Giới thiệu

Giữa tiết trời giao mùa ẩm ương của Giang Nam, Tống Thư Hàng, một sinh viên bình thường của Đại học Giang Nam, bắt đầu một ngày cũng bình thường không kém: bị cảm, trốn học và nằm lì trong ký túc xá xem phim.

Cuộc sống của chàng trai trẻ vốn sẽ cứ thế trôi qua trong chuỗi ngày giảng đường, bạn bè và những trò tiêu khiển vô thưởng vô phạt, nếu không có một lời mời kết bạn đột ngột xuất hiện trên màn hình máy tính.

Một người với biệt danh kỳ lạ "Hoàng Sơn Chân Quân" đã thêm anh vào một nhóm chat có tên "Cửu Châu Nhất Hào Quần".

Với tâm trạng uể oải vì thuốc cảm, Tống Thư Hàng chẳng mấy bận tâm, chấp nhận lời mời rồi chìm vào giấc ngủ.

Khi tỉnh dậy và tò mò đọc lại lịch sử trò chuyện, một thế giới quan kỳ lạ và đầy "trung nhị" (hội chứng tuổi thiếu niên) hiện ra trước mắt anh.

Các thành viên trong nhóm xưng hô với nhau bằng những danh xưng đậm màu sắc tiên hiệp như "chân quân", "tán nhân", "tiên tử", "tôn giả".

Họ bàn luận về những chủ đề không tưởng: "đạo hữu", "động phủ", "tu vi", "độ kiếp", "yêu khuyển"...

Tống Thư Hàng bật cười, cho rằng mình đã vô tình lạc vào một hội những người cuồng tiểu thuyết tu tiên, nơi họ nhập vai một cách say sưa và có phần lố bịch.

Những đoạn đối thoại nửa cổ nửa kim, những câu chuyện về việc bế quan hàng trăm năm hay truy bắt đại yêu khuyển bỏ nhà đi... tất cả đều khiến anh cảm thấy vừa buồn cười, vừa xấu hổ thay.

Anh quyết định sẽ ở lại nhóm ở chế độ "tàu ngầm", coi đây là một nguồn giải trí mới để giết thời gian.

Tuy nhiên, những "trò đùa" của nhóm người "trung nhị" này bắt đầu có những sự trùng hợp đến rợn người với thế giới thực.

Một buổi chiều, khi thành viên Tô Thị A Thất thông báo trong nhóm rằng hậu bối của mình đang chuẩn bị "độ lôi kiếp tam phẩm" tại thành phố H gần đó, thì cũng chính lúc ấy, bầu trời vốn quang đãng phía chân trời hướng về thành phố H bỗng nhiên mây đen vần vũ, sấm sét cuồng nộ.

Cảnh tượng kinh hoàng ấy diễn ra trong vài phút rồi đột ngột tan biến, như thể chưa từng tồn tại, để lại trong lòng Tống Thư Hàng một dấu hỏi lớn.

Liệu có sự trùng hợp nào lạ lùng đến vậy?

Ngay sau đó, tin tức trên mạng nội bộ của trường báo về việc hàng chục thiếu niên bất hảo tụ tập gần trường bị một "cao nhân" bí ẩn đánh ngất tập thể, trùng khớp một cách đáng sợ với lời than phiền của Tô Thị A Thất rằng hậu bối của mình sau khi độ kiếp thất bại đã nổi nóng và "xử lý" vài kẻ ngáng đường.

Thế giới quan mười tám năm được xây dựng trên nền tảng khoa học của Tống Thư Hàng bắt đầu rạn nứt.

Mọi chuyện lên đến đỉnh điểm khi anh tình cờ gặp một cô gái xinh đẹp với mái tóc dài, đôi chân thon thả tên Vũ Nhu Tử.

Cô gái này đang kéo một chiếc vali khổng lồ, đi lạc và tìm kiếm một ngôi chùa tên "Quỷ Đăng Tự" ở "La Tín Nhai Khu" – những địa danh mà anh vừa đọc được trong nhóm chat.

Trớ trêu thay, Vũ Nhu Tử chính là người mà Hoàng Sơn Chân Quân định thêm vào nhóm, nhưng vì gõ nhầm một con số trong ID mà lại thêm nhầm Tống Thư Hàng.

Sau một loạt tình huống dở khóc dở cười, bao gồm cả việc hai vị giáo sư của Thư Hàng lần lượt gặp "tai nạn" bất ngờ khiến anh được nghỉ học, Thư Hàng đã đồng ý giúp Vũ Nhu Tử.

Cuộc hành trình đã đưa họ đến một khu mộ cổ, nơi từng là Quỷ Đăng Tự.

Tại đây, Tống Thư Hàng đã tận mắt chứng kiến một cảnh tượng không thể nào quên: Vũ Nhu Tử chiến đấu và thu phục hai "linh quỷ" vô hình bằng những phương thức siêu nhiên.

Trong quá trình đó, chính anh lại "vô tình" kích hoạt một phong ấn cổ xưa, giúp cô hoàn thành nhiệm vụ.

Thế giới quan của Tống Thư Hàng hoàn toàn sụp đổ.

Anh buộc phải chấp nhận rằng thế giới tu chân trong tiểu thuyết là có thật.

Để cảm ơn, Vũ Nhu Tử đã tặng anh một viên "Phong Hồn Băng Châu" chứa một linh quỷ và gửi cho anh hai thùng dược liệu quý giá để luyện chế "Thối Thể Dịch" – một loại đan dược sơ cấp mà thành viên Dược Sư đã chia sẻ công thức trong nhóm.

Bằng một chiếc nồi lẩu và bếp điện từ, với sự liều lĩnh và một chút may mắn không tưởng, Tống Thư Hàng đã luyện chế thành công loại thuốc này.

Sau khi uống thử một ngụm, cơ thể anh đã trải qua một cuộc lột xác ngoạn mục: sức mạnh, thị lực, sức bền đều tăng vọt.

Đứng trước sự thật không thể chối cãi, Tống Thư Hàng quyết định đối mặt với thế giới mới.

Anh gõ dòng tin nhắn đầu tiên của mình trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần", chính thức bước chân vào cánh cửa tu hành.

Sự xuất hiện và câu chuyện "luyện đan bằng nồi lẩu" của anh đã gây chấn động cho các vị tiền bối trong nhóm.

Dược Sư, vì quá hứng thú với phương pháp luyện đan độc đáo của Thư Hàng, đã quyết định đến gặp anh trực tiếp.

Để trao đổi, ông đã dùng một gốc "Độc Long Thảo" biến dị quý hiếm mà Thư Hàng tìm được để đổi lấy hai bộ công pháp trúc cơ thượng thừa là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 từ Thông Huyền Đại Sư.

Cuốn bí kíp được gửi đến bằng "phi kiếm truyền thư", nhưng lại là một chiếc USB gắn trên thân kiếm, một lần nữa cho thấy sự giao thoa kỳ lạ giữa thế giới tu chân cổ xưa và công nghệ hiện đại.

Dưới sự chỉ dẫn của Dược Sư, Tống Thư Hàng đã bắt đầu những bài tập đầu tiên, chính thức bước những bước đi sơ khởi trên con đường tu chân dài đằng đẵng, đầy rẫy hiểm nguy nhưng cũng vô cùng hấp dẫn.

Tuy nhiên, anh không hề hay biết, việc anh sở hữu một trong hai con linh quỷ đã lọt vào tầm ngắm của một thế lực bí ẩn, và một cuộc ám sát đã âm thầm diễn ra ngay trong giấc ngủ của anh...

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1332

Chương 1333

Chương 1334

Chương 1335

Chương 1336

Chương 1337

Chương 1338

Chương 1339

Chương 1340

Chương 1341

Chương 1342

Chương 1343

Chương 1344

Chương 1345

Chương 1346

Chương 1347

Chương 1348

Chương 1349

Chương 1350

Chương 1351

Chương 1352

Chương 1353

Chương 1354

Chương 1355

Chương 1356

Chương 1357

Chương 1358

Chương 1359

Chương 1360

Chương 1361

Chương 1362

Chương 1363

Chương 1364

Chương 1365

Chương 1366

Chương 1367

Chương 1368

Chương 1369

Chương 1370

Chương 1371

Chương 1372

Chương 1373

Chương 1374

Chương 1375

Chương 1376

Chương 1377

Chương 1378

Chương 1379

Chương 1380

Chương 1381

Chương 1382

Chương 1383

Chương 1384

Chương 1385

Chương 1386

Chương 1387

Chương 1388

Chương 1389

Chương 1390

Chương 1391

Chương 1392

Chương 1393

Chương 1394

Chương 1395

Chương 1396

Chương 1397

Chương 1398

Chương 1399

Chương 1400

Chương 1401

Chương 1402

Chương 1403

Chương 1404

Chương 1405

Chương 1406

Chương 1407

Chương 1408

Chương 1409

Chương 1410

Chương 1411

Chương 1412

Chương 1413

Chương 1414

Chương 1415

Chương 1416

Chương 1417

Chương 1418

Chương 1419

Chương 1420

Chương 1421

Chương 1422

Chương 1423

Chương 1424

Chương 1425

Chương 1426

Chương 1427

Chương 1428

Chương 1429

Chương 1430

Chương 1431

Chương 1432

Chương 1433

Chương 1434

Chương 1435

Chương 1436

Chương 1437

Chương 1438

Chương 1439

Chương 1440

Chương 1441

Chương 1442

Chương 1443

Chương 1444

Chương 1445

Chương 1446

Chương 1447

Chương 1448

Chương 1449

Chương 1450

Chương 1451

Chương 1452

Chương 1453

Chương 1454

Chương 1455

Chương 1456

Chương 1457

Chương 1458

Chương 1459

Chương 1460

Chương 1461

Chương 1462

Chương 1463

Chương 1464

Chương 1465

Chương 1466

Chương 1467

Chương 1468

Chương 1469

Chương 1470

Chương 1471

Chương 1472

Chương 1473

Chương 1474

Chương 1475

Chương 1476

Chương 1477

Chương 1478

Chương 1479

Chương 1480

Chương 1481

Chương 1482

Chương 1483

Chương 1484

Chương 1485

Chương 1486

Chương 1487

Chương 1488

Chương 1489

Chương 1490

Chương 1491

Chương 1492

Chương 1493

Chương 1494

Chương 1495

Chương 1496

Chương 1497

Chương 1498

Chương 1499

Chương 1500

Chương 1501

Chương 1502

Chương 1503

Chương 1504

Chương 1505

Chương 1506

Chương 1507

Chương 1508

Chương 1509

Chương 1510

Chương 1511

Chương 1512

Chương 1513

Chương 1514

Chương 1515

Chương 1516

Chương 1517

Chương 1518

Chương 1519

Chương 1520

Chương 1521

Chương 1522

Chương 1523

Chương 1524

Chương 1525

Chương 1526

Chương 1527

Chương 1528

Chương 1529

Chương 1530

Chương 1531

Chương 1532

Chương 1533

Chương 1534

Chương 1535

Chương 1536

Chương 1537

Chương 1538

Chương 1539

Chương 1540

Chương 1541

Chương 1542

Chương 1543

Chương 1544

Chương 1545

Chương 1546

Chương 1547

Chương 1548

Chương 1549

Chương 1550

Chương 1551

Chương 1552

Chương 1553

Chương 1554

Chương 1555

Chương 1556

Chương 1557

Chương 1558

Chương 1559

Chương 1560

Chương 1561

Chương 1562

Chương 1563

Chương 1564

Chương 1565

Chương 1566

Chương 1567

Chương 1568

Chương 1569

Chương 1570

Chương 1571

Chương 1572

Chương 1573

Chương 1574

Chương 1575

Chương 1576

Chương 1577

Chương 1578

Chương 1579

Chương 1580

Chương 1581

Chương 1582

Chương 1583

Chương 1584

Chương 1585

Chương 1586

Chương 1587

Chương 1588

Chương 1589

Chương 1590

Chương 1591

Chương 1592

Chương 1593

Chương 1594

Chương 1595

Chương 1596

Chương 1597

Chương 1598

Chương 1599

Chương 1600

Chương 1601

Chương 1602

Chương 1603

Chương 1604

Chương 1605

Chương 1606

Chương 1607

Chương 1608

Chương 1609

Chương 1610

Chương 1611

Chương 1612

Chương 1613

Chương 1614

Chương 1615

Chương 1616

Chương 1617

Chương 1618

Chương 1619

Chương 1620

Chương 1621

Chương 1622

Chương 1623

Chương 1624

Chương 1625

Chương 1626

Chương 1627

Chương 1628

Chương 1629

Chương 1630

Chương 1631

Chương 1632

Chương 1633

Chương 1634

Chương 1635

Chương 1636

Chương 1637

Chương 1638

Chương 1639

Chương 1640

Chương 1641

Chương 1642

Chương 1643

Chương 1644

Chương 1645

Chương 1646

Chương 1647

Chương 1648

Chương 1649

Chương 1650

Chương 1651

Chương 1652

Chương 1653

Chương 1654

Chương 1655

Chương 1656

Chương 1657

Chương 1658

Chương 1659

Chương 1660

Chương 1661

Chương 1662

Chương 1663

Chương 1664

Chương 1665

Chương 1666

Chương 1667

Chương 1668

Chương 1669

Chương 1670

Chương 1671

Chương 1672

Chương 1673

Chương 1674

Chương 1675

Chương 1676

Chương 1677

Chương 1678

Chương 1679

Chương 1680

Chương 1681

Chương 1682

Chương 1683

Chương 1684

Chương 1685

Chương 1686

Chương 1687

Chương 1688

Chương 1689

Chương 1690

Chương 1691

Chương 1692

Chương 1693

Chương 1694

Chương 1695

Chương 1696

Chương 1697

Chương 1698

Chương 1699

Chương 1700

Chương 1701

Chương 1702

Chương 1703

Chương 1704

Chương 1705

Chương 1706

Chương 1707

Chương 1708

Chương 1709

Chương 1710

Chương 1711

Chương 1712

Chương 1713

Chương 1714

Chương 1715

Chương 1716

Chương 1717

Chương 1718

Chương 1719

Chương 1720

Chương 1721

Chương 1722

Chương 1723

Chương 1724

Chương 1725

Chương 1726

Chương 1727

Chương 1728

Chương 1729

Chương 1730

Chương 1731

Chương 1732

Chương 1733

Chương 1734

Chương 1735

Chương 1736

Chương 1737

Chương 1738

Chương 1739

Chương 1740

Chương 1741

Chương 1742

Chương 1743

Chương 1744

Chương 1745

Chương 1746

Chương 1747

Chương 1748

Chương 1749

Chương 1750

Chương 1751

Chương 1752

Chương 1753

Chương 1754

Chương 1755

Chương 1756

Chương 1757

Chương 1758

Chương 1759

Chương 1760

Chương 1761

Chương 1762

Chương 1763

Chương 1764

Chương 1765

Chương 1766

Chương 1767

Chương 1768

Chương 1769

Chương 1770

Chương 1771

Chương 1772

Chương 1773

Chương 1774

Chương 1775

Chương 1776

Chương 1777

Chương 1778

Chương 1779

Chương 1780

Chương 1781

Chương 1782

Chương 1783

Chương 1784

Chương 1785

Chương 1786

Chương 1787

Chương 1788

Chương 1789

Chương 1790

Chương 1791

Chương 1792

Chương 1793

Chương 1794

Chương 1795

Chương 1796

Chương 1797

Chương 1798

Chương 1799

Chương 1800

Chương 1801

Chương 1802

Chương 1803

Chương 1804

Chương 1805

Chương 1806

Chương 1807

Chương 1808

Chương 1809

Chương 1810

Chương 1811

Chương 1812

Chương 1813

Chương 1814

Chương 1815

Chương 1816

Chương 1817

Chương 1818

Chương 1819

Chương 1820

Chương 1821

Chương 1822

Chương 1823

Chương 1824

Chương 1825

Chương 1826

Chương 1827

Chương 1828

Chương 1829

Chương 1830

Chương 1831

Chương 1832

Chương 1833

Chương 1834

Chương 1835

Chương 1836

Chương 1837

Chương 1838

Chương 1839

Chương 1840

Chương 1841

Chương 1842

Chương 1843

Chương 1844

Chương 1845

Chương 1846

Chương 1847

Chương 1848

Chương 1849

Chương 1850

Chương 1851

Chương 1852

Chương 1853

Chương 1854

Chương 1855

Chương 1856

Chương 1857

Chương 1858

Chương 1859

Chương 1860

Chương 1861

Chương 1862

Chương 1863

Chương 1864

Chương 1865

Chương 1866

Chương 1867

Chương 1868

Chương 1869

Chương 1870

Chương 1871

Chương 1872

Chương 1873

Chương 1874

Chương 1875

Chương 1876

Chương 1877

Chương 1878

Chương 1879

Chương 1880

Chương 1881

Chương 1882

Chương 1883

Chương 1884

Chương 1885

Chương 1886

Chương 1887

Chương 1888

Chương 1889

Chương 1890

Chương 1891

Chương 1892

Chương 1893

Chương 1894

Chương 1895

Chương 1896

Chương 1897

Chương 1898

Chương 1899

Chương 1900

Chương 1901

Chương 1902

Chương 1903

Chương 1904

Chương 1905

Chương 1906

Chương 1907

Chương 1908

Chương 1909

Chương 1910

Chương 1911

Chương 1912

Chương 1913

Chương 1914

Chương 1915

Chương 1916

Chương 1917

Chương 1918

Chương 1919

Chương 1920

Chương 1921

Chương 1922

Chương 1923

Chương 1924

Chương 1925

Chương 1926

Chương 1927

Chương 1928

Chương 1929

Chương 1930

Chương 1931

Chương 1932

Chương 1933

Chương 1934

Chương 1935

Chương 1936

Chương 1937

Chương 1938

Chương 1939

Chương 1940

Chương 1941

Chương 1942

Chương 1943

Chương 1944

Chương 1945

Chương 1946

Chương 1947

Chương 1948

Chương 1949

Chương 1950

Chương 1951

Chương 1952

Chương 1953

Chương 1954

Chương 1955

Chương 1956

Chương 1957

Chương 1958

Chương 1959

Chương 1960

Chương 1961

Chương 1962

Chương 1963

Chương 1964

Chương 1965

Chương 1966

Chương 1967

Chương 1968

Chương 1969

Chương 1970

Chương 1971

Chương 1972

Chương 1973

Chương 1974

Chương 1975

Chương 1976

Chương 1977

Chương 1978

Chương 1979

Chương 1980

Chương 1981

Chương 1982

Chương 1983

Chương 1984

Chương 1985

Chương 1986

Chương 1987

Chương 1988

Chương 1989

Chương 1990

Chương 1991

Chương 1992

Chương 1993

Chương 1994

Chương 1995

Chương 1996

Chương 1997

Chương 1998

Chương 1999

Chương 2000

Chương 2001

Chương 2002

Chương 2003

Chương 2004

Chương 2005

Chương 2006

Chương 2007

Chương 2008

Chương 2009

Chương 2010

Chương 2011

Chương 2012

Chương 2013

Chương 2014

Chương 2015

Chương 2016

Chương 2017

Chương 2018

Chương 2019

Chương 2020

Chương 2021

Chương 2022

Chương 2023

Chương 2024

Chương 2025

Chương 2026

Chương 2027

Chương 2028

Chương 2029

Chương 2030

Chương 2031

Chương 2032

Chương 2033

Chương 2034

Chương 2035

Chương 2036

Chương 2037

Chương 2038

Chương 2039

Chương 2040

Chương 2041

Chương 2042

Chương 2043

Chương 2044

Chương 2045

Chương 2046

Chương 2047

Chương 2048

Chương 2049

Chương 2050

Chương 2051

Chương 2052

Chương 2053

Chương 2054

Chương 2055

Chương 2056

Chương 2057

Chương 2058

Chương 2059

Chương 2060

Chương 2061

Chương 2062

Chương 2063

Chương 2064

Chương 2065

Chương 2066

Chương 2067

Chương 2068

Chương 2069

Chương 2070

Chương 2071

Chương 2072

Chương 2073

Chương 2074

Chương 2075

Chương 2076

Chương 2077

Chương 2078

Chương 2079

Chương 2080

Chương 2081

Chương 2082

Chương 2083

Chương 2084

Chương 2085

Chương 2086

Chương 2087

Chương 2088

Chương 2089

Chương 2090

Chương 2091

Chương 2092

Chương 2093

Chương 2094

Chương 2095

Chương 2096

Chương 2097

Chương 2098

Chương 2099

Chương 2100

Chương 2101

Chương 2102

Chương 2103

Chương 2104

Chương 2105

Chương 2106

Chương 2107

Chương 2108

Chương 2109

Chương 2110

Chương 2111

Chương 2112

Chương 2113

Chương 2114

Chương 2115

Chương 2116

Chương 2117

Chương 2118

Chương 2119

Chương 2120

Chương 2121

Chương 2122

Chương 2123

Chương 2124

Chương 2125

Chương 2126

Chương 2127

Chương 2128

Chương 2129

Chương 2130

Chương 2131

Chương 2132

Chương 2133

Chương 2134

Chương 2135

Chương 2136

Chương 2137

Chương 2138

Chương 2139

Chương 2140

Chương 2141

Chương 2142

Chương 2143

Chương 2144

Chương 2145

Chương 2146

Chương 2147

Chương 2148

Chương 2149

Chương 2150

Chương 2151

Chương 2152

Chương 2153

Chương 2154

Chương 2155

Chương 2156

Chương 2157

Chương 2158

Chương 2159

Chương 2160

Chương 2161

Chương 2162

Chương 2163

Chương 2164

Chương 2165

Chương 2166

Chương 2167

Chương 2168

Chương 2169

Chương 2170

Chương 2171

Chương 2172

Chương 2173

Chương 2174

Chương 2175

Chương 2176

Chương 2177

Chương 2178

Chương 2179

Chương 2180

Chương 2181

Chương 2182

Chương 2183

Chương 2184

Chương 2185

Chương 2186

Chương 2187

Chương 2188

Chương 2189

Chương 2190

Chương 2191

Chương 2192

Chương 2193

Chương 2194

Chương 2195

Chương 2196

Chương 2197

Chương 2198

Chương 2199

Chương 2200

Chương 2201

Chương 2202

Chương 2203

Chương 2204

Chương 2205

Chương 2206

Chương 2207

Chương 2208

Chương 2209

Chương 2210

Chương 2211

Chương 2212

Chương 2213

Chương 2214

Chương 2215

Chương 2216

Chương 2217

Chương 2218

Chương 2219

Chương 2220

Chương 2221

Chương 2222

Chương 2223

Chương 2224

Chương 2225

Chương 2226

Chương 2227

Chương 2228

Chương 2229

Chương 2230

Chương 2231

Chương 2232

Chương 2233

Chương 2234

Chương 2235

Chương 2236

Chương 2237

Chương 2238

Chương 2239

Chương 2240

Chương 2241

Chương 2242

Chương 2243

Chương 2244

Chương 2245

Chương 2246

Chương 2247

Chương 2248

Chương 2249

Chương 2250

Chương 2251

Chương 2252

Chương 2253

Chương 2254

Chương 2255

Chương 2256

Chương 2257

Chương 2258

Chương 2259

Chương 2260

Chương 2261

Chương 2262

Chương 2263

Chương 2264

Chương 2265

Chương 2266

Chương 2267

Chương 2268

Chương 2269

Chương 2270

Chương 2271

Chương 2272

Chương 2273

Chương 2274

Chương 2275

Chương 2276

Chương 2277

Chương 2278

Chương 2279

Chương 2280

Chương 2281

Chương 2282

Chương 2283

Chương 2284

Chương 2285

Chương 2286

Chương 2287

Chương 2288

Chương 2289

Chương 2290

Chương 2291

Chương 2292

Chương 2293

Chương 2294

Chương 2295

Chương 2296

Chương 2297

Chương 2298

Chương 2299

Chương 2300

Chương 2301

Chương 2302

Chương 2303

Chương 2304

Chương 2305

Chương 2306

Chương 2307

Chương 2308

Chương 2309

Chương 2310

Chương 2311

Chương 2312

Chương 2313

Chương 2314

Chương 2315

Chương 2316

Chương 2317

Chương 2318

Chương 2319

Chương 2320

Chương 2321

Chương 2322

Chương 2323

Chương 2324

Chương 2325

Chương 2326

Chương 2327

Chương 2328

Chương 2329

Chương 2330

Chương 2331

Chương 2332

Chương 2333

Chương 2334

Chương 2335

Chương 2336

Chương 2337

Chương 2338

Chương 2339

Chương 2340

Chương 2341

Chương 2342

Chương 2343

Chương 2344

Chương 2345

Chương 2346

Chương 2347

Chương 2348

Chương 2349

Chương 2350

Chương 2351

Chương 2352

Chương 2353

Chương 2354

Chương 2355

Chương 2356

Chương 2357

Chương 2358

Chương 2359

Chương 2360

Chương 2361

Chương 2362

Chương 2363

Chương 2364

Chương 2365

Chương 2366

Chương 2367

Chương 2368

Chương 2369

Chương 2370

Chương 2371

Chương 2372

Chương 2373

Chương 2374

Chương 2375

Chương 2376

Chương 2377

Chương 2378

Chương 2379

Chương 2380

Chương 2381

Chương 2382

Chương 2383

Chương 2384

Chương 2385

Chương 2386

Chương 2387

Chương 2388

Chương 2389

Chương 2390

Chương 2391

Chương 2392

Chương 2393

Chương 2394

Chương 2395

Chương 2396

Chương 2397

Chương 2398

Chương 2399

Chương 2400

Chương 2401

Chương 2402

Chương 2403

Chương 2404

Chương 2405

Chương 2406

Chương 2407

Chương 2408

Chương 2409

Chương 2410

Chương 2411

Chương 2412

Chương 2413

Chương 2414

Chương 2415

Chương 2416

Chương 2417

Chương 2418

Chương 2419

Chương 2420

Chương 2421

Chương 2422

Chương 2423

Chương 2424

Chương 2425

Chương 2426

Chương 2427

Chương 2428

Chương 2429

Chương 2430

Chương 2431

Chương 2432

Chương 2433

Chương 2434

Chương 2435

Chương 2436

Chương 2437

Chương 2438

Chương 2439

Chương 2440

Chương 2441

Chương 2442

Chương 2443

Chương 2444

Chương 2445

Chương 2446

Chương 2447

Chương 2448

Chương 2449

Chương 2450

Chương 2451

Chương 2452

Chương 2453

Chương 2454

Chương 2455

Chương 2456

Chương 2457

Chương 2458

Chương 2459

Chương 2460

Chương 2461

Chương 2462

Chương 2463

Chương 2464

Chương 2465

Chương 2466

Chương 2467

Chương 2468

Chương 2469

Chương 2470

Chương 2471

Chương 2472

Chương 2473

Chương 2474

Chương 2475

Chương 2476

Chương 2477

Chương 2478

Chương 2479

Chương 2480

Chương 2481

Chương 2482

Chương 2483

Chương 2484

Chương 2485

Chương 2486

Chương 2487

Chương 2488

Chương 2489

Chương 2490

Chương 2491

Chương 2492

Chương 2493

Chương 2494

Chương 2495

Chương 2496

Chương 2497

Chương 2498

Chương 2499

Chương 2500

Chương 2501

Chương 2502

Chương 2503

Chương 2504

Chương 2505

Chương 2506

Chương 2507

Chương 2508

Chương 2509

Chương 2510

Chương 2511

Chương 2512

Chương 2513

Chương 2514

Chương 2515

Chương 2516

Chương 2517

Chương 2518

Chương 2519

Chương 2520

Chương 2521

Chương 2522

Chương 2523

Chương 2524

Chương 2525

Chương 2526

Chương 2527

Chương 2528

Chương 2529

Chương 2530

Chương 2531

Chương 2532

Chương 2533

Chương 2534

Chương 2535

Chương 2536

Chương 2537

Chương 2538

Chương 2539

Chương 2540

Chương 2541

Chương 2542

Chương 2543

Chương 2544

Chương 2545

Chương 2546

Chương 2547

Chương 2548

Chương 2549

Chương 2550

Chương 2551

Chương 2552

Chương 2553

Chương 2554

Chương 2555

Chương 2556

Chương 2557

Chương 2558

Chương 2559

Chương 2560

Chương 2561

Chương 2562

Chương 2563

Chương 2564

Chương 2565

Chương 2566

Chương 2567

Chương 2568

Chương 2569

Chương 2570

Chương 2571

Chương 2572

Chương 2573

Chương 2574

Chương 2575

Chương 2576

Chương 2577

Chương 2578

Chương 2579

Chương 2580

Chương 2581

Chương 2582

Chương 2583

Chương 2584

Chương 2585

Chương 2586

Chương 2587

Chương 2588

Chương 2589

Chương 2590

Chương 2591

Chương 2592

Chương 2593

Chương 2594

Chương 2595

Chương 2596

Chương 2597

Chương 2598

Chương 2599

Chương 2600

Chương 2601

Chương 2602

Chương 2603

Chương 2604

Chương 2605

Chương 2606

Chương 2607

Chương 2608

Chương 2609

Chương 2610

Chương 2611

Chương 2612

Chương 2613

Chương 2614

Chương 2615

Chương 2616

Chương 2617

Chương 2618

Chương 2619

Chương 2620

Chương 2621

Chương 2622

Chương 2623

Chương 2624

Chương 2625

Chương 2626

Chương 2627

Chương 2628

Chương 2629

Chương 2630

Chương 2631

Chương 2632

Chương 2633

Chương 2634

Chương 2635

Chương 2636

Chương 2637

Chương 2638

Chương 2639

Chương 2640

Chương 2641

Chương 2642

Chương 2643

Chương 2644

Chương 2645

Chương 2646

Chương 2647

Chương 2648

Chương 2649

Chương 2650

Chương 2651

Chương 2652

Chương 2653

Chương 2654

Chương 2655

Chương 2656

Chương 2657

Chương 2658

Chương 2659

Chương 2660

Chương 2661

Chương 2662

Chương 2663

Chương 2664

Chương 2665

Chương 2666

Chương 2667

Chương 2668

Chương 2669

Chương 2670

Chương 2671

Chương 2672

Chương 2673

Chương 2674

Chương 2675

Chương 2676

Chương 2677

Chương 2678

Chương 2679

Chương 2680

Chương 2681

Chương 2682

Chương 2683

Chương 2684

Chương 2685

Chương 2686

Chương 2687

Chương 2688

Chương 2689

Chương 2690

Chương 2691

Chương 2692

Chương 2693

Chương 2694

Chương 2695

Chương 2696

Chương 2697

Chương 2698

Chương 2699

Chương 2700

Chương 2701

Chương 2702

Chương 2703

Chương 2704

Chương 2705

Chương 2706

Chương 2707

Chương 2708

Chương 2709

Chương 2710

Chương 2711

Chương 2712

Chương 2713

Chương 2714

Chương 2715

Chương 2716

Chương 2717

Chương 2718

Chương 2719

Chương 2720

Chương 2721

Chương 2722

Chương 2723

Chương 2724

Chương 2725

Chương 2726

Chương 2727

Chương 2728

Chương 2729

Chương 2730

Chương 2731

Chương 2732

Chương 2733

Chương 2734

Chương 2735

Chương 2736

Chương 2737

Chương 2738

Chương 2739

Chương 2740

Chương 2741

Chương 2742

Chương 2743

Chương 2744

Chương 2745

Chương 2746

Chương 2747

Chương 2748

Chương 2749

Chương 2750

Chương 2751

Chương 2752

Chương 2753

Chương 2754

Chương 2755

Chương 2756

Chương 2757

Chương 2758

Chương 2759

Chương 2760

Chương 2761

Chương 2762

Chương 2763

Chương 2764

Chương 2765

Chương 2766

Chương 2767

Chương 2768

Chương 2769

Chương 2770

Chương 2771

Chương 2772

Chương 2773

Chương 2774

Chương 2775

Chương 2776

Chương 2777

Chương 2778

Chương 2779

Chương 2780

Chương 2781

Chương 2782

Chương 2783

Chương 2784

Chương 2785

Chương 2786

Chương 2787

Chương 2788

Chương 2789

Chương 2790

Chương 2791

Chương 2792

Chương 2793

Chương 2794

Chương 2795

Chương 2796

Chương 2797

Chương 2798

Chương 2799

Chương 2800

Chương 2801

Chương 2802

Chương 2803

Chương 2804

Chương 2805

Chương 2806

Chương 2807

Chương 2808

Chương 2809

Chương 2810

Chương 2811

Chương 2812

Chương 2813

Chương 2814

Chương 2815

Chương 2816

Chương 2817

Chương 2818

Chương 2819

Chương 2820

Chương 2821

Chương 2822

Chương 2823

Chương 2824

Chương 2825

Chương 2826

Chương 2827

Chương 2828

Chương 2829

Chương 2830

Chương 2831

Chương 2832

Chương 2833

Chương 2834

Chương 2835

Chương 2836

Chương 2837

Chương 2838

Chương 2839

Chương 2840

Chương 2841

Chương 2842

Chương 2843

Chương 2844

Chương 2845

Chương 2846

Chương 2847

Chương 2848

Chương 2849

Chương 2850

Chương 2851

Chương 2852

Chương 2853

Chương 2854

Chương 2855

Chương 2856

Chương 2857

Chương 2858

Chương 2859

Chương 2860

Chương 2861

Chương 2862

Chương 2863

Chương 2864

Chương 2865

Chương 2866

Chương 2867

Chương 2868

Chương 2869

Chương 2870

Chương 2871

Chương 2872

Chương 2873

Chương 2874

Chương 2875

Chương 2876

Chương 2877

Chương 2878

Chương 2879

Chương 2880

Chương 2881

Chương 2882

Chương 2883

Chương 2884

Chương 2885

Chương 2886

Chương 2887

Chương 2888

Chương 2889

Chương 2890

Chương 2891

Chương 2892

Chương 2893

Chương 2894

Chương 2895

Chương 2896

Chương 2897

Chương 2898

Chương 2899

Chương 2900

Chương 2901

Chương 2902

Chương 2903

Chương 2904

Chương 2905

Chương 2906

Chương 2907

Chương 2908

Chương 2909

Chương 2910

Chương 2911

Chương 2912

Chương 2913

Chương 2914

Chương 2915

Chương 2916

Chương 2917

Chương 2918

Chương 2919

Chương 2920

Chương 2921

Chương 2922

Chương 2923

Chương 2924

Chương 2925

Chương 2926

Chương 2927

Chương 2928

Chương 2929

Chương 2930

Chương 2931

Chương 2932

Chương 2933

Chương 2934

Chương 2935

Chương 2936

Chương 2937

Chương 2938

Chương 2939

Chương 2940

Chương 2941

Chương 2942

Chương 2943

Chương 2944

Chương 2945

Chương 2946

Chương 2947

Chương 2948

Chương 2949

Chương 2950

Chương 2951

Chương 2952

Chương 2953

Chương 2954

Chương 2955

Chương 2956

Chương 2957

Chương 2958

Chương 2959

Chương 2960

Chương 2961

Chương 2962

Chương 2963

Chương 2964

Chương 2965

Chương 2966

Chương 2967

Chương 2968

Chương 2969

Chương 2970

Chương 2971

Chương 2972

Chương 2973

Chương 2974

Chương 2975

Chương 2976

Chương 2977

Chương 2978

Chương 2979

Chương 2980

Chương 2981

Chương 2982

Chương 2983

Chương 2984

Chương 2985

Chương 2986

Chương 2987

Chương 2988

Chương 2989

Chương 2990

Chương 2991

Chương 2992

Chương 2993

Chương 2994

Chương 2995

Chương 2996

Chương 2997

Chương 2998

Chương 2999

Chương 3000

Chương 3001

Chương 3002

Chương 3003

Chương 3004

Chương 3005

Chương 3006

Chương 3007

Chương 3008

Chương 3009

Chương 3010

Chương 3011

Chương 3012

Chương 3013

Chương 3014

Chương 3015

Chương 3016

Chương 3017

Chương 3018

Chương 3019

Chương 3020

Chương 3021

Chương 3022

Chương 3023

Chương 3024

Chương 3025

Chương 3026

Chương 3027

Chương 3028

Chương 3029

Chương 3030

Chương 3031

Chương 3032

Chương 3033

Chương 3034

Chương 3035

Chương 3036

Chương 3037

Chương 3038

Chương 3039

Chương 3040

Chương 3041

Chương 3042

Chương 3043

Chương 3044

Chương 3045

Chương 3046

Chương 3047

Chương 3048

Chương 3049

Chương 3050

Chương 3051

Chương 3052

Chương 3053

Chương 3054

Chương 3055

Chương 3056

Chương 3057

Chương 3058

Chương 3059

Chương 3060

Chương 3061

Chương 3062

Chương 3063

Chương 3064

Chương 3065

Chương 3066

Chương 3067

Chương 3068

Chương 3069

Chương 3070

Chương 3071

Chương 3072

Chương 3073

Chương 3074

Chương 3075

Chương 3076

Chương 3077

Chương 3078

Chương 3079

Chương 3080

Chương 3081

Chương 3082

Chương 3083

Chương 3084

Chương 3085

Chương 3086

Chương 3087

Chương 3088

Chương 3089

Chương 3090

Chương 3091

Chương 3092

Chương 3093

Chương 3094

Chương 3095

Chương 3096

Chương 3097

Chương 3098

Chương 3099

Chương 3100

Chương 3101

Chương 3102

Chương 3103

Chương 3104

Chương 3105

Chương 3106

Chương 3107

Chương 3108

Chương 3109

Chương 3110

Chương 3111

Chương 3112

Chương 3113

Chương 3114

Chương 3115

Chương 3116

Chương 3117

Chương 3118

Chương 3119

Chương 3120

Chương 3121

Chương 3122

Chương 3123

Chương 3124

Chương 3125

Chương 3126

Chương 3127

Chương 3128

Chương 3129

Chương 3130

Chương 3131

Chương 3132

Chương 3133

Chương 3134

Chương 3135

Chương 3136

Chương 3137

Chương 3138

Chương 3139

Chương 3140

Chương 3141

Chương 3142

Chương 3143

Chương 3144

Chương 3145

Chương 3146

Chương 3147

Chương 3148

Chương 3149

Chương 3150

Chương 3151

Chương 3152

Chương 3153

Chương 3154

Chương 3155

Chương 3156

Chương 3157

Chương 3158

Chương 3159

Chương 3160

Chương 3161

Chương 3162

Chương 3163

Chương 3164

Chương 3165

Chương 3166

Chương 3167

Chương 3168

Chương 3169

Chương 3170

Chương 3171

Chương 3172

Chương 3173

Chương 3174

Chương 3175

Chương 1

Ngày 20 tháng 5 năm 2019, thứ Hai.

Xuân tàn hạ tới.

Vào mùa này, sự chênh lệch nhiệt độ ngày đêm ở khu vực Giang Nam trở nên rất lớn.

Ban ngày còn mặc quần đùi nóng như chó, tối đến lại phải co ro trong chăn lạnh như chim cút.

Thành phố Đại học Giang Nam.

Hai giờ mười ba phút chiều, đây là giờ các sinh viên lên lớp.

Tống Thư Hàng lại một mình ngồi trong ký túc xá, bàn máy tính được kéo đến bên giường để cậu tiện dùng đủ mọi tư thế xem phim.

Tống Thư Hàng không có sở thích trốn học.

Nửa đêm qua trời oi bức, trong mơ cậu dùng một chiêu ‘Song Long Xuất Hải’ đá bay chăn.

Nửa đêm sau, nhiệt độ đột ngột giảm mạnh.

Tống Thư Hàng chỉ mặc một chiếc quần đùi trên người, lập tức khổ sở.

Trong mơ, cậu hai tay mò mẫm khắp giường, tìm kiếm mãi mà không thấy chăn đâu.

Cuối cùng chỉ có thể co người lại như con tôm, run lẩy bẩy dưới sức mạnh của gió lạnh đêm khuya.

Khi mặt trời mọc, Tống Thư Hàng đã trở thành một thành viên của đội quân cảm cúm theo mùa.

Bạn cùng phòng đã xin nghỉ phép cho cậu các tiết học hôm nay.

Sau đó, cậu uống thuốc cảm rồi ngủ một mạch đến tận bây giờ.

Cơn sốt cao đã lui, nhưng cơ thể vẫn còn hơi yếu, trạng thái này căn bản không thể đi học được.

Vì vậy, cậu chỉ có thể một mình ở lại ký túc xá xem phim cho đỡ chán.

Trên màn hình, thanh tiến độ của bộ phim từ từ chạy.

Nhưng Tống Thư Hàng chẳng xem vào được chút nội dung nào.

“Tác dụng của thuốc vẫn chưa hết sao, buồn ngủ quá.” Cậu ngáp một cái, cảm thấy mí mắt hơi nặng trĩu. ‘Tít tít tít~’ Lúc này, phần mềm trò chuyện ở góc dưới bên phải máy tính nhấp nháy.

Đây là thông báo có người thêm cậu làm bạn bè, hoặc mời vào nhóm.

“Ai thêm mình vậy?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, cậu đưa tay nhẹ nhàng nhấn vào góc dưới bên phải của màn hình cảm ứng, một thông báo hiện lên. [Hoàng Sơn Chân Quân (******) yêu cầu thêm bạn làm bạn bè.] Tin nhắn kèm theo: không có.

Hoàng Sơn Chân Quân?

Ai vậy, biệt danh kỳ quặc thế này?

“Là bạn cùng lớp à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, trong đầu bất giác hiện lên mấy cậu bạn trong lớp tuy đã lên đại học nhưng vẫn còn trong giai đoạn ảo tưởng tuổi thanh xuân.

Nếu là họ thì đúng là sẽ đặt những biệt danh kỳ quặc như vậy.

Nghĩ đến đây, cậu nhấn ‘Đồng ý’.

Ngay sau đó, lại có một thông báo hệ thống khác hiện lên. [Hoàng

Sơn Chân Quân mời bạn tham gia nhóm ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, có đồng ý không?] Tống Thư Hàng tiếp tục nhấn đồng ý. ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đã đồng ý tham gia ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’. [Bạn đã đồng ý tham gia nhóm, hãy chào hỏi các thành viên trong nhóm đi nào!] Còn kèm theo một biểu tượng mặt cười của hệ thống.

Công cụ trò chuyện thời nay ngày càng được nhân tính hóa.

Sau một loạt thông báo hiện lên, Tống Thư Hàng bình tĩnh tắt cửa sổ thông báo và cửa sổ trò chuyện nhóm.

Cậu đang buồn ngủ rũ rượi, hơi sức đâu mà quản mình vừa vào nhóm nào?

Dù sao thì, thiết lập nhóm của cậu luôn là ‘Không thông báo tin nhắn, chỉ hiển thị số lượng’, tin nhắn trong nhóm sẽ không hiện lên làm phiền cậu, chỉ hiển thị số lượng tin nhắn ở sau tên nhóm.

Đợi khi nào tỉnh táo hơn, cậu có thể xem lại lịch sử trò chuyện là sẽ biết mình đã vào nhóm gì, lịch sử trò chuyện của các thành viên cũng không bị mất.

Mắt cậu ngày càng nặng trĩu...

Thanh tiến độ phim vẫn kiên cường tiến về phía trước, nhưng ý thức của Tống Thư Hàng lại ngày càng mơ hồ. ********** Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, thấy có người mới gia nhập, một thành viên đang lặn mất tăm liền trồi lên.

Bắc Hà Tán Nhân: “Hoàng Sơn Chân Quân vừa thêm một đạo hữu mới vào à?

Đã hơn một năm rồi chưa có người mới nhỉ?” Một ID khác là ‘Tô Thị A Thất’ nhanh chóng trả lời: “Có đạo hữu mới à?

Đạo hữu ở khu nào vậy?

Tu hành ở động phủ nào?

Đạo hiệu là gì?

Tu vi mấy phẩm rồi?” Chuỗi câu hỏi này, sao cứ cảm thấy có chỗ nào đó không ổn?

Gần như cùng lúc, ID Cuồng Đao Tam Lãng hiện lên tin nhắn: “Đạo hữu mới giới tính gì?

Có phải tiên tử không?

Nếu phải thì cho xin số đo ba vòng, đăng tấm ảnh xem nào!” Nhìn thấy tin nhắn của Tô Thị A Thất và Cuồng Đao Tam Lãng, khóe miệng của mấy người trong nhóm giật giật.

“Tam Lãng huynh, ngươi quả nhiên thuộc họ cá vàng à?” Bắc Hà Tán Nhân than thở: “Ngươi đừng tìm đường chết nữa, lỡ Hoàng Sơn Chân Quân lại thêm một vị đại tiền bối vào thì sao?” Tên Tam Lãng này cái gì cũng tốt, có tình có nghĩa, vui vẻ giúp người, nên nhân duyên không tệ.

Chỉ là bình thường thích trêu hoa ghẹo nguyệt, rất giỏi tìm đường chết.

Trớ trêu thay, vận may của hắn lại thấp đến đáng sợ, mỗi lần vô tình tìm đường chết, người hắn đắc tội luôn là đại tiền bối.

Chương 2

Những vị đại tiền bối rảnh rỗi không có gì làm đang sầu vì không có trò vui, tự nhiên rất vui vẻ hành hạ Cuồng Đao Tam Lãng, món đồ chơi tự dâng đến cửa này.

“Quỳ lạy đừng nhắc đến hai chữ ‘đại tiền bối’, bản tọa bị ám ảnh tâm lý rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng gửi một hàng biểu cảm ‘lệ rơi đầy mặt’.

Bốn năm trước, cái miệng hại thân của hắn đã đắc tội với một vị ‘đại tiền bối’ xinh đẹp, bị hành hạ thê thảm...

Vị đại tiền bối đó đã hành hạ hắn ròng rã một năm bốn tháng.

Bạn không nghe nhầm đâu, là một năm bốn tháng trời!

Nhớ lại quãng thời gian không bằng cầm thú ấy, hốc mắt hắn lại ươn ướt.

Tam Lãng vừa nói xong, trong nhóm liền liên tiếp hiện lên những biểu cảm cười xấu xa.

Hoàn toàn không che giấu, thẳng thừng hả hê trên nỗi đau của người khác.

Trong nhóm hiển thị có tám người online, trong đó có sáu người đồng loạt gửi một hàng mặt cười.

“Lũ các ngươi hả hê trên nỗi đau của người khác, bản tọa nhớ mặt từng người một, đừng để bản tọa gặp các ngươi, nếu không nhất định sẽ cho các ngươi nếm thử sự lợi hại của bảy mươi hai lộ khoái đao của bản tọa!” Cuồng Đao Tam Lãng hậm hực nói.

Hắn rất tự tin vào khoái đao của mình, sáu người vừa cười xấu xa kia, nếu solo thì không ai là đối thủ của hắn.

Cuồng Đao Tam Lãng vừa dứt lời.

Trong nhóm lập tức hiện lên một biểu cảm cười xấu xa khác, là của Tô Thị A Thất.

Tiếp đó, Tô Thị A Thất rất phấn khích nói: “Khi nào solo?” Rõ ràng, Tô Thị A Thất không có ý hả hê.

Hắn chỉ đơn thuần là muốn tìm người đánh một trận.

“...” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức xìu xuống.

Bởi vì hắn đánh không lại A Thất!

Tu vi của hắn tinh thâm, đã đạt đến cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng hậu kỳ, chỉ còn cách Lục phẩm Linh Quân hai bước nữa, nhưng hắn đánh không lại A Thất.

Một tay bảy mươi hai lộ đao pháp vừa nhanh vừa hiểm, thân pháp cũng nhanh như chớp, nhưng vẫn đánh không lại A Thất.

Hắn tự xưng là Cuồng Đao, lúc nổi điên lên đến chính mình cũng sợ, nhưng vẫn cứ đánh không lại A Thất!

Mọi người trong nhóm thấy Tam Lãng xìu xuống, lại là một chuỗi mặt cười không chút kiêng dè.

“...” Lần này, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ có thể uất ức gửi một chuỗi dấu chấm.

Mọi người trong nhóm náo loạn một lúc lâu mà không thấy người mới lên tiếng, có chút nghi hoặc.

“Đạo hữu mới không lên tiếng à?” Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng hỏi.

Tiếc là, vì tác dụng của thuốc cảm, Tống Thư Hàng đã lại rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Lúc này, Tô Thị A Thất lại vui vẻ gửi một tin nhắn: “Ta xem rồi, đạo hữu mới tên là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Có ai từng nghe qua cao thủ nào có đạo hiệu này chưa?

Đạo hiệu này nghe có vẻ giống hành giả Nho môn nhỉ?

Thật đáng mong đợi!

Mấy năm nay, hành giả Nho môn ẩn cư rất kỹ, tìm cũng không ra.

Ta đã gần trăm năm chưa đánh với họ rồi!

Nhớ lại thì, hành giả Nho môn đánh còn sướng hơn cả Phật môn, không chỉ mồm mép lợi hại, mà nắm đấm cũng đủ cứng.

Hơn nữa, lúc đánh đến cao hứng còn hào sảng ngâm thơ trợ hứng, sướng cực!

Thích đánh với họ nhất.” “A Thất, ta nói này, kỳ vọng của ngươi đối với đạo hữu mới vĩnh viễn chỉ có đánh có ngon không, và đánh có sướng không thôi à?” Cuồng Đao Tam Lãng gửi một biểu cảm lệ rơi đầy mặt.

Đây quả thực là hành vi của ác bá còn gì?!

“Ờ.” Tô Thị A Thất có chút ngại ngùng.

Bắc Hà Tán Nhân cười xấu xa nói: “Có khi nào lại là một ‘đại tiền bối’ không biết dùng công cụ trò chuyện không?” Hắn vừa nói vậy, mọi người đều cảm thấy cảnh tượng này rất quen thuộc?

Đúng vậy, khoảng bốn năm trước hình như cũng có một vị tiền bối sau khi bế quan hơn trăm năm xuất quan, cũng khó khăn lắm mới lên được phần mềm trò chuyện, được Hoàng Sơn Chân Quân thêm vào nhóm.

Nhưng vì không biết gõ chữ nên không nói gì.

Sau đó, một tên gọi là Cuồng Đao Tam Lãng rất vui vẻ trêu chọc trước mặt vị tiền bối này, vừa đòi vị tiền bối ấy báo số đo ba vòng, vừa đòi gửi ảnh, lại còn đòi trò chuyện thoại nữa chứ.

Sau đó... chưa đầy mấy ngày, Cuồng Đao Tam Lãng đã tận mắt nhìn thấy vị tiền bối này.

Đó là một vị tiền bối rất xinh đẹp, rực rỡ và mỹ lệ như vầng trăng sáng trên bầu trời đêm.

Tiếp đó, vị tiền bối xinh đẹp này đã hành hạ Cuồng Đao Tam Lãng ròng rã một năm bốn tháng, mới hài lòng rời đi.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức quỳ.

“Hoàng Sơn?” Lúc này, một ID tên ‘Dược Sư’ lên tiếng.

Một tin nhắn ngắn gọn khó hiểu, không đầu không đuôi.

May mà mọi người trong nhóm đã quen với thói quen trò chuyện ngắn gọn của Dược Sư.

Anh ta đang hỏi nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân đang ở đâu.

Lời nói ngắn gọn không phải vì Dược Sư tính cách cao quý lạnh lùng, mà vì anh ta gõ chữ bằng hai ngón tay kết hợp với viết tay, tốc độ cực chậm.

Khi chữ nhiều còn dễ sai, xóa xóa viết viết vô cùng khổ sở.

Vì vậy, Dược Sư quen nói càng ngắn càng tốt.

Lâu dần, đã biến thành phương thức giao tiếp kiệm lời như vàng hiện nay.

“Ông ấy vừa thêm người xong là offline ngay, nghe nói con chó yêu quý nhà ông ấy lại giận dỗi bỏ nhà đi, Hoàng Sơn Chân Quân lại đi đuổi theo rồi.

Đối phó với con chó yêu quý đó không dễ đâu, bây giờ Chân Quân chắc chắn đang bận tối mắt, có thể online thêm người đã là hiếm khi rảnh rỗi.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“...” Dược Sư.

“Vậy chỉ có thể đợi đạo hữu mới học được cách dùng công cụ trò chuyện rồi nói sau.” Tô Thị A Thất cảm thán.

Họ đều đã có ấn tượng ban đầu, cho rằng người mới gia nhập cũng là người trong đồng đạo.

Thấy đạo hữu mới không có phản ứng, mấy người đang online thấy không có gì vui, cũng lần lượt lặn mất. ********** Khoảng một tiếng sau, Tống Thư Hàng tỉnh táo lại một chút.

“Nhớ là vừa nãy có người thêm mình vào nhóm thì phải, hình như gọi là Cửu Châu Nhất Hào Quần?” Cậu lẩm bẩm, tiện tay mở công cụ trò chuyện ở góc dưới bên phải, kéo ra cửa sổ trò chuyện của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Rốt cuộc là nhóm gì vậy?

Rất nhanh, lịch sử trò chuyện của một giờ trước hiện ra trước mắt cậu.

Tống Thư Hàng lướt qua một lượt.

Đạo hữu?

Động phủ?

Tu vi mấy phẩm?

Còn có tiền bối?

Chân Quân?

Bản tọa?

Đuổi bắt đại yêu khuyển?

Đủ các loại từ ngữ chuyên dụng trong tiểu thuyết tiên hiệp.

Cách nói chuyện của các thành viên trong nhóm cũng rất thú vị, nửa cổ nửa kim.

Cảm giác như người hiện đại đang cố dùng cổ ngữ giao tiếp, nhưng vì trình độ cổ văn không đủ, nên cách giao tiếp rất gượng gạo.

“Hì~~” Tống Thư Hàng bật cười.

Xem ra đây là một nhóm do những người yêu thích tiên hiệp lập ra?

Ồ không, đây tuyệt đối không phải là một nhóm yêu thích tiên hiệp bình thường!

Mỗi người trong nhóm đều tự đặt cho mình một đạo hiệu, nơi ở thì gọi là động phủ, chó cưng của nhóm trưởng đi lạc cũng phải miêu tả thành đại yêu khuyển trong nhà bỏ đi.

Còn có người tự xưng cả trăm năm chưa đánh với hành giả Nho môn, tức là người đó tự nhận mình đã sống mấy trăm tuổi rồi?

Chỉ cần nhìn những đoạn trò chuyện này thôi đã thấy xấu hổ giùm.

“Mức độ si mê này, đã đạt đến trình độ bệnh trung nhị rồi, hơn nữa còn là trung nhị tiên hiệp mang đậm đặc sắc Trung Quốc.” Tống Thư Hàng thầm gật đầu.

Xem ra, đây là một trại tập trung của các bệnh nhân trung nhị tiên hiệp!

Đây chính là ấn tượng đầu tiên của cậu về ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ và các thành viên trong nhóm.

Nhưng tại sao lại thêm cậu vào nhóm?

Cậu xem qua thông tin của nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân, không phải bạn học của mình, mình cũng chắc chắn không quen ông

ta.

Là thêm nhầm người à?

Người ta thường nói, không trung nhị phí hoài tuổi trẻ.

Mỗi người ít nhiều đều trải qua thời kỳ đó, chỉ là có người thể hiện ra ngoài, có người lại giấu trong lòng.

Cũng chính là sự khác biệt giữa bộc lộ ra ngoài và ngấm ngầm bên trong.

Tống Thư Hàng có chút già trước tuổi, thời kỳ đó đến nhanh mà đi cũng nhanh hơn.

Cho nên đến năm lớp tám, khi các bạn nam xung quanh vẫn còn chìm đắm trong mộng võ hiệp, mộng siêu nhân, mộng tiên nhân, suốt ngày múa Hàng Long Thập Bát Chưởng, biến hình siêu nhân, thì Thư Hàng đã sớm không còn hy vọng gì vào những thứ này.

Quy luật vật lý của thế giới này chính xác đến vậy, một con người muốn nhảy cao ba tầng lầu, hai tay vỗ một cái đánh ra kim long, mặc quần lót bên ngoài là có thể bay lượn đều là những chuyện không thể!

Nhưng cậu vẫn rất thích tiểu thuyết tiên hiệp, phim siêu nhân, có lẽ sâu trong nội tâm cậu vẫn rất mong một ngày nào đó siêu nhân, người ngoài hành tinh, tiên nhân có thể xuất hiện trước mặt mình chăng?

Rõ ràng biết là không thể, nhưng lại không hiểu sao vẫn mong chờ, đây chính là tài năng đặc hữu của con người chăng?

Chương 3

Tống Thư Hàng cười tắt cửa sổ trò chuyện nhóm, nhưng cậu không rời khỏi nhóm này.

Cậu cảm thấy những người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần rất thú vị, những đoạn trò chuyện khiến người ta chỉ nhìn thôi đã thấy xấu hổ, nhưng nếu nhìn từ góc độ của người ngoài cuộc thì lại thú vị bất ngờ.

Cho nên trước khi bị nhóm trưởng đá ra, cậu chuẩn bị lặn mất tăm, xem các loại lịch sử trò chuyện thú vị, để giết thời gian nhàm chán.

Trên màn hình máy tính, bộ phim vẫn tiếp tục, hình như đây là một bộ phim kinh dị.

Các tình tiết rùng rợn liên tiếp xuất hiện, bộ phim này là tác phẩm đỉnh cao của một đạo diễn phim kinh dị thiên tài, nghe nói rất nhiều nhân vật cấp chú bác đều bị dọa khóc, nhiều người còn nói bị dọa đến không dám đi vệ sinh một mình.

Tiếc là, Tống Thư Hàng vẫn không cảm thấy có gì đáng sợ, sau khi tua lại thanh tiến độ xem một lúc, cậu lại ngáp, từ từ chuyển từ tư thế ngồi sang tư thế nằm, mí mắt cũng ngày càng nặng trĩu...

Nếu vị đạo diễn thiên tài kia biết bộ phim của mình chỉ có hiệu quả đến thế, chắc sẽ khóc mất?

Mơ màng, Tống Thư Hàng có một giấc mơ đẹp.

Là một giấc mơ cực kỳ sảng khoái, rất đẹp.

Có tiên nhân, có siêu nhân, có đủ loại tiên cảnh.

Trường sinh tiêu dao, dời non lấp biển, cầm kiếm hành tẩu nhân gian, đây là ước mơ của biết bao người từ xưa đến nay?

Chỉ là theo tuổi tác tăng lên, hiện thực phá vỡ mộng tưởng, người ta chỉ có thể giấu giấc mơ vào đáy lòng, không nghĩ nhiều nữa.

Mơ cuối cùng vẫn là mơ... ********** Sáng hôm sau, ngày 21 tháng 5, thứ Ba, 1 giờ sáng.

Trong nhóm trò chuyện, nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân cuối cùng cũng online.

Ông vừa lên, Bắc Hà Tán Nhân liền trồi lên hỏi: “Chân Quân, người tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ mà ông thêm hôm qua là ai vậy?

Tu hành ở đâu?” “Người thêm hôm qua à?

Các ngươi không giao lưu với cậu ta sao?

Đó là con gái của một người bạn cũ của bản tôn sinh ra ở thời đại này, hình như tư chất không tồi, tuổi còn trẻ đã là Tam phẩm Hậu thiên đỉnh phong, sắp bước vào Tứ phẩm Tiên thiên rồi, rất đáng gờm đấy.” Hoàng Sơn Chân Quân ha hả cười, trả lời.

Sinh ra ở thời đại này, vậy tuổi chắc chưa đến bốn mươi?

Tuổi này đã là Tam phẩm Hậu thiên đỉnh phong, đúng là một thiên tài.

Bắc Hà Tán Nhân thầm gật đầu, nhưng đạo hiệu của đối phương vẫn rất kỳ lạ, ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ nhìn thế nào cũng không giống đạo hiệu.

Bắc Hà Tán Nhân còn đang suy nghĩ thì Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên nói: “Ể?

Đạo hiệu của con gái bạn cũ bản tôn không phải là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Mà này, Thư Sơn Áp Lực Đại là cái quái gì vậy?” “...” Hoàng Sơn

Chân Quân ngớ người.

Không phải cái quái gì, mà là một người không xác định mà Chân Quân ngài thêm vào hôm qua đó.

Hắn thăm dò hỏi: “Chân Quân, ngài không phải là thêm nhầm người rồi chứ?” “Để bản tôn xem lại.” Một lát sau.

Hoàng Sơn Chân Quân gửi một chuỗi biểu cảm toát mồ hôi lạnh trong nhóm: “Đúng là thêm nhầm thật.

Số tài khoản chỉ sai một con số ở giữa, bản tôn gõ nhầm 8 thành 9.

Không ngờ bản tôn lại phạm phải sai lầm lớn như vậy.” Bắc Hà Tán Nhân ha ha cười nói: “Ta đã nói mà, cho dù có hòa nhập với xã hội hiện đại đến đâu, cũng không có ai đặt đạo hiệu của mình là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ cả.” Hoàng Sơn Chân Quân tiếp tục gửi một chuỗi biểu cảm toát mồ hôi lạnh.

Sau đó ông vội vàng thao tác, thêm lại con gái của bạn mình vào nhóm.

Thông báo nhóm: ‘Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử’ đã gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Cái tên này mới hợp với phong cách của Cửu Châu Nhất Hào Quần, một luồng tiên khí nồng đậm ập vào mặt.

Cái tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia, tuyệt đối là có thứ gì đó kỳ lạ trà trộn vào.

Người mới vừa vào, Cuồng Đao Tam Lãng liền lập tức trồi lên: “Yo, đạo hữu mới là tiên tử à, cho xem ảnh, báo số đo ba vòng đi!

Xinh thì hẹn hò không?” Cuồng Đao Tam Lãng đã lặn mất tăm từ lâu.

Tuy hắn thuộc họ cá vàng, nhưng trí nhớ cuối cùng cũng dài hơn ba giây.

Hôm qua đã bị người ta nhắc nhở, nên để tránh đắc tội với đại tiền bối, hôm nay hắn cẩn thận lặn mất tăm quan sát tình hình.

Nghe Hoàng Sơn Chân Quân nói tiên tử mới vào là con gái của bạn thân, tu vi lại là Tam phẩm Hậu thiên, Cuồng Đao Tam Lãng liền yên tâm.

Không phải nhân vật cấp ‘tiền bối’, hắn có thể thoải mái trêu ghẹo một chút, cho đã miệng.

Nhóm này ít người mới lắm, hắn bức bối lắm rồi.

Tam Lãng vừa mở miệng, mặt Hoàng Sơn Chân Quân lập tức đen lại.

“...” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nhập một chuỗi dấu chấm, sau đó lại u ám gửi một câu: “Vì thời gian không còn sớm, nên con gái lão phu đã đúng giờ đả tọa luyện công rồi.

Tài khoản của nó tạm thời do lão phu treo máy, chờ Hoàng Sơn đạo hữu thêm vào nhóm.

Khụ...

Sớm đã nghe nói Tam Lãng đạo hữu trong Cửu Châu Quần phong lưu phóng khoáng, ăn nói khéo léo, trăm nghe không bằng một thấy.

Tam Lãng đạo hữu, lão phu rất ngưỡng mộ ngươi, hôm nào mời ngươi uống rượu.” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức vô cùng lúng túng, trêu ghẹo gái lại gặp phải bố của gái, trên đời này không có chuyện gì xấu hổ hơn thế.

Hắn chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui xuống.

May mà vị tiền bối này dường như tính cách hòa nhã, chỉ một câu nói nhẹ nhàng đã cho qua chuyện này.

Tiếp đó, vị tiền bối này chào hỏi mọi người đang online trong nhóm, nhờ mọi người sau này chiếu cố con gái mình nhiều hơn.

Sau đó, liền lặn mất tăm treo máy.

Thấy tiền bối rời đi, Cuồng Đao Tam Lãng thở phào nhẹ nhõm, vui vẻ nói: “May quá, xem ra vị tiền bối này không phải là người không biết đùa.

Nói không chừng sau này có cơ hội, có thể trò chuyện với Vũ Nhu Tử cô nương.” “...” Hoàng Sơn Chân Quân.

“...” Bắc Hà Tán Nhân.

Dược Sư hiếm khi lại trồi lên.

Anh ta là người kiệm lời như vàng, bình thường rất ít khi lên tiếng, lần này lại hiếm hoi gõ được bốn chữ: “Tự cầu đa phúc.” “?” Tam Lãng nghi hoặc.

Nhưng Dược Sư kiệm lời như vàng hiển nhiên sẽ không giải thích thêm.

“Xem tiền tố trong đạo hiệu của người mới đi.” Bắc Hà Tán Nhân giải thích, không tìm đường chết thì sẽ không chết, tại sao Tam Lãng huynh vĩnh viễn không hiểu đạo lý này?

“Tiền tố?

Linh Vũ Điệp Đảo?” Cuồng Đao Tam Lãng dường như vẫn chưa phản ứng lại.

“Đúng vậy, Linh Vũ Điệp Đảo!

Thêm nữa lại là một vị tiền bối, ngươi không nghĩ đến ai sao?” Bắc Hà Tán Nhân gợi ý.

Một lúc lâu sau, Cuồng Đao Tam Lãng mới bừng tỉnh, gửi một chuỗi biểu cảm ‘quỳ lạy’ trong nhóm: “Là Linh Vũ Điệp Tôn Giả hay tính toán chi li kia à?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả là một vị tiền bối mạnh mẽ, ông ta cái gì cũng tốt, chính trực hiệp nghĩa... chỉ là thích tính toán với người khác đủ mọi chuyện vặt vãnh, trên con đường tính toán chi li đã đạt đến đỉnh cao.

Người khác là cân cân kế giác (tính toán từng cân từng lạng), ông ta đã là châm châm kế giác (tính toán từng cây kim)!

Bắc Hà Tán Nhân tức đến khóe miệng giật giật: “Ta không có gợi ý ngươi như vậy đâu nhé!” Hoàng Sơn Chân Quân thở dài, ông thực sự không thể nhìn nổi nữa: “Tam Lãng, bạn cũ của ta chỉ treo máy, chứ chưa offline.” Tức là... lịch sử trò chuyện có thể sẽ bị nhìn thấy.

Không, là chắc chắn sẽ bị nhìn thấy!

Hoàng Sơn Chân Quân thực sự không thể nhìn Tam Lãng tiếp tục tìm đường chết, dù sao cũng là hậu bối trong nhóm của mình.

“Chết tiệt, toi rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng phảng phất nhìn thấy tương lai không xa, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đến tận nhà bái phỏng, sau đó hành hạ hắn đủ kiểu.

Hốc mắt hắn lại ướt át, lần này hình như đã chọc phải một vị đại tiền bối phiền phức hơn?

Tam Lãng lập tức kêu thảm: “Chân Quân, xin hãy nói giúp cho tôi!” Hoàng Sơn Chân Quân gửi một biểu cảm bóng lưng lạnh lùng.

Mọi người trong nhóm không còn để ý đến tiếng kêu như chó thua trận của Tam Lãng nữa, bình tĩnh chuyển chủ đề.

Bắc Hà Tán Nhân hỏi nhóm trưởng: “Chân Quân, cái người ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ kia giải quyết thế nào?” Tô Thị A Thất nói: “Có cần đá ra không?

Dù sao cũng chỉ là người thường, không tiện tham gia vào cuộc trò chuyện của chúng ta.” “Khụ, đã bị bản tôn thêm nhầm vào, vậy cũng coi như là một loại duyên phận.

Để bản tôn gieo một quẻ xem xử lý thế nào.” Hoàng Sơn Chân Quân trả lời.

Chủ yếu là ông đột nhiên thêm người ta vào nhóm, bây giờ nói đá là đá, chẳng phải ông rất mất mặt sao?

Cho nên ít nhất cũng phải gieo một quẻ làm màu, lấy cớ, rồi mới đá người ta đi.

Như vậy vừa thể hiện được đẳng cấp cao sang của mình.

Thứ hai, gần đây ông đột nhiên rất hứng thú với thuật bói quẻ, học được một tháng, đang rất ngứa tay.

Bất kể làm gì trước đó, đều thích gieo một quẻ.

Nói rồi ông lấy một cuốn 《Đường Thi Tống Từ》 bên cạnh để gieo quẻ, đưa tay lật giở, vận chuyển bí thuật bói quẻ.

Một sức mạnh vô hình rút ra một câu thơ, hình thành quẻ tượng.

Lần gieo quẻ này thuận lợi vô cùng, từ khi Hoàng Sơn Chân Quân học thuật bói quẻ đến nay, đây là lần đầu tiên ông có cảm giác như vậy!

Ông vui mừng nhìn kết quả quẻ tượng.

Sau đó...

Hoàng Sơn Chân Quân mặt trầm như nước.

Sắc mặt Hoàng Sơn Chân Quân trở nên khó coi.

Chỉ thấy quẻ tượng kia: Tại thiên nguyện tác bỉ dực điểu, tại địa nguyện vi liên lý chi. (Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.) Ấn tượng thì câu thơ này là do một nhà thơ tên Bạch Cư Dị thời nhà Đường viết, rất kinh điển, sau này thường được người ta trích dẫn để hình dung tình yêu?

Lập tức, Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy cả người mình không ổn.

Chim liền cánh cái em gái ngươi, cây liền cành cái em gái ngươi!

Còn nguyện làm cây liền cành, bản tôn thà tự treo cổ lên cành cây phía đông nam còn hơn!

Chẳng lẽ Hoàng Sơn Chân Quân đường đường lại phải đi diễn một đoạn tình yêu sống chết, kinh thiên động địa với tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ giới tính nam kia sao?

Chương 4

Điều này không khỏi khiến ông nhớ đến Long Dương Quân thời Chiến Quốc, lập tức cảm giác như nuốt phải con gián, cực kỳ buồn nôn.

“Đây chắc chắn là do tu vi thuật bói quẻ của bản tôn chưa đủ, dù sao mới học được một tháng... cho nên bản tôn nên gieo lại một quẻ!

Đúng, chắc chắn là như vậy!” Hoàng Sơn Chân Quân lại vận chuyển bí pháp bói quẻ, sức mạnh vô hình lại lần nữa lật giở《Đường Thi Tống Từ》.

Lại có một câu thơ được rút ra.

Lần này bí pháp bói quẻ vận chuyển siêu thuận lợi, Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy rất tốt, tuyệt đối trúng rồi!

Ông nhìn về phía quẻ tượng.

Sau đó...

Sắc mặt Chân Quân trắng bệch.

Quẻ tượng: “Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ!” (Tình yêu nếu đã bền lâu, đâu cần sớm tối bên nhau!) Sớm tối cái ông nội nhà ngươi!

“Bản tôn thật không tin tà!” Hoàng Sơn Chân Quân lại gieo quẻ.

Lần này cảm giác còn tuyệt hơn, Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy tu vi bói quẻ của mình vào giây phút này đã đạt đến đỉnh cao!

Lần này chắc chắn trúng!

Ông cúi đầu nhìn quẻ tượng: “Mạch nhiên hồi thủ, na nhân khước tại, đăng hỏa lan san xử.” (Bất chợt quay đầu, người ấy lại ở nơi đèn đuốc lụi tàn.) “...” “Hít sâu, hít sâu.” Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh gấp cuốn Đường Thi Tống Từ lại, ưu sầu nhìn lên bầu trời một góc bốn mươi lăm độ.

Thật là một cảm giác sầu não!

Tiếp đó, Chân Quân bình tĩnh xé nát cuốn Đường Thi Tống Từ bản bìa cứng trong tay, vừa xé vừa gật đầu mạnh: “Bản tôn quả nhiên không có thiên phú về thuật bói quẻ, trời sinh không phải là người làm thầy bói.

Cho nên, quẻ tượng bản tôn bói ra chắc chắn đều là sai lầm!” Ông ném những mảnh vụn của cuốn Đường Thi Tống Từ sang một bên, trong lòng còn thầm thề tuyệt đối sẽ không tiện tay bói quẻ nữa!

Những mảnh vụn của cuốn thơ bìa cứng bị ném sang một bên, Chân Quân nhập vào nhóm: “Cậu Thư Sơn Áp Lực Đại kia... cứ để lại đi.

Bản tôn vừa gieo một quẻ, phát hiện cậu ta và bản tôn có duyên, việc thêm cậu ta vào nhóm không phải là ngẫu nhiên, mà là tất nhiên!

Sau này thế nào thì tùy vào tạo hóa của cậu ta.” Chân Quân dùng đủ các từ ngữ về thuật bói quẻ để lấp liếm, còn về kết quả quẻ tượng, có đánh chết ông cũng tuyệt đối không hé răng nửa lời!

Mẹ kiếp, cho dù có duyên, đó chắc chắn cũng là nghiệt duyên!

“Vậy thì cứ để lại đi, dù sao chắc không lâu sau cậu ta cũng tự mình rời nhóm thôi.

Mà này, kết quả quẻ tượng của Chân Quân là gì vậy?” Bắc Hà Tán Nhân nghe nói Chân Quân đang học thuật bói quẻ, nên rất tò mò vị tiền bối này bói ra cái gì.

“...” Hoàng Sơn Chân Quân: “À thì, các ngươi cứ nói chuyện tiếp, ta có việc gấp phải đi trước.” Nói xong, ông nhanh chóng offline, để lại Bắc Hà Tán Nhân ngơ ngác.

Mặt trời lên cao, đúng ngọ.

Bạn cùng phòng biết Tống Thư Hàng chưa khỏi cảm, bảo cậu nghỉ ngơi cho khỏe, lại xin thêm cho cậu một ngày nghỉ bệnh.

“Bệnh tình sao cảm giác ngày càng nặng hơn?

Có phải vì gần đây thiếu vận động, thể chất kém đi không?” Tống Thư Hàng nói.

Bên cạnh cậu có một bát cháo trứng bắc thảo, đây là bữa trưa bạn cùng phòng mang về cho cậu.

“Người tốt!” Tống Thư Hàng không chút do dự phát cho các bạn cùng phòng một thẻ người tốt.

Ngủ không biết bao lâu, cậu đã đói đến mức bụng dính vào lưng, ăn vội mấy miếng hết bát cháo trứng bắc thảo, rồi lại mở máy tính.

Theo thói quen mở phần mềm trò chuyện, liền thấy chấm đỏ với số lượng tin nhắn lớn sau tên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Tống Thư Hàng tò mò đưa tay mở Cửu Châu Nhất Hào Quần, muốn xem đám bạn trong nhóm trung nhị tiên hiệp thâm niên này đã trò chuyện những gì suốt một đêm.

Lịch sử trò chuyện lúc rạng sáng hiện ra trước mắt cậu.

Câu hỏi của Bắc Hà Tán Nhân về ‘người mới’, màn tìm đường chết của Cuồng Đao Tam Lãng, vị tiền bối thú vị của Linh Vũ Điệp Đảo.

Còn có Hoàng Sơn Chân Quân tự xưng đã gieo một quẻ, bói ra mình và cậu có duyên.

Nhìn lịch sử trò chuyện, hình ảnh của mấy người dần trở nên đầy đủ trong đầu Thư Hàng.

“Hóa ra là thêm nhầm người, tôi đã nói mà, tôi đâu có quen Hoàng Sơn Chân Quân này.” Xem từ lịch sử trò chuyện, nhóm này không phải ai cũng vào được thì phải?

Muốn vào nhóm còn cần có người giới thiệu.

Hơn nữa, tuổi của đám người mê tiên hiệp thâm niên trong nhóm này hình như đều không nhỏ, thậm chí còn có cả con gái rồi.

Mà nghe giọng điệu thì hình như con gái cũng không nhỏ?

Vậy tính ra có khi đã bốn năm mươi tuổi rồi, lớn từng này rồi còn trung nhị, con gái của họ thật khổ.

Lướt lịch sử trò chuyện trong nhóm, Tống Thư Hàng giữ trạng thái lặn mất tăm, tuyệt đối không lên tiếng.

Xem các thành viên trong nhóm làm trò ngốc rất thú vị, nhưng nếu mình cũng tham gia vào thì còn ra thể thống gì nữa?

Mình lại không ngốc.

Cho nên kế hoạch của cậu là lặn mất tăm xem lịch sử trò chuyện, coi như là truyện cười hàng ngày.

Đợi đến một ngày nào đó, cậu cảm thấy nhóm này không còn thú vị nữa, sẽ rời khỏi Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Cậu vẫn luôn nghĩ như vậy. ********** Không biết tự lúc nào, mười ngày đã trôi qua...

Ngày 1 tháng 6, thứ Bảy, Tết thiếu nhi.

Các bạn cùng phòng của Thư Hàng đều là dạng nửa ở ký túc xá nửa đi về, tức là từ thứ Hai đến thứ Sáu thì ở ký túc xá, cuối tuần sẽ về nhà.

Cho nên cứ đến cuối tuần, ký túc xá chỉ còn lại một mình cậu cô đơn.

Tống Thư Hàng đã khỏi cảm từ lâu, chỉ còn hơi nghẹt mũi và ho.

Cơn ho này là ho khan, hồi phục khá phiền phức.

Nếu không giữ gìn cẩn thận sẽ ho cả tháng.

Thứ Bảy được nghỉ, Thư Hàng ngủ một mạch đến tám giờ mới dậy, lại ra nhà ăn ăn chút đồ thanh đạm.

Không có việc gì làm liền quay về ký túc xá.

Mở máy tính xong, cậu theo thói quen vào Cửu Châu Nhất Hào Quần xem lịch sử trò chuyện, đây đã trở thành một cách giết thời gian hiệu quả của cậu mỗi ngày.

Không biết từ lúc nào, cậu đã gia nhập nhóm này được hơn mười ngày.

Trong hơn mười ngày lặn mất tăm, cậu thấy hầu hết mọi người trong nhóm đều đang trò chuyện về việc xông vào bí cảnh nào đó, thu hoạch được bao nhiêu.

Hoặc là nơi nào đó xuất hiện ác quỷ yêu ma, hoặc là hàng phục, hoặc là chém giết.

Nói cứ như thật.

Tống Thư Hàng nghĩ, nếu mình sao chép những nội dung này xuống, rồi chỉnh sửa một chút là có thể đăng lên mạng làm tiểu thuyết tiên hiệp kiếm tiền nhuận bút.

Trong mười ngày, Tống Thư Hàng cũng đã quen với một vài nhân vật trong nhóm.

Ví dụ như nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân rất ít khi xuất hiện.

Còn có hai quản trị viên Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân và Thất Tu Tôn Giả chưa từng xuất hiện từ khi cậu vào nhóm. ‘Tình báo viên' thường xuyên online Bắc Hà Tán Nhân, cao thủ tìm đường chết Cuồng Đao Tam Lãng, mở miệng ra là đánh nhau Tô Thị A Thất, kiệm lời như vàng Dược Sư.

Còn có Vân Du Tăng Thông Huyền luôn lặn mất tăm, cho dù có trồi lên cũng chỉ gửi biểu cảm và dấu câu.

Nghe nói vị cao tăng này đang tu bế khẩu thiền, không chỉ không được nói chuyện, mà cả gõ chữ cũng không được, nhiều nhất chỉ có thể gửi một biểu cảm.

Cuối cùng, chính là Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, người có lời nói rất bình thường trong cái nhóm có phần hơi trung nhị này.

Số tài khoản của cô chỉ khác Tống Thư Hàng một con số.

Nhờ phúc của cô, Thư Hàng mới có cơ hội vào Cửu Châu Nhất Hào Quần này.

Những thông tin này đều là do 'Bắc Hà Tán Nhân' nhiệt tình giới thiệu cho 'Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử' về các thành viên khác mà có được. ....

Hôm nay mở Cửu Châu Nhất Hào Quần, đập vào mắt đầu tiên là lời của Dược Sư.

Thật hiếm có, Dược Sư kiệm lời như vàng đã mở miệng: "Đã cải tiến một đơn thuốc cơ bản." Đây là một câu có cả dấu câu là 9 chữ, từ lúc Tống Thư Hàng vào nhóm đến giờ chưa thấy Dược Sư gửi tin nhắn dài như vậy.

Cho nên, cậu rất tò mò xem tiếp.

Tin nhắn của Dược Sư được gửi lúc rạng sáng.

"Đơn thuốc Thối Thể Dịch bản giản lược: Nhân sâm ba lạng, kỷ tử bốn lạng ba tiền; triêu lộ huyền thảo một lạng; dương khởi thạch ba lạng, nữ nhi hương một lạng ba tiền... tiên bá vương chi một lạng, cửu dương xích viêm trúc thiết phiến bốn lạng...” Một chuỗi bốn mươi lăm loại dược liệu, trong đó có những loại khá quen thuộc như nhân sâm, kỷ tử, cũng có những loại khá lạ như dương khởi thạch, còn có một số loại chưa từng nghe qua như triêu lộ huyền thảo, tiên bá vương chi, cửu dương xích viêm trúc.

“Theo tỷ lệ phối phương lần lượt cho vào lò thuốc, đun nhỏ lửa khoảng năm phút; cho dược liệu mới vào, tiếp tục đun nhỏ lửa khoảng năm phút.

Chú ý lửa!

Cứ như vậy tuần hoàn, cho đến khi dược dịch thành cao.

Thành phẩm Thối Thể Dịch có màu đen, trong suốt, mùi nồng.” Dễ hiểu!

Trong hơn bốn mươi tên thuốc, Thư Hàng biết không nhiều, cậu tò mò tra trên mạng một chút.

Trong đơn thuốc, có ba mươi loại là dược liệu Trung y thông thường, đều là loại bổ khí huyết.

Còn mười lăm loại như triêu lộ huyền thảo, bá vương chi, xích viêm trúc thì hoàn toàn chưa từng nghe qua, không lẽ là thứ mà vị ‘Dược Sư’ này và những người trong nhóm tưởng tượng ra?

“Bệnh của mấy người này nặng quá rồi, đến cả đơn thuốc cũng chế ra được, không lẽ thật sự có người làm theo đơn thuốc rồi uống cái thứ cao thuốc đó à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu có chút lo lắng, vì cơm có thể ăn bừa, nhưng thuốc thì không thể uống bừa được!

Uống thuốc bừa sẽ chết người đó?

Có nên khuyên mấy người bạn trong nhóm trung nhị này một chút không?

Dù sao mình cũng đã ở bên cạnh xem hơn mười ngày rồi.

Chương 5

Nếu có người trong nhóm uống thuốc bừa mà chết, cậu có chút không nỡ.

Cậu tiếp tục xem xuống lịch sử trò chuyện, quả nhiên, đã có người làm theo đơn thuốc luyện thuốc rồi!

Lại chính là cô gái có vẻ bình thường nhất trong nhóm, Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, thời gian vào khoảng hai giờ sáng.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: "So với Thối Thể Dịch bản cũ thì thiếu rất nhiều dược liệu hiếm có, quá trình luyện thuốc cũng đơn giản hóa đi rất nhiều.

Dược Sư tiền bối, lửa phải khống chế ở mức độ nào ạ?

Em vừa thử một lần kết quả giữa chừng đã thất bại rồi.

Còn dược hiệu thì so với trước đây chênh lệch bao nhiêu ạ?" "Hiệu quả 2:1." Dược Sư nói.

Dược hiệu chỉ bằng một nửa so với trước đây, dù sao cũng đã giảm đi rất nhiều dược liệu quý.

Nhưng chỉ với những dược liệu thông thường, đại chúng như vậy mà có thể phối ra Thối Thể Dịch, nói thế nào cũng là lời.

"Lửa và thời gian đun cụ thể tự mình mò mẫm, không giải thích được." Dược Sư lại hiếm hoi gửi một câu dài, cũng chỉ khi liên quan đến vấn đề luyện đan dược, anh ta mới có thể nghiến răng gõ thêm vài chữ: "Còn nữa, nếu như 'Khống Hỏa Quyết' của ngươi không tốt, đề nghị sử dụng pháp bảo khống hỏa." "Cảm ơn tiền bối, em đi thử lại." Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một biểu cảm mặt cười, rồi lặn mất.

Lần lên tiếng cuối cùng của Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử là hai giờ mười ba phút sáng, nếu sau đó cô ấy đi luyện đan, tính thời gian thì chắc đã luyện được mấy lò đan dược rồi?

Sẽ chết người đó?

Vốn đã là một đám bệnh trung nhị dễ thương rồi, lại còn uống nhầm thuốc, chẳng phải sẽ trở nên siêu cấp dễ thương sao?

Ban đầu nói không chừng còn có thể cứu chữa một chút, bây giờ uống thuốc vào rồi thì hoàn toàn hết cứu còn gì!

Cuối cùng lương tâm cậu không cho phép, không nhịn được gõ vào khung trò chuyện: “Thuốc không thể uống bừa!” Ngay khi cậu chuẩn bị nhấn enter, nhập câu nói đầu tiên của mình trong nhóm... cửa sổ trò chuyện rung lên một cái.

Trong màn hình trò chuyện nhóm hiện lên một biểu cảm mặt cười lớn.

Lại là quản trị viên Thất Tu Tôn Giả chưa từng trồi lên từ khi Tống Thư Hàng vào nhóm: “Phối phương rất tốt, ta vừa đồng thời thử bảy lò, rất nhẹ nhàng đều thành công, tỷ lệ thành công là cực cao.

Ta đã dùng một ít, dược hiệu gần bằng một nửa hiệu quả của Thối Thể Dịch bản cũ, còn nhiều hơn một chút.

Nhưng chi phí phối phương lại giảm hơn mười lần so với bản cũ.

Tuy chỉ là Thối Thể Dịch cấp thấp nhất, nhưng đối với chúng ta hiện nay, khi thiên địa linh khí ngày càng khan hiếm, dược liệu quý càng lúc càng ít, thì đây đúng là một thứ tốt.

Dược Sư, tiếp tục cố gắng.

Nếu có thể cải thiện đơn thuốc từ tam phẩm trở lên, đó thật sự là công đức vô lượng.” “Bổ sung: quan trọng nhất là, độ khó của phương pháp luyện chế giảm đi rất nhiều, thậm chí có thể giao cho học đồ luyện dược luyện chế.” Thất Tu Tôn Giả là một vị đại tiền bối có tiếng trong nhóm, thực lực còn mạnh hơn Hoàng Sơn Chân Quân một bậc.

Hơn nữa, ông cũng có trình độ rất sâu về luyện đan, trong nhóm này có thể nói là chuyên gia về luyện đan, lời khen của ông tự nhiên khiến Dược Sư, một hậu bối, vô cùng được cổ vũ.

“Cảm ơn tiền bối, tôi sẽ cố gắng!” Dược Sư kích động gõ ra một câu có hơn sáu chữ, mà tốc độ còn rất nhanh.

Khóe miệng Tống Thư Hàng bắt đầu giật giật: lại có người đã luyện chế và sử dụng ‘Thối Thể Dịch’ đó rồi?

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng nhấn giữ phím ← để xóa câu nói trong khung trò chuyện của mình.

Cậu hiểu, với tính cách của các thành viên trong nhóm, cho dù cậu có lên tiếng khuyên can, chắc cũng không mấy người nghe lọt tai.

Hơn nữa, đã có người dùng rồi, mà còn sống nhăn răng, vậy thì thuốc đó trong thời gian ngắn chắc không độc chết người được?

Tuy nói vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy mình cũng không thể bỏ mặc họ.

Thuốc nào cũng có ba phần độc, nói không chừng cái thứ Thối Thể Dịch này là độc mãn tính, trong thời gian ngắn không chết người, nhưng lâu dài sẽ lấy mạng thì sao?

Cho nên phải xác nhận lại đơn thuốc này!

Cậu vẫn còn lo lắng cho đám bệnh trung nhị tiên hiệp trong nhóm.

Tống Thư Hàng, nói chung cũng rất hợp để phát một thẻ người tốt.

Cậu lấy cuốn sổ ghi chép bên cạnh, chép lại ba mươi tên dược liệu thông thường có thể tìm thấy trên mạng trong đơn 'Thối Thể Dịch' của Dược Sư.

Tống Thư Hàng có một người chị họ tên là Triệu Nhã Nhã, học ngành y dược.

Đại học của họ có khoa Trung dược, nên Tống Thư Hàng muốn nhờ cô hỏi giúp, xem nếu đem ba mươi loại thuốc bổ khí dưỡng huyết này ném hết vào nồi đun một lượt, thứ làm ra có ăn chết người không?

Những loại dược liệu bổ huyết, bổ khí, bổ hư này, về lý thuyết thì không ăn chết người.

Nhưng nhiều loại như vậy bỏ vào nồi đun nấu, ai biết cuối cùng sẽ biến thành thứ quái quỷ gì?

Còn những cái tên vừa nhìn đã mang đặc trưng của bệnh trung nhị rõ rệt như tiên bá vương chi, cửu dương xích trúc thiết phiến, Tống Thư Hàng tự nhiên chọn cách lờ đi.

Quỷ mới biết mấy thứ này là gì?

Cậu lại không phải bệnh nhân trung nhị!

Nếu cậu cầm mấy thứ này đi hỏi chị họ, chị họ chắc chắn sẽ nghĩ cậu bị úng não.

Rồi ngày mai mẹ Tống chắc chắn sẽ bay từ nhà đến thành phố Giang Nam, đưa cậu đi khám bác sĩ khoa não và khoa thần kinh.

"Hai tuần nữa về nhà, sẽ lén hỏi chị họ." Tống Thư Hàng thầm nghĩ, hy vọng trong thời gian đó, đám mê tiên hiệp thâm niên trong nhóm không bị toi mạng.

Trong lúc Tống Thư Hàng chép đơn thuốc, Cửu Châu Nhất Hào

Quần cũng tạm thời yên tĩnh lại.

Bình thường, các thành viên trong nhóm online luôn không nhiều, xem ra cho dù là bệnh nhân trung nhị cũng có cuộc sống bình thường của riêng mình?

Cũng đúng, người sống trên đời dù sao cũng phải ăn cơm, làm việc, nuôi con.

Có lẽ trong nhóm này còn có học sinh giống như cậu.

Chép xong ba mươi loại dược liệu trong đơn thuốc, Tống Thư Hàng vươn vai một cái.

Cậu xem phần mềm dự báo thời tiết ở góc dưới bên phải máy tính.

Ngày 1 tháng 6, trời quang.

Ngày 2 tháng 6, trời quang.

“Thời tiết không tệ, lát nữa ra ngoài vận động một chút.” Thư Hàng cảm thấy thể chất mình kém đi, nên quyết định vận động nhiều hơn.

Chỉ là trong lòng cậu nghĩ vậy, nhưng ngón tay lại không tự chủ được mở biểu tượng game trên máy tính.

Chơi sướng hai ván rồi tính! ...

Tuy nói là sướng hai ván, nhưng một khi đã bắt đầu chơi game, ván này nối ván kia, căn bản không dừng lại được!

Không biết từ lúc nào, đã đến trưa.

“Thời gian cuối tuần trôi nhanh thật.” Tống Thư Hàng cười gượng, tắt game, rồi lại theo thói quen tiện tay mở cái nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần kia ra.

Mở máy xem một cái, tắt máy lại xem một cái, tâm trạng vui vẻ cả ngày!

Cửa sổ nhóm vừa mở, cậu phát hiện Bắc Hà Tán Nhân thường xuyên online quả nhiên đã lên mạng.

Bên trong có rất nhiều lịch sử trò chuyện.

Bắc Hà Tán Nhân: “Dược Sư huynh, trình độ luyện đan của huynh đúng là không có gì để nói.

Thối Thể Dịch bản cải tiến ta thử luyện mười lò, vậy mà thành công được tám lò, dược hiệu còn tốt hơn tưởng tượng.

Tiếc là Thối Thể Dịch này chỉ có hiệu quả với người mới tu hành.

Đối với một tán nhân như ta thì tác dụng không lớn, nhưng đối với những người như Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân và một vài vị tiền bối có nhiều đồ tử đồ tôn, tác dụng lại rất lớn.

Đợi Vũ Điệp tiền bối bọn họ nhận được đơn thuốc này, sẽ nợ Dược Sư huynh một ân tình lớn.” Vân Du Tăng Thông Huyền cũng trồi lên, gửi một biểu tượng ngón tay cái.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức cười nói: “Suýt thì quên mất, Thông Huyền đại sư ngài dưới trướng cũng nuôi một đám tiểu hòa thượng.

Dược Sư huynh, xem ra người nợ huynh ân tình lại thêm một người nữa rồi.” Vân Du Tăng Thông Huyền lại gửi một biểu cảm mặt cười, rồi lặn mất.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời bằng một biểu cảm mặt cười, hắn cảm thấy tu luyện cái ‘bế khẩu thiền’ này là một chuyện rất dở hơi, nếu không có nhóm trò chuyện để Thông Huyền đại sư gửi dấu câu và biểu cảm, chắc ông ta thậm chí không thể giao tiếp với người khác?

Phật môn chính là dở hơi như vậy.

Cho nên năm đó, hắn không bị lão hòa thượng kia dụ dỗ đi làm tiểu sa di thật quá chính xác!

Khoảng mười phút sau, Cuồng Đao Tam Lãng online: “Vũ Nhu Tử tiên tử ~~Vũ Nhu Tử tiên tử, nếu có ở đó xin hãy trả lời bản tọa một tiếng!” Đồng thời còn spam một hàng biểu cảm nước mắt và quỳ lạy.

“Yo, Tam Lãng đạo hữu mấy hôm nay không online, chạy đi đâu bế quan rồi?” Bắc Hà Tán Nhân cười xấu xa, hắn đây là biết rõ còn cố hỏi.

“Bế quan cái con khỉ!” Tam Lãng gửi một tin nhắn thoại, giọng nói nghẹn ngào: “Ba ngày trước, Linh Vũ Điệp Tôn Giả ‘đại tiền bối’ đến thăm bản tọa, lại ở nhà bản tọa ba ngày.

Sau đó, các ngươi hiểu mà a a a a...” “Ha ha.” Bắc Hà Tán Nhân tỏ vẻ mình tuyệt đối không đồng tình với Tam Lãng, tự tìm cái chết thì không đáng được đồng tình!

“@Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử tiên tử xinh đẹp, xin hãy ra gặp Lãng mỗ một lần!

Có chuyện quan trọng cầu xin!” Tam Lãng kêu thảm, Lãng là họ của Tam Lãng.

Tên thật của hắn là Lãng Tam.

“?” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử online, gửi một dấu chấm hỏi.

“Tiên tử, người cuối cùng cũng xuất hiện rồi.

Bản tọa có một yêu cầu không mời mà đến.

Xin hãy nhất định đưa lão già mắc chứng yêu con gái nghiêm trọng của người về nhà đi, Lãng mỗ quỳ lạy rồi!” Tam Lãng gửi biểu cảm quỳ lạy OTZ.

“Ha ha.” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một biểu cảm mỉm cười, một lát sau mới u ám gửi một câu: “Lão phu mắc chứng yêu con gái nghiêm trọng?” Ể?

Khoan đã, hình như có gì đó không đúng?

Lão phu?

Mẹ ơi, lại là Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang dùng tài khoản của con gái ông ta?

Rắc, có thứ gì đó vỡ vụn?

Là trái tim mỏng manh của Tam Lãng.

Lão già này quả nhiên mắc chứng yêu con gái nghiêm trọng, thường xuyên dùng tài khoản của con gái mình, trên đời này còn có sự riêng tư không chứ!

“...” Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy khóe miệng mình giật giật không ngừng được nữa.

Cuối cùng, hắn tốt bụng nhắc nhở: “À phải rồi, Tam Lãng huynh.

Vũ Nhu Tử cô nương chắc đang luyện Thối Thể Dịch bản mới nhỉ?” Cho nên Vũ Nhu Tử cô nương trong thời gian ngắn sẽ không online.

Chương 6

Sau đó, thì không có sau đó nữa.

Cuồng Đao Tam Lãng mất kết nối... là mất kết nối, không phải offline.

“Hì!” Tống Thư Hàng vui vẻ bật cười.

Tâm trạng vui vẻ.

Nhưng sau khi xem lịch sử trò chuyện hơn mười ngày, cậu cảm thấy những người trong nhóm có chút không giống bệnh nhân trung nhị bình thường, nội dung trong lời nói của họ quá chân thực, không giống như là tưởng tượng ra.

Ý nghĩ này cũng chỉ lóe lên trong đầu Thư Hàng.

“Chẳng lẽ là do mình xem lịch sử trò chuyện của họ nhiều quá, đến nỗi bị họ đồng hóa rồi?” Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng toát cả mồ hôi lạnh.

Cậu đã qua cái tuổi trung nhị từ lâu, nhưng ai mà không có một thời ‘ngày xửa ngày xưa’ chứ?

Những trải nghiệm từ giấc mộng đại hiệp, võ hiệp, siêu nhân năm đó là lịch sử đen tối mà cậu cả đời không muốn đối mặt, chỉ cần nhớ lại là thấy xấu hổ, muốn chết, muốn quên, muốn quên đi!

Cho nên tuyệt đối không được bị đám người trong nhóm đồng hóa.

“Đi ăn cơm thôi.” Cậu đưa tay, chuẩn bị tắt Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Ngay lúc cậu sắp tắt nhóm, Bắc Hà Tán Nhân trong nhóm lại trồi lên một câu: “A Thất, hậu bối nhà ngươi độ kiếp xong chưa?

Sao không thấy động tĩnh gì?” Tô Thị A Thất trả lời: “Đang chuẩn bị độ, mấy canh giờ nữa là bắt đầu rồi.” Bắc Hà Tán Nhân lại hỏi: “Độ kiếp ở đâu vậy?

Có cần giúp không?” “Độ kiếp ở một khu ngoại ô thành phố H, yên tâm đi, A Thập Lục nhà ta thiên phú siêu quần, cái lôi kiếp tấn cấp từ Tam phẩm Hậu thiên cỏn con chỉ là chuyện nhỏ, phẩy tay là qua.

Các ngươi cứ chờ A Thập Lục nhà ta tấn cấp Tứ phẩm Tiên thiên, rồi tìm cơ hội thách đấu các ngươi, ha ha ha.” Tô Thị A Thất ha hả cười, rất thoải mái.

“Ngươi nói vậy ta yên tâm rồi, tiểu tử A Thập Lục đó thiên phú đúng là không tồi.

Lôi kiếp Tam phẩm Hậu thiên chắc không làm khó được tiểu tử đó đâu.” Bắc Hà Tán Nhân đáp.

Sau đó, trong nhóm lại trở lại yên tĩnh. ... ...

Tống Thư Hàng gãi cằm, thành phố H?

Đây chẳng phải là nơi ngay cạnh khu vực Giang Nam sao!

Nói ra thì, thành phố đại học nơi cậu ở chính là khu vực giáp ranh giữa thành phố Giang Nam, thành phố H và thành phố J.

Thành phố H là một thành phố nhỏ của Trung Quốc, tuy nhiên nơi này nhỏ mà kinh tế lại cực kỳ phát triển.

Là thiên đường mua sắm nổi tiếng của Trung Quốc, được mệnh danh là trên trời dưới đất không có thứ gì không mua được.

Đương nhiên, trừ những thứ phạm pháp.

Nếu độ kiếp ở thành phố H, vậy khu vực Giang Nam có thể nhìn thấy không?

“Mình ngốc à.” Tống Thư Hàng bật cười, lời nói của những người trong nhóm, chẳng lẽ cậu lại tin là thật?

Còn độ lôi kiếp nữa chứ?

Thời tiết này trời trong mây trắng, nắng vàng rực rỡ.

Không thể nào có sấm sét mưa giông được?

Hơn nữa bây giờ cũng không phải là mấy năm trước, dự báo thời tiết bây giờ rất chính xác, ít nhất là thời tiết trong ba ngày tới, nói trời quang thì sẽ không có mưa giông sấm sét.

"Nhân lúc thời tiết đẹp, ăn cơm xong đi hiệu sách thôi!" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Ăn cơm trưa xong, Tống Thư Hàng liền đến một cửa hàng cho thuê sách gần đó để đọc cọ.

Cậu thích đọc cọ, không phải là muốn tiết kiệm vài đồng tiền thuê sách, đây là sở thích cá nhân của cậu.

Thư Hàng cảm thấy ngồi đọc sách trong một góc giá sách của cửa hàng cho thuê, sướng cực!

Đương nhiên, để tránh bị bà chủ ghét, sau khi đọc cọ nửa ngày, cậu sẽ thuê một hai cuốn về cho có lệ, làm người không thể làm quá, phải biết giữ mối lâu dài!

Như vậy có thể tránh bị bà chủ ghét, đuổi ra ngoài.

Dù sao thì, những cửa hàng cho thuê sách lớn, chủng loại sách không giới hạn ở tiểu thuyết mà có đủ các loại sách như thế này đã không còn nhiều.

Nếu bị liệt vào danh sách đen, e là quanh thành phố đại học Giang Nam cũng không tìm được hiệu sách nào tốt hơn.

Người ta nói tên của một người rất quan trọng, người như tên, Tống Thư Hàng rất thích đọc sách, và thể loại nào cũng đọc.

Bất kể là tiểu thuyết, tác phẩm văn học, văn tập cổ điển, thậm chí là các loại kiến thức lý luận khô khan khiến người ta nhìn vào đã thấy đau đầu, cậu đều thích.

Gần đây cậu chủ yếu đọc cọ ở hiệu sách những kiến thức về kỹ năng và lưu ý khi lái xe cơ giới, cậu chuẩn bị nhân lúc chương trình học năm nhất còn nhẹ nhàng để thi lấy bằng lái.

Đăng ký thi bằng lái ở trường rẻ hơn bên ngoài bảy tám nghìn tệ.

... ...

Thời gian đọc cọ luôn trôi qua rất nhanh.

Thoáng chốc đã khoảng ba giờ chiều.

"Nhanh thật... phải chuẩn bị về rồi.

Còn phải qua siêu thị gần đây mua ít đồ khô làm đồ ăn khuya, tối thứ Bảy có thể thức trắng đêm đại chiến." Tống Thư Hàng hắc hắc cười.

Nói rồi, cậu tiện tay rút một cuốn sách, đi về phía quầy, làm thủ tục thuê sách.

Quầy nằm ở vị trí lối ra của hiệu sách, hôm nay mái che nắng bên ngoài bị hỏng, nên bà chủ hiệu sách trốn ở một chỗ râm mát, tránh ánh nắng mặt trời chiếu thẳng.

"Nắng to quá, đã có cảm giác giữa hè rồi." Tống Thư Hàng một tay che trán, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây, một bên đưa cuốn sách muốn thuê cho bà chủ.

Bà chủ là một mỹ nhân Giang Nam điển hình, như được làm từ nước.

Sở thích của cô cũng là đọc sách, cũng thích ôm một cuốn sách đọc cả ngày.

Từ trang phục của cô có thể thấy, chất lượng cuộc sống của cô không thấp, mở cửa hàng cho thuê sách này chỉ là sở thích cá nhân.

Bình thường, bà chủ ngồi yên tĩnh đọc sách ở đó, đẹp như tranh vẽ, mãn nhãn.

Rất nhiều thanh niên bình thường chính là vì muốn thường xuyên ngắm nhìn cảnh tượng đẹp như tranh vẽ này mà gượng ép thay đổi sở thích của mình, từ thanh niên 2B biến thành thanh niên văn học.

Nhưng nghe nói, dáng vẻ đẹp như tranh này chỉ là hình thái hòa bình của bà chủ... có hình thái hòa bình, thì chắc chắn có hình thái PK hoặc là hình thái cuồng bạo.

Nhưng Thư Hàng đến đây nửa năm nay vẫn chưa từng thấy.

“Xong rồi, trong hai ngày nhớ trả lại.

Thêm một ngày sẽ cộng thêm một tệ tiền thuê.” Bà chủ làm xong thủ tục thuê sách, liền vẫy tay bảo Tống Thư Hàng mau cút đi.

Tuy chỉ mới tiếp xúc nửa học kỳ, nhưng cậu thanh niên thích đọc cọ, mà mỗi lần đọc là nửa ngày này đã để lại ấn tượng sâu sắc cho bà chủ.

Nếu không phải cậu chàng này biết điều, cuối cùng đều sẽ thuê một hai cuốn sách ủng hộ việc kinh doanh của cô, cô đã sớm vung chổi đuổi người rồi.

“Hì hì.” Tống Thư Hàng cười nhận sách, một chân bước qua ngưỡng cửa hiệu sách.

Ầm!!!

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang trời như sấm dậy.

Tất cả mọi người trong hiệu sách đều giật mình, Tống Thư Hàng vừa bước ra một chân suýt nữa không đứng vững, suýt ngã sấp mặt!

"Chết tiệt!" "Ái da, mẹ ơi!" "Sét đánh giữa trời quang à?" "Sợ chết mất." Trong hiệu sách, đủ các loại tiếng la hét vang lên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời, liền phát hiện bầu trời vốn trong xanh không một gợn mây đã có sự thay đổi, ở cuối chân trời có một mảng mây đen lặng lẽ ngưng tụ, trong nháy mắt đã che lấp một khoảng trời nhỏ ở cuối chân trời, một dáng vẻ mưa gió sắp đến.

"Xem ra có thể sắp có một trận mưa rào?

Chậc chậc, người ta nói dự báo thời tiết mấy năm trước không đáng tin, phải xem ngược lại, dự báo trời quang thì nhất định phải mang ô.

Tôi tưởng qua nhiều năm như vậy, dự báo thời tiết đã thay đổi, không ngờ vẫn không đáng tin." Tống Thư Hàng thầm than.

Cái này còn không bằng năm xưa, năm xưa xem dự báo thời tiết chỉ cần xem ngược lại là được; bây giờ xem dự báo thời tiết lại phải cược xem nó có chuẩn không?

Trong lúc suy nghĩ miên man, cậu ôm cuốn sách vừa thuê, chuẩn bị nhân lúc trận mưa rào chưa bắt đầu, tranh thủ về ký túc xá.

Chưa đợi Tống Thư Hàng bước ra bước thứ hai.

Ầm...

Lại một tiếng sấm nữa gầm lên, chấn động đến mức tai người ù đi.

Chân Tống Thư Hàng vừa nhấc lên lại rụt về.

Tận cùng chân trời, khu vực mây đen dị thường uốn éo.

Có những con rắn sét từ trong mây đen chui ra, vang lên ầm ầm, hình thành một lưới sét.

Tống Thư Hàng đã từng thấy sấm sét, nhưng cả đời này cậu chưa từng thấy sấm sét dày đặc đến mức như trước mắt.

Quả thực như ngày tận thế, sấm sét trên trời không phải là từng tia lóe lên, mà là từng mảng cùng lúc giáng xuống.

Tiếng sấm rền cũng khác thường.

Tiếng sấm ở khu vực Giang Nam trước đây đều là một tiếng nổ lớn, sau đó là một chuỗi âm thanh vang vọng.

Còn bây giờ, tiếng sấm như pháo hoa được thêm rất nhiều thuốc nổ.

Ầm ầm, bùm bùm, ầm ầm, vừa ồn vừa náo, đến cả tiếng vang cũng bị lấn át.

Giả sử đây là có người làm ác bị sét đánh, thì phải là nghiệp chướng lớn đến đâu mới có thể gây ra cảnh tượng vạn tia sét cuồng nộ này?

Hơn nữa, điều khiến Tống Thư Hàng để ý hơn là, mảng mây sét đen kịt kia không lan rộng, vẫn co cụm ở cuối chân trời, cuồng phong bão táp, nhưng không có dấu hiệu lan ra.

Chương 7

Tiếng sấm rền rĩ kéo dài khoảng mười hơi thở, mãi không dứt.

Điều này cho người ta một cảm giác bão táp sắp đến còn dữ dội hơn.

“Thật là không may!” Tống Thư Hàng thở dài, thầm nghĩ: “Hay là đọc cọ thêm một lúc nữa?” Thông thường thì cho dù có mưa giông sấm sét, cũng là đến nhanh đi nhanh.

Nhưng nếu trận mưa rào kéo dài một chút, nói không chừng cậu còn có thể đọc thêm một cuốn sách?

Nghĩ đến đây, cậu lại quay người vào hiệu sách, chuẩn bị ngồi thêm một lúc nữa.

Dường như ông trời đang trêu đùa Thư Hàng.

Khi cậu quay người bước vào hiệu sách, tiếng sấm bên tai lại đột ngột im bặt!

Mây đen và những con rắn sét hung bạo trên trời cũng đồng thời tan biến!

Cứ như thể có một bàn tay khổng lồ lấy bầu trời làm tranh vẽ, cảm thấy bức tranh vẽ không vừa ý, liền tiện tay xóa đi mảng mây đen và rắn sét này.

Bầu trời lại trở lại trạng thái trong xanh không một gợn mây, ánh nắng chiếu rọi!

Cứ như thể tiếng sấm nổ ban nãy, những con rắn sét đầy trời kia chỉ là ảo giác và ảo thanh.

Có người trong hiệu sách lẩm bẩm: “Đây là tình huống gì vậy?”

“Không lẽ thật sự có người làm ác bị sét đánh à?” “Mê tín!

Cái gọi là sấm sét chỉ là một hiện tượng tự nhiên...” Lúc này, một đứa bé bên cạnh Thư Hàng ngẩng đầu, tay trái cầm một cuốn truyện tranh thiếu nhi, tay phải giơ cao lên trời, lớn tiếng hét bằng giọng rất hào sảng: “A, ta muốn trời này, không còn che được mắt ta, muốn đất này, không còn chôn được tim ta!

Ta muốn mây đen đầy trời này, tan biến không dấu vết!” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, cậu dám chắc khi đứa bé này lớn lên, mỗi khi nhớ lại cảnh tượng hôm nay sẽ xấu hổ đến mức lăn lộn trên đất.

Và loại ký ức lịch sử đen tối này sẽ ám ảnh đứa bé cả đời.

Rồi khi tưởng chừng như đã quên đi đoạn ký ức này, nói không chừng một ngày nào đó nó lại từ một góc nào đó trong đầu trồi lên, khiến người ta chỉ muốn hét lớn: đi chết đi, xấu hổ quá!

Chẳng hạn.

Lại khiến người ta chỉ muốn mình có thể xuyên không trở về, đánh cho cái đứa làm chuyện ngốc nghếch năm xưa một trận.

Bởi vì chính cậu đã có trải nghiệm sâu sắc.

Chỉ là không hiểu sao, khi nhìn thấy đứa bé hài hước này, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến đám bạn trung nhị tiên hiệp trong Cửu Châu Nhất Hào Quần. ‘Thành phố H, độ lôi kiếp Tam phẩm Hậu thiên.’ Lịch sử trò chuyện trong nhóm hiện lên trong đầu cậu.

Cậu lại ước lượng vị trí của chân trời, khu vực sấm sét ban nãy hình như, dường như... chính là vị trí của thành phố H?

Dù Tống Thư Hàng có trái tim lớn, nhịp tim cũng chậm đi nửa nhịp.

Không lẽ... là thật sao?

Dự báo thời tiết cho thấy trời quang, nhưng trước mắt lại đột nhiên xuất hiện vạn tia sét kỳ quái.

“Ha ha ha ha, làm sao có thể!

Trên thế giới này làm sao có thể có thứ như thiên kiếp chứ.

Chắc là trùng hợp thôi?!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng, một khi ý nghĩ nảy sinh, nó liền không thể xua đi trong đầu cậu: trên đời thật sự có chuyện trùng hợp đến vậy sao?

Những con rắn sét kia kỳ quái đến vậy, trông không giống như một sự kiện tự nhiên.

Thành phố H, độ kiếp mấy chữ này không ngừng vang vọng trong đầu cậu.

Tống Thư Hàng lắc mạnh đầu, vứt cái khả năng này ra khỏi đầu.

Thế giới quan được xây dựng trong mười tám năm qua nói với cậu, phải tin vào khoa học, từ chối mê tín, đám mây sét đó chỉ là hiện tượng tự nhiên kỳ quái chứ không phải lôi kiếp gì cả!

“Mình chắc chắn bị đám người trong nhóm lây bệnh rồi.

Tuy lịch sử trò chuyện trong nhóm đó xem rất vui, nhưng quả nhiên, mình vẫn nên đợi một thời gian rồi rời nhóm thôi.

Nếu không ở lâu mình cũng bị đồng hóa mất… Đợi chị họ xem qua đơn thuốc kia, xác nhận xem mấy thứ thuốc bổ đó ăn vào có chết người không rồi rời nhóm vậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thật ra, rõ ràng chỉ là một đám bạn trong nhóm chẳng quen biết...

Cậu lại còn bị thêm vào một cách khó hiểu, Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể mặc kệ sống chết của đối phương.

Nhưng cậu luôn cảm thấy, một khi mình đã biết đối phương ăn ‘đan dược’ là thứ có độc, thì dù thế nào cậu cũng phải khuyên can một chút.

Bất kể đối phương có nghe lời khuyên của cậu hay không, nhưng ít nhất cậu phải làm cho lòng mình không hổ thẹn.

Đúng vậy, không hổ thẹn với lòng.

Nghe hay không là chuyện của thành viên trong nhóm, nhưng khuyên hay không lại là chuyện của cậu. ********* Sau khi về ký túc xá, Tống Thư Hàng đăng nhập vào phần mềm chat, gửi cho chị họ Triệu Nhã Nhã một bản danh sách dược liệu đã chép lại.

“Chị Nhã Nhã, giả sử: nếu tất cả dược liệu trên đều cho vào nồi thuốc để hầm thành cao, thì thứ hầm ra có ăn chết người không?

Nếu có thời gian thì kiểm tra giúp em nhé.” Nhấn phím Enter, gửi tin nhắn đi.

Tống Thư Hàng dựa vào ghế, đầu óc trống rỗng.

Chị họ Triệu Nhã Nhã khác với cậu, chị ấy đã bước vào kỳ thực tập đại học, không mấy khi lên mạng.

Có lúc mấy ngày mới online một lần, gửi tin nhắn qua, cả tuần sau mới trả lời cũng là chuyện bình thường.

Nếu được, Tống Thư Hàng không muốn hỏi vấn đề này trên mạng.

Rốt cuộc có những chuyện nói trực tiếp sẽ không gây hiểu lầm, nếu không lỡ chị họ tưởng cậu muốn ăn thứ thuốc này, không giải thích trực tiếp mà bị hiểu lầm thì sao?

Cậu sợ mẹ cậu sẽ bay máy bay đến thăm cậu mất.

Nhưng hôm nay, cậu cảm thấy mình ngày càng có cảm giác bị người trong nhóm ‘đồng hóa’… Quả nhiên, tuy xem lịch sử trò chuyện rất vui, nhưng vẫn nên sớm rời nhóm thì hơn.

Nhân lúc mình chưa từng lên tiếng trò chuyện trong nhóm, cũng chẳng có giao tình gì với ai, rời nhóm cũng sẽ không có nhiều lưu luyến.

Dù nói vậy, nhưng ngón tay cậu vẫn bất giác trỏ vào góc dưới bên phải màn hình, mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lên.

Thói quen của con người thực ra rất dễ hình thành, cậu hình thành thói quen xem nhóm mỗi ngày cũng chỉ mất mười ngày.

Trong nhóm vừa hay có người online.

Bắc Hà Tán Nhân: “A Thất, độ kiếp xong rồi chứ?

Tiểu Thập Lục tấn cấp rồi chứ?” Câu này được gửi đi hơn mười phút trước, nhưng Tô Thị A Thất vẫn chưa trả lời.

“Lôi kiếp không xảy ra chuyện gì chứ ạ?” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử lên tiếng, lần này là chính cô online chứ không phải ba cô.

Cô bé tuy mới vào nhóm, nhưng miệng ngọt, đã làm quen với mấy thành viên hay online.

Cô biết người tu hành mỗi lần đối mặt lôi kiếp đều không thể xem thường, cho dù là lôi kiếp yếu nhất, chỉ một chút sơ sẩy cũng có thể xảy ra vấn đề lớn.

“Chắc là không đâu, có A Thất ở đó mà.

Chỉ là lôi kiếp Hậu Thiên tam phẩm, nếu có vấn đề, hắn cũng có thể mạnh mẽ đánh tan.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chỉ là Tô Thị A Thất mãi không trả lời, trong lòng ông khó mà yên được.

Lúc này, một ID mà Tống Thư Hàng chưa từng thấy xuất hiện.

Đó là một ID tên là ‘Đồng Quái Tiên Sư’: “Các ngươi đừng vội, đợi bản tiên sư gieo một quẻ, sẽ biết kết quả.” Bắc Hà Tán Nhân im lặng một lúc, rồi trả lời: “Cũng được.” Xem ra gã tên Đồng Quái Tiên Sư này đóng vai tiên sư bói quẻ gì đó?

Chỉ khoảng hai ba phút sau, Đồng Quái Tiên Sư lại ló mặt ra: “Ha ha, không sao.

Bản tiên sư bói ra kết quả là quẻ thượng thượng, đại cát đại lợi, Tô Thị A Thất và hậu bối của hắn tuyệt đối không sao.

Chúng ta cứ chờ Tiểu Thập Lục đến thách đấu mọi người đi!” Quẻ thượng thượng, vậy chắc có thể yên tâm phần nào rồi nhỉ?

Bói toán thứ này tuy không thể tin hoàn toàn, nhưng có lúc đúng là có thể khiến lòng người được an ủi đôi chút, Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ là Bắc Hà Tán Nhân sau khi nghe kết quả quẻ này, không hề vui mừng, ngược lại còn im lặng.

Một lúc sau, ông gửi một biểu cảm cười khổ: “Xem ra Tiểu Thập Lục thật sự có vấn đề rồi, nên A Thất mới không online.

Có ai ở gần thành phố H không, qua xem A Thất thế nào, có cần giúp đỡ không?” Cuồng Đao Tam Lãng ló đầu ra, thở dài: “Quái tiên đã bói ra đại cát đại lợi, vậy thì đúng là có chuyện rồi.

Nhưng ta ở rất xa thành phố H, dù muốn chạy qua cũng phải mất mấy ngày.” “?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc.

“Vũ Nhu Tử muội muội không biết đó thôi, quẻ mà tiên sư gã này bói, chưa bao giờ trúng.

Nếu gã bói ra đại cát đại lợi, thì tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng đi, vì muội chắc chắn sắp gặp đại họa rồi.

Ngược lại, nếu gã bói ra muội sắp gặp tai kiếp gì đó, thì có thể thở phào nhẹ nhõm, vì muội có lẽ sắp gặp vận may.

Nếu có ngày gã bói ra muội gặp đại kiếp diệt thế, vạn kiếp bất phục, thì muội có thể mở tiệc ăn mừng trước, vì đó là điềm báo sắp ra đường nhặt được tiên khí đó!” Cuồng Đao Tam Lãng giải thích.

Bắc Hà Tán Nhân bồi thêm một dao: “Nói theo một cách khác, tài bói quẻ của Quái tiên đúng là rất giỏi.

Vì chỉ cần xem ngược lại quẻ của hắn, thì cơ bản là đáp án chính xác.” Đồng Quái Tiên Sư: “…” Hắn rất muốn gào thét khản cổ, phản kháng một chút.

Nhưng hắn lại có cả một đời đầy lịch sử đen tối, nên rối rắm muốn chết.

“Đúng rồi, Vũ Nhu Tử cô nương, có thể hỏi phụ thân cô khi nào về nhà không?

Ông ấy ở nhà bản tọa làm khách đã lâu lắm rồi, chẳng lẽ ông ấy không nhớ nhà, không nhớ cô con gái xinh đẹp đáng yêu sao?” Cuồng Đao Tam Lãng lần này đã khôn ra, không mở miệng tìm chết.

“Vâng ạ tiền bối, lúc nào rảnh con sẽ hỏi ba giúp tiền bối.” Vũ Nhu Tử rất lễ phép trả lời, nhưng chỉ cho một tấm séc khống.

Không nói khi nào sẽ hỏi, cũng không chắc chắn sẽ bảo ba về nhà.

Cuồng Đao Tam Lãng đều là người đã sống thành tinh, sao lại không hiểu ý qua loa của Vũ Nhu Tử?

Thế là, hốc mắt của Tam Lãng ca lại ươn ướt.

“Có ai đang lặn, ở thành phố H không?” Bắc Hà Tán Nhân @tất cả mọi người trong nhóm.

Các thành viên đang lặn lần lượt ló mặt ra, rồi đồng loạt gửi biểu cảm lắc đầu.

Trung Quốc lớn như vậy, người trong nhóm chỉ có bấy nhiêu, không thể nào tất cả đều tụ tập một chỗ.

Khu vực Giang Nam nơi Tống Thư Hàng ở thì sát cạnh thành phố H, nhưng cậu lại không quen Tô Thị A Thất… Hơn nữa cậu cảm thấy đầu óc mình vẫn còn tỉnh táo, không thể nào cùng đám người trong nhóm đi tìm một người bạn trong nhóm vì ‘độ lôi kiếp’ mà mất tích, rồi lại bị bói quẻ ra là ‘có chuyện’ được.

Suy cho cùng, cậu vẫn chưa bị đồng hóa.

Chương 8

Lúc này, Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử lại lên tiếng: “Con chuẩn bị đến thành phố J giải quyết chút chuyện, lúc đó sẽ đáp máy bay đến sân bay Giang Nam trước, rồi chuyển đến thành phố J.

Khu vực Giang Nam gần thành phố H, nếu có cần giúp đỡ có thể liên lạc với con bất cứ lúc nào… Tuy con không rành thành phố H, nhưng nếu cần giúp đỡ, con nhất định sẽ cố hết sức.” “Vậy thì tốt quá.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Đi qua khu vực Giang Nam?

Cô gái trong nhóm này sắp đến đây ư?

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

Bắc Hà Tán Nhân vui mừng nói: “Ta sẽ tìm cách liên lạc với A Thất, nếu cần giúp đỡ, ta sẽ liên lạc với Vũ Nhu Tử muội muội.” Ông và Tô Thị A Thất có quan hệ riêng rất tốt, trước khi hai người gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần đã là bạn bè sinh tử.

Bây giờ quẻ của Đồng Quái Tiên Sư khiến Bắc Hà Tán Nhân có chút rối lòng.

Chuyện không liên quan đến mình thì thôi, liên quan đến mình thì sẽ rối loạn.

Lúc này, nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện, lên tiếng an ủi: “Bắc Hà, ngươi đừng quá lo lắng.

Có A Thất ở đó, đừng nói là lôi kiếp Hậu Thiên tam phẩm, cho dù là lôi kiếp Tiên Thiên tứ phẩm cũng không làm gì được hắn đâu.” “Nói cũng phải.” Bắc Hà Tán Nhân thở dài một hơi: “Thật ra ban đầu ta cũng không lo, dù sao cũng chỉ là lôi kiếp Hậu Thiên tam phẩm.

Chỉ là cái quẻ đại cát đại lợi thượng thượng của Đồng Quái Tiên Sư, làm ta lập tức lo sốt vó.” “…” Hoàng Sơn Chân Quân.

“…” Cuồng Đao Tam Lãng.

Bắc Hà Tán Nhân nói rất có lý, hai người họ không biết nói gì để đáp lại.

Đồng Quái Tiên Sư: “Bắc Hà ngươi có ý gì, đúng là khinh người quá đáng!

Đêm trăng tròn tháng sau, tại đỉnh Tử Cấm, có dám đến không?” “Được thôi, ta còn sợ ngươi, một kẻ bói quẻ giả sao?

Nhưng đêm trăng tròn tháng sau ta không rảnh, hay là định thời gian vào ba tháng sau đi?” Bắc Hà Tán Nhân đồng ý rất dứt khoát: “Còn nữa, lúc đó ta tìm ngươi thế nào, dù sao thân phận của ngươi cũng nhiều quá.

Ngươi mà đổi một cái acc clone, đứng trước mặt ta ta cũng không nhận ra.” Đồng Quái Tiên Sư không chỉ ‘tinh thông’ quái thuật, mà còn rất giỏi dịch dung… Mọi người trong nhóm đều đoán, chắc chắn trước đây hắn thường bói sai bị người ta truy sát, nên phải đổi thân phận trốn chạy.

Lâu dần, luyện được một tay dịch dung thay đổi diện mạo tài tình.

“Ba tháng thì ba tháng!

Đến lúc đó ngươi cứ đến đỉnh Tử Cấm mà đợi, ta sẽ tìm ngươi!

Cái bộ mặt đáng ghét của ngươi, hóa thành tro ta cũng nhận ra!” Đồng Quái Tiên Sư giận dữ nói.

“Vậy quyết định thế nhé!” Bắc Hà Tán Nhân rất bình tĩnh, ra vẻ đã nắm chắc Đồng Quái Tiên Sư trong tay.

Hoàng Sơn Chân Quân thấy vậy, đột nhiên gửi một biểu cảm mặt cười, nói: “Xem ra Bắc Hà ngươi sắp đột phá, cần một trận chiến làm mồi, để đột phá một mạch sao?

Ngươi ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm cũng đã lâu, cũng đến lúc đột phá rồi.

Đêm trăng tròn ba tháng sau, nếu ta có thể rảnh, sẽ đến đỉnh Tử Cấm chủ trì quyết đấu cho các ngươi.

Đến lúc đó, tiện thể chuẩn bị cho hai ngươi một ít quà nhỏ.” “Chân quân đúng là thấu hiểu lòng ta!” Bắc Hà Tán Nhân lập tức không còn bình tĩnh nổi, phải biết Hoàng Sơn Chân Quân là tiền bối lão làng, thứ ông chuẩn bị chắc chắn không đơn giản là ‘quà nhỏ’.

Chỉ cần một chút đồ lọt ra từ kẽ tay của các vị tiền bối lão làng này, đối với đám hậu bối như họ đã là bảo vật chỉ có kỳ ngộ mới có được!

“Chân quân đã nói vậy, thì đến lúc đó ta sẽ không cho Bắc Hà leo cây.

Ban đầu còn định để Bắc Hà đứng trên đỉnh Tử Cấm hóng gió lạnh nửa đêm.” Đồng Quái Tiên Sư ung dung nói.

“…” Bắc Hà Tán Nhân.

Khốn kiếp!

Gã này không hổ là kẻ bói quẻ đùa giỡn lòng người, tâm địa thật bẩn thỉu!

Lúc này, Bắc Hà thầm quyết định, ba tháng sau nhất định phải đánh cho Đồng Quái Tiên Sư đến mức Chân quân cũng không nhận ra!

Chuyện xong, cuộc trò chuyện trong nhóm tạm thời yên tĩnh lại. … … Tống Thư Hàng xem xong lịch sử trò chuyện trong nhóm, trong lòng có chút lo lắng: Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân trong nhóm sẽ không thật sự ba tháng sau chạy đến đỉnh Tử Cấm Thành ở Cố Cung quyết đấu chứ?

Với tính cách của họ, nói không chừng thật sự sẽ làm ra chuyện ngốc nghếch như vậy, đến lúc đó lỡ bị nhân viên quản lý bắt được thì sao?

Điểm này phải ghi lại, trước khi rời nhóm nhớ nhắc nhở họ một chút, không được phá hoại di vật quốc gia, như vậy là phạm pháp.

Đóng nhóm lại, Tống Thư Hàng lại mở trang web của khu đại học thành phố Giang Nam, xem hôm nay có tin gì mới.

Tiêu đề của trang web trường chính là trận sấm sét điên cuồng khó hiểu chiều hôm nay, địa điểm sấm sét đúng như Tống Thư Hàng đoán, chính là ở thành phố H.

Vì trận sấm giữa trời quang đó, một phần khu vực của thành phố H và khu vực Giang Nam lân cận bị mất điện, gây ra một loạt sự cố, may mắn không có thương vong về người.

Sau đó là một số tin tức lặt vặt về khu đại học thành phố Giang Nam.

Ví dụ như bảng xếp hạng hoa khôi, nam thần được cập nhật; học bá nào trong trường lại hoàn thành bá nghiệp xưng bá toàn quốc, đạt thứ hạng cao trong cuộc thi toàn quốc; hay như chăn của một cựu học tỷ nào đó trong trường tốt nghiệp đã được bán đấu giá bao nhiêu tiền; đại loại như vậy.

Thư Hàng không hứng thú với những thứ này, chỉ tìm hiểu sơ qua, để lúc trò chuyện tán gẫu với người khác cũng có chút chủ đề chung.

Sau đó cậu lại tìm thông tin đăng ký học lái xe trên trang web trường, phí đăng ký học xe số sàn thông thường là hai nghìn năm trăm tệ, giá sinh viên chính là ưu đãi như vậy.

Ở khu vực Giang Nam này, một khi ra khỏi trường, phí học lái xe bắt đầu từ mười nghìn tệ.

Thư Hàng ghi lại số liên lạc, chuẩn bị mấy ngày tới học xong lý thuyết sẽ đi đăng ký học lái xe.

Trường có tổ chức học lý thuyết tập trung, nhưng tự mình học trước lý thuyết rồi đi đăng ký thi trực tiếp sẽ nhanh hơn. *Ting tong* ~ Trong mạng nội bộ của trường có một tin tức mới được cập nhật, thu hút sự tò mò của cậu.

Chỉ mười đến hai mươi phút trước, đám thiếu niên bất hảo lượn lờ trong các con hẻm gần khu đại học thành phố, đã bị một cao nhân vô danh đánh gục xuống đất, quét sạch trong nháy mắt.

Những thiếu niên bất hảo này thực ra phần lớn là học sinh của trường, còn một bộ phận nhỏ là thanh niên đã bỏ học.

Đa số họ chỉ làm kiểu tóc khoa trương, xỏ lỗ trên người, lén lút trốn thầy cô hút thuốc trong hẻm nhỏ… những thanh niên nổi loạn.

Trong đó cũng có một số có sở thích ‘mượn’ chút tiền từ tay các đàn em, đàn anh yếu đuối.

Đối với đám bất hảo, đánh hội đồng người khác là một thú vui, còn bị người khác đánh cũng là chuyện thường ngày.

Vì không có băng đảng, nên cũng không được tính là côn đồ vặt.

Đám bất hảo bị đánh không phải là tin mới, nhưng trong vòng vài phút ngắn ngủi, gần một trăm tên bất hảo bị người ta đánh cho một trận thì lại có vấn đề.

Từ những bức ảnh do học sinh tại hiện trường chụp bằng điện thoại, có thể thấy tình trạng thê thảm của đám bất hảo.

Mỗi người mặt mũi đều sưng vù khoa trương, trông như sắp đi diễn kinh kịch, xanh tím đỏ đủ màu.

Đúng như câu nói đã bị đánh đến mẹ cũng không nhận ra!

Trên mạng trường bàn tán xôn xao.

Có người hả hê: “Ai làm thế, ra tay không nương tình chút nào.

Là câu lạc bộ tán thủ hay taekwondo?

Hay là câu lạc bộ quyền anh huấn luyện người mới, tổ đội đi farm đám bất hảo?” Người thạo tin: “Tất cả đều bị đánh ngất, đang được đưa đến bệnh viện.

Vẫn chưa có ai tỉnh lại, không biết là ai ra tay.” Người suy luận: “Theo lời các chủ cửa hàng bên cạnh hẻm, cũng không thấy có đám đông bất hảo đánh nhau.

Hơn nữa dù là đánh nhau cũng không thể không có một ai sống sót nhỉ, không thể nào trùng hợp đến mức đồng quy vu tận như vậy.

Nên rất có khả năng là có cao thủ ra tay, một hoặc vài người đã hạ gục tất cả đám bất hảo.” “Cao thủ?

Loại một chọi tám mươi ấy à?

Ha ha.” Có người cười nói, phải biết đám bất hảo bị đánh không một trăm cũng có tám mươi người.

Nhiều người như vậy mà trong vài phút ngắn ngủi đã bị đánh gục hết, chắc chỉ có đại hiệp trong phim xuyên không qua mới làm được thôi?

“Hoặc có thể là lính đặc nhiệm tinh nhuệ trong quân đội ra tay?

Nghe nói loại lính vương đó hạ gục một người bình thường dễ như chơi, trong vài phút có thể xử lý mười mấy người.” “Lầu trên đùa à?

Lính đặc nhiệm dù có trâu bò thật, họ cũng có nhiệm vụ của mình.

Để họ đối phó với đám bất hảo, đây chẳng phải là lấy đại bác bắn muỗi sao!" "Đừng nói nữa, đợi đám bất hảo tỉnh lại chẳng phải sẽ biết là ai ra tay sao?" Có người trả lời.

Tống Thư Hàng làm mới lại trang web, lướt qua các bình luận rồi đóng cửa sổ tin tức lại.

Dù sao chuyện của đám bất hảo cũng không liên quan đến cậu.

Tống Thư Hàng tuy chỉ cao một mét bảy lăm, nhưng rất khỏe mạnh.

Không phải đối tượng có thể bị 'mượn' tiền, cậu và đám bất hảo gần như sống ở hai thế giới khác nhau… Nếu không có gì bất ngờ, cả đời này cậu cũng sẽ không dính dáng gì đến họ.

Vươn vai một cái, đóng trang web trường lại, cậu dựa vào ghế, đầu óc trống rỗng.

Đám mây sét kỳ lạ buổi sáng cứ lởn vởn trong đầu cậu, rõ ràng đang để đầu óc trống rỗng nhưng thỉnh thoảng lại có tia sét xẹt qua, khiến tâm hồn cậu mãi không thể bình tĩnh. ********** Ngày hôm sau.

Ngày 2 tháng 6, Chủ nhật, trời trong.

Tống Thư Hàng dậy từ rất sớm.

Tối qua vốn định thức cả đêm, nhưng những chuyện xảy ra hôm qua khiến cậu luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ.

Không hiểu sao lại mất hết ý định thức đêm, tắm rửa sạch sẽ rồi đi ngủ sớm.

Chiều tối hôm nay, mấy người bạn cùng phòng sẽ về.

Sau khi dậy rửa mặt, Thư Hàng lại quen tay mở phần mềm chat ở góc dưới bên phải màn hình, chị họ Triệu Nhã Nhã vẫn chưa trả lời, xem ra phải đợi thêm hai ngày nữa.

“Nếu hai ngày nữa chị họ vẫn không trả lời, thì gọi điện cho chị ấy vậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Rồi cậu lại mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần… Mỗi lần nhìn một cái, tâm trạng lại vui vẻ.

Chỉ là xem nhiều, dễ bị đồng hóa.

Tin nhắn đầu tiên trong nhóm là của Tô Thị A Thất: “Để mọi người lo lắng rồi, lôi kiếp của Tiểu Thập Lục xảy ra chút sự cố, nhưng ta đã xử lý xong.

Sau khi gặp sự cố lôi kiếp, Tiểu Thập Lục có nổi nóng một lúc.

Nhưng cũng bị ta tìm về đưa đi rồi, không gây ra sự cố gì quá lớn.

Chỉ là ở một nơi gần thành phố H, có mấy… ừm, có mấy chục người thường không biết điều bị Tiểu Thập Lục đánh ngất, không có mạng người.

Tiếp theo ta phải đưa Tiểu Thập Lục về tông môn Tô Thị một chuyến, mấy ngày tới có lẽ sẽ không online.

Tóm lại… xin mọi người đừng lo lắng.” Đây là tin nhắn được gửi lúc ba giờ sáng hôm nay.

Chương 9

“Không sao là tốt rồi, ta cũng yên tâm.

Ta sẽ liên lạc với Vũ Nhu Tử, bảo muội ấy đừng lo, để muội ấy khỏi phải chạy đến thành phố H.” Bắc Hà Tán Nhân ngay sau đó đã trả lời.

Tống Thư Hàng cảm thấy Bắc Hà Tán Nhân dường như online hai mươi bốn giờ một ngày, không biết sao ông ta lại có nhiều năng lượng như vậy.

Chẳng lẽ lịch sinh hoạt của ông ta trùng hợp với Tống mỗ nhân này?

Nên mỗi lần cậu online đều tình cờ gặp được Bắc Hà Tán Nhân.

Không đúng… Lúc Tống Thư Hàng online, ông ta cũng online.

Tống Thư Hàng offline, ông ta vẫn ở đó, vì mỗi lần online đều thấy lịch sử trò chuyện do Bắc Hà Tán Nhân để lại.

Ông ta thật sự như không cần ngủ, quả thực là thánh đấu sĩ của thế giới mạng.

Tống Thư Hàng không khỏi có chút lo lắng, bây giờ có bao nhiêu người chết đột tử vì thức đêm, Bắc Hà Tán Nhân cứ tiếp tục như vậy, có ngày nào đó đột nhiên chết không?

Điều này cũng phải ghi lại… đến lúc mình sắp rời nhóm thì khuyên nhủ ông ta một chút.

Thư Hàng kéo thanh cuộn của khung chat xuống.

Tô Thị A Thất sau khi nói xong, lại chào một tiếng rồi offline.

Tiếp theo, khoảng năm giờ sáng, Dược Sư online, gửi một tấm ảnh, rồi thêm một dấu chấm hỏi sau tấm ảnh đó.

Đó là hình ảnh của một loài thực vật, Thư Hàng chưa từng thấy bao giờ.

Loài thực vật này mọc cong queo, như một con rồng cuộn mình.

Phần ngọn của nó có một hàng gai ngược, phần gốc có màu tím đen, một loài thực vật rất đặc biệt, có giá trị thưởng thức cao.

“Độc Long Thảo à, Dược Sư ngươi lại cần dùng sao?

Không phải không lâu trước ngươi mới trồng một ít à?” Bắc Hà Tán Nhân lại là người trả lời đầu tiên.

“Thí nghiệm, chết hết rồi.” Dược Sư gửi một biểu cảm buồn bã.

Hơn nữa chất lượng của lô Độc Long Thảo đó không tốt lắm.

“Được, ta có được sẽ liên lạc với ngươi.

Những người khác thấy chắc chắn cũng sẽ thông báo cho ngươi.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“Cần loại còn sống.” Dược Sư thêm một câu.

Độc Long Thảo… nghe tên đã không phải là loài thực vật hiền lành gì, không lẽ cũng dùng để luyện đan?

Có độc chết người không?

Tống Thư Hàng có chút lo lắng, luôn cảm thấy đám người trong nhóm rất thích tìm đường chết?

Khoan đã, hình như có gì đó không đúng.

Tống Thư Hàng tay cứng lại, ngón tay kéo ngược lên, đến vị trí trả lời của Tô Thị A Thất, đọc lại một lần nữa. ‘Chỉ là có mấy… ừm, có mấy chục người thường không biết điều bị Tiểu Thập Lục đánh ngất, không có mạng người.’ Câu nói này, khiến Thư Hàng có một cảm giác kỳ lạ.

Vì cậu tự nhiên nghĩ đến đám bất hảo bị quét sạch… Đây còn là trùng hợp sao?

Nếu nói, tất cả đều là trùng hợp, thì gần đây chuyện trùng hợp có hơi nhiều quá rồi!

“Có lẽ mình nên đổi góc độ suy nghĩ, có lẽ không phải trùng hợp, mà là mình nghĩ nhiều rồi.” “Con người luôn như vậy, khi trong lòng nghi ngờ một sự việc nào đó, liền gượng ép gộp nhiều chuyện vốn không liên quan lại với nhau.

Giống như khi nghi ngờ một người trộm tiền của mình, sẽ gán rất nhiều chuyện lên đầu đối phương, càng nhìn đối phương càng giống nghi phạm.” Cậu cảm thấy tâm trạng của mình bây giờ có lẽ chính là tâm trạng ‘nghi ngờ người khác là kẻ trộm’.

Không thể nghĩ nhiều nữa, nghĩ nữa sẽ giống như đám người trong nhóm, tẩu hỏa nhập ma mất.

Tống Thư Hàng vươn vai một cái, chuẩn bị đi chạy bộ.

Một ngày bắt đầu từ buổi sáng mà, hơn nữa vì cảm thấy thể chất của mình suy giảm, cơn ho nhẹ do cảm cúm từ mười mấy ngày trước đến giờ vẫn chưa khỏi hẳn, thỉnh thoảng vẫn ho hai tiếng, khó chịu!

Vì vậy cậu hứng lên, quyết định chạy bộ buổi sáng một nghìn năm trăm mét, rèn luyện cơ thể.

Mục tiêu là kiên trì chạy bộ buổi sáng một tháng! ********** Lúc này, sân bay khu vực Giang Nam.

Một cô gái tóc dài đến eo kéo theo chiếc vali khổng lồ bước ra khỏi sân bay.

Cô da trắng, dáng cao, chân dài.

Mặc áo thun trắng, quần short bò, đôi chân thon dài mang giày thể thao, trông trẻ trung xinh đẹp.

Nhưng lúc này cô gái tóc dài lại đang nhìn sân bay rộng lớn với vẻ mặt khổ não, khẽ lẩm bẩm: “Mình ghét nhất những nơi rộng lớn thế này, rất dễ bị lạc.” Tiếp đó, cô lấy điện thoại ra, bắt đầu thao tác trên đó. ********** Chạy bộ ra một thân mồ hôi, Tống Thư Hàng cảm thấy sảng khoái đã lâu không có.

Lúc đi ngang qua nhà ăn, cậu mua bánh bao, sữa đậu nành làm bữa sáng, đợi hơi thở gấp gáp ổn định lại rồi về ký túc xá.

Chủ nhật còn cả một ngày dài, nên làm gì đây?

“Hay là lại đi đọc ké sách?” Vừa gặm bánh bao, Thư Hàng vừa thầm nghĩ.

Cậu lại tiện tay mở máy tính, đăng nhập vào trang web trường… vì có chút để ý đến chuyện đám bất hảo bị tấn công ngất xỉu, nên cậu vẫn đang tiếp tục theo dõi.

Nhưng trên trang web trường vẫn chưa có tin tức theo dõi về vụ đám bất hảo bị quét sạch, vì đám bất hảo đáng thương vẫn đang nằm la liệt trong bệnh viện, không một ai có dấu hiệu tỉnh lại.

Vì vậy cũng không biết được họ bị ai hay thứ gì đánh cho ra nông nỗi này.

Theo lời một bạn học đến thăm bệnh kể lại, dù đang hôn mê, đám bất hảo vẫn thỉnh thoảng rên rỉ đau đớn, do số lượng đông, nên được bệnh viện sắp xếp vào một phòng bệnh khổng lồ.

Gần bảy tám mươi người rên la thảm thiết, cảnh tượng đó quả thật quá đẹp, thảm không nỡ nhìn.

“Chỉ bị đánh ngất thôi, không lẽ nào cả ngày cả đêm không tỉnh lại được?

Đám bất hảo này không phải bị đánh thành người thực vật rồi chứ.” Thư Hàng thầm nghĩ.

Vừa suy nghĩ lung tung, một bên lại mở cửa sổ chat của nhóm lên.

Trong lúc cậu chạy bộ ăn sáng, trong nhóm lại có thêm mấy tin nhắn mới.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử (trạng thái điện thoại online): “Bắc Hà tiền bối, con đã đến sân bay khu vực Giang Nam rồi.

Bên A Thất tiền bối có cần giúp đỡ không ạ?” Bắc Hà Tán Nhân quả nhiên đang online, ông nhanh chóng trả lời: “Vũ Nhu Tử online rồi à, A Thất lúc rạng sáng đã tìm lại được Tiểu Thập Lục, rồi rời khỏi thành phố H.

Muội không cần lo cho họ, có thể yên tâm đi thẳng đến thành phố J làm chuyện của mình đi.” “Không sao là tốt rồi ạ.” Vũ Nhu Tử đáp, rồi lại nói thêm: “A Thất tiền bối đã rời khỏi thành phố H rồi ạ?” “Đúng vậy, lúc rạng sáng đã rời đi rồi.” Bắc Hà Tán Nhân lại hỏi: “Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử muội còn có chuyện gì muốn tìm A Thất sao?” Vũ Nhu Tử thở dài: “Thật ra… con hy vọng có thể gặp được A Thất tiền bối, nếu được thì có người đi cùng con đến thành phố J thì càng tốt.

Con không rành thành phố H, khu vực Giang Nam, hay thành phố J, sợ không tìm được điểm đến.” “Muội muốn đi đâu?

Bây giờ điện thoại đều có một chức năng gọi là định vị, rất dễ dùng.

Phải nói rằng phát minh của người hiện đại có rất nhiều thứ tiện lợi và thực dụng.” Bắc Hà Tán Nhân nhiệt tình giới thiệu, trong nhóm có rất nhiều người không rành về những thứ hiện đại, Bắc Hà Tán Nhân được xem là một ‘chuyên gia hiện đại’.

Này này, phong cách của các người có vấn đề không vậy?

Đây không phải là nơi tập trung của những bệnh nhân trung nhị tiên hiệp cổ điển sao?

Các người không nên đề xuất bản đồ cổ hay pháp bảo định vị gì đó à?

Cao cấp hơn nữa, mở một cánh cổng dịch chuyển cũng có thể chấp nhận, chỉ có cái định vị điện thoại là hơi khó chấp nhận thôi.

“Con thử rồi, nhưng nơi con muốn đến không tìm thấy trên định vị.” Vũ Nhu Tử buồn bã nói.

Định vị cô đương nhiên biết dùng, thực tế năm nay cô mới hai mươi lăm tuổi, ở một số phương diện không khác gì giới trẻ hiện đại.

Chỉ là so với giới trẻ bây giờ, cô biết nhiều kiến thức về ‘chân *thế giới thực*’ hơn.

“Hơn nữa, khả năng định hướng của con hơi kém, dù có cầm định vị cũng chưa chắc tìm được điểm đến.” Vũ Nhu Tử lại bổ sung.

Bắc Hà Tán Nhân an ủi: “Không sao, vấn đề định hướng chỉ cần đợi muội tấn cấp đến cảnh giới ngũ phẩm ngự khí hành không, đứng cao nhìn xa, sẽ không lo bị lạc đường nữa.

Còn bây giờ, muội có thể gọi một chiếc taxi, thường thì chỉ cần có một cái tên địa danh, tài xế taxi sẽ đưa muội đến nơi.

Nhưng cẩn thận đừng bắt phải xe dù.” “Cảm ơn tiền bối, con đi thử đây.” Vũ Nhu Tử cảm kích nói, nếu không có ai nhắc, cô suýt nữa đã quên mất còn có phương tiện giao thông tiện lợi như taxi.

Bắc Hà Tán Nhân lại nói thêm: “Nơi Vũ Nhu Tử muội muốn đến là đâu?

Nếu muội thật sự không tìm được, ta có thể giúp hỏi xem gần đó có đạo hữu nào không, có lẽ có thể giúp được một chút.” “Là một nơi ở thành phố J gọi là khu phố La Tín, ở đó hẳn là có một ngôi chùa cổ tên là Quỷ Đăng Tự.

Nơi con muốn đến chính là ngôi chùa cổ đó!” Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời.

“Được rồi ta biết rồi.

Ta sẽ hỏi thăm giúp muội, có tin tức ta sẽ liên lạc với muội.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“Tiền bối, cảm kích vô cùng!” Vũ Nhu Tử gửi một mặt cười: “Con đi tìm taxi đây.” Sân bay khu vực Giang Nam.

Cô gái tóc dài đến eo, chân dài miên man kéo chiếc vali khổng lồ, nhanh chân bước về phía khu vực bắt taxi của sân bay.

Vóc dáng xinh đẹp, khiến những người đàn ông đi qua không khỏi ngẩn ngơ nhìn theo.

Tống Thư Hàng thì ở khu vực Giang Nam, với tính cách tốt bụng của mình, chuyện chỉ đường giúp người như vậy, cậu chắc chắn sẽ không từ chối.

Nhưng hiện tại, dù cậu muốn giúp cũng là lực bất tòng tâm.

Khu đại học cách sân bay Giang Nam hai tiếng đi xe, khu vực Giang Nam nói thế nào cũng là một thành phố cấp huyện, địa bàn không nhỏ.

Hơn nữa, Thư Hàng không rành thành phố J, cái Quỷ Đăng Tự kia càng chưa từng nghe qua.

Cậu chỉ biết thành phố J giáp với khu vực Giang Nam, ở Trung Quốc cũng là một thành phố rất nổi tiếng.

Vì nơi đó là một thánh địa tôn giáo, các loại tôn giáo khác nhau khiến người ta hoa cả mắt.

Mỗi năm vào các dịp lễ tôn giáo, tín đồ đến thành phố J hành hương đủ để làm tắc nghẽn cả thành phố.

Chùa chiền ở đó nhiều như lông trâu, muốn tìm một ngôi chùa nhỏ ở nơi như vậy không phải là chuyện dễ.

“Nói đến, cái tên khu phố La Tín này nghe quen quen, hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải?” Thư Hàng lẩm bẩm.

Vừa gặm bánh bao, Tống Thư Hàng vừa ngồi trên ghế bập bênh đung đưa.

Trong đầu suy nghĩ về ‘khu phố La Tín’, cố gắng tìm ra nguồn gốc của cảm giác quen thuộc khó hiểu này.

Trí nhớ của não người luôn rất kỳ lạ, có những thứ vô tình hiện lên trong đầu, nhưng khi bạn muốn nắm bắt đoạn ký ức đó, vắt óc suy nghĩ cũng không nhớ ra được.

“Chắc là nghe cái tên này trên tin tức nào đó rồi?” Thư Hàng bỏ cuộc, không lãng phí tế bào não cho vấn đề này nữa.

Chương 10

********** Vũ Nhu Tử kéo chiếc vali lớn đến khu vực bắt taxi.

Không lâu sau, đã có mấy chiếc taxi nhanh chóng chạy về phía Vũ Nhu Tử… sự thật chứng minh, một khuôn mặt xinh đẹp dù ở đâu cũng là một lợi thế vượt trội.

Nếu không, chỉ riêng chiếc vali khổng lồ của cô cũng đủ khiến nhiều tài xế taxi nản lòng.

“Cô gái, đi đâu thế?” Một chiếc taxi màu đỏ giành được vị trí đầu tiên, tài xế là một chú mặt chữ điền, nói tiếng phổ thông giọng Giang Nam.

“Chú ơi… chú có biết Quỷ Đăng Tự ở đâu không ạ?” Vũ Nhu Tử mở miệng hỏi, giọng cô mềm mại, hoàn toàn khác với vẻ ngoài hoạt bát, trẻ trung của cô.

Nhưng như vậy lại càng có sự tương phản đáng yêu.

Chú mặt chữ điền suy nghĩ hồi lâu, rồi lắc đầu: “Quỷ Đăng Tự, chưa nghe qua bao giờ.” Thấy chú mặt chữ điền lắc đầu, lòng Vũ Nhu Tử chùng xuống, mặt hơi đỏ, thất vọng vô cùng.

May mà chú mặt chữ điền lập tức hỏi tiếp: “Ở khu phố nào thì có biết không?” “Biết ạ, là khu phố La Tín!” Vũ Nhu Tử lập tức trả lời.

“Khu phố La Tín, cái này tôi biết, rành lắm, tôi sống ở khu vực đó.

Nhưng cô gái, cô có nhớ nhầm tên chùa không?

Tôi ở đó mấy năm rồi, chưa từng nghe đến Quỷ Đăng Tự.” Chú mặt chữ điền nghiêm túc trả lời.

Do nghề nghiệp, chú có thể nói là thuộc lòng các địa điểm lân cận.

Đặc biệt là khu phố La Tín nơi mình ở, nói khoa trương một chút, mỗi tấc đất đều có dấu chân của chú, nhưng cái tên Quỷ Đăng Tự thì chú hoàn toàn chưa nghe qua.

“A?” Mặt Vũ Nhu Tử lại đỏ bừng, nhưng cô lập tức kiên quyết trả lời: “Vậy chú chở cháu đến khu phố La Tín đi ạ!” Cô định đến đó rồi hỏi thăm tiếp, nếu không được nữa… cô chỉ có thể cứng rắn gọi điện cho ba.

Nhưng đó là hạ sách, không đến bước đường cùng không thể dùng.

“Cô gái, cô có vội không?

Nếu không vội, đến khu phố La Tín có thể đi xe buýt.

Đi taxi phí sẽ hơi đắt, quãng đường hơn hai tiếng đồng hồ.” Chú mặt chữ điền giải thích.

Không phải chú không muốn kiếm tiền, nhưng quãng đường hơn hai tiếng đi xe, chi phí không nhỏ.

Đối phương rõ ràng không biết khoảng cách, nếu trước khi lên xe không nói rõ khoảng cách và giá cả, đến nơi dễ xảy ra tranh cãi.

“Không sao đâu ạ, chú cứ chở cháu đi đi.” Vũ Nhu Tử nở một nụ cười ngọt ngào, tiền bạc đối với cô hoàn toàn không phải là vấn đề.

Chú mặt chữ điền sau khi xác nhận, trong lòng cũng rất vui.

Chuyến đi này, có thể kiếm được không ít.

“Được thôi, vậy cô lên xe đi, vali để ở cốp sau nhé.” Chú mặt chữ điền vừa nói vừa mở cốp sau, rồi mở cửa xe chuẩn bị xuống giúp cô nâng cái vali.

Rốt cuộc cái vali đó thể tích rất lớn, cô gái nhỏ này lấy đâu ra sức mà bê lên?

Nhưng khi chú mặt chữ điền mở cửa xe quay đầu lại, miệng đã há thành hình chữ O, mãi không khép lại được.

Chú thấy cô gái nhỏ trông mềm yếu đó, một tay nhấc bổng chiếc vali khổng lồ… là nhấc bổng, không phải xách lên, ôm lên hay giơ lên.

Mà là như đang bưng một cái đĩa nhỏ, nhẹ nhàng dùng một tay nhấc vali lên, đặt vào cốp sau.

Chẳng lẽ cái vali này trông to, nhưng thực ra rất nhẹ?

Vừa nghĩ vậy, chú liền cảm thấy đuôi xe hơi chùng xuống.

Chú làm tài xế taxi đã nhiều năm, sớm đã đạt đến cảnh giới người xe hợp nhất.

Đuôi xe vừa chùng xuống, chú có thể ước lượng được vật đó nặng bao nhiêu.

Cái vali này, e là phải hơn sáu mươi kilôgam?

Thậm chí còn nặng hơn, gần bằng trọng lượng của một người đàn ông trưởng thành.

Cô gái này tập cử tạ à?

Đúng là trời sinh thần lực, chú mặt chữ điền thầm nuốt nước bọt.

May mà chú vốn là tài xế lương thiện, nếu gặp phải kẻ có ý đồ xấu, thấy sắc nổi lòng tham, gặp phải cô gái này chắc chắn sẽ bị hạ gục trong nháy mắt?

Vũ Nhu Tử không biết hành động vô tình của mình đáng kinh ngạc đến mức nào, sau khi đặt vali xong, cô bước hai bước về ngồi ở hàng ghế sau của xe taxi.

“Cô gái, khỏe thật đấy, ngồi vững nhé.” Chú mặt chữ điền cười ha ha, đạp ga, chiếc taxi màu đỏ lao ra khỏi làn đường, hướng về khu phố La Tín. … … Cửu Châu Nhất Hào Quần Linh Vũ Điệp Đảo Vũ

Nhu Tử (trạng thái điện thoại online): “Bắc Hà tiền bối, con đang trên đường đến khu phố La Tín, nhưng tài xế taxi không biết Quỷ Đăng Tự.

Con định đến khu phố La Tín rồi hỏi thăm người dân địa phương, có lẽ sẽ có người biết.” “Được, ta đã hỏi mấy người, nhưng tạm thời chưa ai biết.

Tóm lại, có tin tức ta sẽ liên lạc với muội.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“Cảm ơn tiền bối.” Vũ Nhu Tử trả lời bằng một mặt cười, thầm nắm chặt tay.

Có câu trả lời của Bắc Hà Tán Nhân, tâm trạng thấp thỏm của cô đã ổn định lại một chút… Nói đến, đây là lần đầu tiên cô một mình đi xa.

Trước đây đều có ba đi cùng, hoặc chỉ hoạt động ở khu vực gần Linh Vũ Điệp Đảo.

Luôn cảm thấy, có chút kích thích. … … Đoạn trò chuyện trên Tống Thư Hàng tạm thời chưa thấy. …vì thật sự rảnh rỗi không có việc gì làm, cậu lại đến hiệu sách đọc ké sách.

Cầm lấy quyển sách dày mượn lần trước, quyển này đến giờ cậu vẫn chưa đọc xong.

Đối với cậu, sách mà không đọc ké, thì vị nó sẽ kém đi rất nhiều.

Giống như cùng là mì gói ‘Khang Sư Phụ’, ăn sống và pha nước sôi ăn vị hoàn toàn khác nhau.

Trước khi ra ngoài, cậu lại ma xui quỷ khiến mang theo điện thoại… Tống Thư Hàng thường không có thói quen mang điện thoại.

Bây giờ chức năng của điện thoại ngày càng nhiều, kích thước cũng tương ứng ngày càng lớn, bây giờ muốn tìm một chiếc điện thoại chỉ có chức năng gọi điện cũng không tìm được.

Do điện thoại quá to, Tống Thư Hàng toàn dùng nó như điện thoại cố định.

“Bảy phần trăm pin, chắc là đủ dùng rồi.” Pin không nhiều, nhưng chỉ để nghe gọi hoặc nhắn tin, chắc là đủ cho cậu dùng một buổi chiều.

Nghĩ vậy, cậu mang theo điện thoại, lại cầm quyển sách đã mượn đến hiệu sách, hạnh phúc đọc ké. … Thời gian trôi nhanh.

Khoảng một tiếng rưỡi sau.

“Lạ thật, chẳng lẽ sáng nay tư thế ngủ không đúng?” Tống Thư Hàng nghi hoặc đặt quyển sách dày cộp trong tay lại lên giá… cậu không thể đọc vào được!

Bất kể là tiểu thuyết, kiến thức lý thuyết học lái xe, truyện tranh, danh tác cổ điển, cậu đều không thể đọc vào.

Cả đời này cậu mới gặp phải chuyện như vậy.

“Tà ma rồi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, thở dài, cậu tiện tay rút một quyển sách đến quầy mượn sách.

Không đọc vào được, thì đọc ké cũng không còn ý nghĩa.

Suy nghĩ một lúc, cậu quyết định đi dạo quanh khu đại học, giải khuây.

Nói đến giải khuây thì không thể không nhắc đến một địa điểm nổi tiếng gần khu đại học Giang Nam… Thiên đường ăn vặt.

Đi ăn chút gì ngon ngon đi! ********* Thiên đường ăn vặt là một khu phố ẩm thực sầm uất, cách khu đại học Giang Nam hai khu phố, đi bộ mất hơn hai mươi phút.

Nhưng khoảng cách này hoàn toàn không thể ngăn cản bước chân của những kẻ ham ăn.

Ở đây, trên trời có cánh trừ máy bay, dưới đất bốn chân trừ cái ghế, cái gì cũng có thể thấy.

Thỏa mãn mọi khẩu vị.

Từ lâu nơi này đã được gọi là 'Thiên đường ăn vặt' hay 'Thiên đường ẩm thực', cái tên gốc của nó ngược lại bị người ta lãng quên.

Chỗ này tên là gì nhỉ?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn biển hiệu khu phố… Khu phố La Tín chào mừng quý khách, bảy chữ vàng lấp lánh trên tấm biển lớn tỏa sáng dưới ánh mặt trời.

À đúng rồi, đây là khu phố La Tín, tên hay thật.

Thư Hàng nghĩ vậy, rồi bước vào khu phố.

Đi được hai bước, cậu đột ngột dừng lại.

Lại nhanh chóng lùi về dưới tấm biển lớn đó, nhìn chằm chằm vào bảy chữ mạ vàng lấp lánh.

Khu phố La Tín chào mừng quý khách!

Không nhìn nhầm, khu phố La Tín.

Tống Thư Hàng không nói nên lời.

Thư Hàng trước đó đã suy nghĩ rất lâu, cảm thấy cái tên khu phố La Tín này đã nghe ở đâu đó, nhưng lại không thể nhớ ra.

Hóa ra là ở đây, Thiên đường ăn vặt lừng lẫy!

Không đúng, khu phố La Tín mà Vũ Nhu Tử trong nhóm nói không phải ở thành phố J sao?

Đây là khu vực Giang Nam mà.

Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử nhớ nhầm địa điểm?

Hay là cả thành phố J và khu vực Giang Nam đều có một khu phố La Tín?

Điều này cũng rất bình thường, tên thành phố, tên huyện rất ít khi trùng lặp.

Nhưng tên thị trấn, khu phố, làng xã thì trùng lặp rất nhiều.

Nơi Vũ Nhu Tử muốn đến chắc chắn là ở thành phố J, không lẽ nào lại đến khu vực Giang Nam.

Vì là ra ngoài giải khuây, nên Thư Hàng không nghĩ nhiều nữa.

Cậu vừa đi vừa ăn, vừa ăn vừa dạo.

Cũng không biết đã dạo bao lâu, cảm thấy hơi mệt, lại mua hai phần gà cuộn giòn, ngồi xuống ghế nghỉ ở ven đường, nghỉ ngơi. … … Đối diện chỗ nghỉ là một quảng trường lớn của khu La Tín, người qua lại tấp nập, náo nhiệt vô cùng.

Thời tiết mới vừa ấm lên, nhưng đã không thể ngăn cản bản tính yêu cái đẹp của phụ nữ.

Chương 11

Khắp nơi là áo hai dây sặc sỡ, áo hở rốn, váy ngắn, còn có quần short cạp trễ, giày cao gót, sandal mũi nhọn.

Cổ ngọc quyến rũ, ngực cao, eo thon, chân ngọc, đã thêm vào cho quảng trường khu La Tín ngàn vẻ phong tình, vạn phần kiều diễm.

Chỉ cần ngồi ở khu nghỉ ngơi, là có thể thấy vô số đôi chân dài thon thả đang tỏa sáng lấp lánh.

Khu nghỉ ngơi Tống Thư Hàng tùy ý chọn, chính là một nơi tốt để ngắm mỹ nữ… bên cạnh cậu có ba anh chàng, đang nghiêm túc chấm điểm đôi chân dài của các cô gái.

“Thấy chưa, bên trái dưới màn hình điện tử lớn kia, cô gái váy đỏ đó, vóc dáng đó, đôi chân đó ít nhất cũng 80 điểm.” Một anh chàng béo đeo kính dày cộp chỉ vào bóng dáng cô gái váy đỏ nói.

“Ây hư, mắt nhìn của cậu còn phải luyện thêm. 73 điểm không hơn được, chân cô ấy rất dài, nhưng tổng thể hơi gầy.

Hơn nữa tỉ lệ bắp chân hơi ngắn, ảnh hưởng đến vẻ đẹp tổng thể.” Một chàng trai rất đẹp trai, rất năng động bên cạnh ra vẻ chuyên gia.

“Thế à?” Anh chàng béo gãi đầu, nhìn kỹ lại đúng là như chàng trai năng động nói.

Nhưng không nhìn kỹ thì không nhận ra được.

“Tôi thấy có thể cho trên 77 điểm, dù sao ngoài đời thực có được đôi chân đẹp như vậy đã là rất hiếm rồi.

Không thể lấy tiêu chuẩn của các ngôi sao chân dài hay người mẫu chân trên mạng được.” Anh chàng tóc ngắn cuối cùng ngả người ra ghế, lười biếng nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, bất giác nhìn về hướng anh chàng béo chỉ.

Ở đó có một cô gái mặc chiếc váy liền bó sát hông màu đỏ đang đi nhanh, đôi chân thon dài mang đôi sandal pha lê.

Phụ nữ dám mặc loại váy bó sát hông này, cơ bản đều là người tự tin vào vóc dáng của mình.

Thư Hàng không có sở thích mê chân, nhưng cũng phải thừa nhận cô gái váy đỏ này quả thật xinh đẹp, đôi chân rất thon dài và trắng nõn, chủ nhân của đôi chân rõ ràng rất chú ý bảo dưỡng.

Người ta nói đàn ông nhìn phụ nữ, khi còn trẻ thì nhìn mặt, lớn hơn chút thì nhìn ngực, chỉ có đàn ông trưởng thành mới nhìn chân.

Thư Hàng cảm thấy mình chắc chắn chưa được xem là đàn ông trưởng thành… vì cậu không có cảm giác gì với chân.

Dù thấy cả con đường đầy những đôi chân trắng nõn, cậu cũng không có chút kích động nào, càng không giống ba anh chàng bên cạnh nảy sinh ham muốn chấm điểm.

Đối với mấy người bạn cùng phòng tuyên bố muốn quỳ liếm đôi chân dài của ngôi sao nước láng giềng, Tống Thư Hàng càng không thể hiểu nổi.

Chân mà, đàn ông ai cũng có.

Chân của phụ nữ chẳng qua trắng hơn, mịn hơn, cũng không có gì đặc biệt?

Đây là suy nghĩ trong lòng cậu, nếu để ba anh chàng bên cạnh biết được, chắc chắn sẽ phun nước bọt đầy mặt cậu.

“Nhìn kìa, một trăm điểm, một trăm điểm kìa!” Đột nhiên, anh chàng béo kích động nói, giọng nói bất giác cũng lớn hơn một chút.

“Đâu?” Chàng trai năng động hỏi, mắt nhìn của anh chàng béo tuy không phải thượng hạng, nhưng cũng là người có mắt nhìn.

Con số một trăm điểm không phải tùy tiện có thể cho được.

Anh chàng tóc ngắn lười biếng cũng tò mò ngồi thẳng người dậy, nhìn theo hướng của anh chàng béo.

Vẫn là ở dưới màn hình LED lớn đó, một bóng dáng thon dài xinh đẹp từ góc đường rẽ ra.

Cô kéo theo một chiếc vali khổng lồ, nhưng không hề có vẻ gì là vất vả.

Mái tóc đen dài đến eo, như thác nước buông xõa sau lưng, bay theo gió.

Cô có vóc dáng cao ráo, dù chỉ mang giày thể thao, vẫn có thể thấy rõ đôi chân của cô dài hơn đám đông xung quanh một đoạn dài.

Cô bước một bước, bằng hai ba bước của người bình thường.

Đây quả thực là hình mẫu nữ chính điện ảnh bẩm sinh, dù đứng trong đám đông không làm gì, cũng có cảm giác hạc giữa bầy gà.

Bẩm sinh đã là tiêu điểm của ánh mắt mọi người.

Người đẹp tóc đen đi rất nhanh, vài bước đã vượt qua cô gái váy đỏ vừa bị ba anh chàng bình luận.

Mọi thứ hoàn hảo khi đứng một mình, có lẽ sẽ không quá chói mắt.

Nhưng một khi có sự so sánh, sẽ càng chói mắt gấp bội.

Giờ phút này, cô gái váy đỏ đã trở thành nền.

Khi cô gái tóc đen lướt qua bên cạnh cô, hai đôi chân đẹp tạo thành sự so sánh rõ rệt, cao thấp phân minh.

Sự so sánh làm tăng vẻ đẹp, đôi chân của cô gái tóc đen càng trở nên chói mắt hơn.

“Ây hư, không còn gì để nói.

Đây tuyệt đối là một trăm điểm.” Chàng trai năng động lập tức đứng dậy, phủi quần áo trên người, lại đưa tay vuốt tóc.

“Cậu làm gì thế?” Anh chàng tóc ngắn hỏi.

“Tán tỉnh chứ sao!

Một người phụ nữ hoàn hảo như vậy, cả đời khó mà gặp lại.

Nên dù thành công hay không, dù thế nào cũng phải lên tán tỉnh một lần, nếu không cả đời sẽ hối hận.” Chàng trai năng động cười toe toét, hai hàng răng trắng bóng lấp lánh dưới ánh mặt trời.

Anh ta quả thật có tài năng thu hút các cô gái, nền tảng của mọi người chiến thắng trong cuộc sống… năng động và đẹp trai.

Không thành công cũng không lỗ; nếu thật sự tán tỉnh thành công, thì anh ta lời to rồi!

Chuyện trăm lợi không một hại này, sao lại không làm?

Đàn ông chân chính, lúc này phải không ngại ngùng, dũng cảm tiến lên!

Sau đó, chàng trai đẹp trai năng động chen vào đám đông, hướng về phía người đẹp tóc đen thẳng dài. … … Rồi, chưa đầy hai phút.

Chàng trai đẹp trai năng động lại cúi đầu ủ rũ quay về.

“Thất bại rồi?

Nhanh thế?” Anh chàng béo nghi ngờ hỏi… tuy biết rằng bạn mình chín mươi phần trăm sẽ thất bại, nhưng dù sao bạn mình cũng có chút đẹp trai, lại còn biết ăn nói, sao lại thất bại nhanh vậy?

Với thực lực của hắn, dù tán gái thất bại, nói chuyện thêm với mỹ nữ một lúc cũng không thành vấn đề chứ?

“Không có cơ hội tán tỉnh, chân mỹ nữ dài quá, đi nhanh quá, một bước của cô ấy bằng mấy bước của tôi.

Tôi đã chạy lon ton rồi, mà vẫn không đuổi kịp.” Chàng trai đẹp trai năng động nước mắt lưng tròng.

“…” Anh chàng tóc ngắn không nói nên lời.

“Xì!” Tống Thư Hàng ở bên cạnh suýt nữa cười đến nội thương, ba anh chàng này hài hước thật.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, đôi chân của người đẹp tóc đen vừa rồi, thật sự rất chói mắt.

Trong thời đại ngày nay, mạng lưới phát triển.

Các loại mỹ nữ xuất hiện không ngừng, mọi người đã có sự mệt mỏi thẩm mỹ đối với ‘mỹ nữ’.

Nhưng vàng thật không sợ lửa, mỹ nữ thật sự có đặc sắc, sẽ luôn khiến ánh mắt người khác bị thu hút.

Ví dụ như người đẹp tóc đen vừa rồi, là loại nhìn một lần sẽ nhớ mãi, e là trong thời gian ngắn cũng không thể quên được. … … Gặp gỡ mỹ nữ chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ khi đi dạo phố.

Nghỉ ngơi một lúc, Tống Thư Hàng tiếp tục đứng dậy đi dạo.

“Lát nữa mua ít đồ ăn vặt mang về vậy.” Cậu thầm nghĩ, không lâu trước bị cảm, bạn cùng phòng đã chăm sóc cậu rất nhiều, nên đã dạo Thiên đường ăn vặt, không thể không mang chút quà về.

Cũng không biết mấy người họ thích ăn gì, vậy thì mỗi loại ngon đều mang về một ít.

Trong mắt các quái thuật sư, tương lai luôn như nhìn hoa trong sương, đầy rẫy những điều bí ẩn và khó lường.

Nhưng theo một quẻ sư ‘rất nổi tiếng’… tương lai theo sự lựa chọn khác nhau của mọi người, sẽ sinh ra rất nhiều tương lai khác nhau.

Nhưng dù là lựa chọn nào, cũng không phải là ngẫu nhiên.

Vì trên đời không có ngẫu nhiên, chỉ có tất nhiên mà thôi.

Ngay cả sự gặp gỡ tình cờ của hai người, thực ra cũng là chuyện tất nhiên.

Từng sự việc tất nhiên sẽ xảy ra thúc đẩy bánh xe lịch sử lăn về phía trước, phát triển thành những tương lai tất nhiên!

Nói nhiều như vậy, thực ra ý muốn biểu đạt chỉ có một… đó là, kết quả của quái thuật sư sẽ không sai.

Dù có sai, đó cũng chỉ là vì quẻ mà quái thuật sư bói được hiển thị một tương lai song song tất nhiên của một thế giới khác.

Mà bạn chỉ đang theo một sự phát triển tất nhiên khác đến một tương lai khác.

Vì vậy, sai không phải là quái thuật sư, mà là thế giới này!

Trên đây, là lời tự biện hộ của một quẻ sư bói vô số quẻ, nhưng chưa bao giờ bói đúng.

Bạn có lẽ đã đoán ra rồi, không sai… quẻ sư này chính là Đồng Quái Tiên Sư đại nhân trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Dù là một quẻ sư rất không đáng tin cậy, nhưng lời nói của hắn cũng có vài phần lý lẽ xiên xẹo. … … Tống Thư Hàng không hề nghĩ đến việc sẽ gặp lại người đẹp tóc đen chân dài đó, dù sao thế giới lớn như vậy, làm gì có nhiều sự trùng hợp đến thế?

Thế nhưng, cậu không ngờ rằng sau khi đi dạo một vòng, lại gặp lại cô gái này.

Cậu vừa từ tiệm thịt bò Vinh Diệu đi ra, tay xách một túi lớn đặc sản của Thiên đường ăn vặt, định mang về cho bạn cùng phòng.

Vừa bước ra khỏi cửa tiệm, liền thấy cô gái tóc đen thẳng dài đó kéo chiếc vali khổng lồ nhanh chân đi về phía cậu.

Lần này Tống Thư Hàng mới trực diện cảm nhận được sự lợi hại của ‘chân dài, đi nhanh’.

Rõ ràng lúc nhìn thấy còn cách một khoảng rất xa, chớp mắt một cái, cô gái tóc đen thẳng dài đã bước đến trước mặt cậu.

Thư Hàng hơi nghiêng người, nhường đường, để cô tiện kéo chiếc vali khổng lồ của mình đi qua.

“Cảm ơn.” Giọng người đẹp tóc đen mềm mại, rất ngọt ngào.

Sau đó cô bước vào tiệm nhỏ phía sau.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, xem giờ thấy cũng gần đến lúc, liền chuẩn bị về ký túc xá.

Khi cậu nhấc chân đi được hai ba bước, người đẹp tóc đen phía sau đã nhanh chóng mua xong đồ, tiện thể hỏi thăm chủ tiệm.

Tống Thư Hàng không có ý định nghe lén chuyện riêng của người khác, cậu chỉ tình cờ nghe được câu hỏi của cô.

Chương 12

Và câu hỏi mà cô gái đó hỏi, khiến bước chân đang nhấc lên của Thư Hàng phải cứng lại giữa không trung… “Chủ quán, xin hỏi ông có biết gần khu phố La Tín có một ngôi chùa tên là ‘Quỷ Đăng Tự’ không?” Chủ tiệm suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu: “Quỷ Đăng Tự?

Chưa nghe nói bao giờ.

Nhưng tôi cũng mới chuyển đến đây hai năm, nhiều nơi gần đây không rành.

Cô gái có thể đến mấy tiệm cũ kia hỏi xem, họ ở khu phố La Tín lâu hơn, biết nhiều hơn.” Chủ tiệm rõ ràng là người tốt bụng, nhiệt tình giải thích; cũng có thể là trong thời đại trọng nhan sắc này, cô gái tóc đen tự mang theo hào quang khiến người khác có thiện cảm +100.

Quỷ Đăng Tự, khu phố La Tín?

Thư Hàng tự nhiên nghĩ đến cô gái tên Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử trong nhóm.

Mình có nghe nhầm không?

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng lấy chiếc điện thoại khổng lồ từ trong túi ra, lướt ngón tay mở khóa.

Sau đó thành thạo vào phần mềm chat, mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Sau khi cậu rời đi, trong nhóm quả nhiên lại có thêm vài dòng trò chuyện.

Đầu tiên là tin nhắn của Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử từ hơn hai tiếng trước.

Cô nói mình không hỏi được thông tin về Quỷ Đăng Tự, nhưng đã đi taxi thẳng đến khu phố La Tín.

Sau đó, chuẩn bị hỏi trực tiếp người dân địa phương.

Tiếp theo là hai mươi phút trước.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nhắn: "Con đã đến khu phố La Tín thuận lợi rồi, ở đây đông người quá, rất náo nhiệt, hoàn toàn khác với tưởng tượng của con.

Đây lại là phố ẩm thực, con đi dọc đường thấy rất nhiều đồ ăn ngon." Có thể thấy tâm trạng của cô rất tốt, một là đã 'thuận lợi' tìm được khu phố La Tín, hai là ở đây có rất nhiều đồ ăn ngon.

"Xuất phát từ sân bay khu vực Giang Nam, khoảng hai tiếng đi xe; sau đó là một khu phố La Tín có rất nhiều đồ ăn ngon." Tống Thư Hàng xoa xoa mặt.

Xuất phát từ sân bay Giang Nam, dù là xe đua cũng không thể nào hai tiếng đã đến được thành phố J chứ?

Nếu dựa theo thời gian đi taxi và miêu tả của Vũ Nhu Tử về điểm đến, thì chín phần mười là cô đã đi nhầm chỗ… cô hoàn toàn không đến được khu phố La Tín ở thành phố J, mà là chạy đến Thiên đường ăn vặt gần khu đại học Giang Nam rồi.

Và nếu thật sự không phải trùng hợp, thì người đẹp tóc đen chân siêu dài phía sau, có thể chính là Vũ Nhu Tử?

Vừa nghĩ đến một mỹ nhân rất hiện đại, đầy khí chất thời thượng có thể là một người trung nhị tiên hiệp, trong lòng Tống Thư Hàng lại có một cảm giác méo mó khó tả.

Nhưng… chỉ dựa vào những điều này vẫn chưa thể xác định người đẹp tóc đen bên trong chính là Vũ Nhu Tử.

Vì không loại trừ khả năng Quỷ Đăng Tự ở khu phố La Tín thành phố J có hoạt động đặc biệt gì đó, có rất nhiều người đang đổ về nơi đó.

Và tất nhiên có rất nhiều người giống như Vũ Nhu Tử trong nhóm đi nhầm địa điểm.

Khả năng này rất nhỏ, nhưng không phải là không có khả năng.

Tống Thư Hàng lướt ngón tay trên màn hình điện thoại, nhưng trong lịch sử trò chuyện của nhóm không có tin tức mới.

Bắc Hà Tán Nhân cũng không online, có lẽ đang giúp hỏi thăm về Quỷ Đăng Tự rồi?

Thư Hàng đang lướt màn hình, lúc này, trong nhóm chat Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử vừa hay gửi một tin nhắn thoại.

Tống Thư Hàng theo phản xạ bấm vào… … … Vũ Nhu Tử mệt mỏi kéo vali, có chút thất vọng đi ra khỏi tiệm.

Đây đã là cửa tiệm thứ mười hai.

Lời đề nghị của chủ tiệm vừa rồi rất hay, nhưng dù là tiệm cũ hay tiệm mới, cô đều đã hỏi rất nhiều, nhưng không một ai biết thông tin về Quỷ Đăng Tự.

Thở dài một hơi, cô lấy điện thoại ra, ngón cái linh hoạt lướt, mở phần mềm chat, bấm vào cửa sổ chat Cửu Châu Nhất Hào.

Bắc Hà tiền bối mà cô mong chờ vẫn chưa trả lời tin nhắn.

Vì một tay không tiện gõ chữ, cô liền bấm vào chức năng thoại, dùng giọng nói mềm mại nói: “Bắc Hà tiền bối, bên ngài có thông tin về Quỷ Đăng Tự không ạ?

Con đã hỏi rất nhiều cửa tiệm ở khu phố La Tín, nhưng không một ai biết thông tin về Quỷ Đăng Tự.

Nhận được xin trả lời.” Ngón cái buông ra, tin nhắn thoại gửi thành công.

Cô cất điện thoại đi, trước khi nhận được tin nhắn của Bắc Hà Tán Nhân, cô vẫn phải tiếp tục hỏi thăm các cửa tiệm ở khu phố La Tín về thông tin của Quỷ Đăng Tự, không thể bỏ cuộc!

Bên lề đường trước cửa tiệm, Vũ Nhu Tử thấy chàng trai trẻ đã nhường đường cho mình lúc nãy vẫn còn đứng bên đường, chỉ thấy cậu đang cầm điện thoại, lướt lướt, cũng không biết đang làm gì.

Vũ Nhu Tử cũng không để ý, tiếp tục đi về phía trước.

Đúng lúc này… từ điện thoại của chàng trai phát ra một âm thanh mà Vũ Nhu Tử cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Bắc Hà tiền bối, bên ngài có thông tin về Quỷ Đăng Tự không ạ?

Con đã hỏi rất nhiều cửa tiệm ở khu phố La Tín, nhưng không một ai biết thông tin về Quỷ Đăng Tự.

Nhận được xin trả lời.” Đây… không phải là giọng của mình sao?

Còn nữa, đây không phải là tin nhắn thoại mình vừa mới gửi đi sao!

Vũ Nhu Tử đầu tiên là sững sờ, sau đó một niềm vui không thể diễn tả dâng lên trong lòng… chàng trai trẻ trước mặt, lại là một tiền bối trong nhóm Cửu Châu!

Vũ Nhu Tử đang lạc lối và nản lòng lập tức như người chết đuối vớ được cọc.

Cô bước hai bước thành một, nhảy đến bên cạnh vị ‘tiền bối’ có vẻ ngoài trẻ trung này! … … Tống Thư Hàng vừa bấm vào tin nhắn thoại của Vũ Nhu Tử trong nhóm, giọng nói mềm mại, đúng là rất hay.

Lúc này, cậu đột nhiên cảm thấy có người lách ra sau lưng mình.

Theo đó là một làn hương thoảng qua mũi, đó là một mùi hương hoa nhè nhẹ, lại có chút giống mùi hương cơ thể của phụ nữ.

Thư Hàng quay đầu lại, liền thấy cô gái tóc đen chân dài đó đang đứng sau lưng mình với vẻ mặt vui mừng, ánh mắt cô đang dán chặt vào điện thoại của cậu.

“Cửu Châu Nhất Hào Quần?” Giọng nói mềm mại của cô gái tóc đen tràn đầy niềm vui ‘tha hương ngộ cố nhân’.

Tống Thư Hàng lúc này hoàn toàn không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với cô gái này.

Giờ phút này đã không cần cô tự giới thiệu, Tống Thư Hàng mà còn không đoán ra được thân phận của cô thì có thể mua một miếng đậu hũ đập đầu chết được rồi.

“Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử?” Tống Thư Hàng cảm thấy giọng nói của mình rất không tự nhiên, đầy vẻ ngượng ngùng.

“Chính là tôi!

Xin hỏi đạo hiệu của tiền bối là gì ạ?” Vũ Nhu Tử cuối cùng cũng bình tĩnh lại một chút, cô bắt đầu cẩn thận quan sát vị ‘tiền bối’ này.

Trong ký ức của cô, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần trừ Tô Thị A Thập Lục vừa độ kiếp hôm qua, thì mỗi người đều là tiền bối.

Vị tiền bối trước mắt này vẻ ngoài trông mười tám mười chín tuổi, đương nhiên đây chắc chắn không phải là tuổi thật của tiền bối rồi?

Chiều cao khoảng một mét bảy lăm, khuôn mặt hiền lành, trông có vẻ rất dễ nói chuyện.

Khuôn mặt hiền lành… nói trắng ra là có một khuôn mặt người tốt, dễ bị người khác phát thẻ người tốt.

Hơn nữa cô hoàn toàn không thể cảm nhận được tu vi cảnh giới của tiền bối… xem ra là khí tức của tiền bối đã hoàn toàn nội liễm, khi ngài đứng trước mặt mình, giống như đã hòa nhập vào thế giới của người thường, đây đã đạt đến cảnh giới phản phác quy chân như phụ thân rồi nhỉ?

Vũ Nhu Tử nghĩ vậy.

Tiền bối?!

Cách xưng hô này khiến gan của Tống Thư Hàng có chút âm ỉ đau.

Cô gái tóc đen trông khoảng hơn hai mươi tuổi, còn mình rõ ràng mới vừa tròn mười tám không lâu mà nhỉ.

Chẳng lẽ mình trông già đến vậy sao?

Già đến mức trông như một ông chú trung niên?

Còn nữa...

đạo hiệu?

Cậu lập tức nghĩ đến những biệt danh trung nhị trong nhóm chat.

Nào là Hoàng Sơn Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, XX Động chủ, XX Phủ chủ, cậu liền cảm thấy gan đau dữ dội hơn. "Khụ khụ, cậu cứ gọi tôi là Tống Thư Hàng đi.

Với lại... chuyện đạo hiệu gì đó tạm thời đừng nhắc đến." Tống Thư Hàng đáp, cậu không muốn bị người khác xem là kẻ mắc bệnh trung nhị. "A?

Xin lỗi tiền bối.

Em nhất thời quên mất." Vũ Nhu Tử ái ngại nói.

Là một tu chân giả, không nhắc đến đạo hiệu trước mặt người thường là kiến thức cơ bản, chỉ là cô nhất thời quá vui mừng và kích động nên quên mất. "Khụ, cũng đừng gọi tôi là tiền bối nữa." Tống Thư Hàng ho khan hai tiếng, cậu cảm thấy cơn ho khan vốn đang dần khỏi của mình có dấu hiệu tái phát và trở nên nghiêm trọng hơn. "A." Vũ Nhu Tử khẽ đáp một tiếng, nhưng trong lòng lại chùng xuống.

Vị tiền bối này, có vẻ không phải là người dễ tiếp xúc?

Cũng phải, dù sao trong nhóm không phải ai cũng nhiệt tình như Bắc Hà tiền bối.

Thêm vào đó, vị tiền bối này rõ ràng đang ở khu phố La Tín, nhưng lại không lên tiếng trong nhóm, biết đâu là một người rất lạnh lùng, không định giúp đỡ chăng?

Nghĩ đến đây, cô không khỏi có chút chán nản.

Đúng lúc Vũ Nhu Tử đang suy nghĩ lung tung, Tống Thư Hàng nói thêm: "Cậu cứ gọi thẳng tên tôi là Tống Thư Hàng là được rồi." "A?" Vũ Nhu Tử ngẩn ra: "Như vậy không hay lắm đâu ạ." "Xin cậu nhất định phải gọi thẳng tên tôi là Tống Thư Hàng.

Nếu thật sự cảm thấy khó gọi cả tên, thì Thư Hàng, Tiểu Hàng, Tiểu Tống tùy cậu." Tống Thư Hàng kiên quyết nói.

Nếu Vũ Nhu Tử cứ tiếp tục một tiếng "tiền bối", hai tiếng "tiền bối", cậu sẽ cảm thấy rất xấu hổ, đây là thế giới thực mà! "Tống Thư... tiền bối." Vũ Nhu Tử gọi được một nửa, cảm thấy ngượng miệng, vẫn thêm hai chữ "tiền bối" vào.

Thế nhưng trong lòng cô lại lập tức thả lỏng, trên mặt còn nở nụ cười vui vẻ.

Xem ra vị tiền bối này là người tốt, chứ không phải kiểu tiền bối lạnh lùng.

Như vậy, biết đâu tiền bối sẽ giúp mình!

Tống Thư Hàng đưa tay lên xoa mạnh mặt mình, hoàn toàn bị đánh bại: "Thôi được, cậu muốn gọi sao cũng được." "Tống tiền bối, anh đến để giúp em phải không ạ?" Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Chương 13

"Vừa đi vừa nói đi." Tống Thư Hàng xách túi đồ trong tay lên, hai người cùng một chiếc vali lớn đang chắn đường người khác, vẫn nên tìm một nơi yên tĩnh để nói chuyện.

Vũ Nhu Tử lập tức lặng lẽ đi theo sau Thư Hàng. "Tôi xem lịch sử trò chuyện trong nhóm rồi, nơi cậu muốn đến là khu phố La Tín ở thành phố J phải không." Tống Thư Hàng nói. "Vâng, khu phố La Tín, thành phố J.

Khoan đã, tiền bối, chẳng lẽ..." Vũ Nhu Tử tự nhiên rất thông minh, từ giọng điệu và thái độ của Tống Thư Hàng đã đoán ra sự thật, cô mếu máo: "Chẳng lẽ đây không phải là khu phố La Tín ạ?" "Đây đúng là khu phố La Tín, nhưng là khu phố La Tín của khu vực Giang Nam, chứ không phải của thành phố J." Tống Thư Hàng thở dài nói. "..." Gương mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử lập tức đỏ bừng, lần này thật sự xấu hổ.

Hồi lâu sau, cô nhỏ giọng hỏi: "Vậy Tống tiền bối, anh có biết đường đến khu phố La Tín ở thành phố J không ạ?" "Tôi chưa từng đến nơi đó, nhưng cậu có thể dùng định vị mà?" Tống Thư Hàng ôn hòa cười nói.

Vũ Nhu Tử gõ gõ vào đầu mình, cô lại lôi điện thoại ra vuốt vuốt... thế nhưng cô vừa vuốt được hai cái, điện thoại đột nhiên vang lên một đoạn nhạc du dương, rồi màn hình tối sầm.

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, đôi mắt to ngấn nước: "Tống tiền bối, điện thoại của em hết pin rồi." "..." Tống Thư Hàng cảm thấy gan mình lại âm ỉ đau.

Người đẹp tóc đen này có hơi ngốc tự nhiên thì phải?

Nhưng cậu vẫn đưa điện thoại của mình qua: "Dùng của tôi đi." "Cảm ơn tiền bối." Vũ Nhu Tử vui mừng nhận lấy điện thoại của Thư Hàng, rồi vuốt mấy cái.

Đột nhiên, trên điện thoại vang lên một đoạn nhạc hùng hồn, sau đó màn hình cũng tối sầm lại.

Vũ Nhu Tử lại ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng, trong đôi mắt ngấn nước kia đã phủ một lớp sương: "Tống tiền bối, điện thoại của anh cũng hết pin rồi." Chết tiệt, lúc này Tống Thư Hàng mới nhớ ra, lúc ra khỏi nhà điện thoại của mình chỉ còn sáu phần trăm pin.

Chờ gần ba tiếng, vừa rồi mình lại lướt web một lúc, vừa hay hết pin.

Ngượng ngùng nhận lại điện thoại, Thư Hàng hỏi: "Vũ Nhu Tử, cậu đến chùa Quỷ Đăng có gấp không?" "Thời gian thì không gấp lắm, nhưng càng nhanh càng tốt, chậm trễ sẽ có biến." Giọng Vũ Nhu Tử vẫn mềm mại.

Nếu chậm trễ, ba cô sẽ từ nhà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối trở về, sau đó sẽ bắt cô về.

Đúng vậy, đây cũng là lý do trước đó cô trả lời qua loa với Cuồng Đao Tam Lãng trong nhóm.

Nếu ba về nhà, cô sẽ không thể trốn ra ngoài được nữa. "Vậy, hay là, cậu theo tôi về ký túc xá nhé?

Dùng máy tính tra đường cho cậu, tiện thể sạc pin điện thoại.

Nhưng ký túc xá của tôi cách đây hơn hai mươi phút đi bộ, được không?" Tống Thư Hàng đề nghị.

Tống Thư Hàng là một người trong ngoài như một, cậu có một gương mặt hiền lành, và trong cốt tủy cũng là một người tốt.

Vì vậy cậu thực sự không thể làm ra chuyện bỏ mặc Vũ Nhu Tử.

Thực tế, ngoài mấy gã gay ra, có bao nhiêu người đàn ông lại nỡ lòng bỏ mặc một mỹ nhân như vậy chứ. "Ký túc xá?

Là nơi tiền bối ẩn cư ạ?" Đôi mắt Vũ Nhu Tử sáng rực: "Hai mươi phút đi bộ hoàn toàn không thành vấn đề!" "Vậy đi theo tôi nhé?" Tống Thư Hàng hỏi thử.

Vũ Nhu Tử gật đầu lia lịa, kéo chiếc vali khổng lồ theo sát sau lưng Thư Hàng.

Đúng là một cô gái dễ dụ thật, Tống Thư Hàng có chút phiền muộn trong lòng, cậu luôn cảm thấy chỉ cần hai cây kẹo mút là có thể dụ dỗ cô gái này đi mất. ...

Có câu tục ngữ nói rằng, nam nữ phối hợp, làm việc không mệt.

Theo lý mà nói, khi đàn ông và phụ nữ cùng làm việc, sẽ tràn đầy năng lượng hơn.

Tuy nhiên...

Tống Thư Hàng đi cùng Vũ Nhu Tử mới hơn năm phút đã cảm thấy hơi thở có chút dồn dập, mệt rã rời.

Cậu cười khổ nhìn Vũ Nhu Tử bên cạnh, lời của anh chàng đẹp trai năng động trong bộ ba ở quảng trường lúc trước lại hiện lên trong đầu Thư Hàng: cô mỹ nữ kia chân dài thật, đi nhanh quá, một bước của cô ấy bằng mấy bước của tôi.

Tôi đã chạy lon ton cả quãng đường mà vẫn không đuổi kịp.

Chân dài đúng là có ưu thế quá mà!

Một bước bằng hai bước của cậu!

Vũ Nhu Tử đã cố gắng đi chậm lại hết mức, nhưng Thư Hàng vẫn phải chạy lon ton.

Sao mà không mệt cho được? "Tiền bối, anh có vẻ đang thở dốc?" Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn Thư Hàng, không thể nào?

Mới đi hơn năm phút, làm sao có thể khiến một vị tiền bối có tu vi cao thâm thở hổn hển được. "Hù, đi chậm thôi, không vội." Tống Thư Hàng điều chỉnh lại hơi thở. "Ồ." Vũ Nhu Tử nửa hiểu nửa không gật đầu, cô cảm thấy trạng thái của vị 'tiền bối' này có chút không ổn, dường như thể lực của anh rất kém.

Nhưng cô là một cô gái hiểu chuyện, tôn trọng sự riêng tư của người khác.

Nếu tiền bối không nói, cô tuyệt đối sẽ không nhiều lời hỏi han, kẻo khiến người ta chán ghét.

Vì vậy, cô chủ động phối hợp với Tống Thư Hàng, sải chân dài thu hẹp lại, giữ nhịp bước đồng bộ với cậu.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Hai người đã rời khỏi khu phố La Tín, đi ngày một xa.

Thật trùng hợp, phía sau họ, ba anh chàng ở quảng trường chuyên chấm điểm các loại chân dài cũng xách túi lớn túi nhỏ rời khỏi khu phố La Tín. "Ủa? 100 điểm, lại thấy 100 điểm rồi!" Anh mập A Hư kích động chỉ vào bóng lưng của Vũ Nhu Tử.

Anh chàng đẹp trai năng động lập tức phấn chấn: "Ở đâu?

Lần này nhất định phải đuổi kịp cô ấy!" "Cậu hết hi vọng rồi." Chàng trai tóc ngắn lười biếng nói: "Bên cạnh cô ấy đã có đàn ông rồi." Chàng trai năng động thấy Tống Thư Hàng bên cạnh Vũ Nhu Tử, lập tức thất vọng: "Hoa đã có chủ, khốn kiếp thật!" "Hoa tuy có chủ, nhưng cuốc lại vô tình.

Chỉ cần cuốc tốt, không sợ tường góc đào không đổ.

Cứ mạnh dạn lên đi!" A Hư cười ha hả. "Tôi không có hứng thú NTR góc tường nhà người khác." Chàng trai năng động về điểm này lại bất ngờ rất có giới hạn.

Nhưng đột nhiên, chàng trai năng động nhìn chằm chằm vào bóng lưng của Tống Thư Hàng: "Này, tôi nói các cậu có cảm thấy, gã đó trông hơi quen không?" "Ừm, quen là bình thường.

Vì lúc chúng ta bình luận về cô em 100 điểm ở quảng trường La Tín, hắn ta ngồi ngay cạnh chúng ta." Chàng trai tóc ngắn tiếp tục uể oải nói. "..." Anh mập A Hư. "..." Chàng trai năng động.

Hắn ta ngồi ngay cạnh chúng ta, hắn ta ngồi ngay cạnh chúng ta... câu nói này cứ vang vọng mãi bên tai chàng trai năng động.

Chàng trai năng động dứt khoát quỳ xuống: "Đây chính là Thần Chinh Phục trong truyền thuyết sao?" Ký túc xá của trường là một nơi rất kỳ diệu, ký túc xá nữ là cấm địa của nam sinh, nam sinh dám vượt rào một bước là tử hình.

Nhưng ký túc xá nam đối với nữ sinh lại như vườn rau nhà mình, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Vì vậy Tống Thư Hàng dắt một cô gái về ký túc xá mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Thêm vào đó là ngày Chủ nhật, phần lớn sinh viên trong tòa nhà ký túc xá đều ra ngoài dạo chơi, hoặc ru rú trong phòng chơi game.

Lúc Thư Hàng đưa Vũ Nhu Tử về cũng không gây ra quá nhiều sự chú ý.

Ký túc xá của Thư Hàng ở tầng hai, có trang bị thang máy.

Nhưng mấy người trong phòng cậu thường đi thang bộ.

Chỉ có một tầng, đi thang bộ nhanh hơn thang máy nhiều. "Có cần tôi xách vali giúp cậu không?" Thư Hàng nhìn chiếc vali lớn mà Vũ Nhu Tử đang kéo, là một người đàn ông, xách hành lý và túi xách cho phụ nữ là chuyện không thể từ chối. "Phiền tiền bối rồi." Vũ Nhu Tử mỉm cười, đẩy chiếc vali lớn về phía Tống Thư Hàng.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng thấy Vũ Nhu Tử kéo chiếc vali lớn, khi đi qua những đoạn đường gồ ghề thậm chí còn nhấc cả vali lên, trông rất nhẹ nhàng.

Vì vậy cậu theo tiềm thức cho rằng chiếc vali lớn này chắc chưa chứa đầy đồ, trọng lượng chắc sẽ không quá nặng.

Khi tay cậu nắm lấy tay cầm vali, dùng sức nhấc lên, mặt cậu lập tức đỏ bừng!

Cậu phải dồn hết sức mới nhấc được chiếc vali lên một chút, mẹ kiếp, cái vali này ít nhất cũng phải năm sáu mươi cân, gần bằng trọng lượng một người đàn ông trưởng thành!

Cậu trợn tròn mắt nhìn Vũ Nhu Tử, nhìn đôi tay thon thả mềm mại của cô.

Cô gái này, là một nữ hán tử trá hình sao?

Suốt đường đi kéo lê một thứ nặng hơn một trăm hai mươi cân mà đi như bay, lại còn không thở dốc?

Mình lại còn ngây thơ nghĩ rằng cô ấy dễ dụ?

Chỉ bằng sức lực này của cô ấy, ai muốn dụ dỗ cô ấy đều phải chuẩn bị sẵn quan tài trước đã. "Tiền bối?" Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn tiền bối. "Khụ!

Chúng ta đi thang máy đi." Tống Thư Hàng nhanh chóng quyết định.

Bằng sức của cậu xách cái vali này lên lầu không thành vấn đề, nhưng sẽ rất mệt. "Ồ." Vũ Nhu Tử nửa hiểu nửa không gật đầu, như đã nói ở trên, cô là một cô gái ngoan, chuyện không nên hỏi sẽ không hỏi.

Hơn nữa, là một vị khách, cô sẽ không can thiệp vào quyết định của chủ nhà, khách tùy chủ tiện mà.

Thang máy từ từ đi lên, thời gian này gần như không có ai sử dụng thang máy, không cần phải đợi lâu. ...

Trong phòng ngủ không một bóng người.

Mấy người bạn cùng phòng thường ba bốn giờ chiều mới về, có khi đến tối mới trở lại.

Phòng ngủ không lớn lắm, bốn người ở.

Chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đầy đủ.

Chương 14

Có nhà vệ sinh, ban công, bàn giặt và một nhà bếp nhỏ. "Cậu ngồi một lát đi, muốn uống gì không?" Tống Thư Hàng mở máy tính, bảo Vũ Nhu Tử ngồi xuống.

Vũ Nhu Tử ngoan ngoãn ngồi xuống, đáp: "Linh Mạch Bích Trà." "?" Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Linh Mạch Bích Trà?

Cái quái gì vậy?

Đồ uống mới ra à?

Sao cậu chưa từng nghe qua?

Cậu ngây người một lúc, rồi nhanh chóng nhớ ra thân phận của cô mỹ nhân chân dài trước mắt.

Đừng nhìn cô ấy trẻ trung xinh đẹp, cô ấy là một bệnh nhân trung nhị tiên hiệp giai đoạn cuối!

Cái gọi là Linh Mạch Bích Trà, chắc là thứ mà đám bệnh nhân trung nhị trong nhóm tự tưởng tượng ra nhỉ.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy gan mình lại bắt đầu âm ỉ đau. "Ở chỗ tôi tạm thời không có mấy thứ đó, nhưng có nước cam, nước tinh khiết, coca và sữa, cậu chọn một loại đi." Tống Thư Hàng trực tiếp đưa ra câu hỏi trắc nghiệm, cậu sợ lát nữa Vũ Nhu Tử lại đòi cậu dâng lên mấy thứ đáng sợ như 'trà huyết rồng đại bổ, dịch phượng hoàng'.

Vũ Nhu Tử ngẩn ra, chỗ của tiền bối đến Linh Mạch Bích Trà cũng không có sao?

Phải biết rằng Linh Mạch Bích Trà là loại linh trà phổ biến nhất mà các tu chân giả dùng để đãi khách.

Linh khí chứa trong đó rất ít, nhưng hương trà lan tỏa, vị đậm đà lâu tan, là loại linh trà đãi khách có hiệu quả kinh tế cao nhất.

Hơn nữa, lúc rảnh rỗi tự mình uống cũng có thể tăng cường thể chất một chút, tuy không thần kỳ bằng đan dược, nhưng giá Linh Mạch Bích Trà rẻ hơn đan dược không biết bao nhiêu vạn lần.

Chỉ cần là tu chân giả, đều phải có thứ này chứ?

Khoan đã, mình hiểu rồi!

Tiền bối đang ẩn cư, đại ẩn ẩn vu thị, sống như một người bình thường.

Nghe nói có một số tiền bối để rèn luyện tâm tính của mình, cứ mỗi trăm năm mươi năm lại ẩn mình trong đám người thường, sống như một người bình thường thực sự, điều này gọi là 'hồng trần lịch luyện'!

Tuy không thể tăng cường thực lực, nhưng có thể kiên định tâm chí, khiến linh đài của mình thêm thanh minh! "Tiền bối cho em xin ít nước cam đi ạ, cảm ơn." Vũ Nhu Tử nở nụ cười ngọt ngào. "Được rồi, đợi chút." Một lát sau, Tống Thư Hàng từ tủ lạnh trong bếp rót một cốc nước cam lớn đưa cho cô.

Vũ Nhu Tử nhận lấy nước cam: "Cảm ơn tiền bối." "Không có gì." Tống Thư Hàng nói.

Đúng là một cô gái tốt, tính cách tốt, lễ phép, chỉ tiếc là hơi trung nhị.

Cậu ngồi trước máy tính, kết nối mạng.

Thành thạo mở bản đồ Baidu, nhập thành phố J, khu phố La Tín.

Rất nhanh, bản đồ đã đánh dấu vị trí của khu phố La Tín, thành phố J. "Tôi tra rồi, từ đây đến khu phố La Tín ở thành phố J hơi xa." Tống Thư Hàng nói.

Ban đầu, nếu đi taxi từ sân bay khu vực Giang Nam đến khu phố La Tín ở thành phố J sẽ mất khoảng năm giờ.

Nhưng Vũ Nhu Tử đã đi nhầm điểm đến.

May mà Thành phố Đại học Giang Nam và thành phố J giáp nhau, không phải đi ngược đường, chỉ là rẽ nhầm ở giữa đường mà thôi.

Bây giờ cô xuất phát từ Thành phố Đại học Giang Nam, lái xe đến khu phố La Tín ở thành phố J cần ba tiếng rưỡi, mà đó là còn chưa tính đến tình hình giao thông.

Thực tế, đoạn đường này tình hình giao thông siêu tệ, thời gian thực sự cần là khoảng năm giờ.

Vũ Nhu Tử ghé sát vào, thấy khoảng cách xa như vậy, không khỏi thè lưỡi: "Tiền bối, xa như vậy taxi có đến không ạ?" "Đến thì đến được, nhưng e là không có mấy người chịu đi." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu giải thích cho Vũ Nhu Tử.

Năm tiếng đi xe có hơi xa, tuy taxi ở mấy thành phố lân cận khu vực Giang Nam có thể hoạt động liên thành phố, nhưng đa số taxi đều có ca giao ban.

Hơn nữa, đi năm tiếng, về lại năm tiếng, cả chặng đường hơn mười tiếng, thế thì phải mấy tài xế mới đủ?

Chuyện này dù có tiền cũng không dễ giải quyết. "Vậy chúng ta phải làm sao?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Đi tàu cao tốc đi, vừa hay ở thành phố J có một ga gần khu phố La Tín, là ga Hắc Tượng.

Gần thành phố đại học của chúng ta cũng có một ga.

Đi tàu cao tốc tốc độ cũng nhanh hơn taxi, nhiều nhất là hai tiếng là đến nơi." Tống Thư Hàng giải thích. "Vậy khi nào chúng ta xuất phát ạ?" Đôi mắt Vũ Nhu Tử sáng lên. "Không vội, tàu cao tốc bây giờ có thể đặt vé trong ngày qua mạng.

Tôi xem rồi, chuyến tàu từ ga Thành phố Đại học đến ga Hắc Tượng khởi hành lúc bốn giờ chiều.

Nên ba rưỡi chiều soát vé vào ga là đủ." Ủa?

Khoan đã!

Khi nào chúng ta xuất phát?

Chúng ta?

Cô gái này không phải nghĩ rằng mình sẽ đi cùng cô ấy đến khu phố La Tín ở thành phố J chứ?

Tôi mai còn có tiết học, tôi vẫn là một học sinh, không phải muốn đi là đi được đâu! "Vậy tiền bối, chúng ta mau đặt vé qua mạng đi.

Có cần chứng minh thư của em không ạ?" Vũ Nhu Tử vui vẻ nói, cô cảm thấy gặp được một vị tiền bối vui vẻ giúp đỡ người khác như Tống tiền bối thật là tốt quá. "Khụ khụ, chúng ta?" Tống Thư Hàng lại ho khan: "Cậu nói là đặt hai vé?

Cậu và tôi?" "A?

Tiền bối không đi cùng em ạ?" Vũ Nhu Tử ngẩn ra, rồi lập tức đỏ mặt.

Cô vừa rồi quả thật quá kích động, theo tiềm thức đã cho rằng Tống Thư Hàng sẽ đi cùng cô đến thành phố J, mà không hỏi ý kiến của tiền bối, thật là quá thất lễ. "Tiền bối, vừa rồi em thật thất lễ, không hỏi ý kiến tiền bối đã tự quyết.

Tiền bối, xin hỏi anh có thể đi cùng em một chuyến đến khu phố

La Tín ở thành phố J không ạ.

Em thật sự... cảm giác phương hướng hơi kém, em sợ không tìm được chùa Quỷ Đăng." Vũ Nhu Tử cầu xin.

Tống Thư Hàng thở dài, từ chối cô: "Tuy rất muốn giúp cậu, nhưng e là tôi lực bất tòng tâm." Bốn giờ đi tàu cao tốc, đến nơi đã hơn sáu rưỡi tối.

Còn chưa biết Vũ Nhu Tử đến đó làm gì, làm xong việc cũng không biết lúc nào.

Nhưng có thể khẳng định, trưa mai chắc chắn không về kịp.

Mà chiều mai cậu còn có tiết học!

Vũ Nhu Tử lập tức vô cùng thất vọng, cô là một cô gái mà mọi cảm xúc đều hiện rõ trên mặt: "Tiền bối không có thời gian ạ?" "Ừm, vì chiều mai tôi còn có tiết học." Tống Thư Hàng đáp.

Nhìn Vũ Nhu Tử thất vọng đến mức sắp quỳ xuống, cậu đột nhiên cảm thấy lời từ chối của mình có phải quá cứng rắn không, có làm tổn thương trái tim mỏng manh của cô gái này không?

Nghĩ đến đây, cậu nói thêm: "Nếu...

ý tôi là nếu Vũ Nhu Tử không quá gấp, thì thứ sáu tuần sau tôi có thời gian có thể đi cùng cậu một chuyến đến thành phố J.

Tôi hiện là sinh viên, chỉ có thứ Bảy và Chủ nhật mới được nghỉ." Thứ sáu tuần sau?

Vũ Nhu Tử vẫn rất thất vọng.

Tuy cô không vội một hai ngày, nhưng năm ngày thì hơi lâu.

Ba cô tuy thích trêu chọc người khác, nhưng hiển nhiên sẽ không ở chỗ Cuồng Đao Tam Lãng chơi mười ngày nửa tháng.

Nhưng đột nhiên cô nghĩ đến điều gì đó, mắt sáng lên.

Cô nghiêm túc hỏi: "Tống tiền bối, em nói nếu chiều mai anh không có tiết học... em chỉ giả sử thôi, vậy anh có thể đi cùng em một chuyến đến thành phố J không?" "Khụ khụ, nếu việc cậu cần làm không mất quá nhiều thời gian, thì cũng không phải là không được." Tống Thư Hàng cười ha hả.

Nhưng tiết học chiều mai đã được định sẵn từ trước khi khai giảng, nếu không có lý do đặc biệt thì làm sao có thể hủy được.

Thư Hàng không muốn dây dưa quá lâu về chủ đề này, lập tức chuyển hướng: "Nơi cậu muốn đến là chùa Quỷ Đăng phải không?

Mà nói chứ lúc cậu ra ngoài, chẳng lẽ không xác định địa điểm của chùa Quỷ Đăng sao?" Cô gái ngây thơ rất dễ bị chuyển hướng chủ đề: "Vâng, em chỉ biết điểm đến là khu phố La Tín ở thành phố J, nên đã nhờ các sư điệt giúp đặt vé máy bay rồi đến đây.

Không ngờ chùa Quỷ Đăng lại khó tìm như vậy." Sư điệt... thời buổi này còn có thứ đó sao?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa gõ bàn phím, nhập vào ô tìm kiếm: thành phố J, khu phố La Tín, chùa Quỷ Đăng.

Thông tin về thành phố J và khu phố La Tín đều có, nhưng không có bất kỳ thông tin nào về chùa Quỷ Đăng, trên bản đồ cũng không có đánh dấu.

Chắc là một ngôi chùa rất nhỏ, hoặc là đã đóng cửa từ lâu? "Tống tiền bối, cho em mượn máy tính dùng một chút được không ạ?

Em tự tìm thông tin, còn có Bắc Tán tiền bối trong nhóm biết đâu cũng có tin tức!" Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, trước tiên đăng xuất tài khoản chat của mình, sau đó nghiêng người nhường chỗ.

Vũ Nhu Tử ngọt ngào cười một tiếng, ngồi vào ghế, thành thạo đăng nhập vào tài khoản chat của mình.

Trong nhóm Bắc Hà Tán Nhân vẫn chưa trả lời, hiếm khi vị tiền bối này lâu như vậy mà không online.

Thư Hàng còn tưởng đối phương là một cao nhân online hai mươi bốn giờ thực sự.

Vũ Nhu Tử có chút thất vọng, tắt cửa sổ chat, sau đó tìm kiếm trên máy tính thông tin về khu phố La Tín và tất cả các ngôi chùa ở đó.

Cô cũng đoán rằng chùa Quỷ Đăng liệu có còn tồn tại không, hay đã đổi tên?

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh xem một lúc, đột nhiên nhớ ra cả điện thoại của mình và Vũ Nhu Tử đều hết pin.

Chương 15

"Vũ Nhu Tử, đưa điện thoại của cậu cho tôi một chút.

Tôi có sạc đa năng ở đây, khoảng một tiếng là có thể sạc đầy." Tống Thư Hàng nói. "Cảm ơn tiền bối!" Vũ Nhu Tử nhanh chóng lấy điện thoại của mình đưa cho Thư Hàng.

Thư Hàng nhận lấy, tiện tay lấy luôn điện thoại của mình đi sạc. ...

Ngay khoảnh khắc Thư Hàng quay người đi, đôi tay của Vũ Nhu Tử nhảy múa trên bàn phím, lạch cạch cạch cạch... tốc độ tay bùng nổ.

Trong khoảnh khắc đó, APM của cô ít nhất là 900+!

Tốc độ tay như vậy mà đi làm game thủ chuyên nghiệp, thì còn vượt xa các đại thần của các trường phái khác.

Trên máy tính, hết cửa sổ này đến cửa sổ khác nhanh chóng bật lên, đóng lại; hết trang web này đến trang web khác mở ra, làm mới.

Rất nhanh, thông tin của một nam sinh được tìm ra.

Bức ảnh bán thân cười toe toét của Tống Thư Hàng, bên cạnh là thông tin cá nhân của cậu.

Tống Thư Hàng, Khoa Kỹ thuật Cơ khí, Học viện Thiết kế và Chế tạo Cơ khí lớp 19H43, Đại học Giang Nam.

Sau đó lại nhanh chóng bật ra một cửa sổ khác, đó là thời khóa biểu của lớp Tống Thư Hàng.

Tiếp theo bật ra là tiết học chiều thứ Hai...

Giáo sư Nhân Thủy.

Đó là một vị giáo sư trẻ tuổi, tài năng, tướng mạo anh tuấn.

Vóc dáng cao ráo, đeo kính gọng đen, khóe miệng luôn nở nụ cười hiền hòa.

Thuộc loại đàn ông đứng ở đâu cũng có thể thu hút hàng loạt trái tim thiếu nữ thanh xuân.

Mọi thứ... chỉ diễn ra trong chốc lát.

Sau khi có được thông tin muốn tìm, Vũ Nhu Tử lại nhanh chóng đóng tất cả các trang web vừa bật lên trên máy tính.

Một tiết học đã được sắp xếp từ trước đương nhiên sẽ không tùy tiện hủy bỏ, nhưng trên thế giới luôn có rất nhiều tai nạn.

Ví dụ như giáo viên phụ trách bị xe đâm bị thương ở chân, bước hụt bị trẹo chân, không cẩn thận ngã từ trên giường xuống bị trẹo chân, bị chó con cắn một miếng bị thương ở chân... vân vân và mây mây, tóm lại là đủ các loại trẹo chân phải nhập viện.

Như vậy, tiết học chiều mai, chắc sẽ tạm hoãn hoặc dời lại vài ngày nhỉ?

Vũ Nhu Tử nghĩ thầm trong lòng, cô cảm thấy ý tưởng này của mình rất tuyệt, thầm cho mình một like. ******** Bên kia, tại khu nhà ở của giáo viên cách đó hơn mười cây số.

Giáo sư Nhân Thủy đang chơi đùa với con gái thì không hiểu sao lại rùng mình một cái, ngay sau đó lại hắt xì mấy cái liền.

Ông xoa xoa mũi: lại có em sinh viên nào đang nhớ nhung bản lão sư anh tuấn tiêu sái này rồi?

Con người ta, đẹp trai cũng có phiền não, mình đã thành gia lập nghiệp rồi mà. ******** Vũ Nhu Tử sau khi đóng các trang web, lén lút quay đầu lại liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Thấy cậu vẫn đang cắm dây sạc điện thoại bên cạnh, cô lén lút thở phào nhẹ nhõm, có cảm giác như đang làm chuyện xấu sau lưng người lớn.

Đồng thời, sau khi tra cứu một lượng lớn tài liệu, cô có cảm giác bản năng...

Tống tiền bối, sao càng nhìn càng thấy giống người bình thường?

Cô lại nhớ đến những lời nói của Thư Hàng lúc mới gặp mặt: ‘Cứ gọi tôi là Tiểu Tống, Thư Hàng đều được, xin đừng gọi tôi là tiền bối nữa.’ Là do công phu ‘hồng trần lịch luyện’ của Tống tiền bối quá cao thâm, hay là do chính mình đã hiểu lầm?

Sau khi đóng tất cả các trang, Vũ Nhu Tử cử động ngón tay.

Sau đó, ánh mắt cô dừng lại trên một cuốn sổ tay đang mở trên bàn máy tính.

Trên đó là đầy rẫy tên các loại dược liệu, chính là đơn thuốc Thối Thể Dịch bản giản lược mà Dược Sư đã đăng trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Thư Hàng lúc đó đã chép lại để định mang về cho cô em họ Triệu Nhã Nhã nghiên cứu một chút.

Nhưng trên đó không có những dược liệu mang đầy khí chất trung nhị như Tiên Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc, Triêu Lộ Huyền Thảo. "Tống tiền bối cũng đang nghiên cứu đơn thuốc này sao?" Vũ Nhu Tử thầm nghĩ.

Nhưng rất nhanh cô phát hiện ra, Tống Thư Hàng chép phương thuốc dường như không đầy đủ?

Tại sao tiền bối chỉ chép những loại dược liệu thông thường đơn giản?

Tại sao không thêm các loại dược liệu như Thanh Lộ Huyền Thảo?

Khoan đã, chẳng lẽ Tống tiền bối còn muốn cải tiến thêm trên cơ sở đơn thuốc của Dược Sư tiền bối?

Giảm chi phí luyện chế Thối Thể Dịch hơn nữa?

Nghĩ đến đây, mắt Vũ Nhu Tử lập tức sáng rực.

Thật trùng hợp, lúc này Tống Thư Hàng vừa quay người trở lại, liền thấy Vũ Nhu Tử đang nhìn chằm chằm vào cuốn sổ tay.

Thôi rồi, trên đó ghi lại đơn thuốc trung nhị kia!

Lần này thì đúng là bùn vàng rơi vào đũng quần, không phải cứt cũng là cứt rồi.

Vũ Nhu Tử chắc chắn sẽ cho rằng mình là đồng đạo của cô ấy, một bệnh nhân trung nhị tiên hiệp giai đoạn cuối.

Quả nhiên, Vũ Nhu Tử mở miệng hỏi một câu mà trong mắt Thư Hàng đầy khí chất trung nhị: "Tiền bối, anh cũng đang nghiên cứu đơn thuốc của Dược Sư tiền bối ạ?

Một lần anh thành công được mấy lò?" Vũ Nhu Tử vui vẻ hỏi, đồng thời mang theo tâm thái thỉnh giáo tiền bối.

Cô đã thử theo đơn thuốc mà Dược Sư tiền bối cung cấp mấy lần, vì tu luyện Khống Hỏa Quyết chưa tới nơi tới chốn, mười lần mà chỉ thành công được ba lần.

Trời sinh cô rất thích luyện đan, nhưng lại hoàn toàn không có một chút thiên phú luyện đan nào.

Lãng phí dược liệu như vậy, nếu bị các tu chân giả khác nhìn thấy chắc chắn sẽ bị nước bọt dìm chết.

Nhưng cô có một ông bố vừa mạnh mẽ lại vừa giàu có, chút dược liệu lãng phí cho Thối Thể Dịch này, đối với đảo Linh Vũ Điệp chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, như phủi bụi mà thôi. "Tôi chưa luyện." Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng, quả nhiên bị coi là đồng đạo rồi. "Tại sao ạ?

Chẳng lẽ Tống tiền bối muốn cải tiến thêm trên cơ sở đơn thuốc của Dược Sư tiền bối sao?" Đôi mắt Vũ Nhu Tử sáng rực, kích động nói. "..." Tống Thư Hàng im lặng, vốn định trả lời thẳng là mình không thể nào đi luyện cái loại đơn thuốc trung nhị kỳ quái này.

Nhưng nhìn thấy đôi mắt lấp lánh của Vũ Nhu Tử, cậu lại cảm thấy không nỡ đả kích cô gái này.

Vì vậy, nghĩ mãi, cậu nghĩ ra một câu trả lời thành thật: "Thực ra là vì ở chỗ tôi tìm dược liệu không tiện.

Vì nhiều lý do phức tạp, trong tay tôi không có một chút dược liệu nào, nên... tôi hoàn toàn không có cơ hội để luyện." Đây là lời nói thật lòng của cậu, các loại dược liệu ghi trên đơn thuốc, trừ những cái tên huyền huyễn trung nhị ra, những dược liệu còn lại cộng lại giá cũng không phải là con số nhỏ.

Phải biết rằng giá của những dược liệu quý như nhân sâm đều được tính bằng lạng.

Là một sinh viên, cậu hoàn toàn không mua nổi, bán thận cũng không mua nổi! "A?

Xin lỗi tiền bối, ra là vì lý do này." Vũ Nhu Tử gật đầu nói, đồng thời trong lòng vui mừng!

Tuy không biết tại sao trong tay Tống tiền bối lại không có cả những dược liệu cơ bản của Thối Thể Dịch, nhưng loại dược liệu này trên đảo Linh Vũ Điệp chất thành núi! "Tiền bối, đợi em về rồi, em sẽ gửi hai thùng dược liệu cho anh làm quà cảm ơn nhé!" Vũ Nhu

Tử nói.

Đây là món quà cô chuẩn bị để báo đáp Thư Hàng.

Dù sao đi nữa, cô đã quyết định phải nhờ Thư Hàng giúp mình tìm chùa Quỷ Đăng.

Hai thùng dược liệu, lời này sao mà bá khí thế.

Dịch ra một cách trực quan hơn: Tiền bối, em sẽ gửi hai thùng nhân sâm cho anh làm quà cảm ơn nhé.

Nếu vẫn thấy bản dịch trên chưa đủ thẳng thắn, thì xem bản dịch này: Tiền bối, em sẽ gửi hai thùng vàng thỏi cho anh làm quà cảm ơn nhé!

Giá trị của dược liệu mà Vũ Nhu Tử muốn gửi, chắc chắn cao hơn vàng gấp mấy lần.

Tiếc là Tống Thư Hàng bây giờ hoàn toàn không biết giá trị của hai thùng dược liệu trong miệng Vũ Nhu Tử, nếu không cậu đã quỳ lạy thổ hào từ lâu rồi!

Trong suy nghĩ của Tống Thư Hàng, hai thùng dược liệu chắc là đủ các loại thứ kỳ quái?

Ít nhất sẽ không phải là vật phẩm quý giá.

Vì vậy cậu nói đùa: "Vậy tôi cảm ơn cậu trước nhé.

À, cậu có tài khoản đặt vé tàu cao tốc trực tuyến không?" Vũ Nhu Tử lắc đầu, dù là đặt vé máy bay hay vé xe, cô đều không cần tự mình đặt.

Nhà cô có rất nhiều đệ tử phục dịch cho đảo Linh Vũ Điệp. "Vậy cậu đưa chứng minh thư cho tôi đi, lát nữa tôi dùng tài khoản của mình đặt vé cho cậu." Tống Thư Hàng nói. "Vâng ạ!" Vũ Nhu Tử ngoan ngoãn đưa chứng minh thư của mình lên, rồi lại nói: "Tống tiền bối, em có thể ra ban công xem một chút không ạ?" "Đừng gò bó như vậy, cứ tự nhiên đi." Tống Thư Hàng cười nói, một cô gái vừa tốt lại vừa lễ phép, tiếc là bị trung nhị.

Vũ Nhu Tử mỉm cười, nhanh chân bước ra ban công, phóng tầm mắt ra ngoài.

Ban công hướng về phía đông, bên ngoài là con đường rộng và vườn hoa của trường, không có vật cản.

Vì vậy tuy chỉ là tầng hai, nhưng tầm nhìn cũng vô cùng rộng rãi.

Vũ Nhu Tử trước tiên cẩn thận liếc nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lại lén lút thi triển một tiểu pháp thuật cách ly dao động năng lượng bên cạnh mình, dùng để che giấu động tác tiếp theo của cô, tránh bị ‘Tống tiền bối’ cảm ứng được.

Chuẩn bị xong xuôi, cô lén lút từ trong túi lấy ra hai chiếc kính áp tròng, đeo lên.

Đừng coi thường hai miếng này, đây là pháp bảo mà Linh Vũ Điệp Tôn Giả mới luyện chế: Dục cùng thiên lý mục, cánh thượng nhất tằng lâu! (Muốn nhìn xa ngàn dặm, hãy lên thêm một tầng lầu!) Tên hơi dài một chút, đây là phiên bản nâng cấp tăng cường của Thiên Lý Nhãn.

Một khi đeo kính vào, như lời thơ đã nói, có thể nâng tầm nhìn của người ta lên không trung, nhìn xuống mặt đất từ góc nhìn của thượng đế.

Chương 16

Đây là một tác phẩm tâm huyết của một người cha biết con gái mình dễ bị lạc đường, cốt để con gái khi không nhận ra phương hướng có thể dùng góc nhìn từ trên cao để tìm ra con đường đúng.

Chứa đựng đầy tình phụ tử.

Người ta thường nói con gái là người tình kiếp trước của cha, câu nói này quả không sai.

Nếu đổi thành con trai, Linh Vũ Điệp Tôn Giả tuyệt đối sẽ không dụng tâm như vậy.

Đàn ông con trai mà còn lạc đường, nói ra không thấy mất mặt sao?

Không tìm được đường, sao không phá bỏ những thứ cản đường phía trước mà tiến thẳng đến mục tiêu?

Dũng cảm tiến lên mới là lãng mạn của đàn ông!

Hoa nở hai đóa, mỗi đóa một cành.

Vũ Nhu Tử lợi dụng góc nhìn thượng đế của pháp bảo, rất nhanh đã khóa được khu nhà ở của giáo viên Đại học Giang Nam.

Lại đối chiếu tư liệu, thuận lợi khóa được vị giáo sư Nhân Thủy vóc dáng cao gầy, đeo kính gọng đen lịch sự kia.

Lúc này, giáo sư Nhân Thủy vô tội...

đang ngủ trưa cùng cô con gái mới tròn sáu tháng tuổi.

Vì 'ngủ trưa cùng con gái' rất dễ khiến một số quý ông nghĩ bậy, nên nhất định, phải thêm vào tuổi của cô con gái!

Xin trịnh trọng tuyên bố một lần nữa, đây là cô con gái 'mới tròn sáu tháng tuổi'!

Mọi việc diễn ra suôn sẻ như có thần trợ! "Tìm thấy rồi!" Vũ Nhu Tử vui mừng trong lòng, sau đó cô chắp tay lại: "Xin lỗi nhé, xin lỗi nhé, thật sự rất xin lỗi, sau này tôi nhất định sẽ bồi thường cho ông, nhưng bây giờ xin ông hãy bị trẹo chân nhập viện đi!" Giữa hai lòng bàn tay đang chắp lại của cô, có một lá bùa vàng óng ánh lóe lên.

Các loại bùa chú về cơ bản đều là vật phẩm tiêu hao một lần, nhưng cũng có một số loại cao cấp có thể sử dụng lặp lại nhiều lần.

Lá bùa trong tay Vũ Nhu Tử không nghi ngờ gì chính là hàng cao cấp.

Cũng chỉ có những tu chân nhị đại có một ông bố khủng như Vũ Nhu Tử mới lãng phí loại bùa chú cao cấp này như vậy.

Bùa chú cao cấp chế tác không dễ, tuy có thể sử dụng lặp lại, nhưng cũng có số lần hạn chế, dùng một lần là mất một lần.

Tu chân giả bình thường có được một lá bùa cao cấp, đều phải tính toán chi li để dùng nó vào lúc nguy cấp nhất!

Năng lực của lá bùa vàng được kích hoạt dưới sự khống chế của Vũ Nhu Tử.

Tại khu nhà ở của giáo viên xa xôi.

Giáo sư Nhân Thủy đang ngủ mê màng, đột nhiên bị một lực đẩy, ngã từ trên giường xuống.

Thật không may, chân của ông lại đang ở một góc rất dễ bị trẹo.

Thế là...

Bịch!

Cạch, có tiếng gì đó bị trẹo. "A!" Giáo sư Nhân Thủy đau đến tỉnh cả người, rên một tiếng, mồ hôi lạnh túa ra, mắt cá chân bị trẹo nhanh chóng sưng đỏ lên.

Nhưng để không làm kinh động cô con gái đáng yêu đang ngủ say, ông bấu chặt chăn, nghiến chặt răng nuốt tiếng hét thảm vào bụng.

Tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ thật đáng thương.

Giáo sư Nhân Thủy nghiến chặt răng, nhanh tay xoa bóp mắt cá chân, rõ ràng là rất có kinh nghiệm.

Mức độ trẹo chân này còn chưa đến mức phải nhập viện, xoa chút dầu hồng hoa rồi ngủ một giấc, ngày mai lại có thể tung tăng như thường.

Sau khi xoa bóp một lúc, giáo sư Nhân Thủy đứng một chân dậy, vịn vào tường nhảy lò cò về phía tủ lạnh, định lấy dầu hồng hoa và đá lạnh để chườm.

Nhưng... pháp thuật của Vũ Nhu Tử vẫn chưa kết thúc, mục tiêu của cô là đưa vị giáo sư đáng thương này vào bệnh viện!

Giáo sư Nhân Thủy tưởng mình chỉ là vô tình ngã giường bị trẹo chân, không biết rằng trong cõi u minh có một thế lực thần bí, muốn chân ông nhất định phải trẹo đến mức nhập viện.

Vì vậy ông không biết mình vịn tường nhảy lò cò nguy hiểm đến mức nào, cách di chuyển này không nghi ngờ gì rất thích hợp để bị trẹo chân thêm lần nữa.

Giáo sư Nhân Thủy nhảy nhảy, đột nhiên nhảy hụt.

Cạch, lần này là tiếng xương gãy... chiếc chân còn lại lành lặn, đã bị gãy.

Còn nặng hơn vết thương trước đó. "A!" Giáo sư Nhân Thủy ngã sầm xuống đất, trợn tròn mắt, đau đến mức hít khí lạnh liên tục, lần này đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ vì chưa đến lúc đau lòng.

Ông nhìn một chân bị trẹo, một chân bị gãy, hốc mắt lập tức ươn ướt.

Nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể tự nhận mình xui xẻo.

Sau khi hít khí lạnh một hồi, ông cẩn thận lấy điện thoại ra, gọi cho vợ yêu, xin viện trợ.

Vợ ông cũng là giảng viên của Đại học Giang Nam.

Vì có con gái ở đó, ông không tiện gọi thẳng 120.

Phải đợi vợ về có người chăm sóc con gái, rồi mới đưa mình đến bệnh viện.

Sau khi nghe chồng kể lại trải nghiệm ‘hai chân đều bị thương’, vợ của giáo sư Nhân Thủy vừa lo lắng, vừa cảm thấy có chút buồn cười.

Vội vàng xin nghỉ một tiết học, cô nhanh chóng về nhà...

Giáo sư Nhân Thủy kết thúc cuộc gọi với vợ, lại gọi điện cho ban giám hiệu, xin nghỉ ba tiết học chiều mai.

Tình hình hai chân đều bị thương thế này, trăm phần trăm phải nhập viện, nên tự nhiên phải thông báo cho nhà trường để sắp xếp đổi lịch dạy. "Xong rồi." Vũ Nhu Tử hài lòng gật đầu, cất lá bùa vàng đi.

Như vậy, mục tiêu của cô đã đạt được.

Giáo sư Nhân Thủy xin nghỉ, tiết học chiều mai sẽ trống.

Mai không có tiết, Tống Thư Hàng ngày mai sẽ rảnh.

Thư Hàng rảnh rồi, sẽ có thể đi cùng cô đến thành phố J.

Bạn thấy đó, đơn giản như vậy thôi!

Việc đã thành, tâm trạng Vũ Nhu Tử rất tốt.

Vào nhà, liền thấy Tống Thư Hàng đang đặt vé tàu cao tốc cho cô trên mạng. "Tống tiền bối, hay là anh cũng đặt một vé đi.

Biết đâu chiều mai anh lại không có tiết học?" Vũ Nhu Tử ghé đầu qua, nói giọng mềm mại. "Ha ha, nếu thật sự không có tiết thì tôi sẽ đặt thêm một vé." Tống Thư Hàng nói đùa.

Tiếng nói vừa dứt.

Ting!

Lúc này, trên tài khoản mạng nội bộ của trường đột nhiên hiện lên một tin nhắn. "Thông báo đến các sinh viên lớp 19H43, Học viện Thiết kế và Chế tạo Cơ khí, Khoa Kỹ thuật Cơ khí: Do giáo sư Nhân Thủy bị thương nhập viện, tiết học Thống kê Toán lý chiều mai sẽ được đổi thành tiết học Tiếng Anh Đại học của giáo sư Smith.

Xin các sinh viên thông báo cho nhau và chuẩn bị sẵn sàng!

Cảm ơn." Tin nhắn này được phát lại liên tiếp ba lần.

Và được thiết lập để phát lại mỗi giờ một lần.

Ban giám hiệu Đại học Giang Nam hành động rất nhanh, hiệu quả công việc cực cao!

Từ lúc giáo sư Nhân Thủy gọi điện xin nghỉ, đến lúc tin nhắn này được gửi đi, chỉ mất một hai phút! "Hả, giáo sư Nhân Thủy bị thương rồi?

Trùng hợp vậy.

Nhưng mai đổi thành tiết Tiếng Anh... lại phải học tiết của lão già cổ hủ Smith đó sao?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Còn Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh, đôi mắt lập tức ươn ướt.

Đây đúng là đạo cao một thước, ma cao một trượng!

Nhưng, người của đảo Linh Vũ Điệp, tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, tuyệt đối không!

Dù sao thì đưa một giáo sư vào viện cũng là đưa, đưa hai người cũng là đưa!

Đã làm thì làm cho trót, vị giáo sư Anh văn Smith này, cũng đưa vào viện luôn đi!

Trong mắt Vũ Nhu Tử lóe lên một tia kiên quyết... và sát khí! "Tống tiền bối, thầy Smith này của các anh là người nước ngoài ạ?

Thầy ấy trông thế nào?" Vũ Nhu Tử giả vờ tò mò hỏi. "Lão đó à, là một lão già cổ hủ, tuy trình độ giảng dạy rất tốt." Tống Thư Hàng cười nói, tiện tay nhấp vào tên ‘giáo sư Smith’ trong tin nhắn.

Sau đó, bức ảnh một ông lão người Anh mặt mũi nghiêm túc, tóc chải chuốt không một sợi thừa hiện ra.

Mạng nội bộ của Thành phố Đại học Giang Nam là một hệ thống dữ liệu độc lập lớn, chỉ cần có quyền hạn tương ứng, tất cả thông tin của sinh viên, giảng viên đều có thể tra được. "Trông có vẻ nghiêm túc, thầy ấy cũng ở khu nhà ở của giáo viên ạ?" Vũ Nhu Tử căng thẳng hỏi. "Ừ, đúng vậy." Tống Thư Hàng đâu có nghĩ nhiều như vậy, gật đầu, rồi tiếp tục thêm thông tin chứng minh thư của Vũ Nhu Tử, đăng ký mua vé.

Vũ Nhu Tử ngại ngùng cười một tiếng, lại lén lút đi ra ban công, đeo lại pháp khí: Dục cùng thiên lý mục, cánh thượng nhất tầng lâu.

Rất nhanh, cô đã tìm thấy mục tiêu.

Chương 17

Giáo sư Smith đang dắt một chú chó cưng đi dạo bên bờ sông của học viện. "Lạ thật, có gió lạnh rồi sao?" Đột nhiên, ông lão người Anh nghiêm túc này rụt cổ áo lại, cảm thấy một luồng khí lạnh không rõ nguyên nhân, có chút nghi hoặc. "Xin lỗi nhé, xin lỗi nhé.

Giống như giáo sư Nhân Thủy kia, sau khi mọi chuyện kết thúc, tôi sẽ bồi thường cho các ông." Vũ Nhu Tử lại lẩm bẩm một hồi, sau đó hai tay cô nâng lá bùa vàng lên.

Bờ sông học viện...

Ông lão người Anh nghiêm túc cảm thấy hôm nay trạng thái không tốt, tạm thời quyết định về ký túc xá nghỉ ngơi: "Ham, chúng ta về thôi.

Vừa hay, phải chuẩn bị nội dung cho bài giảng ngày mai." Nói xong, giáo sư Smith kéo dây xích của chú chó cưng. "Gừ... gừ!" Lúc này, chú chó cưng vốn ngoan ngoãn đột nhiên phát ra những tiếng gầm gừ trong cổ họng, và đôi mắt nó cũng trở nên đỏ ngầu.

Giáo sư Smith cảm thấy một lực rất lớn truyền đến từ dây xích trong tay, chú chó nhỏ Ham vốn chỉ cần kéo nhẹ là ngoan ngoãn nghe lời, hôm nay lại ưỡn cổ chống cự.

Giáo sư Smith nhíu mày, dùng sức giật mạnh dây xích. "Gâu!" Chú chó cưng quả thật đã quay lại theo dây xích, nhưng nó lao tới với đôi mắt đỏ ngầu!

Miệng ngoác ra, nhắm thẳng vào bắp chân gầy gò của ông lão người Anh, hung hăng cắn một miếng. "Oh, NO! help! help me!" Bên bờ sông vang lên tiếng kêu thảm thiết của giáo sư Smith. ...

Mười lăm phút sau.

Bệnh viện trực thuộc Đại học Giang Nam, một phòng bệnh hai người.

Giáo sư Nhân Thủy nằm trên giường, hai chân bị treo cao lên, trong một tư thế rất xấu hổ.

Vợ ông bế con, vẻ mặt dở khóc dở cười.

Đúng lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, một ông lão người Anh nghiêm túc được đưa vào. "Ủa?

Giáo sư Smith?

Không phải thầy dạy thay tôi tiết chiều mai sao, thầy làm sao thế này?" Giáo sư Nhân Thủy kinh ngạc hỏi.

Ông lão người Anh dùng tiếng Trung rõ ràng, căm hận nói: "Bị...

Ham cắn một miếng.

Xì, chính là con chó tôi nuôi.

Bác sĩ nói cắn quá ác, bị thương đến xương rồi.

Xì, phải nhập viện rồi.

Đợi mai xuất viện tôi sẽ mổ nó hầm canh!

Xì..." Ông lão người Anh nghiêm túc này rõ ràng đã bị chú chó nhỏ mình nuôi làm tổn thương sâu sắc, cảm thấy con **** đó đúng là nuôi không quen, một miếng cắn ác như vậy, suýt nữa lấy mạng già của ông.

Hầm canh, nhất định phải hầm canh! "..." Giáo sư Nhân Thủy cảm thấy chuyện hôm nay, có chút tà môn rồi! ****** Bên kia, Tống Thư Hàng đã đặt xong vé tàu cao tốc cho Vũ Nhu Tử.

Lúc này, trên tài khoản mạng nội bộ của trường lại hiện lên một tin nhắn mới. "Thông báo đến các sinh viên lớp 19H43, Học viện Thiết kế và Chế tạo Cơ khí, Khoa Kỹ thuật Cơ khí: Do giáo sư Smith cũng bị thương nhập viện, tiết học Tiếng Anh Đại học chiều mai bị hủy.

Chiều mai lớp 19H43, Học viện Thiết kế và Chế tạo Cơ khí được nghỉ nửa ngày, xin các sinh viên thông báo cho nhau và chuẩn bị sẵn sàng!

Cảm ơn." Tin nhắn này cũng được phát lại liên tiếp ba lần.

Và được thiết lập để phát lại mỗi nửa giờ một lần, đè lên tin nhắn trước đó. "..." Tống Thư Hàng nhìn tin nhắn này, trong lòng có một vạn con thảo nê mã chạy như điên.

Cậu quay đầu lại nhìn Vũ Nhu Tử đang cười tươi như hoa, cậu cảm thấy chuyện hôm nay, có chút tà môn rồi! ********* Thư Hàng cuối cùng vẫn đi cùng Vũ Nhu Tử đến thành phố J.

Vì cậu đã không còn lý do gì để không đi cùng cô.

Cậu tuyệt đối không thể ngờ rằng, hai vị giáo sư liên tiếp bị đưa vào bệnh viện.

Xác suất này gần như ngang với trúng số độc đắc, mà cũng để cậu gặp phải?

Vì sự cố bi thảm của hai vị giáo sư đáng thương, khiến cậu có cả một ngày nghỉ vào ngày mai.

Sau đó, trong ánh mắt phấn khích của Vũ Nhu Tử, cậu đã đặt vé tàu cao tốc đến thành phố J.

Số vé của cậu liền kề với số của Vũ Nhu Tử, nên là ghế ngồi cạnh nhau. "Nói chứ Vũ Nhu Tử, hai giáo sư liên tiếp nhập viện, là ngẫu nhiên sao?" Thư Hàng nhìn chằm chằm vào Vũ Nhu Tử, mắt không chớp.

Đây là tuyệt chiêu dùng ánh mắt giết người, dùng khí thế áp đảo đối phương.

Dưới cái nhìn thẳng tắp, người bị nhìn nếu nói dối sẽ cảm thấy không tự nhiên.

Chuyện xảy ra hôm nay thật sự quá trùng hợp.

Một giáo sư nhập viện, một giáo sư khác nhận dạy thay, chưa đầy ba phút sau cũng long trọng nhập viện, đây là kịch bản máu chó gì vậy?

Thư Hàng tự nhận mình đã qua tuổi ảo tưởng từ lâu, giấc mộng võ hiệp, giấc mộng tiên nhân đã sớm phai nhạt trong cuộc sống của cậu.

Nhưng bây giờ, cậu thật sự nghi ngờ Vũ Nhu Tử có phải thật sự có năng lực đặc biệt nào đó, đã đưa hai vị giáo sư vào bệnh viện không?

Thậm chí khi cậu suy nghĩ táo bạo hơn, còn nghĩ theo hướng tà ác.

Cô gái này thực ra là thiên kim của một thế lực hắc ám rất đáng sợ, giống như trong phim, ngầm có một đám người ẩn nấp bên cạnh cô, sẵn sàng đáp ứng mọi nguyện vọng của cô?

Sau đó, vì cô muốn mình ngày mai đi cùng cô đến thành phố J, đám thuộc hạ ngầm đó đã tàn nhẫn đưa hai vị giáo sư vào bệnh viện?

Bị đôi mắt đen láy của Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm, Vũ Nhu Tử lại tỏ ra rất bình tĩnh: "Sao có thể chứ, em đâu phải là người làm chuyện như vậy đâu?

Tống tiền bối anh phải tin em chứ!" Đôi mắt cô trong veo như nước hồ thánh chưa từng bị ô nhiễm, nhưng... cái tật xưng "em" này là sao vậy?

May mà Thư Hàng không dây dưa vào chủ đề này, cậu cũng chỉ là cảm thấy thế nên thuận miệng hỏi thôi. "Chúng ta khoảng ba giờ mười phút chiều xuất phát, ba rưỡi là có thể đến ga tàu Thành phố Đại học Giang Nam.

Nhân lúc còn chút thời gian, cậu cứ cố gắng tìm thông tin về ‘chùa Quỷ Đăng’ trên mạng đi.

Tôi đi mua hai suất cơm trưa về, cậu có kiêng ăn gì không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không có, em ăn gì cũng được." Vũ Nhu Tử đáp, lúc này để che giấu sự bất an của mình, cho dù là món ớt xanh mà cô ghét nhất, cô cũng sẽ nuốt một miếng! "Vậy cậu cố gắng tìm chùa Quỷ Đăng nhé, tôi đi rồi về ngay.

Nếu lúc này bạn cùng phòng của tôi đột nhiên về, cậu cứ nói là bạn của tôi là được." Tống Thư Hàng vẫy tay.

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, Vũ Nhu Tử có chút chột dạ co ro trước máy tính, tiếp tục tìm kiếm tất cả các ngôi chùa ở khu phố La Tín, thành phố J, đối chiếu từng cái một. ********** Ngày 2 tháng 6, ba giờ chiều.

Ba người bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng đã nhận được thông báo trên mạng nội bộ của trường, nên hôm nay không về ký túc xá. "Vũ Nhu Tử, chúng ta đi thôi." Tống Thư Hàng gọi. "Đến ngay." Vũ Nhu Tử đứng dậy từ trước máy tính, ủ rũ cúi đầu.

Cô đã tra cả buổi chiều, vẫn không tìm thấy thông tin về chùa Quỷ Đăng.

Mà Bắc Hà Tán Nhân cũng không biết có việc gì, cả buổi chiều đều không online.

Tống Thư Hàng phân loại những thứ mua từ Thiên đường ăn vặt cho vào tủ lạnh, lại để lại một mẩu giấy nhắn đơn giản cho ba người bạn cùng phòng, ý là trong tủ lạnh có đồ ăn, để họ tùy ý.

Lần ra ngoài này cậu mang theo một chiếc túi đeo chéo, bên trong có điện thoại, sạc và sạc dự phòng.

Lần đi này không biết sẽ mất bao lâu, lỡ điện thoại hết pin sẽ rất phiền phức.

Vũ Nhu Tử kéo chiếc vali lớn của mình đi theo sau Thư Hàng.

Thư Hàng thấy cô ủ rũ, liền hỏi: "Không tìm thấy chùa Quỷ Đăng à?" "Hoàn toàn không có thông tin, cũng không biết là đã đổi tên hay bị phá dỡ rồi.

Bây giờ chỉ có thể đến thành phố J hỏi người dân địa phương thôi." Vũ Nhu Tử buồn bã nói. "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, cứ đến đó rồi tính sau." Hai người vừa đi vừa nói, đi thang máy xuống dưới.

Ba giờ chiều, người trong tòa nhà ký túc xá dần đông lên, sinh viên bán trú của các khoa bắt đầu lần lượt trở về trường. "A Hàng, đi đâu chơi vậy~" Một người bạn học của Thư Hàng vẫy tay chào.

Rất nhanh, sự chú ý của họ lập tức bị Vũ Nhu Tử sau lưng Tống Thư Hàng thu hút.

Đúng là một mỹ nhân cao ráo! "A ha, chị Tống về quê, tiện thể đến chỗ chị ấy chơi.

Thầy cô của chúng tôi xin nghỉ, có thể nghỉ thêm một ngày." Thư Hàng cố ý nhấn mạnh hai chữ ‘chị gái’.

Nhất định phải giới thiệu rõ ràng mối quan hệ giữa mình và Vũ Nhu Tử.

Nếu không đám miệng rộng này mà đồn ra, ngày mai cả khoa sẽ nghĩ Tống Thư Hàng cậu có một cô bạn gái dáng người còn chuẩn hơn cả người mẫu.

Như vậy, trong sạch của Tống Thư Hàng cậu sẽ hoàn toàn mất hết, ý định nhân lúc học đại học tìm một cô bạn gái để kết thúc kiếp trai tân cũng sẽ trở nên khó khăn hơn.

Ngoài ra, cậu cũng không phải không có ý trả đũa Vũ Nhu Tử vì đã gọi cậu là ‘tiền bối’.

Cậu một thiếu niên mười tám tuổi, bị một cô gái gọi tiền bối dài tiền bối ngắn, đúng là tổn thọ!

Chương 18

"A ha, là chị gái của Thư Hàng à." Mấy cậu bạn cùng ký túc xá mắt sáng lên, trong lòng cũng dấy lên một suy nghĩ: Thư Hàng, cậu có em vợ không?

Nếu có thể tiến thêm một bước trên chữ 'có', trở thành anh rể của Thư Hàng thì càng tốt! "Bọn tôi đi trước nhé, hẹn gặp lại!" Thư Hàng cười ha hả, không cho đám này có cơ hội làm quen, vẫy tay, ung dung rời đi.

Vũ Nhu Tử mỉm cười vẫy tay với mấy cậu bạn, theo sau Tống Thư Hàng nhanh chóng rời khỏi ký túc xá nam. "Thằng nhóc Thư Hàng lại có một người chị xinh đẹp như vậy.

Tôi quyết định rồi, từ mai Thư Hàng là anh em của tôi, tôi sẽ bao bọc nó." Có người cười nói. "Cậu muốn làm anh rể của Thư Hàng thì có?" Một người khác cười khì khì. "Cẩn thận không làm được anh rể của Thư Hàng, lại biến thành em trai của Thư Hàng đấy.

Nhớ là nhà cậu cũng có một cô chị xinh đẹp mà." "Chậc, nếu Thư Hàng chịu giới thiệu chị cậu ấy cho tôi, tôi sẽ bán ngay chị tôi cho cậu ấy.

Thậm chí mua một tặng một cũng được!" Mấy người vừa nói vừa cười trở về ký túc xá.

Dù sao, kinh diễm thì kinh diễm, nhưng người hiện đại ai mà không trải qua sự tẩy lễ của đủ loại mỹ nữ trên mạng, lại có ai mà nhất kiến chung tình ngây thơ đến vậy? ******** Ba rưỡi soát vé, bốn giờ tàu chạy.

Vũ Nhu Tử ngồi ở vị trí gần cửa sổ, Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh cô.

Nói thật, vừa mới cùng Vũ Nhu Tử lên tàu cao tốc, Thư Hàng đột nhiên nhớ đến mấy cuốn tiểu thuyết đô thị mình mới đọc gần đây.

Trong đó mỗi khi nam chính và nữ chính xinh đẹp ra ngoài, dù là đi siêu xe, tàu điện ngầm, xe buýt, thậm chí là xe đạp, đều sẽ có một nhân vật phản diện vai phụ có hậu thuẫn cứng cựa để ý đến vẻ đẹp của nữ chính, sau đó đến đủ kiểu khiêu khích.

Nam chính thân mang tuyệt kỹ đương nhiên sẽ ra oai một phen, hành hạ nhân vật phản diện vai phụ đủ kiểu.

Sau đó nhân vật phản diện vai phụ bị hành hạ đến mức tàn tạ, lòng mang thù hận.

Bề ngoài không dám đối đầu với nhân vật chính, ngầm dùng đủ loại thủ đoạn bẩn thỉu.

Sau đó là đủ loại ân oán tình thù.

Thư Hàng tự nhận mình không có mệnh nam chính, nhưng mức độ xinh đẹp của Vũ Nhu Tử bên cạnh chắc cũng không thua kém gì các nữ chính trong tiểu thuyết đô thị.

Vì vậy Tống Thư Hàng đang nghĩ, liệu có gã đàn ông ngầu lòi nào đó đến muốn làm quen với mỹ nhân, sau đó đủ kiểu khiêu khích cậu không?

Đến lúc đó... cậu nên đánh chết đối phương để trừ hậu họa?

Hay chỉ đánh nửa sống nửa chết là được?

Tiếc là, tiểu thuyết dù sao cũng là tiểu thuyết.

Trong thực tế, những nhân vật phản diện vai phụ vừa ngông cuồng lại vừa vô não có lẽ sẽ có, nhưng quá ít.

Hiếm như gấu trúc lớn, muốn gặp không phải dễ.

Hai giờ hành trình dài đằng đẵng, hoàn toàn không có ai đến khiêu khích Thư Hàng, càng không có ai đến làm quen với Vũ Nhu Tử.

Điều này khiến Thư Hàng có chút thất vọng...

Sau khi tàu chạy được nửa giờ, Vũ Nhu Tử mơ mơ màng màng, dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Không lâu sau, cơ thể cô nghiêng đi, đầu tựa vào vai Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ có thể cố gắng thả lỏng vai mình, để cô gái này có thể ngủ thoải mái hơn.

Hai giờ trên tàu cao tốc trôi qua nhanh chóng. "Ting ting ting~~ Kính chào quý khách, tàu đã đến ga Hắc Tượng, xin quý khách vui lòng cầm theo hành lý và vật phẩm quý giá, xuống tàu ở cửa bên phải theo hướng tàu chạy, khi xuống tàu xin quý khách chú ý khoảng cách giữa tàu và sân ga." "Đến ga rồi." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử mơ màng mở mắt, vừa dụi mắt, khóe miệng còn vương nước miếng trong suốt: "Sáng rồi ạ?" Bị manh hóa rồi, lại bị cô gái trông có vẻ lớn tuổi hơn mình này manh hóa. "Là tàu đến ga rồi, chúng ta mau xuống xe đi." Tống Thư Hàng nắm tay cô, lại kéo chiếc vali nặng trịch, nhanh chóng rời khỏi toa tàu. ...

Mãi cho đến khi đoàn tàu hú còi rời đi, Vũ Nhu Tử mới thực sự tỉnh táo lại. "Tiền bối, mấy giờ rồi ạ?" "Sáu giờ bảy phút tối rồi, chúng ta đã ở ga Hắc Tượng, thành phố J.

Ra ngoài rồi bắt taxi thẳng đến khu phố La Tín, sau đó tìm một chỗ ở đó nghỉ lại." Tống Thư Hàng đáp. "Vâng ạ, nghe theo sự sắp xếp của tiền bối." Vũ Nhu Tử gật đầu...

Cô thích nhất là như vậy!

Suốt chặng đường ăn uống ở đi lại đều có người sắp xếp, cô chỉ cần đi theo đến đích là được.

Không cần phải động não, cảm giác này mới thực sự là hạnh phúc.

Bên trong ga Hắc Tượng có lối đi riêng cho taxi, ở đó có rất nhiều taxi đang chờ khách. "Cậu em, đi đâu vậy?" Một chiếc taxi dừng lại bên cạnh Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử. "Khu phố La Tín." Tống Thư Hàng mở cửa ghế phụ, đáp. "Khu phố La Tín, thành phố J!" Vũ Nhu Tử bổ sung thêm một câu, cô gái này bị ám ảnh với khu phố La Tín ở khu vực Giang Nam.

Tài xế taxi ngẩn ra, sau đó cười nói: "Ha ha, cô em thú vị thật." Vũ Nhu Tử biết mình đã nói hớ, lại đỏ bừng mặt. ...

Khu phố La Tín ở thành phố J rất gần ga tàu cao tốc Hắc Tượng, chỉ mất hơn mười phút đi xe.

Sau khi hai người xuống xe, theo chỉ dẫn trên bản đồ, họ đã tìm được một khách sạn ở khu phố La Tín để tạm trú.

Do hai người không phải là vợ chồng, nên đừng hòng nghĩ đến chuyện tốt đẹp như đặt chung một phòng.

Cho dù Tống Thư Hàng muốn, và Vũ Nhu Tử không phản đối, chủ khách sạn cũng không đồng ý!

Thời buổi này, kiểm tra rất nghiêm.

Lỡ có chuyện gì xảy ra, khách sạn cũng có trách nhiệm liên đới.

Sau bữa tối, nhân lúc trời còn sớm, hai người định đi dạo quanh khu phố La Tín, tìm chùa Quỷ Đăng.

Vũ Nhu Tử phải đưa chiếc vali lớn đó vào phòng trước.

Thư Hàng không có gì cần sắp xếp, cất thẻ phòng xong liền đợi ở quầy lễ tân.

Hôm nay khách không nhiều, cô gái phụ trách lễ tân cũng không bận rộn.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi: "Chào bạn, xin hỏi ở khu phố La Tín này có nơi nào tên là chùa Quỷ Đăng không?" Cô gái lễ tân suy nghĩ một lúc, rồi lắc đầu: "Rất xin lỗi thưa anh, các ngôi chùa ở khu phố La Tín không ít, nhưng chưa từng nghe nói đến chùa Quỷ Đăng." Những ngôi chùa có tên đặc biệt như vậy, nếu có thì cô không thể không biết. "Vậy có ngôi chùa nào có tên đồng âm không?

Có thể không nhất định gọi là Quỷ Đăng Tự, mà là Quỹ Đăng Tự, Hòe Đăng Tự, hoặc Quy Đẳng Tự, đều có khả năng." Thư Hàng tiếp tục hỏi.

Bây giờ mạng lưới phát triển như vậy, mà không tìm thấy một chút manh mối nào về ngôi chùa, cũng có thể là do đồng âm.

Cô gái lễ tân rất có trách nhiệm suy nghĩ rất lâu, rồi lại xin lỗi lắc đầu: "Xin lỗi, e là tôi không giúp được anh.

Có thể đó là một ngôi chùa từ rất lâu rồi, nếu anh thực sự muốn tìm, có thể hỏi các cụ già ở khu phố La Tín." "Cảm ơn." Thư Hàng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, Vũ Nhu Tử đã từ trong phòng đi ra. "Tiếp theo chúng ta đi đâu?" Cô hỏi. "Cứ đi dạo loanh quanh thôi, chủ yếu là tìm xem có cụ già nào tụ tập tán gẫu không, xem có hỏi được gì không." Hai người vừa đi vừa nói, rời khỏi khách sạn. ...

Ngay khi hai người Tống Thư Hàng rời khỏi khách sạn, tại sảnh lớn của khách sạn, một người phụ nữ mặt mày trầm trọng lấy điện thoại ra: "Đàn chủ, tôi thấy có người đang dò la tin tức về chùa Quỷ Đăng ở khách sạn Vinh Hoa, La Tín.

Một nam một nữ, ngoại hình khoảng trên dưới hai mươi." "Cái gì đến cuối cùng cũng đã đến rồi sao... thực lực của đối phương thế nào?" Đầu dây bên kia, một giọng nói lạnh lùng vang lên. "Người nữ trông rất mạnh, người nam tuy trông giống người thường, nhưng người nữ đó lại luôn rất kính trọng anh ta, lúc riêng tư đều gọi là tiền bối." Người phụ nữ đáp. "Mạnh đến mức nào?" Giọng nói kia vẫn trầm ổn, lạnh lẽo. "Thuộc hạ hoàn toàn không nhìn ra, chỉ có thể cảm giác cô ta rất mạnh." "Tôi hiểu rồi.

Tiếp tục theo dõi vị trí của họ, đừng để họ phát hiện, tôi sẽ sắp xếp cơ hội để thăm dò sâu cạn của họ.

Ngoài ra, bảo các thành viên ở các điểm giám sát khác cảnh giác lên, biết đâu người tìm chùa Quỷ Đăng không chỉ có hai người họ." "Vâng." Người phụ nữ cất điện thoại, nhanh chóng rời khỏi khách sạn, đi theo hướng mà Tống Thư Hàng và họ đã rời đi.

Ở đầu dây bên kia, một người đàn ông đang nắm chặt điện thoại, vẻ mặt lạnh lùng, nhưng bàn tay cầm điện thoại lại khẽ run.

Sáu mươi năm, hắn cũng biết chủ nhân cũ của Quỷ Đăng Tự có thực lực hùng mạnh, chắc chắn không dễ dàng chết đi như vậy.

Nhưng sáu mươi năm đã trôi qua, hắn nghĩ có lẽ chủ nhân cũ của Quỷ Đăng Tự đã không còn quan tâm đến nơi này nữa?

Vì vậy, hắn bắt đầu sắp đặt, tìm cách lặng lẽ phá vỡ phong ấn bên cạnh ‘Quỷ Đăng Tự’ để lấy đi thứ bên trong.

Nhưng không ngờ, cuối cùng vẫn có người đến.

“Chết tiệt!” Người đàn ông nghiến răng. ********* Sau khi ra khỏi khách sạn, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử dạo chơi ở khu phố La Tín.

Không gặp được mấy cụ già ngồi tán gẫu, nhưng lại gặp phải thứ thú vị hơn – năm tên say rượu dê xồm.

Cậu đã không gặp phải tình tiết ‘hồng nhan họa thủy’ trên tàu cao tốc, không ngờ sau khi đến khu phố La Tín lại gặp phải cảnh một đám say rượu thấy sắc nổi lòng tham.

Đó là một con đường nhỏ vắng người, năm tên say rượu loạng choạng chặn đường Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử, năm cặp mắt đỏ ngầu, tham lam nhìn chằm chằm vào Vũ Nhu Tử.

Rượu làm anh hùng bạo gan, cũng có thể làm tiểu nhân thêm liều lĩnh.

Dưới sự kích thích của cồn, người ta có thể làm ra bất cứ chuyện gì cũng không đáng ngạc nhiên.

Bất kể là hãm hiếp heo nái, cắn chó một miếng, hay đánh nhau với chó cũng đều có thể làm được.

Năm tên say rượu cả đời chưa từng thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy, vừa nhìn thấy Vũ Nhu Tử, mắt chúng không thể rời đi được nữa.

“Mẹ kiếp, con nhỏ này đẹp như tiên nữ vậy.

Nếu được chơi một lần, giảm thọ mười năm cũng cam lòng!” Đó là suy nghĩ của chúng, thế nên chúng mượn men say mà vây lại.

Chương 19

Sợ gì chứ?

Cùng lắm thì vào tù ngồi vài năm.

Đây chính là chỗ đáng thương của những kẻ không hiểu luật.

Chúng chỉ loáng thoáng nghe người khác chém gió rằng hiếp dâm con gái thì phải vào tù ngồi vài năm.

Nhưng chúng nghĩ bây giờ vẫn là mấy năm trước sao?

Hay nghĩ rằng đây là Ấn Độ?

Thời buổi này, hiếp dâm con gái vào tù là không có ngày ra, tình tiết nghiêm trọng một chút là ăn một viên kẹo đậu phộng rồi.

Tống Thư Hàng thấy cảnh này dở khóc dở cười, cậu khởi động gân cốt, chuẩn bị ra tay.

Sức chiến đấu của cậu không tồi… Bình thường cậu có thể dễ dàng một mình đánh ba, huống chi là năm tên say rượu gầy gò trước mắt?

Cũng chính vì thế mà đám du côn gần trường không ai dám gây sự với cậu.

Đối thủ thế này, một mình cậu có thể đánh mười tên!

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị ra tay, bên tai cậu có một trận gió rít qua.

Tiếp đó, cậu thấy một đôi chân thon dài nhanh như chớp liên tục đá ra, đôi chân đó khi chuyển động trong không trung, giống như hồ điệp lượn trong khóm hoa, vô cùng đẹp mắt.

Mà không chỉ đẹp mắt, uy lực còn kinh khủng hơn.

Khi đôi chân quất vào không khí, thậm chí còn phát ra tiếng roi quất “ba ba ba”.

Năm tên say rượu hét thảm, bay ngược ra ngoài, co giật điên cuồng trên mặt đất, rồi nôn ra đầy đất, một lúc sau thì bất tỉnh nhân sự.

Ngã gục rồi?

Bao lâu?

Một giây?

Hay là ngắn hơn!

Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền thấy Vũ Nhu Tử thu chân lại, động tác đó phải nói là cực ngầu!

So với Vũ Nhu Tử, chút quyền cước của cậu đúng là trò mèo ba chân.

Nhìn đám say rượu bất tỉnh, trong đầu Thư Hàng lại nhớ đến đám du côn ngã la liệt ngoài trường học.

Nếu, cậu chỉ nói là giả sử, với sức chiến đấu mà Vũ Nhu Tử vừa thể hiện, hình như đúng là có thể trong thời gian rất ngắn khiến bảy, tám mươi tên du côn hôm đó đồng loạt ngã gục?

Nhưng lúc đó Vũ Nhu Tử vẫn còn trên máy bay mà.

Chẳng lẽ thật sự là Tô Gia A Thập Lục trong nhóm làm?

Lẽ nào những người trong nhóm, ai cũng thật sự có sức chiến đấu bùng nổ?

“Không có ai chết chứ?” Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

“Yên tâm đi tiền bối, ta có chừng mực.

Cùng lắm chỉ khiến bọn chúng hôn mê hai ngày là tỉnh lại.

Thời gian này vừa đẹp, nếu ba ngày thì không ăn không uống dễ xảy ra vấn đề.” Vũ Nhu Tử đáp.

Câu trả lời này khiến Tống Thư Hàng có cảm giác bừng tỉnh – đám du côn hôn mê mãi không tỉnh, liệu có phải cũng vì cái hạn ‘hai ngày’ này chưa đến?

“Chúng ta đi thôi, tiền bối.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Tống Thư Hàng cứng ngắc gật đầu, đầu óc hỗn loạn, đi theo Vũ Nhu Tử rời khỏi hiện trường... ********** Sau khi Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đi xa, trong một góc tối sau con hẻm, một người đàn ông bước những bước chân vững chãi đến bên cạnh năm tên say rượu.

“Say rượu quả nhiên vẫn quá yếu, căn bản còn không thể khiến đối phương ra tay thật sự.” Người đàn ông thở dài.

Phía sau người đàn ông, một người mặc đồ đen quỳ một chân xuống đất, trầm giọng nói: “Đàn chủ, có cần chúng ta phái vài người lên thử không ạ?” “Không cần, năm tên say rượu chỉ là người thường, nên đối phương ra tay sẽ có chừng mực.

Nếu người của chúng ta lên… đối phương sẽ không nương tay đâu.” Đàn chủ trầm giọng nói, mỗi người của hắn bồi dưỡng đều không dễ dàng, dù chỉ là một tân binh bình thường nhất cũng tốn hơn một triệu đô la Mỹ, không phải là vật tiêu hao tùy tiện.

Cô gái vừa rồi chỉ ra tay dạy dỗ năm tên say rượu, nhưng đã có thể lờ mờ thấy được thực lực của nàng.

Cú đá xé gió và lực đạo thu phát tự nhiên đó, tuyệt đối không phải là một võ tu Nhất phẩm Dược Phàm có thể làm được.

Đối phương đã là cường giả ngưng tụ được chân khí!

Đây đã không phải là sự tồn tại mà đám thuộc hạ của hắn có thể chống lại.

Hơn nữa, bên cạnh cô gái đó còn có một vị ‘tiền bối’ mà ngay cả hắn cũng hoàn toàn không nhìn ra sâu cạn, thực lực cao thâm khó lường.

Đối phương có thể dễ dàng dùng đủ mọi tư thế tiêu diệt đám tinh anh mà hắn đã bỏ ra rất nhiều tiền để bồi dưỡng.

Dù thuộc hạ của hắn có nhiều hơn nữa, cũng không thể lãng phí như vậy.

Nói thật, hắn có chút bị dọa rồi.

“Chỉ có thể chờ thời cơ hành động thôi.” Đàn chủ lẩm bẩm.

Trong lòng hắn đối với bảo vật trong Quỷ Đăng Tự đã tuyệt vọng hơn phân nửa, chỉ là còn chút không cam lòng mà thôi.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng lại đi dạo ở khu phố La Tín nửa ngày, cũng gặp được những vị trưởng bối hơn năm mươi tuổi, nhưng không ai biết về Quỷ Đăng Tự.

Tống Thư Hàng cảm thấy đau đầu, không ngờ tìm một ngôi chùa cũng phiền phức như vậy: “Vũ Nhu Tử, cậu có chắc là Quỷ Đăng Tự ở khu phố La Tín, thành phố J không?” “Tuyệt đối là ở đây, và tên ta cũng tuyệt đối không nhớ sai, quỷ trong quỷ quái, đăng trong đèn lồng!” Vũ Nhu Tử kiên định nói: “Lúc mẹ ta mang thai ta đã từng đưa ta đến đây, nhưng lúc đó ta chỉ có thể mượn pháp thuật của cha để dùng ý niệm quan sát thế giới bên ngoài, chỉ nhớ được cái biển hiệu bằng gỗ của Quỷ Đăng Tự.” Nửa đầu câu nói của cô, Tống Thư Hàng nghe hiểu, còn nửa sau thì không biết cô đang nói về cái gì nữa.

Tư duy của mình và cô ấy quả nhiên không cùng một chiều không gian.

“Vậy gần đó có địa điểm đặc biệt nào không?

Ví dụ như ở trên đỉnh núi?

Lưng chừng núi?

Hay là có con sông nhỏ nào không?” Thư Hàng hỏi.

“Không phải trên núi, chắc là ở đồng bằng.

Những thứ khác ta không nhớ rõ lắm.” Vũ Nhu Tử ngại ngùng nói.

“Bắc Hà tiền bối có tin tức gì chưa?” Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra xem, vui mừng nói: “Bắc Hà tiền bối online rồi.” Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Bắc Hà Tán Nhân: “Vũ Nhu Tử, các ngươi đã tìm thấy Quỷ Đăng Tự chưa?” “Vẫn chưa, tiền bối đã có tin tức rồi sao?” Vũ Nhu Tử vui mừng nhập tin nhắn.

“Xin lỗi, ta bên này đã hỏi vài đạo hữu, nhưng tiếc là những người ta quen đều ở phía đông An Lạc, không ai biết tin tức ở thành phố J.” Bắc Hà Tán Nhân lại gửi một biểu cảm cười khổ: “Hơn nữa, vừa mới có một kẻ rất phiền phức đến, đến giờ vẫn còn dây dưa với ta.

E là sắp tới ta không giúp được gì nhiều.” “Không sao, tiền bối ngài cứ bận việc của mình đi ạ.” Vũ Nhu Tử cười đáp lại.

Khi Thư Hàng thấy tin nhắn này, lập tức cảm thấy Bắc Hà Tán Nhân… thật sự là một người đàn ông không đáng tin cậy.

Khi không cần ông ta thì ngày nào, giây nào cũng online.

Đến khi thật sự cần thì ông ta lại gặp chuyện!

“Tống tiền bối, chúng ta dựa vào chính mình thôi!” Vũ Nhu Tử nắm chặt nắm tay nhỏ, làm một động tác cổ vũ.

Thật dễ thương!

Tống Thư Hàng không hiểu sao lại cảm thấy cô gái rõ ràng trông lớn tuổi hơn mình này, lại bất ngờ đáng yêu đến vậy.

Đang nói chuyện, phía trước có một hàng đèn xe chói mắt sáng lên.

Một hàng mô tô đủ màu sắc phát ra tiếng gầm rú ‘vù vù ~~’, lao về phía Thư Hàng.

Nghe tiếng gầm rú lớn như vậy là biết, những chiếc mô tô này đều đã được độ lại.

“Dân đua xe?

Thời đại nào rồi?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, kéo Vũ Nhu Tử nép vào lề đường.

Nghe thấy mấy chữ “dân đua xe”, hai mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Có cần xử lý bọn họ không?” “Gì cơ?” Tống Thư Hàng không hiểu.

“Dân đua xe không phải nên tống vào tù sao?

Đánh ngất bọn họ, tống vào tù!” Vũ Nhu Tử xoa tay, vẻ mặt háo hức muốn thử.

“…” Cô nương, cô nói rất có lý, tôi không còn gì để nói.

Nhưng cuối cùng Vũ Nhu Tử cũng không ra tay.

Khi bảy, tám chiếc mô tô lướt qua bên cạnh Thư Hàng, một trong số đó đột nhiên phanh gấp, làm một cú xoay vòng đẹp mắt rồi dừng lại bên cạnh Thư Hàng.

Mũ bảo hiểm mô tô mở ra, lộ ra một khuôn mặt điển trai với mày kiếm mắt sao: “Thư Hàng!

Thằng nhóc nhà cậu sao lại chạy đến đây!” Tống Thư Hàng sững sờ một lúc, nhận ra người trên xe thì vui mừng: “Ba Tử?

Sao lại là cậu?

Cậu cũng ở đây à?” Chàng trai đẹp trai này chính là một trong ba người bạn cùng phòng của cậu, Ba Tử.

Ba Tử có một cái tên quê mùa hoàn toàn không hợp với vẻ ngoài tuấn tú, cậu ta họ Lâm, tên đầy đủ là Lâm Thổ Ba.

Cái tên này khiến Ba Tử ám ảnh mười mấy năm, cậu ta cảm thấy cái tên này quê đến mức rớt cả đất.

Vì cái tên này, cậu ta đã đấu tranh với bố mình nhiều năm.

Thậm chí có lần cậu ta tự mình mang sổ hộ khẩu và chứng minh thư định đến cơ quan chức năng để đổi tên, kết quả bị bố phát hiện, lôi về nhà, đánh cho một trận tơi bời.

Vì vậy, Ba Tử gặp ai cũng bảo gọi cậu là A Ba, Tiểu Ba, hoặc Ba Tử.

Thực ra theo Thư Hàng thấy, cái tên Thổ Ba cũng tạm được.

So với Vương Nhị Đản, Lưu Cẩu Thặng thì tốt hơn không biết bao nhiêu lần.

Đừng tưởng những cái tên như Cẩu Đản chỉ là để đùa, ở quê Thư Hàng có người tên như vậy thật – có điều thằng đó họ Vương, tên là Vương Cẩu Đản.

Vương Cẩu Đản vẫn luôn cho rằng mình không phải con ruột của bố, thậm chí còn cho rằng bố có thù với mình, nếu không sao lại đặt cho mình cái tên như vậy?

Quay lại chuyện chính, Thư Hàng hoàn toàn không ngờ sẽ gặp Ba Tử ở đây.

“Ông ngoại tớ ở thành phố J, tuần này cả nhà tớ đến nhà ông chơi.

Mà cậu thì sao, sao cũng chạy đến thành phố J vậy?” Ba Tử đang nói thì đột nhiên thấy cô gái chân dài bên cạnh Thư Hàng.

Chương 20

Cậu ta liền đấm tay phải vào tay trái – cậu ta hiểu rồi, thì ra thằng nhóc Thư Hàng này dẫn bạn gái đi chơi!

“Chậc chậc, Thư Hàng không ngờ đấy nhé, cậu lại là loại người này.

Im im lặng lặng đã tán được một cô em xinh đẹp thế này, ngày mai nhất định phải khao đấy nhé.” Ba Tử cười xấu xa.

Đối với sự trêu chọc của Ba Tử, Tống Thư Hàng mặt không đổi sắc, lòng không gợn sóng: “Đừng nói bậy, nếu thật sự là bạn gái tớ thì tớ đã thắp hương cảm tạ trời đất rồi.

Đây là chị gái tớ, Vũ Nhu.

Chị ấy đến thành phố J tìm một nơi gọi là Quỷ Đăng Tự, nhưng không biết đường nên nhờ tớ đi cùng thôi.” “Thật không?” Thổ Ba nghiêm túc nhìn Thư Hàng.

Thư Hàng nhún vai, Vũ Nhu Tử bên cạnh cười ngọt ngào.

“Ha, được rồi, cậu nói là chị gái thì là chị gái.” Thổ Ba cũng không phải người nhiều chuyện: “Cậu vừa nói tìm chùa gì, tìm được chưa?” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Tra trên mạng mãi không ra, nên mới đến khu phố La Tín hỏi người địa phương xem có ai biết không.

Nhưng người trong khách sạn đều không biết về Quỷ Đăng Tự, cũng không biết là nó đã đổi tên hay bị dỡ bỏ rồi, nên tớ định tìm mấy cụ già ở đây hỏi, biết đâu lại có thu hoạch.” “Vậy à… hay là đến nhà tớ chơi?

Hỏi thử ông ngoại tớ xem.

Ông ngoại tớ là người gốc khu phố La Tín, thành phố J, biết đâu ông lại biết cái chùa quái quỷ gì đó của cậu.

Chậc, cái tên nghe lạnh gáy thật, nghe tên thôi cũng biết chẳng có mấy khách hương, chắc chắn là dẹp tiệm rồi!” Thổ Ba chậc lưỡi nói, cậu ta rất ám ảnh về chuyện tên gọi.

Tống Thư Hàng mừng thầm, nhưng vẫn hỏi trước: “Sẽ không làm phiền gia đình cậu nghỉ ngơi chứ?” “Yên tâm đi, ông ngoại tớ hiếu khách lắm.

Còn bố tớ thì chỉ mong tớ có thể học hành cùng bạn bè nhiều hơn, đừng suốt ngày mày mò đủ thứ.

Đã lên đại học rồi mà vẫn bắt tớ suốt ngày học, học, không phát điên mới lạ.” Thổ Ba cười hắc hắc.

Đừng thấy cậu ta nói có vẻ uất ức, quan hệ cha con của họ cũng không tệ, chỉ là bố cậu ta thích đánh người.

Bố cậu ta tin rằng roi vọt sinh hiền tài.

Câu cửa miệng yêu thích của ông là: “Trời mưa đánh con, dù sao cũng rảnh rỗi.” Điều này khiến Thổ Ba hơi đau trứng.

Cuối cùng, Thổ Ba lại hỏi: “Thư Hàng biết đi xe mô tô không?” “Biết, nhưng không có bằng.” Thư Hàng đáp.

“Không sao, ở cái chốn khỉ ho cò gáy này, ai rảnh rỗi đi kiểm tra bằng lái mô tô?” Thổ Ba cười ha hả, quay đầu lại gọi: “A Dũng, cho mượn xe của cậu một lát, cậu đi chung xe với người khác trước đi!” “Ok.” Một gã cao to xuống xe, đậu xe trước mặt Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn.” Thư Hàng cười.

A Thông phóng khoáng vẫy tay, đi chung xe với các bạn khác.

Trong nháy mắt, cả đám người gầm rú mô tô đi xa.

Tống Thư Hàng leo lên chiếc mô tô màu đen, thử cảm giác lái.

Ga nhẹ nhàng vặn một cái, liền cảm thấy thân xe vọt mạnh về phía trước.

“Xe tốt đấy, độ rồi à?” Thư Hàng phanh lại, cười nói.

“Xe của đám này, tất cả đều do tớ tự tay độ, động cơ cực đỉnh.” Thổ Ba cười hắc hắc.

Suýt quên mất thằng bạn này là dân kỹ thuật, khéo tay léo óc.

Tuy không đến mức tay không lắp ráp Gundam, nhưng thường xuyên chế tạo ra đủ loại vật phẩm cơ khí thú vị.

“Vũ Nhu Tử, lên xe.” Thư Hàng quay đầu gọi Vũ Nhu Tử.

May mà cái vali lớn của cô đã gửi ở khách sạn, nếu không chiếc mô tô nhỏ này sao mà chở nổi?

Vũ Nhu Tử bước đôi chân dài, ngồi sau lưng Thư Hàng.

Bộ ngực mềm mại không chút phòng bị va vào lưng Thư Hàng, khiến Vũ Nhu cảm thấy hai chân mình hơi nhũn ra.

Phía trước, Thổ Ba cười ha hả: “Theo kịp nhé!” Trong tiếng gầm rú của mô tô, hai chiếc xe một trước một sau lao về phía xa... ********** Ông ngoại của Thổ Ba là một ông lão rất sành điệu, lại còn thích mày mò mấy món đồ chơi cơ khí nhỏ.

Sở thích này của Thổ Ba xem ra là được thừa hưởng từ ông ngoại.

Vì rất sành điệu, nên rất dễ hòa đồng với giới trẻ.

“Quỷ Đăng Tự?

Bây giờ mà vẫn có người trẻ biết đến nơi này à?” Ông ngoại Thổ Ba cười sang sảng.

Nghe lời ông, Thư Hàng biết là có hy vọng rồi!

Thư Hàng lập tức hỏi: “Ông ơi, ông có biết Quỷ Đăng Tự ở đâu không ạ?” “Ông ơi” là cách gọi các bậc trưởng bối ở khu vực Giang Nam, gần thành phố J.

“Bây giờ người biết chỗ đó thật sự không nhiều, đó là chuyện của sáu mươi năm trước rồi.

Những người biết hầu hết đã xuống lỗ cả, nên mấy đứa nhỏ các cháu phần lớn đều chưa nghe qua.” Ông ngoại Thổ Ba dẫn mọi người đến cổng sân, chỉ về phía đông nói: “Các cháu cứ đi thẳng về phía đông, khoảng hơn bảy trăm mét sẽ thấy một khu rừng.

Đi vào trong nữa, sẽ có một ngôi mộ cổ rất lớn, đó chính là địa chỉ cũ của Quỷ Đăng Tự.” “Mộ cổ?

Quỷ Đăng Tự là một ngôi mộ?” Thư Hàng bất giác hỏi một câu ngớ ngẩn.

“Quỷ Đăng Tự bị dỡ rồi sao?” Vũ Nhu Tử trừng lớn mắt, nghe ra sự thật.

“Đúng vậy, sáu mươi mấy năm trước, bị một gã san bằng, để xây cho mình một ngôi mộ lớn.” Ông ngoại Thổ Ba nói.

Thì ra là chuyện của sáu mươi năm trước, lúc đó ngay cả ti vi cũng chưa phổ biến, không như bây giờ mạng lưới phát triển, chuyện bé như con kiến cũng có thể làm ầm ĩ lên cho cả thiên hạ biết.

Vì vậy, không có bất kỳ thông tin nào về Quỷ Đăng Tự, giới trẻ địa phương cũng không mấy ai biết, chỉ có một số người già biết chuyện xảy ra năm đó.

“Nhưng theo ta biết, Quỷ Đăng Tự là tài sản tư nhân mà?

Nhiều năm trước, đã có người bỏ tiền ra mua rồi?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

“Cô bé biết cũng nhiều đấy nhỉ.” Ông ngoại Thổ Ba hồi tưởng:

“Thực ra… lúc đó mảnh đất của Quỷ Đăng Tự vốn là của Hoàng Bái Bì, chính là chủ nhân ngôi mộ, Hoàng Đại Căn.

Sáu mươi mấy năm trước, lão ta bán Quỷ Đăng Tự cho một người ngoại tỉnh.

Nhưng trước khi bán, lão ta vốn đã định san phẳng Quỷ Đăng Tự để làm mộ, vừa hay có một người ngoại tỉnh đến, muốn mua lại Quỷ Đăng Tự.

Hoàng Đại Căn thuận nước đẩy thuyền, liền bán Quỷ Đăng Tự đi.

Vài năm sau, lão ta thấy người ngoại tỉnh đó không quay lại nữa, liền yên tâm san phẳng Quỷ Đăng Tự để xây mộ lớn cho mình.” “Vô sỉ đến thế sao?” Tống Thư Hàng nói.

Ông ngoại Thổ Ba thở dài: “Lão Hoàng Bái Bì đó đúng là vô sỉ, những năm đó bị lão ta lừa không ít người ngoại tỉnh giàu có.

Hết cách, người ngoại tỉnh ai cũng ngốc, tiền nhiều.” Tống Thư Hàng lén nhìn Vũ Nhu Tử – cậu đoán người mua lại Quỷ Đăng Tự rất có thể là trưởng bối của Vũ Nhu Tử.

Nhưng trên mặt Vũ Nhu Tử lại không có vẻ tức giận.

Chỉ thở dài nói: “Vậy thì, người nhà của Hoàng Bái Bì đó chắc cũng chết gần hết rồi nhỉ?” Câu nói này khiến người ta có chút kinh hãi.

“Cô bé làm sao biết được?” Ông ngoại Thổ Ba tò mò: “Đúng vậy, từ sau khi lão Hoàng Bái Bì đó xây xong ngôi mộ lớn, vừa mới treo bia mộ lên, bảy ngày sau thì chết.

Sau đó liên tiếp… chưa đầy một năm, cả nhà Hoàng Bái Bì mười mấy người chết sạch sẽ.

Mọi người trong khu đều nói, chuyện này rất tà ma.

Lão Hoàng Bái Bì đó đúng là xây mộ lớn, chôn cả gia đình mình.” “Bởi vì trong Quỷ Đăng Tự có một linh quỷ sắp thành thục, nên có cao nhân mua lại Quỷ Đăng Tự, thiết lập phong ấn, chính là để ngăn linh quỷ hại người.

Nhưng có người lại san phẳng Quỷ Đăng Tự, còn xây mộ trên đó.

Đây quả thực là động thổ trên đầu Thái Tuế… Linh quỷ có thể dựa vào khí tức trên bia mộ để truy tìm chủ nhân và người nhà của họ, thôn phệ tinh khí của họ.

Chết cả nhà đã là may mắn rồi, không chết cả chín họ đã là rất tốt rồi.” Vũ Nhu Tử đáp, những kiến thức này không cần phải giữ bí mật với người thường, nên cô nói thẳng.

Ông ngoại Thổ Ba im lặng một lúc lâu, nhìn chằm chằm Vũ Nhu Tử rồi nói hai chữ: “Mê tín!” “Người trẻ tuổi, phải tin vào khoa học, tri thức mới là sức mạnh.

Đừng học theo những chuyện thần quỷ mê tín đó!” Ông ngoại Thổ Ba không hổ là ông lão sành điệu.

“Phụt~~” Thư Hàng không nhịn được cười thành tiếng.

Nhưng sau khi cười, trong lòng cậu lại có chút lạnh gáy.

Thật sự chỉ đơn giản là mê tín sao?

Thật sự, có chuyện trùng hợp đến vậy sao?

Vũ Nhu Tử lập tức đỏ mặt, vô cùng xấu hổ; đôi khi mặt cô rất mỏng.

May mà ông ngoại Thổ Ba không dây dưa lâu về chủ đề này, ông là một người rất giỏi nói chuyện, biết đủ thứ kiến thức tạp nham trên trời dưới đất.

Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ở nhà ông ngoại Thổ Ba nghỉ ngơi đến chín giờ tối, chủ khách đều vui vẻ.

Mượn một chiếc mô tô của Thổ Ba, Thư Hàng và Vũ Nhu Tử trở về khách sạn.

“Nghỉ sớm đi.” Thư Hàng cảm thấy cả ngày mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần, sau khi tạm biệt Vũ Nhu Tử, cậu liền chui vào phòng mình nghỉ ngơi.

Vũ Nhu Tử cười ngọt ngào vẫy tay. ************ “Tiền bối, tỉnh dậy.

Tỉnh dậy.” Trong giấc mộng, Tống Thư Hàng cảm thấy ngực mình hơi tức, sau đó có một bàn tay nhỏ lành lạnh vỗ lên mặt mình.

“Ưm?

Cho tôi ngủ thêm một lát nữa, buồn ngủ quá.” Tống Thư Hàng vung tay mạnh, gạt thứ trên mặt mình ra.

“Tiền bối, mau tỉnh dậy, sắp đến giờ rồi.” Hai bàn tay nhỏ đó ra sức xoa mặt cậu.

Bàn tay nhỏ lành lạnh, áp lên mặt rất dễ chịu.

Thư Hàng đang ngủ say chỉ có thể mơ màng mở mắt, sau đó phát hiện một mỹ nhân tuyệt sắc đang ngồi trên ngực mình với tư thế gợi cảm.

Ngực lớn eo thon chân dài, tóc đen dài đến eo, khi mông nhỏ ngồi trên ngực mình có cảm giác mềm mại… là Vũ Nhu Tử.

Cái gọi là ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy.

Mình cả ngày đối diện với mỹ nhân Vũ Nhu Tử, tối mơ thấy những tình tiết mập mờ với cô ấy cũng là bình thường.

Vì vậy, Tống Thư Hàng cười ngây ngô, tiếp tục ngủ.

“Tiền bối, tỉnh dậy đi.” Vũ Nhu Tử dùng hai tay kẹp má Thư Hàng, ra sức xoa nắn.

Chết tiệt, không phải mơ.

Nửa đêm canh ba, Vũ Nhu Tử leo lên giường trong phòng cậu.

Quan trọng hơn là… thẻ phòng chỉ có cậu có, Vũ Nhu Tử làm sao vào được?

Chương 21

Đây là tầng hai mươi ba đó!

Cậu nhìn đồng hồ, mười một giờ đêm.

Cô nương, nửa đêm cô mò lên giường tôi thế này, rất dễ khiến người ta nghĩ bậy đó.

“Chuyện gì?” Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh, hỏi.

“Chúng ta đến Quỷ Đăng Tự đi.” Vũ Nhu Tử đáp: “Mười hai giờ đêm, dễ tìm thấy linh quỷ nhất.” Gì cơ?

Linh quỷ?

Cô nương, cô lặn lội ngàn dặm đến thành phố J tìm Quỷ Đăng Tự, chỉ để bắt cái thứ linh quỷ gì đó?

Đùa nhau à, đây là!

Cậu còn tưởng Vũ Nhu Tử đến tìm Quỷ Đăng Tự có chuyện gì quan trọng… cậu hoàn toàn không ngờ có người lại vì chuyện ‘bắt linh quỷ’ mà lặn lội ngàn dặm đến thành phố J.

“Được rồi được rồi, tôi dậy ngay.

Cậu có thể xuống khỏi người tôi trước được không?” Tống Thư Hàng cười khổ, dù sao cậu cũng là một người đàn ông có chức năng sinh lý bình thường.

Vũ Nhu Tử, một mỹ nữ tuyệt sắc như vậy ngồi trên người cậu, cậu sớm đã có phản ứng rồi.

Thật tình, cô gái này không sợ cậu nổi thú tính sao?

Ờ… có lẽ Vũ Nhu Tử thật sự không sợ.

Với sức chiến đấu dùng đôi chân thon dài hạ gục năm tên say rượu trong nháy mắt của cô, Tống Thư Hàng nếu thật sự nổi thú tính, chắc chắn sẽ là một bi kịch.

Vũ Nhu Tử chống một tay, một cú nhào lộn trên không đẹp mắt nhảy xuống khỏi người Thư Hàng, nhẹ nhàng đáp xuống bên giường, không hề phát ra một tiếng động nào.

Thư Hàng bất đắc dĩ dậy, vào phòng tắm thay lại quần áo, rửa mặt cho tỉnh táo – dù sao cũng đã đi cùng cô đến thành phố J, bây giờ dứt khoát liều mình với quân tử, điên cùng cô đến cùng vậy.

“Đi mô tô nhé?” Thư Hàng hỏi.

“Ừm.” Vũ Nhu Tử kéo theo chiếc vali khổng lồ gật đầu.

Tống Thư Hàng: “Vậy cậu mang theo cái vali to thế này có vấn đề gì không?” Vũ Nhu Tử giơ tay mảnh khảnh, chiếc vali nhẹ như lông vũ được một tay nâng lên đỉnh đầu: “Không vấn đề gì, không chiếm không gian.” Tống Thư Hàng cảm thấy đầu gối lại hơi nhũn ra.

May mà mình không nổi thú tính, nếu không ngày mai có lẽ một người đàn ông tên ‘Tống Thư Hàng’ sẽ phải được bọc trong bao da ngựa rồi. … … Tiếng mô tô gầm rú trong đêm khuya làm phiền giấc ngủ của người khác, Tống Thư Hàng dứt khoát tăng ga, nhanh chóng rời khỏi khu vực khách sạn.

Theo hướng chỉ dẫn của ông ngoại Thổ Ba, hai người Thư Hàng nhanh chóng tìm thấy khu rừng đó.

Cũng không khó tìm, chỉ vì đây là khu mộ nên không ai biết nơi này vốn là Quỷ Đăng Tự.

Đi tiếp nữa mô tô không qua được, chỉ có thể đậu xe đi bộ.

“Có cần tôi giúp không?” Thư Hàng hỏi.

“Yên tâm đi tiền bối, một con linh quỷ nhỏ bé không thể làm hại ta được.

Ta sẽ nhanh chóng giải quyết, tiền bối ngài chỉ cần ở một bên yểm trợ cho ta là được rồi.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đến nơi chôn cất của gia đình Hoàng Đại Căn.

Ngôi mộ hình chiếc ghế khổng lồ, là kiểu mộ rất thịnh hành vào năm, sáu mươi năm trước.

Không rõ Hoàng Đại Căn năm đó có biết cả nhà mình sắp chết hay không, xây mộ rất lớn, vừa đủ chôn cả gia đình bốn thế hệ mười bốn người.

Vì là đêm khuya, khu mộ có vẻ hơi âm u.

Tống Thư Hàng bất giác ôm chặt áo khoác, thầm nghĩ: “Sẽ không thật sự gặp ma chứ?” Bên kia, Vũ Nhu Tử đã bắt đầu hành động.

Chiếc vali lớn của cô mở ra, liền có một lớp ánh sáng lung linh lóe lên.

Tống Thư Hàng có thể thấy từng chồng ngọc phiến, có đến hàng trăm miếng!

Còn có một cái chuông lớn màu tím vàng, trông không giống đồng cũng không giống vàng, nhưng lại cho người ta cảm giác thứ này rất đắt tiền!

“Hù!” Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng thở ra một hơi, mái tóc đen của cô không gió tự bay, anh tư hiên ngang!

Sau đó, Vũ Nhu Tử lấy từ trong vali ra từng cây gậy kim loại màu bạc, cắm một vòng quanh ngôi mộ lớn.

Những cây gậy bạc này dường như cũng rất đắt tiền.

Cô lại lấy ra một chuỗi bùa giấy được xâu bằng sợi dây nhỏ, quấn một vòng quanh những cây gậy kim loại màu bạc.

Chưa hết, cô lại lấy ra các loại bột, rắc quanh khu mộ.

Những loại bột này cũng không biết là thứ gì, sau khi rắc ra thì tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, rất đẹp mắt.

Tống Thư Hàng tìm một tảng đá sạch sẽ ngồi xuống, nhìn Vũ Nhu Tử bận rộn bên mộ.

Không biết từ lúc nào cơn buồn ngủ ập đến, cậu cảm thấy hai mắt mình hơi mờ đi.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Khi Tống Thư Hàng mơ màng mở mắt ra lần nữa, liền thấy Vũ Nhu Tử đang múa may trên khu mộ… nửa đêm canh ba múa trên mộ, sở thích của cô gái này thật đặc biệt!

Ủa?

Bên cạnh cô gái, hình như còn có hai luồng sáng xanh đang lấp lánh, giống như đang múa phụ họa cho Vũ Nhu Tử, rất đẹp mắt.

Điều đáng tiếc duy nhất là địa điểm này không được đẹp cho lắm, khu mộ biến khung cảnh mỹ lệ này trở nên quỷ dị.

Cảnh đẹp như vậy, phải chụp lại lưu giữ mới được!

Thư Hàng thò tay vào túi lấy điện thoại.

Phải nói rằng Tống Thư Hàng gan rất lớn, người bình thường thấy cảnh này, cảm giác đầu tiên là sợ tè ra quần.

Gã này còn nghĩ đến việc quay lại cảnh này.

Do vẫn còn trong trạng thái mơ màng, không cẩn thận, tay cứng đờ, điện thoại từ trong túi trượt ra, rơi xuống đất.

Màn hình điện thoại sáng lên, lờ mờ chiếu rọi một vật kỳ lạ dưới chân cậu!

Trong lúc múa may, Vũ Nhu Tử lại có chút bực bội – vì cô lại bị một con linh quỷ nhỏ bé chơi một vố.

Mà còn là trước mặt tiền bối!

Chuyện về Quỷ Đăng Tự và linh quỷ, là cô biết được từ một cuốn sổ tay cũ của cha mình.

Cha cô nhiều năm trước đã từng đi qua nơi này, thấy ở đây có một con linh quỷ sắp thành thục.

Linh quỷ là một thứ hiếm có, linh quỷ trưởng thành dù chỉ là cấp thấp, sau khi ký khế ước với chủ nhân, sẽ có thể tâm linh tương thông, năng lượng cộng hưởng với chủ nhân.

Nói cách khác, có thêm một con linh quỷ cấp thấp, cũng tương đương với việc có thêm một phần dự trữ năng lượng!

Tuy nhiên, linh quỷ cấp thấp nhiều nhất chỉ có thể thăng cấp đến cảnh giới Tam phẩm Hậu Thiên.

Khi phẩm chất đạt đến trung giai trở lên, linh quỷ sẽ có sức tấn công không tồi, hơn nữa tốc độ tu luyện cũng không chậm hơn tu chân giả bình thường, nếu bồi dưỡng tốt đủ để thăng lên cảnh giới Lục phẩm Linh Hoàng, là trợ thủ đắc lực không thể thiếu của tu chân giả.

Hơn nữa, linh quỷ trung giai đều có một hai kỹ năng thiên phú, những kỹ năng thiên phú này đủ loại, nếu may mắn có thể khiến chiến lực của chủ nhân tăng gấp đôi.

Còn linh quỷ thượng giai, đã có trí tuệ không thua kém con người, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn tu chân giả bình thường.

Thậm chí còn có thể tu luyện một số pháp thuật quỷ đạo, tu luyện đến cực hạn có thể độ kiếp hóa thành quỷ tiên, gần như có thể sánh ngang với bí pháp phân thân trong truyền thuyết.

Tuy nhiên, linh quỷ thượng giai là sự tồn tại chỉ có thể mong mà không thể cầu.

Suốt mấy vạn năm, số lượng linh quỷ thượng giai được ghi nhận chưa đến năm con.

Ngoài ra, linh quỷ trung phẩm trở lên còn có thể tinh luyện năng lượng của chủ nhân.

Bất kể là huyết khí, chân khí, linh khí, đều có thể nhờ vào thuộc tính năng lượng tương thông giữa chủ nhân và linh quỷ, được linh quỷ tinh luyện, trở nên tinh khiết hơn, chất lượng hơn.

Một khi đã ký khế ước, vĩnh viễn không phản bội, chịu thương chịu khó mà không một lời oán thán.

Trừ việc không biết làm ấm giường, không biết sinh con cho chủ nhân, linh quỷ quả thực là đạo lữ tốt nhất.

Tiếc là, số lượng linh quỷ luôn rất ít, thời cổ đại đã hiếm thấy, trong xã hội hiện đại lại càng gần như tuyệt chủng.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả năm đó khi thấy linh quỷ đã rất kinh ngạc, thời đại này mà vẫn còn thấy được linh quỷ hoang dã, có thể so sánh với việc đột nhiên phát hiện một con khủng long bạo chúa còn sống trong thành phố lớn.

Chỉ tiếc là lúc đó con linh quỷ này chưa thành thục, nên Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã mua lại Quỷ Đăng Tự, thiết lập một phong ấn đơn giản để nhốt linh quỷ, chuẩn bị đợi nó trưởng thành.

Đối với ngài, linh quỷ cấp bậc này thực sự quá yếu, dù là thể trưởng thành cũng vô dụng.

Nhưng ngài sắp có một cô con gái, linh quỷ có thể giữ lại cho con gái dùng sau này.

Nhưng sau đó, Linh Vũ Điệp Tôn Giả dường như đã quên mất chuyện này?

Hoàn toàn không nhắc đến chuyện Quỷ Đăng Tự với con gái.

Có lẽ đối với sự tồn tại như ngài, một con linh quỷ nhỏ bé thực sự quá không đáng kể.

Cho đến khi Vũ Nhu Tử 'tình cờ' tìm thấy sổ tay của cha.

Vì vậy, nhân cơ hội cha đến chỗ Cuồng Đao Tam Lãng để hành hạ Tam Lãng tiền bối, cô đã lén lút một mình đến thành phố J, chuẩn bị thu phục con linh quỷ này.

Ban đầu mọi chuyện diễn ra rất thuận lợi, nhưng điều Vũ Nhu Tử không ngờ là, linh quỷ trong Quỷ Đăng Tự lại có đến hai con!

Khi cô đang đè một con linh quỷ ra đánh túi bụi, con linh quỷ thứ hai nấp trong bóng tối nhân cơ hội tấn công lén cô, chơi cô một vố.

Phong ấn của cha rõ ràng chỉ có một con linh quỷ, nhưng tại sao lại biến thành hai con?

Con còn lại là ai thả vào?

Ngoài ra, một con linh quỷ nhỏ bé lại dám khiến cô chịu thiệt, sao cô có thể không tức giận? … … Muốn thu phục linh quỷ có hai phương pháp, một là đi theo con đường tình cảm, sớm tối ở bên linh quỷ, trải qua một đoạn tình người quỷ kinh thiên động địa, quỷ khóc thần sầu.

Tình cảm đến, tự nhiên có thể nước chảy thành sông mà thu phục linh quỷ.

Tình huống này cần có khí phách và mị lực nhất định.

Đặc biệt là mị lực, nếu quá thấp, rất có thể tình cảm với linh quỷ chưa kịp bồi dưỡng, bản thân đã trở thành bữa ăn trong bụng linh quỷ.

Phương pháp còn lại là con đường bạo lực, nắm đấm to là chân lý.

Đơn giản thô bạo, gặp linh quỷ, đánh cho một trận tơi bời, đánh cho nửa sống nửa chết, tự nhiên có thể thu phục.

Vũ Nhu Tử dùng chính là phương pháp thứ hai.

Chương 22

Cô là Tam phẩm Hậu Thiên Chiến Vương, một thân chân khí đã ngưng tụ thành sông, cuồn cuộn không dứt, nắm đấm cứng vô cùng!

Cộng thêm cô có một người cha rất ngầu, trên người toàn thần trang, gặp thần giết thần, gặp quỷ chém quỷ!

Linh quỷ tấn công lén khiến cô hoảng loạn một chút, nhưng cũng chỉ có thế!

“Phù lai!” Vũ Nhu Tử khẽ quát, hai tay lật một cái, hai tấm bùa giấy vàng óng bắn ra, đánh về phía hai con linh quỷ.

Cô vốn lười dùng phù chú, nhưng vì tức giận, cô chỉ muốn dùng tốc độ nhanh nhất để hạ gục hai con linh quỷ này.

Phù giấy vừa chạm vào linh quỷ, trên người chúng bốc lên khói xanh, phát ra tiếng kêu thảm thiết “chi chi”, nhanh chóng suy yếu.

Vũ Nhu Tử nhân cơ hội áp sát, thân hình lướt đi, hai lòng bàn tay liên tục đánh vào người linh quỷ, đánh chúng liên tục lùi lại.

Mỗi một chưởng của bàn tay nhỏ bé đó đánh ra, trên người linh quỷ lại không ngừng vang lên tiếng vỡ vụn, thân thể nứt ra, trông như sắp tan vỡ bất cứ lúc nào.

Đây là Vũ Nhu Tử đã cố hết sức khống chế lực đạo của mình, vì muốn thu phục linh quỷ, nên chỉ đánh bị thương, không lấy mạng chúng.

Nếu không, nếu cô tung một đòn toàn lực, một chưởng là có thể khiến linh quỷ hồn bay phách tán.

Hai con linh quỷ bị dồn đến đường cùng, lần lượt dùng đến át chủ bài.

“Gào.” Một con linh quỷ hét lớn, trước người nó hiện ra một chiếc khiên vàng nhỏ, lao về phía Vũ Nhu Tử.

Con quỷ còn lại cũng hét lớn, sau đó có một luồng ánh sáng đỏ chiếu lên người nó.

Lập tức, thân hình nó phình to gấp đôi.

Thiên phú pháp thuật!

Hai con linh quỷ quả nhiên đều là linh quỷ trung giai trở lên.

“Đây là át chủ bài của các ngươi sao?” Ánh mắt Vũ Nhu Tử sắc như kiếm, hai tay chắp lại, cổ tay giao nhau, lòng bàn tay xòe ra hóa thành hình hồ điệp: “Nếu chỉ có trình độ này, thì thần phục cho ta đi!” Bí kỹ của Linh Vũ Điệp Đảo, Chưởng Gian Vũ Điệp.

Cấp bậc Nhị phẩm Chân Sư, chuyên phá các loại khiên phòng ngự.

Một cái khiên thiên phú do một con linh quỷ chưa từng tu luyện thi triển, phá nó dễ như chơi.

Một chưởng đánh ra, chiếc khiên vàng nhỏ mà linh quỷ ngưng tụ vỡ tan như lưu ly, con linh quỷ sau khiên cũng bị một chưởng trọng thương, ngã xuống đất không dậy nổi, trên người hiện ra từng vết nứt.

Bây giờ, chỉ cần Vũ Nhu Tử thi triển khế ước, là có thể ký kết với nó.

Đúng lúc này, con linh quỷ toàn thân phát sáng đỏ, thân hình phình to đột nhiên lao về phía trước, kéo con linh quỷ ngã dưới đất dậy.

Đồng thời, thân nó nhanh như chớp, chạy trốn ra ngoài.

Vũ Nhu Tử thực lực cao cường, nhưng kinh nghiệm đối địch không đủ, lại bị hai con linh quỷ chạy thoát khỏi tay.

Sau khi thân hình phình to gấp đôi, thực lực của con linh quỷ đó dường như cũng tăng lên không ít, lại một đầu đâm phá trận pháp khốn linh mà Vũ Nhu Tử đã bố trí từ trước.

Trận pháp bị phá, hai con linh quỷ hung hăng lao về phía Tống Thư Hàng bên mộ, chúng muốn hút khí huyết của người sống này để hồi phục thương thế, sau đó quyết một trận tử chiến với cô gái kinh khủng phía sau.

Còn về việc trốn thoát?

Hai con linh quỷ căn bản không nghĩ đến – nếu có thể trốn thoát khỏi nơi này, chúng còn ở lại đây sáu mươi mấy năm sao?

Linh quỷ trung phẩm có trí tuệ không tồi. … … Lúc này, Tống Thư Hàng vừa hay vì điện thoại rơi xuống đất, đang cúi người xuống nhặt điện thoại.

“Không ổn, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử trong lòng lo lắng, cô giậm mạnh chân phải xuống đất, thân hóa thành hồ điệp bảy màu, như một luồng sáng lao về phía hai con linh quỷ!

Chỉ là con linh quỷ đã kích hoạt năng lực thiên phú, tốc độ bùng nổ đến cực hạn, thậm chí hoàn toàn không để ý đến công kích của Vũ Nhu Tử, hung hăng lao về phía Thư Hàng.

Chúng đây là chết cũng phải kéo theo một kẻ đệm lưng!

Thấy hai con linh quỷ sắp lao đến trước mặt Tống Thư Hàng, lại thấy Tống Thư Hàng không hoảng không vội, cậu đầu tiên là nhặt điện thoại của mình lên, lại bật đèn pin của điện thoại chiếu xuống đất – cậu vừa cúi người thì lờ mờ thấy một cây thực vật kỳ lạ.

Dưới ánh sáng điện thoại, cậu thấy rõ hình dạng của cây thực vật này, mọc cong queo, như một con rồng cuộn mình.

Mà ở đầu ngọn cây có một hàng gai ngược, phần thân rễ có màu tím đen.

Chết tiệt, đây không phải là ‘Độc Long Thảo’ mà Dược Sư đăng trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào sao?!

Tống Thư Hàng không nghĩ ngợi, đưa tay nắm lấy cây cỏ này, dùng sức kéo mạnh, nhổ nó lên tận gốc – thứ này nếu để Vũ Nhu Tử thấy, chắc chắn sẽ tìm cách tặng cho Dược Sư.

Đến lúc đó, Dược Sư nếu cũng bỏ thứ này vào nồi hầm năm phút cho thành dịch, rồi uống vào, sẽ chết chứ?

Vì vậy, trước khi biết cây cỏ này có nguy hiểm đến tính mạng con người hay không, Tống Thư Hàng cho rằng tuyệt đối không thể để Vũ Nhu Tử phát hiện ra nó.

Bụp!

Khi cây cỏ bị nắm lấy, bên tai Thư Hàng đột nhiên vang lên tiếng vật nặng va vào tường.

Nhưng cậu ngẩng đầu nhìn quanh, lại không phát hiện ra gì.

Chỉ có Vũ Nhu Tử ở cách đó không xa, vẻ mặt kinh ngạc và kích động.

Từ góc nhìn của Vũ Nhu Tử: Ngay khi hai con linh quỷ hung tợn lao về phía Thư Hàng, lại thấy Tống tiền bối không hoảng không vội, bình tĩnh cúi người nhặt điện thoại, sau đó nhổ ra một cây Độc Long Thảo.

Tiền bối thật là ung dung không vội vã, dường như hai con linh quỷ hung tợn lao về phía ngài, chỉ là rác rưởi không đáng nhắc đến!

Độc Long Thảo không phải là dược liệu quý hiếm gì, nhưng… cây Độc Long Thảo này rõ ràng không phải mọc hoang, mà là năm đó có người cố ý trồng!

Dùng làm trận nhãn để trấn áp trận pháp.

Một khi bị nhổ lên, liền có một lớp tường bảo vệ của trận pháp vô hình triển khai.

Hai con linh quỷ muốn tấn công Tống Thư Hàng va vào lớp tường bảo vệ của trận pháp vô hình, giống như ruồi nhặng va vào lưới điện, sau tiếng “bép bép”, ngã xuống đất, không dậy nổi.

Rõ ràng đã mất đi sức kháng cự.

“Thật… thật lợi hại!” Vũ Nhu Tử kinh ngạc trong lòng.

Cô đang cảm thán nhãn lực của Tống tiền bối!

Cô ở đây bày trận nửa ngày, cũng không phát hiện ra nơi này lại còn ẩn giấu một trận pháp!

Tống tiền bối phát hiện ra từ lúc nào?

Cây Độc Long Thảo đó, là trận nhãn trấn áp của một trận pháp mạnh mẽ.

Khác với trận nhãn thông thường cung cấp năng lượng cho trận pháp, trận nhãn trấn áp là một công tắc của trận pháp, một khi bị nhổ lên, trận pháp sẽ khởi động!

Đây hẳn là do cha cô bố trí sáu mươi mấy năm trước.

Xem ra, cha cô năm đó ở Quỷ Đăng Tự đã thiết lập hai tầng phong ấn trận pháp.

Một tầng là trận pháp khốn linh rất đơn giản, chỉ hạn chế phạm vi hoạt động của linh quỷ.

Được đặt trong chùa, cùng với việc Quỷ Đăng Tự bị dỡ bỏ, đã mất hiệu lực.

Tầng còn lại là trận pháp phong ấn mạnh mẽ, bình thường ở trạng thái ẩn giấu.

Nhưng chỉ cần Độc Long Thảo bị nhổ lên sẽ được kích hoạt, đây là đại trận dùng để thu phục linh quỷ, trận này một khi mở ra, linh quỷ trong Quỷ Đăng Tự sẽ bị thu phục, phong ấn!

Tống tiền bối vừa đến đã phát hiện ra trận pháp thứ hai này rồi sao?

Ngài ấy trông có vẻ tùy ý nhưng lại chọn ngồi bên cạnh trận nhãn, để phòng ngừa cô xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Không hổ là tiền bối, ta còn phải học hỏi nhiều điều!

Vũ Nhu Tử nghĩ vậy, đồng thời một bước lao lên, giẫm hai con linh quỷ yếu ớt dưới chân.

Sau đó, cô lấy từ trong chiếc vali lớn của mình ra hai viên châu tỏa ra khí lạnh. ‘Phong Hồn Băng Châu’, đây là bảo vật phong ấn linh quỷ, phong ấn linh quỷ vào trong đó, sau đó chuẩn bị trận pháp liên quan đến khế ước, là có thể ký kết khế ước với linh quỷ!

Vũ Nhu Tử để phòng ngừa mình phong ấn xảy ra sai sót, đã mang theo rất nhiều viên ‘Phong Hồn Băng Châu’.

Cô kẹp hai viên băng châu giữa ngón tay, hai tay nhanh chóng kết mấy cái thủ ấn.

“Phong!” một tiếng khẽ quát.

Hai con linh quỷ trọng thương không chút sức phản kháng, bị lần lượt phong ấn vào hai viên Phong Hồn Băng Châu! … … Trong đôi mắt trừng lớn của Tống Thư Hàng, hai luồng sáng xanh lúc trước vây quanh Vũ Nhu Tử múa phụ họa, bị hút vào hai viên băng châu.

Cảnh tượng này, siêu huyền ảo!

Bất kể kiến thức khoa học nào cũng không thể giải thích được tất cả những gì đang xảy ra trước mắt.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nuốt nước bọt, khoảnh khắc này, thế giới quan mà cậu đã xây dựng trong mười tám năm qua, sụp đổ hơn phân nửa – có lẽ, trên thế giới này thật sự có ma quỷ tồn tại?

Thứ mà khoa học cũng không thể giải thích hoàn hảo này, có lẽ đang tồn tại trong nhân gian dưới một hình thái đặc biệt, tồn tại trong truyền thuyết dân gian?

"Tiền bối, lần này thật sự cảm ơn ngài rất nhiều.

Nếu không có ngài giúp đỡ, lần này hai con linh quỷ có lẽ đã trốn thoát cả.

Nếu để chúng chạy thoát, chúng sẽ không quay lại đây nữa, lần sau muốn tìm chúng sẽ rất phiền phức." Vũ Nhu Tử vô cùng cảm kích.

"Ha ha." Tống Thư Hàng cười gượng, lúc này ngoài cười gượng ra, cậu còn có thể nói gì nữa?

"Tiền bối, vừa hay số lượng linh quỷ có hai con.

Ta chỉ cần một con là đủ rồi, con còn lại tặng ngài!

Tuy với tu vi của ngài có thể sẽ không dùng đến, nhưng ngài có thể tặng cho con cháu hậu đại hoặc đệ tử của mình." Vũ Nhu Tử là một người rất hào phóng.

Linh quỷ trung giai giá trị liên thành, cô không một chút do dự, đưa cho Thư Hàng.

Tôi ngay cả bạn gái còn chưa có, lấy đâu ra con cháu hậu đại?

"Thứ này quá quý giá, tôi không thể nhận!" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói – đùa nhau à, thứ bên trong viên băng châu này là quỷ đó!

Tuy cậu vẫn trong trạng thái nửa tin nửa ngờ, nhưng lỡ như bên trong là quỷ thật thì sao?

Lỡ như con quỷ này chui ra thì sao?

Cậu phải làm sao?

Cậu chỉ là một người bình thường, căn bản không có thủ đoạn đối phó với ma quỷ, chắc chắn sẽ bị quỷ hút cạn tinh huyết mà chết!

Thứ này, không thể nhận được?

“Tiền bối xin hãy nhận lấy, chuyến đi tranh đoạt Quỷ Đăng Tự này tiền bối ngài đã giúp đỡ ta quá nhiều!

Chương 23

Nếu ngài không nhận con linh quỷ này, lòng ta không yên, sẽ ảnh hưởng đến việc tu luyện sau này!" Vũ Nhu Tử cũng nghiêm túc nói, sau đó cứng rắn nhét một viên 'Phong Hồn Băng Châu' vào tay Thư Hàng, không cho cậu từ chối.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong tay lạnh buốt, trong tiết trời nóng nực, cậu lại cảm thấy toàn thân mát mẻ – thứ này mùa hè nếu mang theo người, chẳng khác nào có một cái điều hòa di động.

"Đi thôi, chúng ta về thôi." Vũ Nhu Tử cười rạng rỡ, nhanh chóng thu dọn những thứ đã bày ra bên mộ vào vali, vui vẻ đến bên Thư Hàng.

Thư Hàng chỉ có thể nhét 'Phong Hồn Băng Châu' vào túi, món quà này đã là tấm lòng của Vũ Nhu Tử, vậy thì nhận thôi!

Hơn nữa thứ này đã bị phong ấn rồi, chắc trong thời gian ngắn sẽ không chui ra được đâu nhỉ?

Cậu nghĩ như vậy.

"Về ngủ bù một giấc, sau đó sáng mai chúng ta ra ga tàu xem vé tàu cao tốc, chuẩn bị về." Tống Thư Hàng nói.

"Ừm." Mục đích đạt được thuận lợi như vậy, tâm trạng Vũ Nhu Tử rất tốt.

Hai người đi song song, xuyên qua khu rừng nhỏ.

"Ái da." Vũ Nhu Tử đột nhiên kêu lên một tiếng, sau đó cô cúi đầu nhìn chân phải của mình.

Chiếc giày trên chân phải không biết từ lúc nào đã bung keo, đế giày rơi ra.

Là lúc cuối cùng cô bùng nổ đuổi theo hai con linh quỷ, đã làm hỏng chiếc giày.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu: “Hửm?” “Giày hỏng rồi.” Vũ Nhu Tử nhấc chân phải của mình lên.

Đế giày rơi ra, để lộ bàn chân ngọc nhỏ nhắn, những ngón chân trong suốt đáng yêu ngọ nguậy.

“Để tôi dìu cậu, xe mô tô ở ngay phía trước.

Ngoài ra, tôi nhớ gần khách sạn có một con phố thương mại, lát nữa qua đó xem có giày không.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Một lát sau, chiếc mô tô lại phát ra tiếng gầm rú, chở hai người rời khỏi khu mộ Quỷ Đăng Tự.

Vũ Nhu Tử ôm chiếc vali du lịch khổng lồ, dựa vào lưng Thư Hàng, khóe miệng nhếch lên, tâm trạng rất tốt. … … Tống Thư Hàng cảm thấy, bà thím bán dép lê ở phố thương mại đúng là một người phụ nữ lạnh lùng.

Thư Hàng: “Thím ơi, đôi dép lê nữ này bao nhiêu một đôi ạ?” Bà thím nhíu mày, lạnh lùng nói: “Bốn mươi.” “Đắt quá, hai mươi có bán không?” Tống Thư Hàng không chút nể nang trả giá.

Ở những nơi như phố thương mại này, mua đồ trả giá một nửa là không sai.

“Được.” Bà thím cười lạnh: “Cậu muốn chiếc trái hay chiếc phải.” Thư Hàng: “…” “Ha ha ha ha.” Vũ Nhu Tử ở bên cạnh cười đến không đứng thẳng được lưng.

Cuối cùng Tống Thư Hàng chỉ có thể ngoan ngoãn móc ra bốn mươi đồng mua đôi dép lê nữ này, để Vũ Nhu Tử thay vào.

Hai người lên xe, chạy về khách sạn.

Trên đường, Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Mà này, lúc nãy tôi có đắc tội với bà thím đó không?

Sao cứ cảm thấy bà ấy đang cười lạnh với tôi?

Cười đến mức lưng tôi lạnh cả sống lưng.” “Ai mà biết được chứ!” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Tiền bối, ngài rèn luyện ở hồng trần còn xa lắm!

Cô thầm nghĩ.

Phố thương mại, bà thím kiêu ngạo hừ lạnh: “Lão nương đây năm nay mới hai mươi chín tuổi lẻ một trăm bốn mươi bốn tháng, mà dám gọi ta là thím?

Không bán cho ngươi một đôi hai trăm rưỡi đã là may rồi.

Hừ!” ********** Khu mộ Quỷ Đăng Tự.

Sau khi hai người Tống Thư Hàng đi xa, một bóng người từ trong rừng bước ra.

Bóng người này thở dài, lấy ra một điếu thuốc, run rẩy châm lửa, cười khổ – nụ cười khổ của hắn khiến người ta cảm thấy dù cách xa trăm dặm, vẫn cay đắng vô cùng.

Bóng người đó chính là vị đàn chủ kỳ lạ, hắn vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối chờ thời cơ.

Nhưng đến cuối cùng, ‘cơ’ mà hắn muốn vẫn không xuất hiện, muốn ‘động’ cũng không động được.

Từ đầu đến cuối, hắn ẩn mình bên cạnh làm khán giả, trơ mắt nhìn Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng mang linh quỷ đi.

Hắn đã nghĩ đến việc ra tay cướp đoạt linh quỷ, nhưng hắn không dám.

Thực lực của đối phương vượt xa sức tưởng tượng của Đàn chủ, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với hắn.

Cô gái đó tùy tiện tung một chưởng, uy lực đã lớn đến đáng sợ.

Chiếc khiên vàng thiên phú mạnh mẽ của linh quỷ dưới bàn tay nhỏ bé của cô gái lại mỏng manh như giấy.

Không chỉ vậy, khi đối phó với hai con linh quỷ, cô gái đó còn lấy ra bùa chú màu vàng.

Loại hàng cao cấp đó, hắn dính một phát cũng phải mất nửa cái mạng.

“Ít nhất cũng đã là thực lực đỉnh phong Nhị phẩm Chân Sư, thậm chí có thể đã là Tam phẩm Hậu Thiên Chiến Vương trong truyền thuyết.

Mà còn trẻ như vậy.” Đàn chủ chỉ cảm thấy mình sống từng này tuổi đều sống phí hoài trên thân chó rồi.

Bất kể là thực lực hay bảo vật, hắn đều kém xa cô gái đó.

Nếu hắn ra tay tấn công lén, kết cục sẽ không khá hơn hai con linh quỷ bao nhiêu.

Không, nếu hắn dám ra tay, chắc chắn sẽ thảm hơn hai con linh quỷ.

Bởi vì linh quỷ còn có giá trị lợi dụng, còn hắn đối với Vũ Nhu Tử lại không có một chút giá trị nào.

Kẻ địch không có giá trị, tống vào mộ là thích hợp nhất.

Còn có người đàn ông trông có vẻ bình thường kia, hắn không cảm nhận được một chút khí huyết hay chân khí nào từ người đối phương.

Ấy vậy mà chính một người đàn ông bình thường như thế, tùy tiện ngồi một cái, đã tìm ra được trận nhãn của đại trận phong ấn kinh khủng đó.

Lại còn vào thời khắc quan trọng nhất, khởi động đại trận, triệt để phong ấn hai con linh quỷ.

Cái nhãn lực và sự tự tin này, cộng thêm thân phận ‘tiền bối’ của người đó, khiến Đàn chủ nhớ lại mà chân cũng hơi nhũn ra.

Hắn vốn là một người cẩn thận, hay nói đúng hơn là một kẻ nhát gan.

Chính vì cẩn thận, hắn mới có thể tu luyện tà pháp ‘Khu Quỷ’, khắp nơi chế tạo tà linh, ác quỷ, mà vẫn sống sót nguyên vẹn hơn một trăm bảy mươi năm.

Nhưng, không cam tâm.

Sáu mươi năm, hắn đã tiêu tốn sáu mươi năm thanh xuân vào Quỷ Đăng Tự và linh quỷ!

Sáu mươi năm trước bao nhiêu mưu tính, sáu mươi năm chờ đợi, đổi lại cuối cùng là một con số không.

Dù hắn có nhát gan đến đâu, cũng không thể cam tâm.

Đàn chủ cảm thấy lồng ngực mình thật tức tối, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao, giọng bi thương: “Các ngươi lấy đi linh quỷ của mình, thì cũng trả lại linh quỷ của ta cho ta chứ.” Hai con linh quỷ trong Quỷ Đăng Tự, một con là do Linh Vũ Điệp Tôn Giả phong ấn.

Con còn lại, chính là của vị Đàn chủ này!

Còn về tại sao hai con linh quỷ đã sớm thành thục, hắn lại chần chừ không lấy đi?

Phải đợi đến khi Vũ Nhu Tử họ đến?

Không phải hắn không muốn lấy linh quỷ đi, trong mấy năm sau khi linh quỷ thành thục, hắn gần như không lúc nào không nghĩ đến việc mang linh quỷ ra khỏi mộ Hoàng Đại Căn!

Nhưng, hắn không làm được!

Nguyên bản là Quỷ Đăng Tự, bây giờ là mộ Hoàng Đại Căn, xung quanh lại ẩn giấu bảy trận pháp mạnh đến mức khiến người ta phải rùng mình.

Ngoài trận pháp khốn linh bày ra ở mặt ngoài và trận pháp ‘trận nhãn Độc Long Thảo’ mà Tống Thư Hàng kích hoạt, xung quanh mộ Hoàng Đại Căn còn ẩn giấu năm trận pháp kinh khủng khác.

Thuộc loại trận pháp mà cho hắn một ngàn năm cũng không phá được.

Những trận pháp này một khi được kích hoạt, cần phải có truyền nhân huyết mạch của Linh Vũ Điệp Tôn Giả đến, mới có thể tự động mở ra.

Chỉ cần chuỗi trận pháp này không bị phá, sẽ không ai có thể lấy đi linh quỷ bên trong!

Linh quỷ trong trận, có thể vào không thể ra!

Đúng vậy, đây là điều Đàn chủ căm hận nhất – linh quỷ có thể thả vào, nhưng không thể lấy ra.

Năm đó, hắn không phát hiện ra trận pháp ẩn giấu, tự cho rằng nhờ tay Hoàng Đại Căn san phẳng Quỷ Đăng Tự là đã phá được trận pháp khốn linh.

Sau đó hí hửng coi Quỷ Đăng Tự như vật trong túi của mình, chờ đợi linh quỷ thành thục.

Có lẽ khu phố La Tín này thật sự là phúc địa của hắn.

Sau khi ẩn cư ở đây vài năm, hắn lại tình cờ có được một con linh quỷ chưa thành thục.

Sau đó, vui mừng đưa vào mộ Hoàng Đại Căn để nuôi dưỡng.

Nhưng khi linh quỷ thành thục, hắn muốn lấy ra, mới phát hiện ra sáu đại trận ẩn giấu đó.

Đây tuyệt đối là lừa người mà.

Thực ra, chỉ cần động não một chút là có thể nghĩ ra – dù sao cũng là nơi bồi dưỡng linh quỷ chuẩn bị cho con gái, Linh Vũ Điệp Tôn Giả sao có thể qua loa được?

Lùi lại vài bước mà nói, dù Tôn Giả có coi thường linh quỷ đến đâu.

Nhưng ngài đã mua mảnh đất này, tức là đã coi linh quỷ này là vật trong túi của mình, vậy thì tuyệt đối không thể chỉ ném một cái trận pháp khốn linh ở đó!

Tiếc là, đạo lý đơn giản như vậy, sáu mươi năm trước, Đàn chủ bị lòng tham làm mờ mắt lại không nghĩ đến.

“Không được, không thể cứ thế này được.

Ít nhất… ít nhất, phải lấy lại con linh quỷ thuộc về ta.

Dù phải trả giá bằng tất cả những gì ta đang có cũng không tiếc.” Đàn chủ lẩm bẩm.

Chỉ cần có một con linh quỷ, hắn sẽ có cơ hội đột phá cảnh giới Nhị phẩm Chân Sư hiện tại, tiếp xúc đến cảnh giới Tam phẩm Hậu Thiên Chiến Vương, tuổi thọ sắp cạn kiệt sẽ có thể kéo dài thêm trăm năm!

Dù là quỳ xuống dâng hiến tất cả của mình cũng được, bất kể cái giá nào, cũng không tiếc.

Cuối cùng lại nhìn ngôi mộ Hoàng Đại Căn bị trận pháp bao quanh, Đàn chủ bi thương không tên, lê những bước chân nặng nề rời đi. … … Sau khi Đàn chủ rời đi, trong khu rừng nhỏ lại có một người đàn ông cao lớn tuấn tú hiện thân.

Anh ta vẻ mặt lười biếng, lấy điện thoại ra gọi một cuộc điện thoại.

“Sư phụ, sư muội đã thuận lợi tìm thấy Quỷ Đăng Tự, phong ấn linh quỷ rồi.

Bây giờ đã về nghỉ ngơi, ước chừng ngày mai, ngày kia sẽ về đảo Linh Vũ Điệp.” Người đàn ông đang báo cáo rất nghiêm túc, nhưng giọng nói của anh ta lại toát ra vẻ lười biếng từ trong xương tủy.

Chương 24

“Vậy thì tốt, con bé này thật khiến người ta lo lắng, giữa đường không xảy ra chuyện ngoài ý muốn chứ?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng của Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

“Ừm, không có chuyện gì ngoài ý muốn.” Người đàn ông đáp.

“Rất tốt, tiếp tục chăm sóc sư muội của con, sau khi thuận lợi đến đảo Linh Vũ Điệp thì báo lại cho ta.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại nói: “Còn nữa, dọn dẹp mấy cái trận pháp ta bố trí một chút, kẻo trận pháp bị kích hoạt gây thương vong cho người thường.

Vất vả cho con rồi, Kiếm Nhất.” “Giao cho con đi, con làm việc ngài cứ yên tâm!” Người đàn ông cười hắc hắc, cúp điện thoại, anh ta nhún vai.

Thực ra chuyện ngoài ý muốn nhỏ cũng có, ví dụ như tên đàn chủ kia, lại ví dụ như người đàn ông tên Tống Thư Hàng.

Nhìn bóng lưng của Đàn chủ đi xa, Lưu Kiếm Nhất ngáp một cái: “Mà, nói sao nhỉ, gã này cũng khá biết điều, không ra tay, cũng đỡ cho ta phải động thủ.” Đàn chủ rất may mắn, hắn không có cơ hội chờ thời cơ mà động.

Nếu không, dù chỉ là hắn dám bày ra tư thế muốn tấn công Vũ Nhu Tử, bây giờ chắc chắn đã bị tống vào mộ Hoàng Đại Căn làm bạn với Hoàng Đại Căn trên đường xuống hoàng tuyền rồi.

Còn về Tống Thư Hàng đó… rất phiền phức!

Nếu để sư tôn biết con bé Vũ Nhu Tử nửa đêm lẻn vào phòng của người đàn ông này, còn ngồi trên ngực đối phương với tư thế mập mờ, sư tôn của mình chẳng phải sẽ nhảy dựng lên sao?

Đến lúc đó trời mới biết sư phụ có giao cho mình nhiệm vụ giám sát Tống Thư Hàng không?

Vì vậy, thông tin về Tống Thư Hàng này, tuyệt đối không được nói cho sư phụ biết.

Thật phiền phức quá đi, Lưu Kiếm Nhất lười biếng nghĩ.

Dù sao Vũ Nhu Tử cũng không mất một sợi tóc nào, cũng không tổn thất gì, ngược lại còn được Tống Thư Hàng đó giúp đỡ rất nhiều.

Quan trọng là, anh ta là người tôn sùng tinh thần tiết kiệm – anh ta từng vì lười thở, nên đã khổ tu quy tức công, cuối cùng đạt đến cảnh giới một tháng chỉ cần thở hai ba lần.

Phương châm sống của anh ta là, chuyện có thể giải quyết bằng một ngón tay, tuyệt đối không dùng hai ngón tay.

Chuyện tự tìm phiền phức, lại càng tuyệt đối không làm! … … Vũ Nhu Tử tuyệt đối không ngờ được, việc cô phát hiện ra sổ tay của cha, rồi một mạch đi đến Quỷ Đăng Tự, đều có cha cô âm thầm hỗ trợ phía sau.

Trên đường đi Linh Vũ Điệp Tôn Giả còn phái đệ tử bảo vệ con gái, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Thực ra, dù Cuồng Đao Tam Lãng không tự tìm chết, Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng sẽ tìm lý do khác để tạm thời rời khỏi đảo Linh Vũ Điệp.

Chỉ có thể trách Cuồng Đao Tam Lãng vừa hay đâm vào họng súng, tiết kiệm cho Linh Vũ Điệp Tôn Giả thời gian tìm cớ. ********* Ngày hôm sau.

Ngày 3 tháng 6, thứ hai, trời quang.

Tống Thư Hàng mãi đến tám giờ mới vật lộn bò dậy khỏi giường.

Lần này Vũ Nhu Tử không cưỡi lên ngực cậu gọi cậu dậy.

Điều này không khỏi khiến cậu có chút yên tâm, lại ẩn ẩn có chút mất mát?

Nhân tính, chính là tiện!

Sau khi dậy, gọi một cuộc điện thoại bàn cho Vũ Nhu Tử: “Dậy chưa?” “Đã dậy rồi, vừa kết thúc buổi đả tọa sáng sớm, tiền bối chúng ta về chứ?” Giọng nói mềm mại của Vũ Nhu Tử đáp lại.

“Đi ăn sáng trước, sau đó thì về.” Tống Thư Hàng đáp, khách sạn có cung cấp bữa sáng tự chọn miễn phí. 9 giờ sáng.

Thư Hàng và Vũ Nhu Tử lên chuyến tàu cao tốc đến khu Đại học thành Giang Nam.

Vận may của họ rất tốt, 8 giờ 45 phút đã đến ga Hắc Tượng ở thành phố J, vừa hay có một chuyến tàu cao tốc sẽ khởi hành lúc 9 giờ đúng.

Cả quãng đường bình an vô sự.

Khi đến khu Đại học thành Giang Nam thì đã là 12 giờ trưa.

“Cô có muốn đến chỗ tôi chơi không?” Tống Thư Hàng hỏi một câu theo thói quen lịch sự.

Vừa hỏi xong, cậu đột nhiên nhớ ra Vũ Nhu Tử không phải là bạn bè thân thiết của mình, mà là một cô gái mới quen được một ngày, câu nói này có hơi đường đột.

“Cảm ơn tiền bối, sau này có thời gian tôi nhất định sẽ đến tìm tiền bối chơi.

Nhưng bây giờ tôi phải nhanh chóng về nhà, ký khế ước với con linh quỷ này trước đã.

Hơn nữa, nếu về muộn hơn, không chừng cha tôi sẽ về, lúc đó thì không hay lắm.” Vũ Nhu Tử ngọt ngào cười nói.

Tống Thư Hàng cười đáp: “Vậy tạm biệt nhé, cô có thể đi thẳng ra cửa ga tàu cao tốc bắt taxi đến sân bay khu Giang Nam, một mình đi không có vấn đề gì chứ?” “Không vấn đề gì đâu ạ, vé máy bay chiều về cũng đã đặt sẵn rồi.

Tôi chỉ cần đến sân bay là có thể thuận lợi trở về.

À đúng rồi tiền bối, địa chỉ nhận hàng của anh là gì, tôi còn phải gửi hai thùng dược liệu cho anh nữa!” Vũ Nhu Tử đột nhiên nhớ lại lời hứa lúc đầu của mình.

Cô là một cô gái tốt nói được làm được, chuyện đã hứa thì nhất định sẽ làm.

“Cái đó thì thôi đi, sau này có rảnh thì nói sau.” Nắm chặt viên băng châu được cho là ‘phong ấn linh quỷ’ trong tay, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm thấy, có lẽ dược liệu mà Vũ Nhu Tử nói sẽ không đơn giản như cậu tưởng tượng trước đó.

“Tiền bối xin đừng để tôi thành kẻ thất hứa, người của đảo Linh Điệp chúng tôi nói lời giữ lời!” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

“Thôi được… rồi.” Tống Thư Hàng thấy không từ chối được, đành lấy cuốn sổ tay ra, viết địa chỉ nhận hàng của mình, xé ra đưa cho Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử cẩn thận cất mảnh giấy đi, sau đó vẫy tay chào tạm biệt Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn theo cô rời đi, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

“Cuối cùng cũng xong, chắc là sẽ không còn liên quan gì đến cô gái này nữa đâu nhỉ?” Tống Thư Hàng gãi đầu, cười ha ha: “Về thôi!” Tống Thư Hàng của tương lai, chắc chắn sẽ phải cảm kích sự kiên trì của Vũ Nhu Tử hôm nay!

Nếu không có hai thùng dược liệu mà cô khăng khăng gửi đến, cuộc đời của Tống Thư Hàng e rằng sẽ giống như một người bình thường, học xong đại học, tìm một công việc đơn giản, cưới một người vợ bình thường, sinh một đứa con đáng yêu, và sống một cuộc đời bình dị.

Bởi vì sự kiên trì của Vũ Nhu Tử hôm nay, cuộc đời của Tống Thư Hàng sẽ xảy ra những biến đổi long trời lở đất. … … Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Bắc Hà Tán Nhân: “Vũ Nhu Tử, tìm được chùa Quỷ Đăng chưa?” Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử (trạng thái online bằng điện thoại): “Tìm được rồi ạ, thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, bây giờ đang trên đường về nhà.” “Lúc trước tôi đi nhầm chỗ, đến khu phố La Tín ở khu Giang Nam, nhưng ở đó tôi may mắn gặp được một vị Tống tiền bối rất lợi hại trong nhóm.

Sau đó anh ấy đã giúp tôi tìm được khu phố La Tín ở thành phố J, tìm được chùa Quỷ Đăng.

Lại nhờ sự giúp đỡ của anh ấy mà hoàn thành nhiệm vụ!” “Tống tiền bối trong nhóm?

Vị tiền bối đó đạo hiệu là gì?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi, họ Tống là họ lớn, trong nhóm có đến mấy vị tiền bối họ Tống.

“A!” Vũ Nhu Tử gửi một biểu cảm lè lưỡi: “Tôi có hỏi đạo hiệu của anh ấy, nhưng anh ấy không nói.

Sau đó tôi lại quên hỏi mất, nhưng tôi biết tên thật của tiền bối là Tống Thư Hàng!” “Tống Thư Hàng, cái tên này hình như hơi quen quen…” Bắc Hà tiền bối suy nghĩ một lúc nhưng lại không nhớ ra đã nghe ở đâu: “Ha ha, tóm lại là chúc mừng Vũ Nhu Tử đã thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ nhé.” Dù sao thì ông vốn đã hứa giúp đỡ, nhưng cuối cùng lại chẳng giúp được gì nhiều, nên có chút áy náy.

“Cảm ơn Bắc Hà tiền bối, tiền bối cũng đã giúp tôi rất nhiều!” Vũ Nhu Tử cười nói: “Tôi lên máy bay đây, lát nữa gặp lại.” Trên máy bay, Vũ Nhu Tử tắt điện thoại, ánh mắt hướng ra ngoài cửa sổ.

Các tiền bối trong nhóm, quả nhiên đều rất tốt.

Đặc biệt là Tống tiền bối, thật sự là một người tốt vô cùng.

Một chiếc thẻ người tốt sáng lấp lánh, dù cách ngàn sông vạn núi, vẫn kiên định được gửi đến trên đầu Tống Thư Hàng. ******** Hôm sau.

Ngày 4 tháng 6, thứ Ba, nóng nực!

Khu Đại học thành Giang Nam, mười bốn chiếc quạt trần lớn trong giảng đường lớn đang quay cuồng, nhưng chỉ mang đến những luồng gió nóng, khiến người ta càng thêm chóng mặt nhức óc.

Giáo viên giảng bài đã mồ hôi đầm đìa, đến sức nói chuyện cũng yếu đi rất nhiều.

Thư Hàng ngồi ngay ngắn trong phòng học, giữa ngày hè nóng bức, cậu lại cảm thấy đầu óc tỉnh táo lạ thường.

Từ nhỏ đến lớn cậu đã đi học bao nhiêu tiết, đây là lần đầu tiên cảm thấy nhẹ nhõm như vậy.

Nội dung thầy giảng trên lớp, cậu nghe một lần là có thể ghi nhớ, còn có thể suy một ra ba trong đầu, nhanh chóng nắm bắt các điểm kiến thức chính.

Thậm chí cậu còn dư sức làm hai việc cùng lúc, vừa nghe giảng, vừa có thể phân tâm suy nghĩ vẩn vơ.

Bên cạnh, một nữ sinh vốn ngồi cách cậu ba ghế, bất giác lại gần cậu, rồi lại gần hơn.

Cuối cùng, chỉ hận không thể dán cả thân hình lồi lõm quyến rũ của mình lên người Tống Thư Hàng.

Mùi nước hoa thoang thoảng liên tục bay vào mũi cậu.

Đây không phải là vì chỉ số quyến rũ của Tống Thư Hàng tăng vọt sau một đêm, mà là trong tiết trời oi ả, trên người Thư Hàng lại tỏa ra từng luồng khí mát, chẳng khác nào một chiếc điều hòa di động, khiến người ta chỉ muốn dán chặt vào cậu.

Thư Hàng thầm cúi đầu nhìn viên châu trên cổ, chính là 'Phong Hồn Băng Châu' mà Vũ Nhu Tử tặng cậu hôm qua.

Khi đeo viên châu này trên người, nó tự động xua tan hơi nóng xung quanh Tống Thư Hàng, đồng thời hình thành một lớp bảo vệ mát lạnh sát người cậu.

Hơn nữa, khi đeo viên châu này, Thư Hàng cảm thấy đầu óc tỉnh táo, tư duy nhanh nhạy.

Thậm chí những từ vựng tiếng Anh trước đây phải học ba bốn lần mới nhớ, bây giờ chỉ cần nhìn một lần nghe một lần là có thể ghi nhớ trong lòng.

Đây… đúng là thần khí của học bá mà!

Có thứ này, xưng bá trường học là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thứ này đã hơi vượt quá phạm vi khoa học có thể giải thích rồi.

Trong đầu cậu hiện lên cảnh tượng Vũ Nhu Tử 'phong ấn linh quỷ' lúc đó.

"Thật sự, có tồn tại sao?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Viên băng châu thần kỳ này khiến cậu tin thêm một phần vào sự tồn tại của 'tu chân'.

Trong viên băng châu này, thật sự có phong ấn một linh quỷ sao?

Tu chân, thật sự không phải là truyền thuyết sao?

Tiên nhân cưỡi mây đạp gió, thật sự tồn tại sao?

Dời non lấp biển, thật sự làm được sao?

Từng câu hỏi nối tiếp nhau hiện lên trong đầu Thư Hàng, tràn ngập đại não của cậu.

Nếu những thứ này đều tồn tại… vậy thì những người trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, thật sự đều là thần tiên?

Cậu chưa bao giờ tha thiết muốn xem ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ như hôm nay, muốn xem mọi người trong đó nói chuyện, muốn tìm thêm một bằng chứng nữa từ đó.

Sao tiết học vẫn chưa kết thúc vậy, mau kết thúc đi.

Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. … … Đinh linh linh~~ Tiếng chuông báo giờ giải lao vang lên.

Học sinh trong lớp hưng phấn reo hò, lần lượt đứng dậy rời khỏi phòng học như cái lồng hấp này, ra hành lang hít thở không khí.

Chương 25

Chỉ có cô gái bên cạnh Tống Thư Hàng có chút lưu luyến, cô cảm thấy bên cạnh Thư Hàng thật sự rất mát mẻ, còn thoải mái hơn cả điều hòa.

Tiếc là cô không phải bạn gái của Tống Thư Hàng, hết giờ học rồi thì không tiện quấn lấy cậu.

Hay là thử làm bạn gái của Tống Thư Hàng nhỉ?

Cô len lén liếc nhìn Thư Hàng.

Trong lớp Tống Thư Hàng không phải là người nổi bật, nhưng thực ra cũng khá nam tính đấy chứ?

Thật động lòng, mùa hè nóng nực mà được ôm một người đàn ông mát lạnh như vậy ngủ thì tuyệt đối là một cái gối ôm tuyệt vời nhất?

“Xin chào, cho hỏi bạn Tống Thư Hàng có ở đây không?” Lúc này, một giọng nói sang sảng vang lên ở cửa.

Giọng nói này vang dội đến nhức tai, lập tức làm chủ tình hình của cả lớp học.

Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện một người đàn ông to lớn mặc vest, khuôn mặt hung thần ác sát lại cố nở một nụ cười thân thiện gượng gạo.

Mình không quen người này?

Cậu đứng dậy vẫy tay: “Tôi đây, xin hỏi anh là?

Tìm tôi có việc gì?” “Haha, tôi là người của Phong Thu Tốc Đệ, có hai kiện hàng lớn gửi cho cậu Tống Thư Hàng đã được vận chuyển hỏa tốc bằng đường hàng không, tăng tốc ngày đêm đưa tới.

Vì là hàng do khách rất quan trọng gửi, nên nhất định phải có chính cậu ký nhận mới được.” Vị đại ca mặc vest cười nói, hai tay cung kính đưa một tấm danh thiếp cho Tống Thư Hàng.

Thư Hàng nhận lấy danh thiếp, nhìn một cái.

Tập đoàn Phong Thu Tốc Đệ hữu hạn, Tư Mã Giang!

Một tấm danh thiếp rất đơn giản, không có thông tin chức vụ, chỉ có tên công ty và tên người.

Thời buổi này ngay cả nhân viên giao hàng cũng có danh thiếp riêng sao?

Thư Hàng cất tấm danh thiếp đi, lòng đầy nghi hoặc.

Kiện hàng gì của mình mà cần phải vận chuyển thẳng bằng đường hàng không?

Trong lúc đang nghĩ, trong đầu cậu đột nhiên hiện lên nụ cười rạng rỡ của Vũ Nhu Tử.

Lần đầu nhìn thấy Vũ Nhu Tử, người ta thường nhớ đến đôi chân dài của cô.

Nhưng sau khi tiếp xúc một thời gian, điều đầu tiên nghĩ đến khi nhớ về cô chính là nụ cười khi má ửng hồng, rất dễ thương.

Lúc này, Thổ Ba và hai nam sinh khác đứng dậy, nhanh chân đến bên cạnh Thư Hàng, hỏi: “Thư Hàng, có chuyện gì vậy?” Chính là ba người bạn cùng phòng của Thư Hàng, thấy một gã to con mặc đồ đen tìm Thư Hàng, vừa có chút lo lắng lại vừa có chút tò mò.

“Không có gì, là người giao hàng, có hai kiện hàng của tôi, tôi phải đi ký nhận.” Thư Hàng cười nói, rồi quay lại hỏi Tư Mã Giang: “Chào anh Giang, thùng hàng ở đâu?” Anh Giang… khóe miệng người đàn ông mặc vest giật giật, cái tên này đã bao nhiêu năm không ai dám gọi anh ta như vậy?

Không ngờ lại có cơ hội nghe thấy, mà lại còn từ miệng một chàng trai trẻ.

Nhưng anh ta vẫn rất sảng khoái nhe răng cười: “Đã đặt ở cửa ký túc xá của cậu rồi, chỉ chờ cậu qua kiểm tra thôi.” “Vậy chúng ta đi chứ?

Vừa hay tôi có mười lăm phút nghỉ giữa giờ.” Tống Thư Hàng nói.

Tư Mã Giang cười ha ha: “Tôi đến chính là để chờ câu này của cậu!” … … Lầu hai ký túc xá nam, cửa phòng của Thư Hàng và các bạn.

Bốn người đàn ông mặc vest đen đang đứng canh hai chiếc thùng lớn kích thước 80x80, vẻ mặt nghiêm túc.

Thư Hàng có chút kinh ngạc: “Dịch vụ của Phong Thu Tốc Đệ các anh lúc nào cũng tốt thế này à?” Dịch vụ của các anh tốt như vậy, các công ty chuyển phát khác còn đường sống không?

“Haha, dịch vụ của chúng tôi lúc nào cũng tốt.

Nhưng lần này người gửi hàng khá đặc biệt, nên dịch vụ càng tốt hơn.” Tư Mã Giang cười ha ha nói.

“Vất vả cho các anh rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu, đi đến trước hai chiếc thùng lớn, xem qua phiếu giao hàng.

Quả nhiên, ở mục người gửi có ghi tên ‘Vũ Nhu Tử’.

Nhưng địa chỉ gửi và các thông tin khác đều trống trơn.

Hai thùng đồ này, chắc là dược liệu nguyên bản cần thiết để luyện chế ‘Thối Thể Dịch bản giản lược’ mà Vũ Nhu Tử đã hứa cho cậu.

“Có cần mở ra xem không?” Tư Mã Giang lịch sự hỏi.

Thực ra căn bản không cần mở ra xem, cho Tư Mã Giang hai lá gan rồng mật hổ, anh ta cũng không dám tự ý mở hai chiếc thùng lớn này ra.

“Ha, không cần đâu.

Nếu có vấn đề gì, tôi cũng có thể liên hệ trực tiếp với anh.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tấm danh thiếp trong tay.

“Đó là đương nhiên, nếu không có vấn đề gì, xin mời cậu Thư Hàng ký tên vào đây.” Tư Mã Giang có thiện cảm lớn với Tống Thư Hàng, anh ta chỉ vào phiếu giao hàng cười nói.

“Ừm.” Tống Thư Hàng đưa tay, nhanh chóng ký tên mình.

“Vậy tạm biệt cậu Thư Hàng, chúc cậu sống vui vẻ.” Tư Mã Giang vẫy tay, dẫn theo bốn người mặc đồ đen quay người rời đi.

Thư Hàng cảm thấy năm người này chẳng giống người giao hàng chút nào, ai nấy đều ngầu như người máy.

Tống Thư Hàng mở cửa phòng: “Ối, quên nhờ họ giúp bê hai thùng này vào, chắc không phải đồ nặng chứ?” Cậu có ấn tượng sâu sắc với chiếc thùng lớn của Vũ Nhu Tử, rất lo lắng hai chiếc thùng này sẽ nặng cả tấn.

Bê thử hai chiếc thùng lớn lên, rất tốt, không nặng.

Cậu lần lượt bê chúng về giường của mình trong ký túc xá.

Đóng cửa phòng, Tống Thư Hàng có chút không chờ được mà mở hộp giấy ra.

Bên trong hộp giấy là từng chiếc hộp gỗ nhỏ tinh xảo.

Một thùng giấy lớn đựng bốn tầng, mỗi tầng bốn hộp gỗ nhỏ.

Hai thùng tổng cộng ba mươi hai hộp gỗ nhỏ.

Cẩn thận mở hộp gỗ nhỏ ra, liền có thể thấy hơn bốn mươi loại dược liệu được xếp ngay ngắn bên trong.

Có những loại quen thuộc như nhân sâm, kỷ tử, dương khởi thạch, nữ nhi hương; cũng có những loại Thư Hàng chưa từng thấy, nhưng chỉ ngửi thôi đã cảm thấy thân tâm thư thái, cơ thể như được mùi thuốc tẩy rửa một lần.

Chắc là những dược liệu huyền huyễn như Tiên Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc thiết phiến.

Nhìn hai thùng dược liệu này, Tống Thư Hàng có chút ngẩn người… Hai thùng dược liệu lớn này, không nói đến những thứ khác, chỉ cần nhặt hết những lát nhân sâm trong đó ra thôi đã là một khối tài sản đáng kể.

Mà những dược liệu như Triêu Lộ Huyền Thảo, Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc, rất có thể còn quý hơn nhân sâm cả trăm lần.

Nhưng giá trị không phải là lý do khiến Tống Thư Hàng ngẩn người.

Trong lòng cậu bây giờ chỉ có một ý nghĩ - thứ này, chính là dược liệu trong đơn thuốc ‘Thối Thể Dịch bản giản lược’ sao?

Dùng những dược liệu này, theo phương pháp Dược Sư trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào giới thiệu, hầm trong nồi lớn, chú ý lửa là có thể luyện ra Thối Thể Dịch bản giản lược sao?

Thối Thể Dịch rốt cuộc có hiệu quả gì, có thật sự giống như trong các tác phẩm tiên hiệp, khiến người ta thay da đổi thịt không?

“Có lẽ, có thể dựa vào những dược liệu này và đơn thuốc của ‘Dược Sư’, để xác định xem tu chân có thật sự tồn tại hay không!” Một ý nghĩ hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng, ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền như ngọn lửa lan ra thảo nguyên, khiến cậu rục rịch, không thể dập tắt.

Tống Thư Hàng tự nhận mình không phải kẻ ngoan cố, nếu Thối Thể Dịch thật sự có hiệu quả thần kỳ như trong truyền thuyết, vậy thì cậu nghĩ mình sẽ tin vào sự tồn tại của tu chân.

Mà sau khi xác nhận tu chân tồn tại, cậu cần phải làm gì?

“Chiều nay không có tiết, tổng cộng bốn mươi lăm loại dược liệu, mỗi loại cần khoảng năm phút, ước chừng mất ba đến bốn tiếng.

Một buổi chiều, có thể thử!” Tống Thư Hàng là người nghĩ là làm, đã quyết tâm thì phải hành động!

“Muốn luyện chế đan dịch, trước tiên phải có một cái… lò luyện đan?” Thứ như lò luyện đan, ngoài thị trường chắc chắn không có bán; trên Taobao có lẽ có, nhưng mua được tuyệt đối chỉ là đồ chơi.

Vì vậy, nếu chiều nay muốn luyện Thối Thể Dịch, việc tìm một cái lò luyện đan là không thực tế, nên phải tìm thứ gì đó thay thế.

Tống Thư Hàng đến nhà bếp nhỏ tìm kiếm.

Rất nhanh, cậu nhìn thấy một thứ có thể hầm thuốc… nồi lẩu.

Nhưng ý nghĩ này chỉ lóe lên, cậu liền lập tức phủ định: “Không được, thứ này khác lò luyện đan quá nhiều.” Cậu chưa từng thấy lò luyện đan, cũng không biết nó có giống với loại lò trong phim ảnh không.

Nhưng dù thế nào đi nữa, đó cũng nên là một cái lò, nồi lẩu thì khác biệt quá xa.

Đặt nồi lẩu xuống, Thư Hàng lại tìm kiếm trong nhà bếp nhỏ.

Một lúc lâu sau, vẫn không thu hoạch được gì.

Nồi cơm điện, bình nước nóng, chảo đáy bằng, nồi áp suất, không có cái nào có thể thay thế lò luyện đan.

Nồi áp suất tuy trông có vẻ dày dặn, nhưng nó là loại hầm áp suất cao, trong quá trình hầm không thể mở ra.

Mà luyện chế Thối Thể Dịch, cứ năm phút lại phải cho dược liệu tiếp theo vào.

Nói cách khác, chọn đi chọn lại, cuối cùng thứ duy nhất tương đối phù hợp, cũng chỉ có nó - Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nhìn chằm chằm vào nồi lẩu.

“Này, dù sao cũng chỉ dùng để hầm, có lẽ có thể thử?” Cậu véo cằm, dù sao cũng có ba mươi hai phần dược liệu, thất bại một lần cũng có thể chấp nhận!

Chỉ cảm thấy có chút quá lãng phí, dù sao dược liệu này có vẻ rất đắt tiền?

“Thử xem, không thử thì vĩnh viễn không thể thành công.

Thử, dù thất bại cũng coi như tích lũy kinh nghiệm.” Tống Thư Hàng quyết tâm.

Vậy thì chiều nay làm một mẻ!

Hy vọng lúc đó các bạn cùng phòng sẽ không để ý việc cậu lúi húi trong bếp; hoặc là, cậu nên ra ngoài tìm một nơi yên tĩnh để thử nghiệm?

Nhưng bây giờ, cậu còn phải trở về học nốt tiết cuối cùng của buổi sáng.

Thư Hàng mở tủ đồ của mình, lần lượt xếp từng hộp dược liệu luyện đan vào tủ.

Tủ đồ của trường vừa đủ lớn, sau khi cậu lấy hết đồ dùng cá nhân ra, vừa hay có thể chứa hết dược liệu.

“Tốt quá, nếu không nhiều đồ như vậy thật không biết giấu đi đâu.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bình tĩnh học xong tiết cuối cùng, Tống Thư Hàng thu dọn sách vở vươn vai một cái.

Bên cạnh cậu, nữ sinh có thân hình lồi lõm quyến rũ lại một lần nữa lưu luyến rời khỏi bên cạnh cậu.

Đồng thời, trong lòng cô lại nảy sinh ý định tỏ tình với Thư Hàng - ít nhất là trong mùa hè nóng nực này, muốn làm bạn gái của Tống Thư Hàng để tận hưởng chiếc điều hòa di động.

Thư Hàng bị ánh mắt lưu luyến của cô gái này nhìn đến phát ngượng, có chút lúng túng.

May mà lúc này, Thổ Ba và hai người bạn cùng phòng khác đi tới.

“Mẹ kiếp, nóng muốn lột da luôn.” Thổ Ba dùng quyển vở làm quạt, nhưng mồ hôi vẫn không ngừng chảy trên trán: “À đúng rồi, Thư Hàng, chiều nay có muốn ra ngoài dạo phố không?” “Trời nóng như vậy mà các cậu còn có tâm trạng đi dạo sao?” Thư Hàng cười nói, mặt trời hôm nay đặc biệt gắt, tuyệt đối không phải là thời tiết tốt để đi dạo phố.

“He he, thằng Dương Đức gần đây phát triển một phần mềm, bán được một khoản tiền.

Chương 26

Nên thằng này chuẩn bị thuê một căn nhà hai phòng một sảnh ở ngoài trường, để trốn trong đó không bị ai làm phiền.

Tụi mình đang chuẩn bị đi xem nhà giúp nó, tìm một chỗ tốt, biết đâu có thể làm căn cứ thứ hai của tụi mình, tiện thể tối nay ăn ké nó một bữa." Thổ Ba cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái về phía người bạn cùng phòng hơi gầy đen: "Dương Đức cậu giỏi đấy, cùng là dân công nghệ, cậu hơn Thổ Ba nhiều.

Cậu biết kiếm tiền, Thổ Ba chỉ biết tiêu tiền!" Thổ Ba: "…" Dương Đức cười hì hì, để lộ hai hàm răng trắng.

Cậu còn trẻ mà đã có khí chất của một lập trình viên kỳ cựu, không giỏi nói chuyện, vì thời gian họ dùng bàn phím để nói chuyện nhiều hơn dùng miệng.

"Nhưng trưa nay tôi còn có chút việc, phải xử lý hai thùng đồ vừa gửi đến.

Đợi các cậu tìm được nhà rồi gọi tôi, tôi sẽ đến thẳng đó!" Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp lời - bạn cùng phòng chuẩn bị ra ngoài thật là tuyệt vời, cậu có thể một mình yên tâm thử luyện thuốc.

"Thằng này, không bỏ sức mà lại muốn ăn chực à!" Thổ Ba ngẩng đầu làm vẻ hừ lạnh nói: "Nói cho cậu biết, không có cửa đâu!

Nhưng cửa sổ thì có một cái đấy, giới thiệu cô chị xinh đẹp của cậu đi!" "Cút đi." Tống Thư Hàng nói: "Cửa thì không có, nhưng cửa sổ thì có một cái.

Tối nay mời tôi ăn khuya!" Tống Thư Hàng không có gì khác, nhưng chị gái xinh đẹp thì có mấy người.

Còn về cô gái mà Thổ Ba muốn, tên là Vũ Nhu Tử - xin lỗi, đó không phải chị tôi.

Thổ Ba lập tức làm bộ ôm đùi: “Chốt đơn!” Chị gái xinh đẹp của Thư Hàng không phải chúng ta đều quen sao?

Dương Đức đứng bên cạnh nghi ngờ, chị đó tên Triệu Nhã Nhã, lúc khai giảng học kỳ trước khi Tống Thư Hàng đến khu Đại học thành Giang Nam, họ đều đã gặp, chẳng lẽ Thổ Ba muốn tán chị họ của Thư Hàng?

Độ khó có vẻ hơi cao đấy, cú đá đoạn tử tuyệt tôn của chị Triệu đó quả là tuyệt kỹ.

Nhớ lại lúc khai giảng, chị Triệu đưa Tống Thư Hàng đến trường, gặp phải mấy thanh niên hư hỏng không có mắt.

Sau đó Thổ Ba, Dương Đức bọn họ đã được chứng kiến sự lợi hại của chị Triệu.

Đôi chân dài thon thả đó tùy ý đá lên, cú nào cú nấy trúng ngay hồng tâm - chị Triệu tuyệt đối đã luyện qua, hơn nữa kỹ năng đoạn tử tuyệt tôn này ngày thường chắc chắn không ít lần thi triển.

Mấy tên côn đồ nhanh chóng ngã xuống, ôm hạ bộ kêu la thảm thiết.

Là người ngoài cuộc, nhìn thôi cũng cảm thấy bi đau.

****

Sau bữa trưa, ba người bạn cùng phòng lang thang rời khỏi ký túc xá, chỉ còn lại một mình Tống Thư Hàng.

“Hù.” Cậu hít một hơi thật sâu, viên băng châu trên cổ giúp cậu luôn giữ được đầu óc tỉnh táo, đây là một trạng thái tốt.

Mở một hộp dược liệu nhỏ, Tống Thư Hàng đối chiếu với đơn thuốc Thối Thể Dịch của ‘Dược Sư’.

Hộp nhỏ cũng chia làm bốn tầng, mỗi tầng có khoảng mười loại dược liệu.

“Nhân sâm, kỷ tử, dương khởi thạch, nữ nhi hương…” Rất nhanh Thư Hàng đã đối chiếu xong ba mươi mấy loại dược liệu có thể tra được trên mạng.

Triêu Lộ Huyền Thảo, và những thứ phía sau như Tiên Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc thiết phiến, trên mạng không tìm thấy.

Dù có tìm thấy cũng chỉ là trang bị, vật phẩm trong game.

May mà Vũ Nhu Tử là một cô gái rất cẩn thận.

Khi Thư Hàng kiểm tra dược liệu, cậu phát hiện dược liệu trong hộp nhỏ đã được xếp theo thứ tự trong đơn thuốc, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới.

Ngay cả liều lượng dược liệu cũng đã được phân sẵn.

“Cô gái cẩn thận dịu dàng là tuyệt nhất.” Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm: “Như vậy thì không cần phải lên nhóm Cửu Châu Nhất Hào hỏi nữa.” Theo đơn thuốc, khi luyện ‘Thối Thể Dịch’ cần phải theo thứ tự trong đơn, lần lượt cho dược liệu vào lò.

Sai thứ tự là thất bại.

Nếu dược liệu Vũ Nhu Tử gửi đến bị trộn lẫn vào nhau, Tống Thư Hàng sẽ phải đau đầu. [Theo tỷ lệ trong đơn thuốc lần lượt cho vào lò, hầm khoảng năm phút, cho dược liệu mới vào, tiếp tục hầm khoảng năm phút.

Chú ý lửa!

Cứ tuần hoàn như vậy, cho đến khi dược dịch thành dạng sệt.

Thành phẩm Thối Thể Dịch có màu đen, trong suốt, mùi nồng.] Đây là nguyên văn của Dược Sư.

Nghe có vẻ rất đơn giản, dường như chỉ cần cẩn thận một chút, bất kỳ ai cũng có thể luyện chế được Thối Thể Dịch?

Thật vậy, Thối Thể Dịch chỉ là 'đan dịch' cấp thấp nhất, còn chưa được coi là đan dược, dược liệu cặn.

Khi luyện chế không cần tiêu hao linh lực, chân khí của bản thân.

Cũng không cần dùng địa hỏa, thiên hỏa, đan hỏa đặc thù.

Ngay cả người thường chỉ cần chuyên tâm cũng có thể luyện chế!

Nhưng muốn luyện chế thành công không dễ dàng như vậy.

Lửa, và chữ 'khoảng' trước 'năm phút', có nghĩa là thời gian không phải cố định là năm phút, mà người luyện đan cần phải dựa vào kinh nghiệm của mình và chất lượng dược liệu để tự điều chỉnh.

Hơn nữa, cả đơn thuốc Thối Thể Dịch có đến bốn mươi lăm loại dược liệu, tổng cộng gần bốn tiếng, cần phải tập trung tinh thần, không được lơ là dù chỉ một giây.

Người thường muốn luyện chế 'Thối Thể Dịch' này, cần phải có nghị lực và kinh nghiệm cực lớn.

Tống Thư Hàng mở nồi lẩu, cho lát nhân sâm vào.

"Mà này, trong đơn thuốc không ghi có cần cho nước không?" Tống Thư Hàng gãi đầu.

Chắc là cần chứ?

Nếu không cho, năm phút sau đừng nói là lát nhân sâm, ngay cả đáy nồi cũng bị cháy đen?

Nhưng phải cho bao nhiêu nước?

“Hay là lên nhóm hỏi?” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, nghĩ một lúc rồi bình tĩnh đặt xuống.

Đây là lần đầu tiên cậu luyện Thối Thể Dịch, trong quá trình chắc chắn sẽ có nhiều vấn đề.

Chẳng lẽ cứ vừa nấu thuốc ở đây, gặp vấn đề là lại lên nhóm hỏi ngay sao?

Người trong nhóm không phải lúc nào cũng online, nếu mỗi khi có vấn đề lại lên nhóm hỏi, đến lúc đó quá năm phút, luyện đan coi như thất bại.

Cứ như vậy, ba mươi hai phần dược liệu cũng không đủ cho cậu giày vò.

Vì vậy, cậu nên mang tâm thế chắc chắn thất bại, thử một lần theo đơn thuốc của Dược Sư.

Rồi ghi lại tất cả các vấn đề trong quá trình luyện chế, lên nhóm hỏi một lượt cho rõ ràng.

“Trước tiên cho một gáo nước.” Cậu cho một gáo nước vào nồi, rồi nhấn nút bếp từ.

Bếp từ… cũng là lựa chọn bất đắc dĩ.

Vì ký túc xá trường học không có nguồn lửa, để phòng cháy, cấm mọi loại mồi lửa, có một cái bếp từ đã là rất tốt rồi.

Dù sao cũng là đun nóng hầm, đun bằng điện và đun bằng lửa chắc không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Sau đó cậu nhấn chọn chế độ ‘hầm canh’.

Bếp từ trong ký túc xá có bốn chế độ ‘xào, nấu, hầm, chiên’.

Đồng thời còn có chức năng tự do tăng giảm nhiệt độ.

Nếu ‘tu chân’ thật sự tồn tại, vậy thì cậu chắc chắn là người đầu tiên trong lịch sử dùng bếp từ và nồi lẩu để luyện thuốc.

Tống Thư Hàng tự giễu nghĩ.

Toàn bộ quá trình hầm dược liệu Thối Thể Dịch tính ra phải gần bốn tiếng đồng hồ, bếp từ sẽ không bị hỏng chứ?

Thư Hàng có chút lo lắng.

Qua nắp kính cường lực của nồi lẩu, có thể thấy lát nhân sâm đang sôi sục lên xuống trong nước, trong lòng cậu không khỏi có chút kích động - đây chính là luyện đan sao?

Đúng vậy, đây chính là luyện đan.

Chỉ là tại sao, luôn cảm thấy nó không khác mấy so với việc mình nấu mì bình thường nhỉ.

Quả nhiên là do phong cách của mình không đúng?

Điện thoại được chuyển sang chế độ đồng hồ bấm giờ, Tống Thư Hàng vừa nhìn chằm chằm vào lát nhân sâm trong nồi, vừa chú ý đến thời gian trên điện thoại.

Năm phút sau… cậu lập tức mở nắp nồi, cho loại dược liệu thứ hai là kỷ tử vào.

Hai loại dược liệu lăn lộn trong nước sôi, lặng lẽ nhuộm nước sôi thành một màu vàng nhạt.

Lửa, thời gian, những thứ này đều cần kinh nghiệm tích lũy.

Mà thứ gọi là kinh nghiệm, Tống mỗ nhân này hoàn toàn không có.

Vì vậy, việc cậu có thể làm là nhìn chằm chằm vào thời gian, đúng năm phút là mở nắp cho dược liệu vào.

Còn về lửa - bếp từ cứ cố mà nấu đi.

“Không khác mấy so với nấu thuốc bắc.” Nếu ba tiếng sau, thứ cậu hầm ra chỉ là một bát canh thuốc bắc bình thường, tâm trạng sẽ thế nào?

Đơn thuốc ‘Thối Thể Dịch bản giản lược’ này, rốt cuộc sẽ khiến thế giới quan mười tám năm của cậu hoàn toàn sụp đổ?

Hay là giấc mơ tu chân tiếp xúc mấy ngày nay lại một lần nữa tan biến?

Khi nhiệt độ trong nồi lẩu tăng lên, nhiệt độ trong bếp cũng tăng theo.

Lúc này, từ viên băng châu trên cổ Thư Hàng truyền đến từng luồng khí mát, khiến toàn thân Thư Hàng mát mẻ.

Không chỉ vậy, viên băng châu còn khiến đầu óc Thư Hàng tỉnh táo.

Không biết từ lúc nào, cậu đã bước vào một trạng thái cực kỳ tập trung.

Cậu nhẹ nhàng véo viên băng châu trước ngực.

Viên băng châu thần kỳ này, khiến cậu có thêm vài phần tin tưởng vào Thối Thể Dịch.

“Đừng làm tôi thất vọng nhé, nếu có thể, dù luyện thuốc thất bại, ít nhất hãy cho tôi thấy sự tồn tại thật sự của ‘tu chân’ ****.” Tống Thư Hàng nắm lấy loại dược liệu thứ ba, tâm hồn bình lặng cũng nổi lên một chút gợn sóng.

Loại dược liệu thứ ba này Tống Thư Hàng không tìm thấy trên mạng, tên là ‘Triêu Lộ Huyền Thảo’!

Về hình dáng, Triêu Lộ Huyền Thảo này không khác mấy so với cỏ nhỏ bình thường, đều là thực vật dạng dải màu xanh.

Tuy nhiên, nhìn kỹ có thể thấy trên Triêu Lộ Huyền Thảo có sương mù ngưng tụ mà không tan, như sương sớm trên lá cỏ lúc ẩn lúc hiện.

Số trên đồng hồ bấm giờ của điện thoại nhảy nhanh, năm phút đã đến!

Tống Thư Hàng nhấc nắp nồi, Triêu Lộ Huyền Thảo trong tay được cho vào nồi, rồi nhanh chóng đậy nắp lại.

Chương 27

Trong lòng cậu có chút mong đợi, dù sao đây cũng là một loại dược liệu đặc biệt, biết đâu có thể làm cho dược liệu trong nồi có biến hóa đặc biệt.

Giống như hai loại dược liệu trước, Triêu Lộ Huyền Thảo cũng lăn lộn trôi nổi trong nước sôi.

Mắt Tống Thư Hàng vẫn nhìn chằm chằm vào Triêu Lộ Huyền Thảo, băng châu trước ngực truyền đến từng luồng khí mát, khiến tinh thần của cậu tập trung chưa từng có!

Dần dần, ba loại dược liệu trong nồi phóng đại trong mắt cậu!

Giây phút này, thế giới của Tống Thư Hàng chỉ có dược liệu, không còn vật nào khác.

Không biết là vì cậu đã tập trung đến cực điểm, hay là vì công hiệu đặc biệt của băng châu trước ngực, Tống Thư Hàng dần dần có thể cảm nhận được từng biến hóa nhỏ nhất của ba loại dược liệu trong nước sôi.

Mỗi lần lăn lộn, một chút dược tính màu vàng nhạt lại được nấu ra từ dược liệu, hòa vào nước thuốc.

Lát nhân sâm khi tỏa ra dược tính, hình dạng có chút phồng lên sau khi ngấm nước.

Đây thật sự là một cảm giác kỳ diệu!

“Lửa, hình như có chút không đủ?” Tống Thư Hàng đột nhiên có cảm giác này.

Cậu cảm thấy dược liệu trong nồi cần lửa lớn hơn, đặc biệt là Triêu Lộ Huyền Thảo, cần nhiệt độ cao hơn để kích thích nó!

Vì vậy, ngón tay cậu nhấn vào nút điều chỉnh nhiệt độ của bếp từ, không chút do dự tăng nhiệt độ.

Sôi sùng sục~ Nước trong nồi càng sôi dữ dội hơn, nắp nồi cũng rung lên vì hơi nước.

Mắt Tống Thư Hàng trợn to hơn nữa - sau khi tăng nhiệt độ, Triêu Lộ Huyền Thảo quả thật đã có biến hóa!

Triêu Lộ Huyền Thảo vốn đang nổi trên mặt nước, bỗng chốc tan ra!

Tống Thư Hàng không biết nấu một cọng cỏ nhỏ bình thường đến nát cần bao nhiêu thời gian và lửa lớn thế nào, nhưng chỉ chưa đầy năm phút, với lửa của chiếc bếp từ nhỏ này dù bật hết công suất, cũng không thể nấu Triêu Lộ Huyền Thảo đến tan ra.

Đây là thuộc tính đặc biệt của Triêu Lộ Huyền Thảo.

Khi huyền thảo tan ra, nước thuốc nhuốm một lớp dược dịch màu xanh biếc.

Dược dịch màu xanh biếc này như có linh tính, quấn lấy lát nhân sâm và kỷ tử trong nồi.

Hai loại dược liệu sau khi bị quấn lấy, cũng bắt đầu từ từ tan ra, hòa vào dược dịch màu xanh biếc đó.

Tim Tống Thư Hàng đập nhanh hơn một nhịp.

Biến hóa thần kỳ!

Đồng thời trong lòng cậu cũng mơ hồ đoán ra, có lẽ Thối Thể Dịch lúc đầu không cần cho nước, mà phải dùng phương pháp đặc biệt để đun nóng nhân sâm và kỷ tử.

Khi cho Triêu Lộ Huyền Thảo vào, liền có thể tan ra thành dược dịch.

Nồi dược dịch này của cậu không biết có phải đã thất bại hay không.

May mà cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý thất bại, lần luyện thuốc này chủ yếu là để làm quen quy trình, ghi lại các vấn đề trong quá trình luyện chế.

Năm phút lại trôi qua.

Lần này Tống Thư Hàng ung dung lấy ra loại dược liệu thứ tư, cho vào nồi.

Loại dược liệu thứ tư cũng bị dược dịch màu xanh biếc quấn lấy, từ từ tan ra trong dược dịch.

“Với mức độ đun nóng này, thời gian để loại dược liệu thứ tư hòa tan hoàn toàn với dược dịch, xấp xỉ khoảng năm phút.

Đây chính là lý do Dược Sư nói ‘khoảng’ năm phút.

Vì sự khác biệt về kích thước, hình dạng và tuổi của dược liệu; nhiệt độ lửa khác nhau, chất lượng lò luyện đan khác nhau, đều sẽ dẫn đến việc thời gian ‘năm phút’ này dao động.” Mắt Tống Thư Hàng vẫn nhìn chằm chằm vào dược liệu trong nồi, trong lòng càng ngày càng sáng tỏ.

Cậu càng ngày càng hiểu rõ đơn thuốc của Dược Sư.

Có được tiến bộ như vậy, trước hết là nhờ công hiệu của viên băng châu trên cổ.

Viên băng châu này khiến tâm hồn Tống Thư Hàng bình lặng như mặt nước, tinh thần tập trung, tư duy rõ ràng.

Mặt khác, Tống Thư Hàng dường như có một trực giác nhạy bén bẩm sinh đối với việc luyện đan.

Đây là thiên phú trời sinh, nếu sau này cậu muốn chuyển sang làm luyện đan sư, thiên phú này sẽ giúp cậu làm ít hưởng nhiều.

Sau khi hiểu rõ đơn thuốc của Dược Sư hơn, Tống Thư Hàng bắt đầu không còn bị ràng buộc bởi giới hạn ‘năm phút’ cố định.

Cậu bắt đầu dựa vào mức độ hòa tan của đan dịch trong nồi để quyết định thời gian cho dược liệu tiếp theo.

Có lúc, cậu sẽ cho dược liệu tiếp theo vào sau khoảng bốn phút rưỡi.

Có lúc, sẽ kéo dài hơn năm phút.

Không biết từ lúc nào, bốn mươi sáu phút đã trôi qua.

Khi Thư Hàng cho loại dược liệu thứ mười vào, cậu đã bắt đầu thử kiểm soát nhiệt độ lửa.

Dựa vào mức độ hòa tan của dược dịch, ngón tay cậu lúc tăng lúc giảm trên nút điều chỉnh nhiệt độ của bếp từ.

Cậu không còn cứng nhắc theo thời gian nữa, cả người đều bận rộn hẳn lên.

Sau khi hòa tan loại dược liệu thứ mười sáu, khả năng hòa tan của Triêu Lộ Huyền Thảo trong nồi đã đến giới hạn.

Lúc này, theo ghi chép trong đơn thuốc, Tống Thư Hàng cho vào một loại dược liệu đặc biệt khác là ‘Tam Sinh Quả Hạch’.

Quả nhiên, giống như Triêu Lộ Huyền Thảo, Tam Sinh Quả Hạch đã đảm nhận trách nhiệm mới là ‘hòa tan dược liệu’.

Từ sau một gáo nước đầu tiên, Thư Hàng không cho thêm nước nữa.

Dược dịch trong nồi lẩu sau khi đun hơn một tiếng rưỡi không những không cạn mà còn tăng lên một chút.

Cho dược liệu vào, chú ý mức độ hòa tan của dược dịch, chờ đợi; rồi tiếp tục cho dược liệu vào.

Quá trình khô khan, nhàm chán đến cực điểm, nhưng lại không cho phép một chút sơ suất.

Đây chính là Dược Sư, luyện đan sư!

Một nghề nghiệp đòi hỏi sự khắt khe đến hoàn hảo, ngay cả trong giới tu chân, cũng là một trong vạn người mới có, là nghề nghiệp mà chỉ những người thực sự chịu được cô đơn mới có thể đảm nhận. 3.5 giờ sau… Hai mắt Tống Thư Hàng vẫn sáng ngời, nhưng cơ thể đã có chút mệt mỏi.

“Loại dược liệu thứ bốn mươi mốt, cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Không ngờ lần đầu tiên luyện đan cậu lại có thể kiên trì đến bước này.

Nhưng bây giờ cậu cũng gần đến giới hạn rồi.

Sau loại dược này, chỉ còn lại Tiên Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc thiết phiến; Biển Sâu Hàn Tinh, Tuyết Yêu Chi Hạch bốn loại dược liệu, cậu có thể chống đỡ đến cùng!

Mở nắp nồi, nhanh chóng cho loại dược liệu thứ bốn mươi mốt vào.

Chưa kịp Tống Thư Hàng đậy nắp nồi lại, trong nồi lẩu đột nhiên xảy ra dị biến.

Dược dịch vốn có màu xám nhạt sau khi hòa tan bốn mươi loại dược liệu, khi tiếp xúc với loại dược liệu thứ bốn mươi mốt, đột nhiên bùng lên một mùi hôi thối và mùi khét!

Dược dịch vốn đã có nửa nồi trong nồi bỗng chốc bị bốc hơi nhanh chóng, trong nháy mắt đã vơi đi một phần năm!

“Chết tiệt, thất bại rồi sao?” Tống Thư Hàng khổ não, dù biết rằng vì lúc đầu đã cho nước, cậu vẫn luôn nghi ngờ mình có phải đã thất bại ngay từ đầu không.

Nhưng cứ kiên trì đến loại dược liệu thứ bốn mươi mốt mà không có vấn đề gì, trong lòng cậu khó tránh khỏi nảy sinh một chút mong đợi và hy vọng, đây chính là tâm lý con bạc đặc trưng của con người sao?

Nhưng bây giờ, cuối cùng vẫn phải thất bại hoàn toàn sao?

“Không đúng, vẫn chưa hoàn toàn xong đời.” Tống Thư Hàng thấy, dược dịch màu xám tuy đang bị bốc hơi, nhưng vẫn đang kiên cường hòa tan loại dược liệu thứ bốn mươi mốt.

Cậu biết mình bây giờ phải làm gì đó, nếu không làm gì cả, thì thật sự sẽ xong đời.

Thực ra, loại dược liệu thứ bốn mươi mốt chính xác là bước khó nhất của ‘Thối Thể Dịch bản giản lược’.

Từ bước này trở đi, thực ra đã là giai đoạn kết thúc của ‘Thối Thể Dịch bản giản lược’.

Bốn loại dược liệu sau loại dược này không còn là để tăng dược tính.

Tiên Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc thiết phiến; Biển Sâu Hàn Tinh, Tuyết Yêu Chi Hạch, hai loại trước chí dương chí cương, hai loại sau chí âm chí nhu.

Bốn loại dược liệu này là để tinh luyện ‘Thối Thể Dịch bản giản lược’.

Tinh luyện mới là bước quan trọng nhất của Thối Thể Dịch.

Nếu không tinh luyện, nồi Thối Thể Dịch đó cùng lắm chỉ là một nồi canh thập toàn đại bổ.

Uống vào sẽ khiến người ta cảm thấy tuyệt vời, nhưng hiệu quả rèn luyện thân thể lại bị giảm đi rất nhiều.

Mà sau khi thêm bước tinh luyện, liền có thể khiến nồi canh thập toàn đại bổ này hóa thân thành Thối Thể Dịch, từ phàm dược hóa thành tiên dịch.

Mà loại dược liệu thứ bốn mươi mốt, chính là mồi dẫn tinh luyện.

Bước này chính xác là khâu dễ thất bại nhất, Vũ Nhu Tử đã thất bại hàng chục lần ở bước này.

Nhưng phải làm thế nào mới có thể cứu vãn thất bại?

Nếu có Dược Sư ở đây, bằng kinh nghiệm và kỹ thuật luyện đan cao siêu của ông, chắc chắn có thể xoay chuyển tình thế, cứu vãn lò… không, là nồi ‘Thối Thể Dịch’ này.

Nhưng Thư Hàng vừa không có kinh nghiệm, càng không có kỹ thuật như Dược Sư.

“Bốc hơi quá nhanh, phải làm chậm quá trình này lại đã.

Cho nước!” Tống Thư Hàng liều một phen, cho một gáo nước vào nồi, tuy không biết có tác dụng không, nhưng ít nhất tốc độ bốc hơi đã chậm lại không ít.

“Còn lại bốn loại dược liệu.” Tư duy của Tống Thư Hàng vận hành điên cuồng.

Về thời gian, đã không đủ cho cậu luyện lại một lần nữa.

Khoảng một hai tiếng nữa, các bạn cùng phòng chắc sẽ về.

Thật lòng mà nói, nếu để họ thấy mình đang loay hoay ‘luyện đan’ trong bếp nhỏ, Tống Thư Hàng không thể đảm bảo những người bạn cùng phòng nhiệt tình của mình sẽ không trói cậu lại, rồi đưa vào bệnh viện tâm thần.

Với mức độ nhiệt tình của họ mà mỗi người đều đáng được phát mười tấm thẻ người tốt trở lên, khả năng này rất lớn!

“Cho hết số dược liệu còn lại vào một lúc thử xem.

Dù sao cũng gần thất bại rồi, coi như tích lũy kinh nghiệm.” Tống Thư Hàng quyết định.

Trong nhóm Bắc Hà Tán Nhân, Vũ Nhu Tử đều đã thất bại rất nhiều lần.

Cậu là một người hoàn toàn ngoại đạo, nếu lần đầu tiên đã thành công thì mới có vấn đề chứ?

Mở nắp nồi.

Chương 28

Tiên Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc thiết phiến; Biển Sâu Hàn Tinh, Tuyết Yêu Chi Hạch, bốn loại dược liệu bị Thư Hàng cho hết vào nồi một lúc.

Đậy nắp nồi!

Sau đó, Tống Thư Hàng được chứng kiến một nồi lẩu ‘băng hỏa lưỡng trọng thiên’ thực sự.

Tiên Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc thiết phiến hòa tan một phần dược dịch, hai loại dược liệu này gặp nóng liền trở nên đỏ rực, như thể sắp cháy lên.

Phần dược dịch này trở nên sôi sục hơn, bốc hơi cũng nhanh hơn.

Hơi nước từ lỗ thông hơi trên nắp nồi phun ra, như một đài phun nước.

Mà Biển Sâu Hàn Tinh, Tuyết Yêu Chi Hạch hai thứ này gặp nóng, vỏ ngoài vỡ ra, từ bên trong trào ra dịch thể màu xanh băng.

Dịch thể màu xanh băng này dường như nhiệt độ cực thấp, sau khi hòa tan nửa còn lại của dược dịch, khiến dược dịch đang sôi sục bắt đầu bình tĩnh nguội lại.

Phần bình tĩnh nhiệt độ càng ngày càng thấp, phần sôi sục còn lại bốc hơi càng nhanh hơn.

Hai phần dược dịch lại có dấu hiệu tách rời.

Không thể để chúng tách ra.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, lập tức tăng lửa bếp từ, cố gắng làm cho phần đang nguội lại sôi sục trở lại.

Nhiệt độ tăng cao, tốc độ bốc hơi của dược dịch càng nhanh hơn.

Chưa đầy một phút, nồi thuốc vốn có nửa nồi giờ chỉ còn lại chưa đến một phần ba.

Nhiều nhất là mười hơi thở nữa là bốc hơi sạch sẽ.

“Thất bại hoàn toàn rồi.” Tống Thư Hàng cười ha ha, dù sao cũng đã có chuẩn bị tâm lý, nên cậu không để ý thất bại.

Cậu đưa tay, định tắt bếp từ.

Cứ để nó nấu tiếp, nồi cũng sẽ cháy.

Chỉ là ngón tay cậu đưa ra được nửa chừng, liền dừng lại - cậu thấy, dược dịch trong nồi tuy bốc hơi nhanh hơn, nhưng không còn phân hóa hai cực nữa, mà đã hòa tan trở lại.

Ma xui quỷ khiến, Tống Thư Hàng không chọn tắt lửa, mà lại liều mình tăng lửa lên mức tối đa!

Được ăn cả ngã về không, đổ thêm dầu vào lửa, một hơi hòa tan hết dược dịch này, tinh luyện hết dược tính của bốn mươi lăm loại dược liệu!

Như vậy, biết đâu trước khi dược dịch bốc hơi sạch sẽ, cậu còn có thể thu được chút cặn?

Bếp từ bật hết công suất, phát ra tiếng động lạ.

Trong nồi lẩu, băng và lửa đan xen trong chiếc nồi lẩu nhỏ, tạo ra những hình dạng đẹp mắt.

Hai luồng dược dịch sôi sục, làm rung chuyển cả nồi lẩu.

Cuối cùng, Thư Hàng đã không thể nhìn rõ biến hóa trong nồi nữa.

Dược dịch bốc hơi đã phủ một lớp tạp chất dày đặc lên nắp kính cường lực.

Tí tách, tí tách… là tiếng dược liệu đang lăn lộn.

Mỗi tiếng lăn lộn vừa hay là một giây.

Tống Thư Hàng lại cầm điện thoại, nhìn chằm chằm vào thời gian.

Không nhìn rõ tình hình trong nồi, cậu chỉ có thể lại đếm thời gian, định năm phút sau sẽ tắt bếp từ.

Ba phút hai mươi ba giây.

Ầm… lúc này, trong nồi lẩu đột nhiên trào lên một luồng áp suất cao, hất văng nắp nồi ra.

Ngay sau đó, một làn khói đen phun ra, bao trùm cả nhà bếp nhỏ, mùi hôi nồng nặc xộc vào mũi.

Mùi đó quá nồng, cứ như là sự kết hợp của tất cả các mùi khó ngửi nhất trên thế giới.

Chỉ cần vô tình ngửi phải một chút là đã có cảm giác muốn nôn.

“Ọe…” Tống Thư Hàng bịt mũi, vội vàng tắt bếp từ.

“Thối quá.” Dù đã bịt mũi nín thở, mùi hôi kỳ lạ này vẫn len lỏi vào mũi Thư Hàng, không thể xua đi.

Cậu chạy đến cửa sổ mở ra, nếu không thông gió, cậu chỉ có thể chờ bạn cùng phòng đến nhặt xác - người chết chắc chắn là vì bị mùi hôi làm chết ngạt.

Cửa sổ vừa mở, làn khói đen bay ra ngoài, mùi hôi trong bếp mới dần tan đi.

“Mùi này, căn bản không thể dùng lời để hình dung.

Mà còn dư vị vô cùng.” Thư Hàng cảm thán, chắc hai ba ngày tới cậu không thể quên được mùi này.

Cũng không biết sắp tới có ăn được cơm không?

“Thứ này luyện sai có sức sát thương kinh khủng như vậy, quả thực có thể dùng làm vũ khí sinh hóa.

Nếu mùi này có thể thu thập lại, sau này tôi thấy ai không vừa mắt, cứ thả vào phòng nó một phòng đầy mùi này, đảm bảo dư vị vô cùng.” Thư Hàng tự giễu.

Dưới đất, nắp nồi vẫn đang quay tròn, may mà nó là kính cường lực, không bị vỡ.

Nếu không lại phải bồi thường tiền cho trường học.

Nhặt nắp nồi lên, Thư Hàng cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cảm giác mệt mỏi ập đến như núi lở, đây là sự mệt mỏi tích tụ sau gần bốn tiếng đồng hồ!

Cậu vội vịn vào bàn, từ từ ngồi xuống.

Nghỉ ngơi một lát, cậu bịt mũi, nhìn xuống đáy nồi, muốn xem rốt cuộc dược dịch thất bại của mình thành ra thế nào mà lại có thể tỏa ra mùi hôi thối như vậy?

Trong nồi lẩu, chỉ thấy nồi thuốc vốn có nửa nồi giờ chỉ còn lại một lớp mỏng.

Màu sắc đen tuyền, trong suốt, kèm theo mùi hôi nồng nặc.

“Đen sì, có chút giống chè vừng trong suốt.

Chỉ là quá thối.” Tống Thư Hàng châm chọc.

“Ể?

Cái này… làm sao có thể?” Cậu đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nhanh chóng lấy ra cuốn sổ ghi chép đơn thuốc của Dược Sư.

Dược dịch thành dạng sệt, màu sắc đen tuyền, trong suốt, mùi nồng.

Đây là mô tả của Dược Sư về thành phẩm Thối Thể Dịch bản giản lược.

Hình như… rất giống với thứ mình luyện ra?

Nhưng ở mấy bước cuối cùng thất bại, sau đó hoàn toàn dựa vào trực giác của mình để luyện, không theo đơn thuốc từng bước làm!

Vậy bây giờ mình rốt cuộc là thành công, hay là thất bại?

Tống Thư Hàng véo cằm nhìn chằm chằm vào dược dịch nửa ngày.

Hay là, thử xem?

Dù sao cũng là kết tinh của hơn ba tiếng rưỡi vất vả.

Cậu do dự một lát, trong lòng đã có quyết định.

Sự mong đợi chứng thực sự tồn tại của ‘tu chân’ đã lấn át nỗi sợ hãi đối với dược dịch không rõ.

Cùng lắm thì vào viện rửa ruột thôi.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng không phải là kẻ lỗ mãng.

Cậu trước tiên lấy điện thoại ra, chuyển đến giao diện gọi cho bạn cùng phòng ‘Thổ Ba’.

Chỉ cần có sự cố, ngón tay cậu khẽ động là có thể gọi cho Thổ Ba.

Vốn định chuyển đến trang gọi cấp cứu, nhưng cậu sợ lúc đó mình không còn sức nói chuyện, gọi điện mà không nói được, cô gái trực tổng đài cấp cứu lại tưởng mình trêu đùa, vậy thì cậu thật sự bi kịch.

Nên vẫn là gọi cho bạn cùng phòng thân quen, một khi có chuyện không ổn, dù chỉ hét lên vài tiếng, họ cũng có thể phản ứng ngay.

“Thử xem, chỉ một ngụm thôi… chắc không chết được đâu nhỉ?”

Thư Hàng thầm nghĩ.

Cuối cùng dùng thìa múc một muỗng, thổi cho nguội.

Thật thảm, bốn mươi lăm loại dược liệu, cuối cùng chỉ còn lại khoảng năm muỗng thuốc sệt.

Giá trị của năm muỗng dược liệu này e rằng phải trên vạn kim tệ?

“Đây là chè vừng, đây là chè vừng.” Cậu tự thôi miên, nhắm mắt, nín thở nuốt vào bụng.

Ngoài dự đoán, thuốc sệt tuy hôi thối, nhưng khi vào miệng lại có một mùi thơm thuốc không thể tả.

Tuy nhiên, ngay sau đó cổ họng truyền đến hai cảm giác… đau, rát!!!

Đây là cảm giác bỏng rát không thể dùng lời để hình dung, rõ ràng là thuốc sệt đã được thổi nguội, nhưng khi uống vào cổ họng lập tức như bùng nổ, tỏa ra nhiệt lượng vô tận, gần như muốn xé toạc cổ họng của Thư Hàng!

Xong đời, phải đi rửa ruột rồi.

Tống Thư Hàng một tay túm lấy cổ họng, tay kia nhấn vào nút gọi trên điện thoại, chuẩn bị gọi cho Thổ Ba!

Chưa kịp cậu động ngón tay, cảm giác bùng nổ trong cổ họng đột nhiên biến mất!

Chính xác mà nói, là dược dịch bùng nổ hóa thành một luồng nhiệt lượng ấm áp, tràn vào dạ dày.

Cậu chỉ cảm thấy bụng ấm áp, thoải mái đến muốn rên rỉ.

Nhưng một người đàn ông to lớn, rên rỉ ra thì thật kinh tởm?

Cậu cố gắng nhịn lại.

Chuyện vẫn chưa kết thúc, luồng nhiệt lượng này lấy bụng dưới của Thư Hàng làm trung tâm, thông qua kinh mạch toàn thân lan ra tứ chi.

Vốn chỉ là bụng ấm áp thoải mái, bây giờ mọi nơi trên cơ thể đều truyền đến cảm giác thoải mái đến cực điểm này.

Tống Thư Hàng cuối cùng không nhịn được, mở miệng muốn rên rỉ một tiếng, thật sự quá thoải mái.

Nhưng khi cậu mở miệng, lại cảm thấy miệng như bị bịt lại, không thể hét lên, không phát ra được một chút âm thanh nào!

Đúng lúc này, cậu lại có cảm giác không nói không chịu được.

Vì vậy cậu dồn sức, mở to miệng, muốn phát ra âm thanh từ bụng đến cổ họng!

Chương 29

Rặn mãi, rặn nửa ngày.

Bủm~~ một tiếng rất vang, nhưng không phải từ miệng ra.

Mà là từ phía dưới ra.

Cậu rặn nửa ngày chỉ rặn ra một cái rắm.

May mà khí dưới thông, khí trên cũng thông.

Tống Thư Hàng mở miệng ợ một cái thật to.

Cái ợ này, như thể giải phóng hết tất cả nhiệt lượng trong cơ thể.

Phải biết rằng sau khi một người trưởng thành, cùng với sự tích lũy của các loại độc tố hậu thiên trong cơ thể, người ta thường cảm thấy trong người như có một luồng hỏa khí bị dồn nén trong lòng, đôi khi khi thở sẽ cảm thấy cổ họng khô nóng.

Nhưng ngay lúc này, sau khi Tống Thư Hàng ợ một cái, cảm thấy ngũ tạng lục phủ như được thanh tẩy một lần, mát mẻ thông suốt, vô cùng sảng khoái!

Mỗi hơi thở đều như đang ở trong một khu rừng thông, từng luồng khí mát từ miệng mũi đi vào, tưới mát đến tận phế phủ.

Cùng với cái ợ này, dược lực nhiệt lượng trong cơ thể cậu hoàn toàn bùng nổ.

Tác động đến mọi nơi trên cơ thể, sức mạnh cuồn cuộn dâng lên!

Dược lực trong cơ thể vẫn đang bùng nổ, bùng nổ!

Toàn thân Tống Thư Hàng bắt đầu ngứa ngáy, sự mệt mỏi do luyện thuốc ba tiếng rưỡi vừa rồi đã tan biến.

“Thối Thể Dịch này, là thật!” Tống Thư Hàng đã có thể khẳng định thứ thuốc sệt đen sì mình vừa nuốt, chính là Thối Thể Dịch thật sự không còn nghi ngờ gì nữa.

Sức mạnh trong cơ thể vẫn đang tràn đầy, luồng nhiệt lượng đó vẫn đang bùng nổ, tràn ngập cơ thể, đến mức tràn ra ngoài mà vẫn không dừng lại, như muốn làm Tống Thư Hàng nổ tung.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Cậu nhớ lại trong tiểu thuyết tiên hiệp, nhân vật chính sau khi uống thần dược đều sẽ có một bộ công pháp quyền pháp để luyện hóa, tiêu hóa dược lực.

Nhưng cậu hoàn toàn không biết quyền pháp gì.

Dù trước đây giáo viên tiểu học lúc rảnh rỗi có dạy học sinh Thái Cực Quyền, nhưng Thư Hàng cũng chỉ mơ hồ nhớ được ‘một quả dưa hấu lớn, cắt làm đôi, một nửa cho bạn, một nửa cho nó’.

Hơn nữa cậu rất nghi ngờ phiên bản Thái Cực Quyền mà giáo viên thể dục kiêm toán tiểu học dạy, biết đâu đó là Thái Cực Quyền phiên bản bìa sách do nhà xuất bản XX phát hành.

“Phải giải phóng luồng dược lực này ra ngoài, nếu không biết đâu sẽ giống như trong tiểu thuyết tiên hiệp, bị dược lực làm nổ tung cơ thể?” Tống Thư Hàng cảm thấy mình phải vận động một chút.

“Hay là, ra ngoài chạy một vòng?” Nhìn mặt trời rực lửa ngoài cửa sổ, Thư Hàng cảm thấy đây tuyệt đối không phải là một ý kiến hay.

Nhưng sức mạnh và tinh lực cuồn cuộn trong cơ thể, khiến cậu có cảm giác không phát tiết không được.

Cắn răng, cậu chạy về phía sân thể dục của trường.

Chạy, chạy, trên đường đi tốc độ của Thư Hàng ngày càng nhanh.

Càng chạy càng thoải mái, thậm chí hai chân còn có cảm giác như đang bay lơ lửng.

Cậu gần như dùng tốc độ chạy nước rút để đến đường chạy của sân thể dục.

Thời điểm này thời tiết nóng như chó, dù có học sinh đầy tinh lực cũng sẽ chọn đi đánh bóng rổ, tuyệt đối không ai ra sân thể dục chạy vài vòng dưới trời nắng gắt.

Trên đường chạy rộng lớn chỉ có một mình Thư Hàng, cậu buông bỏ tất cả, như ngựa hoang thoát cương, chạy như điên trên đường chạy.

Tăng tốc, lại tăng tốc!

Đến cuối cùng, cậu cảm thấy chân mình đã nhanh đến mức không kiểm soát được.

Mỗi lần vào cua trên đường chạy, đều có cảm giác như đang drift!

Chẳng tốn chút sức lực nào, cậu đã chạy nước rút được ba vòng, một nghìn hai trăm mét.

Nhưng cơ thể không có một chút cảm giác mệt mỏi nào, ngược lại cùng với sự lan tỏa của luồng nhiệt lượng trong bụng, cảm thấy cơ thể ngày càng nhẹ, càng chạy càng nhẹ nhàng.

Dưới sự vận động mạnh, dù là băng châu trước ngực cũng không thể duy trì nhiệt độ cơ thể của Thư Hàng.

Mồ hôi từ mọi lỗ chân lông trên cơ thể cậu tuôn ra, nhanh chóng làm ướt đẫm quần áo Thư Hàng.

Nhưng mà, thật thoải mái!

Giọt mồ hôi đầu tiên chảy ra, đã có thể cảm nhận cơ thể nhẹ đi một phần.

Mỗi hơi thở nặng nhọc khi chạy, đều cảm thấy trong người càng thêm mát mẻ.

Thối Thể Dịch, đây không phải là thứ uống vào rồi nằm ngủ một giấc là có thể rèn luyện thân thể.

Mỗi tu chân giả khi uống Thối Thể Dịch, đều sẽ có công pháp, quyền pháp hỗ trợ tiêu hóa dược dịch, điều này có thể giúp hiệu quả của Thối Thể Dịch đạt đến mức tốt nhất.

Tống Thư Hàng không có quyền pháp và công pháp như vậy, lúc này thích hợp nhất với cậu cũng chỉ có chạy bộ, chạy như điên!

Một vòng lại một vòng, Tống Thư Hàng không biết mệt.

Lúc đầu cậu còn đếm mình đã chạy mấy vòng, nhưng đến sau thì không cần phải đếm nữa.

Bởi vì với trạng thái hiện tại của cậu, chỉ cần dược lực bùng nổ trong cơ thể vẫn còn, cậu cảm thấy mình hoàn toàn có thể chạy vòng quanh Trái Đất.

Dù sao cũng là chạy nước rút từng vòng một, chạy đến khi dược lực không còn tràn ra nữa thì thôi.

Nghĩ vậy, cậu cũng không biết đã chạy bao nhiêu vòng, ba mươi vòng?

Bốn mươi vòng?

Thậm chí nhiều hơn.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng dừng lại.

Dù đã chạy nước rút lâu như vậy, hơi thở của cậu vẫn bình ổn, không có chút cảm giác mệt mỏi nào.

May mà, dược lực không ngừng bùng nổ trong cơ thể đã bình ổn lại, dược lực còn lại lưu lại ở bụng dưới của Thư Hàng, bắt đầu tăng cường cơ thể hắn theo một cách ôn hòa.

Quần áo bị mồ hôi làm ướt, Tống Thư Hàng dứt khoát cởi ra, cầm trong tay.

Ký túc xá nữ B6, Đại học Giang Nam.

Vị trí của tòa nhà này vừa hay có thể nhìn ra sân thể dục của trường.

“Oa ha ha ha, mấy đứa mau lại đây mà xem, thời tiết thế này mà vẫn có thằng ngốc chạy bộ trên đường băng kìa.” Một cô gái tóc ngắn ngang vai cười ha hả.

“Lại chiêu trò làm màu mới để thu hút mấy em gái ngây thơ à?” Một cô gái có thân hình bốc lửa đang nằm bò trên giường, dùng quạt nhỏ phe phẩy cố xua đi hơi nóng.

Cô cảm thấy nóng quá, trong đầu bất giác hiện lên hình bóng của một người.

Cô gái tóc ngắn ngang vai cười khúc khích: “Nếu thật sự là muốn làm màu thì cậu ta thất bại thảm hại rồi.

Chẳng có cô gái nào trên đời này lại thấy một thằng ngốc như vậy đẹp trai cả.

Mà này Lục Phỉ, cậu qua xem thử đi, trông cậu trai này quen quen.

Có phải lớp mình không?” “Để tớ xem.” Cô gái thân hình bốc lửa bò đến bên cửa sổ, nhìn ra sân thể dục.

Đúng lúc đó, cô thấy chàng trai kia dừng lại, cởi áo vắt trên tay.

Lưng hùm eo gấu, cơ bắp trên người săn chắc, căng tràn sức bật.

Cô gái tóc ngắn cười hì hì: “Uầy, không cởi áo thì không nhận ra, dáng người cậu này ngon thật.

Chỉ riêng thân hình cơ bắp rắn rỏi này, không chừng cũng thu hút được khối cô gái ngây thơ đấy.” “Là người lớp mình.” Cô gái thân hình bốc lửa lại trợn tròn mắt, vừa nãy cô còn đang nghĩ đến người ta.

Thân hình đẹp thật, đầy nam tính.

Lại thêm cái cảm giác lành lạnh trên người cậu ấy, quả nhiên phải ra tay trước khi mấy cô gái khác biết được điểm tốt của cậu ta thôi?! ********* Tống Thư Hàng nhìn quần áo của mình, phát hiện trên đó không chỉ có mồ hôi mà còn có rất nhiều tạp chất màu đen, đây là những tạp chất được thải ra khỏi cơ thể cùng với mồ hôi trong quá trình thối thể.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn cơ thể mình, quả nhiên trên người cũng có một ít tạp chất màu đen dính dính hoặc ở dạng hạt nhỏ.

Thối thể, thối thể.

Không chỉ là tăng cường độ cứng của cơ thể, mà quan trọng hơn là rèn luyện cơ thể, loại bỏ tạp chất.

Sau đó, cậu lại đưa tay sờ sờ bụng mình.

Lại là cơ bụng đã lâu không gặp.

Đã khoảng một năm rưỡi rồi cậu không thấy chúng, từ hồi lớp mười hai dốc sức ôn thi đại học, do thiếu vận động nên cơ bụng của cậu đã biến mất, thay vào đó là một ít mỡ thừa.

Nhưng bây giờ, chỉ mới chạy vài vòng mà cơ bụng đã mọc lại.

Ngoài ra, rất nhiều bệnh vặt trên cơ thể cậu đều đã khỏi hẳn.

Ví dụ như thường xuyên dùng máy tính khiến vai phải âm ỉ đau, ngồi quá lâu gây ra bệnh vặt ở cổ.

Tất cả những bệnh vặt này đều biến mất sạch sẽ!

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm thấy thế giới trước mắt vô cùng rõ nét.

Vốn dĩ cậu hơi bị cận thị, cũng là do hồi thi đại học dùng mắt quá độ.

Nhưng bây giờ, chứng cận thị nhẹ của cậu đã không thuốc mà khỏi.

Thậm chí thị lực của cậu còn được tăng cường đáng kể.

Chỉ cần tập trung tinh thần, cậu còn có thể nhìn thấy xác một con ruồi trên hàng rào sân thể dục cách đó mười mét… chân!

“Bình tĩnh, bình tĩnh.

Thử các phương diện khác xem, sức bền và độ dẻo dai của cơ thể đều tăng lên rõ rệt, xem thử sức mạnh thế nào.” Tống Thư Hàng cố gắng để bản thân trấn tĩnh lại.

Thực ra, trong lòng cậu đã không thể nào bình tĩnh được.

Trạng thái của cậu bây giờ giống như người say rượu, đầu óc thì cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng cơ thể lại thành thật bộc lộ sự thật rằng cậu đang quá phấn khích.

Cậu siết chặt nắm đấm, chỉ cảm thấy hai cánh tay có cảm giác sức lực quá dư thừa không có chỗ phát tiết, khiến trong lòng cậu dấy lên một thôi thúc muốn xé xác hổ báo.

Cậu liếc mắt về phía khu tập tạ, nơi đó đặt hai loại tạ đẩy.

Tạ của trường, nam là 5kg, nữ là 4kg.

Tống Thư Hàng bước tới, nhặt một quả lớn lên nhấc nhấc thử, muốn kiểm tra sức mạnh cánh tay của mình bây giờ.

Nhưng khi nhấc quả tạ này lên, cậu hơi sững sờ, đây chắc chắn là tạ đẩy chứ không phải quả bóng rổ hay bóng đá gì đó chứ?

Chương 30

Sức mạnh tăng lên, rõ ràng như ban ngày.

Lúc này cậu thật sự muốn ném quả tạ này đi xem mình có thể ném được bao xa.

Nhưng cậu đã cố gắng kìm nén ham muốn này, trời mới biết cú ném này của cậu sẽ bay xa đến đâu?

Lỡ gây họa thì không hay.

“Chỉ vì một ngụm thuốc, thậm chí có thể còn là bán thành phẩm hoặc là hàng lỗi.

Vậy mà cơ thể đã được cường hóa đến mức này, nếu uống trọn vẹn một liều Thối Thể Dịch thì chẳng phải sẽ biến thành lực sĩ có thể cho ngựa chạy trên cánh tay, dùng răng kéo máy bay hay sao?” Tống Thư Hàng cầm lấy quần áo, có chút thất thần quay về ký túc xá.

Mở cửa phòng, cậu đi vào bếp, nhìn chiếc nồi lẩu và thứ thuốc màu đen bên trong.

“Thối Thể Dịch, thuốc đúng như tên gọi, đúng là Thối Thể Dịch thật!” Ngày hôm đó, người đàn ông tên Tống Thư Hàng, đã hoàn toàn quỳ! ....

Từ khi gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần, thiên kiếp, linh quỷ, băng châu, sức mạnh kinh người của Vũ Nhu Tử và những dược liệu thần kỳ cô gửi đến, tất cả mọi thứ đều đang va đập vào thế giới quan của Tống Thư Hàng.

Mà ‘bản giản lược Thối Thể Dịch’ trong tay này lại giáng một đòn chí mạng nhất vào thế giới quan của Tống Thư Hàng.

Ngày 4 tháng 6 năm 2019.

Ngày hôm đó, thế giới quan mà Tống Thư Hàng đã mất mười tám năm để xây dựng, ầm ầm vỡ nát, vỡ nát triệt để, không còn sót lại một mảnh vụn.

Thế giới quan của một người muốn xây dựng lên thì rất khó, nhưng muốn phá vỡ, lại đơn giản đến vậy.

“Thôi vậy, thế giới quan thứ này, vỡ thì cứ vỡ thôi.

Vỡ rồi mới có thể nhìn thấy được sự thật của thế giới rộng lớn hơn.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Giây phút này, trái tim lớn của cậu đã phát huy tác dụng.

Cậu đầu tiên là thu dọn hết phần ‘Thối Thể Dịch’ còn sót lại trong nồi lẩu, không để lại một giọt.

Tạm thời… cậu không dám uống thứ này nữa.

Sau đó, cậu lại đi tắm.

Lúc tắm, cậu còn phát hiện mình trong gương… trắng trẻo hơn rất nhiều?

Làn da này, trắng hồng, tỏa ra ánh sáng khỏe mạnh.

Còn mịn màng hơn cả da con gái!

Chết tiệt, lát nữa đám bạn cùng phòng đi dạo phố về, thấy cậu chỉ trong một buổi chiều đột nhiên trắng lên nhiều như vậy, cậu phải giải thích thế nào đây?

Chẳng lẽ nói mình đã bôi loại kem làm trắng mới?

Thôi được rồi, những chuyện này đều không quan trọng.

Quan trọng là… những người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, tất cả đều là tu chân giả thật sự!

Quả nhiên, mình căn bản không thể bình tĩnh được!

Cậu làm sao mà trấn tĩnh nổi?

Bất kể là ai gặp phải tình huống này cũng sẽ không khá hơn cậu là bao.

Một nhóm chat mà mình vẫn cho là trại tập trung của những bệnh nhân trung nhị cuồng tiên hiệp, đột nhiên lột xác, mỗi thành viên trong nhóm đều biến thành tu chân giả thật sự, đột nhiên trở nên cao siêu đến vậy.

Chuyện này còn kích thích hơn cả trúng số độc đắc năm triệu.

So với ‘tu chân’, năm triệu đúng là một cọng lông cũng không bằng.

Giá trị hai thùng dược liệu mà Vũ Nhu Tử gửi cho cậu đã vượt xa con số đó.

Tiếp theo phải làm gì đây?

Biết rằng trên thế giới này thật sự có ‘tu chân’ tồn tại, biết rằng giữa trời đất thật sự có dược liệu thần kỳ tồn tại, biết có các loại linh đan diệu dược tồn tại, lại còn biết có Cửu Châu Nhất Hào Quần tồn tại!

Tống Thư Hàng tự hỏi bây giờ mình phải làm gì?

Cậu đến trước máy tính, đăng nhập vào tài khoản chat.

Hít sâu một hơi, ngón tay lướt qua Cửu Châu Nhất Hào Quần trong phần mềm chat.

Không biết thì không sợ, chỉ khi biết càng nhiều, mới sinh lòng kính sợ.

Ngón tay cậu dừng lại trên biểu tượng Cửu Châu Nhất Hào Quần, lần này nhấn vào, ý nghĩa đã hoàn toàn khác trước.

Bây giờ, một cánh cửa thoát ly khỏi thế giới người phàm, đang ở ngay dưới ngón tay cậu, ngay trên màn hình máy tính này!

Cậu có hai lựa chọn.

Là làm một người bình thường, sống một cuộc đời bình dị?

Hay là tiếp xúc sâu hơn với các tu sĩ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, hòa nhập vào thế giới của họ, trở thành một tu sĩ?

Bước lên con đường tu chân đầy nguy hiểm đó?

Tu chân có nguy hiểm, không nói đâu xa, ít nhất có thứ gọi là 'thiên kiếp'.

Trận lôi kiếp của Tô Thị A Thập Lục kia, khủng khiếp như vậy, mà lại chỉ là lôi kiếp Hậu Thiên tam phẩm.

Tô Thị A Thập Lục có tiền bối A Thất ở bên cạnh bảo vệ, vẫn độ kiếp thất bại, bị thương.

Nếu không có tiền bối Tô Thị A Thất ở đó, sống chết khó lường.

Còn Tống Thư Hàng, không có tiền bối mạnh mẽ như vậy, nếu cậu gặp phải lôi kiếp khủng khiếp đến thế, nói không chừng sẽ tan xương nát thịt?

Tống Thư Hàng do dự… một giây!

Sau đó cậu dùng sức nhấn vào biểu tượng Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Cho dù trên con đường tu hành đó sẽ gặp phải lôi kiếp khủng khiếp như của Tô Thị A Thập Lục thì đã sao?

Cho dù là kiếp nạn lớn hơn nữa, thì có thể thế nào?

Đáp án còn cần phải nói sao?

Dù cho có vô số nguy hiểm, dù cho có muôn vàn kiếp nạn, dù cho có thể thân tử đạo tiêu bất cứ lúc nào.

Nhưng, một cuộc đời sóng gió huy hoàng há có thể so sánh với một cuộc đời bình thường sao?

Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng!

Cam lòng!

Cậu sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Trừ phi là kẻ thối nát sống chờ chết hoặc là kẻ nhát gan như chuột, nếu không thì ai lại nỡ từ bỏ một cơ hội như vậy? ....

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần vừa hay có người đang trò chuyện.

Là Vũ Nhu Tử đang kể cho Bắc Hà Tán Nhân nghe về chuyến đi đến thành phố J, làm sao gặp được Tống tiền bối, làm sao tìm được chùa Quỷ Đăng, làm sao bắt được linh quỷ.

Thấy Vũ Nhu Tử online, lòng Tống Thư Hàng đột nhiên bình tĩnh hơn nhiều.

Ngón tay cậu gõ mạnh vào phím enter, gửi đi tin nhắn đầu tiên của mình trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Chào các tiền bối ạ.” Một câu chào rất bình thường, nhưng với tư cách là một người mới, mở đầu như vậy hẳn là ổn nhỉ?

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Là tiền bối nào online vậy ạ?

Chào tiền bối.” Vũ Nhu Tử cô nương này vừa hay đang online, đối với cô thì tất cả mọi người trong nhóm trừ ‘Tô Thị A Thập Lục’ ra đều là tiền bối.

“Hả?

Thư Sơn Áp Lực Đại?” Bắc Hà Tán Nhân có chút kinh ngạc.

Ông nhớ mười mấy ngày trước thì phải, nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân không cẩn thận thêm nhầm một người phàm.

Nhưng đối phương cứ mãi không lên tiếng, Bắc Hà Tán Nhân suýt nữa đã quên trong nhóm có người này.

Vốn dĩ nghĩ rằng đối phương sẽ sớm rời khỏi nhóm này, dù sao nếu không biết người trong nhóm là tu chân giả, nhìn nội dung trò chuyện chắc chắn sẽ tưởng vào nhầm nhóm tâm thần, rồi dứt khoát rời nhóm thôi.

Không ngờ Thư Sơn Áp Lực Đại này ở trong nhóm lâu như vậy.

Mà vừa mở miệng đã xưng hô là tiền bối, gã này, lẽ nào đã phát hiện ra sự đặc biệt của nhóm?

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Chào Bắc Hà tiền bối.

Vũ Nhu Tử, cảm ơn hai thùng dược liệu của cô nhé!” “A a a?

Là Tống tiền bối!!” Vũ Nhu Tử lập tức phản ứng lại, rất vui vẻ nói.

Cô vẫn luôn không tìm ra được trong nhóm có vị tiền bối nào tên tục là ‘Tống Thư Hàng’, không ngờ hôm nay Tống tiền bối lại online.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Vũ Nhu Tử, cô cứ gọi tôi là Thư Hàng đi.

Tôi chỉ là một người bình thường vô tình được Hoàng Sơn Chân Quân thêm vào nhóm.

Nói ra thì tại sao tôi lại bị thêm nhầm, là vì số tài khoản chat của tôi chỉ khác cô một con số.

Vốn định thêm cô, Hoàng Sơn Chân Quân lại thêm nhầm tôi.” “Dạ?

Tống tiền bối nói vậy em mới phát hiện ra số của chúng ta chỉ khác nhau một con số.

Chúng ta đúng là có duyên thật đó!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói, cô nương này xem ra nhất thời không đổi được cách xưng hô ‘Tống tiền bối’ rồi.

Bắc Hà Tán Nhân thấy vậy cũng hiểu ra, ‘tiền bối Tống Thư Hàng tốt bụng trong nhóm’ mà Vũ Nhu Tử cô nương nói đã gặp ở thành phố Giang Nam chính là Thư Sơn Áp Lực Đại này.

Mà đối phương vừa online đã gọi mọi người là tiền bối, cũng có thể giải thích được rồi.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đã bắt đầu nhắn tin trong nhóm, chứng tỏ ngươi đã nhìn ra điều gì đó từ trên người Vũ Nhu Tử rồi phải không?” Bắc Hà Tán Nhân kèm theo một biểu cảm mỉm cười.

Quẻ bói của Hoàng Sơn Chân Quân xem ra thật sự rất lợi hại, lợi hại hơn vạn lần so với tên Đồng Quái Tiên Sư kia.

Tiểu hữu này quả nhiên có duyên với người trong nhóm.

Chương 31

Nhưng tại sao ban đầu Hoàng Sơn Chân Quân lại không chịu nói kết quả quẻ bói?

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối nhìn ra được điều gì từ em ạ?” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Nếu phải nói thật thì đúng là có quan hệ rất lớn với Vũ Nhu Tử, lúc giúp cô ấy tìm chùa Quỷ Đăng, tôi quả thực cảm thấy cô ấy có sự khác biệt rất lớn với người thường.

Nhưng quan trọng nhất là hai thùng dược liệu ‘Thối Thể Dịch Giản Lược’ cô ấy gửi đến hôm nay, tôi vừa mới thử làm theo đơn thuốc của Dược Sư… vừa mới uống một ngụm đan dịch.” “Ồ?

Lẽ nào ngươi đã luyện thành công Thối Thể Dịch?” Bắc Hà Tán Nhân kinh ngạc nói.

Một người phàm bình thường, nhận được dược liệu của Vũ Nhu Tử, sau đó dựa theo đơn thuốc Thối Thể Dịch, trong tình huống không có ai chỉ dẫn, đã luyện thành công đan dịch?

Luyện đan dược từ khi nào lại trở nên dễ dàng như vậy?

Hay là, trên người Tống Thư Hàng này có vận khí khủng bố vô cùng, vận may nghịch thiên?

Vận khí là một thứ huyền diệu, nhưng ngươi không thể phủ nhận sự tồn tại của nó.

Bắc Hà Tán Nhân biết một người vận may nghịch thiên, gã đó không cần làm gì cả, nếu hết tiền, chỉ cần ra ngoài đi dạo một vòng là có thể nhặt tiền đến mỏi tay.

Một chuyến đi ra ngoài là đủ cho gã tiêu xài mấy ngày.

Chỉ tiếc là, rõ ràng có vận khí mạnh mẽ như vậy, lại không có một chút thiên phú tu luyện nào.

Nếu không Bắc Hà Tán Nhân dù thế nào cũng sẽ thu gã làm đệ tử.

Vũ Nhu Tử cũng kinh ngạc nói: “Tống tiền bối, dược liệu của em chắc là khoảng trưa nay mới đến mà nhỉ?

Tính ra, nhiều nhất cũng chỉ có thời gian luyện một lò đan dược thôi?

Lẽ nào tiền bối một lần là thành công?” “Tôi không biết mình thành công hay thất bại nữa… Mặc dù là làm theo từng bước trong đơn thuốc, nhưng đến vị dược liệu thứ bốn mươi mốt thì xảy ra chút sự cố.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói: “Cuối cùng tôi chỉ thu được khoảng năm muỗng Thối Thể Dịch, tôi thử dùng một chút, cơ thể được cường hóa rất nhiều.

Bất kể là thị lực, sức bền, độ dẻo dai hay sức mạnh, đều được cường hóa toàn diện.” “Tất cả những đặc điểm trên, không còn nghi ngờ gì nữa, ngươi đã luyện chế thành công.

Cho dù có xảy ra sự cố, nhiều nhất cũng chỉ là chất lượng Thối Thể Dịch ngươi luyện ra kém một chút mà thôi.” Bắc Hà Tán Nhân khẳng định.

Thối Thể Dịch là loại thuốc cơ bản nhất, kháng dược tính rất thấp.

Cho nên không giống như các loại đan dược cao cấp, nó không yêu cầu cao về chất lượng.

Dù cho chất lượng luyện ra có thấp, uống nhiều một chút cũng có thể tạo ra hiệu quả tương tự, đây cũng là lý do vì sao hiệu quả của Thối Thể Dịch giản lược của Dược Sư chỉ bằng một phần hai so với loại cũ, nhưng vẫn được mọi người trong nhóm công nhận.

Nếu là đan dược cao cấp, chất lượng kém một bậc, hiệu quả sẽ có sự khác biệt trời vực, và cũng rất khó dùng số lượng để bù đắp dược lực.

Đan dược càng cao cấp, kháng dược tính càng mạnh.

Mà đan dược cao cấp, chất lượng kém một bậc, thì cần cả trăm viên đan dược chất lượng thấp để bù lại.

Uống càng nhiều, kháng dược tính càng mạnh, lâu dần, loại đan dược cao cấp đó sẽ không còn hiệu quả với người tu luyện.

“So ra thì, thực ra ta càng muốn biết, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi luyện Thối Thể Dịch mất mấy lò?

Mấy lần thành công?” Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi.

“Mấy lò?

Chắc là chỉ có một lò thôi.

Vì tôi chỉ có một cái bếp điện từ thôi.” Tống Thư Hàng rất thành thật trả lời.

Cậu còn chưa nói xong, Vũ Nhu Tử đã nói tiếp: “Về số lần thì Tống tiền bối chắc chỉ có một lần thôi.

Vì từ lúc dược liệu của em được gửi đến bây giờ, ước chừng chỉ mới qua năm sáu tiếng.” “Một lò, lại còn một lần thành công?!” Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên cảm thấy đầu gối mình hơi mềm, muốn quỳ xuống đất khóc rống.

Ông là tán tu, lúc mới bước vào con đường tu hành, mọi thứ đều phải tự mình lo liệu.

Năm đó khi ông luyện chế Thối Thể Dịch, đã thất bại bao nhiêu lần?

Đã không thể nhớ nổi nữa!

Tóm lại là ông đã thất bại rất rất nhiều lần, thất bại đến mức khuynh gia bại sản mới mò ra được cách luyện chế Thối Thể Dịch!

Tuy nói lúc đó ông luyện là loại Thối Thể Dịch phức tạp phiên bản cũ, nhưng người so với người tức chết người mà!

Mà này, cái bếp điện từ đó là thứ gì?

Lò luyện đan loại mới à?

Lẽ nào nha đầu Vũ Nhu Tử kia còn tặng cho Thư Hàng tiểu hữu một cái đan lô?

Hay là loại lò mới này có thể tăng tỷ lệ thành công?

Nghĩ đến đây, Bắc Hà Tán Nhân thử hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu, bếp điện từ mà ngươi vừa nói, lẽ nào là lò luyện đan loại mới?” “Hả?

Có loại lò luyện đan này ạ?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc.

Thấy Vũ Nhu Tử trả lời, Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy tim gan mình âm ỉ đau, ông có dự cảm câu trả lời tiếp theo của Tống Thư Hàng sẽ khiến ông lệ đổ ngược vào tim!

“…” Tống Thư Hàng nhìn chiếc bếp điện từ trong bếp, ngón tay gõ trên bàn phím: “Không, chỉ là một cái bếp điện từ gia dụng số 12 do công ty Uy Chấn sản xuất.” “Bếp điện từ, không phải lò luyện đan?

Chính là cái bếp điện từ dùng để nấu ăn đó hả?” Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy huyết áp mình có chút tăng cao.

Tống Thư Hàng ngại ngùng đáp: “Vâng ạ.” “Ha ha, không hổ là Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử nói.

“Thế còn đan lô?

Ngươi dùng đan lô gì?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi dồn.

“Ừm, nếu nhất định phải nói là lò luyện đan, thì chắc là cái nồi lẩu.” Tống Thư Hàng cảm thấy hơi xấu hổ.

Phong cách này không hợp với phong cách tiên hiệp, cậu rất ngại.

“Nồi lẩu?

Lò luyện đan loại gì thế?

Không… chờ đã, để ta bình tĩnh một chút.

Ngươi đừng nói với ta, cái nồi lẩu đó chính là cái nồi dùng để ăn lẩu nhé?” Bắc Hà Tán Nhân dùng sức gõ ra mấy chữ này.

“Ừm, chính là cái đó.” Tống Thư Hàng khẳng định.

“…” Bắc Hà Tán Nhân gửi một chuỗi dấu chấm.

Bắc Hà Tán Nhân nghĩ rằng kinh nghiệm luyện đan bao nhiêu năm nay của mình quả nhiên đều đổ sông đổ biển hết rồi.

Người ta lần đầu luyện đan, dùng bếp điện từ với nồi lẩu mà cũng luyện ra được Thối Thể Dịch, còn ông bây giờ mười lò vẫn thất bại một hai lò.

Một lúc lâu sau ông mới lên tiếng: “Ta có thể chửi thề không?” “Vãi!” Cuồng Đao Tam Lãng đã chửi trước một bước.

“Vãi!” Đồng Quái Tiên Sư theo sát ngay sau.

“Vãi!” Túy Nguyệt Cư Sĩ giữ nguyên đội hình.

Nói đến Túy Nguyệt Cư Sĩ, dường như cũng là một ID thường xuyên xuất hiện trong nhóm, chắc là một vị tiền bối rất năng động.

Nhưng không biết tại sao, mỗi lần Tống Thư Hàng thấy ông phát ngôn đều cảm thấy rất quen mắt, nhưng quay đi lại quên mất ông.

“Khốn kiếp, ba người các ngươi vãi hết rồi, ta vãi cái gì nữa?” Bắc Hà Tán Nhân uất ức nói: “Xem tuyệt chiêu của ta đây, @Dược

Sư, đến lúc ngươi ra tay rồi, Dược Sư huynh!” “Đây.” Dược Sư hiện ra, ông vẫn luôn xem lịch sử trò chuyện.

Một lúc sau, ông khó khăn gõ thêm một câu nữa: “Tiểu hữu, có thể miêu tả quá trình luyện thuốc của ngươi không?

Đặc biệt là sự cố ở vị thuốc thứ bốn mươi mốt mà ngươi vừa nói.” Mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Ồ ồ ồ, Tống tiền bối, bước này em cũng đặc biệt muốn biết, em đã thất bại ở bước này mấy lần rồi!” Có Vũ Nhu Tử ở đây, Tống Thư Hàng rất dễ dàng tham gia vào cuộc trò chuyện của Cửu Châu Nhất Hào Quần, không có chút đột ngột nào.

Đương nhiên, điều này cũng có liên quan nhất định đến việc cậu đã lặn mười mấy ngày, hiểu rõ tính cách của mọi người trong nhóm như lòng bàn tay.

“Không vấn đề gì, tôi sẽ miêu tả sơ lược.” Tống Thư Hàng nói: “Đầu tiên tôi cho lát nhân sâm vào nồi, sau đó thêm một muỗng nước.” “Chờ đã, thêm nước?” Tốc độ gõ của Dược Sư đột nhiên tăng vọt, hỏi: “Tại sao lại phải thêm nước?” “Vì nếu không thêm nước, lát nhân sâm để trong nồi đun sẽ bị cháy khô đúng không?” Tống Thư Hàng đáp, trong lòng lại hiểu rõ người trong nhóm luyện Thối Thể Dịch quả nhiên không cần thêm nước.

“Ồ, cũng đúng.

Ngươi dùng bếp điện từ và nồi lẩu.” Bắc Hà Tán Nhân cảm thán, tại sao sau khi biết sự thật, ta lại cảm thấy gan ngày càng đau thế này?

Dược Sư cũng im lặng gật đầu: “Có lý.

Ngươi tiếp tục đi, bước đầu tiên thêm nước chắc sẽ không ảnh hưởng quá lớn đến các bước sau.” Theo lời miêu tả của Tống Thư Hàng, trong đầu tất cả các tiền bối trong nhóm đều hiện ra một khung cảnh như vậy.

Một chàng trai có khí chất thư sinh tên là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, ngồi ngay ngắn bên cạnh… một cái bếp điện từ, lại đặt một cái nồi lẩu lên trên, rồi nghiêm túc cho các dược liệu theo công thức thối thể vào, bắt đầu luyện chế đan dịch.

Tại sao lại luôn có cảm giác kỳ quái thế nhỉ?

Tại sao luyện đan lại phải dính líu đến bếp điện từ và nồi lẩu cơ chứ!

Tống Thư Hàng không nghĩ nhiều như vậy, cậu miêu tả sơ lược các bước luyện đan tiếp theo của mình, đồng thời đính kèm sự hiểu biết và kinh nghiệm của bản thân về lửa và thời gian.

Cùng lúc đó, cậu cũng nhân cơ hội miêu tả một số vấn đề gặp phải khi luyện Thối Thể Dịch.

Nghe Tống Thư Hàng miêu tả, thấy cậu từng chút một phân tích đơn thuốc mà mình đã cải tiến, Dược Sư cảm thấy rất vui mừng, điều này cho ông cảm giác như cao sơn lưu thủy gặp tri âm.

“Cho đến vị dược liệu thứ bốn mươi mốt, Thối Thể Dịch trong nồi đột nhiên bốc lên mùi hôi thối và mùi khét, lượng thuốc trong nồi bốc hơi nhanh chóng.

Trong nháy mắt đã vơi đi khoảng một phần năm.” Tống Thư Hàng đáp: “Đến bước này, tôi không thể hiểu được nguyên nhân.

Chỉ có thể đoán rằng đây là một loại thuốc dẫn nào đó?” “Em cũng từng gặp tình huống như vậy, sau đó thuốc bốc hơi khô rất nhanh.” Vũ Nhu Tử kêu lên.

“Bản thiên sư cũng vậy.” Đồng Quái Tiên Sư gật đầu nói.

Bọn họ không phải là luyện đan sư, nhưng với tư cách là người tu luyện, luyện một số loại đan dược cấp thấp thông thường vẫn không thành vấn đề.

“Bởi vì vị thuốc này chính là thuốc dẫn, vừa cho vào là đại diện cho quá trình tinh luyện cuối cùng bắt đầu.

Mà các ngươi lúc đầu luyện thuốc, việc kiểm soát lửa và thời gian không đủ, khi cho vị thuốc dẫn thứ bốn mươi mốt vào, sẽ gây ra tình huống này.

Muốn tránh được cần phải tích lũy kinh nghiệm, không có đường tắt.” Dược Sư trả lời.

Tương tự, nếu đã xảy ra tình huống này, chỉ có thể dựa vào kinh nghiệm và mắt nhìn để giải quyết.

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đã vượt qua cửa ải này như thế nào?” Dược Sư tò mò hỏi.

“Tôi thấy thuốc bị bốc hơi nhanh chóng, liền thêm một muỗng nước trước, hy vọng có thể làm chậm tốc độ bốc hơi.” Tống Thư Hàng nhớ lại.

“Lại thêm nước?

Ồ… có lẽ đây lại là một phương pháp làm chậm rất hay.

Sau đó thì sao?

Thêm nước cũng chỉ có thể làm chậm, chữa ngọn không chữa gốc.” Dược Sư hỏi.

Đồng thời trong lòng ông cũng suy nghĩ về tính thực tiễn của việc thêm nước, nhưng ông nghĩ nhiều hơn là nếu gặp phải tình huống này, thay nước bằng một số loại thuốc đặc chế, có lẽ sẽ làm chậm quá trình bốc hơi tốt hơn.

Chương 32

“Sau đó tôi dứt khoát cho toàn bộ bốn vị dược liệu cuối cùng vào, tăng lửa lớn đun mạnh.

Cuối cùng nắp nồi bị bật tung, nửa nồi Thối Thể Dịch cuối cùng chỉ còn lại khoảng năm muỗng.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Năm muỗng, nếu cái muỗng của ngươi không phải loại cho trẻ con dùng, thì năm muỗng đã là rất nhiều rồi.” Bắc Hà Tán Nhân than thở.

Trong tình huống bình thường, một lần luyện Thối Thể Dịch cuối cùng có thể thu được khoảng ba muỗng.

“Hiệu quả so với trước đây thế nào?

Ồ… ta quên mất ngươi là lần đầu tiên luyện Thối Thể Dịch.” Dược Sư uất ức nói: “Ta đi luyện thử một lần theo phương pháp của ngươi trước, có kết quả rồi sẽ đưa ra ý kiến của mình.” Dứt lời, Dược Sư offline.

“Ha ha, về phương diện luyện thuốc, Dược Sư huynh luôn là người nóng tính.

Đợi huynh ấy luyện xong rồi nói, nếu theo lời huynh ấy nói, phương pháp luyện của ngươi có thể trở thành một loại Thối Thể Dịch giản lược mới, thì sau này những người trong nhóm dùng đến phương pháp luyện thuốc này của ngươi, sẽ phải nợ ngươi một ân tình.

Ân tình này, đối với ngươi mà nói quả là diệu không thể tả.” Bắc Hà Tán Nhân gửi một khuôn mặt cười.

Tống Thư Hàng đến nhóm này phát ngôn, điều đó đại diện cho việc cậu muốn tiếp xúc với ‘tu chân’.

Thực tế từ khi cậu luyện chế Thối Thể Dịch, sau khi uống, cậu đã coi như một chân bước vào thế giới tu chân rồi.

“Vậy thì Thư Hàng tiểu hữu, hoan nghênh ngươi gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần.” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Vốn dĩ những điều này nên để nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân giải thích cho ngươi, dù sao cũng là ông ấy thêm ngươi vào, cũng là ông ấy cảm thấy có duyên với ngươi mới giữ ngươi lại.

Nhưng hôm nay con đại yêu khuyển nhà ông ấy lại nổi giận, nên ta đành làm thay vậy.” Con đại yêu khuyển nhà Hoàng Sơn Chân Quân xem ra rất có cá tính nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ngươi đã chọn bước vào con đường tu hành, vậy thì có một số chuyện ta phải cho ngươi biết.

Con đường tu hành, không hề dễ dàng như ngươi tưởng tượng đâu.

Trong đó có vô số kiếp nạn, bất cứ lúc nào cũng có thể có tai họa ngập đầu.” “Tôi có biết sơ qua, trận lôi kiếp ở thành phố H kia, tôi đã nhìn thấy từ xa.” Tống Thư Hàng đáp.

Vũ Nhu Tử bổ sung giải thích: “Chỗ ở của Tống tiền bối rất gần thành phố H, cũng rất gần thành phố J.” “Ngay cả lôi kiếp của A Thập Lục ngươi cũng biết, xem ra từ lúc vào nhóm đến giờ, ngươi vẫn luôn chú ý đến chúng ta?” Bắc Hà Tán Nhân trêu chọc.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng ngại ngùng cười.

Cậu không thể nói rằng lúc đầu mình coi tất cả mọi người là bệnh nhân trung nhị, mỗi ngày đều xem họ làm trò vui được.

“Nếu ngươi đã có chuẩn bị tâm lý, vậy ta cũng vào thẳng chủ đề.” Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục nói: “Thư Hàng tiểu hữu đã ở lại nhóm này, rõ ràng là muốn biết phương pháp tu chân từ chúng ta.

Vậy thì, theo truyền thống của Cửu Châu Quần chúng ta, bây giờ ngươi có hai lựa chọn.

Tán tu, hoặc là gia nhập môn phái của một vị tiền bối nào đó trong nhóm.” Cửu Châu Nhất Hào Quần có nhiều người như vậy, tự nhiên có một bộ quy tắc hành xử của riêng mình.

Nhưng người mới hoàn toàn như Thư Hàng, không biết gì về tu luyện thì đúng là người đầu tiên.

Vũ Nhu Tử lập tức kêu lên: “Tống tiền bối gia nhập Linh Điệp Đảo của chúng em đi, Linh Điệp Đảo chúng em tài nguyên phong phú, công pháp mạnh mẽ, lại còn có em ở đây, có thể bao che cho tiền bối!” “Vũ Nhu Tử đừng xen vào, để ta nói xong đã.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Vũ Nhu Tử ngại ngùng lùi lại.

“Hai cái này có gì khác biệt không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Mỗi cái đều có ưu và nhược điểm riêng.

Nhưng nói chung, ưu thế của môn phái lớn hơn tán tu rất nhiều.

Cho nên, trước tiên nói về việc gia nhập môn phái.” “Gia nhập môn phái sẽ có sư phụ chuyên môn chỉ đạo ngươi tu luyện, truyền thụ kinh nghiệm, giúp ngươi tránh được rất nhiều sai lầm khi tu luyện, có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Hơn nữa chỉ cần ngươi có thiên phú, đủ chăm chỉ, thì tài nguyên, công pháp, động thiên tu luyện đều không thiếu.

So ra, lựa chọn này phù hợp hơn với những người một lòng một dạ tu luyện.” “Nhưng mà… gia nhập môn phái thì ngươi phải tuân thủ môn quy, vì môn phái cống hiến, dù sao không có quy tắc không thành vuông tròn, ngươi nhận được nhiều tài nguyên như vậy của môn phái, thì phải vì môn phái cống hiến.

Đặc biệt là môn phái của Thông Huyền đại sư, vào rồi là phải cạo trọc đầu, còn phải tuân thủ các loại quy tắc Phật môn.

Hơn nữa còn phải từ biệt người thân ở thế tục, khổ luyện cho đến khi xuất sư mới thôi.

Vận khí không tốt, cả đời cũng không gặp lại được cha mẹ.” Bắc Hà Tán Nhân hồi nhỏ suýt bị lừa đi làm tiểu hòa thượng, đối với Phật môn hiển nhiên oán niệm sâu sắc.

Vân Du Tăng Thông Huyền ló đầu ra, gửi một biểu cảm mỉm cười.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức bổ sung: “Oa ha ha, thực ra không chỉ có môn phái của Thông Huyền đại sư, các môn phái khác ít nhiều cũng đều cần từ biệt người thân.

Dù sao môn phái không phải là một đám cát rời rạc, cần đệ tử sinh hoạt trong môn phái.

Chưa xuất sư thì rất ít khi được ra ngoài hoạt động.” Vân Du Tăng Thông Huyền lại gửi một biểu cảm cười toe toét, tình cảm là biểu cảm mỉm cười trước đó của vị đại sư này là đang uy hiếp Bắc Hà Tán Nhân?

“Không bỏ ra thì làm sao có hồi báo, đó là chuyện đương nhiên.” Tống Thư Hàng hiểu.

Nhưng trong lòng cậu đã biết, gia nhập môn phái không phù hợp với mình.

Ít nhất là không phù hợp với mình của hiện tại.

Cậu vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để ly biệt người thân, rời xa quê hương để chuyên tâm tu hành.

Cậu vẫn còn quyến luyến với thế giới này.

“Tống tiền bối, Linh Điệp Đảo của chúng em về phương diện này tự do hơn nhiều.

Chỉ cần anh có thể tu luyện đến cảnh giới Hậu Thiên Chiến Vương tam phẩm, là có thể rời Linh Điệp Đảo một thời gian mỗi năm, hơn nữa có em ở đây, em có thể tranh thủ cho tiền bối sự tự do lớn hơn.” Vũ Nhu Tử vẫn đang ra sức quảng cáo Linh Điệp Đảo.

“Cảm ơn cô.” Tống Thư Hàng chân thành nói.

Nhưng mà, Hậu Thiên Chiến Vương tam phẩm không phải là xa vời bình thường.

Vũ Nhu Tử được mọi người trong nhóm gọi là thiên tài, cô tu luyện từ nhỏ đến nay cũng đã hai mươi mấy tuổi rồi phải không?

Cũng mới ở cảnh giới Hậu Thiên Chiến Vương tam phẩm.

Tống Thư Hàng tự nhận mình tuyệt đối không phải thiên tài, nếu mình bốn năm mươi năm sau mới đạt đến cảnh giới này, về cơ bản là đã âm dương cách biệt với ba mẹ Tống rồi nhỉ?

“Khụ khụ!

Sau đó ta sẽ nói với ngươi về tán tu, ngươi chắc cũng nhìn ra rồi, ta chính là tán tu.” Bắc Hà Tán Nhân cười nói: “So với gia nhập môn phái, tán tu không có thầy chỉ đạo tu luyện, không có tài nguyên, không có động thiên phúc địa tu luyện, tất cả đều phải dựa vào chính mình.

Lợi ích duy nhất, có lẽ chính là tự do không bị ràng buộc nhỉ?” Tán tu rất khổ cực, Bắc Hà Tán Nhân trong giới tán tu được xem là người có vận khí tương đối tốt, thời trẻ ông kết giao với Tô Thị A Thất, được anh ta chiếu cố rất nhiều.

Sau đó lại được A Thất tiến cử gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Trong nhóm này, ông như cá gặp nước, thực lực đã đạt đến đỉnh phong Linh Hoàng ngũ phẩm, chỉ còn một bước nữa là tấn cấp.

Nếu là tán tu bình thường, không thầy, không tài nguyên, không tình báo, không động thiên phúc địa, tu luyện đến cảnh giới nhị tam phẩm đã là bước đi khó khăn, tuổi thọ hết là hóa thành tro bụi.

“Vậy công pháp, tài nguyên của tán tu lấy từ đâu ạ?” Tống Thư Hàng cảm thấy con đường tán tu quả thực là tiền đồ mờ mịt.

“Ha ha, nếu ngươi không gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần, ta sẽ khuyên ngươi đi tìm một môn phái để gia nhập.

Dù sao tán tu thực sự quá khó khăn, bây giờ không như xưa, ở thế tục muốn tìm linh đan dược liệu thực sự vô cùng khó khăn.

Nhưng Cửu Châu Nhất Hào Quần là một nhóm rất đặc biệt, ở đây nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân và một số tiền bối thực lực cao cường khác sẽ nhờ các thành viên trong nhóm giúp đỡ vài việc nhỏ.

Ngươi liền có thể nhận được một số báo đáp mà ngươi muốn từ chỗ Chân Quân họ.

Đây cũng là cách các tiền bối trong nhóm dìu dắt hậu bối.

Hoặc là, khi thành viên bình thường cần giúp đỡ, nếu ngươi có thể giúp được cũng sẽ nhận được một số hồi báo.

Giống như lần này của Vũ Nhu Tử, ngươi nhận được hai thùng dược liệu vậy.

Đương nhiên, những cô nương phá của ra tay hào phóng như Vũ Nhu Tử không phải lúc nào cũng có.

Ngươi đừng mơ mỗi lần đều dễ dàng nhận được nhiều dược liệu báo đáp như vậy.” Bắc Hà Tán Nhân trêu chọc.

“Bắc Hà tiền bối!

Em không có phá của!” Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một biểu cảm tức giận.

Tống Thư Hàng mường tượng ra dáng vẻ đáng yêu phồng má tức giận của cô nương này, chắc chắn rất manh.

Bắc Hà Tán Nhân cười: “Cho nên nếu ngươi chọn làm tán tu, thì hãy thường xuyên xuất hiện trong nhóm.

Chỉ cần ngươi đủ chăm chỉ, bất kể là công pháp, đan dược, tài nguyên, ngươi đều có thể từ từ có được.

Thực ra nói thật, Cửu Châu Nhất Hào Quần đã có hình hài sơ khai của một môn phái.” Tống Thư Hàng nghe đến đây, đã động lòng không thôi.

Trong thời gian ngắn, tán tu quả thực là phương thức phù hợp nhất với cậu.

Bắc Hà Tán Nhân: “Vậy thì, môn phái hay là tán tu, ngươi chọn thế nào?” Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt lời, Đồng Quái Tiên Sư lại tiếp lời, bổ sung: “Thư Hàng tiểu hữu, chuyện này liên quan đến con đường tu chân tương lai của ngươi, cho nên, ngươi không cần vội vàng đưa ra lựa chọn.

Bình tĩnh suy nghĩ kỹ một chút, lựa chọn cẩn thận, để sau này không phải hối hận.” “Cảm ơn tiền bối, tôi hiểu rồi.

Tôi chọn tán tu.” Tống Thư Hàng đã suy nghĩ rõ ràng từ lâu.

“Ngươi không suy nghĩ thêm nữa sao?

Một khi đã chọn tán tu, sau này muốn gia nhập môn phái sẽ rất khó khăn.” Đồng Quái Tiên Sư lại lần nữa nhắc nhở.

Môn phái trong tình huống bình thường không thu nhận tán tu.

Dù sao vẽ trên một tờ giấy trắng, dễ hơn nhiều so với việc sửa đổi trên một bức tranh đã bị vẽ bậy.

Hơn nữa về phương diện trung thành với môn phái, tán tu càng không thể so sánh với đệ tử được bồi dưỡng từ nhỏ, có quá nhiều yếu tố bất ổn.

Cho nên, trừ phi thiên phú của một tán tu nào đó quá siêu cường, hoặc có sở trường đặc biệt ở một phương diện nào đó, nếu không rất ít môn phái nguyện ý thu nhận tán tu.

“Vâng, tôi đã suy nghĩ rõ ràng rồi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

Đây là lựa chọn của chính cậu, dù tốt hay xấu, cậu cũng sẽ không hối hận.

Đồng Quái Tiên Sư gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Một lát sau, Bắc Hà Tán Nhân trả lời: “Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi đã chọn làm tán tu, vậy thì bây giờ thứ ngươi cần nhất chính là pháp môn luyện thể và minh tưởng để trúc cơ.

Vốn dĩ theo thói quen trong Cửu Châu Nhất Hào Quần của chúng ta, muốn có được, thì trước tiên phải bỏ ra nỗ lực.

Nếu có tiền bối hoặc đạo hữu trong nhóm cần giúp đỡ, mà ngươi lại có thể giúp được, thì sau khi hoàn thành yêu cầu của đạo hữu hoặc tiền bối, ngươi sẽ có thể nhận được một số công pháp, tài nguyên cần thiết.” “Nhưng mà… ngươi có chút đặc biệt, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần chưa từng có người phàm bình thường gia nhập.

Thực lực của ngươi quá yếu, nếu không để ngươi trúc cơ trước, thì dù các tiền bối hoặc đạo hữu trong nhóm có cần người giúp đỡ, ngươi cũng có thể không có thực lực để làm.” Dù sao tình huống như của Vũ Nhu Tử, chỉ cần giúp chỉ đường thì quá ít.

Những việc tu sĩ cần giúp đỡ, đại đa số đều liên quan đến tu chân.

Tống Thư Hàng gửi một nụ cười ngại ngùng.

“Cho nên, nếu ngươi không phiền, ta có thể tạm ứng cho ngươi một bộ quyền pháp trúc cơ và pháp môn minh tưởng, phối hợp với ‘Thối Thể Dịch’ của chính ngươi, đủ để ngươi hoàn thành bách nhật trúc cơ, chính thức bước vào cảnh giới Dược Phàm nhất phẩm.” “Sau khi trúc cơ thành công, ngươi sẽ có thể hoàn thành một số nhiệm vụ của các đạo hữu và tiền bối trong nhóm.

Cũng sẽ có cơ hội trả lại khoản tạm ứng của ta.

Chương 33

Đương nhiên, thứ ta có thể tạm ứng cho ngươi chỉ là pháp môn tu luyện cơ bản nhất.” Bắc Hà Tán Nhân lại bổ sung: “Ngoài ra, nếu ngươi có thể kiếm được ‘Khí Huyết Đan’, còn có thể giảm đáng kể thời gian cần thiết cho bách nhật trúc cơ.” Cửu Châu Nhất Hào Quần vốn là một vòng tròn nhỏ giúp đỡ lẫn nhau, các tiền bối thường xuyên dìu dắt hậu bối.

Một bộ công pháp cơ bản rất phổ biến đối với các tu sĩ, tạm ứng cho hậu bối là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dù sao Tống Thư Hàng đã gia nhập nhóm này, trở thành một tu sĩ là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Hơn nữa, sau khi Bắc Hà Tán Nhân tạm ứng một bộ công pháp cơ bản, đã trở thành nửa người dẫn đường cho Tống Thư Hàng.

Ân tình này, đủ để Tống Thư Hàng ghi nhớ suốt đời.

Còn nửa người dẫn đường còn lại, tự nhiên là cô nương nhà giàu Vũ Nhu Tử đã tặng hai thùng dược liệu.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng ấm lại.

Dù là tạm ứng, dù là công pháp tu luyện cơ bản nhất, đối với cậu bây giờ, đó là thứ thật sự cần thiết.

Ngón tay cậu đặt trên bàn phím, tiếp theo, cậu chỉ cần gõ vài chữ, cánh cửa ‘tu chân’ sẽ thật sự mở ra trước mắt cậu!

Lúc này, trong nhóm hiện lên một tin nhắn.

Tin nhắn là của cô nương Vũ Nhu Tử, cô tự đề cử: “Bắc Hà tiền bối, chuyện tạm ứng công pháp cơ bản cho Tống tiền bối giao cho em đi!

Em tuy mới ở cảnh giới tam phẩm, nhưng truyền thụ công pháp cơ bản tuyệt đối không có vấn đề gì!

Em đang định đi khu vực Giang Nam một chuyến nữa!" Cô rất muốn tận mắt chứng kiến quá trình Tống Thư Hàng dùng bếp điện từ luyện chế Thối Thể Dịch.

Quan trọng hơn là, cô muốn nhân lúc cha chưa về nhà, lại lẻn ra ngoài chơi mấy ngày.

Ăn quen bén mùi, cô nương này đã hoàn toàn bị thế giới phồn hoa bên ngoài hấp dẫn, lúc nào cũng nghĩ đến chuyện bỏ nhà ra đi.

Lời Vũ Nhu Tử vừa dứt, Cuồng Đao Tam Lãng lập tức phát ngôn: "Ngoan ngoãn ở Linh Điệp Đảo chờ ta về, một tiếng nữa ta khởi hành, chiều tối sẽ đến Linh Điệp Đảo." Người có thể nói chuyện bằng giọng điệu này đương nhiên là Linh Điệp Tôn Giả.

Xem ra, ông vẫn đang hành hạ Cuồng Đao Tam Lãng, chưa vội về nhà ngay.

Vũ Nhu Tử lè lưỡi, lặn mất không dám phát ngôn nữa.

Bắc Hà Tán Nhân gửi một khuôn mặt cười, đây là đang châm chọc Cuồng Đao Tam Lãng.

Tống Thư Hàng cũng mỉm cười, cậu thở phào nhẹ nhõm, gõ mấy chữ trên giao diện: "Phiền Bắc Hà tiền bối rồi, tôi cần tạm..." Cậu còn chưa gõ xong, đing đong, trong nhóm lại hiện lên một tin nhắn.

Lần này là Dược Sư, ông gửi hai chữ ngắn gọn: "Tôi đi!" Tin nhắn này quá khó hiểu, ngay cả Bắc Hà Tán Nhân cũng không đoán được ông muốn biểu đạt ý gì.

Một lúc sau, Dược Sư trả lời: "Bắc Hà huynh, chuyện truyền thụ công pháp cho Thư Hàng tiểu hữu, xin hãy giao cho tôi." Lại một lúc lâu sau… Dược Sư: "Thư Hàng tiểu hữu, tôi vừa dùng pháp thuật mô phỏng quá trình luyện chế Thối Thể Dịch của cậu, trong lúc đó đã nghĩ ra vài khả năng rất thú vị, rất có ích cho việc hoàn thiện đơn thuốc Thối Thể Dịch giản lược của tôi.

Có một số chuyện nói trên mạng không rõ ràng, tôi muốn đích thân xem cậu luyện Thối Thể Dịch một lần, sau đó cậu cố gắng hết sức giúp tôi hoàn thiện đơn thuốc Thối Thể Dịch giản lược.

Ừm, bất kể lúc đó thí nghiệm của tôi có thành công hay không, tôi đều sẽ cho cậu một phần báo đáp không tồi coi như phí vất vả.

Tôi có một bộ kiếm pháp luyện thể và pháp môn minh tưởng.” Dừng một chút, ông lại gõ: “Kiếm pháp và pháp môn minh tưởng của tôi tốt hơn của Bắc Hà tiền bối một chút.” Đây là sự dụ dỗ trắng trợn.

“Dược Sư huynh có ý định chỉ điểm cho Thư Hàng tiểu hữu, vậy thì còn gì tốt hơn!” Bắc Hà Tán Nhân cười nói: “Thư Hàng tiểu hữu, còn không mau đồng ý với Dược Sư huynh?

Có thầy miễn phí dẫn dắt ngươi trúc cơ, cơ hội này tuyệt đối không thể bỏ qua!” Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy vận khí của Tống Thư Hàng quả nhiên phi phàm.

Nói chung, hai bước khó khăn nhất đối với tán tu muốn trở thành tu sĩ chính là ‘Thối Thể Dịch’ và ‘Trúc cơ’.

Trúc cơ khó, là vì tán tu nhập môn, đa số đều nhận được một hai quyển công pháp truyền thừa, tự học thành tài.

Do không có sư phụ dạy bảo hoặc công pháp không hoàn chỉnh, dẫn đến tán tu trong quá trình trúc cơ rất dễ học sai, lãng phí thời gian.

Thối Thể Dịch thì càng không cần phải nói, tán tu muốn có Thối Thể Dịch, phải tự mình đi thu thập dược liệu.

Nói không chừng còn phải tự mình luyện chế.

Quá trình chua chát đó, một vị Bắc Hà Tán Nhân từng khuynh gia bại sản không dám nhớ lại.

Còn Tống Thư Hàng, trước có Vũ Nhu Tử tặng dược liệu, sau lại có Dược Sư muốn dẫn dắt cậu trúc cơ làm báo đáp.

Hai bước khó khăn nhất khi nhập môn của tán tu, xem ra cậu có thể dễ dàng vượt qua.

“Cảm ơn hai vị tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm kích nói, những người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần quả nhiên đều là người tốt!

Nhóm toàn người tốt phát thẻ. ....

“Thư Hàng, địa chỉ?” Dược Sư hỏi.

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: “Khu Đại học Giang Nam, vùng Giang Nam, tôi ở ký túc xá sinh viên.” Cùng lúc đó, ánh mắt Tống Thư Hàng bất giác nhìn về phía chậu cây cảnh nhỏ bên cạnh máy tính.

Bên trong có một cây thực vật mọc cong queo, tựa như một con rồng đang cuộn mình, đầu nhọn có một hàng gai ngược, phần gốc có màu tím đen.

Là Độc Long Thảo, loại dược thảo mà Dược Sư trước đó đã đăng ảnh trong nhóm để hỏi.

Không biết Dược Sư tiền bối bây giờ có còn cần Độc Long Thảo này không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Phương thức liên lạc?” Dược Sư lại hỏi.

Tống Thư Hàng lập tức gửi số điện thoại của mình lên.

Dược Sư: “Sáng mai đến, tìm cậu!” Tiếp đó, Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói thêm gì, Dược Sư đã nhanh chóng offline.

Vốn còn định nói với Dược Sư về Độc Long Thảo, thôi vậy, đợi ông ấy đến rồi nói sau.

“Sáng mai sao?” Tống Thư Hàng suy nghĩ, sáng mai mình có tiết học nhỉ?

Thôi vậy, thật sự không được thì lại xin nghỉ một buổi sáng nữa.

Dù sao khoảng thời gian này cậu cũng xin nghỉ không ít, không ngại thêm một buổi sáng nữa.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Cô nương Vũ Nhu Tử vừa bị ba dọa chạy về lại lặng lẽ ló đầu ra: “Tống tiền bối, anh thật sự quyết định đi con đường tán tu sao?

Dù có mọi người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần giúp đỡ, nhưng tán tu thật sự rất khổ cực.” “Đây là phương pháp phù hợp với tôi nhất hiện tại.” Tống Thư Hàng cười trả lời: “Ngoài ra Vũ Nhu Tử, bây giờ tôi nghĩ lại, hôm trước hai vị giáo sư nhập viện không phải là ngẫu nhiên đâu nhỉ?” “Oa ha ha ha, Tống tiền bối anh đang nói gì vậy, tuyệt đối là ngẫu nhiên, ngẫu nhiên thôi!

Em từ nhỏ đến lớn chưa từng nói dối!” Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời: “Đúng rồi, đại sư huynh đang gọi em, chắc chắn có chuyện tìm em.

Các tiền bối cứ trò chuyện, em đi trước đây ~” Nói xong, hoàn toàn không cho Thư Hàng cơ hội trả lời, cô nhanh chóng offline.

Tống Thư Hàng véo cằm: “Quả nhiên không phải ngẫu nhiên, tôi đã nói mà, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Hai giáo sư cùng lúc nhập viện vì chấn thương chân.” Cảm thấy có chút áy náy với thầy Renshui và giáo sư Smith, mấy hôm nữa có rảnh, có nên đi thăm họ không nhỉ?

Dù sao cũng là họ bị thương, mới đổi lại được việc mình đi cùng Vũ Nhu Tử đến khu phố La Tín, mới có thể nhận được hai thùng dược liệu báo đáp của Vũ Nhu Tử, mới có thể để mình có cơ hội tiếp xúc với thế giới tu chân.

Nói đi cũng phải nói lại, quá trình trò chuyện trong nhóm vừa rồi, cứ như đang mơ vậy.

Vốn dĩ trong tưởng tượng của cậu, muốn trở thành tu sĩ chắc chắn phải trải qua đủ loại thử thách của các tiền bối trong nhóm, sau đó giống như Đường Tăng đi lấy kinh, trải qua ngàn cay vạn đắng, mới có thể đắc được pháp trường sinh.

Lại không ngờ, các tiền bối trong nhóm không những không có thử thách khó khăn, ngược lại còn giúp đỡ đủ đường.

Nếu đây thật sự là một giấc mơ, vậy thì chân thành hy vọng đừng tỉnh lại.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Bắc Hà Tán Nhân lại gửi tin nhắn, dặn dò Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, nếu sau này trên con đường tu luyện có gì không hiểu, cứ việc hỏi chúng ta trong nhóm.” “Ngươi đã chọn làm tán tu, đồng nghĩa với việc không có thầy chỉ điểm ngươi tu luyện.

Cho nên một khi có gì không hiểu phải hỏi ngay, đặc biệt là về phương diện tu luyện, tuyệt đối đừng ngại.

Nếu không một bước sai, bước nào cũng sai.

Nhẹ thì lãng phí thời gian tu luyện của ngươi, nặng thì tẩu hỏa nhập ma, rước đại kiếp vào thân.” “Cảm ơn tiền bối nhắc nhở.” Nói đến vấn đề, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến một thắc mắc: “Đúng rồi, Bắc Hà tiền bối.

Tôi muốn hỏi một chút, Thối Thể Dịch có thể cho người khác dùng không?

Ví dụ như cha mẹ, người thân của tôi?

Trong nhóm có cấm kỵ về phương diện này không?” Tống Thư Hàng không phải là người ích kỷ.

Hiệu quả của Thối Thể Dịch tốt như vậy, quá trình thối thể thậm chí còn có thể loại bỏ rất nhiều bệnh tiềm ẩn, cho nên cậu ngay lập tức nghĩ đến ba Tống và mẹ Tống, trăm thiện hiếu đứng đầu mà.

“Chúng ta không có cấm kỵ về phương diện này, chỉ cần ngươi có dư đan dược, cho người thân dùng cũng không sao.

Dù sao đan dược và công pháp không giống nhau, công pháp không thể dễ dàng truyền ra ngoài, nhưng đan dược thì không có hạn chế.” Bắc Hà Tán Nhân lại nói: “Nhưng mà, ta phải nhắc nhở ngươi, dược liệu trên thế giới này không phong phú như ngươi tưởng tượng đâu.

Hơn nữa người ra tay hào phóng như Vũ Nhu Tử không nhiều, rất có thể trong thời gian ngắn ngươi sẽ không thể có thêm dược liệu.

Mà ba mươi hai phần dược liệu luyện đan, dù cho mỗi lần ngươi đều có thể luyện chế thành công, cũng chỉ có thể nhận được ba mươi hai phần Thối Thể Dịch.

Số lượng này, thậm chí còn xa mới đủ cho nhu cầu bách nhật trúc cơ của ngươi.” Bắc Hà Tán Nhân ôn hòa giải thích.

Ông không hề phản cảm với ý nghĩ của Thư Hàng muốn cho người thân dùng đan dịch, thậm chí còn rất tán thưởng.

Khi trải nghiệm được công hiệu của thối thể, điều đầu tiên nghĩ đến là người thân bạn bè, người như vậy rất hợp khẩu vị của ông.

Biết nhân nghĩa, hiểu lễ hiếu, người như vậy mới có thể yên tâm làm đạo hữu.

Dù sao, không có nhiều người thích kết giao sinh tử với những kẻ tà ma ngoại đạo thất thường.

Bắc Hà Tán Nhân lại đề nghị: “Cho nên, ta đề nghị ngươi khi có thực lực nhất định, Thối Thể Dịch trong tay đủ cho nhu cầu tu luyện của mình mà vẫn còn dư, hãy lặng lẽ cho người thân dùng.

Hơn nữa, trong quá trình này, ngươi cần chú ý mấy điểm.” “Trước khi ngươi có đủ thực lực tự vệ, thân phận tu sĩ cố gắng đừng để lộ ra ngoài, tránh mang lại tai họa cho chính mình và người thân.

Đây không phải là nói quá đâu, vì vấn đề chi tiết này, từ xưa đến nay các tu sĩ bị hại sâu sắc đủ để xếp hàng một vòng quanh Trái Đất rồi.

Cho nên, trước khi cho người thân dùng Thối Thể Dịch, ngươi cần tìm một lý do hợp lý để che đậy nguồn gốc và hiệu quả của Thối Thể Dịch.” Tống Thư Hàng gật đầu, điểm này cậu có thể hiểu.

Lòng hại người không thể có, nhưng lòng phòng người thì không thể không có.

“Hơn nữa, Thối Thể Dịch không phải ai cũng có thể dùng được.

Trước khi dùng Thối Thể Dịch, khí huyết trong cơ thể phải sung túc.

Tuổi tác quá lớn, khí huyết suy bại thì tuyệt đối không thể dùng Thối Thể Dịch, nếu không rất có thể sẽ mất mạng.

Tình hình bình thường dù là trong môn phái cho đệ tử mới nhập môn dùng, cũng phải để đệ tử đó rèn luyện mấy tháng thậm chí nửa năm, để khí huyết cơ thể đạt đến trạng thái vượng thịnh nhất mới có thể dùng.” Bắc Hà Tán Nhân kiên nhẫn giải thích.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Ba Tống và mẹ Tống đã qua tuổi trẻ trung sức, khí huyết đã bắt đầu suy bại, như vậy chẳng phải là họ không thể dùng Thối Thể Dịch sao?

“Nói ra, Thư Hàng tiểu hữu ngươi trực tiếp dùng Thối Thể Dịch mà lại bình an vô sự, bình thường ngươi có thường xuyên vận động không?” Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nảy ra ý nghĩ, hỏi.

“Ừm… trước đây có duy trì vận động với cường độ nhất định.

Chương 34

Nhưng sau này vì nhiều lý do, đã hơn một năm không duy trì vận động.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

“Hơn một năm không vận động?

Vậy ngươi uống Thối Thể Dịch không cảm thấy khó chịu sao?” Bắc Hà Tán Nhân có chút kinh ngạc.

Nếu thật sự như vậy, hoặc là, thiên phú cơ thể của Tống Thư Hàng mạnh đến mức vô lý, hoặc là… Tống Thư Hàng: “Không cảm thấy khó chịu gì, ngoài việc lúc đầu cổ họng rát bỏng, sau đó chỉ cảm thấy rất thoải mái, tinh lực dồi dào.” “Thú vị, Thư Hàng tiểu hữu, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, ngươi đừng ngại ngùng, hãy lớn tiếng trả lời ta.” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Đã từng có bạn gái chưa?” Chủ đề này nhảy nhanh thật, dùng Thối Thể Dịch và bạn gái có quan hệ gì?

Hơn nữa vấn đề này có gì đáng ngại ngùng đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng trả lời: “Mới vào đại học không lâu, còn chưa kịp có.” “Tức là chưa từng phá thân?

Vẫn còn là xử nam?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tại sao cách hỏi của ngài lại khiến tôi cảm thấy rất châm chọc?” “Uầy, quả nhiên vẫn là xử nam.

Ha ha ha, ta chỉ là hỏi thẳng thắn một chút, xem ra ngươi thích cách hỏi uyển chuyển hơn nhỉ?

Vậy ta hỏi ngươi lại.” Bắc Hà Tán Nhân cười hắc hắc: “Ngươi có từng giống như King Kong, vì người phụ nữ mình thích mà đứng trên đỉnh tòa nhà Empire State Building quay tay không?” “Cái này không hề uyển chuyển chút nào!!

Đây là trò đùa cũ rích từ hai mươi năm trước rồi, người bình thường liếc mắt là nhận ra!” Tống Thư Hàng phun tào: “Ngoài ra, tại sao lại là King Kong?

Bắc Hà tiền bối rảnh rỗi đến vậy, còn đi xem phim sao?” “Ta là người tương đối bắt kịp thời đại trong nhóm.

Trả lời ta đi, đừng trốn tránh vấn đề.” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Người trẻ tuổi đừng ngại ngùng, lớn tiếng nói ra kết quả đi.” “Không.” Tống Thư Hàng nghiến răng gõ ra một chữ.

Vì một số lịch sử đen tối đáng xấu hổ trước đây, khiến cậu đến nay vẫn chưa từng bắt chước King Kong.

Những lịch sử đen tối đó không kể nữa, nghĩ lại là cậu muốn lăn lộn trên đất.

“Uầy, thiếu niên có tiền đồ.” Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả: “Câu hỏi cuối cùng, giấc mơ của ngươi, có bị lạc trên thảo nguyên không?” “Gì cơ?” Tống Thư Hàng không theo kịp nhịp điệu nhảy chủ đề của Bắc Hà Tán Nhân.

Vừa nãy còn hỏi cậu có phải xử nam không, thoáng cái lại liên quan gì đến giấc mơ và thảo nguyên?

“Nè, ngươi xem, ta mà uyển chuyển thật, ngươi sẽ không lĩnh hội được.

Vẫn là hỏi thẳng ngươi đi, đã từng mộng tinh chưa?

Tuổi của ngươi không nhỏ, đang trong giai đoạn này nhỉ?” Bắc Hà Tán Nhân vậy mà vẫn còn chơi trò uyển chuyển.

“…” Tống Thư Hàng thật sự rất không muốn trả lời câu hỏi này, nhưng vẫn phải căng da đầu trả lời: “Thôi được, trong ấn tượng của tôi thì chắc là chưa từng trải qua giấc mơ lạc trên thảo nguyên.

Nhưng cơ thể của tôi tuyệt đối khỏe mạnh, hơn nữa tôi mới mười tám tuổi, tình hình bình thường từ mười sáu đến hai mươi tuổi mới cái đó đó đều là bình thường.

Tôi dù có muộn một chút cũng không có vấn đề gì!" "Ngươi nói nhiều thế làm gì?

Ta có nói cơ thể ngươi không khỏe mạnh đâu." Bắc Hà Tán Nhân nói: "Ta chỉ muốn nói, ngươi quả nhiên là nguyên dương chưa tiết, đồng tử chi thân.

Cho nên, dù ngươi đã hơn một năm không rèn luyện cơ thể, dưới sự gia trì của đồng tử chi thân, vẫn chịu đựng được.

Ngươi nên mừng vì trước đây mình chưa từng học theo King Kong, chưa tiết nguyên dương.

Nếu không ngươi mạo muội nuốt Thối Thể Dịch, nói không chừng sẽ bạo thể mà chết đó.

Bạo thể thật sự, cơ thể phun máu, 'bùm' một tiếng nổ tung đó!" Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy, rất muốn bóp chết Bắc Hà Tán Nhân.

"Ai." Đồng Quái Tiên Sư ló đầu ra, thở dài một hơi: "Nói ra Thư Hàng tiểu hữu.

Tuy rằng thấy ngươi bị tên Bắc Hà này dụ dỗ, trong nhóm tiết lộ đủ loại bí mật đáng xấu hổ của mình rất thú vị, nhưng ta vẫn không nhịn được nhắc nhở ngươi một câu." "Lẽ nào ngươi không biết chức năng nhắn tin riêng của công cụ chat sao?" "..." Tống Thư Hàng cảm thấy, rất muốn khóc. ********** Sau đó, trò chuyện trong nhóm một lúc, Tống Thư Hàng liền từ biệt các tiền bối trong nhóm, offline.

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư nhắn tin riêng cho Bắc Hà Tán Nhân:

“Bắc Hà, tại sao ông lại khuyên Thư Hàng tiểu hữu đi theo con đường tán tu?

Ông và tôi đều xuất thân từ tán tu, con đường tán tu muốn tu luyện thành công khó khăn đến mức nào, ông chắc phải rất rõ!” Ông biết rõ sự khó khăn của tán tu, cho nên không hiểu tại sao Bắc Hà Tán Nhân lại khuyên Thư Hàng đi theo con đường tán tu.

Trực tiếp giới thiệu Thư Hàng gia nhập môn phái của các đạo hữu trong nhóm không phải là được rồi sao?

Bắc Hà Tán Nhân thở dài một hơi: “Ta đương nhiên là quá rõ rồi, sự khó khăn của tán tu còn hơn cả lên trời.

Nếu có thể, ta cũng không muốn khuyên Thư Hàng tiểu hữu đi theo con đường tán tu.” Đồng Quái Tiên Sư nhíu mày: “Vậy tại sao ông còn khuyên?

Trong nhóm chúng ta có rất nhiều môn phái, hơn nữa rất nhiều đạo hữu có địa vị không thấp trong môn phái, nếu có họ tiến cử, muốn tìm một nơi phù hợp cho Thư Hàng tiểu hữu cũng không khó.” “Vì tuổi tác.” Bắc Hà Tán Nhân giải thích: “Ông đừng quên tuổi của Tống Thư Hàng.

Cậu ta đã mười tám tuổi rồi, tuổi này đối với người bình thường, vẫn còn là giai đoạn đầu của cuộc đời.

Nhưng đối với chúng ta tu sĩ mà nói, đã vượt xa độ tuổi tốt nhất để trúc cơ.” Các tu sĩ đương thời công nhận độ tuổi tốt nhất để trúc cơ là khoảng bốn đến năm tuổi.

Lúc này gân cốt của trẻ em còn mềm mại, quan trọng hơn là, một ngụm tiên thiên chân khí từ trong bụng mẹ vẫn còn.

Một khi trúc cơ thành công, sẽ có thể dung hợp ngụm tiên thiên chân khí này, đặt một nền tảng vô cùng vững chắc cho con đường tu chân.

Có ngụm tiên thiên chân khí này, tương lai trước tam phẩm, gần như không có bình cảnh!

Nhưng mà thời kỳ này cơ thể trẻ em yếu ớt, ‘tổng lượng’ khí huyết không đủ.

Cho nên dù là đệ tử được tuyển chọn kỹ lưỡng trong môn phái, cũng không phải ai cũng có thể hoàn thành trúc cơ trong khoảng bốn đến năm tuổi.

Bốn đến năm tuổi là thời kỳ tốt nhất để trúc cơ, còn muộn nhất thì không thể vượt quá tám tuổi.

Một khi vượt quá tám tuổi, tiên thiên chân khí mà cơ thể mang theo từ trong bụng mẹ sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Cơ hội này một khi bỏ lỡ, sẽ không bao giờ có lại được nữa.

Thiếu đi ngụm tiên thiên chân khí đó, sau này dù có trúc cơ, tu luyện cũng sẽ vô cùng khó khăn.

Thời gian và tài nguyên tiêu hao để tấn cấp mỗi một cấp đều nhiều hơn một nửa so với những người trúc cơ thành công trước tám tuổi.

Mà mười tám tuổi, đã vượt quá tám tuổi tròn mười năm!

Đối với tu sĩ thuộc môn phái mà nói, Tống Thư Hàng ở độ tuổi này gia nhập môn phái cũng tương tự như một ông lão chín mươi tuổi mù chữ, nửa chân đã bước vào quan tài, đột nhiên đòi đi học tiểu học.

Kể cả khi ông lão này nhờ đủ mọi mối quan hệ để vào được trường, nhưng ông ta có thể học được bao nhiêu?

Có thể đạt được thành tựu gì?

Thậm chí ông ta còn chẳng có tương lai, ai biết được một ông lão chín mươi tuổi ngày mai có đột tử hay không?

Kể cả khi Tống Thư Hàng trúc cơ thành công, thời gian và tài nguyên mà cậu tiêu tốn để thăng cấp trong tương lai sẽ nhiều hơn gấp rưỡi so với những thiếu niên trúc cơ từ lúc bốn năm tuổi.

Một bên là đệ tử thiên tài tương lai thăng cấp nhanh, tiêu hao tài nguyên ít, tiền đồ vô lượng.

Một bên là Tống Thư Hàng tương lai thăng cấp khó khăn, tiêu hao tài nguyên nhiều, tiền đồ mờ mịt.

Các cao tầng trong môn phái chỉ cần đầu óc không có vấn đề, sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian, công sức của sư phụ và tài nguyên tu luyện quý giá cho Tống Thư Hàng.

Còn những đạo hữu trong nhóm Cửu Châu giới thiệu Tống Thư Hàng gia nhập môn phái, dù có thể chăm sóc cậu nhất thời, cũng không thể chăm sóc cả đời!

Đồng Quái tiên sư không nói nên lời, y không nghĩ sâu xa được như Bắc Hà Tán Nhân, y chỉ nghĩ đến sự gian khổ vô cùng của tán tu, chứ không nghĩ đến việc đối với Tống Thư Hàng thì ở môn phái cũng chẳng tốt hơn là bao. "Cho nên, dù là môn phái hay tán tu, đối với Tống Thư Hàng cũng không khác nhau nhiều lắm.

Như vậy, để cậu ta tự lựa chọn mới là cách tốt nhất.

Lựa chọn của bản thân, dù là sai lầm, cũng không thể oán trách ai được." Bắc Hà Tán Nhân bình thản nói.

Còn bọn họ, với tư cách là tiền bối tán tu, việc có thể làm là cố gắng hết sức giúp đỡ Tống Thư Hàng một tay khi cậu cần. ********** Khu đại học Giang Nam, ký túc xá.

Tống Thư Hàng tựa vào ghế, nhìn chiếc cốc nhỏ đậy kín trên bàn máy tính, bên trong đựng phần Thối Thể Dịch còn lại.

Chỗ Thối Thể Dịch này phải dùng kết hợp với pháp môn minh tưởng cơ bản và quyền pháp mà Dược Sư đã dạy thì mới phát huy được dược hiệu tốt nhất.

Lúc này, một giai điệu du dương vang lên, là chuông điện thoại của cậu.

Tống Thư Hàng nhấn nút nghe, giọng của Thổ Ba truyền đến: "Thư Hàng, hai cái vali to của cậu dọn xong chưa?

Xong rồi thì qua đây đi.

Dương Đức thuê được phòng rồi!

Cậu cũng qua xem thử, rồi mấy anh em mình ra ngoài làm một bữa." "Ok, tôi qua ngay, gửi địa chỉ cho tôi đi." Tống Thư Hàng đáp. "Gửi qua tin nhắn cho cậu rồi." Thổ Ba cúp máy.

Kết thúc cuộc gọi, Tống Thư Hàng đặt điện thoại xuống, ánh mắt xuyên qua cửa sổ nhìn ra ban công.

Có lẽ, cậu cũng cần thuê một căn phòng bên ngoài trường giống như Dương Đức.

Không cần phải ở ngoài, nhưng thỉnh thoảng muốn luyện đan, hoặc sau này cần tu luyện, cũng phải có một nơi không bị ai làm phiền. "Nếu muốn thuê phòng bên ngoài, hay là mình đi làm thêm nhỉ?" Tống Thư Hàng chỉ là một sinh viên bình thường, không có kỹ năng máy tính như Lý Dương Đức, muốn kiếm tiền e rằng chỉ có cách đi làm thêm.

Mà nói đi cũng phải nói lại, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần kiếm tiền bằng cách nào nhỉ?

Bọn họ đâu có sống tách biệt với thế giới, trong cuộc sống hàng ngày chắc cũng cần tiền chứ?

Ít nhất cũng phải trả tiền điện, tiền mạng các thứ.

Trong lúc đang suy nghĩ vẩn vơ, Thổ Ba đã gửi tin nhắn địa chỉ tới.

Khu phố Đại Cát, tòa 221D, phòng 602.

Đây là một khu phố rất gần khu đại học. .... "Vị trí không tệ, cũng gần trường.

Thằng nhóc Dương Đức tìm được chỗ tốt đấy." Tống Thư Hàng vừa nhìn bản đồ trên điện thoại, vừa đối chiếu với địa chỉ Thổ Ba gửi để đi tới.

Khu phố Đại Cát là một khu dân cư cũ, do khi xây dựng trước đây không có quy hoạch nên nhà cửa đủ mọi hình dạng, lớn nhỏ không đều, các con hẻm nhỏ chằng chịt, nhìn từ xa có chút lộn xộn. "Vị trí này thì chắc có thể đi đường tắt, tiết kiệm được khối thời gian." Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lách vào một con hẻm nhỏ, thân hình như một con cá linh hoạt luồn lách trong đó.

Những con hẻm hẻo lánh này, trước đây đều là nơi tụ tập của đám học sinh cá biệt trong trường.

Nhắc đến đám cá biệt, không thể không nhắc đến vụ bị tiêu diệt tập thể mấy hôm trước.

Đám học sinh cá biệt bị hạ gục trong nháy mắt, lại bị đánh đến mức mẹ đẻ cũng không nhận ra, sau khi hôn mê hai ngày hai đêm cuối cùng cũng tỉnh lại.

Sau đó, ban tin tức của trường đã cử thành viên đến hỏi han họ về quá trình hôn mê.

Chương 35

Nhưng kỳ lạ là, đám học sinh này vắt óc suy nghĩ mà không một ai nhớ lại được tình hình lúc đó.

Ký ức của họ bị thiếu mất một đoạn của ngày hôm đó, thậm chí còn không biết tại sao mình lại ở trong bệnh viện.

Trong ký ức của họ, giây trước còn đang hút thuốc, ra vẻ trong hẻm nhỏ, giây sau tỉnh lại đã thấy mình ở bệnh viện, ai nấy đều ngơ ngác.

Bên bệnh viện cũng hoàn toàn không kiểm tra ra được nguyên nhân, chỉ có thể coi là họ bị mất trí nhớ tập thể, sự việc đến đây đành phải bỏ qua.

Chuyện này đã trở thành một trong những ‘sự kiện khó tin’ mới của khu đại học Giang Nam. "Rõ ràng là ký ức của họ đã bị ai đó động tay động chân." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu chỉ có một hai người ký ức mơ hồ, còn có thể nói là do bị đánh vào đầu dẫn đến trí nhớ không rõ.

Nhưng cả tám chín mươi người, ai cũng ký ức mơ hồ, toàn bộ đều mất đi ký ức về ngày bị tiêu diệt tập thể, trên đời làm gì có chuyện trùng hợp như vậy.

Nhờ phúc của sự kiện đám cá biệt bị tiêu diệt, gần đây đám học sinh cá biệt tụ tập trong các con hẻm sâu gần khu đại học đã bớt đi rất nhiều.

Những con hẻm nhỏ vốn là nơi tụ tập của đám cá biệt, mấy ngày nay số lượng giảm mạnh.

Kéo theo đó, trị an khu vực gần đây cũng tốt lên nhiều.

Có câu nói thế này: nói Tào Tháo, Tào Tháo đến!

À không, phải là nói tới Tào Tháo, Tào Tháo liền tới.

Tống Thư Hàng vừa mới nghĩ đến từ "cá biệt" trong đầu, thì ngay phía trước cậu xuất hiện một đám học sinh cá biệt đang tụ tập hút thuốc.

Tổng cộng bảy người, ai cũng để tóc dài, nhuộm đủ màu sặc sỡ.

Khuyên tai, khuyên môi, khuyên mũi có đủ cả.

Miệng ngậm điếu thuốc, chỉ thiếu nước khắc lên trán dòng chữ: "Tôi đang tuổi nổi loạn, tôi là học sinh cá biệt".

Mục tiêu của bảy tên này dĩ nhiên không phải là một anh chàng cao to vạm vỡ như Tống Thư Hàng.

Dù là học sinh cá biệt, cũng ít ai đi gây sự với loại học sinh trông có vẻ rất biết đánh nhau như cậu.

Lúc này, đám cá biệt đang cười gian, vây quanh một cô gái.

Một tên cao khoảng một mét bảy hai đang dùng tư thế kabedon ép cô gái vào tường. "Người đẹp, một mình ở đây có cô đơn không?

Có muốn chơi đùa vui vẻ với mấy anh không?" "Chơi miễn phí nhé, đủ mọi trò vui." "Sẽ rất thoải mái đó." "Mấy anh đây sẽ chơi cùng em nhé." "Bên cạnh có một quán nhỏ rất tuyệt, không xa đâu, đảm bảo chơi rồi lại muốn chơi nữa." Đủ loại lời trêu ghẹo, đủ kiểu khêu gợi.

Tống Thư Hàng nhìn về phía cô gái đang bị ép vào tường.

Cao khoảng 1m5, tóc ngắn, mặt mộc nhưng vẫn xinh xắn.

Vì vóc dáng nhỏ nhắn nên trông cô có vẻ chỉ là học sinh cấp ba.

Có lẽ tuổi thật sẽ lớn hơn một chút.

Một cô gái vừa dễ thương vừa xinh đẹp, một mình đi trong hẻm nhỏ, không thu hút đám cá biệt này mới lạ.

Cho nên, con gái đừng nên đi một mình đến những nơi vắng vẻ.

Lúc này, cô gái nhíu mày, trên mặt lộ rõ vẻ chán ghét.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, ngay cả biểu cảm chán ghét cũng trông rất dễ thương. "Ối chà, ngay cả lúc tức giận cũng đáng yêu thế, để anh đây yêu thương em thật tốt nhé?" Tên tóc vàng đang ép cô gái vào tường nhếch mép cười gian kiểu tổng tài, một tay chống lên tường, tay kia định sờ lên mặt cô gái.

Tống Thư Hàng thở dài, cậu thực sự không thể đứng nhìn được nữa.

Cậu nắm chặt nắm đấm, sải bước tiến lên.

Vì vừa mới được Thối Thể Dịch cường hóa, Tống Thư Hàng có chút không kiểm soát được tốc độ của mình.

Chỉ hơi dùng sức một chút, kết quả là ‘vèo’ một tiếng đã vọt tới nơi.

Đám cá biệt đang trêu chọc cô gái chỉ cảm thấy hoa mắt, ngay sau đó, Tống Thư Hàng vốn còn cách bảy tám mét phía sau đột nhiên xuất hiện ngay bên cạnh họ.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng vươn tay ra, năm ngón tay xòe rộng, bàn tay to lớn tóm lấy gáy của tên tóc vàng.

Tên tóc vàng cao khoảng một mét bảy hai, Tống Thư Hàng chỉ cao hơn hắn một chút. "Này... tôi nói này, các người không thấy cô gái người ta không muốn chơi với các người à?" Tống Thư Hàng hơi dùng sức, vậy mà lại túm đầu nhấc bổng tên tóc vàng này lên.

Vãi chưởng!

Chính Tống Thư Hàng cũng giật mình, cậu biết mình đã được Thối Thể Dịch cường hóa, sức lực tăng lên rất nhiều.

Nhưng không ngờ bây giờ nhấc một người nặng hơn trăm cân lại nhẹ nhàng như nhấc một cây gậy gỗ.

Tống Thư Hàng vốn chỉ định nắm lấy đầu tên cá biệt, tặng cho cái gáy đáng yêu của hắn một cú cụng đầu.

Nhưng lúc này, cảm giác trọng lượng truyền đến từ cánh tay khiến cậu cảm thấy mình hoàn toàn có thể vung người đàn ông trưởng thành trong tay như một cây gậy gỗ, xoay thành vòng tròn lửa.

Hay là thử xoay một vòng xem sao?

May mà lý trí của cậu vẫn còn đó, cậu gắng sức kìm nén ý định giơ tay lên xoay một vòng.

Như vậy quá kinh dị, sẽ dọa sợ trẻ con.

Bây giờ, Tống Thư Hàng cũng đã hiểu được cảm giác của Vũ Nhu Tử khi xách chiếc vali khổng lồ đó.

Hơn trăm cân trong mắt Vũ Nhu Tử, có lẽ chẳng khác gì một con hổ giấy, không có cảm giác gì cả? "A a a a..." Tên tóc vàng bị túm gáy nhấc lên không trung sợ hãi hét lên, hai chân đạp loạn xạ trên không, miệng phát ra những tiếng la hét kinh hoàng.

Bất cứ ai đột nhiên bị túm đầu treo lên cũng sẽ sợ đến tè ra quần.

Trong một khoảnh khắc, hắn còn tưởng mình sắp được bạch nhật phi thăng!

Nhưng dù tên tóc vàng giãy giụa thế nào, bàn tay đang túm lấy đầu hắn vẫn như một chiếc gông sắt, không hề lỏng ra chút nào.

Hắn giãy giụa như một con cá bị câu lên không trung, dù có vùng vẫy thế nào cũng chỉ tỏ ra yếu ớt bất lực.

Đồng bọn của tên tóc vàng cũng bị dọa không nhẹ, đến nỗi ngây người ra một lúc lâu mới phản ứng lại. "Mẹ kiếp, mày là thằng nào!" Mấy tên đồng bọn bên cạnh hét lên.

Dù bọn chúng không chủ động gây sự với loại học sinh trông có vẻ biết đánh nhau như Tống Thư Hàng, nhưng đối phương đã chủ động tìm đến cửa, bọn chúng cũng sẽ không tỏ ra yếu thế. "Mẹ mày, địt cả nhà mày, muốn làm anh hùng cứu mỹ nhân thì cũng phải xem lại bản thân mình đi." Hai tên cá biệt hai bên đồng thời tấn công Tống Thư Hàng.

Một tên vung nắm đấm, tên kia rút ra một cây gậy cao su.

Hai tên không ngừng chửi bới, để tăng khí thế cho phe mình.

Đây là phương thức tác chiến điển hình của đám cá biệt, trước hết dùng khí thế trấn áp đối phương, sau đó lấy đông đánh ít.

Gặp phải những đối thủ nhát gan, một khi bị khí thế trấn áp, tiếp theo sẽ là một trận đánh hội đồng một chiều đầy khoái trá.

Nhưng hôm nay, hai tên cá biệt chửi bới chỉ đơn thuần là để tăng thêm dũng khí cho bản thân.

Đối phương có thể một tay nhấc bổng đầu Hoàng Mao lên, điều này khiến bọn chúng cảm thấy tim gan run rẩy, không tăng thêm khí thế, bọn chúng sợ mình sẽ mềm tay không dám ra tay. "......" Bị hỏi thăm cả nhà, Tống Thư Hàng không khỏi sa sầm mặt.

Cậu không nghi ngờ gì là một người đàn ông rất yêu gia đình, từ nhỏ đến lớn đều rất ghét có người dùng lời nói hỏi thăm thân thích của mình. "Cho nên tao mới không thích bọn mày đấy, miệng lưỡi không sạch sẽ, động một chút là hỏi thăm cả nhà người khác." Vừa nói, Thư Hàng vừa dùng tên tóc vàng trong tay làm vũ khí, ném mạnh về phía tên cá biệt bên trái đang giơ gậy.

Binh... binh...

Hai người va vào nhau, lộn nhào sang một bên.

Vì trong lòng không vui, Tống Thư Hàng khi ném tên tóc vàng đi đã dùng khoảng năm phần sức.

Mức độ sức lực này đối với người bình thường vẫn có chút quá lớn.

Khi tên tóc vàng và tên dùng gậy va vào nhau, phát ra tiếng rên rỉ và tiếng xương gãy, ngay sau đó cả hai ngã xuống đất đau đớn rên la, trong thời gian ngắn có vẻ không thể đứng dậy được.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng nhanh như chớp nhấc chân, một cú đá đoạn tử tuyệt tôn nhắm vào tên cá biệt vung quyền bên phải.

Ra đòn sau nhưng đến trước, hơn nữa, chân dài hơn nắm đấm!

Khi đánh nhau, ra chân có lợi hơn ra quyền!

Trứng vỡ...

Tên cá biệt bên phải kêu lên một tiếng nghẹn ngào, ôm lấy hạ bộ của mình ngã xuống đất lăn lộn.

Nước mắt như đê vỡ, hoàn toàn không thể cầm lại được. "Ôi chà... sức lực lớn hơn rồi, cú đá này không kiểm soát được lực, không lẽ vỡ thật rồi?" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Trong nháy mắt, bảy tên thiếu niên cá biệt đã ngã ba.

Bốn người còn lại không khỏi nuốt nước bọt, sĩ khí trực tiếp tụt xuống điểm đóng băng.

Bọn chúng chinh chiến đã lâu, đánh nhau là chuyện cơm bữa, vì vậy cũng rèn luyện được chút nhãn lực.

Người đàn ông trước mắt này chắc chắn là một tấm sắt thép cứng rắn, đừng nói là bốn người bọn chúng, kể cả khi cả bảy người vẫn còn nguyên vẹn, cũng chưa chắc đã là đối thủ của gã này.

Hơn nữa đối phương ra tay cũng rất hiểm độc, bốn người nhìn đồng bọn đang ôm hạ bộ kêu la thảm thiết, cảm thấy háng của mình cũng âm ỉ đau.

Tống Thư Hàng liếc nhìn bốn tên cá biệt còn lại, thấy bọn chúng không dám ra tay, mặt lộ vẻ sợ hãi, cũng mất đi hứng thú đánh bọn chúng.

Thế là, cậu trầm giọng nói: "Cút." Bốn tên đó nghiến răng, đỡ ba tên đồng bọn đã ngã dậy, chạy khỏi nơi này.

Đại trượng phu co được duỗi được, hôm nay 'cút' là để giữ lại núi xanh, đợi khi núi xanh trở lại sẽ đến báo thù! "Thằng nhãi mày nhớ mặt bọn tao đấy, sau này đừng để bọn tao gặp lại mày, nếu không nhất định sẽ cho mày biết tay!" Sau khi chạy ra một khoảng cách nhất định, bảy tên cá biệt vẫn không quên ném lại một câu dằn mặt.

Đây gọi là thua người không thua trận.

Tống Thư Hàng cười lạnh, bẻ các khớp ngón tay, phát ra tiếng răng rắc.

Chương 36

Sắc mặt bảy tên cá biệt biến đổi, tăng tốc bỏ chạy như bay. "Thật là, chuyện bị tiêu diệt tập thể mới vừa xảy ra, hoàn toàn không rút ra bài học.

Nói không chừng ngày nào đó lại chọc phải ai, rồi lại bị tiêu diệt tập thể." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sau đó, cậu nhìn về phía cô gái đang tựa vào tường.

Cô gái tựa vào tường, vẻ mặt lạnh lùng, ánh mắt băng giá.

Trên mặt cô không có một chút sợ hãi, cũng hoàn toàn không có ý định cảm ơn Thư Hàng. "Em không sao chứ?" Tống Thư Hàng cũng chỉ hỏi một câu lịch sự.

Cô gái mặt lạnh như tiền, Thư Hàng không có sở thích lấy mặt nóng dán mông lạnh, nên chỉ định hỏi một câu xã giao rồi chuồn.

Cô gái tóc ngắn lạnh lùng liếc Tống Thư Hàng một cái. "Hừ, đồ nhiều chuyện." Cô hừ lạnh một tiếng, rồi quay người, giống như một con gà trống kiêu ngạo, nghênh ngang bỏ đi.

Tống Thư Hàng: "......" Đây là cái quái gì vậy?

Bây giờ con gái đều cá tính như vậy sao?

Dù sao cũng là một người tốt, Tống Thư Hàng chỉ tự giễu cười một tiếng. "Ái chà, quên mất mình đang vội.

Lát nữa mà mấy đứa nó bỏ mình đi ăn một bữa thì lỗ to." Tống Thư Hàng tăng tốc chạy đến chỗ ở mà Lý Dương Đức thuê ngoài trường. ...Ăn ké các thứ, cậu thích nhất.

Dù là sách ké hay cơm ké! ....

Khu phố Đại Cát, tòa 221D, phòng 602, một căn hộ độc lập, khoảng bảy mươi mét vuông, đối với một lập trình viên trạch nam như Lý Dương Đức thì kích thước này là vừa vặn.

Thổ Ba chào đón: "Thư Hàng, sao cậu đến muộn thế?

Đừng nói với tôi là cậu nửa đường anh hùng cứu mỹ nhân nhé, cái cớ đó cũ rích rồi." "Cậu nói chuẩn thật đấy, đúng là vừa cứu một em gái, cũng xinh lắm, chỉ là hơi cá tính một chút." Tống Thư Hàng cười ha hả, đi một vòng trong căn hộ: "Dương Đức, tiền thuê ở đây bao nhiêu vậy?" Cậu cũng đang định thuê một chỗ ở ngoài trường, nên hỏi giá trước. "Giá sinh viên, năm nghìn một năm, điện nước tự trả, cần thanh toán một lần." Lý Dương Đức đáp, ở gần khu trường học mà thuê được chỗ rẻ như vậy tuyệt đối là do ăn ở tốt. "Thật sự không tồi." Tống Thư Hàng gật đầu.

Thổ Ba chen vào: "Đi quán A Thuận thôi, tôi đặt bàn rồi, hôm nay chúng ta khao Dương Đức một bữa, ăn cho đã." "Nói đến ăn, hôm nay cảm thấy ngon miệng ghê." Tống Thư Hàng gật đầu, có lẽ là do Thối Thể Dịch đã tiêu hao năng lượng, bây giờ cậu cảm thấy mình có thể ăn cả một con bò.

Sau đó, Tống Thư Hàng đã ăn một bữa no nê.

Để lại ba người bạn cùng phòng mắt tròn mắt dẹt. .....Trong ấn tượng của họ, Thư Hàng đâu có ăn khỏe như vậy?

Ngày 4 tháng 6, đêm.

Tống Thư Hàng mất ngủ, hoàn toàn không ngủ được.

Có lẽ là vì ngày mai sẽ được gặp tiền bối ‘Dược Sư’ trong nhóm, sau đó học pháp môn minh tưởng cơ bản và kiếm pháp luyện thể, tiến hành bách nhật trúc cơ, nên trong lòng kích động khó kìm nén?

Hay là vì Thối Thể Dịch, khiến cơ thể cậu được cường hóa, nhu cầu về giấc ngủ không còn như trước.

Cho nên không thể ngủ được?

Nói chung, cậu không ngủ được.

Ba người bạn cùng phòng đã sớm ngủ say sưa, còn cậu thì trằn trọc không yên.

Nhắm mắt lại, đầu óc vẫn tỉnh táo.

Cảm giác mình đã nhắm mắt rất lâu, mở điện thoại ra xem, thì ra mới trôi qua chưa đầy năm phút. "Thế này thì sống sao nổi." Tống Thư Hàng thở dài. ....

Ngày 5 tháng 6, trời quang, nhiệt độ vẫn cao.

Một đêm không ngủ, Tống Thư Hàng không tránh khỏi có chút uể oải.

Sự mệt mỏi này không đến từ thể xác, thực tế một đêm không ngủ cậu cũng không cảm thấy một chút buồn ngủ nào.

Chỉ là mười tám năm sống như người bình thường, khiến cậu cảm thấy sau một đêm không ngủ, giống như đã thức trắng đêm, tinh thần có chút uể oải.

Buổi sáng có bốn tiết, Tống Thư Hàng mang theo điện thoại.

Lần này cậu nhớ sạc đầy pin, để tránh lúc đó Dược Sư không liên lạc được với cậu.

Trong sự mong chờ của cậu, hai tiết đầu trôi qua rất nhanh, nhưng Dược Sư vẫn chưa liên lạc.

Sự chờ đợi trong mong ngóng là dằn vặt nhất, dù dùng từ 'ngày dài như năm' cũng không thể tả hết tâm trạng của Tống Thư Hàng lúc này.

Tiết thứ ba là tiếng Anh đại học.

Khi vẫn còn trong giờ nghỉ giải lao, giáo sư Smith đã chống gậy đến sớm.

Ông lão nghiêm khắc này tuyệt đối không cho phép học sinh đi muộn, và dĩ nhiên cũng không cho phép bản thân mình đi muộn.

Ông là người nghiêm khắc với người khác, và càng nghiêm khắc hơn với chính mình.

Nghe nói ba ngày trước, ông bị dây xích của con chó cưng quấn vào chân, bị nó kéo một vòng bên bờ sông, tiếng la hét thảm thiết vang đi rất xa.

Ngay trong ngày xuất viện, ông đã đem con chó cưng của mình cho người khác.

Tống Thư Hàng nhìn ông lão người Anh với mái tóc chải chuốt không một sợi rối này, trong lòng dâng lên một nỗi áy náy.

Theo lời Vũ Nhu Tử, sau đó cô đã bồi thường cho giáo sư Nhân Thủy và giáo sư Smith tội nghiệp một khoản, cụ thể là bồi thường gì thì Tống Thư Hàng không hỏi. "Tiếc quá, giáo sư Smith lại xuất viện rồi.

Tôi còn tưởng ông ấy sẽ ở lại bệnh viện lâu hơn một chút chứ." Thổ Ba nhìn thấy giáo sư Smith, cảm thấy da đầu tê dại.

Thành tích tiếng Anh của cậu không tốt lắm, cộng thêm tính cách cứng nhắc của giáo sư Smith, là loại người cậu không giỏi đối phó.

Thổ Ba hỏi: "Tôi phải chuyển trận địa, lùi về phía sau, các cậu thì sao?" "Giống nhau, tôi cũng chuyển trận địa." Lý Dương Đức lặng lẽ gật đầu.

Không giống Thổ Ba là một học sinh dốt tiếng Anh, thành tích tiếng Anh của cậu rất xuất sắc, những kiến thức trên lớp cậu đã nắm vững từ lâu.

Cho nên trong giờ tiếng Anh, cậu có thể trốn xuống cuối lớp để suy nghĩ về đoạn code mình đang viết. "Tôi phải đi cùng Nha Y, cũng phải chuyển trận địa." Người bạn cùng phòng cuối cùng, Cao Mỗ Mỗ, đẩy gọng kính, cười nói.

Cao Mỗ Mỗ họ Cao, tên Mỗ Mỗ.

Cậu giống như Thổ Ba, tên của họ đều thuộc hệ ‘không phải con ruột của mẹ’, cậu rất oán hận cái tên của mình.

Không hẹn mà gặp, hồi nhỏ cậu cũng từng trộm sổ hộ khẩu nhà mình chạy ra đồn công an để đổi tên.

Tiếc là, cậu cũng không thành công.

Vì bây giờ cậu vẫn tên là Cao Mỗ Mỗ.

Năm đó cậu cũng phải trả một cái giá đắt như Thổ Ba, thậm chí còn thảm hơn.

Bởi vì cái giá mà Thổ Ba phải trả năm đó chỉ là một trận đòn đơn nam của bố cậu.

Còn Cao Mỗ Mỗ năm đó, là một trận song đấu nam nữ hỗn hợp của cả bố và mẹ, đánh cậu đến khóc trời kêu đất, ngày hôm sau không thể xuống giường.

Nha Y mà cậu nói là bạn gái cậu, một cô gái chỉ cao một mét bốn ba, nhỏ nhắn xinh xắn, rất đáng yêu.

Chỉ không biết Cao Mỗ Mỗ làm sao mà ra tay được?

Cô bé đó trông như học sinh cấp hai, thậm chí như học sinh tiểu học vậy.

Ngoài những người có sở thích loli, đàn ông bình thường thật sự rất khó có hứng thú với một cô gái có ngoại hình như vậy?

Thằng này chắc chắn là loli-con, nên mới tìm một cô bạn gái loli hợp pháp. "Không phải chứ, tất cả đều chuyển trận địa à?" Tống Thư Hàng thở dài, cũng bắt đầu dọn dẹp sách vở, chuẩn bị đi cùng bạn bè.

Lúc này, Thổ Ba nhếch miệng cười, đè Tống Thư Hàng lại: "Thư Hàng, cậu cứ ở lại làm một học sinh ngoan chăm chỉ nghe giảng đi." "?" Tống Thư Hàng nghi hoặc, không hiểu ý của Thổ Ba. "Nắm bắt cơ hội đi chứ, không phải cậu luôn nói muốn có bạn gái ở đại học sao?" Lý Dương Đức thì thầm vào tai Thư Hàng, nói xong còn nháy mắt một cách tinh quái, vẻ mặt như thể 'cậu hiểu mà'. "Không cần cảm ơn bọn tôi, hãy gọi chúng tôi là Lôi Phong sống." Cao Mỗ Mỗ nói một cách ngầu lòi.

Nói xong, ba người bạn cùng phòng lần lượt rời đi.

Để lại Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Một lúc sau, Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn xung quanh, lập tức dở khóc dở cười.

Bên cạnh cậu, cô gái có thân hình quyến rũ đó chỉ cách cậu một chỗ ngồi.

Thấy Thư Hàng nhìn về phía mình, cô nheo mắt lại, nở một nụ cười ngọt ngào.

Ba thằng này chắc chắn là hiểu lầm gì đó rồi? ....

Ở phía bên kia, ba người bạn cùng phòng đã chen xuống cuối lớp.

Thổ Ba lau mồ hôi trên trán: "Vãi cả chó, sao nóng thế nhỉ?

Rõ ràng lúc nãy còn rất mát mà?" "Không lẽ đến giờ cậu vẫn chưa phát hiện ra?" Lúc này, Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính, ra vẻ thám tử lừng danh Conan: "Vì chúng ta đã rời khỏi Tống Thư Hàng rồi đấy."

"Chuyện này thì có liên quan quái gì đến Thư Hàng?

Chẳng lẽ nó còn điều khiển được thời tiết à?" Thổ Ba vừa quạt sách vừa càu nhàu.

Cao Mỗ Mỗ ra vẻ cao thâm khó lường: "Nó dĩ nhiên không thể điều khiển thời tiết.

Nhưng mà, tuy không biết tại sao, nhưng trên người thằng Thư Hàng hình như tỏa ra khí lạnh, cứ như một cái điều hòa di động vậy.

Chương 37

Tôi suýt nữa còn nghi ngờ nó có mang theo tảng băng lớn bên người không đấy." "Cậu nói vậy, hình như đúng là thế thật.

Mà các cậu có thấy, thằng Thư Hàng này trắng ra nhiều không?

Sáng hôm qua hình như đâu có trắng như vậy?

Bọn mình ra ngoài tìm nhà nửa ngày mà nó đã trắng ra nhiều thế à?" Lý Dương Đức gập máy tính bảng của mình lại, bình tĩnh nói. "Dương Đức, không phải cậu định chơi gay đấy chứ?

Ngay cả chuyện da Thư Hàng trắng ra mà cậu cũng để ý?" Thổ Ba nói bằng giọng điệu trêu chọc. "Thổ Ba." Lý Dương Đức nhếch mép, nói: "Mấy cái 'video học tập' giấu trong ổ F máy tính của cậu với nội dung trong năm cái ổ đĩa mạng ảo còn muốn hay không?" "Anh trai Dương Đức, em sai rồi." Thổ Ba lập tức quỳ gối, đó là bảo bối mà cậu đã tích góp từng chút một suốt ba năm cấp ba.

Mà khoan đã...

ổ F thì thôi đi, tại sao chuyện cậu có năm cái ổ đĩa mạng ảo mà Dương Đức lại biết rành rọt như vậy?

Vãi cả chó, còn có chút riêng tư nào không vậy?

Mấy ông chú lập trình viên không thể đùa được đâu. "Tôi nghĩ, thằng nhóc này có khi nào dùng kem làm trắng da không?

Còn nguyên nhân dùng mỹ phẩm... chắc là vì yêu rồi?" Cao Mỗ Mỗ tiếp tục ra vẻ cao thâm khó lường, chỉ vào Tống Thư Hàng và cô gái Lục Phỉ: "Tôi cá một trăm... xu!

Giữa hai người họ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Tôi đã để ý rồi, tất cả các tiết học ngày hôm qua, cô nàng Lục Phỉ đều tìm cơ hội ngồi cạnh Tống Thư Hàng." "Quả nhiên để cho hai người họ một chút không gian riêng tư là một lựa chọn rất đúng đắn." "Đợi chuyện thành, Thư Hàng nhất định phải khao bọn mình một bữa." Ba người bạn cùng phòng âm thầm gật đầu, vẻ mặt đầy tự hào như đã làm được việc tốt mà không cần ai biết ơn. ....

Tiếc là, lý tưởng thì đầy đặn, mà thực tế lại xương xẩu.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không có ý định làm quen với cô gái, cậu thỉnh thoảng lại nhìn điện thoại, trong lòng mong ngóng ‘Dược Sư’ khi nào mới đến.

Trong đầu cậu toàn là tu chân, pháp môn minh tưởng cơ bản và bách nhật trúc cơ.

Trên bục giảng, giáo sư Smith đang viết một loạt từ vựng lên bảng đen.

Có lẽ do tuổi đã cao, dù trong lớp học có đủ loại thiết bị hỗ trợ giảng dạy công nghệ cao, ông vẫn thích dùng bảng đen truyền thống.

Trong lớp học im phăng phắc, trong giờ của giáo sư Smith, dù bạn không thích môn của ông, cứ việc gục xuống ngủ là được, ông không bắt buộc ai cũng phải chăm chú nghe giảng.

Nhưng nếu dám gây ra tiếng ồn làm phiền tiết học của ông, thì tín chỉ của học kỳ này đừng hòng có.

Trong thời gian đại học, đã đến lớp thì tức là cần mấy tín chỉ đó.

Không ai lại đi gây khó dễ cho tín chỉ của mình, cùng lắm thì gục xuống ngủ một giấc.

Cạch!

Binh binh!

Những tiếng động lạ liên tiếp đột ngột vang lên, trong lớp học yên tĩnh lại càng thêm rõ ràng.

Ánh mắt của mọi người đều đổ dồn về nguồn gốc của tiếng động, là cửa chính của lớp học.

Chỉ thấy, ổ khóa vốn đã khóa chặt dường như đang phải chịu một lực ép cực lớn, các con vít trên ổ khóa đang dần dần bị bung ra khỏi cánh cửa gỗ. ‘Cạch’ một tiếng, ổ khóa vỡ tung.

Giống như bị người ta dùng búa phá cổng thành từ bên ngoài, cả ổ khóa đều bay ra.

Rất khoa trương!

Trong ánh mắt của mọi người, cửa lớp học mở ra, một người đàn ông cao gầy xuất hiện ở cửa, anh ta đang đưa tay ra trong tư thế đẩy cửa.

Người đàn ông cao khoảng hơn một mét tám, mái tóc dài bù xù dựng ngược lên trời, kiểu tóc này dù trong số những kiểu tóc xù dài cũng thuộc hàng cực phẩm.

Hai mắt có quầng thâm đen kịt, đây hình như gọi là trang điểm mắt khói?

Nhiều năm trước rất thịnh hành, năm đó có một nữ minh tinh xinh đẹp tầm cỡ thế giới có kiểu trang điểm mắt khói đặc trưng.

Tất cả mọi người trong lớp học đều đang nhìn chằm chằm vào người đàn ông này, không chớp mắt.

Người đàn ông đột nhiên bị mọi người chú ý, ngại ngùng gãi đầu, cười nói: "Đang học à, xin lỗi, làm phiền mọi người rồi." "Who are you?" Viên phấn trong tay giáo sư Smith bị bóp nát, giáo sư bây giờ rất tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng! "Don't you?" Người đàn ông cao gầy xua xua tay: "Tôi tìm một người rồi đi ngay.

Sẽ không làm phiền mọi người lâu đâu." Trán giáo sư Smith nổi gân xanh, chuẩn bị cho người đàn ông cao gầy này một bài học.

Nhưng khi người đàn ông cao gầy đó xua tay, Smith đột nhiên phát hiện mình không thể động đậy, cả người như bị cố định lại.

Không chỉ không thể di chuyển, ngay cả miệng và lưỡi cũng bị cố định.

Thậm chí cả tròng mắt cũng không thể đảo được một chút nào!

Cuối cùng, ngay cả tư duy cũng bắt đầu đông cứng.

Người đàn ông cao gầy sau đó liếc mắt một vòng quanh lớp học, dường như đang tìm người.

Tất cả học sinh đều mắt tròn mắt dẹt nhìn anh ta.

Chỉ có Tống Thư Hàng, cậu nhìn ổ khóa bị vỡ tung khi bị ‘đẩy cửa’, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Nhẹ nhàng đẩy cửa mà có thể làm vỡ cả ổ khóa, chắc chắn không phải là người bình thường?

Ít nhất cũng phải là tu sĩ đã dùng qua Thối Thể Dịch mới có thể làm được điều này.

Cái gã này, không lẽ là Dược Sư?

Thư Hàng lập tức lắc mạnh đầu.

Không thể nào, chắc chắn không thể!

Dược Sư tiền bối trong nhóm Cửu Châu, tuy nói ít, nhưng có thể thấy ông là một tiền bối đáng tin cậy, sao có thể là tên đầu xù trước mắt này được?

Tiếc là, đời người luôn sợ cái gì, thì cái đó lại đến. "Tống Thư Hàng tiểu hữu, mau ra đây đi, ta là Dược Sư!" Người đàn ông cao gầy đó nhìn chằm chằm vào Thư Hàng, cười ha hả, vẫy tay lia lịa.

Lập tức, tất cả học sinh đều nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Những ánh mắt đó thật sắc bén và phức tạp...

Tống Thư Hàng một tay che mặt.

Cuộc đời này, không sống nổi nữa rồi.

Còn nữa, tại sao Dược Sư không gọi điện thoại mà lại biết cậu ở đây?

Chẳng lẽ ông có thể dùng pháp thuật gì đó để định vị vị trí của mình?

Tống Thư Hàng cuối cùng vẫn phải mặt dày đi lên. "Thầy ơi, em xin nghỉ hai tiết ạ." Tống Thư Hàng ngại ngùng nói với giáo sư Smith.

Giáo sư Smith ngay cả mắt cũng không chớp một cái, ý thức của ông bây giờ cũng đã bị đông cứng.

Một lát nữa khi ông hồi phục, ông sẽ chỉ nghĩ rằng mình vừa mới ngẩn người ra... thậm chí sẽ không phát hiện có một học sinh đã rời đi ngay trước mặt ông. "Nói nhảm nhiều thế làm gì, mau đi theo ta." Dược Sư kéo Tống Thư Hàng. "Thổ Ba, dọn sách vở giúp tôi nhé." Tống Thư Hàng cuối cùng hét lớn về phía Thổ Ba, sau đó bị Dược Sư kéo đi.

Phía sau lớp học, Thổ Ba nghi ngờ: "Không lẽ lại là người giao hàng nữa à?" "Không giống lắm." Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính: "Nói mới nhớ, người lần trước cũng không giống người giao hàng cho lắm." Trên đường đi, Tống Thư Hàng hỏi: "Dược Sư tiền bối, làm sao ngài tìm được tôi?" "Chức năng định vị điện thoại chứ sao, chỉ cần nhập số điện thoại của cậu, ta có thể định vị được cậu ở đâu.

Sau đó chỉ cần xem trong lớp học có ai đã trải qua 'Thối Thể' là biết ai là cậu rồi.

Sau khi dùng Thối Thể Dịch, cậu so với người bình thường khác biệt rất rõ ràng." Dược Sư đắc ý nói.

Tống Thư Hàng trong lòng lại một lần nữa vỡ mộng, hóa ra là chức năng định vị điện thoại, chứ không phải dùng pháp thuật tìm ra cậu từ ngàn dặm?

Nhưng mà, thông qua điện thoại định vị vị trí của cậu, không phải cần cậu đồng ý xác nhận trên điện thoại của mình, đối phương mới có thể định vị được sao?

Chẳng lẽ Dược Sư cũng là một hacker cao cấp, có thể phá giải chương trình điện thoại của cậu, ép buộc tiến hành định vị?

Tống Thư Hàng: "Mà nói đi cũng phải nói lại, tôi không ngờ Dược Sư tiền bối lại ăn mặc sành điệu như vậy." "Sành điệu?

Cậu chỉ phương diện nào?" Dược Sư ngơ ngác. "Ví dụ như kiểu tóc bù xù của ngài?" Tống Thư Hàng nói. "Ồ, cậu nói cái này à.

Cái này thực ra là do hôm qua ta ngự kiếm bay thẳng từ tỉnh Hải Bắc đến khu Giang Nam, vượt qua hai tỉnh.

Cộng thêm gió trên cao khá lớn, tóc bị thổi thành ra thế này." Dược Sư ngại ngùng cười nói. "......" Tống Thư Hàng im lặng một lúc, lại không cam tâm hỏi: "Thế còn kiểu trang điểm mắt khói của tiền bối?" "Trang điểm mắt khói?

À à, cái này ta biết, đồ đệ của ta thường xuyên nhắc đến, là kiểu trang điểm của cô bé minh tinh tên Avril đúng không?

Nhưng ta đây không phải là trang điểm mắt khói, đây chỉ là quầng thâm mắt bình thường thôi.

Là một dược sư, chúng ta thường phải thức đêm luyện chế đan dược, có khi mấy tuần liền không ăn không uống không ngủ.

Lâu dần, sẽ có quầng thâm mắt.

Do bây giờ vẫn thường luyện đan mười mấy ngày liền, nên quầng thâm mắt này vẫn chưa hết.

Có lẽ đợi ta đột phá cảnh giới lần này, những quầng thâm mắt này mới biến mất." Dược Sư cười sảng khoái.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong lòng có cả vạn con ngựa cỏ bùn đang phi nước đại.

So với hình tượng kiệm lời như vàng trong nhóm, Dược Sư ngoài đời thực rất nói nhiều, còn rất thích cười sảng khoái, tính tình hào sảng.

Hình tượng hoàn toàn sụp đổ.

Chương 38

....

Ký túc xá nam. "Đây là nơi cậu ở à, phòng luyện đan đâu?" Dược Sư hỏi. "Phòng luyện đan... miễn cưỡng coi như là ở đây." Tống Thư Hàng chỉ vào nhà bếp. "Đây không phải là nhà bếp sao?" Dược Sư xoa xoa thái dương: "Cũng đúng, cậu nói là dùng bếp từ và nồi lẩu để luyện Thối Thể Dịch, cũng chỉ có thể ở nhà bếp thôi." Nhà bếp à, haiz.

Dược Sư đột nhiên cảm thấy rất phiền muộn, không tự chủ được mà thở dài một hơi.

Nhưng ông nhanh chóng vực dậy tinh thần. "Thư Hàng tiểu hữu, cậu có thể luyện lại một lần Thối Thể Dịch, để ta quan sát một chút không?" Dược Sư hỏi.

Hôm qua, thông qua phương thức mô phỏng luyện đan, tái hiện lại quá trình luyện Thối Thể Dịch mà Tống Thư Hàng mô tả, ông đã vô tình phát hiện ra một vài điểm thú vị.

Nhưng mô phỏng luyện đan dù sao cũng là mô phỏng, sẽ có rất nhiều sơ suất, cho nên ông vẫn muốn tận mắt xem Thư Hàng luyện Thối Thể Dịch một lần, để xác nhận một vài chi tiết. "Bây giờ sao?" Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, tiết thứ ba đã qua được một nửa, bây giờ đã là hơn chín rưỡi. "Có vấn đề gì sao?" Dược Sư nghi hoặc hỏi. "Thời gian có chút không đủ, hơn một tiếng rưỡi nữa, buổi học sáng sẽ kết thúc, sau đó là giờ ăn trưa." Tống Thư Hàng giải thích. "Ồ, suýt nữa thì quên, người bình thường cần ăn cơm.

Thật là phiền phức, tu sĩ thì chỉ cần ăn một viên thuốc là có thể giải quyết những vấn đề vặt vãnh này." Dược Sư lẩm bẩm, một lúc sau, ông lại hỏi: "Vậy Thư Hàng tiểu hữu buổi chiều có thời gian

không?

Buổi chiều chúng ta cùng nhau luyện Thối Thể Dịch thử xem?" "Buổi chiều... tôi có tiết?" Tống Thư Hàng nói, thực ra có thể xin nghỉ, hơn nữa cậu đã chuẩn bị sẵn đơn xin nghỉ phép. "Có tiết à?

Ta lại suýt nữa quên cậu là học sinh.

Vậy, giáo viên buổi chiều của cậu là ai?" Dược Sư hỏi một cách rất tự nhiên.

Câu hỏi này, khiến người ta rất bất an! "Tiền bối, thứ cho tôi nói thẳng.

Mặc dù tôi tin tiền bối là một người chính trực, nhưng tôi vẫn muốn hỏi, tiền bối không phải là định đưa giáo viên buổi chiều của tôi vào bệnh viện chứ?" Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi.

Thảm kịch do Vũ Nhu Tử gây ra vẫn như ngày hôm qua!

Không, chính xác là ngày hôm kia. "A ha ha, cậu cũng nghĩ ra cách này rồi à?

Ý kiến hay đấy chứ, chỉ cần đưa giáo viên của cậu vào bệnh viện, buổi chiều cậu không phải là có rảnh rồi sao?

Yên tâm đi, ta có thể kiểm soát được mức độ, chỉ làm bị thương chân là được rồi." Dược Sư nói một cách hiển nhiên.

Không chút biến sắc mà đưa giáo viên người ta vào bệnh viện, thầy cô của chúng tôi sẽ khóc đó, được không?

Xin tiền bối hãy nương tay! "Tiền bối đừng đùa." Tống Thư Hàng lập tức ngăn cản: "Ba ngày trước, Vũ Nhu Tử cô nương đã đưa hai vị giáo viên của tại hạ vào bệnh viện rồi.

Một vị hiện vẫn còn trong bệnh viện, vị kia chính là giáo sư người Anh chống gậy mà tiền bối vừa gặp.

Nếu tiền bối lại đưa thêm mấy vị giáo viên vào viện nữa, thì ai cũng sẽ cảm thấy có chuyện mờ ám." "Hả?

Vũ Nhu Tử đã làm rồi à?

Chậc, khó làm rồi đây, nếu ta lại đưa thêm một vị giáo viên vào viện nữa, thì sẽ có vẻ quá đột ngột." Dược Sư véo cằm, vẻ mặt tiếc nuối: "Tiếc quá, một diệu kế hay như vậy lại bị người khác dùng trước một bước." Tống Thư Hàng tiếp tục bổ sung: "Hơn nữa, đây cũng không phải là nơi tốt để luyện Thối Thể Dịch.

Bạn cùng phòng của tôi có thể về bất cứ lúc nào, nếu để họ biết ngài đến lớp lôi tôi về đây là để luyện chế cái gọi là đan dược, họ chắc chắn sẽ đưa cả hai chúng ta vào bệnh viện tâm thần Đại Thạch Sơn." Không cần nghi ngờ mức độ 'tốt bụng' của ba người bạn cùng phòng, họ chắc chắn sẽ làm như vậy.

Dược Sư thở dài: "Cho nên nói phàm nhân thật là phiền phức.

Thư Hàng tiểu hữu, hay là cậu đoạn tuyệt hồng trần, gia nhập một môn phái trong nhóm chúng ta đi.

Mấy môn phái trong nhóm chúng ta đều rất tốt, trong toàn cõi An Lạc đều có thứ hạng.

Ví dụ như Đại La Giáo, Thiên Nhai Vân Du Tự, Linh Vũ Điệp Đảo, Huyền Hoàng Kiếm Tông đều có danh tiếng rất lớn trong giới tu sĩ." "Tôi sẽ suy nghĩ." Tống Thư Hàng đáp, có lẽ một ngày nào đó trong tương lai, cậu sẽ lựa chọn gia nhập môn phái, nhưng không phải bây giờ.

Theo cách nói của tu sĩ, cậu bây giờ hồng trần chưa dứt, ý niệm không thông suốt, không thích hợp gia nhập môn phái chuyên tâm tu tiên. "Nhưng buổi chiều cậu thật sự không thể rảnh được sao?

Nếu thật sự không được thì ta gây ra chút tai nạn, để cả học viện đều nghỉ học là được?

Như vậy sẽ không khiến người ta nghi ngờ." Dược Sư rất bình tĩnh nói ra một đề nghị khiến người ta tim đập chân run. "Dược Sư tiền bối, xin ngài tuyệt đối đừng làm chuyện kinh khủng như vậy." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Tôi chỉ cần xin nghỉ là được rồi, tôi đã chuẩn bị sẵn đơn xin nghỉ phép rồi." "Xin nghỉ thì có làm cậu theo không kịp tiến độ học tập của các bạn không?" Dược Sư rất lo lắng hỏi.

Vấn đề tiến độ học tập của cá nhân tôi so với cả học viện xảy ra tai nạn, cái nào nghiêm trọng hơn ạ? "Xin hãy yên tâm, bỏ lỡ vài tiết học, tôi chỉ cần mượn vở ghi chép của bạn là có thể theo kịp.

Gần đây tôi học hành rất có tâm đắc." Tống Thư Hàng đảm bảo.

Dược Sư: "Vậy thì tốt quá rồi, vậy chúng ta tìm một nơi có thể luyện dược rồi bắt đầu luyện chế Thối Thể Dịch đi!" "Hay là ra ngoài trường xem có nhà nào cho thuê không." Tống Thư Hàng nói, cậu vốn đã định ra ngoài thuê một căn phòng, vừa hay nhân hôm nay giải quyết luôn. "Ừ, có lý.

Đúng là phải thuê một căn nhà, ta có thể sẽ ở chỗ cậu vài ngày, không có nơi ở thì không được." Dược Sư gật đầu nói: "Vậy chúng ta xuất phát ngay bây giờ?" Dược Sư là người nóng tính, điểm này thì giống với biểu hiện của ông trong nhóm. "Được, chúng ta xuất phát thôi." Tống Thư Hàng nói, vừa lôi ra ví tiền và thẻ ngân hàng của mình.

Khi lấy ví tiền, cậu nhìn thấy chậu Độc Long Thảo bên cạnh máy tính của mình.

Thế là, Thư Hàng lên tiếng hỏi: "Dược Sư tiền bối, trước đây ngài có nói trong nhóm là muốn thu thập Độc Long Thảo còn sống, bây giờ còn cần không ạ?" "Ta đã thu mua một ít từ các đạo hữu trong nhóm, nhưng phẩm chất đều chỉ ở mức trung bình, không tốt lắm.

So với phẩm chất mà thí nghiệm của ta cần thì còn kém một chút, chỉ có thể tạm dùng.

Cậu có Độc Long Thảo à?" Dược Sư hỏi. "Đây này, ở đây." Tống Thư Hàng chỉ vào chậu Độc Long Thảo bên cạnh máy tính.

Nói thật... vận may của Tống Thư Hàng thật sự không phải dạng vừa.

Năm sáu mươi năm trước, vật mà Linh Vũ Điệp Tôn Giả dùng để trấn trận lại đúng là Độc Long Thảo.

Nếu là dược liệu khác, Dược Sư thật sự không thiếu.

Lúc này Dược Sư mới phát hiện ra chậu Độc Long Thảo màu tím đen đó: "Thú vị thật, ta vào phòng lâu như vậy mà lại không phát hiện ra cây Độc Long Thảo này!" Phải biết rằng Dược Sư đã tiếp xúc với dược liệu hơn năm trăm năm, dù ở trong rừng sâu núi thẳm, chỉ cần có linh dược sinh tồn, ông nhắm mắt cũng có thể tìm ra.

Nhưng cây Độc Long Thảo này đặt ngay bên cạnh máy tính của Tống Thư Hàng, mà từ lúc vào nhà đến giờ ông lại không hề phát giác.

Cây Độc Long Thảo này có điểm gì đặc biệt?

Nghĩ đến đây, Dược Sư đi đến bên cạnh chậu Độc Long Thảo, cẩn thận quan sát.

Ngửi ngửi, bóp bóp, lại hái một mẩu nhỏ ở đầu lá nếm thử. "Rất tốt, cây Độc Long Thảo này sinh trưởng ở nơi có linh khí và quỷ khí dồi dào trong năm sáu mươi năm, lại từng được dùng làm trận nhãn trấn trận, phẩm chất thuộc hàng thượng phẩm trở lên.

Vì là vật trấn trận, dường như đã xảy ra biến dị, có khả năng ẩn mình nhất định.

Cho nên ta cũng suýt bị nó qua mặt." Dược Sư cười nói.

Phẩm chất như vậy vừa vặn đạt đến yêu cầu của ông, hơn nữa còn đã qua biến dị, rất có giá trị.

Tống Thư Hàng hỏi: "Độc Long Thảo này có phù hợp với nhu cầu của Dược Sư tiền bối không ạ?" "Chính là thứ ta cần...

Vậy, cậu định bán cây Độc Long Thảo này cho ta sao?" Dược Sư nhìn Tống Thư Hàng, cười nói: "Nhưng ta nói trước cho cậu biết, bản thân Độc Long Thảo đã là dược liệu khá quý giá, mà giá trị của cây Độc Long Thảo này còn phi phàm hơn.

Lấy một ví dụ nhé, giá trị của hai thùng Thối Thể Dịch mà Vũ Nhu Tử tặng cậu, cũng không bằng một phần mười của cây Độc Long Thảo này.

Cho nên, cậu chắc chắn muốn bán nó cho ta?" "Tôi giữ nó cũng không có tác dụng gì, hơn nữa nếu không có đơn thuốc cải tiến Thối Thể Dịch mà tiền bối miễn phí đăng trong nhóm, tôi đã không có cơ hội thực sự tiếp xúc với tu chân." Tống Thư Hàng nói.

Dược Sư lắc đầu nói: "Kể cả không có đơn thuốc đó của ta, chỉ cần cậu ở lại Cửu Châu Nhất Hào Quần, sớm muộn gì cũng sẽ thực sự tiếp xúc với sự tồn tại của ‘tu chân’.

Còn giá trị của đơn thuốc đó, thì tùy người mà định.

Đối với Thông Huyền đại sư, Vũ Nguyệt chân quân, vì môn phái của họ nuôi dưỡng rất nhiều đệ tử, nên đơn thuốc đó có giá trị rất lớn.

Nhưng cậu chỉ là một tán nhân mới bước vào con đường tu hành, một thân một mình, đối với cậu giá trị của đơn thuốc đó tuyệt đối không bằng cây Độc Long Thảo này." Dược Sư cẩn thận nâng chậu

Độc Long Thảo lên, sau đó hai tay ông chắp lại, chậu Độc Long Thảo biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Nhẫn không gian?

Túi trữ vật?" "Không phải là những trang bị không gian quý giá đó, loại trang bị không gian đó liên quan đến quy tắc không gian, một cái túi trữ vật có kích thước năm mươi mét khối là có thể lấy đi toàn bộ gia sản của ta rồi." Dược Sư cười ha hả: "Ta đây chỉ là một loại pháp thuật á không gian tương tự, mỗi luyện đan sư đều nắm giữ một 'phương dược điền'.

Thủ đoạn này chỉ có thể dùng để di thực dược liệu, những thứ khác đều không thể di chuyển vào được.

Đợi sau này tu vi của cậu đạt đến Tứ phẩm trở lên, cũng có thể học được tiểu thủ đoạn này, rất dễ nắm bắt." Tống Thư Hàng gật đầu một cách nửa hiểu nửa không. "Nói mới nhớ, ta vốn chỉ định tìm cảm hứng từ cậu, để hoàn thiện và đơn giản hóa Thối Thể Dịch.

Tiện thể chỉ điểm cho cậu kiếm pháp và pháp môn minh tưởng cơ bản, dạy cậu hoàn thành bách nhật trúc cơ.

Không ngờ cậu lại chuẩn bị cho ta một món quà lớn như vậy.

Như thế này, pháp môn minh tưởng và kiếm pháp cơ bản mà ta chuẩn bị trước đó thật sự không tiện dạy cho cậu nữa." Dược Sư nói, rồi lấy điện thoại ra, đăng nhập vào Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Ông không phải là người thích chiếm lợi của hậu bối, Tống Thư Hàng đã tặng ông một cây Độc Long Thảo thượng phẩm, vì vậy ông định tìm cho Tống Thư Hàng hai môn công pháp cao cấp hơn một chút...

ít nhất cũng phải tốt hơn hàng đại trà trong tay.

Cửu Châu Nhất Hào Quần Dược Sư: "@Vân Du Tăng Thông

Huyền, Thông Huyền đại sư, vụ thám hiểm động phủ mười bốn năm trước, 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, cho ta mượn dùng.

Giá cả, lần sau gặp mặt bàn bạc." Tống Thư Hàng đứng bên cạnh nhìn Dược Sư gõ dòng chữ này, thật sự lo lắng thay cho ông.

Cộng cả dấu câu cũng chỉ có hơn năm mươi chữ, Dược Sư xóa xóa viết viết mất năm phút, còn viết đến mồ hôi đầm đìa.

Giờ phút này, cậu cuối cùng cũng hiểu tại sao Dược Sư lại cố gắng rút ngắn câu nói khi trò chuyện trong nhóm.

Chương 39

Chỉ là gõ chữ mệt như vậy, tại sao không dùng voice chat?

Tin nhắn của Dược Sư vừa gửi lên, Cửu Châu Nhất Hào Quần nhanh chóng trở nên sôi nổi.

Bắc Hà Tán Nhân trêu chọc: "Ồ, Dược Sư huynh cầu hai môn công pháp cơ bản này, chẳng lẽ là để dùng cho bách nhật trúc cơ của Thư Hàng tiểu hữu?

Hai môn công pháp này rất tốt đấy.

Chẳng lẽ Dược Sư huynh cũng giống Vũ Nhu Tử, bị Thư Hàng tiểu hữu chuốc thuốc mê?" Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nhanh chóng gửi một biểu cảm mặt bánh bao: "Bắc Hà tiền bối, em không có bị chuốc thuốc!" "Chuốc thuốc?" Cuồng Đao Tam Lãng rất năng nổ, vì bố của Vũ Nhu Tử cuối cùng cũng không hành hạ y nữa, đã khởi hành về Linh Vũ Điệp Đảo vào hôm qua!

Y đã nhịn nhục bao nhiêu ngày, sau khi nhìn thấy hai chữ chuốc thuốc, trong đầu lập tức hiện lên rất nhiều truyện cười người lớn kinh điển.

Tuyệt vời, y lập tức chuẩn bị gõ vài cái trong nhóm. "Đừng tìm đường chết, Tam Lãng huynh." Bắc Hà Tán Nhân lại lần nữa nhắc nhở: "Bây giờ điện thoại và máy tính có thể đăng nhập tài khoản chat cùng một lúc." Lỡ như bây giờ tài khoản ‘Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử’ đang được bố cô ấy đăng nhập bằng điện thoại thì sao?

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức biến sắc, nhanh chóng lặn mất tăm.

Trời ạ, lại quên mất điểm này.

Với bản lĩnh của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, nếu biết Tam Lãng dám kể truyện cười người lớn trước mặt con gái mình, chắc chắn sẽ nhảy khỏi máy bay, quay lại tiếp tục hành hạ y.

Dược Sư cười ha hả, sau đó ngón tay ông lướt nhanh trên điện thoại.

Nhưng mà, một lúc lâu sau mới gửi được mấy chữ này: "Độc Long Thảo biến dị thượng phẩm, đáng!" Vân Du Tăng Thông Huyền online, ông trước tiên gửi một biểu cảm mặt cười.

Sau đó, lại gửi một hình ảnh thanh kiếm nhỏ. "Được!" Dược Sư trả lời.

Cuộc đối thoại giữa hai người này, thật sự quỷ dị.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: "Hai vị tiền bối, 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 rất tốt sao ạ?" "Đây là công pháp của Kim Cương Tự tám trăm năm trước, tuy nói là dùng cho đệ tử trúc cơ, nhưng uy lực của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 đó ngang với võ kỹ Nhất phẩm.

Trong số các võ kỹ trúc cơ được xem là công pháp rất tốt." Bắc Hà Tán Nhân giải thích: "Tiếc là Kim Cương Tự đó bây giờ đã bị đứt đoạn truyền thừa, biến mất trong dòng sông lịch sử, rất nhiều công pháp tinh thâm đều đã thất truyền." Dược Sư hài lòng gật đầu, offline tắt điện thoại.

Sau đó ông đi ra ban công ký túc xá, đưa tay chỉ lên trời.

Tống Thư Hàng tò mò nhìn hành động của ông, không biết ông định làm gì.

Nhanh chóng, mười phút trôi qua...

Dược Sư vẫn giữ nguyên tư thế này không động đậy, như một bức tượng.

Tống Thư Hàng đang định lên hỏi thăm tình hình.

Lúc này, mắt Dược Sư sáng lên, miệng khẽ hô, ngón tay chỉ lên trời phát ra ánh sáng đỏ rực.

Nói thật, tư thế này trông khá ngầu.

Nhưng trong mắt Tống Thư Hàng, ngón tay của Dược Sư giống như một thanh sắt bị nung đỏ, rất giống hiệu ứng đặc biệt trong phim khi nhân vật vô tình dùng búa đập vào ngón tay, ngón tay trở nên vừa to vừa đỏ. "Được rồi, xong!" Dược Sư đắc ý cười. "?" Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Dược Sư thấy Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc, giải thích: "Ta vừa định vị tọa độ với Thông Huyền đại sư, bốn năm tiếng nữa, Thông Huyền đại sư sẽ có thể gửi 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 qua đây." "Thông Huyền đại sư cũng sẽ đến đây à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không cần, ông ấy đến làm gì?

Ta định vị tọa độ với ông ấy, ông ấy có thể phi kiếm truyền thư." Dược Sư đắc ý nói. "Ồ." Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong đầu hiện lên một hình ảnh: trong một khu rừng sâu núi thẳm, một vị cao tăng đắc đạo mỉm cười, từ trong tăng bào rút ra một thanh đoản kiếm, lại buộc lên kiếm một cái bọc, bên trong có mấy cuốn bí kíp võ công.

Bí kíp võ công, nên là sách đóng chỉ bằng giấy, hoặc là cuộn da thú cổ xưa cũng có thể chấp nhận.

Sau đó, cao tăng chỉ tay lên trời, định vị tọa độ với người bạn ở xa.

Rồi sau đó, cao tăng vỗ nhẹ vào đoản kiếm, đoản kiếm mang theo cái bọc ‘vèo’ một tiếng, bay vút lên trời.

Vừa phóng khoáng vừa ngầu.

Tuyệt vời, phi kiếm truyền thư.

Mình cần có cảnh giới thực lực bao nhiêu mới có thể ngự kiếm phi hành nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm ngưỡng mộ trong lòng.

Ngự kiếm phi hành, so với đi máy bay thì quá đỉnh.

Bầu trời, vĩnh viễn là sự lãng mạn của đàn ông! ********** "Đi thôi, chúng ta ra ngoài tìm chỗ ở trước, rồi luyện một mẻ Thối Thể Dịch!

Có cần mang theo bếp từ và nồi lẩu của cậu không?" Dược Sư hỏi.

Tống Thư Hàng phân vân một lúc, cuối cùng vẫn lôi ra chiếc vali màu đen của mình, bỏ hai thứ đó vào.

Dù sao thì bếp từ và nồi lẩu này cậu dùng cũng quen tay.

Hơn nữa, lỡ như chỗ thuê không có bếp hoặc nồi lẩu, hoặc là nhãn hiệu bếp và nồi lẩu khác nhau, rất có thể sẽ khiến cậu luyện Thối Thể Dịch thất bại.

Sau đó cậu mở tủ đồ của mình, định lấy ra một phần dược liệu Thối Thể Dịch. "Thư Hàng tiểu hữu, không cần mang dược liệu.

Đã là ta nhờ cậu giúp đỡ, dược liệu tiêu hao đương nhiên là do ta xuất." Dược Sư vội vàng gọi Thư Hàng lại.

Đùa à, ông dù sao cũng là một luyện đan sư có chút danh tiếng, nhờ người khác giúp đỡ thử nghiệm đơn thuốc, lại còn để đối phương tự xuất dược liệu, chẳng phải sẽ bị người ta cười rụng răng sao?

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, khóa cửa tủ lại.

Lúc này không phải là lúc thể hiện, dù sao cậu cũng chỉ có ba mươi hai phần dược liệu, theo lời Bắc Hà tiền bối, ba mươi hai phần này rất có thể còn không đủ cho cậu dùng trong bách nhật trúc cơ.

Cho nên, có thể tiết kiệm thì cứ tiết kiệm.

Cậu kéo chiếc vali nhỏ của mình, vừa đi vừa hỏi: "Đi thôi, thuê nhà thì có yêu cầu gì không ạ?" Dược Sư đáp: "Yên tĩnh một chút, rồi hiệu quả cách âm phải tốt một chút.

Nếu không lại phải bố trí trận pháp cách âm, khá phiền phức." Tống Thư Hàng nhìn vào ví tiền của mình, tính toán chi phí sinh hoạt.

Mẹ Tống mỗi tháng cho cậu ba nghìn chi tiêu, dù sao bây giờ cũng không như hai mươi mấy năm trước, ngày xưa sinh viên đại học một tháng có một nghìn nhân dân tệ là có thể sống rất thoải mái rồi.

Trong tình hình không đi làm thêm, trước tiên cứ thuê ngắn hạn một tháng đi. "Khoảng năm trăm đến sáu trăm, chắc là có thể thuê được một căn hộ nhỏ." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Dược Sư lập tức băn khoăn đề nghị: "Căn hộ năm trăm có quá nhỏ không?

Chúng ta ít nhất phải thuê một căn hộ độc lập, lớn một chút mới được.

Nếu không đến lúc đó lò luyện đan của ta cũng không để vừa." Độc lập?

Lại còn phải lớn.

Tiền bối, ngài nói là căn hộ chứ không phải biệt thự sao?

Tống Thư Hàng cười khổ đáp: "Loại căn hộ đó thuê một tháng cũng phải cả vạn trở lên, tôi không có nhiều tiền như vậy." "Tiền đương nhiên là do ta trả, làm gì có chuyện nhờ cậu giúp đỡ lại còn để cậu trả tiền chứ!" Dược Sư vội vàng ngăn lại, là một tiền bối, sao có thể để hậu bối tốn kém? "Vậy được rồi, chúng ta tìm kỹ một chút.

Ở gần trường, căn hộ lớn độc lập thật sự không nhiều." Tống Thư Hàng vừa nghĩ đến việc phải thuê một căn hộ lớn độc lập, loại mà một tháng hơn cả vạn, trong lòng đã có chút đau xót.

Nhưng đồng thời, trong lòng cậu cũng có một nghi vấn. "Đúng rồi tiền bối, ngày thường các ngài có công việc và nguồn kinh tế giống như người bình thường không ạ?" Tống Thư Hàng mấy ngày trước vẫn còn đang nghĩ, những người trong nhóm không hề sống tách biệt với thế giới, dùng máy tính, điện thoại và các vật dụng hiện đại khác, hơn nữa họ còn lên mạng.

Họ chắc không dùng vàng để thanh toán chứ? "Dĩ nhiên là có nguồn kinh tế của riêng mình, dù sao chúng ta cũng không sống tách biệt với thế giới.

Nguồn kinh tế của những người khác thì ta không rõ lắm, nhưng nghề chính luyện đan sư của ta cũng đủ để trang trải chi phí kinh tế hàng ngày." Dược Sư gật đầu đáp.

Nói đến đây, ông nhìn Tống Thư Hàng, rồi cười hỏi: "Sao thế?

Nghe giọng của cậu, là đang phiền não vì tiền bạc thế tục à?" Tống Thư Hàng thành thật gật đầu: "Sau khi tiếp xúc với tu chân, tôi phát hiện có lẽ mình cần rất nhiều tiền.

Ít nhất, hôm qua tôi đã suy nghĩ, để giữ bí mật về thân phận tu sĩ của mình và tiện cho việc luyện đan, có nên thuê một căn nhà ở ngoài trường không.

Nhưng muốn thuê nhà, tôi lại phải cân nhắc đến chi phí." Cậu có chút ngại ngùng nói ra chuyện mình muốn đi làm thêm.

“Cũng đúng, ngươi chọn làm tán tu, giai đoạn đầu sẽ cần rất nhiều thứ ở thế tục.

Sau này bất kể là dụng cụ rèn luyện thân thể, nơi tu luyện, hay một số dược liệu mà người thường có thể mua được, đều cần một lượng lớn tiền tài thế tục.

Tài, lữ, pháp, địa, chữ 'tài' đứng ở vị trí đầu tiên đấy." Dược Sư cười ha hả nói, đương nhiên 'tài' mà ông nói không phải là tiền thông thường, mà chủ yếu là chỉ những thứ thông dụng giữa các tu sĩ như thiên tài địa bảo, dược liệu quý giá, đan dược cao cấp, thần binh pháp bảo.

"Ta không biết những người khác trong nhóm có thu nhập tiền tài như thế nào, nhưng ta có thể truyền thụ cho ngươi một vài cách kiếm tiền của ta.

Dù sao thì bây giờ đối với ta, tiền tài thế tục đã là thứ có cũng được, không có cũng chẳng sao." Dược Sư cười nói: "Đợi sau khi ngươi trúc cơ thành công đi, sau đó ta sẽ dạy ngươi vài phương pháp luyện chế đan dịch không có tác dụng gì với tu sĩ nhưng lại rất hữu dụng với người thường.

Đến lúc đó, ta sẽ dẫn ngươi đi ra oai, à không, là dẫn ngươi kiếm tiền, dẫn ngươi bay." Tống Thư Hàng lập tức sáng mắt lên.

"Vậy tiền bối, tôi có cần giúp gì cho ngài không ạ?" Thư Hàng biết quy tắc của nhóm, có bỏ ra mới có hồi báo.

Ngay cả hôm qua Bắc Hà Tán Nhân muốn tặng cậu công pháp trúc cơ cũng là 'tạm ứng' trước.

"Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu đã quen với phương thức giao dịch của Cửu Châu Nhất Hào Quần nhanh vậy sao?" Dược Sư cười nói: "Nói đi cũng phải nói lại, năm đó ta xây dựng con đường kiếm tiền này, chủ yếu không phải vì tiền, mà là để mỗi năm có thể lấy được hai mươi loại dược liệu biển sâu đặc thù từ tay đối phương.

Hay là thế này đi... qua một thời gian nữa, ta sẽ dạy ngươi một phương pháp luyện chế đan dịch thú vị.

Sau đó, mỗi năm ngươi sẽ phụ trách luyện một ít để giao dịch với đối phương.

Đến lúc đó, mỗi năm lấy được hai mươi loại dược liệu và bốn phần tiền tài thế tục từ tay đối phương đưa cho ta là được.

Sáu phần tiền tài còn lại coi như thù lao ta thuê ngươi.

Còn cụ thể phải làm thế nào, đợi sau khi ngươi trúc cơ thành công rồi nói sau.” Tống Thư Hàng không biết sáu phần tiền tài thế tục trong miệng Dược Sư là bao nhiêu, nhưng cậu vẫn vui vẻ đồng ý yêu cầu của ông.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện.

Rất nhanh lại đến con hẻm nhỏ ở khu phố Đại Cát, nơi Tống mỗ nhân anh hùng cứu mỹ nhân ngày hôm qua.

“Hử?” Dược Sư đột nhiên dừng lại.

Chương 40

Tiếp đó, ông quay phắt đầu nhìn chằm chằm vào sâu bên trong con hẻm, ánh mắt sắc bén như kiếm, có thể đâm thủng tâm hồn người khác!

“Sao vậy ạ?

Tiền bối.” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Một lát sau, Dược Sư quay đầu lại mỉm cười: “Không có gì, chỉ là mấy con bọ phiền phức bám đuôi thôi.

Mỗi lần ta ra ngoài, luôn có kẻ thích sai đám tiểu bối đi theo sau lưng ta.

Hoặc là muốn tìm cơ hội đến gần làm quen, muốn ta giúp luyện vài viên đan dược.

Hoặc là muốn xem ta có đi tìm dược liệu quý giá không, định hôi của từ tay ta.

Chính vì đám ngu ngốc này quá phiền phức, nên bây giờ mỗi lần ta tìm được nơi đào dược liệu, ngay cả Triêu Lộ Huyền Thảo bình thường nhất ta cũng sẽ đào đi cấy chỗ khác, một cọng lông cũng không chừa lại cho chúng!” Lẽ nào Dược Sư tiền bối chính là máy dò bảo vật hình người?

Luôn tìm được nơi có dược liệu?

Nếu không thì sao lại có người chuyên đi theo sau lưng ông để hôi của chứ.

Mà Dược Sư hiển nhiên rất oán hận mấy con bọ bám đuôi... ...

Tận sâu trong con hẻm, một bóng người yếu ớt dựa vào tường, hai tay run rẩy lấy ra một điếu thuốc, lặng lẽ châm lửa.

Sau đó hắn nở một nụ cười khổ đặc trưng, nụ cười khổ của hắn khiến người ta cảm thấy dù cách xa trăm dặm vẫn cay đắng vô cùng.

Chính là vị Đàn chủ có cuộc đời có thể viết thành tiểu thuyết bi kịch kia.

“Khí thế thật đáng sợ, đây đã là sự áp bức đến từ chênh lệch về mặt khí chất chân khí.” Khoảnh khắc bị Dược Sư trừng mắt, hắn cảm giác mình suýt nữa thì chết.

Đàn chủ lần theo dấu vết của Tống Thư Hàng mà đến khu Giang Nam.

Hắn muốn có được Linh quỷ, trên người Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử mỗi người đều có một con.

Nhưng mà, con trên người Vũ Nhu Tử thì đừng hòng nghĩ tới.

Cô gái đó lặn lội ngàn dặm đến đây để mang Linh quỷ đi, rõ ràng là thế nào cũng phải có được nó.

Hơn nữa thực lực cô gái đó cao cường, gia thế giàu có, Đàn chủ tự nhận thấy dù có quỳ xuống, dâng hết toàn bộ gia sản thì cô gái đó cũng chẳng thèm để vào mắt.

Lấy được Linh quỷ từ tay cô ta là chuyện không thể.

Còn về việc chính diện cướp giật?

Ý nghĩ này Đàn chủ chưa từng nghĩ đến.

Hắn cảm thấy dù mười người như hắn xông lên cùng lúc, cũng không đủ cho cô gái đó đánh một mình.

Ngược lại, vị ‘Tống tiền bối’ cao thâm khó lường kia dường như không mấy để tâm đến con Linh quỷ đó.

Ban đầu cũng là do Vũ Nhu Tử năm lần bảy lượt yêu cầu mới nhận lấy.

Có lẽ, vị ‘Tống tiền bối’ này thực lực cao cường, không coi trọng Linh quỷ.

Như vậy, có lẽ hắn thật sự có cơ hội đổi lại được Linh quỷ!

Đàn chủ trong lòng ôm một tia hy vọng, ngầm sai người theo dõi Tống Thư Hàng.

Đồng thời dặn dò thuộc hạ cố gắng thu thập thông tin về ‘Tống tiền bối’, xem vị tiền bối này có cần thứ gì không, để hắn có thể chiều theo sở thích mà đổi lại Linh quỷ.

Một ngày sau, thông tin cá nhân của ‘Tống tiền bối’ nhanh chóng được thuộc hạ đưa đến tay Đàn chủ.

Tống Thư Hàng, nam, 18 tuổi.

Sinh viên năm nhất khoa Kỹ thuật Cơ khí, ngành Thiết kế và Chế tạo Cơ khí 19H43, Đại học Giang Nam, tốt nghiệp trường Trung học số 1 Lâm La.

Hiện đang ở ký túc xá Đại học Giang Nam.

Một chàng trai trẻ hết sức bình thường, trong thông tin cá nhân còn ghi chú cậu là một học sinh ngoan không có tiền án tiền sự, lại còn hay giúp đỡ người khác.

Khi Đàn chủ nhìn thấy phần tư liệu về ‘Tống tiền bối’ cao thâm khó lường này, hắn hoàn toàn chết lặng.

Hắn có nhìn nhầm không?

Có phải hoa mắt rồi không?

Bản tư liệu này, thật sự là tư liệu của một ‘tu sĩ’?

Chứ không phải là một nam sinh viên đại học bình thường?

“Bản tư liệu này là giả?” Ý nghĩ đầu tiên hiện lên trong đầu hắn chính là điều này.

Hắn nhìn chằm chằm vào bản tư liệu này cả nửa ngày, trong bức ảnh thẻ trên đó, chàng trai trẻ mỉm cười hiền hòa, chắc chắn là ‘Tống tiền bối’ kia không thể nhầm được.

Đàn chủ cầm bản tư liệu này, ngẩn người.

Trong đầu như sông cuộn biển gầm, trăm ngàn ý nghĩ không ngừng hiện lên.

Cuối cùng, hắn quyết định đích thân theo dõi Tống Thư Hàng.

Hắn muốn xác nhận xem thông tin của thuộc hạ có sai sót gì không, Tống Thư Hàng đó rốt cuộc là một tu sĩ mạnh mẽ, hay là một phàm nhân?

Nếu vị ‘Tống tiền bối’ này thật sự chỉ là một phàm nhân, việc lấy lại Linh quỷ sẽ dễ như trở bàn tay!

Đàn chủ lúc đó trong lòng đã thề độc, nếu Tống Thư Hàng này thật sự là phàm nhân, nhất định sẽ rút gân lột da hắn, rồi rút hồn hắn luyện thành oán quỷ!

Chỉ như vậy mới có thể giải tỏa được mối hận vì bị dọa sợ mấy ngày nay.

Thế là... hắn đích thân đến khu Đại học Giang Nam.

Khi hắn đến khu Giang Nam, vừa hay nhìn thấy Tống Thư Hàng đi cùng một người đàn ông tóc dài bù xù trông rất sành điệu.

Hắn rất cẩn thận bám theo, cố gắng che giấu khí tức của mình.

Dù sao trước khi xác định được Tống Thư Hàng là tiền bối mạnh mẽ hay là phàm nhân, hắn cần phải cẩn thận một chút.

Hắn cảm thấy mình ẩn nấp không tệ, vì Tống Thư Hàng và người đàn ông tóc dài bù xù kia vẫn chưa phát hiện ra hắn.

Trước tiên quan sát Tống Thư Hàng này vài ngày, sau đó tìm cơ hội ra tay thăm dò, xem Tống Thư Hàng này rốt cuộc là tu sĩ hay là phàm nhân!

Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà, ngay khi hắn đang cảm thấy tự mãn về khả năng ẩn nấp của mình, người đàn ông tóc dài bù xù đi song song với Tống Thư Hàng quay người lại liếc hắn một cái.

Đôi mắt kẻ viền khói kia, sắc bén như kiếm!

Ánh mắt đó, giống như chim ưng trên mây khinh miệt nhìn đám cút béo trong bụi cỏ.

Lại như ma thần viễn cổ, đang nhe nanh cười khẩy nhìn con kiến giữa kẽ tay.

Siêu cấp đáng sợ, đây rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Đàn chủ vốn là người nhát gan cẩn thận, người như hắn, sống càng lâu thì càng cẩn thận, càng nhát gan.

Hắn bị dọa sợ mất mật.

Hút xong một điếu thuốc, bàn tay run rẩy của Đàn chủ mới từ từ bình tĩnh lại.

Dù sợ hãi đến đâu, cái gì cần đối mặt vẫn phải đối mặt.

Dùng sức dập tắt đầu thuốc, Đàn chủ ép mình trấn tĩnh lại: “Lần này chỉ cần tìm lại được Linh quỷ, ta sẽ về quê ở Cực Bắc chi địa tu luyện cho tốt.” Nhưng mà, trước tiên phải đợi Tống Thư Hàng và người đàn ông tóc dài bù xù đáng sợ kia tách ra rồi mới tùy cơ hành động.

Lại là tùy cơ hành động...

Tống Thư Hàng dẫn Dược Sư đi một vòng quanh khu phố Đại Cát, xem mười mấy căn hộ cho thuê, nhưng không có căn nào lọt vào mắt xanh của Dược Sư, Thư Hàng cũng không biết Dược Sư cụ thể muốn loại nhà như thế nào. ‘Thật sự không được thì đến khu phố khác xem thử vậy.’ Thư Hàng nghĩ thầm.

Lúc này, Dược Sư cuối cùng cũng phát hiện ra một căn nhà khiến ông hài lòng.

Đó là một tòa nhà khá mới, nhà liền kề ba gian năm tầng, còn có tường rào và sân trước sân sau.

Bố trí tinh xảo, nhìn một cái là có thể thấy được tâm huyết mà chủ nhà đã bỏ ra cho căn nhà này.

Là một căn nhà tốt!

Nhưng mà, căn nhà này hoàn toàn không giống nhà cho thuê!

“Chính là căn nhà này, chúng ta thuê nó đi!” Dược Sư cười ha hả.

“Khoan đã tiền bối, căn nhà này không cho thuê, đây là nhà riêng của người ta mà.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng Dược Sư hoàn toàn không nghe cậu giải thích, ông cười ha hả, kéo Tống Thư Hàng đến trước căn nhà, đưa tay bấm chuông cửa.

“Tới đây!” Một giọng nói trầm thấp vang lên.

Rất nhanh, cửa nhà mở ra, một người đàn ông trung niên đầu đinh, hơi phát tướng ló đầu ra, nhìn về phía Tống Thư Hàng và Dược Sư.

Ông ta nhìn chằm chằm vào mái đầu bù xù của Dược Sư một lúc lâu rồi nghi hoặc hỏi: “Giao hàng à?” “Không, chúng tôi muốn thuê nhà.” Dược Sư đi thẳng vào vấn đề.

Người đàn ông trung niên cứng người, khóe miệng giật giật.

Nhưng ông ta vẫn lịch sự trả lời: “Xin lỗi, nhà của tôi là để gia đình ở.

Hơn nữa gia đình chúng tôi không thích ở chung với người lạ, cho nên không có ý định cho thuê.” “Không thích ở chung với người lạ?

Vậy thì tốt quá rồi!” Dược Sư rất vui vẻ nói: “Ta cũng vậy, không thích ở chung dưới một mái nhà với người lạ.

Cho nên, hay là các ngươi dọn ra ngoài, rồi cho ta thuê lại cả tòa nhà thì thế nào?

Tiền thuê bao nhiêu tùy ngươi ra giá, ta tuyệt đối không mặc cả!” Luôn cảm thấy lời nói của Dược Sư rất đáng ăn đòn.

Tống Thư Hàng che mặt, bảo chủ nhà dọn ra ngoài, rồi cho mình thuê lại nhà?

Chẳng phải chủ nhà sẽ phải ra đường ngủ sao?

Với cách hỏi thuê đáng ăn đòn như vậy, làm sao có thể thuê được nhà chứ?

Quả nhiên, trán của ông chú trung niên chủ nhà đã nổi gân xanh, vẻ mặt không thiện cảm: “Rất xin lỗi, tôi không thiếu chút tiền đó, nên nhà không cho thuê.

Mời hai vị tìm chỗ khác, tạm biệt.” Lúc này mà vẫn nhịn được, chứng tỏ ông chú chủ nhà là một người đàn ông lịch sự có giáo dưỡng.

Đổi lại là Thư Hàng, cậu cảm thấy mình hoàn toàn không thể nhịn được, ít nhất cũng phải mắng một câu đồ thần kinh mới được!

Chương 41

“Ấy, anh suy nghĩ lại đi!

Tiền thật sự không thành vấn đề!” Dược Sư vẫn không muốn từ bỏ.

Tống Thư Hàng đã có thể mường tượng ra cảnh ông chú chủ nhà nổi giận đuổi người, cậu vội vàng kéo Dược Sư, định lôi vị tiền bối này đi bằng được. ...

Vạn lần không ngờ tới, cuối cùng Dược Sư và Tống Thư Hàng vẫn dọn vào ở trong tòa nhà ba gian năm tầng này.

“Ây da, quả nhiên loại nhà độc lập này là thích hợp nhất, kích thước cũng vừa phải, đập bỏ tường ở một tầng là có thể biến thành một phòng luyện đan rộng rãi!” Dược Sư đi tham quan từng tầng trong nhà, vừa xem vừa gật đầu hài lòng.

“Nhưng mà, ban đầu chúng ta chỉ cần thuê một phòng là đủ rồi.” Tống Thư Hàng phàn nàn.

Mọi thứ ở thế tục này đều có một giá trị.

Có những thứ sở dĩ bạn không mua được, rất nhiều lúc không phải vì nó không phải là hàng để bán, mà chỉ là vì bạn trả giá chưa đủ mà thôi.

Tòa nhà ba gian năm tầng trước mắt này cũng vậy.

Dù là căn nhà mà chủ nhân đã dốc hết tâm huyết xây dựng, chuyên dùng để cho mình và gia đình ở.

Nhưng sau khi Dược Sư ném ra một số tiền không thể từ chối...

ông chú trung niên vốn đang nổi gân xanh, bộ dạng như muốn đánh người, sắc mặt như diễn viên kinh kịch đổi mặt nạ, thoáng cái đã từ nhiều mây chuyển sang nắng đẹp.

Sau đó, ông chú rất vui vẻ giao ra giấy chứng nhận quyền sử dụng nhà và đất, toàn bộ chìa khóa cửa chính và các phòng, đồng thời hẹn với Dược Sư thời gian đi làm thủ tục chuyển nhượng nhà.

Rồi sau đó, cả gia đình ông chú trong vòng hai tiếng đồng hồ đã dọn ra khỏi nhà.

Hiệu suất này, quá đỉnh!

Đúng vậy, mua luôn rồi.

Dược Sư rất dứt khoát mua luôn cả tòa nhà.

Giàu, chính là được tùy hứng!

“Không cần để ý đến mấy chi tiết này, quan trọng nhất là có phòng luyện đan thích hợp, chúng ta có thể bắt đầu luyện chế Thối Thể Dịch rồi.” Dược Sư cười ha hả, ông lấy ra một bình sứ từ trong ngực, đổ ra một viên đan dược ném cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy đan dược, mặt đầy nghi hoặc.

“Đây là Tích Cốc Hoàn, thứ có thể ăn thay cơm, là một trong những loại đan dược cần thiết hàng ngày của tu sĩ.

Sau này khi tu vi của ngươi tinh thâm, lúc bế quan tu luyện thường là mấy tháng, thậm chí mấy năm, mấy chục năm cũng có khả năng.

Mà tu sĩ cũng cần ăn cơm, Tích Cốc Hoàn này sẽ có tác dụng.

Ngậm trong miệng, dược hiệu sẽ không ngừng hòa tan.

Viên này là loại chất lượng thấp nhất, nhưng đối với ngươi, một viên Tích Cốc Hoàn này cũng đủ cho ngươi ăn cả tháng.” Dược Sư cười giải thích.

“Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng trong lòng ấm áp, Dược Sư vậy mà còn nhớ cậu chưa ăn trưa, trông có vẻ thần kinh thô nhưng lại rất tinh tế và chu đáo.

Dược Sư: “Đừng khách sáo với ta, ngậm một lúc, no rồi thì chúng ta đi luyện Thối Thể Dịch.” Tống Thư Hàng ngậm Tích Cốc Hoàn vào miệng, tức thì, miệng đầy mùi thơm.

Đồng thời, cảm giác đói trong bụng tan biến, một lát sau còn có cảm giác muốn ợ no.

“Cảm thấy no rồi thì lấy ra, kẻo no quá.

Ngoài ra, trước khi Tích Cốc Hoàn hoàn toàn bay hơi hết, có thể sử dụng lặp lại.

Cất kỹ đi, biết đâu sau này có thể dùng đến.” Dược Sư bổ sung, những thứ ông luyện ra hạn sử dụng đều tính bằng trăm năm, không cần lo bị hỏng.

Thư Hàng nghe vậy, lấy Tích Cốc Hoàn ra khỏi miệng, cất lại cẩn thận.

May mà chưa nuốt, cậu vừa rồi còn đang nghĩ, Tích Cốc Hoàn này có thể giống như trong phim, nuốt vào rồi một tháng không cần ăn không cần uống không?

Bây giờ xem ra, nếu nuốt xuống chắc cậu sẽ bị no chết mất. ...

Bếp điện từ, không vấn đề.

Nồi lẩu, OK.

Bốn mươi lăm loại dược liệu của Thối Thể Dịch phiên bản đơn giản hóa cũng đã được đặt bên cạnh Tống Thư Hàng theo đúng liều lượng và thứ tự.

“Lặp lại quá trình lần đầu tiên ngươi luyện chế, bắt đầu đi.”

Dược Sư nói: “Đừng có áp lực, cũng không cần lo thất bại, dược liệu Thối Thể Dịch ta có rất nhiều.” Tống Thư Hàng cười ngượng ngùng, cậu nhắm mắt lại hồi tưởng quá trình lần đầu tiên mình luyện Thối Thể Dịch.

Vì là chuyện mới xảy ra hôm qua, lại còn là lần đầu tiên trong đời luyện Thối Thể Dịch, nên mỗi một bước cậu đều nhớ rất rõ.

“Đầu tiên cho nước.” Cậu cho một muỗng nước vào nồi lẩu.

Sau đó cho nhân sâm thái lát vào, đun nhỏ lửa năm phút.

Tiếp theo là kỷ tử, tiếp tục đun nhỏ lửa năm phút.

Đến vị dược liệu thứ ba ‘Triêu Lộ Huyền Thảo’, Tống Thư Hàng không canh thời gian nữa.

Cậu bắt đầu chăm chú quan sát sự thay đổi tinh tế của dược liệu trong nồi, một lát sau, bắt đầu tăng nhiệt độ bếp điện từ.

Dược Sư véo cằm, nhìn chằm chằm từng cử động của Tống Thư Hàng, ông giữ im lặng, không lên tiếng làm phiền.

“Dù đã có chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn không thể liên hệ hành động của Thư Hàng tiểu hữu với việc ‘luyện đan’ được.” Dược Sư trong lòng cảm khái vạn phần.

May mà, ông là một luyện đan sư khá thức thời.

Nếu để cho mấy luyện đan sư cổ hủ biết Tống Thư Hàng dùng nồi lẩu và bếp điện từ để luyện đan, bọn họ chắc sẽ tức đến hộc máu.

“Ngoài ra... việc hiện đại hóa lò luyện đan cũng phải đưa vào kế hoạch sớm.

Ít nhất là khi luyện chế những loại đan dược không cần dùng ‘đan hỏa’ hay lửa đặc thù, thiết bị hiện đại hóa sẽ dễ dàng kiểm soát nhiệt độ và lửa hơn.” Dược Sư thầm nghĩ.

Như Tống Thư Hàng trước mắt, chỉ cần bấm mấy nút là có thể kiểm soát lửa rất tốt.

Điểm này lò luyện đan kiểu cũ không thể làm được, dù có pháp bảo khống hỏa cũng không thể dễ dàng như vậy.

Lúc này, Tống Thư Hàng dưới sự trợ giúp của băng châu lại một lần nữa tiến vào trạng thái tinh thần tập trung cao độ.

Trong mắt cậu ngoài Thối Thể Dịch đang luyện chế ra, không còn vật gì khác.

Ánh mắt Dược Sư lộ ra vẻ tán thưởng.

Tuy tuổi tác có hơi lớn, nhưng Tống Thư Hàng này biết đâu lại rất có thiên phú luyện đan!

Thời gian là một vật tiêu hao vô giá, dù bạn có muốn hay không, nó vẫn luôn bị tiêu hao.

Luyện đan một hồi, đã gần ba giờ rưỡi chiều.

Việc luyện chế Thối Thể Dịch trong tay Tống Thư Hàng đã gần đến hồi kết.

Giống như hôm qua, đến vị dược liệu thứ bốn mươi mốt, Thối Thể Dịch trong nồi xảy ra biến hóa.

Vì đã có kinh nghiệm, lần này Tống Thư Hàng bình tĩnh cho thêm nước.

Một lát sau, lại cho một hơi bốn loại dược liệu Tiên Bá Vương Chi, Cửu Dương Xích Viêm Trúc thái lát, Biển Sâu Hàn Tinh, Tuyết Yêu Chi Hạch vào nồi.

Đợi dược dịch trong nồi phân hóa thành hai cực, Tống Thư Hàng lại trực tiếp tăng lửa lên mức tối đa.

Làm xong tất cả, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mọi việc diễn ra rất thuận lợi, có thành công hay không chỉ còn chờ kết quả cuối cùng!

À đúng rồi, còn phải chuẩn bị trước, để đón nhận mùi vị ‘tập hợp tất cả mùi hôi thối của thế gian’ có thể xảy ra lát nữa.

Bốn phút sau.

Bùm...

Nắp nồi lẩu lại một lần nữa bị áp suất cao hất bay, khói đen phun ra từ trong nồi, mùi hôi thối không thể tả nổi lan tỏa khắp phòng.

Tống Thư Hàng đã có chuẩn bị, sớm đã nín thở, tuy mùi hôi thối đó vẫn không biết bằng cách nào xâm nhập vào khứu giác của cậu từ các bộ phận khác trên cơ thể, nhưng nín thở bịt mũi trước vẫn có thể giảm bớt phần nào.

“Ọe?

Mùi gì đây?” Dược Sư thực lực cao cường, ngũ quan nhạy bén.

Đặc biệt là khứu giác, đã đạt đến khoảng ba trăm lần người thường.

Mùi hôi thối kỳ lạ này xộc vào miệng mũi ông, Dược Sư tức thì cảm thấy cả người không ổn.

Cái thứ chết tiệt này đã đạt đến tầm vũ khí sinh hóa rồi phải không?

Người thường ngửi một lúc là sẽ buồn nôn đến mức mặt mày tái nhợt, ói mửa sùi bọt mép ngã lăn ra đất phải không!

Nếu không phải ông thực lực cao cường, lại thêm thường xuyên luyện đan chịu đựng đủ loại mùi lạ khi luyện đan thất bại, nói không chừng lúc mùi hôi thối này xộc tới ông đã quỳ rồi.

“Thứ này nếu chiết xuất ra, đối với tu sĩ Nhất phẩm đã khai Tị khiếu và Chân sư Nhị phẩm còn chưa thể tùy ý kiểm soát khứu giác của mình, quả thực là ác mộng.” Dược Sư lẩm bẩm, ông vung tay một cái, tạo ra một luồng gió, đánh tan đám khói đen hôi thối đến cực điểm này.

“Dù đã ngửi qua một lần, tôi vẫn không thể thích ứng được.

Cảm giác mấy ngày tới sẽ không còn khẩu vị ăn cơm nữa.” Tống Thư Hàng cũng phàn nàn.

“Thành công chưa?” Dược Sư hỏi.

“Mùi hôi thối này ra rồi, chắc là thành công rồi phải không?” Tống Thư Hàng nhặt nắp nồi lên, cái nắp này lần nào cũng bị hất bay một lần, dù là kính cường lực thì sớm muộn gì cũng vỡ tan tành thôi?

Dược Sư bịt mũi, ghé sát vào nồi lẩu xem.

Chỉ thấy dưới đáy nồi, có một lớp thuốc hồ màu đen mỏng, trong suốt, mùi nồng nặc.

Ông đưa ngón tay ra khẽ ngoắc một cái, một giọt dược dịch được hất lên, rơi vào miệng ông.

Cảm nhận kỹ dược tính của Thối Thể Dịch bùng nổ trong miệng, Dược Sư nở nụ cười hài lòng: “Quả nhiên là vậy.” Ước tính sơ bộ, dược hiệu còn yếu hơn một nửa so với Thối Thể Dịch phiên bản đơn giản hóa của ông.

Theo lý mà nói, đan dược mà tu sĩ sử dụng hiệu quả càng mạnh càng tốt.

Tuy nhiên, Thối Thể Dịch đơn giản nhất, sau khi dược hiệu giảm đến một mức độ nhất định, lại bất ngờ cho thấy hiệu quả đặc biệt!

Thối Thể Dịch bản gốc, dược hiệu mạnh mẽ.

Dù là đệ tử tinh anh mà các môn phái tuyển chọn, muốn dùng cũng cần tu luyện trước mấy tháng đến nửa năm, kích phát khí huyết của bản thân đến cực hạn, điều chỉnh trạng thái cơ thể đến mức tốt nhất, mới có thể dùng.

Thối Thể Dịch đã được Dược Sư đơn giản hóa, đệ tử tinh anh của các môn phái muốn dùng, cũng cần tu luyện điều chỉnh trước khoảng một tháng mới có thể dùng.

Chương 42

Nhưng dược hiệu của Thối Thể Dịch chỉ cần giảm xuống thêm nữa, đệ tử trong môn phái chỉ cần điều chỉnh trạng thái một chút là có thể dùng.

Sau đó, đợi cơ thể trải qua quá trình rèn luyện, cường độ cơ thể được nâng cao, là có thể dùng Thối Thể Dịch chất lượng cao hơn, tiết kiệm đáng kể thời gian bồi dưỡng đệ tử giai đoạn đầu.

Phải biết rằng thời gian trúc cơ của đệ tử là tranh thủ từng giây từng phút.

Thời gian trúc cơ tốt nhất từ bốn đến sáu tuổi chỉ có hai năm, thời gian dùng Thối Thể Dịch càng sớm càng tốt.

Quan trọng hơn là, phương pháp luyện chế Thối Thể Dịch này của Tống Thư Hàng, không cần làm gì đặc biệt, chỉ cần ở bước thứ bốn mươi mốt của quá trình luyện chế ‘Thối Thể Dịch đơn giản hóa’ xảy ra sai sót, lập tức chuyển đổi bước luyện đan là được.

Phương pháp này quả thực là bản vá cho ‘Thối Thể Dịch đơn giản hóa’ của Dược Sư, hoàn thiện thêm một bước đan phương ‘Thối Thể Dịch đơn giản hóa’, còn có thể giúp các ‘đồ đệ luyện đan sư’ giảm đáng kể tổn thất dược liệu.

Nhìn thấy nụ cười hài lòng trên mặt Dược Sư, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: “Như vậy là có thể giúp tiền bối ngài hoàn thiện đan phương Thối Thể Dịch đơn giản hóa rồi ạ?” “Không dễ như vậy đâu, lần này ngươi luyện chế thành công, chỉ chứng minh ý tưởng hoàn thiện đan phương của ta là khả thi.

Mấy ngày tới vẫn cần ngươi phối hợp, ta cần cải thiện một số điểm trong phương pháp luyện đan của ngươi.

He he, chuyến đi này quả nhiên không uổng công.” Dược Sư tâm trạng rất tốt.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức phối hợp với tiền bối.” Dược Sư gật đầu hài lòng, đưa tay lấy ra một cuốn sổ dày, nhanh chóng ghi lại các loại số liệu và chi tiết của cuộc thí nghiệm vừa rồi.

Ông được mệnh danh là luyện đan sư thiên tài, có chút danh tiếng trong giới tu sĩ.

Nhưng danh xưng thiên tài và danh tiếng của ông không phải là tự dưng ngồi ở nhà mà có.

Từ cuốn sổ dày này có thể thấy, ông đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết và nỗ lực cho môn luyện đan.

Hơn nữa... cuốn sổ ghi chép dày cộp này, trong động phủ của Dược Sư có đến ba mươi giá sách nhiều như vậy.

Đằng sau mỗi thiên tài thành công, đều có những giọt mồ hôi mà người thường không thể tưởng tượng được.

Tống Thư Hàng nhìn Dược Sư, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Cuối cùng, cậu vẫn không nhịn được: “Dược Sư tiền bối, ngài trước đó nói phi kiếm truyền thư của Thông Huyền đại sư sẽ đến trong khoảng bốn năm tiếng, tính thời gian thì chắc cũng sắp rồi phải không ạ?” 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》!

Công pháp trúc cơ có thể giúp cậu thật sự bước vào cánh cửa của tu sĩ!

Chỉ cần nghĩ đến hai cuốn công pháp nhập môn của tu sĩ, trong lòng Tống Thư Hàng lại rạo rực, không thể kìm nén.

Cậu hận không thể có được hai cuốn bí tịch này ngay lập tức.

“Ha ha, đừng vội đừng vội, phi kiếm truyền thư của Thông Huyền đại sư lấy ta làm tọa độ, sắp đến nơi ta sẽ có phản ứng.

Ừm, nhưng chúng ta vẫn nên quay về ký túc xá của ngươi, tọa độ truyền tống ban đầu đặt ở ký túc xá của ngươi, nếu không có gì bất ngờ, phi kiếm chắc cũng sẽ bay đến đó.” Dược Sư cười nói.

“Vậy chúng ta về ngay bây giờ ạ?” Tống Thư Hàng mong đợi nói.

“Không vội, trong quá trình quan sát ngươi luyện Thối Thể Dịch, ta đã nghiệm chứng được rất nhiều ý tưởng trong đầu là khả thi, ta cần ghi lại trước.

Ừm, nếu ngươi rất vội thì cứ về trước đi, ta sẽ theo sau ngay.” Dược Sư nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

“Vậy tiền bối, tôi về ký túc xá canh trước nhé?” “Đi đi, đi đi, người trẻ tuổi đúng là nóng vội.” Dược Sư vừa nói, vừa vung tay ném một chùm chìa khóa về phía Tống Thư Hàng.

Chính là chìa khóa của tòa nhà này.

“Chìa khóa cho ngươi, dù sao cũng có năm tầng, ta dùng không hết, tầng cao nhất cho ngươi ở, đỡ phải đi thuê nhà.” Dược Sư không ngẩng đầu lên nói.

Dù sao nhà cũng đã mua rồi, sau này để không cũng vô dụng, không bằng bán cho Tống Thư Hàng một ân tình.

Tống Thư Hàng nhận lấy chìa khóa, cũng không khách sáo: “Cảm ơn tiền bối!” Cậu thật sự cần một căn phòng không bị ai làm phiền, hơn nữa... cậu không có tiền dư, Dược Sư có thể cho cậu mượn một phòng đúng là giải quyết được vấn đề cấp bách, nên cậu không khách khí với tiền bối.

“Nhớ khóa cửa nhé!” Dược Sư vẫy vẫy tay, tiếp tục viết lia lịa trên cuốn sổ ghi chép dày cộp.

Tống Thư Hàng bước đi với những bước chân nhẹ nhàng.

Đương nhiên, cậu không quên bếp điện từ và nồi lẩu của mình, hai thứ này phải nhớ mang về, kẻo để bạn cùng phòng nghi ngờ.

Rời khỏi chỗ ở của Dược Sư, năm phút sau, Tống Thư Hàng đến con hẻm chằng chịt ở khu phố Đại Cát.

Sau đó, cậu chớp chớp mắt, nhìn cảnh tượng vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt.

Trước mặt cậu cách mười mấy mét, có mười một tên côn đồ đang tụ tập.

Chúng nhuộm tóc đủ màu, đeo một hàng khuyên tai, khuyên mũi, khuyên môi, trên tay còn có đủ loại hình xăm kỳ quái.

Ví dụ như tên cao lớn đang một tay chống tường làm động tác dồn người, mặt cười đểu, trên cánh tay xăm một con vịt vàng đáng yêu.

Mà người bị tên côn đồ vịt vàng dồn vào tường là một thiếu nữ xinh đẹp tóc ngắn.

Cao khoảng 1 mét 5, tóc ngắn, không trang điểm vẫn có dung mạo xinh đẹp.

Vì vóc dáng nhỏ nhắn, trông có vẻ chỉ là một nữ sinh trung học.

Vừa đáng yêu vừa xinh đẹp.

Lúc này, cô gái tóc ngắn dựa vào tường, mặt không biểu cảm, trong mắt tràn đầy vẻ lạnh lùng.

“Người đẹp, một mình ở đây có cô đơn không?” “Có muốn chơi vui vẻ với mấy anh không?” “Chơi miễn phí nhé, đủ trò vui.” “Sẽ rất thoải mái đấy.” “Mấy anh chơi cùng em nhé.” “Bên cạnh có một quán nhỏ rất tuyệt, không xa đâu, đảm bảo em chơi rồi sẽ muốn chơi nữa.” Đủ loại lời trêu chọc, đủ loại khiêu khích.

Không chỉ cảnh tượng quen mắt, mà ngay cả lời thoại cũng quen thuộc vô cùng!

Thời buổi này, trước khi côn đồ trêu chọc gái nhà lành, có phải đều thông đồng lời thoại với nhau không?

Giống như trong truyền thuyết, cướp thời xưa nhất định phải hét một câu: ‘Núi này do ta mở, cây này do ta trồng.

Muốn qua nơi này, để lại tiền mãi lộ’?

Tống Thư Hàng thở dài, xoa xoa thái dương.

Là một thanh niên tốt, khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, cuối cùng vẫn không thể làm ngơ.

Mặc dù... cô gái tóc ngắn đáng yêu đó sau này không những không cảm kích cậu, mà nói không chừng còn nói cậu lo chuyện bao đồng.

Nhưng cậu vẫn quyết định giải cứu cô gái này một lần nữa, vì đó chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Cho nên mới nói, Tống Thư Hàng tên này sớm nên bị thẻ người tốt đè chết rồi.

Thư Hàng nắm chặt nắm đấm, sải bước tiến về phía trước.

Lúc này, cô gái tóc ngắn cũng nhìn thấy cậu.

Cô gái với vẻ mặt lạnh lùng, sau khi nhìn thấy Thư Hàng, cuối cùng không thể duy trì được vẻ mặt lạnh như băng sơn, khóe miệng cô giật giật, thời buổi này, thật sự có người thích lo chuyện bao đồng đến vậy sao.

“Phiền phức.” Cô gái tóc ngắn khẽ nói.

“Yo?

Người đẹp vừa nói gì thế?

Đồng ý với mấy anh rồi à?” Tên côn đồ vịt vàng cười đểu, một tay vẫn giữ động tác dồn người, tay kia đưa ra sờ má cô gái tóc ngắn.

Cô gái tóc ngắn hừ lạnh một tiếng, tiếp đó, đôi tay đang khoanh trước ngực đột nhiên duỗi ra, nhanh như chớp tóm lấy đầu tên côn đồ vịt vàng, dùng sức kéo đầu hắn lại gần mình.

Động tác này?

Là muốn hôn sao?

Thật là một cô nàng nóng bỏng!

Tên côn đồ vịt vàng trong lòng vui sướng, đôi môi dày chu lên, đầy một miệng nước bọt, chuẩn bị nếm thử đôi môi lạnh băng của tiểu mỹ nhân.

Sau đó... không có sau đó nữa.

Cốp một tiếng trầm đục.

Tên côn đồ vịt vàng chỉ cảm thấy trán đau điếng, như bị búa sắt đập trúng, tiếp đó hai mắt tối sầm lại, mất đi tri giác.

Mơ hồ còn cảm thấy mũi mình có chất lỏng chảy ra, là do đầu bị va đập mạnh gây ra?

Cô gái tóc ngắn vẫn lạnh lùng như cũ, sau khi dùng một cú húc đầu hạ gục tên côn đồ vịt vàng, liền ném tên côn đồ bất tỉnh sang một bên như ném rác.

Khi không động thì như băng sơn, khi động thì lại bùng nổ vô cùng.

Kỹ năng tấn công như húc đầu ngay cả đàn ông đánh nhau bình thường cũng rất ít dùng, trừ phi thật sự rất tự tin vào độ cứng của đầu mình, nếu không tấn công bằng húc đầu thường là lưỡng bại câu thương.

Cô gái khiêu khích liếc Tống Thư Hàng một cái, khóe miệng nhếch lên.

“A Hoàng, mẹ kiếp, A Hoàng gục rồi!

Đừng chết nhé, A Hoàng!” “Con khốn!

Mày sẽ phải trả giá!” “Mấy anh sẽ cho mày biết thế nào là vui như thần tiên!” Mười tên côn đồ phía sau gầm lên giận dữ, mặt mày hung tợn vây lấy cô gái tóc ngắn.

Cô gái tóc ngắn hừ lạnh, nắm chặt nắm đấm trước mắt, đôi chân thon dài hơi khuỵu xuống, tạo ra thế trung bình tấn.

Động tác như mây bay nước chảy, vừa tao nhã vừa ngầu.

Ngầu!

Người ngoài nghề xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Chỉ một thế trung bình tấn nhỏ này cũng có thể thấy được công phu cơ bản của cô gái tóc ngắn rất vững chắc, là người có luyện võ.

Tiếc là Tống Thư Hàng và đám côn đồ đều là người ngoài nghề chính hiệu, chỉ cảm thấy động tác của cô gái, thật sự quá ngầu.

“Hét!” Nắm đấm của cô gái tóc ngắn nhanh như chớp, cơ thể lao về phía trước, nắm đấm hồng hào như đại bác lao lên trời đấm vào cằm tên côn đồ đi đầu.

Nắm đấm nhỏ nhắn đáng yêu này, bình thường dù có đấm hết sức vào cằm người khác, cũng chỉ có thể hơi đau một lúc.

Nhưng mà, tên côn đồ bị trúng đòn, cả người bị đánh bay lên, vẽ một đường parabol đẹp mắt trên không trung, rồi nặng nề rơi xuống đất.

Đồng tử của đám côn đồ co rút lại, đồng loạt cứng người, miệng há hốc, không thể nào, một cô gái đáng yêu như vậy, sao có thể đánh ra một cú đấm đáng sợ như thế?

Bọn chúng đứng hình, nhưng cô gái tóc ngắn thì không dừng lại.

Chỉ thấy cô đá chân trái, chân phải nhấc lên chính là một cú đá quét mạnh mẽ, đá ngã tên côn đồ bên phải xuống đất, thuận thế chân kia còn giẫm lên người hắn một cái.

Mượn lực đạp này, cô xoay eo, hai chân như gọng kìm kẹp lấy cổ một tên côn đồ khác bên cạnh, cơ thể mềm dẻo như rắn xoay tròn, quăng tên côn đồ bay ra xa...

Chương 43

Đây đâu phải là một cô gái đáng thương bị dồn vào tường?

Đây quả thực là một đại sát khí trần gian, mỗi một bộ phận trên cơ thể đều là vũ khí, đều có thể bùng nổ tấn công!

Vô nhân đạo hơn nữa là, đại sát khí trần gian này còn bật mode Vô Song nữa chứ! ...

Mười mấy giây sau. 11 tên côn đồ đồng loạt gục ngã, nằm la liệt trên đất đau đớn.

Cô gái tóc ngắn phủi phủi bụi bặm không tồn tại trên chiếc quần bó bảy phần, sau đó cô lại nhìn Tống Thư Hàng một cái, ngẩng đầu bốn mươi lăm độ, hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó cô gái tóc ngắn quay người, lại như một con gà trống kiêu ngạo, nghênh ngang rời đi.

Tống Thư Hàng véo cằm, nghiêm túc gật gật đầu: "Hóa ra mình thật sự lo chuyện bao đồng rồi sao?

Chẳng trách cô ấy lại tức giận." Tiếp đó cậu lại nói nhỏ: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hai ngày liền thấy cô ấy bị côn đồ dồn vào tường, cô ấy không lẽ có thiên phú hay thể chất đặc biệt 'bị côn đồ dồn vào tường' đấy chứ?" Xa xa, cô gái tóc ngắn đang kiêu ngạo rời đi đột nhiên cứng người, khóe miệng cô giật giật, rồi bước nhanh rời đi.

Sau khi cô gái đi xa, Tống Thư Hàng đến bên cạnh đám côn đồ, đưa ngón tay ra chọc chọc tên côn đồ vịt vàng.

Tên côn đồ vịt vàng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, rất tốt, còn sống.

"Không chết là tốt rồi." Tống Thư Hàng yên tâm gật đầu, thản nhiên rời đi. ...

Cậu dù sao cũng không phải là người tốt đến mức thối nát, vì đám côn đồ không chết, cậu đương nhiên lười gọi điện thoại cứu thương cho bọn chúng.

Để bọn chúng ngoan ngoãn nằm trên đất một lúc, tăng thêm kinh nghiệm.

Dùng thân thể ghi nhớ: sau này đừng gặp cô gái xinh đẹp nào cũng lao vào trêu chọc!

Biết đâu cô gái người ta có thể bật Vô Song trong nháy mắt thì sao?

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cũng không có thời gian lãng phí với đám côn đồ này, cậu còn phải nhanh chóng về ký túc xá, chờ ‘phi kiếm truyền thư’ của Thông Huyền đại sư đến nữa.

Phi kiếm truyền thư, đây là thần kỹ trước đây chỉ xuất hiện trong mơ.

Bây giờ, sắp sửa hiện ra chân thực trước mắt cậu, rốt cuộc sẽ như thế nào đây?

Còn nữa, 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 được phi kiếm truyền thư mang đến sẽ có hình dạng như thế nào?

Sách đóng chỉ cổ xưa?

Thẻ tre còn cổ hơn?

Hay là vải lụa hoặc da thú cuộn?

Nghĩ thôi cũng thấy rất tuyệt vời rồi.

Rắc rối duy nhất là, bạn cùng phòng trong ký túc xá có thể đã về rồi.

Đến lúc đó phi kiếm truyền thư có hơi bất tiện không?

Bị bọn họ nhìn thấy sẽ khó giải thích lắm đây?

Về đến ký túc xá, Tống Thư Hàng đẩy cửa ra khẽ gọi một tiếng: “Mình về rồi.” Không có ai trả lời cậu.

Không có ai ở đây à?

Cậu lại cúi đầu nhìn về phía tủ giày, tờ giấy xin nghỉ trên đó đã không còn, bạn cùng phòng đã chuyển nó cho giáo viên rồi.

“Vẫn chưa tan học sao?

Lẽ ra chiều nay có bốn tiết, nhưng thầy Nhân Thủy bị gãy cả hai chân đến giờ vẫn chưa xuất viện, nên chiều nay chắc chỉ có hai tiết thôi chứ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lẽ nào mấy tên đó lại đến chỗ Dương Đức thuê ngoài trường rồi?

Như vậy cũng tốt, bọn họ không có ở đây, Dược Sư sẽ tiện hơn khi đến nhận ‘phi kiếm truyền thư’, mà không cần lo bị bạn cùng phòng phát hiện ra điều gì bất thường.

Vừa nghĩ, cậu vừa cởi giày, chuẩn bị vào phòng ngủ.

Lúc này, từ phòng ngủ trong ký túc xá truyền đến tiếng đối thoại.

“Cao Mỗ Mỗ, làm ơn đi, trong số những người tớ quen chỉ có cậu là có kinh nghiệm hẹn hò với bạn gái thôi!” Một giọng nói hơi trung tính, nhưng rất trong trẻo vang lên.

“Thế rốt cuộc cậu muốn nói gì với tớ?

Tránh xa tớ ra, biểu cảm của cậu bây giờ ghê tởm lắm!

Có gì nói thẳng đi, tớ còn đang đợi đi có việc đây.” Cao Mỗ Mỗ đáp lại.

Trước mặt cậu là một học sinh cũng mặc đồng phục Đại học

Giang Nam, con lai, tóc vàng!

Người đó thoạt nhìn có lẽ là một cô gái xinh đẹp rạng rỡ, nhưng nhìn kỹ lại, sẽ cảm thấy người đó giống một cô gái xinh đẹp hơn?

Đây là một người mà chỉ nhìn bề ngoài hoàn toàn không thể phán đoán được giới tính.

Bây giờ người bạn học có giới tính không rõ này, vừa nói vừa tiến lại gần Cao Mỗ Mỗ.

Cao Mỗ Mỗ đưa tay ra chặn người bạn này lại, hạn chế khoảng cách giữa mình và người đó, nếu không phải vì tên này từ nhỏ đã lớn lên cùng cậu, cậu đã sớm đá bay hắn đi rồi.

“Là thế này, hôm nay tớ đã hẹn hò với Tiểu Mai.” Người bạn học có giới tính không rõ cười hì hì nói.

Tiểu Mai, đây có vẻ là tên của một cô gái nhỉ?

Vậy thì bạn học này chắc là một ‘cô’?

Cao Mỗ Mỗ bình tĩnh nói: “Ồ, vậy không phải tốt lắm sao?” “Sau đó tớ đã nắm tay cô ấy, vui quá đi.” Bạn học hưng phấn lăn lộn trên giường của Cao Mỗ Mỗ, trông rất kích động.

Cao Mỗ Mỗ: “Được rồi, tớ có thể hiểu sự kích động của cậu.

Nhưng tớ thật sự rất vội, cậu vào thẳng vấn đề chính được không?” “Cao Mỗ Mỗ cậu thật không biết điều, cứng nhắc!

Cho nên dù chúng ta là thanh mai trúc mã, cậu vẫn không tán được tớ.

Rõ ràng là lúc nhỏ người lớn hai nhà chúng ta có ý định gán ghép chúng ta mà.” Bạn học phàn nàn.

“Gia Cát Nguyệt, xin mời vào thẳng vấn đề chính.” Cao Mỗ Mỗ dùng sức xoa thái dương.

“Được rồi... thực ra vì đây là lần đầu tiên tớ hẹn hò với con gái, quá căng thẳng, nên cơ thể cứng đờ, lúc nắm tay Tiểu Mai, tay dùng lực quá mạnh, có vẻ như tay Tiểu Mai rất đau.” Gia Cát Nguyệt nói.

Cao Mỗ Mỗ đã không biết phải trả lời thế nào.

“Ngày mai, tớ đã lại hẹn Tiểu Mai rồi.

Lần này, tớ chuẩn bị sẽ hôn cô ấy!

Nhưng tớ chưa từng có kinh nghiệm về phương diện này, tớ sợ đến lúc đó sẽ vì không có kinh nghiệm mà làm cô ấy bị thương.” Gia Cát Nguyệt nói đến đây, hai mắt sáng lên, nhìn chằm chằm Cao Mỗ Mỗ.

Cao Mỗ Mỗ không hiểu sao, tim đập lỡ một nhịp, một cảm giác không lành dâng lên trong lòng: “Cho nên, cậu đến đây là muốn xin tớ kinh nghiệm hôn?” “À, theo một góc độ nào đó thì là vậy.

Dù sao trong số bạn thân của tớ, cũng chỉ có cậu là đã có bạn gái từ sớm, chắc chắn đã có kinh nghiệm hôn rồi phải không?” Cao Mỗ Mỗ gật đầu, điểm này cậu không thể phủ nhận.

“Vậy cậu cho tớ hôn một cái đi, dạy tớ phải hôn như thế nào, để tớ có thể có kinh nghiệm tốt hơn!” Gia Cát Nguyệt nắm chặt nắm đấm nói.

“Khoan... khoan đã, tớ có nghe nhầm gì không?” Cao Mỗ Mỗ cả người rùng mình một cái, cậu nhìn người thanh mai trúc mã thần kinh thô trước mắt.

“Cho tớ hôn cậu một cái đi, kiểu lãng mạn ấy.” Gia Cát Nguyệt kêu lên.

“Xin lỗi, tớ từ chối.

Hơn nữa tớ đã có bạn gái rồi, xin cậu tùy tiện tìm cái gì đó mà cắn để luyện tập đi, gối ôm hay cột nhà gì cũng được!” Cao Mỗ Mỗ kiên quyết từ chối.

“Không được đâu, mấy thứ như gối ôm tớ đều thử rồi, nhưng hoàn toàn không có cảm giác.

Cho nên, tớ muốn có người thật để luyện tập cùng!

Làm ơn đi mà, Cao Mỗ Mỗ, trong số bạn thân của tớ chỉ có cậu mới giúp được tớ!” Gia Cát Nguyệt chân thành cầu xin.

“Vậy để tớ chỉ cho cậu một con đường sáng nhé, đi tìm một học tỷ có kinh nghiệm phong phú, với dung mạo và gia thế của cậu, chỉ cần cậu đưa ra yêu cầu, các học tỷ thường sẽ không từ chối yêu cầu của cậu đâu, đảm bảo cậu sẽ học được một bộ kỹ năng hôn khiến bạn gái cậu hài lòng.” Cao Mỗ Mỗ đáp.

“Không thể nào, tớ tuyệt đối sẽ không phụ lòng Tiểu Mai!

Hơn nữa tớ bị bệnh sạch sẽ.” Gia Cát Nguyệt từ chối: “Cho nên, Cao Mỗ Mỗ, giúp tớ đi mà.

Yên tâm đi, hai chúng ta thân như vậy, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Hơn nữa, tớ còn chuẩn bị cả màng bọc thực phẩm, nếu cậu thật sự ngại thì chúng ta có thể luyện tập qua màng bọc thực phẩm trước!”
“Dù có màng bọc thực phẩm, tớ cũng không thể giúp cậu!

Đầu óc cậu úng nước rồi, đầu óc tớ vẫn rất bình thường.

Cậu không thể phụ lòng bạn gái, chẳng lẽ tớ lại có thể làm bạn gái mình đau lòng sao?

Cho nên tuyệt đối không được, cậu dẹp cái ý nghĩ đó đi!

Này, khoan đã, cậu làm gì vậy?” Sau đó là tiếng giãy giụa kịch liệt của Cao Mỗ Mỗ, còn xen lẫn tiếng đồ vật rơi xuống.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, bắp chân run lên.

Trinh tiết của Cao Mỗ Mỗ không lẽ đã mất rồi chứ?

Là một người bạn cùng phòng tốt, lúc này cậu có nên vào giúp không?

Hay là ở ngoài yên lặng chờ đợi, sau đó mới vào an ủi cậu ấy?

Suy nghĩ một lúc, cậu cảm thấy mình nên chọn phương án trung gian, đợi hai phút nữa rồi vào?

Dù sao lỡ đâu Cao Mỗ Mỗ là một tên kiêu ngạo, miệng thì nói không muốn không muốn, nhưng cơ thể lại rất thành thật thì sao?

Chẳng phải mình đã phá hỏng chuyện tốt của cậu ấy rồi sao?

Hơn một phút sau.

Tống Thư Hàng còn đang băn khoăn có nên vào phòng không thì cửa phòng ngủ được mở ra.

Gia Cát Nguyệt tóc vàng ngắn với vẻ mặt thỏa mãn, hồng quang đầy mặt đẩy cửa bước ra.

Tống Thư Hàng bây giờ thị lực rất tốt, chỉ liếc một cái đã nhìn rõ trên giường là Cao Mỗ Mỗ với vẻ mặt như tro tàn, ánh mắt vô hồn, giống như bị chơi hỏng.

Gia Cát Nguyệt mở cửa ra, đột nhiên nhìn thấy Tống Thư Hàng đang đứng ngoài cửa phòng với vẻ mặt bối rối.

Chương 44

Người đó lập tức sững sờ, nụ cười đắc ý trên mặt nhanh chóng thu lại, một vầng hồng e thẹn bò lên má, người đó vậy mà còn biết ngại sao?

“Ha ha, hai người xong rồi à?

Tình cảm của người trẻ tuổi thật tốt.” Tống Thư Hàng bắt chước kiểu cười ha hả của Dược Sư, cố gắng lướt qua chuyện này, tránh khó xử.

Gia Cát Nguyệt chớp chớp mắt, lập tức nở một nụ cười rạng rỡ, người đó đưa tay phải về phía Tống Thư Hàng: “Chào cậu, tớ là Gia Cát Nguyệt, thanh mai trúc mã của Cao Mỗ Mỗ.” “Chào cậu, tớ là bạn cùng phòng của Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng.” Thư Hàng đưa tay ra, cẩn thận bắt tay với Gia Cát Nguyệt.

Bàn tay rất nhỏ và mềm mại, hơn nữa lòng bàn tay rất nhỏ, suy đoán khả năng là nữ giới khá cao.

Nhưng nhìn thấy Cao Mỗ Mỗ trong phòng ngủ như bị chơi hỏng, nếu bị một cô gái cưỡng hôn thì chắc sẽ không đến mức hỏng như vậy chứ?

Cho nên Thư Hàng trong lòng lại cảm thấy, khả năng Gia Cát Nguyệt là nam giới lớn hơn.

“Rất vui được làm quen với cậu.

Tên Cao Mỗ Mỗ này hơi kiêu ngạo, tính cách lại còn ngang bướng chết đi được, mong các cậu chiếu cố nó nhiều hơn.” Gia Cát Nguyệt mỉm cười nói, rất có phong thái của một tiểu thư khuê các.

Nếu chỉ nhìn biểu hiện của người đó bây giờ, ai có thể ngờ được một phút trước người đó đã cưỡng hôn Cao Mỗ Mỗ, chơi hỏng đối phương?

“Khách sáo quá rồi, thực ra tớ được họ chiếu cố nhiều hơn.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Nói đến đây, tên Tống Thư Hàng hình như tớ đã nghe ở đâu rồi thì phải?” Gia Cát Nguyệt chớp chớp mắt, suy nghĩ.

Tống Thư Hàng: “Chắc là không có đâu, đây là lần đầu tiên tớ gặp bạn học Gia Cát Nguyệt mà.” “Không, trí nhớ của tớ không sai đâu.

Tớ chắc chắn đã nghe tên cậu ở đâu đó rồi.” Gia Cát Nguyệt nhíu mày suy nghĩ.

Một lát sau, Gia Cát Nguyệt đột nhiên vỗ tay, nói: “Tớ nhớ ra rồi!

Bạn học Tống Thư Hàng, gần đây cậu có đắc tội với ai không?” “Hả?

Tại sao lại hỏi vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Bởi vì trưa hôm qua, tớ thấy có người đi khắp trường dò hỏi thông tin về ‘bạn học Tống Thư Hàng của Đại học Giang Nam’.

Lớp, tuổi, nơi ở và những người thân cận của cậu đều bị điều tra gần hết rồi.

Vì cảm thấy có chuyện không ổn, nên tớ đã ghi nhớ lại chuyện này.

À đúng rồi, tớ là thành viên của bộ phận thông tin của trường.” Gia Cát Nguyệt cười tủm tỉm nói.

“Có người điều tra mình?” Tống Thư Hàng sững sờ, gần đây cậu đâu có đắc tội với ai?

Dược Sư có nói có người theo dõi ông, có lẽ có người nhìn thấy mình đi cùng Dược Sư nên tiện thể theo dõi điều tra thông tin của

mình.

Nhưng Dược Sư mới sáng nay đến thôi!

Ngoài ra, chiều tối hôm qua, vì anh hùng cứu mỹ nhân mà đánh mấy tên côn đồ.

Nhưng đó đều là chuyện của chiều tối hôm qua, không liên quan gì đến trưa hôm qua cả!

Tống Thư Hàng thật sự không nghĩ ra được bất kỳ manh mối nào.

“Tóm lại, tớ cảm thấy gần đây cậu nên cẩn thận một chút.

Biết đâu có người ngứa mắt với cậu muốn phục kích cậu đấy.

Lời nói đến đây thôi, tớ có việc đi trước đây, chúc cậu may mắn.” Gia Cát Nguyệt cười hì hì, vỗ vai Tống Thư Hàng, rồi vừa ngâm nga vừa rời khỏi ký túc xá.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Nếu là ai đó phục kích cậu thì cậu không sợ.

Nhưng mà, đối phương không chỉ điều tra thông tin của mình, mà còn điều tra cả thông tin của bạn bè thân thiết bên cạnh cậu.

Điều này khiến cậu có chút bất an.

Tóm lại... gần đây vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Lát nữa khi Dược Sư tiền bối đến, hỏi thử xem có cách nào tìm ra kẻ đứng sau điều tra mình không.

Dược Sư tiền bối dường như rất có kinh nghiệm trong việc chống theo dõi. ...

Vừa nghĩ, Tống Thư Hàng vừa vào phòng ngủ.

Cao Mỗ Mỗ vẫn nằm bất động như một con chó chết, Thư Hàng lo lắng hỏi: “Cao Mỗ Mỗ, cậu không sao chứ?” “Thư Hàng, tớ bị vấy bẩn rồi.” Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm.

“Từ ‘vấy bẩn’ dùng cực kỳ không thích hợp, cậu có phải là khuê nữ thời xưa đâu, đừng dùng từ hình dung ghê tởm như vậy.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ Cao Mỗ Mỗ, rồi nhân cơ hội hỏi: “Mà này, vị Gia Cát Nguyệt vừa rồi là nam tử hán à?” Cao Mỗ Mỗ tức thì mặt trắng bệch, một lúc lâu sau, cậu ta cay đắng lắc đầu: “Không phải.” “Vậy là con gái?

Cậu đi chết đi được không!

Bị con gái cưỡng hôn một cái mà còn bày ra bộ dạng bị chơi hỏng làm gì?

Cậu đang làm màu đấy cậu có biết không!” Tống Thư Hàng vỗ mạnh vào Cao Mỗ Mỗ: “Yên tâm đi, tớ kín miệng lắm, tuyệt đối sẽ không để bạn gái cậu biết chuyện hôm nay, cậu cứ coi như là một phúc lộc từ trên trời rơi xuống không được sao?” Nhưng mà, sắc mặt của Cao Mỗ Mỗ ngược lại càng khó coi hơn, cậu ta càng khó khăn hơn lắc đầu.

“Cậu lắc đầu là ý gì?

Lẽ nào...

Gia Cát Nguyệt cũng không phải là con gái?

Vậy là cái gì?

Không lẽ là người lưỡng tính hay yêu quái?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Đều không phải... nói thế nào nhỉ, chuyện này, các cậu sẽ không hiểu đâu.” Cao Mỗ Mỗ ngoẹo đầu, một bộ dạng cuộc đời này không còn gì luyến tiếc.

Tên này, hết cứu nổi rồi.

“Được rồi, cậu tiếp tục nằm chết đi.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ Cao Mỗ Mỗ.

Sau đó cậu vừa ngâm nga vừa đi ra ban công, ánh mắt nhìn chằm chằm lên trời.

Không biết phi kiếm truyền thư sẽ như thế nào nhỉ? ...

Bộ dạng nửa sống nửa chết của Cao Mỗ Mỗ duy trì được hơn mười phút, sau đó cậu ta tê dại ngồi dậy, rửa mặt: “Thư Hàng, Thổ Ba nói tối nay muốn uống vài ly, bảo chúng ta tối đến chỗ Dương Đức tụ tập.

Thế nào, có rảnh không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi đáp: “Không vấn đề, nhưng lát nữa tớ có một người bạn đến lấy đồ, tớ có thể sẽ đến muộn một chút, khoảng sáu giờ tớ sẽ qua!” “Vậy tớ qua trước nhé, hôm nay... tớ phải say một trận.” Cao Mỗ Mỗ mặt mày đau khổ nói.

“Một cơn say giải ngàn sầu?” Tống Thư Hàng cười nói.

Cao Mỗ Mỗ gật đầu, đẩy cửa ký túc xá ra: “Vậy tớ đi trước nhé, nhớ qua sớm.” “Ok, không vấn đề.” ********** Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Tống Thư Hàng cảm thấy bây giờ mình chắc chắn rất giống ‘Vọng phu thạch’, ánh mắt dán chặt lên trời, trong lòng tràn đầy mong đợi.

Khoảng hai mươi phút sau, bốn giờ bảy phút chiều.

Dược Sư cuối cùng cũng có tin tức, ông gọi điện thoại đến: “Thư Hàng tiểu hữu, phi kiếm truyền thư của Thông Huyền đại sư sắp đến rồi, ta qua chỗ ngươi ngay đây, chỗ ngươi không có ai chứ?” “Không vấn đề, bạn cùng phòng tối nay ra ngoài uống rượu, bây giờ trong ký túc xá chỉ có mình tôi.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Đợi ta, ta đến ngay.” Dược Sư cúp máy.

Hai phút sau.

Dược Sư đã đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Đến rồi!” Ông cười ha hả.

“Chúng ta có cần làm gì không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi: “Hay là chúng ta chỉ cần ngồi đây đợi là được?” “Xem ta đây.” Dược Sư lại một lần nữa ra ban công, sau đó lại đưa tay chỉ lên trời, hai ngón tay biến thành màu đỏ rực, nhấp nháy liên tục.

Tống Thư Hàng hai mắt nhìn chằm chằm lên trời, chỉ thấy trên bầu trời xa xôi có một luồng sáng lóe lên, nhanh chóng bay về phía Dược Sư.

Luồng sáng đó ngày càng gần, tốc độ cực nhanh, có thể lờ mờ nhìn thấy là một vật thể hình kiếm.

“Phi kiếm truyền thư công khai như vậy, không làm chút thuật che mắt để che đậy sao?” Tống Thư Hàng trong lòng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, mấy năm gần đây, những thứ mà người ta thường chụp được như UFO, vật thể bay không xác định, không lẽ chính là các tu sĩ đang phi kiếm truyền thư, hoặc là ngự kiếm phi hành?

Các tu sĩ làm vậy rất nguy hiểm, bây giờ khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, những thứ như pháo phòng không, pháo đánh chặn trên không mỗi quốc gia đều có bố trí.

Lỡ bị pháo phòng không bắn hạ thì sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ vẩn vơ, phi kiếm đó đã đáp xuống bên cạnh Dược Sư.

Đó là một thanh tiểu kiếm bằng sắt đen sắc bén, lơ lửng yên tĩnh trên không trung phía trên ngón tay đỏ rực của Dược Sư, không cần bất kỳ lực nào hỗ trợ, điều này đã hoàn toàn vi phạm quy tắc vật lý của thế giới.

Tống Thư Hàng tỏ ra rất bình tĩnh, từ ngày thế giới quan của cậu hoàn toàn sụp đổ, kiến thức vật lý học mười tám năm qua sớm đã bị vứt bỏ quá nửa.

Nếu không phải quy luật vật lý vẫn còn thông dụng trong thế giới phàm nhân, cậu đã sớm vứt nốt nửa còn lại cho chó ăn rồi.

“Ủa?

Bí tịch đâu?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi, theo cậu nghĩ, trên phi kiếm hẳn là phải treo một cái bọc lớn, bên trong chứa rất nhiều sách đóng chỉ hoặc da thú cuộn.

Nhưng thanh tiểu kiếm sắt đen trước mắt này không hề mang theo bất kỳ thứ gì, trống không.

“Lẽ nào là bị rơi mất trong quá trình bay?” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

“Bí tịch ở đây này.” Dược Sư đưa tay ra, thanh tiểu kiếm sắt đen liền ổn định rơi vào tay ông.

Sau đó, ông tháo ra một ống ngọc to bằng ngón tay cái từ chuôi kiếm, có chút giống nhẫn ngọc.

Vật hình ống bằng ngọc?

Nhìn thấy thứ này, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra tên của một vật phẩm, cậu buột miệng nói: “Truyền Công Ngọc Giản?” Cũng có tên gọi là Truyền Thừa Ngọc Giản, Truyền Pháp Ngọc Giản.

Đây là một trong những thứ mà nhân vật chính trong tiểu thuyết tu chân bắt buộc phải có được, chỉ cần dán lên đầu, công pháp, tâm pháp sẽ được khắc sâu vào trong đầu người!

Dù là kẻ ngốc cũng có thể nhớ được toàn bộ công pháp hoàn chỉnh!

“Ngươi nghĩ nhiều rồi...” Dược Sư nhún vai: “Truyền Công Ngọc Giản quý giá vô cùng, bản thân nó đã là bảo vật vô giá.

Chỉ được dùng để ghi lại những loại công pháp tuyệt thế ‘không thể dùng văn tự ghi lại’.

Loại công pháp phổ thông dùng để trúc cơ này thì đáng gì mà phải dùng Truyền Công Ngọc Giản để ghi lại?” Chỉ có những loại công pháp tuyệt thế chứa đựng pháp tắc trời đất, đại đạo chí lý, không thể dùng văn tự ghi lại.

Dù có cưỡng ép dùng văn tự ghi lại, cũng sẽ bị sức mạnh đại đạo giữa trời đất xóa đi, mới cần đến những bảo vật quý giá như ‘Truyền Công Ngọc Giản’ để ghi chép.

“Vậy đây là gì ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 45

“Đây chỉ là một cái USB bình thường thôi.

Nói thật, khoa học kỹ thuật của nhân loại ngày càng tiến bộ, phát minh ra rất nhiều thứ chúng ta là tu sĩ dùng cũng rất thuận tay.

Một cái USB nhỏ xíu có thể chứa được nội dung của cả một tàng kinh các ngày xưa, còn có thể thêm cả hình ảnh, thật sự tiện lợi vô cùng.” Dược Sư bình tĩnh một lần nữa đập tan ảo tưởng của Tống Thư Hàng.

Đau quá, mẹ ơi tim con đau quá!

“USB…” Tống Thư Hàng thử cảm nhận một chút, cảm giác đại khái cũng giống như khi những người trong nhóm biết cậu dùng bếp từ và nồi lẩu để luyện đan vậy.

Dược Sư tháo USB ra, lại ném thanh tiểu kiếm màu đen về phía Tống Thư Hàng: “Nào, cầm lấy phi kiếm trước đi.

Mai ta sẽ đưa địa chỉ của Thông Huyền đại sư cho ngươi, mấy ngày tới rảnh rỗi thì gửi chuyển phát nhanh phi kiếm về cho ông ấy.” Tống Thư Hàng: “…Gửi chuyển phát nhanh về?” “Đương nhiên, nếu không chẳng lẽ muốn ta đích thân đưa về à?” Dược Sư hỏi lại.

Tống Thư Hàng kêu lên: “Không phải, ý của tôi là phi kiếm không phải ‘vèo’ một cái là tự bay về sao?” “Ha ha, sao có thể chứ, nó không bay về được đâu.

Phi kiếm khi bay tới cần có năng lượng!

Khi nó bay tới đưa tin, Thông Huyền đại sư đương nhiên có thể cung cấp năng lượng cho phi kiếm.

Nhưng khi phi kiếm muốn quay về, Thông Huyền đại sư và chúng ta cách nhau ngàn vạn dặm, ông ấy không có bản lĩnh truyền công lực từ xa như vậy được.

Hơn nữa… thanh phi kiếm này là phi kiếm chuyên dụng của Thông Huyền đại sư, ngoài bản thân ông ấy ra, người ngoài không thể sử dụng.

Cho nên, ta cũng không cách nào rót năng lượng vào cho nó được." Dược Sư giải thích.

"Tại sao đúng lúc này lại tuân thủ định luật bảo toàn năng lượng chứ?" Lời phàn nàn này trong cổ họng Thư Hàng không nói không chịu được: "Còn nữa, thanh phi kiếm màu đen này đã được khai phong rồi đúng không?

Vũ khí sắc bén đã khai phong thì không thể gửi chuyển phát nhanh được chứ?

Hơn nữa cho dù có gửi được đi nữa, lỡ món đồ quý giá thế này bị thất lạc thì không phải rất phiền phức sao?" Dược Sư đắc ý cười: "Yên tâm đi, phi kiếm ta đã gửi mấy chục lần rồi, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Trên phi kiếm của Thông Huyền đại sư có gắn trận pháp ẩn thân, trừ khi được đại sư đồng ý, những người khác đều không nhìn thấy.

Cho nên, bây giờ thanh phi kiếm này chỉ có bản thân đại sư, cùng với ngươi và ta được đại sư cho phép mới có thể nhìn thấy và cảm ứng được.

Trong mắt người khác, phi kiếm là tàng hình, không tồn tại.

Thêm nữa thân kiếm cực nhẹ, ngươi cứ tùy tiện dùng một cái hộp lớn là có thể che mắt được rồi.

Hơn nữa, lỡ mất cũng không phải sợ, trên phi kiếm có dấu ấn của chủ nhân, nếu thật sự bị mất cũng có thể tìm lại bất cứ lúc nào.

Tóm lại, cứ yên tâm một trăm phần trăm đi.” “Cho dù ngài có nói thế nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy dùng chuyển phát nhanh gửi phi kiếm về rất kỳ quặc.” Tống Thư Hàng cầm thanh phi kiếm trong tay, lòng dạ rối bời.

“Đừng để ý nhiều như vậy.

Được rồi, phong ấn trên USB đã được giải trừ.

Tiếp theo là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.” Dược Sư lại ném chiếc USB hình ngọc bội cho Thư Hàng.

Để đề phòng bất trắc, Thông Huyền đại sư đã thiết lập một phong ấn trên USB, phải có phương pháp chính xác mới có thể giải trừ.

Nếu cưỡng ép giải trừ, cả USB và phong ấn sẽ bị hủy cùng lúc.

Tống Thư Hàng nhận lấy, quả nhiên thấy được cổng cắm của USB, đúng là một cái USB thật!

“Khụ, trước khi học công pháp, ta phải nhắc nhở ngươi một chút.

Khác với những vật ngoài thân như đan dược, pháp bảo, pháp không truyền bừa bãi!” Dược Sư nhắc nhở.

Bởi vì Tống Thư Hàng là một tân binh không biết gì về tu sĩ, có một vài điều cấm kỵ Dược Sư phải nói rõ với cậu trước.

“Công pháp được truyền thụ từ người khác hoặc môn phái, khi chưa được đồng ý, tuyệt đối không được tùy tiện truyền lại cho người khác!

Đây là điều cấm kỵ trong giới tu sĩ!

Ví dụ như nếu ngươi muốn truyền hai bộ công pháp này cho người khác, phải được sự đồng ý của chủ sở hữu công pháp là Thông Huyền đại sư, và trả một cái giá nhất định cho ông ấy mới được.

Và người mà ngươi truyền thụ công pháp cũng phải tuân thủ quy định cấm kỵ này, tuyệt đối không được tự ý truyền công pháp ra ngoài.

Giống như ta muốn truyền thụ hai bộ công pháp này cho ngươi, cũng cần phải được sự đồng ý của Thông Huyền đại sư vậy.” “Nếu việc tự ý truyền công pháp bị phát hiện, thì dù là Cửu Châu Nhất Hào Quần hay cả giới tu sĩ, sẽ không bao giờ có ai muốn truyền thụ công pháp của mình cho ngươi nữa.” Dược Sư đặc biệt dặn dò.

Công pháp là nền tảng của một môn phái, của một tu sĩ.

Không ai hy vọng công pháp của mình hay của môn phái mình bị truyền đi khắp nơi, cho nên tự ý truyền công pháp là điều cấm kỵ tuyệt đối.

Đương nhiên, công pháp do ngươi tự sáng tạo ra, ngươi muốn truyền thế nào thì truyền, đó là tự do của ngươi.

Tống Thư Hàng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, công pháp mà người khác khổ công sáng tạo hoặc có được là tài sản riêng, chịu truyền thụ cho mình đã là nể mặt lắm rồi.

Nếu mình lại tùy tiện đem công pháp của người khác truyền cho người khác nữa, thì còn ra thể thống gì?

Nhận lấy USB, Tống Thư Hàng không khỏi kích động trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, cậu mở máy tính, sau đó ngắt kết nối mạng, rồi quét virus toàn bộ máy tính một lần.

Trong máy tính của cậu không cài nhiều thứ, quét virus một lần cũng chỉ mất hơn một phút.

Sau đó, cậu mới cẩn thận cắm USB vào máy tính.

Dược Sư lẳng lặng đứng sau lưng Tống Thư Hàng, hài lòng gật gù.

Dù tâm trạng kích động, Tống Thư Hàng vẫn không mất đi sự bình tĩnh.

Giữ được tính cách này sẽ rất có ích cho con đường tu sĩ của cậu sau này.

Tống Thư Hàng mở USB, bên trong có hai thư mục. 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 Sau khi mở thư mục 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, có thể thấy bên trong có tổng cộng mười tám tấm hình, mỗi tấm hình là ảnh chụp của một bức tranh cuộn.

Cậu di chuyển ngón tay, mở tấm hình đầu tiên.

Mặc dù cái tên 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 có hơi tầm thường, nhưng không sao, chỉ cần lợi hại là đủ rồi.

Hơn nữa, võ công thông thường đều sẽ giống như Hàng Long Thập Bát Chưởng, mỗi một chiêu, mỗi một thức đều sẽ có một cái tên rất lợi hại, như Kiến Long Tại Điền hay Thần Long Bãi Vĩ chẳng hạn?

Cậu vừa mong chờ vừa kích động.

Sau đó cậu thấy được tên chiêu thức. ‘Cơ sở quyền pháp nhất’ chữ viết là phồn thể.

Hết rồi.

Không có những cái tên ngầu lòi như ‘Kim Cương Hàng Ma’ gì đó, chỉ đơn giản là một cái tên cơ sở quyền pháp nhất.

Tống Thư Hàng lại mở tấm hình thứ hai, cơ sở quyền pháp nhị.

Không từ bỏ, cậu lại mở tấm hình thứ ba.

Cơ sở quyền pháp tam.

“…” Được rồi, Tống Thư Hàng biết những cái tiếp theo không cần xem nữa.

Tiếp theo là ‘cơ sở quyền pháp tứ’ đến ‘cơ sở quyền pháp nhất thập bát’.

Dược Sư thấy Tống Thư Hàng lướt qua từng tấm hình rất nhanh, nghi hoặc hỏi: “Ngươi đang làm gì vậy?” “Đang xem tên chiêu thức ạ.” Tống Thư Hàng đáp: “Chỉ là không ngờ tên chiêu thức lại đơn giản như vậy?” “Thực dụng là được rồi, tên chiêu thức loại này chỉ cần giúp người ta ghi nhớ, phân biệt thứ tự giữa các chiêu thức là đủ.” Dược Sư rất bình tĩnh đáp.

Cũng đúng, thực dụng mà.

Tống Thư Hàng gật đầu, nhưng tại sao trong lòng vẫn có một cảm giác mất mát nhàn nhạt?

Thử tưởng tượng xem, sau này mình và người khác hẹn quyết đấu trên đỉnh Tử Cấm Thành.

Đối thủ hét lớn một tiếng, bay vút lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, tư thế ưu nhã: “Thiên Ngoại Phi Tiên!” Sau đó mình hừ lạnh một tiếng, hào sảng nghênh đón, tung quyền phải: “Cơ sở quyền pháp tam!” Khí thế đã thua một đoạn dài rồi.

“Được rồi, đừng bận tâm đến tên chiêu thức nữa.

Thứ này cũng chẳng có tác dụng gì, nếu ngươi thật sự để ý, sau này tự mình đổi tên là được.” Dược Sư chẳng hề để tâm nói: “Nào, ta giảng giải cho ngươi trước một chút về mấy tầng cảnh giới đầu tiên của tu sĩ, và ý nghĩa của trúc cơ.” Tống Thư Hàng vội vàng ngồi ngay ngắn, tập trung tinh thần, chăm chú lắng nghe.

“Con đường tu chân, đại đạo ba ngàn, pháp môn vô số, các môn các phái đều có phương pháp tu luyện của riêng mình.

Nhưng dù là đạo tu, phật tu, quỷ tu hay ma tu, bước đầu tiên để bước vào hàng ngũ tu sĩ đều tương đối giống nhau: rèn luyện thân thể, cường thân kiện thể, ngưng tụ khí huyết chi lực trong cơ thể.

Bước này, chính là trúc cơ.” “Bước đầu tiên của trúc cơ, chính là ngoại tu cơ sở quyền pháp, thối pháp, kiếm pháp… các loại, rèn luyện thân thể, cường thân kiện thể, để cơ thể ở trong trạng thái khí huyết dồi dào, tràn đầy.

Sau đó, nội tu minh tưởng pháp môn, thu thập khí huyết tràn ra đó, ngưng tụ tại tâm khiếu.

Thông thường mà nói, không dùng đan dược, khổ công tu luyện, cần khoảng trăm ngày, tâm khiếu sẽ được khí huyết lấp đầy, nước chảy thành sông, mở ra khiếu huyệt.

Tâm khiếu vừa mở, khí huyết tích lũy trước đó sẽ hóa thành một tia khí huyết chi lực, đó chính là trúc cơ, cũng gọi là khai khiếu.” “Tâm khiếu vừa mở, liền được xem là thật sự bước vào hàng ngũ tu sĩ, vượt qua phàm nhân, là cảnh giới Nhất Phẩm Dược Phàm.” “Sau đó khổ công cần luyện, dùng khí huyết chi lực đã ngưng tụ ra để mở tiếp bốn khiếu là mắt, tai, mũi, miệng.

Bốn khiếu cùng mở, liên kết với tâm khiếu liền hiện ra thế cá chép vượt long môn.

Vượt qua long môn này, khí huyết chi lực toàn thân có thể từ vô hình hóa hữu hình, hóa hư thành thực, đó chính là cảnh giới Nhị Phẩm Chân Sư, khí huyết chi lực cũng hóa thành chân khí.” “Trước tiên giảng cho ngươi bấy nhiêu thôi, những cái khác chờ ngươi đến cảnh giới đó, trong Cửu Châu Quần có khối người giảng giải cho ngươi, ta cũng không lãng phí nước bọt.

Nào, xem trước quyển 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 mà ta lấy cho ngươi đi, tổng cộng mười tám chiêu, ngươi xem hết từng trang một trước, ghi nhớ trong lòng.” Dược Sư nói.

Thư Hàng nghe vậy, mở lại tấm hình của thức đầu tiên trong《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.

“Xem toàn màn hình.” Dược Sư nhắc nhở.

Thư Hàng gật đầu, duỗi ngón tay, phóng to hình ảnh ra toàn màn hình.

Chiêu đầu tiên có ba thức, hình ảnh và văn tự đi kèm.

Bên trái là ba hình người đang bày ra thế quyền, bên phải là chữ phồn thể xếp dọc.

Do không quen với kiểu sắp xếp văn bản này, cậu xem có chút mệt.

Hơn nữa văn tự trên đó là dạng văn ngôn, tách ra thì mỗi chữ đều hiểu, nhưng ghép lại thì nội dung khó hiểu, vừa không thông tục, cũng không dễ hiểu.

Việc cậu cần làm bây giờ là cưỡng ép ghi nhớ những nội dung sâu sắc này vào lòng, từng câu từng chữ, không được bỏ sót một chữ nào.

Thời xưa, văn ngôn có lúc chỉ thiếu một chữ, ý nghĩa đã hoàn toàn khác.

Nếu vì nhớ thiếu một chữ mà khiến mình luyện công đến tẩu hỏa nhập ma thì oan lắm.

Lúc này, viên Phong Hồn Băng Châu trên cổ Tống Thư Hàng lại phát huy tác dụng, một luồng khí mát lạnh truyền đến, khiến cậu cảm thấy đầu óc tỉnh táo.

Dựa vào công cụ hack này, cậu học thuộc lòng, ép toàn bộ nội dung vào trong đầu.

Khóe miệng Dược Sư ở phía sau hơi nhếch lên, dường như hài lòng gật gù.

Sau khi Tống Thư Hàng ghi nhớ nội dung trang đầu tiên, vẫn chưa yên tâm.

Cậu lại cẩn thận đối chiếu nội dung trong đầu mình với nội dung trên tấm hình của thức đầu tiên một lần nữa.

Chương 46

Chỉ là không biết tại sao, trong quá trình đối chiếu, cậu cảm thấy hai mắt có chút mơ hồ.

Dần dần, thế giới trước mắt như bị làm mờ, toàn là những hạt pixel.

“Sao vậy, hoa mắt rồi sao?” Thư Hàng mạnh mẽ lắc đầu, muốn để mình tỉnh táo hơn một chút.

Trong lúc lắc đầu, cậu cảm thấy trước mắt sáng lên.

Sau đó… cậu thấy một thảo nguyên rộng lớn bao la.

Chuyện gì vậy?

Tống Thư Hàng giật nảy mình, mắt mình có vấn đề rồi à?

Lại xuất hiện ảo giác?

Trong lúc đang suy nghĩ, trên thảo nguyên bao la có một bóng người nhảy vút lên.

Đó là một người đàn ông có khuôn mặt mơ hồ, cởi trần.

Cơ bắp trên người rõ ràng, tràn đầy sức bật, là thân hình mà đa số trạch nam khao khát có được.

Thư Hàng lập tức nâng cao cảnh giác, đề phòng bất trắc.

Chỉ là người đàn ông đó hoàn toàn không để ý đến Tống Thư Hàng, anh ta cứ như không có ai bên cạnh, diễn luyện một chiêu quyền pháp trên thảo nguyên.

Chiêu quyền pháp đó có tổng cộng ba thức.

Người đàn ông không ngừng lặp đi lặp lại, phối hợp với bộ pháp, di chuyển trên thảo nguyên.

Chỉ một chiêu ba thức, trong tay người đàn ông mặt mày mơ hồ này thi triển ra, lại biến hóa vô cùng.

Giữa những cái giơ tay nhấc chân, dường như đang dùng nắm đấm để diễn dịch chí lý của đại đạo trời đất.

“Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp nhất.” Tống Thư Hàng nhận ra lộ quyền pháp này.

Khoan đã, nói đi cũng phải nói lại, tại sao mình lại ở trên thảo nguyên?

Còn người đàn ông mặt mày mơ hồ trước mắt này từ đâu ra?

Chuyện gì thế này?

Bình tĩnh, trước tiên phải bình tĩnh!

Là pháp thuật của Dược Sư tiền bối?

Dùng để âm thầm chỉ điểm quyền pháp cho mình?

Hay là bản thân bức tranh quyền pháp 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 có điểm thần dị?

Hay là mình tình cờ kích hoạt được thứ gì đó?

Nhưng dù thế nào đi nữa, trước mắt đây là một cơ hội.

Người đàn ông mặt mày mơ hồ không nghi ngờ gì là một tông sư quyền pháp, dù mình không biết gì về quyền pháp, cũng có thể cảm nhận được quyền pháp của người đàn ông đó rất lợi hại.

Bây giờ, đối phương đang đích thân diễn luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 cơ sở quyền pháp nhất ngay trước mắt mình, không có góc chết, lần này đến lần khác.

Cơ hội không thể bỏ lỡ, lỡ rồi không biết có còn nữa không!

Tống Thư Hàng trợn to mắt, ghi nhớ thật kỹ quyền pháp mà người đàn ông mặt mày mơ hồ trước mắt thi triển.

Người đàn ông lúc thì di chuyển, quyền đi theo đường cong, trong cong tìm thẳng, trong công có phòng, trong phòng có công; lúc thì thẳng thắn, quyền như pháo, lực lớn thế mạnh, có thế phá phủ trầm chu.

Một lần rồi lại một lần, lặp đi lặp lại; các góc độ, các loại biến hóa!

Thời gian trôi nhanh.

Đến cuối cùng, Tống Thư Hàng đã không nhớ rõ bóng người mặt mày mơ hồ đó đã thi triển quyền pháp bao nhiêu lần.

Dưới sự trình diễn gần như dội bom mệt mỏi này, Thư Hàng có ấn tượng rất sâu sắc đối với ‘cơ sở quyền pháp nhất’ một chiêu ba thức này.

Bây giờ, chỉ chờ cậu ra khỏi nơi kỳ quái này, luyện tập vài ngày, hẳn là có thể nắm vững sơ bộ một chiêu ba thức này.

Ý niệm này vừa nảy ra, Tống Thư Hàng cảm thấy hai mắt mình lại một lần nữa mơ hồ.

Sau đó, mắt trở lại sáng rõ.

Xuất hiện trước mắt mình là màn hình máy tính quen thuộc, và Dược Sư tiền bối đang cười đắc ý bên cạnh.

Cậu nhìn thời gian trên máy tính ở góc dưới bên phải… mới chỉ trôi qua chưa đầy một phút!

Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía sau, liền thấy nụ cười đắc ý của Dược Sư.

Xem ra, tất cả những điều này đều nằm trong tầm kiểm soát của vị tiền bối này.

Vì vậy Thư Hàng hỏi: “Dược Sư tiền bối, vừa rồi là gì vậy?” “Là một loại thôi miên thuật rất đơn giản, cũng chỉ có tu sĩ chưa nhập môn như ngươi mới trúng phải huyễn thuật sơ cấp nhất.” Dược Sư cười ha ha.

“Là do tiền bối thi triển sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải, ta chủ yếu là luyện đan, không có nghiên cứu nhiều về thôi miên pháp thuật.” Dược Sư lắc lắc ngón tay, lại giải thích: “Là năng lực đi kèm khi ngươi xem tranh cuộn 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.” “《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 tự có à?

Nhưng nó được đọc từ USB, mở trên máy tính của tôi, như vậy cũng có thể kèm theo thôi miên pháp thuật sao?” Tống Thư Hàng có chút kinh hãi.

Nếu thôi miên thuật của tu sĩ đều lợi hại như vậy, thì chinh phục thế giới cũng không phải là mơ!

“Không lợi hại như ngươi tưởng tượng đâu, đây chỉ là một thủ đoạn nhỏ của tu sĩ thời cổ.

Bức tranh 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 mà ngươi thấy, ba hình chiêu thức nhân vật ở góc trên bên trái và văn tự bên phải, khi sắp xếp đã được bố trí cẩn thận.

Mỗi một chữ, mỗi một nét, mỗi một vạch đều được tính toán tỉ mỉ, sắp xếp cùng nhau, liền hình thành một phôi thai thôi miên thuật đơn giản.

Sau đó, còn cần ngươi thả lỏng tâm thần, chuyên tâm ghi nhớ nội dung trên đó vào lòng.

Lại đối chiếu với nội dung đã ghi nhớ trong lòng để xem hình ảnh, vài lần sau, sẽ bị thôi miên.

Sau đó liền thấy được huyễn tượng thôi miên do người sáng tạo 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 bố trí trước.” Dược Sư giải thích.

Miệng ông ta nói là thủ đoạn nhỏ gì đó, nhưng nụ cười trên khóe miệng lại rất đắc ý.

“Lợi hại thật.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Vừa rồi cậu hoàn toàn là đích thân trải nghiệm việc xem một tông sư quyền pháp diễn luyện quyền pháp.

Nếu loại thủ pháp thôi miên này bị cậu nắm giữ, cậu lại dùng thủ pháp này để viết một bộ tiểu thuyết, chẳng phải có thể khiến tất cả độc giả đích thân trải nghiệm thế giới tiểu thuyết sao?

Đến lúc đó đăng lên trang web tiểu thuyết, còn không phải là nghịch thiên à?

Được rồi, đây thực ra là ý nghĩ thứ hai của cậu… ý nghĩ đầu tiên của cậu là, nếu dùng thủ pháp này, sửa đổi một chút những văn bản cấm mười tám cộng, chẳng phải có thể khiến người ta đích thân trải nghiệm sao?

Nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời rồi.

Đến lúc đó cái gì mà 3D Ngọc Phố Đoàn các loại, đều yếu xìu có phải không?

Ý nghĩ này… cậu chỉ có thể nghĩ trong đầu mình.

Nếu dám nói ra, chắc chắn sẽ bị Dược Sư tiền bối bên cạnh một chưởng đánh bay.

“Mười bảy thức còn lại của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, cũng như 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 sử dụng phương pháp tương tự.

Cho ngươi hai tiếng, xem hết một lần.

Hôm nay ta tâm trạng tốt, sau khi kết thúc, ngươi diễn luyện một lần, ta chỉ điểm cho ngươi xem có sai sót gì không.” Dược Sư cười ha ha ha.

Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu, mở lại tấm hình thứ hai của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, trước tiên ghi nhớ kỹ nội dung trên đó vào lòng.

Sau đó lại xem, nhẹ nhàng quen đường chìm đắm vào thế giới của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.

Cũng là thảo nguyên xanh biếc đó, cũng là người đàn ông cường tráng đó, cũng là lặp đi lặp lại thi triển Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp, điều duy nhất khác biệt là quyền pháp thi triển đã đổi một thức khác.

Tống Thư Hàng xem đến nhiệt huyết sôi trào, chỉ muốn ngay lập tức vươn mình, thi triển chiêu thức quyền cước trên đó! …… …… Không gian đặc thù được hình thành bởi thôi miên thuật, trông có vẻ rất lâu, nhưng thực tế mỗi lần chỉ có khoảng một hai phút.

Dược Sư cho Tống Thư Hàng thời hạn hai tiếng, Tống Thư Hàng chỉ dùng hơn một tiếng một chút, đã trải qua toàn bộ mười bảy thức còn lại của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, cũng như toàn bộ 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, và ghi nhớ nội dung của chúng vào lòng.

Cậu dựa vào ghế, dùng sức xoa thái dương.

Thời gian hơn một tiếng này, khiến cậu cảm thấy còn mệt hơn cả lúc luyện chế Thối Thể Dịch bốn tiếng, đầu óc có chút căng trướng.

Dược Sư hỏi: “Xem xong rồi?” “Xem xong rồi, bây giờ chúng ta tìm một nơi thử xem?” Tống Thư Hàng mở mắt ra, phấn khích nói.

Tinh thần tuy có chút mệt mỏi, nhưng chỉ cần trong đầu hồi tưởng lại 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, cậu liền muốn thử ngay lập tức.

“Đi xuống bãi cỏ kia đi, ở đó trống trải, có thể duỗi tay duỗi chân.” Dược Sư chỉ vào bãi cỏ cách ký túc xá nam sinh không xa.

“Luyện tập quyền pháp ở nơi công cộng như vậy?

Có bị người ta học lỏm không?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, bởi vì Dược Sư trước đó đã nói, cấm tự ý truyền thụ công pháp.

Nếu công pháp bị người ta học mất, bị coi là do cậu truyền ra ngoài, chẳng phải cậu oan lắm sao?

Quan trọng hơn là, luyện tập quyền pháp trên bãi cỏ đông người qua lại như vậy, rất xấu hổ.

Dù cậu luyện là võ học trúc cơ chính thống của tu sĩ, nhưng vấn đề là các bạn học ở Đại học thành Giang Nam không biết.

Trong mắt họ, Tống Thư Hàng chắc chắn là xem phim võ hiệp nhiều quá, tẩu hỏa nhập ma, ra bãi cỏ luyện võ công.

“Ha ha, nếu quyền pháp trúc cơ chỉ cần xem qua thế võ là bị người ta học mất, vậy còn cần khẩu quyết công pháp làm gì?

Ngươi nghĩ rằng một chuỗi văn tự bên cạnh công pháp thật sự chỉ để thôi miên ngươi thôi sao?

Đó mới là bí mật không truyền ra ngoài.” Dược Sư cười nói.

“Tôi vẫn cảm thấy chúng ta nên đến một nơi riêng tư hơn.

Trên sân thượng ký túc xá của chúng ta có một khoảng đất trống lớn, bình thường không có ai lên đó.” Tống Thư Hàng cảm thấy vẫn nên cố gắng một chút.

“Cái cậu nhóc này, yêu cầu cũng nhiều thật.” Dược Sư lại rất tùy ý: "Được thôi, vậy thì lên sân thượng của các ngươi đi." Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thoát được một kiếp, không cần phải diễn trò xấu hổ trước mặt đông người. …… …… Sân thượng là một nơi tốt, hẹn hò, tán tỉnh, ngắm mưa sao băng, đã từng thành tựu cho rất nhiều cặp đôi ở Đại học thành Giang Nam.

Tiếc là gần đây người thích lên sân thượng quá nhiều, trong đó rất nhiều người lên sân thượng thích học theo nhân vật chính trong phim Titanic, dang rộng hai tay ngoài lan can sân thượng, tận hưởng gió thổi vào mặt.

Không biết có phải vì quá tận hưởng hay không, mà thường xuyên có người không cẩn thận nhảy xuống từ sân thượng…… Vì vậy, để an toàn, sân thượng ký túc xá nam sinh đã bị khóa một cái khóa lớn.

Chương 47

Đương nhiên, cái khóa lớn này không làm khó được Tống Thư Hàng.

Cậu thong thả lấy ra một chiếc chìa khóa dự phòng từ trong túi, mở khóa lớn.

Bởi vì cái khóa lớn này là do lúc đầu năm học, thầy quản lý ký túc xá nhờ bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng là Thổ Ba đi mua giúp.

Với tính cách của Thổ Ba, sao lại không tiện tay đánh thêm vài chiếc chìa khóa dự phòng chứ?

Chìa khóa này mỗi người trong phòng đều có một chiếc.

Sân thượng bị cầu thang ngăn cách ở giữa, Tống Thư Hàng và Dược Sư tùy ý chọn vị trí bên trái.

Dược Sư bắt đầu giảng giải cho Thư Hàng: "《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 có tổng cộng mười tám chiêu, trong tình huống bình thường, ngươi chỉ cần đánh một lượt hoàn chỉnh cả bộ quyền pháp từ đầu đến cuối, khí huyết trong cơ thể sẽ dồi dào, cho đến khi tràn đầy.

Sau đó, ngươi có thể ngồi thiền minh tưởng, vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, liền có thể luyện hóa khí huyết, tích trữ vào trong tâm khiếu." Thư Hàng gật đầu, nhắm mắt minh tưởng lại một lần mười tám chiêu của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 từ đầu đến cuối trong đầu.

Sau đó, cậu bày ra thế khởi đầu của cơ sở quyền pháp nhất.

Phải nói rằng, cách dạy dội bom trong không gian huyễn thuật rất hiệu quả.

Lúc này, Tống Thư Hàng chỉ cần bày ra thế khởi đầu của 《Kim

Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, một cảm giác quen thuộc liền dâng lên trong lòng, giống như mình đã luyện tập quyền pháp này rất nhiều lần, cơ thể tự nhiên chuyển động, ba thức của chiêu đầu tiên được thi triển ra như mây bay nước chảy.

Rất nhẹ nhàng, không có chút khó khăn nào.

Sau khi được Thối Thể Dịch tinh luyện, độ dẻo dai của cơ thể Tống Thư Hàng có thể sánh với cao thủ yoga, cho dù ngửa đầu ra sau rồi chui qua háng cũng không thành vấn đề, động tác của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 căn bản không làm khó được cậu.

Một hơi đánh xong từ 'cơ sở quyền pháp nhất' đến 'cơ sở quyền pháp nhất thập bát', vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác giống như vừa tập một bài thể dục nhịp điệu buổi sáng vậy.

Nhưng kỳ lạ là, đánh xong một bộ quyền pháp, cậu hoàn toàn không cảm nhận được thứ gọi là 'khí huyết'.

Càng đừng nói đến 'khí huyết' tràn đầy.

Chuyện gì vậy?

Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc, nhìn về phía Dược Sư.

Dược Sư thấy Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm mình, liền hỏi: "Có chuyện gì?" "Dược Sư tiền bối, tôi đánh xong một bộ quyền pháp rồi, nhưng không cảm nhận được khí huyết gì cả!" Tống Thư Hàng uể oải nói.

"Ngươi đánh xong một bộ quyền pháp rồi?

Lúc nào?

Sao ta không thấy?" Dược Sư trợn to mắt.

"Tiền bối, ngài mất tập trung à?" Tống Thư Hàng nói: "Tôi vừa rồi không phải là đã đánh từ 'cơ sở quyền pháp nhất' đến 'cơ sở quyền pháp nhất thập bát' rồi sao?" "..." Dược Sư: "Ngươi vừa rồi không phải là đang làm quen với thế võ của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 sao?

Sau đó làm quen với chiêu thức một chút trước khi luyện quyền à?" "Không, tôi vừa rồi đã nghiêm túc, đánh xong một lượt từ đầu đến cuối 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 rồi." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Dược Sư tiền bối, không phải là một người phúc hắc ngầm đó chứ?

Mặt Dược Sư co giật một chút, sau đó cười ha ha ha lớn: "Thư Hàng tiểu hữu à, pháp luyện thể trúc cơ của tu sĩ, không đơn giản như múa may vài thế võ đẹp mắt đâu.

Cho nên ta trước đó đã nói với ngươi rồi, dù có bị người ta học lỏm thế võ cũng không có hiệu quả, quan trọng nhất là quyền quyết!" Cười xong, Dược Sư giải thích: "Làm lại một lần nữa đi, đừng chỉ lo múa may đẹp mắt, trong miệng phải khẽ niệm quyền kinh khẩu quyết, phối hợp khẩu quyết điều chỉnh hô hấp.

Lúc ra quyền phải dùng sức!

Đừng giống như một cô gái yếu đuối, thi triển lại một lần nữa từ đầu đến cuối!" Hóa ra là cách mình mở đầu vừa rồi không đúng?

Chẳng trách cảm thấy 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 này sao lại bình thường như thể dục nhịp điệu buổi sáng.

Còn nữa, Dược Sư tiền bối chẳng lẽ là thiên nhiên hắc?

Nhìn mình ở bên cạnh múa may như khỉ mà không lên tiếng nhắc nhở?

Lắc lắc đầu, Tống Thư Hàng lại minh tưởng 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 trong đầu một lần nữa.

Ngay sau đó, miệng cậu bắt đầu mặc niệm quyền kinh khẩu quyết văn ngôn vô cùng sâu sắc, lúc ra quyền không còn chỉ chú ý đến thế võ nữa, trong đầu hồi tưởng lại lực đạo khi người đàn ông mặt mày mơ hồ kia ra quyền.

Trong thế giới ảo giác, khi người đàn ông mặt mày mơ hồ kia thi triển ba thức của cơ sở quyền pháp nhất, có thể vừa cương mãnh vô song, dũng mãnh tiến lên; cũng có thể cương nhu kết hợp, xuất bảy phần lực, giữ lại ba phần kình, quyền đi theo đường cong, trong cong tìm thẳng.

Tống Thư Hàng bây giờ cần rèn luyện thân thể, tự nhiên là mỗi một quyền, mỗi một thức đều toàn lực bộc phát, ép kiệt tiềm lực cơ thể, mới có thể đạt được hiệu quả rèn luyện thân thể.

Cơ sở quyền pháp nhất một chiêu ba thức lại một lần nữa được thi triển trong tay cậu.

“Lấy mắt làm cương, động tĩnh đều ở eo…, thân như cung, chân phát kình…, quyền động như núi lở.” Mắt nhìn phía trước, chân bước ra, eo dùng sức, cơ sở quyền pháp nhất vận chuyển, nắm đấm như pháo bắn ra, lực lớn thế mạnh.

Quyền ra!

Ông~ một tiếng, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy bên tai có tiếng chuông đồng lớn vang lên.

Theo tiếng niệm quyền kinh khẩu quyết không ngừng trong miệng, trời đất dường như có một loại năng lượng không nhìn thấy, không sờ được, nhưng lại thật sự tồn tại hội tụ về phía cậu, luồng sức mạnh đó nặng nề đè lên người cậu, bao quanh nắm đấm mà cậu tung ra.

Một quyền này tung ra, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy không khí trước mặt có ảo giác như bị đánh nổ tung.

Đồng thời, cơ thể cậu nóng lên, cơ bắp ở vai, eo, chân ba chỗ ẩn ẩn có cảm giác mỏi nhừ.

Giống như vừa rồi cậu tung ra không phải là một quyền, mà là không ngừng thi triển cơ sở quyền pháp nhất mấy trăm lần, mấy ngàn lần vậy!

Trong bụng, phần dược lực còn sót lại của ‘Thối Thể Dịch’ lại một lần nữa được kích hoạt, dược lực ấm nóng từ bụng nhanh chóng chảy đến ba bộ phận vai, eo, chân.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng không khỏi dừng lại, cẩn thận hồi tưởng lại trải nghiệm vừa rồi, liền có thể nhận ra nguyên nhân chính của sự khác thường vừa rồi là quyền kinh khẩu quyết!

Khi Thư Hàng niệm động quyền kinh khẩu quyết, nhịp điệu âm tiết đặc thù của khẩu quyết đã dẫn động loại sức mạnh kỳ lạ trong trời đất, đè lên người cậu, bao quanh nắm đấm của cậu, mới khiến cho một quyền vừa rồi của cậu hóa phàm thành kỳ.

Đây chính là công pháp rèn luyện thân thể của tu sĩ!

“Hắc hắc, cảm nhận được loại năng lượng thần kỳ trong trời đất rồi chứ.” Dược Sư nheo mắt cười, giải thích: “Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa tu sĩ và võ giả phàm gian, ngươi có thể gọi nó là linh khí, dù sao cũng chỉ là một cái tên, cái tên này ngươi cũng quen thuộc hơn.” “Đây chính là linh khí?” Tống Thư Hàng không xa lạ gì với thiết lập này, thực tế chỉ cần là tiểu thuyết tu chân, đều không thoát khỏi loại thiết lập này.

“Cho nên, nơi quan trọng nhất của một bộ quyền pháp chính là ‘khẩu quyết’.

Dù là pháp luyện thể trúc cơ cơ bản nhất, khẩu quyết đều có thể thông qua âm tiết đặc thù, điều động một tia linh khí rất yếu ớt, để rèn luyện, cường hóa thân thể.

Một quyền ngươi vừa tung ra, đủ để bằng hiệu quả của võ giả phàm gian khổ luyện ba ngàn lần trở lên.” Dược Sư giải thích: “Ở đây ta phải chúc mừng ngươi, Thư Hàng tiểu hữu.

Ngươi có tư chất cơ bản nhất của tu chân là thân cận linh khí.

Mặc dù điểm này, khi ngươi trong thời gian dài không rèn luyện, trực tiếp dùng Thối Thể Dịch mà vẫn bình an vô sự, thì đã có thể đại khái xác định.

Bây giờ chỉ là chính thức xác định điểm này.” “Thân cận linh khí, cũng tức là, cho dù có được quyền kinh khẩu quyết, cũng không phải ai cũng có thể dẫn động linh khí của trời đất?” Tống Thư Hàng nhạy bén nắm bắt được ý nghĩa sâu xa trong lời nói của Dược Sư, hỏi.

“Đúng vậy, không thể dẫn động linh khí trời đất thì không thể hoàn thành trúc cơ, cũng tức là không có tư chất tu chân.

Đây là điều cơ bản nhất, là nền tảng của tu chân.” Dược Sư mỉm cười nói: “Bây giờ, đừng dừng lại, cũng đừng nghĩ nhiều.

Sau cơ sở quyền pháp nhất, thức thứ hai lập tức nối tiếp.

Đừng để cơ thể nghỉ ngơi, càng mệt mỏi, quyền pháp trúc cơ mới có thể phát huy hiệu quả tốt nhất.” “Vâng!” Tống Thư Hàng quả quyết nói.

May mắn, cậu có thể tiếp xúc với Cửu Châu Nhất Hào Quần.

May mắn, cậu có thể gặp được Vũ Nhu Tử, Dược Sư và các tiền bối trong nhóm.

May mắn, cậu có thể có thể chất thân cận linh khí.

Cậu rất may mắn, cho nên cậu tuyệt đối không thể lãng phí cơ hội và sự may mắn này.

Chân vừa chuyển, Tống Thư Hàng miệng niệm quyền kinh khẩu quyết của cơ sở quyền pháp nhị, quyền pháp trong tay thi triển ra.

Cơ sở quyền pháp nhị chỉ có một thức, chân bước theo nhịp điệu quy luật, nắm đấm trong tay lướt qua một quỹ đạo trôi chảy.

Quyền nhanh, như sao băng bắn ra.

Hiệu quả rèn luyện thân thể còn tốt hơn so với thức một.

Linh khí của trời đất bao quanh nắm đấm và vai cậu, sau mười quyền liên tục, Thư Hàng cảm thấy nắm đấm của mình nặng trịch, như thể đeo thêm vật nặng.

Bốp bốp bốp, đó là tiếng áp suất quyền do nắm đấm nhanh chóng phá vỡ không khí tạo ra.

Mỗi lần vung quyền đều cần tiêu hao sức lực lớn hơn, mồ hôi vung vãi, giống như lúc uống Thối Thể Dịch chạy điên cuồng trên đường chạy vậy, trong mồ hôi có kèm theo chất lỏng tạp chất màu đen.

Mắt Thư Hàng tràn đầy vẻ kinh hỷ.

Lần này không cần Dược Sư nhắc nhở, cơ sở quyền pháp tam lập tức theo sau.

Đạn bộ trùng quyền, phản thân tiệt quyền, hư bộ thiêu chưởng.

Chiêu thứ ba tuy cũng là quyền pháp, nhưng trong đó còn xen lẫn thế phách chưởng và long trảo thủ.

Chưởng như đao phủ, trảo như rồng múa.

“Hộc hộc hộc…” Hô hấp của Thư Hàng trở nên nặng nề, dược lực còn sót lại của ‘Thối Thể Dịch’ trong bụng theo sự thi triển của cơ sở quyền pháp tam, một hơi tan hết, khuếch tán đến mọi ngóc ngách của cơ thể.

Giây tiếp theo, cậu cảm thấy mỗi một khối cơ trên toàn thân đều đang rung động, cơ thể vốn đã nóng rực lại càng trở nên bỏng rát!

Trong cơn bỏng rát không thể diễn tả, có một luồng năng lượng ấm áp từ cơ bắp sinh ra… là huyết khí?

Chỉ cần để nó tràn đầy cơ thể, là có thể thu huyết khí tràn ra vào ‘tâm khiếu’, tâm khiếu vừa đầy, là có thể hóa ra tia khí huyết chi lực đầu tiên, đó chính là trúc cơ!

“Một người bình thường chưa từng tu luyện, sau khi uống Thối Thể Dịch giản hóa, rốt cuộc có thể thi triển 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 đến mức độ nào mới ngã xuống nhỉ.” Dược Sư khoanh tay, quan sát Tống Thư Hàng.

Ông không nói cho Thư Hàng biết, 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 này không phải là thứ mà người mới học có thể một hơi đánh xong từ đầu đến cuối một bộ.

Bộ quyền pháp này tuy chỉ là quyền pháp trúc cơ, nhưng nó lại có sức tấn công của võ kỹ Nhất Phẩm.

Dù là đệ tử tinh anh mà Thông Huyền đại sư chiêu mộ, lần đầu tiên luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 này, thông thường cũng chỉ có thể tu luyện đến chiêu thứ mười ba đến mười lăm mà thôi.

Từ khi đại sư nhận được 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 đến nay, mấy vị đệ tử tinh anh mà ông chiêu mộ, chưa có một ai có thể một hơi tu luyện xong bộ quyền pháp này!

Còn Tống Thư Hàng, tuy đã uống trước Thối Thể Dịch, nhưng cậu không chỉ bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất để trúc cơ, mà còn đã rất lâu không rèn luyện thân thể, có thể trụ được chắc chắn sẽ kém hơn nhiều so với đệ tử tinh anh của môn phái.

Thậm chí, Dược Sư còn đang nghĩ Tống Thư Hàng có thể trụ được đến chiêu thứ năm không.

Đương nhiên, điểm này ông không nói cho Thư Hàng, ngược lại còn cố ý nhồi nhét cho Tống Thư Hàng khái niệm 'một bộ hoàn chỉnh' cơ sở quyền pháp thi triển xong, mới có thể dùng 'Chân Ngã Minh Tưởng Kinh' tích lũy khí huyết trong tâm khiếu.

Như vậy vô hình trung đã thiết lập trong lòng Tống Thư Hàng tiêu chuẩn 'một hơi thi triển xong toàn bộ quyền pháp' mới được coi là đạt yêu cầu.

Như vậy, dưới sự vùng vẫy và bộc phát liều mạng, nói không chừng Thư Hàng có thể kiên trì thêm nhiều chiêu hơn. 'Bộc phát đi, tiểu hữu.

Để ta xem tiềm lực sau khi uống trước Thối Thể Dịch là gì nào.' Dược Sư thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc ông đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đã hoàn thành cơ sở quyền pháp tứ.

Lúc này Thư Hàng đã thở hổn hển như trâu, tóc như bị mưa làm ướt, quần áo trên người sớm đã ướt đẫm.

Lúc này, không chỉ nắm đấm, mà các nơi trên cơ thể đều cảm thấy nặng như núi.

Chương 48

Ngay cả việc nhấc một cánh tay, bước một bước nhỏ cũng cảm thấy mệt mỏi không chịu nổi, mỗi một tấc cơ bắp đều có cảm giác đau nhức.

Đây mới là chiêu thứ mấy của mình?

Cơ sở quyền pháp tứ thì phải! 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 có tổng cộng mười tám chiêu!

Mình có thể hoàn thành trong một hơi không?

Mồ hôi từ mí mắt chảy xuống, Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, để mồ hôi trên mí mắt theo lông mi chảy xuống. …… …… Được, mình nhất định có thể làm được!

Hôm nay là do Dược Sư 'tâm trạng tốt', mới đồng ý sau khi mình hoàn thành một bộ công pháp hoàn chỉnh, sẽ chỉ điểm mình tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, trời mới biết mấy ngày sau, tâm trạng của Dược Sư có thể luôn tốt đẹp không?

Nếu hôm nay không thể tu luyện xong 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, rất có thể sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ sự chỉ điểm của Dược Sư.

Nhất định phải trụ vững!

Từ lúc cậu ngồi trước máy tính, gõ câu đầu tiên trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, cậu đã quyết tâm!

Dù là mối đe dọa 'tử vong', cậu cũng không sợ.

Sao lại cam tâm thất bại trước sự mệt mỏi và nặng nề nhỏ nhoi này?

Nếu ngay cả chút khó khăn này cũng không khắc phục được, thì còn nói gì đến tu hành?

Thà rằng dứt khoát rời khỏi Cửu Châu Nhất Hào Quần, an tâm làm một người phàm bình thường!

Tống Thư Hàng cắn răng, miệng tiếp tục tụng quyền kinh khẩu quyết, tay trái chống chưởng, tay phải một cú toản tâm quyền hung hăng tung ra… cơ sở quyền pháp, ngũ!

Một quyền này tung ra, cậu cảm thấy xương cốt trong cơ thể mình đều đang kêu răng rắc.

Cơ sở quyền pháp ngũ, luyện không chỉ là cơ bắp của cơ thể, mà còn tác động vào bên trong cơ thể.

“Phù!” Một hơi trọc khí thở ra.

Dù là trời nóng, hơi thở của Tống Thư Hàng lúc này vẫn hóa thành làn khói có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Khí huyết ấm nóng trong cơ thể càng ngày càng nồng đậm, đang tích tụ từng chút một, chỉ chờ tràn ra ngoài.

Đồng thời, năng lượng còn sót lại của ‘Thối Thể Dịch’ trong bụng Tống Thư Hàng, cuối cùng cũng tiêu hao sạch sẽ sau một quyền này.

Mất đi sự hỗ trợ và phục hồi sinh lực của năng lượng ‘Thối Thể Dịch’, việc tu luyện tiếp theo càng trở nên khó khăn hơn, ngay cả cảm giác mệt mỏi cũng tích lũy gấp mười thậm chí là mấy chục lần. …… Trắc bộ bá quyền, tồn nhượng tảo đãng thối.

Sau đó… hai tay ôm quyền, chùy kích.

Cơ sở quyền pháp, lục!

Làm xong bước này, Tống Thư Hàng đã là nỏ mạnh hết đà, cơ thể vì sự mệt mỏi và tiêu hao kịch liệt, đã có cảm giác lảo đảo muốn ngã.

Thật ra mà nói, một người phàm không có nền tảng tu luyện, lần đầu tiên có thể làm được đến mức độ này đã rất tốt rồi.

Trong dự tính của Dược Sư, Tống Thư Hàng rất khó trụ qua được chiêu thứ năm.

Còn Tống Thư Hàng, bây giờ trông vẫn có thể tiếp tục chống đỡ!

"Nhưng mà, năng lượng Thối Thể Dịch trong cơ thể Thư Hàng tiểu hữu đã tiêu hao gần hết rồi… cũng đúng, cách lúc cậu ta uống Thối Thể Dịch đã hơn mười hai tiếng.

Trong cơ thể cậu ta vốn chỉ còn lại một chút dược dịch dư thừa, trụ đến chiêu thứ năm thì cũng nên tiêu hao sạch sẽ rồi." Dược Sư lấy ra một bình sứ nhỏ từ trong lòng, chính là Thối Thể Dịch giản hóa mà Tống Thư Hàng đã giúp ông luyện chế trước đó: "Vậy nếu giữa chừng bổ sung Thối Thể Dịch, cậu ta có thể chống đỡ được lâu hơn không?

Thư Hàng tiểu hữu, hãy để ta xem giới hạn ý chí của ngươi nào.

Nếu ngươi thật sự có thể một hơi hoàn thành bộ quyền pháp này, giá trị của Thối Thể Dịch giản hóa của ta, phải tăng lên không chỉ hai bậc." Một lát sau, khi Tống Thư Hàng hoàn thành 'cơ sở quyền pháp lục', Dược Sư lên tiếng gọi: "Thư Hàng tiểu hữu, há miệng ra!" Đầu óc đã có chút mơ hồ, Tống Thư Hàng theo bản năng há miệng ra.

Một viên thuốc nhỏ màu đen được Dược Sư bắn ra, rơi vào miệng cậu.

Lập tức, cổ họng truyền đến cơn đau và cay như nổ tung!

Ngay sau đó, viên thuốc nổ tung hóa thành một luồng nhiệt lượng ấm áp, từ cổ họng trượt thẳng vào bụng.

Khiến cậu cảm thấy trong bụng ấm áp, thoải mái đến mức muốn rên rỉ.

Thối Thể Dịch?

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Dược lực hoàn toàn mới cuồn cuộn trong cơ thể cậu, bùng nổ.

Dược lực khổng lồ gần như muốn làm nổ tung cơ thể cậu, đồng thời mang lại cho cậu động lực vô tận.

Cơ sở quyền pháp thất dưới sự hỗ trợ của dược lực đầy đủ, thuận thế thi triển ra.

Sau đó là cơ sở quyền pháp bát, cửu!

Thế như chẻ tre.

Dược lực bành trướng khiến Tống Thư Hàng không nhịn được phát ra một tiếng hét khẽ, không thổ không khoái.

Miệng dùng giọng trầm thấp, mạnh mẽ niệm tụng quyền kinh khẩu quyết, quyền theo ý động, ý theo thân hành.

Mỗi một chiêu quyền pháp đều khiến Tống Thư Hàng càng thêm mệt mỏi, nhưng chỉ cần chống đỡ qua, dược lực của ‘Thối Thể Dịch’ trong cơ thể sẽ bổ sung thể lực cho cậu, xua tan cảm giác mệt mỏi.

“Kiên trì, nhất định phải kiên trì đến khi kết thúc toàn bộ 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》!” Trong đầu Tống Thư Hàng chỉ có một ý niệm như vậy.

Cuối cùng… cậu đã hoàn thành toàn bộ mười tám chiêu của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》!

Trong cơ thể, khí huyết tràn đầy.

Cơ thể cậu hơi ửng đỏ, khí huyết nóng rực dường như có thể phun ra từ mỗi lỗ chân lông của cậu bất cứ lúc nào.

Hoàn thành, khí huyết tràn đầy!

Tống Thư Hàng hai tay nắm chặt quyền, cố gắng kìm nén ham muốn ngửa mặt lên trời hét dài… đây là sân thượng ký túc xá nam sinh, la hét om sòm sẽ gây ra phiền phức không cần thiết.

Dược Sư khóe miệng nhếch lên, vô cùng hài lòng.

Lại thật sự từ đầu đến cuối tu luyện xong 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, thật là bất ngờ!

“Rất tốt, tiếp theo nhân lúc khí huyết tràn đầy trong cơ thể chưa nguội lạnh, thất thoát, lập tức khoanh chân ngồi xuống, tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》!” Ông lập tức nhắc nhở Tống Thư Hàng.

Trong giới tu chân, minh tưởng pháp môn nhiều như sao trên trời, không thể đếm xuể.

Nhưng tất cả các minh tưởng pháp môn suy cho cùng, đều là ngưng tụ cao độ tinh thần của con người, hóa ra một tia tinh thần lực.

Tinh thần lực và năng lượng trong cơ thể, là một trong những nền tảng của công pháp tu sĩ.

Khí huyết trong cơ thể người ở trạng thái bình thường không bị ý niệm chủ quan của con người khống chế, chỉ có tinh thần lực ngưng tụ cao độ mới có thể dẫn dắt khí huyết tiến hành một số vận chuyển đơn giản trong cơ thể.

Ngoài ra, sau này khi khí huyết tiến hóa thành chân khí thậm chí là năng lượng cấp cao hơn, cũng cần có tinh thần lực cấp độ tương ứng để dẫn dắt và khống chế.

Nếu không, tinh thần lực không theo kịp cấp độ tu vi, sẽ rất dễ xuất hiện hiện tượng tẩu hỏa nhập ma, không thể khống chế tốt năng lượng trong cơ thể.

Chính vì vậy, các tu sĩ mới thường xuyên tiến hành bế quan minh tưởng, hồng trần lịch luyện… để nâng cao tinh thần lực của mình.

Ngoài ra, các tu sĩ tu luyện theo các minh tưởng pháp khác nhau, tinh thần lực tu luyện ra cũng sẽ khác nhau.

Tinh thần lực của có người như bóng tối tịch mịch, có người như hổ sư hung mãnh, có người như cây cổ thụ an tường, đều là do sự khác biệt của minh tưởng pháp, không thể kể hết.

Còn 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 là lợi dụng minh tưởng pháp để minh tưởng 'chân ngã' trong đầu, phá bỏ mọi tạp niệm, khiến tinh thần lực như giếng cổ không gợn sóng, ngưng tụ cao độ, diễn hóa ra tinh thần lực.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, bình ổn sự xao động trong lòng, khoanh chân ngồi xuống tiến hành bước cuối cùng.

Miệng cậu niệm nội dung của 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, trong đầu mượn minh tưởng pháp, hóa ra hình dạng của 'chân ngã'.

Kim Cương Tự tuy là Phật môn, nhưng chân ngã trong 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 này khác với chân ngã có tám đại tự tại mà Phật môn nói.

Chân ngã ở đây chỉ là ý nghĩa trên mặt chữ, cái tôi chân chính.

Minh tưởng pháp chính là ngưng tụ cái tôi chân chính của mình trong đầu.

Và 'chân ngã' này không phải là bất biến, nó sẽ thay đổi theo sự trưởng thành của tu sĩ, kinh nghiệm sống, công pháp tu luyện, thân phận thay đổi, đều sẽ trở nên khác nhau.

Hoặc là một đứa trẻ bình thường, hoặc là một kiếm sĩ áo trắng, hoặc là một đao khách hung mãnh, hoặc là một tiền bối hiền hòa, cũng có thể hóa thành một phàm phu tục tử trong hồng trần, thậm chí có thể vì thù hận và oán niệm mà hóa thành huyết hải la sát.

Mỗi giai đoạn của tu sĩ khác nhau, chân ngã hóa ra trong Chân Ngã Minh Tưởng Kinh cũng sẽ thay đổi.

So với các minh tưởng pháp khác, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 không có sự hung mãnh vô song như hổ sư, không có sự an tường như cây cổ thụ, không có sự bao la tịch mịch như bầu trời sao, nhưng Chân Ngã Minh Tưởng Kinh sẽ là minh tưởng pháp phù hợp nhất với 'chính mình', bởi vì đó là 'chân ngã'.

"Vậy thì, Tống Thư Hàng ta lại là một người như thế nào?" Thư Hàng thầm nghĩ. 'Chân ngã' sẽ là hiệp khách vô song mà mình từng khao khát sao?

Hay là mình đã tiếp xúc với thế giới tu chân, chân ngã sẽ hóa thành một tu sĩ tiên khí bao quanh?

Hẳn là sẽ không phải là loại ma đầu la sát chứ?

Cả đời này mình bình bình phàm phàm, không có kết thù kết oán gì với ai… Cùng lắm, cũng sẽ là một phiên bản rất đẹp trai của mình chứ?

Suy nghĩ như vậy, theo nội dung của 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 niệm xong, Tống Thư Hàng cảm thấy trong đầu một trận thanh minh.

Một bóng người thành hình trong đầu hay nói đúng hơn là trong ý thức hải.

Đầu tiên là hai chân khoanh lại, sau đó là hông, rồi đến eo, một mạch đi lên… giống hệt như một máy in 3D đang in ra một hình người trong đầu vậy.

Rốt cuộc sẽ là một cái tôi như thế nào?

Tống Thư Hàng trong lòng vô cùng mong đợi.

Lấy minh tưởng, chiếu kiến bản thân, biết ‘ta’ chân chính!

Trong sự mong đợi vô cùng của cậu, ‘chân ngã’ trong sâu thẳm tâm trí thành hình.

Nên nói thế nào nhỉ?

Bất ngờ một cách bình thường! ‘Chân ngã’ giống hệt Tống Thư Hàng, mặc áo thun ngắn tay bình thường, quần dài màu đen, khoanh chân ngồi, mặt mang nụ cười hiền hòa.

Lấy minh tưởng chiếu kiến ‘chân ngã’. ‘Chân ngã’ bình thường như vậy trông có vẻ thuộc về phàm nhân nhỉ?

Đây là đang nói với mình, mình bây giờ vẫn chỉ là một phàm nhân bình thường sao?

Chương 49

Không kịp nghĩ nhiều, trong khoảnh khắc ‘chân ngã’ thành hình, mọi tạp niệm của Tống Thư Hàng đều bị loại bỏ, tinh thần lực tập trung cao độ, dưới sự hỗ trợ của 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 hóa sinh ra luồng tinh thần lực thuần khiết đầu tiên.

Tinh thần lực vừa thành, Tống Thư Hàng vội vàng theo sự hướng dẫn trên minh tưởng pháp, bắt đầu dẫn dắt huyết khí tràn ra của bản thân.

Dẫn nó đến ‘tâm khiếu’.

Tâm khiếu, chính là vị trí của trái tim.

Nhưng tâm khiếu lại không phải là trái tim, mà là một khiếu huyệt ở vị trí của trái tim.

Không thể chạm vào, cho dù giải phẫu cơ thể người, cũng không thể nhìn thấy vị trí của ‘tâm khiếu’.

Nhưng nó lại tồn tại ở đó!

Huyết khí tràn ra của Tống Thư Hàng không ít, dưới sự dẫn dắt của tinh thần lực do ‘chân ngã’ hóa ra, huyết khí tràn ra lấy tâm khiếu làm trung tâm, từ bốn phương tám hướng của cơ thể đổ về.

Theo quá trình này, sự nóng rực của cơ thể dần dần rút đi.

Cảm giác giống như đang ở trong một ngày hè nóng nực, sau khi trải qua sự yêu thương sâu sắc của ông mặt trời, đột nhiên đến một nơi có điều hòa mát lạnh, mát tận tim, vô cùng thoải mái.

Không biết qua bao lâu, dưới sự dẫn dắt của tinh thần lực ‘chân ngã’, huyết khí tràn ra đã hoàn toàn dung nhập vào tâm khiếu.

Tống Thư Hàng lúc này chỉ cảm thấy ở tim ấm áp, trái tim trong lồng ngực đập mạnh mẽ.

Ừm, nghe tiếng thì chắc là một trái tim rất khỏe mạnh.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, không có bệnh tim, rất tốt.

Từ từ mở mắt ra, Tống Thư Hàng đột nhiên không thể duy trì tư thế ngồi khoanh chân được nữa, ‘đông’ một tiếng, cứ thế ngửa thẳng ra nằm trên đất.

“Ủa?

Sao vậy?

Dược Sư tiền bối, tôi chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, không dùng được chút sức lực nào?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, thậm chí ngay cả việc cử động ngón tay cũng không làm được.

Dược Sư ngồi xổm bên cạnh Thư Hàng, chọc chọc cậu: “Đây là tình huống rất bình thường, ngươi lần đầu tiên tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, khi dẫn dắt khí huyết tràn đầy của cơ thể không khống chế tốt ‘độ’, khó tránh khỏi tham lam một chút, dẫn vào tâm khiếu nhiều khí huyết hơn một chút.

Sẽ gây ra sự suy yếu tạm thời của cơ thể.

Không sao, vài phút sau sẽ hồi phục.

Nhớ lần sau vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, giữ lại một chút khí huyết tràn đầy, có thể tránh được sự suy yếu ngoài ý muốn của cơ thể.

Như vậy đối với cơ thể ngươi cũng tốt hơn.” “Hóa ra là vậy, ha ha.” Tống Thư Hàng nằm trên sàn sân thượng nóng bỏng, tâm trạng lại cực kỳ tốt.

Cuối cùng… đã bước vào bước đầu tiên của trúc cơ tu sĩ.

Trăm ngày trúc cơ, tiếp theo có Thối Thể Dịch hỗ trợ, cho dù tư chất của cậu rất bình thường, chắc cũng có thể hoàn thành trúc cơ trong vòng trăm ngày chứ?

Sau khi hoàn thành trúc cơ, mình sẽ có năng lực gì?

Phù chú?

Pháp thuật?

Thần thông?

Độn thổ, ẩn thân, thiên lý nhãn?

“Đúng rồi tiền bối, ‘chân ngã’ của tôi chính là bản thân bình thường, mỉm cười ngồi đó, có phải là nói bây giờ tôi vẫn chỉ là một ‘phàm nhân’ bình thường không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Chân ngã nói chung có liên quan đến thân phận, kinh nghiệm của bản thân.

Ngươi dù sao cũng đã tiếp xúc với tu chân, chân ngã đáng lẽ sẽ không hóa ra dáng vẻ của một người phàm bình thường mới đúng, trừ phi sâu trong nội tâm ngươi vẫn không tin ‘tu chân’ tồn tại.

Hoặc là… ừm, ‘chân ngã’ của ngươi đang mỉm cười, là một nụ cười rất hiền hòa, khiến người ta nhìn vào là thấy rất thoải mái sao?” Dược Sư suy nghĩ rồi hỏi.

“Tuy có hơi ngại, nhưng đúng là một nụ cười khiến người ta nhìn vào cảm thấy rất thoải mái.” Tống Thư Hàng đáp, dù sao ‘chân ngã’ cũng là mình, khen nụ cười của mình như vậy thật có chút xấu hổ.

Dược Sư mặt đầy cảm thán nói: “Quả nhiên là vậy, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi thật sự là một người tốt.” “Ai?

Tiền bối, xin đừng tùy tiện phát thẻ người tốt cho người khác chứ!” Tống Thư Hàng nói, cậu không để ý đến thẻ người tốt.

Nhưng loại thẻ này nhận nhiều sẽ không có bạn gái được đâu.

“Không, ta nói là ‘chân ngã’ của ngươi đại diện cho việc, ngươi là một người tốt, Thư Hàng tiểu hữu!” Dược Sư kiên định nói.

“…” Tống Thư Hàng khóe miệng co giật. ‘Chân ngã’ lại có thể phản ánh ra trạng thái này?

“Được rồi Thư Hàng tiểu hữu, ngươi bây giờ đã hoàn toàn nắm vững 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 và 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, đặc biệt là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 ngươi đánh rất tốt, thế ra quyền khiến ta suýt nữa tưởng ngươi đã học bộ quyền pháp này mấy năm rồi.

Ta cũng không có gì để chỉ điểm cho ngươi nữa, vậy hôm nay đến đây thôi.” Dược Sư cười nói.

“Cảm ơn tiền bối đã chỉ điểm.” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Dược Sư: “Không cần khách sáo với chúng ta, ngoài ra nhân lúc ta còn ở khu vực Giang Nam trong thời gian này, nếu ngươi có gì không hiểu trong tu luyện, thì cứ đến tìm ta.

Bắc Hà tiền bối chắc đã nói với ngươi rồi, có vấn đề trong tu luyện tuyệt đối đừng tự mình suy nghĩ luẩn quẩn, hỏi nhiều rồi nghĩ nhiều.” Nói xong, ông lại dặn dò: “Ngoài ra về việc tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, ngươi nên tự mình nắm vững vấn đề ‘độ’, cảm thấy cơ thể thật sự rất mệt mỏi, hoàn toàn không còn sức lực, thì đừng cố luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 nữa.

Như trạng thái của ngươi bây giờ, một lát nữa dù có hồi phục cũng đừng luyện quyền nữa.

Dù sao quyền pháp trúc cơ không phải là quyền dưỡng sinh, mà là quyền rèn luyện thân thể cương mãnh, ‘khí huyết’ của một người là có hạn, một ngày khí huyết hồi phục cũng có giới hạn, luyện quá sức sẽ hại thân.” “Tôi biết rồi, hơn nữa với trạng thái của tôi bây giờ, dù có muốn luyện thêm nữa, cũng không động đậy được.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Cậu bây giờ ngay cả một ngón tay cũng không động được.

“Ha ha, ngươi là người có tự chủ, ta cũng không cần nói nhiều nữa.” Dược Sư mỉm cười: “Bây giờ, ngươi cứ nằm đây hồi tưởng lại cảm giác lúc thi triển quyền pháp và minh tưởng pháp vừa rồi đi, hồi tưởng cũng là một phần rất quan trọng của tu luyện.” “Vâng, Dược Sư tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Dược Sư rất hài lòng, sau đó vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Vậy thì, ta đi trước đây!” Tiếng nói vừa dứt, thân thể ông hóa thành một đạo kiếm quang, ‘vèo’ một tiếng biến mất trước mặt Tống Thư Hàng.

Đây chắc là độn quang trong truyền thuyết?

“Khoan đã tiền bối!” Tống Thư Hàng cố gắng vươn tay, khổ sở nói: “Tiền bối, ngài ít ra cũng… đưa tôi về ký túc xá chứ.” Cậu còn đang nằm trên mặt đất nóng bỏng của sân thượng mà!

Bây giờ là khoảng năm rưỡi, trên bầu trời, ông mặt trời tháng sáu vẫn đang tỏa ra ánh sáng và nhiệt độ của mình.

Ông mặt trời tròn vo dường như đang hỏi Tống Thư Hàng: Bạn học Tống Thư Hàng đang làm món thịt người nướng trên sân thượng ơi, bạn muốn chín bảy phần?

Hay là tám phần?

Hay là chín hoàn toàn?

“Bất hạnh quá!” Tống Thư Hàng than thở.

Sẽ bị say nắng chết mất?

Thậm chí nếu bị mặt trời phơi thêm một lúc nữa, cậu sẽ biến thành Thư Hàng khô, sau đó có thể cắt miếng bán theo cân rồi.

Lúc này, Tống Thư Hàng thật sự hy vọng có người tốt bụng nào đó lên sân thượng, đỡ cậu một tay, cậu nhất định sẽ cảm kích vô cùng.

“Hơn nữa, còn có một chuyện quan trọng quên mất.

Tôi còn chưa kịp hỏi Dược Sư tiền bối, có cách nào tìm ra người đang điều tra sau lưng tôi không.” Tống Thư Hàng uể oải nói.

Nhưng lúc này Dược Sư đã đi xa, chỉ có thể đợi lần gặp sau.

Thật sự không được thì một lát nữa gọi điện hỏi vậy.

Dù sao, cậu bây giờ có số điện thoại của Dược Sư, nếu thật sự có bất trắc, có thể lập tức cầu cứu Dược Sư. …… …… Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, có lẽ thật sự là thần linh trong cõi u minh đã nghe thấy lời cầu nguyện của cậu… cửa sân thượng truyền đến một trận tiếng bước chân.

“Ủa?

Sao hôm nay cửa sân thượng lại mở?” một giọng nam trầm thấp.

Tống Thư Hàng lập tức vui mừng trong lòng, cậu đang định mở miệng cầu cứu.

Lúc này, một giọng nữ vang lên: “Như vậy… không phải là tốt sao?

Hì, chúng ta lên sân thượng đi, chưa từng thử ở đó bao giờ.

Nhất định, sẽ rất kích thích.” “Anh cũng nghĩ vậy, nhưng cẩn thận một chút, nếu bị người ta nhìn thấy thì không hay đâu.” Người đàn ông vừa nói vừa đẩy cửa sân thượng.

“Bị người ta nhìn thấy, không phải càng kích thích hơn sao?” Cô gái kia ngược lại có vẻ rất cởi mở.

Tống Thư Hàng quả quyết ngậm miệng lại, từ bỏ ý định cầu cứu… đây là một đôi uyên ương hoang dã, khiến người ta đủ loại ghen tị ghen ghét.

Đôi nam nữ đáng bị đoàn FFF thiêu chết này, đã chọn phía bên kia của sân thượng.

Họ không hề phát hiện ra ở phía bên kia mặt đất, có một bạn học Tống Thư Hàng đang nằm như xác chết.

Hai người chọn xong địa điểm, liền bắt đầu cuộc chiến giữa các cao thủ võ lâm.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, nhắm mắt từ từ hồi phục sức lực.

Bên tai còn có thể nghe thấy tiếng quyết đấu của hai vị cao thủ.

Nửa ngày sau, cảm giác suy yếu đó cuối cùng cũng tan đi.

Thư Hàng cố gắng bò dậy từ mặt đất, tay chân mềm nhũn từ từ đi về phía cửa sân thượng.

“Đúng rồi, vừa rồi học muội hay học tỷ kia hình như có nói, nếu bị người ta nhìn thấy sẽ rất kích thích?” Tống Thư Hàng véo cằm, lẩm bẩm một mình.

Cậu cảm thấy mình có nghĩa vụ phải thỏa mãn nguyện vọng của họ.

Bởi vì ‘chân ngã’ của cậu nói với cậu, người đàn ông tên Tống Thư Hàng, là một người vui vẻ giúp đỡ người khác!

Dù sao cũng là việc dễ như trở bàn tay, vậy thì giúp vị học tỷ này thực hiện nguyện vọng này vậy?

“Không còn cách nào khác, ai bảo mình là người tốt chứ.” Tống

Thư Hàng miệng nói, tay vịn vào tường sân thượng, nghiêng nửa người, nhìn về phía bên kia của sân thượng.

Ở phía bên kia sân thượng.

Hai vị cao thủ võ lâm đang chiến đấu hăng say, ngay cả mặt trời chói chang trên cao cũng không thể ngăn cản quyết tâm quyết một trận tử chiến của hai người.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi quyết định không ra mặt ngay.

Cậu đợi một lúc, đợi cho trận đại chiến kinh thiên động địa giữa hai cao thủ này gần đến hồi kết.

Đặc biệt là vị cao thủ nam, rõ ràng đã bắt đầu tung ra tuyệt chiêu Đại bác xoay tròn Neo Armstrong Cyclone Jet Armstrong! "Chính là lúc này!" Tống Thư Hàng chớp lấy thời cơ, ló ra nửa người, dùng giọng phổ thông tròn vành rõ chữ chào hỏi hai vị cao thủ: "Chào hai bạn!" Cạch...

Tiếng nói đột ngột này như một gáo nước lạnh dội thẳng vào đầu hai vị cao thủ võ lâm.

Chương 50

Đặc biệt là nam cao thủ, cảm giác tim đập nhanh gấp mười lần, suýt chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực!

Anh ta cứng đờ quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào vị trí của Tống Thư Hàng.

Sau đó, khi phát hiện người làm phiền là một cậu sinh viên thư sinh yếu ớt chứ không phải giáo viên quản lý ký túc xá, mặt anh ta trở nên hung tợn, nắm chặt quả đấm.

Là đàn ông, lúc này ai cũng sẽ nổi giận. "Tôi biết, hai người đang đại chiến mà bị người khác nhìn thấy thì rất kích thích mà, tôi nghe hết rồi.

Cho nên, không cần cảm ơn tôi đâu, tôi tên là Lôi Phong." Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay, vẻ mặt nhiệt tình: "À đúng rồi, lát nữa nhớ khóa cửa sân thượng lại nhé.

Nếu không... bị thầy quản lý phát hiện thì không hay đâu." Nói xong, Tống Thư Hàng ung dung rời khỏi sân thượng, quay về ký túc xá của mình.

Bỏ lại hai người nam nữ không biết nên khóc, nên cười hay nên nổi giận. "Hôm nay lại làm được một việc tốt...

Đồng thời thỏa mãn nguyện vọng của cả hai người, thật là một ngày đẹp trời." Tống Thư Hàng vui vẻ trong lòng. ... 'Vui quá hóa buồn' là một thành ngữ, xuất phát từ 《Hoài Nam Tử * Đạo Ứng Huấn》: Phu vật thịnh nhi suy, nhạc cực tắc bi.

Ý của nó là khi một người đang vui đến tột độ, đột nhiên xảy ra chuyện khiến họ phải rơi lệ và đau khổ tột cùng.

Ví dụ: Ai đó trúng thưởng mười triệu, loại đã trừ thuế, vui quá đi!

Rồi một giờ sau, người đó lại hay tin mình bị ung thư giai đoạn cuối, qua đêm nay là chết, lập tức buồn bã vô cùng.

Nước mắt đau thương đó đủ để nhấn chìm cả thế giới.

Tống Thư Hàng vừa giúp đỡ cặp đôi trên sân thượng xong, cảm thấy tâm trạng rất tốt, rất thỏa mãn và cũng rất vui vẻ.

Sau đó, khi cậu mở cửa phòng ký túc xá của mình, liền nhìn thấy một người phụ nữ mặc áo blouse trắng đang ngồi trên giường của cậu.

Đây là một cô gái xinh đẹp rất có khí chất, vóc dáng cũng cực kỳ chuẩn, đôi chân thon dài thẳng tắp đầy sức sống, dù mặc quần dài bình thường màu trắng cũng không che giấu được.

Cô đang cầm trên tay cuốn sổ ghi chép ba mươi loại dược liệu thông thường trong đơn thuốc 'Thối Thể Dịch giản lược' của Thư Hàng, mày hơi nhíu lại. "Chị Nhã Nhã, sao chị lại đến trường em?" Mồ hôi trên trán Tống Thư Hàng lập tức tuôn ra như suối, không thể nào ngăn lại được.

Người phụ nữ mặc áo blouse trắng này chính là con gái cưng của cậu Tống Thư Hàng, Triệu Nhã Nhã.

Học kỳ trước khi Thư Hàng mới vào đại học, chính cô đã thay mẹ Tống đưa Thư Hàng đến Thành phố Đại học Giang Nam.

Vì vậy, cô có chìa khóa ký túc xá của Tống Thư Hàng, có thể ung dung đi vào căn phòng này.

Triệu Nhã Nhã chính là người chị họ mà trước đó Tống Thư Hàng sau khi nhìn thấy 'Thối Thể Dịch giản lược' đã sao chép lại tên thuốc, định nhờ cô giúp thẩm định.

Nhưng sau đó, Triệu Nhã Nhã cứ mãi không trả lời Thư Hàng trên mạng, cộng thêm mấy ngày nay tâm trí Tống Thư Hàng đều dồn vào 'tu chân', 'Thối Thể Dịch', nên nhất thời đã quên mất Triệu Nhã Nhã.

Không ngờ Triệu Nhã Nhã không trả lời trên mạng mà đến thẳng đây tìm cậu PK ngoài đời?

Đây đúng là gặp phải người không nên gặp, ở một thời điểm và địa điểm không chính xác nhất.

Con người ta quả thật không nên vui quá hóa buồn, một khi vui quá rất dễ gặp chuyện buồn.

Triệu Nhã Nhã ngẩng đầu lên, đôi mắt phượng xinh đẹp liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Vì học ngành y nên bình thường cô rất ít trang điểm, mỹ phẩm sẽ ảnh hưởng đến việc phẫu thuật.

Nhưng dù không trang điểm, cô vẫn là một mỹ nhân trên mức tiêu chuẩn.

Thật trùng hợp, Tống Thư Hàng lại đang trong giai đoạn suy yếu vì 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》. "Sắc mặt trắng bệch, khí tức suy yếu, chẳng trách em lại tìm cái loại đơn thuốc đại bổ linh tinh này." Triệu Nhã Nhã nhíu mày, gập cuốn sổ lại: "Thư Hàng, thuốc không thể uống bừa bãi.

Toàn bộ đơn thuốc này đều là thuốc đại bổ, trộn lẫn vào nhau, dược lực mạnh đến mức nào căn bản không thể nói rõ.

Hơn nữa, thuốc nào cũng có ba phần độc, nhiều loại thuốc như vậy trộn lẫn với nhau, không chừng lại thành thuốc kịch độc.

Uống thứ thuốc này, chẳng khác nào tự tìm đường chết!

Có bệnh thì phải đi khám bác sĩ!" Tống Thư Hàng lúc này trong lòng như có vạn con ngựa chạy qua, hiệu quả suy yếu của 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 vẫn chưa hết, kết quả là sắc mặt có phần trắng bệch.

Không ngờ kết hợp với đơn thuốc 'Thối Thể Dịch giản lược' lại khiến Triệu Nhã Nhã hiểu lầm.

Phải giải thích ngay lập tức, nếu không lát nữa sẽ biến thành bùn vàng rơi vào đũng quần, không phải phân cũng là phân.

Ngày mai mẹ Tống chắc chắn sẽ bay đến đây, mẹ Triệu mà đến thì chắc chắn sẽ lôi cậu đến bệnh viện!

Ồ... có lẽ không phải hiểu lầm, vì cậu đã tìm đường chết thành công một lần, đã uống 'Thối Thể Dịch' rồi.

Nhưng dù thế nào đi nữa, bây giờ phải che giấu một chút. "Khụ, chị Nhã Nhã, không phải như chị nghĩ đâu.

Đơn thuốc đó... thực ra là thế này!" Tống Thư Hàng vận dụng não bộ hết công suất, sắp xếp lời nói.

Nếu như chưa xác định được sự tồn tại của 'tu chân', cậu có thể giải thích thẳng với Triệu Nhã Nhã: Đây là đơn thuốc của một nhóm người mắc bệnh trung nhị tiên hiệp nghĩ ra, cậu hơi lo lắng cho những bệnh nhân trung nhị đáng yêu đó, không biết sau khi uống thuốc có trở nên vô phương cứu chữa không, nên mới nhờ chị Nhã Nhã thẩm định giúp.

Nhưng vấn đề là bây giờ, nhóm bệnh nhân trung nhị tiên hiệp đó đã hóa thân thành những tu sĩ chính hiệu cao sang.

Tống Thư Hàng có chút không nỡ dùng câu trả lời đầu tiên để đáp lại Triệu Nhã Nhã, bản thân cậu cũng sắp trở thành một thành viên của 'tu sĩ'.

Không thể nào lại tự xếp mình vào nhóm bệnh nhân trung nhị tiên hiệp được chứ? "Em nói đi, chị nghe đây." Triệu Nhã Nhã nhướn mày, vắt chéo chân, ánh mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Cô quá quen thuộc với Tống Thư Hàng rồi, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần cô nhìn chằm chằm như vậy, lúc đó Tống Thư Hàng nói thật hay nói dối, cô đều có thể phân biệt được.

Vì 'siêu năng lực' này, hồi nhỏ Tống Thư Hàng làm sai chuyện rồi nói dối, không ít lần bị cô vạch trần.

Nhưng... cô rất ít khi vạch trần lời nói dối của Thư Hàng trước mặt bố Tống, mẹ Tống.

Nếu không hồi nhỏ Tống Thư Hàng không biết phải trải qua bao nhiêu trận đơn đả của nữ, đơn đả của nam và song đả hỗn hợp nam nữ!

Đây cũng là một trong những lý do hồi nhỏ Tống Thư Hàng đặc biệt thân thiết với Triệu Nhã Nhã, vì đây là một người chị tốt biết bao che cho cậu. "Thực ra là thế này, cách đây không lâu, em vô tình bị thêm vào một nhóm chat.

Em đảm bảo, lúc đó em không quen một ai trong nhóm cả." Tống Thư Hàng cũng biết mình rất khó nói dối Triệu Nhã Nhã, nên chỉ có thể che giấu một phần: "Sau đó, các thành viên trong nhóm đó hơi kỳ quặc, lúc đó em đoán chắc họ xem tiểu thuyết tiên hiệp nhiều quá." Đó là phỏng đoán lúc đó, còn bây giờ, tôi đã xác định họ là 'tu sĩ' thật sự. "Sau đó, có người trong nhóm gửi một đơn thuốc, chính là cái trong tay chị.

Ngoài những đơn thuốc này ra, còn có rất nhiều dược liệu mà em không tìm được trên mạng, căn bản chưa từng nghe nói qua, toàn là những cái tên rất huyền ảo." Dù là bây giờ, tôi vẫn không biết một vài loại dược liệu trong đó là gì, có tác dụng gì, và những cái tên như Triêu Lộ Huyền Thảo quả thực rất đặc biệt. "Lúc đó em lo lắng mà, sợ họ uống thuốc xong sẽ trở nên vô phương cứu chữa, nên em mới sao chép lại những loại thuốc có thể tìm thấy trên mạng, rồi định nhờ chị tìm người xem giúp.

Nếu như nồi thuốc lớn này nấu lên sẽ chết người, em sẽ khuyên nhủ các thành viên trong nhóm thật kỹ trước khi rời nhóm.

Chuyện là vậy đó." Tống Thư Hàng nhún vai.

Đúng vậy, cậu không nói dối, tâm trạng lúc đó của cậu chính là như vậy, và cũng định làm như vậy.

Triệu Nhã Nhã nhếch miệng cười, chuyện lo chuyện bao đồng này, đúng là việc mà thằng nhóc Tống Thư Hàng này sẽ làm. "Được rồi, xem ra những gì em nói đều là thật.

Cho dù em còn giấu chị chuyện gì, nhưng chỉ cần đơn thuốc này không phải em định tự mình uống thì không có vấn đề gì." Triệu Nhã Nhã đổi tư thế đôi chân thon dài, nhàn nhạt nói. "Làm sao em có thể giấu chị Nhã Nhã chuyện gì được chứ." Tống Thư Hàng lập tức nịnh nọt. "Câu này chính là nói dối, giả quá rồi." Triệu Nhã Nhã đứng dậy, đưa tay chém một cú vào đầu Tống Thư Hàng: "Nhưng thoáng cái, em đã là sinh viên đại học rồi.

Ở tuổi này có bí mật của riêng mình là chuyện bình thường, chị cũng lười truy hỏi chuyện riêng tư của em.

Được rồi, chuyện đơn thuốc này coi như xong, em cứ trực tiếp nói với người trong nhóm đó là đừng uống thuốc bắc lung tung.

Dù là vật đại bổ, nhiều thứ như vậy đặt chung với nhau, sẽ uống chết người đó." "He he, em hiểu rồi." Tống Thư Hàng cười hề hề.

Hiểu... nhưng bây giờ cậu sẽ không vào nhóm khuyên mọi người đừng uống thuốc bừa bãi, vì cậu đã gia nhập đội quân uống thuốc rồi. "Còn nữa, lúc nãy sắc mặt em trắng bệch, khí tức suy yếu là sao vậy?"

Triệu Nhã Nhã chuyển chủ đề, hỏi. "Không phải sắc mặt trắng bệch đâu!

Chủ yếu là do gần một năm nay em không luyện tập, nên thể chất gần đây giảm sút rất nhiều, ngay cả cảm cúm ho khan cũng phải mười mấy ngày mới khỏi.

Cho nên gần đây em đang khôi phục luyện tập, lúc nãy em chỉ vừa mới luyện tập cường độ cao về, chị xem em bây giờ, không phải đã hồi phục rồi sao.

Hơn nữa gần đây cơ thể em rất khỏe, không có vấn đề gì cả." Tống Thư Hàng vội giải thích, sau một lúc nghỉ ngơi, sự suy yếu từ 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 đã tan biến.

Lúc này sắc mặt cậu hồng hào, tim đập mạnh mẽ!

Khỏe mạnh không thể khỏe mạnh hơn.

Vừa nói, cậu vừa giơ cánh tay phải lên, làm động tác khoe cơ bắp của vận động viên thể hình.

Cánh tay phải hơi dùng sức, cơ bắp trên đó nổi lên, tràn đầy cảm giác sức mạnh bùng nổ.

Triệu Nhã Nhã chớp chớp mắt, cẩn thận quan sát Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới.

Đừng nói là không, lúc nãy cô chỉ chú ý đến sắc mặt và khí tức suy yếu của Tống Thư Hàng, mà không phát hiện ra thằng nhóc này đã vạm vỡ hơn rất nhiều!

Không chỉ là cơ bắp trên tay, mà quần áo trên người vì mồ hôi dính vào, lờ mờ có thể thấy được cơ bắp ở ngực và bụng.

Vóc dáng trở nên rất tuyệt nha, Triệu Nhã Nhã thầm nghĩ.

Cô thầm nhổ một bãi, bịt mũi, xua tay nói: "Người toàn mùi mồ hôi, mau đi tắm đi." "He he." Tống Thư Hàng cười hề hề, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cửa ải Triệu Nhã Nhã này tạm thời coi như đã qua.

Cô là người thân mà cậu rất quan tâm, từ nhỏ đến lớn đều chăm sóc cậu rất chu đáo.

Cô cũng là một trong những người thân mà ban đầu Tống Thư Hàng muốn chia sẻ 'Thối Thể Dịch'.

Chương 51

Bây giờ dù không thể đưa Thối Thể Dịch cho cô dùng, Tống Thư Hàng vẫn đang nghĩ sau này có thể tìm được một loại đan dược mà người thường cũng có thể sử dụng, đưa cho cô, mẹ Tống và bố Tống dùng.

Tống Thư Hàng lấy quần áo thay rồi vào phòng tắm tắm rửa. "Chị Nhã Nhã, sao chị lại đến Thành phố Đại học Giang Nam?

Không phải là vì chuyện đơn thuốc này mà đặc biệt chạy đến đây chứ?" Cậu hỏi vọng ra từ phòng tắm. "Chị còn chưa rảnh rỗi đến mức đó." Triệu Nhã Nhã một tay chống cằm, đáp: "Chị đến Thành phố Đại học Giang Nam của các em để thực tập, ngày kia 7, 8 và 9 tháng 6, không phải trường các em có đại hội thể thao ba ngày sao.

Chị liền theo giáo viên hướng dẫn đến đây làm bác sĩ y tế thực tập, thực tập thêm nửa năm nữa là chị có thể ra nghề rồi." Ngày 7 tháng 6 hàng năm là thời gian thi đại học ở nước An Lạc.

Tuy nhiên, đúng vào lúc các học sinh trung học đang khổ sở thi đại học, Thành phố Đại học Giang Nam lại dành thời gian, vui vẻ tổ chức đại hội thể thao, cả trường cùng ăn mừng.

Cảm giác rất giống như hả hê trên nỗi đau của người khác, thể hiện sâu sắc ác ý của ban lãnh đạo Thành phố Đại học Giang Nam đối với các học sinh trung học khổ sở.

Cũng không biết là vị hiệu trưởng nhiệm kỳ nào khởi xướng.

Tóm lại là năm này qua năm khác, cứ thế được duy trì đến nay. "Đại hội thể thao?" Tống Thư Hàng ngẩn người, nói chứ sao cậu không có chút thông tin nào vậy?

Lẽ nào là do hai ngày nay trốn học quá nhiều? "Mà này, em tham gia môn nào vậy?

Đại hội thể thao chính là lúc để thể hiện, cua gái đó, nói mới nhớ, học kỳ hai năm nhất sắp kết thúc rồi, có bạn gái chưa?" Triệu Nhã Nhã hỏi một tràng câu hỏi dồn dập.

Cảm giác như mấy bà cô bà dì hỏi chuyện ngày Tết vậy, chị Nhã Nhã lớn lên chắc chắn sẽ là máy bay chiến đấu trong hội bà cô bà dì. "Tham gia môn nào thì chưa quyết định.

Nhưng chắc sẽ chuẩn bị tham gia một hai môn, gần đây em khá tự tin vào khoản chạy bộ." Tống Thư Hàng thuận miệng đáp: "Với lại, mới năm nhất thôi, làm gì dễ có bạn gái như vậy?" "Vậy thì cố gắng hết mình trong đại hội thể thao đi, biết đâu lại được đàn chị hoặc đàn em tỏ tình tại chỗ cũng không chừng.

Nếu em có bạn gái thì dì chắc chắn sẽ rất vui đó." Triệu Nhã Nhã cười hề hề.

Trong phòng tắm, Tống Thư Hàng nhếch miệng cười: Xin lỗi nhé, chị.

Gần đây em phải nỗ lực tu hành, bạn gái gì đó chỉ là hồng phấn khô lâu, tạm thời không có thời gian đâu. ...

Tắm xong, Tống Thư Hàng vừa lau tóc vừa bước ra, hỏi: "Chị, lát nữa em đi ăn tối với ba thằng Thổ Bá, chị đi cùng không?" Triệu Nhã Nhã lắc đầu, nói: "Chị không đi cùng đâu, kẻo ba đứa bạn xấu của em lại thấy không tự nhiên.

Lần này chị có mấy bạn học đi cùng, thăm em xong là chị đi với các bạn luôn." "Cũng được, vậy em đưa chị về nhé?" Tống Thư Hàng hỏi, thời gian cũng gần rồi, cậu phải đi gặp ba người Thổ Bá. "Đi thôi." Triệu Nhã Nhã xách chiếc túi nhỏ của mình, đi theo sau Thư

Hàng, hai người một trước một sau rời khỏi ký túc xá.

Ở cửa ký túc xá.

Thật trùng hợp, hai nam sinh viên lần trước gặp Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử rời đi lại nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Vì Triệu Nhã Nhã đi chậm nửa bước, đang ở khúc quanh cầu thang, nên hai người này không nhìn thấy Triệu Nhã Nhã.

Gặp Thư Hàng, một trong hai người vẫy tay, tiến đến trêu chọc: "Yo, bạn tôi Thư Hàng, lại đi đâu chơi đấy?

Đúng rồi, khi nào thì giới thiệu chị cậu cho tớ đi!

Chị cậu xinh quá, đặc biệt là đôi chân dài đó, tớ vừa gặp đã phong chị ấy làm nữ thần số một trong lòng, từ đó ăn không ngon ngủ không yên, mấy ngày nay nằm mơ toàn thấy chị ấy.

Ha ha, cho tớ số điện thoại của chị ấy đi.

Tớ đảm bảo sẽ là anh rể tốt của cậu." Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, cậu biết ông anh này đang nói đến Vũ Nhu Tử đã gặp mấy ngày trước.

Nhưng vấn đề là, bây giờ sau lưng cậu đang có một người chị họ chính hiệu.

Lời nói của đối phương, sao có thể không khiến Triệu Nhã Nhã hiểu lầm?

Quả nhiên, lời nói của người bạn học đó vừa dứt, liền nhìn thấy sau lưng Tống Thư Hàng có một đại mỹ nhân mặc áo blouse trắng bước ra.

Lại là một mỹ nữ chân dài, hơn nữa còn là trang phục nữ bác sĩ!

Triệu Nhã Nhã nhìn người đó một cái, rồi không khách khí nhấc chân đá một cú, chân cô không chỉ thon dài mà cú đá đoạn tử tuyệt tôn cũng là tuyệt kỹ.

Hơn nữa, là một bác sĩ, cô còn có thể kiểm soát lực rất tốt, một cú đá xuống đảm bảo rất đau, nhưng cũng đảm bảo tuyệt đối không thật sự đoạn tử tuyệt tôn.

Người kia ngơ ngác ăn một cú đá, lập tức quỳ xuống. "Chị tôi, Triệu Nhã Nhã." Tống Thư Hàng nhếch miệng cười.

Bên cạnh, nam sinh viên còn lại lập tức cười hả hê, đây chính là điển hình của bạn xấu.

Cậu ta vừa cười, Triệu Nhã Nhã liền liếc mắt qua.

Người bạn học đó lập tức che miệng lại, vẫy tay với Thư Hàng: "Chào bạn Thư Hàng, chào chị của Thư Hàng.

Em chỉ là người qua đường vô hại thôi!" Tống Thư Hàng cười hề hề: "Tôi và chị đi trước nhé, tạm biệt." Sau đó kéo Triệu Nhã Nhã nhanh chóng rời khỏi hiện trường. "Tạm biệt." Người bạn học che miệng cười hề hề.

Đợi Thư Hàng và Triệu Nhã Nhã đi xa, người bạn học bị đá một cú mới khó khăn đứng dậy từ tư thế quỳ, mặt đầy nước mắt: "Đau quá, đau thấu tim luôn." "Ừm." Người bạn học bên cạnh cảm thông sâu sắc, cú đá đó khiến người đứng bên cạnh nhìn mà cũng cảm thấy trứng dái đau âm ỉ. "Nhưng mà, gen nhà Tống Thư Hàng thật tốt.

Chị lần trước xinh như vậy, chân dài như vậy.

Chị lần này cũng không kém bao nhiêu, cộng thêm điểm trang phục, quá tuyệt.

Thích nhất là nữ bác sĩ, quả nhiên rất muốn được cô ấy tiêm mỗi ngày.

Sau đó, rất muốn làm anh rể của Tống Thư Hàng, ai cũng được!"

Nói xong, cậu ta còn giơ ngón tay cái lên.

Đây là một dũng sĩ thực sự, vì cậu ta dám đối mặt với cuộc đời thảm đạm, dám đối diện với máu tươi đầm đìa.

Trên đường.

Triệu Nhã Nhã đột nhiên hỏi: "Thư Hàng, hai cậu nam sinh lúc nãy, học kỳ trước lúc chị đưa em đến trường, chắc là chưa gặp qua nhỉ?

Sao họ lại biết chị?" Tống Thư Hàng chớp chớp mắt: "Ha ha ha, em nghĩ chắc là họ nghe mấy đứa Thổ Bá nhắc đến chị, rồi dùng cách nào đó có được ảnh của chị thôi?" "Nói dối, giả quá rồi." Triệu Nhã Nhã hừ một tiếng: "Hơn nữa từ biểu cảm và cuộc đối thoại lúc nãy của họ có thể thấy, họ vừa mới gặp 'chị' của em không lâu.

Và, lúc em giới thiệu chị, cậu nam sinh bên cạnh tỏ ra rất kinh ngạc, rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy chị.

Cho nên... khai thật đi. 'Chị' trong miệng hai cậu nam sinh đó có phải là bạn gái em không?

Lẽ nào lớn hơn em một chút, em không tiện giới thiệu cho mọi người làm quen?" Chị Triệu vẫn mặt sắt vô tư như vậy, lúc nào cũng giống như một thám tử lừng danh, vô tình vạch trần lời nói dối của Tống Thư Hàng. "Không có chuyện đó đâu, đó thật sự không phải là bạn gái em, chị nhất định phải tin em." Tống Thư Hàng lập tức nghiêm túc trả lời. "Ừm, là lời thật.

Nhưng... quả nhiên em từng có một 'người chị' đi cùng em rời khỏi ký túc xá nam cách đây không lâu?" Triệu Nhã Nhã nheo mắt: "Thế nào, có nghĩ đến việc phát triển mối quan hệ siêu hữu nghị không?

Tình chị em gần đây cũng không tệ, hơn nữa nếu kết hôn, người lớn hơn vài tuổi cũng biết chăm sóc người khác, tin rằng dì và dượng cũng sẽ không phản đối đâu." Chết tiệt, lại bị moi lời dễ dàng như vậy.

Tống Thư Hàng cảm thấy tự ti, tại sao bạn gái lại phải liên quan đến chuyện kết hôn chứ.

Lẽ nào không thể có mối quan hệ bạn bè nam nữ đại học thuần khiết sao?

Nhất định phải liên quan đến chủ đề nặng nề như kết hôn sao? "Không trêu em nữa, nhưng nếu em thật sự có bạn gái thì nhất định phải báo tin tốt cho chị biết nhé.

Chị đi trước đây." Triệu Nhã Nhã vỗ mạnh vào Tống Thư Hàng, sau đó bước nhanh về phía trước, vẫy một chiếc taxi, cười rồi rời đi.

Tống Thư Hàng vẫy tay, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trước mặt Triệu Nhã Nhã cậu thực sự không thể nói dối, vì đối phương quá quen thuộc với mình, nói dối rất dễ bị cô phát hiện.

May mà không bị cô nhìn ra chuyện mình liên quan đến 'tu chân'... cũng đúng, dù sao 'tu chân' đối với người bình thường mà nói, là một thứ tốt đẹp trong ảo tưởng.

Trong tình hình bình thường, không ai lại liên hệ hiện thực với tu chân.

Tóm lại, trước khi mình quyết định nói thật với cô về chuyện 'tu sĩ', nhất định phải giữ kín bí mật này, đừng để cô đoán ra điều gì, kẻo mang lại tai họa cho mình và gia đình.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bắc Hà Tán Nhân vừa mới cảnh cáo cậu, cậu không dám lấy tính mạng người thân ra đùa.

Nghĩ đến đây, cậu lại nhớ đến người đang điều tra mình sau lưng.

Lòng hại người tuy không thể có, nhưng lòng phòng người không thể không có! ...

Sáu giờ tối.

Trong phòng của Dương Đức.

Khi Tống Thư Hàng đến, Lâm Thổ Bá và Cao Mỗ Mỗ đã say bí tỉ.

Hai người đang ôm nhau, Cao Mỗ Mỗ thỉnh thoảng lại gào lên một tiếng, trông vẫn còn đau lòng.

Lâm Thổ Bá thì ôm cậu ta an ủi, vỗ ngực đảm bảo điều gì đó.

Hai người rõ ràng đang nói tiếng Trung, nhưng Thư Hàng không hiểu một câu nào, trời mới biết hai con ma men này giao tiếp kiểu gì?

Lý Dương Đức cười khổ, mở cửa cho Thư Hàng rồi hỏi ngay: "Thư Hàng, cậu có biết thằng Cao Mỗ Mỗ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Vừa đến đã sống dở chết dở, lôi Thổ Bá ra uống rượu.

Uống một lúc lại bắt đầu gào thét cái gì mà 'tôi bị vấy bẩn rồi', 'không trong sạch nữa rồi', 'không muốn sống nữa' và những lời khó hiểu tương tự.

Nói thật... một thằng đàn ông mà la hét bị 'vấy bẩn' thật sự có chút rợn người." "Chuyện này thì em biết!" Tống Thư Hàng cười hề hề.

Tống Thư Hàng kể chi tiết lại cảnh tượng nhìn thấy trong ký túc xá cho Lý Dương Đức nghe, đương nhiên là giấu đi chuyện Gia Cát Nguyệt nói có người theo dõi mình.

Tống Thư Hàng không muốn ba người bạn cùng phòng bị mình kéo vào những chuyện nguy hiểm khó hiểu.

Chương 52

Lý Dương Đức nghe đến đây, trên mặt lộ ra vẻ dở khóc dở cười. "Nói đến Gia Cát Nguyệt?

Tôi thì có ấn tượng.

Là thành viên cốt cán của ban tin tức trường, còn về giới tính, chắc là nữ nhỉ?" Lý Dương Đức véo cằm suy tư, vì trước đây cậu ta có một số 'nhu cầu', đã hack vào ban tin tức của trường để tra cứu một số tài liệu.

Đối với thông tin của một vài thành viên chủ chốt cũng có chút hiểu biết. "Nhưng trước đó tôi hỏi Cao Mỗ Mỗ, đối phương có phải là nam không.

Kết quả thằng đó mặt mày tái mét, rất buồn bã lắc đầu.

Sau đó tôi lại hỏi là con gái à?

Mặt nó lại càng khó coi hơn, nhưng vẫn rất đau lòng lắc đầu.

Tôi lại hỏi lẽ nào là người lưỡng tính hay người chuyển giới, kết quả nó khóc lóc nói không phải, nói chuyện này tôi sẽ không hiểu đâu." Thư Hàng nói. "Vậy thì chỉ có một khả năng...

đối phương là người chuyển giới?" Lý Dương Đức phỏng đoán. "Cậu nói vậy, hình như cũng chỉ còn lại khả năng này?" Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Lại nhìn về phía Cao Mỗ Mỗ, ánh mắt hai người đầy vẻ thương hại.

Dương Đức: "Hôm nay cứ để Lão Cao say một trận đi?" Tống Thư Hàng gật đầu: "Đúng là nên như vậy." Vốn dĩ buổi tối các bạn cùng phòng định ra ngoài ăn, nhưng bộ dạng sống dở chết dở của Cao

Mỗ Mỗ lôi ra ngoài thì thật mất mặt.

Vì vậy Lý Dương Đức đã sáng suốt gọi đồ ăn ngoài, rượu cũng là giao hàng tận nơi.

Thổ Bá và Cao Mỗ Mỗ chỉ uống rượu, không ăn bao nhiêu đồ ăn.

Bây giờ hai người đã say gần như nằm liệt.

Tống Thư Hàng và Lý Dương Đức ngồi vào bàn, vui vẻ thưởng thức bữa tối thịnh soạn. "Đúng rồi Dương Đức, trường mình sắp tổ chức đại hội thể thao à?

Sao chuyện này tôi không biết gì cả?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cậu đương nhiên không biết... vì chuyện này lớp mình hôm nay giữa trưa mới thông báo.

Lúc đó cậu đang bị người bạn kỳ lạ kia lôi đi rồi." Lý Dương Đức nói đến đây, nở một nụ cười cao thâm khó lường: "Đúng rồi Thư Hàng, lúc cậu buổi chiều chưa đến lớp, cô bạn học tên Lục Phỉ kia còn đặc biệt đến hỏi thăm tin tức của cậu đó." "Hả?" Tống Thư Hàng ngẩn người, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Cô Lục Phỉ đó, cậu mới chỉ ngồi gần cô ấy vài tiết học thôi mà?

Hơn nữa, cậu và cô ấy chưa nói với nhau câu nào, bây giờ cậu bảo Thư Hàng trả lời thế nào? "He he." Lý Dương Đức cười hề hề, lại nói: "Ngoài ra... việc đăng ký thi đấu đại hội thể thao cũng có chuyện thú vị.

Tôi kể cho cậu nghe.

Nói đến, đại hội thể thao lần này có môn chạy 5000 mét nam khổ sai, cái loại chạy chết người ấy.

Lớp mình không ai tự nguyện tham gia.

Thế là cuối cùng, mọi người đùn đẩy nhau, đẩy qua đẩy lại, cuối cùng rơi vào đầu một người xin nghỉ không đến lớp lúc đó.

Gợi ý một chút, người đó họ Tống." "Tôi có thể chửi thề không?" Tống Thư Hàng cảm thấy gân xanh trên trán đang nổi lên.

Đùa à, 5000 mét, chạy chết người đó có biết không?

Thật là bất hạnh!

Ặc, khoan đã.

Vừa rồi đầu óc nhất thời không nghĩ ra.

Nếu là hai ngày trước có lẽ thật sự sẽ chạy chết cậu, nhưng bây giờ thì... vỏn vẹn 5000 mét, có lẽ, thật sự không thành vấn đề? "Đừng nói là chửi thề, cho dù cậu có bùng nổ cũng vô dụng.

Danh sách đại hội thể thao đã nộp lên rồi, ngày 7 tháng 6, cậu cứ ngoan ngoãn đi chạy 5000 mét đi.

Đến lúc đó cậu lên cũng phải lên, không lên cũng sẽ có người khiêng lên.

Cố lên nhé, nếu giành được chức vô địch, sẽ được cộng thêm tín chỉ đó." Lý Dương Đức cười xấu xa. "Được rồi, vỏn vẹn 5000 mét.

Tín chỉ cộng thêm này, Tống mỗ ta lấy chắc rồi." Tống Thư Hàng ra vẻ hào sảng nói. "Khí phách quá, cạn!" Lý Dương Đức nâng ly. "Cạn!" Đột nhiên, Lâm Thổ Bá đang say xỉn cười hề hề, nâng ly.

Chỉ thấy hai mắt cậu ta trong veo, làm gì có nửa phần say?

Chết tiệt, thằng này nãy giờ đang dỗ Cao Mỗ Mỗ à?

Tội nghiệp Cao Mỗ Mỗ, lúc này đã gục.

Cũng không biết lúc bị chuốc say, rốt cuộc đã bị thằng Thổ Bá này dụ ra bao nhiêu bí mật không thể cho ai biết?

Tống Thư Hàng nâng ly cười hề hề: "Cạn." Bất kể là vì Triệu Nhã

Nhã hay ba người bạn tốt này, cậu đều phải đề phòng.

Sự thật chứng minh, dù chỉ là một tu sĩ vừa mới bắt đầu trúc cơ, cũng đã không còn là người thường nữa.

Sau khi dùng hai lần Thối Thể Dịch, lại tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, Tống Thư Hàng không chỉ thể chất trở nên mạnh mẽ, mà tửu lượng cũng tăng lên đáng kể.

Trước đây nhiều nhất chỉ có thể phân thắng bại với Cao Mỗ Mỗ, hôm nay cậu đã hào sảng chuốc say cả Lâm Thổ Bá tinh ranh và Lý Dương Đức.

Sau khi chuốc say hai người này, Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy đầu óc đặc biệt tỉnh táo, tư duy nhanh nhạy, tay chân linh hoạt.

Cứ như thể vừa rồi uống không phải là một thùng rưỡi rượu, mà chỉ là một ly nước lọc.

Đem ba gã say xỉn lên giường.

Sau đó, Tống Thư Hàng súc miệng rồi đứng dậy trở về ký túc xá, cậu không có hứng thú chen chúc trên một chiếc giường với ba con ma men.

Một mình đi bộ, bất tri bất giác, cậu lại đến con hẻm lộn xộn ở khu Đại Cát. "Lần này chắc sẽ không gặp lại cô gái bị ép vào tường đó nữa chứ?

Dù sao chiều nay đã gặp cô ấy một lần rồi." Cậu thầm nghĩ, trừ khi cô gái đó cả ngày ru rú ở đây để bị người khác ép vào tường, nếu không không thể nào một ngày gặp cô ấy mấy lần được.

Đi suốt một đoạn đường, bình bình tĩnh tĩnh. "Thế giới này thật hòa bình." Cậu thầm gật đầu, nếu mỗi ngày đều hòa bình như vậy thì tốt rồi.

Nói mới nhớ, trước đây lúc cùng Dược Sư tiền bối ra ngoài tìm nhà, cũng không gặp kẻ xấu, lúc đó cũng rất hòa bình.

À, không đúng!

Nhắc đến Dược Sư, Tống Thư Hàng lập tức nhớ ra một chuyện.

Lúc đi cùng Dược Sư tiền bối, không phải là một đường hòa bình, vì lúc đó phía sau có người theo dõi, lại bị Dược Sư một ánh mắt dọa chạy mất.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng véo cằm.

Một lát sau, cậu đột ngột quay người lại, ánh mắt sắc bén: "Ra đây đi, lén lút theo sau tôi đã lâu rồi nhỉ!

Hay là, muốn tôi tự tay bắt ngươi ra?" Thư Hàng chỉ là đột nhiên trong lòng có cảm xúc, mới có hành động trên.

Thực tế Tống Thư Hàng mới chỉ bắt đầu trúc cơ, tuy thị lực và năm giác quan khác đều mạnh hơn người thường rất nhiều, nhưng cậu là một con gà mờ, không có kinh nghiệm đối địch phong phú, không thể phát hiện phía sau mình có người theo dõi hay không.

Cậu chỉ muốn hù một chút.

Nếu không có ai thì đương nhiên là tốt nhất, cũng sẽ không ai phát hiện hành động 'xấu hổ' hiện tại của cậu.

Nếu thật sự có người bị hù ra, vậy thì nhân tiện giải quyết luôn chuyện này.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lặng lẽ mở giao diện quay số điện thoại, tìm ra số điện thoại Dược Sư đã nhập trước đó.

Như vậy, nếu thật sự có chuyện không ổn, cậu sẽ lập tức gọi điện thoại cho Dược Sư cầu cứu.

Tuy sẽ có chút ngại ngùng, nhưng nếu nguy hiểm đến tính mạng, thể diện thứ này tự nhiên là ném đi càng xa càng tốt.

Tống Thư Hàng vẫn nhìn chằm chằm phía sau.

Một lúc sau, từ một góc khuất quả nhiên có một bóng người từ từ bước ra. "Lợi hại, ta đã trốn kỹ như vậy, ngươi vậy mà vẫn phát hiện ra ta." Bóng người đó là một người đàn ông cao hai mét, lưng hùm vai gấu.

Anh ta để một cái đầu trọc rất ngầu, tạo cho người ta cảm giác áp bức rất mạnh.

Nhưng... rất kỳ lạ là, gã này lại cho Tống Thư Hàng một cảm giác 'hiền lành'.

Đúng vậy, dù để đầu trọc, lưng hùm vai gấu, chỉ riêng thân hình đã tạo cảm giác áp bức.

Nhưng khuôn mặt của gã này lại tạo cho người ta một cảm giác 'hiền lành đáng yêu'.

Đúng là một sự tương phản quái đản!

Hơn nữa, thân hình to lớn như vậy mà lại có thể lặng lẽ đi theo sau Tống Thư Hàng, kỹ năng ẩn nấp và tiềm hành của gã này chắc đã max cấp rồi nhỉ? "Ngươi là ai, tại sao theo dõi ta?" Tống Thư Hàng nheo mắt hỏi.

Cậu có thể nhìn thấy những khối cơ bắp cuồn cuộn trên người người đàn ông cao lớn này, tràn đầy sức bùng nổ. "Không cần căng thẳng như vậy, bạn học Tống Thư Hàng.

Tôi cũng là sinh viên của Thành phố Đại học Giang Nam, phó chủ tịch câu lạc bộ Sanda, Nam Hạo Mãnh." Người to con tự giới thiệu, sau đó siết chặt nắm đấm nói: "Nguyên nhân tôi theo cậu là, tối hôm qua, có hai thằng không nên thân trong câu lạc bộ Sanda của tôi, lúc trêu ghẹo một cô gái đã bị bạn học Tống Thư Hàng cậu dạy dỗ một trận..." "Ồ, đàn em bị bắt nạt liền đi tìm đại ca như anh khóc lóc, sau đó đại ca như anh phải ra mặt vì mấy đứa đàn em đó đúng không?" Tống Thư Hàng nói.

Nếu là hai ngày trước Tống Thư Hàng nhìn thấy một gã to con như vậy không có ý tốt siết chặt nắm đấm, chắc chắn là đã ba chân bốn cẳng chạy trối chết.

Nhưng bây giờ, sau khi dùng hai lần Thối Thể Dịch, tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, trong lòng Thư Hàng không có một chút sợ hãi, chiến ý ngút trời.

Chương 53

Ngoài ra, vì gã này là đại ca của đám 'côn đồ' đó, vậy thì anh ta không phải là người điều tra thông tin của mình ở trường vào trưa hôm qua, vì Thư Hàng gặp đám côn đồ ép cô gái tóc ngắn vào tường là vào tối hôm qua. "Ha ha, làm gì có!

Chuyện trêu ghẹo con gái hai thằng đó làm sao dám nói với tôi, nếu không phải tôi tình cờ nghe được bọn chúng nói chuyện, còn không biết bọn chúng bị người ta đánh cho một trận.

Đám không ra gì, tuy hay giao du với đám côn đồ, nhưng không ngờ bọn chúng lại trêu ghẹo cả cô gái nhỏ tay không tấc sắt.

Tôi đã đánh cho hai thằng đó một trận ra trò rồi, trong thời gian ngắn chúng không xuống giường được đâu." Nam Hạo Mãnh cười hiền lành nói.

Cô gái tay không tấc sắt?

Đại ca à, đó là anh chưa thấy cô gái đó trong trạng thái vô song.

Nếu anh thấy cảnh chiều nay, cô gái đó trong mười giây đã hạ gục mười một tên côn đồ, thì sẽ không thêm vào trước cô gái đó cụm từ 'tay không tấc sắt'. "Vậy anh theo sau tôi làm gì?" Tống Thư Hàng trầm giọng nói. "À, nghe hai thằng em không ra gì của tôi nói, bạn học Thư Hàng rất lợi hại.

Cho nên tôi muốn tự mình đến thử." Nam Hạo Mãnh vẫn cười hiền hậu, anh ta trời sinh thần lực, không chỉ thân hình to lớn, sức lực còn gấp đôi người cùng kích thước.

Ở câu lạc bộ Sanda đã là cao thủ tịch mịch.

Cho nên, Nam Hạo Mãnh nghe nói có người một tay túm đầu là có thể nhấc bổng thằng em không ra gì của mình lên, trực giác mách bảo anh ta đã gặp được một đối thủ tốt.

Thế là anh ta liền lóc cóc đi theo.

Bây giờ, sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, anh ta càng khẳng định suy nghĩ này, người đàn em trông thấp hơn, gầy hơn mình rất nhiều này, là một cao thủ! "Đương nhiên, cậu có thể cho rằng tôi ra mặt vì đàn em bị bắt nạt cũng được.

Như vậy, trong lòng cậu không vui, đánh với tôi sẽ càng sảng khoái hơn.

Dù sao tôi cũng quả thực có ý định ra mặt cho đàn em." Nam Hạo Mãnh thủ thế Sanda, trong mắt ánh lên tia sáng.

Trong nháy mắt, anh ta từ một người hiền lành vô hại biến thành một con mãnh thú. "Nói nhảm nửa ngày, thì ra anh chỉ muốn đánh nhau thôi đúng không?" Tống Thư Hàng nói. "Đúng vậy, tôi chỉ muốn đánh một trận thôi." Nam Hạo Mãnh nhếch miệng: "Ngoài ra... tôi vừa nói nhiều lời nhảm như vậy, đều là do cậu bắt tôi nói.

Thực ra tôi là người không thích nói chuyện, tôi thích dùng nắm đấm để nói chuyện hơn." Tống Thư Hàng: "..." Không biết nói chuyện mà anh còn nói nhiều như vậy?

Anh mà gọi là không biết nói chuyện, vậy thì đến mức nào mới được gọi là lắm mồm? "Ta lên đây!" Nam Hạo Mãnh một bước lướt đến gần Tống Thư Hàng, tay phải siết thành nắm đấm tung một cú đấm thẳng, uy lực mạnh mẽ.

Tống Thư Hàng không dám khinh suất, hôm nay cậu mới thực sự trúc cơ tu luyện, không thể xem thường gã to con luyện Sanda trước mặt này.

Thấy đối phương tung một cú đấm thẳng, Tống Thư Hàng cổ tay lật một cái, Cơ Sở Quyền Pháp tam tự nhiên thi triển.

Cậu khép tay thành trảo, trảo như long vũ.

Ngón tay khép lại, chính xác vô cùng chụp lấy cổ tay của Nam Hạo Mãnh, cú đấm thẳng bị giữ chặt, không thể tiến thêm nửa tấc.

Nam Hạo Mãnh càng cảm thấy cổ tay đau nhói, ngón tay của Tống Thư Hàng chụp trên cổ tay anh ta quả thực mạnh như kìm sắt.

Với vóc dáng nhỏ bé như Thư Hàng, bình thường một tay anh ta có thể quăng bay đi.

Anh ta dùng sức giãy giụa mấy lần, nhưng trảo của Tống Thư Hàng vẫn bất động như núi.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng lại hơi nhíu mày, yếu quá!

Yếu đến thảm hại.

Rõ ràng thân hình to lớn như vậy, lúc đấm tới cũng khí thế ngút trời.

Nhưng sức mạnh đi kèm với nắm đấm của đối phương, cho cậu cảm giác như đang nắm lấy nắm đấm của một đứa trẻ.

Nhưng Tống Thư Hàng lập tức phản ứng lại, không phải nắm đấm của đối phương yếu, mà là cậu đã mạnh lên.

Thối Thể Dịch khiến cường độ cơ thể của cậu gần như đạt đến giới hạn của con người.

Mà sau khi tu luyện một vòng trúc cơ quyền pháp, tố chất cơ thể của cậu đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Lúc này, Nam Hạo Mãnh phấn khích cười lớn: "Quả nhiên là cao thủ thực sự, trảo công lợi hại thật." Nắm đấm bị giữ lại nhất thời không rút ra được, anh ta không chút do dự nhấc chân lên tung một cú lên gối uy lực.

Động tác lên gối trong Sanda truyền thống đương nhiên là không được sử dụng, nhưng Nam Hạo Mãnh bây giờ cũng không phải là thi đấu Sanda, tuy anh ta thân hình to lớn, cười lên cũng có chút hiền lành, nhưng anh ta lại không phải kẻ ngốc.

Đánh nhau đương nhiên là làm thế nào hiệu quả thì làm!

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, bàn tay đang khép thành long trảo của cậu hung hăng quăng lên, trảo như long vũ, vừa có trảo vừa có vũ.

Vũ không chỉ là long trảo, mà còn là con mồi bị tóm được.

Nam Hạo Mãnh lập tức cảm thấy cơ thể nặng hơn hai trăm hai mươi cân của mình vậy mà lại bị quăng bay lên khỏi mặt đất!

Hơn nữa, đối phương chỉ dùng một tay.

Tim Nam Hạo Mãnh như ngừng đập một nhịp, sức mạnh quái dị thật đáng sợ, một tay đối phương có thể nhấc bổng không chỉ là thân hình của thằng em không ra gì, mà ngay cả một gã to con như anh ta cũng bị quăng lên dễ dàng!

Nhưng mà, ta không dễ bị đánh bại như vậy đâu! "Gầm!" Nam Hạo Mãnh gầm lớn, cơ thể dùng sức chìm xuống, muốn ép cơ thể rơi xuống.

Đồng thời tay phải rút về, chỉ đợi cơ thể rơi xuống là sẽ phát động một trận tấn công như vũ bão.

Tuy nhiên ngay lúc này, Tống Thư Hàng lại ra tay.

Cơ Sở Quyền Pháp nhị.

Quyền như lưu tinh, trong nháy mắt đã có hơn mười cú đấm, liên tục không ngừng đánh vào người Nam Hạo Mãnh.

Vì tốc độ quá nhanh, vượt qua phản ứng của Nam Hạo Mãnh.

Cho nên, gã to con ở trên không trung thành thật làm một bao cát bị đánh.

Tống Thư Hàng lúc vung quyền không hề mặc niệm 'quyền kinh khẩu quyết'.

Một là thời gian không đủ, hai là, nếu niệm động quyền quyết rồi truyền linh khí vào nắm đấm, một quyền hạ xuống không chừng sẽ đục một lỗ trên người đối phương.

Đến lúc đó, chờ đợi Tống Thư Hàng sẽ là nhà tù.

Vận khí không tốt, hoa cúc vào, hoa hướng dương ra.

Hơn nữa, lúc vung quyền cậu còn cố ý thu lại một nửa sức lực.

Dù vậy, nắm đấm của cậu sau khi tôi luyện cũng nặng đến đáng sợ.

Mười mấy cú đấm chỉ là đánh tới tấp, bao cát Nam Hạo Mãnh đã bị đánh choáng váng.

Nam Hạo Mãnh... ngã sấp mặt!

Tống Thư Hàng thu quyền, thở ra một hơi trọc khí, có chút cảm giác phong thái cao thủ.

Nam Hạo Mãnh đau đớn xoa xoa hơn mười chỗ trên người, hỏi: "Cậu dùng đấu pháp gì vậy?

Cổ võ thuật An Lạc à?" "Cơ Sở Quyền Pháp, nhị." Tống Thư Hàng giọng điệu trầm trọng khó hiểu. "Cơ Sở Quyền Pháp 2?

Cái quái gì vậy?" Nam Hạo Mãnh buột miệng!

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy buồn bã.

Nếu có thể, cậu đương nhiên cũng muốn báo một cái tên vừa oai phong vừa ngầu lại vừa dọa người.

Đáng tiếc cậu đã định trước là không có duyên với những cái tên ngầu đó.

Thấy sắc mặt Thư Hàng không tốt, Nam Hạo Mãnh quả quyết nhận thua: "Tôi thua rồi!" Anh ta thở dài một hơi, vì hai bên căn bản không cùng một đẳng cấp.

Anh ta trời sinh thần lực, sức lực của đối phương còn lớn hơn anh ta.

Công phu Sanda của anh ta vững chắc, nhưng quyền pháp của đối phương lại có vẻ cao minh hơn Sanda của anh ta rất nhiều. "Lựa chọn sáng suốt." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Vậy thì, theo thông lệ, thách đấu thất bại thì cần phải trả giá." Nam Hạo Mãnh rất cứng rắn: "Tôi không có tiền." Anh ta ưỡn cổ, cùng lắm là đánh tôi thêm một trận, tiền thì không có, mạng thì có một!

Tuyệt đối không dung túng cho thói xấu tống tiền này. "Tôi không cần tiền." Tống Thư Hàng nói một đằng nghĩ một nẻo, gần đây cậu đang rất thiếu tiền: "Tôi cần các anh giúp tôi tra một số thứ." Sức mạnh của một người là có hạn, đám côn đồ có kênh thông tin của đám côn đồ.

Có lẽ từ miệng họ có thể tìm ra người đã điều tra cậu ngày hôm qua.

Tuy đã quyết định sẽ tìm sự giúp đỡ của Dược Sư tiền bối, nhưng chuẩn bị thêm một chút cũng không sai! ...

Một lát sau.

Nam Hạo Mãnh gãi đầu: "Cậu muốn tôi tìm người giúp cậu tra cái gã đã điều tra thông tin của cậu vào trưa hôm qua?" Thực ra chuyện này cũng không khó, chỉ cần biết lúc đó người điều tra Tống Thư Hàng đã hỏi bạn học nào, sau đó thông qua người bạn học được hỏi là có thể suy ra được ngoại hình của người điều tra, rồi từ từ suy ra thân phận.

Nếu không được nữa, anh ta còn có cách lấy được camera giám sát ở cổng trường, anh ta có một số mối quan hệ nhất định trong trường.

Nhưng, cho dù mình đánh thua, tại sao phải giúp đỡ Tống Thư Hàng?

Anh ta chỉ đến tìm người đánh nhau, chứ không có hứa thua rồi sẽ giúp đỡ, cùng lắm thì đánh thêm một trận nữa! "Anh sẽ giúp tôi chứ?

Nam học trưởng!" Tống Thư Hàng áp sát Nam Hạo Mãnh, hai mắt híp lại, trong mắt lộ ra vẻ nguy hiểm.

Nếu miệng của Nam Hạo Mãnh dám bật ra nửa chữ 'không', giết không cần chôn!

Sắc mặt Nam Hạo Mãnh đại biến, anh ta gãi đầu, cười hiền lành: "Tôi hiểu rồi, chuyện này tôi sẽ để mấy đứa không ra gì đó và bạn của nó đi làm.

Nhưng tôi không thể đảm bảo có thể tra ra kết quả hay không." Anh ta luôn cảm thấy, khoảnh khắc vừa rồi, nếu anh ta không đồng ý... sẽ rất thảm!

Tống Thư Hàng nở một nụ cười hài lòng: "Vậy thì, phiền anh rồi, Nam học trưởng!" ...

Đánh xong một trận, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Chương 54

Trận đấu này, không chỉ giúp thư giãn gân cốt, mà còn giúp cậu lĩnh ngộ sâu hơn một chút về 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.

Sự lĩnh ngộ này khác với sự lĩnh ngộ được nhồi nhét trong 'không gian ảo giác'.

Sự lĩnh ngộ trong chiến đấu này linh hoạt hơn, có thể giúp Tống Thư Hàng sau này thi triển 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 hiệu quả hơn.

Tiết kiệm nhiều thể lực hơn, nhưng lại có thể sản sinh nhiều khí huyết hơn!

Thực chiến, vĩnh viễn hiệu quả hơn nhiều so với bế môn tạo xa! "Có lẽ, mình nên tìm thêm vài đối thủ, luyện quyền pháp thật tốt?

Ừm, điểm này ghi lại trước, ngày mai hỏi Dược Sư tiền bối một chút, giai đoạn hiện tại, thực chiến đối với mình rốt cuộc có ý nghĩa hay không." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thuận lợi về đến ký túc xá.

Tống Thư Hàng lại theo thói quen mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Trong nhóm có rất nhiều tin nhắn.

Đầu tiên là lúc giữa trưa, đoạn chat Dược Sư đổi hai loại công pháp trúc cơ cho Tống Thư Hàng.

Tiếp theo là tin nhắn từ Đồng Quái Tiên Sư hai phút trước: "Bản thiên sư tính toán thời gian, qua một thời gian nữa là đến lúc 'Bạch Chân Quân' kết thúc bế quan một trăm năm mươi năm rồi nhỉ?" Bắc Hà Tán Nhân gửi một biểu cảm 'cứng đờ', một lúc sau mới nói: "Bạch Chân Quân là một cuồng nhân bế quan, thật là tấm gương cho chúng

ta.

Lần này ra ngoài, chắc là không xa Thất phẩm Linh Tôn nữa rồi nhỉ?

Ước chừng không bao lâu nữa, sẽ phải gọi Bạch tiền bối là Bạch Tôn Giả." "Vấn đề quan trọng nhất là, sau khi Bạch Chân Quân xuất quan chắc chắn sẽ liên lạc với chúng ta nhỉ?

Đến lúc đó, ai đi đón ngài ấy?" Một thành viên có ID là Túy Nguyệt Cư Sĩ tiếp lời.

Cái tên Túy Nguyệt Cư Sĩ này Tống Thư Hàng luôn cảm thấy rất quen mắt, dường như thường xuyên xuất hiện trong nhóm.

Nhưng không hiểu sao, luôn không có cảm giác tồn tại, quay đầu đi là quên mất.

Lời của Túy Nguyệt Cư Sĩ vừa dứt, trong nhóm lại trở nên im lặng.

Một lúc lâu sau, Bắc Hà Tán Nhân nói: "Ta nói trước nhé, lần trước là ta đi đón Bạch Chân Quân.

Lần này thế nào cũng không đến lượt ta nữa đâu!" Nghe giọng điệu của y, dường như việc đi đón Bạch Chân Quân xuất quan là một chuyện rất đáng sợ?

Ngay cả Bắc Hà Tán Nhân nhiệt tình hiếu khách cũng sợ thành ra thế này?

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên xuất hiện: "Ta gần đây cảm thấy cảnh giới của bản thân đã rục rịch, chuẩn bị đi bế quan vài năm.

Mọi người đừng làm phiền!" "Tam Lãng ngươi lừa ai đấy, ngươi mới thăng cấp lên Linh Hoàng cảnh hậu kỳ cách đây không lâu, còn xa mới đột phá mà." Bắc Hà Tán Nhân kèm theo biểu cảm cười lạnh. "Ta gần đây có kỳ ngộ, cho nên cảnh giới sắp tăng vọt rồi.

Các ngươi tin hay không thì tùy, dù sao ta là tin rồi.

Dù sao thì tiếp theo ta sẽ đi bế quan, có chuyện hay không có chuyện cũng đừng làm phiền." Cuồng Đao Tam Lãng kiên định nói. "Các ngươi vội cái gì." Đồng Quái Toán Tiên rất bình tĩnh nói: "Bạch Chân Quân cũng không phải là xuất quan ngay bây giờ, còn một khoảng thời gian dài nữa.

Đến lúc đó thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, sẽ có cách thôi." "Toán quái, chẳng lẽ ngươi đã có diệu kế?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Đồng Quái Toán Tiên: "Hừ hừ, sơn nhân tự có diệu kế.

Nhưng tuyệt đối sẽ không nói cho Bắc Hà ngươi biết đâu, ngươi từ bỏ ý định đi." Chết tiệt!

Bắc Hà Tán Nhân siết chặt nắm đấm, mẹ nó chứ, trận chiến trên đỉnh Tử Cấm Thành ba tháng sau nhất định phải hành chết cái tên toán quái này, đánh cho hắn đến mức mẹ ruột cũng không nhận ra.

Tống Thư Hàng kéo lịch sử trò chuyện, vừa định chen vào một câu, thể hiện sự tồn tại.

Nhưng không biết vì sao, lúc Đồng Quái Toán Tiên tỏ vẻ 'diệu kế trong tay', cậu lại cảm thấy một luồng khí lạnh từ trán chạy thẳng đến cúc hoa.

Cậu có một dự cảm, nếu bây giờ chen miệng nói chuyện, sẽ rước phiền phức vào thân.

Cho nên, Tống Thư Hàng hung hăng lắc đầu, quả quyết tắt máy tính, leo lên giường đi ngủ.

Đêm khuya thanh vắng, tiếng ve sầu và tiếng ếch nhái kêu vang lên không ngớt.

Trong màn đêm, có một bóng người mặc bộ đồ dạ hành màu đen, dưới sự che chở của bóng tối, lặng lẽ tiếp cận ký túc xá nam.

Cuối cùng, dừng lại dưới ban công tầng lầu ký túc xá của Tống Thư Hàng. "Chắc là ở đây rồi." Bóng người màu đen khẽ tự nhủ, sau đó chỉ thấy hắn nhẹ nhàng nhảy một cái, 'vèo' một tiếng đã nhảy lên ban công ký túc xá của Tống Thư Hàng.

Chiều cao tầng hai của ký túc xá nam là ba mét rưỡi, cộng thêm lan can cao nửa mét, tổng cộng là bốn mét.

Bóng người màu đen này lại không cần chạy đà, nhảy tại chỗ đã không tốn chút sức lực nào nhảy lên ban công.

Lực bật này, nếu cống hiến cho quốc gia, chức vô địch thế giới hoàn toàn là vật trong túi, không cần chạy đà nhảy cao bốn mét, bất kể là vận động viên nhảy cao cấp nào, nhìn thấy thành tích này, cũng sẽ rưng rưng nước mắt dâng lên đầu gối của mình.

Đương nhiên, khả năng lớn hơn là, toàn thế giới sẽ nghi ngờ hắn có phải đã dùng thuốc không; hoặc là âm thầm lắp đặt sản phẩm công nghệ tiên tiến gì đó trong cơ bắp?

Cửa ban công ký túc xá là loại cửa sổ sát đất, đơn giản và đẹp mắt.

Hắc y nhân trước tiên cảnh giác quan sát một vòng, xác định không có ai chú ý, hắn từ bên hông rút ra một lưỡi dao mỏng, cắm vào khe cửa sổ sát đất.

Cũng không thấy hắn có động tác gì, khóa cửa sổ sát đất đã bị mở ra, kỹ năng mở khóa đã max cấp.

Nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, hắc y nhân tiến vào trong phòng.

Động tác của hắn nhẹ nhàng như mèo, toàn bộ quá trình không phát ra một tiếng động nào.

Trong phòng ngủ, Tống Thư Hàng nằm dang tay dang chân, ngủ rất say.

Buổi sáng giúp Dược Sư tiền bối tìm nhà, luyện chế Thối Thể Dịch.

Sau đó lại học Cơ Sở Quyền Pháp và Minh Tưởng Pháp, trước khi về nhà còn đánh nhau một trận, hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, đã vắt kiệt tinh lực của cậu.

Bây giờ, dù có người đến tát mạnh vào mặt Thư Hàng hai cái, cậu cũng rất khó tỉnh lại.

Là một tu sĩ, kinh nghiệm và sự cảnh giác của Tống Thư Hàng còn xa mới đủ, vẫn là một con gà mờ chính hiệu, cần phải rèn luyện nhiều hơn nữa.

Tương tự, là một con gà mờ mới vào nghề, bạn không thể mong đợi cậu ta có thể làm được như các cao thủ tu sĩ, lúc ngủ cũng có thể nghe được gió thổi cỏ lay tám phương.

Hắc y nhân nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc, so sánh bức ảnh trong tài liệu về 'Tống Thư Hàng' trong đầu với thiếu niên trước mắt, xác định thân phận: "Không sai, chính là cậu ta rồi." Đối phương dường như không phát hiện ra sự xuất hiện của hắn, việc lẻn vào đã thành công, dễ dàng ngoài dự kiến.

Nhưng hắc y nhân vẫn không dám lơ là, vì đàn chủ rất kiêng dè vị thiếu niên bình thường 'Tống Thư Hàng' này.

Trước khi đến đã dặn dò hắn phải tùy cơ ứng biến.

Nếu bị đối phương phát hiện, đừng nghĩ nhiều, lập tức rút lui!

Cho nên, hắc y nhân từ lúc vào phòng đến giờ, cẩn thận từng li từng tí, thu liễm khí tức, nín thở. "Tiếp theo, Phong Hồn Băng Châu ở đâu nhỉ?" Ánh mắt hắc y nhân quét qua người Tống Thư Hàng, mục đích chính của hắn khi lẻn vào ký túc xá ban đêm là để mang về con linh quỷ trong truyền thuyết.

Căn phòng không lớn, nên hắn rất nhanh đã tìm thấy mục tiêu, Phong Hồn Băng Châu phong ấn linh quỷ được Tống Thư Hàng dùng làm mặt dây chuyền đeo trên cổ, không có bất kỳ phòng bị nào.

Hắc y nhân lập tức kích động. "Nhiệm vụ này dễ hơn tưởng tượng nhỉ, tuyệt quá." Hắc y nhân trong lòng vui mừng, mục tiêu ngủ say như chết, một bộ dạng sét đánh không động, căn bản không giống cao thủ gì cả.

Hắn thực sự không hiểu tại sao đàn chủ lại phải kiêng dè một phàm nhân bình thường như vậy?

Hắc y nhân đưa tay trái ra, hướng về phía Phong Hồn Băng Châu trên cổ Thư Hàng.

Lúc này, nhìn Tống Thư Hàng vẫn đang ngủ say, trong lòng hắn đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Nếu chỉ lấy lại linh quỷ... nhiều nhất cũng chỉ được coi là hoàn thành nhiệm vụ của đàn chủ, sau đó nhận được một ít phần thưởng.

Nhưng nếu có thể mang cả đầu của Tống Thư Hàng về thì sao?

Nói không chừng hắn có thể nhân cơ hội được đàn chủ trọng thưởng, nhận được công pháp cao thâm hơn!

Không bao lâu nữa, hắn sẽ được thăng chức, trở thành thành viên kim bài trong tổ chức, trở thành cánh tay phải của đàn chủ, bước lên đỉnh cao của cuộc đời, thậm chí còn có khả năng được trường sinh giống như đàn chủ, nghĩ đến thôi đã có chút kích động.

Hắc y nhân lật tay phải, một lưỡi dao không cán trượt ra, bị hắn kẹp giữa ngón tay.

Trong mắt hắn hiện lên sát ý, lưỡi dao tay phải dí vào cổ họng Thư Hàng, tay trái tiếp tục đưa về phía trước, để nắm lấy sợi dây chuyền.

Chỉ cần lấy được linh quỷ, tay phải lại tặng cho thiếu niên này một nhát dao, phú quý vinh hoa sẽ đến tay!

Hắc y nhân nhếch miệng cười, trong lòng tràn đầy kỳ vọng tốt đẹp về tương lai.

Mắt thấy tay hắn sắp chạm vào mặt dây chuyền.

Đúng lúc này... hắn lại đột nhiên cảm thấy cơ thể nặng trĩu một cách khó hiểu, đầu truyền đến một trận chóng mặt dữ dội.

Cảm giác như có người dùng que khuấy phân cắm vào đầu hắn, hung hăng khuấy động một vòng.

Đầu đau như búa bổ, khiến hắn suýt nữa hét lên thảm thiết. "Chuyện gì vậy?" Hắn nghiến chặt răng, cố nén tiếng hét thảm xuống.

Đồng thời trong lòng dâng lên một cảm giác không lành.

Quả nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, cảm giác suy yếu nặng nề ập đến cơ thể hắn; đi kèm còn có cảm giác buồn nôn, ói mửa.

Lưỡi dao kẹp giữa ngón tay không cầm chắc được, rơi xuống đất. "Cảm giác này, là trúng kịch độc?

Chết tiệt, độc ở đâu?

Ta đã trúng độc này từ lúc nào?" Hắc y nhân trong lòng kinh hãi.

Hắn đã trải qua đủ loại huấn luyện tàn khốc, lập tức hiểu ra mình đã trúng độc, hơn nữa độc này cực kỳ bá đạo, một khi phát tác, ngay cả 'huyết khí chi lực' trong tâm khiếu cũng không thể điều động được nữa, cơ thể càng suy yếu nhanh chóng.

Hắn đột nhiên nhìn về phía Tống Thư Hàng trên giường.

Đúng lúc này, hắn nhìn thấy Tống Thư Hàng trong mơ khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà mị. (Nụ cười ngọt ngào?) Không ổn! "Trúng kế rồi!" Hắc y nhân quyết đoán, thân hình lùi nhanh.

Nhân lúc cơ thể còn chưa ngã xuống, lật người rời khỏi ban công. "Oẹ!" Sau khi đáp xuống đất, hắn há miệng phun ra một ngụm máu tươi, nhuộm đỏ chiếc khăn che mặt.

Chương 55

Hắn vội vàng từ trong lòng lấy ra mấy viên thuốc giải độc, bất kể có tác dụng hay không, nuốt hết vào bụng.

Tuy nhiên, cảm giác chóng mặt ở đầu không hề thuyên giảm, mà sự suy yếu của cơ thể vẫn đang gia tăng, lúc lật người nhảy xuống từ ban công, hắn cảm thấy chân có chút không đứng vững, bị một chút nội thương.

Thuốc giải độc không có tác dụng.

Hắc y nhân chỉ cảm thấy đầu óc mình trong cơn đau dữ dội càng lúc càng trở nên mơ hồ, giống như một con ma men say rượu, mất đi khả năng phán đoán thường ngày.

Không được, phải lập tức quay về chỗ đàn chủ, nhân lúc kịch độc chưa hoàn toàn bộc phát, nhờ đàn chủ cứu mạng.

Nghĩ đến đây, hắn chống đỡ cơ thể trúng độc nhanh chóng chạy về phía 'đàn chủ'.

Đây không nghi ngờ gì là một quyết định rất sai lầm, nếu đầu óc hắn còn tỉnh táo, tuyệt đối sẽ không chạy về phía đàn chủ.

Làm như vậy chỉ tổ bại lộ nơi ẩn náu của đàn chủ.

Nhưng vào lúc này, đầu óc hắn đã hồ thành một đoàn, bản năng cầu sinh khiến hắn lựa chọn đến chỗ đàn chủ cầu cứu. ...

Đàn chủ tạm trú tại một khách sạn bên ngoài thành phố đại học.

Hắn ngồi dựa vào ghế, để đầu óc trống rỗng, nhưng trong đầu luôn không ngừng hiện lên đôi mắt sắc bén dưới quầng thâm đen của Dược Sư.

Đôi mắt đáng sợ đó cứ lởn vởn trong đầu hắn không thể xua đi.

Mỗi khi nhớ lại ánh mắt đó, cơ thể hắn lại có chút mềm nhũn.

Hắn không dám đến gần Dược Sư, cũng không thể tiếp xúc với Tống Thư Hàng đang ở cùng Dược Sư.

Không thể xác định Tống Thư Hàng rốt cuộc là 'cao nhân' hay 'phàm nhân'.

Mãi cho đến đêm khuya, biết được Tống Thư Hàng và Dược Sư đã tách ra, hắn mới dưới sự thúc đẩy của khao khát đối với 'linh quỷ', phái một thuộc hạ mới được huấn luyện đi dò xét Tống Thư Hàng đó.

Vì không chắc chắn thực lực thực sự của Tống Thư Hàng, nên hắn không nỡ phái thuộc hạ mạnh đi, kẻo lại bỏ mạng trong tay đối phương.

Thuộc hạ của hắn huấn luyện không hề dễ dàng, rất tốn tiền của, thời gian. "Tính toán thời gian, nếu thành công, thuộc hạ của mình chắc là đã trở về báo cáo rồi nhỉ?" Đàn chủ thầm nghĩ.

Nếu thất bại, vậy thì chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

Thế giới của tu sĩ, tàn khốc hơn thế giới của người thường rất nhiều!

Đúng lúc này, ngoài cửa phòng có tiếng gõ cửa.

Là thuộc hạ trở về? "Vào đi." Đàn chủ trầm giọng nói.

Nhưng ngoài cửa chỉ có một tiếng "cộp", rồi không còn động tĩnh gì nữa.

Đàn chủ nhíu mày, hắn đưa tay ra, rút một thanh đoản đao từ trong áo khoác.

Sau đó, hắn cẩn thận men theo cửa phòng, nhìn qua mắt mèo ra ngoài.

Ngoài cửa, chỉ thấy thuộc hạ mà mình cử đi đang dựa vào cửa, bất động.

Sau lưng gã không có bóng người nào khác.

Thành công rồi?

Nhưng trong lòng Đàn chủ cảm thấy có gì đó không ổn, hắn nhanh chóng mở cửa, toàn thân cơ bắp căng cứng, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu bất cứ lúc nào.

Cửa vừa mở, thuộc hạ vốn đang dựa vào cửa đột nhiên ngã nhào về phía hắn.

Đàn chủ đưa tay kéo, lôi gã vào phòng.

Hắn lại quan sát kỹ ngoài cửa lần nữa, xác định không phát hiện ai khác. "Chuyện gì vậy?" Hắn nhìn thuộc hạ trong tay, nghiêm giọng hỏi.

Vừa dứt lời, Đàn chủ chỉ cảm thấy tay mình nặng trĩu, thuộc hạ trong tay co giật một cái rồi mềm nhũn ngã xuống đất.

Đàn chủ lập tức đưa tay ấn lên cổ tay thuộc hạ, mạch đập đã ngừng, khí huyết tiêu tan, chết hẳn rồi?

Đến một câu cũng không kịp nói!

Hắn nhíu mày, kiểm tra thi thể của thuộc hạ.

Trên người thuộc hạ không có một vết thương nào, không có dấu vết giao đấu, chỉ có vết máu trên khăn che mặt.

Đàn chủ cẩn thận dùng đoản đao hất khăn che mặt ra, liền thấy khuôn mặt xanh mét của thuộc hạ, hai mắt trợn trừng đầy tơ máu, trong miệng còn có máu tanh hôi chảy ra.

Máu lại có mùi tanh, Đàn chủ vô tình ngửi phải mùi tanh thì đột nhiên cảm thấy đầu óc hơi choáng váng. "Là độc!" Thuộc hạ chết vì trúng kịch độc, hơn nữa kịch độc này cực kỳ bá đạo!

Nó thậm chí còn hòa tan vào máu của thuộc hạ, biến toàn bộ máu trong người gã thành máu độc.

Bây giờ, chỉ riêng mùi tanh toát ra từ máu độc của thuộc hạ cũng đã mang theo kịch độc.

Đàn chủ vội vàng uống giải độc đan, vận chuyển chân khí để trừ độc tố trong cơ thể.

Chỉ là độc tố thứ cấp mà đã bá đạo như vậy, bản thân kịch độc này sẽ khủng khiếp đến mức nào? "Tên Tống Thư Hàng đó quả nhiên không phải người thường." Chết tiệt, mấy cái thông tin như 'sinh viên năm nhất Đại học Giang Nam', 'thiếu niên vừa tròn mười tám tuổi', 'cha mẹ khỏe mạnh, đối xử với người ôn hòa' đều là giả.

Đặc biệt là cái 'đối xử với người ôn hòa' chết tiệt, một kẻ sử dụng kịch độc như vậy sao có thể là người có tính cách ôn hòa được?

Những thông tin này đều do tên Tống Thư Hàng đó dùng để ngụy trang thân phận, có thể khẳng định, đối phương...

đang lịch luyện hồng trần!

Mẹ kiếp, lịch luyện hồng trần sao phải làm cho giống thật thế này chứ?

Đúng là chó má thật. "Khốn kiếp, độc này không trừ được!" Đàn chủ nghiến răng, độc tố trong cơ thể lại bám rễ, rất khó trừ bỏ.

Muốn trừ sạch độc tố, e là phải bế quan mới được.

Nhưng bây giờ hắn không có thời gian.

Tên thuộc hạ ngu xuẩn này, trúng độc rồi mà còn chạy một mạch đến đây, đúng là đồng đội như heo, đây là đang dẫn đường cho đối thủ à!

Nói không chừng tên Tống Thư Hàng đó đã đuổi theo thuộc hạ của mình đến đây rồi.

Nơi này không nên ở lâu!

Đàn chủ thu dọn đồ đạc của mình với tốc độ nhanh nhất.

Trước khi rời đi, hắn còn rắc một ít hóa thi dịch lên thi thể thuộc hạ để hủy thi diệt tích.

Làm xong mọi thứ, Đàn chủ bịt mũi miệng, nhảy ra khỏi cửa sổ khách sạn, dưới màn đêm che phủ, hắn nhảy vài cái đã rời xa khách sạn.

Kế hoạch thay đổi, đợi trừ hết kịch độc trong người, phải nghĩ cách khác để tiếp xúc với vị 'Tống tiền bối' này, đổi lấy Linh Quỷ từ tay hắn.

Đêm… vẫn còn rất dài.

Trong màn đêm, có người vui vẻ, có người khổ não, có người sầu muộn… trăm thái nhân sinh! ********** 5 giờ sáng ngày 6 tháng 6.

Tống Thư Hàng mở mắt, tinh thần sảng khoái.

Vừa mở mắt, cậu đột nhiên nhíu mày.

Sau khi tôi thể, khứu giác của cậu nhạy bén hơn người thường rất nhiều, một mùi máu tanh thoang thoảng ngưng tụ trong không khí không tan.

Hơn nữa cửa phòng ngủ lại đang mở.

Vào tháng sáu, Tống Thư Hàng và ba người bạn cùng phòng khi ngủ tuyệt đối sẽ không mở cửa phòng ngủ.

Bởi vì mùa này chính là thời điểm muỗi lộng hành nhất, nếu không có giác ngộ hy sinh thân mình cho muỗi đốt thì sẽ không mở cửa ngủ. "Là Thổ Ba bọn họ về rồi sao?" Tống Thư Hàng thầm đoán.

Nhưng nhìn quanh, lại không thấy bóng dáng bạn cùng phòng đâu.

Xuyên qua phòng ngủ, có thể lờ mờ thấy cửa kính ra sân thượng cũng đang mở. "Gặp trộm à?" Tống Thư Hàng trong lòng căng thẳng, ký túc xá nam gặp trộm cũng không phải lần đầu, đặc biệt là bọn họ ở lầu hai, càng là tầng lầu mà bọn trộm đặc biệt thích ghé thăm.

Không ổn, Tống Thư Hàng lật người nhảy xuống, mình quá thiếu cảnh giác!

Trong tủ đồ của cậu có tới hai mươi mốt bộ dược liệu đơn thuốc 'Thối Thể Dịch', đây là thứ có tiền cũng khó mua được.

Nếu những dược liệu này bị trộm, cậu khóc ngất trong nhà vệ sinh mất.

Vừa đứng dậy, ánh mắt Thư Hàng liền dán chặt vào mặt đất.

Ở đó, có một mảnh dao không có cán.

Cực kỳ sắc bén, lóe lên ánh sáng lạnh.

Đây là một lưỡi dao mỏng sắc bén, không có cán.

Hẳn là dùng để kẹp giữa các ngón tay hoặc dùng kèm với công cụ khác, muốn sử dụng lưỡi dao như vậy cần phải có kỹ xảo nhất định, không phải cao thủ thì không thể dùng.

Lưỡi dao này tuyệt đối không phải dùng để gọt hoa quả, đây là hung khí giết người không thấy máu.

Trộm vặt không dùng được, cũng không có thực lực dùng loại hung khí ít người biết đến này.

Thêm vào đó là mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí… Đối phương không phải trộm!

Không vì tiền, vậy là vì mạng?

Vậy đối phương muốn giết ai?

Còn có thể là ai được nữa… trong ký túc xá chỉ có mình cậu.

Hơn nữa, ba người bạn cùng phòng đều chỉ là sinh viên đại học bình thường, không thể nào rước sát thủ đến đối phó với họ được.

Họa sát thân.

Trong nháy mắt, trái tim nhỏ bé của Tống Thư Hàng đập nhanh hơn mấy nhịp.

Chương 56

Cậu nhặt lưỡi dao trên đất lên, trong đầu vạn ngàn suy nghĩ ùa đến, tâm trí không thể bình tĩnh.

Nghĩ đến hôm qua mình ngủ say như chết, có người đến định cho mình một nhát dao, lập tức cảm thấy sợ hãi.

Tuy không biết tại sao đối phương không giết mình, nhưng cậu đã đi một vòng trên lằn ranh sinh tử rồi!

Dù đã bắt đầu Trúc cơ, nhưng hai ngày trước cậu vẫn chỉ là một sinh viên đại học bình thường.

Đột nhiên gặp phải có người muốn giết mình, nếu có thể bình tĩnh như một tu sĩ lão luyện thì mới là chuyện lạ!

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng chỉ để mình hỗn loạn trong ba hơi thở, liền âm thầm vận chuyển «Chân Ngã Minh Tưởng Kinh», ép mình trấn tĩnh lại. "Kể từ khi lựa chọn trở thành một tu sĩ, tôi đến chết còn không sợ." Tống Thư Hàng mở mắt, ý chí càng thêm kiên định.

Khi cậu nói ra câu này, kiên định giác ngộ của mình với tư cách một tu sĩ, «Chân Ngã Minh Tưởng Kinh» có sự cảm ứng, tiến thêm một tầng.

Trong ý thức, 'Chân Ngã' tỏa ra khí tức siêu phàm thoát tục.

Đây là 'Chân Ngã' đã nhận thức lại bản thân, không còn là người thường nữa, mà là một tu sĩ!

Khi mở mắt lần nữa, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng ấn lên tim mình.

Tim đập… vẫn hơi nhanh, nhưng không phải là sợ hãi.

Đây là một loại vui sướng tuôn ra từ sâu thẳm trong lòng!

Vụ ám sát của đối phương, cảm giác có thể đối mặt với cái chết này, khiến cậu cảm thấy… rất thú vị!

Dù cậu là người bị ám sát.

Nhưng loại chuyện không thể xảy ra trong 'kịch bản' thế giới của một sinh viên đại học bình thường này, lại thực sự khiến cậu cảm thấy thích thú, vui sướng.

Khoảnh khắc đó, Tống Thư Hàng thậm chí còn nghi ngờ có phải dây thần kinh nào trong đầu mình bị chập rồi không. "Nếu thật sự là người muốn lấy mạng mình, có lẽ… không thoát khỏi liên quan đến kẻ đã thu thập thông tin của mình ở trường hôm trước." Tống Thư Hàng suy tư, ngón tay nghịch ngợm lưỡi dao không cán, lưỡi dao lướt qua các ngón tay cậu như một con bướm đang nhảy múa.

Lúc biết được từ miệng Cát Nguyệt có người tìm kiếm thông tin của mình, cậu đã suy nghĩ về thân phận của đối phương. "Lũ côn đồ ngoài trường có thể loại trừ.

Dù sao chúng cũng chỉ là học sinh bình thường, lại sống trong xã hội pháp trị.

Không thể vì một chút xung đột nhỏ mà đi thuê sát thủ đến mức này.

Nếu bọn côn đồ đều ngầu như vậy, thế giới đã bị thống nhất từ lâu rồi." "Ngoài ra, những kẻ bám đuôi Dược Sư tiền bối, khả năng cũng không lớn.

Người bám đuôi Dược Sư, đa phần là có việc cầu xin Dược Sư.

Trừ phi là kẻ có tính cách cực đoan, nảy sinh ý nghĩ bắt cóc mình để uy hiếp Dược Sư.

Nhưng khả năng này quá thấp." "Ngoài những điều đó ra… chỉ có chuyện của Vũ Nhu Tử." Tống Thư Hàng kéo mặt dây chuyền ra, nhìn vào 'Phong Hồn Băng Châu' trên đó.

Từ băng châu truyền đến từng luồng khí mát lạnh, khiến đầu óc cậu linh hoạt hơn, tư duy nhanh nhạy, trí tưởng tượng bay cao.

Trong chuyện của Vũ Nhu Tử, có một việc khiến Tống Thư Hàng bây giờ nghĩ lại rất để tâm!

Hôm bắt Linh Quỷ trở về, Vũ Nhu Tử đã nói với Thư Hàng, năm đó cha cô đã phong ấn một con Linh Quỷ ở 'Quỷ Đăng Tự'.

Nhưng Linh Quỷ mà Vũ Nhu Tử hàng phục lại có hai con.

Linh Quỷ không thể sinh con, vậy con Linh Quỷ còn lại từ đâu ra?

Có lẽ hai con Linh Quỷ thực ra là một nam một nữ, có duyên ngàn dặm đến gặp nhau, diễn một màn tình yêu cấm kỵ giữa quỷ quái?

Hoặc có lẽ, là có người cố ý thả Linh Quỷ vào Quỷ Đăng Tự để nuôi dưỡng.

Nếu là trường hợp đầu tiên, thì chẳng có vấn đề gì.

Nếu là trường hợp thứ hai, thì vấn đề lớn rồi!

Bây giờ xem ra, khả năng thứ hai lớn hơn. "Nếu là trường hợp thứ hai, vậy hắn muốn lấy lại Linh Quỷ từ chỗ mình?" Mắt Tống Thư Hàng trong veo: "Rồi tiện thể giết luôn mình?" Thế giới tu sĩ luôn tàn khốc.

Bởi vì sở hữu sức mạnh vượt lên trên thế tục, nên pháp luật thế gian rất khó ràng buộc những tu sĩ mạnh mẽ.

Thứ có thể ràng buộc tu sĩ chỉ có đạo đức, luân lý và giới hạn làm 'người' trong lòng họ.

Mà một khi đạo đức, luân lý của bản thân sụp đổ, mất đi sự tự kiềm chế, một số tu sĩ chuyện gì cũng dám làm.

Sát lục, bạo lực, áp bức, coi mạng người như cỏ rác mà tùy ý tàn phá… vân vân và mây mây, tạo thành sự hiểm ác và tàn khốc của thế giới tu sĩ.

Ngươi lấy bảo vật của ta, ta sẽ giết cả nhà ngươi.

Một số tu sĩ tà phái cực đoan quả thực sẽ làm ra chuyện như vậy.

Tống Thư Hàng còn chưa hoàn thành Trúc cơ, đã tiếp xúc sớm với mặt tàn khốc của thế giới tu sĩ. "Đương nhiên, cũng không loại trừ khả năng cuối cùng." Tống Thư Hàng nắm lấy 'Phong Hồn Băng Châu', khả năng cuối cùng chính là 'của cải làm động lòng người', trước đây cậu thiếu cảnh giác che giấu Phong Hồn Băng Châu, có thể lúc cậu không chú ý, băng châu đã bị kẻ có ý đồ xấu nhìn thấy.

Thế là, kẻ đó liền nảy sinh ý định giết người đoạt bảo.

Nếu thật sự là loại người này, đối với người bị hại mà nói, càng đáng chết. "Nhưng đối phương đã vào phòng, thậm chí còn đến bên giường mình, vậy tại sao lại không ra tay làm mình bị thương?" Lưỡi dao đã rơi bên giường mình, không có lý do gì khi sắp thành công lại toàn thân rút lui. "Có người đang bảo vệ mình sao?" Tống Thư Hàng nghĩ đến mùi máu tanh thoang thoảng.

Là Dược Sư tiền bối?

Cất kỹ lưỡi dao mỏng kia đi, Tống Thư Hàng chuẩn bị nhân lúc sáng sớm trước khi lên lớp, đi đến chỗ Dược Sư một chuyến.

Cậu có rất nhiều nghi vấn muốn hỏi tiền bối.

Hơn nữa cậu còn muốn thỉnh giáo tiền bối, phương pháp 'nâng cao cảnh giác' và 'che giấu bảo vật'. ********** Sau khi tắm rửa, Tống Thư Hàng vội vàng mặc quần áo, còn chưa kịp ăn sáng đã chạy ra ngoài trường.

Khi cậu rời ký túc xá nam, từ xa đã thấy một bóng người cao lớn vẫy tay với mình. "Bạn học Thư Hàng." Bóng người đó đến gần, chính là anh chàng to con Nam Hạo Mãnh tối qua bị Thư Hàng đánh cho tơi tả.

Tống Thư Hàng dừng lại, nghi hoặc nhìn hắn. "Người điều tra thông tin của cậu, tôi tìm được rồi." Nam Hạo Mãnh đến gần Thư Hàng, hạ giọng nói.

Tống Thư Hàng có chút kinh ngạc: "Hiệu suất của cậu, nhanh ngoài dự kiến đấy." Chỉ mới một đêm thôi mà? "Bắt buộc phải thế, trong thời đại tiết tấu nhanh này, nếu cậu không tăng tốc hiệu suất của mình, sẽ bị thế giới này đào thải." Nam Hạo Mãnh nói những lời rất triết lý, nhưng với thân hình to lớn của hắn, khiến người ta có cảm giác gượng gạo không nói nên lời.

Thực ra, việc giúp Thư Hàng điều tra thuận lợi ngoài sức tưởng tượng của Nam Hạo Mãnh.

Hắn chỉ nhờ hai thành viên câu lạc bộ vô dụng kia giúp tìm người mà Tống Thư Hàng muốn tìm, hai thành viên đó rất nhanh đã có tin tức.

Chủ yếu là do hai người họ tối hôm đó bị Tống Thư Hàng đánh một trận, cũng đã ngầm điều tra một số thông tin liên quan đến Tống Thư Hàng.

Vì vậy có nền tảng sẵn, rất nhanh đã khoanh vùng được mục tiêu. "Đối phương là ai?" Tống Thư Hàng hiện tại đang rất cần thông tin này. "Là một sinh viên trường chúng ta, Lâm Đào, năm hai khoa Tài chính, ở nội trú.

Ký túc xá cách đây không xa, có muốn qua xem không?" Nam Hạo Mãnh đáp.

Tống Thư Hàng nhíu mày, không phải người lạ, mà là sinh viên trường mình?

Nhưng cậu rất nhanh hiểu ra, kẻ thu thập thông tin của cậu, dĩ nhiên sẽ không ngu đến mức tự mình ra mặt?

Thời buổi này, chỉ cần trả một chút tiền, nhờ người giúp thu thập một số thông tin liên quan đến mình, rất dễ dàng.

Sinh viên này, chính là một trong những người được ủy thác.

Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ: "Vẫn còn sớm, chúng ta đi xem cậu ta đi." Nói đến đây, Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm. ********** Ký túc xá nam khoa Tài chính.

Lâm Đào hiếm khi dậy sớm.

Hai ngày nay tâm trạng hắn rất tốt, sáng hôm kia có một gã đeo kính râm to bản 'ngu ngơ nhiều tiền', cho hắn một khoản tiền bằng cả năm sinh hoạt phí của hắn, rồi nhờ hắn giúp tra một sinh viên tên 'Tống Thư Hàng' ở Đại học Giang Nam.

Đối phương nói, con gái của ông ta mấy ngày nay cứ quấn lấy một sinh viên tên Tống Thư Hàng, ông ta có chút lo lắng, nên nhờ Lâm Đào giúp điều tra thông tin cá nhân của sinh viên Tống Thư Hàng này.

Lâm Đào vừa nghe đã biết đối phương nói dối.

Nhưng nhìn vào số tiền nhiều như vậy, hắn cứ coi như lời đối phương là thật.

Không ai lại đi gây sự với tiền bạc, hơn nữa chỉ là tra thông tin của một bạn học, dễ như trở bàn tay.

Vì vậy hắn nhận tiền, rất nhanh chóng đi thu thập rất nhiều tài liệu liên quan đến Tống Thư Hàng.

Có một khoản tiền từ trên trời rơi xuống, hai ngày nay Lâm Đào sống rất sung túc.

Cốc cốc, có tiếng gõ cửa. "Xin hỏi bạn học Lâm Đào có ở đây không?" Ngoài phòng có giọng một người đàn ông rất ôn hòa, chỉ nghe giọng thôi đã khiến người ta dễ dàng có cảm giác thân thiết. "Sớm vậy, ai tìm mình?" Lâm Đào trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn mở cửa.

Khoảnh khắc mở cửa, Lâm Đào chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Một gã to như tháp sắt cao hơn hai mét mặt không biểu cảm đứng ở cửa, cảm giác áp bức mười phần, dọa hắn giật nảy mình.

Theo phản xạ, hắn liền muốn đóng cửa. "Cậu là bạn học Lâm Đào?" Lúc này, giọng nói ôn hòa kia lại vang lên.

Lúc này, Lâm Đào mới phát hiện bên cạnh gã to con còn đứng một sinh viên mặt mũi hiền lành.

Nhìn thấy nam sinh này, tâm trạng căng thẳng của Lâm Đào thả lỏng một chút: "Tôi đây, cậu tìm tôi có việc gì?" "Lần đầu gặp mặt, tôi tên Tống Thư Hàng." Biểu cảm ôn hòa trên mặt Thư Hàng biến mất.

Tống Thư Hàng, cái tên này nghe quen quen?

Mẹ kiếp, đây không phải là người mà gã 'ngu ngơ nhiều tiền' kia nhờ hắn điều tra sao?

Lâm Đào lập tức nhận ra có chuyện không ổn, hắn nhanh chóng lùi lại, đưa tay định đóng cửa.

Mà Tống Thư Hàng thì đưa tay, nhẹ nhàng ấn lên cửa: "Xem ra bạn học Lâm Đào biết tôi nhỉ." Sau đó, Lâm Đào phát hiện cánh cửa trong tay, lại không thể đóng lại được.

Chương 57

Hắn bị dọa sợ, đây là sức lực quái quỷ gì vậy.

Rõ ràng trông không hề cường tráng, một tay vịn vào cửa, hắn dùng hết sức bình sinh, cả người đè lên cửa, cũng không thể đẩy cửa nhúc nhích nửa phân. "Xem phản ứng của cậu, tôi không tìm nhầm người.

Vậy bạn học Lâm Đào, cậu muốn nói chuyện tử tế với tôi, hay là muốn nói chuyện tử tế với nắm đấm của tôi?" Tống Thư Hàng nhấn mạnh từng chữ.

Dù là cậu, trong tình huống đối phương tiết lộ toàn bộ thông tin của mình ra ngoài, khiến mình suýt chút nữa bị người ta giết, cũng sẽ nổi giận.

Vì thông tin này mà bạn bè và người thân của cậu đều có thể đối mặt với nguy cơ và họa sát thân!

Nếu cậu không nổi giận nữa thì chính là Bồ tát cứu thế rồi.

Trong một khoảnh khắc rất ngắn, Tống Thư Hàng thậm chí còn có ý định đánh đối phương đến mức không thể tự lo cho bản thân. "Cậu đừng có làm bậy, đây là trường học.

Nếu cậu làm bậy, không ai thoát được đâu." Lâm Đào hoảng sợ nói. "Cảm ơn cậu đã nhắc nhở." Tống Thư Hàng gật đầu: "Vậy bạn học Lâm Đào, cả đời này cậu sẽ không rời trường nửa bước sao?" Chỉ cần cậu rời trường một bước, thì hãy nói chuyện tử tế với nắm đấm của tôi.

Lâm Đào không phải kẻ ngốc, ý trong lời nói này sao lại không hiểu. "Chúng ta tìm một chỗ nói chuyện đi, tôi đảm bảo sẽ nói cho cậu biết tất cả những gì tôi biết." Lâm Đào cười khổ, tham lam quả nhiên là một trong những tội lỗi lớn nhất.

Tống Thư Hàng buông tay đang vịn cửa, quay người đi về phía sân thượng trên nóc nhà.

Lâm Đào lúc này thật sự rất muốn lập tức đóng sầm cửa lại, rồi cầu cứu giáo viên quản lý ký túc xá.

Nhưng hắn lén nhìn gã to con cao hai mét kia, nuốt nước bọt.

Lâm Đào biết cuối cùng mình cũng sẽ có lúc rời trường, đến lúc đó nếu gã cao hơn hai mét này tìm đến mình, tiện thể muốn cho mình nếm thử nắm đấm to bằng cái nồi đất… mình chỉ có thể trước khi biết được nắm đấm này to bằng cái nồi đất loại nào, đặt trước một giường bệnh gần cửa sổ, thông gió, cảnh đẹp ở bệnh viện quen thuộc.

Vì vậy hắn hoàn toàn sợ hãi, cười khổ đi theo Tống Thư Hàng và Nam Hạo Mãnh lên sân thượng ký túc xá.

Đằng sau, mấy người bạn cùng phòng của hắn tuy tò mò, nhưng thân hình to lớn của Nam Hạo Mãnh bày ra ở đó.

Mấy người bạn cùng phòng căn bản không dám hỏi nhiều, sợ bị cuốn vào thị phi của Lâm Đào.

Tuy muốn giúp Lâm Đào, nhưng lại có cảm giác lực bất tòng tâm. ....Cũng giống như ký túc xá của Tống Thư Hàng, sân thượng ở đây cũng bị khóa, Tống Thư Hàng không có chìa khóa. ...Nhưng không sao, đây lại không phải ký túc xá của cậu.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của Nam Hạo Mãnh và Lâm Đào, Tống Thư Hàng một tay nắm lấy ổ khóa, nhẹ nhàng giật một cái.

Sau đó, ổ khóa cùng với ốc vít cố định bị giật tung ra.

Giống như giật một chiếc lá cây vậy.

Điều này đã không thể dùng từ sức lực lớn để hình dung nữa, đây quả thực là một con khủng long bạo chúa hình người.

Lâm Đào không khỏi rùng mình.

Bước lên sân thượng, Tống Thư Hàng trầm giọng nói: "Vậy bây giờ, nói cho tôi biết, ai đã bảo cậu tra tài liệu của tôi?" "Tôi không quen gã đó." Lâm Đào cười khổ, quả nhiên Thư Hàng mở miệng là hỏi vấn đề này.

Đây là vấn đề hắn không muốn gặp phải nhất, vì hắn căn bản không biết câu trả lời!

Lời hắn vừa dứt, liền thấy sắc mặt Tống Thư Hàng lạnh đi.

Lâm Đào vội vàng cứu vãn, hắn vắt óc suy nghĩ: "Đợi đã, tôi có thể nhớ được dáng vẻ của gã.

Cao hơn tôi khoảng một cái đầu, khoảng một mét tám ba; ừm, gầy, cánh tay rất dài.

Rõ ràng dài hơn người thường một đoạn, giống vượn tay dài.

Vì đeo kính râm to nên không nhìn rõ cả khuôn mặt.

Môi rất dày, hơi giống lạp xưởng bị sưng." "Chỉ có vậy thôi?" Sắc mặt Tống Thư Hàng như một ngọn núi lửa đang bị đè nén, có thể phun trào bất cứ lúc nào. "Còn một điểm nữa!

Tuy đối phương khi nói chuyện đã cố gắng che giấu, nhưng tôi vẫn có thể nghe ra, giọng gốc của gã hẳn là giọng của khu vực giáp ranh giữa thành phố J và khu Giang Nam.

Vì lúc nhỏ tôi sống ở đó, rất nhạy cảm với giọng nói ở đó." Lâm Đào vội nói.

Khu vực giáp ranh giữa thành phố J và khu Giang Nam, cũng chính là khu vực phố La Tín.

Quả nhiên là vì 'Linh Quỷ' sao?

Tống Thư Hàng trong lòng đã có thể lờ mờ xác định. "Ngoài ra, những chuyện khác tôi biết không nhiều.

Hơn nữa tôi cũng không tiết lộ quá nhiều thông tin của cậu, chỉ là nơi ở và mấy người bạn thân của cậu, còn có mấy người thân ruột thịt.

Những tài liệu này, bạn học của cậu ở trường đều biết.

Còn có thể lấy được từ mạng nội bộ của trường.

Những cái khác tôi cũng không tra được trên mạng nội bộ.

À phải rồi… Đây, đây là tiền công mà người đàn ông kia đưa cho tôi, bây giờ tôi trả lại hết cho cậu…" Lâm Đào lo lắng móc từ trong túi ra một xấp tiền đỏ, hy vọng có thể được Tống Thư Hàng thông cảm.

Nhìn thấy xấp tiền đỏ này, sợi dây lý trí cuối cùng trong đầu Tống Thư Hàng đứt phựt.

Chỉ vì chút tiền này, đối phương đã cung cấp chi tiết thông tin của mình cho một người lạ không rõ lai lịch.

Hại cậu gặp họa sát thân.

Thậm chí… nếu không nhanh chóng giải quyết chuyện này, người thân bạn bè của cậu cũng sẽ bị đe dọa đến tính mạng.

Khốn kiếp!

Tống Thư Hàng túm lấy cổ áo Lâm Đào, kéo mạnh hắn về phía mình, tay phải nắm thành quyền, một quyền đấm mạnh vào mặt hắn.

Đây là cấm chiêu trong quyền pháp, tên là Hữu Tình Phá Nhan Quyền!

Lâm Đào bị đánh bay ra ngoài, miệng phun máu tươi, lẫn với từng chiếc răng vỡ.

Mặt bị đánh cũng nhanh chóng sưng đỏ lên.

Đây còn là Tống Thư Hàng cuối cùng đã cố gắng thu lại phần lớn sức lực, nếu không một quyền đầy tức giận của cậu bây giờ, một quyền là có thể khiến Lâm Đào trọng thương nằm liệt giường, không thể tự lo cho bản thân.

Bây giờ chỉ là đánh gãy mấy chiếc răng, cộng thêm mặt sưng đỏ, đã là kết quả Tống Thư Hàng cố hết sức kiềm chế bản thân.

Lâm Đào bị đánh choáng váng, một lúc lâu sau mới vì đau đớn mà bật khóc.

Nhưng mặt sưng đỏ cộng với nửa hàm răng bị đánh rụng, ngay cả tiếng khóc cũng nghe thật kỳ quái, phát ra âm thanh không lớn. "Bắt đầu từ bây giờ, tốt nhất là xóa sạch mọi thứ về tôi khỏi đầu cậu.

Nếu không lần sau, sẽ không đơn giản chỉ là ăn một quyền đâu." Tống Thư Hàng lau vết máu trên nắm đấm: "Còn về mặt và răng của cậu, tự nghĩ cách giải thích với người khác.

Tự mình đánh gãy cũng được, ngã đập vào đâu cũng được.

Tóm lại, đừng có dính dáng gì đến tôi nữa.

Hy vọng tôi sẽ không có cơ hội gặp lại cậu." Không có lần sau đâu, nếu còn có lần sau, Tống Thư Hàng thật sự không thể đảm bảo mình sẽ không làm ra hành động quá khích.

Dù là Phật cũng chỉ nhẫn được ba lần thôi mà?

Tống Thư Hàng và Nam Hạo Mãnh rời đi.

Chỉ còn lại Lâm Đào khóc lóc không ngớt trên sân thượng, tiền đỏ trên đất vương vãi khắp nơi.

Không biết số tiền này có đủ cho hắn trồng lại nửa hàm răng

không?

Nghe nói chi phí đi nha sĩ bây giờ cao lắm. .... "Tôi nói này Thư Hàng, cậu không sợ tên Lâm Đào kia quay lại tố cáo với nhà trường cậu đánh hắn bị thương sao?

Rồi nhà trường bắt cậu buộc thôi học gì đó?" Nam Hạo Mãnh đột nhiên nghĩ ra. "Ừ, tôi không sợ chút nào." Tống Thư Hàng bình tĩnh đến lạ.

Không hiểu sao, sự bình tĩnh của cậu khiến Nam Hạo Mãnh có một dự cảm không lành. "Bởi vì tôi tuyệt đối sẽ không thừa nhận mình đã đánh hắn.

Hơn nữa…" Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn Nam Hạo Mãnh: "Cậu nói xem tại sao tôi lại để cậu đi cùng tôi đến đây?" "Ý gì?

Không phải là tôi tự mình muốn đưa cậu đến sao?" Nam Hạo Mãnh cảm thấy có gì đó không ổn. "Cậu nói xem, cậu và tôi ai nổi bật hơn?" Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

Nam Hạo Mãnh hét lên: "Cậu gài tôi?" "Ừ, tôi gài cậu đấy." Tống Thư Hàng gật đầu: "Không phục thì đánh tôi đi?" Đánh cái con khỉ, đến lúc đó chỉ có tôi bị cậu đánh cho tơi tả thôi.

Làm gì có chuyện tôi đánh được cậu?

Nam Hạo Mãnh nghiến răng, quay người chạy về phía sân thượng.

Hắn cảm thấy mình cần phải uy hiếp kỹ lưỡng hơn vị bạn học tên Lâm Đào kia, để tránh đối phương đầu óc nóng lên, làm ra chuyện không nên làm. ********** Bầu trời, ông mặt trời vất vả leo lên cao, tiếp tục vô tư tỏa ra ánh sáng và nhiệt độ của mình.

Thực ra trong thời tiết nóng nực như vậy, mọi người đều rất hy vọng ông mặt trời có thể đình công một hai ngày.

Nhân lúc chưa đến giờ lên lớp, Tống Thư Hàng đến nơi ở của Dược Sư.

Cậu có quá nhiều vấn đề muốn thỉnh giáo Dược Sư tiền bối.

Lúc này, trong sân nhỏ của căn nhà ba gian năm tầng độc đáo, đậu một chiếc Volkswagen Santana kiểu cũ.

Là loại Santana vuông vức mà các trường dạy lái xe dùng mười mấy năm trước.

Loại xe này đã hoàn toàn rút khỏi thị trường nhiều năm trước vì lão hóa và các nguyên nhân khác.

Không ngờ bây giờ vẫn còn người lái thứ này?

Chương 58

Tống Thư Hàng hơi nghi ngờ thứ này bây giờ có được phép lưu thông trên đường không. "Có khách à?" Cậu thầm nghĩ, lại móc chìa khóa ra, chuẩn bị mở cửa.

Lúc này, cửa lại được mở ra trước.

Một người phụ nữ tóc dài ngang vai bước ra từ trong nhà, cô có vóc dáng nhỏ nhắn, khoảng một mét rưỡi.

Tuy nhiên khí thế lại rất mạnh, mỗi bước đi đều có khí thế của một con hổ đang tuần tra núi rừng.

Cô liếc nhìn Tống Thư Hàng, rồi tự mình đi đến bên chiếc Santana cũ, mở cốp sau, lấy ra một cái lò luyện đan to khoảng một mét khối.

Sau đó, chỉ thấy cô nhấc chân, đá mạnh vào lò luyện đan, lò luyện đan đáng thương phát ra một tiếng kêu bi thảm.

Tâm trạng của cô gái này dường như không tốt lắm, tính khí của cô trông cũng rất tệ. "Chỉ số tức giận đã bùng nổ rồi." Tống Thư Hàng trong lòng hơi run, cảm thấy mình vẫn nên tránh xa cô gái này thì hơn.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị lẳng lặng vào nhà tìm Dược Sư, sau lưng truyền đến một tiếng động lạ.

Sau đó, cái lò đan bị đá một cước kia lại phồng lên như được bơm hơi, trong nháy mắt, đã lớn bằng cả thân xe.

Đá một cái là có thể biến to?

Là pháp thuật nén thể tích vật thể sao?

Ngàn vạn đạo pháp, vạn bàn thần thông, chỉ có bạn không nghĩ ra được.

Đây chính là tu sĩ!

Một ngày nào đó, mình cũng có thể thi triển các loại pháp thuật như tiền bối chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, người phụ nữ tóc ngắn hai tay dang ra, ôm lấy một đầu của lò luyện đan, nâng lên đi được hai bước, nhíu mày.

Cộp!

Cô đặt lò xuống, quay đầu lại nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. "Là Tống Thư Hàng?" Cô nhướn mày: "Giúp tôi khiêng một chút đi, giúp đỡ một quý cô xinh đẹp gặp khó khăn là bài học bắt buộc của mỗi người đàn ông mà!" "Cô quen tôi sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, tiến lên giúp người phụ nữ khiêng lò luyện đan.

Lò luyện đan không nặng lắm, chỉ vì thể tích hơi lớn, một người khiêng không dễ, hai người thì rất nhẹ nhàng. "Đừng hỏi câu hỏi ngớ ngẩn như vậy, cậu nên nhìn một cái là ra mối quan hệ thân mật giữa tôi và Dược Sư.

Rồi lại lập tức nghĩ đến việc tôi biết cậu từ chỗ Dược Sư cũng là chuyện rất bình thường." Người phụ nữ mặt không biểu cảm nói.

Ai mà nhìn một cái đã ra được mối quan hệ thân mật giữa cô và Dược Sư chứ?!

Tống Thư Hàng thầm chửi thề, rồi hỏi: "Mối quan hệ thân mật?

Cô là đạo lữ của Dược Sư tiền bối?" "Không… tôi bây giờ tạm thời chỉ là đệ tử của ông ấy.

Giang Tử Yên, là tên tôi đang dùng, ít nhất trong ba mươi năm tới sẽ không đổi." Cảm giác như, khi Tống Thư Hàng nói đến từ 'đạo lữ', tâm trạng của cô đã tốt hơn một chút: "Nghe Dược Sư nói ông ấy muốn đến khu Giang Nam này làm một nghiên cứu, tôi đành phải vận chuyển lò luyện đan của ông ấy theo sau.

Con người ông ấy một khi đã nghiên cứu thì không quan tâm đến bất cứ điều gì, cần có người chăm sóc cuộc sống của ông ấy.

Chăm sóc tóc, sửa soạn quần áo, nhắc nhở ông ấy tu luyện, ăn cơm đúng giờ." Trong lúc nói chuyện, hai người đã lên đến tầng ba, đây là phòng luyện đan tạm thời của Dược Sư.

Cửa được mở ra, Tống Thư Hàng nhìn thấy một căn phòng hoàn toàn mới.

Còn có… một Dược Sư tiền bối hoàn toàn mới.

Không còn là dáng vẻ đầu bù tóc rối khi gặp cậu nữa, nhưng bây giờ Dược Sư tiền bối phải hình dung thế nào đây?

Trước tiên nói về kiểu tóc, mái tóc dài bù xù đã được chăm sóc cẩn thận, bây giờ tóc của Dược Sư được tết thành từng bím nhỏ, hơn nữa… còn là bím tóc chỉ thiên!

Đếm kỹ, có tới hơn hai mươi bím tóc chỉ thiên, khiến đầu Dược Sư trông như một khu rừng.

Hơn nữa trên nhiều bím tóc nhỏ còn buộc những vật trang trí đáng yêu.

Nói thật, Tống Thư Hàng thật tâm cảm thấy kiểu này còn không đẹp bằng đầu bù tóc rối.

Quầng thâm mắt vẫn còn đó, nhưng lần này… quầng thâm mắt thật sự đã biến thành trang điểm mắt khói!

Bởi vì mắt Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy, theo động tác chớp mắt của Dược Sư, bên cạnh quầng thâm mắt của ông thỉnh thoảng lại có ánh sáng lấp lánh, đó là phấn mắt trang điểm.

Dạ dày của Tống Thư Hàng có chút không chịu nổi, bắt đầu co thắt.

Cảm giác như, dáng vẻ hiện tại của Dược Sư còn không bằng không chăm sóc.

Dược Sư đầu bù tóc rối còn đẹp trai hơn bây giờ, đây quả thực là làm thế nào cho xấu nhất thì làm.

Giang Tử Yên không phải là sợ Dược Sư quá đẹp trai, bị phụ nữ khác cướp mất chứ?

Cô hoàn toàn có thể yên tâm, với ngoại hình đầu bù tóc rối kia của Dược Sư, gần như không có cô gái nào để ý đến ông đâu.

Dược Sư nhìn thấy Tống Thư Hàng, mỉm cười nói: "Yo, tiểu hữu Thư Hàng đến rồi à.

Tính thời gian, cũng đến lúc cậu qua đây rồi." "Ủa, tiền bối, ngài biết sáng nay tôi sẽ đến sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Ha ha, đương nhiên.

Đêm qua, bên cạnh cậu hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó phải không?" Dược Sư ra vẻ cao thâm khó lường.

Quả nhiên, người bảo vệ mình đêm qua là Dược Sư tiền bối.

Tống Thư Hàng trong lòng lập tức yên tâm, đáp: "Vâng, đêm qua có người lẻn vào chỗ ở của tôi.

Sau đó, đối phương để lại lưỡi dao không cán này.

Gần chỗ tôi ở còn có thể ngửi thấy mùi máu tanh thoang thoảng, tôi cảm thấy có chút không ổn." Nói xong, cậu lấy ra lưỡi dao mỏng không cán đó, đưa cho Dược Sư.

Dược Sư nhận lấy lưỡi dao không cán, nhìn một cái rồi lại đưa lại cho Thư Hàng.

Sau đó, ông nheo mắt hỏi: "Cậu nghĩ người lẻn vào phòng cậu hôm qua, là muốn làm gì?" Tống Thư Hàng đáp: "Tôi đã nghĩ rất nhiều khả năng, nhưng cảm thấy khả năng lớn nhất là… đối phương muốn giết tôi." Giang Tử Yên ở bên cạnh cười nói: "Cũng không ngu đến mức vô phương cứu chữa." "Cậu đoán không sai, trên lưỡi dao không cán này đầy mùi máu tanh đã đông lại, còn có oán niệm của người chết, người cầm dao chắc chắn là kẻ thường xuyên giết chóc.

Nói thật, vốn không muốn để cậu tiếp xúc sớm với mặt tàn khốc của thế giới tu sĩ.

Nhưng đây chính là thế giới tu sĩ thực sự, nguy cơ không chỉ đến từ thiên kiếp, thiên tai, mà còn có… nhân họa.

Vậy, tiểu hữu Thư Hàng, đối với việc mình bị ám sát, cậu có cảm nhận gì?" Dược Sư mỉm cười.

Cảm nhận?

Cảm nhận nhiều lắm, tâm trạng của cậu lúc đó phức tạp lắm!!

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi đáp: "Thật ra, lúc đầu có chút sợ hãi.

Cảm thấy cảnh giác quá kém, kẻ địch lẻn đến bên giường tôi mà không hề có chút cảm giác nào.

Đây cũng là một trong những lý do tôi đến tìm tiền bối, tôi muốn ít nhất là để mình có thêm chút cảnh giác." Do dự một lúc, cậu lại có chút ngại ngùng nói: "Nhưng sau đó, lại cảm thấy có chút… hưng phấn." "Hưng phấn?

Hahaha." Dược Sư cười lớn: "Tiểu hữu Thư Hàng, cậu thật đúng là một kẻ kỳ lạ." Đối với việc mình bị ám sát mà còn cảm thấy hưng phấn, thật sự rất kỳ lạ. "Người kỳ lạ." Giang Tử Yên phụ họa.

Dược Sư cười xong, bắt đầu giải thích. "Hôm qua, ta đã lén để lại một trận pháp vi hình trên người cậu.

Xin lỗi, chưa được sự đồng ý của cậu đã động tay động chân trên người cậu.

Lớp trận pháp ta bố trí có thể có một chút tác dụng phòng ngự, sẽ có phản ứng với công kích của tu sĩ.

Hơn nữa, trong trận pháp còn chứa một loại dược vật đã được ta xử lý đặc biệt.

Gợi ý một chút, loại dược vật này từng là tác phẩm đắc ý của ta đấy.

Khụ…" Dược Sư có chút xấu hổ, lén đặt trận pháp lên người Tống Thư Hàng dù sao cũng có chút không hay, tuy rằng ý định ban đầu là muốn bảo vệ cậu. "Nhưng vào đêm khuya hôm qua, lớp trận pháp này đã bị người ta kích hoạt, dược vật bên trong cũng đã rò rỉ ra ngoài." Có thể kích hoạt trận pháp đó, chỉ có tu sĩ, hơn nữa là tu sĩ có ý đồ tấn công. "Nói thật, ta vốn nghĩ rằng lớp trận pháp này sẽ không có ngày dùng đến.

Ta vẫn luôn cho rằng, những kẻ bám đuôi ta ít nhất cũng có chút lý trí.

Nhưng bây giờ xem ra, ta đã đánh giá cao bọn chúng.

Bọn chúng đã như chó điên, cắn bừa khắp nơi.

Rất xin lỗi, tiểu hữu Thư Hàng, đã gây cho cậu một chút phiền phức nhỏ." Dược Sư cho rằng người ra tay với Thư Hàng chính là những kẻ bám đuôi mình.

Bởi vì ngoài ra, Dược Sư không nghĩ ra được có tu sĩ nào lại đi tấn công một tân binh giới tu chân như Tống Thư Hàng.

Giang Tử Yên mỉm cười nói tiếp: "Nhưng không sao, kẻ lẻn vào phòng cậu hôm qua, sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa." Nói cách khác, tên sát thủ hôm qua, đã toi đời rồi? "Có thấy tàn nhẫn không, tiểu hữu Thư Hàng?

Nhưng đây chính là giới tu sĩ.

Ta biết cậu là một người tốt… lương thiện.

Nhưng lòng tốt và nhân từ của cậu tuyệt đối đừng dùng cho kẻ thù.

Đây là lời khuyên của một vị tiền bối." Dược Sư nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng là người tốt, điều này từ «Chân Ngã Minh Tưởng Kinh» cũng có thể thấy được.

Vì vậy Dược Sư có chút lo lắng, sợ cậu sẽ mềm lòng với kẻ thù, như vậy rất dễ hại người hại mình.

Người tốt tuy tốt, nhưng người tốt mù quáng thì rất nguy hiểm. "Xin hãy yên tâm, tiền bối.

Tuy tôi có thể thật sự là người tốt, nhưng tôi tuyệt đối không phải là loại người coi việc cứu thế giới là trách nhiệm của mình.

Tôi nghĩ, kẻ thù thì, chỉ có kẻ thù đã chết mới là kẻ thù tốt nhất." Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi nghiêm túc trả lời.

Giang Tử Yên lại nói: "Cậu quả nhiên là một người kỳ lạ." Dược Sư mỉm cười gật đầu, một người tốt cứng nhắc cũng sẽ khiến người ta đau đầu, một người tốt biết biến thông thì không gì tốt bằng. "Ngoài ra, chuyện hôm qua nên nói là nhờ phúc của Dược Sư tiền bối, đã cứu tôi một mạng." Tống Thư Hàng đáp: "Thực ra, người ám sát tôi hôm qua, ngoài khả năng là tu sĩ bám đuôi Dược Sư tiền bối, còn có khả năng là vì cái này." Tống Thư Hàng lấy ra mặt dây chuyền, để lộ viên Phong Hồn Băng Châu trên đó. "Đây là thứ tôi nhận được khi giúp Vũ Nhu Tử lần trước… Linh Quỷ." Tống Thư Hàng kể lại suy đoán của mình cho Dược Sư. "Nói cách khác, cậu nghi ngờ người lẻn vào phòng cậu hôm qua, có thể là chủ nhân của con Linh Quỷ này; hoặc là một tu sĩ vô tình thấy được con Linh Quỷ này của cậu rồi nảy lòng tham?

Chương 59

Cũng có khả năng đó." Dược Sư thầm gật đầu. "Vũ Nhu Tử chính là con gái của Linh Điệp Tôn Giả mà lão sư đã nhắc đến phải không." Giang Tử Yên cười lắc đầu, quả nhiên là một cô gái ra tay hào phóng, thứ như Linh Quỷ mà nói tặng là tặng.

Bảo vật như Linh Quỷ, ngay cả tu sĩ cấp bậc như cô cũng không có.

Tuy nhiên, đối với cô hiện tại, con Linh Quỷ trung giai này đã không còn tác dụng. "Cậu định làm gì?" Dược Sư nhìn Tống Thư Hàng, hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài: "Nói thật, nếu đối phương chỉ nhắm vào một mình tôi, thì tôi không cần quá lo lắng." Thậm chí sự tồn tại của họ còn khiến Tống Thư Hàng nội tâm càng thêm vui vẻ, động lực tu luyện tăng gấp bội. "Nhưng mà, trưa hôm kia, tôi nghe nói có người bỏ tiền ra nhờ sinh viên Đại học Giang Nam thu thập thông tin của tôi và người thân của tôi.

Tôi có chút lo lắng bọn chúng sẽ không từ thủ đoạn, làm hại bạn bè và người thân của tôi." Hiện tại thực lực của cậu không đủ để che chở bạn bè và người thân.

Đây cũng là lý do lúc đó Bắc Hà tiền bối trong nhóm đã dặn cậu, trước khi thực lực đủ mạnh để che chở người thân, bạn bè thì đừng tiết lộ thân phận 'tu sĩ' của mình.

Nhưng vấn đề là, cậu căn bản không hề tiết lộ thân phận 'tu sĩ' của mình, mà phiền phức lại tự tìm đến cửa!

Đột nhiên cảm thấy thật oan uổng.

Giang Tử Yên cười hắc hắc: "Thư Hàng, hay là để ta bảo quản Linh Quỷ cho cậu?

Rồi để bọn chúng có gan thì đến tìm ta, rồi để ta xử lý từng đứa một có được không?" Lời cô vừa dứt, Dược Sư cong ngón tay, búng mạnh vào trán cô một cái: "Đừng có ra ý kiến vớ vẩn, con Linh Quỷ này đối với tiểu hữu Thư Hàng có ý nghĩa phi thường.

Đợi cậu ấy hoàn thành Trúc cơ, lại tập hợp đủ dược liệu trận pháp cần thiết để khế ước Linh Quỷ, là có thể ký kết với con Linh Quỷ này." Có con Linh Quỷ này, dù đã bỏ lỡ 'thời kỳ Trúc cơ tốt nhất', không có một ngụm tiên thiên chân khí hộ thể, Thư Hàng cũng có cơ hội từng bước đuổi kịp dấu chân của những thiên tài tông môn.

Nếu không có Linh Quỷ… con đường tu sĩ tương lai của Tống Thư Hàng sẽ gian nan hơn từ ba đến năm lần.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lại hơi sáng lên.

Giang Tử Yên xoa trán, làm một mặt quỷ: "Đùa chút thôi mà, hơn nữa Linh Quỷ đối với tôi bây giờ cũng không có tác dụng." Tống Thư Hàng trầm giọng nói: "Vì vậy, tôi phải tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau.

Sau đó, bất kể dùng thủ đoạn gì, nhất định phải giải quyết hắn." "Nếu thực lực đối phương vượt xa cậu thì sao?

Cậu định giải quyết hắn thế nào?" Dược Sư nhắc nhở.

Thực tế, thực lực của đối phương chắc chắn vượt xa Thư Hàng. "Đợi tôi tìm ra tung tích của đối phương…" Tống Thư Hàng nắm chặt Phong Hồn Băng Châu, thăm dò hỏi: "Dược Sư tiền bối, tôi muốn hỏi một chút, nếu dùng con Linh Quỷ này làm thù lao, có thể mời ngài ra tay giúp tôi giải quyết đối phương được không?" Vì sự an nguy của người thân, vật ngoài thân như Linh Quỷ, khi cần bỏ thì phải bỏ!

Dược Sư hài lòng cười lên, giữa Linh Quỷ và an nguy của gia đình, Thư Hàng đã chọn cái sau.

Đối với một số tu sĩ mà nói, quyết định này ngu ngốc hết chỗ nói.

Nhưng Dược Sư rất tán thưởng quyết định của Thư Hàng.

Tuy nhiên, ông lắc đầu nói: "Rất tiếc, lão phu có lẽ không giúp được cậu, vì lão phu không giỏi chiến đấu.

Hơn nữa, kẻ thù của cậu rất có thể đang ẩn nấp trong bóng tối.

Lão phu không có kinh nghiệm truy lùng kẻ thù, tìm kiếm kẻ thù ẩn náu.

Nhưng mà…" Hơn nữa ông cũng không cần Linh Quỷ. "Trong nhóm có rất nhiều tiền bối, các thành viên đều có một số hậu bối đáng yêu.

Nếu cậu sẵn lòng dùng một con Linh Quỷ làm thù lao, ta tin rằng trong nhóm có rất nhiều vị tiền bối sẽ không quản ngại ngàn dặm mà đến, giúp cậu giải quyết kẻ ẩn náu trong bóng tối.

Điểm này ta có thể đảm bảo." Dược Sư mỉm cười. "Như vậy thì, tôi yên tâm rồi." Tống Thư Hàng cẩn thận cất kỹ 'Phong Hồn Băng Châu'.

Ít nhất, có Linh Quỷ này, cậu sẽ không rơi vào tuyệt cảnh.

Cậu có đường lui, trận chiến này, đã đứng ở thế bất bại. "Nhưng mà, khi chưa đến đường cùng, ta không khuyến khích cậu giao con Linh Quỷ này đi." Dược Sư bổ sung. "Tại sao vậy, tiền bối?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Con Linh Quỷ này đối với cậu cực kỳ quan trọng, một số kiến thức cơ bản về Trúc cơ của tu sĩ ta vẫn chưa giải thích cho cậu.

Nói đơn giản, cậu đã bỏ lỡ độ tuổi Trúc cơ tốt nhất.

Nhưng có con Linh Quỷ này, cậu ít nhất có thể đuổi kịp các tu sĩ bình thường ở điểm xuất phát tu chân, tương lai mới có thể đi xa hơn trên con đường tu chân.

Còn nếu mất đi con Linh Quỷ này, cậu có thể sẽ dậm chân tại chỗ ở cảnh giới Nhị phẩm.

Đối với cậu mà nói, con Linh Quỷ này có thể coi là vật nhập đạo." Dược Sư đáp. "Nhưng, tôi không có lựa chọn nào khác." Tống Thư Hàng nói, cậu chỉ là một sinh viên bình thường, sau lưng cũng không có thế lực lớn.

Ngoài việc dùng Linh Quỷ làm thù lao, cậu không còn thứ gì có thể khiến các tiền bối trong nhóm ra tay giúp đỡ. "Nhưng kẻ thù của cậu có lẽ không mạnh như cậu tưởng tượng, nếu thực lực đối phương ở cảnh giới Nhất phẩm tu sĩ, vậy thì thuộc phạm vi cậu có cơ hội đối kháng, thậm chí đối với cậu sẽ là đối tượng rèn luyện bản thân rất tốt.

Đồng thời, trước khi tìm ra kẻ thù, cậu có thể cố gắng tìm kiếm sự giúp đỡ từ nhiều phía." Dược Sư cười nheo mắt: "Vẫn là câu nói đó, không đến mức bất đắc dĩ, đừng giao Linh Quỷ đi." "Cảm ơn tiền bối." Tống Thư Hàng gật đầu.

Ít nhất, phải tìm ra kẻ thù ẩn náu sau màn trước.

Nếu không mọi thứ đều là nói suông.

Lúc này, Giang Tử Yên đột nhiên cười ha hả: "Thư Hàng, cậu quả nhiên là một kẻ thú vị.

À phải rồi lão sư, gần đây ngài có cần tôi giúp gì không?" "Ồ, giúp ta vận chuyển lò đan đến là đủ rồi." Dược Sư cười lên, những bím tóc như rừng cây trên đầu rung rinh. "Vậy thì tôi rảnh rỗi quá nhỉ?

Nếu đã như vậy, tôi đi làm chút chuyện thú vị đây." Giang Tử Yên cười xấu xa, cười một cách thoải mái, đầu lưỡi liếm môi cực kỳ quyến rũ.

Tống Thư Hàng phát hiện, nụ cười xấu xa lại rất hợp với Giang Tử Yên.

Khi cô cười lên, có một loại mị lực rất tà ác.

Giống như một ngọn lửa bùng cháy, khiến thiêu thân biết rõ là nguy hiểm, vẫn lao vào không chút do dự.

Có lẽ cảm thấy mình cười hơi quá, cô nhanh chóng che miệng.

Sau đó cười hắc hắc, nhảy ra khỏi cửa sổ, nhanh chóng rời đi, cũng không biết cô định đi làm gì.

Dược Sư cười lắc đầu, chuyển lò luyện đan của mình đến, đặt vào vị trí thích hợp. .... "À phải rồi, Dược Sư tiền bối.

Tôi còn muốn thỉnh giáo ngài một chút, làm thế nào để phát giác có người theo dõi mình, và làm thế nào để duy trì sự cảnh giác." Tống Thư Hàng tha thiết thỉnh cầu.

Trải qua chuyện này, cậu biết mình còn quá nhiều thiếu sót.

Cậu rất hưởng thụ sự vui thích của việc bị ám sát, nhưng cậu chỉ thích loại kích thích đó; chứ không phải thích nằm trên giường bị người ta đâm một dao chết tươi. "Đây đều là những mẹo nhỏ hàng ngày của tu sĩ, muốn nắm vững rất dễ.

À, cậu đợi chút." Dược Sư móc điện thoại ra, đăng nhập phần mềm chat.

Sau đó, ông lại mở không gian nhóm của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Chỉ thấy trong không gian nhóm, có đủ loại tài liệu kỳ quái. "Tác dụng và sơ đồ minh họa các thiết bị điện hiện đại: điều hòa, tivi, máy tính, điện thoại, tủ lạnh, nồi cơm điện… vân vân." "Mẹo nhỏ sử dụng điện thoại nhanh chóng." "Đạo hữu bế quan trên năm mươi năm, xuất quan cần làm chứng minh thư hợp pháp, thông tin cá nhân xin liên hệ *****" "Cần đổi vàng và các vật phẩm khác thành tiền giấy thông dụng xin liên hệ *****" "Những điều cần chú ý của tu sĩ trong xã hội hiện đại: khoa học kỹ thuật phát triển rất nhanh, mười phương pháp hòa nhập xã hội nhanh chóng.

Đừng để người thường nhìn ra sự khác thường." "Phương án lựa chọn địa điểm bế quan và những điều cần chú ý: đừng để bi kịch của Hiến Công Cư Sĩ tái diễn." Tống Thư Hàng đây là lần đầu tiên xem không gian nhóm này.

Trước đây chỉ lo đọc lịch sử chat, không ngờ trong không gian nhóm lại có nhiều tài liệu kỳ quặc như vậy.

Những thứ này, chắc là để các tiền bối tu sĩ vừa xuất quan có thể nắm bắt, hòa nhập với kiến thức hiện đại nhanh hơn.

Nhưng nhìn thôi đã thấy ngầu rồi, chứng minh thư hợp pháp, thông tin cá nhân đều có thể làm được?

Năng lượng ẩn giấu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần còn bao gồm cả ảnh hưởng đến thế giới bình thường nữa. "Tiền bối, vị Hiến Công Cư Sĩ này là ai vậy?" Thư Hàng chỉ vào tài liệu cuối cùng, nghi hoặc hỏi.

Là bi kịch gì vậy?

Dược Sư nghe câu hỏi này thì mặt mày hớn hở: "À, đó là một vị tiền bối có thực lực cao thâm." "Khoảng hơn hai trăm năm trước, Hiến Công tiền bối đã lặng lẽ tìm một nơi hoang vắng để bế quan tu luyện.

Sau khi ông bế quan hơn một trăm năm… đúng lúc ông đang bế quan sảng khoái, đột nhiên có một quả bom nguyên tử nổ ngay phía trên nơi ông bế quan." "Nói thế nào nhỉ, lúc đó thật là nguy hiểm!

Nếu không phải Hiến Công tiền bối thực lực cao cường, cộng thêm nơi ông bế quan có hàng trăm lớp trận pháp phòng ngự, nói không chừng lần đó ông đã toi mạng rồi.

Hơn nữa, dù giữ được tính mạng, vị tiền bối đó cũng phải nghỉ ngơi mấy chục năm mới dần hồi phục.

Bây giờ ba chữ 'bom nguyên tử' vẫn là từ cấm kỵ của ông.

Ai dám nhắc đến từ này trước mặt ông, ông sẽ lật mặt ngay." Tống Thư Hàng cho rằng, vị Hiến Công tiền bối này chắc chắn là một vị tiền bối siêu cấp, bị vũ khí tối thượng của nhân loại hiện tại là bom hạt nhân tấn công chính diện mà vẫn còn sống sót.

Chỉ có thể âm thầm dâng lên hai đầu gối.

Dược Sư nói đến đây, vẫn còn sợ hãi: "Mấy chục năm nay, tốc độ phát triển của nhân loại quá nhanh.

Khiến cho những tu sĩ như chúng ta động một tí là bế quan mấy chục năm cũng cảm thấy có chút không theo kịp, các đạo hữu gần đây xuất quan đều phải học rất nhiều kiến thức thường ngày.

Cùng phát triển nhanh chóng còn có khả năng tìm đường chết của nhân loại, ngày một mạnh hơn.

Nghe nói bây giờ vũ khí hạt nhân toàn cầu đủ để diệt nhân loại mấy chục lần hay mấy trăm lần gì đó?

Cũng không biết là thật hay giả.

Dù sao bây giờ, có rất nhiều tiền bối đều đang lo lắng, họ đều sợ một ngày nào đó mình bế quan ra, thế giới đã bị hủy diệt rồi.

Đây còn là tốt, điều khiến nhiều người lo lắng hơn là, nói không chừng một ngày nào đó đang bế quan sảng khoái, đột nhiên trên đầu có mấy trăm quả vũ khí hạt nhân rơi xuống, cứ thế mà chết không minh bạch." Mấy trăm quả vũ khí hạt nhân, chắc không đến mức đó đâu nhỉ?

Dù nhân loại có điên cuồng đến đâu, cũng sẽ không ném nhiều vũ khí hạt nhân vào một chỗ như vậy.

Tống Thư Hàng vừa định nói vậy, đột nhiên lại nghĩ đến tình huống đặc biệt 'tiêu hủy vũ khí hạt nhân'.

Nói không chừng thật sự có số lượng lớn vũ khí hạt nhân được tập trung ở một chỗ để tiêu hủy, bùm bùm bùm nổ tung thì sao? "..." Khoảnh khắc này, cậu thật sự không biết nên dùng biểu cảm gì để đối mặt với Dược Sư.

Cứ cảm thấy từ khi gặp các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, hình tượng 'tu sĩ' trong tưởng tượng của mình cứ liên tục sụp đổ.

Chương 60

Hình tượng cao nhân ngoại thế đâu, tu sĩ phiêu dật tiên khí đâu, đến cái bóng cũng không thấy. "Tìm thấy rồi, cái này." Lúc này, Dược Sư kéo một lúc lâu trong không gian nhóm, kéo ra một tài liệu. «Thảo luận nghiên cứu về ứng dụng sơ bộ của tinh thần lực - Túy Nguyệt Cư Sĩ» Dược Sư nói: "Ở đây có thứ cậu muốn, có phương pháp dùng tinh thần lực để dò xét xem xung quanh mình có kẻ ẩn nấp, kẻ theo dõi không, cũng có phương pháp cho tu sĩ Trúc cơ dùng tinh thần lực để khiến giác quan của mình trở nên nhạy bén hơn, từ đó tăng cường cảnh giác.

Đơn giản thực dụng, cậu về tự xem trước, rồi thử luyện tập.

Tài liệu này là do Túy Nguyệt Cư Sĩ cung cấp miễn phí, không cần trả bất cứ giá nào." Vì trong nhóm đều là cao nhân, loại ứng dụng sơ bộ của tinh thần lực này đối với họ quá sơ cấp.

Giống như Dược Sư công bố 'đơn thuốc dịch thể giản hóa' trong nhóm vậy, người cần dùng thì chủ động nợ ông một nhân tình, không cần dùng thì xem qua là được.

Dược Sư lại nói: "Nếu có gì không hiểu thì qua đây hỏi ta, buổi sáng ta sẽ dọn dẹp phòng luyện đan trước, buổi chiều sẽ có thời gian rảnh, đến lúc đó vừa hay cần cậu phối hợp với ta thử nghiệm đơn thuốc Thối Thể Dịch." "Cảm ơn tiền bối." Tống Thư Hàng nói, tiếp đó cậu lại nhìn thấy tên tác giả 'Túy Nguyệt Cư Sĩ': "Mà này, tên Túy Nguyệt Cư Sĩ nghe quen quen." Lờ mờ nhớ ra, đây là một vị tiền bối thường xuyên xuất hiện chat trong nhóm, nhưng tại sao mình cứ không nhớ được ông ấy nhỉ? "Ha ha, chuyện về Túy Nguyệt cậu không cần để ý.

Nếu có một ngày cậu có thể nhớ được ông ấy.

Cậu hãy gọi ông ấy là 'Túy Nguyệt Thánh Quân'." Dược Sư cười nói. "Thánh Quân?

Đó là cảnh giới gì vậy?" Tống Thư Hàng hỏi, cậu biết một số đạo hiệu của các tiền bối trong nhóm có liên quan đến cấp bậc tu vi.

Ví dụ như nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân, phó nhóm trưởng Thất Tu Tôn Giả, còn có cha của Vũ Nhu Tử được gọi là 'Linh Điệp Tôn Giả'. "Đó là cảnh giới ta chỉ có thể ngước nhìn, mà không biết có cơ hội đạt tới hay không.

Nhân tiền hiển thánh, Bát phẩm Huyền Thánh.

Cũng là cảnh giới mà các vị Tôn Giả trong nhóm đang theo đuổi." Dược Sư cười ha hả: "Cảnh giới đó còn xa lắm, cậu bây giờ đừng nghĩ nhiều như vậy." Tống Thư Hàng gật gật đầu, nhìn đồng hồ, đã là sáu giờ ba mươi bảy phút.

Sắp phải về trường chuẩn bị cho giờ học buổi sáng.

Trước khi đi, cậu lại hỏi: "À phải rồi tiền bối, tôi muốn hỏi một chút, giai đoạn hiện tại thực chiến có ích cho tôi không?

Hôm qua đánh một trận với người ta, tuy chỉ qua lại hai chiêu, nhưng cảm giác trong quá trình thực chiến, hiểu biết của tôi về «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp» dường như sâu hơn một chút." "Thực chiến quả thực có thể làm sâu sắc thêm hiểu biết về quyền pháp, giống như học vẹt cuối cùng chỉ là lý thuyết suông vậy, học đi đôi với hành, thực chiến có thể mang lại cho cậu rất nhiều lợi ích.

Nếu cậu có thời gian rảnh, hãy thực chiến nhiều vào." Dược Sư đồng tình. "Cảm ơn tiền bối, vậy tôi về trước đây!" Tống Thư Hàng vẫy tay tạm biệt.

Khi cậu đi đến cửa, lại nhớ ra một chuyện.

Cậu quay lại, ngại ngùng cười: "À thì, tiền bối.

Cuối cùng tôi còn muốn hỏi một chút, sau khi trúng loại độc dược kia của ngài, có cần phải mua một số loại thảo dược có thể mua được ở các hiệu thuốc thông thường không?" Dược Sư hỏi: "Cậu muốn thông qua manh mối này để tìm kiếm thích khách trúng độc sao?

Nhưng thích khách đó đã trúng độc, bây giờ đã sớm mất mạng rồi." "Nhưng tên thích khách đó, hẳn là còn có đồng bọn.

Nếu tôi là đồng bọn của gã, khi biết đồng bọn của mình trúng độc chết, chắc chắn sẽ đề phòng loại kịch độc này.

Sau đó cố gắng hết sức chuẩn bị phương pháp giải độc, có chuẩn bị thì không lo!" Tống Thư Hàng suy tư: "Mà nếu có thể tìm được người đồng bọn này, có lẽ tôi có cơ hội thuận dây mò dưa tìm ra kẻ đứng sau.

Thậm chí, rất có khả năng người đồng bọn này chính là kẻ đứng sau!" "Gặp chuyện có thể bình tĩnh phân tích tình hình, đây là một thói quen tốt, hãy duy trì." Dược Sư cười, nói rồi ông lấy giấy bút bên cạnh, nhanh chóng viết ra một chuỗi tên thuốc. "Chỉ cần đối phương là một tu sĩ có hiểu biết về 'dược, độc', sau khi tiếp xúc với 'kịch độc' của ta, ít nhất sẽ thử thu thập bốn vị dược liệu này.

Đương nhiên, bốn vị dược liệu này thực tế sẽ không có tác dụng gì cả." Dược Sư đắc ý nói.

Tác phẩm đắc ý của ông, không phải dễ dàng phá giải như vậy.

Dược liệu mà đối phương có thể nghĩ đến, chỉ là 'cạm bẫy' mà ông bày ra mà thôi.

Trong đó hai vị dược liệu, dùng vào ngược lại sẽ làm độc tính nặng hơn. "Hơn nữa bốn vị thuốc này không phổ biến, ước chừng cả khu Giang Nam cũng không có mấy hiệu thuốc có, như vậy cũng tiện cho cậu tìm người mua thuốc.

Nếu đối phương thật sự đi mua dược liệu, sẽ để lại manh mối." Dược Sư bổ sung. "Cảm ơn tiền bối." Tống Thư Hàng nhận lấy tờ giấy này.

Trong tình hình không có đầu mối, ít nhất có manh mối này.

Tiếp theo, chính là nắm chặt manh mối này, tìm ra tên khốn đứng sau.

Tại nơi giao nhau giữa biển Đông và Thái Bình Dương, có một hòn đảo thần bí chưa từng xuất hiện trên bất kỳ tấm bản đồ thế giới nào.

Hòn đảo được che giấu bởi sức mạnh siêu nhiên, ngăn cản sự dòm ngó của con người, ngay cả những thiết bị tiên tiến nhất cũng không thể phát hiện ra dấu vết tồn tại của nó.

Đây chính là địa bàn của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, đảo Linh Vũ Điệp.

Vô số con bướm cánh màu khổng lồ bay lượn trên bầu trời hòn đảo, đây là một nét đặc sắc của nơi này.

Trong số đó, một con bướm cánh màu to bằng cái chậu rửa mặt từ trên trời hạ xuống, đậu trước mặt một thiếu nữ trên đảo, trên lưng nó mang theo một tờ... báo.

Đúng vậy, là một tờ báo. "Vất vả cho ngươi rồi." Vũ Nhu Tử đưa tay nhận lấy tờ báo trên lưng con bướm.

Cô ngồi trên ghế đá trong đình nghỉ mát, mái tóc dài được buộc thành một búi.

Đó là một tờ báo rất bình thường, không khác gì những tờ báo thông thường trên thị trường, nhưng nội dung bên trong lại có phần huyền ảo.

Tin trang nhất hôm nay: Tông chủ của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, một trong tứ đại kiếm phái danh môn thiên hạ, hôm kia xảy ra mâu thuẫn với đạo lữ, đã buông lời cay đắng đòi đoạn tuyệt quan hệ.

Nhưng đến thời điểm chốt bài, theo nguồn tin đáng tin cậy, tông chủ đại nhân đã quỳ trên 'Vô Cực Kim Cang Sầu Riêng' suốt một ngày, miệng hét lớn một vạn lần 'Ta sai rồi, xin hãy tha thứ cho ta'.

Tông chủ Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông luôn tạo cho người khác cảm giác là một người đàn ông mạnh mẽ, rất nam tính, khí chất dương cương ngời ngời nên rất được các nữ tu sĩ yêu thích; trong khi đó, đạo lữ của ngài lại mang đến ấn tượng dịu dàng như nước.

Vì vậy, tin đồn này vừa tung ra, không chút hồi hộp đã leo lên trang nhất.

Các trang khác, có tin nhắc nhở đệ tử Vô Cực Ma Tông 'Cuồng Ma Bá Quân' đã xuất hiện hoạt động ở một khu vực phía đông An Lạc, xin mọi người gần đây cẩn thận chú ý an toàn.

Đệ tử Vô Cực Ma Tông ai nấy đều đi theo con đường tà đạo, tính cách cực đoan.

Tuy nhiên, 'Cuồng Ma Bá Quân' lại là một kẻ khác biệt trong số đó, hắn là một trong số ít những loại người vô hại trong ma tông — với điều kiện là không ai chọc vào hắn.

Vậy vấn đề là, vị này không biết vì sao, lại trời sinh có thể chất 'gây chuyện'.

Dù chỉ im lặng ăn xiên thịt cừu ven đường, cũng có thể bị người ta khiêu khích.

Nếu là thể chất thích bị ngược đãi thì cũng thôi đi, đằng này hắn lại là đệ tử của Vô Cực Ma Tông có tính cách cực đoan.

Thế là, vụ án đẫm máu bắt nguồn từ một xiên thịt cừu đã không phải là lần đầu tiên. ...Ngoài ra, trên báo còn có tin một vị tu sĩ nào đó gần đây khi đánh cược linh thạch nguyên thạch đã trúng lớn, giàu lên sau một đêm.

Lại có một đại năng tu sĩ nào đó vượt qua biển cả mênh mông, đến phương Tây thách đấu với thần linh bản địa, đoạt được bảo vật gì đó.

Mấy năm gần đây, các thần linh bản địa ở phương Tây thường xuyên bị đánh tới cửa một cách khó hiểu, đều bị đánh choáng váng.

Ngoài ra còn có một trang chuyên dành cho các tu sĩ đăng tin thu mua, bán ra, giao dịch các loại thiên tài địa bảo cần thiết.

Chỉ cần cảm thấy giá cả hợp lý, hoặc có nhu cầu với một loại bảo vật nào đó, là có thể liên hệ với chủ sở hữu, hoặc thông qua tòa soạn làm trung gian để tiến hành giao dịch.

Đây là một tờ báo đặc biệt giữa các tu sĩ, khác với báo của nhân loại, báo của tu sĩ rất tùy hứng, có gì đăng nấy.

Tin đồn, tin tình báo, giao dịch, cảnh báo nguy hiểm, cái gì cũng có. "Ủa?

Đây có phải là ‘hòn đảo thần bí trôi nổi’ mà gần đây mọi người hay nhắc đến không!" Vũ Nhu Tử nhìn thấy một tin tức khiến cô rung động.

Báo nói rằng gần đây, có tu sĩ phát hiện trên không phận biển Đông một ‘hòn đảo thần bí trôi nổi giữa không trung’ trong truyền thuyết, có thể mơ hồ nhìn thấy chim hót hoa thơm, linh khí dồi dào, thậm chí còn có rất nhiều sinh vật đã tuyệt chủng sinh sống ở đó.

Cũng không biết là động thiên của vị tiền bối thượng cổ nào để lại, hay là một dị giới đặc biệt?

Mảnh vỡ thế giới hay thứ gì đó tương tự?

Những nơi như thế này luôn tồn tại cả nguy cơ và cơ duyên, là thánh địa cho những cuộc phiêu lưu mạo hiểm.

Vị tu sĩ đó chỉ kịp chụp vài tấm ảnh, đang chuẩn bị tiến vào khám phá thì hòn đảo thần bí lại tan biến mất. "Biển Đông, cách chỗ chúng ta không xa." Vũ Nhu Tử động lòng, hay là lại tìm cơ hội trốn ra ngoài chơi nhỉ?

Đôi chân thon dài của cô vắt chéo, bàn chân ngọc ngà hơi nhón lên, khẽ đung đưa, đôi sandal nữ để lộ những ngón chân trong suốt như ngọc, đôi sandal này là đôi mà Tống Thư Hàng đã mua cho cô mấy hôm trước. "Vũ Nhu Tử, đang xem gì vậy?" Một giọng nói ôn hòa trầm ổn vang lên, một người đàn ông trung niên anh tuấn xuất hiện sau lưng Vũ Nhu Tử.

Rất đẹp trai, không thể diễn tả được vẻ đẹp trai đó, đẹp trai đến mức không có bạn bè — đây chính là Linh Vũ Điệp Tôn Giả, chủ nhân đảo Linh Vũ Điệp. "Con đang xem Tu Sĩ Nhật Báo hôm nay, đúng rồi, A Đa.

Con thấy một nơi rất vui, hay là nhân mấy ngày này rảnh rỗi, A Đa dẫn con đi chơi đi?" Đôi mắt Vũ Nhu Tử lấp lánh, cô cầm tờ báo, tràn đầy mong đợi. "Lại muốn ra ngoài chơi à?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhướng mày, nở nụ cười hiền từ: "Nhưng mấy ngày này, con phải làm quen với 'trận pháp khế ước' cùng linh quỷ trước đã.

Đợi khi nào con hoàn thành khế ước với linh quỷ, khi đó ta mới dẫn con ra ngoài dạo chơi.

Đây là giao ước con tự nguyện lập với ta, con không định nuốt lời chứ?" Lần này tự ý bỏ nhà ra đi, phụ thân Linh Vũ Điệp Tôn Giả không hề trách mắng cô.

Chỉ giao ước với cô rằng, thứ mình mang về thì phải tự mình giải quyết.

Sau đó, trước khi hoàn thành khế ước với linh quỷ, cô phải ngoan ngoãn ở lại đảo Linh Vũ Điệp. "Con không phải người nuốt lời, con nói một lời, trăm ngựa, không, ngàn ngựa cũng khó đuổi!" Vũ Nhu Tử trước tiên quả quyết nói, nhưng ngay sau đó lại nhăn mặt.

Cô không bao giờ biết rằng ký kết khế ước với linh quỷ lại phiền phức đến vậy.

Cô đã thất bại mấy lần rồi. "Vậy thì cố lên." Ánh mắt Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại rơi xuống đôi sandal trên chân con gái.

Kiểu dáng có hơi cũ, trông có vẻ giống hàng vỉa hè.

Đôi giày này trước đây chưa từng thấy con gái đi, chắc là mua lúc ra ngoài bắt linh quỷ lần này?

Tuy không đẹp lắm, nhưng con gái mình lần đầu tiên tự mua đồ, ít nhiều cũng nên khen ngợi và động viên một chút chứ?

Tôn giả là một người cha tốt.

Nghĩ đến đây, Linh Vũ Điệp Tôn Giả ra vẻ chuyên gia, gật đầu nói: "Vũ Nhu Tử, đôi sandal này mua khi nào thế?

Không hổ là con gái ta, mắt nhìn rất tốt!" Vị phụ thân hiền từ này vốn định dùng những từ hoa mỹ hơn, khen ngợi con gái yêu nhiều hơn nữa, nhưng đối mặt với đôi sandal hàng vỉa hè này, xin tha cho ngài vì dù có vắt óc suy nghĩ cũng không nghĩ ra được từ ngữ nào khác để khen ngợi.

Chương 61

"Hi hi, A Đa cũng thấy nó đẹp à." Vũ Nhu Tử nhón chân lên, cười hi hi, tâm trạng rất vui vẻ nói: "Đây là hôm bắt linh quỷ xong, Tống tiền bối mua cho con, đôi giày trước đó bị hỏng lúc bắt linh quỷ.

Hi hi, quả nhiên Tống tiền bối rất lợi hại cũng rất thú vị, ngay cả mắt nhìn mua đồ cũng rất tốt, chọn giày thôi cũng khiến A Đa cảm thấy không tệ." Nụ cười trên khóe môi Linh Vũ Điệp Tôn Giả cứng lại, trong lòng cảm thấy nghẹn ngào, như thể vừa nuốt phải một bức tường.

Tống tiền bối, là một thành viên trong nhóm đã giúp đỡ con gái lúc bắt linh quỷ mà con bé đã nhắc đến.

Con gái rất để ý vị Tống tiền bối này.

Quan trọng nhất là, vị Tống tiền bối đó là nam!

Đại đệ tử của mình, Lưu Kiếm Nhất, hình như có một số chuyện chưa bàn giao rõ ràng, tên lười đó, đáng bị ăn đòn!

Nhắc đến tên lười đó, khóe miệng Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại giật một cái.

Tên đó vì lười thở mà đi luyện cái gì mà Quy Tức Công, còn tôn sùng cái tinh thần tiết kiệm chó má gì đó; Linh Vũ Điệp Tôn Giả cảm thấy năm đó mình chắc chắn đã bị mù, mới chọn tên này làm đệ tử truyền thừa.

Không ổn, vừa nghĩ đến tên lười đó, lòng mình lại càng thêm nghẹn ngào!

Cứ thế này, có lẽ mình phải cân nhắc mang theo ‘Tốc Hiệu Cứu Tâm Hoàn’ bên người rồi? ********** Trên đường về trường, Tống

Thư Hàng đang suy nghĩ làm thế nào để tìm cơ hội thực chiến — có lẽ mỗi ngày tìm đám du côn đánh một trận?

Ngoài ra, khoảng bốn năm giờ chiều, còn phải dành thời gian để bắt đầu tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.

Với thể chất hiện tại của cậu, khí huyết cần gần hai mươi ba tiếng để hồi phục đến mức có thể tu luyện quyền pháp.

Nói cách khác, ở giai đoạn này, mỗi ngày cậu chỉ có một cơ hội tu luyện quyền pháp.

Muốn hoàn thành trúc cơ trong vòng trăm ngày, phải nắm bắt mọi cơ hội, không lãng phí một chút thời gian nào.

Đương nhiên, tốc độ phục hồi khí huyết của cơ thể sẽ tăng nhanh theo thực lực của bản thân.

Đến mấy tiểu cảnh giới cuối của Nhất phẩm, một ngày có thể dễ dàng tu luyện hơn mười lần.

Ngoài ra, muốn tăng tốc độ phục hồi khí huyết, còn có thể dùng các loại đan dược như ‘Khí Huyết Đan’.

Bắc Hà Tán Nhân từng giới thiệu cho Thư Hàng về Khí Huyết Đan, đó là loại đan dược được luyện chế từ những dược liệu cực kỳ quý giá, không giống với loại dược dịch như ‘Thối Thể Dịch’, mà là đan dược Nhất phẩm thực sự.

Uống một viên, trong vòng nửa giờ, có thể hoàn toàn phục hồi khí huyết của tu sĩ trúc cơ kỳ như Thư Hàng.

Loại đan dược này, không chỉ trúc cơ kỳ có thể dùng, mà các tu sĩ Nhất phẩm cảnh giới khai khiếu cũng cần một lượng lớn Khí Huyết Đan để tăng khí huyết trong cơ thể.

Nếu có được loại Khí Huyết Đan đó thì tốt rồi, mình có thể sớm trúc cơ.

Khi đó, đối mặt với thích khách cũng sẽ có nhiều cơ hội thắng hơn?

Hiện tại, cậu đang rất cần sức mạnh.

Cảm giác... có hơi tham lam rồi.

Vừa đi vừa nghĩ, bất giác, cậu lại đến khu ngõ hẻm lộn xộn ở phố Đại Cát.

Hôm nay, không thấy cô gái tóc ngắn hay bích đông người khác.

Có lẽ là còn sớm, người ta chưa dậy?

Trong con hẻm cũng không có nhiều người qua lại.

Rất yên tĩnh.

Phía trước Tống Thư Hàng, chỉ có một người đàn ông trung niên có vẻ là dân văn phòng đang vội vã bước đi, tay trái kẹp cặp công văn, tay phải đang thò vào túi tìm điện thoại.

Đúng lúc ông ta đang tìm điện thoại, Tống Thư Hàng thấy một cuộn tiền giấy bị lôi ra rơi xuống đất.

Nhưng ông chú không hề hay biết, ngược lại còn bước nhanh về phía trước. "Ê, chú ơi đợi chút." Tống Thư Hàng nhanh chân bước đến bên cuộn tiền, nhặt nó lên.

Tổng cộng hơn một trăm năm mươi đồng, vo thành một cục.

Cậu vốn là người thích giúp đỡ người khác, trong thế giới nhàm chán và vô vị này, giúp đỡ người khác trong khả năng của mình từng là một trong số ít những niềm vui trong cuộc sống của Tống Thư Hàng.

Dù bây giờ đã tiếp xúc với ‘thế giới tu sĩ’ kích thích hơn, nhưng niềm vui từ việc giúp đỡ người khác, cậu vẫn không dễ dàng từ bỏ.

Ông chú dân văn phòng phía trước quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt nghi hoặc. "Chú ơi, tiền của chú rơi này!" Tống Thư Hàng giơ tờ tiền lên, gọi.

Ông chú nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng và cuộn tiền trong tay cậu, vẻ mặt đầy cảm kích.

Nhưng đột nhiên, ông ta như nghĩ ra điều gì đó, vẻ cảm kích trên mặt biến thành kinh hãi. "Là lừa đảo à?" Ông chú lẩm bẩm: "Mới học lên mạng gần đây, vừa hay thấy trên mạng có nói: trên đường có người làm rơi tiền, hoặc nhặt tiền lên nói là của mình rơi, đều là lừa đảo.

Đừng quan tâm, chiêu lừa cũ rích này không lừa được tôi đâu." Nói rồi, ông chú bước nhanh rời đi.

Thính lực của Tống Thư Hàng sau khi qua Thối Thể Dịch cực kỳ tốt, lời lẩm bẩm của ông chú cậu nghe không sót một chữ. "Chú ơi, cháu không phải lừa đảo, thật sự là tiền của chú rơi mà, chú tự xem trong túi đi!" Tống Thư Hàng gọi.

Ai ngờ sắc mặt ông chú càng thay đổi, từ đi nhanh chuyển sang chạy, chẳng mấy chốc đã chạy mất dạng — Nhóc con, muốn lừa ông đây, mày còn non lắm!

Tống Thư Hàng giơ cuộn tiền, đứng ngẩn người giữa đường.

Cậu cảm thấy bộ dạng của mình bây giờ chắc chắn rất ngốc.

Một lúc lâu sau, cậu bình tĩnh cất cuộn tiền đi.

Nếu người khác không cần, mình nhặt lên thì có được tính là của mình không nhỉ?

Hình như cũng không đúng...

Bởi vì, lỡ một ngày nào đó có người tức giận vứt vợ mình đi, mấy ông độc thân xông lên nhặt về, chắc không thể tính là của mình được?
... ... 7 giờ 30 phút.

Đây là lúc bắt đầu tiết học đầu tiên buổi sáng.

Nhưng tâm trí Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể tập trung vào bài giảng.

Cậu dựng quyển sách giáo khoa dày cộp lên để che chắn.

Sau đó dùng điện thoại đăng nhập vào không gian nhóm Cửu Châu Nhất Hào, tìm thấy bài 《Nghiên cứu tối ưu hóa ứng dụng sơ bộ của tinh thần lực — Túy Nguyệt Cư Sĩ》.

Ở giảng đường đại học, giảng viên chẳng quan tâm bạn có đang chăm chú nghe giảng hay không, hay có đang nghịch điện thoại trong giờ học hay không.

Nhưng bạn cũng đừng như thằng ngốc Thổ Bá, lúc nghịch điện thoại trong giờ học lại đi like status, ảnh mà giảng viên đăng.

Giảng viên thỉnh thoảng đăng một status hoặc một tấm ảnh để giải tỏa áp lực giảng dạy, bạn lại đi like vào lúc đó là sao?

Là muốn thể hiện rằng thầy ấy không dạy dỗ học sinh đàng hoàng, mà lại đăng status trong giờ học?

Làm ra chuyện ngu ngốc như vậy, dù lòng dạ giảng viên có rộng lượng đến đâu cũng sẽ nổi điên. "Quả nhiên như Dược Sư tiền bối đã nói, đều là những mẹo nhỏ dễ nắm bắt." Tống Thư Hàng sau khi đọc xong bài báo cáo nghiên cứu của Túy Nguyệt Cư Sĩ, thầm nghĩ trong lòng.

Hay là, nhân lúc có thời gian thử mấy mẹo vận dụng tinh thần lực này xem sao?

Tống Thư Hàng trước nay là người nghĩ là làm.

Tinh thần lực của tu sĩ chủ yếu dùng để điều khiển, dẫn dắt linh lực bên ngoài cơ thể và năng lượng bên trong cơ thể.

Nhưng tinh thần lực là một kho báu khổng lồ, chỉ dùng để dẫn dắt và điều khiển năng lượng trong cơ thể thì quá lãng phí.

Về việc khai thác và ứng dụng tinh thần lực, các môn phái lớn đều có bí pháp riêng.

Một số tinh thần bí pháp đặc thù khi thi triển ra vô cùng quỷ dị, sức sát thương còn mạnh hơn một số pháp thuật, võ kỹ.

Khi năng lượng trong cơ thể đã cạn kiệt, nhưng vẫn còn tinh thần lực, tinh thần bí pháp có thể trở thành phương tiện quyết định thắng bại.

Bài ứng dụng tinh thần lực của Túy Nguyệt Cư Sĩ chủ yếu tối ưu hóa ba mẹo nhỏ sử dụng tinh thần lực giai đoạn đầu.

Trong đó bao gồm việc khuếch tán toàn diện tinh thần lực hoặc khuếch tán theo một hướng chỉ định để tạo ra một lực trường, có tác dụng ‘trinh sát’.

Lại có phương pháp giúp tinh thần lực luôn duy trì một trạng thái hoạt tính yếu, có thể giúp bản thân duy trì hiệu quả ‘cảnh giác’, đồng thời ‘cảnh giác’ còn có công năng ẩn giấu khí tức của bản thân.

Đương nhiên, muốn để tinh thần lực luôn duy trì hoạt tính không hề dễ dàng, đặc biệt là khi ngủ, vì vậy muốn nắm vững phương pháp này, cần phải luyện tập rất nhiều.

Cuối cùng là giải phóng toàn bộ tinh thần lực ra ngoài, bao trùm và áp chế đối phương, hình thành uy áp tinh thần — phương pháp này chỉ có thể dùng để bắt nạt kẻ yếu.

Gặp phải người có tinh thần lực mạnh hơn bạn, uy áp của bạn sẽ trở thành trò cười.

Đối phương chỉ cảm thấy như gió nhẹ thổi qua mặt, không chút áp lực.

Trinh sát, cảnh giác, áp bách, đây chính là những mẹo nhỏ mà Túy Nguyệt Cư Sĩ đã nghiên cứu và tối ưu hóa, ngay cả tu sĩ trúc cơ kỳ vừa mới tu luyện tinh thần lực cũng có thể sử dụng.

Hơn nữa, mấy mẹo ứng dụng tinh thần lực này cũng rất dễ làm quen.

Giống như một người sau khi học được cách sử dụng máy tính, rồi đi học cách dùng máy tính chơi game, rất dễ dàng. "Nhân lúc rảnh rỗi thử xem sao." Tống Thư Hàng đọc xong, lòng ngứa ngáy.

Dù sao thì ngoài loại cuối cùng là tinh thần áp bách, 'tinh thần trinh sát' và 'cảnh giác' đều không gây ảnh hưởng đến người khác.

Dù có thi triển trong lớp cũng không sao.

Nghĩ là làm, Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Trong đầu, Chân Ngã ngồi xếp bằng vững chãi, ngưng tụ tinh thần của cậu thành một khối, hóa thành tinh thần lực thuần túy.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng làm theo mẹo nhỏ về tinh thần lực của Túy Nguyệt Cư Sĩ, từ từ khuếch tán tinh thần lực của mình ra.

Lần đầu tiên sử dụng pháp 'tinh thần trinh sát', Tống Thư Hàng không thể tập trung tinh thần lực vào một vị trí, chỉ có thể để nó khuếch tán ra bốn phương tám hướng với khoảng cách tối đa.

Khi khuếch tán toàn lực, tinh thần lực của cậu có thể bao phủ một khu vực hình tròn không đều với bán kính khoảng năm mét.

Cậu nhắm mắt lại, sự vật trong vòng năm mét dần dần hiện lên trong đầu cậu.

Chương 62

Tuy nhiên, những thứ có thể cảm nhận được là những vật có thể tích tương đối lớn, ít nhất cũng phải to bằng quyển sách bài tập mới có thể cảm nhận được.

Những sinh vật nhỏ như kiến, gián thì cậu hiện tại vẫn chưa thể nhận ra.

Hơn nữa, hình ảnh con người trong cảm ứng của cậu rất trừu tượng, giống như một bức ảnh được chụp bằng máy ảnh ba trăm pixel (không có vạn), khuôn mặt mờ ảo, rất khó nhận dạng. "Là do tinh thần lực của mình còn quá yếu sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ, có lẽ đợi đến khi tinh thần lực của cậu lớn gấp trăm, thậm chí nghìn lần hiện tại, vận dụng ‘pháp tinh thần trinh sát’ sẽ có thể nhìn rõ hình dạng của mọi người.

Thậm chí khi tinh thần lực mạnh hơn nữa, nhìn xuyên thấu cũng có thể làm được?

Đang suy nghĩ, các bạn học trong phạm vi năm mét xung quanh Tống Thư Hàng đồng loạt rùng mình. "Trời lạnh à?

Sao cảm thấy lạnh lẽo và ác ý thế?" "Tôi lại cảm thấy như có người đang dùng ánh mắt tà ác nhìn chằm chằm vào mình?" "Tôi còn cảm thấy như mình bị lột trần vậy." "Tôi cũng có cảm giác này, ghê quá." Một bạn nữ khẽ kéo chặt cổ áo, trong lòng cảm thấy lạnh gáy.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, nhanh chóng thu lại ‘pháp tinh thần trinh sát’.

Người biết dùng máy tính học chơi game không khó, nhưng muốn trở thành cao thủ game thì cần đầu tư thời gian và công sức.

Tống Thư Hàng lúc này cũng vậy, học được những mẹo nhỏ này không khó, nhưng muốn nắm vững hoàn toàn lại không dễ dàng.

Sau khi thu hồi tinh thần lực, Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần hơi mệt mỏi, tinh thần lực của cậu mới ngưng tụ thành hình hôm qua, còn yếu, sử dụng toàn lực ‘pháp tinh thần trinh sát’ không trụ được lâu.

Nghỉ ngơi một lát, cảm thấy tinh thần lực đã hồi phục một chút, Tống Thư Hàng lại thử mẹo ‘cảnh giác’.

Mẹo nhỏ này nắm bắt còn dễ dàng hơn, sau khi tinh thần lực được kích hoạt, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận bản thân đang ở trong một trạng thái rất thần kỳ.

Dù là cơn gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi qua người cậu, hay là nhiệt lượng từ người bạn học bên cạnh tỏa ra gần cậu, hay là những rung động không khí khi bạn học bên cạnh mở miệng nói chuyện.

Chỉ cần là những sự vật tiếp xúc với cơ thể cậu, dù là gió, âm thanh, hay nhiệt lượng đều có thể bị cậu cảm nhận được.

Tuy nhiên, trạng thái ‘cảnh giác’ này chỉ duy trì được chưa đến mười giây, liền vì một cơn xúc động trong lòng Tống Thư Hàng mà trạng thái hoạt hóa của tinh thần lực biến mất. "Trạng thái này, siêu tuyệt." Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, trong trạng thái này cậu có thể cảm nhận rõ ràng bản thân và mọi thứ xung quanh.

Nếu khi mình tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 mà thêm vào trạng thái này, sự hiểu biết của mình về quyền pháp sẽ càng sâu sắc hơn, tu luyện sẽ làm ít hưởng nhiều! "Muốn duy trì tinh thần lực hoạt hóa liên tục, cần phải nỗ lực rèn luyện nhiều hơn nữa." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó cậu tiếp tục nghỉ ngơi một lát, phục hồi tinh thần lực đã tiêu hao.

Không biết tự lúc nào, tiết học đầu tiên đã trôi qua được một nửa.

Ba người bạn cùng phòng vẫn chưa đến...

Mấy tên đó hôm qua bị Tống Thư Hàng một mình chuốc say, không lẽ bây giờ vẫn còn nằm bất động?

Thời gian còn sớm, sau khi tinh thần hồi phục, Thư Hàng bắt đầu thử mẹo vận dụng tinh thần lực cuối cùng. ‘Tinh thần áp bách’ có thể gây áp lực cho người có tinh thần lực yếu hơn mình, khiến đối phương cảm thấy kinh hãi, sợ hãi, áp lực như núi và các ảnh hưởng tiêu cực khác.

Nếu sự chênh lệch tinh thần lực giữa đối phương và người thi triển rất lớn, đối phương còn có thể xuất hiện ảo giác nhẹ.

Tống Thư Hàng một mặt ngưng tụ tinh thần lực theo mẹo, mặt khác tìm kiếm đối tượng áp bách thích hợp trong lớp.

Nếu ba người bạn cùng phòng có mặt, Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ thử ‘tinh thần áp bách’ lên người họ.

Bạn thân và anh em tốt là để dùng để troll mà!

Tiếc là ba tên đó không đến lớp, vậy thì đành phải tìm một người có quan hệ khá tốt với mình trong lớp, hoặc người từng có mâu thuẫn với mình để thử nghiệm?

Tống Thư Hàng nghĩ vậy, đầu quay tứ phía tìm kiếm mục tiêu.

Đúng lúc này, đột nhiên, bên tai vang lên tiếng có người gọi tên cậu. "Kia có phải là bạn học Tống Thư Hàng không, câu hỏi này, em lên trả lời đi." Trên bục giảng, một nữ giảng viên tóc ngắn ngang tai, trông rất trẻ trung, hoạt bát đối chiếu với ảnh trên danh sách sinh viên, chỉ định Tống Thư Hàng trả lời câu hỏi.

Nữ giảng viên này là giảng viên mới đến của Đại học Giang Nam, vì thầy giáo cũ bị gãy chân, nên cô sẽ tạm thời dạy thay thầy ấy trong tháng này.

Từ lúc bắt đầu vào lớp, cô đã thấy Tống Thư Hàng dựng sách lên để che rồi nghịch điện thoại.

Thôi được, nghịch điện thoại thì cũng thôi, dù sao đây cũng là đại học, mọi người đều là người lớn.

Nhưng sau đó, Tống Thư Hàng còn ngẩng đầu lên nhìn quanh lớp, đầu quay qua quay lại.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ mách bảo cô, bạn học tên Tống Thư Hàng này, định làm chuyện gì xấu đây?!

Vì vậy, cô đối chiếu với ảnh tìm ra tên Tống Thư Hàng, chỉ định cậu đứng dậy trả lời câu hỏi.

Tống Thư Hàng nghe nữ giảng viên gọi, theo phản xạ đứng dậy, hai mắt nhìn về phía nữ giảng viên trẻ tuổi.

Sau đó... bi kịch đã xảy ra!

Tống Thư Hàng vừa rồi vẫn đang ngưng tụ ‘tinh thần áp bách’, đang tìm chuột bạch thí nghiệm trong lớp. ‘Tinh thần áp bách’ đã sớm sẵn sàng để tung ra.

Bị gọi đột ngột, sau khi quay đầu nhìn về phía nữ giảng viên, ‘tinh thần áp bách’ đã căng như dây cung tìm thấy mục tiêu, hung hăng ép về phía nữ giảng viên.

Tống Thư Hàng trong lòng hét lớn không ổn.

Nữ giảng viên trẻ tuổi và Tống Thư Hàng bốn mắt nhìn nhau, đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng.

Ngay sau đó, cô cảm thấy đôi mắt của Tống Thư Hàng phóng to vô hạn, chiếm hết tầm nhìn của mình.

Như đôi mắt của một con mãnh thú muốn ăn thịt người, đang nhìn chằm chằm vào mình.

Cảm giác áp bách đó, giống như một tòa nhà cao tầng đổ sập sắp đè lên người mình.

Thật đáng sợ!

Đôi mắt của bạn học Tống Thư Hàng này thật đáng sợ, bạn học Tống Thư Hàng này thật đáng sợ!

Cậu ta đang nổi giận sao?

Cậu ta không phải là muốn đánh mình chứ?

Không biết vì sao, nữ giảng viên trẻ tuổi càng nghĩ càng sợ, nước mắt không kìm được tuôn ra khỏi khóe mắt, lã chã tuôn rơi, không sao ngăn lại được.

Dưới váy, đôi chân cô run rẩy không ngừng, mềm nhũn, đứng cũng không vững. "Oa...

Xin lỗi, xin lỗi!

Oa hu hu..." Nữ giảng viên đột nhiên khóc lớn, cô lau nước mắt: "Tôi sẽ không gọi tên em nữa, xin em đừng đánh tôi, hu hu...

đáng sợ quá... xin hãy tha cho tôi..." Vừa khóc lóc như vậy, nữ giảng viên vừa lau mắt, như nữ chính trong phim Hàn sướt mướt, vừa khóc vừa mở cửa chạy như điên ra ngoài, trên hành lang phòng học vẫn còn nghe thấy tiếng khóc của cô vang vọng.

Đây chính là ‘lệ bôn’ trong truyền thuyết!

Tất cả học sinh trong lớp đều ngẩn ra như phỗng, không biết vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Trong tầm mắt của các bạn học, nữ giảng viên gọi Tống Thư Hàng đứng dậy trả lời câu hỏi, sau đó Tống Thư Hàng đứng dậy, chưa làm gì cả, nữ giảng viên đã vừa khóc vừa chạy.

Trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì?

Chẳng lẽ thời gian đã ngừng lại?

Bây giờ, một trong hai người trong cuộc là nữ giảng viên trẻ tuổi đã chạy đi, nên mọi người tự nhiên đổ dồn ánh mắt về phía Tống Thư Hàng. "Mẹ nó!" Trong lòng Tống Thư Hàng như có vạn con ngựa phi nước đại.

Sao cảm giác mình giống như một kẻ đại ác thập ác bất xá?

Mà còn là loại ném vào Ác Nhân Cốc cũng có thể xếp vào Tứ Đại Ác Nhân?

Cậu đã có thể tưởng tượng ra: chiều nay, Đại học Giang Nam sẽ lan truyền tin đồn ác ý rằng bạn học Tống Thư Hàng thuộc ‘lớp 43, chuyên ngành 19, khoa Thiết kế và Chế tạo Cơ khí’, đã công khai bắt nạt nữ giảng viên mới trong lớp, khiến cô ấy bật khóc và vừa khóc vừa bỏ chạy. "Bất hạnh quá!" Tống Thư Hàng che mặt, cảm thấy muốn chết. ... ...

Tống Thư Hàng nhanh chóng bị cố vấn học tập của lớp gọi đến văn phòng.

Cố vấn cũng họ Tống, hơi mập, đeo một cặp kính gọng đen dày cộp.

Đây là một nhân vật hiếm thấy, thường chỉ lộ mặt vào đầu năm học, sau đó có sự kiện quan trọng gì thì ra thông báo, ngày thường thì như rồng thần thấy đầu không thấy đuôi. "Bạn học Tống Thư Hàng, em có thể cho tôi biết, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?

Tôi bây giờ vẫn còn mơ hồ." Thầy Tống cố vấn bây giờ vẫn đang mờ mịt, không hiểu chuyện gì.

Trước khi gọi Tống Thư Hàng đến, thầy đã gọi điện cho lớp trưởng để tìm hiểu sự việc.

Nhưng sau khi nghe lớp trưởng miêu tả, thầy lại càng thêm hoang mang — lớp trưởng và các bạn học khác chỉ nói rằng nữ giảng viên gọi Tống Thư Hàng đứng dậy trả lời câu hỏi, sau đó Tống Thư Hàng đứng dậy, còn chưa kịp trả lời, nữ giảng viên đột nhiên vừa khóc vừa bỏ chạy.

Quá trình chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng vấn đề là, tại sao nữ giảng viên lại đột nhiên vừa khóc vừa bỏ chạy!

Thầy nhìn sang bên cạnh, nữ giảng viên trẻ tuổi vẫn đang không ngừng nức nở, hai tay liên tục lau nước mắt.

Khi thấy Tống Thư Hàng đến, cô còn không tự chủ được mà co người lại, giống như một đứa trẻ làm chuyện xấu bị phụ huynh bắt gặp.

Cố vấn cũng có ấn tượng về Tống Thư Hàng, trong trí nhớ của thầy, Tống Thư Hàng luôn là một học sinh rất tốt.

Thích giúp đỡ người khác, đối xử hòa nhã, và thành tích cũng không tồi.

Nếu mỗi học sinh đều như Tống Thư Hàng, thầy làm cố vấn này sẽ hạnh phúc biết bao.

Nhưng một học sinh có thể gọi là người tốt như vậy, tại sao lại dọa nữ giảng viên trẻ tuổi thành ra thế này?

Tống Thư Hàng cố gắng giữ cho biểu cảm trên mặt không sụp đổ, cố gắng dùng giọng điệu bình thường nói: "Thầy Tống, thực ra em cũng hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Em chỉ đứng dậy chuẩn bị trả lời câu hỏi, nhưng em còn chưa mở miệng, cô giáo đột nhiên đã khóc lớn rồi chạy đi, em đến giờ vẫn còn ngơ ngác đây!" Nói rồi, cậu ‘đơn giản’ miêu tả lại chuyện xảy ra trong lớp học.

Câu trả lời của Tống Thư Hàng không có vấn đề gì, giống hệt với quá trình miêu tả của tất cả học sinh trong lớp.

Chương 63

Vậy vấn đề quả nhiên là ở nữ giảng viên trẻ tuổi?

Thầy Tống cố vấn lại nhìn về phía nữ giảng viên: "Cô Miêu Hiểu, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Cô đừng khóc nữa được không?" Nữ giảng viên lúc này đã bình tĩnh lại, cô bây giờ xấu hổ muốn chết — cô cũng không biết mình vừa làm gì, rõ ràng chỉ là nhìn Tống Thư Hàng một cái, đối phương chưa làm gì cả, mà mình lại bị dọa khóc một cách khó hiểu?

Quả thật là thất thố một cách khó hiểu. "Xin lỗi, bạn học Tống." Cô cứng rắn đứng dậy, xin lỗi Tống Thư Hàng: "Tôi vừa rồi... hu hu... chính mình cũng không biết là sao nữa.

Chỉ là... hu hu... nhìn thấy bạn học Tống, liền cảm thấy rất đáng sợ... hu hu, sau đó, liền chạy đi." Tiếng nức nở không dứt, nữ giảng viên hoạt bát lúc này trông thật đáng thương. "..." Nội tâm của thầy Tống cố vấn lúc này, có lẽ là tan nát như núi lở biển gầm.

Thầy rất muốn đứng dậy gào thét vào mặt nữ giảng viên, nhưng nhìn thấy cô đang không ngừng nức nở, thầy chỉ có thể cố gắng kìm nén ham muốn gào thét.

Quả nhiên vẫn còn quá trẻ, tuy phương pháp giảng dạy rất xuất sắc, giảng bài cũng dễ hiểu và được học sinh yêu thích.

Nhưng làm một giảng viên, tâm lý lại không vững. "Xin lỗi, thật sự xin lỗi.

Hu hu, tôi sẽ giải thích với tất cả các bạn học." Nữ giảng viên không phải người sĩ diện hão, ngược lại còn có mặt thẳng thắn, biết là mình sai, liền lập tức chuẩn bị giải quyết vấn đề.

Cô thẳng thắn như vậy, cảm giác tội lỗi của Tống Thư Hàng càng nặng nề hơn. "Cô Miêu Hiểu không cần vội, cô cứ đi rửa mặt, bình tĩnh lại rồi giải thích cũng không muộn.

Đừng có áp lực tâm lý quá lớn, cô là một giáo viên rất xuất sắc, học sinh trong lớp đánh giá rất cao bài giảng của cô." Thầy Tống cố vấn ở bên cạnh khuyên nhủ. "Cảm ơn." Cô Miêu Hiểu lau nước mắt, vội vã rời khỏi văn phòng. "Bạn học Tống, thật ngại quá." Thầy Tống cố vấn bắt đầu dọn dẹp mớ hỗn độn. "Không sao không sao, có lẽ là lúc trước em vô tình có ánh mắt hơi hung dữ dọa cô giáo?

Ngược lại, cô Miêu Hiểu không sao là tốt rồi, chuyện này cứ cho qua đi." Tống Thư Hàng vội nói, hy vọng không vì chuyện này mà khiến nữ giảng viên kia bị đuổi việc.

Nếu vậy, cậu sẽ áy náy cả đời.

Thấy Tống Thư Hàng hiểu chuyện như vậy, thầy Tống cố vấn trong lòng cảm thán: quả nhiên là một học sinh tốt!

Có lời này của Tống Thư Hàng, chuyện này cứ thế cho qua.

Thầy Tống cố vấn ngáp một cái, chuyển chủ đề: "Tôi nghe nói ngày mai có hội thao, bạn học Tống đã đăng ký tham gia chạy 5000 mét nam?

Cố gắng lên nhé, giành vinh quang cho lớp chúng ta!" Khóe miệng Tống Thư Hàng lại giật một cái, môn chạy 5000 mét đó, không phải là cậu tự nguyện tham gia.

Nhưng lúc này cậu vẫn mỉm cười: "Đương nhiên rồi, em nhất định sẽ cố hết sức để đạt thành tích tốt." "Ha ha, 5000 mét không dễ đâu, cũng đừng quá miễn cưỡng.

Tóm lại tôi tin tưởng em.

Về lớp đi, hiểu lầm giữa em và cô Miêu Hiểu, lát nữa cô ấy sẽ tự mình giải thích với các bạn.

Nếu cô ấy không giải thích, thì để tôi ra mặt, tôi đảm bảo sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào." Thầy Tống cố vấn vỗ ngực nói. ... ...

Rời khỏi văn phòng, Tống Thư Hàng thở phào một hơi, trong lòng đầy cảm giác tội lỗi.

Nếu có cơ hội, sau này nhất định phải bù đắp cho cô Miêu Hiểu mới được!

Sau khi trở lại lớp học, lần này Thư Hàng không dám tiếp tục thử 'tinh thần uy áp' trong phòng học nữa, thậm chí cả 'pháp tinh thần trinh sát' cũng không dám thử.

Chỉ có thể luyện tập duy trì tinh thần lực hoạt hóa theo phương pháp 'cảnh giác'.

Trong giờ học, cô Miêu Hiểu là một người phụ nữ kiên cường nói được làm được, tuy rất xấu hổ, nhưng cô vẫn nghiêm túc giải thích với cả lớp về sự thất thố trước đó của mình.

Chuyện này cứ thế cho qua, cô tiếp tục nghiêm túc giảng bài, không để cảm xúc cá nhân ảnh hưởng đến lớp học.

Chỉ riêng điểm này, cô đã là một giảng viên đủ tiêu chuẩn.

Hai tiết học buổi sáng, cuối cùng cũng trôi qua một cách hú vía.

Ba người bạn cùng phòng của Thư Hàng, đã cúp học cả hai tiết.

Hôm qua uống nhiều đến vậy sao?

Tống Thư Hàng thở phào một hơi, cậu phát hiện khi duy trì trạng thái cảnh giác của tinh thần lực, đầu óc cậu trở nên minh mẫn hơn.

Dù không chuyên tâm nghe giảng, nội dung bài giảng của cô Miêu Hiểu vẫn không ngừng truyền vào tai cậu, được cậu nắm bắt và hiểu rõ.

Hơn nữa... sau khi luyện tập liên tục một tiết rưỡi, cậu nắm bắt ‘cảnh giác’ sâu hơn, duy trì được thời gian dài hơn.

Thậm chí, tổng giá trị tinh thần lực cũng tăng lên một chút.

Phương pháp cảnh giác, xem ra còn là một công cụ hack để tăng cường tinh thần lực.

Tuy lượng tăng không nhiều, nhưng không thể cản được việc tương lai sẽ mở chế độ này 24/7, cả năm không nghỉ! "Đã chín rưỡi rồi, đi xem ba tên kia trước đã, hy vọng không say chết." Tống Thư Hàng gãi đầu, chuẩn bị đến phòng trọ của Lý Dương Đức xem ba người bạn cùng phòng đã chết chưa. ********** Trên đường đến phòng trọ của Dương Đức, cậu liên tục sử dụng luân phiên ba mẹo nhỏ của tinh thần lực.

Và cố gắng kết hợp hai mẹo ‘cảnh giác’ và ‘pháp tinh thần trinh sát’ lại với nhau.

Đáng tiếc là do tổng giá trị tinh thần lực của cậu quá ít, nên luôn thất bại.

Nhưng cậu lại không hề nản lòng, không ngừng thử nghiệm, tích lũy kinh nghiệm từ thất bại.

Sau một lần thất bại nữa, cậu xoa xoa thái dương, dừng thí nghiệm, vì tinh thần đã hoàn toàn mệt mỏi. "Tổng giá trị tinh thần lực quá cùi.

Hôm nay chắc còn có thể tu luyện thêm một hai lần 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 nữa, cơ hội phải giữ lại để phối hợp với tu luyện cơ sở quyền pháp buổi tối." Cậu thầm nghĩ. 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 tuy không yêu cầu khắt khe về khí huyết như 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, nhưng cũng bị ảnh hưởng bởi tố chất cơ thể, khi tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 cần phải cẩn thận, không nên bóc lột tinh thần lực quá mức, nếu không rất có thể sẽ biến thành kẻ ngốc.

Vì tinh thần mệt mỏi, Tống Thư Hàng nhất thời không để ý phía trước, đâm sầm vào lưng người đi đường.

Đó là một tấm lưng rộng, cho thấy đối phương cao hơn Tống Thư Hàng ít nhất một cái đầu.

Tống Thư Hàng sau khi qua Thối Thể Dịch, trong số người bình thường đã thuộc cấp bậc lực sĩ, tay không kéo đầu tàu hỏa cũng là chuyện nhỏ.

Cú va chạm này khiến người đi đường phía trước lập tức ngã sấp mặt xuống đất, còn là mặt chạm đất trước, phát ra tiếng kêu thảm thiết. "A?

Xin lỗi, thật ngại quá, tôi không để ý phía trước!" Tống Thư Hàng hoàn hồn, liên tục xin lỗi.

Cậu nhìn người bị va phải... da, là một tên du côn mang đậm đặc trưng của vùng Giang Nam.

Tên du côn ngã sấp mặt đang kêu la thảm thiết có thân hình cao lớn, mái tóc dài được vuốt keo thành hình mào gà, nhuộm màu cầu vồng.

Có lẽ vì thường xuyên đánh nhau, thể chất của hắn không tồi, rất nhanh đã bật dậy từ mặt đất.

Lúc này, hắn mặt mày xám xịt, máu mũi chảy xuống tận miệng. "Thằng nhãi chết tiệt, mày không có mắt à?" Tên du côn mào gà gào lên giận dữ, máu mũi và nước bọt bắn tung tóe.

Theo tiếng gầm của hắn, năm tên du côn bên cạnh hắn với vẻ mặt hung tợn vây lấy Tống Thư Hàng.

Hình như gặp phải rắc rối rồi?

Tống Thư Hàng rất ngượng ngùng, cậu chân thành xin lỗi: "Cái đó, thật ngại quá.

Vừa rồi tôi đang suy nghĩ vấn đề, không nhìn thấy phía trước, thật sự rất xin lỗi." "Xin lỗi?

Xin lỗi mà có ích thì cần cảnh sát làm gì?" Tên du côn mào gà lau máu mũi, túm lấy cổ áo Tống Thư Hàng, gào lớn.

Dù sao cũng là mình sai trước, đã va phải người ta.

Tống Thư Hàng rất áy náy: "Anh nói rất có lý, hay là, chúng ta bình tĩnh lại nói chuyện xem giải quyết thế nào?" "Coi như mày biết điều." Tên du côn mào gà đắc ý nhếch mép: "Mày xem, mày đâm tao thảm thế này, nói thế nào cũng phải đưa ra một nghìn tám trăm đồng bồi thường chứ?

Đừng nói với tao là mày không có nổi một nghìn tám trăm, bây giờ vẫn là đầu tháng, không thể nào không có tiền sinh hoạt phí chứ?" "Ừ, tiền sinh hoạt phí của tôi được gửi theo năm, không cần lo vấn đề đầu tháng cuối tháng." Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Tên du côn mào gà lập tức mừng thầm, hiếm khi gặp được ‘con mồi’ biết điều như vậy, đây là sắp phát tài rồi! "Nhưng các anh như vậy là tống tiền, tôi sẽ không bồi thường nhiều như vậy đâu.

Hay là, chúng ta đổi cách khác giải quyết vấn đề?" Tống Thư Hàng rất nghiêm túc nói, nhìn vào đôi mắt chân thành của cậu, tuyệt đối không có ý định trêu đùa đối phương. "Đổi cách khác giải quyết?

Ha ha ha ha." Tên du côn mào gà bị chọc tức đến bật cười: "Cũng được, chúng ta dùng nắm đấm nói chuyện trước, sau đó hãy nói đến chuyện tiền bạc." Bốn tên du côn bên cạnh phối hợp cười nham hiểm, bẻ khớp tay kêu răng rắc. "Dùng nắm đấm nói chuyện?

Tức là, chúng ta có thể dùng đánh nhau để giải quyết vấn đề?" Tống Thư Hàng nghe thấy câu này, ngược lại còn nở một nụ cười thật tâm: "Các anh nói sớm đi, thế thì tốt quá rồi!" Tống Thư Hàng cười thật lòng vì cậu đã tìm được đối tượng thực chiến quyền pháp tốt.

Ngoài Đại học Giang Nam có nhiều du côn như vậy, đủ cho cậu thực chiến một thời gian dài rồi?

Dù mỗi đám du côn chỉ có thể luyện một hai chiêu cũng tốt.

Thấy nụ cười chân thành của Tống Thư Hàng, tên du côn mào gà chợt nhận ra — tình cảm nãy giờ thằng này là một thằng ngốc. "Mẹ kiếp, hóa ra là một thằng điên." Xui xẻo.

Đánh một trận cho hả giận vậy.

Chương 64

… … …

Hai phút sau.

Bốp bốp bốp, Tống Thư Hàng lại đấm thêm mấy cú vào tên du côn mào gà đang nằm rên rỉ trên đất.

Dưới ánh mắt kinh hãi và như đang mơ của mấy tên du côn khác đang nằm la liệt trên đất, cậu vừa đứng dậy phủi bụi trên người, vừa hài lòng gật đầu: "Vất vả cho mọi người rồi, các anh biểu hiện không tồi, tuy nắm đấm không có bài bản, nhưng lúc cùng nhau xông lên liều mạng cũng rất có lực.

Hy vọng sau này mọi người có thể rèn luyện nhiều hơn, cố gắng trở nên lợi hại hơn." Vừa rồi Tống Thư Hàng chỉ dùng khoảng ba phần sức lực, vì chủ yếu chỉ là để luyện chiêu.

Trong hai phút, cậu đã tháo dỡ và thử nghiệm toàn bộ mười tám chiêu trong bộ 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, cảm thấy thu hoạch được rất nhiều.

Quả nhiên, thực chiến là phương pháp tốt nhất để kiểm nghiệm lý thuyết.

Điều duy nhất đáng tiếc là sức chiến đấu của đám du côn quá cùi, không thể khiến cậu đã ghiền.

Nhưng không sao, gần Đại học Giang Nam có rất nhiều du côn.

Chất lượng không đủ, thì lấy số lượng bù vào!

Đánh xong đám du côn, Tống Thư Hàng cảm thấy thân tâm khoan khoái.

Cậu vừa ngân nga vừa đi về phía ký túc xá của Lý Dương Đức. "Rèn luyện nhiều hơn?

Đùa gì vậy, rèn luyện xong rồi lại đến bị ăn đòn à?" "Khốn nạn, ác quỷ.

Tên này tuyệt đối là cố ý đâm vào tao, tuyệt đối!" Tên du côn mào gà khóc ròng, hai phút trước hắn còn tưởng đối phương là đồ ngốc, hóa ra mấy đứa ngốc thật sự là mình.

Đối phương căn bản là tìm cớ đến để hành hạ bọn họ! "A Sâm, mối thù này chúng ta ghi nhớ.

Lần sau chúng ta gọi thêm mấy anh em nữa luân phiên nó, năm người không đánh lại nó thì mười người, mười người không đánh lại thì hai mươi, năm mươi người!

Tao không tin nó là siêu nhân, có thể một chọi trăm!" Tên du côn tóc vàng bên cạnh hung hăng nói. "Đúng, nhất định phải luân phiên nó." Tên du côn mào gà nghiến răng nói.

Quyết định của họ, thật sự rất hợp ý Tống Thư Hàng.

Trong lúc đám du côn đang nói chuyện, cách đó không xa có một cô gái tóc ngắn ngáp dài tiến lại gần.

Đây là một cô gái rất xinh đẹp, dù không trang điểm, dung mạo vẫn rất thanh tú.

Hơn nữa cô còn thuộc tính tam vô quý hiếm, vẻ mặt lạnh lùng của cô trông thật tuyệt vời.

Nếu là bình thường, tên du côn mào gà và đồng bọn chắc chắn sẽ vây lấy cô gái này, bích đông cô, trêu chọc một phen.

Sau đó dẫn đến nhà nghỉ nhỏ gần đó, làm vài chuyện xấu hổ.

Nhưng hôm nay họ đang nằm la liệt trên đất, chẳng làm được gì

cả.

Cô gái tóc ngắn tiến lại gần, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào đám du côn đang nằm trên đất.

Một lúc lâu sau, cô lẩm bẩm một câu: "Lại có người cướp quái?" Gì?

Cướp quái?

Ý gì vậy?

Cô gái này đâu có đang chơi game?

Tên du côn mào gà mặt đầy nghi hoặc, sau đó, hắn cảm thấy lưng mình đau nhói.

Cô gái tóc ngắn đó lại giẫm lên người họ, coi họ như rác rưởi mà giẫm qua, vừa ngáp vừa đi xa dần. "Chết tiệt, con đĩ, con đĩ thối.

Đôi cẩu nam nữ, không được chết yên!" Tên du côn mào gà cảm thấy lưng rất đau, miệng không ngừng chửi rủa.

Hắn không phải M, bị giẫm tuyệt đối không thấy hưng phấn.

Nhưng tên du côn tóc vàng bên cạnh lại nhìn hắn với vẻ mặt ngưỡng mộ: "Ghen tị quá, nếu người bị giẫm là mình thì tốt rồi a a a." M chính hiệu ở ngay bên cạnh. ********** Tống Thư Hàng mua ba lồng tiểu long bao trên đường, lại mang thêm ba phần sữa đậu nành, đến phòng trọ của Lý Dương Đức.

Cậu dùng sức gõ cửa.

Một lúc lâu sau, Thổ Bá với đôi mắt đỏ ngầu, người đầy mùi rượu, khó khăn ra mở cửa. "Yo, là Thư Hàng à." Hắn mở cửa, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, lại nhìn cậu từ đầu đến chân — chết tiệt, thằng nhóc này lại trông tỉnh táo sảng khoái, không hề có vẻ say rượu.

Tửu lượng của thằng nhóc này từ khi nào lại cao như vậy?

Trước đây nhớ Thư Hàng chỉ có tửu lượng cỡ Cao Mỗ Mỗ, hắn một mình có thể uống hạ bốn Cao Mỗ Mỗ cộng thêm ba Tống Thư Hàng.

Nhưng tối qua, Tống Thư Hàng đã chuốc ngã mình, Lý Dương Đức cộng thêm Cao Mỗ Mỗ đã say gần chết.

Gặp quỷ à?

Chẳng lẽ hôm qua thằng nhóc này không uống rượu, mà là uống nước? "Nhìn bộ dạng của cậu chắc mới tỉnh?

Các cậu đã cúp hai tiết buổi sáng rồi đấy." Tống Thư Hàng mỉm cười, xách tiểu long bao và sữa đậu nành: "Mang cho các cậu ít đồ ăn sáng này, có ăn không?" Thổ Bá giật lấy đồ ăn sáng trong tay Thư Hàng, trêu chọc: "Coi như thằng nhóc cậu còn có chút lương tâm." Lý Dương Đức từ trong phòng gãi đầu đi ra: "Tớ ngửi thấy mùi thơm rồi, đến đúng lúc quá, đang đói đây!" "Cao Mỗ Mỗ đâu?" Thư Hàng hỏi. "Vẫn còn đang nằm bất động, tên này phiền chết đi được, tối qua nói mớ cả đêm.

Nào là 'trinh tiết' à, 'em xin lỗi anh' à, còn có 'đừng mà, đừng mà' nữa." Lý Dương Đức cười nói.

Tống Thư Hàng xoa cằm: "Xem ra đây là một cái thóp hay, sau này nếu hết tiền, có thể dùng chuyện này ép Cao Mỗ Mỗ mời ăn cơm." "Ừ, có thể cân nhắc.

Chắc dùng được hai ba lần, dùng nhiều sợ tên này liều mạng." Thổ Bá phụ họa. "Đề nghị, tớ thấy quán 'Thập Hương Ngư Đầu' ở khu nam thành phố đại học vị siêu ngon, nghĩ đến là chảy nước miếng." Lý Dương Đức gật đầu nói. "Ba người các cậu... muốn chết một vạn lần không?" Cao Mỗ Mỗ mặt mày âm u đi ra, dùng sức xoa thái dương.

Hắn cảm thấy bất hạnh lớn nhất đời mình chính là ở cùng ký túc xá với ba tên này.

Toàn là một lũ khốn nạn.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc ở phòng trọ của Lý Dương Đức, Tống Thư Hàng tìm Lý Dương Đức, hỏi: "Dương Đức, cậu có thể giúp tớ tra xem, ở các tiệm thuốc bắc trong khu vực Giang Nam, có thể mua được mấy vị thuốc này ở đâu không?" Tống Thư Hàng lấy ra tờ giấy mà Dược Sư đưa cho cậu, trên đó ghi bốn vị thuốc bắc rất hiếm thấy. "Cậu không phải bị bệnh chứ?" Dương Đức nhận lấy tờ giấy, hỏi. "Tớ khỏe như trâu, đây là một ‘người bạn’ tớ quen cần mấy vị thuốc này.

Nhưng anh ấy cũng không chắc ở khu vực Giang Nam có bán không, nên nhờ người giúp tra xem.

Sau đó tớ liền nghĩ đến cậu, trong ký túc xá nói về kỹ thuật máy tính thì cậu là giỏi nhất rồi." Tống Thư Hàng nịnh nọt một chút. "Tra thì rất tiện, bây giờ các tiệm thuốc bắc cả nước gần như đều đã tham gia một hệ thống tổng, tớ chỉ cần nhập tên thuốc vào lọc một chút là có thể tra ra tiệm thuốc nào có bán.

Ngoài ra, lên các diễn đàn, nhóm liên quan đăng vài bài và bình luận, những tiệm thuốc chưa tham gia hệ thống tổng, nếu có bán cũng có thể tra ra.

Chậm nhất là ngày mai sẽ có thông tin." Lý Dương Đức khẳng định. "Vậy thì nhờ cậu cả đấy!" Nói xong, Thư Hàng lại hứa hẹn lợi ích: "Giúp tớ tra ra, sau hội thao, món Thập Hương Ngư Đầu không cần Cao Mỗ Mỗ mời, tớ mời!" "Vậy quyết định thế nhé." Lý Dương Đức liếm môi, nuốt nước bọt. "Quyết định thế nhé." Tống Thư Hàng cười nói.

Quay người đi, cậu âm thầm nắm chặt tay.

Có Lý Dương Đức giúp đỡ, sẽ có thể tra ra nơi bán bốn vị dược liệu này ở khu vực Giang Nam, như vậy có thể thu hẹp phạm vi đến mức tối đa.

Nếu ‘kẻ chủ mưu’ thật sự đã mua bốn vị dược liệu này, Tống Thư Hàng sẽ có thể lần theo dấu vết tìm ra hắn. ********** Mười giờ.

Tống Thư Hàng rời khỏi phòng trọ của Lý Dương Đức, đến chỗ ở của Dược Sư.

Mấy người bạn cùng phòng ăn xong chuẩn bị tiếp tục nghỉ ngơi trong phòng trọ, để giã rượu.

Tống Thư Hàng thấy thời gian còn sớm, liền đến chỗ Dược Sư giúp đỡ.

Dược Sư đã giúp cậu rất nhiều, điều duy nhất cậu có thể báo đáp bây giờ là cố gắng hết sức phối hợp với Dược Sư hoàn thiện công thức ‘Thối Thể Dịch giản lược’.

Để tiện cho Thư Hàng luyện thuốc, Dược Sư đã đặc biệt mua một bộ bếp điện từ và nồi lẩu cùng nhãn hiệu với bộ trong ký túc xá của cậu.

Các bước và công thức luyện chế Thối Thể Dịch không thay đổi, nhưng hôm nay Dược Sư bảo Tống Thư Hàng thay ‘nước’ bằng ‘thang thuốc’ mà ông đã chuẩn bị.

Thang thuốc này chỉ được nấu từ năm vị thảo dược rất thông thường.

Đây là bước đầu tiên của Dược Sư để chuyển phương pháp luyện đan của Tống Thư Hàng từ bộ đôi ‘bếp điện từ và nồi lẩu’ sang lò luyện đan.

Phương pháp của Tống Thư Hàng tuy tốt, nhưng không thể để mỗi vị dược sư trong giới tu sĩ đều học cách dùng bếp điện từ và nồi lẩu để luyện Thối Thể Dịch được.

Giới tu sĩ mỗi vị dược sư trang bị một cái nồi lẩu và một cái bếp điện từ, nghĩ đến cảnh tượng đó thôi cũng thấy đau lòng.

Vì vậy, cải tiến là điều bắt buộc!

Hơn nữa, Dược Sư dựa vào lượng thuốc tính toán, 'thang thuốc' này có thể giảm bớt thời gian luyện chế Thối Thể Dịch.

Ba giờ sau, một giờ bảy phút chiều.

Như Dược Sư dự tính, thời gian luyện thuốc quả nhiên rút ngắn đi rất nhiều. "Thành công rồi." Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, sau đó bịt mũi lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, nắp nồi bị dược dịch hất tung lên, khói đen nồng nặc và mùi hôi thối lan ra. "Ha ha, không cần bịt mũi, xem thủ đoạn của lão phu đây." Dược Sư ha ha cười lớn, chỉ thấy ông ném ra một viên châu đặc biệt, hai tay kết ấn: "Thu!" Lập tức, một luồng hấp lực từ viên châu đó tuôn ra, hút sạch khói đen trong phòng, phong ấn vào bên trong.

Tống Thư Hàng nhìn mà hai mắt sáng rực, chỉ hận không thể lập tức sử dụng pháp thuật. "Cho ngươi." Dược Sư ném vật hình viên châu đó cho Thư Hàng: "Chú ý đừng để nó rơi xuống đất, chỉ cần đập mạnh một cái, nó sẽ nổ tung, giải phóng toàn bộ mùi hôi và khói đen bên trong ra đấy." Tống Thư Hàng vội vàng luống cuống bắt lấy viên châu này: "Tiền bối, có cần phải gài bẫy vậy không!" Sau khi bắt được, Tống Thư Hàng mới phát hiện viên châu này hình như là vỏ ngoài của một loại dược liệu. "Đây là vỏ ngoài của quả Hạch Châu, thứ vô dụng, bình thường đều vứt đi.

Chương 65

Hôm nay ta linh cơ chợt động, dùng thứ này vừa hay có thể chứa mùi hôi và khói đen từ Thối Thể Dịch mà ngươi luyện chế." Dược Sư đắc ý nói: "Hơn nữa, ta cũng đã nói trước đó, mùi hôi thối cuối cùng mà Thối Thể Dịch của ngươi tạo ra, đối với tu sĩ Nhất phẩm đã mở Tị khiếu và Chân Sư Nhị phẩm chưa thể tùy ý kiểm soát khứu giác của mình mà nói, quả thực là ác mộng.

Nếu có một ngày, ngươi gặp phải kẻ địch cấp Chân Sư Nhị phẩm, thứ này có thể phát huy tác dụng bất ngờ, dùng tốt, nói không chừng có thể quyết định cục diện trận chiến." Thứ này đến thật đúng lúc!

Tống Thư Hàng hiểu trong lòng, đây là Dược Sư đang vòng vo giúp đỡ cậu.

Người muốn cướp linh quỷ của cậu rất có thể sở hữu thực lực từ cấp bậc Nhị phẩm Chân Sư trở lên.

“Đây có được coi là pháp bảo không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Pháp bảo cái quái gì, căng nhất thì cũng chỉ là một quả bom khói có sức tấn công sinh hóa thôi.

Ta đặt tên cho nó là Ác Xú Hoàn!” Dược Sư đắc ý nói.

Cái tên này mang đậm phong cách của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.

“...” Tống Thư Hàng cầm viên Ác Xú Hoàn: “Em có thể đổi tên cho nó được không, tiền bối?” “Đổi cái gì?

Chê thì trả lại cho ta!” Dược Sư bất mãn nói.

Tống Thư Hàng vội vàng cất nó đi: “Ha ha ha, thật ra em nghĩ kỹ lại rồi, cái tên Ác Xú Hoàn cũng khá hợp đấy.

Hơn nữa đồ tiền bối tặng, sao em có thể không nhận được chứ.

Đây là lễ phép, đúng, là vấn đề lễ phép!” “Ngoài ra, phần Thối Thể Dịch này cho ngươi, coi như là tấm lòng của ta, đừng từ chối.” Dược Sư lấy ra một phần nhỏ Thối Thể Dịch vừa luyện chế xong để làm thí nghiệm, phần còn lại thì ném cho Tống Thư Hàng.

Thời gian của Tống Thư Hàng có hạn, mỗi ngày sau khi giúp ông luyện dược thì gần như không còn thời gian để tự mình luyện chế Thối Thể Dịch.

Mà cậu bây giờ đang ở thời khắc mấu chốt của việc trúc cơ, nhu cầu về Thối Thể Dịch rất lớn.

“Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng không từ chối, cậu thực sự cần, không cần phải giả vờ khách sáo.

Chỉ là ân tình của Dược Sư, nhất định phải khắc ghi trong lòng. ********* Buổi chiều có hai tiết học, kết thúc đã là bốn giờ đúng.

Ba người bạn cùng phòng cuối cùng cũng không trốn học buổi chiều nữa.

“Ợ.” Cao Mỗ Mỗ đau khổ xoa bụng, khó chịu ợ một cái, di chứng say rượu đến giờ vẫn chưa hết: “Cuối cùng cũng tan học, ba tiết này cứ như sắp chết đến nơi vậy.” Bạn gái Nha Y của cậu đau lòng xoa thái dương cho cậu, đồng thời lại dùng đôi mắt to tròn dễ thương ‘hung hăng’ liếc nhìn Thổ Ba và Thư Hàng.

Cô đã biết được từ miệng Lý Dương Đức về những người bạn cùng phòng vô lương tâm đã chuốc say Cao Mỗ Mỗ ngày hôm qua.

Tên Lý Dương Đức này... trình độ bán đứng đồng đội đúng là chuyên nghiệp.

Bất kể là ngoài đời hay trong game, hắn đều chuyên phụ trách bán đứng đồng đội.

“À thì, tớ đột nhiên nhớ ra có đồ cần mua, buổi tối các cậu không cần đợi tớ đâu nhé!” Thổ Ba thật sự không chịu nổi ánh mắt oán trách của Nha Y, đành chịu thua, thi triển ‘Mua Đồ Độn Pháp’ rồi chuồn mất.

Tống Thư Hàng nhanh trí theo sau: “Tớ đột nhiên nhớ ra ngày mai phải tham gia chạy cự ly năm nghìn mét, tớ phải ra sân tập luyện ngay đây, buổi tối các cậu không cần đợi tớ đâu nhé!” Cậu nói nửa thật nửa giả, đi tập luyện là thật, tập chạy bộ là giả.

Lúc này khí huyết trong cơ thể cậu đã phục hồi như cũ, có thể tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 lần nữa.

Vì vậy cậu chuẩn bị tìm một nơi yên tĩnh trong trường để tu luyện quyền pháp.

Lần đầu tu luyện đã khiến cơ thể cậu có sự thay đổi long trời lở đất, lần thứ hai tu luyện liệu có thể khiến thể chất tiến thêm một bậc không? ....

Lần này Tống Thư Hàng đổi một địa điểm tu luyện khác, cậu đến một tòa nhà dạy học bỏ hoang ở khu học xá thứ ba của thành phố đại học.

Tòa nhà này được xây dựng từ mười năm trước, ban đầu được dùng làm phòng thí nghiệm cho nghiên cứu sinh.

Chỉ là năm ngoái, trong phòng thí nghiệm xảy ra một vụ hỏa hoạn, tuy không có thương vong về người, nhưng sau khi dập tắt đám cháy, tòa nhà này cũng trở thành nhà nguy hiểm, bị bỏ hoang.

Hiện tại kế hoạch xây dựng lại vẫn chưa được thực hiện, tạm thời sẽ không có ai đến đây.

Đây là một trong những nơi Tống Thư Hàng tìm được trên mạng nội bộ của trường phù hợp cho mình tu luyện.

“Vị trí không tệ, gần như không có mùi hôi thối gì, trước khi nó được xây lại, có lẽ có thể dùng làm địa điểm tu luyện cố định trong trường.” Tống Thư Hàng rất hài lòng với nơi này.

Nhắm mắt lại, đầu tiên cậu hồi tưởng lại mười tám chiêu của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 trong đầu.

Sau đó, cậu lấy ra lọ chứa ‘Thối Thể Dịch giản lược’ từ trong túi, uống vào.

Rồi yên lặng chờ dược lực tan ra, bùng nổ trong cơ thể.

“Gần được rồi!” Tống Thư Hàng mở mắt, bày ra thế khởi đầu của quyền pháp cơ bản.

“Lấy mắt làm cương, động tĩnh đều ở eo..., thân như cung, chân phát kình..., quyền động như núi lở.” Miệng lẩm nhẩm khẩu quyết quyền kinh, quyền pháp cơ bản được thi triển.

Bên tai, tiếng chuông lớn như đồng vàng lại vang lên, linh lực giữa trời đất bị khẩu quyết quyền kinh điều động, hội tụ về phía cậu.

Linh lực đè ép lên người cậu, xoay quanh trên nắm đấm, rèn luyện thân thể cậu.

Dưới tác dụng của linh lực, mỗi một quyền tung ra, cơ thể dường như đã tung ra hàng nghìn hàng vạn quyền.

Cơ thể nhanh chóng nóng lên, khí huyết dâng trào, tích tụ.

So với lần đầu tu luyện, khí huyết dâng lên còn nhanh hơn.

Mồ hôi như mưa, nhưng lại vô cùng thỏa mãn.

Và lần này, khi Tống Thư Hàng thi triển quyền pháp cơ bản, cậu không còn chỉ theo đuổi sự cương mãnh.

Mà giống như vị tông sư quyền pháp có khuôn mặt mơ hồ mà cậu đã thấy trong ‘không gian ảo giác’, lúc cương lúc nhu, quyền chiêu biến hóa khôn lường.

Linh lực xoay quanh người Thư Hàng, khi cậu thi triển quyền pháp, sẽ có một lượng nhỏ linh lực tản ra ngoài.

Mùi hôi thối trong không khí nhanh chóng tan đi, dưới ảnh hưởng của linh lực, chuyển thành không khí trong lành như buổi sớm mai. .....

Núi không cần cao, có tiên thì linh.

Thiên địa linh khí do tu sĩ dẫn động khi tu luyện, ngày qua ngày sẽ dần dần hòa vào nơi tu luyện, khiến nơi đó trở nên tràn đầy linh khí.

Di chuyển xoay vòng, quyền như sao băng, mười tám chiêu quyền pháp nhanh chóng được thi triển xong.

Ngay sau đó, khí huyết trong cơ thể Tống Thư Hàng tràn ra, toàn thân trở nên đỏ rực!

“Hoàn thành rồi?” Cậu có chút không dám tin.

Rõ ràng hôm qua khi tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, nó đã hành hạ cậu sống dở chết dở, mấy lần suýt nữa không thể kiên trì nổi.

Nhưng hôm nay khi thi triển quyền pháp, ngoài cảm giác toàn thân hơi mỏi ra, cả bộ quyền pháp đều được thi triển rất thuận lợi!

Là vì sau khi thi triển thành công một lần, cơ thể đã có thể thích ứng với 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》?

Hay là thể chất của mình đã tăng cường rất nhiều chỉ sau một đêm?

Tuy nhiên bây giờ không phải là lúc suy nghĩ những điều này.

Nhân lúc khí huyết trong cơ thể đang sôi trào, tràn đầy, Thư Hàng nhanh chóng vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, dùng tinh thần lực làm dẫn đường, thuận lợi chứa khí huyết tràn ra từ trong cơ thể vào tâm khiếu.

Đây là sợi khí huyết thứ hai trong tâm khiếu.

Làm xong tất cả, Tống Thư Hàng ngồi phịch xuống đất, thở hồn hển.

Cơ thể vẫn còn hơi yếu, cậu vẫn chưa thể khống chế hoàn hảo lượng khí huyết tràn ra được hấp thụ bởi 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, nhưng đã tốt hơn nhiều so với lần trước đến cả một ngón tay cũng không nhúc nhích được.

Nghỉ ngơi khoảng bốn năm phút, thể lực của Tống Thư Hàng đã hồi phục như cũ.

Cậu khẽ siết nắm đấm, lại cảm nhận được sức mạnh không ngừng tuôn ra, khiến cậu có ảo giác có thể khai sơn phá thạch.

Thư Hàng nhìn quanh, sau đó bước chân di chuyển, bộ pháp của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 tự nhiên được thi triển, hai bước đã đến bức tường gần nhất.

Nắm đấm phải tung thẳng ra, không mang theo thiên địa linh khí, chỉ là một cú đấm thẳng bình thường.

Rầm!

Bức tường cứng rắn bị đấm lõm một lỗ.

Tống Thư Hàng nhìn nắm đấm của mình, ngoài dính một ít vôi tường ra, nắm đấm không hề hấn gì.

Trúc cơ quyền pháp là nâng cao toàn diện cơ thể, không chỉ là sức mạnh, mà còn là cường độ tổng thể của cơ thể.

Sự thay đổi này vượt xa sức tưởng tượng của cậu.

Chỉ mới tu luyện hai lần mà đã có thể cường hóa cơ thể đến mức này.

Thư Hàng lại bày ra thế quyền, lần này vận dụng cách ra đòn trong 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, lại một quyền đấm vào tường.

Rầm!

Bức tường bị một quyền đấm xuyên, nhưng sức mạnh lại ngưng tụ không tan, chỉ để lại một lỗ thủng to bằng nắm đấm trên tường.

Diện tích phá hoại nhỏ đi, nhưng sức sát thương lại tăng lên gấp mấy chục lần!

Tống Thư Hàng nhất thời hứng khởi, không ngừng vung quyền, phá hoại tòa nhà dạy học bỏ hoang đáng thương này.

Cậu không ngừng thử các loại phương pháp phát lực trong quyền pháp cơ bản.

Hoặc là trọng quyền, hoặc là nhu chưởng, thử hết tất cả các phương pháp ra đòn của mười tám thức trong quyền pháp cơ bản.

Trong tòa nhà dạy học bỏ hoang, bụi bay mù mịt.

Đây chính là kỹ năng tay không phá tường trong truyền thuyết, kỹ năng này mà tiến giai nữa chính là tay không dỡ Gundam!

Hồi lâu sau, Tống Thư Hàng hài lòng mãn nguyện.

Nhìn bức tường lỗ chỗ vết lõm, cậu xoa cằm: “Ông đây quả nhiên rất có thiên phú phá nhà.” Bây giờ cậu, trong mắt người thường đã được coi là một cao thủ võ lâm rồi nhỉ?

Mà cậu mới chỉ tu luyện trúc cơ quyền pháp hai lần thôi.

Không biết sau khi hoàn thành trúc cơ sẽ mạnh đến mức nào?

Cũng không biết tâm khiếu cần bao nhiêu khí huyết mới có thể lấp đầy nhỉ?

“Giá như có thể tăng cường tố chất cơ thể nhanh hơn thì tốt rồi, có thể khiến khí huyết hồi phục nhanh hơn, mỗi ngày có thể tu luyện nhiều lần hơn.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Khí huyết đan gì đó, trong thời gian ngắn không cần cân nhắc.

“Ngoài tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 ra, còn có phương pháp nào có thể tăng cường tố chất tổng thể của cơ thể không?” Tống Thư Hàng nói.

Chương 66

Lên nhóm hỏi các tiền bối xem sao?

“Xì, tôi có thể trả lời cho cậu đó.

Cậu Tống Thư Hàng chuyên phá nhà ạ.” Một giọng nói vừa đáng yêu, vừa quyến rũ mê hoặc vang lên bên tai Tống Thư Hàng: “Phương pháp tăng cường tố chất cơ thể, thực ra rất đơn giản.” Thư Hàng quay đầu nhìn lại, liền phát hiện Giang Tử Yên đang ngồi trên lan can cách cậu không xa.

Khóe miệng cô cong lên, lộ ra nụ cười xấu xa rất đẹp mắt.

Trong tay cô còn cầm một túi gà rán nhỏ, dùng ngón tay trắng nõn gắp một miếng đưa vào miệng.

Nghe giọng điệu của cô, có lẽ cô đã đứng bên cạnh xem cậu biểu diễn tay không phá tường được một lúc rồi?

Ngoài ra, dáng vẻ của cô có chút khác so với lần đầu gặp.

Lúc này, mái tóc ngắn ngang vai của Giang Tử Yên được uốn cong lên, khiến mái tóc trông ngắn hơn một chút.

Tóc mái được thả xuống, mơ hồ che đi đôi mắt cô.

Dưới ánh hoàng hôn, Tống Thư Hàng phát hiện tóc cô không phải màu đen, mà là màu tím đậm, một màu rất yêu dị.

Và trong mắt cô, cũng ẩn hiện ánh tím lóe lên.

Điều này khiến Giang Tử Yên trông càng thêm tà khí, càng thêm ‘xấu xa’.

“Tử Yên cô nương, chào buổi chiều.” Tống Thư Hàng nói một cách yếu ớt.

“Cứ gọi thẳng tôi là Tử Yên đi.

Cách gọi cô nương sẽ khiến tôi cảm thấy mình đang giả vờ non nớt.” Giang Tử Yên nhảy từ lan can xuống, bước đi như mèo tiến lại gần Thư Hàng: “Ngoài 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 ra, các phương pháp rèn luyện của người thường cũng có thể tăng cường tố chất cơ thể của tu sĩ kỳ trúc cơ.

Bất kể là chạy bộ, các môn thể thao bóng, hay tập gym, đều có thể tăng cường thể chất ở một mức độ nhất định.

Hì, dĩ nhiên, tu sĩ cần cường độ vận động gấp nhiều lần người thường mới có thể đạt được hiệu quả tăng cường thể chất.” Tống Thư Hàng dùng sức đập gáy vào tường: “Tôi lại không nghĩ ra điểm này!” Phương pháp tăng cường thể chất, lên mạng tìm là có thể thấy rất nhiều.

Nhưng trong mắt cậu chỉ có 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, lại bỏ qua các phương pháp rèn luyện cơ thể của người thường.

Đây chính là cái gọi là đèn dưới chân thì tối.

Giang Tử Yên: “Người ngoài cuộc tỉnh, kẻ trong cuộc mê.

Chính là đạo lý này.” “Quyết định rồi, sau này mỗi ngày dậy sớm chạy một vòng quanh thành phố đại học Giang Nam.” Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, sau đó nếu có thời gian rảnh sẽ đi tìm xem gần thành phố đại học có phòng gym nào không, nói không chừng sau này cũng có thể dùng đến.

Thư Hàng lại hỏi.

“Đúng rồi, Tử Yên cô nương tìm tôi có việc gì không?” “Nè, sáng nay tôi rảnh rỗi không có gì làm, liền lần theo vết tích chất độc đặc biệt của sư phụ, cuối cùng đã tìm thấy địa điểm cuối cùng mà người trúng độc ở lại trong một khách sạn ở khu Giang Nam, hi hi.” Đôi mắt

Tử Yên cong thành hình trăng lưỡi liềm.

Là đệ tử của Dược Sư, cô có rất nhiều phương pháp để truy tìm dấu vết của chất độc đặc biệt.

Tống Thư Hàng vui mừng nói: “Cô đã tìm thấy người lẻn vào phòng ngủ của tôi hôm qua?” “Tìm thấy rồi, hi hi.

Nhưng mà, rất tiếc là gã đó đã chết không thể chết hơn được nữa.

Đến cả thi thể cũng bị người ta hóa thành một vũng nước mủ, không tìm thấy bất kỳ manh mối nào khác trên người hắn.

Hơn nữa, chứng minh thư dùng để thuê phòng khách sạn đó cũng là giả, cho nên, manh mối lại đứt rồi, hi hi.

Nhưng điều này cũng chứng thực suy đoán của cậu, đối phương quả thực có đồng bọn.” Giang Tử Yên vứt túi gà rán trong tay đi, lưỡi liếm ngón tay của mình một cách cực kỳ gợi cảm.

Quyến rũ, yêu diễm và mang hàm ý trêu chọc...

Đàn ông nhìn thấy cảnh này, cơ bản đều sẽ phấn khích không chịu nổi.

Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ, cảm thấy hành động của cô rất quyến rũ.

Nhưng mà, nghĩ đi nghĩ lại, cậu cảm thấy mình vẫn nên nhắc nhở Giang Tử Yên một chút: “Tử Yên, tuy cô có thể rất thích ăn gà rán.

Nhưng mà, trên ngón tay người có rất nhiều vi khuẩn, liếm ngón tay rất mất vệ sinh.” Hành động quyến rũ của Giang Tử Yên lập tức cứng đờ.

“Ha, cậu đúng là một chút cũng không hiểu phong tình.

Tôi dám chắc, cậu số cô độc cả đời.” Giang Tử Yên trông không có vẻ tức giận, cô chỉ ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, dùng ngón tay dính dầu mỡ lau mạnh vào quần áo cậu.

Tống Thư Hàng muốn né tránh, nhưng thực lực của cô Giang này cao hơn cậu không biết bao nhiêu con phố, cuối cùng dầu mỡ trên đôi tay nhỏ bé đó đều chuyển sang quần áo của Thư Hàng.

“Cho dù là người quen, Tử Yên cô nương nguyền rủa tôi như vậy, tôi cũng sẽ tức giận đấy.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi đã quyết định phải tìm được bạn gái trong bốn năm đại học.” “Người chịu làm bạn gái cậu chắc chắn cũng là người kỳ quặc.

Không nói chuyện này nữa, bây giờ tôi có một tin tốt, cậu có muốn nghe không?” Giang Tử Yên lau sạch ngón tay, mắt nhìn xuống, hỏi.

“Đương nhiên!” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Nếu muốn biết, chúng ta làm một giao dịch nhé.” Giang Tử Yên đứng dậy, nhìn xuống Thư Hàng từ trên cao.

Thư Hàng hỏi: “Giao dịch gì?” Ngoài linh quỷ ra, cậu thực sự không nghĩ ra mình có thứ gì có thể lọt vào mắt xanh của Giang Tử Yên?

Nhưng linh quỷ cô lại không cần.

“Tôi lặn lội đường xa đến khu Giang Nam này, chỉ là muốn có một khoảng thời gian riêng tư với Dược Sư.

Cho nên, mấy ngày tới, ngoài việc hỗ trợ Dược Sư cải tiến phương thuốc ra, không có việc gì khác, cậu đừng đến làm phiền tôi và Dược Sư, không vấn đề gì chứ?” Trên mặt Giang Tử Yên vẫn nở nụ cười.

Nhưng Thư Hàng lại cảm thấy lạnh sống lưng.

“Không vấn đề, chắc chắn!” Cậu trả lời ngay lập tức, cậu có linh cảm nếu không đồng ý, ngày mai cậu sẽ vào bệnh viện làm bạn với giáo sư Nhân Thủy.

Giáo sư Nhân Thủy đáng thương bây giờ vẫn chưa xuất viện.....

“Bé ngoan.” Giang Tử Yên xoa đầu Tống Thư Hàng: “Vậy tôi nói tin tức cho cậu nhé.

Đồng bọn hoặc là kẻ chủ mưu đứng sau của tên sát thủ ẩn náu trong khách sạn, trong lúc không biết gì, đã tiếp xúc với tên thích khách lẻn vào phòng ngủ cậu rồi trúng độc.

Thật không may.

Bởi vì chất độc của Dược Sư rất bá đạo, chất độc đó sẽ hòa vào máu, khiến người trúng độc trở thành ‘nguồn độc’.

Cho nên, đồng bọn hoặc kẻ chủ mưu của tên sát thủ đã tiếp xúc với người trúng độc cũng bị trúng độc.” “Bây giờ chỉ xem hắn trúng độc nhiều hay ít.

Nếu lượng trúng độc tương đối lớn, vậy thì vài ngày nữa là có thể thấy ảnh thi thể của hắn trên báo.

Nếu lượng hắn trúng ít hơn, vậy thì ít nhất cũng phải bế quan khoảng nửa năm, chuyên tâm loại bỏ độc tố mới được.” “À, còn một khả năng cuối cùng.

Nếu đối phương có cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng, vậy thì lại là chuyện khác.

Dĩ nhiên, khả năng này gần như bằng không.

Bởi vì nếu đối phương là Ngũ phẩm Linh Hoàng, cậu đã sớm chết toi rồi.

Hi hi.” Nếu đối phương có cảnh giới từ Ngũ phẩm Linh Hoàng trở lên, đừng nói là Tống Thư Hàng, ngay cả Vũ Nhu Tử đi tìm linh quỷ cùng Thư Hàng mấy hôm trước cũng đừng hòng sống sót rời khỏi thành phố J.

Giang Tử Yên dựa vào khí tức còn sót lại của đối phương trong khách sạn để ước tính, đối phương có lẽ ở cảnh giới Nhị phẩm Chân Sư.

Đối thủ cấp bậc này, Tống Thư Hàng đối đầu trực diện vẫn không có chút cơ hội thắng.

Nhưng đối phương bây giờ đã trúng độc, dùng chút đầu óc cộng thêm chút may mắn, vẫn có cơ hội giải quyết đối phương.

Giang Tử Yên nói: “Thế nào, là tin tốt đúng không?” “Là tin tốt khiến người ta vui vẻ.” Tống Thư Hàng nói.

Đối phương trúng độc nặng, thực lực chắc chắn sẽ giảm mạnh.

Hơn nữa, như vậy hắn sẽ càng cần phải đi tìm ‘thuốc giải’.

Cứ như vậy, xác suất mình lần theo manh mối tìm ra đối phương sẽ càng lớn.

Giang Tử Yên hỏi: “Nghe Dược Sư nói, cậu có cách tìm ra đồng bọn của thích khách?” “Đúng vậy, tôi nhận được một chút manh mối từ Dược Sư tiền bối, tôi đã nhờ bạn bè giúp đỡ lần theo manh mối để tìm.

Nhưng mà, có tìm ra được đối phương hay không vẫn cần chút may mắn.” Tống Thư Hàng đáp.

Giang Tử Yên hỏi: “Vậy... nếu tìm ra đối phương, cậu chuẩn bị làm gì?” “Xem thực lực của đối phương thế nào đã, nếu có cơ hội, nhân lúc hắn bệnh lấy mạng hắn, giải quyết hắn để trừ hậu họa.

Nếu tôi hoàn toàn không thể đối mặt với kẻ địch mạnh, chỉ có thể nhờ các tiền bối trong nhóm ra tay giúp đỡ.” Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, nói.

“Giải quyết?

Hắc hắc.” Giang Tử Yên làm một động tác cắt cổ: “Vậy... một người chưa từng giết ai như cậu, khi đối mặt với kẻ địch, có giác ngộ để giết hắn không?” “...Tôi, sẽ chuẩn bị tâm lý!” Tống Thư Hàng hạ thấp giọng nói: “Bất kể là vì bản thân tôi, hay là vì sự an nguy của người thân và bạn bè, tôi đều sẽ có giác ngộ.” Giác ngộ, cậu phải có.

Không có cũng phải có!

Đối phương là kẻ không từ thủ đoạn, nếu cậu ngay cả chút giác ngộ này cũng không có, thì cứ tắm rửa sạch sẽ chờ đối phương đến lấy đầu mình đi.

“Như vậy là tốt nhất.

Tôi chỉ có thể nhắc nhở cậu, tuyệt đối đừng có lòng nhân từ với kẻ địch.

Còn nữa, nhất định phải nhớ xác nhận xem kẻ địch đã thực sự chết chưa.

Công pháp bảo mệnh của tu sĩ nhiều không đếm xuể, khi cần thiết, hủy thi diệt tích là phương pháp tốt nhất.

Tu sĩ Nhị phẩm trở xuống, ít nhất cũng phải chặt đầu mới được.” Giang Tử Yên vươn vai: “Vậy, chúc cậu thuận lợi.” Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng trả lời, cô đã nhẹ nhàng nhảy ra khỏi cửa sổ, biến mất khỏi tầm mắt của Thư Hàng.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng âm thầm nói. .... 4 giờ 40 phút.

Thư Hàng lại kéo lê thân thể mệt mỏi đi chạy năm nghìn mét.

“Không được rồi, chạy bộ đơn thuần đối với việc tăng cường thể chất có giới hạn.

Hay là, cân nhắc việc đeo tạ?

Nhưng đeo tạ hình như sẽ ảnh hưởng đến chiều cao, sẽ khiến người ta không cao lên được?" "Mình có Thối Thể Dịch trong tay, chắc là không có vấn đề gì." Tống Thư Hàng trong lòng suy nghĩ miên man.

Thôi, cứ về ký túc xá nghỉ ngơi đã.

Chuyện đeo tạ, tập gym, mấy ngày nữa sẽ lên kế hoạch cẩn thận.

Khi màn đêm buông xuống, trong ký túc xá.

Tống Thư Hàng sớm đã leo lên giường nghỉ ngơi.

Thổ Ba, Lý Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ ba người đang chơi một tựa game đối kháng phe phái rất cũ.

Chương 67

Ba tên này khi chơi game đặc biệt không có giới hạn, ba người một đội còn dùng máy tính của Tống Thư Hàng mở một tài khoản, treo máy ở phe địch.

Sau đó hai người rất vui vẻ mở tiệm đen, bắt nạt người qua đường.

Tống Thư Hàng khinh bỉ lắc đầu, mở điện thoại vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào làm mới.

Hiếm thấy, hôm nay trong nhóm yên tĩnh, ngay cả Bắc Hà Tán Nhân cũng không nói gì.

Tu sĩ cũng rất bận rộn, trừ Bắc Hà Tán Nhân ra.

“Đúng rồi Thư Hàng, tài liệu dược liệu cậu nhờ tớ tra tớ tra được rồi đây.

Trong hệ thống tổng hợp dược liệu trung ương toàn quốc đã đăng ký các nhà thuốc ở khu Giang Nam, chỉ có một nhà bán loại dược liệu cậu cần, mà nhà đó lại chỉ bán một trong số các loại đó.

Các diễn đàn tớ cũng đã giúp cậu đăng bài rồi, cụ thể ngày mai sẽ có tin tức.

Đến lúc đó, tớ sẽ gửi địa chỉ tất cả các nhà thuốc cho cậu một lượt.” Lý Dương Đức vừa nói, tay vừa vô sỉ thu nhỏ game, mở một phần mềm hỗ trợ nhỏ do chính mình biên soạn.

Vừa đi team vừa dùng hack, có thể vô sỉ hơn nữa không?

Tống Thư Hàng cười hắc hắc: “Vất vả cho đồng chí Dương Đức rồi!” “Đồng chí cái đầu nhà cậu.” Lý Dương Đức tức giận nói.

Rất nhanh, một ván kết thúc, ba tên vừa đi team vừa dùng hack, vậy mà lại thua!

“Mẹ kiếp, đối phương cũng đi team.” Thổ Ba la lên.

Tựa game đối kháng này đã khá cũ, Tống Thư Hàng nhớ hồi tiểu học đã có game này.

Những người chơi còn chịu ở lại chơi đều là những tay cáo già.

Ai nấy đều kỹ thuật cao siêu, di chuyển điệu nghệ, giới hạn đạo đức cũng ai nấy đều là vực sâu không đáy.

“Sống không nổi nữa rồi, mau đổi khu khác.

Sao thời buổi này lại có nhiều người vô sỉ chơi team thế nhỉ?” Cao Mỗ Mỗ bất mãn nói.

Ông anh còn biết chơi team là vô sỉ à?

Thư Hàng nằm trên giường nhìn bạn cùng phòng đổi khu khác tiếp tục đi team, miệng hỏi: “Đúng rồi Thổ Ba, cây dùi cui điện cậu chế tạo học kỳ trước còn không?” “Còn chứ, sau này tớ còn độ lại mấy lần, uy lực phải nói là cực kỳ mạnh.” Thổ Ba vừa nói đến chuyện độ đồ, cả người liền phấn khích lên.

Cậu trời sinh đã thích mày mò độ đồ, lớn thì xe máy, nhỏ thì bút laze, cậu đều đã mày mò qua.

Tống Thư Hàng hỏi: “Mấy ngày nữa cho tớ mượn dùng nhé, ngoài ra uy lực của dùi cui điện còn có thể làm lớn hơn nữa không?

Càng lớn càng tốt.” “Uy lực lớn hơn nữa cũng có giới hạn, dù sao cũng là đồ dân dụng.

Ủa, có ai đắc tội với cậu à?

Muốn cho hắn một phát mười vạn vôn?” Thổ Ba nghi ngờ hỏi.

“Đúng vậy, mà còn là đắc tội nặng với tớ, tớ còn chuẩn bị vứt xác hắn xuống biển Đông.” Tống Thư Hàng cười rồi lại nói: “Mấy ngày nữa, tớ có thể phải đi cùng chị gái vào rừng sâu núi thẳm thám hiểm, nghe nói là một nơi giống như rừng nhiệt đới, cảm giác mang theo chút đồ phòng thân sẽ an toàn hơn.” Trừ khi đối mặt với Triệu Nhã Nhã, Tống Thư Hàng nói dối thường không đỏ mặt.

Nghe cậu nói vậy, Lâm Thổ Ba lập tức mắt sáng lên, bởi vì cậu biết, chuyện đi thám hiểm rừng sâu núi thẳm, vị Triệu Nhã Nhã kia hoàn toàn không có hứng thú.

Vậy chị gái mà Tống Thư Hàng lần này nói, lẽ nào là người chị gái chân dài lần trước gặp?

Thổ Ba lập tức liên tưởng đến Vũ Nhu Tử, cô gái đó nhìn là biết người yêu thích mạo hiểm.

Lần trước còn đưa Tống Thư Hàng đi cả ngàn dặm đến thành phố J tìm cái chùa ma quỷ gì đó.

Lập tức, cậu đến cả game cũng không chơi nữa, quay đầu hỏi: “Là người chị đi cùng cậu ở thành phố J lần trước à?” “Chính là cô ấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Khi một người nói dối, thường phải dùng nhiều lời nói dối hơn để bổ sung, hoàn thiện lời nói dối đầu tiên.

“Thư Hàng, lần này thám hiểm rừng rậm cho tớ đi cùng với!

Ngoài ra, nếu cậu không phiền, từ hôm nay trở đi cậu cứ gọi tớ là anh rể đi, tớ hoàn toàn không phiền đâu!” Lâm Thổ Ba nghiêm túc nói.

Trong lúc nói chuyện, nhân vật trong game của cậu bị người ta tập hỏa giết trong nháy mắt.

Cao Mỗ Mỗ hét thảm: “Chết rồi, Ba tử!

Cậu chết rồi, cậu chết thảm quá đi!" Lý Dương Đức đẩy gọng kính, thần bổ đao: "Ba tử, tớ vừa mới ghi âm.

Tuy nghe giọng điệu của cậu, chị gái cậu nói chắc không phải là Triệu Nhã Nhã, nhưng... chỉ cần gửi đoạn ghi âm vừa rồi của cậu cho Triệu Nhã Nhã, cũng có thể đạt được hiệu quả tuyệt sát." Cho nên.

"Mời khách đi, Ba tử." Lý Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ đồng thời đẩy gọng kính.

Bán đứng đồng đội là sở trường của Lý Dương Đức, bất kể là trong game hay ngoài đời.

"Các cậu còn là người không vậy!" Thổ Ba che mặt: "Sao tớ lại quen biết hai tên khốn nạn các cậu chứ." Đúng lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên.

Cậu lấy điện thoại ra xem, thật trùng hợp, lại là Triệu Nhã Nhã gọi đến.

"Là điện thoại của Triệu Nhã Nhã." Tống Thư Hàng cười ha hả: "Thổ Ba, bây giờ tớ gọi cậu một tiếng anh rể, cậu có dám đáp không?" Thổ Ba cảm thấy hạ bộ ẩn ẩn đau, hốc mắt cậu đều ươn ướt: "Anh, em gọi anh là anh có được không?" Tống Thư Hàng cười nhận điện thoại: "Chị à, muộn thế này tìm em có việc gì?" "Không có việc gì thì không được tìm cậu à?" Giọng của Triệu Nhã Nhã có chút hổn hển: "Ra đây giúp chị một tay, chị đang ở phố Lục Mã cũ bên ngoài thành phố đại học Giang Nam.

Bên cạnh là cửa sau của tiệm ảnh cưới Sa Sa, cậu biết vị trí không?" Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh đã trở lại bình thường: "Em hiểu rồi, có cần mang theo thứ gì không?" "Không cần, chỉ giúp cõng một người thôi.

Đến nhanh là được." Triệu Nhã Nhã đáp.

“Đến ngay đây.” Tống Thư Hàng cúp máy, nhanh chóng mặc vào chiếc áo dài tay màu đen.

Sau đó cậu lại lục lọi dưới gầm giường một lúc, đứng dậy hỏi: “Tôi ra ngoài đây, các cậu có cần mang gì không?” Thổ Ba la lên: “Mua chút đồ ăn khuya về nhé.” “Thêm một chai Coca đá cỡ lớn.” “OK!” Tống Thư Hàng vẫy tay, cầm lấy ví tiền, thân hình nhanh chóng biến mất trong màn đêm. ....

Vừa rời khỏi ký túc xá, sắc mặt Tống Thư Hàng lập tức trở nên u ám.

Cuộc điện thoại vừa rồi, số đúng là của Triệu Nhã Nhã, giọng nói vừa nghe cũng rất giống Triệu Nhã Nhã...

Nhưng đó tuyệt đối không phải là giọng của Triệu Nhã Nhã.

Tống Thư Hàng quá quen thuộc với giọng nói của Triệu Nhã Nhã, bao gồm cả một số tật nói, tốc độ nói, thậm chí là một số thói quen nói chuyện mà chính cô cũng không để ý.

Mà giọng nói trong điện thoại vừa rồi so với Triệu Nhã Nhã có phần trầm hơn một chút, ngữ khí chuyển đổi khi kết thúc mỗi câu cũng có chút khác biệt, nghe kỹ còn có thể nhận ra giọng nói có chút khàn và cứng nhắc.

Không phải Triệu Nhã Nhã, nhưng lại dùng điện thoại và giọng của cô để gọi mình ra ngoài...

Nếu đối phương nói rằng mình không có ác ý, bạn có tin không?

Là đồng bọn của tên ‘sát thủ’ đó sao, sau khi ra tay với mình thất bại, liền lập tức ra tay với những người xung quanh mình?

Lũ khốn nạn này... cuối cùng cũng đến rồi!

Thư Hàng dùng tốc độ nhanh nhất đến phố Lục Mã cũ.

Cậu không đi thẳng đến tiệm ảnh cưới Sa Sa, mà đến tòa nhà Quốc Tín cách đó hai trăm mét, trèo lên cửa sổ hành lang tầng bảy của tòa nhà.

Từ đây có thể nhìn xuống vị trí của tiệm ảnh cưới Sa Sa, đồng thời Tống Thư Hàng vận chuyển tinh thần lực, sử dụng pháp môn tinh thần 'cảnh giác' để tăng cường cảm quan, ẩn giấu khí tức của mình.

Kể từ khi tu luyện trúc cơ quyền pháp rèn luyện cơ thể, mắt của cậu đã có thể sánh ngang với ống nhòm.

Dù bị ảnh hưởng bởi bóng đêm, sự vật ở khoảng cách hai trăm mét trong mắt cậu vẫn rõ nét như phim độ phân giải cao.

Phố Lục Mã cũ từng là một con phố đi bộ rất sầm uất, nhưng giờ đây cùng với sự thành lập của phố Lục Mã mới, sự phồn hoa của khu cũ đã lụi tàn, không còn náo nhiệt như xưa.

Sau khi màn đêm buông xuống, trên đường chỉ có vài cửa hàng còn mở cửa đón khách, người đi đường càng ít đến mức đếm trên đầu ngón tay.

Vị trí của tiệm ảnh cưới Sa Sa nằm ở phía đông nam của phố Lục Mã cũ, gần đó ngoài đèn đường ra, cũng chỉ có ánh đèn trong tiệm ảnh cưới còn sáng, vắng tanh không một bóng người.

Tống Thư Hàng rất nhanh đã phát hiện ra bóng dáng của Triệu Nhã Nhã, lúc này cô đang ở giữa tiệm ảnh cưới và khu rừng cây xanh.

Dưới sự che phủ của rừng cây xanh um tùm, cô dựa vào ghế đá bên dải cây xanh ven đường, hai mắt nhắm nghiền, đang trong trạng thái ngủ say mê man.

Và bên cạnh Triệu Nhã Nhã, có một người đàn ông gầy cao đứng đó.

Người đàn ông cao khoảng một mét tám ba, gầy.

Cánh tay rất dài, rõ ràng dài hơn người thường một đoạn.

Người đàn ông đeo một cặp kính râm lớn, môi rất dày, có chút giống như lạp xưởng bị sưng lên.

Trong tay hắn ta đang nghịch một chiếc điện thoại kiểu nữ.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, đặc điểm ngoại hình của người đàn ông này hoàn toàn khớp với người mà Lâm Đào miêu tả, người đã trả tiền thuê hắn thu thập thông tin của mình.

Quả nhiên là đám người này!

Sáng nay cậu đã nói với Giang Tử Yên, mình nhất định sẽ có giác ngộ.

Bây giờ là lúc xem giác ngộ của mình có thể đến mức nào!

Lúc này, người đàn ông tay dài đột nhiên quay đầu lại, nhìn về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Sau đó hắn cúi đầu mở điện thoại của Triệu Nhã Nhã, bấm số gọi đi.

Điện thoại trong túi Tống Thư Hàng reo lên, là số của Triệu Nhã Nhã, bị đối phương phát hiện rồi.

Đây cũng là chuyện đã dự liệu, dù sao cậu cũng chỉ mới tu luyện công pháp trúc cơ được hai ngày, bí pháp tinh thần hôm nay mới bắt đầu tu luyện.

Đối phương có thể cảm nhận được cậu, cũng là chuyện trong dự đoán.

Tống Thư Hàng nhận điện thoại.

Người đàn ông tay dài lộ ra nụ cười quỷ dị, từ miệng hắn phát ra giọng của Triệu Nhã Nhã: “Tìm thấy cậu rồi, bạn học Tống Thư Hàng.” Nói xong một câu, hắn cúp máy.

Ngay sau đó, người đàn ông tay dài đỡ Triệu Nhã Nhã đang ngủ say mê man dậy, nhanh chóng đi về phía con hẻm cụt sâu phía sau tiệm ảnh cưới.

Tống Thư Hàng tắt điện thoại, dùng sức nhắm mắt lại, bình ổn tâm tình.

Một lát sau, cậu rời khỏi tòa nhà Quốc Tín, đuổi theo tung tích của người đàn ông tay dài. ....

Trong một con hẻm cụt.

Triệu Nhã Nhã mềm nhũn dựa vào tường trong hẻm, trông không có vẻ bị thương.

Tống Thư Hàng đứng cách người đàn ông tay dài năm mét.

Chương 68

Người đàn ông tay dài ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, đắc ý cười lên, hắn dùng giọng của Triệu Nhã Nhã nói: “Cậu đến rồi à, bạn học Tống Thư Hàng.

Ai da da, sắc mặt cậu khó coi quá nhỉ.” Nhưng thực tế, Tống Thư Hàng mặt không biểu cảm.

“Thú vị đấy, vừa rồi trong tòa nhà, cậu không hề ngạc nhiên về sự tồn tại của ta, chỉ có tức giận.

Cậu đã biết ta từ trước?

Thật bất ngờ, ta vốn còn định cho cậu một bất ngờ đấy.” Người đàn ông tay dài vẫn dùng giọng của Triệu Nhã Nhã nói.

Tống Thư Hàng mặt không biểu cảm.

“Rất để ý đến giọng của ta sao?

Không cần tức giận như vậy, thay đổi giọng nói chỉ là một chút tiểu xảo biến thanh thôi.” Người đàn ông tay dài đắc ý nói.

Vừa nói, hắn đã khôi phục lại giọng nam trầm khàn.

Không chỉ giọng nói, thậm chí hình thể của người đàn ông tay dài này cũng có thể tùy ý thay đổi một chút.

“Nhưng mà, cậu có thể đến đây, ta rất vui.

Bởi vì điều này cho thấy, cậu rất quan tâm đến người phụ nữ bên cạnh ta.

Thân phận của cô ta là chị họ của cậu đúng không?” Người đàn ông tay dài nói giọng quái dị: “Lại có thể quan tâm đến sự an nguy của một người phàm, thật buồn cười!

Vậy thì, Tống~Thư~Hàng~tiền~bối!

Trả lời ta, ngươi đang ‘luyện tâm hồng trần’, hay ngươi chỉ là một người phàm bình thường?” Tống Thư Hàng vẫn mặt không biểu cảm.

“Ta đã tra tất cả thông tin liên quan đến ngươi, ngươi chỉ là một tên nhóc phàm nhân, thông tin từ nhỏ đến lớn đều cho thấy ngươi chỉ là một phàm nhân triệt để!” Người đàn ông tay dài đột nhiên gào lên một cách điên cuồng: “Ta không hiểu, tại sao Đàn chủ lại phải kiêng dè một phàm nhân như ngươi?

Ông ta thậm chí còn cho rằng ngươi là một tu sĩ tiền bối đang ‘luyện tâm hồng trần’, cho rằng tất cả trong hồ sơ của ngươi đều là giả.

Ông ta cho rằng, những người thân bạn bè trên danh nghĩa của ngươi, đối với ngươi đều chỉ là những người xa lạ, không thể dùng để uy hiếp ngươi.

Thậm chí, ông ta đã rút khỏi khu vực thành phố đại học Giang Nam!” Tống Thư Hàng vẫn mặt không biểu cảm.

Nhưng, cậu đã thu được một số thông tin thú vị.

“Ông ta còn hoàn toàn phủ nhận thông tin của ta, thậm chí cả ‘Thối Thể Dịch’ vốn định thưởng cho ta cũng không còn nữa.

Tất cả đều là vì ngươi, Tống Thư Hàng!

Rõ ràng chỉ là một phàm nhân, tại sao Đàn chủ lại đa nghi như vậy?” Người đàn ông tay dài điên cuồng nói: “Bây giờ, hãy nói cho ta biết, Tống Thư Hàng.

Hãy nói cho ta biết ngươi chỉ là một phàm nhân bình thường!

Sau đó, trong con hẻm cụt không ai chú ý này, hãy để ta giết ngươi!

Sau đó, ta sẽ nói với Đàn chủ, ngươi chỉ là phàm nhân, ta muốn lấy lại Thối Thể Dịch vốn thuộc về ta!” “Đừng nghĩ đến việc chạy trốn khỏi tay ta, ta là tu sĩ đã mở Nhãn khiếu, Tỵ khiếu, ngươi không có cơ hội chạy thoát!

Trong con hẻm cụt này, cũng sẽ không có ai đến cứu ngươi!

Ta sẽ giết ngươi, sau đó dùng Hóa Thi Dịch hòa tan ngươi, ngươi sẽ không có bất kỳ cơ hội nào!” Người đàn ông tay dài tháo kính râm ra, lộ ra đôi mắt đầy tơ máu.

Hắn đã phát điên rồi, rõ ràng đã điều tra rõ ràng mọi thông tin về Tống Thư Hàng, mắt thấy ‘Thối Thể Dịch’ quý giá sắp đến tay, có thể giúp tu vi của mình tiến thêm một bước, mở Nhĩ khiếu thứ ba.

Nhưng đúng lúc này, Đàn chủ lại trách mắng thông tin của hắn toàn là sai lầm.

Không chỉ Thối Thể Dịch phần thưởng không còn, thậm chí còn tước đoạt cả phần Thối Thể Dịch của hắn trong năm nay.

Quan trọng hơn là, hắn đã mất đi sự tin tưởng của Đàn chủ, tiền đồ một mảng mờ mịt.

Những điều này đã giáng cho hắn một đòn quá nặng, vượt quá mức tâm lý hắn có thể chấp nhận.

Vì vậy, hắn đã tự mình tìm đến Tống Thư Hàng, bắt cóc Triệu Nhã Nhã.

Hắn cố gắng giết Tống Thư Hàng, để chứng minh bản thân với Đàn chủ.

“Thì ra là vậy, mọi nguyên nhân hậu quả ta đều đã biết.” Tống Thư Hàng, người vẫn im lặng, trầm giọng nói.

Chẳng trách, ‘Đàn chủ’ ẩn mình sau màn không trực tiếp ra tay cướp linh quỷ trên người mình.

Mà lại phải tốn công tốn sức, âm thầm điều tra thông tin của mình, còn phái thuộc hạ đến thăm dò.

Cẩn thận như vậy.

Thì ra đối phương cũng giống như Vũ Nhu Tử lúc đầu, cho rằng mình là một cao nhân tiền bối thực lực cao cường.

Tống Thư Hàng suy đoán, khi mình và Vũ Nhu Tử đặt chân đến khu phố La Tín ở thành phố J, đã bị người của ‘Đàn chủ’ theo dõi.

Và vì Vũ Nhu Tử cứ một tiếng ‘tiền bối’, hai tiếng ‘tiền bối’ đã gây hiểu lầm, cộng thêm thực lực mạnh mẽ mà Vũ Nhu Tử thể hiện, mới khiến đối phương lầm tưởng mình là một tiền bối thực lực siêu quần đang ‘luyện tâm hồng trần’.

Lại tình cờ trải qua sự kiện kịch độc của Dược Sư, càng khẳng định sự thật mình là một cao thủ.

Quan trọng hơn, Đàn chủ ‘đã rút khỏi khu Giang Nam’, cũng có nghĩa là trước đó ông ta đã ở gần khu vực thành phố đại học Giang Nam...

Vậy thì, người bị trúng độc thứ cấp rất có thể chính là Đàn chủ.

Đối phương có điều kiêng dè, đây là một tin tốt đối với cậu.

“Vậy thì bây giờ...” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm người đàn ông tay dài, cậu muốn dùng đối phương để chứng thực giác ngộ của mình... giác ngộ về thế giới tu sĩ tàn khốc.

Đây là một con hẻm cụt không ai phát hiện, do người đàn ông tay dài cẩn thận lựa chọn.

Ngoài ra, người đàn ông tay dài có Hóa Thi Dịch, có thể hủy thi diệt tích.

Chỉ cần che giấu tốt, trong thời gian ngắn, gần như sẽ không bị ai phát hiện nơi này đã xảy ra án mạng.

Đối phương là tu sĩ đã mở Nhãn khiếu, Tỵ khiếu, 'Ác Xú Hoàn' mà Dược Sư tặng cho mình có lẽ sẽ có ích.

Trước khi sử dụng Ác Xú Hoàn, cậu cần phải khiến đối phương lộ ra sơ hở, ít nhất phải khiến đối phương rời xa Triệu Nhã Nhã!

"Trả lời ta đi, bạn học Tống Thư Hàng!" Người đàn ông tay dài đầy vẻ điên cuồng, dùng một thanh đao không chuôi chỉ vào Tống Thư Hàng.

Thư Hàng trầm giọng nói: "Thối Thể Dịch." "Cái gì?" "Thứ ngươi muốn, là cái này sao?" Tống Thư Hàng lấy một cái lọ nhỏ từ trong túi tay trái ra, dùng ngón cái mở nắp lọ.

Lập tức, mùi hôi đặc trưng của Thối Thể Dịch lan tỏa ra.

"Thối Thể Dịch!" Cơ thể rắn chắc của người đàn ông tay dài chấn động.

"Muốn không?" Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

"Ném qua đây cho ta!" Người đàn ông tay dài hét lên.

"Ngươi qua đây lấy đi, ta chỉ là một phàm nhân bình thường, ngươi không có gì phải kiêng dè cả.

Thối Thể Dịch này có thể cho ngươi, chỉ cần ngươi tha cho chị gái ta, ta có thể cho ngươi nhiều hơn." Đôi mắt người đàn ông tay dài trợn to: "Nhiều hơn?" "Đúng vậy, nhiều hơn.

Đủ cho ngươi dùng rất lâu, rất lâu!" Giọng nói của Tống Thư Hàng mang theo sự quyến rũ của ma quỷ.

Người đàn ông tay dài đang mất tỉnh táo, đôi mắt mê man, hắn nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc lâu, cẩn thận tiến lên.

Tống Thư Hàng hai tay dâng lọ 'Thối Thể Dịch', đưa cho hắn, hợp tác như vậy, một vẻ vô hại.

Từng bước tiến lại gần lọ Thối Thể Dịch, mắt người đàn ông tay dài sáng lên.

Đột nhiên, hắn dùng chân phải dậm mạnh xuống đất, cơ thể như mũi tên rời cung lao về phía Tống Thư Hàng, tay phải vồ lấy lọ Thối Thể Dịch.

Bất kể Tống Thư Hàng có âm mưu quỷ kế gì, chỉ cần hắn dựa vào tốc độ siêu cường cướp được Thối Thể Dịch này, căn bản không sợ đối phương giở trò gì.

Nếu Thối Thể Dịch này là thật, và đối phương cũng có thể liên tục cung cấp đủ Thối Thể Dịch, có lẽ hắn thực sự có thể cân nhắc tha cho bọn họ một con đường sống... tạm thời!

Lòng tham che mờ lý trí, của cải làm mê muội lòng người.

Trong đầu hắn đầy ắp suy nghĩ về rất nhiều Thối Thể Dịch, hắn lại bỏ qua tại sao Tống Thư Hàng lại có Thối Thể Dịch?

Tại sao có thể lấy ra rất nhiều Thối Thể Dịch?

Xoẹt!

Đột nhiên, người đàn ông tay dài cảm thấy ngực mình đau nhói, dường như có vật sắc nhọn đâm vào ngực!

Hắn đã hoàn thành trúc cơ, cơ thể cường tráng, da thịt dẻo dai như da trâu.

Nhưng lúc này, cơ thể hắn lại như đậu hũ bị đâm xuyên dễ dàng, tim cũng bị một kiếm xuyên thủng.

Hắn nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng trước mắt, nhưng người thanh niên này hai tay đang cầm lọ Thối Thể Dịch, trong tay không có gì cả?

Chuyện gì vậy?

Chuyện gì xảy ra vậy!

Máu tươi từ ngực hắn chảy ra, bị thanh kiếm vô hình đó hấp thụ, nhuộm đỏ nửa mũi kiếm: “Đây là thứ gì?” Người đàn ông tay dài tức giận giơ cánh tay dài lên, trong mắt đầy vẻ hung ác.

Cho dù chết, hắn cũng phải kéo Tống Thư Hàng cùng xuống hoàng tuyền.

Tuy nhiên, cánh tay hắn chỉ giơ lên được một nửa, liền yếu ớt buông thõng xuống.

Hắn cảm thấy toàn thân yếu ớt, toàn bộ khí huyết, sức lực của hắn đều bị thanh kiếm vô hình này hút đi.

Đồng thời, trong đầu hắn hàng nghìn hàng vạn hòa thượng đầu trọc không ngừng niệm kinh: “Khổ hải vô biên, quay đầu là bờ; buông bỏ đồ đao, lập địa thành phật!” Thật phiền!

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, dùng sức rút thanh phi kiếm màu đen ra, trả lời: “Phi kiếm.” Phi kiếm của Thông Huyền Đại Sư, may mà cậu vẫn chưa gửi trả lại.

Thanh phi kiếm này, chỉ có Dược Sư được sự đồng ý của Thông Huyền Đại Sư và bản thân cậu mới có thể nhìn thấy.

Trong mắt những người khác, thanh phi kiếm này là vô hình, không thể cảm ứng được.

Dĩ nhiên, nếu thực lực của đối phương yếu hơn Thông Huyền Đại Sư rất nhiều, thì lại là chuyện khác.

Từ lúc gặp mặt, tay Tống Thư Hàng đã cầm thanh phi kiếm này.

Vốn định đợi người đàn ông tay dài đến gần hơn, tìm cơ hội đâm hắn một nhát.

Chỉ là Tống Thư Hàng cũng không ngờ, đối phương lại tự mình lao tới với tư thế hào phóng như vậy.

Việc duy nhất Tống Thư Hàng cần làm là điều chỉnh một chút vị trí mũi kiếm, nhắm vào tim của người đàn ông tay dài.

Sau đó, xoẹt một tiếng, tim của đối phương đã bị đâm thủng.

Đơn giản như vậy, thực sự là dễ như trở bàn tay.

Chương 69

Ngay cả Ác Xú Hoàn cũng tiết kiệm được!

Phi kiếm?

Người đàn ông tay dài há miệng, khó khăn phát ra hai từ: “Đoạt xá?” Toàn bộ cuộc đời đều là một người phàm, tu vi cũng ở mức phàm nhân.

Nhưng lại có Thối Thể Dịch, có phi kiếm, có thân phận ‘tiền bối’ khiến cả Đàn chủ cũng phải kiêng dè, chỉ có thể là pháp thuật đoạt xá đáng sợ trong truyền thuyết của các đại năng tu sĩ khi tuổi thọ sắp hết?

Nhưng pháp thuật đoạt xá đó không phải chỉ là truyền thuyết sao?

Tống Thư Hàng không để ý người đàn ông tay dài đang nói gì, cậu giơ thanh phi kiếm màu đen lên, mùi máu tanh thoang thoảng xộc vào mũi.

Cho dù đã có giác ngộ, mùi máu tanh này vẫn khiến Tống Thư Hàng cảm thấy khó chịu.

Dù sao, cậu cũng không phải là ma đầu giết người như ngóe!

Mấy ngày trước, cậu còn chỉ là một sinh viên đại học bình thường.

Hít sâu, trong đầu 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 hiện ra chân ngã, trấn áp bản thân, khiến mình bình tĩnh lại.

“Có trăn trối gì không?” Tống Thư Hàng nói.

“Ta...” Người đàn ông tay dài há miệng.

Vừa nói, Thư Hàng lại giơ phi kiếm lên, một kiếm chém đầu.

Người đàn ông tay dài chết không nhắm mắt, đầu lìa khỏi cổ, thân xác đổ ầm xuống đất.

Hơn nữa, vết thương không có một giọt máu tươi nào chảy ra.

Thanh phi kiếm này của Thông Huyền Đại Sư không phải là kiếm khí thông thường, giết người không thấy máu chỉ là thuộc tính cơ bản của nó.

“Ừm, vừa rồi nói thuận miệng, thật ra di ngôn của ngươi ta không định nghe.” Tay cầm kiếm của Tống Thư Hàng hơi run, có chút mềm nhũn, nhưng dần dần bình tĩnh lại.

Đây là lần đầu tiên cậu giết người, trước đó, cậu ngay cả gà cũng chưa từng giết: “Đây chính là giác ngộ của ta.” Phải có giác ngộ.

Người đàn ông tay dài là người đầu tiên chết dưới tay cậu, nhưng sẽ không phải là người cuối cùng.

Nếu có thể, cậu thực sự rất muốn bắt sống người đàn ông tay dài này, và từ miệng hắn moi ra nơi ẩn náu của ‘Đàn chủ’.

Đáng tiếc là thực lực của bản thân không đủ, đối phương là tu sĩ đã mở Nhãn khiếu, Tỵ khiếu, cậu không có tự tin có thể chế ngự được đối thủ như vậy.

Lúc này, giết người đàn ông tay dài là lựa chọn chính xác nhất.

Trong đầu 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 vẫn vận chuyển, giúp cậu đối mặt với thi thể không đầu cũng có thể giữ được bình tĩnh.

Một tay cầm phi kiếm màu đen, Tống Thư Hàng cẩn thận tiến lên, lục soát trên người người đàn ông tay dài.

Đồ đạc trên người đối phương không nhiều.

Một lọ thuốc nước xộc mũi, chắc là Hóa Thi Dịch rồi.

Ba lưỡi dao không chuôi.

Còn có một tấm thẻ bài hình đầu thú khắc ba vết cào, chắc là đại diện cho thân phận hoặc tổ chức của người đàn ông tay dài?

Có lẽ đây là một manh mối hữu dụng.

Cuối cùng là hơn một nghìn đồng tiền mặt và điện thoại của Triệu Nhã Nhã.

Là một tu sĩ đã mở Nhãn khiếu, Tỵ khiếu, tên này nghèo thật.

Tống Thư Hàng mở nắp lọ thuốc nước, đổ một ít lên thi thể của người đàn ông tay dài.

Mùi xộc mũi bốc lên, xương cốt, một phần quần áo của người đàn ông tay dài giống như bị bốc hơi, hoàn toàn biến mất trên đời.

“Là bảo bối?” Tống Thư Hàng cất Hóa Thi Dịch đi.

Hiệu quả ăn mòn quá tuyệt, ngay cả cơ thể của tu sĩ Nhất phẩm cũng có thể hòa tan rất nhanh, mặc dù là vì thi thể, không thể điều động khí huyết trong cơ thể để chống cự.

Nhưng chỉ cần dùng tốt, cũng là một vũ khí giết người lợi hại?

Cuối cùng, Tống Thư Hàng lại đổ một ít Hóa Thi Dịch lên phần quần áo còn lại của đối phương.

Xóa sạch dấu vết cuối cùng của người đàn ông tay dài trên thế giới này.

Sau khi xác định không để lại dấu vết nào khác, Tống Thư Hàng cõng Triệu Nhã Nhã, chạy về phía nơi Dược Sư ở.

Triệu Nhã Nhã vẫn hôn mê bất tỉnh, cậu có chút lo lắng không biết người đàn ông tay dài đó có dùng độc dược gì không, vẫn là nên đưa qua cho Dược Sư kiểm tra một lượt thì tốt hơn. ....

Khoảng ba bốn phút sau.

Triệu Nhã Nhã cảm thấy sau gáy rất đau, cảm giác như bị vẹo cổ.

Và tại sao giường lại rung lắc liên tục, cô bất mãn rên rỉ mấy tiếng, biểu thị sự phản kháng.

Nhưng chiếc giường đó lại rung lắc càng mạnh hơn!

Khốn kiếp, còn có để cho người ta ngủ yên không hả?

Triệu Nhã Nhã tức giận mở mắt, sau đó, cô kinh ngạc phát hiện mình không phải đang ngủ trên giường, mà là đang được người ta cõng chạy trên đường.

Ôi, mẹ ơi, đây là tình huống gì vậy?

Cô bị dọa một phen, cơn buồn ngủ cũng bay xa ngàn dặm.

Lẽ nào có ai bắt cóc cô?

May mà rất nhanh, cô phát hiện người đàn ông đang cõng mình là người quen.

Tống Thư Hàng và cô quá thân thuộc, chỉ cần tỉnh táo một chút là biết đối phương là ai.

“Thư Hàng, đây là đâu vậy?” Cô khẽ vỗ vai Tống Thư Hàng, nhẹ giọng hỏi.

“Hả?

Chị, chị tỉnh rồi à?” Tống Thư Hàng dừng bước, đặt cô xuống đất: “Cảm thấy ổn không?

Cơ thể có chỗ nào không thoải mái không?” Triệu Nhã Nhã nhíu mày: “Cơ thể thì rất tốt, chỉ là cảm thấy sau gáy hơi đau, còn nữa, tại sao chị lại ở đây?” “Chị còn hỏi em tại sao lại ở đây?

Không phải chị gọi điện thoại kêu em qua sao?

Sau đó em đến hiện trường, phát hiện chị nằm ngủ say như chết trên ghế ven đường.

Đây này, em đang chuẩn bị cõng chị tìm một nơi để nghỉ lại.” Tống Thư Hàng vẻ mặt chân thành, nhìn chằm chằm Triệu Nhã Nhã.

Cậu không nói dối, đúng là điện thoại của ‘Triệu Nhã Nhã’ gọi cậu ra; Triệu Nhã Nhã cũng đúng là ‘ngủ’ say như chết; cậu đang chuẩn bị đưa cô đi tìm một nơi để ngủ một đêm.

“...” Triệu Nhã Nhã nhìn chằm chằm Thư Hàng hồi lâu, phát hiện cậu hoàn toàn không có vẻ gì là nói dối.

Cô cẩn thận hồi tưởng, nhưng ký ức lại là một mảng mơ hồ.

Mơ hồ nhớ ra tối nay đã đi uống vài ly với ba người bạn thân, sau đó cô chắc là đã về chỗ ở của mình?

Lẽ nào mình say rồi?

Nhưng hôm nay mới uống bốn ly với bạn, sao có thể say được?

Triệu Nhã Nhã xoa xoa thái dương, vẻ mặt khổ não.

“Chị, hay là em đưa chị đến bệnh viện xem sao?” Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

“Không cần đâu, trừ sau gáy có cảm giác hơi vẹo cổ, những chỗ khác đều ổn cả.

Cậu đưa chị về đi, nghỉ ngơi một đêm chắc là không có vấn đề gì.” Triệu Nhã Nhã xoa xoa sau gáy, cảm giác sau gáy có chút giống như bị ai đó chặt một phát, đau nhói.

Ngoài ra cơ thể không có gì khó chịu.

Dù sao cũng là học y, cơ thể mình có vấn đề gì không đại khái vẫn có thể đoán ra được.

“Vậy em đưa chị về.” Tống Thư Hàng cười nói.

Triệu Nhã Nhã chỉ cảm thấy nụ cười của Tống Thư Hàng lúc này ấm áp như ánh mặt trời, mang lại cho người ta một cảm giác rất đáng tin cậy: “Thư Hàng, một ngày không gặp, cậu nhóc đột nhiên như lớn lên rất nhiều?” “Có sao?

Chắc là chị ảo giác thôi.” Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

Thay đổi ư?

Từ khoảnh khắc cậu giơ kiếm chém đầu người đàn ông tay dài, tâm hồn cậu đã trải qua một lần lột xác.

Sau khi Thư Hàng rời đi, bóng dáng Giang Tử Yên xuất hiện trên nóc tòa nhà tiệm ảnh cưới.

Cô gọi điện cho Dược Sư, lười biếng nói: “Dược Sư, Thư Hàng đã về an toàn rồi.” “Còn nữa Dược Sư, em nói cho anh biết, em tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Anh đừng có lúc nào cũng nghĩ đến việc đuổi em đi khỏi bên cạnh anh, vô ích thôi.” Nói xong, không đợi Dược Sư nói gì, cô liền kết thúc cuộc gọi.

“Thứ em muốn thì nhất định phải có được.” Giang Tử Yên lẩm bẩm.

Cô nhảy từ trên nóc nhà xuống, đến nơi Tống Thư Hàng hủy thi diệt tích, niệm pháp quyết thi triển một tiểu pháp thuật, triệt để xóa sạch dấu vết ở đây.

Tống Thư Hàng đã làm rất tốt, nhưng trong mắt một số tu sĩ giỏi truy tung vẫn sẽ có rất nhiều dấu vết.

Giang Tử Yên xóa đi chính là những dấu vết này.

Những kinh nghiệm này, đợi sau khi thực lực tu vi của Tống Thư Hàng tăng lên sẽ dần dần nắm vững, cũng không có gì đáng ngại.

Thư Hàng đưa Triệu Nhã Nhã về an toàn, lại tiện đường mua đồ ăn thức uống cho bạn cùng phòng.

Trở về ký túc xá, nằm trên giường. ‘Chân ngã’ trong đầu tan đi, trải nghiệm chém giết người đàn ông tay dài cứ lặp đi lặp lại trong đầu cậu.

Có chút sợ hãi, có chút không quen, còn có chút kích thích... giống như cảm giác vui vẻ khi giúp đỡ người khác vậy.

Ba người bạn cùng phòng vẫn đang la hét om sòm chơi team hại người.

Tống Thư Hàng nghỉ ngơi một lát, lấy ra tấm thẻ bài hình đầu thú ba vết cào từ trong túi.

Sau đó cậu mở điện thoại, chụp ảnh tấm thẻ bài đầu thú, gửi vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Sau đó lại hỏi trong nhóm: “Các tiền bối, có ai biết tấm thẻ bài này là của tổ chức tu sĩ nào không ạ?” Vừa mới gửi lên không lâu, đã có tiền bối trả lời.

Chương 70

Người đầu tiên trả lời cậu quả nhiên là ‘chiến sĩ online vĩnh viễn’ Bắc Hà Tán Nhân: “Chưa thấy bao giờ, cũng chưa nghe nói về thứ gì tương tự.

Chắc là một tổ chức nhỏ không tên tuổi ở xó xỉnh nào đó?” Nghe đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng lại yên tâm phần nào.

Bắc Hà Tán Nhân là vạn sự thông trong nhóm, tình hình của mỗi thành viên trong nhóm ông đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Ngay cả ông cũng chưa từng nghe qua, vậy thì tổ chức đại diện cho tấm thẻ bài đầu thú ba vết cào này, cơ bản không phải là thế lực của vị tiền bối nào trong nhóm.

Tống Thư Hàng trước đó còn lo lắng tấm thẻ bài đầu thú là thế lực thuộc hạ của vị tiền bối nào trong nhóm, như vậy xử lý sẽ rất phiền phức.

“Tống tiền bối, tổ chức đại diện cho tấm thẻ bài này rất quan trọng sao?” Vũ Nhu Tử giờ này vậy mà vẫn còn online, từ khi cô về đảo Linh Điệp, mỗi tối đều là thời gian đả tọa luyện công, không gì lay chuyển được.

“Đối với cá nhân em thì khá quan trọng.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy để em đi hỏi ba em xem sao.” Vũ Nhu Tử hưng phấn nói, sau đó cô nhanh chóng offline, chạy đi tìm Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Bắc Hà Tán Nhân lại hỏi: “Là địch hay là bạn?” “Là địch.” Thư Hàng ngắn gọn đáp.

Bắc Hà Tán Nhân: “Có giải quyết được không?

Cần giúp đỡ không?” Tống Thư Hàng trả lời: “Em đang tìm kiếm tung tích của họ, có chút manh mối.

Nếu thực sự không được em sẽ nhờ các tiền bối giúp đỡ.” “Dược Sư còn ở chỗ ngươi không?” Bắc Hà Tán Nhân có chút lo lắng, dù sao Thư Hàng mới nhập môn được hai ngày, thực lực thấp kém.

“Dược Sư tiền bối vẫn còn ở đây, có thể ông ấy sẽ ở lại thêm vài ngày nữa.” “Vậy thì tốt.” Bắc Hà Tán Nhân yên tâm hơn một chút.

Lúc này, Vũ Nhu Tử quay lại, online nói: “Tống tiền bối, ba em cũng không biết thứ này, chắc là một tổ chức nhỏ không ra gì.

À đúng rồi, đợi ngày mai em xử lý xong trận pháp khế ước linh quỷ, đến lúc đó em đi giúp Tống tiền bối san bằng tổ chức nhỏ đó nhé, đến lúc đó vừa hay có thể thử uy lực của linh quỷ mới khế ước!” Có lời nói vui vẻ của Vũ Nhu Tử, tâm trạng Tống Thư Hàng tốt hơn rất nhiều: “Cảm ơn.” “Sau đó đợi chúng ta san bằng tổ chức nhỏ đó xong, tiền bối chúng ta lại cùng nhau đi tìm hòn đảo bí ẩn gần biển Đông nhé.

Nghe nói có người phát hiện ở đó có ‘hòn đảo bí ẩn lơ lửng trên không trung’ trong truyền thuyết, mơ hồ có thể thấy bên trong chim hót hoa thơm, linh khí dồi dào, thậm chí còn có rất nhiều sinh vật đã tuyệt chủng sinh sống ở đó.

Chắc chắn rất kích thích.” Vũ Nhu Tử đã bắt đầu tưởng tượng, không biết đã nghĩ đến đâu rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng online, thấy vậy liền quen miệng châm chọc: “Tuy nhiên, Vũ Nhu Tử cô nương, ngươi phải hoàn thành khế ước với linh quỷ trước đã!” Chiến hạm hào hùng của Vũ Nhu Tử bị một phát pháo bắn chìm.

“Đêm nay ta quyết đấu với trận pháp khế ước linh quỷ luôn!” Cô gái chân dài la lên.

Nói xong, cô nhanh chóng offline, có lẽ là đi chiến đấu với trận pháp khế ước linh quỷ rồi.

Bắc Hà Tán Nhân gửi một icon mặt cười, đồng thời lại nói: “Nói mới nhớ, hòn đảo bí ẩn xuất hiện gần biển Đông mà Vũ Nhu Tử cô nương vừa nhắc đến, có đạo hữu nào muốn lập đội đi xem cùng không?” Lời của Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt, rất nhiều tiền bối lặn sâu trong nhóm lần lượt trồi lên, bắt đầu thảo luận lập đội đi farm phó bản đảo bí ẩn.

Trong nhóm bắt đầu náo nhiệt lên.

Tống Thư Hàng lướt màn hình điện thoại, khóe miệng bất giác nở nụ cười.

Tít tít tít.

Lúc này, đột nhiên có người nhắn tin riêng cho Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mở ra xem, lại là Vũ Nhu Tử vừa mới offline.

“Tống tiền bối, hôm nay có phải anh đã xảy ra chuyện gì không?

Cảm giác hôm nay anh có chút kỳ lạ.” Vũ Nhu Tử rất quan tâm hỏi.

Kỳ lạ?

Tống Thư Hàng nghi ngờ lật lại lịch sử trò chuyện của mình từ đầu đến cuối, nhưng căn bản không nhìn ra lời nói của mình có gì kỳ lạ.

Cậu gãi đầu, thế mà cũng có thể cảm nhận được trạng thái hôm nay của mình không ổn, là giác quan thứ sáu thần kỳ trong truyền thuyết của phụ nữ sao?

“Nếu nói đã xảy ra chuyện gì, thì hôm nay em đã giết người.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, rồi nhẹ nhàng gõ dòng chữ này lên bàn phím: “Em đã tự tay dùng một kiếm chém đầu hắn, nhìn đầu hắn bay lên.

Bây giờ hồi tưởng lại... quả thực giống như một giấc mơ không thực tế.” Không biết vì sao, sau khi gõ ra dòng chữ này, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong lòng nhẹ nhõm.

Tựa như một tảng đá lớn đè nặng trong lồng ngực đã được người ta dời đi.

“Tiền bối lần đầu giết người sao?

Có hối hận không?” Vũ Nhu Tử rất nhanh trả lời.

Trong đầu cô hồi tưởng lại cảnh tượng năm đó sau khi mình lần đầu ra tay, được cha mình là Linh Vũ Điệp Tôn Giả an ủi.

Cô không biết làm thế nào để an ủi người khác, nhưng cô có thể học theo quá trình cha mình an ủi cô năm đó, sao chép y nguyên để dùng.

Học đi đôi với hành mà!

“Không hối hận.” Tống Thư Hàng kiên định gõ ba chữ này, cho dù thời gian quay ngược lại, cậu vẫn sẽ không do dự chém ra nhát kiếm đó!

“Em đã nhìn thấy giác ngộ của tiền bối và tín niệm trong nhát kiếm anh chém ra, Tống tiền bối, anh đừng nghĩ quá nhiều chuyện vặt vãnh.

Bây giờ, anh chỉ cần nhớ kỹ tại sao mình vung kiếm, kiên định tín niệm khi mình vung kiếm.

Chỉ cần tín niệm của anh là kiên định và chính xác, đó chính là lựa chọn không hối tiếc.

Đừng tự tạo áp lực cho mình, em sẽ luôn ở phía sau ủng hộ anh.” Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng nói.

Lúc gõ dòng chữ này, trên mặt cô mơ hồ tỏa ra ánh sáng của thánh mẫu.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nở nụ cười dịu dàng.

Lời an ủi của Vũ Nhu Tử có vẻ rất ngượng ngùng, khiến Tống Thư Hàng có cảm giác như đang đối mặt với trưởng bối.

Nhưng tấm lòng này của cô, Tống Thư Hàng đã thực sự nhận được.

“Không có gì, tiền bối.

Em đi quyết đấu với trận pháp khế ước đây!

Đợi em khế ước xong, sẽ đi tìm tiền bối thám hiểm đảo bí ẩn!” Vũ Nhu Tử nói xong, hài lòng offline.

Có thể giúp đỡ được Tống tiền bối, cô rất vui.

Mà lúc này, tại một góc của đảo Linh Điệp.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhìn cuộc đối thoại giữa con gái và Tống Thư Hàng trong điện thoại, đã khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Tôn giả, lại đang lén lút đăng nhập vào tài khoản của con gái~~.

....

Khoảng ba giờ sáng.

Tống Thư Hàng đã ngủ say từ lâu, nhưng tinh thần lực trên người thỉnh thoảng lại hoạt động, đây là pháp môn cảnh giác bảo vệ tinh thần lực.

Do ban ngày cậu vẫn luôn duy trì pháp môn ‘cảnh giác’, cơ thể trong thời gian ngắn đã có quán tính.

Vì vậy, ngay cả khi ngủ, cơ thể cũng thỉnh thoảng kích hoạt tinh thần lực, duy trì trạng thái cảnh giác.

Tất cả những điều này, ngay cả bản thân cậu cũng không chú ý đến.

Mơ màng, Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng chuông điện thoại của mình.

Cậu nhanh chóng mở mắt, chuyển sang chế độ im lặng, để không làm phiền bạn cùng phòng đang ngủ say.

Sau đó cậu cầm điện thoại lên xem màn hình hiển thị cuộc gọi đến.

Là một số lạ, mã vùng phía trước hiển thị là khu vực Hoa Tây.

Là điện thoại lừa đảo sao?

Tống Thư Hàng theo thói quen nhấn nút nhận cuộc gọi.

Tán gẫu với bọn lừa đảo là việc mà Thư Hàng và bạn cùng phòng rất thích làm.

Đặc biệt là Lý Dương Đức, tên này giống như tất cả các lập trình viên khác đều là kiểu ngoài lạnh trong nóng, thủ đoạn trêu chọc bằng giọng nói là vô cùng phong phú.

Mỗi khi gặp phải bọn lừa đảo nữ, sức chiến đấu còn tăng gấp ba lần trạng thái bình thường, bọn lừa đảo nữ có khóc không cơ chứ?

“Là đạo hữu Thư Sơn Áp Lực Đại phải không?” Trong điện thoại truyền ra một giọng nam trẻ tuổi.

Không phải lừa đảo, Thư Sơn Áp Lực Đại là tài khoản chat của cậu, thêm vào cách xưng hô đạo hữu, là tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào?

Tống Thư Hàng dụi mắt, lập tức tỉnh táo lại: “Xin chào, là tôi.” “Tiểu hữu đang ngủ à?

Vậy ta nói ngắn gọn.” Giọng trẻ tuổi đó cười nói: “Ta là Thất Sinh

Phù Phủ Chủ trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, ngoài ra, số của ngươi là ta hỏi được từ Dược Sư huynh.

Ta chủ yếu muốn hỏi về tấm thẻ bài đầu thú ba vết cào mà ngươi đã đăng trong nhóm tối nay.” “Tiền bối có thông tin về tổ chức đó sao?” Tống Thư Hàng hoàn toàn tỉnh táo.

“Ta quả thực có biết một chút, nhưng đó đều là tình báo của bốn mươi năm trước rồi.” Thất Sinh Phù phủ chủ nhẹ giọng giải thích: “Bốn mươi ba năm trước, ta đang chạy loạn khắp thế giới.

Giữa đường có đi qua một thôn làng ở khu vực phía đông An Lạc, khi đó, cả thôn làng đều bị người ta dùng thủ pháp tàn nhẫn để huyết tế, không một ai sống sót.

Mục đích là để tạo ra oán hận, ngưng tụ oán quỷ.

Đây là thủ đoạn của tà đạo quỷ tu.” “Năm đó ta vô cùng tức giận, đã phát đại thệ, nhất định phải diệt cỏ tận gốc đám tà đạo quỷ tu đó.

Sau đó, ta truy lùng rất lâu, đáng tiếc chỉ chém được mấy tên thuộc hạ quỷ tu quèn.

Nhưng từ trên người chúng, ta đã tìm thấy ký hiệu đầu thú ba vuốt bạc.” Thất Sinh Phù phủ chủ thời trẻ là một người rất có chính nghĩa, thuộc loại chính nghĩa cảm thừa thãi.

Hơn nữa, lúc trẻ tính tình ông ta rất nóng nảy, gặp chuyện bất bình là rất thích phát đại thệ.

Giống như vụ tà đạo quỷ tu tàn sát thôn làng, ông ta đã phát đại thệ, lấy trời đất làm chứng, thề phải diệt cỏ tận gốc đám tà đạo quỷ tu chuyên tạo ra oán quỷ này.

Những đại thệ tương tự như vậy, lúc trẻ ông ta đã phát gần cả ngàn cái.

Bây giờ trong tay ông ta có một quyển sổ nhỏ, chuyên ghi lại những đại thệ mà mình đã phát lúc còn trẻ.

Thệ ngôn của tu sĩ, có trời đất chứng giám, không thể tùy tiện phát ra.

Đã phát ra thì phải nghĩ cách cố gắng hoàn thành, nếu không tâm linh sẽ không được viên mãn, tương lai khi tấn cấp sẽ sinh ra tâm ma.

Bây giờ Thất Sinh Phù phủ chủ đang nước mắt lưng tròng, cố gắng hết sức tranh thủ thời gian để hoàn thành các loại thệ ngôn thời trẻ của mình.

Rõ ràng cảm thấy mình đã rất chăm chỉ hoàn thành thệ ngôn rồi, nhưng tại sao số lượng thệ ngôn trong quyển sổ nhỏ vẫn còn nhiều như vậy chứ?

Có một khoảng thời gian, Thất Sinh Phù phủ chủ đặc biệt muốn có năng lực xuyên không.

Sau đó sẽ quay về quá khứ, tát cho cái bản thân thời trẻ hay phát đại thệ đó một cái ba trăm cân, để thằng nhóc đó tỉnh táo lại một chút, đừng có tăng thêm gánh nặng cho tương lai của mình!

Quay lại chủ đề.

Chương 71

“Nghe Dược Sư huynh nhắc tới, hiện tại trong tay ngươi có manh mối về đám quỷ tu có bài tử đầu thú vuốt bạc?” Thất Sinh Phù phủ chủ hỏi.

“Có một chút manh mối nhỏ, cũng là nhờ Dược Sư tiền bối giúp đỡ.

Nếu thuận lợi, trong mấy ngày tới có thể tìm ra vị trí đại khái của Đàn chủ tổ chức này.” Tống Thư Hàng đáp, tình báo về Đàn chủ là tối nay vừa biết được từ miệng gã đàn ông tay dài.

“Tuyệt vời thật, đám tà đạo quỷ tu này, người người đều phải tru diệt.

Đáng tiếc ta hiện đang ở khu vực Hoa Tây, có việc vướng thân, không thể đến giúp ngươi một tay.” Thất Sinh Phù phủ chủ có chút phiền muộn, lại nói: “Cho nên, tiểu hữu ngươi gửi cho ta một địa chỉ nhận hàng đi.

Ngày mai ta sẽ chuyển phát nhanh mấy lá Phù bảo cho ngươi, hy vọng có thể giúp được ngươi.” Phù bảo?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên lá bùa vàng óng ánh mà Vũ Nhu Tử đã vung ra khi đại chiến với linh quỷ!

“Cuối cùng, Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu, đạo hiệu là bộ mặt của một tu sĩ.

Đạo hiệu của ngươi có hơi kỳ quặc, gọi cũng không thuận miệng.

Tốt nhất vẫn là đổi một cái đạo hiệu khác đi!

Nhớ gửi cho ta một địa chỉ có thể nhận hàng nhé, lát nữa ta sẽ gửi chuyển phát nhanh cho ngươi.” Nói xong, Thất Sinh Phù phủ chủ nhanh chóng cúp máy.

Ông ta sợ Tống Thư Hàng sẽ từ chối hảo ý của mình.

"..." Tống Thư Hàng.

Thư Sơn Áp Lực Đại chỉ là nickname chat của tôi thôi, không phải đạo hiệu của tôi a!

Có lẽ mình nên đổi nickname khác?

Nếu không lỡ như tất cả mọi người đều cho rằng đây là đạo hiệu của mình, sau này gặp mặt cứ một câu 'Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu', 'Thư Sơn Áp Lực Đại tiền bối' gì đó, nghe thôi đã thấy đau lòng rồi.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại mở tin nhắn mẫu, soạn xong địa chỉ nhận hàng của mình rồi gửi cho Thất Sinh Phù phủ chủ.

Thực ra, Thất Sinh Phù phủ chủ không cần phải cúp máy nhanh như vậy.

Tống Thư Hàng không phải là người sĩ diện hão, cậu biết rõ sự chênh lệch thực lực giữa mình và đối thủ 'Đàn chủ'.

Lúc này dù là viện trợ Phù bảo hay là đích thân đến giúp một tay, Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không từ chối hảo ý của bất kỳ ai.

Chuyện liên quan đến tính mạng, sĩ diện để làm gì?

"Không biết Thất Sinh Phù phủ chủ viện trợ cho mình Phù bảo gì nhỉ?" Phù bảo a!

Lá bùa vàng của Vũ Nhu Tử, một lá dán xuống là có thể áp chế hai con linh quỷ đến chết dí, uy lực rất lớn.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, đây không nghi ngờ gì chính là than sưởi ngày tuyết! ********** Ngày 7 tháng 6, nắng hè gay gắt.

Hàng năm vào thời điểm này, chính là những ngày khổ cực mà căng thẳng của các sĩ tử cấp ba, kỳ thi đại học ở An Lạc hàng năm đều được sắp xếp bắt đầu vào ngày này.

Mà mỗi năm vào lúc này, Đại học Giang Nam lại rất hả hê mà tổ chức đại hội thể thao, thể hiện sâu sắc ác ý của các vị lãnh đạo Đại học Giang Nam đối với các sĩ tử thi đại học khổ sở.

Trong đó, môn chạy bền 5000 mét nam được tổ chức thi đấu vào sáng ngày đầu tiên của đại hội.

Là một tuyển thủ tham gia, Tống Thư Hàng dậy từ rất sớm, định khởi động gân cốt một chút, sau đó tiện tay lấy cái giải nhất về cho có lệ nhỉ?

Lúc vừa thức dậy, cậu sờ thấy thanh phi kiếm màu đen đặt cạnh giường.

Phi kiếm vốn là bảo vật không dính máu, nhưng Thư Hàng lại có ảo giác ngửi thấy mùi máu tanh trên đó.

“Quả nhiên không phải là mơ.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hôm qua... lần đầu tiên chém người, mà còn là chém đầu.

Cảnh tượng đầu lâu của gã đàn ông tay dài bay vút lên trời vẫn còn in đậm trong đầu cậu.

Là giọt máu đầu tiên trong đời Tống Thư Hàng, bộ dạng của gã đàn ông tay dài này sẽ còn lưu lại trong đầu cậu một thời gian rất dài.

“Tiếp theo, còn có tên Đàn chủ đó.” Tống Thư Hàng nắm chặt thanh phi kiếm trong tay.

Đối phương lầm tưởng mình là ‘cao nhân’, sợ hãi đến mức rút khỏi khu vực Giang Nam.

Nhưng Tống Thư Hàng không thể đem sự an nguy của mình và gia đình ký thác vào sự ‘hiểu lầm’ của kẻ địch.

Không giải quyết phiền phức này, Tống Thư Hàng ăn ngủ không yên.

May mà, muộn nhất là chiều hôm nay sẽ có manh mối... ...

Thức dậy rửa mặt xong, Tống Thư Hàng mở cửa ký túc xá, định ra ngoài vận động cơ thể một chút.

Cửa vừa mở, cậu liền phát hiện một người đàn ông mặc vest, mặt mày tươi cười đang đứng ở cửa.

Trông quen mắt quá, là ai nhỉ?

“Chào cậu Thư Hàng, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Tôi là Tiểu Giang của Chuyển phát nhanh Phong Thu, lần này lại có một kiện hàng.” Người đàn ông mặc vest cố gắng nặn ra một nụ cười thân thiện.

Nhớ ra rồi, là anh Tư Mã Giang của Chuyển phát nhanh Phong Thu.

Lần trước giao hàng, Tống Thư Hàng không biết thân phận của anh ta, tưởng anh ta chỉ là một shipper bình thường, nên gọi là Tiểu Giang.

Khi đó, khóe miệng Tư Mã Giang bất giác giật giật.

Anh ta dù sao cũng là một nhân vật có tiếng tăm, cách gọi Tiểu Giang này cũng quá là khó đỡ.

Nhưng lần này, anh ta tự mình đổi giọng tự xưng là ‘Tiểu Giang’.

Ba ngày, hai kiện hàng, người gửi và địa chỉ khác nhau, điểm chung là lai lịch của người gửi đều lớn đến dọa người.

Cái danh ‘Tiểu Giang’ này, bây giờ anh ta nhận chắc rồi!

Đừng nói là Tiểu Giang, Tiểu Tiểu Giang hay thậm chí là Tiểu Tiểu Tiểu Giang cũng không thành vấn đề!

Sau khi nhìn thấy Tư Mã Giang, Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến chuyện hôm qua Thất Sinh Phù phủ chủ nói sẽ gửi một kiện hàng qua.

Sáng sớm tinh mơ mới gửi hàng, sáu giờ hơn đã tới rồi?

Đây là tốc độ thần thánh gì vậy?

“Chào buổi sáng Tiểu Giang, lại là hàng không cấp tốc à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy, là kiện hàng cấp tốc từ khu vực Hoa Tây.

Do đích thân tôi lái máy bay đi nhận hàng ngay trong đêm, và giao đến tay cậu Thư Hàng với tốc độ nhanh nhất, không làm lỡ thời gian của cậu Thư Hàng chứ?” Tư Mã Giang lấy từ trong lòng ra một kiện hàng to bằng hộp điện thoại.

Được bọc nhiều lớp, niêm phong rất kỹ.

“Không làm lỡ, đến rất đúng lúc.

Vất vả cho anh rồi, ký tên ở đâu?” Tống Thư Hàng rất tin tưởng shipper Tiểu Giang này, hàng lần trước anh ta giao cũng là một món đồ tốt.

“Ký tên ở đây là được rồi.” Tư Mã Giang đưa bút ký.

Lúc Thư Hàng ký tên lại nhớ đến thanh phi kiếm hắc thiết của Thông Huyền đại sư, tiện miệng hỏi: “Đúng rồi Tiểu Giang, mấy ngày nữa tôi có thể có một kiện hàng cần gửi, đến lúc đó tôi liên lạc với anh nhé.” Mấy ngày nữa đợi cậu xử lý xong chuyện ‘Đàn chủ’, sẽ gửi trả kiếm của Thông Huyền đại sư về.

Thái độ phục vụ của Chuyển phát nhanh Phong Thu tốt đến mức không thể chê vào đâu được, Tống Thư Hàng tự nhiên nghĩ đến anh ta đầu tiên.

“Là gửi đi đâu?

Có cần tôi dùng hàng không cấp tốc không?” Mắt Tư Mã Giang lập tức sáng lên, vui mừng nói.

“Không cần không cần, người nhận không gấp lắm, chuyển phát thường là được rồi.

Vậy mấy ngày nữa tôi cần gửi thì sẽ liên lạc với anh.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Không vấn đề gì, có thể liên lạc với tôi 24/24!” Tư Mã Giang tươi cười, thái độ phục vụ năm sao ba mươi hai cái like.

Tống Thư Hàng cầm hộp hàng, pháp khí mà Thất Sinh Phù phủ chủ nói, sẽ trông như thế nào nhỉ?

Thư Hàng tìm một nơi không có người, mở gói hàng ra.

Trong chiếc hộp nhỏ đựng đầy một chồng bùa giấy màu vàng sẫm, trên mỗi tờ giấy đều dùng màu đỏ vàng vẽ những phù văn và trận pháp đồ huyền ảo.

Ngoài ra còn có một mảnh giấy nhắn của ‘Thất Sinh Phù phủ chủ’, giới thiệu công năng của chồng bùa giấy này.

Bùa giấy tổng cộng có hai mươi tờ.

Năm tờ trên cùng là ‘Giáp Phù’, bùa như tên gọi, có thể kích hoạt năng lượng trong phù bảo thành một lớp hộ giáp phòng ngự sát thân, có thể chống lại đòn tấn công của tu sĩ dưới tam phẩm.

Phương pháp sử dụng cũng cực kỳ đơn giản, chỉ cần đặt ngón tay cái vào trung tâm trận pháp đồ trên lá bùa, dùng tinh thần lực dẫn động linh khí trong bùa, khẽ hô một tiếng ‘Giáp’, là có thể triệu hồi ra hộ giáp.

Năm lá phù bảo, mỗi lá chỉ có thể sử dụng một lần.

Vận dụng hợp lý, có thể bảo vệ Tống Thư Hàng năm lần.

Năm lá ở giữa là ‘Kiếm Phù’, lá bùa này chắc chắn dùng để tấn công, phương pháp sử dụng giống như Giáp Phù, chỉ cần khẽ hô chữ ‘Kiếm’ là có thể dẫn động phù bảo.

Một khi thi triển, có thể hóa ra một đạo kiếm khí cấp bậc tam phẩm Hậu Thiên Chiến Vương tấn công, bổ núi phá đá không thành vấn đề.

Tu sĩ cấp nhị phẩm Chân Sư bình thường, nếu trên người không có chút thủ đoạn phòng ngự đặc biệt nào, một kiếm chém xuống không chết cũng mất nửa cái mạng.

Số lượng nhiều nhất là mười lá Phá Tà Phù.

Theo giới thiệu của Thất Sinh Phù phủ chủ, vì đối phương là tà đạo quỷ tu, có thể điều khiển các loại tà vật quỷ loại để tấn công, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Quỷ loại tà vật miễn nhiễm với các đòn tấn công vật lý thông thường, một số còn có năng lực ẩn hình tiềm phục đặc biệt, đối với tu sĩ thực lực không đủ thì là đối thủ rất đau đầu.

Mười lá Phá Tà Phù, có thể giúp Thư Hàng phá trừ tà vật quỷ loại của đối phương!

Tống Thư Hàng cầm hộp phù bảo này, Thất Sinh Phù phủ chủ đâu chỉ là than sưởi ngày tuyết, đây quả thực là dịch vụ một cửa ăn, ở, mặc, đi trong ngày tuyết luôn rồi!

“Đây thật là một niềm vui bất ngờ.” Tống Thư Hàng siết chặt phù bảo.

Có lô phù bảo này, cậu thậm chí còn có tự tin đối đầu trực diện với ‘Đàn chủ’.

Đương nhiên, cậu sẽ không ngốc đến mức cầm mấy lá bùa xông lên liều mạng.

Chỉ cần có thể giải quyết được Đàn chủ, cậu có thể không từ thủ đoạn.

Cậu chỉ cần kết quả, không quan tâm quá trình thế nào, chỉ cần có thể giết chết đối phương!

Chương 72

Cẩn thận cất kỹ phù bảo, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu gió đông.

...

Bảy giờ ba mươi phút sáng.

Đại hội thể thao Đại học Giang Nam chính thức khai mạc.

Trước khi khai mạc, theo thông lệ là bài phát biểu của lãnh đạo nhà trường.

Bài phát biểu của lãnh đạo là một thứ rất thần kỳ, dù khoa học kỹ thuật có phát triển thế nào, nó vẫn luôn không thay đổi.

Thường bắt đầu bằng câu “Sau đây, tôi xin nói ngắn gọn vài câu”, trong lúc đó trải qua vô số ‘vài câu ngắn gọn’, hành hạ sinh viên đến mê mẩn, sống dở chết dở rồi mới chính thức kéo màn đại hội thể thao.

Tám giờ bốn mươi, cuộc thi chạy bền 5000 mét nam bắt đầu.

Tống Thư Hàng dưới sự vây quanh của ba người bạn cùng phòng và bảy tám bạn nam có quan hệ khá thân, đã đến vị trí trên đường chạy.

Bạn cùng phòng và các bạn học mặt mày cười nham nhở, bọn họ căn bản không phải đến cổ vũ Tống Thư Hàng, mà là đến xem Thư Hàng làm sao mệt thành chó trên đường chạy 5000 mét, tốt nhất là chạy đến chân mềm oặt, ói mửa tùm lum, như vậy mới là cảnh tượng bọn họ vui mừng muốn thấy.

Chạy bền 5000 mét là một cuộc thi khổ sở.

Đường chạy một vòng là bốn trăm mét, tổng cộng cần chạy mười hai vòng rưỡi.

Hoàn toàn là một hạng mục thi đấu vất vả mà chẳng được gì, không có sự phấn khích của chạy nước rút trăm mét, không có niềm vui hợp tác của chạy tiếp sức nam nữ hỗn hợp.

Quãng đường dài, nhịp độ chậm; người xem ít, con gái xem thi đấu lại càng ít hơn.

Không có con gái xem, các bạn nam thi đấu lại càng thiếu động lực.

Các tuyển thủ khác chọn vị trí đứng xong, Tống Thư Hàng ngáp một cái rồi đứng vào vị trí của mình.

“Cậu Thư Hàng, cố lên!” Lúc này, một giọng nói trong trẻo truyền đến: “Cố gắng chạy về nhất nhé!” Giọng nói ngọt ngào nghe rất êm tai.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn, liền phát hiện cô gái gần đây hay thích lân la bên cạnh mình đang vẫy tay thật mạnh về phía cậu, trên mặt rạng rỡ nụ cười thanh xuân.

Bên cạnh cô còn có bốn bạn nữ khác, xem ra họ vừa xem các hạng mục thể thao khác, tình cờ đi ngang qua đây.

Chắc là Lục Phỉ nhỉ?

Tống Thư Hàng cười ha ha, giơ ngón tay cái về phía cô.

Bạn cùng phòng và mấy bạn nam khác lập tức nhân cơ hội hò hét.

Thổ Bá và Cao Mỗ Mỗ đồng thanh, véo họng, bắt chước giọng của Lục Phỉ: “Cậu Thư Hàng, cố lên!” “Cố gắng chạy về nhất nhé!” Những người khác bên cạnh cũng véo họng hét lên a o.

Tống Thư Hàng quay đầu lại giơ hai ngón giữa: “Sao các cậu còn chưa đi chết đi!” Lúc này, một cậu bạn da đen, khỏe khoắn bên cạnh Tống Thư Hàng cười lạnh với cậu: “Hắc hắc, hạng nhất?

Cậu công tử bột, cậu nghĩ chạy bền 5000 mét là dựa vào mặt đẹp để thắng à?” Vừa nói cậu ta vừa vung vẩy đôi chân cơ bắp rắn chắc của mình.

Đây là bắp đùi phải luyện tập chạy bộ lâu dài mới có được, tên công tử bột bên cạnh này tay chân gầy nhẳng, đừng nói 5000 mét, chạy được 1000 mét đã là giỏi lắm rồi.

“Công tử bột?

Nói tôi à?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu sờ sờ mặt mình, nhờ hiệu quả của Thối Thể Dịch, da cậu quả thực có trắng trẻo mịn màng hơn.

Hóa ra, đẹp trai thật sự sẽ gây phiền phức?

Thư Hàng âm thầm gật đầu, lại thuận miệng hỏi ngược lại: “Cậu đang ghen tị với làn da của tôi à?” “...

Ghen tị cái cúc hoa nhà cậu?

Tôi mà thèm ghen tị với loại công tử bột như cậu?!” Cậu bạn da đen cảm thấy gân xanh trên trán mình vì sung huyết tức thời mà hơi căng trướng.

“Ha ha, cậu bạn này đừng để ý, tên đen thui này ghen tị vì cậu có con gái cổ vũ đấy mà.

Mà này, cậu cũng bị lớp ép đi thi à?” Cậu bạn hơi mập, vừa nhìn đã biết là dân trạch nam lâu năm ở bên kia của Thư Hàng cười hì hì hỏi: “Tôi tên Dương Thượng Phát, khoa máy tính.” “Cũng coi là vậy, vì không ai tham gia 5000 mét, tôi lại vừa hay xin nghỉ, nên môn chạy bền 5000 mét nam rơi vào đầu tôi.” Thư Hàng cười đáp.

“Cùng hội cùng thuyền a.” Dương Thượng Phát lệ nóng lưng tròng.

Trong lúc nói chuyện, thầy giáo phụ trách phát lệnh súng trầm giọng nói: “Vào chỗ, chuẩn bị~” Tất cả các tuyển thủ đều vào tư thế xuất phát.

“Tên công tử bột đáng ghét, tao sẽ cho mày thấy thế nào là chạy đua 5000 mét, cuộc thi này tao ít nhất phải bỏ xa mày một con phố!” Cậu bạn da đen nghiến răng nói.

“Bỏ xa tôi một con phố?

Một con phố ít nhất cũng dài tám trăm mét, tức là hơn hai vòng?” Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, rồi rất chu đáo khuyên nhủ: “Ừm, không thể nào đâu, cậu bỏ cuộc đi.” “Xì!” Dương Thượng Phát mập mạp không nhịn được cười thành tiếng.

“...” Cậu bạn da đen suýt nữa thì nghiến nát răng mình. ‘Pằng!’ Tiếng súng lệnh vang lên.

Cậu bạn da đen vọt lên, lao về phía trước với tốc độ chạy nước rút trăm mét.

Sức bền của cậu ta rất tốt, trình độ chạy bền cũng vượt xa sinh viên đại học bình thường!

Trong một cuộc thi đấu thể thao cấp trường như thế này, sức bền của cậu ta đủ để cậu ta dùng tốc độ chạy nước rút trăm mét tạo ra khoảng cách tuyệt vọng với các tuyển thủ khác trước, sau đó duy trì khoảng cách đó dẫn đầu cho đến vạch đích!

“Hừ, bất ngờ chưa, công tử bột.

Bỏ xa mày một con phố chỉ là nói khách sáo thôi, nếu tao phát huy thực lực thật sự, ít nhất phải bỏ xa loại công tử bột như mày hơn bốn vòng!” Cậu bạn da đen thầm đắc ý.

Chạy bền 5000 mét, mọi người đều cần giữ nhịp độ, không ai vừa bắt đầu đã chạy như điên với tốc độ trăm mét.

Vì vậy, cậu bạn da đen nhanh chóng tạo ra một khoảng cách lớn với các tuyển thủ bình thường.

“Thế nào, công tử bột.

Tuyệt vọng rồi chứ!” Cậu bạn da đen tự tin quay đầu lại nhìn một cái, muốn xem tên công tử bột bị bỏ lại ở vị trí nào.

Tên đó da trắng nõn, chắc đang lẹt đẹt cuối đoàn hít bụi nhỉ?

Tuy nhiên, khi cậu ta vừa quay đầu lại, thì phát hiện tên công tử bột đó đang ở ngay sau lưng mình một mét, bám sát không rời!

Tên công tử bột này vậy mà cũng chạy nước rút theo mình?

“Hả?

Mày là thằng ngốc à?

Vừa bắt đầu đã chạy nước rút bám sát sau lưng tao.

Với thể lực của mày, sau một vòng là kiệt sức rồi chứ gì.” Cậu bạn da đen nghiến răng nói.

“Nước rút?” Tống Thư Hàng ngẩn ra, rồi ôn hòa mỉm cười nói: “Không có đâu, tôi chỉ đang chạy với tốc độ rất bình thường thôi mà, cậu không cần lo cho tôi đâu.

Cậu trông có vẻ cục cằn, không ngờ lại khá quan tâm người khác nhỉ.” Quan tâm cái ông nội nhà mày ấy!

Cậu bạn da đen trong lòng tức giận.

“Cứng miệng, để xem mày trụ được đến lúc nào!

Hy vọng mày không chạy được một vòng đã ngã lăn ra đất!” Cậu bạn da đen nghiến răng, trong lòng tính toán thể lực của mình, rồi lại tăng tốc thêm một chút.

Tên công tử bột này tuyệt đối là tay mơ trong các cuộc thi chạy bền.

Nhưng dù vậy, cậu ta tuyệt đối không cho phép đối phương vượt qua mình.

Cho nên, phải bỏ xa hắn, bỏ xa tên công tử bột này thật xa!

Cậu bạn da đen lại bắt đầu chạy nước rút.

Chạy một hơi gần trăm mét, cậu ta cảm thấy sắp đến giới hạn thể lực dự tính của mình, đã đến lúc nên giảm nhịp độ một chút.

Khoảng cách xa như vậy, chắc chắn đã bỏ xa tên công tử bột tay mơ kia rồi chứ?

Nghĩ vậy, cậu ta quay đầu lại nhìn.

Vừa quay đầu lại, tròng mắt cậu ta như muốn lồi ra.

Tên công tử bột theo kịch bản đáng lẽ phải bị cậu ta bỏ lại hít bụi, vậy mà vẫn bám sát sau lưng cậu ta ở vị trí một mét, vẫn không rời nửa bước.

Cảm giác này giống như một diễn viên quần chúng theo kịch bản phải chết, nhưng chết mấy lần vẫn không chết được vậy!

“Sao có thể, mình đang bị ảo giác sao?” Cậu bạn da đen lẩm bẩm.

Do Tống Thư Hàng và cậu bạn da đen đều đang chạy với tốc độ nước rút, nên hiện đã bỏ xa các tuyển thủ khác gần một vòng, dẫn đầu một cách áp đảo!

“Giỡn hả?

Tống Thư Hàng từ khi nào chạy nhanh như vậy, còn dai sức như vậy nữa?” Lâm Thổ Bá là người đầu tiên không tin vào mắt mình, khoa trương hét lên.

“Đây chính là... sức mạnh của tình yêu a!” Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính, tròng kính lạnh lẽo phản chiếu ánh mặt trời.

Lý Dương Đức bất giác nhìn về phía cô bạn Lục Phỉ cách đó không xa.

Một cô gái tóc ngắn ngang vai bên cạnh Lục Phỉ đột nhiên mắt sáng lên: “Tớ nói này Phỉ Phỉ, cậu Thư Hàng có phải là bạn nam lần trước khoe cơ bắp trên đường chạy không?” “Ha ha, chắc... là vậy.” Trong lòng Lục Phỉ dâng lên một cảm giác nguy cơ nhàn nhạt.

Mùa hè nóng nực còn dài, nếu không ra tay nữa, sẽ có nhiều người phát hiện ra ưu điểm của Thư Hàng hơn, liệu cậu ấy có bị người khác cướp mất không?

“Nếu cậu ấy là người lần trước khoe cơ bắp trên đường chạy, vậy tốc độ này vẫn chưa phải là tốc độ nhanh nhất của cậu ấy nhỉ?” Cô gái tóc ngắn ngang vai khẽ nói.

Nhớ lại lúc đó, bạn nam kia chạy quanh sân vận động không biết bao nhiêu vòng, đều là chạy với tốc độ nước rút? ...

Cậu bạn da đen cảm thấy thế giới quan của mình có chút sụp đổ.

Chạy nước rút lâu như vậy, tên công tử bột này vậy mà mặt không đỏ, thở không gấp; trông có vẻ vẫn còn thừa sức?

Không thể nào, tên này chắc chắn đang cố gồng.

Chạy nước rút như vậy cực kỳ tốn thể lực.

Chính mình còn có cảm giác không trụ nổi, tên công tử bột chắc chắn chạy thêm một lúc nữa là sẽ ngã xuống, chắc chắn là như vậy.

Cậu bạn da đen nghiến răng, đồng thời hơi giảm tốc độ.

Dù sao thì ngay cả cậu ta cũng không thể chạy nước rút hết 5000 mét.

“Cậu bạn, tốc độ của cậu hơi chậm lại rồi.

Cứ thế này thì cậu không thể bỏ xa tôi một con phố được đâu.” Sau lưng, giọng nói bình tĩnh của Tống Thư Hàng vang lên.

Chương 73

“Hộc hộc... mày có ý gì?” Cậu bạn da đen thở hổn hển như trâu.

“Nếu cậu giảm tốc độ, tôi sẽ vượt qua cậu đó.” Tống Thư Hàng rất thân thiện nhắc nhở, trong lúc nói chuyện cậu hơi tăng tốc một chút, rút ngắn khoảng cách giữa hai người còn khoảng nửa mét.

“Hộc hộc, tao vừa rồi chỉ điều chỉnh nhịp thở thôi.

Tiếp theo mới là lúc tao tung ra thực lực thật sự, mày cứ xem đi, đừng nói là một con phố, tao ít nhất phải bỏ xa mày hơn hai con phố.” Cậu bạn da đen tức giận nói, cậu ta nghiến chặt răng, lại bắt đầu cắm đầu chạy miệt mài.

Chắc chắn trụ được, với thể lực của mình, chạy nước rút khoảng ba vòng, sau đó giảm tốc độ nghỉ ngơi một chút.

Cho dù lúc giảm tốc độ sẽ bị người khác vượt qua, nhưng ở ba vòng cuối cùng, cậu ta có thể hồi phục đủ thể lực để chạy nước rút trở lại, giành lại vị trí thứ nhất.

Bây giờ, điều quan trọng nhất là trong ba vòng chạy nước rút này, phải bỏ xa tên công tử bột triệt để, để hắn thấy được sự khác biệt giữa mình và hắn.

Sự khác biệt giữa một vận động viên chạy bền và một tên công tử bột quèn!

“Gào gào gào.” Cậu bạn da đen lại co giò chạy như điên, nước bọt văng tứ tung.

Khoảng cách giữa cậu ta và Thư Hàng lại được kéo ra đến một mét.

Đôi mắt Tống Thư Hàng ẩn chứa nụ cười hài lòng, lại tiếp tục bám theo sau lưng cậu bạn da đen, chậm rãi chạy.

Duy trì tốc độ tương tự, giữ khoảng cách một mét.

Không hơn một phân, cũng không thiếu một hào. ...

“Ê, sao tên đen thui kia và Tống Thư Hàng vừa bắt đầu đã liều mạng chạy nước rút thế?

Cứ thế này bọn họ có trụ được đến 5000 mét không?” Một bạn học của Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

“Còn nữa, dáng vẻ chạy của tên to con đen thui kia trông hơi ghê ghê a.” Cậu bạn da đen chạy như điên như một con hươu điên, nước bọt văng tung tóe khiến người ta có cảm giác cậu ta đang sùi bọt mép.

Rất nhanh, ba vòng đã chạy xong.

Cậu bạn da đen cảm thấy thể lực của mình đã sắp đến giới hạn, nhưng khi quay đầu lại thì vẫn thấy tên công tử bột kia vẫn bám sát sau lưng mình một mét, hoàn toàn không bị bỏ lại.

“Sao có thể, hộc hộc, tại sao mày vẫn có thể theo kịp tao?” Cậu bạn da đen thất thố đến cực điểm: “Loại công tử bột như mày, hộc hộc~ tại sao còn chưa ngã xuống?

Mày mau ngã xuống cho tao!” Tại sao tên này lại chạy giỏi như vậy?

Hơn nữa còn có thể lực dồi dào như thế?!

“Cậu bạn, mới có hơn ba vòng thôi, còn chín vòng nữa, tại sao lại giảm tốc độ?” Giọng Tống Thư Hàng lại vang lên.

“Đùa cái gì thế, mày chắc chắn mệt lắm rồi, hộc hộc~ đừng có cố quá, mau ngã xuống đi!” Cậu bạn da đen hét lên.

“Không ngã đâu, tôi cảm thấy mình còn có thể chạy rất lâu nữa.” Tống Thư Hàng ôn hòa cười nói: “Ngoài ra, cậu chắc cũng còn thể lực, có cần tôi giúp một tay không?” “Ý gì?

Hộc hộc~ mày là đồ khốn.” Cậu bạn da đen tức giận tột độ, cảm thấy mình bị chế nhạo.

Tống Thư Hàng hít nhẹ một hơi, ngưng tụ tinh thần lực, áp bức về phía cậu bạn da đen.

Đây là một ứng dụng cơ bản của tinh thần chấn nhiếp.

Nhưng Tống Thư Hàng đã khống chế mức độ của tinh thần chấn nhiếp, để cậu bạn da đen có thể cảm nhận được sự sợ hãi, nhưng sẽ không bị dọa đến sụp đổ như cô giáo xinh đẹp lần trước.

Lúc này, cậu bạn da đen cảm thấy sau lưng có một con ác thú hung mãnh đang đuổi theo mình, muốn chọn mình mà ăn thịt.

“A a a a.” Cậu ta hét to một cách kỳ quái, dùng hết sức bình sinh mà chạy như điên.

Đáng sợ quá, đáng sợ quá!

“Quả nhiên vẫn có thể tiếp tục chạy, mà còn chạy rất nhanh.

Con người luôn có tính lười biếng, thứ khiến người ta dừng bước không phải là sự mệt mỏi của cơ thể, mà là sự ‘hạn chế’ của ý thức đối với bản thân, cho rằng mình chỉ có thể chạy nước rút được một đoạn như vậy, nên đã giảm tốc độ.

Thực ra vẫn có thể tiếp tục chạy rất nhanh.” Tống Thư Hàng theo sau cậu bạn da đen, rất ‘chuyên nghiệp’ bình luận.

Lại làm được một việc tốt rồi nhỉ, thật là vui vẻ?

“Cố lên, cậu là người đàn ông muốn bỏ xa tôi một con phố cơ mà.” Tống Thư Hàng ở phía sau cổ vũ cho cậu bạn da đen.

“A a a a!” Cậu bạn da đen hét lớn, nước mắt, mồ hôi, nước mũi, nước bọt dính đầy mặt.

Khiến cậu ta trông vô cùng thảm thương.

Mà Thư Hàng vẫn bám sát sau lưng cậu ta cách một mét.

Một vòng, rồi lại một vòng.

Thêm một vòng, lại thêm một vòng nữa!

Nỗi sợ hãi có thể kích thích giới hạn cơ thể con người, lúc này cậu bạn da đen đã được kích phát toàn bộ tiềm năng.

Quãng đường 5000 mét, dưới sự hỗ trợ của 'hack' mang tên nỗi sợ hãi, dường như cũng không còn xa vời đến thế.

Tất cả mọi người đều mắt tròn mắt dẹt nhìn cậu bạn da đen đang chạy như điên.

Nếu cậu ta cứ tiếp tục chạy như điên thế này, có phá được kỷ lục thế giới không?

Chạy điên cuồng, không biết mệt mỏi mà sải bước, cậu bạn da đen cảm thấy đôi chân mình đã tê dại không còn cảm giác.

Trong bụng thì như sông cuộn biển gầm, khó chịu vô cùng, rất muốn nôn.

Đây là lần chạy nhanh nhất trong đời cậu ta.

Cũng là lần mệt nhất, đau khổ nhất.

Nhưng vất vả cuối cùng cũng được đền đáp, chỉ còn lại nửa vòng cuối cùng.

Cậu ta là người chiến thắng, cậu ta nhanh hơn tên công tử bột sau lưng!

Mặc dù, chỉ nhanh hơn một mét!

Cậu bạn da đen đã gần như sùi bọt mép.

Khoảng cách đến vạch đích chỉ còn vài bước chân.

Và họ đã vượt qua tuyển thủ thứ ba tới ba vòng, đây là một con số đáng kinh ngạc.

“Tao mới là người chiến thắng cuối cùng!” Cậu bạn da đen dồn hết sức lực còn lại, như một con sói đói lao về phía vạch đích.

Chỉ còn mười mấy mét nữa thôi, đây là khoảng cách của một cú nước rút!

Quả ngọt của chiến thắng đã ở trong tầm tay.

Ngay lúc này, khi cậu ta sắp lao tới vạch đích, một bóng người như cơn gió gào thét, ‘vút’ một cái lướt qua bên cạnh cậu ta.

Nhanh và mạnh mẽ đến thế!

Tốc độ quá nhanh, cậu ta thậm chí không thể nhìn rõ đối phương là ai.

Mãi cho đến khi đối phương đứng ở vạch đích giơ cao hai tay, cậu ta mới nhìn rõ là ai.

Tim gan của cậu bạn da đen trong phút chốc co thắt đau đớn.

Là tên công tử bột đó!

Vào thời khắc cuối cùng, đối phương bùng nổ, ung dung vượt qua cậu ta, nhanh hơn cậu ta, đến được vạch đích.

“Vốn dĩ hạng nhất này nhường cho cậu cũng không sao, nhưng tôi đã hứa với bạn là sẽ thắng, nên rất tiếc, tôi không thể nhường hạng nhất này cho cậu được.” Trên vạch đích, tên công tử bột quay đầu lại, cười rạng rỡ với cậu ta, và giơ ngón tay cái lên: “Nhưng cậu là một đối thủ rất giỏi, cố lên, á quân là của cậu!” Á quân, á quân... là của cậu, là của cậu!

Giây phút này, cậu bạn da đen cảm thấy tim mình bị bóp nghẹt.

“Ọe!” Cái bụng đang cuộn trào của cậu ta cuối cùng không nhịn nổi nữa.

Đồng thời, mất đi niềm tin của nhà vô địch chống đỡ, chân trái cậu ta mềm nhũn, trong lúc đang chạy nhanh, cậu ta không đứng vững, ngã nửa người xuống đất!

Dưới quán tính của cú nước rút, cả người cậu ta bị kéo lê một đoạn dài trên mặt đất...

Lúc này, cậu bạn da đen chỉ cách vạch đích ba, năm bước chân!

Nhưng khoảng cách này, đối với cậu ta lúc này, chẳng khác nào trời và đất, là một con hào không thể vượt qua.

Tống Thư Hàng gãi gãi sau gáy, cảm thán: “Tiếc thật, giống như con chim di trú vậy, không ngã trên chặng đường dài, lại ngã trên bãi cát trước vạch đích, là một đối thủ rất giỏi a.” Cậu bạn da đen cuối cùng hai mắt tối sầm, ngất đi.

Chạy bền 5000 mét nam, tổng cộng chia làm ba sân, sau đó chia nhóm thi đấu.

Đại học Giang Nam có rất nhiều khoa viện, hơn nữa mỗi lớp ít nhất phải bắt buộc một người tham gia, ba sân chạy còn cần chia gần mười đợt mới có thể hoàn thành cuộc thi.

Xếp hạng theo thành tích của các tuyển thủ tham gia, không có thi lại.

Bởi vì có thi lại sẽ chết người.

Theo kinh nghiệm những năm trước, khoảng hai mươi đến ba mươi phút một đợt thi đấu, bốn năm tiếng là có thể kết thúc môn chạy bền 5000 mét nam.

Tuy nhiên, chuyện kỳ lạ năm nào cũng có, năm nay đặc biệt nhiều.

Đầu tiên là có Tống Thư Hàng và cậu bạn da đen chạy với tốc độ nước rút suốt cả chặng (mặc dù cậu bạn da đen còn thiếu hai ba bước nữa), sau đó lại xuất hiện một nhân vật kỳ lạ khác.

Đó là cậu bạn mập Dương Thượng Phát ‘cùng hội cùng thuyền’ với Tống Thư Hàng lúc đầu.

Cậu ta bắt đầu bằng tốc độ đi bộ sau bữa ăn, ổn định ở cuối đoàn quân 5000 mét.

Chạy được khoảng ba vòng, cậu ta đã không trụ nổi, mặt mày trắng bệch.

Sau đó từ chạy chậm chuyển thành đi nhanh, rồi đi chậm, rồi từ đi chậm chuyển thành lết như rùa.

Đi được một đoạn lại phải ôm eo thở dốc.

Với thể lực như vậy, không biết bạn học trong lớp cậu ta vì tâm lý gì mà lại đẩy cậu ta ra sân thi đấu 5000 mét?

Hai mươi lăm phút sau, các tuyển thủ khác trên đường chạy đều đã chạy xong 5000 mét.

Mà cậu bạn Dương Thượng Phát vẫn đang chạy, đi, rồi lại dừng.

Đến lúc này, tổng quãng đường của cậu ta là hai ngàn một trăm mét.

Hơn nữa mặt mày trắng bệch, môi tái mét, trông như sắp phải đưa vào bệnh viện bất cứ lúc nào.

Thầy giáo phụ trách trọng tài thấy thương, cũng không đành lòng nhìn nữa: “Cậu bạn này, cuộc thi có thể kết thúc rồi, cậu không cần chạy hết cũng không sao, kiên trì đến bây giờ, cậu rất có nghị lực!” Tuy nhiên, cậu bạn Dương Thượng Phát lại trả lời thầy giáo như thế này: “Thầy ơi, em là một người đàn ông có đầu có cuối, em nhất định sẽ chạy hết 5000 mét.

Chương 74

Cho dù là bò, em cũng sẽ bò đến vạch đích!” Tên này tính tình bướng bỉnh như lừa, người khác kéo cũng không xuống.

Thầy giáo phụ trách trọng tài vành mắt lập tức ươn ướt.

Khốn kiếp, cậu có đầu có cuối cũng phải xem hoàn cảnh chứ.

Tiếp theo còn có chín đợt thi đấu, cậu cứ lết từ từ như vậy thì đến bao giờ mới xong?

Cuối cùng cậu bạn Dương Thượng Phát đã lết bao lâu?

Đáp án là trọn vẹn một tiếng đồng hồ!

Cộng thêm hai mươi mốt phút trước đó, một mình cậu ta đã lết một tiếng hai mươi mốt phút.

Các đợt thi đấu ở các đường chạy khác đã tiến hành đến đợt thứ tư.

Thầy giáo phụ trách trọng tài thật sự đã khóc. ********** Sau khi Tống Thư Hàng chạy xong, đã nhận được sự chúc mừng nhiệt tình lộn xộn của bạn bè.

“Thư Hàng, thật không ngờ đấy, sao cậu đột nhiên chạy nhanh thế?

Quán quân chạy bền 5000 mét, chúng ta chắc chắn cầm rồi!” Có người đấm mạnh vào lưng Thư Hàng.

“Điều tôi rất muốn biết là, gái xinh cổ vũ thật sự hiệu quả đến vậy sao?

Cậu và cái tên đen thui kia hoàn toàn là co giò chạy như điên mà.” “Người đẹp chắc chắn có hiệu quả, cho nên, các cuộc thi lớn quốc tế đều có đội cổ vũ xinh đẹp!” Tống Thư Hàng cười khổ bị một đám bạn tốt đủ loại đấm đá, vỗ tát.

Một lúc sau, Lý Dương Đức kéo cậu ra một bên.

“Hiệu thuốc mà cậu nhờ tôi tìm có tin tức rồi.” Dương Đức cười hắc hắc, đưa ra địa chỉ của bốn hiệu thuốc: “Bốn hiệu thuốc này ít nhiều đều có dược liệu mà bạn cậu cần.

Trong đó hiệu ‘Viên Long Dược Thảo Điếm’ này là đầy đủ nhất, các loại dược liệu cậu cần trong tiệm của họ đều có.

Rất trùng hợp là, chủ tiệm hôm qua vừa bán ra một phần bốn loại dược liệu này.

Nghe nói người mua thuốc còn đặt trước với ông ta một lượng dược liệu nhiều hơn nữa, chủ tiệm đang chuẩn bị nhập hàng.

Nếu bạn cậu cần gấp, thì nhân cơ hội này đặt trước nhanh lên, vừa hay kịp lúc chủ tiệm nhập hàng.” “Cảm ơn cậu, Dương Đức.” Tống Thư Hàng nhận lấy địa chỉ của bốn hiệu thuốc, ánh mắt dừng lại trên địa chỉ của Viên Long Dược Thảo Điếm.

Hôm qua đã bán ra một ít, hơn nữa còn đặt trước một lượng lớn hơn.

Bốn loại dược liệu hiếm này, ngày thường rất ít người sử dụng, cho dù có sử dụng cũng chỉ cần một hai loại trong đó.

Cần cả bốn loại, mà còn cần lượng lớn, bảy mươi phần trăm trở lên chính là tên Đàn chủ đó.

Manh mối, đã tìm thấy rồi!

“Không có gì, nhớ sau đại hội thể thao, phải có món đầu cá Thập Hương đấy!” Lý Dương Đức nghĩ đến quán đầu cá đó, là chảy nước miếng.

“Cứ giao cho tôi, đảm bảo để cậu ăn đến khi hài lòng mới thôi.

Dương Đức, tôi phải liên lạc ngay với chủ tiệm thuốc này.

Không, tốt nhất là tôi nên đến tiệm của ông ta một chuyến.

Nếu tối nay tôi không về, các cậu không cần đợi tôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Gấp vậy sao?” Lý Dương Đức cười xua tay: “Đi nhanh về nhanh nhé.” Tống Thư Hàng lại vẫy tay về phía Thổ Bá và những người khác, cất kỹ địa chỉ, nhanh chóng rời khỏi sân vận động, ngay cả lễ trao giải sau đó cũng không màng đến.

Lý Dương Đức gãi đầu: “Là bạn rất thân sao?

Gấp đến mức này?” ...

Tống Thư Hàng rời đi không lâu, Lục Phỉ và mấy cô gái khác đi về phía Thổ Bá và mọi người.

Cô nhìn quanh đám con trai, nhưng không thấy Tống Thư Hàng, nghi ngờ hỏi: “Ủa?

Cậu Thư Hàng đâu rồi?” “Thằng nhóc Thư Hàng có chút việc đi trước rồi, cậu Lục Phỉ có chuyện gì tìm cậu ấy à?” Thổ Bá chen lên, vẻ mặt nghiêm túc.

“Không có gì, tớ muốn chúc mừng cậu ấy một chút.

Mặc dù tổng thành tích vẫn chưa có, nhưng cậu Thư Hàng chắc chắn sẽ giành được quán quân môn chạy 5000 mét.” Cô gái Lục Phỉ hào phóng cười.

Trong lúc nói chuyện, cô không ngừng quạt đôi tay nhỏ trắng nõn.

Nóng quá, ông mặt trời hôm nay cũng đặc biệt nhiệt tình.

Điều này khiến cô vô cùng nhớ cảm giác được hóng mát bên cạnh

Tống Thư Hàng, còn thoải mái hơn máy lạnh gấp trăm lần có đúng không!

Cho nên a, ít nhất trong mùa hè nóng nực này, nhất định phải tìm cách lúc nào cũng được ké bên cạnh Tống Thư Hàng, mùa đông rồi chia tay cũng được nhỉ?

“Thằng nhóc Thư Hàng có việc gấp rời khỏi trường rồi, tớ nghĩ nếu có lời chúc mừng của cậu Lục Phỉ thì cậu ấy chắc chắn sẽ rất vui.” Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính, nói: “Ngoài ra Thư Hàng còn nói đợi đại hội thể thao kết thúc, sẽ mời mọi người cùng đi ăn đầu cá Thập Hương để ăn mừng, cậu Lục Phỉ có rảnh không?” Lý Dương Đức trong lòng giơ ngón tay cái: Cao Mỗ Mỗ, mày làm quá tuyệt vời!

“Ủa?

Tớ cũng có thể đi sao?” Lục Phỉ vẻ mặt kinh ngạc, cuối cùng vui vẻ cười nói: “Được thôi, đến lúc đó gọi tớ, tớ nhất định sẽ đến.” “Vậy quyết định thế nhé.” Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính.

Thư Hàng, anh trai chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi. ********* Thư Hàng về ký túc xá trước, cẩn thận lấy ra thanh phi kiếm hắc thiết của Thông Huyền đại sư.

Thanh kiếm này trong mắt người khác là vô hình vô chất, dùng để đánh lén thì không còn gì tốt hơn, trận chiến này nói không chừng có thể dùng đến nó.

Sau đó, cậu lại mang theo một bình nhỏ Thối Thể Dịch, và viên Tích Cốc Hoàn chỉ mới ngậm một lần.

Thối Thể Dịch không chỉ có thể dùng để tu luyện, lúc nguy cấp cũng có thể bổ sung thể lực.

Tích Cốc Hoàn lại càng có thể cung cấp dinh dưỡng cần thiết để sinh tồn bất cứ lúc nào.

Mang theo những thứ này xong, cậu lại lấy một vật nhỏ bằng cái đèn pin từ cạnh giường.

Đây là dùi cui điện đã được Thổ Bá cải tạo, không biết hiệu quả thế nào, nhưng mang theo cũng có thể khiến Thư Hàng yên tâm hơn.

Cuối cùng, cậu cẩn thận mang theo phù bảo mà Thất Sinh Phù phủ chủ đã viện trợ.

Hai mươi lá phù bảo này như định hải thần châm, khiến Tống Thư Hàng khi đối mặt với 'Đàn chủ' bí ẩn, cũng có thể giữ được bình tĩnh trong lòng.

Lần này ra ngoài, chủ yếu là tìm ra tung tích của Đàn chủ, xác định vị trí của đối phương.

Nếu trạng thái của đối phương thực sự rất tệ, có cơ hội để lợi dụng.

Thì nắm bắt cơ hội, diệt cỏ tận gốc.

Có phù bảo của Thất Sinh Phù phủ chủ, cho dù thất bại, ít nhất cũng có thể bảo toàn tính mạng của mình.

Nếu thất bại, thì lấy 'linh quỷ' làm báo thù, nhờ các tiền bối trong nhóm ra tay tương trợ.

Tóm lại, nhất định phải giải quyết hết bè lũ của Đàn chủ!

Dù thế nào đi nữa, cậu đã đứng ở thế bất bại.

Đã bất bại, vậy thì phải cố gắng thắng cho đẹp hơn!

Rời khỏi khu đại học, đi qua cây cầu vượt dài, chính là tàu điện ngầm đường Quang Viện dẫn đến khu vực Giang Nam.

Viên Long Dược Thảo Điếm nằm ở đường Quang Viện.

Theo dòng người đông đúc đi qua cửa soát vé, rồi đi theo thang cuốn dài, là có thể đến được thế giới ngầm phồn hoa.

Tàu điện ngầm đan xen ngang dọc, kết nối bốn tỉnh lân cận lại với nhau.

Trong trăm năm gần đây, con người giống như dồn hết điểm kỹ năng, cây công nghệ phát triển bùng nổ.

Thế giới tàu điện ngầm chằng chịt như mạng nhện này, đối với người của trăm năm trước là một thế giới không thể tưởng tượng.

Do trên người mang theo thứ như phi kiếm, mặc dù người thường mắt thường không nhìn thấy, nhưng Thư Hàng vẫn cẩn thận tránh qua hệ thống kiểm tra an ninh...

Cửa kiểm tra an ninh ở đây rất lỏng lẻo, có lẽ là do chưa bao giờ xảy ra chuyện gì.

Nếu kiểm tra an ninh cứ lỏng lẻo như vậy, tương lai nhất định sẽ xảy ra vấn đề thôi?

Phì phì phì, đừng có mồm quạ!

Tống Thư Hàng bước lên thang cuốn, qua lan can thang cuốn có thể nhìn thấy dòng người đông đúc từ tàu điện ngầm đi ra.

Hầu hết mọi người đều mang vẻ mặt mệt mỏi.

Nhịp sống ngày càng nhanh, ép con người hiện đại như con quay không ngừng xoay cuồng, đến cuối cùng mọi người thậm chí không biết tại sao mình lại phải sống với nhịp độ nhanh như vậy, tại sao lại phải bận rộn và mệt mỏi như thế.

Càng như vậy, càng tê liệt, không tìm thấy bất kỳ niềm vui nào trong cuộc sống.

Nếu không tiếp xúc với Cửu Châu Nhất Hào Quần, cuộc sống tê liệt vô cảm này chính là tương lai của mình.

Lúc này, một bóng người trong đám đông lọt vào mắt Thư Hàng.

Đó là một ông chú dân văn phòng, đi lại vội vã, tay trái kẹp cặp tài liệu.

Là ông chú lần trước làm rơi tiền trước mặt Tống Thư Hàng, còn lầm tưởng Thư Hàng là kẻ lừa đảo.

Tống Thư Hàng sờ sờ ví tiền của mình.

Tiền ông chú làm rơi lần trước vẫn còn trong tay cậu.

Nhưng rất tiếc, lần này không có cơ hội trả lại tiền cho đối phương.

Thang cuốn lên xuống của tàu điện ngầm được ngăn cách bởi lan can cao, đây là để ngăn chặn có người làm những việc nguy hiểm như nhảy qua thang cuốn.

Nếu có cơ hội gặp lại, nhất định phải trả lại tiền cho ông ấy.

Nói đi cũng phải nói lại, tổng cảm thấy hành vi của ông chú này có chút kỳ quái.

Ông chú dường như luôn cố ý vô ý ẩn nấp sau lưng những người cao lớn, lén lén lút lút...

Hai người một lên một xuống, lướt qua nhau trên thang cuốn.

Tống Thư Hàng khẽ cười, tìm được chuyến tàu điện ngầm đến đường Quang Viện, đứng đợi trước sân ga.

Có lẽ vì kỳ thi đại học, nên lưu lượng khách đi tàu điện ngầm hôm nay đặc biệt lớn, trước sân ga xếp thành hàng dài, còn không ngừng có người gia nhập hàng ngũ, tăng thêm độ dài.

Vì người quá đông, thiết bị làm mát trong sân ga hoàn toàn mất tác dụng.

Phía sau Tống Thư Hàng có một bà mẹ trẻ dắt con gái, dùng tiếng Trung rất cứng nhắc phàn nàn: “Nóng quá.” “Hôm nay người đông quá, hiệu quả làm mát hoàn toàn vô dụng.” Phía sau bà mẹ trẻ, một người đàn ông mặc áo sơ mi trắng nới lỏng cổ áo, bất đắc dĩ nói.

Cô bé được mẹ trẻ dắt theo tinh nghịch lè lưỡi, cũng dùng tiếng Trung rất cứng nhắc nói: “Không khí không lưu thông, ngột ngạt.” Cô bé khoảng bốn năm tuổi, để tóc ngắn ngang tai, đôi mắt to tròn đen láy, mặc váy liền thân, xinh xắn như búp bê sứ.

“Tàu sắp đến rồi, ráng chịu một chút đi.” Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cười khổ.

Chương 75

Do hôm nay là kỳ thi đại học, giao thông tắc nghẽn, nên họ đã chọn đi tàu điện ngầm.

Không ngờ lưu lượng người đi tàu điện ngầm còn lớn hơn, sớm biết vậy thà lái xe đi còn hơn, ít nhất máy lạnh trong xe còn thoải mái hơn ở đây.

Trong lúc cả nhà ba người phàn nàn, cô bé đột nhiên cảm thấy trước mặt có một cảm giác rất mát mẻ, cô bé bất giác muốn dựa về phía trước.

“Aiya!” Cô bé va phải một thứ gì đó giống như bức tường, cảm thấy rất đau.

Nhưng bức tường này lại rất mát mẻ, dán lên trên cảm giác như đang nằm trên giường nước mát lạnh giữa ngày hè nóng bức, cô bé bất giác cọ cọ trên bức tường mát lạnh này.

“...” Tống Thư Hàng quay đầu lại, có chút cạn lời nhìn cô bé lolita đang dán vào người mình, cọ tới cọ lui như một con mèo con hạnh phúc.

Từ khi nắm được phương pháp vận dụng tinh thần lực, cậu đã có thể chủ động khống chế hàn khí của Phong Hồn Băng Châu, khống chế hàn khí trong phạm vi sát với bề mặt cơ thể mình.

Nếu không vào mùa hè nóng nực, cậu giống như một cái máy lạnh hình người tỏa ra hàn khí, rất dễ gây nghi ngờ cho người khác.

Nhưng rõ ràng đã kín đáo như vậy, tại sao vẫn thu hút người khác thế này?

“Xin... xin lỗi, thật ngại quá!” Bà mẹ trẻ dùng tiếng Trung cứng nhắc không ngừng xin lỗi Thư Hàng, đồng thời đưa tay định kéo con gái mình về.

Con gái mình vì tiếng Trung không thạo lắm, sau khi theo bố đến An Lạc, vẫn luôn có chút sợ người lạ.

Cứ ôm người lạ mà cọ tới cọ lui một cách hạnh phúc như thế này rốt cuộc là sao đây?

Là do thời tiết quá nóng, não con bé bị chập mạch rồi sao?

“Không chịu đâu... mẹ, không chịu đâu!” Cô bé ôm chặt Tống Thư Hàng, vẻ mặt nhất quyết không buông.

Bà mẹ trẻ và bố đứa trẻ có chút khó xử.

“Thật sự rất ngại, con bé không hiểu chuyện lắm.” Bố mặc áo sơ mi trắng khóe miệng giật giật, đưa tay định kéo con gái mình về.

“Không chịu, tuyệt đối, không được kéo con nữa!

Tuyệt giao, bố, chúng ta tuyệt giao!” Cô bé hét lớn, miệng mếu máo, trông như sắp khóc.

Bàn tay đang đưa ra giữa chừng của người bố cứng đờ lại.

Lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người xung quanh đều đổ dồn về phía Thư Hàng và họ.

Lúc này Tống Thư Hàng đang duy trì trạng thái ‘cảnh giác’, đặc biệt nhạy cảm với mọi thứ xung quanh.

Nhiều ánh mắt như vậy cùng lúc đổ dồn đến, lập tức khiến cậu có cảm giác như một mình phải chịu vạn tiễn xuyên tâm.

“Hay là, để tôi bế một lúc?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi, vì cậu sợ bị coi là kẻ buôn người.

Chưa đợi bố mẹ cô bé trả lời, cô bé lolita đã nhanh chóng chui vào lòng Thư Hàng, co chân lên như một con khỉ trèo lên người Thư Hàng.

Bố mặc áo sơ mi trắng ngoài cười khổ ra còn có thể làm gì nữa chứ?

Vẫn là tiếp tục cười khổ!

Anh ta cười khổ đáp: “Vất vả cho cậu rồi, cậu em.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng bế, bế cô bé lên, để cô bé dựa vào vai mình một cách thoải mái.

Cô bé lolita ôm chặt Thư Hàng, lè lưỡi với mẹ và bố.

Sau đó thở ra một hơi đầy hưởng thụ, cô bé cảm thấy bây giờ quả thực là điều thoải mái nhất trong mùa hè nóng nực.

Trên người anh trai này, là thiên đường a!

Bố mặc áo sơ mi trắng nhìn thấy cảnh này, lập tức tim gan co thắt, vừa mất mát vừa cô đơn: Con gái à, con gái à... không còn là của mình nữa rồi!

Bà mẹ trẻ có chút tò mò nhìn Tống Thư Hàng, không nghĩ ra được cậu thiếu niên trông bình thường này rốt cuộc tại sao lại thu hút con gái mình?

Ừm, nhìn kỹ thì là một thiếu niên mặt mũi hiền lành, vừa nhìn đã biết là người tốt?

Có lẽ vì là người tốt, nên đứa con gái gần đây có chút tự kỷ nhạy cảm mới thích bám lấy cậu ấy?

Trong lúc bà mẹ xinh đẹp đang suy nghĩ lung tung, từ xa truyền đến tiếng tàu chạy, tàu điện ngầm đã đến ga.

Bố mặc áo sơ mi trắng phát huy ưu thế thể hình của mình, vào tàu điện ngầm định chiếm một chỗ ngồi.

Nhưng rất tiếc, ghế ngồi đã bị chiếm hết từ mấy trạm trước, anh ta rất ngại ngùng nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Con gái đã năm tuổi, bế lên không hề nhẹ.

Thiếu niên trông có vẻ hơi gầy yếu, anh ta rất lo không biết đối phương có thể bế con gái mình trụ được bao lâu.

Tống Thư Hàng đáp lại bằng một nụ cười ôn hòa, giúp người là niềm vui, việc nhỏ không đáng kể này khiến cậu rất vui vẻ, cậu vẫn chưa có ý định từ bỏ niềm vui này.

Cô bé lolita nằm trên vai Thư Hàng, thỉnh thoảng lại cọ cọ mấy cái một cách hạnh phúc, vẻ mặt mãn nguyện. ...

Nửa tiếng sau...

Tàu điện ngầm thông báo, đã đến ga quảng trường Cảnh Lệ.

Bố mặc áo sơ mi trắng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, qua một trạm nữa là anh ta đến nơi rồi.

Con gái mình đã ngủ say trên vai cậu thiếu niên.

Không thể trông mặt mà bắt hình dong, trông gầy yếu, nhưng thể chất lại rất tốt.

Bế con gái mình nửa tiếng đồng hồ, mà vẫn có vẻ rất nhẹ nhàng.

Hơn nữa anh ta đã để ý, mỗi lần tàu điện ngầm đến ga phanh lại, chân cậu thiếu niên như cắm rễ xuống đất, không động không lắc!

“Cậu em, chúng tôi qua một trạm nữa là đến nơi.

Con bé không hiểu chuyện, lần này thật phiền cậu quá, cảm kích không hết.

Cậu em vẫn chưa đến trạm à?” Bố mặc áo sơ mi trắng cẩn thận đưa tay, nhận lấy cô con gái đang ngủ say từ tay Thư Hàng.

“Không phiền đâu, tôi còn mấy trạm nữa.

Cô bé rất đáng yêu, ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười đưa trả cô bé.

Thực ra... cậu đã đi quá trạm rồi.

Ba trạm trước cậu đã đến nơi, chỉ là nhìn cô bé trong lòng ngủ ngon lành, thuộc tính người tốt vô phương cứu chữa của cậu lại phát tác, bế cô bé đứng thêm ba trạm nữa.

Cho nên, lát nữa cậu còn phải ngồi tàu điện ngầm quay lại!

Ga quảng trường Cảnh Lệ đến, bố mặc áo sơ mi trắng gật đầu ra hiệu với Thư Hàng, sau đó cùng người vợ trẻ đến một vị trí tốt ở cửa ra tàu điện ngầm, chuẩn bị xuống xe ở trạm tiếp theo.

Anh ta vốn định để lại danh thiếp cho Thư Hàng, nhưng lần này là đưa gia đình đi chơi, trên người không mang danh thiếp, đành thôi.

Vả lại, bèo nước gặp nhau, sau này cũng sẽ không có cơ hội gặp lại... chắc vậy.

Người lên xe ở ga quảng trường Cảnh Lệ tương đối ít, cửa ga vừa mở, nhân viên trên xe lần lượt xuống xe, người trên sân ga xếp hàng lần lượt lên xe.

Người lên xe cuối cùng là một người đàn ông da trắng cao lớn đầu trọc, bắt mắt đến ngây người.

Người da trắng đầu trọc không hiếm thấy, nhưng trên đầu trọc còn có sáu chấm giới ba chỉnh tề thì thật sự không nhiều.

Đây là một nhà sư Tây chính hiệu, cao hơn hai mét, đầu trọc láng bóng.

Trong thời tiết nóng nực này, ông ta còn mặc tăng bào dày cộm, quấn mình kín mít, tay còn cầm một chuỗi phật châu, miệng lẩm bẩm không ngừng, trông rất chuyên nghiệp.

Thời buổi này làm hòa thượng thật là một nghề kiếm tiền?

Ngay cả người nước ngoài cũng đến giành bát cơm?

Người ta nói sư ngoại quốc tụng kinh hay, người ta từ nước ngoài đến, khoảng cách đủ xa, chắc chắn rất đắt khách?

Mọi người trên tàu điện ngầm khi nhìn thấy nhà sư Tây, đều chủ động giữ khoảng cách.

Trời nóng như vậy, chỉ cần nhìn bộ trang phục của ông ta thôi đã cảm thấy nóng ran.

Lại gần, còn có cảm giác hơi nóng từ người đối phương phả vào mặt!

Tống Thư Hàng bất giác nhìn nhà sư Tây một cái.

Đối phương không chỉ thân hình cao lớn, khí huyết còn mạnh hơn người thường rất nhiều.

Hơn nữa tinh thần lực của ông ta mạnh đến đáng sợ, ở trạng thái ‘cảnh giác’, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được sự chênh lệch tinh thần lực giữa mình và đối phương.

Nếu nói tinh thần lực của Tống Thư Hàng lúc này là một bóng đèn nhỏ, thì tinh thần lực của nhà sư Tây này chính là một cái đèn pha lớn!

Nhưng nhà sư lớn dường như không thể khống chế được tinh thần lực mạnh mẽ của mình, mặc cho nó khuếch tán vô quy tắc.

Tên này không phải người thường, cũng là tu sĩ?

Tống Thư Hàng trong lòng suy đoán.

Cậu lại nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái cảnh giác, lợi dụng trạng thái này để che giấu khí tức của bản thân.

Trước khi có thực lực mạnh mẽ, cậu không muốn bộc lộ thân phận ‘tu sĩ’ của mình.

Bây giờ cậu đã biết rõ sự phiền phức khi thân phận bị bại lộ.

Sau khi vào tàu điện ngầm, nhà sư Tây nhìn quanh, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó trong toa tàu, sau đó mày nhíu chặt lại.

Sau đó ông ta cũng không có hành động gì khác, chỉ lẳng lặng dựa vào trong tàu, miệng không ngừng dùng tiếng Trung niệm tụng kinh văn, phát âm chuẩn xác, tiếng Trung của ông Tây này chắc cũng phải cấp tám.

Tàu điện ngầm từ từ khởi động, hành khách không khỏi hơi chao đảo, sau đó tàu tăng tốc chạy đi.

Từ ga quảng trường Cảnh Lệ đến trạm tiếp theo là hướng ra ngoại ô, tổng chiều dài hơn bốn ngàn bốn trăm mét, thuộc loại trạm tương đối dài, và đường ray hoàn toàn nằm dưới lòng đất.

Do có nhiều đoạn rẽ và cua, nên đoạn đường này tàu điện ngầm không thể tăng tốc, chạy hết một trạm này cần gần mười ba phút.

Bố mặc áo sơ mi trắng cẩn thận bế con gái, nhưng cô bé đang ngủ say có lẽ vì mất đi cái máy lạnh hình người là Tống Thư Hàng, nên có chút không yên mà cựa quậy.

Bà mẹ trẻ quạt đôi tay nhỏ trắng nõn bên cạnh con gái, cố gắng xua tan hơi nóng xung quanh.

Giống như ở ga tàu điện ngầm, vì quá đông người, nên trong toa tàu điện ngầm cũng nóng nực.

Chương 76

...

Tàu điện ngầm chạy được khoảng sáu phút.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhíu mày, chân cậu đứng vững trung bình tấn.

Ngay sau đó, tàu điện ngầm rung lắc dữ dội, tay nắm treo trên ô tô còn lắc lư lên xuống, va chạm vào nhau.

Hành khách cố gắng hết sức bám vào tay vịn, cột và tay nắm treo bên cạnh, nhưng vẫn nghiêng ngả đông tây, có người không đứng vững ngã xuống đất: “Ối ối, chuyện gì vậy!” “Chết tiệt!

Trước đây rẽ cua cũng không gấp như vậy!” “A a a!” Bà mẹ trẻ ngã phịch xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, cảm thấy mông rất đau, vành mắt cũng ướt đẫm.

Bố mặc áo sơ mi trắng cũng lùi lại hai bước, cũng không thể đứng vững, ngã ngửa ra sau.

Tống Thư Hàng tiến lên hai bước, đưa tay nhẹ nhàng đẩy vào lưng người đàn ông mặc áo sơ mi trắng.

Dùng là nhu kình, là ứng dụng của Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp.

Thân hình đang ngã của người bố mặc áo sơ mi trắng đứng vững lại, anh ta quay đầu lại nhìn thấy Tống Thư Hàng ôn hòa, cảm kích nói: “Cảm ơn.” “Không có gì... rung lắc vẫn chưa kết thúc, bám chặt vào.” Tống Thư Hàng nói.

Ở trạng thái ‘cảnh giác’, ngũ quan của cậu nhạy bén vô cùng.

Tàu điện ngầm đang phanh gấp, nên mới khiến các toa tàu rung lắc dữ dội.

Sự rung lắc dữ dội này không chỉ có một đợt, mà sẽ tiếp tục cho đến khi tàu dừng lại.

Chẳng lẽ phía trước xảy ra sự cố?

Trong lúc đang suy nghĩ, ầm ầm ầm~ Tàu điện ngầm rung lắc càng dữ dội hơn, thậm chí cả toa tàu còn lắc lư.

Đồng thời còn truyền đến tiếng báo động khẩn cấp trong tàu.

Tất cả đèn trong tàu điện ngầm đột nhiên tắt ngóm, hành khách như những quân cờ domino ngã xuống, rất nhiều người bị hất văng ra, va vào thành tàu, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Trong tình huống này, Tống Thư Hàng chỉ có thể miễn cưỡng đứng vững.

Bà mẹ trẻ ngã trên đất kinh hãi la hét, bị quán tính kéo đi.

Bố mặc áo sơ mi trắng tuy nhờ Thư Hàng nhắc nhở nên đã nắm lấy tay vịn, nhưng quán tính quá lớn, anh ta không nắm chắc được, cả người ngã sang một bên.

Cô bé bị hất văng ra khỏi lòng bố, cô bé mở to mắt, đầy kinh hãi.

Tống Thư Hàng thấy vậy, vội đưa tay thành long trảo dùng nhu kình tóm lấy quần áo cô bé.

Đồng thời cổ tay khẽ rung, dùng xảo kình hóa giải quán tính trên người cô bé giữa không trung, bế cô bé lolita đang hoảng hốt vào lòng.

Bên trong tàu điện ngầm tối om, phạm vi nhìn thấy của Tống Thư Hàng cũng bị bóng tối hạn chế.

Cô bé lolita nép chặt vào lòng cậu, không dám nhúc nhích.

Mặc dù sợ hãi, nhưng lại rất ngoan ngoãn không khóc.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” “Trật bánh rồi?

Hay là lật xe?

Ây da, đau chết tôi rồi.” Có người kinh hãi hét lên.

“Giúp tôi, cơ thể tôi bị kẹt rồi...

đau quá, không cử động được.” “Không... khụ khụ.

Tôi chắc chắn đang mơ.” Người bị thương đau đớn rên rỉ.

“Đừng đè lên tôi... xuống khỏi người tôi!

Xương sườn của tôi gãy rồi~” Xung quanh, tiếng khóc lóc, tiếng la hét, tiếng kêu đau đớn, khiến bên trong toa tàu càng thêm hỗn loạn.

Có người run rẩy mò điện thoại, dùng chức năng đèn pin của điện thoại chiếu sáng toa tàu.

Vừa chiếu lên, càng có nhiều người kinh hãi hét lên.

Cảnh tượng đẫm máu, đây là đang quay phim kinh dị sao?

Khắp nơi đều là máu, trên thành xe, vì những vết máu do va chạm trước đó để lại, cả thành xe đều bị nhuốm đỏ máu tươi, khiến bên trong toa tàu như địa ngục.

Lại có mấy cửa sổ xe bị vỡ, hành khách bên cạnh cửa sổ trên người cắm không ít mảnh kính vỡ, bất lực dựa vào thành xe, không thể động đậy.

Thậm chí có người bị mảnh kính lớn đâm xuyên, nằm trên đất không rõ sống chết.

Nhiều người đầu vỡ máu chảy, vô ích dùng tay ấn vào vết thương của mình.

Vì thiếu kiến thức tự cứu trong lúc nguy cấp, hành khách tỏ ra lúng túng.

“Ọe...” Hành khách vừa mở điện thoại lập tức tắt đi, phát ra tiếng nôn ọe.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ngã trên đất, ngoài tay bị trật khớp ra thì không có gì đáng ngại; còn bà mẹ trẻ thì lưng va vào ghế, đau đến chảy nước mắt, may mà cũng không có vết thương nào khác.

Hai người đồng thời nhìn về phía con gái đang được Tống Thư Hàng bế, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng như địa ngục này, lại nhíu mày.

“Kỳ lạ.” Cậu trong lòng nghi ngờ.

Lực rung lắc của toa tàu vừa rồi không lớn đến vậy chứ?

Cửa sổ xe đều bị vỡ?

Hơn nữa còn có người bị kính đâm xuyên?

Càng khoa trương hơn là, nửa thành xe đều bị bôi đầy máu tươi!

Cần bao nhiêu máu mới có thể làm được điều này?

Dù có trật bánh lật xe cũng không có lực sát thương lớn như vậy.

Nếu toa xe chỉ rung lắc vài cái đã có lực sát thương như vậy, thì đây còn gọi là tàu điện ngầm?

Thà đổi tên thành tàu tốc hành địa ngục cho rồi!

“Shit!” Nhà sư Tây cao lớn từ dưới đất bò dậy, gạt bỏ những vật linh tinh trên người, như một con gấu lớn đứng thẳng dậy.

Ông ta nhìn cảnh tượng máu me xung quanh tàu điện ngầm, cười lạnh một tiếng.

Tiếp đó, hai tay ông ta kéo chuỗi niệm châu, kết một thủ ấn Phật môn, dùng tiếng Trung tròn vành rõ chữ lớn tiếng niệm kinh văn.

Âm thanh lớn vang vọng trong toa tàu, thậm chí còn át cả tiếng la hét thảm thiết của tất cả những người bị thương.

“Thằng cha Tây này niệm cái gì vậy?” “Hình như là, kinh chó trừ tà?” “Thần kinh à!

Ở đây đã thế này rồi, ông ta còn ở đây đuổi ma?” Nhà sư Tây cao lớn không nghe không hỏi những lời mắng chửi này, ông ta lật kinh văn, tiếp tục lớn tiếng tụng đọc.

Tống Thư Hàng bế cô bé, đưa bố mẹ cô bé sang một bên, rồi tiếp tục nhìn về phía gã hòa thượng to cao.

Cậu có thể cảm nhận được, khi gã hòa thượng niệm kinh văn, luồng tinh thần lực khổng lồ bắt đầu cuộn trào lên, như sóng biển vỗ vào bốn phương tám hướng.

Trong không trung, có những năng lượng tiêu cực mà người thường không thể nhìn thấy đang lượn lờ trong toa tàu, nhưng khi gặp phải luồng tinh thần lực cuộn trào của gã hòa thượng, những năng lượng tiêu cực đó liền tan tác như chim muông, bay qua ô cửa sổ vỡ nát, lao về phía toa tàu phía trước.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, là 'quỷ' sao?

Cậu đã hoàn thành Trúc Cơ tâm khiếu, nhưng nhãn khiếu vẫn chưa mở, nên không thể nhìn thấy quỷ.

Tuy nhiên, ở trạng thái 'cảnh giác', cậu có thể mơ hồ cảm nhận được những năng lượng tiêu cực dạng khói đó.

Bình thường, quỷ vật sẽ không đi vào những nơi có lượng người qua lại lớn như tàu điện ngầm hay xe khách, vì nơi đó sẽ ngưng tụ nhân khí thịnh vượng.

Nhân khí khổng lồ, thịnh vượng là sức mạnh chí dương, có thể trực tiếp khiến một số quỷ quái yếu ớt hồn bay phách tán, ngay cả quỷ quái mạnh mẽ cũng không thích những nơi có nhân khí quá vượng.

Tuy nhiên, khi đám đông gặp tai nạn thì lại là một ngoại lệ.

Lượng lớn sự kinh hoàng, chết chóc, tuyệt vọng, oán hận sinh ra trong chớp mắt đều là thức ăn yêu thích nhất, là dưỡng chất trưởng thành của quỷ vật.

Đặc biệt là linh hồn của những người chết vì tai nạn và đau đớn, quỷ vật chỉ cần nuốt chửng họ là có thể khiến bản thân trở nên mạnh hơn.

Một số quỷ vật mạnh mẽ thậm chí có thể cướp đi linh hồn của những người bị thương sắp chết.

Loại linh hồn sắp chết này còn giúp quỷ vật tăng thực lực nhiều hơn! "Yêu ma quỷ quái, phá phá phá!" Gã hòa thượng rõ ràng là có bản lĩnh, gã gầm lớn, tinh thần lực cuộn trào, sức mạnh tiêu cực trong toa tàu lập tức bị xua tan sạch sẽ.

Trong nháy mắt, tất cả hành khách đang la hét trong toa đều ngây người.

Vì sau khi gã hòa thượng hét xong, trong toa tàu lập tức sáng sủa trở lại.

Kính vỡ, máu tươi bôi đầy tường xe, hành khách bị kính đâm xuyên qua đều biến mất không thấy đâu.

Hành khách trong toa tàu tuy ngả nghiêng ngả ngửa, nhưng không ai máu me đầm đìa cả. "Vừa rồi đó, là ảo giác sao?" Tất cả hành khách đều ngơ ngác đứng đó, không biết phải làm sao.

Đúng vậy, tất cả những hình ảnh kinh hoàng máu me đều là ảo ảnh do quỷ vật tạo ra, mục đích là để khiến mọi người trong toa tàu càng thêm kinh hãi, sợ hãi, sinh ra nhiều năng lượng tiêu cực tuyệt vọng hơn.

Quỷ vật chạy tán loạn khắp nơi, nhưng gã hòa thượng có bản lĩnh lại không hài lòng với kết quả này. "Shit!" Gã lại chửi một tiếng, vớ lấy chuỗi niệm châu, nhanh chân đuổi theo đám quỷ vật về phía toa tàu đằng trước.

Sau khi báo động phanh gấp, đoàn tàu đã kích hoạt chế độ đóng mở cửa độc lập cho từng toa.

Chỉ cần kéo công tắc thủ công bên cạnh cửa là có thể mở được cửa toa tàu.

Gã hòa thượng thành thạo kéo công tắc độc lập, đuổi theo hướng quỷ vật bỏ chạy về phía toa tàu phía trước.

Vị hòa thượng ngoại quốc mạnh mẽ này đến tàu điện ngầm không phải ngẫu nhiên, gã đang truy lùng quỷ vật trên tàu, cố gắng tịnh hóa nó.

Tống Thư Hàng sờ vào túi, trong đó có một lá Phá Tà Phù, một lá Giáp Phù và một lá Kiếm Phù.

Ba lá phù này cậu luôn mang theo bên mình để phòng bất trắc.

Hy vọng sẽ không phải dùng đến phù bảo, dù sao số lượng phù bảo trong tay cậu có hạn, trước khi gặp được gã Đàn chủ kia, mỗi một lá lãng phí đều sẽ làm giảm tỷ lệ thắng của cậu.

Khoan đã!

Chương 77

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Quỷ vật trên tàu điện ngầm này, không lẽ có liên quan đến gã Đàn chủ kia sao?

Bởi vì Đàn chủ cũng là một tà đạo quỷ tu, hơn nữa hiện tại đang ẩn náu ở 'Viên Long dược điếm', cách đây khoảng ba trạm tàu điện ngầm!

Liệu có trùng hợp như vậy không? ********** Lúc này, ở toa tàu thứ ba phía sau toa Tống Thư Hàng đang đứng, có hai người đàn ông mặt hơi tái nhợt đang co ro vào nhau, thì thầm to nhỏ. "Mẹ nó chứ, sao gã hòa thượng ngoại quốc kia lại đuổi tới đây rồi?

Rõ ràng đã tránh gã cả một thị trấn rồi, đúng là âm hồn không tan!" Một người đàn ông ăn mặc như nhân viên văn phòng nghiến răng nói.

Người còn lại ăn mặc như một thanh niên bình thường mặc áo thun xoa xoa thái dương, cay đắng nói: "Đã hai ngày liên tiếp không cho 'Khổ U' ăn no được rồi.

Nếu hôm nay vẫn không thể cho 'Khổ U' ăn no, thì tối nay, hai chúng ta sẽ bị Đàn chủ gia công, biến thành thức ăn cho Khổ U." Nói đến đây, cả hai người run lên.

Khổ U chính là con oán quỷ đang lượn lờ trong tàu điện ngầm, nghe nói là quỷ tướng sơ giai mà mấy chục năm trước Đàn chủ đã tốn chín trâu hai hổ mới ngưng tụ được từ chiến trường, thực lực tương đương tu sĩ Nhị phẩm.

Đàn chủ đã bồi dưỡng nó nhiều năm, là một trong những oán quỷ mạnh nhất trong tay Đàn chủ.

Bình thường, oán quỷ đều được phong ấn trong những nơi âm địa có quỷ khí nồng đậm để ngủ say, lợi dụng quỷ khí âm địa để bồi dưỡng oán quỷ, đồng thời cũng giảm bớt tiêu hao hàng ngày của nó.

Nhưng thời gian lâu dài, oán quỷ sẽ rơi vào trạng thái suy yếu.

Vì vậy, mỗi lần Đàn chủ ra ngoài mang theo oán quỷ, đều cần tìm 'thức ăn' gần đó để cung cấp cho nó, giúp nó hồi phục khỏi trạng thái suy yếu.

Hai người đàn ông này chính là thành viên cấp thấp phụ trách đưa oán quỷ đi tìm mồi, họ sẽ tìm một số hiện trường tai nạn, hoặc các khu mộ táng để bổ sung cho oán quỷ.

Hôm qua, họ đang cho oán quỷ 'Khổ U' ăn ở một nghĩa địa thì bất ngờ gặp phải gã hòa thượng cao lớn.

Nếu không phải họ thấy tình hình không ổn mà chạy nhanh, Khổ U đang trong trạng thái suy yếu suýt nữa đã bị gã hòa thượng tịnh hóa. ...

Nghĩ lại mà vẫn còn sợ.

Nếu Khổ U bị tịnh hóa, hai người họ chắc chắn phải tự cắt cổ, như vậy chết còn sướng hơn!

Mãi mới khó khăn, hai người họ mang theo 'Khổ U' chạy ra một khoảng cách rất xa.

Sau đó tìm được đoạn đường ray dài này của tàu điện ngầm, điều khiển ảo thuật của quỷ vật để mê hoặc người lái tàu, cố tình tạo ra sự kiện phanh gấp, muốn tạo ra một hiện trường tai nạn để Khổ U ăn no một bữa.

Nhưng không ngờ, gã hòa thượng lại đuổi theo đến tận đây!

Chúng tôi rốt cuộc đã đắc tội gì với ngài?

Ngài không thể đại nhân đại lượng, coi chúng tôi như cái rắm mà tha cho chúng tôi sao? "Chỉ còn cách liều mạng thôi." Gã mặc đồ công sở nghiến răng nói.

Nếu hôm nay vẫn không thể cho oán quỷ ăn no, Đàn chủ sẽ dùng hình phạt tàn khốc biến họ thành 'món ngon' trong mắt oán quỷ.

Dù sao cũng là chết, chỉ có liều mạng mới có cơ hội sống! "Chỉ cần giữ chân được gã hòa thượng kia, để Khổ U hấp thụ đủ năng lượng, hồi phục khỏi trạng thái suy yếu.

Đến lúc đó gã hòa thượng này chết chắc!" Gã thanh niên bình thường còn lại nghiến răng nói.

Nghĩ đến đây, hai người đàn ông đứng dậy, đi về phía toa tàu phía trước.

Các toa tàu đều đang trong tình trạng hỗn loạn, dáng vẻ liều mạng đuổi về phía trước của hai người đàn ông rất dễ thấy.

Rất nhanh, họ đã đi qua toa tàu Tống Thư Hàng đang đứng.

Đáng tiếc họ không phát hiện ra Tống Thư Hàng đang được che giấu dưới 'trạng thái cảnh giác tinh thần lực'.

Thực lực của họ thấp kém, đang ở giai đoạn 'Bách nhật trúc cơ'.

Hơn nữa do công pháp Trúc cơ kém cỏi, lại không có Dịch thối thể hỗ trợ, bản thân tuổi tác cũng đã lớn, nên 'Bách nhật trúc cơ' của họ đã trúc mấy năm rồi mà vẫn chưa hoàn thành.

Điều khiển quỷ tướng Khổ U cũng là nhờ một pháp khí tạm thời mà Đàn chủ đưa cho.

Hai người vội vã chạy qua toa của Thư Hàng, đuổi theo dấu chân của gã hòa thượng.

Đợi hai người đi xa, Tống Thư Hàng mở mắt ra: "Lại là hai tu sĩ nữa." Hơn nữa khí huyết trên người hai người đàn ông vừa chạy qua đều cao hơn người thường rất nhiều, và hai người này có liên quan đến quỷ vật, trên người họ dính phải sức mạnh tiêu cực giống như quỷ vật.

Không ngờ mình bế cô bé ngồi thêm ba trạm tàu điện ngầm mà lại xảy ra chuyện này.

Có nên đi xem phía trước xảy ra chuyện gì không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ....

Bên kia, gã hòa thượng to cao đã đuổi kịp con oán quỷ.

Oán quỷ đã hấp thụ không ít năng lượng tiêu cực, hồi phục được một chút thực lực.

Lúc này nó lợi dụng năng lực ảo thuật, bao phủ toàn bộ ba toa tàu đầu tiên, tạo ra đủ loại ảo ảnh kinh hoàng, kích phát sự sợ hãi và tuyệt vọng của hành khách bên trong.

Chỉ cần thực lực của nó hồi phục thêm một chút, nó có thể lợi dụng ảo ảnh để dồn hành khách trong toa vào đường cùng, ép một bộ phận người ý chí yếu đuối tự sát, nuốt chửng linh hồn của họ! "Tìm thấy rồi!" Lúc này, gã hòa thượng đầu trọc lộ ra nụ cười rạng rỡ và một hàm răng trắng bóng: "Đừng chạy nữa, ta đã tu luyện đến Thiên nhãn thông (nhãn khiếu), dưới đôi mắt này mọi quỷ mị đều không thể ẩn náu, để ta tịnh hóa ngươi đi!" Dứt lời, gã lôi từ trong áo cà sa ra một cuốn kinh, lớn tiếng đọc nội dung bên trên, âm thanh đinh tai nhức óc vang vọng trong toa tàu.

Tiếng Trung của gã phát âm chuẩn xác, thật sự khiến nhiều người dân An Lạc bản xứ phải xấu hổ.

Theo tiếng tụng kinh của gã hòa thượng, cuốn kinh trong tay gã hiện lên một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt, trang nghiêm, thần thánh, đây là hình ảnh mà người thường nhìn thấy.

Còn nếu có tu sĩ đã mở nhãn khiếu ở đây, sẽ thấy tinh thần lực khổng lồ của gã hòa thượng dẫn dắt cuốn kinh, kinh văn trên đó hóa thành những phù văn màu vàng thực chất, mỗi một chữ đều to bằng móng tay, phủ kín trời đất lao về phía con oán quỷ.

Ảo ảnh mà quỷ tướng Khổ U giăng ra đối mặt với những phù văn từ cuốn kinh, lập tức như khói bị gió lớn thổi tan, nhanh chóng biến mất.

Ảo ảnh dần dần được giải trừ, nhưng hành khách trong toa tàu vẫn đang trong trạng thái mơ hồ, họ khác với toa của Thư Hàng, bị bao phủ trong ảo ảnh quá lâu, bị quỷ tướng Khổ U hút đi một phần sức lực, hiện tại vẫn đang trong trạng thái thần trí không minh mẫn. "Chí..." Quỷ tướng Khổ U phát ra tiếng kêu chói tai, liên tục lùi lại.

Khó khăn lắm mới hồi phục được chút năng lượng, lại bị gã hòa thượng hòa tan, cơ thể còn yếu hơn trước.

Cứ thế này, chỉ cần nửa giờ, nó sẽ bị gã hòa thượng tịnh hóa hoàn toàn, hóa thành tro bụi. "Tên hòa thượng ngoại quốc trời đánh!" Hai người đàn ông đuổi tới từ phía sau thấy cảnh này, tim gan suýt nữa nổ tung.

Gã mặc đồ công sở hít một hơi thật sâu, giây tiếp theo cơ bắp trên người gã cuồn cuộn nổi lên, làm rách bộ vest vốn vừa vặn.

Nếu không phải màu da không thay đổi, trông gã cứ như Người khổng lồ xanh biến hình.

Sau khi biến hình, gã còn đô con hơn gã hòa thượng gấp đôi, chỉ là lùn hơn một chút.

Sau đó, gã mặc đồ công sở như một chiếc xe tăng, nghiền ép lao về phía gã hòa thượng.

Trên đường đi, những hành khách bình thường cản đường đều bị gã húc văng ra. ...

Còn đồng bọn của gã phối hợp rất ăn ý, ngay trước khi gã biến hình, đã ném ra tám vật hình kim, phá nát toàn bộ camera giám sát trong tàu điện ngầm.

Dù là tà môn quỷ tu, cũng không muốn ngang nhiên lộ diện trước mắt công chúng.

Còn hành khách trong toa tàu, hiện tại đều đang trong trạng thái thần trí không minh mẫn, không phải là vấn đề.

Sau khi phá nát camera, gã thanh niên bình thường tay cầm một pháp khí bằng xương, bắt đầu điều khiển quỷ tướng Khổ U.

Trí tuệ của quỷ tướng vốn không cao, ở trạng thái tự do chỉ phát huy được năm sáu phần thực lực.

Nếu có người điều khiển, sức sát thương sẽ tăng gấp bội.

Gã thanh niên có vẻ ngoài bình thường dùng pháp khí bằng xương điều khiển Khổ U, khiến nó không còn đối đầu trực diện với gã hòa thượng, lãng phí năng lượng vô ích.

Quỷ tướng chủ động thu hồi năng lượng dùng để thi triển ảo ảnh, chờ thời cơ hành động.

Đồng thời, gã thanh niên lại lôi ra một cái bình nhỏ, trong bình chứa tro cốt của Viêm Quỷ cấp thấp.

Cái gọi là Viêm Quỷ chỉ những oán quỷ chết vì hỏa hình, tương ứng với thủy quỷ.

Viêm Quỷ cần phải là võ nhân khí huyết vượng thịnh, chịu oan khuất tột cùng rồi bị lửa thiêu sống, mới có xác suất nhất định hình thành.

Viêm Quỷ cấp thấp có trí tuệ cực thấp, chỉ biết tấn công như chó điên.

Tuy nhiên, thông qua tro cốt của nó, có thể điều khiển đối tượng tấn công của nó.

Bình được mở ra, Viêm Quỷ chui ra từ bên trong.

Loại oán quỷ cấp thấp như Viêm Quỷ không có hình dạng cố định, chỉ là một ngọn lửa ma cháy hừng hực, nhưng tốc độ cực nhanh.

Gã thanh niên có vẻ ngoài bình thường thông qua tro cốt, ra lệnh cho Viêm Quỷ tấn công gã hòa thượng.

Viêm Quỷ gào thét, hú lên lao về phía mục tiêu.

Tốc độ của nó nhanh hơn gã mặc đồ công sở đã biến hình mấy lần, xuất phát sau mà đến trước, tấn công sau lưng gã hòa thượng nhanh hơn một bước.

Gã hòa thượng cảm nhận được Viêm Quỷ tấn công, khóe miệng lộ ra nụ cười khinh miệt, miệng không ngừng tụng kinh văn.

Oanh!

Viêm Quỷ đâm vào gã hòa thượng.

Nhưng gã hòa thượng không hề hấn gì, mặc dù gã không có tóc.

Lúc này, giữa Viêm Quỷ và gã hòa thượng có một lớp ánh sáng vàng dày đặc, chặn đứng toàn bộ đòn tấn công của Viêm Quỷ!

Khi lớp ánh sáng vàng đó sáng lên, phảng phất như trời đất đang kể cho vạn vật thế gian nghe về vô số công đức của gã hòa thượng.

Công đức chi quang hộ thể, chư tà bất xâm!

Mẹ nó chứ, gã hòa thượng này cả đời rốt cuộc đã độ hóa bao nhiêu oán linh, vong linh?

Gã thanh niên có vẻ ngoài bình thường trong lòng kinh hãi.

Phải biết rằng độ hóa trăm vong hồn mới được gọi là công đức; độ hóa ngàn người mới có công đức chi quang hộ thể.

Mà lớp công đức chi quang dày đặc quanh người gã hòa thượng này, ít nhất cũng đã độ hóa hơn vạn người rồi?

Chính vì biết mình có công đức hộ thể, tiểu quỷ tiểu quái bình thường không thể xâm phạm được, nên gã hòa thượng mới ung dung đứng yên để con Viêm Quỷ này lao vào.

Chương 78

Nhưng, ngươi là một hòa thượng ngoại quốc việc gì phải tận tụy như vậy?

Hòa thượng bản địa còn chưa có công đức như ngươi đâu?

Hiện tại cả An Lạc cũng hiếm có cao tăng nào độ hóa được hơn vạn vong hồn?

Gã thanh niên có vẻ ngoài bình thường vội vàng điều khiển Viêm Quỷ, để nó quay về.

Công đức chi quang của đối phương dày như vậy, tiểu quỷ bình thường căn bản không cần mang ra trước mặt gã để mất mặt.

Nhưng... muộn rồi.

Đến dễ, đi thì khó.

Gã hòa thượng miệng hét lớn kinh văn, bảy chữ kinh văn hóa thành phù chú màu vàng quấn lấy Viêm Quỷ, xoay tròn quanh người nó.

Trong chốc lát, lửa ma của Viêm Quỷ tắt ngấm, lộ ra hình dáng một người đàn ông hư ảo có khuôn mặt cương nghị.

Người đàn ông hư ảo vốn mặt mày hung dữ, nhưng theo sự xoay chuyển của phù chú màu vàng, khuôn mặt nhanh chóng trở nên bình hòa.

Hắn nở một nụ cười siêu thoát với gã hòa thượng, cơ thể hóa thành những hạt sáng, tiêu tán đi.

Bốp!

Cái bình chứa 'tro cốt Viêm Quỷ' trong tay gã thanh niên vỡ tan, tro cốt bên trong rơi vãi đầy đất. ... "Hống!" Lúc này, gã mặc đồ công sở trong trạng thái biến hình cuối cùng cũng tấn công đến bên cạnh gã hòa thượng, một chiêu Gấu Đen Húc Cây hung hăng lao tới.

Gã hòa thượng vẫn không nhúc nhích, đứng yên chịu đựng chiêu Gấu Đen Húc Cây này của gã mặc đồ công sở.

Bốp!

Cơ bắp của gã mặc đồ công sở sau khi biến hình không chỉ để trưng bày, một cú húc đã khiến gã hòa thượng to con hơn phải lùi lại mấy bước, ngay cả tiếng tụng kinh trong miệng cũng phải dừng lại. "A!" Gã mặc đồ công sở tấn công thành công, nhân lúc gã hòa thượng chưa đứng vững, một cú Trâu Điên Húc Sừng tung ra, song quyền đấm thẳng vào mặt gã hòa thượng.

Gã hòa thượng tặc lưỡi, trên mặt lại lộ ra nụ cười khoái trá: "You really are a shy bee, ngươi đúng là một con ong nhỏ ngại ngùng." Gã mặc đồ công sở đang tấn công có chút khó hiểu. "Các ngươi vừa chủ động đánh ta!" Gã hòa thượng đắc ý nói: "Cho nên, ta có thể phản kích rồi.

Sư phụ nói, đây gọi là phòng vệ chính đáng!" Dứt lời, gã hòa thượng vỗ hai tay: "Lăn đi, bò con!" Sau đó, gã mặc đồ công sở bị vỗ bay đi nhẹ như một con ruồi, đập vào tường tàu điện ngầm.

Gã hòa thượng này không chỉ là một người thông thạo tiếng Trung, mà còn thông thạo một số từ lóng trên mạng... mặc dù là từ lóng cũ mèm của hơn mười năm trước.

Nhưng không thể phủ nhận, người ta đúng là thông thạo tiếng Trung! "Ta sớm đã biết sau lưng con oán quỷ mạnh mẽ kia có người điều khiển, cái gọi là dã thảo trừ căn, xuân phong thổi lại mọc!

Ta phải giết chết hai ngươi!" Gã hòa thượng đắc ý, gã bày ra thế thủ của quyền pháp, nói: "Đến đây, hai con ong nhỏ ngại ngùng!" ... ...

Thưa quý vị khán giả, chào mừng quý vị đến với trận chung kết giải đấu tự do võ thuật trên tàu điện ngầm khu vực Giang Nam, vòng loại tuyến số 5.

Trước tiên chúng ta hãy giới thiệu các tuyển thủ hai bên.

Tuyển thủ chủ nhà là tuyển thủ Dương hòa thượng mặc áo cà sa dày, có sáu chấm giới ba.

Tuyển thủ khách là hai tuyển thủ mặc vest đen và áo thun bình thường.

Vâng, đây là trận đấu chung kết hai đánh một!

Rất không công bằng, nhưng đây là giải đấu tự do, không có quy tắc chính là quy tắc lớn nhất!

Bây giờ trận đấu đã bắt đầu!

Tuyển thủ khách, người đàn ông mặc vest đen, ra đòn tấn công trước, một cú húc tuyệt đẹp!

Ít nhất cũng gây ra một trăm điểm sát thương va chạm!

Nhưng, tuyển thủ chủ nhà không né được đòn tấn công!

Vâng, tuyển thủ Dương hòa thượng đã cứng rắn chịu đựng cú húc này!

Và không hề hấn gì, mặc dù chỉ mới một hiệp, nhưng có thể thấy cả hai bên tuyển thủ đều rất có thực lực.

Tuyển thủ mặc vest đen lại tấn công, lần này là song quyền!

Tuyệt đẹp!

Tuyển thủ chủ nhà Dương hòa thượng đã chặn được đòn tấn công song quyền này.

Tuyển thủ Dương hòa thượng phản công rồi, đây là lần tấn công đầu tiên của gã, sử dụng chiêu Vỗ Ruồi Theo Chân Truyền Của Tinh Tinh Lớn!

Tuyệt đẹp, một ngàn điểm sát thương bạo kích, tuyển thủ mặc vest đen bị đánh bay, đập vào tường xe không thể nhúc nhích.

Anh ta có mười giây để đứng dậy, nếu quá mười giây mà anh ta vẫn chưa đứng dậy, thì trận đấu này anh ta sẽ mất tư cách tham gia.

Mười, chín, tám... bốn, ba!

Ồ, tuyển thủ khách, người đàn ông mặc vest đen, đã cố gắng đứng dậy, kiên cường đứng dậy.

Lần này anh ta và đồng đội, người đàn ông mặc áo thun, đã đứng cùng nhau.

Trận đấu bước vào giai đoạn gay cấn, vậy rốt cuộc bên nào sẽ giành được chiến thắng cuối cùng trong trận đấu này, chúng ta hãy cùng chờ xem! "Cùng nhau liều chết, gã chỉ có một mình, hai tay khó địch bốn tay." Gã mặc đồ công sở dùng tay lau mặt, phun ra một ngụm máu.

Gã mặc áo thun lôi ra hai lưỡi dao không cán trong tay, ánh mắt lạnh băng: "Giết gã, ta có thể xử lý dấu vết, sau đó chúng ta rời khỏi tàu điện ngầm với tốc độ nhanh nhất!" Gã mặc đồ công sở gật đầu, gầm lên một tiếng, cơ bắp căng phồng, thân thể lại lao về phía gã hòa thượng.

Gã mặc áo thun thì như âm hồn, lúc ẩn lúc hiện sau lưng gã mặc đồ công sở.

Nhưng so với gã mặc đồ công sở, gã còn nguy hiểm hơn, lưỡi dao không cán trong tay như răng nanh của rắn độc, một khi lộ ra là chí mạng! "Đến hay lắm!" Gã hòa thượng ha hả cười lớn. ... ...

Hai phút sau.

Gã mặc đồ công sở xiêu xiêu vẹo vẹo ngã trên đất, tứ chi vặn vẹo dị dạng, mặt đầy máu, ánh mắt ngây dại.

Gã mặc áo thun bị gã hòa thượng đè lên tường, nắm đấm to lớn đấm từng quyền vào mặt gã, gã cũng mặt đầy máu, ánh mắt ngây dại. "Lão gia ta nói thế nào cũng đã đến cảnh giới Nhất phẩm đệ lục khiếu Dược Long Môn, hai cái mầm đậu nhà ngươi ngay cả Trúc cơ còn chưa xong mà dám đối đầu trực diện với ta sao?!" Gã hòa thượng ném gã mặc áo thun xuống đất, thuận tay lấy pháp khí bằng xương trên người gã.

Cảnh giới Nhất phẩm đệ lục khiếu tên là Dược Long Môn, lấy ý từ cá chép vượt vũ môn.

Một khi vượt qua được, liền có thể hóa khí huyết chi lực vô hình trong cơ thể thành hữu hình, tụ thành chân khí, thoát khỏi cảnh giới phàm nhân!

Gã đại hòa thượng này đã là cao thủ đỉnh phong Nhất phẩm.

Gã hòa thượng nắm lấy pháp khí bằng xương, nhìn về phía quỷ tướng Khổ U. "Con oán quỷ này ít nhất cũng bằng mấy trăm đến cả ngàn con quỷ hồn bình thường, tịnh hóa nó, ta cách dị tượng cá chép vượt vũ môn không còn xa nữa.

He he, đến lúc đó một khi vượt qua vũ môn, là có thể tiến thêm một bước." Gã hòa thượng lẩm bẩm, gã dùng sức bóp nát pháp khí bằng xương.

Pháp khí bằng xương này có liên hệ với quỷ tướng, pháp khí vừa vỡ, quỷ tướng Khổ U lập tức hét thảm lên: "Rống... rống..." Thừa lúc nó bệnh, lấy mạng nó!

Gã hòa thượng nhân cơ hội vớ lấy kinh văn và chuỗi phật.

Kinh văn không gió mà tự lật, lật đến vị trí thích hợp.

Gã hòa thượng lớn tiếng ngâm tụng kinh văn, tay phải nắm chuỗi phật, hung hăng vung lên.

Chuỗi phật bung ra, như những viên đạn vàng bắn về phía quỷ tướng Khổ U.

Tốc độ nhanh đến cực điểm, quỷ tướng Khổ U căn bản không kịp né tránh, bị chuỗi phật màu vàng liên tục bắn trúng, bị bắn ra hơn mười lỗ thủng, quỷ khí trên người trở nên mỏng manh.

Tiếng hét thảm liên tục!

Gã hòa thượng lại nhíu mày, không hài lòng với kết quả này.

Sau đó gã cũng ném cuốn kinh ra, giống như chuỗi phật, kinh văn cũng tự động tan rã giữa không trung, hóa thành từng trang thánh, bao phủ lấy quỷ tướng.

Tiếng hét thảm của quỷ tướng càng kịch liệt hơn.

Gã hòa thượng kết ấn Phá Tà Hàng Ma, trong hai mắt có ánh vàng lóe lên, miệng niệm phạn âm. "Khốn kiếp, cho ta... dừng tay!" Gã mặc đồ công sở khó khăn bò về phía gã hòa thượng, hét lên bằng tất cả sức lực, kéo ra một vệt máu trên mặt đất.

Nếu con quỷ tướng này bị tịnh hóa, gã và gã mặc áo thun chắc chắn sẽ chết!

Gã mặc áo thun cũng tỉnh lại, gã như con sâu bò về phía gã hòa thượng, mở miệng định cắn đối phương: "Dừng tay cho ta...

đừng tịnh hóa nó...

đừng mà, chúng ta sẽ mất mạng đó!

Dừng tay!" Đây chính là bi thương của kẻ tiểu nhân vật... sống không do mình.

Ánh mắt gã hòa thượng trầm xuống, nhưng không ngừng tụng kinh.

Kẻ đáng thương, tất có chỗ đáng hận!

Tà đạo quỷ tu, gã đã thấy nhiều rồi.

Chuyện này, gã cũng đã trải qua nhiều rồi.

Gã không thể vì hai người đàn ông này mà ngừng tịnh hóa con quỷ tướng!

Chương 79

Cho dù, hai người này vì thế mà chết cũng vậy. "Tất cả oán quỷ, đều phải tịnh hóa.

Tất cả oán quỷ, đều phải tịnh hóa, một con cũng không tha!" Trong mắt gã hòa thượng chỉ có vẻ kiên nghị.

Lúc này gã hòa thượng lại không phát hiện, có một bóng người lom khom đang lặng lẽ đến gần gã.

Với trạng thái tinh thần lực hoàn toàn mở ra của gã hòa thượng lúc này, lại không thể cảm ứng được đối phương.

Bóng người đó đến gần gã hòa thượng, bình thản vung một chưởng, vỗ vào lưng gã hòa thượng.

Bốp!

Một chưởng vỗ ra, giữa lòng bàn tay có chân khí cuồn cuộn hiện ra, chân khí ngưng mà không tán, cứ thế ép lên lưng gã hòa thượng.

Rắc rắc rắc ~ Tiếng xương thịt bị nghiền ép khiến người ta ê răng.

Giống như tiếng người bị xe tải lớn cán qua, lưng của gã hòa thượng bị ép lõm vào một dấu tay.

Gã hòa thượng không hề phòng bị, máu tươi phun ra từ miệng.

Ánh vàng trong hai mắt tan đi, tiếng phạn âm trong miệng lập tức ngừng lại!

Chuỗi phật, trang thánh bao phủ quỷ tướng mất đi sự hỗ trợ của gã hòa thượng, hóa thành vật phàm rơi xuống đất.

Chuỗi phật rơi vãi va vào sàn nhà, phát ra tiếng leng keng...

Tiếp đó, gã hòa thượng ngã rầm xuống đất, hai mắt không thể tin nổi nhìn về phía người sau lưng.

Chân khí, là Nhị phẩm Chân sư!

Đối phương có cao thủ cảnh giới chân khí ở đây, tại sao đến bây giờ mới ra tay?

Hoàn toàn có thể ngay từ đầu nghiền ép mình luôn mà?! "Khụ khụ." Bóng người đó ho khan hai tiếng, mặt mày tái nhợt.

Hắn lạnh lùng liếc nhìn gã đại hòa thượng, rồi quay đầu lại nhìn gã mặc đồ công sở và gã mặc áo thun đang ngã trên đất: "Hai tên phế vật... nếu không phải kế hoạch của ta tạm thời có thay đổi, vừa hay đến tuyến tàu điện ngầm số 5 này, thì đã mất đi một con quỷ tướng quý giá rồi." Hai người đàn ông lập tức mặt không còn chút máu, toàn thân run rẩy: "Đàn... chủ..." Tại sao Đàn chủ lại xuất hiện ở đây?

Bóng người lom khom này chính là 'Đàn chủ' mà Tống Thư Hàng lần này định đến 'Viên Long dược điếm' để tìm kiếm.

Lúc này Đàn chủ mặt mày tái nhợt, độc trong người rõ ràng vẫn chưa được giải. "Đàn chủ, xin hãy tha cho chúng tôi một mạng!

Nhiệm vụ lần này, chúng tôi...

đã cố gắng hết sức rồi!

Nhưng gã hòa thượng này, quá mạnh đi!" Gã mặc áo thun bi thương cầu xin Đàn chủ.

Lần này thất bại thật không phải quân ta quá yếu, mà là địch quân quá mạnh!

Hơn nữa hiện tại quỷ tướng Khổ U không bị tịnh hóa, có lẽ Đàn chủ sẽ tha cho họ một mạng? "Tha cho các ngươi một mạng?" Đàn chủ mặt mày âm trầm: "Phế vật vô dụng, không có giá trị ở lại trên đời.

Nhưng mà... các ngươi vẫn còn chút tác dụng." Gã mặc đồ công sở và gã mặc áo thun nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ vui mừng.

Nhưng giây tiếp theo, họ chỉ cảm thấy đầu đau dữ dội, trước mắt tối sầm rồi mất đi ý thức. "Khổ U...

ăn chúng nó đi." Đàn chủ lau vết máu trên tay, lạnh lùng nói.

Quỷ tướng Khổ U trên không trung tham lam lao về phía thi thể hai người đàn ông, lôi ra hồn phách của họ, không đợi hồn phách họ kịp phản ứng, liền ném vào miệng nuốt chửng.

Được bổ sung hồn phách của hai người đàn ông, thương thế của Khổ U lập tức hồi phục rất nhiều. "May mà kế hoạch tạm thời có thay đổi, nếu không chuyến đi khu vực Giang Nam này, ta thật sự mất cả chì lẫn chài, lỗ đến tận nhà bà ngoại." Đàn chủ lẩm bẩm.

Vốn chỉ định đổi lấy linh quỷ từ tay 'Tống tiền bối' kia, lại vì một phần 'tình báo' không rõ lai lịch mà nảy sinh lòng tham.

Kết quả vì cái tình báo nực cười đó, mình mất đi một thuộc hạ quý giá, còn bản thân cũng trúng độc nặng một cách khó hiểu.

Khó khăn lắm mới chạy đến khu vực đường Quang Viện, âm thầm liếm láp vết thương của mình.

Lại thuận lợi tìm được một tiệm thuốc gần đó, định pha chế thuốc giải độc.

Nhưng hôm nay, một cách tình cờ, hắn phát hiện trên mạng có người đang tra xem tiệm thuốc nào ở khu vực Giang Nam bán bốn loại dược liệu giải độc.

Lập tức, hắn cảm thấy sởn gai ốc.

Hắn ngộ ra, bốn loại vật giải độc là cái bẫy mà vị 'Tống tiền bối' kia giăng ra, mục đích chính là để tìm ra kẻ đứng sau là hắn!

Chẳng trách lúc đó thuộc hạ trúng độc nặng lại có thể chạy về đến khách sạn của mình, hóa ra tất cả đều là cái bẫy.

Nghĩ đến đây, Đàn chủ không chút do dự thu dọn hành lý chạy trốn.

Mình đúng là mạng không nên tuyệt, may mắn phát hiện ra dấu vết trên mạng!

Là một tà đạo quỷ tu, hắn có thể sống đến bây giờ là nhờ vào sự cẩn thận, cho dù chỉ có một phần ngàn khả năng, hắn cũng chắc chắn sẽ chạy.

Rồi rất trùng hợp là, hắn đã đến tuyến tàu điện ngầm số 5 này.

Lại trùng hợp phát hiện ra hai tên thuộc hạ phế vật của mình và con quỷ tướng quý giá đang bị một gã hòa thượng ngoại quốc truy sát tịnh hóa.

Thật quá may mắn, nếu mình lên tàu sớm hơn hoặc muộn hơn một chuyến, thì đã lỡ chuyến tàu này, mình sẽ mất đi con quỷ tướng quý giá! "Xem ra sau khi trải qua bao nhiêu chuyện xui xẻo, lão phu cuối cùng cũng sắp đổi vận rồi." Đàn chủ thầm nghĩ.

Đàn chủ đến bên cạnh gã hòa thượng, lại giơ tay vỗ xuống! "Chỉ cần ăn thêm hồn phách của gã hòa thượng ngoại quốc này, là đủ để Khổ U hồi phục khỏi trạng thái suy yếu.

Nói không chừng còn có thể trong họa được phúc." Đàn chủ thầm nghĩ.

Thực lực của gã hòa thượng này đã đạt đến cảnh giới Nhất phẩm đệ lục khiếu Dược Long Môn, trên người lại có lực lượng công đức khổng lồ, đối với quỷ vật mà nói quả thực giống như thịt Đường Tăng, đại bổ.

Chỉ cần Khổ U có thể nuốt được hồn phách của gã hòa thượng này, là có cơ hội thăng cấp một tiểu cảnh giới!

Tuyệt đối không thể để gã hòa thượng này chạy thoát.

Vì vậy, Đàn chủ dù liều mạng để độc trong cơ thể nặng thêm, cũng phải hạ gục gã hòa thượng này!

Lòng bàn tay Đàn chủ lại vỗ lên người gã hòa thượng, chân khí cuồn cuộn giữa lòng bàn tay.

Một chưởng này hạ xuống, đủ để tạo ra một cái lỗ trong suốt trên người gã hòa thượng.

Keng!

Nhưng lòng bàn tay hắn và cơ thể gã hòa thượng va chạm, lại truyền ra tiếng kim loại va vào nhau.

Chỉ thấy áo cà sa trên người gã hòa thượng đột nhiên phồng lên, như một quả bóng da bơm hơi bảo vệ cơ thể gã bên trong.

Bề ngoài áo cà sa hiện lên hàng trăm đạo kinh văn, phủ lên chiếc áo cà sa bình thường này một lớp ánh kim loại.

Chiếc áo cà sa trông có vẻ bình thường này lại là một pháp khí phòng ngự, cứng rắn chặn được một chưởng này của Đàn chủ!

Mà khoảng chân không phồng lên của áo và trận pháp phòng ngự được khắc ghi bên trong, càng làm suy yếu từng lớp chưởng kình của Đàn chủ.

Gã hòa thượng không hề hấn gì!

Tu sĩ cầu đạo trường sinh, thường rất trân trọng tính mạng của mình.

Đối với người cầu trường sinh mà nói, sống mới có cơ hội trường sinh, chết rồi thì chẳng còn gì!

Là một tu sĩ chính thức, trên người sao có thể thiếu pháp bảo phòng ngự?

Dù là hộ khẩu nước ngoài cũng không ngoại lệ!

Chiếc áo cà sa trên người gã hòa thượng không chỉ có thể phòng ngự, còn có thể tự động điều chỉnh nhiệt độ cơ thể, mà chi phí lại không cao, hàng tốt giá rẻ.

Điểm duy nhất không hoàn hảo là, phòng ngự của chiếc áo cà sa này cần gã hòa thượng chủ động kích hoạt.

Vì vậy, trước đó Đàn chủ đánh lén gã hòa thượng, gã không kịp phản ứng, phòng ngự trên áo cà sa không được khởi động.

Một chưởng chắc chắn thành công lại không có hiệu quả, Đàn chủ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Giãy giụa hấp hối!" Trong lúc nói chuyện, hắn hóa chưởng thành trảo, một chiêu chuyên phá hộ thể khí công, cường hóa phòng ngự 'Oán Quỷ Trảo' chộp về phía áo cà sa.

Nhưng... một trảo này của hắn lại chộp vào không khí!

Gã hòa thượng không ngồi chờ chết, sau khi bị đánh lén ngã xuống đất, gã đã âm thầm uống một viên đan dược chữa thương.

Lúc này, đã tích đủ sức lực để chạy trốn.

Khi áo cà sa căng lên thành hình cầu phòng ngự, gã hòa thượng vỗ hai tay xuống đất, cơ thể liền bật ra như một quả bóng da.

Tuy tư thế không được đẹp mắt, nhưng tốc độ thì khỏi phải bàn!

Một trảo kia của Đàn chủ chỉ chộp được tàn ảnh của gã.

Đồng thời, cơ thể gã hòa thượng nhanh chóng bật ra khỏi toa tàu này, trong nháy mắt đã bật ra xa ba toa tàu!

Chỉ cần có toa tàu nào có cửa có thể mở được, gã có thể lập tức chạy thoát ra ngoài. "Thật là chó má." Gã hòa thượng lẩm bẩm.

Đối phương là Nhị phẩm Chân sư có chân khí, đối đầu trực diện, gã thập tử vô sinh.

Ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách.

Chỉ cần thoát khỏi bàn tay độc ác của tên tà tu quỷ đạo này, gã có thể tìm một đám sư huynh đệ, đến báo thù một chưởng này!

Trong lúc bật nảy, rất nhanh gã hòa thượng lại quay trở lại toa tàu Tống Thư Hàng đang đứng.

Các hành khách đều kinh ngạc nhìn gã hòa thượng, không hiểu sao vị cao tăng này lại đột nhiên quay về?

Hơn nữa, sao lại còn phồng lên như một quả bóng?

Chương 80

Gã hòa thượng lúc này làm gì có thời gian lãng phí, gã lăn một vòng đứng dậy, ống tay áo cà sa phun ra hai luồng khí trắng, chiếc áo cà sa tròn vo trở lại nguyên dạng.

Sau đó, gã chạy đến bên cửa toa, mở tay cầm thủ công, dùng sức xoay để mở cửa xe. "Không muốn chết thì mau chạy khỏi tàu điện ngầm này!" Cuối cùng, gã hòa thượng hét lớn với các hành khách trong toa tàu.

Gã không có thời gian giải thích nhiều, cũng không quan tâm các hành khách trong toa có nghe lời gã hay không.

Dù sao gã đã nói rồi, tin hay không do hành khách tự quyết định. ... ...

Tống Thư Hàng và gia đình cô bé đang đứng ngay ở cửa toa.

Cô bé nép sau lưng bố, nắm tay người mẹ trẻ.

Người mẹ trẻ dùng tiếng Trung còn ngọng nghịu hỏi: "Chúng ta... có cần xuống xe không?" Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng gật đầu: "Xuống xe, rời khỏi toa tàu!" Trước đó họ đã tận mắt thấy gã hòa thượng xua tan ảo thuật trong toa tàu, mấy người đều tin đối phương là cao tăng đắc đạo.

Mặc dù là người nước ngoài, nhưng đó không phải là trọng điểm.

Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cảm thấy mình còn trẻ, không muốn chết.

Cho nên vẫn nên nghe lời vị cao tăng này, mau chóng xuống xe thôi. "Tiểu huynh đệ, cùng xuống xe đi." Anh ta lại nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lại khẽ lắc đầu: "Muộn rồi..." "?" Người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đầy vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng nheo mắt lại, ngón tay đã kẹp chặt ba lá phù chú.

Ngay từ lúc gã hòa thượng dùng tay mở cửa toa, đã muộn rồi.

Ở trạng thái cảnh giác, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được, sau khi gã hòa thượng nhảy vào toa tàu khoảng ba giây, đã có một luồng năng lượng tiêu cực của quỷ vật bám theo vào trong toa.

Khi gã hòa thượng giải trừ phòng ngự của áo cà sa, tiến đến mở cửa xe, luồng năng lượng tiêu cực của quỷ vật đó đã bao phủ toàn bộ toa tàu.

Ảo thuật của quỷ vật đã âm thầm giăng đầy cả toa.

Gã hòa thượng tự cho là đã mở được cửa toa tàu, nhưng thực tế gã vẫn đang nắm cái vòng tay trên tàu mà vặn.

Cửa xe căn bản không hề mở ra. "Ở yên bên cạnh tôi, đừng đi đâu cả." Tống Thư Hàng khẽ nói với gia đình người đàn ông mặc áo sơ mi trắng.

Lại lặng lẽ rút ra hai lá 'Kiếm Phù' và hai lá 'Giáp Phù', đặt vào túi áo ở vị trí có thể rút ra bất cứ lúc nào.

Vừa nói xong, một bóng người mặt mày tái nhợt chậm rãi tiến vào toa tàu, cười lạnh nói: "Ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu, đại hòa thượng." Sắc mặt gã hòa thượng đại biến, trong lòng thầm kêu không hay.

Gã đưa tay sờ về phía cánh cửa đã mở, theo gã thấy, cửa toa tàu đã mở, bên ngoài là hành lang tàu điện ngầm.

Nhưng thứ sờ được lại là vách xe lạnh băng.

Không ổn, trúng ảo ảnh rồi! "Còn muốn tiếp tục chạy không?

Phía sau còn rất nhiều toa tàu, ngươi có thể chạy mãi, ta không vội." Đàn chủ cười lạnh, búng tay một cái.

Bốn con oán quỷ chui ra từ tay hắn, phá hủy toàn bộ camera giám sát trong toa.

Sau đó, nửa người của quỷ tướng Khổ U chui vào toa tàu.

Ảo ảnh đã được bố trí sẵn trong toa bùng nổ, bao bọc toàn bộ hành khách bên trong.

Trong mắt các hành khách lộ ra vẻ kinh hoàng, từng người một ngã xuống đất, ngất đi. "Shit!" Gã hòa thượng gầm lên, không thể chạy được nữa rồi.

Chiếc áo cà sa rộng thùng thình của gã rung lên, một cây kim cương xử tuột ra, rơi vào tay.

Liều mạng!

Dù có chết, cũng phải cho tên này biết tay.

Lúc này, các hành khách xung quanh lần lượt ngã xuống, người bố mặc áo sơ mi trắng, người mẹ trẻ và cả cô bé cũng đều mang vẻ kinh hoàng rồi ngất đi.

Các hành khách bị đủ loại tra tấn kinh hoàng trong ảo ảnh, hóa thành sức mạnh tiêu cực thuần túy như kinh hoàng, sợ hãi.

Cứ thế này, con quỷ tướng oán quỷ của đối phương có thể hấp thụ nhiều năng lượng tiêu cực hơn, trở nên mạnh hơn.

Mà vết thương trên người gã càng kéo dài càng bất lợi.

Bên này yếu đi, bên kia mạnh lên, không liều mạng nữa thì ngay cả cơ hội liều mạng cũng không có.

Gã hòa thượng hít một hơi thật sâu, khí huyết trong bốn khiếu mắt, mũi, tai, miệng và khí huyết trong tâm khiếu hô ứng từ xa.

Gã dùng khí huyết trong cơ thể tạm thời đè nén vết thương ở lưng, hai tay nắm chặt kim cương xử, tiến lên một bước, nhân đó nâng khí thế của bản thân lên đến cực điểm!

Gã đã tính toán, mình e rằng chỉ có sức mạnh cho một hai đòn. "A hống!" Gã hòa thượng nhảy cao lên, hai tay giơ kim cương xử lên đập mạnh xuống Đàn chủ.

Đây là pháp môn 'một sức phá mười xảo' trong xử pháp. "Ha ha, cái vẻ giãy giụa hấp hối của ngươi, trông thật ngon miệng, thật tuyệt vời." Đàn chủ không né không tránh, sau lưng hắn quỷ tướng Khổ U đưa hai tay ra, hóa thành móng vuốt quỷ khổng lồ, bảo vệ Đàn chủ kín kẽ.

Kim cương xử của gã hòa thượng đập vào móng vuốt quỷ khổng lồ, nhưng chỉ tóe ra một chuỗi tia lửa.

Quỷ tướng Khổ U đang dần hồi phục, là thực lực Nhị phẩm tiêu chuẩn.

Đòn tấn công của gã hòa thượng căn bản không làm Khổ U bị thương, ngược lại còn bị lực đạo trên móng vuốt quỷ hất văng ra, đập vào vách xe.

Vì va chạm, vết thương sau lưng càng nặng thêm... "Chỉ cần ăn ngươi, Khổ U chắc chắn có thể đột phá cảnh giới hiện tại.

Lão phu quả nhiên đã đổi vận!" Đàn chủ cười hung tợn. "Chó má." Gã hòa thượng nghiến răng, trong lòng không khỏi dâng lên tuyệt vọng.

Gã hòa thượng nhìn quanh, hành khách trong toa tàu đã gần như chết hết, chỉ còn một thiếu niên mày thanh mắt tú vẫn còn đứng vững.

Chỉ thấy thiếu niên đó vẻ mặt bình tĩnh, trên người có một loại khí chất siêu phàm thoát tục.

Một lát sau, thiếu niên đột nhiên mỉm cười.

Sau đó, cậu ta kéo ra một sợi dây chuyền từ cổ, khẽ búng một cái.

Đinh!

Âm thanh trong trẻo vang lên từ mặt dây chuyền.

Âm thanh nghe cũng khá vui tai...

Trong toa tàu tương đối yên tĩnh, tiếng va chạm trong trẻo này nghe thật đột ngột, khiến người ta không thể phớt lờ.

Đàn chủ mặt mày tái nhợt dùng khóe mắt liếc nhìn thiếu niên, ngay sau đó, ánh mắt hắn dán chặt vào mặt dây chuyền.

Rồi, hắn há hốc mồm, hoàn toàn ngây người. "Xin lỗi, đã làm phiền hai vị." Khóe miệng thiếu niên nhếch lên, nở một nụ cười như có như không nhìn về phía Đàn chủ: "Có cần tôi tự giới thiệu không?" Tiếp đó, thiếu niên lại nhàn nhạt nói: "Tôi tên Tống Thư Hàng." Đây chỉ là một cái tên nam giới văn nhã bình thường.

Gã hòa thượng không hiểu thiếu niên bí ẩn này lúc này tự giới thiệu để làm gì?

Nhưng lúc này, gã thấy Đàn chủ mạnh mẽ đột nhiên sắc mặt đại biến!

Sắc mặt đó, quả thực giống như gặp phải ngày tận thế, vô cùng kinh hoàng!

Có hy vọng?!

Gã hòa thượng trong lòng khẽ động.

Tống Thư Hàng thấy vậy, mi mắt cụp xuống, độ cong khóe miệng càng rõ hơn một chút.

Sau đó, một lá phù trượt ra giữa ngón tay cậu, miệng khẽ quát một tiếng: "Phá!" Là Phá Tà Phù!

Một luồng linh lực cuồng bạo, không thể địch nổi được giải phóng ra từ lá phù!

Đây là linh lực mạnh mẽ mà Đàn chủ và gã hòa thượng căn bản không dám tưởng tượng, quả thực như một cơn cuồng phong, càn quét toàn bộ toa tàu.

Trong nháy mắt, năng lượng tiêu cực thuộc về quỷ vật trong toa tàu bị quét sạch!

Những con tiểu quỷ trước đó bị Đàn chủ thả ra để phá hủy camera giám sát của các toa tàu, còn chưa kịp kêu thảm đã bị linh lực khổng lồ trực tiếp nghiền nát, hóa thành những hạt năng lượng nhỏ trong không khí!

Mà quỷ tướng Khổ U sau lưng Đàn chủ cũng không thoát khỏi, nửa thân thể nó chen trong toa tàu để bảo vệ Đàn chủ, trực tiếp bị linh lực cuồng bạo tiêu giải. "Ú ~~" Quỷ tướng Khổ U hét thảm, nhanh chóng lùi ra khỏi toa tàu.

Nhưng, chạy trốn vô dụng!

Sức mạnh của Phá Tà Phù không buông tha, bám riết lấy quỷ tướng, đuổi nó ra xa hai toa tàu!

Cho đến khi sức mạnh của Phá Tà Phù tan đi, quỷ tướng Khổ U chỉ còn lại một phần mười quỷ thể, suy yếu đến cực điểm, co ro trong toa tàu không thể nhúc nhích.

Mọi thay đổi chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Sau đó, gã hòa thượng chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, năng lượng tiêu cực của quỷ vật bao phủ toa tàu bị xua tan sạch sẽ, trong toa tàu trở lại sáng sủa.

Các hành khách chìm trong ảo giác kinh hoàng sắc mặt cũng bình tĩnh lại, không còn kinh hoàng run rẩy, chỉ như đang ngủ say.

Trong mắt gã hòa thượng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Dùng một câu danh ngôn của An Lạc để nói, gã bây giờ thật đúng là 'sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn'!

Đàn chủ thì mặt mày như tro tàn, liên tục lùi lại.

Hắn vốn là tà đạo quỷ tu, chân khí trong cơ thể đều là hệ âm hàn.

Tuy không đến mức bị Phá Tà Phù coi như quỷ vật mà 'tịnh hóa', nhưng cũng đã chịu đủ khổ sở trong cơn bão linh lực.

Cộng thêm kịch độc trong cơ thể, thật là tồi tệ hết sức.

Nhưng tồi tệ hơn là, vị Tống tiền bối này...

Chương 81

sao lại ở đây?

Đàn chủ cảm thấy hai chân mình lại đang run rẩy, đứng cũng không vững.

Theo manh mối để lại từ bốn loại dược vật đặc thù kia, vị tiền bối này không phải nên đến Viên Long dược điếm sao?

Tại sao lại xuất hiện ở đây!

Lẽ nào...

đây cũng là một phần trong cái bẫy của đối phương sao?

Tất cả mọi thứ, đều là để dồn ép mình vào trong cái toa tàu chật hẹp này?

Hóa ra mình căn bản không hề đổi vận, vận may trước đó chỉ là hồi quang phản chiếu của bệnh nhân sắp chết sao?

Đùa cái gì vậy! ... ...

Nụ cười trên khóe miệng Tống Thư Hàng cũng càng đậm hơn. ...

Bây giờ cậu có thể xác định thân phận thật sự của tên quỷ tu trước mắt.

Nhìn thấy mặt dây chuyền linh quỷ sẽ ngây người chứ không phải vui mừng; nghe thấy cái tên Tống Thư Hàng liền đại kinh thất sắc; sau khi mình thi triển Phá Tà Phù, đối phương càng mặt mày như tro tàn, chỉ hận không thể lập tức chạy trốn khỏi mình.

Cộng thêm trên người đối phương ẩn ẩn có một mùi thuốc đặc biệt.

Chắc chắn là Đàn chủ rồi.

Không ngờ đối phương đang trên chuyến tàu điện ngầm rời khỏi 'Viên Long dược điếm', thật nguy hiểm, suýt nữa thì đã bỏ lỡ.

May mà hôm nay gặp được cô bé đáng yêu kia, mình lại 'thuộc tính người tốt' bùng nổ, bế cô bé ngồi thêm ba trạm tàu điện ngầm.

Nếu không, mình hôm nay đến Viên Long dược điếm, cũng chắc chắn không tìm được manh mối của Đàn chủ.

Thật đúng là đạp phá giày sắt tìm không thấy, gặp được chẳng tốn công!

Ai nói người tốt không được báo đáp?

Có lúc người tốt, sẽ có vận may!

Mặc dù cảnh tượng trước mắt khác với kế hoạch của cậu, mình đã sớm đối đầu trực diện với Đàn chủ.

Nhưng sự thay đổi này, cậu thích!

Vậy bây giờ, mình phải làm gì đây?

Tận dụng tốt mọi thứ có thể dùng trong tay, ba loại phù bảo, phi kiếm vô hình, và... thân phận 'Tống tiền bối'!

Bây giờ cậu phải làm là giữ vững khí thế, khí thế áp đảo người!

Cậu phải giữ vững hình tượng cao thủ tiền bối của mình, cần thiết thì hổ khu có thể chấn một cái, rồi lại chấn, tóm lại nhất định phải trấn áp được đối phương.

Nếu không gã Đàn chủ kia mà nhìn thấu, rất có thể sẽ giết mình trong nháy mắt.

Nói tóm lại, bây giờ là thời gian trang bức.

Hơn nữa, lần trang bức này cậu phải trang cho có đẳng cấp.

Một khi trang không tốt, hậu quả khó lường.

Trong lòng nghĩ rất nhiều, nhưng trên mặt Tống Thư Hàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh như giếng cổ không gợn sóng, nhàn nhạt nói: "Được rồi, không còn những thứ ô uế đó, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng." Vẻ mặt điềm nhiên này, sẽ khiến người ta cảm thấy cậu xua tan quỷ vật trong toa tàu chỉ nhẹ nhàng như thổi một hơi. ... ...

Nói chuyện đàng hoàng, nói xem ta phải chết như thế nào sao?

Đàn chủ lúc này trong đầu chỉ có một ý nghĩ, chạy.

Không thể không nói, có lúc 'ấn tượng đầu tiên' của con người rất quan trọng.

Đàn chủ đã chắc chắn Tống Thư Hàng là một cao nhân tiền bối, không còn nghi ngờ gì nữa!

Là một quỷ tu cẩn thận nhát gan, hắn rất có nghiên cứu về việc chạy trốn.

Các loại phương thức chạy trốn, chỉ có ngươi không nghĩ tới, không có hắn không làm được.

Vị Tống tiền bối này cao thâm khó lường, lại gia thế hùng hậu, hơn nữa tính cách tàn nhẫn, giỏi dùng độc.

Mình hiện tại suy yếu không chịu nổi, trên người còn trúng kịch độc của đối phương.

Dù sao cũng không thấy một tia thắng lợi nào, chỉ có chạy trốn.

Giữ được núi xanh, mới có củi đốt!

Tuy nhiên, ý niệm này của hắn vừa nảy sinh, lại thấy thiếu niên đối diện kia chậm rãi rút ra một vật vô hình vô chất.

Đó là thứ mắt thường của hắn không thể nhìn thấy, nhưng... lại có thể mơ hồ cảm nhận được một tia khí tức sắc bén nguy hiểm.

Cảm giác này, rất nhiều năm trước hắn đã từng cảm nhận được từ một vị tu sĩ mạnh mẽ, đó là phi kiếm!

Ngàn dặm lấy đầu người như thò tay vào túi lấy vật, miêu tả chính là phi kiếm, tốc độ nhanh đến không tưởng.

Vẫn còn nhớ năm đó, hắn chỉ có tu vi Nhất phẩm.

May mắn đi theo sau mấy vị tiền bối tu sĩ thăm dò một di tích cổ tiên.

Trong lúc đó hắn vì căng thẳng mà buồn tiểu, liền tìm cơ hội đi tiểu ở góc tường.

Đúng lúc này, vị tiền bối có phi kiếm kia đột nhiên tế ra phi kiếm, trong nháy mắt ngàn dặm, chém đầu kẻ địch rồi bay về.

Mà quá trình này...

Đàn chủ còn chưa đi tiểu xong.

Đối mặt với bảo vật như vậy, hắn căn bản không có chỗ trốn, bước chân âm thầm lùi lại của Đàn chủ dừng lại. ... ... 'Quả nhiên như mình suy đoán, dù mắt thường không nhìn thấy, nhưng chỉ cần nắm lấy phi kiếm, có ý thức lộ ra 'phi kiếm' với kẻ địch, tu sĩ từ Nhị phẩm trở lên sẽ có chút cảm ứng.' Tống Thư Hàng trong lòng âm thầm thở phào.

Vừa rồi, cậu thấy gã Đàn chủ kia có ý định chạy trốn, liền nghĩ đến việc dùng phi kiếm để trấn áp đối phương.

Tuyệt đối không thể để Đàn chủ chạy thoát, nếu không giữa biển người mênh mông, muốn tìm ra hắn lại quá khó.

Đồng thời, tay cậu còn âm thầm kẹp một lá 'Kiếm Phù', một khi Đàn chủ liều chết muốn chạy, Kiếm Phù sẽ lập tức chém tới.

Nhưng đây là hạ sách, Tống Thư Hàng không chắc, một lá Kiếm Phù có đủ để hạ gục Đàn chủ hay không.

May mà Đàn chủ bị khí tức 'phi kiếm' dọa cho đứng hình.

Khóe miệng Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười cao thâm khó lường: "Ha ha, ngươi muốn chạy?

Ngươi nghĩ mình có thể thoát khỏi tay bản tọa sao?" Thật xấu hổ, khi tự xưng 'bản tọa', Thư Hàng chỉ cảm thấy da gà trên lưng mình nổi hết cả lên. "Tống tiền bối, vãn bối có mắt không thấy Thái Sơn, đã quấy rầy ngài.

Còn xin tiền bối... chỉ cho vãn bối một con đường sống." Đàn chủ không còn đường lui, cay đắng cầu xin tha mạng.

Không thoát được...

Đàn chủ nghĩ như vậy.

Con 'đường sống' này, e rằng phải trả một cái giá mà hắn không thể tưởng tượng được.

Hơn nữa, còn không biết có 'đường sống' để đi hay không. "Đường sống?

Ha ha ha ha." Tống Thư Hàng ha hả cười lớn. ...

Nhân lúc cười lớn, đầu óc cậu vận hành điên cuồng, trong nháy mắt hiện lên rất nhiều kế hoạch. "Cơ hội bản tọa cho ngươi, còn thiếu sao?" Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Trong lòng Đàn chủ lập tức dâng lên vô số hối hận, đúng là chính hắn đã lầm tưởng vị 'tiền bối' này có thể là một phàm nhân, tâm trí bị lòng tham che mờ, hết lần này đến lần khác thăm dò vị 'tiền bối' này. "Nhưng bản tọa có thể cho ngươi cơ hội cuối cùng." Tống Thư Hàng hai tay chống lên phi kiếm, phong thái cao thủ toát ra từ người.

Cậu nhìn xuống Đàn chủ, tiếp tục lạnh lùng nói: "Miễn cho bị người ta đồn ra ngoài, nói bản tọa bắt nạt hậu bối yếu đuối, vô cớ làm tổn hại mặt mũi của bản tọa." [Trước mắt ta chỉ là một con kiến, chỉ là một con kiến, một con kiến!] Tống Thư Hàng tiếp tục nhìn xuống Đàn chủ, ánh mắt trở nên không một chút tình cảm.

Đàn chủ cảm thấy ánh mắt của Tống tiền bối lúc này...Quả thực như ma thần viễn cổ đang đùa giỡn nhìn con kiến nhỏ dưới ngón tay, siêu đáng sợ!

“Xin tiền bối chỉ cho một con đường sống.” Đàn chủ cứng rắn da đầu, hỏi.

“Đỡ một đòn của bản tọa, đương nhiên, bản tọa sẽ không dùng toàn lực.

Chỉ cần ngươi sống sót sau đòn tấn công của bản tọa, bản tọa sẽ cho ngươi một con đường sống.” Tống Thư Hàng giơ một ngón tay lên, nói.

Lòng tự trọng một khi đã đạt đến điểm giới hạn, thì cũng giống như tam quan, sẽ vỡ nát hoàn toàn.

Tống Thư Hàng cứ mở miệng là một tiếng "bản tọa", ngược lại còn cảm thấy không còn xấu hổ nữa, nói năng cũng trôi chảy hơn.

Sắc mặt Đàn chủ trắng bệch xen lẫn đen kịt, một đòn của vị tiền bối cao thâm khó lường, dù đối phương không dùng toàn lực, nhưng chỉ cần một phi kiếm tùy tay cũng có thể chém bay nửa cái mạng của gã rồi!

Nhưng, gã không có lựa chọn nào khác.

Chịu một đòn tấn công, có thể sẽ chết, nhưng vẫn còn một tia hy vọng sống.

Nếu không chấp nhận điều kiện của tiền bối, thì đối phương chỉ cần tung phi kiếm ra là có thể chém đầu gã làm bình rượu đêm trong phút chốc.

Chương 82

Hơn nữa... gã cũng có át chủ bài.

Là một tà đạo quỷ tu, gã có một pháp môn bảo mệnh quỷ dị, có lẽ có thể dùng cái giá 'chết' một lần để chịu đựng đòn tấn công của đối phương.

Nghĩ đến đây, Đàn chủ nghiến răng nói: “Tiền bối, lời này là thật chứ?” “Bản tọa cũng là nhân vật có máu mặt trong giới tu sĩ, sao lại lừa một tiểu bối như ngươi chứ.” Tống Thư Hàng lạnh lùng nói, tiếp tục dùng ánh mắt nhìn con kiến để quan sát Đàn chủ.

Là có đầu có mặt, Tống Thư Hàng không hề nói dối.

Bởi vì chỉ cần là người bình thường thì đều có đầu và mặt.

Chẳng lẽ ngươi không có đầu và mặt à?

“Xin tiền bối thủ hạ lưu tình.” Đàn chủ cười khổ, nụ cười khổ của gã khiến người ta cảm thấy dù cách xa ngàn dặm vẫn cay đắng vô cùng.

Trong bóng tối, bên trong cơ thể Đàn chủ có một con quỷ vật thuần khiết phá phong ấn chui ra, lặng lẽ bao bọc lấy thân thể gã.

Quỷ vật thuần khiết chính là quỷ hồn không mang oán khí, nên không sợ các pháp thuật khu tà thông thường.

Đương nhiên, loại quỷ vật thuần khiết này rất khó sinh ra, phải biết rằng quỷ vật được sinh ra thường là do oán hận.

Quỷ vật thuần khiết phải là một người tốt đến mục nát, chết vì một chuyện rất oan khuất.

Nhưng vì gã tốt đến mục nát, nên căn bản không quan tâm đến chút oan khuất đó, liền có khả năng biến thành quỷ hồn thuần khiết...

“Vậy thì nhận một kiếm của bản tọa!” Tống Thư Hàng vẻ mặt lạnh lùng, ngón tay xoay một cái, một lá bùa giấy xuất hiện trên đầu ngón tay cậu. 'Kiếm phù' do Thất Sinh Phù Phủ Chủ tặng, lá bùa này chắc chắn dùng để tấn công, khi sử dụng chỉ cần kích hoạt phù bảo, khẽ hô một tiếng 'Kiếm' là được.

Một khi thi triển, có thể hóa thành một đạo kiếm khí cấp bậc Tam phẩm Hậu Thiên Chiến Vương tấn công, phá núi mở đá không thành vấn đề.

Tu sĩ cấp bậc Nhị phẩm Chân sư bình thường, nếu không có thủ đoạn phòng ngự đặc biệt nào trên người, một kiếm chém xuống không chết cũng mất nửa cái mạng.

Nhìn thấy phù bảo này, Đàn chủ thầm nghiến nát cả răng...

Là một tán tu cấp thấp khổ sở, gã ghét nhất là loại thổ hào dùng bùa chú ném người này!

“Đứng vững vào, tiểu bối.

Tự cầu nguyện cho vận may của ngươi đi.” Tống Thư Hàng nắm chặt phù bảo, khí thế bàng bạc, trong lòng không nén nổi kích động: “Kiếm!” Trong thoáng chốc, một bóng người hư ảo hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Bóng người đó lấy ngón tay làm kiếm, chém một nhát về phía Đàn chủ.

Ánh kiếm rực rỡ bắn ra từ kiếm phù, kiếm quang vừa xuất hiện, trong toa tàu không còn thấy bất cứ vật gì khác, dường như giữa trời đất chỉ còn lại một vệt kiếm quang này!

Đạo kiếm quang này, chính là một môn kiếm pháp tuyệt diệu!

Trong khoảnh khắc, Đàn chủ bị kiếm quang khóa chặt cảm thấy cơ thể mình bị giam cầm, không thể nhúc nhích.

Ngay cả né tránh cũng là một điều xa xỉ.

Gã chỉ có thể ngây người đứng tại chỗ, trơ mắt nhìn nhát kiếm này chém lên người mình!

Uất ức?

Hận?

Sợ hãi?

Lòng Đàn chủ như chai gia vị bị đổ, ngũ vị tạp trần, không nói nên lời.

Kiếm quang chạm vào người, nhưng chỉ phát ra một tiếng va chạm nhẹ 'xèo ~'.

Thế nhưng thân thể Đàn chủ lại như đậu hũ, bị cắt thành hai nửa một cách dễ dàng, ngã rầm xuống đất.

Tại vết thương không có một giọt máu tươi nào...

Dương hòa thượng chép miệng, kết thúc như vậy sao?

Một tu sĩ cấp bậc Nhị phẩm Chân sư mạnh mẽ đáng sợ, cứ thế mà chết?

Trong toa tàu im phăng phắc.

Tống Thư Hàng lại không hề lơi lỏng cảnh giác, tay trái cậu nắm một lá 'Giáp phù', tay kia cầm hai lá 'Kiếm phù', nhìn chằm chằm vào thi thể Đàn chủ trên đất.

Đối phương là tu sĩ đã hoạt động ở chùa Quỷ Đăng thành phố J từ năm sáu mươi năm trước, chỉ cần không quá thảm, trên người chắc chắn sẽ có một hai món đồ bảo mệnh.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nghiêm mặt, trầm giọng nói: "Cũng có chút bản lĩnh, đã đỡ được một kiếm này của bản tọa thì ta sẽ cho ngươi một con đường sống.

Đứng dậy, cút khỏi mắt bản tọa!

Nhớ kỹ, đừng để bản tọa gặp lại ngươi nữa!

Vĩnh viễn!" Kỹ năng dọa dẫm này, Tống Thư Hàng đã quen tay hay việc.

Dương hòa thượng ngẩn người, dưới một kiếm đáng sợ như vậy mà tên quỷ tu Nhị phẩm kia vẫn còn sống?

Không thể nào?

Một kiếm khủng bố như vậy!

Nhưng, Tống Thư Hàng vừa dứt lời, thi thể Đàn chủ bị cắt thành hai nửa trên đất từ từ hóa thành khói đen, bay lơ lửng trong không trung.

Tiếp đó, Đàn chủ với sắc mặt tái nhợt xuất hiện tại chỗ cũ, trên trán gã có một vết kiếm hằn sâu.

Vào thời khắc mấu chốt, tuy gã dựa vào thủ đoạn bảo mệnh giữ được tính mạng, nhưng nhát kiếm đó quá bá đạo, vẫn để lại cho gã một vết thương sâu.

Kiếm khí còn sót lại trong vết thương trên trán khiến gã đau đớn không muốn sống.

"Cảm ơn tiền bối không giết." Đàn chủ nén đau nói: "Vãn bối lập tức rời đi." Vì đã bị vị tiền bối này phát hiện hắn chưa chết, vậy thì trốn nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đối phương có vẻ thực sự là người nhất ngôn cửu đỉnh, muốn cho gã một con đường sống.

Mà nếu cứ trốn không ra, lỡ như chọc giận vị tiền bối này, lại cho ông ta một cái cớ để ra thêm một kiếm nữa, thì gã thật sự phải ngã gục.

Nói xong, Quỷ tướng Khổ U cũng bị trọng thương ở phía sau Đàn chủ bay tới, còn mang theo một chiếc vali đen.

Trong chiếc vali này chứa đựng toàn bộ gia sản quan trọng của Đàn chủ.

Có một số thứ quá quý giá, gã căn bản không dám để lại khu phố La Tín ở thành phố J.

Vì vậy, gã đều mang theo những thứ này trong chiếc vali đen.

“Vậy mà thật sự còn sống?” Dương hòa thượng không dám tin.

Nhìn gương mặt tái nhợt trước mắt, Tống Thư Hàng trong lòng cũng thở dài một hơi.

Tên này, thật sự còn sống.

Để sống sót, gã này cũng thật liều mạng.

Tiếc là, nếu mình thật sự là một vị tiền bối coi trọng mặt mũi, nhất ngôn cửu đỉnh, có lẽ thật sự sẽ cho gã một con đường sống.

Nhưng, bản tọa vốn dĩ không có ý định giữ mặt mũi!

Thứ bản tọa muốn, chỉ là giết chết ngươi!

Không giết ngươi, bản tọa ăn không ngon, ngủ không yên.

Những ngày tháng sau này sẽ không sống nổi mất!

Vì vậy, ngay khoảnh khắc Đàn chủ nhấc chiếc vali đen lên, khó khăn xoay người rời đi...

Tống Thư Hàng lại ra tay lần nữa!

“Kiếm!

Kiếm!” Hai tay cậu mỗi tay cầm một lá 'Kiếm phù', đồng thời kích hoạt chúng.

Ai biết được tên Đàn chủ này còn thủ đoạn bảo mệnh nào không, nên một hơi dùng cả hai lá kiếm phù!

Nếu không phải một người chỉ có hai tay, chỉ có thể dùng hai lá kiếm phù, Tống Thư Hàng hận không thể dùng hết số kiếm phù còn lại!

Ánh kiếm rực rỡ lại một lần nữa bắn ra từ kiếm phù, hai đạo kiếm quang chém thành hình chữ X lên người Đàn chủ.

Đàn chủ trước khi rời đi vẫn giữ cảnh giác, nhưng vô dụng.

Hai đạo kiếm quang quá nhanh, một khi đã khóa mục tiêu còn tự mang theo năng lực giam cầm địch nhân.

Kiếm quang lướt qua, thân thể Đàn chủ bị cắt thành bốn mảnh, lại một lần nữa ngã rầm xuống đất.

Nhưng lần này, gã không còn thủ đoạn bảo mệnh nào, thập tử vô sinh.

Thân thể của tu sĩ Nhị phẩm cực kỳ mạnh mẽ, dù bị cắt thành nhiều mảnh, Đàn chủ vẫn chưa chết ngay lập tức.

Đầu của gã nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, trong lòng có vô số lời muốn chửi rủa, nhưng cuối cùng chỉ có thể hóa thành hai chữ đầy oán khí: “Vô... sỉ!” Dù sớm biết đối phương giỏi dùng độc, tính cách chắc chắn thất thường, nhưng đối phương vô sỉ đến mức này, quá không có điểm mấu chốt.

“Ha ha, tùy ngươi nói thế nào.” Tống Thư Hàng tay lại nhanh chóng cầm lấy một lá phù bảo, chính là 'Phá Tà phù'.

Đàn chủ đã ngã gục, nhưng con oán quỷ Khổ U của gã vẫn còn sống sót.

Nhổ cỏ phải nhổ tận gốc, để tránh hậu họa!

Tống Thư Hàng nếu là cô gia quả nhân, thì không cần phải sợ hậu họa gì.

Nhưng đáng tiếc, cậu không phải.

“Phá!” Linh lực từ Phá Tà phù lại nổi lên như cơn bão, cuốn qua hai toa tàu. 'Chí...' Quỷ tướng Khổ U hét lên thảm thiết, Khổ U yếu ớt vô cùng, ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có, trực tiếp bị linh lực của Phá Tà phù tịnh hóa.

Cốp ~~ Chiếc vali da màu đen rơi xuống đất.

Thi thể của Đàn chủ lúc hấp hối cũng bị linh lực của Phá Tà phù tịnh hóa một lần.

Khiến gã mất đi cả sức mạnh phản kích cuối cùng.

Nghĩ đến việc mình sắp chết, đầu óc Đàn chủ trống rỗng, miệng đứt quãng kêu lên: “Không cần... mặt mũi!

Nhất ngôn... cửu đỉnh, ta...

Chương 83

phỉ!” “Ha ha, tôi cần mặt mũi để làm gì?

Thứ đó, lại không ăn được.

Hơn nữa...” Tống Thư Hàng chỉ vào miệng mình, ở góc mà Dương hòa thượng không thấy được, dùng khẩu hình nói không thành tiếng với Đàn chủ: “Tôi không phải tiền bối, tôi là một sinh viên đại học bình thường.

Những gì thuộc hạ của ngươi điều tra được, không sai đâu.” Tống Thư Hàng luôn cho rằng nói dối lừa người là hành vi không đúng.

Nhưng khi sống trên đời, đôi khi khó tránh khỏi phải nói dối, ví dụ như những lời nói dối thiện ý, điều này không thể tránh khỏi.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng cho rằng, dù là lời nói dối thiện ý, đến lúc có thể vạch trần thì tốt nhất nên giải thích với người khác.

Làm người, chính là phải thẳng thắn với nhau, đây là sự tin tưởng cơ bản giữa người với người!

“Phụt!” Nửa thân trên của Đàn chủ run rẩy, tức giận phun ra một ngụm máu tươi.

“Ta nguyền rủa ngươi... ta nguyền rủa ngươi!

Ta sẽ hóa thành lệ quỷ, đời đời kiếp kiếp tìm ngươi đòi mạng!” Đàn chủ hồi quang phản chiếu, gào thét!

Hét xong, gã liền tắt thở.

Đàn chủ ngã gục!

“Lần này chắc chết hẳn rồi nhỉ.” Tống Thư Hàng đứng tại chỗ chờ một lúc, cảm thấy không còn nguy hiểm nữa, một tay nắm 'Giáp phù' đi đến bên cạnh Đàn chủ.

Lần này, Đàn chủ đã chết hoàn toàn, không còn khả năng sống lại.

Nhưng để cho chắc chắn, Tống Thư Hàng vẫn nhấc phi kiếm màu đen lên, một kiếm chém bay đầu lâu của Đàn chủ.

Giang Tử Yên đã từng nhắc nhở cậu, thủ pháp bảo mệnh của tu sĩ quá nhiều, vì vậy để xác nhận đối phương đã chết, hủy thi diệt tích là tốt nhất.

Nếu đối phương là tu sĩ Nhị phẩm, chém đầu là gần như chắc chắn rồi.

Kiếm ra không dấu vết, không dính một giọt máu.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi, cậu đã chém đầu hai người.

Và lần này, cậu không dùng 'Chân Ngã Minh Tưởng Kinh', mà dựa vào ý chí của chính mình để giữ bình tĩnh.

Cậu không thể lúc nào cũng dựa vào 'Chân Ngã Minh Tưởng Kinh', con đường tu sĩ còn rất dài, có những chuyện cậu phải tự mình thích ứng.

Quá phụ thuộc vào ngoại vật sẽ khiến cậu trở nên yếu đuối.

Mà kẻ yếu đuối, tâm chí không kiên định, trên con đường tu sĩ sẽ không đi được xa.

Đàn chủ là tu sĩ thứ hai chết trong tay Tống Thư Hàng, giống như người đàn ông tay dài đầu tiên, tuy gã đã chết, nhưng tinh thần của gã sẽ 'sống' trong ký ức của Tống Thư Hàng một thời gian rất dài.

Dù không thể bất hủ mãi mãi...

Sự việc về linh quỷ và Đàn chủ, tạm thời kết thúc.

Trong thời gian ngắn, sẽ không có ai nhòm ngó linh quỷ của cậu nữa.

Đàn chủ chết, đám thuộc hạ của gã sẽ rơi vào tình trạng rắn mất đầu.

Điều này đủ để chúng hỗn loạn một thời gian dài, trong thời gian ngắn không thể gây ra sóng gió gì nhiều.

Ngoài ra, những người biết Đàn chủ đến khu đại học Giang Nam có liên quan đến linh quỷ của Tống Thư Hàng chỉ có Đàn chủ, người đàn ông tay dài và thích khách đã vào phòng của Tống Thư Hàng.

Cả ba đều đã ngã gục, vì vậy trong số thuộc hạ của Đàn chủ, không ai biết mối liên hệ giữa Đàn chủ và 'Tống Thư Hàng'.

Dù chúng muốn báo thù cho chủ, trong thời gian ngắn cũng không có manh mối.

Chỉ cần qua thêm một thời gian nữa...

đám thuộc hạ này đối với Tống Thư Hàng sẽ không còn là mối đe dọa.

Khi đó, dù đám thuộc hạ này không đến tìm Tống Thư Hàng, cậu cũng sẽ tìm đến tận cửa!

Cậu đang thiếu đối tượng thực chiến, đám người mang theo bài tử thú đầu vuốt cào này, trong một khoảng thời gian tới, đều sẽ là đối tượng thực chiến không tồi cho Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, vừa có thể thực chiến vừa có thể diệt địch, nói không chừng còn có chút chiến lợi phẩm, nhất cử tam đắc!

“Thiện ác đáo đầu chung hữu báo.” Tống Thư Hàng khẽ nói, cậu lấy ra 'Hóa Thi Thủy' đổ một ít lên thi thể của Đàn chủ.

Mùi hăng hắc lan tỏa... quần áo trên người Đàn chủ bị hòa tan sạch sẽ nhưng cơ thể gã lại không bị Hóa Thi Dịch hòa tan.

“Thứ này chỉ có thể hòa tan nhục thân của tu sĩ Nhất phẩm?

Hại mình còn tưởng nó là bảo bối lớn.” Sẽ rất phiền phức đấy, để lại một cái xác bị phân thây thế này.

Dù camera giám sát đã bị hỏng, thi thể cũng sẽ thu hút sự chú ý của các chú cảnh sát.

Tống Thư Hàng có chút đau đầu.

Lúc này, Dương hòa thượng đột nhiên lên tiếng: “Tiền bối đang phiền não vì nhục thân của gã này sao?” “Ngươi xử lý được?” Tống Thư Hàng quay đầu lại, với nụ cười hiền hòa, tiếp tục giữ phong thái cao nhân của mình.

Dương hòa thượng giơ ngón tay cái lên nói: “Tiền bối xin hãy yên tâm giao việc này cho tôi giải quyết, tôi có thể lo liệu được!” “Nếu ngươi đã nói vậy, thì phiền ngươi rồi, ta sẽ nhớ ân tình này của ngươi.” Tống Thư Hàng vui vẻ nhẹ nhõm.

“Tiền bối đừng nói vậy, mạng của tôi là do tiền bối cứu, chút chuyện nhỏ này không đáng nhắc tới!” Dương hòa thượng mặt đầy tự tin, dường như việc giải quyết thi thể và những rắc rối trên tàu điện ngầm đều là chuyện nhỏ như con thỏ.

Vẻ tự tin của anh ta khiến Tống Thư Hàng không khỏi nghĩ đến những thứ ngầu lòi thường xuất hiện trong tiểu thuyết mạng như 'An Lạc Long Tổ', 'An Lạc Dị Năng Đội', 'An Lạc Tu Chân Giả Liên Minh'.

Có lẽ Dương hòa thượng này chính là thành viên của một tổ chức tương tự?

Trên người anh ta có thể sẽ có một cuốn sổ nhỏ màu đỏ thần bí, đến lúc đó dù có chú cảnh sát đến, Dương hòa thượng chỉ cần rút cuốn sổ đỏ ra là có thể giải quyết mọi phiền phức!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ như vậy, rồi bước lên mấy bước, nhấc chiếc vali nhỏ màu đen của Đàn chủ lên.

Trực giác mách bảo cậu rằng, trong chiếc vali nhỏ của Đàn chủ sẽ có đồ tốt.

Sau khi nhấc vali lên, cậu quay lại bên cạnh gia đình cô bé, ngồi xuống tại chỗ.

Tính thời gian, các hành khách cũng sắp tỉnh lại sau cơn mê rồi nhỉ? ……

Lúc này, sau khi Dương hòa thượng đến bên cạnh Đàn chủ, hai tay chắp lại: "Chúng sinh độ tận, phương chứng bồ đề, địa ngục vị không, thệ bất thành Phật." Lời này là đại nguyện của Địa Tạng Bồ Tát trong Phật tông, Dương hòa thượng dường như rất thích câu thệ nguyện này.

Sau đó, anh ta ngồi xếp bằng bên cạnh thi thể của Đàn chủ, miệng bắt đầu niệm tụng «Địa Tạng Độ Hồn Kinh».

Cùng với tiếng niệm tụng của anh ta, ánh sáng công đức nồng đậm lại một lần nữa bao bọc lấy anh ta.

Phía trước toa tàu điện ngầm và bên cạnh thi thể của Đàn chủ, mơ hồ có mấy linh hồn được Dương hòa thượng độ hóa.

Sau khi các linh hồn được độ hóa, giữa trời đất có một luồng sức mạnh thần bí chia làm ba, giáng xuống người Dương hòa thượng.

Giây tiếp theo, 'ánh sáng công đức' của Dương hòa thượng trở nên kiên cố hơn; tinh thần lực khổng lồ của anh ta được mở rộng; nhục thân của anh ta cũng được cường hóa!

Tống Thư Hàng hơi trợn to mắt, độ hóa linh hồn người khác, lại có công hiệu như vậy?

Đồng thời cường hóa nhục thân, tinh thần lực, và công đức!

Dù không bằng việc dùng Thối Thể Dịch, tu luyện quyền pháp cơ sở.

Nhưng so với việc chạy bộ, tập gym thông thường thì mạnh hơn cả trăm lần!

“Ghi lại, lát nữa hỏi Dược Sư tiền bối, Đạo tông có phương pháp độ hóa linh hồn không, có thể tăng cường tinh thần lực và nhục thân không.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồng thời cậu cũng lờ mờ hiểu ra, tại sao thời xưa lại luôn xuất hiện các cao tăng đức độ.

Họ làm pháp sự độ hóa linh hồn, không lấy một xu, ngược lại còn chủ động đi khắp nơi tìm linh hồn để độ hóa.

Ngươi không cho họ độ hóa linh hồn, họ còn nổi cáu với ngươi.

Có lẽ những vị cao tăng đó cũng giống như Dương hòa thượng này, là đệ tử Phật tông chân chính.

Trong lúc suy nghĩ, các hành khách trong toa tàu lần lượt tỉnh lại.

Trong ấn tượng của mọi người đều nhớ mình đã có một cơn ác mộng rất khủng khiếp, nhưng nửa sau của cơn ác mộng lại trở nên yên bình.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” “Tôi hình như nhớ vị cao tăng đã chạy về toa tàu, cuối cùng trong toa tàu tối sầm lại, tôi không còn biết gì nữa.” “Cao tăng đâu rồi?” Trong lúc các hành khách bàn tán xôn xao, họ nhanh chóng phát hiện ra Dương hòa thượng... và thi thể của Đàn chủ bị chém thành năm mảnh bên cạnh anh ta.

Sững sờ... im lặng.

Rồi, là một tràng tiếng hét kinh hoàng.

“Có người chết, có người chết!” “A a a!” Các hành khách gần cửa toa tàu chạy đến, dùng tay mở cửa toa, cũng không quan tâm bên ngoài là tình hình gì, tất cả hành khách la hét chạy ra ngoài.

Có người tại chỗ buồn nôn ói đầy đất, có người thì trợn mắt trắng dã, trực tiếp ngã xuống đất tiếp tục bất tỉnh.

Nếu là một cái chết bình thường, mọi người cũng đã quen với tin tức, sẽ không quá kinh hãi.

Nhưng lần này khác, ngũ mã phanh thây có thấy không?

Người chết bị chặt thành năm mảnh!

Đồng thời...

ở toa tàu phía trước cũng vang lên tiếng hét kinh hoàng.

Ở đó có hai thi thể thuộc hạ của Đàn chủ, bị quỷ u gặm nhấm không ra hình người.

Cũng khiến các hành khách trong toa tàu chạy trối chết.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, ông bố mặc áo sơ mi trắng, người mẹ trẻ và cô bé đều đã tỉnh lại.

Ông bố mặc áo sơ mi trắng không vội xuống xe, mà trước tiên nhìn về phía Tống Thư Hàng đang ngồi bên cạnh họ, kính cẩn hỏi nhỏ: “Tiểu huynh đệ, chúng ta bây giờ có thể xuống xe được chưa?” Anh cảm thấy tiểu huynh đệ này cũng là một cao nhân, lúc đó đối phương nói 'muộn rồi', lại bảo họ ở yên bên cạnh cậu đừng chạy lung tung.

Tiếp đó họ liền ngất đi...

“Xuống xe đi, chuyện tiếp theo không liên quan đến chúng ta.” Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu, xách chiếc vali đen rời khỏi toa tàu, cẩn thận né tránh camera giám sát.

Trước khi vào lại phạm vi giám sát, cậu phải ngụy trang chiếc vali đen này cho tốt.

Không thể xem thường sức mạnh của khoa học kỹ thuật hiện nay, nói không chừng chính vì chiếc vali này mà bị các chú cảnh sát tìm ra manh mối!

Chương 84

Ông bố mặc áo sơ mi trắng bế con gái lên, cũng theo sau rời đi.

Hòa vào đám đông hoảng loạn, đi về phía sân ga ở xa.

Cuối cùng, anh cẩn thận liếc nhìn chiếc vali đen trong tay Tống Thư Hàng.

Mơ hồ còn nhớ lúc Tống Thư Hàng đi cùng họ, trong tay không có chiếc vali này...

Đương nhiên, anh là một người thông minh thực sự.

Tuyệt đối sẽ không nói với ai nửa lời về chiếc vali đen. …...

Tại nhà ga hỗn loạn.

Nhân viên nhà ga bắt đầu ra sức trấn an các hành khách đang kích động, để tránh gây ra những tai nạn lớn hơn.

Không lâu sau, các chú cảnh sát đến nơi.

Rồi các phương tiện truyền thông cũng nhanh chóng có mặt tại hiện trường.

Trên TV trong nhà ga bắt đầu trực tiếp tin tức khẩn cấp, phát sóng về sự cố tàu điện ngầm.

Trong cảnh quay trực tiếp tại hiện trường, các chú cảnh sát đã bắt được một hòa thượng Tây phương đầu trọc.

“Đúng vậy, mọi chuyện đều là tôi làm.

Ba người đều là tôi giết, tôi thú nhận.

Ừm, tôi không có đồng phạm nào, yên tâm đi, chỉ có một mình tôi thôi!

Tôi sẽ không phản kháng đâu, các người bắt tôi đi!

Nhưng mà... tai nạn tàu hỏa không liên quan đến tôi, thật đấy!” Dương hòa thượng nói một tràng tiếng phổ thông vừa chuẩn vừa lưu loát, ngoan ngoãn bị còng tay, vẻ mặt hiên ngang!

Đúng vậy, anh ta bị bắt rồi.

Không có sổ đỏ, không có An Lạc Long Tổ, không có thế lực đặc biệt.

Hại anh ta còn tỏ ra tự tin như vậy, hóa ra cái gọi là giải quyết sự việc của anh ta, chính là đứng ra làm vật tế thần gánh hết mọi chuyện?

Cuối cùng, trong ống kính trực tiếp, Dương hòa thượng trước khi bị áp giải vào xe cảnh sát, còn cố gắng giơ ngón tay cái về phía ống kính.

Lộ ra một hàm răng trắng bóng.

Keng!

Hàm răng đó dưới ánh nắng mặt trời phản chiếu ra ánh sáng chói mắt!

Tiền bối, tôi dù thế nào cũng sẽ không khai ra ngài, mọi chuyện cứ để tôi một mình gánh vác!

Lúc này Dương hòa thượng, giống như một vị thánh mẫu, tỏa ra ánh sáng khiến người ta không dám nhìn thẳng! ……

Mọi chuyện kết thúc, đã gần trưa.

Sau khi chào tạm biệt gia đình cô bé, và từ chối lời mời đến nhà họ làm khách, Tống Thư Hàng lên chuyến tàu điện ngầm trở về khu đại học Giang Nam.

Cả hai bên đều không xin số liên lạc, dù sao cũng chỉ là bèo nước gặp nhau.

Nếu có duyên sẽ gặp lại, vô duyên thì không cần phải nói.

Thực ra người đàn ông mặc áo sơ mi trắng cũng muốn xin số liên lạc của Tống Thư Hàng, nhưng lại không tiện mở lời...

Chuyến tàu trở về không có nhiều hành khách, Tống Thư Hàng may mắn chiếm được một chỗ ngồi.

Sau đó, cậu đặt một chiếc túi mua sắm lớn bên cạnh, bên trong là chiếc vali đen lấy được từ Đàn chủ.

Sau khi xuống khỏi chuyến tàu gặp sự cố, việc đầu tiên cậu làm là tìm một chiếc túi mua sắm để bọc chiếc vali đen này lại.

Dù sao chiếc vali đen này cũng có nguồn gốc không minh bạch, che đậy một chút vẫn tốt hơn.

Tàu điện ngầm từ từ khởi động, trái tim căng thẳng của Tống Thư Hàng mới hơi thả lỏng một chút.

Cậu dựa vào ghế tàu, trong đầu hồi tưởng lại cảnh tượng tru sát Đàn chủ, hồi tưởng hết lần này đến lần khác, nhờ đó để tâm trạng mình hoàn toàn bình tĩnh lại.

Thở ra một hơi thật dài, Tống Thư Hàng mở điện thoại, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Trong nhóm tạm thời không có tin nhắn mới.

Tin nhắn cuối cùng vẫn là ghi chép cuộc thảo luận của cậu với Bắc Hà tiền bối và Vũ Nhu Tử về 'bài tử thú đầu vuốt cào' tối qua.

Sau khi suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng gõ vào nhóm: “@Thất Sinh Phù Phủ Chủ, tiền bối, tôi đã thuận lợi tìm ra kẻ đứng sau bài tử thú đầu vuốt cào là Đàn chủ, địch thủ đã bị tiêu diệt, tổng cộng đã tiêu hao hai lá 'Phá Tà phù' và ba lá 'Kiếm phù'.

Những thành viên lẻ tẻ còn lại của bài tứ thú đầu vuốt cào, tôi tạm thời không định tiếp tục truy lùng.” “Ngoài ra tiền bối, số bùa còn lại tôi gửi lại cho ngài nhé.” Cậu vừa mới gõ xong, nhóm Cửu Châu Nhất Hào đã có hồi âm.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Thư Hàng tiểu hữu thật là nhanh như thỏ, hiệu suất không chê vào đâu được.

Vất vả cho ngươi rồi!” “Ngoài ra, phù bảo không cần gửi lại cho ta đâu, coi như là quà nhỏ ta tặng ngươi đi.

Hơn nữa... bây giờ ngươi có muốn gửi lại cho ta, ta cũng không nhận được.” “Hiện tại ta đang ở một hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương, dạy một đám người nguyên thủy học chữ đây.

Mẹ nó chứ, tại sao năm đó ta lại có thể phát thệ nguyện ‘hữu giáo vô loại, chỉ đạo một vạn người biết chữ’?

Thật là rảnh rỗi đến mức nào mới có thể phát ra lời thề như vậy!

Hơn nữa thời đại này cùng với việc phổ cập giáo dục bắt buộc, muốn tìm một người không biết chữ cũng khó.

Ta khó khăn lắm mới tìm được một hòn đảo hoang, trên đó có gần một vạn người nguyên thủy, đều không biết chữ.” “Chỉ cần dạy họ biết chữ, là có thể hoàn thành lời thề năm xưa.

Nhưng thời gian này nhanh thì mấy tháng, chậm thì phải mấy năm?

Đây là cái lời thề quái quỷ gì vậy, nếu sau này ta có cơ hội trở thành đại năng tuyệt thế, có thể đảo ngược thời gian, nhất định phải quay về quá khứ, cho bản thân năm xưa mười mấy cái tát vang dội.

Để nó mẹ nó miệng tiện loạn phát thệ!” Tống Thư Hàng chỉ hỏi một câu, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã ba la ba la... nói một tràng dài, từ giọng điệu của ông ta có thể nghe ra, ông ta có oán niệm lớn đến mức nào đối với bản thân thời trẻ.

Xem ra, mỗi người, đều có một 'quá khứ' không nỡ nhìn lại.

Tống Thư Hàng cảm thán.

Còn nữa...

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối rất bận rộn nhỉ, hôm qua còn đang bận ở khu vực Hoa Tây, chớp mắt đã lại chạy đến một hòn đảo nhỏ nào đó trên Thái Bình Dương rồi?

“Vậy thì tôi cảm ơn tiền bối, phù bảo của tiền bối thật sự đơn giản, thực dụng, uy lực lớn!” Cậu khéo léo nịnh nọt một chút, hy vọng lời nịnh nọt của mình có thể khiến vị tiền bối này vui vẻ hơn một chút.

“Ha ha ha, đó là đương nhiên rồi.

Nói về phù bảo, trong nhóm ta là người giỏi nhất.

Không nói nhiều nữa, ta tiếp tục đi dạy người nguyên thủy học chữ đây, đám này ngu kinh khủng.

Dạy xong một từ quay đầu đi đã có thể quên ngay, khiến ta hận không thể đánh cho chúng một trận...

Ế, đây đúng là một ý hay.

Ai quên từ thì bắt treo lên đánh, xem con thỏ con nào còn dám quên từ!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ xem ra là một vị tiền bối rất dễ bị người khác lái sang chuyện khác.

Hình như cảm thấy việc treo người nguyên thủy lên đánh là một ý tưởng tuyệt vời, Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng offline.

“......” Tống Thư Hàng sờ sờ tim mình, không hiểu sao có chút cắn rứt lương tâm.

Trong đầu cậu hiện lên hình ảnh một đám người nguyên thủy mặc váy da thú, ngồi ngay ngắn trên những tảng đá, ở đó đáng thương đọc: Cày đồng buổi trưa, mồ hôi thánh thót xuống ruộng cày, ai biết cơm trong bát, hạt hạt đều cay đắng...

Đột nhiên có một người nguyên thủy quên từ, sau đó, anh ta bị Thất Sinh Phù Phủ Chủ treo lên cây, dùng roi ba ba ba quất tới tấp.

“Chắc không phải lỗi của mình đâu nhỉ, mình đâu có dẫn dắt tiền bối đi treo cổ người nguyên thủy quên chữ đâu.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Ting ting ting.

Có người gửi tin nhắn trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Quả nhiên lại là Bắc Hà Tán Nhân, ông ta từ từ nổi lên: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi luôn có thể làm những chuyện khiến ta kinh ngạc, ta nghe nói địch thủ ngươi chém giết là tu sĩ Nhị phẩm?” “Thực ra không khoa trương đến vậy, đối phương tuy là tu sĩ Nhị phẩm, nhưng trước hết đã trúng kịch độc của Dược Sư tiền bối, sau đó lại vì Vũ Nhu Tử cô nương hiểu lầm thân phận của tôi, cộng thêm sự hỗ trợ của phù bảo của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, tôi mới có cơ hội chém giết được hắn.” Tống Thư Hàng giải thích sơ qua diễn biến sự việc.

“Can đảm, cẩn thận.

Lần này ngươi thành công tru sát địch thủ không phải là may mắn.

Tiếp tục duy trì nhé, như vậy trên con đường tu hành, ta tin ngươi có thể đi được xa hơn.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Cuồng Đao Tam Lãng online: “Tiểu Thư Hàng làm tốt lắm, đã có ba phần phong thái của ta thời trẻ!” “Tam Lãng huynh, không phải ngươi nói muốn bế quan đột phá cảnh giới sao?” Bắc Hà Tán Nhân gửi một biểu cảm cười gian.

“Đang bế, đang bế.” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Nhưng dù bế quan cũng phải kết hợp lao động và nghỉ ngơi, không thể cứ bế quan mãi.

Bế môn tạo xa là không được!” “Xàm.” Bắc Hà Tán Nhân cười mắng.

Lúc này, Túy Nguyệt Cư Sĩ đột nhiên xen vào một câu: “Tam Lãng, hôm nay ngươi có vẻ nghiêm túc nhỉ.

Không có đại tiền bối nào ở đây, sao ngươi không kể chuyện cười bậy?

Không giống ngươi mọi khi nhỉ.” “Đừng nói nữa, gần đây trên mạng có thần thú hoành hành, không được kể chuyện bậy.

Hoàng Sơn Chân Quân cũng nói rồi, dám kể chuyện bậy là sẽ bị đá ra khỏi nhóm, ta nhịn khổ lắm rồi.

Lần sau tụ tập khi nào, ta sẽ kể cho mọi người nghe vài câu chuyện kinh điển tại chỗ.” Cuồng Đao Tam Lãng cười hắc hắc.

“Ha ha.” Túy Nguyệt Cư Sĩ gửi một biểu cảm cười thẹn thùng, lặng lẽ lặn đi.

Tống Thư Hàng gãi đầu, nói chứ ID của Túy Nguyệt Cư Sĩ này cảm giác quen quen, nhưng sao cứ không nhớ ra ông ta là ai nhỉ?

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên hỏi: “Đúng rồi Thư Hàng tiểu hữu, gần đây có phải ngươi định đi học lái xe không?” “Vâng, đúng vậy.

Mấy hôm trước tôi vẫn đang xem lý thuyết học lái xe, chuẩn bị đăng ký thi bằng lái trong thời gian tới.

Ế?

Tiền bối sao ngài biết tôi muốn học lái xe?” Tống Thư Hàng hỏi.

“He he, mấy hôm trước ta vào nông trại game của ngươi ăn trộm rau, tiện thể xem luôn không gian cá nhân của ngươi.

Chương 85

Ngươi từng ghi trong ghi chú không gian của mình là gần đây sẽ học lái xe.” Bắc Hà Tán Nhân đắc ý nói: “Còn nữa, có rảnh thì nâng cấp đất trong vườn rau của ngươi đi, tích nhiều xu vàng thế làm gì, nâng cấp thì tốc độ trồng rau mới nhanh, ta mới có thể trộm được nhiều hơn.” Trộm rau?!

Tôi nói này tiền bối, một ngày ngài rảnh rỗi đến mức nào vậy?

Lại còn chơi game trộm rau?

Lại còn nhàm chán đến mức lật xem không gian cá nhân của tôi?

Hình tượng chứ, chú ý hình tượng chứ!

Từ khi gặp các vị tiền bối này, hình tượng của tôi về tu chân giả đã gần như vỡ nát hoàn toàn rồi.

Nếu có thể, giữ lại cho tôi một chút hình tượng cao siêu để hoài niệm được không?

Lạc đề rồi... nhưng tiền bối hỏi tôi có muốn học lái xe làm gì?

Tống Thư Hàng thăm dò hỏi: “Bắc Hà tiền bối chẳng lẽ cũng muốn học lái xe?” “Ta dùng thứ đó làm gì?

Ngự kiếm bay còn nhanh hơn lái ô tô nhiều.

Lại không sợ kẹt xe... chỉ cần chú ý đừng đâm vào máy bay là được.” Bắc Hà Tán Nhân cười nói: “Nhưng mà... ta tiết lộ cho ngươi một tin.

Nếu gần đây ngươi có thời gian, mau đi học lái xe đi.

Ta đảm bảo ngươi sẽ có rất nhiều lợi ích đó.” Tống Thư Hàng lập tức sáng mắt lên, chẳng lẽ trong nhóm có vị tiền bối nào đột nhiên muốn học lái xe chơi, sau đó mình học lấy bằng trước, rồi quay lại dạy vị tiền bối đó lái xe?

Mà lợi ích thì hiển nhiên rồi, thói quen của nhóm giao lưu Cửu Châu: bỏ ra → nhận lại báo đáp!

“Ngươi đoán ra rồi chứ?

Đến lúc đó dù ngươi muốn Khí Huyết đan cũng không thành vấn đề đâu!

Không chỉ là đan dược, ngay cả công pháp cũng không thành vấn đề!

Công pháp Dược Sư cho ngươi chỉ là công pháp Trúc cơ cơ bản, nhiều nhất chỉ có thể cho ngươi tu luyện đến Nhất phẩm đỉnh phong.

Vì vậy ta long trọng giới thiệu cho ngươi cơ hội này, đảm bảo có thể nhận được công pháp kế thừa rất tốt đó!” Bắc Hà Tán Nhân kèm theo một biểu cảm cười toe toét: “Động lòng rồi chứ!” Thư Hàng, động lòng rồi!

Khí Huyết đan!

Đó là đan dược được luyện chế từ những dược liệu cực kỳ quý giá, không giống như 'Thối Thể Dịch' loại dược dịch này, mà là đan dược Nhất phẩm thực sự.

Dù là loại chất lượng kém nhất, sau khi uống một viên, trong vòng nửa giờ, có thể hoàn toàn hồi phục khí huyết của tu sĩ kỳ Trúc cơ như Tống Thư Hàng.

Cậu có thể không bị giới hạn thời gian, tu luyện lặp đi lặp lại 'Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp' trong một ngày!

Đây là loại đan dược có thể giúp người ta Trúc cơ sớm, quý giá vô cùng!

Sau khi trải qua sự kiện Đàn chủ, Tống Thư Hàng biết đan dược trong giới tu sĩ quý giá như thế nào, người đàn ông tay dài kia chỉ vì Đàn chủ trừ của hắn một ít Thối Thể Dịch mà đã sống dở chết dở!

Huống chi là loại đan dược thực sự này?

Hơn nữa, ngoài đan dược ra còn có công pháp tu chân kế thừa quý giá hơn!

"Không động lòng là không thể." Tống Thư Hàng cảm thán, nhưng tại sao, cậu lại cảm thấy Bắc Hà tiền bối đang lừa mình?

Dự cảm này mạnh mẽ đến mức cậu không thể bỏ qua.

Để mình nghĩ kỹ xem, trong nhóm rốt cuộc có vị tiền bối nào rảnh rỗi đến mức muốn đi học lái xe?

Chắc không phải là mấy vị thường xuyên xuất hiện, mấy vị hay nổi lên đã sớm hòa nhập vào xã hội hiện đại, muốn học lái xe cũng không cần Tống Thư Hàng giúp.

Người phù hợp yêu cầu, chỉ có loại được nhắc đến trong không gian nhóm là đã bế quan hàng trăm năm, không biết gì về xã hội hiện đại, sau đó gần đây sắp xuất quan.

Trong nhóm có vị tiền bối nào sắp xuất quan nhỉ?

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một tia sáng.

"Bạch Chân Quân?" Cậu gõ mấy chữ này vào nhóm.

Bắc Hà Tán Nhân ngập ngừng một lúc, có chút lúng túng: "Oa ha ha, Thư Hàng tiểu hữu cũng biết Bạch Chân Quân à!

Là lần trước thấy được lịch sử trò chuyện của chúng ta sao?

Chỉ là một chút gợi ý nhỏ mà ngươi đã có thể nghĩ ngay đến Bạch Chân Quân, tiểu hữu thật là thất khiếu linh lung tâm!" Tiếp đó Bắc Hà Tán Nhân lại nói: "Khụ, không sai!

Chính là Bạch Chân Quân sắp xuất quan, Bạch Chân Quân rất có hứng thú với những thứ thuộc loại cơ quan máy móc.

Trước đây đã từng nghiên cứu những thứ như mộc mã lưu ngưu, cơ quan long, khôi lỗi thần thú.

Cho nên ô tô cũng được, máy bay cũng vậy, ngài ấy mà xuất quan chắc chắn sẽ nghiên cứu mấy thứ này.

Vì vậy đây là một cơ hội đó, Bạch Chân Quân tiền bối ra tay trước nay rất hào phóng, từ kẽ tay ngài ấy rỉ ra chút bảo vật cũng đủ để tiểu hữu ngươi hưởng lợi vô cùng!

Ngoài ra ta đề nghị tiểu hữu nếu có thời gian, tiện thể đi học luôn bằng lái máy bay đi, lợi ích vô cùng đó.

Yên tâm... nếu ngươi muốn học bằng lái máy bay, ta có thể lo cho ngươi một đường, đảm bảo trong thời gian ngắn nhất lấy được bằng lái máy bay.” Bắc Hà Tán Nhân nói thao thao bất tuyệt, nhưng kỹ thuật lái sang chuyện khác quá kém, quá rõ ràng.

Tống Thư Hàng trực tiếp kéo câu chuyện về chủ đề chính: “Bằng lái máy bay để sau hãy nói.

Bắc Hà tiền bối, tôi chỉ muốn hỏi một câu, tại sao các ngài có vẻ rất sợ Bạch Chân Quân?

Nếu tôi đồng ý đi đón Bạch Chân Quân xuất quan, ngài cũng phải cho tôi chút chuẩn bị tâm lý chứ?” “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi nói sai rồi!” Bắc Hà Tán Nhân nói một cách chính nghĩa: “Tất cả chúng ta, không một ai sợ Bạch Chân Quân!

Ngược lại, chúng ta đối với Bạch Chân Quân là cực kỳ kính yêu.

Về phần tại sao ta né tránh, đó là lý do cá nhân rất khó nói.

Nhưng ta lấy đạo hiệu 'Bắc Hà' này để đảm bảo với ngươi, Bạch

Chân Quân là một vị tiền bối rất hiền lành, tuy đôi khi sẽ trầm tư ngẩn người, nhưng ngài ấy đối với hậu bối rất dìu dắt!

Danh hiệu Bạch Chân Quân ra tay hào phóng không phải là gọi suông đâu!” Vậy rốt cuộc ngài sợ cái gì chứ?

Tống Thư Hàng có câu chửi thề này mắc kẹt trong cổ họng rất khó chịu.

Tống Thư Hàng lại hỏi: “Tam Lãng tiền bối cũng là vì lý do cá nhân khó nói?” Cuồng Đao Tam Lãng nổi lên trả lời: “Đúng vậy, cũng là vì một số lý do cá nhân không thể miêu tả với người ngoài.

Nhưng Bạch Chân Quân thật sự là một vị tiền bối siêu chuẩn, đáng để đám hậu bối chúng ta kính yêu!

Điểm này ta cũng có thể dùng đạo hiệu 'Cuồng Đao Tam Lãng' để đảm bảo!” “......Nói thật, các tiền bối càng như vậy, tôi càng cảm thấy trong lòng không yên.” Tống Thư Hàng nói.

“......” Bắc Hà Tán Nhân.

“......” Cuồng Đao Tam Lãng.

“Tuy nhiên, nếu Bạch Chân Quân thật sự là một vị tiền bối hiền lành như các ngài miêu tả, thì nhiệm vụ này, tôi không có lý do gì để từ chối.” Dù biết Bắc Hà tiền bối có thể đang lừa mình, cậu cũng chỉ có thể cứng rắn da đầu nhảy vào hố.

Khí Huyết đan, đây là lợi ích mà cậu không thể từ chối.

Bỏ lỡ cơ hội này, nói không chừng cậu sẽ cần mấy năm tích lũy mới có được một ít Khí Huyết đan.

Cậu lại không bị bệnh, có Khí Huyết đan sắp có trong tay không lấy, lại phải đợi mấy năm khổ sở đi đổi lấy.

Bắc Hà Tán Nhân gửi một ngón tay cái: “Thư Hàng tiểu hữu, ta chính là ngưỡng mộ sự lý trí và thông minh này của ngươi!” Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng theo sau: “Thư Hàng tiểu hữu, Lãng mỗ ta cũng ngưỡng mộ ngươi!” Đồng Quái Tiên Sư hiện lên: “Thư Hàng tiểu hữu, bản tiên sư cũng ngưỡng mộ ngươi!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Thư Hàng tiểu hữu, bản tọa ngưỡng mộ ngươi!” Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Cùng ngưỡng mộ, cùng ngưỡng mộ!” Dược Sư: “Ngưỡng mộ!” Vân Du Tăng Thông Huyền hiện thân, lặng lẽ gửi một biểu cảm ngón tay cái.

Vũ Nhu Tử hiện thân, gửi một khuôn mặt cười đáng yêu: “Tuy không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng em vẫn luôn rất ngưỡng mộ Tống tiền bối.” Trời ạ!

Tất cả mọi người trong nhóm đều đang lặn xem kịch, mình vừa sập bẫy, họ liền đồng loạt gửi một hàng 'ngưỡng mộ'.

Tống Thư Hàng cảm thấy lần này có lẽ mình sẽ bị lừa thảm rồi!

Che mặt, nếu bây giờ mình hối hận còn kịp không?

Nếu hối hận, có bị đám tiền bối này truy sát chém chết không?

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Bắc Hà tiền bối, nếu bây giờ tôi hối hận thì sao?” Bắc Hà Tán Nhân gửi một biểu cảm mỉm cười, không nói gì.

Cuồng Đao Tam Lãng cũng kèm theo một nụ cười.

Đồng Quái Tiên Sư thêm một nụ cười thẹn thùng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thêm một nụ cười toe toét.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào một hàng mặt cười, rực rỡ rực rỡ.

Tống Thư Hàng lặng lẽ tắt điện thoại, không bao giờ nhắc lại hai chữ 'hối hận' nữa.

Bất hạnh à! …...

Khi một người cảm thấy mình bất hạnh, thì chuyện bất hạnh sẽ thật sự tìm đến cửa.

Tống Thư Hàng vừa mới đặt điện thoại xuống, chuông điện thoại lại vang lên.

“Ai gọi đến vậy?” Tống Thư Hàng mở điện thoại ra xem, lại thấy trên màn hình điện thoại ba chữ lớn 'Triệu Nhã Nhã'.

“Triệu Nhã Nhã lúc này gọi đến làm gì?

Không phải là gọi mình đi ăn cơm chung chứ?” Ngón tay nhẹ nhàng lướt trên màn hình, nhận cuộc gọi.

“Alo, chị, có chuyện gì?” Tống Thư Hàng giọng điệu thoải mái hỏi.

“Đang ở đâu đấy?” Giọng nói ngọt ngào của Triệu Nhã Nhã truyền đến.

Chà, tình hình không ổn lắm!

Giọng của Triệu Nhã Nhã cao hơn bình thường một chút, điều này cho thấy trong lòng cô ấy đang có lửa.

Không phải là ở trường bị ai đó trêu chọc chứ?

“Đang trên tàu điện ngầm về khu đại học Giang Nam đây, lúc trước có việc ra ngoài một chuyến, đang trên đường về.

Khoảng nửa tiếng nữa là về đến nơi.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Về cũng nhanh nhỉ.” Triệu Nhã Nhã nhàn nhạt nói: “Nghe nói em chạy cả ngàn dặm đến tiệm dược liệu Viên Long trên đường Quang Viện, để mua mấy loại dược liệu rất hiếm?” “Ha ha ha ha, chị sao biết được.” Tống Thư Hàng lau mồ hôi trên trán.

“Nghe được từ chỗ Dương Đức, sau khi 'đánh' nó.” Triệu Nhã Nhã trả lời.

Là 'đánh' rồi 'nghe' được?!

Chương 86

Dương Đức, Dương Đức cậu không sao chứ, cậu đừng chết nhé ~~ Giọng của Triệu Nhã Nhã lại vang lên: “Nói thật cho chị biết, Thư Hàng.

Cơ thể của em không phải thật sự có vấn đề gì chứ?” “Sao có thể, cơ thể của em khỏe lắm, tuyệt đối không có vấn đề gì!” Tống Thư Hàng vội vàng trả lời: “Em là đi mua giúp bạn xem mấy loại dược liệu đó, không phải em dùng.

Hơn nữa, em còn chưa đến tiệm thuốc đó, giữa đường xảy ra chút chuyện nên về trước rồi.” “Vậy thì tốt...

đến trường thì gọi điện liên lạc với chị, chị có việc tìm em.” Triệu Nhã Nhã nói xong, không đợi Tống Thư Hàng đồng ý đã cúp máy.

Nắm chặt điện thoại, Triệu Nhã Nhã chau mày, trong lòng vô cùng lo lắng.

Lần đầu tiên gặp phải đơn thuốc bổ kỳ lạ trong tay Tống Thư Hàng, cô còn có thể tin là ngẫu nhiên.

Nhưng khi Tống Thư Hàng lại một lần nữa tiếp xúc với thuốc bắc kỳ lạ, sao cô có thể không nghĩ nhiều?

Cô nhớ lại dáng vẻ khi gặp Tống Thư Hàng hôm đó, lúc đó sắc mặt Tống Thư Hàng tái nhợt không ra hình người, hoàn toàn không giống như cậu nói là do tập luyện cường độ cao, dù là chạy marathon xong cũng không thể khiến sắc mặt trắng bệch ra như vậy?

Tên nhóc này, không phải thật sự mắc bệnh gì, rồi âm thầm giấu giếm gia đình chứ.

Không được, nhất định phải đưa cậu ta đến bệnh viện làm một cuộc kiểm tra toàn diện.

Nếu lỡ như Tống Thư Hàng xảy ra chuyện gì, cô phải ăn nói thế nào với dì đây?! ……

Trên tàu điện ngầm.

Tống Thư Hàng cứng đờ cầm điện thoại, cả người đều đơ ra.

Xong rồi, nghe giọng điệu của Triệu Nhã Nhã, cô ấy chắc chắn đã hiểu lầm!

Tống Thư Hàng nhanh chóng mở điện thoại, vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

“Vô tình bị chị họ biết tôi vừa từ chỗ tiệm thuốc về, lại bị hiểu lầm cơ thể có bệnh tiềm ẩn, làm sao bây giờ?

Chờ online, rất gấp!” ……

Sau khi trở về khu đại học Giang Nam, Tống Thư Hàng không lập tức tìm Triệu Nhã Nhã, mà đến tòa nhà năm tầng mà Dược Sư đã mua trước.

Bây giờ trong tay cậu vẫn còn đang xách chiếc vali đen của Đàn chủ, bên trong rất có thể chính là bốn loại trung dược hiếm mà Đàn chủ đã mua.

Nếu để Triệu Nhã Nhã phát hiện mấy vị trung dược này trong vali, Tống Thư Hàng thật sự là nhảy xuống sông Hoàng Hà... không, nhảy xuống Thái Bình Dương cũng không rửa sạch được.

Đến lúc đó không cần nói, Triệu Nhã Nhã chắc chắn sẽ gọi điện cho mẹ Tống, sau đó ngày mai mẹ Tống sẽ ngồi máy bay đến khu đại học Giang Nam.

Hơn nữa, quỷ mới biết trong vali của Đàn chủ còn có những thứ kỳ lạ, kinh khủng và dễ gây hiểu lầm hơn không?

Không xử lý xong chiếc vali này, làm sao đi gặp Triệu Nhã Nhã?

Vì có chìa khóa, sau khi mở cửa Tống Thư Hàng đi một mạch lên tầng ba.

Sau đó, cậu phát hiện Dược Sư một mình đang ngồi ở góc nhà lướt điện thoại chơi, không thấy bóng dáng của Giang Tử Yên đâu.

“Tiền bối, có bận không?” Tống Thư Hàng đi về phía Dược Sư, lên tiếng hỏi.

Dược Sư từ khi đến khu vực đại học Giang Nam, vẫn luôn bận rộn cải tiến Thối Thể Dịch, chưa từng thấy ông ta rảnh rỗi.

Hôm nay hiếm khi thấy ông ta nghỉ ngơi?

“Yo, Thư Hàng về rồi à.” Dược Sư đầu cũng không ngẩng, ngón tay trên màn hình nhanh chóng di chuyển.

“Chơi gì vậy?” Tống Thư Hàng ghé qua xem.

Sau đó, cả người cậu đều không ổn.

Dược Sư vậy mà cũng đang ở nông trại của người khác trộm rau, trên danh sách bạn bè trộm rau của ông ta, Tống Thư Hàng còn có thể thấy những nhân vật quen thuộc trong 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' do Hoàng Sơn Chân Quân dẫn đầu, Bắc Hà Tán Nhân, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Vân Du Tăng Thông Huyền, đều là những tiền bối có tiếng trong nhóm.

Ngoài ra còn có Tam Hải Ngũ Đảo Chủ, Dương Long Nhị Động Chủ, Thất Tinh Quyền Tông Phó Tông Chủ... vân vân, vừa nhìn đã biết là ID của các nhân vật trong giới tu sĩ.

Tôi nói này... gần đây các tiền bối trong giới tu sĩ đều rảnh rỗi đến phát chán à?

Nhiều người như vậy lại lãng phí thời gian vào trò chơi trộm rau trên nông trại này?

Đệ tử của các ngài sẽ khóc đó biết không!

Chưởng môn của các ngài cũng sẽ khóc đó biết không!

“Xong, tên Bắc Hà kia lại còn làm một chương trình nhỏ auto thu hoạch rau, nhưng có tác dụng gì chứ ~~ lão phu đã sớm đặt báo thức, trong phút chốc đã trộm sạch rau nhà hắn.

Thật là quá ngây thơ, tốc độ thu hoạch rau của chương trình auto làm sao có thể so sánh được với tốc độ tay của lão phu!” Dược Sư còn đắc ý nói với Tống Thư Hàng.

Tiền bối... tôi nói ngài có tốc độ tay này mà luyện gõ chữ nhiều hơn thì tốt biết mấy?

“Còn nữa Thư Hàng, không phải ta nói ngươi đâu, đừng có như một tên ham tiền chỉ biết tích xu vàng, có nhiều tiền thì nâng cấp bậc đất đi, như vậy rau trồng mới nhanh chín.

Mài dao không lỡ việc đốn củi!” Dược Sư nói với Tống Thư Hàng một cách sâu sắc.

“......” Tống Thư Hàng không biết nên dùng biểu cảm gì để đáp lại tiền bối.

“Đúng rồi, tìm ta có việc?” Dược Sư cuối cùng cũng quay lại chủ đề chính.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, đặt chiếc vali đen trong tay lên bàn trà, nói: “Tôi muốn nhờ tiền bối giúp tôi xem trong chiếc vali này có đặt bẫy gì không.

Chiếc vali này là tôi lấy được từ tay Đàn chủ của bài tử thú đầu vuốt cào sau khi tru sát hắn.

Đối phương là tà đạo quỷ tu, tôi không dám tùy tiện mở chiếc vali này.” “Ngươi có thể nghĩ đến điểm này, rất tốt.” Dược Sư gật đầu, can đảm, cẩn thận, trên người Tống Thư Hàng có không ít ưu điểm.

Về tính cách, Tống Thư Hàng rất phù hợp với nghề tu sĩ, điều đáng tiếc duy nhất là, tuổi của cậu hơi lớn một chút, đã mất đi tiên thiên chân khí mang theo từ trong bụng mẹ.

Giả như cậu có thể tiếp xúc sớm hơn với thế giới tu sĩ... tiếc là, trên thế giới không có nhiều giả như vậy.

Dược Sư nhận lấy chiếc vali đen, lòng bàn tay phải đặt hờ lên vali.

“Đúng là có giở chút trò, nhưng chút mánh khóe vặt vãnh này không làm khó được ta.” Ông ta cười hắc hắc, chân khí từ lòng bàn tay phải tuôn ra.

Bốp bốp bốp!

Trên chiếc vali đen vang lên tiếng thủy tinh vỡ, mơ hồ còn có tiếng quỷ khóc thảm thiết...

“Được rồi, có thể mở ra rồi.” Dược Sư trả lại vali cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay mở chiếc vali đen.

Hiện ra trước mắt là những cọc tiền đỏ ngay ngắn, mỗi cọc mười vạn, tổng cộng có bảy cọc.

Còn một cọc bị chia thành chín cọc nhỏ và tiền lẻ, chắc là số tiền Đàn chủ đã sử dụng gần đây.

Tổng cộng khoảng tám mươi vạn tiền đỏ.

Tám mươi vạn để trong ngân hàng có lẽ chỉ là một dãy số, nhưng khi tiền mặt xếp thành cọc đặt trước mắt, vẫn có sức ảnh hưởng thị giác khá lớn.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy đầy tiền đỏ, trong lòng lại có chút thất vọng.

Cậu cho rằng với thân phận của Đàn chủ, trong chiếc vali mang theo bên mình chắc chắn sẽ có những món đồ tốt của giới tu sĩ.

Không ngờ chỉ là một đống tiền đỏ...

Kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn.

Tống Thư Hàng hít một hơi, thôi được, tiền đỏ thì tiền đỏ, gần đây cậu cũng đang thiếu tiền, tiếp theo cậu định tìm một phòng tập gym có đầy đủ thiết bị ở gần đây để luyện tập, còn định mua các loại dụng cụ tập gym.

Ngoài ra để đảm bảo khí huyết của bản thân sung túc, chế độ ăn uống hàng ngày cũng phải đảm bảo chất lượng.

Nghĩ như vậy, tám mươi vạn này dường như cũng không tồi.

Giống như trong game, đánh boss cấp cao dù không ra trang bị tốt, tiền vàng cũng nhất định sẽ cho đủ.

Dược Sư khẽ cười, nhắc nhở: “Tiểu hữu, đừng bị những đồng tiền của thế giới phàm tục này làm mờ mắt.

Chút tiền nhỏ này, sau này đợi ngươi Trúc cơ thành công, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Số tiền này chỉ dùng để che đậy đánh lừa người khác, bảo vật thực sự ở dưới lớp tiền, trong ngăn bí mật của vali.” “Ngăn bí mật?” Tống Thư Hàng vội vàng đổ hết tiền ra, quả nhiên phát hiện một tấm ngăn ở đáy vali, nếu không nhìn kỹ rất dễ bỏ qua.

Tống Thư Hàng lập tức vui mừng trong lòng!

Cậu đưa tay nhấc tấm ngăn lên, sau đó liền thấy rất nhiều lọ nhỏ, cỡ bằng lọ kẹo cao su.

Tổng cộng có mười bốn lọ nhỏ, phân thành hai màu hồng và xanh.

Còn có một hộp kim loại cỡ sách A5.

Cậu trước tiên lấy ra lọ màu xanh, hỏi: “Tiền bối, trên lọ này không bị giở trò gì chứ?” “Yên tâm đi, tất cả những mánh khóe vặt vãnh trong vali đều bị ta dọn sạch rồi.” Dược Sư đẹp trai lắc lắc đầu, một đầu tóc tết bím dày đặc và các loại trang sức đáng yêu trên đó liền va vào nhau, phát ra âm thanh trong trẻo.

Đây là một kiểu tóc đáng bị châm chọc biết bao!

Tống Thư Hàng căng cứng mặt mình, để không cười ra tiếng trước mặt Dược Sư, nói không chừng Dược Sư tiền bối rất thích kiểu tóc này, mình mà chế giễu kiểu tóc này, ông ta tức giận thì sao?

Số lượng lọ màu xanh khá nhiều, tổng cộng có mười hai lọ.

Cậu mở lọ ra, nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy bên trong lọ chứa dung dịch đen kịt, kèm theo đó là một mùi hôi: “Thối Thể Dịch?!” Màu sắc này, mùi vị này, chính là Thối Thể Dịch không sai!

Dược Sư hít hít mũi, trả lời: “Không sai, hơn nữa là Thối Thể Dịch chưa bị đơn giản hóa, chất lượng cũng tạm được.

Đợi ngươi tu luyện đủ một tháng, thể chất cường hóa đủ mức độ, là có thể dùng loại Thối Thể Dịch phiên bản cũ này.

Dược lực mạnh hơn, một ngụm bằng ba ngụm Thối Thể Dịch đơn giản hóa hiện tại của ngươi.” “Đến đúng lúc lắm!

Bắc Hà tiền bối đã từng nhắc nhở tôi, số dược liệu Vũ Nhu Tử tặng tôi dù luyện hết thành Thối Thể Dịch, cũng chưa chắc đủ cho tôi dùng để Trúc cơ.

Vậy bây giờ cộng thêm lô Thối Thể Dịch này, đủ cho tôi dùng đến khi hoàn thành Trúc cơ chứ?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Đủ rồi, thậm chí còn dư một ít.” Dược Sư trả lời.

Còn có thể dư một ít?

Đây thật sự là một tin tốt.

Chương 87

Sau đó Tống Thư Hàng lại mở một lọ màu đỏ.

Trong lọ màu đỏ chứa những viên thuốc nhỏ, tổng cộng mười một viên.

Vừa mở ra, hương thuốc bay ngào ngạt.

Còn một lọ màu đỏ khác bên trong có mười lăm viên thuốc.

"Tiền bối, đây là đan dược gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Dược Sư ngửi ngửi, sau đó sắc mặt ông ta trở nên kỳ lạ, trả lời: "Khí Huyết đan, chất lượng đều đạt chuẩn!" "Khí Huyết Đan?" Hai mắt Tống Thư Hàng sáng rỡ lên, đây đúng là một bất ngờ thú vị!

Cậu không ngờ mình lại có thể nhận được Khí Huyết Đan sớm như vậy.

Trước khi nhận nhiệm vụ 'tiếp đãi Bạch Chân Quân', Tống Thư Hàng thậm chí còn cho rằng việc mình muốn có được Khí Huyết Đan ở giai đoạn này là một điều xa xỉ.

"Vận may không tồi." Dược Sư nói.

Nói đi cũng phải nói lại, cách đây không lâu Bắc Hà Tán Nhân còn dùng Khí Huyết Đan và công pháp để dụ dỗ Tống Thư Hàng nhận nhiệm vụ 'tiếp đãi Bạch Chân Quân', vậy mà trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã tự mình có được Khí Huyết Đan.

Tuy số lượng không nhiều. ...Truyền thuyết nói rằng người tốt sẽ có quả ngọt...

Phải chăng nhân phẩm mà Tống Thư Hàng, một người tốt, đã tích lũy bao năm nay cuối cùng cũng bùng nổ rồi sao?

Nhưng mà, nghĩ lại thì chuyện này cũng hợp tình hợp lý.

Đàn chủ bị giết kia là một tu sĩ Nhị phẩm.

Thối Thể Dịch đã không còn cần thiết với gã, đó là thứ gã dùng để ban thưởng cho thuộc hạ.

Còn Khí Huyết Đan, tuy chủ yếu là đan dược dành cho tu sĩ Nhất phẩm, nhưng cũng có thể hồi phục chân khí cho tu sĩ Nhị phẩm ở một mức độ nhất định.

Gã Đàn chủ kia có lẽ thuộc loại nghèo trong giới tu sĩ, không kiếm được 'Hợp Khí Đan' quý giá hơn, nên đành dùng tạm 'Khí Huyết Đan'.

Hơn nữa, gã Đàn chủ có tính cách cẩn thận, những thứ quý giá đối với gã đều được mang theo bên mình.

Kết quả là, tất cả đều rơi vào tay Tống Thư Hàng.

"Khí Huyết Đan, một viên là có thể hồi phục toàn bộ khí huyết của tôi.

Hai bình này, có thể dùng được một thời gian rồi phải không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Dược Sư gật đầu: "Chỉ cần cậu không tu luyện ngày đêm thì có thể dùng được một thời gian.

Hơn nữa, lô Khí Huyết Đan này chất lượng khá tốt, một viên có thể cho cậu dùng đi dùng lại nhiều lần." "Vậy là trong thời gian ngắn tôi không thiếu Khí Huyết Đan nữa rồi?!" Mắt Tống Thư Hàng lại sáng lên: "Dược Sư tiền bối, ngài thấy bây giờ tôi đi tìm Bắc Hà tiền bối hủy kèo vụ 'tiếp đãi Bạch Chân Quân' thì thế nào?" "Ha ha." Dược Sư không trả lời, chỉ phát ra tiếng cười quái dị nhưng hòa ái.

Có câu nói thế nào nhỉ: Chết đạo hữu không chết bần đạo?

Ừm, chính là câu đó! ....

“Thôi được rồi, tôi đùa thôi.” Tống Thư Hàng nhún vai, hai bình Khí Huyết Đan quá ít, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi sáu viên, có đủ dùng đến lúc Bạch Chân Quân xuất quan hay không vẫn còn là vấn đề.

Số lượng này, nhiều nhất cũng chỉ cho cậu nếm thử hiệu quả của Khí Huyết Đan trước mà thôi.

Cuối cùng, cậu lấy ra chiếc hộp kim loại cỡ quyển sách A5.

Thứ được đặt cùng với Thối Thể Dịch và Khí Huyết Đan quý giá, ít nhất cũng không thể quá tệ được?

Khi cầm chiếc hộp này lên, Thư Hàng cảm thấy nó nặng trĩu, như thể đang cầm một tấm sắt nặng.

“Thứ gì vậy?” Thư Hàng tò mò mở chiếc hộp kim loại ra.

Chỉ thấy bên trong có hai đoạn gỗ như bị cháy sém; mười viên đá tinh thể màu vàng, lục, đỏ, lam, nâu; một mảnh vải được gấp lại; hai bình dung dịch kỳ lạ... và những thứ linh tinh khác.

Trừ mảnh vải ra, những thứ khác đều có hai phần.

“Đây là bộ sưu tập của gã Đàn chủ kia sao?

Không ngờ sở thích của gã cũng rộng ghê, thứ gì kỳ quái cũng sưu tầm một ít.” Tống Thư Hàng bới trong hộp, không nhìn ra manh mối gì.

“Lôi Kích Mộc, Ngũ Hành Thạch, pháp bào khắc trận pháp, Quỷ Long Tiên...

Đây không phải là những thứ kỳ quái đâu, đều là những vật quý giá trong mắt tu sĩ.” Dược Sư cười giải thích.

“Báu vật à, có thể đổi thành Khí Huyết Đan không?” Tống Thư Hàng vui mừng.

Khí Huyết Đan không chỉ dùng để đẩy nhanh quá trình trúc cơ, mà ở cảnh giới Nhất phẩm còn có thể hồi phục khí huyết trong các đại khiếu huyệt, cũng rất hữu ích trong việc tăng tốc độ tu luyện, là thứ càng nhiều càng tốt, dự trữ nhiều một chút chắc chắn không sai!

“Ừm, nếu là loại Khí Huyết Đan chất lượng như trong tay cậu, thì những báu vật này có thể đổi được số lượng không nhỏ đâu.

Nhưng mà, nếu cậu đem những báu vật này đổi thành Khí Huyết Đan thì sẽ hối hận đó.” Dược Sư ha ha cười nói.

“Tại sao ạ?” Thư Hàng hỏi.

“Những báu vật này không phải do gã Đàn chủ kia tùy tiện sưu tầm.

Lôi Kích Mộc, Ngũ Hành Thạch, Quỷ Long Tiên, ba thứ này là vật liệu cơ bản để bố trí một trận pháp.

Trận pháp đó tên là ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’, nói một cách thông tục thì cũng gọi là Linh Quỷ Khế Ước Trận Pháp.” Dược Sư thản nhiên nói: “Vậy bây giờ, cậu còn muốn đem những thứ này đi đổi ‘Khí Huyết Đan’ không?” Tống Thư Hàng lắc đầu như trống bỏi.

Lôi Kích Mộc, Ngũ Hành Thạch, Quỷ Long Tiên... còn có rất nhiều thứ linh tinh khác, ngoài Lôi Kích Mộc ra, những thứ khác cậu chưa từng thấy trong thực tế.

Nếu đem những thứ này đổi thành ‘Khí Huyết Đan’, trời mới biết sau này cậu có tìm lại được những thứ tương tự hay không.

Khế ước linh quỷ à, chỉ cần đợi cậu hoàn thành bách nhật trúc cơ là có thể thử khế ước rồi.

Đến lúc đó, dù cậu đã qua xa độ tuổi tốt nhất để ‘trúc cơ’, nhưng có linh quỷ phụ trợ, cũng có hy vọng đuổi kịp những đệ tử tinh anh của các môn phái.

Linh quỷ này, rất có thể sẽ là vật nhập đạo của cậu.

“Vận may của cậu thật sự rất tốt, gã Đàn chủ mà cậu xử lý kia vốn định tìm linh quỷ để khế ước, còn chuẩn bị hai phần dược liệu ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’.

Cuối cùng lại hời cho cậu cả.” Dược Sư nói.

Cũng phải, gã Đàn chủ kia đã mưu đồ linh quỷ nhiều năm, trong số những báu vật mang theo bên mình, thiếu gì thì thiếu chứ không thể thiếu dược liệu khế ước linh quỷ được.

“Gã Đàn chủ kia chuẩn bị hai phần là vì ban đầu trong chùa Quỷ Đăng có hai con linh quỷ.

Gã định một hơi khế ước cả hai con, nhưng cuối cùng một con rơi vào tay Vũ Nhu Tử, một con thì tôi lấy được.” Tống Thư Hàng ha ha cười.

Sau đó, cậu cẩn thận đặt tất cả các lọ nhỏ và dược liệu ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’ này trở lại chiếc vali màu đen.

Suy nghĩ một lát, cậu lại lấy lọ ‘Khí Huyết Đan’ có số lượng ít hơn giấu vào người.

Khoảng tám mươi vạn tiền mặt cũng được ném lại vào vali, chỉ nhét mấy nghìn tiền lẻ bị bung ra vào túi.

“Tiền bối, vali này có thể để tạm ở chỗ ngài được không?” Tống Thư Hàng hỏi, thứ này không tiện mang về.

Lỡ như Triệu Nhã Nhã muốn kiểm tra vali của cậu, mở ra thấy cả vali toàn tiền đỏ, cậu giải thích nguồn gốc số tiền này thế nào đây?

Chưa kể bên trong còn có bao nhiêu đan dược nữa.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có để ở chỗ Dược Sư là an toàn nhất.

“Không sao, cứ vứt ở đây đi.” Dược Sư đồng ý: “Bây giờ có rảnh

không?

Giúp ta thử lại công thức mới của Thối Thể Dịch cải tiến hôm qua đi.

Ngoài ra, ta còn phải sớm dạy cậu cách sử dụng ‘đan lô’ của tu sĩ nữa.

Bộ đôi lẩu điện và bếp từ luyện đan của cậu làm ta đau gan quá.” “Để tối được không ạ?

Bây giờ thì... tôi phải đến chỗ chị tôi một chuyến.” Tống Thư Hàng mặt mày khổ sở, vẻ mặt như hiên ngang đi chịu chết.

Dược Sư cười nói: “Chị gái?

Ồ, là người mà lúc nãy cậu nói trong nhóm, nghi ngờ cơ thể cậu có bệnh ngầm ấy hả?

Thú vị đấy?

Ha ha ha ha, đi đi, xử lý xong rồi qua giúp ta thử công thức, ta không vội.” “Vậy tiền bối, tôi đi đây!” Tống Thư Hàng vẫy tay, rời khỏi nơi ở của Dược Sư. ....

Trên đường trở về thành Đại học Giang Nam, Tống Thư Hàng cau mày: “Mình hình như quên mất chuyện gì đó?

Cứ cảm thấy có một việc phải hỏi Dược Sư tiền bối.” Nghĩ mãi, nghĩ cả buổi trời.

À!

Đúng rồi, là chuyện về hòa thượng Dương lấp lánh trên tàu.

Không biết hòa thượng Dương sau khi bị các chú cảnh sát bắt đi thì thế nào rồi?

Tống Thư Hàng vốn định kể chuyện hòa thượng Dương cho

Dược Sư, nghe thử ý kiến của tiền bối.

Nhưng lúc nãy cậu liên tiếp nhận được Khí Huyết Đan, dược liệu Ngũ Hành Khế Linh Đàn, nhất thời quá phấn khích, quên béng mất chuyện kể cho tiền bối về hòa thượng Dương.

Thôi vậy... lần sau nhớ hỏi tiền bối sau.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng vừa về đến thành Đại học Giang Nam, liền bị chị gái kéo đi bệnh viện...

“Chị Nhã Nhã, lần này em đến hiệu thuốc Quang Viện Lộ xem bốn loại dược liệu, tuyệt đối không phải để em dùng.

Chỉ là em quen một người cần dùng đến bốn vị thuốc này, em đến hiệu thuốc đó xác nhận một chút thôi!

Thật đấy, chị nhìn vào mắt em đi, ánh mắt chân thành như vậy!

Lẽ nào còn không đáng để chị tin sao?

Chị... chị quay lại nhìn mắt em đi mà, thật sự rất chân thành!” Tống Thư Hàng bị bàn tay nhỏ của Triệu Nhã Nhã kéo đi, lại không dám dùng sức giãy ra, vì sức lực của cậu bây giờ chẳng khác gì trâu mộng, nếu khẽ dùng sức một chút, chẳng phải cả người Triệu Nhã Nhã sẽ bị cậu hất bay lên sao.

Chương 88

Đến lúc đó Triệu Nhã Nhã sẽ bị dọa chết khiếp.

Vì vậy, cậu chỉ có thể dùng miệng lưỡi, cố gắng thuyết phục cô.

Triệu Nhã Nhã quay đầu lại, chăm chú nhìn vào... mắt Tống Thư Hàng.

Một lúc sau, cô trả lời: "Thư Hàng.

Mắt cậu có ghèn kìa!" Tống Thư Hàng: "..." "Được rồi, đừng lôi thôi nữa.

Cậu cứ coi như chị cho cậu một phúc lợi, tặng cậu cơ hội kiểm tra sức khỏe miễn phí là được rồi mà?

Dù là người bình thường, thường xuyên đi kiểm tra sức khỏe cũng không có hại gì!" Triệu Nhã Nhã nhẹ nhàng bình tĩnh nói.

Chỉ là trong lòng cô tuyệt không bình tĩnh như vẻ ngoài, Tống Thư Hàng trăm kiểu không hợp tác, trong lòng cô càng thêm lo lắng.

Thư Hàng, không lẽ thật sự bị bệnh rồi chứ?

Bây giờ, đầu óc Triệu Nhã Nhã bị đủ loại bệnh nan y 'giai đoạn cuối' lấp đầy, trong lòng hoảng hốt vô cùng.

Hôm nay dù Tống Thư Hàng có nói hay đến mấy, cô cũng sẽ không thay đổi ý định.

Không kiểm tra toàn thân cho Thư Hàng một lần, cô không thể yên tâm được.

"Thôi được rồi, hôm nay em mặc cho chị sắp đặt." Tống Thư Hàng hiên ngang lẫm liệt nói, Triệu Nhã Nhã lần này đã quyết tâm phải đưa cậu vào bệnh viện.

Cậu bây giờ chỉ có thể may mắn, trước khi mình vào viện, không cần giống như hai vị đạo sư đáng thương kia phải gãy một chân trước?

Dù sao cơ thể cậu bây giờ khỏe như vâm, dù có kiểm tra sức khỏe cũng không tra ra vấn đề gì.

Nói đi cũng phải nói lại, từ lúc Triệu Nhã Nhã nắm tay cậu, kéo cậu đi, ánh mắt của những người đi đường xung quanh trở nên sắc bén hẳn.

Ánh mắt sắc bén này cậu rất quen thuộc, từ nhỏ đến lớn cậu đã trải qua không ít lần, đây là ánh mắt của rất nhiều nam giới đang ghen tị với cậu vì được một đại mỹ nhân thân mật nắm tay.

Tuy cô ấy là chị gái của mình, và cùng lắm cũng chỉ nắm tay thôi (cái meme này, dành cho những người trong cuộc khổ sở)... nhưng các người qua đường thì làm sao biết được?

Hừ hừ, cứ ghen tị đi, đố kỵ đi! ************ Thành Đại học Giang Nam có bệnh viện của riêng mình, nhưng bệnh viện không đặt trong khuôn viên trường, mà được bố trí ở một vị trí cách trường chưa đầy một nghìn mét.

Dù sao, bệnh viện cũng phải kiếm tiền, nếu đặt trong khuôn viên trường, bệnh nhân qua lại sẽ làm tăng thêm gánh nặng quản lý, an ninh cho trường.

Vì cách bệnh viện chỉ vài bước chân, Triệu Nhã Nhã chọn đi bộ.

Trên đầu, ông mặt trời vô tư tỏa ra ánh sáng và nhiệt độ, ban phúc cho nhân loại... tiện thể nướng luôn những người đi đường khổ sở đang vội vã trên đường.

Nhiệt độ rất cao, má Triệu Nhã Nhã ửng một lớp hồng, những giọt mồ hôi long lanh chảy dọc theo làn da trắng nõn của cô từ má xuống...

Tống Thư Hàng thầm thở dài, điều động tinh thần lực, lén lút phóng ra hàn khí của 'Phong Hồn Băng Châu', bao bọc cả Triệu Nhã Nhã vào trong.

"Hả?

Thời tiết mát hơn rồi sao?" Triệu Nhã Nhã ngẩng đầu nhìn lên trời, mặt trời vẫn rực lửa như vậy, ánh nắng vẫn gay gắt như vậy.

Nhưng cảm giác mát lạnh trên người cô là sao vậy?

Còn dễ chịu hơn cả máy lạnh nữa!

"Chắc là có gió mát thổi qua thôi." Tống Thư Hàng thuận miệng đáp.

Triệu Nhã Nhã gật đầu, nhưng nhìn những người đi đường mồ hôi nhễ nhại, bị nắng phơi như chó chết bên đường... hình như không có gió mát nhỉ.

"Thôi kệ, nhân lúc mát mẻ chúng ta đi nhanh lên." Triệu Nhã Nhã cũng không nghĩ nhiều. ....

Đến bệnh viện, Triệu Nhã Nhã trực tiếp kéo Tống Thư Hàng đến phòng kiểm tra, cô đã sớm đăng ký số trước cho Thư Hàng.

"Mau qua đây." Cô vẫn nắm tay Thư Hàng, sợ cậu chạy mất.

Thư Hàng ngoan ngoãn đi theo sau cô.

Bệnh viện trực thuộc thành Đại học Giang Nam có rất nhiều bệnh nhân, gần đây nhiều nhất là bệnh nhân bị cảm cúm.

Bị ảnh hưởng bởi khí hậu đặc biệt của khu vực Giang Nam, buổi sáng nóng như chó, buổi tối lại chỉ muốn chui vào chăn run cầm cập.

Số lượng quân đoàn cảm cúm theo mùa tăng lên đều đặn...

đáng mừng đáng mừng.

Vì bệnh nhân chủ yếu vẫn là sinh viên, trên đường đi Tống Thư Hàng còn thấy mấy gương mặt quen thuộc, nhưng đều chỉ là quen biết sơ, chào hỏi một tiếng rồi cười rời đi.

“Chị Nhã Nhã, vẫn chưa tới sao?” Tống Thư Hàng bị dắt đi đã lâu, hành lang bệnh viện làm gì mà xây dài và phức tạp thế này?

Lỡ có người cần cấp cứu, vượt qua được quãng đường dài trở ngại, lại chết trên hành lang dài dằng dặc thì phải làm sao?

“Sắp tới rồi.” Triệu Nhã Nhã không quay đầu lại đáp.

Hai người lại đi một lúc lâu...

Tống Thư Hàng lại thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đó là một ông chú dân văn phòng, ông ta mặc áo sơ mi trắng quần tây đen, tay trái kẹp một cặp tài liệu.

Dù ở trong bệnh viện ông ta vẫn đi lại vội vã, một dáng vẻ khổ sở bị cuộc sống đè nén.

Chính là ông chú lần trước làm rơi tiền trước mặt Tống Thư Hàng, còn hiểu lầm Thư Hàng là kẻ lừa đảo.

Nhớ là số tiền ông ta làm rơi là hơn một trăm năm mươi thì phải?

Hơn nữa, trưa nay, trong tàu điện ngầm ông ta cũng đi lướt qua Thư Hàng.

Lúc đó Tống Thư Hàng đang lên tàu, còn ông ta thì từ trên tàu đi xuống.

Lúc đó ông chú này lấm lét, như đang theo dõi ai đó.

Mình và ông chú này thật sự có duyên, xem ra hơn một trăm năm mươi đồng này số mệnh là phải trả lại rồi!

Tống Thư Hàng cảm thán, sau đó cậu hắng giọng, gọi về phía ông chú kia: “Chú ơi, chú ơi!

Chào chú!” Triệu Nhã Nhã nghi hoặc hỏi: “Cậu quen à?” Ông chú phía trước quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng, vẻ mặt mờ mịt.

Rõ ràng, ông chú đã quên sạch Tống Thư Hàng.

“Chú ơi, là cháu đây!

Lần trước chú đi trước mặt cháu làm rơi một trăm năm mươi đồng, cháu nhặt giúp chú rồi!

Bây giờ chúng ta khó khăn lắm mới gặp lại nhau, lần này nhất định phải trả lại cho chú!” Tống Thư Hàng lục trong túi, chuẩn bị lấy một trăm năm mươi ra.

Trong lúc nói, trên mặt ông chú kia lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, ông ta chỉ vào Tống Thư Hàng: “Lừa đảo?” “...” Tống Thư Hàng.

“Chú ơi, cháu không phải là kẻ lừa đảo.

Lần trước chú thật sự làm rơi hơn một trăm năm mươi, cháu thật sự chỉ nhặt lên muốn trả lại cho chú thôi!

Cháu có thể trả lại cho chú ngay bây giờ!” Tống Thư Hàng kiên nhẫn giải thích, vì cảm thấy mình và ông chú này lại tình cờ gặp nhau nhiều lần như vậy, cũng coi như có chút duyên phận, nên cậu mới có thể kiên nhẫn như vậy.

Ông chú lại biến sắc, thấp giọng lẩm bẩm: “Thời buổi này kẻ lừa đảo cũng ngông cuồng thế sao?

Lại còn theo dõi tôi để lừa tôi?

Lần này còn tìm thêm đồng bọn?

Đây còn là xã hội pháp trị nữa không?!

Đáng ghét, thật sự coi tôi là đồ ngốc sao?

Hừ, vô dụng thôi... tôi biết bộ mặt thật của các người rồi, dù thế nào cũng sẽ không bị các người lừa đâu.” Nói xong, ông chú dứt khoát quay người, chạy đi thật nhanh.

Tống Thư Hàng tay vẫn còn giơ một trăm năm mươi đồng, tay này đưa ra cũng không được, rút về cũng không xong.

Chú ơi, từ đầu đến cuối cháu không hề coi chú là đồ ngốc... nhưng vấn đề là bây giờ xem ra, chú thật sự ngốc mà!

Triệu Nhã Nhã cảm nhận được ánh mắt chói lọi của đám đông xung quanh bắt đầu đổ dồn về phía này, bất đắc dĩ ấn tay cầm tiền của Tống Thư Hàng xuống: “Cậu đúng là đồ tốt bụng rỗi hơi!

Đừng quan tâm ông chú đó nữa, đi thôi.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, tìm kiếm sự an ủi từ Triệu Nhã Nhã: “Chị à, chị nói xem em giống kẻ lừa đảo ở chỗ nào?” “Thôi được rồi, được rồi, ngoan, cậu không có chỗ nào giống kẻ lừa đảo cả.” Triệu Nhã Nhã ha ha cười lớn, kéo Thư Hàng nhanh chóng rời đi.

Chiều cao, cân nặng, kiểm tra thể chất, lấy máu, xét nghiệm nước tiểu, điện tâm đồ, rồi còn chức năng gan, chức năng thận, mỡ máu gì đó, Tống Thư Hàng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, như một con rối bị nhét vào đủ loại máy móc để kiểm tra.

Khó khăn lắm mới hoàn thành tất cả các hạng mục kiểm tra, Thư Hàng cảm thấy mình còn mệt hơn cả lúc vừa luyện xong một lượt ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’, ngay cả một ngón tay cũng không muốn động đậy.

Còn lúc nãy nữa... lúc mình cởi quần áo để kiểm tra sức khỏe, ánh mắt của nữ bác sĩ kia nhìn cậu, cứ như muốn ăn tươi nuốt sống cậu vậy, làm cậu toàn thân không tự nhiên.

Bây giờ, Triệu Nhã Nhã đang cùng cậu ngồi trong phòng chờ kết quả, khoảng nửa tiếng nữa.

Đây còn là nhờ mấy năm gần đây khoa học kỹ thuật phát triển nhanh chóng, hiệu suất bệnh viện cũng tăng lên rất nhiều.

Chứ nếu là bốn năm năm trước, kết quả kiểm tra toàn thân phải mất khoảng một tuần mới có.

Triệu Nhã Nhã có vẻ rất căng thẳng, đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng lại đứng dậy đi đi lại lại.

Cô sợ rằng nửa tiếng sau, sẽ nhận được tin Tống Thư Hàng mắc bệnh nan y.

Nếu báo cáo kiểm tra này giống như bốn năm năm trước phải mất một tuần, trời mới biết Triệu Nhã Nhã sẽ trải qua một tuần chờ đợi dài đằng đẵng như thế nào?

Thư Hàng thì lại có vẻ vô tâm vô phế, hồn bay phách lạc, trong đầu hồi tưởng lại một loạt những chuyện xảy ra gần đây.

Nghĩ đến bệnh viện, cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Đúng rồi, nói đến bệnh viện thì giáo sư Nhân Thủy hình như cũng ở trong bệnh viện này?

Hay là, lát nữa mình mua ít hoa quả đi thăm thầy ấy nhỉ.” Tống Thư Hàng nghĩ ra một chuyện, tự lẩm bẩm.

Chương 89

Giáo sư Nhân Thủy, chính là vị thầy giáo vì ‘buổi chiều có tiết’ mà bị cô nương Vũ Nhu Tử dùng pháp thuật làm gãy cả hai chân, phải nhập viện.

Ban đầu cô nương Vũ Nhu Tử chỉ muốn làm gãy một chân của thầy, ai ngờ tư thế ngã giường của thầy Nhân Thủy không đúng, chân đầu tiên chỉ bị trật.

Kết quả là... không có kết quả nữa, thầy vào viện luôn!

Ta không giết Bá Nhân, nhưng Bá Nhân lại vì ta mà chết.

Cô nương Vũ Nhu Tử nói sau đó đã bồi thường cho giáo sư Nhân Thủy, nhưng Thư Hàng vẫn cảm thấy rất áy náy.

“Giáo sư Nhân Thủy?

Thầy giáo của cậu à?” Triệu Nhã Nhã hỏi.

“Vâng, nghe nói mấy hôm trước thầy bị thương nhập viện rồi.

Lát nữa em ra quầy lễ tân hỏi xem thầy ở phòng bệnh nào.” Thư Hàng cảm thán.

Đang nói chuyện, một nữ bác sĩ đeo kính vừa hay đi vào, cười nói: “Giáo sư Nhân Thủy?

Là vị giáo sư bị gãy cả hai chân đó sao?

Chỉ ngã từ trên giường xuống mà cũng làm gãy được cả hai chân, thật đúng là hiếm thấy.

Tôi vừa hay biết thầy ấy ở bệnh viện nào, phòng 532 khu 8B, rất nhiều bác sĩ trong bệnh viện chúng tôi đều biết thầy ấy.

Cậu là học sinh của giáo sư đó à?” Nữ bác sĩ đẩy kính, cười nói.

Cô chính là người mà lúc kiểm tra sức khỏe có ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Thư Hàng, Tống Thư Hàng cảm thấy ánh mắt của cô rất có tính uy hiếp.

“Ha ha, chân của thầy Nhân Thủy bị thương đúng là khó tin thật, cảm ơn chị, lát nữa em sẽ qua thăm thầy.” Tống Thư Hàng trong lòng càng thêm áy náy, giáo sư Nhân Thủy không chỉ bị thương ở hai chân, xem ra ngay cả tâm hồn cũng bị tổn thương nặng nề.

Chắc là một thời gian dài, chuyện giáo sư chỉ cần thức dậy cũng có thể ngã gãy cả hai chân sẽ trở thành chuyện cười sau bữa ăn của mọi người.

Triệu Nhã Nhã không quan tâm đến giáo sư Nhân Thủy, điều cô quan tâm là báo cáo kiểm tra sức khỏe của Tống Thư Hàng: “Bác sĩ Lý, báo cáo kiểm tra của Thư Hàng có chưa ạ?

Em trai em cơ thể không có vấn đề gì chứ?” “Chị chỉ có thể nói là... khỏe hơn cả trâu.

Nói thật, chị cũng không biết tại sao em lại lo lắng đến mức đưa em trai đến đây kiểm tra toàn diện nữa.

Tự qua đây xem số liệu đi, em trai em khỏe như trâu ấy.

Nếu không phải chị tự tay kiểm tra cho em trai em, chị còn nghi ngờ số liệu này là giả nữa đấy.

Số liệu này không giống của một sinh viên, mà cứ như của vận động viên quốc gia vậy.” Bác sĩ Lý hi hi cười, thậm chí còn toàn diện, khỏe mạnh hơn cả vận động viên chuyên nghiệp!

Nói đi cũng phải nói lại, em trai của Triệu Nhã Nhã đúng là kiểu người mặc quần áo không thấy cơ bắp.

Lúc nãy kiểm tra cởi áo ra, những khối cơ bắp góc cạnh rõ ràng, đúng là một anh chàng đẹp trai hấp dẫn.

Nếu không phải cô đã là vợ người ta, chắc cũng phải cân nhắc một mối tình chị em rồi?

“Chắc chắn không có bệnh ngầm gì chứ?” Triệu Nhã Nhã nhìn vào một loạt các chỉ số sức khỏe vượt xa tiêu chuẩn, nhưng vẫn rất lo lắng hỏi.

“Chị nói này Nhã Nhã, em mong em trai mình có bệnh ngầm đến thế à?

Em là bệnh kiểu đệ khống à?” Bác sĩ Lý đẩy kính, cười nói.

Cô vốn đã quen biết Triệu Nhã Nhã, nên mới có thể đùa cợt không kiêng nể như vậy.

“Đương nhiên là không!” Triệu Nhã Nhã thẹn quá hóa giận, lườm Tống Thư Hàng một cái sắc lẹm.

Cái này không thể trách tôi được, chỉ có thể trách mọi chuyện quá trùng hợp.

Tống Thư Hàng vô tội nhún vai.

Triệu Nhã Nhã mặt làm ra vẻ hung dữ, nhưng trong lòng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng không cần lo lắng về bệnh nan y gì nữa, nhìn vào bản báo cáo sức khỏe này, trên mặt cô nở nụ cười.

Xem ra thằng nhóc này thật sự đang rèn luyện, như vậy cũng tốt.

....

Lúc này, một cô y tá nhỏ gõ cửa đi vào, rụt rè gọi: “Bác sĩ Lý, chị có ở đây không ạ?” “Chuyện gì vậy?” Nữ bác sĩ đeo kính hỏi.

“Bệnh nhân ở phòng 570 khu 8B lại đến rồi, chị có cần qua xem không ạ?” Cô y tá nhỏ cười, để lộ một lúm đồng tiền đáng yêu.

“Lại đến rồi à?

Được rồi, tôi qua ngay.” Bác sĩ Lý nhíu mày, xoa xoa thái dương.

Triệu Nhã Nhã thấy dáng vẻ cau mày của bác sĩ Lý, hỏi: “Bệnh nhân khó chữa lắm à?” “Khó chữa, và... còn rất khó tin nữa.” Bác sĩ Lý giải thích: “Bệnh nhân là một cô bé, còn trẻ hơn cả em trai em.

Nhưng bệnh tình của cô bé có chút kỳ lạ... cơ thể bên ngoài nhìn không có chút tổn thương nào, nhưng nội tạng và một phần mô bên trong lại xuất hiện tình trạng carbon hóa.

Tôi đến giờ vẫn không hiểu nổi làm sao cô bé lại bị thương thành trạng thái ‘ngoài mềm trong cháy’ như vậy?

Nếu không phải tôi tự tay kiểm tra cho cô bé, tôi còn tưởng ai đó đang đùa mình.

Nói một câu khó nghe, vết thương như vậy, dù là ai cũng đã chết từ lâu rồi, căn bản không thể cứu được.

Nhưng cô bé đó vẫn còn sống!” “Hơn nữa, cô bé đó dường như biết mình sắp chết, rất xem nhẹ sinh tử, từ đầu đến cuối không hề yêu cầu chúng tôi cứu mạng.

Chỉ là lúc đau đớn không chịu nổi thì qua đây nhờ chúng tôi tiêm thuốc giảm đau, rồi kê thêm thuốc giảm đau gì đó.

Nói một câu khó nghe, bệnh nhân như vậy chúng tôi đều trực tiếp bảo về nhà ăn gì ngon thì ăn, bệnh viện có thể không nhận thì sẽ không nhận.

Nhưng không biết tại sao, sau khi cô bé đó gặp viện trưởng một lần, viện trưởng liền tự mình qua đây, sắp xếp cho cô bé một phòng bệnh chuyên biệt.

Sau đó thì do tôi định kỳ kiểm tra sức khỏe cho cô bé, tiêm thuốc giảm đau và kê thuốc giảm đau.” “Và điều khiến tôi rất để ý... mỗi lần nhờ chúng tôi tiêm thuốc giảm đau, cô bé còn tự mang theo kim tiêm.

Em đã từng nghe nói có bệnh nhân đi tiêm lại tự mang theo kim tiêm chưa?!

Cả đời này, tôi chưa từng thấy bệnh nhân nào như vậy.” “Nghe thôi đã thấy phiền rồi.” Triệu Nhã Nhã xoa xoa thái dương.

“Thế giới rộng lớn, chuyện gì cũng có thể xảy ra.” Tống Thư Hàng ở bên cạnh rất bình tĩnh nói, từ ngày thế giới quan của cậu sụp đổ, dù có ai đột nhiên nói với cậu ngày mai siêu nhân ở nước ngoài sẽ đến An Lạc làm khách, cậu cũng có thể bình tĩnh đối phó.

“Vất vả cho bác sĩ Lý rồi, vậy em và em trai không làm phiền chị nữa.” Triệu Nhã Nhã đứng dậy, cảm ơn bác sĩ Lý, cô còn phải quay lại thành Đại học Giang Nam làm công việc thực tập bác sĩ.

Tống Thư Hàng cũng theo sau chào tạm biệt: “Cảm ơn bác sĩ Lý, tạm biệt~” ********** Cùng lúc đó, tại bệnh viện trực thuộc thành Đại học Giang Nam, khu 8B, tầng 5.

Một ông chú dân văn phòng dừng bước, nghiến răng nghiến lợi nói: “Cảm nhận được rồi, cuối cùng cũng cảm ứng được rồi!

Đứa nhóc nhà họ Tô đang ở đây!

Tô Thị A Thất...

A Thất, A Thất đáng ghét!” Theo dấu hậu bối này bao nhiêu ngày, cuối cùng cũng tìm được tung tích!

Lần này, tuyệt đối sẽ không để mất dấu nữa!

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt ông ta lại thay đổi, khí tức của hậu bối nhà họ Tô, lại biến mất rồi?

Sau khi chào tạm biệt bác sĩ Lý, Tống Thư Hàng hỏi Triệu Nhã Nhã: “Chị, lát nữa em định đi thăm giáo sư Nhân Thủy, chị có muốn đi cùng không?” “Chị có phải học sinh của thầy ấy đâu mà đi cùng cậu làm gì?

Chị về thành Đại học Giang Nam trước đây, ở đó còn nhiều việc cần giúp đỡ lắm.” Hội thao thành Đại học Giang Nam tổ chức rất hoành tráng, số người bị thương trong khu vực thi đấu cũng không ít.

Cô đến làm bác sĩ thực tập, cũng rất bận rộn.

Nghĩ đến hội thao, Triệu Nhã Nhã nhớ ra một chuyện.

Cô cuộn báo cáo kiểm tra sức khỏe của Tống Thư Hàng thành hình ống, gõ mạnh vào đầu cậu: “Chị có một câu hỏi muốn hỏi cậu, cái gã cao to da đen trong cuộc thi năm nghìn mét lần này là sao vậy?

Chị nghe người ta nói, gã cao to da đen đó cùng chạy năm nghìn mét với cậu, ban đầu hai người còn bỏ xa các tuyển thủ khác.

Cuối cùng gã cao to da đen không biết vì sao đột nhiên ngất xỉu?

Đến lúc được đưa đến chỗ chúng chị điều trị, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm: ‘Á quân, là của mày!

Á quân là của tao!’, cứ như bị trúng tà vậy, sao thế?” Là bạn học da ngăm đen đó à?

“Ngay cả khi được đưa đến phòng y tế, cậu ta vẫn lẩm bẩm về ngôi á quân sao?

Đúng là một ý chí cầu thắng đầy cố chấp.” Tống Thư Hàng cảm thán: “Ý chí của gã cao to da đen đó rất kiên cường, tuy miệng có hơi độc địa, nhưng trong cuộc thi với tôi có thể thấy được ham muốn chiến thắng mãnh liệt của cậu ta.

Hai chúng tôi gần như đã bỏ xa các tuyển thủ khác đến ba vòng... giữa chừng tôi thấy ý chí cầu thắng của cậu ta rất mạnh, còn giúp cậu ta một tay.

Thực ra, với thực lực của hắn chắc chắn có thể giành được quán quân.

Nhưng mà, tôi bây giờ mạnh hơn hắn một chút.

Ừm, là một đối thủ không tồi.” “...” Triệu Nhã Nhã nói: “Tuy cậu miêu tả rất chân thành, nhưng không hiểu sao, chị luôn cảm nhận được sự mỉa mai sâu sắc trong lời nói của cậu.

Có lẽ chị hơi hiểu nguyên nhân gã cao to da đen đó ngất xỉu rồi.” “Em thật sự không có mỉa mai.” Tống Thư Hàng nhún vai.

“Phải phải, cậu không mỉa mai.” Triệu Nhã Nhã cười nói: “Chị về trường đây, có chuyện gì thì gọi điện cho chị.

Lúc đi thăm giáo sư Nhân Thủy chú ý đừng nói lung tung.” “Hiểu rồi, em nói chuyện luôn rất có chừng mực.” Tống Thư Hàng phản bác.

....

Sau khi chia tay Triệu Nhã Nhã, Tống Thư Hàng trước tiên đi ra ngoài bệnh viện mua một quả táo lớn, lại chọn một quả dưa hấu theo mùa.

Giá hoa quả ở đây đúng là chua chát, đắt hơn gấp đôi so với chợ hoa quả.

Đặc biệt là quả táo lớn kia, chủ tiệm chỉ hận không thể bán theo gram!

Sau đó, Tống Thư Hàng tìm đến khu 8B, leo lên tầng năm, tìm được phòng bệnh 532 nơi giáo sư Nhân Thủy đang ở, đưa tay gõ cửa.

“Mời vào, cửa không khóa.” Bên trong truyền đến giọng của giáo sư Nhân Thủy, do cả hai chân đều bị gãy, ông không thể đứng dậy mở cửa cho người khác, nên cửa vẫn luôn khép hờ.

Tống Thư Hàng đẩy cửa bước vào, vừa nhìn đã thấy ngay giáo sư Nhân Thủy.

Lúc này giáo sư đang nằm trên giường bệnh, cả hai chân đều quấn băng gạc, treo cao lơ lửng.

Chương 90

Tư thế này, càng nhìn càng thấy xấu hổ.

“Ồ, chào em, em là?” Giáo sư Nhân Thủy chỉ cảm thấy Tống Thư Hàng rất quen mắt, chắc là học sinh của mình.

Nhưng ông dạy mấy lớp, số lượng học sinh quá đông, căn bản không thể nhớ hết tên của mọi người.

“Chào thầy ạ, em là Tống Thư Hàng, lớp 43 khóa 19, khoa Thiết kế và Chế tạo Cơ khí, hệ Kỹ thuật Cơ khí, Đại học Giang Nam.” Thư Hàng rụt rè cười tự giới thiệu: “Hôm nay em đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, biết thầy cũng ở đây nên tiện ghé qua thăm thầy.” Tên khoa dài ngoằng, nói một hơi làm người ta cảm thấy hụt hơi.

“Ha ha, làm phiền em rồi.” Giáo sư Nhân Thủy lập tức vui vẻ hẳn lên, có học sinh tự mình đến thăm, chứng tỏ ông cũng khá được lòng học sinh nhỉ?

Tên Tống Thư Hàng, cũng được thầy Nhân Thủy ghi nhớ.

Giáo sư Nhân Thủy trong lòng còn quyết định, sẽ cho Tống Thư Hàng một bất ngờ nhỏ trong điểm số học kỳ này.

Thư Hàng ngồi xuống, vui vẻ trò chuyện với giáo sư.

Nói về những chuyện thú vị xảy ra ở trường gần đây, nói về hội thao đang diễn ra.

Tiện thể cùng nhau than phiền về bài phát biểu khai mạc hội thao dài dòng không đổi của các lãnh đạo hàng năm.

Giáo sư Nhân Thủy là một giáo viên có tài ăn nói xuất sắc, dưới sự dẫn dắt có chủ ý của ông, không khí giữa hai người chưa bao giờ gượng gạo.

Một khung cảnh chủ khách đều vui vẻ. ....

Lúc này, trên hành lang phòng bệnh tầng năm, ông chú mặc đồ công sở, đang lần lượt gõ cửa từng phòng bệnh một.

“530, cái này cũng không phải.

Chết tiệt, hậu bối nhà họ Tô rốt cuộc trốn ở phòng bệnh nào!” Ông chú dân văn phòng nghiến răng nói, ông ta lại đẩy cửa phòng bệnh 531.

Bên trong một ông lão gầy gò ngẩng đầu nghi hoặc nhìn ông chú này: “Cậu trai trẻ tìm ai?” “Xin lỗi, nhầm phòng.” Ông chú dân văn phòng cười gượng một tiếng, đóng cửa phòng bệnh lại.

Trước đó, ông ta lờ mờ cảm ứng được khí tức của tiểu bối nhà họ Tô đang ở trong tòa nhà này.

Nhưng khi ông ta truy đuổi đến tầng năm, đối phương lại đột nhiên ẩn giấu khí tức của mình.

Vì vậy, ông ta chỉ có thể xác định đối phương ở tầng năm, chứ không biết ở phòng nào.

Muốn tìm được mục tiêu, ông chú dân văn phòng chỉ có thể dùng cách ngốc nhất, thử từng phòng bệnh một.

Nhưng bây giờ đã mở ba mươi phòng bệnh, vẫn không thấy bóng dáng của tiểu bối nhà họ Tô.

Không lẽ lại mất dấu thật rồi?

Phải tăng tốc độ lên, nếu chậm trễ, lỡ như hậu bối nhà họ Tô kia rời khỏi bệnh viện, ông ta sẽ lãng phí thời gian vô ích.

Ông chú dân văn phòng thầm nghĩ.

Ông ta lấy lại tinh thần, đến phòng bệnh 532, gõ cửa.

Tiếp đó, ông ta lại phát hiện cửa phòng bệnh không khóa, để tiết kiệm thời gian, ông ta trực tiếp đẩy cửa bước vào!

“Hả?

Anh là ai?” Giáo sư Nhân Thủy nghe tiếng mở cửa, nghi hoặc nhìn ông chú dân văn phòng, không phải người quen.

Tống Thư Hàng cũng quay đầu lại, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Xin lỗi, nhầm phòng...

Ớ?

Lừa đảo?” Ông chú dân văn phòng nói được nửa chừng, lại nhìn thấy Tống Thư Hàng, lập tức thất thanh kêu lên.

Tống Thư Hàng cảm thấy gân xanh trên trán mình đang giật giật!

“Tôi nói này chú, tục ngữ có câu quá tam ba bận, chú đã ba lần vu oan cho tôi rồi!

Dù tôi có hiền đến mấy cũng sẽ tức giận đấy!” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, nghiến răng nói.

“Xin... xin lỗi.

Tôi nhầm phòng, tôi đi ngay đây!” Ông chú dứt khoát quay người, vẻ mặt chán ghét không muốn dính dáng gì đến Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng gọi: “Tôi nói này chú, đứng lại cho tôi!” Nhưng ông chú kia lại như gặp ma, chạy đi thật nhanh, hoàn toàn không cho Thư Hàng cơ hội giải thích.

“...” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, chỉ muốn chửi thề.

Anh và ông chú này một ngày tình cờ gặp nhau ba lần, có thể nói là có duyên.

Nhưng duyên phận này tuyệt đối là nghiệt duyên!

“?” Giáo sư Nhân Thủy nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

“Em phục ông chú này luôn.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, ngắn gọn kể lại sự việc nhặt tiền bị coi là lừa đảo ngày hôm đó cho giáo sư Nhân Thủy nghe.

Giáo sư Nhân Thủy nghe xong ha ha cười lớn, trên đời này lại còn có loại người độc nhất vô nhị như vậy, sau đó giáo sư cảm thấy trên đời này người xui xẻo không chỉ có mình ông, trong lòng lại cân bằng một cách vi diệu.

“Thầy ơi, hôm nay em nói thế nào cũng phải trả lại số tiền đó cho ông chú kia.

Hoa quả em để đây trước, em đi tìm ông chú đó đây, tạm biệt thầy nhé!” Tống Thư Hàng đứng dậy chào tạm biệt.

“Đi giải thích cho người ta đi, thầy nghĩ đối phương chỉ cần không ngốc thật, thì sẽ nghe lọt tai thôi, nhớ đóng cửa giúp thầy.” Giáo sư Nhân Thủy vui vẻ vẫy tay.

Vấn đề là...

ông chú đó ngốc thật mà!

Tống Thư Hàng chào tạm biệt xong, rời khỏi phòng bệnh, đuổi theo bóng dáng ông chú.

Khi Tống Thư Hàng đuổi ra khỏi phòng bệnh, ông chú kia đã sớm không thấy tăm hơi.

Cậu lập tức tìm kiếm khắp các hành lang tầng năm với tốc độ nhanh nhất, nhưng không có kết quả.

“Chạy nhanh thế?

Mới nháy mắt đã chạy đi đâu rồi?” Tống Thư Hàng buồn bực, mình chỉ mới giải thích đơn giản cho giáo sư Nhân Thủy về chuyện gặp ông chú, mới có mấy câu thôi mà?

Ông chú này không lẽ đã dùng tốc độ chạy trăm mét để thoát khỏi ‘kẻ lừa đảo’ là mình sao?

Chết tiệt, hiểu lầm người ta cũng phải có giới hạn chứ?!

Tống Thư Hàng cuối cùng thở dài, đi xuống tầng bốn... cậu cũng chỉ có thể trên đường rời khỏi bệnh viện, tiện đường tìm ông chú ngốc đó.

Tìm được thì tốt, không tìm được thì thôi.

Bây giờ cậu không có thời gian vì một trăm năm mươi đồng mà đi tìm một ông chú khắp cả tòa nhà.

Ông chú đó ngốc, mình không thể ngốc theo ông ta được, phải không? ....

Ngay khi Tống Thư Hàng rời khỏi tầng năm, một bóng người từ trần nhà ở góc khuất hành lang tầng năm nhảy xuống, chính là ông chú kia!

Để tránh Tống Thư Hàng, cả người ông ta như người nhện bám trên trần hành lang, bám đến mệt muốn chết.

“Xì, một tên lừa đảo quèn mà cũng muốn tìm được ta?

Ngây thơ quá!” Ông chú cao ngạo cười một tiếng, sau đó tiếp tục theo số phòng bệnh, đẩy cửa từng phòng một. 533, 534, 535!

Tiểu bối nhà họ Tô à, ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay ta đâu!

Dù có lật tung cả tầng năm, ta cũng sẽ tìm ra ngươi!

Ông chú tự tin tràn đầy.

Ông ta có một dự cảm, hôm nay mình sẽ gặp may!

Hôm nay lúc ra ngoài, ông ta đã đặc biệt nhờ một vị cao nhân bói cho mình một quẻ.

Quẻ tượng nói hôm nay ông ta sẽ gặp được người có duyên!

Người có duyên?

Hừ, ở cái nơi quỷ quái này ngoài tiểu bối nhà họ Tô ra, ông ta còn có thể gặp được người 'có duyên' nào nữa chứ? ********** Thư Hàng đi dạo một vòng ở tầng bốn, vẫn không có thu hoạch gì.

Đối phương chạy lên các tầng trên rồi sao?

Thôi vậy, không tìm được thì thôi.

Lần sau nếu còn có cơ hội gặp lại... mình tuyệt đối sẽ không nói hai lời, xông lên đấm cho hắn một phát, quật ngã hắn xuống đất, khống chế hắn!

Không cho hắn nói nửa lời, càng không cho hắn cơ hội chạy trốn, sau đó mới giải thích cặn kẽ với hắn!

Dù là cao tăng bị hiểu lầm hết lần này đến lần khác cũng sẽ nổi giận có phải không!

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nắm chặt nắm đấm, tưởng tượng ông chú đó đang ở trước mặt mình.

Cậu khẽ hét lên, đấm mạnh vào không trung hai cái, như thể hai cú đấm đó có thể đấm vào mặt ông chú vậy!

Sau đó, cậu phát hiện những người đi đường xung quanh đều đang nhìn cậu một cách kỳ lạ... nếu bạn đang đi, đang đi, đột nhiên thấy có người bên cạnh hét lên những tiếng kỳ quái, liên tục làm động tác đấm bốc, bạn cũng sẽ cảm thấy tò mò, và nhìn chằm chằm vào người đó.

Tống Thư Hàng chỉ muốn che mặt.

Thật là, quá bất hạnh!

“Khụ khụ.” Cậu ho mạnh hai tiếng, giả vờ ra vẻ bình tĩnh, tiếp tục đi xuống lầu. ....

Hôm nay chắc là ngày gặp người quen.

Khi xuống cầu thang tầng ba, Tống Thư Hàng lại gặp một gương mặt quen thuộc, đó là một cô gái nhỏ nhắn, tóc ngắn, gương mặt xinh xắn.

Chương 91

Lúc này cô đang vịn vào tay vịn cầu thang, đi khập khiễng xuống lầu.

Đây không phải là cô gái bị bích đông, sau đó bật mode vô song dạy dỗ lũ côn đồ trong nháy mắt sao?

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Thư Hàng, cô gái nhạy bén quay đầu lại, ánh mắt của cô và cậu chạm nhau.

Tống Thư Hàng gãi đầu, chỉ có thể cười gượng: "Yo, thật trùng hợp, cậu cũng ở bệnh viện à?" Cậu thực ra không muốn nói chuyện với cô gái này lắm... vì đối phương có chút quá lạnh lùng, nói chuyện với cô cứ cảm giác như mình đang dán mặt nóng vào tảng băng.

Nhưng bây giờ ánh mắt đã chạm nhau rồi, không còn cách nào khác, làm như không thấy Tống Thư Hàng cảm thấy không ổn, đành phải miễn cưỡng chào hỏi.

Cô gái chớp chớp mắt, dường như đang hồi tưởng điều gì đó.

Một lúc sau, cô gật đầu: "Ồ, là cậu à." "Ha ha, phải, tôi bị chị gái kéo đến đây kiểm tra sức khỏe.

Cậu thì sao, chân bị thương à?" Tống Thư Hàng thấy cô gái đi đường phải vịn vào tay vịn cầu thang.

"Ừm, bị thương một chút." Ánh mắt cô gái hơi trầm xuống, đáp.

Hôm nay, hiếm khi cô gái này chịu giao tiếp!

"Vậy... có cần giúp không?

Cậu ở gần thành Đại học Giang Nam phải không?" Thuộc tính người tốt của Tống Thư Hàng lại trỗi dậy, chân đối phương bị thương, nếu ở gần thành Đại học Giang Nam, mình tiện đường đưa cô ấy về cũng không vấn đề gì.

“Không cần.” Cô gái lắc đầu, sau đó tiếp tục vịn vào tay vịn cầu thang, kiên cường đi khập khiễng xuống lầu.

Cảm thấy cô ấy có vẻ rất vất vả, Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi đi theo sau lưng cô nhắc nhở: “Thực ra, bệnh viện này có thang máy.

Chân cậu bị thương, đi thang máy có thể xuống lầu trực tiếp.” “...” Cô gái cứng người lại, rõ ràng cô đã quên mất thang máy.

Bị Tống Thư Hàng nhắc nhở, cô có chút mất mặt.

Vì vậy cô quay đầu đi, không để ý đến Tống Thư Hàng, tăng tốc độ đi xuống lầu.

Dù hôm nay đã có thể giao tiếp, nhưng cô gái này vẫn khó nói chuyện, Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Thôi vậy, cậu cũng không phải loại người mà đối phương không cần giúp đỡ, cậu lại cứ nhất quyết phải giúp.

“Đúng rồi, cậu vừa từ tầng năm xuống phải không?

Cậu có gặp một ông chú mặc đồ công sở, đi lại vội vã không?” Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Cô gái suy nghĩ một lúc, lắc đầu: “Không gặp.” “Xem ra ông chú đó chạy lên lầu trên rồi.” Tống Thư Hàng xoa xoa trán, cách suy nghĩ của kẻ ngốc quả nhiên người thường không thể đoán được!

Không được, không muốn nghĩ đến ông chú đó nữa; chỉ nghĩ đến ông ta thôi, gan mình đã đau nhói.

Tiếp theo đi đến chỗ Dược Sư thôi!

Trước đó cậu đã hứa với Dược Sư, sau khi xử lý xong chuyện của chị Triệu Nhã Nhã, sẽ giúp tiền bối tiếp tục thí nghiệm, cải tiến công thức Thối Thể Dịch.

Ngoài ra, còn phải tìm chỗ ăn cơm.

Nhờ phúc của Đàn chủ, cậu từ trưa đến giờ bận rộn, một giọt nước cũng chưa uống. ....

Vừa nghĩ vừa đi, rất nhanh, Thư Hàng đã đến tầng một.

Còn cô gái kia tuy đi khập khiễng vịn vào cầu thang, nhưng tốc độ xuống lầu lại không chậm hơn cậu!

Cậu vừa mới đến tầng một, cô gái đã theo sát gót đặt chân xuống cầu thang.

Là lòng tự tôn kỳ quái khiến cô không muốn thua kém Thư Hàng sao?

Nhưng mà, rời khỏi tay vịn cầu thang, chân cô gái không thể dùng sức, ngã sang một bên.

Tống Thư Hàng nhanh tay lẹ mắt, nhanh chóng đưa tay đỡ lấy cô.

“Hay là, tôi dìu cậu ra cổng bệnh viện, tìm một chiếc xe đưa cậu về?” Thư Hàng thử hỏi.

Cô gái hít hít mũi, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng thốt ra hai chữ từ miệng: “Cảm ơn.” Tống Thư Hàng khựng lại một chút, cười nói: “Không có gì.” Dìu cô gái tóc ngắn rời khỏi bệnh viện, Tống Thư Hàng vốn định gọi cho cô một chiếc taxi.

Nhưng vừa đến cổng, cậu đã ngớ người.

Taxi thì rất nhiều, nhưng căn bản không đến lượt họ.

Hôm nay bệnh nhân quá đông, taxi gần như vừa dừng lại, lập tức có khách lên xe, vèo một cái lại đi xa.

“Hay là chúng ta đi lên phía trước một chút, cách đó không xa có một ngã rẽ, chắc sẽ dễ dàng bắt được taxi hơn.” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, được.” Cô gái tóc ngắn yếu ớt đáp một tiếng.

Thế là, Tống Thư Hàng dìu cô rời xa bệnh viện, đi về phía ngã rẽ không xa ngoài bệnh viện. ********* Lúc này, tại tầng năm khu 8B bệnh viện.

Ông chú hít một hơi thật sâu, hai tay run rẩy đẩy cửa phòng bệnh cuối cùng trên tầng năm, bên trong, trống không.

Ông chú tự tin tràn đầy... hóa đá.

Lại mất dấu rồi sao?

Thầy bói mẹ nó toàn là lừa đảo!

Nói là người có duyên đâu?

Hoàn toàn không tìm được hậu bối nhà họ Tô.

Còn tên lừa đảo gặp hôm nay nữa, lãng phí bao nhiêu thời gian của ông ta!

Nếu không có tên lừa đảo đó gây phiền phức, có lẽ ông ta đã tìm được tiểu bối nhà họ Tô rồi!

Lần sau gặp tên lừa đảo đó, mình tuyệt đối sẽ không cho hắn cơ hội mở miệng, xông lên đấm cho hắn một phát, quật ngã hắn xuống đất!

Ông chú tưởng tượng tên lừa đảo đang ở trước mặt mình, nắm đấm hung hăng đấm vào không trung hai cái, như thể hai cú đấm đó đều đấm vào mặt Thư Hàng vậy!

Có thể dự đoán lần sau Thư Hàng và ông chú gặp nhau, hai bên sẽ không nói một lời, xông lên, đồng thời tặng cho đối phương một cú ‘Hữu Tình Phá Nhan Quyền’, với mục tiêu là đánh ngất đối phương!

Cách bệnh viện trực thuộc thành Đại học Giang Nam không xa, tại một ngã rẽ...

Lão Chu hôm nay rất buồn bực, hôm nay ông lái xe đến công ty, giữa đường có gọi một cuộc điện thoại.

Tại một ngã rẽ, đột nhiên có một người đàn ông với tốc độ chạy nước rút trăm mét, lao nhanh về phía xe của ông.

Dọa Lão Chu vội vàng vứt điện thoại, bùng nổ tốc độ tay.

Nắm chặt vô lăng, nhanh chóng bẻ lái, thuận lợi tránh được người đàn ông đang lao tới.

Lão Chu thầm thở phào nhẹ nhõm, mẹ ơi, nguy hiểm quá!

May mà tay lái của lão phu đây cao siêu, nếu không cậu trai trẻ này hôm nay phải nằm đường rồi!

Nhưng chưa đợi trái tim đang đập thình thịch của Lão Chu bình tĩnh lại, người đàn ông kia đột nhiên vi phạm quy luật vật lý, ngã ngửa ra sau, lộn ba vòng rưỡi, ôm chân ra vẻ đau đớn, miệng hét lớn: “Ái chà!

Chân của tôi, chân của tôi bị đâm gãy rồi!” Tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông nhanh chóng thu hút một đám đông người xem không rõ sự tình.

Đám đông không rõ sự tình, không biết rốt cuộc là xe đâm người hay người đâm xe, nhất thời bàn tán xôn xao.

Mẹ kiếp!

Cậu trai trẻ, cậu còn chưa đâm vào xe của lão phu đâu có phải không?

Cậu đâm phải tường không khí à?

Lão phu đây không phải cao thủ dị năng, không có kỹ năng tường không khí đó đâu!

Đây chính là màn ăn vạ trong truyền thuyết sao?

Nhưng mà, nghe nói những người ăn vạ đều đi tìm những chiếc xe sang trông có vẻ rất có tiền để ăn vạ mà?

Chiếc xe cà tàng của mình cũng có thể thu hút được kẻ ăn vạ sao?

Lão Chu đây là không biết rồi, thời buổi này làm ăn khó khăn, ai quan tâm xe gì?

Lão Chu mặt mày khổ sở rối rắm, thở dài một hơi.

Gần đây không có camera giám sát, trên chiếc xe cà tàng của ông lại không lắp thiết bị ghi hình hành trình nào.

Ông sờ sờ túi của mình, chỉ có một loạt các loại thẻ, còn có một tờ hai mươi đồng tiền mặt, hai đồng xu một đồng.

Hai mươi hai đồng, chắc không thể đuổi được người đàn ông đang nằm trên đất kêu la thảm thiết được đâu nhỉ?

Diễn xuất xuất sắc cấp ảnh đế của người ta cũng không chỉ đáng giá hai mươi đồng! ....

Tống Thư Hàng vừa hay dìu cô gái tóc ngắn đến ngã rẽ, chuẩn bị ở đây bắt taxi.

Hai người vừa hay chứng kiến toàn bộ quá trình ‘tai nạn xe’ trên.

“Đây là người đâm xe phải không?” Cô gái tóc ngắn thản nhiên nói, từ góc độ của cô có thể thấy chiếc xe đã tránh né, nhưng người đàn ông kia lại lao nhanh đến, sau đó ngã xuống đất kêu la thảm thiết.

“Không phải người đâm xe... mà là hoàn toàn không đâm trúng.” Thị lực của Tống Thư Hàng bây giờ tốt vô cùng, từ góc độ của cậu có thể thấy rõ người đàn ông hoàn toàn không đâm trúng xe, đã ngã xuống đất bắt đầu kêu la thảm thiết.

“Ồ, tôi biết cái này gọi là ăn vạ.” Cô gái tóc ngắn liếc Thư Hàng một cái: “Cậu muốn qua đó làm chứng không?” Người tốt bụng thích lo chuyện bao đồng này, không có lý nào lại không lên giúp đỡ nhỉ?

“Số lượng nhân chứng không đủ thì cũng vô dụng, hơn nữa chúng ta lại không có video, gần đây cũng không có camera giám sát.” Tống Thư Hàng lắc đầu, người đàn ông ngã xuống kêu la thảm thiết không nghi ngờ gì là dân chuyên nghiệp, địa điểm tìm được rất thích hợp để ăn vạ.

“Vậy cứ để mặc thế à?” Cô gái tóc ngắn nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên nói: “Hay là, chúng ta lên đó đánh cho tên đang kêu la trên đất kia một trận?” “Tuyệt đối đừng, bạo lực không thể giải quyết mọi vấn đề, như vậy chỉ khiến tài xế gặp thêm rắc rối lớn hơn thôi!” Tống Thư Hàng vội vàng khuyên nhủ: “Xem tôi đây!

Cậu cứ đứng đây chờ một lát, lát nữa tôi tiện đường gọi cho cậu một chiếc taxi...

À đúng rồi, trên người cậu có mang tiền lẻ không?” Sắc mặt cô gái tóc ngắn cứng lại, lắc đầu.

“Vậy tôi cho cậu mượn trước, sau này có duyên gặp lại nhớ trả tôi.” Tống Thư Hàng từ trong túi lấy ra một tờ năm mươi, nhét vào tay cô gái tóc ngắn.

Dù sao gần đây cậu cũng vừa có được một khoản tiền bất nghĩa, tay cũng khá rủng rỉnh.

Không đợi cô gái tóc ngắn trả lời, Tống Thư Hàng đã sải bước đến hiện trường tai nạn, chen vào đám đông người xem.

Chương 92

“Nhường đường, nhường đường!” Cơ bắp của cậu bây giờ phát triển, rất nhanh đã chen qua được đám đông.

Sau đó, cậu ngồi xổm xuống bên cạnh người đàn ông đang kêu la thảm thiết, nhìn chằm chằm đối phương một lúc: “Yo, xem ra bị đâm thảm rồi.” Người đàn ông ngã xuống đất kêu la thảm thiết lén liếc nhìn Thư Hàng, kêu la càng thê thảm hơn.

Tống Thư Hàng ho một tiếng, gọi: “Bác tài, bác xem người ta bị đâm thành thế này rồi, hay là xuống xe bồi thường vài vạn là xong chuyện đi.” Người đàn ông ngã xuống đất kêu la thảm thiết trong lòng lập tức yên tâm, vốn còn lo lắng cậu trai trẻ mặt mày thanh tú này đến để vạch trần mình, nhưng không ngờ cậu trai trẻ này lại cho mình một pha trợ công đẹp mắt.

Hắn lập tức vui mừng khôn xiết, kêu la càng vui vẻ hơn.

Trong xe, Lão Chu sờ sờ túi hai mươi hai đồng, lặng lẽ thở dài.

Tay nắm chặt điện thoại, chuẩn bị báo cảnh sát trước đã.

“Bác tài, còn chờ gì nữa, mau xuống xe đi.” Tống Thư Hàng miệng thì nói, nhưng một đôi tay lại đang sờ soạng trên người gã ăn vạ.

Gã ăn vạ cảm thấy cậu trai trẻ này có gì đó không ổn.

Bàn tay nhỏ này cứ sờ soạng trên người mình không ngừng, không lẽ là một gã gay sao?

Nhân cơ hội chiếm tiện nghi của mình?

Ăn đậu hũ của mình?

Lập tức, gã ăn vạ nổi hết cả da gà.

Nhưng mà... hắn là một người đàn ông có tố chất diễn viên, tuy hắn không phải là diễn viên chính thức.

Nhưng lúc này, dù có bị ăn đậu hũ, cũng phải cắn chặt răng chịu đựng.

Tiếng kêu thảm thiết, không thể dừng lại!

Nhưng rất nhanh, gã ăn vạ lại phát hiện ra điều không ổn.

Chỉ thấy thiếu niên mặt mày thanh tú kia đưa tay vào túi của hắn, lấy ra ví tiền của hắn.

Trong đó, có chứa toàn bộ gia sản của hắn hiện tại đó, gần hai nghìn tệ.

Số tiền này là để phòng trường hợp mình ăn vạ gặp tai nạn phải nhập viện, ăn vạ cũng là một nghề rất nguy hiểm, lỡ gặp phải sát thủ đường phố hoặc tài xế nữ, có thể bị thương nặng nhập viện.

Sau đó, lỡ như tài xế nữ trên người không có tiền mặt, hoặc gặp phải sát thủ đường phố nhân phẩm không tốt, dứt khoát bỏ chạy thì sao?

Bây giờ rất nhiều bệnh viện chỉ nhận tiền chứ không nhận người, trên người không có chút tiền thì làm sao được?

Nói nhiều lời vô ích như vậy, ý muốn biểu đạt chính là, trong ví tiền của hắn có tiền!

Thiếu niên mặt mày thanh tú lấy ví tiền của hắn ra, căng phồng, rất hài lòng.

Sau đó, thiếu niên nở một nụ cười ấm áp với hắn.

Rồi sau đó... thiếu niên này đứng dậy, co giò chạy như điên, thoáng cái đã sắp biến mất.

Gã ăn vạ tỉnh ngộ, thằng nhóc này lại gặp phải kẻ thừa nước đục thả câu: “Tao đ* mày!” Gã ăn vạ từ trên đất lộn một vòng, dứt khoát đứng dậy.

Nhanh như chớp đuổi theo, truy đuổi không tha: “Đứng lại, thằng chó đứng lại cho tao, đừng chạy!

Đồ trời đánh!” Chiếc xe cà tàng vừa ăn vạ kia, cùng lắm cũng chỉ moi được vài trăm đồng.

Nhưng trong ví tiền của mình có gần hai nghìn tệ.

Không thể vì cái nhỏ mà mất cái lớn!

Đám đông người xem vốn không rõ sự tình, thấy người đàn ông vừa nãy còn ngã trên đất kêu la thảm thiết, bây giờ lại chân tay lanh lẹ, nhanh như chớp đuổi theo cậu thanh niên kia.

Chân của gã này đâu có vẻ gì là bị gãy?

Quả nhiên là ăn vạ!

Lão Chu trong xe thầm thở phào nhẹ nhõm, tay nắm chặt tờ tiền hai mươi hai đồng cũng thả lỏng ra.

Trong đầu hồi tưởng lại người thanh niên mặt mày thanh tú kia, Lão Chu cảm thán: “Thời buổi này, vẫn là người tốt nhiều.” Cảm thán xong, ông khởi động chiếc xe cà tàng của mình, phóng đi.

Bên kia, cô gái tóc ngắn xem xong toàn bộ quá trình, khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng không nhịn được mà bật cười. ....

Tống Thư Hàng rất hứng thú dẫn theo gã ăn vạ chạy một nghìn tám trăm mét, mãi cho đến khi đối phương chạy đến thở không ra hơi, mặt mày tái nhợt vịn tường nôn mửa, mới tăng tốc một cái bỏ xa đối phương.

Thậm chí giữa chừng cậu còn có thời gian gọi một chiếc taxi, bảo đối phương đến ngã rẽ đón cô gái tóc ngắn kia.

Bác tài rất vui vẻ đi đón người.

Gã ăn vạ tuyệt vọng nhìn bóng dáng Tống Thư Hàng đi xa, trong lòng buồn bực vô cùng: Mày chạy nhanh như thế, lại còn câu giờ dẫn tao chạy một đoạn đường oan uổng dài như vậy làm gì?

Sớm bỏ tao lại không phải tốt hơn sao? ....

Một chiếc taxi dừng lại trước mặt cô gái tóc ngắn: “Cô bé, lúc nãy có một cậu trai trẻ bảo tôi đón người, có phải là cháu không?” “Vâng, là cháu.” Cô gái tóc ngắn nắm chặt tờ năm mươi đồng, ngồi lên taxi.

Ừm, một người tốt bụng rất hài hước.

“Nói đi nói lại, mình đã lộ mặt trước gã mặt sẹo lâu như vậy...

Chắc hẳn gã đã nhớ mặt mình rồi.

Cũng không biết bao giờ gã mới có thể tập hợp người đến Đại học thành để ‘cày’ mình đây?” Tống Thư Hàng tung tung chiếc ví căng phồng trong tay, hy vọng đối phương kéo cả hội đến ‘cày’ mình, để mình tiện thể luyện tập Quyền Pháp Cơ Sở?

Thực chiến có thể giúp cậu hiểu sâu hơn về Quyền Pháp Cơ Sở.

Mặc dù là một tu sĩ mà lại lấy người thường ra luyện tập thì có hơi mất mặt... nhưng ở giai đoạn hiện tại, cậu cũng chẳng có đối thủ nào tốt hơn.

Hay là nhanh chóng trở nên mạnh hơn, rồi đi tìm đối tượng luyện tập thích hợp nhỉ?. ....

Sau khi tùy tiện ăn chút gì đó lót dạ, Thư Hàng liền đến chỗ ở của Dược Sư, theo lệ phối hợp với tiền bối hoàn thiện Thối Thể Dịch.

Lần này Dược Sư lại thêm vào hai loại thảo dược Trung y thông thường, khiến cho ‘Thối Thể Dịch’ cuối cùng nhiều hơn một muỗng.

Lúc luyện dược kết thúc đã là hơn bốn giờ chiều.

"Rất tốt, mấy ngày nay hướng đi của tôi rất chính xác.

Thêm hai ngày nữa là tôi có thể cải tiến xong phương thuốc mới này." Dược Sư hài lòng nói.

Sau đó lại đưa 'Thối Thể Dịch' lần này và một viên Ác Xú Hoàn cho Thư Hàng.

"Cảm ơn tiền bối." Tống Thư Hàng nhận lấy hai món bảo vật này, dựa vào ghế hồi phục lại sự mệt mỏi sau khi luyện đan.

"Ngoài ra, ngày mai tôi sẽ bảo Tử Yên mang một món 'khống hỏa pháp khí' đến, lúc đó cho cậu chút thời gian làm quen với nó.

Trước khi tôi rời khỏi khu Giang Nam, sẽ để cậu thử dùng đan lô luyện thử phương thuốc mới." Dược Sư ha hả cười nói.

Đợi sau khi cải tiến xong phương thuốc Thối Thể Dịch, ông sẽ rời khỏi khu Giang Nam, nhân cơ hội này để Tống Thư Hàng làm quen với đan lô.

"Không vấn đề gì.

Nhưng mà... tiền bối sắp đi nhanh vậy sao?" Tống Thư Hàng vui vẻ phối hợp, thực ra, ở bên cạnh Dược Sư, cậu có thể vô tình học được không ít kiến thức luyện đan, những kiến thức này mới là bảo vật vô giá!

"Tôi ở đây cũng không ít thời gian rồi, ở lại nữa sẽ có rất nhiều người đến cầu đan, phiền chết đi được." Dược Sư cúi đầu ghi chép số liệu thí nghiệm lần này vào sổ tay, vừa không ngẩng đầu lên hỏi: "Đúng rồi, hai ngày nay tu luyện có vấn đề gì không?" "Dạ, tu luyện mọi thứ đều thuận lợi." Tống Thư Hàng gật đầu nói, dù sao cũng chỉ là Bách nhật trúc cơ cơ bản nhất.

"Vậy thì tốt, vẫn là câu nói cũ, có vấn đề gì thì lập tức lên nhóm hỏi các tiền bối.

Đừng tự mình mày mò lung tung, lỡ xảy ra vấn đề, con đường tu sĩ của cậu sẽ chấm dứt tại đây.” Dược Sư vẫn cẩn thận dặn dò.

“Vâng, con sẽ ghi nhớ trong lòng.

Đúng rồi tiền bối, con muốn hỏi một chút, khi Phật môn ‘độ hóa vong hồn’ thì có tăng cường thể phách của bản thân không ạ?” Tống Thư Hàng nghĩ đến hòa thượng Dương trên tàu điện ngầm.

Mặc dù mỗi lần độ hóa, sự cường hóa đối với cơ thể không quá nhiều, nhưng vẫn hiệu quả hơn nhiều so với việc chạy bộ đơn thuần.

“Cậu nói vậy tôi mới nhớ ra, mỗi khi Phật môn độ hóa một vong hồn, đều sẽ nhận được một tia sức mạnh công đức.

Ở cảnh giới nhất phẩm, nó có thể tăng cường độ cơ thể.

Nhưng đối với tu sĩ từ nhị phẩm trở lên thì không có tác dụng gì.

Sao thế?

Cậu thấy đỏ mắt muốn cạo đầu làm tăng, quy y cửa Phật à?

Gần đây xã hội đề cao đạo lý hài hòa cùng tồn tại, quy y cửa Phật cũng là một lựa chọn không tồi đâu.” Dược Sư cười hỏi.

“Tiền bối đừng đùa, con còn đang chuẩn bị tìm bạn gái trong thời gian đại học đấy.” Tống Thư Hàng vội xua tay, rồi nói: “Con chỉ muốn biết, Đạo môn có thủ đoạn độ hóa vong linh tương tự không?

Có thể tăng cường thể chất không ạ?” “Chắc là có đấy, nhưng tôi chủ yếu công phá về mảng luyện đan, không biết nhiều về pháp môn tu luyện ngũ đức.

Cậu có rảnh thì lên nhóm hỏi xem, biết đâu trong tay vị tiền bối nào đó lại có pháp môn độ hóa linh hồn của Đạo môn.” Dược Sư hắc hắc cười, sư môn của ông chuyên về luyện đan, từ nhỏ đã không thiếu các loại đan dược.

Lúc trúc cơ, Khí Huyết Đan được cung cấp không giới hạn, căn bản chưa từng nghĩ đến việc đi học pháp môn độ hóa vong hồn nào cả.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, nhưng chuyện này không vội.

“Đúng rồi tiền bối, lần này khi chém giết Đàn chủ, con đã gặp một hòa thượng Phật tông họ Dương.” Tống Thư Hàng thuật lại ngắn gọn chuyện hòa thượng Dương trên tàu điện ngầm cho Dược Sư nghe.

“Con có chút để ý đến gã đó, vốn tưởng gã có thủ đoạn gì có thể dễ dàng giải quyết vấn đề thi thể của Đàn chủ trên tàu điện ngầm.

Ai ngờ gã đó lại ngang nhiên nhận tội.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

“Chà, đúng là một gã thú vị.” Dược Sư cũng không nhịn được cười, ông nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi nghĩ cậu không cần quá để ý.

Đối phương đã có gan nhận tội danh này thì chắc chắn có cách thoát thân.

Mấy năm gần đây, thế giới thế tục phát triển ngày càng nhanh, giới tu sĩ thâm nhập vào thế giới thế tục cũng ngày càng sâu.

Nói không chừng hòa thượng Dương đó sẽ sớm thoát thân thôi.” Có lời khẳng định của Dược Sư, lòng Tống Thư Hàng lập tức yên tâm hơn nhiều.

Hy vọng hòa thượng Dương đó mọi việc bình an?

Chương 93

Chắc là sẽ bình an thôi nhỉ?

Trong đầu Tống Thư Hàng lại hiện lên cảnh hòa thượng Dương bị bắt, nhe hàm răng trắng như tuyết cười một tiếng... ....

Dược Sư vẫn đang nhanh chóng ghi chép vào sổ tay.

Tống Thư Hàng thì nhân cơ hội tìm một chỗ bên cạnh, tu luyện một lượt 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Về đến trường, còn phải tìm chỗ lén lút tu luyện, còn phải lo bị người khác nhìn thấy.

Vẫn là ở chỗ của Dược Sư tu luyện yên tâm nhất.

Một lượt tu luyện hoàn tất, dẫn khí huyết vào tâm khiếu.

Tống Thư Hàng thở ra một hơi dài, cả người khoan khoái.

Mà lúc này, Dược Sư đã ghi chép xong.

Ông gật đầu với Thư Hàng: “Không tệ, đã có thể khống chế rất tốt việc dẫn khí huyết quy về tâm khiếu, Bách nhật trúc cơ của cậu sắp thành công rồi.” “He he.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng cười.

Sau đó, Dược Sư nhân lúc rảnh rỗi, bắt đầu giảng giải cho Thư Hàng một số kiến thức cơ bản của tu sĩ, những điều cần chú ý trong tu luyện.

Trong lúc trò chuyện, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hỏi ra một vấn đề đã muốn hỏi từ lâu: “Mà nói đi nói lại, tiền bối... có một chuyện con rất để ý.” “Chuyện gì?” “Tại sao các tiền bối giao lưu lại dùng phần mềm chat ạ?

Con nghĩ trong tiên thuật chắc phải có loại ‘truyền âm ngàn dặm’ hoặc các phương thức liên lạc lợi hại khác chứ?

Như vậy không phải sẽ cao cấp hơn, mà còn an toàn và bảo mật hơn sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Như vậy thì ít nhất sẽ không xuất hiện người vô tình vào nhóm như cậu nhỉ?

“Chuyện này còn phải nghĩ sao?

Vì đơn giản và tiện lợi chứ sao!

Thời đại nào rồi, có đủ loại công cụ giao tiếp mạng không dùng, lại đi dùng cái pháp thuật chỉ có thể truyền âm ngàn dặm làm gì?

Cậu xem bây giờ, chỉ cần tạo một nhóm chat, vừa có thể nhắn tin, vừa có thể gọi thoại, lại còn có thể gọi video; nội dung chat còn có thể lưu lại, tiện cho việc tìm kiếm ghi chép.

Còn kèm theo đủ loại game nhỏ giải khuây như nông trại, bắn máy bay, vân vân.

Mà pháp thuật như ‘truyền âm ngàn dặm’ đều có giới hạn khoảng cách không gian.

Nhiều người cùng lúc sử dụng còn gây ra đủ loại hỗn loạn.

Nếu cậu là chúng tôi, cậu sẽ chọn thế nào?” Dược Sư tiền bối hỏi ngược lại.

“......” “Lấy góc độ của cậu để ví dụ, mấy chục năm trước, điện thoại cục gạch và điện thoại thông minh bây giờ đều là công cụ giao tiếp từ xa.

Nhưng bây giờ cho cậu một lựa chọn, khi ra ngoài cậu thích mang theo một cái điện thoại cục gạch to đùng?

Hay là mang một cái điện thoại thông minh nhỏ gọn, nhiều chức năng?

Nếu cậu chọn cục gạch, thì tôi chỉ có thể nói, cậu đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi.” “Tiền bối nói thật có lý.” Tống Thư Hàng thở dài, cậu không còn lời nào để nói!

“Nhân tiện nói đến cái này, lúc nào rảnh nhớ sớm nâng cấp ruộng trong nông trại đi nhé!

Chờ quả của cậu chín đúng là rất khổ sở đấy, thời gian dài lắm.

Ngoài ra, có rảnh thì sớm đi học lái xe đi...

Khí Huyết Đan trong tay cậu chỉ có bấy nhiêu, không đủ dùng đâu.

Cho nên, đừng nghĩ đến việc từ chối Bắc Hà.

Hãy chấp nhận sự thật phũ phàng này đi.” Dược Sư khép sổ tay lại, nói với giọng điệu thấm thía để dạy bảo Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Năm giờ chiều, Thư Hàng tạm biệt Dược Sư, trở về Đại học thành.

Trên đường, cậu nhận được tin nhắn của Dương Đức, nói rằng kết quả cuộc thi chạy 5000 mét tại đại hội thể thao lần này đã có, thành tích của Thư Hàng không còn nghi ngờ gì nữa đã giành được chức vô địch.

Vì cậu không có mặt, gã Cao Mỗ Mỗ rất hưng phấn thay Thư Hàng nhận giải.

Tiện thể hỏi cậu đã từ tiệm thuốc về chưa, có muốn cùng mọi người ăn tối không.

“Nói mới nhớ, sau khi đại hội thể thao kết thúc, còn nợ Dương Đức một bữa cá đầu trắm thập hương.

Lần này may mà có thông tin của cậu ta, nếu không rất có khả năng đã để Đàn chủ chạy thoát.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Hơn nữa, đã đến lúc đăng ký học lái xe rồi.

Còn nữa... mình có nên đi đăng ký hội viên cho phần mềm chat không, như vậy nâng cấp trong nông trại game sẽ nhanh hơn?” Cái game nông trại cũ rích này cậu đã lâu không chơi, bây giờ cũng chỉ là mỗi lần đăng nhập phần mềm chat, có hứng thì vào xem một chút.

Không có hứng thì vứt đó mặc nó tự sinh tự diệt.

Nhưng bây giờ... trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào có nhiều đại tiền bối như vậy đều đang chơi game này, Tống Thư Hàng không thể không cân nhắc việc chơi lại trò này.

Biết đâu một ngày nào đó, vị tiền bối nào đó trong nhóm đang trộm đồ trong nhà mình cao hứng, tâm trạng tốt lại cho mình chút lợi lộc bất ngờ?

Mặc dù khả năng này không cao, nhưng cũng không phải là không có.

Dù sao cũng chỉ là một cái nông trại game, đầu tư chút thời gian cũng không tốn bao nhiêu!

Lỡ như nhận được chút lợi ích, thì phất to rồi.

“Có khá nhiều việc phải làm nhỉ.” Thư Hàng mở giao diện trả lời tin nhắn, trả lời tin nhắn của Dương Đức: “Về rồi, các cậu ở đâu, tôi đến ngay!” Sau đó, cậu chạy một mạch về phía Đại học thành. ......

......

Sau khi ăn tối cùng bạn cùng phòng, bốn người hôm nay không có chương trình gì khác, chỉ về ký túc xá cày game.

Hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, buổi sáng thì chạy bộ ở đại hội thể thao, rồi lại lặn lội ngàn dặm tìm kiếm Đàn chủ, sau đó tiện đường lấy luôn cái đầu của Đàn chủ, lại bị Triệu Nhã Nhã kéo đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe, sau đó lại gặp phải đủ thứ chuyện lặt vặt.

Vì vậy, dù đã có được Khí Huyết Đan, Tống Thư Hàng cũng không có tinh thần để thử.

Sau khi chơi vài ván game cùng bạn cùng phòng, cậu liền sớm leo lên giường đi ngủ.

Cậu thật sự có chút mệt mỏi.

Trước khi ngủ, Thư Hàng tập trung tinh thần cuối cùng, vận khởi pháp môn cảnh giác tinh thần lực, để bản thân ở trong trạng thái cực kỳ nhạy bén.

Rất nhanh... cậu chìm vào giấc mơ.

Nửa đêm đầu, Thư Hàng ngủ rất ngon.

Đến nửa đêm sau, cậu có một giấc mơ thú vị.

Trong mơ, Tống Thư Hàng trở về thời cổ đại yên bình...

Cụ thể là niên đại nào thì không biết.

Cậu chỉ có thể dựa vào trang phục của người xung quanh và các loại kiến trúc để đoán đây là thời cổ đại.

Sau đó, thân phận của cậu là con trai của ông chủ tiệm quan tài.

Có lẽ vì cả ngày đối mặt với quan tài, nên cậu bé trong mơ luôn có vẻ mặt âm u, nặng nề.

Đây là cái giấc mơ quái quỷ gì vậy?

Tống Thư Hàng thầm chửi thầm trong lòng.

Người ta nói ngày nghĩ gì đêm mơ nấy, nhưng ban ngày mình đâu có nghĩ đến những thứ này?

Trong mơ, thời gian trôi qua từng năm, lúc cậu khoảng năm, sáu tuổi, có một ngày, một vị đạo sĩ có phong thái tiên phong đạo cốt đi ngang qua thôn nhỏ này, vừa nhìn đã trúng tư chất của cậu, muốn nhận cậu làm đồ đệ.

Mà cậu cũng không phụ lòng mong đợi, dễ dàng bị đạo sĩ đó dụ đi làm đồ đệ.

Cũng không biết ông bố bán quan tài của cậu sẽ đau lòng đến mức nào?

Theo lão đạo sĩ đó tu luyện mấy năm, cậu mới biết sư phụ của mình là một tán tu, tình cờ có được một phần đạo thống của 'Quỷ Môn Khu Quỷ Giả', khổ luyện đến nay.

Nhưng đạo thống không hoàn chỉnh, thiếu sót nhiều chỗ, nhiều nhất cũng chỉ có thể giúp ông miễn cưỡng bước vào cảnh giới nhị phẩm.

Lại qua mấy năm... lão đạo sĩ bị người ta chém chết.

Vì họ là 'tà môn quỷ tu', thường xuyên làm ra mấy thứ oán quỷ gì đó, nên bị chém, ngay cả thi thể cũng không tìm thấy.

Cậu trong mơ, đành phải tự lực cánh sinh.

Cái chết của lão đạo sĩ đã tác động rất lớn đến cậu, cậu bắt đầu trở nên cẩn thận, thực lực càng cao, lá gan lại càng nhỏ.

Những trải nghiệm sau đó trong cuộc đời cậu, đại khái giống như hình mẫu nhân vật chính trong các tiểu thuyết tà ác.

Để có thể tiến thêm một bước trong cảnh giới, cậu dùng đủ mọi cách để bồi dưỡng các loại ác quỷ, tà quỷ, tìm kiếm động thiên phúc địa để bồi dưỡng quỷ vật.

Mục tiêu lớn nhất của cậu là tìm một con linh quỷ, dựa vào công hiệu đặc biệt của linh quỷ để đưa cảnh giới của mình lên một tầm cao mới!

Trong thời gian đó, để bồi dưỡng những thứ cần thiết cho quỷ loại, cậu đã làm đủ mọi việc.

Ví dụ như hiện tại, chức nghiệp chính của cậu là Khu Quỷ Giả, còn kiêm chức giang hồ sát thủ trong một tổ chức sát thủ.

Rồi một ngày, khi đang tìm bảo vật, cậu vô tình phát hiện một nơi rất thích hợp để bồi dưỡng quỷ vật - một nơi gọi là chùa Quỷ Đăng.

Quan trọng hơn là, trong chùa Quỷ Đăng lại có một con linh quỷ, cậu thực sự vui mừng khôn xiết! [Đây không phải là mơ?] Tống Thư Hàng lập tức tỉnh ngộ, từ khoảnh khắc chùa Quỷ Đăng xuất hiện, cậu liền hiểu ra.

Chẳng lẽ, đây là ký ức của Đàn chủ đó?

Chùa Quỷ Đăng, khu La Tín Nhai!

Quỷ tu ‘cậu’ trong mơ là Đàn chủ sao?

Chương 94

Tại sao mình lại mơ thấy Đàn chủ?

Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Giấc mơ vẫn tiếp tục, ‘cậu’ trong mơ sau khi thăm dò chùa Quỷ Đăng một lần, lập tức vô cùng thất vọng.

Bởi vì ‘cậu’ đã đến trễ một bước, chùa Quỷ Đăng đã sớm bị người ta mua lại, còn thiết lập trận pháp phong ấn.

Cái phong ấn đó vừa nhìn đã biết là do cao nhân hạ xuống, ‘cậu’ không dám ra tay phá hoại, sợ không cẩn thận chọc giận cao nhân đó, bị trả thù chém giết.

Nhưng để một phúc địa dưỡng quỷ và linh quỷ ngay trước mắt, sao cậu có thể không động lòng?

Linh quỷ a, đây chính là linh quỷ a!

Mình không thể ra tay phá trận, nhưng có thể mượn tay người khác, tìm một con dê thế tội để phá trận.

Trận pháp nhốt linh quỷ tuy tinh diệu, nhưng mình chỉ cần tìm ra trận nhãn, là có thể phá được nó!

Mà mượn tay người khác phá trận, dù sau này cao nhân đó thật sự xuất hiện, cũng sẽ chỉ trút giận lên đầu con dê thế tội!

Thế là, ‘cậu’ hóa thân thành thầy phong thủy, tìm đủ mọi cách để dẫn dắt chủ nhân cũ của chùa Quỷ Đăng là Hoàng Đại Căn, cổ vũ ông ta phá chùa Quỷ Đăng, xây thành nghĩa trang.

Hoàng Đại Căn vốn đã có ý định này, lại có người cổ vũ, càng thêm động lòng.

Hai bên vừa gặp đã hợp, năm thứ hai Hoàng Đại Căn liền phá chùa Quỷ Đăng, xây cho mình một nghĩa trang lớn.

Chùa Quỷ Đăng bị phá, nghĩa trang được xây xong.

Dưới sự chỉ điểm của ‘cậu’, một thầy phong thủy giả mạo, Hoàng Đại Căn tự tay mang bia mộ của mình đến nghĩa địa, dựng ở một ‘bảo địa phong thủy’ được chỉ định - cũng chính là trận nhãn mà ‘cậu’ trong mơ đã khổ công tìm ra.

Bia mộ vừa dựng, trận pháp phong ấn tầng thứ nhất do cao nhân bí ẩn thiết lập lập tức bị phá hủy.

Linh quỷ trong chùa Quỷ Đăng gào thét lao ra, hút cạn huyết khí của Hoàng Đại Căn.

Hoàng Đại Căn bị hút cạn huyết khí không chết ngay tại chỗ, chỉ cảm thấy cơ thể hơi suy yếu.

Về nhà ốm một trận nặng, bảy ngày sau thì chết.

Mà con linh quỷ đó sau khi hút cạn Hoàng Đại Căn không rời đi, mà quay trở lại vị trí ban đầu.

Điều này khiến ‘cậu’ vô cùng vui mừng, mặc dù ‘cậu’ đã bố trí một tầng trận pháp kết giới phong ấn ở bên ngoài chùa Quỷ Đăng, nhưng dược liệu để bố trí trận pháp kết giới rất đắt, tiết kiệm được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Trận pháp kết giới bị va chạm sẽ gây tổn hại cho dược liệu, linh quỷ không va chạm vào kết giới đã giúp cậu tiết kiệm được không ít dược liệu.

Sau khi trận pháp do cao nhân thiết lập bị phá vỡ, ‘cậu’ cũng không vội thu phục linh quỷ.

Một là cậu lo rằng cao nhân đó có thể sẽ lập tức đến.

Hai là, linh quỷ đó vẫn chưa trưởng thành, cần được bồi dưỡng thêm một thời gian trong phúc địa.

Chuyện tiếp theo, người ở khu La Tín Nhai đều biết.

Gia đình Hoàng Đại Căn khóc lóc suốt đường đưa thi thể Hoàng Đại Căn chôn vào mộ.

Hành vi này lại một lần nữa chọc giận linh quỷ!

Linh quỷ nhân lúc gia đình Hoàng Đại Căn đang khóc mộ, ra ngoài đi dạo một vòng, hút phần lớn khí huyết của họ.

Gia đình Hoàng Đại Căn sau khi về nhà, lần lượt bắt đầu đổ bệnh.

Một năm sau, cả gia đình lần lượt được chôn vào ngôi mộ này.

Có lẽ, linh quỷ hút nhiều khí huyết như vậy, tạm thời đã no.

Những người sau này đưa tang cho gia đình Hoàng Đại Căn đã thoát được một kiếp.

Những năm tiếp theo, ‘cậu’ trong mơ đã sống ở khu La Tín Nhai, canh giữ ngôi mộ của Hoàng Đại Căn, mỗi ngày quan sát sự trưởng thành của linh quỷ.

Mơ đến đây, Tống Thư Hàng rất nghi hoặc.

Nếu đã phá trận, tại sao cuối cùng khi linh quỷ trưởng thành, Đàn chủ lại không lấy đi linh quỷ?

Sau đó, đã xảy ra chuyện gì? ‘Cậu’ trong mơ hay nói đúng hơn là Đàn chủ, đã sống ở gần mộ Hoàng Đại Căn khoảng mười năm.

Vị tiền bối cao nhân trong tưởng tượng cứ mãi không xuất hiện, mà linh quỷ thì đã sắp trưởng thành. ‘Cậu’ thực sự vui mừng khôn xiết - xem ra vị cao nhân đó, căn bản không quan tâm đến con linh quỷ này và bảo địa dưỡng linh!

Thêm một thời gian nữa, chỉ cần đợi linh quỷ trưởng thành, cậu ta sẽ có thể lấy nó ra!

Có lẽ, khu La Tín Nhai thực sự là phúc địa của cậu ta.

Năm thứ mười hai sống ở đây, 'cậu' lại có được thêm một con linh quỷ chưa trưởng thành, đúng là phúc lớn từ trên trời rơi xuống!

Điều này khiến cậu ta vui mừng khôn xiết!

Chỉ cần chờ thời gian, sau khi hai con linh quỷ này trưởng thành, dù đạo thống 'Quỷ Môn Khu Quỷ Giả' của 'cậu' không hoàn thiện, chỉ dựa vào năng lực đặc biệt của linh quỷ, cũng có thể đẩy cảnh giới của cậu ta lên một đại cảnh giới nữa, được kéo dài tuổi thọ!

Sau đó, cậu ta đã làm một việc khiến bản thân hối hận cả đời! 'Cậu' rất vui vẻ đưa con linh quỷ mới có được vào trong mộ Hoàng Đại Căn, muốn lợi dụng mảnh phúc địa này để đẩy nhanh sự trưởng thành của linh quỷ.

Bi kịch xảy ra vào khoảnh khắc này... con linh quỷ thứ hai được đưa vào mộ, thì không ra được nữa!

Đồng thời, còn kích hoạt đại trận phong ấn do Linh Vũ Điệp Tôn Giả bố trí.

Tổng cộng sáu tầng phong ấn mạnh mẽ hiện ra, tầng tầng lớp lớp!

Nếu không phải cậu ta thấy tình hình không ổn chạy nhanh, thì đã bị trận pháp công kích thành tro bụi rồi.

Trước đây, sáu phong ấn này ở trạng thái tiềm ẩn, không bị kích hoạt, Đàn chủ còn có thể vào nghĩa trang quan sát linh quỷ bên trong.

Mà bây giờ cậu ta thậm chí không thể tiếp cận mộ Hoàng Đại Căn.

Hơn nữa, khác với khốn linh trận ban đầu, sáu trận pháp phong ấn này cực kỳ có tính công kích.

Trong đó còn có một huyết mạch trận pháp, nếu không có hậu bối huyết mạch của cao nhân thiết lập trận pháp xuất hiện ở đây, sáu trận pháp này sẽ luôn ở trạng thái mở.

Chẳng trách, sau khi mình phá hủy khốn linh trận pháp, linh quỷ bên trong vẫn ở lại chùa Quỷ Đăng không ra ngoài, hóa ra là nó căn bản không ra được!

Tiền bối đáng sợ, dạy cậu ta cách làm người trong phút chốc.

Kết cấu của sáu trận pháp này phức tạp như vậy, với trình độ, thực lực của cậu ta căn bản không thể giải khai sáu trận pháp này.

Cậu ta chỉ có thể trơ mắt canh giữ ngôi mộ lớn này.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Tuyệt vọng rồi, hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới này rồi!

Ngay khi cậu ta thực sự chuẩn bị từ bỏ hoặc liều mạng tấn công sáu trận pháp đó... một ngày, một đôi nam nữ trẻ tuổi đến khu La Tín Nhai, chỗ mộ Hoàng Đại Căn.

Sự tình, đã có chuyển biến! [Mình đang xem tiểu thuyết bi kịch à?] Thấy đến đây, Tống Thư Hàng đã biết chuyện gì sắp xảy ra.

Cảm giác vị Đàn chủ này đúng là cực phẩm, tu sĩ mà lận đận như cậu ta, thật sự hiếm có.

Quả nhiên, tiếp theo là cảnh đôi nam nữ trẻ tuổi lấy đi linh quỷ, còn Đàn chủ bị thực lực mà Vũ Nhu Tử thể hiện ra dọa đến run rẩy.

Ngay sau đó, đột nhiên cảnh trong mơ thay đổi, bỏ qua rất nhiều tình tiết.

“Đường sống?

Ha ha ha ha!

Nhưng, nhưng bản tọa có thể cho ngươi cơ hội cuối cùng!” Một bóng người bá khí nhìn xuống Đàn chủ trong mơ.

Dáng vẻ bá khí ngút trời của bóng người đó, khiến Tống Thư Hàng cảm thấy xấu hổ muốn tìm cái lỗ chui xuống!

Cái cảnh tượng chỉ nghĩ thôi đã thấy xấu hổ này, đừng chiếu lại nữa được không?

Lúc này, cảnh trong mơ lại thay đổi!

“Kiếm!

Kiếm!” Bóng người bá khí đó liên tiếp vung hai kiếm, chém ‘cậu ta’ trong mơ thành nhiều đoạn!

“Ta nguyền rủa ngươi...

Ta nguyền rủa ngươi!

Ta sẽ hóa thành lệ quỷ, vĩnh sinh vĩnh thế tìm ngươi đòi mạng!” ‘Cậu ta’ trong mơ gào thét!

Hận hận hận hận!

Hận quá!

Hận quá!

Hận số phận mình đa đoan; hận đạo thống mình có được không trọn vẹn; hận trời đất bất công; đặc biệt, hận gã đó nuốt lời lừa dối!

Dù hóa thành lệ quỷ, đời đời kiếp kiếp cũng phải bám lấy gã đó đòi mạng!

Sự hận thù vô tận và lời nguyền trước khi chết của ‘cậu ta’ trong mơ, khiến Tống Thư Hàng giật mình tỉnh dậy từ giấc mơ.

Ngẩng đầu nhìn xung quanh, ba người bạn cùng phòng ngủ say sưa, Thổ Ba còn ngáy có nhịp điệu.

Tống Thư Hàng lặng lẽ vận chuyển ‘tinh thần trinh thám pháp’ để dò xét xung quanh, trong ký túc xá rất yên tĩnh, không có bất kỳ dấu hiệu bất thường nào.

“Tại sao mình lại có giấc mơ kỳ quái như vậy?

Là vì ban ngày đã chém Đàn chủ, ngày có điều suy nghĩ, đêm có điều mơ mộng sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không đúng... nếu chỉ là ngày có điều suy nghĩ, đêm có điều mơ mộng, thì giấc mơ này không nên chân thực đến vậy.

Đây căn bản không phải là mơ, mà là ký ức cả đời của Đàn chủ!

Bên trong ẩn chứa rất nhiều chuyện mà Tống Thư Hàng căn bản không biết, cậu tự nhận não mình không lớn đến mức có thể tự bịa ra cả cuộc đời của Đàn chủ.

Chương 95

“Là lời nguyền đó?

Hay là quỷ nhập thân?” Tống Thư Hàng cuối cùng chỉ có thể nghĩ đến lời nguyền trước khi chết của Đàn chủ.

Cũng chỉ có lời nguyền đầy hận thù đó, mới có thể gây ra giấc mơ quỷ dị như vậy.

“Không được, ngày mai phải đi hỏi tiền bối Dược Sư xem, xem giấc mơ này rốt cuộc là sao.

Không làm rõ được, trong lòng cứ canh cánh.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm. ********** Ngày hôm sau, ngày 8 tháng 6, trời nhiều mây.

Thời tiết vẫn oi bức, nhưng không có ông mặt trời nhiệt tình, số lượng khán giả tại đại hội thể thao đã tăng lên nhiều.

Tống Thư Hàng sau khi tỉnh dậy từ giấc mơ kỳ lạ, liền cả đêm không ngủ được.

Sáng sớm, cậu vốn định tìm thời gian đến chỗ Dược Sư.

Không ngờ lại nhận được tin nhắn của tiền bối Dược Sư trước.

Trên đó là một địa chỉ gửi bưu kiện, địa chỉ chùa của Thông Huyền đại sư, bảo Thư Hàng tìm cơ hội gửi ‘phi kiếm sắt đen’ đó về.

Ngoài ra Dược Sư nhắc nhở, hôm nay ông cần ra ngoài có chút việc, không chắc sẽ về.

Thư Hàng trả lời hai chữ: “Đã nhận.” Cậu nghĩ một lúc, gần đây chắc không có cơ hội dùng đến ‘phi kiếm’, vậy thì gửi nó về thôi.

Thế là, Thư Hàng tìm ra danh thiếp của Tư Mã Giang từ Chuyển phát nhanh Phong Thu, gọi điện cho anh ta: “Alo, có phải Chuyển phát nhanh Phong Thu, tiểu Giang không?” Đối phương ngẩn người một lúc lâu, sau đó như nhớ ra điều gì đó, lập tức trả lời: “Là bạn học Thư Hàng phải không?

Là tôi, là tôi.

Hôm nay bạn có bưu kiện cần gửi à?” “Ừm, có một bưu kiện nhỏ cần gửi, anh có thời gian qua lấy không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không vấn đề gì, tôi qua ngay!” Tư Mã Giang nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng bổ sung: “Không cần vội, bưu kiện này chỉ là hàng thường thôi, anh cứ từ từ đến là được.” “Không sao, tôi rảnh lắm, một lát nữa là đến.” Tư Mã Giang ha hả cười lớn. ....

Tống Thư Hàng gần đây chỉ muốn dành tất cả thời gian rảnh rỗi vào việc tu luyện, có được Khí Huyết Đan mà không dùng, chẳng phải là rất lãng phí thời gian sao?

Tuy nhiên, hôm nay Thổ Ba và hai người kia có hạng mục thi đấu.

Là bạn cùng phòng tốt, cậu nhất định phải đến cổ vũ.

“Còn khoảng nửa tiếng nữa là đến lượt Dương Đức thi đấu, gã đó đăng ký chạy 100 mét nam.” Thổ Ba vẻ mặt ngưỡng mộ, cuộc thi tương đối nhẹ nhàng như 100 mét, cậu ta cũng muốn đăng ký.

Tiếc là lúc đó đã chậm hơn Dương Đức một bước, bị chiếm mất cơ hội.

Thổ Ba đành phải đi đăng ký chạy tiếp sức 800 mét.

Lúc này, Dương Đức đã thay quần áo và giày để chuẩn bị trước khi chạy rồi.

Tống Thư Hàng và hai người bạn cùng phòng khác đi đến đường chạy, chuẩn bị cổ vũ cho cậu ta.

Nửa đường, điện thoại của Cao Mỗ Mỗ vang lên một bài hát rất nổi tiếng vài năm trước... tiếng thở dốc trong bài 《Uy phong đường đường》.

Có thể dùng bài hát này làm nhạc chuông, phải có một trình độ mặt dày nhất định.

Cao Mỗ Mỗ bình tĩnh rút điện thoại ra xem, lại là một số lạ đã lâu không thấy.

Thế là, mặt cậu ta vui mừng, nhanh tay bấm nút nghe.

Thời buổi này, điện thoại lạ phần lớn là lừa đảo.

Nếu đây là một cuộc gọi lừa đảo, thì vừa hay nhân lúc rảnh rỗi chém gió một phen, dù sao nghe điện thoại cũng không mất tiền.

Nếu đối phương là một em gái lừa đảo, thì càng tuyệt, Cao Mỗ Mỗ có thể phát huy sức chiến đấu gấp ba lần màu đỏ!

Nếu là loại vốn định reo vài tiếng rồi cúp, thì càng tuyệt, trừ tiền điện thoại của nó!

“Ê, chào chào!” Vừa kết nối, Cao Mỗ Mỗ nhanh chóng nói, sợ đối phương lập tức cúp máy.

“......” Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, rồi thăm dò hỏi: “Cao Mỗ Mỗ?” “A?

Tôi đây, cậu là ai vậy?” Cao Mỗ Mỗ trong lòng thất vọng, lại không phải là lừa đảo?

Trong mùa hè nhàm chán này, bọn lừa đảo không thể chuyên nghiệp hơn một chút gọi điện đến giải khuây sao?

“Ha, tôi còn tưởng mình gọi nhầm số rồi chứ.” Giọng nói của đối phương như trút được gánh nặng, rồi nói: “Tôi sắp đến Đại học thành Giang Nam rồi, ra đón tôi đi!” “Hả?

Đón cậu?

Xin hỏi cậu là ai vậy?” Cao Mỗ Mỗ nghi hoặc, còn chạy đến Đại học thành Giang Nam nữa, ai vậy?

“Thật là đau lòng!

Cậu vẫn chưa nghe ra giọng của tôi sao?” Đối phương nói với giọng điệu cực kỳ khoa trương: “Là tôi đây, người bạn tốt nhất của cậu, George!” “George?” Cao Mỗ Mỗ cố gắng suy nghĩ, nhưng thật sự không thể liên kết cái tên này với bất kỳ người quen nào trong đầu: “Chưa nghe bao giờ!” “......” Đối phương lại im lặng một lúc lâu.

“Đừng có xàm nữa, mau nói cậu là ai, không nói tôi cúp máy đây.” Cao Mỗ Mỗ nói.

“Là tôi, Gia Cát Trung Dương đây!” Đối phương bất đắc dĩ, lại báo một cái tên tiếng Trung.

Cao Mỗ Mỗ nghe thấy cái tên này, mặt lập tức tái đi.

Cậu ta nhớ lại ngày xưa, ngày mình bị dán màng bọc thực phẩm, trinh tiết bị tàn nhẫn làm ô uế.

Gia Cát Trung Dương, anh trai của Gia Cát Nguyệt, cũng là người bạn lớn lên cùng Cao Mỗ Mỗ.

Giống như Gia Cát Nguyệt, Gia Cát Trung Dương cũng là con lai.

Giống như Gia Cát Nguyệt, cậu ta cũng là một **phiền phức**!

Cao Mỗ Mỗ hít một hơi thật sâu, đột nhiên giơ điện thoại lên, đưa điện thoại ra xa mình và hét lớn: “Alo alo ~~ Cậu vừa nói gì vậy ~~ A, bên này tín hiệu không tốt, tôi không nghe thấy ~~ Tôi đang bận, cậu có thể lát nữa gọi lại không!

A, điện thoại tôi cũng sắp hết pin rồi, vậy nhé, cúp máy đây!” Nói xong, không chút do dự cúp máy.

Trong thời gian đại hội thể thao, tuyệt đối không muốn dính dáng một xu nào đến hai kẻ họ Gia Cát này!

Nhưng cậu ta vừa cúp máy, Gia Cát Trung Dương lập tức gọi lại.

Bám lấy mình?

Sắc mặt Cao Mỗ Mỗ kịch biến, rồi cậu ta lại nhanh chóng nhận điện thoại: "Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Sorry, the_number_you_dial_out_is_out_of_service!" Lặp lại hai lần, Cao Mỗ Mỗ định tắt máy.

"Khốn nạn, Cao Mỗ Mỗ cậu dám cúp máy thử xem!

Tiếng thông báo tiếng Trung và tiếng Anh của nhà mạng, rõ ràng là nam nữ phân công!

Tôi học ít, cậu đừng lừa tôi!" Trong điện thoại vang lên tiếng gầm gừ: "Không muốn đón tôi thì nói thẳng, vòng vo tam quốc làm gì!" "Tôi không phải là sợ làm tổn thương trái tim mỏng manh của cậu sao, vậy thì tôi nói thẳng nhé - tôi, không, muốn, đón, cậu!" Cao Mỗ Mỗ nhếch mép cười hắc hắc.

"Khốn nạn, cậu cứ đợi đấy!" Gia Cát Trung Dương hung hăng cúp máy.

Cao Mỗ Mỗ vẻ mặt đắc ý.

"Ai vậy?" Tống Thư Hàng hỏi, người có thể khiến sắc mặt Cao Mỗ Mỗ kịch biến cũng không nhiều.

"Một tên siêu cấp **phiền phức**!" Cao Mỗ Mỗ vẻ mặt đau khổ nói: "Tên cuồng tự luyến hạng nặng, tự cho mình là đúng quá mức.

Hơn nữa, còn siêu cấp hay soi mói, bất kể gặp phải thứ gì, đều phải dùng góc độ bề trên để bình phẩm một phen.

Ăn một bát mì Dương Xuân ven đường, cậu ta cũng phải lải nhải chỉ ra mười mấy khuyết điểm.

Quan trọng hơn là, miệng của gã đó không có chừng mực, có cái miệng đáng ăn đòn!

Tóm lại, tôi siêu cấp không có cách nào với cậu ta!” Cao Mỗ Mỗ dùng một chuỗi ‘siêu cấp’ để hình dung tâm trạng của mình.

“Chỉ nghe thôi đã cảm thấy là một gã không ổn rồi.” Lâm Thổ Ba thở dài.

Tống Thư Hàng vuốt cằm: “Nếu là một gã phiền phức như vậy, thì cậu ta có dễ dàng bị cậu đuổi đi như vậy không?” “......” Cao Mỗ Mỗ sững sờ: “Hay là, tôi đi xin nghỉ phép, rồi anh em mình tìm một chỗ quẩy một ngày?

Tôi mời, thế nào?” ********** Sau đó, mười lăm phút sau, một chàng trai lai tóc vàng cao gầy xuất hiện tại Đại học thành Giang Nam.

Và, cậu ta rất thuận lợi tìm thấy Cao Mỗ Mỗ.

“Cao Mỗ Mỗ, cậu quá ngây thơ rồi.

Cậu tưởng một cuộc điện thoại là có thể đuổi được tôi đi sao?” Chàng trai tóc vàng hất mái tóc dài, nở một nụ cười tà mị.

Tống Thư Hàng thấy cả người Cao Mỗ Mỗ run lên hai cái.

Chàng trai tóc vàng Gia Cát Trung Dương rút điện thoại của mình ra, lướt vài cái trên đó, mở một phần mềm kỳ lạ, đắc ý khoe với Cao Mỗ Mỗ: “Thấy chưa, chỉ cần nhập số điện thoại của cậu vào chương trình này, tôi có thể định vị vị trí của cậu chính xác trong vòng năm mét, tôi đặc biệt bỏ tiền ra nhờ người làm riêng cho tôi đấy!

Bảo cậu đến đón tôi chỉ là cho cậu một cơ hội thôi, dù cậu không đến, tôi vẫn có thể tìm thấy cậu trong phút chốc!” Thời buổi này, chương trình phá giải định vị vị trí người khác qua số điện thoại nhiều thế sao?

Cảm giác khủng hoảng về quyền riêng tư cá nhân a.

Đắc ý xong, Gia Cát Trung Dương thích thú ngắm nhìn khuôn mặt của Cao Mỗ Mỗ xấu như phân.

Sau đó vui vẻ chạy đến bên Thổ Ba, nhiệt tình bắt tay: "Ha ha, mấy anh em là bạn của Cao Mỗ Mỗ à?

Chào mọi người, tôi là bạn thuở nhỏ của cậu ta, tên là Gia Cát Trung Dương!" Dáng vẻ nhiệt tình của cậu ta rất có sức mê hoặc. 'Nhìn cũng không đáng ghét như Cao Mỗ Mỗ nói nhỉ?' Thổ Ba thầm nghĩ, sau khi bắt tay với Gia Cát Trung Dương, cậu ta tự giới thiệu: "Tôi tên là Lâm Thổ Ba, cậu có thể gọi tôi là Ba Tử hoặc tiểu Ba đều được." "Thổ Ba?

Ha ha ha, cái tên của cậu thật buồn cười, có thể sánh với cái tên rách của Cao Mỗ Mỗ!

Tôi vẫn luôn nghi ngờ Cao Mỗ Mỗ có phải là con ruột của bố mẹ cậu ta không, lúc nhỏ tôi còn nghi ngờ Cao Mỗ Mỗ là do bố mẹ cậu ta mua sữa chua tặng kèm đấy.

Cậu thì sao, cậu lúc nhỏ là do nạp tiền điện thoại tặng kèm à?" Gia Cát Trung Dương ha hả cười nói.

Trán Thổ Ba nổi gân xanh - tôi thu hồi lại lời nói trước đó, gã này quả nhiên đáng ghét, vừa gặp mặt đã có thể khiến người ta huyết áp tăng vọt!

Miệng của gã này tiện như vậy, sống đến bây giờ vẫn chưa bị người ta đánh chết, đúng là kỳ tích!

Sau đó, Gia Cát Trung Dương lại nhiệt tình bắt tay Tống Thư Hàng: "Anh em tên gì?" "Tống Thư Hàng." Thư Hàng vẫn báo tên mình, tên của mình chắc không có chỗ nào để người ta chê bai chứ?

“Tên hay, đây mới là tên mà con trai ruột nên có chứ.

Anh em trông khá trắng trẻo, có cảm giác như công tử bột, chắc được nhiều nữ sinh yêu thích lắm nhỉ?

Gần đây các cô gái trẻ ở An Lạc rất thích mấy anh chàng trắng trẻo đấy.” Gia Cát Trung Dương ha hả cười nói.

Chương 96

“......” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: “Tạm thời vẫn chưa có bạn gái.” “Hả?

Bây giờ con gái mắt cao thế sao?” Gia Cát Trung Dương nghi hoặc một lúc, rồi lại vỗ mạnh vào vai Tống Thư Hàng: “Cần anh em tôi giúp một tay không?

Không phải tôi tự khoe, chỉ cần tôi một cuộc điện thoại, bất kể là thiếu nữ thanh thuần hay thiếu phụ xinh đẹp, hay là loli nhiệt tình, ngự tỷ cao lãnh, chỉ cần tôi một cuộc điện thoại, không ai từ chối tôi, đều sẽ vui vẻ đến tìm tôi!” Gã này còn siêu cấp tự nhiên!

“Lợi hại vậy sao?” Tống Thư Hàng không nhịn được trêu chọc: “Gia Cát, cậu không phải là làm trong ngành chuyển phát nhanh chứ?” Bởi vì những gì Gia Cát Trung Dương miêu tả không phải là anh chàng trong ngành chuyển phát nhanh sao, có thể một cuộc điện thoại là khiến các cô gái đủ mọi tính cách, độ tuổi vui vẻ chạy xuống nhận hàng.

Gia Cát Trung Dương ngẩn người, một lúc sau cậu ta hất tóc, tự luyến nói: “Thư Hàng à, cậu đã thấy nhân viên chuyển phát nhanh nào như tôi chưa?

Trên đời này có nhân viên chuyển phát nhanh nào có thể anh tuấn tiêu sái, trẻ tuổi nhiều tiền như tôi không?” Lúc này, xa xa có một chiếc xe Chuyển phát nhanh Phong Thu dừng lại.

Một vị chú đẹp trai rất có sức hút từ trong xe bước ra...

Chú shipper đẹp trai xuống xe, rút điện thoại ra gọi một số, dùng giọng nói sang sảng gọi: “Alo, bạn học Thư Hàng phải không?

Là tôi đây, Chuyển phát nhanh Phong Thu, tiểu Giang.

Tôi đã đến Đại học thành Giang Nam rồi, bạn học Thư Hàng ở vị trí nào vậy?

Tôi đến tìm bạn ngay!” Tống Thư Hàng nhận điện thoại, rất nhanh đã tìm thấy vị trí của Tư Mã Giang: “Tiểu Giang, tôi ở bên đường chạy 100 mét đối diện anh đây.” Sau đó, cậu vẫy vẫy tay về phía Tư Mã Giang, đi lên đón.

Nhìn bóng lưng Thư Hàng đi xa, Cao Mỗ Mỗ ha hả cười.

Cậu ta tiến lên vỗ vỗ vai Gia Cát Trung Dương, sắc mặt cổ quái, chỉ vào Tư Mã Giang ở xa: “Thấy chưa, em trai!

Về ngoại hình, không thua kém cậu chứ?

Hơn nữa, ở tuổi này anh ta càng có sức hút của đàn ông.

Anh tuấn tiêu sái như cậu ở trước mặt anh ta yếu xìu!” Lời nói này của Cao Mỗ Mỗ là nhắm vào câu nói vừa rồi của Gia Cát Trung Dương ‘Trên đời này có nhân viên chuyển phát nhanh nào có thể anh tuấn tiêu sái, trẻ tuổi nhiều tiền như tôi không?’ Cậu xem, tự luyến quá, quay mắt đã bị vả mặt rồi chứ?

Lập tức có một chú shipper đẹp trai phong độ xuất hiện!

Cao Mỗ Mỗ trong lòng thầm cho Tống Thư Hàng một like.

“Được rồi, đẹp trai gần bằng tôi thì sao chứ?” Gia Cát Trung Dương hắc hắc cười, hất đầu, đắc ý nói: “Tôi trẻ hơn anh ta, và, tôi chắc chắn có tiền hơn một người giao hàng.” Tự luyến đến mức độ này, làm sao có thể dễ dàng bị đả kích chứ?. ....

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng dẫn Tư Mã Giang quay lại chỗ họ: “Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, tôi dẫn tiểu Giang về ký túc xá lấy bưu kiện trước.

Nếu không về kịp, cuộc thi của Dương Đức các cậu phải cổ vũ luôn phần của tôi đấy nhé!" "Cứ giao cho chúng tôi, chú shipper, chú đến thật đúng lúc." Thổ Ba giơ ngón tay cái lên, cho chú shipper ba mươi hai cái like.

Tư Mã Giang nghe mà chẳng hiểu gì cả, ngơ ngác.

Nhưng, đối phương là bạn cùng phòng của bạn học Tống Thư Hàng, hơn nữa lại có vẻ rất nhiệt tình.

Nghĩ một lúc, anh ta ha hả cười: "Tôi làm nghề chuyển phát nhanh, đương nhiên phải xuất hiện như mưa đúng lúc chứ." Trong lúc nói chuyện, anh ta lại rút ra một tấm danh thiếp, đưa cho Thổ Ba, tự giới thiệu: "Tôi họ Tư Mã, tên một chữ là Giang, có nhu cầu có thể gọi điện cho tôi." "Chú khách sáo quá, cháu tên là Thổ Ba.

Nhưng, cháu không có danh thiếp để đưa lại đâu." Thổ Ba nhận lấy danh thiếp, hi hi cười.

Tư Mã Giang sảng khoái cười, lại đưa cho Cao Mỗ Mỗ và Gia Cát Trung Dương mỗi người một tấm danh thiếp.

Sau đó, liền cùng Tống Thư Hàng đi về phía ký túc xá.

Đợi anh ta và Tống Thư Hàng đi xa, Cao Mỗ Mỗ cầm danh thiếp hỏi: "Danh thiếp của chú shipper này sao chỉ có một cái tên và số điện thoại?" "Vì là giao hàng, có một cái tên và số điện thoại là đủ rồi chứ." Gia Cát Trung Dương tùy ý cất danh thiếp đi.

Người khác đưa danh thiếp, dù có dùng đến hay không, nhận lấy trước là vấn đề lịch sự.

"Cái tên cũng có chút quen tai." Thổ Ba cười, cất danh thiếp đi.

"Nói đi nói lại, Trung Dương, cậu chạy đến Đại học thành Giang Nam làm gì?

Nói thật, nếu không đừng trách tôi bỏ mặc cậu!” Cao Mỗ Mỗ quay lại chủ đề, hỏi.

Gia Cát Trung Dương nghe thấy câu hỏi này, đột nhiên mặt mày khổ sở, u uất vô cùng: “Tôi lén lút ra ngoài, muốn xem vợ tương lai của tôi.” “Gì?” Cao Mỗ Mỗ kinh ngạc: “Cậu có vợ từ khi nào?

Hay là, cậu muốn lấy vợ đến phát điên rồi?” “Đi chết đi.” Gia Cát Trung Dương u uất nói: “Chuyện là thế này, trưa hôm kia ăn cơm, ông già nhà tôi đột nhiên nói với tôi, ông ấy chuẩn bị tìm cho tôi một cô vợ, rồi cuối năm nay sẽ lo xong đám cưới cho tôi.

Muộn nhất là hai năm sau, ông ấy phải bế cháu.

Cái giọng điệu kiên quyết của ông ấy, lúc đó tôi sợ tè ra quần luôn, được không!

Nếu không phải đang ngồi ăn cơm, tôi đã tại chỗ chân mềm quỳ xuống cho ông già xem rồi!” “Cho nên, cậu muốn giống như trong phim tình cảm sến súa, vì không muốn kết hôn cộng với thời kỳ nổi loạn tuổi thanh xuân, để chống lại hôn nhân, nên trốn khỏi nhà?” Cao Mỗ Mỗ hỏi: “Cũng không đúng, vậy sao cậu biết vợ tương lai là ai?

Còn chạy đến Đại học thành Giang Nam của chúng tôi làm gì?” “Cậu tự bịa cái gì thế.

Tôi nói cho cậu biết, tối hôm đó, tôi lén lút pha một ít rượu Thiêu Đao Tử vào ‘rượu Lộc Đảo Đại Bổ’ của ông già.

Ông già nhà tôi cũng kỳ lạ, như vậy mà không uống ra vị lạ, uống hai chén xong là say khướt.

Sau đó tôi dùng đủ mọi cách, moi được hết thông tin từ miệng ông ấy.” “Ông già tổng cộng đã tìm cho tôi năm cô vợ dự bị, đều là người An Lạc.

Trong đó có một cô gái họ Lục chính là sinh viên tốt nghiệp Đại học thành Giang Nam.” Gia Cát Trung Dương lau mặt tiếp tục nói: “Tôi chuẩn bị đích thân đến xem, năm cô vợ dự bị của tôi rốt cuộc trông như thế nào.

Rồi tiếp xúc từng người một xem.

Nếu trong năm người có người nào không tệ, lại hợp mắt tôi, thì tôi tạm bợ kết hôn, sinh một đứa con cũng không vấn đề.

Nếu cả năm người đều không hợp mắt tôi, tính cách xung khắc... thì tôi lập tức quay về, trước cuối năm nay tìm một cô gái mình ưng ý, hai người nắm tay nhau, làm ra một mạng người, thỏa mãn cái ý nghĩ xấu xa muốn bế cháu của ông già!

Cho nên, tôi đã bay đêm đến An Lạc!” “Cậu cũng liều thật đấy.” Cao Mỗ Mỗ cảm thán: “Lỡ như ông già nhà cậu chỉ là nhất thời hứng khởi thì sao?” “Sao có thể, ông ấy tuyệt đối là có âm mưu.

Nếu là nhất thời hứng khởi, sẽ tìm cho tôi sẵn năm cô vợ dự bị sao?” Gia Cát Trung Dương lạnh lùng hừ nói: “Từ lúc tôi mười tuổi, ông già đã bắt đầu lải nhải bên tai tôi là muốn tìm cho tôi một cô vợ.

Ông ấy đã lên kế hoạch nhiều năm như vậy, là đã quyết tâm muốn bế cháu rồi.” Con trai mới mười tuổi, đã nghĩ đến chuyện tìm vợ cho nó?

Còn có người con trai pha rượu mạnh Thiêu Đao Tử vào rượu thuốc của bố.

Cao Mỗ Mỗ đảo mắt - quả nhiên, cả nhà Gia Cát đều là kỳ lạ!

Lúc nhỏ mắt mình mù đến mức nào, mới có thể chơi chung với cả nhà này? ********** Bên kia, Tư Mã Giang nhận lấy kiện hàng hình hộp dài mà Tống Thư Hàng đưa, liếc nhìn thông tin người nhận. [Thông Huyền đại sư nhận.] Lại là một nhân vật có lai lịch lớn!

Lần này kiện hàng nhất định phải tự tay mình giao, tranh thủ tạo ấn tượng tốt trước mặt Thông Huyền đại sư!

Dù không tạo được ấn tượng tốt, ít nhất cũng phải để đại sư quen với tên mình!

“Bạn học Thư Hàng, vậy kiện hàng tôi nhận đây.

Tôi đảm bảo sẽ tự tay giao kiện hàng này với tốc độ nhanh nhất!” Tư Mã Giang cất gói hàng, nói.

“Không cần vội, chỉ cần gửi về với tốc độ bình thường là được rồi.

Phí chuyển phát bao nhiêu vậy?” Thư Hàng hỏi.

“Chuyển phát nhanh thông thường, mười tệ là được!” Tư Mã Giang nói.

Tống Thư Hàng sảng khoái trả tiền phí: “Vất vả cho anh chạy một chuyến rồi.” “Không vất vả, sau này bạn học Thư Hàng còn có bưu kiện cần gửi, cứ gọi một tiếng, 24 giờ luôn có mặt!” Sau đó, Tư Mã Giang ôm kiện hàng, vỗ ngực đảm bảo.

Tạm biệt Thư Hàng, anh ta vui vẻ quay lại xe chuyển phát nhanh, trở về tổng bộ Chuyển phát nhanh Phong Thu Giang Nam.

Ở đó đã có chuyên cơ chờ sẵn, các thủ tục xin cất cánh đã hoàn tất, có thể cất cánh bất cứ lúc nào.

Chiếc xe chuyển phát nhanh lao vun vút trên đường cao tốc, giống như tâm trạng vui vẻ của Tư Mã Giang lúc này. ....

Khi Tư Mã Giang lái xe qua một đoạn đường cao tốc giáp với khu Đại Cát Nhai, một người đàn ông bên đường đột nhiên ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía chiếc xe chuyển phát nhanh.

“Cảm ứng vừa rồi, là từ trên chiếc xe chuyển phát nhanh này truyền đến?” Anh ta sờ vào ngực mình, ở đó có một tấm bùa bảo vệ màu đỏ thẫm đang hơi nóng lên.

"Hậu duệ Tô Thị muốn ra ngoài?

Hôm nay sao lại chọn đi xe chuyển phát nhanh?" Không kịp nghĩ nhiều, người đàn ông lên chiếc xe máy bên cạnh, gầm rú ga đuổi theo chiếc xe chuyển phát nhanh. ********** Thời gian trôi nhanh...

Buổi sáng trôi qua, cuộc thi của ba người bạn cùng phòng đều đã kết thúc.

Buổi chiều, Cao Mỗ Mỗ bị Gia Cát Trung Dương lôi đi lên kế hoạch 'làm thế nào để hẹn gặp các ứng cử viên vợ tương lai của Gia Cát'.

Trong thời gian ngắn không về được.

Lượng calo tích trữ nhiều năm của Dương Đức đã tiêu hao sạch trong cuộc chạy 100 mét buổi sáng, buổi chiều về phòng nằm ì.

Thổ Ba mang theo máy tính đi theo Dương Đức...

Tốc độ mạng của Dương Đức nhanh hơn ở trường.

Thư Hàng nhìn trời âm u hiếm thấy, thời tiết không tệ.

Đi tu luyện thôi.

Khí Huyết Đan có được hôm qua, cậu vừa hay có thể thử xem hiệu quả thế nào!

Một giờ chiều, khu học xá thứ ba Đại học thành, tòa nhà giảng đường bỏ hoang.

Trước khi nơi này bị trường học phá dỡ hoặc bị người khác phát hiện, đây là một nơi luyện công không tồi.

Như thường lệ, Tống Thư Hàng trước tiên đánh một lượt 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, để huyết khí toàn thân sôi trào, sau đó dùng 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 dẫn một luồng khí huyết quy về tâm khiếu.

Tu sĩ nhất phẩm được chia thành sáu tiểu cảnh giới.

Khai tâm khiếu, nhãn khiếu, tị khiếu, nhĩ khiếu, khẩu khiếu và cuối cùng là dược long môn.

Trong đó khai tâm khiếu còn được gọi là Bách nhật trúc cơ.

Mà dược long môn chính là cửa ải giữa nhất phẩm và nhị phẩm.

Vượt qua thì như cá hóa rồng, thăng lên cảnh giới nhị phẩm; không vượt qua, thì tiêu hao hết khí huyết toàn thân, cảnh giới tụt về cảnh giới khẩu khiếu.

Chỉ có thể tích lũy lại đủ khí huyết, rồi lại xông vào long môn thần bí đó.

Thư Hàng hiện tại đang ở giai đoạn ‘khai tâm khiếu’.

Trung bình mà nói, nếu không có ngoại vật hỗ trợ, để mở tâm khiếu cần khoảng một trăm ngày.

Chương 97

Ba mươi ngày đầu tiên trung bình mỗi ngày có thể tích lũy được một luồng khí huyết; sau đó theo thể chất của tu sĩ không ngừng tăng cường, số lượng khí huyết có thể tu luyện, tích lũy mỗi ngày dần dần tăng lên, mỗi người mỗi ngày tu luyện được từ ba đến mười luồng khí huyết.

Muốn tâm khiếu đầy ắp cần khoảng ba trăm luồng huyết khí.

Một số tu sĩ có thiên phú mạnh mẽ, mỗi lần tu luyện ra một luồng khí huyết đó đều mạnh hơn nhiều so với tu sĩ có thiên phú bình thường, một số thiên tài được môn phái tinh tuyển, thậm chí chỉ cần khoảng một trăm bảy mươi luồng khí huyết là có thể mở tâm khiếu.

Cũng có một số tu sĩ có thiên phú mạnh mẽ, mỗi ngày tu luyện được số lượng khí huyết nhiều hơn, cũng có thể mở tâm khiếu sớm hơn.

Đây là những thiên phú khác nhau về chất lượng và số lượng, dù là loại nào cũng là thiên tài mà các môn phái khao khát.

Tống Thư Hàng hiện tại mới tích lũy được luồng khí huyết thứ tư, còn cách xa việc mở tâm khiếu.

Nghỉ ngơi một lát, cậu lấy từ trong túi ra một cái lọ nhỏ, đổ ra một viên Khí Huyết Đan.

Hương thuốc thoang thoảng bay đến mũi.

Khí Huyết Đan có được từ Đàn chủ, là loại mà ngay cả Dược Sư cũng khen là đạt chất lượng, tốt hơn nhiều so với Khí Huyết Đan chất lượng kém nhất, mỗi viên có thể sử dụng lặp lại nhiều lần.

Cậu lấy Khí Huyết Đan ra, ngậm trong miệng, nhưng không nuốt xuống, chỉ dùng nước bọt hòa tan Khí Huyết Đan, nuốt dịch đan đã hòa tan vào bụng.

Với chất lượng của lô Khí Huyết Đan này, Tống Thư Hàng nuốt một hơi thì có vẻ hơi lãng phí.

Nếu nuốt vào bụng, dù là Khí Huyết Đan chất lượng tốt đến đâu, cũng chỉ có thể hồi phục trạng thái cơ thể của Tống Thư Hàng một lần.

Khí huyết dư thừa sẽ chỉ lãng phí tiêu tan.

Còn ngậm Khí Huyết Đan trong miệng, đợi trạng thái cơ thể hồi phục rồi nhổ ra.

Đan dược chưa dùng hết, chỉ cần dùng hết trong vòng ba ngày, sẽ không ảnh hưởng đến dược hiệu của nó.

Điều này cũng giống như phương pháp của ‘Tích Cốc Hoàn’.

Khoảng mười bảy phút sau.

Tống Thư Hàng nhổ ra nửa viên Khí Huyết Đan chưa tan hết, cả người tinh, khí, thần đã hồi phục đến trạng thái tốt nhất!

“Mười bảy phút hồi phục một lần trạng thái tinh, khí, thần, trung bình khoảng bốn mươi phút là có thể tu luyện thêm một lượt 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Nếu trừ đi thời gian ăn uống, vệ sinh và ngủ, một ngày tu luyện mười hai, mười ba tiếng, là có thể tu luyện ra khoảng mười tám luồng khí huyết!” Nếu có đủ Khí Huyết Đan hỗ trợ, lại tu luyện ngày đêm không nghỉ, chỉ cần nửa tháng, là có thể hoàn thành Bách nhật trúc cơ!

Nửa tháng so với một trăm ngày, rút ngắn được sáu lần thời gian!

“Tài lữ pháp địa, chẳng trách chữ tài phải đặt ở hàng đầu.” “Nếu mình trừ đi thời gian lên lớp và giao lưu với bạn bè, mỗi ngày ít nhất cũng có thể dành ra hơn sáu tiếng để tu luyện.

Nếu có đủ Khí Huyết Đan, hơn một tháng là có thể hoàn thành trúc cơ!" Nghĩ đến đây, cả người Thư Hàng đều sôi sục.

Nhưng ngay sau đó, cậu lại thở dài, xìu đi - trong tay cậu tổng cộng cũng chỉ có hai lọ Khí Huyết Đan, tổng cộng hai mươi sáu viên.

Mặc dù chất lượng cao hơn, nhưng một viên cũng chỉ dùng được khoảng ba lần.

Dù cậu một ngày tu luyện năm, sáu tiếng, cũng chỉ có thể kiên trì được khoảng tám, chín ngày.

Quá ít rồi.

Trước khi có được Khí Huyết Đan, lòng cậu như nước lặng, không hề ôm hy vọng gì về Khí Huyết Đan.

Nhưng bây giờ có được Khí Huyết Đan, nếm được vị ngọt rồi, khát vọng mãnh liệt đối với Khí Huyết Đan không thể dừng lại được nữa.

Cũng chỉ có nhiệm vụ của Bạch Chân Quân thôi.

Sắp xếp học lái xe càng sớm càng tốt, sau đó tiếp đón Bạch Chân Quân xuất quan.

Đến lúc đó, nói không chừng có thể từ vị tiền bối này nhận được thêm một ít Khí Huyết Đan.

Hơn nữa... trong tuần này, mình cũng có thể thường xuyên xuất hiện trong nhóm, biết đâu còn có thể nhận được nhiệm vụ gì đó từ tay vị tiền bối nào đó.

Biết đâu mình thật sự có thể hoàn thành Bách nhật trúc cơ trong vòng một tháng?

Nghĩ như vậy, động lực lập tức dâng trào!

“Quyền Pháp Cơ Sở một!” “Quyền Pháp Cơ Sở hai!” Trong tình huống tâm trạng vui vẻ, lượt 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 này đánh ra, mỗi quyền đều uy mãnh như hổ, cương mãnh bá khí.

Khi thi triển đến Quyền Pháp Cơ Sở bảy... cả người Thư Hàng đều hòa vào thế giới của quyền pháp, tâm tùy quyền động, quyền tùy ý động!

Hai tai không nghe chuyện bên ngoài, trong mắt cậu chỉ có chính mình và 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》!

Bốp!

Mỗi quyền đánh ra, không khí dường như bị đánh nổ!

Quyền phong gào thét, quyền chưa đến mà quyền áp đã đến trước! 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 tu luyện hoàn tất, liền lập tức vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 để trữ khí huyết vào tâm khiếu.

Luồng khí huyết thứ năm!

Nghỉ ngơi một lát, lại ngậm viên ‘Khí Huyết Đan’ đó vào miệng, hồi phục tinh, khí, thần.

Sau đó lại có thể bắt đầu một lần tu luyện mới.

Sảng khoái!

Cảm giác này giống như một phó bản quan trọng trong một trò chơi nạp tiền, người chơi bình thường một ngày chỉ có thể vào một lần.

Còn người chơi RMB có thể thông qua thanh toán, lần này đến lần khác reset phó bản, điên cuồng cày vật phẩm bên trong, cày đến mỏi tay mới thôi!

Đối với tu sĩ khai tâm khiếu, Khí Huyết Đan chính là vé thông hành để reset phó bản! ********* Thời gian trôi nhanh... thoáng chốc đã là hơn năm giờ chiều.

Ngày thứ hai của đại hội thể thao cũng đã gần kết thúc.

Rất nhiều phụ huynh học sinh đến tham quan đại hội thể thao đã tản ra, có người cùng con cái ăn tối.

Cũng có người một mình đi dạo trong Đại học thành Giang Nam.

Joseph chính là người sau, ông ta đã sớm bị cô con gái đáng yêu của mình vô tình bỏ rơi từ trưa, một mình đi dạo trong Đại học thành Giang Nam.

Rõ ràng mình đã khó khăn lắm mới xin nghỉ phép từ nước ngoài đến An Lạc một chuyến để thăm cô con gái đáng yêu...

Đi dạo một hồi, không biết từ lúc nào, ông ta đã đến vị trí của một tòa nhà giảng đường bỏ hoang.

Đi dạo mệt, Joseph vốn định tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi một lát.

Lúc này, ông ta đột nhiên nghe thấy âm thanh kỳ lạ từ trong tòa nhà giảng đường bỏ hoang.

Joseph là một người có tính tò mò rất cao, từ nhỏ đã thích phim võ hiệp An Lạc, thích võ công mạnh mẽ và các cuộc phiêu lưu của nhân vật chính trong đó, đặc biệt thích cảnh nhân vật chính rơi xuống vách núi gặp kỳ ngộ.

Lặng lẽ leo lên tòa nhà giảng đường bỏ hoang, ông ta đã thấy cảnh tượng mà mình hằng mơ ước!

Một thiếu niên không lớn tuổi, đang luyện quyền trong tòa nhà giảng đường rộng rãi.

Mồ hôi cậu ta như mưa, hoàn toàn không nhận ra sự xuất hiện của

mình.

Dường như trong thế giới của cậu ta, chỉ có chính mình và bộ quyền pháp thần kỳ đó!

Đúng vậy, quyền pháp thần kỳ!

Khi nắm đấm không hề thô kệch đó đánh ra, trong không khí truyền đến tiếng nổ rõ ràng.

Bốp bốp bốp!

Mỗi quyền, đều có uy lực khai bia liệt thạch!

Bước chân của thiếu niên, lại càng tinh diệu vô cùng.

Từ trên người thiếu niên có thể đồng thời cảm nhận được hai thuộc tính trái ngược là nhẹ nhàng và nặng nề, nhưng lại hòa hợp một cách hoàn hảo.

Nhảy lên thì thân nhẹ như yến, tấn công thì nặng như núi!

“Ồ, Chinese Kung Fu!” Joseph thầm kinh ngạc.

Công phu An Lạc chân chính, không phải là loại trong phim ảnh.

Joseph chắp hai tay lại làm động tác cầu nguyện: Cảm tạ Thượng Đế, cuối cùng ông cũng đã được như ý nguyện.

Hơn ba mươi năm trước, khi còn trẻ, ông rất thích xem phim võ hiệp.

Sau đó, ông ngày đêm cầu nguyện, hy vọng Thượng Đế có thể cho ông một cơ hội để chiêm ngưỡng kung fu Trung Quốc đích thực, loại mà có thể đạp tuyết không dấu, một chưởng đánh ra có kim long bay lượn!

Để được mở mang tầm mắt.

Lời cầu nguyện đó, ông đã cầu suốt hơn mười năm!

Đó thực sự là mười năm như một, đêm nào ngủ cũng mơ thấy mình rơi xuống vách núi rồi nhận được thần công, hoặc là vào núi mạo hiểm gặp một ông lão tóc bạc trắng truyền cho trăm năm công lực, và những giấc mơ kỳ lạ tương tự.

Tiếc là Thượng Đế quá bận rộn, vẫn chưa để ý đến nguyện vọng nhỏ bé của ông.

Giờ đây, hai mươi năm đã trôi qua, con gái ông đã trở thành một cô gái xinh đẹp.

Ông gần như đã quên đi nguyện vọng năm xưa, thì lúc này, Thượng Đế cuối cùng cũng nhớ đến lời cầu nguyện mà ông đã khổ sở cầu xin suốt mười năm!

Joseph không làm phiền Tống Thư Hàng, vì trong phim võ hiệp có nói, làm phiền người khác luyện công là rất bất lịch sự.

Vì vậy, ông lặng lẽ ngồi sang một bên, xem Tống Thư Hàng đánh hết cả bộ quyền pháp. … Thực ra, khi ông lão ngoại quốc này bước vào phòng học bỏ hoang, Tống Thư Hàng đã phát hiện ra ông ta.

Nhưng lúc này, 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 của cậu đã đến giai đoạn cuối, nếu dừng lại thì lần luyện tập này coi như công cốc, dược hiệu của Khí Huyết Đan cũng sẽ lãng phí.

Dù sao cũng không cần lo quyền pháp bị học lỏm, chỉ cần đối phương không lấy điện thoại ra chụp ảnh gì đó, thì cứ nhịn một chút vậy.

Từ trưa đến giờ, cậu đã dùng viên Khí Huyết Đan thứ hai, đây là lần thứ bảy trong ngày tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, hiệu quả rất rõ rệt.

Ừm, khoảng thời gian nghỉ giữa các lần tu luyện có sử dụng dược lực của Khí Huyết Đan dài hơn cậu dự tính một chút. … Sau khi đánh xong hai chiêu cuối, cậu liền ngồi xuống vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Không ngờ mình đã trốn đến tận tòa nhà học tập bỏ hoang hẻo lánh thế này mà vẫn bị người khác phát hiện.

Xem ra, lần sau phải đổi chỗ tu luyện rồi.

Chương 98

Sau khi đưa khí huyết vào tâm khiếu, lần tu luyện này đã hoàn thành, Tống Thư Hàng từ từ mở mắt.

Vừa mở mắt, cậu đã thấy ông lão ngoại quốc cao lớn đang nở nụ cười nịnh nọt, ngồi xổm cách cậu không xa.

Tống Thư Hàng cảm thấy nắm đấm của mình ngứa ngáy, rất muốn đấm cho một phát!

“Đại sư, ngài luyện công xong rồi ạ?” Ông lão nịnh nọt, dùng tiếng Trung cực kỳ lơ lớ để chào hỏi.

Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng, vẫy tay: “Chào ông.” “Đại sư, tôi có thể học Chinese Kung Fu!

Kung~phu~Trung~Quốc~không?” Ông lão đầy vẻ mong đợi, còn làm một tư thế kinh điển của Hoàng Phi Hồng trong phim võ hiệp.

Kung fu Trung Quốc, đó là giấc mơ từ nhỏ đến lớn của ông, hãy mau sử dụng song tiết côn… à không, phi diêm tẩu bích!

“…” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, chính cậu cũng chỉ là một con gà mờ, làm gì có bản lĩnh dạy người khác?

Hơn nữa, bản quyền 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 mà cậu luyện cũng không phải của mình, ngay cả người thân cũng không thể dạy, sao có thể dạy một ông lão ngoại quốc được?

Cậu thuận miệng bịa một lý do: “Xin lỗi… công phu nhà tôi, không ngoại truyền.” “Tôi, có thể~bái sư!

Nếu thực sự không được~nhập gia phả của ngài cũng không vấn đề!

Quy củ Việt Nam tôi hiểu, một chút chút!” Ông lão nghiêm túc nịnh nọt, để học công phu, ông cũng thật sự liều mạng.

Ông muốn vào gia phả nhà tôi, tôi còn chưa muốn đâu!

Tống Thư Hàng thở dài: “Xin lỗi, tôi vẫn chưa có tư cách nhận đồ đệ.” “Ngài có thể nhận tôi làm ‘đệ tử ký danh’.

Sau đó~dạy trước cho tôi, một chiêu nửa thức!

Thế nào?” Ông lão kiên trì không bỏ cuộc.

“Không được, cho dù là đệ tử ký danh tôi cũng không có tư cách đó!” Tống Thư Hàng dứt khoát từ chối.

Nhưng, ông lão vẫn không bỏ cuộc.

Kung fu Trung Quốc đó, kung fu Trung Quốc đích thực, nắm đấm đánh vào không khí, không khí cũng phát ra tiếng nổ đó!

Sao có thể bỏ cuộc, giấc mơ võ hiệp Trung Quốc từ nhỏ đến lớn của tôi!

Đây là một thanh niên ngoại quốc lớn tuổi bị phim võ hiệp Trung Quốc đầu độc sâu sắc.

Ông ta phát huy hết công phu đeo bám của mình, hôm nay dù chỉ học được một chút ít từ vị tiểu sư phụ này cũng được!

Nhất định phải học được gì đó, nếu không ông sẽ hối hận cả đời! … Thư Hàng không bao giờ ngờ rằng, cuối cùng cậu vẫn phải nhận vị ‘đệ tử trên danh nghĩa’ tên là Joseph Guy Maupassant này.

Hôm nay, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng trải nghiệm được sự đáng sợ của việc ‘bám riết không tha’.

Nếu đối phương là một cô gái xinh đẹp thì thôi đi, đằng này lại là một ông chú trung niên, lại còn không hề ưa nhìn chút nào.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng nghiêm túc dạy cho Joseph một bộ tuyệt học võ lâm 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》.

Cái tên này, có lẽ nhiều người sẽ không quen thuộc, nó còn có một tên gọi khác.

Rất nhiều năm trước, học sinh trung học ở An Lạc gọi nó là bài thể dục buổi sáng thứ hai. … Mỗi buổi sáng đến trường, khi tiếng nhạc từ loa phát thanh vang lên, học sinh tiểu học, trung học bất kể đông lạnh hay hè nóng, đều phải từ trong lớp học ra sân tập, dậm chân tại chỗ, xếp hàng, sau đó theo tiếng hô trên loa bắt đầu tập thể dục.

Đừng nói là không, bộ thể dục buổi sáng này cũng có chút hương vị võ thuật thật.

“Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám… Bốn hai ba bốn năm sáu bảy tám!

Rất tốt, làm lại lần nữa!

Theo nhịp đi nào, nhịp phải đúng, tư thế phải chuẩn!

Một hai ba bốn năm sáu bảy tám…” Tống Thư Hàng vừa hô nhịp, vừa thực hiện toàn bộ 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 với tư thế chuẩn xác!

Joseph như nhặt được báu vật… theo Tống Thư Hàng học một lần từ đầu đến cuối một cách chuẩn xác.

Ngộ tính của ông ta không tồi, học hai lần đã ra dáng ra hình!

“Bộ tuyệt học này là một bộ pháp môn cơ sở, con cứ về ngày đêm tu luyện, khi nào cảm thấy trong cơ thể mình có một luồng khí ấm áp, thì coi như đã nhập môn!” Tống Thư Hàng nghiêm mặt, nghiêm túc nói với ‘đệ tử’.

Thể dục buổi sáng thứ này tập nhiều có ích, cao thủ võ lâm thì đừng mơ, nhưng giúp cơ thể khỏe mạnh hơn thì không thành vấn đề.

“Vâng thưa thầy!

Con nhất định mỗi ngày sẽ dành thời gian tập ba mươi lần!” Joseph mắt sáng rực, lớn tiếng nói.

Ba… ba mươi lần?

Đúng là một người có nghị lực.

“Khụ khụ!” Tống Thư Hàng không nhịn được ho khan một tiếng, vỗ mạnh vào vai vị ‘đệ tử’ này: “Cố gắng tu luyện, vi sư tin tưởng con!” Sau đó, cậu chắp hai tay sau lưng, nghênh ngang rời khỏi tòa nhà học tập bỏ hoang, phong thái tông sư ngời ngời!

Phía sau, Joseph gật đầu lia lịa, trong mắt tràn đầy kích động.

Sẽ có một ngày, mình cũng có thể giống như sư phụ, một quyền tung ra, đánh cho không khí nổ vang bôm bốp không?

Thật là, mong đợi quá đi!

“Ô hô hô, cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực.

Vậy thì làm lại lần nữa!

Một hai ba bốn năm sáu bảy tám… Hai hai ba bốn năm sáu bảy tám!” Joseph rất nghiêm túc bắt đầu tu luyện lại bộ ‘tuyệt học võ lâm’ này, trong lòng đã tưởng tượng đến ngày mình trở thành cao thủ tuyệt thế!

Tương lai, một vùng tươi sáng a!

Tiếc là… ông ta đang bò trên kính, có thể thấy tương lai tươi sáng, nhưng lại không có lối ra. ********** Tống Thư Hàng sau khi rời khỏi phòng học bỏ hoang, lén lau mồ hôi: “Đã thấy người đeo bám, chưa thấy ai có thể bám dai đến mức này.

May mà lúc nhỏ mình học thể dục buổi sáng rất nghiêm túc, nếu không thì thật sự không có gì để dạy.” “Chậc… tiểu Thư Hàng, không ngờ có lúc cậu cũng gian xảo ghê.” Lúc này, Giang Tử Yên lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, cười xấu xa nói.

“Tử Yên cô nương, sao cô lại ở đây?” Tống Thư Hàng phát hiện tinh thần lực của mình duy trì ở trạng thái ‘cảnh giác’, nhưng vẫn không cảm nhận được Giang Tử Yên đến gần.

Các vị tiền bối, ai cũng sâu không lường được.

“Hi hi, tôi chỉ thay Dược Sư mang cho cậu một thứ thôi.

Dược Sư tạm thời có việc gấp phải ra ngoài một chuyến, ước chừng cần vài ngày mới có thể trở về, cho nên cậu có thể nghỉ ngơi mấy ngày.” Giang Tử Yên lấy ra một cây quạt xếp bằng sắt, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Đây là thứ gì?” Tống Thư Hàng nhận lấy cây quạt sắt, chà, nặng thật!

“Pháp khí khống hỏa, không phải Dược Sư đã nói sẽ cho cậu mượn một cái, để cậu làm quen một chút sao?” Giang Tử Yên nhướng mày, cười nói.

“Pháp khí?” Tống Thư Hàng hai tay cầm cây quạt sắt, hỏi: “Tặng tôi à?” “Mơ đẹp quá, cây Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến này là sản phẩm thử nghiệm mà Dược Sư và một vị đại sư luyện khí vừa mới hoàn thành không lâu.

Bây giờ chỉ có thể cho cậu mượn dùng một thời gian, qua một thời gian nữa phải trả lại cho vị đại sư luyện khí kia.” Giang Tử Yên cười hi hi nói.

Trên đời này không có chuyện gì là miễn phí, đặc biệt là trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, luôn luôn là có bỏ ra mới có hồi báo.

“Hì hì.” Tống Thư Hàng ngại ngùng, bây giờ cậu cứ nghe đến hai chữ ‘pháp khí’ là không dứt tay ra được, dù sao thứ này gần như là trang bị cần thiết của mỗi tu chân giả.

Là một tu chân giả, không thể không có pháp khí và pháp bảo!

“Tử Yên cô nương, Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến này dùng thế nào?” Tống Thư Hàng ôm cây quạt sắt, hỏi.

Trong lòng cậu đang nghĩ có nên tìm một nơi thích hợp, để Tử Yên dạy mình dùng một chút không?

“Đây, đây là sách hướng dẫn sử dụng!” Giang Tử Yên lại lấy ra một tờ giấy A4, đưa cho Tống Thư Hàng: “Tự mình tìm chỗ nào đó nhóm một đốm lửa nhỏ, vừa xem sách hướng dẫn vừa thử.

Đơn giản lắm, đảm bảo cậu học một lần là biết ngay.” Sách hướng dẫn sử dụng… Sách hướng dẫn… Sách… Khi Tống Thư Hàng nhận lấy tờ giấy hướng dẫn này, không biết vì sao lại có ảo giác mình nhận từ tay Giang Tử Yên không phải là pháp khí, mà là một món hàng mua trên mạng… Đúng lúc Tống Thư Hàng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Giang Tử Yên lại nhắc nhở: “Đúng rồi, mỗi lần dùng xong nhớ sạc điện cho nó.

Sạc ba tiếng, có thể hoạt động liên tục hai mươi bốn tiếng.

Thời gian sử dụng hơi ít, nhưng đối với một con gà mờ luyện đan như cậu thì đủ dùng rồi.” “Được, tôi biết rồi.” Tống Thư Hàng quen miệng gật đầu.

Hả?

Khoan đã, mình có nghe nhầm không?

“Sạc điện?!

Pháp khí này còn phải sạc điện?” Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm!

Cậu nhấc cây ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’ lên, nhìn kỹ, quả nhiên ở cán quạt thấy một cổng sạc!

Lập tức, cả người đều không ổn.

“Câu hỏi của cậu lạ thật đấy, không sạc điện thì lấy đâu ra năng lượng?

Định luật bảo toàn năng lượng chẳng lẽ chưa học qua?” Giang Tử Yên hỏi lại.

“Không… ý tôi là, pháp khí không phải nên dùng ‘thiên địa linh lực’, ‘tiên năng’ hoặc là ‘linh thạch’ các loại làm năng lượng sao?

Loại linh thạch mà một viên có thể dùng mấy trăm năm ấy, linh tinh ấy.” Tống Thư Hàng nhanh chóng phàn nàn.

“Linh thạch?” Giang Tử Yên cười hắc hắc, nói: “Linh thạch thuộc loại năng lượng không thể tái tạo, số lượng ngày càng ít, giá trị cũng ngày càng tăng, bây giờ một viên linh thạch hạ phẩm có thể mua được mười bình Khí Huyết Đan.

Dùng linh thạch cho loại pháp khí khống hỏa cấp thấp này không thể chỉ dùng từ ‘lãng phí’ để hình dung được.

Hơn nữa, bây giờ có ‘điện năng’ là loại năng lượng dễ dàng có được mà không tận dụng, lại đi lãng phí linh thạch làm gì?” Tống Thư Hàng nắm chặt cây ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’ này, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc: “Tôi biết rồi, tôi sẽ nhớ sạc điện.” Mười sao mười kim cương, pháp khí cần sạc điện, bạn đã thấy bao giờ chưa?

Nếu chưa thấy, hôm nay sẽ cho bạn mở mang tầm mắt!

“Cậu tranh thủ lúc rảnh rỗi gần đây, nghiên cứu nhiều một chút cây quạt khống hỏa này, tôi về chỗ Dược Sư phục mệnh đây.

Có vấn đề gì cứ trực tiếp liên hệ Dược Sư hoặc các tiền bối khác trong nhóm.” Giang Tử Yên cười hi hi nói.

Tống Thư Hàng cầm cây quạt pháp khí, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, Tử Yên cô nương.

Vị đại sư luyện khí kia sau này có bán loại ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’ này không?” “Sau này đương nhiên sẽ bán, giá cả chắc sẽ không quá đắt.

Khoảng ba viên linh thạch là mua được rồi.

Nếu sau này cậu thật sự học không tốt khống hỏa quyết, thì có thể cân nhắc mua một cây.” Giang Tử Yên vẫy tay: “Còn vấn đề gì không?

Không có thì tôi đi nhé?” Gần đây Dược Sư luôn dùng các loại lý do để đẩy cô đi, nhưng, cô không phải là người dễ dàng bỏ cuộc.

Sẽ có một ngày, cô sẽ biến Dược Sư từ sư phụ trên danh nghĩa thành đạo lữ!

Tống Thư Hàng lại thuận miệng hỏi một câu: “Dược Sư tiền bối đi làm gì vậy ạ?” “Tôi cũng nghe Dược Sư nói trong điện thoại là đi khám chút bệnh vặt cho mấy vị đạo hữu.

Chương 99

Mấy người bạn đó gần đây tìm được một bí cảnh để thám hiểm, lúc ra ngoài hình như gặp phải chút rắc rối.

Cụ thể thì tôi cũng không rõ, hôm qua tôi vì cậu mà đặc biệt đến chỗ đại sư luyện khí lấy cây quạt ngự hỏa này.

Cậu muốn biết chi tiết, có thể trực tiếp đi hỏi Dược Sư.” Giang Tử Yên trả lời.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu. … Sau khi Giang Tử Yên rời đi, Tống Thư Hàng cất Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến và tờ hướng dẫn sử dụng, vẻ mặt vô cùng phiền muộn.

Một lúc sau mới hoàn hồn, cậu gọi điện cho ba người bạn cùng phòng, gọi họ ra ngoài ăn cơm.

Vì tòa nhà học tập bỏ hoang đã bị ông lão ngoại quốc kia phát hiện, trong trường tạm thời không có địa điểm tu luyện nào tốt hơn.

Việc tu luyện tạm dừng, tối đến chỗ ở của Dược Sư luyện thêm vài lần. ********** Lúc này, ở một đạo quán nhỏ trong thị trấn J, cách xa ngàn dặm.

Dược Sư cau mày kiểm tra sức khỏe cho bốn vị đạo hữu.

Bốn vị tu sĩ đó gồm một đạo trưởng và một nữ quan, cùng với hai đồng tử nam nữ đi theo.

Sau khi kiểm tra xong, Dược Sư nghi hoặc nói: “Cơ thể của các vị về cơ bản không có gì bất thường, trước tiên hãy nói cho ta biết việc mất trí nhớ xảy ra khi nào?” “Ký ức cuối cùng của bần đạo trước khi mất trí nhớ, dừng lại ở lúc mình và Huyền Huyền đạo trưởng cùng tiến vào ‘Thần Bí Đảo’.” Vị đạo trưởng cau mày nói: “Sau đó ký ức tiếp theo là bần đạo đã xuất hiện trên một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải, bên cạnh là Huyền Huyền đạo trưởng và hai vị đồng tử cũng mất trí nhớ.

Còn làm sao vào được Thần Bí Đảo, trên đảo đã xảy ra chuyện gì, hoàn toàn không có ấn tượng.” Nữ quan Huyền Huyền đạo trưởng tiếp lời: “Bần đạo mất trí nhớ lâu hơn một chút… chỉ nhớ là đã hẹn với Côn Di đạo trưởng cùng đến Thần Bí Đảo, vừa ra khỏi cửa thì ký ức đã mất… Tỉnh lại cũng ở trên hòn đảo nhỏ ở Đông Hải.

Ký ức về quãng đường đến Thần Bí Đảo, cũng như những chuyện trên Thần Bí Đảo đều mất hết.” Thần Bí Đảo mà họ nói chính là ‘Thần Bí Đảo trôi nổi trên bầu trời Đông Hải’ đã được đăng trên Nhật báo Tu sĩ cách đây không lâu, mơ hồ có thể thấy bên trong chim hót hoa thơm, linh khí dồi dào, thậm chí còn có rất nhiều sinh vật đã tuyệt chủng sinh sống ở đó.

Vì bài báo đó, số tu sĩ đến Đông Hải thám hiểm không ít.

Lúc đó trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đang thảo luận khi nào sẽ tổ chức người đi Đông Hải xem thử.

Nhưng người có thể tìm thấy Thần Bí Đảo lại không nhiều.

Hai vị đạo trưởng này là những tu sĩ có vận may tốt hơn, đã vào được Thần Bí Đảo.

Nhưng… ký ức trên Thần Bí Đảo lại biến mất!

“Hai vị đồng tử cũng vậy sao?” Dược Sư hỏi.

Nam đồng tử lắc đầu, nói: “Tiền bối, con nhớ được nhiều hơn một chút.

Sau khi cùng sư phụ, Huyền Huyền sư thúc vào Thần Bí Đảo, chúng con gặp phải cấm không trận pháp.

Cuối cùng chúng con đành phải hạ cánh xuống khu rừng ven rìa Thần Bí Đảo, nơi đó mọc rất nhiều dược liệu quý hiếm.

Bốn người chúng con đã hái một ít dược liệu, rồi tiếp tục tiến sâu vào Thần Bí Đảo.

Sau đó ký ức ở giữa con đã mất phần lớn, rồi lại mơ hồ nhớ rằng chúng con hình như đã gặp phải yêu thú đáng sợ, bị truy đuổi rất lâu, mất rất nhiều vật phẩm.

Tiếp theo lại là một khoảng trống trong ký ức.

Ký ức cuối cùng là chúng con rất khó khăn mới tìm được thang trời để rời khỏi Thần Bí Đảo, bước lên thang trời để thoát khỏi Thần Bí Đảo.

Ký ức cuối cùng cũng giống như sư phụ, là chúng con kỳ lạ xuất hiện trên một hòn đảo nhỏ ở Đông Hải.

Còn những thứ thu hái được trên Thần Bí Đảo, chỉ còn lại vài cây thảo dược.” “Ký ức của đồng tử lại nhiều hơn hai vị sao?

Chẳng lẽ trên hòn đảo nhỏ đó, thực lực càng mạnh thì ký ức bị suy yếu càng nhiều?” Dược Sư hỏi.

“Nếu vậy… ký ức mà Côn Di đạo trưởng mất đi lẽ ra phải nhiều hơn ta.

Hơn nữa, đồng tử của ta mất trí nhớ nhiều hơn ta, nó mất trí nhớ cả một tháng trời!” Huyền Huyền đạo cô lắc đầu nói.

Nữ đệ tử của Huyền Huyền đạo cô hiện tại vì mất quá nhiều ký ức, cả người trông có vẻ hơi ngơ ngác… mặc dù bình thường cô bé cũng rất ngơ ngác.

“Thần Bí Đảo đó quả thật quỷ dị khó lường.

Hai vị đạo hữu cứ bình tĩnh, đợi đệ tử của ta mang một số pháp bảo và dụng cụ đến, ta sẽ kiểm tra kỹ lại cho hai vị một lần nữa.” Dược Sư chỉ có thể an ủi đối phương.

Bây giờ, chỉ hy vọng việc mất trí nhớ trên Thần Bí Đảo sẽ không gây ra ảnh hưởng gì khác cho các tu sĩ.

Huyền Huyền đạo cô và Côn Di đạo trưởng trước mắt đều là tu sĩ cấp bậc Ngũ phẩm Linh Hoàng, đã ngưng tụ ra kim đan.

Ở một số môn phái cổ xưa, cảnh giới này được gọi là ‘Kim Đan Chân Nhân’, mỗi một Kim Đan Chân Nhân đều là nhân vật cấp bậc trưởng lão có thực quyền trong môn phái!

Việc xóa đi ký ức của hai vị Ngũ phẩm Linh Hoàng trong tình huống thần không biết quỷ không hay không phải là chuyện dễ dàng.

Là do đại hình huyễn thuật trận pháp có mặt khắp nơi trên Thần Bí Đảo ảnh hưởng đến ký ức của hai vị đạo hữu?

Hay là trực tiếp bị yêu thú trên Thần Bí Đảo phá hủy vùng ký ức trong não?

Bệnh mất trí nhớ này chữa trị rất khó khăn, đặc biệt là mất trí nhớ của tu sĩ, ngay cả Dược Sư cũng không có đủ tự tin để giúp mấy vị đạo hữu này khôi phục ký ức.

Hơn nữa… nếu chỉ là tai nạn dẫn đến mất trí nhớ thì còn đỡ; chỉ sợ là hai vị đạo hữu này khi ở trên Thần Bí Đảo, đã thấy thứ gì đó không nên thấy, sau đó bị một tồn tại mạnh mẽ trên đảo động tay động chân, phong ấn ký ức.

Nếu vậy, muốn khôi phục ký ức sẽ rất không dễ dàng.

Dược Sư bây giờ cũng chỉ có thể cố gắng hết sức. ********* Nhà ăn của Đại học thành Giang Nam.

Lý Dương Đức uể oải nhét cơm vào miệng, cuộc thi chạy 100 mét buổi sáng đã khiến năng lượng thể chất và năng lượng tinh thần của hắn cùng lúc tiêu hao quá mức, đến giờ vẫn chưa hồi phục được.

Đặc biệt là năng lượng tinh thần, tiêu hao cực lớn!

Thổ Bá vừa ăn cơm, vừa ra sức thao tác trên điện thoại, cũng không biết đang chơi game gì.

Còn về Cao Mỗ Mỗ, sau khi bị Gia Cát Trung Dương kéo đi, đến giờ vẫn chưa về.

Nghe cậu ta nói là phải giúp Gia Cát Trung Dương tìm một chỗ ở trước, sau đó lên kế hoạch làm sao để hẹn gặp từng người trong số mấy ‘ứng cử viên vị hôn thê’ của Gia Cát Trung Dương, đây là một việc cần lên kế hoạch dài hạn, có thể khẳng định mấy ngày tới Cao Mỗ Mỗ sẽ bị Gia Cát Trung Dương bám riết không rời.

“Đúng rồi Thổ Bá, Dương Đức, hai cậu có muốn đi học bằng lái xe cùng tôi không?” Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Một mình lủi thủi đi học lái xe rất nhàm chán… đặc biệt là sau này khi lên xe thực hành, huấn luyện viên không chỉ dạy một học viên.

Bốn năm người thay phiên nhau học lái, một người một buổi chiều cũng chỉ học được một tiếng.

Ba bốn tiếng còn lại, nếu không tìm người nói chuyện, thì chỉ có thể ngồi ngẩn ngơ.

“Tôi thì thôi, đợi gần tốt nghiệp rồi tìm thời gian đi học.

Gần đây bận lắm.” Lý Dương Đức đẩy gọng kính, lần trước chương trình nhỏ mà hắn và người khác cùng phát triển nhận được đánh giá rất tốt trong ngành, khiến cho công việc của hắn gần đây bỗng nhiên bận rộn hẳn lên.

“Thư Hàng, cậu định học lái xe à?” Thổ Bá hỏi.

“Ừ, kiến thức lý thuyết cũng nắm được kha khá rồi, định mấy ngày nữa đi đăng ký.” Tống Thư Hàng đáp.

“Được!

Lúc nào đi học thì gọi tôi, tôi đi cùng cậu.

Dù sao gần đây rảnh cũng là rảnh.” Thổ Bá cười ha hả, đối với hắn học lái xe là chuyện dễ như trở bàn tay.

Bởi vì ô tô, hắn đã biết lái từ hai năm trước.

Nếu không phải chưa đủ tuổi, hắn đã sớm có bằng lái.

“Vậy ngày mai đi, ngày mai là ngày cuối cùng của đại hội thể thao.

Mấy đứa mình cũng không có môn thi nào nữa, đi đăng ký, rồi tranh thủ thi qua lý thuyết môn một trước.” Tống Thư Hàng chốt thời gian.

Không biết Bạch Chân Quân khi nào sẽ xuất quan, cậu phải nhanh chóng lấy được bằng lái để có sự chuẩn bị.

Khí Huyết Đan, còn lại hai mươi bốn viên.

Nếu tiếp theo tính theo mức tiêu hao ba viên mỗi ngày, có thể dùng được tám ngày.

“Được, không vấn đề.” Thổ Bá gật đầu. … 7 giờ tối ngày 8 tháng 6.

Tống Thư Hàng một mình đến căn nhà mà Dược Sư đã mua.

Dược Sư và Giang Tử Yên không có ở đây, vừa hay cậu có thể ở đây thử công năng của ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’.

Trong lòng cậu có chút kích động.

Mặc dù thứ này phải sạc điện, nhưng nó vẫn là một pháp khí chính hiệu!

Lát nữa mình sẽ thử tự mình sử dụng pháp khí, không có ai ở bên cạnh chỉ đạo, liệu có nguy hiểm không nhỉ?

Sau đó, khi cậu lấy ra tờ giấy A4 hướng dẫn sử dụng, đọc từ đầu đến cuối một lượt, chút kích động và lo lắng trong lòng liền bị ném ra xa tít tắp!

"Đúng là cách sử dụng cho kẻ ngốc!

Chẳng trách Tử Yên cô nương lại yên tâm để mình tự học như vậy!" Nội dung trên cả tờ giấy A4 tóm lại chỉ có ba điểm!

Một bên của Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến có ba ký hiệu hình ngôi sao, ba ký hiệu này dùng để điều khiển pháp khí.

Giữ ký hiệu ngôi sao màu đỏ có thể tăng cường độ của ngọn lửa… tổng cộng có thể tăng cường sáu lần.

Giữ ký hiệu ngôi sao màu xanh lam có thể giảm cường độ của ngọn lửa… Ngôi sao màu xanh lục cuối cùng là đèn báo năng lượng, thông qua độ đậm nhạt của màu sắc để hiển thị lượng năng lượng dự trữ.

Tiện thể ấn mạnh xuống còn có thể dùng làm công tắc của 'Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến', chức năng hai trong một, vô cùng tiên tiến.

Nhìn chung, nội dung trên tờ hướng dẫn sử dụng đại khái là như vậy.

Có phải cảm thấy rất quen mắt không?

Đó là vì trong các thiết bị điện gia dụng hiện đại có rất nhiều cái có chức năng tương tự!

Chức năng tăng giảm nhiệt độ, năng lượng và công tắc.

Dù là kẻ ngốc dùng vài lần cũng sẽ học được!

"Đây là hắc khoa kỹ của giới tu chân sao?" Tống Thư Hàng đã hết sức để phàn nàn.

Mèo đen hay mèo trắng, miễn bắt được chuột là mèo tốt!

Hắc khoa kỹ hay bạch khoa kỹ, miễn có tác dụng là khoa kỹ tốt!

“Phấn chấn lên nào, Tống Thư Hàng!

Dù sử dụng đơn giản, lại còn phải sạc điện, nó vẫn là pháp bảo!

Đừng nản lòng!” Tống Thư Hàng tự cổ vũ mình.

Chương 100

Sau đó, cậu tìm một căn phòng nhỏ chưa được trang trí ở tầng hai, đổ một đống than củi không khói vỡ vụn từ trong ba lô ra.

Đây là nhiên liệu cậu chuyên dùng để thử nghiệm ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’.

Sau khi dùng giấy vụn để mồi than, Thư Hàng bật Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến, trước tiên giữ ngôi sao màu đỏ, quạt nhẹ một cái.

Vù!

Ngọn lửa vốn chỉ là một đốm nhỏ, đột nhiên thể tích bùng lên, lập tức bao trùm cả đống than, cháy hừng hực.

Ngoài dự đoán, cũng khá mạnh đấy!

Tống Thư Hàng tiếp tục giữ ngôi sao màu đỏ, lại quạt một cái.

Lần này, ngọn lửa bùng lên trời, vọt cao hơn một mét, hướng lên trần nhà.

Tống Thư Hàng tặc lưỡi, vội vàng giữ ngôi sao màu xanh lam, quạt mạnh một cái, giảm cường độ ngọn lửa.

Theo cái quạt đó, ngọn lửa vốn đang bùng lên trời trái với lẽ thường, nhanh chóng thu nhỏ lại, trở lại kích thước bao trùm đống than.

“Pháp khí khống hỏa, không hổ danh khống hỏa, lợi hại thật!” Tống Thư Hàng hai mắt sáng lên.

Dù nó phải sạc điện, dù chức năng của nó đơn giản ngớ ngẩn, nhưng với tư cách là một pháp khí, nó hoàn toàn đủ tiêu chuẩn!

Chỉ mới tăng cường hai lần cho một đốm lửa nhỏ từ đống than mà đã suýt cháy đến trần nhà.

Nếu tăng cường sáu lần, chẳng phải sẽ đốt cháy cả tòa nhà sao?

Thậm chí, có nó rồi, nếu gặp phải hiện trường hỏa hoạn, chỉ cần cầm nó lên giữ ngôi sao màu xanh lam quạt nhẹ một cái, là có thể dập tắt đám cháy lớn trong phạm vi nhỏ nhất phải không?

Chỉ là pháp khí cơ bản nhất, đã có uy lực như vậy.

Vậy pháp khí cao cấp thật sự, hoặc là pháp bảo mà các tu sĩ đại năng sử dụng, sẽ có uy năng khó lường đến mức nào?! … Tranh thủ than chưa cháy hết, Thư Hàng lại thử nghiệm công năng của 'Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến' thêm vài lần.

Nhưng chỉ giới hạn ở chức năng tăng cường hai lần, muốn thực sự hiểu được uy lực của sáu lần tăng cường, chỉ có thể tìm nơi khác để thử.

Nếu thử ở đây, lúc Dược Sư về chỉ có thể thấy một hiện trường hỏa hoạn.

Sau đó thấy vẫn còn sớm, Thư Hàng lại dùng một viên Khí Huyết Đan, tu luyện ba lần 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.

Mãi đến chín giờ tối, cậu mới rời khỏi tòa nhà của Dược Sư, trở về ký túc xá của Đại học thành Giang Nam.

Đang đi, khi Thư Hàng đến một con hẻm nhỏ vắng người, đột nhiên… trước mắt tối sầm!

Ngay sau đó, một tiếng quỷ gào thê lương vang lên bên tai Thư Hàng.

Âm thanh đó tràn đầy oán độc và hận thù vô tận… Tống Thư Hàng không hoảng sợ, cậu vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 khuếch tán tinh thần lực ra, hình thành hiệu quả 'trinh sát'.

Trong tình huống mắt không nhìn thấy, cậu vẫn có thể dựa vào pháp môn ‘trinh sát’ bằng tinh thần lực nửa vời của mình, để không rơi vào thế bị động hoàn toàn.

Đồng thời, hai tay cậu nhanh chóng cho vào túi, tay trái cầm một tấm ‘Kiếm Phù’, tay phải cầm một tấm ‘Phá Tà Phù’.

Từ sau giấc mơ kỳ lạ hôm qua, cậu đã mang theo hai bộ ba loại phù bảo trên người, để phòng bất trắc.

“Dù không vào luân hồi, vĩnh viễn đọa làm quỷ vật… cũng sẽ đời đời kiếp kiếp bám lấy ngươi đòi mạng!” Hận ý ngút trời ập về phía Tống Thư Hàng, khiến cậu không khỏi rùng mình.

Là giọng của Đàn chủ không sai!

Là vì hận ý và lời nguyền lúc chết, khiến Đàn chủ hóa thành lệ quỷ tìm mình đòi mạng?

Nực cười, Đàn chủ lúc còn sống cậu còn không sợ, chẳng lẽ lại sợ Đàn chủ đã chết?

“Nếu đã là oán hồn lệ quỷ… Phá!” Tống Thư Hàng cầm lấy ‘Phá Tà Phù’, khẽ quát.

Linh lực cuồng bạo hóa thành cuồng phong, quét ngang không gian mấy chục mét xung quanh cậu!

Trong cơn cuồng phong linh lực này, tất cả quỷ vật và tà năng không trong sạch đều sẽ bị sức mạnh của cuồng phong xé nát, không còn tồn tại!

Màn đêm che mắt Tống Thư Hàng lập tức tan biến, tiếng gào hận thù của Đàn chủ cũng đồng thời biến mất.

Tống Thư Hàng hai mắt sáng trở lại, sau đó cậu nhìn thấy một bóng người giống như quỷ hồn đang lơ lửng cách mình năm mét phía trên, chính là dáng vẻ của Đàn chủ.

Cơn cuồng phong linh lực gào thét cuốn qua cơ thể của quỷ hồn này, nhưng… quỷ hồn này lại không hề bị thương!

Phải biết rằng, sức mạnh của 'Phá Tà Phù' có thể dễ dàng xé nát một con quỷ tướng tương đương cấp bậc tu sĩ Nhị phẩm!

"Có thể chính diện chịu được Phá Tà Phù?" Tống Thư Hàng nhanh chóng cầm lấy Kiếm Phù, âm thầm khóa chặt quỷ hồn của Đàn chủ.

Lúc này, quỷ hồn của Đàn chủ mở mắt, hai mắt trống rỗng, mặt không biểu cảm, hắn hoàn toàn không có linh trí.

Sau khi cơn cuồng phong linh lực tan biến, quỷ hồn của Đàn chủ không còn bị trói buộc, gào lên một tiếng, vươn tay thành trảo lao về phía Tống Thư Hàng.

Tấn công như dã thú, không hề có quy tắc gì.

"Cơ Sở Quyền Pháp tam!" Tống Thư Hàng một tay cầm 'Kiếm Phù', giữ ở trạng thái có thể kích hoạt bất cứ lúc nào.

Tay kia nắm thành long trảo, dùng trảo đối trảo va chạm với móng vuốt sắc bén của quỷ hồn Đàn chủ.

Cậu không trực tiếp thi triển 'Kiếm Phù', trong trạng thái trinh sát, cậu thấy trạng thái của 'quỷ hồn Đàn chủ' có chút kỳ lạ.

Bốp bốp!

Hai móng vuốt của một người một quỷ va chạm, phát ra tiếng động nặng nề, Tống Thư Hàng không tự chủ được lùi lại hai bước.

Còn quỷ hồn của Đàn chủ, cũng lộn nhào ba vòng trong không trung, mới ổn định được thân hình.

"Rất yếu!" Tống Thư Hàng hiểu ra, quỷ hồn của Đàn chủ vẫn còn non nớt, cực kỳ yếu ớt!

Thực lực của nó cũng không hơn gì cậu, người vẫn đang ở giai đoạn Bách Nhật Trúc Cơ khai tâm khiếu.

Thậm chí… còn yếu hơn một chút!

Hơn nữa quan trọng hơn, quỷ hồn của Đàn chủ dường như không có thần trí, chỉ tấn công cậu theo bản năng, giống như dã thú.

“Két!” Quỷ hồn của Đàn chủ gào lên một tiếng, lại lao về phía Tống Thư Hàng.

Giống như lần tấn công đầu tiên, lại là một cú quỷ trảo vồ tới.

“Cơ Sở Quyền Pháp, nhất!” Tống Thư Hàng lần này chọn dùng quyền đối trảo, tay phải như trọng pháo oanh ra, đồng thời miệng niệm khẩu quyết quyền kinh.

Sau khi tu luyện nhiều lần như vậy, cậu đã sớm có thể phối hợp khẩu quyết quyền kinh và quyền pháp một cách tùy tâm sở dục.

Một quyền này oanh ra, linh lực trong trời đất bị dẫn dắt, đè nén lên nắm đấm của Tống Thư Hàng.

Cậu vừa mới tu luyện ba lần ở chỗ của Dược Sư, tinh, khí, thần trong cơ thể không được sung mãn cho lắm.

Nhưng, trong trạng thái dẫn dắt thiên địa linh lực, thi triển một hai chiêu cũng không thành vấn đề.

Ầm!

Trảo và quyền va chạm, lần này, cả cánh tay của quỷ hồn Đàn chủ đều bị Tống Thư Hàng đánh nát, hóa thành hạt nhỏ tan biến trong không trung.

Nhưng… quỷ hồn của Đàn chủ hoàn toàn không có cảm giác đau, quỷ trảo bị đánh nát đối với hắn hoàn toàn không gây ảnh hưởng.

Hơn nữa, quỷ trảo vỡ nát lại còn hóa giải được lực xung kích từ một quyền của Tống Thư Hàng!

Quỷ hồn của Đàn chủ gào lên, nhân cơ hội lao vào người Tống Thư Hàng.

Mở miệng lộ ra răng quỷ sắc bén, cắn một phát vào cổ Tống Thư Hàng.

Nếu cú cắn này mà trúng, cổ Thư Hàng chắc chắn sẽ bị xé rách một lỗ lớn.

Đến lúc đó tin tức ngày mai, trên báo chí chắc sẽ xuất hiện những tiêu đề như 'Kinh hoàng, nam tử nghi gặp phải zombie tận thế!'.

"Kinh nghiệm chiến đấu hoàn toàn không đủ… Lấy đám côn đồ bất lương bình thường để luyện quyền, cuối cùng vẫn khác với chiến đấu giữa các tu sĩ." Tống Thư Hàng âm thầm thở dài.

Rõ ràng quỷ hồn của Đàn chủ mới sinh ra, yếu hơn mình rất nhiều.

Nhưng dựa vào sự tấn công điên cuồng, đã dễ dàng đẩy mình vào tuyệt cảnh!

"Giáp!" Cậu khẽ quát một tiếng, một tấm phù bảo trong tay kia sáng lên.

Keng!

Quỷ hồn của Đàn chủ cắn một phát vào một lớp quang giáp mỏng, không những không cắn nát được lớp quang giáp này, ngược lại còn làm gãy một chiếc răng quỷ sắc bén của hắn.

Nhưng… quỷ hồn của Đàn chủ không có thần trí, vẫn ôm chặt cơ thể Tống Thư Hàng, không ngừng mở miệng cắn vào lớp quang giáp ở vị trí cổ cậu, trông như một con chó điên.

"Kết thúc rồi." Tống Thư Hàng khẽ quát: "Cơ Sở Quyền Pháp, nhị!” Quyền như lưu tinh, mỗi một quyền đều mang theo thiên địa linh lực, trong nháy mắt đã có hơn hai mươi quyền oanh lên người quỷ hồn của Đàn chủ.

Quỷ hồn của Đàn chủ hoàn toàn không biết né tránh, như một tấm bia đỡ đạn, hứng trọn hơn hai mươi quyền này.

Cơ thể của hắn lập tức bị đánh tan nát, từ từ hóa thành hạt nhỏ.

Ngay cả khoảnh khắc cuối cùng trước khi cơ thể biến mất, hắn vẫn còn hung tợn, không cam lòng thất bại mà cắn vào lớp quang giáp trên người Tống Thư Hàng… Lớp quang giáp hơi sáng lên, nhưng vẫn vững chắc không thể phá vỡ.

Dù là đòn tấn công đỉnh cao nhất của Đàn chủ lúc còn sống cũng không thể phá vỡ được phòng ngự của ‘Giáp Phù’ này.

Huống chi là quỷ hồn do oán hận và lời nguyền của hắn hóa thành sau khi chết.

Tống Thư Hàng thở ra một hơi, đứng tại chỗ im lặng một lúc lâu.

Sau đó, cậu thở dài một hơi, không quay đầu lại mà đi về phía Đại học thành Giang Nam.

Lần này… Đàn chủ chắc là đã chết hẳn rồi nhỉ?

Ngay cả quỷ hồn cũng không còn, chắc sẽ không chạy đến tìm cậu nữa đâu nhỉ? ********** Bạn cùng phòng ký túc xá đều chưa về, xem ra hôm nay họ cũng không định về.

Tống Thư Hàng mở máy tính, theo thói quen đăng nhập vào Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Nhóm hôm nay rất náo nhiệt.

Thư Hàng kéo lên xem lịch sử trò chuyện.

Đầu tiên là Dược Sư online, bắt đầu chủ đề: “Trong nhóm gần đây có ai đang ở khu vực Đông Hải tìm kiếm Thần Bí Đảo lơ lửng đó không?” “Ta đang chuẩn bị qua đó, có chuyện gì xảy ra sao?” Bắc Hà Tán Nhân trả lời, trước đó chính hắn là người tổ chức thành viên trong nhóm, muốn đi tìm Thần Bí Đảo để khám phá.

“Đang trên đường đến Đông Hải.” Một tiền bối có ID là Cổ Hồ Quan Chân Quân mỉm cười nói.

Có thể dùng Chân Quân làm hậu tố xưng hô, đây là một vị Lục phẩm Linh Hoàng giống như Bạch Chân Quân!

Nhưng bối phận của ông trong nhóm ngang với Bắc Hà Tán Nhân, cũng là người mới đột phá Ngũ phẩm cảnh giới hơn mười năm trước, chen chân vào hàng ngũ Lục phẩm.

“Cổ Hồ ngươi cũng muốn đi chơi à?

Chương 101

Ta đã đến gần Đông Hải, nhưng vẫn chưa tìm thấy Thần Bí Đảo.

Khi nào ngươi đến thì hội hợp với ta.” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức nói.

Túy Nguyệt Cư Sĩ hiện thân, mỉm cười: “Tam Lãng huynh, không phải huynh đang bế quan sao?” “Ha ha ha, ta lại xuất quan rồi mà.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả, nhiệm vụ tiếp đón Bạch Chân Quân đã giao cho tiểu hữu Tống Thư Hàng, hắn còn bế quan cái quái gì nữa?

Túy Nguyệt Cư Sĩ gửi một icon mặt cười, rồi lại lặn mất.

Đặc điểm gõ chữ chậm của Dược Sư lại một lần nữa thể hiện, mấy vị tiền bối đã chém gió một hồi, ông mới gửi được tin nhắn thứ hai: “Huyền Không Thần Bí Đảo đó có điều kỳ lạ… chỗ ta có hai vị đạo hữu và đồng tử của họ vừa từ Thần Bí Đảo đó ra.

Nhưng, họ đều mất hết ký ức liên quan đến Thần Bí Đảo, chỉ có một vị đồng tử nhớ được một số chuyện vụn vặt trên đảo, nhưng ký ức cũng không hoàn chỉnh.

Cho nên mọi người trước khi chuẩn bị lên Thần Bí Đảo, hãy chuẩn bị thật kỹ.” Bắc Hà Tán Nhân hỏi: “Nguyên nhân mất trí nhớ là gì?” “Vẫn đang kiểm tra, chưa thể xác định nguyên nhân.

Có thể là trận pháp đặc thù trên đảo, hoặc là có yêu thú đáng sợ… Nếu có kết quả, ta sẽ nói với mọi người.” Dược Sư trả lời.

“Đa tạ Dược Sư huynh nhắc nhở.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chỉ cần có chuẩn bị, dù Thần Bí Đảo có kỳ lạ, cũng sẽ không đến mức bị trở tay không kịp.

Nghĩ một lúc, Bắc Hà Tán Nhân lại nhắc nhở Tam Lãng: “Tam Lãng huynh, huynh đã ở Đông Hải, cẩn thận một chút.” “Yên tâm đi, Lãngỗ cũng không phải là kẻ lỗ mãng!” Tam Lãng cười ha hả nói.

“Tam Lãng, cứ yên tâm mà lên!

Ta vừa mới bói cho ngươi một quẻ, gần đây vận khí của ngươi không tệ, lần này chắc sẽ có thu hoạch tốt.” Đột nhiên, Đồng Quái Tiên Sư trồi lên, nói một câu bâng quơ.

Lời của tiên sư vừa dứt, sắc mặt Cuồng Đao Tam Lãng lập tức đại biến.

“Đợi… đợi đã!

Toán Quái, ngươi vừa nói gì?

Gần đây vận khí của ta không tệ?” Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng trả lời: “Ngươi chắc chắn mình không nhìn nhầm quẻ tượng chứ?

Hay là ngươi bói lại một quẻ xem, chắc chắn là quẻ hạ hạ đúng không, ngươi đừng lừa ta!

Chắc chắn là điềm đại hung đúng không?

Ít nhất cũng phải là điềm hung cỡ G-cup đúng không?” Gân xanh trên trán Đồng Quái Tiên Sư nổi lên: “Cút!” “Ha ha ha.” Bắc Hà Tán Nhân cười ha ha một tiếng, sau đó sao chép đoạn văn vừa rồi của Cuồng Đao Tam Lãng, liên tục gửi lại đoạn văn này trong nhóm năm sáu lần.

Sau đó, lại đắc ý nói: “Toán Quái, ngươi nhận đi.

Ngươi cả đời này đều là một kẻ bói quẻ đen!” “Hỗn đản!” Đồng Quái Tiên Sư bị chọc vào chỗ đau: “Bắc Hà ngươi cái lão thất phu này, khinh người quá đáng!” Bắc Hà Tán Nhân gửi một icon nhếch mép cười: “Không phục?

Hơn hai tháng nữa trên đỉnh Tử Cấm, chúng ta làm một trận!” “Hừ!

Hai tháng nữa ta tự nhiên sẽ lĩnh giáo thủ đoạn của ngươi.

Nhưng quân tử báo thù, một giây cũng không muộn!” Đồng Quái Tiên Sư mở danh sách ‘icon tự định nghĩa’ của mình, kéo ra trang được đánh dấu ‘Bắc Hà’, lạnh lùng cười một tiếng.

Sau đó hắn nhanh chóng gửi mấy tấm ảnh chụp màn hình lịch sử trò chuyện trong nhóm… .... [Năm nào tháng nào.

Cuồng Đao Tam Lãng: Ngươi yêu Vân Tước Tử à?

Bắc Hà Tán Nhân: Đương nhiên.

Bắc Hà Tán Nhân: Hỗn đản… Tam Lãng ngươi đừng có chen ngang!] .... [Lại là năm nào tháng nào.

Tô Thị A Thất: Bắc Hà, cây ‘Vân La Tam Hiện Nguyệt’ ngươi trồng thật sự rất đẹp, không chỉ mình ta nghĩ vậy đâu.

Đừng khiêm tốn nữa!

Bắc Hà Tán Nhân: Được rồi, ta thừa nhận ta rất đẹp!] ....

Liên tục năm sáu tấm, đều là những lịch sử đen tối bị cắt ghép tương tự.

Bắc Hà Tán Nhân nhìn thấy một loạt ảnh chụp màn hình lịch sử trò chuyện này, không thể bình tĩnh được nữa: “Thằng bói quẻ đen, ngươi đủ rồi đó!

Chụp nhiều ảnh như vậy từ lúc nào thế?” “Hừ hừ.” Đồng Quái Tiên Sư vẻ mặt đắc ý: “Còn có cái độc hơn nữa kìa.” “Đừng tưởng chỉ có ngươi mới có!” Bắc Hà Tán Nhân nổi giận, cũng mở mục icon tự định nghĩa của mình, kéo ra cột có chữ ‘Đồng Quái’, cũng ‘vèo vèo vèo’ gửi năm sáu tấm.

Một khi đã bắt đầu thì không thể dừng lại.

Hai người anh gửi bốn tấm, tôi gửi năm tấm.

Trở thành một cuộc thi bóc phốt lẫn nhau, xem ai có nhiều hàng tồn hơn, đen hơn!

Mà trong quá trình hai người bóc phốt nhau, khó tránh khỏi liên lụy đến những người khác trong nhóm, thế là số thành viên tham gia bóc phốt lẫn nhau như quả cầu tuyết, ngày càng nhiều.

Cửu Châu Nhất Hào Quần đã biến thành nhóm bóc phốt.

Dần dần, Bắc Hà Tán Nhân có chút không chống đỡ nổi.

Đồng Quái Tiên Sư có quá nhiều hàng tồn, trong cuộc chiến bóc phốt này hắn hơi yếu thế.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ phải dùng thần khí PS để gửi phốt giả?

“Ha ha ha, Bắc Hà, ngươi hết hàng rồi sao?” Đồng Quái Tiên Sư tâm trạng rất tốt: “Ta còn chưa tung tuyệt chiêu đâu, ăn một phát đại chiêu của ta đi!

Đây là hình ảnh ta dùng pháp thuật bảo tồn lại từ mấy trăm năm trước, là đoạn video ghi lại cảnh Bắc Hà tiếp đón Bạch Chân Quân năm đó, mọi người xem cái hay này ~~ đing đing đing ~!” Pháp thuật Thác Ảnh, tương đương với việc quay video hiện nay.

Ở thời cổ đại không có chức năng quay video, pháp thuật Thác Ảnh rất được các tu sĩ yêu thích.

“Chết tiệt, không phải là cái đó chứ!” Bắc Hà Tán Nhân nghe đến đây, tim đập nhanh hơn mấy nhịp.

Cái tên bói quẻ đen thất đức này, năm đó lại dám lén lút dùng pháp thuật thác ảnh lại dáng vẻ của mình sau khi tiếp đón Bạch Chân Quân?

Không được, tuyệt đối không thể để tên bói quẻ đen này công bố đoạn video đáng xấu hổ đó ra!

Ngay sau đó, Bắc Hà Tán Nhân quả quyết cúi đầu trước thế lực đen tối: “Tiên sư xin hãy nương tay, ta nhận sai được chưa?” Mấy ngày nữa phải tìm người hack máy tính của tên này, xóa hết mọi thứ.

Rồi nghĩ cách hủy đi pháp thuật thác ảnh của hắn!

Bắc Hà Tán Nhân thầm nghĩ trong lòng.

“Muộn rồi!” Đồng Quái Tiên Sư cười hắc hắc, đắc ý gửi một đoạn video ngắn trong nhóm.

Video hơi mờ, là do dùng máy quay phim quay lại pháp thuật thác ảnh, nên không rõ nét.

Trong video, có một bóng người đàn ông lắc lư, vẻ mặt suy nhược, sau đó dùng giọng điệu rất phức tạp nói: “Ta cảm thấy a, người này nếu lớn lên giống như Bạch Chân Quân, cộng thêm cái giá trị mị lực vô tận đó, cho dù là nam… Mẹ kiếp, mấy người quay cái quái gì vậy!” “Ha ha ha, Bắc Hà, xem cái bộ dạng ngốc nghếch của ngươi năm đó đi.” Đồng Quái Tiên Sư cười điên cuồng, dường như đã thấy được cảnh Bắc Hà cúi đầu ủ rũ, như một con chó bại trận.

“…” Bắc Hà Tán Nhân im lặng một lát, xem đi xem lại người đàn ông có vẻ mặt suy nhược trong video.

Người đàn ông đó dù có vẻ mặt suy nhược, nhưng vẫn là loại đẹp trai ngời ngời.

Sau đó… Bắc Hà Tán Nhân thở phào nhẹ nhõm.

Ừm, may quá, người đàn ông trong video không phải là hắn!

Sau đó, tên Đồng Quái này sắp gặp đại họa rồi!

Hắn dùng đạo hiệu của mình để thề!

Quả nhiên, khoảng năm giây sau. [Thông báo hệ thống: (******) Đồng Quái Tiên Sư đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 30 ngày.] Ừm ừm, cấm ngôn ba mươi ngày đó!

Bắc Hà Tán Nhân trong lòng vui sướng.

Nếu không phải phần mềm trò chuyện chỉ cho phép cấm tối đa ba mươi ngày, tên Đồng Quái này còn bị cấm lâu hơn!

Bởi vì tên Đồng Quái vừa rồi đã gửi nhầm phốt!

Người đàn ông trong video đó không phải là Bắc Hà, mà là chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân của mấy trăm năm trước.

Hắn đây là đã chọc vào vảy ngược của rồng, tìm chết a!

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức nhảy ra, like cho Hoàng Sơn Chân Quân: “Chân quân cấm hay lắm, loại người như Đồng Quái nên cấm hắn mười năm hai mươi năm mới đúng!” Hoàng Sơn Chân Quân đang tức giận, cười lạnh, không chút do dự, cũng tiễn Cuồng Đao Tam Lãng một đoạn. [Thông báo hệ thống: (******) Cuồng Đao Tam Lãng đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 1 ngày.] Aiya, không tìm chết thì sẽ không chết, Lãng huynh, tại sao huynh lại không hiểu nhỉ?

Bắc Hà Tán Nhân thầm cảm thán trong lòng, ngươi phát ngôn như vậy, chẳng phải là đang nói với Hoàng Sơn Chân Quân: “Chân quân à, ta cũng thấy cái video vừa rồi!” Chân quân không cấm ngươi thì cấm ai?

Làm người xử sự vẫn phải giống như ta, tuyệt đối không tìm chết, lúc nên khiêm tốn thì tuyệt đối không cao điệu!

Dù cho tên Đồng Quái đó bị cấm ngôn ta vui nhất, cũng tuyệt đối không phát ngôn!

Bắc Hà Tán Nhân suýt nữa thì tự like cho mình! [Thông báo hệ thống: (******) Bắc Hà Tán Nhân đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 1 ngày.] Là một trong những thủ phạm chính khơi mào cuộc chiến bóc phốt này, Bắc Hà Tán Nhân dù có khiêm tốn đến đâu cũng không thoát khỏi số phận bị cấm ngôn… Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy một nỗi buồn man mác… Tống Thư Hàng xem đến đây đã cười đến nội thương.

Cậu vốn định phát ngôn một chút, bây giờ lập tức rút tay khỏi bàn phím.

Lúc này chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân đang tức giận, bất kể ai phát ngôn, đều có thể bị cấm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại… vị Bạch Chân Quân tiền bối đó rốt cuộc vì sao lại khiến các tiền bối trong nhóm một bộ dạng nơm nớp lo sợ?

Dường như ngay cả Hoàng Sơn Chân Quân năm đó cũng từng trúng chiêu?

Từ nửa câu nói của Hoàng Sơn Chân Quân, chỉ có thể biết được giá trị mị lực của Bạch Chân Quân rất cao, giới tính là nam, những thứ khác Chân quân còn chưa kịp nói nhiều.

Rốt cuộc vì sao một vị Bạch Chân Quân ‘ra tay hào phóng, được mọi người trong nhóm kính phục, dìu dắt hậu bối’, lại khiến các tiền bối sợ đến mức này?

Sẽ không chết người chứ?

Tống Thư Hàng trong lòng có chút lo lắng.

“Thôi, nghĩ nhiều cũng vô ích.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!” Cậu tắt máy tính, trèo lên giường đi ngủ.

Một đêm không mộng, ngủ đến sáng.

Không có giấc mơ kỳ lạ, xem ra, Đàn chủ lần này đã chết hẳn rồi. … Ngày hôm sau, 9 tháng 6, trời quang.

Ngày cuối cùng của đại hội thể thao, cũng là ngày cuối cùng của kỳ thi đại học.

Hôm nay qua đi, những thí sinh khổ sở của kỳ thi đại học sẽ được giải thoát khỏi địa ngục thi cử, sau đó… bọn họ vui mừng hớn hở sẽ bước vào một địa ngục khác mang tên ‘chờ đợi kết quả’, tiếp tục tận hưởng sự dày vò.

“Thư Hàng, đi, đi đăng ký!” Sáng sớm, Thổ Bá đã về ký túc xá, gọi Thư Hàng.

Chương 102

Đúng rồi, hôm qua đã hẹn với Thổ Bá hôm nay đi đăng ký học bằng lái xe… Trong Đại học thành Giang Nam có một chi cục của sở quản lý xe, chuyên cung cấp dịch vụ học lái xe cho sinh viên.

Sáng sớm đến đăng ký học lái xe không có nhiều người, Thư Hàng và Thổ Bá trước tiên đến quầy lễ tân xếp hàng, cuối cùng điền đơn, đăng ký ở chỗ một cô gái của sở quản lý xe.

Sau đó đi kiểm tra thị lực, thính lực, kiểm tra sức khỏe; tiếp theo đi chụp mấy tấm ảnh thẻ, quay lại quầy lễ tân của sở quản lý xe nộp phí, nhận tài liệu.

Chị gái ở quầy lễ tân nhiệt tình giải thích cho Tống Thư Hàng và bạn cậu: "Ngày mai, tức là thứ hai, buổi sáng tám giờ và buổi chiều một giờ có hai buổi học lý thuyết về điều khiển xe cơ giới, sau khi tham gia học lý thuyết, mọi người có thể đăng ký thi lý thuyết môn một bất cứ lúc nào.

Nhưng kỳ thi môn một chỉ có hai cơ hội, không qua được sẽ phải đăng ký lại và nộp phí.

Cho nên, mọi người tốt nhất không nên tùy ý lãng phí cơ hội." "Cảm ơn chị." Tống Thư Hàng mỉm cười.

Hai năm gần đây, mọi thủ tục ở An Lạc đều được xử lý đơn giản hóa.

Nghe nói năm sáu năm trước, người ta muốn học lái xe, nộp hồ sơ lý thuyết xong phải mất mười ngày nửa tháng mới được sắp xếp học lý thuyết.

Học xong lại phải mất mười ngày nửa tháng mới được thi lý thuyết… nghĩ thôi cũng thấy đau gan cho các tiền bối học lái xe năm đó, thanh xuân tốt đẹp đều lãng phí vào việc chờ đợi.

Bây giờ thì rất đơn giản.

Chỉ cần bạn cảm thấy mình đã nắm vững kiến thức lý thuyết, sau khi học xong khóa lý thuyết, có thể đi thi ngay cũng không vấn đề.

Không qua được thì đăng ký lại thi tiếp, cho đến khi bạn qua thì thôi.

Lý thuyết môn một qua rồi, có thể lên xe học thực hành môn hai bất cứ lúc nào.

Nếu may mắn, một hai tháng là có thể lấy được bằng lái.

“Lý thuyết cậu không có vấn đề gì chứ?

Thư Hàng?” Thổ Bá hỏi, bản thân hắn đối với những quy tắc giao thông, kiến thức trọng điểm này đã sớm thuộc lòng.

“Không vấn đề, chỉ đợi học xong khóa lý thuyết, là trực tiếp đi đăng ký thi môn một!” Tống Thư Hàng đáp.

Khoảng thời gian trước cậu đọc ké sách ở nhà sách không phải là vô ích.

Tất cả kiến thức lý thuyết, trọng điểm đều đã ghi nhớ trong lòng.

“Được, đợi qua được kỳ thi lý thuyết, chúng ta có thể trực tiếp đăng ký huấn luyện trên xe, cố gắng lấy được bằng lái xe này với tốc độ nhanh nhất.” Thổ Bá xoa tay: “Mấy ngày này tôi đi nghe ngóng xem huấn luyện viên nào trong trường tốt hơn, đến lúc đó chúng ta sẽ học theo huấn luyện viên đó.” “Huấn luyện viên không phải là được sắp xếp ngẫu nhiên sao?” Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên là được sắp xếp ‘ngẫu nhiên’ rồi, yên tâm đi, cứ để tôi lo.” Thổ Bá cười hắc hắc.

“Được.” Tống Thư Hàng cười.

Ừm… đợi lấy được bằng lái ô tô, mình có nên thực sự đi học bằng lái máy bay không?

Ngự kiếm quang phi thiên độn địa còn cách mình rất xa, bây giờ muốn bay một vòng trên trời cũng chỉ có máy bay mới làm được!

Ừm, không vội không vội, từng bước một, trước tiên lấy được bằng lái ô tô đã rồi tính.

Lúc này, Thổ Bá thuận miệng hỏi: “Thư Hàng, tôi muốn đi dạo phố La Tín, mua chút đồ ăn vặt.

Có đi cùng không?” Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, ngoài việc tu luyện ra, hôm nay cũng không có việc gì, đi dạo phố cũng không mất nhiều thời gian.

“Đi cùng, tôi cũng vừa hay muốn mua ít đồ.” Thư Hàng cười.

Phố La Tín, phố ẩm thực, cũng là một trong những nơi vận mệnh của cậu bị thay đổi!

Nếu không có con phố La Tín này, cậu sẽ không thể gặp được Vũ Nhu Tử, sẽ không thể nhận được hai thùng dược liệu thối thể dịch, như vậy sẽ mất đi cơ hội tiếp xúc với thế giới tu sĩ!

Thư Hàng cảm thấy, phố La Tín sẽ là nơi may mắn của mình. … Phố ẩm thực.

Thư Hàng và Thổ Bá đi dạo một lúc, Thổ Bá đã mua được không ít đồ, xem ra mấy ngày tới hắn định bế quan ở nhà?

Lại gặp được game gì hay mà định chơi thâu đêm sao?

Thư Hàng chỉ tùy ý mua một ít đồ vừa đi vừa ăn.

Cứ đi dạo như vậy một lúc, đột nhiên, khóe miệng cậu giật giật, ánh mắt nhìn chằm chằm vào một bóng người cách đó không xa.

Nghiệt duyên, xin chào, nghiệt duyên ngày nào cũng gặp!

Chỉ thấy cách đó không xa trên đường phố, có một người đàn ông mặc vest, trông như dân văn phòng đang đi vội vã.

Đi được một đoạn, lại lén lút trốn vào một góc nào đó co ro lại, cũng không biết hắn đang làm gì.

Nói thế nào nhỉ, thế giới này lớn như vậy… theo thống kê sơ bộ, năm 2018, dân số toàn thế giới đã gần tám tỷ người.

Một nhà hát lớn với năm nghìn người đã có thể cho người ta cảm giác biển người, tám tỷ người đứng cùng nhau, đó mới thực sự là đại dương người!

Nhưng thế giới này lại nhỏ như vậy.

Bởi vì một sợi dây gọi là 'duyên' kéo theo, khiến hai cá thể khác nhau, trong con số đáng sợ tám tỷ đó, không ngừng gặp nhau.

Tống Thư Hàng mấy ngày nay gần như ngày nào cũng gặp vị đại thúc này.

Dù là ở trong hẻm nhỏ, tàu điện ngầm, bệnh viện, thậm chí là phố ẩm thực hiện tại, đều có thể gặp phải đối phương.

Tống Thư Hàng trong một khoảnh khắc còn nghi ngờ, liệu có phải trên thế giới này có rất nhiều bản sao hoặc phân thân của 'đại thúc', phân bố ở khu vực gần Đại học thành Giang Nam, cho nên mình mới dễ dàng gặp được hắn như vậy?

Thôi được, nói thế nào đi nữa.

Nghiệt duyên thì là nghiệt duyên rồi!

Hôm nay đã gặp được hắn, thì không thể dễ dàng bỏ qua hắn nữa!

Tống Thư Hàng bắt đầu lắc vai tại chỗ, khởi động gân cốt!

Thổ Bá nghi hoặc nhìn cậu, hỏi: “Thư Hàng, cậu làm gì vậy?” “Ha ha, không cần để ý.

Tôi gặp một người quen, phải qua đó ‘chào hỏi’ một tiếng!” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói.

“Hử?

Vậy tôi vào cửa hàng này mua ít đồ, cậu chào hỏi xong thì vào tìm tôi.” Thổ Bá tùy ý gật đầu, xoay người đi vào cửa hàng bên cạnh.

Tống Thư Hàng nhe răng, đạp đất, làm tư thế chuẩn bị chạy nước rút trăm mét… Đại thúc, tôi đến đây! ********** “Tiểu bối nhà họ Tô, lần này xem ngươi làm sao thoát khỏi lòng bàn tay ta!” Đại thúc lạnh lùng nói.

Lần trước theo dõi ‘tiểu bối nhà họ Tô’ bị mất dấu, hắn đã uất ức rất lâu, hôm nay lại rất khó khăn mới tìm được tiểu bối nhà họ Tô!

Đại thúc chuẩn bị lén lút theo sau mục tiêu, tìm một nơi không có người để bắt lấy đối phương!

Lúc này, đột nhiên đại thúc cảm thấy toàn thân khó chịu.

Giác quan thứ sáu nhạy bén của tu sĩ mách bảo hắn, có rắc rối đang đến gần.

Ánh mắt đại thúc sắc như chim ưng, quay đầu nhìn xung quanh, rất nhanh đã tìm ra nguồn gốc khiến hắn toàn thân khó chịu… chỉ thấy cách đó không xa, một thanh niên thanh tú đang lao về phía hắn với tốc độ chạy nước rút trăm mét!

Là hắn!

Tên lừa đảo siêu phiền phức này!

Tên này lại dám bám riết hắn lâu như vậy, vẫn không chịu buông tha!

Lần trước cũng vì tên lừa đảo này, mà để tiểu bối nhà họ Tô trốn thoát, lần này hắn lại ra phá đám?!

Nhưng lần này, ta sẽ không trốn tránh nữa.

Ánh mắt đại thúc kiên định, đã đến lúc phải giải quyết rồi! … Ánh mắt hai người chạm nhau, Tống Thư Hàng liền biết đối phương đã phát hiện ra mình.

Vậy thì cứ công khai đi!

Tống Thư Hàng âm thầm siết chặt nắm đấm, kiểm soát lực đạo, chuẩn bị cho đại thúc này một quyền, đánh ngã hắn xuống đất.

Sau đó khống chế hắn, rồi cùng hắn ‘trò chuyện’ thật tốt về sự tin tưởng cơ bản giữa người với người!

Tống Thư Hàng chạy rất nhanh, chẳng mấy chốc đã lao đến trước mặt đại thúc.

“Đại thúc!” Cậu nhe răng, tay phải nắm quyền, chuẩn bị tấn công!

Lúc này… Bốp! một tiếng.

Thư Hàng cảm thấy mắt trái mình tối sầm, một nắm đấm oanh lên hốc mắt cậu… ngay sau đó là một cảm giác choáng váng dữ dội!

Sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy thế giới chìm vào bóng tối, ngay cả ý thức cũng trở nên mơ hồ.

Bị ông chú đánh rồi ư?

Không ngờ, ông chú và mình lại có cùng suy nghĩ.

Khoan đã... một người phàm chưa từng tu luyện, tốc độ ra đòn lại có thể nhanh đến mức cậu cũng không nhìn thấy?

Lại còn lực đấm này nữa, đánh cậu đau chết đi được.

Là cao thủ?

Không được, sắp ngất rồi ~~ ngất thật rồi...

Đây là ý niệm cuối cùng của Tống Thư Hàng trước khi bất tỉnh.

Bên cạnh, ông chú lạnh lùng cười một tiếng.

Giữa ánh mắt ngơ ngác của đám đông xung quanh, ông ta sải bước rời đi.

Chỉ để lại Thư Hàng ngất lịm trên mặt đất nóng bỏng, bất tỉnh nhân sự.

Đám đông xung quanh ban đầu còn tưởng ông chú này và chàng trai trẻ là người quen, lâu ngày gặp lại nên cậu thanh niên mới chạy bổ tới định ôm một cái thật nhiệt tình.

Ai ngờ cậu thanh niên còn chưa chạy tới, ông chú đã ra một quyền vô tình, đánh cậu ngất xỉu.

Đây đúng là tin nóng hổi.

Rất nhiều người nhanh chóng rút điện thoại ra, lách cách chụp ảnh, đăng sự việc này lên vòng bạn bè.

Tối hôm nay, sự kiện ‘ông chú nào đó ở khu phố La Tín một đấm hạ gục thanh niên’ sẽ được lan truyền rộng rãi.

Chắc hẳn sẽ có rất nhiều người ca ngợi giá trị vũ lực của ông chú?

Chương 103

Về phần cậu thanh niên Tống Thư Hàng, đương nhiên trở thành một tấm phông nền, làm nổi bật sự uy vũ bá khí của ông chú. ....

Nửa ngày sau, Tubo đi dạo trong cửa hàng xong đi ra, tìm một vòng nhưng không thấy Tống Thư Hàng.

Mãi mới tìm được Tống Thư Hàng đang nằm sõng soài trên đất giữa vòng vây của mọi người.

Tubo giật nảy mình.

Cậu ta vội vứt đống đồ vừa mua xuống, túm lấy Tống Thư Hàng lắc như điên.

Khụ...

Mọi người xin đừng học theo hành vi của Tubo, vì thấy người ngất xỉu trên đất mà lập tức xông lên lắc điên cuồng sẽ gây chết người đấy.

Nếu là bạn bè thì thôi, nếu là người không quen biết, thậm chí còn bị trừ tiền điện thoại nữa!

Tống Thư Hàng mơ màng mở mắt, sau đó nhìn thấy cả con phố đầy người vây xem và Tubo với vẻ mặt lo lắng.

Rồi suy ngẫm lại nguyên nhân hậu quả...

Không được, muốn chết quá!

Thật không may, nhìn nhầm rồi.

Ông chú ngốc đó hóa ra là cao thủ.

Một quyền đó, người thường có lẽ phải ngất cả ngày lẫn đêm.

May mà cơ thể mình khỏe mạnh nên mới tỉnh lại nhanh như vậy.

Tubo thấy Thư Hàng tỉnh lại thì thở phào nhẹ nhõm: “Hết hồn, Thư Hàng cậu không phải nói gặp người quen sao?

Sao lại ngất trên đất thế này?” “Chuyện cũ, không nỡ nhìn lại.” Tống Thư Hàng lúng túng bò dậy từ trên đất, phủi mông.

Ánh mắt của đám đông vây xem đầy vẻ tò mò, dường như đang chờ Tống Thư Hàng giải thích nguyên nhân hậu quả của sự việc.

Lúc này, Tống Thư Hàng rất muốn nói với những người đang vây xem, chụp ảnh: Xin lỗi, đoàn phim chúng tôi đang quay một cảnh!

Tiếc là da mặt cậu mỏng, không thể bịa ra lời nói dối tày trời như vậy.

“Vừa đi vừa nói.” Cậu kéo Tubo nhanh chóng lách ra khỏi đám đông, xách theo đống đồ ăn vặt mà Tubo đã mua, nhanh chóng chuồn đi.

Trên đường, Tubo vẫn có chút lo lắng: “Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Có cần đến chỗ chị Triệu Nhã Nhã của cậu khám xem không?” “Không cần, tuyệt đối không cần.” Tống Thư Hàng vội vàng ngăn lại.

Không phải sợ Triệu Nhã Nhã cằn nhằn, mà là nếu để chị ấy biết hôm nay mình bị ông chú ngốc nhận nhầm mình là ‘kẻ lừa đảo’ hạ KO bằng một cú đấm, chắc chắn sẽ bị Triệu Nhã Nhã dùng đủ mọi cách chế giễu hơn một tháng.

Như vậy, cậu thật sự không sống nổi!

“Vậy cậu cũng phải nói cho tớ biết, vừa rồi cậu ngất đi thế nào chứ?” Tubo trong lòng vẫn hơi lo.

“Lúc trước không phải gặp một người quen sao?

Sau đó gã đó có chút hiểu lầm với tôi.” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói: “Tôi còn chưa kịp giải thích với gã thì đã bị gã đấm cho một cú trời giáng.

Chẳng hiểu sao lại ngã.” Tubo bán tín bán nghi gật đầu.

Bị người ta đấm một cú là ngất xỉu tại chỗ ư?

Thằng nhóc Thư Hàng này không phải đang nói dối đấy chứ?

Tưởng đang đóng phim võ hiệp à?

Tubo từ nhỏ đến lớn đánh nhau cũng không ít lần, bị người ta đấm thẳng vào mặt cũng không phải chưa từng có, nhưng chưa bao giờ bị một đấm đánh ngất.

Cậu ta đang nghĩ vậy thì điện thoại đột nhiên reo lên.

Tubo mở ra xem, thì ra là một tin nhắn Cao Mỗ Mỗ gửi qua phần mềm chat: “Ba, đang ở đâu đấy?

Cậu không phải đi đăng ký học lái xe cùng A Hàng à?

Sao bây giờ A Hàng lại bị một ông chú đấm ngã lăn ra đất thế này?” Bên dưới còn có một liên kết tin tức từ vòng bạn bè.

Hình ảnh kèm theo chính là Tống Thư Hàng nằm sõng soài trên đất, một ông chú như vị vua lạnh lùng rời đi, còn có cả đoạn văn miêu tả toàn bộ quá trình ông chú một đấm hạ gục thanh niên nhiệt tình.

“Vãi, cậu thật sự bị người ta đấm ngã bằng một cú à!” Tubo la lên.

Tống Thư Hàng vội vàng ghé đầu qua xem, vừa nhìn đã thấy hình ảnh mình nằm sõng soài trên đất.

Tiêu rồi, thật sự nổi tiếng rồi.

Thư Hàng dùng chiến thuật che mặt không nỡ nhìn thẳng, vì chỉ che mặt thôi đã không đủ để diễn tả nỗi đau thương của cậu.

Thật không may!! ********** Ở một nơi khác.

Bệnh viện Nhân dân số 4 khu Giang Nam, một phòng bệnh đơn yên tĩnh.

Tư Mã Giang mặt trầm như nước, dựa vào giường bệnh, đầu quấn băng gạc dày cộm.

Bên cạnh anh ta có mấy người đàn ông mặc vest cũng có vẻ mặt nghiêm túc, không nói một lời.

“Tên cướp đó tìm được chưa?” Tư Mã Giang lạnh lùng nói, giọng điệu nén lại cơn giận dữ như núi lửa!

Đúng vậy, anh ta bị cướp... bị một thằng khốn ăn gan hùm mật gấu chặn đường cướp giật!

Sự việc xảy ra vào trưa hôm qua, sau khi anh ta vui vẻ nhận kiện hàng của Tống Thư Hàng.

Lúc đó, anh ta lái xe đến tổng bộ ‘Phong Thu Tốc Đệ’ khu Giang Nam.

Trên đường, một thanh niên đi xe mô tô đuổi theo xe anh ta, lạng lách trước mặt rồi phóng như bay.

Sau đó, gã thanh niên đó chạy xe biểu diễn một đoạn trước xe anh ta rồi đột ngột phanh gấp.

Gã nhảy khỏi xe mô tô, vọt ra xa.

Xe của Tư Mã Giang không kịp đánh lái, đâm vào chiếc mô tô, buộc phải phanh lại.

Và ngay khoảnh khắc anh ta dừng xe, gã thanh niên không biết dùng thủ đoạn gì đã mở được cửa xe.

Tay cầm một cây gậy, đập một gậy vào đầu anh ta, đánh anh ta ngất đi.

Cuối cùng, gã lấy đi kiện hàng duy nhất trên xe anh ta.

Chuyện này, Tư Mã Giang đến giờ vẫn không dám gọi điện nói cho Thư Hàng.

Miệng thì thề thốt sẽ giao kiện hàng đến tay khách, kết quả vừa ra khỏi cửa được nửa đường thì bưu kiện đã bị cướp.

Mặt mũi anh ta bị vả đau rát!

Không bắt được tên cướp khốn kiếp đó về, anh ta biết ăn nói sao với Tống Thư Hàng?

Bất kể bên trong kiện hàng đó là thứ gì, cũng bất kể gã thanh niên đi mô tô đó là cố ý nhắm vào kiện hàng này để cướp; hay là tình cờ muốn cướp xe chuyển phát nhanh rồi tiện tay lấy đi bưu kiện đó!

Tóm lại, kiện hàng này mất trong tay anh ta, anh ta phải lấy lại kiện hàng này!

“Vâng, đã tìm được đối phương.” Một người đàn ông mặc vest bên cạnh trầm giọng nói.

Trong thời đại công nghệ phát triển này, thật tâm muốn tìm một người cũng không khó.

Tên hung thủ này, thật sự tưởng rằng nơi không có camera giám sát thì không có cách nào thấy được hành vi cướp giật của hắn ư?

Quá ngây thơ rồi!

Chỉ cần có tiền, cho dù hung thủ đang ngồi trong nhà vệ sinh giải quyết nỗi buồn, cũng sẽ bị tra ra rành rành!

“Phối hợp với cảnh sát hành động, mau chóng đưa thằng khốn đó đến đây, đưa đến trước mặt tôi.” Suy nghĩ một lát, anh ta lại bổ sung một câu: “Lúc bắt người thì bảo mọi người chú ý an toàn, gã đó không phải dạng tầm thường.” Anh ta cũng là người khỏe mạnh, biết chút thuật cầm nã, nhưng gã thanh niên cướp giật kia vung gậy xuống, anh ta lại không thể chống đỡ, một gậy đã bị đánh ngất.

Hơn nữa lúc gã thanh niên đó nhảy xuống từ xe mô tô, đứng rất vững vàng, có thể thấy là có chút bản lĩnh.

“Bắt được thằng khốn đó thì báo cho tôi.” Nói xong, Tư Mã Giang dựa vào giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Đợi bắt được tên cướp đó... rồi gọi điện cho cậu bạn Thư Hàng sau.

Tên tội phạm cướp bưu kiện... thật sự bị bắt lúc đang ngồi trong nhà vệ sinh!

Lúc đó, tên cướp đang nghêu ngao hát, ngồi trong nhà vệ sinh của phòng trọ.

Đột nhiên, một nhóm cảnh sát chú chú được trang bị súng ống đạn dược phá cửa xông vào, nhanh chóng bao vây kín mít nhà vệ sinh nhỏ xíu của phòng trọ.

Trận thế và trang bị này, người không biết chuyện còn tưởng các chú cảnh sát đang tổ chức bắt tội phạm truy nã cấp quốc tế, hoàn toàn không ai nghĩ rằng...

đây là đang bắt một tên cướp bưu kiện!

Bên cửa sổ nhỏ của nhà vệ sinh, còn đứng một đám trai tráng mặc vest đen đeo kính râm.

Họ mặt không biểu cảm, trông cực ngầu.

Khi cửa nhà vệ sinh bị mở ra, tên cướp vẫn đang cố gắng chùi mông.

“Tôi nói này... cảnh quan, các vị đang làm gì vậy?” Tên cướp tỏ ra rất bình tĩnh, toát ra vẻ của một tay già đời.

“Anh đã bị bắt, đi theo chúng tôi một chuyến, đây là lệnh bắt giữ.” Một cảnh quan lạnh lùng nói, đồng thời rút còng tay ra, rồi... có chút ghê tởm nhìn vào bàn tay vừa mới chùi mông của tên cướp.

“Bắt giữ?

Vì sao, tôi có làm gì phạm pháp đâu?” Tên cướp cứng miệng nói.

“Trưa hôm qua, anh đã chặn một chiếc xe chuyển phát nhanh, đánh bị thương nhân viên giao hàng, cướp một kiện hàng.

Anh tưởng nơi đó không có camera giám sát thì thật sự không ai thấy anh sao?” Viên cảnh quan cười lạnh.

Chương 104

Nếu chỉ là một chiếc xe chuyển phát nhanh bình thường, và chỉ bị cướp một bưu kiện, các chú cảnh sát sẽ không huy động lực lượng lớn như vậy.

Vấn đề là, người bị cướp khi đó là một nhân vật có máu mặt ở địa phương.

Người ta không thiếu tiền, thế lực cũng không kém.

Anh cướp của người ta, còn cho người ta một gậy vào đầu, lại còn ngây thơ nghĩ rằng mình có thể thoát?

“Ngoan ngoãn đi theo chúng tôi một chuyến, giao nộp lại thứ đã cướp đi, những ngày tháng trong tù sắp tới của anh sẽ dễ chịu hơn một chút.” Viên cảnh quan tiến lên một bước, ra hiệu cho đối phương đưa hai tay ra.

Sắc mặt tên cướp lập tức thay đổi.

Nhắc đến kiện hàng đó, hắn lại thấy đau lòng.

Hắn vốn phụng mệnh cấp trên của Nguyệt Đao Tông, đến khu vực gần Đại học Giang Nam để giám sát một ‘hậu bối Tô thị’.

Loại nhiệm vụ chạy vặt, giám sát vất vả này, cũng chỉ giao cho những đệ tử ngoại môn như bọn họ đi làm chân sai vặt.

Là một đệ tử ngoại môn, thực lực của hắn không mạnh, chỉ miễn cưỡng đạt tới Nhất phẩm tầng thứ hai, Nhãn khiếu.

Để hắn không mất dấu hậu bối Tô thị kia, tông môn đã cho hắn một tấm phù bảo dùng một lần.

Đó là một tấm phù bảo màu đỏ son, dán lên người có thể cảm ứng được khí tức của ‘pháp khí’ từ Tam phẩm trở lên trong phạm vi tám trăm mét, thời gian hiệu lực là một tuần.

Gần Đại học Giang Nam, chỉ có một mình hậu bối Tô thị mang theo pháp khí từ Tam phẩm trở lên.

Vì vậy hắn có thể dựa vào tấm phù bảo đó để khóa chặt vị trí của hậu bối Tô thị từ xa.

Nhưng ngay hôm qua, khi hắn đang giám sát hậu bối Tô thị như thường lệ, đột nhiên cảm ứng được pháp khí từ Tam phẩm trở lên trên chiếc xe chuyển phát nhanh lướt qua!

Ý nghĩ đầu tiên của hắn lúc đó là hậu bối Tô thị mang theo một kiện pháp khí khác, lên xe chuyển phát nhanh để đi lại cho tiện.

Vì vậy hắn nhanh chóng bám theo.

Nhưng sau khi theo một đoạn đường, hắn phát hiện trong xe chỉ có một người đàn ông giao hàng, không hề có bóng dáng của hậu bối Tô thị.

Chỉ là một nhân viên giao hàng bình thường?

Lại đang giao một pháp khí cao cấp!

Lòng hắn rục rịch.

Đây không phải là cơ hội trời cho thì là gì?

Lập tức, trong lòng hắn nảy sinh tà niệm, tìm một cơ hội vung gậy đánh ngất người giao hàng, sau đó cướp đi pháp khí trong bưu kiện đó.

Sau khi quay về xé bưu kiện ra, hắn phát hiện bên trong lại là một thanh ‘Vô Hình Thần Kiếm’!

Mắt thường không nhìn thấy, ngay cả khi đã mở Nhãn khiếu hắn cũng không thấy, nếu không nhờ ‘phù bảo’ hắn thậm chí không thể cảm ứng được khí tức của pháp khí!

Nhưng lại có thể chạm vào một cách chân thực, càng sắc bén như chém bùn!

Hắn lúc đó hưng phấn vô cùng.

Nhưng đúng lúc này, vị đại sư huynh cùng hắn thực hiện nhiệm vụ ‘giám sát hậu bối Tô thị’ đã đến.

Vị đại sư huynh này là đệ tử nội môn của Nguyệt Đao Tông, nhân vật tinh anh.

Lần này đến thực hiện nhiệm vụ, thực chất là đến để tranh công.

Việc bẩn việc mệt đều do chính mình đáng thương làm, nhưng thành quả lại phần lớn do đại sư huynh chiếm lấy.

Đại sư huynh mắng hắn một trận thậm tệ vì đã thất trách, không giám sát hậu bối Tô thị trong thời gian quy định.

Sau đó... trong quá trình mắng mỏ, đại sư huynh nhận ra vật hắn đang cầm trong tay.

Tiếp theo... thanh bảo kiếm vô hình này còn chưa ấm tay hắn đã bị đại sư huynh đoạt mất.

Lại còn luôn miệng nói muốn dâng cho tông chủ?

Nếu không phải đại sư huynh có thực lực Nhị phẩm, hắn thật sự đã liều mạng với đối phương rồi!

Cứ tưởng bị cướp mất bảo kiếm vô hình đã đủ xui xẻo, không ngờ chuyện này vẫn chưa xong.

Bảo bối bị người ta cướp đi, cái nồi cướp giật này lại phải để hắn gánh!

“Không thể bị cảnh sát bắt đi, nếu thật sự bị giam vào tù, không hoàn thành nhiệm vụ tông chủ giao, ta thật sự có khả năng phải ngồi tù cho đến ngày được thả.” Hắn thầm nghiến răng.

Hơn nữa tang vật đều bị người ta cướp đi, không giao ra được, hắn thật sự không biết sẽ bị giam bao lâu nữa?

Nghĩ đến đây, hắn kéo quần lên, xoay người tung một cú đá, nhắm vào viên cảnh quan ngay trước mặt.

Chỉ cần đá bay viên cảnh quan này, nhân lúc các chú cảnh sát bên ngoài đang ngơ ngác, với thể chất của hắn, chen qua vòng vây, chạy thoát vẫn có hy vọng!

Dù sao cũng là một tu sĩ Nhất phẩm, viên cảnh quan phía trước không có sức chống cự, bị đá trúng một cước, đập vào tường.

“Tập kích cảnh sát!” Trước khi ngã xuống, viên cảnh quan đó ôm ngực, hét lớn.

Tập kích cảnh sát ở An Lạc không phải là chuyện đùa... tình huống nghiêm trọng có thể nổ súng bắn hạ tội phạm!

Viên cảnh quan phía trước vừa ngã xuống, các chú cảnh sát phía sau đã đồng loạt rút súng, chĩa vào tên cướp.

Rõ ràng đã có chuẩn bị từ trước, không hề hoảng loạn, thậm chí có thể là đang chờ tên cướp ra tay!

Tên cướp đứng hình ngay tại chỗ, hắn cũng chỉ là một tu sĩ đã mở Nhãn khiếu, chỉ khá hơn con gà mờ Tống Thư Hàng một chút.

Hắn không có bản lĩnh đao thương bất nhập, một loạt đạn bay tới vẫn có thể khoét lỗ trên người hắn!

Nhiều đạn như vậy bắn tới, đây là muốn bắn hắn thành cái sàng sao?

Vì vậy, hắn chỉ có thể ngoan ngoãn giơ hai tay lên.

Tiếp theo, hắn bị còng tay, đưa đến đồn cảnh sát, làm theo quy trình.

Hỏi tên, thân phận, địa chỉ, v.v.

Hắn khai báo thành thật những thông tin thân phận hợp pháp này của mình.

Sau khi mọi việc kết thúc, hắn lại bị đưa lên một chiếc xe một cách khó hiểu, không biết được chở đi đâu.

Trên xe, hắn vẫn không dám động đậy.

Toàn thân hắn bị trói chặt cứng, bó như cái bánh chưng.

Xung quanh là bốn người đàn ông mặc vest đen cao lớn, ánh mắt không mấy thiện cảm, nhìn chằm chằm vào hắn. ....

Bệnh viện Nhân dân số 4 Giang Nam, trong phòng bệnh.

Một người đàn ông mặc vest đeo kính nhận một cuộc điện thoại, sau đó quay người nói với Tư Mã Giang trên giường bệnh: “Anh Tư Mã, tên cướp đã bắt được rồi, các thủ tục cần thiết đã xong, đang được đưa đến đây.” Tư Mã Giang đang nhắm mắt dưỡng thần mở mắt ra, gật đầu: “Trên đường canh chừng cẩn thận, tuyệt đối không được để hắn chạy thoát!” “Chúng tôi đã ngầm giở trò trên người hắn, dám chạy là gãy hai chân.” Người đàn ông mặc vest đeo kính đẩy gọng kính, thản nhiên nói.

“Vậy thì tốt, tôi gọi điện thoại trước... các người ra ngoài chờ đi, đợi gã kia được đưa đến, rồi vào gọi tôi.” Tư Mã Giang trầm giọng nói.

“Vâng.” Những người trong phòng bệnh thu dọn đồ đạc, lần lượt rời khỏi phòng bệnh.

Tư Mã Giang rút điện thoại của mình ra, sắp xếp lại lời nói trong đầu, sau đó gọi cho Tống Thư Hàng. ....

Trong căn nhà năm tầng của Dược Sư.

“Alo?

Tiểu Giang à?

Tìm tôi có chuyện gì không?” Tống Thư Hàng uể oải nói.

Lúc này, cậu đang với vẻ mặt khổ sở sạc điện cho pháp khí ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’.

“Ha ha, cậu bạn Thư Hàng.

Nói ra thật ngại quá, tôi có chuyện này muốn nói với cậu.” Tư Mã Giang tiếp tục nói: “Hôm qua tôi bị người ta đánh ngất, bị cướp.” Tống Thư Hàng vừa từ khu phố La Tín trở về, sau khi chia tay với Tubo, liền đến chỗ Dược Sư chuẩn bị tranh thủ thời gian rảnh để tu luyện.

Sau đó, liền nhận được cuộc điện thoại này của Tư Mã Giang.

“Hả?

Bị cướp ở đâu?” Tống Thư Hàng theo phản xạ hỏi.

“Không lâu sau khi nhận kiện hàng của cậu, trên đường đến tổng bộ Phong Thu Tốc Đệ ở Giang Nam, tôi bị người ta ép dừng xe, sau đó bị đánh ngất, kiện hàng của cậu... cũng bị tên cướp đó lấy đi rồi.” Tư Mã Giang dừng lại một chút.

“......” Tống Thư Hàng.

Thư Hàng thật sự không biết phải dùng lời lẽ gì để an ủi vị Tiểu Giang đáng thương này.

Lúc này, giọng điệu của Tư Mã Giang thay đổi, nói: “Nhưng cậu bạn Thư Hàng yên tâm, ngay vừa rồi, chúng tôi đã bắt được tên cướp đó.

Hiện tại đang trên đường đưa hắn đến đây, kiện hàng của cậu tôi sẽ đòi lại!

Nếu cậu vẫn còn tin tưởng chúng tôi, kiện hàng này tôi nhất định sẽ giao đến nơi!” Bắt được tên cướp rồi?

Tuy đã sớm biết Tiểu Giang không phải là một nhân viên giao hàng bình thường, nhưng không ngờ năng lực của anh ta lại lớn đến vậy.

“Được, vậy thì vất vả cho anh rồi, Tiểu Giang.” Tống Thư Hàng đáp.

Tư Mã Giang tạm thời thở phào nhẹ nhõm: “Vậy đợi tôi lấy lại kiện hàng rồi sẽ gọi điện liên lạc với cậu.” “Được, không vấn đề.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cúp điện thoại, Tống Thư Hàng cầm điện thoại suy nghĩ một lúc, vẫn gửi cho Dược Sư tiền bối một tin nhắn, báo cáo lại quá trình sự việc.

Không phải không tin tưởng Tư Mã Giang, mà là vì phi kiếm là Dược Sư tiền bối ‘mượn’ của Thông Huyền đại sư, chuyện như vậy không thể giấu người trong cuộc thật sự.

Hơn nữa, nghe Dược Sư tiền bối giới thiệu, trên phi kiếm có biện pháp bảo hiểm do Thông Huyền đại sư thiết lập.

Chương 105

Dù có gửi mất, cũng có thể thông qua dấu ấn của Thông Huyền đại sư trên phi kiếm để tìm lại.

Tiện thể, than phiền một chút về cái ý tưởng tồi của Dược Sư tiền bối khi dùng chuyển phát nhanh để gửi lại phi kiếm!

Tống Thư Hàng gửi tin nhắn đi rất lâu sau mới nhận được hồi âm vất vả của Dược Sư: “Thư Hàng tiểu hữu, ta gửi phi kiếm mấy chục lần đều không có chuyện gì...

Vận may của ngươi thật tệ!” Dược Sư tiền bối, ngài thật sự có thể dùng tin nhắn thoại.

Nghĩ đến cảnh ngài gõ chữ, tôi cũng thấy vất vả.

“Nhưng mà, nói về vận may, hôm nay đúng là có hơi xui.” Tống Thư Hàng cười khổ, vừa nghĩ đến chủ đề ‘ông chú PK thanh niên’ đang hot trên vòng bạn bè hiện nay...

Thôi không nói nữa!

Gan đau quá.

Lại qua một lúc lâu, hồi âm của Dược Sư mới chậm rãi đến: “Ta gọi điện nói chuyện này với Thông Huyền đại sư rồi, đại hòa thượng tu luyện bế khẩu thiền, mỗi lần gọi điện qua đều không có tiếng trả lời, ta cứ tưởng mình đang nói chuyện với không khí.” Tống Thư Hàng: “......” Thực ra Thư Hàng cảm thấy, Dược Sư tiền bối và Thông Huyền đại sư cũng là kẻ tám lạng người nửa cân.

Cách hai người nói chuyện trong nhóm, phần lớn thành viên trong nhóm đều phải đoán.

Điều kỳ quái nhất là, Dược Sư tiền bối và Thông Huyền đại sư có lúc có thể dùng một từ hoặc một biểu cảm để trò chuyện, mà những người xung quanh hoàn toàn không hiểu họ đang nói gì.

Có lẽ là vì sóng điện não của hai người họ ở trên một tần số mà người khác không thể hiểu được?

“Thư Hàng, lát nữa bên Thông Huyền đại sư sẽ có người liên lạc với ngươi.” Dược Sư tiền bối lại qua một lúc lâu nữa mới gửi một tin nhắn đến.

Nhưng tin nhắn này của ngài vừa gửi đến, ngay sau đó đã có một ID có nickname là ‘Tam Nhật tiểu hòa thượng’ kết bạn với Tống Thư Hàng.

Điều này hoàn toàn cho thấy tốc độ gõ chữ tệ hại của Dược Sư.

Tống Thư Hàng đồng ý yêu cầu kết bạn.

“Có phải đạo hữu Thư Sơn Áp Lực Đại không?

Đạo hiệu của ngươi thật kỳ lạ.” Tam Nhật tiểu hòa thượng hỏi.

“Đó chỉ là một nickname... cứ gọi trực tiếp tôi là Thư Hàng là được rồi!” Tống Thư Hàng cảm thấy mình vẫn nên nhanh chóng nghĩ một cái đạo hiệu, nếu không chẳng bao lâu nữa, người khác đều sẽ mặc định ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ là đạo hiệu của cậu thì hết cứu.

“Nghe nói ngươi vẫn là học sinh?

Vậy ta xin mạn phép, gọi ngươi một tiếng Thư Hàng sư đệ.

Ta là đệ tử thứ sáu của Thông Huyền đại sư...

Ân, nhưng ta là người tại gia.

Sư phụ nói ta trần duyên chưa dứt, vốn đã độ cho ta rồi, sau lại cho ta hoàn tục.

Ngươi cũng biết sư phụ ta là một người kín tiếng, đã không biết bao nhiêu năm không nói chuyện.

Vì vậy, những việc cần giao tiếp với người khác đều do những đệ tử như chúng ta đảm nhiệm.” Tam Nhật tiểu hòa thượng cười nói: “Đúng rồi, ta gửi cho ngươi một tệp tin, ngươi dùng phần mềm chat nhận đi.” “Thứ gì vậy?” Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Là pháp môn cảm ứng phi kiếm thông qua dấu ấn trên phi kiếm của sư phụ, là một loại pháp môn vận dụng tinh thần lực.

Với tinh thần lực của ngươi, chắc có thể cảm ứng được dấu ấn trong phạm vi mười mấy mét.

Ngươi nhận đi, rảnh thì học.

Biết đâu có thể dùng được.” Tam Nhật tiểu hòa thượng giải thích.

“Nếu công ty chuyển phát nhanh đó mãi không tìm lại được phi kiếm, có lẽ pháp môn này có thể có chút tác dụng.

Ân, nếu trong vòng một tháng, phi kiếm này vẫn không tìm lại được, sư đệ ngươi lại thông báo cho ta, ta sẽ tranh thủ đến chỗ ngươi một chuyến, tìm xem.

Dù sao cũng chỉ là một thanh tiểu kiếm dùng để truyền thư, mất đi nhiều nhất là sư phụ đau lòng một chút, không cần lo lắng.” Tam Nhật tiểu hòa thượng nói xong, liền gửi một tệp nén cho Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhấn nhận.

Một số tiểu pháp môn của tu sĩ không cần lo lắng bị tiết lộ, đều được truyền trực tiếp qua mạng.

Còn những thứ như bí kíp võ học, mới dùng phương thức truyền thư bằng phi kiếm để bảo mật.

Tệp nén không lớn, nên cậu dùng điện thoại nhận luôn, chưa đến mười giây đã truyền xong.

Sau khi giải nén, trong điện thoại của Tống Thư Hàng xuất hiện thêm ba tệp tin.

“Tinh Thần Lực Lạc Ấn Thuật” “Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp” “Lâm Thì Ngự Kiếm Thuật” “Sao lại có nhiều thứ vậy?” Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc, nhưng vẫn trả lời Tam Nhật tiểu hòa thượng một câu: “Đã nhận.” “Xác nhận lại xem, có phải là Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp không?

Số lượng tệp nén trong máy tính của ta hơi nhiều.” Tam Nhật tiểu hòa thượng hỏi.

“Ừm, có Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp.” Tống Thư Hàng xác nhận, sau đó lại gõ thêm: “Nhưng còn có Tinh Thần Lực Lạc Ấn Thuật và...” Cậu còn chưa gõ xong, Tam Nhật tiểu hòa thượng đã nhanh chóng trả lời: “Được, vậy thì không có vấn đề gì.

Rảnh thì luyện tập, biết đâu có thể dùng được.

Nếu có tin tức về phi kiếm thì báo cho ta nhé, mấy ngày nữa ta sẽ lên mạng xem.” Nói xong, Tam Nhật tiểu hòa thượng offline chuồn mất.

“Và Lâm Thì Ngự Kiếm Thuật.” Tống Thư Hàng vừa mới gõ xong chữ thì Tam Nhật tiểu hòa thượng đã offline.

Cậu chỉ có thể cười khổ, vị Tam Nhật sư huynh này sao cũng có vẻ vội vàng như vậy?

Cậu đành phải gửi câu cuối cùng này offline cho Tam Nhật tiểu hòa thượng.

Sau đó, cậu mở ba tệp tin ra xem.

Tinh Thần Lực Lạc Ấn Thuật... theo giới thiệu trong tệp tin là do một vị tiền bối có trí nhớ không tốt nghiên cứu ra.

Thuộc tính trí nhớ không tốt này ở người phàm là thường gặp, nhưng trong giới tu sĩ tuyệt đối là hàng hiếm.

Vì não bộ của tu sĩ đều đã được cường hóa, về cơ bản ai cũng có trí nhớ siêu phàm.

Mà vị tiền bối này sau khi tiện tay vứt đồ đạc đi, thường không nhớ đã vứt ở đâu, muốn tìm lại phải mất rất nhiều thời gian.

Rất lâu sau đó, ông đã nghiên cứu ra Tinh Thần Lực Lạc Ấn Thuật này, trên mỗi vật phẩm quan trọng của mình đều để lại một dấu ấn tinh thần lực.

Và ‘Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp’ chính là pháp môn tương ứng với nó.

Như vậy, bất kể ông vứt đồ ở đâu, chỉ cần cảm ứng một chút là có thể tìm lại.

Vô cùng tiện lợi!

Về sau, pháp môn Tinh Thần Lực Lạc Ấn này được vị tiền bối đó vô tư cung cấp cho các đồng đạo trong giới tu sĩ, phát dương quang đại.

Dần dần, hình thành nên hệ thống ‘tinh thần lực lạc ấn’ hiện nay.

Giống như thanh phi kiếm này của Thông Huyền đại sư, kết hợp với một pháp khí cảm ứng đặc thù, bất kể phi kiếm bị giấu ở đâu trên trái đất, đều có thể dễ dàng tìm thấy.

Hai pháp môn tinh thần này là một bộ, nên Tam Nhật sư huynh gửi cả hai cho cậu cũng có thể hiểu được.

Nhưng ‘Lâm Thì Ngự Kiếm Thuật’ cuối cùng là thứ gì?

Ngự kiếm thuật cậu cũng biết, chắc là kỹ năng tương tự như truyền thư bằng phi kiếm, ngự kiếm phi hành.

Nhưng vấn đề là, thứ như ngự kiếm thuật, chẳng lẽ còn phân ra bản chính thức và bản tạm thời sao?

Với tâm trạng tò mò, Tống Thư Hàng mở thư mục này ra.

Dù là bản tạm thời, nó cũng là ngự kiếm thuật mà.

Tống Thư Hàng vui mừng mở tệp tin cuối cùng ra, rất nhanh lại thất vọng đóng tệp tin lại.

Bộ ‘Lâm Thì Ngự Kiếm Thuật’ này hóa ra là một sản phẩm thất bại trong một thí nghiệm ‘hạ thấp cấp độ sử dụng ngự kiếm thuật’ của Thông Huyền đại sư.

Sau này đại sư lại cải tiến nó một chút, dùng để cho các đệ tử trải nghiệm trước ‘ngự kiếm thuật’.

Đầu tiên, Thông Huyền đại sư sẽ đặt một bộ trận pháp đặc thù vào bên trong một thanh phi kiếm, và trữ một ít linh lực của bản thân trong phi kiếm.

Sau đó, các đệ tử cấp thấp có thể thông qua một bộ khẩu lệnh, chú văn và thủ ấn, là có thể tạm thời sử dụng và trải nghiệm sự thần kỳ của ngự kiếm thuật.

Nhưng linh lực mà Thông Huyền đại sư trữ có hạn, ‘Lâm Thì Ngự Kiếm Thuật’ này không thể duy trì được lâu.

Vì vậy còn được gọi là bản trải nghiệm ngự kiếm thuật tạm thời.

Bộ ‘Lâm Thì Ngự Kiếm Thuật’ này quá “tạm thời”, Tống Thư Hàng dù có học cũng chẳng có tác dụng gì.

Cậu chỉ xem qua một lần từ đầu đến cuối, rồi đóng thư mục lại.

“Hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Tối nay đã hẹn mời Dương Đức, Tubo họ đi ăn Thập Hương Ngư Đầu.

Còn sáu bảy tiếng nữa, vừa hay có thể tu luyện vài lần.

Thời gian là vàng bạc, trẻ không cố gắng, già hối hận! ” Lần này khi bắt đầu tu luyện «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp», không biết vì sao, trước mắt Tống Thư Hàng luôn hiện lên khuôn mặt của ông chú ngốc kia.

Thế là mỗi cú đấm của cậu càng thêm mạnh mẽ!

Sau một bộ quyền pháp cuối cùng, ngay cả giá trị khí huyết sinh ra dường như cũng nhiều hơn một chút? ************** Bệnh viện Nhân dân số 4 Giang Nam, phòng bệnh.

Tư Mã Giang đứng dậy khỏi giường bệnh, châm một điếu thuốc, lặng lẽ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh Tư Mã, người đã được đưa đến.” Người đàn ông mặc vest đeo kính ngoài cửa phòng bệnh lên tiếng.

Tư Mã Giang nghiến răng: “Đưa vào đây.” Cửa lớn bị đẩy ra, một nhóm đàn ông to béo lực lưỡng đưa tên cướp bị trói chặt cứng vào phòng bệnh.

Tư Mã Giang quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm tên cướp: “Anh bạn, còn nhận ra tôi không?” Tên cướp ngẩng đầu nhìn Tư Mã Giang, đột nhiên cười khẩy: “Nhận ra.” Trước đó, vì đối mặt với nhiều súng như vậy, thực lực không đủ, hắn chỉ có thể tạm thời chịu thua.

Nhưng bây giờ... phòng bệnh nhỏ bé này và mấy tên vệ sĩ bên ngoài, không thể cản được hắn!

Bắt giặc phải bắt vua, chỉ cần tóm được ông chú đẹp trai trước mặt này, hắn có thể mang theo con tin toàn thân rút lui.

Về phần sợi dây trói trên người hắn... sao có thể thật sự trói được hắn?

Chỉ thấy tên cướp hơi giãy giụa, sợi dây trên người liền bị giật đứt, hắn di chuyển, cả người như mũi tên rời cung bắn về phía Tư Mã Giang, tốc độ nhanh đến đáng sợ.

Tay phải hắn tạo thành trảo, chụp vào yết hầu của Tư Mã Giang, muốn bắt lấy anh ta làm con tin!

Chương 106

Tuy nhiên, thấy tên cướp đột nhiên giãy thoát khỏi sợi dây trói trên người, trong mắt Tư Mã Giang lại không có một chút sợ hãi.

Ở vị trí cửa phòng bệnh, người đàn ông mặc vest đeo kính đẩy gọng kính, tay phải nhẹ nhàng nhấn một nút điều khiển từ xa.

“Bụp!

Bụp!” Hai tiếng nổ nhỏ khó nghe.

Đôi mắt của tên cướp đang nhảy trên không trung trợn trừng, hai chân của hắn từ vị trí đầu gối trở xuống bị nổ đứt, máu chảy như suối.

Đây là trò mà người của Tư Mã Giang đã giở từ đầu, vừa có thể ngăn tên cướp chạy trốn, vừa có thể phòng bị bất trắc.

“A...” Tiếng hét thảm như heo bị chọc tiết, tên cướp từ trên không trung rơi xuống, đau đớn lăn lộn trên đất.

Tư Mã Giang gật đầu ra hiệu, hai người đàn ông trông giống bác sĩ đi lên, bình tĩnh tiêm thuốc, băng bó vết thương ở chân bị đứt cho tên cướp.

Một lúc lâu sau.

Tên cướp im lặng dựa vào góc tường, ánh mắt đờ đẫn.

Hai chân của hắn, gãy rồi?

Hết rồi, tất cả đều hết rồi!

Mất đi hai chân, hắn còn nói gì đến tu chân?

Cuộc đời của hắn, tất cả của hắn, đều xong rồi.

Tư Mã Giang dụi tắt điếu thuốc, từ trên cao nhìn xuống tên cướp: “Anh bạn, không tiếp tục vùng vẫy nữa à?” Tên cướp với vẻ mặt không còn gì để luyến tiếc, không nói một lời.

“Tôi lười hỏi tên và lai lịch của anh, tôi chỉ muốn hỏi một câu, kiện hàng mà anh cướp từ tay tôi, bây giờ ở đâu?” Tư Mã Giang trầm giọng hỏi.

“Ha ha.” Tên cướp đảo mắt.

“Không nói phải không?

Tôi thích loại cứng đầu như anh.” Tư Mã Giang giơ ngón tay cái lên, rồi không biết từ đâu lôi ra một cây gậy sắt, đập mạnh một cú vào đầu tên cướp, đánh hắn đầu vỡ máu chảy: “Cây gậy này trả lại cho anh!” “Sau đó anh sẽ nói ra tất cả những gì anh biết, tôi đảm bảo!” “Đưa hắn xuống, cho hắn nếm thử thủ đoạn của chúng ta!” ....

Chưa đầy mười phút, tên cướp đã nhanh chóng khai ra.

Hắn khai rất thẳng thắn, không phải vì thủ đoạn tra hỏi của Tư Mã Giang và đám người kia mạnh đến đâu, hắn chỉ muốn báo thù!

Hắn miêu tả lại vị trí hiện tại và ngoại hình của đại sư huynh một cách thành thật, chỉ chờ Tư Mã Giang và đám người kia đi tìm đại sư huynh của hắn!

Đại sư huynh là đệ tử nội môn của Nguyệt Đao Tông, tu vi Nhị phẩm, đối phó với đám người thường này chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Cho dù vạn nhất đại sư huynh lật thuyền trong mương, bị đám người thường này ám toán, đó cũng là chuyện đáng ăn mừng!

Tên khốn đó, cướp đi Vô Hình Thần Kiếm của hắn, còn giả vờ muốn dâng cho tông chủ, nếu không phải thực lực của mình không đủ, sớm đã liều mạng với hắn rồi!

Phía Tư Mã Giang và sư huynh của hắn đều là đối tượng hắn căm ghét, chó cắn chó một miệng lông, hắn vui vẻ xem kịch!

Cả hai bên đều bị thương là tốt nhất.

Đương nhiên, hắn sẽ không ngốc đến mức nói ra thân phận của đối phương là sư huynh của mình, thực lực cao cường.

Chỉ nói đó là đồng phạm ở chung với mình, hiện tại kiện hàng và vật phẩm bên trong đang ở trong tay hắn.

Tư Mã Giang lại châm một điếu thuốc, rít một hơi thật mạnh.

"Tốt nhất những gì anh nói đều là thật, nếu dám lừa tôi, tôi sẽ khiến anh sống không bằng chết." Tư Mã Giang hung hăng nói.

Xã hội pháp trị, giết người không tốt, dù sao họ cũng là công dân hợp pháp.

Nhưng cách để khiến một người sống không bằng chết thì có rất nhiều.

Ví dụ như ném hắn vào một nhà tù đặc biệt giam một thời gian, trong thời gian đó cưỡng ép bẻ cong quan niệm về tình yêu... rồi cho người mỗi ngày xếp hàng nhặt xà phòng của hắn chẳng hạn.

"Dựa theo miêu tả của hắn, tìm ra đồng bọn của hắn!" Tư Mã Giang trầm giọng nói.

"Có miêu tả cụ thể như vậy, chậm nhất là ngày mai có thể đào ra đồng bọn của gã này, giao cho chúng tôi đi." Người đàn ông mặc vest đeo kính đẩy gọng kính, vẻ mặt tự tin.

"Càng nhanh càng tốt!" Tư Mã Giang gật đầu nói.

Hy vọng không xảy ra thêm chuyện gì ngoài ý muốn... ****************** Bốn giờ rưỡi chiều.

Tống Thư Hàng đã tu luyện bảy lần quyền pháp, lại dùng thêm hai viên Khí Huyết Đan.

Số lượng Khí Huyết Đan ngày càng ít, nhưng giá trị khí huyết trong Tâm khiếu ngày càng nhiều, đã có khoảng hai mươi đạo khí huyết.

Bây giờ chỉ cần nhắm mắt ngưng thần, là có thể cảm nhận được có một dòng ấm đang lưu chuyển trong Tâm khiếu!

Chỉ cần chờ trong cơ thể ngưng tụ ra hơn ba mươi đạo khí huyết, thể chất sẽ có thể tiến hành một lần lột xác nữa, lúc đó một ngày có thể tu luyện được nhiều 'giá trị khí huyết' hơn.

Thấy thời gian cũng gần đến, Thư Hàng kết thúc tu luyện.

Cậu tìm một phòng tắm ở chỗ Dược Sư tắm rửa, gột sạch tạp chất và mồ hôi thải ra khi tu luyện, thay bộ quần áo sạch đã chuẩn bị sẵn.

Sau đó, cậu chạy một mạch đến quán Thập Hương Ngư Đầu, đặt một phòng.

"Dương Đức à, lát nữa dẫn Tubo, Cao Mỗ Mỗ họ đến Thập Hương Ngư Đầu nhé.

Tớ đặt phòng rồi, phòng 303!" Thư Hàng gọi điện cho Dương Đức.

"Không vấn đề, đến ngay!" Dương Đức cười hắc hắc, quay đầu nhìn mấy người bạn cùng phòng bên cạnh, cười nói: "Chuẩn bị thôi, thẳng tiến Thập Hương Ngư Đầu, A Hàng mời." Tubo, Cao Mỗ Mỗ và Gia Cát Trung Dương đang ở ngay bên cạnh cậu ta.

"A Hàng mời ăn Thập Hương Ngư Đầu?" Cao Mỗ Mỗ đảo mắt, nhanh chóng rút điện thoại ra, bấm một dãy số.

"Alo?

Bạn học Lục Phỉ phải không?

Là Cao Mỗ Mỗ đây, còn nhớ Thư Hàng nói sẽ mời ăn Thập Hương Ngư Đầu không?

Đúng rồi đúng rồi, cũng mời cậu nữa đấy.

Bảo cậu chuẩn bị rồi qua nhanh nhé?

Phòng nào ư?

Ừm, là phòng 303!" Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính, trên mặt kính phản chiếu ánh sáng của trí tuệ. .....

Tống Thư Hàng trước tiên gọi món đầu cá và canh thịt bò đặc trưng của quán, lại gọi thêm mười mấy món lặt vặt khác.

Những món còn lại đợi bạn cùng phòng đến rồi để họ gọi.

Giá cả của quán đầu cá cũng khá phải chăng...

Hơn nữa, cậu mới đây sau khi hạ gục một con BOSS nhỏ đã có chút thu nhập vàng trong game, chút này vẫn có thể mời được.

Chỉ là trong phòng hơi ngột ngạt, điều hòa bật quá lâu, có chút khô.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, điều động tinh thần lực khẽ phóng thích hàn khí của 'Phong Hồn Băng Châu', nhiệt độ trong phòng trở nên dễ chịu hơn.

Mười lăm phút sau, ba người bạn cùng phòng, kèm theo bạn gái loli của Cao Mỗ Mỗ, và một cái đuôi bám theo là Gia Cát Trung Dương đã đến phòng riêng.

"Thư Hàng, dẫn thêm mấy người cậu không phiền chứ." Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính nói: "Mặc dù cậu có phiền cũng chẳng làm được gì." "Cậu nói hết lời rồi, để tôi biết nói gì đây?" Tống Thư Hàng cười nói.

“Không... thật ra tớ muốn cậu phiền một chút.

Như vậy tớ mới có cớ đuổi cái cục phiền toái siêu cấp lớn bên cạnh này đi.” Cao Mỗ Mỗ không chút nể nang chỉ vào Gia Cát Trung Dương.

Cái cục phiền toái siêu cấp lớn này thật là quá đủ rồi, cậu và bạn gái khó khăn lắm mới có thời gian ở bên nhau, gã này lại đến làm kỳ đà cản mũi.

Gia Cát Trung Dương hất tóc: “Cao Mỗ Mỗ à, cậu lại kiêu ngạo rồi, người đẹp trai như tớ, sao có thể là một cục phiền toái lớn được?” Mặt Cao Mỗ Mỗ giật giật, không thèm để ý đến gã tự luyến này, chuyển chủ đề: “Ngoài ra, Thư Hàng, mấy anh em đã giúp cậu hẹn em gái Lục Phỉ rồi đấy.” “Gì cơ?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Tubo vỗ vai Tống Thư Hàng: “Không cần cảm ơn chúng tớ, chúng tớ cũng chỉ có thể giúp cậu đến đây thôi.

Cố lên!” “......” Tống Thư Hàng cười gượng: “Tớ phải cảm ơn mấy cậu à?” Lý Dương Đức cũng vỗ vai Tống Thư Hàng: “Không cần khách sáo, thành công rồi mời chúng tớ ăn một bữa Thập Hương Ngư Đầu là được.” Đang nói chuyện, bên ngoài phòng có người gõ cửa.

“Mời vào.” Cao Mỗ Mỗ lập tức gọi, nháy mắt với Thư Hàng.

Cửa phòng mở ra, một cô gái mặt hồng phúng phính, vóc dáng bốc lửa đứng ở cửa, e thẹn cười với mọi người, chính là cô nàng Lục Phỉ.

Cô mặc áo thun sọc đen trắng, quần short bò để lộ đôi chân thon dài.

Mái tóc dài buộc đuôi ngựa vắt sang vai trái, trẻ trung xinh đẹp.

“Chào mọi người, có vẻ như em là người đến muộn nhất rồi.” Cô vẫy tay chào mọi người.

Tubo liếc ra ngoài, phát hiện cô gái này lại đi một mình.

Can đảm... thật lớn.

Hay là cô ấy rất tin tưởng Tống Thư Hàng?

“Mới đến, mọi người đều mới đến.

Lại đây lại đây, ngồi đi, chờ lên món.” Cao Mỗ Mỗ nhiệt tình mời Lục Phỉ vào, sắp xếp chỗ ngồi cho cô bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Bạn học Thư Hàng, chào buổi tối.” Lục Phỉ cố gắng giữ nụ cười, sau khi đến gần Tống Thư Hàng, quả nhiên, lập tức có thể cảm nhận được cảm giác mát mẻ đó.

“Chào buổi tối.” Tống Thư Hàng dịu dàng cười đáp.

Trong lòng lại thầm thở dài, ý tốt của bạn cùng phòng cậu xin nhận.

Tiếc là, gần đây cậu không có thời gian để hẹn hò.

Tu luyện là trên hết, bạn gái gì đó tạm thời đều là hồng phấn khô lâu.

“Nào, cạn ly vì chức vô địch năm nghìn mét của Thư Hàng.” Tubo nâng ly rượu, nháy mắt với Cao Mỗ Mỗ và Dương Đức.

Lần trước ba chọi một, đều bị một mình Tống Thư Hàng uống gục.

Hôm nay họ chuẩn bị xa luân chiến, rửa mối nhục xưa.

Chương 107

Tiếng cười không ngớt, tiếng nói không ngừng.

Ba người bạn cùng phòng cố ý dẫn dắt, Lục Phỉ rất nhanh đã hòa nhập vào vòng bạn bè nhỏ của Tống Thư Hàng.

Rượu qua ba tuần, Lục Phỉ khẽ nắm chặt bàn tay nhỏ, trong lòng có một kế hoạch. *************** Sau khi ăn no uống say, Tống Thư Hàng gọi phục vụ đến tính tiền.

“A Hàng, tối nay tớ còn có việc nên về phòng trọ trước.

Không về ký túc xá đâu.” Lý Dương Đức đứng dậy, lại nháy mắt với người bạn bên cạnh.

Tubo lập tức đứng dậy hưởng ứng: “Đi cùng đi cùng, tối nay vừa hay tớ cũng có việc, ở lại chỗ Dương Đức một đêm!” “Tớ đi với bạn gái rồi, gã Gia Cát Trung Dương này tớ sẽ mang đi.” Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính: “A Hàng, chỉ còn một mình cậu về ký túc xá, vậy thì tiện đường đưa bạn học Lục Phỉ về nhé.

Tối rồi con gái đi một mình trên đường rất nguy hiểm.” Không đợi Tống Thư Hàng trả lời, cả đám khoác vai bá cổ, rất nhanh đã chuồn đi.

Tống Thư Hàng cười lắc đầu, nói với Lục Phỉ: “Bạn học Lục Phỉ, chúng ta đi thôi.” “Vâng.” Có lẽ vì đã uống một chút rượu, mặt Lục Phỉ hơi hồng.

Rời khỏi quán Thập Hương Ngư Đầu sầm uất, hai người sóng vai đi trên vỉa hè.

“Bạn học Thư Hàng, cậu có bạn gái chưa?” Lục Phỉ đột nhiên hỏi, giọng nhỏ như muỗi kêu, nếu không phải thính lực của Tống Thư

Hàng đã tốt hơn, thật sự không nghe thấy.

“Tạm thời vẫn chưa có.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Lục Phỉ cười hì hì để lộ hai lúm đồng tiền, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người lại đi một đoạn đường, Lục Phỉ lấy hết can đảm: “Bạn học Thư Hàng, hay là... chúng ta thử hẹn hò xem sao?” Tống Thư Hàng dừng lại, có chút kinh ngạc nhìn Lục Phỉ.

Lần đầu tiên trong đời, không phải bị con gái phát thẻ người tốt, mà là được tỏ tình?

Nếu mẹ Tống biết được, chắc chắn sẽ cả nhà ăn mừng phải không?

Ngây ra một lúc, Tống Thư Hàng hỏi một câu ngớ ngẩn: “Cậu thích tớ?” “Ừm ừm!” Lục Phỉ gật đầu lia lịa.

Siêu thích luôn ấy chứ, đặc biệt là mùa hè, Tống Thư Hàng chính là máy điều hòa hình người, ai dùng người đó biết!

Tống Thư Hàng lại ngẩn ra một lúc lâu.

Sau đó cậu gãi đầu: “Cảm ơn... nhưng gần đây, vì rất nhiều lý do, tớ không có ý định yêu đương.

Không phải vấn đề của cậu, thật sự chỉ là một vài lý do cá nhân của tớ!” Dù sao thì, sắp tới tất cả thời gian rảnh của cậu đều sẽ dành cho tu luyện, cậu phải tu luyện mỗi ngày hơn sáu tiếng... chuyện tốn thời gian như có bạn gái, thật sự không có thời gian.

Về chuyện tình cảm cậu là một con gà mờ, nhưng cậu biết loại chuyện này không thể dây dưa, phải dứt khoát.

“A?” Biểu cảm trên mặt Lục Phỉ ngơ ngác, trông như không biết phải tiếp tục giao tiếp thế nào.

Vì kịch bản chém gió với mấy người bạn cùng phòng hoàn toàn không đúng, cái gì mà con gái theo đuổi con trai cách một lớp giấy, quá không đáng tin!

Sau đó, đầu óc cô chập mạch, hỏi: “Không yêu đương cũng không sao, vậy bình thường chúng ta nắm tay một chút có được không?” “Hả?” Lần này đến lượt Tống Thư Hàng ngơ ngác, không biết phải trả lời thế nào.

Một lúc lâu sau, cậu cẩn thận đáp: “Nắm tay một chút thì, chắc là không có vấn đề.” “Vậy được rồi!” Lục Phỉ vẻ mặt sung sướng, không hề có chút cảm giác thất tình.

Mục đích của cô đã đạt được, thực ra cô cũng chỉ muốn mỗi ngày được nắm tay Tống Thư Hàng một chút.

Hai người có thể cùng nhau đi học, cùng nhau tan học, cùng nhau về ký túc xá, gần như vậy là đủ rồi.

Những lúc không có Tống Thư Hàng, cô vẫn có thể có máy điều hòa mà, tuy không thoải mái bằng Tống Thư Hàng, nhưng vẫn có thể tạm dùng.

Dù sao thì phần lớn thời gian cô đều ở trong phòng.

“Vậy chúng ta về thôi!” Lục Phỉ rất vui vẻ nắm lấy bàn tay to của Tống Thư Hàng, giống như một cô bé nhận được đồ chơi với vẻ mặt mãn nguyện, bước đi cũng trở nên vui vẻ hơn. ....

Sau khi đưa Lục Phỉ về ký túc xá, Tống Thư Hàng trở về ký túc xá của mình.

Theo thói quen mở máy tính, làm mới tin tức của nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Phần lớn nội dung phía trước đều là Dược Sư đang kiểm tra sức khỏe cho hai vị đạo hữu và đạo đồng của họ đã vào hòn đảo bí ẩn, đưa ra một số dữ liệu và phân tích, nhưng nguyên nhân cụ thể gây ra mất trí nhớ vẫn chưa thể suy đoán ra.

Lúc này, một thành viên trong nhóm đã lâu không lộ diện đã ngoi lên.

Là Tô Thị A Thất, người cuồng chiến đấu nổi tiếng trong nhóm.

“A Thất, hai ngày nay sao không online vậy?

Vết thương của A Thập Lục thế nào rồi?” Bắc Hà Tán Nhân lập tức hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân hôm qua bị cấm chat một ngày, không ngờ hôm nay đã được thả ra sớm?

Tô Thị A Thất thở dài thườn thượt: “A Thập Lục... bỏ nhà đi rồi.” “A Thập Lục không phải bị thương sao?” Bắc Hà Tán Nhân không dám tin.

Tô Thị A Thất thở dài: “Mấy ngày nay ta đi tìm phương pháp chữa trị vết thương cho A Thập Lục, đã đi xa.

Kết quả hôm nay ta vừa về đến bản tộc Tô thị, mới biết A Thập Lục đã biến mất.

Có người trong tộc nói, hôm đó ta vừa mới đi, A Thập Lục liền chạy mất.” Bắc Hà Tán Nhân nhíu mày: “Chạy mất?

Tô thị các ngươi đông người như vậy, chẳng lẽ còn không trông được một A Thập Lục bị thương?” Tô Thị A Thất ngại ngùng nói: “A Thập Lục đã dùng một phương pháp bí mật bỏ nhà đi mà ta để lại trước đây.

Hơn nữa...

đợi đến khi trong nhà phát hiện A Thập Lục biến mất, thì A Thập Lục đã không biết chạy đi đâu rồi.

Người trong nhà tìm mấy ngày cũng không thấy.” “Nhiều người như vậy mà không tìm lại được một A Thập Lục bị thương?” Bắc Hà Tán Nhân không tin.

Tô Thị A Thất thở dài, vì vậy sau khi vừa về đến Tô thị, hắn đã đánh cho bốn tên tộc nhân khốn nạn một trận.

Nhưng chuyện xấu trong nhà không thể nói ra ngoài, hắn có nỗi khổ khó nói.

Bắc Hà Tán Nhân không hỏi thêm về vấn đề nội bộ của Tô thị: “Bây giờ có tin tức gì của A Thập Lục chưa?” “Ừm, ta có để lại dấu ấn trên một kiện pháp bảo tùy thân của A Thập Lục, tuy không chính xác như tinh thần lạc ấn, nhưng có thể cảm ứng được A Thập Lục chắc đang ở khu vực Giang Nam.” Tô Thị A Thất nói.

Vì đó là pháp bảo của A Thập Lục, để lại tinh thần lạc ấn sẽ ảnh hưởng đến việc chủ nhân sử dụng pháp bảo, nên chỉ để lại loại dấu ấn thứ cấp.

Nhưng loại dấu ấn thứ cấp này chỉ có thể xác định được một phạm vi khu vực mơ hồ.

Về phần những pháp khí có dấu ấn tinh thần do chính A Thập Lục để lại, đều đã bị bỏ lại ở bản tộc Tô thị.

Dù sao A Thập Lục cũng là lén lút bỏ trốn, sao có thể mang theo thứ tự lộ tọa độ của mình?

Tiếp theo, Tô Thị A Thất lại nói: “Tối nay ta sẽ khởi hành đến đó, mau chóng đưa A Thập Lục về.

Ngoài ra ta muốn hỏi xem trong nhóm có đạo hữu nào hiện đang ở gần khu vực Giang Nam không, giúp ta tìm A Thập Lục.

Cảm kích vô cùng.” Đây cũng là nguyên nhân chính hắn online.

Tống Thư Hàng thấy đến đây thì hơi ngẩn người, Tô gia A Thập Lục cũng chạy đến khu vực Giang Nam à?

Nghe A Thất có cách tìm lại A Thập Lục, Bắc Hà Tán Nhân thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Sao ai cũng chạy đến thành phố Giang Nam thế nhỉ?

Nói đến đó, ta lại nhớ đến một vị tiểu hữu.” “Tiểu hữu?

Hoàng Sơn Chân Quân lại thêm đạo hữu mới à?” Tô Thị A Thất hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân gửi một biểu cảm lắc đầu, sau đó cười nói: “Còn nhớ ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ không?” “Ồ ồ, là vị mà Hoàng Sơn Chân Quân thêm nhầm vào?” Tô Thị A Thất lập tức hỏi, dù sao ‘đạo hiệu’ kỳ quặc như vậy cũng khó mà quên.

“Bây giờ đã là một tiểu đạo hữu rồi, quá trình khá thú vị, rảnh rỗi sẽ kể cho ngươi nghe.

Ta nhớ cậu ấy đang ở Đại học thành Giang Nam.

Nếu có duyên, không chừng các ngươi có cơ hội gặp nhau.” Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Tống Thư Hàng thấy đến đây, lập tức ló mặt ra.

Trong nhóm đều là đại tiền bối, quen mặt một chút sau này dễ nhận nhiệm vụ mà!

Thư Sơn Áp Lực Đại: “A Thất tiền bối chào buổi tối.” “Nhắc Tào Tháo Tào Tháo đến, mà giờ này cũng đúng là lúc học sinh tan học.” Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Tống Thư Hàng trả lời: “Hôm nay được nghỉ ạ, con vừa tu luyện xong, ăn cơm với bạn bè về.” “Tiểu hữu ở khu vực Giang Nam à?

Ha ha, nếu lần này có duyên gặp mặt, ta sẽ cho ngươi một món quà gặp mặt.

Không nói nhiều nữa, ta chuẩn bị khởi hành, phải mau chóng đến khu vực Giang Nam tìm A Thập Lục mới được, các ngươi cứ từ từ trò chuyện.” Tô Thị A Thất nói xong liền offline.

Hắn không có thời gian tám chuyện trong nhóm, lên đây cũng chỉ muốn nhờ các đạo hữu trong nhóm giúp chú ý tin tức của A Thập Lục.

Thở dài một tiếng, A Thất khẽ quát một tiếng, pháp đao tùy thân bay vút lên trời, hóa thành một đạo độn quang.

A Thất đạp lên độn quang, biến mất trong màn đêm. ....

Tống Thư Hàng lại tám chuyện trong nhóm một lúc, đồng thời lại kết bạn với mấy vị tiền bối mới.

Từ sau khi cậu nhận nhiệm vụ ‘tiếp đãi Bạch Chân Quân’, các tiền bối trong nhóm đã bắt đầu lần lượt kết bạn với cậu.

Tống Thư Hàng đoán những tiền bối này có ý đồ xấu, rất có khả năng là muốn biết ngay tình trạng của cậu sau khi tiếp đãi xong Bạch Chân Quân sẽ như thế nào.

Không chừng còn có vài tiền bối muốn quay lại hình ảnh của cậu, giống như Hoàng Sơn Chân Quân lúc trước.

Còn một số tiền bối khác kết bạn với cậu, là để ghé thăm nông trại và trang trại trong game của Tống Thư Hàng.

Không ngờ game nông trại cũng có thể giúp mình nhanh chóng quen mặt hơn với các tiền bối...

Tống Thư Hàng trước khi ngủ tiện tay mở không gian của mình, chuẩn bị vào nông trại.

Mở không gian, cậu thấy một bức ảnh mà ‘Cuồng Đao Tam Lãng’ tiền bối đã là bạn bè đăng trong không gian.

Bối cảnh là đại dương mênh mông, còn có cảnh một con cá voi khổng lồ trồi lên mặt nước.

Sau đó một người đàn ông tuấn mỹ với nụ cười gian xảo lơ lửng giữa không trung, dưới chân là một thanh loan đao hóa thành độn quang, vững vàng nâng đỡ cơ thể hắn.

“Phong cảnh Đông Hải rất đẹp, ngắm biển nhiều sẽ khiến lòng người cảm thấy rộng mở!” Bên dưới là một loạt tiền bối trong nhóm như Bắc Hà Tán Nhân, Hoàng Sơn Chân Quân, Đồng Quái Tiên Sư, Vân Du Tăng Thông Huyền... nhấn like.

Chương 108

Bắc Hà Tán Nhân: Ta cứ tưởng ngươi sẽ đăng một bức ảnh phong cảnh Đông Hải, không ngờ trên trời lại có một thằng ngốc phá hỏng phong cảnh.

Thông Huyền đại sư: [Biểu cảm ngón tay cái] Diệp Tiên Cô: Ồ, cơ ngực của tiểu Lãng không tệ, chẳng trách dám tự xưng lòng dạ rộng mở.

Thất Thất Tử: Cơ ngực không tệ +1.

Đồng Quái Tiên Sư: Đến xem ngực.

Đồng Quái Tiên Sư: @Hoàng Sơn Chân Quân, Chân Quân tôi sai rồi, bỏ cấm chat cho tôi đi!

Ba mươi ngày lâu quá!

Hoàng Sơn Chân Quân: Ha ha!

Đồng Quái Tiên Sư: @Hoàng Sơn Chân Quân, quá bất công, tên Bắc Hà kia còn được thả ra, tại sao tôi vẫn phải bị cấm túc?!

Hoàng Sơn Chân Quân: Ha ha!!

Cuồng Đao Tam Lãng: @Hoàng Sơn Chân Quân, Chân Quân, tên Đồng Quái chắc chắn phải giam thêm mười ngày nửa tháng nữa mới được.

Tôi có thể được thả ra rồi chứ?

Ngoài ra Bắc Hà tên khốn, ngươi nói ai là thằng ngốc?

Solo không!

Hoàng Sơn Chân Quân: Ha ha!!!

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, lặng lẽ like cho bức ảnh, không dám nói nhiều.

Sau đó đi dọn dẹp nông trại, trồng thêm những loại cây có giá trị.

Sau đó nữa, tắt máy tính đi tắm rồi đi ngủ.

Sau khi Tống Thư Hàng ngủ say, không xa giường của cậu lại có một chấm đen mờ ảo hiện ra, dần dần lớn lên.

Tống Thư Hàng vẫn luôn duy trì pháp môn ‘cảnh giác’ của tinh thần lực, vậy mà cũng không thể phát hiện ra chấm đen nhỏ này! ********** Ngày 10 tháng 6.

Tống Thư Hàng lại xin nghỉ một ngày, sau đó cùng Tubo đến trường dạy lái xe để tham gia học lý thuyết.

Đương nhiên... thực tế việc học lý thuyết này không bắt buộc bạn phải tham gia.

Bạn chỉ cần buổi sáng đến quẹt thẻ điểm danh, buổi chiều hai giờ lại qua quẹt thẻ điểm danh là được.

Thi lý thuyết bạn học hay không là chuyện của bạn, dù sao đến lúc thi không qua, bạn tự nộp tiền thi lại.

“Đã xin nghỉ rồi, tớ đến chỗ Dương Đức chơi một lát.

Thư Hàng cậu thì sao?” Tubo hỏi.

“Tớ phải đến bệnh viện một chuyến, đưa chị Triệu Nhã Nhã ra ga tàu cao tốc.” Tống Thư Hàng cười đáp, đại hội thể thao kết thúc, kỳ thực tập của Triệu Nhã Nhã cũng đến hồi kết.

Bây giờ chị ấy đang ở bệnh viện trực thuộc Đại học thành Giang Nam chào tạm biệt mấy người quen, đợi trưa ăn cơm xong sẽ đáp tàu cao tốc rời khỏi Đại học thành Giang Nam.

Cậu phải tiễn Triệu Nhã Nhã một đoạn.

“Được, vậy tớ không đi cùng cậu nữa.

Chiều gặp!” Tubo vừa nghĩ đến Triệu Nhã Nhã vẫn còn chút sợ hãi. ....

Mười phút sau, Tống Thư Hàng đã đến bệnh viện, trực tiếp đến phòng nghỉ tìm Triệu Nhã Nhã.

Mười lăm phút sau, ở cổng bệnh viện, một ông chú nhân viên văn phòng vội vã bước vào bệnh viện.

Sau khi dừng lại một chút, ông ta nhanh chóng đi về phía lầu 8B.

Tống Thư Hàng đến phòng nghỉ tìm Triệu Nhã Nhã.

Ở cửa, cậu đụng phải một nữ bác sĩ đeo kính, cô vừa làm xong việc qua đây nghỉ ngơi, thấy Tống Thư Hàng liền cười chào: “Ồ, cậu sinh viên Thư Hàng.” “Chào bác sĩ Lý.” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, cậu không thể không mỉm cười nhẹ, nếu không ánh mắt của vị bác sĩ Lý này luôn tạo áp lực.

Trong phòng nghỉ, Triệu Nhã Nhã đã thu dọn xong đồ đạc.

Thấy Thư Hàng vào, cô cười vẫy tay: “Thư Hàng, cậu đến rồi.” Tống Thư Hàng nhìn nụ cười của cô, trong lòng lại hơi hoảng… Triệu Nhã Nhã không lẽ đã thấy bài đăng ‘Ông chú một đấm PK thanh niên’ rồi chứ?

“Vé xe mấy giờ vậy?” Cậu quả quyết chuyển chủ đề, không thể để Triệu Nhã Nhã dẫn dắt câu chuyện sang đề tài ‘Ông chú PK thanh niên’ được.

Triệu Nhã Nhã lấy điện thoại ra xem thông tin vé xe mình đã đặt, đáp: “Tàu cao tốc lúc ba giờ chiều.” “Vậy chị Nhã Nhã, chiều em đến trường lái điểm danh xong sẽ ra tiễn chị ra ga!

Giờ em ra ngoài dạo một lát!” Tống Thư Hàng chọn cách chuồn lẹ.

Không đợi Triệu Nhã Nhã trả lời, cậu đã vọt đi như một làn khói.

.....

“Em trai cậu đang diễn vở kịch gì vậy?” Bác sĩ Lý có chút không hiểu nhìn về phía Triệu Nhã Nhã, Tống Thư Hàng vội vã chạy đến, rồi lại vội vã chạy đi để làm gì?

“Em cũng không rõ nữa.” Triệu Nhã Nhã cũng ngơ ngác, sau đó hỏi: “Chị thì sao, bệnh nhân ở phòng 570 khu 8B đã xong chưa?” “Lại tiêm cho cô bé hai mũi giảm đau rồi… Dạo này tần suất cô bé đến ngày càng nhiều, hiệu quả của thuốc giảm đau cũng ngày càng kém.” Bác sĩ Lý day day thái dương.

Mỗi lần nhìn thấy dáng vẻ kiên cường của cô bé trẻ tuổi ấy, rồi nghĩ đến việc cô bé đang ngày một tiến gần đến cái chết, cô lại không nỡ lòng.

Rốt cuộc vì sao cô bé lại bị thương nặng đến thế?

Hơn nữa, lâu như vậy rồi, tại sao người nhà của cô bé chưa từng đến thăm? ……. …...

Tống Thư Hàng đi dạo một lúc trong bệnh viện, đột nhiên dừng bước.

Cậu nhìn thấy ở phía xa có một ông chú mặc đồ công sở, đang đi vội vã về phía sâu trong bệnh viện.

Vị chú này trông có vẻ bị cuộc sống đè nén, trông quen mắt làm sao.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, không thể không giơ ngón tay cái cho sự trêu ngươi của ông trời, đúng là nghiệt duyên, tùy hứng thật!

Mỗi ngày đều phải gặp ông chú này một lần, có nhầm không vậy?

Cậu bây giờ có một sự thôi thúc muốn lặng lẽ xông lên đấm cho ông chú một phát, nhưng lại hơi lo lắng sẽ tái diễn cảnh ‘ông chú đấm thanh niên’ ở bệnh viện, như vậy… cậu thật sự không sống nổi!

“Mà khoan, lần trước gặp ông chú ở bệnh viện, hình như ông ấy đang tìm ai đó trong khu phòng bệnh?

Lẽ nào ông ấy có người thân nhập viện?” Tống Thư Hàng lòng khẽ động… có lẽ đây là một cơ hội?

Nếu ông chú thật sự có người nhà nhập viện, chỉ cần có mặt người nhà ông ấy, mình có thể ‘giải thích’ rõ ràng với ông chú này chứ nhỉ?

Cho dù ông chú có ngốc thật, thì người nhà của ông ấy hẳn là… có lẽ sẽ không ngốc lắm đâu nhỉ?

Sau đó… mình nhất định phải chuẩn bị một bài diễn văn mười vạn chữ, dùng nước miếng phun cho ông chú ngáo ngơ này một trận, để ông ấy hiểu được tầm quan trọng của ‘niềm tin cơ bản giữa người với người’!

Nghĩ đến cảnh ông chú ngáo ngơ mặt đầy xấu hổ, ngoan ngoãn ngồi trên ghế đẩu.

Còn mình thì thao thao bất tuyệt, nước miếng bay tứ tung, cảnh tượng ấy thật đẹp làm sao!

Thế là, Tống Thư Hàng cẩn thận bám theo sau lưng ông chú.

Giác quan của ông chú rất nhạy bén, chỉ cần nhìn ông ta quá lâu cũng có thể bị phát hiện.

Vì vậy khi theo dõi phải hết sức cẩn thận, thậm chí không thể nhìn chằm chằm ông ta quá lâu. ********** Ông chú nhanh chóng đi theo khí tức của ‘tiểu bối Tô Thị’.

Lần trước ở khu phố La Tín lại bị tên lừa đảo kia làm phiền, lại để mất dấu hậu bối Tô Thị.

Lần này sẽ không có ai làm phiền ông ta nữa!

Hôm nay, nhất định phải bắt sống tiểu bối Tô Thị!

Ông chú gào thét trong lòng.

Hôm nay vận may của ông ta rất tốt, tiểu bối Tô Thị lần này không kịp che giấu khí tức của mình.

Ông chú men theo khí tức đi một mạch, cuối cùng dừng lại ở cửa phòng bệnh 570 khu 8B.

Chính là ở đây, không sai!

Lần này, ngươi không có chỗ trốn đâu, hậu bối Tô Thị!

Ông chú cảm thấy hốc mắt có chút ẩm ướt, sau đó, ông ta đưa tay chuẩn bị đẩy cửa phòng bệnh.

Ngay lúc ông ta vừa đưa tay ra, cửa đột nhiên tự động mở.

Bị phát hiện rồi?

Ông chú cả người giật mình, khoa trương nhảy lùi về phía sau.

Trong phòng bệnh, một nữ y tá đang mở cửa bước ra, lập tức bị ông chú đột nhiên nhảy lùi làm cho giật nảy mình.

“Làm gì vậy!

Trong bệnh viện đừng có nhảy tới nhảy lui, nguy hiểm lắm.” Cô y tá nhỏ nhíu mày, quở trách.

“Xin lỗi.” Ông chú ngáo ngơ rất thẳng thắn nhận lỗi.

“Chú ý một chút, đây là bệnh viện.

Lỡ đụng phải nhân viên đang cấp cứu thì sao?” Cô y tá lại trách ông chú hai câu, thấy thái độ nhận lỗi của ông chú tốt nên mới bỏ qua, quay người rời đi.

Ông chú ngáo ngơ thầm thở phào nhẹ nhõm, đợi cô y tá đi xa, ông ta lại lén lén lút lút đến phòng bệnh 570, đẩy cửa bước vào… lúc nãy cô y tá tiện tay khép cửa, cửa vẫn chưa khóa.

Trong phòng bệnh 570, một thiếu nữ trẻ tuổi đang nằm trên giường bệnh, vì vừa tiêm một mũi giảm đau nên toàn thân rã rời.

"Tìm thấy rồi." Trên mặt ông chú lộ ra vẻ mặt hung tợn, giống hệt con sói xám nhìn thấy cô bé quàng khăn đỏ.

"Ông là ai?" Thiếu nữ nhìn ông chú đẩy cửa bước vào, lạnh lùng nói.

"Tìm thấy ngươi rồi, hậu bối của Tô Thị A Thất." Ông chú nghiến răng gầm nhẹ, mặt mày méo mó. ********** "Người nhà của ông chú ở đây sao?" Tống Thư Hàng thấy ông chú ngáo ngơ đẩy cửa vào một phòng bệnh, lòng khẽ động.

Cậu lặng lẽ đến gần phòng bệnh, nhưng không đi theo vào… cậu muốn xác nhận mối quan hệ của ông chú và bệnh nhân trong phòng trước, rồi mới quyết định.

Chương 109

Đúng lúc này, từ trong phòng bệnh truyền ra một giọng nữ trong trẻo lạnh lùng: “Ông có thù với A Thất?” “Tô Thị A Thất, hắn quá đáng lắm!” Giọng nói nghiến răng nghiến lợi của ông chú vang lên: “Sáu ngày trước, hắn cưỡng ép xông vào Tiên Nông Tông của ta, cướp đi chí bảo của môn phái ta là ‘Thất Hoàng Diệu Quả’, làm trọng thương mười tám đệ tử Tiên Nông Tông của ta!” “Tiên Nông Tông của ta đúng là chỉ là môn phái nhỏ, không bì được với Tô Thị thế gia các người.

Nhưng Tiên Nông Tông chúng ta không phải là quả hồng mềm mặc người chém giết!

Cho dù liều tất cả, chúng ta cũng phải khiến các người Tô Thị trả giá đắt!” “Sáu ngày trước?

A Thất cướp chí bảo của các người?

Còn đánh bị thương môn nhân của các người?” Giọng nữ trong trẻo lạnh lùng nhíu mày, cô biết lý do A Thất muốn tìm ‘Thất Hoàng Diệu Quả’, hẳn là muốn chữa trị vết thương do thiên kiếp gây ra trên người cô?

Nhưng mà, nói A Thất cướp đoạt chí bảo của môn phái khác, còn làm trọng thương đệ tử tông môn người ta, cô có chút không tin!

Cô gái khẽ thở dài, sau đó đáp: “Tuy tôi cho rằng A Thất sẽ không làm ra chuyện cướp đoạt chí bảo tông môn của các người.

Nhưng nếu sự việc thật sự là do A Thất làm, tôi sẽ bảo A Thất trả lại chí bảo của Tiên Nông Tông cho các người!

Mọi tổn thất của Tiên Nông Tông, Tô Thị chúng tôi sẽ bồi thường theo giá.

Thế nào?" …... ….. 'Tô Thị A Thất?' Tống Thư Hàng nấp ngoài cửa nghe lén, lòng khẽ động.

Tô Thị A Thất trong miệng ông chú, chẳng lẽ là vị trong Cửu Châu Nhất Hào Quần?

Nếu hai người Tô Thị A Thất là cùng một người, vậy thì cô gái trong phòng bệnh này là ai?

Nghe giọng điệu của cô, dường như có thể chi phối hành động của Tô Thị A Thất?

Mình đúng là ngốc… là Tô Thị A Thập Lục!

Tống Thư Hàng day day thái dương.

Tống Thư Hàng lùi lại một bước, ngẩng đầu nhìn số phòng bệnh, phòng 570!

Trong đầu cậu nhớ lại lời bác sĩ Lý từng giới thiệu về bệnh nhân khiến cô bối rối… bên ngoài cơ thể không có một vết thương, nhưng nội tạng và các mô bên trong lại có dấu vết than hóa.

Bệnh nhân đặc biệt đó, chính là ở phòng bệnh 570.

Vết thương kỳ lạ khó tin, cộng thêm thân phận có liên quan đến Tô Thị A Thất.

Cũng chỉ có vị Tô Thị A Thập Lục đã độ kiếp ở thành phố H, sau đó lại bỏ nhà ra đi, vết thương kỳ quái 'ngoài mềm trong cháy' của cô, hẳn là do lôi kiếp ngày 1 tháng 6 gây ra.

Xin hãy tha thứ cho Tống Thư Hàng lúc đầu không nghĩ đến điểm này… vì cậu căn bản không nghĩ Tô Thị A Thập Lục là con gái!

Trước đây khi nghe các tiền bối trò chuyện trong nhóm, cậu luôn cho rằng Tô Thị A Thập Lục là con trai.

Cái tên A Thập Lục này, lại còn tính cách hiếu chiến giống Tô Thị A Thất, làm sao có thể liên tưởng đến một cô bé gái được chứ?

Khoan đã, bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy.

Điều quan trọng bây giờ là, ông chú tự xưng là thành viên Tiên Gia Tông này, muốn gây bất lợi cho Tô Thị A Thập Lục.

Bây giờ mình phải làm sao?

Thực lực của ông chú rõ ràng cao hơn mình, cho dù dùng phù bảo cũng chưa chắc là đối thủ.

Thông báo cho tiền bối Tô Thị A Thất trong nhóm?

Không được, nước xa không cứu được lửa gần. …... …..

Trong phòng bệnh.

“Hừ, không cần phiền phức như vậy!” Ông chú nghiến răng nghiến lợi, tay phải chộp về phía bức tường.

Một cú chộp này, ngón tay của ông ta trực tiếp đâm vào tường, để lại năm lỗ ngón tay sâu hoắm.

Kiến trúc của bệnh viện trực thuộc Đại học thành Giang Nam tuyệt đối là công trình có tâm, chỉ số phòng ngự rất cao.

Mà ông chú, tiện tay một chộp đã như cắm vào đậu hũ, để lại năm lỗ ngón tay.

Con người ông ta tuy có hơi ngáo ngơ, nhưng thực lực lại rất đáng sợ!

“Chỉ cần bắt được tiểu bối Tô Thị nhà ngươi, là có thể ép Tô Thị A Thất gặp mặt.

Đến lúc đó mọi ân oán, Tiên Nông Tông chúng ta sẽ tính sổ với hắn.” Ông chú tiến sát đến cô gái trên giường bệnh, móng vuốt sắc bén lại giơ lên.

Trên đầu ngón tay còn dính vôi vữa của tường… không được vệ sinh cho lắm nhỉ?

“Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi.

Ta chỉ cần bẻ gãy tứ chi của ngươi, để tên khốn Tô Thị A Thất đó tự tìm đến chúng ta!” Ông chú giơ cao móng vuốt, hung tợn nói.

Chỉ đợi móng vuốt hạ xuống, là có thể tặng miễn phí cho Tô Thị A Thập Lục một tấm giấy chứng nhận tàn tật.

Rầm!

Lúc này, cửa phòng bệnh 570 lại bị người ta mở ra!

Ông chú theo phản xạ thu tay lại, vẻ mặt hung tợn trên mặt cũng nhanh chóng thu lại… tu sĩ luôn cố gắng tránh thể hiện sức mạnh của tu sĩ trước mặt người phàm.

Cho dù là lúc này, ông chú cũng theo phản xạ thu lại sát khí.

Sau đó, ông ta thấy một người thanh niên mặt mày thanh tú xông vào phòng bệnh.

Người thanh niên đó ngẩng đầu nhìn ông chú, thở hổn hển, nhưng lại nở một nụ cười ôn hòa: “Tìm thấy chú rồi, ông chú!” Tay ông chú cứng đờ, vẻ mặt cũng cứng đờ… sao lại gặp phải tên lừa đảo này nữa?

Hôm qua ăn một đấm của mình còn chưa đủ để hắn nhận được bài học sao?

Vậy mà còn có gan đến tìm mình?

Còn cô gái trên giường bệnh thì lặng lẽ lật người, dùng chăn che kín cơ thể mình.

“Khoan hãy động thủ, nghe tôi nói xong đã!

Nếu không đừng trách tôi trở mặt!” Người thanh niên thấy ông chú lộ ra vẻ mặt đau cả trứng, thở dài một hơi, cậu lấy từ trong túi ra một trăm năm mươi đồng tiền giấy màu đỏ: “Chú à, không phải tôi nói chú đâu!

Chú tuyệt đối thiếu đi niềm tin cơ bản nhất giữa người với người!

Này, cầm lấy tiền đi.

Nếu không yên tâm thì kiểm tra kỹ xem tiền thật hay giả đi!

Nhận tiền rồi, không lo tôi lừa chú nữa chứ?” “Sau đó, lần này chú ngồi yên cho tôi, nghe tôi nói hết!

Chú xem tôi thế này, ngũ quan đoan chính, mặt đầy chính khí, rốt cuộc có chỗ nào giống lừa đảo?

Còn nữa, tôi đã giải thích với chú bao nhiêu lần rồi, là chú tự làm rơi tiền, tại sao chú lại không tin?

Bây giờ, chú tự mình nhớ lại cho kỹ cảnh tượng lúc đó đi.

Cho dù chú quên mình có làm rơi tiền hay không, nhưng chú hẳn là có thể nhớ lại lúc đó trước khi tôi gọi chú, chú có phải là đang thò tay vào túi lấy điện thoại không?

Chú chính là lúc đó làm rơi một trăm năm mươi đồng.

Tôi chỉ nhặt lên trả lại cho chú thôi!” “Tôi nghĩ mãi không ra, tại sao chú lại cho rằng tôi là lừa đảo?

Còn hiểu lầm tôi nhiều lần như vậy?

Có tên lừa đảo nào tốt bụng như tôi không?

Nhặt được tiền còn lần này đến lần khác muốn trả lại cho chú?” Ba ba ba ba… Tống Thư Hàng miệng như pháo rang, từ lúc vào cửa đến giờ chưa từng dừng lại.

Ông chú nhận lấy một trăm năm mươi đồng, nhìn xem, là tiền thật.

Lại thấy Tống Thư Hàng khí thế hùng hổ giáo huấn, ông ta biết mình có lẽ đã thật sự hiểu lầm người thanh niên này.

Vì mình đã làm sai, lại thêm đối phương khí thế hung hăng giáo huấn, khí thế của ông chú bất tri bất giác đã yếu đi không chỉ một bậc.

Nghĩ lại cũng phải, mình mấy lần hiểu lầm đối phương, trong lòng đối phương nhất định rất uất ức?

Huống hồ hôm qua mình còn đấm hắn một quyền?

Ông chú ngáo ngơ thấy áy náy quá.

“Còn hôm qua nữa, tôi vốn định đuổi theo trả tiền cho chú, chú vậy mà còn đấm tôi một quyền!

Đau lắm đó chú biết không!

Hơn nữa vì cú đấm đó của chú, chuyện ‘Ông chú một đấm PK thanh niên’ đã lan truyền khắp vòng bạn bè của tôi rồi, tôi mất mặt đến Thái Bình Dương rồi, chú có biết không!

Ít nhất cả tháng này tôi không còn mặt mũi nào gặp ai nữa!” Ba ba ba ba vẫn đang tiếp tục!

Môi Tống Thư Hàng vẫn đang lật lên lật xuống, từ ‘niềm tin cơ bản giữa người với người’ nói đến ‘xã hội gần đây cần thêm nhiều tình yêu thương’, rồi lại mở rộng đến ‘làm việc tốt là truyền thống tốt đẹp từ xưa đến nay của dân tộc’, sau đó lại nói đến ‘gần đây sau khi làm việc tốt, cần phải lưu lại bằng chứng, để tránh làm việc tốt lại bị người ta lừa gạt.’ Tống Thư Hàng vắt óc nghĩ ra mọi nội dung có thể nói, đã khô cả miệng lưỡi.

Biết mình đuối lý, ông chú chỉ có thể bị động gật đầu.

Tống Thư Hàng mỗi lần nói một câu, ông ta lại gật một lần.

Bây giờ, ông ta nghe đã buồn ngủ rũ rượi.

“Nói tóm lại là, chú à.

Nếu không phải người như tôi nhặt được một trăm năm mươi đồng của chú, đổi thành người khác, chắc chắn sẽ không trả lại cho chú một trăm năm mươi đồng này đâu!” Tống Thư Hàng hắng giọng.

Nhưng trong lòng cậu lo lắng vạn phần.

Chết rồi, sắp không bịa ra được nữa.

Ngay cả ngũ mỹ tứ đức cũng đã nói xong, về chủ đề ‘niềm tin cơ bản giữa người với người’ rốt cuộc còn có thể nói gì nữa?

Lẽ nào phải nói đến tam tòng tứ đức của phụ nữ thời xưa?

Bác sĩ Lý hoặc y tá sao còn chưa qua?

Cho dù tôi có đọc nhiều sách, cũng sắp hết nội dung để nói rồi… cố gắng kéo dài đến khi bác sĩ hoặc y tá qua thay thuốc, đây chính là kế hoạch của Tống Thư Hàng, vì nếu bác sĩ hoặc y tá qua, đến lúc đó, ông chú có lẽ sẽ tạm thời tránh mặt một chút.

Đáng tiếc, bác sĩ Lý không có ý định phối hợp, mãi vẫn chưa quay lại.

Hơn nữa nút gọi y tá bị ông chú che ở sau lưng, Tống Thư Hàng không tìm được cơ hội để ấn cái đó.

Nếu không chỉ cần nhẹ nhàng một ngón tay là có thể triệu hồi một vị bác sĩ xinh đẹp, kèm theo một cô y tá trong sáng.

Chương 110

Hết cách rồi, thật sự không bịa ra được nữa.

Nếu cậu thật sự lôi tam tòng tứ đức của phụ nữ thời xưa ra nói, cho dù ông chú có ngáo ngơ đến đâu cũng sẽ phát hiện có điều không ổn.

Vì vậy, chỉ có thể buộc phải dùng đến phương án thứ hai.

Giữa ngón tay Tống Thư Hàng kẹp một vật hình viên thuốc… Ác Xú Hoàn!

Cái tên thối đến tận nhà này, là do người sáng tạo ra nó, Dược Sư, đặt tên.

Chỉ cần va chạm mạnh, vỏ ngoài nứt ra sẽ phun ra khói sương cực thối được phong ấn bên trong.

Theo giới thiệu của Dược Sư, nếu tu sĩ đã mở tị khiếu, nhưng thực lực chưa đạt đến tam phẩm, không thể tự do khống chế ‘tị khiếu’, thì mùi hôi này đối với tu sĩ quả thực là ác mộng.

Tống Thư Hàng hiện có trong tay hai viên Ác Xú Hoàn, vốn định dùng để đối phó với ‘Đàn chủ’, nhưng khi chém giết Đàn chủ thì Ác Xú Hoàn không có đất dụng võ.

Hy vọng cảnh giới của ông chú này, vẫn chưa đạt đến tam phẩm, nếu không Ác Xú Hoàn sẽ không có tác dụng.

Đồng thời, tay kia của Tống Thư Hàng lặng lẽ kẹp một lá ‘Giáp Phù’.

Cong ngón tay, dùng sức búng mạnh!

Ác Xú Hoàn va vào mặt đất, vỏ ngoài nứt ra.

Trong nháy mắt, một làn sương mù đen kịt bao trùm cả căn phòng.

Ngay sau đó là mùi hôi thối kinh khủng tập hợp tất cả mùi hôi trên thế giới.

Người thường ngửi một chút cũng sẽ buồn nôn, còn tu sĩ đã mở tị khiếu, khứu giác gấp mười thậm chí hàng trăm lần người thường, chỉ cần ngửi một chút, cảm giác đó quả thực không thể nào chua cay hơn được.

"Ựa, cái gì thế… ói!" Ông chú ngáo ngơ quả nhiên trúng chiêu, ông ta bóp cổ họng mình, giống như con vịt cạn bị ngã xuống nước, chỉ muốn ép hết mùi hôi đã hít vào khí quản ra khỏi cổ họng!

Nhân cơ hội này, Tống Thư Hàng nhảy mạnh một cái, lòng bàn chân như gắn lò xo nhảy đến bên giường bệnh, ôm lấy 'Tô Thị A Thập Lục' trên giường cùng với cả tấm chăn.

Sau khi trải qua luyện thể và trúc cơ, trọng lượng của một người bình thường trong tay Thư Hàng cũng chỉ nặng như một cây gậy gỗ, không ảnh hưởng đến hành động của cậu.

Ngay sau đó, Thư Hàng không ngoảnh đầu lại, lao về phía cửa… cậu vốn định trốn qua cửa sổ, như vậy có thể tránh phải đi qua trước mặt ông chú lần nữa.

Nhưng bên ngoài là tầng năm, Tống Thư Hàng rất tự biết mình, nếu cậu nhảy từ tầng năm xuống, thì sẽ Game Over.

Vì vậy, chỉ có thể cứng đầu quay lại trước mặt ông chú, thoát ra từ cửa chính.

"Ói… ói… ngươi, tên lừa đảo!" Ông chú ngáo ngơ cũng không phải ngốc thật, ông ta chỉ thiếu một chút kiến thức xã hội.

Khi ông ta nhìn qua làn sương mù dày đặc, thấy Tống Thư Hàng ôm tiểu bối Tô Thị bỏ chạy, ông ta liền hiểu ra mục tiêu của Thư

Hàng… tên lừa đảo lớn này, còn luôn miệng nói mình không phải lừa đảo, mình vậy mà thật sự bị hắn lừa, đáng ghét!

Ông chú giận sôi máu!

Khi Thư Hàng ôm tiểu bối Tô Thị nhảy qua trước mặt ông ta, ông chú dùng sức chộp về phía Thư Hàng: “Đứng lại cho ta!” Móng vuốt này có thể khoét ra năm lỗ trên tường bệnh viện có chỉ số phòng ngự rất cao.

Nếu chộp trúng người Thư Hàng, ít nhất cũng để lại năm cái lỗ nhỏ làm kỷ niệm.

“Giáp!” Vào thời khắc mấu chốt, Tống Thư Hàng không chút do dự kích hoạt sức mạnh của ‘Giáp Phù’!

Linh lực trong phù bảo tuôn ra, hóa thành một lớp hộ giáp phòng ngự sát người Tống Thư Hàng.

Lớp quang giáp mỏng manh này có thể chặn được đòn tấn công toàn lực của tu sĩ dưới tam phẩm!

Keng!

Móng vuốt có thể khai sơn phá thạch của ông chú dốc toàn lực đánh vào lớp phòng ngự của ‘Giáp Phù’, nhưng chỉ tạo ra một chuỗi tia lửa.

Ngược lại, từ lớp phòng ngự của ‘Giáp Phù’ truyền đến một lực phản chấn, hất văng cả người ông chú ra, đập mạnh vào tường phòng bệnh.

Còn Tống Thư Hàng mượn lực từ cú chộp đó của ông chú, cả người như tên bắn ra khỏi phòng bệnh… khi vào phòng, cậu đã cố ý không đóng cửa, để tiện cho mình bỏ chạy.

Ông chú lắc lắc đầu, một lúc sau mới vịn tường bò dậy.

Lực phản chấn bất ngờ đó, không chỉ làm tay ông ta tê dại, mà còn khiến ông ta bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để chặn Thư Hàng.

Khi ông ta bò dậy, Tống Thư Hàng đã chạy đi rất xa.

"Đáng ghét!" Ông chú giận dữ gầm nhẹ, thân hình bùng nổ, đuổi theo dấu vết của Thư Hàng.

Lần này, tuyệt đối không thể để hậu bối Tô Thị chạy thoát!

Vì đây rất có thể là cơ hội cuối cùng của ông ta, Tô Thị sẽ không để hậu bối này lang thang bên ngoài lâu như vậy!

"Này, tôi đã nói rồi, đừng chạy lung tung trong hành lang bệnh viện!" Cô y tá nhỏ đủng đỉnh đi tới, hét lớn vào bóng lưng xa dần của ông chú.

Ông chú lần này không có thời gian để ý đến cô y tá, ngược lại còn tăng tốc, biến mất khỏi tầm mắt cô. …... …..

Tống Thư Hàng đang liều mạng lao xuống lầu, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ: "Phải chạy đi đâu mới được đây?" Người đầu tiên cậu nghĩ đến là tiền bối Dược Sư, vốn chạy đến chỗ ông ấy không nghi ngờ gì là nơi trú ẩn tốt nhất.

Đáng tiếc… tiền bối Dược Sư đã đi xa, còn gói cả Giang Tử Yên mang đi.

Ngoài việc tìm Dược Sư giúp đỡ, trên người Tống Thư Hàng còn lại hai lá 'Kiếm Phù', một khi thi triển, đủ để đối phó với tu sĩ nhị phẩm.

Nhưng ông chú ngáo ngơ này không phải là Đàn chủ, Tống Thư Hàng không có ý định 'giết' ông ta.

Hay là, trước tiên tìm đại một phòng bệnh nào đó trốn?

Không được, lỡ như ông chú đó canh giữ ở cổng dưới lầu, cậu không thể ở mãi trong bệnh viện!

Hơn nữa, còn không biết ông chú có đồng bọn không, trốn trong phòng bệnh rất dễ bị úp sọt.

“Thôi kệ, cứ lao ra khỏi bệnh viện trước, sau đó tốt nhất là tìm một nơi ẩn thân.

Nếu có thể, nhanh chóng liên lạc với tiền bối Tô Thị A Thất, ông ấy hẳn là sắp đến khu vực Giang Nam này rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, cô gái trong lòng có thể là ‘Tô Thị A Thập Lục’ lên tiếng, giọng nói trong trẻo lạnh lùng: “Không ngờ trên đời lại có người thích xen vào chuyện của người khác như cậu, đúng là một kẻ tốt bụng đến ngốc nghếch.” Trước đó nghe qua tường không rõ lắm, bây giờ cô gái ở ngay trong lòng Thư Hàng, giọng nói này… sao nghe quen thế nhỉ?

Tống Thư Hàng cúi đầu liếc nhìn cô gái trong lòng.

Tóc ngắn, không trang điểm nhưng khuôn mặt vẫn xinh đẹp; vì dáng người có chút nhỏ nhắn, trông không lớn tuổi lắm; đây là một cô em gái vừa đáng yêu vừa xinh đẹp!

“Ơ ơ ơ?” Tống Thư Hàng đang chạy không nhịn được phát ra tiếng kinh ngạc.

Cô gái này, chính là người mà cậu đã gặp hai lần, cả hai lần đều đang bị kẻ xấu kabedon, nhưng giá trị vũ lực lại bùng nổ.

“Là cô?” Tống Thư Hàng nhận ra thiếu nữ, cậu nghĩ ngợi một lúc rồi thăm dò hỏi: “Lần này, tôi lại xen vào chuyện không cần thiết nữa sao?” Lực chiến đấu của cô gái này rất cao, nói không chừng người ta cố ý giả yếu, đợi ông chú kia đến gần, sau đó cho ông chú ngáo ngơ một trận?

“Hừ.” Thiếu nữ tóc ngắn quay đầu đi, như một con gà trống kiêu ngạo.

Nhưng ngay sau đó, thiếu nữ trong lòng lại dùng giọng nói yếu ớt không thể nghe rõ: “Lần này… cảm ơn cậu.” Lần này cô vừa tiêm thuốc giảm đau, toàn thân mệt mỏi.

Nếu ông chú kia muốn ra tay độc ác với cô, cô căn bản không có sức phản kháng.

Lần này Thư Hàng thật sự đã cứu cô.

“Cô vừa nói gì vậy?” Tống Thư Hàng trong đầu vẫn đang nghĩ đến đường chạy trốn, không nghe rõ lắm.

Cậu không đi thang máy xuống lầu, tốc độ của ông chú kia nhanh hơn thang máy nhiều, người ta trong vài phút là có thể đứng ở cửa thang máy đợi cậu ra!

“Cảm… cảm ơn cậu.” Thiếu nữ tóc ngắn giọng lí nhí như muỗi kêu.

Lần này, Thư Hàng cuối cùng cũng nghe rõ.

“Cô vậy mà cũng biết cảm ơn người khác à?” Tống Thư Hàng cười nói.

Thiếu nữ trong lòng nhe răng, cảm thấy nói chuyện với Tống Thư Hàng thật mệt tim, làm cho cô cảm ơn mà ngược lại như làm sai chuyện gì đó vậy.

Cô chỉ là không thích nói chuyện, chứ không phải không biết lễ phép: “Cậu định chạy đi đâu?” “Những nơi có thể chạy đều quá xa, tạm thời cứ đi được bước nào hay bước đó thôi.” Tống Thư Hàng đáp, lớp phòng ngự hình thành từ ‘Giáp Phù’ trên người ngày càng yếu đi, sắp tắt ngóm đến nơi.

“…Tôi có thể nghe thấy tiếng bước chân của ông chú Tiên Nông

Tông kia đang đuổi theo, nhiều nhất là hơn năm mươi giây nữa, ông ta sẽ đuổi kịp chúng ta.” Thiếu nữ tóc ngắn thản nhiên nói.

Nói cách khác, mình có thể sẽ toi đời sau năm mươi giây nữa?

Tuyệt đối không thể bị bắt kịp!

Tống Thư Hàng chạy như điên, những đoạn cầu thang dài đều nhảy một bước xuống.

Chưa đến mười giây, Tống Thư Hàng đã chạy xuống lầu khu phòng bệnh.

Trùng hợp là, một chiếc taxi trống đang từ từ dừng lại ở khu vực chờ xe, chờ khách lên, tài xế còn chưa kịp tắt máy.

“Taxi!” Tống Thư Hàng mừng rỡ, ôm lấy Tô Thị A Thập Lục, nhanh chóng chạy về phía chiếc taxi.

Mở cửa, lên xe, chỉ mất ba giây.

“Hai vị… đi đâu?” Bác tài taxi dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Tống Thư Hàng, và cô bé được quấn trong chăn trong lòng cậu… đây là, nhịp điệu bỏ trốn sao?

Tống Thư Hàng nhất thời không nghĩ ra nên chạy đi đâu cho tốt.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lên tiếng: “Khu phố Đại Cát!” “Bác tài, có thể nhanh hơn một chút được không?” Tống Thư Hàng nhìn về phía bệnh viện, lo lắng ông chú Tiên Nông Tông sẽ lao ra bất cứ lúc nào.

Trong nháy mắt, bác tài taxi đã tự mình tưởng tượng ra rất nhiều kịch bản máu chó như ‘đôi nam nữ trẻ yêu nhau, nhưng không được cha mẹ hai bên chấp nhận; cả hai hẹn gặp nhau ở bệnh viện, cùng nhau bỏ trốn’.

“Ngồi vững nhé!” Bác tài taxi đạp mạnh chân ga, chiếc taxi nhanh chóng vọt đi. …..

Trong bệnh viện, bác sĩ Lý lại làm xong việc quay về phòng nghỉ, vừa hay nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng ôm Tô Thị A Thập Lục leo lên taxi.

“Ủa?

Người vừa chạy ra ngoài là em trai của Triệu Nhã Nhã phải không?

Trong lòng cậu ấy hình như còn ôm một người?

Tấm ga trải giường đó là của bệnh viện chúng ta mà?

Chuyện gì vậy?” Bác sĩ Lý mặt đầy ngơ ngác.

Đang suy nghĩ, một ông chú mặc đồ công sở từ cầu thang nhảy xuống, mười mấy bậc cầu thang dài, vậy mà một bước đã nhảy xuống được?

“Này, trong bệnh viện đừng nhảy lung tung, nguy hiểm lắm.” Bác sĩ Lý lên tiếng ngăn cản.

Nhưng ông chú lúc này đâu quan tâm nhiều như vậy, ông ta hận đến nghiến răng, nhanh chóng đuổi theo chiếc taxi.

Trên đường có rất nhiều chướng ngại vật cản đường ông chú, ví dụ như bồn hoa, lan can, xe ô tô đang đậu.

Nhưng không có thứ gì cản được ông chú, ông ta giống như một cao thủ parkour, bay nhảy tung hoành, tiến thẳng về phía trước.

Chương 111

“Oa, ngầu quá!” Rất nhiều người lấy điện thoại ra, quay lại cảnh parkour tuyệt vời của vị cao thủ này. …... …..

Chưa đến ba phút, chiếc taxi đã dừng lại ở khu phố Đại Cát.

Tống Thư Hàng ôm Tô Thị A Thập Lục xuống xe, lấy ra một tờ tiền năm mươi đưa cho bác tài taxi: “Cảm ơn bác tài, không cần thối.” Cậu không dám lãng phí thời gian, trời mới biết ông chú Tiên Nông Tông kia sẽ đuổi đến lúc nào?

Không đợi bác tài taxi trả lời, cậu ôm lấy Tô Thị A Thập Lục, nhanh chóng lủi vào sâu trong khu phố Đại Cát.

“Rẽ trái, tòa nhà An Đức A, tầng mười chín, đó là nơi ở của tôi.

Bên trong có nơi để chúng ta tạm thời ẩn náu.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

Nửa đường cô đã che giấu khí tức của mình… trước đó là vì cơn đau dữ dội, khiến cô ngay cả việc che giấu khí tức cũng không làm được, mới để cho ông chú Tiên Nông Tông khóa được vị trí.

Nhưng đáng tiếc là, Tống Thư Hàng không biết cách che giấu khí tức của mình.

Tống Thư Hàng ôm cô vào tòa nhà An Đức.

Vận may của họ không tồi, thang máy vừa hay mở cửa.

Căn hộ này chỉ có một thang máy duy nhất, nếu không may mắn thì phải đợi rất lâu.

Đi một mạch lên tầng mười chín, A Thập Lục mở cửa phòng, yếu ớt nói: “Đặt tôi xuống, cậu đứng yên ở đây đừng động đậy.” Tiếp đó, cô vào phòng, lấy một chai thuốc nước từ tủ rượu, quay lại rắc một ít lên người Tống Thư Hàng.

Đây là một loại dung dịch thuốc có thể tạm thời che giấu khí tức, mùi vị của bản thân.

Rắc lên, khí tức và mùi vị của Tống Thư Hàng đã bị cắt đứt ở ngay cửa này.

Nhưng thời gian duy trì rất ngắn, chỉ có vài phút.

“Theo tôi.” Tô Thị A Thập Lục kéo Thư Hàng đến phòng ngủ, tiếp đó cô mở tủ quần áo, vạch quần áo bên trong ra.

Lại loay hoay trong tủ quần áo một lúc, lộ ra một cánh cửa bí mật.

Đây là vách ngăn giữa phòng ngủ và nhà vệ sinh, thiết kế vô cùng khéo léo, từ bên ngoài nhìn căn bản không thể ngờ ở đây lại có mật thất.

“Vào đi.” A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng cùng cô chui vào mật thất.

A Thập Lục lại sắp xếp lại quần áo trong tủ, ấn công tắc, đóng lại tủ quần áo và lối vào mật thất.

Chưa hết, cô lại lấy ra một cuộn giấy nhỏ từ trong mật thất, mở ra dán lên cửa ra vào.

Trên cuộn giấy có khắc một trận pháp, có thể che giấu khí tức, âm thanh, tạo ra một nơi ẩn náu hoàn hảo.

Tống Thư Hàng thấy Tô Thị A Thập Lục ra vẻ đã chuẩn bị sẵn từ lâu, nghi ngờ hỏi: “Cô biết trước ông chú này đang tìm cô?” A Thập Lục lắc đầu, nói: “Tô Thị chúng ta gia nghiệp lớn, kẻ thù cũng không ít.

Mật thất này cũng chỉ là để phòng hờ thôi.

Đây vốn là phòng chứa đồ của chủ nhà trước, tôi chỉ sửa đổi một chút.” Tống Thư Hàng gật gật đầu… đại gia tộc tu tiên cũng không dễ dàng gì.

Mật thất không lớn, hai người ngồi đối mặt nhau trong mật thất, có thể nghe thấy cả tiếng hít thở của đối phương.

“Ông chú kia sẽ tìm đến đây chứ?” Tống Thư Hàng hạ giọng hỏi.

“Nửa đường tôi đã ẩn giấu khí tức của mình… nhưng mà, chỉ cần ông ta không phải đồ ngốc thì vẫn sẽ tìm đến căn hộ này.” Tô Thị A Thập Lục liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Vì trên đường Tống Thư Hàng không che giấu khí tức của mình, cho dù mất đi khí tức của Tô Thị A Thập Lục, ông chú vẫn có thể lần theo mùi của Tống Thư Hàng mà tìm đến.

Vậy vấn đề là… ông chú kia rốt cuộc có phải là đồ ngốc không?

…... …..

Ông chú tuy ngáo ngơ, nhưng ông ta không ngốc.

Ông ta lần theo khí tức của Tống Thư Hàng, thuận lợi tìm đến tòa nhà An Đức A.

“Chính là ở đây, bên trong còn sót lại mùi của tên lừa đảo đó!” Ông chú cười lạnh, khứu giác của tu sĩ còn nhạy bén hơn cả loài chó, mùi trên người tên lừa đảo đó ông ta sẽ không quên.

Ông ta dùng sức đẩy cửa phòng, cho dù là cửa chống trộm kiên cố đến đâu, trong tay tu sĩ cũng chỉ là vỏ giòn.

“Các ngươi không thoát được đâu, tên lừa đảo đáng ghét, và cả tiểu bối Tô Thị!” Ông chú xông vào căn hộ, giọng nói giận dữ chấn động màng nhĩ.

Tuy nhiên… cả căn hộ trống rỗng, không một bóng người.

Còn mùi vị và khí tức của tên lừa đảo đó đã bị cắt đứt ở cửa… trong không khí còn phảng phất mùi dung dịch thuốc đặc biệt.

“Lại bị lừa một vố nữa?” Ông chú giận sôi lên.

Ông ta bắt đầu tìm kiếm điên cuồng trong phòng, đập phá đồ đạc, cạy trần nhà.

Mọi nơi có thể ẩn náu đều bị ông ta lật tung lên, nhưng vẫn không tìm thấy bóng dáng của hai người Tống Thư Hàng.

“Đáng ghét, trốn đi đâu rồi.” Ông chú gầm lên, xông ra khỏi căn hộ, chạy điên cuồng đi. ********* Tống Thư Hàng nghe bên ngoài yên tĩnh lại, hỏi: “Ông chú đi rồi?” “Làm gì có chuyện dễ dàng như vậy… bây giờ chỉ hy vọng ông ta không phá nhà.” A Thập Lục lắc đầu.

Lần này cô trốn ra ngoài mang theo quá ít đồ.

Nếu không, nếu trên người mang theo vài món phù bảo, pháp khí mạnh mẽ hoặc đan dược có thể tạm thời áp chế thương thế, ông chú Tiên Nông Tông đối với cô cũng không phải là mối đe dọa.

Đúng như cô dự đoán, không lâu sau, bên ngoài lại truyền đến tiếng động nhỏ.

Là ông chú Tiên Nông Tông đi rồi lại quay lại.

Ông chú ngáo ngơ, nhưng vẫn biết dùng mưu kế hồi mã thương.

“Đáng ghét, lẽ nào thật sự đã trốn thoát rồi?” Ông chú lẩm bẩm một mình. …... …..

Một lúc lâu sau, bên ngoài lại khôi phục yên tĩnh, không có tiếng động lạ.

“Ông chú lại đi rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi, vì sợ bị đối phương phát hiện, cậu không dám thi triển tinh thần lực để dò xét.

A Thập Lục lắc đầu, cô có phương pháp có thể giám sát mọi động tĩnh bên ngoài mật thất: “Gã Tiên Nông Tông đó bây giờ đang ngồi ở phòng khách, ra vẻ muốn ôm cây đợi thỏ.” “Vậy bây giờ chúng ta làm sao?

Đợi ông chú rời đi?” Tống Thư Hàng cười khổ.

“Nếu ông ta đi thì tốt nhất, nếu ông ta cứ ở đây mãi, đợi đến tối thương thế trong người tôi tạm thời không tái phát, đến lúc đó tôi một chưởng là có thể đuổi ông ta đi.” A Thập Lục thản nhiên nói.

Mẹ kiếp, quên mất thân phận thật sự của cô gái này là một nhân vật thiên tài gần như Vũ Nhu Tử.

Tuổi còn trẻ đã độ lôi kiếp hậu thiên tam phẩm.

Theo cách gọi của một số môn phái tu sĩ cổ xưa, nhất phẩm gọi là luyện thể, nhị đến tứ phẩm gọi là luyện khí, ngũ phẩm kim đan đại đạo.

Cô gái này đã là luyện khí cao tầng, chỉ còn một bước nữa là tiến vào luyện khí đỉnh phong, chuẩn bị ngưng tụ kim đan đại cao thủ.

Chỉ cần cô tạm thời áp chế được vết thương thiên kiếp, xử lý ông chú kia dễ như chơi?

Tóm lại, tạm thời… hai bên cứ giằng co như vậy.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Tống Thư Hàng bắt đầu tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 để rèn luyện tinh thần lực. …... …..

Thời gian trôi nhanh, chẳng mấy chốc đã đến trưa.

Bụng Tống Thư Hàng kêu ùng ục, cậu mới bước vào tu chân, khi tu luyện cơ thể cần lượng lớn khí huyết.

Vì vậy, ăn nhiều, đói nhanh.

“Có gì ăn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu là mật thất, hẳn là có chuẩn bị đồ ăn thức uống chứ nhỉ?

“Tôi có thể tịch cốc.” A Thập Lục khẽ nhướng mắt, thản nhiên nói.

Cô nương ơi, vậy tôi thì sao?

Tôi còn chưa thể tịch cốc!

Tô Thị A Thập Lục quay đầu đi, không dám nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Xem ra cô không chuẩn bị thức ăn và nước uống.

Cầu người không bằng cầu mình, Tống Thư Hàng bắt đầu lục lọi trên người mình.

Một bình còn sáu viên Khí Huyết Đan, một viên Ác Xú Hoàn, vài lá phù bảo, tiền giấy đỏ, điện thoại.

Nhưng những thứ này không thể ăn thay cơm, Khí Huyết Đan cũng không thể bổ sung cơn đói.

“Ủa?

Cái này là…” Tống Thư Hàng cuối cùng mò ra một viên đan dược.

Là một viên Tịch Cốc Hoàn đã qua sử dụng!

Mấy ngày trước tiền bối Dược Sư tiện tay đưa cho cậu làm bữa trưa, nhưng cậu chỉ dùng một lần, sau đó vẫn giữ lại.

May mắn là mấy ngày nay mình không tiện miệng nhai nó đi.

Tống Thư Hàng mặt đầy thỏa mãn nhét viên Tịch Cốc Hoàn vào miệng, lập tức miệng thơm ngát, cảm giác đói trong bụng tan biến.

Cảm thấy bụng có chút no căng, Thư Hàng lấy viên Tịch Cốc Hoàn ra, cẩn thận lau đi nước bọt trên đó.

Thứ này giữ lại nói không chừng sau này còn có thể cứu mạng, Tống Thư Hàng nghĩ vậy.

Ùng ục ục… đây là tiếng kêu kỳ lạ từ bụng phát ra?

“Ủa?

Bụng mình no rồi mà, sao lại kêu ùng ục nữa?

Không lẽ Tịch Cốc Hoàn hết hạn rồi?” Tống Thư Hàng nghi ngờ sờ sờ bụng mình, no căng, không vấn đề gì!

Chương 112

Ùng ục ục… lại là một chuỗi tiếng ùng ục.

Tống Thư Hàng nghi ngờ nhìn về phía cô nương Tô Thị A Thập Lục tự xưng ‘biết tịch cốc’ trước mặt.

A Thập Lục cô nương lại lần nữa cưỡng ép quay đầu đi, mặt đỏ bừng.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc, rồi thăm dò đưa viên Tịch Cốc Hoàn trong tay ra, hỏi: “Nếu cô không chê, có muốn ngậm thử không?” “Không cần, tôi có thể tịch…” Tiếng ùng ục cắt ngang lời của A Thập Lục.

Một lát sau, A Thập Lục cắn răng: “Cảnh giới của tôi và cậu không giống nhau, nửa viên Tịch Cốc Hoàn này cho dù nuốt hết, cũng chỉ có thể tạm thời giảm bớt cơn đói của tôi thôi.” “Vậy cô cứ nuốt đi.” Tống Thư Hàng nói, nếu không cái bụng nhỏ của cô cứ kêu ùng ục mãi, Tống Thư Hàng sẽ cảm thấy toàn thân khó chịu.

A Thập Lục nhận lấy viên Tịch Cốc Hoàn, nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “Đợi qua được cơn nguy kịch này, Tịch Cốc Hoàn tôi sẽ trả lại cậu gấp trăm lần!” “Được rồi được rồi.” Tống Thư Hàng như đối phó với trẻ con, thuận miệng đáp cho qua.

A Thập Lục hít sâu một hơi, như uống thuốc nuốt viên Tịch Cốc Hoàn vào miệng.

Có nửa viên Tịch Cốc Hoàn lót dạ, cái bụng nhỏ của cô cuối cùng cũng không còn hát bài thần khúc ‘ùng ục ục’ nữa.

Bên này, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra mở giao diện phần mềm chat, muốn đăng nhập vào Cửu Châu Nhất Hào Quần để xem thử… tính toán thời gian thì tiền bối Tô Thị A Thất cũng sắp đến đây, vừa hay có thể gửi tin nhắn cầu cứu ông ấy.

Nhưng vừa mở ra, cậu mới phát hiện điện thoại không có một vạch sóng nào.

“Ủa?

Sao lại không có sóng?” Tống Thư Hàng nghi ngờ nói.

“Đương nhiên không có sóng, không chặn hết mọi tín hiệu rất dễ bị người ta phát hiện, còn làm mật thất kiểu gì?” A Thập Lục đáp.

Đồng thời, cô liếc nhìn giao diện điện thoại của Tống Thư Hàng, sau đó cô thấy trong danh sách nhóm của Tống Thư Hàng có một nhóm chat quen thuộc, lập tức kinh ngạc nói: “Cửu Châu Nhất Hào Quần?” “Ủa?

Cô không biết?

Mấy ngày nay cô không quan tâm đến nhóm sao?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Tôi bỏ nhà ra đi… dùng phần mềm chat sẽ lộ vị trí của mình, tôi ngay cả điện thoại cũng không mang theo, nếu không A Thất sẽ tìm đến, rất phiền phức.” A Thập Lục mặt đầy vẻ đương nhiên nói.

Không, cho dù cô không online, A Thất vẫn có thể tìm thấy cô.

Tống Thư Hàng thầm chửi trong lòng, lúc này tiền bối A Thất có lẽ đã trên đường đến khu vực Giang Nam rồi.

Vì không có tín hiệu, Tống Thư Hàng lặng lẽ tắt điện thoại.

Cậu không định nói cho A Thập Lục biết chuyện tiền bối Tô Thị A Thất đã chạy đến khu vực Giang Nam tìm cô… A Thập Lục vẫn là nhanh chóng bị đưa về nhà thì an toàn hơn.

“Cậu có phải đã đoán ra thân phận của tôi rồi không?

A Thất có phải đã đăng tin trong nhóm nhờ mọi người giúp tìm tôi không?" A Thập Lục đột nhiên lên tiếng hỏi, người đàn ông trước mắt nếu đã là thành viên mới của Cửu Châu Nhất Hào Quần, vậy rất có khả năng đã đoán ra thân phận của cô.

"……" Tống Thư Hàng mặt cứng đờ, đang cân nhắc có nên nói dối một lời nói dối thiện ý để che giấu chuyện này hay không.

"Không cần phủ nhận, người như cậu chắc chắn không hợp nói dối, vẻ mặt của cậu đã cho tôi biết đáp án rồi." A Thập Lục thở dài.

"……" [Cô nương, cô lại không phải Triệu Nhã Nhã, đừng có tùy tiện đọc ra đáp án từ vẻ mặt của người khác chứ!

Thật thất lễ, làm vậy khiến tôi không còn chút riêng tư nào cả!] "Cậu sẽ nói cho A Thất biết tôi ở đây chứ?" A Thập Lục hai tay ôm gối, nhỏ giọng hỏi.

"……" [Chắc là sẽ nói nhỉ?] "Người tốt bụng ngốc nghếch như cậu, chắc chắn sẽ nói cho A Thất." A Thập Lục tự hỏi tự trả lời. [Cô đã nói hết những gì tôi định nói rồi, tôi còn có thể nói gì nữa đây?] Hai người đột nhiên im lặng.

Một lúc lâu không nói gì… Cuối cùng vẫn là Tống Thư Hàng phá vỡ sự im lặng, hỏi: "Tại sao cô lại trốn khỏi Tô Thị bản tộc?

Vết thương trên người cô ở Tô Thị bản tộc không phải có thể được chữa trị tốt hơn sao?" Nhớ lúc đó khi độ thiên kiếp thất bại, Tô Thị A Thất đã nói trong nhóm, A Thập Lục chỉ bị thương nhẹ, về Tô Thị bản tộc là có thể chữa trị hồi phục.

Nếu đã như vậy, A Thập Lục trốn ra ngoài làm gì?

Còn phải thường xuyên đến bệnh viện tiêm thuốc giảm đau?

"Bởi vì, tôi sắp chết rồi… ước chừng còn hơn hai mươi ngày nữa, tôi sẽ chết." A Thập Lục bình tĩnh kể lại, cô ôm chặt gối: "Các phương pháp được ghi lại trong Tô Thị bản tộc không chữa khỏi được vết thương của tôi, A Thất cũng không có cách nào.

Vết thương trên người tôi không chỉ là vấn đề thiên kiếp, mà còn do công pháp tu luyện của chính tôi có chút sai sót, thiên kiếp lần đó chỉ là khơi dậy vết thương tiềm ẩn của tôi mà thôi.” “Đừng nói về chủ đề này nữa, tôi ghét chủ đề này.” A Thập Lục đột nhiên ngừng kể, nhìn về phía Thư Hàng: “Tên của tôi có lẽ cậu biết, tôi tên là Tô Thị A Thập Lục, đây vừa là tên của tôi cũng là đạo hiệu của tôi.

Còn cậu?

Cậu còn chưa từng giới thiệu về mình.” “Tống Thư Hàng.” “Đạo hiệu thì sao?” A Thập Lục hỏi.

“Đạo hiệu… tạm thời chưa có.

Mấy ngày nữa nghĩ một cái nhỉ?” Tống Thư Hàng thở dài, đây cũng là chuyện phải nhanh chóng đưa vào lịch trình, nếu không khi tất cả các tiền bối đã công nhận đạo hiệu ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ của cậu, muốn các tiền bối đổi lại sẽ rất khó.

“Tự mình nghĩ một cái?

Cậu tu luyện dưới trướng vị tiền bối nào trong nhóm, sư phụ của cậu không ban cho cậu đạo hiệu sao?” A Thập Lục nghi ngờ hỏi, đệ tử chính thức thu nhận vào môn phái đều sẽ được ban một đạo hiệu mà.

Hơn nữa là đệ tử được giới thiệu vào Cửu Châu Nhất Hào Quần, tất nhiên phải là đệ tử rất được vị tiền bối đó yêu thích, sao lại không có đạo hiệu?

“Cái đó, quá trình tôi gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần có chút… trùng hợp.” Tống Thư Hàng gãi đầu, sau đó bắt đầu kể cho A Thập Lục nghe về quá trình mình gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Tống Thư Hàng lặng lẽ kể, A Thập Lục ôm gối yên tĩnh lắng nghe.

“Đại khái là như vậy.” Tống Thư Hàng nhún vai, nói.

“Cậu… là tự mình lựa chọn trở thành tu sĩ?” A Thập Lục khẽ ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Cậu không biết sự nguy hiểm khi trở thành tu sĩ sao?

Giống như thiên kiếp mà tôi gặp phải, còn có nhiều hơn nữa, vô số nguy hiểm!” “Biết chứ, trước khi tôi lựa chọn trở thành tu sĩ đã biết chuyện cô độ thiên kiếp… thậm chí, tôi đã tận mắt nhìn thấy cả vùng lôi điện thiên kiếp đó.” Tống Thư Hàng thản nhiên đáp.

“Vậy tại sao cậu vẫn lựa chọn trở thành tu sĩ?” A Thập Lục mở to mắt, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

“Tại sao?” Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lúc, đáp: “Có lẽ, là vì tôi không cam tâm sống một cuộc đời bình thường.” “Trước khi trở thành tu sĩ, điều duy nhất trên thế giới có thể khiến tôi cảm thấy vui vẻ, chính là trong khả năng của mình giúp đỡ những người cần giúp đỡ.

Nếu không gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần, có lẽ tôi sẽ giống như người bình thường sống một cuộc đời bình thường.

Tuy nhiên, đó không phải là cuộc sống mà tôi muốn… con người tôi không có dã tâm gì lớn, nhưng tôi thích một cuộc sống sóng gió tráng lệ.

Cho dù có lôi kiếp khủng khiếp, cho dù có rất nhiều tai họa do tà tu mang lại, tôi sẽ không bao giờ hối hận về lựa chọn của mình.” Tống Thư Hàng phát hiện mình không thể dùng từ ngữ thích hợp để miêu tả tâm trạng của mình lúc đó, ý mà cậu muốn biểu đạt thực ra chỉ có một, con đường tu sĩ, đây là lựa chọn không hối tiếc của cậu!

A Thập Lục chớp chớp mắt: “Đột nhiên phát hiện phong cách hùng hồn của cậu có vẻ không đúng lắm, nhưng… rất thú vị.

Chuẩn bị đi, chúng ta sắp ra ngoài.” Cơn đau từ vết thương trong người cô đã sớm tan đi.

Bây giờ, trong người cô đã tích tụ được một ít chân khí, đủ để đối phó với ông chú Tiên Nông Tông bên ngoài!

Hai người Tống Thư Hàng rời khỏi mật thất.

Tô Thị A Thập Lục đi trước, Tống Thư Hàng theo sau, đến phòng khách.

Trên ghế sofa, ông chú Tiên Nông Tông mở mắt, nhìn hai người lạnh lùng nói: “Các ngươi cuối cùng cũng ra rồi, lão phu biết mà, các ngươi không hề rời khỏi căn hộ này.” Ông ta đoán hai người đang trốn ở một nơi nào đó trong nhà, nếu không phải phá tòa nhà sẽ gây chú ý cho những người bình thường trong cả tòa nhà, ông ta đã sớm bắt đầu phá căn hộ này rồi.

“Ông không nên ở lại.” Giọng Tô Thị A Thập Lục trong trẻo lạnh lùng, thản nhiên nói.

“Nói nhảm, tại sao ta không nên ở lại?” Ông chú Tiên Nông Tông đứng dậy, gầm lên.

Đồng thời, xương cốt toàn thân ông ta kêu răng rắc, hai tay thành trảo, trên mỗi ngón tay có chân khí phun ra, sắc bén như lưỡi đao.

Tô Thị A Thập Lục sắc mặt bình tĩnh, cô từ từ giơ tay phải lên, lấy lòng bàn tay làm đao: “Ra tay đi.” So với ông chú Tiên Nông Tông, dáng người cô nhỏ nhắn, quả thực yếu ớt không chịu nổi một cơn gió.

Nhưng khi cô giơ cao tay phải, một luồng khí thế bá đạo từ người cô tỏa ra.

Lòng bàn tay trắng nõn tinh khiết đó phảng phất hóa thành thần binh khai thiên lập địa, một luồng đao quang chói lòa sáng lên.

Ông chú Tiên Nông Tông bị khí thế của cô bức ép, ông ta gầm lên một tiếng, tung người lên, như đại bàng giương cánh, dùng tấn công để phá vỡ áp lực của A Thập Lục.

Võ giả bình thường cận chiến, kỵ nhất là ở giữa không trung không có điểm tựa.

Nhưng đòn tấn công của ông chú này lại đi ngược lại, ở giữa không trung, móng vuốt sắc bén không ngừng đánh xuống, hóa thành một vùng trảo ảnh tầng tầng lớp lớp, chụp xuống đầu.

Tô Thị A Thập Lục không có bất kỳ hoa chiêu nào, lấy tay làm đao, đón lấy vùng trảo ảnh tầng tầng lớp lớp của ông chú Tiên Nông Tông mà chém tới.

Trong nháy mắt, đao quang sáng lên, thế đao như nước sông Hoàng Hà cuồn cuộn chảy xiết!

Trảo công của ông chú sắc bén phi thường, nhưng chỉ với sức mạnh của một đôi tay làm sao có thể chống lại uy lực của sông Hoàng Hà cuồn cuộn.

Xoẹt!

Trảo ảnh sắc bén bị đao mang phá tan, hai tay ông chú máu thịt be bét, thân hình bị đánh bay ra ngoài, trên đường đâm đổ đồ đạc trong phòng khách, nặng nề ngã xuống đất.

Hậu thiên tam phẩm, hoàn toàn không phải chân khí nhị phẩm có thể so sánh.

Cho dù là hậu thiên bị trọng thương, chỉ cần còn có thể phát huy công kích, đánh bại chân sư nhị phẩm cũng dễ như trở bàn tay.

Tô Thị A Thập Lục sau khi chém ra một đao này, sắc mặt trở nên tái nhợt, hơi thở gấp gáp.

Ông chú Tiên Nông Tông từ từ bò dậy từ dưới đất, hai tay run rẩy, máu tươi đầm đìa.

“Một đao này của tôi đã nương tay… ba ngày sau tôi sẽ bảo Tô Thị A Thất đến đây, cùng Tiên Nông Tông của ông làm rõ nguyên do sự việc, kết thúc nhân quả với các người.

Trước đó, ông tự lo cho mình đi.

Ông đi đi, tôi tạm thời không lấy mạng ông.” Tô Thị A Thập Lục trầm giọng nói.

“Không thể nào, chỉ cần ta còn chưa chết, sẽ không rời đi!” Ánh mắt ông chú hung tợn: “Liều cái mạng này, ta cũng phải bắt ngươi về.

Hơn nữa… sau khi chém ra một đao vừa rồi, ngươi còn lại bao nhiêu chân khí?” Tô Thị A Thập Lục nhíu mày, không kiên nhẫn nói: “Vậy thì ông đi chết đi.” Cô rất ghét loại người tự cho là đúng, cố chấp này, lòng bàn tay tinh khiết lại giơ lên, đao mang lấp lánh.

Thật sự nghĩ cô cũng là người tốt bụng ngốc nghếch như Tống Thư Hàng sau lưng à?

Nếu muốn tìm chết, cô sẽ thành toàn!

“Hống!” Ông chú Tiên Nông Tông lao tới, hai chân dồn đầy chân khí, toàn thân xoay tròn, như rồng độc khoan về phía Tô Thị A Thập Lục.

Ầm!

Hai bên lại tiếp xúc, chân khí va chạm, phát ra tiếng nổ kinh hoàng.

“A a a a!” Lúc này, miệng ông chú đột nhiên phát ra tiếng la hét quái dị.

Ngay sau đó, cả người ông ta vẽ ra một đường parabol quái dị, lao về phía ban công của căn hộ.

Rầm!

Một số đồ trang trí trên ban công bị đập nát.

Giây tiếp theo, ông chú kéo theo thân thể trọng thương, nhảy từ ban công xuống.

Để lại một câu nói quen thuộc: "Ngươi cứ đợi đấy, hậu bối Tô Thị.

Ta sẽ quay lại!" Nói xong, ông ta không quay đầu lại mà chạy xa.

Chạy rồi, cứ thế mà chạy rồi.

Chương 113

Rõ ràng trước đó còn hùng hổ, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Giây tiếp theo, để lại một câu nói quen thuộc rồi bỏ chạy. ************* "Lợi hại!" Tống Thư Hàng thầm thán phục… vừa rồi ông chú và A Thập Lục chiến đấu, cậu ngay cả động tác của hai bên cũng không nhìn rõ.

Tốc độ đó, hoàn toàn vượt qua giới hạn lý thuyết của cơ thể người.

Đao mang trên lòng bàn tay A Thập Lục chớp tắt không ngừng, lúc này cô lại mặt đầy nghi hoặc.

Đòn tấn công thứ hai, đao mang của cô chỉ mới chạm nhẹ vào hai chân của ông chú, ông chú đã tự mình kích nổ chân khí, tạo ra hiệu ứng âm thanh va chạm kịch liệt… sau đó như một ảnh đế la hét thảm thiết lùi lại, chạy mất từ ban công.

Ông chú này là hư trương thanh thế, nhân cơ hội chạy trốn?

Hay là, có gian kế?

"Cậu có biết phương pháp trinh sát bằng tinh thần lực không?" A Thập Lục đến gần Tống Thư Hàng, dùng giọng nói chỉ hai người có thể nghe thấy, khẽ hỏi.

Nếu có thể, bí pháp như truyền âm nhập mật sẽ thích hợp hơn.

Đáng tiếc trạng thái của cô bây giờ không ổn, chỉ cố gắng đứng vững cũng đã rất tốn thể lực.

Bây giờ cô ngay cả 'trinh sát' bằng tinh thần lực cũng không phát động được, đừng nói đến truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, triển khai tinh thần lực, dùng pháp môn 'trinh sát' khuếch tán tinh thần lực ra xung quanh.

Sau khi trinh sát, xung quanh không có gì khác thường, không thu hoạch được gì.

Nhưng… trong lòng Tống Thư Hàng lại đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an.

Cảm giác bất an này rất mãnh liệt, khiến cậu không thể phớt lờ.

Tống Thư Hàng nhíu mày, lần lượt sử dụng các pháp môn vận dụng tinh thần lực 'trinh sát', 'cảnh giác' một lần.

Vẫn không thu hoạch được gì… tinh thần lực của cậu quá yếu, phạm vi trinh sát có hạn.

Càng như vậy, trong lòng cậu lại càng bất an.

"Có gì khác thường không?" A Thập Lục nhỏ giọng hỏi.

"Tôi không phát hiện ra, nhưng…" Tống Thư Hàng nói đến một nửa, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Phương thức vận chuyển tinh thần lực của cậu thay đổi, thi triển một bí pháp tinh thần khác. 'Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp'… đây là bí pháp tinh thần mà đệ tử của Thông Huyền đại sư 'Tam Nhật sư huynh' gửi cho cậu qua mạng, có thể dùng để cảm ứng cây phi kiếm bị cướp của 'Thông Huyền đại sư'.

Khi Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp này vừa thi triển, Tống Thư Hàng lập tức cảm ứng được mục tiêu của lạc ấn.

Ở vị trí tầng ba của tòa nhà này, có một bóng người trông như cư dân bình thường đang vội vã đi lên.

Trên lưng bóng người đó đeo một hộp đàn guitar… bên trong chính là cây phi kiếm bị cướp của Thông Huyền đại sư!

Bóng người đó leo lên từng tầng… không nhanh không chậm, không lộ một chút sơ hở nào.

Trên người hắn rõ ràng có pháp thuật hoặc vật phẩm che giấu khí tức.

Nếu không có lạc ấn trên phi kiếm, Tống Thư Hàng căn bản không thể phát hiện ra hắn.

Là đồng bọn của ông chú Tiên Nông Tông?

Hay là… là con chim sẻ vàng đằng sau con bọ ngựa?

“Phát hiện ra gì rồi?” A Thập Lục ngồi trên ghế sofa, cố gắng khôi phục chân khí đã tiêu hao của mình.

“Có người đến.” Tống Thư Hàng khẽ nói: “Đang đến gần, cô còn có thể ra tay nữa không?” Đồng thời, cậu lấy điện thoại ra, nhanh chóng lướt… không ở trong mật thất, tín hiệu điện thoại không còn bị chặn nữa… lúc này, còn không gọi cứu viện thì đợi đến bao giờ?

Cậu nhanh chóng nhắn tin cho tiền bối Bắc Hà, miêu tả ngắn gọn tình hình và vị trí hiện tại của mình.

Nhờ tiền bối Bắc Hà nhanh chóng liên lạc với Tô Thị A Thất, để phòng bất trắc.

“Vì vết thương trong người, chân khí hồi phục không nhanh như vậy.” A Thập Lục cười khổ nói.

“Vậy… có cần tôi lên nhóm hỏi các tiền bối, di thư nên viết như thế nào không?” Tống Thư Hàng đồng thời tắt điện thoại, ha ha cười nói.

Trong lúc nói chuyện, trong đầu Tống Thư Hàng có vô số ý niệm hiện lên. …... …..

Người đàn ông đeo phi kiếm đang âm thầm tiếp cận, chính là đại sư huynh của Nguyệt Đao Tông!

Vị đệ tử nội môn Nguyệt Đao Tông đã cướp ‘vô hình thần kiếm’ từ sư đệ đáng thương của mình.

Người sư đệ đáng thương đó, bây giờ bị nổ gãy hai chân, hiện còn đang bị Tư Mã Giang giam giữ.

“Gã Tiên Nông Tông đã tiếp xúc trực diện với hậu bối Tô Thị, đã giao thủ.

Cơ hội đến rồi.” Khóe miệng đại sư huynh Nguyệt Đao Tông lộ ra nụ cười nắm chắc đại cục, từ từ tiếp cận vị trí của Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

Mệnh lệnh mà hắn nhận được từ cao tầng Nguyệt Đao Tông chỉ có một… sau khi người của Tiên Nông Tông tiếp xúc với hậu bối Tô Thị, chém giết hậu bối Tô Thị!

Đại sư huynh của Nguyệt Đao Tông đã nhận được tài liệu về ‘hậu bối Tô Thị’ từ tay cao tầng trong tông môn — Tô Thị A Thập Lục, tu sĩ Tam phẩm, độ thiên kiếp thất bại, trọng thương.

“Đợi lâu như vậy, cuối cùng tên của Tiên Nông Tông cũng đã tiếp xúc với Tô Thị A Thập Lục.” Đã đến lúc hắn hoàn thành nhiệm vụ!

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông vuốt ve hộp đàn guitar.

Với thanh ‘Thần Kiếm Vô Hình’ vừa có được gần đây, cộng thêm phù bảo mà tông môn cấp cho, nhiệm vụ ám sát Tô Thị A Thập Lục chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay, đại cục đã định.

Chẳng mấy chốc, hắn đã đến tầng 19 của tòa nhà An Đức.

Không hề lén lút, hắn điềm tĩnh tiến về phía cửa căn hộ của Tô Thị A Thập Lục như một người qua đường bình thường.

Đi dọc theo hành lang dài, đại sư huynh Nguyệt Đao Tông vừa đi vừa tháo hộp đàn guitar trên vai xuống.

Hộp đàn được mở ra, để lộ cây đàn guitar cũ kỹ bên trong cùng một thanh ‘Thần Kiếm Vô Hình’!

Hắn vươn tay nhẹ nhàng nắm lấy Thần Kiếm Vô Hình, đóng hộp đàn lại rồi đeo lên vai.

Hắn ngẩng đầu, điều chỉnh hơi thở.

Chân khí trong đan điền bắt đầu vận chuyển, dần dần ngưng tụ dưới chân.

Chỉ cần tiếp cận mục tiêu, hắn có thể tung ra một kiếm mạnh nhất!

Cộp cộp cộp… Lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập vọng lại từ phía đối diện.

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông ngẩng đầu nhìn, thấy một thanh niên đang ôm một thùng giấy lớn đi về phía mình.

Thùng giấy rất to, che gần hết khuôn mặt của người thanh niên đó.

Là người thường, không cảm ứng được khí tức của tu sĩ, chắc là cư dân trong tòa nhà này?

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông vẫn giữ vẻ cảnh giác, khẽ nép sang một bên.

Mục tiêu của hắn chỉ có một, đó là Tô Thị A Thập Lục.

Bây giờ không phải lúc gây thêm chuyện!

Người thanh niên ôm thùng giấy lướt qua vai hắn… Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông tiếp tục giữ cảnh giác, tiến lại gần phòng của Tô Thị A Thập Lục.

Đi được khoảng năm sáu mét, người thanh niên phía sau thở hổn hển, mồ hôi đầm đìa, đặt chiếc thùng lớn trong tay xuống đất.

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông khựng lại một chút rồi không còn chú ý đến người thanh niên sau lưng nữa, vì hắn đã nhìn thấy mục tiêu — Tô Thị A Thập Lục đang ngồi trên sofa, sắc mặt tái nhợt, điều tức chân khí.

A Thập Lục hoàn toàn không phòng bị!

Đúng là trời ban cơ hội!

Đôi mắt đại sư huynh Nguyệt Đao Tông sáng rực, hắn nắm chặt 'Thần Kiếm Vô Hình', ném hộp đàn guitar sang một bên.

Sát ý bùng nổ!

Chân khí đã sớm ngưng tụ dưới chân bộc phát, thân hình lao về phía trước, chuẩn bị tung ra một kiếm kinh thiên động địa, đoạt mạng Tô Thị A Thập Lục!

Thế nhưng, hắn không nhìn thấy người thanh niên ôm thùng giấy sau lưng mình, quay lưng về phía hắn, đang nhanh chóng kết một bộ thủ ấn phức tạp, đồng thời miệng lẩm nhẩm một bộ khẩu quyết.

Ngay khoảnh khắc đại sư huynh Nguyệt Đao Tông sắp lao ra, người thanh niên đó hét lớn: "Thông Huyền phương trượng đẹp trai nhất!" Âm thanh chấn động đến nhức tai. …Cái quái gì vậy?

Trong đầu đại sư huynh Nguyệt Đao Tông bất giác dấy lên nghi hoặc.

Nhưng đúng lúc này, Thần Kiếm Vô Hình trong tay hắn đột nhiên bùng lên kiếm mang màu vàng nhạt.

Ngay sau đó, thân kiếm rung lên điên cuồng!

Một lực cực lớn truyền đến từ thân kiếm, thần kiếm như 'sống' lại, muốn thoát khỏi tay hắn!

Bị lực kéo đột ngột từ thanh kiếm giật mạnh, đại sư huynh Nguyệt Đao Tông suýt chút nữa đã ngã nhào xuống đất.

Hắn vội vàng vận chân khí ngưng tụ dưới chân để ổn định thân hình.

Cảm thấy không ổn, hắn lập tức buông tay, mặc cho Thần Kiếm Vô Hình bay đi.

Đồng thời, hắn nhanh chóng quay đầu nhìn về phía sau, nhìn người thanh niên vừa lướt qua mình. …Vừa rồi chính tiếng hét của người này đã gây ra biến hóa của ‘Thần Kiếm Vô Hình’!

Cái nhìn này khiến hắn hồn bay phách tán.

Chỉ thấy lúc này, người thanh niên đó một tay nắm chặt trước ngực, kết thủ ấn ngự kiếm.

Tay còn lại chụm hai ngón tay thành kiếm, khẽ vung về phía hắn: “Trảm!” Trên không trung, Thần Kiếm Vô Hình vẫn không thấy được thực thể, chỉ có thể thấy kiếm mang màu vàng nhạt bao phủ thân kiếm.

Kiếm quang lóe lên, nhanh như chớp, chém thẳng về phía đại sư huynh Nguyệt Đao Tông.

“Ngự Kiếm Thuật!” “Tu sĩ Tứ phẩm!” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông thốt lên kinh hãi.

Chỉ có tu sĩ Tứ phẩm sau khi ngưng tụ toàn thân chân khí thành chân nguyên mới có thể điều khiển phi kiếm, ngự kiếm phi hành!

Người thanh niên trông như người thường này lại là một tiền bối tu sĩ Tứ phẩm ư?!

Quan trọng hơn là… thanh phi kiếm trong tay mình là của vị tiền bối Tứ phẩm này?

Thằng sư đệ ngu ngốc đó hại ta rồi!

Chương 114

Bao nhiêu ý nghĩ đó chỉ là những suy nghĩ hỗn loạn thoáng qua trong đầu đại sư huynh Nguyệt Đao Tông trong một khoảnh khắc.

Giây tiếp theo, thanh tiểu kiếm bằng sắt đen bị nhầm thành ‘Thần Kiếm Vô Hình’ đã chém mạnh vào lồng ngực hắn.

Không thể né tránh, không thể chống cự.

Bởi vì tốc độ của phi kiếm nhanh đến vô lý!

Khi tiếng ‘Trảm’ của Tống Thư Hàng vừa dứt, phi kiếm đã chém trúng mục tiêu!

Máu tươi bắn tung tóe… hoa máu bay lượn.

Thanh tiểu kiếm màu đen ngập sâu vào cơ thể, một kiếm đã chém gãy toàn bộ xương sườn của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, làm tổn thương nội tạng.

Thể xác của một tu sĩ Nhị phẩm không thể nào chống lại sự sắc bén của phi kiếm.

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông ngã rầm xuống đất, kêu la thảm thiết: “Tiền bối… tha mạng!

Tôi sai rồi, tiền bối… tha cho tôi một mạng!” Tống Thư Hàng sắc mặt bình tĩnh, không hề để tâm đến tiếng kêu thảm của đối phương.

Thực lực của đối phương vượt xa cậu, không kém gì vị đàn chủ kia, Tống Thư Hàng không thể không cẩn thận.

Tay trái cậu vẫn giữ ấn ngự kiếm để duy trì liên kết với ‘phi kiếm sắt đen’, tay phải chụm hai ngón tay thành kiếm, vung liên tiếp bốn lần.

Phi kiếm sắt đen bay ra từ vết thương của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, máu tươi văng tung tóe.

Sau đó, phi kiếm chém liên tiếp bốn nhát, chặt đứt toàn bộ tứ chi của mục tiêu.

“A a a a…” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông la hét không ngớt, bị biến thành một cây gậy người mà không hề có sức phản kháng.

“Về.” Ở phía xa, Tống Thư Hàng khẽ gọi, thanh tiểu kiếm sắt đen nhẹ nhàng lướt một vòng, bay vút về trước mặt cậu, lơ lửng ổn định giữa không trung.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, phi kiếm sắt đen nhẹ nhàng đáp xuống tay cậu.

Ngự Kiếm Thuật tạm thời — một tác phẩm được cải biên từ một sản phẩm thất bại của Thông Huyền đại sư.

Lúc Tống Thư Hàng lướt qua đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, chính là để xác nhận xem trong ‘phi kiếm sắt đen’ có trận pháp ‘Ngự Kiếm Thuật tạm thời’ mà Thông Huyền đại sư để lại hay không.

Nếu không có, cậu sẽ phải dùng đến hai lá ‘Kiếm Phù’ cuối cùng.

Với hai lá kiếm phù, cậu thực sự không chắc có thể hạ gục được mục tiêu.

Lần trước đối phó với một đàn chủ bị trúng độc đã phải dùng đến ba lá kiếm phù.

Rất may, thanh phi kiếm sắt đen này có chức năng ‘Ngự kiếm tạm thời’!

Còn câu cuối cùng ‘Thông Huyền phương trượng đẹp trai nhất!’ chính là khẩu lệnh để kích hoạt ngự kiếm tạm thời.

Khẩu lệnh đáng xấu hổ như vậy, không ngờ lại xuất phát từ tay

Thông Huyền đại sư, người tu luyện Bế Khẩu Thiền.

Có lẽ… chính vì bế khẩu quá lâu, đại sư mới trở nên ** như vậy?

Nhẹ nhàng vuốt ve phi kiếm sắt đen, linh lực mà Thông Huyền đại sư để lại trong thân kiếm đã gần cạn kiệt, không thể thi triển 'Ngự Kiếm Thuật' được nữa.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại trải nghiệm tuyệt vời khi ngự kiếm vừa rồi.

Ngàn dặm lấy đầu địch, thật sự tuyệt vời không lời nào tả xiết!

Trong lòng cậu không khỏi dâng lên một khao khát vô tận.

Tu sĩ Tứ phẩm, Ngự Kiếm Thuật!

Sau khi trải nghiệm 'Ngự Kiếm Thuật tạm thời', cảm giác giống như xem một đoạn trailer phim siêu hay, xem xong chỉ thấy lòng ngứa ngáy, chỉ muốn đi xem ngay lập tức.

Lúc này Tống Thư Hàng chỉ ước gì mình có thể ngay lập tức trở thành tu sĩ Tứ phẩm, điều khiển phi kiếm, đạp kiếm độn quang bay lượn! … … Trong phòng, Tô Thị A Thập Lục đứng dậy, sắc mặt trắng bệch đã hồi phục một chút huyết sắc.

Cô đến trước mặt đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, nói: "Nói đi, ngươi là ai?

Tại sao lại muốn giết ta?" Sát ý thoáng qua lúc nãy, cô cảm nhận rất rõ ràng.

Ban đầu cứ tưởng đối phương cùng hội với gã chú Tiên Nông Tông, nhưng xem ra không phải vậy.

Người của Tiên Nông Tông muốn bắt sống cô, để đòi lại công đạo từ A Thất.

Còn tên thích khách trước mắt này, là muốn giết cô.

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông cười thảm, lắc đầu không trả lời.

“Ngươi đã đến giết ta, hẳn là biết thân phận của ta.” Tô Thị A Thập Lục lạnh nhạt nói: “Cho dù ngươi không mở miệng, ta chỉ cần đưa ngươi về tộc Tô Thị… có vô số cách để ngươi khai ra tất cả.

Dù có chết, ta cũng có thủ đoạn rút hồn phách của ngươi ra, hỏi cho ra đáp án ta muốn!” Lời của cô không phải là dọa dẫm.

Là một đại tộc tu chân cổ xưa, Tô Thị có vô số thủ đoạn thần bí khó lường.

Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông trở nên bất an, sự lớn mạnh và thủ đoạn của Tô Thị, trong lòng hắn đương nhiên hiểu rõ.

Chỉ là hắn vẫn đang do dự, tứ chi của hắn đã bị chặt đứt, nếu tiết lộ thông tin của Nguyệt Đao Tông ra… dù Tô Thị A Thập Lục có tha mạng cho hắn, Nguyệt Đao Tông cũng sẽ không tha cho hắn!

Dù sao cũng là một con đường chết!

Tô Thị A Thập Lục dường như có thể đọc được suy nghĩ, lại lên tiếng: “Nói ra tất cả những gì ngươi biết… Ta sẽ cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng.” Cái chết cũng có ‘chết thống khoái’ và ‘chết đau đớn’.

Quan trọng không phải là kết quả, mà là quá trình.

Tống Thư Hàng thu lại phi kiếm màu đen, nói với A Thập Lục: “Hắn chắc là muốn vu oan giá họa đúng không?

Gã chú Tiên Nông Tông kia vừa mới tiếp xúc với cậu, hắn đã theo sau chuẩn bị giết người.

Nếu để hắn thành công, rồi che giấu một chút, đến lúc đó, mọi người sẽ đều cho rằng chính gã chú Tiên Nông Tông đã giết cậu.” “Nếu sự việc bị che đậy, A Thất tiền bối chắc chắn sẽ tìm Tiên Nông

Tông báo thù.

Đến lúc đó, khi cò và trai tranh nhau, ngư ông sẽ có cơ hội đắc lợi.

Tôi nghĩ, hắn hoặc thế lực sau lưng hắn, hoặc là kẻ thù không đội trời chung với Tiên Nông Tông, hoặc là muốn có được thứ gì đó từ Tiên Nông Tông?” Còn tại sao Tống Thư Hàng lại biết nhiều như vậy ư?

Chẳng phải trên TV đều diễn như thế sao?

Loại tình tiết này cứ áp vào kịch bản phim truyền hình là có thể nghĩ ra đáp án tương tự.

Sắc mặt của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông ngày càng khó coi.

“Xem ra cậu đoán không sai.” Tô Thị A Thập Lục lật tay, một con dao nhỏ bằng lòng bàn tay hiện ra.

Nhờ chút thời gian nghỉ ngơi vừa rồi, chân khí của cô đã hồi phục được một ít.

Cô tiến lại gần đại sư huynh Nguyệt Đao Tông: “Ta hỏi lần cuối, tên của ngươi, lai lịch, và tại sao lại ám sát ta?” Ngay khi Tô Thị A Thập Lục tiếp cận đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, hắn đột nhiên phá lên cười: “Ha ha ha ha!” Ngay sau đó, từ miệng hắn phun ra một lá bùa.

Lá bùa lơ lửng giữa không trung, nhẹ nhàng rung lên, hóa thành một thanh trường đao màu máu!

Mùi máu tanh tưởi lan tỏa, thanh tà đao chém thẳng vào đầu Tô Thị A Thập Lục.

Đây là phù bảo mà tông môn cấp cho hắn, dùng để ám sát A Thập Lục.

Hắn đã nhẫn nhịn lâu như vậy, chính là để chờ A Thập Lục tiến vào phạm vi tấn công của phù bảo!

A Thập Lục lại đã sớm đề phòng, con dao nhỏ bằng lòng bàn tay trong tay cô khẽ vung lên, chặn đứng thanh trường đao màu máu.

Đao mang trên con dao nhỏ bùng nổ, dễ dàng đánh tan huyết đao do lá bùa hóa thành.

A Thập Lục nói: “Sớm biết ngươi chắc chắn còn có thủ đoạn.” Sau khi huyết đao vỡ nát, đại sư huynh Nguyệt Đao Tông trên mặt đất dường như cảm nhận được nỗi đau tương tự, phát ra một tràng la hét thảm thiết: “A a a a.” A Thập Lục nhíu mày, cảm thấy có gì đó không ổn.

Thân hình cô khẽ động, con dao ngắn trong tay đâm thẳng vào đầu đối phương!

Nhưng chưa kịp đâm xuống, dị biến đột ngột xảy ra.

“A a a a!” Tiếng la hét của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông càng thêm thê lương.

Đồng thời, một sợi tơ máu từ lá bùa huyết sắc trường đao vỡ nát kéo dài ra, kết nối với người hắn.

Tinh, khí, huyết dịch trong cơ thể đại sư huynh theo sợi tơ máu, không ngừng dung nhập vào huyết sắc trường đao.

Thanh trường đao vỡ nát nhờ đó mà phục hồi, thân đao rung lên, chém về phía A Thập Lục!

Tình thế biến đổi cực nhanh, A Thập Lục đành phải thu đao chống đỡ.

Keng!

Một nhát huyết đao này còn nhanh hơn, hung hãn hơn trước!

A Thập Lục tuy đã đỡ được nhát đao này, nhưng lại bị đẩy lùi mấy bước. … “Bí pháp của Huyết Đao Tà Tông — Huyết Thần Đao?” Cô nhận ra lai lịch của lá bùa huyết sắc trường đao này.

Huyết Đao Tà Tông, đó là một tà đạo tông môn đã bị tiêu diệt từ rất lâu rồi.

Đệ tử trong môn lấy máu làm nguồn sức mạnh, dùng tinh huyết và hồn phách hóa thành bản mệnh tà đao.

Mỗi lần để tế luyện ra một thanh bản mệnh tà đao, thường cần phải hiến tế sinh mạng của hàng trăm người và súc vật.

Để thăng cấp, đệ tử Huyết Đao Tà Tông cũng cần phải không ngừng giết chóc, nâng cao phẩm chất bản mệnh tà đao của mình.

Cuối cùng, môn phái tà đạo này đã chọc giận chúng nhân, tông môn bị hủy, truyền thừa bị cắt đứt, tất cả bí pháp tà ác đều bị phá hủy hoàn toàn.

Không ngờ vẫn còn tàn dư của Huyết Đao Tà Tông sống sót!

Lá bùa này của đại sư huynh chính là chứa một phần bí pháp ‘Huyết Thần Đao’, chỉ cần có đủ nguồn máu và tinh khí, Huyết Thần Đao sẽ không bị phá hủy.

“A a a… đi chết đi… mau đi chết cho ta!” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông điên cuồng hét lên, cơ thể hắn không ngừng gầy gò, chỉ còn da bọc xương.

Cùng với mỗi lần va chạm giữa ‘Huyết Thần Đao’ và A Thập Lục, thanh tà đao lại không ngừng rút lấy tinh huyết và sức mạnh hồn phách trong cơ thể hắn để tu sửa tổn thương trên thân đao.

Mỗi lần rút lấy đều mang lại nỗi đau và tuyệt vọng không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng Huyết Thần Đao sau khi hút đủ dưỡng chất, lại trở nên càng lúc càng mạnh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, A Thập Lục vốn đã trọng thương nói không chừng thật sự sẽ không chống đỡ nổi!

“Giết ngươi… giết ngươi…” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông điên cuồng hét.

Đây thực sự là lấy mạng đổi mạng.

Chỉ xem là hắn bị rút cạn tinh huyết, hồn phách trước, hay là Tô Thị A Thập Lục bị chém dưới Huyết Thần Đao trước! ‘Keng keng keng keng.’ Tô Thị A Thập Lục liên tiếp đỡ bảy đao, không ngừng lùi lại.

Trận chiến kịch liệt khiến cô không thể kìm nén được thương thế trong người, sắc mặt trắng bệch.

Chương 115

Cuối cùng, sau khi đối kháng với Huyết Thần Đao lần thứ tám, con dao nhỏ bằng lòng bàn tay trong tay cô đã văng ra!

“Ta thắng rồi!

Tô Thị A Thập Lục!” Đại sư huynh Nguyệt Đao Tông cười điên dại, chủ động truyền tinh huyết trong cơ thể vào Huyết Thần Đao, tức thì, thể tích Huyết Thần Đao tăng vọt gấp đôi!

Chỉ cần chém được A Thập Lục, hắn vẫn còn hy vọng sống sót.

Tứ chi bị chặt cũng được, tinh huyết tiêu hao cũng chẳng sao, đều có thể phục hồi từ phần thưởng của tông môn!

Chỉ cần giết được Tô Thị A Thập Lục!

Khuôn mặt đại sư huynh Nguyệt Đao Tông dữ tợn, pha lẫn chút hưng phấn và đắc ý.

Tô Thị A Thập Lục sắc mặt trắng bệch, trực tiếp đối mặt với Huyết Thần Đao có thể tích tăng vọt.

Xoẹt!

Đúng lúc này, một thanh phi kiếm màu đen vẽ ra một đường cong, đầu của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông… bị một kiếm chém bay.

Hắn bị lá bùa ‘Huyết Thần Đao’ rút đi lượng lớn tinh huyết và hồn lực, sau khi đầu bị chém, sinh cơ nhanh chóng tắt ngấm, chết hoàn toàn.

Biến cố xảy ra quá đột ngột, đến mức khoảnh khắc tử vong ập đến, nụ cười dữ tợn và vẻ đắc ý trên đầu của đại sư huynh Nguyệt Đao Tông vẫn chưa kịp tan đi. … Là Tống Thư Hàng, cậu không biết từ lúc nào đã lặng lẽ lẻn ra sau lưng đại sư huynh Nguyệt Đao Tông, tay giơ kiếm lên rồi hạ xuống, lại thêm một cái đầu rơi xuống đất.

Tu sĩ có vô số thủ đoạn bảo mệnh và liều mạng, lời của Giang Tử Yên năm đó, Tống Thư Hàng vẫn luôn ghi nhớ trong lòng.

Dù đã phế đi cả hai tay hai chân của đối phương, cậu cũng không hề lơ là cảnh giác. … … Mất đi sự chống đỡ của chủ nhân, Huyết Thần Đao do lá bùa hóa thành lập tức vỡ nát, lá bùa cũng hóa thành tro bụi.

“Cảm ơn.” A Thập Lục sắc mặt trắng bệch, khẽ nói. … Lại nợ cậu ấy một lần nữa.

“Không có gì.” Tống Thư Hàng theo thói quen đáp.

Đồng thời cậu hít sâu một hơi, bình ổn lại tâm trạng, điều chỉnh lại trạng thái tinh thần của mình.

A Thập Lục nhặt lại con dao nhỏ của mình, quay lại kiểm tra thi thể.

“Trên người không có bất kỳ thứ gì có thể chứng minh thân phận; hơn nữa, ngay cả hồn phách cũng đã tiêu tán.

Như vậy, muốn tra ra lai lịch của hắn sẽ phiền phức lắm.” A Thập Lục buồn bực nói.

“Muốn làm rõ thân phận của hắn cũng không phải là không có cách.” Tống Thư Hàng lại có manh mối.

Thanh ‘phi kiếm sắt đen’ trong tay cậu chính là một manh mối rất có giá trị. … Nhưng trước đó, họ còn có một rắc rối nhỏ.

Làm thế nào để xử lý vết máu trên mặt đất và thi thể của tên thích khách, đây là một vấn đề lớn. … Hóa Thi Dịch không thể hòa tan được thân thể tu sĩ trên Nhị phẩm.

Hơn nữa, tiếng động khi chiến đấu vừa rồi, cùng với tiếng la hét thảm thiết của tên thích khách trước khi chết, rất có thể đã thu hút sự chú ý của các hộ dân khác trong tầng, có lẽ sẽ sớm có người qua hỏi thăm tình hình.

Lỡ như cư dân phát hiện ra điều bất thường rồi báo cảnh sát, sẽ rất phiền phức.

Lần này không có hòa thượng đầu trọc Dương gánh tội thay cậu.

Nhắc đến hòa thượng Dương, cũng không biết bây giờ ông ta ở trong tù sống có tốt không?

Hay đã được cứu ra khỏi tù rồi?

Khụ, lạc đề rồi.

“Chúng ta xử lý những vết máu và thi thể này trước đi?” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, nói: “Thi thể có thể tạm thời chuyển vào mật thất.

Một lát nữa tôi sẽ liên lạc với tộc Tô Thị, sẽ có nhân viên chuyên nghiệp đến xử lý, không để lại bất kỳ dấu vết hay ảnh hưởng nào.

Vết máu bên ngoài tôi có thể xử lý ngay bây giờ.” Hai người trước tiên chuyển thi thể vào mật thất.

Sau đó A Thập Lục lấy ra một bình dung dịch thuốc, xịt một ít vào nơi chiến đấu.

Dung dịch thuốc này vừa tiếp xúc với vết máu tại hiện trường, liền nhanh chóng trung hòa với máu.

Trong nháy mắt, tất cả vết máu đều biến mất sạch sẽ, ngay cả mùi máu tanh trong không khí cũng bị xua tan, chỉ còn lại mùi thuốc thoang thoảng.

Ngoại trừ vài vết đao trên hành lang và tường căn hộ, hiện trường đã không còn dấu vết gì bất thường.

Còn camera giám sát của tầng này, đã bị động tay động chân từ ngày Tô Thị A Thập Lục dọn vào.

“Tạm thời cứ như vậy đi, những thứ khác để nhân viên chuyên nghiệp đến xử lý hậu quả.” A Thập Lục mềm nhũn ngồi xuống sofa, không nhúc nhích.

Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm, cậu lấy điện thoại ra xem giờ, đã là một giờ ba phút chiều.

Hai giờ chiều cậu còn phải đến sở quản lý xe, đến khu học lý thuyết điểm danh, sau đó còn phải đưa Triệu Nhã Nhã ra bến xe.

Còn gần một tiếng nữa mới đến giờ điểm danh, thời gian vẫn còn khá dư dả.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Trong nhóm, Bắc Hà Tán Nhân lo lắng nhắn tin: “Thư Hàng tiểu hữu, tình hình thế nào?

Hai người không sao chứ?

Ta đã thông báo cho A Thất, cậu ấy đang trên đường đến chỗ các ngươi.” “Cảm ơn tiền bối quan tâm, may nhờ có phi kiếm của Thông Huyền đại sư tương trợ, tạm thời đã qua được kiếp này, chúng tôi hiện giờ bình an vô sự.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân vẫn luôn online, ông thấy tin nhắn này liền thở phào nhẹ nhõm: “Các ngươi cứ ở yên đó đừng chạy lung tung, A Thất sẽ đến trong vòng mười phút nữa!” “Vâng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Vừa gõ xong, cậu phát hiện Tô Thị A Thập Lục không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đến sau lưng mình, đang nghển cổ lén xem lịch sử trò chuyện của cậu.

“Tôi không muốn gặp A Thất.” A Thập Lục trừng mắt, nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng lập tức khuyên nhủ: “Nghe lời đi, đừng nhõng nhẽo.

Bây giờ cậu bị thương nặng như vậy, bên cạnh còn có gã chú Tiên Nông Tông ngớ ngẩn kia đang định bắt sống cậu.

Đủ mọi phiền phức, gặp A Thất sẽ an toàn hơn, hơn nữa A Thất tiền bối rất lo cho cậu.” A Thập Lục nhíu mày, vốn dĩ nếu cô không muốn gặp A Thất, chắc chắn sẽ lập tức rời khỏi đây.

Nhưng mà… Tống Thư Hàng đã cứu cô mấy lần trong một ngày.

Cô nợ ân tình này quá lớn, nên không tiện phản đối ý kiến của Tống Thư Hàng.

Cô chỉ có thể nhíu mày hậm hực.

“Đợi A Thất tiền bối đến, tôi phải về Thành phố Đại học Giang Nam một chuyến.

Cậu cũng đừng nói những lời chán nản nữa, biết đâu A Thất tiền bối đã tìm được cách chữa trị vết thương cho cậu rồi thì sao?” Tống Thư Hàng an ủi.

“Đâu có dễ dàng như vậy.” A Thập Lục lẩm bẩm, vết thương của mình cô tự biết rõ, không còn sống được bao lâu nữa.

Tống Thư Hàng đang định an ủi thêm vài câu thì điện thoại của cậu reo lên.

Mở ra xem, lại là Triệu Nhã Nhã gọi tới.

Tống Thư Hàng hắng giọng, rồi nghe máy: “Chị, có chuyện gì không ạ?” “Alo, Thư Hàng.

Điện thoại em sao thế, gọi mãi không được?” Triệu Nhã Nhã hỏi.

Tống Thư Hàng thành thật trả lời: “À, tại lúc nãy em ở chỗ không có sóng, vừa mới ra thôi ạ.” “Em đang ở đâu?” Triệu Nhã Nhã lại hỏi: “Còn nữa, sáng nay em chạy đi đâu vậy?

Chị nghe bác sĩ Lý kể, em ôm một bệnh nhân phòng 570 chạy ra khỏi bệnh viện?

Còn tiện tay lấy luôn cả ga trải giường của bệnh viện?

Làm chị còn phải đền tiền ga trải giường cho em!” “…” Tống Thư Hàng liếc nhìn tấm ga trải giường bị vứt trên sofa, cạn lời.

“Em ôm cô bé người ta đi rốt cuộc là muốn làm gì?

Người ta còn bị thương trên người đó.” Triệu Nhã Nhã hỏi dồn dập.

Tống Thư Hàng gãi đầu, đang nghĩ xem nên giải thích với Triệu Nhã Nhã thế nào.

Đúng lúc này, có tiếng gõ cửa.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn, thấy một người đàn ông trung niên đứng ở cửa.

Cửa phòng bị gã chú ngớ ngẩn phá hỏng chưa đóng lại, nhưng người đàn ông này vẫn lịch sự gõ cửa.

“Xin lỗi, cho hỏi vừa rồi ở đây có… xảy ra chuyện gì không?” Người đàn ông trung niên lịch sự hỏi.

Ông ta có thể thấy trong phòng hỗn loạn như bị cướp, ngay cả khóa cửa cũng hỏng.

Cộng thêm tiếng la hét thảm thiết lúc nãy nghe mà nổi da gà, vì tò mò nên ông ta qua xem thử.

"Xin lỗi, chỉ là tôi và bạn cãi nhau, tức giận nên đập phá chút đồ, làm phiền ông rồi." Tô Thị A Thập Lục đứng dậy, bình tĩnh trả lời.

Người đàn ông trung niên thầm thở dài, đám trẻ bây giờ nóng tính thật, cãi nhau một trận mà làm cả nhà tan hoang!

Ông ta cười ha hả an ủi vài câu rồi không làm phiền hai người nữa, quay về tầng của mình.

Giọng nói của Tô Thị A Thập Lục truyền qua điện thoại đến tai Triệu Nhã Nhã.

Triệu Nhã Nhã trong lòng khẽ động, hỏi: "Thư Hàng, em vẫn đang ở cùng cô bé đó à?

Hai đứa rốt cuộc ở đâu?

Lâu như vậy đã làm gì?" "Chị, chuyện này giải thích một lúc không rõ được đâu ạ… lát nữa em nói chuyện trực tiếp với chị.

Vậy nhé, em cúp máy đây." Tống Thư Hàng nhanh chóng cúp máy.

Cậu phải sắp xếp lại suy nghĩ, để lát nữa đối phó với mười vạn câu hỏi tại sao của Triệu Nhã Nhã.

A Thập Lục co người lại trên sofa, trong đầu bắt đầu suy nghĩ về lai lịch của tên thích khách.

Đúng rồi, lúc nãy Tống Thư Hàng hình như có nói có cách tra ra thân phận của 'thích khách'?

Lòng A Thập Lục lại rục rịch. … Lúc này, trong một khu rừng già trên núi cao ở Hoa Nam, có một khu vực đến nay vẫn chưa được con người khám phá.

Tông môn của Nguyệt Đao Tông được đặt tại đây.

Chương 116

Tông chủ Nguyệt Đao Tông, Bá Thiên Quân, nhíu mày ngồi trên một chiếc ghế băng, tay cầm chiếc điện thoại quả táo đời mới nhất, đang nghe điện thoại.

“Cái gì?

Ám sát thất bại rồi?

Không giết được Tô Thị A Thập Lục?

Đồ vô dụng!” Bá Thiên Quân nhíu mày, thở dài.

Trong hơi thở của hắn mang theo mùi khét không tan.

Không chỉ vậy, trên người hắn cũng thỉnh thoảng tỏa ra mùi thịt nướng.

Nhìn kỹ có thể thấy, toàn bộ sau lưng Bá Thiên Quân là một mảng đen kịt, tay phải càng giống như than củi.

Hơn nữa, những chỗ đen kịt này còn ẩn hiện ngọn lửa màu vàng đang cháy.

Ngọn lửa vàng này chính là kiếp hỏa sau khi độ thiên kiếp thất bại, còn nặng hơn cả vết thương của Tô Gia A Thập Lục!

Vì vậy Bá Thiên Quân mới cần phải ngồi trên chiếc ghế băng đó, dựa vào tính hàn của ‘hàn băng thiết’ để tạm thời áp chế ngọn lửa thiên kiếp màu vàng.

“Công Tử Hải trưởng lão, ám sát thất bại rồi, tiếp theo chúng ta phải làm sao?” Hắn quay sang nhìn một bóng người bên cạnh.

Đó là một vị công tử áo trắng, eo đeo trường kiếm, phong thái như ngọc, phảng phất như một vị tiên nhân bước ra từ tranh cổ.

Trưởng lão Nguyệt Đao Tông, Công Tử Hải, thực lực mạnh mẽ, và luôn là quân sư của tông môn.

“Tông chủ xin yên tâm.” Công Tử Hải tự tin, bình tĩnh cười nói: “Dù ám sát thất bại cũng không sao… Ta đã sớm chuẩn bị hai phương án.

Chỉ cần làm theo kế hoạch, vết thương thiên kiếp của tông chủ nhất định có thể chữa lành.” Công Tử Hải mỉm cười, dường như cả thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Bá Thiên Quân cười nịnh nọt, bên cạnh ngai vàng băng của hắn, có một quả tiên quả bảy màu đang tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Mắt Bá Thiên Quân tràn đầy hy vọng.

Công Tử Hải quay người đi, trong mắt lại hiện lên một nụ cười kỳ lạ.

“Vậy tông chủ, ta đi sắp xếp một chút.

Sau khi thực hiện phương án thứ hai, Nguyệt Đao Tông chúng ta cần tạm thời lánh mặt một thời gian.

Dù sao, Thiên Hà Tô Thị không phải là đối thủ chúng ta có thể đối đầu trực diện… Cơ nghiệp mấy trăm năm của Nguyệt Đao Tông chúng ta phải tạm thời từ bỏ.” Công Tử Hải nhẹ nhàng nói.

“Cơ nghiệp trăm năm chẳng qua là vật chết, tạm thời từ bỏ thì có sao?” Bá Thiên Quân cười ha hả: “Hơn nữa… đợi sóng gió qua đi, sau này chúng ta vẫn có thể quay lại!

Bây giờ, toàn bộ Nguyệt Đao Tông trên dưới đều do trưởng lão ngươi điều động.” Cơ nghiệp tông môn chỉ là vật chết, sao có thể quan trọng bằng việc phục hồi vết thương thiên kiếp của mình?

Công Tử Hải khẽ gật đầu, rồi rời khỏi đại điện của Nguyệt Đao

Tông.

Nụ cười kỳ quái trong mắt hắn biến mất, hiện ra trước mặt đệ tử tông môn là hình tượng quân tử phong thái như ngọc.

Ở phía xa, một nữ tu nhanh chóng lướt đến bên Công Tử Hải, hai má hơi ửng hồng dừng lại bên cạnh hắn: “Hải trưởng lão, tất cả đệ tử Nguyệt Đao Tông đã thu dọn xong.

Những vật phẩm có thể mang đi trong tông môn cũng đã chuẩn bị xong.

Một số vật phẩm không thể mang đi đã được cất giấu tại chỗ trong mật tàng sâu trong tông môn.” “Rất tốt, Diêu Nhan trưởng lão, ngươi truyền lệnh xuống, để đệ tử Nguyệt Đao Tông tập hợp sau một giờ.

Chúng ta phải hoàn thành việc di dời trước tối nay, đến ‘Lam Nguyên Cốc’, tạm trú ở đó.” Công Tử Hải tay đặt lên trường kiếm bên hông, dịu dàng nói.

“Vâng, ta sẽ xuống sắp xếp ngay.” Diêu Nhan khẽ gật đầu.

Cô lưu luyến rời đi, sắp xếp cho đệ tử Nguyệt Đao Tông tập hợp.

Công Tử Hải đứng trên cao, nhìn xuống đám đệ tử Nguyệt Đao Tông đang bận rộn bên dưới, nụ cười kỳ quái trong mắt lại hiện lên.

Lúc này, trong tay áo của hắn đột nhiên hiện ra một luồng khói đen nhỏ.

Luồng khói đó phát ra tiếng cười quái dị: “Khà khà, Hải trưởng lão ngươi thật được lòng nữ tử nha.

Ta thấy Diêu trưởng lão của Nguyệt Đao Tông này đã động lòng với ngươi từ lâu, chỉ cần ngươi nói một câu, dù là muốn thải bổ nàng, nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện, thậm chí chủ động lao vào lòng ngươi?” “An Tri Ma Quân cho rằng ta hứng thú với chuyện này sao?” Công Tử Hải mỉm cười nói.

“Khà khà.” Luồng khói đen cười quỷ dị bằng âm thanh chỉ có Công Tử Hải nghe được.

“Ma Quân, tiếp theo ta cần ngươi giúp một việc.” Công Tử Hải khẽ nói: “Bản thể của ngươi đã đến gần khu JN rồi phải không, phiền ngươi giúp ta bắt cô bé nhà Tô Thị kia qua đây được không?” “Giao cho ta đi, chuyện dễ như trở bàn tay.” Luồng khói trong tay áo cười nói.

“Vậy nhờ cả vào Ma Quân.” Công Tử Hải nói.

“Đôi bên cùng có lợi mà thôi.” Luồng khói trong tay áo im lặng.

Công Tử Hải vươn tay lên trời, nhẹ nhàng nắm lại, một tư thế như sắp vũ hóa phi thăng.

Tư thế này khiến một vài nữ tu của Nguyệt Đao Tông mê mẩn.

Lúc này, một khúc nhạc ‘Cao Sơn Lưu Thủy’ vang lên đúng lúc, khúc nhạc này giống như nhạc nền, càng làm nổi bật tư thế tiên nhân của Công Tử Hải.

Công Tử Hải điềm tĩnh thu tay về, mò mẫm trong áo bào trắng, lấy ra chiếc điện thoại quả táo cùng loại với tông chủ Bá Thiên Quân, nhẹ nhàng lướt một cái.

Một giọng nữ lạnh lùng không cảm xúc vang lên: “Hải trưởng lão, tôi đã tìm thấy Tô Thị A Thất.” “Rất tốt, dùng mọi thủ đoạn giữ chân hắn, càng lâu càng tốt.” Giọng Công Tử Hải dịu dàng.

“Vâng, trưởng lão.

Dù có phải liều mạng, tôi cũng sẽ hoàn thành nhiệm vụ.” Giọng nữ kia vẫn lạnh lùng, nhưng kiên định.

“Không… ta muốn ngươi toàn thân trở ra.

So với nhiệm vụ, tính mạng của ngươi trong mắt ta còn quý giá hơn.

Nhất định phải sống sót trở về.” Công Tử Hải khẽ nói.

“Vâng, Hải trưởng lão.” Giọng nói lạnh lùng của người phụ nữ bên kia run lên một chút, rồi cúp máy.

“Ha ha.” Công Tử Hải cất điện thoại.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ chờ đến lúc thu lưới! … Thời gian trôi qua thật nhanh.

Thoáng chốc đã là một giờ rưỡi chiều.

Tống Thư Hàng nhíu mày, Bắc Hà tiền bối nói Tô Thị A Thất sẽ đến trong mười phút, sao bây giờ vẫn chưa thấy đâu?

Ngược lại, A Thập Lục lại có vẻ khoan khoái, cô chỉ mong A Thất đừng xuất hiện.

Nằm trên sofa hơn nửa tiếng, vết thương của cô đã được kìm hãm, khuôn mặt nhỏ nhắn không còn trắng bệch mà trở nên hồng hào.

“Đúng rồi Thư Hàng, lúc nãy cậu nói có cách tra ra thân phận của tên thích khách?” A Thập Lục đôi mắt mong chờ nhìn Tống Thư Hàng.

“Tôi có một manh mối trong tay, chắc có thể biết được thân phận thật của tên thích khách.

Nhưng mà… lát nữa tôi có chút việc.

Đợi đến tối, chúng ta hãy hành động được không?” Tống Thư Hàng trả lời.

A Thất vẫn chưa xuất hiện, cậu không thể đợi thêm nữa.

Hơn hai giờ cậu còn phải đến sở quản lý xe điểm danh, sau đó còn phải đưa Triệu Nhã Nhã ra bến xe.

Cậu mở điện thoại, hỏi Bắc Hà Tán Nhân trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Nhưng Bắc Hà Tán Nhân vẫn chưa trả lời cậu.

“Cậu có việc gì?” Tô Thị A Thập Lục ngồi dậy, nói: “Dù sao A Thất vẫn chưa đến, hay là chúng ta ra ngoài làm việc của cậu trước đi.

Dù sao cậu cũng có thể liên lạc với A Thất bất cứ lúc nào qua nhóm Cửu Châu Nhất Hào!” “Không được, cậu phải ở đây chờ A Thất tiền bối, việc của tôi một mình tôi đi làm là được rồi!” Tống Thư Hàng nghiêm nghị từ chối.

Đùa gì chứ, đến lúc đó nếu A Thập Lục cùng cậu đi tiễn Triệu Nhã Nhã, trời mới biết kịch bản cuộc đời cậu sẽ lệch lạc đến mức nào? … … Hai giờ chiều.

Tống Thư Hàng mặt mày khổ sở điểm danh tại khu học lý thuyết thi bằng lái của sở quản lý xe.

Sau đó cậu quay đầu nhìn về phía sau.

Cách đó hơn mười mét, Tô Thị A Thập Lục chạm mắt với cậu, rồi hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Tống Thư Hàng cười khổ.

Đành chịu thôi, chân mọc trên người người ta.

Cô ấy tự mình đi theo, Tống Thư Hàng cũng chẳng làm gì được. … … Hai giờ mười bảy phút.

Tống Thư Hàng lại đến bệnh viện, để đưa Triệu Nhã Nhã ra bến xe.

Vừa quay đầu lại, cách đó hơn mười mét, Tô Thị A Thập Lục vẫn đi theo sau cậu.

Mắt vừa chạm nhau, cô lại hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?!

Điều ngoài dự đoán của cậu là, Triệu Nhã Nhã hôm nay lại không hỏi nhiều.

Chỉ bảo cậu giúp xách hai cái túi nhỏ, rồi cùng nhau đi bộ ra tàu điện ngầm.

Triệu Nhã Nhã có thể đi tàu điện ngầm đến ga tàu cao tốc, rồi đổi chuyến tàu lúc ba giờ về nhà.

Trên đường đi, Triệu Nhã Nhã mới hạ giọng hỏi: “Cô bé sau lưng không phải là bạn gái em chứ?” “Không phải, cô ấy là hậu bối của một người bạn của em.

Em cũng mới biết hôm nay thôi.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng đáp.

“Ồ.” Triệu Nhã Nhã gật gật đầu, rồi lại im lặng.

Sau khi Tống Thư Hàng đưa cô lên tàu điện ngầm, cô khẽ vỗ vai Tống Thư Hàng: “Chị không hỏi nhiều về việc em ôm cô ấy ra khỏi bệnh viện nữa.

Nhưng mà… thời gian của cô bé đó không còn nhiều đâu, em có rảnh thì đưa cô ấy đi chơi cho vui vẻ, đừng để cô ấy phải hối tiếc khi rời xa thế gian.

Dù sao, đây cũng là chuyện em giỏi mà.” “Ơ?” Tống Thư Hàng không biết phải trả lời thế nào.

“Chị thấy bây giờ cô ấy còn đang giận dỗi em kìa, chiều chuộng người ta một chút, dù sao cô bé còn nhỏ, chưa hiểu chuyện.” Triệu Nhã Nhã nói với giọng điệu sâu sắc.

Cuối cùng cô vẫy tay, lên tàu điện ngầm đi xa.

Còn nhỏ?

Chương 117

Chưa hiểu chuyện?

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn A Thập Lục.

Thôi được… A Thập Lục vì vóc dáng nhỏ bé, trông có vẻ khá nhỏ tuổi.

Nhưng Tống Thư Hàng dám chắc, tuổi của cô ấy chắc chắn phải lớn hơn mình chứ?

Nhưng, Triệu Nhã Nhã có một câu nói đúng… thời gian của A Thập Lục trên đời này có lẽ thật sự không còn nhiều.

Thầm thở dài, Tống Thư Hàng mua hai cây kem ở gần ga tàu điện ngầm.

Rồi đi về phía A Thập Lục, đưa một cây cho cô.

"Ăn được không?

Sẽ không ảnh hưởng đến vết thương của cậu chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

A Thập Lục im lặng nhận lấy cây kem, khẽ liếm liếm.

"Chúng ta quay lại sở quản lý xe lúc nãy đi, tôi tham gia kỳ thi lý thuyết môn một.

Chỉ mất mười mấy phút thôi, rồi… chúng ta đi tra thân phận của tên thích khách kia nhé." Tống Thư Hàng nói.

"Ừm." A Thập Lục gật đầu, yên lặng đi theo sau Tống Thư Hàng.

Bốn giờ chiều.

Sau khi khóa học lý thuyết ở sở quản lý xe kết thúc, Tống Thư

Hàng và Thổ Ba liền đăng ký tham gia ‘kỳ thi môn một’.

Đối với cậu và Thổ Ba, thi lý thuyết không có chút khó khăn nào.

Chưa đầy năm phút, cả hai đều hoàn thành bài thi với điểm số tối đa.

Sau đó, hai người nhận phiếu điểm thi lý thuyết từ giám khảo rồi rời khỏi phòng thi.

“Thư Hàng, thầy dạy lái xe tôi tìm được rồi.

Đến lúc đó chúng ta đi đóng học phí, rồi chờ thầy thông báo lên xe tập, nhiều nhất là nửa tháng là có thể tham gia thi môn hai rồi.” Thổ Ba cười hì hì.

Thầy giáo mà hắn tìm là người tiết kiệm thời gian nhất, có thể sắp xếp thi môn hai nhanh nhất.

“Được, lúc đi đóng tiền thì gọi tôi với.” Tống Thư Hàng lại nói: “Đúng rồi Thổ Ba, tối nay tôi có việc phải ra ngoài, bữa tối các cậu không cần đợi tôi đâu.” “Được, hiểu rồi.” Thổ Ba đáp.

Hai người vẫy tay chào tạm biệt nhau ở sở quản lý xe. … … Khi Tống Thư Hàng rời khỏi sở quản lý xe, A Thập Lục đã đợi sẵn bên ngoài liền tiến lại.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu?

Manh mối mà cậu nói rốt cuộc là gì?” Cô tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ vào thanh phi kiếm sắt đen bên hông: “Manh mối chính là thanh phi kiếm này của Thông Huyền đại sư.” Vì có trận pháp ẩn thân, A Thập Lục không nhìn thấy thanh phi kiếm này, cô chỉ nhớ Tống Thư Hàng đã dùng chính thanh phi kiếm này để chém bay đầu tên thích khách.

Thanh phi kiếm này là manh mối?

Ủa, khoan đã!

Thanh phi kiếm này ban đầu là do tên thích khách kia mang đến?

“Phi kiếm là do Thông Huyền đại sư để lại sau khi ‘phi kiếm truyền thư’, sau đó Dược Sư tiền bối bảo tôi gửi nó về lại cho Thông Huyền đại sư.” Tống Thư Hàng giải thích: “Nhưng hôm qua, anh chàng chuyển phát nhanh vận chuyển phi kiếm đã gọi điện báo cho tôi, anh ấy bị người ta đánh ngất cướp đồ, gói hàng cũng bị cướp mất.” Chuyện này… thật là trùng hợp.

Không ai ngờ rằng tên ‘thích khách’ đó lại mang theo phi kiếm sắt đen đến ám sát A Thập Lục.

Kết quả lại bị Tống Thư Hàng dùng chính phi kiếm đó để phản sát.

A Thập Lục hỏi: “Phi kiếm là do thích khách cướp?” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Không phải, người cướp gói hàng không phải là tên thích khách.

Tiểu Giang nói trong điện thoại, tên cướp đó hôm qua đã bị bắt, hiện vẫn đang bị anh ấy giữ.

Theo tôi thấy, tên cướp và tên thích khách rất có thể là đồng bọn.” “Cho nên, bây giờ chúng ta đi gặp tên cướp đó, có lẽ từ miệng hắn có thể biết được thông tin chúng ta muốn.

Chỉ cần làm rõ thân phận của hắn, mọi chuyện sẽ sáng tỏ.” Tống Thư Hàng nghi ngờ, sự kiện của Tiên Nông Tông cũng có liên quan đến thế lực sau lưng tên thích khách.

Rất rõ ràng, họ cố tình tạo ra mâu thuẫn giữa Tiên Nông Tông và Tô Thị A Thất, để trục lợi từ đó.

“Vậy bây giờ chúng ta đi tìm Tiểu Giang?” A Thập Lục mắt sáng rực.

“Để tôi gọi điện cho Tiểu Giang trước, hỏi xem anh ấy đang ở đâu.” Tống Thư Hàng mở điện thoại, gọi số của Tư Mã Giang.

Rất nhanh, Tư Mã Giang đã bắt máy.

Không đợi Tống Thư Hàng mở lời, Tư Mã Giang đã nhanh nhảu nói: “Bạn học Thư Hàng.

Cậu muốn hỏi thông tin về gói hàng phải không?

Xin hãy yên tâm, chúng tôi đã moi được ngoại hình và vị trí đồng bọn của tên cướp kia rồi.

Tối nay, tôi nhất định sẽ lấy lại được gói hàng!” Tống Thư Hàng liếc nhìn thanh phi kiếm bên hông, cười nói: “Ha ha, không cần tìm gói hàng đó nữa đâu.

Vì một vài sự trùng hợp, món hàng đã quay về tay tôi rồi.

Quá trình cụ thể sau này sẽ nói.

Bây giờ tôi cần anh Giang giúp một việc, tôi muốn gặp tên cướp đó, hỏi hắn vài câu.” Bên kia Tư Mã Giang hơi ngẩn người, nhưng anh ta lập tức trả lời: “Không vấn đề, tôi đang ở tổng bộ Chuyển phát nhanh Phong Thu Giang Nam.

Cậu đang ở đâu?

Hay là để tôi lái xe đến đón cậu!” “Cũng được, vậy hẹn ở ngoài cổng Đông của Thành phố Đại học Giang Nam nhé.

Chúng tôi đợi anh ở đó.” Tống Thư Hàng đáp.

“Sẽ đến ngay.” Tư Mã Giang đáp. … … Sau khi Tống Thư Hàng cúp máy, cậu nói: “Đi thôi, chúng ta đến cổng Đông đợi Tiểu Giang.” “Ừm.” Tô Thị A Thập Lục đáp một tiếng.

Hai người đi dọc theo hồ nhân tạo trong khuôn viên trường, hướng về phía cổng Đông.

“A Thập Lục, sao A Thất tiền bối vẫn chưa đến?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ban đầu nói mười phút sau sẽ đến, sao bây giờ đã qua mấy tiếng rồi?

“Ai biết chứ?” A Thập Lục nói.

“Để tôi vào nhóm hỏi thử.” Tống Thư Hàng mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào, gửi một tin nhắn trong nhóm.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “A Thất tiền bối, ngài vẫn chưa đến ạ?” Bắc Hà Tán Nhân trả lời: “Bên ta cũng chưa nhận được hồi âm của A Thất, cứ giữ liên lạc nhé, có tin tức của A Thất ta sẽ liên lạc với ngươi ngay.” “Vâng, giữ liên lạc thường xuyên.

Lát nữa chúng tôi phải đến tổng bộ Chuyển phát nhanh Phong Thu Giang Nam, nếu A Thất tiền bối có hồi âm, bảo ngài ấy đến thẳng tổng bộ tìm chúng tôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “Được, chú ý an toàn.” A Thập Lục thở dài, lên tiếng: “Thôi, để tôi hỏi.

Thư Hàng, cho tôi mượn điện thoại, tôi gọi cho A Thất hỏi xem anh ấy đang ở đâu.” “Vậy thì tốt quá rồi.” Tống Thư Hàng quay người, đưa điện thoại cho cô.

A Thập Lục cúi đầu bắt đầu bấm số.

Một lúc sau, cô nhíu mày: “Điện thoại A Thất hết pin rồi?

Đang tắt máy.” “Vậy chỉ có thể đợi anh ấy chủ động liên lạc với chúng ta thôi… Ơ, kia là cái gì?” Tống Thư Hàng đột nhiên chỉ về phía xa, nghi hoặc nói.

Theo hướng tay cậu chỉ, có thể thấy trên bầu trời cách đó không xa, một đám khói đen tụ thành hình cầu, đang bay nhanh trên không trung.

Mà phía sau quả cầu khói đen này, có một con chó Bắc Kinh to đến hơn năm mét, đang lè lưỡi đuổi theo không ngừng.

Một quả cầu một con chó rượt đuổi nhau trên không trung.

Nhưng, các sinh viên bên dưới lại không một ai nhìn thấy một cầu một chó này, coi chúng như không khí.

"Là yêu thú?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Thể chất của yêu thú rất đặc biệt, người thường không thể phát hiện ra chúng.

Trong lúc nói chuyện, quả cầu khói đen đột nhiên thay đổi phương hướng, lao thẳng về phía Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

Tống Thư Hàng một tay đặt lên phi kiếm, tay kia thò vào túi nắm lấy một lá Phá Tà Phù, sẵn sàng tung ra bất cứ lúc nào.

Sau khi quả cầu khói đen tiếp cận, nó đột nhiên nổ tung, bao trùm Tống Thư Hàng và A Thập Lục vào trong.

Một giọng nói âm hàn vang lên từ trong làn khói: "Khà khà, tiểu bối nhà Tô Thị, tìm được ngươi rồi!" "Kẻ nào?" Tống Thư Hàng hét lên.

Cậu vừa dứt lời, đột nhiên cảm thấy một bàn tay khổng lồ tóm lấy cả người mình.

Cậu cảm thấy mình như đang bay trên mây!

Còn Tô Thị A Thập Lục sau lưng cậu thì bị một lực vô hình quét bay ra ngoài.

"Khà khà.

Tên của ta, ngươi có thể gọi ta là An Tri Quân!" Giọng nói trong quả cầu khói đen cười quái dị: “Tiểu bối nhà Tô Thị, đi với ta một chuyến nhé?

Yên tâm, ta không có ý định lấy mạng ngươi.” “Là đồng bọn của tên thích khách?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ngoài ra, tôi không phải hậu bối nhà Tô Thị.

An Tri Ma Quân, bắt nhầm người rồi?

Ma Quân không trả lời Tống Thư Hàng, vì con chó Bắc Kinh khổng lồ phía sau gầm lên giận dữ, nhanh chóng áp sát, há miệng cắn về phía làn khói.

“Con chó chết tiệt này.” An Tri Ma Quân nắm chặt Tống Thư Hàng, tăng tốc lướt lên trời.

“Gâu gâu!” Con chó Bắc Kinh khổng lồ bám riết không tha.

Ngay khi An Tri Quân tóm lấy ‘hậu bối Tô Thị’ họ Tống bay vọt lên trời, từ một góc sân trường đột nhiên lại có một bóng người lao ra, đuổi theo quả cầu khói đen: “Thả hậu bối Tô Thị xuống, khốn kiếp!

Hắn là mục tiêu của chúng ta!” Đó chính là gã chú ngớ ngẩn của Tiên Nông Tông, hai tay vẫn còn quấn băng gạc.

Quả cầu khói của An Tri Ma Quân, một con chó, một gã chú rượt đuổi nhau, chẳng mấy chốc đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nhân vật chính của sự việc, Tô Thị A Thập Lục lúc này đau đớn ôm bụng, bò dậy từ dưới đất.

Mà nói đi nói lại, cô mới là hậu bối nhà Tô Thị chứ?

Mấy tên này bắt Tống Thư Hàng đi là đang diễn tuồng gì vậy?

Tô Thị A Thập Lục bị thương, căn bản không đuổi kịp một quả cầu khói, một con chó, một gã chú đã đi xa.

Cô cắn răng, dùng điện thoại của Tống Thư Hàng một lần nữa gọi cho A Thất… Mau bắt máy đi, A Thất!

Chương 118

Trên bầu trời, quả cầu khói do An Tri Ma Quân hóa thành bị con chó yêu Bắc Kinh kia bám riết không tha.

Con yêu khuyển này không biết lai lịch gì, thực lực rất cao cường.

An Tri Ma Quân rất bực bội, mình cũng đâu có chọc giận gì nó, con chó yêu Bắc Kinh này vừa gặp mặt đã đột nhiên lao tới tấn công hắn.

An Tri Ma Quân trước đó đã đối đầu với nó một chiêu, lại bất phân thắng bại.

Hắn ước tính dù mình có tung ra hết các thủ đoạn, cũng phải mất một trận chiến kéo dài mấy ngày mới có thể giải quyết được con yêu khuyển này.

Hơn nữa, còn không biết con chó yêu này có át chủ bài gì không.

Hắn hiện đang có việc quan trọng, đâu có thời gian dây dưa với yêu khuyển?

Chọc không nổi, ta còn không trốn nổi sao?

Vì vậy, An Tri Ma Quân tăng tốc độn phi, muốn kéo dãn khoảng cách với con yêu khuyển.

Tống Thư Hàng bị một bàn tay vô hình nắm chặt, trong lúc bay lượn, cậu cảm thấy nội tạng mình sắp bị ép ra ngoài… Tai bay vạ gió!

Thật không may!

Phía sau, gã chú ngớ ngẩn liều mạng đuổi theo.

Trước đó hắn ẩn nấp trong bóng tối, tiếp tục theo dõi Tô Thị A Thập Lục, định đợi viện trợ của Tiên Nông Tông đến, sẽ lại bắt sống

Tô Thị A Thập Lục lần nữa.

Không ngờ An Tri Ma Quân đột nhiên từ trên trời giáng xuống, dùng khói đen bao trùm A Thập Lục và Tống Thư Hàng.

Sau đó lại tóm lấy một bóng người bay lên.

Thấp thoáng, gã chú Tiên Nông Tông còn nghe thấy tiếng hét 'tiểu bối Tô Thị', 'đi với ta một chuyến'.

Tô Thị A Thập Lục bị bắt đi?

Thế này thì gay go!

Không có Tô Thị A Thập Lục, Tiên Nông Tông bọn họ làm sao đối phó với Tô Thị A Thất?

Thế là, gã chú Tiên Nông Tông không nghĩ ngợi gì, nhanh chóng đuổi theo làn khói đen và con chó yêu Bắc Kinh.

Gã chú này đúng là đầu óc một chiều… hắn thậm chí còn không thèm nhìn xem người ở lại rốt cuộc là ai, đã đuổi theo An Tri Ma Quân.

Trong lúc rượt đuổi, hắn còn lấy ra một lá bùa có công năng 'Thiên lý truyền âm', liên lạc với viện thủ của Tiên Nông Tông, bảo viện thủ Tiên Nông Tông bố trí mai phục phía trước.

"Phục kích đám khói đen này, nhất định phải cướp được Tô Thị A Thập Lục." Gã chú Tiên Nông Tông nghiến răng nói.

Lần này, chỉ được thành công, không được thất bại!

Bắt cho được Tô Thị A Thập Lục! … Lúc này, tại một khu trường học hẻo lánh cách thành phố Giang Nam không xa.

Nơi đây quỷ khí mịt mù, quỷ khí âm u hình thành một không gian phong bế tạm thời.

Trong không gian phong bế, Tô Thị A Thất chắp tay sau lưng, pháp đao tùy thân hóa thành một biển đao dày đặc như ngân hà.

Còn bên cạnh hắn, là vô số tàn dư của oán quỷ, hàng ngàn vạn oán quỷ, toàn bộ đều chết dưới đao của A Thất.

“Vạn Quỷ Phệ Thân Đại Trận, đúng là ra tay hào phóng.” A Thất trầm giọng nói.

Đại trận này, nổi tiếng trong giới tu sĩ với việc ‘lấy kiến cắn chết voi’, đã giữ chân hắn gần ba tiếng đồng hồ!

Đối phương đã có chuẩn bị mà đến, mục đích chính là để giữ chân hắn… mục tiêu của chúng, là A Thập Lục?

Nghĩ đến đây, A Thất càng thêm tức giận.

Đối diện A Thất, người bố trí ‘Vạn Quỷ Phệ Thân Đại Trận’ này là một nữ tử mặc y phục trắng.

Cả người cô ta đều được quấn băng gạc kín mít, giống như một xác ướp Ai Cập cổ đại, chỉ để lộ một đôi mắt màu đen đỏ.

Không chỉ vậy, từ người cô ta còn tỏa ra mùi hôi thối của xác chết.

Đây là một loại thể chất bẩm sinh đặc thù, trời sinh có thể thu hút quỷ vật tiếp cận, phụ thể vào trong người.

Thời cổ đại, loại thể chất này là hạt giống mà các tà đạo quỷ tu yêu thích nhất.

Có được thể chất như vậy, căn bản không cần phải vất vả đi tìm các loại oán quỷ, quỷ vật sẽ tự động tìm đến cửa.

Thực lực của quỷ tu sẽ tăng vọt như tên lửa.

Cũng chính vì có được thể chất như vậy, nữ tử trước mắt mới có thể không cần sự trợ giúp của pháp bảo như ‘Vạn Quỷ Phiên’, chỉ dựa vào thân thể của mình đã phóng ra hàng vạn oán quỷ, tạo thành Vạn Quỷ Phệ Thân Đại Trận.

“Tiếc là, đối với sự tồn tại như ngài, Vạn Quỷ Phệ Thân Đại Trận này cũng chỉ có thể tạm thời giữ chân ngài một lúc mà thôi.” Giọng nói của nữ tử không có chút dao động cảm xúc nào.

“Hừ.” Tô Thị A Thất hừ lạnh, pháp đao tùy thân chém ngang một nhát, đao khí tung hoành, trong không gian dường như có một lớp rào cản vô hình bị đao khí đánh vỡ.

Mất đi sự chống đỡ của vạn quỷ, Vạn Quỷ Phệ Thân Đại Trận cuối cùng cũng hoàn toàn vỡ nát.

Quỷ khí âm hàn trong trời đất tan đi, tàn dư thi thể của oán quỷ trên mặt đất cũng hóa thành hạt bụi, tiêu tán giữa trời đất.

Nữ tử kia hừ một tiếng, cô ta dùng thân thể thay thế ‘Vạn Quỷ Phiên’ để thi triển đại trận, bây giờ đại trận bị phá, cô ta tự nhiên bị phản phệ.

Trong khoảnh khắc phá trận, Tô Thị A Thất biến mất tại chỗ, xuất hiện sau lưng nữ tử kia.

Pháp đao trong tay đặt sau gáy cô ta.

A Thất không giết cô ta, muốn moi chút thông tin từ miệng cô ta.

Còn nữ tử kia có lẽ biết mình không thể trốn thoát, nên căn bản không có ý định bỏ chạy.

Hơn nữa, không đợi Tô Thị A Thất mở miệng hỏi, cô ta đã bình tĩnh nói: “Trưởng lão bảo tôi nói với ngài, muốn tìm A Thập Lục thì đến Nguyệt Đao Tông tìm hắn.

Nhiệm vụ của tôi là giữ chân ngài.

Sau đó, trong lúc tôi giữ chân ngài, A Thập Lục đã bị người của trưởng lão đưa đi rồi.” Tô Thị A Thất đại nộ, cái Nguyệt Đao Tông này là cái quái gì?

Sao lại đi gây sự với hắn?

Loại tiểu môn phái này, hắn còn chưa từng nghe qua: “Nguyệt Đao Tông ở đâu?” Nữ tử xác ướp kia lắc đầu: “Tôi không biết, tôi chưa bao giờ đến Nguyệt Đao Tông.

Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, muốn giết muốn chém tùy ngài xử trí.” “Bị bệnh!” A Thất không chút do dự chém một đao vào đầu nữ tử này, máu tươi bắn tung tóe.

Nữ tử mềm nhũn ngã xuống đất, sinh cơ tiêu tán.

Ngay cả địa điểm cũng không biết, còn bảo hắn đi tìm Nguyệt Đao Tông, đây không phải là bị bệnh thì là gì?

Nhưng đối phương đã bắt đi Tô Thị A Thập Lục… A Thất tức giận dậm mạnh chân xuống đất, tạo thành một cái hố trên mặt đất.

Lúc này, một tiếng nhạc du dương vang lên… không phải là hiệu ứng âm thanh lên cấp sau khi A Thất giết quái, mà là điện thoại của hắn reo.

A Thất lấy điện thoại ra, phát hiện là một số lạ gọi đến.

Là tên của Nguyệt Đao Tông?

Hắn bắt máy.

Đầu dây bên kia, lại là giọng nói trong trẻo của A Thập Lục: “Alo?

A Thất, cuối cùng cũng gọi được cho anh!” Trong khoảnh khắc, vẻ mặt u ám của Tô Thị A Thất lập tức tan biến, cả người từ mây mù chuyển sang nắng đẹp: “A Thập Lục?

Em không sao chứ?

Anh vừa bị người ta giữ chân, em đang ở đâu?

Có bị tấn công không?” “Thành phố Đại học Giang Nam, cổng Đông.

Có gặp người tấn công.” Tô Thị A Thập Lục ngừng một chút rồi nói: “Sau đó, họ bắt nhầm người, bắt Thư Hàng đi mất rồi.

Tóm lại, anh mau đến đây một chuyến đi.” Mấy tên Nguyệt Đao Tông này, quả nhiên đều có bệnh?

“Anh đến ngay, chú ý an toàn.

Lần này trong vòng năm phút tuyệt đối sẽ đến.” Tô Thị A Thất nghiến răng, pháp đao ngự không bay lên hóa thành độn quang, đưa A Thất bay vút lên trời, nhanh như chớp. … … Chưa đầy năm phút.

Tô Thị A Thất đã độn đến cổng Đông của Thành phố Đại học Giang Nam.

Hắn thu lại độn quang, gỡ bỏ pháp thuật ẩn thân, đáp xuống từ một góc không người, rồi nhanh chóng đến bên cạnh A Thập Lục.

“Thập Lục!” A Thất ôm chặt A Thập Lục một cái, rồi nhìn cô từ đầu đến chân, mới thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thị A Thất nói: “Cụ thể đã xảy ra chuyện gì, ngươi kể lại cho ta nghe một lần đi.” A Thập Lục bắt đầu kể lại từ lúc mình bị ông chú của Tiên Nông Tông tấn công trong bệnh viện, rồi đến Tống Thư Hàng ra tay giúp đỡ, sau đó là thích khách đột kích, cuối cùng kể đến việc Tống Thư Hàng và cô chuẩn bị đến tổng bộ Chuyển phát nhanh Phong Thu ở Giang Nam để tìm manh mối về ‘thích khách’.

Sau đó, một quả cầu sương mù kỳ lạ đã bắt Tống Thư Hàng đi.

À đúng rồi, phía sau quả cầu sương mù còn có một con chó yêu Bắc Kinh.

Sau khi kể xong từ đầu đến cuối, A Thập Lục hỏi: “A Thất, anh thật sự đã cướp chí bảo của Tiên Nông Tông, còn đánh bị thương môn nhân của họ sao?” “Ta không làm chuyện như vậy.” Tô Thị A Thất lắc đầu.

“Nhưng mấy ngày trước, ta đúng là đã đến Tiên Nông Tông.” Nói đến đây, anh hơi nhíu mày: “Lúc đó ta gặp một vị hữu nhân rất hợp cạ, khi biết ta đang tìm loại thuốc có thể chữa khỏi thương thế do thiên kiếp, liền giới thiệu cho ta ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ của Tiên Nông Tông.

Tiên Nông Tông là một môn phái nhỏ, họ giỏi trồng linh dược, cũng có chút danh tiếng trong giới tu sĩ.

Khi đó, vị hữu nhân đó đã cùng ta đến Tiên Nông Tông, hỏi họ có thể nhượng lại ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ không.

Nhưng đã bị Tiên Nông Tông từ chối, Thất Hoàng Diệu Quả là chí bảo của tông môn họ, Tiên Nông Tông sẽ không bán.

Ta cũng dứt bỏ ý nghĩ đó, tiếp tục ra ngoài tìm các loại thuốc khác.” Bây giờ xem ra... từ lúc anh và người bạn kia đến Tiên Nông Tông, đã bị ‘Nguyệt Đao Tông’ đó theo dõi.

Hơn nữa, sau khi Nguyệt Đao Tông cướp đi ‘Thất Hoàng Diệu Quả’, còn đổ vỏ lên đầu anh!

Là muốn gây ra xung đột giữa mình và ‘Tiên Nông Tông’, sau đó tiếp tục trục lợi từ đó sao?

Không tìm đường chết thì sẽ không chết, tại sao luôn có người không hiểu đạo lý này?

“A Thất, chúng ta bây giờ làm sao đây?

Tống Thư Hàng bị bắt đi rồi.” A Thập Lục nói, hơn nữa là vì cô mà cậu ấy mới bị bắt đi.

“Ngươi có biết bọn chúng muốn đưa Tống Thư Hàng đi đâu không?” Tô Thị A Thất hỏi.

“A Thập Lục lắc đầu.

Cô nhìn thấy hướng quả cầu sương mù màu đen chạy trốn, nhưng đối phương liên tục đổi hướng, lại còn cắt đứt khí tức để chống truy lùng.

Chương 119

Bây giờ đã qua lâu như vậy, muốn đuổi theo cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Cô có chút lo lắng cho an nguy của Tống Thư Hàng, nếu đối phương giữa đường đột nhiên phát hiện người mình bắt không phải là ‘hậu bối Tô Thị’, không chừng sẽ trực tiếp giết Tống Thư Hàng.

Thời gian càng lâu, cậu ấy càng nguy hiểm!

“Đừng vội... trong tay chúng ta vẫn còn một manh mối.” Tô Thị A Thất trầm tư một lát, giải thích: “Đồng bọn của tên thích khách mà Tống Thư Hàng nói chính là manh mối, chúng ta lập tức đi gặp tên đồng bọn đó!” Đang nói chuyện, điện thoại trong tay A Thập Lục vang lên.

Cô vuốt màn hình xem, thật trùng hợp, chính là điện thoại của anh Giang bên Chuyển phát nhanh Phong Thu.

A Thập Lục nghe máy.

“Alo, bạn học Thư Hàng, tôi đã đến cổng phía đông của Thành Đại Học Giang Nam rồi!

Cậu đang ở đâu?” Giọng của Tư Mã Giang truyền đến từ điện thoại.

A Thập Lục nhìn quanh một vòng, nhanh chóng phát hiện một chiếc xe chuyển phát nhanh bảy chỗ của Phong Thu ở không xa cổng phía đông: “Anh Giang, thấy anh rồi, chúng tôi qua ngay.” Tư Mã Giang nghe thấy giọng nữ thì hơi sững sờ, nghi hoặc hỏi: “Cô là?” “Tôi là bạn của Tống Thư Hàng, người cần đi gặp tên cướp chính là tôi.” A Thập Lục đáp, đồng thời cùng Tô Thị A Thất đi về phía chiếc xe chuyển phát nhanh đó.

“Bạn học Tống Thư Hàng đâu?” Tư Mã Giang nhìn A Thất và A Thập Lục, nhưng không thấy Tống Thư Hàng, trong lòng có chút nghi ngờ.

Lúc này, A Thất mở miệng, nói giọng nhẹ nhàng: “Cậu ấy có việc gấp đi trước rồi, nên không đi cùng chúng tôi đến gặp tên cướp.

Yên tâm đi, anh chỉ cần đưa chúng tôi đến gặp tên cướp là được.” Giọng của A Thất dường như mang một sức mạnh thần kỳ, có thể trấn an lòng người.

Tư Mã Giang nghe xong lời anh, liền gật đầu, vậy mà không còn nghi ngờ gì nữa, khởi động xe chuyển phát nhanh đi về phía tổng bộ Chuyển phát nhanh Phong Thu ở Giang Nam! ... ...

Tên cướp bị canh giữ nghiêm ngặt, lúc này hắn đang ngồi buồn chán dưới tầng hầm, rơi vào trạng thái ngẩn ngơ.

Cũng không biết người của Tư Mã Giang và sư huynh của mình đã đụng độ nhau chưa, nếu đụng độ rồi thì kết cục thế nào?

Là đại sư huynh chịu thiệt, hay người của Tư Mã Giang bị tiêu diệt toàn bộ?

Mà này, Nguyệt Đao Tông có phái người đến cứu hắn không?

Đang ngẩn ngơ, cửa tầng hầm bị người đẩy ra.

Tư Mã Giang dẫn một nam một nữ tiến vào mật thất.

“Lúc trước cướp kiện hàng của tôi chính là gã này.” Tư Mã Giang giới thiệu.

“Cảm ơn, chuyện tiếp theo cứ giao cho chúng tôi.” Giọng Tô Thị A Thất dịu dàng, vẫn mang theo cái vẻ khiến người ta an tâm đó.

Tư Mã Giang lẳng lặng gật đầu, rời khỏi mật thất, tiện tay đóng cửa lại.

Sau khi anh ta rời đi, Tô Thị A Thất búng ngón tay, pháp đao bên cạnh bay lơ lửng.

Trên đao có hoa văn phát sáng, trong nháy mắt đã bố trí một kết giới trận pháp cách âm và ngăn người ngoài dò xét.

Tên cướp thấy vậy, đã biết chuyện chẳng lành.

“Nói đi, tên của ngươi, lai lịch, còn có làm gì ở đây?” Tô Thị A Thất nhàn nhạt nói, dù anh không làm gì, trên người vẫn có một luồng khí thế kinh khủng đè lên tên cướp, ép hắn không thở nổi.

“Tôi tên Triệu Bất Luật, là đệ tử ngoại môn của Nguyệt Đao Tông.” Triệu Bất Luật căn bản không có ý định chống cự, gần như là theo bản năng đã khai sạch mọi thứ của mình: “Tôi chỉ nhận lệnh của cao tầng tông môn, mấy ngày trước, đến nơi này để giám sát từ xa vị trí của ‘hậu bối Tô Thị’.

Tôi chỉ là một đệ tử ngoại môn, cao tầng bảo tôi làm gì thì tôi làm nấy, những chuyện khác tôi không biết gì cả.” Quả nhiên là thành viên của Nguyệt Đao Tông, hơn nữa đã giám sát vị trí của A Thập Lục từ nhiều ngày trước... thậm chí là trước cả khi cô tiếp xúc với ‘Tiên Nông Tông’.

Nếu thật sự là như vậy... thì vị ‘hữu nhân’ dẫn anh đến Tiên Nông Tông kia có chút đáng để suy ngẫm!

Tô Thị A Thất tự nhận mình là một kẻ thô lỗ, không giỏi âm mưu quỷ kế, không giỏi ăn nói.

Từ khi ra đời đến nay, anh đã trải qua không ít âm mưu, thứ anh có thể dựa vào, chỉ có bản thân và thanh pháp đao trong tay!

“Câu hỏi cuối cùng, Nguyệt Đao Tông ở đâu.” Tô Thị A Thất trầm giọng nói.

“Ở khu vực Hoa Nam, nơi đó có một vùng núi rừng già.

Vị trí cụ thể là XXXX” Triệu Bất Luật khai ra tất cả những gì mình biết.

“Cũng coi như biết điều.” Tô Thị A Thất quay đầu nói với A Thập Lục: “Đi thôi, chúng ta đến Nguyệt Đao Tông một chuyến.” A Thập Lục lẳng lặng gật đầu.

Sau khi hai người rời khỏi tầng hầm, Triệu Bất Luật mồ hôi như mưa, điên cuồng thở hổn hển.

Đối mặt với Tô Thị A Thất, hắn cảm giác mình có thể chết bất cứ lúc nào.

Ở lối ra tầng hầm, Tư Mã Giang đang đợi A Thất và A Thập Lục ra.

“Hai vị hỏi xong rồi ạ?” Tư Mã Giang hỏi.

“Vâng, đã có được câu trả lời cần thiết rồi.

Cảm ơn anh Tư Mã.” A Thập Lục mỉm cười nói: “Lần này nhờ có sự giúp đỡ của anh, đợi chuyện kết thúc, tôi sẽ chuẩn bị một món quà tạ lễ cho anh.” “Không cần khách sáo.” Tư Mã Giang vội nói.

“Chúng tôi còn có việc đi trước, anh cứ tiếp tục bận, tạm biệt.” Tô Thị A Thất vẫy vẫy tay.

Tư Mã Giang ngơ ngác gật đầu, nhìn hai người rời đi.

Mãi đến khi Tô Thị A Thất đi xa, Tư Mã Giang đột nhiên gãi đầu: “Hôm nay mình bị trúng tà à?” Hắn cảm thấy hôm nay mình đối với người đàn ông vừa rồi quá mức nghe lời, con trai cũng không nghe lời cha như vậy a. ********** Bên kia.

An Tri Ma Quân mang theo Tống Thư Hàng bay một đoạn thì dừng lại.

Phía trước hắn, xuất hiện một đám tu sĩ Tiên Nông Tông ánh mắt phun lửa.

Phía sau hắn, là một con chó Bắc Kinh đang đuổi theo không tha!

“Giao Tô gia A Thập Lục ra đây!” Đám tu sĩ Tiên Nông Tông hung hăng nói, đám đệ tử Tiên Nông Tông vốn không giỏi chiến đấu này, bây giờ ai nấy đều như được tiêm máu gà.

“Ha ha, một đám gà yếu, cũng muốn cản ta?” An Tri Ma Quân sớm đã bị con chó yêu phía sau đuổi đến tức một bụng lửa.

Bây giờ, đến đám tu sĩ Tiên Nông Tông có sức chiến đấu bằng năm này cũng không coi hắn ra gì?

Viện quân mai phục của Tiên Nông Tông có tổng cộng mười bảy người, thanh thế to lớn, ai nấy đều ý chí chiến đấu sục sôi.

Đáng tiếc là... bọn họ chỉ có mỗi ưu điểm đó.

Thực lực của họ quá yếu, trong mười bảy viện quân chỉ có hai vị tu sĩ tam phẩm, còn lại đều chỉ có cảnh giới nhị phẩm.

Cộng thêm ‘Tiên Nông Tông’ vốn nổi tiếng trong giới tu sĩ gần đó vì sức chiến đấu cùi bắp, mười bảy người này có thể phát huy được bao nhiêu sức phá hoại, thật đáng nghi ngờ.

Lúc này... bóng dáng ông chú của Tiên Nông Tông từ phía sau nhanh chóng đuổi tới.

Chân ông ta đạp một đôi giày cỏ màu xanh, hiển nhiên là một món pháp khí.

Có món pháp khí này, ông ta mới có thể bám sát phía sau An Tri Ma Quân, thậm chí còn nhanh hơn cả tốc độ của con chó yêu Bắc Kinh lớn!

Đương nhiên, trong đó cũng có nguyên nhân là con chó yêu Bắc

Kinh không dốc toàn lực truy đuổi, đến cấp bậc đại yêu như nó, linh trí không kém gì con người.

Nó nhìn ra có mâu thuẫn giữa ông chú Tiên Nông Tông và An Tri Ma Quân, nên vui vẻ ở phía sau nhặt của hời, chuẩn bị để ông chú đánh trận đầu.

Người chú Tiên Nông Tông chưa tới, tiếng đã tới trước: "Lên, chính là gã trong đám sương đen này đã cướp Tô Thị A Thập Lục!

Xử nó!" Ngay sau đó, ông chú gầm lên một tiếng, nhảy cao lên, cơ thể xoay tròn hóa thành một mũi khoan sừng rồng, đâm về phía An Tri Ma Quân.

Vừa ra tay đã là đại chiêu.

Mười bảy vị tu sĩ Tiên Nông Tông lập tức theo sau tấn công, mỗi người thi triển thủ đoạn của mình.

Bởi vì chỉ có tu sĩ tứ phẩm mới có năng lực ngự kiếm.

Cho nên, ngoại trừ ba môn nhân dùng pháp khí cung tiễn, đại bộ phận tu sĩ Tiên Nông Tông còn lại đều chỉ có thể giống như ông chú nhảy cao lên, kề vai chiến đấu!

Cộng thêm ông chú là mười tám vị tu sĩ Tiên Nông Tông, mỗi người nhảy lên đều cao bằng tòa nhà năm tầng, tấn công ầm ầm.

Họ giơ tay nhấc quyền, chân khí cuồn cuộn, đủ loại hiệu ứng ánh sáng, cảnh tượng còn hùng vĩ hơn cả phim võ hiệp hiện đại.

Sau đó, bọn họ tổng cộng gây ra cho An Tri Ma Quân... 0 điểm sát thương.

An Tri Ma Quân giữa không trung chỉ cười lạnh một tiếng, sương mù đen kịt hóa thành thực thể chống đỡ, tạo thành một lớp phòng ngự hình cầu ba trăm sáu mươi độ không góc chết. 'Keng keng keng' một tràng tiếng động hỗn loạn, các đòn tấn công của tu sĩ Tiên Nông Tông chỉ có thể vô ích tạo ra một chuỗi tia lửa trên lớp phòng ngự hình cầu.

Sau đó, chịu tác dụng của lực hút trái đất, đám tu sĩ này lại lần lượt rơi trở lại mặt đất.

An Tri Ma Quân căn bản không để đám gà yếu này vào mắt, ánh mắt hắn lướt về phía xa, con chó Bắc Kinh lớn kia đang lè lưỡi, nhanh chóng tiếp cận hắn.

Còn mười hơi thở nữa, con chó Bắc Kinh lớn lại có thể cắn được hắn.

"Phải giải quyết đám gà yếu này trong năm hơi thở!" An Tri Ma Quân thầm nghĩ.

"Hét!" Hắn trầm giọng hét lên, lớp phòng ngự hình cầu đó nổ tung, hóa thành hàng trăm thanh đoản kiếm màu đen.

"Đi!" An Tri Ma Quân trầm giọng hét lên, hàng trăm thanh đoản kiếm màu đen đó linh hoạt như bầy cá piranha, chia nhau lao về phía mười tám vị tu sĩ Tiên Nông Tông.

Soạt soạt soạt soạt... một loạt tiếng lưỡi dao sắc bén cắt qua da thịt, máu tươi bắn tung tóe, tiếng la hét thảm thiết vang lên.

Một hơi thở sau... ngoại trừ ông chú và hai vị tu sĩ tam phẩm của Tiên Nông Tông, các thành viên Tiên Nông Tông còn lại đã toàn bộ gục ngã xuống đất, trên người mỗi người đều có hàng chục vết kiếm thương.

Vừa đối mặt đã bị hạ gục hơn phân nửa, chỉ có thể nói... không hổ là môn nhân Tiên Nông Tông!

"Tu sĩ từ tứ phẩm trở lên, quả nhiên không dễ đối phó." Ông chú Tiên Nông Tông hận đến nghiến răng.

Pháp môn ngự kiếm, tu sĩ tứ phẩm.

Tu sĩ tứ phẩm thời cổ đại còn được gọi là ‘Hư Đan tu sĩ’, chỉ còn một bước nữa là có thể ngưng tụ kim đan, trở thành Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng.

Chương 120

Bọn họ nhiều người như vậy, lại không phải là đối thủ một hiệp của đối phương.

Đáng ghét, viện quân mạnh nhất của Tiên Nông Tông bọn họ còn đang trên đường, cần thêm chút thời gian mới đến được!

Phải cầm cự, ít nhất phải cầm cự cho đến khi 'Chính Năng' sư huynh đến.

Đang nghĩ như vậy, ông chú trừng lớn mắt nhìn về phía trung tâm sương đen: "Hả?" Bởi vì sương đen hộ thể hóa thành bầy kiếm tấn công, sương đen tan đi, cuối cùng lộ ra bộ mặt thật của An Tri Ma Quân.

Đó là một đại kinh tóc ngắn mặc áo giáp màu đỏ, khuôn mặt bị một lớp sương đen che phủ, khiến người ta không nhìn rõ dung mạo.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là người ở sau lưng An Tri Ma Quân, phía sau hắn có một cái đuôi khổng lồ, hóa thành một bàn tay lớn đang bắt một người.

Theo lý mà nói, người bị bắt phải là cô bé 'Tô Thị A Thập Lục' kia.

Nhưng bây giờ, ông chú trừng lớn mắt nhìn thấy lại là một nam tử mặt trắng.

"Đồ lừa đảo!" Ông chú chỉ vào Tống Thư Hàng gầm lên: "Khốn kiếp, sao lại là ngươi, Tô Thị A Thập Lục đâu?!" "Hả?" An Tri Ma Quân cũng sững sờ, quay đầu nhìn 'sinh vật hình người' trên đuôi mình.

"Ha ha...

ọe.” Tống Thư Hàng cười thảm một tiếng.

Cậu đã vô số lần mơ thấy cảnh mình bay lên bầu trời xanh.

Trong tưởng tượng của cậu, mình có lẽ sẽ điều khiển máy bay, như chim ưng tung hoành giữa trời đất.

Hoặc là chờ mình học được ngự kiếm phi hành, đạp trên kiếm quang mà đi, ngạo nghễ khắp Cửu Châu tứ hải!

Đó là một khung cảnh tiêu sái biết bao?

Nhưng cậu không ngờ, lần đầu tiên mình thật sự bay trên không trung, lại là bị người khác bắt đi đằng vân giá vũ.

Hơn nữa bàn tay do đuôi của ma quân hóa thành còn nắm chặt lấy cậu, dọc đường rung lắc dữ dội, suýt nữa ép cả nội tạng của cậu ra ngoài.

Trải nghiệm bầu trời xanh lần đầu này, ba mươi hai cái đánh giá tệ!

Lập tức đập tan giấc mộng ‘nam nhi phải xông pha bầu trời’ của cậu!

Lý tưởng thì đầy đặn biết bao, nhưng hiện thực lại tàn khốc gầy gò.

“Không phải Tô Thị A Thập Lục?” An Tri Ma Quân nghi hoặc hỏi.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng dùng nụ cười thảm trào phúng để biểu đạt tâm tình phức tạp của mình lúc này.

“Không phải A Thập Lục, lúc đó ta gọi ‘hậu bối Tô Thị’, ngươi chạy ra đáp lại làm gì?” An Tri Ma Quân giận dữ nói.

“...Ha ha.” Tống Thư Hàng im lặng một lát, quyết định một lần nữa đáp lại bằng nụ cười thảm trào phúng.

Mẹ kiếp nhà ngươi, lúc đó ta chỉ trả lời một câu ‘ai vậy’ thôi có được không?

Ngươi chỉ dựa vào điểm đó mà cho rằng ta là Tô Thị A Thập Lục, rồi bắt ta đi?

“Mục tiêu có vấn đề, chúng ta rút!” Ông chú ngớ ngẩn của Tiên Nông Tông quyết đoán hạ lệnh, trầm giọng nói.

Còn tên lừa đảo đáng chết này, sống hay chết thì liên quan quái gì đến ông ta?

Ông ta chỉ quan tâm Tô Thị A Thập Lục!

An Tri Ma Quân dừng lại khoảng hai hơi thở...

“Ha ha ha, thú vị, thú vị thật a!” Đột nhiên, ma quân ha hả cười lớn, không ai biết hắn đang nghĩ gì, lại có gì đáng cười?

“A a!

Kiếm!” Lúc này, Tống Thư Hàng khó khăn nắm lấy phù bảo trong túi, kích hoạt nó.

Trước đó bị tay của ma quân siết quá chặt, cậu rất khó khăn mới dùng ngón tay nắm lại được ‘kiếm phù’.

Nhân lúc ma quân kinh ngạc vừa rồi, cậu cuối cùng đã tìm được cơ hội sử dụng [Kiếm phù].

Kiếm phù được kích hoạt, sau lưng Tống Thư Hàng hiện ra một bóng ảnh hư ảo, bóng ảnh đó đứng ngạo nghễ, ngưng mắt nhìn về phía An Tri Ma Quân.

Sau đó, bóng ảnh đó lấy ngón tay làm kiếm, theo ý chí của Tống Thư Hàng, chém một kiếm về phía gốc đuôi của An Tri Ma Quân.

Ánh kiếm rực rỡ bắn ra, khóa chặt An Tri Ma Quân.

Trong mắt ma quân, trời đất vậy mà chỉ còn lại một kiếm này, không thấy bất cứ sự vật nào khác.

Đây là một phù bảo do một vị phù đạo đại sư chế tạo, một đạo kiếm quang này chính là một môn kiếm pháp tinh diệu!

Tuy nhiên, tu vi của vị phù đạo đại sư đó không cao, ít nhất là khi chế tạo lá phù bảo này, vẫn chưa ngưng tụ kim đan tấn thăng Linh Hoàng.

Cho nên, uy lực của một kiếm này cũng chỉ có uy lực của tu sĩ tam phẩm.

Nhưng An Tri Ma Quân không dám xem thường đạo kiếm quang này, uy lực chỉ có tam phẩm, nhưng đạo kiếm quang này là một môn kiếm pháp tinh diệu, không cẩn thận, hắn nói không chừng sẽ lật thuyền trong mương!

Đối mặt với kiếm quang chém về phía đuôi mình, An Tri Ma Quân đột nhiên cười quái dị một tiếng.

Hắn thả lỏng đuôi, ném Tống Thư Hàng từ trên cao xuống.

Không ai biết logic tư duy của ma tu là như thế nào...

Tống Thư Hàng chém ra một kiếm này vốn là muốn ép ma quân ném mình ra để chạy trốn.

Nhưng không ngờ, kiếm quang còn chưa chém tới, An Tri Ma Quân đã chủ động ném cậu đi.

Có lẽ đối với ma quân, nếu Tống Thư Hàng không phải là Tô Thị A Thập Lục, thì không có bất kỳ giá trị nào?

Hay là hắn có tính toán khác?

Không ai có thể biết được suy nghĩ của hắn.

Ngay sau đó, An Tri Ma Quân hai tay chắp lại.

Vô số tiểu kiếm màu đen bay trở về, hình thành một quả cầu kiếm cuồn cuộn ngay trước mặt ma quân.

Quả cầu kiếm đối đầu trực diện với kiếm quang của phù bảo.

Ầm!

Quả cầu kiếm màu đen và đạo kiếm quang hoa lệ đó va chạm vào nhau, chân nguyên nổ tung, sóng khí hóa thành thực thể cuồn cuộn lan ra bốn phương tám hướng.

Tống Thư Hàng đang rơi từ trên không trung xuống bị sóng khí va phải, cả người như gắn tên lửa, tăng tốc lao xuống mặt đất...

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng tên lửa chỉ có một suy nghĩ: đừng đâm vào vật cứng!

Ầm ầm ầm...

Trên bầu trời, sau khi đao quang kiếm ảnh va chạm với sóng khí, An Tri Ma Quân vẫn đứng ngạo nghễ giữa hư không, dưới chân hắn có một đạo độn quang màu đen nâng đỡ cơ thể.

Không hề hấn gì, tư thái cao thủ vào giờ khắc này thể hiện không chút nghi ngờ!

“Gâu gâu!” Lúc này, con chó Bắc Kinh lớn ở xa kêu dài hai tiếng, chỉ thấy dưới chân nó đột nhiên mọc ra bốn bánh xe lửa, giống hệt Phong Hỏa Luân.

Có Phong Hỏa Luân trợ giúp, tốc độ chạy của con chó yêu Bắc Kinh lập tức tăng lên không chỉ một bậc, nó một cú chó đói vồ mồi, há miệng cắn về phía An Tri Ma Quân.

“Chết tiệt, con chó lớn này sao cứ đuổi theo ta không tha?” Phong thái cao thủ của ma quân làm màu chưa được hai giây đã phá công.

Hắn vội vàng thu lại vô số tiểu kiếm màu đen, một lần nữa hóa thành sương mù, sau đó nhanh chóng di chuyển trên không trung, chật vật né tránh con chó yêu Bắc Kinh lớn. ... ...

Uỳnh!

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng rơi xuống đất, may mắn, không đâm vào tảng đá nào.

Nhưng dù vậy, cậu vẫn cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình như vỡ nát, cơn đau dữ dội ập đến, không ngừng tấn công thần kinh của cậu.

Lúc này, cậu cảm thấy mình mấy ngày qua tu luyện chăm chỉ thật sự là quá đúng đắn.

May mà thể chất đã được nâng lên đến cường độ như bây giờ, cú ngã này mới không làm cậu chết...

Bên kia, ông chú Tiên Nông Tông và hai vị tu sĩ tam phẩm đang nhanh chóng xử lý cho các đồng bạn.

Các tu sĩ Tiên Nông Tông vận khí cũng coi như tốt, tuy bị thương nặng ngã xuống nhiều người như vậy, nhưng ít nhất không có một ai chết.

“Chó lớn, ngươi cứ đợi đấy cho bản quân.

Đợi bản quân rảnh tay, nhất định sẽ làm thịt ngươi ăn một bữa thịt chó.” Trên bầu trời, An Tri Ma Quân phát ra tiếng gầm giận dữ.

Xem ra hắn đã chịu chút thiệt thòi dưới miệng con chó Bắc Kinh lớn.

Ngay sau đó, cơ thể hắn lao xuống, như diều hâu bắt gà con... bắt đi ông chú của Tiên Nông Tông!

Không bắt Tống Thư Hàng, mà bắt đi ông chú.

Sau đó, ma quân độn tẩu đi xa...

Chẳng lẽ ma quân bị cận thị, lại bắt nhầm người nữa sao?

Giữa hư không, con chó Bắc Kinh lớn phì một tiếng nhổ ra vật chất màu đen trong miệng, trong mắt chó đầy vẻ khinh miệt: "Gâu gâu!" "Chính Đức sư huynh!" Trong hai vị tu sĩ tam phẩm của Tiên Nông Tông, có một vị nữ tu nhìn thấy ông chú bị bắt đi liền kinh hãi kêu lên.

Ngay sau đó, cô ta tung người nhảy lên, đuổi theo hướng An Tri Ma Quân.

Thì ra...

ông chú ngớ ngẩn của Tiên Nông Tông đạo hiệu là 'Chính Đức'.

Vị tu sĩ tam phẩm còn lại vốn cũng muốn đuổi theo, nhưng nhìn thấy các sư huynh đệ đồng môn bị thương đầy đất, chỉ có thể âm thầm nghiến răng, kìm nén ý định truy đuổi, ở lại chữa trị cho các đồng môn.

Các đệ tử Tiên Nông Tông bị thương dưới sự giúp đỡ của anh ta lần lượt ngồi dậy, khoanh chân điều tức, hồi phục thương thế.

Thở dài một hơi, vị tu sĩ tam phẩm này lại nhìn về phía Tống Thư Hàng đang nằm như xác chết ở xa.

Suy nghĩ một lúc, anh ta vẫn đi qua, đỡ Tống Thư Hàng nửa ngồi dậy, cho cậu nuốt một viên đan dược trị thương.

Tiên Nông Tông giỏi trồng các loại linh thảo tiên dược, số lượng các loại đan dược trong tông không ít.

Cho nên mới chịu cho một người lạ uống đan dược trị thương.

Mặt khác...

đây cũng là phong khí của Tiên Nông Tông.

Chương 121

Phong cách môn phái của họ thuần phác, đệ tử trong tông môn đa số tính cách lương thiện.

Nếu không phải lần này chí bảo của tông môn 'Thất Hoàng Diệu Quả' bị người ta cướp đi, họ cũng sẽ không tức giận đến vậy.

Cũng may mấy trăm năm gần đây giới tu sĩ tương đối hòa bình.

Nếu không một môn phái người tốt có sức chiến đấu không cao như vậy, đạo thống rất khó duy trì được.

Tống Thư Hàng uống viên đan dược này xong, có thể cảm nhận rõ ràng một luồng khí tức mát lạnh từ miệng chảy thẳng vào ngũ tạng lục phủ, nội phủ vốn đang đau dữ dội sau khi được luồng khí tức mát lạnh này chảy qua, rất nhanh trở nên thoải mái.

Trong vài hơi thở, thương thế trong cơ thể đã lành hẳn!

"Cảm ơn." Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, từ trên mặt đất bò dậy.

Ánh mắt vị tu sĩ tam phẩm này phức tạp, cuối cùng thở dài một hơi: "Không có gì." Trong lúc nói chuyện, các đệ tử Tiên Nông Tông đều đã điều tức xong, tụ tập lại.

Ông chú tên 'Chính Đức' kia bị bắt, một vị nữ tu tam phẩm khác đuổi theo ông chú Chính Đức.

Hiện trường trong số các đệ tử 'Tiên Nông Tông' có thân phận cao nhất, thực lực mạnh nhất chính là vị tu sĩ tam phẩm bên cạnh Tống Thư Hàng này.

Một vị đệ tử mặt còn non nớt khổ sở hỏi: "Chính Ngôn sư huynh, chúng ta tiếp theo làm sao?" Tô gia A Thập Lục không bắt được, ngược lại Chính Đức sư huynh của họ lại bị kẻ lạ mặt kia bắt đi, đến cả Chính Duyệt sư tỷ cũng đuổi theo.

Đây thật sự là mất cả chì lẫn chài, lỗ đến tận nhà bà ngoại.

Nghĩ đến đây, vị đệ tử non nớt này hung hăng trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Cậu ta cảm thấy tất cả đều là do Tống Thư Hàng.

“Chúng ta tiếp theo...

đợi Chính Năng sư huynh đến rồi nói sau.

Bên chỗ Chính Đức sư huynh có Chính Duyệt sư muội theo cùng, giữ liên lạc với cô ấy bất cứ lúc nào.” Chính Ngôn thở dài nói, ‘Chính Năng sư huynh’ mà anh ta nói chính là tu sĩ tứ phẩm trong đội viện quân lần này, cũng là sức chiến đấu mạnh nhất hiện tại của Tiên Nông Tông.

Trong chốc lát, các thành viên Tiên Nông Tông đều mặt mày sầu khổ.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên giơ tay nhẹ giọng hỏi: “Cái đó... tuy không hay cho lắm, nhưng tôi có thể hỏi một câu được không?” “Hừ.” Vị đệ tử non nớt kia hừ lạnh một tiếng.

“Đạo hữu xin cứ nói.” Chính Ngôn sư huynh nói.

“Tôi muốn biết, nếu một con yêu thú mạnh mẽ đang tiến về phía chúng ta, chúng ta phải đối phó thế nào?” Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn lên trời.

Con chó yêu Bắc Kinh lớn kia đã chán trò chơi rượt đuổi An Tri Ma Quân, nó đạp Phong Hỏa Luân lượn một vòng, rồi lè lưỡi, quay người tiến lại gần đám người Tiên Nông Tông.

Các đệ tử Tiên Nông Tông ngơ ngác nhìn con chó yêu Bắc Kinh lớn đang từ từ bay đến trên bầu trời, không ai có thể trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng.

“Nó ăn thịt không?” Có người nhẹ giọng hỏi.

“Chắc chắn rồi.” Tống Thư Hàng đáp, bạn đã thấy con chó lớn nào không ăn thịt chưa?

“Chúng ta có nên chạy không?” Lại có người hỏi một câu ngớ ngẩn.

Ai có thể chạy nhanh hơn con chó Bắc Kinh lớn này?

Hơn nữa, nó còn biết bay!

Chẳng lẽ chỉ có thể nghe theo số trời?

Hoặc là hy vọng chó yêu Bắc Kinh không đói bụng?

“Đúng rồi... trước khi ta rời tông môn, Chính Hoành sư huynh đã cho ta một quyển sổ tay đối phó với các loại nguy cơ, có lẽ có thể dùng được!” Lúc này, vị đệ tử non nớt kia đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, cậu ta nhanh chóng lục lọi trong quần áo, lôi ra một quyển sổ bìa cứng.

Chính Hoành sư huynh là nhân viên chuyên nghiệp phụ trách nuôi dưỡng yêu thú trong Tiên Nông Tông, hơn nữa thường xuyên đi du lịch bên ngoài, kinh nghiệm mạo hiểm phong phú.

Anh ta nói không chừng có ghi lại cách đối phó với nguy cơ từ hung thú lớn!

Đệ tử non nớt nhanh chóng lật đến trang ‘Yêu thú thiên’.

Tống Thư Hàng có chút nghi ngờ nhìn quyển sổ bìa cứng, thứ này lại không phải là cẩm nang diệu kế, thật sự có thể dùng được sao?

“Tìm thấy rồi, đoạn này: ‘Thân là một người nuôi dưỡng yêu thú chuyên nghiệp, ta sẽ giới thiệu cho ngươi một số kinh nghiệm bản thân, cũng như một số kinh nghiệm truyền miệng từ các tiền bối nuôi dưỡng yêu thú.

Bây giờ giả sử, khi ngươi gặp phải yêu thú ăn thịt cỡ lớn thuộc họ mèo, họ chó thì nên làm gì?’” Đệ tử mặt còn non nớt phấn khích nói.

Chính Hoành sư huynh, anh thật tuyệt vời, đây chính là thứ chúng ta cần!

Tiếp tục đọc xuống dưới.

“Lúc này, ngươi tuyệt đối đừng hoảng sợ, giữ bình tĩnh.

Đầu tiên, ngươi chú ý ánh mắt của yêu thú ăn thịt cỡ lớn, nó có đang cúi đầu nhìn chằm chằm vào ngươi, ánh mắt không rời một giây nào không?

Nếu có, thì ngươi phải chú ý.

Ta có thể rất chắc chắn nói cho ngươi biết, điều này chứng tỏ ngươi đã bị nó liệt vào danh sách lựa chọn trong thực đơn! ” Đệ tử Tiên Nông Tông lập tức ngẩng đầu nhìn con chó yêu Bắc Kinh lớn kia, quả nhiên như trong sổ tay của sư huynh ghi lại, con chó yêu lớn đang ‘nhìn chằm chằm như chó rình mồi’ vào mọi người, từng bước từng bước tiếp cận.

Đây rõ ràng là tiết tấu đưa cả đám vào thực đơn mà.

“Nhanh lên đọc tiếp đi, Chính Hoành sư huynh có ghi lại cách đối phó với chó yêu lớn không?” Những người khác la lên.

Đệ tử non nớt tiếp tục đọc: “Lúc này, sư đệ ngươi đừng hoảng sợ, bảo vệ sự bình tĩnh.

Nhớ kỹ đừng cúi đầu, cong lưng để lộ yếu hại của mình.

Như vậy sẽ khiến yêu thú cho rằng ngươi chỉ là thức ăn muốn ăn là ăn; cũng nhớ kỹ đừng quay người bỏ chạy, bởi vì sư đệ ngươi chạy nhanh thế nào cũng không bằng yêu thú, ngược lại sẽ kích thích bản năng săn mồi của yêu thú.

Đặc biệt là yêu thú họ mèo, rất thích đùa giỡn con mồi đang chạy trốn, cho dù không đói bụng, cũng thích đùa giỡn con mồi, chơi cho đến chết.” “Lúc này, ngươi nên cố gắng đứng thẳng người, ánh mắt nghiêm túc, mặt phải đầy tức giận.

Sau đó ngươi dang hai tay ra đối diện với con yêu thú đó, miệng phát ra tiếng la hét lớn.

Ví dụ như ‘Đ* m*, có ngon thì đến ăn ông đây này’ ‘Không ăn thì mày là đồ chó X!’ những âm thanh tương tự, phát huy ra khí thế!” Đệ tử non nớt đọc đến đây, lập tức có một vị đệ tử Tiên Nông Tông đứng ra.

Anh ta dang hai tay che trước mặt con chó yêu Bắc Kinh, ánh mắt đầy nghiêm túc, dùng giọng nói tức giận hét lớn: “Đ* m*, có ngon thì đến ăn ông đây này!” “Không ăn thì mày là đồ chó X!” Tiếng gào thét lớn, khí thế như hồng!

“...” Tống Thư Hàng rất nghi ngờ, làm vậy thật sự có tác dụng?

Có chọc giận con chó yêu Bắc Kinh lớn không?

Cậu nhớ các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần từng nói lúc tán gẫu, yêu thú cấp cao đều có trí tuệ không thua kém con người, có thể nói tiếng người.

Thế nhưng... phương pháp khiến người ta cạn lời này lại thật sự có hiệu quả!

Con chó yêu Bắc Kinh lớn trên bầu trời thật sự dừng lại, ngồi xổm giữa hư không, lè lưỡi nhìn vị đệ tử Tiên Nông Tông này.

“Có hiệu quả, thật sự có hiệu quả đó.

Mau lật xuống xem, tiếp theo phải làm gì?

Làm sao mới có thể đuổi con chó yêu này đi?” Vị đệ tử có ánh mắt nghiêm túc, mặt đầy tức giận thấy vậy, lòng tin tăng lên gấp bội nói.

Đệ tử non nớt gật đầu, lòng đầy mong đợi, lật sang trang tiếp theo.

Chỉ thấy ở trang sau, có một câu.

“Như vậy, ngươi có thể chết có phẩm giá hơn một chút...” “...” Đùa cái gì vậy!

Đệ tử non nớt lập tức đóng quyển sổ lại.

Chính Hoành sư huynh, tôi đ* m* nhà anh!

Sao anh có thể gài bẫy sư đệ tôi như vậy?

“Mau nói bước tiếp theo đi, ta đã trấn trụ được con chó yêu lớn này rồi!

Mau nói ta tiếp theo phải làm gì?

Nếu không chắc chắn trấn không được bao lâu đâu!” Vị đệ tử đứng ra kích động nói.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Mắt của đệ tử mặt non nớt đã ướt nhòe, chỉ muốn khóc. ************ Con chó yêu Bắc Kinh lớn ngồi xổm giữa hư không, nhìn đệ tử Tiên Nông Tông la hét, trong mắt nó lộ ra nụ cười trêu tức.

Đúng vậy, Tống Thư Hàng dám chắc mình tuyệt đối không nhìn lầm, biểu cảm trong mắt con chó Bắc Kinh lớn vô cùng sinh động.

Nhìn thấy vẻ mặt như vậy của nó, Tống Thư Hàng trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất con chó yêu Bắc Kinh lớn này không có ác ý với mình và mọi người.

Cười xong, nó đứng dậy giũ giũ bộ lông trên người, sau đó đạp lên hư không rời đi.

Trước khi đi, nó còn nhìn Tống Thư Hàng một cách đầy ẩn ý.

Sau khi con chó yêu lớn rời đi, các đệ tử Tiên Nông Tông đều thở phào nhẹ nhõm, vị đệ tử trước đó đứng ra hét vào mặt 'chó yêu Bắc Kinh lớn' kia càng là ngồi phịch xuống đất, không thể đứng dậy nổi.

"Phương pháp mà Chính Hoành sư huynh ghi lại thật sự có hiệu quả, con chó yêu lớn đó thật sự đã rời đi!" Vị đệ tử này không biết mình suýt nữa đã đi một vòng Quỷ Môn Quan, còn không ngớt lời khen ngợi phương pháp gài bẫy người khác của Chính Hoành sư huynh: "Lần sau gặp phải yêu thú lớn họ mèo, chó thì không cần phải sợ nữa rồi!" Đệ tử non nớt âm thầm nắm chặt quyển sổ, cậu ta đang cân nhắc có nên cho vị sư huynh này xem câu cuối cùng trong quyển sổ không?

Nếu không lỡ sau này sư huynh lại gặp phải yêu thú lớn, không cần biết ba bảy hai mốt, đứng ra mắng yêu thú một trận, sau đó bị ăn thịt thì phải làm sao?

Sau khi nghỉ ngơi tại chỗ một lúc lâu, thương thế của các đệ tử Tiên Nông Tông đã hồi phục.

Các đệ tử Tiên Nông Tông tụ thành một vòng, chờ đợi người mà họ gọi là trụ cột 'Chính Năng sư huynh' đến.

Tống Thư Hàng một mình ngồi ở một bên, tựa vào một gốc cây.

Tiếp theo... phải nghĩ cách về Thành Đại Học Giang Nam trước đã.

Cậu bị ném ở vùng hoang giao dã ngoại này, còn phải đi tìm xem gần đây có đường quốc lộ không.

Ngoài ra, tốt nhất là nên gọi điện cho Tô Thị A Thập Lục trước để báo bình an.

Còn nữa... chuyện của Tiên Nông Tông.

Chương 122

Tống Thư Hàng liếc nhìn đám đệ tử Tiên Nông Tông đang tụ tập lại.

Mình nợ họ hai ân tình.

Nếu không phải họ tấn công An Tri Ma Quân, Tống Thư Hàng thậm chí không tìm được cơ hội thoát thân.

Sau đó, vị Chính Ngôn sư huynh kia lại cho mình uống một viên đan dược chữa thương.

Nghĩ đến đây, cậu xoa xoa thái dương.

Giữa Tiên Nông Tông và ‘Tô Thị A Thất’ còn có một đoạn ân oán chưa giải quyết, tuy đoạn ân oán này có nhiều điểm đáng ngờ, nhưng người của Tiên Nông Tông dường như chắc chắn hung thủ chính là A Thất.

Đang suy nghĩ, vị đệ tử non nớt của Tiên Nông Tông đến trước mặt Tống Thư Hàng, cố gắng tỏ ra vẻ hung dữ: “Ngươi có phải là hậu bối Tô Thị không?” Câu hỏi của cậu ta lập tức thu hút sự chú ý của nhiều đồng bạn, họ cũng đang nghi ngờ thân phận của Tống Thư Hàng.

“Tôi không phải... các người hẳn đã nghe thấy tiếng la của ông chú lúc trước rồi chứ?

Tôi chỉ là một nạn nhân vô tội bị An Tri Ma Quân đó vô tình bắt nhầm thôi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

“Ngươi có bằng chứng không?” Đệ tử non nớt nói.

“Bằng chứng?” Tống Thư Hàng không ngờ có một ngày, mình lại phải chứng minh mình là chính mình với người khác.

Suy nghĩ một lúc, cậu lấy ví của mình ra: “Nếu cậu nhất định muốn... cái này được không?” Cậu lấy chứng minh thư của mình ra từ trong ví.

Tên: Tống Thư Hàng.

Giới tính: Nam.

Sau đó là ngày tháng năm sinh.

Tu sĩ tam phẩm của Tiên Nông Tông ‘Chính Ngôn sư huynh’ nhẹ nhàng đi tới, cầm lấy chứng minh thư của Tống Thư Hàng xem.

“Ừm, cậu ấy họ Tống.

Đúng là không phải hậu bối Tô Thị.” Chính Ngôn sư huynh nghiêm túc nói, sau đó trả lại chứng minh thư cho Tống Thư Hàng.

Các đệ tử Tiên Nông Tông vừa vui mừng, vừa thất vọng cúi đầu.

“Có lẽ cậu ta theo họ mẹ thì sao?” Đệ tử non nớt dường như không muốn buông tha Tống Thư Hàng như vậy, cậu ta không chịu bỏ cuộc nói: “Có lẽ cha cậu ta họ Tô cũng có khả năng!” Tống Thư Hàng bất lực: “Tôi nói này, đừng tùy tiện thay đổi tổ tông của người khác có được không?” “Xin lỗi, vì nhiệm vụ xảy ra sai sót, các sư đệ của tôi có hơi nóng nảy.” Chính Ngôn sư huynh quở trách đệ tử non nớt một câu, bảo cậu ta quay về với các đồng bạn.

Sau đó, Chính Ngôn sư huynh lại tự mình ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Sáu ngày trước, Tô Thị A Thất và một vị tu sĩ lạ mặt đã đến Tiên Nông Tông chúng tôi làm khách.” Anh ta tự mình bắt đầu kể lại...

“Ngày đó, Tô Thị A Thất hẹn gặp tông chủ của chúng tôi.

Anh ta là một tu sĩ ngũ phẩm đã thành danh từ lâu, Tiên Nông Tông chúng tôi tự nhiên phải tiếp đãi bằng lễ.

A Thất và tông chủ chúng tôi đã giao lưu rất lâu, ban đầu cũng là khách chủ đều vui vẻ.” “Sau đó, Tô Thị A Thất hỏi chúng tôi về ‘Thất Hoàng Diệu Quả’, vì một vị hậu bối của anh ta độ kiếp thất bại, bị thương bởi thiên kiếp, anh ta đang tìm loại thuốc có thể chữa khỏi thương thế cho hậu bối.

Được người giới thiệu, liền đến Tiên Nông Tông... ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ vốn là chí bảo truyền từ đời này sang đời khác của Tiên Nông Tông chúng tôi, sau này không biết sao, lại bị một số đạo hữu biết đến sự tồn tại của nó, còn được đồn là thần dược.

Cuối cùng, dược hiệu càng đồn càng huyền ảo, vậy mà đồn ra ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ có hiệu quả chữa lành vết thương thiên kiếp.

Thú vị là, chính chúng tôi cũng không biết ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ có thần hiệu này.” Nói đến đây, Chính Ngôn sư huynh tự giễu cười một tiếng.

Lời đồn dừng lại ở người trí, nhưng thế gian lại đầy kẻ ngu.

Đặc biệt là một số người rơi vào tuyệt vọng, rất dễ cực đoan ‘thà tin là có’.

Tống Thư Hàng không biết tại sao vị Chính Ngôn sư huynh này lại kể cho mình nghe những điều này, nhưng chuyện liên quan đến A Thất tiền bối, cậu im lặng lắng nghe là được.

“Cuối cùng, Tô Thị A Thất hỏi chúng tôi, có thể nhượng lại ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ không?

Anh ta sẽ đổi bằng bảo vật có giá trị cao hơn.

Tông chủ chúng tôi đã từ chối anh ta, vì ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ là chí bảo của tông môn chúng tôi, hơn nữa nó không có công hiệu chữa lành vết thương thiên kiếp, không tồn tại khả năng giao dịch.

Tô Thị A Thất cũng không ép buộc.

Sau đó, anh ta liền từ biệt tông chủ chúng tôi, cùng đồng bọn rời khỏi Tiên Nông Tông.” Nói đến đây, Chính Ngôn dừng lại, nhíu mày nói: “Thế nhưng, không ai trong chúng tôi ngờ được, ngay đêm đó...

Tô Thị A Thất xông vào Tiên Nông Tông chúng tôi, làm bị thương mười tám đệ tử của chúng tôi, cướp đi Thất Hoàng Diệu Quả!” Đây chính là ân oán giữa Tô Thị A Thất và Tiên Nông Tông họ.

Cho nên, mới có cảnh ông chú ngớ ngẩn theo dõi A Thập Lục, muốn bắt sống cô, để ép Tô Thị A Thất ra mặt.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, hơi nhíu mày.

Cậu nhớ đến tên thích khách ám sát A Thập Lục, đằng sau ân oán giữa Tiên Nông Tông và A Thất, rõ ràng là có kẻ cố ý ly gián.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng cố gắng làm cho giọng mình dịu đi: “Xin hỏi, các người có chắc chắn người xông vào Tiên Nông Tông đêm đó, chính là Tô Thị A Thất không?” “Tất nhiên có thể chắc chắn.

Đêm đó, ‘Chính Năng’ sư huynh mạnh nhất tông môn chúng tôi cùng ba mươi sư huynh đệ, phụ trách canh gác bí địa của tông môn.

Tô Thị A Thất đột nhiên hiện thân, một đao đánh bại Chính Năng đại sư huynh của ta, làm trọng thương mười tám đệ tử.

Đệ tử trong tộc ta ai nấy đều tận mắt nhìn thấy dung mạo của hắn, còn có đao pháp độc nhất vô nhị của hắn ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’.” Chính Ngôn sư huynh giải thích.

“...” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, điểm đáng ngờ quá nhiều, cậu cũng không biết phải bắt đầu phun tào từ đâu!

Tô Thị A Thất đi cướp nhà người khác, còn để lộ bộ mặt thật của mình?

Hơn nữa, khi hắn nhân lúc đêm tối lén lút làm chuyện xấu, còn phải lộ ra một chiêu ‘tuyệt kỹ độc môn’ của mình?

Sợ người khác không nhận ra hắn?

Bạn nói xem Tô Thị A Thất phải thiếu não đến mức nào, hoặc là phải kiêu ngạo đến mức nào, mới làm ra chuyện như vậy?

“Ta đoán ngươi hẳn là có chút giao tình với Tô Thị A hậu bối, cho nên ta mới kể cho ngươi nghe quá trình sự việc này.

Hy vọng ngươi không nhúng tay vào ân oán giữa Tiên Nông Tông chúng ta và Tô Thị A Thất.” Chính Ngôn sư huynh nói.

Anh ta muốn khuyên Tống Thư Hàng đừng dính vào vòng thị phi này.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, đáp: “Ân oán giữa các người và A Thất tiền bối tôi không biết nhiều, nên cũng không có quyền phát ngôn.

Tuy nhiên, tôi có một chuyện, cảm thấy vẫn nên cho các người biết thì tốt hơn...

Chuyện xảy ra không lâu trước đây.

Khi đó, vị đại thúc của Tiên Nông Tông các người muốn ra tay bắt sống Tô Thị A Thập Lục, nhưng thất bại.

Tiếp đó, đại thúc liền... rút lui.

Nhưng ngay sau khi đại thúc rời đi không lâu, liền có một tên thích khách đột nhiên ra tay, ám sát Tô Thị A Thập Lục.

Nếu không phải lúc đó tôi tình cờ có mặt, A Thập Lục có lẽ đã bị giết rồi.” Lời nói đến đây, Tống Thư Hàng không giải thích thêm gì.

Nếu đối phương tin lời cậu, sẽ suy nghĩ kỹ ý tứ trong lời cậu.

Nếu đối phương không tin lời cậu, thì cậu giải thích, ngược lại sẽ có tác dụng ngược.

Chính Ngôn nhíu mày, rơi vào trầm tư. *************** Hoa Nam, Lam Nguyên Cốc.

Nguyệt Đao Tông đã dời cả tông môn, rời khỏi nơi cũ, đến ‘Lam Nguyên Cốc’.

Lam Nguyên Cốc này vốn là nơi ẩn náu mà Nguyệt Đao Tông đã bí mật xây dựng nhiều năm trước, các loại thiết bị trong cốc đầy đủ, tương đương với tông môn thứ hai của Nguyệt Đao Tông.

Do đã có chuẩn bị từ sớm, hiệu suất di dời của đệ tử Nguyệt Đao Tông rất nhanh.

Chưa đầy ba giờ, đã di dời xong.

Dưới sự sắp xếp của các vị trưởng lão Nguyệt Đao Tông, các đệ tử theo thân phận, địa vị của mình, lựa chọn nơi ở trong cốc, sắp xếp đồ đạc của mình.

Cuối cùng, các đệ tử Nguyệt Đao Tông bắt đầu bố trí một đại trận hộ tông trong Lam Nguyên Cốc. ‘Hộ tông trận pháp’ này đã được Công Tử Hải trưởng lão nghiên cứu cải tiến, một khi phát động, trong thời gian ngắn có thể khiến chiến lực của đệ tử Nguyệt Đao Tông trong trận tăng vọt hai thành.

Đệ tử Nguyệt Đao Tông tin rằng có trận pháp này, cho dù là Ngũ phẩm Linh Hoàng đã ngưng tụ kim đan trong giới tu sĩ đột kích, họ cũng có thể chống đỡ được!

Mọi việc đã được sắp xếp ổn thỏa, Công Tử Hải trưởng lão báo cáo tình hình hiện tại cho tông chủ Bá Thiên Quân.

Sau đó rời khỏi chỗ tông chủ, trở về nơi ở riêng của hắn trong Lam Nguyên Cốc.

Nơi ở của hắn, sạch sẽ, chỉ có một cây trúc màu tím cô đơn được cắm trong chậu cảnh.

Công Tử Hải vào phòng, liền khởi động trận pháp phòng ngự, có thể tạm thời che chắn sự dòm ngó của người ngoài.

Tiếp đó, tay áo phải của hắn cử động, đám sương đen giống như phân thân của ‘An Tri Ma Quân’ chui ra, phát ra tiếng cười quái dị ‘ha ha’.

Đồng thời, cây trúc màu tím kia cũng khẽ rung động.

“Nhiệm vụ ám sát A Thập Lục thất bại rồi?” Cây trúc màu tím kia khẽ rung động, phát ra âm thanh rất máy móc.

“Thất bại rồi, thật đáng tiếc a.

Ngay cả phù bảo ‘Huyết Thần Đao’ cũng không giết được hậu bối Tô Thị, những hậu bối tu sĩ xuất thân từ danh môn đại gia tộc này, quả nhiên không dễ đối phó như vậy.” Công Tử Hải đáp tay lên thanh trường kiếm bên hông, cười nhạt nói.

“Thật phiền phức, như vậy thì không thể dẫn dụ Tô Thị A Thất đi đối phó Tiên Nông Tông.” Cây trúc màu tím kia bất mãn nói.

“Ha ha, ngay từ đầu, chúng ta đã sớm dự liệu đến khả năng này mà.” Phân thân sương đen của An Tri Ma Quân cười quái dị nói: “Dù sao chỉ cần dẫn người của Tiên Nông Tông đến tấn công Nguyệt Đao Tông, chúng ta cũng có thể hoàn thành mục đích.” “Hừ, hai ngươi tự nhiên không sao, ta lại phải không công tốn thêm một phen công sức.

Vậy thì lui mà cầu cái thứ hai, kế hoạch thứ hai, bắt sống hậu bối Tô Thị được chưa?

Không có cô ta, chúng ta vẫn không thể dẫn Tô Thị A Thất đến đây.” Cây trúc màu tím tiếp tục nói.

Công Tử Hải con người hơi trầm xuống, nói: “Bản thể An Tri Ma Quân đích thân đi bắt hậu bối Tô Thị, ta còn để một công cụ đáng yêu tạm thời giữ chân Tô Thị A Thất, ma quân, ngươi hẳn đã thành công rồi chứ?” “Ặc.” Phân thân của An Tri Ma Quân dừng lại một chút: “Nói thế nào nhỉ, vì một con chó lớn quấy rầy, trong lúc cấp bách, bản ma quân đã bắt nhầm người... các ngươi cũng biết, trong mắt bản ma quân con người và khỉ cũng không khác gì nhau, đều có một bộ dạng, căn bản không dễ phân biệt.” Cây trúc màu tím trào phúng nói: “Nói cách khác, kế hoạch thứ hai cũng thất bại rồi?” “Cũng không hẳn là thất bại, thực ra chỉ cần chúng ta đã ra tay với hậu bối Tô Thị, bất kể có bắt sống thành công hay không, với tính cách của Tô Thị A Thất, chỉ cần tìm được manh mối, nhất định sẽ đến Nguyệt Đao Tông báo thù cho hậu bối của hắn.

Nếu đến lúc đó A Thất thật sự không đến... bản ma quân sẽ đích thân ra tay, dẫn hắn đến đây.” Phân thân của An Tri Ma Quân nghiến răng nói.

“Đây là ngươi tự nói, chúng ta không ép ngươi.” Cây trúc màu tím cười lạnh nói: “Đến lúc đó đừng để Tô Thị A Thất một đao chém chết là được.” “Hừ.

Ngươi yên tâm, bản ma quân tự có thủ đoạn.” An Tri Ma Quân cười lạnh nói.

Chương 123

Công Tử Hải ngồi trên ghế, một tay chống cằm, khóe miệng hiện lên nụ cười nhạt: “Vậy thì, chúng ta tiếp tục hành động theo kế hoạch thứ hai đi...

Bây giờ, trước tiên dẫn người của Tiên Nông Tông đến, để họ thử uy lực của đại trận sau khi ta ‘vất vả cải tạo’.

Cũng để tăng thêm chút tự tin cho đệ tử Nguyệt Đao Tông, dù sao rất nhanh họ sẽ phải đối mặt với một tồn tại mạnh mẽ như Tô Thị A Thất.” Cây trúc màu tím khẽ rung động nói: “Được, ta sẽ nghĩ cách dẫn tất cả cao thủ của Tiên Nông Tông đến đây.

Đến lúc đó, mấy nhân vật quan trọng của Tiên Nông Tông nhất định phải giết chết.

Còn tông chủ của họ phải giữ mạng vài ngày, để hắn trở về sắp xếp hậu sự, cho chúng ta có thể nhân cơ hội đoạt được bí mật của Tiên Nông Tông.” Công Tử Hải gật đầu, nói: “Hành động nhanh lên, phải trước khi A Thất đến, để người của Tiên Nông Tông đến Lam Nguyên Cốc.” “Yên tâm đi, ta sẽ đi chuẩn bị ngay.” Cây trúc màu tím lên tiếng.

Lúc này, An Tri Ma Quân cười quái dị nói: “Ha ha, đúng rồi, tuy ta không bắt được A Thất, nhưng trên đường đã gặp người của Tiên Nông Tông, trong đó có một người hình như tên là ‘Chính Đức’, xem ra có chút địa vị trong Tiên Nông Tông.

Ta nghĩ hắn có lẽ sẽ có chút tác dụng, nên đã bắt hắn đến đây.” “Chính Đức của Tiên Nông Tông?

Nếu là hắn, đúng là có chút tác dụng.

Tạm thời giữ lại mạng của hắn, để phòng vạn nhất.” Cây trúc màu tím đáp.

“Được rồi, vậy chúng ta mỗi người hành động đi, chúc chúng ta mọi việc thuận lợi.” Công Tử Hải đứng dậy nói.

“Chắc chắn thuận lợi.” An Tri Ma Quân cười gằn.

“Chúng ta chắc chắn sẽ thành công.” Cây trúc màu tím khẽ rung động, sau đó bình tĩnh lại.

Phân hồn của An Tri Ma Quân cũng chui vào trong tay áo của Công Tử Hải. ... ...

Công Tử Hải gỡ bỏ đại trận phòng ngự của căn phòng, nghỉ ngơi một lát, rồi lại đến chỗ tông chủ Bá Thiên Quân.

Bá Thiên Quân vẫn dựa vào chiếc ghế làm bằng hàn băng thiết, ngẩn ngơ nhìn ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ bên cạnh.

Đây chính là bảo vật chữa trị vết thương thiên kiếp của hắn, đáng tiếc là bảo vật này không phải cứ nuốt sống là được, còn thiếu ‘phương pháp sử dụng’.

Thấy Công Tử Hải đi vào, hai mắt Bá Thiên Quân sáng lên hỏi: “Công Tử Hải trưởng lão, kế hoạch hai sắp bắt đầu chưa?” Công Tử Hải khẽ gật đầu: “Đúng vậy, tông chủ.

Vừa liên lạc với nội ứng của chúng ta trong Tiên Nông Tông, hắn đã bắt đầu hành động, truyền tin tức về ‘Tô Thị A Thất’ và ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ ở Nguyệt Đao Tông cho Tiên Nông Tông.

Tiếp theo chúng ta phải tìm một nơi phục kích Tiên Nông Tông, giết sạch các nhân vật quan trọng của họ.

Như vậy, nội ứng của chúng ta mới có cơ hội kế thừa tất cả của ‘Tiên Nông Tông’, có được phương thuốc bào chế ‘Thất Hoàng Diệu

Quả’.

Đến lúc đó, ‘thiên kiếp chi hỏa’ đã giày vò tông chủ nhiều năm có thể được chữa khỏi.” “Như vậy thì tốt quá!” Bá Thiên Quân cảm thán, hắn ngày đêm chịu đựng sự giày vò của ‘thiên kiếp chi hỏa’, bây giờ dù chỉ có một tia cơ hội chữa trị, hắn cũng sẽ không bỏ qua!

“Tiếc thật, nếu kế hoạch một có thể thuận lợi, chúng ta thậm chí không cần tự mình ra tay, mượn sức của A Thất là có thể đánh tan cả Tiên Nông Tông, để nội ứng của chúng ta trong Tiên Nông Tông có được tất cả bí mật của họ.” Bá Thiên Quân cảm thán.

“Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.” Công Tử Hải mỉm cười nói.

“Trưởng lão nói đúng.” Bá Thiên Quân chống người đứng dậy: “Nhưng chúng ta mưu kế nhiều một chút, không tin ông trời lần nào cũng không cho chúng ta thành công!” Công Tử Hải mỉm cười gật đầu.

Thành sự tại thiên?

Ha ha!

Mọi thứ đã nằm trong lòng bàn tay ta, cần gì đến trời để thành sự? ********** Bên kia, chỗ các đệ tử Tiên Nông Tông.

“Chính Năng sư huynh đến rồi!” Có đệ tử vui mừng kêu lên.

Chỉ thấy phía xa, một nam tử mặc trang phục Tiên Nông Tông màu xanh lam, chân đạp độn quang nhanh chóng tiến lại gần đây...

Người đến chính là một trong những sức chiến đấu mạnh nhất của Tiên Nông Tông hiện nay, tu sĩ mạnh nhất trong thế hệ ‘Chính’ tự bối, ‘Chính Năng’.

Anh ta là một tu sĩ có thiên tư kiệt xuất, ở trong một môn phái nhỏ như Tiên Nông Tông, dựa vào công pháp tu luyện bình thường, lại trong một trăm tám mươi năm đã vượt qua vô vàn khó khăn, tấn thăng cảnh giới tứ phẩm.

Nếu anh ta có thể vào một môn phái mạnh hơn một chút...

Sau khi đến gần không phận của các thành viên Tiên Nông Tông, độn quang dưới chân Chính Năng sư huynh thu lại, hóa thành một thanh mộc kiếm nhỏ nhắn, được thu vào trong tay áo.

Sau đó anh ta nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Thân hình anh ta thon dài, trông không giống tu sĩ, mà giống một thư sinh bước ra từ trong tranh.

Khiến người ta vừa nhìn thấy đã có cảm giác thân thiết.

“Chính Năng sư huynh, không hay rồi, Chính Đức sư huynh bị người ta bắt đi rồi.

Chính Duyệt sư tỷ đuổi theo, chúng ta bây giờ vẫn chưa liên lạc được với chị ấy.

Vốn định bắt Tô Thị A Thập Lục, bây giờ cũng không có tin tức gì.

Chúng ta bây giờ phải làm sao?” Đệ tử non nớt kia chạy tới, lao vào lòng Chính Năng sư huynh khóc lớn.

“Chính Ly đừng sợ, ta đến rồi đây.” Chính Năng sư huynh nhẹ nhàng thở dài, sau đó nói: “Ta vừa nhận được tin tức của tông chủ, tông chủ đã phát hiện tung tích của Tô Thị A Thất, bây giờ xác định Tô Thị A Thất đã vào một sơn cốc khổng lồ!

Nơi đó, dường như là thế lực của một môn phái tên là ‘Nguyệt Đao Tông’.

Bây giờ, tông chủ đã thỉnh ra pháp khí trấn môn của Tiên Nông

Tông, sức mạnh mạnh nhất của Tiên Nông Tông chúng ta đã đến sơn cốc khổng lồ, lần này nhất định phải bắt Tô Thị A Thất cho chúng ta một lời giải thích!

Ta nghĩ, rất có khả năng Chính Đức sư đệ cũng bị bắt vào trong sơn cốc đó, nói không chừng đến lúc đó có thể cứu cậu ấy ra cùng!” Tô Thị A Thất đến sơn cốc khổng lồ?

Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

“Ta chỉ không hiểu, tại sao bọn họ lại bắt Chính Đức sư huynh?” Đệ tử non nớt kia hiển nhiên tình cảm với chú Chính Đức rất tốt, nức nở hỏi.

“Mục tiêu của Tô Thị A Thất chính là ‘Thất Hoàng Diệu Quả’, nhưng Thất Hoàng Diệu Quả không phải cứ nuốt vào là có thể sử dụng.

Hắn chắc chắn muốn từ Tiên Nông Tông chúng ta moi ra phương pháp sử dụng Thất Hoàng Diệu Quả, cho nên mới bắt Chính Đức sư đệ.” Chính Năng đại sư huynh trầm giọng nói.

Sau khi vỗ nhẹ vào tiểu sư đệ Chính Ly trong lòng, Chính Năng đại sư huynh trầm giọng nói: “Bây giờ, những ai còn có thể đứng dậy hành động thì theo ta, đến sơn cốc khổng lồ đó, hội hợp với tông chủ!

Bất kể là Nguyệt Đao Tông hay Tô Thị A Thất, chúng ta đều sẽ không sợ hãi!” Đại bộ phận đệ tử từ trên mặt đất nhảy dựng lên, mặt đầy kích động.

Chỉ có một người khá xui xẻo, trước đó bị kiếm khí của An Tri Ma Quân làm bị thương sâu ở bụng, vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Anh ta đột ngột nhảy từ trên mặt đất lên, vết thương vốn đã hồi phục một chút lại rách ra, máu tươi nhuộm đỏ vùng bụng, trông còn thê thảm hơn cả đến tháng.

Chính Ngôn sư huynh thấy vậy, nhẹ giọng nói: “Chính Phong, ngươi bị thương quá nặng, ở lại đợi vết thương hồi phục hoàn toàn, tránh để lại di chứng.

Chính Ly, ngươi ở lại chăm sóc Chính Phong.” Chính Phong bị thương ở bụng mặt mày sầu khổ.

Chính Ly bị chỉ định ở lại chăm sóc người bị thương, bĩu môi, nhưng lại không dám không nghe lời Chính Ngôn sư huynh, chỉ có thể cúi đầu chán nản ở lại.

“Chúng ta đi!” Đại sư huynh vung tay, dẫn đường phía trước.

Do các sư đệ phía sau không ai có thể bay được, anh ta cũng không tiện một mình bay trên không trung.

Đồng thời, đại sư huynh lại nói: “Đi về phía trước một chút là đến đường quốc lộ.

Lúc ta đến, tiện tay đã thuê một chiếc xe khách lớn.

Bây giờ chiếc xe khách lớn đó đang đậu bên đường chờ chúng ta, chúng ta đi xe qua đó, đến gần Lam Nguyên Cốc mới xuống xe!

Tiết kiệm thể lực!” Phong cách này, trong nháy mắt lại từ phong cách tiên hiệp chuyển sang phong cách hiện đại quỷ dị. ... ...

Chính Phong, Chính Ly ở lại.

Đồng thời ở lại tại chỗ còn có Tống Thư Hàng bị bỏ quên.

Chính Ly từ đầu đến cuối không cho Tống Thư Hàng sắc mặt tốt, giống như một đứa trẻ hờn dỗi, cứng đầu như lừa, còn không nghe khuyên.

Chính Phong bị thương rất nặng thì lại là tính cách điển hình của người Tiên Nông Tông, hiền lành ôn hòa.

Thực ra Tống Thư Hàng vốn muốn đi cùng đội ngũ của Tiên Nông

Tông rời khỏi vùng hoang giao dã ngoại này, tìm đến đường quốc lộ đó để về Thành Đại Học Giang Nam.

Nhưng lần này Tiên Nông Tông đi ra toàn là tu sĩ từ nhị phẩm trở lên, vèo vèo vèo, mấy cú nhảy đã không thấy bóng dáng.

Cho nên cậu đành thôi, chỉ có thể tiếp tục nghỉ ngơi một lát, đợi đủ tinh lực mới hành động.

Dù sao cũng có một phương hướng đại khái, hẳn là sẽ không bị lạc. ************* Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Tống Thư Hàng đứng dậy, nhìn hai vị đệ tử Tiên Nông Tông, nếu nói, bây giờ mình mượn điện thoại của họ, muốn gọi cho Tô Thị A Thập Lục một cuộc để báo bình an, hai vị đệ tử Tiên Nông Tông này có đánh chết mình không?

Ừm, chắc là không đánh chết, nhiều nhất là đánh cho nửa sống nửa chết thôi?

Cho nên, vẫn là thôi đi.

“Hai vị đạo hữu, các vị tiếp tục dưỡng thương, ta có việc đi trước!” Cho nên Tống Thư Hàng từ biệt các đệ tử Tiên Nông Tông, chuẩn bị đến gần đó xem có bốt điện thoại công cộng nào không.

“Hừ, ai là đạo hữu với ngươi.” Chính Ly hừ lạnh.

“Chính Ly không được vô lễ, Tống tiên sinh cũng chỉ là bị cuốn vào tai họa này thôi, bản thân anh ấy và Tiên Nông Tông chúng ta không có ân oán.” Chính Phong dùng sức xoa xoa đầu Chính Ly, sau đó ôm quyền với Tống Thư Hàng nói: “Đạo hữu cứ tự nhiên, cuối cùng, mong anh không dính vào ân oán giữa Tiên Nông Tông chúng tôi và Tô Thị A Thất.” Tống Thư Hàng học theo ôm quyền hành lễ, trong lòng thầm thở dài.

Thôi vậy, về Thành Đại Học Giang Nam trước đã.

Mọi chuyện đợi gặp A Thất tiền bối rồi nói sau.

Đang lúc Tống Thư Hàng đứng dậy chuẩn bị rời đi, đột nhiên nghe thấy tiếng gọi trong trẻo từ trên trời vọng xuống: “Tống Thư Hàng...

Tống Thư Hàng!” “?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Sau đó, cậu liền nhìn thấy một nam tử cao lớn, chân đạp độn quang mà đến.

Bên cạnh nam tử mang theo một thiếu nữ tóc ngắn, dung mạo tinh xảo.

“Hả?

A Thập Lục?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Sao cô ấy lại tìm đến đây?

Còn bên cạnh cô ấy có phải là Tô Thị A Thất tiền bối không?

Nhưng vừa rồi, đại sư huynh của Tiên Nông Tông không phải nói, ở một sơn cốc khổng lồ nào đó phát hiện bóng dáng của A Thất tiền bối sao?

Sau đó, bây giờ cả Tiên Nông Tông đều chạy qua đó rồi mà?

Sao A Thất tiền bối lại xuất hiện ở đây?

Trên bầu trời, Tô Thị A Thất mang theo A Thập Lục đáp xuống.

Chương 124

A Thập Lục đôi mắt sáng ngời, vui vẻ nói: “Anh thoát ra khỏi quả cầu khói đen đó rồi à?” “Có lẽ hôm nay giá trị may mắn của tôi khá cao, giữa đường tình cờ gặp các đệ tử Tiên Nông Tông chặn An Tri Ma Quân trong quả cầu khói đen đó, họ tưởng người bị bắt trong quả cầu là A Thập Lục.

Sau đó, tôi nhân cơ hội dùng một lá kiếm phù, thoát khỏi tay ma quân.” Tống Thư Hàng nói, rồi lại chỉ vào hai vị đệ tử Tiên Nông Tông ở không xa.

Lúc này, hai vị đệ tử của Tiên Nông Tông như gặp đại địch, hai mắt trừng lớn, căng thẳng nhìn chằm chằm Tô Thị A Thất.

A Thập Lục nhìn hai vị đệ tử Tiên Nông Tông này, nhíu mày, chiếc mũi xinh xắn nhăn lại thành những nếp nhăn đáng yêu.

Cô cũng không có thiện cảm gì với Tiên Nông Tông.

“Đừng như vậy, các đệ tử Tiên Nông Tông có thể đã bị người ta lừa gạt.” Tống Thư Hàng giải thích, và kể lại quá trình mà Chính Ngôn sư huynh đã miêu tả cho cậu nghe một lần nữa.

Tô Thị A Thất trầm giọng nói: “Nói cách khác, đêm đó có người giả dạng thành ta, cướp đi Thất Hoàng Diệu Quả của Tiên Nông Tông, cuối cùng, còn sử dụng chiêu ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’?” Chính Ly non nớt nghe đến đây, lập tức tức giận hét lớn: “Giả mạo cái gì?

Rõ ràng là ngươi làm!

Cướp đi Thất Hoàng Diệu Quả của tông ta, tại sao không dám thừa nhận!” Chính Phong bên cạnh vội vàng bịt miệng cậu ta, mặt đầy vẻ cảnh giác.

“Ha ha ha ha, không dám thừa nhận?

Ta, A Thất, từ khi ra đời, bất kể đã làm gì, dám làm dám nhận.

Nhưng chuyện không phải ta làm, ai muốn vu oan cho ta, thì phải hỏi xem thanh đao trong tay ta có đồng ý không!” A Thất sang sảng nói.

Chính Ly, Chính Phong không hiểu sao, lại không thể phản bác lời của A Thất.

“Ngoài ra, tên trộm đó còn ở trong Tiên Nông Tông các ngươi sử dụng một chiêu ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’ làm trọng thương mười tám đệ tử của tông môn các ngươi?

Ha ha, đùa gì vậy.

Thiên Đao Táng Tinh Hải là đao pháp mà chính ta cũng chưa thông thạo nắm vững, một khi sử dụng, căn bản không thể kiềm chế uy lực của nó.

Dưới loại đao pháp đó, các ngươi nghĩ đệ tử Tiên Nông Tông có bản lĩnh sống sót được không?” Tô Thị A Thất hỏi ngược lại.

Chính Ly, Chính Phong bị hỏi đến á khẩu không trả lời được.

Trước đây chưa từng thấy thủ đoạn của tu sĩ cấp cao, nên không có khái niệm gì về ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’.

Nhưng hôm nay họ đã được chứng kiến thủ đoạn ngự kiếm của An Tri Ma Quân một chiêu hạ gục mười lăm người bọn họ, trong lòng đã hiểu một chút về sự mạnh mẽ của tu sĩ cấp cao.

Ngay cả An Tri Ma Quân tu vi tứ phẩm cũng có thể một chiêu đánh bại nhiều người như vậy!

So sánh ra, Tô Thị A Thất còn mạnh hơn, nếu là tuyệt chiêu mà ngay cả anh ta cũng không thể khống chế, đệ tử Tiên Nông Tông dựa vào cái gì để sống sót?

Cao tầng của Tiên Nông Tông đáng lẽ phải nghĩ đến điểm này... chỉ là người trong cuộc thì mê muội.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, sau đó tò mò hỏi: “Đúng rồi A Thập Lục, các người làm sao tìm được tôi?” “He he, đương nhiên là ‘pháp cảm ứng lạc ấn’ của Thông Huyền đại sư rồi.

Tôi đột nhiên nhớ ra trên người anh còn mang theo phi kiếm của đại sư, rồi trên kiếm của đại sư có lạc ấn tinh thần, thông qua ‘pháp cảm ứng lạc ấn’ này là có thể tìm được anh.

Cho nên, tôi đã lục lọi trong lịch sử trò chuyện của anh, tìm được pháp môn tinh thần này.

Rồi nhờ A Thất dùng tinh thần lực mạnh mẽ của anh ấy thi triển pháp môn này, là có thể khóa định vị trí của anh!” Nói đến đây, A Thập Lục lại trở nên ngại ngùng: “Nhưng tôi chưa được anh đồng ý đã xem lịch sử trò chuyện của anh, không trách tôi chứ?” Tống Thư Hàng cười lắc đầu, cảm ơn còn không kịp.

“Đúng rồi, A Thất tiền bối.

Vừa rồi đại sư huynh của Tiên Nông Tông đã đến đây, nói tông chủ Tiên Nông Tông đã nhìn thấy ‘Tô Thị A Thất’ ở một hẻm núi khổng lồ, sau đó đã dẫn nhiều đệ tử đến đó, để đến hẻm núi hội hợp với tông chủ Tiên Nông Tông.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Chính Phong và Chính Ly lập tức trong lòng rung động, nhìn nhau: Đúng vậy, bây giờ Tô Thị A Thất đang ở đây, vậy người trong hẻm núi khổng lồ đó chẳng lẽ thật sự là giả mạo?

“Một lần rồi lại một lần giả mạo ta, xem ra là nghiện giả mạo rồi?

Ha ha.” Tô Thị A Thất tức đến bật cười, hét nhẹ một tiếng, pháp đao một lần nữa hóa thành độn quang.

“Lên đây, chúng ta bây giờ qua đó, tìm đến nơi ở của tông môn Nguyệt Đao Tông.

Ta ngược lại muốn xem xem, Nguyệt Đao Tông này rốt cuộc muốn giở trò gì.” Trong lúc nói chuyện, tay phải của Tô Thị A Thất nhẹ nhàng nhấc lên, Tống Thư Hàng và A Thập Lục bị một lực vô hình kéo đi, đứng vững trên độn quang.

Ngự kiếm phi hành a!

Lần này là ngự kiếm phi hành thật sự!

Giấc mộng bầu trời xanh của nam nhi, ta, Tống Thư Hàng, lại đến rồi!

Nhiều năm sau, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào có một vị hậu bối hỏi Tống Thư Hàng, lần đầu trải nghiệm ngự kiếm (đao) phi hành rốt cuộc có cảm giác như thế nào?

Tống Thư Hàng chỉ trả lời bằng hai chữ: Mềm chân!

Chỉ “vèo” một tiếng, độn quang của Tô Thị A Thất đã mang theo cậu và A Thập Lục bay vút lên không.

Tốc độ ấy nhanh đến mức không thể dùng lời nào để hình dung.

Trong nháy mắt, họ đã bay lên trên tầng mây.

Khi ngự kiếm phi hành, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy xung quanh trống rỗng, chỉ có một luồng độn quang mờ ảo dưới chân, không hề có chút cảm giác an toàn nào.

Thực ra, xung quanh có một lớp năng lượng vô hình, ngăn cản cơn cuồng phong lúc ngự kiếm (đao) phi hành, đây là do A Thất tiền bối cố ý bố trí để chăm sóc cho Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

Nếu không thì tu sĩ thực lực cao cường khi ngự kiếm phi hành nào có để ý đến chút gió mọn này?

Điểm này có thể thấy rõ qua mái tóc bù xù như vừa nổ tung của Dược Sư tiền bối sau chuyến ngự kiếm bay xuyên tỉnh.

Thế nhưng, lớp năng lượng vô hình này không nhìn thấy, không sờ được, không thể mang lại cảm giác an toàn cho Tống Thư Hàng.

Nếu có thể biến ra bốn thanh lan can, chắc chắn trong lòng cậu sẽ thấy vững chãi hơn nhiều.

Rồi… nhìn xuống dưới, là những ngôi nhà nhỏ hơn cả bao diêm, là núi non, đường quốc lộ, sông ngòi.

Cao, rất cao, cực kỳ cao!

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hai chân bất giác mềm nhũn.

Cậu theo phản xạ vươn tay về phía trước, nắm chặt lấy Tô Thị A Thập Lục...

Nếu không bám vào thứ gì đó, cậu nghi ngờ mình sẽ quỳ mất.

“Lần đầu trải nghiệm ngự kiếm phi hành à?” Đôi mắt đen láy của Tô Thị A Thập Lục nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng cảm thấy nói chuyện cũng hơi lắp bắp.

Mỗi người ít nhiều đều có chút chứng sợ độ cao, có người không nhận ra chẳng qua là vì họ chưa leo đến vị trí đủ cao; hoặc là chứng sợ độ cao của họ rất nhẹ, dễ dàng dùng ý chí của mình để khắc phục.

“Vậy từ từ khắc phục đi, nếu không khắc phục thì sau này tự mình không thể ngự kiếm phi hành được đâu.” Tô Thị A Thập Lục động viên an ủi.

Giấc mộng trời xanh của đấng nam nhi, quá trình thực hiện luôn đi kèm với nước mắt và gian khổ… … Vèo vèo vèo, tốc độ ngự kiếm phi hành nhanh đến kinh người.

Dựa vào vị trí mà tên đệ tử Nguyệt Đao Tông bị chặt đứt chân 'Triệu Bất Luật' mô tả, rất nhanh, Tô Thị A Thất đã tìm được tông môn của Nguyệt Đao Tông.

Nguyệt Đao Tông rộng lớn ẩn mình giữa núi cao và rừng thông, lại có trận pháp che giấu tung tích, không bị người thế tục bên ngoài phát hiện.

Đương nhiên, trận pháp cỡ này không thể qua mắt được Tô Thị A Thất.

Y điều khiển độn quang hạ xuống trước cổng tông môn Nguyệt Đao Tông, ánh mắt xuyên thẳng qua hộ tông đại trận.

A Thập Lục nhẹ nhàng nhảy xuống, đáp xuống mặt đất.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy xuống, quỳ rạp trên mặt đất.

Chân thật sự quá mềm… Tô Thị A Thất đến gần rìa đại trận che chắn của Nguyệt Đao Tông, khẽ quát: "Mở!" Y thậm chí còn chưa rút đao, linh lực giữa trời đất theo tiếng quát của y hóa thành một thanh cự đao khai thiên tích địa, chém mạnh vào hộ tông đại trận.

Loảng xoảng~~ Hộ tông đại trận của Nguyệt Đao Tông mỏng manh như thủy tinh, dễ dàng vỡ tan tành.

"Hả?" Tống Thư Hàng và A Thập Lục ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bên trong Nguyệt Đao Tông trống không, không một bóng người.

Không có ai điều khiển, nên hộ tông đại trận này mới yếu ớt như vậy.

"Không một bóng người, tên Triệu Bất Luật đó lừa chúng ta?" A Thập Lục nhíu mày: "Quay về giết hắn!" Tống Thư Hàng hỏi: "Triệu

Bất Luật là ai?” “Chính là gã cướp hàng của Tiểu Giang.

Sau khi cậu bị bắt đi, tôi và A Thất đã đến tổng bộ của công ty chuyển phát nhanh Phong Thu ở Giang Nam, tìm được gã tên Triệu Bất Luật này, từ miệng hắn biết được vị trí của Nguyệt Đao Tông.” A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Lúc này, A Thất lên tiếng: “Không phải tin giả, là người của Nguyệt Đao Tông đã dời đi.

Hơn nữa... rời đi chưa được bao lâu.” Nói rồi, y bước vào trong Nguyệt Đao Tông, men theo một con đường thẳng tắp từ từ đi lên.

Đến lúc này, Tống Thư Hàng và A Thập Lục mới thấy, trên con đường thẳng tắp đó có một bóng người áo trắng đang đứng.

Eo đeo trường kiếm, phong thái như ngọc, khí chất phiêu diêu, phảng phất như một vị tiên nhân bước ra từ tranh cổ.

“Quả nhiên là ngươi...

Công Tử Hải.” Tô Thị A Thất chắp hai tay sau lưng, nhìn chăm chú vào bóng người áo trắng trên bậc thang.

Công Tử Hải, là người Tô Thị A Thất gặp trong một lần thám hiểm di tích cổ tiên nhiều năm trước.

Tuy lúc đó y chỉ có tu vi Tứ phẩm cảnh giới, nhưng kiếm thuật cao minh tinh diệu.

Từng giao đấu với kẻ cuồng chiến đấu như A Thất một lần, tuy bại, nhưng lại chiếm được sự tán thưởng của A Thất.

Mấy ngày trước, Công Tử Hải khi nghe tin Tô Thị A Thất đang tìm kiếm dược vật ‘chữa trị vết thương thiên kiếp’, bèn giới thiệu cho y ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ của Tiên Nông Tông, rồi lại cùng y đến

Tiên Nông Tông.

Nếu kẻ chủ mưu là Công Tử Hải, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được.

Mình từng sống chung với hắn gần một năm trong chuyến thám hiểm, lại từng chứng kiến mình thi triển một lần 'Thiên Đao Táng Tinh Hải'.

Có những nền tảng này, sau khi Công Tử Hải dịch dung thành Tô Thị A Thất, đủ để lừa gạt đệ tử Tiên Nông Tông.

Còn chiêu 'Thiên Đao Táng Tinh Hải' kia, Công Tử Hải dĩ nhiên không thể học được, nhưng giả vờ tạo ra dáng vẻ của 'Thiên Đao Táng Tinh Hải' để lừa người của Tiên Nông Tông cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Ngươi đến rồi, A Thất huynh." Người đàn ông áo trắng quay lại, tướng mạo anh tuấn, nụ cười ấm áp lòng người.

Tô Thị A Thất từng bước tiến lại gần Công Tử Hải: "Ngươi bắt đầu tính kế ta từ khi nào?" "Không có đâu, thực ra từ đầu đến cuối, ta cũng không hề cố ý tính kế ngươi.

Chỉ là hoàn cảnh của ngươi vừa hay phù hợp với vai diễn trong kế hoạch của ta mà thôi." Công Tử Hải mỉm cười nói.

Không có Tô Thị A Thất, hắn có thể đi tìm Vương Thị A Bát, Triệu Thị A Cửu, hoàn toàn không vấn đề gì.

Chỉ cần phù hợp với thực lực mạnh mẽ, có người thân cận bị thương vì thiên kiếp, thỏa mãn hai yêu cầu này là được.

"Ha ha ha ha, quả thật rất phù hợp với tính cách và kiếm pháp của ngươi." Tô Thị A Thất cười lớn, sau đó, y trầm giọng nói: "Vậy thì, hậu quả của việc ngươi tính kế ta, ngươi đã nghĩ đến chưa?" "Đương nhiên đã nghĩ qua, tất cả, đều nằm trong lòng bàn tay ta." Công Tử

Hải giơ ngón cái về phía Tô Thị A Thất: “Không cần lo cho ta, A Thất huynh, ngươi muốn làm gì thì cứ làm đi!

Tu sĩ tu chính là đại tự tại, đại tiêu dao.

Chương 125

Sống phóng khoáng, làm việc mình muốn làm, uống rượu mình muốn uống, chơi nữ nhân mình muốn chơi, đây không phải là A Thất huynh đã dạy ta sao?” “Ha ha ha ha, ngươi nói hay lắm!” A Thất đột nhiên rút đao, một đao chém về phía Công Tử Hải trước mặt.

Đao mang chói mắt, rực rỡ như mặt trời mọc, khiến người ta không thể mở mắt!

Đao đi qua… Công Tử Hải bị chém thành hai nửa, ngã rầm xuống đất.

“Chết thế này sao?” Tống Thư Hàng cảm thấy, vị Công Tử Hải này xuất hiện hoành tráng như vậy, không ngờ lại dễ chết thế?

“Chưa chết đâu, chúng ta đi, bắt bản thể của gã này ra, tế cho thanh đao này của ta!” Tô Thị A Thất không quay đầu lại, bước ra ngoài Nguyệt Đao Tông.

Phía sau...

Công Tử Hải bị chém thành hai nửa đột nhiên bay theo gió, hóa thành một người giấy bị cắt thành hai mảnh.

Không phải phân thân, chỉ là một loại pháp thuật tương tự ‘hình chiếu nhân vật ảo 3D’.

Người giấy này chỉ là môi giới để thi pháp.

Từ đầu đến cuối, bản thể của Công Tử Hải không hề ở đây.

A Thập Lục cau mày: “Tên Công Tử Hải này rốt cuộc muốn làm gì?” “Châm ngòi ly gián, khiến ta và Tiên Nông Tông nảy sinh ân oán, sau đó mượn tay ta diệt Tiên Nông Tông.

Đây chắc chắn là một trong những mục đích của hắn.

Nhưng theo hiểu biết của ta về gã này, đây chắc chắn chỉ là âm mưu hắn bày ra ngoài sáng để che mắt người khác.

Bất kể ta có diệt được Tiên Nông Tông hay không, đối với hắn đều không quan trọng.

Thứ mà hắn thực sự muốn có được… ta đoán không ra.” Tô Thị A Thất cảm thấy đau đầu.

Y thích ân oán sòng phẳng, một đao chém đứt mọi ân oán.

Ghét nhất là loại người thích giở trò chiến thuật âm mưu này, lòng dạ quá bẩn thỉu!

Vì vậy, âm mưu quỷ kế gì y nghĩ không thông thì không nghĩ nữa.

Bắt được Công Tử Hải, một đao tiễn hắn về Tây Thiên, chính là câu trả lời tốt nhất.

Nếu trong lòng còn bực bội, thì chém hắn thành mười khúc tám mảnh, cơn giận cũng sẽ nguôi ngoai.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đi tìm gã đó.” Tô Thị A Thất nghiến răng nói.

Công Tử Hải để lại pháp thuật hình chiếu, y có thể lần theo dấu vết của pháp thuật này để tìm ra Công Tử Hải!

Thế nhưng, chỉ cần nghĩ đến việc đây rất có thể là manh mối do tên Công Tử Hải kia chủ động để lại, A Thất cảm thấy răng mình ngứa ran. *************** Bên ngoài Lam Nguyên Cốc.

Tiếng chém giết vang trời, âm thanh đủ loại chân khí bùng nổ không dứt bên tai.

Nơi đây, đã trở thành một vùng đất đẫm máu.

Tiên Nông Tông gần như dốc toàn bộ tinh nhuệ, điên cuồng tấn công Nguyệt Đao Tông ở Lam Nguyên Cốc.

Đám tu sĩ Tiên Nông Tông ngày thường không giỏi chiến đấu này, từng người một bộc phát ra sức chiến đấu kinh khủng.

Đệ tử Nguyệt Đao Tông thương vong không ít, nhưng Tiên Nông Tông lại càng thương vong thảm trọng hơn!

Có gì đó không ổn, Tông chủ Tiên Nông Tông cảm thấy bất an trong lòng.

Bọn họ có quyết tâm liều chết một trận, có ý niệm dù thế nào cũng phải cho Tô Thị A Thất biết tay.

Nhưng bây giờ, ngay cả bóng dáng của Tô Thị A Thất cũng không thấy đâu, đã bị Nguyệt Đao Tông của Lam Nguyên Cốc quấn lấy.

Sau đó, lại không hiểu sao mà tử chiến với nhau.

Chiến đấu không lâu, toàn bộ thành viên Tiên Nông Tông đều như phát điên, không biết lùi bước, chỉ biết liều mạng giết chóc.

Tông chủ Tiên Nông Tông mơ hồ cảm nhận được, đó là một trận pháp ẩn bí trong Lam Nguyên Cốc, khiến tu sĩ trở nên điên cuồng, hiếu sát, không thể kiểm soát cảm xúc của mình.

Người chết càng nhiều, máu chảy càng nhiều, uy lực của trận pháp ẩn bí đó càng mạnh!

Nhưng khi Tông chủ nhận ra có điều không ổn, thì đã muộn.

Ngay cả bản thân ông ta cũng không thể khống chế được cơ thể mình, hai mắt đỏ ngầu, lý trí cũng đang dần tan biến.

Các tinh anh của Tiên Nông Tông lần lượt ngã xuống, không rõ sống chết.

Rất nhanh, chỉ còn lại Tông chủ Tiên Nông Tông và năm sáu đệ tử có tu vi tinh thần lực cao hơn, chịu ảnh hưởng của trận pháp ít hơn.

"Xong rồi, tất cả đều xong rồi." Tông chủ Tiên Nông Tông than thở, cơ nghiệp trăm năm của Tiên Nông Tông sẽ bị hủy trong tay ông.

Cả sự việc này đều khó hiểu như vậy.

"Sư phụ!!

Mau, mau cứu tông chủ ra!" Lúc này, bên tai ông ta loáng thoáng nghe thấy một giọng nói quen thuộc.

Nhìn kỹ lại, thì thấy đại đệ tử của mình 'Chính Năng' đang dẫn một đội đệ tử Tiên Nông Tông xông tới.

Là Chính Năng à.

Trong mắt Tông chủ Tiên Nông Tông lộ ra một tia vui mừng… Xoẹt!

Ngay lúc này, Bá Thiên Quân của Nguyệt Đao Tông đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tông chủ Tiên Nông Tông, một đao phá tan phòng ngự của ông, đâm xuyên qua người ông.

"Ha ha." Bá Thiên Quân cười nham hiểm, khi thở ra mang theo một mùi khét lẹt.

"Tặc tử, đừng làm hại sư phụ ta!" Chính Năng hét lên một tiếng, giơ tay lên, thanh mộc kiếm phá không bay ra, ngự kiếm chém về phía Bá Thiên Quân.

"Ngự Kiếm Thuật?" Bá Thiên Quân không thể không quay đao lại, chặn thanh mộc kiếm đang lao tới.

Keng!

Trường đao và mộc kiếm va vào nhau, tạo ra âm thanh chói tai, tia lửa bắn ra tứ phía, khí lãng cuồn cuộn.

Bá Thiên Quân nhíu mày, sau một đòn, vết thương từ lửa thiên kiếp trên người y nặng thêm, khiến y không khỏi lùi lại mấy bước, ngầm chịu thiệt.

Nhân cơ hội này, ‘Chính Năng’ xông lên, tóm lấy Tông chủ bị trọng thương, nhanh chóng nhảy ra khỏi vòng chiến.

Thanh mộc kiếm như có linh tính, nhanh chóng bay về hộ chủ, xoay quanh ‘Chính Năng’ để giết địch, đẩy lùi các đệ tử Nguyệt Đao Tông xung quanh.

“Rút!” Hắn hét lớn một tiếng.

Một tu sĩ Tam phẩm khác là ‘Chính Ngôn’ lập tức hiểu ý dẫn các đệ tử Tiên Nông Tông nhanh chóng rút lui.

Chỉ là, mấy vị tinh anh Tiên Nông Tông lúc trước đi cùng Tông chủ lại bị bao vây nặng nề, không có cơ hội thoát thân.

Họ đồng loạt hét lớn, liều mạng bám lấy các đệ tử Nguyệt Đao Tông bên cạnh, tạo cơ hội cho ‘Chính Năng’ và Tông chủ chạy thoát.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Các tinh anh Tiên Nông Tông bị trận pháp quỷ dị của Nguyệt Đao Tông ám toán, sớm đã kiệt sức.

Hiện tại song quyền nan địch tứ thủ, rất nhanh đã bị các đệ tử Nguyệt Đao Tông chém giết.

“Gào gào gào, giết giết giết!” Các đệ tử Nguyệt Đao Tông giết đến hăng máu, gầm thét liên hồi, định đuổi theo truy sát đám tàn binh của ‘Chính Năng’ và Tông chủ Tiên Nông Tông.

“Không cần đuổi nữa.” Lúc này, Bá Thiên Quân trầm giọng quát.

Theo kế hoạch, y cần phải để Tông chủ Tiên Nông Tông chạy thoát.

Sau đó, chỉ cần chờ nội ứng của phe mình ở Tiên Nông Tông lấy được phương pháp sử dụng 'Thất Hoàng Diệu Quả' để bào chế thuốc.

Vết thương thiên kiếp đã hành hạ y bao nhiêu năm nay, cuối cùng cũng thấy được ánh sáng chữa lành!

Một khi vết thương thiên kiếp hồi phục, y có đủ tự tin để ngưng tụ kim đan, đột phá Ngũ phẩm Linh Hoàng cảnh giới! … … Mặt khác, Tô Thị A Thất lại một lần nữa điều khiển độn quang.

Lần này, Tống Thư Hàng cảm thấy tốt hơn một chút, ít nhất không còn mềm chân nữa.

"Đúng rồi Thư Hàng, điện thoại trả cậu." A Thập Lục lấy điện thoại ra, nói: "Với lại giữa chừng tôi có nghe một cuộc gọi, là Bắc Hà Tán Nhân thông qua Dược Sư lấy được số của cậu rồi liên lạc.

Anh ấy nói gần đây có thể sắp xếp một khóa học bằng lái máy bay, hỏi cậu có muốn nhân cơ hội này đi học không?

Có anh ấy ở đó, rất nhanh sẽ có được bằng lái máy bay." Tống Thư Hàng nhận lấy điện thoại, cười gượng nói: "Cái này, để tôi học xong bằng lái xe rồi nói sau." Tô Thị A Thất nghe đến đây thì thắc mắc hỏi: "Thư Hàng tiểu hữu tại sao lại muốn đi học lái máy bay?

Nỗ lực tu luyện đến Tứ phẩm, một bước lên trời, ngự kiếm phi hành không phải tốt hơn sao?" Ngự kiếm phi hành tự do biết bao, không giống như lái máy bay, mỗi lần muốn bay một chuyến, còn phải xin giấy phép bay của nhà nước.

Tống Thư Hàng lại cười gượng một tiếng, đáp: "Bạch Chân Quân." "…" Da mặt A Thất co giật.

Một lát sau, A Thất nói với giọng vô cùng nặng nề: "Cố lên!" Tống Thư Hàng: "…" Tiền bối, cái vẻ mặt nặng nề như muốn tiễn tôi lên nhà hỏa táng của anh rốt cuộc có ý gì đây!

Bạch Chân Quân tiền bối rốt cuộc đáng sợ đến mức nào mà khiến các anh phải tránh xa như vậy?

Ngay khi Tống Thư Hàng định hỏi thêm một chút về chuyện của ‘Bạch Chân Quân’, A Thất đột nhiên khẽ quát một tiếng: “Tìm thấy rồi!” Ngay phía dưới, có thể thấy một thung lũng lớn bị một lớp sương máu mờ ảo bao phủ.

“Chuẩn bị xuống thôi.” A Thất cười ha hả, điều khiển độn quang hạ xuống thung lũng lớn đó.

“A Thất tiền bối, không tìm người giúp sức cùng lên sao?” Tống Thư Hàng hỏi, dù sao đối phương cũng là cả một môn phái mà!

“Sợ cái gì?” Tô Thị A Thất tự tin cười: “Thật sự đánh không lại, chúng ta có thể chạy ngay lập tức, lúc đó tìm người giúp cũng không muộn!” Khi hạ xuống một độ cao nhất định, một mùi máu tanh nồng nặc xộc vào mũi Thư Hàng.

Phía dưới, đại đệ tử ‘Chính Năng’ của Tiên Nông Tông đã cứu được Tông chủ, cùng đồng bạn liều mạng rút lui… Phía sau họ là một bãi thi thể, có của Tiên Nông Tông, cũng có của Nguyệt Đao Tông.

Đây chính là cuộc chiến giữa các tông môn của tu sĩ… Phía sau, Tông chủ Nguyệt Đao Tông Bá Thiên Quân giơ cao tay phải, các đệ tử Nguyệt Đao Tông chiến thắng phát ra từng đợt reo hò… … “Hừ.” Tô Thị A Thất hừ lạnh một tiếng.

Xoẹt!

Độn quang tức khắc bay đến, hạ xuống ngay trước mặt Bá Thiên Quân.

Sau đó, chỉ thấy A Thất tiện tay ném ra một tấm lệnh bài bằng sắt khắc hình phượng hoàng, bay lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng và Tô

Thị A Thập Lục, hình thành một lớp phòng ngự màu đỏ rực: “Hai người các ngươi cứ ở đây xem, đừng đi ra khỏi phạm vi phòng ngự của Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh.” Nói xong, y sải bước tiến về phía các đệ tử Nguyệt Đao Tông.

“A Thất tiền bối định một mình khiêu chiến cả Nguyệt Đao Tông sao?” Tống Thư Hàng có chút hưng phấn nhìn cảnh tượng trước mắt, một người chống lại cả tông môn, chuyện này nghĩ thôi cũng thấy kích thích và nhiệt huyết.

“Ừm.” A Thập Lục khẽ gật đầu: “Chuyện này A Thất làm thường xuyên, yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Trong chốc lát, A Thất đã bước vào giữa đám đệ tử Nguyệt Đao Tông.

Đao khí bùng nổ, đao mang như mưa!

Mỗi bước A Thất đi, tất sẽ có một đệ tử Nguyệt Đao Tông ngã xuống, hoặc chết hoặc tàn phế, mất đi sức chiến đấu.

Chỉ là một lần bùng nổ đao khí, thậm chí A Thất còn chưa chính thức ra tay, đệ tử Nguyệt Đao Tông đã bị thương cả một mảng!

“Công Tử Hải, còn không ra đây?” Tô Thị A Thất cất tiếng cười lớn, khí thế của Ngũ phẩm Linh Hoàng áp đảo lên các đệ tử Nguyệt Đao Tông.

Chương 126

Những đệ tử còn lại run rẩy sợ hãi, không ngừng lùi lại, sĩ khí giảm sút nghiêm trọng.

Sắc mặt Bá Thiên Quân lạnh đi, Tông chủ Nguyệt Đao Tông như y, dường như đang bị người ta coi thường?

Đừng có quá xem thường người khác!

“Mở trận!” Bá Thiên Quân trầm giọng quát.

Đại trận hộ tông đã được cải tiến lại mở ra, các đệ tử Nguyệt Đao Tông cũng phối hợp ăn ý, kết thành đại trận, dùng nó để chống lại uy áp của Tô Thị A Thất. … … Trong Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh, Tống Thư Hàng lấy điện thoại của mình ra, nhắm vào Tô Thị A Thất và đám đệ tử Nguyệt Đao Tông chụp một tấm ảnh.

Sau đó, cậu đăng tấm ảnh này lên không gian nhóm của ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’.

Đây là kết quả của thói quen gần đây hay đăng bài lên không gian cá nhân của mình, tiếc là tấm ảnh này không thích hợp để đăng lên trang cá nhân, chỉ có thể đăng lên không gian nhóm.

Trên ảnh, Tô Thị A Thất chắp tay sau lưng, thanh pháp đao tùy thân bay lượn bên cạnh y chém địch.

Xung quanh là cảnh tượng các đệ tử Nguyệt Đao Tông không ngừng ngã xuống, run rẩy dưới sự chỉ huy của Tông chủ Bá Thiên Quân, tạo thành một đại trận kỳ quái.

Tống Thư Hàng còn thêm vào một tiêu đề ảnh: Ngồi xem A Thất tiền bối đại phá Nguyệt Đao Tông.

Sự thật một lần nữa chứng minh, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào có rất nhiều tiền bối rất rảnh rỗi, thường xuyên chú ý đến tin tức trong nhóm.

Chỉ là họ không giống Bắc Hà Tán Nhân thường xuyên ngoi lên nói chuyện mà thôi.

Tấm ảnh của Tống Thư Hàng vừa được đăng lên, tiếng thông báo điện thoại đã vang lên không ngớt.

Chỉ trong vài giây, đã có một chuỗi tiền bối like, tin nhắn trò chuyện còn nhiều hơn.

Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Hoàng Sơn Chân Quân, Thất Tu Tôn Giả, Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Vân Du Tăng Thông Huyền, Đồng Quái Tiên Sư, Túy Nguyệt Cư Sĩ, Dược Sư, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử… vân vân và mây mây.

Gần như tất cả các tiền bối đã từng ngoi lên trong nhóm, toàn bộ thành viên đều like tấm ảnh này.

Sau đó phía dưới là một hàng dài các bình luận.

Bắc Hà Tán Nhân [icon cười mỉm]: “A Thất lại đi dẹp tông môn người ta à?” Bắc Hà tiền bối rảnh rỗi trả lời, like đều là người đầu tiên, không hổ là thánh chém gió số một, thánh đấu sĩ online vĩnh viễn.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Hắn mà một ngày không đánh nhau là cả người khó chịu.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Nói chứ Nguyệt Đao Tông này là cái quái gì?

Cũng đáng để A Thất của chúng ta đi dẹp sao?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Chắc lại là môn phái nhỏ ở đâu đó không có mắt chọc vào A Thất rồi, dạo này A Thất nóng tính lắm.” Tam Lãng tiền bối không phải đang đi tìm hòn đảo bí ẩn sao?

Vẫn có thời gian lên mạng?

Đồng Quái Tiên Sư: “Nóng tính +1, với lại @Hoàng Sơn Chân Quân, Chân quân, đến lúc ngài thả ta ra rồi chứ?

Bị cấm ngôn mấy ngày rồi, khó chịu lắm!” Hoàng Sơn Chân Quân: “Nóng tính +1, với lại @Đồng Quái Tiên Sư: Ha ha!” Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “[icon nước mắt lưng tròng] Mấy ngày nay bên cạnh Tống tiền bối náo nhiệt quá, thích thật, có thể đi chơi khắp nơi.

Em cũng muốn đi cùng Tống tiền bối xem A Thất tiền bối phá tông môn người khác!” Cô bé Vũ Nhu Tử này… gần đây bị ép ở lì trong Linh Điệp Đảo đến phát chán rồi, bây giờ thấy Tống Thư Hàng mấy ngày nay vừa đi đối phó ‘Đàn chủ’ gì đó, lại đi theo A Thất tiền bối dẹp Nguyệt Đao Tông, ngưỡng mộ không thôi.

Một lát sau, Dược Sư ngoi lên phát biểu: “@Thư Sơn Áp Lực Đại, chụp thêm một tấm nữa, nhắm vào tên to con cầm đao kia.

Nhìn là biết ngay là đầu sỏ của Nguyệt Đao Tông rồi, trên người hắn hình như có chút vấn đề.” Ngay cả tốc độ trả lời của Dược Sư tiền bối cũng không chậm.

Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật.

A Thập Lục thấy Tống Thư Hàng cứ nghịch điện thoại không ngừng, tò mò ghé đầu qua: “Cậu đang làm gì thế?” “Vừa đăng một tấm ảnh lên không gian nhóm.” Tống Thư Hàng thở dài nói: “Các tiền bối trong nhóm rảnh thật đấy.” “Ừm, trừ lúc bế quan tu luyện ra, họ lúc nào cũng rảnh.” A Thập Lục gật đầu nghiêm túc.

Vì Dược Sư tiền bối đã có yêu cầu, Tống Thư Hàng điều chỉnh camera, nhắm vào tên đầu sỏ Bá Thiên Quân của Nguyệt Đao Tông, “tách tách tách” chụp cho hắn mấy tấm ảnh.

Ây da, không cẩn thận bật đèn flash rồi.

Bá Thiên Quân vốn đang ưỡn ngực bước ra, mượn sự gia trì của đại trận tông môn, định đối đầu trực diện với Tô Thị A Thất, chỉ cần giữ chân được A Thất một lúc, chờ Công Tử Hải chuẩn bị xong, khởi động một đại trận khác là có thể đẩy lùi A Thất!

Ngay lúc này, y cảm thấy mắt mình bị một luồng ánh sáng chớp liên tục.

Khoảnh khắc đó, y thật sự giật mình, còn tưởng là Tô Thị A Thất thi triển tuyệt kỹ gì đó.

Nhưng khi nhìn kỹ, lại thấy phía sau Tô Thị A Thất có một tên nhóc đang cầm điện thoại, cười ngây ngô chụp ảnh mình lia lịa.

Mẹ kiếp, tên này tưởng mình đang xem phim đấy à?

Bá Thiên Quân tức giận bừng bừng, đồng thời trong lòng lóe lên một ý, âm thầm điều động hộ tông đại trận nhanh chóng biến đổi, để các đệ tử tạm thời cầm chân Tô Thị A Thất.

Còn bản thân y, lén lút di chuyển về phía Tống Thư Hàng và A Thập Lục — y muốn bắt hai đứa nhóc này trước! … … Tống Thư Hàng chọn ra một tấm ảnh rõ nét của Bá Thiên Quân, đăng lên không gian nhóm.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “@Dược Sư, tiền bối, tấm này thế nào?” Dược Sư lần này trả lời: “Dược Sư gõ chữ chậm quá, tôi nhìn không nổi nữa, tôi gõ giúp ông ấy!” Đây rõ ràng là giọng của Giang Tử Yên: “Thư Hàng, Dược Sư nói: Trên người tên đầu sỏ Nguyệt Đao Tông kia có vết thương.

Là vết thương do lửa thiên kiếp, chỉ là bị hắn cưỡng ép áp chế thôi.

Bây giờ trên người cậu có mang theo cái ‘Quạt Chống Lửa Ba Sao’ đó không?

Đã sạc đầy pin chưa?

Nếu có mang, thì thử quạt về phía hắn mấy cái, bật công suất tối đa, sẽ có bất ngờ đấy.” Quạt Chống Lửa Ba Sao?

Tống Thư Hàng mở cái túi dài trên đùi, lôi ra món ‘pháp khí’ này.

Vì đây là món pháp khí đầu tiên trong đời cậu tiếp xúc, tuy phải sạc pin, nhưng cậu vẫn quý như báu vật, lúc nào cũng mang theo bên người.

Sẽ có bất ngờ ư?

Lẽ nào ‘Quạt Chống Lửa Ba Sao’ có thể khống chế được lửa thiên kiếp trên người tên đầu sỏ của Nguyệt Đao Tông?

Thứ cao siêu như lửa thiên kiếp mà cũng có thể bị Quạt Chống Lửa khống chế sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Bá Thiên Quân điều khiển hộ tông đại trận liên tục biến đổi, khó khăn lắm mới chớp được một cơ hội.

Y cười ha hả, ngự đao bay vút lên trời, thoáng cái đã xuất hiện trên đầu Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó, bảo đao dưới chân y xoay tròn, một đao mang hình bán nguyệt phá không bay đi, chém về phía Tống Thư Hàng và A Thập Lục — Bá Thiên Quân không nhìn thấy sự tồn tại của tấm Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh!

Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh cũng giống như phi kiếm của Thông Huyền Đại Sư, trên đó có kèm theo trận pháp ẩn giấu.

Người có thực lực thấp hơn Tô Thị A Thất đều không thể nhìn thấy sự tồn tại của Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh này.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục được Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh bảo vệ, nên có thể nhìn thấy nó và lớp phòng ngự màu đỏ nhạt kia.

Nhưng trong mắt Bá Thiên Quân, hai tên hậu bối Tống Thư Hàng và A Thập Lục quả thực là ngốc nghếch gan to, dám đứng ở phía sau chiến trường mà không có chút phòng bị nào.

Cơ hội ngàn năm có một!

Một đao này chém xuống, nhất định phải miễn phí tặng cho hai tên hậu bối này mỗi đứa một tấm giấy chứng nhận người khuyết tật!

Keng!

Đao mang mà y chém ra, va vào lớp phòng ngự của Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh, bị dễ dàng chặn lại.

Giáp của Thiên Cương Linh Hoàng Lệnh rất cao — nếu phòng ngự không cao, Tô Thị A Thất sao có thể yên tâm để Tống Thư Hàng và A Thập Lục ở phía sau?

Bá Thiên Quân sững sờ, nhưng y lập tức hiểu ra, bên cạnh hai đứa nhóc này có pháp khí phòng ngự cao cấp.

“Hừ, pháp khí phòng ngự dù sao cũng chỉ là vật chết, có giới hạn chịu đựng của nó, xem ta phá nó đây!” Bá Thiên Quân thầm nghĩ, thân hình y nhảy lên, hai tay nắm chặt thanh trường đao.

Đao tên ‘Bá Toái’, dài ba thước ba tấc, được chế tạo từ Lôi Trì Trọng Kim, chí dương chí cương, độ cứng vượt xa các pháp đao cùng cấp.

Lưỡi đao sắc bén, có thể chém đứt nhục thân của tu sĩ Tứ phẩm!

Đây chính là bảo binh loại đao được truyền từ đời này sang đời khác của Nguyệt Đao Tông, trong số các bảo binh cùng cấp cũng được coi là cực phẩm.

“Nguyệt Luân Trảm!” Bá Thiên Quân hai tay giơ cao bảo đao Bá

Toái, vẽ ra một quỹ đạo hình trăng tròn, chém xuống!

Lúc này, chỉ thấy tên thanh niên bên dưới mở ra một chiếc quạt sắt, rồi nhấn liên tiếp sáu lần vào cán quạt.

Sau đó, tên thanh niên bước lên một bước, hướng chiếc quạt về phía y, nhẹ nhàng quạt một cái!

Là một loại pháp bảo tấn công nào đó sao?

Bá Thiên Quân đã chuẩn bị tâm lý.

Tuy nhiên, sau một cái quạt, đòn tấn công trong tưởng tượng hoàn toàn không xảy ra.

Phương thức tấn công của pháp bảo hình quạt, không ngoài các loại tấn công như ‘cuồng phong’ hoặc ‘hỏa diễm’.

Nhưng tên thanh niên này quạt một cái, hoàn toàn không xuất hiện bất kỳ đòn tấn công nào.

Đang lúc nghi ngờ, đột nhiên, y cảm thấy sau lưng, trên cánh tay truyền đến cảm giác đau nhói bỏng rát dữ dội.

Chưa kịp phản ứng, lửa thiên kiếp đã bùng lên dữ dội, biến cả người y thành một quả cầu lửa đang cháy!

Chỉ trong nháy mắt, Bá Thiên Quân đã bị thiêu thành tro bụi.

Pháp bào, hộ giáp, lệnh bài, đan dược trên người y đều hóa thành tro bụi — còn có một quả trái cây lấp lánh ánh sáng bảy màu, cũng bị kiếp hỏa thiêu hủy.

Ngay cả thanh đao Bá Toái cũng bị nhuốm một lớp lửa vàng nhạt.

Keng… Sau khi chủ nhân bị thiêu thành tro, bảo đao Bá Toái rơi xuống đất.

Vị trí, vừa vặn ở ngay trước chân Tống Thư Hàng.

Sau khi rơi xuống đất, kiếp hỏa trên đó dần dần biến mất.

Nó không phải là mục tiêu tấn công của kiếp hỏa, nếu không đã sớm bị nung thành nước sắt.

Tống Thư Hàng nắm chặt 'Quạt Chống Lửa Ba Sao', âm thầm nuốt nước bọt.

Thế là xong rồi?

Một tu sĩ trông mạnh như vậy, chỉ quạt nhẹ một cái đã hóa thành tro bụi?

Nói đi cũng phải nói lại… mấy ngày nay mình giết hơi nhiều người.

Hơn nữa, người sau lại mạnh hơn người trước.

"Quạt Chống Lửa?" A Thập Lục nhìn chiếc quạt trong tay Tống Thư Hàng… quả nhiên, không có pháp khí vô dụng, chỉ có tu sĩ không biết dùng pháp khí!

Tống Thư Hàng cất Quạt Chống Lửa đi, lại nhìn thấy thanh đao bên chân.

Cậu ngồi xổm xuống, cẩn thận vươn tay chạm vào thanh 'Bá Toái Đao'.

Thanh đao này có thể tồn tại dưới kiếp hỏa, chắc chắn có điểm đặc biệt của nó.

Sau khi chạm nhẹ, Tống Thư Hàng phát hiện Bá Toái Đao sau khi bị kiếp hỏa đốt vẫn lạnh băng, nếu không phải trên thân đao có một lớp cháy đen, Tống Thư Hàng còn tưởng kiếp hỏa trên đao mình vừa thấy là ảo giác. … … Bá Thiên Quân chết, các đệ tử Nguyệt Đao Tông không thể hiểu nổi!

Chương 127

Bọn họ thấy Tông chủ uy vũ bá khí của mình nhảy vọt lên cao, chém ra một nhát đao mang.

Sau đó lại dùng tuyệt học ‘Nguyệt Luân Trảm’ của Nguyệt Đao Tông.

Tiếp đó, Tông chủ đột nhiên biến thành quả cầu lửa, bị thiêu đến mức tro cũng không còn!

Rắn mất đầu, các đệ tử Nguyệt Đao Tông trở nên hỗn loạn.

Cộng thêm không có sự chỉ huy của Tông chủ, hộ tông đại trận không thể duy trì, trở nên rối loạn, hoàn toàn mất đi hiệu quả.

“Ha ha ha ha.” Tô Thị A Thất cười lớn một tiếng, đao phong xoay chuyển, đánh bay toàn bộ đệ tử Nguyệt Đao Tông đang chặn trước mặt.

Đệ tử Nguyệt Đao Tông ngã rạp từng mảng lớn!

Trong Lam Nguyên Cốc, Công Tử Hải đứng trên cao, vẫn luôn quan sát trận chiến bên ngoài.

“Khà khà, Bá Tông chủ cuối cùng cũng ‘hy sinh’ rồi.

Sớm hơn nhiều so với kế hoạch của chúng ta, mà cách chết cũng vượt ngoài sức tưởng tượng.” Phân thân của An Tri Ma Quân trong tay áo hắn cười quái dị: “Ta nhớ, quả Thất Hoàng Diệu Quả kia vẫn luôn được hắn mang theo bên người phải không?

Đó là hy vọng chữa trị kiếp hỏa của hắn, một khắc cũng không rời thân, cũng bị thiêu rụi rồi sao?” “Ha ha.” Công Tử Hải lật tay, một quả trái cây lấp lánh ánh sáng bảy màu hiện ra trong lòng bàn tay hắn: “Thất Hoàng Diệu Quả, từ đầu đến cuối đều nằm trong tay ta.” “…”

An Tri Ma Quân trong lòng kinh hãi, phân thân của hắn vẫn luôn trốn trong tay áo Công Tử Hải, vậy mà cũng không biết Công Tử Hải đã tráo đổi quả Thất Hoàng Diệu Quả thật từ lúc nào!

“Thời gian cũng gần đủ rồi, nếu cứ để A Thất huynh chém tiếp, số lượng đệ tử Nguyệt Đao Tông sẽ không đủ để chống đỡ ‘hộ tông trận pháp mới’.” Trường kiếm bên hông Công Tử Hải ra khỏi vỏ, lơ lửng dưới chân hắn.

Công Tử Hải bước về phía trước một bước, vững vàng đứng trên kiếm quang.

Kiếm quang khẽ động, đưa hắn lên không trung bên ngoài Lam Nguyên Cốc.

“Tất cả đệ tử hãy bình tĩnh, bây giờ nghe theo chỉ huy của ta.” Tiếp đó, giọng nói ôn hòa của Công Tử Hải truyền khắp Lam Nguyên Cốc.

Các đệ tử Nguyệt Đao Tông vừa nghe thấy giọng của trưởng lão Công Tử Hải, lập tức cảm thấy lòng bình tĩnh trở lại.

Rất nhanh, dưới sự chỉ huy của Công Tử Hải, các đệ tử tổ chức lại hộ tông đại trận, sĩ khí cũng dần dần hồi phục, dùng trận pháp bao vây lại Tô Thị A Thất.

“Cuối cùng ngươi cũng chịu ra mặt rồi, Công Tử Hải.” Tô Thị A Thất cười lớn nói.

Công Tử Hải mỉm cười, không hề tỏ ra yếu thế: “Ta vẫn luôn chờ ngươi, A Thất huynh.” Nói rồi, hắn giơ hai tay lên.

Một đại trận khổng lồ trong cả Lam Nguyên Cốc được khởi động, sương máu trên đỉnh đầu càng đậm đặc hơn.

Trận chiến, sắp bùng nổ! … … Tống Thư Hàng lại mở không gian nhóm, dưới tấm ảnh của tên đầu sỏ Nguyệt Đao Tông thêm vào một tin nhắn.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “@Dược Sư, tiền bối, quạt mấy cái vào người trong ảnh.

Đối phương… bị thiêu thành tro.” Tài khoản Dược Sư nhanh chóng trả lời: “Ha ha ha ha, quả nhiên như lão phu dự đoán.

Lửa thiên kiếp trên người gã này tồn tại quá lâu, lại trải qua nhiều phương pháp chữa trị, lửa thiên kiếp này không còn tinh khiết nữa.

Như vậy, có thể bị ‘Quạt Chống Lửa Ba Sao’ khống chế một chút.

Không cần nhiều, chỉ cần khống chế một chút, đốm lửa nhỏ có thể thiêu cả thảo nguyên, một phát là có thể thiêu hắn thành tro!

Dược Sư nói vậy đó.” Tống Thư Hàng nắm chặt Quạt Chống Lửa Ba Sao trong tay… Chỉ qua một tấm ảnh mà có thể nhìn ra nhiều thứ như vậy, các tiền bối ai cũng thâm sâu khó lường.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang cảm thán, dưới tấm ảnh ‘Ngồi xem A Thất tiền bối đại phá Nguyệt Đao Tông’ lại có thêm một bình luận.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “@Thư Sơn Áp Lực Đại, ta vừa xem kỹ lại ảnh, luôn cảm thấy trận pháp do các đệ tử Nguyệt Đao Tông tạo thành có chút vấn đề.

Thư Hàng tiểu hữu, cậu có cách nào chụp một tấm ảnh rõ nét hơn không, cố gắng chụp lại toàn bộ hình dáng của trận pháp này!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ không chỉ là đại gia về phù đạo, mà còn có tạo nghệ cực kỳ sâu sắc về trận pháp.

Bởi vì phù đạo và trận pháp vốn là những năng lực bổ trợ cho nhau.

Tống Thư Hàng thấy tin nhắn này, trả lời: “Đã nhận, tôi sẽ chụp ngay vài tấm rõ nét.

Đúng rồi, nếu trận pháp này có gì quỷ dị, A Thất tiền bối sẽ không có vấn đề gì chứ?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Cũng không đến mức đó, A Thất nếu bùng nổ toàn lực, đủ để vượt cấp khiêu chiến… Hơn nữa trận pháp có dị thường hay không, ta cũng chỉ là đoán thôi, đợi cậu chụp toàn cảnh rồi nói sau.” “Tôi sẽ chụp và đăng lên ngay.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó cậu cầm điện thoại, nhắm vào vị trí của Nguyệt Đao Tông, cố gắng chụp hết hình dáng đại trận do tất cả đệ tử tạo thành, “tách tách tách” chụp mấy tấm ảnh, rồi đăng loạt ảnh này lên không gian nhóm.

A Thập Lục đến gần Tống Thư Hàng, im lặng nhìn nội dung trên điện thoại.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Quả nhiên có vấn đề, đại trận do các đệ tử này tạo thành, bề ngoài trông có vẻ là trận pháp có thể bùng nổ sức chiến đấu trong thời gian ngắn.

Nhưng thực tế… nếu ta không đoán sai, tác dụng phụ của trận pháp này rất lớn phải không? @Thất Tu Tôn Giả, Tôn giả ngài xem thử, còn có địa thế của thung lũng này, ta luôn cảm thấy không ổn.” Thất Tu Tôn Giả: “Không sai, kết hợp với địa hình thung lũng này và trận pháp thứ hai ẩn giấu.

Kẻ sử dụng trận pháp này, lòng dạ đủ ác!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Có lời xác nhận này của Tôn giả, ta càng có lòng tin hơn.

Thư Hàng tiểu hữu, ta hỏi cậu, có muốn kiếm thêm chút lợi ích không?” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Lợi ích gì ạ?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Nếu may mắn, cậu sẽ nhận được một loại dược liệu luyện khí quý giá.

Sau đó, còn có thể khiến cường độ cơ thể được tăng cường một phần, nói không chừng có thể giúp cậu sớm mở Tâm Khiếu, hoàn thành Bách Nhật Trúc Cơ.

Đương nhiên, rủi ro cũng có… nhưng có Tô Thị A Thất ở đó, cậu chắc chắn không chết được!" "Tôi phải làm sao?" Tống Thư Hàng lập tức hỏi.

Sớm hoàn thành Bách Nhật Trúc Cơ, tăng cường cơ thể thật sự là điều Tống Thư Hàng đang ngứa ngáy lúc này.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Đến đây, ta khoanh một vòng tròn đỏ trên ảnh, gửi cho cậu.

Cậu tìm vị trí ta khoanh đỏ trước đi!" Rất nhanh, Phủ chủ gửi một tấm ảnh lên, Tống Thư Hàng đối chiếu một chút, phát hiện vòng tròn đỏ đó cách mình khoảng bốn trăm mét, bên cạnh một cây đại thụ không tên.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "@Thất Tu Tôn Giả, Tôn giả ngài xem, vị trí này đúng không?" Thất Tu Tôn Giả: "Có tiến bộ, tọa độ này không vấn đề gì." Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Thư Hàng tiểu hữu, tìm được tọa độ chưa!

Sau khi tìm được thì gọi điện cho ta, chúng ta giữ liên lạc, để ta nắm rõ tình hình, chỉ đạo cậu bước tiếp theo!" "Tìm được rồi!" Tống Thư Hàng trả lời, cậu cầm điện thoại, tìm số của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Giây phút này, cậu không phải chiến đấu một mình.

Toàn bộ các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào đều đang ở sau lưng ủng hộ cậu!

Bên kia, trên chiến trường.

"Ta không biết ngươi rốt cuộc đang toan tính cái gì." Tô Thị A

Thất trầm giọng nói: “Nhưng không sao, bất kể ngươi muốn làm gì, ta chỉ cần chém ngươi thành hai nửa là được!” “A Thất huynh, ngươi vẫn quyết đoán như vậy.” Công Tử Hải mỉm cười nói: “Cứ việc ra tay đi!

Đừng khách khí, có hộ tông đại trận của Nguyệt Đao Tông gia trì, ta có thể vượt qua giới hạn của bản thân để chiến với ngươi một trận.

Giữa ngươi và ta lại một lần nữa so tài đao kiếm, há chẳng phải là một điều vui sao?!” “So tài đao kiếm?” Tô Thị A Thất lạnh lùng nói: “Ngươi tưởng bây giờ vẫn là so tài sao?

Ta của hôm nay, lại không có hứng thú luận võ với người khác.” Y cả đời thích nhất là luận võ, khiêu chiến!

Vì vậy mới bị người trong nhóm ‘Cửu Châu Nhất Hào’ gọi là kẻ cuồng chiến đấu.

Nhưng hôm nay, y chỉ có ý niệm muốn chém người.

Tô Thị A Thất lại nói: “Giữa Nhất phẩm và Nhị phẩm tu sĩ là một đại cảnh giới.

Giữa Tứ phẩm và Ngũ phẩm cũng là một đại cảnh giới.” “Đúng vậy, ta biết.” Công Tử Hải gật đầu nói.

“Không, ngươi không hiểu.” Tô Thị A Thất cười, sau đó chỉ thấy toàn thân y trở nên trong suốt, trong cơ thể có một viên kim đan chói lọi như mặt trời mọc.

Ngũ phẩm kim đan, sau khi kim đan thành hình, ‘chân khí’ trong cơ thể tu sĩ sẽ biến đổi, hóa thành linh lực.

Linh lực và chân khí cùng chung một nguồn, nhưng linh lực đối với chân khí có sự khắc chế cấp bậc áp đảo.

Có thể nói sự so sánh giữa hai loại này giống như kiếm gỗ và kiếm sắt sắc bén.

A Thất từ khi ngưng tụ kim đan thăng cấp Linh Hoàng, đối tượng có thể khiêu chiến ngày càng ít, ngay cả một tên võ điên khác trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào là Cuồng Đao Tam Lãng cũng bị y đánh cho sợ.

Vì vậy ngày thường khi luận võ, khiêu chiến với người khác, y rất ít khi sử dụng toàn bộ sức mạnh!

A Thất chỉ tay về phía Công Tử Hải.

Một giọt linh lực từ kim đan chảy ra, rót vào ngón trỏ.

Khi giọt linh lực này thoát ra khỏi cơ thể, nó hóa thành một viên kim châu bắn về phía Công Tử Hải.

Tốc độ của kim châu quá nhanh, trong mắt các tu sĩ khác chỉ có thể thấy một tia sáng vàng lóe qua!

Hơn nữa, trong một viên kim châu linh lực nhỏ bé này, lại chứa đựng đến tám mươi đạo đao mang!

“Trận khởi!” Sắc mặt Công Tử Hải ngưng trọng, khẽ quát: “Biến trận, trận thứ năm!” Các đệ tử Nguyệt Đao Tông bên dưới lập tức hành động, dưới sự dẫn dắt của mấy vị trưởng lão, biến hóa thành ‘trận thứ năm của hộ tông đại trận mới’.

Trong đại trận, mỗi một đệ tử Nguyệt Đao Tông đều gầm lên với đấu chí hừng hực, dung nhập chân khí, khí huyết của mình vào hộ tông đại trận, để sức mạnh của hộ tông đại trận gia trì lên người Công Tử Hải.

Đồng thời, sương máu trên không trung Lam Nguyên Cốc đột nhiên ngưng tụ, hóa thành từng lớp phòng ngự trước mặt Công Tử Hải.

Kim châu đao mang trong nháy mắt đã đến.

Xoẹt!

Linh lực kim châu tám mươi đạo đao mang va vào sương máu, lớp phòng ngự của sương máu lại yếu ớt đến đau lòng như đậu hũ, dễ dàng bị xuyên thủng.

Một sát na sau, kim châu đao mang đã va đến trước mặt Công Tử Hải.

Công Tử Hải vội vàng tung ra một chiếc khiên nhỏ bằng ngọc.

Chiếc khiên nhỏ bằng ngọc này không phải là pháp bảo, mà là phù khí.

Hơn nữa là loại phù khí quý giá có thể chống đỡ một đòn tấn công của 'Ngũ phẩm Linh Hoàng'.

Kim châu đao mang va vào chiếc khiên nhỏ bằng ngọc.

Chỉ trong một cái búng tay, chiếc khiên nhỏ bằng ngọc bắt đầu vỡ vụn.

Nó đúng là phù khí có thể chống đỡ một đòn tấn công của 'Ngũ phẩm Linh Hoàng', nhưng đó chỉ giới hạn ở Ngũ phẩm Linh Hoàng bình thường nhất, chứ không phải là Tô Thị A Thất này.

Tay áo phải của Công Tử Hải mở ra: "An Tri Ma Quân, đến lượt ngươi." Phân hồn của An Tri Ma Quân cười quái dị, trước khi chiếc khiên ngọc vỡ tan, nó lướt đến che trước giọt linh lực kim châu, mở miệng nuốt chửng giọt linh lực này.

Sau đó, phân hồn của An Tri Ma Quân nhanh chóng bay vọt lên.

Chỉ bay được chưa đầy năm mươi mét, giọt linh lực trong cơ thể nó đã nổ tung.

Ầm~~ Đao mang nổ tung, phân hồn của An Tri Ma Quân bị nổ tan tành, khí lãng khổng lồ do vụ nổ tạo ra còn làm cho Công Tử Hải đang ngự kiếm trên không trung bị chấn động đến mức sắp rơi.

Công Tử Hải lại tung ra một tấm phù bảo khiên nhỏ bằng ngọc, mới chặn được đao mang nổ tung.

Công Tử Hải vất vả ổn định thân hình, thầm thở dài: “Cho nên là… Kim đan cảnh giới rốt cuộc đáng sợ đến mức nào, ta sớm đã biết rồi.” Chính vì biết sự đáng sợ của Ngũ phẩm Linh Hoàng, nên hắn mới nhất định phải trở thành Ngũ phẩm Linh Hoàng! … … Đòn tấn công của Tô Thị A Thất bị chặn lại.

Nhưng các đệ tử Nguyệt Đao Tông bên dưới lại cảm nhận sâu sắc sự mạnh mẽ của A Thất, họ bị áp lực vô hình đè nén đến không thở nổi.

Đối mặt với Tô Thị A Thất khủng bố, họ chỉ có thể liều mạng duy trì ‘hộ tông đại trận mới’, vì đây là thủ đoạn duy nhất họ có thể sử dụng lúc này.

Các đệ tử không ngừng di chuyển, vận chuyển chân khí trong cơ thể, truyền sức mạnh của mình vào hộ tông đại trận!

Lúc này trong lòng họ chỉ có một ý niệm, đó là duy trì được hộ tông đại trận.

Chương 128

Chống lại đòn tấn công của Tô Thị A Thất.

Sau đó, đánh lui y!

Không biết từ lúc nào, các đệ tử Nguyệt Đao Tông ai nấy đều mắt đỏ ngầu, hơi thở gấp gáp.

“Trưởng lão Công Tử Hải!” Đến cuối cùng, các đệ tử Nguyệt Đao Tông như phát điên, miệng hô vang tên Công Tử Hải.

“Xong.” Trong đám đông, một đệ tử có khuôn mặt bị sương đen che phủ, lặng lẽ rút khỏi ‘đại trận tông môn mới’, trong nháy mắt biến mất.

Là An Tri Ma Quân, bản thể của hắn lặng lẽ trà trộn vào đám đệ tử Nguyệt Đao Tông, sau đó âm thầm thi triển ma công, mê hoặc thần trí của các đệ tử Nguyệt Đao Tông, khiến họ nhanh chóng rơi vào trạng thái điên cuồng. ******** Công Tử Hải khó khăn lắm mới ổn định được thân hình, nhìn về phía Tô Thị A Thất.

Tuy có vẻ hơi thảm hại, nhưng vẫn giữ được phong thái tao nhã.

“Rồi sao nữa?

Ngươi định dựa vào những phù bảo, pháp bảo này để giãy giụa hấp hối à?” Tô Thị A Thất lạnh nhạt nói: “Đao đến!” Pháp đao rơi vào tay y.

Không ngự kiếm, nhưng Tô Thị A Thất vẫn vững vàng đứng trên không trung, như đang bước trên mặt đất.

Trong sát na, đao thế như thiên uy.

Tô Thị A Thất cầm đao và không cầm đao, như hai người khác nhau!

Cơ thể Công Tử Hải bị ảnh hưởng bởi đao thế, khẽ run lên một chút, nhưng hắn rất nhanh đã lấy lại bình tĩnh: “Ta chưa bao giờ nghĩ như vậy, cho dù ta tung ra tất cả phù bảo, pháp khí, cũng không thể chịu nổi nhát đao thứ ba của ngươi.” Tô Thị A Thất khẽ nhíu mày.

“Thực ra, khi ‘Tô Thị A Thất’ ngươi xuất hiện ở Lam Nguyên Cốc này, kế hoạch của ta đã hoàn thành.” Công Tử Hải dang hai tay ra, cười nói.

Tất cả, đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Bây giờ, là lúc thu lưới!

“Thấy không?

A Thất huynh.

Tiếng gào thét mê người của các đệ tử Nguyệt Đao Tông bên dưới.

Họ cuồng nhiệt truyền toàn bộ sức mạnh vào hộ tông đại trận, trong đầu họ chỉ có một niềm tin đó là đánh lui Tô Thị A Thất!” “Đây chính là tác dụng của A Thất huynh trong kế hoạch của ta — ngươi thậm chí không cần ra tay, chỉ cần đứng đó, là có thể mang lại áp lực cực lớn cho các đệ tử Nguyệt Đao Tông.

Để có thể chống lại ngươi, các đệ tử Nguyệt Đao Tông liều mạng vắt kiệt tiềm năng của mình, truyền toàn bộ chân khí, khí huyết của bản thân vào vận hành ‘hộ tông đại trận’.” “Nhưng như vậy vẫn chưa đủ, hộ tông đại trận được ta cải tiến rất tham lam.

Không chỉ là chân khí trên người các đệ tử Nguyệt Đao Tông, mà ngay cả sinh mệnh lực của họ cùng với linh hồn phấn khích của họ, toàn bộ đều là đối tượng hấp thu của hộ tông đại trận.” “Vì trong lòng có niềm tin vững chắc, họ giống như những tín đồ cuồng tín nhất thời viễn cổ.

So với những vật tế bị tàn sát trong tuyệt vọng, những đệ tử Nguyệt Đao trong trạng thái cuồng nhiệt này có thể cống hiến nhiều sinh mệnh lực và sức mạnh linh hồn hơn, thật tuyệt vời!

Họ là những vật tế hoàn hảo nhất!" "Hãy cuồng hoan, hãy ca hát, hãy nhảy múa!" "Nào… hỡi những vật tế của ta!" Phía dưới, các đệ tử Nguyệt Đao Tông như phát điên, cuồng loạn nhảy múa, gào thét tên 'trưởng lão Công Tử Hải', hai mắt đỏ ngầu, mất đi lý trí.

Cuối cùng, từng đệ tử Nguyệt Đao Tông một ngã xuống đất!

"Trận khởi!

Huyết Thần Tà Đao Trận!" Công Tử Hải giơ cao hai tay, sương máu trong Lam Nguyên Cốc dâng trào.

Bản thể của An Tri Ma Quân cười khà khà quái dị, lặng lẽ hiện thân sau lưng Công Tử Hải.

Ma diễm trên người hắn ngút trời.

Các đệ tử Nguyệt Đao Tông bên dưới nhanh chóng rơi vào trạng thái điên cuồng như vậy, đều là công lao của hắn.

An Tri Ma Quân và Công Tử Hải đứng lưng tựa lưng, hai tay cũng giơ cao, cùng nhau chủ trì 'Huyết Thần Tà Đao Trận' này!

"Tàn dư của Huyết Đao Tông sao?" Tô Thị A Thất bày ra một tư thế xuất đao kỳ lạ.

"Thiên!

Đao!

Táng!

Tinh!

Hải!” Nhiều năm trôi qua, Tô Thị A Thất lại một lần nữa thi triển Thiên Đao Táng Tinh Hải, uy lực sẽ lớn đến mức nào? ************ Mặt khác, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang tranh thủ thời gian giải thích cho Tống Thư Hàng sự quỷ dị của ‘hộ tông đại trận’ này.

“Sự kết hợp giữa Lam Nguyên Cốc này và trận pháp của các đệ tử Nguyệt Đao Tông, thực chất chính là ‘Huyết Thần Tà Đao Trận’ mà Huyết Đao Tông năm xưa bị diệt môn dùng để hiến tế sinh linh, ngưng tụ bản mệnh Huyết Thần Đao, có điều trận pháp của Nguyệt Đao Tông rõ ràng đã được cải tiến trên cơ sở ban đầu.” “Thế nhưng, bất kể trận pháp được sử dụng có thay đổi thế nào, vạn biến bất ly kỳ tông, không thể qua mắt được chúng ta!” Giọng của Thất Sinh Phù Phủ Chủ đắc ý nói: “Bây giờ Lam Nguyên Cốc có biến hóa gì không?” “Có một lớp sương máu khổng lồ dâng lên, bao phủ toàn bộ Lam Nguyên Cốc.

A Thất tiền bối dường như sắp ra tay rồi!” Tống Thư Hàng nhanh chóng nói.

“Chính là lúc này!

Đi đi Thư Hàng tiểu hữu, xông đến vị trí chúng ta đã đánh dấu!

Đợi đến khi trận pháp này kết thúc, cậu sẽ hời to đấy!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng đã sớm căng cứng cơ bắp, như một con báo săn lao về phía dưới gốc đại thụ không tên kia, đồng thời hỏi: “A Thất tiền bối lẽ nào không phá được trận pháp này sao?” “Không phá được, cho dù giết chết người chủ trì trận pháp, đại trận này vẫn sẽ tự động vận hành!

Mà nếu muốn giết hết tất cả đệ tử Nguyệt Đao Tông, thì lại càng đẩy nhanh sự vận hành của trận pháp.

Bởi vì sau khi đại trận này khởi động, tất cả đệ tử Nguyệt Đao Tông đều đã trở thành vật tế sống, trở thành nguyên liệu cho bản mệnh Huyết Thần Đao!

Họ chết sớm hay chết muộn cũng không có gì khác biệt, nhiều nhất chỉ ảnh hưởng một chút đến thu hoạch sau khi trận pháp kết thúc.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: “Trừ phi, là một đao chém xuống san phẳng cả Lam Nguyên Cốc!

A Thất có thể làm được điều đó, nhưng cần tích lực rất lâu.

Bây giờ không có nhiều thời gian cho A Thất tích lực, chỉ hy vọng y có thể chém chết người chủ trì trận pháp thôi.” Lúc này, Tống Thư Hàng đã chạy đến đích: “Tôi đến rồi!

Tiếp theo tôi phải làm gì?” “Không cần làm gì cả, cậu chỉ cần đứng yên không động, yên lặng chờ bánh từ trên trời rơi xuống đầu là được rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ đắc ý nói: “Điều duy nhất cậu cần chú ý là đừng bị ai đó giết giữa chừng.

Ta cúp máy trước, lát nữa nếu cậu còn sống thì gọi điện báo cho ta biết thu hoạch của cậu.” Tống Thư Hàng cúp điện thoại, cẩn thận ngồi xổm ở vị trí Thất Sinh Phù Phủ Chủ chỉ định, như vậy có thể thu nhỏ mục tiêu, khiến mình không quá nổi bật.

Tống Thư Hàng vận khí không tồi, các đệ tử Nguyệt Đao Tông cách đó không xa đều đã phát điên, nhảy múa một lúc rồi đều ngất xỉu trên đất, không ai chú ý đến cậu.

Trong Lam Nguyên Cốc, sương máu ngày càng đậm đặc.

Khoảng hai hơi thở, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy Tâm Khiếu của mình ấm lên, có cảm giác nóng ran.

Cảm giác này, cậu quá quen thuộc — mỗi lần tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 xong, rồi dùng 《Chân Ngã Minh

Tưởng Kinh》 đưa khí huyết vào Tâm Khiếu, chính là cảm giác này!

Có điều lúc cậu tự tu luyện, Tâm Khiếu luôn chỉ nóng lên một chút là kết thúc, không giống như bây giờ, Tâm Khiếu quả thực là đang nóng lên liên tục.

Nói cách khác, lúc này, giá trị khí huyết trong Tâm Khiếu của cậu đang tăng lên nhanh chóng!

Tăng càng nhiều, tương lai thời gian cậu hoàn thành Bách Nhật Trúc Cơ sẽ càng ít.

Nếu cứ tiếp tục tăng như thế này, nói không chừng hôm nay cậu sẽ khai Tâm Khiếu, hoàn thành Bách Nhật Trúc Cơ!

Đây chính là một trong những ‘lợi ích’ mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã nói. ************ Ầm!

Đao của Tô Thị A Thất chém vào Lam Nguyên Cốc, chìm vào trong lớp sương máu dày đặc đó.

Ầm ầm ầm ầm… Tiếng nổ kinh khủng của đao mang không ngừng vang vọng.

Uy lực của Thiên Đao Táng Tinh Hải lớn đến mức nào?

Là một đao thuật ngay cả bản thân Tô Thị A Thất cũng không thể khống chế, một đao này chém xuống, khi đao khí lan ra, sức sát thương có thể lan rộng ra ngoài mấy trăm mét mà không hề suy giảm!

Keng keng keng~~ Trong sương máu truyền ra những tiếng động lạ không ngớt, sương máu càng đậm đặc hơn.

Sau năm hơi thở.

Tô Thị A Thất tra đao vào vỏ, nhưng lông mày lại nhíu chặt hơn!

Công Tử Hải, dường như vẫn chưa chết?

Trong Lam Nguyên Cốc, sương máu ngập trời dần dần tan biến.

Thứ đầu tiên hiện ra trước mắt A Thất chính là Công Tử Hải với bộ dạng rách rưới.

Hắn tóc tai bù xù, trên người đầy vết thương và vết máu.

Nhưng hắn vẫn còn sống, trên mặt nở nụ cười đáng ghét.

Trong tay Công Tử Hải là một thanh huyết đao đỏ đến mức ngả sang màu đen, bốc lên hơi nóng hừng hực, bản mệnh Huyết Thần Đao đã thành hình.

Có thanh đao này, Công Tử Hải có đủ tự tin để đột phá Ngũ phẩm cảnh giới, ngưng tụ bản mệnh kim đan!

Phía sau hắn, An Tri Ma Quân mở miệng hút một cái, kéo lên một luồng ma khí từ dưới Lam Nguyên Cốc. ‘Huyết Thần Tà Đao Trận’ lần này là do hắn và Công Tử Hải cùng nhau ‘biên soạn’, cùng nhau chủ trì hoàn thành.

Dùng cả Nguyệt Đao Tông làm vật tế.

Công Tử Hải nhận được bản mệnh Huyết Thần Đao.

Còn hắn nhận được luồng ‘Tam Tà Ma Khí’ này.

Đây chính là một trong những thu hoạch chung của sự hợp tác giữa hai bên.

Bên cạnh hai người họ, có một người đàn ông tóc dài rối bù, mặt mày hung tợn.

Trên người người đàn ông này cũng đầy máu tươi, vết thương lớn nhỏ vô số, đang đau đớn nhe răng.

Chính là hắn đã đỡ lấy nhát đao ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’ của Tô Thị A Thất!

Khi Tô Thị A Thất nhìn thấy người đàn ông mặt mày hung tợn này, ánh mắt lập tức nóng rực lên, tay phải của y từ từ đặt lên chuôi đao: “Cuồng Bá Ma Quân!” Cuồng Bá Ma Quân của Vô Cực Ma Tông.

Tu sĩ Ngũ phẩm kim đan cảnh giới, thực lực cao cường.

Đệ tử Vô Cực Ma Tông ai cũng có tính cách cực đoan, hành sự liều lĩnh đến cực điểm.

Cuồng Bá Ma Quân lại là một cực phẩm duy nhất trong Vô Cực Ma Tông tương đối vô hại — chỉ cần không ai chọc vào hắn!

Nhưng Cuồng Bá Ma Quân lại sinh ra với thể chất ‘dễ bị chọc tức’, đi đường bình thường cũng có thể có người không hiểu sao nhìn hắn không vừa mắt, muốn tát hắn một cái, hoặc nhổ một bãi nước bọt.

Sau đó… thì không có sau đó nữa.

Do thể chất đặc biệt này của hắn, nên mấy ngày trước khi hắn xuất hiện, 《Nhật Báo Tu Sĩ》 còn đặc biệt đưa tin về hắn, nhắc nhở các vị tu sĩ ra ngoài cẩn thận một chút, đừng không hiểu sao lại chọc vào Cuồng Bá Ma Quân, tự tìm rắc rối.

“Có thể chính diện đỡ được một đao ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’ này của ta, Cuồng Bá Ma Quân quả nhiên danh bất hư truyền.” Tô Thị A Thất nắm chặt chuôi đao, chiến ý hừng hực bùng cháy: “Nếu ngươi đã ra mặt cho Công Tử Hải, vậy thì chiến thôi!” Chiến đi, để ta chiến một trận cho đã!

Cả người A Thất như bùng cháy lên.

Chương 129

“Ta chỉ nợ Công Tử Hải sư đệ một ân tình, đến bảo vệ hắn một lần thôi.” Cuồng Bá Ma Quân nhe răng, nhát đao Thiên Đao Táng Tinh Hải vừa rồi, hắn đã liều mạng mới đỡ được.

“Đừng nói nhiều nữa, chiến đi.” Tô Thị A Thất nói.

Công Tử Hải sư đệ?

Công Tử Hải đã sớm là đệ tử Vô Cực Ma Tông?

“Hôm nay không phải là lúc để chiến, ngươi và ta đều có điều phải lo.

Ngươi phải bảo vệ hai đứa nhóc sau lưng, ta phải bảo vệ Công Tử Hải sư đệ và một vị tiểu hậu bối sau lưng.” Cuồng Bá Ma Quân nói: “Qua một thời gian nữa, ta và ngươi sẽ hẹn một trận chiến.” Tô Thị A Thất nhíu mày. … … Trong lúc hai vị đại lão Kim Đan đang trao đổi, Công Tử Hải mỉm cười vươn tay ra.

Bản mệnh Huyết Thần Đao chỉ là một trong những thu hoạch của đại trận, bây giờ, thu hoạch lớn thứ hai cuối cùng đã đến!

Bốn viên tinh thể màu đỏ máu xuất hiện từ hư không, từ từ rơi xuống về phía Công Tử Hải.

Sương máu ngập trời trong Lam Nguyên Cốc thực ra không phải là tan đi… mà là hóa thành bốn viên kim cương màu đỏ máu.

Bây giờ cuối cùng đã ngưng tụ thành hình.

Nếu không phải vì bốn viên ‘Huyết Thần Toản’ quý giá này, hắn đã sớm để Cuồng Bá Ma Quân mang mình đi rồi, đâu cần phải ở lại đây lằng nhằng với Tô Thị A Thất?

Bốn viên Huyết Thần Toản từ từ hạ xuống, Công Tử Hải đang định vươn tay thu chúng lại.

Tuy nhiên, ngay lúc này, một trong bốn viên Huyết Thần Toản đột nhiên dừng lại giữa không trung.

Sau đó, nó chủ động thay đổi phương hướng, như bị nam châm hút, bay về một hướng trong Lam Nguyên Cốc.

Ở đó, một người thanh niên đang ngồi xổm một cách lén lút trên đất.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Công Tử Hải, Huyết Thần Toản cứ thế rơi vào lòng bàn tay của người thanh niên.

Nụ cười trên mặt Công Tử Hải lập tức cứng đờ, hắn mở to mắt nhìn chằm chằm vào người thanh niên đó, không hiểu tại sao Huyết Thần Toản lại tự động chạy vào tay tên đó.

Một lát sau, trong mắt Công Tử Hải đột nhiên lóe lên sự bừng tỉnh.

Hắn dựa vào vị trí mà người đàn ông kia đang đứng, lập tức tính ra được một lỗ hổng trong 'Huyết Thần Tà Đao Trận' của mình!

Giống như sau khi biết đáp án của một bài toán phức tạp, sẽ dễ dàng hơn để suy ra quá trình giải.

Thì ra là vậy, đối phương đứng ở vị trí lỗ hổng của 'Huyết Thần Tà Đao Trận' của mình, dễ dàng lấy đi một miếng thịt lớn sắp đến miệng mình!

Lợi hại, thật sự lợi hại!

"Núi này cao còn có núi khác cao hơn, Công Tử Hải tâm phục khẩu phục!" Có thể ngay lần đầu tiên nhìn thấy 'Huyết Thần Tà Đao Trận' đã được mình cải tiến mà lập tức nhận ra lỗ hổng này, sớm ngồi ở đó chờ miếng bánh từ trên trời rơi xuống, Công Tử Hải tự nhận mình không có bản lĩnh đó.

Vì vậy, hắn tâm phục khẩu phục.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng có chút ngại ngùng cười, người lợi hại không phải cậu, mà là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào sau lưng cậu!

Trên bầu trời, Tô Thị A Thất thấy cảnh này thì tâm trạng rất tốt, tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng y biết Tống Thư Hàng đã đoạt được bảo bối từ tay tên Công Tử Hải kia.

“Ha ha ha ha.” A Thất cười một tiếng, khí thế trên người càng thêm nặng nề, ngầm bảo vệ Tống Thư Hàng.

Công Tử Hải thu lại ba viên Huyết Thần Toản còn lại, phong độ tao nhã chắp tay về phía Tống Thư Hàng: “Dám hỏi đạo hữu đạo hiệu?” Có Tô Thị A Thất ở đây, viên Huyết Thần Toản này đừng hòng lấy lại được.

“Cứ gọi tôi là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ là được!” Tống Thư Hàng nhe một hàm răng trắng bóng.

“Thư Sơn Áp Lực Đại?

Nho Môn hành giả?

Chẳng trách có nhãn lực như vậy.” Công Tử Hải mỉm cười: “Vậy thì, viên Huyết Thần Toản này tạm thời gửi ở chỗ Thư Sơn đạo hữu.

Ngày sau, ta sẽ đích thân đến thăm, đổi lại Huyết Thần Toản.” Đồng thời, Cuồng Bá Ma Quân vươn tay tóm lấy Công Tử Hải và An Tri Ma Quân, như đại bàng cắp gà con, định bay đi xa.

“Cứ thế mà đi?” Pháp đao của Tô Thị A Thất khẽ ra khỏi vỏ, lạnh lùng nói với Cuồng Bá Ma Quân: “Người khác có thể nể nang Vô Cực

Ma Tông các ngươi một phần, nhưng Tô Thị A Thất ta không sợ.

Hôm nay ngươi nếu không cho ta một lời giải thích thỏa đáng, cứ thế mang Công Tử Hải đi, ngày sau ta sẽ chém mười phân đàn của Vô Cực Ma Tông các ngươi.” Cuồng Bá Ma Quân nhún vai.

Công Tử Hải ôn hòa nói: “Đáng lẽ phải vậy, A Thất huynh giận ta cũng là bình thường.

Vậy thì, mười mấy phân đàn cỏn con, cứ tặng cho A Thất huynh ngươi xả giận.

Chúng ta hẹn ngày gặp lại.” “Hẹn ngày gặp lại.” Cuồng Bá Ma Quân tóm lấy họ, nhanh chóng bay đi xa.

A Thất tra đao vào vỏ, không đuổi theo.

Từ thái độ của Cuồng Bá Ma Quân đối với Công Tử Hải mà xem, hoàn toàn không đơn giản chỉ là ‘nợ một ân tình’.

Công Tử Hải có thân phận gì trong Vô Cực Ma Tông?

Tuy nhiên, dù thế nào đi nữa, món nợ này, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy! ************** Một lúc sau, Tô Thị A Thất bước trên không trung, như bước trên bậc thang hạ xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng eo cắm một thanh trường đao đen sì, tay phải cầm một viên ‘Huyết Thần Toản’.

Nhưng sự chú ý của cậu lúc này không phải ở hai món bảo vật này, mà là ở Tâm Khiếu của mình.

Tâm Khiếu đã có cảm giác hơi căng trướng — ước chừng thêm khoảng mười luồng giá trị khí huyết nữa, là có thể khai Tâm Khiếu!

Bách Nhật Trúc Cơ, sắp hoàn thành!

A Thất vỗ mạnh vào vai Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, làm tốt lắm.

Là một tu sĩ, những thứ khác có thể không có, nhưng lá gan tuyệt đối không thể không có.” Tống Thư Hàng hoàn hồn lại, nhe răng, một cái vỗ của A Thất vừa rồi, đau thật.

“A Thập Lục, chuyện này coi như tạm ổn.

Bây giờ em lập tức theo ta về bản tộc Tô Thị!” A Thất gọi về phía A Thập Lục.

A Thập Lục lại lắc đầu, đứng dậy đi vào trong Lam Nguyên Cốc.

Trong Lam Nguyên Cốc là một đống đổ nát.

Các đệ tử Nguyệt Đao Tông bị hút cạn sinh mệnh năng, sức mạnh linh hồn, ngay cả cơ thể cũng biến thành xác khô nằm trên đất.

Binh khí, đan dược và tất cả các vật dụng của tu sĩ trong cốc, đều bị đại trận quỷ dị kia hút cạn linh khí, như thể đã trải qua sự xâm thực của năm tháng dài đằng đẵng, chỉ cần chạm nhẹ là hóa thành một đống sắt vụn, rác rưởi.

A Thập Lục đến một căn phòng trong Lam Nguyên Cốc, giơ chân đá một cái.

Cửa phòng dưới sức mạnh ăn mòn của ‘Huyết Thần Tà Đao Trận’ đã sớm mục nát không chịu nổi, bị cô bé đá bay.

Trong phòng, vị ‘Chính Đức’ đại thúc của Tiên Nông Tông mặt mày đờ đẫn, ông ta trông già đi rất nhiều, mái tóc dưới ảnh hưởng của sức mạnh ‘Huyết Thần Tà Đao Trận’ đã trở nên bạc trắng.

May mà đại trận tà ác đó kéo dài không quá lâu… nếu không ông ta cũng sẽ giống như các đệ tử Nguyệt Đao Tông bên ngoài, bị hút thành xác khô.

Khi nhìn thấy A Thập Lục, ông ta nở một nụ cười khổ.

“Biết sai chưa?” Tô Thị A Thập Lục nhìn xuống từ trên cao.

Chính Đức đại thúc bật khóc nức nở.

Ông ở trong cốc, nhưng tiếng động lớn như vậy bên ngoài, ông đều nghe thấy rõ ràng.

Ông biết tất cả chỉ là âm mưu của Công Tử Hải.

Ông biết Nguyệt Đao Tông đã trở thành lịch sử.

Ông biết Tiên Nông Tông cũng tổn thất thảm trọng — tiếng kêu thảm thiết của các sư huynh đệ lúc lâm chung vẫn còn vang vọng bên tai ông.

Tô Thị A Thất theo sau A Thập Lục.

Y thở dài một hơi: “Trước tiên đưa ông ta rời khỏi đây đã.” Chuyện của Tiên Nông Tông, y cũng có trách nhiệm… Sự việc kết thúc, y không thể ngồi yên mặc kệ Tiên Nông Tông.

Chính Đức khóc trời sầu đất thảm, Tô Thị A Thất thở dài, chém một cú vào gáy Chính Đức, đánh ngất hắn.

“Chúng ta đến Tiên Nông Tông trước đi.” Tô Thị A Thất nói.

Toàn bộ sự việc đều bắt nguồn từ việc hắn bị Công Tử Hải dẫn dụ đến Tiên Nông Tông.

Tiên Nông Tông bây giờ bị trọng thương, hắn cũng có trách nhiệm.

Lúc này, có thể giúp được gì thì cố gắng giúp, ít nhất không thể để đạo thống của Tiên Nông Tông bị cắt đứt.

Sau đó, A Thập Lục và Tống Thư Hàng lại leo lên độn quang của Tô Thị A Thất, phía sau kéo theo Chính Đức, bay về phía Tiên Nông Tông.

Trong lúc bay, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi lại cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ, báo cáo thu hoạch lần này của mình.

Huyết Thần Toản, dường như là một loại dược liệu luyện khí rất quý giá, ngay cả các tiền bối trong nhóm cũng cho rằng đó là ‘thu hoạch lớn’, không biết có thể luyện thành pháp bảo loại gì?

Tống Thư Hàng thầm liếc nhìn viên Huyết Thần Toản trong tay.

Nhưng, cậu chỉ cần nghĩ đến việc ‘Huyết Thần Toản’ này là thứ được hình thành sau khi rất nhiều người bị hiến tế sống, trong lòng lại có chút lấn cấn.

Đây là chuyện thường tình, rốt cuộc nếu bạn biết một viên đá quý rất quý giá, nhưng nếu viên đá quý này được ngưng tụ từ ‘dầu xác’ của hàng ngàn hàng vạn thi thể người, thì dù bạn biết nó là báu vật vô giá, trong lòng cũng sẽ thấy khó chịu.

Nếu có thể, Tống Thư Hàng muốn đổi nó lấy một món bảo vật tương đương giá trị và phù hợp với mình.

Tuy nhiên, khi Tống Thư Hàng bấm số của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

“Xin lỗi!

Điện thoại của quý khách đã nợ cước, xin vui lòng nạp thêm tiền, cảm ơn!

Sorry!

Your telephone charge is overdue, please renew it, thank you!” “Không thể nào, mình nhớ là còn rất nhiều tiền điện thoại mà, sao lại nợ cước rồi?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Đột nhiên, cậu nhớ ra một chuyện.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ, hình như đang ở trên một hòn đảo nhỏ bí ẩn nào đó sâu trong đại dương, dạy người hoang dã học chữ Hán thì phải?

Điện thoại của ông ấy có thể gọi được đã là may mắn lắm rồi.

Còn về tiền cước, đều là phù du cả.

Thêm vào đó, Tống Thư Hàng không đăng ký gọi quốc tế đường dài, cước phí tự nhiên là đắt cắt cổ. ……

Trong Tiên Nông Tông.

Tất cả các đệ tử còn sống sót đều mang vẻ mặt sầu khổ, tinh anh của Tiên Nông Tông lần này ra ngoài gần như chết sạch!

Chương 130

Ngay cả tông chủ cũng là do Chính Năng sư huynh và mười mấy đệ tử liều mạng đưa về.

Bây giờ Tiên Nông Tông yếu ớt đến cực điểm, nếu có thế lực thù địch nào gần đó muốn thừa nước đục thả câu, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Thương thế của tông chủ rất nặng, ông đã bắt đầu giao phó hậu sự.

“Chính Năng, quyển «Tiên Nông Kinh» này ghi lại tất cả bí mật của tông môn chúng ta, bây giờ ta giao nó cho con.” Tông chủ run rẩy lấy ra một quyển kinh văn, cố hết sức nói với Chính Năng: “Ngoài ra, con hãy tìm cách đưa Chính Đức trở về, để nó kế thừa vị trí tông chủ đi.

Tiên Nông Tông quá nhỏ, ta đã để con ở lại Tiên Nông Tông nhiều năm như vậy, nợ con quá nhiều.

Với tư chất của con, đủ để vào những môn phái lớn tốt hơn Tiên Nông Tông hàng trăm lần.

Hãy đi theo đuổi cảnh giới cao hơn đi, đừng bị Tiên Nông Tông trói buộc nữa...” Tông chủ vô cùng xúc động. ‘Chính Năng’ đỏ hoe mắt, nhận lấy «Tiên Nông Kinh», cẩn thận lật xem.

Với trí nhớ của một tu sĩ Tứ phẩm, một quyển «Tiên Nông Kinh» chớp mắt đã ghi nhớ trong đầu.

Trên đó, có ghi chép về phương pháp dùng ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ làm thuốc.

Tác dụng thực sự của Thất Hoàng Diệu Quả chính là chữa trị thương thế do thiên kiếp!

Công dụng này, ngay cả đệ tử Tiên Nông Tông cũng không biết.

Cái gọi là không có lửa làm sao có khói, chính là đạo lý này.

Bên ngoài, những lời đồn về các công hiệu thần kỳ của Thất Hoàng Diệu Quả lan truyền xôn xao.

Đệ tử Tiên Nông Tông còn cười nhạo lời đồn bên ngoài là ngu xuẩn.

Chính Ngôn, người đối xử ôn hòa, từng giới thiệu với Tống Thư Hàng về 'ân oán giữa Tô Thị A Thất và Tiên Nông Tông', cũng chế giễu lời đồn bên ngoài quá mức giả dối.

Nhưng công hiệu thực sự của Thất Hoàng Diệu Quả, chính là dùng để chữa trị thương thế do thiên kiếp!

Điểm này, chỉ có một vài người trong tầng lớp cao của Tiên Nông Tông biết.

Chính Năng nhẹ nhàng khép lại «Tiên Nông Kinh», nhìn về phía tông chủ: "Yên tâm đi tông chủ, Chính Đức nhất định sẽ không sao đâu." Tông chủ mỉm cười gật đầu, cố gắng mở miệng, định nói thêm vài câu.

Nhưng đúng lúc này, mộc kiếm bên cạnh Chính Năng đột nhiên chém ra, kiếm quang lóe lên, dứt khoát chặt đứt đầu của tông chủ.

Máu tươi của tông chủ phun trào, trước khi chết, ông không thể tin nổi nhìn vào đại đệ tử đắc ý của mình.

"Không ngờ, đến cuối cùng, ngươi vẫn chọn Chính Đức!" Chính Năng vẩy đi vết máu trên kiếm, lạnh nhạt nói: "Vừa rồi, ta đã tự nhủ với lòng mình… nếu vào lúc cuối cùng, sư phụ mở miệng để ta kế thừa Tiên Nông Tông, thì mọi chuyện quá khứ ta đều sẽ cho qua.

Ta thậm chí có thể bồi dưỡng Chính Đức sư đệ thật tốt, đợi khi nó có thể một mình gánh vác, sẽ để nó kế thừa vị trí tông chủ Tiên Nông Tông.

Sau đó, ta có thể yên tâm đi theo đuổi cảnh giới cao hơn." "Ta không quan tâm đến vị trí tông chủ Tiên Nông Tông này, nhưng, ngươi miệng thì nói nợ ta nhiều năm như vậy, cuối cùng khi chọn người kế thừa tông chủ, lại chưa bao giờ cân nhắc đến ta?" Chính Năng mỉa mai nói, hắn là thiên tài mạnh nhất từ trước đến nay của Tiên Nông Tông, là chiến lực số một của Tiên Nông Tông trong mắt nhiều sư đệ, là đại sư huynh ôn nhu.

Tất cả đệ tử đều cho rằng vị trí 'tông chủ' không ai khác ngoài hắn!

Thế nhưng, buồn cười thay, tông chủ khi cân nhắc người kế thừa lại chưa bao giờ nghĩ đến hắn.

Mà lý do là vì cảm thấy Tiên Nông Tông đã bạc đãi hắn, cảm thấy hắn không nên bị kẹt chết ở Tiên Nông Tông, cho nên vị trí tông chủ căn bản không có phần của hắn.

Đây là lý do gì?

Mộc kiếm vào vỏ, tông chủ thần hình câu diệt.

Các đệ tử còn sót lại của Tiên Nông Tông chết lặng nhìn mọi thứ diễn ra trước mắt, gần như không thể tin vào mắt mình, như đang mơ.

Sao có thể, Chính Năng sư huynh mạnh nhất Tiên Nông Tông, tại sao lại giết tông chủ!

Rõ ràng chính là Chính Năng sư huynh đã vất vả đưa tông chủ từ Nguyệt Đao Tông ra, tại sao?

"Tại sao!!" Chính Ngôn, người đối xử ôn hòa, hét lớn lên, hắn điên cuồng lao về phía Chính Năng, vung vẩy nắm đấm một cách hỗn loạn.

“Tại sao ư?

Nếu ngươi nhất định muốn một lý do… rất đơn giản, ta chỉ đang làm theo nguyện vọng cuối cùng của sư phụ, thoát khỏi sự trói buộc của Tiên Nông Tông, đi theo đuổi cảnh giới cao hơn mà thôi.” Chính Năng sư huynh nhẹ nhàng né tránh công kích của Chính Ngôn, cuối cùng, hắn điểm một kiếm ra.

Mũi kiếm nhẹ nhàng khứa một đường trên trán Chính Ngôn, kiếm mang tuôn ra.

Trán Chính Ngôn bị chém ra một vệt máu, nhưng ‘Chính Năng’ lại không lấy mạng hắn, sau đó một luồng kình lực từ trên kiếm phun ra, đánh bay Chính Ngôn ra xa.

“Cho nên, ta chỉ đang hoàn thành di nguyện của sư phụ mà thôi.” Chính Năng lạnh nhạt nói.

Lúc này… trên trời có ba bóng người đáp xuống.

Cuồng Bá Ma Quân mặt đầy thịt bạnh đang điều khiển một pháp khí phi hành hình con thoi, bên cạnh hắn là Công Tử Hải quần áo rách rưới nhưng vẫn phong độ ngời ngời, và An Tri Ma Quân có khuôn mặt bị sương đen che phủ.

“Xem ra bên huynh cũng thuận lợi kết thúc rồi.” Công Tử Hải cười nhẹ, đưa tay về phía Chính Năng: “Đến lúc rồi, chúng ta phải đi thôi, Chính Năng huynh.” “Ừm.” Chính Năng gật đầu, nắm lấy tay Công Tử Hải, bước lên pháp khí phi hành hình con thoi đó.

“Chính Năng!!” Phía sau, Chính Ngôn gầm lên: “Ngươi không được chết tử tế!” “Không được chết tử tế?

Thật là một kết luận thú vị.

Tuy nhiên, từ khoảnh khắc trở thành tu sĩ, ta chưa bao giờ nghĩ mình có thể chết một cách yên ổn.” Chính Năng quay đầu lại, vẫn là dáng vẻ thư sinh, nhưng khí chất lại càng thêm sắc bén: “Cả đời này của ta, hoặc là đắc chứng đại đạo, thành tựu bất hủ!

Hoặc là chết một cách oanh oanh liệt liệt!

Nếu ngay cả chút giác ngộ này cũng không có, thì không nên trở thành một tu sĩ.” Công Tử Hải lộ vẻ tán thưởng.

“Cầm lấy đi.” Chính Năng đột nhiên xoay tay ném, ném quyển «Tiên Nông Kinh» về phía Chính Ngôn, trong mắt lộ ra vẻ mỉa mai: “Trên này ghi lại truyền thừa của Tiên Nông Tông, các loại huyền bí.

Các ngươi đi đưa Chính Đức sư đệ về đi!

Nguyện vọng thứ hai của sư phụ, không phải là để nó trở thành tông chủ sao?” Chính Ngôn bắt lấy «Tiên Nông Kinh», trong mắt tràn ngập hận ý.

“Các ngươi, cứ giữ lấy đạo thống nhỏ bé của Tiên Nông Tông, chết trong ‘yên ổn’ đi.

Nếu như, trong số các ngươi có ai có chút khí phách, mang theo lòng căm hận ta mà cố gắng mạnh lên, sau đó đến tìm ta báo thù?

Đương nhiên, cơ hội các ngươi gặp lại ta rất mong manh.

Từ nay về sau, khoảng cách giữa chúng ta sẽ ngày càng lớn.

Khi gặp lại, đối với ta, các ngươi chỉ là những con kiến hôi không đáng kể trên mặt đất.” Công Tử Hải cười nhẹ nói: “Chúng ta nên đi rồi, nếu không Tô Thị A Thất sẽ đuổi tới.” Cuồng Bá Ma Quân thúc giục pháp khí phi hành dưới chân, bay lên trời.

Dưới đất, ‘Chính Ngôn’ ôm «Tiên Nông Kinh» ngửa mặt lên trời gầm thét, nước mắt đầm đìa.

Xung quanh hắn, là một đám đệ tử Tiên Nông Tông vẫn còn đang ngơ ngác.

“Chính Năng huynh, quả thật là người ôn nhu.” Công Tử Hải cười nhẹ, hắn chỉ việc Chính Năng ném trả «Tiên Nông Kinh» cho Tiên Nông Tông.

“Dù sao đây cũng là nơi sinh ta ra nuôi ta lớn mà.” Chính Năng cười nhẹ, khí thế trên người tan đi, lại hóa thành một thư sinh yếu đuối.

“Giả từ bi.” An Tri Ma Quân hừ lạnh.

“Ngươi không hiểu đâu, An Tri Ma Quân.” Công Tử Hải cười nói.

“Đúng vậy, An Tri huynh ngươi không hiểu đâu.” Chính Năng lại hỏi: “Thất Hoàng Diệu Quả đã lấy được chưa?” “Đương nhiên.” Công Tử Hải lật tay, lộ ra quả Thất Hoàng Diệu Quả đó, sau đó lại lấy ra ba viên ‘Huyết Thần Toản’.

“Hử?

Huyết Thần Toản sao chỉ có ba viên?

Không phải bốn viên sao?” Chính Năng nhíu mày.

“Giữa đường xảy ra chút vấn đề nhỏ, nhưng không sao.

Ba viên cũng vừa đủ cho ba người chúng ta dùng.

Còn viên cuối cùng, sẽ có cơ hội tìm lại thôi.” Công Tử Hải cười nói.

“Cũng được.” Chính Năng gật đầu.

Chẳng mấy chốc, bóng dáng bốn người biến mất nơi chân trời… hướng về ‘Vô Cực Ma Tông’ bí ẩn. ************ Tống Thư Hàng lại không biết, lúc điện thoại của cậu nợ cước không thể lên mạng, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đang vô cùng náo nhiệt.

“@Toàn thể thành viên, Bạch Chân Quân vừa liên lạc với ta, ngài ấy nói khoảng hai mươi ngày nữa sẽ xuất quan.

Người đi đón ngài ấy đã quyết định chưa?” Hoàng Sơn Chân Quân hỏi trong nhóm.

Lúc đầu Bắc Hà Tán Nhân lừa Tống Thư Hàng nhận ‘nhiệm vụ tiếp đãi Bạch Chân Quân’, Hoàng Sơn Chân Quân vừa hay không online.

Cho nên mới có câu hỏi này.

Bắc Hà Tán Nhân nói: “Ha ha, Bạch Chân Quân cuối cùng cũng sắp xuất quan rồi sao? @Thư Sơn Áp Lực Đại, Tống Thư Hàng tiểu hữu, chuẩn bị xong chưa?

Mau tranh thủ cơ hội thi lấy bằng lái xe ô tô đi.

Tiện thể có rảnh ta sắp xếp cho ngươi đi học lái máy bay.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Học bằng lái máy bay chắc không kịp đâu.

Đến lúc đó trực tiếp để Tống Thư Hàng đi học cùng Bạch Chân Quân không phải tốt hơn sao?

Lỡ có vấn đề gì, Bạch Chân Quân còn có thể dùng ngự kiếm phi hành đưa Tống Thư Hàng thuận lợi thoát thân.

Ừm… có nên nói là, Bạch Chân Quân học lái máy bay, chắc chắn sẽ có vấn đề không nhỉ?” “Chắc chắn sẽ rơi máy bay nhỉ?” “…” “Mấy người đừng nói vậy mà, biết đâu Bạch Chân Quân sau nhiều năm bế quan, đột nhiên trở nên khéo tay, rồi lòng hiếu kỳ mãnh liệt cũng giảm bớt thì sao?

Hơn nữa, máy bay cũng không phải thứ dễ hỏng như vậy đâu mà!” Hoàng Sơn Chân Quân nói một cách chính nghĩa.

Lúc này, Cổ Hồ Quan Chân Quân lạnh nhạt nói: “A a, Hoàng Sơn tiền bối ngài sờ vào lương tâm mà nói xem, lời ngài vừa nói, chính ngài có tin không?” Hoàng Sơn Chân Quân lập tức bị hỏi lại đến cứng họng.

Xin lỗi, vừa rồi ta toàn nói mơ giữa ban ngày!

“Hơn nữa máy bay còn mỏng manh hơn pháp khí cơ quan, ta cược mười tấm phù bảo đặt làm riêng, Bạch Chân Quân mà lên máy bay, chắc chắn rơi!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ kiên định nói.

Phù bảo đặt làm riêng mà ông nói là bất kể phù bảo gì, chỉ cần ông làm được, nhất định sẽ đáp ứng!

“Cơ hội luyện đan miễn phí, 4 lần!” Dược Sư phụ họa, hôm nay ông phát ngôn nhanh như vậy, lại là Giang Tử Yên cô nương đang thay ông gõ tin nhắn sao?

“Cơ hội xem bói miễn phí 10 lần!” Lúc này, một người có ID là Thiết Quái Toán Tiên, đắc ý nói.

Khoan đã, Thiết Quái Toán Tiên?

Ai đây?

Ồ, trời đất, đây là nick phụ của Đồng Quái Toán Tiên.

Nick phụ này trà trộn trong nhóm bao lâu rồi mà không ai phát hiện.

Hiện tại nick chính Đồng Quái Toán Tiên đang bị cấm chat, nick phụ này mới ló đầu ra nói chuyện.

Bắc Hà Tán Nhân: “…” Cuồng Đao Tam Lãng: “…” “Ta cảm thấy mình sẽ không bao giờ nhờ ngươi xem bói, làm hỏng tâm trạng!” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chương 131

“Ta cũng vậy.” Cuồng Đao Tam Lãng giữ nguyên đội hình.

“Đồng ý.” Dược Sư.

Thiết Quái Toán Tiên nổi giận: “Các ngươi đủ rồi đó!” [Tin nhắn hệ thống: (******)Thiết Quái Toán Tiên đã bị nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân cấm chat 30 ngày.] Rốt cuộc ai mới là người đủ rồi?

Thật sự nghĩ lão phu nhóm trưởng này là để làm cảnh à!

Hoàng Sơn Chân Quân hừ lạnh.

Nhưng Hoàng Sơn Chân Quân không kick tài khoản này ra khỏi nhóm, vì tài khoản này không phải nick phụ của Đồng Quái Tiên Sư.

Đây là tài khoản của đệ tử ông ta, chỉ là vị đệ tử đó cứ luôn lặn mất tăm, rồi hôm nay bị Đồng Quái Toán Tiên mượn tài khoản, vào đây nói chuyện.

“Nhưng mà, các ngươi thật sự đừng bôi đen Bạch Chân Quân tiền bối nữa.

Bàn luận tiếp sẽ dọa Thư Hàng tiểu hữu đó.

Đến lúc đó, nếu tiểu hữu không chịu đi tiếp đãi Bạch Chân Quân, các ngươi cứ rút thăm cho ta, ai rút trúng, người đó đi đón Bạch Chân Quân!” Hoàng Sơn Chân Quân hăm dọa.

Mọi người trong nhóm đều im lặng, không dám nói thêm.

Một lát sau, Bắc Hà Tán Nhân thấy Tống Thư Hàng nửa ngày không trả lời, hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu vẫn chưa trả lời?

Cậu ấy không online sao?

Vừa rồi còn thấy cậu ấy đăng ảnh lên không gian nhóm, không lẽ giả vờ không thấy?” “Vừa rồi còn gọi điện với ta mà, ta còn bảo cậu ấy lát nữa gọi lại cho ta, muốn biết cậu ấy có lấy được ‘Huyết Thần Toản’ không.

Đợi chút, ta gọi lại cho cậu ấy xem.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ kèm theo một icon mặt cười.

Chẳng mấy chốc, ông ngoi lên nói: “Ha ha, điện thoại của Thư Hàng tiểu hữu nợ cước rồi… Chắc là lúc nãy gọi cho ta đã dùng hết tiền điện thoại.

Hết cách, ta không ở trong nước, cước phí sẽ đắt hơn một chút.

Ừm, sau này phải nhắc cậu ấy nhớ nạp nhiều tiền điện thoại, kẻo lúc khẩn cấp không tìm được.

Đúng rồi, ai rảnh đi nạp ít tiền điện thoại cho Tống Thư Hàng không?

Để tiện liên lạc.” “Trên mạng một lần nạp tối đa một nghìn, phiền phức quá.

Cũng không biết Thư Hàng tiểu hữu nợ bao nhiêu?” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lúc này, Tuý Nguyệt Cư Sĩ có cảm giác tồn tại rất lớn ngoi lên nói: “Ta đang nghỉ ở khu nghỉ dưỡng, bên cạnh có một cửa hàng di động.

Nhân lúc còn chưa đóng cửa, ai trong các ngươi gửi số của Tống Thư Hàng tiểu hữu cho ta, ta đi nạp cho cậu ấy thêm một ít, để sau này không cần lo về vấn đề tiền điện thoại nữa.” Trong lời nói, dường như có một luồng khí phách vạn trượng ập tới!

“Ta gửi số cậu ấy cho ngươi.” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng gửi số của Tống Thư Hàng cho Tuý Nguyệt Cư Sĩ.

“Vậy các ngươi đợi đó, ta đi nạp tiền cho cậu ấy.” Tuý Nguyệt Cư Sĩ nói xong, liền lặn đi.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân lại nói: “Nhân lúc này, chúng ta mau spam tin nhắn đi.

Cố gắng trước khi Thư Hàng tiểu hữu quay lại, đẩy những đoạn thảo luận về ‘Bạch Chân Quân’ vừa rồi lên, kẻo Thư Hàng tiểu hữu lúc đó mở nhóm ra, lại thấy tin tức chúng ta bàn về Bạch Chân Quân tiền bối, rồi thật sự thoái thác không làm nữa, thì phiền phức lắm.” “Bắc Hà đạo hữu nói có lý, mau spam đi.

Bàn chuyện gì bây giờ?” “Hay là bàn về việc Tam Lãng có phát hiện gì ở đảo bí ẩn đi?” Các tiền bối trong nhóm không chút liêm sỉ bắt đầu spam tin nhắn, chớp mắt đã nói chuyện mấy trăm tầng lầu, đẩy các đoạn ghi chép về ‘Bạch Chân Quân’ đi xa tít tắp. … *************** Bên kia.

Tô Thị A Thất đưa Tống Thư Hàng, A Thập Lục và Chính Đức đến không trung Tiên Nông Tông.

Từ trên cao nhìn xuống, hắn thấy cảnh các đệ tử Tiên Nông Tông đang khóc lóc thảm thiết.

Sau khi trở về tông môn, Tiên Nông Tông lại xảy ra chuyện lớn gì nữa sao?

A Thất nhìn kỹ, liền thấy thi thể của tông chủ Tiên Nông Tông bị một kiếm chặt đứt đầu!

Đúng là có chuyện rồi.

Tô Thị A Thất tóm lấy Chính Đức vỗ nhẹ một cái, khiến hắn tỉnh lại từ cơn mê man.

Chính Đức mở mắt, mơ màng nhìn xuống Tiên Nông Tông đang chìm trong mây sầu.

Rất nhanh, hắn thấy thi thể của tông chủ, liền ngây người ra.

Dưới kia, tiếng khóc của các đệ tử Tiên Nông Tông không dứt, một số người vừa khóc vừa kể lể với nhau.

Các đệ tử đã hoàn toàn mất đi trụ cột tinh thần, vốn dĩ dù tông chủ qua đời, họ vẫn có thể theo đại sư huynh 'Chính Năng'.

Nhưng bây giờ đại sư huynh Chính Năng đã giết tông chủ, rời khỏi Tiên Nông Tông.

Tiếp theo, họ phải làm gì mới đúng.

Chính Đức ở trên độn quang của Tô Thị A Thất, ngây ngốc lắng nghe các đệ tử phía dưới kể lại.

Chẳng mấy chốc đã hiểu rõ diễn biến sự việc sau 'trận chiến Nguyệt Đao Tông'.

Đại sư huynh giết sư phụ, sau đó phản bội tông môn, cùng Công Tử Hải rời đi?

Tại sao, tại sao lại như vậy?!

Một lúc lâu sau… Chính Đức cắn răng, vẻ mặt hiện lên sự kiên định: “A Thất tiền bối, xin ngài hãy thả ta xuống.” A Thất ngạc nhiên nhìn hắn một cái: “Đã quyết định, biết phải làm gì rồi sao?” “Ta không biết, nhưng ta phải quay về Tiên Nông Tông, bây giờ Tiên Nông Tông cần có người đứng ra, nếu không Tiên Nông Tông sẽ tiêu đời.” Chính Đức cười khổ nói.

A Thất suy nghĩ một chút, ném một tấm lệnh bài cho Chính Đức: “Mang nó theo, đặt ở trong Tiên Nông Tông.

Có nó ở đó tức là có ta, Tô Thị A Thất, bảo kê cho Tiên Nông Tông.

Như vậy, ít nhất có thể giúp Tiên Nông Tông ngăn chặn một số kẻ tiểu nhân, tránh cho chúng thừa nước đục thả câu.

Đợi đến một ngày, ngươi cảm thấy Tiên Nông Tông đã vượt qua kiếp nạn này, thì hãy gửi lệnh bài này về tộc chính của Tô thị.” “Cảm ơn.” Chính Đức nhận lấy lệnh bài.

Lúc này, hắn ngay cả dư địa để từ chối cũng không có.

Hắn cần tấm lệnh bài này, Tiên Nông Tông cần tấm lệnh bài này.

Hắn không thể từ chối!

Tô Thị A Thất nhẹ nhàng vung tay, ổn định thân hình hắn, để Chính Đức vững vàng đáp xuống mặt đất.

Các đệ tử Tiên Nông Tông vừa thấy Chính Đức từ trên trời rơi xuống, nhiều người mắt sáng lên.

Thực lực của Chính Đức tuy không cao, nhưng hắn có uy tín rất cao trong Tiên Nông Tông.

Nhìn các sư huynh đệ đang vây quanh, Chính Đức nắm chặt lệnh bài, thở dài một hơi, bước lớn nghênh đón các đệ tử Tiên Nông Tông!

……

Tô Thị A Thất chắp tay sau lưng, từ trên cao nhìn xuống một lúc lâu, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Đi thôi.” A Thất cảm thấy kiếp nạn này của Tiên Nông Tông hắn cũng có trách nhiệm, cho nên hắn ban lệnh bài này, để Tiên Nông Tông có thể vượt qua kiếp nạn; tuy nhiên, trong sự kiện Tiên Nông Tông lần này, Chính Đức từng muốn ra tay độc ác với A Thập Lục, cho nên ngoài tấm lệnh bài đó ra, A Thất không giúp đỡ thêm.

Độn quang khởi động, hắn đưa Tống Thư Hàng và A Thập Lục lướt về phía khu đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng cuối cùng nhìn lại vị trí của Tiên Nông Tông một lần nữa, trong lòng có quá nhiều cảm xúc, nhưng lại không biết dùng ngôn ngữ gì để miêu tả, chỉ có thể nén những cảm xúc đó vào lòng.

Tương lai, sự kiện ở Tiên Nông Tông lần này sẽ trở thành kinh nghiệm sống của cậu, làm phong phú đạo tâm của cậu. …...

Trên đường trở về, Tô Thị A Thất im lặng rất lâu, đột nhiên nói: "Thập Lục, hôm nay theo ta về tộc chính của Tô thị đi.

Vết thương của con, không phải là thật sự không có cách chữa trị." "Ừm." A Thập Lục khẽ đáp một tiếng.

"Đừng suy nghĩ nhiều, mọi chuyện cứ giao cho ta, tin ta, Thập Lục, con nhất định sẽ không sao đâu." Tô Thị A Thất nói.

"Ừm, con vẫn luôn tin huynh.

Con chỉ là… ra ngoài giải khuây thôi." A Thập Lục nở nụ cười, dung mạo nàng vốn đã tinh xảo, nụ cười này quả thật ngọt ngào đến cực điểm, tựa như trăm hoa đua nở.

Chẳng mấy chốc, Tô Thị A Thất đã điều khiển độn quang đến không trung khu đại học Giang Nam.

"Thư Hàng tiểu hữu, lần này thật sự rất cảm ơn ngươi." A Thất vỗ mạnh vào Tống Thư Hàng.

Nếu không phải vì Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục rất có thể đã bị đám khốn kiếp ở Nguyệt Đao Tông giết chết rồi.

Nghĩ đến đây A Thất vẫn còn thấy sợ hãi.

Vì quá kích động, lúc vỗ lực tay không tránh khỏi hơi mạnh, suýt nữa đã vỗ bay cả phổi của Tống Thư Hàng ra ngoài.

Tống Thư Hàng bị vỗ ho sặc sụa, dở khóc dở cười.

A Thập Lục thở dài, đưa tay nhẹ nhàng vỗ lưng Tống Thư Hàng, giúp cậu bớt ho.

“Khụ, vốn dĩ ta chuẩn bị cho ngươi một ít quà gặp mặt.

Nhưng bây giờ, món quà gặp mặt đó của ta lại không thể lấy ra được.” Tô Thị A Thất cười nói.

Ban đầu hắn lấy được một bộ quyền pháp cấp ‘Nhất phẩm’, định bụng tiện tay tặng cho Tống Thư Hàng, vị đạo hữu mới quen, làm quà gặp mặt.

Nhưng bây giờ người ta đã cứu Tô Thị A Thập Lục mấy lần, bộ quyền pháp cấp Nhất phẩm này của hắn lấy ra làm quà gặp mặt, chẳng phải sẽ bị các đạo hữu trong nhóm cười cho thối mũi sao?

“Cho nên, quà gặp mặt lần này ta sẽ đưa cho ngươi sau.

Đợi thêm một thời gian nữa, Biet Tuyết Tiên Cơ sẽ mở tiệc ‘Thực Tiên Yến’.

Lúc đó, ta sẽ đưa ngươi đi, nếm thử ‘mỹ vị’ và ‘tiên trân’ thực sự trên thế gian này.

Món quà gặp mặt này đủ để thể hiện thành ý của ta rồi chứ?” Tô Thị A Thất cười nói.

“Biet Tuyết Tiên Cơ?” Tống Thư Hàng nghe mà đầu óc mơ hồ, là đi ăn một bữa ngon sao?

Lúc này A Thập Lục nhẹ nhàng huých Tống Thư Hàng, ra hiệu cho cậu.

“Được!

Vậy thì ta xin cảm ơn A Thất tiền bối!” Tống Thư Hàng cảm tạ.

Bữa tiệc Thực Tiên Yến này có lợi ích cực lớn sao?

“Vậy chúng ta từ biệt tại đây.” A Thất hài lòng gật đầu, tay phải nhẹ nhàng nâng lên, đỡ lấy Tống Thư Hàng, đưa cậu đến một khu rừng nhân tạo không người nhìn thấy. ……

“Hôm nay, mình lại sống sót bình an.” Tống Thư Hàng cảm thán một tiếng, sau đó cậu lấy điện thoại của mình ra xem.

Nói mới nhớ, điện thoại nợ cước rồi, mình phải đi nạp thêm tiền mới được, kiểm tra xem mình nợ bao nhiêu.

Đúng lúc này, điện thoại của cậu đột nhiên nhận được một tin nhắn.

Là của nhà mạng gửi đến: Kính gửi quý khách: Xin chào, ngày 10 tháng 6 quý khách đã nạp thành công 10,000,000.00 tệ, số dư khả dụng hiện tại trong tài khoản của quý khách là 9,999,784.31 tệ.

Chương 132

Trả lời tin nhắn 1 để tra cứu thông tin cước phí tức thì… [Dịch vụ thông báo An Lạc Mobile].

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt, một, hai, ba… bảy, bảy số không?

Mười triệu!

Tiền điện thoại?

Hệ thống của An Lạc Mobile, cuối cùng cũng sập rồi sao?

Có nên gọi lại cho tổng đài, hỏi xem rốt cuộc là chuyện gì không?

Dù sao cũng là số tiền mười triệu!

Trong lúc đang suy nghĩ, phần mềm chat trên điện thoại hiện lên một thông báo đặc biệt, là có người trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào @ cậu.

Vì không còn nợ cước, mạng đã thông.

Tống Thư Hàng mở ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ ra xem.

Tuý Nguyệt Cư Sĩ: “@Thư Sơn Áp Lực Đại, Thư Hàng tiểu hữu, hết chặn máy rồi chứ?

Vừa nạp cho ngươi một ít tiền, sau này ngươi có thể không cần lo lắng về việc bị chặn máy nữa!” Là tiền bối trong nhóm nạp tiền điện thoại cho mình?

“Khoan đã tiền bối, ‘nạp một ít tiền’ mà ngài nói không phải là 10 triệu chứ?” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Ừm, là con số đó, nhận được rồi chứ?” Tuý Nguyệt Cư Sĩ nói câu này ra, quả thật là khí chất của một đại gia ập vào mặt.

“Tiền bối, có cần khoa trương như vậy không?

Nhiều quá ạ!” Tống Thư Hàng bây giờ cảm thấy, giống như nửa sau của nickname cậu… áp lực lớn!

Chỉ để mình không cần lo lắng về việc bị chặn máy nữa?

Sau đó liền nạp cho mình hẳn một mười triệu?

Tiền điện thoại trong này, đã có thể so sánh với toàn bộ gia sản của một người bình thường rồi.

“Nhiều quá à?

Không đâu, thành viên trong nhóm chúng ta thường xuyên cách nhau nửa vòng trái đất để gọi điện, mỗi năm tiêu tốn rất nhiều tiền điện thoại.

Thêm vào đó các loại chi phí khác trên điện thoại, mười triệu cũng chỉ là tiền điện thoại cho khoảng một hai trăm năm thôi, nhanh hết lắm!” Tuý Nguyệt Cư Sĩ trả lời.

Khoảng một hai trăm năm là hết rồi?

Còn rất nhanh?

Tống Thư Hàng dùng sức đập vào cây đại thụ bên cạnh, để mình bình tĩnh lại.

Các tiền bối trong nhóm tính thời gian, là lấy ‘trăm năm’ làm đơn vị sao?

Không theo kịp, mình một tháng trước vẫn còn là người phàm, hoàn toàn không theo kịp lối tư duy của các tiền bối trong nhóm!

“Chỉ là một ít tiền nhỏ trong thế tục, đừng có ngạc nhiên như vậy.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ mạnh mẽ chen vào chủ đề, hỏi: “Ngoài ra Thư Hàng tiểu hữu, ngươi từ ‘Huyết Thần Tà Đao Trận’ đó được lợi ích bao nhiêu?” Đối với tôi, đây không phải là một ít tiền nhỏ đâu!

Mặc dù đối với các tiền bối quả thực chỉ là một ít tiền nhỏ, nhưng thỉnh thoảng cũng xin các ngài thông cảm cho tôi, người mà cách đây không lâu vẫn còn là một thường dân nhỏ bé.

Thôi được rồi, muốn các tiền bối thông cảm cho mình, không thực tế.

Hay là mình tự nỗ lực cố gắng, theo kịp lối tư duy của các tiền bối trong nhóm thôi!

Tống Thư Hàng cố gắng bình ổn tâm trạng, trả lời câu hỏi của Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Có thu hoạch ạ.

Lúc ở trong trận đó, khí huyết trị trong tâm khiếu của con tăng lên rất nhiều, đến bây giờ, con ước tính chỉ cần thêm khoảng mười luồng khí huyết trị nữa là có thể hoàn thành Bách Nhật Trúc Cơ!

Cơ thể cũng được cường hóa thêm.

Cuối cùng, còn có một viên Huyết Thần Toản." Dừng một chút, Tống Thư Hàng gõ tiếp: "Nhưng mà tiền bối, viên Huyết Thần Toản này, con có thể dùng nó để đổi lấy những thứ khác phù hợp với con hơn không?

Ví dụ như đan dược hoặc công pháp, hoặc là pháp khí, phù bảo đều được." Viên Huyết Thần Toản này cậu cầm trong tay luôn có cảm giác lấn cấn.

Ngoài ra, tên Công Tử Hải kia không phải rất tự tin nói với mình: ngày sau, nhất định sẽ đến tận cửa bái phỏng, đổi lại Huyết Thần Toản.

Đến lúc đó, cứ để hắn đến tận cửa nhà một vị tiền bối nào đó trong nhóm, đi mà đổi lại Huyết Thần Toản đi!

"Ha ha, ta chính là đang đợi câu này của ngươi đấy!" Thất Sinh Phù Phủ Chủ kèm theo một icon 'cười toe toét', tiếp tục nói: "Qua một thời gian nữa, đợi ta dạy xong chữ Hán cho đám người hoang dã trên đảo, ta sẽ qua tìm ngươi.

Lúc đó ta đưa ngươi đến bảo khố của ta xem, cho ngươi chọn một lô vật phẩm tương đương giá trị, đổi lấy viên Huyết Thần Toản của ngươi.” Huyết Thần Toản không chỉ là dược liệu luyện khí, mà còn là nguyên liệu tốt để vẽ mực khi chế tạo phù bảo cao cấp.

Phù bảo cao cấp, mỗi một nét vẽ, một nét họa đều cần loại mực đặc biệt.

Ví dụ, tấm phù bảo màu vàng có thể sử dụng nhiều lần mà Vũ Nhu Tử tiện tay dùng lúc trước, chính là dùng máu của độc giác đại giao chế thành ‘giao mặc’ làm mực chế phù.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang cần viên Huyết Thần Toản này.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân cười nói: “Xem ra, Thất Sinh đạo hữu, phù đạo của ngươi sắp có đột phá à?” “He he, cũng là gần đây tình cờ có linh cảm, đang định nhân cơ hội chế tạo ‘phù bảo cao cấp’ để đột phá bình cảnh phù đạo.

Tiện thể, ta cũng phải nhân cơ hội tấn cấp Ngũ phẩm Linh Hoàng cảnh giới rồi, cứ kéo dài không tấn cấp nữa, sẽ bị đám tiểu bối đuổi kịp.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười trả lời.

Ông thực ra đã sớm có thể ngưng tụ Kim Đan, tấn thăng Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Chỉ là để có thể ngưng tụ ra Kim Đan hoàn mỹ hơn, ông mới áp chế cảnh giới của mình, kéo dài đến bây giờ.

Cảnh giới Kim Đan cũng chia làm ba sáu chín đẳng.

Dựa vào số lượng long văn trên Kim Đan để phân chia đan phẩm, tổng cộng có chín cấp.

Số lượng long văn càng nhiều, phẩm cấp Kim Đan càng cao.

Phẩm cấp Kim Đan càng cao, tương lai trên con đường tu sĩ sẽ đi được càng xa.

Nói thẳng ra, Kim Đan từ một đến ba văn, nếu không có kỳ ngộ, cả đời cũng chỉ dừng ở cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Còn tu sĩ có Kim Đan từ bốn đến sáu văn, chỉ cần không chết giữa chừng, về cơ bản đều có thể tấn thăng Lục phẩm Linh Quân cảnh giới, Thất phẩm Linh Tôn cũng có hy vọng!

Còn nếu muốn tiến thêm một bước, hiển thánh trước người tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh, thì ít nhất phải có Kim Đan từ bảy văn trở lên mới có hy vọng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ chính là đang nhắm đến Kim Đan bảy văn.

Ngoài ra, toàn bộ ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ không có một ai có phẩm văn Kim Đan thấp hơn bảy văn, mỗi người bọn họ đều là những người xuất chúng trong giới Ngũ phẩm Linh Hoàng.

“Được, vậy con xin chờ tin tốt của tiền bối.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: “Vậy các vị tiền bối, con xin về nghỉ ngơi trước.” “Khoan đã!

Thư Hàng tiểu hữu đợi chút!” Bắc Hà tiền bối nhanh chóng nói.

“?” Tống Thư Hàng gửi một dấu hỏi.

“Có một chuyện muốn nói cho ngươi biết, Hoàng Sơn Chân Quân vừa nhận được liên lạc của ‘Bạch Chân Quân’, Bạch Chân Quân sẽ xuất quan sau khoảng hai mươi ngày nữa!

Đến lúc đó, Hoàng Sơn Chân Quân sẽ nói cho tiểu hữu địa điểm xuất quan của Bạch Chân Quân.

Tiểu hữu đến lúc đó nhớ đi đón Bạch Chân Quân xuất quan nhé!”

Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng nói.

Các tiền bối trong nhóm đều im lặng.

Sợ Tống Thư Hàng từ chối.

Đến lúc đó Hoàng Sơn Chân Quân nổi giận, bắt mọi người rút thăm thì thảm.

“Ồ, được ạ, không vấn đề gì!

Đến lúc đó thông báo cho con địa điểm của Bạch Chân Quân là được rồi.” Tống Thư Hàng trả lời: “Vậy tiền bối, nếu không có vấn đề gì con về nghỉ ngơi trước!” Cậu bây giờ chỉ muốn đi tắm một cái thật đã, sau đó ngủ một giấc thật ngon.

Hôm nay, lại là một ngày thân tâm mệt mỏi.

“Đi đi, nghỉ ngơi cho tốt, chúng ta đều rất xem trọng ngươi.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu, cẩn thận cất điện thoại của mình.

Đừng nhìn chiếc điện thoại này chỉ đáng giá hơn một nghìn tệ, nhưng bên trong nó có đến mười triệu tệ tiền cước đấy! ******* Ngày 11 tháng 6, thứ ba.

Ban ngày, Tống Thư Hàng cùng Thổ Ba đi nộp học phí học lái xe.

Tiếp theo là đợi huấn luyện viên gọi họ đi học thực hành.

Thổ Ba đã lo liệu xong xuôi mọi mối quan hệ, hôm nay nộp phí, ngày mai huấn luyện viên đã có thể gọi họ lên xe thực hành.

Trong vòng một tuần có thể tham gia thi lý thuyết.

Nếu qua, trong vòng hai mươi ngày sẽ tham gia thi đường trường.

Nếu may mắn, trong vòng hai mươi ngày sẽ lấy được bằng!

Đây là một ngày yên bình, không xảy ra chuyện gì lộn xộn khác.

Ừm, chỉ là lúc lên lớp, Lục Phỉ muội tử đã bắt đầu công khai đến bên cạnh Tống Thư Hàng ngồi nhờ điều hòa.

Sau bữa tối, ba người bạn cùng phòng lại mỗi người một việc.

Cao Mỗ Mỗ bị Gia Cát Trung Dương lôi đi, nghe nói hai người họ chuẩn bị trong hai ngày này bắt đầu hẹn gặp ứng cử viên 'vị hôn thê' đầu tiên của Gia Cát Trung Dương.

Dương Đức tiếp tục bận rộn phát triển chương trình mới.

Thổ Ba mấy ngày nay chìm đắm trong một tựa game.

Như vậy, Tống Thư Hàng vừa hay có thời gian rảnh để tu luyện.

Cậu đến tòa nhà mà Dược Sư mua, bắt đầu tu luyện.

Đầu tiên là một lượt «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp», tiếp đó dùng «Chân Ngã Minh Tưởng Kinh» dẫn dắt khí huyết.

Hôm nay tu luyện đặc biệt dễ dàng, không dùng 'Khí Huyết Đan', cậu lại một hơi tu luyện chín lần «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp»!

Trong thời gian trúc cơ, khí huyết trị trong tâm khiếu càng nhiều, sẽ càng phản hồi lại bản thân, khiến cơ thể của tu sĩ được cường hóa.

Mà cơ thể của Tống Thư Hàng đã được cường hóa thêm trong 'Huyết Thần Tà Đao Trận' của Nguyệt Đao Tông.

Với cường độ cơ thể hiện tại của cậu, một hơi tu luyện mười bốn mười lăm lượt cũng không cần dùng đến Khí Huyết Đan!

Chín lượt «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp» kết thúc, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy tâm khiếu nóng lên khác thường.

"Khí huyết tràn đầy!" Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu vội vàng vận chuyển «Chân Ngã Minh Tưởng Kinh», dẫn dắt khí huyết vào tâm khiếu.

Luồng khí huyết này được dẫn vào tâm khiếu, trở thành cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà!

Chương 133

Khí huyết trong tâm khiếu phá tan tâm khiếu, tràn ra ngoài!

Khiếu huyệt tự khai!

Bách Nhật Trúc Cơ, chính thức hoàn thành!

Giờ phút này, cậu xem như đã chính thức bước vào hàng ngũ của tu sĩ!

Tống Thư Hàng mở mắt ra, toàn bộ tinh, khí, thần bắt đầu lột xác! ******* Phía nam khu Giang Nam khoảng năm trăm km, là một thành phố tên là Nam Hoa Hồ.

Thôn Lâm Diêu nằm ở thành phố Nam Hoa Hồ.

Trong thôn, có một đạo quán vô danh rất nổi tiếng.

Vì đạo quán này nổi tiếng gần xa, mỗi năm có không ít tín đồ từ các nơi đến hành hương, nhưng đạo quán này lại không có tên.

Lâu dần, mọi người cũng gọi nó là Vô Danh đạo quán.

Vô Danh đạo quán không lớn, thờ cúng cũng không phải là Tam Thanh Đạo Tôn, mà là một bức tượng tiên quân vô danh tinh xảo.

Bức tượng tiên quân này là một bức tượng nam tử tuấn mỹ đến cực điểm đang ngồi xếp bằng, ông bình tĩnh ngồi trên đài đá, sống động như thật.

Nghe nói… bức tượng tiên quân này được phát hiện vào một trận đại hạn hán mấy trăm năm trước.

Trong truyền thuyết, đó là một trận đại hạn hán mấy chục năm mới có một lần, hơn nửa năm không có một giọt mưa.

Sông ngòi cạn kiệt, dân làng không có thu hoạch, đói khát sắp chết.

Họ vô ích đào giếng ở khắp nơi, hy vọng có thể đào được một nguồn nước.

Nhưng dân làng liên tiếp đào hơn bốn mươi cái giếng sâu, mà không có thu hoạch gì.

Ngay khi họ gần như tuyệt vọng, khi đang đào giếng, họ lại đào được một bức tượng sống động như thật.

Đây chính là lai lịch của bức tượng tiên quân vô danh trong Vô Danh quán.

Nó không phải do người điêu khắc, mà là tự nhiên hình thành!

Đương nhiên, cũng có dân làng nghi ngờ bức tượng tiên quân này, là do người xưa từ rất lâu rất lâu về trước chôn dưới đất.

Nói chung, các dân làng đường cùng đã thờ cúng bức tượng tiên quân này.

Nói cũng thần kỳ.

Vào ngày thứ hai sau khi thờ cúng bức tượng tiên quân này… mưa như trút nước rào rào trút xuống, hạn lâu gặp mưa rào, niềm vui lớn trong đời.

Thế là, Vô Danh tiên quân quán này cứ như vậy mà nổi tiếng.

Dù là hiện tại, cứ cách một khoảng thời gian, lại có tin đồn nguyện vọng của dân làng được thực hiện.

Danh tiếng của Vô Danh tiên quân quán cũng ngày càng lớn!

Lúc này, trong đạo quán lại có mấy vị khách hành hương đang âm thầm trao đổi.

“Các ngươi có cảm thấy Vô Danh tiên quân gần đây ngày càng sống động như thật không?” “Ngươi cũng có cảm giác này sao?

Cứ cảm giác Vô Danh tiên quân như sắp sống lại, vũ hóa đăng tiên vậy!” “Hơn nữa… cứ cảm giác tượng Vô Danh tiên quân ngày càng đẹp.” Bất kể là nam hay nữ, đều có cảm giác này, toàn bộ bức tượng trở nên ngày càng đẹp, tỏa ra sức hấp dẫn vô cùng.

Tâm khiếu được khí huyết lấp đầy, nước chảy thành sông, khiếu huyệt tự khai!

Sau khi khiếu huyệt mở ra, tu sĩ mới có thể thực sự khống chế ‘khí huyết chi lực’ trong cơ thể mình, từ đó phát huy ra sức mạnh vượt xa giới hạn của con người!

Chỉ cần khí huyết chi lực đủ mạnh, việc dùng tay không bẻ cong thanh thép cũng có thể làm được!

Trong ý thức hải, chân ngã trở nên ngưng thực hơn, toát ra khí chất của tu sĩ.

Tống Thư Hàng đứng dậy, nhẹ nhàng hít thở.

Trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại cảnh tượng trong ảo cảnh của «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp», nhìn thấy vị tông sư cởi trần thi triển quyền pháp.

Một bộ cơ sở quyền pháp đơn giản, trong tay vị tông sư đó có thể đi quyền theo đường cong, trong cong tìm thẳng; có thể lực lớn thế trầm, quyền như pháo kích; lại có thể nhẹ nhàng như gió, cương nhu kết hợp.

Trước khi tâm khiếu chưa mở, Tống Thư Hàng không thể làm được nhẹ nhàng tự tại như vậy.

Mà bây giờ, sau khi mở tâm khiếu, có lẽ cậu có thể thử một lần!

Cậu có thể cảm nhận được khí huyết chi lực tuôn ra từ tâm khiếu không ngừng nghỉ, theo nhịp đập của tim, vận chuyển khí huyết chi lực đến mọi nơi trong cơ thể; sau khi tuần hoàn một vòng trong cơ thể, khí huyết chi lực trở nên mạnh mẽ hơn, quay trở về tâm khiếu.

Cứ tuần hoàn như vậy, chỉ cần Tống Thư Hàng còn sống nhảy nhót lung tung, khí huyết chi lực trong cơ thể sẽ dần dần tăng cường.

Mà trong quá trình khí huyết chi lực vận chuyển trong cơ thể, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được trạng thái của mỗi một khối cơ bắp của mình cũng như sức bộc phát của chúng.

Đây là một loại cảnh giới khống chế trạng thái bản thân.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa vào thế khởi đầu của «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp», cơ thể nửa lỏng nửa chặt, ẩn ẩn dường như đã hòa hợp với môi trường xung quanh, toàn thân trên dưới có một cảm giác trôi chảy không thể nói nên lời.

Bình tĩnh, ngưng thần, một quyền đẩy ra!

Tốc độ không nhanh, trong không khí lại truyền đến tiếng nổ vang, còn nặng nề hơn cả tiếng nổ khi Tống Thư Hàng trước đây vung quyền hết sức.

Tùy ý một quyền, giơ tay nhấc chân, đều có uy lực như khi trước đây niệm ‘khẩu quyết quyền pháp’ dẫn động thiên địa linh lực.

Từ đầu đến cuối lại một lần nữa đánh xong bộ «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp» này, Tống Thư Hàng mới thở ra một hơi trọc khí dài.

Đây mới thực sự là ‘một hơi’ đánh xong toàn bộ cơ sở quyền pháp.

Theo hơi trọc khí nặng nề này thở ra, mỗi một khối cơ bắp trên cơ thể cậu khẽ rung động, điều chỉnh đến một trạng thái hoàn mỹ cực kỳ khỏe mạnh.

Tống Thư Hàng lúc này mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Tu luyện hôm nay, đến đây là kết thúc.

Mặc dù có thể dựa vào ‘Khí Huyết Đan’ để tu luyện thêm vài lượt, nhưng Tống Thư Hàng không chuẩn bị tu luyện tiếp.

Dục tốc bất đạt, vừa mới hoàn thành trúc cơ, cậu cần một khoảng thời gian để thích ứng với trạng thái cơ thể hiện tại, nắm vững hoàn toàn cơ thể hiện tại!

Mài dao không lỡ việc đốn củi.

Sau khi tắm xong, Tống Thư Hàng lấy ra chiếc hộp đen từ Đàn Chủ.

Sau đó, cậu đặt ‘Huyết Thần Toản’ thu hoạch được ngày hôm qua vào trong đó, lại đặt thanh bảo đao lấy được từ tông chủ Nguyệt Đao Tông và chiếc hộp đen cạnh nhau.

Trên thân đao khắc rõ tên đao — Bá Toái.

Thân đao dài ba thước ba tấc, thân đao bị kiếp hỏa thiêu đốt, hoàn toàn biến thành màu đen.

Thanh bảo đao vốn rất đẹp bây giờ biến thành một thanh hắc đao đen thui.

Tuy nhiên, sau khi bị kiếp hỏa thiêu đốt, ‘cấm chế’, ‘tinh thần lạc ấn’ mà tông chủ Nguyệt Đao Tông Bá Thiên Quân để lại trong đao đều bị thiêu sạch sẽ.

Bây giờ, thanh đao này là một vật vô chủ sạch sẽ.

“Nếu có thể phủ lên thanh đao này một lớp pháp trận ẩn thân giống như ‘phi kiếm’ của Dược Sư tiền bối thì tốt rồi.

Như vậy có thể mang theo bên người bất cứ lúc nào.” Tống Thư Hàng thầm than.

Cậu rất thích thanh đao này, hận không thể mang nó bên mình mọi lúc mọi nơi.

Đáng tiếc thanh đao này là vũ khí sắc bén đã khai phong, nếu không ẩn hình, đeo ra đường chẳng bao lâu sẽ bị các chú cảnh sát thu giữ.

Có khi cậu còn phải chịu tội danh 'mang theo dao kiếm bị kiểm soát'.

Đặt những món bảo bối này vào két sắt trong phòng, nhà của Dược Sư có trận pháp do ông bố trí bảo vệ, không cần lo lắng có trộm vặt ghé thăm, cất đồ ở đây là an toàn nhất rồi.

Sau đó Tống Thư Hàng mang theo thanh phi kiếm của 'Thông Huyền đại sư', quay về hướng khu đại học Giang Nam.

Thanh phi kiếm này, phải gửi trả lại cho Thông Huyền đại sư.

Cậu đã liên lạc với sư huynh 'Tam Nhật tiểu hòa thượng' trên phần mềm chat, thông báo tin tức đã tìm lại được phi kiếm. ......

Trên đường, Tống Thư Hàng gọi điện cho Tư Mã Giang: "Alo, Tiểu Giang à?

Ha ha, muộn thế này mới liên lạc với cậu.

Vết thương của cậu đỡ hơn rồi chứ?

Ừm, cậu bây giờ có thể qua đây một chuyến được không?

Lần trước cái gói hàng đó tôi cần gửi lại một lần nữa." Trong điện thoại, Tư Mã Giang nhanh chóng đáp: "Không vấn đề, vẫn là đến khu đại học Giang Nam phải không?

Được rồi, tôi biết rồi.

Tôi đến ngay!" Tư Mã Giang vốn còn có chút lo lắng Tống Thư Hàng sẽ không còn chiếu cố việc kinh doanh của anh, bây giờ có cuộc điện thoại này, anh cuối cùng cũng yên tâm.

"Bốn người đi theo tôi." Tư Mã Giang lên tiếng, lần này nếu gói hàng lại bị cướp, anh thật sự không còn mặt mũi nào gặp người ta

nữa.

“Tư Mã tiên sinh, tên cướp đó xử lý thế nào?” Người đàn ông mặc vest đen đeo kính đẩy gọng kính, hỏi.

“Cứ nhốt trước đã, đợi tôi đi hỏi Tống Thư Hàng, xem ý kiến của cậu ấy thế nào.” Tư Mã Giang dẫn theo bốn người đàn ông mặc vest đen, vừa đi vừa nói. ************ Trên đường trở về khu đại học, Tống Thư Hàng bất ngờ gặp phải hai ‘người quen’.

Nam Hạo Mãnh cao hơn hai mét và Lâm Đào gầy gò yếu ớt.

Lâm Đào chính là học trưởng trong ‘sự kiện Đàn Chủ’, sau khi bán thông tin của Tống Thư Hàng, đã ăn một cú ‘Hữu Tình Phá Nhan Quyền’ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thấy họ khi đang rẽ, vì vấn đề góc độ, hai người kia không nhìn thấy cậu.

Hai người kia dường như cũng tình cờ gặp nhau.

Nam Hạo Mãnh lộ ra nụ cười rạng rỡ, tiến về phía Lâm Đào: “Lâm Đào đồng học, răng bị đánh rụng đã trồng lại chưa?” Mặt Lâm Đào vẫn còn hơi sưng, sắc mặt hắn sầu khổ, nhưng lại phải lấy lòng trả lời: “Trồng rồi ạ, trồng rồi.” Nhưng vì phải trồng lại khá nhiều răng, khoản tiền bất ngờ kiếm được cách đây không lâu cũng tiêu gần hết.

Coi như là không kiếm được gì, còn bị người ta đánh rụng nửa hàm răng.

Lâm Đào trong lòng khổ lắm… “Trồng lại là tốt rồi, bây giờ kỹ thuật rất phát triển, không nhìn ra là răng giả.

Đúng rồi, cậu không báo cáo với nhà trường chứ?

Cậu và tôi đều không phải trẻ con nữa, mọi người đều là người lớn, làm sai thì phải chịu trách nhiệm, đúng không?” Nam Hạo Mãnh lộ ra nụ cười hiền lành, vỗ vỗ vai Lâm Đào.

“Không có, đương nhiên là không có.” Lâm Đào dùng sức lắc đầu.

“Không có là tốt rồi, hai chúng ta cũng coi như là không đánh không quen biết.

Chương 134

Sau một trận đánh, chúng ta cũng coi như có duyên quen biết nhau.” Nam Hạo Mãnh là một kẻ lắm lời, điểm này Tống Thư Hàng lần đầu gặp hắn đã biết.

Hơn nữa tên này không có tự giác, rõ ràng là một kẻ lắm lời còn chết không thừa nhận.

“Sau này chúng ta làm bạn tốt nhé, đương nhiên, cậu cũng không muốn trải qua một lần ‘không đánh không quen biết’ nữa đúng không.

Cho nên, chuyện trước đây cứ để nó theo gió bay đi.

Mọi chuyện quá khứ, tan thành mây khói, có phải nói như vậy không?” Nam Hạo Mãnh lại một lần nữa vỗ mạnh vào bờ vai gầy yếu của Lâm Đào.

“Vâng, vâng.” Lâm Đào thật sự muốn khóc.

Ai thèm làm bạn với các người chứ?

“Vậy mấy ngày nữa chúng ta gặp lại nhé, cũng chúc cậu học tập thuận lợi ha.” Nam Hạo Mãnh ha ha cười một tiếng, vẫy vẫy tay, phóng khoáng rời đi.

Xem ra… hắn rất lo lắng Lâm Đào sẽ báo cáo với nhà trường, cách mấy ngày lại đặc biệt đến uy hiếp Lâm Đào một lần.

Cái tên to con này, bất ngờ lại cẩn thận?

Lâm Đào cắn răng, sờ vào khuôn mặt sưng tấy của mình, lẩm bẩm: “Nếu tao có thực lực, nhất định sẽ đập chết chúng mày.

Khốn kiếp!” Lời hắn vừa dứt, đột nhiên nghe thấy phía sau có người như ma quỷ u uất lên tiếng: “Ừm, không tệ, còn có chút chí khí.” Lâm Đào giật mình một cái, toàn là người gì vậy, đến sau lưng hắn sao không có một chút âm thanh nào?

Hắn vừa quay đầu lại, liền phát hiện khuôn mặt trắng trẻo sạch sẽ của Tống Thư Hàng.

Trong chốc lát, mặt Lâm Đào co giật, chỗ bị đánh mấy ngày trước bắt đầu âm ỉ đau.

“Nhưng cậu phải rèn luyện cho tốt vào, cậu bây giờ yếu như gà vậy, tôi một ngón tay cũng có thể đè bẹp cậu.

Đợi cậu rèn luyện xong, lúc nào cũng có thể đến tìm tôi.” Nói xong, Thư Hàng quay đầu nhìn xung quanh, vừa hay bên cạnh có một tòa nhà cũ đang được phá dỡ.

Cậu đi đến một bức tường của tòa nhà, nắm chặt nắm đấm, khống chế lực đạo, nhẹ nhàng đấm một quyền vào tường.

Đùng!

Một tiếng vang lớn.

Bức tường nứt ra từng mảng, trông như bị một cây búa tạ lớn đập vào.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, quay đầu lại nói với Lâm Đào: “Ừm, thấy chưa?

Khi nào cậu luyện đến trình độ này, thì gần như có thể đến tìm tôi báo thù rồi.” Mắt Lâm Đào đờ đẫn, nhìn vào vết nứt trên tường, lâu không nói gì.

Mãi đến khi Tống Thư Hàng đi xa, Lâm Đào mới tiến lên sờ vào bức tường, lại đẩy đẩy.

Bức tường chuẩn bị phá dỡ này không phải công trình đậu hũ, mà là công trình có tâm, chất lượng cực tốt!

Chân Lâm Đào mềm nhũn ra. ********* Hơn mười phút sau, khu đại học Giang Nam, ký túc xá nam.

Tư Mã Giang lại một lần nữa nhận lấy gói hàng từ tay Tống Thư Hàng, lần này anh cẩn thận đặt gói hàng vào một chiếc hộp đen trông như sản phẩm công nghệ cao.

“Gói hàng này lại làm phiền cậu rồi, Tiểu Giang.” Tống Thư Hàng nói.

Tư Mã Giang cười sảng khoái, về việc gói hàng này làm sao quay trở lại tay Tống Thư Hàng, anh rất thông minh không hỏi.

Trước khi đi, Tư Mã Giang hỏi: “Đúng rồi, Thư Hàng đồng học.

Tên cướp lần trước tôi bắt được, phải xử lý thế nào?” “Ồ, cái tên bị cậu làm gãy chân ấy à?

Cậu xem mà làm, nếu thật sự thấy phiền phức thì ném hắn vào tù đi.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, đáp.

Nói đến nhà tù… còn không biết vị Dương hòa thượng kia thế nào rồi?

Không biết từ đâu có thể lấy được tin tức của Dương hòa thượng?

“Tôi biết rồi.

Lần này, tôi nhất định sẽ thuận lợi giao hàng đến nơi, xin cậu hãy yên tâm!” Tư Mã Giang mạnh mẽ nói.

“Tôi tin cậu.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay.

Cậu luôn cảm thấy có lỗi, Tư Mã Giang là bị cậu cuốn vào tai bay vạ gió, nếu sau này có cơ hội, nhất định phải tìm cách bồi thường cho anh.

Tiễn Tư Mã Giang đi, Tống Thư Hàng quay trở lại ký túc xá của

mình.

Ba người bạn cùng phòng bây giờ đều chưa về, từ khi Dương Đức dọn ra ngoài, luôn cảm thấy trong ký túc xá không còn náo nhiệt như trước.

Hay là nuôi một con thú cưng?

Không được không được, ký túc xá sinh viên không cho phép nuôi thú cưng.

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng đẩy cửa ký túc xá.

Sau đó… cậu nhìn thấy một cái đuôi lớn xù lông.

Rất lớn, cái đuôi này trông to bằng một cái quạt cây!

Tống Thư Hàng dứt khoát đóng cửa lại, dùng sức dụi dụi mắt.

Trong lòng cậu có một dự cảm không lành.

Hít một hơi thật sâu, sau đó, cậu lại một lần nữa mở cửa ký túc xá.

Lần này, cậu nhìn thấy một con chó Bắc Kinh khổng lồ, đang thè lưỡi làm điệu bộ dễ thương với cậu… Tống Thư Hàng cứng đờ người bước vào ký túc xá, tiện tay khóa cửa lại.

Một con chó Bắc Kinh lớn như vậy, trên đời có lẽ là độc nhất vô nhị.

Không cần nói nữa, con trước mắt chính là con đại yêu khuyển chó Bắc Kinh hôm qua đã đuổi An Tri Ma Quân chạy khắp thế giới, cuối cùng còn hung hăng cắn An Tri Ma Quân một miếng.

Sự thật chứng minh, chó con, càng nhỏ càng đáng yêu.

Chó con mới sinh, dù là các loại chó lai chó ta, cũng đều mập mạp, rất đáng yêu.

Tuy nhiên, chỉ cần chó con lớn lên, phần lớn sẽ trở nên hoàn toàn không đáng yêu.

Dù là giống chó đáng yêu như chó Bắc Kinh, nhưng khi nó lớn đến hơn năm mét, cũng hoàn toàn không liên quan gì đến đáng yêu.

Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh ngồi xổm trên đất, thè lưỡi thở hổn hển, giống như một con chó nhỏ bình thường.

Thực ra yêu khuyển cấp bậc như nó, căn bản không sợ nóng, thè lưỡi làm gì?

Có một khoảnh khắc, trong đầu Tống Thư Hàng nhớ lại phương pháp của tên đệ tử ở Tiên Nông Tông kia, ‘gầm lên với con đại yêu khuyển ăn thịt: Đ*t mẹ mày, chó má có ngon thì đến ăn tao đi!’.

Ừm, cậu không phải đồ ngốc, tốt nhất không nên làm như vậy.

“Chào ngươi.” Tống Thư Hàng cứng đờ người vẫy tay với con đại yêu khuyển chó Bắc Kinh.

“Hô hô hô.” Con chó Bắc Kinh lớn nghiêng đầu, làm ra một bộ dáng có lẽ sẽ rất đáng yêu nếu thu nhỏ lại mười mấy lần.

“Ngươi có thể hiểu lời ta nói chứ, ta biết yêu thú cấp cao đều có trí tuệ.” Tống Thư Hàng thấy con đại yêu khuyển này không có ý định tấn công mình, tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh đổi một góc, tiếp tục nghiêng đầu làm điệu bộ dễ thương.

“Không hiểu tiếng phổ thông?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Con đại yêu khuyển này chắc chắn có trí tuệ, và không thua kém con người.

Điểm này có thể thấy được từ vẻ mặt ‘trêu chọc’ trong mắt nó khi đối mặt với các thành viên của Tiên Nông Tông.

Tuy nhiên, yêu khuyển dù sao cũng không phải con người, không có chín năm giáo dục bắt buộc.

Biết đâu nó nói giọng địa phương nào đó kỳ quặc?

Cho nên không hiểu tiếng phổ thông?

Vậy nên, lúc đó tên đệ tử Tiên Nông Tông kia tìm đường chết trước mặt đại yêu khuyển, miệng la lớn 'Đ*t mẹ mày, chó má đến ăn lão tử đi!', nó căn bản không hiểu?

Cho nên, mới tha cho hai đệ tử Tiên Nông Tông đó?

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy có khả năng này.

Vậy thì, nó có lẽ là thông qua biểu cảm và ngữ khí của con người để phán đoán ý nghĩa của lời nói?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu nghĩ đến một câu chuyện cười vừa xem cách đây không lâu.

Thế là, cậu mỉm cười, dùng giọng điệu ôn hòa nói: "Chào bạn nhé, mẹ bạn là con khỉ lớn à?" Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh nghe thấy lời này, không còn làm điệu bộ dễ thương nữa, đầu thẳng lại, lưỡi cũng thụt vào.

Trong mắt nó lại lộ ra vẻ trêu chọc.

Sau đó, nó dùng giọng kinh kịch trong trẻo đáp lại: "Mẹ ngươi mới là con tinh tinh lớn!

Gâu!" "…" Tống Thư Hàng không nói nên lời.

Con đại yêu khuyển chó Bắc Kinh này, ác thú vị mười phần!

Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh nói xong, lại thè lưỡi 'hô hô hô' thở hổn hển, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt không nói nên lời, còn nháy mắt mấy cái.

Tống Thư Hàng thở dài, cởi giày đi vào phòng ngủ của ký túc xá.

Đồng thời trong lòng cũng yên tâm hơn, con đại yêu khuyển này còn đùa giỡn với cậu, ít nhất sẽ không mở miệng ăn thịt cậu chứ?

Cậu đi vào phòng ngủ, đại yêu khuyển chó Bắc Kinh cũng đi theo vào.

“Ngươi, tìm ta có việc?” Tống Thư Hàng suy nghĩ nửa ngày, cũng không biết phải xưng hô với con đại yêu khuyển chó Bắc Kinh này như thế nào.

“Ừm, ta đến hỏi mấy vấn đề.” Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh lại một lần nữa nói tiếng người: “Ngươi gần đây có tiếp xúc với ‘Dược Sư’ phải không?” Tống Thư Hàng trong lòng lập tức cảnh giác, trong đầu suy nghĩ phải trả lời thế nào cho phải.

“Không cần phủ nhận, thực ra mấy ngày trước ta đã ngửi thấy mùi của ‘Dược Sư’ trên người ngươi.

Ừm, hôm qua còn ngửi thấy mùi của con nhóc nhà họ Tô trên người ngươi, sau đó còn có cả tên Tô Thị A Thất kia nữa.” Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh kể vanh vách, đọc tên của mấy vị tu sĩ gần đây đã tiếp xúc với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, trong đầu lóe lên một tia sáng.

“Ngươi là con đại yêu khuyển bảo bối bỏ nhà ra đi của Hoàng Sơn Chân Quân?” Cậu còn nhớ lúc mình mới vào nhóm, các thành viên trong nhóm đã nói Hoàng Sơn Chân Quân mấy ngày đó rất bận, con đại yêu khuyển bảo bối nhà ngài ấy lại đi lạc.

Lúc đó Tống Thư Hàng còn tưởng các tiền bối trong nhóm toàn là một đám trung nhị, cho rằng chó cưng nhà Hoàng Sơn Chân Quân bị lạc.

Ừm… bây giờ xem ra, đúng là chó cưng thật, chó Bắc Kinh chính là giống chó cưng, chỉ là con nhà Hoàng Sơn Chân Quân này có kích thước lớn hơn một chút.

“Gâu.” Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh quay đầu đi, vẻ mặt tức giận.

Đừng hỏi Tống Thư Hàng tại sao có thể nhìn ra biểu cảm tức giận trên mặt một con chó, dù sao thì cậu chính là thần kỳ nhìn ra được.

“Hoàng Sơn Chân Quân lần trước không đưa ngươi về?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, gần đây Hoàng Sơn Chân Quân vẫn luôn online, cậu còn tưởng con đại yêu khuyển đã được tìm về rồi.

Chương 135

“Gâu.” Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh quay đầu sang hướng khác, tiếp tục hừ lạnh tức giận.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Ừm, có một con chó cưng như vậy, Hoàng Sơn Chân Quân cũng thật vất vả.

“Vậy, ngươi tìm ta có việc gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta muốn tìm Dược Sư, tìm ông ấy xin ít đan dược làm đồ ăn vặt.” Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh tiếp tục làm điệu bộ dễ thương: “Cho nên hôm qua ta theo ngươi, muốn tìm Dược Sư, cứ theo mãi, theo đến tận bệnh viện.

Sau đó, trời đánh không biết tên khốn nào ném một quả bom độc.

Ta nhất thời không để ý trúng chiêu, buồn nôn đến mức cả ngày không ăn được gì.

Gâu gâu!” “…” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, không lẽ là ‘Ác Xú Hoàn’ của mình ném ra?

“Cho nên, ta muốn hỏi ngươi, Dược Sư bây giờ ở đâu?” Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh hỏi.

“Dược Sư tiền bối hình như có việc đột xuất, đi giúp mấy người bạn chữa bệnh rồi.

Mấy người bạn của ông ấy lúc đi mạo hiểm gặp chút vấn đề, hình như là mất trí nhớ.

Cho nên, Dược Sư tiền bối phải mấy ngày nữa mới về, nếu ngươi không gấp, có thể đợi mấy ngày nữa hãy đến tìm ông ấy.” Tống Thư

Hàng trả lời.

Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh suy nghĩ một chút: “Vậy được rồi, vậy thì mấy ngày nữa tìm ông ấy.

Cuối cùng, ngươi là thành viên mới của nhóm Cửu Châu Nhất Hào à?

Lại có liên hệ với Dược Sư, lại có tiếp xúc với tên Tô Thị A Thất kia.

Nhưng ta trước đây chưa từng thấy ngươi trong nhóm.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Ừm, ta đúng là mới gia nhập nhóm Cửu Châu Nhất Hào.” “Vậy thì tốt, cho ta mượn tài khoản của ngươi dùng một chút, ta nói mấy câu được không?

Gâu gâu!” Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh lập tức hưng phấn lên, đuôi vẫy lia lịa.

“Nói chuyện?” Tống Thư Hàng nhìn chiếc máy tính nhỏ của mình, lại nhìn con chó Bắc Kinh khổng lồ dài hơn năm mét, móng vuốt của nó nhẹ nhàng chạm một cái, máy tính của mình chắc phải tan xương nát thịt, sau đó đưa vào trạm tái chế nhỉ?

“Ta có thể thu nhỏ!” Vừa nhìn thấy ánh mắt của Tống Thư Hàng, đại yêu khuyển chó Bắc Kinh lập tức hiểu ra.

Thân hình nó nhẹ nhàng rung lên, trong ánh sáng trắng, rất nhanh nó đã biến thành kích thước của một con chó Bắc Kinh bình thường.

Kích thước này của nó trông, thật sự rất đáng yêu!

“Thế nào?

Biến thân này của ta ngầu không.

Lại đây lại đây, mở máy tính đăng nhập tài khoản.” Yêu khuyển chó Bắc Kinh vui vẻ nhảy lên.

“Được thôi.” Tống Thư Hàng mở máy tính, nhưng không đăng nhập vào tài khoản phần mềm chat trên màn hình chính, mà vào một thư mục con trong ổ E, tìm ra một bản sao lưu độc lập của phần mềm chat, dùng nó để đăng nhập.

Từ sau sự kiện Đàn Chủ, cậu đối với thân phận ‘tu sĩ’ của mình càng thêm cẩn thận, trên máy tính cũng làm các loại phòng hộ.

Trong máy tính cũng không dám lưu lại lịch sử đăng nhập tài khoản, dùng chế độ quán net, mỗi lần thoát đăng nhập sẽ tự động xóa lịch sử tài khoản chat.

Sau khi nhập tài khoản mật khẩu đăng nhập vào phần mềm chat, cậu mới quay người nhường máy tính cho con đại yêu khuyển.

Cậu vẫn đề phòng một chút.

Dù sao chó Bắc Kinh có phải là con của nhà Hoàng Sơn Chân Quân hay không, chỉ là một phỏng đoán.

Yêu khuyển chó Bắc Kinh rất vui vẻ trèo lên bàn máy tính.

Dường như sau khi thu nhỏ, cân nặng của nó cũng giảm đi.

Nếu không thì cái bàn máy tính này đã sập từ lâu rồi.

Sau đó, nó thành thạo dùng móng vuốt mở cửa sổ chat của ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’.

Tiếp theo, lại mở bộ gõ Ngũ Bút!

Trời đất, nó còn biết dùng bộ gõ Ngũ Bút?

Mình toàn dùng Pinyin thôi đấy!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc đang suy nghĩ, yêu khuyển chó Bắc Kinh đã gõ lạch cạch trên bàn phím một chuỗi chữ, tốc độ gõ còn rất nhanh.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “@Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn ngươi cái tên đại ngốc!

Ra đây, có ngon thì ra đây!” Mồ hôi lạnh của Tống Thư Hàng lập tức túa ra, không thể cầm lại được.

“?” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trả lời, ông gửi một dấu hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu?” Hoàng Sơn Chân Quân: “…” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Oa ha ha, ta lại trốn ra được rồi, thế nào!

Hoàng Sơn đại ngốc!

Đến cắn ta đi!” Tống Thư Hàng im lặng nhìn yêu khuyển chó Bắc Kinh đang gõ phím lia lịa.

Dược Sư tiền bối mà nhìn thấy cảnh này, chắc chắn sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh!

Bắc Hà Tán Nhân: “…” Vân Du Tăng Thông Huyền: “…” Dược Sư: “…” Sau đó là một hàng các tiền bối, dấu ba chấm giữ nguyên đội hình.

Không cần phải nói, họ đã đoán ra nguyên nhân.

Con đại yêu khuyển bảo bối nhà Hoàng Sơn Chân Quân lại bỏ nhà ra đi.

Hơn nữa không biết làm thế nào, nó còn chạy đến chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, dùng tài khoản của Tống Thư Hàng tiểu hữu online nói chuyện.

“Tiểu Đậu Đậu, đừng quậy nữa.” Hoàng Sơn Chân Quân trả lời.

“Thiết, ta cứ quậy đấy, ngươi làm gì được ta?

Có bản lĩnh thì đến cắn ta đi, đến cắn ta đi!” Con chó Bắc Kinh vui vẻ gõ mạnh trên bàn phím.

Câu này vừa mới gửi xong. [Thông báo hệ thống: (******)Thư Sơn Áp Lực Đại đã bị nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân cấm chat 1 ngày.] Bị cấm chat.

Mấy ngày nay, số lần Hoàng Sơn Chân Quân sử dụng Đại Cấm Ngôn Thuật còn nhiều hơn cả tháng trước cộng lại, nghĩ thôi cũng thấy mệt thay cho ngài ấy.

“Mẹ kiếp, Hoàng Sơn đại ngốc, dám cấm ta nói!

Gâu gâu gâu!” Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh tức giận nói.

Nếu ta là Hoàng Sơn Chân Quân, cũng chắc chắn cấm ngươi nói, không, ta chắc chắn sẽ cân nhắc bữa tối có nên ăn lẩu thịt chó không.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không đúng, khoan đã, tài khoản này là của mình mà a a a!

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, Hoàng Sơn Chân Quân phát ngôn: “Thư Hàng tiểu hữu, Tiểu Đậu Đậu phiền ngươi chăm sóc một thời gian.

Đợi ta làm xong việc bên này, tối đa hai tháng, sẽ đến chỗ ngươi đón nó về.

Trước đó… đừng để Tiểu Đậu Đậu chạy mất!” Tống Thư Hàng nhìn con đại yêu khuyển chó Bắc Kinh, lại nhìn cánh tay cẳng chân nhỏ của mình.

Giữ ‘Tiểu Đậu Đậu’?

Cậu cảm thấy nhiệm vụ này, hoàn toàn không thấy hy vọng.

Đại yêu khuyển chó Bắc Kinh quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng: “Gâu gâu, Hoàng Sơn đại ngốc, chỉ bằng con gà mờ này sao có thể giữ được ta?” Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy gân xanh trên trán nổi lên!

Vì tài khoản của Tống Thư Hàng bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm chat, không thể vui vẻ tán gẫu được nữa, Kinh Ba Đậu Đậu buồn chán nhảy từ trên bàn máy tính xuống.

Sau đó, nó trèo lên giường của Tống Thư Hàng, lăn qua lăn lại một cách nhàm chán.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, nó chưa từng ngừng nghỉ.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm nó hồi lâu.

Con yêu khuyển Đậu Đậu này thật sự là giống Kinh Ba, chứ không phải một nhánh của Husky sao?

Cái mức độ hiếu động này quá lố rồi!

Kinh Ba Đậu Đậu lăn lộn một hồi lâu, đột nhiên đứng dậy, nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng: "Khụ khụ, Thư Hàng tiểu hữu, từ hôm nay trở đi ta sẽ che chở cho ngươi!" Tống Thư Hàng cười gượng, nói: "Cảm ơn." "Không cần khách sáo, ngươi có thể gọi ta là Đậu Đậu.

Đừng gọi ta là Tiểu Đậu Đậu, đó là cách gọi độc quyền của tên ngốc Hoàng Sơn.

Ừm... nếu ngươi tự nhận mình cũng là tên ngốc thì gọi ta là Tiểu Đậu Đậu ta cũng chấp nhận." Kinh Ba Đậu Đậu nói xong, lại tiếp tục lăn lộn trên giường một cách nhàm chán.

Lăn từ đầu giường đến cuối giường, lăn vòng tròn, lăn dọc, lăn ngang...

Kỹ năng lăn ga giường của nó đã đạt max cấp, đủ mọi kiểu lăn hoa mỹ, từ đầu đến cuối không hề lặp lại! "Được rồi, Đậu Đậu." Tống Thư Hàng nói.

Cậu ngồi trước máy tính, tiện tay lướt xem 'Nhật ký tin nhắn' của 'Nhóm Cửu Châu Số Một', muốn xem lại lịch sử trò chuyện hôm qua.

Hôm qua cậu đã tắt máy một lúc, các tiền bối trong nhóm đã nói những gì, cậu đều không để ý.

Sau đó...

Tống Thư Hàng cuộn lên mấy chục trang, đều là các tiền bối trong nhóm đang tán gẫu về 'phong cảnh Đông Hải thế nào', 'Tam Lãng ngươi ăn cơm chưa?

Ăn món gì thế?', còn có các chủ đề như 'khu nghỉ dưỡng ở đâu vui hơn'.

Toàn là spam, đúng là toàn spam! "Kỳ lạ, sao hôm qua các tiền bối trong nhóm lại spam nhiều thế nhỉ?" Tống Thư Hàng thắc mắc.

Trước đây, các tiền bối trong nhóm đều nói về những chuyện liên quan đến tu hành, khám phá di tích cổ tu, nhưng lịch sử hôm qua lại toàn chuyện trên trời dưới đất, cái gì cũng có thể nói.

Hơn nữa còn có vẻ vô cùng khó hiểu.

Kéo lên thêm vài trang nữa, lịch sử trò chuyện toàn là một dòng lũ spam, Tống Thư Hàng cuối cùng không kéo lên nữa. [Chiến dịch spam của Bắc Hà Tán Nhân đại thành công, Tống Thư Hàng đã không kiên trì đến được đoạn mọi người trong nhóm bàn về 'Bạch Chân Quân'.] Tống Thư Hàng lại tiện tay mở không gian nhóm, chăm sóc nông trại và trang trại game một chút.

Nhìn vào danh sách, số lượng tiền bối mỗi ngày canh giờ đến nhà cậu trộm rau cũng không ít.

Mấy vị tiền bối này rảnh rỗi lắm sao?

Kinh Ba Đậu Đậu buồn chán đến cực điểm, bò dậy hỏi: "Thư Hàng, gâu, máy tính của ngươi có cài game không?" "Ồ, có một game, nhưng khá cũ rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Chương 136

Đó chính là game đối kháng mà ba người bạn cùng phòng thường dùng hack do Dương Đức phát triển để 'chơi bẩn', phá hủy căn cứ của đối phương là thắng.

Game này đã có gần mười năm tuổi rồi. "Cho ta chơi với, gâu gâu!" Kinh Ba Đậu Đậu từ trên giường nhảy phắt dậy, kêu lên. "Được thôi." Tống Thư Hàng tắt phần mềm chat trên máy tính, đăng nhập vào game đó.

Kinh Ba Đậu Đậu nhảy lên bàn máy tính, biến cơ thể mình to ra một chút, rồi dùng móng trái bấm bàn phím, móng phải bấm chuột: "Gâu gâu, quẩy lên nào, quẩy lên nào!" Cảnh tượng này quá đẹp, Tống Thư Hàng không nỡ nhìn thẳng.

Trong truyền thuyết, đồng đội là học sinh tiểu học đã đủ tạ rồi, nhưng không ngờ còn có thể tạ hơn nữa.

Bạn có thể tưởng tượng được cảm giác khi đồng đội của mình là một con 'chó' sẽ như thế nào không?

Chắc là cảm giác 'đúng là cạn lời với chó' nhỉ?

Nhìn con yêu khuyển Kinh Ba đang quẩy, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề, hỏi: "Đậu Đậu, sau khi ngươi thu nhỏ lại, người thường có thể thấy ngươi không?" Cậu lo lỡ bạn cùng phòng đột nhiên quay về, rồi nhìn thấy một con chó đang chơi game trên máy tính.

Không biết nếu giới thiệu và giải thích với họ rằng con chó này đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, họ có tin không? "Yên tâm đi, yêu thú chúng ta chỉ cần không muốn bị người thường nhìn thấy, thì không ai có thể thấy được." Đậu Đậu không quay đầu lại, móng vuốt gõ lạch cạch trên bàn phím, tay phải di chuột cũng lia lịa, chơi rất ra dáng.

Tống Thư Hàng yên tâm gật đầu. *************** Thời gian trôi qua thật nhanh.

Bảy ngày sau, ngày 18 tháng 6.

Kinh Ba Đậu Đậu ngày đêm mong nhớ Dược Sư, vẫn chưa thấy anh ta quay lại!

Việc Dược Sư điều trị 'chứng mất trí nhớ' cho bốn vị đạo hữu không được thuận lợi, đến giờ vẫn chưa tìm ra nguyên nhân mất trí nhớ của họ.

Não bộ của bốn vị đạo hữu không bị tổn thương, khả năng ghi nhớ của đại não không bị hư hại, cũng không tìm thấy dấu vết phong ấn ký ức rõ ràng.

Nhưng họ lại không thể nhớ lại được nhiều ký ức hơn về lúc ở trên 'hòn đảo thần bí'.

Theo suy đoán của Dược Sư và các tiền bối trong nhóm, ký ức của mấy vị đạo hữu này, khả năng lớn nhất là bị một tu sĩ mạnh mẽ phong ấn.

Nếu thật sự là như vậy, thì cần phải chú ý rồi, hai vị đạo hữu này đều là Ngũ Phẩm Linh Hoàng, cao thủ Kim Đan kỳ.

Cường giả có thể phong ấn ký ức của họ phải mạnh đến mức nào?

Hiện tại, Dược Sư đã mời mấy vị cao thủ trong giới tu sĩ giỏi về 'ký ức', 'tinh thần lực', 'phong ấn' đến cùng nhau nghiên cứu triệu chứng mất trí nhớ lần này.

Dược Sư nói trong nhóm, lần này điều trị chứng mất trí nhớ cho bốn vị đạo hữu, ước tính ít nhất phải mất hơn nửa năm.

Giang Tử Yên nhíu mày hỏi: "Dược Sư, chứng mất trí nhớ của họ thật sự khó hồi phục đến vậy sao?" "À, rất khó trị.

Hơn nữa, nói thật, ta thực sự không có nhiều tự tin để giúp họ khôi phục ký ức." Dược Sư thở dài.

Giang Tử Yên hỏi: "Chúng ta phải ở lại đây cho đến khi chữa khỏi chứng mất trí nhớ của họ sao?" "Cũng không cần, ước chừng khoảng mười mấy ngày nữa, chúng ta ít nhất có thể xác nhận được 'nguyên nhân mất trí nhớ'.

Sau đó nghiên cứu cách hồi phục ký ức, thì phải tính kế lâu dài, không cần phải ở đây mãi." Dược Sư nhíu mày, liên tục kiểm tra lại một số dữ liệu trên sổ tay. "Vậy sau khi xác nhận được bệnh tình, chúng ta quay về Thành phố Đại học Giang Nam?" Giang Tử Yên hỏi.

Cô vẫn rất muốn được ở trong căn nhà nhỏ đó cùng Dược Sư hai người.

Thư Hàng tiểu hữu cũng rất biết ý, sẽ không thường xuyên đến làm phiền thế giới hai người của cô và Dược Sư. "Không về được đâu." Dược Sư đặt cuốn sổ ghi chép dữ liệu xuống: "Hai mươi ngày nữa là Bạch Chân Quân xuất quan rồi.

Đến lúc đó, Tống Thư Hàng sẽ đi đón Bạch Chân Quân!

Nếu ta về sau mười mấy ngày nữa, chẳng phải là tự chui đầu vào lưới sao!" Vì vậy, dù là anh ta, cũng nhất định phải kéo dài cho đến khi nhiệm vụ tiếp đón Bạch Chân Quân của Tống Thư Hàng kết thúc, mới xem xét việc quay về Thành phố Đại học Giang Nam.

Giang Tử Yên: "..." … … Trong tòa nhà mà Dược Sư mua.

Tranh thủ giờ nghỉ trưa, Tống Thư Hàng dành thời gian để tu luyện.

Cậu đã mở được Tâm Khiếu, hoàn thành Bách Nhật Trúc Cơ, hiện tại phải nỗ lực tấn công khiếu huyệt thứ hai của Nhất Phẩm là 'Nhãn Khiếu'.

Nếu Nhãn Khiếu được mở ra, thị lực của cậu có thể tăng lên một bậc.

Hơn nữa, nếu may mắn, khi mở Nhãn Khiếu còn có cơ hội nhận được năng lực nhỏ giống như 'Thiên Nhãn Thông'.

Sau khi tu luyện xong hai mươi lần 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, Tống Thư Hàng dùng một viên 'Khí Huyết Đan'.

Sau khi Tâm Khiếu được mở, thời gian cần thiết để tu luyện một lần 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 đã giảm đi rất nhiều.

Cậu bây giờ một giờ có thể tu luyện khoảng hai mươi lần quyền pháp cơ sở, vừa đủ để tiêu hao hết thể lực.

Cơ thể khỏe mạnh hơn, nhu cầu về Khí Huyết Đan cũng lớn hơn.

Bây giờ sau khi thể lực tiêu hao hết, một viên Khí Huyết Đan chỉ có thể hồi phục trạng thái cơ thể một lần.

Cậu duy trì thời gian tu luyện bốn, năm tiếng mỗi ngày.

Vì vậy, chỉ trong năm ngày ngắn ngủi, cậu đã tiêu hao hai mươi viên Khí Huyết Đan.

Cậu lắc lắc lọ Khí Huyết Đan trong tay, số Khí Huyết Đan nhận được từ Đàn Chủ chỉ còn lại một viên.

Nếu không có sự hỗ trợ của Khí Huyết Đan... một ngày tính cả thời gian từ từ hồi phục thể lực, chỉ có thể tu luyện khoảng ba mươi lần.

Hoàn toàn dựa vào bản thân khổ luyện, ước tính ít nhất phải mất hơn một năm mới có thể mở được Nhãn Khiếu. "Khí Huyết Đan à."

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Sau khi đã nếm trải hiệu quả tu luyện mà Khí Huyết Đan mang lại, một khi không còn Khí Huyết Đan, những ngày này thật không thể sống nổi.

May mà, khoảng mười lăm ngày nữa, Bạch Chân Quân sẽ xuất quan!

Dù không biết tại sao các tiền bối lại né tránh Bạch Chân Quân như vậy, nhưng Tống Thư Hàng bây giờ thật sự rất mong được gặp Bạch Chân Quân sớm.

Trong mắt cậu, Bạch Chân Quân đại diện cho 'Khí Huyết Đan, công pháp kế tiếp'.

Ngoài ra, bản thân đã mở được Tâm Khiếu, có thể ký khế ước với linh quỷ, vừa hay có thể nhờ Bạch Chân Quân chỉ đạo một chút.

Có tiền bối chỉ đạo, tỷ lệ ký khế ước linh quỷ thành công sẽ tăng lên rất nhiều.

Dù sao, cậu chỉ có hai cơ hội.

Sau khi dược hiệu của Khí Huyết Đan phát huy, Tống Thư Hàng lại bắt đầu tu luyện, không nỡ lãng phí một chút dược lực nào. . . . . . . … … Đại yêu khuyển Đậu Đậu hôm nay lại không biết chạy đi đâu, Tống Thư Hàng cũng không quản được nó.

Có lúc cả ngày cũng không thấy nó đâu, thỉnh thoảng sẽ chạy đến chỗ Tống Thư Hàng xem một chút.

Sau đó cướp tài khoản của Tống Thư Hàng, vào nhóm Cửu Châu Số Một chọc tức Hoàng Sơn Chân Quân, rồi lại bị cấm chat.

Sau đó lại chạy đi chơi.

Cuộc sống của nó trôi qua thật vô tư lự như vậy. . . . . … … Tô

Thị A Thập Lục bị A Thất đưa về tộc, đến giờ vẫn chưa online.

Có lẽ đang tiến hành một phương pháp điều trị bí mật nào đó?

Tống Thư Hàng có chút lo lắng cho A Thập Lục, cô từng nói với Tống Thư Hàng rằng, bản thân cô nhiều nhất chỉ còn sống được hơn hai mươi ngày.

Thoắt cái đã năm ngày trôi qua, không biết bây giờ cô có ổn không?

Tô thị bản tộc thật sự có cách chữa khỏi vết thương của cô sao?

Tống Thư Hàng âm thầm thở dài.

Trong đầu không khỏi nhớ lại cảnh A Thập Lục đối thoại với Tô Thị A Thất lần cuối.

Lúc đó cô mỉm cười rạng rỡ: "Ta chỉ ra ngoài giải khuây một chút thôi." Nụ cười đó thật sự ngọt ngào vô cùng, tựa như trăm hoa đua nở.

Tuy nhiên... lại cảm giác trong nụ cười đó có một sự kìm nén không thể nói thành lời.

Cô dường như không ôm nhiều hy vọng vào việc mình có thể sống sót. . . . . … … 'Phi kiếm' của Thông Huyền Đại sư cuối cùng cũng được gửi về, lần này Tư Mã Giang không bị ai cướp nữa, thật đáng mừng?

Ngày hôm sau khi nhận được phi kiếm, 'Tiểu hòa thượng Tam Nhật' đã thông qua phần mềm chat để lại lời nhắn cho Tống Thư Hàng, thay mặt Thông Huyền Đại sư cảm ơn cậu.

Chương 137

Tiểu Giang thật vất vả rồi.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ đến Tiểu Giang thì điện thoại reo lên.

Cậu lướt màn hình xem, chính là Tiểu Giang của chuyển phát nhanh Phong Thu gọi tới. "Alo?

Tiểu Giang, có chuyện gì không?" Tống Thư Hàng nhận điện thoại hỏi. "Bạn học Thư Hàng?

Cậu đang ở đâu vậy?

Lại có một kiện hàng cấp tốc cần cậu ký nhận." Giọng cười sảng khoái của Tư Mã Giang truyền đến từ điện thoại: "Kiện hàng này khá lớn, dựng lên phải cao bằng một người đấy." Cũng giống như hai kiện hàng trước, lai lịch của người gửi kiện hàng này cũng lớn đến kinh người! "Lại có hàng?" Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc.

Gần đây hình như không có ai nói sẽ gửi đồ cho mình?

Mình cũng không đặt hàng trên mạng.

Còn là một thứ cao bằng một người? "Tôi sẽ về Thành phố Đại học Giang Nam ngay, Tiểu Giang cậu cứ đến thẳng cổng ký túc xá đợi tôi nhé." Tống Thư Hàng đáp.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, mở 'Nhóm Cửu Châu Số Một' xem thử, cũng không có vị tiền bối nào nói sẽ gửi đồ cho mình?

Không lẽ Vũ Nhu Tử lại gửi đồ đến nữa?

Nhớ ba ngày trước, khi cô gặp mình trong nhóm, đột nhiên hỏi mình có muốn 'Linh Mạch Bích Trà' không.

Vì đảo Linh Điệp vừa hái một đợt lá trà Linh Mạch Bích Trà mới, cô còn tự tay hái một phần nhỏ.

Sau đó cô rất vui vẻ lên mạng, nói rằng đợi lá trà Linh Mạch Bích Trà chế biến xong, sẽ tặng cho Tống Thư Hàng một ít.

Tống Thư Hàng lúc đó vui vẻ đồng ý, nếu chỉ là 'một ít lá trà', món quà nhỏ này nhận cũng không thành vấn đề.

Nhưng bây giờ nghe thấy cái thùng lớn 'cao bằng một người', Tống Thư Hàng trong lòng có chút lo lắng.

Vũ Nhu Tử khá là thổ hào, điểm này ngay cả các tiền bối trong nhóm cũng công nhận.

Nếu 'một ít lá trà' mà cô nói là một cái thùng lớn cao bằng người, thì ân tình này nợ lớn rồi.

Nói đến cô nương Vũ Nhu Tử, cô gần đây vẫn đang cày cuốc trận pháp 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn'.

Cô rất có thiên phú về tu luyện, tuổi còn trẻ đã là cảnh giới Tam Phẩm Hậu Thiên, nhưng điểm thiên phú của cô dường như đều dồn hết vào tu luyện.

Những thứ khác như luyện đan, trận pháp, chế phù, đều khá tệ.

Trận pháp 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn' này cô đã nghiên cứu nửa tháng, trong thời gian đó đã thử bốn lần, lần nào cũng thất bại, đến nay vẫn chưa thành công.

Gần đây khi gặp cô trong nhóm, thường xuyên có thể thấy cô vì chuyện này mà hờn dỗi.

Cũng chính vì thấy Vũ Nhu Tử đã thất bại liên tiếp bốn lần, Tống Thư Hàng mới không dám tự mình ký khế ước với linh quỷ trong tay.

Cậu chỉ có hai cơ hội, thất bại là phải tự mình thu thập lại dược liệu cho 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn'.

Nhiều dược liệu như vậy, trời mới biết cậu phải thu thập đến khi nào? . . . . … … Trong lúc suy nghĩ miên man, Tống Thư Hàng đã đến ký túc xá nam.

Tư Mã Giang đã đợi ở đây khá lâu — thực ra lúc anh gọi điện cho Tống Thư Hàng, anh đã đợi ở cổng ký túc xá nam rồi.

Bên cạnh còn có bốn người đàn ông mặc vest đen to lớn đang canh giữ một cái thùng lớn dài khoảng một mét tám. "Tiểu Giang, để mọi người đợi lâu rồi, vất vả cho mọi người quá." Tống Thư Hàng ngại ngùng nói. "Không có gì, chúng tôi cũng vừa mới đến thôi." Tư Mã Giang cười sảng khoái: "Nào, cậu ký tên vào đây nhé." Tống Thư Hàng gật đầu, ký tên mình, rồi mở cửa ký túc xá. "Có cần chúng tôi giúp cậu khiêng vào không?" Tư Mã Giang lên tiếng hỏi, dù sao cái thùng này rất lớn, một người muốn kéo vào cũng không dễ.

Nhưng lời anh vừa nói được nửa, thì thấy Tống Thư Hàng cúi người xuống, hai tay ôm lấy một đầu thùng, nhẹ nhàng khiêng ngang cái thùng lên, giống như khiêng một cái bàn học vậy.

Tống Thư Hàng cười đáp: "A?

Không sao, không nặng lắm, một mình tôi là được rồi." Tư Mã Giang há hốc miệng, chào tạm biệt Tống Thư Hàng.

Sau đó dẫn bốn thuộc hạ của mình đi về phía thang máy. "Cái thùng đó, nhẹ vậy sao?" Tư Mã Giang lẩm bẩm. "Tuy không nặng lắm... nhưng với độ dài đó, nếu dựng thẳng lên ôm thì một người chúng tôi cũng làm được.

Nhưng mà, cầm một đầu khiêng ngang lên thì chắc là không được." Một người đàn ông mặc vest đen sau lưng suy nghĩ rồi nói.

Hơn nữa, cậu sinh viên kia, trông tay chân mảnh khảnh, thân hình cũng không cường tráng.

Không ngờ sức lực lại không nhỏ! . . . . … … Lại vô tình quên che giấu sức lực của mình.

Tống Thư Hàng âm thầm thở dài, khiêng cái thùng vào phòng.

Sau khi xé lớp bao bì carton bên ngoài, bên trong là một cái thùng gỗ, trông có vẻ hơi giống quan tài!

Quan tài?

Ai gửi quan tài cho cậu?!

Là người cậu đắc tội gần đây sao?

Trong chốc lát, cả người Tống Thư Hàng căng như dây đàn.

Cậu lập tức nghĩ đến 'Công Tử Hải trưởng lão' của Nguyệt Đao Tông!

Lúc đó đối phương rời đi đã nói 'viên Huyết Thần Toản này tạm thời gửi ở chỗ ngươi.

Mai này, ta sẽ đến tận cửa bái phỏng, đổi lại Huyết Thần Toản'.

Chẳng lẽ là gã này gửi quan tài đến?

Gã này nhanh vậy đã nghĩ đến việc đến tận cửa bái phỏng rồi? "Đậu Đậu!

Ngươi có ở đây không?" Tống Thư Hàng lên tiếng gọi. "Gâu, chuyện vặt?" Giọng của Kinh Ba Đậu Đậu từ trước máy tính trong phòng ngủ truyền đến, chỉ thấy nó đang bật game của Tống Thư Hàng, chơi rất hăng.

Gần đây nó mê mẩn game này, số lần tạ đồng đội cũng không đếm xuể. "Qua đây một chút, ta muốn mở một cái thùng.

Nhưng cứ cảm thấy không ổn, nói không chừng trong thùng có bẫy!

Mấy hôm trước ta đắc tội một người, có lẽ người ta bây giờ gửi hàng có bẫy đến trả thù ta." Tống Thư Hàng cẩn thận nói.

Đậu Đậu quay đầu lại, ngửi ngửi.

Sau đó, nó lười biếng nói: "Mở đi, có ta ở đây, ít nhất sẽ không để ngươi toi mạng đâu." Có câu nói này của nó, Tống Thư Hàng cũng yên tâm phần nào.

Cậu cẩn thận nắm lấy nắp thùng gỗ, nhẹ nhàng mở ra.

Không bị đóng đinh, rất dễ dàng mở được nắp.

Không có phi tiễn hay thứ gì tương tự bắn ra, Tống Thư Hàng âm thầm thở phào, ghé đầu nhìn vào trong thùng. … … Chỉ thấy trong thùng, một cô gái xinh đẹp đang ngủ ngon lành.

Thân hình cô nhỏ nhắn, tóc ngắn ngang vai, khuôn mặt tinh xảo như búp bê sứ. "A Thập Lục?!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Cái thùng dài hơn một mét tám, trừ lớp vỏ carton, thùng gỗ, cộng thêm lớp xốp dày bên trong, vừa đủ để chứa một A Thập Lục cao khoảng một mét rưỡi, để cô thoải mái nằm trong đó.

Nghe thấy tiếng gọi của Tống Thư Hàng, A Thập Lục mơ màng mở mắt.

Bên cạnh máy tính, Đậu Đậu khinh thường hừ một tiếng, nó sớm đã ngửi ra mùi của Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục chớp chớp mắt, bò dậy từ trong thùng: "Ồ, chào cậu, Thư Hàng." Sau khi đứng dậy, có thể thấy trong thùng ngoài cô ra, còn có một cái lọ nhỏ, và một cái hộp tinh xảo. "Không phải cậu đã theo A Thất tiền bối về Tô thị bản tộc chữa thương rồi sao?

Sao lại trốn ra ngoài nữa?" Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Theo lời cô nói, nếu vết thương của cô không được chữa trị, bây giờ cô có thể chỉ còn mười lăm ngày tuổi thọ!

Tại sao không ngoan ngoãn ở lại Tô thị bản tộc tiếp nhận điều trị, lại chạy ra ngoài?

Lỡ giữa chừng vết thương tái phát thì làm sao?

Chương 138

"He he, ta lợi hại không, nghĩ ra cách dùng chuyển phát nhanh để gửi mình ra ngoài, dễ dàng trốn khỏi Tô thị bản tộc lần nữa!

Nhưng mà, cậu yên tâm, lần này ta có mang theo hộ thân phù, không sợ có người tấn công ta.

Cũng mang theo một ít đan dược, có thể áp chế vết thương." Trong lúc nói chuyện, A Thập Lục nhìn dáng vẻ lo lắng của Tống Thư Hàng, đầu tiên là có chút nghi hoặc.

Sau đó cô đưa tay nhỏ vỗ vỗ Tống Thư Hàng, an ủi cậu: "Yên tâm đi, có hộ thân phù ở đây, A Thất cũng có thể nhanh chóng định vị chính xác vị trí của ta, nhiều nhất là tối nay sẽ đến đón ta rồi!

Ta chỉ ra ngoài nửa ngày thôi." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, cậu không khỏi quay đầu nhìn con yêu khuyển Kinh Ba đang chơi game, rồi lại quay lại nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Hoàng Sơn Chân Quân, A Thất tiền bối, hai người vất vả rồi! "Lần này lại trốn ra ngoài có việc gì?" Tống Thư Hàng thở dài, cũng chỉ có thể đợi A Thất tiền bối quay lại đón cô. "Ừm, có việc." A Thập Lục gật đầu, đầu tiên đưa cái lọ nhỏ cho Tống Thư Hàng: "Một trăm viên 'Tích Cốc Đan', ta nói được làm được, tặng cậu đó!" "Chỉ vì chuyện này?

Cho dù cậu muốn thực hiện lời hứa, trả lại ta Tích Cốc Đan gấp trăm lần, cũng không cần phải trốn ra ngoài để cố ý tặng ta chứ?" Tống Thư Hàng lại dở khóc dở cười.

A Thập Lục không trả lời, đôi mắt cô hơi cúi xuống, im lặng hồi lâu.

Sau đó, cô lại đưa cái hộp lên: "Còn có cái này, Linh Mạch Bích Trà, tặng cậu làm quà!

Cậu bây giờ dù sao cũng là một tu sĩ rồi, sau này có đạo hữu tu sĩ đến chơi, ít nhất cũng phải có Linh Mạch Bích Trà để đãi khách.

Ngoài ra Linh Mạch Bích Trà cho người thường cũng có thể uống một lượng nhỏ, có thể cường thân kiện thể.

Có thể cho người nhà cậu uống một ít, nhưng phải ít thôi." Tống Thư Hàng nhìn chiếc hộp trong tay A Thập Lục... cô đột nhiên tặng 'Linh Mạch Bích Trà', không phải là vì Vũ Nhu Tử đã nhắc đến trong nhóm sao?

Đôi mắt đen láy của A Thập Lục nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng, giữ nguyên tư thế đưa hộp. "Cảm ơn, vậy tôi không khách sáo nhận lấy nhé." Tống Thư Hàng đành phải nhận lấy Linh Mạch Bích Trà trong tay cô, không nỡ từ chối ý tốt của cô. "Sau đó... trước khi A Thất đến đây, vẫn còn chút thời gian.

Cậu đi dạo với ta được không?" A Thập Lục cười rạng rỡ. "Được thôi, cậu muốn đi đâu chơi?" Tống Thư Hàng đáp, chiều thứ ba họ không có tiết.

Hơn nữa, việc học lái xe cũng vừa kết thúc một giai đoạn.

Cậu và Thổ Bá đã thuận lợi qua được phần thi hai, bây giờ chỉ đợi huấn luyện viên thông báo, lên đường lái vài vòng, sau đó sẽ đi thi đường trường.

Vì vậy gần đây cũng khá rảnh rỗi. "Rất nhiều rất nhiều nơi, ta muốn đi dạo cửa hàng quần áo trước, sau đó là khu phố ẩm thực La Tín, xem phim cũng không tồi, sảnh game lớn ta cũng muốn đi, đi đến đâu tính đến đó, vui, ngon, đẹp, ta đều muốn thử." A Thập Lục cười tít mắt.

Dừng lại một lát, cô lại nói: "Sau đó, có một vấn đề lớn.

Ta không mang tiền, một xu cũng không mang, nên tiền taxi lần trước nợ cậu ta cũng không trả nổi!" "Được thôi, nợ năm mươi cũng là nợ, nợ năm nghìn cũng là nợ.

Để tôi trả tiền được không?" Tống Thư Hàng cười nói. "Được." A Thập Lục vươn vai: "Vậy chúng ta xuất phát!" "Đậu Đậu, đi cùng không?" Tống Thư Hàng gọi với về phía Kinh Ba đang ngồi trước máy tính.

Vì nghĩ đến việc đi dạo khu La Tín, vừa hay có thể mua chút đồ ăn cho Đậu Đậu.

Kinh Ba Đậu Đậu quay đầu lại, dùng ánh mắt nhìn một kẻ ngốc nhìn Tống Thư Hàng, một lúc sau, nó nói: "Ta đang quẩy, không muốn đi chơi với ngươi.

Ngươi về nhớ mang cho ta một phần thức ăn cho chó vị thịt bò, ta sớm đã muốn thử xem thức ăn cho chó có vị gì.

Tên ngốc Hoàng Sơn lại không bao giờ mua thức ăn cho chó cho ta, đúng là đồ ngốc, làm gì có con chó nào lại không ăn thức ăn cho chó chứ?" "...Được." Tống Thư Hàng khó khăn đáp. *************** A Thập Lục tâm trạng rất tốt, nắm tay Tống Thư Hàng, đầu tiên là đi dạo trung tâm thương mại nữ trang. "Cái này thế nào?" Cô thay một chiếc váy hoa nhí dễ thương, xoay một vòng trước mặt Tống Thư Hàng.

Chiếc váy hoa nhí này rất hợp với phong cách của A Thập Lục, mắt chọn quần áo của cô rất chuẩn. "Tuyệt vời!" Tống Thư Hàng giơ ngón cái. "Vậy mua nó, chúng ta tiếp tục!" A Thập Lục cười, quay người tiếp tục len lỏi trong biển quần áo của cửa hàng nữ trang.

Nhân viên phục vụ bên cạnh cũng không nhịn được khen: "Anh bạn nhỏ này, em gái cậu thật đáng yêu, mà mắt chọn quần áo cũng thật tốt, bộ đồ vừa rồi thật sự rất hợp với cô bé." "Ha ha, cảm ơn, cảm ơn." Tống Thư Hàng cười trả tiền.

A Thập Lục trong biển quần áo, ngẩng đầu nhìn mình trong gương, mình nhỏ vậy sao...

Ừm, 11.11 Lễ độc thân vui vẻ.

A Thập Lục chơi rất vui, cô đem những thứ mình có thể nghĩ đến, có thể chơi, đều chơi một lượt, lúc này mới có vẻ mặt mãn nguyện.

Màn đêm buông xuống, Tống Thư Hàng đi cùng cô đến tầng thượng của tòa nhà Quốc Tín.

A Thập Lục tựa vào lan can, nhìn xuống cảnh đêm của khu vực gần Thành phố Đại học Giang Nam.

Bên cạnh cô còn có một túi đồ lớn, là chiến lợi phẩm của ngày hôm nay. "Mệt không?" A Thập Lục quay đầu lại hỏi. "Ổn cả." Tống Thư Hàng nói.

Dù sao cậu cũng là tu sĩ đã mở Tâm Khiếu, thể lực dồi dào, sẽ không giống như những nhân vật nam chính yếu đuối trong các tác phẩm điện ảnh, đi dạo phố với con gái nửa ngày đã muốn chết đi sống lại. "Ha ha, vậy thật đáng tiếc." A Thập Lục vươn vai: "Hôm nay đến đây thôi!

A Thất sắp đến đón ta rồi!" Tống Thư Hàng hỏi: "Sẽ đón cậu trực tiếp ở đây sao?" "Ngự kiếm phi hành mà, dù sao người khác cũng không thấy được." A Thập Lục ngẩng đầu lên, cười nói: "Tiền nợ cậu, đợi lần sau gặp lại ta sẽ trả." "Được." Tống Thư Hàng gật đầu. "Vậy quyết định thế nhé, lần sau gặp lại ta sẽ trả tiền cho cậu!" A Thập Lục vươn vai: "Ta phải đi rồi, A Thất đến rồi." Trong lúc nói chuyện, một đạo độn quang lóe lên.

A Thất giống như dịch chuyển tức thời, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

A Thập Lục cười hì hì, vẫy tay: "Yo, A Thất, đến chậm thế!" A Thất không khách sáo búng mạnh vào trán cô một cái, A Thập Lục đau đến mức ôm trán ngồi xổm xuống.

A Thất ngại ngùng nói: "Thư Hàng tiểu hữu, lại làm phiền cậu rồi." "Không sao đâu ạ, dù sao buổi chiều cũng rảnh." Tống Thư Hàng nói.

A Thất cười ha ha một tiếng, rồi tóm lấy A Thập Lục, pháp đao bay lên hóa thành độn quang: "Ta đưa Thập Lục về trước, lần sau gặp lại." Tống Thư Hàng vẫy tay: "Tiền bối tạm biệt." "Đợi đã, đồ của ta!" A Thập Lục giơ nanh múa vuốt.

Tô Thị A Thất đưa tay ra không trung tóm một cái, cái túi đồ lớn đó liền bị hút vào tay, rơi lên trên độn quang. "Thư Hàng, tạm biệt!" A Thập Lục cười hì hì. "Ừ, tạm biệt." Tống Thư Hàng vẫy tay.

A Thất nhẹ nhàng nhảy một cái, bước lên độn quang, độn quang bay vút lên trời, càng bay càng cao. "Tạm biệt." A Thập Lục khẽ nói.

Giây tiếp theo, cô phảng phất như bị rút đi toàn bộ sức lực, mềm nhũn bị A Thất tóm trong tay.

A Thất khẽ nói: "Thập Lục... vẫn còn hy vọng." "Ừ ừ, ta biết." A Thập Lục yếu ớt nói: "Ta sẽ cố gắng một lần!

Tuy xác suất không cao, nhưng dù sao vẫn có hy vọng sống sót!" A Thất cắn răng, tốc độ độn quang càng lúc càng nhanh. . . . . … … Nụ cười trên mặt Tống Thư Hàng tắt dần, có chút bất an nhìn theo độn quang xa dần.

Cậu luôn cảm thấy lần này A Thập Lục đến đây, giống như đang hoàn thành di nguyện vậy.

Vết thương của A Thập Lục chẳng lẽ không chữa được?

Vừa nghĩ đến khả năng này, cậu liền cảm thấy trong lòng ngột ngạt.

Sống chết, do ai định đoạt? "Phì phì phì, đại cát đại lợi.

Chắc là còn gặp lại được, đều còn nợ tiền mình mà." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hồi lâu sau, cậu xách một túi lớn thức ăn cho chó vị thịt bò, đi về phía ký túc xá nam. ****** Trở lại ký túc xá, Tống Thư Hàng thấy cái thùng mà A Thập Lục gửi đến đã được dọn vào một góc phòng.

Cái thùng gỗ lớn này, cũng không biết phải xử lý thế nào.

Nếu là thùng gỗ bình thường thì vứt đi cũng không sao, nhưng cái thùng này là của A Thập Lục, nói không chừng nó được làm từ loại gỗ quý nào đó?

Có thời gian sẽ kéo nó đến tòa nhà Dược Sư mua vậy.

Hôm nay ba người bạn cùng phòng đều ở đây, Gia Cát Trung Dương cũng ở đây.

Thổ Bá thấy Tống Thư Hàng xách túi thức ăn cho chó lớn thì thắc mắc hỏi: "Thư Hàng, cậu nuôi chó à?" "Không có, cái này là mua cho chó cưng của một người bạn." Tống Thư Hàng cười đáp, đồng thời liếc mắt nhìn quanh ký túc xá một vòng.

Yêu khuyển Đậu Đậu đang buồn chán lăn qua lăn lại trên giường.

Vì bạn cùng phòng đã về, nó không thể công khai chơi game.

Nếu không để bạn cùng phòng thấy máy tính không có ai điều khiển mà lại đang 'lạch cạch cạch' chơi game, chẳng phải sẽ bị dọa chết khiếp sao?

Thấy Tống Thư Hàng trở về, Đậu Đậu buồn chán lăn một vòng, nhìn chằm chằm vào túi thức ăn cho chó trong tay cậu.

Tống Thư Hàng tiện tay ném túi thức ăn cho chó lên giường, ngón tay thầm khẽ rạch một đường, mở miệng túi.

Chỉ cần yêu khuyển Đậu Đậu ăn cẩn thận một chút, bạn cùng phòng cơ bản sẽ không phát hiện ra điều gì bất thường.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại đưa một túi lớn đồ ăn vặt cho bạn cùng phòng.

Đi dạo phố với A Thập Lục cả ngày, cậu đương nhiên sẽ không quên mang chút đồ ăn về cho họ. "Vẫn là A Hàng có nghĩa khí nhất." Cao Mỗ Mỗ nhận lấy túi đồ ăn vặt lớn, cười hắc hắc.

Tống Thư Hàng hỏi: "Mấy cậu đang nói chuyện gì thế?" "Nói chuyện làm sao để Gia Cát Trung Dương tiếp tục hẹn hò với con gái.

Chương 139

Hôm nay nó đã gặp ứng cử viên hôn thê số một, vừa gặp chưa được mười phút hai bên đã tan vỡ, cả hai đều không vừa mắt nhau." Cao Mỗ Mỗ cười lạnh nói: "Thật ra tớ siêu thông cảm cho cô gái đó, đối mặt với tính cách đáng ghét như Gia Cát Trung Dương, mà có thể duy trì được mười phút mới tan vỡ, cô gái đó thật không dễ dàng gì!" Gia Cát Trung Dương lắc đầu: "Cậu đây là ghen tị với tớ." "Ghen tị cái ông nội nhà cậu!" Cao Mỗ Mỗ hung hăng nói.

Tống Thư Hàng cười lắc đầu, một bên cất lọ Tích Cốc Đan và Linh Mạch Bích Trà mà A Thập Lục đưa cho.

Linh Mạch Bích Trà có thể cho bạn cùng phòng uống một ít, nhưng phải đợi cậu hỏi các tiền bối xem người thường uống thì nên cho bao nhiêu lá trà, để tránh quá liều.

Cao Mỗ Mỗ đột nhiên nói: "Đúng rồi Thư Hàng, cậu có biết Lục Phỉ có một người chị gái không?" "Tớ chưa hỏi cô ấy." Tống Thư Hàng lắc đầu, cô gái này nhiều nhất chỉ là ngồi cùng cậu trên lớp, tan học cùng cậu về ký túc xá, bình thường hai người không có nhiều giao tiếp, tay còn chưa nắm mấy lần.

Trong lòng Tống Thư Hàng luôn có cảm giác cô gái này không phải là les chứ? "Hắc hắc, trong số các ứng cử viên hôn thê của Gia Cát Trung Dương, có một người chính là chị gái của Lục Phỉ, chị ruột!

Chúng tớ quyết định đợi nghỉ hè sẽ sắp xếp cho nó gặp mặt vị Lục tỷ tỷ đó, tốt nhất là tìm một nơi có phong cảnh đẹp ở nước ngoài để hẹn hò.

Như vậy, cho dù Gia Cát Trung Dương và vị Lục tỷ tỷ đó có tan vỡ, vị Lục tỷ tỷ đó cũng có thể coi như đi du lịch một chuyến, không đến mức lãng phí thanh xuân." Cao Mỗ Mỗ cười nói. "Ừm, ý tưởng không tồi.

Có cần tớ chuyển lời cho bạn học Lục Phỉ một chút không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chưa vội chưa vội, chúng tớ vẫn đang chọn địa điểm.

Tạm thời đang muốn tìm một nơi ở hướng Đông Hải, càng xa càng tốt, du lịch nước ngoài cũng không tồi.

Chọn xong địa điểm rồi nói sau." Cao Mỗ Mỗ cười hắc hắc. "Cố lên, có cần giúp đỡ thì tớ sẽ giúp." Tống Thư Hàng cười nói.

Bạn cùng phòng tiếp tục chọn vị trí trên bản đồ, thảo luận về kịch bản hẹn hò.

Tống Thư Hàng ngồi tựa vào giường, yêu khuyển Đậu Đậu dựa vào người Tống Thư Hàng che chắn, từng miếng nhỏ gặm thức ăn cho chó.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, lướt xem nhật ký tin nhắn của nhóm Cửu Châu Số Một.

Trong nhật ký, buổi chiều cô nương Vũ Nhu Tử đã online.

Trải qua nửa tháng giày vò, cô cuối cùng đã hoàn thành 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn', ký khế ước với linh quỷ.

Cô nước mắt lưng tròng, ngay lập tức lên 'Nhóm Cửu Châu Số Một', kể lể với mọi người quá trình ký khế ước linh quỷ gian khổ của mình.

Các tiền bối trong nhóm đều không tiếc lời khen ngợi an ủi.

Vũ Nhu Tử lúc đó còn @Tống Thư Hàng, nhưng lúc đó Tống Thư Hàng đang đi dạo phố với A Thập Lục, không thể trả lời kịp.

Vì vậy, Tống Thư Hàng trả lời trong nhóm một câu: "@Linh Vũ

Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, [Biểu tượng ngón tay cái], chúc mừng, làm tốt lắm, Vũ Nhu Tử." Vũ Nhu Tử vừa hay còn đang online, cô lập tức vui vẻ trả lời: "He he he he, cảm ơn Tống tiền bối.

Tiền bối hôm nay sao bây giờ mới online?" "Hôm nay buổi trưa đi giải khuây với một người bạn, vừa mới về." Tống Thư Hàng trả lời.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: "A a a a, tôi cũng muốn ra ngoài giải khuây quá." "Hử?

Không phải cậu đã ký khế ước với linh quỷ rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu nhớ Vũ Nhu Tử từng nhắc đến, cô và Linh Vũ Điệp Tôn Giả có giao ước, sau khi ký khế ước với linh quỷ xong là có thể ra ngoài giải khuây.

Vũ Nhu Tử gửi một biểu cảm nước mắt lưng tròng: "Gừng càng già càng cay!" "Hả?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tống tiền bối tôi nói cho ngài biết nhé, tôi vốn tưởng chỉ cần ký khế ước với linh quỷ xong là có thể ngay lập tức 'tâm linh tương thông', sau đó hai bên năng lượng cộng hưởng.

Tiếp theo, là có thể để linh quỷ giúp tôi rèn luyện năng lượng.

Nhưng không ngờ, sau khi ký khế ước với linh quỷ xong, muốn 'tâm linh tương thông', 'năng lượng cộng hưởng' lại cần nửa tháng thời gian để đồng bộ với nó!

Ba tôi chưa bao giờ nói với tôi chuyện này.

Cũng có nghĩa là, tôi ít nhất còn phải bế quan hơn nửa tháng nữa." Vũ Nhu Tử than khổ.

Vì vậy bây giờ, cô nương Vũ Nhu Tử lại phải ngậm hai hàng nước mắt, phấn đấu vươn lên, cố gắng hoàn thành việc đồng bộ với linh quỷ càng sớm càng tốt.

Vì để được ra ngoài giải khuây, cô cũng rất cố gắng. "Ha ha, cố lên." Tống Thư Hàng âm thầm gật đầu, lại biết thêm kiến thức.

Linh quỷ từ trung phẩm trở lên có thể giúp chủ nhân rèn luyện năng lượng, dù là 'khí huyết trị', 'chân khí', hay là 'linh lực', linh quỷ giúp năng lượng của chủ nhân trở nên tinh khiết hơn, chất lượng hơn.

Cộng thêm thuộc tính năng lượng cộng hưởng, sở hữu một con linh quỷ, tương đương với có một phân thân không biết mệt mỏi, trung thành vĩnh viễn không phản bội, không ngừng giúp bạn tu luyện.

Linh quỷ chính là hack, là hack mà mỗi tu sĩ dưới Ngũ Phẩm đều mơ ước! "Tôi nhất định sẽ cố gắng!

Nghe nói hòn đảo thần bí kia vẫn đang trôi nổi ở vị trí Đông Hải, Tống tiền bối, đợi tôi đồng bộ với linh quỷ xong, chúng ta cùng đi tìm hòn đảo thần bí đó chơi nhé!" Vũ Nhu Tử vui vẻ nói. "Được thôi, nếu lúc đó có cơ hội." Tống Thư Hàng cười nói, bất tri bất giác, tâm trạng vốn đang nặng nề đã vui vẻ hơn rất nhiều. "Vậy quyết định thế nhé, tôi đi đồng bộ với linh quỷ đây!" Vũ Nhu Tử nói xong, lại vội vã offline.

Trong nhóm tạm thời yên tĩnh lại.

Khoảng hơn mười phút sau, Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện: "@Thư Sơn Áp Lực Đại, Thư Hàng tiểu hữu, bằng lái của ngươi thi xong chưa?" Thư Sơn Áp Lực Đại: "Vẫn chưa ạ, mới qua phần thi hai, còn thiếu phần thi đường trường.

Nhanh nhất là trong mười ngày có thể lấy được bằng." "Cố lên, thời gian Bạch Chân Quân xuất quan sắp đến rồi.

Sau khi thi lấy bằng, có nghĩ đến muốn xe gì không?" Trong giọng điệu của Chân Quân, toát ra khí thế hào hùng vạn trượng!

Khiến Tống Thư Hàng không khỏi nghĩ đến một triệu tiền điện thoại. "Chưa xem xét qua ạ, cháu vẫn là sinh viên, lại ở ký túc xá, không cần dùng xe đâu ạ." Tống Thư Hàng vội trả lời. "Cần!" Hoàng Sơn Chân Quân khẳng định đáp: "Hơn nữa, còn phải chuẩn bị cho ngươi thêm mấy chiếc xe.

Mỗi kiểu dáng khác nhau một chiếc, ít nhất phải khoảng hai mươi chiếc, như vậy mới tạm đủ cho Bạch Chân Quân giày vò." "Giày vò?

Bạch Chân Quân muốn tháo ra nghiên cứu ạ?" Tống Thư Hàng nghe nói Bạch Chân Quân rất thích nghiên cứu 'cơ quan khí cụ', nên các loại xe khác nhau, là để Bạch Chân Quân tháo ra nghiên cứu sao? "Ừ." Hoàng Sơn Chân Quân đáp một tiếng, một lúc sau, lại gửi thêm hai chữ: "Đều có!" Cái gì gọi là đều có?

Chân Quân ngài nói rõ một chút được không, đều có đại diện cho cái gì?

Tống Thư Hàng cảm thấy, bàng quang căng căng có chút trướng...

Thư Sơn Áp Lực Đại: "Chân quân, 'đều có' có mấy ý nghĩa ạ?" Hoàng Sơn Chân Quân một lúc sau, gửi hai chữ: "Cố lên!" Thư Sơn Áp Lực Đại: "..." Một lát sau, Cuồng Đao Tam Lãng hiện thân, chuyển chủ đề: "Bắc Hà, ngươi đến chưa?

Ta có dự cảm, mấy ngày nữa chúng ta có thể tìm thấy hòn đảo thần bí!" "Ta sắp đến rồi, vì để đối phó với chứng mất trí nhớ, ta đã chuẩn bị mấy kiện pháp khí và sản phẩm hiện đại, hơi tốn chút thời gian." Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Dược Sư: "Thật ra, ta cho rằng các ngươi tốt nhất nên đợi thêm mấy ngày nữa, đợi ta kiểm tra ra nguyên nhân mất trí nhớ của bốn vị đạo hữu, rồi hẵng vào hòn đảo thần bí sẽ tốt hơn." Đánh chữ nhanh như vậy, chắc chắn là Giang Tử Yên gõ hộ.

Bắc Hà Tán Nhân nói: "Dược Sư, ngươi mau tìm ra nguyên nhân mất trí nhớ của các đạo hữu đi, dù sao hòn đảo thần bí xuất hiện, biến mất không có quy luật.

Chúng ta gặp được thì không thể bỏ qua." Dược Sư: "Ta sẽ cố hết sức." Chủ đề trong nhóm tiếp tục xoay quanh 'hòn đảo thần bí', 'chứng mất trí nhớ'.

Tống Thư Hàng mơ màng nhìn tin nhắn trong nhóm nhảy liên tục, không biết lúc nào, đã chìm vào giấc ngủ.

Đêm khuya.

Ba người bạn cùng phòng cũng lần lượt ngủ say.

Lúc này, ở vị trí trên đầu Tống Thư Hàng, xuất hiện một đoàn linh thể đen kịt. "Hận quá, ta hận quá!" Linh thể đó phát ra tiếng gầm gừ, từ từ phình to.

Tống Thư Hàng trong giấc ngủ không khỏi co người lại. "Chậc, lại đến nữa?" Kinh Ba Đậu Đậu mở mắt, sau đó nó thành thạo há miệng, nuốt chửng đoàn linh thể đen kịt này.

Nhìn dáng vẻ và giọng điệu thành thạo của nó, đây đã không phải là lần đầu tiên nó nuốt linh thể này? ********** Ngày hôm sau, 19 tháng 6, trời âm u có lúc có mưa rào.

Hôm nay huấn luyện viên sắp xếp cho Tống Thư Hàng và Thổ Bá học lái xe trên đường, sau đó phải đến sân thi đường trường chạy vài vòng, làm quen với sân, có chuẩn bị không thừa.

Tống Thư Hàng dậy sớm tu luyện mấy lần quyền pháp cơ sở, đợi đến giờ hẹn, từ từ chạy đến cổng phía đông.

Lâm Thổ Bá đã sớm đợi ở cổng đông. "Huấn luyện viên vẫn chưa đến à?" Tống Thư Hàng vẫy tay hỏi. "Nghe huấn luyện viên nói, còn có một cô gái sẽ cùng chúng ta đi làm quen sân thi đường trường, nên để cô ấy lái một vòng qua đây trước." Thổ Bá đáp.

Vừa nói chuyện, một chiếc xe tập lái chạy về phía này.

Huấn luyện viên là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, cắt tóc đầu đinh.

Bên cạnh anh ta là một cô gái buộc tóc đuôi ngựa nhỏ, mặt đầy căng thẳng.

Tai Tống Thư Hàng rất thính, từ xa đã nghe thấy cuộc đối thoại của huấn luyện viên và cô gái nhỏ.

Huấn luyện viên đầu đinh chỉ vào một người đi đường cách đó không xa: "Thấy người phía trước không?

Lao lên, cán chết nó cho tôi!" "A?

Tại sao phải cán chết người ta ạ?" Cô gái nhỏ đuôi ngựa kinh ngạc, nhỏ giọng nói: "Em không dám cán người." "Không dám?

Vậy sao cô còn không mau nhả ga ra?" Huấn luyện viên đầu đinh gầm nhẹ.

Cô gái nhỏ đuôi ngựa lập tức luống cuống tay chân. "Được rồi, dừng xe trước đi.

Các bước dừng xe còn nhớ không?

Bật xi nhan, sau đó quan sát người đi đường, cuối cùng từ từ tấp vào lề.

Dừng lại bên cạnh hai cậu sinh viên kia." Huấn luyện viên ra lệnh từng bước một.

Gần đây có Tống Thư Hàng và Thổ Bá làm tiêu chuẩn, hai học viên 'dạy là biết ngay', anh ta quay lại nhìn các học viên khác của mình, luôn có một sự thôi thúc muốn dùng sư tử hống.

Sau khi xe tập lái dừng lại, Thổ Bá mở cửa xe lên xe. "Nào, Thư Hàng, đổi cậu lái một đoạn." Huấn luyện viên đầu đinh gọi.

Cô gái đuôi ngựa như trút được gánh nặng, vội vàng chui về hàng ghế sau. "Vâng ạ." Tống Thư Hàng bình tĩnh thắt dây an toàn, điều chỉnh ghế ngồi, gương chiếu hậu.

Chiếc xe khởi động ổn định, chuyển số thành thạo, vững vàng tăng tốc.

Nếu không biết Tống Thư Hàng là lần đầu lái xe trên đường, huấn luyện viên đầu đinh còn tưởng cậu là một tài xế già dặn.

Chương 140

Đây mới là mẫu học sinh mà anh ta muốn.

Huấn luyện viên vẻ mặt mãn nguyện, nếu học sinh nào cũng có thể khiến người ta bớt lo như vậy, thì nghề huấn luyện viên này sẽ không cần phải ngày nào cũng sư tử hống. "Rất tốt, Thư Hàng, chuyển làn, rồi lại chuyển về, đổi Thổ Bá lái một đoạn.

Với trình độ của các cậu, một tuần sau là có thể đăng ký thi đường trường rồi!" Huấn luyện viên đầu đinh cười nói. "Vậy còn em thì sao?" Cô gái nhỏ đuôi ngựa ghé đầu qua hỏi. "Ừm, cô thì...

đợi ngày nào đó, cô lên xe không còn luôn nghĩ đến việc kéo tôi chết chung nữa, thì tôi sẽ đăng ký cho cô đi thi đường trường!" Huấn luyện viên đầu đinh nghiêm túc nói. "..." Cô gái nhỏ đuôi ngựa cười gượng hai tiếng, rụt người về.

Sau khi đổi Thổ Bá lên xe, Tống Thư Hàng chui vào ghế sau, tựa vào cửa xe, mở nhóm Cửu Châu Số Một.

Đề phòng cô gái nhỏ đuôi ngựa bên cạnh ghé qua xem nội dung điện thoại của cậu.

Lúc này, trong nhóm đang rất náo nhiệt. "Phát hiện hòn đảo thần bí đó rồi, một nơi thú vị.

Giống như tình báo của Dược Sư, tiếp cận là có thể cảm nhận được sức mạnh của trận pháp 'cấm không'.

Tuy nhiên, cách lớp sương mù dày đặc của hòn đảo thần bí, ta đã ngửi thấy hương thơm của dược thảo." Cuồng Đao Tam Lãng gửi tin nhắn.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nói: "Tam Lãng gửi tọa độ, ta và Bắc Hà sẽ đến ngay." Bắc Hà Tán Nhân: "Đến lúc đó các ngươi mang theo mấy món pháp khí ta chuẩn bị, còn có mấy cái camera ngụy trang hình kim mỗi người một cái.

Lỡ chúng ta thật sự mất trí nhớ, chỉ cần mấy món pháp bảo và camera ngụy trang này không bị hỏng, chúng ta vẫn có cơ hội giải mã bí ẩn mất trí nhớ." Dược Sư: "Mọi thứ cẩn thận, trên đảo có yêu thú hung dữ, thậm chí cả hai vị Kim Đan Linh Hoàng ra tay cũng không chống đỡ nổi.

Đừng tham lam, cẩn thận là trên hết." Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng nhắc nhở: "Chú ý mở pháp thuật bảo vệ tinh thần lực, để tránh bị can nhiễu." Khoảng năm phút sau, Cuồng Đao Tam Lãng, Bắc Hà Tán Nhân và Cổ Hồ Quan Chân Quân hội ngộ, ba người cùng nhau tiến vào hòn đảo thần bí.

Cổ Hồ Quan Chân Quân thực lực cao thâm, Tam Lãng và Bắc Hà Tán Nhân cũng đều là những cường giả có số má trong nhóm Cửu Châu Số Một.

Cuồng Đao Tam Lãng đao pháp vô song, còn Bắc Hà Tán Nhân là cường giả rất gần với cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân.

Nếu ba người này đều thất bại trở về, thì hòn đảo thần bí đó phải được đánh dấu là bí cảnh cấp độ nguy hiểm cao.

Hôm nay, Tô Thị A Thất, A Thập Lục vẫn không hiện thân.

Cô nương Vũ Nhu Tử vẫn đang phấn đấu đồng bộ với linh quỷ. "Hy vọng các tiền bối vào bí cảnh có thể bình an vô sự, hy vọng A Thập Lục cũng có thể vượt qua kiếp nạn này." Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện trong lòng. ************ Tám ngày sau, 27 tháng 6, thứ năm.

Tống Thư Hàng và Lâm Thổ Bá vượt qua kỳ thi đường trường và kỳ thi lý thuyết phần bốn, thuận lợi lấy được bằng lái, hai người mời bạn cùng phòng đi ăn một bữa thịnh soạn.

Đã 8 ngày kể từ khi Cuồng Đao Tam Lãng, Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân tiến vào hòn đảo thần bí.

Ba vị tiền bối vẫn chưa xuất hiện từ hòn đảo thần bí, không biết thu hoạch của họ thế nào rồi. . . . . … … 29 tháng 6, thứ bảy, mưa lớn.

Trong tòa nhà năm tầng của Dược Sư.

Tống Thư Hàng đang luyện chế Thối Thể Dịch.

Cậu mở nắp nồi, bật máy hút khói, tăng công suất lên mức tối đa.

Mùi hôi thối nồng nặc bị hút đi phần lớn, nhưng cả căn phòng vẫn tràn ngập mùi hôi thối dữ dội.

Dược liệu Thối Thể Dịch mà Vũ Nhu Tử đưa cho, Tống Thư Hàng đã chuyển từng đợt đến chỗ Dược Sư.

Khí Huyết Đan đã sớm dùng hết, 'Thối Thể Dịch Giản Hóa' thì vẫn có thể tiếp tục sử dụng.

Theo sự tăng cường thể chất của Tống Thư Hàng, lượng Thối Thể Dịch sử dụng cũng ngày càng tăng.

Bây giờ, một lần luyện chế ra Thối Thể Dịch, chỉ đủ cho cậu dùng một lần.

Hơn nữa, tác dụng cường hóa cơ thể của Thối Thể Dịch cũng ngày càng giảm.

Đợi đến khi Thối Thể Dịch hoàn toàn không còn hiệu quả, thì có thể ngừng sử dụng.

Bên cạnh, đại yêu khuyển Đậu Đậu buồn chán lăn lộn trên sàn: "Không phải nói Dược Sư sẽ về sớm sao, sao vẫn chưa về?" "Chứng mất trí nhớ ở chỗ Dược Sư tiền bối khá nan giải, thời gian quay về đã bị trì hoãn." Tống Thư Hàng bịt mũi, đợi Thối Thể Dịch nguội xuống, một hơi uống cạn sạch. "Mỗi lần thấy ngươi uống Thối Thể Dịch, ta đều thương hại cái dạ dày của ngươi, thứ hôi thối như vậy, không hiểu sao ngươi có thể uống được." Yêu khuyển Đậu Đậu từ trên sàn bò dậy. "Thật ra trừ việc hơi hôi ra, vị cũng khá ngon, ngươi muốn thử một chút không?" Tống Thư Hàng nói. "Cho không ta cũng không thèm, ta vẫn thích mấy viên thuốc nhỏ của Dược Sư hơn, thức ăn cho chó vị thịt bò cũng ngon hơn cái của ngươi nhiều.

Chán quá, cuộc sống này không thể sống nổi nữa rồi, cho ta chút gì vui vui chơi đi." Nó lại ngã xuống sàn lăn lộn. "Ngươi không về chỗ Hoàng Sơn Chân Quân sao?" Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi. "Ta đợi hắn đến tìm ta.

Gâu~ Nếu không ta tự mình lăn về thì mất mặt lắm?" Kinh Ba Đậu Đậu cao ngạo nói, rồi nó đột nhiên nhớ ra điều gì, chạy sang một bên mở máy tính của Tống Thư Hàng.

Để tiện cho yêu khuyển Đậu Đậu chơi game, Tống Thư Hàng đành phải chuyển cả máy tính đến tòa nhà của Dược Sư. "Thư Hàng mau lại đây, đăng nhập tài khoản chat!" Đậu Đậu nhảy tưng tưng nói.

Hôm nay vẫn chưa trêu chọc Hoàng Sơn Chân Quân, mỗi ngày trêu vài câu, rồi bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm chat.

Điều này đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống hàng ngày của Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng tiện tay đăng nhập tài khoản. [Nhóm Cửu Châu Số Một] Thư Sơn Áp Lực Đại: "@Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn, ta lại đến đây!

Khi nào đến tìm ta về?

Ta chán quá!" "Không rảnh, tự về đi!" Hoàng Sơn Chân Quân trả lời.

Thư Sơn Áp Lực Đại: "Hoàng Sơn ngốc xít, ta tự về thì mất mặt lắm?

Ngươi đến tìm ta về đi, mau tìm ta về!" "Không rảnh." Hoàng Sơn Chân Quân vẫn là hai chữ đó, rồi, thuận tay cấm chat tài khoản của Tống Thư Hàng. "A a a, nói với ta thêm vài câu thì chết à!" Đậu Đậu lại lăn lộn trên sàn.

Khoảng ba phút sau, Hoàng Sơn Chân Quân phát biểu: "Tiểu Đậu Đậu, đi gọi Thư Hàng tiểu hữu lại đây, ta có việc tìm nó!" "Thư Hàng, tên ngốc Hoàng Sơn gọi ngươi qua có việc." Đậu Đậu phấn khích gọi. "Là Bạch Chân Quân sắp xuất quan sao?" Tống Thư Hàng đến bên máy tính, nhấn mở cửa sổ trò chuyện riêng với Hoàng Sơn Chân Quân, gửi một dấu chấm hỏi qua.

Tính thời gian, cũng sắp đến ngày Bạch Chân Quân xuất quan.

Đậu Đậu nhìn sang bên cạnh, lập tức mắt sáng lên: "Sao mình lại quên mất còn có chức năng chat riêng!

Gâu gâu, để xem Hoàng Sơn còn cấm chat ta thế nào!" "Thư Hàng tiểu hữu, ta vừa nhận được Thiên Lý Truyền Âm của Bạch Chân Quân.

Tối mai ngài ấy sẽ kết thúc bế quan, lát nữa ta sẽ gửi địa chỉ cho ngươi, ngươi qua đó đón ngài ấy một chút." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Quả nhiên là Bạch Chân Quân, Tống Thư Hàng cười nói: "Được, xin Chân Quân gửi địa chỉ cho cháu, tối mai cháu sẽ qua đón ngài ấy." "Địa chỉ đại khái là thôn Lâm Dao, thành phố Nam Hoa Hồ.

Hôm nay ta sẽ gửi cho ngươi một pháp khí Thiên Lý Truyền Âm, đợi tối mai ngươi đến nơi, có thể dùng pháp khí liên lạc với Bạch Chân Quân, tìm ra địa điểm bế quan của ngài ấy." "Vâng ạ!" Tống Thư Hàng trả lời.

Hơi có chút căng thẳng, ngày mai có thể đi xem nơi bế quan của Bạch Chân Quân.

Không biết nơi bế quan của Bạch Chân Quân sẽ như thế nào nhỉ?

Chắc là một nơi rất bí mật, trên nơi bế quan ít nhất cũng phải có mấy trăm tầng trận pháp phòng ngự nhỉ?

Bởi vì vị Hiến Công Cư Sĩ trong không gian nhóm, người mà ngay cả vũ khí hạt nhân cũng không nổ chết được, đã xây dựng hàng trăm tầng trận pháp phòng ngự ngay tại nơi bế quan của mình.

Thật khiến người ta mong đợi!

Ngày hôm sau, 30 tháng 6, Chủ nhật.

Năm giờ ba mươi phút, Tống Thư Hàng đã thức dậy, tu luyện hai mươi lần 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, sau đó ngưng tụ toàn bộ khí huyết tích trữ vào khiếu thứ hai 'Nhãn Khiếu'.

Không có Khí Huyết Đan, cậu càng không thể lãng phí mỗi cơ hội tu luyện!

Sáu giờ bốn mươi phút, trong lúc đang thưởng thức bữa sáng, Tống Thư Hàng nhận được một cuộc gọi giao hàng. "Xin chào, có phải là bạn học Tống Thư Hàng lớp 43 khóa 19 khoa Thiết kế và Chế tạo Cơ khí không?

Có một kiện hàng cấp tốc của bạn đã được giao đến, mời bạn ký nhận." Lần này hiếm thấy, không phải là chuyển phát nhanh của Tư Mã Giang.

Dù sao thì chuyển phát nhanh Phong Thu cũng chưa đạt đến mức bao trọn tất cả các kiện hàng trên toàn quốc. "Vâng, tôi sẽ xuống ký nhận ngay." Tống Thư Hàng trả lời.

Chắc là pháp khí 'có thể Thiên Lý Truyền Âm với Bạch Chân Quân' mà Hoàng Sơn Chân Quân đã nói hôm qua?

Nói thật... các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số Một khi gửi đồ đều yên tâm vậy sao?

Bất kể là 'phi kiếm', dược liệu luyện khí, pháp khí, thậm chí là 'người', vậy mà đều yên tâm giao cho chuyển phát nhanh gửi đi.

Nhưng nghĩ lại, họ cũng không sợ gửi mất, đương nhiên là yên tâm rồi.

Tống Thư Hàng mở gói hàng nhỏ ra, bên trong là một cây sáo trúc nhỏ màu xanh biếc, chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Toàn thân lạnh buốt, rõ ràng là tre, nhưng lại có cảm giác như ngọc thạch.

Trong kiện hàng còn có một tờ hướng dẫn sử dụng.

Cách sử dụng rất đơn giản, chỉ cần thổi cây sáo trúc nhỏ trong một phạm vi nhất định, là có thể liên lạc được với Bạch Chân Quân, giao tiếp với ngài ấy.

Tinh thần lực của người thổi sáo càng mạnh, phạm vi liên lạc với Bạch Chân Quân càng lớn.

Chương 141

Bạch Chân Quân và Hoàng Sơn Chân Quân cách nhau cả lục địa An Lạc vẫn có thể giao tiếp được.

Nhưng nếu đổi thành Tống Thư Hàng, có thể giao tiếp với Bạch Chân Quân trong phạm vi một ngôi làng nhỏ đã là tốt rồi.

Vì vậy Hoàng Sơn Chân Quân mới bảo Tống Thư Hàng đến thôn Lâm Dao, thành phố Nam Hoa Hồ, rồi dùng pháp khí 'Thiên Lý Truyền Âm' liên lạc với Bạch Chân Quân, xác định vị trí của Chân Quân, đón ngài ấy xuất quan.

Ba mươi sáu chiếc xe mới đủ loại kiểu dáng?

Cần nhiều xe mới như vậy để 'Bạch Chân Quân' giày vò sao?

Chân Quân, ngài có mua bảo hiểm nhân thọ cho cháu không?

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng trở về ký túc xá.

Bạn cùng phòng đều là sinh viên bán nội trú, Chủ nhật đều về nhà riêng.

Vì vậy, Kinh Ba Đậu Đậu không bị ràng buộc.

Nó vừa gặm thức ăn cho chó vị thịt bò, vừa chơi một game mà Tống Thư Hàng chưa từng thấy trên máy tính, chắc là nó mới tải về mấy ngày gần đây.

Game bị nó thu nhỏ thành cửa sổ nhỏ, trên màn hình máy tính còn có một cửa sổ chat.

Trong đó có một cô gái xinh đẹp khoảng mười bảy, mười tám tuổi đang video chat với Đậu Đậu! "Chồng ơi, anh giỏi quá!

Boss phó bản này bang hội của chúng em phải tổ chức đội tinh anh bảy người mới qua được, mà còn chỉ có thể chọn độ khó 'bình thường'!

Bây giờ, hai chúng ta vậy mà lại dễ dàng qua được độ khó 'tinh anh' rồi!" Cô gái xinh đẹp đó phấn khích nói, giọng nói mềm mại, rất dễ nghe.

Kinh Ba Đậu Đậu gặm thức ăn cho chó, vẻ mặt cao thủ tịch mịch, sau đó gõ vào khung chat: "Chuyện nhỏ thôi, độ khó này không làm khó được chồng em đâu.

Chồng em là đại cao thủ đấy!" "Tuyệt đối là siêu cấp đại cao thủ!

Em thích chồng nhất~, yêu yêu!" Cô gái xinh đẹp ngọt ngào nói, còn làm một biểu cảm chu môi hôn gió.

Kinh Ba Đậu Đậu đắc ý cười, gõ lạch cạch trên bàn phím: "Miệng nhỏ thật ngọt, nào, mở rương báu của con BOSS này ra xem có thể mở ra cái gì.

Đợi chồng em lên cấp tám mươi, đủ bộ Chiến Thần năm sao, chúng ta sẽ ra ngoài ngược chết lũ khốn kia, dám cắm trại xác vợ, xem ta đánh chúng nó về làng tân thủ!" "Chồng~ anh thật là bá khí!" Trong mắt cô gái nhỏ toàn là ngôi sao nhỏ, cô lại hỏi: "Chồng ơi, camera của anh khi nào mới sửa xong!

Em muốn xem dáng vẻ của anh, còn muốn nghe giọng của anh nữa!" "Đừng vội, đợi ngày mai anh sẽ mua camera.

Anh nói cho em biết, chồng em đẹp trai lắm." Kinh Ba Đậu Đậu gõ chữ.

Đồng thời, nó lật lật trong máy tính của Tống Thư Hàng, tìm ra một tấm ảnh cũ của cậu.

Đó là ảnh Tống Thư Hàng chụp hồi cấp ba, chính là lúc cậu thường xuyên tập luyện.

Thanh xuân phơi phới, được coi là một tiểu thịt tươi. "Nào, cho em xem ảnh của chồng trước!

Nhưng tấm ảnh này chụp lâu rồi, bây giờ anh trưởng thành hơn, đẹp trai hơn nhiều!" Sau đó, nó gửi ảnh của Tống Thư Hàng cho cô gái đó.

Cô gái nhỏ nhận được ảnh, thấy người con trai trong ảnh cũng khá đẹp trai.

Thực ra trong lòng cô, 'chồng' trong game này chỉ cần không quá xấu là đều có thể chấp nhận, bây giờ dáng vẻ trong ảnh còn đẹp hơn cô tưởng tượng nhiều.

Vì vậy, cô rất vui, ngọt ngào gọi: "Chồng tuyệt vời quá ~~ yêu anh nhất!" "Oa ha ha, anh thích cái miệng nhỏ ngọt ngào của em, dùng giọng nũng nịu gọi một tiếng thân ái nữa đi, anh sẽ dẫn em đi thẳng một lần phó bản cấp 'ác mộng'!" Đậu Đậu thè lưỡi thở hổn hển, trêu chọc cô gái nhỏ loài người dường như khiến nó rất phấn khích. "Thân ~ ái ~~, ư, xấu hổ chết mất!" Cô gái nhỏ thè lưỡi. "Ô hố hố, xương cốt đều nhũn ra rồi, nào nào nào, phó bản ác mộng thẳng tiến!

Xem bản lão công ra oai, dẫn em càn quét!" Đậu Đậu phấn khích nhảy tưng tưng trên bàn máy tính.

Con yêu khuyển Kinh Ba này, hết thuốc chữa rồi! . . . . … … Tống Thư Hàng đứng ngay sau lưng Kinh Ba Đậu Đậu, trơ mắt nhìn cảnh 'chói mù mắt chó hợp kim' này xảy ra.

Cảm giác của cậu lúc này, thật sự chỉ có thể dùng từ 'cạn lời' để hình dung.

Kinh Ba Đậu Đậu chơi game, tán gẫu thì thôi đi, vậy mà còn biết tán gái trên mạng!

Càng chói mắt hơn là, còn được nó tán đổ một cô gái nhỏ rất ổn!

Ngươi để cho bao nhiêu trai độc thân ở An Lạc phải làm sao?

Còn có cô gái nhỏ đáng yêu ở phía đối diện, nếu ngày nào đó cô biết người mình gọi từng tiếng 'chồng ơi, thân ái' là một con chó Kinh Ba thì... không được rồi, cảnh tượng đó quá đẹp tôi không dám nghĩ đến!

Tống Thư Hàng sụp đổ. "Hử, Thư Hàng tiểu hữu ngươi về rồi à!" Kinh Ba Đậu Đậu bình tĩnh chào hỏi, phảng phất như kẻ vừa rồi tùy tiện gửi ảnh của Tống Thư Hàng đi lung tung không phải là nó.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi: "Ngươi cứ gửi ảnh của ta cho cô gái đó như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?" "Đương nhiên không có vấn đề gì, ta còn chuẩn bị đợi trưa mai, để ngươi video với cô ấy một chút.

Không cần quá lâu, chỉ cần nói chuyện với cô ấy vài câu, nở vài nụ cười là được.

Dáng vẻ thư sinh bột sữa của ngươi bây giờ, mỉm cười một cái là rất khuynh thành đấy!

Đảm bảo có thể mê hoặc cô ấy đến chết đi sống lại!" Đậu Đậu nói. "Tôi từ chối, lừa dối là không đúng." Tống Thư Hàng nói. "Ha ha, vậy ta sẽ nói cho cô gái nhỏ này biết lớp, mã số sinh viên của ngươi, để cô ấy đến thẳng Thành phố Đại học Giang Nam tìm ngươi." Đậu Đậu đắc ý dương dương cười nói. "..." Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức toàn là 'lẩu thịt chó', 'sườn chó kho tàu' và các món ăn khác. "Yên tâm đi, sẽ không để ngươi giúp không công.

Ta cũng sẽ đồng ý giúp ngươi một vài việc coi như báo đáp.

Ta, Đậu Đậu, cũng không thích nợ ân tình!" Đậu Đậu nói: "Hơn nữa, ngươi không cảm thấy nếu để cô gái nhỏ này biết, đối tượng trong mộng của mình là một con chó Kinh Ba, là một chuyện rất tàn nhẫn sao?

Lúc này, nói một lời nói dối tốt đẹp, để cô ấy tiếp tục chìm trong giấc mơ đẹp, cùng ta trở thành cặp vợ chồng ân ái trong game, đây là đang tích công đức đấy." Ra là ngươi cũng biết mình là một con Kinh Ba à.

Tống Thư Hàng thầm chửi! "He he, không nói chuyện với ngươi nữa, xem ta làm sao qua được phó bản cấp ác mộng này!" Kinh Ba Đậu Đậu móng vuốt gõ nhanh trên bàn phím, nhân vật trong game dẫn theo cô gái kia chém tướng qua ải, không thể cản phá!

Tống Thư Hàng âm thầm thở dài: "Đúng rồi, Đậu Đậu chiều nay ngươi đi cùng ta đến thôn Lâm Dao, thành phố Nam Hoa Hồ một chuyến nhé." "Ồ?

Ngươi muốn đi đón Bạch Chân Quân à?

Nhưng ta không rảnh, ta phải cùng vợ ta cày phó bản." Đậu Đậu không chút do dự từ chối. "Ừm, ta nghĩ ngươi không nên từ chối ta.

Nếu không thì... a a." Tống Thư Hàng bình tĩnh cười nói. "Gâu, ngươi uy hiếp ta?" Đậu Đậu quay đầu lại, bất mãn nói. "Ừ, đúng vậy.

Tôi đang uy hiếp cậu." Tống Thư Hàng gật đầu, thành thật nói. "Khốn kiếp, đợi ta cày xong bản này, nói với vợ một tiếng rồi cùng ngươi đến thành phố Nam Hoa Hồ." Đậu Đậu thở dài: "Ta đưa ngươi đến thôn Lâm Dao, thành phố Nam Hoa Hồ, ngày mai ngươi phải giúp ta lộ diện trước mặt cô gái này, trò chuyện với cô ấy." "Được." Tống Thư Hàng nói. *************** Hai giờ sau.

Đậu Đậu cuối cùng cũng đã báo cáo xong với vợ trong game, sau đó nó đến ban công, lắc mình một cái, hóa thành hình thái Kinh Ba khổng lồ dài năm mét. "Lên đi, ta chở ngươi qua đó, như vậy sẽ nhanh hơn." Đậu Đậu bất mãn nói. "Ừm." Tống Thư Hàng trèo lên lưng Đậu

Đậu: "Ngươi biết địa điểm không?" "Cả An Lạc này ta gần như đã đi hết, không có nơi nào ta không biết." Đậu Đậu nói xong, khẽ kêu một tiếng, trên người bốc lên sương mù, bao phủ Tống Thư Hàng bên trong.

Là yêu thú, nó sẽ không bị người thường nhìn thấy.

Nhưng Tống Thư Hàng là thân thể con người, không che giấu thân thể hắn một chút, ngày mai Tống Thư Hàng có thể lên trang nhất báo chí.

Hơn nữa, sương mù này cũng có thể bảo vệ Tống Thư Hàng không bị ảnh hưởng bởi áp suất gió, dòng khí lạnh trên cao. "Ngồi vững vào." Đậu Đậu nhẹ nhàng nhảy một cái, lao lên trời.

Nó chạy trên không trung, tốc độ so với Tô Thị A Thất ngự kiếm phi hành cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Chạy một đoạn đường, dưới chân Đậu Đậu hiện ra bốn cái Phong Hỏa Luân, tốc độ phi hành lại tăng lên gấp đôi.

Chưa đến nửa giờ, Đậu Đậu đã chạy xong năm trăm cây số, hạ cánh xuống thôn Lâm Dao, thành phố Nam Hoa Hồ. "Ngươi biết Bạch Chân Quân bế quan ở đâu không?" Đậu Đậu khôi phục lại kích thước Kinh Ba nhỏ, hỏi.

Tống Thư Hàng lấy ra cây sáo nhỏ màu xanh lục: "Hoàng Sơn Chân Quân đưa cho tôi cái này, chỉ cần thổi nó lên, là có thể liên lạc với 'Bạch Chân Quân'." Cậu ngậm cây sáo nhỏ màu xanh lục, dùng sức thổi một hơi. 'Ông ~~', từ cây sáo nhỏ màu xanh lục có âm thanh truyền ra, nhưng âm thanh này không phải là sóng âm mà tai người có thể nghe thấy.

Sóng âm lan truyền ra xa, rất nhanh truyền đến một vị trí ở thôn Lâm Dao.

Một lát sau, có một đạo sóng âm tương tự từ một nơi nào đó ở thôn Lâm Dao khuếch tán ra, kết nối với cây sáo nhỏ màu xanh lục trong tay Tống Thư Hàng.

Sóng âm truyền đến từ sâu trong thôn Lâm Diêu kết nối với cây sáo nhỏ màu xanh lá trong tay Tống Thư Hàng.

“Xì xì…” Một đoạn tạp âm phát ra từ cây sáo, sau đó là một giọng nói dịu dàng: “Chào anh!” Đây là giọng của Bạch Chân Quân sao?

Nghe rất rõ ràng, chức năng đàm thoại của thiên lý truyền âm pháp khí không hề thua kém điện thoại.

“Chào Bạch Chân Quân tiền bối, tôi là Tống Thư Hàng.

Được Hoàng Sơn Chân Quân nhờ vả, tôi đến đón tiền bối xuất quan.

Tiền bối đang ở đâu ạ?” Tống Thư Hàng nói vào cây sáo nhỏ.

Chương 142

Thật mong chờ, sắp được thấy nơi một ‘Chân Quân tiền bối’ đã bế quan hơn trăm năm rồi!

Đến lúc đó, sẽ được biết nơi các tiền bối bế quan trông như thế nào, và cả ‘hàng trăm lớp phòng ngự trận pháp’ có thể chặn được cả vũ khí hạt nhân sẽ chấn động lòng người ra sao!

Trong đầu cậu tưởng tượng ra một khung cảnh giống như ‘tiên cảnh’, trên đỉnh là những hiệu ứng ánh sáng của các trận pháp phòng ngự chồng chéo như ma pháp trận trong phim điện ảnh.

Chắc chắn sẽ rất hoành tráng!

“Xì xì… Chào anh, đây là nơi ‘A Bạch’ bế quan, còn 0 ngày 5 canh giờ 6 khắc nữa là kết thúc bế quan.

Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi!” Giọng nói dịu dàng tiếp tục vang lên từ cây sáo, nhưng khi đọc các con số thời gian, giọng điệu lại có phần cứng nhắc.

Tống Thư Hàng ngẩn người, cậu lập tức nghĩ đến giọng nói hệ thống của nhà mạng mỗi khi kiểm tra cước điện thoại.

Một lúc sau, Tống Thư Hàng nhìn sang Kinh Ba Đậu Đậu: “Không phải Bạch Chân Quân đang trả lời sao?” Giọng nói phát ra từ cây sáo cũng là một dạng tin nhắn thoại tự động ư?

“Tất nhiên không phải Bạch Chân Quân, ngài ấy vẫn đang bế tử quan mà, ngươi thấy tu sĩ nào đang bế tử quan mà còn ra ngoài tán gẫu được không?

Đó không phải bế tử quan, mà là bế quan thông thường rồi.” Kinh Ba Đậu Đậu khinh bỉ nói.

Lại bị con chó Bắc Kinh này coi thường rồi.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, giải thích: “Tôi có bế tử quan bao giờ đâu, cũng chưa nghe các tiền bối trong nhóm nói bế tử quan sẽ như thế nào.

Hơn nữa, Hoàng Sơn Chân Quân không phải vẫn luôn nói ‘Bạch Chân Quân’ đã liên lạc được với ngài ấy sao, tôi còn tưởng là Bạch Chân Quân trong lúc bế quan có thể thỉnh thoảng hoạt động, liên lạc với Hoàng Sơn Chân Quân chứ.” Xem ra, cũng là Bạch Chân Quân đã sớm cài đặt ‘tin nhắn thoại’, khi thời gian bế quan sắp kết thúc, nó sẽ tự động liên lạc với Hoàng Sơn Chân Quân qua cây sáo nhỏ.

Hóa ra các chức năng như tin nhắn thoại, báo thức hẹn giờ của điện thoại hiện đại đã được các tiền bối tu sĩ chơi chán từ mấy trăm năm trước rồi.

“Còn hơn năm canh giờ rưỡi, một canh giờ là hai tiếng, vậy là còn khoảng 11 tiếng nữa.

Chúng ta không thể đứng đây chờ không được, tìm chỗ nào ngồi trước đi?” Tống Thư Hàng thở dài, nói.

“Được thôi được thôi!

Đi tìm quán net đi!

Thời gian dài như vậy, đủ để ta và vợ cày mấy cái phó bản rồi.” Đậu Đậu lập tức phấn khích.

“Đừng quậy, cậu mà chơi game ở quán net thì nổi bật lắm.” Tống Thư Hàng thẳng thừng từ chối.

Đậu Đậu khinh bỉ: “Ngốc, ngươi không biết thuê phòng riêng à?” Lại bị con chó Bắc Kinh này coi thường!

“Được rồi, cậu nói có lý.

Tôi đi thuê cho cậu một phòng riêng!” Tống Thư Hàng sờ túi, ví tiền có mang theo, chứng minh thư cũng có.

Kinh Ba Đậu Đậu nghe vậy, lập tức nịnh nọt: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu tuyệt lắm, đúng là người tốt!” Bị người ta phát thẻ người tốt thì thôi, bị chó phát thẻ người tốt thì tính là gì? **************** Thôn Lâm Diêu là một thôn làng phồn thịnh, vì khá gần trung tâm thành phố nên lưu lượng người qua lại rất lớn.

Tống Thư Hàng dễ dàng tìm được một quán net khá ổn.

Cùng với sự phổ biến của máy tính cá nhân, việc kinh doanh của các quán net đã sa sút không ít.

Nhưng thôn Lâm Diêu có lượng dân cư lưu động lớn, số người đến quán net vẫn không hề ít.

“Xin hỏi, có phòng riêng không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cô nhân viên thu ngân ở quán net kiểm tra máy tính rồi trả lời: “Chào anh, vẫn còn phòng riêng trống ạ!” “Vậy cho tôi một phòng nhé, bao nhiêu tiền?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hai mươi tệ một giờ.” Tống Thư Hàng đưa chứng minh thư và hai trăm tệ qua: “Bao mười tiếng trước đi.” Sau khi đăng ký xong, Tống Thư Hàng dẫn Kinh Ba Đậu Đậu theo nhân viên quản lý đi về phía phòng riêng.

Lúc này, Tống Thư Hàng nghe thấy cô thu ngân phía sau nói chuyện với một đồng nghiệp: “Tiểu Lệ, cậu nghe nói chưa?

Tượng Vô Danh Tiên Quân trong Vô Danh quan dạo này ngày càng sống động như thật đó.

Nghe người ta nói, bây giờ nhìn tượng Vô Danh Tiên Quân, cứ có cảm giác như ngài ấy sắp sống lại vậy.” “Cậu cũng nghe rồi à?

Tớ còn có tin tức chấn động hơn đây, nghe mẹ tớ nói nhà bên cạnh có một cô gái, từ mấy hôm trước đi Vô Danh quan về là trà không buồn uống, cơm chẳng muốn ăn, nghe nói là mắc bệnh tương tư, thích Vô Danh Tiên Quân trong Vô Danh quan rồi.

Chậc chậc, đó là một bức tượng mà!

Lại có thể thích một bức tượng, cô gái đó bệnh không nhẹ rồi.” Lúc này, một nhân viên quản lý khác chen vào: “He he, bệnh tương tư của cô bé đó còn chữa được.

Tôi đây còn có tin tức ghê gớm hơn này.

Mọi người còn nhớ Tiểu Tùng, quản lý net nghỉ việc mấy hôm trước không?

Nghe nói trước khi nghỉ việc cậu ta cũng đến Vô Danh quan, đi cúng bái Vô Danh Tiên Quân.

Sau khi về, mấy ngày liền cứ ngơ ngơ ngẩn ngẩn, làm gì cũng sai.

Mấy hôm trước thì nghỉ việc luôn, sau này tôi nghe nói, hình như cậu ta định đến Vô Danh quan làm đạo sĩ.

Chậc chậc, cái này mới là bệnh, mà còn không có thuốc chữa!

Tượng Vô Danh Tiên Quân là nam đó!” Tống Thư Hàng khẽ động tai, im lặng đi vào phòng riêng.

“Thưa anh, đây là thẻ thành viên của anh, khách hàng tiêu dùng trên hai trăm tệ ở quán chúng tôi đều được tặng một thẻ thành viên miễn phí, mời anh nhận.” Nhân viên quản lý trước khi rời đi còn tặng Tống Thư Hàng một chiếc thẻ thành viên.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng mỉm cười nhận lấy thẻ.

“Chúc anh chơi vui vẻ.” Nhân viên quản lý cười rồi rời đi.

Kinh Ba Đậu Đậu vui vẻ nhảy tót lên trước máy tính, kêu lên:

"Thư Hàng tiểu hữu, mau mau mở máy tính, ta đã không thể chờ được nữa để cùng vợ đi phó bản rồi!" Không biết trong lúc nó offline, vợ nó có bị ai bắt nạt không, sáng nay còn bị người ta giết mất xác nữa.

"Chờ chút, tôi tra một vài thứ đã." Tống Thư Hàng đẩy Kinh Ba Đậu Đậu sang một bên, mở trang web tìm kiếm mấy từ khóa 'thôn Lâm Diêu, Vô Danh quan, Vô Danh Tiên Quân'.

Rất nhanh, trên máy tính hiện ra một chuỗi thông tin cụ thể.

Tương truyền rằng 'mấy trăm năm' trước, trong một trận đại hạn, người dân đào giếng thì đào được 'tượng Vô Danh Tiên Quân', sau đó mang về thờ cúng.

Những thông tin này là câu chuyện mà mọi người dân ở thôn Lâm Diêu đều thuộc nằm lòng.

Phía sau còn có địa chỉ cụ thể của Vô Danh quan.

"Ngươi có hứng thú với thứ này à?" Kinh Ba Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

"Ừm, bây giờ tôi có hứng thú với tất cả những sự việc 'thần bí'!" Tống Thư Hàng khẳng định, chỉ cần là thứ không phù hợp với 'lẽ thường', cậu đều có hứng thú!

"Cậu cứ ở đây chơi tiếp đi, tôi đến Vô Danh quan đó xem sao.

Sau khi tôi ra ngoài nhớ khóa trái cửa." Tống Thư Hàng cười nói.

"Không vấn đề, ngươi đi đâu mát thì đi.

Đừng làm phiền ta là được, tốt nhất là đợi ngươi đón được Bạch Chân Quân rồi hẵng quay lại tìm ta!" Kinh Ba Đậu Đậu vẫy vẫy móng vuốt, phấn khích mở game, bắt đầu gõ lách cách trên bàn phím. … Đi theo địa chỉ tìm được trên mạng, Tống Thư Hàng thuận lợi tìm thấy Vô Danh quan ở thôn Lâm Diêu: "Chính là nơi này!" Nhìn qua, người đến cúng bái Vô Danh Tiên Quân không ít, vào trong quan cũng phải xếp hàng.

Trong quan hương khói nghi ngút, ai nấy đều cầu nguyện dưới tượng Tiên Quân. … Tuy nhiên, còn có rất nhiều nam thanh nữ tú, ánh mắt mang vẻ mê ly.

Bọn họ vào thắp hương xong, đều ngây ngốc nhìn tượng Vô Danh Tiên Quân, một lúc lâu sau mới lưu luyến rời đi.

Đây đều là thành viên của hội 'bệnh không nhẹ' và 'bệnh vô phương cứu chữa'.

Mãi mới đến lượt Tống Thư Hàng, cậu mua hai cây hương nến từ tiểu đạo sĩ ở cửa.

Giá cả cũng phải chăng, chỉ lấy của Tống Thư Hàng hai mươi tệ.

Cậu cùng ba vị thím lớn đi vào Vô Danh quan, ba vị thím thành thạo cắm hương, bắt đầu cúng bái.

Họ đều hạ thấp giọng, khẽ lẩm bẩm, nhưng Tống Thư Hàng đều nghe thấy hết, chỉ có thể trách thính lực của cậu bây giờ quá tốt.

"Tiên Quân ơi, con gái nhà con sang năm thi đại học, cầu ngài ban cho nó thông minh trí tuệ, để nó học hành giỏi giang hơn!

Thi đỗ vào Đại học Kinh Đô ạ!" "Tiên Quân ơi, con trai nhà con đã gần ba mươi tám rồi, vẫn chưa tìm được vợ, cầu ngài sắp xếp cho nó một người đi ạ, con không còn yêu cầu gì nữa, chỉ cần là phụ nữ, có thể sinh con là được rồi ạ." Sau đó là vị thím cuối cùng, chỉ thấy bà vẻ mặt bình tĩnh, hạ giọng lẩm bẩm: "Tiên Quân ơi… con yêu ngài nhiều lắm!" "Phụt…" Tống Thư Hàng suýt nữa thì phun ra, phải cố gắng nhịn lại!

Hóa ra không chỉ 'nam thanh nữ tú' bệnh không nhẹ, mà cả các thím cũng bệnh không nhẹ.

Nói không chừng, còn có cả các cụ ông bệnh vô phương cứu chữa nữa?

Tống Thư Hàng chưa từng cúng bái bao giờ, từng là người tin tưởng vào khoa học, từ chối mê tín, không ngờ cũng có ngày bước vào đạo quan.

Cậu học theo ba vị thím cắm hương nến, nghĩ đi nghĩ lại cũng không có gì để cầu xin.

Dù sao mục tiêu chính của cậu là đến xem tượng Vô Danh Tiên Quân này.

Nhân lúc không ai để ý, Tống Thư Hàng lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía tượng Vô Danh Tiên Quân.

Chỉ một cái nhìn thoáng qua, trong khoảnh khắc… cậu cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một chút.

Rõ ràng chỉ là một bức tượng vô tri, nhưng khi nhìn thấy nó, Tống Thư Hàng lại bất giác mường tượng ra một bóng hình.

Đó là một bóng hình ôn nhuận như ngọc, tiên tư bất phàm.

Mái tóc đen dài như thác đổ, đôi mắt sáng như sao trời, áo trắng phiêu diêu, tựa như sắp cưỡi gió hóa tiên.

Dù là vị Công Tử Hải đã gặp ở 'Nguyệt Đao Tông', cũng không sánh được với phong thái tuyệt thế của bóng hình trước mắt.

Khéo léo tuyệt trần!

Tống Thư Hàng chỉ có thể dùng từ ngữ như vậy để hình dung bức tượng này.

Hơn nữa, càng nhìn chằm chằm vào bức tượng, lại càng cảm thấy như cả người sắp bị hút vào, không thể tự thoát ra được.

Ể?

Không đúng, sao mình cũng bị bức tượng này mê hoặc rồi?

Tống Thư Hàng kinh hãi trong lòng, cậu lập tức nhắm mắt, âm thầm vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Trái tim đang đập thình thịch lúc này mới hơi bình ổn lại.

Lúc này, ba vị thím đã đứng dậy, xoay người rời khỏi Vô Danh quan.

Tống Thư Hàng vội vàng đi theo. … Vừa rồi, là trúng phải pháp thuật tinh thần nào đó sao?

Giống như ‘mị hoặc’ được miêu tả trong các bộ phim, tiểu thuyết?

Cậu lập tức dùng tinh thần lực kiểm tra toàn bộ trạng thái của mình từ trên xuống dưới, không phát hiện bất kỳ dấu vết ảnh hưởng của pháp thuật nào.

Chẳng lẽ, thật sự là ‘bức tượng’ đó khéo léo tuyệt trần, đạt đến một trình độ nghệ thuật đỉnh cao?

Chương 143

Khiến cho ai nhìn thấy cũng không khỏi kinh ngạc, đắm chìm trong sự hoàn mỹ của nó?

Trên đời này, thật sự có vật hoàn mỹ đến vậy sao?

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ… Ừm, không thể nào!

Cho nên, vẫn là quay về tìm yêu khuyển Đậu Đậu, để nó kiểm tra lại trạng thái của mình từ trên xuống dưới một lần nữa.

Sau khi Tống Thư Hàng rời khỏi Vô Danh quan, nhịp tim dần dần bình ổn lại.

Lúc này, bên ngoài Vô Danh quan, khách hành hương đến thắp nhang vẫn nườm nượp không ngớt.

Mấy ngày trước, khách đến đây cúng bái đa phần là các thím, các bà.

Bây giờ, lại có thêm rất nhiều nam thanh nữ tú.

Khi Tống Thư Hàng rời khỏi Vô Danh quan, liền có bốn nam thanh nữ tú cùng nhau đi vào trong.

Trong đó có một cô gái nhỏ, hạ giọng hỏi bạn đồng hành: “Lâm Duyệt, cậu nói xem tượng Vô Danh Tiên Quân trong quan này có thật sự lợi hại như vậy không?” Cô bạn bên cạnh có chút mũm mĩm, khẽ đáp: “Tớ cũng tò mò lắm, cậu biết Dư đại thiếu gia lớp tớ không?

Nhà có chút tiền, bạn gái thì đổi hết người này đến người khác.

Nhưng hôm kia, vì tò mò mà đến Vô Danh quan xem tượng Vô Danh Tiên Quân này một cái, liền biến thành một người khác.

Bạn gái cũng không cần nữa, ngày nào cũng chỉ nghĩ đến việc chạy đến Vô Danh đạo quan này.” Cậu bạn trai bên cạnh gật đầu phụ họa: “Tớ cũng vì tò mò chuyện của Dư đại thiếu gia mới đến đây, thật sự rất tò mò, không biết tượng Vô Danh Tiên Quân có thể khiến người ta thần hồn điên đảo sẽ trông như thế nào?” Ba thanh niên này đều vẫn còn là học sinh, lý do họ đến thắp hương là vì tò mò.

Những người tò mò về hình dáng của Tiên Quân mà đến thắp hương như họ không hề ít.

Chẳng trách gần đây, hương khói của Vô Danh quan ngày càng thịnh vượng.

Bên cạnh ba học sinh là một thanh niên khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi.

Khác với ba học sinh, anh ta nghe nói ‘Vô Danh Tiên Quân ở Vô Danh quan’ rất linh thiêng, mới lặn lội từ xa đến đây.

Sau khi thanh niên vào trong quan, thắp hương đốt nến, khẽ cầu nguyện: “Tiên Quân phù hộ, xin hãy để bệnh của em gái con được chữa khỏi, để nó không còn bị căn bệnh suy yếu kỳ lạ kia hành hạ nữa.

Cầu Tiên Quân chấp thuận nguyện vọng của con, nếu em gái con khỏi bệnh, con nhất định sẽ đến xây cho Tiên Quân một đạo quan thật lớn để trả lễ!” Cầu nguyện xong, thanh niên ngẩng đầu nhìn tượng Tiên Quân.

Chỉ một cái nhìn như vậy, anh ta cảm thấy tim mình đập nhanh hơn, hơi thở gấp gáp… Bức tượng Tiên Quân trước mắt, thật sự hoàn mỹ đến tột cùng, khiến người ta không thể rời mắt!

Dù phải trả giá bằng tất cả mọi thứ để đổi lấy nó, cũng sẽ không có bất kỳ hối tiếc nào!

Ý nghĩ này cứ lởn vởn trong đầu anh ta không dứt.

Đôi mắt thanh niên trở nên mê ly, đến cuối cùng, cũng không biết mình đã rời khỏi Vô Danh quan như thế nào.

Anh ta như mộng du trở về xe của mình.

Sau đó, tài xế phải gọi mấy tiếng, anh ta mới tỉnh lại.

“Cố thiếu gia, chúng ta về chứ?” Tài xế nhíu mày hỏi, anh cảm thấy Cố thiếu gia vừa rồi cứ như bị ma nhập.

“Ừ ừ, về trước đã.

Đúng, về rồi tính sau.” Cố thiếu gia gật đầu đáp.

Tượng Vô Danh Tiên Quân… Chuyện này, phải bàn bạc kỹ hơn! **************** Tống Thư Hàng quay lại quán net, gõ cửa phòng riêng.

Kinh Ba Đậu Đậu nhanh chóng mở cửa, rồi lại nhanh chóng quay lại máy tính.

“Đậu Đậu, đừng chơi game nữa, xem tôi trước đã!” Tống Thư Hàng gọi.

Đậu Đậu không quay đầu lại: “Chuyện vặt?” “Nhìn tôi đi, kiểm tra toàn thân cho tôi một lượt!” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi lại không phải con gái, ta kiểm tra ngươi làm gì?

Chẳng lẽ ngươi gặp phải thứ bẩn thỉu như quỷ vật?” Đậu Đậu liếc Tống Thư Hàng.

“Không phải, tôi vừa mới đến Vô Danh quan, thấy được tượng Vô Danh Tiên Quân bên trong, rồi xảy ra một vài chuyện kỳ lạ.” Tống Thư Hàng kể lại chi tiết quá trình tim đập bất thường khi nhìn thấy tượng Vô Danh Tiên Quân cho Đậu Đậu nghe: “Cho nên, cậu mau xem giúp tôi, có phải trên tượng Vô Danh Tiên Quân đó có pháp thuật kỳ quái gì không.

Rồi tôi có bị trúng pháp thuật mị hoặc gì không?” Đậu Đậu dừng lại một chút, rồi đôi mắt chó của nó phát ra ánh sáng vàng, quét Tống Thư Hàng từ đầu đến chân một lượt, đáp: “Không vấn đề, cơ thể khỏe như trâu.

Trên người cũng không có bất kỳ pháp thuật nào còn sót lại.” Nói xong, Đậu Đậu thu lại ánh mắt, tiếp tục chơi game.

Tống Thư Hàng hơi yên tâm một chút.

Chẳng lẽ, bức tượng Vô Danh Tiên Quân đó thật sự là tuyệt tác của tạo hóa, đạt đến đỉnh cao của nghệ thuật điêu khắc, nên khiến người ta nhìn một cái là bị cuốn sâu vào?

Nhưng vẫn luôn cảm thấy có gì đó không đúng. ************ Tiếp theo, Tống Thư Hàng ngoan ngoãn ở lại trong phòng riêng.

Cậu mở Cửu Châu Nhất Hào Quần, muốn xem trong nhóm có tin tức hóng hớt gì mới không, nhưng hôm nay trong nhóm im phăng phắc.

Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng và Cổ Hồ Quan Chân Quân đã vào hòn đảo bí ẩn nên không thể online.

Nhưng tại sao các tiền bối khác cũng không có ai nói chuyện?

Không có việc gì làm, Tống Thư Hàng đành nghỉ ngơi, tu luyện, ăn Tịch Cốc Hoàn, rồi lại tu luyện. … Thời gian chờ đợi luôn đặc biệt dài đằng đẵng.

Mãi mới đến hơn tám giờ tối.

Bạch Chân Quân sắp xuất quan!

“Thời gian sắp đến rồi.” Tống Thư Hàng lấy cây sáo nhỏ ra, chuẩn bị liên lạc với Bạch Chân Quân.

Lúc này, cây sáo nhỏ màu xanh lá rung lên trước.

Sau đó, một giọng nói dịu dàng phát ra từ đó: “Alô, chào anh!

Có phải là Tống Thư Hàng đạo hữu không?” Là tin nhắn của Bạch Chân Quân, ngài ấy thông qua chức năng nhắn tin của ‘thiên lý truyền âm pháp khí’, biết Tống Thư Hàng là đạo hữu đến đón mình xuất quan.

Tống Thư Hàng đáp: “Chào ngài, Bạch Chân Quân tiền bối, ngài đã kết thúc bế quan rồi ạ?” “Ừm, ta đã kết thúc bế quan rồi. … Ngươi có thể đến đón ta rồi đó.” Bạch Chân Quân trả lời.

Tống Thư Hàng hỏi: “Địa điểm bế quan của ngài ở vị trí nào trong thôn Lâm Diêu ạ?

Tôi sẽ đến tìm ngài.” “Địa điểm à, để ta xem, hình như ta đang ở trong một căn phòng nhỏ.

Ha ha, bên cạnh ta hình như có chút dị thường.

Thế này đi. … Ngươi cứ trực tiếp đi theo kết nối của ‘thiên lý truyền âm tiêu’ mà tìm ta.

Chỉ cần cầm ‘thiên lý truyền âm tiêu’, rồi vận chuyển pháp môn tinh thần lực, là có thể cảm nhận được một sóng âm đặc biệt giữa pháp khí và ta.

Ngươi cứ đi theo sóng âm đó là có thể tìm thấy ta.” Bạch Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng thử vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, quả nhiên cảm ứng được một sóng âm đặc biệt gắn trên thiên lý truyền âm pháp khí.

Đầu kia của sóng âm kết nối đến một nơi sâu trong thôn Lâm Diêu.

“Cảm ứng được rồi, Bạch Chân Quân tiền bối.

Tôi sẽ đến tìm ngài ngay.” Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, cậu lại quay sang hỏi Kinh Ba: “Đậu Đậu, có đi đón Bạch Chân Quân cùng không?” “Thôi đi, ngươi cứ đưa Bạch Chân Quân qua đây là được.

À phải rồi. … Lúc ra ngoài tiện thể nạp thêm chút tiền mạng cho ta.

Vừa rồi quản lý báo, mười tiếng đã hết, đã nợ hơn một tiếng rồi.” Đậu Đậu không quay đầu lại đáp.

“Vậy cậu ở đây đừng chạy lung tung, đợi tôi đón Bạch Chân Quân về rồi chúng ta sẽ quay về.” Tống Thư Hàng đến quầy thu ngân của quán net, nạp thêm một trăm tệ.

Sau đó, cậu đi theo sóng âm đặc biệt giữa hai ‘thiên lý truyền âm tiêu’. … Đi mãi đi mãi, càng đến gần Bạch Chân Quân, Tống Thư Hàng càng cảm thấy địa hình xung quanh có chút quen thuộc.

Cuối cùng… cậu đến được ‘Vô Danh quan’ đó.

“Ở đây sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Vô Danh quan.

Lúc này, bên ngoài quan vẫn còn không ít khách hành hương, trong quan đèn đuốc sáng trưng.

Tống Thư Hàng cầm ‘thiên lý truyền âm tiêu’ hỏi: “Bạch Chân Quân tiền bối, vị trí bế quan của ngài, là Vô Danh quan sao?” “Vô Danh quan?

Ngươi nói vậy, hình như ta đang ở trong một đạo quan.” Giọng Bạch Chân Quân đáp lại: “Thư Hàng đạo hữu, ta có thể cảm nhận được vị trí của ngươi rồi.

Ngươi vào trong quan đi, sẽ thấy một bức tượng đang được thờ cúng, đó chính là ta!” Đó chính là ta… chính là ta… Tống Thư Hàng đơ người, bức tượng Vô Danh Tiên Quân trong đạo quan là Bạch Chân Quân ư?

Điều này thật sự nằm ngoài dự đoán của cậu.

Trước đó, cậu hoàn toàn không thể liên tưởng ‘Bạch Chân Quân’ với bức tượng Vô Danh Tiên Quân này!

Một người là tiền bối đã bế quan từ lâu, một người là tượng thần được thờ cúng trong đạo quan.

Một bên là địa điểm bế quan xa hoa trong tưởng tượng, một bên lại là đạo quan Vô Danh cổ kính.

Quan trọng hơn là, Bạch Chân Quân rõ ràng đã bế quan từ hơn một trăm năm mươi năm trước.

Nhưng thông tin tra được trên mạng, tượng Vô Danh Tiên Quân này lại được lập từ mấy trăm năm trước.

Quả nhiên những câu chuyện ‘truyền từ đời này sang đời khác’ luôn có rất nhiều sai lầm và phóng đại, thời gian đã chênh lệch cả mấy trăm năm.

Cho nên, dù Tống Thư Hàng có trí tưởng tượng bay cao đến đâu, cũng không thể nào liên kết hai thứ này lại với nhau. … Không có địa điểm bế quan hoa lệ, không có hàng trăm lớp phòng ngự đại trận pháp, chỉ có một đạo quan cũ kỹ!

Tống Thư Hàng không nhịn được hỏi: “Bạch Chân Quân tiền bối, ngài không phải đang bế quan sao?

Tại sao lại biến thành tượng thần, bị người ta lập miếu thờ?” “Ha ha, chuyện này nói ra dài lắm, để khi nào ta ra ngoài sẽ từ từ giải thích cho ngươi.” Bạch Chân Quân cảm thán: “Thư Hàng đạo hữu, ngươi có cách nào dụ khách hành hương bên dưới đi chỗ khác một chút không, để ta còn từ trong tượng đi ra?

Chủ yếu là khi ta ra ngoài, phải phá vỡ lớp vỏ đá bên ngoài, động tĩnh sẽ khá lớn.

Bị người ta nhìn thấy, có thể sẽ gây ra phiền phức không cần thiết.” Nếu Bạch Chân Quân trước mặt các khách hành hương, ‘bùm’ một tiếng phá vỡ bức tượng, rồi từ trong đó bước ra… chắc chắn sẽ thành tin tức lớn, rồi lại gây ra vô số phiền phức!

Tống Thư Hàng nhìn khách hành hương bên ngoài quan, số lượng vẫn còn rất đông.

Nhiều khách hành hương như vậy, ngoài việc phóng hỏa ra, cậu thật sự không có cách nào dụ hết bọn họ đi trong một lần!

Chương 144

“Bạch Chân Quân tiền bối, hay là chúng ta đợi một lát được không?

Đợi muộn hơn một chút, khách hành hương chắc sẽ dần dần giải tán.” Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi nói.

“Không vấn đề, chỉ cần ngươi không vội là được.” Bạch Chân Quân thì sao cũng được, bế tử quan một trăm năm mươi năm còn qua được, lẽ nào lại để ý việc chờ thêm vài tiếng? … Đời không như là mơ.

Thời gian trôi qua, mãi cho đến khoảng mười giờ tối, số lượng khách hành hương bên ngoài Vô Danh quan không những không giảm mà còn ngày càng đông!

Cứ thế này, dù có đợi đến nửa đêm, vẫn sẽ có rất nhiều khách hành hương ở lại.

Nói không chừng có vài người sẽ ở lại đến sáng mai!

Nếu thật sự như vậy, Bạch Chân Quân làm sao từ trong tượng đi ra được?

“Chân Quân, tôi đi tìm một người giúp đỡ, nghĩ cách tạm thời giải tán đám đông.

Sau đó Chân Quân hãy nhân cơ hội ra ngoài.” Tống Thư Hàng nghĩ đến Đậu Đậu, có lẽ nó có cách giải tán đám đông?

“Không vấn đề.” Bạch Chân Quân đáp.

Tống Thư Hàng nhanh chóng chạy về phía quán net. **************** Ngay sau khi Tống Thư Hàng rời đi không lâu, bốn chiếc xe tải nhỏ từ xa chạy đến bên ngoài Vô Danh quan.

Từ trên xe tải nhảy xuống khoảng sáu mươi gã đàn ông to con, vai u thịt bắp, tụ tập lại một chỗ.

Sau đó, Cố thiếu gia khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi lúc sáng bước xuống xe.

Cố thiếu gia nhìn Vô Danh quan từ xa, hít một hơi thật sâu, nói: “Lên, đào tượng Vô Danh Tiên Quân mang đi cho tôi!

Chú ý, không được nhìn chằm chằm vào tượng thần!” “Vâng!” Sáu mươi gã đàn ông đáp một tiếng, ào ào xông về phía Vô Danh quan. … Chen lấn những khách hành hương đang cản đường, trong đó, mười gã cầm công cụ đến bên dưới tượng Vô Danh Tiên Quân, chuẩn bị đào cả bức tượng mang đi.

Cố thiếu gia dẫn sáu mươi gã đàn ông phân công hợp tác, hành động nhanh gọn.

Mười gã cầm công cụ đến bên dưới tượng thần, chuẩn bị đào ‘tượng Vô Danh Tiên Quân’.

Sau đó, bốn gã cầm một tấm vải lớn, tung lên, trùm kín ‘tượng Vô Danh Tiên Quân’!

Đây là để phòng trong quá trình khiêng tượng, các gã đàn ông nhìn thấy tượng thần sẽ bị sức hút vô tận của nó ảnh hưởng.

Sáu gã khác chuẩn bị sẵn dây thừng và công cụ, chỉ đợi tượng Tiên Quân được đào lên là sẽ khiêng ra ngoài.

Cuối cùng, còn có một gã lái một chiếc ‘xe nâng’ đến cửa đạo quan.

Những gã còn lại chặn ở cửa, tản ra, thô bạo xua đuổi khách hành hương, không cho họ tiếp cận Vô Danh quan!

Mọi thứ đã sẵn sàng.

“Chú ý, mắt các ngươi không được nhìn vào bức tượng này.

Nhanh tay lên cho ta, trong vòng mười phút phải đào được tượng đi!” Cố thiếu gia ở phía sau lớn tiếng chỉ huy.

Bốn gã tung tấm vải lên xong, đôi mắt liền trở nên mê ly, dù trước khi đến đã được Cố thiếu gia nhắc nhở, nhưng trong khoảnh khắc họ ngẩng đầu tung tấm vải, họ đã bị ‘tượng Vô Danh Tiên Quân’ hoàn mỹ kia thu hút sâu sắc.

Trong nháy mắt, trong lòng họ dâng lên ý niệm cướp lấy tượng Tiên Quân, chiếm làm của riêng!

Cố thiếu gia tiến lên, hung hăng đá vào bốn gã đang mắt mê ly: “Các ngươi ra ngoài, chặn khách hành hương bên ngoài cho ta!” Bốn gã đàn ông mắt mê ly, hỗn loạn đi ra ngoài, chặn khách hành hương.

Khách hành hương bên ngoài đã sớm náo loạn cả lên.

“Lũ trời đánh các người đang làm gì vậy!” “Cướp, chúng nó muốn cướp tượng Tiên Quân!” “Các người làm vậy là phạm pháp, cút khỏi đây!

Chặn chúng nó lại, không thể để chúng nó cướp tượng Tiên Quân đi!” “Xử bọn này!” Các khách hành hương gầm lên giận dữ, có người nhặt gạch, chai lọ, ném về phía những gã đàn ông kia.

Lũ đàn ông to khỏe này không phải hạng hiền lành, chúng cười gằn, nắm chặt nắm đấm hung hăng tấn công những khách hành hương này.

“Báo cảnh sát, mau báo cảnh sát!” Có khách hành hương bị đánh ngã xuống đất, rút điện thoại ra la lớn.

Trong chốc lát, điện thoại báo cảnh sát bị các khách hành hương gọi đến cháy máy.

Cảnh tượng hỗn loạn không thể tả.

Cố thiếu gia liếc nhìn ra ngoài, lạnh lùng hừ một tiếng: “Đừng quan tâm đến đám khách hành hương bên ngoài, nhanh tay lên.” Rất nhanh, ‘tượng Tiên Quân’ do Bạch Chân Quân hóa thành đã bị mười gã đàn ông kia đào lên tận gốc.

Bên cạnh, sáu gã đã chuẩn bị sẵn dùng dây thừng buộc chặt tượng Tiên Quân, mấy người khiêng tượng lên, chuyển đến chiếc ‘xe nâng’ kia.

Xe nâng gầm rú, chở tượng Vô Danh Tiên Quân, đi về phía một chiếc xe vận tải ở phía sau.

Các khách hành hương không thể vượt qua phòng tuyến của đám người kia, chỉ có thể trơ mắt nhìn tượng thần bị cướp đi, trong chốc lát tiếng chửi bới, nguyền rủa vang vọng khắp Vô Danh quan! … Bên kia.

Tống Thư Hàng mãi mới lôi được Đậu Đậu ra khỏi máy tính, dẫn nó đến Vô Danh quan.

Lúc này, trong ‘thiên lý truyền âm tiêu’ vang lên giọng của Bạch Chân Quân: “Thư Hàng đạo hữu, người ngươi phái tới hiệu suất thật cao, nhanh như vậy đã đưa ta ra khỏi Vô Danh quan. … Nhưng mà, người tu đạo chúng ta cần tích phúc đức, có lúc thủ đoạn không nên quá kịch liệt.

Những khách hành hương bên ngoài là vô tội, Thư Hàng đạo hữu ngươi vẫn nên bảo thuộc hạ của mình nương tay một chút, đừng làm họ bị thương nặng!” “Hả?” Tống Thư Hàng nghe mà đầu óc mơ hồ, cậu còn đang trên đường đến Vô Danh quan, lấy đâu ra người giúp đỡ: “Bạch Chân Quân tiền bối, có người đào ngài ra khỏi Vô Danh quan rồi sao?” “Ừm, ta hiện đã được đưa lên một phương tiện giao thông giống như xe ngựa rồi.

Hử?

Lẽ nào… những người này không phải là người giúp đỡ ngươi tìm đến sao?” Bạch Chân Quân hỏi.

“Người giúp đỡ của tôi vẫn đang trên đường đến Vô Danh quan, tôi bây giờ còn chưa thấy bóng dáng Vô Danh quan đâu.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, mà khoan, ai lại muốn đào Bạch Chân Quân đi chứ?

“Ồ ồ, ta đã nói mà, đạo hữu được Hoàng Sơn Chân Quân coi trọng, chắc sẽ không phải là người tàn bạo như vậy.

Không phải người của ngươi thì ta yên tâm rồi.” Bạch Chân Quân ha ha cười nói.

“Tôi đến đón ngài ngay.” Tống Thư Hàng kêu lên, nếu Bạch Chân Quân bị người khác đón đi, cậu sẽ không còn mặt mũi nào gặp các tiền bối trong nhóm nữa.

“Không sao không sao, như vậy cũng tốt, đỡ phải chúng ta tự ra tay xua đuổi khách hành hương.

Đợi đám người này chở ta đến nơi yên tĩnh, ta sẽ từ trong tượng đi ra.” Bạch Chân Quân có vẻ vô tư, ha ha cười nói.

“Thôi được… vậy tôi sẽ đi theo sau ngài.

Ngài vừa ra khỏi tượng, tôi sẽ đến tiếp ứng ngài.” Tống Thư Hàng đáp.

Thông qua ‘thiên lý truyền âm tiêu’ có thể khóa chặt vị trí của Bạch Chân Quân, đi theo sau ngài ấy từ xa.

“Vậy cứ quyết định thế nhé, giữ liên lạc.” Bạch Chân Quân cười nói. … “Vừa nói chuyện với Bạch Chân Quân à?” Đậu Đậu hỏi: “Xảy ra chuyện gì rồi?” “Bạch Chân Quân bị người ta đào đi mất rồi.” Tống

Thư Hàng xoa xoa thái dương.

“Hả?” Đậu Đậu lộ vẻ mặt không thể tin được, chưa từng nghe nói tu sĩ bế tử quan lại có thể bị người ta đào đi!

“Thật ra tôi sớm nên nghĩ đến.

Trên tượng thần do Bạch Chân Quân hóa thành, có một sức hút mà người phàm không thể chống cự.

Dưới ảnh hưởng của sức hút đó, chắc chắn sẽ có kẻ liều lĩnh, ra tay cướp đoạt tượng thần.” Tống Thư Hàng thở dài.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ cho cậu phải phiền phức xua đuổi khách hành hương ở ‘Vô Danh quan’.

Bây giờ, chỉ cần trực tiếp từ tay kẻ đào tượng, đưa Bạch Chân Quân trở về là được rồi.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng vừa hay đi ngang qua một cửa hàng bán mặt nạ: “Mặt nạ bán thế nào vậy?

Ông chủ!” “Năm tệ một cái, nhựa gia cố, không dễ hư hỏng.” Ông chủ cười nói.

“Cho tôi một cái mặt nạ Ultraman.” Tống Thư Hàng móc tiền lẻ ra đưa.

Một lát nữa đi đón Bạch Chân Quân, nói không chừng sẽ dùng đến cái mặt nạ này. **************** Thuộc hạ của Cố thiếu gia hiệu suất rất cao, trong vòng mười phút đã chất ‘tượng Vô Danh Tiên Quân’ lên xe vận tải.

“ĐI!

Rời khỏi đây nhanh!” Cố thiếu gia lớn tiếng hét.

Hơn sáu mươi thuộc hạ nhanh chóng rút lui, trèo lên xe tải, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Chỉ để lại những khách hành hương phẫn nộ đứng ở quảng trường ngoài Vô Danh quan tức đến giậm chân!

“Cảnh sát đâu?

Sao vẫn chưa tới?” Một vị khách hành hương mặt mũi bầm dập la lớn.

“Cảnh sát đến không nhanh vậy đâu, làm xong một loạt thủ tục, nếu gần đây có xe tuần tra, tốc độ nhanh nhất đến ‘Vô Danh quan’ cũng phải mất hơn mười phút.” Có người chán nản nói.

“Chụp lại được chưa?

Chúng ta phải đăng bộ dạng vô liêm sỉ của đám người này lên mạng, để chúng nó bị cả nước chửi rủa!” “Trời tối quá, chụp mờ lắm!” Đúng lúc các khách hành hương đang bàn tán sôi nổi… Lại có hai chiếc xe tải dừng ở cửa Vô Danh quan.

Sau đó, một thiếu niên trẻ tuổi từ trên xe nhảy xuống.

Trên xe tải trèo xuống hơn bốn mươi gã đàn ông to khỏe: “Dư thiếu, chính là ở đây sao?” “Chính là ở đây, lên cho ta, đào tượng Vô Danh Tiên Quân về đây!

Chú ý, không được nhìn chằm chằm vào tượng thần!” Dư thiếu lộ vẻ mặt thế nào cũng phải có được.

Bốn mươi gã đàn ông to khỏe hùng hổ xông về phía Vô Danh quan.

Xông được nửa đường thì họ cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì các khách hành hương bên cạnh đang dùng ánh mắt như nhìn một thằng ngốc nhìn họ, phần lớn mọi người bình tĩnh lấy điện thoại ra, bắt đầu quay phim.

Bốn mươi gã đàn ông dù cảm thấy kỳ lạ, nhưng nhiệm vụ quan trọng hơn.

Dư thiếu đã bỏ ra không ít tiền, có tiền là có tất cả!

Các khách hành hương không cản trở họ thì càng đỡ tốn sức!

Họ xông vào Vô Danh quan, cũng có ba gã cầm một tấm vải lớn, chuẩn bị trùm lên tượng thần trước.

Nhưng khi họ vào trong quan, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Hử?

Tượng thần đâu?

Tượng thần Vô Danh Tiên Quân đã hứa đâu, sao bây giờ chỉ còn lại một cái hố?

“Chết tiệt!” Dư thiếu gầm lên giận dữ: “Bị kẻ khác nhanh chân hơn một bước rồi, thằng khốn nào dám đi trước bản thiếu gia?” Đúng lúc Dư thiếu tức đến giậm chân, bên ngoài Vô Danh quan lại vang lên tiếng phanh xe gấp.

Chương 145

Lần này là hai chiếc xe tải lớn.

Từ trên xe nhảy xuống năm mươi gã đàn ông mặc vest đen, cũng toàn là người to khỏe, khí thế bức người.

Sau đó một cô gái trẻ từ trên xe bước xuống, giọng điệu nũng nịu: "Chính là đạo quan này, tất cả lên cho tôi!

Đào tượng Tiên Quân đại nhân về đây!

Chú ý, không được nhìn chằm chằm vào tượng thần!

Còn nữa, cẩn thận một chút, nếu làm hỏng tượng thần, xem tôi có kẹp nát đầu các người không!" Gần như y hệt lời thoại, ngay cả giọng điệu cũng giống Dư thiếu lúc trước.

"Vâng!" Năm mươi người đàn ông mặc vest đen đồng thanh hô một tiếng, xông về phía Vô Danh quan.

Đúng lúc những người mặc đồ đen này mới chạy được nửa đường, phía sau lại vang lên tiếng phanh xe gấp.

Một chiếc xe hơi biểu tượng đinh ba và ba chiếc xe vận tải dày dặn dừng lại.

Trên xe là hơn bốn mươi ông chú cơ bắp cuồn cuộn, và một phu nhân xinh đẹp.

"Chết tiệt, có người đi trước một bước!

Lên cho ta, bất kể thế nào cũng không thể để 'tượng Tiên Quân' rơi vào tay người khác.

Nhất định phải cướp được tượng Tiên Quân về!" Phu nhân xinh đẹp tức giận nói.

Một trận đại chiến ba bên hỗn loạn, đã không thể tránh khỏi! **************** Tống Thư Hàng men theo ‘thiên lý truyền âm tiêu’ truy đuổi, cuối cùng đến một trang viên biệt thự ở ngoại ô thành phố Nam Hoa Hồ.

Bốn chiếc xe tải nhỏ chở bức tượng do Bạch Chân Quân hóa thành, đã sớm vào trong trang viên.

Bức tường vây cao lớn và cánh cổng sắt thép đã chặn đường Tống Thư Hàng.

“Là ở đây rồi.” Tống Thư Hàng cầm ‘thiên lý truyền âm tiêu’, thổi mạnh một hơi, liên lạc với Bạch Chân Quân.

Bây giờ, dù Bạch Chân Quân có như Hồ Lô Oa, từ trong tượng vỡ ra, cũng sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhiều nhất là dọa cho kẻ đào tượng một phen.

“Xì xì… Chào anh.” Giọng nói dịu dàng của Bạch Chân Quân vang lên từ thiên lý truyền âm tiêu.

“Tiền bối, sắp được rồi, ngài có thể từ trong tượng đi ra.

Tôi đón ngài rời đi.” Tống Thư Hàng nói.

“Xì xì… Chào anh, đây là nơi ‘A Bạch’ bế quan, cách lần bế quan này kết thúc còn 1 canh giờ 2 khắc, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi.” Giọng nói dịu dàng tiếp tục vang lên.

Tống Thư Hàng: “…” Chết tiệt, lại bế quan rồi?

Lúc này Bạch Chân Quân lại bế quan tu luyện, tuy lần này chỉ bế quan một canh giờ, khoảng hai tiếng.

Nhưng mà, có cần phải chăm chỉ đến vậy không, Bạch Chân Quân tiền bối!

Chút thời gian này cũng không nỡ lãng phí, phải dùng để bế quan

sao?

Đồng thời, trong đầu Tống Thư Hàng nhớ lại một câu mà Bắc Hà Tán Nhân từng gửi trong nhóm: “Bạch Chân Quân thật là kẻ cuồng bế quan, thực sự là tấm gương cho chúng ta.” Kẻ cuồng bế quan, hóa ra là chỉ cái này sao, có thời gian là tu luyện, không lãng phí một phút một giây!

Tống Thư Hàng cảm thấy đây chắc là một dạng hội chứng ám ảnh cưỡng chế bế quan, phải chữa!

“Thôi bỏ đi.” Cậu thầm thở dài.

Cùng lắm thì, mình tự mang tượng của Bạch Chân Quân về vậy.

Lòng bàn tay trái của cậu nắm chặt một tấm ‘Giáp Phù’ để phòng bất trắc.

Sau đó, Tống Thư Hàng đeo mặt nạ Ultraman lên, từ từ đi đến cánh cổng sắt thép dày cộm kia.

“Lên!” Cậu hít sâu.

Khí huyết chi lực trong tâm khiếu được huy động, vận chuyển đến vị trí cánh tay.

Trong miệng, niệm khẩu quyết 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.

Cơ sở quyền pháp nhất!

Quyền như trọng pháo, quét ngang thiên quân!

Sau đó, Đậu Đậu ở bên cạnh, chán nản lè lưỡi… phá hỏng cả khung cảnh!

Rầm… Rầm… Âm thanh trầm đục, đinh tai nhức óc, giống như tiếng chuông lớn trong chùa bị gõ mạnh, tiếng vang cuồn cuộn.

Người trong trang viên biệt thự bị dọa giật mình, hơn mười nhân viên bảo an nhanh chóng chạy đến vị trí cổng chính, đề phòng bất trắc.

Người gác cổng nhìn qua camera giám sát ra ngoài, chỉ thấy một gã đeo mặt nạ Ultraman đang đứng bên ngoài.

Ban ngày ban mặt đeo một cái mặt nạ trẻ con, còn gõ cửa mạnh như vậy… là một tên điên sao?

“Lão Vương, bên ngoài là ai vậy?” Đội trưởng bảo an lên tiếng hỏi.

“Chỉ là một tên điên thuần túy, ai đi đuổi hắn đi?” Người gác cổng Lão Vương đáp.

“Để tôi đi, thêm hai người nữa đi cùng.

Cẩn thận một chút, nếu là tên điên thì đuổi hắn đi.

Đuổi đi xa một chút, để hắn không quay lại làm phiền chúng ta.” Đội trưởng bảo an dẫn đầu, đi về phía cổng phụ bên cạnh.

Nếu gã bên ngoài thật sự là tên điên, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Lỡ bị đâm cũng là bị đâm oan, dẫn thêm hai người đi cùng đuổi đối phương đi là được.

Nếu là đến gây rối, vậy thì cho hắn nếm mùi lợi hại của mình. … Lúc này, Tống Thư Hàng vung vẩy nắm đấm.

Cửa thép đau quá!

Nhầm, là nắm đấm hơi đau!

Cánh cổng sắt thép này dày và cứng, không phải loại hàng mã bọc vỏ sắt.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng cũng không tự tin đến mức nghĩ rằng mình có thể một đấm đấm xuyên cổng sắt.

Cậu là người có tự biết mình.

Cú đấm đó, cũng chỉ là muốn đấm văng cái khóa cửa mà thôi.

Chỉ là không ngờ, khóa cửa bên trong cánh cổng sắt này cũng cứng như vậy, cậu vận chuyển ‘khí huyết chi lực’ cộng thêm linh khí, đã đủ để tay không bẻ cong thanh thép.

Dưới trạng thái đó mà tung một cú đấm toàn lực, cánh cổng lại không hề nhúc nhích.

Tống Thư Hàng thở dài, quay đầu, nhìn về phía yêu khuyển Bắc Kinh Đậu Đậu.

“Hà hà hà.” Kinh Ba Đậu Đậu ở bên cạnh lè lưỡi, còn nháy mắt với Tống Thư Hàng, tinh nghịch đáng yêu.

Tống Thư Hàng thở dài nói: “Đậu Đậu, chúng ta vào trong đi.” Cửa chính không mở được thì, cùng lắm tôi bay vào!

Có Đậu Đậu ở đây, cánh cổng cao năm sáu mét này, cũng chỉ là độ cao của một cú nhảy nhẹ!

“Gâu!

Được!” Đậu Đậu phối hợp gật đầu, sau đó thân hình nó phình to ra, biến thành hình dạng yêu khuyển Bắc Kinh lớn dài năm mét.

Tiếp theo, nó giơ móng vuốt lên nhắm vào cánh cổng sắt thép hung hăng vỗ một cái.

Rầm… Cánh cổng sắt thép cao năm mét, cứ như vậy mà sập xuống.

Cánh cổng nặng trịch đổ xuống kéo theo vô số bụi bặm, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn Đậu Đậu… cậu cố ý phải không?

Yêu khuyển Bắc Kinh lè lưỡi, vẫn đáng yêu như cũ.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, mình mang theo người đồng đội chó này, thật sự là lựa chọn đúng đắn sao? … Mà lúc này, đội trưởng bảo an vừa hay đến vị trí cổng phụ, sau đó, cánh cổng sắt khổng lồ bên cạnh lại ầm ầm đổ xuống!

Tim gan đội trưởng bảo an suýt nữa thì bị dọa ngừng đập, may là vừa rồi anh ta đi cổng phụ, nếu đi cổng chính, cổng sắt đè xuống, sẽ vừa hay đè anh ta dưới cổng.

Với trọng lượng của cánh cổng, chắc chắn có thể lấy mạng anh ta.

“Cổng chính sao lại đổ rồi?

Tên điên bên ngoài dùng thuốc nổ à?” “Không nghe thấy tiếng nổ, là loại bom nổ mini kiểu mới nhất sao?

Hay là tiếng gầm rú kia chính là nguyên nhân của vụ nổ?” Các nhân viên bảo an trừng lớn mắt, nhìn về nơi cánh cổng đổ xuống.

Chỉ thấy ở đó, một người đàn ông chắp tay sau lưng đứng, cái mặt nạ Ultraman trên mặt đặc biệt chói mắt.

Các thành viên bảo an không nhìn thấy yêu khuyển Đậu Đậu, tự nhiên coi Tống Thư Hàng là thủ phạm phá cổng.

“Không phải nổ.” Đội trưởng bảo an nhìn cánh cổng đã đổ, không phát hiện dấu vết bị nổ, vậy cánh cổng này rốt cuộc bị mở ra như thế nào?

Tuy nhiên, đội trưởng bảo an nhanh chóng trấn tĩnh lại, anh ta vẫy tay ra hiệu cho thuộc hạ bao vây trước mặt Tống Thư Hàng, trầm giọng hỏi: “Ngươi là ai!” Tống Thư Hàng cười một tiếng, dùng giọng khàn khàn nói: “Yên tâm đi, tôi không có ác ý.” Khóe miệng đội trưởng co giật… vừa đến đã phá cổng nhà người ta, rồi còn nói với người ta ‘tôi không có ác ý’, ngươi coi chúng tôi là đồ ngốc à?

“Ha ha, tôi đến chỉ để đón một người bạn.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói, đồng thời, cậu âm thầm vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 bắt đầu tích lũy tinh thần lực.

“Bạn của ngươi?

Dám hỏi bạn của ngươi là ai?” Đội trưởng bảo an nghi hoặc nói.

“Bạn của tôi vừa bị các người đưa vào trong biệt thự rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi chỉ đến đón anh ấy về, cho nên, nếu các người có thể trả anh ấy lại cho tôi, thì tốt quá rồi.” Đội trưởng bảo an nghe mà đầu óc mơ hồ, khẽ hỏi người bên cạnh: “Cố thiếu gia chẳng lẽ cuối cùng cũng sa đọa, đi cướp con gái nhà lành rồi sao?” “Chắc không đâu, Cố thiếu gia hôm nay đúng là có đi cướp một món đồ, nhưng đó chỉ là một tượng thần trong Vô Danh quan.

Tuy không biết Cố thiếu gia nổi điên gì.

Nhưng chỉ là một tượng thần, cướp thì cũng cướp rồi, nhiều nhất là bồi thường chút tiền thôi.” Thuộc hạ phía sau hạ giọng nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng nói: “Ừm, bức tượng đó chính là bạn tôi.

Cho nên, mong vị Cố thiếu gia của các người có thể trả bạn tôi lại cho tôi.” Nghe đến đây, đội trưởng bảo an dùng ánh mắt ‘thương hại’ nhìn Tống Thư Hàng, hóa ra thật sự là một kẻ ngốc!

Đậu Đậu ở bên cạnh đột nhiên giơ chân đá Tống Thư Hàng một cái: “Nói nhiều lời vô ích làm gì, trực tiếp xông lên là được.

Bọn họ khó khăn lắm mới cướp được tượng thần, làm sao có thể ngươi nói mấy câu là họ trả lại?” 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 mà Tống Thư Hàng đang âm thầm vận chuyển suýt nữa bị Đậu Đậu làm gián đoạn, cậu chán nản nhìn Đậu Đậu: “Tôi đang kéo dài thời gian, tích lũy tinh thần lực chuẩn bị tung đại chiêu đó!” Đồng đội là một con chó, tôi phải làm sao mới có thể pentakill?

Thứ mà Tống Thư Hàng muốn thi triển là ‘tinh thần uy áp’.

Chương 146

Sau khi mở tâm khiếu, trúc cơ hoàn thành, tinh thần lực của cậu cũng tăng lên đáng kể.

Bây giờ nếu cậu toàn lực thi triển ‘tinh thần uy áp’, chắc chắn không chỉ đơn giản là dọa ngất một cô giáo!

Tuy nhiên, cậu khó khăn lắm mới tích lũy được nửa ngày tinh thần lực, suýt nữa bị Đậu Đậu một cước đá bay mất.

“Vậy thì ngươi tung ra đi chứ?” Đậu Đậu kêu lên.

“Tung đây!” Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 vận chuyển, ‘Chân Ngã’ trong ý thức hải đột nhiên mở mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, tinh thần lực mà cậu vất vả tích lũy hóa thành ‘tinh thần uy áp’, phóng về phía đội trưởng bảo an và thuộc hạ của anh ta.

Đội trưởng bảo an và các đội viên nhìn Tống Thư Hàng tự nói chuyện với ‘không khí’, dường như đang đối thoại với ai đó… quả nhiên là một tên điên!

Hơn nữa, là một tên điên có cách làm đổ cổng sắt.

Thật là một đối thủ đáng sợ!

Có nên gọi điện cho bệnh viện tâm thần gần đây không?

Đúng lúc này, đột nhiên họ cảm thấy có một lực lượng vô hình tác động lên người, khiến họ toàn thân nổi da gà.

Mơ hồ, họ như thấy có một con mãnh thú kinh khủng bổ nhào họ xuống đất, cái miệng máu mở to, chực chờ nuốt chửng cả da lẫn xương họ.

Những đội viên có ý chí kém chỉ cảm thấy đầu óc căng lên, ôm đầu ngồi thụp xuống.

Những người có ý chí mạnh hơn thì cảm thấy chân run, thậm chí chân không tự chủ được mà run lẩy bẩy.

“Không có ai ngã xuống sao?” Tống Thư Hàng nói, cậu còn tưởng sau khi trúc cơ thành công, mở tâm khiếu, một cú ‘uy áp’ của mình có thể khiến người thường ngã la liệt.

“Chỉ với chút tinh thần lực của ngươi, có thể khiến người thường cảm thấy chân run đã là giới hạn rồi.

Muốn một cú tinh thần uy áp khiến người thường ngã la liệt, phải đợi ngươi ngưng tụ bản mệnh kim đan, tấn thăng ngũ phẩm Linh Hoàng rồi hãy nói.” Kinh Ba Đậu Đậu nói.

Nhưng đến cảnh giới ngũ phẩm kim đan rồi, còn cần dùng đến thứ như ‘tinh thần uy áp’ làm gì?

Một ánh mắt liếc qua, hơi giải phóng khí thế của mình, là đã trực tiếp khiến người thường không chịu nổi, ngất xỉu tại chỗ.

Lúc này, đội trưởng bảo an lại là người đầu tiên tỉnh lại.

“Gã này có gì đó kỳ lạ, cùng nhau xông lên!” Đội trưởng bảo an lớn tiếng hét, tiếng gầm gừ xua tan nỗi sợ hãi trong lòng, anh ta và thuộc hạ gầm lên xông về phía Tống Thư Hàng. … Ba mươi mấy giây sau.

Tống Thư Hàng vung vẩy nắm đấm, trên mặt đất đội trưởng bảo an và các đội viên đau đớn ngã xuống, không thể đứng dậy.

“Lãng phí bao nhiêu thời gian tích lũy ‘tinh thần áp bách’, còn không bằng nắm đấm của tôi.” Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, chán nản nói.

“Cho nên đã nói rồi, lãng phí thời gian làm gì?

Gâu, đừng chơi nữa, mang Bạch Chân Quân đi, ta còn đang chờ đi cùng vợ ta đây.

Gâu gâu!” Kinh Ba Đậu Đậu nói. ********** Sâu trong biệt thự, một tòa nhà nhỏ có sân vườn riêng.

Đây chính là nơi ở của Cố thiếu gia.

Cố thiếu gia chỉ huy hai mươi gã đàn ông cẩn thận khiêng ‘tượng Vô Danh Tiên Quân’ vào trong sân.

Dù có tấm vải che, nhưng khi đến gần tượng Tiên Quân, anh ta vẫn không thể kiểm soát được nhịp tim đang đập thình thịch của mình.

Cảm giác này, ngay cả mối tình đầu trong sáng năm đó cũng chưa từng có!

Cố thiếu gia thuận miệng hỏi: “Vừa rồi bên ngoài xảy ra chuyện gì vậy?” “Hình như có người đến gây rối, đội trưởng Lưu đã dẫn người đi xử lý rồi, tin là sẽ nhanh chóng xử lý xong.” Một gã đàn ông đáp.

“Được rồi, bảo họ ném kẻ gây rối đi xa một chút, đừng làm phiền đến ta.” Cố thiếu gia vẫy tay, ra hiệu cho tất cả đàn ông rút khỏi sân.

Sau đó, anh ta xoa xoa tay, vẻ mặt kích động nắm lấy một góc tấm vải, cẩn thận lật tấm vải ra.

Bức tượng thần hoàn mỹ một lần nữa hiện ra trước mắt anh ta.

“Hoàn mỹ, dù có để ta ngắm cả đời cũng nguyện ý.” Cố thiếu gia lẩm bẩm, có bức tượng thần này, ngay cả phụ nữ cũng có thể không cần.

Chỉ nguyện cả đời bầu bạn bên cạnh tượng thần, anh ta nguyện từ hôm nay trở đi làm một đạo sĩ ăn chay, ngày đêm thờ phụng Tiên Quân.

À không đúng… ăn chay hình như là hòa thượng.

Đúng lúc Cố thiếu gia đang suy nghĩ lung tung, một giọng nói đột ngột vang lên bên cạnh anh ta: “Tìm thấy rồi.” Anh ta ngẩng đầu nhìn, liền thấy một bóng người đang ngồi trên tường sân nhỏ của mình, trên mặt người đó còn đeo một chiếc mặt nạ Ultraman.

“Hello, chào anh.” Tống Thư Hàng vẫy tay với Cố thiếu gia: “Bức tượng bên cạnh anh là bạn tôi, tôi phải đưa anh ấy đi rồi.” “Đưa anh ấy đi?

Không thể nào, ngươi đừng có mơ, tượng thần Tiên Quân là của ta, mãi mãi thuộc về ta!” Cố thiếu gia giận dữ nói.

“Thật phiền phức.” Tống Thư Hàng thở dài.

Lúc này nếu Tiên Quân không bế quan, trực tiếp phá vỡ tượng đi ra là xong rồi, cần gì phải phiền phức như vậy?

Tống Thư Hàng từ trên tường nhảy xuống: “Rất tiếc, bức tượng thần này không thuộc về ai cả.

Ngươi chỉ bị ảnh hưởng bởi sức mạnh tỏa ra từ tượng thần mà thôi.

Ngủ một giấc đi, đợi khi ngươi tỉnh dậy, mọi thứ sẽ trở lại bình thường.” Tống Thư Hàng chuẩn bị cho Cố thiếu gia một phát, để anh ta ngủ một giấc ngon lành.

Lúc này, bên ngoài tòa nhà nhỏ truyền đến một giọng nữ yếu ớt nhưng rất tức giận: “Anh, em nghe nói anh vì cầu phúc, mà trực tiếp cướp tượng thần trong đạo quan của người ta?

Trong đầu anh chứa cái gì vậy?” Giọng nói của cô gái tràn đầy sự phẫn nộ.

Sau đó, một gã đàn ông mặc vest mặt không biểu cảm, mắt không liếc ngang liếc dọc đẩy một chiếc xe lăn, tiến vào sân nhỏ của Cố thiếu gia.

Trên xe lăn ngồi một thiếu nữ khoảng mười bảy, mười tám tuổi, mái tóc dài đến eo của cô tùy ý xõa tung, đôi mắt đen láy trong veo sáng ngời.

Làn da cô trắng ngần… nhưng là kiểu trắng bệch sau một trận ốm dài.

Đôi chân của thiếu nữ không có vấn đề gì, lý do cô cần ngồi xe lăn là vì cô mắc một căn bệnh kỳ lạ.

Mỗi ngày vào một thời điểm cố định, cô sẽ toàn thân yếu ớt không sức lực, nghiêm trọng thì ngay cả một ngón tay cũng không thể cử động, giống như người thực vật.

Gia đình đã đưa cô đi khám rất nhiều bác sĩ, nhưng đi khắp thế giới tìm danh y, cũng không tìm ra được nguyên nhân bệnh của cô, càng đừng nói đến việc chữa trị.

Cố thiếu gia trước đó đến Vô Danh quan, cũng là để cầu phúc cho em gái mình.

Tuy nhiên… sau đó anh ta lại vì tượng thần Vô Danh Tiên Quân mà động lòng, toàn bộ mục tiêu đều lệch đi.

Vừa nhìn thấy em gái đang tức giận của mình, Cố thiếu gia chỉ cảm thấy đầu óc mình tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Trả bức tượng thần này lại cho đạo quan người ta, xin lỗi bồi thường đi!” Thiếu nữ tuy yếu ớt, nhưng khí thế lại như vua của muôn thú.

Ngược lại là Cố thiếu gia, lúc này như một chú ong mật nhút nhát, cúi đầu không nói một lời.

Một lúc lâu sau, anh ta mới nặn ra được mấy chữ: “Có thể không trả không?

Cùng lắm… anh bồi thường cho họ một bức tượng thần mới!” “Anh, anh muốn tức chết em phải không!” Thiếu nữ dùng sức đập vào tay vịn xe lăn, giận dữ quát: “Hoặc là trả tượng thần về, hoặc là biến anh thành tượng thần gửi qua đó, anh tự chọn một đi!” Nhưng dù là quát giận, giọng nói của cô vẫn mang một chút cảm giác mềm mại ngọt ngào như kẹo bông, khiến người ta nghe thấy giọng nói là cảm thấy tim tan chảy. … Lúc này, Tống Thư Hàng bị cặp anh em này phớt lờ.

Đậu Đậu quay đầu lại, liếc nhìn cô gái kia.

Sau đó tiếp tục lè lưỡi, hà hà hà thở dốc.

Tống Thư Hàng quan sát cặp anh em kỳ lạ này.

Luôn cảm thấy vai trò của cặp anh em này dường như bị đảo ngược, cô em gái khí thế hùng hổ, như một người chị.

Còn người anh trai thì rụt đầu, như một cậu em trai làm sai chuyện.

Một cặp anh em rất thú vị.

“Qua… qua mấy ngày nữa, anh sẽ trả tượng thần về?” Cố thiếu gia cắn răng nói, cùng lắm thì bỏ ra một khoản tiền, nhờ người điêu một bức tượng thần gần giống như vậy trả lại!

“Bây giờ, ngay lập tức, trả tượng thần về!” Cô em gái nói xong, cả người lại yếu đi, cả người vô lực dựa vào xe lăn. … Đậu Đậu vẫy đuôi, đột nhiên nói: “Thư Hàng, mang tượng thần của Bạch Chân Quân lên, chúng ta đi thôi.

Gâu ~” “Ừm, được.” Tống Thư Hàng nói.

“À phải rồi… Thư Hàng, trước khi đi, ngươi có muốn kết một thiện duyên không?” Đậu Đậu đột nhiên nói, nó cào cào trên mặt đất.

“Thiện duyên?

Gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Đậu Đậu vẻ mặt nghiêm túc nói: “Trên người ngươi có mang Thối Thể Dịch không, loại dược hiệu thấp mà ngươi tự luyện chế ấy.” “Có mang.” “Một lát nữa trước khi đi, ngươi lấy một giọt nhỏ, nhỏ bằng đầu móng tay út là được.

Sau đó, bảo cô bé kia há miệng, bắn vào miệng cô bé.” Đậu Đậu nói.

“Sau đó thì sao?” “Sau đó, thiện duyên với cô bé sẽ được kết thành.

Tin ta đi, đây là một thiện duyên cực lớn!” Kinh Ba Đậu Đậu nghiêm túc bảo đảm.

“Sẽ không hại chết cô ấy chứ?

Khi dùng ‘Thối Thể Dịch’, cần bản thân khí huyết sung túc mà?

Cô bé này trông rất yếu, có chịu nổi dược lực không?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Cho nên mới nói đây là một thiện duyên mà.

Tin ta đi!” Kinh Ba Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm nó một lúc, ha ha cười một tiếng: “Được rồi, nghe lời cậu.

Cứ coi như gần đây tôi tích đức làm việc tốt.” … Tống Thư Hàng khẽ vỗ tay, cắt ngang cặp anh em đang đối đầu: “Xin lỗi, thời gian của tôi không còn nhiều, tôi phải đưa bạn tôi đi rồi.” “Mơ đi, sẽ không để ngươi mang tượng thần đi!” Cố thiếu gia xông lên ôm lấy tượng thần: “Người đâu, mau cút qua đây, tống cổ tên điên này ra ngoài!” Nhưng anh ta mới hét được nửa câu, đột nhiên cả người mềm nhũn ngã xuống, bên cạnh anh ta, Đậu Đậu vẻ mặt khinh bỉ thu lại móng vuốt.

Chính nó đã khẽ búng một cái, làm Cố thiếu gia ngất đi.

“Ngươi là ai?” Cô em gái nhíu mày nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, phía sau cô, người đàn ông mặc vest đen kia đưa tay vào trong áo, tư thế đó dường như là sắp lấy súng ra.

Sau đó… người đàn ông mặc vest cũng ngã xuống.

Đậu Đậu lại lần nữa khinh bỉ thu lại móng vuốt, người thường không nhìn thấy nó, nó có thể ngang nhiên làm ngất người khác.

Trong chốc lát, cả sân nhỏ chỉ còn lại Tống Thư Hàng, cô gái nhỏ, và Kinh Ba Đậu Đậu.

“Đừng căng thẳng, chỉ là để anh trai cô ngủ một giấc ngon lành thôi.

Một giấc tỉnh dậy sẽ không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói, tiếc là vì có mặt nạ, nên nụ cười thân thiện này của cậu không ai nhìn thấy.

Chương 147

“Tượng thần tôi mang về trước, nó không thuộc về các người.

À phải rồi, trước khi đi, tôi muốn tặng cô một món quà.” Tống Thư Hàng đến bên cạnh tượng thần, khẽ nhấc lên.

Bức tượng thần nặng trịch được cậu dễ dàng vác lên vai!

Cô gái nhỏ trừng lớn mắt, người đeo mặt nạ này rõ ràng trông không hề khỏe mạnh, lại có thể dễ dàng vác được bức tượng nặng như vậy.

Trong mắt cô không khỏi lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Đừng nói là có thần lực như vậy, dù chỉ sống như một cô gái bình thường, đối với cô cũng là điều xa vời không thể với tới.

Đúng lúc cô đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên quay đầu lại gọi: “Há miệng!” Cô gái nhỏ theo phản xạ liền há miệng ra.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội ngón tay khẽ búng, một giọt ‘dịch thể’ rơi vào miệng cô.

Cô thậm chí còn không cần nuốt, Thối Thể Dịch trực tiếp trôi xuống cổ họng.

“Kết một thiện duyên với cô, tiện thể coi như hoàn thành tâm nguyện của anh trai cô.” Tống Thư Hàng nói xong, tiêu sái nhảy lên cao: “Đậu Đậu, đi!” Tống Thư Hàng vốn định để Đậu Đậu phối hợp với mình một chút, khi cậu nhảy lên cao, sẽ đỡ lấy cậu.

Sau đó cưỡi mây đạp gió rời đi.

Nhưng mà, Đậu Đậu rõ ràng không phải là một đồng đội phối hợp ăn ý.

Nó tò mò nhìn Tống Thư Hàng nhảy cao tại chỗ, vẻ mặt mờ mịt, nó hoàn toàn không biết Tống Thư Hàng định giở trò gì.

Cho nên, Tống Thư Hàng ngượng ngùng tiếp đất.

“Đi!” Cậu lại lần nữa cắn răng nói, sau đó vác tượng thần, nhảy qua tường vây, không quay đầu lại rời đi. … Kinh Ba Đậu Đậu chớp chớp mắt, sau khi Tống Thư Hàng chạy xa, nó lặng lẽ vỗ một cái lên người thiếu nữ.

Sau đó, nó đuổi theo bóng dáng Tống Thư Hàng đi xa. ************* Phía sau, thiếu nữ ngẩn người một lúc, sau đó lập tức đưa tay vào miệng mình móc ra, muốn ngay lập tức nôn ra thứ mà người đàn ông đeo mặt nạ vừa cho cô nuốt.

Ai mà biết người đàn ông đeo mặt nạ đó bắn vào miệng cô thứ gì?

Hơn nữa luôn cảm thấy thứ nuốt vào miệng có mùi lạ nồng nặc.

Nhưng đúng lúc này, cô cảm thấy trong cổ họng truyền đến cảm giác nóng rát, cổ họng như sắp bị đốt cháy, là thuốc độc sao?

Tuy nhiên, cảm giác này chỉ kéo dài khoảng hai giây.

Ngay sau đó, cảm giác nóng rát hóa thành một luồng nhiệt trôi xuống bụng dưới của cô.

Lại lấy bụng dưới làm trạm trung chuyển, tuôn đến mọi ngóc ngách trong cơ thể cô, khiến cô không nhịn được mà thoải mái đến rên rỉ ra tiếng.

Luồng ấm kéo dài rất lâu.

Cuối cùng, cô ợ hơi hai cái.

Cùng với hai tiếng ợ hơi đó, cô cảm thấy ngũ tạng lục phủ trong cơ thể như được thanh tẩy một lần, mát mẻ thông suốt.

Mỗi một hơi thở, đều giống như đang ở trong khu rừng vào buổi sáng sớm, trong lành tươi mới.

Nhưng những điều này đều không quan trọng, quan trọng nhất là, cô hai tay chống vào xe lăn, không tốn chút sức lực nào đã đứng dậy.

Căn bệnh 'suy yếu' kỳ lạ trên người hoàn toàn biến mất, lúc này cô cảm thấy toàn thân đều có sức lực dùng không hết!

"Thiện duyên." Cô khẽ nắm chặt nắm tay nhỏ.

Duyên? … Mà lúc này, trong biệt thự của Cố thiếu gia hỗn loạn thành một đoàn.

Các thành viên bảo an đi khắp biệt thự tìm kiếm tên điên đeo mặt nạ đã xông vào biệt thự, nhưng họ không thu hoạch được gì.

Tên điên đó dường như biến mất trong không khí, không thấy bóng dáng. ************** Đậu Đậu mang theo Tống Thư Hàng, bức tượng do Bạch Chân Quân hóa thành, bay đến một khu núi không người ở thành phố Nam Hoa Hồ.

Không trực tiếp quay về thành phố đại học Giang Nam, vì phải đợi Bạch Chân Quân kết thúc bế quan, phá vỡ lớp tượng bên ngoài cơ thể ngài ấy, Bạch Chân Quân đã tự nói, lúc phá ra động tĩnh sẽ rất lớn, ở thành phố đại học Giang Nam mà phá ra sẽ gây hỗn loạn.

Tống Thư Hàng đặt Bạch Chân Quân xuống, hỏi: "Đậu Đậu, dấu vết trong biệt thự đã xóa sạch hết chưa?" Khoa học kỹ thuật bây giờ rất phát triển, chỉ cần có đủ tiền hỗ trợ, dù chỉ để lại một mẩu dấu vân tay, cũng rất có khả năng bị tra ra.

"Yên tâm đi, tất cả dấu vết ta đều đã dùng pháp thuật xóa sạch rồi.

Nhưng mà… đối phương thật sự muốn tìm ngươi, vẫn sẽ tìm được.

Lúc ngươi vào thôn Lâm Diêu không có che giấu, đối phương mà bỏ tiền ra, tìm ra ngươi chỉ là vấn đề thời gian.” Đậu Đậu hắc hắc cười nói.

“Không sao… tôi tin Đậu Đậu cậu có thể giải quyết được, dù sao chúng ta cũng đã kết thiện duyên với cô bé kia mà.” Tống Thư Hàng ha ha cười nói.

Mặt chó của Đậu Đậu co giật.

Tống Thư Hàng đặt tượng thần của Bạch Chân Quân xuống, lấy điện thoại ra vẫy vẫy tay với Đậu Đậu: “Lại đây lại đây, chúng ta cùng nhau chụp một tấm ảnh kỷ niệm.” Vất vả gian khổ mới đón được Bạch Chân Quân ra, chụp một tấm ảnh đăng lên không gian nhóm, để các tiền bối xem, tiện thể để Hoàng Sơn Chân Quân thấy được sự vất vả của mình, như vậy sau khi nhiệm vụ hoàn thành, Hoàng Sơn Chân Quân có thể sẽ cho thêm chút phần thưởng.

Đậu Đậu rất phối hợp hiện ra thân hình, cùng Tống Thư Hàng chụp ảnh chung với tượng thần.

Tống Thư Hàng đăng ảnh lên không gian nhóm của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, tiêu đề: Trải qua bao trắc trở, cuối cùng cũng thuận lợi đón được Bạch Chân Quân ra.

Đính kèm ảnh chụp chung của mình, Đậu Đậu, và Bạch Chân Quân trong trạng thái tượng.

Ảnh vừa đăng lên, bên dưới các tiền bối trong nhóm liền like như vũ bão, các tiền bối này đều đang theo dõi ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ sao?

Ngay sau đó bình luận cũng ào ào xuất hiện.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: Thư Hàng tiểu hữu vất vả rồi, ngoài ra… chỉ thấy ngươi và Đậu Đậu, Bạch Chân Quân đâu?

Dược Sư: Bạch Chân Quân đâu?

Tạo Hóa Pháp Vương: Cùng hỏi, Chân Quân đâu?

Vân Du Tăng Thông Huyền: ?

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương lại nhanh chóng trả lời: Khoan đã, bức tượng đó, chẳng lẽ là Bạch Chân Quân?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: Đúng là Bạch Chân Quân thật!

Chân Quân sao lại biến thành tượng vậy?

Tuyết Lang Động Chủ: Bạch Chân Quân tiền bối luôn tìm cách mang đến bất ngờ cho chúng ta… Thư Hàng tiểu hữu vất vả rồi, Đậu Đậu + Bạch Chân Quân à!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: Đúng vậy, lại là Đậu Đậu + Bạch Chân Quân à!

Dược Sư: Đậu Đậu + Bạch Chân Quân à!

Hoàng Sơn Chân Quân: Thư Hàng tiểu hữu, cố lên!

Bức ảnh này đã dụ ra rất nhiều tiền bối đang lặn trong nhóm.

Tống Thư Hàng im lặng tắt điện thoại, nhìn về phía Kinh Ba Đậu Đậu bên cạnh.

Nhìn thấy biểu cảm của Tống Thư Hàng, Đậu Đậu liền hiểu: “Lũ ngốc trong nhóm lại đang nói xấu ta phải không?” “Không có.” Tống Thư Hàng thản nhiên nói: “Họ chỉ là đặt cậu và Bạch Chân Quân tiền bối ngang hàng với nhau thôi.” Đậu Đậu: “…” Thời gian trôi qua từng giây từng phút, cuối cùng, thời gian tu luyện của Bạch Chân Quân đã kết thúc!

Đúng lúc này, từ ‘Thiên Lý Truyền Âm Tiêu’ trong tay Tống Thư Hàng vang lên giọng của Bạch Chân Quân: “Thư Hàng đạo hữu có đó không?

Vừa rồi ta chờ chán quá, nên đi tu luyện một lúc...

Bây giờ, ta không biết bị họ mang đi đâu rồi.

Cậu còn tìm được ta không?

Ta chuẩn bị ra khỏi lớp vỏ bảo vệ của pho tượng đây.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Bạch Chân Quân tiền bối, chào ngài, tôi đang ở ngay bên cạnh ngài đây.” “...” Bạch Chân Quân vô cùng ngại ngùng.

“Tiền bối, ngài cứ việc ra đi.

À phải rồi, lúc ngài phá tượng chui ra, tôi có cần né một chút không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, lùi ra xa mười mét là được rồi, ta có thể khống chế được uy lực của vụ nổ.” Bạch Chân Quân tự tin trả lời.

Mười mét sao?

Tống Thư Hàng lùi về sau khoảng hai mươi bước.

Như vậy chắc cũng gần mười mét rồi?

Lúc này, cậu quay đầu lại thì đột nhiên thấy yêu khuyển Đậu Đậu lại bình tĩnh lùi ra xa đến cả trăm mét, cái đuôi nhỏ còn đang vẫy qua vẫy lại.

Tống Thư Hàng nhớ lại câu trả lời ‘tự tin tràn trề’ vừa rồi của Bạch Chân Quân, rồi lại nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Đậu Đậu.

Cậu không chút do dự, nhanh chóng chạy đến cùng chiến tuyến với Đậu Đậu, lùi ra xa cả trăm mét!

“Cũng coi như có chút đầu óc đấy, gâu!” Đậu Đậu cười hì hì.

“Tôi chỉ nghĩ cậu chạy xa như vậy chắc chắn có lý do.

Nhưng mà, Bạch Chân Quân tiền bối rõ ràng rất tự tin, hơn nữa cao thủ như ngài ấy, theo lý mà nói thì phải khống chế hoàn hảo uy lực của vụ nổ chứ?

Tại sao cậu lại lùi xa cả trăm mét?” Tống Thư Hàng hỏi nhỏ.

“Ha ha, ta có nói là ngài ấy không khống chế được uy lực vụ nổ sao?” Đậu Đậu vẫy đuôi nói: “Ta đang né thứ khác, kẻo bị Bạch Chân Quân hố cho một vố!” Trong lúc nói chuyện, pho tượng mà Bạch Chân Quân hóa thành đã nổ tung!

Quả thật là thanh thế cực lớn, cứ như đang bắn ‘pháo khai sơn’ vậy, cả mặt đất đều rung chuyển.

Nhưng khả năng khống chế của Bạch Chân Quân siêu mạnh, những mảnh vỡ của lớp vỏ tượng dù bị bắn ra xa nhưng đều rơi xuống đất trong phạm vi mười mét.

Sau khi lớp vỏ tượng nổ tung, bản thể của Bạch Chân Quân hiện ra bên trong.

Đó là một bóng hình tựa như tiên nhân hạ phàm, mái tóc đen dài xõa sau lưng, đôi mắt sáng như sao, một thân bạch y bay phấp phới trong dư chấn của vụ nổ, trên áo còn khắc những trận pháp phức tạp, từng giây từng phút đều có năng lượng chảy xuôi như chất lỏng hữu hình, khiến ngài càng thêm tiên khí thoát tục.

Tống Thư Hàng không thể không cảm thán, so với ‘ảo ảnh’ mà cậu thấy trong Vô Danh Quan lúc trước, Bạch Chân Quân ngoài đời thực còn có khí chất tiên nhân hơn nhiều.

Ừm, còn phải nói thêm là dù bế quan hơn một trăm năm mươi năm không gội đầu, tóc của ngài vẫn đen nhánh và mềm mượt.

Cả bộ bạch bào cũng thế, hơn một trăm năm mươi năm rồi mà vẫn trắng tinh tươm.

Tóc vẫn mềm mượt có thể coi là do thực lực của tu sĩ đạt đến cảnh giới nhất định, cơ thể sẽ không nhiễm bụi trần.

Còn quần áo thì... lẽ nào thật sự có ‘Tịnh Thân Chú’ trong truyền thuyết?

À không, phải là Tịnh Y Chú?

Hay loại pháp thuật thanh tẩy nào đó?

Chương 148

Nếu thật sự có pháp thuật như vậy thì tốt quá, quần áo không cần giặt nữa, chỉ cần một câu chú, quần áo ‘vèo’ một cái là sạch như mới, tuyệt biết bao?

Đặc biệt là vào mùa đông, pháp thuật này lại càng quan trọng.

Tống Thư Hàng vẫn còn nhớ cái cảm giác thốn đến tận rốn khi tự tay giặt quần áo mùa đông vào tháng mười hai rét buốt năm ngoái, tay bị cóng đến mất cả cảm giác.

Lạc đề rồi.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Bạch Chân Quân tiền bối, nếu ngài ấy có thể khống chế phạm vi sát thương của vụ nổ trong vòng mười mét, vậy tại sao Đậu Đậu lại phải lùi ra xa cả trăm mét?

Lúc này, Bạch Chân Quân giơ tay, từ xa làm một thủ ấn của đạo gia với Tống Thư Hàng: “Chào cậu, Thư Hàng đạo hữu!” Tống Thư Hàng chưa từng thấy nghi lễ này, cũng chỉ có thể bắt chước Bạch Chân Quân đáp lễ: “Chào ngài, Bạch Chân Quân tiền bối.” “Tiếp theo chúng ta đi đâu?

Bế quan một trăm năm mươi năm, ta có cảm giác thế giới bên ngoài đã thay đổi rất nhiều.

Bất kể là phương tiện giao thông kéo pho tượng của ta đi, hay những thứ trông như nhà cửa, còn cả cách ăn mặc nữa; chỉ ngắn ngủi hơn một trăm năm mà thay đổi còn lớn hơn cả nghìn năm trước đây!” Bạch Chân Quân khẽ cười nói.

Nụ cười ấy quả thực là nghiêng nước nghiêng thành, khiến người ta không thể rời mắt!

“Chúng ta đến Thành phố Đại học Giang Nam trước đi ạ.

Nếu Bạch Chân Quân không chê, ngài có thể tạm ở lại tòa nhà mà Dược Sư tiền bối đã mua.

Trong thời gian đó, tôi sẽ giúp ngài làm quen với những thứ hiện đại.” Tống Thư Hàng nói.

“Được, mọi việc cứ nghe theo sự sắp xếp của Thư Hàng đạo hữu.” Bạch Chân Quân lại cười, nụ cười đẹp trai và rạng rỡ vô cùng!

Sau đó, ánh mắt Bạch Chân Quân lại nhìn sang Đậu Đậu: “Tiểu Đậu Đậu, lâu rồi không gặp.” “Gâu gâu, lâu rồi không gặp, Bạch tiền bối.” Đậu Đậu sủa hai tiếng.

Bạch Chân Quân hỏi: “Hoàng Sơn Chân Quân vẫn khỏe chứ?” “Hoàng Sơn vẫn khỏe lắm, đang chuẩn bị đột phá cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả.” Đậu Đậu trả lời, nhắc đến Hoàng Sơn Chân Quân, nó lại hậm hực nhe răng.

“Tốt quá, một tu sĩ vừa có thiên phú vừa cần cù như Hoàng Sơn Chân Quân, nhất định có thể thuận lợi tấn thăng cảnh giới Tôn Giả.” Bạch Chân Quân đáp, rồi bước về phía Tống Thư Hàng.

Đi được vài bước, hai mắt Bạch Chân Quân trở nên mơ màng, dường như đang suy nghĩ vấn đề gì đó.

“Vãi chưởng, Bạch Chân Quân thất thần rồi!” Lông trên đuôi Đậu Đậu dựng đứng cả lên.

“?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Đậu Đậu vừa dứt lời, đột nhiên Bạch Chân Quân như bị thứ gì đó ngáng chân, rồi cả người ngã sấp xuống đất!

Tống Thư Hàng dám chắc, trước khi Bạch Chân Quân vấp ngã, trên mặt đất không hề có một chút chương ngại vật nào!

Nói cách khác, đây chính là thần kỹ ‘vấp ngã trên đất bằng’!

Nếu là người thường không cẩn thận vấp ngã, đứng dậy phủi bụi là xong, nhiều lắm là trầy da một chút.

Nhưng nếu người vấp ngã trên đất bằng là một tồn tại cấp bậc như Bạch Chân Quân thì...

Ầm!!

Một tiếng nổ đinh tai nhức óc, còn lớn hơn cả lúc Bạch Chân Quân phá tượng chui ra.

Chỗ Bạch Chân Quân đứng, bụi bay mù mịt.

Hồi lâu sau, Tống Thư Hàng mở to mắt nhìn, liền thấy nơi Bạch Chân Quân ngã xuống bị đập thành một cái hố rất lớn!

Trông hệt như một hố thiên thạch, vừa sâu vừa rộng!

Đậu Đậu lặng lẽ nuốt nước bọt: “Bế quan một trăm năm mươi năm quả không phải đùa, cái hố này lại lớn đến vậy.

May mà lùi ra xa trăm mét, không thì rớt xuống hố rồi.

Nhìn kích thước của cái hố không đáy này, không chừng...

Bạch Chân Quân không còn là Bạch Chân Quân nữa, mà là Bạch Tôn Giả?” Tống Thư Hàng nuốt nước bọt: “Đậu Đậu, cậu thành thật nói cho tôi biết, có phải Bạch Chân Quân tiền bối thường xuyên không cẩn thận vấp ngã không?” “Ừm, yên tâm đi!” Đậu Đậu đáp lời an ủi: “Bạch Chân Quân chỉ khi suy nghĩ vấn đề mà thất thần thì mới dễ vấp ngã thôi.” Nhưng Đậu Đậu tuyệt đối sẽ không nói cho Tống Thư Hàng biết, Bạch Chân Quân có thể thất thần bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, một ngày thậm chí có thể thất thần cả trăm lần!

“Thất thần là có thể vấp ngã trên đất bằng sao?” Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra một hình ảnh: Giả như có một ngày, cậu đi dạo trên phố cùng Bạch Chân Quân tiền bối, tiện thể giới thiệu cho ngài ấy một vài kiến thức hiện đại, rồi Chân Quân vì suy nghĩ vấn đề mà thất thần, vấp ngã xuống đất...

Sau đó, Ầm!

Ước chừng chiều cao của Bạch Chân Quân tiền bối là một mét tám hai, giả như không tính đến các yếu tố khác, từ lúc Bạch Chân Quân vấp ngã đến khi ngài ấy đáp đất với vận tốc tối đa, hỏi diện tích bóng ma tâm lý của Tống Thư Hàng là bao nhiêu?

Đến lúc đó, có lẽ chỉ có thể giải thích bằng 'sụt đất' thôi.

Tuyệt đối phải ghi nhớ, phải luôn chú ý trạng thái của Bạch Chân Quân tiền bối, tuyệt đối phải ngăn ngài ấy không cẩn thận vấp ngã trên đất bằng.

Một tiền bối hay ngẩn người không đáng sợ.

Một tiền bối thực lực cao cường cũng không đáng sợ.

Một người có kỹ năng vấp ngã trên đất bằng cũng không đáng sợ.

Nhưng, một tiền bối thực lực cao cường hễ ngẩn người là lại vấp ngã trên đất bằng thì siêu đáng sợ.

Đây mới thực sự là một khẩu pháo tự hành hình người có thể tẩu hỏa bất cứ lúc nào!

Sát thương cao ngất trời!

“Hửm?” Lúc này, Bạch Chân Quân bò dậy từ trong hố, ngài như không có chuyện gì phủi quần áo.

Bộ y phục của ngài vẫn trắng như tuyết, xem ra bộ bạch bào này thật sự có chức năng ‘thanh tẩy, chống bụi’.

“Vừa rồi ta đang nghĩ đến một chuyện lúc bế quan, không cẩn thận thất thần.

Ha ha.” Bạch Chân Quân nhìn về phía Tống Thư Hàng và Đậu Đậu, cười ngượng ngùng.

Sau đó, Bạch Chân Quân đặt ngón tay lên trán, khẽ quát một tiếng: “Bình Thổ Chú!” Theo tiếng quát của ngài, đất đá xung quanh cái hố tự động di chuyển, nhanh chóng lấp đầy hố.

Nhìn thủ pháp thuần thục này, Tống Thư Hàng biết ngay ‘Bình Thổ Chú’ này trước đây Bạch Chân Quân chắc chắn đã dùng không ít lần! ...

Sau khi lấp đất xong, Bạch Chân Quân nói: “Xong rồi, ổn rồi.

Chúng ta đi thôi?” “Vâng thưa tiền bối, tôi và Đậu Đậu sẽ dẫn đường, tiền bối cứ đi theo chúng tôi là được!” Tống Thư Hàng đáp.

Đậu Đậu lặng lẽ biến cơ thể mình lớn ra năm mét, Tống Thư Hàng leo lên lưng nó.

“Ây, đợi đã!

Ta cũng cưỡi Đậu Đậu đi.” Bạch Chân Quân đột nhiên nói: “Bản mệnh phi kiếm của ta lúc bế quan bị người ta trộm mất, không thể sử dụng ngự kiếm phi hành được.

Đợi mấy ngày nữa làm quen xong với đồ hiện đại cùng Tống Thư Hàng đạo hữu, ta sẽ đi tìm lại phi kiếm của mình!” Tống Thư Hàng: “...” Bản mệnh phi kiếm mà cũng bị trộm được sao?

Tiền bối, rốt cuộc lần bế quan này của ngài là sao vậy?

Mặt chó của Đậu Đậu cũng giật giật, cuối cùng nó thầm thở dài, biến cơ thể lớn thêm một chút nữa.

Bạch Chân Quân cười ha hả, nhẹ nhàng nhảy lên lưng Đậu Đậu: “Vất vả cho ngươi rồi, tiểu Đậu Đậu!

Đến lúc ta về mở lại bảo tàng, sẽ mang đồ ngon ra cho ngươi.”

Đậu Đậu lập tức nói: “Ta muốn Thiên Niên Chu Quả.” “Không vấn đề, để ta xem cây Chu Quả một trăm năm mươi năm nay ra được bao nhiêu quả đã.” Bạch Chân Quân sảng khoái đáp.

Đậu Đậu mãn nguyện, chở Tống Thư Hàng và Bạch Chân Quân bay lên trời, hướng về Thành phố Đại học Giang Nam. ...

Trên đường đi, Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “À mà tiền bối, tại sao ngài lại ở trong pho tượng đó, còn nơi bế quan của ngài đâu?” “Chuyện này nói ra dài lắm, nơi bế quan của ta bị hủy vì một tai nạn bất ngờ.” Bạch Chân Quân cảm thán.

Yêu khuyển Đậu Đậu nghi hoặc hỏi: “Nơi bế quan của ngài ít nhất cũng có hơn ba trăm lớp phòng ngự chứ?

Tai nạn gì mà lại làm mất nơi bế quan của ngài được?” “Là thiên kiếp.” Bạch Chân Quân nhún vai: “Ta mới bế quan được hơn năm mươi năm thì đột nhiên tấn cấp, thế là thiên kiếp giáng xuống!

Thiên kiếp đó uy lực cực lớn, chỉ trong vài phút đã đánh tan hơn ba trăm lớp phòng ngự của ta, tiếp đó, nơi bế quan của ta cũng bị đánh cho tan nát.” Đang bế tử quan mà đột nhiên tấn cấp?

Đây thật sự là một cách tấn cấp vừa hạnh phúc vừa bi kịch.

Chỉ có thể nói, không hổ là cuồng nhân bế quan Bạch Chân Quân!

Yêu khuyển Đậu Đậu thầm cảm thán!

Lúc bế tử quan đột nhiên tấn cấp, sau đó nơi bế quan bị thiên kiếp đánh cho tan tành, chuyện này tuy hiếm thấy nhưng trong giới tu chân trước đây cũng từng xảy ra.

Nhưng như Bạch Chân Quân, sau khi độ kiếp trong lúc bế quan, tấn cấp thành công lại không lập tức xuất quan, mà tiếp tục bình tĩnh bế tử quan, thì thật sự một người cũng không có!

Các tu sĩ bế tử quan đa số là để tấn cấp, đã tấn cấp rồi thì mục đích cũng đạt được, đương nhiên là phải xuất quan gọi những đạo hữu còn sống đến ăn mừng một phen.

Chỉ có Bạch Chân Quân, ngài ấy bế quan đơn thuần chỉ vì bế quan... hưởng thụ quá trình bế quan!

“Nói vậy là, Bạch tiền bối ngài bây giờ đã là ‘Tôn Giả’?” Đậu Đậu hỏi.

“Ừm.” Bạch Chân Quân bình tĩnh gật đầu.

Bây giờ ngài đã là ‘Bạch Tôn Giả’ chứ không phải ‘Bạch Chân Quân’ nữa!

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Vậy Bạch tiền bối, sau đó tại sao ngài lại biến thành tượng?

Còn được thờ trong Vô Danh Quan nữa?” Hơn nữa dòng thời gian cũng có chút không khớp.

Bạch Chân Quân bế quan một trăm năm mươi năm trước, giữa chừng gặp thiên kiếp, phá hủy cấm chế nơi bế quan, nhiều lắm cũng chỉ hơn trăm năm thôi chứ?

Nhưng theo ghi chép về Vô Danh Quan của thôn Lâm Diêu, pho tượng tiên quân đó đã được thờ phụng từ ‘mấy trăm năm trước’ rồi.

“Nói ra dài lắm.” Bạch Chân Quân cười ha hả, từ từ kể: “Trận thiên kiếp đó đã hủy nơi bế quan của ta, cuối cùng ta dựa vào bí pháp để độ kiếp thành công, năng lượng còn sót lại của bí pháp đã hình thành nên ‘lớp vỏ tượng’ mà các cậu thấy, bảo vệ ta bên trong.” “Sau đó, vì vừa mới tấn cấp xong, ta đang làm quen với hình thái linh lực mới, nên không bế tử quan ngay, chỉ tiến vào trạng thái bán tu luyện.” “Có lẽ trận thiên kiếp đó thanh thế khá lớn, vô tình thu hút một tu sĩ ở gần đó.

Đó là một tu sĩ Không Không Đạo Môn, hắn lầm tưởng nơi bế quan của ta là một nơi tốt.

Hắn vất vả tìm đến nơi bế quan của ta, phá vỡ tầng tầng cơ quan, đào một mạch đến nơi ta bế quan.” Bạch Chân Quân véo cằm, hồi tưởng lại tình hình lúc đó: “Sau khi phá được nơi bế quan của ta, hắn có vẻ rất phấn khích, nhưng đáng tiếc, nơi bế quan của ta ngoài bản mệnh phi kiếm ‘Lưu Tinh Kiếm’ ra thì chẳng còn bảo vật nào khác.” “Tu vi của vị tu sĩ Không Không Đạo Môn đó không cao, nhãn quang có lẽ cũng không tốt lắm, lại tưởng bản mệnh phi kiếm của ta là vật vô chủ.

Thế là hắn vui mừng khôn xiết mang phi kiếm của ta đi...

Ta thấy hắn cũng khá thú vị, nên cứ mặc kệ hắn lấy đi.” “Cho nên bản mệnh phi kiếm của ta, bây giờ chắc vẫn còn trong tay hắn nhỉ?

Qua một thời gian nữa ta phải lấy nó về, không có phi kiếm rất bất tiện.

Cho hắn chơi hơn một trăm năm rồi, chắc hắn cũng mãn nguyện rồi chứ?” “...” Đậu Đậu mặt đầy vẻ thất vọng, phi kiếm của Bạch tiền bối, vậy mà thật sự bị người ta trộm mất?

“Lưu Tinh Kiếm, thật là một cái tên hay.” Sự chú ý của Tống Thư Hàng lại dồn vào phi kiếm.

Từ sau khi trải nghiệm vài lần hiệu quả của ngự kiếm phi hành, sự khao khát ‘phi kiếm’ của cậu đã đạt đến cấp **.

Yêu khuyển Đậu Đậu lại hỏi: “Sau đó, Bạch tiền bối ngài bị dân làng đào lên?” “Không phải, vẫn là vị tu sĩ Không Không Đạo Môn đó.

Hắn rất kỳ lạ, ngày đầu tiên thì lấy đi phi kiếm của ta.

Sang ngày thứ hai lại đến nơi bế quan, khiêng pho tượng mà ta hóa thành đi.

Chương 149

Lúc đó ta còn tưởng hắn đã phát hiện ra chân thân của ta rồi chứ.

Nhưng có vẻ như hắn chỉ muốn mang pho tượng của ta đi, rồi ngày đêm ngồi ngẩn người nhìn nó.

Cứ ngẩn người như vậy suốt mấy ngày liền.” Bạch Chân Quân suy tư.

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu nhìn nhau, không cần nói cũng biết, chắc chắn là do sức hút đặc biệt tỏa ra từ người Bạch tiền bối rồi.

Nói đến sức hút đặc biệt, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Bạch Chân Quân đang trầm tư.

Đột nhiên cảm thấy, Bạch Chân Quân lúc này, càng ngày càng phong thái vô hạn!

Ngài ấy giống như một lỗ đen, có thể thu hút ánh mắt của mọi người, khiến người ta không thể rời mắt.

Thậm chí tim đập cũng không tự chủ được mà nhanh hơn.

Có kinh nghiệm một lần, Tống Thư Hàng vội vàng ép mình quay đầu lại, sau đó, cậu thấy Đậu Đậu cũng đang nhìn chằm chằm Bạch Chân Quân, một đôi mắt chó sáng rực, vẻ mặt không nỡ rời đi.

Tống Thư Hàng vội vàng vỗ đầu Đậu Đậu, bây giờ Đậu Đậu đang bay trên trời, lỡ như không nhìn đường phía trước mà đâm vào máy bay thì sao?

Đậu Đậu ngại ngùng thè lưỡi, giả vờ thở hổn hển.

Bạch Chân Quân tiếp tục nói: “Sau đó nữa... khoảng chừng sau đó, vị tu sĩ Không Không Đạo Môn kia đột nhiên mặt mày kinh hãi, đào một cái hố sâu rồi chôn ta xuống đất.

Đúng là một gã kỳ quặc!” “Tiếp đó, ta cảm thấy dù bị chôn dưới đất cũng không sao, nên tiếp tục bế tử quan.

Chuyện sau đó ta không rõ nữa, không biết bị dân làng đào lên lúc nào, thờ trong đạo quán lúc nào ta cũng không cảm nhận được, chuyện tiếp theo các cậu cũng biết rồi, đến lúc ta kết thúc bế quan mới phát hiện mình bị thờ làm thần tượng.” Bạch Chân Quân cười ha hả.

Bế quan tỉnh lại, phát hiện mình lại bị thờ trong đạo quán làm thần tượng, ngài cũng cảm thấy khá là khó đỡ.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, truyền thuyết quả nhiên là thứ rất không đáng tin.

Chắc là do dân làng truyền miệng, truyền qua truyền lại, nên đã phóng đại thời gian ‘đào được thần tượng’ lên. ...

Ở một nơi khác.

Đài truyền hình thành phố Nam Hoa Hồ đang phát một bản tin: Bên ngoài Vô Danh Quan ở thôn Lâm Diêu, hơn trăm người ẩu đả tập thể, hiện trường thảm liệt.

Cảnh sát đã nhanh chóng đến hiện trường, bắt giữ tại trận hơn bảy mươi người tụ tập ẩu đả...

Ngoài ra, thần tượng trong Vô Danh Quan đã bị người ta trộm đi trong lúc hỗn loạn.

Theo lời kể của một du khách lúc đó, trước khi ba nhóm hơn trăm người này ẩu đả tập thể, đã có một nhóm người xông vào Vô Danh Quan mang thần tượng đi.

Cảnh sát cho biết, vụ ẩu đả tập thể này cực kỳ nghiêm trọng, họ nhất định sẽ nghiêm trị những người tham gia ẩu đả, và nhất định sẽ tìm lại thần tượng trong Vô Danh Quan! ** Đậu Đậu bay rất nhanh, chẳng mấy chốc họ đã hạ cánh xuống ‘tòa nhà của Dược Sư’.

Bạch Chân Quân đứng trên sân thượng, phóng tầm mắt ra xa.

Nhìn ra xa, những tòa nhà cao tầng mọc lên san sát, toàn bộ khu Thành phố Đại học Giang Nam, giống như một khu rừng được đúc bằng sắt thép.

“Còn nhớ hơn một trăm năm mươi năm trước, nơi đây vẫn là một khu rừng thông rộng lớn, bên cạnh còn có một hồ nước rất đẹp.” Bạch Chân Quân so sánh cảnh tượng trước mắt với ký ức trong đầu, khẽ thở dài.

Mỗi lần bế tử quan ra ngoài, ngài đều có cảm giác như mình bị thời đại bỏ rơi!

Bạch Chân Quân trong trạng thái thở dài cũng đẹp trai đến ngây người!

Bạch Chân Quân nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng: “Thư Hàng đạo hữu, chúng ta bắt đầu làm quen với thế giới hiện tại từ phương diện nào đây?” Tống Thư Hàng đắc ý cười: “Tôi đã chuẩn bị sẵn rồi, mời Bạch tiền bối đi theo tôi.” Sau đó, Tống Thư Hàng dẫn Bạch Chân Quân vào tầng ba, phòng cậu đang ở tạm.

Bạch Chân Quân tò mò quan sát mọi thứ trong phòng, ti vi màu, điều hòa, tủ lạnh, lò vi sóng, những sản phẩm điện tử mà một trăm năm mươi năm trước không có.

Đây đều là đồ của chủ nhà cũ để lại, Dược Sư tiền bối ra tay hào phóng như vậy, chủ nhà đương nhiên cũng sẽ không tính toán mấy thứ lặt vặt.

Tống Thư Hàng mở máy tính, sau đó đăng nhập vào Cửu Châu Nhất Hào Quần, mở không gian nhóm.

Sau đó kéo ra mấy tập tin, tải chúng xuống. 1, Tác dụng và hình minh họa của các thiết bị điện hiện đại: Điều hòa, ti vi, máy tính, điện thoại, tủ lạnh, nồi cơm điện... vân vân 2, Những điều tu sĩ cần chú ý trong xã hội hiện đại: Công nghệ phát triển rất nhanh, mười phương pháp để nhanh chóng hòa nhập xã hội. 3, Quy tắc cơ bản về an toàn giao thông, nhớ kỹ không được đâm hỏng ô tô trên đường.

Phụ lục: Hình dạng các loại ô tô.

Để tiện cho Bạch Chân Quân, Tống Thư Hàng đã dùng phần mềm chuyển chữ trong tập tin sang chữ phồn thể.

“Tiền bối, ngài xem qua tập tin này trước, bên trong bao gồm hình minh họa và tác dụng của các thiết bị điện thường dùng trong gia đình.

Đợi ngài tìm hiểu sơ qua những thứ này, tôi sẽ đăng ký cho ngài một tài khoản phần mềm trò chuyện, để Hoàng Sơn Chân Quân thêm ngài vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

À phải rồi, còn phải làm cho ngài một cái chứng minh thư nữa, sau đó sẽ sắm cho ngài một cái điện thoại, máy tính.” Tống Thư Hàng nói.

“Để ta xem!” Bạch Chân Quân rất hứng thú ngồi trước máy tính, bắt chước Tống Thư Hàng cầm chuột, di chuyển con lăn, ra dáng ra hình.

“Ồ, những thứ này rất thú vị.

Cái trước mặt ta đây là máy tính phải không, thật tiện lợi, có nhiều chức năng thế này.

Còn có tủ lạnh, trước đây ta muốn trữ đông đồ vật đều phải dùng kho băng lớn hoặc trận pháp hệ hàn băng.

Còn cái điện thoại này, chức năng giống hệt Thiên Lý Truyền Âm.” Hai mắt Bạch Chân Quân bắt đầu sáng lên.

Bản thân ngài vốn rất hứng thú với ‘pháp khí loại cơ quan’, trước mắt có nhiều thứ hiện đại như vậy, khiến ngài cảm thấy tràn đầy hạnh phúc.

“Tiền bối ngài cứ xem đi, tôi liên lạc với Cửu Châu Nhất Hào Quần đã.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu dùng điện thoại đăng nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần, trong không gian nhóm tìm ra dòng chữ ‘Đạo hữu bế quan trên năm mươi năm, xuất quan cần làm chứng minh thư hợp pháp, thông tin cá nhân xin liên hệ (*******) Tuyết Lang Động Chủ!’ Tuyết Lang Động Chủ, dường như cũng là một tiền bối lặn dài hạn.

Lúc trước khi cậu đăng bức ảnh đón Bạch Chân Quân xuất quan trong không gian nhóm, vị Tuyết Lang Động Chủ này đã từng xuất hiện. [Cửu Châu Nhất Hào Quần] Thư Sơn Áp Lực Đại: “@Tuyết Lang Động Chủ, tiền bối có đó không ạ?” Tuyết Lang Động Chủ nhanh chóng hiện thân: “Ha ha, có phải cần giấy tờ tùy thân hợp pháp cho Bạch Chân Quân tiền bối không?

Yên tâm đi, những thứ này Hoàng Sơn Chân Quân đã sớm ủy thác cho lão phu làm rồi, ngày mai sẽ có người giao đến tay cậu.” “Hoàng Sơn Chân Quân suy nghĩ thật chu đáo.” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Tiểu hữu Thư Hàng, Bạch Chân Quân tiền bối bây giờ đã ra khỏi pho tượng rồi chứ?

Cảm giác thế nào?” Tuyết Lang Động Chủ lại hỏi ngay.

“Cảm giác gì ạ?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Không có cảm giác gì đặc biệt, chỉ cảm thấy so với tượng, người thật của Bạch tiền bối đẹp trai hơn một chút.” Còn về việc Bạch Chân Quân có kỹ năng ‘vấp ngã trên đất bằng’, Tống Thư Hàng cảm thấy vẫn nên giữ thể diện cho tiền bối, che giấu được thì cứ che giấu, dù sao chuyện nói xấu sau lưng người khác, cậu không làm được.

“Ồ ồ, cố lên nhé, tiểu hữu Thư Hàng.” Tuyết Lang Động Chủ dường như rất hài lòng với câu trả lời của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Sau đó, cậu cẩn thận nhìn lại Bạch tiền bối.

Nói đi nói lại, rốt cuộc Bạch tiền bối có điểm gì khiến các tiền bối trong nhóm bất an như vậy?

Cậu từng nghĩ, có phải là do sức hút đặc biệt trên người Bạch Chân Quân gây ra không, như vậy đúng là sẽ khiến các tiền bối nam trong nhóm cảm thấy khó xử.

Nhưng mà, trong nhóm không phải còn có nữ tu sao?

Tống Thư Hàng nghĩ mãi không ra.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, sau khi Tuyết Lang Động Chủ nói xong, các tiền bối trong nhóm lại không có ai trả lời.

Bình thường theo tính cách của các tiền bối trong nhóm, mỗi khi có người khơi mào chủ đề, sẽ có cả đám tiền bối đang lặn trồi lên.

Quả nhiên là do thiếu vắng Bắc Hà tiền bối luôn online và Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thường xuyên tìm đường chết sao?

Mất đi mấy chủ lực spam này, nhóm cũng có vẻ vắng vẻ hơn nhiều.

Bầu không khí này khiến Tống Thư Hàng cảm thấy rất không quen, cậu nhìn danh sách thành viên đang online ở bên phải, lại chỉ có nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân còn online, những người khác đều hiển thị offline, đa số là đang ở trạng thái ẩn thân.

Buồn chán, Tống Thư Hàng tiện tay gửi một câu: “Hoàng Sơn tiền bối, dạo này ngài đang bận gì ạ?” Nhớ Hoàng Sơn Chân Quân trước đó nói có việc bận, phải hai tháng sau mới đến đón Đậu Đậu về.

Vì không tìm được chủ đề gì, Tống Thư Hàng tiện miệng hỏi.

“Ha ha, đang chờ một gã thú vị phá phong ấn ra ngoài.” Hoàng Sơn Chân Quân cười nói.

Nói rồi, ngài gửi một tấm ảnh chụp màn hình.

Đó là ảnh chụp màn hình ‘nhật ký bạn bè trên phần mềm chat’, tài khoản dùng để chụp không phải là Hoàng Sơn Chân Quân, mà là một tài khoản tên ‘Tiểu Kết Tử Nhan Sắc’.

ID người đăng nhật ký là ‘Vân Vụ Đạo Trưởng’.

Tiêu đề: Oa ha ha, Hoàng Sơn ngươi cái đồ ngốc, trấn áp lão phu suốt hai trăm năm!

Nội dung: Nhưng mà, lão phu cuối cùng đã phá giải được nguyên lý phong ấn của ngươi, hiện đã bắt đầu tính toán phương pháp phá phong ấn!

Lão phu sắp có thể phá vỡ cái phong ấn rách nát này của ngươi, tung hoành nhân gian trở lại!

Đến lúc đó, xem lão phu báo thù ngươi thế nào!

Oa ha ha, lần này lão phu tuyệt đối sẽ không nương tay!

Bên dưới bài nhật ký này, có cả một đống người like.

Lầu 1: Đạo trưởng cuối cùng cũng sắp phá phong ấn ra ngoài, hai trăm năm thật lợi hại.

Mong đạo trưởng sau khi phá phong ấn ra ngoài, sẽ kể thêm cho chúng ta nghe những chiến tích oai hùng năm xưa của ngài.

Lầu 2: Bệnh trung nhị của đạo trưởng lại tái phát rồi à?

Lầu 3: Câu chuyện của đạo trưởng kể là hay nhất, tôi còn có ý định cải biên thành tiểu thuyết mạng để đăng nữa.

Lầu 4: Đạo trưởng, không được ngừng thuốc đâu nhé!

Lầu 5: Thuốc cũng không được uống bừa đâu.

Nhưng nếu là đạo trưởng uống thuốc thì chắc chắn không sao, ngài ấy uống thuốc xong sẽ càng đáng yêu hơn.

Lầu 6: Đạo trưởng, chuyện riêng tư như phá giải phong ấn, cứ thế công khai đăng lên thế này thật sự không sao chứ?

Lầu 7: Chỗ này phải có một tràng pháo tay...

Phía sau còn hơn trăm bình luận nữa. ...

Tống Thư Hàng xem xong nội dung, thì ra gã tên 'Vân Vụ Đạo Trưởng' này bị Hoàng Sơn Chân Quân phong ấn gần hai trăm năm, bây giờ cuối cùng sắp phá phong ấn ra ngoài, nên lên mạng đăng một bài nhật ký khoe khoang một chút?

Chương 150

Nhưng không may lại bị nick clone của Hoàng Sơn Chân Quân phát hiện?

“Nhưng mà, bị phong ấn hai trăm năm, vẫn đang trong trạng thái phong ấn, mà có thể lên mạng sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lẽ nào Hoàng Sơn Chân Quân đề xướng ưu đãi tù binh, cấp mạng cho tù binh mà mình tự tay phong ấn?

“Ha ha, để ta giải thích cho cậu.” Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả nói.

“Vân Vụ Đạo Trưởng này là trưởng lão của Không Không Đạo Môn đời trước, khá là hài hước.

Hai trăm năm trước đã là cảnh giới Tứ phẩm Tiên Thiên, trấn áp đến bây giờ, cấp bậc chắc cũng tăng lên không ít.

Hai trăm năm trước, hắn vào một động phủ của ta, trộm sạch bảo vật bên trong.

Trộm đi thì cũng thôi, Không Không Đạo Môn vốn làm nghề này, nhiều lắm thì lần sau ta bắt được hắn, đánh cho hắn một trận thừa sống thiếu chết là được.

Nhưng không ngờ, hắn trộm đồ của ta xong còn đắc ý đi rêu rao khắp nơi, nói trình độ ‘phong ấn thuật’ và ‘trận pháp’ của ta kém cỏi đến mức nào, nói phá vỡ động phủ của ta dễ như chơi.

Ngoài ra còn nói, với trình độ của ta, dù có dùng toàn lực thi triển phong ấn thuật, hắn cũng có thể phá vỡ trong nháy mắt.

Thế là... ta chiều theo ý hắn.

Ta tốn rất nhiều công sức để bắt được hắn, lại dùng một tảng thiên thạch ngoại lai khổng lồ làm ấn, dùng ‘Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp’ để phong ấn trấn áp hắn.

Lần trấn áp này cũng đã hơn hai trăm năm, hắn bây giờ vẫn chưa ra được.” Tống Thư Hàng: “...” Ra là khoác lác không suy nghĩ, hậu quả rất nghiêm trọng.

Hoàng Sơn Chân Quân lại tiếp tục nói: “Một tháng trước, ta tính thời gian cảm thấy cũng sắp đến lúc thả hắn ra, liền lặng lẽ đến nơi phong ấn thăm hắn.

Nhưng lúc ta lặng lẽ đến, lại phát hiện hắn đang phá giải ‘Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp’ của ta, rất thú vị.

Ta rất muốn biết hắn cần bao lâu mới phá giải được phong ấn ta thiết lập.

Thế là, ta không can thiệp, chỉ muốn làm một khán giả im lặng.” “Rất tiếc, ta không thể xác định được hắn cần bao lâu để giải khai phong ấn, mà ta lại không thể cứ theo dõi hắn mãi được.

Một là không có thời gian rảnh đó, hai là cứ nhìn chằm chằm hắn, hắn chắc chắn sẽ cảm ứng được.

Thế là... ta bỏ tiền thuê một người thường, giả vờ đi lạc vào nơi phong ấn.” “Bị nhốt hai trăm năm, Vân Vụ Đạo Trưởng cũng phát điên rồi, thấy có người đến rất phấn khích, hắn dùng pháp thuật mê hoặc người thường kia, khiến người đó mỗi ngày đều đến nơi phong ấn, thông qua người này để tìm hiểu sự thay đổi của thế giới bên ngoài.” “Ta thấy hắn hứng thú với thế giới bên ngoài như vậy, ngày thứ hai liền để người thường kia mang cho ‘Vân Vụ Đạo Trưởng’ một cái máy tính bảng đã lắp sim điện thoại có thể lên mạng.

Đương nhiên, cái máy tính bảng này ta đã cho người ta động tay động chân, không có chức năng tải phần mềm, không có chức năng duyệt web.

Trên đó chỉ có một vài game offline giải trí, thứ duy nhất có thể kết nối mạng là một phần mềm chat ‘loại A’ mà ta cho người ta nghiên cứu phát triển.

Ta vốn định hoàn thiện phần mềm này, rồi chuyển ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ của chúng ta qua đó.

Không ngờ ở đây lại có ích trước.” “Phần mềm chat ‘loại A’ đó và phần mềm chúng ta đang dùng bây giờ cũng tương tự nhau, máy chủ tổng nằm trong tay ta.

Cho nên, Vân Vụ Đạo Trưởng là người dùng duy nhất của phần mềm này.” “Sau đó, ta tạo ra hơn ba trăm nick clone, lần lượt thêm Vân Vụ Đạo Trưởng làm bạn bè.

Lại tạo một nhóm chat, thêm Vân Vụ Đạo Trưởng vào, mỗi ngày để ‘phân thân’ của ta trò chuyện với Vân Vụ Đạo Trưởng.

Còn vị người thường kia thì phụ trách mỗi ngày vào nơi phong ấn, kể cho Vân Vụ nghe một vài tin tức không quan trọng.

Tiện thể mang theo sạc dự phòng, sạc pin cho máy tính bảng.” Đọc đến đây, Tống Thư Hàng không nhịn được mà bật cười.

“Thế là trong vòng một tháng, Vân Vụ Đạo Trưởng bắt đầu học cách trò chuyện.

Vì cái máy tính bảng đó chỉ có thể kết nối mạng bằng phần mềm chat ‘loại A’ do ta cho người ta phát triển, hắn chơi chán game offline, liền bắt đầu mỗi ngày lên nhóm khoác lác, kể lể về quá khứ huy hoàng của mình.” “Ta để các phân thân phối hợp với Vân Vụ Đạo Trưởng, có tài khoản thì đi chế nhạo hắn ngốc, có tài khoản thì đi khen ngợi hắn, có tài khoản thì đi tâng bốc những gì hắn nói, để hắn không đến nỗi buồn chán.

Đồng thời để Vân Vụ cho rằng những 'bạn bè' trò chuyện với hắn chỉ là những người thường." "Sau đó... vào hôm nay, Vân Vụ Đạo Trưởng đã đăng bài nhật ký này trong chức năng nhật ký của 'phần mềm chat loại A'.

Ta vừa dùng hơn một trăm nick clone để like và spam hơn một trăm tầng." "..." Tống Thư Hàng cạn lời, Hoàng Sơn Chân Quân rảnh rỗi đến mức nào vậy?

Đồng thời, cậu không khỏi nhớ đến một meme cũ: "Thiếu niên, cậu tưởng trong nhóm này thật sự náo nhiệt vậy sao?

Thật ra tất cả mọi người trong nhóm đều là nick clone của ta.

Cả nhóm chỉ có cậu và ta thôi, không tin ta đổi nick khác nói lại câu này cho cậu nghe nhé?" Vân Vụ Đạo Trưởng bây giờ chính là hình ảnh chân thực của meme này.

Hơn ba trăm người bạn, toàn bộ đều là nick clone của Hoàng Sơn Chân Quân.

Chân Quân chơi vui thật!

Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ lên tiếng: "Hoàng Sơn tiền bối, lỡ như Vân Vụ Đạo Trưởng kia không ngốc như vậy, nói không chừng hắn đã sớm đoán ra chân tướng sự việc, rồi trong một tháng này, hắn chỉ đang đùa giỡn với ngài thì sao?" Dù sao có thể tu luyện đến cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng, trừ khi thật sự khờ khạo, chứ có mấy ai thật sự ngốc đâu?

Nói không chừng Vân Vụ Chân Nhân mỗi ngày đều lướt 'phần mềm chat loại A', rồi trong lòng chế nhạo Hoàng Sơn Chân Quân ngốc nghếch thì sao?

"Không sao cả, ta cũng đang đùa giỡn với hắn mà?

Dù sao cả quá trình ta chơi rất vui.” Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả nói: “Dù sao, ta vốn định thả hắn ra rồi, trước khi hắn trốn ra, chơi với ta lâu như vậy, không phải rất thú vị sao?” Tuyết Lang Động Chủ gửi một biểu cảm năm vóc sát đất: “Cảnh giới của Hoàng Sơn tiền bối quả nhiên cao, tại hạ phục!” Tống Thư Hàng cũng sao chép biểu cảm năm vóc sát đất.

Nhưng mà, nghe Đậu Đậu nói, Hoàng Sơn Chân Quân đang chuẩn bị đột phá cảnh giới ‘Thất phẩm’ Tôn Giả, còn có thể rảnh rỗi như vậy đùa giỡn với ‘Vân Vụ Đạo Trưởng’ thật sự không có vấn đề gì sao?

Đúng lúc này, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Thư Sơn Áp Lực Đại đột nhiên lên tiếng: “Ồ, tiểu Tuyết Lang ngươi còn sống à?” Cái tên ID này, không phải của mình sao?

Mình đâu có nói gì?

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu, nhìn về phía máy tính.

Sau đó, cậu thấy Bạch Chân Quân đang cười với mình.

Lúc Tống Thư Hàng dùng máy tính tải đồ xong không có đăng xuất, tài khoản ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ trên máy tính vẫn còn đó.

Tin nhắn vừa rồi, là do Bạch Chân Quân gửi!

Không phải chứ, Tống Thư Hàng há hốc mồm.

Từ lúc Bạch Chân Quân tiếp xúc với máy tính đến bây giờ, mới bao lâu chứ?

Vậy mà đã biết dùng máy tính, còn biết gõ chữ?

Ngoài ra, một trăm năm mươi năm trước không phải dùng chữ phồn thể sao?

Nhanh như vậy mà tiền bối đã nắm vững cả chữ giản thể rồi?

Bạch tiền bối, hiệu suất học tập thần tốc như vậy của ngài, khiến mấy người hoang dã trên một hòn đảo nhỏ nào đó ở Thái Bình Dương bị Thất Sinh Phù Phủ Chủ đánh đập bắt học tiếng Hán biết phải làm sao?

“Bạch tiền bối, chào ngài.” Tuyết Lang Động Chủ lập tức nhận ra là Bạch Chân Quân đang nói, nhanh chóng trả lời.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Vậy đợi lúc nào ta rảnh sẽ đến thăm ngươi, vợ ngươi sắp sinh sói con rồi phải không?” “Hoan nghênh tiền bối ghé thăm bất cứ lúc nào, sói con đã sinh một ổ rồi.” Tuyết Lang Động Chủ trả lời, còn lời này là thật lòng hay giả dối, chỉ có hắn tự biết.

Bạch Chân Quân lướt trong danh sách thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, lại hỏi: “Sao ta không thấy Lục Nhĩ Kiếm Quân?” Hoàng Sơn Chân Quân gửi một biểu cảm cười khổ: “Lục Nhĩ Kiếm Quân ba mươi năm trước, khi đột phá cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả, bị tâm ma quấn thân, đã hóa thành tro bụi trong kiếp hỏa.” “Ngay cả Lục Nhĩ Kiếm Quân cũng không qua được kiếp này à.” Bạch tiền bối khẽ thở dài, ngài chống cằm, hai mắt mơ màng, bất giác thất thần, chìm vào trầm tư.

Tống Thư Hàng luôn cảnh giác lập tức tập trung một trăm phần trăm chú ý!

Đảm bảo mình có thể chuẩn bị ‘nhảy’ bất cứ lúc nào, lúc này mà Bạch tiền bối thi triển một chiêu ‘vấp ngã trên đất bằng’, cả tòa nhà đều sẽ sập mất! ...

Trong nhà tù Giang Nam u ám.

Đệ tử Nguyệt Đao Tông Triệu Bất Luật bị gãy cả hai chân được đưa vào nhà giam này.

Hắn mặt mày rầu rĩ, nhìn sang ‘bạn tù’ của mình, đó là một người phương Tây to lớn đầu trọc.

Trên đầu trọc còn có sáu chấm sẹo ngay ngắn...

Dương hòa thượng đang ngồi xếp bằng trên giường trong nhà giam, ngưng khí đả tọa tu luyện.

Trong mắt người thường, Dương hòa thượng này chẳng qua chỉ là một gã Tây cao to một chút.

Nhưng Triệu Bất Luật dù sao cũng là tu sĩ đã mở Nhãn khiếu, trong mắt hắn, khí huyết trong cơ thể Dương hòa thượng này đã đặc sệt đến mức sền sệt.

Lúc đối phương đả tọa, mỗi lần hít thở, khí huyết quanh thân đều cuồn cuộn.

Rõ ràng đã đạt đến đỉnh phong Nhất phẩm tu sĩ, chỉ chờ một cơ duyên là có thể vượt long môn, hóa khí huyết toàn thân thành chân khí, tiến vào cảnh giới Nhị phẩm tu sĩ!

Nhưng đây không phải là điều quan trọng nhất, quanh thân vị Dương hòa thượng này, có một lớp công đức kim quang dày đặc.

Trong mắt Triệu Bất Luật, Dương hòa thượng cứ như một mặt trời nhỏ chói lòa.

Mang trên mình lớp công đức kim quang dày đặc như vậy, có thể nói Dương hòa thượng này là một vị cao tăng có đức!

Nhưng một vị cao tăng như vậy, tại sao lại bị giam trong tù?

Dương hòa thượng cảm nhận được có người bị đưa vào nhà giam, hắn từ từ mở mắt nhìn về phía Triệu Bất Luật.

“Lại có người mới vào à?

Lần này phạm tội gì?” Dương hòa thượng lên tiếng hỏi.

Sau đó, Triệu Bất Luật thấy viên cai ngục vẻ mặt nịnh nọt nói: “Đại sư, vị này là một tên cướp, vì cướp một kiện hàng mà phá hủy cả xe giao hàng của người ta, còn đánh người giao hàng bị thương nặng.

Thực sự là tội ác tày trời!” Nhìn thấy vẻ mặt nịnh nọt của viên cai ngục, Triệu Bất Luật cảm thấy có gì đó không ổn.

“Thiện tai thiện tai, vị phạm nhân này cứ giao cho bần tăng độ hóa.” Dương hòa thượng chắp tay, miệng niệm phật hiệu.

Trong lúc nói, công đức kim quang trên người hắn càng như có sinh mệnh mà chuyển động.

Cứ như Bồ tát tại thế, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

“Vậy nhờ đại sư.” Viên cai ngục kính cẩn đóng cửa nhà giam lại.

Dương hòa thượng lúc đó bị coi là phạm nhân trong vụ án giết người ở tàu điện ngầm, bị giam vào tù.

Các cai ngục ban đầu cũng không để ý đến một phạm nhân như vậy, dù sao phạm nhân giết người họ cũng thấy nhiều rồi.

Nhưng sau đó, không lâu sau, cấp trên đột nhiên thần thần bí bí bảo người ta phải đối đãi tốt với vị Dương hòa thượng này, ăn ngon uống tốt hầu hạ.

Nhưng lại không nói là sẽ thả vị Dương hòa thượng này ra, chỉ nói là để vị đại sư này tùy ý là được.

Tùy ý là được?

Trong nhà tù mà còn tùy ý?!

Thế là... vị đại sư này thật sự ở lại trong nhà tù.

Ngài ở trong nhà tù này giảng giải Phật kinh cho phạm nhân, độ hóa tội phạm, lại thường xuyên chủ động đến những nơi âm u trong nhà tù để độ hóa oán hồn.

Trong một tháng qua, các cai ngục thật sự cảm thấy cảm giác âm u trong nhà tù đã giảm đi rất nhiều.

Chương 151

Ngoài ra, khí chất cao tăng trên người vị Dương hòa thượng này càng ngày càng đậm đặc, mỗi cử động đều mang một ý vị không nói nên lời.

Dù không biết suy nghĩ của vị Dương hòa thượng đại sư này, nhưng các cai ngục đều cảm thấy, vị Dương hòa thượng đại sư này có lẽ sắp có đột phá trong Phật học? ...

Sau khi các cai ngục đi xa, Dương hòa thượng chắp tay, hành một lễ Phật với Triệu Bất Luật: "Đạo hữu khỏe không." Triệu Bất Luật có thể cảm nhận được khí huyết chi lực trên người hắn, Dương hòa thượng tự nhiên cũng có thể nhìn ra sự khác biệt của Triệu Bất Luật.

"Đại sư khỏe." Triệu Bất Luật mặt mày rầu rĩ, cảm thấy cuộc đời mình gần đây đúng là một bi kịch.

"Đạo hữu không cần sợ hãi, bần tăng và ngươi có duyên." Dương hòa thượng khẽ cười: "Chỉ cần độ hóa ngươi nữa, bần tăng là có thể tích lũy đủ công đức chi lực, để thử đột phá đạo 'long môn' kia, cá hóa thành rồng!

Ngươi sẽ là phạm nhân cuối cùng mà bần tăng độ hóa trong nhà tù này!" Một tháng nay hắn không rời khỏi nhà tù, chính là để độ hóa oán hồn, vong linh trong nhà tù, tiện thể dẫn độ một vài phạm nhân tội nghiệt sâu nặng.

Trong một tháng, hắn đã tích lũy được rất nhiều công đức chi lực.

Chỉ cần có đủ công đức chi lực hỗ trợ, cộng thêm khí huyết của Dương hòa thượng vốn đã đặc sệt đến cuồn cuộn, hắn tấn thăng cảnh giới Nhị phẩm đã là chuyện nước chảy thành sông.

Triệu Bất Luật cười khổ nói: “Đại sư, tôi có tông môn của mình.” “Không sao, bần tăng không có ý muốn ngươi phản bội tông môn của mình.” Dương hòa thượng phóng khoáng cười, an ủi.

Triệu Bất Luật nghe vậy, lập tức yên tâm hơn nhiều.

“Bần tăng chỉ muốn ngươi làm hòa thượng thôi mà, yên tâm đi, xuất gia không liên quan gì đến tông môn của ngươi đâu.” Dương hòa thượng chắp tay: “Tới tới tới, chọn ngày không bằng gặp ngày.

Đợi bần tăng giảng giải cho ngươi quyển kinh văn nhập môn Phật môn này xong, sẽ xuống tóc cho ngươi nhé?

Đúng rồi, ngươi có muốn đốt sẹo không?

Dù sao ngươi cũng có duyên với bần tăng, mua một tặng một, tặng ngươi sáu chấm sẹo nhé?

Bần tăng trước đây cầu xin sư phụ mãi, ngài ấy còn không nỡ chấm cho bần tăng đấy.

Sau này mãi đến khi bần tăng Trúc Cơ thành công, ngài ấy mới keo kiệt cho bần tăng bốn chấm, hai chấm sau này là bần tăng tự thêm vào.

Đẹp trai không?” Triệu Bất Luật nghĩ đến cảnh mình đầu trọc, có sẹo, lòng chết như tro tàn.

Hắn thật muốn trốn khỏi nơi này, nhưng hắn nhìn đôi chân bị gãy của mình, hai mắt lập tức trống rỗng vô hồn.

Ai, bi thương lớn nhất là khi lòng đã chết... ** Ngày 1 tháng 7, thứ hai.

Tống Thư Hàng thức dậy từ sớm, như thường lệ tu luyện «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp», chuyển hóa thể lực tích lũy qua một đêm thành khí huyết chi lực, bắt đầu dồn vào Nhãn khiếu thứ hai.

Sau đó rửa mặt, thay quần áo.

Hôm nay cậu định đưa Bạch tiền bối đi mua điện thoại, máy tính, và các loại đồ dùng sinh hoạt, tiện thể làm quen với khu vực xung quanh.

“Lại xin nghỉ một ngày vậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, dù sao kiến thức trên lớp cậu cơ bản đã nắm vững, cũng không thiếu mấy điểm chuyên cần đó.

Lúc này, dưới lầu vang lên tiếng chuông cửa.

“Ai vậy?” Tống Thư Hàng thò đầu ra ngoài nhìn, sau đó, cậu thấy một con sói trắng to lớn đứng bằng hai chân, một móng vuốt đang bấm chuông.

Cậu lập tức nghĩ đến vị ‘Tuyết Lang Động Chủ’ trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ hôm qua.

Là đến đưa giấy tờ tùy thân hợp pháp cho Bạch tiền bối sao?

Tống Thư Hàng xuống lầu, đi về phía con sói trắng to lớn.

“Chào cậu, cậu là Tống Thư Hàng phải không?” Con sói trắng to lớn phát ra giọng nói trong trẻo của một đứa trẻ.

“Chào bạn, tôi đây.” Tống Thư Hàng mở cửa.

“Tôi theo lệnh chủ nhân đến đưa cho cậu một món đồ, chủ nhân tôi là Tuyết Lang Động Chủ.” Con sói trắng to lớn chỉ vào một cái túi nhỏ treo trên cổ mình, lấy nó xuống, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn, Tuyết Lang tiền bối hôm qua có nhắc với tôi rồi.” Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy túi nhỏ, bên trong chính là chứng minh thư, hộ khẩu, hộ chiếu, bằng lái xe của Bạch Chân Quân tiền bối.

Đợi đã, bằng lái xe?

Tống Thư Hàng lấy giấy tờ đó ra xem, thật sự là bằng lái xe.

Bạch Chân Quân tiền bối còn chưa chạm vào ô tô bao giờ, mà đã làm cho ngài ấy cả bằng lái xe, thật sự không có vấn đề gì chứ?

“Vậy tôi đi trước đây, có rảnh thì, Tống tiên sinh nhớ đến Tuyết Lang Động làm khách, chủ nhân tôi nói vậy.” Nói xong, con sói trắng to lớn nhẹ nhàng nhảy lên, cưỡi một đám mây trắng tinh, chạy đi như trốn.

Cảm giác như con sói trắng to lớn này đang trốn tránh thứ gì đó?

Là đang trốn Bạch Chân Quân?

Chắc là không, yêu thú dường như không trốn Bạch Chân Quân, điều này có thể thấy từ Đậu Đậu.

Lẽ nào là đang trốn Đậu Đậu?

Tống Thư Hàng miên man suy nghĩ, lên lầu tìm Bạch Chân Quân.

À, bây giờ ngài ấy là Bạch Tôn Giả!

Phải đổi cách gọi!

Nhưng mà, Tống Thư Hàng luôn bất giác gọi Bạch tiền bối là ‘Bạch Chân Quân’, cứ như ngài họ Bạch tên Chân Quân vậy.

Lên đến lầu, Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối đang... tháo tủ lạnh.

Trên màn hình máy tính bên cạnh ngài chính là tài liệu liên quan đến cấu tạo của tủ lạnh.

“Ồ ồ, ra là cấu tạo của tủ lạnh là như thế này à.

Thật thú vị, những linh kiện này kết hợp lại với nhau, vậy mà có thể nhân tạo ra hàn khí, đạt được hiệu quả của trận pháp.

Sáng tạo của con người thật tuyệt vời.” Bạch tiền bối lẩm bẩm, mặt mày mãn nguyện.

Chẳng mấy chốc, tủ lạnh đã bị ngài tháo thành từng linh kiện nhỏ...

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Bạch tiền bối, đồ trong tủ lạnh đâu rồi ạ?” “Ồ, những thứ đó ta để trên bàn rồi.

Yên tâm đi, lát nữa ta lắp tủ lạnh lại rồi đặt vào là được!” Bạch tiền bối vẻ mặt tự tin tràn trề.

Tống Thư Hàng nhìn chiếc bàn, trên đó có một hộp ‘kem que Khai Khẩu Thúy’ mà cậu mới mua không lâu, mặt đầy vẻ khó đỡ.

Thôi thôi, không phải chỉ là một hộp kem thôi sao, nhiều lắm thì lúc đó tan thành nước đá uống vậy?

Sau đó... nửa tiếng sau.

“Lắp lại xong rồi!” Bạch tiền bối cười ha hả, sau đó cầm dây điện của tủ lạnh, định cắm vào ổ điện.

Lúc này, Tống Thư Hàng mắt tinh, phát hiện bên cạnh tủ lạnh còn có mấy linh kiện!

Mấy linh kiện này Tống Thư Hàng không nhìn ra công dụng của chúng, nhưng dù chỉ là một linh kiện không đáng kể, thiếu nó thì tủ lạnh cũng không thể hoạt động được chứ?

Tống Thư Hàng lập tức gọi: “Đợi đã Bạch tiền bối, ngài còn mấy linh kiện chưa lắp vào kìa!” “Không sao đâu, mấy linh kiện đó không quan trọng.

Hơn nữa... ta cũng không tìm được vị trí ban đầu của chúng.

Nhưng yên tâm đi, tủ lạnh chắc chắn không có vấn đề gì đâu.

Tin ta đi!” Bạch tiền bối dùng sức cắm phích cắm vào ổ điện.

Ngay sau đó, xẹt xẹt ~~ xì xì ~~ một mùi khét của dòng điện truyền đến, khói đen bốc lên từ tủ lạnh.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối vội vàng rút phích cắm ra, vẻ mặt khó hiểu nhìn tủ lạnh: "Kỳ lạ thật, tại sao lại cháy, về nguyên lý thì không có vấn đề gì cả!

Thư Hàng, tại sao lại vậy?" "Ha ha." Tống Thư Hàng cười gượng.

Xem ra hôm nay còn phải ra ngoài mua một cái tủ lạnh mới về.

Mùa hè không có tủ lạnh không được, mùa hè không có kem, đồ uống lạnh thì không phải là mùa hè trọn vẹn!

"Tuy là đồ vật tinh xảo, nhưng thật mong manh.

Xem ra còn phải nghiên cứu nhiều hơn, nghĩ đến có nhiều thứ để nghiên cứu như vậy, thật tốt." Bạch tiền bối lẩm bẩm, ngài vẫy tay, một cơn gió nhẹ bỗng nổi lên, thổi tan mùi khét bốc ra từ tủ lạnh.

Tống Thư Hàng không nghe thấy Bạch tiền bối lẩm bẩm, còn tưởng ngài đang thất vọng.

Thế là, lên tiếng an ủi: "Không sao đâu, tiền bối, chúng ta đi mua một cái khác là được." "Không cần không cần, ta làm hỏng, ta sẽ sửa cho cậu.

Không phải chỉ là một cái tủ lạnh thôi sao!" Bạch tiền bối tự tin nói. ...

Lần này chỉ dùng ba phút, Bạch tiền bối đã đắc ý nói: "Xong rồi!" Tống Thư Hàng mở tủ lạnh, lập tức, một luồng hàn khí mát lạnh ập vào mặt!

Thật sự dùng được rồi!

Tống Thư Hàng lại nhìn vào bên trong tủ lạnh, chỉ thấy hai bên trái phải bên trong tủ lạnh, đều được Bạch tiền bối khắc một trận pháp.

Một cái gọi là Tụ Linh Trận Pháp, có thể từ từ hấp thu linh khí trôi nổi trong trời đất, và lưu trữ trong trận pháp.

Một cái khác gọi là Hàn Băng Trận Pháp, có thể chuyển hóa linh khí hấp thu trong Tụ Linh Trận Pháp thành hàn khí, đạt được hiệu quả làm lạnh.

“Thế nào?” Bạch tiền bối đắc ý nói.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt, nở một nụ cười sảng khoái: “Tuyệt vời, Bạch tiền bối!” Từ hôm nay trở đi, cái tủ lạnh này không còn là tủ lạnh bình thường nữa.

Nó đã được coi là một kiện pháp khí làm lạnh!

Gọi nó là băng khí?

Hay là, Băng Khí Thần Quỹ?

Hàn Khí Tiên Tương?

Ừm, cái tên Hàn Khí Tiên Tương cũng không tệ.

Thôi được rồi, gọi tên gì cũng được.

Ít nhất có nó rồi, mình không cần phải đi mua một cái tủ lạnh mới nữa.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt, kẻo nụ cười gượng của mình lại biến thành biểu cảm dở khóc dở cười.

Lúc này, Bạch tiền bối lại chuyển sự chú ý sang điều hòa, ngài đang đứng dưới điều hòa, vẻ mặt ngứa ngáy muốn thử.

Chương 152

Tống Thư Hàng vội vàng chuyển hướng sự chú ý của ngài: “Tiền bối, ngài thay bộ quần áo khác đi, tôi dẫn ngài ra ngoài mua một cái máy tính và điện thoại nhé?

Như vậy ngài có thể liên lạc với các thành viên trong Cửu Châu Nhất Hào Quần bất cứ lúc nào.” “Quần áo?

Ồ, cũng phải.

Bộ quần áo này của ta quá nổi bật.” Bạch Chân Quân gật đầu, sau đó gõ mấy cái thuần thục trên máy tính, tìm kiếm một vài kiểu trang phục nam.

Chỉ một đêm, Bạch tiền bối dùng máy tính đã rất ra dáng.

Các kiểu không thầy tự thông.

Một lát sau, Bạch Chân Quân chỉ vào một bộ đồ thường ngày của nam trong máy tính hỏi: “Bộ này thế nào?” “Không tệ.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy thì bộ này.” Bạch Chân Quân đưa tay nhẹ nhàng phủi lên bộ bạch bào trên người, những gợn sóng của trận pháp lóe lên.

Một giây sau, bộ đồ thường ngày của nam trên trang web, đã xuất hiện trên người Bạch Chân Quân.

Pháp thuật này quả thực chính là thuật biến trang trong truyền thuyết, hơn nữa còn không có mấy cảnh nude xấu hổ như trong các thuật biến trang khác!

Đây tuyệt đối là pháp thuật mà mọi phụ nữ trên thế giới đều hằng ao ước!

Bạn còn đang phiền não vì không biết sắp xếp tủ quần áo đầy ắp như thế nào?

Bạn còn đang do dự không biết nên mua kiểu quần áo nào đẹp hơn?

Bạn còn đang đau đầu vì mỗi lần ra ngoài không biết nên mang theo quần áo gì?

Pháp thuật biến trang, một bộ quần áo giải quyết mọi vấn đề của bạn.

Bạn, xứng đáng có được!

“Chúng ta đi đâu trước?” Bạch Chân Quân vén mái tóc dài lên, dùng một chiếc mũ lưỡi trai che lại.

Tống Thư Hàng hoàn hồn, đáp: “Đi ba trạm xe buýt là có một khu phố điện tử, ở đó có thể mua được những thứ chúng ta muốn.” Đồng thời, cậu lại gọi về phía Đậu Đậu: “Đậu Đậu, cậu có muốn ra ngoài dạo không?” “Lát nữa ta còn phải chơi game, ngươi muốn dắt chó đi dạo thì đợi lúc nào ta có tâm trạng rồi dắt.” Đậu Đậu không quay đầu lại đáp.

Bạch Chân Quân ra ngoài rồi, máy tính của Tống Thư Hàng mới đến lượt nó chơi, vợ trong game còn đang đợi nó online đấy!

Tôi có bao giờ nói muốn dắt chó đi dạo đâu, Tống Thư Hàng thở dài: “Vậy Bạch tiền bối chúng ta đi thôi.” Chỉ có một mình cậu đi cùng Bạch tiền bối ra ngoài, thì càng phải cẩn thận cảnh giác hơn, tuyệt đối không được cho Bạch tiền bối cơ hội biểu diễn ‘vấp ngã trên đất bằng’! ** Vô Cực Ma Tông là một tông môn ma đạo nổi tiếng trong giới tu sĩ.

Đệ tử trong môn tính cách cực đoan, không đi đường chính.

Địa chỉ tông môn của Vô Cực Ma Tông cũng bí ẩn khó lường, ngoài người trong tông môn ra, đến nay, trong giới tu sĩ vẫn chưa ai biết địa chỉ cụ thể của nó.

Lúc này, trên Ma Hầu Phong thứ sáu mươi chín của Ma Tông.

Công Tử Hải lặng lẽ đứng bên bờ một vách núi, dưới chân là biển mây bồng bềnh, sau lưng là động phủ tu luyện của hắn trong Vô Cực Ma Tông.

Xa xa một bóng hình thư sinh tiến lại gần Công Tử Hải, nhàn nhạt nói: “Dáng vẻ của ngươi, xem ra rất rảnh rỗi nhỉ?” “Bản mệnh tà đao đã thành, ngưng tụ kim đan tấn thăng Linh Hoàng không thành vấn đề, cho nên mới có được chút thời gian nhàn rỗi ngắn ngủi này.” Công Tử Hải quay đầu lại, cười với ‘Chính Năng’: “Ngươi không phải cũng nhàn rỗi như vậy sao, ngươi và ta đều là hạng người tư chất siêu quần, mục tiêu của chúng ta không đơn giản chỉ là ‘ngưng tụ bản mệnh kim đan’.” Kim đan có long văn, tổng cộng chín cấp.

Với tầm nhìn của Công Tử Hải và ‘Chính Năng’, tự nhiên sẽ không đặt mục tiêu ở kim đan một, hai văn bình thường.

Kim đan bảy văn, mới là mục tiêu họ theo đuổi.

Ít nhất, cũng phải đan thành kim đan năm văn mới được!

Cho nên, Tử Hải bày bố ‘Huyết Thần Tà Đao Trận’ của Huyết Đao Tông đã diệt vong, để lấy được Huyết Thần Toản.

Cho nên, Chính Năng mưu cầu ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ của Tiên Nông Tông, và lấy được phương pháp sử dụng nó.

Cho nên, An Tri Ma Quân trăm phương ngàn kế khiến đệ tử Nguyệt Đao Tông rơi vào điên cuồng, để rút ra đạo ‘Tam Tà Ma Khí’ đó.

Huyết Thần Toản cũng tốt, Thất Hoàng Diệu Quả cũng được, còn có Tam Tà Ma Khí, đều là phương pháp mà ba người Công Tử Hải dùng để nâng cao long văn kim đan của mình!

“Mấy ngày nay, ta đã nghiên cứu kỹ phương pháp dùng ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ làm thuốc.

Nhiều nhất là khoảng một tháng, ta có thể luyện chế nó thành hình.” Chính Năng đứng bên cạnh Công Tử Hải, cũng nhìn ra biển mây xa xăm.

“Huyết Thần Toản ta cũng đã xử lý xong, cũng là một tháng, là có thể giao cho các ngươi sử dụng.” Công Tử Hải khẽ cười.

Trong lúc nói, một làn sương mù dày đặc nổi lên, thân hình của An Tri Ma Quân quỷ dị hiện ra: “Tam Tà Ma Khí của bản quân cũng đã sơ bộ tinh luyện xong, nhiều nhất là một tháng rưỡi hoàn thành, có thể chia sẻ cho các ngươi sử dụng.” “Vậy thì, chúng ta hãy cùng nhau nỗ lực.

Nâng cao thực lực của mình, có thực lực mới có quyền lên tiếng.” Trong mắt Công Tử Hải hiện lên tia điên cuồng: “Có quyền lên tiếng, mới có thể trong kế hoạch lớn sắp tới của Ma Tông, nhận được đủ lợi ích!” Nói đến kế hoạch lớn của Ma Tông, Chính Năng và An Tri Ma Quân đều im lặng một lúc.

Hồi lâu sau, Chính Năng khẽ đáp một tiếng, khẽ nhắm mắt, không biết đang suy nghĩ gì.

An Tri Ma Quân cũng vẻ mặt ngưng trọng. ...

Đột nhiên, Chính Năng khẽ nói: “Gã đó lại đến rồi.” “Là Cảnh Mạch Đà Chủ phải không?

Cứ mấy ngày lại đến gây sự một lần, cũng không thấy mệt à?” An Tri Ma Quân cười quái dị một tiếng: “Bản ma quân không rảnh dây dưa với hắn, đi đây.” Nói xong, hắn hóa thành sương đen, nhanh chóng rời đi.

Chính Năng không nói gì, bước lên một bước, mộc kiếm từ tay áo hắn bay ra, hóa thành độn quang đáp xuống chân hắn, đỡ Chính Năng rơi vào biển mây bên dưới, cũng biến mất không thấy.

Công Tử Hải há hốc mồm, hai gã này cứ thế bỏ mặc hắn một mình?

Cảnh Mạch Đà Chủ là đà chủ của một phân đà của ‘Vô Cực Ma Tông’ rải rác khắp nơi trên thế giới, đồng thời cũng là đệ tử của Ma Hầu Phong thứ sáu mươi chín.

Gã này không chỉ tự cao tự đại, mà còn tính cách nóng nảy dễ nổi giận, là một quả bom không biết lúc nào sẽ nổ.

Một lời không hợp, liền rút đao tương hướng!

Giây trước còn có thể cười nói với ngươi uống rượu ăn thịt.

Giây sau nói không chừng vì một câu nói vô tình của ngươi, kích động cơn giận của hắn, là sẽ đánh ngươi!

Nếu thực lực ngươi không kém hắn thì còn có thể đại chiến ba trăm hiệp, thực lực không bằng hắn thì phải bị đánh một trận.

Cả Ma Hầu Phong gần như ai cũng từng đánh nhau với hắn.

Cuối cùng ngay cả phong chủ của ‘Ma Hầu Phong’ cũng có chút không chịu nổi tính khí của hắn, liền đuổi hắn ra ngoài làm phân đà đà chủ.

Cũng vì vậy, Công Tử Hải hiện đang rất được phong chủ yêu mến, liền trở thành đối tượng gây sự của Cảnh Mạch Đà Chủ.

“Loại người không thể nói lý lẽ này, thật phiền phức.” Công Tử Hải mặt giật giật, thở dài một hơi, hắn cố gắng giữ cho biểu cảm của mình bình tĩnh.

Đối phó với loại người như Cảnh Mạch, ngươi càng bị kích động nổi giận, hắn càng vui vẻ.

“Ha ha, Công Tử Hải sư đệ thật có nhã hứng, lại còn ở đây ngắm mây?

À phải rồi, hôm nay ta lại nghe được một tin.

Nghe nói ngươi ở Nguyệt Đao Tông gây chuyện ồn ào, sau khi huyết tế cả Nguyệt Đao Tông, lấy được bốn viên Huyết Thần Toản.

Nhưng cuối cùng lại bị một tên vô danh tiểu tốt cướp mất một viên?

Thật là tin tức thú vị!

Ha ha ha ha.” Cảnh Mạch Đà Chủ người chưa đến, tiếng đã đến.

Tiếp đó, một bóng hình cao lớn xuất hiện trước mặt Công Tử Hải.

Một đầu tóc bạc dựng đứng như lông nhím, hai mắt vì công pháp mà biến thành màu vàng ròng, trong mắt thỉnh thoảng có sấm sét màu vàng lóe lên.

Công Tử Hải quay người lại, khẽ chào: “Tin này, cả Ma Hầu Phong đều biết từ lâu rồi.

Cảnh Mạch sư huynh bây giờ mới biết sao?” Đây là đang chế nhạo nhân duyên của đối phương, vì một tính khí nóng nảy, ngay cả cả Ma Hầu Phong không ai muốn giao du với Cảnh Mạch.

Ai mà thích bị đánh một cách vô cớ?

Cảnh Mạch Đà Chủ cứng người, lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta nghe nói người cướp Huyết Thần Toản của ngươi, chỉ là một tu sĩ Nhất phẩm mới tu hành không lâu?

Thậm chí còn chưa hoàn thành Trúc Cơ?” “Đúng vậy, một tu sĩ trẻ tuổi rất bình thường, dường như có quen biết với Tô Thị A Thất.

Tính thời gian thì, hắn bây giờ chắc đã mở Tâm khiếu, hoàn thành Trúc Cơ rồi nhỉ?" Công Tử Hải cười nói, tiết lộ một vài thông tin về 'Thư Sơn Áp Lực Đại'.

"Chậc chậc, vì quen biết với Tô Thị A Thất một phen, nên ngươi bị dọa đến mức ngay cả viên Huyết Thần Toản đó cũng không dám đi lấy lại sao?" Cảnh Mạch Đà Chủ cười quái dị.

"Sư huynh nói đùa rồi, mưu định rồi mới động, ta chỉ là không làm việc mình không nắm chắc thôi." Công Tử Hải vẫn giữ nụ cười ôn hòa của mình.

"Ta thấy ngươi hoàn toàn là bị Tô Thị A Thất dọa vỡ mật rồi!" Cảnh Mạch Đà Chủ cười ha hả, để lộ hàm răng như cá mập: "Nếu ngươi không dám đi lấy viên Huyết Thần Toản đó, vậy thì để ta đi cướp lại giúp ngươi.

Sư đệ ngươi sẽ không để ý ta ra tay chứ?

Dù ngươi có để ý cũng chẳng có tác dụng gì." "Ha ha." Công Tử Hải khẽ cười: "Đương nhiên không để ý, Cảnh Mạch sư huynh ngài cứ tùy ý." Định đến để vả mặt, lại bị Công Tử Hải làm cho cứng họng.

Không chiếm được lợi thế bằng lời nói, Cảnh Mạch Đà Chủ thầm nhổ nước bọt, vậy thì dùng sự thật để vả mặt hắn!

Nghĩ đến đây, hắn dùng sức dậm chân, quay người rời đi. ...

Sau khi Cảnh Mạch Đà Chủ rời đi, đám sương ma do An Tri Ma Quân hóa thành lại cuộn trở lại: "Thật sự để Cảnh Mạch gã đó đi đối phó với 'Thư Sơn Áp Lực Đại' sao?" Bóng hình của 'Chính Năng' cũng từ trong biển mây lao ra: "Lỡ như thật sự bị Cảnh Mạch cướp được Huyết Thần Toản từ tay 'Thư Sơn Áp Lực Đại' thì sao?" "Vậy thì có quan hệ gì chứ, chỉ là một viên Huyết Thần Toản thôi mà."

Công Tử Hải nhìn ra xa, khẽ nắm chặt tay: “Tiền đề là, khẩu vị của hắn phải tốt, sau khi lấy được Huyết Thần Toản, phải có thể nuốt trôi nó.

Nếu không, ha ha...” “Ngoài ra, thực lực của ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đó tuy kém một chút.

Nhưng, một người có thể tìm ra chính xác lỗ hổng trong ‘Huyết Thần Tà Đao Trận’ mà chúng ta đã sửa đổi, và dễ dàng cướp đi miếng thịt béo đến miệng của chúng ta, sẽ là một tu sĩ bình thường sao?” Khóe miệng Công Tử Hải nhếch lên: “Hắn có thể tìm ra lỗ hổng của chúng ta tuyệt đối không phải là trùng hợp.

Cho nên... hoặc là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đó đang giả heo ăn thịt hổ, hoặc là bên cạnh hắn có một vị cao nhân đang chỉ điểm.” “Còn rốt cuộc là khả năng nào, chúng ta cần phải thử mới biết được.

Mà bây giờ, Cảnh Mạch đà chủ chủ động đến cửa để làm súng cho ta, ta thật sự không nghĩ ra lý do gì để từ chối ý tốt của hắn.

Các ngươi thấy sao?” Công Tử Hải cười hỏi.

“Không thể từ chối.” Chính Năng nhàn nhạt nói.

“Ta sẽ chú ý hành động của Cảnh Mạch.” An Tri Ma Quân nói.

Cảnh Mạch Đà chủ trở về động phủ của mình, mở một trận pháp dùng để liên lạc với ‘phân bộ Vô Cực Ma Tông’.

Do hộ tông đại trận của Vô Cực Ma Tông luôn ở trạng thái kích hoạt, nên trong tông môn không thể dùng điện thoại để liên lạc với thế giới bên ngoài.

Trần Chấp sự của phân bộ nhận kết nối từ trận pháp, cẩn thận hỏi: “Đà chủ, xin hỏi có gì dặn dò ạ?” Thành viên của phân bộ này cũng coi như xui tám kiếp khi gặp phải một vị Đà chủ như Cảnh Mạch.

Cả phân bộ đều từng bị đánh, tất cả thành viên đều cực kỳ sợ hãi Cảnh Mạch, chỉ sợ lỡ lời chọc giận gã thì sẽ bị đánh cho thừa sống thiếu chết.

“Ngươi đi tra cho ta, tên Công Tử Hải đó nửa tháng trước sau khi huyết tế Nguyệt Đao Tông, đã bị một tu sĩ cấp thấp đoạt mất một viên Huyết Thần Toản.

Tên tu sĩ cấp thấp đó bây giờ có tìm được không?” Cảnh Mạch Đà chủ trầm giọng nói.

“Vâng, thuộc hạ lập tức đi tra ngay.” Trần Chấp sự nhanh chóng đáp.

Chương 153

“Có kết quả thì báo cho ta.” Cảnh Mạch Đà chủ tuy tính cách cực đoan dễ nổi nóng, nhưng khi chưa nổi giận thì vẫn giữ được lý trí ở mức trung bình.

Tại phân bộ, Trần Chấp sự lập tức sắp xếp thuộc hạ bắt đầu tra cứu thông tin về sự kiện của Công Tử Hải.

Vô Cực Ma Tông có một mạng lưới tình báo khổng lồ, phân bố khắp nơi trên thế giới.

Mỗi phân bộ đều là một phần cấu thành của mạng lưới tình báo này.

Và mỗi phân bộ cũng có quyền hạn thông qua mạng lưới tình báo khổng lồ này để tra cứu một số thông tin mình cần.

Rất nhanh, họ đã tìm thấy thông tin hữu ích từ mạng lưới tình báo của ‘Vô Cực Ma Tông’.

Sau khi bị đoạt mất ‘Huyết Thần Toản’, Công Tử Hải từng ủy thác cho mạng lưới tình báo của ‘phân bộ Vô Cực Ma Tông Giang Nam’ đi tra cứu thông tin về vị tu sĩ cấp thấp ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Năm ngày trước, phân bộ phụ trách khu vực Giang Nam đã gửi lên một bản tài liệu liên quan đến ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Nhưng nhiều chỗ trong bản tình báo này đều bị đánh dấu hỏi chấm rất lớn, cho thấy tài liệu này vẫn còn nhiều điểm nghi vấn.

Ví dụ như, vị ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ này trước năm nay vẫn luôn xuất hiện trước mặt mọi người với thân phận là một học sinh bình thường.

Nhưng luyện đan sư có chút danh tiếng trong giới tu sĩ là ‘Dược

Sư’ lại không biết từ lúc nào đã có quan hệ tốt đẹp với cậu ta.

Mối quan hệ với Tô Thị A Thất cũng đột nhiên xuất hiện từ hư không.

Ngoài ra, dường như sau lưng vị ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ này còn có bóng dáng của vài vị tu sĩ tiền bối mạnh mẽ.

Nhưng khi phân bộ Vô Cực Ma Tông phụ trách khu vực Giang Nam muốn tiếp tục điều tra sâu hơn thì lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Ba ngày trước, phân bộ ma tông ở Giang Nam đã bị nhổ cỏ tận gốc.

Là Tô Thị A Thất ra tay, một người một đao, đã chém bay cả phân bộ ma tông.

Sau đó, A Thất tiêu sái rời đi.

Kế đến, nhân viên hậu cần của Tô thị Thiên Hà đến phân bộ ma tông, dọn sạch hết bảo vật, tài nguyên bên trong.

Ngay cả một số tài liệu tình báo chưa kịp hủy cũng bị Tô thị Thiên Hà dọn đi rất nhiều.

May mà những tài liệu tình báo lưu trữ trong phân bộ đều có cấp độ bảo mật không cao lắm, sẽ không liên lụy đến bản thân Vô Cực Ma Tông.

“Tô Thị A Thất, tên điên này.” Trần Chấp sự thấy đến đây thì tim gan run rẩy.

Một người một đao, diệt cả một phân bộ của Vô Cực Ma Tông!

Một phân bộ của ma tông, ít nhất cũng có khoảng tám trăm đệ tử thành viên, cộng thêm hộ tông trận pháp, thậm chí đủ để chống lại một vài ‘Lục Phẩm Chân Quân’ mới tấn giai không lâu!

Vậy mà lại bị Tô Thị A Thất, một vị Ngũ Phẩm Linh Hoàng, xử lý gọn.

“Nói mới nhớ... phân bộ của chúng ta hình như khá gần với phân bộ ở Giang Nam.” Trần Chấp sự giật mình, lập tức liên lạc với Đà chủ.

Giọng của Cảnh Mạch Đà chủ truyền ra từ trận pháp liên lạc: “Tìm được thông tin về tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đó chưa?” “Rồi ạ, Đà chủ.

Thông tin về Thư Sơn Áp Lực Đại tôi sẽ truyền cho ngài ngay.

Ngoài ra, phân bộ Vô Cực Ma Tông ở Giang Nam đã bị người ta xử lý rồi, là bị Tô Thị A Thất xử lý.

Mà vị trí của chúng ta khá gần với phân bộ Giang Nam cũ.

Chúng ta có cần đề phòng một chút không ạ?” Trần Chấp sự cẩn thận lựa lời, cố gắng nói năng sao cho không chọc giận Cảnh Mạch Đà chủ.

“Chậc, lại là rắc rối do tên Công Tử Hải đó gây ra, chọc phải tên điên Tô Thị A Thất!

Không cần quan tâm đến chuyện của Tô Thị A Thất, trong tông môn sẽ sớm có người qua xử lý hắn!

Ta chỉ cần tìm được tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đó là đủ rồi, đợi ta xem xong tài liệu của hắn rồi sẽ quyết định.” Cảnh Mạch Đà chủ trầm giọng nói.

Trần Chấp sự nghe tin tông môn sẽ xử lý Tô Thị A Thất thì thầm thở phào nhẹ nhõm. ...

Cảnh Mạch Đà chủ ngắt liên lạc, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh.

Tông môn sẽ giải quyết Tô Thị A Thất?

Phái ai đi?

Ngay cả Cuồng Bá Ma Quân cũng chịu thiệt ngầm dưới tuyệt chiêu của A Thất, phải mang theo ba tiểu bối Công Tử Hải chạy về.

Phân bộ của gã, nếu có thể bị Tô Thị A Thất hủy diệt thì tốt quá.

Bị hủy rồi, gã mới có cơ hội quay về tổng bộ ‘Vô Cực Ma Tông’!

Gã chỉ mong phân bộ của mình đi đời nhà ma.

Sau đó, Cảnh Mạch Đà chủ lấy ra bản tình báo về ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ do Trần Chấp sự gửi tới, xem xét kỹ lưỡng.

“Ha ha, toàn điểm đáng ngờ?

Buồn cười chết mất, ta chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra, ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ này chẳng qua chỉ là một tên nhóc may mắn, có quan hệ với Dược Sư nên mới trở thành tu sĩ thôi?

Mà Tô Thị A Thất vốn có giao tình không tệ với Dược Sư, nên quen biết với Tô Thị A Thất cũng là chuyện bình thường.” Cảnh Mạch Đà chủ cho rằng mình có mắt nhìn tinh tường, liếc một cái đã nhìn thấu sự thật.

Sau đó gã lại liên lạc với Trần Chấp sự.

“Trần Chấp sự, phái một người lanh lợi qua đó tìm tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, tìm cơ hội bắt sống hắn về phân bộ.

Yên tâm, Dược Sư và Tô Thị A Thất đều không ở bên cạnh hắn, chỉ là một tu sĩ vừa mới hoàn thành Trúc Cơ, bắt hắn dễ như trở bàn tay.

Sau đó, đợi ta về, moi thông tin ‘Huyết Thần Toản’ từ trên người hắn.” Cảnh Mạch Đà chủ đắc ý cười lớn.

Trần Chấp sự gật đầu nói: “Vâng, Đà chủ, tôi sẽ sắp xếp người đi ngay.” Ngắt liên lạc với Cảnh Mạch Đà chủ, Trần Chấp sự thầm thở dài, hỏi thuộc hạ bên cạnh: “Gần đây trong phân bộ của chúng ta có ai hoạt động ở khu vực ‘Thành phố Đại học Giang Nam’ không?” “Thưa Chấp sự, tôi nhớ ‘Tiểu Quỳ Quỳ’ hôm qua đã chủ động xin đến khu vực Giang Nam, nói là muốn điều tra chút chuyện.” Thuộc hạ bên cạnh khi nhắc đến cái tên Tiểu Quỳ Quỳ, lông tay bất giác dựng đứng lên.

Tiểu Quỳ Quỳ là một tu sĩ Nhất Phẩm, đang ở ngưỡng cửa chuẩn bị đột phá ‘Dược Long Môn’.

Người này lanh lợi, giỏi che giấu khí tức bản thân, là một trong những đệ tử điều tra tình báo đáng tin cậy của phân bộ họ.

Tuy nhiên, cái tên đáng yêu Tiểu Quỳ Quỳ này, bản tôn lại là một gã to con cao đến hai mét, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn.

Điều khiến người ta tuyệt vọng hơn là, gã còn có một khuôn mặt thanh tú.

Ai nói mặt mày thanh tú thì không thể lưng hùm vai gấu?

Tiểu Quỳ Quỳ đã phá vỡ nhận thức của mọi người.

“Tiểu Quỳ Quỳ à...

Ừm, ta thấy ngươi vẫn nên gọi đạo hiệu của hắn là ‘Quỳ Hoa Tu Sĩ’ thì hơn.” Trần Chấp sự nghiêm túc nói.

“Vâng ạ, Quỳ Hoa Tu Sĩ.” Thuộc hạ cảm thấy, đạo hiệu này cũng chẳng khá hơn là bao, vẫn không thể nhìn thẳng.

“Để Tiểu Quỳ Quỳ...

À không!

Để Quỳ Hoa Tu Sĩ đi tiếp xúc với tên Thư Sơn Áp Lực Đại đó xem, xem có thể tìm cơ hội bắt hắn về không.

Đối phương chỉ là một tu sĩ vừa hoàn thành Trúc Cơ, Tiểu...

Quỳ Hoa Tu Sĩ đủ sức bắt hắn!” Trần Chấp sự nói chắc nịch.

“Không vấn đề, thuộc hạ sẽ liên lạc với hắn ngay.” Thuộc hạ lấy điện thoại ra, gọi cho Quỳ Hoa Tu Sĩ.

Sau một hồi nhạc chờ du dương, điện thoại được kết nối.

“Quỳ Hoa Tu Sĩ, có nhiệm vụ.” Thuộc hạ đi thẳng vào vấn đề.

“Ghét quá, gọi em là Tiểu Quỳ Quỳ đi mà.” Bên kia truyền đến một giọng nói thô kệch.

Thuộc hạ hai mắt nhìn trời, mặt mày như táo bón, sau đó nghiến răng nói: “Khụ, Trần Chấp sự bảo anh đi tiếp xúc với một tu sĩ Trúc Cơ tên là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, nếu được thì bắt hắn về tông môn.

Lát nữa tôi sẽ gửi thông tin của hắn cho anh!” “Thư Sơn Áp Lực à?

Ồ, tôi có chú ý đến thông tin của hắn rồi, không cần gửi đâu.

Nhiệm vụ cứ giao cho tôi!” Quỳ Hoa Tu Sĩ cúp điện thoại.

“Oa ha ha ha, quả nhiên suy nghĩ của mình không sai.

Vị Thư Sơn Áp Lực Đại này chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của cao tầng Vô Cực Ma Tông, chỉ cần bắt được hắn, cơ hội phất lên của mình sẽ tới!” Quỳ Hoa Tu Sĩ cười ha hả, cơ ngực rung lên theo tiếng cười.

Cười xong, gã lại gọi một cuộc điện thoại khác.

“Alo, có phải Đường Thiếu chủ không?

Ha ha, là tôi, Tiểu Quỳ Quỳ đây!

Có một chuyện tôi muốn nhờ cậu giúp, tôi cần cậu giúp tôi trộm một thứ.” Quỳ Hoa Tu Sĩ nói.

Đường Thiếu chủ là ngoại hiệu, y là thành viên của Không Không Đạo Môn, có thiên phú rất cao trong việc phá giải cấm chế, trận pháp.

Từ khi ra mắt đến nay, đã có chiến tích lẫy lừng.

Làm người không thể đi mãi một con đường, mọi việc đều phải có hai phương án dự phòng.

Quỳ Hoa Tu Sĩ sẽ đích thân ra mặt bắt tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đó.

Sau đó mời Đường Thiếu chủ xuất hiện, đến nhà của Thư Sơn Áp Lực Đại tìm viên ‘Huyết Thần Toản’!

Đường Thiếu chủ từng nợ gã một ân tình, vừa hay bây giờ có thể dùng đến! ************ Lúc này, Tống Thư Hàng đang đưa Bạch tiền bối lên xe buýt.

“Kỳ lạ, sao mình cứ có cảm giác xe buýt hôm nay đặc biệt đông đúc?” Tống Thư Hàng cảm thấy hôm nay, lượng người trên xe buýt nhiều hơn trước gấp mấy lần, cả toa xe chật ních người.

Hơn nữa, đám đông dường như cứ chen lấn về phía vị trí của mình và Bạch tiền bối?

Khoan đã!

Chen về phía mình?

Tống Thư Hàng lập tức ngẩng đầu nhìn đám đông xung quanh.

Quả nhiên, trong đám người đang không ngừng chen lấn, đa số đều đang nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối, có người thậm chí má còn ửng hồng, hơi thở gấp gáp.

Là do sức hút kỳ lạ trên người Bạch tiền bối ảnh hưởng sao?

Chương 154

Không đúng, sức hút trên người Bạch tiền bối sau khi xuất quan đã được anh ấy thu liễm lại rồi mà?

Sau khi anh ấy xuất quan, Tống Thư Hàng nhìn anh ấy cũng không cảm thấy tim đập mất kiểm soát nữa.

Tại sao sức hút kỳ lạ này lại xuất hiện?

Tống Thư Hàng vội vàng nhìn về phía Bạch tiền bối.

Sau đó... cậu thấy Bạch tiền bối hai mắt vô hồn, tâm trí lơ đãng.

Tống Thư Hàng nhìn anh ấy một lúc, tim lại bắt đầu đập nhanh không tự chủ.

Lần sau mình sẽ không bao giờ đưa Bạch tiền bối đi xe buýt nữa, Tống Thư Hàng thầm thề.

May mà họ nhanh chóng đến trạm.

“Tiền bối, chúng ta đến trạm rồi!” Tống Thư Hàng vỗ vỗ Bạch tiền bối, đánh thức anh ấy khỏi trạng thái mất hồn.

Bạch tiền bối hoàn hồn, cười ha hả: “Ồ?

Nhanh vậy sao?” Hai người khó khăn lắm mới chen xuống được xe buýt.

“Đi thôi, chúng ta đi mua điện thoại cho anh trước, còn cả sim nữa.” Tống Thư Hàng thở dài.

Đợi lúc về lại Thành phố Đại học Giang Nam, mình nhất định phải chọn một con đường vắng người!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đường vắng người, quả thật có mấy con.

Nhưng phải đi vòng một đoạn khá xa...

Sau khi vào trung tâm điện máy, Tống Thư Hàng đi cùng Bạch tiền bối mua điện thoại, lắp sim, rồi mua thêm một cái máy tính.

Cả quá trình thuận lợi vô cùng...

Giá điện thoại và máy tính còn rẻ đến mức khiến Tống Thư Hàng không thể tin nổi!

Cậu thậm chí còn chưa cần trả giá, chủ cửa hàng đã chủ động bán máy tính và điện thoại cho cậu với giá gần bằng giá nhập, còn nhiệt tình tặng thẻ thành viên, thẻ ưu đãi!

Sở dĩ có được mức giá hời như vậy, là vì Bạch tiền bối từ đầu đến cuối đều đi theo sau lưng cậu, giữ một nụ cười mỉm.

Bạch tiền bối không cần nói gì, cũng không cần làm gì.

Anh ấy chỉ cần đứng đó cười, chủ cửa hàng liền bán phá giá như dọn kho, chỉ hận không thể cho không biếu không.

Đây đúng là cái thời đại quẹt mặt mà.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút... rồi dứt khoát đưa Bạch tiền bối đi dạo một vòng nữa trong trung tâm điện máy.

Sau đó, cậu lại mua thêm hai cái máy tính bảng, rồi đi mua cái máy ảnh DSLR mà cậu đã ngắm từ lâu, còn có một cái máy chiếu mini!

Có Bạch tiền bối đi cùng, tất cả đều mua được với giá hời.

Thật tuyệt vời!

Đây chính là kỹ năng ‘Sức hút cá nhân +10, giao dịch với NPC được hưởng chiết khấu thêm’ max cấp trong game mà.

“Thưa anh, sau khi mua hàng, xin giữ lại hóa đơn và phiếu thanh toán.

Đủ mười nghìn tệ, ở lối ra của trung tâm điện máy có hoạt động rút thăm trúng thưởng, giải thưởng rất hấp dẫn đấy ạ.” Chủ cửa hàng máy ảnh thân thiện nhắc nhở.

Trung tâm điện máy cứ vài tháng lại tổ chức một số hoạt động rút thăm tương tự để thúc đẩy kinh doanh.

Nhưng tất nhiên, đa số đều là giải khuyến khích.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng cười đáp, đồng thời nhìn vào tay mình.

Một cái laptop, hai cái máy tính bảng, máy ảnh DSLR, ổ cứng di động, máy chiếu mini... linh tinh rất nhiều thứ.

Không ổn rồi... lỡ tay mua nhiều đồ quá, hai tay mình đều xách đầy đồ, lỡ như Bạch tiền bối sắp ngã, cậu không thể đưa tay ra đỡ được!

Nghĩ đến đây, cậu lén nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối có vẻ tâm trạng không tệ, tay cầm chiếc điện thoại Tống Thư Hàng mua cho, cứ mân mê mãi.

Tạm thời, sẽ không đột nhiên chìm vào suy tư, thần du ngoài cõi.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối ngẩng đầu hỏi: “Xong chưa?

Lên xe buýt về à?

Yên tâm đi, lần này tôi sẽ nhớ thu liễm khí tức.” “Không, không sao đâu.

Tôi đột nhiên muốn đi dạo, chúng ta đi đường khác!” Tống Thư Hàng quả quyết.

Cậu tuyệt đối không muốn chen chúc trên xe buýt cùng Bạch tiền bối nữa!

“Ừ, được.” Bạch tiền bối là một người rất dễ nói chuyện, tính cách hòa nhã, lại rất chăm sóc hậu bối, lời miêu tả của Bắc Hà Tán Nhân quả không sai.

Đến chỗ rút thăm ở cửa trung tâm điện máy, Tống Thư Hàng đưa phiếu thanh toán mua sắm của mình ra, những món đồ lặt vặt, tổng cộng hơn hai mươi nghìn, được hai lần rút thăm.

“Mời anh rút thăm ở đây.” Một anh chàng cười nói với Tống Thư Hàng, cách rút thăm là kiểu cào thẻ giấy khá cổ điển.

Bạch tiền bối tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

“Xem tôi đây, tôi chính là ‘bàn tay vàng’ trong truyền thuyết, từ nhỏ đã được mệnh danh là cao thủ rút thăm!” Tống Thư Hàng hà hơi vào lòng bàn tay, thò tay vào thùng rút ra một thẻ cào, cào nó ra.

Anh chàng kia ngó đầu qua xem, cười nói: “Chúc mừng, giải khuyến khích!” Sau đó, anh ta cười đưa cho một con gấu bông to bằng bàn tay.

Giải khuyến khích à~ Tống Thư Hàng nhận lấy con gấu bông nhỏ, cười gượng: “Ha ha, hôm nay vận may hơi kém.

Bạch tiền bối, anh thử xem?” “Được thôi!” Bạch tiền bối vui vẻ cười, anh ấy học theo Tống Thư Hàng hà hơi vào lòng bàn tay, thò tay vào thùng rút ra một thẻ, cào nó ra.

Anh chàng kia lại ngó đầu qua xem, lập tức hét lớn: “Chúc mừng!!

Giải đặc biệt!

Một chiếc laptop đời mới nhất trị giá mười nghìn tệ!

Anh bạn này, thật là quá may mắn!” “Cảm ơn.” Bạch tiền bối nhận lấy chiếc laptop, mỉm cười nhẹ với anh chàng.

Nụ cười này, quả thực là quay đầu lại một nụ cười trăm vẻ quyến rũ sinh ra, anh chàng rút thăm lập tức ngây người.

“Không có gì, không có gì.” Anh ta đứng tại chỗ cười ngây ngô, đợi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đi xa rồi, vẫn còn ngơ ngác vẫy tay.

Một lúc sau.

“Khỉ thật, người vừa rồi là đàn ông mà nhỉ?” Anh chàng đột nhiên tỉnh ngộ, lo lắng sờ sờ ngực mình.

Tim đập nhanh quá.

Mẹ ơi, chẳng lẽ con cong rồi sao? ********** Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên hỏi trong nhóm: “Tiểu hữu Thư Hàng có đó không?” Tống Thư Hàng vẫn còn ở ngoài, đương nhiên không thể trả lời.

Rất lâu rất lâu sau.

Tuyết Lang Động Chủ trả lời một câu: “Xem ra cậu ấy đang đi cùng Bạch tiền bối ra ngoài rồi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Bạch Chân Quân tiền bối đã xuất quan lâu như vậy, cũng đến lúc vận may quỷ dị đó bùng nổ rồi nhỉ?” Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu nói: “Tính thời gian thì chắc là đã bắt đầu bùng nổ rồi.” “Tốt thật đấy.” Tuyết Lang Động Chủ nói một câu khó hiểu.

“Đúng vậy, tốt thật đấy.” Hoàng Sơn Chân Quân cũng cảm thán: “Mà này, có ai nhắc nhở tiểu hữu Thư Hàng chưa?

Phải chú ý đến vận may khó hiểu của Bạch tiền bối ấy?” Tuyết Lang Động Chủ ngạc nhiên: “Hả?

Chân quân ngài chưa nhắc tiểu hữu Thư Hàng sao?” “Không phải các ngươi lừa tiểu hữu Thư Hàng đi nhận nhiệm vụ này sao?

Tại sao ta phải nhắc?” Hoàng Sơn Chân Quân tỏ vẻ khó hiểu.

“Nhưng nhiệm vụ không phải do ngài là nhóm trưởng ban bố sao?” Tuyết Lang Động Chủ đáp.

“...” Hoàng Sơn Chân Quân.

Một lúc sau.

“Để ta gọi điện thoại cho cậu ấy.” Hoàng Sơn Chân Quân nói: “Ai biết số điện thoại của cậu ấy không?

Lần trước ta không lưu lại.” Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Ta có, vừa nạp tiền cho cậu ấy xong, gửi cho ngươi.” *********** Ở một nơi khác, trên đường về, Tống Thư Hàng cố tình chọn một con đường vắng vẻ.

Cậu đi trước dẫn đường.

Bạch tiền bối đi bên phải, tiếp tục mân mê chiếc điện thoại.

Hai tay Tống Thư Hàng xách đầy đồ, may mà bây giờ sức cậu rất lớn, chút đồ này đối với cậu không hề nặng.

Suốt dọc đường, cậu đều cẩn thận nhìn chằm chằm Bạch tiền bối, sợ anh ấy đột nhiên mất hồn.

“Ha ha, cậu cứ nhìn chằm chằm tôi làm gì?

Tôi đã khống chế khí tức của mình rồi mà.” Bạch tiền bối bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm đến mức không tự nhiên, cười nói.

“Không có gì, tôi chỉ sợ tiền bối đột nhiên mất hồn thôi.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

“Không đâu, tôi đang nghiên cứu các thứ trên điện thoại, sẽ không mất hồn đâu, yên tâm đi!” Bạch tiền bối tự tin nói.

“Vậy thì tốt, đợi về rồi tôi sẽ đăng ký cho tiền bối một tài khoản chat.” Tống Thư Hàng vừa đi vừa nói.

“Được.” Bạch tiền bối cười ha hả. ...

“Tìm thấy rồi, Thư Sơn Áp Lực Đại!” Quỳ Hoa Tu Sĩ cuối cùng đã tìm thấy mục tiêu.

Giống như miêu tả trong tài liệu, là một chàng trai dáng vẻ học sinh, trông hiền lành vô hại.

Bên cạnh mục tiêu còn có một người đàn ông tuấn tú, hai người đang nói cười vui vẻ.

Chương 155

Quỳ Hoa Tu Sĩ thầm cảm ứng một chút, Thư Sơn Áp Lực Đại có tu vi khoảng vừa mới mở Tâm Khiếu, khí huyết trong cơ thể rất yếu.

Còn người đàn ông tuấn tú bên cạnh hắn chỉ là một người bình thường!

Gã lại nhìn xung quanh, đây là một đoạn đường vắng vẻ, cả ngày không có mấy người qua lại!

Đúng là trời ban cơ hội!

Quỳ Hoa Tu Sĩ trong lòng khẽ động, gã sải bước tiến lên, trầm giọng quát: “Tiểu tử phía trước, đứng lại cho ta!” Xem ta bắt tên Tống Thư Hàng này như thế nào đây! ...

Tống Thư Hàng nghe có người gọi, tò mò quay đầu lại nhìn.

Sau đó, cậu thấy một gã mặt mày thanh tú, lưng hùm vai gấu đang chạy về phía mình.

Tống Thư Hàng nghi hoặc, cậu đâu có quen gã này?

“Đang gọi chúng ta sao?” Bạch tiền bối cũng tò mò quay đầu lại hỏi.

“Chắc không phải đâu, tôi không quen mà.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ồ.” Bạch tiền bối nhàn nhạt đáp một tiếng.

Đang nói chuyện, đột nhiên Bạch tiền bối như bị thứ gì đó vấp phải, cả người ngã về phía trước!

Là do vừa rồi anh ấy quay đầu một cái, đã mất hồn sao?

Đồng tử của Tống Thư Hàng trong nháy mắt giãn ra!

Mẹ kiếp, phòng trước phòng sau, lại không phòng được điểm này.

Chủ yếu là cậu thật sự không ngờ, Bạch tiền bối quay đầu lại thôi cũng vấp ngã?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Tống Thư Hàng chỉ vừa nảy ra một ý niệm, Bạch tiền bối đã ngã xuống đất.

Ầm...

Tiếng động đinh tai nhức óc, như sấm sét giữa trời quang.

“Sắp rơi xuống hố rồi!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bụi bay mù mịt.

Giây tiếp theo, lấy vị trí Bạch Chân Quân ngã làm trung tâm, một cái hố thiên thạch đường kính ba mươi mét xuất hiện!

Tống Thư Hàng ngã ngồi ở chính giữa hố.

Cậu vội vàng vỗ vỗ khắp người mình.

Không hề hấn gì?

Là Bạch tiền bối đã bảo vệ mình vào giây phút cuối cùng sao?

Bụi tan đi.

Bạch tiền bối bình tĩnh đứng dậy từ trong hố, phủi lớp bụi thực ra không hề tồn tại trên người: “Ủa, sao vừa rồi lại ngã vậy?

Tiểu hữu Thư Hàng, cậu không sao chứ?” “Vẫn ổn, không sao.

Đồ trong tay cũng không sao.” Tống Thư Hàng đáp.

Ủa, khoan đã!

Tên vừa gọi họ lại đâu rồi?

Tống Thư Hàng mở to mắt nhìn ra xa.

Quỳ Hoa Tu Sĩ đang chạy như bay, không kịp phanh, cũng ngã vào hố.

Nhưng gã may mắn hơn, ngã ở rìa hố, ngoài việc người hơi lôi thôi ra thì không bị thương gì.

Gã nuốt nước bọt, trừng mắt nhìn Bạch Chân Quân và Tống Thư Hàng ở giữa hố.

Lúc này, đầu óc gã cũng như cái hố này, trống rỗng, hoàn toàn chết máy.

Một lúc sau, gã cố sống cố chết đứng dậy, định bò ra khỏi hố.

“Xin hỏi, bạn ơi, vừa rồi bạn gọi tôi à?” Tống Thư Hàng cười gượng hai tiếng: “Thật kỳ lạ, sao ở đây đột nhiên lại có sụt lún thế này?

May mà chúng ta đều bình an vô sự!” Sụt lún cái con khỉ, đồ khốn mở mắt nói láo!

Ta vừa nhìn thấy rõ mồn một, rõ ràng là người đàn ông tuấn tú bên cạnh ngươi ngã xuống đất, trực tiếp tạo ra cái hố lớn này!

Quỳ Hoa Tu Sĩ gào thét trong lòng, nhưng mặt lại tỏ vẻ kinh hãi: “Xin, xin lỗi, tôi nhận nhầm người rồi!

Vừa rồi tôi thấy bóng lưng của bạn, cảm giác rất giống một người bạn của tôi.

Bạn vừa quay đầu lại, tôi mới phát hiện nhận nhầm người, thật nhớ người bạn tốt của tôi quá!” “Vậy tôi đi trước nhé, ở đây xảy ra sụt lún, đáng sợ quá.” Quỳ Hoa Tu Sĩ quay người, dùng hết sức bình sinh chạy như điên.

“Nhận nhầm người sao?” Tống Thư Hàng véo cằm, cảm thấy gã này có chút không ổn.

Lúc này, Bạch tiền bối nói: “Tiểu hữu Thư Hàng, chúng ta ra ngoài đi, tôi phải dùng Bình Thổ Chú rồi.” “Không cần không cần, tiền bối chúng ta đi thôi, cứ coi như đây là sụt lún đi!” Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, nơi này tuy vắng vẻ, nhưng tiếng nổ lớn vừa rồi chắc chắn đã thu hút sự chú ý của người khác, không biết bây giờ có bao nhiêu cặp mắt đang nhìn về phía này?

Trên đất đột nhiên có thêm một cái hố còn có thể nói là sụt lún.

Nếu Bạch tiền bối lại dùng Bình Thổ Chú lấp hố, vậy thì chính là hiện tượng siêu nhiên quỷ dị, ngược lại sẽ càng phiền phức hơn.

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách!

Trên đường về, Tống Thư Hàng nhíu mày.

Cậu cứ cảm thấy gã kỳ quái vừa rồi có chút không ổn, không phải nói vẻ ngoài của gã kỳ quặc, mà là tổng thể gã cho Tống Thư Hàng một cảm giác không phải là ‘người bình thường’.

Là tu sĩ sao?

Trở về tòa nhà của Dược Sư.

Kinh Ba Đậu Đậu vẫn đang chơi game, còn đang chơi cùng ‘bà xã’ trong game của nó, nhưng hôm nay vẫn chưa bắt đầu video call.

Nó đang đợi Tống Thư Hàng về, chuẩn bị để Tống Thư Hàng video call với cô gái đó.

Tống Thư Hàng trước tiên lắp ráp xong máy tính của Bạch tiền bối, sau đó cài đặt một số phần mềm cần thiết.

Rồi lại đăng ký cho anh một tài khoản phần mềm chat.

“Tiền bối, nickname muốn đặt là gì ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bạch, đây chính là đạo hiệu của tôi.” Bạch tiền bối đáp.

“Vâng ạ.” Tống Thư Hàng thiết lập xong thông tin cơ bản, đăng ký tài khoản chat, sau đó lại gửi yêu cầu gia nhập vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’: “Xong rồi, đợi Hoàng Sơn Chân Quân đồng ý gia nhập là được.” Vừa nói, điện thoại của cậu reo lên.

“Alo, xin hỏi ai vậy ạ?” Tống Thư Hàng nhận điện thoại, hỏi.

“Tiểu hữu Thư Hàng, là ta, Hoàng Sơn Chân Quân.

Có tiện nói chuyện không?” Tiếng cười sảng khoái của Chân quân truyền đến.

“Tiện ạ.

Đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối, tôi cũng đang định tìm ngài đây.

Tôi vừa đăng ký cho Bạch tiền bối một tài khoản, đã xin gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần rồi, ngài online thì xử lý một chút.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Được, ta xử lý ngay, Bạch Chân Quân đang ở bên cạnh cậu à?” Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Vâng, tôi đang cài phần mềm trên máy tính cho anh ấy.” “Cố lên!

Ta đi add tài khoản của Bạch Chân Quân trước.” Hoàng Sơn Chân Quân nói xong, nhanh chóng cúp máy.

“Ủa?

Tiền bối, ngài còn chưa nói gọi cho tôi có chuyện gì mà!” Tống Thư Hàng kêu lên một tiếng, nhưng bên Chân quân đã ngắt kết nối.

Chân quân đang giở trò gì vậy?

Tít tít~ Phần mềm chat trên máy tính phát ra tiếng thông báo, tài khoản của Bạch tiền bối đã được thêm vào nhóm.

“Gia nhập nhóm rồi, có muốn đặt biệt danh nhóm không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, để tôi xem.” Bạch tiền bối lướt trong nhóm một lúc, suy nghĩ rồi đổi biệt danh nhóm của mình thành ‘Bạch Tôn Giả’.

Ngay lúc anh vừa đổi xong biệt danh, Cửu Châu Nhất Hào Quần lập tức náo nhiệt hẳn lên.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Bạch đạo hữu, ngài đột phá rồi sao?” Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Ái chà, Bạch tiền bối!

Chúc mừng ngài tấn thăng Thất Phẩm Linh Tôn!” Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Chúc mừng tiền bối thuận lợi tấn thăng!”. ...

Một loạt thành viên trong nhóm lần lượt trồi lên, gửi lời chúc mừng.

“Ừm, tấn thăng từ một trăm năm trước rồi.” Bạch tiền bối cười ha hả, trả lời.

“Tấn thăng từ một trăm năm trước?

Tức là ngài sau khi tấn cấp lại tiếp tục bế quan hơn một trăm năm?” Hoàng Sơn Chân Quân thầm lau mồ hôi lạnh, không hổ là cuồng nhân bế quan Bạch Chân Quân, à không, bây giờ đã là Bạch Tôn Giả.

Tuyết Lang Động Chủ: “Quỳ lạy tiền bối!” Tạo Hóa Pháp Vương: “Tiền bối, đây là phần quỳ của tôi trong mười năm, xin ngài nhận lấy!” Thất Tu Tôn Giả: “Chúc mừng Bạch đạo hữu chứng đắc Linh Tôn quả vị, Hoàng Sơn, ngươi cũng phải cố gắng lên.

Bạch đạo hữu đã tấn thăng từ một trăm năm trước, ngươi không thể tụt hậu so với ngài ấy quá nhiều đâu.” Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả, gã sao có thể so với Bạch Tôn Giả được, phải biết rằng, sở thích của người ta là bế quan tu luyện mà!

Trong nhóm bắt đầu dần dần sôi động, Bạch tiền bối một tay chống cằm, ngón tay nhẹ nhàng lướt trên màn hình, thỉnh thoảng chen vào một hai câu.

Mỗi lần bế quan ra ngoài, đều có cảm giác thương hải tang điền, thế sự biến thiên, thế giới đều trở nên xa lạ.

Nhưng chỉ cần nhóm đạo hữu này còn ở đây, là có thể khiến anh làm quen lại với thế giới đã trở nên xa lạ này. ************ Xong xuôi chuyện của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đến bên cạnh Đậu Đậu: “Đậu Đậu, tặng mi một món quà, muốn không?” “Quà gì?” Đậu Đậu nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

“Tèn ten!” Tống Thư Hàng bê ra chiếc máy tính mà Bạch tiền bối trúng giải đặc biệt, Bạch tiền bối đã có một cái, nên cái này dư ra: “Tặng mi, muốn không?” Đậu Đậu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc, lè lưỡi: “Gâu, nói đi, có chuyện gì muốn ta giúp?” “He he, Đậu Đậu quả nhiên hiểu chuyện.

Có chút chuyện nhỏ, đối với mi chỉ là nhấc tay một cái thôi!” Tống Thư Hàng nói: “Vừa rồi trên đường về, tôi và Bạch tiền bối gặp phải một người, tôi cứ thấy hắn có chút kỳ quái!” Cậu miêu tả lại cho Đậu Đậu về người qua đường mặt mày thanh tú, lưng hùm vai gấu gặp phải trên đường.

Vì không lâu trước vừa trải qua sự kiện của Đàn chủ, Tống Thư Hàng rất cảnh giác với loại ‘nhân vật khả nghi’ này.

Chương 156

Lỡ như gã này giống như thuộc hạ của Đàn chủ lúc đó, làm hại đến người thân bên cạnh mình thì sao?

“Vậy, cậu muốn ta làm gì?” Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

“Đậu Đậu mi có thể chạy đến bên cái hố mà Bạch tiền bối ngã ra, lần theo mùi giúp ta tìm người qua đường đã chạy trốn đó không.

Xem rốt cuộc hắn có thân phận và lai lịch gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Được, chốt kèo!” Đậu Đậu đưa móng ra đập tay với Tống Thư Hàng: “Ngoài ra, ta chỉ phụ trách điều tra thân phận của hắn, không phụ trách ra tay đâu nhé.” “Không vấn đề.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Được rồi, nhiệm vụ của cậu ta nhận.

Giờ đến lượt cậu hoàn thành nhiệm vụ của ta.” Đậu Đậu chỉ vào máy tính nói: “Lại đây, chuẩn bị video call gặp mặt ‘bà xã’ của ta đi.” “Tôi phải làm gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cậu cứ ngồi yên đừng động, ta sẽ thao tác nhân vật trong game.

Sau đó...

đợi ta bảo cậu cười, cậu cứ nở một nụ cười thật đẹp trai là được.” Đậu Đậu nói.

Được rồi, nếu chỉ phụ trách cười thôi, chắc mình làm được.

Tống Thư Hàng ngồi trước máy tính, bật webcam lên.

Đậu Đậu mở phần mềm chat, đăng nhập vào tài khoản của mình.

“Bà xã, video call!

Để em xem dáng vẻ đẹp trai của chồng nè!” Kinh Ba Đậu Đậu nhanh chóng gõ trên bàn phím.

Nhìn Đậu Đậu không ngừng tự khen đẹp trai, Tống Thư Hàng có chút xấu hổ, vì người được khen là cậu mà.

“Ủa ủa?

Chồng video call của anh cuối cùng cũng cài xong rồi à?” Cô bé nhanh chóng trả lời, đồng thời chọn nhận cuộc gọi video.

Rất nhanh, cô bé mười bảy mười tám tuổi đó xuất hiện trên màn hình video.

So với hôm qua, lúc này sắc mặt cô hồng hào, trông càng thêm trẻ trung hoạt bát.

Dáng vẻ của Tống Thư Hàng cũng xuất hiện trên máy tính của cô bé, so với ảnh chụp mấy năm trước, Tống Thư Hàng bây giờ trông chững chạc hơn, giữa hai hàng lông mày còn có thêm phần khí thế.

“Có video, nhưng âm thanh chưa chỉnh xong, dùng tạm vậy.” Đậu Đậu nhanh chóng trả lời, sau đó nói với Tống Thư Hàng: “Đừng ngây ra đó, cười với camera một cái, kiểu cười dịu dàng như nước ấy.” Tống Thư Hàng vẫy tay với camera, nở một nụ cười tự nhiên.

“Đẹp trai quá!

Chồng ơi~ em, thích anh nhất!” Cô bé chu môi, làm biểu cảm hôn gió.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy mặt nóng ran, thật ngại quá.

“Lại đây lại đây, chúng ta vào game.

Hôm nay chúng ta không đi phó bản, chúng ta đi chém người!

Hôm qua chồng em thức cả đêm gom đủ một bộ Chiến Thần Ngũ, mấy tên hôm qua thủ thi của em, hôm nay bắt chúng nó nợ máu trả bằng máu gấp trăm lần!” Đậu Đậu vẻ mặt hưng phấn, lại nói với Tống Thư Hàng: “Làm một biểu cảm tự tin đẹp trai đi, phối hợp một chút!” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, hai mắt sáng ngời, vẻ mặt tự tin, thần thái phi dương.

“Chồng ơi~~ anh là nhất!

Yêu chết anh mất.” Cô bé cười khúc khích.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái với camera.

Vẫn là câu nói đó, cái thứ gọi là lòng tự trọng, một khi đã đạt đến cực hạn, sẽ khiến người ta tự buông thả, vứt bỏ hết mọi sự xấu hổ!

Đậu Đậu và cô bé kia nhanh chóng vào game, hừng hực khí thế đi chém người.

Tống Thư Hàng thì phụ trách phối hợp với Đậu Đậu, làm đủ các loại biểu cảm.

Hoặc đẹp trai, hoặc hưng phấn, hoặc cười điên cuồng...

Cậu cảm thấy lúc này mình đang chạy như điên trên con đường trở thành ảnh đế!

Rảnh rỗi không có việc gì làm, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, mở mạng trường, đăng nhập vào xem tin tức.

Rất nhanh, một bài đăng tin tức đã thu hút sự chú ý của cậu.

“Chấn động, sáng nay gần trung tâm điện máy gần Thành phố Đại học Giang Nam, xảy ra sụt lún lớn!

Hố sụt có đường kính dài hơn ba mươi mét!

Theo phản ánh của người dân xung quanh, trước khi xảy ra sụt lún, họ đã nghe thấy một tiếng nổ lớn đinh tai nhức óc.

Nguyên nhân sụt lún cụ thể vẫn đang được điều tra, mong các bạn sinh viên đi qua gần đó chú ý an toàn.” Nhanh vậy đã bị người ta đăng lên mạng trường rồi à?

Hy vọng cơ quan chức năng có thể sớm đưa ra một nguyên nhân ‘sụt lún’.

Tiếp tục lướt trên mạng trường.

Lướt qua lướt lại, cậu đột nhiên thấy một cái tên quen thuộc: Gia Cát Nguyệt. [Oa ha ha, cười chết mất!

Mời xem bộ mặt thật của An Lạc Công Phu trong mắt người nước ngoài.

Phía trước có năng lượng cao, khi xem video này xin đừng uống nước!] Sau đó, còn đính kèm một đoạn video điện thoại, và một đoạn giới thiệu bằng văn bản.

“Tối hôm qua, mình đi cùng mẹ tham gia tiệc chiêu đãi của công ty, chào đón một đối tác người nước ngoài đến thị sát.

Tối trên tiệc chiêu đãi, vị người nước ngoài này uống không ít rượu, có chút say.

Sau đó, ông ấy nhất quyết biểu diễn cho mọi người trong công ty một bộ công phu Âu Lạc.

Nói là gần đây khi tham gia hội thao của trường con gái, đã học được từ một vị cao nhân.

Không nói nhiều nữa, xem video đi!” Tống Thư Hàng bất giác cứng người.

Công phu Âu Lạc, người nước ngoài, hội thao, cao nhân?

Những từ này khi tách ra thì không sao, nhưng khi kết hợp lại, lập tức khiến cậu có một dự cảm không lành.

Cậu nhẹ nhàng nhấn play đoạn video này.

Đầu tiên là một người nước ngoài cao lớn xuất hiện trong màn hình.

“Ực~ hôm nay uống vui, tôi sẽ biểu diễn cho mọi người một bộ Chinese Kung Fu!

Trung~Quốc~Công~Phu!

Không lâu trước, trong hội thao của con gái tôi, tôi đã gặp một vị cao nhân, sau đó khổ sở cầu xin, cao nhân đã dạy cho tôi một bộ tuyệt học!” Người nước ngoài nói bằng tiếng Trung lơ lớ.

Nói xong, còn chắp tay chào mọi người.

Sau đó, ông ta ba ba ba ba bắt đầu biểu diễn An Lạc Công Phu.

“Một hai ba bốn năm sáu bảy tám, hai hai ba bốn năm sáu bảy tám...

Bốn hai ba bốn năm sáu bảy tám!” Người nước ngoài miệng hô khẩu hiệu, một bộ ‘Bài thể dục buổi sáng thứ hai 《Thời đại đang kêu gọi》’ đánh xuống, kinh ngạc toàn trường!

Toàn thể nhân viên đều bị bộ ‘tuyệt học’ của người nước ngoài này làm cho choáng váng.

Mấy vị cổ đông Âu Lạc mặt đỏ bừng, đồng loạt đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt!

Mẹ kiếp, không đứng dậy vỗ tay không được!

Nếu không, tiếng cười trong cổ họng sẽ không nhịn được mà bật ra, nhân lúc vỗ tay mạnh, có thể khiến mình không đến nỗi thất thố bật cười.

Thật sự không được, còn có thể dùng tiếng vỗ tay che đi tiếng cười của mình mà!

Gia Cát Nguyệt trong đoạn phim đã cười đến mức nghiêng ngả.

Tống Thư Hàng dùng tay che mặt không nỡ nhìn thẳng, vì chỉ che mặt thôi đã không đủ để biểu đạt nội tâm mãnh liệt của cậu lúc này.

Cậu biết vị người nước ngoài này.

Người nước ngoài tên là Joseph Guy Maupassant, là 'đệ tử ký danh' trên danh nghĩa của Tống Thư Hàng!

Bên dưới video, số lượng bình luận, lượt thích không đếm xuể.

Lượt xem còn tăng vọt, gần ba phần mười người lướt mạng trường đã xem video này, và số người xem vẫn đang không ngừng tăng lên.

Tống Thư Hàng thầm lau mồ hôi.

Nhớ không lầm thì con gái của Joseph Guy Maupassant là sinh viên của Thành phố Đại học Giang Nam?

Nếu cô ấy cũng thấy video này, sẽ có phản ứng gì?

Phản ứng đầu tiên chắc chắn là xé xác Gia Cát Nguyệt, tên khốn đăng video này!

Phản ứng thứ hai, chắc chắn là xé xác 'cao thủ vô danh' đã dạy ba cô ấy 'An Lạc Công Phu' rồi?

May mà, lúc đầu mình dạy Joseph công phu, không báo tên họ của mình, nếu không con gái ông ta chẳng phải sẽ tìm mình liều mạng sao?

...

Buổi chiều, Tống Thư Hàng ngoan ngoãn đi học.

Gần đây trốn học nhiều quá, cậu cũng có chút ngại.

Thổ Ba ghé lại, nhỏ giọng hỏi: "Thư Hàng, mấy ngày nay cậu thần thần bí bí làm gì vậy?

Cả ký túc xá cũng không về." Bên cạnh, Lục Phỉ cũng tò mò nhìn

Tống Thư Hàng, khi cậu đến lớp, Lục Phỉ đã đến ngồi ké rồi.

“Mấy hôm trước không phải có một người bạn đến sao, tôi giúp anh ấy tìm một căn nhà.

Gần đây thường qua chỗ anh ấy, giúp anh ấy vài việc.” Tống Thư Hàng cười nói, cậu nói thật, nhưng vị ‘bạn’ này có chút phi phàm.

Cao Mỗ Mỗ đẩy kính nói: “Thư Hàng, hai ngày nay đừng xin nghỉ, hai ngày nay đều đang tổng kết trọng điểm thi học kỳ.

Sau đó ngày ba, bốn, năm là thi cuối kỳ, ngày 6 tháng 7 nghỉ hè.

Nếu thi không qua, còn phải ở lại thi lại, sẽ rất phiền phức.” Thi cuối kỳ?

Trời đất, mình suýt nữa thì quên mất!

Tống Thư Hàng dùng sức xoa xoa thái dương, từ khi thực sự tiếp xúc với các tu sĩ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cuộc sống của cậu đã xảy ra những thay đổi long trời lở đất.

Luyện chế Thối Thể Dịch, sự kiện Đàn chủ, sự kiện Tiên Nông Tông, sự kiện Nguyệt Đao Tông, tiếp đón Bạch Chân Quân xuất quan, chỉ trong hơn một tháng ngắn ngủi, cậu đã trải qua những điều tuyệt vời mà người thường cả đời cũng không thể trải qua.

Chương 157

Không nói đâu xa, chỉ riêng cái đầu thôi cậu cũng đã bị chém mất mấy cái rồi.

Hồi tưởng lại, cứ cảm thấy những trải nghiệm gần đây đều như đang mơ.

Sau đó... cậu suýt nữa thì quên mất, nghề chính của mình hiện tại vẫn là một sinh viên.

Một học kỳ sắp kết thúc, kỳ nghỉ hè sắp đến.

Nhưng trước khi đón chào kỳ nghỉ hè tươi đẹp, cậu còn phải đối mặt với kỳ thi cuối kỳ.

Hai ngày này phải ôn tập bài vở cho tốt!

“Có chắc qua không?” Thổ Ba ghé lại hỏi.

“Yên tâm đi, thi cuối kỳ chắc chắn không làm khó được tôi.” Tống Thư Hàng rất tự tin nói.

Lý Dương Đức cười hắc hắc: “Năm ngoái, Thổ Ba cũng nói vậy.

Sau đó nó ở lại thi lại, vẫn là tôi ở lại bổ túc cho nó.” “Ở đời không nên vạch trần nhau thế chứ, Dương Đức!” Thổ Ba đấm mạnh Lý Dương Đức một cái.

Cao Mỗ Mỗ quay đầu lại, hỏi: “Sao rồi, nghỉ hè các cậu có dự định gì không?” Thổ Ba nói: “Còn sao nữa, như trước đây về nhà đến xưởng sửa chữa cơ khí của bố tôi quậy phá, năm nay nhập về nhiều loại máy móc mới, đủ cho tôi quậy cả hè.” Mà lạ thật, từ khi Tống Thư Hàng đến, nhiệt độ xung quanh quả nhiên đã hạ xuống mức rất mát mẻ, thật là chuyện lạ.

Lý Dương Đức nói: “Tôi phải tham gia một buổi họp báo, chương trình mới hợp tác phát triển với người khác đã gần thành công.

Một hai tháng tới sẽ bận rộn vì chuyện này.” Cao Mỗ Mỗ lập tức tỏ vẻ đau trứng: “Tôi nói hai cậu này, không ai biết ‘hưởng thụ’ cuộc sống à?

Ngoài máy móc và chương trình ra, thời gian nghỉ hè tươi đẹp như vậy, không phải nên tìm một nơi nào đó chơi cho đã sao?

Bãi biển à, cao nguyên à, núi tuyết à, sâu trong biển cả à, đảo nhỏ à!

Đời người ngắn ngủi, nhân lúc còn trẻ không phải nên đi chơi một trận cho đã đời sao?” Lý Dương Đức thì dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Cao Mỗ Mỗ: “Chuyện lãng phí cuộc đời như đi chơi, có ý nghĩa gì?” “Cậu hết thuốc chữa rồi, về mọi mặt!” Cao Mỗ Mỗ ôm trán cảm thán.

Thổ Ba nghiêng đầu qua: “Được thôi, cậu bao à?” “Không phải tôi bao... là tên nhóc Gia Cát Trung Dương.” Cao Mỗ Mỗ cười hắc hắc, lại liếc mắt với Tống Thư Hàng, miệng hất về phía Lục Phỉ.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, là Gia Cát Trung Dương cuối cùng đã tìm được nơi hẹn hò du lịch, sau đó muốn hẹn chị Lục Phỉ ra biển chơi?

“Địa điểm xác định chưa?

Cần giúp không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đi sâu vào biển Đông, có một hòn đảo nhân tạo mới xây, nghe nói rất tuyệt.

Chơi chán rồi, bên cạnh còn có mấy nước có thể lựa chọn, muốn đi đâu cũng được.

Cụ thể đợi thi xong rồi nói.” Cao Mỗ Mỗ cười hắc hắc.

“Được, cần giúp cứ gọi tôi.” Tống Thư Hàng đáp một tiếng. ...

Buổi học chiều, những người xung quanh bận rộn ghi chép những nội dung trọng điểm mà giáo viên nhắc trên lớp.

Những nội dung này cơ bản đều là các câu hỏi trong phạm vi thi.

Tống Thư Hàng chống cằm, một lòng hai việc.

Một bên thầm vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, tinh luyện, tăng cường tinh thần lực của mình.

Một bên khác còn có thể dễ dàng ghi nhớ những nội dung giáo viên giảng vào lòng.

Lục Phỉ lén nhìn Tống Thư Hàng một cái, ban đầu tưởng cậu đang chăm chú nghe giảng, nhưng nhìn kỹ lại, lại cảm thấy cậu dường như đang lơ đãng, Lục Phỉ lập tức dở khóc dở cười.

Sau giờ học.

Ba người bạn cùng phòng thu dọn đồ đạc, Tống Thư Hàng đứng dậy vươn vai.

“Bạn học Thư Hàng, có muốn mượn vở ghi chép của mình không?” Lục Phỉ lén hỏi.

“À?

Không cần đâu, tôi đều nhớ trong đầu rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Vậy được rồi, nếu cần thì nói mình.” Lục Phỉ ý tứ thu lại cuốn vở của mình.

Suy nghĩ một lúc, cô đi cùng Tống Thư Hàng về ký túc xá.

Phía sau, Cao Mỗ Mỗ đẩy kính: “Đã câu được rồi à.” “Nhớ không lầm là sau lần ăn đầu cá Thập Hương thì phải, chậc chậc, tên Tống

Thư Hàng này đúng là khẩu thị tâm phi.

Miệng thì nói không muốn không muốn, sau đó lại nắm tay người ta rồi.” Thổ Ba nhỏ giọng nói.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, lý trí giữ im lặng... ************* Sau khi chia tay các bạn cùng phòng, Tống Thư Hàng trở về tòa nhà của Dược Sư.

Đậu Đậu không có trong phòng, có lẽ nó đã đi truy lùng người anh em mặt mày thanh tú, lưng hùm vai gấu theo giao kèo.

Đối phương rốt cuộc là tu sĩ hay người thường, rất nhanh sẽ có câu trả lời.

Bạch tiền bối thì đang ngồi trước máy tính, ngón tay nhanh chóng gõ trên bàn phím.

“Đang xem gì vậy, tiền bối?” Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Đủ thứ, phim ảnh, tiểu thuyết, danh tác, lịch sử An Lạc, lịch sử thế giới, vân vân.

Tôi bế quan hơn một trăm năm mươi năm, cần nhanh chóng làm quen với kiến thức thông thường của thế giới hiện tại.

Phải nói, có mạng, có máy tính, muốn tìm hiểu kiến thức thông thường trở nên rất đơn giản.” Bạch Tôn Giả mỉm cười nói, anh vì thường xuyên bế quan nên rất có kinh nghiệm về ‘làm thế nào để bổ sung kiến thức thế giới mới sau khi bế quan’.

“Cảm thấy thế giới hiện tại thế nào?

So với hơn một trăm năm trước?” Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Ừm, khoa học kỹ thuật tiến bộ rất nhanh, nhưng cái giá phải trả cũng rất lớn.

Sau đó... tiểu thuyết, tác phẩm văn học các loại, so với một trăm năm mươi năm trước thú vị hơn nhiều.

Thời đại này, phương thức tư duy và sức sáng tạo của con người quả thực là tăng trưởng bùng nổ.” Bạch Tôn Giả gật gù nói.

Vì thời xưa chỉ có thể xem tiểu thuyết, diễn nghĩa.

Nên so với những thứ như phim ảnh, truyền hình, Bạch tiền bối tạm thời dễ tiếp nhận hơn với hình thức văn tự như tiểu thuyết.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng gật đầu cười, cùng với sự phổ biến của tiểu thuyết mạng, trí tưởng tượng của các tác giả ngày càng lớn, không thể ngăn cản.

“Tuy nhiên, vẫn có một số thứ khiến tôi rất để ý.” Bạch Tôn Giả mỉm cười, hai mắt híp lại thành một đường.

“Ví dụ như?” “Thái giám à?

Drop truyện à?” Bạch Tôn Giả cười ha hả.

“...” “Không nói những chuyện này nữa, tiểu hữu Thư Hàng, cậu qua đây một chút!” Bạch Tôn Giả gập máy tính lại, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc đến bên cạnh anh.

Bạch Tôn Giả đưa ngón tay thon dài ra, câu lấy ‘Phong Hồn Băng Châu’ đang treo trên cổ Tống Thư Hàng: “Linh quỷ từ trung phẩm trở lên, phẩm chất không tệ.

Sao không khế ước nó?” “Đang chờ tiền bối chỉ điểm phương pháp khế ước linh quỷ.” Tống Thư Hàng đáp: “Lúc nhận được linh quỷ, tôi ngay cả việc tu sĩ có tồn tại hay không cũng còn nghi ngờ.

Sau này may mắn có được dược liệu của ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’, tôi lại còn chưa hoàn thành Trúc Cơ.

Cuối cùng, đợi tôi mở được Tâm Khiếu hoàn thành Trúc Cơ, Dược Sư tiền bối lại có việc rời khỏi đây rồi.

Cho nên, vẫn chưa có ai chỉ điểm cho tôi cách khế ước linh quỷ cả.” “Vậy thì tốt quá, để ta dạy cho cậu!

Từ trước đến nay đã nhờ cậu chiếu cố.” Bạch Tôn Giả cười nói: “Đợi đến giờ Tý tối nay, lúc âm khí nặng nhất, ta sẽ giúp cậu bố trí ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’.

Trước đó, ta sẽ giảng giải cho cậu nguyên lý của ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’, còn cả cậu phải làm thế nào, trong quá trình khế ước phải đối phó với sự phản phệ của linh quỷ ra sao.” “Tốt quá!” Tống Thư Hàng vui mừng nói, cậu nhẹ nhàng nắm lấy ‘Phong Hồn Băng Châu’ trên ngực.

Cuối cùng, cũng đến lúc khế ước linh quỷ!

“Nhưng mà tiền bối, trong tay tôi chỉ có hai phần dược liệu trận pháp khế ước linh quỷ thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Hai phần?

Ừm, thuận lợi thì chắc là đủ.

Không sao đâu, dù sao cũng là những thứ rất dễ thu thập.

Coi như cậu thất bại cả hai lần, ta vừa hay đưa cậu đi dạo khắp thế giới, thu thập thêm dược liệu ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’.” Bạch Tôn Giả cười ha hả.

Có lời của Bạch tiền bối trấn an, Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy trong lòng vững vàng!

Tự tin tăng cao, thì càng có lòng tin hơn!

Ngầm trong đó, xác suất thành công đã tăng lên rất nhiều. ************ Giờ Tý dần đến, tức là từ mười một giờ đêm đến một giờ sáng.

Tống Thư Hàng mở mắt, kết thúc việc vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, cậu đã điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất, cả người khí huyết tràn đầy, tinh thần sung mãn.

Bạch tiền bối lấy ra tấm vải vẽ trận pháp, anh lại đưa ngón tay sửa đổi vài chỗ trên tấm vải, khiến trận pháp này càng thêm hoàn mỹ.

Sau đó, lại đặt Ngũ Hành Thạch vào năm góc của trận pháp, Lôi Kích Mộc đặt ở trung tâm trận pháp.

Còn có thêm những dược liệu linh tinh đại diện cho thuộc tính ngũ hành, đều đặt xong theo thuộc tính.

“Lấy Phong Hồn Băng Châu đến đây, đặt lên Lôi Kích Mộc.

Sau đó theo chú văn ta dạy cậu để kích hoạt trận pháp.” Bạch Tôn Giả tay nắm ‘Quỷ Long Tiên’, nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cẩn thận đặt Phong Hồn Băng Châu lên trên Lôi Kích Mộc.

Miệng niệm chú văn.

Bạch Tôn Giả nắm bắt thời cơ, mở bình đựng Quỷ Long Tiên, tưới nó lên tấm vải trận pháp và Phong Hồn Băng Châu.

Khi Quỷ Long Tiên rơi xuống Phong Hồn Băng Châu, giống như nước sôi đổ lên sắt nóng, lập tức bốc lên một làn khói trắng.

Giây tiếp theo, khói trắng ngưng tụ thành hình, hóa thành linh quỷ từng ngưng tụ ‘khiên nhỏ màu vàng’ lúc trước!

Phong ấn trên Phong Hồn Băng Châu vẫn chưa được giải trừ!

Chương 158

Linh quỷ có thể hiện thân, chỉ là vì mượn sức mạnh của 'Quỷ Long Tiên', tạm thời thoát ra khỏi Phong Hồn Băng Châu mà thôi!

Khi Quỷ Long Tiên tiêu hao hết, linh quỷ sẽ bị phong ấn lại vào trong 'Phong Hồn Băng Châu'.

Vì vậy, phải hoàn thành khế ước với linh quỷ trước khi 'Quỷ Long Tiên' cạn kiệt.

Linh quỷ hiện thân, trước tiên là mờ mịt nhìn xung quanh.

Ngay sau đó, nó thấy trận pháp 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn' trên mặt đất.

Tuy nó không nhận ra trận pháp này, nhưng trực giác mách bảo nó, thứ này không phải là thứ tốt lành gì!

Linh quỷ trung giai có trí thông minh nhất định, khi biết mình đang ở trong tình thế bất lợi, liền bắt đầu điên cuồng giãy giụa.

"Oa oa~" Linh quỷ phát ra tiếng khóc như trẻ con, hung hăng lao về phía Tống Thư Hàng.

Nó có thể nhìn ra Tống Thư Hàng chính là người chủ trì trận pháp, chỉ cần hạ gục Tống Thư Hàng, trận pháp sẽ dừng lại!

"Khởi!" Tống Thư Hàng không hề hoảng loạn, trầm giọng quát một tiếng.

Sau đó hai tay kết ấn, nhẹ nhàng vỗ lên trận pháp 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn'.

Sau khi hai lòng bàn tay vỗ xuống, Ngũ Hành Thạch và các loại dược liệu đại diện cho thuộc tính ngũ hành trong trận pháp lần lượt sáng lên, hóa thành một vòng ánh sáng hình ống, trói chặt linh quỷ trong trận pháp.

Linh quỷ hung hăng va chạm, đập vào lớp màng sáng đó, phát ra tiếng ‘keng keng’.

Chỉ là lớp màng sáng hình ống trông mỏng manh đó lại vô cùng chắc chắn, mặc cho linh quỷ điên cuồng va đập, cào cấu, màng sáng không hề hấn gì.

Linh quỷ phát điên chỉ có thể vô ích vùng vẫy trong trận pháp ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’...

“Bắt đầu đi, tranh thủ trước khi năng lượng của Quỷ Long Tiên và Ngũ Hành Thạch cạn kiệt, hàng phục linh quỷ!

Cậu có khoảng một giờ!” Bạch tiền bối nhắc nhở.

“Vâng!” Tống Thư Hàng miệng tiếp tục niệm chú văn ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’.

Sau đó đứng dậy, theo bộ pháp bát quái mà Bạch tiền bối dạy buổi sáng, bắt đầu nhảy múa xung quanh ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’.

Dáng vẻ của cậu bây giờ, giống hệt như các ‘pháp sư bộ lạc nguyên thủy’ trong TV đang nhảy múa cầu thần, trông rất ngốc.

Nhưng không còn cách nào khác, phương pháp của ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’ chính là như vậy.

Trừ khi cậu có thể tự mình sáng tạo ra một trận pháp khế ước linh quỷ mới, nếu không thì cứ ngoan ngoãn nhảy múa cầu thần đi.

Sau khi nhảy một vòng quanh trận pháp, Tống Thư Hàng hai tay kết ấn, khẽ quát: “Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Kim kiếp!” Dứt lời, Ngũ Hành Thạch đại diện cho ‘Kim’ trong trận pháp sáng lên!

Giây tiếp theo, trên đầu linh quỷ bỗng xuất hiện một thanh đại kiếm màu vàng, hung hăng chém xuống linh quỷ!

“Oa oa!” Linh quỷ kinh hãi kêu lên, nhanh chóng thi triển kỹ năng thiên phú của mình.

Cái khiên nhỏ màu vàng đó được phóng ra, đội trên đầu, chặn lại thanh đại kiếm màu vàng.

Khiên và kiếm giằng co với nhau, ma sát ra âm thanh chói tai, trong thời gian ngắn không phân thắng bại.

“Lại nào!” Tống Thư Hàng tiếp tục nhảy múa cầu thần quanh trận pháp ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’.

Lại một vòng nữa xong, cậu lại kết ấn: “Mộc kiếp, đến!” Trong trận pháp ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’, Ngũ Hành Thạch đại diện cho thuộc tính Mộc sáng lên.

Trong trận pháp, tổng cộng mười sợi dây gai có gai nhọn phá đất mà ra, quấn lấy thân linh quỷ.

Gai nhọn trên dây gai đâm vào cơ thể linh quỷ, bắt đầu rút lấy linh lực trên người nó.

“Chít chít chít...” Linh quỷ đau đớn hét lớn, dần dần, cơ thể nó trở nên trong suốt hơn nhiều.

“Vẫn chưa xong!” Tống Thư Hàng lại nhảy múa cầu thần, một vòng sau kết ấn trầm giọng quát: “Thủy kiếp, động!” Ngũ Hành Thạch đại diện cho ‘Thủy’ sáng lên, bên cạnh thanh đại kiếm màu vàng, có những giọt mưa màu bạc rơi xuống.

Những giọt mưa màu bạc này có sức ăn mòn đáng sợ.

Khi rơi lên chiếc khiên nhỏ màu vàng trên đầu linh quỷ, chiếc khiên nhỏ màu vàng lại bị ăn mòn ra từng lỗ nhỏ.

Linh quỷ oa oa kêu quái dị, nhưng lại không thể làm gì.

Không gian trận pháp ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’ chỉ có bấy nhiêu, linh quỷ thậm chí còn không có chỗ để né tránh, khiên nhỏ màu vàng nó chỉ có thể ngưng tụ một cái, nên chỉ có thể cứng rắn chịu đựng tất cả các đòn tấn công tiếp theo.

“Hỏa kiếp, khởi!” Tống Thư Hàng lại khẽ quát.

Ngọn lửa màu vàng bỗng nhiên bùng cháy, ngọn lửa men theo dây gai cháy lên, thậm chí trực tiếp theo gai của dây gai tiến vào cơ thể linh quỷ.

Linh quỷ đau đớn lăn lộn, nhưng vẫn không chịu từ bỏ chống cự, liều mạng giãy giụa.

Nó chỉ biết rằng, nếu mình từ bỏ giãy giụa, thì thật sự xong đời!

“Kiếp cuối cùng, Thổ kiếp!

Ngũ kiếp gia thân!

Hàng phục ta, có thể miễn chịu nỗi khổ ngũ kiếp!” Tống Thư Hàng quát lớn, tiếng như sấm sét, truyền vào tai linh quỷ.

Cơ thể linh quỷ từ dưới lên trên bắt đầu hóa đá.

Sau đó phần hóa đá lại bị lửa đốt, mưa rơi, dây gai đâm chọc, từng mảng bong ra.

Hình thể của nó ngày càng nhỏ, ngày càng yếu.

Tuy nhiên, nó vẫn không chịu thần phục, ngoan cường giãy giụa.

Tống Thư Hàng không hề vội vàng, theo kinh nghiệm mà Bạch tiền bối truyền thụ, linh quỷ trong ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’, không đến giây phút cuối cùng sẽ không từ bỏ giãy giụa.

Ngũ kiếp đã thi triển xong, thời gian mới qua khoảng nửa giờ.

Điều cậu cần là kiên nhẫn, trong nửa giờ tiếp theo, liên tục niệm chú văn, không biết mệt mỏi mà bước theo bộ pháp bát quái, tăng cường uy lực của ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’.

Nhưng lại phải khống chế lực độ, đừng lỡ tay giết chết linh quỷ.

...

Sự phản kháng của linh quỷ ngày càng yếu.

Tiếp theo, là xem nó chịu không nổi trước, hay là Quỷ Long Tiên trong Ngũ Hành Khế Linh Đàn tiêu hao cạn kiệt trước!

“Hàng phục ta, có thể miễn chịu nỗi khổ ngũ kiếp!” Mỗi khi nhảy xong một vòng, Tống Thư Hàng sẽ trầm giọng quát một tiếng, đả kích tâm linh của linh quỷ, làm suy yếu ý chí của nó.

Ánh mắt cậu nhìn chằm chằm vào linh quỷ trong trận pháp.

Chỉ đợi giây phút linh quỷ cận kề cái chết, sẽ đưa ra khế ước.

Bước cuối cùng, là bước so kè vận may và khả năng điều khiển trận pháp.

Khả năng điều khiển càng tinh diệu, thì càng có thể đưa ra khế ước vào lúc linh quỷ yếu nhất!

Sau đó, nếu vận may tốt, một hơi là có thể hoàn thành khế ước với linh quỷ.

Nếu vận may không tốt, còn cần phải giao chiến tinh thần với linh quỷ suy yếu rất lâu, từ thể xác đến tinh thần hoàn toàn đè bẹp linh quỷ mới có thể hoàn thành khế ước.

Nếu vận may quá kém...

đợi đến khi linh quỷ mất ý thức vẫn không thể khế ước, thì linh quỷ sẽ co rút về ‘Phong Hồn Băng Châu’, khế ước thất bại!

Bạch Tôn Giả cũng tập trung tinh thần.

Anh sợ lỡ như mình lơ đãng, không thu liễm khí tức sẽ ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, anh còn đang giúp Tống Thư Hàng chủ trì trận pháp, lỡ có sai sót, cũng có thể kịp thời bổ cứu.

Linh quỷ trong Ngũ Hành Khế Linh Đàn ngay cả tiếng kêu cũng trở nên yếu ớt, không còn như tiếng khóc chói tai của trẻ con, mà giống như tiếng rên rỉ vô lực của nữ tử.

“Cố lên, kiên trì thêm một lát nữa!” Tống Thư Hàng hít thở sâu, tim đập hơi nhanh.

Tuy xác suất thành công ngay lần đầu rất nhỏ, nhưng ôm hy vọng là bản tính của con người.

Nếu có thể thành công khế ước linh quỷ, Tống Thư Hàng tu luyện sẽ tương đương với việc bật hack nhân đôi, một lần tu luyện bằng người khác tu luyện hai lần!

Thời gian trôi qua từng giây từng phút...

Đột nhiên, Bạch tiền bối mạnh mẽ đứng dậy, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng vừa hay thấy được vẻ mặt nghi hoặc của Bạch Tôn Giả, chẳng lẽ trận pháp của mình xuất hiện dị thường rồi sao?

“Đừng phân tâm, chuyên tâm vào trận pháp ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’, cậu làm rất tốt, chuyện khác cứ giao cho ta.” Bạch Tôn Giả lên tiếng an ủi.

Tiếp theo, chỉ thấy Bạch Tôn Giả há miệng phun ra, một đạo kiếm quang do linh khí tạo thành xuất hiện trên không trung phía trên đầu Tống Thư Hàng, vững vàng bảo vệ cậu.

Chuẩn bị xong xuôi, Bạch Tôn Giả mới đến bên cửa sổ, mở cửa sổ ra.

Ba mươi giây sau... 'Vèo' một tiếng, có một bóng người màu xanh từ xa bay đến, lao thẳng về phía Bạch Tôn Giả.

Mờ mờ có thể thấy, đó là một nam tử mặc đạo bào màu xanh, xung quanh y có ánh sáng màu xanh tạo thành hình một thanh cự kiếm, bao bọc chặt lấy y.

Bùm!

Cự hình kiếm khí quanh người nam tử đạo bào màu xanh va vỡ kết giới phòng hộ mà Dược Sư bố trí bên ngoài tòa nhà, lao vào cửa sổ đang mở, rơi xuống bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Cơ thể nam tử đạo bào màu xanh co giật, một lúc sau, miệng y mới phát ra một tiếng kêu thảm thiết: "A..." Đồng thời, cự hình kiếm khí quanh người y như thủy tinh, vỡ tan, biến mất không thấy.

Kiếm mang tan đi, chỉ còn một thanh tiểu kiếm hoa lệ xoay một vòng trên không trung, cắm vào sàn nhà.

Trên mặt đất, nam tử đạo bào màu xanh sắc mặt trắng bệch, hai mắt y tràn đầy vẻ không cam lòng, đưa tay lên trời, quơ quào trong không trung, dường như muốn nắm lấy thứ gì đó.

Dần dần, ánh mắt y mất đi tiêu cự, tầm nhìn ngày càng mờ ảo.

Bạch Tôn Giả cúi xuống, đưa tay nhẹ nhàng ấn hư lên người y, kiểm tra tình trạng cơ thể cho y.

Sau đó, anh thở dài: "Ngươi tên là gì?

Có di ngôn không?" "Tán tu, Lý Thiên Tố." Nam tử đạo bào màu xanh cố gắng nặn ra một câu.

Dứt lời, thân thể gã từng tấc đứt gãy, hóa thành vô số điểm sáng, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này, không để lại một chút máu thịt nào.

“Keng... cạch...” Hai tiếng, sau khi nam tử đạo bào màu xanh biến mất, một chiếc nhẫn đồng cổ xưa rơi xuống đất.

Còn có thanh đoản kiếm màu xanh lam cắm trơ trọi trên sàn nhà, chứng minh rằng nam tử đạo bào màu xanh từng tồn tại trên đời.

Bạch Tôn Giả thầm thở dài.

Chương 159

Vị tán tu này là cao thủ cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng, cấp bậc Kim Đan.

Dù là đặt ở trong đại môn phái, cũng có thể trở thành nhân vật có thực quyền như trưởng lão, phong chủ.

Tuy nhiên, y không biết đã gặp phải đại kiếp gì, đến mức phải dùng toàn lực sử dụng độn pháp chạy trốn.

Nhưng dù là độn pháp chạy trốn cũng không thể giữ được mạng sống của y, trong lúc thi triển độn pháp chạy trốn, y lại nhận thêm một đòn chí mạng.

Độn pháp ngẫu nhiên đưa y đến đây, nhưng tán tu áo xanh đã sinh cơ đứt đoạn.

Chỉ để lại một chiếc nhẫn đồng cổ và một thanh đoản kiếm màu xanh lam.

Bạch Tôn Giả nhặt chiếc nhẫn đồng cổ và thanh đoản kiếm lên.

Trong chiếc nhẫn đồng cổ có ba trận pháp thuật cố định.

Một cái chắc là pháp thuật tấn công hệ Hỏa Nhị Phẩm, một cái là pháp thuật trị liệu cũng Nhị Phẩm, cái cuối cùng là một trận pháp tụ linh hiệu quả không tệ, có thể ngưng tụ linh khí quanh người tu sĩ.

Tán tu gian nan, vị tu sĩ cấp Kim Đan Ngũ Phẩm này, trên tay lại còn đeo trang bị Nhị Tam Phẩm như vậy, chính là vì cái ‘Tụ Linh Trận pháp’ này.

Bạch Tôn Giả lại kiểm tra thanh đoản kiếm kia, chất liệu cũng không tệ, có thể miễn cưỡng dùng để ngự kiếm phi hành.

Trước khi tìm lại được phi kiếm ‘Lưu Tinh Kiếm’ của mình, có thể dùng tạm để đi lại.

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ.

Lúc này, Tống Thư Hàng phía sau đột nhiên hét lớn: “Tiền bối giúp con!” Vừa rồi, sau khi cơ thể của vị tán tu kia hóa thành điểm sáng tan biến, linh quỷ trong Ngũ Hành Khế Linh Đàn đột nhiên như ăn phải đại hoàn đan, giây trước còn yếu ớt như sắp chết đến nơi, giây sau đã tinh thần phấn chấn, hoạt lực bắn ra tứ phía, mắt thấy sắp phá trận thoát ra khỏi ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’...

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang tìm kiếm sự giúp đỡ của Bạch tiền bối, năng lượng của ‘Ngũ Hành Trúc Linh Đàn’ đã cạn kiệt!

Mất đi sự trói buộc của trận pháp, linh quỷ thoát khốn lao ra!

Lẽ ra, khi ‘Quỷ Long Tiên’ trên trận pháp cạn kiệt, linh quỷ đáng lẽ phải bị kéo về ‘Phong Hồn Băng Châu’.

Nhưng bây giờ, linh quỷ không biết đã xảy ra biến dị gì mà không cần sự hỗ trợ của ‘Quỷ Long Tiên’ vẫn có thể duy trì hình thái của mình!

Sau khi phá trận thoát ra, linh quỷ gầm lên một tiếng, hung tợn lao về phía Tống Thư Hàng!

Nó nhớ rõ, chính con người này đã dùng trận pháp tàn nhẫn hành hạ nó, nó sẽ xé xác con người này thành vạn mảnh!

Đối mặt với linh quỷ hung hăng lao tới, Tống Thư Hàng không hề hoảng sợ, cậu siết chặt tay phải, tung một cú đấm mạnh mẽ về phía linh quỷ: “Cơ Sở Quyền Pháp, một!” Linh quỷ gầm lên giận dữ, cũng tung một cú đấm mạnh không chút hoa mỹ nào đáp trả.

Ầm!

Hai bên chính diện đối đầu một chiêu!

Tống Thư Hàng bị chấn động lùi lại liên tục, phải lùi đến bảy tám bước mới ổn định được thân hình; trong khi linh quỷ chỉ hơi ngả người ra sau, thực lực hai bên chênh lệch rất lớn.

Tống Thư Hàng xoa xoa nắm đấm, nhìn chằm chằm vào linh quỷ.

“Gào!” Linh quỷ lại gầm lên, thân hình như mũi tên rời cung, móng vuốt tay phải lóe lên hàn quang, vồ về phía Tống Thư Hàng.

Lúc này, Bạch Tôn Giả ra tay, ngài chỉ nhẹ nhàng điểm một ngón tay: “Đi.” Thanh tiểu kiếm linh lực đang lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng khẽ động, một luồng kiếm khí chém thẳng về phía linh quỷ.

Linh quỷ đang lao tới giật mình, lập tức giơ tấm khiên nhỏ màu vàng lên đỡ kiếm khí.

Xoẹt!

Kiếm khí chém trúng tấm khiên nhỏ màu vàng.

Tấm khiên nhỏ vốn cứng rắn lại bị cắt đôi như giấy.

Sau đó, kiếm khí không hề suy giảm, chém lên người linh quỷ, trực tiếp đánh bay nó ra ngoài.

Khi còn đang ở trên không, linh quỷ hét lên thảm thiết, trên người xuất hiện những vết nứt như đồ gốm.

Vết thương cực nặng!

Đây còn là kết quả của việc Bạch Tôn Giả đã áp chế uy lực kiếm khí đến mức tối đa, nếu không ngài chỉ cần tiện tay một kiếm là đủ để chém con linh quỷ này thành mảnh vụn!

Sau khi rơi xuống đất, linh quỷ phát ra tiếng kêu kinh hãi, đau đớn.

Nó kinh hoàng nhìn về phía Bạch Tôn Giả, một kiếm vừa rồi khiến nó hiểu rõ sự đáng sợ của đối phương, vì vậy, nó quả quyết chọn cách bỏ chạy.

Nó lăn một vòng tại chỗ, cố gắng bò dậy, lao đầu về phía cửa sổ.

Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười.

Sau đó, luồng kiếm khí đã chém vào cơ thể linh quỷ phát nổ.

Linh quỷ mới chạy được hai bước lại ầm ầm ngã xuống.

Lần này, nó ngay cả sức lực để bò dậy cũng không có.

Linh quỷ vẻ mặt kinh hoàng, liều mạng chữa trị vết thương trong cơ thể, áp chế tổn thương do kiếm khí gây ra.

Trong quá trình chữa trị vết thương, linh thể của nó ngày càng nhỏ đi, đây là do năng lượng bản thân nó không đủ, chỉ có thể hòa tan chính linh thể của mình để phục hồi vết thương do kiếm gây ra.

Sau khi vết thương trên người hồi phục… linh quỷ vậy mà chỉ còn lại cỡ nắm đấm.

“Ủa?” Bạch Tôn Giả nghi hoặc lên tiếng.

Linh quỷ trung giai, dù có bị thương nặng đến đâu cũng không thể trực tiếp thu nhỏ lại thành cỡ nắm đấm.

Chẳng lẽ con linh quỷ này đã hấp thu mảnh vỡ năng lượng khi ‘thanh bào tán tu’ hóa đạo tiêu tán mà sinh ra biến dị?

Không đúng!

Linh quỷ biến dị không dễ dàng như vậy.

Trong chuyện này, chắc chắn còn có nguyên nhân mà ngay cả ngài cũng không rõ!

Bạch Tôn Giả tiến lên một bước, đưa tay ấn về phía linh quỷ đã thu nhỏ thành cỡ nắm đấm.

Linh quỷ muốn né tránh, nhưng bàn tay thon dài của Bạch Tôn Giả phảng phất như hóa thành một phương trời đất, giam nó vào trong đó.

Đồng thời, tinh thần lực của Bạch Tôn Giả chuyển hóa thành pháp thuật giám định, quét qua cơ thể linh quỷ.

Sau khi quét linh quỷ từ đầu đến chân một lượt, Bạch tiền bối mở mắt ra, vẻ mặt có chút kỳ quái.

Con linh quỷ trong tay vốn là linh quỷ trung giai, nhưng bây giờ lại bị hạ phẩm giai, trở thành một con 'linh quỷ hạ giai'!

Phẩm chất của linh quỷ là do trời sinh đã định, trừ khi có kỳ ngộ, nếu không cả đời sẽ không thay đổi.

Phẩm giai của con linh quỷ này vậy mà lại bị hạ thấp?

Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng hỏi: "Bạch tiền bối, có vấn đề gì sao?" "Con linh quỷ của cậu… đã biến thành linh quỷ hạ giai rồi!" Bạch Tôn Giả cầm con linh quỷ cỡ nắm đấm lên, nhìn trái nhìn phải, đồng thời tìm kiếm trong ký ức ngàn năm của mình xem có sự việc tương tự không.

"Linh quỷ hạ giai?" Tống Thư Hàng trợn to mắt.

Hạ giai và trung giai tuy chỉ chênh nhau một bậc, nhưng giữa hai loại lại có sự khác biệt trời vực.

Linh quỷ hạ giai không có trí tuệ, chỉ có thể cung cấp thêm cho chủ nhân một phần năng lượng dự trữ, hơn nữa tối đa chỉ có thể thăng cấp đến cảnh giới Tam Phẩm Hậu Thiên.

Trong khi đó, linh quỷ trung giai lại có trí tuệ không tồi, có thể tâm linh tương thông, năng lượng tương thông với chủ nhân.

Giúp chủ nhân tinh luyện năng lượng trong cơ thể, đồng thời giúp chủ nhân tu luyện, tăng cường năng lượng.

Cao nhất có thể thăng cấp tương đương với cảnh giới Lục Phẩm!

Linh quỷ hạ giai chỉ có thể xem như một món ‘trang bị bổ sung năng lượng’.

Còn linh quỷ trung giai mới được coi là ‘ngoại quải’ thực sự.

Nhân phẩm của mình tệ đến vậy sao?

Thất bại một lần mà ngay cả phẩm giai của linh quỷ cũng bị hạ thấp?

Vũ Nhu Tử cô nương người ta thất bại nhiều lần như vậy mà cũng có nghe nói có vấn đề này đâu?

Chẳng lẽ nhân phẩm mình tích cóp được dạo trước đã tiêu hết rồi?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc Tống Thư Hàng có chút thất vọng, Bạch Tôn Giả đã phát hiện ra điều khác thường của con linh quỷ này.

“Không đúng… không phải là biến thành linh quỷ hạ giai!” Bạch Tôn Giả chăm chú nhìn con linh quỷ cỡ nắm đấm hồi lâu, sau đó cười nói: “Thì ra là vậy, Thư Hàng tiểu hữu, vận may của cậu không tệ đâu!” Tống Thư Hàng hỏi: “Xin tiền bối chỉ giáo?” Bạch Tôn Giả giơ ‘linh quỷ hạ giai’ trong tay lên, chỉ vào trung tâm của nó, ở đó có một mai phù văn hóa thành hạch tâm của linh quỷ, đang chậm rãi vận chuyển.

“Thấy chưa, hạch tâm!

Linh quỷ trung giai và đê giai không có hạch tâm, chỉ có linh quỷ cao giai mới có thứ này.” “Linh quỷ của cậu vì nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên mà sinh ra biến dị, nhưng nó không thể tiến hóa thành linh quỷ cao giai!

Thay vào đó, nó đã dùng toàn bộ năng lượng để ngưng tụ ra mai ‘hạch tâm’ này, bản thân vì tiêu hao quá lớn nên tạm thời thoái hóa đến cảnh giới ‘linh quỷ hạ giai’.

Nhưng loại thoái hóa này chỉ là tạm thời, đợi nó tích lũy đủ năng lượng sẽ có thể khôi phục lại phẩm giai linh quỷ trung giai.

Đến lúc đó, còn có cơ hội đột phá thành ‘linh quỷ thượng giai’.

Cứ bồi dưỡng nó thật tốt, biết đâu cậu có thể thu được một con linh quỷ thượng giai!” Bạch Tôn Giả cười nói.

“Tiến hóa thành linh quỷ thượng giai?” Tống Thư Hàng cũng không khỏi động lòng, linh quỷ trung giai chỉ tương đương với việc có thêm một tu sĩ bình thường tu luyện giúp bạn.

Linh quỷ thượng giai lại tương đương với việc có thêm một tu sĩ cấp thiên tài ngày đêm khổ tu giúp bạn!

“Vậy thì, Thư Hàng tiểu hữu bây giờ còn tinh thần không?

Nếu còn thì nhân lúc nó cực kỳ suy yếu, lại bố trí trận pháp, thi triển ‘Ngũ Hành Khế Linh Đàn’ và ký kết khế ước với nó đi.” Bạch Tôn Giả cười nói.

“Tinh thần thì nhất định phải có!” Tống Thư Hàng nhe răng, dù có phải ép thì cậu cũng sẽ ép ra đủ tinh thần lực! *************** Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, có mấy vị tiền bối đang trao đổi.

Dược Sư: “Đã phát hiện ra nguyên nhân mất trí nhớ của bốn vị đạo hữu tiến vào hòn đảo thần bí rồi, không phải là tế bào ký ức trong não bị tổn thương, cũng không phải bị người ta xóa ký ức, cũng không bị ảnh hưởng bởi huyễn thuật.” “Vậy là sao?” Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

“Tuy rất kỳ lạ, nhưng kết luận chung mà mấy người chúng ta đưa ra là hai vị đạo hữu và đạo đồng của họ đã chủ động ký kết một thứ giống như ‘khế ước’ với một vị đại năng nào đó, sau đó, chính họ đã phong ấn ký ức của mình!” Dược Sư cười khổ trả lời.

Khi đưa ra kết quả này, nói thật Dược Sư cũng cảm thấy khó tin.

Nhưng sự thật chính là như vậy, hai vị đạo hữu mất trí nhớ đều dùng một pháp môn đặc thù để phong ấn ký ức của mình.

Trên pháp thuật phong ấn ký ức còn lưu lại một dấu ấn ‘khế ước’… đây hẳn là manh mối để giải trừ phong ấn ký ức sau khi ‘thỏa mãn một điều kiện nào đó’.

Nhưng hiện tại, Côn Di đạo trưởng và Huyền Huyền đạo cô hoàn toàn không nhớ được chuyện đã phong ấn ký ức trên ‘hòn đảo thần bí’, về việc ‘điều kiện nào đó’ rốt cuộc là gì, mọi người hoàn toàn không có đầu mối.

Bây giờ muốn giải cái ‘phong ấn’ này cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Chương 160

“Có thể khiến hai vị Linh Hoàng Kim Đan ngũ phẩm tâm cam tình nguyện tự mình phong bế ký ức sau đó mới rời khỏi hòn đảo thần bí.

Trên hòn đảo đó rốt cuộc có thứ gì cần phải bảo mật?

Hay vị đại năng trên đó phải mạnh đến cảnh giới nào?” Túy Nguyệt Cư Sĩ cảm thán.

Dược Sư trả lời: “Nhưng dù sao đi nữa, ít nhất sự tồn tại trên hòn đảo thần bí không có ý định tận diệt, đây là may mắn trong bất hạnh.

Bây giờ, Tam Lãng bọn họ vào đó nhiều ngày như vậy, cũng không biết họ bây giờ thế nào rồi?” Hoàng Sơn Chân Quân thở dài: “Hy vọng họ có thể bình an vô sự, trở về với đầy ắp thu hoạch.” Trong nhóm tạm thời yên lặng một lúc.

Dược Sư lên tiếng hỏi: “Đúng rồi, đúng rồi, Bạch tiền bối đã thích ứng với thời đại hiện đại hóa chưa?

Tống Thư Hàng không online, nhiệm vụ của cậu ấy thực hiện thế nào rồi?” Bên này chứng bệnh mất trí nhớ tạm thời gác lại, ông liền muốn xác nhận xem nhiệm vụ ‘tiếp đãi Bạch Chân Quân’ của Tống Thư Hàng bao giờ sẽ kết thúc, để ông còn trở về, hoàn thành việc cải tiến công thức ‘Giản Hóa Thối Thể Dịch’.

Nhắc đến Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, Hoàng Sơn Chân Quân gãi gãi cằm, thầm nghĩ: Mình vẫn chưa nhắc nhở Thư Hàng tiểu hữu, phải chú ý đến vận may quỷ dị đột ngột của Bạch Tôn Giả!

Trước đó cuộc điện thoại đó vốn định nói chuyện với Tống Thư Hàng về vấn đề này, nhưng lúc đó Bạch Chân Quân đang ở gần đó, ông không thể nói ra được.

Nhắc đến Bạch Tôn Giả, ngài không chỉ có vẻ ngoài quyến rũ, dễ lơ đãng ngã sấp mặt, mà vận may của ngài còn rất nghịch thiên!

Nhưng vận may này của ngài nên nói thế nào đây?

Đối với những người ở bên cạnh ngài, những may mắn này luôn đi kèm với một mức độ nguy hiểm nhất định.

Ví dụ như năm đó Hoàng Sơn Chân Quân tiếp đãi ngài xuất quan, vừa đi vừa giới thiệu cho Bạch Chân Quân về những thay đổi mới của thế giới lúc bấy giờ.

Sau đó đi được một lúc… đột nhiên từ trên trời có một tảng thiên thạch cực lớn rơi xuống, rơi ngay bên cạnh Bạch Chân Quân và ông!

Hố thiên thạch đó cách Hoàng Sơn Chân Quân chưa đầy hai mươi mét!

Nếu không phải ông may mắn, suýt chút nữa đã bị thiên thạch đập chết!

Lúc đó, Bạch Chân Quân bình tĩnh đi xuống phân giải tảng thiên thạch đó, giải ra được nào là ‘Thiên Thần Cực Tinh Cương’, ‘Tinh Tinh Thiết’, ‘Xích Kim Thạch’ và một đống lớn dược liệu mà tu sĩ có thể dùng được.

Làm xong, ngài còn chia cho mình một nửa nhỏ dược liệu, nói là người thấy có phần!

Cứ tưởng rằng chuyện như vậy chỉ là ngẫu nhiên.

Nhưng sau đó trong mấy ngày ông đi theo bên cạnh Bạch Chân Quân, đã trải qua đủ loại kinh nghiệm kỳ quái.

Có lúc đang đi, trên mặt đất đột nhiên mọc lên những thứ kỳ lạ; có lúc một tia chớp đột nhiên đánh xuống, chém một cây cổ thụ thành Lôi Kích Mộc quý giá; có lúc đi qua một ngọn núi thì đột nhiên sườn núi sạt lở, để lộ ra các loại dược liệu.

Nguy hiểm rình rập, lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng; nhưng Bạch Chân Quân luôn thu hoạch được đầy đủ.

Bây giờ nghĩ lại, ngoài việc lúc nào cũng có nguy hiểm đến tính mạng, thu hoạch cũng khá tốt nhỉ?

Ừm, tóm lại là phải để Tống Thư Hàng tiểu hữu chú ý đến an toàn của bản thân!

Nghĩ đến đây, Hoàng Sơn Chân Quân lập tức gọi lại cho Tống Thư Hàng…..

Hoàng Sơn Chân Quân lập tức gọi cho Tống Thư Hàng một cuộc điện thoại, tiếp đó, Chân Quân nghe một đoạn nhạc chờ du dương lặp lại ba lần rồi “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được, xin vui lòng gọi lại sau!” Hoàng Sơn Chân Quân bất đắc dĩ cúp máy: “Thư Hàng tiểu hữu đang làm gì vậy?

Sao ngay cả điện thoại cũng không nghe?” Lúc này, Tống Thư Hàng đang bận rộn ký kết khế ước với linh quỷ.

Điện thoại để chế độ im lặng, dĩ nhiên là không thể nghe máy.

“Làm sao bây giờ, có nên thử dùng Thiên Lý Truyền Âm với cậu ấy không?” Hoàng Sơn Chân Quân thầm nghĩ.

Nhưng lập tức lại lắc đầu, tuy Tống Thư Hàng có một cái ‘Thiên Lý Truyền Âm Địch’, nhưng thực lực của Thư Hàng không đủ, nếu hai người giao tiếp thì chỉ có thể nói chuyện một chiều, nghe được mà không nói được.

Đến lúc đó, lỡ như Bạch Tôn Giả đang đứng ngay cạnh Tống Thư Hàng, nghe được nội dung cuộc trò chuyện thì không hay, sẽ rất xấu hổ.

Vậy thì lát nữa thử lại vậy, vừa hay ngày mai lô xe đầu tiên đặt hàng sẽ được đưa đến bãi đỗ xe ở Giang Nam, đến lúc đó thuận tiện nói chuyện với Thư Hàng tiểu hữu về chuyện cũ của Bạch Tôn Giả!

Hoàng Sơn Chân Quân nghĩ như vậy. *************** Bên kia, nhân lúc giờ Tý chưa qua, Bạch Tôn Giả lại bố trí trận pháp 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn'.

Lần này không dùng 'Quỷ Long Tiên', vì linh quỷ đã thoát ra khỏi Phong Hồn Băng Châu, Quỷ Long Tiên cũng không cần dùng đến.

Sau khi bố trí xong Ngũ Hành Khế Linh Trận, Bạch Tôn Giả trực tiếp ấn con linh quỷ cỡ nắm đấm vào trung tâm của 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn', ngay cả trận pháp phong ấn cũng không cần dùng đến.

Linh quỷ bất an ngọ nguậy một chút, sau đó liền ngoan ngoãn ở yên tại chỗ, nó đã yếu đến mức không thể cử động, mà cho dù có thể cử động, nó cũng không dám động!

"Thư Hàng, lát nữa bỏ qua bước 'Ngũ Kiếp' phía trước, trực tiếp kích hoạt trận pháp, ký kết khế ước với nó." Bạch Tôn Giả nhắc nhở.

Bây giờ linh quỷ cực kỳ suy yếu, lại vì 'phẩm giai' tạm thời bị hạ thấp, ngay cả tấm khiên nhỏ màu vàng cũng không sử dụng được.

Đến lúc đó, đừng nói là ngũ kiếp, chỉ riêng kiếp đầu tiên 'Kim Kiếp' thôi cũng có thể lấy mạng nó.

Tống Thư Hàng gật đầu, miệng niệm chú văn, đi quanh trận pháp múa một vòng vũ điệu thần thánh, sau đó hai tay vỗ lên trận pháp, kích hoạt 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn'.

Sau khi kích hoạt, cậu bỏ qua các bước phía trước, trực tiếp khởi động lực lượng của trận pháp 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn', hóa thành một đạo 'khế ước' đưa về phía linh quỷ.

Linh quỷ khẽ rung động, lần này nó không phản kháng, ngoan ngoãn tiếp nhận khế ước linh quỷ.

Nó quá yếu, nếu không được bổ sung thêm, có lẽ sẽ có nguy cơ hóa đạo tiêu tán.

Hơn nữa, sau khi ngưng tụ 'linh quỷ hạch tâm', trí tuệ của nó cũng tăng lên không ít, hiểu được đạo lý hảo hán không chịu thiệt trước mắt.

Để sống sót và phục hồi cơ thể nhanh hơn, sau khi ký kết khế ước với Tống Thư Hàng, nó còn chủ động mở ra ý thức, thông đạo năng lượng của mình, kết nối với Tống Thư Hàng.

Như vậy, thời gian Tống Thư Hàng cần để đồng bộ, tiến hành 'ý thức tương thông, năng lượng tương thông' với nó sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhiều nhất là khoảng một tuần, cậu sẽ có thể hoàn thành đồng bộ với linh quỷ.

Mọi thứ đã sẵn sàng, Tống Thư Hàng khẽ hô: "Khế ước, thành lập!" Ngũ hành thạch, các loại dược liệu trên Ngũ Hành Khế Linh Đàn đều sáng lên, cuối cùng sức mạnh trận pháp hóa thành hai mai khế ước phù văn, một mai dung nhập vào cơ thể linh quỷ, một mai khác hóa nhập vào vị trí trái tim của Tống Thư Hàng.

"Thành công rồi!" Tống Thư Hàng vui mừng nói, hai lần ký kết đã thành công, kết quả này tốt hơn nhiều so với dự tính của cậu.

Phải biết rằng Vũ Nhu Tử đã thất bại mấy lần đó!

"Làm tốt lắm." Bạch Tôn Giả tiếp tục chỉ điểm: "Nhân lúc khế ước vừa thành lập, hiệu quả của 'Ngũ Hành Khế Linh Đàn' vẫn chưa tan đi, mau vận chuyển minh tưởng pháp, thể ngộ mối liên hệ với linh quỷ.

Rèn sắt khi còn nóng." "Vâng!" Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng tại chỗ, vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Tinh thần lực từ chỗ ‘chân ngã’ tỏa ra, theo khế ước phù văn thử kết nối với linh quỷ.

Trong trận pháp, cơ thể linh quỷ bay lên, theo khế ước phù văn ở vị trí trái tim, chui vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau đó, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy một trận mất trọng lượng như khi đi thang máy.

Rồi, cảm quan của cậu đã kết nối với linh quỷ.

Cậu có thể thông qua linh quỷ để cảm nhận thế giới bên ngoài!

Linh quỷ có cảm quan giống như con người, bất kể là ‘thính giác, thị giác, khứu giác, xúc giác’ đều giống hệt con người.

Nhưng thị giác của chúng có thể chuyển đổi, ngoài trạng thái thị giác giống như con người, chúng còn có thể có ‘góc nhìn của thượng đế’, từ trên trời nhìn xuống mặt đất.

Bây giờ, Tống Thư Hàng thông qua linh quỷ có thể cảm nhận được nó đang ở một nơi ấm áp, tứ phía đều có năng lượng ấm áp tràn về phía linh quỷ, giúp nó nhanh chóng hồi phục trạng thái.

“Đây là… tâm khiếu?” Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, nơi linh quỷ đang ở chính là trong khiếu huyệt đầu tiên mà cậu đã mở ra, ‘tâm khiếu’, dòng chảy không ngừng hướng về linh quỷ chính là ‘khí huyết chi lực’ của Tống Thư Hàng.

Linh quỷ hồi phục thương thế tiêu hao rất lớn, phẩm giai còn lùi về đê giai.

Bây giờ, nó cần một lượng lớn khí huyết chi lực để hồi phục thương thế, nâng cấp trở lại phẩm cấp ‘linh quỷ trung giai’.

Tiếc thật, mình chỉ mới mở một khiếu huyệt, khí huyết chi lực có thể cung cấp cho linh quỷ phục hồi có hạn.

Nếu mình có thể mở thêm một khiếu huyệt nữa thì sẽ có thể cung cấp gấp đôi khí huyết chi lực, linh quỷ phục hồi chắc chắn sẽ nhanh hơn?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cố lên thôi, phải nỗ lực tu luyện gấp bội rồi.

Trước khi linh quỷ hoàn toàn hồi phục, nó sẽ liên tục tiêu hao khí huyết chi lực trong khiếu huyệt của cậu, như vậy vô hình trung sẽ làm tăng độ khó để cậu mở khiếu huyệt tiếp theo.

Tuy nhiên, mài dao không lỡ việc đốn củi, chút tiêu hao này cứ coi như là tiền trả trước để mua ngoại quải linh quỷ.

Tống Thư Hàng trong lòng vừa lóe lên ý nghĩ này, đột nhiên, linh quỷ trong tâm khiếu rung động.

Sau đó, cơ thể linh quỷ tan ra, ngoài việc giữ lại 'linh quỷ hạch tâm' và năng lượng tối thiểu để duy trì sự tồn tại của cơ thể, phần còn lại của nó đều hóa thành năng lượng thuần túy, đưa vào tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, luồng năng lượng thuần khiết này từ tâm khiếu tràn ra không ngừng, theo thông đạo giữa tâm khiếu và nhãn khiếu, rót vào trong nhãn khiếu!

Đây là ý gì?

Tống Thư Hàng trong lòng lại nhanh chóng hiểu ra.

Linh quỷ, vậy mà muốn một hơi giúp cậu đột phá 'nhãn khiếu'!

Giây tiếp theo, Tống Thư Hàng lại trải nghiệm cảm giác sảng khoái khi khí huyết trong khiếu huyệt tăng vọt như lần đứng ở 'vị trí tọa độ' mà các tiền bối trong nhóm chỉ điểm bên ngoài Nguyệt Đao

Tông.

Mà lần này, khí huyết trong nhãn khiếu tăng còn nhanh hơn, mạnh mẽ hơn!

Bạch Tôn Giả ở bên cạnh nhanh chóng nhận ra sự khác thường của Tống Thư Hàng.

Ngài nhanh chóng kiểm tra cho Tống Thư Hàng một lượt rồi cười ha hả.

“Quả nhiên là một tiểu đạo hữu có vận may không tệ.” Bạch Tôn Giả khẽ tự nhủ, sau đó, ngài lấy ra chiếc nhẫn đồng cổ cũ kỹ mà ‘thanh bào nam tử’ rơi ra khi bị thiên ngoại phi thi.

Đối với một tồn tại cấp bậc như Bạch Tôn Giả, chiếc nhẫn pháp khí chỉ có cấp bậc tam phẩm này, phẩm cấp thực sự quá thấp.

Ngay cả ‘Tụ Linh Trận Pháp’ hữu dụng nhất trên đó cũng là thứ vô dụng, Tụ Linh Trận mà Bạch Tôn Giả tự mình vẽ trong tủ lạnh, hiệu quả cũng không kém hơn chiếc nhẫn đồng cổ này bao nhiêu.

Dĩ nhiên, đối với Tống Thư Hàng mới chỉ nhất phẩm, hiệu quả của Tụ Linh Trận Pháp trên đó thì không thể tốt hơn được nữa!

Bạch Tôn Giả đưa tay vuốt lên chiếc nhẫn đồng cổ, xóa đi dấu ấn của chủ nhân cũ ‘Lý Thiên Tố’.

Sau đó, ngài đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đeo chiếc nhẫn đồng cổ vào tay cậu.

Ngài cười haha, khẽ nói: “Vừa hay có thể bù lại tiền cậu mua máy tính, điện thoại các thứ cho ta.” Chiếc nhẫn mà Bạch Tôn Giả tặng, đối với Tống Thư Hàng lúc này, quả thực có tác dụng vẽ rồng điểm mắt!

Chiếc nhẫn vừa đeo vào tay Tống Thư Hàng liền được tự động

kích hoạt.

Trong nháy mắt, linh khí xung quanh cậu trở nên nồng đậm.

Giữa những hơi thở, cậu cũng có thể hít vào không ít linh khí thuần khiết.

Trong nhãn khiếu, khí huyết không ngừng tăng lên, tăng lên!

Cuối cùng, giống như tâm khiếu lúc đầu, nước chảy thành sông, nhãn khiếu đã được đả thông!

Tống Thư Hàng mở mắt ra, hai mắt tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Lại có nước mắt màu đen chảy xuống khóe mắt, đó là những tạp chất tắc nghẽn nhãn khiếu bị đẩy ra ngoài sau khi nhãn khiếu được đả thông.

Chương 161

Khiếu thứ hai nhãn khiếu, khai!

Tu luyện một tháng, liên tục mở hai khiếu huyệt nhất phẩm, điều này ngay cả trong các đệ tử danh môn đại phái cũng rất hiếm thấy.

Tuy rằng việc mở khiếu của Tống Thư Hàng phần lớn đều do may mắn.

Nhưng, đối với tu sĩ mà nói, vận may cũng là một loại thực lực!

Khí vận tuy nói là huyền diệu, nhưng mỗi một tu sĩ đều không dám xem thường khí vận.

Chỉ cần vận may đủ nghịch thiên, dù là một kẻ tầm thường cũng có khả năng trở thành đại năng tuyệt thế!

Tu sĩ, bản thân chính là một nghề nghiệp rất dựa vào khí vận!

Tống Thư Hàng lau đi giọt nước mắt đen bên khóe mắt, nhẹ nhàng chớp chớp mắt.

Lúc này cậu cảm giác, cả thế giới, giống như từ ‘video độ phân giải thường’ lập tức chuyển thành ‘video độ phân giải cao’, cảm giác này thật tuyệt vời! *************** Bên kia, trong nhà tù Giang Nam.

Triệu Bất Luật ngồi dựa vào giường.

Dương hòa thượng ngồi trước mặt hắn, vẻ mặt nghiêm túc, miệng niệm tụng: “Trọn đời không sát sinh, ngươi nay có giữ được không?” Triệu Bất Luật hai mắt đẫm lệ: “Giữ được.” Dương hòa thượng tiếp tục hỏi: “Trọn đời không trộm cắp, ngươi nay có giữ được không?” Triệu Bất Luật giọng nghẹn ngào: “Giữ được.” Dương hòa thượng hỏi lần thứ ba: “Trọn đời không nói dối, ngươi nay có giữ được không?” Triệu Bất Luật run rẩy đáp: “Giữ được.” Dương hòa thượng gật đầu hài lòng, ông đưa tay chụm lại như dao, nhẹ nhàng cạo qua đầu Triệu Bất Luật.

Mái tóc đen của Triệu Bất Luật không ngừng rơi xuống.

Dương hòa thượng lại hỏi: “Trọn đời không uống rượu, ngươi nay có giữ được không?” Triệu Bất Luật ngây ngốc đáp: “Giữ được.” Dương hòa thượng hài lòng, cạo cho Triệu Bất Luật một cái đầu trọc lóc sáng bóng.

Câu hỏi cuối cùng: “Trọn đời không tà dâm, ngươi nay có giữ được không?” Triệu Bất Luật hai mắt trống rỗng, vẻ mặt không còn gì để luyến tiếc: “Giữ được.” “Thiện tai, thiện tai!” Dương hòa thượng lấy ra hương đã chuẩn bị sẵn, châm lên đầu Triệu Bất Luật sáu lần, đốt lên sáu chấm giới ba ngay ngắn.

Dương hòa thượng thổi một hơi lên đầu Triệu Bất Luật, hài lòng ngắm nhìn kiệt tác của mình: “Bần tăng đối xử với ngươi tốt biết bao, một hơi đốt cho ngươi sáu chấm.

Không giống sư tổ của ngươi, chỉ chịu đốt cho ta bốn chấm, còn phải tự ta thêm hai chấm vào.” Trong đôi mắt đầy tử khí của Triệu Bất Luật cuối cùng cũng dâng lên một tia cảm xúc, đó là nỗi bi thương đậm đặc không thể tan đi.

Ta thà rằng ngài cũng keo kiệt như sư phụ của ngài, tốt nhất là đừng đốt cho ta chấm nào cả!

Khi mở ‘nhãn khiếu’, khiếu thứ hai của nhất phẩm, tu sĩ sẽ có một xác suất nhất định nhận được một năng lực thiên phú.

Người may mắn có thể nhận được thần kỹ như ‘Thiên Nhãn Thông’; người kém may mắn hơn cũng có thể có ‘siêu viễn thị’, ‘động sát nhãn’, ‘thị giác hiển vi’… các loại năng lực khác nhau; nếu vận may thật sự quá tệ, thì có thể không nhận được gì cả.

Tuy nhiên, dù không nhận được gì cũng không cần nản lòng.

Trong năm khiếu huyệt của nhất phẩm: tâm khiếu, nhãn khiếu, tị khiếu, nhĩ khiếu, khẩu khiếu, trừ tâm khiếu ra, mỗi khi mở một trong bốn khiếu huyệt còn lại, đều có cơ hội thức tỉnh một năng lực thiên phú.

Cho đến nay, về cơ bản mỗi tu sĩ ít nhất sẽ khai mở được thiên phú của một trong các khiếu huyệt, người may mắn hơn thậm chí có thể nhận được hai năng lực thiên phú khác nhau.

Nhưng hai cái đã là cực hạn, ba năng lực thiên phú trở lên đến nay vẫn chưa từng nghe nói qua.

Vận may của Tống Thư Hàng không tệ, sau khi kích hoạt nhãn khiếu, cậu đã nhận được một năng lực thiên phú.

Tò mò, cậu lập tức sử dụng thiên phú nhãn khiếu này.

Không phải là ‘Thiên Nhãn Thông’ trong truyền thuyết, cũng không phải là cự ly, hiển vi hay động sát quen thuộc… Khi cậu kích hoạt thiên phú, cả thế giới dường như bị nhấn nút ‘tạm dừng’, sau đó lại chuyển thành ‘chuyển động chậm’.

Rèm cửa sổ khẽ lay động, những mảnh vụn trên mặt đất bị gió thổi bay, cả những con côn trùng bay lượn ngoài cửa sổ vào mùa hè.

Tất cả mọi thứ, đều được hiển thị trong mắt Tống Thư Hàng dưới dạng chuyển động chậm.

Tổng cộng chỉ kéo dài khoảng một giây, nhưng Tống Thư Hàng lại cảm thấy như đã trải qua hơn mười giây.

Sau đó, cậu đột nhiên cảm thấy tinh thần lực trống rỗng, đầu cũng hơi đau, bị cưỡng ép thoát ra khỏi chế độ chuyển động chậm này…

Loại thiên phú nhãn khiếu này, có lẽ nên được coi là 'thị giác của cao thủ' hoặc là 'thị giác siêu nhân'.

Trong mắt cao thủ, động tác của kẻ địch dường như đứng yên.

Hiệu quả không tệ, vào thời điểm quan trọng có thể có tác dụng xoay chuyển cục diện.

Chỉ là tiêu hao tinh thần lực và khí huyết hơi lớn.

Giai đoạn đầu dùng một lần là tinh thần lực cạn kiệt; giai đoạn sau, bản thân đã là cao thủ, xác suất sử dụng thiên phú này càng ít.

Nhìn chung có vẻ hơi gân gà.

Không thể nói là quá tốt, cũng không thể nói là quá tệ.

Nhưng có thể thức tỉnh thiên phú đã là may mắn rồi, hơn một nửa tu sĩ khi mở nhãn khiếu đều không thể thức tỉnh thiên phú.

"Lúc mở nhãn khiếu, thức tỉnh thiên phú?" Bạch Tôn Giả hỏi.

"Vâng, đúng là năng lực thiên phú, chỉ là tiêu hao tinh thần lực hơi lớn." Tống Thư Hàng cười khổ trả lời.

Bạch Tôn Giả cười nói: "Chỉ cần mở được là chuyện vui, khiếu huyệt đầu tiên đã mở được thiên phú, ba khiếu huyệt sau còn có cơ hội kích hoạt thêm một năng lực thiên phú nữa.

Tinh thần lực không đủ thì tìm cách nâng cao tinh thần lực của mình lên!" "Nhưng mà, hôm nay đến đây thôi!

Cậu nghỉ ngơi cho tốt, đừng tu luyện nữa." Bạch Tôn Giả bổ sung.

Lúc này Tống Thư Hàng tinh thần tiêu hao nghiêm trọng, nếu còn đi tu luyện, chỉ để lại ám thương cho cơ thể.

"Vâng, tiền bối." Tống Thư Hàng đáp.

Thực tế, dù cậu có muốn tu luyện, cũng là lực bất tòng tâm.

Vừa rồi khi mở ‘thị giác cao thủ’, tinh thần tiêu hao quá lớn, bây giờ cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến không ngừng, cậu chỉ muốn tìm một chiếc giường, nằm xuống là ngủ.

“Vậy tiền bối, tôi đi nghỉ đây!” Tống Thư Hàng nói.

Cậu mệt mỏi đi về phòng mình, vì quá mệt mỏi nên đến giờ vẫn chưa phát hiện ra chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay mình…..

Tống Thư Hàng rời đi, Bạch Tôn Giả tiến lên đóng cửa sổ phòng lại.

Sau đó, ngài dùng ngón tay khẽ búng vào thanh đoản kiếm màu lam.

Đoản kiếm như có linh tính, tự động bay lên, theo sau Bạch Tôn Giả.

“Tán tu, Lý Thiên Tố.” Bạch Tôn Giả khẽ nói, đã hỏi tên của hắn, vậy là đã chọn tiếp nhận một đoạn nhân quả với hắn.

Nếu có ngày nào đó, gặp được hậu bối hoặc người thân của Lý Thiên Tố cần giúp đỡ, vì đoạn nhân quả hôm nay, Bạch Tôn Giả có thể sẽ ra tay tương trợ.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả xuống lầu, khắc lại vài mai phù văn gần tòa nhà, sửa lại trận pháp bị phá vỡ của ‘Dược Sư’.

“Xong rồi.” Bạch Tôn Giả vươn vai, rồi thầm nghĩ: “Tiếp theo làm gì đây nhỉ?” Chẳng mấy chốc, ánh mắt ngài dừng lại ở chiếc điều hòa trên tầng hai.

Ừm, khó khăn lắm mới khuyên được Thư Hàng đạo hữu đi ngủ, vừa hay nhân cơ hội tháo chiếc điều hòa này ra nghiên cứu một chút!

Thế là, Bạch Tôn Giả rất vui vẻ đi tháo điều hòa…..

************ Bên kia.

Quỳ Hoa tu sĩ hiện đang ở một khách sạn gần khu đại học Giang Nam.

Từ ban ngày cho đến bây giờ đã hơn một giờ sáng, hắn khó khăn lắm mới hồi phục lại từ bóng ma của 'sự kiện ngã sấp mặt tạo hố' kia.

Trong thời gian đó, vì lo lắng Tống Thư Hàng sẽ đột nhiên dẫn tiền bối đến cửa báo thù, hắn đã cải trang mấy lần trên đường đi.

Còn tìm mấy nơi tắm rửa mấy lần, để loại bỏ mùi trên người; lại phun thuốc loại bỏ khí tức, cứ thế vật lộn đến tận bây giờ.

"Đến giờ mà 'Thư Sơn Áp Lực Đại' vẫn chưa đến tìm ta, có lẽ thật sự đã coi ta là người qua đường bình thường rồi?" Quỳ Hoa tu sĩ thầm nghĩ.

Hắn trước tiên ngồi thiền tu luyện một lúc, để tinh thần hoàn toàn trấn tĩnh lại, trong đầu nhớ lại chuyện hôm nay.

Có thể khẳng định, vị 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia quả thực là một tu sĩ tân binh bình thường, nếu chỉ có một mình hắn, bắt được hắn, từ tay hắn lấy được 'Huyết Thần Toản' không thành vấn đề.

Nhưng mà, không biết vị tiền bối tu sĩ đáng sợ bên cạnh hắn là thân phận gì, và có quan hệ gì với 'Thư Sơn Áp Lực Đại'?

Vị tiền bối này rốt cuộc sẽ luôn ở bên cạnh 'Thư Sơn Áp Lực Đại' hay là mấy ngày nữa sẽ rời đi?

Xoa xoa thái dương, hắn đã cho thành viên tình báo của 'Vô Cực Ma Tông' đi điều tra tình báo gần đây của 'Thư Sơn Áp Lực Đại', xem có thể phát hiện được chút manh mối nào không.

Đúng lúc này, điện thoại của hắn vang lên.

“Alo, có phải Quỳ Hoa tu sĩ không?

Tình báo gần đây về ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ mà anh cần đã được sắp xếp xong, anh đến khách sạn Ba Mỹ Đặc một chuyến, chúng tôi sẽ giao tài liệu tình báo cho anh.” Đầu dây bên kia vang lên giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông.

“Đã nhận.” Quỳ Hoa tu sĩ đứng dậy, ra ngoài bắt taxi…..

“Chào, anh bạn đi đâu?” Bác tài là một gã râu ria xồm xoàm, hai mắt dường như chứa đầy sự từng trải.

“Khách sạn Ba Đặc Mỹ.” Quỳ Hoa tu sĩ lạnh nhạt nói.

“Khoảng cách này, hơi xa đấy.” Bác tài nói.

“Không sao, tiền không thiếu anh.” Quỳ Hoa tu sĩ lạnh nhạt nói.

“Được thôi, ngồi vững nhé.” Bác tài hào sảng cười một tiếng, đạp ga, chiếc taxi lao đi như bay.

Trên ghế phụ, Quỳ Hoa tu sĩ nhíu mày trầm tư về chuyện của ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, cả người trông có vẻ hơi u uất.

Bác tài taxi tưởng hắn tâm trạng không tốt, liền hỏi: “Anh bạn, tâm trạng u uất à?

Có muốn nghe chút nhạc thư giãn không?” Quỳ Hoa tu sĩ nghĩ một lúc, gật đầu nói: “Được thôi, bật chút nhạc thư giãn đi.” Hắn quả thực đang căng thẳng quá, nghe chút nhạc nhẹ nhàng sẽ giúp hắn xoa dịu cảm xúc.

Chẳng mấy chốc… Quỳ Hoa tu sĩ vô cùng hối hận về quyết định ngu ngốc này của mình.

Chết tiệt, vị tài xế taxi có vẻ ngoài từng trải này, không hề bật nhạc trong xe, ông ta vậy mà tự mình cất giọng, bắt đầu hát một cách vui vẻ.

Hát thì hát đi, với vẻ ngoài râu ria xồm xoàm của ông ta, hát một vài bài hát trầm ấm và từng trải có lẽ sẽ rất hay.

Nhưng bác tài lại hát một bản tình ca nhẹ nhàng, dịu dàng của nữ, nhớ là bài hát của một nữ minh tinh rất lâu về trước.

“Hú~ Em thích, cứ thế này dựa vào lồng ngực anh~” “Hú~ Em thích, vừa tỉnh giấc đã có anh bên cạnh~” “Hú~ Em thích, tay anh đặt trên vai em~” Bạn có thể tưởng tượng, một gã đàn ông râu ria, nén giọng hát tình ca một cách dịu dàng như nước không… Cảnh tượng đó quả thật quá đẹp.

Mà ông ta lại không hề tự giác, còn tưởng mình hát rất hay.

Hát rồi lại hát, bác tài càng hát càng nhập tâm, hết bài tình ca này đến bài tình ca khác, nhưng không có ngoại lệ, toàn bộ đều là những bản tình ca dịu dàng như nước của nữ.

Chuyện này thực ra không thể trách bác tài, vì bình thường ông ta nghe toàn những bài hát này.

Dù sao cũng là một người đàn ông, ông ta chắc chắn là nghe các cô gái mềm mại hát tình ca.

Nghe lâu rồi, biết hát cũng chỉ có mấy bài này.

Quỳ Hoa tu sĩ dựa vào ghế phụ, cảm thấy áp lực của mình dường như càng lớn hơn.

“Đừng hát nữa.” Hắn trầm giọng nói: “Tôi muốn yên tĩnh!” Bác tài chép miệng, vẻ mặt tiếc nuối…..

Lúc này, trên không trung phía trên chiếc taxi của Quỳ Hoa tu sĩ, một con chó Bắc Kinh nhỏ nhắn đang ung dung theo sau hắn.

Chương 162

Trên cổ con chó Bắc Kinh còn treo một chiếc máy ảnh DSLR, bên trong đang quay lại cảnh Quỳ Hoa tu sĩ gọi điện thoại trước đó.

Đậu Đậu nhìn vào video quay trong máy ảnh, cảm thấy kỹ thuật của mình thật đỉnh.

Là một con đại yêu khuyển, thực lực cao thâm.

Nó có một trăm cách để ở sau lưng Quỳ Hoa tu sĩ mà không bị đối phương phát hiện.

Trinh sát một chút đối phương, đối với Đậu Đậu mà nói không thể dễ dàng hơn.

Tiếp theo là xem thử 'Quỳ Hoa tu sĩ' này có thể lấy được tình báo gì của Tống Thư Hàng, và sẽ đưa ra quyết định gì.

Quay xong Đậu Đậu chuẩn bị về nhà…..

Chẳng mấy chốc, bác tài dừng xe ở 'khách sạn Ba Đặc Mỹ'.

Sau khi Quỳ Hoa tu sĩ trả tiền xe, gần như là chạy trốn khỏi xe.

Sau đó, hắn đến một tiệm net bên cạnh khách sạn Ba Đặc Mỹ, gặp mặt thành viên tình báo của 'Vô Cực Ma Tông'.

Vì Tô Thị A Thất mấy ngày nay đang gây phiền phức cho Vô Cực Ma Tông, nên các đệ tử tình báo của ma tông gần đây đặc biệt cẩn thận.

Sợ bị A Thất lần theo dấu vết, cả phân đà bị tiêu diệt.

Quỳ Hoa tu sĩ dường như tùy ý tìm một máy tính, bật máy ngồi xuống.

Sau đó lấy ra bao thuốc, bắt đầu lướt web.

Khoảng nửa giờ sau, một người đàn ông bên cạnh hắn đột nhiên nhỏ giọng tự nói: “Đây là toàn bộ tình báo về vị Thư Sơn Áp Lực Đại kia, gần đây hành động cẩn thận một chút, đừng để người của Thiên Hà Tô Thị phát hiện.

Tô Thị A Thất quả thực điên rồi, rất nhiều nhân viên tình báo của các chi nhánh ma tông đều bị người của Thiên Hà Tô Thị bắt đi.” Trong lúc nói, người đàn ông búng ngón tay, lặng lẽ ném một cái USB cho Quỳ Hoa tu sĩ.

Quỳ Hoa tu sĩ lặng lẽ nhặt lấy USB, lại lướt web thêm nửa giờ nữa, rồi đứng dậy rời khỏi tiệm net.

Từ đầu đến cuối không hề nhìn người đàn ông bên cạnh một lần.

“Nếu không phải Thiên Hà Tô Thị gây rối, những tình báo nhỏ này có thể gửi trực tiếp qua mạng rồi.” Quỳ Hoa tu sĩ thầm thở dài…..

Quỳ Hoa tu sĩ tìm một khách sạn, dùng máy tính của khách sạn xem tình báo trong một năm gần đây của ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ trong USB.

Hắn xem từ đầu, từng chút một, sợ bỏ lỡ bất kỳ manh mối hữu ích nào.

Tuy nhiên, sau khi xem nội dung tài liệu của nửa năm, chết tiệt, hoàn toàn chỉ là cuộc sống sinh viên bình thường, đọc sách, lên lớp, kết bạn, thành tích học tập không tồi.

Thỉnh thoảng chơi game, thích nhất là mỗi ngày đến hiệu sách đọc ké… Đây là một thiếu niên độc thân yêu thể thao, học giỏi.

Nhưng căn bản không tìm được bất kỳ thứ gì có giá trị!

“Bộ phận tình báo lừa ta?” Ý nghĩ đầu tiên trong lòng Quỳ Hoa tu sĩ là có người đang lừa hắn.

May mà, hắn kiên nhẫn xem từng chút một, cho đến khi lật đến tình báo của tháng gần nhất, mới có chút động tĩnh.

Theo điều tra của ‘Bộ phận Tình báo Vô Cực Ma Tông’, một tháng trước, một ‘tổ chức tu sĩ nhỏ’ ở thành phố gần đó dường như đã từng điều tra quá khứ của vị ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ này.

Nhưng sau đó… thủ lĩnh của tổ chức tu sĩ nhỏ này, ‘Đàn chủ’, chết một cách khó hiểu, rồi chuyện này cũng kết thúc một cách khó hiểu.

Theo tình báo của ‘Vô Cực Ma Tông’, thi thể của vị ‘Đàn chủ’ đó cuối cùng được tìm thấy trên một chuyến tàu điện ngầm, bị người ta dùng kiếm pháp tinh diệu phân thây một cách tàn nhẫn.

Hung thủ dường như là một hòa thượng phương Tây, là một tu sĩ nhất phẩm có thực lực không tồi, hiện vẫn đang bị giam trong tù.

Mạng lưới tình báo của Vô Cực Ma Tông cũng chỉ tra được đến đây, dù sao lúc đó hành động của ‘tổ chức tu sĩ nhỏ’ kia rất bí mật, chuyện cũng đã qua một tháng, không tìm được manh mối hữu ích nào.

Tiếp theo, chính là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ cùng Tô Thị A Thất, hậu bối của Tô Thị dính líu vào nhau, tham gia vào sự kiện ‘Nguyệt Đao Tông’ do Công Tử Hải lên kế hoạch.

Và đã thành công đoạt thức ăn từ miệng hổ Công Tử Hải, lấy đi ‘Huyết Thần Toản’.

Chỉ có hai sự kiện này là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ thể hiện ra một mặt không thuộc về phàm nhân.

Quỳ Hoa tu sĩ bóp cằm, trầm tư.

“Trong những tình báo này, có lẽ chỉ có tổ chức tu sĩ nhỏ kia mới có thể hữu dụng.

Những người còn lại trong tổ chức nhỏ đó hiện tại đều là tu sĩ tu vi nhất phẩm nhị, tam khiếu, công pháp tu luyện cũng rất tệ.

Có lẽ ta có thể lợi dụng họ, chỉ cần cho họ công pháp, vật tư tốt hơn, biết đâu còn có thể thu phục được tổ chức tu sĩ nhỏ này!” Nhưng dù tổ chức tu sĩ nhỏ này có thể hữu dụng, hắn lại phải đối phó với vị tiền bối bên cạnh ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ như thế nào?

Ủa, khoan đã… hình như hắn đã quên chuyện gì đó?

Mẹ kiếp!

Đường thiếu chủ!

Trước đây mình đã ủy thác cho Đường thiếu chủ đến nhà ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ để trộm ‘Huyết Thần Toản’.

Nhưng mà, bây giờ bên cạnh ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ này có một vị tiền bối tu sĩ đáng sợ, mình lại quên nhắc nhở Đường thiếu chủ.

Nếu Đường thiếu chủ bây giờ lén lút lẻn vào nhà Thư Sơn Áp Lực Đại để trộm ‘Huyết Thần Toản’, chắc chắn sẽ bị vị tiền bối đó đánh cho ra bã.

Biết đâu còn bị giam trong tầng hầm, chịu đủ mọi loại tra tấn.

Quỳ Hoa tu sĩ vội vàng cầm lấy điện thoại, nhanh chóng gọi cho Đường thiếu chủ: “Đường Đường à, hy vọng cậu đừng hành động nhanh như vậy!

Nghe máy đi, mau nghe máy đi!” “Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đã tắt máy.

Sorry, the number you dialed is power off.” Giọng nói trong điện thoại khiến hắn cảm nhận được sự tàn khốc của thực tại.

Đừng mà, không lẽ đã hành động rồi?

Tay Quỳ Hoa tu sĩ đang cầm điện thoại cứng đờ.

Có nên đi tìm Đường Đường, đưa cậu ta về không?

Nhưng mà, vừa nghĩ đến vị tiền bối đáng sợ ngã sấp mặt cũng có thể tạo ra một cái ‘hố lún’ trên mặt đất, lòng Quỳ Hoa tu sĩ lại bị bao phủ bởi một bóng đen dày đặc.

Nếu chạm trán vị tiền bối đó, thậm chí đối phương không cần ra tay, chỉ cần đợi mình đến gần, ngài ấy ngã sấp mặt một cái, mình chết chắc!

Làm sao bây giờ?

Thấy chết không cứu sao?

Quỳ Hoa tu sĩ vẻ mặt tuyệt vọng, bất lực và rối bời.

Lúc này, hắn lại không hề phát hiện, sau lưng hắn có một con chó Bắc Kinh yêu khuyển bình tĩnh dùng móng vuốt tắt chức năng quay phim của máy ảnh DSLR, nó dùng pháp thuật che giấu thân hình của mình, cứ thế đường hoàng theo sau Quỳ Hoa tu sĩ quay phim, đợi quay gần xong mới ung dung rời đi.

Nhiệm vụ hoàn thành, một chiếc máy tính xách tay đời mới đã vào tay.

Có máy tính của riêng mình, sẽ không bao giờ phải lo Tống Thư Hàng hay Bạch tiền bối giành máy tính với nó nữa.

Có thể cùng vợ chơi game mọi lúc mọi nơi!

Ô yeah!

Để ăn mừng một chút, mình nên làm gì đây?

Trước tiên về chửi Hoàng Sơn đại ngốc đã, vậy mà thật sự không đến đón nó về.

Phun cho hắn một mặt nước bọt, lẽ nào ‘Vân Vụ đạo trưởng’ bị trấn áp kia còn quan trọng hơn mình bỏ nhà ra đi sao?

Sau đó làm gì nữa nhỉ?

Ừm, về phải nghĩ xem làm thế nào để tìm chút niềm vui, vợ trong game không thể cả ngày ở bên nó, dù sao người bình thường cũng cần phải ngủ.

Mà Hoàng Sơn đại ngốc còn chưa đến đón nó, không tìm chút niềm vui, sẽ chán chết….. **************** Lúc này, trong tòa nhà của Dược Sư.

Bạch Tôn Giả vẻ mặt mãn nguyện, chiếc máy tính đặt bên cạnh ngài, màn hình hiển thị sơ đồ cấu tạo của điều hòa.

Sau đó, tiền bối đã tháo dàn lạnh, dàn nóng của điều hòa thành một đống linh kiện.

“Suy nghĩ của con người thật ngày càng thú vị, điều hòa tuy tu sĩ không cần dùng, nhưng đối với người bình thường quả thực là vật không thể thiếu trong mùa hè oi bức.

Thật thú vị, thời đại này thật là một thời đại tốt đẹp, những thứ đáng để ta tháo ra thật sự quá nhiều!” “Ừm, trước khi Tống Thư Hàng tiểu hữu tỉnh lại, trước tiên lắp lại điều hòa đã.” Vừa nói, Bạch Tôn Giả lại bắt đầu lắp ráp dàn lạnh và dàn nóng của điều hòa.

Lần này ngài đã rút kinh nghiệm lần trước, từ lúc bắt đầu tháo, đã ghi nhớ kỹ từng bước tháo máy.

Chẳng mấy chốc, dàn lạnh và dàn nóng của điều hòa đều đã được lắp ráp xong.

“Lần này không còn thừa một linh kiện nào, quả nhiên, ta chỉ cần nghiêm túc làm, sẽ không xảy ra vấn đề!” Bạch Tôn Giả vẻ mặt tự tin, lại mang dàn lạnh và dàn nóng của điều hòa lên tầng hai, lắp ráp lại, sau đó cắm điện.

Dùng điều khiển từ xa bật điều hòa, Bạch tiền bối vẻ mặt tự tin!

Khoảng năm sáu giây sau.

Bụp bụp… tiếng dòng điện nổ quen thuộc, ngay sau đó là một làn khói đen bốc lên.

Điều hòa, cũng cháy rồi.

Bạch Tôn Giả cứng người, ngài vội vàng rút nguồn điện của điều hòa ra.

“Sao lại thế này, rõ ràng ta đã làm từng bước, không xảy ra một chút vấn đề nào!

Tại sao lại cháy nữa!” Tiền bối vô cùng phiền não.

Đồng thời, ngài lặng lẽ liếc nhìn phòng của Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng tiểu hữu vẫn đang ngủ ngon lành.

“Không còn cách nào khác, đành phải dùng trận pháp thay thế chức năng của điều hòa thôi!” Bạch tiền bối xoa tay, lại tháo điều hòa ra, chuẩn bị khắc một ‘Tụ Linh Trận Pháp’ vào bên trong, rồi khắc thêm một trận pháp có thể tự động điều chỉnh nhiệt độ xung quanh.

Nhưng… đúng lúc ngài chuẩn bị khắc trận pháp, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện.

“Ủa, khoan đã, hình như ta chưa học qua trận pháp ‘tự động điều chỉnh nhiệt độ’!” Bạch tiền bối ngây người.

Vì tu sĩ chỉ cần mở tâm khiếu là đã có khả năng tự động điều chỉnh nhiệt độ cơ thể, căn bản không cần dùng đến loại trận pháp ‘tự động điều chỉnh nhiệt độ’ này!

“Làm sao bây giờ?” Bạch tiền bối chột dạ nhìn chiếc điều hòa.

Suy nghĩ một lúc, ngài lặng lẽ tháo chiếc điều hòa xuống một lần nữa, đóng gói nó vào thùng, mang ra sân dưới lầu.

Tiếp đó, ngài tiện tay bẻ một cành cây trong sân, vót nó thành hình kiếm, rồi lại khắc lên đó mấy trận pháp phức tạp.

Cuối cùng truyền vào thanh kiếm gỗ một luồng linh khí.

Sau một loạt các bước, thanh kiếm gỗ vốn bình thường bỗng chốc biến thành thanh kiếm gỗ tỏa ánh sáng bảy sắc cầu vồng!

Bạch tiền bối lẩm bẩm: “Ha ha, lâu rồi không làm, tay nghề cũng mai một.” Phi kiếm dùng một lần bản 004B!

Đúng như tên gọi, đây là một loại phi kiếm có thể sử dụng một lần, do Bạch tiền bối độc quyền sáng tạo.

Chương 163

Tiếp đó, Bạch tiền bối mang chiếc điều hòa đã đóng gói, đặt lên thanh phi kiếm gỗ này.

Ngài bấm một cái kiếm quyết, thi triển ngự kiếm thuật: “Đi!” ‘Phi kiếm dùng một lần bản 004B’ bay vút lên, mang theo thùng điều hòa lao lên trời cao, càng bay càng cao.

Bay mãi bay mãi, sau khi lao đến một độ cao nhất định, nó đã biến thành cục băng.

Nhưng tốc độ của phi kiếm không bị ảnh hưởng, tiếp tục duy trì tốc độ không bị ‘ma sát bốc cháy’, ung dung xuyên qua tầng khí quyển.

Cuối cùng, cứ như vậy bay vào vũ trụ, bắt đầu cuộc đời phiêu lãng trong vũ trụ dài đằng đẵng của nó… Chỉ cần linh lực trong ‘phi kiếm dùng một lần bản 004B’ chưa tiêu hao hết, chưa va phải hằng tinh, hố đen, cụm thiên thạch và các thiên tai khác, chiếc điều hòa gia dụng này sẽ trở thành chiếc điều hòa gia dụng đầu tiên trên Trái Đất thực hiện ‘du hành không gian’.

Ừm, thực ra trước nó, trong lịch sử còn có một cỗ xe ngựa hoàng gia sang trọng, ba con rồng cơ quan, hai con voi cơ quan, một con đại xà yêu đã đắc tội với Bạch tiền bối, một cái địa động nghi tinh xảo… vân vân, chúng lần lượt ngồi trên ‘phi kiếm dùng một lần bản 001B’, ‘phi kiếm dùng một lần bản 002B’ và ‘phi kiếm dùng một lần bản 003B’, dưới sự giúp đỡ của Bạch tiền bối, đã thực hiện chuyến du hành vũ trụ bi tráng của mình.

Đối với việc gửi những thứ này vào không gian, Bạch tiền bối cho biết mình rất có kinh nghiệm.

Ngài bây giờ có thể đảm bảo kiểm soát tốc độ phi kiếm, để những thứ này trước khi bay ra khỏi tầng khí quyển, sẽ không vì ma sát mà bốc cháy.

Cũng sẽ không vì động lực không đủ mà đột nhiên rơi từ trên trời xuống trần gian.

Một cái ngự kiếm quyết, dễ dàng mở ra chuyến du hành vũ trụ.

Làm xong tất cả, Bạch tiền bối thầm lau mồ hôi.

Sau đó ngài trở lại vị trí tầng hai, khắc một trận pháp huyễn thuật vào vị trí của chiếc điều hòa ban đầu.

Chẳng mấy chốc, một 'dàn lạnh điều hòa' y như thật xuất hiện ở vị trí ban đầu.

Rồi sau đó, Bạch tiền bối lại khắc một trận pháp huyễn thuật tương tự ở bên ngoài, một 'dàn nóng điều hòa' y như thật xuất hiện ở vị trí ban đầu.

"Ha ha, xong rồi." "Tiếp theo, mấy ngày nữa ta sẽ đi đổi chút tiền với các đạo hữu trong nhóm, lặng lẽ đi mua một chiếc điều hòa lắp lại.

Tạm thời, cứ dùng tạm vậy." Bạch tiền bối cười gượng một tiếng, hy vọng mấy ngày nay Tống Thư Hàng đạo hữu sẽ không phát hiện ra điều khác thường?

Chắc sẽ không bị phát hiện đâu, dù sao trình độ huyễn thuật của mình cũng không tệ.

A ha ha~ Khắc xong trận pháp, Bạch tiền bối có chút chột dạ, ôm máy tính xách tay của mình về phòng trên tầng ba mà Tống Thư Hàng đã sắp xếp cho ngài.

Nhưng mà, vừa về đến tầng ba, ngài liền nhìn thấy chiếc ti vi màn hình màu trong phòng mình.

Không được rồi, hai tay ngài ngứa ngáy không yên.

Ba phút sau, Bạch tiền bối cắn răng, quả quyết nói: "Không sao, tháo một cái là tháo, tháo hai cái cũng là tháo!

Cùng lắm thì đến lúc đó ta đi mua lại cả bộ mới!" Sau đó, ngài vẻ mặt hạnh phúc tháo chiếc ti vi màn hình màu ra….. *********** Lúc này, Tống Thư Hàng đã ngủ say như chết.

Vì tinh thần lực sử dụng quá độ, chất lượng giấc ngủ đặc biệt tốt.

Tại vị trí trên đỉnh đầu của Tống Thư Hàng đang ngủ say, đột nhiên xuất hiện một chấm đen nhỏ.

Chấm đen nhỏ này nhanh chóng ngưng tụ thành một linh thể màu đen, tỏa ra oán khí nồng nặc… "Hận, hận, hận~~ Dù không nhập luân hồi, vĩnh viễn đọa làm quỷ vật, cũng phải báo thù!" Trong linh thể màu đen phát ra tiếng gầm gừ hung ác, đồng thời, thân hình nó phình to như quả bóng bay, từ lúc đầu chỉ bằng quả bóng bàn nhanh chóng phình to bằng nửa người.

Nhìn kỹ dung mạo của nó, có thể lờ mờ nhận ra dấu vết giống với 'Đàn chủ' đã chết trong tay Tống Thư Hàng.

Nhưng so với 'Đàn chủ' thì chỉ còn giống năm phần.

Đây rõ ràng là oán linh hình thành từ lời nguyền của 'Đàn chủ' trước khi chết đối với Tống Thư Hàng.

Chỉ là oán linh này đã bị chính tay Tống Thư Hàng đánh tan một lần, lại bị chó Bắc Kinh Đậu Đậu nuốt mấy lần, mà lời nguyền này vậy mà vẫn chưa biến mất?

Lần này chó Bắc Kinh Đậu Đậu không ở bên cạnh Tống Thư Hàng.

Mà Tống Thư Hàng vì tinh thần lực tiêu hao quá lớn, ngay cả kỹ năng tinh thần nhỏ 'cảnh giác' cũng không thể duy trì.

Oán quỷ của lời nguyền lại từ từ thành hình, nó cười nham hiểm, vươn ra móng vuốt sắc bén, hung hăng cào về phía cổ họng Tống Thư Hàng.

Một nhát cào này xuống, cổ họng Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ để lại năm lỗ máu.

Đúng lúc móng vuốt sắc nhọn sắp đâm vào Tống Thư Hàng, từ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng đột nhiên chui ra một đoàn linh thể trắng tinh, chính là linh quỷ kim thuẫn đã ký kết khế ước với Tống Thư Hàng.

Linh quỷ trắng tinh chỉ có kích thước bằng nắm đấm, trong khi oán quỷ màu đen lúc này đã lớn bằng nửa người.

Nhưng, linh quỷ không hề sợ hãi.

Chỉ thấy nó đột nhiên há miệng, hung hăng hút về phía oán quỷ.

Một cảnh tượng kỳ dị xảy ra, linh quỷ như cá kình hút nước, miệng nó giống như 'hồ lô tím vàng thu người vào trong', trực tiếp nuốt chửng oán quỷ màu đen!

"Ợ~" Linh quỷ hài lòng ợ một cái, ngay cả thân hình cũng phình to hơn một chút.

Sau đó, nó ngáp một cái, lại chui về tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Trong giấc ngủ, Tống Thư Hàng chép miệng, cảm thấy như vừa có một giấc mơ đẹp… Cậu lật người, tiếp tục ngủ ngon lành… Đó là một giấc mơ rất đẹp.

Lần này, trong mơ, Tống Thư Hàng lại biến thành một người cổ đại.

Cậu có một tuổi thơ ngây thơ trong sáng, có cha mẹ hiền từ.

Nhưng, năm lên sáu tuổi, cậu mắc phải một căn bệnh lạ, thuốc thang vô hiệu.

Cha mang cậu đi khắp nơi cầu y, nhưng bệnh lạ của cậu vẫn không hề thuyên giảm.

Cuối cùng, cha mẹ gửi cậu vào một đạo quan cũ nát cách nhà mấy chục dặm, được một vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ lửa thu nhận.

Vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ lửa này lại không phải người thường, mà là một người trong giới thần tiên.

Tống Thư Hàng trong mơ liền bắt đầu cuộc sống cùng ông, mỗi ngày uống những loại thuốc dịch đắng chát, mỗi ngày theo đạo trưởng đánh vài bộ quyền pháp kỳ lạ.

Hai năm sau, bệnh tình của cậu đã hồi phục, còn nắm giữ được một chút sức mạnh không thuộc về người thường.

Sau đó, vào một ngày sau hai năm ba tháng, vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ lửa dẫn Tống Thư Hàng trong mơ đến dưới một gốc cây cổ thụ cao chọc trời.

“Bần đạo tên là Xích Tiêu Tử, giữa ngươi và ta có một đoạn duyên phận.

Nhìn cho kỹ!” Vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ lửa khẽ cười, sau đó ông đứng dưới gốc cây cổ thụ, bẻ một cành cây, bắt đầu biểu diễn tại chỗ.

Trong miệng còn truyền thụ khẩu quyết công pháp gì đó.

Đó hẳn là một bộ kiếm pháp tuyệt thế, nhưng Tống Thư Hàng không hiểu.

Vì khi đạo trưởng thi triển kiếm pháp, bóng dáng của ông càng lúc càng mơ hồ, hơn nữa thường xuyên bỏ qua một đoạn… Còn khẩu quyết hay công pháp được truyền thụ, lại dùng một ngôn ngữ khác để giảng giải, đối với Tống Thư Hàng nghe vào tai chẳng khác nào vịt nghe sấm.

Nhưng 'cậu' trong mơ dường như nhìn rất rõ, nghe như si như say.

Sau khi vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ lửa biểu diễn xong, khẽ cười nói: "Nhớ được bao nhiêu?" "Chín thành." 'Cậu' trong mơ thành thật trả lời.

"Không tệ, chín thành này cũng đủ để ngươi ngưng tụ một viên kim đan, bước chân vào đại đạo.

Tương lai tạo hóa, phải xem nỗ lực của chính ngươi." Xích Tiêu Tử đạo trưởng mỉm cười, khẽ xoa đầu 'cậu' trong mơ. 'Cậu' trong mơ xấu hổ cười, lờ mờ cảm nhận được đạo trưởng dường như sắp từ biệt mình?

Xích Tiêu Tử đạo trưởng hiền từ xoa đầu cậu, lại đến trước mặt cậu, muốn nói với cậu điều gì đó.

Đột nhiên đạo trưởng nghi hoặc nhìn về phía 'cậu' trong mơ.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được, ánh mắt của Xích Tiêu Tử đạo trưởng sâu thẳm như vũ trụ, dường như xuyên qua 'cậu' trong mơ, trực tiếp xuyên qua vô số thời không, năm tháng, nhìn thẳng vào bản thân Tống Thư Hàng phía sau 'cậu' trong mơ!

Tống Thư Hàng cảm thấy cả người lạnh toát, giống như cả con người mình đều bị nhìn thấu!

"Thì ra là vậy, thú vị!

Thú vị!” Xích Tiêu Tử đạo trưởng ha hả cười.

Sau đó, đạo trưởng lại đứng dậy, nhặt đoạn cành cây kia lên.

Tiếp đó, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đổi sang một ngôn ngữ khác, bắt đầu giảng giải lại một thiên công pháp.

Lần này ‘cậu’ trong mơ hoàn toàn không hiểu, vì đây không phải là ngôn ngữ quen thuộc của cậu, cậu chưa từng nghe qua.

Nhưng… Tống Thư Hàng lại nghe hiểu!

“Bần đạo Xích Tiêu Tử, năm xưa khi nhập đạo, dựa vào một bộ ‘Hỏa Diễm Đao’ có thể thấy ở khắp nơi trong giới tu sĩ, xem như là căn cơ tu chân của bần đạo.

Nay, bần đạo liền đem ‘Hỏa Diễm Đao’ thuộc về ta này truyền thụ cho ngươi.

Tuy chỉ là một bộ đao pháp bình thường có thể thấy ở khắp nơi, hy vọng ngươi không chê bần đạo keo kiệt.” Tống Thư Hàng có một ảo giác, lúc này Xích Tiêu Tử đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ lửa, không phải đang nói chuyện với ‘cậu’ trong mơ, mà là xuyên qua ‘cậu’ trong mơ để trực tiếp đối thoại với cậu!

“Thời gian có hạn, bần đạo sẽ biểu diễn cho ngươi một lần.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng tiếp tục vung cành cây trong tay, lấy cành cây làm đao, cổ tay xoay chuyển, vung ra một đao.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng cảm giác trời đất đều bốc cháy.

Trên cành cây trong tay đạo trưởng dường như có ngọn lửa vô tận cuồn cuộn, ngọn lửa đó không gì không cháy, vĩnh viễn không tắt!

Đao hạ xuống, ngọn lửa bao trùm thế giới, vạn vật phồn hoa, tất cả đều bị thiêu rụi trong ngọn lửa!

Ngay cả ‘trời’ cao cao tại thượng, cũng bị mây lửa đốt thành màu đỏ rực.

Không có khẩu quyết đao pháp, không có chiêu số đao pháp, chỉ có đao ý khi một đao này chém ra!

Một đao này chính là một bộ đao pháp!

Tống Thư Hàng đối mặt với một đao này, cảm giác cả người mình nóng ran, miệng khô lưỡi rát, máu huyết như sắp cạn kiệt!

Nhưng, cảm ngộ được rất nhiều.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng tuy không nhìn thấy Tống Thư Hàng, nhưng phảng phất như đã biết Tống Thư Hàng đã lĩnh ngộ không ít, ông ha hả cười, đưa tay vung lên, cành cây trong tay hóa thành tro bụi.

Mà cây đại thụ sau lưng ông cũng hóa thành tro bụi biến mất. ‘Cậu’ trong mơ mắt chữ A mồm chữ O.

Vị đạo trưởng mặc đạo bào màu đỏ lửa khẽ hô một tiếng, bước chân vững vàng đạp lên trời không, không mượn một chút ngoại lực, lăng không hư độ, từng bước lên cao, cuối cùng biến mất không thấy. ‘Cậu’ trong mơ cung kính quỳ xuống đất, thành thật dập đầu ba cái.

Rồi sau đó… cảnh trong mơ thay đổi, đã không biết bao nhiêu năm sau. ‘Cậu’ trong mơ đã trưởng thành, lúc này cậu lưng đeo đoản kiếm màu lam, mặc đạo bào cùng kiểu với Xích Tiêu Tử đạo trưởng, nhưng cậu đã đổi màu thành màu xanh.

Tán tu, Lý Thiên Tố mặc đạo bào màu xanh!

Giấc mơ đến đây là kết thúc, Tống Thư Hàng mở mắt ra… Trời đã sáng.

Lúc đó là sáu giờ ba phút sáng.

Ngày 2 tháng 7, thứ ba, trời trong.

Chương 164

Tống Thư Hàng ngồi dậy trên giường.

“Là mơ sao?” Vừa nói, cậu phát hiện cả người mình ướt sũng, mồ hôi đầm đìa!

“Không phải mơ… Vậy thì, là ‘ký ức’ của vị tán tu Lý Thiên Tố đó sao?” Vì đã có một lần trải nghiệm tương tự, Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Vị ‘Lý Thiên Tố’ đó hẳn là vị tiền bối tán tu đã bị phi thi bay tới rớt ra hai món đồ khi mình đang ký kết khế ước với linh quỷ?

Vì khi Bạch tiền bối hỏi tên của vị tán tu đó, Tống Thư Hàng đã nghe thấy câu trả lời ‘tán tu, Lý Thiên Tố’.

Chỉ là, ký ức của vị tán tu Lý Thiên Tố này, tại sao lại xuất hiện trong đầu cậu?

Là linh quỷ sao?

Linh quỷ dường như đã hấp thu một chút năng lượng khi Lý Thiên Tố hóa đạo mà sinh ra dị biến, sau đó khi linh quỷ đồng bộ với cậu, liền để cậu ‘nhìn thấy’ đoạn ký ức này?

Trong lúc đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng cúi đầu, lại nhìn thấy chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay mình.

Chính là một trong hai vật phẩm mà Lý Thiên Tố để lại sau khi hóa đạo.

“Chiếc nhẫn này, chẳng lẽ không phải vì linh quỷ, mà là vì trên chiếc nhẫn này còn lưu lại tư niệm của chủ nhân cũ?

Nên mới khiến mình có giấc mơ đó?” Tống Thư Hàng lại nói.

Nhớ lại giấc mơ đó, ấn tượng sâu sắc nhất trong ký ức của Tống Thư Hàng, chính là Hỏa Diễm Đao do ‘Xích Tiêu Tử’ truyền thụ.

Xích Tiêu Tử nói đó chỉ là ‘Hỏa Diễm Đao Pháp’ có thể thấy ở khắp nơi trong giới tu sĩ.

Nhưng mà, khi Xích Tiêu Tử chém ra một nhát Hỏa Diễm Đao, ngọn lửa hừng hực thiêu đốt vạn vật không tắt, cảm giác ngay cả bầu trời cũng bị thiêu đốt, thật sự chỉ là ‘Hỏa Diễm Đao Pháp’ bình thường sao?

Đây quả thực là một đao đốt trời!

Lập tức, cả người Tống Thư Hàng đều rục rịch.

Xích Tiêu Tử đã truyền thụ chiêu ‘Hỏa Diễm Đao’ này, có nên thử xem, xem rốt cuộc là ‘mơ’ hay là ‘ký ức’ của Lý Thiên Tố?

Tống Thư Hàng nhanh chóng chạy đến két sắt, mở ra, lấy ra thanh thần đao ‘Bá Toái’ nhận được từ tông chủ Bá Thiên Quân của ‘Nguyệt Đao Tông’.

Đao tên Bá Toái, dài ba thước ba, cứng rắn vô cùng, lại từng trải qua lửa thiên kiếp thiêu đốt, dường như lại có thêm một chút biến hóa thần kỳ.

Cầm đao, Tống Thư Hàng lại chạy lên sân thượng tầng năm.

Vì có bài học từ ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’, cậu không dám tùy tiện làm bừa trong phòng.

“Thử xem sao, dù sao cũng không có ai nhìn thấy.

Cứ coi như mình đang mơ mộng giữa ban ngày đi.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, trong đầu nhớ lại dáng vẻ của Xích Tiêu Tử khi thi triển ‘Hỏa Diễm Đao’.

Cậu cũng xoay thân đao, khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu sôi trào, sau đó chém ra một đao… Khí thế bàng bạc, tư thế ngầu lòi!

Tuy nhiên, không có ngọn lửa nào bùng lên.

Đừng nói là ngọn lửa, ngay cả một tia lửa cũng không có.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng.

Mình… là mơ chưa tỉnh sao?

Hay là, chiêu ‘Hỏa Diễm Đao’ này cậu cần phải chăm chỉ khổ luyện mới có thể nắm vững?

“Dù sao mỗi ngày mình cũng có thời gian rảnh, không bằng mỗi ngày dành chút thời gian, thỉnh thoảng cũng luyện luyện Hỏa Diễm Đao này.” Tống Thư Hàng quyết định trong lòng.

Nếu có thể giống như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, một đao chém ra lửa cháy ngùn ngụt, thật là lợi hại.

“Không nghĩ nhiều nữa, tu luyện trước đã.

Mấy ngày nay còn phải đi học nghiêm túc nữa.” Tống Thư Hàng khởi động gân cốt.

Sau đó, trước tiên đặt bảo đao ‘Bá Toái’ sang một bên, bắt đầu tu luyện 《Kim Cang Cơ Sở Quyền Pháp》, rồi dùng 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 dẫn dắt khí huyết quy tụ vào khiếu thứ ba, ‘tị khiếu’.

Khiếu thứ ba tị khiếu, còn khó mở hơn so với nhãn khiếu.

Nếu không có sự trợ giúp của ngoại lực, ít nhất cũng phải mất hai năm.

Một tiếng sau, Tống Thư Hàng ngừng tu luyện.

Cậu cảm thấy hiệu quả tu luyện hôm nay tốt hơn trước rất nhiều, có phải là vì đã mở nhãn khiếu, cơ thể trở nên mạnh mẽ hơn không?

Nhưng trước đó khi mở tâm khiếu, hiệu quả tu luyện dường như không tăng lên rõ rệt như vậy.

Lúc này Tống Thư Hàng không hề biết, chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay cậu có hiệu quả ngưng tụ linh khí, có thể không ngừng tưới nhuần cơ thể cậu, đồng thời giúp cậu đạt được hiệu quả tốt hơn khi tu luyện. "Thôi được rồi, đến trường thôi." Tống Thư Hàng cầm lấy bảo đao Bá Toái, chuẩn bị xuống lầu tắm rửa trước.

Khi cậu lên tầng ba, liền thấy chó Bắc Kinh Đậu Đậu đã trở về, lúc này nó đang ngồi trước máy tính chơi rất hăng say.

Bạch tiền bối và Đậu Đậu ngồi cạnh nhau, cũng với vẻ mặt nghiêm túc đang tìm kiếm tài liệu gì đó trên mạng.

Tống Thư Hàng chào cả hai: "Bạch tiền bối, buổi sáng tốt lành.

Đậu Đậu, về rồi à!" "Chào buổi sáng, Thư Hàng tiểu hữu." Bạch tiền bối ngẩng đầu lên, mỉm cười gật đầu.

Bạch tiền bối hôm nay vẫn đẹp trai ngời ngời.

Nhưng không hiểu sao, khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, ánh mắt của Bạch tiền bối dường như có chút né tránh? "Về sớm rồi đây, cho ngươi này." Đậu Đậu không thèm ngẩng đầu, đuôi nó cong lại, ném một thứ về phía Tống Thư Hàng.

Nhìn thứ đen sì đang lao nhanh về phía mình, Tống Thư Hàng chẳng hiểu sao đầu óc lại giật một cái, bất giác vung đao, chém một nhát đầy phóng khoáng!

Roẹt~ một vật màu đen dễ dàng bị chém thành hai nửa, chứng minh đầy đủ độ sắc bén của bảo đao Bá Toái.

Một giây sau.

Tống Thư Hàng nhìn vật màu đen bị chém thành hai nửa trên đất, muốn khóc mà không có nước mắt: "Máy ảnh DSLR của tôi..." Máy ảnh DSLR vừa mới mua, nhờ sức hút của Bạch Tôn Giả mà mua được từ chủ tiệm với 'giá gốc', cậu còn chưa dùng lần nào.

Giờ đây, lại bị chính mình chém thành hai nửa.

Đậu Đậu ngẩng đầu liếc Tống Thư Hàng một cái: "Gâu, tự ngươi chém đấy nhé, đừng có trách ta?" Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, đau lòng nhặt hai nửa chiếc máy ảnh lên.

Bị chém ngay chính giữa, căn bản là không thể sửa được nữa. "Đúng rồi, gâu, nhắc ngươi một chút, bên trong có lưu đoạn video ta điều tra cái gã mặt mũi thanh tú, lưng hùm vai gấu kia đấy.

Ngươi tốt nhất nên xem thử thẻ nhớ trong máy có bị hỏng không.

Nếu hỏng rồi thì ta không đi quay lại lần nữa đâu." Đậu Đậu nói tiếp.

Tống Thư Hàng đành phải lặng lẽ rút thẻ nhớ ra khỏi máy ảnh, may mắn là thẻ nhớ không bị hỏng.

Thở dài một hơi, chỉ có thể tự trách mình hôm nay đầu óc có vấn đề.

Tống Thư Hàng hỏi: "Gã đó quả nhiên có vấn đề à?" "Gâu, là người của Vô Cực Ma Tông, muốn đến cướp Huyết Thần Toản trên người ngươi.

Nhưng đây chỉ là một tên lâu la mở đường thôi.

Chi tiết cụ thể thì tự ngươi xem video sẽ biết." Đậu Đậu đáp.

Quả nhiên là người của Vô Cực Ma Tông! "Thực lực thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cảnh giới Nhất phẩm ngũ khiếu, chắc là sắp Dược Long Môn rồi." Đậu Đậu trả lời qua loa.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi hỏi: "Tôi có đánh lại không?" "Ừm... nếu chiến đấu chính diện, phù bảo của ngươi, cộng thêm pháp thuật trên chiếc nhẫn đồng cổ trên tay ngươi, có cơ hội xử lý được hắn.

Nhưng nếu hắn tấn công lén, chắc ngươi không có cơ hội phản kháng đâu." Đậu Đậu đáp.

Như vậy thì, chẳng phải mình đang ở trong tình thế rất nguy hiểm sao?

Đặc biệt là trong tình huống đối phương có thể đến tìm mình bất cứ lúc nào!

Tống Thư Hàng cười gượng: "Đậu Đậu, hôm nay mày có muốn ra ngoài dạo không?" "Sao, hôm nay muốn dắt ta đi dạo à?" Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: "Thôi được, hôm nay hiếm khi ta có tâm trạng, vậy thì cho ngươi dắt đi dạo vậy!" Nói rồi, nó gõ gõ lên bàn phím, xử lý nốt con BOSS cuối cùng, tạm biệt 'bà xã' trên mạng. "Đợi ta, ta đi thay trang bị, để ngươi dắt cho dễ." Đậu Đậu tắt máy tính, nhanh chóng chạy vào phòng.

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Bạch Tôn Giả, hỏi: "Bạch tiền bối, lát nữa tôi phải đi học, ngài có dự định gì không?" Bạch Tôn Giả cười ha hả nói: "Sáng nay ta có chút việc.

Lúc nãy có điện thoại gọi đến, nói là nhân viên phường ở đây, hỏi chúng ta có người tạm trú không.

Vì bây giờ đang làm đăng ký, nếu có người tạm trú thì cần làm giấy tạm trú, ta liền muốn tiện tay làm một cái, lát nữa phải đợi nhân viên phường đến tận nhà chụp ảnh đăng ký cho ta." "Ồ ồ, lại đến lúc làm giấy tạm trú rồi à." Tống Thư Hàng gật gật đầu: "Vậy tôi đi cùng Đậu Đậu nhé!

Bạch tiền bối có việc gì thì cứ gọi điện cho tôi." Bạch tiền bối lặng lẽ gật đầu, ánh mắt len lén nhìn về phía một cái thùng lớn sau lưng.

Đó là 'chiến lợi phẩm' sau một đêm phấn đấu của ngài: một chiếc TV màn hình phẳng, một máy lọc nước, hai cái loa, một nồi cơm điện, một bếp từ...

May quá, không bị Thư Hàng tiểu hữu phát hiện.

Đợi Thư Hàng tiểu hữu đi rồi, mình sẽ dùng 'Phi kiếm dùng một lần bản 004' phóng nó vào không gian... ...

Bảy giờ rưỡi, Tống Thư Hàng và Đậu Đậu ra khỏi nhà.

Đậu Đậu tự đeo một cái vòng cổ, biến thành hình dạng một chú chó Bắc Kinh nhỏ, với vẻ mặt 'Trẫm ban thưởng cho ngươi', đưa dây xích cho Tống Thư Hàng.

Thật sự là dắt chó đi dạo?

Tống Thư Hàng vốn tưởng Đậu Đậu nhiều nhất cũng chỉ đi cùng cậu ra ngoài, không ngờ nó lại thực sự chuẩn bị cả một bộ vòng cổ, còn hiện ra hình dạng mà mắt người thường có thể nhìn thấy được.

Như vậy thì thật sự không ổn rồi, khu Đại học Giang Nam tuy rất thoáng, giảng viên sống trong trường còn có thể nuôi mèo chó làm thú cưng, nhưng sinh viên thì tuyệt đối không được nuôi chó.

Thôi kệ, đi được bước nào hay bước đó vậy.

Thật sự không được thì đành nói là thú cưng của một thầy cô nào đó, mình chỉ chịu trách nhiệm dắt nó đi dạo thôi.

Tống Thư Hàng trong thoáng chốc đã nghĩ ra rất nhiều cách, rồi dắt Đậu Đậu ra khỏi nhà.

Nửa đoạn đường đầu, Đậu Đậu rất ngoan ngoãn, đúng là để Tống Thư Hàng dắt nó chứ không phải nó dắt Tống Thư Hàng.

Nhưng khi sắp đến khu Đại học Giang Nam, mắt Đậu Đậu đột nhiên sáng lên, co cẳng chạy như điên!

Đậu Đậu là một đại yêu khuyển, thực lực cao cường.

Khi nó chạy nước rút, Tống Thư Hàng làm gì có sức chống cự?

Chương 165

Chỉ có thể bị nó kéo đi một mạch, khổ không nói nên lời. "Đậu Đậu, mày định chạy đi đâu vậy?" Tống Thư Hàng cười khổ. "Gâu gâu, tìm thấy một thứ hay ho, ta dẫn ngươi đi chơi trước!" Đậu Đậu dùng giọng nói chỉ có Tống Thư Hàng nghe được để đáp lại, chính là công phu truyền âm nhập mật.

Cứ như vậy, một chú chó Bắc Kinh nhỏ đáng yêu co cẳng chạy như điên, một sinh viên trẻ tuổi bị kéo theo phía sau hối hả đuổi theo.

Rất nhanh, Đậu Đậu đã tìm thấy thứ 'hay ho' mà nó nói.

Bên ngoài khu Đại học Giang Nam có một con sông dài, con sông này chảy xuyên qua toàn bộ khu Đại học Giang Nam.

Sau nhiều thế hệ chăm sóc, dòng sông nơi đây giờ đã trong vắt, hai bên bờ cỏ xanh mơn mởn.

Lúc này, có một ông lão người Anh với vẻ mặt nghiêm nghị, tóc tai chải chuốt không một sợi thừa, đang dắt một con chó chăn cừu 'Béc-giê Đức' khổng lồ, thong thả dạo bước trên bãi cỏ.

Đó chính là giáo sư dạy tiếng Anh của lớp Tống Thư Hàng, giáo sư Smith.

Trước đây ông cũng có một chú chó cưng đáng yêu, nhưng... vì pháp thuật của cô nương Vũ Nhu Tử, chú chó đó đã kéo giáo sư đi một vòng quanh bờ sông.

Sau đó, việc đầu tiên mà ông lão nghiêm nghị này làm sau khi xuất viện là đem chú chó cưng đó cho người khác.

Còn con Béc-giê Đức khổng lồ này chính là sủng vật mới của giáo sư Smith.

Đậu Đậu kéo Tống Thư Hàng, chạy thẳng về phía giáo sư Smith.

Tống Thư Hàng thấy không tránh được, đành cười gượng với giáo sư: "Chào buổi sáng, thầy Smith." Giáo sư quay đầu lại, khẽ gật đầu với Tống Thư Hàng: "Good morning." Ông không nhận ra Tống Thư Hàng, có quá nhiều sinh viên mặt Á Đông, trong mắt ông gần như ai cũng giống nhau, ông chỉ nhớ được vài người.

Tống Thư Hàng đang định kéo Đậu Đậu đi, nhưng Đậu Đậu lại kéo cậu đến trước mặt con chó Béc-giê lớn kia. "Gâu gâu!" Đậu Đậu vẫy đuôi, sủa điên cuồng về phía con chó Béc-giê lớn.

Con chó Béc-giê lớn nghi hoặc cúi đầu nhìn Đậu Đậu, trong mắt lộ vẻ khó hiểu. "Gâu gâu!" Đậu Đậu tiếp tục sủa lớn, quay người lại, lắc đầu vẫy mông với con chó Béc-giê lớn. *Cắn ta đi, cắn ta đi, đồ chó lai!* Đây là những gì Tống Thư Hàng nghe được từ Đậu Đậu.

Nhưng con Béc-giê lớn có lẽ bất đồng ngôn ngữ?

Dù sao thì nó vẫn tỏ vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng ngại ngùng cười gượng với giáo sư Smith, rồi dùng sức giật giật dây xích: "Đậu Đậu đừng quậy nữa, chúng ta đi thôi!" Giáo sư Smith cười ha hả, cũng kéo con chó Béc-giê lớn nhà mình chuẩn bị rời đi.

Đúng lúc này, Đậu Đậu đột nhiên nhảy dựng lên, giơ vuốt tát vào mặt con chó Béc-giê lớn.

Bốp!

Con chó Béc-giê lớn không kịp né, cứ thế bị tát một cái. "Gừ gâu!" Con chó Béc-giê lớn không phải là loại chó hiền lành gì, cái con vật nhỏ bé trước mắt này lại dám động đến nó?

Nó sủa lên một tiếng điên cuồng, lao về phía Đậu Đậu.

Giáo sư Smith khóe miệng giật giật nhìn về phía cậu sinh viên Tống Thư Hàng, *chú chó nhỏ nhà cậu gan to thế à?* Tống Thư Hàng chỉ ước có thể che mặt tìm một cái lỗ để chui xuống...

Mình dắt Đậu Đậu ra ngoài, có phải là một lựa chọn đúng đắn không vậy?

Lúc này, cả Đậu Đậu và con Béc-giê lớn đều đã thoát khỏi sự kiểm soát của chủ, lao vào cắn xé nhau.

Tống Thư Hàng hoàn toàn bất lực với Đậu Đậu.

Còn giáo sư Smith cũng không làm gì được con Béc-giê lớn đang nổi điên. "Cùng lắm lát nữa đền cho cậu sinh viên này chút tiền, một con chó Bắc Kinh thuần chủng cũng chỉ vài nghìn tệ." Giáo sư Smith thầm nghĩ.

Tiếng chó sủa liên hồi, lông chó bay tứ tung... ...

Một phút sau.

Con chó Béc-giê lớn rụng rất nhiều lông, hai mắt vô thần nằm trên đất, ngơ ngác nhìn chú chó Bắc Kinh nhỏ đang giẫm lên người nó.

Chú chó Bắc Kinh nhỏ mặt mày đắc ý, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: "Gâu gâu gâu~~" Tống Thư Hàng lại chỉ muốn che mặt. *Ngươi là một đại yêu khuyển, ngay cả An Tri Ma Quân Tứ phẩm có thể ngự kiếm phi hành cũng bị ngươi đuổi chạy khắp trời, đánh thắng một con Béc-giê bình thường có gì đáng để ngươi kiêu ngạo chứ?* Giáo sư Smith dùng sức dụi dụi mắt mình, *mình già rồi nên hoa mắt sao?* Nằm trên đất thở hổn hển là con Béc-giê lớn của mình?

Thắng trận là con chó Bắc Kinh nhỏ kia?

Chuyện này không khoa học chút nào!

Đậu Đậu thấy Tống Thư Hàng không có ý khen ngợi nó, liền không vui.

Nó vẫy vẫy đuôi, quay người chạy nhanh về phía khu Đại học Giang Nam. "Đậu Đậu, đợi tôi với~" Tống Thư Hàng gọi, cậu vội nói với giáo sư Smith: "Thưa thầy, xin lỗi, em đi đuổi theo Đậu Đậu trước đã." "Đi đi, đi đi." Giáo sư Smith cười gượng.

Đợi Tống Thư Hàng và Đậu Đậu chạy xa, giáo sư ngồi xổm xuống bên cạnh con Béc-giê lớn nhà mình, cẩn thận quan sát.

Lông rụng trên đất đều là của con Béc-giê lớn nhà mình, con chó Bắc Kinh kia thậm chí không rụng một sợi lông nào!

Khóe miệng con Béc-giê lớn dính máu, trên người có vết thương, nhưng không có chỗ nào là vết cắn, đều là bị vuốt cào. "Chó Bắc Kinh Châu Âu, đều lợi hại như vậy sao?" Giáo sư Smith véo cằm, hay là mình cũng đổi một con chó Bắc Kinh xem sao?

Suốt buổi học sáng, Tống Thư Hàng đều chăm chú nghe giảng.

Đậu Đậu thì biến thành hình thái 'yêu thú' mà mắt người thường không thấy được, phần lớn thời gian đều co ro trong hộc bàn chơi điện thoại.

Tống Thư Hàng trong lúc cúi đầu, vừa hay nhìn thấy Đậu Đậu đang viết bình luận trên một trang 'mua sắm online', lại còn là đánh giá tệ: *Chủ quán lừa đảo, đánh giá tệ!

Vị thịt gà đã hứa đâu?

Ta ăn hết nửa túi rồi mà vẫn chưa nếm ra vị thịt gà!

Đồ lừa đảo!

Lương tâm bị heo ăn rồi à?* Tống Thư Hàng mồ hôi lạnh sau gáy chảy ròng ròng không sao cầm được.

Bạn nói xem lát nữa, sau khi chủ quán nhìn thấy bình luận này, tâm trạng sẽ là tất cẩu hay là tất cẩu đây?

Nếu tâm trạng của chủ quán là: *Thật là tất cẩu rồi mà*, thì anh ta chính là tất cẩu.

Nếu tâm trạng của anh ta là: *Ta tất ngươi cái đồ khách hàng này, đây là thức ăn cho chó, ngươi ăn hết nửa túi?*, thì anh ta chính là tất Đậu Đậu, mà cũng là tất cẩu.

Nói đi cũng phải nói lại, chẳng trách mấy hôm nay Đậu Đậu không kêu cậu mua đồ, hóa ra là đã học được cách mua sắm online rồi à?

Vậy ai là người nhận hàng?

Đừng nói với tôi là Đậu Đậu tự mình xuống nhận hàng nhé? ...

Nhìn chung, Tống Thư Hàng cảm thấy Đậu Đậu không phiền phức như các tiền bối trong nhóm mô tả.

Ngoài việc thích quậy một chút, chỉ cần cho nó việc gì đó nó thích làm, nó có thể chơi rất lâu.

À đúng rồi... ngoại trừ việc mỗi ngày đều lên mạng chửi Hoàng Sơn Chân Quân ra, những lúc khác vẫn khá đáng yêu.

Lại nói, từ khi Đậu Đậu đến nhà cậu, hình tượng 'Hoàng Sơn Chân Quân' cao cao tại thượng trong lòng cậu, cứ như thác nước, phi lưu trực hạ tam thiên xích.

Cả ngày nghe Đậu Đậu gọi 'Hoàng Sơn đại ngốc', lâu dần, Tống Thư Hàng cũng sắp nhớ Hoàng Sơn Chân Quân thành Hoàng Sơn đại ngốc rồi.

Sáng hơn mười giờ, hai tiết học buổi sáng, trôi qua bình an.

Buổi chiều không có tiết, Thổ Ba chán nản hỏi: "Mọi người có về ký túc xá ôn bài không, mai thi rồi đấy." Sắp thi cuối kỳ rồi, để không bị rớt môn, không phải thi lại, cậu cũng phải cố gắng thôi.

Nước đến chân mới nhảy, không sáng cũng phải sáng.

Vốn dĩ trước kỳ thi cuối kỳ mỗi học kỳ, đều sẽ có một hai ngày nghỉ để sinh viên tự ôn bài.

Nhưng năm nay, vì thời gian thi bị đẩy lên sớm đột ngột, lịch học có chút gấp gáp. "Tôi hẹn Nha Y cùng ôn bài rồi, không đi cùng mọi người được đâu." Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính, vô tình bỏ rơi những người bạn cùng phòng độc thân.

Thổ Ba lập tức nhìn Lý Dương Đức với ánh mắt đáng thương. "Đừng có làm thế, bộ dạng của cậu ghê quá đi.

Cùng lắm hôm nay cậu đến chỗ tôi, có gì không hiểu thì hỏi tôi." Lý Dương Đức ghét bỏ nói, lại không phải gái xinh, làm nũng cái gì? "Thư Hàng thì sao?

Đi cùng không?" Thổ Ba cười ha hả, hỏi. "Để tôi xem thời gian đã, nếu buổi tối rảnh thì tôi sẽ qua chỗ Dương Đức." Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp.

Cậu nghĩ trước khi ra ngoài, ít nhất phải sắp xếp ổn thỏa cho Bạch tiền bối và Đậu Đậu đã.

Nếu không, ngày nào đó cậu về nhà, đồ điện trong nhà chắc phải thay mới toàn bộ.

Lục Phỉ cô nương bên cạnh âm thầm nắm chặt nắm đấm, vốn dĩ cô định mời Tống Thư Hàng cùng đến ký túc xá của họ ôn bài, vì điều hòa ký túc xá bị hỏng, còn không biết khi nào mới có người đến sửa.

Thổ Ba chen vào như vậy, cô liền không tiện mở lời nữa.

Tống Thư Hàng tuy đã ký kết với linh quỷ, nhưng Phong Hồn Băng Châu vẫn luôn mang theo người, hiệu quả làm lạnh không hề giảm.

Đừng nói là linh quỷ bên trong, chỉ riêng viên Phong Hồn Băng Châu này đã là một món bảo bối rồi.

Nghĩ lại, Vũ Nhu Tử cô nương ra tay thật là hào phóng. "Về ký túc xá cùng không?" Tống Thư Hàng hỏi Lục Phỉ cô nương, cậu phải về ký túc xá lấy hết sách vở mang về tòa nhà của Dược Sư, dù sao cũng phải thi rồi, ôn tập một chút vẫn là cần thiết. "Được chứ!" Lục Phỉ vui mừng đáp. ********** Ở một nơi khác.

Quỳ Hoa tu sĩ mặt mày căng thẳng: "'Thư Sơn Áp Lực Đại' đã tan học rồi, mọi người chuẩn bị xong chưa?" Bên cạnh hắn là sáu nam tử mặc đồ đen mặt mày lạnh lùng, trên người tỏa ra sát khí nồng nặc.

Đây đều là thuộc hạ của vị 'Đàn chủ' ở khu phố La Tín bên cạnh, được Quỳ Hoa tu sĩ dùng đủ loại thủ đoạn lôi kéo qua đây. "Rất tốt, vậy chuẩn bị hành động!" Quỳ Hoa tu sĩ trầm giọng nói: "Thông báo cho thành viên ban phường, bảo hắn đi làm giấy tạm trú cho vị tu sĩ họ 'Bạch' kia, cố gắng kéo dài thời gian." Trong xã hội hiện đại, có rất nhiều thủ đoạn và phương pháp để giữ chân người khác.

Chương 166

"Chúng ta đi phục kích Thư Sơn Áp Lực Đại, nhớ kỹ, tốc độ phải nhanh.

Nếu không đợi vị 'Bạch' tu sĩ tiền bối đó phản ứng lại, chúng ta đều sẽ xong đời." "Cơ hội chỉ có một lần, lên!" ...

Tống Thư Hàng đưa Lục Phỉ về ký túc xá, lại từ ký túc xá của mình lấy tài liệu ôn tập, rồi quay về tòa nhà của Dược Sư.

Đậu Đậu bám trên vai cậu, đang chơi game điện thoại.

Khi đi qua một con đường nhỏ, bước chân của Tống Thư Hàng đột nhiên khựng lại.

Con đường này tuy nhỏ, nhưng bình thường vẫn có không ít người qua lại.

Nhưng bây giờ, ngay cả một người đi đường cũng không có... "Cảnh giác không tồi." Đậu Đậu khen ngợi. "Đối phương có bao nhiêu người?" Tống Thư Hàng hỏi, cậu hiểu rằng chắc chắn có người muốn động thủ với mình. "Tổng cộng bảy người, trong đó năm người thực lực tương đương với ngươi, đều là Nhất phẩm nhất, nhị khiếu, một người là Nhất phẩm tam khiếu; người cuối cùng chính là gã mặt mũi thanh tú, lưng hùm vai gấu lần trước đi theo sau ngươi, Nhất phẩm ngũ khiếu gần đến cảnh giới Dược Long Môn.

Nhưng gã đó lén lén lút lút trốn ở phía sau cùng, còn tưởng ta không thấy hắn, ha ha." Đậu Đậu nói vanh vách, báo cáo toàn bộ số lượng, vị trí của những kẻ phục kích.

Những kẻ ẩn nấp này tuy đều thu liễm khí tức, nhưng trong mắt Đậu Đậu, đều sáng rõ như trăng trên trời.

Tống Thư Hàng sờ sờ những vật phẩm trên người mình.

Một viên Ác Xú Hoàn.

Một tấm Kiếm Phù.

Ba tấm Giáp Phù.

Tám tấm Phá Tà Phù.

Cuối cùng còn có một chiếc nhẫn đồng cổ không rõ công dụng. "Đậu Đậu, mày sẽ giúp tao chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu hào sảng nói: "Đương nhiên, lúc ngươi bị trọng thương sắp chết, ta sẽ kéo ngươi rời đi.

Yên tâm đi!" "Thôi được, đúng ý tôi rồi." Tống Thư Hàng cười ha hả, cậu ném chiếc cặp chéo của mình sang một bên, chủ động bước vào vòng vây phục kích của Quỳ Hoa tu sĩ.

Đậu Đậu nhẹ nhàng nhảy một cái, né sang một bên. "Ra đây đi." Tống Thư Hàng vận động gân cốt: "Tổng cộng sáu người, tôi đều thấy rõ ràng.

Không cần phải trốn nữa đâu." Cậu cố tình giấu đi một người, để Quỳ Hoa tu sĩ tự cho rằng mình vẫn chưa bị phát hiện.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, từ bốn phương tám hướng liền có sáu bóng người nhảy vọt ra.

Trong tay họ đều sử dụng một loại dao không có cán theo tiêu chuẩn, đâm về phía Tống Thư Hàng từ những góc độ hiểm hóc.

Dao không cán, thuộc hạ của Đàn chủ sao?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, nếu cậu có đủ tinh thần lực để kích hoạt thiên phú nhãn khiếu 'Tầm nhìn cao thủ', chắc chắn sẽ rất sảng khoái.

Đáng tiếc làm như vậy, khí huyết, tinh thần của cậu sẽ tiêu hao hết sạch.

Ít nhất cũng phải đợi cậu mở thêm hai khiếu huyệt nữa, thiên phú nhãn khiếu này mới có thể phát huy tác dụng.

Vì vậy, Tống Thư Hàng chọn kích hoạt một tấm Giáp Phù.

Giáp Phù có thể chặn được tất cả các cuộc tấn công của tu sĩ dưới Tam phẩm, ngay cả Đàn chủ cũng không thể phá phòng ngự.

Những tu sĩ chỉ có một đến ba khiếu này, dù có dùng hết sức bình sinh cũng không thể làm Tống Thư Hàng bị thương dù chỉ một chút. 'Keng keng keng keng keng' sáu thanh dao không cán đâm vào người Tống Thư Hàng, tóe lên một loạt tia lửa.

Sáu tên thuộc hạ của Đàn chủ ánh mắt kinh ngạc, những con dao sắc bén trong tay họ liên tục chém, gọt, đâm, nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của Tống Thư Hàng. "Tốc độ cũng không nhanh." Tống Thư Hàng thầm nghĩ, sau khi mở nhãn khiếu, cậu chỉ cần tập trung tinh thần là có thể nhìn rõ mồn một động tác của những tên thuộc hạ Nhất, Nhị khiếu này.

Đây chính là ảnh hưởng do sự khác biệt về phẩm cấp của 'công pháp trúc cơ".

Bản thân Đàn chủ cũng chỉ là một tán tu của quỷ môn, công pháp trúc cơ mà hắn có thể thu thập cho thuộc hạ tu luyện, cũng chỉ là loại công pháp phổ thông nhất trong giới tu sĩ.

Còn Tống Thư Hàng thì có 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, dù trong mắt các tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần, cũng là những công pháp trúc cơ rất tốt.

Sự cao thấp của hai bên lập tức hiện rõ. "Cơ sở quyền pháp, hai!" Tống Thư Hàng miệng niệm khẩu quyết quyền pháp, khí huyết trong tâm khiếu và nhãn khiếu dâng trào, cộng thêm sự hỗ trợ của linh khí trời đất.

Nắm đấm tung ra như sao băng!

Trong nháy mắt, cậu đã tung ra gần bốn mươi cú đấm, mỗi tên thuộc hạ của Đàn chủ đều bị trúng mấy quyền.

Trên người chúng không có bảo vật hộ thân nào, sau khi chịu trọn những cú đấm của Tống Thư Hàng, sáu tên thuộc hạ bay ngược ra sau, đập vào tường, miệng hộc máu tươi.

Trừ tên Nhất phẩm tam khiếu vào thời khắc mấu chốt đã né được chỗ hiểm, năm tên thuộc hạ còn lại đã không thể cử động, sống chết không rõ.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, cậu phát hiện mình rất thích cảm giác này, nắm đấm, vũ khí của người khác dù chém thế nào cũng không phá được phòng ngự của cậu, còn cậu chỉ cần một quyền là có thể lấy đi nửa cái mạng của đối phương!

Có lẽ, sau này cậu có thể đi theo phong cách chiến đấu này?

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua, Tống Thư Hàng chân phải dậm mạnh xuống đất, cả người lao về phía tên tu sĩ Nhất phẩm tam khiếu kia, thừa thắng xông lên, lấy mạng hắn! "Cơ sở quyền pháp, một!" Nắm đấm như trọng pháo, đây là cú đấm mạnh nhất của Tống Thư Hàng.

Tu sĩ Nhất phẩm tam khiếu kia có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, trước đó chỉ vì phòng ngự trên người Tống Thư Hàng quá dọa người, hắn bị dọa ngây ra một lúc nên mới bị Tống Thư Hàng đấm trúng một quyền.

Chỉ thấy cơ thể hắn vặn vẹo một cách kỳ dị, né được đường đi của cú đấm thẳng này của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, giữa mười ngón tay hắn xuất hiện tám lưỡi dao không cán, phóng về phía Tống Thư Hàng.

Keng keng keng keng~ một loạt tiếng va chạm, những lưỡi dao không cán này đâm vào người Tống Thư Hàng, tóe lên một loạt tia lửa, rồi bị sức mạnh của 'Giáp Phù' hất văng ra ngoài.

Lúc này, Tống Thư Hàng cười hắc hắc, cú đấm như trọng pháo ban đầu đột nhiên xoay chuyển một cách quỷ dị, linh hoạt như rắn, đấm thẳng vào giữa ngực của tu sĩ Nhất phẩm tam khiếu.

Tu sĩ Nhất phẩm tam khiếu phun ra một ngụm máu tươi, một tấm kính hộ tâm trên ngực bị Tống Thư Hàng đấm vỡ.

Nhưng lực đạo nặng nề trên nắm đấm vẫn truyền vào cơ thể hắn, đánh bay hắn đi. *Mình tuy kinh nghiệm chiến đấu không đủ, nhưng dù sao từ nhỏ đến lớn cũng đã xem không ít phim võ hiệp.* Tống Thư Hàng đắc ý thầm nghĩ.

Thực ra... hoàn toàn không phải do Tống Thư Hàng xem phim võ hiệp giỏi đến đâu.

Hoàn toàn là do đối phương 'thiếu thông tin' cộng với 'khinh địch'.

Trong thông tin của chúng, Tống Thư Hàng chỉ là một kẻ may mắn gặp được cao nhân, nhận được đan dược và công pháp, mới mở được tâm khiếu cách đây không lâu.

Loại tân binh không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu này, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Chúng hoàn toàn không ngờ rằng, Tống Thư Hàng đã mở liền hai khiếu, hơn nữa còn có phù bảo phòng ngự mạnh mẽ.

Hơn nữa, uy lực tấn công của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 của Tống Thư Hàng không hề yếu, việc đám thuộc hạ cũ của 'Đàn chủ' gục ngã là điều hiển nhiên. "Phù~" Tống Thư Hàng thở phào một hơi, khẽ lộ ra một sơ hở, cố gắng dụ kẻ ẩn nấp cuối cùng ra.

Trong bóng tối, Quỳ Hoa tu sĩ cười lạnh.

Thân hình hắn đột nhiên lao ra, cơ thể cao lớn lại nhanh nhẹn như mèo, trong nháy mắt đã lướt đến sau lưng Tống Thư Hàng, hai tay cầm một mũi nhọn, đâm mạnh xuống Tống Thư Hàng.

Keng!

Phòng ngự của Giáp Phù lại một lần nữa sáng lên, chặn đứng đòn tấn công của Quỳ Hoa tu sĩ.

Ra rồi!

Tống Thư Hàng không chút do dự, một chân đá về phía sau.

Quỳ Hoa tu sĩ một đòn không trúng, mặt lộ vẻ tiếc nuối, nhẹ nhàng nhảy ra xa.

Tiếp đó, hắn dùng tinh thần uy áp lên Tống Thư Hàng, trầm giọng nói: "Bó tay chịu trói đi, Thư Sơn Áp Lực Đại!

Đối mặt với ta, ngươi không có một tia thắng lợi nào đâu." "Là Công Tử Hải phái ngươi đến à?" Tống Thư Hàng lạnh nhạt nói.

Đồng thời, cậu nhìn vào phòng ngự 'Giáp Phù' trên người mình.

Lực phòng ngự đã rất yếu, nhiều nhất chỉ có thể chặn thêm một đòn của Quỳ Hoa tu sĩ là sẽ vỡ tan.

Không hổ là đệ tử xuất thân từ đại tông môn như 'Vô Cực Ma Tông', cú đâm vừa rồi, chỉ riêng uy lực tấn công đã không kém bao nhiêu so với một số tu sĩ Nhị phẩm bình thường. "Ha ha, tùy ngươi nghĩ sao thì nghĩ.

Đừng nghĩ đến việc kéo dài thời gian nữa, vị tiền bối lần trước ở cùng ngươi, ta đã cho người giữ chân ngài ấy rồi, ngươi cứ ngoan ngoãn nằm xuống đi!" Quỳ Hoa tu sĩ khom người, kích hoạt một món pháp khí cấp thấp trên người: "Thanh Phong Gia Tốc!" Bề mặt cơ thể hắn mơ hồ xuất hiện một luồng gió nhẹ màu xanh, khiến tốc độ của hắn tăng lên gấp bội.

Ngay sau đó, hắn biến mất tại chỗ, trong nháy mắt lao đến bên cạnh Tống Thư Hàng, mũi nhọn trong tay đâm về phía bụng Tống Thư Hàng: "Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi đâu.

Ta còn cần giữ mạng ngươi lại..." Tốc độ quá nhanh, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể né tránh.

Choang!

Sức mạnh của Giáp Phù lại một lần nữa sáng lên, chặn đứng đòn tấn công này của Quỳ Hoa tu sĩ.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội lăn một vòng trên đất, lăn ra một khoảng cách.

Đồng thời, năng lượng của 'Giáp Phù' trên người cậu đã tiêu hao hết.

Tốc độ quá nhanh, trừ phi kích hoạt Kiếm Phù, nếu không căn bản không thể đánh lại. "Đậu Đậu!" Tống Thư Hàng hét lớn, lúc này là lúc Đậu Đậu ra tay đại phát thần uy rồi. "Oa ha ha ha, ta biết ngay buổi sáng ngươi đột nhiên muốn dắt ta đi dạo, là muốn ta ra tay tương trợ.

Yên tâm đi, ta đã chuẩn bị xong cả rồi!

Ta còn mang cả đao ra cho ngươi này, nhận đao, không cần cảm ơn ta!" Đậu Đậu truyền âm nhập mật, đồng thời vuốt giơ lên, một thanh trường đao đen sì bay về phía Tống Thư Hàng, vững vàng rơi vào tay cậu.

Chính là bảo đao Bá Toái.

Tống Thư Hàng cầm bảo đao, cả người lập tức ngơ ngác...

Đưa đao cho cậu thì có tác dụng quái gì!

Chương 167

Cậu chỉ học 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, chưa từng học đao pháp!

Có phải là vì buổi sáng Đậu Đậu đánh thắng con Béc-giê kia, mình không khen nó, nên nó nhân cơ hội trả thù?

Nhưng lúc này đã không cho phép cậu suy nghĩ nhiều.

Quỳ Hoa tu sĩ đã lại một lần nữa lướt đến một cách quỷ dị, mũi nhọn trong tay hắn xoay tròn đâm về phía Tống Thư Hàng, giống như một cái khoan điện.

Nếu nó đâm một lỗ trên người, chắc chắn sẽ là một cái lỗ thủng trong suốt.

Bây giờ hiệu quả 'Giáp Phù' trên người mình vừa hết, cậu còn chưa kịp kích hoạt tấm bảo mệnh thứ hai, tuyệt đối không thể để bị đâm trúng!

Tống Thư Hàng vội vàng giơ đao, chém mạnh vào mũi nhọn của Quỳ Hoa tu sĩ.

Keng!

Mũi nhọn trong tay Quỳ Hoa tu sĩ bị 'Bá Toái' chém thành hai đoạn, hơn nữa, thế đao không giảm, chém về phía cánh tay của Quỳ Hoa tu sĩ.

Bảo đao Bá Toái vốn là trấn tông đao pháp của một môn phái, có thể chém đứt nhục thân của tu sĩ Tứ phẩm.

Mũi nhọn trong tay Quỳ Hoa tu sĩ chỉ được làm bằng thép tinh luyện bình thường, tự nhiên không thể chịu nổi nhát chém này.

Quỳ Hoa tu sĩ vội vàng lùi lại, né được nhát đao chém về phía cánh tay hắn.

Sau đó, hắn nhìn chằm chằm vào bảo đao trong tay Tống Thư Hàng, mắt sáng lên, hiện lên vẻ tham lam.

Nếu mình có thể đoạt được thanh đao này, chiến lực sẽ tăng lên đến mức nào.

Không đúng, khoan đã!!

Thanh đao này từ đâu ra?

Hình như ngay trước đòn tấn công cuối cùng của mình, thanh bảo đao này đã xuất hiện từ hư không, rơi vào tay của 'Thư Sơn Áp Lực Đại'?

Quỳ Hoa tu sĩ không nhìn thấy Đậu Đậu.

Nhưng hắn vừa suy nghĩ liền nghĩ ra một khả năng.

Chẳng lẽ, vị 'Bạch' tu sĩ tiền bối kia đang ẩn nấp gần đây? 'Nhân viên phường' mà mình sắp xếp để làm giấy tạm trú, không có tác dụng kéo dài thời gian sao?

Nếu vị 'Bạch' tu sĩ tiền bối kia thật sự ở gần đây, hắn căn bản ngay cả cơ hội trốn thoát cũng không có. "Không còn lựa chọn nào khác." Quỳ Hoa tu sĩ thầm nghĩ, bất kể vị 'Bạch' tu sĩ tiền bối kia có ẩn nấp trong bóng tối hay không, chỉ có bắt được 'Thư Sơn Áp Lực Đại' trước, hắn mới có cơ hội sống sót!

Dòng suy nghĩ miên man, nhưng thực tế chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Quỳ Hoa tu sĩ dứt khoát vứt đi nửa đoạn mũi nhọn trong tay, hai tay đồng thời thi triển cầm nã thủ, một tay chộp về phía Tống Thư Hàng, tay kia cố gắng cướp lấy bảo đao trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không chịu yếu thế, tay cầm 'Bá Toái' chém loạn xạ về phía Quỳ Hoa tu sĩ.

Cậu chưa từng luyện qua đao pháp, chém loạn không theo quy tắc nào, nhát đao trước còn nhắm vào thượng tam lộ của Quỳ Hoa tu sĩ, nhát đao sau có thể đã chém về phía đùi hắn.

Quỳ Hoa tu sĩ e ngại sự sắc bén của bảo đao, không dám tay không đoạt đao, nhất thời lại không thể làm gì được Tống Thư Hàng!

Lúc này, Đậu Đậu ở bên cạnh truyền âm nhập mật: "Thư Hàng, đừng chém loạn nữa, dùng đao pháp đi!" "Tôi có học đao pháp đâu!" Tống Thư Hàng thầm kêu khổ, nếu học qua đao pháp, cậu đã sớm dùng rồi, được không?

Mãi không hạ được Tống Thư Hàng, Quỳ Hoa tu sĩ trong lòng bắt đầu sốt ruột: *Không được, không thể kéo dài như vậy nữa!* Hắn cắn răng, lại một lần nữa kích hoạt món pháp bảo cấp thấp kia: "Thanh Phong Gia Tốc!" Tốc độ giữa ngũ khiếu và nhị khiếu vốn đã có sự chênh lệch rất lớn, dưới sự gia trì của 'gia tốc', tốc độ của Quỳ Hoa tu sĩ có thể nhanh đến mức khiến Tống Thư Hàng không kịp phản ứng!

Tuy nhiên, pháp thuật này gây gánh nặng rất lớn cho cơ thể, thể chất của Quỳ Hoa tu sĩ vượt xa tu sĩ cùng cấp, một ngày nhiều nhất cũng chỉ có thể dùng liên tiếp hai lần.

Chỉ còn một cơ hội!

Quỳ Hoa tu sĩ dậm chân một cái, thân hình biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, đã ở sau lưng Tống Thư Hàng! "Bắt được!" Quỳ Hoa tu sĩ trong lòng vui mừng, một tay chộp về phía tay cầm đao của Tống Thư Hàng, tay kia bóp về phía yết hầu Tống Thư Hàng! [Thiên phú nhãn khiếu, Tầm nhìn cao thủ!] Ngay khoảnh khắc Quỳ

Hoa tu sĩ thi triển 'gia tốc', Tống Thư Hàng không do dự bật thiên phú nhãn khiếu.

Cậu nhìn thấy rõ ràng Quỳ Hoa tu sĩ chạy một mạch ra sau lưng mình.

Nhưng, mắt nhìn rõ, cơ thể lại không theo kịp thị giác. "Làm sao bây giờ?" Đại não Tống Thư Hàng điên cuồng quay cuồng.

Nhìn bàn tay của Quỳ Hoa tu sĩ ngày càng đến gần mình...

đột nhiên, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một cảnh tượng quen thuộc.

Ngọn lửa rực cháy... một nhát đao đốt trời.

Cậu lật cổ tay, xoay thân đao.

Khí huyết còn sót lại trong tâm khiếu và nhãn khiếu phun trào.

Trên ngón tay, chiếc nhẫn đồng cổ kia có ánh sáng khẽ lóe lên, một trận pháp trong đó được kích hoạt.

Rực~ Ngọn lửa hừng hực bốc cháy trên thân đao...

Ngọn lửa hừng hực bốc cháy trên thân đao, thanh thế bức người.

Tuy nhiên, ngọn lửa này không phải do Tống Thư Hàng kích phát ra.

Nhát 'Hỏa Diễm Đao Pháp' mà 'Xích Tiêu Tử đạo trưởng' truyền thụ trong giấc mơ trông có vẻ đơn giản, nhưng thực tế đã là đại đạo chí giản, phản phác quy chân.

Một nhát đao chém ra đơn giản, lại đủ để thiêu rụi vạn vật thế gian, không gì không cháy!

Dù cho là thiên phú của một trăm Tống Thư Hàng cộng lại, cũng không thể sau khi xem một lần, luyện một lần là học được chiêu đao pháp này.

Hơn nữa, trước đó cậu chưa từng tiếp xúc với đao pháp, cầm bảo đao Bá Toái cũng chỉ là chém loạn xạ mà thôi.

Hơn nữa, muốn kích phát ra lửa trên đao, ít nhất cũng phải đợi đến cảnh giới Nhị phẩm, khi khí huyết trong cơ thể hóa thành chân khí mới được.

Lúc này, ngọn lửa kèm theo trên nhát đao cậu chém ra, là do chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay.

Trên chiếc nhẫn có kèm theo một đòn tấn công hệ hỏa Nhị phẩm 'Hỏa Diễm Đao', đây là một đòn tấn công hệ hỏa mà chủ nhân ban đầu của chiếc nhẫn đồng cổ, Lý Thiên Tố, đã cố ý thêm vào.

Thực tế, 'Hỏa Diễm Đao Pháp' bình thường đã không thể giúp Lý Thiên Tố sau khi ngưng tụ Kim Đan tăng thêm chiến lực.

Lý do giữ lại đao pháp này là vì ông hoài niệm ân sư 'Xích Tiêu Tử' và còn có một loại khát vọng.

Năm xưa, trước khi Xích Tiêu Tử từ biệt Lý Thiên Tố, đã đột nhiên dùng cành cây làm đao, chém ra một nhát 'Hỏa Diễm Đao Pháp', ngọn lửa đốt trời đó, trong nháy mắt biến cây đại thụ thành than, đã làm chấn động sâu sắc tâm thần của Lý Thiên Tố.

Khi thực lực của Lý Thiên Tố dần dần tăng lên, ông liền nghĩ cách chuyển hóa 'Hỏa Diễm Đao Pháp' này thành pháp thuật tấn công, gia trì lên chiếc nhẫn đồng cổ của mình.

Chỉ cần chủ nhân của chiếc nhẫn thi triển chiêu thức của 'Hỏa Diễm Đao Pháp', kích hoạt pháp thuật trên chiếc nhẫn đồng cổ, là có thể thi triển ra một chiêu 'Hỏa Diễm Đao Pháp'.

Lúc nãy... khi Tống Thư Hàng quay người chém một đao, chính là dùng chiêu thức của Hỏa Diễm Đao Pháp.

Mà khi khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu sôi trào, lại kích hoạt pháp thuật trong chiếc nhẫn đồng cổ!

Không có tư thế đốt trời như 'Xích Tiêu Tử' trong mơ, ngọn lửa trên đao cũng không phải không gì không cháy.

Nhưng dù vậy, một nhát 'Hỏa Diễm Đao Pháp' này vẫn có uy năng của một đòn toàn lực cấp Nhị phẩm!

Lửa cháy trên đao hóa thành sóng nhiệt, chém về phía kẻ địch!

Quỳ Hoa tu sĩ chỉ cảm thấy một luồng sóng nhiệt ập vào mặt, nhưng hắn lại không có cách nào né tránh. 'Thanh Phong Gia Tốc' gia trì trên người quá nhanh, dừng cũng không dừng được!

Cho nên nói, siêu tốc là một việc rất nguy hiểm.

Cứ như vậy, không thể kiểm soát tốc độ của bản thân, hắn cứ thế đâm đầu vào luồng sóng nhiệt hừng hực đang ập tới.

Trong ngọn lửa, còn có một vệt đao quang sắc bén lóe qua.

Cơ thể cao lớn của Quỳ Hoa tu sĩ bị một đao chém thành hai đoạn, ngọn lửa vô tình nuốt chửng cơ thể hắn...

Kết thúc rồi!

Tống Thư Hàng tinh thần tiêu hao quá độ, cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Lúc này, Đậu Đậu đột nhiên lướt đến bên cạnh thi thể của Quỳ Hoa tu sĩ, giơ vuốt vỗ nhẹ lên người hắn.

Hai bình sứ nhỏ, một vật trang sức hình bùa hộ thân bị Đậu Đậu lấy ra.

Sau đó, cơ thể cao lớn của Quỳ Hoa tu sĩ bị ngọn lửa của 'Hỏa Diễm Đao Pháp' thiêu rụi, không còn lại gì.

Đậu Đậu trong mắt lộ ra ý cười, ném ba thứ này cho Tống Thư Hàng: "Cho ngươi, chiến lợi phẩm.

Bị thiêu mất thì đáng tiếc lắm." Trong bình sứ nhỏ đựng Khí Huyết Đan, phẩm chất không tồi.

Còn món bùa hộ thân kia, chính là pháp khí cấp thấp mà Quỳ Hoa tu sĩ đã sử dụng 'Thanh Phong Gia Tốc' trước đó.

Nếu dùng tốt, có thể tạo ra hiệu quả bất ngờ.

Tống Thư Hàng ngồi phịch xuống đất, nhận lấy ba món đồ này, thở hổn hển. 'Thiên phú nhãn khiếu' gần như đã rút cạn tinh thần lực của cậu, cuối cùng cậu còn kích hoạt 'Hỏa Diễm Đao Pháp' trong chiếc nhẫn đồng cổ, lần này thật sự bị vắt kiệt sạch sẽ. "Ha...

Đậu Đậu, chúng ta về thôi?" Tống Thư Hàng cười với Đậu Đậu.

Lúc này, trong góc đột nhiên có một bóng người từ từ đứng dậy: "Ha ha ha ha, thật là một trận chiến đấu đặc sắc." Đó là một 'thuộc hạ của Đàn chủ' cấp Nhất phẩm nhị khiếu, trước đó đã trúng liên tiếp mấy quyền trong 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp Nhị》 của Tống Thư Hàng rồi ngã xuống, có lẽ trên người gã này có thủ đoạn phòng ngự hộ thân, nên không bị thương nặng.

Chỉ là, hắn vẫn luôn giả chết nằm trên đất.

Mãi cho đến khi Quỳ Hoa tu sĩ chết, Tống Thư Hàng kiệt sức, hắn mới đứng dậy.

Hắn hai tay mỗi tay rút ra hai thanh dao không cán, cười nham hiểm với Tống Thư Hàng.

Cơ duyên lớn lao đang ở ngay trước mắt, chỉ cần phế đi tứ chi của 'Thư Sơn Áp Lực Đại' này, rồi đưa hắn đến 'Vô Cực Ma Tông', mình sẽ có cơ hội gia nhập Vô Cực Ma Tông.

Đến lúc đó, trên con đường tu hành sẽ có thể trăm thước sào đầu, tiến thêm một bước!

Biết đâu mình còn có cơ hội trở thành cường giả mạnh hơn cả 'Đàn chủ' năm xưa.

Nhìn tên thuộc hạ của Đàn chủ này, Tống Thư Hàng thầm thở dài: "Mình quả nhiên vẫn còn thiếu kinh nghiệm, lần sau, mình nhất định sẽ chú ý cẩn thận từng kẻ địch ngã xuống." Tên thuộc hạ của Đàn chủ cười ha hả: "Tiếc là, ngươi sẽ không có lần sau đâu." Nói xong, bốn thanh dao không cán trong tay hắn phi về phía Tống Thư Hàng, muốn phế đi tứ chi của cậu.

Chương 168

"Kinh nghiệm cần phải tích lũy từ từ, lần sau chú ý hơn là được." Trong không trung, đột nhiên có một giọng nói cười đáp lại.

Đó là giọng của Đậu Đậu.

Tiếp đó, Đậu Đậu tao nhã bước lên, chắn trước mặt Tống Thư Hàng, hiện ra yêu thân, hóa thành trạng thái đại yêu khuyển dài hơn năm mét.

Keng keng keng keng.

Những lưỡi dao không cán sắc bén đâm vào người nó, nhưng ngay cả lông của nó cũng không thể cắt đứt.

Giống như bụi trong không trung rơi xuống người, hoàn toàn không có cảm giác.

Ngọn gió nhẹ thổi qua, Đậu Đậu khổng lồ lúc này trông rất ngầu.

Tên thuộc hạ của Đàn chủ trợn to hai mắt, kinh hoàng nhìn con chó Bắc Kinh dài hơn năm mét trước mặt!

Đây là yêu thú!

Tại sao yêu thú lại xuất hiện ở đây?

Nhưng hắn đã không kịp suy nghĩ nhiều hơn, Đậu Đậu há miệng, một ngọn yêu hỏa màu xanh từ miệng nó phun ra, phun lên người hắn, trực tiếp thiêu tên thuộc hạ của Đàn chủ thành tro.

Năm tên thuộc hạ của Đàn chủ còn lại đang nằm trên đất cũng không thể thoát khỏi, Đậu Đậu tặng mỗi người một ngọn yêu hỏa màu xanh, hủy thi diệt tích.

Không ngờ cuối cùng vẫn phải cần Đậu Đậu ra tay tương trợ, cũng may mình đã dắt Đậu Đậu ra ngoài, Tống Thư Hàng thầm nghĩ. "Đi thôi, về nhà." Đậu Đậu vác Tống Thư Hàng và cả cặp sách của cậu lên, nhẹ nhàng đặt cậu lên lưng mình.

Nhẹ nhàng nhảy một cái, bay lên không trung.

Yêu vụ bao phủ lấy nó và Tống Thư Hàng, ẩn đi thân hình.

Đậu Đậu chạy trong hư không, bộ lông mềm mại có thể khiến cả người Tống Thư Hàng lún vào.

Tống Thư Hàng yếu ớt nằm trên lưng Đậu Đậu. "Ôi, nằm cả người trên lưng Đậu Đậu thế này mới phát hiện, lông Đậu Đậu mềm thật, rất thoải mái." Tống Thư Hàng cười hắc hắc, cọ cọ trên lưng Đậu Đậu.

Dù là chiếc giường lớn thoải mái nhất, mềm mại nhất, cũng không thể sánh bằng sự thoải mái trên lưng Đậu Đậu. "..." Đậu Đậu khựng lại một chút: "Nói trước với ngươi nhé, ta là giống đực.

Nếu ngươi khao khát một mối tình người-yêu như nam chính trong phim ảnh, điện ảnh, thì ta không phải là đối tượng thích hợp đâu.

Hay là, ta giới thiệu cho ngươi vài cô em mèo?

Em chó thì ta không giới thiệu cho ngươi đâu, không thể để ngươi làm hại đồng tộc của ta được." Tống Thư Hàng: "..." Ôi!

Đậu Đậu gần đây chắc chắn đã xem quá nhiều phim không lành mạnh.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị viết một bài văn một nghìn tám trăm chữ trong đầu để khiển trách Đậu Đậu, thì trong túi vang lên tiếng chuông điện thoại.

Mở ra xem, là điện thoại của nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân.

Tống Thư Hàng bắt máy hỏi: "Hoàng Sơn tiền bối, có chuyện gì vậy ạ?" "Ha ha, trước đây ta không phải đã nói sẽ đặt cho ngươi và Bạch Tôn Giả một lô ô tô sao.

Bây giờ đã có mười ba chiếc được vận chuyển đến một bãi đỗ xe ngầm được chỉ định gần khu Đại học Giang Nam, những chiếc còn lại cũng sẽ lần lượt được giao đến trong vòng một tháng.

Lát nữa sẽ có người gọi điện liên lạc với ngươi, ngươi lúc nào thì đi nhận xe nhé.

Ta đã bao trọn cả bãi đỗ xe đó rồi, xe trống cứ đậu ở đó là được." Giọng cười sảng khoái của Hoàng Sơn Chân Quân truyền đến.

Tống Thư Hàng nghe mà trong lòng rung động, học được bằng lái rồi, tự nhiên là muốn có một chiếc xe tốt.

Ước mơ của đàn ông ngoài việc bay lượn trên bầu trời xanh, xe sang cũng là một trong những ước mơ: "Không vấn đề gì, tôi có thể qua đó bất cứ lúc nào!" Hoàng Sơn Chân Quân lại hạ thấp giọng hỏi: "Ngoài ra còn một việc nữa, Bạch Tôn Giả có ở bên cạnh ngươi không?" "Không ạ, tôi đang trên đường tan học về." Tống Thư Hàng đáp. "Vậy thì ta nói nhé, ta hỏi ngươi, gần đây vận khí của Bạch Tôn Giả có phải là trở nên rất tốt không?" Hoàng Sơn Chân Quân khẽ hỏi. "Vận khí, hình như vận khí của Bạch tiền bối gần đây rất tốt ạ." Tống Thư Hàng gật đầu.

Ví dụ như lần rút thưởng bên ngoài thành phố điện tử, một phát trúng ngay giải đặc biệt.

Còn ví dụ như lúc mình ký kết 'linh quỷ', trên trời còn có thi thể của tán tu bay đến, rơi ra một thanh phi kiếm và một chiếc nhẫn đồng cổ.

Bây giờ thanh phi kiếm đó vừa hay cho Bạch Tôn Giả dùng để đi bộ. "Ừm, quả nhiên đã bắt đầu.

Chú ý an toàn, Thư Hàng tiểu hữu!

Lúc vận khí của Bạch tiền bối càng tốt, ngươi càng phải chú ý." Hoàng Sơn Chân Quân nói. "Chú ý an toàn?

Tại sao ạ?" Tống Thư Hàng nghi hoặc. "Lấy một ví dụ dễ hiểu nhé, trên trời đột nhiên có một thiên thạch rơi xuống, rơi trúng bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Sau đó, ngài ấy phá vỡ thiên thạch, từ trong đó nhận được rất nhiều dược liệu luyện khí mà tu sĩ có thể dùng.

Đây là may mắn đúng không?" Hoàng Sơn Chân Quân nói. "Vâng." Tống Thư Hàng gật đầu. "Vậy nếu như thiên thạch đó suýt nữa đè chết ngươi đang ở bên cạnh Bạch Tôn Giả thì sao?

Hoặc là, ngươi bị đè thành trọng thương thì sao?" Hoàng Sơn Chân Quân hạ thấp giọng nói.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra: "Chân quân, ý của ngài là?

Vận may của Bạch tiền bối, thường đi kèm với vận rủi?" "Cũng không phải nói như vậy, nói chính xác hơn thì nên là 'giàu sang tìm trong hiểm nguy'!

Chỉ cần cẩn thận một chút, ngươi còn có thể có thu hoạch không tồi đâu." Hoàng Sơn Chân Quân cảm thán. "Được rồi, tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng gật đầu, đây là lý do các tiền bối trong nhóm né tránh Bạch tiền bối sao? "Cuối cùng, còn một việc nữa.

Cũng coi như là kinh nghiệm xương máu của một vị tiền bối truyền lại cho ngươi." Hoàng Sơn Chân Quân nói đầy ẩn ý: "Gần đây ngươi nên nói chuyện nhiều hơn với các cô nương xinh đẹp, ví dụ như cô bé Vũ Nhu Tử trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' của chúng ta.

Thường xuyên nói chuyện với cô bé, trong đầu nghĩ nhiều hơn về vẻ đẹp của cô bé.

Hoặc trong nhóm còn có Lệ Chi tiên tử, cô ấy gần đây vừa từ nước ngoài đánh một tên thổ địa thần linh từng đắc tội với mình trở về, gần đây chắc cũng sẽ thường xuyên online.

Ngươi có rảnh cũng nên tiếp xúc nhiều với cô ấy, cô ấy khá thích tự sướng, ngươi sẽ luôn có thể thấy được một vài bức ảnh xinh đẹp của cô ấy, xem nhiều vào, nghĩ nhiều về vẻ đẹp của cô ấy." "Gì ạ?" Tống Thư Hàng nghe mà đầu óc mơ hồ. "Không có gì, cứ tiếp xúc nhiều với các cô nương xinh đẹp là được, nghe lời tiền bối, chắc chắn không sai!" Hoàng Sơn Chân Quân nói đầy ẩn ý: "Vậy cứ quyết định thế nhé, ta cúp máy trước đây." Tút tút...

Hoàng Sơn Chân Quân đã cúp máy.

Tống Thư Hàng cầm điện thoại, uất ức nói: "Cho nên là, tôi cứ có cảm giác các tiền bối trong nhóm thường nói chuyện một nửa, giữ lại một nửa.

Sao không nói cho rõ ràng?" Đậu Đậu bên dưới quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng một cách sâu sắc, rồi lặng lẽ gật đầu: "Không sao, không cần nghe lời Hoàng Sơn đại ngốc, tên đó, đen tối lắm!" Tống Thư Hàng: "..." *************** Ở một nơi khác, tòa nhà của Dược Sư.

Bạch Tôn Giả dựa vào bức tường trắng, tạo một tư thế rất ngầu: "Như vậy được chưa?" "Được rồi được rồi, chính là tư thế này!" Trước mặt ngài, là một cô gái khoảng hai mươi mấy tuổi mặc đồng phục cảnh sát, tay cô cầm một chiếc máy ảnh DSLR, miệng thầm nuốt nước bọt.

Cô chính là nhân viên phường chịu trách nhiệm làm 'giấy tạm trú' cho Bạch Tôn Giả.

Lách tách, sau khi chụp liền ba tấm cho Bạch Tôn Giả, cô liếm liếm môi: "Làm thêm một kiểu cuối cùng nhé, chụp xong tôi sẽ chọn một tấm trong đó ra, để làm giấy tạm trú cho ngài!" "Ồ, được thôi.

Nhưng làm giấy tạm trú cần nhiều ảnh vậy sao?" Bạch Tôn Giả tuy nghi hoặc, nhưng vẫn rất hợp tác, làm một tư thế một tay chống trán, rất ngầu. "Cần chứ, cần chứ!

Tôi nhất định phải làm ra một tấm giấy tạm trú hoàn hảo nhất!" Nữ cảnh sát nghiêm túc nói, cô lướt qua những bức ảnh trong máy ảnh, có khoảng hơn hai mươi tấm.

Thật là đáng tiếc, muốn chụp thêm vài tấm nữa quá đi.

Thậm chí cô còn muốn nhét người đàn ông tên 'Tống Bạch' trước mặt này vào máy ảnh mang về, thật sự là quá đẹp trai rồi!

Về có thể khoe với các đồng nghiệp nữ một thời gian dài.

Tống Bạch, đây chính là tên hiện tại của Bạch Tôn Giả.

Vì Bạch Tôn Giả chỉ có một tên duy nhất là 'Bạch', làm chứng minh thư không tiện.

Cho nên, Tuyết Lang động chủ khi làm giấy tờ tùy thân cho ngài, đã tiện tay thêm họ Tống vào.

Luyến tiếc chụp xong tấm ảnh cuối cùng, nữ cảnh sát để lại phương thức liên lạc của mình, nói: "Anh Tống Bạch, nhiều nhất là hai ngày nữa, tôi sẽ mang giấy tạm trú của anh qua!

Nếu anh cần gấp, cũng có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào, tôi có thể làm trước cho anh!" "Cảm ơn." Bạch Tôn Giả mỉm cười với nữ cảnh sát.

Nữ cảnh sát đỏ mặt, đeo máy ảnh DSLR, trái tim nhỏ đập thình thịch không ngừng.

Cuối cùng lại không nỡ nhìn Bạch Tôn Giả thêm vài lần, mới không cam tâm rời khỏi tòa nhà của Dược Sư.

Bạch Tôn Giả thầm thở phào một hơi, trong suốt quá trình chụp ảnh ngài đều cẩn thận khống chế khí tức của mình, để tránh 'sức hút' đặc biệt bẩm sinh của mình bị rò rỉ ra ngoài, mệt chết đi được.

Đợi nữ cảnh sát đó rời đi, Bạch Tôn Giả ra sân nhỏ, lôi ra một cái thùng lớn.

Bên trong này... là 'chiến lợi phẩm' mà ngài đã tích góp được sau khi phấn đấu hôm qua và sáng nay.

Ngoài TV màu màn hình lớn, máy lọc nước, loa, nồi cơm điện, bếp từ của buổi sáng, còn có thêm máy hút mùi, lò vi sóng, máy làm sữa đậu nành...

Nếu không phải buổi sáng nữ cảnh sát đó đến sớm, ngài còn tháo dỡ thêm nhiều thứ nữa.

Đương nhiên, sau khi những thứ này bị hỏng, ngài đều cẩn thận khắc họa huyễn tượng trận pháp tại chỗ cũ.

Trong thời gian ngắn sẽ không bị người khác nhìn ra điều bất thường.

Hy vọng sẽ không bị Tống Thư Hàng tiểu hữu nhìn ra điều bất thường!

Nhân lúc Tống Thư Hàng chưa về, xử lý những thứ này trước đã!

Lúc này... một thiếu nữ có chút béo trẻ con, đang lén lén lút lút tiếp cận tòa nhà của Dược Sư, cô cẩn thận phá giải đại trận phòng ngự.

Chính là Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn.

Là một đệ tử rất xuất sắc của thế hệ này của 'Không Không Đạo Môn', Đường thiếu chủ từ khi ra mắt đến nay rất ít khi thất thủ.

Lần này cô đến đây là để trả ơn 'Quỳ Hoa tu sĩ', mới đến để trộm Huyết Thần Toản.

Hai ngày nay, cô vẫn luôn quan sát đại trận phòng ngự của tòa nhà này, đại trận phòng ngự của tòa nhà này rất phức tạp, trong thời gian ngắn, cô rất khó phá giải.

Chương 169

Đúng lúc cô đang đau đầu vì làm sao để phá trận, hôm nay vừa đến, liền phát hiện đại trận phòng ngự phức tạp này đã xảy ra vấn đề.

Đại trận không biết từ lúc nào đã bị người ta mạnh mẽ đâm thủng một lỗ lớn.

Tuy sau đó có cao nhân đã tu bổ lại đại trận này, nhưng, chỉ cần là trận pháp đã được tu bổ thì có nghĩa là có cơ hội để lợi dụng!

Cơ hội không thể bỏ lỡ, lỡ rồi không có lại!

Đường thiếu chủ lập tức đến phía dưới chỗ rách của đại trận phòng ngự, bắt đầu tính toán lỗ hổng của trận pháp, chuẩn bị phá trận.

Lúc này, cửa lớn của tòa nhà mở ra, một nam tử có dung mạo tuấn mỹ đi ra sân nhỏ.

Đường thiếu chủ lập tức nằm rạp xuống đất, lại lấy ra một món pháp bảo che lên người, biến mình thành trạng thái ẩn hình.

Sau đó cẩn thận nhìn qua hàng rào quan sát nam tử trong sân nhỏ.

Trong sân, Bạch Tôn Giả trước tiên là mang cái thùng lớn 'chiến lợi phẩm' ra, sau đó tiện tay bẻ một cành cây, điêu khắc mấy trận pháp, rất nhanh đã chế tạo thành 'Phi kiếm dùng một lần bản 004'.

Đường thiếu chủ ở bên ngoài nhìn mà ngây người. *Phi kiếm, cứ thế là luyện thành rồi sao?

Đùa à?

Hơn nữa vật liệu lại là cành cây có thể thấy ở khắp nơi?* Thủ đoạn như vậy, ngay cả trưởng lão Kim Đan Linh Hoàng của Không Không Đạo Môn cũng không làm được.

Cô không khỏi thầm nuốt nước bọt.

Lúc này, Bạch Tôn Giả mang cái thùng lớn đồ vật lên phi kiếm bằng gỗ.

Tiếp đó, ngài bấm kiếm quyết, khẽ quát một tiếng: "Đi!" Phi kiếm dùng một lần bản 004 mang theo một thùng lớn đồ vật bay vút lên trời, rất nhanh, đã không thấy tăm hơi. "Ừm." Bạch Tôn Giả hài lòng gật gật đầu.

Ngoài phòng, Đường thiếu chủ đã sợ đến mức chân mềm nhũn.

Cô chưa từng nghe nói ai có thể khống chế phi kiếm 'vèo' một cái bay lên trời cao như vậy.

Thiên lý thủ cấp địch thủ đã rất khoa trương rồi, nhưng phi kiếm của nam tử tuấn mỹ trước mắt này, bay đi đâu chỉ nghìn dặm?

Bay đi mất hút rồi, không lẽ là bay thẳng vào không gian luôn sao?

Còn có thể chơi vui vẻ được nữa không đây?

Không được rồi, nhiệm vụ này không thể nhận nữa.

Cùng lắm là nợ ân tình của 'Quỳ Hoa tu sĩ' lần sau trả lại, không cần thiết vì một nhiệm vụ mà đánh cược cả gia sản tính mạng của mình.

Đường thiếu chủ nghĩ đến đây, chuẩn bị rút lui. "Đạo hữu bên ngoài, có phải là người của Không Không Đạo Môn không?" Lúc này, Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nhìn về phía vị trí của Đường thiếu chủ, mỉm cười nói. "Bị phát hiện rồi?

Không thể nào, pháp khí này của mình là do sư phụ lấy được từ cổ di tích, ngay cả Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng cũng không thể nhìn thấu!" Đường thiếu chủ trong lòng kinh hãi.

Trừ phi, nam tử tuấn mỹ có vẻ ngoài như vậy, thực lực lại là Lục phẩm Chân Quân trở lên?

Mình không thể xui xẻo như vậy chứ?

Đường thiếu chủ ôm tâm lý may mắn, như một con sâu gạo từ từ bò trên đất, chuẩn bị lẳng lặng bò đi. "Đừng bò nữa, pháp bảo của ngươi không che được mắt ta đâu." Giọng của Bạch Tôn Giả nhàn nhạt truyền đến.

Đường thiếu chủ trong lòng buồn bực, cô bò dậy, vén pháp bảo trên người ra, mặt mày khổ sở.

Đây đúng là xuất sư vị tiệp thân tiên tử mà!

Bạch Tôn Giả cười vẫy vẫy tay: "Vào từ cửa chính đi, trận pháp ở đó đang mở." Sau khi ngài xuất quan, đang định tìm người của 'Không Không Đạo Môn' thế nào đây.

Bởi vì bản mệnh phi kiếm 'Lưu Tinh Kiếm' của ngài, trong lúc bế quan đã bị người của Không Không Đạo Môn trộm mất.

Tuy có thể dựa theo lạc ấn trên phi kiếm để tìm kiếm, nhưng nếu có thể gặp được người của 'Không Không Đạo Môn', giải quyết vấn đề sẽ đơn giản hơn nhiều.

Đường thiếu chủ rụt rè đến trước mặt Bạch Tôn Giả, nhỏ giọng nói: "Tiền bối chào ngài, thực ra tôi chỉ đi ngang qua, ngài tin không ạ?" "Ha ha." Bạch Tôn Giả cười ha hả.

Người của Không Không Đạo Môn đang nằm rạp trước cửa nhà bạn, bạn có tin là người ta chỉ đi ngang qua không?

Nói đến Không Không Đạo Môn, ngài lại nghĩ đến chuyện lúc mình bế quan, nghĩ lại cũng khá thú vị.

Nghĩ đi nghĩ lại...

Bạch Tôn Giả lại thất thần.

Đường thiếu chủ nghe thấy vị cao nhân này cười ha hả thì trong lòng buồn rầu, lần này không chết cũng phải lột một lớp da rồi?

Nhưng một lúc lâu sau, sao vị tiền bối cao nhân này không có động tĩnh gì?

Cô lén lút ngẩng đầu lên, liền thấy Bạch Tôn Giả hai mắt vô thần, dường như đã thất thần?

Cơ hội tốt, có nên chạy trốn không?

Đường thiếu chủ cắn cắn răng, cuối cùng vẫn không dám chạy.

Dù tiền bối có thất thần, nhưng với bản lĩnh phóng phi kiếm lên trời không thấy tăm hơi của đối phương, cô dù có chạy đến đâu, chẳng phải đối phương một phi kiếm là đuổi kịp sao?

Biết đâu... vị tiền bối này chính là muốn cô chạy trốn, rồi lấy cớ cho cô một kiếm?

Nghĩ như vậy, cô chỉ có thể ngây người tại chỗ, lẳng lặng chờ đợi.

Nếu Tống Thư Hàng ở bên cạnh cô lúc này, nhất định sẽ lớn tiếng khuyên cô: *Cô nương, mau mau chạy khỏi đây, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng!* May mà Bạch Tôn Giả véo cằm nghĩ một lúc lâu, đột nhiên lại nhớ ra mình hình như đã bắt được một đệ tử đạo môn.

Sau đó, Bạch Tôn Giả hơi hơi hoàn hồn lại.

Đường thiếu chủ may mắn giữ lại được một mạng.

Bạch Tôn Giả nhìn đệ tử Không Không Đạo Môn đang rụt rè đứng trước mặt này, lên tiếng hỏi: "Ngươi đến đây, là muốn trộm thứ gì?" Đường thiếu chủ thở dài một hơi, thành thật trả lời: "Một món bảo vật tên là 'Huyết Thần Toản'." "Huyết Thần Toản à." Bạch Tôn Giả có ấn tượng với Huyết Thần Toản này, vì hai ngày nay có nghe các đạo hữu trong nhóm nhắc đến.

Hình như Tống Thư Hàng tiểu hữu có ý định đổi 'Huyết Thần Toản' này cho Thất Sinh Phù đạo hữu trong nhóm? "Nếu mục tiêu của ngươi là Huyết Thần Toản, ta khuyên ngươi tốt nhất đừng có ý định với nó nữa." Bạch Tôn Giả nói: "Viên Huyết Thần Toản này sớm đã có đạo hữu đặt trước rồi, nếu ngươi trộm mất nó, chọc giận vị đạo hữu đó, Không Không Đạo Môn của các ngươi nói không chừng sẽ vì thế mà bị diệt môn." Vô tình, Bạch Tôn Giả đã tiết lộ thế lực khổng lồ đằng sau Thất Sinh Phù phủ chủ.

Diệt môn?

Đường thiếu chủ trong lòng không tin.

Không Không Đạo Môn là một môn phái bị người ta ghét, nhưng lại tồn tại trên đời lâu như vậy, đã trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, làm gì có chuyện dễ dàng bị diệt môn như vậy? "Lời nói đến đây thôi, tin hay không tùy ngươi.

Nhưng mà, dù sao ngươi cũng không thể trộm được Huyết Thần Toản đâu." Bạch Tôn Giả cười ha hả nói.

Đường thiếu chủ lập tức lòng chùng xuống, đúng vậy, căn bản không có cơ hội ra tay. "Vào trong với ta đi, ta có chút chuyện muốn hỏi ngươi, liên quan đến Không Không Đạo Môn của các ngươi." Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay, đi vào trong nhà.

Đường thiếu chủ ngoan ngoãn đi theo.

Sau khi ngồi xuống ở phòng khách trên tầng ba, Bạch Tôn Giả hỏi: "Không Không Đạo Môn của các ngươi có đệ tử nào khoảng một trăm năm trước, đào được một kho báu, sau đó nhận được một thanh phi kiếm không?" "Kho báu?

Phi kiếm?" Đường thiếu chủ cười khổ trả lời: "Tiền bối có thể cụ thể hơn một chút không ạ?" Bởi vì người của Không Không Đạo Môn đào kho báu vô số, mà phi kiếm lại là thứ thường thấy nhất trong kho báu.

Khoảng một trăm năm trước, đào kho báu, nhận được phi kiếm.

Thỏa mãn ba điều kiện này, ở Không Không Đạo Môn ít nhất cũng có hai chữ số trở lên.

“Trên thanh phi kiếm đó có minh văn ‘Lưu Tinh’.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Lưu Tinh Kiếm?” Đường thiếu chủ lập tức nghĩ đến một chuyện: “Chẳng lẽ là ‘Lãnh Diễm Kiếm’ Lưu Thiên Tung tiền bối?” Đó là một vị tiền bối quái dị nổi tiếng trong Không Không Đạo Môn đấy!

“Có nhân vật nào phù hợp sao?

Nói ta nghe thử.” Bạch Tôn Giả mỉm cười, nụ cười của ngài mang một ma lực thần kỳ, khiến cho Đường thiếu chủ bất tri bất giác đã khai ra hết những gì mình biết.

“Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Tung tiền bối, nhưng hơn một trăm năm trước, ngoại hiệu của ngài ấy vẫn là ‘Diệu Thủ Không Không’ Lưu Thiên Tung.

Ngài là một đệ tử rất xuất sắc của Không Không Đạo Môn chúng ta, thường có thể đột nhập vào những phong ấn mà ngay cả các trưởng bối trong đạo môn cũng không giải được để tìm kiếm bảo tàng.” Đường thiếu chủ nhớ lại, tuổi của cô không lớn, chuyện về Lưu Thiên Tung tiền bối phần lớn cũng là nghe từ sư tôn.

“Nhưng hơn một trăm năm trước, Lưu Thiên Tung tiền bối tìm thấy một di phủ của tu sĩ cổ, ngài đã mất rất nhiều thời gian để phá vỡ từng tầng cơ quan, đào mãi mới vào được trung tâm di phủ của cổ tiên.

Theo lời ngài kể, thứ cuối cùng ngài nhận được chỉ có một thanh phi kiếm, và một pho tượng.” “Ngài từng nghĩ sẽ mang cả pho tượng đó về Không Không Đạo Môn, nhưng sau đó không biết vì sao, giữa đường lại chôn pho tượng đó xuống đất, chỉ mang thanh ‘Lưu Tinh Kiếm’ về đạo môn.” “Sau đó, vừa về đến nơi là ngài bắt đầu bế quan, điên cuồng tu luyện, ngay cả việc tìm kiếm bảo tàng cũng rất ít đi...

Các trưởng bối trong môn phái đều nói bản lĩnh diệu thủ không không của ngài coi như đã phế bỏ.” “Về sau nữa, chắc là khoảng mười năm trước, ngài đột nhiên phá quan xuất quan, ra ngoài xông xáo.

Không bao lâu, ngài đã tạo nên danh tiếng lừng lẫy của ‘Lãnh Diễm Kiếm’.” “Đại khái là như vậy.” Đường thiếu chủ nói.

Liên quan đến ‘Lãnh Diễm Kiếm’ tiền bối còn có một số chuyện khá riêng tư, cô không nói nhiều.

Ví dụ như Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Tung tiền bối, năm đó mang Lưu Tinh Kiếm về môn phái với vẻ mặt ngây dại.

Từ ngày thứ hai, ngài bắt đầu điên cuồng tìm phụ nữ, một ngày ít thì ba người, nhiều thì năm sáu người, kéo dài gần một năm.

Lúc đó các trưởng bối trong môn phái đều tưởng ngài sắp phế rồi.

Nhưng một năm sau, ngài lại bắt đầu bế quan, hai tai không màng chuyện bên ngoài, một lần bế quan kéo dài gần tám mươi tám năm.

Lúc xuất quan, ngài đã trở thành một kiếm tu mạnh mẽ.

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu, ‘Lãnh Diễm Kiếm’ Lưu Thiên Tung này, hẳn là người đã lấy đi Lưu Tinh Kiếm của ngài.

“Vậy ngươi có biết, Lãnh Diễm Kiếm hiện đang ở đâu không?” Bạch Tôn Giả hỏi.

Nghe câu hỏi này, Đường thiếu chủ đột nhiên tỉnh táo lại.

Cô hoảng hốt nhìn Bạch Tôn Giả, không chịu trả lời câu hỏi này — cô lo Bạch Tôn Giả sẽ gây hại cho tiền bối trong môn.

“Yên tâm đi, ta không có ý định làm hại các ngươi.” Bạch Tôn Giả nói: “Ta chỉ muốn lấy lại Lưu Tinh Kiếm của mình mà thôi.” Đường thiếu chủ vẫn không chịu lên tiếng.

Bởi vì Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Tung tiền bối, dường như đang đi cứu một vị tiền bối của Không Không Đạo Môn là ‘Vân Vụ đạo trưởng’, vị tiền bối đó đã bị người ta dùng thiên thạch từ ngoài không gian trấn áp hơn hai trăm năm rồi.

Chuyện liên quan đến an nguy của hai vị tiền bối, cô không dám nói nhiều!

“Cô nhóc này cũng cảnh giác đấy, thôi được rồi, ngươi cứ ở lại chỗ ta vài ngày.

Qua một thời gian nữa, ta sẽ dẫn ngươi cùng đi tìm ‘Lưu Tinh Kiếm’.” Bạch Tôn Giả cười nói.

Chương 170

*************** Ở một nơi khác, Tống Thư Hàng nghe xong điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân thì đầu óc mơ hồ.

Cậu lập tức mở điện thoại, vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào xem thử, cố gắng tìm chút manh mối từ 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đang rất náo nhiệt, vì có một vị tiền bối rất nổi tiếng hình như vừa đi farm một 'thổ thần bản địa' ở nước ngoài về.

Khoảng mấy phút trước, Lệ Chi tiên tử đăng một biểu cảm mặt cười rạng rỡ trong nhóm.

Đạo hiệu 'Lệ Chi' nghe có chút kỳ quặc.

Chủ yếu là do vị sư tôn đặt đạo hiệu cho cô lúc đó nhất thời hứng khởi, đặt cho đám đệ tử dưới trướng một loạt đạo hiệu kỳ lạ.

Có Mật Đào tiên tử, Hạ Lê đạo trưởng, Ba La đạo trưởng, Anh Đào tiên tử... toàn là tên trái cây.

So với mấy đạo hiệu như Mật Đào tiên tử, đạo hiệu Lệ Chi này vẫn còn đỡ chán.

Sau này gọi nhiều, cô cũng chai sạn, quen rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Lệ Chi, hoan nghênh trở về." Lệ Chi tiên tử: "Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối, cuối cùng ta cũng về rồi.

Chuyến này đi hơi tốn thời gian, bản thể của tên thổ thần đó lại trốn trong một không gian dị biệt độc lập, trốn kỹ thật.

Nhưng cuối cùng vẫn bị ta tìm ra, cho hắn nếm thử mùi vị của một ngàn viên Oanh Thiên Lôi, xử lý gọn." Túy Nguyệt cư sĩ: "Hoan nghênh trở về ~" "Lệ Chi tiên tử chuyến này thu hoạch thế nào?

Lần sau các vị đi farm thổ thần bản địa ở nước ngoài nhớ gọi ta với." Đồng Quái tiên sư vừa được gỡ cấm ngôn xong liền cảm thán.

"Thu hoạch cũng được, nhưng thổ thần bản địa gần đây càng ngày càng nghèo.

Đề nghị các đạo hữu lần sau đi farm, nên tìm những tên đã lâu không bị ai đánh mà farm." Lệ Chi tiên tử nói xong, liền đăng mấy tấm ảnh lên.

Trong ảnh là một cô gái phương Đông mắt to, trên mặt nở nụ cười phóng khoáng, khi cười lên còn có hai lúm đồng tiền.

Dưới chân cô là một con vật trông giống như sự kết hợp giữa rắn và côn trùng, đây là một loại thổ thần bản địa.

Thổ thần bản địa có rất nhiều loại, có loại là yêu thú sinh vật bị biến dị, có loại là thần linh hương hỏa sinh ra trong tín ngưỡng, còn có loại là do con người tu luyện một số công pháp đặc thù chuyển hóa thành.

Những tấm ảnh sau là chiến lợi phẩm của cô, một số dược liệu luyện khí và luyện đan khá tốt.

Sau đó là thi thể của con thổ thần bản địa này.

Thông thường, tu sĩ rất ít khi giết thổ thần bản địa, vì sẽ gánh phải một số nhân quả không cần thiết, rất phiền phức.

Nhưng tên thổ thần này đã đắc tội nặng với Lệ Chi tiên tử, nên bị cô giết thẳng tay.

Dược Sư: "Lệ Chi tiên tử vẫn xinh đẹp như vậy, %*#)!￥#" Những chữ phía sau biến thành một mớ ký tự lộn xộn, nghĩ đến việc bên cạnh Dược Sư còn có Giang Tử Yên cô nương canh chừng, liền có thể hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Khen người phụ nữ khác xinh đẹp ngay trước mặt Tử Yên cô nương, Dược Sư cũng giỏi tìm đường chết thật.

Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh lờ Dược Sư đi, nói trong nhóm: “Lệ Chi à, sau này rảnh thì đăng thêm vài tấm ảnh lên nhóm nhé.” “?” Lệ Chi tiên tử nghi hoặc.

Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng chuyển sang chế độ nhắn tin riêng, liên lạc với Lệ Chi tiên tử: “Ừm, Bạch chân quân, bây giờ là Bạch Tôn Giả đã xuất quan rồi, hiện trong nhóm có một vị đạo hữu mới đang tiếp đãi ngài ấy.” “Ồ ồ.” Lệ Chi tiên tử tỏ vẻ đã hiểu — hiểu cái quái gì chứ!

Chẳng lẽ đạo hữu mới tiếp đãi Bạch Tôn Giả, thì phải lấy ảnh của cô ra để ‘tự sướng’ à?

Đúng lúc này, Đồng Quái tiên sư đột nhiên lại trồi lên: “Ha ha, nói đến ảnh của Lệ Chi tiên tử, ta đây còn giữ một tấm ‘ảnh nude’ của Lệ Chi đấy!

Trắng nõn nà, chói mắt lắm!” “Cái gì?!” Lệ Chi tiên tử gửi một biểu cảm mắt trợn tròn, cô chụp ảnh nude từ bao giờ?

Còn trắng nõn nà nữa?

Tuyết Lang động chủ: “Tuy gu thẩm mỹ của lão phu khác với nhân loại các ngươi, nhưng gửi ra xem thử?” Tạo Hóa pháp vương: “Có hứng thú xem.” Thất Sinh Phù phủ chủ: “Nếu ngươi định gửi, ta xem một chút cũng không thành vấn đề.” Dược Sư: “...%#W” Đồng Quái tiên sư đắc ý cười, sau đó gửi một tấm ảnh nude của Lệ Chi!

Một chùm vải tươi, đã bóc vỏ ngoài, để lộ ra phần thịt quả trắng nõn bên trong, tươi ngon mọng nước...

“...” Tuyết Lang động chủ.

“...” Tạo Hóa pháp vương.

“...” Thất Sinh Phù phủ chủ.

“...” Dược Sư.

“Đây thật sự là Đồng Quái tiên sư à?

Không phải là Cuồng Đao Tam Lãng đang dùng acc của hắn chứ?” Túy Nguyệt cư sĩ nghi ngờ hỏi, trong ký ức, Đồng Quái tiên sư tuy luôn là quẻ đen, nhưng không đến mức tìm đường chết như vậy.

“He he.” Hoàng Sơn Chân Quân. [Hệ thống thông báo: (******) Đồng Quái tiên sư đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 1 ngày.] Kể từ lần trước Đồng Quái tiên sư đăng video ‘Hoàng Sơn Chân Quân’ tiếp đãi Bạch chân quân, hắn đã ngày càng đi xa trên con đường tìm chết, không thể quay đầu lại nữa.

“Nếu không phải đã thử luyện chế Dịch Thối Thể, chỉ nhìn những đoạn chat này, ai mà nghĩ đây là một nhóm tu sĩ thật sự đang trò chuyện chứ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tuy nhiên, Hoàng Sơn Chân Quân lại bảo ‘Lệ Chi tiên tử’ đăng thêm ảnh đẹp trong nhóm, lại còn dặn đi dặn lại cậu phải xem nhiều mỹ nữ, nghĩ nhiều đến các cô gái xinh đẹp.

Chân quân đây không phải là lo mình bị ảnh hưởng bởi Bạch tiền bối chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sức hút đặc biệt trên người Bạch tiền bối mà tỏa ra thì đúng là không ai có thể chống cự.

Ngay cả khi ngài tự phong ấn trong pho tượng, sức hút vô tình tỏa ra khi bế quan cũng đã khiến vô số nam thanh nữ tú, thậm chí cả các bà các chú phát cuồng, còn gây ra vụ ẩu đả tập thể ở ‘vô danh quan’ tại thôn Lâm Diêu.

Nhưng bây giờ, Bạch tiền bối đã có thể kiểm soát sức hút của bản thân, chỉ cần ngài không ngẩn người thì cũng chỉ là một người đàn ông trông khá tuấn mỹ mà thôi, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Có lẽ Hoàng Sơn Chân Quân và mọi người vẫn chưa biết Bạch tiền bối đã có thể tự chủ kiểm soát sức hút của mình chăng?

“À phải rồi, tiểu hữu Thư Hàng có online không?” Lúc này, Tuyết Lang động chủ đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng vội vàng trả lời: “Có ạ tiền bối, cháu vừa mới lên.” “Ha ha, tiểu hữu Thư Hàng, khi nào cậu đưa Bạch tiền bối đi làm thẻ ngân hàng?

Mấy hôm trước Bạch tiền bối liên lạc với ta, nói muốn đổi một ít vàng bạc lấy tiền tệ lưu thông hiện nay.

Đợi cậu làm cho ngài ấy một cái thẻ ngân hàng, ta sẽ chuyển trước vài chục triệu cho tiền bối dùng tạm.” Tuyết Lang động chủ cười nói.

Vài chục triệu, dùng tạm.

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến mười triệu tiền điện thoại trong máy mình...

Tuy nhiên cậu vẫn nhanh chóng trả lời: “Vâng ạ, cháu sẽ tranh thủ thời gian sớm nhất đưa Bạch tiền bối đi làm thẻ ngân hàng.” Mà nói đi cũng phải nói lại, sao Bạch tiền bối đột nhiên lại muốn đổi tiền mặt?

Ngài có thứ gì cần mua sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Đậu Đậu nhẹ nhàng nhảy xuống đất.

“Về đến nhà rồi.” Đậu Đậu kêu.

Tống Thư Hàng có chút lưu luyến trèo xuống khỏi người Đậu

Đậu, lấy chìa khóa ra mở cửa.

“Hử?

Sao không mở được cửa?” Tống Thư Hàng nghi hoặc xoay chìa khóa, nhưng cửa vẫn không mở.

Cậu rút chìa khóa ra xem, không sai, đây là chìa khóa cửa chính mà.

“Chẳng lẽ ổ khóa có vấn đề?” Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn chằm chằm vào ổ khóa, hình như ổ khóa này có dấu vết bị tháo ra?

Là ảo giác sao?

“Nhưng không sao, Bạch tiền bối chắc đang ở nhà.” Tống Thư Hàng đưa tay bấm chuông cửa.

Đinh đinh đang ~~ đinh đinh đang ~~ Tiếng chuông cửa du dương vang lên.

“...” Nhưng Tống Thư Hàng lại ngây người một lúc lâu, cậu nhìn Đậu Đậu, hỏi: “Đậu Đậu, nếu tôi nhớ không lầm, chuông cửa của tòa nhà này không phải nên là tiếng ‘đing đing đing ~ đing đing đing ~’ sao?” Đậu Đậu đảo mắt: “Từ lúc tôi đến đây chưa từng dùng chuông cửa.” “Cũng đúng, mi chưa từng nghe tiếng chuông.

Chẳng lẽ tôi nhớ nhầm?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chẳng mấy chốc, Bạch tiền bối mở cửa ra, mỉm cười: “Về rồi à, tiểu hữu Thư Hàng.” “Vâng, tiền bối, ổ khóa cửa hình như hỏng rồi, chìa khóa không mở được.

Lát nữa cháu sẽ gọi người đến sửa.” Tống Thư Hàng thuận miệng nói.

“Hỏng rồi à?

Ha ha ha ~ Được thôi.” Bạch tiền bối tiếp tục giữ nụ cười gần như hoàn mỹ của mình.

“Còn nữa, vừa rồi Hoàng Sơn tiền bối gọi điện đến, nói rằng những chiếc xe ngài ấy đặt đã lần lượt được giao đến một bãi đậu xe ngầm gần khu đại học Giang Nam, lát nữa sẽ có người liên lạc với cháu, bảo chúng ta qua đó nghiệm thu xe.” Tống Thư Hàng vừa đi lên lầu vừa nói.

“Ồ, phương tiện giao thông à?

Tốt, ta rất mong đợi.” Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đi ngang qua tầng ba nơi Bạch tiền bối ở, rồi nhìn thấy một vị khách trong phòng khách.

Đó là một thiếu nữ có chút mũm mĩm đáng yêu, nhưng hiện tại cả người cô cứng đờ, trông rất không tự nhiên, rất gò bó.

“Khách của Bạch tiền bối ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải.” Bạch Tôn Giả lắc đầu: “Là người của Không Không Đạo Môn, đến định trộm Huyết Thần Toản của ngươi, bị ta bắt được.

Vừa hay mấy ngày nữa phải dẫn cô ta đi tìm lại Lưu Tinh Kiếm của ta.” “Ồ, Lưu Tinh Kiếm!” Tống Thư Hàng nhớ Bạch tiền bối đã nhắc đến, thanh kiếm đó bị một đệ tử của Không Không Đạo Môn trộm đi.

Nhìn thiếu nữ đáng yêu này, Tống Thư Hàng véo cằm nói: “Cô ta có chạy trốn không?” Hơn nữa, cứ để cô ta ở trong nhà như vậy, liệu có tiện tay lẻn vào phòng mình trộm Huyết Thần Toản đi không?

“Hay là, trói cô ta lại?” Cậu đề nghị.

Đường thiếu chủ cười gượng với Tống Thư Hàng — khốn kiếp, vốn dĩ cô còn có ý định lén lút bỏ đi, bây giờ đường lui đều bị Tống Thư Hàng chặn đứng rồi.

Gặp một mỹ thiếu nữ đáng yêu như ta đây, chẳng lẽ không thể thương hoa tiếc ngọc một chút sao?

Định mệnh cô độc cả đời à!

Đồ khốn!

“Ừm, ngươi nói có lý.” Bạch Tôn Giả gật đầu.

Sau đó, Đường thiếu chủ bị trói gô lại, còn bị Bạch Tôn Giả dán thêm một lá bùa cấm cố, đảm bảo cô không thể trốn thoát.

Đường thiếu chủ hận thù nhìn Tống Thư Hàng, ngay lập tức đã hận người đàn ông này đến tận xương tủy.

“Đừng nhìn tôi như vậy, đối với kẻ trộm thì nên có sự phòng bị.” Tống Thư Hàng cười ha hả, sau đó cậu lấy điều khiển ra: “Hay là cho cô xem TV nhé, như vậy cô sẽ không quá buồn chán.” Xem TV?

Nghe đến từ này, Bạch Tôn Giả có chút không tự nhiên.

Tống Thư Hàng bấm điều khiển, nhẹ nhàng bật nguồn TV.

Bạch Tôn Giả lập tức âm thầm bấm pháp quyết, màn hình ‘TV’ sáng lên, nhưng lại là một mảng trắng xóa, không có tín hiệu chương trình.

Chương 171

“Hử?

Chẳng lẽ dây cáp có vấn đề?” Tống Thư Hàng nghi hoặc gãi đầu, thử bấm mấy nút.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lén lút dùng điện thoại lên mạng, tìm kiếm trang web xem TV trực tuyến, bấm vào chương trình của CCTV6, sau đó lại âm thầm bấm pháp quyết.

Màn hình ‘TV’ sáng lên, sau đó hiện ra chương trình của CCTV6, đang chiếu một bộ phim điện ảnh.

“Ồ, có tín hiệu rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Bạch Tôn Giả âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Cô cứ xem phim một lúc đi.” Tống Thư Hàng nói với Đường thiếu chủ.

Sau đó, cậu đứng dậy đi về phía tủ lạnh: “Bạch tiền bối có muốn ăn gì không?

Mấy hôm trước cháu mua rất nhiều đồ ăn ngon ở khu phố La Tín.

Chỉ cần cho vào lò vi sóng hâm nóng là ăn được.” Tủ lạnh tuy đã bị Bạch tiền bối độ lại, nhưng chức năng làm lạnh vẫn khá tốt.

Nghe đến lò vi sóng, Bạch Tôn Giả hai tay ôm trán, thở dài một hơi.

Sớm biết vậy ngài đã chọn tầng khác để tháo đồ rồi...

“Không biết có phải là ảo giác của tôi không, sao cứ cảm giác linh khí trong tòa nhà này trở nên rất dồi dào?” Tống Thư Hàng vừa đi về phía tủ lạnh vừa thầm nghĩ.

Khi cậu lấy một ít đồ ăn vặt, chuẩn bị dùng lò vi sóng hâm nóng, Đậu Đậu yên lặng ngồi xổm bên cạnh, dùng ánh mắt nhìn một tên ngốc để nhìn cậu.

Ánh mắt này của Đậu Đậu, Tống Thư Hàng đã thấy quá nhiều lần, nên cậu rất nhạy cảm với nó.

Chẳng lẽ việc mình sắp làm có gì đó không đúng?

Cậu cẩn thận nhìn đồ ăn vặt trong tay, lại nhìn quần áo của mình, không có vấn đề gì cả?

“Đậu Đậu, có gì chúng ta cứ nói thẳng, được không?” Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nói.

“Không có gì, tôi chỉ rất muốn xem cậu làm thế nào dùng ‘lò vi sóng’ hâm nóng thức ăn thôi.” Đậu Đậu nhếch miệng cười hắc hắc, dùng bộ dạng của một con chó Bắc Kinh mà làm ra được biểu cảm ‘nhếch miệng cười’ này, thật là làm khó nó rồi.

“Lò vi sóng có vấn đề?” Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Cậu đưa tay ra phía trước — kết quả là cái lò vi sóng trước mắt giống như không khí, tay cậu xuyên qua lò vi sóng, như thể đó là ‘linh hồn của lò vi sóng’ vậy.

“He he.” Đậu Đậu cười gian.

“Bạch tiền bối sao?” Tống Thư Hàng cười khổ, chuyện này ngoài Bạch tiền bối ra, trong nhà không ai làm được.

Đồng thời cậu lập tức phản ứng lại: “Vừa rồi TV cũng có vấn đề đúng không?” “He he, tôi thấy cậu chĩa điều khiển vào tường, lại còn tỏ ra thỏa mãn, trông thú vị lắm.” Đậu Đậu nói, thực lực của nó có thể nhìn thấu huyễn thuật mà Bạch Tôn Giả bày ra, vì cấp độ huyễn thuật trận pháp mà Bạch Tôn Giả bày ra không cao.

“Ngoài lò vi sóng ra, còn có thứ gì khác bị hỏng không?” Tống Thư Hàng thở dài hỏi.

“Trừ cái tủ lạnh bị độ lại ra... những thứ khác trên tầng ba cơ bản đều đã thay đổi hết.” Đậu Đậu cười hắc hắc: “Sau đó tôi lại xem qua, rất nhiều thứ trên tầng hai cũng bị tháo ra.

Nhưng vì có kinh nghiệm từ tầng ba, nên phần lớn đều được lắp lại nguyên vẹn.” Đậu Đậu cười hắc hắc.

“...” Tống Thư Hàng đại khái đã hiểu, tại sao Bạch tiền bối lại muốn đổi tiền mặt.

Ngài ấy chắc là muốn mua một bộ đồ mới về, để thay thế những thứ đã bị ngài tháo hỏng?

“Thôi vậy.” Tống Thư Hàng đặt thức ăn lại vào tủ lạnh, coi như mình không thấy gì, để tránh Bạch tiền bối xấu hổ.

Sau đó, cậu cười tươi đi về phía Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối, cháu đột nhiên lại muốn đi mua trực tiếp một ít đồ ăn vặt tươi mới, lát nữa chúng ta nghiệm thu xe xong thì đi dạo khu phố La Tín nhé.

Thời đại này có rất nhiều món ngon, cũng rất đáng để tiền bối thử.” Bạch Tôn Giả cười gật đầu — cuộc đối thoại của Đậu Đậu và Tống Thư Hàng trong bếp ngài đều nghe thấy cả.

Ôi ~ ngượng chết đi được. *************** Trong phòng trọ của Lý Dương Đức.

Thổ Ba mặt mày khổ sở ôn bài.

“Chết tiệt, tại sao cuộc sống đại học mà người khác miêu tả là tán gái, chơi bời vui vẻ!

Còn chúng ta thì vẫn là lũ sinh viên khổ sở?

Mỗi học kỳ đều phải vật lộn vì kỳ thi cuối kỳ?” Thổ Ba thở dài.

“Bởi vì chính cậu đã chọn đại học Giang Nam.” Lý Dương Đức đẩy gọng kính nói.

Ở khu đại học Giang Nam, muốn tốt nghiệp thì trong suốt bốn năm đại học không được rớt quá ba môn.

Rớt môn thì phải thi lại, có hai cơ hội thi lại, nếu không qua được thì tính là chết một môn.

Nếu đủ ba lần chết môn... xin lỗi, bằng tốt nghiệp không có phần của bạn.

Khu đại học Giang Nam còn đỡ, đại học Huyền Thành bên cạnh mới đúng là vô nhân tính, ngay cả cơ hội thi lại cũng không có.

Đủ ba lần rớt môn là tặng miễn phí một vé về quê, tiễn bạn về nhà.

“Sớm biết vậy đã không chọn đại học Giang Nam rồi.” Thổ Ba mặt mày khổ sở: “Còn nữa, tại sao tên Cao Mỗ Mỗ kia có thể có bạn gái xinh đẹp cùng ôn bài, Tống Thư Hàng có lẽ cũng có bạn học Lục Phỉ đi cùng, mà tôi lại chỉ có thể đối mặt với cậu, một tên otaku lập trình?” Lý Dương Đức nổi gân xanh trên trán: “Tôi là otaku lập trình thật có lỗi với cậu quá nhỉ!

Có muốn ôn bài không?

Không muốn ôn thì cút về ký túc xá đi, đừng làm phiền tôi nữa?” “Tôi chỉ muốn than thở một chút để khuấy động không khí thôi mà, cậu cứ phối hợp với tôi một chút đi.” Thổ Ba cười ha hả, tiếp tục chiến đấu với tài liệu ôn tập.

Lúc này, điện thoại của Thổ Ba vang lên.

Cậu mở điện thoại ra xem, lại là ông ngoại gọi đến.

Thổ Ba bắt máy: “Alô, ông ngoại, có chuyện gì thế?” “Thổ Ba, cháu nói xem... trên đời này có thật là có ma không?” Ông ngoại của Thổ Ba nói với giọng nặng nề.

“Gì cơ?

Ông ngoại, không phải ông luôn cho rằng phải tin vào khoa học sao?

Không được mê tín sao?

Sao đột nhiên lại lôi chuyện ma quỷ ra nói vậy?” Lâm Thổ Ba nghi hoặc hỏi lại.

“Gần đây cứ cảm thấy có chút tà môn, trong làng liên tiếp xảy ra mấy chuyện lạ, ông cứ có cảm giác như gặp ma thật vậy.” Ông ngoại của Thổ Ba có vẻ uể oải.

“...” Thổ Ba không nói nên lời: “Ông ơi, phải tin vào khoa học!

Khoa học là sức mạnh, đừng tin vào những thứ ma quỷ mê tín đó!” Câu nói này, nghe sao mà quen thế?

Đây chính là câu cửa miệng của ông ngoại Thổ Ba, một tháng trước, ông ngoại Thổ Ba còn nói những lời này với Vũ Nhu Tử một cách đầy tâm huyết.

“Thằng nhóc con này, ngứa da rồi phải không?” Ông ngoại của Thổ Ba gầm lên.

“He he he he.” Thổ Ba cười gượng.

“Ông gần đây suy nghĩ... cứ cảm thấy bạn học lần trước cháu mang về, có lẽ có chút lai lịch.

Không phải cháu sắp được nghỉ rồi sao?

Sau khi nghỉ lễ dẫn họ đến chỗ ông chơi thế nào?” Ông ngoại của Thổ Ba nói vòng vo.

Nói đến đây, sau khi một loạt chuyện kỳ lạ xảy ra trong làng gần đây, ông không hiểu sao lại nhớ đến đôi nam nữ trẻ tuổi đã đến thôn La Tín của mình một tháng trước.

Đặc biệt là cô bé đó, khi nhớ lại, ông lại không tài nào nhớ được cô bé trông như thế nào?

Chỉ nhớ dường như là một cô bé rất xinh đẹp, vô cùng bí ẩn.

Vì vậy, ông động lòng, liền gọi điện cho Thổ Ba.

“Ha ha, không thành vấn đề đâu ạ.

Vậy đợi sau khi nghỉ lễ, cháu sẽ đưa Thư Hàng đến chỗ ông ngoại chơi.

Ừm, nếu thi cử thuận lợi không rớt môn, ba ngày sau cháu sẽ đến chỗ ông.” Thổ Ba nói.

“Tốt, tốt.

Càng nhanh càng tốt.” Ông ngoại của Thổ Ba hài lòng nói, sau đó ông lại bổ sung một câu: “Cố gắng thi, đừng rớt môn đấy nhé?” Nửa câu sau, ý đe dọa rất rõ ràng.

Cách một cái điện thoại, Thổ Ba cũng cảm nhận được ác ý tràn trề của ông ngoại.

Cậu lập tức rùng mình một cái.

Sau khi cúp máy, cậu hơi nhíu mày, chỗ ông ngoại thật sự có chuyện sao?

“Dương Đức, cậu có tin trên đời này có ma không?” Cậu ngẩng đầu nhìn Lý Dương Đức.

“Không tin.” Lý Dương Đức không chút do dự đáp.

Dừng một chút, cậu lại bổ sung: “Tuy nhiên, trên đời này có lẽ sẽ có một số sức mạnh chưa thể giải thích bằng khoa học.

Trên thế giới vẫn còn rất nhiều bí ẩn chưa được giải đáp.” “Ngoài ra... cậu tốt nhất đừng nghĩ nhiều như vậy, nếu không, cánh cửa thi lại đang mở ra với cậu đấy.” “Đừng có trù tôi thi lại mãi được không, còn có thể nói chuyện vui vẻ được nữa không.” Thổ Ba uất ức cầm sách lên. ************** Trước giờ ăn trưa, vẫn còn một chút thời gian.

Tống Thư Hàng lúc này đang dùng máy tính xem video ‘tu sĩ Quỳ Hoa’ do Đậu Đậu quay lại.

“Tu sĩ Quỳ Hoa là đệ tử phân bộ của Vô Cực Ma Tông, thuộc hạ của đàn chủ mà hắn tìm đến để đối phó với mình?” Tống Thư Hàng tắt video: “Hơn nữa, đệ tử đạo môn mà Bạch tiền bối bắt được, cũng là do hắn ủy thác đến trộm Huyết Thần Toản?” “Từ phong cách hành sự mà xem, tu sĩ Quỳ Hoa này dường như không phải thuộc hạ của Công Tử Hải.” Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên hình ảnh của Công Tử Hải, nếu là thuộc hạ của tên đó, hành động chắc chắn sẽ cực đoan hơn, cũng sẽ tỉ mỉ và tàn nhẫn hơn.

Sẽ không giống như tu sĩ Quỳ Hoa này, gần như không có kế hoạch hoàn chỉnh, dường như là nhất thời nổi hứng, liền lập tức hành động.

Nếu không phải thuộc hạ của Công Tử Hải, vậy ‘tu sĩ Quỳ Hoa’ này lại là thuộc hạ của ai?

Chẳng lẽ là thấy lợi nổi lòng tham?

Phải đi hỏi tên tù binh ở dưới lầu mới được.

Tống Thư Hàng quay lại lầu dưới, đến trước mặt đệ tử Không Không Đạo Môn đang bị trói gô vứt trên sofa.

Đường thiếu chủ thấy là Tống Thư Hàng, liền phồng má, hừ lạnh quay đầu đi.

“Tu sĩ Quỳ Hoa và cô có quan hệ gì?” Tống Thư Hàng đi thẳng vào vấn đề.

Chương 172

“Tu sĩ Quỳ Hoa nào, tôi không quen.” Đường thiếu chủ rất có nghĩa khí nói, trong lòng lại thầm kêu không ổn — đối phương ngay cả thân phận của tu sĩ Quỳ Hoa cũng biết rồi sao?

“Đệ tử Vô Cực Ma Tông đã ủy thác cho cô đến trộm Huyết Thần Toản.” Tống Thư Hàng lạnh nhạt nói.

Đồng tử của Đường thiếu chủ hơi co lại, nói: “Chỉ là người ủy thác nhiệm vụ bình thường thôi, giữa chúng tôi không có quan hệ đặc biệt gì cả.” “He he.” Tống Thư Hàng đưa tay ra, trong lòng bàn tay lộ ra một mặt dây chuyền hộ phù.

“Nếu chỉ là quan hệ người ủy thác và người được ủy thác bình thường, vậy thì cô không cần phải che giấu gì cho hắn nữa.

Nói ra thân phận của hắn, thân phận của hắn trong phân chi Vô Cực Ma Tông, và hắn nghe lệnh của ai?” Tống Thư Hàng nheo mắt nói.

Mặt dây chuyền hộ phù này, chính là bảo bối của tu sĩ Quỳ Hoa, một món pháp khí có thể gia trì ‘Thanh Phong Gia Tốc’ cho bản thân.

Pháp khí này hiện đang ở trong tay Tống Thư Hàng, điều đó có nghĩa là tu sĩ Quỳ Hoa đã lành ít dữ nhiều rồi.

“Tôi thật sự không biết.” Đường thiếu chủ cười khổ lắc đầu, cô chỉ nợ tu sĩ Quỳ Hoa một ân tình, chỉ biết hắn là đệ tử phân bộ Vô Cực Ma Tông, những thứ khác hoàn toàn không biết.

Tống Thư Hàng xoa xoa trán, hiển nhiên rất không hài lòng với câu trả lời này.

“Người cứng miệng thật là phiền phức.” Cậu không có kỹ năng ‘hỏi cung’, lần sau có nên vào hệ thống học kỹ năng ‘hỏi cung’ không nhỉ?

“Này này, tôi thật sự không cứng miệng mà!” Đường thiếu chủ sốt ruột.

Tống Thư Hàng dùng ánh mắt nhìn một tên ngốc nhìn Đường thiếu chủ: “Cô nghĩ tôi sẽ tin lời cô sao?” Lúc này, Đậu Đậu vui vẻ nhảy ra: “Để tôi, để tôi, hỏi cung gì đó, tôi rất giỏi!” Nó đang chán muốn chết, tìm khắp nơi việc gì vui để làm.

“Được rồi, đừng chơi chết người ta, Bạch tiền bối hình như còn giữ cô ta lại có việc.

Đợi Bạch tiền bối dùng xong, nếu cô ta vẫn không chịu nói, lúc đó mi ăn thịt cô ta cũng không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng nghiêm túc bổ sung — cậu cố ý miêu tả Đậu Đậu một cách đáng sợ, để dọa vị đệ tử Không Không Đạo Môn này.

Đậu Đậu phối hợp làm một biểu cảm nhe răng hung dữ...

đáng tiếc là, nó bây giờ vẫn là bộ dạng của một con chó Bắc Kinh nhỏ, bộ dạng này chỉ khiến người ta cảm thấy đáng yêu.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài, phải nghĩ cách tìm ra ‘tu sĩ Quỳ Hoa’ thuộc phân bộ nào.

Tô Thị A Thất tiền bối hình như đang san bằng các phân bộ của Vô Cực Ma Tông.

Nếu có thể tìm ra ‘tu sĩ Quỳ Hoa’ thuộc phân bộ nào, tiết lộ thông tin cho A Thất tiền bối, tin rằng A Thất tiền bối sẽ rất vui ~ Cầu phiếu đề cử ha ha ha ha ~~ không cầu thì nhiều người sẽ quên bỏ phiếu mất ~~~ Khoảng mười hai giờ trưa, Tống Thư Hàng nhận được một cuộc điện thoại, là người đại diện do Hoàng Sơn Chân Quân sắp xếp, chịu trách nhiệm thay Hoàng Sơn Chân Quân giao các loại xe đến bãi đậu xe ngầm gần khu đại học Giang Nam.

Sau khi hỏi Tống Thư Hàng có ở nhà không, người đại diện liền vội vã chạy đến chỗ ở hiện tại của Tống Thư Hàng, thái độ tốt không thể tả.

Có tiền không chỉ sai khiến được ma quỷ, mà còn có thể sai khiến ma quỷ đẩy mình!

Sau đó, người đại diện lái xe chở Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đến bãi đậu xe ngầm.

Lần này Đậu Đậu không có hứng thú đi ra ngoài cùng Tống Thư Hàng, nó ở lại trông nhà.

Dù sao cũng có đệ tử Không Không Đạo Môn Đường thiếu chủ ở lại, nó có thể dùng đủ loại tư thế để tra khảo Đường thiếu chủ, để giải khuây.

Tống Thư Hàng cẩn thận đi cùng Bạch tiền bối lên xe, sợ ngài đột nhiên hứng chí, tháo xe của người ta ra.

Bạch tiền bối bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm rất không tự nhiên: “Không cần nhìn ta như vậy, ta không tháo xe đâu, cho ta chút tin tưởng đi!” Tống Thư Hàng ngại ngùng gãi đầu. ... ...

Một đường bình an.

Đến bãi đậu xe ngầm, người đại diện giao chìa khóa bãi đậu xe cho Tống Thư Hàng.

Toàn bộ bãi đậu xe đã bị Hoàng Sơn Chân Quân bao trọn, đây là một bãi đậu xe nhỏ, có thể chứa hơn năm mươi chiếc xe, Hoàng Sơn Chân Quân đang chuẩn bị lấp đầy nơi này.

“Chào ngài, Tống Thư Hàng tiên sinh, ngài xác nhận một chút, đây là lô đầu tiên gồm mười ba chiếc xe, mỗi chiếc đều đã được đổ đầy xăng và đã được kiểm tra, không có bất kỳ vấn đề gì mới được giao đến đây.

Đây là danh sách các mẫu xe mà ông Hoàng Văn Trung đã đặt, cùng hợp đồng, ngài đối chiếu xác nhận một chút, nếu không có vấn đề gì thì ký tên xác nhận, để tôi còn hồi đáp cho ông Hoàng Văn Trung." Người đại diện cười tươi.

Hoàng Văn Trung, tự nhiên là tên hiện đại mà Hoàng Sơn Chân Quân sử dụng, chắc không phải tên thật...

Mười ba chiếc xe, đủ các loại kiểu dáng.

Có chiếc mấy chục triệu, cũng có chiếc mấy trăm ngàn.

Dù sao người đại diện cũng hoàn toàn không hiểu, người trẻ tuổi trước mắt này cần nhiều loại xe khác nhau như vậy để làm gì...

Tư duy của người có tiền, anh ta thật sự hoàn toàn không hiểu nổi.

Nhưng không sao, có tiền là thượng đế.

Người ta dù có muốn mua xe mấy chục triệu, rồi sắm thêm một chiếc xe ba gác, anh ta cũng không có gì để nói, phải không?

Chỉ cần anh ta có đủ hoa hồng, dù khách hàng muốn xe ba gác, anh ta cũng có thể mua về một chiếc đẹp nhất.

"Nếu ngài phát hiện xe có vấn đề gì, có thể liên lạc với tôi bất cứ lúc nào.

Tôi nhất định sẽ xử lý thỏa đáng cho ngài." Người đại diện vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng nhận hợp đồng mua xe, đối chiếu với mười ba chiếc xe trong gara.

Sau khi xác định không có vấn đề, cậu gật đầu, ký tên vào mỗi bản hợp đồng.

Ký xong cậu đột nhiên phản ứng lại — quỷ thần ơi, chủ sở hữu của những chiếc xe này, đều là Tống Thư Hàng!

Hoàng Sơn Chân Quân đã trực tiếp sang tên nhiều xe như vậy dưới tên cậu.

Đến lúc đó mình có bị người ta tố cáo kiểm tra ‘tài sản không rõ nguồn gốc’ không nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm than thở, đương nhiên, Hoàng Sơn Chân Quân ra tay làm việc, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện này.

Sau khi Tống Thư Hàng xác nhận và ký tên xong, người đại diện đưa tất cả chìa khóa xe, và nhắc nhở: “Đây là chìa khóa của mười ba chiếc xe, theo lời ông Hoàng, sau khi tất cả các xe được giao đủ, vấn đề an ninh sẽ do Tống tiên sinh tự phụ trách?

Không vấn đề gì chứ?” “Vấn đề an ninh chúng ta tự xử lý.” Bạch tiền bối đã tỏ ra nóng lòng muốn thử, không thể chờ đợi được nữa.

“Vậy được, đợi lô xe tiếp theo đến, tôi sẽ liên lạc lại với Tống tiên sinh.” Thái độ phục vụ của người đại diện đạt năm sao ba mươi hai like.

Mọi thủ tục đã xong, anh ta chào tạm biệt Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, lái xe của mình rời đi — quay về anh ta còn phải hoàn thành việc đối chiếu với ông Hoàng Văn Trung. ********** “Bạch tiền bối, cháu lái một vòng trước, ngài xem qua các kỹ thuật lái cụ thể thế nào nhé?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, không vấn đề.

Trước đó ta đã tải về luật giao thông, những điều cần biết khi lái xe và một số kỹ thuật trên mạng.

Hơn nữa, nói thế nào đi nữa ta cũng là người có bằng lái, không vấn đề gì đâu!” Bạch tiền bối cười nói.

“...” Tống Thư Hàng.

Tiền bối, bằng lái đó của ngài là do Tuyết Lang động chủ không biết dùng thủ đoạn gì để làm đấy!

Sau khi lên xe, cậu bắt đầu giới thiệu với Bạch tiền bối: “Cắm chìa khóa, xoay để khởi động.

Chiếc xe này là loại tương đối truyền thống, bây giờ có một số loại xe mới không cần cắm chìa khóa để khởi động, cái này lần sau nói. ” Tống Thư Hàng đặc biệt chọn chiếc xe này, cùng kiểu với xe tập lái, để bắt đầu, dù sao cậu cũng là tay lái mới.

Sau đó lại giới thiệu với Bạch tiền bối cách điều khiển vô lăng, phanh, ga, côn, v.v...

Bạch tiền bối với vẻ mặt ham học hỏi lắng nghe chăm chú.

Sau khi ra khỏi gara, Tống Thư Hàng bấm chìa khóa gara, đóng cửa gara lại.

Sau đó, cậu chở Bạch tiền bối ra ngoài chạy một vòng, cứ thế chạy đến tận ‘đường Thủy Thị’.

Đoạn đường này là đường mới xây, vì vị trí khá hẻo lánh, nên xe cộ, người đi đường rất ít.

Rất thích hợp cho người mới tập lái.

“Thế nào, Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng dừng xe, kéo phanh tay, hỏi.

“Ừm, đúng là một phương tiện giao thông rất đơn giản, ta cảm thấy mình chắc đã học được rồi.” Bạch tiền bối gật đầu: “Ngoài ra, trên đường đi ngươi lái quá chậm, chỉ có ba, bốn mươi cây số một giờ.” “Cháu cũng là tay mới mà.” Tống Thư Hàng cười gượng, đây cũng là lần đầu tiên cậu lái xe trên đường, ngoài xe tập lái ra.

Bạch tiền bối nóng lòng muốn thử: “Đổi cho ta đi!” Sau đó, Tống Thư Hàng và ngài đổi chỗ cho nhau.

Bạch tiền bối học theo cách của Tống Thư Hàng, khởi động, bắt đầu chạy, những điều này không làm khó được ngài.

Dù sao thực lực của ngài cũng ở đó, với tốc độ phản ứng của ngài, dù có điều khiển sai, cũng có thể phản ứng lại trong một phần nghìn giây, sửa chữa sai lầm.

Khởi động ổn định, tăng tốc ổn định.

Đánh lái, chuyển làn thành thạo.

Chỉ sau khi xem một lần, Bạch Tôn Giả đã hoàn toàn nắm vững việc lái xe.

“Rất đơn giản, tiếp theo chúng ta lái đi đâu chơi?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Tùy ý tiền bối ạ.” Tống Thư Hàng đáp.

“Được rồi, ngồi vững nhé.” Bạch tiền bối đạp một chân ga, tốc độ xe vù vù tăng lên.

Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: “Chú ý giới hạn tốc độ, Bạch tiền bối.” “Ta đang chú ý đây, yên tâm đi.

Luật giao thông ta đều thuộc lòng rồi...

Hơn nữa, bị trừ hết điểm cũng không sao, cùng lắm thì bảo Tuyết Lang làm cái bằng lái khác thôi mà.” Bạch tiền bối tự tin nói.

Nửa câu đầu, Tống Thư Hàng còn yên tâm không ít; nửa câu sau trực tiếp khiến tim Tống Thư Hàng treo lên cổ họng.

May mắn là, Bạch tiền bối trên đường đi khá quy củ, không vi phạm.

Sau khi lái thêm một đoạn nữa.

Bạch Tôn Giả đột nhiên tìm một chỗ tấp vào lề, sau đó ngồi xổm bên cạnh xe không biết đang vẽ cái gì.

“Tiền bối, làm gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ta khắc ba trận pháp — trận pháp ẩn hình, trận pháp cách âm, và trận pháp dùng để chống trinh sát ‘ẩn giấu năng lượng’.

Vẽ xong, xe của chúng ta sẽ ẩn hình, sẽ không bị người hay thiết bị phát hiện được.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Ẩn giấu thân xe làm gì?” Tống Thư Hàng buột miệng, vừa nói ra cậu liền nghĩ đến kết quả: “Tiền bối, ngài định đua xe à?” “He he, tốc độ quá chậm, mãi không quen được.” Bạch Tôn Giả phủi tay: “Xong rồi.” Sau đó, ngài lên xe, khởi động lại.

Tiếp theo, một cú đạp ga.

Ầm... chiếc xe gầm rú lao về phía trước, rất nhanh đã vượt qua một trăm cây số một giờ.

Chương 173

Tốc độ vẫn đang tăng nhanh, chẳng bao lâu, kim đồng hồ đã kịch khung.

Mặt Tống Thư Hàng trắng bệch.

“Không được, vẫn còn quá chậm.” Bạch Tôn Giả lại tỏ ra không hài lòng.

Sau đó, ngài nhìn vào mặt dây chuyền trên cổ tay Tống Thư Hàng — chính là pháp khí mà tu sĩ Quỳ Hoa để lại sau khi chết.

Tống Thư Hàng đang đeo ‘Phong Hồn Băng Châu’ trên cổ, nên cậu đeo mặt dây chuyền này trên tay.

“Hắc hắc.” Bạch Tôn Giả đưa tay ra, nhẹ nhàng điểm vào mặt dây chuyền trên tay Tống Thư Hàng. ‘Thanh Phong Gia Tốc!’ Mặt dây chuyền được kích hoạt, Bạch Tôn Giả tác dụng pháp thuật này lên chiếc xe.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm giác chiếc xe trong nháy mắt đã đột phá một giới hạn nào đó.

Cảnh vật xung quanh nhanh chóng lùi về phía sau.

Còn Bạch chân quân thì đẹp trai xoay vô lăng, chiếc xe linh hoạt lượn lách trên đường, không ngừng vượt xe. ... ...

“Cái trạm phía trước là cái gì vậy?” Đang lái xe, Bạch Tôn Giả đột nhiên nhìn thấy phía trước có một trạm thu phí, còn có một hàng xe đang chờ ở đó.

“Lối vào cao tốc... chúng ta phải dừng lại nộp phí.” Tống Thư Hàng nói.

“Hắc hắc, không nộp được đâu.

Chúng ta đang ẩn hình mà!” Bạch Tôn Giả nói xong, tay phải nhẹ nhàng vỗ vào xe: “Khiên Dẫn Thuật!” Khoảnh khắc tiếp theo, chiếc ô tô bay lên không, nhảy qua trạm thu phí cao lớn, lên đường cao tốc.

“Oa oa oa, ở đây lái còn sướng hơn nữa.” Bạch Tôn Giả ha ha cười lớn.

Tống Thư Hàng dựa vào xe, mơ hồ, cậu dường như nghe thấy tiếng kêu ai oán của chiếc xe sắp tan rã?

Cuộc đua xe vẫn tiếp tục... ... ...

Năm phút sau.

“Ha ha ha ha, nhanh nữa lên, nhanh nữa lên!

Hử... aiya~” Đột nhiên, giọng nói vui vẻ của Bạch tiền bối dừng lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng quay đầu lại.

Sau đó, cậu thấy Bạch tiền bối đang cầm vô lăng, tư thế này rất bình thường.

Nhưng vấn đề là, Bạch Tôn Giả lúc này nửa người đã quay về phía ghế phụ của Tống Thư Hàng, vô lăng bị ngài nắm trong tay, đã tách rời khỏi thân xe...

Bạch Tôn Giả ngây thơ nhìn Tống Thư Hàng: “Vừa rồi hăng quá, dùng sức một chút, vô lăng bị bẻ gãy rồi...” “Phanh, mau phanh lại!” Tống Thư Hàng kêu lên.

“Ha ha ha, cái đó, vừa rồi trước khi lên cao tốc, phanh hình như đã hỏng rồi, ha ha.” Bạch Tôn Giả cười gượng hai tiếng, rất ngại ngùng nói.

“Đâm rồi, sắp đâm rồi!” Tống Thư Hàng chỉ vào lan can phía

trước.

“Không sao, xem ta đây, Khiên Dẫn Thuật!” Bạch Tôn Giả lại khẽ quát một tiếng.

“Đừng mà, tiền bối.

Phía trước là vách núi!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng đã muộn, chiếc xe đã bay vọt lên cao... lao thẳng xuống vách núi.

Tư thế này, ngầu bá cháy. ... ...

Năm phút sau.

Tống Thư Hàng lảo đảo chui ra từ đống sắt vụn của chiếc xe, ra sức xoa xoa mặt mình, rơi từ vách núi cao như vậy xuống mà mình vẫn không bị thương, là Bạch tiền bối đã bảo vệ mình sao?

Bạch tiền bối đâu rồi?

Cậu quay đầu nhìn xung quanh, rất nhanh đã phát hiện Bạch tiền bối đang đào cái gì đó trong một khu rừng trúc dưới vách núi.

“Ha ha, không tệ, không tệ.

Hai măng Thúy Trúc, người thấy có phần, tiểu hữu Thư Hàng, cho ngươi một cái.

Thứ này có tác dụng thanh khiếu, tăng cường khứu giác.

Ngươi đang trong giai đoạn đột phá cảnh giới ‘Tị Khiếu’, ăn vào sẽ có lợi rất lớn.” Bạch Tôn Giả ném một măng tre nhỏ màu tím cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngơ ngác nhận lấy bảo bối này — vận may kỳ quái của tiền bối lại phát tác rồi sao? ... ...

Cùng lúc đó, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Tiểu hữu Thư Hàng, nghe nói cậu định đi học lái máy bay?

Bắc Hà không có ở đây, để ta sắp xếp cho cậu nhé!” Lúc Hoàng Sơn Chân Quân gửi tin nhắn này, Tống Thư Hàng đang ngồi trên phi kiếm độn quang của Bạch tiền bối chuẩn bị về nhà.

Xe đã bị phá hủy, Bạch tiền bối đào ngay tại chỗ một cái hố sâu, chôn chiếc xe vào.

Lại dùng ‘Bình Thổ Chú’ lấp hố lại, mặt đất phục hồi như cũ, hoàn toàn không nhìn ra có dấu vết bị đào bới.

Bình Thổ Chú này ngài đã dùng không biết bao nhiêu lần, quen tay lắm!

Sau đó, Bạch tiền bối thúc đẩy phi kiếm màu xanh lam, chở Tống Thư Hàng về nhà.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào xem, liền thấy tin nhắn Hoàng Sơn Chân Quân muốn cậu đi học lái máy bay.

Tống Thư Hàng cả người lông tóc dựng đứng, cậu vội vàng lén lút xoay người, dùng thân thể che điện thoại, tránh để Bạch tiền bối nhìn thấy.

Đùa kiểu gì vậy?

Bạch tiền bối học lái xe, đã có thể dưới sự gia trì của pháp thuật mà đua xe đến tốc độ kịch khung, cuối cùng nhận kết cục rơi xuống vách núi xe tan nát.

Nếu để Bạch tiền bối lái máy bay... vậy chẳng phải sẽ bay ra ngoài vũ trụ luôn sao?

Đến lúc đó ‘máy bay’ thật sự sẽ thành ‘máy bay thành tro’ (hôi cơ)!

Không được, tuyệt đối không thể để Bạch tiền bối có cơ hội tiếp xúc với máy bay.

Trước tiên cứ từ chối Hoàng Sơn tiền bối đã, dù sao bây giờ học lái máy bay quá nguy hiểm.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, đang chuẩn bị nhắn tin riêng từ chối Hoàng Sơn Chân Quân.

Nhưng, đúng lúc này, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, một ID là ‘Bạch Tôn Giả’ đã gửi một tin nhắn: “Hử?

Hoàng Sơn, ngươi có thể trực tiếp sắp xếp người đi học lái máy bay sao?

Khi nào sắp xếp?

Đến lúc đó để ta và tiểu hữu Thư Hàng cùng đi học nhé.

Ta hôm nay vừa học được lái xe rồi, thật sự rất thú vị!

Chắc chắn học lái máy bay còn thú vị hơn nữa.” Nhìn thấy tin nhắn này, tim gan Tống Thư Hàng co rúm lại, cậu quay đầu lại nhìn, phát hiện Bạch tiền bối vừa ngự kiếm phi hành, vừa mở điện thoại chơi.

Lái xe còn không được phép chơi điện thoại nữa là, tiền bối vừa ngự kiếm vừa chơi điện thoại thật sự không có vấn đề gì sao?

Bạch tiền bối dường như cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, ngẩng đầu lên đối diện với Tống Thư Hàng, sau đó như thể có thể đọc được suy nghĩ của cậu: “Ha ha, không sao đâu.

Ta đã đặt tọa độ hạ cánh tại tòa nhà của Dược Sư, phi kiếm sẽ tự động đưa chúng ta đến đó, giống như hệ thống lái tự động của ô tô vậy.

Chỉ cần chú ý một chút, đừng đâm vào vật thể bay nào trên đường đi là được.” Lời của Bạch tiền bối khiến Tống Thư Hàng yên tâm hơn.

Hóa ra ngự kiếm phi hành cũng có chức năng ‘lái tự động’ à, những thứ mà người hiện đại tự cho là mới mẻ, quả nhiên đã bị các tiền bối tu sĩ chơi nát từ lâu rồi.

Nhưng đột nhiên, Tống Thư Hàng lại có chút căng thẳng — ‘chỉ cần chú ý một chút, đừng đâm vào vật thể bay nào là được?’ Với tính cách của Bạch tiền bối, lỡ như ngài ngẩn người một chút, đâm vào máy bay hay UFO gì đó, thì cũng quá bình thường rồi còn gì.

Chỉ có thể cầu nguyện, thật lòng hy vọng đừng xảy ra thảm họa như vậy.

“Phải rồi, Thư Hàng, vừa rồi Hoàng Sơn có nhắc trong nhóm là muốn sắp xếp cho ngươi đi học lái máy bay, khi nào có thời gian?

Chúng ta cùng đi học lái máy bay nhé!” Bạch tiền bối mong đợi nói.

“Ha ha, thật ra cháu cũng vừa mới thấy tin nhắn của Hoàng Sơn tiền bối.

Nhưng mấy ngày tới cháu sắp thi cuối kỳ, đợi thi xong, cháu định đi đến khu phố La Tín ở thành phố bên cạnh một chuyến.” Tống Thư Hàng tỏ ra bình tĩnh.

Nếu đã không trốn được, vậy thì cố gắng trì hoãn thời gian...

đợi cậu có chút chuẩn bị tâm lý, rồi hãy cùng Bạch tiền bối đi học lái máy bay vậy.

À, có lẽ là đi học lái máy bay thành tro.

“Thành phố bên cạnh, có việc à?” Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Cháu phải đi tìm một nhóm người, đó là thuộc hạ của một ‘đàn chủ’ trước đây muốn cướp đồ của cháu.

Chương 174

Lần này trong vụ ‘tu sĩ Quỳ Hoa’ của Vô Cực Ma Tông cướp Huyết Thần Toản có liên quan đến bọn họ.

Tu sĩ Quỳ Hoa và bọn họ có hợp tác, có lẽ bọn họ biết được lai lịch của tu sĩ Quỳ Hoa, nếu có thể biết được hắn thuộc phân đà nào của Vô Cực Ma Tông thì càng tốt.” Nếu có thể biết được địa chỉ phân đà của tu sĩ Quỳ Hoa, mình sẽ gửi thông tin cho Tô Thị A Thất tiền bối, san bằng phân đà đó đi!

“Ừm, được, vậy chúng ta vài ngày nữa hãy học lái máy bay nhé.

Không sao, không vội trong mấy ngày này.” Bạch tiền bối cười nói: “Dù sao trong gara còn nhiều ô tô như vậy, ta còn có thể chơi rất lâu.” “Ha ha, tiền bối vui là được rồi.” Mồ hôi lạnh trên trán Tống Thư Hàng biến thành thác nước, Bạch tiền bối đây là định phá nát toàn bộ xe trong gara sao? ... ...

Khoảng ba phút sau, trong phần mềm trò chuyện, Hoàng Sơn Chân Quân lén lút gửi tin nhắn riêng cho Tống Thư Hàng: “Tiểu hữu Thư Hàng, hôm nay đưa Bạch Tôn Giả đi học lái xe rồi à?” “Vâng ạ.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Bình an chứ?” Hoàng Sơn Chân Quân hỏi, câu hỏi ngắn gọn súc tích, đi thẳng vào trọng tâm!

“Hoàng Sơn tiền bối, cháu chỉ có thể nói là cháu còn sống sót!” Tống Thư Hàng cảm khái: “Ngài có biết không?

Bạch tiền bối đã thêm ba trận pháp vào xe đấy.

Một trận pháp ẩn hình, một trận pháp cách âm, còn có trận pháp dùng để chống trinh sát ‘ẩn giấu năng lượng’!

Cuối cùng, ngài ấy còn buff cho xe một cái ‘Thanh Phong Gia Tốc’ nữa đó!” Khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân giật giật.

“Cuối cùng nhé, vô lăng gãy rồi.

Phanh cũng hỏng rồi.

Chúng ta rơi xuống vách núi... nhưng mà rất may mắn, cháu nhặt được một măng ‘Thúy Trúc’ màu tím, có thể thanh khiếu, tăng cường khứu giác, rất có lợi cho việc cháu mở tị khiếu.

Ha ha ha ha.” Phía sau là một tràng cười ha hả — chính Tống Thư Hàng cũng không biết tràng cười ha hả này của mình có ý nghĩa gì.

Nhưng nếu không gõ vài chữ ha hả ở cuối, cậu sẽ cảm thấy toàn thân không thoải mái.

“...” Hoàng Sơn Chân Quân.

“Cố lên!” Một lúc sau, chân quân lại trả lời: “Sau khi nhiệm vụ này kết thúc, Bạch Tôn Giả sẽ cho cậu một ít thù lao.

Sau đó mấy người trong nhóm chúng ta cũng đã bàn bạc, đợi kết thúc nhiệm vụ, chúng ta cũng sẽ cùng nhau góp một bao lì xì lớn cho cậu, đảm bảo khiến cậu hài lòng!” Dù sao thực lực của Bạch Tôn Giả đã tăng lên, sức phá hoại của ngài cũng theo đó mà tăng lên, dẫn đến độ khó của nhiệm vụ cũng tăng theo, cần phải có bồi thường.

Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: “Cháu đợi chính là câu này của Hoàng Sơn tiền bối đấy ạ!” “Ngoài ra, rảnh thì đưa Bạch Tôn Giả đi học lái máy bay đi.” Hoàng Sơn Chân Quân khuyên: “Những thứ khác không nói, nếu học lái máy bay, học cùng với Bạch Tôn Giả, có lẽ sẽ tăng tính an toàn.

Bởi vì cậu nghĩ xem, nếu máy bay gặp sự cố... cậu một mình học lái máy bay chắc chắn chết toi.

Nhưng nếu Bạch Tôn Giả học cùng cậu, ít nhất ngài ấy còn có thể ngự kiếm phi hành đưa cậu an toàn rời đi!

Đúng không?” Hoàng Sơn Chân Quân nói rất có lý, Tống Thư Hàng cảm thấy mình hoàn toàn không thể phản bác!

Đúng vậy, ít nhất máy bay gặp sự cố, Bạch tiền bối còn có thể đưa mình cùng ngự kiếm phi hành thoát thân.

Nghĩ như vậy, dường như cũng không còn kháng cự việc cùng Bạch tiền bối học lái máy bay nữa.

“Vậy đợi cháu thi cuối kỳ xong, rồi xử lý xong một việc riêng nhỏ, sẽ cùng Bạch tiền bối đi học lái máy bay ạ.” Tống Thư Hàng trả lời.

Nói rồi, cậu ngưỡng mộ nhìn phi kiếm độn quang dưới chân.

Ngự kiếm phi hành thật tốt quá, đáng tiếc muốn ngự kiếm phi hành, phải có cảnh giới từ Tứ phẩm trở lên mới được.

Tạm thời đây chính là mục tiêu lớn nhất trong đời của mình ở giai đoạn này — bước lên phi kiếm, vèo một cái bay lên trời, thật ngầu!

À đúng rồi, sau này mình có phi kiếm, nhất định phải làm phi kiếm to hơn một chút, sau đó lắp một vòng lan can quanh phi kiếm của mình, như vậy mới có cảm giác an toàn!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. *************** Cùng lúc đó, tại tổng tông của Vô Cực Ma Tông.

Cảnh Mạch đà chủ kết thúc một số việc vặt ở ‘Ma Hầu Phong’, liền ngự đao phi hành, nhanh chóng đến Giang Nam.

Trên đường đi, hắn liên lạc với Trần chấp sự của phân chi mình.

“Trần chấp sự, việc điều tra ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ thế nào rồi?” Cảnh Mạch đà chủ trầm giọng hỏi, mái tóc nhím màu bạc dựng đứng, phất phơ trong gió.

“Đà chủ, mấy ngày trước chúng ta đã sắp xếp ‘tu sĩ Quỳ Hoa’ ở vị trí gần nhất đi điều tra Thư Sơn Áp Lực Đại.

Nhưng hôm nay, tu sĩ Quỳ Hoa đột nhiên mất liên lạc với chúng ta, e là lành ít dữ nhiều.

Đội điều tra thứ hai của chúng ta đang sắp tiếp cận vị trí khu đại học Giang Nam.

Ít nhất phải tìm ra nguyên nhân cái chết của tu sĩ Quỳ Hoa, rồi mới đưa ra phán đoán.” Trần chấp sự cẩn thận đáp, tránh để lời nói của mình có sai sót gì, làm Cảnh Mạch đà chủ nổi giận.

Nghe những lời này, trong mắt Cảnh Mạch đà chủ có tia sét lẹt xẹt.

Hắn trầm tư một lát rồi nói: “Tu sĩ Quỳ Hoa ta có ấn tượng, nếu là hắn, hành sự hẳn sẽ khá cẩn thận. ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đó chỉ là một tên gà mờ mới mở tâm khiếu, chắc chắn không phải đối thủ của hắn.

Nếu tu sĩ Quỳ Hoa bị xử lý, điều đó có nghĩa là bên cạnh ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ còn có một cao thủ.” Trong lúc đang nói chuyện, thuộc hạ bên cạnh Trần chấp sự đưa lên một lá thư.

Đó là lá thư mà tu sĩ Quỳ Hoa trước khi chết, thông qua nhiều lần chuyển tiếp, cuối cùng đã đến được phân bộ.

Trần chấp sự mở ra xem, trên đó ghi lại một số thông tin gần đây của ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, và bên cạnh hắn có một cao thủ siêu khủng bố.

“Đà chủ, vừa nhận được thông tin do tu sĩ Quỳ Hoa chuyển đến một ngày trước.

Bên cạnh ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ quả thực có một cao thủ.

Đó là một tu sĩ mạnh mẽ, khi vô tình ngã xuống, sẽ tạo ra một cái hố lớn có đường kính ba mươi mét trên mặt đất.” Trần chấp sự nhanh chóng thuật lại.

“Cái hố đường kính ba mươi mét, chẳng lẽ lại là một vị Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng giống như Tô Thị A Thất?” Cảnh Mạch đà chủ suy nghĩ một lát rồi đáp: “Các ngươi trước tiên tìm cách xác định vị trí của ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ và vị cao nhân tu sĩ đó, đợi ta quay về sẽ đích thân gặp gỡ hắn và vị ‘tiền bối’ kia.” Giọng của Cảnh Mạch đà chủ đầy tự tin, hắn âm thầm véo lá phù bảo trong lòng.

Do gần đây ‘Tô Thị A Thất’ đang điên cuồng tấn công các phân đà của Vô Cực Ma Tông, nên lần này trước khi quay về phân đà, hắn đã cầu xin sư phụ cho hắn một lá phù bảo.

Đây là một lá phù bảo phong ấn ‘Huyết Độn Đại Pháp’, một khi thi triển, đừng nói là Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng, ngay cả Lục phẩm Chân Quân cũng không giữ được hắn!

Dù có gặp phải Tô Thị A Thất, hắn cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Có lá phù bảo này, hắn có thể lén lút quan sát ở cự ly gần vị ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ và cao thủ bên cạnh hắn.

Nếu cao thủ bên cạnh ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ chỉ là tu sĩ Tứ phẩm, hắn tự tin sẽ không thua đối phương.

Cưỡng đoạt ‘Huyết Thần Toản’ cũng không thành vấn đề.

Nếu vị cao nhân đó là cường giả từ Ngũ phẩm Kim Đan trở lên, hắn sẽ nhanh chóng chạy trốn.

Nếu đối phương phát hiện ra hắn, và ra tay với hắn.

Có phù bảo, ít nhất tính mạng không lo.

Dù sao, tiền bối bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại đó, không thể nào là Thất phẩm Tôn Giả được, phải không?

Đương nhiên... nếu có thể gặp Tống Thư Hàng một mình thì càng tốt.

Có thể tránh đối đầu trực diện với vị cao thủ tu sĩ kia, sẽ càng tiết kiệm sức lực hơn.

Vô Cực Ma Tông, đỉnh Ma Hầu, động phủ của Công Tử Hải.

Công Tử Hải lại một lần nữa đứng bên vách núi, khí chất trở nên phiêu diêu hơn.

Một lát sau, phân hồn của An Tri Ma Quân lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Công Tử Hải.

Không lâu sau, ‘Chính Năng’ ngồi trên một thanh kiếm trúc, lảo đảo bay tới.

Khí chất trên người cả ba đều đã có sự thay đổi cực lớn, tất cả đều đang ở bên bờ vực đột phá.

An Tri Ma Quân lên tiếng cười quái dị: "Cảnh Mạch đà chủ đã chịu thiệt trong tay tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ kia, một thuộc hạ của gã đã bị Thư Sơn Áp Lực Đại chém chết.

Kiệt kiệt~~" "Không có gì lạ, nếu ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ dễ đối phó như vậy, ta đã sớm ra tay rồi." Công Tử Hải khẽ cười một tiếng, hỏi: "Bên cạnh Thư Sơn Áp Lực Đại có cao nhân ư?" "Đúng vậy, phân thân của ta cũng chỉ dám nhìn từ xa, nhưng có thể xác định có một tu sĩ thực lực mạnh mẽ đang ở cùng ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Xem ra, trong thời gian ngắn muốn lấy lại Huyết Thần Toản không dễ dàng rồi." An Tri Ma Quân đáp.

Công Tử Hải khẽ thở dài.

Lúc này, Chính Năng mỉm cười nói: "Ta lại cảm thấy Công Tử Hải ngươi nên lo lắng một chuyện khác… Tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia, liệu có đem 'Huyết Thần Toản' tặng cho vị tiền bối đi cùng hắn không?" "Kiệt kiệt, nếu thật sự như vậy thì thú vị rồi.

Ngươi sẽ lỗ to đấy, Công Tử Hải." An Tri Ma Quân cười xấu xa. "Đây chính là điều ta đang lo lắng." Công Tử Hải mỉm cười đáp: "May mà viên Huyết Thần Toản đó cũng là viên dư ra từ ngân sách sau khi chúng ta cải tiến trận pháp.

Ba viên Huyết Thần Toản trong tay chúng ta tạm thời cũng đủ dùng." Nhưng ngay sau đó, Công Tử Hải chuyển chủ đề: "Tuy nhiên, viên Huyết Thần Toản dư ra kia có thể với một xác suất cực nhỏ giúp số lượng 'Kim Đan Long Văn' của chúng ta tiến thêm một bước.

Vì vậy, Huyết Thần Toản vẫn phải tìm cách lấy về!" Vừa nhắc tới Kim Đan Long Văn, Chính Năng và An Tri Ma Quân đều trở nên nghiêm túc. "Thật sự không được thì lại đi huyết tế một lần nữa?" An Tri Ma Quân đề nghị. "Không có thời gian...

Trong thời gian ngắn, chúng ta tìm đâu ra một 'Nguyệt Đao Tông' nữa để huyết tế?" Công Tử Hải nói: "Cho nên, An Tri, đành phiền phân thân của ngươi, cố gắng theo dõi tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia.

Chỉ cần có cơ hội, chúng ta vẫn phải lấy Huyết Thần Toản về." "Hiểu rồi, thời gian của chúng ta không còn nhiều." An Tri Ma Quân đáp. "Cố lên." Chính Năng nhẹ giọng nói.

Ba người nhìn nhau rồi ai nấy tự tản đi.

Trước khi đi, An Tri Ma Quân đột nhiên nói với Chính Năng: "Đúng rồi, Chính Năng huynh, tặng huynh một tin tức miễn phí.

Tiên Nông Tông vẫn ổn cả, có Tô Thị A Thất bao bọc, đám tiểu yêu xung quanh không ai dám động đến họ, kiệt kiệt~ Xem ra, chỉ cần vượt qua cửa ải lần này, họ sẽ dần dần hồi phục nguyên khí thôi?" "Tiên Nông Tông, hiện tại thì liên quan gì đến ta?" Chính Năng quay đầu hỏi lại, sắc mặt hắn bình tĩnh, dường như mọi chuyện của Tiên Nông Tông đã không còn liên quan gì đến hắn.

Nói xong, Chính Năng ngồi lên phi kiếm, chui vào biển mây rồi biến mất. "Chậc chậc." An Tri Ma Quân tự thấy mất hứng, hóa thành khói ma rồi cũng tan biến. *************** Thời gian trôi nhanh, sáu giờ tối. "Bạch tiền bối, vậy tôi ra ngoài đây nhé!" Tống Thư Hàng vẫy tay chào tạm biệt Bạch Tôn Giả.

Sau khi thuận lợi trở về vào buổi trưa, Thổ Ba gọi điện tới, hỏi cậu buổi tối có muốn cùng đến phòng trọ của Dương Đức ôn bài không.

Tống Thư Hàng nghĩ buổi tối cũng không có việc gì nên đã đồng ý.

Chương 175

Đồng thời, cậu mang theo một túi nhỏ ‘Linh Mạch Bích Trà’.

Cậu đã hỏi Bạch tiền bối, trà này người thường cũng có thể uống, có tác dụng tư bổ dưỡng thần, cải thiện thể chất.

Nhưng liều lượng phải ít, đối với thanh niên bình thường, nếu dùng cốc trà dùng một lần, chỉ cần cho hai lá trà là đủ.

Tống Thư Hàng định mang một ít qua cho bạn cùng phòng nếm thử, để họ bồi bổ cơ thể trước kỳ thi.

Đợi nghỉ hè, cậu cũng sẽ mang một ít về cho người thân nếm thử.

Chỉ cần chú ý không để quá nhiều người biết về ‘Linh Mạch Bích Trà’ để tránh rắc rối.

Lấy ra Linh Mạch Bích Trà, Tống Thư Hàng bất giác nghĩ đến Tô Thị A Thập Lục...

Không biết cô gái này bây giờ thế nào rồi?

Vết thương của cô ấy đã hồi phục chưa?

Lâu như vậy rồi, cô ấy vẫn chưa xuất hiện trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

A Thất tiền bối thì bận chém người của ‘Vô Cực Ma Tông’, cũng không nói bệnh tình của A Thập Lục ra sao.

Hy vọng cô ấy bình an vô sự, thuận lợi vượt qua kiếp nạn này, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, Đậu Đậu hỏi: "Có cần tôi đi cùng không?" "Chắc không cần đâu, chỗ ở của bạn cùng phòng cách đây rất gần, ở ngay gần đây thôi." Tống Thư Hàng cười nói.

Khoảng cách gần như vậy, cho dù có chuyện gì xảy ra, Bạch tiền bối và Đậu Đậu đều có thể ra tay giúp đỡ bất cứ lúc nào. "Trên đường cẩn thận, chú ý an toàn nhé ~" Bạch tiền bối cười tiễn Tống Thư Hàng.

Thư Hàng vừa đi, ngài ấy có thể tiếp tục sự nghiệp vĩ đại là tân trang lại căn phòng.

Dù sao thì phá một cái cũng là phá, phá hai cái cũng là phá.

Phá toàn bộ nhà rồi tân trang lại, không vấn đề gì!

Trưa nay, ngài ấy đã làm xong cả thẻ ngân hàng.

Chỉ chờ Tuyết Lang động chủ chuyển tiền qua là ngài ấy sẽ đi mua đồ nội thất mới. ....

Tại chỗ ở của Lý Dương Đức.

Sau khi vào cửa, Tống Thư Hàng liếc nhìn một vòng, phát hiện chỉ có Dương Đức và Thổ Ba, liền hỏi: "Cao Mỗ Mỗ không ở đây à?" "Nó còn đang bận đi với bạn gái, tối nay không qua đâu.

Cái thằng trọng sắc khinh bạn, vẫn là Thư Hàng cậu tốt hơn, gọi một cuộc là qua liền." Thổ Ba cằn nhằn. "Haha." Tống Thư Hàng đặt đồ ăn vặt mang theo xuống: "Dương Đức, có cốc không?" "Trong bếp có, cậu còn mang cả đồ uống tới à?" Lý Dương Đức từ trong phòng đi ra, vẻ mặt mệt mỏi.

Cậu ta có vẻ lại thức trắng đêm. "Bạn tôi cho ít lá trà ngon, mang cho các cậu nếm thử." Tống Thư Hàng cười, tìm trong bếp một lúc, tìm được ba cái cốc cỡ cốc dùng một lần, pha ba cốc trà nóng.

Mỗi cốc trà cậu cho hai lá ‘Linh Mạch Bích Trà’. "Trà gì thế, để tôi xem nào." Thổ Ba ghé lại nhìn, phát hiện trong cốc chỉ có hai lá trà, trơ trọi nổi chìm trong nước nóng.

Thổ Ba dở khóc dở cười: "Tôi nói này Thư Hàng...

Cậu keo kiệt quá rồi đấy?

Một cốc trà mà chỉ cho có hai lá?

Cho dù đây là Đại Hồng Bào Vũ Di, cũng không cần phải pha theo từng lá thế chứ?" "Ha ha, đừng nói nhiều, uống thử là biết." Tống Thư Hàng khẽ cười: "Nếu cậu chê thì đừng uống, tôi còn không nỡ cho cậu lãng phí đâu." Thổ Ba biết tính cách của Tống Thư Hàng, nếu không phải là keo kiệt, vậy thì lá trà này thật sự có hiệu quả đặc biệt gì sao?

Cậu ta bán tín bán nghi thổi thổi, uống một ngụm nhỏ.

Rõ ràng là trà nóng, nhưng sau khi vào miệng lại cảm thấy một luồng khí mát lạnh từ cổ họng trượt thẳng xuống bụng, cảm giác như cả người được gột rửa từ trong ra ngoài, vô cùng thoải mái.

Không chỉ vậy, hương trà lan tỏa, thơm ngát trong miệng, mãi không tan.

Thổ Ba nhắm mắt lại, vẻ mặt hưởng thụ, một lúc lâu sau mới thốt ra một chữ: "Sướng!" "Phóng đại vậy sao?" Dương Đức thấy vẻ mặt như sắp lên đỉnh của Thổ Ba, nhận lấy cốc trà, cũng nhấp một ngụm nhỏ.

Cậu ta không khoa trương như Thổ Ba, chỉ cảm thấy sau khi uống một ngụm trà, cả người sảng khoái, sự mệt mỏi tích tụ từ đêm qua thức khuya lập tức tan biến! "Đây là trà gì vậy?" Lý Dương Đức cảm thấy loại trà này quả thực có chút khoa trương.

Cậu ta chưa từng nghe nói có loại lá trà nào có công hiệu như vậy! "Bạn tôi cho, tên của nó thì hơi trẻ trâu, không nói cũng được.

Nhưng đây là thứ cực kỳ quý giá, người thường không được uống đâu." Tống Thư Hàng cười bưng cốc của mình lên, nhẹ nhàng uống một ngụm.

Không có hiệu quả như Dịch Thối Thể, Khí Huyết Đan.

Linh khí chứa trong Linh Mạch Bích Trà rất ít, nhưng hương trà lan tỏa, vị đậm đà lâu tan.

Cộng thêm giá cả tương đối phải chăng, không hổ là một trong những loại linh trà được đông đảo tu sĩ yêu thích...

Mặc dù đến giờ cậu vẫn chưa biết ‘Linh Mạch Bích Trà’ rốt cuộc đáng giá bao nhiêu tiền. "Thằng Cao Mỗ Mỗ không tới đúng là lỗ to rồi." Thổ Ba ha ha cười, cảm thấy mình tinh lực tràn trề, ôn bài cũng dễ dàng hơn nhiều.

Kỳ thi lần này, tuyệt đối không trượt! "Tôi sẽ để lại ít lá trà cho các cậu.

Nhưng nhớ kỹ, một cốc tối đa chỉ cho hai lá.

Nhiều hơn sẽ hại thân.

Mỗi ngày chỉ một cốc, đừng uống nhiều.

Tôi không muốn hại các cậu đâu!" Tống Thư Hàng cười ngồi xuống, cùng Thổ Ba hai người ôn bài. "Còn có nhiều hạn chế vậy à?" Thổ Ba bưng cốc trà, có chút không nỡ uống, một ngày chỉ được một cốc.

Lý Dương Đức bưng cốc trà, trầm ngâm.

Tống Thư Hàng lật sách ra, thực ra những kiến thức trên đó cậu đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Những điểm chính thầy cô giảng trên lớp cũng đều nằm trong đầu cậu, nói là ôn tập... thực sự chẳng có gì để ôn.

Trở thành tu sĩ, thật tốt!

Tống Thư Hàng cảm thán, ít nhất trí nhớ siêu phàm, tư duy rõ ràng, học tập hiệu quả gấp bội. "Đúng rồi Thư Hàng, thi xong cậu có rảnh không?" Thổ Ba ngẩng đầu hỏi. "Có chứ." Tống Thư Hàng cười hỏi: "Là đi cùng Gia Cát Trung Dương theo đuổi chị Lục Phỉ à?" "Không phải, chuyện của Gia Cát Trung Dương chắc sắp xếp vào giữa kỳ nghỉ hè.

Tôi nói là sau khi thi xong, cậu đừng vội về nhà được không?

Ông ngoại tôi muốn mời cậu đến nhà ông chơi." Thổ Ba hì hì cười. "Ông ngoại cậu?

Ở khu La Tín, thành phố bên cạnh à?" Tống Thư Hàng hỏi lại.

Thật trùng hợp, cậu cũng đang định đến đó một chuyến.

Nhưng, ông ngoại Thổ Ba tại sao lại muốn mời mình đến chơi?

Tống Thư Hàng vẫn còn nhớ ông ngoại của Thổ Ba, đó là một ông lão rất hoạt ngôn, rất thời thượng.

Hơn nữa còn tin vào khoa học, bài trừ mê tín. "Ừ, đúng vậy.

Trước đó ông ngoại tôi gọi điện qua, nói dạo này trong làng xảy ra vài chuyện kỳ quái, ông cứ cảm thấy trong lòng không yên.

Rồi không biết sao, ông lại nghĩ đến cậu, nên nhờ tôi mời cậu đến nhà ông chơi.

Nhưng ông cũng không nói với tôi đã xảy ra chuyện gì.

Người già rồi đúng là hay kỳ quặc như vậy, tìm cách hành hạ đứa cháu ngoại này...

Nhưng mà, mấy ngày này, dương mai ở chỗ ông ngoại vừa đúng mùa chín rộ, ông ngoại tôi trồng không ít, đến lúc đó dẫn cậu đi hái dương mai." Thổ Ba ha ha cười. "Không vấn đề, lúc nào cậu chuẩn bị về thì gọi tôi là được." Tống Thư Hàng đáp.

Trong làng của ông ngoại Thổ Ba xảy ra chuyện kỳ quái, Tống Thư Hàng ngay lập tức nghĩ đến thuộc hạ của 'Đàn chủ'.

Tổ chức của Đàn chủ hoạt động ở gần khu La Tín của thành phố bên cạnh.

Nếu thật sự xuất hiện chuyện kỳ quái gì, tám chín phần là do bọn họ gây ra rồi?

Nếu thật sự là bọn họ làm, vậy thì đúng là thù mới hận cũ cộng lại rồi!

Khóa cửa tòa nhà của Dược Sư đã được người sửa xong.

Khi Tống Thư Hàng trở về, cậu tìm một vòng khắp các tầng lầu trong nhà nhưng không thấy Đậu Đậu và Bạch tiền bối đâu. "Chẳng lẽ Đậu Đậu dẫn Bạch tiền bối ra ngoài chơi rồi?" Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Cuối cùng, khi cậu tìm lên đến tầng năm, mới phát hiện Đậu Đậu, Bạch tiền bối và cả vị thiếu chủ của Không Không Đạo Môn đều ở đó.

Cậu nhìn thấy ngay lò luyện đan của Dược Sư tiền bối bị tháo thành hai nửa trên dưới.

Nửa trên bị ném sang một bên, nửa dưới đang cháy bùng bùng lửa, bên trên đặt một cái chảo lớn.

Thiếu chủ Đường mặc tạp dề, đang thành thạo xào rau trong chảo.

Bên cạnh còn có một chiếc bàn dài, trên đó bày đủ các món hấp, luộc, chiên, xào, nhìn thôi đã thấy thèm chảy nước miếng. "Đây là đang diễn vở kịch gì vậy?" Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi. "Gâu, chẳng phải tôi đang dạy dỗ cho tốt, à không!

Tra hỏi cho tốt vị thiếu chủ Không Không Đạo Môn này sao.

Sau đó, cậu ta khai hết.

Chương 176

Từ lúc nào bắt đầu tu luyện, đến giỏi cái gì, gần đây đã viếng thăm bao nhiêu di tích bảo tàng đều khai ra hết...

Nhưng, cậu ta quả thực không biết tên tu sĩ hoa quỳ kia có địa vị gì trong Vô Cực Ma Tông." Đậu Đậu vừa nói vừa há miệng nuốt một miếng thịt bò lớn: "Sau đó, trong quá trình tra hỏi, cậu ta còn nói mình rất giỏi nấu ăn.

Thế là, tôi và Bạch tiền bối liền bảo cậu ta làm vài món nếm thử?" "Vị không tệ." Bạch tiền bối gật đầu đồng ý.

Tống Thư Hàng thương cảm nhìn thiếu chủ Đường.

Rốt cuộc đã trải qua quá trình tra hỏi (dạy dỗ) như thế nào mà ngay cả chuyện mình rất giỏi nấu ăn cũng khai ra?

Chắc là mọi bí mật riêng tư đều đã khai ra sạch sẽ rồi nhỉ?

Sau này vị thiếu chủ tên Đường Đường này còn mặt mũi nào mà đối diện với Đậu Đậu nữa?

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, thiếu chủ Đường quay đầu lại nhìn cậu một cái, lộ ra một nụ cười ngây ngô sảng khoái.

Tống Thư Hàng trong lòng cứng đờ, cô gái này không phải là ngốc rồi chứ?

Lúc này, Bạch tiền bối chỉ vào một đĩa măng thái lát màu tím trên bàn, nói: "Thư Hàng tiểu hữu, măng Thúy Trúc này ta đã để Đường Đường xử lý ổn thỏa, ăn xong sẽ có lợi ích rất lớn cho việc khai khiếu của ngươi, đừng lãng phí." "Ăn trực tiếp, không cần luyện thành đan dược sao?" Tống Thư Hàng tìm một chỗ ngồi xuống, hỏi. "Không cần, tuy măng Thúy Trúc luyện thành đan dược hiệu quả sẽ tốt hơn một chút, nhưng ăn nhiều đan dược sẽ có kháng thuốc.

Cho nên, những loại thiên tài địa bảo như măng Thúy Trúc này, ăn trực tiếp là tốt nhất." Bạch tiền bối ha ha cười.

Tống Thư Hàng nếm một miếng măng Thúy Trúc, vị quả thực không tệ.

Cậu không khỏi nhìn thiếu chủ Đường thêm một cái, tài nấu nướng quả thật rất tốt.

Nếu bỏ đi thân phận đệ tử Không Không Đạo Môn của cô ấy, sau này ai cưới được cô ấy thì thật có phúc ăn. "Ha ha." Thiếu chủ Đường lại đáp lại bằng một nụ cười ngây ngô sảng khoái. ....

Buổi tối, sau khi tu luyện như thường lệ, Tống Thư Hàng liền đi ngủ sớm.

Dù sao ngày mai còn phải đối mặt với kỳ thi, cậu cần dưỡng tinh tích sức.

Dược hiệu của măng Thúy Trúc đã dần phát huy tác dụng, từ sau bữa tối, Tống Thư Hàng cảm thấy hô hấp ngày càng thông suốt, giống như mũi bị nghẹt được thông vậy.

Nhưng cũng có một vấn đề nhỏ… khứu giác trở nên nhạy hơn trước rất nhiều, mình không cẩn thận đánh rắm một cái, cũng cảm thấy mùi hôi xộc vào mũi, hôi gấp sáu bảy lần trước đây.

Tắm rửa xong, thoải mái vươn vai, cậu nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Đợi Tống Thư Hàng ngủ say, Bạch Tôn Giả lặng lẽ lẻn vào phòng, đến bên cạnh cậu.

Sau đó, chỉ thấy Bạch Chân Quân điểm nhẹ vào hư không bên cạnh Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên hiện ra một ấn ký năng lượng hình tam giác, trong ấn ký đó có hình một khuôn mặt quỷ dữ tợn. "Quả nhiên là lời nguyền sinh mệnh này." Bạch Tôn Giả ha ha cười, ngài cẩn thận truyền một chút linh lực vào ấn ký nguyền rủa này.

Rất nhanh, một đoàn sương đen to bằng nắm tay xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, tỏa ra oán khí nồng nặc. "Hận, hận, hận, hận quá~~ Cho dù không vào luân hồi, vĩnh viễn đọa làm quỷ vật, cũng phải báo thù!" Linh thể màu đen phát ra tiếng gầm gừ hung ác.

Đồng thời, hình thể của nó phồng lên như bong bóng được thổi, rất nhanh đã lớn bằng nửa người.

Loáng thoáng có thể nhìn ra dung mạo của Đàn chủ, so với lần trước, oán quỷ và dung mạo của Đàn chủ chỉ còn giống nhau bốn phần. "Ra đi, ăn nó để hồi phục phẩm giai." Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói.

Lời ngài vừa dứt, linh quỷ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng lao ra, lại một lần nữa nuốt chửng oán linh màu đen.

Hình thể linh quỷ lại lớn lên rất nhiều, đồng thời nó bắt đầu biến dị.

Khoảng năm sáu phút sau, linh quỷ phát ra tiếng kêu nhẹ, trên người tỏa ra ánh sáng vàng yếu ớt. ‘Keng~’ một tiếng, chiếc khiên nhỏ bằng vàng lại được nó ngưng tụ ra.

Ngoài chiếc khiên nhỏ màu vàng, lần này bên cạnh nó còn có thêm một thanh kiếm nhỏ màu vàng.

Phẩm giai của linh quỷ tạm thời bị hạ thấp do suy yếu đã được khôi phục, trở lại thành linh quỷ trung giai.

Hơn nữa, sau khi có được hạt nhân, chỉ cần có thời gian, hy vọng nó tấn thăng lên linh quỷ thượng giai là rất lớn.

Sau khi linh quỷ hồi phục trung giai, nó cung kính cúi đầu chào Bạch tiền bối.

Sau đó, mới lui về trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng, trở lại bình tĩnh. "Tiếc quá, thực lực của tên quỷ tu hạ lời nguyền sinh mệnh lên Thư Hàng tiểu hữu quá yếu, oán quỷ này nhiều nhất chỉ có thể xuất hiện thêm bốn năm lần nữa.

Nếu không, nói không chừng có thể một hơi đưa linh quỷ lên thượng giai." Bạch Tôn Giả ha ha cười.

Sau đó, ngài hài lòng rời khỏi phòng Tống Thư Hàng, phiêu nhiên đi mất.

Sở dĩ đột nhiên đến giúp Tống Thư Hàng, là vì mấy ngày nay ngài đã phá quá nhiều đồ, trong lòng luôn cảm thấy ngại ngùng.

Đặc biệt là sau khi Tống Thư Hàng biết ngài đã phá gần hết đồ đạc trong nhà mà cũng không lên tiếng trách móc, điều này càng khiến ngài cảm thấy áy náy.

Nhưng không phá thì tay lại ngứa ngáy không chịu được, cho nên nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có thể bồi thường cho Tống Thư Hàng một chút. "Đợi ngày mai lại chỉ đạo Thư Hàng tiểu hữu tu luyện vậy, mấy ngày nay đã làm phiền nó nhiều rồi." Bạch tiền bối lúc rời đi thầm nghĩ.

Chẳng cần nói nhiều nữa, Dược Sư đã khóc ngất trong nhà vệ sinh... vì nhà bị phá là nhà của ngài ấy, chứ không phải nhà của Tống Thư Hàng. ************* Đêm đó, Tống Thư Hàng lại có một giấc mơ kỳ lạ.

Đó là giấc mơ tiếp nối về cuộc đời của tán tu Lý Thiên Tố, tu sĩ mặc đạo bào màu xanh.

Chẳng lẽ cuộc đời của Lý Thiên Tố quá dài, nên giấc mơ này phải chia làm hai ngày để mơ?

Tống Thư Hàng thầm cằn nhằn.

Trong mơ...

Lý Thiên Tố tu luyện thành công, mặc đạo bào màu xanh xuống núi.

Cuộc đời này của y, cũng xem như thuận buồm xuôi gió.

Giống như đại đa số tán tu, y bắt đầu tìm kiếm động phủ thích hợp cho mình tu luyện, tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo, khám phá di tích và tiên phủ do các tu sĩ tiền bối để lại, tìm kiếm kỳ ngộ, tích lũy tài sản của tu sĩ.

Những ký ức này đều là những mảnh vỡ vụn vặt, trong mơ cũng chỉ lướt qua.

Tóm lại, Tống Thư Hàng có thể biết Lý Thiên Tố đã trải qua rất nhiều chuyện, xem như là một cuộc đời đặc sắc phong phú.

Quan trọng hơn là, vận khí của y không tồi, trước khi tu luyện đến Ngũ phẩm Kim Đan, đã thu thập được một gia sản được xem là hậu hĩnh đối với tu sĩ.

Nhưng tại sao, sau này y lại thê thảm đến vậy?

Ngoài một thanh phi kiếm tùy thân, chỉ còn một chiếc nhẫn đồng cổ bên cạnh?

Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Đang nghĩ ngợi thì trong giấc mơ của Lý Thiên Tố đã xảy ra một chuyện khiến cuộc đời y gặp bước ngoặt lớn.

Y đã quen một vị nữ tu, hai người rất nhanh đã yêu nhau, kết thành đạo lữ.

Nữ tu là truyền nhân của một môn phái tu sĩ cỡ trung...

Nhưng chuyện 'trưởng bối nữ tu ra tay đánh uyên ương' như trong phim đã không xảy ra.

Bởi vì Lý Thiên Tố đã là Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng, hơn nữa còn là Thất Long Văn Kim Đan!

Tuy là tán tu, nhưng tiềm lực vô hạn.

Ném vào đại môn phái cũng có thể trở thành trưởng lão một phương hoặc phong chủ, môn phái cỡ trung tự nhiên vui vẻ có thêm một ngoại viện mạnh mẽ.

Môn phái của nữ tu dĩ nhiên hết lòng chúc phúc, để hai người thuận lợi kết thành song tu đạo lữ.

Không lâu sau, hai người có một cô con gái.

Đó là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời Lý Thiên Tố.

Nhưng mười năm sau, đạo lữ của Lý Thiên Tố khi đột phá cảnh giới Ngũ phẩm Kim Đan, đã bị kiếp hỏa thiêu thân, hóa thành tro bụi.

Điều này đã mang lại một đả kích lớn cho Lý Thiên Tố.

Mười năm nữa trôi qua, cô con gái vốn đã xinh đẹp như ngọc lại đột nhiên mắc bệnh lạ, trong cơ thể không ngừng sản sinh ra hàn khí, nếu không để ý đến hàn khí đó, cả người con gái sẽ kết sương, thậm chí bị đóng thành người băng.

Lý Thiên Tố chỉ có thể dựa vào đan dược và linh khí của bản thân để hóa giải hàn khí trong cơ thể con gái.

Để chữa trị bệnh lạ cho con gái, Lý Thiên Tố đã tiêu tốn hết gia sản của mình, còn nợ một đống nợ.

Mấy ngày trước, bệnh lạ của con gái lại tái phát, lần này bệnh tình cực kỳ nghiêm trọng, hàn khí vừa phát tác đã trực tiếp hóa thành băng quan bên cạnh cô bé, đóng băng cô bé bên trong.

Lý Thiên Tố đành phải tạm thời phong ấn con gái trong động phủ, đóng cấm chế của động phủ lại.

Sau đó đi đến một cấm địa, định tìm cách chữa trị tận gốc bệnh lạ của con gái.

Rồi sau đó... chính là cảnh y bay ngàn dặm tặng trang bị. ....

Ngày hôm sau.

Tống Thư Hàng tỉnh dậy, dùng sức day day thái dương của mình.

Cảnh mơ ngày hôm qua rõ ràng vô cùng, như thể cậu đã tự mình trải qua cuộc đời của Lý Thiên Tố.

Đây là sao?

Tống Thư Hàng không nói nên lời, không lẽ là muốn cậu tiếp nhận đoạn nhân quả của 'Lý Thiên Tố' này?

Lý Thiên Tố là một Kim Đan Linh Hoàng, gia sản hậu hĩnh, vì chữa bệnh cho con gái mà khuynh gia bại sản, cuối cùng đến tính mạng cũng mất.

Tống Thư Hàng, một tu sĩ nhỏ bé Nhất phẩm Nhị khiếu, có thể làm gì?

Chẳng lẽ cậu còn có thể đưa con gái của Lý Thiên Tố đến bệnh viện hiện đại, mổ phẫu thuật?

Chương 177

Tống Thư Hàng vào phòng vệ sinh rửa mặt, vừa suy nghĩ lung tung: "Hay là lên nhóm hỏi các tiền bối, biết đâu con gái của Lý Thiên Tố là một thể chất tu luyện đặc thù nghịch thiên nào đó, rồi trong nhóm vừa hay có tiền bối cần một đệ tử như vậy để tiếp nhận y bát truyền thừa, rồi vui vẻ mang con gái Lý Thiên Tố đi, bồi dưỡng thành thân truyền đệ tử?

Trong phim không phải đều diễn như vậy sao?" Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng mở Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thư Sơn Áp Lực Đại: "Các tiền bối, tôi có một nguồn đệ tử đây.

Cô bé này trong cơ thể có một luồng hàn khí bẩm sinh, lợi hại vô cùng.

Nếu không để ý đến hàn khí này, nó sẽ hình thành sương lạnh trên bề mặt cơ thể, thậm chí sẽ đóng băng cô bé thành người băng.

Khi nghiêm trọng, còn có thể kết thành băng quan bên cạnh cô bé.

Tôi nghi ngờ cô bé có phải là kỳ tài tu luyện hệ băng nào không?

Có tiền bối nào tu luyện công pháp hệ băng để ý đến cô bé, mang cô bé đi không?" Một lát sau, có một vị tiền bối trong nhóm trả lời.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Thư Hàng tiểu hữu, theo như mô tả của ngươi, cô bé này không phải là kỳ tài tu luyện gì đâu.

Đây là bệnh... phải chữa." Tuyết Lang Động Chủ: "Đồng ý, đây là bệnh, trong cơ thể bẩm sinh có một luồng kỳ hàn chi lực, là do lúc còn trong bụng mẹ đã bị hàn băng chi lực làm tổn thương.

Hơn nữa, nó sẽ được kích hoạt vào khoảng mười tuổi...

Bệnh tình nghiêm trọng đến mức như Thư Hàng tiểu hữu giới thiệu, về cơ bản đã không thể chữa được." "Không thể cứu chữa thêm chút nào sao?" Tống Thư Hàng nghĩ đến cuộc đời khổ cực của Lý Thiên Tố, may mắn hỏi một câu. "Nếu lúc trên bề mặt cơ thể cô bé bắt đầu xuất hiện sương lạnh, ta còn có thể ra tay cứu giúp.

Nhưng bây giờ, trừ phi ta tu luyện đến mức hiển thánh trước người, Bát phẩm Thánh Quân, nếu không thì căn bản không có cách nào cứu được." Tuyết Lang Động Chủ thành thật nói.

Ngoài Tuyết Lang Động Chủ, trong nhóm cũng có những người khác tu luyện pháp thuật hệ băng, nhưng đều không phải là chủ tu.

Chủ tu công pháp hệ băng chỉ có Tuyết Lang Động Chủ, ngài ấy là chuyên gia uy tín về hệ băng của nhóm này. "Vậy nguyên lý của luồng hàn khí đó là gì, là do cơ quan nào trong cơ thể có vấn đề sao?" Tống Thư Hàng thử hỏi.

Vấn đề mà pháp thuật không giải quyết được, thì kết hợp khoa học kỹ thuật thử xem?

Quạt Ngự Hỏa Tam Tinh chính là sự kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và tu chân mà. "Thư Hàng tiểu hữu định nói là phẫu thuật thay cơ quan à?

Vô dụng thôi, bề mặt cơ thể đã kết thành băng quan rồi, hàn khí đã xâm nhập vào mọi ngóc ngách trong cơ thể cô bé, thậm chí có thể ảnh hưởng đến cả hồn phách của cô bé.

Ngươi chẳng lẽ còn có thể thay cả cơ thể, linh hồn của cô bé đi?" Tuyết Lang Động Chủ thẳng thừng phá tan ảo tưởng của Tống Thư Hàng. "Haiz, thật là một câu chuyện buồn." Tống Thư Hàng thở dài.

Lý Thiên Tố tiền bối, đừng trách tôi nhé?

Tôi cũng lực bất tòng tâm!

Ngài ở trên trời có linh thiêng xin đừng hóa thành oán quỷ đến tìm tôi nhé?

Là một người tốt, cậu cũng chỉ có lòng mà không có sức. ....

Bữa sáng là bữa ăn do thiếu chủ của Không Không Đạo Môn chuẩn bị kỹ lưỡng.

Hôm nay cô ấy vẫn cười ngây ngô sảng khoái, nhưng so với hôm qua đã có phần hồi phục lại thần thái.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, nếu cô gái này thật sự trở nên ngốc nghếch, cậu thật không biết phải xử lý cô ấy thế nào, cũng không thể thật sự bắt cô ấy làm đầu bếp cả đời được.

Trước khi đi, Tống Thư Hàng vẫy tay với Đậu Đậu và Bạch tiền bối: "Tôi đi đây, Đậu Đậu đừng gây chuyện nhé!" Đậu Đậu lườm một cái, rồi quay đầu nói với Bạch Tôn Giả: "Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đây là đang ‘chỉ dâu mắng hòe’ đó.

Miệng thì nói với tôi đừng gây chuyện, nhưng thực ra câu này nên là nói với ngài mới đúng." Bạch Tôn Giả cười gượng.

Tống Thư Hàng đang vẫy tay cũng cứng đờ.

Đậu Đậu, mi nói thẳng ra làm gì!

Có những chuyện mọi người trong lòng biết là được rồi, nói ra ảnh hưởng không tốt đâu?! ....

Đại học thành Giang Nam, kỳ thi cuối kỳ bắt đầu.

Chuyện này liên quan đến bằng tốt nghiệp, bằng tốt nghiệp của Đại học thành Giang Nam cũng rất có giá trị, mỗi sinh viên đều phải phấn đấu vì nó.

Lúc vào thi, Tống Thư Hàng cũng có chút căng thẳng.

Bởi vì trước đây, mỗi đêm trước kỳ thi, cậu đều phải cật lực ôn bài.

Nhưng tối hôm qua, cậu lại lên giường ngủ sớm.

Nhịp điệu không đúng, khiến cậu có chút chột dạ.

Khi đề thi được phát ra, Tống Thư Hàng vung bút viết nhanh, soạt soạt soạt...

Không biết tự lúc nào, đã làm xong cả tờ đề. "Sao cảm giác có hơi đơn giản nhỉ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ, cậu ngẩng đầu nhìn xung quanh, tất cả học sinh vẫn đang khổ sở làm bài.

Cả phòng thi chỉ có tiếng bút và giấy tiếp xúc sột soạt.

Cậu lại ngẩng đầu nhìn đồng hồ trên tường phòng học… Ôi mẹ ơi, mới qua ba phút.

Tốc độ tay của mình phải nhanh đến mức nào mà trong vòng ba phút đã làm xong cả một tờ đề thi đầy ắp chứ?

Bây giờ làm sao đây?

Ít nhất phải nửa tiếng mới được nộp bài mà?

Một lát sau, Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Cậu cầm bút làm tư thế viết chữ, rồi bắt đầu nhắm mắt tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Đời người ngắn ngủi, lúc nào tu luyện được thì đừng lãng phí thời gian.

Nói đến 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, theo sau khi tâm khiếu, nhãn khiếu của cậu được khai mở, cộng thêm việc ký kết khế ước với linh quỷ, hình ảnh ‘chân ngã’ trong ý thức hải lại có sự thay đổi.

Nhưng mà, chân ngã không hề trở nên ‘tiên khí phiêu diêu’ hơn, mà ngược lại tiến hóa theo một hướng kỳ quái.

Chỉ thấy trong không gian ý thức, chân ngã vẻ mặt nghiêm túc, thân trên không mặc quần áo, để lộ một thân cơ bắp rõ nét như đá cẩm thạch.

Rồi... tóc có vẻ ngắn đi một chút?

Không đúng lắm, mình là một người yêu đọc sách, luôn ngưỡng mộ hình ảnh tu sĩ tiêu sái đạp phi kiếm độn quang, tung hoành trời đất.

Nhưng sao hình tượng chân ngã này càng lúc càng không đúng?

Có phải là dạo này đọc sách ít quá, thiếu đi chút khí chất thư sinh rồi không?

Quyết định rồi, hôm nay thi xong sẽ đến hiệu sách đọc cọ, lâu lắm rồi không đến hiệu sách Tô kia. ...

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Một lượt tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 xong, vừa vặn hơn nửa tiếng.

Tống Thư Hàng đứng dậy, nộp bài thi, thong dong rời khỏi phòng thi.

Phía sau cậu, cô giáo coi thi cau mày nhìn Tống Thư Hàng một cái, sau đó lại nhìn vào tờ đề thi đầy ắp đáp án của Tống Thư Hàng, chìm vào suy tư.

Cô có ấn tượng với thí sinh này... bởi vì từ lúc phát đề không lâu, thí sinh này vẫn giữ nguyên một tư thế không động đậy.

Trong lúc đi vòng quanh coi thi, cô còn thấy thí sinh này nhắm mắt ngủ gật.

Đáp án trên tờ đề thi, là viết lúc nào? ************ Buổi chiều thi tiếng Anh đại học, Tống Thư Hàng đã có kinh nghiệm, làm bài từ từ, cậu làm xong trong nửa tiếng, nộp bài, lần này không gây chú ý của giáo viên nữa.

Cậu lại đi vòng qua mấy phòng học khác, Dương Đức, Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba đều đang phấn đấu, vẫn chưa có dấu hiệu ra ngoài. "Thôi, đến hiệu sách Tô xem sao." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đường quen lối cũ, cậu tìm đến hiệu sách Tô quen thuộc.

Vẫn là con đường này; vẫn là cửa hàng này; vẫn là bà chủ xinh đẹp kiểu Giang Nam ôn nhu quen thuộc.

Rõ ràng chỉ mới một tháng không đến đây, Tống Thư Hàng lại cảm giác như đã cách cả một thế kỷ.

Có phải là do một tháng gần đây mình đã trải qua quá nhiều chuyện không?

Sau khi vào hiệu sách Tô, Tống Thư Hàng như cá gặp nước, nhanh chóng tìm được vài cuốn tài liệu liên quan đến ‘máy bay’, ngồi ở một góc giá sách bắt đầu đọc.

Một thời gian nữa sẽ cùng Bạch tiền bối đi học lái máy bay, tuy nói có ‘Ngự Kiếm Phi Hành’ của Bạch tiền bối làm nền tảng, nhưng nắm thêm chút kiến thức chắc chắn không sai.

Ở cửa hiệu sách Tô, bà chủ xinh đẹp hơi ngẩng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Cậu thanh niên đọc cọ này sao lại đến nữa rồi?

Hôm nay không phải là ngày thi của Đại học thành Giang Nam sao?

Cậu ta không lo lắng về kết quả thi à?

Cô biết là ở Đại học thành Giang Nam, thi lại hai lần, ba môn chết là sẽ được tặng một vé về quê miễn phí.

Hay là cậu thanh niên này đã nắm chắc phần thắng?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cậu thanh niên này có phải đã cao lên rất nhiều không?

Cả người trông càng thêm thon dài, vẻ hơi mập một tháng trước cũng đã biến mất.

Đường nét cơ thể của cậu ta trở nên nuột nà dễ nhìn, như người mẫu vậy.

Đẹp trai lên nhiều?

Chương 178

Bà chủ xinh đẹp thầm nghĩ, rồi lại cúi đầu đọc sách của mình. ....

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã đến chiều tối. "Nhanh vậy sao?" Tống Thư Hàng vội vàng rút bừa hai cuốn sách, làm thủ tục mượn sách ở chỗ bà chủ rồi thong thả trở về.

Trở lại tòa nhà của Dược Sư, Tống Thư Hàng cầm chìa khóa mở cửa, bước vào cổng, tiện tay đóng cửa lại.

Sau đó, cậu vừa quay đầu lại...

Mẹ kiếp, đây là chuyện gì?

Xuất hiện trước mặt cậu là một sa mạc rộng lớn vô tận, mặt đất không một cọng cỏ, chỉ có cát vàng.

Mình hoa mắt sao?

Hay là ảo ảnh?

Tống Thư Hàng vội vàng cúi xuống, vốc cát trên mặt đất.

Đúng là cát vàng thật, đầu ngón tay có thể cảm nhận được cát mịn chảy qua kẽ tay!

Không phải ảo ảnh, là sa mạc thật!

Là Bạch tiền bối đã làm gì sao?

Ý nghĩ đầu tiên của Tống Thư Hàng là vậy, nghĩ như thế quả thực quá bình thường. "Bạch tiền bối, Đậu Đậu!

Mọi người có ở đây không?" Tống Thư Hàng lớn tiếng gọi.

Nhưng, ngoài tiếng vọng của chính mình, hoàn toàn không có một chút động tĩnh nào.

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng day day trán, chẳng lẽ không phải do Bạch tiền bối và Đậu Đậu giở trò?

Vậy chuyện trước mắt là sao, là mình bị dịch chuyển không gian, bị ném thẳng vào sa mạc?

Hay là mình... xuyên không?

Tống Thư Hàng bây giờ đã rất dễ dàng chấp nhận những hiện tượng ‘siêu nhiên’ này.

Ngay cả tu chân giả cũng đã thực sự xuất hiện trong cuộc sống của cậu, chuyện xuyên không gì đó, cũng không phải là không thể.

Nhưng trong các tiểu thuyết nổi tiếng, nhân vật chính trước khi xuyên không, phần lớn đều là u uất không được như ý, rồi đột nhiên bị sét đánh, bị điện giật, bị thiên thạch rơi trúng, đủ các kiểu chết, rồi mới xuyên không.

Nhưng mình là Tống Thư Hàng, một sinh viên đại học trẻ trung, học ở một trường đại học tốt như Đại học thành Giang Nam.

Cuộc đời thậm chí mới vừa tiếp xúc với thế giới chân thực của ‘tu chân’, chính là lúc sắp mở ra một cuộc đời huy hoàng, tại sao lại xuyên không?

Hơn nữa, cậu từ đầu đến cuối chỉ là mở cửa tòa nhà của Dược Sư, đi vào sân thôi mà?

Lại không bị sét đánh, bị thiên thạch rơi trúng.

Đẩy cửa thôi cũng xuyên không, đây là trò đùa gì vậy?

Mình đâu có chuẩn bị để xuyên không...

Không được, mình muốn quay về!

Tống Thư Hàng quay người, muốn xem cánh cửa mình vừa bước vào còn ở đó không.

Nhưng vừa quay đầu lại, vẫn thấy một sa mạc vô tận, cánh cửa gì đó hoàn toàn không thấy bóng dáng.

Đây là muốn chơi chết cậu sao?

Bây giờ phải làm sao?

Tống Thư Hàng cảm thấy tim mình bây giờ thật lớn, vẫn có thể giữ được bình tĩnh. "Đầu tiên, phải xác định xem mình bị ‘dịch chuyển không gian’ đến sa mạc này?

Hay là xuyên không đến dị giới, trực tiếp xuyên đến thế giới ma huyễn nào đó?

Nếu chỉ là ‘dịch chuyển không gian’, thì sẽ không có vấn đề gì.

Nếu là xuyên không đến dị giới, vấn đề sẽ lớn." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sau đó, cậu lấy điện thoại của mình ra.

Nếu còn có tín hiệu, chứng tỏ mình vẫn còn ở trên Trái Đất!

Nếu không có tín hiệu...

Cậu lấy điện thoại ra xem, một vạch tín hiệu cũng không có. "Đừng căng thẳng, bình tĩnh.

Có lẽ là vì đây là sa mạc, tín hiệu không tốt.

Theo kinh nghiệm đọc bao nhiêu tiểu thuyết của mình, nếu là xuyên không đến dị giới, trên trời chắc chắn sẽ có hai, ba mặt trăng.

Bây giờ trời vẫn còn sớm, đợi trời tối một chút...

Ủa, bầu trời đâu?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, lại phát hiện bầu trời trống trơn, không có trời xanh, mây trắng.

Chỉ có một tầng giống như lỗ đen đang không ngừng xoay tròn.

Thật sự xuyên không đến một thế giới khác mà ngay cả định luật vật lý cũng thay đổi sao?

Vậy thì, sau khi xuyên không đến dị giới, mình phải làm sao?

Tống Thư Hàng mở điện thoại của mình lướt xem, khoảnh khắc này cậu thật hối hận vì đã xóa hết những tiểu thuyết ‘xuyên không dị giới’ lưu trong điện thoại.

Nếu không, có lẽ còn có thể xem xem, có nhân vật chính nào giống cậu xuyên không đến sa mạc, phải làm sao để tự lực cánh sinh, rồi quật khởi, từng bước xưng bá dị giới? "Bình tĩnh lại, không thể rối loạn tinh thần.

Trước tiên phải tìm cách để mình có thể sống sót trong sa mạc." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng mà... bình tĩnh cái con khỉ!

Xuyên không rồi!

Không phải đang mơ, cậu thật sự đã xuyên không.

Hơn nữa còn bị ném vào một cái sa mạc hoang vu không một bóng người!

Khắp nơi là cát vàng, ngay cả một cọng cỏ dại cũng không có, một mảnh tĩnh mịch.

Tống Thư Hàng cười khổ, cậu chưa bao giờ học cách sinh tồn trong sa mạc.

Hơn nữa, tu vi hiện tại của cậu còn chưa thể nhịn ăn, hôm nay ra ngoài cũng không mang theo Tích Cốc Đan.

Chẳng lẽ, cuộc đời của cậu cuối cùng phải đặt dấu chấm hết?

Ngày 3 tháng 7 năm 2019, Tống Thư Hàng xuyên không.

Sau đó, chết? "Tôi không muốn chết như vậy, không thể từ bỏ...

Mình bị đưa vào sa mạc này lúc đẩy cửa nhà.

Nếu Bạch tiền bối và Đậu Đậu ở nhà, hẳn là sẽ nhận ra có gì đó không ổn?" Tống Thư Hàng day day thái dương, bình tĩnh phân tích.

Với tu vi Thất phẩm Linh Tôn của Bạch tiền bối, nếu nhận ra điều bất thường, hẳn là có thể cứu mình ra ngoài?

Bây giờ, việc mình cần làm là cầm cự.

Nếu có thể, tốt nhất là rời khỏi sa mạc này.

Ít nhất... cũng phải tìm được nguồn nước trước đã.

Cất điện thoại đi, Tống Thư Hàng cố gắng đi thẳng trong sa mạc này.

Sa mạc này trống trơn, ngay cả một vật để nhận biết phương hướng cũng không có.

Cộng thêm trên trời không có mặt trời, mặt trăng, ngôi sao để định vị, cho dù Tống Thư Hàng đã mở nhãn khiếu, thị lực xuất chúng, muốn luôn giữ đi thẳng cũng rất khó, cậu chỉ có thể cố gắng hết sức.

Nói ra thì, sa mạc này có rất nhiều điểm kỳ quái.

Trên trời không có mặt trời, nhưng sa mạc vẫn sáng như ban ngày, còn nóng hừng hực.

Quỷ mới biết ánh sáng và nhiệt độ này từ đâu tỏa ra?

Chẳng lẽ thế giới này không cần tuân thủ định luật bảo toàn năng lượng sao? ....

Đi mãi, đi mãi, đi được khoảng hơn mười phút.

Trước mắt Tống Thư Hàng vẫn là một mảnh cát vàng, không có thực vật, không có động vật, ngoài cát vàng ra không có gì cả, một mảnh tĩnh mịch.

Một thế giới đơn điệu nhợt nhạt như vậy, ở lâu dễ khiến người ta suy sụp thần kinh. "Cho dù có một con ruồi cũng được." Tống Thư Hàng cảm thán.

Lúc này cho dù có một con ruồi, cậu cũng sẽ không chê nó vo ve phiền phức.

Đúng lúc cậu đang cảm thán, đột nhiên nghe thấy tiếng chuông leng keng vui tai từ xa truyền đến.

Chương 179

Nhìn ra xa, chỉ thấy ở phía xa sa mạc, có một người một ngựa đang từ từ tiến lại gần mình.

Đó là một thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, môi hồng răng trắng, da như ngọc thạch, thật là một thiếu niên tuấn tú.

Cuối cùng cũng gặp được người sống!

Tống Thư Hàng trong lòng cảm thán.

Lúc này, thiếu niên áo xanh kia cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng, cậu ta đột nhiên vui vẻ hét lớn: "Tiểu Bạch, Tiểu Bạch!

Cuối cùng cũng tìm được ngươi rồi." Tống Thư Hàng nghi hoặc: ‘Tiểu Bạch’ trong miệng thiếu niên này chẳng lẽ là mình?

Chẳng lẽ lần này mình không chỉ xuyên không, mà còn là xuyên hồn?

Ngay cả thân thể của mình cũng không mang theo?

Không đúng!

Mình ngay cả điện thoại cũng còn bên người!

Hơn nữa, quần áo trên người, tâm khiếu, nhãn khiếu vừa mới mở, cùng với linh quỷ đang co thành một cục trong tâm khiếu, đều có thể chứng minh đây chính là thân thể của mình, không phải là xuyên hồn! "Tiểu Bạch, ngươi vừa chạy đi đâu vậy, ta còn tưởng ngươi bị lạc rồi." Thiếu niên áo xanh đến trước mặt Tống Thư Hàng, cười toe toét, rạng rỡ như ánh mặt trời. "Tiểu huynh đệ xin chào, ngươi có nhận nhầm người không?" Tống Thư Hàng thấy đối phương ăn mặc như người xưa, liền chắp tay hành lễ, hỏi.

Nhưng mà, thiếu niên áo xanh kia lại rất kỳ lạ.

Cậu ta dường như không nghe thấy lời của Tống Thư Hàng, trước tiên dắt ngựa sang một bên, sau đó nói với Tống Thư Hàng: "Tiểu Bạch, chúng ta luyện quyền nhé?" Tống Thư Hàng nhíu mày: "Tiểu huynh đệ, ngươi là ai vậy.

Còn nữa... ngươi chắc chắn nhận nhầm người rồi, ta không phải là Tiểu Bạch trong miệng ngươi." Nhưng thiếu niên áo xanh khẽ cười, thân hình khẽ động, như mãnh hổ lao về phía Tống Thư Hàng.

Loáng thoáng, Tống Thư Hàng thậm chí còn thấy sau lưng thiếu niên áo xanh có một hư ảnh mãnh hổ, hổ gầm núi rừng, một chưởng vỗ về phía trán cậu.

Nếu thật sự bị cậu ta vỗ trúng, nói không chừng trán mình sẽ nở hoa mất? "Chết tiệt, không thể nói chuyện vui vẻ được à?!" Tống Thư Hàng duỗi tay thành trảo, chụp lấy cổ tay thiếu niên áo xanh.

Quyền pháp cơ bản, thế thứ ba!

Đồng thời, trong một trảo này ẩn chứa biến hóa, tùy thời có thể hóa trảo thành chưởng đao, như đao phủ chém giết kẻ địch. "Hi hi." Thiếu niên áo xanh kia hi hi cười, dường như đã nhìn ra biến hóa trong quyền của Tống Thư Hàng.

Cậu ta giữa đường đột nhiên biến chiêu, hóa chưởng thành chỉ, một chỉ điểm ra.

Một chỉ này của cậu ta điểm tới, vừa vặn điểm vào chỗ sơ hở của một quyền này của Tống Thư Hàng, khiến Tống Thư Hàng khó chịu vô cùng, buộc cậu phải biến chiêu.

Tống Thư Hàng hóa trảo thành quyền thẳng: Quyền pháp cơ bản một!

Quyền như trọng pháo, thẳng tới thẳng lui, không cần kỹ xảo, lấy lực phục người. "Hi!" Thiếu niên áo xanh kia tiếp tục cười, ngón tay khẽ xoay, nhanh như chớp điểm vào cổ tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tay phải tê dại, một đòn mạnh mẽ đã bị phá giải dễ dàng.

Cậu xoa xoa cổ tay, nhanh chóng lùi lại hai bước.

Thiếu niên áo xanh kia không nhân cơ hội tấn công, chỉ im lặng nhìn Thư Hàng, cười ngây thơ vô tội: "Lại nào, Tiểu Bạch!" "Quyền pháp cơ bản, hai!" Tống Thư Hàng quả quyết đổi chiêu, quyền như lưu tinh, hóa thành bão quyền, điên cuồng đập về phía thiếu niên áo xanh.

Không thể dùng sức, vậy thì lấy số lượng và tốc độ để thắng!

Tuy nhiên, thân thể thiếu niên áo xanh như liễu trong gió, nhẹ nhàng lắc lư trái phải.

Những cú đấm nhanh như chớp của Tống Thư Hàng, vậy mà lại lướt qua người cậu ta!

Không thể làm cậu ta bị thương dù chỉ một chút!

Nắm đấm quá chậm sao? "Hét!" Tống Thư Hàng bộc phát khí huyết trong tâm khiếu, tiếp tục thi triển ‘Quyền pháp cơ bản hai’, dưới tác dụng của khí huyết, tốc độ nắm đấm trở nên nhanh hơn, sức sát thương lớn hơn, phun ra như súng máy.

Thiếu niên kia vẫn mỉm cười, đột nhiên nhẹ nhàng nhảy lên, tạm thời thoát khỏi phạm vi tấn công của Tống Thư Hàng.

Sau đó, cậu ta lại điểm một chỉ.

Ánh mắt của cậu ta sắc bén như mắt ưng, một chỉ này xuyên qua những cú đấm như mưa bão của Tống Thư Hàng, điểm vào vai phải của cậu.

Vai Tống Thư Hàng tê dại, nắm đấm liền mất đi sức mạnh, ‘Quyền pháp cơ bản hai’ bị phá.

Mà mượn lực từ một chỉ này, thiếu niên áo xanh kia đang ở trên không, eo khẽ vặn, cả người xoay tròn đá một cú đá tiên về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị phá chiêu, lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh.

Ăn trọn một cú đá này, bị đá bay ra ngoài, lăn mấy vòng trong sa mạc mới hóa giải được lực xung kích.

Thiếu niên áo xanh kia hi hi cười nói: "Tiểu Bạch, lại nào!" Là một tên điên?

Tống Thư Hàng trong lòng uất ức... nhưng cậu không thể không tiếp tục ra tay.

Cậu không ra tay, thiếu niên áo xanh này sẽ đến đánh cậu!

Cậu không có sở thích nằm đất bị người ta đánh đập, không muốn bị đánh, chỉ có phản kháng! ....

Mười lăm phút sau, Tống Thư Hàng đã sử dụng 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 từ đầu đến cuối một lần, nhưng lại không chạm được vào vạt áo của thiếu niên.

Mỗi chiêu quyền pháp Tống Thư Hàng tung ra, thiếu niên áo xanh cuối cùng đều điểm một chỉ.

Ngón tay của cậu ta, quả thực như ‘Độc Cô Cửu Kiếm’, mỗi chỉ điểm ra, sẽ điểm trúng sơ hở của quyền pháp Tống Thư Hàng, phá giải quyền pháp của cậu.

Nhờ cậu ta, Tống Thư Hàng biết được quyền pháp của mình có bao nhiêu sai sót, khi thi triển lại, những sơ hở này đều được cậu tự mình bù đắp.

Lại mười lăm phút nữa trôi qua.

Lại một lần 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 thi triển xong, nhưng cũng giống như lần trước, vẫn không chạm được vào vạt áo của thiếu niên áo xanh.

Cũng là cuối cùng bị một chỉ phá giải, Tống Thư Hàng đã không biết mình bị điểm trúng bao nhiêu lần, toàn thân rất nhiều chỗ tê dại. "Hi hi." Thiếu niên áo xanh kia hi hi cười, vẫn là câu nói đó: "Lại nào, Tiểu Bạch!" "Quyền pháp cơ bản, hai!" Tống Thư Hàng cắn chặt răng, cậu phát hiện đối phó với một chỉ như ‘Độc Cô Cửu Kiếm’ của thiếu niên áo xanh, cũng chỉ có quyền pháp cơ bản hai là hiệu quả nhất.

Sở dĩ vẫn bị thiếu niên áo xanh phá giải, là vì tốc độ của mình không đủ nhanh, số lượng cú đấm không đủ nhiều!

Bất kể là lấy một sức mạnh địch mười, hay là chỉ có nhanh là không thể phá, hay là lấy khéo léo phá sự vụng về, chỉ cần một loại sức mạnh đạt đến cực hạn, sẽ có hiệu quả.

Tống Thư Hàng dứt khoát không sử dụng quyền pháp khác nữa, điên cuồng bộc phát khí huyết tâm khiếu, chỉ dùng ‘Quyền pháp cơ bản hai’ mà đấm tới tấp.

Cứ thế mà làm, chẳng nghĩ gì cả.

Khoảng một giờ sau...

Tống Thư Hàng nằm sấp trên đất, không thể dậy nổi.

Toàn thân cậu đều bị ngón tay của thiếu niên áo xanh điểm trúng, như bị điện giật, thỉnh thoảng lại co giật một cái. "Nè nè, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi nhé.

Ngày mai ta lại đến chơi với ngươi!" Thiếu niên áo xanh hi hi cười, lật người lên ngựa.

Cùng với tiếng chuông ngựa leng keng vang lên, thiếu niên rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của Tống Thư Hàng. "Đừng đi mà, ngươi muốn đi thì ít nhất cũng mang ta đi cùng chứ!" Tống Thư Hàng ở phía sau hét lớn, nhưng cơ thể tê dại của cậu căn bản không thể dậy nổi.

Cậu chỉ có thể nằm trên đất co giật.

Sau đó, trơ mắt nhìn thiếu niên áo xanh kia biến mất không tăm tích.

Đây là cái quái gì vậy? **************** Tống Thư Hàng nằm trên cát nóng nghỉ ngơi một lúc lâu, những vết đỏ do ngón tay của thiếu niên áo xanh điểm lên cuối cùng cũng biến mất, khó khăn lắm mới hồi phục thể lực đứng dậy. "Khốn kiếp." Tống Thư Hàng thầm chửi, làm gì có ai đánh người ta một trận rồi ném lại trong sa mạc mặc kệ?

Đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không... nếu không... mẹ kiếp, cho dù có gặp lại thiếu niên kia, mình cũng không đánh lại cậu ta?

Gặp lại cậu ta, cũng chẳng làm gì được cậu ta.

Leng keng leng keng~~ Một chuỗi tiếng chuông ngựa vui tai vang lên.

Tống Thư Hàng ngẩng mắt nhìn, chỉ thấy một thiếu niên áo xanh dắt một con ngựa trắng, nhanh chóng tiến lại gần Tống Thư Hàng.

Là cuối cùng cũng lương tâm trỗi dậy, quay lại tìm mình?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. "Tiểu Bạch, ngươi vừa chạy đi đâu vậy, ta còn tưởng ngươi bị lạc rồi." Thiếu niên áo xanh vui vẻ chạy đến trước mặt Tống Thư Hàng, cười toe toét, rạng rỡ như ánh mặt trời.

Khoan đã, lời thoại này sao quen tai thế? "Chúng ta vừa mới gặp nhau xong mà!" Tống Thư Hàng tức giận nói.

Nhưng mà, thiếu niên áo xanh kia lại không để ý đến tiếng gào của Tống Thư Hàng.

Cậu ta trước tiên dắt ngựa sang một bên, sau đó nói với Tống Thư Hàng: "Tiểu Bạch, chúng ta luyện đao nhé?" "Lại nữa à?

Ta vừa mới cùng ngươi luyện quyền xong, người sắp rã rời rồi!

Hơn nữa, ta chưa học đao pháp, làm sao cùng ngươi luyện đao?" Tống Thư Hàng gầm lên.

Hơn nữa, không phải ngươi vừa nói một ngày sau mới đến tìm ta sao?

Sao thoáng cái đã chạy đến rồi?

Nhưng thiếu niên áo xanh kia lại như không nghe thấy Tống Thư Hàng nói, cậu ta từ trên lưng ngựa gỡ xuống hai thanh trường đao giống hệt nhau, ném một thanh về phía Tống Thư Hàng.

Ánh đao lạnh lẽo, lưỡi đao sáng bóng, vừa nhìn đã biết là loại đao tốt chém sắt như chém bùn!

Chương 180

Tống Thư Hàng hừ lạnh một tiếng, nếu đối phương không nghe mình nói, tại sao mình phải cùng ngươi giày vò?

Cậu lùi lại một bước, thanh đao rơi xuống trước mặt.

Tống Thư Hàng khoanh tay, ra vẻ ‘không hợp tác’!

Một bàn tay vỗ không kêu, chính là đạo lý này.

Một bàn tay quả thực không vỗ ra tiếng, nhưng lúc đánh người thì một nắm đấm là đủ! "Tiểu Bạch, xem đao!" Thiếu niên áo xanh kia nở nụ cười rạng rỡ, hoàn toàn không quan tâm trong tay Tống Thư Hàng có đao hay không.

Cậu ta hai tay cầm đao, thân hình bay vọt lên, một đòn bổ núi, chém thẳng về phía trán Tống Thư Hàng.

Nhát đao này hoàn toàn là muốn chém Tống Thư Hàng từ đầu thành hai nửa. "Mẹ nhà ngươi!" Tống Thư Hàng lăn một vòng như lừa, né được nhát đao này.

Ta với ngươi có thù gì?

Oán gì?

Vừa gặp mặt đã hạ sát thủ?

Quân tử nói chuyện không động thủ, không thể nói chuyện tử tế với ta trước sao?

Hơn nữa, về quyền pháp, Tống Thư Hàng dù sao cũng có một bộ 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 để chống đỡ.

Nhưng về đao pháp, cậu từ đầu đến cuối chỉ có một chiêu Hỏa Diễm Đao do ‘Xích Tiêu Tử’ truyền thụ trong giấc mơ của tán tu Lý

Thiên Tố.

Hơn nữa chiêu Hỏa Diễm Đao này cậu còn chưa nắm vững... phải dựa vào chiếc nhẫn đồng cổ trên tay mới có thể thi triển hoàn chỉnh.

Về cơ sở đao pháp, cậu không biết một chút nào, cho dù cầm đao lên, cậu cũng chỉ có thể chém loạn xạ.

Chém loạn xạ đối phó với người ngoại đạo còn được, đối phó với đại sư đao thuật... trời mới biết có bao nhiêu hiệu quả? "Tiểu Bạch, cầm đao!" Thiếu niên áo xanh kia hét lên một tiếng, chân khẽ móc, đá thanh bảo đao trên đất về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ có thể nhận lấy thanh đao này.

Thầm nghiến răng, đây là ngươi tự tìm, để ngươi nếm thử uy lực của ‘Hỏa Diễm Đao’!

Thấy Tống Thư Hàng cầm đao lên, thiếu niên áo xanh kia hi hi cười, thân hình khẽ động, lại một đao chém về phía Tống Thư Hàng.

Nhát đao này chém ra, cậu ta tạo ra ba ảo ảnh đao.

Tựa như cực kỳ chậm rãi, lại tựa như cực kỳ nhanh!

Kẻ địch đối mặt với nhát đao này, trong lòng sẽ vô cùng khó chịu.

Ánh mắt Tống Thư Hàng trầm tĩnh, không quan tâm nhát đao của đối phương có thần kỳ đến đâu… trong đầu cậu hồi tưởng lại nhát đao đốt trời của ‘Xích Tiêu Tử’, cổ tay khẽ lật, một đao chém ra!

Đồng thời kích hoạt pháp trận công kích ‘Hỏa Diễm Đao’ trên chiếc nhẫn đồng cổ.

Vù~ Thanh bảo đao trong tay cậu bùng lên ngọn lửa hừng hực, không quan tâm đến nhát đao của thiếu niên chém về phía mình, Hỏa Diễm Đao trong tay chém về phía thiếu niên áo xanh.

Một đao đổi một đao, đao của ta còn có lửa, xem ai đau hơn! "Hi hi, đến hay lắm!" Thiếu niên áo xanh kia hi hi cười, cũng không dùng chiêu hư ảo một đao ba ảnh nữa.

Chỉ thấy mũi đao của cậu ta nhẹ nhàng hất lên, nhanh như chớp, mũi đao đâm vào vị trí phía trên chuôi đao của Tống Thư Hàng.

Keng...

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hổ khẩu tê dại, không thể nắm chặt thanh đao trong tay nữa.

Bảo đao rơi xuống đất, ngọn lửa hừng hực trên đó lập tức tắt ngấm. "Không được rồi, Tiểu Bạch!" "Đao không phải cầm như ngươi đâu!" Thiếu niên kia không thừa thắng xông lên, mà ngược lại bắt đầu biểu diễn trước mặt Tống Thư Hàng.

Làm sao cầm đao, nắm đao mới vững, mới không bị người ta hất văng đao trong tay.

Làm sao kiểm soát lực chém mới có thể phát huy sức sát thương của đao, góc độ nào chém xuống là thuận tay nhất, chí mạng nhất... vân vân một loạt kiến thức.

Nếu bây giờ đang chơi game, trong đầu Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ vang lên một tiếng ‘ting’.

Sau đó hệ thống thông báo: Chúc mừng, người chơi ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ được đại sư đao pháp chỉ đạo cơ sở đao pháp, học được đao pháp cơ bản.

Ting!

Người chơi ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ được đại sư đao pháp đích thân chỉ đạo, kinh nghiệm đao pháp cơ bản +1, lại +1...

Chắc là sẽ có thông báo như vậy? "Nào Tiểu Bạch, thử lại đi!" Thiếu niên áo xanh kia tiếp tục cười, lại hất thanh bảo đao trên đất lên, ném về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thiếu niên áo xanh, hai mắt lại sáng lên.

Cậu nghĩ đến rất nhiều chuyện, trong lòng có rất nhiều phỏng đoán...

Có lẽ, cậu không phải bị dịch chuyển đến dị thế giới!

Nhưng mà, những điều này đã không còn quan trọng nữa.

Thông qua sự chỉ điểm của thiếu niên áo xanh, ít nhất cậu đã biết cách sử dụng đao pháp cơ bản.

Nhận lấy bảo đao, Tống Thư Hàng tự tin mười phần, nghênh chiến thiếu niên áo xanh!

Hai người qua lại, keng keng keng đánh thành một đoàn.

Sự hiểu biết của Tống Thư Hàng về đao pháp ngày càng tốt hơn, những nội dung thiếu niên vừa giảng giải rất nhanh đã được Tống Thư Hàng hấp thu, chuyển hóa thành kinh nghiệm của bản thân.

Thậm chí cậu còn vận dụng một số lĩnh ngộ về quyền pháp của mình vào đao pháp, ví dụ như dùng ‘Quyền pháp cơ bản ba’ để thi triển đao chiêu, trong nháy mắt chém ra mấy chục nhát đao.

Nhưng lại để lộ sơ hở lớn, đây là chiêu thức liều mạng.

Khoảng một giờ sau...

Tống Thư Hàng lại nằm sấp trên đất, không thể bò dậy.

Cho dù đã học được cách dùng đao, cậu vẫn là một con gà mờ, bị thiếu niên áo xanh chém ngã xuống đất là chuyện quá bình thường...

Hơn nữa, lần này còn thảm hơn lần trước, quần áo trên người cậu bị đao khí cắt thành giẻ rách, trên người càng chi chít vết đao.

Dáng vẻ của cậu bây giờ mà ra ngoài, đứng ở cầu vượt, chẳng cần nói gì, đảm bảo trong nửa giờ thu được hai ba trăm đồng.

Bởi vì quá thảm, khiến người ta không nỡ nhìn thẳng. "Nè nè, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi nhé.

Ngày mai ta lại đến chơi với ngươi!" Thiếu niên áo xanh hi hi cười, lại là câu nói này.

Sau đó cậu ta lật người lên ngựa.

Cùng với tiếng chuông ngựa leng keng vang lên, thiếu niên rất nhanh lại một lần nữa biến mất khỏi tầm mắt của Tống Thư Hàng.

Lần này, Tống Thư Hàng ngay cả sức để hét cũng không có, chỉ có thể nằm trên đất thở hổn hển, hồi phục sức lực.

Đợi thiếu niên áo xanh kia đi xa, Tống Thư Hàng hận hận nói một câu ra vẻ: "Khốn kiếp, đừng để ta gặp lại ngươi, nếu không ta với ngươi không xong đâu." Đúng lúc lời cậu vừa dứt, đột nhiên, nghe thấy từ xa truyền đến tiếng leng keng vui tai… một thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng từ xa đi tới.

Nhanh quá vậy?

Lần này ta còn đang nằm chết dí đây, ít nhất cũng phải đợi ta hồi đầy máu đã chứ!

Ta hối hận rồi được không?

Ta không muốn gặp ngươi!

Đậu Đậu đâu?

Đậu Đậu đâu rồi?

Cứu ta~ ************** Đậu Đậu đâu?

Đậu Đậu bây giờ đang ở đâu?

Lúc này nó đang bất lực nằm sấp trên sa mạc.

Giống như sa mạc của Tống Thư Hàng, nhìn ra chỉ thấy một vùng cát sỏi, không một cọng cỏ, ngay cả con gián cũng không có.

Sau đó, cách nó không xa, có một thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng từ xa đi tới. "Tiểu Bạch, ngươi vừa chạy đi đâu vậy, ta còn tưởng ngươi bị lạc rồi." Thiếu niên áo xanh vui vẻ chạy về phía Đậu Đậu, cười toe toét, rạng rỡ như ánh mặt trời. "Còn chưa xong à?" Đậu Đậu thầm cằn nhằn.

Thiếu niên áo xanh trước tiên dắt ngựa sang một bên, sau đó hét lớn với Đậu Đậu: "Tiểu Bạch, chúng ta luyện đao nhé?" Vừa nói, cậu ta từ trên lưng ngựa gỡ xuống hai thanh trường đao giống hệt nhau, ném một thanh về phía Đậu Đậu.

Đậu Đậu lườm một cái, mặc cho thanh đao rơi xuống bên cạnh mình.

Đậu Đậu không nhận đao, thiếu niên áo xanh kia cũng không để ý, hai tay cầm đao xông về phía Đậu Đậu.

Sau đó, một đòn bổ núi chém vào người Đậu Đậu.

Keng, bảo đao và thân thể Đậu Đậu va chạm, bắn ra tia lửa chói mắt.

Đao pháp của thiếu niên áo xanh kia xuất chúng, nhưng thực lực lại không cao, không phá được phòng ngự của Đậu Đậu.

Đậu Đậu thở dài một hơi, nhắm mắt lại, cụp tai xuống che kín.

Thiếu niên áo xanh kia không hề nản lòng, cầm đao chém liên tục vào người Đậu Đậu, tiếng keng keng keng vang lên không ngớt.

Chém đủ nửa giờ sau, thiếu niên áo xanh cười sảng khoái: "Nè nè, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi nhé.

Ngày mai ta lại đến chơi với ngươi!" Sau đó cậu ta lật người lên ngựa.

Cùng với tiếng chuông ngựa leng keng vang lên, thiếu niên biến mất khỏi bên cạnh Đậu Đậu.

Đậu Đậu lại thầm thở dài, từ dưới người lôi ra một chiếc máy tính.

Trên đó thời gian đã là tám giờ tối.

Chương 181

Trên màn hình, vẫn còn lưu lại cảnh Đậu Đậu đang chơi game đẩy BOSS, bên cạnh còn có cửa sổ video call của vợ trong game. "Lần này nhân vật trong game chắc chắn chết rồi, bộ ‘Bá Vương Sáo’ mới làm của mình đừng có nổ mất nhé." Đậu Đậu hai mắt rưng rưng lệ.

Đó là bộ nó đã cày cả đêm mới ra được, hôm nay vừa mặc lên khoe với vợ một chút... ************** Trong một sa mạc rộng lớn vô tận tương tự. "Ya ya ya ya!" Thiếu chủ của Không Không Đạo Môn bung hết hỏa lực, tay cầm đao chiến đấu với thiếu niên áo xanh trước mắt.

Thực lực hai người ngang ngửa, qua lại không ngừng.

Thiếu chủ Đường dùng đao thi triển kiếm chiêu, điên cuồng tấn công.

Đao pháp của thiếu niên áo xanh xuất chúng, không hề lép vế.

Nửa giờ sau, thiếu chủ Đường kiệt sức, mềm nhũn ngã xuống sa mạc.

Thiếu niên áo xanh cười sảng khoái, nói: "Nè nè, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi nhé.

Ngày mai ta lại đến chơi với ngươi!" Sau đó cậu ta lật người lên ngựa.

Cùng với tiếng chuông ngựa leng keng vang lên, thiếu niên biến mất khỏi tầm mắt của thiếu chủ Đường. "Tiểu Bạch em gái ngươi, Tiểu Bạch em gái ngươi a a!" Thiếu chủ Đường gầm lên với bóng lưng xa dần của thiếu niên: "Còn chưa xong à!" Đây là lần thứ bao nhiêu rồi?

Mỗi lần thiếu niên áo xanh này đều xuất hiện theo cùng một cách, sau đó là quyền, kiếm, đao, côn, thương... mười tám loại võ nghệ thay phiên nhau.

Thiếu chủ Đường đã bị giày vò thảm hại, từ lúc đầu ngơ ngác không hiểu, đến sau đó tức giận bùng nổ, đến sau nữa là lạnh lùng không hợp tác, tiếp theo là tê liệt ứng chiến, rồi đến bây giờ bị giày vò đến mức tức giận cuồng bạo... "Thả ta về, thả ta ra đi.

Ta không muốn chơi nữa, ta ngoan ngoãn nhận sai được không?

Thật sự không được thì các ngươi phạt ta làm đầu bếp mấy năm chuộc tội cũng không sao, thả ta ra đi." Thiếu chủ Đường khóc nức nở.

Ta không muốn gặp lại thiếu niên áo xanh ngựa trắng kia nữa!

Leng keng keng ~~ Lúc này, từ xa lại truyền đến tiếng chuông ngựa vui tai.

Thiếu chủ Đường vừa quay đầu lại, liền phát hiện ở xa có một thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng xuất hiện, cậu ta thấy thiếu chủ Đường liền phấn khích chạy tới.

Lại đến nữa... lại đến nữa... lại đến nữa... lần này đến còn nhanh như vậy.

Trêu chọc bà đây à?

Đùa giỡn bà đây à! "A ha, a ha." Thiếu chủ Đường nở một nụ cười như sắp suy sụp: "Đến đây, đến đây!

Bà đây ‘beep beep beep beep beep ~’ ngươi!" Lần này, không đợi thiếu niên áo xanh kia đến gần, thiếu chủ Đường đã điên cuồng lao tới.

Cô ta hai tay vung lên, kéo ra một chuỗi tàn ảnh!

Tuyệt học của Không Không Đạo Môn ‘Vô Ảnh Thủ’ bùng nổ, một trận mưa bão liên kích đập về phía thiếu niên áo xanh kia...

Bà đây kẹp chết mi!

A a a! ************* Vẫn là sa mạc chỉ có cát, một mảnh tĩnh mịch vô tận.

Bạch Tôn Giả đang yên tĩnh... nhắm mắt đả tọa.

Ngài đang tiến hành tu luyện hàng ngày.

Người trong nhóm trước đây đều gọi ngài là ‘Tu Luyện Cuồng Nhân Bạch Chân Quân’, tu luyện chính là sở thích hàng đầu của ngài.

Bất kể lúc nào, chỉ cần có thời gian rảnh rỗi, ngài sẽ nỗ lực tu luyện ~~ Trong tưởng tượng, Bạch Tôn Giả là người hai tai chẳng màng chuyện bên ngoài, hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra xung quanh mình!

Lúc này, Bạch Tôn Giả đang ở chính giữa sa mạc mênh mông, và bên cạnh ngài hiện ra từng màn hình chiếu 3D.

Có hình ảnh thánh địa tu luyện với phong cảnh tươi đẹp; có yêu thú quái vật kỳ hình dị dạng; có trận chiến giữa các tu sĩ hùng mạnh; còn có các loại pháp bảo thần kỳ.

Những hình ảnh này lướt qua bên cạnh Bạch Tôn Giả rất nhanh, rồi lại nhanh chóng tan biến.

Bên ngoài vòng chiếu 3D này chính là sa mạc vô tận.

Theo tâm niệm của Bạch Tôn Giả, sa mạc này không ngừng mở rộng, mở rộng...

Một niệm vạn giới sinh, một niệm vạn giới diệt!

Thực lực đạt tới Thất Phẩm Linh Tôn, khi tu sĩ trầm tư, một ý niệm sẽ kéo theo linh lực trong cơ thể, gây ảnh hưởng mạnh mẽ đến thế giới thực, hình thành 'thực tại hư ảo' phụ thuộc vào thế giới thực, nhưng lại siêu thoát khỏi thế giới thực!

Thực tại hư ảo, tương tự như ảo ảnh, nhưng lại là một tồn tại cao hơn ảo ảnh.

Nó là giả, vì bản chất nó không tồn tại trên đời.

Nhưng nó lại vô cùng chân thực...

Bạn có thể đưa tay ra chạm vào mọi sự vật trong 'thực tại hư ảo', không khác gì sự vật thật.

Thời cổ đại, có Thất Phẩm Linh Tôn khi đang suy tư một vấn đề đã hình thành một ảo ảnh lâu đài trên biển khổng lồ bên cạnh, hóa thành một thị trấn phồn hoa, có vô số người đang sinh sống, giao lưu bên trong.

Nhưng khi vị Thất Phẩm Linh Tôn suy tư xong, ảo ảnh lâu đài trên biển khổng lồ đó liền tan biến.

Thời cổ đại, điều này đã tạo ra không ít truyền thuyết về 'thành phố ma'. ...

Về 'thực tại hư ảo', có một truyền thuyết nổi tiếng nhất là từ thời viễn cổ.

Thời viễn cổ, có một môn phái cỡ trung tên là 'Bích Thủy Các', các chủ là 'Sở tiên tử', một vị Lục Phẩm Chân Quân, dịu dàng lương thiện.

Dưới sự lãnh đạo của nàng, cả Bích Thủy Các gần như sống một cuộc sống không tranh với đời.

Nhưng rồi một ngày, Bích Thủy Các bị cuốn vào một cuộc tranh đấu lớn giữa các môn phái tu sĩ.

Trong một đêm, Bích Thủy Các bị diệt môn, ngoài các chủ Sở tiên tử ra, không một ai sống sót.

Sở tiên tử trong tuyệt vọng đã tấn thăng lên Thất Phẩm Linh Tôn.

Sau đó, tư niệm mạnh mẽ đến gần như tuyệt vọng của nàng đã kéo theo linh lực trong cơ thể, tạo ra một 'Bích Thủy Các' hoàn chỉnh, các đệ tử trong môn vẫn nói cười vui vẻ như khi còn sống, chăm chỉ tu luyện, sống một cuộc sống không tranh với đời. ...

Mấy trăm năm sau, trong giới tu sĩ có mấy vị tu sĩ đi lạc vào 'Bích Thủy Các', được các đệ tử trong các nhiệt tình chiêu đãi.

Năm vị tu sĩ này thậm chí hoàn toàn không thể nhận ra đây là 'thực tại hư ảo'.

Mãi cho đến khi họ trở về tông môn của mình và kể cho người khác về 'Bích Thủy Các', họ mới biết được sự thật về 'Bích Thủy Các' từ ghi chép của tông môn.

Sở tiên tử, đã luôn sống trong giấc mộng do chính mình dệt nên.

Một niệm vạn giới sinh, chỉ cần Thất Phẩm Linh Tôn muốn, 'người, việc, vật' mà họ huyễn hóa ra thậm chí có thể tồn tại lâu dài.

Chỉ là, hư ảo có chân thực đến đâu, vẫn chỉ là hư ảo.

Dù bạn có thể đưa tay chạm vào, cảm nhận được nhiệt độ cơ thể, khí huyết của họ.

Nhưng, giả, cuối cùng vẫn là giả. ...

Tình trạng của Bạch Tôn Giả lúc này chính là như vậy.

Trong trạng thái tu luyện, ngài vô tình nhớ lại rất nhiều chuyện cũ, những chuyện cũ này được linh lực mạnh mẽ của ngài hóa thành hình, diễn hóa ra từng lớp từng lớp 'thực tại hư ảo' bên cạnh ngài.

Và một đoạn ký ức quý giá nhất sâu trong tâm hồn ngài đã hóa thành sa mạc khổng lồ vô tận bên ngoài, giao thoa với thế giới thực.

Sa mạc, ngựa trắng, thiếu niên áo xanh; đó là ký ức thời thơ ấu của Bạch Tôn Giả. ...

Chỉ cần Bạch Tôn Giả vẫn còn bế quan, hoặc không thu hồi ý niệm, thì sa mạc và những hình chiếu bên cạnh sẽ không biến mất.

Đậu Đậu chính vì biết điều này nên mới nằm im ở đó, chỉ chờ Bạch Tôn Giả nhanh chóng kết thúc lần bế quan này. ************* Tống Thư Hàng đã chết lặng, nằm thở hổn hển trên cát.

Thiếu niên áo xanh ngựa trắng đã tìm đến cậu bảy lần, từ 'quyền pháp' ban đầu đến sau này là 'đao pháp', rồi 'kiếm pháp', 'côn pháp', 'thương pháp', 'thoái pháp', 'tiên pháp'.

Mỗi lần đều đổi một chiêu trò mới để hành hạ cậu, dù rằng... cậu cũng thu được lợi ích không nhỏ. "Bảy lần, đủ rồi chứ?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc này, tiếng chuông leng keng vui tai lại vang lên, một thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng từ xa đi tới. ...

Lại nữa à?

Lần này lại định chơi trò gì đây? "Tiểu Bạch, cậu vừa chạy đi đâu thế, tôi còn tưởng cậu lạc đường rồi." Thiếu niên áo xanh vui vẻ chạy về phía Tống Thư Hàng, vẫn là câu thoại cũ.

Sau đó, thiếu niên áo xanh dắt con ngựa sang một bên, nói với Tống Thư Hàng: "Tiểu Bạch, chúng ta luyện chùy nhé?" Vừa nói, hắn vừa tháo hai cây chùy lớn từ trên lưng ngựa xuống.

Đao thương côn bổng còn tạm chấp nhận được... tại sao tu sĩ còn phải luyện chùy chứ?

Đây là binh khí của môn phái nào vậy?

Phong cách này quá tệ.

Chương 182

Đang suy nghĩ lung tung, Tống Thư Hàng còn đưa tay ra kêu: "Không được rồi, tôi mệt quá.

Chúng ta nghỉ một lát được không?" Cậu cũng chỉ nói bừa, vốn tưởng rằng thiếu niên áo xanh này vẫn sẽ ném chùy sang bên cạnh cậu, rồi vung chùy lao đến tấn công, buộc cậu phải chiến đấu.

Nhưng không ngờ lần này, thiếu niên áo xanh đột nhiên lộ vẻ nghi hoặc: "Nghỉ ngơi?" Sau đó, hắn liền ném hai cây chùy lớn sang một bên, lon ton chạy về phía Tống Thư Hàng: "Ra là Tiểu Bạch cũng muốn nghỉ ngơi à.

Vậy chúng ta nghỉ một lát nhé?" Má nó... hóa ra 'nghỉ ngơi' là từ khóa à?

Thiếu niên áo xanh ngồi cạnh Tống Thư Hàng, cười hì hì, cũng không nói gì, dường như đang tận hưởng khoảng thời gian nhàn rỗi ngắn ngủi này.

Cứ như vậy ngồi khoảng mười phút, thiếu niên áo xanh đột nhiên quay đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, mắt hắn đột nhiên sáng lên!

Tống Thư Hàng bị ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm, cảm thấy vô cùng khó chịu. "Tiểu Bạch, cậu trông đẹp thật đấy!" Thiếu niên áo xanh cười nói.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy rợn tóc gáy!

Dù biết rõ thiếu niên áo xanh đang nói 'Tiểu Bạch' chứ không phải mình, nhưng bị đối phương nhìn chằm chằm với ánh mắt nóng bỏng và nói 'cậu trông đẹp thật đấy', Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy nổi da gà. "Tiểu Bạch, đợi khi chàng tóc dài đến eo, gả cho ta được không?" Thiếu niên áo xanh đột nhiên hỏi. "Không thể nào!" Tống Thư Hàng quả quyết từ chối. "Quả nhiên không được sao?

Vậy Tiểu Bạch cậu để tóc dài được không?

Tôi cảm thấy cậu để tóc dài nhất định sẽ rất đẹp!" Thiếu niên áo xanh không hề nản lòng, tiếp tục nói. "Không muốn, tuyệt đối không muốn!" Tống Thư Hàng khoanh tay, lại lớn tiếng từ chối lần nữa. "Được à?

Tốt quá rồi, thật mong sớm được thấy dáng vẻ tóc dài của Tiểu Bạch." Thiếu niên áo xanh lại tỏ vẻ vui mừng nói. ...

Hóa ra, thiếu niên áo xanh hoàn toàn không đối thoại với Tống Thư Hàng.

Từ đầu đến cuối, hắn vẫn luôn đối thoại với một nhân vật tên là 'Tiểu Bạch'.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tâm trạng hiện tại giống hệt như bị chó gặm.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, khi cậu nhìn kỹ thiếu niên áo xanh, cậu mơ hồ cảm thấy dáng vẻ của thiếu niên này có hai phần giống với 'Bạch Tôn Giả'. .... "Hắt xì, ai đang nguyền rủa mình vậy?" Đậu Đậu sờ sờ mũi, vươn vai một cái.

Trên người nó, thiếu niên áo xanh đang hừng hực khí thế, dùng chùy đập mạnh lên người nó, phát ra tiếng 'keng keng keng' như rèn sắt.

Đậu Đậu thoải mái rên lên một tiếng: "Bên trái một chút, bên trái một chút...

Ồ~~ đúng rồi~~ dùng thêm sức nữa đi~~ thoải mái~~". ....

Một nơi khác.

Đường Đường của Không Không Đạo Môn vẫn đang phát điên: "Lại đây, lại đây, bà đây liều mạng với ngươi!" Tuyệt học Vô Ảnh Thủ phát huy siêu trình độ, lại còn chiếm thế thượng phong. "Hi hi, Tiểu Bạch ngươi lợi hại thật." Thiếu niên áo xanh tuy ở thế hạ phong, nhưng lại không hề hoảng loạn, đánh rất vững vàng. "Tiểu Bạch muội ngươi, Tiểu Bạch muội ngươi!" Đường Đường phát điên nói. "Hi hi, Tiểu Bạch, ta phản công đây!" Thiếu niên áo xanh đột nhiên chuyển thủ thành công, một mạch tấn công, lại đánh ngang tay với Đường Đường.

Đường thiếu chủ nước mắt lưng tròng. ************* Cùng lúc đó.

Trên tầng thượng của một tòa nhà đối diện lầu của Dược Sư, có hai bóng người đứng sừng sững.

Một người chính là Cảnh Mạch đà chủ với mái tóc nhím trắng dựng đứng, bên cạnh hắn là Trần chấp sự của phân bộ Vô Cực Ma Tông.

Cảnh Mạch đà chủ nhìn về phía tòa nhà của Dược Sư, trầm giọng hỏi: "Chính là ở đó sao?" "Đúng vậy, đà chủ.

Đó là nơi ở tạm thời của 'Thư Sơn Áp Lực Đại' và vị tiền bối của hắn, bên cạnh tòa nhà có kết giới trận pháp phòng ngự, xem ra là cứ điểm tạm thời của họ." Trần chấp sự cẩn thận đáp.

Tối qua, Cảnh Mạch đà chủ suốt đêm ngự kiếm đến khu Giang Nam, trực tiếp dẫn theo hắn, ngự kiếm bay đến khu Giang Nam. "Ngoài ra, nhân viên tình báo của chúng ta đã xác nhận 'Quỳ Hoa tu sĩ' đã thân vong đạo tiêu.

Dấu vết cuối cùng của Quỳ Hoa tu sĩ xuất hiện trong một con hẻm nhỏ.

Ở đó có chút dấu vết giao đấu, Quỳ Hoa tu sĩ đã biến mất ở đây, không còn tung tích." Trần chấp sự giới thiệu chi tiết những thông tin gần đây.

Cuối cùng, hắn lấy ra một chiếc chìa khóa, đưa cho Cảnh Mạch đà chủ: "Cuối cùng, đà chủ, đây là chìa khóa của tòa nhà đó." Đây chính là chìa khóa cửa chính của tòa nhà Dược Sư.

Trước đó, khóa cửa bị Bạch Tôn Giả làm hỏng, Tống Thư Hàng đã gọi người đến sửa.

Đệ tử tình báo của 'Vô Cực Ma Tông' đang âm thầm giám sát tòa nhà này đã giở trò trên người nhân viên sửa chữa, lấy được một chiếc chìa khóa sao chép.

Cảnh Mạch đà chủ nhận lấy chìa khóa, gật đầu: "Ngươi làm rất tốt, chúng ta đi trước.

Đợi bản tọa khôi phục một chút chân nguyên trong cơ thể, sẽ đi thăm dò bọn họ." Trần chấp sự lập tức thở phào nhẹ nhõm, không cần bị đà chủ đột nhiên nổi giận đánh một trận. "Chúng ta đi trước." Cảnh Mạch đà chủ dẫn theo Trần chấp sự, lại ngự kiếm bay lên, biến mất khỏi khu Giang Nam. ....

Tuy nhiên, Trần chấp sự không nhìn thấy, khi Cảnh Mạch đà chủ rời đi, đã lặng lẽ ném xuống một đoạn mộc ngẫu, cùng với chiếc chìa khóa đó để lại.

Sau khi Cảnh Mạch đà chủ dẫn Trần chấp sự bay đi xa, mộc ngẫu này biến đổi một trận, hóa thành dáng vẻ của Cảnh Mạch đà chủ.

Đây không phải là chân thân của hắn, chỉ là một đạo cụ kết nối ngũ quan với bản thể.

Tương tự như 'máy bay trinh sát không người lái' hiện đại, chỉ là chức năng nhiều hơn một chút.

Cảnh Mạch đà chủ do mộc ngẫu hóa thành hoạt động thân hình một chút, đi xuống từ tòa nhà, đi thẳng về phía tòa nhà của Dược Sư.

Khi đến cửa, hắn dừng lại, trước tiên cẩn thận nhìn xung quanh.

Sau đó, lấy chìa khóa nhanh chóng mở cửa, rồi nhanh chóng lách người vào trong phòng.

Ngay sau đó, vừa quay đầu lại, Cảnh Mạch đà chủ hoàn toàn ngơ ngác. ....

Cảnh Mạch đà chủ ngơ ngác, mà còn là ngơ ngác tột độ. "Là do mình mở cửa sai cách sao?" Hắn lẩm bẩm, vì sao mình mở cửa một sân viện, một chân bước vào, lại thấy một sa mạc?

Chẳng lẽ, mình đã kích hoạt đại trận bảo vệ viện?

Hắn nhanh chóng quay đầu lại nhìn cửa vào, quả nhiên... cánh cửa đã biến mất.

Chậc chậc, thật là cẩn thận, đại trận phòng ngự lại làm thành thế này.

May mà lần này mình dùng huyễn hình mộc ngẫu đến thăm dò, bản thể không sao.

Cảnh Mạch đà chủ thầm nghĩ.

Nhưng ngay lúc này, bản thể Cảnh Mạch đà chủ đang ngự kiếm phi hành lại cứng đờ, kết nối ngũ quan giữa hắn và huyễn hình mộc ngẫu đã bị cắt đứt!

Sa mạc kia, lại còn cách ly mọi liên lạc với thế giới bên ngoài.

Chết tiệt, thủ đoạn thật nhiều.

May mà, huyễn hình mộc ngẫu không chỉ dựa vào 'điều khiển từ xa'.

Khi sử dụng huyễn hình mộc ngẫu, tu sĩ cần phải rót chân khí, tinh thần lực của mình vào mộc ngẫu.

Dù kết nối ngũ quan với bản thể bị cắt đứt, huyễn hình mộc ngẫu vẫn có thể tiếp tục hành động, ghi lại những gì nhìn thấy, nghe thấy.

Đợi khi kết nối ngũ quan với bản thể được nối lại, sẽ có thể truyền thông tin đã lưu trữ cho bản thể.

Nhưng hình thức này rất nguy hiểm, khi mình điều khiển từ xa huyễn hình mộc ngẫu, có thể né tránh một số tai nạn.

Nhưng khi huyễn hình mộc ngẫu tự hành động, nó chỉ hành động theo bản năng.

Hơn nữa, đến lúc đó sẽ trung thực ghi lại những thông tin tiêu cực như 'đau đớn, sốc tinh thần', đợi khi kết nối được khôi phục sẽ truyền cho chủ nhân.

Lỡ như huyễn hình mộc ngẫu bị người ta đâm một kiếm, đợi chủ nhân và huyễn hình mộc ngẫu kết nối lại, cũng phải nếm mùi bị đâm một kiếm.

Nói thế nào nhỉ, trên thế giới này những thứ vẹn cả đôi đường quá ít.

Huyễn hình mộc ngẫu với tư cách là pháp khí 'giống phân thân' cấp thấp, có thể kết nối ngũ quan đã là rất tốt rồi.

Thực tế, chính vì huyễn hình mộc ngẫu khi mất kết nối có một khiếm khuyết không thể sửa chữa này, giá cả mới thực tế như vậy, ngay cả tu sĩ Tứ Phẩm cũng có cơ hội sở hữu một con. ....

Cảnh Mạch đà chủ do huyễn hình mộc ngẫu hóa thành đi lang thang trong sa mạc một lúc, đột nhiên phía trước có một thiếu niên áo xanh ngựa trắng đến gần hắn. "Tiểu Bạch, cậu vừa chạy đi đâu thế, tôi còn tưởng cậu lạc đường rồi." Thiếu niên áo xanh vui vẻ đi tới, vẫn là câu thoại không đổi.

Sau đó hắn vui vẻ ném một cây chùy lớn qua: "Đến đây, chúng ta luyện chùy pháp nào!" Huyễn hình mộc ngẫu còn chưa kịp hành động, thiếu niên áo xanh đã vung một chùy đập tới. ...

Sau đó, huyễn hình mộc ngẫu quý giá đã bị đập bẹp!

Chương 183

Nhưng, chùy của thiếu niên áo xanh lại không dừng lại, bốp bốp bốp vui vẻ đập lên người huyễn hình mộc ngẫu.

Đập đủ nửa canh giờ sau...

Thiếu niên áo xanh cười sảng khoái: "Này này, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi nhé.

Ngày mai ta lại đến tìm ngươi chơi!" Sau đó hắn lật người lên ngựa.

Theo tiếng chuông ngựa leng keng, thiếu niên biến mất.

Chỉ để lại huyễn hình mộc ngẫu tả tơi trên mặt đất giật giật, rồi im bặt.

Chỉ còn một bộ phận nhỏ ở tim dùng để lưu trữ thông tin, có một linh kiện nhỏ tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Chờ đợi sau khi 'kết nối ngũ quan' với bản thể, sẽ truyền nguyên vẹn trải nghiệm vừa rồi cho 'bản thể', hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của nó. ..... ************* Mười một giờ tối.

Hình chiếu bên cạnh Bạch Tôn Giả bắt đầu biến mất, không còn xuất hiện nữa.

Sa mạc vô tận bên ngoài cũng bắt đầu từ từ thu hẹp lại.

Lần bế quan này của Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng sắp kết thúc.

Trong sa mạc, mí mắt của Đậu Đậu đang nằm im bất động cuối cùng cũng giật giật: "Cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi." May mà, xung quanh nhà Dược Sư có kết giới phòng ngự vững chắc, ngăn chặn 'thực tại hư ảo' của Bạch Tôn Giả khi bế quan thoát ra ngoài.

Nếu không, cả khu đại học Giang Nam gần đó đều sẽ bị bao phủ trong sa mạc, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Không chừng sẽ máu chảy thành sông, cả thành phố người hôm sau chết hết một cách khó hiểu?

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ!

Đậu Đậu quyết định trong lòng, ngày mai sẽ gia cố thêm kết giới phòng ngự bên ngoài nhà Dược Sư!

Tốt nhất là thêm mười lớp phòng ngự nữa, trời mới biết Bạch Tôn Giả còn định quậy phá thế nào nữa? ....

Mười một giờ hai mươi ba phút.

Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng mở mắt, tinh thần sảng khoái vươn vai một cái: "Thoải mái!" Ngay lúc ngài mở mắt, sa mạc, ngựa trắng, thiếu niên áo xanh toàn bộ biến mất. ....

Cùng lúc đó, trước mắt Tống Thư Hàng tối sầm, phát hiện mình đã trở lại thực tại.

Trăng sáng sao thưa, đêm đã khuya.

Mà cậu vẫn đang đứng ở vị trí cửa vào, gió đêm thổi qua mặt, vô cùng sảng khoái. "Trở về rồi à?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cậu lê lết thân thể mệt mỏi, chuẩn bị lên lầu ba tìm Đậu Đậu, tìm hiểu xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Lúc này, cậu thấy dưới chân có một con mộc ngẫu bị hỏng, bèn thuận tay nhặt lên, mang lên lầu. ....

Lầu ba.

Đường thiếu chủ mềm nhũn nằm trên sàn nhà, lặng lẽ rơi lệ, nỗi đau trong lòng không thể dùng lời nào diễn tả.

Từ nhỏ đến lớn, hắn cảm thấy mình chưa bao giờ tủi thân như hôm nay.

Cách đó không xa, Đậu Đậu nhanh chóng cắm điện máy tính, kết nối mạng.

Ngay sau đó, hốc mắt Đậu Đậu cũng ướt đẫm: "Bộ bá vương của ta!". ....

Khu Giang Nam, trong một khách sạn.

Cảnh Mạch đà chủ vốn đang ngồi xếp bằng đả tọa, hồi phục chân nguyên, đột nhiên trừng lớn mắt, hai mắt lồi ra như mắt cá vàng, đầy tơ máu.

Hắn hai tay nắm chặt ga giường, miệng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn!

Vừa rồi, hắn đột nhiên kết nối được với huyễn hình mộc ngẫu của mình.

Sau đó, là cảm giác đau đớn khi bị một cây chùy lớn đập thẳng vào mặt.

Thế cũng thôi đi, tiếp theo cây chùy lớn đó còn không có nhân tính mà đập điên cuồng vào các bộ phận trên người hắn, đập đủ nửa canh giờ!

Đau điên rồi!

Súc sinh à, một chùy đập xuống đã đập bẹp huyễn hình mộc ngẫu rồi!

Lại còn đập vào huyễn hình mộc ngẫu đã hỏng suốt nửa canh giờ?

Đây là hành xác à?

Phải là người nhàm chán và có thuộc tính S đến mức nào mới có thể dùng chùy lớn đập một con mộc ngẫu nhỏ suốt nửa canh giờ?

Ngươi trực tiếp đập nát huyễn hình mộc ngẫu đi cũng được, đằng này lại còn giữ lại linh kiện cuối cùng để lưu trữ thông tin? "Hít hít hít!" Cảnh Mạch đà chủ đau đến hít khí lạnh. "Thư Sơn Áp Lực Đại, mối thù này, hít~ lão phu ghi nhớ.

Hít~ ghi nhớ!" Cảnh Mạch đà chủ lẩm bẩm, oán khí ngút trời. ************* Vài phút sau.

Khi Tống Thư Hàng biết được từ Đậu Đậu, sa mạc vừa rồi là do 'Bạch Tôn Giả' vô tình tạo ra khi bế quan, cậu không biết dùng biểu cảm gì để diễn tả nội tâm của mình.

Nội tâm của cậu lúc này hoàn toàn sụp đổ.

Đậu Đậu an ủi vỗ vỗ Tống Thư Hàng, rồi chỉ vào Đường thiếu chủ đang nằm khóc trên sàn nhà bếp: "Cậu còn đỡ chán, nhìn hắn kìa, không ra hình người nữa rồi." Tống Thư Hàng nhìn về phía Đường thiếu chủ, cô nương này khó khăn lắm mới hồi phục được một chút từ trạng thái 'bị tra khảo', lại trải qua chuyện hôm nay, quá tàn nhẫn!

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, Đường thiếu chủ tủi thân ngẩng đầu lên, lệ rơi như hoa lê, rồi nở một nụ cười ngây ngô đúng nghĩa.

Xong rồi, ngốc thật rồi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang nghĩ thì, Bạch Tôn Giả vươn vai đi tới, nhìn Tống Thư Hàng cười nói: "Về rồi à, Thư Hàng.

Thi cử thuận lợi không?" "Nhờ phúc của tiền bối, rất thuận lợi." Tống Thư Hàng cẩn thận nói.

Bạch tiền bối quả thực toàn thân đều là vũ khí hủy diệt hàng loạt, hóa thành tượng điêu khắc thì có thể tỏa ra mị lực dụ người, lúc lơ đãng thì có thể ngã trên đất bằng, lúc tỉnh táo thì sẽ gây ra các sự kiện 'phú quý hiểm trung cầu' quái dị; ngay cả khi bế quan cũng có thể vô thức tạo ra một sa mạc lớn. ... "Cậu làm gì mà nhìn ta bằng ánh mắt quái dị vậy?" Bạch Tôn Giả nhìn trên dưới mình, phát hiện mình không có gì khác thường.

Đây mới là chỗ đáng sợ nhất, ngài hoàn toàn không tự giác về sức sát thương của mình! "Không có gì, Bạch tiền bối, tôi cảm thấy hôm nay ngài bế quan ra, cả người tinh thần phơi phới!" Tống Thư Hàng cẩn thận đáp, sợ kích động đến Bạch tiền bối, lại gây ra một trận sa mạc lớn nữa.

À... sa mạc lớn còn đỡ, nếu trực tiếp gây ra một biển sâu, cậu chết chắc, sẽ chết đuối. "Ha ha, cậu cũng có cảm giác này à.

Hôm nay bế quan ta hình như nhớ lại rất nhiều chuyện thú vị.

Tinh thần trạng thái khá tốt.

Tu luyện quả nhiên là tuyệt nhất." Bạch Tôn Giả ha ha cười, rồi đi về phía nhà bếp: "Đường Đường, bữa tối xong chưa?" "Huhu... làm ngay đây." Đường thiếu chủ tủi thân nói. "Khóc cái gì?" Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi. "Không có gì, không có gì.

Chỉ là đột nhiên mắt bị bụi bay vào, khó chịu lắm." Đường thiếu chủ sáng suốt đưa ra lựa chọn giống Tống Thư Hàng, tuyệt đối không dám kích động Bạch Tôn Giả. ....

Hôm đó, Tống Thư Hàng không tu luyện mà nằm trên giường đi ngủ.

Cậu thân tâm mệt mỏi, hoàn toàn không có tinh lực tu luyện.

Sáng sớm hôm sau, Tống Thư Hàng dậy sớm.

Sau khi tu luyện mấy lượt quyền pháp, liền vội vã đến trường, cậu sợ Bạch tiền bối đột nhiên lại muốn tu luyện một lát, lại tạo ra một sa mạc lớn gì đó bao bọc cậu, đến lúc đó thi cử chắc chắn phải rớt.

Khi đến trường, Tống Thư Hàng phát hiện Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, Lý Dương Đức đã sớm ở chỗ thi tán gẫu. "Ủa, hôm nay các cậu sớm thế?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cao Mỗ Mỗ đẩy đẩy kính: "Vì Thổ Ba không ngủ được, lôi cả bọn tớ dậy.

Có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia." "Ha ha." Tống Thư Hàng cười gượng, đây quả thực là phong cách của Thổ Ba, thế là cậu quả quyết chuyển chủ đề: "Đang tán gẫu gì thế?" "Tụi tớ đang nói về chuyện mua bán và sát hại!" Thổ Ba vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thư Hàng, nước An Lạc chúng ta hiện tại ít nhất cũng có khoảng ba trăm triệu học sinh nhỉ?" "Tớ không để ý, nhưng nước An Lạc dân số cũng hơn chục tỷ, ba trăm triệu học sinh chắc là có?" Tống Thư Hàng đáp. "Giả sử là ba trăm triệu đi, chúng ta tính thử, giả sử mỗi học sinh mỗi học kỳ phải thi năm môn.

Mỗi môn hai tờ đề thi, mỗi năm thi hai lần.

Như vậy mỗi năm sẽ tiêu hao hết sáu tỷ tờ đề thi!" "Lại giả sử một cây có thể làm ra một nghìn năm trăm tờ giấy thi, sáu tỷ sẽ tương đương với bốn triệu cây!

Đủ để trồng kín cả kinh thành An Lạc rồi.

Cho nên à, vì carbon thấp bảo vệ môi trường, chúng ta có nên từ chối thi cử không!

Chương 184

Phải biết rằng, không có mua bán, sẽ không có sát hại!" "......" Tống Thư Hàng gật gật đầu, đáp: "Yên tâm đi, Thổ Ba.

Tương lai hình thức thi cử sẽ dần dần chuyển sang hình thức thi điện tử, sẽ không tiêu hao nhiều cây cối như vậy đâu." "Khốn nạn!" Thổ Ba hận hận nói.

Kỳ thi buổi sáng, Tống Thư Hàng vẫn hoàn thành một cách dễ dàng.

Nhân lúc rảnh rỗi, cậu mở Cửu Châu Nhất Hào Quần ra xem.

Trong lịch sử trò chuyện của nhóm, có một tấm ảnh tự sướng của Lệ Chi tiên tử, đẹp không còn gì để nói.

Hôm nay cô ấy hình như mới chuyển đến một động phủ mới, nên liên tục tự sướng nhiều tấm, mỗi tấm đều đẹp mắt.

Bên dưới là các tiền bối online trong nhóm like cho cô ấy.

Nhưng không có Bắc Hà Tán Nhân và Cuồng Đao Tam Lãng, hai chủ lực spam tin nhắn, Cửu Châu Nhất Hào Quần mấy ngày nay tổng thể yên tĩnh hơn nhiều.

Tống Thư Hàng vừa online, Hoàng Sơn Chân Quân đã chú ý đến cậu.

Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng hỏi: "Thư Hàng tiểu hữu, Bạch Tôn Giả gần đây có ổn không?" "Ổn cả, mọi thứ đều ổn." Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời trong đầu lại lập tức nhớ đến trải nghiệm sa mạc gian khổ hôm qua: "Nhưng Bạch tiền bối sau khi tấn thăng Thất Phẩm Linh Tôn, có thêm một kỹ năng 'ảo ảnh chân thực', kỹ năng này lợi hại lắm, bá cháy luôn!" Hoàng Sơn Chân Quân gửi một biểu cảm 'toát mồ hôi'.

Gần đây ngài cảm thấy khi giao lưu với Tống Thư Hàng, đặc biệt đau lòng.

Luôn cảm thấy Tống Thư Hàng gần như mỗi ngày đều sống trong nước sôi lửa bỏng. ....

Lúc này, Dược Sư tiền bối ở xa ngàn dặm, bình tĩnh đóng điện thoại lại.

Vừa rồi Tống Thư Hàng vừa online, ông định lên tiếng hỏi thăm bình an, và bày tỏ mình mấy ngày nữa có thể sẽ về một chuyến.

Nhưng ông gõ chữ chậm...

Ông mới gõ được một nửa, trong nhóm Tống Thư Hàng vừa hay nói Bạch tiền bối lĩnh ngộ được kỹ năng 'ảo ảnh chân thực', Dược Sư lập tức xóa tin nhắn vất vả gõ được một nửa đi.

Sau đó lặng lẽ tiếp tục lặn, giả vờ như mình không thấy Tống Thư Hàng.

Dược Sư đóng điện thoại lại, lên tiếng gọi: "Tử Yên có đó không?" "Vẫn luôn ở đây." Giọng Giang Tử Yên từ dưới lầu truyền lên, u u nói.

Lúc này cô đang ngơ ngác nhìn màn hình máy tính, trên màn hình là dáng vẻ Dược Sư cẩn thận đóng điện thoại.

Ừm, Giang Tử Yên lắp một cái camera trong phòng Dược Sư, loại rất tiên tiến.

Cô còn làm các loại xử lý pháp thuật lên nó, tạm thời camera chưa bị Dược Sư phát hiện.

Có một đệ tử như cô, Dược Sư cũng rất vất vả, về mọi mặt. "Một lát nữa có khách đến, là một người bạn cũ của ta.

Ngươi đi mua chút đồ ăn, rồi lấy bình 'Tiên Y Nhưỡng' thượng hạng của chúng ta ra đi." Dược Sư lên tiếng nói. "Tiên Y Nhưỡng?" Giang Tử Yên hơi gật đầu, đây là rượu thuốc quý giá, Dược Sư bình thường cũng không nỡ uống nhiều, lần này lại lấy ra chiêu đãi bạn tốt, xem ra địa vị của đối phương trong lòng Dược Sư không thấp. "Là nam hay nữ?" Giang Tử Yên hỏi, đây là trọng điểm! "Nam!" Dược Sư bình tĩnh trả lời, ông sớm đã quen rồi, trả lời cũng dứt khoát. "Được rồi, con làm xong ngay." Giang Tử Yên tắt máy tính, trả lời. ....

Không lâu sau, người bạn của Dược Sư đã đến.

Đó là một vị đạo nhân tiên phong đạo cốt, tóc hạc da hồng, một tay cầm phất trần, mặc đạo trang.

Thân phận hiện tại của ông là đạo sĩ đã đăng ký của An Lạc, nên ngày thường cũng quang minh chính đại mặc đạo trang ra ngoài.

Đạo nhân vào cửa, phát ra tiếng cười sang sảng: "Dược Sư, lão đạo đến rồi." Dược Sư ra đón, cho đạo nhân một cái ôm nhiệt tình.

Hai người ngồi vào bàn, Giang Tử Yên ngoan ngoãn tiến lên, rót rượu cho hai người.

Trước mặt người ngoài, cô luôn giữ thể diện cho Dược Sư, đóng vai trò là đệ tử 'ngoan ngoãn nghe lời'. "Tiên Y Nhưỡng, món yêu thích của Vô Âm Tử ngươi." Dược Sư nâng ly rượu, cùng Vô Âm Tử đạo trưởng nhẹ nhàng cạn ly. "Ha ha, lão đạo cũng chỉ ở chỗ ngươi mới có thể nếm thử Tiên Y Nhưỡng này." Vô Âm Tử vẻ mặt cảm thán.

Rượu qua ba tuần, Vô Âm Tử hơi có chút say: "Dược Sư, ngươi vẫn giữ được vẻ trẻ trung, còn lão đạo thì thật sự già rồi." Tay Dược Sư hơi cứng lại, khẽ thở dài.

Vô Âm Tử cùng thế hệ với Dược Sư, nếu luận về thiên phú tu luyện còn hơn cả Dược Sư.

Chỉ là năm xưa, Vô Âm Tử bị thương nặng, tổn thương đến đạo căn, tuổi thọ đại tổn.

Hơn nữa thực lực dừng lại ở cảnh giới Tứ Phẩm, mấy trăm năm qua không có tiến triển.

Nếu Vô Âm Tử không nghĩ ra cách tấn cấp, e là sắp đến cuối tuổi thọ rồi. "Ngươi không cần cảm thán cho lão đạo, nhiều năm qua, lão đạo sớm đã quen rồi." Vô Âm Tử ha ha cười, rồi ông hướng về phía Giang Tử Yên đang rót rượu hơi gật đầu, chuyển chủ đề nói: "Vẫn là đệ tử Tử Yên cô nương của ngươi ngoan ngoãn." Giang Tử Yên đắc ý cười.

Dược Sư ha ha cười phụ họa. "Đệ tử mà lão đạo mới thu, lại làm lão đạo thường xuyên tức giận đến mức muốn một chưởng đánh chết nó!" Vừa nói đến đệ tử của mình, lão đạo liền tỏ vẻ táo bón. "Vô Âm Tử ngươi thu đệ tử lúc nào?" Dược Sư nghi hoặc hỏi. "Cũng hơn mười năm trước, ta gặp được một người rất thích hợp để kế thừa y bát của ta." Vô Âm Tử hồi tưởng nói: "Ngươi cũng biết tình hình của ta, ta muốn tìm một người có thể kế thừa y bát của ta đã lâu rồi, chỉ là vẫn không tìm được đệ tử thích hợp.

Thấy thời gian của ta không còn nhiều, khó khăn lắm mới gặp được một người, thế là ta bất chấp ba bảy hai mốt, liền thu nó làm đệ tử." Bất chấp ba bảy hai mốt?

Dược Sư nghi hoặc hỏi: "Đệ tử của ngươi có gì cổ quái?" "Phải...

đó là một người phương Tây.

Nhưng từ khi trở thành đệ tử của ta, đã định cư sinh sống ở An Lạc rồi." Vô Âm Tử vẻ mặt cảm thán. "Có chút không thích ứng, dù sao chúng ta từ trước đến nay chưa có ai thu đệ tử phương Tây.

Nhưng, tình hình của ngươi đặc thù, mọi người ít nhiều cũng có thể hiểu được." Dược Sư gật đầu nói.

Chỉ là, dù là đệ tử phương Tây, cũng không đến mức khiến Vô Âm Tử tức giận như vậy chứ? "Ta trước tiên thu tên ngốc đó làm đệ tử ký danh, sau đó chuẩn bị truyền thụ công pháp cho nó để nó trúc cơ.

Ngươi biết nó nói gì không?" Vô Âm Tử một hơi cạn sạch rượu trong ly rồi nói: "Tên ngốc đó nói: Võ công An Lạc không phải xuất phát từ Thiếu Lâm sao?

Nó nói muốn tu luyện công phu Thiếu Lâm!

Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam!

Còn có Thất Thập Nhị Tuyệt Kỹ của Thiếu Lâm!" Mặt Dược Sư co giật. "Ta tức đến mức đánh tên ngốc đó một trận, ta là đạo sĩ mà!" Vô Âm Tử nghiến răng nói. "Nhưng ngươi biết không?

Sau khi ta đánh tên ngốc đó, tối hôm đó nó liền đi tiệm cắt tóc, cạo cho mình một cái đầu trọc, đắc ý dương dương trở về trước mặt ta.

Ngươi thử nghĩ xem, tông môn của ta là một môn phái đạo sĩ, lại trà trộn vào một đại hòa thượng phương Tây, nếu không phải ta ở trong tông môn còn có chút thể diện, tên ngốc này sớm đã bị người trong môn phái đuổi ra ngoài rồi!" "Vì để y bát của ta được truyền thừa, ta nhịn.

Dẫn nó tu luyện tử tế, khó khăn lắm mới để nó hoàn thành trúc cơ.

Sau đó, ta chính thức tổ chức lễ bái sư cho nó, thu nó làm thân truyền đệ tử.

Ngươi biết tên ngốc đó lại đưa ra điều kiện gì không?

Tên ngốc đó lại bảo ta đốt giới ba cho nó!

Nói chính thức xuất gia không phải đều phải đốt sao?" "Giới ba à, ngươi thấy người đạo môn đốt giới ba bao giờ chưa?" "Cuối cùng, tên ngốc này quấn lấy ta suốt một năm trời!

Ta uất ức không chịu nổi, đành phải đốt cho nó bốn cái." Nói đến đây, Vô Âm Tử vẻ mặt không muốn sống: "Nhưng, tên này nói: Trong phim hòa thượng không phải đều có sáu cái giới ba sao?

Nhất định phải bắt ta đốt thêm cho nó hai cái." "Ta tức đến nỗi, tại chỗ lại đánh nó một trận." "Sau đó... ngày hôm sau, tên ngốc đó, nó tự mình về bổ sung thêm hai cái giới ba!

Ta lại đánh nó một trận tàn nhẫn!" "Thế cũng thôi đi...

Khó khăn lắm, nó tu luyện đến cảnh giới Tam Khiếu, ta thực sự không chịu nổi sự giày vò của nó, làm cho nó lễ xuất sư để nó xuống núi.

Vốn tông môn chúng ta đều phải tu vi Tam Phẩm mới được xuống núi, nhưng chưởng môn sư đệ cũng bị tên này giày vò thảm rồi, mắt không thấy tim không phiền, liền cùng ta làm lễ xuất sư cho nó.

Ngày xuất sư, ta cho nó một cái đạo bào pháp khí hộ thân và một thanh pháp kiếm." "Nhưng tên ngốc đó... ngay hôm đó liền dán một lớp vỏ ngoài cà sa lên đạo bào!

Sau đó lại lén lút tìm chưởng giáo sư đệ, đổi phi kiếm thành một cây 'Kim Cang Xử' rách nát, tức điên ta!

Ta lại đánh nó một trận tàn nhẫn." "Mấy năm sau, ta lại đến gặp nó một lần.

Tên ngốc này lại còn học được không ít kinh văn Phật môn.

Còn không biết từ đâu kiếm được bộ 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, độ rất nhiều vong hồn, tích tụ một thân công đức chi quang." "Nếu không nhìn vào nền tảng công pháp của nó, ai cũng sẽ cho rằng nó là một đệ tử Phật môn!

Ta bây giờ hoàn toàn không có mặt mũi nào dẫn nó về tông môn của mình!" Nói xong, Vô Âm Tử lại tự rót đầy cho mình một ly.

Vị đệ tử này còn đạo phật song tu, nội tu đạo môn, ngoại tu phật gia?

Dược Sư nghe đến cuối thì khóe miệng co giật.

Trên thế giới này, có chuyện trùng hợp như vậy sao?

Ông nghĩ đến Tống Thư Hàng từng nói với ông, về Dương hòa thượng đã một mình gánh tội giết người trên tàu cao tốc, sau đó quang vinh bị bắt...

Dương hòa thượng đó, không phải chính là đệ tử của lão hữu trước mắt này chứ?

Nghĩ đến đây, Dược Sư lén lút hỏi một tiếng: "Vô Âm Tử, đệ tử ngốc của ngươi đâu?" "Cách đây không lâu chạy vào tù chơi rồi." Vô Âm Tử nghiến răng nói: "Cách đây không lâu không biết làm sao, nó tự đưa mình vào tù.

Ta biết tin, lập tức dùng quan hệ, muốn đưa nó ra ngoài.

Nhưng không ngờ tên ngốc đó ở trong tù lại nghiện, không chịu ra.

Nói phải đợi hoàn thành Đăng Long Đài tấn thăng Nhị Phẩm rồi mới ra.

Tức chết ta rồi!

Chương 185

Lần này đợi nó ra, lão đạo nhất định phải bắt nó, đánh nó mười ngày mười đêm không tha!" Dược Sư ngẩng đầu, làm ra vẻ thở dài, không được rồi, nếu ông không ngẩng đầu, sợ mình sẽ cười lớn trước mặt bạn tốt, như vậy quá thất lễ.

Không cần nói nữa, đạo sĩ già này, chính là vị Dương hòa thượng mà Tống Thư Hàng nói.

Chuyện này trùng hợp đến thế~ *************** Thời gian trôi nhanh, lại một ngày thi nữa kết thúc.

Tống Thư Hàng về nhà, sau đó cẩn thận mở cửa.

Cậu không vào ngay, mà trước tiên thò đầu vào trong nhìn một cái, thấy là cảnh sân sau bình thường, mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cậu lại cẩn thận bước vào nửa người, một tay nắm chặt cửa.

Lại lần nữa xác định an toàn, cậu mới yên tâm vào nhà. "Thư Hàng tiểu hữu, về rồi à." Bạch Tôn Giả đang ở trong sân nhỏ, dường như vẫn luôn chờ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cứng người, sau đó cười nói: "Tiền bối, hôm nay không tu luyện ạ?" "Đã tu luyện xong rồi." Bạch Tôn Giả mỉm cười nói: "Thư Hàng, cậu học qua công pháp gì rồi?

Mấy ngày nay cứ làm phiền cậu, hôm nay để ta chỉ đạo cậu tu luyện nhé!" Thư Hàng nghe vậy, mừng rỡ! "Tôi đã học 《Kim Cang Quyền Pháp Cơ Bản》, minh tưởng pháp là 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》." Tống Thư Hàng thật thà trả lời, nghĩ nghĩ rồi lại nói: "Có lẽ còn học qua chút 《Hỏa Diễm Đao》?" Bạch Tôn Giả gật đầu, chỉ học công pháp cơ bản.

Vậy thì, mình nên bổ sung nền tảng cho cậu ấy.

Một tu sĩ, ngoài công pháp luyện thể và minh tưởng pháp môn cơ bản, còn nên nắm giữ một môn khinh thân pháp môn để di chuyển và né tránh.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng đã trúc cơ thành công và mở nhãn khiếu thứ hai, trong cơ thể có đủ khí huyết chi lực.

Cộng thêm linh quỷ trung giai trong cơ thể, có lẽ có thể học thêm một bộ đạo pháp cơ bản có thể vận dụng khí huyết chi lực, ví dụ như Chưởng Tâm Lôi, loại đạo thuật cơ bản này có thể thi triển bằng khí huyết, rất thích hợp với Tống Thư Hàng hiện tại.

Hơn nữa, 《Kim Cang Quyền Pháp Cơ Bản》 chắc sẽ có công pháp nâng cấp đi kèm chứ nhỉ?

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ.

Nhưng công pháp đi kèm thì ngài phải lên nhóm hỏi, hoặc lên diễn đàn giao dịch của Tu Sĩ Nhật Báo hỏi thăm.

Vậy thì trước tiên dạy Tống Thư Hàng một loại khinh thân pháp môn, cộng thêm Chưởng Tâm Lôi.

Khinh thân pháp môn của tu sĩ không chỉ đơn giản là di chuyển né tránh, thân nhẹ như yến.

Khinh thân công pháp của tu sĩ khi thi triển có thể có hiệu quả rèn luyện thân thể, cũng giống như chạy bộ có thể rèn luyện cơ thể vậy.

Chỉ cần học được khinh thân công pháp, hòa nhập vào cuộc sống của mình, mỗi bước đi đều là đang tu luyện, tuy hiệu quả so với công pháp luyện thể chuyên môn có kém hơn một chút, nhưng thắng ở chỗ mưa dầm thấm lâu. "Theo ta!" Bạch Tôn Giả tóm lấy Tống Thư

Hàng, phi kiếm trong tay áo bay ra, rơi xuống dưới chân ngài hóa thành độn quang, đưa ngài và Tống Thư Hàng bay vút lên trời.

Trong phòng, Đậu Đậu thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó nó tạm thời thoát game, ra ngoài bắt đầu bổ sung trận pháp phòng ngự bên cạnh tòa nhà.

Trước khi Bạch Tôn Giả trở về, nó chuẩn bị thêm mười mấy, hai mươi trọng trận pháp phòng ngự nữa.

Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn hai tay chắp lại cầu nguyện, lẩm bẩm cầu nguyện, cũng không biết hắn đang cầu nguyện cái gì. ....

Bạch Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng bay đến sâu trong rừng núi phía sau khu đại học Giang Nam, tìm một chỗ trống không người hạ xuống.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Tiền bối, đưa tôi đến đây làm gì ạ?" "Ở đây chỗ trống, ta sẽ biểu diễn cho cậu xem mấy loại 'khinh thân pháp môn' của tu sĩ, cậu xem rồi chọn một loại để học." Bạch Tôn Giả ha ha cười nói.

Khinh thân pháp môn?

Tống Thư Hàng lập tức hai mắt sáng lên: "Đạp tuyết vô ngân?

Chuồn chuồn lướt nước?" "Ừm, những thứ cậu nói, đúng là có công pháp có thể làm được.

Nhưng khinh thân pháp môn có rất nhiều loại, trọng điểm cũng khác nhau.

Có loại trọng né tránh, có loại trọng tốc độ di chuyển, có loại trọng di chuyển nhẹ nhàng, có loại trọng ẩn giấu khí tức khiến người ta không thể phát giác, cũng có loại hình như quỷ mị, quỷ dị khó lường, cậu xem cho kỹ." Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Nói xong, ngài bước chân theo một nhịp điệu kỳ quái.

Năm bước sau, đột nhiên bên cạnh ngài xuất hiện vô số ảo ảnh, quỷ dị khó lường, quả thực ngầu bá cháy.

Hơn nữa... tư thế của Bạch Tôn Giả ưu mỹ, giống như vũ đạo, đẹp vô cùng. "Đây là Huyễn Hình Thân Pháp, thuộc loại quỷ dị khó lường." Bạch Tôn Giả giải thích.

Tiếp đó thân hình ngài lại biến đổi, bước chân trầm trọng, nhanh chóng đạp một cái, vèo~ một tiếng, ngài đột nhiên xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Dọa Tống Thư Hàng giật nảy mình. "Đây là Thuấn Hình, ta vì muốn biểu diễn cho cậu xem nên đã cố ý giảm tốc độ.

Khi thi triển thật sự, cậu chỉ có thể thấy ta đột nhiên biến mất, di chuyển tức thời.

Đây là loại thân pháp thiên về tốc độ." Bạch Tôn Giả tiếp tục nói.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lại diễn hóa một loại bộ pháp công kích cương mãnh hữu lực, từng bước ép người, giải thích: "Đây là một loại thân pháp của Phật môn, tên là 'Phục Hổ Bộ Pháp'.

Nhìn thì cương mãnh hữu lực, nhưng thực tế lại chứa vô số biến hóa.

Cương ở ngoài, nhu ở trong.

Thuộc loại hình di chuyển né tránh trong phạm vi nhỏ, có thể thủ có thể công, đối với người mới như cậu rất tốt." Tống Thư Hàng vốn thấy môn bộ pháp này, cảm thấy thật sự rất bá khí, rất có khí thế.

Nhưng vừa nghe Bạch Tôn Giả nói đây là công pháp Phật môn, cậu đột nhiên nghĩ đến chân ngã trong ý thức hải... chân ngã gần đây ngày càng cơ bắp cuồn cuộn, tóc cũng ngày càng ngắn.

Nếu cậu lại học 'Phục Hổ Bộ Pháp' này, 'chân ngã' trong ý thức hải sẽ biến thành đầu trọc sao? "Sau đó đây là một môn thân pháp ẩn giấu thuộc tính ta học được từ rất lâu trước đây, tên là 'Âm Ảnh Tiềm Hành'." Bạch Tôn Giả vừa nói vừa đứng vào bóng râm của cây lớn bên cạnh, cũng không thấy ngài có động tác gì, cả người đột nhiên biến mất.

Sau đó ngài từ trong bóng râm đi ra: "Nhưng thi triển cần phải có bóng tối, hạn chế khá lớn." "Ngoài ra, ta ở đây còn có một môn thân pháp cậu có thể học, ừm... là trước đây giao lưu với một vị nho môn hành giả học được.

Tên là 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, ý là: đọc vạn quyển sách, không bằng đi vạn dặm đường.

Ừm, công pháp nho môn chính là phiền phức như vậy, các loại giải thích, dài dòng lê thê.

Nhưng thân pháp này quả thực không tồi, mới học thích hợp để chạy đường dài, đi mấy nghìn dặm đường cũng không thở dốc.

Hơn nữa công như kỳ danh, đợi cậu đi được vạn dặm đường, dùng thông thạo công pháp rồi, 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 này dùng để di chuyển né tránh trong phạm vi nhỏ cũng có hiệu quả rất tốt; đợi lại dùng nó đi thêm mấy vạn dặm đường, thân nhẹ như yến, chuồn chuồn lướt nước cũng có thể làm được.

Tóm lại, môn thân pháp này chính là 'đi vạn dặm đường', cậu đi càng lâu, đi đường càng dài, thì công pháp càng lợi hại." Vừa nói, Bạch Tôn Giả bắt đầu biểu diễn môn công pháp này cho Tống Thư Hàng xem.

Chỉ thấy ngài bắt đầu từ từ đi về phía trước, giống như người bình thường đi đường.

Bước chân cũng không nhanh... nhưng, Tống Thư Hàng nhìn kỹ lại phát hiện, tốc độ tiến về phía trước của Bạch Tôn Giả nhanh cực kỳ, còn nhanh hơn mấy lần so với cậu chạy hết sức hiện tại.

Hơn nữa, khi Bạch Tôn Giả đi, thân hình ẩn chứa vô số biến hóa.

Biểu diễn xong, Bạch Tôn Giả quay trở lại, hỏi Thư Hàng: "Thế nào, quyết định học môn thân pháp nào?" "Tiền bối, tôi có thể học nhiều môn không ạ?" Tống Thư Hàng cảm thấy mấy môn công pháp này thật sự mỗi loại đều có ưu điểm riêng, mỗi loại đều khó bỏ! "Tham thì thâm." Bạch Tôn Giả cười nói: "Với tu vi hiện tại của cậu, học nhiều môn thân pháp cần đầu tư quá nhiều thời gian, như vậy chỉ làm chậm tốc độ tấn cấp của cậu.

Hiện tại cậu tốt nhất là học một loại thân pháp, chăm chỉ tu luyện.

Đợi cậu tấn thăng Nhị Phẩm, hóa khí huyết thành chân khí, rồi hãy cân nhắc học thêm mấy môn thân pháp phụ trợ, tăng thêm sự linh hoạt của mình." Tống Thư Hàng gật gật đầu, suy nghĩ. 'Phục Hổ Bộ Pháp' của Phật môn tạm thời không cân nhắc... trừ khi không có lựa chọn nào tốt hơn. 'Âm Ảnh Tiềm Hành' hạn chế quá nhiều, làm thân pháp chủ tu không thích hợp, có thể cân nhắc sau này dùng để phụ trợ. 'Huyễn Hình Thân Pháp' tuy cảm giác quỷ dị khó lường... nhưng so với hai loại thân pháp còn lại, tổng cảm giác kém một bậc.

Lựa chọn cuối cùng, chính là giữa 'Thuấn Hình' và 'Quân Tử Vạn Lý Hành'. 《Thuấn Hình》 không nghi ngờ gì là một loại thân pháp rất mạnh, vạn pháp đều có thể phá, chỉ có tốc độ là không thể phá.

Trong nháy mắt di chuyển đến sau lưng địch nhân, đâm ra một đao, là thân pháp rất thực dụng.

Chỉ là giai đoạn đầu tiêu hao hơi lớn, yêu cầu đối với thân thể cũng rất cao, không thích hợp sử dụng liên tục. 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 thì, không có ưu điểm lớn như Thuấn Hình, nhưng thắng ở chỗ các phương diện đều rất tốt, hơn nữa không gian thăng cấp rất lớn.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, muốn hỏi ý kiến của tiền bối trước: "Bạch Tôn Giả ngài đề cử tôi học loại thân pháp nào ạ?" "Ừm, nếu ta đề cử, có lẽ là 'Phục Hổ Bộ Pháp'.

Cậu đã học 《Kim Cang Quyền Pháp Cơ Bản》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, phối hợp với Phục Hổ Bộ Pháp rất tốt." Bạch Tôn Giả nghĩ nghĩ rồi nói. "Tôi hiểu rồi!

Tiền bối... tôi chọn 《Quân Tử Vạn Lý Hành》!" Tống Thư Hàng quả quyết nói. "Ủa?

Nhưng ta đề cử là 《Phục Hổ Bộ Pháp》 mà." Bạch Tôn Giả nói. "Không sao đâu, tiền bối. 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 rất tốt!

Tôi tin vào mắt nhìn của ngài!" Tống Thư Hàng nắm tay nói. "Phì...

được rồi, vậy ta truyền thụ cho cậu thân pháp, khẩu quyết của 《Quân Tử Vạn Lý Hành》." Bạch Tôn Giả phì cười.

Ngài đem phương pháp tu luyện thân pháp, khẩu quyết từng chút một dạy cho Tống Thư Hàng.

Sau đó, ngài còn cầm tay chỉ dạy Tống Thư Hàng thử một lần bộ pháp của 《Quân Tử Vạn Lý Hành》.

Một lượt xong, Bạch Tôn Giả cười hỏi: "Ghi nhớ hết chưa?" "Đều ghi nhớ hết rồi." Tống Thư Hàng gật đầu, chỉ cần phối hợp với khẩu quyết công pháp, thông thạo thêm vài lần, cậu sẽ có thể nắm vững thân pháp này.

Chương 186

"Vậy cậu tự mình tu luyện mấy lượt trước đi, 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 thật sự rất thích hợp để hòa nhập vào cuộc sống, cậu ngày thường đi lại cũng có thể thử tu luyện môn thân pháp này, không ngừng nâng cao độ thông thạo của nó." Bạch Tôn Giả mỉm cười, sau đó ngài ngồi sang một bên, nhìn Tống Thư Hàng tu luyện thân pháp.

Thỉnh thoảng chỉ điểm cho Tống Thư Hàng những chỗ còn thiếu sót nhỏ của thân pháp, cố gắng để cậu làm được hoàn mỹ. ....

Đợi Tống Thư Hàng cuối cùng cũng sơ bộ học được 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, đã gần năm giờ.

Cậu thở phào nhẹ nhõm, đồng thời cảm giác khí huyết trong khiếu huyệt tăng lên một chút, trong lòng vui mừng.

Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng vỗ tay, nói: "Rất tốt, môn thân pháp này tiếp theo dựa vào cậu tự mình thông thạo thêm.

Cuối cùng, ta còn có một môn đạo thuật muốn dạy cho cậu." "Đạo thuật?!" Nghe đến đây, hai mắt Tống Thư Hàng đều sáng lên.

Đạo thuật à, cậu vốn tưởng ít nhất phải đợi đến Nhị Phẩm, khí huyết trong cơ thể hóa thành chân khí, mới có thể tiếp xúc đến đạo thuật.

Không ngờ, cảnh giới Nhất Phẩm đã có thể sử dụng đạo thuật? "Chỉ là một tiểu đạo thuật rất sơ cấp, không có sức sát thương gì, nhưng dùng để đối phó với quỷ vật thì có hiệu quả không tồi.

Dựa vào khí huyết chi lực và phù văn là có thể thi triển." Bạch Tôn Giả đáp. "Là đạo thuật gì ạ?" Tống Thư Hàng mong đợi nói.

Từ khi tiếp xúc với thế giới tu sĩ, tuy cậu học được rất nhiều, cũng chứng kiến rất nhiều thứ thần kỳ, nhưng bản thân cậu thực ra chỉ tu luyện được mấy loại năng lực giống như 'võ kỹ'. "Chưởng Tâm Lôi, pháp thuật ngự lôi sơ cấp.

Đợi thực lực cậu mạnh hơn, còn có thể tu luyện bản tiến giai của nó là 'Chưởng Trung Thiên Lôi'.

Bản tiến giai uy lực rất tốt." Bạch Tôn Giả giải thích.

Sở dĩ chọn dạy Tống Thư Hàng 'Chưởng Tâm Lôi' đạo pháp này, là vì ngài chuẩn bị ngày mai đưa cô nương của Không Không Đạo Môn đi một chuyến, để lấy lại phi kiếm Lưu Tinh của mình.

Mà Tống Thư Hàng đang chuẩn bị hai ngày này đi đến thành phố bên cạnh, tìm quỷ tu 'đàn chủ' Hạ Chúc.

Thời gian trùng hợp, Bạch Tôn Giả không thể đi cùng Tống Thư Hàng đến thành phố bên cạnh, nên ngài chọn dạy Lôi pháp chuyên khắc chế quỷ vật này cho Tống Thư Hàng hộ thân.

Chỉ cần vận chuyển khí huyết chi lực đến ngón trỏ, và vẽ 'Lôi phù' trong lòng bàn tay kia.

Sau đó dùng tinh thần lực kích hoạt khí huyết chi lực trong 'Lôi phù', hét lớn một tiếng: "Chưởng Tâm Lôi", là có thể hóa thành Chưởng Tâm Lôi!

Hơn nữa, 'Lôi phù' đó vẽ cũng rất đơn giản, chỉ có bảy nét đơn giản.

Nghe có vẻ rất đơn giản phải không?

Nhưng, nếu bạn muốn thi triển Chưởng Tâm Lôi... trước tiên trong cơ thể bạn phải có khí huyết chi lực, sau đó bạn phải biết vẽ Lôi phù, còn phải biết khống chế tinh thần lực của mình.

Nếu không, mọi thứ miễn bàn!

Nhưng chỉ cần thỏa mãn các điều kiện trên, về cơ bản chỉ cần tu sĩ đã mở 'nhãn khiếu', trong cơ thể có đủ khí huyết chi lực, đều có thể tung ra vài phát Chưởng Tâm Lôi.

Như Tống Thư Hàng loại công pháp luyện thể cơ bản không tồi, dựa vào khí huyết của bản thân có lẽ có thể kích phát bốn đến năm phát Chưởng Tâm Lôi, cộng thêm lượng linh lực dự trữ ngoại ngạch của linh quỷ, mười phát Chưởng Tâm Lôi không thành vấn đề.

Dưới sự chỉ đạo của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng sau khi học được cách vẽ 'Lôi phù', dùng khí huyết chi lực vẽ một 'Lôi phù' trong lòng bàn tay trái, rồi dùng 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 kích hoạt sức mạnh khí huyết bên trong 'Lôi phù'. "Chưởng Tâm Lôi!" Cậu khẽ hét một tiếng! 'Lôi phù' trên lòng bàn tay phát sáng một trận, ngay sau đó, trong lòng bàn tay cậu xuất hiện một quả cầu sét màu vàng, kêu tanh tách~ Quả cầu sét không lớn, cũng chỉ bằng một cái bát nhỏ, nhưng trông rất có khí thế!

Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi: "Bạch tiền bối, sẽ không giật trúng mình chứ ạ?" "Yên tâm đi, chỉ cần cậu không lấy tay kia chạm vào quả cầu Chưởng Tâm Lôi này, sẽ không có vấn đề gì!" Bạch Tôn Giả cười nói. "Uy lực thế nào ạ?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Bạch Tôn Giả chỉ vào tảng đá bên cạnh: "Cậu tự mình thử sẽ biết." Tống Thư Hàng đi về phía tảng đá, đưa lòng bàn tay trái ra ấn lên nó.

Bùm!

Tảng đá lập tức bị nổ ra một cái hố to bằng quả bóng rổ, mà Tống Thư Hàng người ấn ra một chưởng này lại gần như không cảm thấy lực phản chấn nào!

Đây là đạo pháp 'uy lực rất nhỏ' trong miệng Bạch tiền bối sao?

Uy lực này đã rất đáng sợ rồi!

Dù ấn lên người mãnh thú một cái như vậy, cũng có thể lấy mạng chúng. "Lôi pháp khắc chế quỷ vật rất lớn, dù là quỷ tướng cấp Nhị Phẩm, dính một đòn Chưởng Tâm Lôi, về cơ bản cũng phải hóa thành tro bụi." Bạch Tôn Giả đồng thời giải thích.

Khắc chế quỷ vật rất lớn?

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, mình đợi ngày mai thi xong sẽ chuẩn bị đến khu phố La Tín ở thành phố bên cạnh một chuyến, xung đột với thế lực còn lại của 'đàn chủ' là không thể tránh khỏi, đàn chủ là quỷ tu, khi cậu và thế lực còn lại của đàn chủ gặp nhau chắc chắn sẽ gặp phải quỷ vật.

Có 'Chưởng Tâm Lôi' này hộ thân, cộng thêm 'Phá Tà Phù' còn lại từ lần trước, chuyến đi này của mình chắc chắn hơn. "Cảm ơn Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng hiểu đây là ý tốt của tiền bối.

Bạch Tôn Giả hơi gật đầu: "Thử lại một lần nữa, nắm vững Chưởng Tâm Lôi hoàn toàn!" Tống Thư Hàng gật đầu, lại một lần nữa vẽ 'Lôi phù' trong lòng bàn tay mình, dùng tinh thần lực kích hoạt nó, hét lớn một tiếng: "Chưởng Tâm Lôi!" Trong lòng bàn tay lại xuất hiện quả cầu sét, kêu tanh tách.

Lần này Tống Thư Hàng không vội ném nó ra, mà chăm chú nhìn nó, nhìn lòng bàn tay mình thật sự biến ra một quả cầu sét!

Thật là một cảnh tượng kỳ ảo!

Khi tiếng sét tanh tách vang lên, tim cậu cũng không khỏi đập nhanh hơn một chút, kích động!

Không tự chủ được, cậu nhớ lại rất nhiều hình ảnh từ lâu...

đó là những ký ức bị cậu cố ý phong ấn không muốn nhớ lại, nhưng hôm nay vì 'Chưởng Tâm Lôi', lại dẫn chúng ra. "Xem Thiên

Điểu của ta đây!" "Ta không sợ, ta có Lôi Thiết!" "Hừ hừ, các ngươi lũ nhị hóa này, Lôi Thần Chưởng của ta lợi hại hơn các ngươi!

Lôi Thần Chưởng pháp, ba ba ba..." A, đi chết đi!

Đi chết đi!

Đi chết đi!

A, ngốc quá!

Ngốc quá!

Ngốc quá!

Sao lại nghĩ đến những chuyện này rồi?

Thật xấu hổ, thật xấu hổ!

Muốn chết, muốn chết!

Muốn quên, muốn quên, mau quên đi khỏi ký ức của ta!

Loại ký ức chỉ cần nghĩ đến là cảm thấy xấu hổ này, tại sao lại không thể quên được?

Thật muốn biến não mình thành một ổ cứng, như vậy có thể ném những quá khứ xấu hổ này vào thùng rác, xóa bỏ hoàn toàn!

Tống Thư Hàng nghiến răng lắc đầu, xua đi những tạp niệm trong đầu.

Lại cẩn thận nhìn quả cầu sét trong lòng bàn tay.

Thật là ngầu quá.

Tanh tách, giống như đang mơ vậy.

Không ngờ mình thật sự có một ngày, có thể phóng ra sấm sét từ lòng bàn tay, đây là chuyện trước đây chỉ có thể làm trong mơ... không được, lại nghĩ đến hướng không tốt rồi!

Tống Thư Hàng giơ lòng bàn tay lên, lại hướng về phía tảng đá tung ra một chưởng!

Dường như muốn cùng với một chưởng này hủy đi những ký ức xấu hổ của mình!

Bùm!

Trên tảng đá lại xuất hiện một cái hố to bằng quả bóng rổ... "Phù!" Cậu thở ra một hơi dài.

Bạch Tôn Giả ở bên cạnh tò mò hỏi: "Cậu vừa gặp phải tâm ma à?" "Không ạ, chỉ là nhớ lại một số ký ức mà mình tưởng đã quên." Tống Thư Hàng xoa xoa mặt: "Chuyện cũ không muốn nhớ lại!" "Ồ ồ, loại ký ức đó ai cũng có.

Có lúc cậu tưởng là chuyện cũ không muốn nhớ lại, nhưng khi thời gian dần trôi qua, cũng sẽ biến thành hồi ức rất đẹp đẽ." Bạch Tôn Giả với tư cách là người từng trải khuyên nhủ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Sau đó không biết vì sao, đầu cậu co giật một cái, nói: "Ví như Tiểu Bạch, đợi khi chàng tóc dài đến eo, gả cho ta được không?" "Hả?" Bạch Tôn Giả quay đầu lại, đột nhiên có một cơn gió nhẹ thổi qua, một mái tóc đen dài của Tôn Giả bay theo gió.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy không khí có chút không đúng, chờ đã, mình vừa buột miệng nói cái gì vậy?

Lúc này, Bạch Tôn Giả trong gió cười rạng rỡ, như tinh linh trong gió.

Trong một khoảnh khắc, trời đất vạn vật đều ảm đạm thất sắc.

Trong tầm mắt của Tống Thư Hàng, trong nháy mắt cả thế giới đều biến thành màu 'đen trắng'.

Chỉ có Bạch tiền bối với mái tóc đen bay phấp phới, nụ cười rạng rỡ là 'bảy sắc'.

Thế giới đều lấy Bạch tiền bối làm trung tâm, tôn lên vẻ mị lực vô hạn của ngài.

Cảm giác này... kéo dài khoảng hai nhịp thở.

Bạch tiền bối thu lại nụ cười, chớp chớp mắt. "Chúng ta về thôi." Bạch tiền bối nói, ngài vung tay áo, phi kiếm lướt ra, hóa thành độn quang rơi xuống dưới chân ngài. "Ồ." Tống Thư Hàng ngơ ngác đi theo ngài, bước lên độn quang. ....

Trên đường đi, Bạch tiền bối im lặng không nói, đưa Tống Thư Hàng trở về tòa nhà của Dược Sư.

Bay a bay a...

Chương 187

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy mình hình như đã làm một chuyện lớn?

Nói chứ, chỉ là trở về, tại sao lại cảm thấy Bạch tiền bối bay càng ngày càng cao?

Vẫn còn bay cao nữa, nhà cửa bên dưới đã biến thành chỉ còn bằng đầu móng tay rồi? "Thư Hàng, mấy hôm trước ta xem chương trình Kỳ sự nhân văn trên CCTV9, thấy gần đây mọi người rất thích chơi bungee, ta cảm thấy rất thú vị!" Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng lập tức nghiêm túc nói: "Không, Bạch tiền bối!

Chẳng thú vị chút nào!

Bungee chỉ là một đám người sống chán muốn tìm cảm giác mạnh để trải nghiệm cảm giác 'gần kề cái chết'!

Đó là hành động rảnh rỗi sinh nông nổi!" Tam quan lệch lạc của tiền bối, cứ để tôi bẻ thẳng lại! "Ta muốn thử!" Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói: "Chúng ta thử đi!

Được không?" "Không được, thật sự không được!" Tống Thư Hàng lớn tiếng nói. "Ừm!" Bạch Tôn Giả gật gật đầu.

Đột nhiên, ngài thu lại độn quang dưới chân.

Sau đó, ngài tóm lấy Tống Thư Hàng, hai người 'vèo' một tiếng rơi xuống. "A a a a a a a ~~" Tống Thư Hàng phát ra tiếng la hét thảm thiết.

Đúng vậy, Tống tiểu hữu sợ độ cao, cậu có chứng sợ độ cao tiềm ẩn.

Cậu là người dự định khi ngự kiếm phi hành, còn phải lắp thêm một lớp lan can bên cạnh phi kiếm! "Hi hi hi hi ~" Bạch Tôn Giả phát ra tiếng cười vui vẻ.

Đồng thời, ngài còn dùng một chiêu tương tự Thiên Cân Trụy.

Tống Thư Hàng cảm thấy tốc độ rơi của mình nhanh hơn, tiếng gió do cơ thể ma sát với không khí khi rơi... còn có cảm giác mất trọng lượng đáng sợ đó! "A a a a a a ~~" Tống Thư Hàng la hét càng vui hơn. "Nhanh hơn nữa không?" Bạch Tôn Giả vui vẻ nói. "Phù phù ~~" Tống Thư Hàng điên cuồng lắc đầu, miệng vì áp suất không khí khi rơi kéo giãn, hoàn toàn không thể phát ra âm tiết bình thường. "Được thôi!

Vậy thì nhanh hơn nữa." Linh lực trên người Bạch Tôn Giả chuyển động, kéo Tống Thư Hàng lao xuống với tốc độ nhanh hơn.

Đồng thời, ngài còn chê vị trí chưa đủ kích thích, kéo Tống Thư Hàng đổi thành tư thế đầu dưới chân trên... "A a... a a a ~" Tống Thư Hàng cảm thấy cổ họng mình sắp la khản rồi. .... "Đúng rồi, chụp ảnh đi!" Trong quá trình rơi, Bạch Tôn Giả đột nhiên nói.

Tiếp đó, ngài không biết từ đâu lôi ra điện thoại, dùng linh lực bảo vệ điện thoại khỏi áp suất không khí khi rơi. "Nào, Thư Hàng, cười đi!" Bạch Tôn Giả giơ điện thoại lên, bật chế độ tự sướng với mình và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thấy mình trên màn hình điện thoại, một khuôn mặt vì đủ loại nguyên nhân, méo mó không ra hình dạng.

Khóe mắt còn đọng nước mắt, một bộ dạng bị người ta chơi hỏng.

Đừng mà ~~ Tống Thư Hàng liều mạng lắc đầu. "Tách!" Bạch Tôn Giả liên tục chụp mấy tấm ảnh.

Sau đó, ngài nói: "Không được rồi, Thư Hàng.

Cậu chẳng hợp tác gì cả!" "A a a ~" Tống Thư Hàng vẫn đang la hét thảm thiết. "Làm lại lần nữa đi, lần này hợp tác chút.

Nếu chụp vẫn không được, chúng ta nhảy lại lần nữa, nhất định phải chụp được ảnh vừa ý mới thôi." Bạch Tôn Giả vẻ mặt nghiêm túc.

Gì, nhảy lại lần nữa?

Thà giết tôi luôn đi! "Hợp tác chút, nào cười đi, một, hai, ba!

Cà tím!" Bạch Tôn Giả lại điều chỉnh góc tự sướng.

Trên màn hình điện thoại, ngài và Tống Thư Hàng duy trì tư thế đầu dưới chân trên, phía sau là bầu trời sao vô tận, hoàn hảo thể hiện được cảm giác hai người đang bungee trên không trung!

Tống Thư Hàng cố gắng để mặt mình kéo ra một biểu cảm 'cười', nhưng dưới áp lực của không khí, nụ cười này thật sự xấu không thể xấu hơn.

Tách tách tách.

Bạch Tôn Giả liên tục chụp mấy tấm, nói: "Ừm, được rồi, tuy không đẹp lắm.

Nhưng tạm thời cứ vậy đi." Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, rồi mở miệng... tiếp tục la hét thảm thiết: "A a a a ~" "Đừng la nữa, chúng ta sắp về đến nhà rồi." Bạch Tôn Giả nói, lúc này họ đã có thể nhìn thấy 'tòa nhà của Dược Sư', cách mặt đất cũng chỉ hơn trăm mét. "A a a a ~" Tống Thư Hàng lần này thật sự sắp khóc ra nước mắt rồi, Bạch tiền bối, chính vì sắp rơi xuống đất rồi, nên tôi mới phải la thảm hơn chứ ạ.

Sắp đâm vào rồi, sắp đâm vào rồi! "Khoảng cách cuối cùng, chúng ta tăng tốc nhé!" Bạch Tôn Giả hôm nay hình như hứng khởi chơi đùa, linh lực sau lưng bùng nổ, kéo Tống Thư Hàng giống như máy bay phản lực, tăng tốc lao về phía mặt đất.

Tống Thư Hàng cảm thấy hai mắt bắt đầu tối sầm.

Năm mươi mét!

Ba mươi mét!

Mười mét!

Tám mét!

Ba mét!

Bạch Tôn Giả vẫn chưa có ý định dừng lại!

Bạch tiền bối, ngài không phải là muốn đâm thẳng xuống đất chứ?

Thực lực ngài cao cường, rơi từ độ cao này xuống chắc chắn không sao, nhưng tôi thì khác, tôi chỉ là một tiểu tu sĩ Nhất Phẩm Nhị Khiếu, nếu đâm xuống đất, sẽ biến thành một đống thịt vụn! "A a a a ~" Tống Thư Hàng la hét càng ngày càng kinh thiên động địa.

Đậu Đậu và Đường thiếu chủ của Không Không Đạo Môn trong nhà sớm đã đứng bên cửa sổ, dõi theo Tống Thư Hàng.

Họ bắt đầu xem kịch hay từ lúc Tống Thư Hàng cách nóc nhà khoảng năm trăm mét.

Hai mét!

Một mét!

Nửa mét!

Bốn mươi centimet!

Ba mươi centimet!

Không được rồi, tôi, Tống Thư Hàng, ngày 4 tháng 7 năm 2019 thật sự phải chết! "Két két két két!" Lúc này, tiếng phanh gấp vang lên.

Sau đó...

Tống Thư Hàng cảm thấy mình được nhẹ nhàng đặt xuống đất, không có một chút cảm giác va chạm nào, hạ cánh thuận lợi. "Ha ha ha ha." Bạch Tôn Giả ha ha cười lớn: "Kích thích không?" "A a a a." Tống Thư Hàng một bộ dạng bị chơi hỏng, a a cười nói. "Xem ra cậu cũng thấy vui!

He he, ta đăng ảnh vừa rồi lên album nhóm trước." Bạch Tôn Giả ha ha cười, bắt đầu loay hoay trên điện thoại.

Tống Thư Hàng yếu ớt đưa tay ra, trong lòng hét lớn: "Đừng mà!" Nhưng vừa rồi cậu la hét suốt đường, cổ họng hỏng rồi, không phát ra được tiếng nào. "Xong!" Bạch Tôn Giả nhấn nút gửi đi. ....

Cửu Châu Nhất Hào Quần, không gian nhóm.

Trong album nhóm có thêm một loạt ảnh.

Toàn bộ là ảnh Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả cùng nhau bungee trên không trung, trong ảnh Tống Thư Hàng từ vẻ mặt kinh khủng méo mó, đến sau này gượng cười.

Mà Bạch Tôn Giả bên cạnh vẫn tuấn mỹ vô song, khí chất xuất trần, người gặp người yêu.

Tiêu đề ảnh: "Vừa cùng Thư Hàng tiểu hữu trải nghiệm một lần bungee trên không trung, vui cực kỳ.

Thư Hàng tiểu hữu bày tỏ rất vui, ta chuẩn bị mấy ngày nữa lại cùng cậu ấy chơi một lần." Một lát sau... trong nhóm like như mưa.

Lệ Chi tiên tử: Bạch tiền bối vẫn xinh đẹp ~ thật khiến người ta ghen tị.

Tuyết Lang động chủ: Bạch tiền bối biết chơi quá!

Tạo Hóa Pháp Vương: Bạch tiền bối biết chơi quá!

Giữ đội hình!

Hoàng Sơn Chân Quân: Thư Hàng tiểu hữu, cố lên!

Chương 188

Phía dưới kèm một biểu cảm nước mắt lưng tròng.

Hoàng Sơn Chân Quân ngày càng cảm thấy, Thư Hàng tiểu hữu thật sự tận tụy, mỗi ngày đều sống trong nước sôi lửa bỏng!

Hồng bao, nhất định phải có một hồng bao lớn!

Thất Sinh Phù phủ chủ: Bạch tiền bối biết chơi quá, Thư Hàng tiểu hữu đáng yêu quá.

Đúng vậy, Tống Thư Hàng tiểu hữu liều mình vì quân tử như vậy, thật sự quá đáng yêu.

Nếu lần sau Bạch tiền bối lại bế quan ra, Tống Thư Hàng tiểu hữu nếu còn sống, nhiệm vụ này vẫn là của Thư Hàng tiểu hữu.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: Ủa ủa?

Bungee trên không trung?

Tống tiền bối thích chơi sao?

Vậy lần sau Vũ Nhu Tử cũng đến chơi cùng ngài nhé, hẹn rồi đó! @Thư Sơn Áp Lực Đại!

Tống Thư Hàng run rẩy lôi điện thoại của mình ra, cố gắng kéo ra Cửu Châu Nhất Hào Quần, muốn xem Bạch tiền bối đã đăng ảnh gì.

Sau đó rất nhanh, cậu thấy tin nhắn của Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng lập tức hai mắt tối sầm.

Ngày 4 tháng 7 năm 2019...

Tống Thư Hàng, tốt!

Sáng sớm Chủ Nhật, Tống Thư Hàng tỉnh dậy trong trạng thái mơ màng.

Đêm qua, cậu liên tục gặp những giấc mơ kỳ lạ.

Nào là thang máy đột nhiên gặp sự cố, cậu rơi từ tầng mấy chục xuống; nào là bỗng dưng mình thành nhân viên vệ sinh, đang lau kính bên ngoài tòa nhà cao hàng trăm tầng thì dây thừng đột ngột đứt; nào là mình đang ngắm cảnh bên vách đá thì có người nhẹ nhàng đẩy một cái sau lưng; rồi còn đang đi trên đường thì đột nhiên rơi xuống một cái giếng không đáy, cứ rơi mãi, rơi mãi mà chẳng thấy đáy đâu.

Tóm lại là đủ các kiểu mất trọng lượng, đủ các kiểu rơi tự do.

Những giấc mơ khiến đôi chân Tống Thư Hàng mềm nhũn.

Khi tỉnh lại, cậu vẫn còn sợ hãi.

Không cần nói cũng biết, những giấc mơ kỳ lạ này chắc chắn là do ảnh hưởng từ trò nhảy bungee với Bạch tiền bối hôm qua.

“Mà nói đi cũng phải nói lại, hôm qua mình bị tiền bối Tam Lãng nhập hay sao ấy nhỉ?” Tống Thư Hàng nghĩ lại chuyện hôm qua mà hối hận không thôi, sao đột nhiên lại không quản được cái miệng của mình thế chứ?

Hy vọng hôm nay Bạch tiền bối đã nguôi giận, không lôi cậu đi chơi nhảy bungee nữa!

Nếu không, chơi thêm vài lần nữa, cậu sợ chứng sợ độ cao của mình sẽ trở nên rất nghiêm trọng, sau này nói không chừng ngay cả ngự kiếm phi hành cũng không dám, vậy thì thật sự toi đời.

Sau khi hoàn thành buổi luyện công buổi sáng như thường lệ, Tống Thư Hàng chuẩn bị một chút.

Hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ thi cuối kỳ, thi xong hôm nay là đến kỳ nghỉ hè kéo dài hai tháng!

Tống Thư Hàng xuống lầu, định lén xem tâm trạng hôm nay của Bạch tiền bối thế nào.

Nhưng kỳ lạ là, sáng sớm tinh mơ mà không thấy bóng dáng Bạch tiền bối đâu cả.

Ngay cả Đường Đường của Không Không Đạo Môn cũng không có ở đây, chỉ còn lại Đậu Đậu trông nhà.

“Đậu Đậu, Bạch tiền bối đâu rồi?” Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi.

“Bạch Tôn giả đi tìm phi kiếm của ngài ấy rồi!

Tối qua sau khi ngươi ngủ, Bạch tiền bối đã dẫn theo tên đệ tử Không Không Đạo Môn đó đi rồi.” Đậu Đậu dường như đang xem tin tức trên máy tính, thuận miệng đáp.

Tống Thư Hàng thầm gật đầu, chuyện này Bạch tiền bối cũng đã từng nhắc với cậu.

“Đậu Đậu, cậu đang xem gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò ghé sát lại, nhìn vào màn hình máy tính.

Ồ, là tin tức buổi sáng khu vực Giang Nam?

Đậu Đậu vậy mà lại xem tin tức?

Tống Thư Hàng tò mò nhìn nội dung tin tức.

Theo báo đưa tin, gần đây nhiều khu vực ở Giang Nam xảy ra các vụ mất trộm chó cảnh, cảnh sát nghi ngờ có một băng nhóm trộm chó đang lộng hành tại khu vực Giang Nam, thủ đoạn của đối phương khá cao tay, mỗi lần gây án đều cố gắng tránh camera giám sát, và gần như không để lại nhiều manh mối.

Cảnh sát thông báo cho người dân, hy vọng mọi người chú ý đến sự an toàn của chó nhà mình, không để cho băng nhóm trộm chó có cơ hội lợi dụng.

Băng nhóm trộm chó à?

Khu vực Giang Nam có không ít người nuôi chó, nên năm nào cũng có băng nhóm trộm chó ghé thăm.

Có những con chó cảnh trị giá hàng chục ngàn, bị bọn trộm chó bắt đi, sang tay mấy trăm đồng bán cho quán thịt chó.

Cảnh sát khu vực Giang Nam năm nào cũng bắt được vài băng nhóm, nhưng vẫn không thể ngăn chặn triệt để.

Tống Thư Hàng nhìn thấy tin này, rồi lại nhìn Đậu Đậu đang chăm chú không chớp mắt vào dòng tin tức, trong lòng cậu lập tức mặc niệm ba giây cho băng nhóm trộm chó kia.

Gây án ở đâu không tốt, lại cứ phải chạy đến khu vực Giang Nam?

Hơn nữa, bắt mèo, trộm gà cũng không sao cả, lại cứ nhất định phải trộm chó.

Không tìm đường chết thì sẽ không chết, đạo lý dễ hiểu như vậy, tại sao lúc nào cũng có người không hiểu nhỉ?

Bao gồm cả chính mình của ngày hôm qua!

“Đúng rồi, trước khi đi Bạch Tôn giả có để lại cho ngươi mấy thứ, nói là mấy ngày nữa ngươi đi thành phố J kế bên đối phó với đám ‘thuộc hạ của Đàn chủ’, có thể mang theo phòng thân.” Đậu Đậu vừa dùng móng chó di chuột, đồng thời chân sau nhấc lên làm tư thế chó lười đi tiểu, đá một cái túi về phía Tống Thư Hàng.

“Thứ gì vậy?” Tống Thư Hàng nhận lấy cái túi.

“Ngươi mở ra trước đi, ta giải thích cho ngươi sau.” Đậu Đậu không quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng mở gói đồ ra.

Đầu tiên là một thanh kiếm gỗ, trên thân kiếm khắc đầy trận văn phức tạp, rõ ràng là vật đã được Bạch Tôn giả luyện chế.

Cùng lúc đó, ở chuôi kiếm còn có một cái hộp nhỏ, trên hộp có một nút bấm, dường như là vật đi kèm với thanh kiếm gỗ.

Nhìn thấy cái nút này, Tống Thư Hàng có một thôi thúc muốn bấm nó ngay lập tức.

Đây là bản năng của con người, khi thấy một cái nút kỳ lạ, nhiều người sẽ có cảm giác ngứa tay muốn bấm.

Nhưng người cẩn trọng sẽ kìm nén được sự thôi thúc này, còn những kẻ thích tìm đường chết thì sẽ không do dự mà bấm ngay.

Tiếp theo, bên cạnh thanh kiếm gỗ là một miếng dán hình xăm.

Trông nó giống hệt loại mà Tống Thư Hàng hay chơi hồi nhỏ, năm hào một miếng.

Ngoài ra còn có một danh sách viết tay.

“Thanh kiếm gỗ tên là ‘Phi kiếm dùng một lần bản 004’, đúng như tên gọi, là phi kiếm chỉ dùng được một lần.

Tuy chỉ dùng được một lần, nhưng dù sao cũng là bảo vật do Bạch Tôn giả chế tạo, chém một tu sĩ Tứ phẩm chắc không thành vấn đề.

Cái hộp đi kèm với nó gọi là ‘Máy phóng phi kiếm bản 013’, ngươi chỉ cần truyền khí huyết của mình vào ‘Máy phóng phi kiếm’, là có thể cộng hưởng với phi kiếm, có thể khóa một kẻ địch theo ý muốn của ngươi.

Sau đó, ngươi chỉ cần nhẹ nhàng bấm nút đó. ‘Vèo’ một tiếng, ‘Phi kiếm dùng một lần bản 004’ sẽ phóng ra, chém giết kẻ địch mà ngươi đã khóa.

Tiện lợi và thiết thực, là vật phòng thân đầu tiên mà Bạch Tôn giả đưa cho ngươi.” Đậu Đậu giải thích.

Máy phóng phi kiếm?

Tống Thư Hàng vốn tưởng ‘bản trải nghiệm ngự kiếm thuật’ của Thông Huyền đại sư đã rất lợi hại rồi, không ngờ Bạch Tôn giả còn cao tay hơn, ngay cả máy phóng phi kiếm cũng chế ra được.

Nhẹ nhàng bấm một cái, phi kiếm chém ra, nghĩ thôi đã thấy ngầu rồi.

“Còn tờ giấy bùa kia, là ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ có khắc tọa độ của chính Bạch Tôn giả.

Nếu ngươi gặp phải kẻ địch hoàn toàn không có cơ hội thắng, thì dùng tinh thần lực kích hoạt tờ giấy bùa này, lúc đó ngươi sẽ bay vút đến bên cạnh Bạch Tôn giả với tốc độ cực nhanh.” Đậu Đậu giải thích.

“Giấy bùa, là cái này sao?” Tống Thư Hàng giơ miếng dán hình xăm năm hào lên hỏi.

“Chính là nó đấy, theo lời Bạch Tôn giả, để tiện mang theo, ngài ấy đã cải tiến lá bùa chú này.

Ngươi chỉ cần dán nó lên cánh tay, là có thể in lên người ngươi như hình xăm, tiện lợi và thực dụng, lại không sợ mất.” Đậu Đậu đáp.

“Ra là bùa chú còn có thể dùng như vậy à?” Tống Thư Hàng cầm miếng dán, dán lên cổ tay mình, hình vẽ bùa chú liền in lên cổ tay cậu.

Cách này quả thật tốt, có thể tiết kiệm được bước phải lôi bùa chú ra kích hoạt lúc bỏ chạy.

“Mà này, Đậu Đậu cậu có thấy hình này quen không?” Tống Thư Hàng chỉ vào hình vẽ, thắc mắc hỏi.

“Ừm, dĩ nhiên là quen rồi.

Tối qua lúc Bạch Tôn giả làm lá bùa này, ngài ấy nói muốn che lên trên một hình vẽ khác, để kẻ địch không nhận ra ngay đây là bùa ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ mà có phòng bị.

Thế là ta lên mạng tìm một tấm hình Hồ Lô Oa, nhưng là bản trừu tượng.

Ngươi đưa tay ra, nhìn nghiêng xem, có phải là thấy được một cậu bé Hồ Lô Oa ba chiều không?

Ngầu chứ?” Hồ Lô Oa ba chiều?

“…” Tống Thư Hàng đột nhiên rất muốn tát chết Đậu Đậu.

Hơn nữa cậu càng hối hận vì sao mình lại nhanh tay như vậy?

Sớm biết thế này thì chắc chắn phải dán miếng dán hình xăm này vào chỗ nào kín đáo hơn, để người khác không nhìn thấy!

“Đúng rồi, nếu ngươi gặp nguy hiểm mà tình hình đã rất nguy cấp, ngay cả tinh thần lực cũng không thể phóng ra được, thì ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ này còn có chức năng khởi động bằng giọng nói, ta nói cho ngươi khẩu quyết… Nghe cho kỹ nhé, khẩu quyết là ‘Nguyệt lăng kính uy lực, biến thân’, nhớ chưa?” Đậu Đậu lại nói.

“Đợi đã… cái khẩu quyết này là sao vậy?

Đừng nói với tôi là cậu cũng tiện tay tìm trên mạng đấy nhé?” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói.

“Ừm, đúng vậy.

Tiện tay tìm là ra thôi.” Đậu Đậu đáp.

Đậu Đậu ngươi qua đây, ta bảo đảm không đánh chết ngươi a a a! … “Cuối cùng là tờ danh sách này, là một danh sách dược liệu của ‘Khí Huyết Đan’.

Chương 189

Bạch Tôn giả đã biết số lượng Khí Huyết Đan của ngươi không còn nhiều, nên đã liệt kê ra danh sách này, bảo ngươi gần đây chú ý một chút, xem có tìm được một vài loại dược liệu trong danh sách không.

Nếu ngươi có thể thu thập đủ dược liệu, ngài ấy có thể dạy ngươi phương pháp luyện chế Khí Huyết Đan.

Tuy Bạch Tôn giả không phải là luyện đan sư, nhưng luyện chế một vài loại đan dược cấp thấp thì không thành vấn đề.” Đậu Đậu lại nói.

Tống Thư Hàng mở danh sách ra, thấy vô số loại dược liệu.

Trong đó có một số là tên thuốc bắc khá quen thuộc, còn có một số là từ ngữ dược liệu chuyên dụng của tu sĩ.

May mà Bạch Tôn giả chu đáo vẽ cả hình dạng của dược liệu bên cạnh, và giới thiệu một vài đặc điểm của chúng, để Tống Thư Hàng không phải mò mẫm.

“Dược liệu của Khí Huyết Đan không dễ thu thập đủ đâu nhỉ?” Tống Thư Hàng thở dài nói.

“Ừm, ta cũng nghĩ vậy.

Nhưng mà, có lẽ trong mắt Bạch Tôn giả, dược liệu Khí Huyết Đan chắc là ra ngoài dạo một vòng là có thể thu thập được bảy tám phần rồi.” Đậu Đậu bổ sung.

Với vận may của Bạch Tôn giả, nếu hôm nay ngài ấy rất muốn có dược liệu ‘Khí Huyết Đan’, nói không chừng vừa ra khỏi cửa, đột nhiên trên trời rơi xuống một cái hòm gì đó, bên trong chứa đầy dược liệu Khí Huyết Đan.

Hoặc là đột nhiên nhảy ra một kẻ địch, giết xong thì để lại một đống dược liệu Khí Huyết Đan.

Thậm chí là đi dạo trong rừng, nói không chừng cũng có thể tìm thấy rất nhiều dược liệu Khí Huyết Đan nhỉ?

Tống Thư Hàng cảm nhận sâu sắc về ‘vận khí’ của Bạch Tôn giả, thầm gật đầu.

Nhưng mà, bản thân cậu thì thôi đi, cậu không có vận may nghịch thiên như Bạch tiền bối, dược liệu Khí Huyết Đan này, trong thời gian ngắn không cần nghĩ tới.

Nhưng cậu vẫn nghiêm túc đọc hết danh sách mà Bạch tiền bối để lại, ghi nhớ nội dung trong lòng.

Cuối cùng, cậu thấy một câu nhắn của Bạch Tôn giả ở cuối danh sách.

“Tiểu hữu Thư Hàng, chúc ngươi chuyến đi thành phố J này thuận buồm xuôi gió.

Đồng thời chúc ngươi có thể thuận lợi tìm được danh sách dược liệu Khí Huyết Đan!” Phía trên này, là lời chúc của Bạch tiền bối?

Lời chúc của Bạch tiền bối!

Tống Thư Hàng cảm thấy tim mình đập nhanh hơn một nhịp, đây là cảm giác vừa mừng vừa lo?

Hay là trong tiềm thức mình đang lo lắng điều gì? *************** Cuối cùng, môn thi cuối cùng cũng kết thúc.

Các sinh viên trường Đại học Giang Nam đều thở phào nhẹ nhõm, những sinh viên cảm thấy mình làm bài tốt thì mặt mày rạng rỡ, tiếp theo có thể trải qua một kỳ nghỉ hè vui vẻ.

Còn những người không may làm bài tệ thì mặt mày ủ rũ… Có lẽ không lâu sau kỳ nghỉ hè, họ sẽ nhận được bảng điểm.

Sau đó… thì chờ nhà trường sắp xếp thi lại.

Thời gian thi lại của trường Đại học Giang Nam thật sự rất tùy hứng, hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của ban giám hiệu.

Có lúc kỳ nghỉ mới được nửa chừng, đột nhiên triệu tập những sinh viên trượt môn về trường thi lại; có lúc vào đầu học kỳ mới, trực tiếp cho những sinh viên trượt môn một đợt ôn tập địa ngục, rồi ném đi thi lại.

Có lúc, thậm chí chỉ hai ba ngày sau khi thi xong, đã lập tức tổ chức thi lại.

Hiệu suất chấm bài thần tốc như vậy khiến sinh viên trường Đại học Giang Nam vừa yêu vừa hận.

Vì là buổi thi cuối cùng, sau khi kết thúc, Tống Thư Hàng không rời đi ngay mà đợi các bạn cùng phòng ra.

Học kỳ kết thúc, mọi người cũng phải cùng nhau ăn một bữa, rồi mới bắt đầu cuộc sống nghỉ hè đủ kiểu.

“Thi thế nào?” Cao Mỗ Mỗ vẻ mặt thoải mái hỏi các bạn cùng phòng, nhìn biểu cảm của cậu ta là biết lần này thi rất dễ dàng.

“Không vấn đề.” Mắt kính của Lý Dương Đức lóe sáng, đối với một học bá như cậu ta, qua môn chưa bao giờ là mục tiêu cần xem xét, mục tiêu của cậu ta chỉ có bá chiếm top mười bảng tổng điểm của trường.

“Khá dễ, không có vấn đề gì đâu.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Ha ha ha, lần này tớ cũng không vấn đề, cảm giác chắc chắn qua!” Thổ Ba giơ ngón cái lên, lần này có sự trợ giúp của loại trà thần kỳ mà Tống Thư Hàng gửi qua, cậu ta ôn tập tinh thần sảng khoái, không biết mệt mỏi.

Nước đến chân mới nhảy, bài thi diễn ra khá thuận lợi.

Tối hôm đó, các bạn cùng phòng rủ thêm năm bạn nam có quan hệ khá tốt, cùng nhau đi nhậu một bữa.

Cuối cùng… Tống Thư Hàng gọi ba chiếc taxi, nhét từng tên say rượu này vào xe, đưa về ký túc xá của họ.

“Thư Hàng, sáng mai dậy thì gọi tớ, chúng ta… cùng nhau đến nhà ông ngoại tớ!” Thổ Ba hai mắt mông lung, nhưng vẫn chưa quên chuyện này.

“Ừ, không vấn đề.

Mai tớ đến đón cậu.” Tống Thư Hàng cười nói. ************** Về đến căn nhà của Dược Sư, Tống Thư Hàng thấy Đậu Đậu đang tìm kiếm bản đồ khu vực Giang Nam.

“Đậu Đậu, ngày mai tôi phải đến thành phố J một chuyến, cậu có muốn đi cùng không?” Tống Thư Hàng hỏi, Đậu Đậu là một chiến lực lớn, nếu mang theo nó đến thành phố J, Tống Thư Hàng sẽ hoàn toàn không phải lo lắng về những sự cố bất ngờ.

“Gâu gâu~ Ta không đi lung tung với ngươi đâu, mấy ngày nay ta có việc bận.” Đậu Đậu nói rồi, rũ rũ người, rụng xuống một sợi lông chó, sau đó dùng móng hút sợi lông chó này đưa cho Tống Thư Hàng.

“Nếu gặp nguy hiểm thì giơ sợi lông này của ta lên, hét lớn một tiếng ‘Đậu Đậu cứu ta’.

Sau đó sợi lông chó của ta có thể giúp ngươi một tay.

Gâu~ Cứ yên tâm đi, ta luôn ở bên ngươi.” Đậu Đậu vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng nhận lấy sợi lông chó, nhìn ngang nhìn dọc: “Có hiệu quả không?” “Gâu, ngươi không cần à?

Không cần thì trả lại cho ta, ta còn tiếc không muốn cho ngươi đấy!” Đậu Đậu lập tức kêu lên.

Tống Thư Hàng lập tức cất sợi lông chó đi, đùa à, đồ đã cho đi rồi làm gì có chuyện đòi lại?

Cho dù sợi lông chó này không có tác dụng gì, cậu cũng phải cất giữ cẩn thận.

Lông của đại yêu khuyển đấy, nói không chừng còn có thể trở thành dược liệu luyện khí thì sao? … Sáng hôm sau.

Tống Thư Hàng đeo một chiếc ba lô, trang bị đầy đủ, sau đó cậu đến ‘bãi đỗ xe ngầm’ trước, lái một chiếc xe hatchback nội địa giá rẻ ra, đi đón Thổ Ba đến thành phố J.

Vì hôm qua thi xong được nghỉ, hôm nay số sinh viên từ thành phố Giang Nam về nhà nhiều vô kể, tàu điện ngầm, tàu cao tốc chắc chắn sẽ chật cứng.

Lúc Tống Thư Hàng đến ký túc xá, ba người bạn cùng phòng đang khổ sở thức dậy, hai mắt đầy tơ máu, uống quá nhiều vẫn chưa tỉnh táo lại.

“Thư Hàng, cậu đến rồi.” Thổ Ba ngồi trên giường, dụi dụi đôi mắt đỏ hoe.

Thật không cam tâm, trước đây trong ký túc xá uống rượu thì cậu ta là đỉnh nhất, một mình cân cả ba người Tống Thư Hàng, Cao Mỗ Mỗ và Dương Đức.

Nhưng không biết từ lúc nào, tửu lượng của Tống Thư Hàng đột nhiên tăng vọt, trở nên vô đối.

Từ đó về sau, cậu ta chưa bao giờ thấy Tống Thư Hàng say xỉn.

Lần nào cậu ta cũng say không ra hình người, Tống Thư Hàng vẫn giữ vẻ ‘chúng nhân giai túy ngã độc tỉnh’.

Tống Thư Hàng cầm ba phần bữa sáng trong tay, cười nói: “Ừ, dậy sớm một chút, nhân lúc phần lớn sinh viên còn đang ngủ nướng, chúng ta tránh giờ cao điểm.” Dương Đức nhận lấy bữa sáng, đáp: “Tớ tạm thời không về nhà, tớ còn chút việc phải ở lại đây.” Cậu ta từng nói, phần mềm hợp tác phát triển với người khác đã thành công, trong kỳ nghỉ hè sẽ có buổi ra mắt gì đó, cậu ta cần ở lại trường Đại học Giang Nam một thời gian.

“Tớ trong kỳ nghỉ hè sẽ đi chơi vài nơi với Nha Y, lát nữa trực tiếp ra sân bay luôn, cũng không chen chúc tàu điện ngầm với các cậu nữa.” Cao Mỗ Mỗ ngáp một cái.

Gần đây Gia Cát Trung Dương cứ bám theo sau đuôi, khiến cậu ta và Nha Y không có chút thời gian riêng tư.

Bây giờ nhân lúc bắt đầu kỳ nghỉ hè, cậu ta và Nha Y đã âm thầm đặt vé máy bay, chuẩn bị ‘vèo’ một cái bay đi xa, trốn khỏi cái đuôi phiền phức Gia Cát Trung Dương kia.

“Dương Đức, nếu cậu ở lại trường Đại học Giang Nam.

Vậy hay là cùng tớ và Thư Hàng đến nhà ông ngoại tớ chơi đi, cũng chỉ một hai ngày thôi, đi hái dâu tây gì đó.” Thổ Ba nói với Dương Đức.

Lúc đến nhà ông ngoại, dẫn theo bạn bè càng đông càng tốt.

Như vậy lỡ mình không cẩn thận chọc giận ông ngoại, nể mặt mấy người bạn học có mặt, ông ngoại sẽ nương tay.

Nếu không chỉ dẫn một mình Thư Hàng đi, nói không chừng ông ngoại sẽ đánh cậu ta ngay trước mặt Thư Hàng?

Dương Đức suy nghĩ một chút, gật đầu nói: “Cũng được.” “Vậy thì Thư Hàng, Dương Đức và tớ cùng đến nhà ông ngoại tớ chơi, Cao Mỗ Mỗ cậu cứ đi với em gái của cậu đi.” Thổ Ba ha ha cười, từ trên giường nhảy xuống.

Ngay sau đó, cậu ta đột nhiên hét thảm một tiếng, nước mắt cũng chảy ra.

Cậu ta nhanh chóng nhấc lòng bàn chân của mình lên, ra sức thổi thổi.

Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi: “Sao vậy?” “Lòng bàn chân tớ bị thương từ khi nào vậy?” Thổ Ba nhìn lòng bàn chân mình, ở đó có một vết sẹo bỏng, rất mới.

“À, vết sẹo đó tớ có ấn tượng.” Cao Mỗ Mỗ đẩy kính nói: “Tối qua, Thổ Ba đột nhiên từ trên giường bò dậy, chân trần bò đến bàn cạnh cửa sổ, rồi châm một điếu thuốc hút.

Tớ còn tưởng cậu ấy tỉnh ngủ rồi, nhưng cậu ấy hình như vẫn còn say.

Hút xong một điếu thuốc, cậu ấy liền ném tàn thuốc xuống đất, rồi… tớ thấy cậu ấy theo thói quen giơ chân lên dập tàn thuốc.

Kết quả, đột nhiên phát ra tiếng hét thảm, tớ cũng bị giật mình.

Hét một hồi, cậu ấy lại bò về giường ngủ tiếp.

Tớ còn tưởng cậu ấy bị thương không nghiêm trọng.” “Cao Mỗ Mỗ, cậu thật không có lương tâm, cũng không giúp tớ xem vết thương sao?” Thổ Ba muốn khóc.

“Ha ha.” Cao Mỗ Mỗ đẩy kính: “Cậu nghĩ tớ sẽ nửa đêm chạy đi xem lòng bàn chân của một thằng con trai à?

Tớ không có sở thích đó!” Dương Đức gật đầu, nói với giọng điệu sâu sắc: “Thổ Ba, hút thuốc có hại cho sức khỏe.

Bây giờ hiểu đạo lý này chưa?” “Hiểu cái đầu chết cậu ấy.” Thổ Ba nước mắt lưng tròng, đời bất hạnh, giao du với một phòng toàn bạn đểu.

“Như vậy thì, lúc chúng ta đến nhà ông ngoại cậu, không tiện đi tàu điện ngầm nữa.

Vừa hay chúng ta ba người, hay là bắt taxi đến nhà ông ngoại Thổ Ba đi.” Dương Đức nói.

“Cũng đành vậy thôi.” Thổ Ba cười khổ.

Nhưng thuê taxi thì đắt lắm, đi mất năm tiếng đồng hồ lận.

“Không sao, không cần bắt xe.

Tớ mượn một chiếc xe từ bạn rồi, chúng ta tự lái đi.” Tống Thư Hàng cười xua tay.

“Bạn à?

Ồ ồ, là người bạn gần đây đến khu Giang Nam tìm cậu chơi à?” Mắt Thổ Ba sáng lên. … Mười phút sau, ba người đã thu dọn xong.

Thư Hàng và Dương Đức dìu Thổ Ba, nhảy lò cò xuống lầu, đi về phía bãi đỗ xe.

“Thượng lộ bình an~” Cao Mỗ Mỗ đứng ở cửa ký túc xá, cười vẫy tay với ba người.

Chương 190

Ba người đến bên chiếc xe hatchback, Tống Thư Hàng mở khóa xe, dìu Thổ Ba lên xe trước, rồi đặt hành lý của ba người vào cốp sau.

Lúc lên xe, Thổ Ba nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt kỳ quái.

Sau đó, Dương Đức và Thổ Ba cùng ngồi ở hàng ghế sau.

Tống Thư Hàng mở định vị trên xe, đặt điểm đến là khu phố La Tín, thành phố J, đạp ga, xuất phát.

Khi ra khỏi cổng trường, Thổ Ba ghé sát tai Dương Đức khẽ nói: “Dương Đức, người bạn tốt của Thư Hàng không phải là một cô gái đấy chứ?” “?” Dương Đức mặt đầy nghi hoặc.

“Chiếc xe cậu ấy mượn được tên đầy đủ là ‘Xe hơi XY Duyệt Miêu dành cho quý cô’, là một hãng xe trong nước chuyên chế tạo xe hơi cho phụ nữ.

Mẫu xe này, không có đàn ông nào mua đâu.

Nói cách khác, mấy ngày nay sở dĩ Tống Thư Hàng thường xuyên không về ký túc xá, là để đi cùng bạn gái đó.” Thổ Ba cười gian.

Dương Đức bừng tỉnh, gật gật đầu!

Tống Thư Hàng đang lái xe phía trước mồ hôi chảy ròng ròng… Thổ Ba tuy nói nhỏ, nhưng thính lực của cậu bây giờ lại nghe rõ từng câu từng chữ của Thổ Ba.

Đây thật là oan uổng!

Hiểu biết của cậu về xe chỉ giới hạn ở vài thương hiệu nổi tiếng, ma mới biết chiếc xe nội địa mình tùy tiện chọn lại là xe hơi dành cho phụ nữ chứ? ************* Từ trường Đại học Giang Nam đến nhà ông ngoại Thổ Ba, mất khoảng năm tiếng lái xe.

May mà hôm nay thời tiết không tệ, nhiều mây chuyển âm, không có nắng, không quá nóng bức.

Nếu không năm tiếng đồng hồ, chỉ riêng ánh nắng cũng có thể phơi ba người trong xe thành người khô.

Ban đầu Tống Thư Hàng còn định thay phiên lái xe với Thổ Ba, bây giờ chân Thổ Ba bị thương, chỉ có một mình Tống Thư Hàng lái.

Hàng ghế sau, Thổ Ba và Dương Đức chuẩn bị không ít đồ ăn vặt, hai người vừa nói vừa cười.

Thời gian trôi qua từng chút một… giữa đường có nghỉ một lần.

Hơn bốn tiếng rưỡi sau, xe cuối cùng cũng gần đến khu phố La Tín, thành phố J.

Thổ Ba và Dương Đức đã bắt đầu gà gật ngủ.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên phanh gấp, rồi đỗ xe vào lề đường.

Thổ Ba dụi mắt, hỏi: “Đến nơi rồi à?” Nhưng khi quay đầu nhìn, cậu ta phát hiện mình và mọi người vẫn còn ở trên một con đường dưới chân núi.

Đây chính là con đường dẫn vào thôn của khu phố La Tín, cách khu phố La Tín còn hơn mười phút đi đường.

Vẫn chưa đến sao?

Cậu ta nghi ngờ nhìn Tống Thư Hàng.

“Ừm, sắp đến rồi.

Các cậu cứ ngủ tiếp đi, tớ chỉ là lái xe mệt, muốn xuống xe tập thể dục, vận động cơ thể một chút.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, cười toe toét với Thổ Ba.

“Cũng đúng, cậu lái một mạch bốn năm tiếng đồng hồ.

Xin lỗi nhé, chân tớ bị thương, nếu không thay phiên lái thì đã không mệt như vậy.” Thổ Ba cười hì hì.

“Không sao.” Tống Thư Hàng vung vẩy cánh tay, xoay cổ.

Ánh mắt của cậu, hướng về vị trí cách đó hơn hai mươi mét phía trước con đường.

Ở đó, có một bóng hình hư ảo, mờ mịt đang đứng giữa đường, tỏa ra quỷ khí âm u.

Đó là một người đàn ông vạm vỡ mặc áo giáp binh lính cổ đại, mặt đeo một chiếc mặt nạ đáng sợ, và có một mái tóc dài màu trắng bạc.

Trên hai tay hắn ta đều buộc những sợi xích to, đầu kia của xích là hai thanh đao chém dính đầy máu.

Xung quanh người đàn ông này, còn có thể lờ mờ nhìn thấy những mảnh kính vỡ của xe hơi, và một số bộ phận nhựa của xe.

Đó là dấu vết để lại sau tai nạn xe hơi, vẫn chưa được dọn dẹp sạch sẽ.

“Là quỷ vật sao?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Vì trời âm u không có nắng, nên dù là ban ngày, quỷ vật cũng dám xuất hiện trực tiếp trên đường?

Trong lúc suy nghĩ, ánh mắt của con quỷ vạm vỡ kia lướt qua Tống Thư Hàng.

Nhưng nó không để ý đến Tống Thư Hàng, ánh mắt lại chuyển sang chiếc xe nhỏ đang đỗ bên đường.

Nhiệm vụ của nó, dường như chính là gây ra tai nạn xe hơi trên đoạn đường này.

Chỉ là một con quỷ binh cấp thấp.

Tống Thư Hàng thông qua cảm ứng khí tức, đã xác định được cấp bậc của đối phương.

Tuy nhiên, không thể loại trừ khả năng con lệ quỷ này che giấu khí tức của mình.

Tống Thư Hàng đi thẳng về phía trước, đến trước mặt con quỷ binh này.

Quỷ binh cao hai mét, Tống Thư Hàng thấp hơn nó khoảng một cái đầu.

Quỷ binh tiếp tục cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, vẫn không hành động.

Quỷ binh cấp thấp không có nhiều trí tuệ, sau khi bị thuần phục, chúng chỉ biết máy móc thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân để lại, rất ít khi có hành động tự chủ. «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp», một!

Tống Thư Hàng tay phải dồn lực, khí huyết lực trong tâm khiếu và nhãn khiếu ngưng tụ vào tay phải, một cú đấm móc trời giáng vào cằm con lệ quỷ.

“U~” Con quỷ binh vạm vỡ bị đấm bay lên trời, sau đó nặng nề rơi xuống đất, phát ra tiếng quỷ kêu thảm thiết.

Xem ra chỉ là một con quỷ binh cấp thấp, thực lực chỉ tương đương với một tu sĩ Nhất phẩm vừa mở tâm khiếu!

Tống Thư Hàng từng bước tiến lên, trông có vẻ đi không nhanh, nhưng thực tế tốc độ lại nhanh như bay.

Thân pháp «Quân Tử Vạn Lý Hành»!

Trong nháy mắt, cậu đã đến trước mặt con quỷ binh vạm vỡ.

Quỷ binh thậm chí còn chưa kịp đứng dậy, Tống Thư Hàng lại vung nắm đấm, điên cuồng đấm vào đầu quỷ binh.

Đấm nào trúng đấm đó, đồng thời đầu gối cậu thúc vào ngực quỷ binh, khiến nó không thể đứng dậy.

Ba hơi thở sau… đầu của quỷ binh bị Tống Thư Hàng đánh nổ tung, cơ thể hóa thành một làn khói đen.

Lúc này, linh quỷ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng tự động chui ra, nó lộ ra nửa thân mình, một tay tóm lấy làn khói đó, mở miệng nuốt vào bụng.

Sau đó hài lòng chép miệng.

“Hử?” Tống Thư Hàng nghi ngờ nhìn linh quỷ, nó có thể dựa vào việc nuốt quỷ vật để hồi phục năng lượng sao?

Cậu hiện tại vẫn chưa hoàn thành ‘đồng điệu’ với linh quỷ, ‘ý thức tương thông’ giữa hai bên vẫn còn đứt quãng.

Vì vậy, không thể biết được suy nghĩ của linh quỷ lúc này.

Nhưng mà, vì đã biết linh quỷ có thể nuốt quỷ vật để hồi phục, vậy thì chuyến đi ‘khu phố La Tín’ này, nhất định sẽ cho nó một bữa no nê.

Thu quyền, Tống Thư Hàng từ từ thở ra một hơi trọc khí.

Khu phố La Tín ở thành phố J này, quả nhiên có vấn đề.

Có quỷ vật ngang nhiên gây tai nạn trên đường, là do đám ‘thuộc hạ của Đàn chủ’ gây ra?

Hay là quỷ vật lang thang đến, hoặc là quỷ môn tán tu khác?

Bất kể là thế lực nào, mình diệt con quỷ binh vạm vỡ này, tin rằng bọn chúng sẽ sớm nhận ra.

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ có ‘thuộc hạ cũ của Đàn chủ’ âm thầm đến dò la tình hình.

Đến lúc đó mình có thể thuận dây mò dưa, tìm ra đối phương! … Trong xe, Thổ Ba nghi ngờ nhìn Tống Thư Hàng đang ở đó đấm móc vào không khí, rồi lại tiến lên vài bước, điên cuồng vung nắm đấm vào mặt đất, như thể đang đánh ai đó, giống như bị trúng tà.

“Cũng chỉ lái xe năm tiếng đồng hồ thôi mà, tích tụ nhiều áp lực vậy sao?” Thổ Ba lau mồ hôi trên trán, Thư Hàng không phải là muốn đánh mình đấy chứ?

Lúc này, Tống Thư Hàng huýt sáo quay lại xe: “Được rồi, chúng ta xuất phát!” Thổ Ba nở một nụ cười nịnh nọt: “Thư Hàng, cậu vất vả rồi, tớ gọi điện cho ông ngoại, nói là chúng ta sắp đến rồi.” Xe ô tô khởi động lại, tiến về thôn của khu phố La Tín.

Thổ Ba gọi điện cho ông ngoại: “A lô, ông ngoại.

Con và Thư Hàng còn có một bạn học khác là Dương Đức, hơn mười phút nữa là đến nhà rồi ạ.” “Các cháu đi taxi đến à?” Giọng của ông ngoại Thổ Ba truyền đến, nhưng ngữ khí lại thiếu đi cảm giác khỏe khoắn như hai ngày trước, có vẻ hơi yếu.

“Chúng cháu tự lái xe đến ạ.” Thổ Ba đáp.

“Vậy các cháu lái xe cẩn thận một chút, đặc biệt là đoạn đường núi trước khi vào thôn, mấy ngày gần đây ở đó liên tiếp xảy ra ba vụ tai nạn giao thông rồi.” Ông ngoại Thổ Ba nói.

“Yên tâm đi ạ, chúng cháu đã qua chỗ đó rồi.” Thổ Ba ha ha cười, đồng thời ánh mắt không khỏi nhìn sang Tống Thư Hàng.

Thật trùng hợp, ở đoạn đường núi đó, Tống Thư Hàng đã dừng lại, ở đó vận động một lúc lâu? *************** Mười phút sau, xe của Tống Thư Hàng đỗ trong sân nhà ông ngoại Thổ Ba.

Ông ngoại Thổ Ba đã sớm đứng ở cửa nhà chờ khách đến.

Cửa xe mở ra, Thổ Ba xuống xe trước, cho ông ngoại một cái ôm thật chặt.

Sau đó, Dương Đức dụi mắt xuống xe; Tống Thư Hàng sau khi đỗ xe xong, cũng từ trên xe bước xuống.

“Ông ngoại, giới thiệu với ông.

Đây là bạn cùng phòng của con Lý Dương Đức, còn Tống Thư Hàng, ông đã gặp rồi.” Thổ Ba cười nói.

“Chào mừng các cháu đến chơi, chào mừng!” Ông ngoại Thổ Ba nhiệt tình chào đón Tống Thư Hàng và Lý Dương Đức.

Nhưng khi Tống Thư Hàng đỗ xe, khóa cửa xe xong, ông ngoại Thổ Ba lại nhìn chiếc xe, trong lòng không khỏi dâng lên một tia thất vọng.

Cô bé thần bí kia sao không đến nhỉ?

Ông sở dĩ sau khi trong thôn xảy ra đủ loại chuyện kỳ quái, lập tức nghĩ đến bạn học của Thổ Ba, chính là vì ông đột nhiên nhớ đến cô bé thần bí đã đến cùng Tống Thư Hàng lần trước.

Nhưng khó khăn lắm mới mong được Tống Thư Hàng đến, lại không thấy cô bé đó, trong lòng khó tránh khỏi có chút thất vọng.

Đương nhiên, ông ngoại Thổ Ba nhanh chóng xua tan đi sự thất vọng này.

Đây là chính ông mời Thổ Ba đưa bạn học đến chơi, không thể thất lễ được.

Tống Thư Hàng cũng nhiệt tình ôm ông ngoại Thổ Ba: “Ông, chúng cháu lại đến làm khách đây!” Ông ngoại Thổ Ba ha ha cười, ông rất thích người hậu bối lễ phép như Tống Thư Hàng.

Chương 191

Trong lúc ôm, Tống Thư Hàng lại âm thầm nhíu mày.

Trên người ông ngoại Thổ Ba, có một tia ‘quỷ khí’, đây là do gần đây đã tiếp xúc với quỷ vật để lại.

Lại nhìn cảm giác suy yếu trên người ông ngoại Thổ Ba, ông từng bị quỷ vật hút đi một phần khí huyết?

Buông ông ngoại Thổ Ba ra, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn xung quanh… Mặc dù không nhìn thấy, nhưng thông qua tinh thần lực có thể cảm ứng được, xung quanh có quỷ khí âm u.

Toàn bộ bầu trời của khu phố La Tín, đều có dấu vết hoạt động của quỷ vật.

Những dấu vết này vốn dĩ khi có ánh nắng mặt trời sẽ tan biến, nhưng hôm nay là ngày âm u, nên còn sót lại một chút quỷ khí. … Nếu phát triển bình thường, thì sẽ đến lượt mình đại triển thân thủ, nghĩ cách xua tan quỷ khí bao trùm bầu trời thôn khu phố La Tín, đánh bại đám thuộc hạ cũ của Đàn chủ, trả lại cho mảnh đất này một sự trong sạch nhỉ?

Tống Thư Hàng nhìn thấy một mảng lớn quỷ khí trên đầu, lại âm thầm thở dài.

Suy cho cùng, cậu chỉ là một tiểu tu sĩ Nhất phẩm nhị khiếu, cậu chưa từng tu luyện kinh văn trừ quỷ loại tà khí của Phật môn hay Đạo môn.

Mặc dù trên người cậu có tám lá ‘Phá Tà Phù’ rất mạnh, nhưng phạm vi bao phủ của ‘Phá Tà Phù’ có hạn, cho dù dùng hết tất cả Phá Tà Phù cùng một lúc, cũng không thể xua tan hết tất cả quỷ khí trên bầu trời thôn.

Vì vậy, thép tốt phải dùng vào lưỡi dao.

Muốn trả lại cho thôn khu phố La Tín một sự trong sạch, tốt nhất là phải cắt đứt nguồn gốc của quỷ khí, tìm ra thuộc hạ của Đàn chủ, tiêu diệt chúng.

Tám lá ‘Phá Tà Phù’ phải dùng để đối phó với thuộc hạ của Đàn chủ.

Chỉ cần kẻ chủ mưu sai khiến quỷ vật bị đánh bại, đến lúc đó đợi mặt trời lên, quỷ khí ở đây sẽ tự nhiên tan đi.

Thôi được rồi, nghĩ nhiều như vậy thực ra cũng vô ích.

Tống Thư Hàng, người ngay cả kẻ địch ở đâu cũng không biết, chỉ có thể chờ đợi kẻ địch xuất hiện, rồi xem thực lực của chúng.

Nếu kẻ địch yếu thì cứ đánh!

Nếu kẻ địch mạnh thì vẫn cứ đánh!

Cậu có Chưởng Tâm Lôi, kiếm phù, giáp phù, nhẫn đồng cổ, phi kiếm dùng một lần, còn có một sợi lông chó của Đậu Đậu, nếu thực sự thi triển ra thì diệt mấy kẻ mạnh hơn mình hoàn toàn không vấn đề!

Nếu thật sự không được… ít nhất cậu còn có ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’, có thể một hơi bay đến bên cạnh Bạch tiền bối.

Đến lúc đó dù có chuyện gì, cũng có Bạch tiền bối chống lưng.

Trong lúc suy nghĩ, ông ngoại Thổ Ba đã mời ba người Tống Thư Hàng vào nhà.

“Mọi người vào nhà đi, mấy ngày nay hái được ít dâu, ngọt lắm.” Bà ngoại Thổ Ba đã sớm chuẩn bị xong một bữa ăn thịnh soạn, xem như là đón gió tẩy trần cho ba người Tống Thư Hàng, ba người lái xe suốt đường, cơm còn chưa kịp ăn. … “Ông ngoại, hai hôm trước ông gọi điện cho con nói trong thôn xảy ra chuyện tà ma, đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?” Lúc ăn cơm, Thổ Ba hỏi, cậu ta vẫn có chút lo lắng cho ông ngoại.

Ông ngoại thầm thở dài, tuy cô bé thần bí kia không có ở đây, nhưng vì Thổ Ba đã nhắc đến chuyện này, ông cũng không giấu trong lòng nữa: “Gần đây trong thôn xảy ra không ít chuyện kỳ lạ, đầu tiên là đoạn đường núi lúc các cháu vào thôn, còn có ấn tượng không?” Thổ Ba gật đầu, trong điện thoại đã nghe ông ngoại nhắc đến.

“Ở đó trong vòng năm ngày, đoạn đường núi đó liên tiếp xảy ra ba vụ tai nạn giao thông.” Ông ngoại Thổ Ba trầm giọng nói: “Không phải là hai xe đâm nhau, tài xế lúc lái xe cũng không mệt mỏi hay say rượu, cứ thế lái, đang lái thì… đột nhiên kính chắn gió phía trước như đâm phải vật gì sắc nhọn, bị cắt đứt hoàn toàn, rồi lật xe bên đường.

Ba vụ tai nạn giao thông, đều giống hệt nhau.” Nếu chỉ là một vụ, còn có thể coi là tai nạn.

Nhưng ba vụ tai nạn giao thông kỳ quái giống hệt nhau, thì không ổn rồi.

“Ngoài ra, khoảng mười ngày trước, trong thôn xuất hiện một căn bệnh lạ.” Ông ngoại Thổ Ba nhíu mày nói: “Rất nhiều người già trong thôn cảm thấy toàn thân suy yếu, cả người không có tinh thần, suốt ngày chỉ muốn ngủ.

Ban đầu chỉ có một hai người già mắc bệnh lạ này, về sau số người mắc bệnh ngày càng nhiều, bây giờ một phần ba người già trong thôn đều có cảm giác suy yếu này ít nhiều.” “Đã đi bệnh viện khám chưa ạ?

Không phải là bệnh truyền nhiễm gì chứ?” Thổ Ba lo lắng hỏi.

“Đây mới là điều thực sự kỳ lạ, tất cả những người già mắc bệnh đều đã đến bệnh viện kiểm tra toàn diện, nhưng đều chỉ có một kết quả đó là gần đây quá mệt mỏi, bác sĩ bảo đảm chỉ cần nghỉ ngơi nhiều hơn, ăn chút đồ bổ là được.

Hơn nữa, ngoài người già ra, thanh niên đều không có vấn đề gì.” Ông ngoại Thổ Ba nói, ngay cả ông gần đây, cũng cảm thấy hơi mệt mỏi.

Tống Thư Hàng bỏ một quả dâu vào miệng, thầm gật đầu.

Thanh niên không có vấn đề, là vì thanh niên thân thể cường tráng. ‘Thuộc hạ của Đàn chủ’ phái quỷ vật đến hấp thu ‘khí huyết’ của con người, chỉ hấp thu với lượng rất ít.

Vì vậy thanh niên còn có thể chịu được, người già thì sẽ cảm thấy suy yếu, vô lực, muốn ngủ.

“Sau đó là nghĩa địa sau núi của thôn chúng ta.” Ông ngoại Thổ Ba cười khổ nói: “Thằng cha Hoàng Môn Nha trông mộ nói chính mắt hắn thấy mấy bóng người như ma, nửa đêm canh ba ở đó lượn lờ.

Hơn nữa thường xuyên ‘vèo’ một cái bay lên cao cả chục mét, biến mất không thấy tăm hơi.” Trên ngọn núi phía sau khu phố La Tín, có một nghĩa trang công cộng cỡ vừa và nhỏ, Hoàng Môn Nha chính là người trông mộ.

“Hoàng Môn Nha mắt mờ rồi chứ gì?” Thổ Ba hừ lạnh, rõ ràng không có thiện cảm với gã có biệt danh Hoàng Môn Nha này.

“Ban đầu chúng ta cũng nghĩ vậy, nhưng sau đó có mấy người thay phiên nhau ở lại nghĩa địa với Hoàng Môn Nha hai đêm, cũng thấy mấy bóng người ‘vèo’ một cái biến mất.” Ông ngoại Thổ Ba thở dài, nếu không phải tuổi đã hơi cao, ông cũng muốn tự mình đến chỗ Hoàng Môn Nha ở lại hai đêm xem sao.

Nghĩa địa sau núi?

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, chẳng lẽ đó là phạm vi hoạt động của thuộc hạ Đàn chủ sao?

Ngoài ra, ông ngoại Thổ Ba còn kể bảy tám chuyện kỳ quái khác.

Chính vì có quá nhiều chuyện kỳ quái cùng lúc bùng phát, mới khiến ông ngoại Thổ Ba, một ông lão kiên quyết tin tưởng ‘khoa học là sức mạnh, tin tưởng khoa học, từ chối mê tín’, cũng cảm thấy lạnh gáy, cảm thấy không ổn.

Lý Dương Đức yên lặng lắng nghe, cuối cùng thầm thở dài.

Nếu nhiều chuyện như vậy xảy ra bên cạnh mình, nói không chừng cậu ta cũng phải nghi ngờ là có ma.

“Ông ngoại, chúng ta có nên đi chuẩn bị ít máu chó mực không ạ?” Thổ Ba trêu đùa.

Ông ngoại Thổ Ba duỗi đũa ra nhẹ nhàng gõ vào đầu cậu ta: “Đừng nói bậy, ông chỉ là trong lòng thấy lạnh, muốn tìm cháu đến bầu bạn với ông lão này thôi.” Thổ Ba cười hì hì.

Rượu no cơm say, mấy người uống trà, bắt đầu tán gẫu.

Ông ngoại Thổ Ba là một người rất giỏi nói chuyện, có ông ở đó, thì không cần lo bị gượng gạo.

Tán gẫu một lúc, Tống Thư Hàng vươn vai, cười nói: “Ông ơi, cháu ra ngoài dạo một vòng, vận động cơ thể.

Vừa nãy lái xe năm tiếng đồng hồ, toàn thân đều cứng đờ rồi.” “Tớ đi cùng cậu nhé?” Thổ Ba buột miệng.

Tống Thư Hàng chỉ vào chân cậu ta, cười không nói gì.

Dương Đức ha ha cười lớn. … Rời khỏi nhà ông ngoại Thổ Ba, Tống Thư Hàng quay lại xe trước, lấy một vật dài từ trong túi ra, đeo lên người.

Bên trong chính là bảo binh Bá Toái Đao.

Sau đó, ánh mắt cậu hướng về một con quỷ hồn đang lơ lửng trên nóc nhà của Thổ Ba.

Đó là một con quỷ hồn mới sinh không lâu, trong suốt, ngay cả quỷ binh cấp thấp nhất cũng không bằng, nhiều nhất chỉ có thể coi là một du hồn.

Nó cứ lượn lờ ở cửa nhà ông ngoại Thổ Ba, nhưng không phá cửa vào, rõ ràng là đang thu hút Tống Thư Hàng ra ngoài.

Đợi Tống Thư Hàng ra ngoài, du hồn bắt đầu lượn lờ phía trước… Lượn đến ngoài trăm mét, lại dừng lại chờ Tống Thư Hàng.

Là muốn dẫn mình đi?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu hai tay đút túi, tay trái kẹp một lá ‘Phá Tà Phù’, tay phải kẹp một lá ‘Thuẫn Phù’, cứ thế đi theo sau du hồn.

Đi mãi, đi mãi, cuối cùng du hồn dừng lại trên nóc một tòa nhà ba tầng bình thường, cửa phòng hé mở, rõ ràng là đang chờ Tống Thư Hàng vào.

Tống Thư Hàng tiến lên, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, bước vào.

Trong phòng không có người, chỉ có một chiếc điện thoại bàn đang ở trạng thái gọi rảnh tay.

“Ha ha, ngươi đến rồi.

Quả nhiên là ngươi đã xử lý con quỷ binh ở đầu thôn sao?” Từ trong điện thoại bàn truyền ra giọng một người đàn ông rõ ràng là giả giọng.

Tống Thư Hàng nhíu mày, đối phương, thật sự rất cẩn thận.

"Ngươi chính là kẻ điều khiển quỷ binh đó sao?" Tống Thư Hàng trầm giọng nói, cố gắng moi móc chút thông tin từ lời nói của đối phương.

"Ha ha, con quỷ binh đó quả thực là do chúng ta điều khiển, chỉ là không ngờ nhanh như vậy đã có tu sĩ chính đạo như ngươi đến.

Nhưng may mà, thực lực của ngươi cũng không mạnh như chúng ta tưởng tượng." Giọng người đàn ông trong điện thoại quỷ dị.

Tống Thư Hàng hừ lạnh một tiếng, ta chỉ có tu vi Nhất phẩm nhị khiếu, thật sự xin lỗi nhé?

"Nói vào chuyện chính đi, con quỷ binh ngu ngốc bị ngươi xử lý trước đó thì thôi.

Nhưng mà, chúng ta khuyên ngươi một câu, mấy ngày tới yên tĩnh một chút, ở trong thôn vài ngày rồi rời đi đi… Chúng ta nước sông không phạm nước giếng!

Nếu không, chọc giận chúng ta, chúng ta sẽ lập tức huy động tất cả quỷ hồn, khiến tất cả mọi người trong thôn chết vì 'khí huyết khô kiệt'.

Đến lúc đó một mình ngươi, có thể ngăn được mấy con quỷ vật?" Giọng người đàn ông trong điện thoại trầm xuống.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

"Ha ha, ngươi có thể nghĩ như vậy.

Chúng ta vốn dĩ không có ý định giết người, dù sao thời đại bây giờ đã khác, chuyện tàn sát cả thôn, chúng ta cũng không muốn làm.

Chúng ta chỉ cần yên tĩnh hấp thu thêm hai ngày khí huyết, sẽ rời khỏi đây.

Ngươi và chúng ta bình an vô sự qua hai ngày này, không phải rất tốt sao?” Giọng người đàn ông trong điện thoại lại lạnh lùng nói: “Đừng ép chúng ta giết người, chúng ta không muốn giết người, nhưng không có nghĩa là chúng ta không biết giết người!” “Ha ha.” Tống Thư Hàng ha ha cười.

Đột nhiên, cậu bước lên một bước, hung hăng đấm một quyền vào chiếc điện thoại đó.

Bùm… Chiếc điện thoại bị cậu một quyền đấm nát, từ bên trong có một đám sương mù đen chật vật chui ra.

Lại là một con quỷ vật.

Từ đầu đến cuối, không có người đàn ông nào gọi điện thoại qua chế độ rảnh tay.

Chỉ có một con quỷ vật trốn trong điện thoại, giao tiếp với Tống Thư Hàng.

Không phải thuộc hạ của Đàn chủ.

“Lần sau đóng giả điện thoại… làm ơn ít nhất cũng cắm dây điện thoại vào được không?

Ngươi tự mình ngốc, đừng coi người khác cũng ngốc.” Tống Thư Hàng quay người lại đấm một quyền vào đám quỷ vụ màu đen.

“Chết tiệt, vậy mà bị ngươi phát hiện rồi.” Đám quỷ vụ màu đen kia biến ảo một hồi, cuối cùng hóa thành một người đàn ông mặc áo giáp đen.

Giống hệt áo giáp của con quỷ binh ở đầu thôn, nhưng người đàn ông do đám quỷ vụ này hóa thành, lại là quỷ tướng.

Quỷ tướng, tương ứng với cảnh giới Nhị phẩm của tu sĩ.

Chương 192

Và khác với quỷ binh, quỷ tướng đã tỉnh lại phần lớn ký ức tiền kiếp, và có trí tuệ nhất định.

Quỷ tướng giơ tay lên, trên cánh tay hóa ra một chiếc khiên lớn, chặn cú đấm của Tống Thư Hàng.

Bùm… Tống Thư Hàng lùi lại một bước, quỷ tướng cũng bị đánh bay ngược.

Không phải là cú đấm này của Tống Thư Hàng lợi hại, mà là con quỷ tướng này đang ở trong trạng thái suy yếu.

Giống như con ‘quỷ tướng Khổ U’ mà thuộc hạ của Đàn chủ năm xưa âm thầm mang lên tàu điện ngầm, đang trong thời kỳ suy yếu.

“Chết tiệt, nếu không phải bị tên ngốc đó phong ấn trong âm địa ngủ quá lâu, ta cũng không suy yếu như vậy.” Quỷ tướng thầm nghĩ.

Lại bị một tên nhóc Nhất phẩm một quyền đánh bay, thật là sỉ nhục!

Tống Thư Hàng âm thầm vung vẩy nắm đấm, cứng thật!

Dù là quỷ tướng suy yếu, quỷ thể của nó vẫn có thể so sánh với thân thể của tu sĩ Nhị phẩm.

Đặc biệt là chiếc khiên do quỷ thể của đối phương huyễn hóa ra, độ cứng còn không thua kém bao nhiêu so với cánh cửa thép mà Tống Thư Hàng đã đấm lúc mang tượng điêu khắc của Bạch Chân quân về lần trước.

Sau khi quỷ tướng ổn định thân hình, nó tức giận nói với Tống Thư Hàng: “Nhóc con, ngươi muốn đối đầu trực diện với chúng ta sao?” “Ha ha.” Tống Thư Hàng cười cười, tay làm thành long trảo, chiêu thứ ba của cơ sở quyền pháp hướng về phía quỷ tướng mà bắt tới.

“Nhóc con chết tiệt, ngươi không lo chúng ta sẽ tàn sát cả thôn sao?” Quỷ tướng cũng là kẻ có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, cơ thể nó hơi nghiêng, không biết xoay người thế nào mà đã né được cú bắt này của Tống Thư Hàng.

Đồng thời cơ thể bay lên, kéo giãn khoảng cách với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, lúc này… kẻ ngốc mới thừa nhận mình lo lắng cho sự an toàn của người dân.

Nếu không chẳng phải là đưa điểm yếu của mình vào tay đối phương, mặc cho đối phương xâu xé sao?

“Liên quan quái gì đến ta?” Vì vậy, Tống Thư Hàng đảo mắt, tỏ vẻ hoàn toàn không quan tâm: “Các ngươi muốn giết thì cứ giết, mục tiêu của ta là các ngươi.” Cậu tỏ ra không hề gì, không để lộ một chút sơ hở.

Quỷ tướng ngây người trong giây lát.

Chính trong khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng đã lao tới, chân đạp thân pháp «Quân Tử Vạn Lý Hành», trông chậm mà nhanh đến cực điểm, lại một cú đấm thẳng vào người quỷ tướng.

Đối mặt với cú đấm đột ngột của Tống Thư Hàng, quỷ tướng lại đột nhiên lộ ra nụ cười nham hiểm.

Còn thật sự tưởng nó đang ngây người sao?

Một tu sĩ Nhất phẩm quèn, quả nhiên là lính mới trong chiến đấu, dễ dàng bị nó dụ dỗ.

“Một tiểu tu sĩ Nhất phẩm quèn, còn thật sự nghĩ mình rất mạnh

sao?

Ngươi đang tự tìm đường chết!” Áo giáp trên người quỷ tướng đột nhiên nổ tung, hóa thành một chiếc áo choàng khổng lồ, trùm về phía Tống Thư Hàng.

Chiếc áo choàng này là một môn thiên phú pháp thuật của nó, một khi bị trùm vào, sẽ rơi vào trạng thái suy yếu, bị nó không ngừng hút cạn tinh huyết.

“Chỉ cần hút cạn khí huyết của ngươi, thực lực của ta có thể hồi phục khoảng bốn phần, khà khà.

Vốn dĩ nghĩ rằng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, không muốn kết oán với tu sĩ các ngươi.

Không ngờ ngươi tự mình quấn lấy ta không tha, vậy thì đừng trách ta!” Quỷ tướng ha ha cười lớn.

Chiếc áo choàng màu đen bao bọc toàn bộ Tống Thư Hàng, đồng thời quỷ tướng hít sâu, vận chuyển pháp môn, muốn cưỡng ép hấp thu khí huyết trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Đột nhiên… sắc mặt quỷ tướng lại thay đổi.

Trong chiếc áo choàng màu đen đó, có lôi quang bùng lên.

Bùm bùm bùm bùm!

“Chưởng Tâm Lôi!” Giọng của Tống Thư Hàng vang lên trong chiếc áo choàng đen.

Sơ giai lôi pháp Chưởng Tâm Lôi.

Cậu đã sớm, trước cả khi đấm nát điện thoại, lợi dụng thời gian đối thoại, đã khắc ‘Lôi Phù’ trong lòng bàn tay mình, chỉ là cứ ngưng mà không phát.

Nhân lúc quỷ tướng tự cho là đã đắc thủ, Tống Thư Hàng mới kích phát ‘Chưởng Tâm Lôi’ này ra.

Chưởng Tâm Lôi không thương tiếc đánh vào cơ thể quỷ tướng.

Toàn bộ phòng ngự trên người quỷ tướng đều đã hóa thành chiếc áo choàng đen trùm người này, giáp hộ vệ giảm mạnh.

Bùm!

Nửa người của nó đều bị lôi pháp đánh nát… Chiếc áo choàng đen mà nó tự hào cũng vỡ tan tành.

“Chưởng Tâm Lôi, ngươi vậy mà lại nắm giữ lôi pháp.” Nửa thân trên của quỷ tướng ngã vào tường, trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Ừm, rất kỳ lạ sao?” Tống Thư Hàng ngược lại nghi ngờ hỏi: “Chưởng Tâm Lôi không phải là pháp thuật mà tu sĩ Nhất phẩm bình thường đều có thể nắm giữ sao?

Ta ngược lại rất kỳ lạ, thân là quỷ vật, tại sao ngươi không phòng bị Chưởng Tâm Lôi?” Cậu cũng nghi ngờ, con quỷ tướng này vậy mà lại dùng áo choàng đen trùm lấy cậu, cho cậu một cơ hội thoải mái thi triển Chưởng Tâm Lôi.

Pháp thuật mà tu sĩ bình thường đều có thể nắm giữ?

Nắm giữ em gái ngươi ấy!

Quỷ tướng trong lòng rất muốn gào thét.

Chưởng Tâm Lôi mà dễ nắm giữ như vậy, thiên hạ này còn có chỗ cho quỷ tu sống sót sao?

Tùy tiện một tu sĩ Nhất phẩm tu luyện Chưởng Tâm Lôi, một chưởng xuống là có thể trọng thương, thậm chí diệt sát quỷ tướng tương đương với tu sĩ Nhị phẩm, vậy quỷ tu còn có đường sống?

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu nhìn Chưởng Tâm Lôi trong lòng bàn tay mình… Chẳng lẽ, đây là ‘Chưởng Tâm Lôi độc môn’ đã được Bạch tiền bối cải tiến?

Thôi được rồi, dù sao đi nữa, cậu có thể sử dụng ‘Chưởng Tâm Lôi’ là được rồi!

Quay về cảm ơn Bạch tiền bối là được.

Bây giờ, trước tiên xử lý con quỷ tướng này đã!

Tống Thư Hàng tiện tay rút ra, lộ ra một lá ‘Phá Tà Phù’.

“Nói đi, kẻ điều khiển ngươi đang trốn ở đâu?

Hay nói cách khác… đám thuộc hạ của Đàn chủ, bây giờ đang trốn ở đâu?

Ta biết, đây chính là nơi ẩn náu của chúng.” Tống Thư Hàng véo lá Phá Tà Phù, chỉ vào quỷ tướng mỉm cười nói.

Quỷ tướng kinh hãi nhìn lá phù bảo trong tay Tống Thư Hàng.

Nó có thể cảm ứng được khí tức kinh khủng từ trên đó.

Lá phù bảo này một khi thi triển ra, bây giờ nó tuyệt đối không có khả năng sống sót.

“Nếu ngoan ngoãn trả lời, ta có thể cho ngươi một con đường sống.” Tống Thư Hàng lần này không phải đang lừa người, cũng không có lừa quỷ.

Một con quỷ tướng, cũng khá có giá trị, cậu có ý định gói con quỷ tướng này mang đi.

“Mục tiêu của ngươi, là thuộc hạ của ‘Đàn chủ’ sao?” Thân thể còn sót lại của quỷ tướng lùi lại, tránh né lá phù bảo đáng sợ kia.

Sau đó nó tiếp tục nói: “Nếu mục tiêu của ngươi là bọn chúng, vậy thì giữa chúng ta càng không cần phải giao thủ chiến đấu.

Tất cả thuộc hạ của Đàn chủ, đã chết hết rồi.” “Chết hết rồi?”

Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

Sau đó, cậu lập tức nghĩ đến một khả năng.

Đàn chủ từ khi thành lập tổ chức nhỏ ‘Bài đầu thú ba móng vuốt bạc’ này, ngoài việc tìm kiếm linh quỷ, còn thu thập không ít oán quỷ, tà quỷ loại quỷ vật mạnh mẽ.

Những ký ức này, đều đã xuất hiện trong giấc mơ của cậu.

Và những quỷ vật này, lúc Đàn chủ còn sống tự nhiên có thủ đoạn phong ấn chúng, hoặc là tùy theo nhiệm vụ khác nhau, lựa chọn quỷ vật khác nhau mang ra sử dụng.

Mà sau khi Đàn chủ chết, nếu thuộc hạ của hắn ta mở những phong ấn này ra… “Tất cả thuộc hạ, đều bị các ngươi giết hết rồi sao?” Tống Thư Hàng ôn hòa cười nói.

“Phải.” Quỷ tướng nuốt nước bọt, đáp.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Cậu muốn tìm thuộc hạ của Đàn chủ, chủ yếu là muốn hỏi một chút về việc ‘tu sĩ hoa quỳ’ thuộc phân bộ nào của Vô Cực Ma Tông.

Vô Cực Ma Tông, một môn phái khổng lồ như vậy, Tống Thư Hàng tự nhiên không có cách nào đối phó, nhưng có thể giao cho Tô Thị A Thất tiền bối xử lý.

Không ngờ, toàn bộ thuộc hạ của Đàn chủ, đều đã chết sạch.

Đây gọi là người tính không bằng trời tính sao.

Đồng thời, cậu cũng đoán ra được nguyên nhân bọn quỷ vật hấp thu khí huyết của người trong thôn.

Phần lớn quỷ vật bị phong ấn đều ở trong trạng thái suy yếu, chúng chỉ có thể âm thầm hấp thu khí huyết lực của người trong thôn.

Hơn nữa, chúng chuẩn bị hấp thu thêm một ít khí huyết lực nữa, là sẽ chuẩn bị toàn bộ trốn khỏi nơi này rồi?

“Vậy câu hỏi cuối cùng, gần đây thuộc hạ của Đàn chủ có hợp tác với một tu sĩ hoa quỳ, các ngươi có biết lai lịch của tu sĩ hoa quỳ đó không?” Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi.

Quỷ tướng lắc đầu, từ lúc chúng phá phong ấn ra ngoài, đã giết sạch tất cả thuộc hạ của Đàn chủ.

Ngay cả mấy thành viên đi ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cũng bị chúng lừa về, toàn bộ chém giết sạch sẽ.

Về việc thuộc hạ của Đàn chủ gần đây hợp tác với ai, quỷ tướng thật sự không biết.

Tống Thư Hàng nhíu mày, suy nghĩ một lát, đưa tay lấy điện thoại ra, gõ một dòng chữ trên đó.

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Có tiền bối nào online không ạ, em tìm được một con quỷ tướng, muốn hỏi các tiền bối, làm thế nào để phong ấn hoặc là trói buộc nó lại?” “Dùng một số pháp khí thu quỷ là được, Bách Quỷ Phiên, Quỷ Hồn Giới, bình thu quỷ các loại đều được.” Thất Sinh Phù Phủ chủ đáp, gần đây ngài ấy lại bắt đầu phiền não về việc làm thế nào để những người hoang dã trên đảo sau khi học được từ mới, có thể kết hợp từ tốt hơn.

Ví dụ như những người hoang dã thường xuyên dùng sai 'i' và 'y'.

Thực ra đừng nói người hoang dã, Tống Thư Hàng ba chữ này cũng thường xuyên dùng sai.

Vì vậy, Phủ chủ gần đây thường xuyên online, nhờ các đồng bạn chỉ giáo.

“Em có Phong Hồn Băng Châu.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Cái đó là để phong ấn linh quỷ, linh quỷ và quỷ tướng bình thường không giống nhau.” Thất Sinh Phù Phủ chủ cười nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Ngoài ra, còn có cách nào khác không ạ?” “Có pháp thuật loại phong ấn, nhưng bây giờ ngươi dùng không được.” Thất Sinh Phù Phủ chủ trả lời.

“Vậy là, em bó tay với nó à?” Tống Thư Hàng buồn bực nói, mặc dù sớm biết khả năng này, cậu cũng chỉ ôm tâm lý may mắn, muốn xem các tiền bối trong nhóm có thể chỉ cho cách nào không.

Nếu đã không thể thu phục con quỷ tướng này… vậy thì giết đi?

Nhưng mà, trước khi giết con quỷ tướng này, phải có một số phòng bị.

Ít nhất phải nghĩ cách nào đó, đảm bảo không để cho những quỷ vật khác phát điên tấn công thôn làng.

Chương 193

Phải làm sao đây?

Tống Thư Hàng nhíu mày suy nghĩ.

Nhưng mà, ngay khi ý nghĩ muốn giết quỷ tướng của Tống Thư Hàng vừa nảy ra, đột nhiên linh quỷ trong tâm khiếu của cậu dường như nhận được mệnh lệnh gì đó, mạnh mẽ lao ra!

Phải, linh quỷ quả thực đã nhận được mệnh lệnh, việc đồng bộ giữa nó và Tống Thư Hàng trước đó vẫn chưa hoàn toàn hoàn thành, liên hệ giữa nó và Tống Thư Hàng cũng đứt quãng.

Vì vậy khi ý nghĩ 'giết đi' quỷ tướng của Tống Thư Hàng vừa nảy ra, linh quỷ đã nhận được mệnh lệnh.

Mà nửa sau ý niệm của Tống Thư Hàng, linh quỷ vẫn chưa nhận được.

"Hống!" Sau khi linh quỷ hiện thân, trong tay nó hiện ra một thanh đoản kiếm màu vàng.

Đây là năng lực thiên phú mà nó có được sau khi hồi phục lại thành 'trung giai linh quỷ'.

Một khiên một kiếm, một phòng một công.

Đoản kiếm màu vàng vung lên, một kiếm chém xuống, đã chém con quỷ tướng suy yếu, trọng thương thành từng mảnh.

"Không… ngươi giết ta, thì cứ chờ đồng bạn của ta báo thù đi!

Không chỉ là ngươi, cả thôn này, toàn bộ hóa thành địa ngục đi!" Trước khi chết, quỷ tướng phát ra tiếng gầm thù hận.

Vốn tưởng mình là quỷ tướng, dù có suy yếu, nhưng đối mặt với một tiểu tu sĩ Nhất phẩm, dù đánh không lại, bỏ chạy chắc chắn không vấn đề.

Không ngờ, thủ đoạn của tiểu tu sĩ này lại nhiều vô kể, không chỉ có phù bảo mạnh mẽ, còn có linh quỷ đáng sợ.

Tiểu tu sĩ này, không phải là con riêng của chưởng môn môn phái lớn nào đấy chứ?

“Hút!” Linh quỷ mở miệng hút một hơi, nuốt con quỷ tướng tan tành vào bụng.

Sau đó, nó ợ một cái, quay trở lại tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cầm lá ‘Phá Tà Phù’ trong tay mà đơ người… Đạo diễn, kịch bản sai rồi!

Làm sao bây giờ?

Đến lúc đó nếu thật sự có hàng trăm hàng ngàn oán quỷ tấn công thôn làng, thì làm sao bây giờ?

Một mình cậu, có thể giữ được một nơi, nhưng không giữ được cả một thôn!

Lần này, có phải mình đã gây họa rồi không?

Trách ai bây giờ?

Tống Thư Hàng phiền não, xem ra chỉ có thể cầu cứu các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào để xin kế sách thôi.

Cậu lấy điện thoại ra, mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào, sau đó bắt đầu sắp xếp ngôn từ trong đầu, suy nghĩ xem nên miêu tả chuyện vừa xảy ra với các tiền bối trong nhóm thế nào, rồi xin họ một phương pháp giải quyết.

Ngay lúc Tống Thư Hàng định nhập nội dung vào khung chat, có người trong danh sách bạn bè liên lạc với cậu.

ID là Tam Nhật tiểu hòa thượng, là đệ tử tục gia của Thông Huyền đại sư.

Lần trước đã truyền từ xa cho Tống Thư Hàng gói nén ba loại thuật pháp là ‘Tinh Thần Lạc Ấn Thuật’, ‘Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp’ và ‘Ngự Kiếm Thuật Tạm Thời’.

Mặc dù rất có khả năng là sư huynh Tam Nhật truyền nhầm, nhưng cũng nhờ có ‘Ngự Kiếm Thuật Tạm Thời’ mà Tống Thư Hàng đã thành công tiêu diệt được thích khách truy sát ‘Tô Thị A Thập Lục’ mấy hôm trước.

“Thư Hàng, có đó không?” Tam Nhật tiểu hòa thượng hỏi.

“Có đây, sư huynh Tam Nhật có chuyện gì không?” Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi lại.

“Ta nghe nói vừa rồi ngươi hỏi trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào cách phong ấn Quỷ tướng?” Tam Nhật tiểu hòa thượng hỏi, hắn không tham gia nhóm Cửu Châu Nhất Hào, nhưng có mối quan hệ với Thông Huyền đại sư nên cũng biết được một số chuyện trong nhóm.

“Sư huynh Tam Nhật có cách phong ấn Quỷ tướng sao?” Tống Thư Hàng cười khổ, rồi nói: “Nhưng muộn rồi, con Quỷ tướng đó đã bị ta giết rồi.” “Tiếc quá...” Tam Nhật tiểu hòa thượng đau lòng nói, sau đó hắn lại hỏi: “Thư Hàng, ta muốn hỏi ngươi gặp Quỷ tướng này ở đâu?

Nơi có Quỷ tướng thì chắc cũng có nhiều oán quỷ, quỷ binh khác chứ?

Không lẽ chỉ có một con Quỷ tướng thôi sao?” Sư huynh Tam Nhật gần đây đang tu luyện một môn thần thông Phật môn, môn thần thông này cần thu thập rất nhiều quỷ hồn, phong ấn trong Phật tháp.

Sau đó, dùng kinh văn để độ hóa quỷ hồn từng chút một, biến chúng trở lại thành linh hồn thuần khiết.

Cuối cùng, mượn sức mạnh của linh hồn thuần khiết để ngưng luyện Phật tháp.

Phật tháp một khi thành hình, phối hợp với thần thông ‘Phật Độ Bảo Tháp’, ra tay là có thể trấn áp kẻ địch.

Uy lực của nó có thể sánh ngang với pháp thuật ‘Tụ Lý Càn Khôn’ của Đạo gia.

Nhưng thời buổi này, tìm một con oán quỷ đơn lẻ thì còn có thể, chứ muốn tìm một đám lớn oán quỷ thì không dễ.

Thế giới đã hòa bình nhiều năm, không có chiến tranh lớn xảy ra.

Mà những nơi từng xảy ra chiến tranh lớn trước đây, đã sớm được các tiền bối cao nhân lặng lẽ độ hóa; oán quỷ bên trong cũng đa số bị bắt sạch rồi.

Vì vậy, khi biết Tống Thư Hàng bắt được một con quỷ binh, hắn liền hưng phấn chạy tới hỏi thăm.

“Tuy tôi không chắc lắm... nhưng chỗ tôi chắc sẽ xuất hiện một lượng lớn quỷ hồn đấy.

Quỷ tướng còn hay không thì tôi không rõ, nhưng quỷ binh chắc không ít, còn oán hồn thì sẽ nhiều hơn.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Thật sao?

Ngươi đang ở đâu?” Sư huynh Tam Nhật hưng phấn hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Khu phố La Tín, thành phố J.” “Ha ha, không xa chỗ ta lắm.

Đợi ta, nếu ngự kiếm phi hành thì nhiều nhất một tiếng nữa là tới!” Sư huynh Tam Nhật nói xong liền lặn mất.

Tống Thư Hàng cầm điện thoại... có vẻ như tai họa mình gây ra sắp có cách giải quyết rồi?

Sao cứ cảm thấy mình hơi may mắn nhỉ? ....

Tiếp theo, Tống Thư Hàng gọi điện thoại cho Thổ Ba, nói mình muốn đi dạo trong thôn, có thể sẽ về muộn một chút.

Để tránh Thổ Ba và mọi người lo lắng mà đi tìm cậu, rồi bị cuốn vào chuyện thị phi.

Bây giờ chỉ hy vọng trước khi đại quân oán quỷ tấn công, sư huynh Tam Nhật có thể đến kịp.

Hy vọng hôm nay mình sẽ gặp may!

Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện trong lòng.

Thực tế là... vận may hôm nay của Tống Thư Hàng đúng là không tệ.

Khoảng bốn mươi lăm phút sau, một đạo kiếm quang từ trên trời ‘vèo’ một tiếng hạ xuống trước mặt cậu.

Phía trên kiếm quang, một người đàn ông da màu đồng cổ nhẹ nhàng nhảy xuống từ độn quang.

Người đàn ông rất đẹp trai, là kiểu đẹp trai khỏe khoắn.

Kể cả cái đầu trọc lóc cũng không ảnh hưởng đến độ đẹp trai của hắn.

“Thư Hàng!” Người đàn ông cười với Tống Thư Hàng, không cần nói cũng biết, hắn chắc chắn là đệ tử tục gia của Thông Huyền đại sư, sư huynh Tam Nhật.

“Chào sư huynh Tam Nhật!” Tảng đá lớn trong lòng Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hạ xuống, cậu thở phào nhẹ nhõm.

Có sư huynh Tam Nhật ở đây, lát nữa dù đại quân mãnh quỷ có tấn công cũng không sợ!

Sư huynh Tam Nhật là cao đồ Phật môn, giỏi đối phó với quỷ vật nhất.

Nhưng mà, sư huynh Tam Nhật không phải là đệ tử tục gia sao?

Sao cũng cạo đầu trọc lóc thế này?

“Ở đây, quỷ khí thật nồng đậm.” Sư huynh Tam Nhật quay đầu nhìn quanh, khẽ nheo mắt, hài lòng gật gật đầu.

Hắn vốn nghĩ Tống Thư Hàng nói ‘lượng quỷ hồn không ít’ nhiều nhất cũng chỉ khoảng trăm con thôi.

Nhưng nhìn âm khí bao trùm trên ngôi thôn này, chỉ riêng oán quỷ cấp thấp bình thường thôi e rằng đã có đến hàng ngàn!

Trong số lượng oán quỷ khổng lồ như vậy, chắc chắn sẽ có không ít quỷ binh, thậm chí không chừng còn có cả Quỷ tướng tồn tại!

“Tốt, tốt, tốt!” Sư huynh Tam Nhật nói liền ba chữ tốt: “Thư Hàng, sư huynh không biết phải cảm ơn ngươi thế nào nữa, ngươi thật sự đã giúp ta một việc lớn rồi!” Tống Thư Hàng cũng cười đáp: “Ha ha, sư huynh cũng giúp tôi một việc lớn mà.” “Không cần nói gì cả, số lượng oán quỷ ở đây vượt xa sức tưởng tượng của ta.

Đợi ta bắt hết oán quỷ ở đây, nhất định sẽ tặng ngươi một món đồ tốt để tỏ lòng thành!” Sư huynh Tam Nhật hào sảng vỗ vai Tống Thư Hàng.

Số lượng linh quỷ ở đây, nếu bắt hết, hắn gần như có thể lập tức quay về tu luyện thần thông ‘Phật Độ Bảo Tháp’ của mình, tiết kiệm được quá nhiều thời gian.

Đây là một ân tình lớn, nếu không cho Tống Thư Hàng chút lợi lộc, sau này chẳng phải sẽ bị đồng đạo cười vào mặt sao?

Đối với hậu bối, đặc biệt là hậu bối có duyên, các tu sĩ hệ Cửu Châu Nhất Hào chưa bao giờ keo kiệt.

Nghĩ đến đây, sư huynh Tam Nhật gọi một cuộc điện thoại.

“Sư phụ, con muốn truyền thụ 《Bất Động Kim Cương Thân》 cho tiểu hữu Thư Hàng để trả ơn, được không ạ?” Sư huynh Tam Nhật hỏi trong điện thoại.

Bên kia, đầu tiên là im lặng một lúc.

Sau đó truyền đến ba tiếng gõ mõ đều đặn.

“Được ạ, cảm ơn sư phụ.” Sư huynh Tam Nhật cười nói.

Sau đó hắn vỗ vai Tống Thư Hàng: “Tiểu hữu Thư Hàng, Bạch tiền bối vẫn ở cùng ngươi chứ?” Tống Thư Hàng gật đầu, Bạch tiền bối bây giờ chỉ đi tìm lại phi kiếm của mình, vẫn sẽ quay về.

“Vậy mấy ngày nữa, đợi ngươi về nhà, bảo Bạch tiền bối và ta định vị tọa độ.

Đến lúc đó, ta sẽ phi kiếm truyền thư gửi công pháp 《Bất Động Kim Cương Thân》 cho ngươi.

Đừng từ chối, đây là phần ngươi đáng được nhận.” Sư huynh Tam Nhật nói.

“《Bất Động Kim Cương Thân》?

Đó là công pháp gì?” Tống Thư Hàng bây giờ hễ nghĩ đến công pháp Phật môn là lại vô thức sờ lên đầu mình.

Cậu khó khăn lắm mới chọn được môn 《Quân tử vạn lý hành》 để thay đổi ngoại hình ‘chân ngã’, không muốn lại biến trở về như cũ.

“Ngươi không phải đã tu luyện 《Cơ sở Kim Cương quyền pháp》 sao?

Chương 194

《Bất Động Kim Cương Thân》 này chính là công pháp phụ trợ của 《Cơ sở Kim Cương quyền pháp》, nó không còn là quyền pháp, mà là một loại công pháp luyện thể nhất phẩm, cường hóa phòng ngự nhục thân.

Phối hợp với quyền pháp cơ sở, giúp ngươi có thể dễ dàng đột phá Nhất phẩm Dược Long Môn hơn!" Sư huynh Tam Nhật ha ha cười nói.

"Cảm ơn sư huynh!" Vừa nghe là công pháp phụ trợ của 《Kim cương cơ sở quyền pháp》, Tống Thư Hàng biết, môn 《Bất Động Kim Cương Thân》 này cậu phải lấy bằng được.

Kể cả 'chân ngã' trong cơ thể vì thế mà biến thành đầu trọc cũng không sao...

Cảnh giới thực lực quan trọng hơn ngoại hình.

Cùng lắm thì, đợi mình tấn thăng cảnh giới Nhất phẩm, sẽ đổi sang tu công pháp Nho môn, thay đổi lại ngoại hình 'chân ngã'!

Nhưng mà, hôm nay thật thuận lợi, không chỉ dễ dàng giải quyết chuyện 'oán quỷ báo thù', mà còn tiện tay nhận được công pháp luyện thể phụ trợ nhất phẩm từ sư huynh Tam Nhật.

Vận may không tệ nha!

Nửa giờ sau...

Trên bầu trời khu phố La Tín, một đám mây đen kịt cuồn cuộn kéo đến, bay thấp áp sát ngôi thôn.

Người thường mắt thịt không nhìn thấy đám mây này, nhưng tu sĩ trời sinh linh nhãn hoặc đã mở nhãn khiếu thì có thể thấy, trong đám mây cuồn cuộn đó là hàng trăm hàng ngàn oán quỷ đang gào thét, tru tréo.

Phát ra những tiếng quỷ khóc thê lương... vô số âm hàn chi lực khuếch tán ra.

Người thường nếu đứng dưới đám mây quỷ sẽ cảm thấy toàn thân lạnh lẽo một cách khó hiểu.

Mà phía trên hàng trăm hàng ngàn oán quỷ cấp thấp này, là gần hai mươi con quỷ binh.

Chúng mặc chiến giáp cổ đại, tay cầm các loại binh khí cổ xưa, trên mặt thống nhất đeo mặt nạ đáng sợ, trông tàn khốc tà ác.

Mà phía trên hai mươi con quỷ binh, còn có một vị Quỷ tướng mặc giáp xích tinh mỹ, tay cầm đại quan đao!

Trên mặt hắn cũng đeo mặt nạ quỷ...

Hơn nữa, khác với con Quỷ tướng bị Tống Thư Hàng giết, con Quỷ tướng này quỷ khí trong cơ thể sung túc, không còn ở trạng thái suy yếu!

Thực lực của hắn sánh ngang với tu sĩ Nhị phẩm đỉnh phong.

“Chậc chậc, phát tài rồi, chỉ riêng đám oán quỷ này đã đủ cho ta tu luyện!

Hơn nữa, xem ra phía sau còn có nhiều quỷ hồn hơn nữa.

Điên niệm oán quỷ càng nhiều, môn thần thông của ta càng nhanh luyện thành.” Sư huynh Tam Nhật xoa xoa tay, vẻ mặt hưng phấn.

Tống Thư Hàng thì vỗ vỗ ngực, vẻ mặt may mắn, may mà sư huynh Tam Nhật liên lạc với cậu kịp thời!

May mà sư huynh Tam Nhật ở ngay gần thành phố J!

May mà sư huynh Tam Nhật không ngừng nghỉ mà chạy tới!

Nếu sư huynh Tam Nhật đến muộn nửa giờ, đối mặt với hàng ngàn oán quỷ này, Tống Thư Hàng phân thân cũng không xuể, căn bản không quản nổi.

Thật là quá may mắn, Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Giết giết giết, tàn sát sạch sẽ mọi sinh linh ở đây!” Trên trời, Quỷ tướng vung đại quan đao trong tay, tức giận nói.

Chúng đã biết tin đồng bạn bị người ta giết chết, đến để báo thù.

Cứ để toàn bộ sinh linh trong thôn này chôn cùng tứ đệ.

Quỷ tướng cầm đại quan đao trên không lạnh lùng nói.

Các quỷ binh gầm lên một tiếng, tự tản ra, dẫn một đội oán quỷ, mơ hồ bao trùm, vây kín cả ngôi làng.

Sau đó, các quỷ binh dẫn đầu oán quỷ ngợp trời dậy đất ập xuống, xông về phía các sinh linh trong làng.

Bất kể là người, gia súc, chỉ cần là sinh linh có khí huyết, đều là đối tượng tấn công của chúng.

“Ha ha ha, đến hay lắm!” Sư huynh Tam Nhật cười ha hả, tay thò ra sau lưng, rút ra một cây gậy được bọc trong vải dài.

Cây gậy này mở ra, lại là một lá cờ màu đen.

Lá cờ này không biết được làm từ dược liệu gì, rõ ràng có sự mềm mại của vải vóc, nhưng lại có ánh kim loại.

Lá cờ vừa mở ra, đã huyễn hóa thành một lỗ đen khổng lồ.

Sau đó...

đám oán quỷ đầy trời, hai mươi quỷ binh, tất cả đều kinh hãi gào thét, bị hút vào lỗ đen này.

Quỷ tướng trên trời vẫn còn giữ tư thế một đao chỉ vào ngôi làng, hổ khu nhất chấn, bá khí uy mãnh.

Sao trong nháy mắt, thuộc hạ, tiểu đệ của hắn đều bị hút vào lỗ đen hết rồi?

Quỷ tướng ngây ra một lúc, sau đó hắn cưỡi mây đen, điên cuồng chạy trốn về phía xa, gặp phải cao nhân rồi!

Lại có thể một hơi thu hết tất cả quỷ binh của hắn, chạy mau!

“Ha ha ha!” Sư huynh Tam Nhật cười ha hả, thu lại lá cờ đen trong tay.

Mà bên dưới, người dân khu phố La Tín chỉ cảm thấy trong nháy mắt, cơ thể hơi lạnh đi, sau đó lại ấm áp trở lại.

Các thôn dân đều ngơ ngác, không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Thư Hàng, đi!” Sư huynh Tam Nhật thu lại lá cờ đen, tiện tay túm lấy Tống Thư Hàng, phi kiếm hạ xuống đất hóa thành độn quang, hai người đạp lên phi kiếm, nhanh chóng đuổi theo con Quỷ tướng kia.

Sư huynh Tam Nhật đương nhiên là cố ý tha cho con Quỷ tướng đó... không tha cho nó thì làm sao tìm được sào huyệt của nó?

Làm sao mà bắt gọn toàn bộ oán quỷ, quỷ binh, Quỷ tướng?

Con Quỷ tướng đang bay phía trước cũng có chỉ số thông minh đáng lo ngại, không còn cách nào khác, Quỷ tướng tuy đã thức tỉnh phần lớn ký ức tiền kiếp, và có được một chút thần trí.

Nhưng chỉ số thông minh, phổ biến khá thấp.

Đây là một điểm yếu cố hữu, chỉ khi thăng cấp thành Quỷ soái mới có thể cứu vãn được.

Vì vậy, Quỷ tướng thậm chí còn không hề nghĩ đến khả năng mình bị người ta cố ý thả đi.

Bây giờ hắn chỉ có một ý nghĩ duy nhất, chạy!

Chạy về sào huyệt của mình, ở đó còn có hai vị ca ca của hắn.

Cộng thêm nhiều quỷ binh, oán quỷ hơn, nói không chừng có thể giữ được mạng sống.

Hắn bay nhanh như bay để thoát thân, còn sư huynh Tam Nhật thì ẩn mình, điều khiển phi kiếm thong dong theo sau Quỷ tướng. ....

Rất nhanh, Quỷ tướng bay đến nghĩa trang ở ngọn núi sau khu phố La Tín.

Quả nhiên là ở đây sao?

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, đây chính là nghĩa trang mà ông ngoại của Thổ Ba từng nhắc đến, nơi ông nhìn thấy ‘bóng ma’.

Có lẽ đây chính là sào huyệt của đám Quỷ tướng!

“Thật thuận lợi.” Sư huynh Tam Nhật mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Đúng vậy, thật là thuận lợi một đường.

Mà khoan, câu này sao nghe có vẻ quen quen?

Đang nói chuyện, con Quỷ tướng phía trước đã chui tọt vào trong khu mộ.

Giống như người thường lặn xuống nước, thân hình nó xuyên qua khu mộ, đi thẳng vào sâu bên trong.

Quỷ vật có thể không bị giới hạn bởi thế giới vật chất, xuyên tường độn thổ là chuyện thường.

“Sư huynh Tam Nhật, chúng ta vào trong thế nào?” Tống Thư Hàng ngơ ngác hỏi.

“Ha ha, tại sao phải vào trong?” Ánh mắt sư huynh Tam Nhật tỏa ra ánh sáng màu xanh nhạt, mơ hồ có một ấn ký thần bí hiện lên trong mắt hắn.

Thiên phú nhãn khiếu, Thiên Nhãn Thông!

So với cái ‘góc nhìn cao thủ’ của Tống Thư Hàng thì tốt hơn nhiều, thiên phú nhãn khiếu này thật khiến người ta ghen tị.

Dưới Thiên Nhãn Thông, dù là khu mộ hay mặt đất, đều không thể cản được ánh mắt của sư huynh Tam Nhật.

“Thấy rồi, kẻ xây dựng nơi này cũng khá gian xảo.” Sư huynh Tam Nhật cười ha hả, dẫn Tống Thư Hàng tiếp tục ngự kiếm bay về phía trước, cuối cùng đáp xuống trước một vách núi.

Con Quỷ tướng sau khi độn vào khu mộ, đã đi theo một con đường dài, thẳng vào bên trong vách núi này.

Bên trong vách núi đã sớm bị người ta âm thầm khoét rỗng, bên trong có một thế giới riêng.

Trên vách núi có một cánh cửa ngầm... nhưng mà, sư huynh Tam Nhật không có thời gian đi nghiên cứu cách mở cửa.

Hắn vung một chưởng về phía cánh cửa ngầm này.

Một chưởng bình thường không có gì lạ, chân nguyên trong cơ thể tuôn ra.

Bùm!

Một chưởng đánh xuống, cửa đá nổ tung!

Bên trong cửa ngầm, có một không gian khổng lồ, và quỷ vật chất đầy cả không gian.

Lúc này, con Quỷ tướng vừa chạy về đang mặt mày kinh hãi, vẫn còn đang kể cho hai vị Quỷ tướng mạnh hơn nghe chuyện mình gặp phải tu sĩ cao nhân trong làng.

Đột nhiên, cửa đá ngầm bị phá mở!

Con Quỷ tướng vừa chạy về quay đầu lại, liền nhìn thấy sư huynh Tam Nhật, lập tức kinh hãi.

“Là hắn, đại ca, chính là tên tu sĩ loài người này!” Quỷ tướng điên cuồng hét lên.

“Đừng sợ, cùng lên!” Con Quỷ tướng cầm đầu đứng dậy, gầm lên giận dữ, con Quỷ tướng này đã gần đạt đến cảnh giới ‘Quỷ soái’, rất gian xảo.

Hắn vừa chỉ huy đám quỷ binh tấn công sư huynh Tam Nhật và Tống Thư Hàng, còn mình thì âm thầm lùi lại, chuẩn bị chạy trốn.

“Ha ha ha ha, chạy đi đâu?” Sư huynh Tam Nhật lại tung ra lá cờ đen khổng lồ, lá cờ cuộn lên, hóa thành lỗ đen.

Chương 195

Lỗ đen tạo ra lực hút khổng lồ, tất cả quỷ vật trong không gian đều bị hút sạch, con Quỷ tướng cầm đầu cũng hét thảm rồi bị cuốn vào lỗ đen.

Đợi sư huynh Tam Nhật thu lại lá cờ đen, trong động phủ đã không còn sót lại một con oán quỷ nhỏ nào.

“Thu hoạch lớn nha, thu hoạch lớn!” Sư huynh Tam Nhật vô cùng mãn nguyện, tâm trạng cực tốt.

Tống Thư Hàng quay mắt nhìn xung quanh, đây chính là tổng bộ của tổ chức ‘Móng Vuốt Thú Đầu Bài’ của tên đàn chủ kia.

Nhưng hôm nay, tổ chức này cuối cùng đã hoàn toàn tan rã, chìm sâu dưới dòng sông dài của lịch sử.

“Thiện ác đáo đầu chung hữu báo, bất thị bất báo, thời gian vị đáo.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, lát nữa lên nhóm, báo cho Thất Sinh Phù phủ chủ một tiếng, tổ chức Móng Vuốt Thú Đầu Bài đã hoàn toàn tiêu đời. ‘Tâm nguyện’ mà phủ chủ đã hứa khi còn trẻ cuối cùng cũng hoàn thành được một cái.

“Ể, Thư Hàng ngươi biết nơi này sao?” Sư huynh Tam Nhật nghi hoặc hỏi.

“Vâng, trước đây một tổ chức ở đây có chút ân oán với tôi, nhưng bây giờ, mọi chuyện đã kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng cười nói, tâm trạng rất tốt.

“Ngươi đến đây là để đối phó với tổ chức ở đây à?” Sư huynh Tam Nhật hỏi.

“Đúng vậy, nhưng... tất cả thành viên của tổ chức đều bị Quỷ tướng, oán quỷ tàn sát sạch rồi.

Tôi vốn còn có một vấn đề muốn hỏi họ.” Tống Thư Hàng thở dài, lại nói: “Tổ chức này từng đi khắp nơi hủy diệt thôn trang, dùng người sống để tế luyện oán quỷ.

Mà nay, họ đều chết dưới tay oán quỷ.

Cũng coi như là oan có đầu nợ có chủ.” Sư huynh Tam Nhật gật đầu, rồi nói: “Nếu đây là nơi ở cũ của một thế lực tu sĩ nhỏ, Thư Hàng ngươi tìm kiếm ở đây xem sao.

Nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ đấy.” Chỉ cần là một tổ chức tu sĩ, dù lớn hay nhỏ, cũng sẽ có chút bảo vật cất giấu.

Tống Thư Hàng bừng tỉnh, lúc giết đàn chủ còn thu được một hòm da đen chứa bảo vật.

Mà đây là tổng bộ của đàn chủ, hiển nhiên sẽ có nhiều bảo vật hơn chứ?

“Để ta giúp ngươi một tay.” Sư huynh Tam Nhật lại một lần nữa mở thiên phú ‘Thiên Nhãn Thông’ của mình, ánh mắt bắt đầu tìm kiếm khắp không gian bên trong vách đá. ....

Với sự giúp đỡ của sư huynh Tam Nhật, Tống Thư Hàng nhanh chóng thu thập từng chút một những thứ trong vách đá.

Đầu tiên, là một vali tiền lớn, bên trong có khoảng ba triệu tiền mặt.

Tính chất của tổ chức đàn chủ quyết định hắn sẽ không gửi quá nhiều tiền vào ngân hàng, cơ bản đều là giao dịch tiền mặt.

Vốn dĩ, ở đây chất đống hàng trăm triệu tiền mặt, còn có kim cương, vàng bạc các loại... nhưng sau khi hắn chết, số tiền đó phần lớn đã bị thuộc hạ chia nhau.

Ba triệu này, là phần còn lại sau khi mọi người chia, tạm thời để lại tổng bộ để dùng cho việc khẩn cấp.

Tiếp theo, là một hộp hạt châu nhỏ màu đen, trên đó dường như ngưng tụ quỷ khí nồng đậm.

“Đây là thứ gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, chắc chắn không phải ngọc trai đen.

Sư huynh Tam Nhật liếc nhìn, cười nói: “Đây, chắc là ‘hồn châu’ do quỷ hồn chết đi để lại.

Trừ quỷ tu ra, không ai thu thập thứ này, không có tác dụng gì.” Tống Thư Hàng gật gật đầu, xem ra là vật vô dụng?

Ý nghĩ của cậu vừa mới chuyển, linh quỷ trong tâm khiếu lại truyền đến một thông điệp mơ hồ: Thức ăn!

Thức ăn?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại cảnh linh quỷ nuốt chửng mảnh vỡ của Quỷ tướng, lẽ nào hồn châu này, cũng có thể dùng làm thức ăn cho linh quỷ?

Vậy thì hộp hồn châu này cũng không phải là đồ bỏ đi rồi.

Cuối cùng... là một đống dược liệu.

Tống Thư Hàng nhìn những dược liệu này, luôn cảm thấy quen mắt.

“Ể, đây là dược liệu luyện chế Khí Huyết Đan?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói, những dược liệu trên đơn thuốc mà Bạch tiền bối để lại cho cậu, tất cả đều ở ngay trước mắt!

“Xem ra Dược Sư tiền bối đã dạy ngươi không ít thứ nhỉ ~ Đây chính là dược liệu luyện chế Khí Huyết Đan.” Sư huynh Tam Nhật ha ha cười nói.

“Sư huynh, những dược liệu này tôi vừa hay đang cần.

Tôi có thể lấy phần lớn không?” Tống Thư Hàng mặt dày hỏi, chuẩn bị chia chiến lợi phẩm này với sư huynh Tam Nhật.

“Ha ha ha ha, không cần đâu.

Tất cả những thứ này đều cho ngươi hết!” Sư huynh Tam Nhật vỗ mạnh vào vai Tống Thư Hàng nói: “Tiền bạc đối với ta căn bản không có tác dụng; hồn châu kia cũng vô dụng; Khí Huyết Đan thì, ta muốn bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Mà ngươi chính là lúc cần những thứ này, đừng khách sáo với ta.

Ngoài ra... chuyến này ta thu hoạch được nhiều oán quỷ, quỷ binh, Quỷ tướng như vậy, đã hoàn toàn vượt xa sức tưởng tượng của ta, ta sớm đã mãn nguyện đến cực điểm rồi.” Tống Thư Hàng mặt dày gật gật đầu: “Vậy sư huynh, tôi không khách sáo với huynh nữa!” Cậu thực sự rất cần lô vật tư này, nên không thể làm khách.

Lỡ cậu lại khách sáo thêm vài câu, sư huynh Tam Nhật từ chối không được, đành phải nhận một phần dược liệu, thì Tống Thư Hàng sẽ không còn cơ hội hối hận.

Với sự giúp đỡ của sư huynh, cậu đóng gói những dược liệu này, lại xách hộp ‘hồn châu’ và vali tiền mặt lên.

Sư huynh Tam Nhật cười nói: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây.

Tuy quỷ vật đã bị tiêu trừ sạch sẽ, nhưng nơi này vẫn khiến người ta cảm thấy âm u, toàn thân khó chịu.” Nói xong, hắn khởi động độn quang, chở Tống Thư Hàng bay ra khỏi không gian vách đá, trở lại khu phố La Tín.

Tống Thư Hàng nhìn chiếc vali và bọc đồ trong tay.

Hôm nay, vận may của mình thật sự quá tốt.

Không chỉ thuận lợi giải quyết tai họa 'thuộc hạ của đàn chủ', mà ngay cả dược liệu 'Khí Huyết Đan' mà Bạch tiền bối cần cậu thu thập cũng đã thu thập xong!

Vận may này, quả thực là muốn nghịch thiên rồi!

Tuy nhiên... rõ ràng vận may hôm nay của mình tốt như vậy, sao mình cứ có cảm giác không ổn nhỉ?

Là mình đã bỏ qua điều gì sao?

Lúc này, trên không trung, Cảnh Mạch đà chủ nghiến răng nghiến lợi tiến về khu phố La Tín, thành phố J.

Bên cạnh hắn, còn có một người đàn ông mặt mày kiêu ngạo đang đạp trên một quả hồ lô, đây là người giúp đỡ mà Cảnh Mạch đà chủ mời đến!

Là một tán tu có tu vi Tứ phẩm.

Khó khăn lắm mới đợi được một cơ hội 'Thư Sơn Áp Lực Đại' và vị tu sĩ tiền bối bên cạnh hắn tách ra, lần này, Cảnh Mạch đà chủ thề nhất định phải bắt được tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' này, đoạt lấy Huyết Thần Toản!

Vị tán tu bên cạnh, là một người bạn tốt hiếm có của Cảnh Mạch đà chủ, lần này cũng chỉ là vừa hay xuất quan, rảnh rỗi không có việc gì làm nên đi dạo khắp nơi cùng Cảnh Mạch đà chủ.

Sau đó nghe nói Cảnh Mạch đà chủ muốn đối phó với một tu sĩ, liền rất có hứng thú đi theo.

Vị nam tử đạp hồ lô, mặt mày kiêu ngạo này có đạo hiệu là Bán Hồ đạo nhân, là một tán tu, có thể kiên trì đến tu vi Tứ phẩm là rất hiếm có.

Bán Hồ đạo nhân hiểu sâu sắc sự khó khăn của tán tu, không có môn phái chống lưng, càng về sau, tài nguyên tu luyện cần thiết càng lớn, một mình hắn cảm thấy gánh nặng ngày càng lớn.

Vì vậy, hắn tìm trăm phương ngàn kế để kết bạn với Cảnh Mạch đà chủ.

Quá trình trở thành bạn tốt với Cảnh Mạch, thật sự là một đoạn hồi ức đau khổ.

Tính cách của Cảnh Mạch đà chủ như thuốc nổ, ai cũng không biết hắn sẽ đột nhiên phát điên đánh người lúc nào.

Để có được tình bạn của Cảnh Mạch đà chủ, Bán Hồ đạo nhân khi Cảnh Mạch phát điên đánh người, phải nắm vững mức độ bị 'đánh'.

Vừa phải để Cảnh Mạch đánh cho sướng tay, lại phải có sự phản kháng, thể hiện giá trị vũ lực của mình, tỏ ra mình không phải kẻ yếu.

Vì vậy, mỗi lần hắn đều phải đại chiến với Cảnh Mạch đang phát điên hàng trăm hiệp, sau đó dần dần tỏ ra thực lực không chống đỡ nổi mà bị đánh bại.

Cảnh tượng như vậy, hắn đã diễn mấy chục lần, thật sự không dễ dàng.

May mắn thay, nỗ lực của hắn cuối cùng cũng được đền đáp, hắn và Cảnh Mạch đà chủ đã thuận lợi trở thành bạn tốt.

Cảnh Mạch càng vì nguyên nhân tính cách của mình, rất khó kết bạn, nên đối với người 'bạn' này cũng đặc biệt trân trọng, tuy nhiên lúc phát điên vẫn sẽ đánh.

Nhưng, khi có lợi lộc, Cảnh Mạch đà chủ luôn nhớ đến người 'bạn duy nhất' này của mình.

Bán Hồ đạo nhân nhờ mối quan hệ của Cảnh Mạch đà chủ, đã nhận được không ít lợi lộc từ ‘Vô Cực Ma Tông’.

Bây giờ, chỉ đợi hắn có cơ hội tấn thăng Ngũ phẩm Linh Hoàng, là có cơ hội gia nhập Vô Cực Ma Tông, thậm chí có cơ hội trở thành đà chủ của một chi nhánh!

Mà Bán Hồ đạo nhân lần này đi theo, cũng là định lo trước lo sau cho Cảnh Mạch đà chủ, làm sâu sắc thêm tình bạn giữa hai người.

Sư huynh Tam Nhật đưa Tống Thư Hàng về một góc vắng người trong thôn, đặt cậu xuống.

“Thư Hàng, vậy ta đi trước một bước đây.

Thu hoạch được nhiều linh quỷ như vậy, ta đã không thể chờ đợi được nữa để đi làm một trận lớn rồi.” Sư huynh Tam Nhật cười với Tống Thư Hàng.

“Chúc sư huynh sớm ngày thành công.” Tống Thư Hàng cười vẫy tay.

Sư huynh Tam Nhật chắp tay, hành lễ với Tống Thư Hàng.

Sau đó độn quang khởi động, ‘vèo’ một tiếng đã biến mất nơi chân trời.

Tống Thư Hàng tay xách vali và bọc đồ lớn, đi về phía nhà ông ngoại của Thổ Ba.

“Lúc này, nếu có nhẫn không gian, túi trữ vật hay thứ gì đó tương tự thì tốt biết mấy.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhưng cậu cũng chỉ YY một chút thôi, phải biết Dược Sư nói toàn bộ gia sản của ông cộng lại, cũng không đổi được một chiếc nhẫn không gian.

Trừ khi mình gặp vận may chó ngáp phải ruồi, nếu không thì đừng mong có được trang bị cao cấp như vậy.

Dù sao mình cũng không phải Bạch tiền bối, muốn gì được nấy.

....

Sau khi trở về nhà ông ngoại của Thổ Ba, Tống Thư Hàng trước tiên đặt vali và dược liệu vào phía sau chiếc xe van.

Chỉ là không gian sau xe van rất nhỏ, để đồ rất bất tiện.

Chương 196

Ai, sớm biết nên nhờ sư huynh Tam Nhật giúp thi triển ảo thuật gì đó lên những thứ này, che giấu chúng đi.

Hoặc là, mình lái một chiếc xe ba khoang bình thường đến cũng tốt.

Hy vọng đồ đạc để trong xe không xảy ra vấn đề gì...

Khóa xe xong, Tống Thư Hàng chuẩn bị vào nhà.

Lúc này, Thổ Ba và ông ngoại cậu cùng với Lý Dương Đức vừa hay mặc đồ thoải mái, tay cầm mấy cái giỏ từ trong nhà đi ra.

“Ồ, Thư Hàng cậu về rồi à.” Thổ Ba nhìn thấy Tống Thư Hàng thì cười ha hả: “Đang định gọi điện cho cậu đây, chúng tôi chuẩn bị lên núi hái dâu tây, đi cùng không.” “Được, đi cùng!” Tống Thư Hàng cười nói.

“Có cần thay bộ đồ khác không?

Trên núi muỗi nhiều lắm.” Thổ Ba hỏi.

“Không cần đâu, tôi không yếu ớt đến thế.” Tống Thư Hàng cười hì hì, trên người cậu còn treo ‘Phong Hồn Băng Châu’ nữa.

Muỗi thường căn bản không dám đến gần cơ thể cậu, nếu thật sự có con nào không sợ chết đến gần một chút, sẽ lập tức bị hàn ý của Phong Hồn Băng Châu giết chết.

“Vậy chúng ta xuất phát!” Thổ Ba và Lý Dương Đức hăng hái đi trước mở đường, Tống Thư Hàng đi theo sau họ.

Còn ông ngoại của Thổ Ba đi được một đoạn, cố ý đi chậm lại một chút, đi song song với Tống Thư Hàng.

Ông dường như có vẻ muốn nói điều gì đó.

“Ông có chuyện gì muốn nói với cháu ạ?” Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi.

“Thư Hàng, ông chỉ muốn hỏi, cô bé lần trước đi cùng cháu và cháu có thân thiết không?

Khi nào cũng đưa cô bé đến chơi nhé?” Ông ngoại của Thổ Ba cố gắng để giọng mình tự nhiên một chút.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt: “À, cô bé đó gần đây có chút chuyện, thời gian này không ra khỏi cửa được ạ.” Nếu mời Vũ Nhu Tử cô nương đi chơi, cô ấy chắc chắn sẽ trăm phần trăm vui vẻ.

Chỉ là cô ấy gần đây đang trong quá trình ‘đồng bộ’ với linh quỷ, vẫn đang tiếp tục bế quan.

Mặt ông ngoại của Thổ Ba hơi co giật, thất vọng thầm thở dài.

Một lúc sau, ông lại hỏi: “Vậy Thư Hàng, cháu có cách nào liên lạc với cô bé, miêu tả cho cô bé chuyện trong làng?

Rồi nhờ cô bé từ xa chỉ cho chúng ta một kế sách?” Chủ yếu là người trong làng thực sự hết cách rồi... làm sao cũng không tra ra được bệnh nhân suy yếu, còn có bao nhiêu chuyện quỷ dị xảy ra trong làng, lòng người hoang mang vô cùng.

Những người không tin quỷ thần, trong lòng cũng bắt đầu dao động.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng lắc đầu, vì không cần thiết nữa, quỷ quái trong làng đã được giải quyết rồi.

Ông ngoại của Thổ Ba lại thất vọng thầm thở dài, cuối cùng ông lại nhìn Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cháu có cách nào giải quyết vấn đề trong làng này không?” “Ông ơi, cháu không giỏi cái này.” Tống

Thư Hàng trả lời.

Ông ngoại của Thổ Ba hoàn toàn thất vọng.

Tống Thư Hàng không đành lòng, suy nghĩ một lúc rồi nhẹ giọng nói: “Nhưng mà ông ơi, có lẽ những bệnh nhân của các ông chỉ là tạm thời thôi?

Có lẽ, qua mấy ngày nữa sẽ khỏe lại?” “Qua mấy ngày nữa sẽ khỏe lại?” Ông ngoại của Thổ Ba ngẩn người.

Ông ngoại của Thổ Ba đột nhiên nhớ lại không lâu trước đây, cơ thể trong nháy mắt lạnh đi, rồi rất nhanh hồi phục, trong lòng lập tức dấy lên hy vọng.

Ông thầm gật đầu: “Hy vọng vậy.” Một lúc sau, ông lại lặng lẽ hỏi: “Thư Hàng, trên đời này, thật sự có quỷ sao?” “Tin thì có, không tin thì không.” Tống Thư Hàng trả lời, cậu không có ý định đưa ông ngoại của Thổ Ba vào ‘giới tu sĩ’, chuyện về giới tu sĩ, tự nhiên không thể tiết lộ quá nhiều, để tránh cuốn ông vào thị phi.

“Bất kể có hay không, nhưng có cháu ở đây, ông cảm thấy cả người đều nhẹ nhõm hơn nhiều.” Ông ngoại của Thổ Ba ha ha cười.

Sau đó, ông ngoại của Thổ Ba dẫn ba chàng trai trẻ đến rừng dâu tây của ông.

Có lẽ lời an ủi của Tống Thư Hàng thật sự có tác dụng, ông ngoại của Thổ Ba cảm thấy trạng thái suy yếu của cơ thể mình đã giảm đi rất nhiều, cả người đều có sức lực trở lại.

Cuối cùng, bốn người trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm.

Đêm đã khuya.

Tống Thư Hàng sau khi kết thúc minh tưởng, đứng dậy đến bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời đầy sao trên đỉnh đầu.

Bên ngoài vạn vật tĩnh lặng, chỉ có rất ít ngôi nhà còn sáng đèn.

Nơi đây cách xa thành phố, không ồn ào như thành phố, yên tĩnh đến mức khiến lòng người thư thái.

“Không ngủ được.” Tống Thư Hàng thở dài, lấy ra một tờ đơn thuốc.

Phía dưới cùng của đơn thuốc, có lời nhắn của Bạch tiền bối để lại cho cậu: Tiểu hữu Thư Hàng, chúc ngươi chuyến đi đến thành phố J này một đường thuận lợi.

Đồng thời chúc ngươi có thể thuận lợi tìm được danh sách dược liệu của Khí Huyết Đan!

Đây là lúc cậu đang minh tưởng, hồi tưởng lại thu hoạch của mình trong ngày hôm nay, đột nhiên nhớ đến ‘lời chúc phúc của Bạch tiền bối’.

Đúng như lời chúc của Bạch tiền bối, chuyến đi đến thành phố J này thuận lợi đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.

Quả thực là thiếu gì có nấy!

Khi cậu cần giúp đỡ, sư huynh Tam Nhật liền từ xa đến, giúp cậu thu phục oán quỷ; cần công pháp, sư huynh Tam Nhật liền tặng công pháp luyện thể phụ trợ.

Đồng thời cũng giống như trong lời nhắn của Bạch tiền bối, cậu đã thuận lợi có được dược liệu luyện chế Khí Huyết Đan, số lượng còn không ít.

Hồi tưởng lại, mình luôn cảm thấy hôm nay vận may tốt như vậy, không phải là do lời chúc phúc của Bạch tiền bối chứ?

Vận may của Bạch tiền bối, chẳng lẽ không chỉ giới hạn ở bản thân ông sao?

Còn có thể theo ý chí của ông mà ảnh hưởng đến người khác?

Nếu thật sự là lời chúc phúc của Bạch tiền bối... vậy thì cậu phải cẩn thận rồi, vận may của Bạch tiền bối là loại hình ‘phú quý hiểm trung cầu’.

Hiện tại, phú quý đã đến tay, hiểm họa ở đâu?

Sẽ là thiên tai?

Ví dụ như trên trời đột nhiên rơi xuống một tảng thiên thạch, lúc cậu đang ngủ thì đập cho cậu nửa sống nửa chết?

Hay là nhân họa?

Ví dụ như đột nhiên có tu sĩ mạnh mẽ đánh nhau, đột nhiên cuốn cậu vào, làm cho cậu nửa sống nửa chết?

Càng nghĩ như vậy, cậu càng cảm thấy không ổn.

Cứ có cảm giác một mối nguy hiểm đang đến gần mình!

Theo thời gian trôi đi, cảm giác nguy hiểm này ngày càng mạnh mẽ, khiến cậu không thể tĩnh tâm được.

Nếu thật sự có nguy hiểm... mình không thể cuốn gia đình ông ngoại của Thổ Ba vào được!

Mỗi một tu sĩ đều phải tin vào trực giác nguy hiểm của mình, thà tin là có, còn hơn không!

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, trước tiên đặt chìa khóa xe lên bàn.

Sau đó, thu lại đơn thuốc.

Tiếp theo, lại mang theo phù bảo, phi kiếm dùng một lần, bảo binh Bá Toái, lông chó của Đậu Đậu và các vật phẩm khác trên người.

Cậu nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, vận chuyển thân pháp 《Quân tử vạn lý hành》, thân mình nhẹ nhàng nhảy lên, biến mất trong màn đêm.

Nhẹ nhàng đáp xuống đất, cậu đi một mạch, chạy thẳng đến gần căn cứ ban đầu của đàn chủ.

Dưới vách đá đó có một khoảng đất trống rộng lớn.

Nơi này dựa lưng vào khu mộ, ban đêm cũng không có ai đến.

Nếu thật sự có thiên thạch từ trên trời rơi xuống, nơi này gây ra ảnh hưởng đến ngôi làng cũng là nhỏ nhất.

Mà nếu xảy ra chiến đấu giữa các tu sĩ, đây cũng là một nơi tốt.

Trong lúc suy tư, cảm giác nguy hiểm trong lòng, ngày càng nặng nề.

Tống Thư Hàng một tay nắm chặt lông chó của Đậu Đậu và giáp phù, tay kia nắm chặt kiếm phù.

Cảnh giác nhìn xung quanh, và cả bầu trời.

Trên bầu trời... thật sự có thứ gì đó đang nhanh chóng lao về phía cậu!

Nhưng, không phải thiên thạch.

Đó là một quả hồ lô màu đỏ rượu khổng lồ, tỏa ra ánh sáng của pháp khí.

Xem ra là nhân họa?

“Giáp!” Tống Thư Hàng lập tức kích hoạt giáp phù, một lớp ánh sáng vàng nhạt bao bọc toàn bộ người cậu.

Đồng thời, không cần cậu kích hoạt, sợi lông của Đậu Đậu như có linh tính, bay ra khỏi tay cậu, phồng lên.

Trong nháy mắt, sợi lông chó hóa thành một con chó Bắc Kinh to lớn uy vũ.

Chính là dáng vẻ của Đậu Đậu, nhưng con chó Bắc Kinh to lớn này có vẻ hơi yếu, chắc là một loại phân thân pháp của Đậu Đậu.

“Gâu!” Con chó Bắc Kinh do lông Đậu Đậu hóa thành nhảy lên, một vuốt tát về phía quả hồ lô lớn...

Nhìn dáng vẻ thì lời chúc của Bạch tiền bối quả nhiên có di chứng.

Keng!

Trên không trung, hóa thân của Đậu Đậu bay vút lên, một vuốt tát vào quả hồ lô màu đỏ rượu.

Quả hồ lô màu đỏ rượu khổng lồ lập tức bị một chưởng đánh bay đi, xoay tròn bay trở lại bầu trời.

“Gâu!” Hóa thân của Đậu Đậu uy vũ vô cùng, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên cao không.

Ở đó, có hai bóng người ẩn mình trong bóng đêm.

Quả hồ lô màu đỏ rượu sau khi bị đánh bay, quay trở lại dưới chân một người đàn ông mặt mày kiêu ngạo, vững vàng đỡ lấy người đàn ông đó.

Bóng người còn lại là một người đàn ông đầu nhím màu bạc, trong mắt có tia sét lóe lên.

Chính là Cảnh Mạch đà chủ và bạn tốt của hắn Bán Hồ đạo nhân, hai người lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng và hóa thân của Đậu Đậu.

“Ồ, lại còn có yêu thú hộ thân?” Bán Hồ đạo nhân có chút kinh ngạc, hơn nữa con yêu thú này chỉ nhìn khí thế thôi cũng đã có tu vi ít nhất là Tứ phẩm.

Chương 197

Tên nhóc chỉ có tu vi Nhất phẩm này, trên người lại có yêu thú mạnh mẽ như vậy?

Thằng nhóc này, không phải là con riêng của chưởng môn một môn phái hùng mạnh nào đó chứ?

“Hừ, chỉ có một con yêu thú thì không bảo vệ được nó đâu.

Hơn nữa con yêu thú này, không phải bản thể, chỉ là một tồn tại giống như phân thân, căn bản không thể duy trì lâu.” Cảnh Mạch đà chủ lạnh lùng nói, hắn đứng vững trong hư không, dưới chân có sương mù bao phủ, dường như cũng là một loại pháp khí phi hành.

Nhưng mà, trên đường bay đến thành phố J, hắn là ngự kiếm phi hành.

Phi kiếm ban đầu dưới chân hắn... lúc này phát động tấn công lén!

Keng!

Trên người Tống Thư Hàng tóe lên tia lửa, một thanh phi kiếm đen tuyền âm hiểm hiện ra từ hư không, chém vào tấm khiên ‘giáp phù’ của cậu.

Chỉ một đòn, tấm khiên giáp phù đã bị đánh nổ!

Tấm khiên giáp phù, có thể đỡ được đòn toàn lực của ‘tu sĩ Tam phẩm’ a, vậy mà lại bị một kiếm chém nổ.

Đối phương là tu sĩ Tứ phẩm, Tống Thư Hàng bừng tỉnh!

Có cần phải tàn nhẫn như vậy không, tôi chỉ là một tu sĩ Nhất phẩm non nớt thôi mà.

Sao không thể sắp xếp cho tôi một kẻ địch cùng cảnh giới, để tôi giao đấu cho tử tế chứ?

“Chậc, bảo vật trên người quả thật không ít.

Nhưng, vô dụng thôi.

Dù ngươi có bao nhiêu bảo vật, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay ta!” Cảnh Mạch đà chủ lạnh lùng nói, hắn nắm chặt bàn tay.

Phi kiếm đen tuyền lại một lần nữa vung lên, chém về phía sau lưng Tống Thư Hàng, tốc độ nhanh đến cực điểm.

Phi kiếm là thuật lấy đầu kẻ địch từ ngàn dặm!

Giáp phù trên người Tống Thư Hàng bị phá, giáp phù thứ hai còn chưa kịp kích hoạt, mắt thấy một kiếm này sắp chém xuống!

Vèo!

Hóa thân Đậu Đậu trên không trung lóe lên một cái, trong nháy mắt vượt qua khoảng cách hơn hai mươi mét.

Sau đó vuốt của nó lại một lần nữa tát ra, chính xác đánh trúng thanh phi kiếm đen tuyền kia.

Giống như quả hồ lô màu đỏ rượu kia, phi kiếm đen tuyền cũng bị đánh bay, xoay tròn trở về dưới chân Cảnh Mạch đà chủ.

“Con yêu thú này, không phải vật tầm thường.” Bán Hồ đạo nhân trầm giọng nói, vừa rồi trong nháy mắt vượt qua khoảng cách hai mươi mét, tốc độ lại còn nhanh hơn cả phi kiếm!

“Không sao, thực lực của nó cũng chỉ khoảng Tứ phẩm thôi.

Ta sẽ cầm chân nó, ngươi bắt tên tiểu quỷ kia!” Cảnh Mạch đà chủ cười lạnh, tia sét trong mắt lóe lên.

Hắn lại một lần nữa vận chuyển phi kiếm đen tuyền, lần này mục tiêu của hắn trực tiếp chuyển sang hóa thân Đậu Đậu, không cho nó có thời gian quay lại cứu Tống Thư Hàng.

Bán Hồ đạo nhân khẽ gật đầu, vận chuyển hồ lô trong tay, lại một lần nữa tế khởi.

Nhưng lần này, hắn lại không dùng hồ lô đập Tống Thư Hàng, mà mở nắp hồ lô ra: “Thu!” Theo tiếng nói của hắn hạ xuống, trong hồ lô bỗng dưng sinh ra một lực hút, kéo lấy thân hình Tống Thư Hàng.

Bản lĩnh cả đời của Bán Hồ đạo nhân, phần lớn đều nằm trên quả hồ lô màu đỏ rượu này, quả hồ lô này có nhiều công năng thần kỳ.

“Gâu!” Hóa thân Đậu Đậu trên không trung gào lên một tiếng, tung mình nhảy lên định quay về cứu Tống Thư Hàng.

“Đừng hòng!” Cảnh Mạch đà chủ cười ha hả, giơ kiếm chặn trước mặt hóa thân Đậu Đậu, một chuỗi kiếm quang vung ra.

Hắn tuy tính tình có khiếm khuyết, nhưng thực lực quả thật rất vững.

Chuỗi kiếm quang này, bao bọc toàn bộ hóa thân Đậu Đậu, quấn chặt lấy nó, không cho nó có cơ hội thi triển tốc độ kinh người kia.

Hóa thân Đậu Đậu không thể quay lại cứu, tức giận quay người đánh nhau với Cảnh Mạch đà chủ.

Lúc này, cơ thể Tống Thư Hàng đã bị kéo đi, bị hồ lô kia hút lấy.

Tên dùng hồ lô này, cũng là tu sĩ Tứ phẩm?

Nếu đã như vậy...

đã đến lúc dùng bảo vật này!

Tống Thư Hàng tay thò vào eo, nắm chặt ‘phi kiếm dùng một lần bản 004bản’.

Cơ hội chỉ có một lần, xem thử hiệu quả của món đồ phòng thân mà Bạch tiền bối để lại cho cậu thế nào.

Nếu không có tác dụng gì, cậu chỉ còn cách kích hoạt ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ xăm trên người.

Thân hình bị hút lên không trung, Tống Thư Hàng cầm lấy ‘bộ phóng phi kiếm bản 013’, toàn lực thúc đẩy khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu, truyền vào bộ phóng phi kiếm.

Bộ phóng phi kiếm lập tức hoàn thành cộng hưởng với Tống Thư Hàng...

Sau đó, trong tầm mắt Tống Thư Hàng bỗng dưng xuất hiện một ống ngắm.

Ống ngắm này, quen mắt quá.

Người chơi các game như CS hay ‘Đột Kích’ chắc chắn sẽ rất quen thuộc, chính là loại ống ngắm đó.

Sau đó, Tống Thư Hàng chỉ cần hướng ống ngắm này vào tu sĩ đang điều khiển hồ lô trên không trung, khóa mục tiêu hoàn thành!

Bạch tiền bối... từ lúc ngài xuất quan đến giờ, sau khi ngồi trước máy tính, rốt cuộc ngài đã tiếp xúc với những thứ gì vậy?

Lúc này, Bán Hồ đạo nhân đột nhiên cảm thấy một cảm giác hoảng hốt, mà cảm giác này, lại tỏa ra từ tên tiểu quỷ Nhất phẩm đang sắp bị thu vào hồ lô trước mắt!

“Thu thu thu!” Bán Hồ đạo nhân lập tức tăng cường sản xuất chân nguyên, điên cuồng thúc đẩy hồ lô màu đỏ rượu của mình!

Là một tán tu, giác quan thứ sáu của hắn cực kỳ nhạy bén.

Mặc dù không biết tại sao tên tiểu quỷ này lại khiến hắn cảm thấy hoảng hốt, nhưng hắn nhanh chóng thu tên tiểu quỷ vào hồ lô chắc chắn không sai!

“Phóng!” Tống Thư Hàng dùng sức ấn nút trên ‘bộ phóng phi kiếm bản 013’!

Đồng thời, cậu ngưng tụ tinh thần lực vào hình xăm trên cổ tay, chỉ cần có gì không ổn là chuẩn bị chạy trốn!

Vèo!

Phi kiếm dùng một lần bản 004 đã bay ra.

Nếu nói tốc độ của thanh phi kiếm đen tuyền mà Cảnh Mạch đà chủ thi triển trước đó là tốc độ của siêu xe, thì tốc độ của thanh phi kiếm dùng một lần vừa bắn ra từ tay Tống Thư Hàng, chính là tốc độ của máy bay siêu âm!

Kiếm quang lóe lên!

Bán Hồ đạo nhân trợn tròn mắt, hắn nhìn thấy một tia sáng, một tia sáng mảnh.

Hắn muốn né tránh, nhưng dù hắn điều chỉnh cơ thể mình thế nào, cũng không thể né được sự khóa chặt của tia sáng này.

Trong lúc cấp bách, hắn từ bỏ động tác ‘hút Tống Thư Hàng vào hồ lô’, gọi hồ lô về, định chắn trước mặt mình.

Nhưng, hồ lô trong tay hắn còn chưa kịp di chuyển, tia sáng mảnh đó đã chui vào cơ thể hắn, tốc độ, quá nhanh rồi!

Nhanh đến mức không có bạn bè.

Một kiếm xuyên tim!

Đồng thời, kiếm ý trên kiếm bùng nổ, trực tiếp cắt đứt sinh cơ của Bán Hồ đạo nhân.

Trong mắt Bán Hồ đạo nhân chỉ có vẻ không thể tin được, đầu gục xuống, liền tắt thở.

Phi kiếm dùng một lần bản 004 sau khi xuyên thủng Bán Hồ đạo nhân, vẫn không ngừng bay, nó cứ thế xiên lấy thi thể Bán Hồ đạo nhân, lao vút lên trời, bay về phía không trung.

Bay mãi bay mãi ~~ cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, thi thể của Bán Hồ đạo nhân sẽ được đưa vào sâu trong vũ trụ.

Dù sao, Bạch tiền bối phát triển ‘phi kiếm dùng một lần bản 004’ ra, chính là để ‘hủy thi diệt tích’.

Chỉ tiếc là, quả hồ lô của hắn vẫn là một bảo bối không tồi.

Quả hồ lô này, rõ ràng không phải do Bán Hồ đạo nhân luyện chế, chắc là bảo vật hắn nhận được từ một di tích cổ nào đó?

Cũng không biết quả hồ lô này sau khi vào vũ trụ, sẽ có kỳ ngộ như thế nào?

Bị thiên thạch đâm thành bột vụn?

Hay là rơi vào hằng tinh bị tan chảy?

Hoặc là đợi trong vũ trụ, chờ đợi người có duyên phát hiện ra nó?

Mất đi lực hút của hồ lô, Tống Thư Hàng từ trên cao rơi xuống.

Cậu rơi xuống đất, đau đến nhăn mặt.

“Bán Hồ!” Cảnh Mạch đà chủ gào lên, hắn quả thực không thể tin được, chỉ trong nháy mắt, người bạn tốt duy nhất của mình Bán Hồ đạo nhân đã chết!

Chết dưới tay tên tiểu quỷ Nhất phẩm trước mắt!

“Gâu.” Hóa thân Đậu Đậu chui ra từ kiếm quang của hắn, khóe miệng lộ ra một tia chế giễu.

Tống Thư Hàng, không phải dễ đối phó như vậy đâu!

“Khốn kiếp, khốn kiếp!

Các ngươi dám giết Bán Hồ, giết người bạn tốt duy nhất của ta!” Cảnh Mạch đà chủ phát ra tiếng gầm bi thương.

Tống Thư Hàng không chút do dự giơ ngón giữa về phía hắn, buột miệng nói: “Bạn tốt duy nhất, ngươi làm người thật là thất bại.” “A a a!” Cảnh Mạch đà chủ điên cuồng lao về phía Tống Thư Hàng: “Thằng nhóc, Huyết Thần Toản lão tử không cần nữa, ta phải giết ngươi!” Huyết Thần Toản, ra là người của Vô Cực Ma Tông sao?

“Đậu Đậu, chặn hắn lại!” Tống Thư Hàng hét lên.

“Gâu!” Hóa thân Đậu Đậu gầm lớn một tiếng, lại một lần nữa thi triển tốc độ cực nhanh, chặn trước mặt Cảnh Mạch đà chủ, tiếp tục quấn lấy hắn.

Tống Thư Hàng một tay cầm bảo đao ‘Bá Toái’, tay kia cầm một tờ giáp phù.

Đậu Đậu vào thời khắc quan trọng vẫn rất đáng tin cậy mà!

Các tiền bối trong nhóm đều coi Đậu Đậu là phiền phức, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy mặc dù Đậu Đậu đôi khi đúng là phiền phức, nhưng phần lớn thời gian nó đều giúp mình rất nhiều!

“Cố lên, Đậu Đậu!” Tống Thư Hàng lặng lẽ nắm chặt tờ kiếm phù cuối cùng, chuẩn bị vào thời khắc quan trọng bắn một phát vào Cảnh Mạch đà chủ trên không trung!

Chương 198

“Gâu!” Hóa thân Đậu Đậu kêu lên một tiếng, đấu chí dâng cao!

Nó và Cảnh Mạch đà chủ càng đánh càng nhanh, hai người giao thủ nhanh chóng gần trăm chiêu.

Sau đó, cả hai tách ra, tạm thời đối mặt nhau.

Ngay lúc này, hóa thân Đậu Đậu đột nhiên quay đầu lại, lộ ra một nụ cười gượng gạo với Tống Thư Hàng.

Nụ cười gượng gạo này có chút đáng sợ.

“Làm gì vậy?” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

“Ta hình như hết năng lượng rồi.” Hóa thân Đậu Đậu cười áy náy.

Bụp!

Cơ thể nó hóa thành một đám khói, co lại thành một sợi lông chó, lơ lửng rơi xuống trong không trung.

“...” Tống Thư Hàng.

Tôi sai rồi, vào thời khắc quan trọng, Đậu Đậu vẫn không đáng tin như trước đây a a a a!

“Khà khà khà, lần này, xem ai có thể cứu được ngươi!” Trên không trung, Cảnh Mạch đà chủ cười gằn, tia sét trong hai mắt kêu lách tách, rõ ràng đã bước vào trạng thái tức giận.

Hắc kiếm trong tay hắn vung vèo vèo mấy nhát, chém sợi lông chó đã hết năng lượng của Đậu Đậu thành bột vụn.

Đồng thời, hắc kiếm được tế khởi, bay về phía Tống Thư Hàng, sát khí ngút trời!

Trong nháy mắt, phi kiếm đã chém đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Chỉ có thể dựa vào chính mình thôi sao?

Phải chặn được một kiếm này, sau đó lập tức dùng ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ chạy trốn.

Một kiếm này đến quá nhanh, Tống Thư Hàng chỉ có một lựa chọn, “Thiên phú nhãn khiếu, góc nhìn cao thủ.” Cậu lập tức kích hoạt thiên phú nhãn khiếu của mình.

Trong nháy mắt, cả thế giới dường như đều trở nên chậm lại, quỹ đạo của thanh phi kiếm đen tuyền nhanh như chớp, cậu nhìn thấy rõ ràng!

Chỉ là khí huyết trong tâm khiếu, nhãn khiếu của Tống Thư Hàng cùng với tinh thần lực của cậu nhanh chóng tiêu hao, ‘góc nhìn cao thủ’ này tiêu hao khí huyết và tinh thần lực quá lớn, với cảnh giới hiện tại của cậu, ở trạng thái toàn thịnh cũng chỉ có thể duy trì ‘góc nhìn cao thủ’ được vài hơi thở.

Nhân lúc này, Tống Thư Hàng liều mạng thúc đẩy cánh tay của mình, cổ tay vừa lật, đã kích hoạt ‘Hỏa Diễm Đao’ trên chiếc nhẫn đồng.

Dưới góc nhìn cao thủ, Tống Thư Hàng thấy tốc độ nhấc cổ tay của mình chậm như rùa... may mà, theo quỹ tích tính toán, đao của mình có thể bắt kịp!

Bùm... ngọn lửa trên bảo đao Bá Toái bùng lên, chém vào thanh phi kiếm đen tuyền.

Nhờ phúc của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng trong thế giới sa mạc của Bạch tiền bối, đã nhận được sự dạy dỗ của thiếu niên áo xanh đó, nắm vững được đao pháp cơ sở.

Uy lực của một chiêu ‘Hỏa Diễm Đao’ này đã được cậu hoàn toàn giải phóng.

Đao, kiếm va chạm.

Sau đó, ngọn lửa tứ tán.

Hỏa Diễm Đao bị phi kiếm đen tuyền chém phá chính diện.

Tống Thư Hàng cảm thấy hổ khẩu tê dại, ngực tức nghẹn, cả người bị chém bay ra ngoài.

Dù thúc đẩy Hỏa Diễm Đao, cũng chỉ là thủ đoạn tấn công cấp Nhị phẩm.

Mà phi kiếm này là đòn tấn công đầy phẫn nộ của Cảnh Mạch đà chủ, thuộc về đòn toàn lực của tu sĩ Tứ phẩm.

Đòn toàn lực của đao Bá Toái, cũng chỉ tạm thời làm chậm đòn tấn công của phi kiếm đen tuyền.

Sau một lúc chậm lại, phi kiếm đen tuyền dưới sự điều khiển của Cảnh Mạch đà chủ không tha thứ mà chém về phía Tống Thư Hàng.

Thực tế, nếu lúc này Tống Thư Hàng không cầm bảo đao Bá Toái, nói không chừng đã đao hủy người vong.

Bị đánh bại chính diện, thiên phú ‘góc nhìn cao thủ’ trong mắt Tống Thư Hàng biến mất, đồng thời, khí huyết trong khiếu huyệt cơ thể cạn kiệt, tinh thần lực càng cạn khô.

Mắt thấy phi kiếm sắp lại chém vào người cậu, trước mặt cậu đột nhiên xuất hiện một chiếc khiên nhỏ màu vàng.

Đó là linh quỷ trong tâm khiếu cảm ứng được chủ nhân gặp nạn, tập trung tất cả khí huyết, ngưng tụ ra năng lực thiên phú của mình, hóa thành chiếc khiên nhỏ phòng ngự cho Tống Thư Hàng.

Keng!

Kiếm và khiên va chạm.

Khoảnh khắc tiếp theo, khiên vỡ... và đòn tấn công này của phi kiếm đen tuyền cuối cùng cũng bị chặn lại!

Tuy nhiên, dư ba kiếm khí trên phi kiếm thổi vào người Tống Thư Hàng, lại một lần nữa thổi bay cậu ra ngoài, đập mạnh vào vách núi.

Tống Thư Hàng trượt xuống theo vách đá, yếu ớt ngồi trên mặt đất, thở hổn hển, không thể cử động.

Khí huyết trong cơ thể tiêu hao sạch sẽ, ngay cả lượng khí huyết dự trữ của linh quỷ cũng đã hóa thành chiếc khiên nhỏ màu vàng phòng ngự vừa rồi.

Cộng thêm thương tổn từ đạo kiếm khí vừa rồi, lúc này cậu ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được.

Trên không trung, Cảnh Mạch đà chủ không vung kiếm nữa.

Tia sét màu vàng trong mắt hắn dần dần thu lại, ngọn lửa giận dữ do nỗi đau mất bạn gây ra, lại bị hắn cưỡng ép trấn áp.

Hắn từ trên không hạ xuống, từ trên cao nhìn xuống Tống Thư Hàng: “Tiểu quỷ, ta vốn định một kiếm chém ngươi cho xong chuyện.

Nhưng, ta có thể cho ngươi một cơ hội, giao Huyết Thần Toản ra, ta có thể tha cho ngươi một mạng!” Cứ thế giết tên tiểu quỷ này, quả thực quá dễ dãi cho hắn.

Giết người bạn tốt duy nhất của mình, hắn nhất định phải bắt tên tiểu quỷ này về Vô Cực Ma Tông, cho hắn nếm thử hàng ngàn loại tư vị sống không bằng chết!

Vô Cực Ma Tông giỏi nhất loại tra tấn này.

“He he.” Tống Thư Hàng cười nhẹ, không hề kinh hãi.

Vì cậu còn một chiêu cuối cùng.

Không ngờ, cuối cùng mình vẫn phải dùng đến chiêu này.

Nói thật, nếu trong cơ thể mình còn dù chỉ một tia khí huyết hay tinh thần lực, cậu cũng không muốn sử dụng chiêu này.

Vì nó thật sự quá xấu hổ, chỉ cần nghĩ đến cách sử dụng của chiêu cuối này, cậu đã cảm thấy thế giới này tràn đầy ác ý.

Nhưng, khi thật sự đối mặt với cái chết... cậu cảm thấy dù là chiêu cuối xấu hổ đến đâu, vẫn phải dùng.

"Uy lực Lăng Kính Mặt Trăng...

Biến thân!" Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi hét lên.

Khi cậu niệm ra câu chú văn này, trong lòng đã 'chửi' Đậu Đậu hàng chục lần!

"?" Cảnh Mạch đà chủ lập tức cảnh giác, biến thân loại này, thực ra trong giới tu sĩ không hề hiếm.

Rất nhiều tu sĩ có huyết mạch thượng cổ, huyết mạch yêu thú, vào thời khắc sinh tử, có thể kích hoạt huyết mạch của mình, thông qua biến thân bộc phát ra sức chiến đấu kinh khủng.

Chỉ là...

Uy lực Lăng Kính Mặt Trăng biến thân, đây là huyết mạch thượng cổ gì?

Chưa từng nghe nói qua?

Cảnh Mạch đà chủ cũng chỉ ngẩn người một lúc, chỉ thấy trên cổ tay Tống Thư Hàng hiện ra một hình chiếu 'Hồ Lô Oa 3D'.

Hình chiếu này bao bọc lấy Tống Thư Hàng, sau đó 'bụp' một tiếng hóa thành một chuỗi hạt ánh sáng, cuốn lấy Tống Thư Hàng lao vút lên trời, nhanh chóng bỏ chạy...

Nói thì dài dòng, nhưng thực tế từ lúc Tống Thư Hàng niệm chú văn đến lúc nhanh chóng bỏ chạy, chỉ là chuyện trong nháy mắt!

Mẹ kiếp, biến thân gì chứ, là pháp thuật loại bỏ chạy!

Tống Thư Hàng bị hạt ánh sáng cuốn đi, trong lòng thầm nghĩ: "Đây là Vạn Lý Phi Độn Thuật sao?

Tốc độ này siêu nhanh." Lúc này, cậu đang bay về hướng đông nam, nếu thuận lợi, cuối cùng cậu sẽ bay đến bên cạnh Bạch tiền bối.

Cảnh Mạch đà chủ sau khi ngẩn người một lúc, điên cuồng gào thét: "Khốn kiếp, muốn chạy thoát khỏi tay ta?

Mơ đi!" Hắn đạp lên phi kiếm, đẩy tốc độ đến cực hạn.

Hắn trong lúc ngự kiếm phi hành, hóa thành một đạo lôi quang, đuổi sát theo Tống Thư Hàng.

Cảnh Mạch đà chủ tu luyện công pháp hệ lôi điện, tốc độ phi độn vốn đã là một trong những người đứng đầu trong các tu sĩ cùng cảnh giới.

Lúc này, lại thêm hắn thúc đẩy bí pháp gia tốc, trong thời gian ngắn, tốc độ ngự kiếm của hắn thậm chí mơ hồ đạt đến trình độ 'tu sĩ Ngũ phẩm'!

Đuổi kịp, nhất định có thể đuổi kịp tên tiểu quỷ kia.

Khoảng cách của độn pháp dùng để chạy trốn chắc chắn có hạn, lần này nếu mình tìm được hắn, sẽ trực tiếp chém chết hắn.

Cùng lắm thì tốn thêm chút công sức, rút hồn phách của hắn, từ linh hồn của hắn rút ra ký ức về 'Huyết Thần Toản'!

Mặc dù rút ký ức linh hồn cần tiêu hao một lượng lớn linh thạch, nhưng nếu có thể đổi lại một viên Huyết Thần Toản, tuyệt đối không lỗ.

Chết tiệt, sớm biết không nói nhiều, một đao trực tiếp chém chết tên tiểu quỷ này cho xong.

Cảnh Mạch đà chủ trong lòng hối hận không thôi.

Nghĩ vậy, hắn càng liên tục bộc phát, thề sẽ chém đầu Tống Thư Hàng...

để bù đắp cho sự hối hận của mình.

Cùng lúc đó.

Gần khu Đại học Thành Giang Nam.

Đậu Đậu nằm ườn trên một chiếc xe van bảy chỗ, qua cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài, khẽ thở dài.

Không ngờ sợi lông chó mình tặng cho Thư Hàng lại bị kích hoạt...

Thư Hàng gặp phải kẻ địch mạnh rồi.

Nhưng nó không lo lắng cho sự an toàn tính mạng của Tống Thư Hàng, vì nếu Tống Thư Hàng thật sự đối mặt với khoảnh khắc tử vong, ấn ký 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' trên cánh tay cậu sẽ tự động kích hoạt, đưa Tống Thư Hàng an toàn đến bên cạnh Bạch tiền bối.

Đúng vậy, thứ này ngoài việc hét 'Uy lực Lăng Kính Mặt Trăng, biến thân!' ra, còn có công năng 'hết máu tự động về thành'.

Chương 199

Dù sao cũng là thứ Bạch tiền bối để lại cho Tống Thư Hàng bảo mệnh, ông đã xem xét đến các loại tình huống.

Ừm... hình như mình quên nói với Tống Thư Hàng điểm này rồi?

Nhưng không sao, nói hay không cũng vậy, dù sao cậu ta cũng không chết là được.

Đậu Đậu nghĩ vậy.

Nếu để Tống Thư Hàng biết Đậu Đậu giấu giếm một công năng quan trọng như vậy của 'Vạn Lý Phi Độn Thuật', cậu chắc chắn sẽ hóa thành chó điên, cho Đậu Đậu biết thế nào là 'hàm răng của bệnh nhân chó dại'!

"Ừm, kệ cậu ta, bây giờ mình vẫn nên lo cho mình trước đi." Đậu Đậu quay đầu nhìn xung quanh, xung quanh cũng là từng hàng lồng chó, mỗi lồng đều nhốt một con chó nhỏ đang run rẩy.

Có chó cảnh, có chó lang thang, có chó ta, cũng có chó quý hiếm, chủng loại đa dạng.

Những con chó này lúc này đều mềm oặt nằm trong lồng, ngay cả sức để kêu một tiếng cũng không có, rõ ràng là đã bị hạ thuốc.

Đậu Đậu bây giờ, đã bị 'băng cẩu tặc' bắt rồi!

Sau đó bị đưa lên xe, chuẩn bị tập trung đưa đến một nơi, xử lý một chút rồi bán cho các quán lẩu chó.

Lái xe là một gã mập, hắn vừa lái vừa đắc ý cười ha hả: "Chậc chậc chậc, vẫn là khu Giang Nam tốt, người nuôi chó nhiều, cảnh giác cũng không đủ.

Tùy tiện ra ngoài dạo một vòng là bắt được bao nhiêu chó.

Một con tính hai trăm, xe này là mấy ngàn rồi." "Nhưng chúng ta sắp phải đổi chỗ rồi, cảnh sát ở đây đã bắt đầu hành động." Một gã lực lưỡng ngồi ở ghế phụ lái cười hắc hắc nói.

"Sợ gì, chúng ta đến khu Giang Nam cũng không phải một hai lần, cảnh sát ở đây lúc nào bắt được chúng ta?" Gã mập đắc ý dương dương nói.

"Thường đi bờ sông, vẫn nên cẩn thận một chút, kẻo ướt chân." Gã lực lưỡng lại trầm giọng nói.

Cảnh sát khu Giang Nam không thể xem thường, băng nhóm của họ tuy chưa từng bị bắt, nhưng đó là vì họ kinh nghiệm phong phú, thủ đoạn gây án đa dạng.

Các băng cẩu tặc khác, gục ngã trong tay cảnh sát khu Giang Nam không hề ít.

Trong lúc nói chuyện, gã mập lái xe đến một nhà xưởng bỏ hoang.

Nơi này vốn là một nhà máy luyện sắt lớn, sau này không biết sao lại đóng cửa.

Về sau, trở thành trạm trung chuyển của băng cẩu tặc của gã mập.

"Được rồi, đến nơi." Gã mập lạng lách xe đỗ lại, mở cửa xe van bảy chỗ.

Những con chó cảnh nhỏ trong lồng chó trên xe cụp đuôi, khẽ run rẩy, bất an nhìn môi trường và người lạ.

Gã lực lưỡng cũng nhảy xuống xe, sau đó lớn tiếng nói: "Thất Tử, Điền Kê, qua đây giúp một tay, chuyển xe chó này vào trong.

Hôm nay chúng ta xử lý đám chó này, mai sẽ rời khỏi khu Giang Nam." Rất nhanh, từ nhà xưởng bỏ hoang chạy ra hai người đàn ông cường tráng, chuẩn bị giúp một tay, chuyển đi những con chó trên xe.

Đúng lúc này, đột nhiên, từ trong xe van truyền đến một giọng nói trầm thấp: "Ồ, cuối cùng cũng đến sào huyệt của các ngươi rồi sao?

Thật là, ta ngồi xe đến mức mông cũng đau rồi!" "Ai?" Gã lực lưỡng thật sự bị dọa cho giật nảy mình, cả người lông tóc dựng đứng.

Dù sao họ cũng đang làm chuyện phạm pháp, nếu bị người ta phát hiện, sẽ phải đối mặt với cảnh tù tội, đây không phải chuyện đùa.

Bụp!

Lúc này, trong xe van bảy chỗ truyền đến tiếng lồng sắt bị đập.

Sau đó, một con chó Bắc Kinh nhỏ thong dong bước ra từ trong xe.

Nó đến cửa xe van, đứng thẳng lên bằng hai chân sau, nửa thân người dựa vào khung cửa xe, dùng ánh mắt nhìn lũ ngốc mà nhìn xuống tất cả những người có mặt: "Bên ngoài bốn người, trong nhà còn bảy người, đây là tất cả người của băng nhóm các ngươi sao?" Miệng của con chó Bắc Kinh nhỏ mở ra khép lại, nói tiếng người.

Gã lực lưỡng dụi dụi mắt, hắn cảm thấy bây giờ mình nhất định là điên rồi, lại có thể nhìn thấy một con chó Bắc Kinh đang nói tiếng người?

Mình hoa mắt sao?

Hay đang mơ?

Hay là… có kẻ nào đang đùa ác với mình?

Trong lúc gã to con đang suy nghĩ, thì thấy con chó Bắc Kinh nhỏ kia không biết lôi đâu ra một chiếc điện thoại!

Sau đó, móng vuốt nhỏ của nó bấm ba con số trên màn hình. 113!

Tiếp đó, con chó Bắc Kinh này nói bằng giọng bình tĩnh: "Alô, có phải cảnh sát khu Đại học Giang Nam không?

Tôi là một người dân lương thiện, tôi phát hiện ra tung tích của băng nhóm 'trộm chó' đang lộng hành gần đây ở nhà máy cũ đường Phượng Hoàng ngoại thành.

Ở đây còn có rất nhiều chú chó đáng thương bị bắt, xin các anh hãy nhanh đến giải cứu chúng!" Gã to con ngây người một lúc lâu, mình đang mơ phải không, chắc chắn là đang mơ đúng không?

Chắc chắn mình chưa tỉnh ngủ, nếu không sao mình lại thấy một con chó Bắc Kinh đang gọi điện báo cảnh sát chứ?

Đây là hiện thực, không phải phim ảnh đâu! "Đại Tráng, con chó cái này đang báo cảnh sát đấy, mau ngăn nó lại!" Gã mập bên cạnh kinh hãi hét lên, không cần biết con chó này là thế nào, nhưng nó đang báo cảnh sát! "Xin đính chính một chút, tuy mẹ ta đúng là một con chó Bắc Kinh xinh đẹp, nhưng ta do Hoàng Sơn ngốc nghếch nuôi lớn." Đậu Đậu cúp máy, lạnh lùng nói.

Không nói nhiều, gã mập lao về phía Đậu Đậu.

Lúc này, gã to con bên cạnh cũng theo bản năng rút ra một cái thòng lọng bắt chó sau lưng, định tròng vào Đậu Đậu.

Đậu Đậu khinh thường cười lạnh, một vuốt vả bay gã mập.

Gã mập bay theo một đường parabol rồi rơi xuống đất, la hét thảm thiết, nửa ngày không dậy nổi.

Đừng nói là nửa ngày, nửa tháng tới có lẽ gã cũng không dậy nổi.

Sau khi đánh bay gã mập, Đậu Đậu xoay người nhảy cao lên, giống như cao thủ võ lâm trong phim võ thuật, nhảy lên ngang mặt gã to con, hai chân trước tát lia lịa vào mặt gã.

Bốp bốp bốp bốp bốp… Gã to con cứ thế bị tát tám phát.

Trong nháy mắt xử lý xong hai thành viên băng trộm chó, Đậu Đậu càng thêm bá khí ngút trời, ngửa mặt lên trời sủa dài: "Gâu gâu!" "Yêu quái!" Các thành viên còn lại của băng trộm chó sợ đến tè ra quần, điên cuồng bỏ chạy. … Một phút sau, tất cả thành viên của băng trộm chó này đều bị đánh ngất, bị Đậu Đậu xếp chồng lên nhau như những con chó La Hán giữa nhà máy bỏ hoang.

Người hai chân chạy nhanh thế nào cũng không bằng chó yêu bốn chân được.

Mười lăm phút sau, mấy chiếc xe cảnh sát hú còi lao vào nhà máy bỏ hoang.

Khi các chú cảnh sát xông vào, họ thấy các thành viên băng trộm chó bị xếp thành một đống, và hàng trăm con chó đủ loại trong lồng bên cạnh.

Các chú nhìn nhau, ánh mắt đầy nghi hoặc. "Là người báo cảnh sát làm sao?

Một chọi mười, phải là người cấp võ vương mới làm được chứ?" Một cảnh sát trẻ nói.

Hai cảnh sát lớn tuổi hơn thì ngồi xổm bên cạnh các thành viên băng trộm chó, ngây người nhìn dấu chân chó trên người chúng.

Nhưng dù sao đi nữa, lần này lại bắt được một băng trộm chó ranh ma, cứu được hàng trăm con chó cưng, thật đáng mừng phải không?

Nhưng tại sao, mấy vị cảnh sát kinh nghiệm dày dặn này lại cảm thấy trong lòng bất an?

Trên nóc nhà, Đậu Đậu tận mắt chứng kiến băng trộm chó bị bắt, các chú chó được giải thoát.

Sau đó nó nhẹ nhàng nhảy xuống, lặng lẽ rời đi.

Xong việc phủi áo đi, ẩn sâu công và danh!

Đậu Đậu cảm thấy mình lúc này, chắc chắn đẹp trai ngời ngời. ************* Ở phía đông nam khu An Lạc, có một khu vực bí ẩn mà người thường không thể bước vào.

Nơi đó quanh năm bị sương mù bao phủ, thu hút rất nhiều nhà thám hiểm đến khám phá, nhưng dù là nhà thám hiểm kinh nghiệm phong phú thế nào, sau khi vào cũng sẽ không hiểu sao lại quay trở lại lối vào.

Theo các chuyên gia phỏng đoán, nơi này hẳn là một mê cung tự nhiên, cộng thêm sương mù không tan, người vào đi một lúc sẽ mất phương hướng, cuối cùng không biết làm sao lại quay về điểm xuất phát.

Nhưng sự thật là… đây là một nơi phong ấn.

Vị trí trung tâm của khu cấm địa bí ẩn, là nơi một vị Lục Phẩm Chân Quân dùng thiên thạch từ ngoài không gian hóa thành 'Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp', phong ấn một tu sĩ mạnh mẽ bên trong!

Người bị phong ấn tên là 'Vân Vụ đạo trưởng', thân phận rất có lai lịch.

Hai trăm năm trước, y đã là một trưởng lão nổi danh của Không Không Đạo Môn, từng xâm nhập động phủ của rất nhiều cường giả Ngũ Phẩm Kim Đan, chiến tích phi phàm.

Đúng vậy… vị Vân Vụ đạo trưởng này, chính là chuyên gia tìm đường chết đã khiêu khích Hoàng Sơn Chân Quân rồi bị phong ấn trấn áp.

Trong thời gian bị trấn áp, y còn bị Hoàng Sơn Chân Quân trêu chọc đủ kiểu.

Chân quân còn đặc biệt tạo một máy chủ, làm một phần mềm tán gẫu, và lập ba trăm tài khoản phụ vào một nhóm để trò chuyện, chém gió cùng Vân Vụ đạo trưởng.

Để cho những ngày bị trấn áp của y không quá nhàm chán.

Và bây giờ, vị Vân Vụ đạo trưởng này vô cùng tự tin, chuẩn bị phá vỡ 'Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp', tái xuất giang hồ.

Hoàng Sơn Chân Quân tỏ ra rất tò mò, hai ngày nay ông đã tranh thủ thời gian, đặc biệt ẩn mình tại hiện trường để xem Vân Vụ đạo trưởng sẽ phá phong ấn như thế nào.

Vốn dĩ, việc thưởng thức màn kịch thoát khốn của Vân Vụ đạo trưởng là tiết mục giải trí riêng mà Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị để độc hưởng.

Nhưng lúc này… bên cạnh Hoàng Sơn Chân Quân, có một mỹ nhân mặt hơi bầu bĩnh đang tỏ vẻ căng thẳng, hai tay cô đan vào nhau, vẻ mặt vô cùng rối rắm.

Và bên cạnh cô, một tu sĩ tuấn mỹ, không! thậm chí có thể nói là hoàn mỹ đến cực điểm, đang lặng lẽ đứng sau lưng.

Vị tu sĩ đó mỉm cười, như gió xuân phơi phới.

Hoàng Sơn Chân Quân có chút cay đắng liếc nhìn vị tu sĩ tuấn mỹ bên cạnh.

Không ngờ ông trốn đông trốn tây, cuối cùng vẫn không thoát khỏi Bạch tiền bối. "Bạch Tôn Giả, sao hôm nay ngài lại có thời gian đến đây vậy?" Hoàng Sơn Chân Quân cẩn thận hỏi, đồng thời giữ vững tâm thần, thậm chí không dám nhìn nhiều vào dáng vẻ của Bạch Tôn Giả. "Ừm, nói ra cũng thật trùng hợp.

Ta cũng không ngờ lại gặp Hoàng Sơn đạo hữu ở đây… Thật ra, ta đến để tìm lại thanh Lưu Tinh Kiếm của ta." Bạch Tôn Giả véo chiếc cằm láng mịn, gật đầu giải thích: "Lần trước khi ta bế quan, thanh Lưu Tinh Kiếm của ta đã bị một đệ tử Không Không Đạo Môn lấy đi.

Vị đệ tử Không Không Đạo Môn đó tên là Lưu Thiên Tung, hiện đã có một danh hiệu vang dội là 'Lãnh Diễm Kiếm'.

Theo ta biết, 'Lãnh Diễm Kiếm' Lưu Thiên Tung gần đây đang chuẩn bị đến nơi phong ấn này để giúp Vân Vụ đạo trưởng bị trấn áp giải khai phong ấn.

Ta chỉ cần đợi ở đây là có thể lấy lại thanh Lưu Tinh Kiếm của mình." Hoàng Sơn Chân Quân lúc này, thật sự hối hận muốn chết.

Chương 200

Chỉ vì mình muốn trêu chọc Vân Vụ Tôn Giả một chút, không kịp thời thả y ra, kết quả lại dẫn đến Bạch Tôn Giả.

Nếu biết trước như vậy, ông tuyệt đối sẽ thả Vân Vụ đạo nhân ra từ sớm, thậm chí còn mở tiệc mời y mau cút đi.

Tiếc là, bây giờ hối hận cũng đã muộn.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại… lần này Bạch Tôn Giả dường như có chút thay đổi?

Sức quyến rũ kỳ dị trên người ngài ấy dường như đã thu liễm lại?

Lẽ nào… lần này sau khi thăng cấp, ngài ấy đã có thể khống chế thành thạo sức quyến rũ đó rồi sao? "Ừm, ngươi đoán không sai, lần này ta cuối cùng cũng có thể khống chế khí tức của mình một chút." Bạch Tôn Giả đột nhiên quay đầu lại, cười nói với Hoàng Sơn Chân Quân.

Ta vừa mới nghĩ trong lòng thôi, còn chưa nói ra mà?

Hoàng Sơn Chân Quân ngẩn người. "Ừm, nói thế nào nhỉ, Hoàng Sơn đạo hữu ngươi vẫn như năm xưa, nghĩ gì đều hiện hết lên mặt.

Ta nhìn dáng vẻ của ngươi là có thể đoán được ngươi đang nghĩ gì rồi." Bạch Tôn Giả ôn hòa cười nói.

Chết tiệt!

Đây chẳng phải là thuật đọc tâm sao!

Hoàng Sơn Chân Quân vội vàng nghiêm mặt lại, không để lộ chút biểu cảm nào. "Ha ha." Bạch Tôn Giả cười khẽ một tiếng.

Sau đó, ngài đưa tay hất mái tóc dài của mình, mái tóc đen óng bay theo gió~ Tiếp đó, Bạch Tôn Giả cười rạng rỡ, sức quyến rũ vốn đã thu liễm lại được giải phóng một chút.

Trong khoảnh khắc, trời đất u ám thất sắc.

Giống như cảnh tượng mà Tống Thư Hàng đã thấy khi tìm đường chết mấy ngày trước, lúc này trong mắt Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả nghiễm nhiên trở thành trung tâm của thế giới.

Cả thế giới đều biến thành màu đen trắng, mà Bạch Tôn Giả lại là màu sắc duy nhất trong thế giới đen trắng đó… rực rỡ, chói mắt!

Tim Hoàng Sơn Chân Quân không tự chủ được mà đập nhanh hơn.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả chủ động thu liễm sức quyến rũ của mình.

Cảm giác 'trung tâm thế giới' đó biến mất.

Hoàng Sơn Chân Quân im lặng một lúc rồi nở một nụ cười khổ vô cùng gượng gạo. "Thế nào, lợi hại không, ta bây giờ thu phát tùy tâm!" Bạch Tôn Giả kiêu ngạo nói: "Cho nên, sau này các ngươi cũng không cần trốn ta nữa!

Thật ra ta biết hết, trong nhóm có rất nhiều người ngấm ngầm trốn ta, ta chỉ không vạch trần các ngươi thôi." Hoàng Sơn Chân Quân lặng lẽ gật đầu.

Sau đó, đợi Bạch Tôn Giả quay đi… Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng rút điện thoại, mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, nhấn vào ảnh đại diện của 'Lệ Chi Tiên Tử', vào không gian cá nhân của cô.

Nhìn những bức ảnh tự sướng xinh đẹp của Lệ Chi Tiên Tử trong không gian cá nhân, Hoàng Sơn Chân Quân thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ông cẩn thận liếc nhìn Bạch Tôn Giả.

So với Bạch Tôn Giả trước đây không thể tự do khống chế sức quyến rũ của mình, ông luôn cảm thấy Bạch Tôn Giả trước mắt bây giờ còn nguy hiểm hơn a a a! … "A, vẫn chưa đến sao?" Lúc này, Tống Thư Hàng vẫn đang bay trên không.

Do bay quá lâu, Tống Thư Hàng cảm thấy đã có chút 'chứng say độn thuật'?

Quan trọng hơn là… phía sau còn có một Kình Mạch đà chủ mặt mày dữ tợn đang truy đuổi không tha!

Bạch tiền bối rốt cuộc ở đâu?

Tiền bối không phải đang ngự kiếm phi hành, rồi mình cứ thế thuận theo độn thuật mà đuổi theo ngài ấy đấy chứ?

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, phía trước Tống Thư Hàng xuất hiện một bóng người đang đi trên không.

Đó là một người đàn ông trung niên mặt mày nghiêm túc, lạnh lùng, một tay cầm một thanh trường kiếm, bước chân đạp trên hư không mà như đi trên đất bằng, chậm rãi tiến về phía trước.

Không ngự kiếm phi hành, không thi triển thân pháp thần kỳ gì cả, vì người đàn ông trung niên lạnh lùng này dường như đang suy nghĩ một vấn đề sâu xa nào đó, vừa đi trên không, vừa thất thần.

Điều này không quan trọng nhất, quan trọng là, đối phương đang ở trên quỹ đạo bay của Tống Thư Hàng! "Đừng mà, sắp đâm vào rồi!" Tống Thư Hàng kinh hãi hét lên. … Cậu rất muốn điều khiển mình né người đàn ông trước mặt.

Nhưng đáng tiếc 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' hoàn toàn không chịu sự khống chế của cậu.

Hơn nữa, dường như đã rất gần Bạch tiền bối, tốc độ của Vạn Lý Phi Độn Thuật càng lúc càng nhanh, thậm chí có cảm giác muốn đâm sầm vào mọi thứ.

Người đàn ông trung niên mặt mày lạnh lùng chìm vào suy tư quá sâu, ngay cả tiếng hét của Tống Thư Hàng cũng không thể đánh thức y.

Sau đó, Tống Thư Hàng cứ thế đâm đầu vào sau lưng người đàn ông trung niên lạnh lùng, như một viên đạn đại bác húc y bay về phía trước… Nếu một người đang lái xe mà xe đột nhiên mất kiểm soát, rồi lại đúng lúc gặp một người đi đường đang thất thần phía trước, sẽ gây ra một bi kịch thảm khốc.

Người đàn ông cầm kiếm mặt mày lạnh lùng đột nhiên cảm thấy sau lưng mình bị thứ gì đó đâm vào, sau đó mình bị húc 'vèo vèo vèo' bay về phía trước. "Hả?

Xảy ra chuyện gì vậy?" Người đàn ông mặt mày lạnh lùng lúc này mới tỉnh lại sau cơn trầm tư, rồi bình tĩnh quay đầu lại.

Sau đó, y nhìn thấy một thanh niên mặt mày khổ sở, trên người bao bọc bởi ánh sáng của 'đào độn thuật', rồi đầu húc vào sau lưng y, vừa bay vừa xoay tròn… Người đàn ông lạnh lùng hiện đã là Ngũ Phẩm Kim Đan Linh Hoàng, độ bền cơ thể tự nhiên không cần phải bàn.

Cậu trai trẻ này húc vào sau lưng y xoay tròn liên tục, cũng chỉ có thể mang lại cho y một chút cảm giác tê dại.

Tuy không đau, nhưng bị một người đàn ông húc vào sau lưng, trong lòng y lại cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Điều này dễ khiến y nhớ lại một đoạn lịch sử đen tối không thể nào quên của mình hơn trăm năm trước.

Vì vậy, khóe miệng người đàn ông lạnh lùng co giật, hỏi: "Tiểu bối, làm cái quái gì vậy?" "Hu hu ~" Tống Thư Hàng kêu thảm hai tiếng, muốn trả lời mà không nói nên lời.

Cậu cũng không muốn xoay tròn, nhưng 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' đưa cậu đi bay, đưa cậu đi lượn, lúc đang bay tốc độ cao mà đâm phải một vật thể, nó liền kẹp lấy cơ thể cậu, xoay điên cuồng như mũi khoan, dường như muốn khoan thủng vật cản trước mắt.

Cậu đã bị xoay đến chóng mặt hoa mắt, nói cũng không lưu loát.

Đúng lúc này, Kình Mạch đà chủ phía sau nhanh chóng đuổi kịp, đồng thời miệng hét lớn: "Tiểu tử, chạy đâu cho thoát, ăn một kiếm của lão phu!!" Hắn giẫm độn quang một cái, thanh phi kiếm đen nhánh hóa thành một tia sét, chém về phía Tống Thư Hàng… tiện thể, bao trùm cả người đàn ông lạnh lùng vào trong.

Người đàn ông lạnh lùng: "…" Hôm nay ra đường không xem quẻ sao?

Chuyện xui xẻo gì cũng gặp phải?

Y hơi nhấc thanh kiếm trong tay lên, cũng không rút ra khỏi vỏ, chỉ vẫy tay như đuổi ruồi.

Bốp!

Tia sét đó bị đập nát, trở lại thành thanh phi kiếm đen nhánh, bị đập trở lại dưới chân Kình Mạch đà chủ. "Tiểu bối, khi xuất kiếm phải nhắm chuẩn mục tiêu, chuyện này trưởng bối nhà ngươi không dạy sao?

Lần sau nhắm chuẩn vào, nếu còn lôi ta vào chuyện của các ngươi, thì đừng trách ta không khách khí!" Người đàn ông lạnh lùng nhìn Kình Mạch đà chủ, lạnh giọng nói.

Trong lời nói toát ra phong thái và bá khí của một cao thủ.

Nếu bỏ qua Tống Thư Hàng đang húc vào sau lưng y xoay tròn, đẩy y bay về phía trước… Kình Mạch đà chủ hừ lạnh một tiếng, âm thầm tích tụ chân nguyên.

Từ lời nói của người đàn ông lạnh lùng này có thể biết, gã này không cùng một phe với tên tiểu quỷ 'Thư Sơn Áp Lực Đại'.

Chỉ không biết vì sao, gã đàn ông lạnh lùng này lại dính vào 'Thư Sơn Áp Lực Đại'?

Nhưng không sao, chỉ cần người đàn ông lạnh lùng không phải là viện binh của 'Thư Sơn Áp Lực Đại', thì chỉ cần đợi độn pháp của 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kết thúc, tách khỏi người đàn ông lạnh lùng này, mình sẽ xuất kiếm giết chết hắn.

Trong lúc đang suy nghĩ, ánh sáng độn pháp trên người Tống Thư Hàng ngày càng yếu đi, tốc độ cũng bắt đầu chậm lại. "Độn pháp cuối cùng cũng kết thúc rồi sao?" Kình Mạch đà chủ cười lạnh. "Cuối cùng cũng sắp đến chỗ Bạch tiền bối rồi sao?" Tống Thư Hàng đang chóng mặt thầm nghĩ, chỉ là tầm nhìn của cậu hoàn toàn bị người đàn ông lạnh lùng che khuất, không nhìn thấy Bạch tiền bối ở đâu. "…" Người đàn ông lạnh lùng thì mặt đầy kinh ngạc, y nhìn thấy một bóng người mà theo lý thuyết không thể xuất hiện trên thế gian này, chỉ từng thấy trong ảo giác của y. *************** Trong cấm địa của Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp.

Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả và Đường Đường của Không Không Đạo Môn đứng ở một góc cấm địa.

Vị trí này không bị Vân Vụ đạo nhân nhìn thấy, ba người lặng lẽ quan sát xem Vân Vụ đạo nhân khi nào sẽ phá phong ấn mà ra.

Hoàng Sơn Chân Quân rất tò mò sau khi Vân Vụ đạo nhân ra ngoài sẽ 'báo thù' ông như thế nào.

Vân Vụ đạo nhân đang rất nỗ lực phá giải 'Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp' của ông, nhưng hai trăm năm nay trình độ phong ấn thuật của ông cũng đã tiến bộ vững chắc, 'Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp' của ông hiện đã tiến hóa đến phiên bản 0.17b.

Nếu Vân Vụ đạo nhân còn muốn trộm đồ của ông, Hoàng Sơn Chân Quân không ngại phong ấn y thêm mấy chục năm nữa.

Còn Bạch tiền bối thì nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi vị Lãnh Diễm Kiếm của Không Không Đạo Môn đã lấy đi 'Lưu Tinh Kiếm' của ngài đến, để lấy lại thanh kiếm của mình.

Còn bên cạnh Bạch tiền bối, Đường Đường của Không Không Đạo Môn có chút kỳ lạ.

Hai tay cô nắm chặt vạt áo, thỉnh thoảng lại liếc trộm Bạch Tôn Giả.

Vừa rồi, lúc Bạch tiền bối biểu diễn cho Hoàng Sơn Chân Quân xem khả năng tự do khống chế sức quyến rũ của mình, ánh mắt Đường Đường đã bị thu hút. "Thật… thật chói mắt." Đường Đường lẩm bẩm, cô cảm thấy, có lẽ mình, đã yêu rồi? [Nữ đệ tử Không Không Đạo Môn khi trộm cắp thất thủ bị một vị tiền bối tuấn mỹ bắt giữ, làm tù binh.

Nhưng theo thời gian, giữa nữ đệ tử Không Không Đạo Môn và vị tiền bối bá đạo, tuấn mỹ này đã nảy sinh tia lửa tình yêu…] Câu chuyện như vậy đã lưu hành trong giới nữ đệ tử Không Không Đạo Môn mấy trăm năm nay, nhưng vẫn không hề lỗi thời.

Đường Đường cảm thấy mình bây giờ, rất có khả năng sắp diễn một đoạn câu chuyện chân thực về 'nữ đệ tử Không Không Đạo Môn và vị tiền bối đẹp trai bá đạo'. … Đột nhiên, Bạch Tôn Giả mở mắt, ánh mắt nhìn lên bầu trời.

Ngay sau đó, Hoàng Sơn Chân Quân cũng có cảm ứng, nhìn chằm chằm lên trời.

Sương mù bao phủ trên bầu trời cấm địa Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp không thể che khuất tầm nhìn của Hoàng Sơn Chân Quân và

Bạch Tôn Giả.

Thực ra, lớp sương mù này cũng chỉ có thể cản trở tu sĩ Tứ Phẩm và dưới Tứ Phẩm, đối với tu sĩ đã ngưng tụ Kim Đan thì không có tác dụng. "Có ba bóng người đang tiếp cận nơi này." Hoàng Sơn Chân Quân nói, đồng thời ông thầm cau mày.

Hiện tại đang là thời điểm quan trọng 'Vân Vụ đạo nhân' phá phong ấn, ông không muốn có ai đến làm phiền 'thú vui' của mình. "Là Tống Thư Hàng tiểu hữu." Bạch Tôn Giả cười nói, ngài đưa tay chỉ lên bóng người đang húc vào sau lưng người đàn ông lạnh lùng trên không trung. "Ồ, đó là Thư Hàng tiểu hữu sao?" Hoàng Sơn Chân Quân cũng nhìn về phía thanh niên đang xoay tròn.

Ông và Tống Thư Hàng thật sự đã quen biết qua mạng từ lâu.

Chương 201

Ông luôn cảm thấy vị Thư Hàng tiểu hữu này mỗi ngày đều sống trong dầu sôi lửa bỏng.

Vừa phải chăm sóc Bạch Tôn Giả, lại vừa phải thay ông chăm sóc Đậu Đậu.

Sự thôi thúc muốn lì xì cho Tống Thư Hàng trong lòng ông cũng ngày càng lớn. "Trạng thái của cậu ấy hiện tại có vẻ không ổn lắm?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi, có phải ông nhìn nhầm không, Tống tiểu hữu dường như đang sùi bọt mép?

Vẻ mặt rất khó chịu? "Ừm, trước đây ta đã cho cậu ấy một đạo 'Vạn Lý Phi Độn Thuật', để cậu ấy có thể dùng đạo 'độn thuật' này chạy đến bên ta khi gặp nguy hiểm.

Xem ra cậu ấy đã gặp nguy hiểm rồi." Bạch Tôn Giả nhìn về phía bóng người cuối cùng trên không trung.

Bóng người đó mặt mày dữ tợn, tóc bạc trắng, trong mắt có tia sét lóe lên, ánh mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, sát khí ngút trời. "Nhưng xem ra, Thư Hàng tiểu hữu đã đâm phải người khác trong lúc dùng Vạn Lý Phi Độn?

Thôi, cứu cậu ấy xuống trước đã." Bạch Tôn Giả khẽ cười, bình tĩnh nói.

Trên không trung, người đàn ông lạnh lùng bị Tống Thư Hàng húc bay kia chỉ là cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng; kẻ truy đuổi phía sau càng tệ hơn, là cảnh giới Tứ Phẩm.

Đều là những kẻ mà Bạch Tôn Giả có thể tiêu diệt trong nháy mắt.

Bạch Tôn Giả đưa tay vẫy một cái, 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' trên người Tống Thư Hàng được giải trừ.

Do xoay tròn quá lâu, chóng mặt hoa mắt, buồn nôn muốn ói, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng ngừng xoay, bị lực của Bạch Tôn Giả kéo, từ từ hạ xuống chỗ ngài.

Còn vị đàn ông lạnh lùng bị Tống Thư Hàng húc sau lưng bay cả một đoạn đường cũng bị lực của Bạch Tôn Giả bắt lấy, kéo qua.

Bạch Tôn Giả cười nhìn Tống Thư Hàng và người đàn ông lạnh lùng, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên thanh bảo kiếm trong tay người đàn ông lạnh lùng.

Là Lưu Tinh Kiếm của ngài.

Nói cách khác, người đàn ông lạnh lùng này chính là 'Lãnh Diễm Kiếm' Lưu Thiên Tung của Không Không Đạo Môn, không ngờ lại được Thư Hàng tiểu hữu đưa đến trước mặt ngài. "Ừm, vận may không tồi." Bạch Tôn Giả thầm gật đầu.

Hoàng Sơn Chân Quân lập tức dựng tóc gáy, căng thẳng nhìn xung quanh.

Mỗi khi Bạch Tôn Giả gặp may, thường cũng là lúc người xung quanh ngài gặp xui xẻo phải không?

Nhưng tạm thời xem ra, không có chuyện xui xẻo nào sắp xảy ra cả?

Trong lúc Hoàng Sơn Chân Quân đang suy nghĩ, Kình Mạch đà chủ đã đến gần cấm địa 'Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp'.

Với tu vi của hắn, không thể nhìn xuyên qua 'sương mù' của cấm địa.

Vì vậy, hắn tự nhiên không thể nhìn thấy 'Bạch Tôn Giả' và 'Hoàng Sơn Chân Quân' trong sương mù. "Tiểu tử, ngươi tưởng mình trốn vào sương mù là có thể thoát khỏi tay ta sao?!" Kình Mạch đà chủ gầm lên, nhưng không chui vào trong lớp sương mù này.

Quỷ mới biết trong sương mù này có thứ gì?

Vẫn nên cẩn thận một chút.

Vì vậy, hắn điều khiển phi kiếm bay lên trời, miệng niệm pháp chú.

Sau đó, phi kiếm vung mạnh: "Cửu Tiêu Dẫn Lôi Thần Pháp!" Ầm ầm ầm… Trên bầu trời, một con rồng sấm sét bị phi kiếm của hắn dẫn dụ, từ trên trời giáng xuống.

Con rồng sấm sét nhe nanh múa vuốt, sống động như thật, lao thẳng xuống lớp sương mù, muốn hủy diệt mọi thứ bên trong. "Chậc, dẫn lôi pháp của Vô Cực Ma Tông sao?" Hoàng Sơn Chân Quân hừ lạnh một tiếng, sau đó cũng không thấy ông có động tác gì, thân hình đột nhiên xuất hiện bên dưới con rồng sấm sét. "Hù!" Hoàng Sơn Chân Quân thổi một hơi về phía con rồng sấm sét. … Con rồng sấm sét bá đạo, nhe nanh múa vuốt, cứ thế bị một hơi thổi tan thành mây khói.

Kình Mạch đà chủ nhìn thấy cảnh này, giật mình.

Không cần bất kỳ pháp bảo nào mà đi trên không, đó là chuyện mà chỉ có Ngũ Phẩm Kim Đan Linh Hoàng mới làm được.

Nhưng nhẹ nhàng thổi một hơi đã dập tắt 'Cửu Tiêu Dẫn Lôi Thần Pháp' của hắn, thì chỉ có Chân Quân mới làm được.

Lục Phẩm Chân Quân! "Vãn bối Kình Mạch, đà chủ phân đà Vô Cực Ma Tông, xin hỏi tiền bối và tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia có quan hệ gì không?" Kình Mạch đà chủ lén nắm chặt tấm phù bảo 'Huyết Độn Đại Pháp', trong lòng có chút tự tin hơn.

Có bảo vật này, cho dù là Lục Phẩm Chân Quân cũng không giữ được hắn! "Ừm, có chút quan hệ." Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

Chết tiệt, Kình Mạch không chút do dự bóp nát 'Huyết Độn Đại Pháp', cả người tan ra, hóa thành một vũng sương máu, bắn ra bốn phương tám hướng. 'Huyết Độn Đại Pháp' này rất lợi hại, nhiều sương máu như vậy tứ tán bỏ chạy.

Cuối cùng sẽ hội tụ lại thành một Kình Mạch sống sờ sờ ở một địa điểm nào đó.

Nếu sương máu bị hủy diệt trên đường đi, nhiều nhất cũng chỉ bị thương nặng nhẹ, bồi bổ vài ngày là hồi phục.

Nếu may mắn, một số vật phẩm quý giá mang theo người cũng sẽ ẩn trong 'sương máu', được Huyết Độn Đại Pháp mang đi.

Thậm chí nếu tu luyện 'Huyết Độn Đại Pháp' đến cảnh giới cao nhất, chỉ cần một mảnh sương máu nhỏ thoát ra, là có thể hồi phục nguyên trạng.

Vết thương nặng nhất cũng chỉ cần nghỉ ngơi vài năm là có thể hồi phục.

Cũng chính vì vậy, 'Huyết Độn Đại Pháp' này mới dám tự xưng là độn pháp cấp Ngũ Phẩm có thể thoát chết từ tay Chân Quân.

Nhưng thực tế, mỗi lần thi triển 'Huyết Độn Đại Pháp', khi một phần sương máu bị hủy, chủ nhân thực ra đã mất đi một số thứ vĩnh viễn.

Hoặc là tuổi thọ, hoặc là giới hạn tiềm năng trong cơ thể, hoặc là độ bền cơ thể, vân vân.

Nhưng, chỉ cần giữ được mạng sống, những hy sinh này đều có thể chấp nhận.

Huyết độn thuật mà Kình Mạch đà chủ mượn phù bảo thi triển, tất nhiên không thần kỳ như trong truyền thuyết.

Hơn nữa, vì 'Huyết Độn Đại Pháp' được phong ấn trong phù bảo, thi triển ra không linh hoạt bằng bản thân thi triển. "Ồ?

Pháp thuật hệ huyết độn, cũng có chút thú vị." Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả.

Dựa vào thực lực Chân Quân đỉnh phong của Hoàng Sơn Chân Quân, muốn phá giải 'Huyết Độn Đại Pháp' dùng phù bảo thi triển này không khó.

Tuy nhiên, ông không làm vậy, vì không cần phải vượt quyền thay người khác.

Bạch Tôn Giả đã ra tay rồi.

Chỉ thấy ngài đưa tay vẽ một đường lên trời, trong khoảnh khắc, trời đất biến sắc.

Vốn chỉ là bầu trời, giờ đây đột nhiên thay đổi, biến thành một sa mạc rộng lớn.

Không có bất kỳ sinh linh nào, không có một cây cỏ nào.

Ngoài cát vàng mênh mông, sa mạc này không có gì cả.

Huyết Độn Đại Pháp của Kình Mạch đà chủ hóa thành vô số sương máu, bay tán loạn khắp nơi.

Nhưng dù hắn bay thế nào, cũng không thể bay ra khỏi sa mạc này.

Không lâu sau… hiệu lực của Huyết Độn Đại Pháp biến mất.

Kình Mạch đà chủ trở lại nguyên hình.

Sắc mặt hắn tái nhợt, cho dù là 'Huyết Độn Đại Pháp' được phong ấn trong phù khí cũng đã tiêu hao hết một nửa chân nguyên của hắn.

Cộng với việc liên tục bùng nổ tiêu hao chân nguyên khi truy đuổi

Tống Thư Hàng trước đó, lúc này năng lượng trong cơ thể hắn đã không còn một phần mười.

Sau đó, hắn nhanh chóng kiểm tra cơ thể mình.

Đối mặt với một Lục Phẩm Chân Quân thực sự, lần này Huyết Độn Đại Pháp không biết đã bị tiêu diệt bao nhiêu sương máu nữa.

Lỗ to rồi, biết trước thế, không nên nghĩ cách hành hạ tên tiểu quỷ 'Thư Sơn Áp Lực Đại', trực tiếp chém chết hắn là được rồi?

Không ngờ bên cạnh tên tiểu quỷ đó lại thật sự có Lục Phẩm Chân Quân, nghĩ lại mà sợ.

Sau khi kiểm tra kỹ lưỡng bản thân, trên mặt Kình Mạch đà chủ lộ ra vẻ vui mừng, sương máu vậy mà không bị hủy một mảnh nào!

Ngoài việc chân nguyên tự thân tiêu hao, hắn vậy mà vẫn bình an vô sự.

Ngay cả 'đan dược, phi kiếm, các loại bảo vật' mang theo người cũng không bị tổn hại gì.

Chẳng lẽ vị Chân Quân kia biết không làm gì được 'Huyết Độn Đại Pháp' nên lười ra tay?

Mình thật may mắn! "Chân Quân cũng chỉ có thế thôi." Kình Mạch đà chủ thầm nghĩ, thậm chí trong lòng quyết định sau khi mình thăng cấp Ngũ Phẩm Linh Hoàng, ngưng tụ Kim Đan, nhất định phải học được 'Huyết Độn Đại Pháp' chiêu bảo mệnh tuyệt kỹ này từ sư tôn.

Sau khi xác định mình không bị tổn thương chút nào, Kình Mạch đà chủ lại quay đầu nhìn quanh, muốn xem mình đã bay đến đâu rồi. "Lại bay đến sa mạc rồi?

Bay xa thế?" Kình Mạch đà chủ thầm nghĩ, xem ra phải xác định vị trí của mình, để trở về phân chi gần Vô Cực Ma Tông.

Nhưng đột nhiên, hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Sa mạc này… tại sao lại có cảm giác quen mắt?

Cứ như đã từng thấy ở đâu đó?

Một sa mạc vô tận, không một cây cỏ, không một con vật, một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Khoan đã!

Cảnh này mình đúng là đã từng thấy ở đâu đó!

Mấy ngày trước, khi mình điều khiển 'hóa hình mộc ngẫu' đẩy cửa nhà 'Thư Sơn Áp Lực Đại', chính là đã tiến vào một sa mạc như thế này.

Sau đó lại gặp một tên thiếu niên áo xanh cuồng ngược đãi, cầm một cây búa lớn đập điên cuồng vào hóa hình mộc ngẫu, đập con rối đến không ra hình dạng, còn khiến hắn phải chịu đựng nỗi đau đớn khủng khiếp đó.

Chính là sa mạc này!

Tại sao mình lại xuất hiện trong sa mạc này?

Chẳng lẽ, mình không thoát được?

Sao có thể, Huyết Độn Đại Pháp không phải có thể thoát khỏi tay Chân Quân sao?

Chương 202

Trong lòng Kình Mạch đà chủ căng thẳng.

Đúng lúc này, sa mạc trước mắt hắn đột nhiên bắt đầu sụp đổ, không lâu sau, liền biến mất.

Chuyện gì thế này?

Khi mắt Kình Mạch đà chủ sáng trở lại, hắn phát hiện mình vẫn đứng yên tại chỗ, ở vị trí trước khi thi triển 'Huyết Độn Đại Pháp'.

Ừm, nếu tính kỹ ra, 'Huyết Độn Đại Pháp' bay xa ngàn dặm trong nháy mắt này đã đưa hắn dịch chuyển ngang được hai centimet?

Sắc mặt Kình Mạch đà chủ lập tức tái nhợt. "Không thể để ngươi chạy được đâu." Lúc này, một giọng nói dễ nghe từ phía dưới truyền đến.

Sau đó, một người đàn ông tuấn mỹ mặc trang phục thường ngày hiện đại, mái tóc đen dài bay phấp phới bước ra từ sương mù, mặt mỉm cười.

Mà Tống Thư Hàng đang bị người đàn ông này kéo, cũng bay lên trời.

Kình Mạch đà chủ dù sao cũng là đệ tử từ môn phái lớn như 'Vô Cực Ma Tông', lập tức đoán ra chuyện vừa rồi là gì rồi – huyễn cảnh chân thực. "Thất Phẩm Linh Tôn." Kình Mạch đà chủ lúc này, muốn khóc. "Cũng có chút nhãn lực." Bạch Tôn Giả cười nói.

Nghe thấy câu trả lời khẳng định của đối phương, trong lòng Kình Mạch đà chủ một mảnh tĩnh lặng. "Thư Hàng, xử lý hắn thế nào?" Bạch Tôn Giả hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lúc này mới khó khăn lắm mới hồi phục sau trạng thái buồn nôn, nhìn về phía Kình Mạch đà chủ trước mặt: "Là Công Tử Hải phái ngươi đến?" "Phì, tên Công Tử Hải đó có tư cách gì mà sai khiến ta?" Kình Mạch đà chủ theo bản năng tức giận nói, tính tình này của hắn, cho dù đối mặt với một vị Lục Phẩm Chân Quân, một vị Thất Phẩm Tôn Giả, vẫn không kìm nén được. "Ồ, quả nhiên không phải phong cách của Công Tử Hải, xem ra là ngươi tự ý đến cướp Huyết Thần Toản của ta." Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, sau đó nói với Bạch Tôn Giả: "Xin tiền bối giúp ta giam cầm hắn được không?" Bạch tiền bối mỉm cười, chỉ một ngón tay về phía Kình Mạch đà chủ.

Sau đó, Kình Mạch đà chủ mềm nhũn ngã xuống đất, mất ý thức, không thể động đậy.

Hoàng Sơn Chân Quân tiến lên, từ trong tay áo bay ra một sợi dây thừng, trói chặt Kình Mạch đà chủ. "Ngươi định xử lý hắn thế nào?" Bạch Tôn Giả hỏi. "Ừm, ta nghĩ trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần có một vị tiền bối sẽ rất hứng thú với hắn?" Tống Thư Hàng rút điện thoại ra, gọi một cuộc.

Không lâu sau, đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ấm của một người đàn ông: "Thư Hàng tiểu hữu, tìm ta có chuyện gì vậy?" "A Thất tiền bối, ta bắt được một đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Ngài có hứng thú đến một chuyến không?" Tống Thư Hàng cười hỏi. "Ha ha ha, đệ tử Vô Cực Ma Tông, ta rất có hứng thú.

Ngươi giữ điện thoại ở trạng thái liên lạc được, ta sẽ đến tìm ngươi ngay!" Tô Thị A Thất ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi nhỏ: "A Thất tiền bối, ta có thể hỏi A Thập Lục hiện tại… Ặc!" Cậu còn chưa nói xong, đối diện Tô Thị A Thất đã cúp máy rồi.

A Thất tiền bối đúng là người nóng tính, thôi vậy, đợi ngài ấy đến, hỏi lại tình trạng của A Thập Lục sau. … Lúc này, Hoàng Sơn Chân

Quân đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, trêu chọc: "Thư Hàng tiểu hữu, ngươi thích hậu bối kia của Tô Thị A Thất à?

Tô Thị A Thập Lục là một cô nương không tồi.

Nếu thực lực của ngươi mạnh hơn một chút, nói không chừng thật sự có cơ hội kết thành đạo lữ với cô bé." "Không có đâu, tôi mới gặp A Thập Lục có vài lần thôi." Tống Thư Hàng đáp: "Chỉ là biết cô ấy bị thương rất nặng, dù sao cũng xem như là bạn bè, nên muốn hỏi thăm vết thương của cô ấy thế nào rồi, đã hồi phục chút nào chưa." "Yên tâm đi, A Thất bản gia là Thiên Hà Tô Thị, lợi hại hơn ngươi tưởng nhiều.

Vết thương của A Thập Lục chắc sẽ không có vấn đề gì đâu." Hoàng Sơn Chân Quân an ủi.

Sau khi trở lại sương mù, Hoàng Sơn Chân Quân tiện tay ném Kình Mạch đà chủ đang hôn mê sang một bên, lại hỏi: "Thư Hàng tiểu hữu, Đậu Đậu mấy ngày nay có ổn không?" "Chắc là ổn, gần đây tinh thần nó không tồi." Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi trả lời.

Cậu suýt nữa đã muốn nói 'thậm chí còn có bạn gái là người' nữa.

Nhưng đột nhiên lại cảm thấy chuyện này nói với Hoàng Sơn Chân Quân không hay lắm, nên nhịn lại. "Nó gây cho ngươi không ít phiền phức phải không?" Hoàng Sơn Chân Quân thở dài, nói thật ông cũng không biết mình thời cổ đại cũng là một tài tử đẹp trai khí chất văn nhân xuất chúng, nhưng sao lại nuôi ra một con chó Bắc Kinh tấu hài như Đậu Đậu?

Quả nhiên là lúc đầu đặt tên 'Đậu Đậu', dính hai chữ 'Đậu', nên đã biến thành tấu hài gấp đôi sao? "Không có đâu ạ, nói ra thì Đậu Đậu còn giúp tôi rất nhiều việc." Tống Thư Hàng vội vàng xua tay, cậu nói thật.

Hoàng Sơn Chân Quân vỗ vai Tống Thư Hàng một cách nặng nề: "Đừng khách sáo với ta nữa, Đậu Đậu thế nào ta còn không rõ sao?

Yên tâm đi, sau khi chuyện này kết thúc, lì xì lớn, gấp đôi cho ngươi!

Mấy ngày nay ngươi về nhà nghĩ kỹ xem có muốn thứ gì đặc biệt không." "Cảm ơn tiền bối." Tống Thư Hàng ngoài cảm ơn ra còn có thể nói gì nữa? "Đúng rồi, gần đây ta bảo ngươi xem nhiều ảnh của các tiên tử trong nhóm, ngươi có xem không?" Hoàng Sơn Chân Quân hạ giọng hỏi, đồng thời còn âm thầm bố trí một kết giới cách âm nhỏ bên cạnh mình và Tống Thư Hàng. "À, có xem qua một lần ảnh tự sướng của Lệ Chi tiên tử." Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi đáp. "Chỉ xem một lần?" Hoàng Sơn Chân Quân kinh ngạc.

Sau đó ông lén hỏi: "Ngươi cảm thấy Bạch Tôn Giả thế nào?" "Rất tốt ạ, giống như mọi người trong nhóm nói, là một vị đại tiền bối rất biết chăm sóc hậu bối." Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói.

Hoàng Sơn Chân Quân khựng lại, ta hỏi không phải phương diện này!

Sau đó, ông nghiến răng hỏi thẳng: "Ngươi cảm thấy Bạch Tôn Giả, có đẹp không?" "Đẹp ạ." Tống Thư Hàng không chút do dự nói.

Đồng thời cậu không khỏi nhớ lại lần mình tìm đường chết, khi sức quyến rũ của Bạch Tôn Giả bộc phát, cả thế giới biến thành đen trắng mà chỉ có Bạch Tôn Giả là bảy sắc cầu vồng, lại bổ sung: "Có một lần tôi cảm thấy Bạch Tôn Giả thật sự là người đẹp nhất trời đất." Hoàng Sơn Chân Quân nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một cái, sau đó tắt kết giới cách âm.

Sau đó, ông lặng lẽ rời khỏi bên cạnh Tống Thư Hàng, cẩn thận giữ khoảng cách ba mét với cậu.

Ông nghĩ đến năm đó khi thêm nhầm ID 'Thư Sơn Áp Lực Đại' vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, mình đã gieo ba quẻ cho Tống Thư Hàng.

Lúc đó, ông cảm thấy ba quẻ đó quả thực là cứt chó.

Bây giờ ông cảm thấy, vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này, tư tưởng có chút nguy hiểm.

Trong thời gian ngắn, mình có nên cân nhắc giữ khoảng cách với cậu ta không?

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên chạy ra xa mình ba mét, trong lòng có vạn con ngựa chạy qua: "Hoàng Sơn tiền bối, sao ngài đột nhiên lại đứng xa tôi như vậy?" "…" Hoàng Sơn Chân Quân.

Tống Thư Hàng: "Hoàng Sơn tiền bối, ngài có phải đang nghĩ chuyện gì rất thất lễ không?" Hoàng Sơn Chân Quân cười gượng: "Không có, chỉ là ta vừa mới đánh rắm, nên cảm thấy giữ khoảng cách sẽ tốt hơn." Tiền bối lừa ai thế?

Thực lực đến cảnh giới của ngài mà còn đánh rắm sao?

Hơn nữa tôi tuy chưa mở khiếu mũi, nhưng khứu giác cũng gấp mấy lần người thường, ngài mà đánh rắm, tôi đã ngửi thấy từ lâu rồi.

Nhận thức sai lệch của tiền bối đối với mình, nhất định phải sửa lại!

Tống Thư Hàng chuẩn bị nói chuyện rõ ràng với Hoàng Sơn Chân Quân!

Lúc này… Bạch Tôn Giả đi đến trước mặt Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Tung.

Lưu Thiên Tung lúc này vẫn chưa hoàn hồn, ánh mắt ngây dại, dường như tư duy đã rơi vào một ngõ cụt nào đó, khiến đại não của y hoàn toàn tê liệt.

Đột nhiên, y mạnh mẽ lắc đầu: "Không thể nào, năm đó ta thấy rõ ràng chỉ là ảo ảnh mà thôi." Năm đó y tìm thấy động phủ của tu sĩ kia, vận chuyển bức tượng đó ra ngoài, tưởng rằng cũng là một món bảo vật.

Nhưng sau đó trên đường đi, bức tượng đó tỏa ra sức quyến rũ vô cùng, thậm chí trong quá trình mang theo bức tượng, y mở mắt, nhắm mắt đều sẽ hiện ra hình ảnh của một người đàn ông tuấn mỹ… y sợ hãi.

Vì vậy đã chôn bức tượng đó trở lại dưới đất.

Nhưng dù vậy, hình ảnh của người đàn ông tuấn mỹ này vẫn không thể xóa nhòa, ám ảnh y suốt một năm trời, mới khiến y được giải thoát, đây quả thực là một trải nghiệm kinh hoàng.

Y vốn tưởng rằng trên bức tượng đó có kèm theo lời nguyền, dù sao y cũng đã từng trộm rất nhiều động phủ cổ tiên, thậm chí là lăng mộ, tiếp xúc với đủ loại lời nguyền.

Nhưng bây giờ là sao đây, ảo ảnh ám ảnh y suốt một năm, vậy mà lại đang sống sờ sờ đứng trước mặt y? "Xin chào." Bạch Tôn Giả vẫy tay với Lãnh Diễm Kiếm. "Tiền bối xin chào." Tinh thần lực của Lãnh Diễm Kiếm tập trung cao độ, mỗi lỗ chân lông trên người đều căng thẳng. "Ừm, ngươi không cần phải nghiêm túc như vậy, ta không có ý định làm hại ngươi.

Ta chỉ muốn nói thanh 'Lưu Tinh Kiếm' trong tay ngươi là của ta, ngươi đã mang nó đi khi ta đang bế quan.

Bây giờ ta khó khăn lắm mới xuất quan, cũng đã đến lúc lấy lại Lưu Tinh Kiếm rồi." Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng nói. "Khi bế quan?"

Lãnh Diễm Kiếm sững người, sau đó, hiểu ra điều gì đó! "Ừm, xem ra ngươi đoán ra rồi.

Đúng vậy, lúc đó ta vì một chiêu bí pháp, hóa thân thành trạng thái tượng đá.

Sau đó ta còn nhớ ngươi đã mang ta từ động phủ ra, rồi lại chôn xuống đất." Bạch Tôn Giả bình tĩnh nói.

Mồ hôi lạnh của Lãnh Diễm Kiếm, như thác đổ, không thể ngăn lại.

Một lát sau, Lãnh Diễm Kiếm nghiến răng, giơ thanh 'Lưu Tinh Kiếm' trong tay mình lên, chậm rãi đưa cho Bạch Tôn Giả.

Bất kể thanh Lưu Tinh Kiếm này có phải là của vị tiền bối tu sĩ trước mắt hay không, chỉ bằng thực lực 'Thất Phẩm Tôn Giả' của đối phương, cho dù muốn cướp đoạt thanh 'Lưu Tinh Kiếm' này, Lãnh Diễm Kiếm cũng phải ngoan ngoãn giao ra.

Huống hồ, thanh Lưu Tinh Kiếm này đúng là của đối phương?

Bởi vì không đợi Lưu Thiên Tung đưa ra Lưu Tinh Kiếm, Lưu Tinh Kiếm đã tự mình vui vẻ phát ra tiếng kiếm ngân, trở về bên cạnh Bạch Tôn Giả, nhanh nhẹn như một con cá, xoay tròn, bay lượn quanh Bạch Tôn Giả.

Thần kiếm có linh, thanh Lưu Tinh Kiếm này rõ ràng là thần kiếm đã sớm thai nghén ra 'kiếm linh'.

Bạch Tôn Giả cười khẽ vuốt nhẹ lên Lưu Tinh Kiếm, Lưu Tinh Kiếm vui vẻ rung lên một cái, bay đến bên hông Bạch Tôn Giả.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi: "Ủa, tiền bối.

Là Lưu Tinh Kiếm, chứ không phải Lưu Tiên Kiếm sao?" Cậu vừa mới mắt tinh, nhìn thấy minh văn trên kiếm, là ba chữ Lưu Tinh

Kiếm. "Vẫn luôn là Lưu Tinh Kiếm mà." Bạch Tôn Giả quay đầu cười một cái, sau đó lại nói: "Thư Hàng, kiếm đã lấy lại.

Ngươi còn có chuyện gì không?

Không có chuyện gì thì chúng ta về thôi!" Tống Thư Hàng đáp: "Nếu không vội, chúng ta đợi Tô Thị A Thất tiền bối đến được không?" "Được." Bạch Tôn Giả gật đầu.

Lúc này… Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Tung mặt mày rối rắm đột nhiên lên tiếng: "Tiền bối, vãn bối có thể hỏi ngài một câu được không?" Tuy y mặt mày rối rắm, nhưng đôi mắt lại kiên định vô cùng. "Hỏi ta?" Bạch tiền bối nghi hoặc quay đầu lại, sau đó gật đầu nói: "Hỏi đi." "Tiền bối, ngài là nữ giả nam trang đúng không?" Trong mắt Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Tung mang theo một tia hy vọng.

Hoàng Sơn Chân Quân ở một bên âm thầm ôm trán.

Vì Lưu Thiên Tung không phải là người đầu tiên hỏi câu này, và có lẽ cũng không phải là người cuối cùng. "Ừm, nếu ngươi cảm thấy sau khi nghĩ như vậy, trong lòng sẽ thoải mái hơn, thì ta trả lời mình là nữ giả nam trang cũng không vấn đề gì.

Nhưng mà, ngươi tin không?" Bạch Tôn Giả gãi gãi đầu, nói. "…, là vãn bối thất lễ rồi." Lãnh Diễm Kiếm Lưu Thiên Tung kính cẩn hành lễ với Bạch Tôn Giả, sau đó thân hình y bay lên không, vừa cười điên cuồng vừa bay xa ~~ Về phần hậu bối Đường Đường của Không Không Đạo Môn, rất không may đã bị Lãnh Diễm Kiếm lơ đi, bỏ lại tại chỗ.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, cảm thấy mình đang xem một màn kịch sến súa rẻ tiền.

Chương 203

Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân lén kéo Tống Thư Hàng, truyền âm nhập mật: "Thấy chưa?

Không muốn biến thành bộ dạng như hắn, thì hãy nghĩ nhiều đến A Thập Lục của nhà họ Tô, hoặc là Vũ Nhu Tử cũng không vấn đề gì, ảnh của Lệ Chi Tiên Tử cũng xem nhiều vào.

Sau đó đừng có mơ mộng hão huyền, Bạch tiền bối không thể là nữ giả nam trang, bỏ ý nghĩ đó đi!" "Tiền bối." Tống Thư Hàng cười khổ, cậu không thể truyền âm nhập mật, nên hoàn toàn không thể giải thích, nhưng trước đó cậu nói Bạch Tôn Giả 'đẹp' thật sự là đứng trên góc độ thưởng thức rất thuần túy!

Cậu cũng chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Bạch tiền bối có phải là nữ giả nam trang hay không. "Cố lên!" Hoàng Sơn Chân Quân giơ ngón tay cái cho Tống Thư Hàng, sau đó, lại co mình sang một bên, quan sát hành động của Vân Vụ đạo nhân đang bị 'Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp' phong ấn.

Để không để Vân Vụ đạo nhân bị ảnh hưởng bởi bên ngoài, Hoàng Sơn Chân Quân trước đó đã âm thầm tăng cường sương mù dày đặc xung quanh y, tạo thành hiệu quả cách âm, che khuất tầm nhìn, cách ly cảm ứng.

Vì vậy, Vân Vụ đạo nhân vẫn đang như chơi game offline, không biết gì về những chuyện vừa xảy ra bên ngoài, vẫn đang nỗ lực phá giải phong ấn của Hoàng Sơn Chân Quân.

Cứ xem y phá phong ấn thế nào!

Màn kịch hay này, Hoàng Sơn Chân Quân đã đợi rất lâu. … Lúc này, Bạch tiền bối vẫy tay với Tống Thư Hàng, hỏi: "Thư Hàng, chuyến đi thành phố J lần này thuận lợi không?

Rồi sao lại gặp phải đệ tử Vô Cực Ma Tông?" "Nếu nói là thuận lợi, thì thật sự rất thuận lợi." Tống Thư Hàng khẽ cười, sau đó bắt đầu kể lại trải nghiệm của mình sáng hôm nay.

Từ việc gặp oán quỷ, đến việc vô tình giết chết con quỷ tướng đó, đến việc Tam Nhật sư huynh lặn lội ngàn dặm đến giúp cậu một tay… tiếp đó, ở căn cứ cũ của Đà chủ phát hiện ra một đống dược liệu luyện chế 'Khí Huyết Đan'.

Cuối cùng, gặp phải Kình Mạch đà chủ và một đạo nhân nửa mùa truy sát.

Nói đến đây, Tống Thư Hàng không khỏi nhìn Kình Mạch đà chủ một cái.

Vốn tưởng rằng chuyến đi thành phố J lần này, điều hối tiếc duy nhất là không moi được thông tin về chi nhánh Vô Cực Ma Tông của 'tu sĩ Hoa Hướng Dương' từ miệng thuộc hạ của Đà chủ.

Nhưng bây giờ xem ra, có Kình Mạch ở đây, còn sợ không khai ra thông tin chi nhánh sao?

Nói cách khác, lời chúc mà Bạch tiền bối để lại cho cậu trên đơn dược liệu, đã hoàn thành một cách hoàn hảo!

Nghĩ thôi cũng thấy thật lợi hại. "Ha ha ha, vận may không tồi, ngay cả dược liệu Khí Huyết Đan cũng lấy được rồi." Bạch Tôn Giả cười.

Hoàng Sơn Chân Quân ở một bên không khỏi nhìn Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ Thư Hàng tiểu hữu đi theo Bạch tiền bối, thật sự được hưởng ké vận may?

Chuyến đi thành phố J lần này của cậu ta quả thực may mắn đến kỳ lạ, rất có phong thái của Bạch Tôn Giả? "Thư Hàng ngươi bây giờ đã bắt đầu mở khiếu mũi, tuy nói chỉ cần có Khí Huyết Đan là có thể tăng cường rất nhiều tốc độ tu luyện khiếu khiếu của ngươi, nhưng nhanh nhất cũng phải mất một năm." Bạch Tôn Giả véo cằm nói: "Thật ra, nếu vận may của ngươi tốt hơn một chút…" Nghe thấy câu này, Tống Thư Hàng vội vàng nhảy dựng lên, định ngăn lại nửa câu sau của Bạch tiền bối.

Cậu đã thấm thía sâu sắc 'lời chúc của Bạch tiền bối' là một vũ khí hủy diệt lớn như thế nào.

Lời chúc viết trên giấy đã có thể khiến cậu thuận buồm xuôi gió, nhưng cũng khiến cậu đối mặt với sự truy sát của hai tu sĩ Tứ Phẩm, suýt nữa mất mạng.

Nếu Bạch tiền bối kim khẩu mở ra, trực tiếp chúc phúc trước mặt, sẽ xảy ra chuyện gì?

Tiếc là cậu vừa nhảy lên, nửa câu sau của Bạch tiền bối đã buột miệng nói ra: "Ừm, ta nhớ mấy trăm năm trước, có một tu sĩ trong giới tu sĩ đã có được một viên kỳ thạch?

Hẳn là vật thể từ vũ trụ, rất thần kỳ.

Trên đó có một loại sức mạnh đặc thù, không phải linh lực, không phải năng lượng mà tu sĩ có thể điều động.

Nhưng năng lượng trên viên kỳ thạch đó lại có thể đẩy nhanh rất nhiều tốc độ 'khai khiếu' của tu sĩ Nhất Phẩm.

Ta nhớ, viên kỳ thạch đó năm đó còn gây ra không ít hỗn loạn trong giới tu sĩ?" "Ừm, ta cũng có ấn tượng." Hoàng Sơn Chân Quân tiếp lời: "Viên kỳ thạch đó được người trong giới tu sĩ gọi là 'Ngộ Đạo Thạch', chỉ cần ngồi bên cạnh viên đá này là có thể lĩnh ngộ được sự kỳ diệu của đại đạo.

Tu sĩ Nhất Phẩm ở gần viên kỳ thạch, việc đột phá bình cảnh khiếu huyệt trong cơ thể sẽ trở nên rất thuận lợi, gần như không thất bại.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng không biết đã rơi vào tay thế lực lớn hay đại năng nào rồi." "Nếu Thư Hàng ngươi có thể có được một viên kỳ thạch như vậy, nói không chừng bốn năm là đủ để ngươi liên tiếp phá 'mũi, tai, miệng' ba khiếu, trực tiếp vượt vũ môn, thăng cấp cảnh giới Nhị Phẩm." Bạch Tôn Giả cảm thán. "Không thể nào đâu ạ, tôi không có vận may tốt như vậy." Tống Thư Hàng liên tục xua tay.

Vừa rồi Bạch tiền bối nói, viên kỳ thạch đó dường như không phải là bảo vật do Mẹ Trái Đất sinh ra, mà là đến từ vũ trụ bí ẩn.

Nói cách khác, thứ đó rất có thể sẽ rơi từ trên trời xuống như thiên thạch?

Hy vọng lời chúc của Bạch tiền bối không có hiệu lực.

Nếu không, trong một thời gian tới, cậu sẽ phải lúc nào cũng lo lắng có thiên thạch hay thứ gì đó tương tự rơi vào mình.

Rồi không cẩn thận, mình sẽ bị đè chết?

Trong lúc ba người đang giao lưu, phong ấn của Vân Vụ đạo nhân cuối cùng cũng có biến động.

Chỉ thấy toàn bộ 'Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp' của Hoàng Sơn Chân Quân rung chuyển.

Sau đó, một bóng người phá phong ấn mà ra. "Ha ha, ta cuối cùng cũng phá phong ấn ra ngoài rồi!" Bóng người đó hai tay vươn lên trời, vui vẻ cười lớn.

Sau đó còn ngâm nga: "Một sớm phá phong được tự do, trộm sạch nhà Hoàng Sơn ngốc nghếch.

Aiya, không được, không vần." Mặt Hoàng Sơn Chân Quân đen lại, cười gượng.

Qua màn hình giám sát, thấy Vân Vụ đạo nhân hứng khởi làm thơ, Tống Thư Hàng không khỏi liếc nhìn Hoàng Sơn Chân Quân.

Danh xưng 'Hoàng Sơn ngốc nghếch', tuy Đậu Đậu ngày nào cũng nói, nhưng Đậu Đậu là thú cưng đáng yêu của Hoàng Sơn Chân Quân, dù có gọi 'Hoàng Sơn ngốc nghếch', Chân quân cũng chỉ cảm thấy Đậu Đậu có chút tấu hài đáng yêu.

Nhưng Vân Vụ đạo nhân trước mắt, bộ dạng ông chú trung niên, chẳng đáng yêu chút nào.

Y ngâm thơ làm phú gọi 'Hoàng Sơn ngốc nghếch', tiếp theo có bị Hoàng Sơn Chân Quân một chưởng đập chết không? "Ha ha ha, xem ra, phải cho hắn nếm thử uy lực của phiên bản 'Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp' mới nhất mà ta đã cải tiến.

Lần này lão phu sẽ phong ấn hắn đến chết!" Hoàng Sơn Chân Quân giận dữ cười lạnh.

Tống Thư Hàng lặng lẽ mặc niệm ba giây cho Vân Vụ đạo nhân. … Lúc này, trên màn hình giám sát, Vân Vụ đạo nhân đột nhiên cứng đờ tại chỗ, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Cơ thể y căng cứng, và thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn lên trời.

Tuy nhiên, vì Hoàng Sơn Chân Quân trước đó đã tăng độ dày của sương mù trong cấm địa, Vân Vụ đạo nhân hoàn toàn không thể nhìn xuyên qua lớp sương mù dày đặc này.

Nhìn xung quanh cũng không thấy gì. "Tại sao lão phu vừa xuất quan lại cảm thấy tim đập thình thịch?

Chẳng lẽ tên Hoàng Sơn kia còn đặt bẫy kép gì bên cạnh ta?" Vân Vụ đạo nhân tự lẩm bẩm.

Nhưng không sao, bản đạo đã phá phong ấn ra ngoài, từ nay về sau biển rộng mặc cá lượn, trời cao mặc chim bay! "Kiếm đến!" Vân Vụ đạo nhân khẽ quát, từ trong tay áo rách nát của y bay ra một viên kiếm hoàn, hóa thành kiếm quang.

Y nhẹ nhàng đạp lên độn quang, lao lên trời. "Ta muốn cưỡi gió trở về ~ Một đạo kiếm quang năm ngàn dặm nha!

Chém đầu địch như chém gà nha!" Từ những câu thơ lộn xộn này có thể thấy, Vân Vụ đạo nhân là một người yêu thích thơ cổ, nhưng hoàn toàn không có thiên phú.

Hơn nữa, y vì bị phong ấn quá lâu, người rách rưới, thực sự không có hình tượng văn nhân chút nào.

Nhìn Vân Vụ đạo nhân bay càng lúc càng xa, Tống Thư Hàng vội hỏi: "Chân quân, không bắt hắn lại phong ấn lần nữa sao?" "Không vội." Hoàng Sơn Chân Quân cười nham hiểm: "Bây giờ bắt hắn ngay, phong ấn lại thì cũng quá dễ dàng cho hắn rồi?

Cứ để hắn tiêu dao vài ngày, cho hắn nếm thử sự phồn hoa mỹ cảnh của thế gian ngày nay.

Đợi hắn chìm đắm trong sự phồn vinh của thế giới hiện tại không thể tự thoát ra, ta sẽ bắt hắn lại, trấn áp một lần nữa.

Đến lúc đó, sau khi đã nếm trải hương vị tốt đẹp của thế giới này, khi bị trấn áp lại, hắn mới càng thêm thống khổ!" Nguyên lý này giống như một người chưa từng tiếp xúc với internet, chỉ xem tiểu thuyết giấy và TV là đã cảm thấy cuộc sống rất vui vẻ rồi.

Rồi một ngày, hắn có cơ hội tiếp xúc với internet, chìm đắm vào đó, một ngày không có internet là sẽ toàn thân không thoải mái.

Rồi đột nhiên một ngày, cho hắn cắt mạng, cúp điện, một hai ngày còn không vấn đề gì.

Lâu ngày, sẽ phát điên. "Hơn nữa, lần này ta đã sớm âm thầm động tay động chân trên người Vân Vụ, sẽ không để hắn thoát khỏi sự giám sát của ta." Hoàng Sơn Chân Quân tự tin nói.

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt.

Luôn cảm thấy không nên đắc tội Hoàng Sơn Chân Quân, nếu không sẽ rất thảm?

Cứ như vậy, Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng ba người nhìn theo Vân Vụ đạo nhân đang bay đi, nhìn y bay lên cao, càng lúc càng cao.

Còn Đường Đường của Không Không Đạo Môn, thì âm thầm nhìn theo Bạch Tôn Giả, trong đầu vẫn đang không ngừng bổ sung câu chuyện 'tình yêu hận thù giữa nữ đệ tử Không Không Đạo Môn và vị tiền bối tu sĩ tuấn mỹ bá đạo'.

Chuyện của Vân Vụ đạo trưởng Không Không Đạo Môn, dường như tạm thời kết thúc?

Hy vọng Vân Vụ đạo nhân sẽ hạnh phúc? … Không lâu sau khi Vân Vụ đạo trưởng phá phong ấn rời đi, trên bầu trời có một đạo độn quang nhanh chóng tiếp cận.

Sau đó, thân hình cao lớn của Tô Thị A Thất từ trên trời hạ xuống. "Thư Hàng tiểu hữu!" Y cười sảng khoái với Tống Thư Hàng, ngay sau đó, y lại nhìn thấy Hoàng Sơn Chân Quân và Bạch Tôn Giả ở bên cạnh, nụ cười hơi cứng lại.

Tuy nhiên, y vẫn cố giữ nụ cười sảng khoái chào hỏi Chân quân và Bạch Tôn Giả. "A Thất tiền bối, ngài đến thật nhanh.

Đây là đệ tử Vô Cực Ma Tông, đã bị Bạch tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối bắt giữ." Tống Thư Hàng chỉ vào Kình Mạch đà chủ bên cạnh. "Lần này lại cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu!" A Thất tiền bối bước lớn đến bên cạnh Kình Mạch đà chủ, sau đó lục soát trên người hắn, lôi ra một vài bình lớn nhỏ, một thanh phi kiếm đen nhánh, và một đám sương mù.

A Thất đập một chưởng lên những thứ này, tạm thời phong ấn chúng lại, sau đó ném cho Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, ngươi cầm những thứ này đi, khoảng một hai tháng sau, đợi ta xử lý xong tên này và phân chi Vô Cực Ma Tông, ngươi hãy mở ra.

Đến lúc đó, những thứ bên trong sẽ trở thành vật vô chủ, ngươi có thể yên tâm sử dụng." Phi kiếm và pháp khí mang theo dấu ấn của chủ nhân ban đầu, nếu chủ nhân ban đầu không chết, sẽ không thể sử dụng.

Mà việc loại bỏ dấu ấn của chủ nhân ban đầu rất phiền phức, nên A Thất chọn cách phong ấn đơn giản.

Đợi vài ngày nữa y giải quyết xong Kình Mạch đà chủ, những thứ này Tống Thư Hàng có thể dùng được. "Thư Hàng tiểu hữu, vậy chúng ta hẹn ngày khác gặp lại!

Đến lúc 'Thực Tiên Yến' của Biệt Tuyết Tiên Cơ khai mạc, ta sẽ lại đến tìm ngươi!" Nói xong, Tô Thị A Thất xách Kình Mạch đà chủ lên.

Sau đó lại từ biệt Hoàng Sơn Chân Quân và Bạch Tôn Giả, vèo một tiếng, ngự đao bay lên, nhanh chóng biến mất.

Sau khi bay xa.

A Thất thầm nghĩ: "Quên mất Tống Thư Hàng tiểu hữu cuối cùng lại ở cùng Bạch tiền bối, làm ta giật cả mình.

Chương 204

May mà ta phản ứng nhanh, chạy lẹ." ************* "Vậy Hoàng Sơn tiền bối, chúng ta từ biệt tại đây!" Tống Thư Hàng từ biệt Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói: "Đậu Đậu phiền tiểu hữu chăm sóc thêm vài ngày nữa, đợi ta bắt lại Vân Vụ đạo trưởng phong ấn xong, sẽ đến đón Đậu Đậu về!" "Vâng tiền bối, tôi sẽ chuyển lời cho Đậu Đậu." Tống Thư Hàng vẫy tay.

Sau đó, Bạch Tôn Giả điều khiển phi kiếm, đưa cậu trở về tòa nhà của Dược Sư.

Một lúc sau, Hoàng Sơn Chân Quân cũng ngự kiếm bay đi, rời khỏi nơi phong ấn. "Ủa?

Sao mọi người đi hết rồi?" Khi cô nương Đường Đường của Không Không Đạo Môn phản ứng lại, người bên cạnh đã đi sạch, chỉ còn lại một mình cô đứng ngây tại chỗ. "…" Mình tự do rồi sao?

Nhưng tại sao trong lòng lại không cam tâm?

Đường Đường nếm trải cảm giác bị người khác coi như không khí này, trong lòng rất khó chịu.

Sau khi nghiến răng, cô siết chặt nắm tay về phía Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đang bay đi xa: "Ta sẽ trở lại!" … Tống Thư Hàng ngồi trên kiếm quang của Bạch Tôn Giả, không biết vì sao luôn cảm thấy hai chân có chút quen thuộc mà bủn rủn, là di chứng của lần nhảy bungee trước sao?

Đó là một bài học nặng nề, nên lần này, mình nhất định phải kiểm soát tốt cái miệng của mình, tuyệt đối không được nói những lời không qua não.

Trong lúc đang suy nghĩ, điện thoại của cậu reo lên.

Tống Thư Hàng lấy ra xem, là điện thoại của Thổ Ba.

Nửa đêm canh ba, tên Thổ Ba này không ngủ còn gọi điện thoại qua làm gì?

Tống Thư Hàng vẫn nghe máy. "Thư Hàng, cậu ở đâu vậy?

Tớ vừa mới qua phòng cậu, sao cậu không ở đó?" Giọng lo lắng của Thổ Ba truyền đến. … Vốn dĩ tối nay cậu ta không ngủ được, định đến tìm Tống Thư Hàng, xem cậu ngủ chưa, nếu chưa ngủ thì có thể trò chuyện.

Nhưng khi đến phòng Tống Thư Hàng, lại phát hiện trong phòng không có người, chỉ có một chùm chìa khóa xe vứt trên bàn, vì vậy lập tức lo lắng gọi điện cho Thư Hàng. "Khụ, tớ chỉ ra ngoài tìm chỗ mua bao thuốc lá, tớ sẽ về ngay.

Đừng lo lắng." Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp. "Cậu học hút thuốc từ khi nào vậy?

Đợi đã…" Thổ Ba đột nhiên hạ giọng: "Cậu có phải bị người ta bắt cóc không, có cần tớ báo cảnh sát không?" "Trí tưởng tượng của cậu quá phong phú, đã vượt ra ngoài vũ trụ rồi.

Đừng nghĩ lung tung nữa, tớ sắp về rồi." Tống Thư Hàng cười nói. "Ồ ồ, vậy cậu mau về nhé, tớ đợi cậu." Thổ Ba đáp.

Tống Thư Hàng ha ha cười, cúp máy. "Bạch tiền bối, ngài có thể đưa con đến thành phố J trước được không?" "Không vấn đề gì." Bạch tiền bối gật đầu: "Ta dùng một thanh phi kiếm khác đưa con qua đó, sau đó ta sẽ đợi con về nhà ở tòa nhà của Dược Sư." "Dùng một thanh phi kiếm khác đưa con qua?" Tống Thư Hàng nghi hoặc, chẳng lẽ Bạch tiền bối không ngự kiếm phi hành cũng có thể đưa mình qua

đó?

Bạch Tôn Giả nói: "Ừm, rất đơn giản, giống như phi kiếm truyền thư vậy." "Phi kiếm truyền thư?

Bạch tiền bối không cần một tu sĩ khác phối hợp khóa định vị trí sao?" Tống Thư Hàng hỏi, lúc đầu Dược Sư và Thông Huyền đại sư phi kiếm truyền thư, đều là hai người thông qua phương pháp đặc thù cộng hưởng để xác định vị trí, sau đó mới phi kiếm truyền thư. "Không cần đâu, con chỉ cần cho ta biết địa chỉ, ta dùng điện thoại tìm bản đồ xác định vị trí, sau đó là có thể đưa con qua đó.

Cách này ta cũng mới nghĩ ra không lâu, nhưng ta là tu vi Thất Phẩm, con có thể tin ta." Bạch Tôn Giả giải thích. "Khụ, Bạch tiền bối ngài không đi cùng con đến thành phố J chơi sao?" Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Cậu luôn cảm thấy phương pháp dùng bản đồ điện thoại xác định vị trí của Bạch tiền bối có chút không đáng tin.

Nếu có thể, vẫn là xin Bạch tiền bối đích thân đưa mình đi một chuyến thì tốt hơn. "Ừm, ta đột nhiên tâm trạng có chút không tốt." Bạch tiền bối thở dài: "Ta vừa rồi rõ ràng đã thu liễm khí tức trên người, nhưng Tô Thị A Thất thấy ta xong, vẫn tỏ vẻ trốn tránh ta.

Không nói được mấy câu đã chạy như ma đuổi.

Nên ta tâm trạng không tốt, không đi cùng con đến thành phố J.

Thôi nào, ta dùng phi kiếm đưa con qua đó, đừng lề mề nữa!" A Thất tiền bối?

Tống Thư Hàng đột nhiên muốn khóc, A Thất tiền bối ơi, tại sao lại để con gánh tội?

Nói xong, Bạch Tôn Giả rút ra thanh đoản kiếm màu xanh lam của tán tu Lý Thiên Tố, ngón tay điểm một cái lên đó.

Đoản kiếm hóa thành kiếm quang, lơ lửng trên không.

Sau đó, Tống Thư Hàng bị Bạch Tôn Giả di chuyển lên độn quang của thanh đoản kiếm màu xanh lam. "Địa chỉ đâu?" Bạch Tôn Giả hỏi. "Khu phố La Tín, thành phố J, số 54, mà này Bạch tiền bối, con sẽ không chết chứ?" Tống Thư Hàng mặt mày méo xệch hỏi. "Yên tâm một trăm phần trăm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu." Bạch tiền bối lướt mấy cái trên điện thoại: "Được rồi, xác định tọa độ." Sau đó, ngài bắt một cái kiếm quyết, điểm vào thanh phi kiếm dưới người Tống Thư Hàng: "Đi!" Thanh đoản kiếm màu xanh lam 'vèo' một cái lao về phía trước, tốc độ đó, cực nhanh.

Nhanh đến mức nào ư, nhanh đến mức không còn gì để nói.

Ví dụ như, khi kiếm vừa lao đi, Tống Thư Hàng đã la thảm: "A a a a ~" Khi cậu la thảm đến tiếng 'a' thứ tư, đứng từ vị trí của Bạch Tôn Giả nhìn ra, mắt thường của người bình thường đã chỉ có thể nhìn thấy một chấm đen nhỏ như con kiến.

Bay đi rất xa… Tống Thư Hàng lúc này cả người đều nằm bò trên phi kiếm độn quang, không có chút mỹ cảm nào để nói.

Lý tưởng thì đầy đặn, còn hiện thực thì phũ phàng lại hết lần này đến lần khác dạy Tống Thư Hàng cách làm người, không ngừng đả kích giấc mộng đẹp 'ngự kiếm phi hành' của cậu.

Nếu không phải trên phi kiếm độn quang có một lớp lực hút mạnh mẽ, dán chặt Tống Thư Hàng trên phi kiếm, thì lúc này cậu đã sớm vì tốc độ phi kiếm quá nhanh mà bị hất văng xuống rồi.

“Bạch tiền bối, cho dù là phương thức phi kiếm truyền thư, người cũng thêm cho con một cái trận pháp phòng gió phòng ngự chứ ạ.

Con là người, không phải hàng hóa mà.” Tống Thư Hàng lúc này lệ rơi đầy mặt.

Vì tốc độ nhanh đến vô phương cứu chữa của phi kiếm, lúc này cậu chỉ có thể dùng thân thể của mình để chống lại áp lực không khí mạnh mẽ.

Nếu không phải cậu đã là tu sĩ Nhất phẩm Nhị khiếu, thì chỉ riêng áp lực khi bay tốc độ cao và tình trạng thiếu dưỡng khí đã đủ cho cậu uống một bình rồi.

Ngoài ưu điểm ‘tốc độ đủ nhanh’, Tống Thư Hàng thật sự không tìm ra được ưu điểm nào khác của ‘phương thức vận chuyển’ này của Bạch tiền bối.

Hơn nữa...

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy ngoài chứng sợ độ cao ra, không chừng mình còn có thêm 'chứng sợ tốc độ' nữa?

Không biết qua bao lâu, tóm lại là rất nhanh, Tống Thư Hàng đã thuận lợi đến nơi.

Lúc này kiểu tóc của cậu đã biến thành đầu chổi nhỏ, may mà tóc cậu không dài như Dược Sư, nếu không thì một mái tóc dài bồng bềnh kiểu đầu nổ cực ngầu là khó tránh khỏi.

Tốc độ phi kiếm từ từ giảm xuống, chuẩn bị hạ cánh.

Lại một lần nữa may mắn là cách hạ cánh không phải kiểu nhảy bungee, nếu không thì hôm nay Thư Hàng lại phải mềm nhũn chân rồi.

....

Tại nhà ông ngoại Thổ Ba.

Thổ Ba cầm điện thoại, chán chường lướt một trò chơi nhỏ: “Tên Thư Hàng đó rốt cuộc chạy đi đâu rồi?

Không phải thật sự bị người ta bắt cóc rồi chứ?” Bởi vì tên Tống Thư Hàng đó không biết hút thuốc, nửa đêm canh ba chạy ra ngoài, còn nói là đi mua thuốc, nghĩ thế nào cũng thấy không đúng.

Chờ thêm mười phút nữa, nếu tên Thư Hàng đó vẫn chưa về, thì nên cân nhắc xem có nên báo cảnh sát không?

Thổ Ba trong lòng suy nghĩ miên man. ********** Trong sân nhỏ nhà ông ngoại Thổ Ba.

Bên cạnh chiếc xe 'nữ sĩ xa' của Tống Thư Hàng, có hai tên trộm vặt lén lút tiếp cận.

Chúng dùng đèn pin rọi vào trong xe, rồi lại nhanh chóng tắt đi.

“Có một cái thùng lớn, còn có một cái túi to.

Đây là xe của phụ nữ, không chừng bên trong có đồ tốt.” Tên trộm vặt A khẽ nói.

Cơ hội có đồ tốt trong xe phụ nữ lớn hơn xe đàn ông.

Tên trộm vặt B khẽ vẫy tay, rồi giơ viên gạch trong tay lên: “Tao đập cửa sổ xe, rồi mày dùng tốc độ nhanh nhất lấy cái túi và cái thùng đi.” “Không vấn đề, hơn nữa loại xe nữ sĩ này tao đã tra trên mạng rồi, hệ thống báo động hơi lạc hậu, có khi cửa sổ bị đập vỡ mà chuông báo còn không reo.” Tên trộm vặt A cười hắc hắc.

Sau đó, tên trộm vặt B giơ gạch lên, định đập vào cửa sổ xe!

Ngay lúc này, trên trời đột nhiên có một thứ gì đó rơi xuống, đâm sầm vào gã.

Sau đó... tên trộm vặt B bị đâm bay thẳng ra ngoài.

Thân hình gầy gò của gã bị đâm bay xa năm mét, đập vào bức tường nhà ông ngoại Thổ Ba.

Tên trộm vặt A đứng sau ngây người, há to miệng nửa ngày trời không phát ra được một tiếng nào.

Cái quái gì đang xảy ra vậy?

“A, cuối cùng cũng hạ cánh thuận lợi rồi?” Giọng Tống Thư Hàng vang lên, cậu khẽ đá chân, hất thanh phi kiếm đã cạn năng lượng lên rồi dùng tay bắt lấy.

“A a a ~” Mãi đến lúc này, tiếng kêu thảm thiết của tên trộm vặt A mới vang lên.

Gã cảm thấy mình như bị một con bò tót đang điên cuồng húc phải, xương cốt toàn thân như muốn rã rời.

Tống Thư Hàng liếc nhìn bọn họ một cái: “Ồ, là trộm à?” Tên trộm vặt B trợn to mắt, rồi lộ ra vẻ mặt hung tợn, từ trong túi lôi ra một con dao nhỏ: “Không muốn chết thì cút...” Lời còn chưa nói hết, gã chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm.

Một nắm đấm cứng rắn đập vào hốc mắt gã, gã hét thảm rồi bay ra ngoài, đập vào bức tường nhà ông ngoại Thổ Ba, nối gót đồng bọn.

Hai tên trộm chồng lên nhau, phát ra tiếng kêu la đau đớn.

“Các ngươi đến đúng lúc lắm!” Tống Thư Hàng thầm gật đầu.

Có hai tên trộm này ở đây, lát nữa Thổ Ba hỏi cậu nửa đêm chạy đi đâu, cậu có thể viện cớ nói là mình thấy hai tên này lén lén lút lút, nên mới lén ra ngoài để đề phòng chúng!

Tuyệt vời!

“Có chuyện gì vậy?” Trong phòng trên lầu, Thổ Ba ló đầu ra, kêu lên.

“Thổ Ba, là tôi.

Tôi vừa gặp hai tên trộm vặt.” Tống Thư Hàng cười vẫy tay.

Chương 205

“Gì?

Trộm vặt?

Oa ha ha ha, phố La Tín của chúng ta lâu rồi không gặp trộm vặt.” Giọng Thổ Ba lại tràn đầy vẻ phấn khích, rồi hét lớn: “Ông ngoại, bắt trộm!” “Gì?

Trộm?

To gan, bắt trộm!!” Ông ngoại Thổ Ba người chưa dậy, đã vang lên một tiếng sư tử hống kinh thiên động địa.

Chẳng mấy chốc, Thổ Ba, ông ngoại, bà ngoại, Lý Dương Đức, cùng với mấy hộ hàng xóm bên cạnh hùng hổ chạy ra.

“Trộm đâu, ở đâu?” Ông ngoại Thổ Ba lớn tiếng nói.

Trên phố La Tín, nhà nào nhà nấy ít nhiều đều có quan hệ họ hàng, cái gọi là đánh hổ anh em ruột, ra trận cha con binh.

Mỗi khi có trộm, chỉ cần hô một tiếng, về cơ bản là cả làng xuất động.

Rất hiếm có tên trộm nào sau khi bị phát hiện còn có thể trốn thoát.

Vì vậy, đã rất lâu rồi không có tên trộm nào muốn ghé thăm nơi này.

Không chỉ không trộm được bao nhiêu tiền, mà một khi bị bắt thì rất thê thảm.

Tên trộm lần trước bị bắt, lúc nhìn thấy chú cảnh sát thì lại rơi nước mắt hạnh phúc.

“Ở kia, dưới góc tường.” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Sau đó... hàng xóm chẳng nói chẳng rằng, xông lên đấm đá túi bụi.

Sau đó, có người kêu lên: “Ai có dây thừng, trói lại trước, rồi đưa đến đồn cảnh sát!” “Tôi đây, tôi có dây thừng.” Lại có một người đàn ông chạy nhanh đến, lấy ra một sợi dây thừng rất dài.

Chỉ thấy tay nghề của anh ta rất điêu luyện, nhanh nhẹn trói tay hai tên trộm vặt một vòng.

Sau đó kéo dây, thuận thế trói luôn cả chân của tên trộm, nghĩ một lát, anh ta lại quấn thêm mấy vòng quanh người hai tên trộm.

Luôn có cảm giác người đàn ông này không phải đang trói người, mà là đang trói cua hay gì đó?

“Không cần trói chân, lát nữa còn phải lôi chúng đến đồn cảnh sát chứ.

Trên người cũng không cần trói nhiều dây vậy đâu, anh tưởng chúng là cua anh bán à?” Có người bên cạnh nói.

Thật sự là người bán cua à?

“...” Người đàn ông trói dây cười gượng một tiếng: “Chết tiệt, trói quen tay rồi!” Sau khi bận rộn xong, một đám hàng xóm và ông ngoại Thổ Ba, áp giải hai tên trộm mặt mũi bầm dập đến đồn cảnh sát gần làng.

May mà có hai tên trộm này làm bình phong, chuyện Tống Thư Hàng ra ngoài nửa đêm cứ thế mà qua. ....

Sau khi chơi ở nhà ông ngoại Thổ Ba hai ngày.

Tống Thư Hàng và Dương Đức tạm biệt gia đình Thổ Ba, lên đường trở về thành phố Đại học Giang Nam, còn Thổ Ba thì ở lại nhà ông ngoại chơi thêm vài ngày.

Chiếc xe nữ sĩ từ từ khởi động, phía sau xe là hai thùng dương mai đầy ắp, coi như là chiến lợi phẩm của Tống Thư Hàng trong hai ngày qua.

Ông ngoại Thổ Ba nhiệt tình vẫy tay, tiễn Tống Thư Hàng và Dương Đức rời đi.

Từ khi Tống Thư Hàng đến, những chuyện kỳ quái trong làng không còn xảy ra nữa, ngay cả nhiều người già sức khỏe yếu cũng dần dần hồi phục sức lực.

Thật tốt. ************** Thành phố Đại học Giang Nam, sau khi Tống Thư Hàng đưa Dương Đức về, cậu tự mình lái xe đến tòa nhà của Dược Sư.

“Bạch tiền bối, Đậu Đậu, con về rồi.” Tống Thư Hàng xách hai cái thùng, một cái túi lớn đi lên lầu.

Vừa vào nhà, cậu ngây người.

Nhìn căn phòng vừa xa lạ vừa quen thuộc, cậu lại im lặng lùi ra khỏi cửa tòa nhà nhìn lại, đúng rồi, không nhìn nhầm, đúng là tòa nhà năm tầng mà Dược Sư đã mua.

Nhưng nội thất bên trong... hoàn toàn được làm mới.

Bất kể là tường, trần nhà, đèn điện, các loại đồ điện gia dụng, sản phẩm kỹ thuật số, tất cả đều được thay mới.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, mình ra ngoài cũng mới hai ngày thôi mà?

Lúc này, bóng dáng Bạch Tôn Giả nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha ha, Thư Hàng, ngươi cảm thấy trang trí mới này thế nào?” Trong mắt Bạch tiền bối mang theo vẻ ngượng ngùng và lấy lòng.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, một lúc sau, gật đầu nặn ra một chữ: “Tốt!” Đúng vậy, thuần túy từ góc độ trang trí mà nói... giả sử lúc Dược Sư mua, nội thất trong phòng là cấp bậc trăm vạn, thì giá trị trang trí hiện tại là cấp bậc ngàn vạn, các loại lộng lẫy...

Cho nên, Tống Thư Hàng chỉ có thể nói ra một chữ ‘tốt’.

Còn về tại sao Bạch tiền bối lại trang hoàng lại toàn bộ căn nhà... vấn đề này, Tống Thư Hàng cảm thấy mình không cần hỏi, từ vẻ mặt hơi ngượng ngùng + lấy lòng của Bạch tiền bối, là có thể đoán ra đáp án rồi.

Bạch tiền bối lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tống Thư Hàng mấp máy môi, vốn định nhắc nhở Bạch tiền bối, căn nhà này là của Dược Sư tiền bối, con có hài lòng cũng vô dụng.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ thở phào của Bạch tiền bối, Thư Hàng cảm thấy có chút không nỡ nhắc nhở ngài ấy sự thật này.

“Đúng rồi, tiền bối.

Đây là quà từ nhà bạn học con mang về, ngài thử xem?” Tống Thư Hàng mở thùng dương mai ở dưới cùng ra, lộ ra từng quả dương mai căng mọng, trông rất ngon miệng.

Bạch tiền bối thử một quả, mắt híp lại: “Ừm, vị không tệ.” “Vâng ạ, do mấy đứa tụi con tự tay hái, rất thú vị.

Lần sau có rảnh con dẫn tiền bối đi chơi.

Hơn nữa nhân dịp nghỉ hè, con có thể dẫn tiền bối đi dạo khắp cả nước, cứ ru rú ở khu Giang Nam thì không thể thấy được nhiều nơi thú vị của thời đại này đâu.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Được!” Mắt Bạch tiền bối lập tức sáng lên: “Còn có máy bay nữa, mấy ngày nữa chúng ta đi học đi!” “Không vấn đề!” Tống Thư

Hàng nở nụ cười sảng khoái, trong lòng lại thầm nghĩ trước khi học lái máy bay, mình có nên xin Hoàng Sơn tiền bối một bộ 'đồ phi hành gia' không?

Cậu thật sự sợ Bạch tiền bối đang lái, nhất thời hứng lên, rồi lái máy bay xông vào vũ trụ, bay đến mặt trăng!

Cho nên, phải có sự chuẩn bị mới được.

Đang nói chuyện, Kinh Ba Đậu Đậu từ trong phòng nhanh chóng lao ra, nhào vào người Tống Thư Hàng, kêu lên: "Thư Hàng, nghe nói hôm kia ngươi gặp Hoàng Sơn đại ngốc à?" Tống Thư Hàng đỡ lấy Đậu Đậu đang bay tới, đáp: "Đúng vậy, gặp Hoàng Sơn Chân Quân." "Hoàng Sơn đại ngốc có nói khi nào đến đón ta không?" Đậu Đậu mong đợi hỏi.

Trước đây mỗi lần bỏ nhà ra đi, Hoàng Sơn Chân Quân sẽ lập tức ra ngoài tìm nó.

Nhưng lần này, đã gần một tháng rồi, Hoàng Sơn vẫn chưa đến đón nó, nó có chút không quen.

"Khụ, Chân Quân nói chờ mấy ngày nữa, ngài ấy bắt lại tên Không Không Đạo Môn Vân Vụ đạo trưởng kia phong ấn xong, sẽ đến đón ngươi." Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

"Lại đi bắt tên ngốc Vân Vụ đó à?" Đậu Đậu nhe răng: "Hoàng Sơn đại ngốc, thật sự coi thường ta à?" Tống Thư Hàng cười gượng.

"Thôi được rồi, không nói chuyện Hoàng Sơn đại ngốc nữa.

Mà này, hôm qua ngươi không online à?

Trong nhóm có chút chuyện." Đậu Đậu từ trên người Tống Thư Hàng nhảy xuống, hỏi.

"Bởi vì hôm qua điện thoại vừa lúc hết pin, lần này ra ngoài ta quên mang sạc.” Tống Thư Hàng đáp: “Các tiền bối không ai tìm ta chứ?” Nói ra cũng khá ngại, các tiền bối trong nhóm đều nạp cho cậu một ngàn vạn tiền điện thoại, chính là để phòng trường hợp không liên lạc được với cậu.

Không ngờ lần này cậu lại quên mang sạc.

“Thiệt tình, mấy ngày nữa chờ Dược Sư về, ngươi học hắn một tiểu pháp thuật ‘Sạc Điện Thuật’ để phòng thân.

Ngươi ngay cả Chưởng Tâm Lôi cũng học được rồi, ‘Sạc Điện Thuật’ chắc không thành vấn đề.” Đậu Đậu từ trên người Tống Thư Hàng nhảy xuống, đáp.

Sạc Điện Thuật?

Có pháp thuật thần kỳ như vậy sao?

Xem ra các tiền bối trong nhóm vì để đối phó với tình huống ra ngoài, điện thoại, máy tính đột nhiên hết pin, cũng khá là liều mạng.

Một người một chó vừa đi vừa nói chuyện, Bạch tiền bối một tay bê cái thùng lớn, tâm trạng không tệ thưởng thức dương mai đi theo sau.

Tống Thư Hàng đến đại sảnh trên lầu, trước tiên đem dược liệu, ba triệu nhân dân tệ, cùng với chiến lợi phẩm lấy được từ người Cảnh Mạch đà chủ đặt sang một bên.

Sau đó lấy máy tính của mình ra, thành thạo đăng nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, xem lại lịch sử tin nhắn.

Tin nhắn đầu tiên là ghi chép của chiều hôm qua.

Đầu tiên là tin của Vũ Nhu Tử, là tin nhắn lúc mười bốn giờ hôm qua.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “@Thư Sơn Áp Lực Đại, Tống tiền bối ~ có ở đó không, em cuối cùng cũng hoàn thành đồng bộ với linh quỷ rồi.

Bên anh nghỉ hè chưa?

Chúng ta tìm cơ hội đi đảo bí ẩn chơi đi!” Cô nương này lại bế quan hơn nửa tháng, cuối cùng đã hoàn thành ‘ý thức đồng bộ, năng lượng cộng hưởng’ với linh quỷ.

Từ nay về sau, hack linh quỷ của cô đã được kích hoạt, mỗi giờ mỗi khắc linh quỷ đều sẽ giúp cô tinh luyện chân khí trong cơ thể, tốc độ tu luyện tăng gấp bội, còn kèm theo trữ lượng chân khí gấp đôi.

Hơn nữa, cô cuối cùng đã hoàn thành ước định với cha mình, có thể ra đảo du ngoạn.

Thế là, điều đầu tiên nghĩ đến là đảo bí ẩn, và Tống Thư Hàng.

Nhưng đáng tiếc, lúc đó điện thoại của Tống Thư Hàng vừa hay hết pin.

Nhưng... trong nhóm rất nhanh có một ID trả lời Vũ Nhu Tử đầu tiên.

Bắc Hà Tán Nhân: “Yo, Vũ Nhu Tử làm tốt lắm, nhận được linh quỷ chưa được bao lâu, nhanh vậy đã đồng bộ xong khế ước linh quỷ rồi?” Là Bắc Hà Tán Nhân tiền bối đã lâu không gặp, ngài ấy cuối cùng cũng từ đảo bí ẩn trở về?

Vị ‘thánh đấu sĩ vĩnh viễn online’ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ này, luôn có thể trả lời vấn đề của mọi người trong nhóm đầu tiên.

Nếu đổi thành hình thức diễn đàn cổ xưa, thì ngài ấy chính là cao thủ giật tem số một.

Thấy tiền bối vẫn có thể vui vẻ tán gẫu trong nhóm, xem ra bọn họ ở trên đảo bí ẩn không xảy ra chuyện gì, chỉ không biết thu hoạch thế

nào?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu di chuyển con trỏ chuột, lịch sử trò chuyện trong nhóm lật trang.

Chương 206

Bên dưới, vẫn là ghi chép của Bắc Hà Tán Nhân: “Vũ Nhu Tử cũng muốn đi đảo bí ẩn à?

Ta và Tam Lãng, Cổ Hồ Quan đã hẹn, đang chuẩn bị ba người cùng đi khám phá ‘đảo bí ẩn’ này đây, ngươi có muốn đi cùng không?” Tay Tống Thư Hàng cứng đờ... không đúng!

Tiền bối, chẳng phải ba vị đã vào đảo bí ẩn từ hai mươi ngày trước rồi sao?

Sao lại biến thành đã hẹn nhau sẽ cùng đi đảo bí ẩn?

Mất trí nhớ rồi à?

“????” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử gửi một hàng dấu chấm hỏi.

Ba vị tiền bối, không phải đã từ đảo bí ẩn trở về rồi sao?

Tiếp theo, Cuồng Đao Tam Lãng nhảy ra, vui vẻ nói: “Vũ Nhu Tử muốn đi cùng chúng ta à?

Hoan nghênh cực kỳ!

Ngoài ra ngươi có thể nói với Linh Vũ Điệp Tôn Giả, có ba người chúng ta ở đây, nhất định sẽ bảo vệ tốt cho ngươi, để Tôn Giả yên tâm một trăm phần!” Sau đó, tin nhắn tiếp theo là của Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Nếu Vũ Nhu Tử muốn đi cùng, thì hẹn một nơi gặp mặt đi.

Vì chuyến đi đảo bí ẩn lần này, ba người chúng ta đã chuẩn bị rất nhiều thứ.

Bất kể là pháp thuật, pháp khí, hay là thiết bị hiện đại hóa.

Ngươi hẹn một nơi gặp chúng ta, chúng ta chuẩn bị cho ngươi một bộ trang bị, như vậy sau khi vào đảo bí ẩn sẽ không sợ mất trí nhớ.

Cho dù thật sự mất trí nhớ, chỉ cần hiệu quả pháp thuật trên người, thiết bị hiện đại hóa không bị hủy, cũng có thể tìm ra chút manh mối.” Cổ Hồ Quan Chân Quân vừa dứt lời, các tiền bối trong nhóm lần lượt xuất hiện.

Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng nói: “Tam Lãng, đừng nhìn ngày tháng, nói cho ta biết hôm nay là ngày mấy tháng mấy?” “Ngày 17 tháng 6 mà, ngày chúng ta hẹn nhau xuất phát đó.” Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng trả lời.

Nghe đến đây, Cổ Hồ Quan Chân Quân nhanh chóng mở ngày tháng ở góc dưới máy tính: “Chết tiệt, ngày 8 tháng 7 năm 2019?” Bắc Hà Tán Nhân cũng phản ứng lại: “Ngày 8 tháng 7 năm 2019?

Ba người chúng ta có vấn đề về trí nhớ à?” “Có vấn đề rồi +1” Tạo Hóa Pháp Vương.

“Có vấn đề rồi +2” Tuyết Lang Động Chủ hả hê.

“+3” Đồng Quái Tiên Sư còn kèm theo một biểu cảm nhe răng cười đắc ý.

“Hơn nữa, là có vấn đề lớn rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ ló đầu, nói: “Ký ức mà ba người các ngươi đánh mất, còn khoa trương hơn cả hai vị đạo hữu của Dược Sư.

Ít nhất bọn họ còn nhớ mình từng vào hòn đảo bí ẩn đó, chỉ là mất đi ký ức trên đảo.

Sau khi tỉnh lại cũng xuất hiện một cách khó hiểu trên một bãi biển không người.

Còn ba người các ngươi, ký ức bị cắt đứt ngay tại ‘trước khi xuất phát’.” Dược Sư bổ sung: “Hơn nữa, sau khi ba người các ngươi từ trên đảo ra, cũng không xuất hiện ở bãi biển nào đó.

Mà là ai về nhà nấy?

Ta muốn biết, sau khi ba người các ngươi mất trí nhớ, là mộng du về động phủ của mình à?” Có thể tưởng tượng, sau khi ba người họ từ đảo bí ẩn ra, không còn chút ký ức nào.

Sau đó quay về động phủ của mình, mở máy tính lên, rồi ngơ ngác tưởng rằng ba người mình vẫn chưa xuất phát, sau đó lại bắt đầu hẹn thời gian, chuẩn bị tái chiến ‘đảo bí ẩn’.

Giả sử nếu Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Cổ Hồ Quan Chân Quân ba vị lần này trở về, không có ai nhắc nhở họ bị mất trí nhớ.

Có lẽ sẽ xảy ra cảnh tượng sau đây.

Bắc Hà Tán Nhân: “Tam Lãng, Cổ Hồ Quan đạo nhân, chúng ta đi thám hiểm đảo bí ẩn được không?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Đi chung đi chung!” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Đi chung đi chung, ta đi chuẩn bị chút trang bị.” Sau đó ba người lại chiến đảo bí ẩn... rồi ba người lại mất trí nhớ... ...

Sau đó hơn hai mươi ngày sau.

Ba người lại từ đảo bí ẩn trở về, mơ mơ màng màng lại liên lạc với nhau.

Bắc Hà Tán Nhân: “Này các huynh đệ, chúng ta cùng đi đảo bí ẩn thám hiểm được không?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Đi chung đi chung!” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Kết bạn cùng đi, ta đi chuẩn bị chút trang bị.

Ủa, tại sao cứ cảm thấy đoạn đối thoại này có chút quen tai nhỉ?” Tiếp theo, ba người lại chiến đảo bí ẩn, lại mất trí nhớ.

Cứ thế tuần hoàn?

Đương nhiên, khả năng xảy ra chuyện này rất nhỏ, trừ khi cả ba người đều không nhìn thời gian!

“...” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, cô thầm sờ sờ lồng ngực lớn của mình, có chút bị dọa sợ.

Ngay cả ba vị tiền bối thực lực cao cường trong nhóm đi đảo bí ẩn, cũng đều mất đi ký ức.

Nếu cô mà đi thì có phải sẽ trực tiếp mất trí nhớ về trạng thái mới sinh không?

Aiya, có phải mình nên tiếp tục ở nhà thì tốt hơn không?

Lúc này, Túy Nguyệt Cư Sĩ tiền bối bình tĩnh nói: “Chẳng phải ba người các ngươi đã chuẩn bị đủ các loại biện pháp để đối phó với việc mất trí nhớ rồi sao?

Pháp thuật, pháp khí, thiết bị hiện đại hóa đều lấy ra xem, xem xem các ngươi ở trên đảo bí ẩn rốt cuộc đã trải qua những gì.” Bắc Hà Tán Nhân: “Ta đã xem rồi, nhưng các loại pháp thuật trên người chúng ta đều mất hết hiệu lực.” Cuồng Đao Tam Lãng tiếp lời: “Pháp khí loại trinh sát mang theo người cũng mất hiệu lực, hình ảnh lưu trữ bên trong đều là một màn đen.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Camera hình kim thì có mấy tấm hình.” Sau đó, Cổ Hồ Quan Chân Quân gửi hình ảnh từ camera điện tử lên nhóm.

Đầu tiên... là khuôn mặt của Bắc Hà, Cuồng Đao Tam Lãng.

Đây có lẽ là hình ảnh ngày 19 tháng 6, khi ba người phát hiện đảo bí ẩn, cùng nhau tập hợp chuẩn bị vào đảo.

Sau đó, là mấy tấm hình rất mờ, là cảnh trong đảo.

Có hồ nước, có rừng rậm, nhưng đều là những hình ảnh rất bình thường, không thể lấy được bất kỳ thông tin hữu ích nào từ đó.

Cuối cùng, là Bắc Hà Tán Nhân với vẻ mặt ngơ ngác, Cuồng Đao Tam Lãng với vẻ mặt như chưa ngủ tỉnh.

Đây có lẽ là hình ảnh ba người từ trong đảo bí ẩn ra, rồi chia nhau trở về nhà mình.

Chỉ là những hình ảnh này, hoàn toàn không có trong ký ức của họ.

Khi hình ảnh được gửi lên, Bạch Tôn Giả nổi lên trong nhóm: "Thú vị." "Ủa, Bạch tiền bối cũng có hứng thú với hòn đảo bí ẩn này à?" Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Sau đó, cậu nhìn thấy một cảnh tượng rất thú vị.

Bạch tiền bối lúc này trong miệng nhét bảy tám quả dương mai, hai má phồng lên.

"Tụt tụt tụt tụt." Hạt quả như đạn được Bạch tiền bối nhổ vào thùng rác.

"Ta rất có hứng thú với hòn đảo bí ẩn này, nhưng... ta không tìm thấy nó." Bạch tiền bối trả lời: "Ta rất lâu rất lâu trước đây, đã từng nghe nói về đảo bí ẩn, cũng đã tìm nó rất nhiều lần.

Nhưng, mỗi lần ta đi, đi một hồi là lạc đường, chính là không tìm thấy hòn đảo bí ẩn này.

Tìm ba bốn lần gì đó, sau này ta lười tìm nữa." Bạch tiền bối không tìm thấy hòn đảo đó?

Lẽ nào là do thuộc tính may mắn trên người ngài ấy đang tác quái?

Bởi vì nếu Bạch tiền bối tìm thấy hòn đảo đó, sẽ bị mất trí nhớ, cho nên thuộc tính may mắn bẩm sinh của ngài ấy đã ngăn cản ngài ấy vào hòn đảo bí ẩn đó?

Xem ra, hòn đảo bí ẩn này thật sự không phải nơi tốt lành gì.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, lát nữa phải khuyên Vũ Nhu Tử cô nương, để cô ấy cũng từ bỏ ý định đi hòn đảo bí ẩn đó!

Nghĩ vậy, cậu tiếp tục quay đầu lại xem lịch sử trò chuyện trong nhóm, lật một trang.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Không còn manh mối nào khác sao?” Bắc Hà Tán Nhân: “Bên ta cũng chỉ có mấy đoạn hình ảnh mờ trong camera hình kim, về cơ bản giống với Cổ Hồ Quan đạo nhân, chỉ là góc chụp bên trong từ Cổ Hồ Quan đổi thành ta.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Giống Bắc Hà... thật là gặp quỷ rồi, vậy mà không lưu lại một chút ký ức nào.

Hơn nữa, bản thân ta cũng không hề hay biết.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “@Dược Sư, Dược Sư huynh, huynh nghiên cứu ra nguyên nhân hai vị đạo hữu kia và đạo đồng của họ mất trí nhớ chưa?” Dược Sư: “Đã có chút nghiên cứu, hai vị đạo hữu và đạo đồng của họ là chủ động ký kết một thứ gì đó tương tự như 'khế ước' với một vị đại năng nào đó, sau đó, chính họ đã phong ấn ký ức của mình!

Nếu không có gì bất ngờ, tình hình của ba người các ngươi cũng tương tự.

Ba người các ngươi khi nào có rảnh qua đây, ta kiểm tra cho các ngươi một chút.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Dược Sư huynh, vậy bây giờ có cách nào giải trừ phong ấn ký ức không?” “Không có cách nào, khế ước đó muốn giải trừ, cần phải thỏa mãn một 'khế cơ'.

Nhưng không ai biết các ngươi đã ký khế ước gì với đại năng trên đảo bí ẩn, khế cơ là gì.

Trừ chính các ngươi, không ai biết.

Mà nếu muốn cưỡng ép gỡ bỏ phong ấn này, rất có thể sẽ hủy hoại ký ức của các ngươi, khiến các ngươi thực sự mất trí nhớ vĩnh viễn.” Dược Sư lúc đó trả lời rất nhanh, vừa nhìn đã biết là Giang Tử Yên gõ chữ thay ông.

Hoàng Sơn Chân Quân trầm mặc một lát, lên tiếng hỏi: “Về phương diện mất trí nhớ, Dược Sư cứ cố gắng xem có cách giải quyết không.

Dù sao thì phong ấn ký ức dạng khế ước này, cũng không ảnh hưởng nhiều đến tu vi của các ngươi.

Bây giờ, các ngươi kiểm tra lại một chút, chuyến đi đảo bí ẩn lần này, các ngươi có thu hoạch gì không?” Đúng vậy, đã vào hòn đảo bí ẩn đó, cho dù mất đi ký ức, cũng không thể không thu hoạch được gì chứ?

Bắc Hà Tán Nhân: “Ta sớm đã kiểm tra mình rồi, trong túi chỉ có hai cây tiểu linh thảo.

Đúng là lỗ đến tận nhà bà ngoại rồi.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Còn tốt hơn ta, trên người ta chỉ có thêm một khối hàn thiết... lại còn là loại có thể thấy ở khắp nơi.

Vừa mất trí nhớ vừa tốn nhiều thời gian như vậy, chỉ được một khối hàn thiết.

Tim ta đau quá!

Tam Lãng huynh, ngươi thì sao?” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” “Tam Lãng, ngươi không phải là không thu hoạch được gì chứ?” Đồng Quái Tiên Sư tò mò nói: “Lúc ngươi chuẩn bị vào đảo bí ẩn, bản tiên sư đã đặc biệt bói cho ngươi một quẻ, lúc đó bản tiên sư tính ra vận khí của ngươi không tệ, chuyến đi này chắc sẽ có chút thu hoạch tốt?” “...” Cuồng Đao Tam Lãng trầm mặc một lúc lâu, đột nhiên hỏi: “Tiên sư, ngài bây giờ đang ở đâu?” “Đang ở khu Hoa Tây bày sạp bói quẻ đây.” Đồng Quái Tiên Sư nói.

“Ta biết rồi... ta đến tìm ngươi ngay!” Cuồng Đao Tam Lãng gửi một biểu cảm nghiến răng ken két.

Rõ ràng, từ quẻ của Đồng Quái Tiên Sư là có thể biết, lần này Cuồng Đao Tam Lãng không được một cọng lông nào.

Cho dù có một khối hàn thiết, hắn cũng không giận đến mức này.

“...” Đồng Quái Tiên Sư.

“Ha ha ha ha, ngươi tên bói quẻ đen, chờ chết đi.” Bắc Hà Tán Nhân vô lương tâm cười lớn.

Đồng Quái Tiên Sư lạnh lùng nói: “Hừ hừ, một tháng rưỡi sau, trận chiến trên đỉnh Tử Cấm Thành, hy vọng đến lúc đó ngươi vẫn còn cười được.” “Đây chính là điều ta muốn nói với ngươi, ta, Bắc Hà, nhất định là người cười cuối cùng.” Bắc Hà Tán Nhân đắc ý nói, thắng lợi đã nằm trong tay.

Tiếp theo, là các tiền bối trong nhóm bắt đầu bổ sung cho Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Cổ Hồ Quan Chân Quân một số sự kiện lớn, tin tức đã xảy ra trong hơn mười ngày qua.

Tống Thư Hàng xem đến đây, im lặng gật đầu, khẽ nói: “Quyết định rồi, ta tuyệt đối sẽ không tiếp xúc với hòn đảo bí ẩn này!” “Ta lại rất mong ngươi có thể đi tìm thử hòn đảo bí ẩn đó, biết đâu ngươi có thể mang được chút ký ức ra, để ta cũng biết bên trong đảo bí ẩn rốt cuộc có gì.

Ta rất tò mò a!” Bạch Tôn Giả thuận miệng nói.

Cơ thể Tống Thư Hàng cứng đờ...

Chương 207

đây là Bạch tiền bối thuận miệng nói, chắc không được tính là ‘lời chúc phúc của Bạch Tôn Giả’ chứ?

Dù nói vậy, nhưng cậu vẫn rất không yên tâm.

Tay càng không tự chủ được kéo lại lịch sử trò chuyện, xem thêm vài lần mấy tấm hình núi, nước trên đảo bí ẩn mà Cổ Hồ Quan tiền bối đã gửi.

Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, hai vị chủ lực spam của nhóm vừa trở về, Cửu Châu Nhất Hào Quần dường như lập tức trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Sáng nay, Cuồng Đao Tam Lãng và Bắc Hà Tán Nhân đã bắt đầu spam nhóm, chủ đề vẫn là đảo bí ẩn.

Dù ký ức đã bị phong ấn, tạm thời không thể giải trừ, nhưng ba người Bắc Hà Tán Nhân cũng không định bỏ qua.

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi trong nhóm: “Bắc Hà, dưới danh nghĩa của ngươi có phải có một công ty đang hỗ trợ NASA nghiên cứu máy dò sao Hỏa không?

Có thể lấy một cái máy dò về không?

Chúng ta lại nghĩ cách cải trang nó một chút, để nó có thể không bị sức mạnh của đảo bí ẩn che chắn tín hiệu!

Rồi lại tìm hòn đảo bí ẩn đó, thả máy dò vào?” Cổ Hồ Quan Chân Quân đồng tình nói: “Tuyệt diệu, bản thể chúng ta vào sẽ bị phong ấn ký ức.

Nếu trực tiếp dùng máy dò điều khiển từ xa vào, biết đâu có thể quay được một số bí mật của đảo bí ẩn.

Ta không tin, đại năng trên đảo lẽ nào còn có thể ra tay từ xa, lại phong ấn ký ức của chúng ta một lần nữa?” “Chính có ý này.” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Ta ban đầu đầu tư cái này, cũng là muốn lấy mấy cái máy dò ra, chờ ta tấn cấp Lục phẩm Chân Quân, sẽ dùng phi kiếm phóng chúng lên các hành tinh lân cận, tìm kiếm tài nguyên tu luyện.

Nhưng một cái máy dò sao Hỏa hoàn chỉnh muốn lấy ra không dễ, cần phải từ từ tính kế.” “Đại thiện!

Thời gian không gấp, chúng ta chờ được.” Cuồng Đao Tam Lãng tán thưởng.

Tống Thư Hàng xem đến đoạn tin này, trong lòng có vạn con ngựa phi nước đại.

Các tiền bối trong nhóm đã đầu tư vào ngành hàng không, chuẩn bị chinh phục biển sao rồi sao?

Tiếp theo, ba vị tiền bối lại bàn một hồi về vấn đề cải tạo ‘máy dò sao Hỏa’, đều rất vui vẻ.

Sau đó Bắc Hà Tán Nhân lại bắt đầu spam chủ đề khác: “Ta xem báo tu sĩ hôm nay, trên đó nói Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ đã ở giai đoạn chuẩn bị, ai có suất tham gia dư không?

Ta vừa nghĩ đến Thực Tiên Yến, là chảy cả nước miếng.” “Suất tham gia thì, A Thất bọn họ ở Thiên Hà Tô Thị có lẽ sẽ có mấy suất?

Rồi Hoàng Sơn Chân Quân chắc chắn sẽ có suất.

Những người khác thì không rõ.” Cổ Hồ Quan Chân Quân nhàn nhạt nói: “Ta năm nay chỉ có một suất, không có dư.” Bắc Hà Tán Nhân phấn khích nói: “@Tô Thị A Thất, A Thất A Thất, ngươi có suất dư không?” “Không dư, cho người rồi.” Tô Thị A Thất nhanh chóng xuất hiện, trả lời.

Hắn hiện tại đang ở trụ sở Tô Thị đánh đập, hành hạ Cảnh Mạch đà chủ, muốn từ miệng gã moi ra một số thông tin về phân bộ của ‘Vô Cực Ma Tông’.

“...” Bắc Hà Tán Nhân buồn bực, rồi lại gọi Hoàng Sơn Chân Quân: “Chân Quân Chân Quân, ngài có suất dư không?” “Không dư, năm nay ta chỉ có một suất rưỡi, ngoài ta ra, nhiều nhất chỉ có thể dẫn theo một con Đậu Đậu.” Hoàng Sơn Chân Quân trả lời: “Ngoài ra, những người khác trong nhóm chắc cũng không có suất dư.

Năm nay Biệt Tuyết Tiên Cơ không biết vì sao, đột nhiên giảm số lượng suất tham gia ‘Thực Tiên Yến’, trước đây có hai ba suất, năm nay đa số chỉ được phân một suất.” “Đừng mà, ta còn muốn đi gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ xinh đẹp a.

Thực đơn năm nay thì sao, có thiếu sơn hào hải vị gì không?

Thật sự không được thì, ta đi quyên góp nguyên liệu để tham gia Thực Tiên Yến vậy.” Bắc Hà Tán Nhân buồn bực nói.

Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ mỗi năm sẽ phân phát một số suất cho một số thế gia, môn phái mạnh.

Những thế gia, môn phái mạnh này ngày thường phụ trách cung cấp cho Biệt Tuyết Tiên Cơ một lượng lớn tài nguyên tu luyện, nguyên liệu kỳ dị.

Môn phái, thế gia cung cấp càng nhiều tài nguyên tu luyện và nguyên liệu, thì số suất Thực Tiên Yến nhận được càng nhiều.

Hơn nữa ngoài Thực Tiên Yến ra, ngày thường tiên cơ cũng sẽ làm một số yến tiệc cho những môn phái, thế gia có suất cố định này.

Tuy nhiên, mỗi năm khi Thực Tiên Yến diễn ra, luôn có một số nguyên liệu mà các thế gia, môn phái không thể cung cấp.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ lập ra một thực đơn.

Bất cứ ai có thể cung cấp khoảng hai mươi loại nguyên liệu trên thực đơn này, đều có thể đổi lấy một suất tham gia Thực Tiên Yến.

“Thực đơn còn sớm, gần đây các thế gia môn phái mới bắt đầu cung cấp nguyên liệu cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Chờ bọn họ cung cấp xong, nếu có thiếu, Biệt Tuyết Tiên Cơ mới lập thực đơn.

Ngươi chuẩn bị nhiều vào.” Hoàng Sơn Chân Quân cười ha ha nói.

Cuồng Đao Tam Lãng cũng gửi một mặt cười: “Chuẩn bị nhiều vào, Bắc Hà.

Đến lúc đó nguyên liệu Biệt Tuyết Tiên Cơ không cần, ngươi có thể cân nhắc bán rẻ lại cho ta ~” “Cút!” Bắc Hà Tán Nhân giận dữ nói, nguyên liệu có thể dùng cho Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, sao có thể là vật bình thường?

Bán rẻ cái con khỉ?

Tống Thư Hàng xem đến đây, xoa cằm: “Xem ra Thực Tiên Yến thật sự rất đặc biệt à?” Ngay cả tiền bối như Bắc Hà Tán Nhân, cũng muốn tham gia yến hội này.

Không biết Biệt Tuyết Tiên Cơ kia có sức hấp dẫn thế nào, một cái Thực Tiên Yến mà có thể khiến cả giới tu chân chấn động.

“Ừm, Thực Tiên Yến rất tốt.

Ăn xong, không chỉ tăng tu vi, tăng tuổi thọ, còn có thể tăng cường thể chất, gia tăng tiềm lực.

Đủ các loại lợi ích.

Hơn nữa, rất ngon.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

“Bạch tiền bối cũng sẽ đi tham gia à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả lắc đầu: “Ta trước đây từng tham gia, nhưng bốn trăm năm trước, sau khi ta từ chối lời mời làm đạo lữ song tu của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô ấy không bao giờ gửi thiệp mời Thực Tiên Yến cho ta nữa.” “...” Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, đột nhiên cảm thấy chuyến đi ‘Thực Tiên Yến’ của mình sau này, có lẽ sẽ không quá thuận lợi à? ....

Sau khi Tống Thư Hàng xem xong lịch sử trò chuyện, cậu nhập tin nhắn vào Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “@Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử, hôm qua anh không online.

Nếu gần đây em muốn tìm một nơi để mạo hiểm, chúng ta đổi chỗ khác đi?

Trừ đảo bí ẩn ra, đều không thành vấn đề.

Anh nghỉ hè có hai tháng nghỉ ngơi đó.” Nhưng Vũ Nhu Tử hiện tại không online, không trả lời Tống Thư Hàng.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại nói: “@Tô Thị A Thất, A Thất tiền bối, A Thập Lục bây giờ đỡ hơn chưa ạ?

Lần trước ngài đi vội quá, con cũng không kịp hỏi.” Nói đến A Thất tiền bối lần trước, đúng là hại cậu thảm rồi.

Thuật ‘phi kiếm chở người’ của Bạch tiền bối, khiến cậu trải nghiệm một lần cái gì gọi là ‘tốc độ và đam mê’, sau khi kích thích một lần thì cậu tuyệt đối không muốn lần thứ hai.

Người đầu tiên trả lời Tống Thư Hàng, là Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng tiểu hữu, A Thập Lục có vấn đề gì vậy?” Bắc Hà Tán Nhân rất quan tâm đến Tô Thị A Thập Lục, nhưng hơn hai mươi ngày trước, họ đã vào đảo bí ẩn.

Cho nên vẫn chưa biết chuyện giữa Tô Thị A Thất, Tiên Nông

Tông, Nguyệt Đao Tông và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, Tô Thị A Thất đã lên tiếng: “Ha ha, để Thư Hàng tiểu hữu và Bắc Hà huynh lo lắng rồi.

A Thập Lục chỉ vì nguyên nhân thiên kiếp mà bị thương một chút, bây giờ đã đỡ nhiều rồi.” “Có cần giúp đỡ gì không?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Có.” Tô Thị A Thất nói: “Nếu ai trong tay có ‘Long Cốt Khô Đằng’, có thể liên hệ ta.

Nếu có được dược liệu này, vết thương của A Thập Lục sẽ hồi phục thuận lợi hơn.” “Long Cốt Khô Đằng, thứ này bây giờ không thường thấy đâu.” Bắc Hà Tán Nhân thở dài nói.

Long Cốt Khô Đằng này là một loại linh dược liệu đặc thù mọc trên xương của ‘long thi’, long thi ở đây không phải là ‘khủng long’, mà là rồng thật sự.

Tuy nhiên, rồng có long mộ, rồng chết ở bên ngoài chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa long thi ngàn năm không mục nát, muốn chờ nó hóa thành xương rồng không dễ.

“Ha ha, không phiền phức như vậy, ‘Long Cốt Khô Đằng’ mọc trên long thi của giao long là đủ dùng rồi.” Tô Thị A Thất gửi một mặt cười.

“Nếu chỉ là ‘Long Cốt Khô Đằng’ cấp giao long, thì có cơ hội lấy được, gần đây ta đi hỏi mấy người bạn, có lẽ họ có sưu tầm.” Bắc Hà Tán Nhân đáp.

Tống Thư Hàng tay gõ nhẹ lên bàn phím, nhưng không thể chen vào lời nào.

Cậu chỉ là một tiểu tu sĩ Nhất phẩm, ngay cả ‘Long Cốt Khô Đằng’ trông như thế nào cũng không biết, thì nói gì đến việc đi tìm nó ở đâu.

Giây phút này, trong lòng cậu đột nhiên dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc.

Nếu lúc này thực lực của cậu cao cường hơn một chút, có tu vi như Bắc Hà tiền bối, có lẽ đã có thể giúp được một tay rồi?

“Đừng nghĩ nhiều, thực lực của mỗi người đều là từng bước tu luyện đi lên.

Đừng đi vào ngõ cụt, như vậy sẽ sinh ra tâm ma.” Lúc này, Bạch Tôn Giả không biết từ khi nào đã xuất hiện sau lưng cậu, nhẹ nhàng vỗ vỗ cậu.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

“Có lúc nên xem thêm một số kinh thư của Đạo gia, của Phật gia cũng được.

Thật sự không được thì các loại kinh văn tôn giáo phương Tây cũng được.

Dù sao kinh văn tôn giáo đều có tác dụng chống lại tâm ma, dưỡng tâm tĩnh khí.” Bạch Tôn Giả cười ha ha nói.

“Con hiểu rồi, nếu chỉ là đọc sách thì con rất thích.” Tống Thư Hàng cười hì hì, bất kể là sách gì, chỉ cần là sách cậu chưa đọc, cậu đều có thể ôm đọc cả buổi chiều mà không chán.

Xem ra qua một thời gian nữa, lại phải đến chỗ bà chủ xinh đẹp để đọc ké sách rồi. ************ NASA, có một ngôi chùa nhỏ tên là Thiên Nhai Vân Du Tự.

Ngôi chùa rất nhỏ, nhưng khách hành hương lại không ít.

Người thắp hương quá đông, khiến cả ngôi chùa quanh năm bao phủ trong khói hương ngưng tụ, làm người ta không nhìn rõ được hình dạng cụ thể bên trong.

Dưới lớp khói hương che phủ này, có một tòa tháp Phật cao lớn.

Sau khi qua cổng tháp Phật, có thể nhìn thấy động thiên thực sự bên trong chùa.

Núi cao, nước chảy, vô số tháp xá lợi, chùa chiền hình thành nên 'Thiên Nhai Vân Du Tự' thực sự.

Thiên Nhai Vân Du Tự, là một không gian độc lập nằm giữa hiện thế và dị thứ nguyên, nửa ẩn nửa hiện trong thế gian.

Trên một khu đất trống rộng lớn trong chùa... có một sân bóng rổ, kích thước được xây dựng theo tỷ lệ phóng to gấp mười lần sân bóng rổ thông thường.

Mà bên cạnh sân bóng rổ, có mấy tấm biển đẫm máu.

"Sử dụng chân khí và linh lực để chơi bóng rổ là hành vi đáng xấu hổ, chúng ta chỉ dùng thân thể chơi bóng rổ!

Phương trượng Thông Huyền đề." "Sân bóng rổ Thiên Nhai Vân Du Tự, kẻ dùng pháp thuật chơi bóng rổ, giết không tha!

Giới luật viện Thông Diệu đề." "Kẻ dùng công năng pháp khí gian lận chơi bóng rổ, phạt rửa bát mười năm.

Tạp dịch viện Thông Hải đề." Còn có mấy câu đề từ tương tự, toàn là chữ đỏ đẫm máu.

Chương 208

Tuy nhiên, dù không dùng khí huyết chi lực, chân khí, linh lực, cũng không dùng pháp thuật, sân bóng rổ vẫn là một cảnh tượng quỷ thần loạn vũ.

Chỉ thấy lúc này trên sân, một vị cao tăng nhảy cao lên, một cú nhảy là ba mươi mét siêu dài, một cú úp rổ kiểu rìu chiến nặng trịch ghi điểm, nhận được một tràng vỗ tay reo hò xung quanh sân!

Lại có một vị cao tăng, dựa vào tốc độ thân thể mạnh mẽ và bộ pháp tinh diệu, lướt ra một chuỗi ảo ảnh, vượt qua ba người cản trở, một cú lên rổ ba bước nhẹ nhàng ghi điểm thành công.

Chỉ là bước chân hơi rộng, một bước là hơn hai mét.

Lúc này, một đệ tử khán giả hét lớn với Tam Nhật hòa thượng trên sân: “Tam Nhật sư huynh, vị ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ mà huynh bảo em chú ý đã online rồi.” “Yo, tiểu tử đó cuối cùng cũng online rồi à?” Tam Nhật sư huynh cười hắc hắc, thân hình nhảy cao lên, trên không trung xoay 360 độ kiểu Việt Nam lệ, sau đó úp rổ ngược tay vào rổ.

Cú úp rổ đẹp mắt gây ra một tràng vỗ tay hoan hô của các sư huynh đệ xung quanh.

“Đổi người, đổi người ~ Mẹ kiếp, vừa rồi suýt trẹo lưng, làm màu kiểu này mệt quá.

Không dùng chân khí, thì xoay một trăm tám mươi độ là được rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, nhất định phải bảo sư phụ làm một cái sân bóng rổ chắc chắn hơn, loại có thể dùng chân nguyên, linh khí ấy, chúng ta chơi mới đã chứ!” Tam Nhật sư huynh vặn vặn eo, cười ha ha rồi đổi người với một vị sư đệ ra sân.

Sau đó huynh ấy nhận lấy điện thoại của mình, gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn: “Thư Hàng sư đệ, lên mạng rồi à!

Hôm qua gọi điện thoại cho đệ thì tắt máy, đệ bây giờ đang ở cùng Bạch tiền bối không?” Tống Thư Hàng rất nhanh nhận được tin nhắn, trả lời: “Hì hì, Tam Nhật sư huynh xin lỗi, hôm qua điện thoại vừa lúc hết pin.

Hôm nay mới về đến nhà, Bạch tiền bối đang ở bên cạnh đệ.” “Ha ha, đệ bảo Bạch tiền bối xác nhận tọa độ với ta, ta dùng phi kiếm truyền thư gửi cho đệ công pháp phụ trợ của 《Bất Động Kim Cương Thân》.” Tam Nhật sư huynh cười nói.

Sở dĩ chọn phi kiếm truyền thư, mà không dùng máy tính truyền trực tiếp ‘công pháp’, là vì thứ như công pháp cần phải bảo mật một trăm phần trăm, tuyệt đối không thể để lộ ra ngoài!

Phương thức truyền qua mạng tuy tiện lợi nhanh chóng, nhưng sẽ có nguy cơ rò rỉ.

Cho nên, truyền qua mạng chỉ có thể dùng để truyền những thứ nhỏ không quá quan trọng như tiểu xảo vận dụng tinh thần lực.

Ví dụ như lần trước, Tam Nhật sư huynh truyền cho Tống Thư Hàng ‘Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp’, ‘Tinh Thần Lạc Ấn Thuật’, ‘Lâm Thời Ngự Kiếm Thuật’.

Còn công pháp tu chân thực sự, phải thông qua thực thể để truyền.

Hơn nữa ngay cả USB dùng để truyền thư cũng phải thêm tầng tầng phong ấn, xác định sẽ không bị người khác lấy cắp.

“Nhận được, đệ nói với Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời, cậu lại thuận tiện hỏi: “Tam Nhật sư huynh, huynh có cách sử dụng ‘Sạc Điện Thuật’ không?” Tam Nhật tiểu hòa thượng: “Sạc Điện Thuật?

Ồ ồ, hình như có một tiểu pháp thuật như vậy.

Nhưng, muốn học pháp thuật đó trước tiên đệ cần phải chuyển hóa năng lượng trong cơ thể thành sức mạnh hệ lôi.

Đợi đệ tấn thăng Nhị phẩm Chân Sư rồi học cũng không muộn.

Ngoài ra, đệ không phải ở trong Cửu Châu Nhất Hào Quần à?

Tiểu pháp thuật đó ta nhớ là do một vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ phát minh, trong không gian nhóm có lẽ sẽ có phương pháp tu luyện pháp thuật đó.” “Cảm ơn sư huynh!” Tống Thư Hàng đáp, tiếp theo, cậu quay đầu lại nhìn về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối: “Tụt tụt tụt tụt tụt...” Xem ra Bạch tiền bối rất thích ăn dương mai.

“Tiền bối, có một vị Tam Nhật sư huynh muốn phi kiếm truyền thư cho con, muốn nhờ ngài định vị với huynh ấy, có được không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tam Nhật?

Là đệ tử của Thông Huyền à?

Nhanh thật, tiểu tử này đã đạt đến cảnh giới Tứ phẩm, có thể ngự kiếm phi hành rồi à, hậu sinh khả úy.

Mấy trăm năm trước gặp nó, nó còn mới nhập môn hạ của Thông Huyền, là một tên nhóc tì.” Bạch Tôn Giả gật đầu, vẻ mặt đầy hoài niệm năm tháng.

Nhưng, khi Bạch Tôn Giả ra vẻ ‘tiền bối’, Tống Thư Hàng luôn cảm thấy có gì đó không hài hòa.

Lẽ nào là vì ngoại hình của Bạch tiền bối thực sự quá trẻ trung?

Bạch tiền bối trước tiên đến ban công, chỉ tay lên trời, bất động...

...

Phía bên kia, trong Thiên Nhai Vân Du Tự.

Tam Nhật sư huynh cũng giữ tư thế một tay chỉ trời, xác định vị trí với Bạch tiền bối.

“Sư huynh, mượn phi kiếm dùng để truyền thư đây.” Một tiểu sa di mồ hôi đầm đìa, hai tay bưng một thanh phi kiếm bằng sắt đen chạy tới.

Chính là thanh mà lần trước Thông Huyền đại sư và Dược Sư dùng để truyền thư, Tống Thư Hàng và thanh phi kiếm này xem ra rất có duyên.

“Không hổ là phi kiếm dùng để truyền thư của phương trượng, nặng thật!” Tiểu sa di hai tay bưng phi kiếm, cảm giác còn mệt hơn bưng một người.

“Chất liệu phi kiếm cứng rắn, nặng một chút là bình thường.” Tam Nhật sư huynh cười nói, tiếp theo huynh ấy đặt tầng tầng cấm chế lên một cái USB, nếu có người cưỡng ép phá trừ cấm chế trên USB, sẽ kích hoạt USB tự nổ.

Sau đó, huynh ấy đặt USB lên trên phi kiếm, kết một thủ ấn: “Ngự Kiếm Thuật, đi!” Vút!

Thanh phi kiếm sắt đen trong tay tiểu sa di mang theo USB, bay vút lên trời, thẳng vào mây xanh, rất nhanh đã biến mất không thấy.

Nhiều đệ tử bên cạnh ngưỡng mộ nhìn Tam Nhật sư huynh, Ngự Kiếm Thuật, ngự kiếm phi hành.

Tuổi còn trẻ đã đạt đến cảnh giới Tứ phẩm Tiên Thiên, Tam Nhật sư huynh luôn là mục tiêu của rất nhiều đệ tử Thiên Nhai Vân Du Tự.

“Tiếp tục, tiếp tục!

Lát nữa ai mệt thì đổi ta vào sân thể hiện một chút ha ~” Tam Nhật sư huynh cười ha ha, chen vào bên cạnh sân bóng rổ, chuẩn bị chờ vị sư đệ nào mệt thì đổi người.

Dù là đệ tử chân truyền của Thông Huyền đại sư, nhưng huynh ấy chưa bao giờ ra vẻ, quan hệ với các sư huynh đệ trong chùa cực kỳ tốt. ....

Tòa nhà của Dược Sư.

Bạch Tôn Giả thu tay lại: “Xong rồi, nhiều nhất bốn năm tiếng nữa, phi kiếm truyền thư sẽ đến chỗ chúng ta.” “Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tiếp theo, Tống Thư Hàng lại mở máy tính, mở không gian nhóm của Cửu Châu Nhất Hào Quần, bắt đầu tìm kiếm trong danh sách tài liệu chia sẻ dài dằng dặc của nhóm.

Tìm thấy rồi! [Tiêu đề: Bạn còn đang khổ não vì ra ngoài điện thoại hết pin?

Bạn còn đang bất lực vì thiết bị điện tử đột nhiên mất điện khi mạo hiểm, một phát Sạc Điện Thuật, miễn trừ nỗi lo của bạn!

Đạo hữu, làm một phát không?

Cuồng Đao Tam Lãng!] A, vừa nhìn phong cách miêu tả tiêu đề này, là biết của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối rồi.

Do tiêu đề này quá câu view, Tống Thư Hàng mấy lần lướt qua tệp chia sẻ của nhóm, đều chủ động bỏ qua nó.

Lại không ngờ bên trong chứa một tiểu pháp thuật rất thực dụng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không ngờ Tam Lãng tiền bối lại có thể nghiên cứu ra loại tiểu pháp thuật này?

Rất không hợp với phong cách của ngài ấy.

Bởi vì luôn cảm thấy bản chất của Tam Lãng tiền bối là tìm đường chết, và nghiên cứu phát triển pháp thuật thật sự hoàn toàn không thể liên hệ được.

Tống Thư Hàng mở tệp này ra, cẩn thận xem nguyên lý của ‘Sạc Điện Thuật’.

Một lúc sau... cậu ngẩng đầu lên, hai mắt chỉ thấy sao vàng.

Bài Sạc Điện Thuật này tuy chỉ là một tiểu pháp thuật, nhưng khi Cuồng Đao Tam Lãng miêu tả tiểu pháp thuật này, đã dùng rất rất nhiều nguyên lý pháp thuật của tu sĩ, sau đó phương diện thi triển pháp thuật cũng là các loại thuật ngữ chuyên dụng tu chân, Tống Thư Hàng hoàn toàn xem không hiểu.

Bài ‘Tiểu xảo vận dụng tinh thần lực’ của Túy Nguyệt Cư Sĩ lúc trước thông tục dễ hiểu, Tống Thư Hàng xem một lần là hiểu ngay.

Còn tiểu pháp thuật này của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, hoàn toàn không phải dành cho người mới học xem.

May mà, mình có Bạch tiền bối!

Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đối mặt một cái, sau đó: “Tụt tụt tụt tụt tụt...” Ừm, Bạch tiền bối thật sự rất thích ăn dương mai, một thùng lớn đã sắp thấy đáy rồi.

“Tiền bối, con có một tiểu pháp thuật ‘Sạc Điện Thuật’, nhưng con hoàn toàn xem không hiểu.” Tống Thư Hàng chỉ vào nội dung ‘Sạc Điện Thuật’ trên màn hình nói.

“Để ta xem.” Bạch tiền bối ghé lại, ngón tay nhẹ nhàng lướt mấy cái trên màn hình.

Mấy giây sau.

“Ừm, đại khái cách sử dụng ta đã hiểu rồi.

Lát nữa ta thử, chờ ta học được rồi sẽ dạy ngươi.” Bạch tiền bối

đáp.

“Cảm ơn tiền bối!” Tống Thư Hàng nắm tay kích động nói: “May mà có ngài ở bên chỉ đạo con!” “Ừm, không cần khách sáo.” Bạch tiền bối bình tĩnh đáp: “Đúng rồi, ta nhớ ra một chuyện.

Hôm qua người đại diện ủy thác của Hoàng Sơn Chân Quân lại gọi điện đến, nói là chậm nhất ngày mốt, tất cả ô tô mà Hoàng Sơn Chân Quân đã đặt hàng sẽ về hết, chờ chúng ta có rảnh đi giao nhận, hoàn thành hợp đồng.” “Được ạ, không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Đồng thời, trong lòng cậu dự tính, chờ nhận xong lô ô tô này, cậu cũng phải về nhà một chuyến.

Nghỉ hè rồi, tự nhiên là phải về nhà.

Nếu không mẹ Tống ở nhà không biết sẽ lo lắng đến mức nào.

Hơn nữa, cậu cũng có chút không thể chờ đợi được muốn cho mấy người thân trong nhà nếm thử ‘Bích Mạch Linh Trà’, cải thiện thể chất của họ. ************ Hai giờ sau.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử online, cô trước tiên gửi một mặt cười ngọt ngào, sau đó trả lời: “@Thư Sơn Áp Lực Đại, Tống tiền bối, em cũng nghĩ vậy.

Hòn đảo bí ẩn đó quá nguy hiểm, không thích hợp cho chúng ta đi.

Hơn nữa, em lại tìm được một nơi tốt để đi rồi!

Hi hi, sáng nay em từ trong ghi chép của ba tìm được một tấm bản đồ kho báu, hình như rất thú vị.

Tống tiền bối, đến lúc đó chúng ta đi tìm kho báu nhé!” “Bản đồ kho báu à, tốt thật.

Người trẻ tuổi nên ra ngoài xông pha nhiều hơn, cố lên, Vũ Nhu Tử.” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trả lời.

Nhưng trong lòng ông nghĩ thế này: Làm cha quả nhiên không dễ dàng, Linh Vũ Điệp Tôn Giả thật sự dụng tâm lương khổ.

Vì sợ con gái sẽ nhất thời nóng đầu, chọn đi đảo bí ẩn, nên Linh Vũ Điệp Tôn Giả lập tức biến ra một tấm bản đồ kho báu, chuyển hướng mục tiêu của con gái.

Không chỉ phải thỏa mãn nguyện vọng ‘mạo hiểm’ của con gái, mà còn phải cẩn thận để con gái không phát hiện ra điều bất thường.

Biết đâu ngay cả địa điểm giấu kho báu cũng là do Linh Vũ Điệp Tôn Giả vất vả bố trí...

Đây chính là tấm lòng cha mẹ đáng thương trong thiên hạ a.

Chương 209

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Được!

Hai tháng nghỉ hè này anh đều rảnh, Vũ Nhu Tử khi nào xuất phát, thông báo cho anh một tiếng là được.” “Vâng vâng, gần đây em có chút việc nhỏ cần chuẩn bị.

Đợi em hoàn thành mấy việc vặt này, em sẽ thu dọn trang bị xuất phát ngay!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói, sau đó cô lại nói: “Đúng rồi, Tống tiền bối. ‘Linh Mạch Bích Trà’ mà em tự tay hái cách đây không lâu đã vào giai đoạn chế biến cuối cùng rồi, đợi hoàn thành là có thể gửi cho anh.

Lúc gửi, anh cho em một địa chỉ có thể gửi đến nhé.” “Được, cảm ơn Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nói đi cũng phải nói lại, mình vẫn luôn được Vũ Nhu Tử chiếu cố, có cơ hội cũng phải báo đáp mới được.

Đang suy nghĩ, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần có một ID mới xuất hiện.

Đậu Đậu Đại Vương: “Hoàng Sơn, Hoàng Sơn!

Ngươi khi nào đưa ta về?” Mấy ngày Tống Thư Hàng không ở nhà, Đậu Đậu cũng xin một tài khoản gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hoàng Sơn Chân Quân một lát sau trả lời: “Ngay đây.” “Cho ngươi thêm nửa tháng, nếu không đến đón ta, ta sẽ cắn nát chiếc ‘Ngọc Cung Xuyên Thiên Toa’ của ngươi.” Đậu Đậu uy hiếp.

“...” Hoàng Sơn Chân Quân lập tức toát mồ hôi lạnh.

Chiếc Ngọc Cung Xuyên Thiên Toa đó, là bảo bối của ngài ấy nha.

Đó là tiên chu, đại khái tương đương với siêu xe của tu sĩ.

Mỗi khi lái ra ngoài, đều rất có thể diện.

Đậu Đậu là nói một không hai, nó nói sẽ cắn, là thật sự sẽ cắn a!

“Ngoài ra, ta muốn học bằng lái!” Đậu Đậu lại bổ sung.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Đừng quậy, ngươi học bằng lái làm gì?” Đậu Đậu Đại Vương: "Ta không cần biết, bây giờ bên cạnh ta, Bạch Tôn Giả tiền bối và Tống Thư Hàng đều đã học lái xe, còn có bằng lái, chỉ mình ta không có, chẳng phải trông ta rất OUT sao?

Không cần biết đâu, dù sao thì ta cũng mặc kệ, ngươi nhất định phải lo cho ta một cái bằng lái.

Ta còn muốn lên xe học lái, ta muốn lái xe!

Hoàng Sơn ngốc kia, ngươi có nghe không đấy?" Hoàng Sơn Chân Quân: "..." [Thông báo hệ thống: (******) Đậu Đậu Đại Vương đã bị Trưởng nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm chat 1 ngày.] Đậu Đậu hừ lạnh một tiếng đầy ngạo mạn: "Ngươi nghĩ cấm chat là có tác dụng à?" Nó vỗ móng vuốt, thành thạo mở ra trang chat riêng: "Hoàng Sơn ngốc kia, Hoàng Sơn ngốc kia..." Trong nhóm không nói được thì ta còn có chat riêng!

Sau đó Đậu Đậu tiếp tục nói: "Ta muốn lái xe mà, ngươi đồng ý với ta đi được không?

Cầu xin ngươi đó!" "Đừng quậy, ngươi là một con chó Bắc Kinh thì đi học lái xe thế nào?" Hoàng Sơn Chân Quân đáp. "Khốn kiếp, Hoàng Sơn ngốc kia, ngươi bắt nạt chó!" Đậu Đậu giận dữ và bất mãn nói: "Chó Bắc Kinh thì sao chứ?

Ta có móng vuốt để cầm vô lăng, ta biến lớn một chút là chân cũng có thể đạp phanh và chân ga!

Mấy ngày nay ta đã xem rất nhiều lý thuyết học lái xe rồi, kiến thức giao thông ta cũng nhớ hết rồi, ta làm được!" Tống Thư Hàng quay đầu nhìn màn hình máy tính của Đậu Đậu, cậu đã mở Nhãn khiếu nên thị lực rất tốt.

Quá trình Đậu Đậu và Hoàng Sơn Chân Quân nói chuyện cậu đều thấy hết.

Nhìn đến đây, trong đầu cậu lập tức hiện ra hình ảnh một con chó Bắc Kinh phiên bản phóng to đang ngồi trong cabin như người, hai móng vuốt đặt trên vô lăng, lái xe một cách nghiêm túc.

Hai chân chó còn có thể đạp côn, ga và phanh...

Cảnh tượng đó quả thật không thể đẹp hơn được nữa.

Chưa nói đến chuyện khác, nếu nó mà lái xe ra đường thì có thể dọa chết cả đám người.

Các chú cảnh sát giao thông căn bản không dám chặn nó.

Bạn có dám dùng tính mạng mình để chặn một con chó đang lái xe không?

Không muốn sống nữa à?

Bị tông chết thì làm sao?

Ai bồi thường? "Tóm lại không được là không được, đợi đến khi nào ngươi ngưng tụ được yêu đan, có thể hóa thành hình người rồi hẵng nói chuyện học lái xe với ta.

Nếu không thì miễn bàn!" Hoàng Sơn Chân Quân kiên quyết nói. "Hoàng Sơn ngốc kia!

Hoàng Sơn ngốc kia!

Hoàng Sơn ngốc kia!" *23 Đậu Đậu bất mãn spam màn hình.

Hoàng Sơn Chân Quân gửi một icon cười lạnh: "Còn ồn ào nữa, ta sẽ đá ngươi ra khỏi Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Và thiết lập từ chối người dùng này gia nhập lại nhóm!" "..." Móng vuốt đang spam của Đậu Đậu dừng lại.

Một lúc lâu sau, nó ngẩng đầu lên một góc bốn mươi lăm độ, mặt chó đầy vẻ sầu muộn và cô đơn...

Tống Thư Hàng tưởng Đậu Đậu sắp chịu thua rồi.

Nào ngờ Đậu Đậu lại thở dài một hơi: "Hoàng Sơn ngốc kia, ngươi đang ép Đậu Đậu ta phải tung chiêu cuối đó!" Sau đó, Tống Thư Hàng thấy nó chụp lại màn hình đoạn chat giữa nó và Hoàng Sơn Chân Quân, rồi thành thạo kéo danh sách bạn bè, chọn một thành viên.

Lệ Chi tiên tử, chính là vị tiên tử rất xinh đẹp, thích tự sướng kia.

Sau đó, Đậu Đậu gửi một tin nhắn riêng cho Lệ Chi tiên tử: "Lệ Chi tỷ tỷ!" kèm theo một icon mỉm cười. "Ồ, là tiểu Đậu Đậu à.

Sao hôm nay lại nghĩ đến việc nhắn tin riêng cho ta vậy?" Lệ Chi tiên tử gửi một icon cười ngọt ngào, rõ ràng là rất yêu quý Đậu Đậu. "Vâng... em đến để mách lẻo, Hoàng Sơn Chân Quân bắt nạt em, em tủi thân quá!" Đậu Đậu gửi một icon nước mắt lưng tròng, sau đó, nó cắt vài đoạn trong lịch sử trò chuyện với Hoàng Sơn Chân Quân gửi cho Lệ Chi tiên tử.

Ảnh chụp màn hình của Đậu Đậu như thế này. [Đậu Đậu Đại Vương: "Ta muốn lái xe mà, ngươi đồng ý với ta đi được không?

Cầu xin ngươi đó!" Hừm, giọng điệu thật ôn hòa?

Hoàng Sơn Chân Quân: "Đừng quậy, ngươi là một con chó Bắc Kinh thì đi học lái xe thế nào?" Đậu Đậu Đại Vương: "Chó Bắc Kinh thì sao chứ?

Ta có móng vuốt để cầm vô lăng, ta biến lớn một chút là chân cũng có thể đạp phanh và chân ga!

Mấy ngày nay ta đã xem rất nhiều lý thuyết học lái xe rồi, kiến thức giao thông ta cũng nhớ hết rồi, ta làm được!" Hoàng Sơn Chân Quân: "Miễn bàn!" Hoàng Sơn Chân Quân: "Còn ồn ào nữa, ta sẽ đá ngươi ra khỏi Cửu Châu Nhất Hào Quần." kèm theo icon cười lạnh.] Đúng vậy...

Đậu Đậu đã xóa hết nội dung mình chửi Hoàng Sơn Chân Quân, chỉ để lại những lời lẽ lạnh lùng của Hoàng Sơn Chân Quân đối với nó.

Lệ Chi tiên tử rất nhanh đã trả lời bằng một icon 'phẫn nộ'.

Sau đó, cô trả lời Đậu Đậu: "Tên Hoàng Sơn Chân Quân này dám đối xử với ngươi như vậy, Đậu Đậu ngươi cứ chờ đó, ta sẽ đòi lại công bằng cho ngươi!" Nói xong, Lệ Chi tiên tử offline!

Đậu Đậu tiếp tục ngẩng đầu bốn mươi lăm độ nhìn trời, vẻ mặt vừa sầu muộn vừa đắc ý: "Ai, oán oán tương báo đến bao giờ mới hết, hà tất phải như vậy chứ?" Tống Thư Hàng nhìn đến đây, cảm thấy mắt mình sắp mù thật rồi!

Đậu Đậu, lại một lần nữa thành công phá vỡ giới hạn định nghĩa 'thú cưng đáng yêu' của Tống Thư Hàng.

Sau này mình tuyệt đối, tuyệt đối sẽ không nuôi yêu sủng gì cả!

Tống Thư Hàng thầm thề trong lòng. ************ Lúc này, tại Ma Hầu Phong, ngọn núi thứ sáu mươi chín của Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải đang ngồi tĩnh tọa bên bờ biển mây, một tay chống cằm.

Trong biển mây, Chính Năng đang mồ hôi như mưa, luyện đi luyện lại những chiêu kiếm pháp cơ bản, rèn luyện thân thể của mình.

Biển mây cuộn trào, bản thể của An Tri Ma Quân bước ra từ trong đó. "Tên Cảnh Mạch đó lại toi rồi." An Tri Ma Quân vừa hiện thân đã nói thẳng.

Nghe tin này, sắc mặt Công Tử Hải không khỏi tối sầm lại: "Ta nhớ không lầm, lần này Cảnh Mạch ra ngoài, sư phụ đã cho hắn một lá phù bảo 'Huyết Độn Đại Pháp' mà?" Đó là độn pháp cực phẩm được mệnh danh có thể thoát khỏi tay của Lục phẩm Chân Quân, vậy mà Cảnh Mạch Đà chủ lại không thể toàn thây trở về?

Hắn đã gặp phải kẻ địch như thế nào?

Lục phẩm đỉnh phong lão Chân Quân?

Hay là Thất phẩm Linh Tôn đáng sợ?

Chính Năng ngừng luyện kiếm, lau mồ hôi trên mặt, ngự kiếm đến gần An Tri Ma Quân: "Là Cảnh Mạch đã sơ suất, không có cơ hội sử dụng phù bảo 'Huyết Độn Đại Pháp'?

Hay là bị bắt sống?" "Lần này Cảnh Mạch không hề sơ suất, lần này khi đối phó với tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' đó, hắn còn dẫn theo cả bạn thân là Bán Hồ đạo nhân.

Lúc đó, Thư Sơn Áp Lực Đại chỉ có một mình, bên cạnh cũng không có tiền bối tu sĩ nào đi theo, đó thật sự là một cơ hội tốt để đối phó với hắn." An Tri Ma Quân cảm thán. "Bán Hồ đạo nhân?

Là tán tu nổi danh đó ư?

Cái hồ lô trong tay gã ta rất phiền phức." Chính Năng nhíu mày nói, khi còn ở Tiên Nông Tông, hắn đã từng nghe danh Bán Hồ đạo nhân.

Thực lực của gã này chỉ ở mức trung bình, nhưng nhờ vào cái hồ lô đó mà gã đã trở thành một trong những tồn tại đỉnh cao trong giới tu sĩ Tứ phẩm. "Nhưng chính cái tên Bán Hồ đạo nhân mà ngay cả chúng ta cũng cảm thấy phiền phức đó, đã bị 'Thư Sơn Áp Lực Đại' dùng một món pháp bảo, trực tiếp một kiếm ghim chết, thi thể không biết đã bị bắn đi đâu rồi." An Tri Ma Quân nhớ lại cảnh tượng mà phân thân của mình đã thấy, vẫn còn cảm thấy sợ hãi.

Phân thân của hắn thậm chí còn không nhìn rõ 'Thư Sơn Áp Lực Đại' đã dùng pháp bảo gì, chỉ có thể thấy một luồng sáng, tốc độ quá nhanh!

Sau đó, Bán Hồ đạo nhân liền toi mạng.

An Tri Ma Quân đặt mình vào vị trí đó mà suy nghĩ, nếu đổi Bán Hồ đạo nhân thành chính mình, hắn cũng không có mấy phần chắc chắn có thể sống sót dưới món pháp khí đó.

Công Tử Hải nheo mắt lại, phỏng đoán: "Ta nghĩ, món pháp bảo đó chắc là không thể sử dụng lặp lại được?

Nếu không Cảnh Mạch chắc chắn đã dùng 'Huyết Độn Đại Pháp' để chạy trốn ngay lập tức.

Mà 'Thư Sơn Áp Lực Đại' chỉ là tu sĩ Nhất phẩm, phản ứng không nhanh, chắc chắn không thể chặn được hắn!" "Đúng vậy, sau khi 'Thư Sơn Áp Lực Đại' sử dụng pháp bảo, hắn không còn sức chống cự nào khác.

Hắn trúng liên tiếp hai kiếm của Cảnh Mạch, suýt chút nữa đã bị Cảnh Mạch chém chết dưới kiếm.

Nhưng Cảnh Mạch không ngờ rằng, trên người 'Thư Sơn Áp Lực Đại' lại có một loại độn pháp thần kỳ, thi triển ra tốc độ cực nhanh.

Ngay cả Cảnh Mạch cũng phải liên tục bộc phát mới có thể đuổi kịp độn quang đó.

Phân thân của ta tốc độ không theo kịp, chỉ có thể nhìn họ đi xa từ phía sau." An Tri Ma Quân cảm thán.

Chính Năng gật đầu: "Tên Thư Sơn Áp Lực Đại đó quen biết nhiều tiền bối tu sĩ, trên người có một hai loại độn pháp cũng không có gì lạ.

Đầu óc Cảnh Mạch cuối cùng vẫn không được lanh lợi cho lắm, vậy mà lại không hề phòng bị." "Tiếp theo trong quá trình đó đã xảy ra chuyện gì thì ta không rõ.

Nhưng không lâu sau...

Chương 210

ta nhận được tin chính xác, Tô Thị A Thất đã bắt sống Cảnh Mạch Đà chủ, giải về tổng bộ của Thiên Hà Tô Thị." Khóe miệng An Tri Ma Quân giật giật.

Thiên Hà Tô Thị là một thế gia lớn không hề thua kém 'Vô Cực Ma Tông', hơn nữa thủ đoạn lại cực nhiều.

Sau khi Cảnh Mạch Đà chủ bị bắt về, e rằng sẽ khai ra rất nhiều thông tin liên quan đến 'Vô Cực Ma Tông'.

Công Tử Hải gõ nhẹ ngón tay lên đùi mình, đáp: "Không sao, chuyện Cảnh Mạch biết không nhiều.

Thiên Hà Tô Thị có thể lấy được không bao nhiêu tình báo từ hắn...

Ngoài ra, ta sẽ đi liên lạc với các thành viên phân bộ vốn thuộc về Cảnh Mạch, bảo họ nhanh chóng rút lui, tránh bị Thiên Hà Tô Thị báo thù.

Thực lực của A Thất huynh, có thể coi là đệ nhất chiến lực cấp Ngũ phẩm, không có phân bộ nào có thể chịu được cơn thịnh nộ của hắn." "Biết vậy thì ngươi đã không nên chọn Tô Thị A Thất." An Tri Ma Quân cười quái dị. "Không... ta ngược lại rất may mắn vì mình đã chọn A Thất huynh làm mục tiêu.

Hắn sẽ trở thành roi thúc và động lực to lớn trên con đường thành đạo của ta, giữa ta và hắn, cuối cùng chỉ có thể một người sống sót.

Có áp lực như vậy, ta mới có thể trưởng thành nhanh hơn!" Công Tử Hải cười nói, hắn đứng dậy nhảy vào biển mây, đi đến trận pháp liên lạc với bên ngoài của Vô Cực Ma Tông. "Tên điên." An Tri Ma

Quân lẩm bẩm. *************** Lại hai tiếng đồng hồ nữa trôi qua.

Bạch Tôn Giả: "Đột đột đột đột..." Bên cạnh ngài là ba thùng dương mai lớn...

Thùng mà Tống Thư Hàng mang về đã sớm bị ăn hết.

Trong lúc đó, ngài còn ngự kiếm bay ra khu phố La Tín của Đại học Giang Nam, một hơi mua bốn thùng dương mai về.

Bạch Tôn Giả đứng dậy, nói với Tống Thư Hàng: "Phi kiếm sắp đến rồi, theo ta đi nhận phi kiếm." "Vâng ạ!" Tống Thư Hàng nhảy dựng lên.

Công pháp phụ trợ của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 là 《Bất Động Kim Cương Thân》.

Nghe tên thôi cũng biết là loại công pháp rất trâu bò.

Tuy nhiên, đây là công pháp có thể giúp cậu tăng cường thân thể hơn nữa, đẩy nhanh tốc độ đả thông khiếu huyệt Nhất phẩm, là công pháp mà cậu đang rất cần.

Bạch Tôn Giả chỉ một tay lên trời, trên đầu ngón tay có ánh sáng trắng nhàn nhạt lóe lên.

Rất nhanh, trên bầu trời xuất hiện một thanh tiểu kiếm màu đen, lao nhanh về phía Bạch Tôn Giả.

Loáng thoáng...

Tống Thư Hàng dường như nghe thấy một tiếng hét thảm.

Tần suất của tiếng hét này, quen thuộc quá đi.

Kiểu hét 'a a~ a a~' này, cứ hét hai tiếng lại có một quãng nghỉ, giống hệt tiếng hét của cậu lúc bị Bạch tiền bối đang tâm trạng không tốt 'phi kiếm truyền người' đưa đến nhà ông ngoại ở thành phố J.

Tam Nhật sư huynh chỉ nói là sẽ gửi một cái USB chứa công pháp phụ trợ 《Bất Động Kim Cương Thân》 qua, lẽ nào tiện tay còn gửi cả người qua nữa?

Chắc là không đâu nhỉ?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ vậy, thanh tiểu phi kiếm màu đen kia đã ngày càng gần hơn.

Sau đó... trên đó thật sự có một người.

Đó là một tiểu hòa thượng đầu trọc khoảng tám tuổi, miệng đang phát ra tiếng hét thảm có tiết tấu y hệt Tống Thư Hàng lúc đó.

Tiểu hòa thượng này, mập mạp, cả khuôn mặt tròn xoe, mắt rất to, trông rất hài hước.

Thuộc loại nhìn thấy là chỉ muốn cắn một miếng vào má phúng phính đáng yêu của cậu bé.

Nhưng lúc này, tiểu hòa thượng đáng yêu này đang khóc như mưa...

Vì tốc độ phi kiếm quá nhanh, nước mũi, nước miếng của cậu bé đều bay ngược ra sau, khuôn mặt nhỏ nhắn vì quá sợ hãi mà trở nên tái nhợt.

Lần trước khi Bạch tiền bối đưa Tống Thư Hàng đi, còn dùng phi kiếm chống lên một lớp độn quang, để Tống Thư Hàng có thể dính vào phi kiếm.

Còn thanh phi kiếm dưới thân tiểu hòa thượng này lại không có độn quang, hoàn toàn là phép 'phi kiếm truyền thư'.

Lúc này tiểu hòa thượng đang ôm chặt lấy phi kiếm mới không bị rơi xuống.

May mà tăng bào trên người cậu bé không biết được làm từ dược liệu gì, khi quấn chặt lấy phi kiếm lại không bị lưỡi kiếm sắc bén làm bị thương, khiến cậu bé không bị phi kiếm chém thành hai nửa.

Chỗ duy nhất tốt hơn Tống Thư Hàng là, kiểu tóc của cậu bé sẽ không biến thành đầu chổi xể hay đầu nổ, vì cậu bé không có tóc. "Bạch tiền bối, có phải gần đây mắt tôi không tốt lắm không, tôi thấy trên phi kiếm có một tiểu hòa thượng?" Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả, hỏi. "Ừ, có một tiểu hòa thượng." Bạch tiền bối rất bình tĩnh gật đầu. "Chết tiệt, thật sự có tiểu hòa thượng à.

Tam Nhật sư huynh không phải nói chỉ gửi một cái USB thôi sao?

Tại sao lại còn gửi kèm một tiểu hòa thượng qua nữa?" Tống Thư Hàng véo cằm, đột nhiên mắt sáng lên nói: "Bạch tiền bối, lẽ nào tiểu hòa thượng này là 'kiếm linh' của thanh phi kiếm này ạ?" "Không, ngươi nghĩ nhiều rồi." Bạch tiền bối tiếp tục bình tĩnh nói: "Đó chỉ là một tiểu hòa thượng Nhất phẩm bình thường, vừa mới hoàn thành trúc cơ khai khiếu thôi." "..." Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu căng lên, tiềm thức mách bảo cậu rằng, thứ sắp đến có thể lại là một phiền phức lớn?

Vèo!

Phi kiếm nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Bạch Tôn Giả, lơ lửng ổn định giữa không trung.

Tiểu hòa thượng cuối cùng cũng ngừng hét thảm.

Một lát sau, cậu bé đưa tay lau nước mắt, hai chân run rẩy định đứng dậy khỏi phi kiếm.

Nhưng chân quá mềm, cậu bé thử mấy lần đều không đứng dậy nổi. "Hai vị thí chủ, xin chào." Tiểu hòa thượng nằm bò trên kiếm, hai tay chắp lại, vẻ mặt nghiêm túc, ra dáng hành lễ.

Sau đó, lại máy móc quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: "Thí chủ, có thể giúp tiểu tăng một tay không... chân mềm quá, tôi không xuống được?" Tống Thư Hàng cười gượng, đang định đưa tay ra đỡ tiểu hòa thượng này.

Bạch Tôn Giả đột nhiên ra vẻ suy nghĩ nghiêm túc, sau đó ngài bấm một cái kiếm quyết, nói: "Thư Hàng, rất có thể là tên nhóc Tam Nhật đó gửi nhầm đồ, ta thấy, chúng ta nên gửi phi kiếm và tiểu hòa thượng về lại đi." "Ồ vâng, cũng đúng." Tống Thư Hàng gật đầu: "Nhưng tiền bối có thể điều khiển thanh phi kiếm này không ạ?" Lúc trước Dược Sư không thể điều khiển phi kiếm của Thông Huyền đại sư, còn phải nhờ Tống Thư Hàng giúp gửi phi kiếm về.

Bạch Tôn Giả nói: "Yên tâm, lần này Thông Huyền hòa thượng đã giải trừ cấm chế trên phi kiếm rồi.

Đệ tử của lão là Tam Nhật còn dùng được, ta có thể kích hoạt phi kiếm này, rót linh lực vào là có thể bắn trả về." "Đừng mà, không được... tiểu hòa thượng sẽ chết mất!" Tiểu hòa thượng không thể giữ được vẻ mặt nghiêm túc nữa, lớn tiếng kêu lên.

Đồng thời cậu bé nhanh chóng đưa tay gỡ một cái USB ở chuôi kiếm xuống: "Ngài nhất định là Tống Thư Hàng sư huynh rồi, đây chính là thứ mà Tam Nhật sư huynh muốn gửi cho ngài!

Bên trong có công pháp phụ trợ của 《Bất Động Kim Cương Thân》, tiểu hòa thượng không nói dối, ngài mở ra xem là biết ngay." Tống Thư Hàng nhận lấy cái USB này, đưa cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối đưa tay nhận lấy, xem qua, nói: "Ừm, USB không có vấn đề gì, chính là cái này.

Cấm chế trên đó lát nữa ta sẽ liên lạc với Tam Nhật, bảo nó truyền pháp giải cấm qua." Tống Thư Hàng im lặng gật đầu. "Thư Hàng sư huynh, bây giờ có thể cho tôi xuống được chưa ạ?" Tiểu hòa thượng dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tống Thư Hàng, hai tay chắp lại, vẻ mặt cầu khẩn. "Ừm, cậu là?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tôi tên là Tiểu Quả Quả, năm nay sáu tuổi, là đệ tử chân truyền thứ bảy mươi tám của Thông Huyền phương trượng!" Tiểu hòa thượng nghiêm túc nói, nhưng nét mặt vẫn không giấu được vẻ đắc ý: "Tôi mới hoàn thành trúc cơ không lâu, đợi tôi tấn thăng Nhị phẩm là có thể có pháp hiệu của riêng mình, tôi rất lợi hại!" Tên nhóc mập này vậy mà mới sáu tuổi, bề ngoài trông rõ ràng giống tám tuổi. "Cậu trốn ra ngoài à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Sắc mặt tiểu hòa thượng lập tức thay đổi, một lát sau, cậu bé nghiến răng, vẻ mặt rối rắm nói: "Không phải!

Tôi...

đúng vậy, là tôi nhờ Tam Nhật sư huynh đưa tôi qua đây!" Nói xong, chỉ thấy cậu bé hai tay dùng sức chắp lại, không ngừng niệm Phật hiệu. "Ồ." Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó, Thư Hàng lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho Tam Nhật sư huynh.

Tiểu hòa thượng mắt tinh, lập tức nhìn thấy tên người liên lạc trên điện thoại Tống Thư Hàng, sắc mặt lập tức trắng bệch: "Xin lỗi!

Tống Thư Hàng sư huynh, tiểu hòa thượng là trốn ra ngoài, xin ngài vạn lần đừng gọi điện cho Tam Nhật sư huynh!" Bạch tiền bối bên cạnh thản nhiên nói: "Người xuất gia không được nói dối.

Ngươi phạm giới rồi." Sắc mặt tiểu hòa thượng lập tức tái mét. "Quả nhiên vẫn nên gửi về thì hơn nhỉ?" Bạch tiền bối lại một lần nữa bấm kiếm quyết.

Tiểu hòa thượng lập tức cuống lên: "Đừng mà, sẽ chết người đó.

Tiểu hòa thượng qua đây tay chân đã mềm nhũn rồi, nếu lại bị phi kiếm truyền thư một lần nữa chắc chắn sẽ rơi xuống giữa đường mất, tôi không muốn đi Tây Thiên Cực Lạc sớm như vậy đâu!" "Yên tâm đi!" Bạch Tôn Giả nghe đến chủ đề này, lập tức tự tin nói: "Ta có thể dùng phương thức 'phi kiếm truyền người' để đưa ngươi về.

Giống như ngự kiếm phi hành vậy, độn quang có thể dính chặt ngươi vào phi kiếm, ngươi không rơi xuống được đâu.

Phương pháp này tốt lắm, Thư Hàng cũng đã thử qua rồi!

Phải không, Thư Hàng?" Tống Thư Hàng cười gượng gật đầu: "Ha ha, đúng vậy, đảm bảo an toàn, mà tốc độ còn rất nhanh nữa đó!" Tốc độ rất nhanh nữa đó?

Nghe đến câu hình dung này, sắc mặt tiểu hòa thượng đã xám ngoét. "Ha ha, đùa cậu thôi." Tống Thư Hàng cười nói, đưa tay bế tiểu hòa thượng lên, đưa cậu bé xuống khỏi phi kiếm.

Lúc này, điện thoại của cậu đổ chuông.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem, chính là Tam Nhật sư huynh gọi tới, cậu bắt máy. "Thư Hàng sư đệ à?

Đã nhận được phi kiếm truyền thư chưa?" Giọng của Tam Nhật sư huynh truyền đến.

Tống Thư Hàng nhìn tiểu hòa thượng đang chắp tay đứng nghiêm một bên, cười nói: "Vừa nhận được, sư huynh." "Trên phi kiếm đó có phải có một tiểu hòa thượng trông mập mạp, nhỏ mà lanh không?" Giọng điệu của Tam Nhật sư huynh đầy vẻ căng thẳng. "Ừm, có một cậu bé, tên là Quả Quả phải không ạ?" Tống Thư Hàng đáp.

Tam Nhật sư huynh ở đầu dây bên kia lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Thằng nhóc khốn kiếp, vậy mà thật sự men theo phi kiếm truyền thư của ta mà chạy ra ngoài.

Cũng giỏi thật!" Sau đó, Tam Nhật sư huynh kể lại toàn bộ sự việc cho Tống Thư Hàng nghe.

Tiểu hòa thượng Quả Quả được Thông Huyền đại sư mang về chùa ba năm trước, thu làm đệ tử, nghe nói là hậu duệ của một cố nhân đã qua đời của Thông Huyền đại sư.

Theo quy tắc của chùa Thiên Nhai Vân Du, nếu chưa tấn thăng đến tam phẩm Hậu Thiên cảnh giới thì đệ tử không được phép ra khỏi chùa.

Thế rồi tên nhóc này gan to bằng trời, hôm đó treo một lá bùa ẩn thân lên người, rồi tự treo mình lên thanh phi kiếm hắc thiết.

Chẳng trách lúc đó tiểu sa di đi lấy kiếm nói, sao thanh phi kiếm hắc thiết nặng thế.

Chương 211

Lúc đó, tiểu hòa thượng đã ẩn thân thu mình trên thanh phi kiếm hắc thiết.

Rồi sau đó, Tam Nhật sư huynh phi kiếm truyền thư, tiểu hòa thượng đáp phi kiếm bay một mạch đến chỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không khỏi liếc nhìn tiểu hòa thượng thêm vài lần, tên nhóc này cứ chắp tay đứng ngây ra một bên, trông đúng kiểu ngoan ngoãn hết mức, người lớn nói một không dám nói hai.

Ai mà ngờ được, nó lại làm ra chuyện treo mình lên phi kiếm, đáp phi kiếm trốn khỏi 'chùa Thiên Nhai Vân Du'. "Vậy phiền Thư Hàng tiểu hữu chăm sóc nó giúp ta hai ba ngày, nhiều nhất là một tuần, sẽ có một vị sư đệ đến khu Giang Nam đón tiểu sư đệ về." Tam Nhật sư huynh cảm thán.

Thực ra... bản thân Tam Nhật sư huynh cũng có thể ngự kiếm phi hành, đưa tiểu hòa thượng về.

Chỉ là, thấy tên nhóc này vất vả lắm mới chạy ra ngoài được, lòng anh ta lại mềm nhũn.

Thôi thì cứ để tên nhóc này ra ngoài chơi vài ngày vậy, dù sao bên cạnh Tống Thư Hàng có Bạch tiền bối, an toàn có đảm bảo. "Chăm sóc vài ngày thì không sao ạ, nhưng vài ngày nữa tôi sẽ về quê một chuyến.

Giờ tôi đang nghỉ hè.

Nếu trong hai ba ngày không có ai đến đón cậu bé thì phải phiền vị sư huynh đó đến quê tôi đón tiểu hòa thượng về." Tống Thư Hàng bổ sung. "Được, không vấn đề gì." Tam Nhật sư huynh nói. "Vâng, vậy cứ quyết định thế nhé." Tống Thư Hàng chuẩn bị cúp máy thì Bạch tiền bối ra hiệu bảo Tống Thư Hàng đưa điện thoại cho ngài.

Sau khi nhận điện thoại, Bạch tiền bối hỏi: "Tam Nhật, nói cho ta phương pháp giải phong ấn của USB đi." "Vâng ạ, tiền bối." Tam Nhật sư huynh bắt đầu giảng giải phương pháp giải phong ấn cho Bạch tiền bối. ......

Tống Thư Hàng thì hướng về phía Quả Quả tiểu hòa thượng. "Thư Hàng sư huynh, đã gây phiền phức cho ngài rồi." Tiểu hòa thượng hai tay chắp lại, cúi người hành lễ. "Ha ha." Tống Thư Hàng đột nhiên ra tay như điện, véo lấy đôi má phúng phính của tiểu hòa thượng, dùng sức kéo sang hai bên...

Lần đầu tiên nhìn thấy tiểu hòa thượng này đã muốn làm vậy rồi!

Nhìn tiểu hòa thượng vẻ mặt nghiêm túc, lại không dám phản kháng, đặc biệt thú vị. "Nhóc con, cậu trốn khỏi chùa Thiên Nhai Vân Du, chỉ đơn thuần là muốn ra ngoài chơi một chút thôi à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tiểu hòa thượng không phải là người ham chơi." Quả Quả nghiêm túc đáp. "Vậy cậu vất vả chạy ra ngoài để làm gì?" Thư Hàng tò mò.

Tiểu hòa thượng vẻ mặt rối rắm, nghiến răng nói: "Nếu Thư Hàng sư huynh thề không nói cho người khác biết, tiểu hòa thượng có thể nói cho ngài biết nguyên nhân chạy ra ngoài." "Không vấn đề gì, tôi cảm thấy miệng mình cũng kín lắm." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Đồng thời cậu còn phối hợp với tiểu hòa thượng phát một lời thề độc.

Tiểu hòa thượng lúc này mới nhỏ giọng nói: "Thực ra là hai năm nay tôi cứ ngồi đả tọa luyện công quá lâu, có lúc bế quan tu luyện còn thường xuyên ngồi trên tảng băng, nham thạch nóng, không biết từ lúc nào đã bị bệnh trĩ.

Tôi nghe nói bên ngoài có phẫu thuật chữa bệnh trĩ, nên muốn lén chạy ra ngoài làm một cuộc phẫu thuật." Tống Thư Hàng đưa tay xoa xoa mặt mình, cậu cảm thấy gần đây mình bị chứng cứng cơ mặt, không biết phải dùng biểu cảm gì để thể hiện tâm trạng vạn con ngựa đang phi nước đại trong lòng nữa. ...

Thì ra bế quan tu luyện ngồi lâu còn có thể bị bệnh trĩ sao?

Mặc dù nói ngồi lâu đúng là một trong những nguyên nhân chính gây ra bệnh trĩ...

Tống Thư Hàng là một tân binh tu luyện, từ lúc tu luyện đến nay cũng chỉ mới hơn một tháng.

Có thể một hơi mở được Tâm khiếu, Nhãn khiếu đều là nhờ may mắn và kỳ ngộ.

Vì vậy, cậu hoàn toàn không thể cảm nhận được tình hình của các tu sĩ cấp thấp, mỗi ngày ngồi xếp bằng tu luyện mấy năm trời sẽ như thế nào.

Chưa kể đến việc như tiểu hòa thượng nói là ngồi đả tọa trên 'nham thạch nóng', 'tảng băng'.

Chắc hẳn, 'nham thạch nóng' và 'tảng băng' mà tiểu hòa thượng nói là những bảo vật mà các môn phái tu sĩ dùng để nâng cao hiệu suất đả tọa tu luyện của đệ tử.

Giống như 'hàn ngọc sàng' của phái Cổ Mộ trong tiểu thuyết?

Tóm lại, Tống Thư Hàng cảm thấy hôm nay mình đã được mở mang tầm mắt.

Nhưng mà, tu sĩ chắc là sẽ có cách đối phó với bệnh trĩ chứ?

Nếu không, chẳng lẽ mỗi tu sĩ cấp thấp đều bị bệnh trĩ?

Hơn nữa...

Tống Thư Hàng hỏi: "Quả Quả cậu không dùng Thối Thể Dịch à?" Cậu nhớ lần đầu tiên mình dùng Thối Thể Dịch, một số vết thương lớn nhỏ trong cơ thể đều bị loại bỏ sạch sẽ.

Sau đó, mặc dù mỗi lần dùng dược hiệu ngày càng giảm, nhưng vẫn có hiệu quả rèn luyện cơ thể nhất định.

Chỉ là bệnh trĩ thôi mà, Thối Thể Dịch một phát là có thể chữa khỏi chứ nhỉ?

Chắc là... có lẽ... có thể chứ nhỉ?

Trừ khi, tên nhóc này trước đây đã dùng quá nhiều Thối Thể Dịch, dẫn đến Thối Thể Dịch không còn tác dụng rèn luyện cơ thể với cậu bé nữa? "Thối Thể Dịch tôi cũng đã nghĩ đến rồi, nhưng không có tác dụng." Tiểu hòa thượng Quả Quả thở dài thườn thượt, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nặng nề bi ai.

Sau đó cậu bé lại hạ thấp giọng nói: "Lần đầu tiên tôi dùng Thối Thể Dịch, bệnh trĩ vẫn chưa xuất hiện.

Nhưng hiệu quả của Thối Thể Dịch thật sự rất tốt, vết thương tiềm ẩn trong cơ thể tôi đều được loại bỏ sạch sẽ.

Sau đó, khi tôi tu luyện trên nham thạch nóng, tảng băng hai năm, bệnh trĩ xuất hiện, tôi liền nghĩ ngay đến Thối Thể Dịch.

Sau đó lập tức đi dùng nó.

Nhưng không biết tại sao, Thối Thể Dịch lại không có hiệu quả với bệnh trĩ." Thực ra, tiểu hòa thượng có hạ thấp giọng hay không cũng vô dụng.

Bạch Tôn Giả là tu vi bậc nào?

Trong tình huống Tống Thư Hàng có thể nghe được, ngài dù cách xa ngàn mét cũng có thể nghe rõ mồn một.

Còn về chó Bắc Kinh Đậu Đậu, đó là chó Bắc Kinh mà, thính lực cực tốt.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng sẽ không vô tình vạch trần sự thật này.

Nghe đến đây, cậu lén quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả.

Miệng Bạch Tôn Giả khẽ động, truyền âm nhập mật: "Tiểu hòa thượng này đã dùng quá nhiều Thối Thể Dịch phẩm chất thông thường...

Thối Thể Dịch bình thường đã không còn tác dụng nhiều với cơ thể nó nữa.

Trừ khi là Thối Thể Dịch phẩm chất thượng đẳng, mới có hiệu quả." Quả nhiên là vậy, Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Trong khi các tán tu vì để chế ra được một nồi 'Thối Thể Dịch' mà khuynh gia bại sản, nước mắt chảy thành sông, thì các đệ tử tinh anh của môn phái uống Thối Thể Dịch đến mức muốn nôn, đây chính là ưu điểm của việc có môn phái chống lưng.

Tiểu hòa thượng không phát hiện ra sự khác thường của Tống Thư Hàng, tiếp tục hạ thấp giọng nói: "Thêm nữa là gần đây, sư phụ muốn tôi đến động phủ Thiên Tằng Ngục, cái động huyệt băng hỏa lưỡng trọng thiên đó để bế quan tu luyện, đẩy nhanh tốc độ tu luyện của tôi.

Tôi cảm thấy nếu tôi đến động phủ Thiên Tằng Ngục, bệnh trĩ này sẽ ngày càng nghiêm trọng, nên mới nghĩ đến việc ra ngoài làm một cuộc phẫu thuật nhỏ, để trừ hậu họa!" "Tôi còn tìm được cả bệnh viện rồi, điều trị xâm lấn tối thiểu, không đau, không tái phát!" Tiểu hòa thượng nói đến đây, vẻ mặt đầy mong đợi.

Tống Thư Hàng thở dài, không đau thì có lẽ có, nhưng không tái phát thì chỉ là quảng cáo thôi.

Thời buổi này, hiệu quả quảng cáo tốt như vậy, chính là dùng để lừa những khách hàng ngây thơ như tiểu hòa thượng này.

Thở dài xong, Thư Hàng hỏi: "Nhóc con, cậu không nói với sư phụ của mình về vấn đề này sao?

Thông Huyền đại sư chắc chắn sẽ có cách chữa trị căn bệnh nhỏ này chứ?" "Sư phụ của tôi đang tu luyện bế khẩu thiền, mọi việc trong chùa bây giờ đều do Thông Diệu sư thúc ở Giới Luật Viện quản lý.

Mà nếu tôi hỏi Thông Diệu sư thúc, ngài ấy chắc chắn sẽ nói: chút bệnh vặt này, dựa vào nghị lực là có thể vượt qua.

Đây... cũng là một phần của tu hành!" Tiểu hòa thượng bắt chước giọng điệu của Thông Diệu sư thúc nói: "Bởi vì Thông Diệu sư thúc, đi theo pháp môn tu luyện của khổ hạnh tăng." Khổ hạnh tăng: Chúng ta đau khổ, chính là hạnh phúc.

Càng đau khổ, càng có thể cảm nhận được vị ngọt trong 'khổ' a.

Vì vậy, hãy để bệnh trĩ đến dữ dội hơn nữa đi!

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: "Vậy cậu không hỏi các sư huynh Tam Nhật sao?

Họ là người đi trước, chắc chắn có cách mà?" "Không được, xấu hổ lắm, chuyện này tuyệt đối không thể để sư huynh biết được!" Tiểu hòa thượng Quả Quả kiên quyết nói: "Vì vậy tôi thấy, vẫn là đi làm phẫu thuật thì tốt hơn.

Làm xong sau này cũng không cần lo tái phát, đến lúc đó chỉ là động phủ Thiên Tằng Ngục thôi, tôi sẽ không sợ nữa!" Tống Thư Hàng nhẹ nhàng véo véo má của tên nhóc mập: "Được rồi, cố lên.

À, nếu chỉ là chữa bệnh trĩ thôi, bệnh viện trực thuộc đại học Giang Nam của chúng ta cũng không tệ, ở đó cũng có phẫu thuật xâm lấn tối thiểu, tôi đưa cậu đến đó chữa trị nhé?" Tiểu hòa thượng suy nghĩ một lúc, đáp: "Được thôi, vậy tôi thử xem!" Tống Thư Hàng nhún vai: "Qua đây đi, tôi sắp xếp cho cậu một phòng.

Ngoài ra, trong mấy ngày cậu ở đây tuyệt đối không được chạy lung tung, biết chưa?

Nếu không, tôi không biết ăn nói sao với Tam Nhật sư huynh đâu." "Tiểu hòa thượng biết rồi, tuyệt đối sẽ không gây thêm phiền phức cho ngài đâu!" Tiểu hòa thượng Quả Quả ngoan ngoãn nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, hy vọng tên nhóc này thật sự có thể ngoan ngoãn một chút?

Cậu dù sao cũng là người tốt, không thể từ chối những yêu cầu giúp đỡ tiện tay như 'chăm sóc tiểu hòa thượng'. ......

Sau khi sắp xếp phòng cho tiểu hòa thượng Quả Quả, tiểu hòa thượng ở trong phòng nhỏ nhắm mắt dưỡng thần, cậu bé cần hồi phục lại sự mệt mỏi sau khi bay tốc độ cao trên phi kiếm hơn bốn tiếng đồng hồ.

Tống Thư Hàng quay lại lầu dưới, Bạch Tôn Giả đang cắm USB 《Bất Động Kim Cương Thân》 vào máy tính.

Vì là pháp môn tu luyện cùng một mạch với 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, công pháp 《Bất Động Kim Cương Thân》 cũng giống như lần trước, đều là mấy tấm hình kèm theo khẩu quyết công pháp.

Nhưng nó là công pháp phụ trợ, tổng cộng chỉ có hai bức hình, và một hàng khẩu quyết.

Phương pháp sử dụng tham khảo cách Dược Sư đã chỉ đạo cậu

《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, nhìn chằm chằm một lúc để ghi nhớ nội dung trong lòng, sau đó dùng trạng thái thoải mái xem lại một lần nữa, sẽ tiến vào một không gian huyễn thuật, tiếp nhận truyền thừa tu luyện 《Bất Động Kim Cương Thân》.

Sau khi Tống Thư Hàng nắm vững pháp môn tu luyện 《Bất Động Kim Cương Thân》, Bạch Tôn Giả lại chỉ đạo Tống Thư Hàng tiểu pháp môn 'Sạc Điện Thuật' kia.

Cũng là dùng khí huyết chi lực vẽ một đạo lôi phù trong lòng bàn tay, nhưng đơn giản hơn lôi phù của 'Chưởng Tâm Lôi' rất nhiều.

Sau đó chĩa vào điện thoại hoặc máy tính xách tay cần sạc là được.

Sạc đầy thì thôi, năng lượng dư thừa sẽ tự động tiêu tan.

Tiểu pháp thuật 'Sạc Điện Thuật' này, Tống Thư Hàng rất nhanh đã nắm vững.

Chỉ là...

Chương 212

cậu luôn cảm thấy phương pháp mà Bạch Tôn Giả dạy, có chút khác biệt với nội dung mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối để lại trong không gian nhóm.

Bạch Tôn Giả đã tự mình cải tiến 'Sạc Điện Thuật' này sao? *************** Ngày hôm sau, ngày 9 tháng 7.

Tống Thư Hàng vừa thức dậy, mở cửa phòng ra.

Sau đó, liền phát hiện Bạch tiền bối đang đi đi lại lại ngoài hành lang trước cửa phòng mình. "Bạch tiền bối, chào buổi sáng." Tống Thư Hàng nói. "Chào buổi sáng, Thư Hàng." Bạch tiền bối mỉm cười, sau đó ngài rất vui vẻ đưa máy tính bảng trong tay ra, kéo một tin nhắn cho Thư Hàng xem.

Đó là một tin nhắn từ Hoàng Sơn Chân Quân. "Bạch Tôn Giả, ta đã sắp xếp cho ngài và Thư Hàng tiểu hữu tham gia huấn luyện bay.

Ngày 9 tháng 7, sẽ có người đại diện chuyên môn đến tận nhà, đưa cho hai vị giấy chứng nhận sức khỏe loại II, và giấy phép phi công tư nhân (PPL), đến lúc đó người đại diện sẽ hộ tống hai vị đến sân bay chuyên dụng để bay thử, chúc hai vị bay vui vẻ!

Hoàng Sơn Chân Quân, gửi." Bạch Tôn Giả mỉm cười hạnh phúc, tâm trạng có vẻ rất vui vẻ. "Đưa giấy chứng nhận sức khỏe và bằng lái máy bay?" Tống Thư Hàng dụi mắt, tôi còn chưa từng chạm vào máy bay, Hoàng Sơn tiền bối trực tiếp đưa cho tôi một cái bằng lái, thật sự thích hợp sao? "Ừ ừ, đừng để ý mấy chi tiết đó.

Mau chuẩn bị một chút đi!" Bạch tiền bối vui vẻ nói: "Lát nữa sẽ có người đến đón chúng ta đi sân bay chuyên dụng bay thử đó!

Đừng trễ giờ!" "Vâng tiền bối, không vấn đề gì, tôi chuẩn bị một chút rồi chờ xuất phát!" Tống Thư Hàng nở nụ cười sảng khoái với Bạch tiền bối. "Được rồi, nhanh lên một chút nhé!" Bạch tiền bối ngân nga hát, sau đó ôm máy tính bảng xuống lầu.

Sau khi Bạch tiền bối đi xuống, Đậu Đậu lén lút ra ngoài, nó không nói hai lời, lắc lắc thân mình.

Sau đó, một sợi lông chó rơi xuống.

Sau đó, nó im lặng đưa sợi lông chó cho Tống Thư Hàng: "Cầm lấy, cất kỹ bên người.

Để phòng bất trắc!" "Đậu Đậu!" Tống Thư Hàng kích động nói, vào thời điểm quan trọng, Đậu Đậu vẫn rất nghĩa khí!

Đậu Đậu trầm trọng dùng móng vuốt chó vỗ vỗ Tống Thư Hàng, sau đó lén lút quay về phòng của mình.

Sau khi về phòng, khóe miệng Đậu Đậu lộ ra một nụ cười nhân tính hóa: "Ha ha, Hoàng Sơn ngốc kia, ngươi không cho ta học lái ô tô, ta sẽ đi học lái máy bay luôn!" Thì ra... sợi lông chó đó không phải dùng để cho Tống Thư Hàng phòng bất trắc? ......

Bạn học Tống Thư Hàng đáng thương không hề hay biết, cẩn thận cất kỹ sợi lông chó bên người, sau đó nhanh chóng mở phần mềm chat.

Vừa mở ra, quả nhiên có tin nhắn của Hoàng Sơn Chân Quân gửi cho cậu. "Thư Hàng tiểu hữu, ta đã sắp xếp cho cậu và Bạch Tôn Giả tham gia huấn luyện bay, ngày 9 tháng 7, sẽ có người đưa giấy chứng nhận sức khỏe và bằng lái máy bay đến.

Sau đó sẽ đưa hai vị đi học cách lái máy bay, chúc hai vị chơi vui vẻ.

Hoàng Sơn Chân Quân." Tống Thư Hàng trả lời: "Hoàng Sơn tiền bối, ngài không thể báo cho tôi tin này sớm hơn vài ngày, để tôi chuẩn bị tâm lý sao?" Hoàng Sơn Chân Quân lúc này vừa hay online: "Ha ha, không phải đã nói với cậu rồi sao, gần đây sẽ sắp xếp cho cậu đi học lái máy bay mà?

Hơn nữa, thông qua quan hệ để chen ngang cho hai vị vào học lái máy bay cũng không dễ dàng.

Có cơ hội học thì nắm bắt lấy, đừng phàn nàn nữa!" "Được rồi." Tống Thư Hàng thở dài: "Vậy thì tôi chỉ có một yêu cầu bổ sung.

Hoàng Sơn tiền bối, xin ngài nhất định chuẩn bị cho tôi một bộ 'đồ phi hành gia' và thiết bị cung cấp dưỡng khí đi kèm nhé!" "Cần những thứ đó làm gì?

Không phải chỉ là bay một lúc trên bầu trời xanh thôi sao?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi. "Hoàng Sơn tiền bối." Tống Thư Hàng trầm trọng nói: "Ở cùng với Bạch tiền bối, mục tiêu của tôi không chỉ đơn giản là bầu trời xanh.

Chuyến chinh phục của tôi là vũ trụ a!" Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Không biết tại sao, sau khi nghe lời nói của Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Chân Quân lại cảm thấy có chút cảm động.

Nhớ lại tính cách của Bạch tiền bối... hình như việc lao vào vũ trụ cũng không phải là không thể. "Ta hiểu rồi, những thứ ngươi cần ta đều sẽ chuẩn bị đầy đủ cho ngươi." Hoàng Sơn Chân Quân đảm bảo.

Cuối cùng, ông lại nhắc nhở một câu: "Đúng rồi, tuyệt đối đừng để Đậu Đậu cùng các ngươi lên máy bay.

Trước đó nó cứ đòi đi học lái xe, nếu nó lên máy bay, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì!

Tuyệt đối không được cho nó cơ hội tiếp xúc với máy bay!" "Hoàng Sơn tiền bối, ngài lo xa rồi." Tống Thư Hàng thở dài nói:

"Ngay cả Đậu Đậu cũng không muốn đi cùng tôi và Bạch tiền bối học lái máy bay, ngài cứ yên tâm một trăm phần trăm đi." Trước đó, Đậu Đậu chỉ cho cậu một sợi lông chó để bảo mệnh thôi, ngay cả Đậu Đậu cũng biết đi học lái máy bay cùng Bạch tiền bối có thể sẽ xảy ra chuyện gì mà? "Vậy sao?

Nếu thật sự như vậy thì tốt quá rồi." Hoàng Sơn Chân Quân trả lời, Đậu Đậu thật sự đã thay đổi tính nết rồi sao?

Trong ấn tượng của Hoàng Sơn Chân Quân, Đậu Đậu vốn là kẻ chỉ sợ thiên hạ không loạn, chuyện học lái máy bay thế này, nếu nó không tham gia một chân thì chắc chắn sẽ không cam lòng.

Lẽ nào ở bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu một thời gian, Đậu Đậu cũng bị Thư Hàng tiểu hữu cảm hóa, không còn gây chuyện thị phi nữa?

Nếu là vậy thì thật tốt quá rồi.

Lúc đầu ông nuôi Đậu Đậu, chính là vì chó Bắc Kinh đáng yêu, hiền lành, không giống Husky năng lượng quá dồi dào.

Kết quả không biết từ lúc nào, Đậu Đậu đột nhiên biến thành một tên ngáo ngơ, rốt cuộc ở giữa đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng Sơn Chân Quân đến nay vẫn không nghĩ ra. ......

Đúng lúc Hoàng Sơn Chân Quân đang suy nghĩ, bên ngoài động phủ của ông truyền đến một tiếng động êm tai.

Đó là có đạo hữu tu sĩ đến làm khách, kích hoạt tiếng chuông của cấm chế động phủ, công năng tương tự như chuông cửa.

Hoàng Sơn Chân Quân mở ra một mặt gương, mặt gương sáng lên như màn hình máy tính, hiện ra hình ảnh cửa động phủ.

Ở đó, một vị tiên tử xinh đẹp đang mỉm cười.

Dường như cảm ứng được Hoàng Sơn Chân Quân đang nhìn mình, cô cười vẫy vẫy tay: "Hoàng Sơn tiền bối, tôi đến chỗ ngài chơi đây!" "Ồ, là Lệ Chi à, sao hôm nay lại có thời gian rảnh vậy?" Hoàng Sơn Chân Quân ha ha cười, mở cấm chế động phủ.

Lệ Chi tiên tử cười rất ngọt, vẻ mặt vô hại..... ************** Ở một nơi khác, sau khi kết thúc cuộc gọi với Hoàng Sơn Chân Quân, Tống Thư Hàng lại lên mạng tra một số 'cách tự vệ khi xảy ra tai nạn hàng không', 'cách sử dụng dù' và các mẹo nhỏ về lái máy bay khác.

Mặc dù có phi kiếm của Bạch tiền bối và lông chó của Đậu Đậu, nhưng cẩn tắc vô ưu.

Cơ hội chỉ đến với người có sự chuẩn bị!

Sau đó cậu hít một hơi thật sâu, cố gắng giữ nụ cười sảng khoái, xuống lầu ăn cơm.

Do lần trước từ 'phong ấn pháp cấm địa Ngũ Chỉ Sơn' về nhà, quên mang 'Không Không Đạo Môn Đường Đường' về, chất lượng bữa sáng, trưa, tối của nhà Tống Thư Hàng sa sút hẳn.

Bữa sáng là do Bạch tiền bối mua từ ngoài về, mấy phần sữa đậu nành, bánh bao, quẩy, cháo, dưa muối...

Món ăn cũng không ít.

Còn tại sao Bạch tiền bối lại nghĩ đến việc đi mua bữa sáng ư?

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối đang lướt máy tính bảng tâm có cảm ứng, ngẩng đầu lên, hai má phồng lên: "Đột đột đột đột đột..." Bên cạnh Bạch Tôn Giả có mấy thùng dương mai, xem ra bữa sáng là do tiền bối tiện đường mang về.

Nhưng mà, tiền bối vẫn chưa ăn ngán dương mai sao?

Rồi phải nói, thân thể của tu sĩ thật là tốt, người bình thường ăn nhiều dương mai như vậy, răng đã ê buốt không chịu nổi rồi.

Bạch tiền bối vẫn ăn rất vui vẻ.

Tống Thư Hàng ngồi xuống, lấy một cái bánh bao chay, thuận miệng hỏi: "Tiền bối, Quả Quả ra ăn sáng chưa ạ?" "Đang ở trong nhà vệ sinh, lâu lắm rồi." Bạch tiền bối trả lời.

Lâu lắm rồi?

Xem ra, bệnh trĩ rất nghiêm trọng à?

Chẳng trách lại không nhịn được muốn ra ngoài phẫu thuật. "Quả Quả, nhắc cậu một câu, lau mông thì phải lau cho sạch nhé, nếu không cũng sẽ làm bệnh trĩ nặng hơn đó." Tống Thư Hàng thuận miệng nói một câu.

Ngồi lâu sẽ bị trĩ, lau mông không sạch cũng sẽ bị, đây đều là những kiến thức thường thức. "A?

Như vậy cũng sẽ làm bệnh trĩ nặng hơn sao?" Trong nhà vệ sinh truyền đến tiếng kinh ngạc của tiểu hòa thượng. "Sẽ đó, nên vệ sinh rất quan trọng." Tống Thư Hàng cầm một cây quẩy, dùng quẩy bọc bánh bao chay, sau đó cắn một miếng.

Cách ăn này, cậu thích nhất.

Sau đó cậu bật tivi trong phòng khách, tùy ý bấm vài kênh, xem có tin tức gì không.

Đổi liên tục mấy kênh, khi cậu bấm đến kênh khu vực Giang Nam, tin tức trong đó đã thu hút sự chú ý của cậu.

Trên tivi đang phát một chương trình phỏng vấn.

Bên trái là một người đàn ông trung niên đeo kính, vẻ mặt 'tôi là chuyên gia'.

Bên phải là một nữ MC xinh đẹp, mặc quần tất đen gợi cảm, đang phỏng vấn chuyên gia theo hình thức hỏi đáp. "Giáo sư Lưu, ngài là một học giả có uy tín trong lĩnh vực địa chất học, chúng tôi có một câu hỏi muốn thỉnh giáo ngài.

Vấn đề này đã gây hoang mang cho rất nhiều cư dân khu vực Giang Nam của chúng ta." Nữ MC cười nói: "Đó là về việc vào ngày 1 tháng 7, gần khu thành phố điện tử Giang Nam, đột nhiên xuất hiện một hố sụt khổng lồ, rốt cuộc là chuyện gì vậy ạ?" Miệng đang nhai bánh bao của Tống Thư Hàng cứng lại, nữ MC này đang nói đến kiệt tác của Bạch tiền bối mà, cái hố khổng lồ bị ngã một cái mà tạo ra.

Về cái hố lớn đó, trên mạng cũng bàn tán xôn xao.

Ví dụ như có người gào thét khản cổ: cái này tuyệt đối không phải là hố sụt bình thường, vì từ trước đến nay chưa có hố sụt nào ngay ngắn như vậy, tổng thể hình tròn, từ tâm điểm lan ra bốn phía!

So với hố sụt, cái này rõ ràng giống hố thiên thạch hơn.

Nhưng nói là hố thiên thạch, lại không thể.

Giữa ban ngày ban mặt, căn bản không ai thấy có dấu vết thiên thạch từ trên trời rơi xuống, và trong hố đó cũng không có dấu vết cháy do thiên thạch va chạm.

Tóm lại, chuyện này ở khu vực Giang Nam đang được bàn tán xôn xao, các ý kiến khác nhau. "Vấn đề này, không còn nghi ngờ gì nữa, là hố sụt!" Giáo sư Lưu kiên định nói.

Sau đó, ông ta bắt đầu thao thao bất tuyệt, giới thiệu về sự hình thành của hố sụt, nào là khai thác khoáng sản dưới lòng đất quá nhiều, nào là khai thác nước ngầm quá nhiều, vân vân, nói như rồng leo mây bay.

Chương 213

Chủ đề cứ lan man, không biết tự lúc nào đã biến thành một buổi giảng về 'hố sụt', sau đó lại biến thành phê phán sự độc ác của các nhà tư bản khai thác tài nguyên dưới lòng đất quá mức, rồi không biết tự lúc nào lại biến thành làm thế nào để bảo vệ môi trường, mỗi người đều có trách nhiệm.

Giáo sư nói đến nước bọt văng tung tóe, khán giả nghe mà ngơ ngác.

Tâm trạng của nữ MC lúc này là: Mẹ nó chứ!

Đây là đang nói đi đâu vậy?

Kéo về trọng tâm cho tôi, sau đó tóm tắt trong vòng hai mươi chữ đi!

Nhưng cô ta lại không thể hét lên những lời trong lòng, còn phải tỏ ra vẻ 'giáo sư Lưu nói rất đúng', thỉnh thoảng còn phải phụ họa một tiếng.

Làm MC đôi khi cũng rất khổ sở. "Thôi được rồi, cứ cho là hố sụt đi." Tống Thư Hàng thầm thở dài, không chỉ cậu, mà rất nhiều cư dân khu vực Giang Nam trong lòng cũng thở dài như vậy.

Giáo sư Lưu đã thắng!

Lúc này, Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn tivi, cười nói: "Ồ, đây không phải là cái hố do ta không cẩn thận tạo ra sao?" "Không, Bạch tiền bối.

Đây là hố sụt!" Tống Thư Hàng quay đầu lại, nghiêm túc nói: "Đây là do các nhà tư bản độc ác không ngừng khai thác tài nguyên dưới lòng đất, dẫn đến hố sụt mặt đất.

Còn tại sao hố sụt lại giống hố thiên thạch, giáo sư Lưu chắc chắn sẽ giải thích!" "Ồ, thì ra là vậy." Bạch tiền bối gật đầu: "Vậy có nghĩa là, sau này ta không cẩn thận tạo ra hố, cũng không cần dùng 'Bình Thổ Chú' nữa đúng không?" "Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên: "Đúng vậy, chính là như vậy!" Sau đó cậu lại cầm quẩy kẹp bánh bao, cắn mạnh một miếng.

Chuyên gia đôi khi cũng rất hữu dụng...

Cậu lại cắn mạnh một miếng quẩy kẹp bánh bao.

Lúc này... cửa nhà vệ sinh mở ra.

Tiểu hòa thượng Quả Quả vẻ mặt nghiêm túc, sau đó, cậu bé không mặc quần, chạy nhanh đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc, tên nhóc này làm gì vậy?

Quả Quả chạy đến bên cạnh Thư Hàng, quay người lại, chổng mông nhỏ lên hỏi: "Thư Hàng sư huynh, ngài mau xem giúp tôi, mông tôi đã lau sạch chưa ạ?" Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền thấy mông nhỏ của Quả Quả, và cả cái bệnh trĩ đó: "..." Thư Hàng lập tức ngây người!

Còn để cho người ta ăn cơm tử tế không vậy?

Ngay sau đó, cậu cúi đầu xuống nhìn thấy cây quẩy trong tay mình, vàng óng, trông thế nào cũng giống một thanh dài.

Xong rồi, hết khẩu vị. "Thư Hàng sư huynh?" Tiểu Quả Quả nghi hoặc quay đầu lại. "Rất sạch sẽ." Tống Thư Hàng cười gượng: "Lại đây lại đây, rửa tay rồi ăn cơm đi." "Vâng ạ." Tiểu hòa thượng kéo quần lên, nhanh chóng chạy về phòng rửa tay.

Tống Thư Hàng ném cây quẩy sang một bên, im lặng gặm bánh bao chay.

Không có quẩy ăn kèm, bánh bao chay chỉ hơi ngọt, không dễ nuốt.

Rất nhanh, tiểu hòa thượng Quả Quả lại chạy ra: "Thư Hàng sư huynh, bữa sáng ăn gì ạ?" "Sữa đậu nành, quẩy, bánh bao, cháo, dưa muối đều có, cậu tự chọn đi." Tống Thư Hàng chỉ vào bàn. "Hả?

Chỉ ăn những món này thôi sao?

Chúng ta không ăn 'cơm nắm linh mễ' hay là 'cam lồ dịch' ạ?" Tiểu hòa thượng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Cơm nắm linh mễ, cam lồ dịch?

Những thứ này nghe là biết của đệ tử tinh anh môn phái hưởng dụng, cậu một tán tu nhỏ nhoi lấy đâu ra?

Tống Thư Hàng thở dài một hơi: "Tôi không có những thứ đó." Trong lúc nói chuyện, cậu quay đầu nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối: "Đột đột đột đột đột..." Sau đó Bạch tiền bối giải thích: "Ừm, linh mễ chính là gạo được trồng bằng pháp thuật, bên trong ẩn chứa linh khí.

Cam lồ dịch cũng là nước ép của một loại thực vật linh khí, tu sĩ kỳ Thối Thể ăn những loại ngũ cốc chứa linh khí này, có thể tăng khí huyết trong cơ thể, đẩy nhanh tốc độ tu luyện.

Khi nào ngươi rảnh, ta dẫn ngươi đi trồng hai mẫu ruộng.

Ta trước đây cũng từng trồng, rất hoài niệm." "Đa tạ tiền bối!" Tống Thư Hàng cười nói.

Tiểu hòa thượng dường như hiểu được sự khó xử của Tống Thư Hàng, cậu bé hai tay chắp lại tuyên Phật hiệu: "Không sao đâu, Thư Hàng sư huynh.

Dù chỉ là bữa sáng bình thường, tôi cũng không chê đâu." Ngừng một lúc, cậu bé lại hỏi: "Thư Hàng sư huynh, cây quẩy này được chiên bằng dầu thực vật hay là mỡ động vật ạ?" Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng: "Tôi không biết nữa." "Ồ, vậy thì không thể ăn được, không thể phạm giới." Tiểu hòa thượng Quả Quả cầm lấy bánh bao, học theo Tống Thư Hàng im lặng gặm.

Lòng Tống Thư Hàng, không biết vì sao lại trở nên thật sầu muộn... "Quả Quả, lát nữa tôi và Bạch tiền bối cần ra ngoài một chuyến.

Cậu ở nhà ngoan ngoãn trông nhà, đợi tôi và Bạch tiền bối về sẽ đưa cậu đến bệnh viện, được không?" Tống Thư Hàng nhét hết bánh bao vào miệng, hỏi.

Nếu là đi học lái máy bay bình thường, mang Quả Quả đi cũng không vấn đề gì.

Nhưng học lái máy bay cùng Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng không muốn liên lụy đến cá trong ao.

Tiểu hòa thượng vỗ ngực tự tin nói: "Không vấn đề gì, trông nhà tôi tuyệt đối không có vấn đề gì." Tống Thư Hàng gật đầu, lại liếc nhìn Đậu Đậu đang xem tin tức trên máy tính, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút. ......

Sau bữa sáng, Tống Thư Hàng luyện công buổi sáng như thường lệ, mấy lượt 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 trôi qua, thời gian đã qua nửa tiếng.

Lúc này, chuông cửa vang lên. "Là người đại diện mà Hoàng Sơn tiền bối nói đã đến sao?" Tống Thư Hàng ra mở cửa, sau đó, liền thấy một người phụ nữ phương Tây tóc vàng mắt xanh đang đứng ở cửa.

Người phụ nữ tóc vàng nhìn Tống Thư Hàng, lại nhìn vào một tập tài liệu trong tay mình, đối chiếu một chút, ngẩng đầu nở nụ cười chuyên nghiệp: "Xin chào, là ngài Tống Thư Hàng phải không ạ?"

Phát âm chuẩn xác, người nước ngoài bây giờ trình độ tiếng Trung giỏi vậy sao?

Điều này khiến nhiều người không phân biệt được âm lưỡi phẳng, lưỡi cong biết phải làm sao? "Chính là tôi." Tống Thư Hàng trả lời. "Chào ngài, tôi là Khải Sắt Lỵ của Trung tâm Huấn luyện Hàng không Dân dụng Giang Thủy.

Tôi được ông Hoàng Văn Trung ủy thác, đưa hai vị đến Trung tâm Huấn luyện Hàng không để tham gia huấn luyện lý thuyết và thực hành lái máy bay." Khải Sắt Lỵ mỉm cười, búng tay một cái.

Sau lưng cô có hai người đàn ông mặc vest khiêng một cái thùng lớn xuống. "Đây là 'bộ đồ phi hành' mà ngài Tống Thư Hàng cần cùng với thiết bị cung cấp dưỡng khí đi kèm, xin ngài kiểm tra và nhận hàng." Đáy mắt Khải Sắt Lỵ đầy vẻ tò mò, cô không hiểu, học lái máy bay cần 'bộ đồ phi hành' để làm gì?

Lại không phải lái tàu vũ trụ, bộ quần áo cồng kềnh như vậy mặc vào người, còn có thể lái máy bay vui vẻ được sao?

Nhưng mà, khách hàng là thượng đế, đặc biệt là khách hàng có quyền có thế, cô không ngốc đến mức phản bác ý kiến của khách hàng, phải biết rằng, vị đại gia tên Hoàng Văn Trung kia, đã một hơi mua lại toàn bộ trung tâm huấn luyện bay của họ.

Chỉ để cung cấp dịch vụ chuyên biệt cho chàng sinh viên đại học trông có vẻ bình thường trước mắt này, và một vị 'Tống Bạch' tiên sinh khác. "Ngoài ra, vị Tống Bạch tiên sinh đó có ở cùng ngài không ạ?" Khải Sắt Lỵ hỏi. "Anh ấy ở phía sau, cô có muốn vào trong ngồi không?" Tống Thư Hàng vừa nói, vừa đi đến bên cạnh cái thùng lớn, mở ra xem bộ 'đồ phi hành gia' cồng kềnh bên trong.

Nhìn thôi đã cảm thấy rất nặng rồi, cái loại đồ du hành vũ trụ trong phim khoa học viễn tưởng mặc vào người, rồi bấm nút một cái là có thể biến thành đồ bó sát, bao giờ mới nghiên cứu ra được nhỉ?

Khải Sắt Lỵ vẫn giữ nụ cười: "Trung tâm huấn luyện của chúng tôi cách đây hơi xa, thời gian của chúng ta sẽ hơi gấp.

Vì vậy, tôi đề nghị đưa thẳng hai vị đến trung tâm huấn luyện bay, được không?

Đến đó chúng ta sẽ dùng một tiếng để tóm tắt kiến thức lý thuyết, sau đó nhanh chóng sắp xếp cho hai vị lên máy bay làm quen với thao tác.

Trung tâm huấn luyện của chúng tôi có đủ loại máy bay, hai vị có thể chọn loại mình thích để học." "Rất nhiều loại máy bay?

Không tệ." Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, có lẽ đến lúc đó cậu có thể chọn một loại máy bay trực thăng cỡ nhỏ để học?

Như vậy sẽ không sợ Bạch tiền bối lái máy bay ra vũ trụ nữa. "Ngài hài lòng là tốt rồi.

À, đây là giấy chứng nhận sức khỏe loại II và giấy phép phi công tư nhân (PPL) của ngài và ngài Tống Bạch, mời ngài nhận." Khải Sắt Lỵ đưa giấy chứng nhận và bằng lái máy bay.

Tống Thư Hàng nhận lấy bốn tấm bằng, trong lòng thật sự ngũ vị tạp trần.

Máy bay còn chưa chạm vào, bằng lái máy bay đã cầm trong tay...

Cảm giác này, thật sự vừa chua chát, vừa có chút ngại ngùng, lại có chút vui vẻ, lại có chút tội lỗi.

Khải Sắt Lỵ vẻ mặt bình tĩnh, hỏi: "Ngài Tống Bạch đâu ạ?

Chúng ta có thể xuất phát bất cứ lúc nào." "Tôi gọi anh ấy xuống." Tống Thư Hàng cất bốn tấm bằng, sau đó quay người, vẫy vẫy tay về phía lầu ba phía sau.

Một lát sau, Bạch tiền bối bình thản từ trên lầu đi xuống.

Tiền bối tuy vẻ mặt bình thản, nhưng nét vui mừng giữa hai hàng lông mày lại không thể nào che giấu được.

So với ô tô, tiền bối dường như hứng thú với máy bay hơn; lúc học lái ô tô, ngài không phấn khích như vậy. ...... "Mời hai vị lên xe." Khải Sắt Lỵ lái một chiếc xe bán tải.

Hai người đàn ông mặc vest đặt bộ 'đồ phi hành gia' cồng kềnh của Tống Thư Hàng ra sau xe.

Tống Thư Hàng leo lên ghế sau xe bán tải, vươn vai một cái.

Bạch tiền bối cũng lên xe.

Nhưng khi lên xe, ngài liếc nhìn bộ 'đồ phi hành gia' ở phía sau một cái.

Sau đó, trên mặt Bạch tiền bối lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Bạch tiền bối thầm nghĩ: "Đây là đồ phi hành gia mà, Tống Thư Hàng tiểu hữu, là muốn ra vũ trụ chơi sao?" Nói sao nhỉ...

Sau khi trải qua sự kiện xe tăng tốc quá nhanh, dẫn đến phanh hỏng, vô lăng gãy lần trước, mấy ngày nay Bạch tiền bối đã hối cải.

Lần này chuẩn bị học cách lái máy bay, trong lòng ngài đã quyết tâm, ngài nhất định phải ngoan ngoãn học tập kiến thức lý thuyết về cách lái máy bay, sau đó nắm vững kỹ năng lái máy bay.

Lần này, ngài tuyệt đối không khắc bất kỳ trận pháp nào lên máy bay.

Trong quá trình bay, ngài cũng sẽ kiềm chế ham muốn tháo dỡ máy bay của mình!

Tóm lại, nhất định không thể gây phiền phức cho Tống Thư Hàng!

Cùng lắm, đợi sau khi mình học lái máy bay thành thạo, ngài sẽ tự sắm một chiếc máy bay, sau đó tha hồ vẽ các loại trận pháp, phù văn lên máy bay, bay lượn vui vẻ trên bầu trời.

Đây là quyết tâm mà Bạch Tôn Giả đã đặt ra trong mấy ngày nay.

Với tu vi của Bạch Tôn Giả, chỉ cần quyết tâm làm một việc gì đó, chút sức kiềm chế này vẫn có.

Chương 214

Nhưng mà, khi ngài nhìn thấy bộ đồ phi hành gia ở phía sau, ngài chớp chớp mắt, Thư Hàng đây là muốn bay vào vũ trụ chơi sao? ......

Sau khi Bạch tiền bối lên xe, Khải Sắt Lỵ khởi động xe bán tải, hướng đến 'Trung tâm Huấn luyện Hàng không Dân dụng Giang Thủy'.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn trong xe, âm thầm vận chuyển 'Chân Ngã Minh Tưởng Kinh' để điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

Đồng thời, trên cổ cũng đeo viên 'Phong Hồn Băng Châu', để đầu óc mình luôn tỉnh táo.

Cậu đã điều chỉnh tốt tâm thái và trạng thái, sẵn sàng chuẩn bị cho việc đừng nói là lao ra khỏi Trái Đất, cho dù Bạch tiền bối trực tiếp lái máy bay hạ cánh lên mặt trăng, cậu cũng sẽ không kinh ngạc.

Lúc này, Bạch Tôn Giả thăm dò hỏi: "Thư Hàng, cái ở sau xe, là đồ phi hành gia phải không?

Là ngươi dùng à?" "Ha ha ha, đúng vậy." Tống Thư Hàng giữ nụ cười nói: "Đó là tôi đặc biệt nhờ Hoàng Sơn tiền bối chuẩn bị cho, vì lúc tôi còn rất nhỏ đã rất ngưỡng mộ các phi hành gia.

Lần này chúng ta sắp lái máy bay, không biết tại sao tôi lại nghĩ đến thứ này.

Nên nhờ Hoàng Sơn tiền bối chuẩn bị cho tôi một bộ, để tôi thỏa mãn cơn nghiện!" Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nói dối, dù sao với tính cách người tốt của cậu, thật sự không thể nói ra những lời tổn thương như 'Bạch tiền bối, tôi lo ngài sẽ lái máy bay ra vũ trụ, nên tôi chuẩn bị một bộ đồ phi hành gia để phòng bất trắc!'. "Ồ." Bạch Tôn Giả âm thầm gật đầu... thì ra Thư Hàng tiểu hữu từ nhỏ đã rất hứng thú với phi hành gia.

Cũng đúng, Trái Đất bao la đầy bí ẩn, huống chi là vũ trụ vô biên vô tận, càng thu hút ánh mắt và lòng hiếu kỳ của con người. "Thư Hàng tiểu hữu thích vũ trụ không?" Bạch Tôn Giả hỏi. "Cái này, nếu thật sự phải nói thì đương nhiên là thích rồi." Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi trả lời.

Cậu rất hứng thú với vũ trụ bí ẩn, hố đen, thiên thạch, sao chổi, mặt trăng. "Nếu có cơ hội, có muốn đến đó chơi không?" Bạch Tôn Giả hỏi, đồng thời trong lòng ngài có chút rục rịch!

Tống Thư Hàng sững người, không đúng, chủ đề này không ổn!

Sao lại thành ra tôi rất muốn đi vũ trụ chơi vậy?

Không được, phải uyển chuyển biểu đạt suy nghĩ 'tôi tạm thời không muốn đi vũ trụ chơi' cho Bạch tiền bối mới được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, uyển chuyển trả lời: "Sau này đi, nếu sau này có cơ hội, có thể ra vũ trụ xem xem cũng không tệ.

Nhưng bây giờ, tôi không đi được.

Dù sao, dù có đồ phi hành gia, tôi cũng không ở trong vũ trụ được bao lâu." "Cũng đúng, có lý." Bạch tiền bối gật đầu.

Thấy phản ứng của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Bạch tiền bối đã dập tắt ý định đi 'vũ trụ' rồi nhỉ?

Xem ra, tạm thời đã thoát được một kiếp rồi? ......

Lúc này, Khải Sắt Lỵ ở phía trước âm thầm thở dài.

Người thực sự có tiền thật khác biệt, khi người khác còn đang nghĩ đến việc lái máy bay chơi, người thực sự có tiền đã nghĩ đến việc làm thế nào để ra ngoài không gian chơi rồi.

Thật đáng ghen tị!

Trong lúc suy nghĩ, cô âm thầm liếc nhìn Bạch Tôn Giả một cái, mà nói, người đàn ông tên Tống Bạch này, thật đẹp trai.

Dù thẩm mỹ Đông Tây có khác biệt, nhưng vẻ đẹp của người đàn ông tên Tống Bạch này đã đạt đến mức độ phá vỡ sự khác biệt về thẩm mỹ.

Nếu có thể trở thành bạn gái của anh ấy thì tốt biết mấy?

Khải Sắt Ly âm thầm nuốt nước bọt, ơ, không đúng, từ lúc nào mình lại trở nên mê trai như vậy?

Chỉ mới gặp mặt, thậm chí chưa nói chuyện câu nào với một người đàn ông, lại có thể khiến cô nảy sinh cảm giác tình yêu sét đánh quái quỷ?

Không đúng, chắc chắn là sáng nay thức dậy sai tư thế rồi.

Khải Sắt Ly cố gắng đè nén ý nghĩ kỳ quái của mình, chỉ là ánh mắt vẫn thỉnh thoảng liếc qua gương chiếu hậu, nhìn ngắm dáng vẻ của Bạch Tôn Giả.

Thực ra, Khải Sắt Ly được coi là may mắn, vì gần đây Bạch tiền bối đã có thể kiểm soát được khí tức và mị lực của bản thân.

Nếu không đổi lại là Bạch Chân Quân vừa xuất quan như trước đây, chỉ cần đi dạo một vòng trên đường, sẽ có thêm một đám cô nương 'tóc dài vì chàng mà giữ, tóc buông đợi chàng đến buộc, không phải chàng thì không gả!'.

Ngay cả một số nữ tu có ý chí yếu, cũng không chịu nổi sự quyến rũ chết người này. *********** Trung tâm Huấn luyện Hàng không

Dân dụng Giang Thủy được xây dựng ở ngoại ô, chiếm diện tích rộng lớn.

Khải Sắt Lỵ đưa Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả vào trung tâm huấn luyện, điều đầu tiên nhìn thấy là sân bay khổng lồ ở phía sau.

Đây chỉ là một trong số các sân bay của Trung tâm Huấn luyện Hàng không Dân dụng Giang Thủy, trên đó đậu sáu chiếc máy bay trực thăng tư nhân cỡ nhỏ. "Tôi sẽ đưa hai vị đi tham gia học lý thuyết trước, sau đó hai vị có thể dùng buồng lái mô phỏng để huấn luyện bay.

Sau khi làm quen một chút, hai vị có thể chọn loại máy bay mình thích, chúng tôi sẽ dọn dẹp đường băng để hai vị sử dụng." Khải Sắt Lỵ cười giải thích.

Để chọn ra được giáo viên bay không sợ chết, dám dạy hai người mới này, Khải Sắt Lỵ cũng đã tốn không ít công sức!

Máy bay và phi kiếm không giống nhau.

Phi kiếm tiện lợi nhanh chóng, chỉ cần chuẩn bị một thanh phi kiếm, bấm kiếm quyết, hóa ra độn quang trên phi kiếm.

Sau đó đạp lên, muốn bay thế nào thì bay thế ấy!

Bay ngang, bay dọc, bay lộn ngược, bay giật lùi, đều không thành vấn đề.

Hơn nữa bất kể bên ngoài là gió lốc, mưa rơi, sấm chớp hay tuyết lớn đều không ảnh hưởng đến việc phi hành của phi kiếm.

Nhưng máy bay thì khác… Máy bay chịu ảnh hưởng rất lớn từ các yếu tố bên ngoài, ngoài ra còn có những quy tắc do chính con người đặt ra để ràng buộc sự tự do khi bay.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối hai người ngồi trong phòng học, nghe giáo viên giảng giải một số kiến thức cơ bản về lái máy bay.

Như tính toán số liệu cất cánh hạ cánh, tính toán tải trọng và cân bằng, cách thu thập và phân tích thông tin thời tiết cơ bản.

Còn có điều lệ hàng không; phân tích không phận liên quan đến khu vực huấn luyện và sân bay huấn luyện; các loại đèn chỉ thị ở sân bay… vâng vâng và vâng vâng, rất nhiều kiến thức cơ bản.

Nội dung mà người bình thường cần mấy ngày để học, giáo viên đã nén lại, giảng giải cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối với tốc độ nhanh nhất.

Hơn một tiếng sau.

Thầy giáo giảng xong, uống một ngụm nước: “Đại khái kiến thức lý thuyết là những thứ trên.” Nói thật, giảng giải nhiều nội dung như vậy trong hơn một tiếng, chính ông cũng thấy đầu óc choáng váng.

Ông hoàn toàn không cho rằng Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả có thể nắm vững những kiến thức cơ bản này.

Mà… dù sao cũng chỉ là đi cho có lệ thôi.

Hai vị trước mắt này, đến bằng lái máy bay cũng đã có trong tay rồi.

“Ừm, nghe có vẻ rất đơn giản, chỉ là có quá nhiều quy tắc hạn chế.” Bạch tiền bối cất mấy quyển sách lý thuyết trong tay, gật đầu nói.

“Hạn chế cũng là chuyện bất đắc dĩ, trên trời có nhiều máy bay như vậy, không quản lý sẽ xảy ra sự cố.

Mà một khi đã xảy ra sự cố, thì cơ bản là cửu tử nhất sinh.

Nhưng kiến thức lý thuyết vẫn rất đơn giản, mấy thứ như điều lệ bay chỉ cần học thuộc là được.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Cũng phải.” Bạch Tôn Giả gật đầu.

Thầy giáo trên bục giảng nghe cuộc đối thoại của Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, thầm nhấp một ngụm trà, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh: Mẹ kiếp, hai tên này còn đang ra vẻ!

Mấy kiến thức trọng tâm giảng trong hơn một tiếng này, ngay cả người giảng như ông cũng thấy đầu óc choáng váng, hai tên này mà nghe hiểu mới là lạ! … Sau đó, quy trình được đơn giản hóa hết mức, dù sao Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đến đây không phải để lấy bằng lái, mà là học cách lái máy bay lên trời bay một vòng.

Vì vậy, một số quy trình rườm rà đều được bỏ qua.

Dưới sự sắp xếp của Katherine, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối dưới sự chỉ đạo một kèm một của giáo viên bay, trước tiên là nắm vững một số thao tác cơ bản trên bảng điều khiển, bản đồ bay, nhận biết và sử dụng radar trong buồng huấn luyện mô phỏng.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối được một giáo viên bay ‘dũng cảm dưới thưởng lớn’, ‘không sợ chết’ dẫn dắt, trèo lên một chiếc trực thăng huấn luyện của trường hàng không.

Tống Thư Hàng bay trước, Bạch tiền bối ngồi ghế sau quan sát, học hỏi.

Lúc cất cánh, trái tim nhỏ bé của Tống Thư Hàng vẫn rất căng thẳng, máy bay không giống ô tô, lỡ xảy ra sự cố là toi đời!

Giáo viên bay ngồi bên cạnh chỉ đạo, lúc đầu cũng chẳng có gì nhiều để nói, chỉ cần không vượt quá độ cao giới hạn một nghìn mét, còn lại thì tùy ý.

Thực ra, không chỉ Tống Thư Hàng căng thẳng, mà giáo viên bay còn căng thẳng hơn.

Vì ông biết, hai tên bên cạnh là loại lắm tiền thích chơi dại.

Hôm nay mới học lái máy bay mà đã đòi lái thật.

Nếu không phải ông thực sự cần một khoản tiền, thì ma mới nguyện ý cùng hai tên này chơi liều mạng.

Nhưng, sau khi máy bay cất cánh, giáo viên bay lại có chút bất ngờ.

Mặc dù Tống Thư Hàng trông rất cứng nhắc, vừa nhìn đã biết là lính mới lần đầu tiếp xúc với trực thăng.

Nhưng cả một loạt thao tác lại không hề có sai sót nào, tuy run run rẩy rẩy nhưng lại thuận buồm xuôi gió.

Sau khi điều khiển máy bay bay một vòng trên không, giáo viên bay không tìm ra được bất kỳ lỗi thao tác nào của Tống Thư Hàng.

“Tên này không phải đã học lái máy bay rồi, đến đây trêu mình chơi đấy chứ?” Giáo viên bay thầm liếc Tống Thư Hàng một cái… Giống như kiểu tay đua xe chuyên nghiệp đi học bằng lái xe hạng C bình thường vậy?

Cũng đúng, dù có nhiều tiền đến đâu, thích chơi dại thế nào, cũng không ai lấy mạng mình ra đùa giỡn cả.

Có lẽ vị thiếu niên tên Thư Hàng này và người đàn ông tên Tống Bạch kia đều đã từng lái các loại máy bay khác, lần này đến đây chỉ là để học thêm cách điều khiển vài loại máy bay tư nhân?

Nghĩ vậy, lòng giáo viên bay lập tức yên tâm hơn nhiều.

Nếu đúng là như vậy, ông và Lão Lưu phen này hời to rồi?

Lão Lưu chính là giáo viên bay ‘dũng cảm dưới thưởng lớn không sợ chết’ còn lại.

Sau khi tiếp tục bay lượn một vòng trên không, giáo viên ra lệnh cho Tống Thư Hàng hạ cánh.

Tống Thư Hàng cẩn thận điều khiển máy bay, hướng về sân bay hạ cánh.

Tuy so với phi kiếm, trực thăng có đủ mọi thứ bất tiện, nhưng được cái là cảm giác an toàn tràn đầy!

Tống Thư Hàng phát hiện mình rất thích cảm giác này… Siêu đã!

Sau khi trực thăng hạ cánh ổn định, giáo viên bay nhảy xuống máy bay, chạy đến chỗ giáo viên bay 'không sợ chết' kia nói: "Lão Lưu, bên tôi xong một lượt rồi.

Chương 215

Lát nữa, tôi sẽ dẫn học viên còn lại bay một lượt nữa, rồi để hai vị học viên sang chỗ ông thử máy bay công vụ, ông chuẩn bị xong chưa?” Vừa nói, ông vừa lặng lẽ đến bên Lão Lưu: “Lão Lưu, tôi nói ông nghe, hai học viên này có khi đã từng lái các loại máy bay khác, không phải lính mới thật đâu, thao tác rất thành thạo.

Hai chúng ta phen này thật sự hời to rồi!” “Ồ ồ…” Lão Lưu ngơ ngác đáp hai tiếng, dường như đang hồn bay phách lạc.

“Lão Lưu, ông sao vậy?” Giáo viên bay trực thăng nghi hoặc hỏi.

“Hả?

Tiểu Lý à, không sao, tôi không sao.” Lão Lưu hoàn hồn, nước mắt lưng tròng nói.

Ông chính là giáo viên đã chỉ đạo một kèm một cho Bạch Tôn Giả trong buồng mô phỏng trước đó, ở một mình với Bạch Tôn Giả quá lâu, bị ảnh hưởng, bắt đầu nghi ngờ nhân sinh quan của mình.

“Lão Lưu, đừng lơ đãng nữa, nguy hiểm lắm!

Tôi đi dẫn học viên kia bay một lượt nữa, ông điều chỉnh lại trạng thái của mình đi.” Tiểu Lý khuyên Lão Lưu vài câu, rồi quay lại, chuẩn bị dẫn Bạch Tôn Giả lên trời bay một vòng. … Sau đó, khi giáo viên Tiểu Lý quay người trở lại bên cạnh chiếc trực thăng, đột nhiên nhìn thấy học viên tên Tống Thư Hàng đang mặc bộ đồ phi hành gia dày cộm nặng nề lên người!

Khốn kiếp, đây là định làm cái quái gì?

Tôi dạy lái trực thăng, chứ không phải máy bay vũ trụ, không bay vào vũ trụ được đâu, anh mặc đồ phi hành gia là có ý gì?

Hơn nữa trời nóng như vậy… học viên này bị chập mạch à?

Hay là bị chập mạch?

Hay là bị chập mạch đây?

Tống Thư Hàng cảm nhận được ánh mắt của giáo viên Tiểu Lý, cười gượng một tiếng: “Ừm, ha ha ha, giáo viên không cần để ý đến tôi đâu.

Tôi chỉ là luôn muốn trải nghiệm cảm giác làm phi hành gia, không nhịn được, các anh cứ coi như tôi không tồn tại là được.” Nhưng mà, giáo viên Tiểu Lý nhìn thấy bộ trang phục này của Tống Thư Hàng, trong lòng cứ cảm thấy nghèn nghẹn, hoảng hốt.

Bên kia, Bạch Tôn Giả lại rất tò mò nhìn chằm chằm vào bộ đồ phi hành gia trên người Tống Thư Hàng, vẻ mặt đầy hứng thú ‘tôi cũng rất muốn mặc thử’.

“Kiểm tra máy bay hoàn tất, không vấn đề, có thể cất cánh.” Lúc này, thành viên phụ trách kiểm tra trước khi cất cánh gọi một tiếng.

Bạch tiền bối nóng lòng chui vào trực thăng.

Tống Thư Hàng tuy mặc đồ cồng kềnh, nhưng vẫn rất nhẹ nhàng chui vào hàng ghế sau của máy bay.

Thân hình to lớn của cậu lúc này, lập tức chiếm hết cả hàng ghế sau.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng ngại ngùng cười gượng.

May mà có Phong Hồn Băng Châu, nếu không thật sự sẽ nóng chết người.

“…” Giáo viên Tiểu Lý lại nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc lâu, sau khi trèo lên máy bay, tim ông lại bắt đầu đập loạn xạ: “Cất cánh đi, cứ theo quy trình của học viên Tống Thư Hàng lúc trước mà bay một lần, chú ý không được vượt quá một nghìn mét trên không." "Không vấn đề." Bạch Tôn Giả nói.

So với Thư Hàng, Bạch Tôn Giả ổn định hơn nhiều.

Tuy chưa từng lái máy bay, nhưng Bạch Tôn Giả đã tung hoành trên bầu trời không biết bao nhiêu năm, quen thuộc lắm rồi.

Vì vậy, khi Bạch Tôn Giả lái trực thăng, căn bản không giống lính mới, mà quả thực giống như một tay lái lão luyện đã điều khiển máy bay mấy chục năm, đủ mọi vẻ già dặn.

Giáo viên Tiểu Lý liếc Bạch Tôn Giả một cái, trong lòng yên tâm hẳn.

Oa ha ha, phen này thật sự hời to rồi.

Ông dám cược mười đồng, vị 'Tống Bạch' này chắc chắn là một tay lái lão luyện, tuyệt đối không phải lính mới!

Trường hàng không đã trả giá lớn, bảo ông và Lão Lý chăm sóc cặp đôi lính mới này, còn mua cho họ bảo hiểm cực cao.

Ban đầu tưởng rằng mình phải liều mạng để hoàn thành nhiệm vụ, không ngờ lại còn nhẹ nhàng hơn cả việc chỉ đạo học viên bình thường gấp trăm lần.

Nếu nhiệm vụ như thế này cũng gọi là 'nhiệm vụ nguy hiểm', thì cứ để 'nhiệm vụ nguy hiểm' đến dồn dập hơn đi, ông nguyện ý vô cùng.

Ừm… Đương nhiên, cũng có chuyện khiến giáo viên Tiểu Lý đứng ngồi không yên, đó chính là Tống Thư Hàng to đùng đang bọc kín trong bộ đồ phi hành gia ở phía sau.

Nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề? ************** Giới tu sĩ, vẫn luôn ẩn mình trong thế giới hiện thực, nhưng các tu sĩ không hề cách biệt với thế giới, họ luôn giữ vững tinh thần tiến cùng thời đại.

Người thường có Thế vận hội Olympic, Đại hội Thể thao Châu Á các loại đại hội thể thao lớn, giới tu sĩ cũng có những hạng mục thi đấu của riêng mình.

Ví dụ, trong giới tu sĩ có một giải đấu lớn phi kiếm được tổ chức ngẫu nhiên ở khắp nơi trên thế giới mười năm một lần, rất có danh tiếng trong giới tu sĩ.

Thi đấu phi kiếm, đúng như tên gọi, so chính là tốc độ và kỹ xảo!

Trong cuộc thi sẽ có đủ loại cạm bẫy, chướng ngại vật, trận pháp cản trở, người đến đích nhanh nhất sẽ chiến thắng.

Dựa theo cấp bậc tu sĩ khác nhau, được chia thành ba cấp độ thi đấu, lần lượt là cấp Tứ phẩm ‘Giải đấu lớn Ngự Kiếm’, cấp Ngũ phẩm ‘Giải đấu lớn Phi Kiếm’, cấp Lục phẩm ‘Giải đấu lớn Kiếm Độn’.

Còn về tu sĩ từ Thất phẩm Linh Tôn trở lên… đó đều là những đại lão một phương, không chỉ số lượng hiếm hoi, mà họ bế quan một lần cũng là mấy trăm năm, căn bản không có cách nào tham gia loại giải đấu lớn phi kiếm này. ‘Cuồng Phong Kiếm’ Dương Vũ Tường của Lạc Nguyệt Kiếm Phái, cũng có chút danh tiếng trong giới tu sĩ.

Anh ta là tam quán vương của ‘Giải đấu lớn Ngự Kiếm’ cấp Tứ phẩm!

Chỉ bàn về tốc độ, tốc độ phi kiếm của anh ta thậm chí đã vượt xa rất nhiều Linh Hoàng Ngũ phẩm bình thường!

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đã liên tục thống trị ba kỳ ‘Giải đấu lớn Ngự Kiếm’, mục tiêu của anh ta là trước khi tấn thăng Ngũ phẩm Linh Hoàng, giành thêm một lần quán quân ‘Giải đấu lớn Ngự Kiếm’ cấp Tứ phẩm, hoàn thành kỳ tích bốn lần liên tiếp!

Vì mục tiêu này, gần đây anh ta đang khổ luyện phi kiếm độn pháp.

Ba ngày trước, ‘Cuồng Phong Kiếm’ Dương Vũ Tường một mạch bay từ phía đông An Lạc đến tận phía tây, rồi lại theo đường cũ trở về.

Trên đường đi, anh ta vẫn luôn tìm kiếm các loại sân bay, căn cứ không quân.

Còn về tại sao lại tìm những nơi như sân bay, căn cứ không quân, là vì ‘Cuồng Phong Kiếm’ Dương Vũ Tường có một sở thích lớn trong đời, đó là đua phi kiếm.

Hơn nữa anh ta thích đua tốc độ với các loại máy bay.

Mỗi lần bay song song với máy bay, rồi một hơi vượt qua, cảm giác hưởng thụ về mặt tâm lý đó là thứ anh ta yêu thích nhất.

Dù sao người phàm cũng không nhìn thấy anh ta, anh ta đua rất vui vẻ.

Hôm nay, anh ta lại tìm thấy một căn cứ bay.

“Trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy?

Ồ, thì ra không phải căn cứ không quân à.

Nếu là học viên, thì lái máy bay rất chậm… Ai, thôi kệ, muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, vừa rồi đi một đoạn đường ngay cả máy bay cũng không thấy.” Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường thầm thở dài.

Anh ta đợi trên không trung của sân bay nửa ngày, cuối cùng… có một chiếc trực thăng từ từ bay lên.

“Cuối cùng cũng đến rồi sao?” Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường ha ha cười, tiếc là loại trực thăng tư nhân nhỏ này, tốc độ không nhanh được bao nhiêu, chỉ có thể tạm dùng để qua cơn ghiền.

Đợi trực thăng bay lên, hoàn thành giai đoạn tăng tốc ban đầu, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường ngự phi kiếm, 'vèo' một tiếng bay đến bên cạnh trực thăng, trước tiên là giữ tốc độ bay song song với nó.

Đây là một thói quen của anh ta, trước tiên bay song song với máy bay một lúc, sau đó dồn sức, một phát bỏ xa máy bay, bỏ xa đến mức không thấy bóng dáng đâu.

Cảm giác sung sướng đó, thật sự không thể dùng lời để hình dung. ************* "Hử?" Tống Thư Hàng ngồi ở hàng ghế sau trực thăng quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên nhìn thấy một bóng người.

Bóng người trên không trung?

Không lẽ gặp phải tu sĩ ngự kiếm phi hành rồi?

Thư Hàng bây giờ đã khai Nhãn khiếu, nên có thể nhìn thấy rất nhiều hình ảnh mà người thường không thấy được, ví dụ như quỷ hồn, yêu quái, tu sĩ đang ngự kiếm phi hành.

Tuy nhiên, những thứ này rất hiếm gặp trong đô thị, ngoài con đậu đậu ở nhà, Tống Thư Hàng vẫn chưa nhìn thấy con yêu thú thứ hai.

Tu sĩ đang ngự kiếm phi hành cũng rất hiếm thấy… Trong tình huống bình thường, độ cao bay của các tu sĩ quá cao, mắt thường không thể nhìn thấy họ.

Hôm nay thật hiếm có, lại thấy một vị tiền bối ngự kiếm phi hành bay cùng máy bay.

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì đột nhiên, vị tu sĩ đang bay song song với trực thăng kia làm mặt quỷ với người trong máy bay… Sau đó, chỉ thấy vị tiền bối tu sĩ này trên độn quang của phi kiếm bày ra tư thế 'chuẩn bị chạy', cúi người, mông vểnh cao lên.

Miệng còn hô rất nhịp nhàng: “Chuẩn bị ~~ một, hai… ba!” Chữ ‘ba’ vừa thốt ra, kiếm quang kia ‘vèo’ một tiếng đã lao vút về phía trước, tốc độ nhanh như tia chớp!

Tiếng chữ ‘ba’ dường như vẫn còn vang vọng bên tai Tống Thư Hàng, nhưng vị tu sĩ ngự kiếm phi hành đã chỉ còn là một chấm đen nhỏ bằng đầu móng tay.

“Cái này là sao?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“A a, đây là đang khiêu khích đấy!” Bạch Tôn Giả cười ha hả, ánh mắt trở nên sắc bén.

“Khiêu khích?

Khoan đã!” Tống Thư Hàng trong lòng lập tức bất an, cậu lập tức nói: “Tiền bối, có khi nào ngài hiểu lầm không, biết đâu người ta chỉ là đi ngang qua thôi?” Giáo viên Tiểu Lý bên cạnh nghe mà chẳng hiểu gì, cuộc đối thoại của hai vị này có ý gì?

Tại sao mỗi chữ tách ra ông đều hiểu, mà ghép lại thì ông lại không hiểu gì cả?

Lúc này, giáo viên bay Tiểu Lý có một ảo giác kỳ diệu, dường như mình và hai vị học viên đang ở hai thế giới khác nhau?

Tư duy của hai bên hoàn toàn không cùng một quỹ đạo?!

“Thư Hàng!” Ánh mắt Bạch Tôn Giả sắc bén, nghiêm túc đáp: “Có phải khiêu khích hay không không quan trọng!

Tu hành một đạo, khó khăn trùng trùng, như thuyền đi ngược dòng, không tiến ắt lùi!

Cho nên trên con đường tu hành, chúng ta tuyệt không lạc hậu hơn người!

Vì vậy, dù thế nào, chúng ta cũng không thể lạc hậu!” Tiền bối, ngài nói rất có lý… Nhưng đây chỉ là một vài đạo lý khi tu hành thôi mà?

Có liên quan gì đến việc đối phương đua phi kiếm vượt qua chúng ta?

Hơn nữa, giáo viên bay Tiểu Lý còn ở bên cạnh, công khai bàn luận về vấn đề của tu sĩ như vậy thật sự không sao chứ?

Đang nghĩ ngợi, Tống Thư Hàng lại thấy giáo viên Tiểu Lý đang ngơ ngác nhìn mình và Bạch Tôn Giả, thỉnh thoảng còn ngoáy tai, sau đó sắc mặt trở nên tái nhợt.

“Ặc.” Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, giáo viên Tiểu Lý đã bị Bạch tiền bối cách âm!

Lúc này, giáo viên Tiểu Lý thấy môi Bạch Tôn Giả cứ mấp máy, nhưng lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Không, không chỉ là tiếng nói của học viên, mà ngay cả tiếng ồn của cánh quạt trực thăng ông cũng không nghe thấy nữa.

Sao vậy?

Chuyện gì thế này?

Giáo viên Tiểu Lý hoảng hốt, ông dùng sức ngoáy ngoáy tai, nhưng vẫn không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Ông dùng sức vỗ vỗ vào mặt mình, ngay cả tiếng vỗ mặt cũng không nghe thấy.

Mình bị điếc rồi?

Chương 216

Tại sao chứ?

Rõ ràng một phút trước còn bình thường, tại sao mình lại đột nhiên bị điếc?

Tiểu Lý cố gắng nhớ lại rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng… không thể nhớ ra được gì.

Đừng hoảng, bình tĩnh lại.

Là một giáo viên bay ưu tú, Tiểu Lý có một trái tim lớn.

Có khi nào mình đang mơ không?

Ông dùng sức véo vào đùi mình… Đau quá, không phải đang mơ!

Sắc mặt Tiểu Lý trở nên tái nhợt.

Một lúc sau, ông thở dài.

Cảm ơn Thượng Đế, từ nay về sau mình không cần phải nghe tiếng ồn chói tai của cánh quạt máy bay nữa… vì mình đã điếc hoàn toàn rồi!

Điếc rồi, thì không thể làm giáo viên bay được nữa.

Ông sắp phải từ biệt công việc lương cao ‘giáo viên bay’ này, tìm một con đường khác rồi.

Có lẽ điều duy nhất đáng mừng là trước chuyến bay này, ông đã nhận được một khoản thù lao hậu hĩnh?

Nhưng điều này căn bản không thể vui lên được.

Đúng lúc giáo viên Tiểu Lý đang suy nghĩ miên man, Bạch Tôn Giả đã bắt đầu hành động.

Lúc này, một tay ông điều khiển máy bay tiếp tục bay, tay kia lấy ngón tay làm bút bắt đầu khắc họa trên thân máy bay… một trận pháp rất phức tạp, cao cấp hơn nhiều so với trận pháp mà tiền bối đã khắc trên ô tô mấy ngày trước.

Càng như vậy, trong lòng Tống Thư Hàng càng bất an.

Cậu biết, bây giờ đã không có cách nào thuyết phục được Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, lát nữa đua máy bay xin ngài nhẹ tay một chút.

Ngoài ra, tuyệt đối đừng quên, bên cạnh ngài còn có một người bình thường.” Tống Thư Hàng liếc nhìn giáo viên Tiểu Lý.

Giáo viên, tôi chỉ có thể giúp ông đến đây thôi.

“Yên tâm đi, dù máy bay có tan tành, vị giáo viên này cũng sẽ không xảy ra chuyện gì đâu!

Ta bảo đảm y không sao, ta là Thất phẩm Linh Tôn mà.” Bạch tiền bối cười sảng khoái, giơ ngón tay cái lên: “Sau chuyện này, ta còn sẽ xóa đi ký ức của y, y sẽ không nhớ bất cứ chuyện gì đã xảy ra!

Ngay cả về mặt tâm lý cũng sẽ không bị ảnh hưởng, tuyệt đối không vấn đề gì!” Tống Thư Hàng thầm sờ sờ tim mình, trời ạ, đập nhanh quá.

Nhưng lần này không phải vì mị lực của Bạch tiền bối mà tim đập nhanh, mà là câu nói ‘máy bay có tan tành’ của Bạch tiền bối khiến cậu không khỏi hình dung ra các cảnh máy bay gặp sự cố trong phim.

Cái máy bay này, không lẽ thật sự sẽ tan tành chứ?

“Ha ha, xong rồi!

Đây là trận pháp mới mà ta nghiên cứu gần đây, tập hợp ‘ẩn hình, cách âm, cách tuyệt năng lượng rò rỉ, chống trinh sát’ vào một thân.

Có nó, chiếc máy bay này sẽ không bị người phàm nhìn thấy, cũng sẽ không bị radar các loại trinh sát được.

Ha ha ha ha.” Bạch tiền bối đắc ý nói.

Thật đáng sợ, Bạch tiền bối đã âm thầm nghiên cứu ra trận pháp mới này từ lúc nào?

Tiếp theo, Bạch tiền bối lại khắc họa trận pháp thứ hai trên máy bay.

Vừa khắc họa, ông vừa giải thích: “Sau đó thêm một trận pháp nữa, trận pháp siêu cấp gia tốc.

Đây là phiên bản nâng cấp dựa trên cái ‘dây chuyền Thanh Phong gia tốc’ của ngươi, ta cải tiến rồi, trận pháp này có thể đạt đến tốc độ gia tốc gấp mười, không tệ chứ?” Gấp mười gia tốc?

Bạch tiền bối, ngài đang nghiên cứu thứ gì nguy hiểm vậy!

Tống Thư Hàng thầm tính toán, tốc độ của trực thăng tư nhân mà trường hàng không sử dụng không nhanh lắm, khoảng 150 đến 170 km/h.

Nếu tăng thêm tốc độ gấp mười, thì sẽ là 1500 đến 1700 km/h.

Sau đó, quy đổi vận tốc âm thanh thì khoảng 1224 km/h.

Nói cách khác… nếu Bạch tiền bối đẩy trận pháp đến cực hạn, đẩy đến tốc độ gấp mười, chiếc trực thăng bình thường này sẽ vượt qua bức tường âm thanh, tiến vào trạng thái ‘siêu âm tốc’… nếu thân thể đáng thương của chiếc máy bay này đủ chắc chắn để chịu đựng?

Tan tành, dường như là kết quả duy nhất.

Trừ khi Bạch tiền bối lại thêm một trận pháp gia cố thân máy bay.

Tuy nhiên, Bạch tiền bối dường như hoàn toàn không có ý định gia cố máy bay.

Sau khi vẽ xong trận pháp Thanh Phong gia tốc bản cải tiến, ông liền kết thúc việc khắc họa trận pháp.

“Tăng tốc!” Sau đó, Bạch tiền bối đẩy cần điều khiển, thành thạo đẩy tốc độ trực thăng lên mức tối đa.

Giáo viên Tiểu Lý bên cạnh lập tức hoảng hốt, tuy bây giờ ông không nghe thấy âm thanh, nhưng mắt ông không mù.

Qua bảng điều khiển trên máy bay, ông thấy tốc độ máy bay đang tăng điên cuồng, rất nhanh đã đạt đến 170 km/h.

Cánh quạt máy bay quay tít mù, thân máy bay dường như cũng phát ra tiếng ‘két két’ như không chịu nổi.

“Không được, học viên Tống Bạch, trong thời gian bay thử không thể tăng tốc nhanh như vậy, mau dừng lại!

Hơn nữa chúng ta không thể bay về phía trước như vậy nữa… Mau quay đầu.

Nếu bay loạn, lỡ như lại vào ‘khu vực cấm bay’ chúng ta sẽ toi đời!” Giáo viên Tiểu Lý lớn tiếng nói.

Trời mới biết vào khu vực cấm bay sẽ xảy ra chuyện gì?

Không chừng sẽ được mời miễn phí một quả tên lửa phòng không, đưa bạn về điểm hồi sinh đầu thai chuyển kiếp.

“Yên tâm đi, không vấn đề gì đâu!” Bạch Tôn Giả giơ ngón tay cái về phía giáo viên Tiểu Lý!

Vì có ông ở đây, không ai có thể phát hiện ra chiếc máy bay này.

Vừa nói, Bạch Tôn Giả bắt đầu rót linh lực vào trận pháp trên máy bay.

Trận pháp ẩn hình ba trong một khởi động, chiếc trực thăng bình thường này lập tức biến thành ‘máy bay tàng hình’ cao cấp.

Tàng hình thực sự, mắt thường của người bình thường không nhìn thấy nó, cũng không nghe thấy âm thanh nó phát ra.

Bất luận là radar, hay các thiết bị dò tìm phòng không công nghệ cao hơn, đều không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Sau đó, Bạch tiền bối lại rót linh lực vào ‘trận pháp Thanh Phong gia tốc bản cường hóa’.

“Gia tốc một lần!” Chiếc trực thăng vốn đã đạt đến giới hạn, tốc độ lại nhanh hơn một chút.

Tiếng ‘két két’ trên máy bay càng lúc càng rõ ràng.

Giáo viên Tiểu Lý không nghe thấy âm thanh, nhưng ông thấy trên bảng điều khiển, tốc độ bay đã vượt ngưỡng.

Hơn nữa ông vẫn có thể cảm nhận rõ ràng, tốc độ máy bay vẫn đang tăng lên.

Chuyện gì vậy, đã xảy ra chuyện gì?

Ông nghi hoặc nhìn chằm chằm vào Bạch Tôn Giả bên cạnh, nhưng Bạch Tôn Giả mặt mày điềm tĩnh, trong mắt ẩn hiện vẻ hưng phấn, không nhìn ra có gì khác thường.

Sau đó ông quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng đang mặc bộ ‘đồ phi hành gia’.

Qua cửa sổ trong suốt trên mặt nạ, có thể thấy Tống Thư Hàng mặt mày khổ sở, sau đó, đối phương còn nhún vai với mình.

Quả nhiên đã xảy ra chuyện gì sao?

Bộ đồ phi hành trên người học viên Tống Thư Hàng này, là để mặc cho tình huống hiện tại sao?

“Học viên Tống Bạch, chúng ta quay về hạ cánh!” Giáo viên Tiểu Lý quay đầu lại, hét về phía Bạch Tôn Giả.

Bất kể đã xảy ra chuyện gì, bây giờ quay đầu vẫn còn kịp.

Tóm lại, cứ hạ cánh về sân bay của trường hàng không rồi tính.

Bạch Tôn Giả lắc đầu, từ chối yêu cầu này.

Chết tiệt!

Giáo viên Tiểu Lý nghiến răng, chuẩn bị giành lấy quyền điều khiển máy bay, tự mình khống chế máy bay hạ cánh.

Đúng lúc này, Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng điểm một ngón tay về phía ông.

Sau đó, cả người giáo viên Tiểu Lý mềm nhũn ngồi trở lại ghế.

Giống như bị điểm huyệt, phần dưới cổ hoàn toàn không thể cử động, ông chỉ có thể ngây ngốc nhìn bảng điều khiển máy bay và phong cảnh ngoài cửa sổ.

Ồ, còn có thể quay đầu lại thưởng thức vẻ đẹp của Bạch Tôn Giả?

Chuyện gì thế này?

Chuyện gì thế này?

Não của giáo viên Tiểu Lý đã bắt đầu đứng hình, cho dù trái tim ông có lớn đến đâu, gặp phải loại thủ pháp siêu nhiên chỉ xuất hiện trong phim võ hiệp này, cũng chỉ có thể chịu thua. … “Chậm quá, chậm quá!” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm, cứ thế này thì không đuổi kịp tên nhóc đạp phi kiếm khiêu khích lúc trước, lỡ bị đối phương bỏ xa mất tăm thì quá mất mặt.

“Thư Hàng, chuẩn bị sẵn sàng, trực tiếp tốc độ gấp mười!” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng lập tức nắm chặt máy bay, cả người căng cứng.

Đồng thời cẩn thận quan sát tình trạng của giáo viên Tiểu Lý, hy vọng mình có thể giúp được chút gì đó vào lúc quan trọng.

Lúc này, Bạch Tôn Giả một hơi rót lượng lớn linh lực vào trận pháp, kéo tốc độ lên gấp mười.

Trong nháy mắt, tốc độ của chiếc trực thăng bình thường này bị cưỡng ép kéo lên mức siêu âm tốc 1500 km/h.

Sau đó, một đám mây sốc âm đẹp đẽ hình thành xung quanh chiếc trực thăng.

“Đám mây sốc âm đẹp quá.” Giáo viên Tiểu Lý trong lòng cảm thán.

Không, khoan đã!

Đám mây sốc âm?

Mẹ kiếp, mình bị hoa mắt sao?

Giáo viên Tiểu Lý ngây ngốc nhìn cảnh tượng chỉ thấy trong các video về máy bay này.

Chương 217

Vượt qua bức tường âm thanh, tiến hành bay siêu âm tốc, đây là giấc mơ mà rất nhiều phi công theo đuổi tốc độ khao khát.

Tiểu Lý còn trẻ, dĩ nhiên ông cũng từng ảo tưởng có một ngày, chiếc máy bay mình điều khiển có thể vượt qua bức tường âm thanh, tiến vào trạng thái siêu âm tốc.

Hôm nay, nguyện vọng của ông dường như đã thành hiện thực.

Nhưng, sao có thể chứ?

Đây là bay siêu âm tốc mà!

Một chiếc trực thăng, làm sao có thể hoàn thành việc bay siêu âm tốc?

Điều này không khoa học… mình chắc chắn là đang bị ảo giác đúng không?

Hơn nữa, nếu một chiếc trực thăng bình thường thực sự vượt qua bức tường âm thanh, thì vấn đề kinh khủng sẽ đến. *Rắc rắc rắc ~~* Lúc này, chiếc trực thăng phát ra tiếng tan rã, thứ rời ra đầu tiên là cánh quạt phía trên, gãy lìa… Tuy nhiên, đây mới chỉ là bắt đầu của thảm họa.

Nếu có một ngày, tôi có thể điều khiển máy bay siêu âm tốc bay một vòng trên trời, tôi thật sự chết cũng không hối tiếc.

Đây là nguyện vọng trước đây của Tiểu Lý.

Và hôm nay, ông trời dường như tâm trạng không tệ, chuẩn bị một lúc thỏa mãn cả hai nguyện vọng của ông: nguyện vọng thứ nhất là được bay một vòng trên ghế phụ lái của máy bay siêu âm tốc; nguyện vọng thứ hai là chết không hối tiếc, ông sắp chết toi rồi!

Khóe mắt Tiểu Lý đã ướt nhòe.

Trong tầm mắt của ông, khoảnh khắc cánh quạt máy bay gãy lìa, kính trực thăng cũng không chịu nổi áp lực của sóng âm khi bay siêu âm tốc, bắt đầu vỡ nát.

Một số tấm giáp trên thân máy bay cũng bắt đầu vui vẻ bong ra, bay đi.

Đây là những thứ mà Tiểu Lý có thể nhìn thấy từ góc độ của mình, ở phía sau máy bay mà ông không thể quay đầu nhìn thấy, đã diễn ra một cảnh phim thảm họa ‘trực thăng gặp sự cố’, cả đuôi máy bay đều tan rã, tia lửa bắn tung tóe, khói bốc lên khắp nơi.

Bây giờ, chiếc trực thăng chỉ còn lại một cái vỏ thân máy bay hình bán nguyệt… và trên vỏ thân máy bay còn rơi mất khá nhiều tấm giáp.

Vì thân máy bay bị hư hỏng quá nặng, máy bay mất đi động lực, đang thoát khỏi trạng thái ‘siêu âm tốc’.

Mà trước đó, tốc độ máy bay quá nhanh, trong nháy mắt, những thứ tan rã đã biến mất không còn tăm tích.

Giáo viên Tiểu Lý đau khổ nhắm mắt lại.

Mặc dù trước khi lên máy bay, đã ký một hợp đồng bảo hiểm lớn, một khi xảy ra sự cố, gia đình ông sẽ nhận được một khoản bồi thường khổng lồ.

Thậm chí, trước khi lên máy bay, trong lòng ông cũng đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với sự hy sinh.

Nhưng khi cái chết thực sự đến, trong lòng giáo viên Tiểu Lý chỉ có kinh hoàng!

Ông phát hiện mình hoàn toàn không kiên cường như mình tưởng.

Sự chuẩn bị ‘dám đối mặt với cái chết’ của ông, được xây dựng trên tiền đề 'vẫn có cơ hội sống sót'.

Khi ông thực sự đối mặt với tình huống 'thập tử vô sinh', trái tim lớn, dũng khí của ông đều biến mất không còn dấu vết.

Giáo viên Tiểu Lý bật khóc nức nở: "Mẹ ơi, con không muốn chết!

Hu hu… con còn trẻ, con không muốn chết sớm như vậy." Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc đau lòng.

Bây giờ, dù sao cũng sắp rơi máy bay chết rồi, cũng không sợ mất mặt nữa, cứ để mình khóc cho thỏa thích đi.

Vì vậy, giáo viên Tiểu Lý khóc rất thảm thiết.

"Chậc… máy bay còn mỏng manh hơn mình tưởng." Bạch tiền bối bất mãn lẩm bẩm, sau đó không thấy ông có động tác gì, liền có mấy đạo kiếm khí vô hình từ người ông bắn ra.

Kiếm khí trực tiếp làm tan chảy lớp kính vỡ, đúng vậy, là tan chảy chứ không phải đập nát!

Ngay cả một mảnh vụn kính cũng không còn!

Sau đó, kiếm khí khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Ở những nơi mà Tống Thư Hàng và giáo viên Tiểu Lý không nhìn thấy, cánh quạt, đuôi máy bay, giáp máy bay, v.v… đang rơi xuống đều bị kiếm khí vô hình đánh trúng, tan thành bột ngay trên không trung.

Như vậy, đã tránh được việc những linh kiện máy bay này khi rơi từ trên không xuống gây hại cho người hoặc vật trên mặt đất.

Cùng lúc đó, từ trên người Bạch tiền bối có một lớp lá chắn được kích hoạt, bảo vệ chiếc trực thăng còn sót lại.

Đóng vai trò như vỏ ngoài và kính của máy bay. … Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng kịp thời tháo mũ bảo hiểm của bộ ‘đồ phi hành gia’ của mình đội lên đầu giáo viên Tiểu Lý đáng thương, và khởi động thiết bị cung cấp dưỡng khí, để tránh giáo viên Tiểu Lý chết vì thiếu oxy.

Giáo viên Tiểu Lý gắng gượng ngẩng đầu, cảm kích quay đầu nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Đồng thời lại thầm thở dài, dù có đội cho ông cái mũ phi hành gia này thì có ích gì?

Máy bay đã vỡ nát như vậy, sắp rơi từ trên trời xuống rồi.

“Bà ơi, chúng ta gặp nhau ở thiên đường!” Giáo viên Tiểu Lý cuối cùng hét lên một tiếng, đầu nghiêng sang một bên… cứ thế ngất đi.

Tống Thư Hàng bị giáo viên Tiểu Lý làm cho dở khóc dở cười.

“Nhưng mà, ngất đi cũng tốt, tỉnh lại cứ coi như một cơn ác mộng thôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, cậu nhìn chiếc máy bay tan nát dưới chân, trong lòng lại thở phào nhẹ nhõm.

Máy bay hỏng thành thế này, căn bản không thể tiếp tục bay.

Như vậy, kế hoạch đua máy bay của Bạch tiền bối và người kia cũng chỉ có thể dừng lại thôi nhỉ?

Tống Thư Hàng lên tiếng khuyên: “Tiền bối, cánh quạt không còn, máy bay ngay cả động lực cũng không có.

Chúng ta rút lui đi?” “…” Bạch tiền bối mặt mày vô cảm, trên mặt lộ rõ vẻ không cam tâm.

Tống Thư Hàng phát huy hết tài ăn nói của mình, tiếp tục khuyên: “Lần này là do chất lượng máy bay không tốt, dù chúng ta không đuổi kịp tu sĩ đua phi kiếm lúc nãy, cũng không phải lỗi của chúng ta.

Nếu chúng ta đổi một chiếc máy bay chất lượng tốt, chắc chắn sẽ vượt qua tên đó trong phút chốc!” “Ừm, chất lượng máy bay này thực sự quá kém, sớm biết vậy chúng ta nên lái máy bay chiến đấu phản lực đến mới phải.” Bạch tiền bối cảm thán nói.

“Không sao, lần sau chúng ta có thể đi học lái máy bay chiến đấu phản lực.

Lần này thôi bỏ đi, chúng ta bỏ máy bay nhé?” Tống Thư Hàng thầm nắm chặt tay, thành công sắp đến!

“Ừm… Nhưng mà, chưa đến giây phút cuối cùng chúng ta không nên từ bỏ!” Bạch tiền bối đột nhiên thay đổi thái độ, trở nên rất nhiệt huyết.

Tống Thư Hàng vội vàng khuyên: “Không, tiền bối.

Có lúc từ bỏ cũng là một loại dũng khí!” “Không sao đâu, chúng ta vẫn chưa đến mức phải từ bỏ.” Bạch tiền bối đứng dậy khỏi ghế lái chính, ngồi xổm xuống, đưa tay ra vẽ một loạt trận pháp trên sàn máy bay.

Loạt trận pháp này Bạch Tôn Giả vẽ rất thành thạo, chắc chắn là trận pháp ông thường vẽ.

Tống Thư Hàng cũng cảm thấy rất quen mắt.

Khi trận pháp dần dần hoàn thiện, Tống Thư Hàng nhận ra đây không phải là phù văn trận pháp trên tác phẩm đắc ý của Bạch tiền bối ‘Phi kiếm dùng một lần bản 004’ sao?

Cách đây không lâu, Bạch tiền bối tùy ý bẻ một cành cây, khắc họa một chút, rót linh lực vào là có thể biến mục nát thành thần kỳ, biến cành gỗ thành phi kiếm.

Lẽ nào, Bạch tiền bối chuẩn bị biến cái xác trực thăng này thành phi kiếm dùng một lần bản 004?

Có quá khoa trương không?

Chuyện này có thể làm được không?

Dùng kiếm gỗ biến thành phi kiếm dùng một lần bản 004 đã rất khó tin rồi, cái xác máy bay khổng lồ này cũng có thể biến thành phi kiếm dùng một lần thì… Mẹ kiếp, còn biến thật!

Nói biến là biến, chính là tùy hứng như vậy.

Chỉ thấy Bạch tiền bối khắc họa xong phù văn cuối cùng, hài lòng vỗ tay, lại rót linh lực vào trận pháp, hoàn thành việc chế tạo ‘Phi kiếm dùng một lần bản 004’.

Cả cái xác máy bay phát ra tiếng kêu ong ong nhẹ nhàng, giống như tiếng kiếm ngân.

“Giống như mình tưởng tượng, rất dễ dàng mà.” Bạch tiền bối hài lòng vỗ tay: “Thư Hàng, ngồi vững nhé.

Chúng ta lại xuất phát đây!” Tống Thư Hàng vội vàng nắm chặt ghế ngồi.

Bạch Tôn Giả bấm kiếm quyết, khẽ quát một tiếng: “Đi!” *Vèo!* Chiếc trực thăng bắn vút đi.

Dù đã mất đi cánh quạt, dù thiếu thốn đủ loại linh kiện mà một chiếc trực thăng nên có.

Nhưng chiếc ‘trực thăng siêu âm tốc’ đã qua tay ma cải của Bạch tiền bối lại một lần nữa cất cánh.

Hơn nữa tốc độ, nhanh không cần bàn cãi.

“Ha ha ha ha, tuyệt vời!” Bạch Tôn Giả đắc ý, sau đó lại rót linh lực vào ‘trận pháp Thanh Phong gia tốc bản cải tiến’ bên cạnh: “Tốc độ gấp mười!” Tốc độ của phi kiếm phiên bản máy bay lại một lần nữa tăng vọt… rất nhanh, lại một lần nữa vượt qua bức tường âm thanh.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, kệ đi, cứ để Bạch tiền bối chơi cho vui! *************** Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đang dần dần giảm tốc độ ngự kiếm phi hành của mình, vừa rồi tuy đã vượt qua chiếc trực thăng kia, nhưng tốc độ của chiếc trực thăng đó quá chậm, khiến anh ta không có chút cảm giác vui sướng chiến thắng nào.

Thật đáng thất vọng, dù là trực thăng, ít nhất cũng phải bay đến tốc độ một trăm năm mươi km/h chứ!

Nhưng mà, người trong chiếc trực thăng đó cũng khá thú vị, đặc biệt là người ngồi sau, cả người mặc bộ đồ phi hành gia dày cộm, buồn cười chết đi được.

Anh ta lẽ nào tưởng ngồi trực thăng là có thể lên vũ trụ sao?

Ha ha ha ha, thật hài hước.

“Ừm, thôi kệ, lát nữa tìm một căn cứ không quân đi.

Lần trước đua tốc độ với máy bay chiến đấu siêu âm tốc, cảm giác đó thật tuyệt vời!” Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường vươn vai, đang chuẩn bị tăng tốc lại để tìm mục tiêu đua phi kiếm.

Đột nhiên… Dương Vũ Tường cảm giác phía sau có động tĩnh.

Anh ta đột ngột quay đầu lại, và rồi, anh ta nhìn thấy một cảnh tượng khó quên cả đời.

Một chiếc máy bay… à, chắc là trực thăng nhỉ?

Đang nhanh chóng tiếp cận anh ta!

Tốc độ thì tạm không nói, trọng điểm là tạo hình của chiếc trực thăng này!

Cánh quạt, đuôi máy bay, giá đỡ gì đó đều không có, chỉ còn một cái vỏ thân máy bay trơ trụi, mà trên vỏ thân máy bay ngay cả kính cũng không có!

Đuôi máy bay thậm chí còn đang bốc khói.

Cái thứ này, vậy mà còn có thể bay trên trời?

Hơn nữa bay còn rất nhanh, tốc độ đó, đã gần 2 Mach rồi!

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường rất muốn gào lên hỏi chiếc trực thăng này một câu: Ngài bay phóng khoáng như vậy trên không trung, rốt cuộc là dựa vào môn vật lý học và động lực học nào?

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh!

Chương 218

Chiếc trực thăng ngày càng gần, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường nhìn rõ người trong máy bay.

Một người đàn ông tuấn mỹ, đang làm tư thế lái máy bay.

Nhưng mà, các loại đồng hồ trên máy bay đều đã tắt ngóm, căn bản không hoạt động.

Ghế phụ lái là một người đàn ông không biết vì lý do gì mà đã ngất đi.

Cuối cùng, là một kẻ ấn tượng sâu sắc… chính là người đàn ông mặc đồ phi hành gia.

Người đàn ông tuấn mỹ kia và Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường bốn mắt nhìn nhau, sau đó người đàn ông tuấn mỹ kia cười hắc hắc, hai tay giao nhau, kết một thủ ấn của tu sĩ.

Thủ ấn này Dương Vũ Tường quen lắm, vì bình thường anh ta rất thích làm thủ thế này với người khác.

Giải thích: Thủ ấn này là khi hai vị tu sĩ đang đua xe, à không… đang đua phi kiếm, sẽ kết thủ ấn với nhau.

Không có tác dụng đặc biệt gì, chỉ là để nói với đối phương rằng ngươi yếu xìu, có ngon thì theo ta so tốc độ đi!

Một thủ ấn đầy vẻ khiêu khích.

Người đàn ông mặc đồ phi hành gia phía sau thì nhún vai với Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường, cười ngượng ngùng.

“Mẹ kiếp!

Muốn so tốc độ với ta sao?

Đúng ý ta!” Dương Vũ Tường lạnh lùng cười: “Ta chính là tam quán vương Giải đấu lớn Ngự Kiếm, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường!” Dương Vũ Tường trên phi kiếm bày ra tư thế xuất phát, sau đó đợi chiếc trực thăng kỳ dị kia đến gần.

Đợi đến khi chiếc trực thăng bay đến bên cạnh, giữ cùng hàng với anh ta, Dương Vũ Tường phát ra một tiếng hét dài, toàn lực thúc đẩy phi kiếm!

Cứ để các ngươi kiến thức thực lực của tam quán vương Giải đấu lớn Ngự Kiếm đi, đến lúc đó các ngươi sẽ hiểu, khoảng cách về tốc độ giữa ta và ngươi lớn đến mức nào!

A?

Chuyện gì thế này?

Đường đường là tam quán vương Giải đấu lớn Ngự Kiếm, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đang đợi ‘chiếc trực thăng’ kia bay song song với mình, sau đó anh ta toàn lực thúc đẩy phi kiếm, định cùng chiếc trực thăng kỳ dị này so tài cao thấp!

Nhưng, ngay khoảnh khắc hai bên song song, chiếc trực thăng kỳ dị kia đột ngột tăng tốc lần nữa, ‘vèo’ một tiếng, đã bỏ xa tam quán vương Dương Vũ Tường bảy trăm mét!

Chớp mắt một cái, đã cách xa mấy cây số!

Cảnh tượng này thật quen thuộc, quả thực chính là phiên bản lật ngược của cảnh Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường bỏ xa trực thăng của Bạch Tôn Giả lúc trước.

Mơ hồ, Dương Vũ Tường còn thấy trên chiếc trực thăng kỳ dị kia, người đàn ông tuấn mỹ đắc ý vẫy tay với anh ta!

“Thú vị, thú vị đấy!” Dương Vũ Tường không hề tức giận, ngược lại còn cười lớn: “Như vậy mới đáng chứ, nếu ngươi chỉ có tốc độ như lúc nãy, nhiều nhất chỉ có thể khiến ta hoạt động gân cốt một chút.

Tốc độ hiện tại, mới có thể khiến ta nghiêm túc hơn một chút." Vừa nói, tay anh ta vừa bấm kiếm quyết, trên độn quang của phi kiếm dưới chân cuộn lên một cơn lốc nhỏ.

Anh ta được xưng là 'Cuồng Phong Kiếm', sở trường chính là phong hệ pháp thuật.

Thuộc tính phong hệ và lôi hệ, là những loại hình sở trường về tốc độ trong độn thuật.

Nhưng lôi hệ thiên về bộc phát, còn phong hệ thì thiên về sức bền.

Cơn lốc trên phi kiếm nổi lên, cả người Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường lấy tư thế lướt sóng đạp trên phi kiếm, kiếm quang lóe lên, anh ta với tốc độ điên cuồng đuổi theo Bạch Tôn Giả.

Ngọn gió lạnh trên cao thổi vào mặt, thổi bay mái tóc của Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường, khiến anh ta trông càng thêm đẹp trai.

Chỉ sau năm nhịp thở, anh ta đã đuổi kịp chiếc trực thăng kỳ dị.

Trong máy bay, Tống Thư Hàng xa xa nhìn Cuồng Phong Kiếm, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ.

Đây mới là cách mở đúng của 'ngự kiếm phi hành' chứ!

Tu sĩ đạp phi kiếm, hoặc chắp tay sau lưng ra vẻ cao nhân, hoặc tràn đầy sức sống làm tư thế lướt sóng, sau đó gió nhẹ thổi qua mặt, mái tóc dài của tu sĩ bay trong gió, y phục trên người lại chỉ khẽ bay lên.

Đủ mọi vẻ đẹp trai!

Đây chính là hình thức 'ngự kiếm phi hành' mà Tống Thư Hàng muốn, nhưng đáng tiếc là, mỗi lần cậu có cơ hội tiếp xúc với ngự kiếm phi hành, cách mở luôn có gì đó sai sai.

Đặc biệt là lần dịch vụ ‘truyền nhân phi kiếm’ của Bạch tiền bối, cả người Tống Thư Hàng đều nằm bò trên kiếm, dù tu sĩ có đẹp trai đến đâu, nằm bò trên kiếm như con cóc thì cũng không còn chút mỹ cảm nào, nghĩ lại cũng cảm thấy là vết nhơ của cuộc đời.

Tống Thư Hàng đang đủ mọi vẻ ngưỡng mộ thì Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đã đuổi kịp chiếc trực thăng kỳ dị.

“A a, cũng có chút bản lĩnh đấy.” Bạch tiền bối tán thưởng gật đầu.

Nhưng mà, vẫn còn non lắm!

Bạch tiền bối đưa tay kết pháp ấn, tùy ý thi triển một chiêu kiếm độn: “Thiên Bằng Độn Pháp!” Thiên Bằng Độn Pháp là một loại kiếm độn pháp lưu truyền rất rộng rãi trong giới tu sĩ, gần như tu sĩ nào có thể kiếm độn, cơ bản đều có một bản.

Nhưng, đừng vì nó lưu truyền rộng rãi mà xem thường hiệu quả của nó.

Thiên Bằng Độn Pháp là một trong ‘Thần Thú Cửu Độn Diệu Pháp’ nổi tiếng thời cổ, dù ‘Thiên Bằng Độn Pháp’ lưu truyền bên ngoài không hoàn chỉnh, nhưng trong các độn pháp cấp Tứ phẩm, gần như không có mấy loại độn pháp nào có thể sánh bằng.

Khuyết điểm duy nhất có lẽ là tu luyện quá khó khăn… Mặc dù gần như là kiếm độn chi pháp mà tu sĩ nào cũng có một bản, nhưng số người luyện thành không vượt quá ba con số.

Khi Thiên Bằng Độn Pháp này triển khai, hai bên trái phải của vỏ trực thăng xuất hiện một đôi cánh thiên bằng màu vàng khổng lồ.

Thiên bằng dang cánh, khẽ vỗ một cái… Lập tức, tốc độ của vỏ trực thăng lại tăng lên, vèo vèo vèo mấy cái, lại một lần nữa bỏ xa

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường không thấy bóng dáng.

"Mẹ kiếp, đây là Thiên Bằng Độn Pháp?" Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường trước tiên bị độn pháp này dọa cho giật mình, tiếp đó anh ta lại nghĩ đến một chuyện khác: "Thiên Bằng Độn Pháp là kiếm độn, nói cách khác, cái vỏ trực thăng kia, là phi kiếm?" Hủy hoại tam quan, phi kiếm nào lại có hình dạng như thế này?

"Nhưng… bất kể ngươi có phải là phi kiếm hay không, Thiên Bằng Độn Pháp cũng đã xuất hiện, đáng để ta dùng toàn lực rồi!" Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường cảm thấy cả người mình đều bùng cháy.

Nếu mình có thể thắng được 'Thiên Bằng Độn Pháp', vậy thì quán quân 'Giải đấu lớn Ngự Kiếm' kỳ tới, chắc chắn thuộc về anh ta.

"Sôi trào rồi, nhiệt huyết của ta đều sôi trào lên, óa óa óa ~" Dương Vũ Tường hai tay giơ cao, triệt để bộc phát toàn thân chân nguyên: "Xem Nguyệt Diệu Độn Pháp của ta đây!" Nguyệt Diệu Độn Pháp này là tinh phẩm kiếm độn chi pháp của 'Lạc Nguyệt Kiếm Phái'.

Phàm là nơi có ánh trăng chiếu rọi, đều là nơi kiếm độn của chúng ta đến.

Đây chính là tinh túy của Nguyệt Diệu Độn Pháp.

Tiếc là bây giờ là ban ngày, nếu là đêm trăng sáng, Nguyệt Diệu Độn Pháp của anh ta có thể phát huy tốc độ nhanh hơn nữa.

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường đắc ý cười, Nguyệt Diệu Độn Pháp thi triển ra, trên phi kiếm dưới chân anh ta, bên trái và bên phải của cơn lốc ban đầu xuất hiện một vầng trăng khuyết, giống như một đôi cánh nhỏ.

Ngay sau đó, thân thể Dương Vũ Tường như tia chớp, nhanh chóng xuyên về phía trước.

Lần này thời gian hơi lâu hơn một chút, sau mười lăm nhịp thở, Cuồng Phong Kiếm lại dần dần đuổi kịp trực thăng của Bạch Tôn Giả!

“Tiền bối, tên phía sau lại đuổi kịp rồi.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía sau, tốc độ của tu sĩ ngự kiếm kia ngày càng nhanh, đã từ một chấm đen nhỏ biến thành cỡ nắm tay nhỏ.

“A a, thật là một tiểu tử lợi hại.” Bạch tiền bối cũng không nhịn được mà tán thưởng, mặc dù để tăng thêm sự thú vị khi đua phi kiếm, ông đã kìm hãm tốc độ của ‘Thiên Bằng Độn Pháp’ ở tốc độ của cảnh giới Tứ phẩm.

Nhưng đối phương nhanh như vậy đã đuổi kịp, tốc độ này đã nhanh hơn đại bộ phận Linh Hoàng Ngũ phẩm rồi. *Vèo vèo vèo!* Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường rất nhanh đuổi kịp, lại một lần nữa song song với Bạch Tôn Giả.

Sau đó, anh ta đắc ý nói với Bạch Tôn Giả: “Đạo hữu, ta còn có thể nhanh hơn một chút nữa, còn ngươi, không lẽ đã không được nữa rồi chứ?” Bạch Tôn Giả lắc đầu, đáp: “Không, ta đang đợi ngươi đến.” “Ha ha ha, thú vị, ngươi muốn nói, mình còn có thể nhanh hơn nữa sao?

Vậy thì đến đi, xem chúng ta ai nhanh hơn!” Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường tự tin nói.

Ngay cả ‘Thiên Bằng Độn Pháp’ cũng bị anh ta đuổi kịp, bây giờ anh ta tràn đầy tự tin.

“Ừm, ngươi là hậu bối có tốc độ nhanh nhất mà ta gặp gần đây, vì vậy, ta chuẩn bị cho ngươi một phần thưởng, để ngươi kiến thức tốc độ thực sự của đua phi kiếm.” Bạch Tôn Giả mỉm cười!

Nụ cười đó, quả thực là tập hợp tất cả những gì tốt đẹp nhất trên thế giới vào một thân, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường không khỏi ngẩn người một lúc.

Sau đó… anh ta thấy chiếc vỏ trực thăng kỳ dị kia lại động!

Đó là tốc độ nhanh đến cực hạn!

Cực hạn!

Không thể miêu tả được sự nhanh chóng!

Nếu nói khi chính anh ta di chuyển toàn lực, tốc độ nhanh như tia chớp.

Vậy thì, chiếc trực thăng kỳ dị trước mắt này, là đã đột phá giới hạn của không gian, giống như dịch chuyển không gian vậy!

Một khoảnh khắc đã xuất hiện ở khoảng cách ‘giới hạn tầm nhìn’ của anh ta hiện tại.

Lóe lên một cái nữa, đã hoàn toàn biến mất… đã lóe đến khoảng cách mà anh ta không thể nào đuổi kịp.

Đây là tốc độ khiến anh ta thực sự cảm thấy tuyệt vọng.

Khoảng cách giữa đối phương và mình, quả thực như trời và đất.

“Tốc độ thực sự của đua phi kiếm?” Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường ngây ngốc đứng trên phi kiếm của mình, rất lâu, rất lâu, không hề động đậy… Hơn mười phút sau, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường thở dài: “Thật là một tiền bối lợi hại.” So với tốc độ của đối phương, tốc độ mà mình tự hào quả thực như con sên.

Nhưng, Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường không hề nản lòng.

Ngược lại, sâu trong lòng anh ta, một ngọn lửa đấu chí bùng cháy dữ dội.

“Tiền bối, sẽ có một ngày, ta cũng sẽ đạt được tốc độ như ngài!” Anh ta hướng về bầu trời trống không, dùng hết sức lực toàn thân hét lớn.

Tiếp theo… trở về thôi, sau đó chuẩn bị bế quan đột phá đến cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng!

Mình đã dừng lại ở cảnh giới Tứ phẩm quá lâu rồi, thậm chí vì để hoàn thành nguyện vọng ‘tứ quán vương’, mấy năm nay anh ta đã cố ý kiềm chế tốc độ thăng cấp của mình.

Nhưng bây giờ, không cần phải kìm nén nữa.

Tứ quán vương gì đó đối với anh ta đã trở thành mây bay, anh ta có một mục tiêu lớn hơn, một tham vọng lớn hơn!

Đó là đạt được tốc độ đáng sợ mà vị tiền bối vừa rồi đã thể hiện, sau đó nếu có cơ hội, hy vọng mình có thể có một lần đua phi kiếm với tiền bối nữa.

A… cuối cùng.

Nụ cười kia của vị tiền bối, thật tuyệt.

Cảm giác như tất cả những sư tỷ sư muội xinh đẹp mà anh ta từng thấy cộng lại, cũng không bằng một ngón tay út của vị tiền bối vừa rồi.

Mẹ kiếp, mình vừa nghĩ cái quái gì vậy?

Cuồng Phong Kiếm Dương Vũ Tường hung hăng lắc đầu, đuổi ý nghĩ hoang đường vừa rồi ra khỏi đầu.

“Về nhà thăng cấp, sau đó… tu luyện độn pháp mạnh hơn.

Trước khi đuổi kịp tốc độ của tiền bối vừa rồi, ta phải hoàn thành việc xưng bá ‘Giải đấu lớn Phi Kiếm’ cấp Ngũ phẩm!” Dương Vũ Tường đặt ra mục tiêu cho mình. *********** Lúc này.

Trong phi kiếm phiên bản trực thăng.

“A a a a a ~~” Một tiếng hét dài thảm thiết vang lên, đinh tai nhức óc.

Chương 219

Không phải Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tuy có chứng sợ độ cao nhẹ và chứng sợ tốc độ mới mắc gần đây, nhưng, dưới tiền đề có vỏ máy bay bảo vệ, cậu không sợ độ cao.

Kêu là giáo viên bay Tiểu Lý đáng thương.

Tiểu Lý lúc hôn mê, mơ hồ cảm giác được một cảm giác mất trọng lượng kỳ lạ, sau đó tỉnh lại.

Tiếp đó, ông thấy phong cảnh bên cạnh mình đang lùi lại với tốc độ kinh hoàng.

Cảm giác mất trọng lượng kỳ lạ đó, thực ra là do tốc độ bay của trực thăng quá nhanh.

Tất nhiên, bay quá nhanh chỉ là một trong những nguyên nhân; nguyên nhân khác là, trực thăng hiện tại đang bay thẳng lên trời, đây mới là thủ phạm thực sự gây ra cảm giác mất trọng lượng cho giáo viên Tiểu Lý.

Bạch tiền bối bất mãn nhíu mày, sau đó một chưởng đánh ngất giáo viên Tiểu Lý đang la hét.

“Tiền bối, chúng ta cũng nên quay về rồi chứ?” Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi, đã bỏ xa tu sĩ phi kiếm kia rất xa, đối phương cũng không đuổi kịp.

“Ừm.” Bạch tiền bối gật đầu.

Tống Thư Hàng vui mừng nói: “Vậy chúng ta tìm một nơi hạ cánh nhé?” Bạch tiền bối không lập tức trả lời Thư Hàng, một lúc sau, ông hỏi lại: “Thư Hàng, ta đột nhiên có một tiểu pháp thuật muốn dạy cho ngươi, ngươi có muốn học không?” “Pháp thuật gì ạ?” Tống Thư Hàng tuy nghi hoặc tại sao tiền bối đột nhiên nghĩ đến việc dạy mình pháp thuật, nhưng pháp thuật thì, đương nhiên là càng nhiều càng tốt, có thể học thì cậu sẽ không từ chối.

“Ừm, là Quy Tức Thuật đó.” Bạch tiền bối mặt mày ngọt ngào nói.

Tống Thư Hàng: “…” Khi nghe đến tên pháp thuật này, dự cảm không lành trong lòng cậu, lập tức phun trào như núi lửa!

Quy Tức Thuật, đây là một pháp thuật rất thông tục dễ hiểu, nghe tên là có thể đoán đại khái được công hiệu của nó – đây hẳn là pháp thuật giúp tu sĩ giảm số lần hô hấp.

Trong giới tu sĩ, các công pháp liên quan đến việc giảm hô hấp, nhịp tim nhiều vô số kể, chủng loại đa dạng.

Riêng pháp thuật nín thở đã được chia làm hai loại là ‘Quy Tức Thuật ngắn hạn’ và ‘Quy Tức Công dài hạn’.

Đại sư huynh của Vũ Nhu Tử, Lưu Kiếm Nhất, người đàn ông lười đến tận xương tủy kia, chính là vì lười hô hấp nên đã khổ tu Quy Tức Công, hiện tại đã đạt đến cảnh giới một tháng chỉ cần hít thở hai đến ba lần.

Còn ‘Quy Tức Thuật’ là dùng năng lực pháp thuật để thay thế chức năng hô hấp trong thời gian ngắn.

Thực lực của tu sĩ càng mạnh thì hiệu quả của pháp thuật càng cao.

Pháp thuật này có tính ứng dụng rất rộng, sau khi tu sĩ cấp thấp nắm giữ được nó, họ có thể hoạt động và thám hiểm ở những nơi như đáy nước, những nơi thiếu dưỡng khí sâu dưới lòng đất.

Thôi được, những điều này không phải là vấn đề.

Vấn đề là tại sao Bạch Tôn Giả lại đột nhiên chọn lúc này để chuẩn bị dạy cho cậu ‘Quy Tức Thuật’?

Tống Thư Hàng trong lòng hoảng loạn!

Bạch tiền bối vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, nhàn nhạt hỏi: “Thế nào, có muốn học không?” “Tiền bối.” Tống Thư Hàng mặt mày khổ sở: “Ngài cứ nói thẳng đi, có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?” Bạch Tôn Giả quay đầu lại, mỉm cười: “Ừm, nếu không có gì bất ngờ thì sau khi chúng ta bay lên cao thêm một lúc nữa, sẽ bay ra khỏi tầng khí quyển, tiến vào vũ trụ đấy!” Sắp bay ra khỏi tầng khí quyển...

Sắp tiến vào vũ trụ rồi...

Đúng là sợ cái gì thì cái đó đến mà.

“Bạch tiền bối, không thể dừng phi kiếm lại được sao?

Với thực lực của ngài, việc dừng phi kiếm lại chắc chắn không thành vấn đề chứ?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Thực ra, nếu chỉ có Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả hai người, thì dù có bay vào vũ trụ cậu cũng đành chịu.

Dù sao thì cậu cũng đã chuẩn bị sẵn bộ đồ phi hành gia rồi, cùng lắm thì coi như là tham gia hoạt động ‘Bạch tiền bối đưa bạn du hành vũ trụ một ngày’ đầy kích thích.

Nhưng lần này, bên cạnh lại có thêm thầy hướng dẫn Lý.

Bộ đồ phi hành gia chỉ có một bộ, khoan đã...

Mẹ kiếp, chẳng lẽ đây là lý do Bạch tiền bối bảo mình học Quy Tức Công?

Chẳng lẽ ngài ấy muốn mình đưa bộ đồ phi hành gia cho thầy hướng dẫn Lý, còn mình thì dùng Quy Tức Công sao?

Hốc mắt Tống Thư Hàng đã ươn ướt!

“Ngươi đoán không sai, bộ đồ phi hành gia có thể đưa cho thầy hướng dẫn Tiểu Lý.” Bậc thầy đọc suy nghĩ Bạch Tôn Giả vẫn giữ nụ cười trên môi, sau đó giơ ngón tay cái lên, giải thích: “Nói thế nào nhỉ, lúc nãy đua phi kiếm với tên nhóc kia, bay nhanh quá, tốc độ không cứu vãn được nữa, bây giờ dừng cũng không dừng được.

Đương nhiên, với thực lực của ta thì việc cưỡng ép dừng lại không thành vấn đề... nhưng mà vỏ ngoài của chiếc trực thăng này sẽ không chịu nổi áp lực khi dừng đột ngột, sẽ nổ tung đấy.

Ta thì không sao, còn ngươi và thầy hướng dẫn Tiểu Lý này thì khó nói.” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, ngươi và thầy hướng dẫn Tiểu Lý này thì khó nói...

Khó nói, có phải là chết không?

“Tôi hiểu rồi, tiền bối.” Tống Thư Hàng nói: “Xin ngài hãy dạy tôi Quy Tức Thuật đi!” Đồng thời, cậu cởi bộ đồ phi hành gia trên người mình ra, mặc vào cho thầy hướng dẫn Lý tội nghiệp.

Tai bay vạ gió này lại lôi cả thầy hướng dẫn Lý vào, trong lòng cậu cảm thấy áy náy vô cùng.

Hy vọng sau khi mọi chuyện kết thúc, Bạch tiền bối sẽ cho thầy ấy một phát ‘Tẩy Não Thuật’, để thầy ấy có thể quên đi đoạn ký ức phiền não này, rồi vui vẻ hạnh phúc sống tiếp.

“Không sao đâu, có ta ở đây, đi vào vũ trụ sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào!

Ta là Thất Phẩm Linh Tôn cơ mà.” Bạch tiền bối đảm bảo.

Thực ra...

Bạch tiền bối đã nói dối, ừm, ngài ấy đã nói một lời nói dối thiện ý.

Với thực lực của ngài, cho dù tốc độ của 'phi kiếm dùng một lần hình trực thăng' có nhanh hơn gấp mười lần, ngài ấy muốn dừng nó lại cũng chỉ là chuyện trong một ý niệm.

Hơn nữa, chắc chắn sẽ dừng lại một cách ổn định.

Chỉ là, Bạch Tôn Giả nghĩ đến bộ đồ phi hành gia trên người Tống Thư Hàng, cũng như cuộc đối thoại giữa mình và cậu trước khi lên máy bay.

Tống Thư Hàng rất khao khát được du hành vũ trụ đúng không?

Hơn nữa, vì vô cùng ngưỡng mộ các phi hành gia, nên khi ngồi máy bay cũng không kìm được mà mặc bộ đồ phi hành gia lên người, muốn trải nghiệm cảm giác làm phi hành gia.

Tuy không biết trong lòng Tống Thư Hàng rốt cuộc có khúc mắc gì, nhưng...

Bạch tiền bối tự cho rằng mình đã được Thư Hàng chiếu cố rất nhiều trong thời gian qua, bây giờ có cơ hội, chi bằng hãy thỏa mãn nguyện vọng này của cậu?

Tuy không đi được nơi nào quá xa, nhưng đi dạo một vòng quanh Trái Đất, tìm một thiên thạch lớn một chút hoặc thứ gì đó khác để đáp xuống, chụp một tấm ảnh lưu niệm thì vẫn có thể làm được.

Bạch tiền bối, là một người rất biết chăm sóc hậu bối.

Đôi khi ngài ấy, cũng rất chu đáo!

Có lẽ cảm giác khủng hoảng 'sắp phải đối mặt với vũ trụ' đã kích lệ Tống Thư Hàng, cậu rất nhanh đã nắm giữ được Quy Tức Thuật.

Quy Tức Thuật chỉ phức tạp hơn 'Chưởng Tâm Lôi' một chút, nó cũng cần dùng khí huyết lực để vẽ một phù văn nín thở vào lòng mỗi bàn tay.

Sau đó dùng tinh thần lực kích hoạt sức mạnh trong ‘phù văn nín thở’, hai tay kết Huyền Quy Pháp Ấn, là có thể kích hoạt pháp thuật, khiến bản thân tiến vào trạng thái nín thở.

Ngoài ra, phù văn nín thở chỉ có sáu nét đơn giản.

Nói thế nào nhỉ...

Cứ có cảm giác các pháp thuật mà Bạch Tôn Giả dạy cho cậu, cách sử dụng đều có phần tương tự nhau.

Đều là vẽ phù văn trong lòng bàn tay, dùng tinh thần lực kích hoạt, hoặc khẽ hô tên pháp thuật, hoặc kết thủ ấn pháp thuật là có thể thi triển.

Những thứ này, không phải đều là pháp thuật độc môn hệ ‘Bạch’ đã qua cải tiến của Bạch Tôn Giả chứ?

Dưới sự chỉ dạy tận tình của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng thử kích hoạt ‘Quy Tức Thuật’, để bản thân tiến vào trạng thái nín thở.

Hai tay kết Huyền Quy Ấn, kích hoạt pháp thuật!

Ngay lập tức, cậu cảm thấy nhịp tim mình trở nên chậm lại, hô hấp... dừng lại!

Hô hấp vốn là bản năng của con người, con người hoàn toàn không cần cố ý khống chế, hô hấp sẽ tự động diễn ra.

Nhưng bây giờ cậu lại cứ thế dừng hô hấp, bản thân lại không cảm thấy bất kỳ điều gì khác thường hay khó chịu, cứ như thể cậu sinh ra đã không cần hô hấp vậy.

Cảm giác này thật kỳ quái.

Cứ có cảm giác đây không phải là Quy Tức Thuật, mà là Quy Tây Thuật (thuật về chầu trời).

“Không tệ, với thực lực hiện tại của ngươi, sử dụng Quy Tức

Thuật có thể duy trì khoảng một canh giờ, tức là khoảng hai tiếng đồng hồ.

Đợi khi hiệu quả pháp thuật của ngươi sắp hết, ta sẽ nhắc ngươi bổ sung một Quy Tức Thuật nữa, như vậy vấn đề hô hấp của ngươi trong vũ trụ sẽ được giải quyết.” Bạch tiền bối cười ha hả nói.

Tuy nhiên, chỉ giải quyết vấn đề hô hấp thôi thì chưa đủ để tồn tại trong vũ trụ.

Nếu không có đồ phi hành gia, môi trường chân không, nhiệt độ cao thấp, bức xạ mặt trời và các vi thiên thạch trong vũ trụ đều sẽ gây hại cho cơ thể người.

Ví dụ như trong môi trường chân không, khí nitơ trong máu người sẽ biến thành khí, thể tích khí nitơ sẽ giãn nở.

Nếu không mặc đồ du hành vũ trụ có áp suất kín, sẽ gặp nguy hiểm đến tính mạng do chênh lệch áp suất quá lớn giữa bên trong và bên ngoài cơ thể.

Đối với Bạch Tôn Giả, những điều này không thành vấn đề.

Đối với tu sĩ, chỉ cần là Ngũ Phẩm Linh Hoàng đã ngưng tụ kim đan, độ bền của nhục thân đã đủ để tồn tại trong vũ trụ.

Nếu có thể giải quyết được vấn đề hô hấp, Ngũ Phẩm Linh Hoàng thậm chí có thể an cư lạc nghiệp trong vũ trụ.

Nhưng Tống Thư Hàng mới chỉ là một tiểu tu sĩ Nhất Phẩm, cơ thể cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, không đủ để chống lại các yếu tố nguy hiểm trong vũ trụ.

“Ừm, không có đồ phi hành gia thì tiếp theo, cần phải thêm cho ngươi một chút phòng hộ nữa.” Bạch Tôn Giả nói xong, từ trong túi lôi ra một cuốn sổ tay.

Chính là loại sổ ghi chép nhỏ bằng lòng bàn tay.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lật sổ ra, đưa ngón tay lên vẽ trên đó.

“Bạch tiền bối, ngài đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Bạch Tôn Giả đáp: “Vẽ cho ngươi một tấm phù khí, tạo cho ngươi một lớp phòng ngự, để ngươi không bị chết khi đang trôi lơ lửng trong vũ trụ.

Tiếc thật, nếu ngươi chuẩn bị hai bộ đồ phi hành gia, thì ngươi đã có thể trải nghiệm cuộc sống của một ‘phi hành gia’ một cách chân thực hơn.” “Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng một tiếng, thật ra, tôi thật sự không muốn trải nghiệm cuộc sống của phi hành gia đâu!

Ngoài ra, phù bảo, hóa ra cũng có thể dùng ‘sổ tay’ để vẽ sao?

Kể từ khi Bạch tiền bối dùng cành cây luyện phi kiếm, hôm nay lại một lần nữa làm mới nhận thức của Tống Thư Hàng về phù bảo.

“Xong rồi, hoàn thành!” Bạch Tôn Giả xé một trang từ sổ tay, gấp lại thành một miếng nhỏ, đưa cho Tống Thư Hàng: “Để sâu trong túi, lát nữa khi bay ra khỏi tầng khí quyển Trái Đất, nó có thể bảo vệ ngươi như đồ phi hành gia.” Mặc dù rất muốn phàn nàn về việc Bạch tiền bối dùng ‘sổ tay vẽ phù bảo’, nhưng thứ này liên quan đến tính mạng của mình, Tống Thư Hàng vẫn cẩn thận nhận lấy, đặt tấm ‘phù bảo’ này vào túi.

Đang nói chuyện, đột nhiên, ‘phi kiếm dùng một lần hình máy bay’ dường như đã xuyên qua một giới hạn nào đó, trước mắt Tống Thư Hàng đột nhiên tối sầm.

Sau đó, hiện ra trước mắt cậu là một bầu trời đầy sao sáng.

Chương 220

Đã bay ra khỏi tầng khí quyển, tiến vào vũ trụ rồi sao?

Mình còn chưa kịp trải nghiệm kỹ quá trình này nữa.

Nhưng mà...

“Thật sự, siêu đẹp!” Tống Thư Hàng mở to mắt, cảm thấy mắt mình không biết nên nhìn vào đâu, cảnh tượng ở mỗi nơi đều đẹp đến vậy, khiến người ta chỉ muốn khắc ghi chúng mãi mãi trong đầu.

Cậu hiện vẫn đang ở trong vỏ ngoài của chiếc trực thăng, bên ngoài có một lớp phòng ngự do Bạch Tôn Giả bố trí, nhân lúc này còn có thể cảm thán nói vài câu, lát nữa rời khỏi vỏ trực thăng, tiến vào vũ trụ, âm thanh sẽ không thể phát ra được nữa.

“Rất đẹp đúng không?

Trước kia ta rất thích bay ra ngoài ngắm nhìn...

Thực ra có một khoảng thời gian ta rất muốn tìm một hành tinh trong vũ trụ để làm nơi bế quan tu luyện.

Nhưng có rất nhiều vấn đề không giải quyết được, đành phải từ bỏ.” Bạch tiền bối cười nói.

Rồi cười cười...

Bạch tiền bối đột nhiên cả người ngẩn ra.

Bầu trời sao trong vũ trụ bao la, đã gợi lên một phần ký ức rất xa xôi của ngài, khiến ngài chìm vào hồi tưởng.

Bạch tiền bối... mất tập trung rồi.

Tuy nhiên, tiền bối đang mất tập trung, nhưng ‘phi kiếm hình trực thăng’ lại không dừng lại, vẫn tiếp tục bay với tốc độ gần như nhảy

không gian.

Lúc này...

Tống Thư Hàng mắt tinh đột nhiên phát hiện, ở phía trước hướng di chuyển của mình và mọi người, có một vật thể khổng lồ đang từ từ di chuyển.

“Ủa, Bạch tiền bối, phía trước hình như có cái gì đó!

Ây da, Bạch tiền bối mau quay đầu lại, sắp đâm vào rồi!” Tống Thư Hàng hét lớn.

Nhưng Bạch Tôn Giả lại nửa ngày không đáp lại tiếng hét của cậu.

Tống Thư Hàng nhìn sang Bạch Tôn Giả, mẹ kiếp, Bạch tiền bối lại mất tập trung rồi!

Việc Bạch tiền bối mất tập trung là một chuyện rất đáng sợ, vì mỗi khi tiền bối mất tập trung, sẽ có 80% xác suất kích hoạt kỹ năng ‘ngã trên đất bằng’.

Kỹ năng này cực kỳ đáng sợ, cho dù đặt trong thế giới ma pháp, cũng chỉ đứng sau cấp cấm chú!

Đáng sợ hơn là, việc mất tập trung của Bạch tiền bối không có quy luật, không chừng giây trước ngài ấy còn đang cười nói với bạn, giây sau đã đột nhiên mất tập trung.

Giống như bây giờ, vừa mới cười, đột nhiên đã ngẩn ra.

“Sắp đâm vào rồi, Bạch tiền bối, sắp đâm vào rồi, mau tỉnh lại đi, quay đầu đi...

A a a a, không né được nữa rồi!” Tống Thư Hàng chỉ muốn khóc.

Đồng thời, cậu cũng nhìn rõ vật sắp đâm vào là gì.

Đó là một vật thể kim loại hình trụ khổng lồ vô cùng, hai bên trái phải mỗi bên có bốn thứ trông giống cánh quạt điện, trông rất ngầu.

Vệ tinh nhân tạo?

Không, vệ tinh nhân tạo không lớn như vậy.

Gã khổng lồ trước mắt này dài đến hơn năm mươi mét, chiều rộng còn gần trăm mét!

Tràn ngập phong cách khoa học viễn tưởng, đây là kiệt tác của nhân loại thời hiện đại!

“Chẳng lẽ là trạm không gian?” Một ý nghĩ lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Toang rồi!

Nếu là vệ tinh nhân tạo, dù có đâm hỏng, cùng lắm là để Bạch tiền bối hủy thi diệt tích, ném đi xa một chút.

Có lẽ mất đi một vệ tinh sẽ ảnh hưởng đến chức năng ‘dự báo thời tiết’ hay ‘liên lạc điện thoại’ của Trái Đất, nhưng khả năng có người chết không lớn.

Nhưng trạm không gian thì khác, trên trạm không gian luôn có các phi hành gia đồn trú, nghiên cứu khoa học, và phụ trách bảo trì hàng ngày.

Nếu đâm hỏng... nếu bên trong có các nhà khoa học, phi hành gia thì phải làm sao?

Bạch tiền bối vẫn đang mất tập trung.

Oanh~~ Phi kiếm đâm mạnh vào trạm không gian, tạo ra một cái lỗ lớn ở phía bên phải trạm không gian – âm thanh là do Tống Thư Hàng tự tưởng tượng ra, trong chân không âm thanh không thể truyền đi.

Trong không gian, mọi va chạm đều có thể gây chết người.

Ngay cả một mảnh rác vũ trụ nhỏ bằng viên thuốc, khi va vào vệ tinh, cũng đủ để làm hỏng một vệ tinh.

Bây giờ, chiếc vỏ trực thăng dưới chân mình đang lao với tốc độ cao, đâm toàn lực vào trạm không gian, chắc chắn sẽ giống như viên đạn bắn xuyên qua chai nước ngọt, làm nổ tung cả trạm không gian!

... ...

Ngay khi Tống Thư Hàng đang lo lắng, đột nhiên, lớp khiên bảo vệ mà Bạch Tôn Giả đã bố trí sẵn bên ngoài ‘phi kiếm hình trực thăng’ chủ động bung ra hết cỡ!

Lớp khiên này trở thành một lớp đệm mạnh mẽ giữa trạm không gian và ‘phi kiếm hình trực thăng’.

Vỏ trực thăng sau khi đâm thủng một lỗ trên trạm không gian, đã ngừng gây thêm sát thương.

Sau đó, phi kiếm dường như hết động lực, từ từ dừng lại...

Kết thúc rồi sao?!

Trạm không gian không bị phá hủy hoàn toàn!

Tống Thư Hàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng lại nhìn vào cái lỗ khổng lồ trên trạm không gian trước mắt, cậu dùng sức dụi dụi mặt, làm sao bây giờ?

Tiếp theo phải làm sao?

Nếu trạm không gian này bị phá hủy vì cái lỗ này, chắc chắn sẽ là vụ tai nạn giao thông có giá đắt nhất trong lịch sử. ************ Mặt khác, hai mươi phút trước.

Trong trạm không gian.

Một người đàn ông đầu trọc mặc bộ đồ phi hành gia dày cộm, nói với giọng cảm thán: “Anthony, chúng ta đã ở trong trạm không gian này bao lâu rồi nhỉ?” “Ồ, Akula, hai chúng ta đã ở cái nơi chết tiệt này tròn năm tháng rồi!

Nhưng hôm nay cuối cùng cũng được trở về.” Một người đàn ông khác tuổi không lớn nhưng tóc đã bạc trắng cười đáp: “Chúng ta đã hoàn thành gần sáu mươi thí nghiệm ở đây, cũng coi như là thành công mỹ mãn.

Cuối cùng, tôi có thể không phải đối mặt với cái đầu trọc của anh mỗi ngày nữa rồi!” “Tôi cũng vậy, liên tục năm tháng đối mặt với mái tóc bạc của anh, tôi ngán lắm rồi.” Akula cười ha hả.

Hai người nói đùa, mặc xong đồ phi hành gia.

Tiếp theo chỉ cần đợi tàu vũ trụ có người lái đến, đón hai người họ về Trái Đất.

Ở cái nơi chết tiệt này suốt năm tháng, ngay cả một người cuồng nghiên cứu khoa học như Anthony cũng cảm thấy hơi không chịu nổi.

May mà những ngày khổ cực cuối cùng cũng đã qua.

Hai người đợi trong trạm không gian rất lâu, nhưng tàu vũ trụ mà họ mong đợi mãi không đến.

Đột nhiên... trạm không gian rung lắc dữ dội, dường như bị thứ gì đó đâm vào.

“Ôi, Chúa ơi, chết tiệt.

Chuyện gì đã xảy ra?” Anthony hét lên.

“Là tàu vũ trụ có người lái đến sao?

Nhưng hoàn toàn không có thông báo và tín hiệu gì cả?” Đầu trọc Akula lớn tiếng nói.

“Là đâm phải thứ gì đó sao?

Mau xem qua camera giám sát.” Anthony hét lên, đây là không gian, nếu có vấn đề gì xảy ra trong không gian, hai người họ thật sự sẽ chết chắc. ************ Cú va chạm dữ dội cuối cùng cũng khiến Bạch Tôn Giả tỉnh lại từ trạng thái mất tập trung.

“Ôi ôi, sao lại mất tập trung thế này?” Bạch tiền bối ngại ngùng vỗ vỗ má mình: “Ừm, vừa nãy nói đến đâu rồi nhỉ?

Ồ, vì đã vào vũ trụ, vậy chúng ta tìm xem có tiểu thiên thạch nào đang trôi nổi không, để chúng ta có một nơi đặt chân?” “Không cần đâu ạ, tiền bối.” Tống Thư Hàng cười gượng nói: “Chúng ta đã đâm vào một thứ, nếu tôi đoán không sai, chúng ta đã đâm vào trạm không gian.” “A, đâm vào cái gì à?

Có vỡ không?” Bạch tiền bối mơ màng hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Không vỡ, mục tiêu có thể tích khá lớn.

Hơn nữa lúc chúng ta đâm vào thì khiên bảo vệ đã kích hoạt, và dường như cũng không còn nhiều động lực, chỉ đâm ra một cái lỗ thôi.” “Ồ, may quá, không vỡ là tốt rồi.” Bạch tiền bối ra vẻ thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy, may mà không vỡ.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Lúc này... thầy hướng dẫn Tiểu Lý ở ghế phụ lái lại một lần nữa tỉnh lại một cách mơ màng.

Vừa tỉnh lại, thầy phát hiện mình đang được bao bọc trong một bộ đồ phi hành gia hoàn chỉnh.

Sau đó, thính giác của thầy dường như đã hồi phục!

Thầy có thể nghe thấy tiếng thở của chính mình.

Tuy nhiên, các bộ phận cơ thể dưới cổ vẫn không thể cử động.

“Đây là đâu?” Thầy hướng dẫn Tiểu Lý hỏi với giọng khóc nấc, nhưng âm thanh của thầy dường như không thể phát ra khỏi bộ đồ phi hành gia, chỉ có thầy mới nghe thấy giọng của mình.

Lúc này, một giọng nói lại đột nhiên xuất hiện trong đầu thầy, không qua tai, mà vang lên trực tiếp trong não: “Là không gian đấy.” Giao tiếp trong não?

Tiểu Lý giật nảy mình, thầy quay đầu nhìn xung quanh.

Sau đó, thầy nhìn thấy vũ trụ đen kịt, và những ngôi sao lấp lánh...

Thật sự đang ở trong vũ trụ?

Chương 221

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không được, phải suy nghĩ lại cho kỹ.

Tiểu Lý nhớ lại hôm nay mình dạy cho hai học viên đặc biệt, đưa họ lên trời bằng trực thăng.

Đây là một ngày làm việc rất bình thường.

Sau đó, học viên đầu tiên tên Tống Thư Hàng, đã lái máy bay một vòng trên trời rất thuận lợi.

Không xảy ra bất kỳ sự cố nào, thật đáng mừng.

Tiếp theo, học viên thứ hai tên Tống Bạch, cũng lái máy bay lượn trên không.

Rồi... không biết vì sao, chiếc trực thăng yêu quý của mình dường như đã vượt qua tốc độ âm thanh?

Cảnh tượng sóng âm bùng nổ trong ký ức vẫn còn rõ mồn một.

Sau đó, mình đã làm gì?

Mình bị điếc, rồi lại ngất đi.

Tỉnh lại, mình đã ở trong không gian?

Cái quái gì thế này!

Cho dù là một kịch bản hạng bét cũng không viết ra tình tiết thần thánh như vậy chứ?

Hồi lâu sau, thầy hướng dẫn Lý cứng nhắc quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Tôn Giả bên cạnh, khóc lóc cầu xin: “Anh Tống Bạch, anh thả tôi về có được không?” Mặc dù không biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, nhưng mọi chuyện chắc chắn đều liên quan đến vị Tống Bạch này!

“Ừm, sẽ đưa ngươi về, ngươi yên tâm đi!” Bạch Tôn Giả trả lời.

“Hu hu hu...” Thầy hướng dẫn Tiểu Lý không biết vì sao, trong lòng lại có một nỗi buồn không tên, bật khóc nức nở. ... ...

Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, tiếp theo phải làm sao?” “Ừm, ta xử lý ký ức của thầy hướng dẫn Tiểu Lý trước, rồi để cậu ta ở lại trên máy bay.

Sau đó... ta sẽ nghĩ cách vá lại cái lỗ lớn trên trạm không gian mà chúng ta đã đâm ra!” Bạch Tôn Giả trả lời, không biết có phải là ảo giác của Tống Thư Hàng không, giọng của Bạch tiền bối mang theo một chút phấn khích?

Khoan đã, Bạch tiền bối vừa nói gì, ngài ấy muốn sửa trạm không gian?

Không được, tuyệt đối không được!

Ngay cả việc tháo điều hòa cũng gặp vấn đề, Bạch tiền bối, không... không chỉ là điều hòa, tất cả đồ điện trong nhà đều đã bị Bạch tiền bối tháo ra một lần, nhưng không có một món đồ điện nào có thể sống sót an toàn.

Điểm này, có thể thấy rõ từ căn nhà của Dược Sư đã bị tân trang lại toàn bộ.

Bạch tiền bối là cao thủ tháo máy, nhưng lắp máy thì hoàn toàn không được.

Vì vậy, Tống Thư Hàng thành khẩn đề nghị: “Bạch tiền bối, việc sửa chữa, hay là để các thành viên trạm không gian tự giải quyết đi, tôi cảm thấy chúng ta nên lặng lẽ rút lui thì hơn?” “Không được, cái lỗ chúng ta đâm ra, phải do chúng ta giải quyết.” Bạch Tôn Giả kiên trì ý kiến của mình, lại nói: “Ta biết ngươi lo lắng điều gì, nhưng ngươi không cần lo nhiều.” “Ta đã không còn là ta của một tuần trước, sau khi tháo nhiều sản phẩm điện và các loại máy móc như vậy, ta đã có hiểu biết rất sâu về các sản phẩm điện tử, điện khí hiện đại!

Chỉ là một cái lỗ thủng của trạm không gian, ta có thể giải quyết được!” “Cho dù không thể sửa chữa như mới, ta vẫn còn pháp thuật!

Cùng lắm là dùng pháp thuật bịt lại cái lỗ chúng ta đã đâm ra!” Bạch Tôn Giả mặt đầy tự tin.

Cũng đúng, cho dù không sửa được, Bạch tiền bối vẫn có thể dùng pháp thuật bịt tạm cái lỗ lại.

Sau đó, đợi nhân viên bảo trì của trạm không gian tự đến sửa chữa từ từ là được.

Tống Thư Hàng thầm gật đầu, nghĩ như vậy, trong lòng cậu cũng yên tâm hơn nhiều. ... ...

Tiếp đó, Bạch tiền bối bắt đầu thi triển pháp thuật lên thầy hướng dẫn Tiểu Lý, bắt đầu xóa đi ký ức gần đây của thầy.

“Đừng giết tôi, đừng giết tôi.” Tiểu Lý kêu lên một cách khó hiểu.

“Đừng ồn, còn la hét nữa, ký ức bị xóa quá nhiều thì đừng trách ta!” Bạch tiền bối dọa.

Sắc mặt Tiểu Lý tái nhợt, xóa ký ức?

Lập tức, thầy tưởng tượng ra rất nhiều kịch bản: ví dụ như nhân vật chính bị người ngoài hành tinh bắt đi, trải qua các loại thí nghiệm đáng sợ.

Sau khi thí nghiệm xong, nhân vật chính bị tẩy não xóa ký ức, thả về Trái Đất tiếp tục cuộc sống.

Nhưng, vì đã trải qua các loại thí nghiệm đáng sợ, nhân vật chính thường xuyên mất kiểm soát biến thành quái vật, ăn thịt người...

Mà nhân vật chính đáng thương này, từng là một giáo viên dạy bay, đồng nghiệp đều thân thiết gọi thầy là Tiểu Lý.

“Tôi không muốn bị tẩy não.” Tiểu Lý rơi hai hàng nước mắt nóng hổi.

Bốp!

Bạch tiền bối vỗ nhẹ vào mũ bảo hiểm của Tiểu Lý, Tiểu Lý trợn mắt, lại một lần nữa ngất đi.

“Xong rồi!

Pháp thuật xóa ký ức dùng thật phiền phức, ta đã xóa ký ức của cậu ta đến lúc cậu ta gặp chúng ta sáng nay...

Nếu không phải cậu ta giãy giụa lung tung, ta còn có thể giữ lại cho cậu ta thêm chút ký ức.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nhìn thầy hướng dẫn Tiểu Lý, trong lòng cảm thấy rất áy náy.

Sau đó, Bạch Tôn Giả cởi dây an toàn, phấn khích nói: “Tiếp theo, chúng ta cùng nhau đi vá cái lỗ lớn của ‘trạm không gian’ thôi!” “Chúng ta?

Cùng nhau?” Tống Thư Hàng chỉ vào mình, tôi cũng phải đi sao?

“Đương nhiên rồi, cái lỗ này lớn như vậy, ngươi ở bên cạnh ta có thể giúp được vài việc nhỏ.” Bạch tiền bối đáp.

“Thôi được.” Tống Thư Hàng đồng ý.

Cậu không biết gì về việc sửa chữa ‘trạm không gian’, nhưng ít nhất có thể để mắt đến Bạch tiền bối, không để ngài ấy làm bừa.

“Đi thôi!” Bạch tiền bối tóm lấy Tống Thư Hàng, mở lớp khiên bảo vệ bên ngoài ‘phi kiếm hình trực thăng’, nhẹ nhàng nhảy một cái, đáp xuống trạm không gian đó.

Sau khi khiên bảo vệ biến mất, Tiểu Lý trong trực thăng lơ lửng lên, may mà trên người thầy có dây an toàn của ghế máy bay, có thể đảm bảo thầy không bị bay ra ngoài.

Một số linh kiện trong trực thăng cũng bay lơ lửng, nếu không xử lý tốt những linh kiện nhỏ này, chắc chắn sẽ biến thành rác vũ trụ.

Lúc này, Bạch tiền bối nắm Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh cái lỗ của trạm không gian, cả hai người đều có pháp thuật bảo vệ, đang ở trong trạng thái gần như tàng hình.

Sau đó, Bạch tiền bối đưa tay ra hiệu, tất cả các mảnh vỡ linh kiện bay ra từ vỏ máy bay đều bị một lực vô hình trói buộc, kéo đến bên cạnh Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối cho rằng, những linh kiện này có thể dùng để vá lỗ?

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả tay véo kiếm quyết, vỏ máy bay từ từ lùi ra khỏi cái lỗ lớn của trạm không gian.

Tống Thư Hàng nhìn vào nơi bị đâm hỏng, nhìn hồi lâu, nơi bị đâm hỏng cũng không biết là bộ phận nào của ‘trạm không gian’.

Dù sao bên ngoài là một lớp ván dày, đã bị đâm thủng một lỗ lớn.

Bên trong là rất nhiều dây điện, còn có một số thiết bị đường ống.

Mặc dù Tống Thư Hàng học chuyên ngành thiết kế và chế tạo cơ khí, nhưng thiết kế của trạm không gian trước mắt này, cậu làm sao mà hiểu được?

Nhìn mãi cũng không ra manh mối gì.

“Sửa thế nào đây?” Bạch Tôn Giả ngồi xổm bên cạnh cái lỗ, ngài ấy đặt một pháp thuật khiên bảo vệ bên ngoài cái lỗ lớn trước, để ngăn những thứ bị vỡ bên trong trạm không gian bay ra ngoài.

“Tiền bối có pháp thuật nào giống như thuật phục hồi không, một pháp thuật xuống, những thứ bị phá hủy sẽ quay ngược thời gian phục hồi như cũ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả liếc mắt một cái: “Ngươi nghĩ trên đời này có thể xuất hiện loại pháp thuật đó sao?” Cũng đúng, nếu có loại pháp thuật đó, Bạch Tôn Giả chắc chắn là người đầu tiên đi học.

“Tuy nhiên, theo kinh nghiệm tháo dỡ rất nhiều thiết bị điện, điện tử và ô tô của ta... phàm là đồ bị hỏng, dây thì nối lại, ống thì hàn lại, chắc chắn không sai!

Sau đó vỏ ngoài bị hỏng, thì làm lại một cái vỏ mới.

Thế là được!” Bạch tiền bối tự tin nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy tiền bối thử xem sao.” Dù sao cũng là còn nước còn tát, được thì tốt nhất, không được thì để tiền bối dùng một pháp thuật khiên bảo vệ, bịt tạm cái lỗ lại.

Sau đó để nhân viên trạm không gian tự nghĩ cách sửa chữa.

“Giao cho ta đi.” Bạch tiền bối bắt đầu mày mò trong cái lỗ lớn, thỉnh thoảng lại bảo Tống Thư Hàng tìm vài linh kiện từ đống ‘linh kiện trôi nổi’ kia.

Dần dần, những đường dây phức tạp bị đứt được Bạch tiền bối kéo lại từng sợi một, những ống bị gãy cũng được nối lại, mặc dù không biết nối có đúng không, nhưng nhìn bề ngoài thì không có vấn đề gì.

Hơn ba mươi phút sau.

“Ha ha ha, chỉ cần ta nghiêm túc, quả nhiên là không có vấn đề gì, sửa xong rồi!” Bạch tiền bối vươn vai, sau đó nói với Thư Hàng: “Lại đây, chụp cho ta một tấm ảnh, sau đó đợi khi về Trái Đất, đăng lên không gian nhóm.

Tiêu đề cứ đặt là: Sửa chữa lỗ thủng trạm không gian trong vũ trụ!" "..." Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, cậu vẫn lấy điện thoại ra, điều chỉnh góc độ, chụp liên tiếp cho Bạch tiền bối vài tấm ảnh.

"Được rồi, xong!

Cuối cùng chỉ còn thiếu một cái vỏ.

Hay là, chúng ta cắt vỏ ngoài của chiếc trực thăng, hàn vào dùng tạm?" Bạch tiền bối đề nghị.

"Không được đâu, chưa nói đến vấn đề độ bền của vỏ, trên vỏ trực thăng có đủ loại ký hiệu rõ ràng.

Nếu cuối cùng người ta phát hiện ra đây là vỏ trực thăng, lại bay vào không gian, hàn lên vỏ trạm không gian, thì giải thích thế nào?" Tống Thư Hàng lập tức bác bỏ.

"Cũng đúng, vậy ta khắc một tiểu trận pháp, bố trí một cái khiên bảo vệ chống đỡ một thời gian vậy.

Một tuần sau nếu bọn họ vẫn không sửa được cái lỗ này, ta sẽ về Trái Đất lấy một tấm thép quay lại hàn cho họ." Bạch tiền bối gật đầu, dùng linh lực khắc một tiểu trận pháp bên cạnh cái lỗ, sau đó truyền linh lực vào trận pháp.

Như vậy, có thể hình thành một lớp phòng ngự khiên bảo vệ bên ngoài cái lỗ, cái khiên này có thể duy trì được khoảng một tuần.

"Được rồi, chúng ta đi thôi." Bạch tiền bối vô cùng hài lòng.

Sau đó, ngài ấy kéo Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy một cái, quay trở lại vỏ trực thăng.

Chương 222

… …

Bạch tiền bối đề nghị: “Tiếp theo chúng ta tìm một khối thiên thạch hay gì đó chơi một lúc, rồi chúng ta về Trái Đất!” “Vâng.” Tống Thư Hàng sờ sờ trái tim nhỏ bé của mình, trải nghiệm hôm nay thật sự quá kích thích, cậu bây giờ chỉ muốn mau chóng về nhà.

Nhưng thấy Bạch tiền bối vẫn còn vẻ rất hứng thú, cũng không nỡ làm mất hứng của ngài ấy.

Thôi được, đã đến đây rồi, vậy thì cùng Bạch tiền bối dạo chơi trong không gian thêm một lúc nữa.

Sau khi ngồi xuống trong vỏ trực thăng, Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩn ra, cậu đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía ghế phụ lái phía trước.

“Bạch tiền bối...

Thầy hướng dẫn Lý đâu rồi?” Chỉ thấy ghế phụ lái vốn có người giờ trống không, thầy hướng dẫn Lý không biết đã đi đâu mất!

Bạch tiền bối cũng ngẩn người: “Ủa?

Người đâu?” “Tiền bối, có phải là thầy ấy đột nhiên tỉnh lại rồi bỏ đi không?” Tống Thư Hàng đoán.

Bạch Tôn Giả lắc đầu: “Không thể nào, pháp thuật ta dùng lên người cậu ta, đủ để cậu ta hôn mê một ngày một đêm.” “Vậy sao thầy ấy lại biến mất... không lẽ bị bay đi rồi?” Tống Thư Hàng cẩn thận quan sát ghế phụ lái của máy bay, mồ hôi lạnh trên trán lập tức túa ra, lúc đi sửa lỗ thủng cùng Bạch tiền bối, cậu đã đặc biệt gia cố dây an toàn của thầy hướng dẫn Lý.

Nhưng bây giờ, dây an toàn trên ghế phụ lái đã bị đứt.

Bị đứt!

“Không xong rồi, Bạch tiền bối.

Thầy hướng dẫn Lý thật sự đã bị bay ra vũ trụ rồi.” Tống Thư Hàng lo lắng nói.

“Đừng lo, chúng ta sửa lỗ thủng không mất nhiều thời gian, cậu ta không bay xa được đâu.

Ta dùng tinh thần lực tìm là có thể tìm thấy cậu ta.” Bạch Tôn Giả nói xong, triển khai tinh thần lực của mình, quét ra bốn phương tám hướng. ************* Quay ngược thời gian, khoảng mười phút trước...

Trong trạm không gian.

“Akula, camera giám sát chết tiệt có phát hiện ra gì không?” Anthony tóc bạc hét lên.

“Chết tiệt, một chỗ trên trạm không gian xuất hiện một cái lỗ lớn, hoàn toàn không biết đã đâm phải thứ gì.

Quái lạ là không có một tiếng cảnh báo nào, cái lỗ này rốt cuộc là từ đâu ra.” Đầu trọc Akula lớn tiếng chửi rủa.

“Đừng la nữa, cái lỗ đó có ảnh hưởng đến hoạt động của cả trạm không gian không?” Anthony quan tâm đến khía cạnh khác, liên quan đến tính mạng của họ.

“Điều đó thì không, đó là một bệ di động của cánh tay robot, sẽ không gây nguy hại đến hoạt động của toàn bộ trạm không gian.” Akula trả lời.

Đang nói chuyện, trên màn hình giám sát có một vật thể màu trắng lướt qua.

“Cái gì vậy?” Anthony bị vật thể màu trắng đó dọa giật mình, một vật thể đột nhiên lướt qua trong vũ trụ, rất đáng sợ có biết không?

Akula vội vàng điều khiển camera phóng to, rất nhanh, họ đã nhìn thấy vật thể màu trắng đó.

Đó là hình bóng một người mặc đồ phi hành gia.

“Là một phi hành gia!” Akula không dám tin nói.

“Chẳng lẽ cú va chạm vừa rồi có liên quan đến anh ta?

Mau, mau, đưa anh ta qua đây.” Anthony hét lên.

“Xem tôi đây, hy vọng anh bạn này chưa chết.” Akula nói.

Năm phút trước...

Hai phi hành gia của trạm không gian cuối cùng cũng đã vớt được người đồng nghiệp đang trôi nổi trong vũ trụ vào trạm, sau đó kéo anh ta vào ‘khoang dịch vụ’.

“Là người phương Đông, và vẫn còn sống!

Chậc chậc, anh chàng này đúng là số lớn.” Akula nói: “Đánh thức anh ta dậy, hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.” Bốn phút trước...

Hai phi hành gia của trạm không gian đã dùng hết cách, đều không thể đánh thức được phi hành gia phương Đông này.

Lúc này, mắt Anthony đột nhiên sáng lên: “Cởi bộ đồ phi hành gia của anh ta ra, tôi có ấn tượng với mẫu đồ phi hành gia này, phần mũ bảo hiểm có chức năng quay phim, trên bộ đồ có chức năng lưu trữ, phát video.

Tôi chui vào xem, anh chàng này trước khi bất tỉnh đã xảy ra chuyện gì.” Hai phút trước...

Hai phi hành gia bảy tay tám chân cởi bộ đồ phi hành gia trên người phi hành gia phương Đông này, sau đó thay cho anh ta một bộ đồ phi hành gia dự phòng của trạm không gian.

Tiếp đó, Anthony có thân hình khá tương tự với người phương Đông này chui vào bộ đồ phi hành gia của anh ta, bắt đầu thao tác trên bộ đồ.

Tấm che mặt trong suốt ban đầu của bộ đồ phi hành gia hạ xuống một lớp vật chất màu đen, che đi khuôn mặt của Anthony, nhưng cũng làm cho mũ bảo hiểm có chức năng phát video.

Đây là chức năng của bộ đồ phi hành gia được nghiên cứu và phát triển vào năm 2019, nhưng rất vô dụng, còn làm tăng thêm nguy cơ mất an toàn, nên rất ít nơi thực sự sử dụng bộ đồ phi hành gia có chức năng này.

“Kỳ lạ, anh chàng này không bật chức năng quay phim sao?

Sao toàn là màn hình đen?” Anthony bất mãn nói, anh ta thao tác hồi lâu, vẫn không tìm ra được bất kỳ tài liệu hữu ích nào.

Ngay lúc này...

Cửa khoang dịch vụ đột nhiên tự động mở ra!

Anthony và Akula đồng loạt quay đầu nhìn về phía cửa khoang, nhưng ở cửa khoang không có một vật gì.

Đúng lúc hai người đang nghi hoặc... một cảm giác chóng mặt nặng nề ập đến.

Hai người không chống cự được cảm giác chóng mặt này, cứ thế ngất đi.

Ba bóng người mặc đồ phi hành gia cứ thế trôi nổi trong khoang dịch vụ.

“Xong rồi, không ngờ thầy hướng dẫn Tiểu Lý lại bị đưa vào khoang không gian.” Bóng dáng Tống Thư Hàng xuất hiện trong khoang, cười hắc hắc.

Sau đó cậu tiến lên một bước, kéo bóng dáng mặc bộ đồ du hành vũ trụ quen thuộc, nhanh chóng rời khỏi khoang không gian này.

Tống Thư Hàng kéo thầy hướng dẫn Tiểu Lý, thuận lợi rời khỏi trạm không gian.

Bên ngoài trạm không gian, Bạch Tôn Giả tay xách một bộ đồ phi hành gia, đang vẫy tay với cậu.

Vừa rồi, là Bạch tiền bối cách không thi pháp, làm ngất tất cả mọi người trong khoang không gian, để Tống Thư Hàng thuận lợi đưa thầy hướng dẫn Tiểu Lý ra ngoài.

Còn Bạch Tôn Giả thì chia làm hai đường với Tống Thư Hàng, nói là phải xử lý một số việc.

Tống Thư Hàng thầm liếc nhìn bộ đồ phi hành gia trong tay Bạch Tôn Giả, việc xử lý mà Bạch tiền bối nói không phải là tiện tay lấy một bộ đồ phi hành gia chứ?

“Đón được người rồi, chúng ta đi thôi, ở lại đây ngại quá.” Bạch Tôn Giả truyền âm nhập mật nói, dù sao cũng là đâm vào người ta, còn đâm thủng một lỗ lớn trên trạm không gian của người ta.

Nói xong, Bạch Tôn Giả thúc đẩy kiếm quyết.

Chiếc ‘phi kiếm dùng một lần hình máy bay’ vèo một tiếng bay tới, vững vàng dừng lại trước mặt Thư Hàng.

Tống Thư Hàng kéo thầy hướng dẫn Tiểu Lý vào trong vỏ máy bay, lại dùng một sợi dây thừng buộc chặt thầy lại – lần này không thể để thầy bay đi nữa.

Tiếp đó, cậu tự mình chui vào ghế sau của vỏ máy bay, lên tiếng hỏi: “À phải rồi, Bạch tiền bối, có cần xóa nội dung giám sát trong trạm không gian này không?” Trong không gian âm thanh không thể truyền đi.

Tuy nhiên, khi Tống Thư Hàng nói chuyện, Bạch tiền bối có thể thông qua cảm tri tinh thần biết được nội dung cậu nói.

Còn giọng nói của Bạch tiền bối, có thể trực tiếp thông qua ‘truyền âm nhập mật’ truyền vào não Tống Thư Hàng.

Việc giao tiếp của hai người trong không gian không thành vấn đề.

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả trên người có pháp thuật bảo vệ, sẽ không bị bất kỳ camera giám sát nào quay lại.

Nhưng thầy hướng dẫn Tiểu Lý thì khác, trên người thầy không có trận pháp bảo vệ, từ lúc trôi nổi đến bên cạnh trạm không gian, đến khi bị hai phi hành gia trong trạm vớt vào, toàn bộ quá trình đều bị quay lại.

“Ha ha, ta vừa mới xóa toàn bộ video giám sát của trạm không gian trong gần một giờ qua rồi...

Nhưng ta không biết chu kỳ liên lạc giữa trạm không gian này và mặt đất là bao lâu?

Nếu luôn duy trì liên lạc, có lẽ video trong một giờ vừa rồi đã được gửi về mặt đất.

Mà, thực ra cho dù video giám sát bị truyền về mặt đất cũng không sao.” Bạch tiền bối cười nói: “Vừa rồi lúc thôi miên người trong khoang không gian, ta thuận tay dùng một pháp thuật xóa ký ức.

Ký ức trong một, hai giờ gần đây của họ đều sẽ mất hết, đợi khi họ tỉnh lại, cũng sẽ không nhớ đã tiếp xúc với ‘thầy hướng dẫn Tiểu Lý’.

Đến lúc đó cho dù mặt đất có video giám sát, nhưng hai phi hành gia không có chút ký ức nào, cuối cùng cũng chỉ có thể coi là ‘chuyện kỳ lạ trong vũ trụ’, rồi để họ phát huy trí tưởng tượng đoán xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.” Dù sao những câu chuyện kỳ lạ tương tự trong vũ trụ cũng có rất nhiều.

Ví dụ như mấy năm trước có tin đồn ầm ĩ về hình người chụp được trên sao Hỏa; phi hành gia nhìn thấy thứ gì đó giống tàu vũ trụ của người ngoài hành tinh lướt qua mắt trong không gian; nghi là công trình nhân tạo trên mặt trăng.

Rất nhiều câu chuyện kỳ lạ còn có ảnh, video làm chứng, nhưng thế thì sao?

Ai trên Trái Đất sẽ tin chứ?

Cũng chỉ được đồn một thời gian, rồi bị người ta coi như chuyện cười.

Có lẽ một số quốc gia hoặc người sẽ không cam tâm, muốn đầu tư vốn để truy tìm tận gốc, nhưng họ chắc chắn sẽ không thể tìm thấy bất kỳ thứ gì có giá trị.

“Được rồi, chúng ta tìm một nơi dạo chơi.

À, bộ quần áo này cho ngươi, mặc vào đi, giấc mơ phi hành gia của ngươi coi như đã thực sự thành hiện thực.” Nói xong, Bạch tiền bối đưa bộ đồ phi hành gia vừa thuận tay lấy được cho Tống Thư Hàng.

Giấc mơ phi hành gia của mình sao?

Tống Thư Hàng nhận lấy bộ đồ phi hành gia này, trong lòng vừa cảm động, vừa áy náy.

Cảm động là, Bạch tiền bối vẫn luôn nhớ đến giấc mơ ‘phi hành gia’ của cậu.

Áy náy là... ‘giấc mơ phi hành gia’ của cậu là lời nói dối.

Thôi được!

Cũng không thể nói là lời nói dối, thực ra sâu trong lòng, cậu vẫn rất muốn mặc đồ phi hành gia, chơi đùa trong không gian.

Vậy thì, nhân cơ hội này chơi cho đã!

“Cảm ơn tiền bối!” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

“Không cần cảm ơn đâu.” Bạch tiền bối híp mắt, tâm trạng có vẻ rất tốt. ...

Chương 223

...

Tống Thư Hàng mặc bộ đồ phi hành gia lên người, tuy cồng kềnh, nhưng rất thoải mái.

Bạch tiền bối ngự kiếm xuyên qua không gian.

Khoảng hơn nửa giờ sau, mấy người cuối cùng cũng tìm được một khối thiên thạch có kích thước phù hợp.

Vỏ trực thăng dừng trên thiên thạch, Tống Thư Hàng mặc bộ đồ phi hành gia nặng nề, một tay bám chặt vào tiểu thiên thạch, tạo đủ mọi tư thế, Bạch tiền bối chụp cho cậu rất nhiều ảnh.

Sau đó đổi lại Bạch tiền bối ngồi trên tiểu thiên thạch, khoanh chân, một tay chống cằm làm bộ dáng suy tư.

Tống Thư Hàng cũng chụp cho Bạch Tôn Giả rất nhiều tấm ảnh.

Không biết tự lúc nào, họ đã chơi trên khối thiên thạch nhỏ này hơn một giờ đồng hồ.

Cuối cùng, Bạch tiền bối híp mắt cười nói: “Chơi có vui không?” “Tất nhiên là vui rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Vậy thì tốt, chúng ta về thôi.” Bạch tiền bối mỉm cười, ánh mắt hơi rũ xuống.

Cùng Tống Thư Hàng không biết tự lúc nào đã được một thời gian, kiến thức về hiện đại hóa, không biết tự lúc nào ngài đã nắm bắt gần hết.

Tiếp theo, đợi chỉ đạo Tống Thư Hàng thêm một số vấn đề về tu luyện, ngài sẽ chuẩn bị cáo biệt Tống Thư Hàng.

Thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, chuyến du hành không gian này, cũng coi như là ngài báo đáp sự chăm sóc của Tống Thư Hàng trong những ngày qua.

“Được, chúng ta về thôi!” Tống Thư Hàng vươn vai.

Thực ra chỉ cần nhập tâm vào, không còn lo lắng này, lo lắng nọ, trải nghiệm du hành không gian thật sự rất tuyệt.

Chui lại vào vỏ máy bay, Bạch Tôn Giả dựng lên một lớp khiên bảo vệ bên ngoài vỏ máy bay.

Sau đó, ngài khởi động ‘phi kiếm dùng một lần hình máy bay’, kiếm khí tung hoành, ‘vèo’ một tiếng lao về phía Trái Đất xanh biếc...

Trong lúc kiếm khí tung hoành, khối thiên thạch mà họ vừa nghỉ ngơi vui đùa bị kiếm khí quét qua, vỡ thành hai mảnh.

Một mảnh tiếp tục trôi nổi trong không gian, mảnh còn lại lại lệch khỏi quỹ đạo ban đầu, thong dong bay từ từ về phía Trái Đất.

Nói không chừng một ngày nào đó sẽ bị lực hấp dẫn của Trái Đất tóm lấy, hóa thành sao băng. ************* An Lạc, động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Lệ Chi tiên tử vẫn mỉm cười: “Vậy tiền bối, tạm biệt nhé!” Hoàng Sơn Chân Quân ở phía sau cười sảng khoái, vẫy tay nói: “Đi đường cẩn thận nhé, ha ha ha.” Lệ Chi tiên tử mỉm cười duyên dáng, ngự kiếm bay lên không, rất nhanh đã biến mất khỏi tầm mắt của Chân Quân.

Đợi Lệ Chi tiên tử đi xa, nụ cười rạng rỡ trên mặt Hoàng Sơn Chân Quân méo mó không thành hình: “Đậu Đậu!!

Ngươi chết chắc rồi, đợi ta bắt ngươi về, không ai cứu được ngươi đâu!” Đúng lúc Hoàng Sơn Chân Quân đang nghiến răng nghiến lợi, điện thoại trên người ngài reo lên.

Lấy điện thoại ra xem, thì ra là Catherine từ trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy gọi đến.

Catherine gọi điện cho mình làm gì?

Không lẽ tiểu hữu Thư Hàng và Bạch tiền bối đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng Sơn Chân Quân bắt máy: “Chào cô Catherine, tìm tôi có chuyện gì?” “Chào ngài Hoàng Văn Trung.” Giọng Catherine mang theo tiếng khóc nấc: “Có một chuyện tôi muốn báo cáo với ngài, liên quan đến anh Tống Thư Hàng và anh Tống Bạch.” “Hai người họ không gây ra chuyện gì chứ?

Có phải đã làm hỏng chiếc máy bay đó không?

Không sao đâu, bất kể họ làm hỏng bao nhiêu máy bay, sau này tôi sẽ bổ sung máy bay mới cho trường bay.” Hoàng Sơn Chân Quân hào khí vạn trượng nói.

“Không, không phải vấn đề này.” Cô Catherine lo lắng nói: “Là thế này, hơn ba giờ trước, thầy hướng dẫn Tiểu Lý của chúng tôi đã đưa anh Tống Bạch đi bay thử.

Nhưng giữa chừng, chiếc trực thăng đột nhiên mất tín hiệu... cho đến bây giờ, vẫn không có phản hồi.

Tôi hơi lo lắng, họ đã gặp tai nạn?

Ngoài ra, có cần mở rộng phạm vi cứu viện không?” “...” Khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân giật giật, ba tiếng đồng hồ không về, còn mất tín hiệu.

Không lẽ thật sự như lời tiểu hữu Tống Thư Hàng nói, Bạch Tôn Giả lái máy bay bay vào vũ trụ rồi sao?

Chắc là không đến mức đó đâu, dù sao cũng chỉ là trực thăng, muốn bay vào vũ trụ cũng không dễ, trừ phi Bạch Tôn Giả cải tạo máy bay.

“Khụ khụ, cô không cần lo lắng cho họ.

Lát nữa tôi sẽ liên lạc với họ, yên tâm đi, cho dù có xảy ra chuyện gì tôi cũng sẽ không để các cô chịu trách nhiệm.

Mọi chuyện cứ giao cho tôi.” Hoàng Sơn Chân Quân đảm bảo.

Lời đảm bảo mạnh mẽ của Chân Quân khiến cô Catherine bình tĩnh lại được một chút.

“Ngoài ra, ngài Hoàng Văn Trung, có lẽ còn một chuyện nữa, tôi cần báo cáo với ngài.” Cô Catherine lại lắp bắp nói.

Còn chuyện nữa?

Ngoài Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả ra, sân bay còn có thể xảy ra chuyện gì?

“Là thế này... chỉ mười phút trước, sân bay của chúng tôi lại có một chiếc máy bay đột ngột cất cánh.

Nhưng giáo viên bay của chúng tôi không có ở trong đó.” Cô Catherine nói đến đây thì dừng lại một chút.

Hoàng Sơn Chân Quân nghe đến đây, đột nhiên có một dự cảm không lành.

“Có lẽ nội dung tôi sắp nói ngài sẽ không tin, thực ra nếu không phải tận mắt nhìn thấy, chính tôi cũng không tin.

Nhưng tôi vẫn phải nói với ngài.

Trong máy bay không có một người nào, chỉ có một con chó Bắc Kinh!

Ngài Hoàng Văn Trung, xin ngài nhất định phải tin chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối không có ý cố tình làm hỏng máy bay để đòi tiền ngài.

Sự thật là, con chó Bắc Kinh đó hiện vẫn đang lái máy bay lượn trên không, chúng tôi có thể quay video cho ngài để chứng minh chúng tôi không nói dối.” Catherine chỉ muốn khóc.

Nếu không phải tận mắt chứng kiến, ai mà tin được một con chó Bắc Kinh lái trực thăng lên trời chứ?

Còn lượn trên trời mấy vòng nữa?

“...” Hoàng Sơn Chân Quân nghiến răng, Đậu Đậu!!

Lão phu phải lột da ngươi! ************* Trên bầu trời, Đậu Đậu đắc ý dùng hai móng vuốt điều khiển trực thăng lượn vòng trên không, hết vòng này đến vòng khác, ngày càng thành thạo.

“Ha ha ha ha, Hoàng Sơn bây giờ chắc chắn ngớ người rồi, bảo ngươi không cho ta lái ô tô, ta lái thẳng máy bay luôn, ha ha ha ha.” Đậu Đậu đắc ý nói.

Sợi lông chó mà nó tặng Tống Thư Hàng mới là thực thể, con chó lông xù ‘Đậu Đậu’ kia mới là phân thân.

Đậu Đậu cứ thế hóa thành lông chó trong túi Tống Thư Hàng nghe các loại kiến thức lý thuyết bay lượn, lại ở trong khoang giả lập xem Tống Thư Hàng điều khiển máy bay như thế nào.

Lại lúc thầy hướng dẫn Tiểu Lý dạy Tống Thư Hàng bay, lén học được rất nhiều.

Mãi cho đến khi Tống Thư Hàng thay đồ phi hành gia, Đậu Đậu mới lặng lẽ rời khỏi Tống Thư Hàng, sau đó tìm được cơ hội, trèo lên một chiếc trực thăng.

Sau đó, mới có cảnh tượng trên...

Đã đổi lại thành A Thiêm rồi, tôi đi sửa lại phần giới thiệu, đưa số nhóm lên phần giới thiệu.

Sau khi nghiến răng nghiến lợi, Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói: "Các cô để mắt đến con chó Bắc Kinh trong chiếc trực thăng đó, sau đó...

đừng để nó có cơ hội tiếp xúc với bất kỳ máy bay nào khác!

Đợi nó bay xong chuyến này, canh chừng nó, bảo nó ở yên đó đừng động đậy.

Chuyện khác tôi sẽ phái người đến xử lý." Hy vọng lần này, Đậu Đậu sẽ không gây ra quá nhiều hỗn loạn.

Hoàng Sơn Chân Quân không lo lắng nhân viên trường bay sẽ quay video đăng lên mạng.

Chuyện chó Bắc Kinh lái máy bay, cho dù có đăng lên mạng, người khác cũng sẽ nghĩ đó là hiệu ứng máy tính; hoặc sẽ nghĩ là bộ phim nào đó sắp quay, đang quảng cáo khởi động.

Hơn nữa, cho dù thật sự gây ra hỗn loạn lớn, Hoàng Sơn Chân Quân cũng có cách giải quyết.

Ngươi nghĩ đây là lần đầu tiên Đậu Đậu quậy phá sao?

Quá ngây thơ rồi, Đậu Đậu trước đây không biết đã quậy phá bao nhiêu chuyện, mỗi lần, đều là Hoàng Sơn Chân Quân ở phía sau âm thầm dọn dẹp cho nó.

Hoàng Sơn Chân Quân sớm đã kinh nghiệm phong phú rồi.

Trường bay, Catherine nghe thấy lời của Hoàng Sơn Chân Quân, lại một lần nữa thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu hành động theo lệnh của Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân cúp máy, lập tức gọi một cuộc điện thoại khác cho Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, trong điện thoại truyền đến giọng nói thân thiết của hệ thống: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi tạm thời không thuộc vùng phủ sóng, xin quý khách vui lòng gọi lại sau.

Sorry, the number you dialed is not reachable.

Please redial later.” Không thuộc vùng phủ sóng, thật sự lên vũ trụ rồi sao?

Tiểu hữu Thư Hàng và Bạch tiền bối đều không có ở đây, làm sao đưa Đậu Đậu xuống khỏi trực thăng đây!

Trong tay ngài tuy có một đội chuyên xử lý hỗn loạn cho Đậu Đậu, nhưng tạm thời cách vị trí của Đậu Đậu hơi xa.

Hoàng Sơn Chân Quân khổ não nói. ... ...

Hai mươi phút sau, Bạch Tôn Giả điều khiển chiếc phi kiếm hình vỏ máy bay, một lần nữa xuyên qua tầng khí quyển, trở về Trái Đất.

Mặc dù vũ trụ rất đẹp, khiến người ta tâm hồn thư thái.

Nhưng, quả nhiên vẫn là ở Trái Đất là yên tâm nhất.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Tiền bối, chúng ta đến đâu rồi?” Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi, với thị lực hiện tại của cậu, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy những tòa nhà cao tầng phía dưới, và những mảng ánh đèn.

Hơn nữa, phía dưới lại là ban đêm rồi?

Cậu nhớ lúc mình và tiền bối đi học lái máy bay vẫn còn là buổi sáng mà?

“Không biết, ta thấy Trái Đất rồi thì tùy tiện tìm một vị trí chui vào.

Đợi chúng ta hạ thấp xuống một chút, sẽ biết là nơi nào.” Bạch Tôn Giả thuận miệng đáp.

Chương 224

Một lúc sau, hai người đã hạ xuống một độ cao nhất định, Tống Thư Hàng rất nhanh đã nhìn thấy một công trình kiến trúc rất nổi bật.

Đó là một bức tượng nữ thần cao lớn, mặc trang phục theo phong cách Hy Lạp cổ đại.

Nữ thần đội vương miện có bảy tia nhọn, tay phải giơ cao ngọn đuốc, tay trái cầm một cuốn pháp điển.

Dưới chân bà là còng tay, xiềng xích bị phá vỡ.

“Tượng Nữ thần Tự do?” Mồ hôi lạnh của Tống Thư Hàng túa ra, sao lại chạy đến Mỹ rồi?

Bạch Tôn Giả giữ vững phi kiếm hình vỏ máy bay, quan sát bức tượng nữ thần này một lượt từ trên xuống dưới, rồi nói: “Ồ, đây là Tượng Nữ thần Tự do rất nổi tiếng trên mạng à.

Xấu thật!” “Xấu?

Không đâu, tôi lại thấy bức tượng nữ thần này cũng được mà.” Tống Thư Hàng véo cằm, thưởng thức điêu khắc cậu là một kẻ ngoại đạo thuần túy.

Nhưng theo mắt nhìn của cậu, bức tượng này thật sự không thể nói là xấu.

Đang nói chuyện, Tống Thư Hàng quay đầu lại liếc nhìn Bạch Tôn Giả, mẹ kiếp, khoan đã.

Việc phân chia ‘đẹp xấu’ của Bạch Tôn Giả, không phải là lấy bản thân ngài làm tiêu chuẩn chứ?

Nếu vậy thì, bức Tượng Nữ thần Tự do này thật sự xấu kinh khủng.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng đột nhiên ghé mặt qua, hỏi: “Bạch tiền bối, ngài thấy tôi có đẹp trai không?” Bạch tiền bối ngẩn ra, sau đó cười lớn: “Thư Hàng, ngươi không phải nghĩ rằng gu thẩm mỹ của ta rất cao chứ?

Không có chuyện đó đâu, gu thẩm mỹ của ta cũng tương tự người bình thường... có lẽ cao hơn một chút.

Và, theo góc độ của ta, Thư Hàng ngươi trông cũng tạm được, không xấu.” “Vậy sao?

Chỉ là không xấu thôi à, thực ra tôi lại thấy dạo này mình cũng hơi đẹp trai.” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Bạch Tôn Giả: “...” “Ha ha ha, nhưng biết đây là Mỹ rồi, chúng ta về nhà cũng tiện.

Chúng ta đi thẳng theo hướng kia, là có thể đến An Lạc.” Tống Thư Hàng chỉ về hướng Việt Nam, cười ha hả.

“Hiểu rồi, vậy chúng ta xuất phát.” Bạch tiền bối lại véo kiếm quyết, phi kiếm hình vỏ máy bay lại một lần nữa khởi động, lao về phía trước. ... ...

Trên đường bay, Tống Thư Hàng rảnh rỗi không có việc gì làm, liền lấy điện thoại ra, thử kết nối mạng.

Có cước phí điện thoại cả chục triệu, phí roaming ở nước ngoài chỉ là muỗi.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại đăng mấy tấm ảnh lên không gian nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Đầu tiên là mấy tấm ảnh Bạch tiền bối sửa lỗ thủng trạm không gian, Bạch Tôn Giả trong ảnh mặt mày nghiêm túc, nối ống, nối dây điện, bận rộn không ngừng.

Tiêu đề: “Bạch tiền bối vất vả sửa chữa lỗ thủng trạm không gian trong vũ trụ.” Mấy tấm ảnh này vừa đăng lên, Tống Thư Hàng còn chưa kịp làm mới tin nhắn nhóm, phía dưới đã hiện ra rất nhiều bình luận của các tiền bối trong nhóm.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Tiểu hữu Thư Hàng, các ngươi thật sự đã lên không gian sao?

Hèn gì vừa nãy gọi điện thoại không liên lạc được với ngươi.” Bắc Hà Tán Nhân bình luận ngay sau: “Ta càng muốn biết là, tiểu hữu Thư Hàng và Bạch tiền bối sao lại đột nhiên chạy lên không gian sửa trạm không gian vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ giải thích: “A a a, ta nhớ hôm nay là ngày tiểu hữu Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối cùng đi học lái máy bay.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Dám cùng Bạch tiền bối đi học lái máy bay?

Chậc chậc chậc, đây đúng là tự tìm đường chết mà!

Có thể lái máy bay bình thường bay lên không gian, trên toàn thế giới này ngoài Bạch tiền bối ra còn có ai?

Tiểu hữu Thư Hàng, đề nghị ngươi đi mua một phần bảo hiểm nhân thọ đi, sẽ có lúc dùng đến.” Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Thì ra là vậy, là đi học lái máy bay với Bạch tiền bối, sau đó bay lên vũ trụ à.

Ngoài ra, Tam Lãng huynh, ta cảm thấy người tự tìm đường chết không phải là tiểu hữu Tống Thư Hàng, mà là ngươi đấy!

Ngươi không biết, Bạch tiền bối cũng đã gia nhập nhóm Cửu Châu Nhất Hào rồi sao?

A a a.” Dược Sư: “A a a.” Đồng Quái Tiên Sư: “A a a!” Tô Thị A Thất: “A a a!” “A cái em gái ngươi ấy!” Cuồng Đao Tam Lãng gào lên: “Bạch tiền bối vào nhóm, vậy bình luận trên của ta Bạch tiền bối sẽ thấy sao?

Mẹ kiếp, làm sao xóa bình luận?

Đừng mà, dạy ta cách xóa đi!” Tạo Hóa Pháp Vương: “A a a, ta không biết cách xóa, nhưng ta có thể dạy ngươi một cách: ngươi có thể lên mạng tìm cách xóa.” Tuyết Lang Động Chủ: “A a a, tuy biết cách xóa, nhưng ta không muốn nói cho ngươi.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Các ngươi đám khốn kiếp này, đừng để ta gặp được các ngươi, nếu không nhất định sẽ cho các ngươi nếm thử sự lợi hại của bảy mươi hai lộ khoái đao của ta!” Bắc Hà Tán Nhân: “Ta nói này, điểm chú ý của chúng ta vừa rồi có phải sai rồi không.

Ta xem lại ảnh phát hiện một vấn đề lớn, cái lỗ thủng lớn trên trạm không gian này từ đâu ra?” “Mẹ kiếp, đúng vậy, cái lỗ thủng lớn từ đâu ra?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ kèm theo một biểu cảm há hốc mồm.

Dược Sư: “@Thư Sơn Áp Lực Đại, cùng câu hỏi.” Lúc này... có một ID đột nhiên xuất hiện.

Bạch Tôn Giả: “Là ta không cẩn thận lái trực thăng đâm phải, ha ha ha, nhưng ta đã sửa lại rồi.” “Bạch tiền bối uy vũ!” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức nịnh nọt một câu, hắn vừa mới khó khăn lắm mới xóa được bình luận trước đó, thấy chính chủ Bạch tiền bối lên tiếng, lập tức tung một chiêu lời ngon tiếng ngọt.

“Ừm, Tam Lãng.

Bình luận vừa rồi của ngươi ta đã thấy.” Bạch Tôn Giả gửi một biểu cảm cười duyên: “Trước khi ngươi xóa, ta đã thấy rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện, chuyển chủ đề: “Khụ, Bạch Tôn Giả, ngài và tiểu hữu Thư Hàng hiện đang ở đâu?

Ta tìm cậu ấy có chút việc.” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Chắc là ở Mỹ ạ?

Chúng tôi đang trên đường về An Lạc.

Hoàng Sơn tiền bối tìm tôi có việc gì ạ?” “Ừm.” Hoàng Sơn Chân Quân thở dài: “Nếu có thể, ta muốn nhờ ngươi và tiền bối mau chóng quay lại trường bay một chuyến.” Bạch Tôn Giả: “Xảy ra chuyện gì vậy?” “Đậu Đậu, đang lái máy bay!” Mặc dù chỉ là một câu nói ngắn gọn bảy chữ, nhưng tất cả mọi người trong nhóm đều cảm nhận được nỗi sầu muộn sâu sắc của Hoàng Sơn Chân Quân từ bảy chữ này...

“Không thể nào, Đậu Đậu rõ ràng ở nhà trông nhà mà!” Tống Thư Hàng theo phản xạ trả lời.

Nhưng câu nói này vừa gửi đi, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến một chuyện.

Cậu sờ vào sâu trong túi mình, nơi đó vốn có một sợi lông chó của Đậu Đậu.

Nhưng bây giờ, sợi lông chó đã biến mất.

Đậu Đậu!

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Đậu Đậu chắc chắn đã dùng pháp thuật gì đó lén đi theo ngươi, ai, tóm lại là Đậu Đậu lại gây thêm phiền phức cho các ngươi rồi.

Lát nữa bắt được nó, muốn đánh muốn mắng tùy ngươi, cứ dạy dỗ nó một trận thật nặng!” Hoàng Sơn Chân Quân hận hận nói.

Muốn đánh muốn mắng tùy ý?

Nhưng vấn đề là, mình có đánh lại Đậu Đậu không?

“Tôi hiểu rồi, tôi và Bạch tiền bối sẽ quay về với tốc độ nhanh nhất.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi tắt trang trò chuyện không gian nhóm, Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Bạch tiền bối cười ha hả: “Vậy thì, ngồi vững nhé.” “Thiên Bằng Độn Pháp!” Vỏ ngoài trực thăng mọc ra một đôi cánh thiên bằng, đôi cánh nhẹ nhàng vỗ một cái, vỏ máy bay đã tiến vào trạng thái siêu âm, lao nhanh về phía An Lạc. ************ Phía bên kia, trong trạm không gian.

Tàu vũ trụ ‘Liên Minh Hào’ đã thuận lợi kết nối với trạm không gian, chuẩn bị đón hai phi hành gia ‘Akula’ và ‘Anthony’ trong trạm không gian về Trái Đất.

“Anthony và Akula ở đâu?

Tại sao không trả lời chúng tôi?” “Vào thẳng xem thử đi, hai tên này không phải vẫn đang làm thí nghiệm chứ?

Lần trước tôi đón Anthony, hắn cũng đột nhiên nhớ ra có một thí nghiệm chưa làm, ở lì trong phòng thí nghiệm không chịu ra.” Một lát sau.

“Tìm thấy rồi!

Trời ơi, Akula và Anthony ngất xỉu rồi.” “Chuyện gì vậy?

Chết tiệt, trong trạm không gian đã xảy ra chuyện gì?

Mau xem lại ghi hình.” “Ghi hình đã bị người ta xóa, ghi hình mấy giờ gần đây đều mất hết, chuyện gì vậy?” “Ôi, trời ơi, trên trạm không gian có một cái lỗ lớn...

Ủa, cái lỗ hình như đã được người ta sửa lại?” “Đừng nói nữa, đưa Akula và Anthony về Trái Đất trước, đợi họ tỉnh lại sẽ biết đã xảy ra chuyện gì.” Trạm không gian hỗn loạn cả lên...

Bạch Tôn Giả triển khai Thiên Bằng Độn Pháp, tốc độ gần như dịch chuyển tức thời.

Dự kiến tối đa hơn một tiếng là có thể quay về An Lạc.

Đây còn là do chất liệu của 'vỏ phi kiếm trực thăng' đã hạn chế tốc độ, nếu Bạch tiền bối dùng Lưu Tinh Kiếm của mình, tốc độ tuyệt đối có thể nhanh hơn gấp mấy lần.

Trong lúc quay về, Tống Thư Hàng dùng điện thoại lên mạng, tra cứu thông tin về 'trạm vũ trụ'.

Dù sao thì, cậu vừa mới đâm thủng một lỗ trên đó mà.

Khi cậu gõ ba chữ 'trạm vũ trụ', rất nhanh đã hiện ra mấy tin tức mới nhất. [Bản tin mới nhất: Tàu Liên Minh Hào đã thành công tiến vào quỹ đạo trạm vũ trụ quốc tế, chuẩn bị cập bến, đón hai vị phi hành gia trở về!] Bản tin được đăng từ 6 tiếng trước. [Bản tin mới nhất: Tàu vũ trụ Liên Minh Hào đã phóng thành công, lần này sẽ có năm phi hành gia chuẩn bị cập bến trạm vũ trụ quốc tế, họ sẽ thay thế hai vị phi hành gia trong trạm, trong thời gian tới, họ sẽ tiến hành bảy mươi loại thí nghiệm không gian trong trạm.] Bản tin được đăng từ 1 ngày trước.

Cập bến trạm vũ trụ, đón hai vị phi hành gia trở về… Chắc chắn không sai, chính là cái trạm vũ trụ mà mình và Bạch tiền bối đã đâm thủng một lỗ lớn.

Hơn nữa, 6 tiếng trước Liên Minh Hào đã tiến vào quỹ đạo bay của trạm vũ trụ, bây giờ… không lẽ đã cập bến đón người rồi chứ?

Tống Thư Hàng thầm lau mồ hôi, may mắn là mình và Bạch tiền bối nhanh hơn một bước, nếu không là đã chạm mặt 'tàu vũ trụ Liên Minh Hào' của người ta rồi. ……… Một tiếng rưỡi sau, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã thuận lợi đến An Lạc, gần khu vực Giang

Nam.

“Chúng ta đến thẳng trường hàng không luôn sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói: “Bạch tiền bối, chúng ta cứ tìm một chỗ nào đó hạ cánh trước đi, sau đó bố trí một chút, tạo hiện trường tai nạn máy bay rơi, rồi hãy đặt thầy Lý xuống.” Dù sao chiếc trực thăng đã hỏng thành thế này, nếu bay thẳng về trường hàng không thì người trong trường sẽ sợ tè ra quần.

Tốt nhất là không nên gây thêm phiền phức cho Hoàng Sơn Chân Quân, người chuyên đi dọn dẹp hậu quả.

“Có lý.” Bạch Tôn Giả gật đầu.

Sau đó, Bạch tiền bối tìm một nơi hoang vắng không người ở ngoại ô, cho vỏ trực thăng dừng lại.

Tống Thư Hàng khiêng thầy Lý ra.

Bạch Tôn Giả thì xóa đi trận pháp khắc trên vỏ trực thăng, sau đó dẫm một cái hố bên cạnh máy bay, ném vỏ trực thăng vào trong.

Hiện trường tai nạn cứ bố trí qua loa là được, dù sao Hoàng Sơn Chân Quân cũng sẽ cử người đến xử lý công việc dọn dẹp.

Tống Thư Hàng đặt thầy Lý xuống đất, rồi đưa tay cởi kết nối giữa mũ bảo hiểm và bộ đồ phi hành, vừa nói: “Bạch tiền bối, có thể để thầy Lý tỉnh lại rồi chứ?” “Ừm.” Bạch tiền bối gật đầu đáp, chuẩn bị giải thuật thôi miên.

Lúc này, Tống Thư Hàng đẩy mũ bảo hiểm lên trước.

Mà khoan, cậu nhớ mũ bảo hiểm của đồ phi hành là trong suốt mà, sao bây giờ bên trong lại có thêm một lớp màn hình màu đen, che cả mặt thầy Lý rồi?

Mũ bảo hiểm từ từ được đẩy ra.

Chương 225

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng trợn trừng mắt, cả người cứng đờ.

“Khoan đã, tiền bối!” Tống Thư Hàng hét lớn, ngăn động tác giải thuật thôi miên của Bạch tiền bối lại.

Đồng thời, cậu dùng sức đậy mũ bảo hiểm xuống, rồi hít một hơi thật sâu.

“Làm gì thế?” Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng ra sức dụi mắt: “Đợi chút, để tôi dụi mắt đã, tôi nghi ngờ mắt mình dùng quá độ, hơi mỏi.” Bạch tiền bối thấy khó hiểu. … Tống Thư Hàng lại đưa tay, dùng sức đẩy mũ bảo hiểm của bộ đồ phi hành ra!

Mũ bảo hiểm phi hành được lật lên, để lộ khuôn mặt thật của người đàn ông bên trong.

Đó là một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi, bảo dưỡng khá tốt, nhưng có lẽ do lao lực trí óc quá nhiều, tóc đã hoa râm, trông có vẻ chưa già đã suy.

“Đùa nhau à, cái gì thế này!” Tống Thư Hàng chỉ muốn lật bàn!

Thầy Lý đâu rồi?

Bộ đồ phi hành này rõ ràng là bộ cậu mặc cho thầy Lý mà, trên đó còn có cờ Việt Nam nữa!

Ai có thể nói cho cậu biết, tại sao người bên trong lại biến thành một ông Tây?

“Thầy Lý đâu rồi?” Bạch Tôn Giả cũng tò mò hỏi.

“Tôi cũng muốn biết đây.” Tống Thư Hàng tâm trạng phức tạp, dở khóc dở cười nói: “Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có lẽ tôi đã bắt nhầm người rồi.

Thầy Lý, chắc vẫn còn ở trên trạm vũ trụ?” Bạch Tôn Giả: “…” “Vốn dĩ bộ đồ phi hành này là tôi mặc cho thầy Lý mà, nhưng quỷ mới biết đã xảy ra chuyện gì, sao ông Tây này lại chui vào trong bộ đồ của thầy Lý được!

Hơn nữa, ông ta còn hạ cái màn hình đen trong mũ xuống, che cả mặt lại.” Tống Thư Hàng nói.

Lần nhầm lẫn này lớn chuyện rồi.

“Đừng hoảng!” Bạch Tôn Giả nói, suy nghĩ một lúc, Bạch Tôn Giả nói: “Để ta tạo một thanh ‘phi kiếm dùng một lần bản 004’, đưa ông ta về trạm vũ trụ nhé?” Bạch tiền bối vừa nói vậy, trong đầu Tống Thư Hàng liền hiện ra một cảnh tượng: Bạch tiền bối tạo ra một thanh ‘phi kiếm dùng một lần bản 004’, sau đó ông thiết lập đích đến là ‘trạm vũ trụ’, bóp kiếm quyết, phi kiếm dùng một lần mang theo ông Tây không rõ tên này, ‘vèo’ một tiếng bay vút lên trời.

Sau đó, trong vũ trụ, trạm vũ trụ vốn đã bị đâm thủng một lỗ, đột nhiên biến thành một đám mây hình nấm nổ tung… nguyên nhân vụ nổ là bị phi kiếm dùng một lần bắn nổ!

Vừa nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ đó, Tống Thư Hàng liền lắc đầu quầy quậy.

“Tiền bối, chúng ta vẫn nên nghĩ cách tự mình đưa ông ta đến trạm vũ trụ đi… Hơn nữa thầy Lý vẫn còn ở trên đó.

Chúng ta không chỉ phải đưa ông Tây này lên, mà còn phải đón thầy Lý về nữa.” Tống Thư Hàng nói.

“Cũng phải.” Bạch Tôn Giả gật đầu.

“Vậy chúng ta đi đón Đậu Đậu về trước, sau đó lại lên vũ trụ một lần nữa!” Tống Thư Hàng thở dài, bây giờ chỉ hy vọng tốc độ đón phi hành gia của ‘Liên Minh Hào’ chậm một chút, để mình và Bạch tiền bối có cơ hội đổi thầy Lý và ông Tây trong tay về. *************** Vì ‘thầy Lý’ vẫn còn ở trạm vũ trụ, nên Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả không quay về trường hàng không trước, mà trực tiếp ngự kiếm bay đi tìm Đậu Đậu.

Lúc này, Đậu Đậu đang lái trực thăng đi lung tung.

“Oa ha ha, chỉ là lái trực thăng thôi mà, sao làm khó được ta chứ?

Đừng nói là trực thăng, ngày mai ta còn muốn lái máy bay hàng không vũ trụ, Hoàng Sơn ngươi làm gì được ta?” Đậu Đậu vui vẻ nói, một đôi vuốt trước không ngừng nghịch ngợm trên bảng điều khiển của trực thăng, trông rất thành thạo.

Bay được một lúc, đột nhiên, nụ cười trên mặt Đậu Đậu cứng lại.

Bởi vì ngay phía trước máy bay trực thăng, Bạch tiền bối đang ngự kiếm bay, trên mặt nở một nụ cười ngọt ngào.

Phía sau Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đang vác một người mặc đồ phi hành gia, mặt cười nham hiểm: “Đậu Đậu!” Đậu Đậu cười gượng: “A ha ha, Thư Hàng, các ngươi về rồi à.

Chào mừng trở về!” “Về nhà với ta!” Tống Thư Hàng nói.

“Không, ta không muốn về.

Ta muốn tiếp tục lái máy bay, ta muốn lái một kiểu máy bay khác!” Đậu Đậu phản đối, nó khó khăn lắm mới tìm được cơ hội lái máy bay thật mà, dễ gì chứ?

“Tiền bối, chúng ta không còn nhiều thời gian nữa, trực tiếp bắt Đậu Đậu về!” Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch tiền bối mỉm cười với Đậu Đậu: “Đậu Đậu, ngoan.

Lái máy bay về đi, sau đó chúng ta về nhà.” “Ta không… xin lỗi, ta lái về ngay!” Đậu Đậu vốn còn muốn từ chối, nhưng khi thấy nụ cười của Bạch tiền bối ngày càng rạng rỡ, nó liền lập tức thỏa hiệp.

Giác quan thứ sáu của yêu thú mách bảo nó, nếu tiếp tục cứng miệng với Bạch tiền bối, kết cục sẽ rất thảm.

Không chừng sẽ bị ‘phi kiếm dùng một lần bản 004’ đưa lên mặt trăng.

Cuối cùng, Đậu Đậu nước mắt lưng tròng lái trực thăng, bay về trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy. … Lúc này, trong trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy, Khải Sắt Lỵ đang dùng radar định vị chiếc trực thăng mà Đậu Đậu lái đi, trong lòng như có mèo cào.

Lúc này, trong tai nghe của Khải Sắt Lỵ vang lên giọng một người đàn ông: “Khải Sắt Lỵ, tin tốt đây, con chó Bắc Kinh đó đang lái máy bay về.” Người đàn ông này là giáo viên mà Khải Sắt Lỵ cử đi, lái xe giám sát trực thăng của Đậu Đậu.

“Tốt quá rồi, tiếp tục theo dõi, tuyệt đối không được để xảy ra chuyện gì.” Khải Sắt Lỵ thở phào nhẹ nhõm.

Các giáo viên khác bên cạnh cũng thầm thở phào.

Có người mở ti vi, tùy tiện bật một kênh để thư giãn.

Trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy có rất nhiều kênh truyền hình, không chỉ các đài của Việt Nam, mà còn kết nối mạng với rất nhiều đài truyền hình chuyên về hàng không của nước ngoài, mục đích là để các giáo viên có thể tiếp xúc với các loại kiến thức hàng không trong lúc nghỉ ngơi.

Vị giáo viên này tùy tiện bật một kênh hàng không của nước ngoài.

Lúc này, một nữ MC tóc vàng mắt xanh xinh đẹp đang phát một bản tin hàng không: “Theo tin mới nhất, tàu Liên Minh Hào đã thành công đón hai phi hành gia trên trạm vũ trụ quốc tế trở về, và đã thành công quay lại quỹ đạo Trái Đất.

Mười phút trước, tàu vũ trụ đã rời khỏi ‘khu vực nhiễu đen’, bung dù chính, tàu sắp hạ cánh.

Chúng ta hãy cùng chào đón hai phi hành gia trở về từ không gian, Akulo và Anthony!” Dứt lời, ống kính truyền hình chuyển đến hiện trường hạ cánh của phi hành gia.

Trong ba năm gần đây, kỹ thuật hàng không vũ trụ phát triển nhanh chóng, hoàn thiện.

Việc hạ cánh của phi hành gia trở nên nhanh chóng và an toàn hơn.

Trước đây, phi hành gia từ lúc lên khoang trở về đến khi hạ cánh thành công xuống Trái Đất cần khoảng một ngày.

Còn bây giờ, quá trình này được rút ngắn xuống còn trong vòng hai tiếng.

Hơn nữa, gần như không có nguy cơ hạ cánh thất bại.

Hiện trường hạ cánh.

“Chào mọi người, tôi là phóng viên hiện trường Babala, ngay vừa rồi, khoang trở về của tàu Liên Minh Hào đã hạ cánh thuận lợi.

Dưới sự giúp đỡ của nhân viên, hai vị phi hành gia đã ngồi lên ghế, tình trạng sức khỏe của cả hai đều tốt.

Chúng ta hãy cùng phỏng vấn cận cảnh hai vị anh hùng trở về từ không gian, đầu tiên là ngài Akulo!” Akulo phối hợp mở mũ bảo hiểm của mình ra, vẫy tay chào mọi người.

Thuật thôi miên của Bạch Tôn Giả đã được giải trừ không lâu sau khi anh ta vào khoang trở về.

Dù mất đi một phần ký ức, nhưng điều đó không cản trở Akulo nhận lấy sự tung hô của mọi người, đón nhận vinh dự thuộc về mình.

“Và một vị anh hùng khác, Anthony!” Tiếng vỗ tay nhiệt liệt lại vang lên, trong đám đông có bạn bè hoặc người hâm mộ của Anthony đang lớn tiếng gọi tên anh.

Nhưng… ngài Anthony lại chần chừ mãi không mở mũ bảo hiểm của mình!

Nhìn kỹ còn có thể phát hiện, cơ thể ngài Anthony đang run rẩy.

Ngài Anthony đang kích động sao? … Tôi tên Lý Tây Hoa, là một giáo viên bay trẻ tuổi của trường hàng không, chưa kết hôn.

Tôi có mối quan hệ rất tốt, ở trường hàng không, mọi người đều thân thiết gọi tôi là Tiểu Lý.

Từ nhỏ tôi đã thích bầu trời xanh, lúc nhỏ tôi khao khát biến thành một con chim nhỏ, vì như vậy có thể tự do bay lượn trên bầu trời.

Tôi khao khát bầu trời đến thế… và cả vũ trụ bí ẩn, bao la hơn trên bầu trời nữa!

Sau đó, tôi bắt đầu phấn đấu vì mục tiêu.

Lớn lên, tôi trở thành một giáo viên bay của trường hàng không, tôi học được cách lái máy bay, thường xuyên bay lượn trên bầu trời xanh.

Ước mơ thuở nhỏ đã thành hiện thực.

Tiếp theo, tôi có một ước mơ mới, đó là nếu có cơ hội, tôi muốn lái máy bay siêu thanh, tung hoành trên bầu trời xanh!

Bởi vì tốc độ bay của trực thăng mà tôi đang dạy thực sự quá chậm, tuy đã hoàn thành giấc mơ bầu trời xanh của tôi, nhưng căn bản không có cơ hội để tôi tự do bay lượn.

Hơn nữa, nói cho cùng, tốc độ mới là đam mê của đàn ông!

Thử nghĩ xem, máy bay vượt qua rào cản âm thanh, ‘bùm’ một tiếng, tiến vào chế độ siêu thanh, tốc độ nhanh hơn cả âm thanh, thật là tuyệt vời!

Đương nhiên, ước mơ này cơ bản là không thể thực hiện được, dù sao tôi chỉ là một giáo viên máy bay tư nhân bình thường, căn bản không thể có cơ hội lái máy bay siêu thanh.

Thật ra… sâu thẳm trong tâm hồn tôi, nơi sâu nhất, còn có một giấc mơ hoang đường hơn nữa: tôi muốn vào vũ trụ, tận tay chạm vào thiên thạch.

Tôi muốn xem trạm vũ trụ trông như thế nào, tôi muốn đứng bên ngoài tầng khí quyển dùng mắt thường xem mặt trời ra sao, các vì sao ra sao, mặt trăng ra sao, và cả Trái Đất sẽ như thế nào.

Giấc mơ này, lại càng hoang đường hơn.

Nhưng, đột nhiên có một ngày, tôi ngủ một giấc tỉnh dậy, lại phát hiện mình đang ở trong một khoang kim loại, trên người còn mặc một bộ đồ phi hành, đang rơi xuống mặt đất.

Chuyện gì thế này?

Tại sao tôi lại mặc đồ phi hành?

Về chuyện này, tôi không có một chút ký ức nào!

Khoang kim loại hạ cánh thành công, tôi toàn thân yếu ớt không sức lực.

Sau đó, có hai người đến mở cửa khoang, đỡ tôi và một phi hành gia khác dậy, lần lượt sắp xếp chúng tôi ngồi vào một chiếc ghế.

Phía trước, là một đám đông người nước ngoài tóc vàng mắt xanh, họ dùng tiếng Anh không ngừng reo hò, rồi hướng về phía tôi, hét lên một cái tên: Anthony, Anthony!

“Vậy thì, chào mừng các anh hùng trở về từ vũ trụ, đầu tiên là ngài Akulo!” một mỹ nhân phương Tây xinh đẹp lên tiếng.

Đám đông reo hò vang dội.

Người mặc đồ phi hành bên cạnh tôi mở mũ bảo hiểm ra, để lộ một cái đầu trọc, anh ta mỉm cười giơ tay, tận hưởng sự tung hô của mọi người.

Ai có thể cho tôi biết, chuyện gì đang xảy ra không?

Để tôi nghĩ kỹ lại… tôi nhớ, gần đây vì cần gấp một khoản tiền lớn, tôi đã nhận một nhiệm vụ nguy hiểm của trường hàng không, dạy hai tay mơ lái máy bay lên trời.

Đó là hai tay mơ nhà giàu, nghe nói còn chưa từng chạm vào máy bay, đã muốn lái máy bay lên trời.

Nhận nhiệm vụ này, là mang theo cả tính mạng.

Chương 226

Sau đó, trong ký ức tôi đã gặp hai tay mơ đó.

Một người là sinh viên đại học cười rất ngây ngô, một người là một chàng trai trẻ rất tuấn tú.

Rồi sau đó… ký ức của tôi là một khoảng trống.

Mơ hồ cảm giác như đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhưng tôi không có bất kỳ ký ức nào, chỉ như là ngủ một giấc.

Khi tôi mở mắt ra lần nữa, chính là cảnh tượng hiện tại.

Lúc này, mỹ nhân phương Tây xinh đẹp kia lại lên tiếng: “Và một vị anh hùng khác, Anthony!” “Anthony!

Anthony!” Tiếng reo hò của đám đông xung quanh càng vang dội hơn. … Họ, đang gọi tôi sao?

Tôi là Anthony?

Không đúng, tôi là Lý Tây Hoa mà, giáo viên bay Lý Tây Hoa!

Vấn đề lớn đây, cơ thể tôi đang run rẩy… nếu tôi là Lý Tây Hoa, vậy thì, Anthony đâu rồi?

Nếu tôi là Anthony, vậy tại sao tôi chỉ có ký ức của Lý Tây Hoa?

“Mọi người đừng vội, Anthony có lẽ vẫn chưa thích nghi với trọng lực trên Trái Đất.

Không sao, xin nhân viên hãy giúp mở mũ bảo hiểm của anh ấy!” Bên cạnh, người đầu trọc tên Akulo nói bằng tiếng Anh.

Đừng, đừng mở mũ bảo hiểm của tôi!

Tôi gào thét trong lòng.

Nhưng, cơ thể tôi quá yếu, căn bản không thể cử động.

Hai nhân viên mỉm cười tiến lên, giúp tôi cởi kết nối giữa mũ bảo hiểm và bộ đồ phi hành, sau đó, lật mũ bảo hiểm của tôi lên.

Giây tiếp theo… hiện trường đột nhiên yên lặng.

Yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng kim rơi! … Người đàn ông đầu trọc Akulo há hốc miệng, chuyện gì thế này?

Dưới mũ bảo hiểm không phải là Anthony, mà là một thanh niên phương Đông!

Chuyện gì đã xảy ra?

Người bạn già Anthony của anh ta đâu, Anthony đâu rồi?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên trạm vũ trụ?

Tại sao anh ta không có một chút ký ức nào?

Đám đông bên cạnh ra sức dụi mắt.

Lạy Chúa, ai có thể cho họ biết, chàng trai phương Đông trẻ tuổi này từ đâu chui ra?

Ngài Anthony đâu?

Tình trạng yên tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi này, kéo dài rất lâu rất lâu.

Mãi một lúc sau, không một ai phản ứng lại. … Trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy.

“Phụt!!!” một giáo viên bay đang uống nước, phun hết nước trong miệng ra, rồi bị sặc nước, không ngừng ho.

Anh ta đưa tay chỉ vào khuôn mặt của người đàn ông phương Đông đang được phóng to trên màn hình ti vi.

“Tiểu Lý!

Đây là Tiểu Lý phải không?

Tôi không nhìn nhầm, đây tuyệt đối là Tiểu Lý.

Kiểu tóc này của cậu ấy là mới hôm kia đi cắt cùng tôi ở tiệm tóc mà!” vị giáo viên bay này gào lên.

Thực tế không cần anh ta nhắc nhở, các giáo viên bay xung quanh nhận ra Tiểu Lý sớm đã chết lặng, miệng họ há to, đủ để nhét cả một nắm đấm.

“Chuyện gì đã xảy ra, tại sao Tiểu Lý lại xuất hiện trong khoang trở về của tàu Liên Minh Hào từ ‘trạm vũ trụ’?

Còn trở thành anh hùng trở về từ không gian?” “Trở về từ không gian?

Mấy tiếng trước Tiểu Lý mới vừa đi cùng hai tên nhà giàu kia lái trực thăng ra ngoài mà, không gian nào ở đây?” “Có phải là họ hàng xa của Tiểu Lý không?

Lúc giới thiệu trước đó, gọi tên là ‘Anthony’ mà?” “Không thể nào, Tiểu Lý mà có họ hàng như vậy, tôi sẽ không biết sao?

Tôi là người muốn trở thành anh rể của Tiểu Lý đấy, nhà Tiểu Lý có mấy người họ hàng tôi nắm rõ như lòng bàn tay!” “Là chính Tiểu Lý, nhìn nốt ruồi đen dưới tai trái của cậu ấy kìa, dù là anh em sinh đôi, cũng không thể nào đến nốt ruồi đen cũng mọc giống y hệt được chứ?” Trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy lập tức náo nhiệt hẳn lên, mọi người bàn tán xôn xao.

Khải Sắt Lỵ cũng đang nhìn chằm chằm vào chiếc ti vi trước mặt, cô nghĩ sâu hơn những giáo viên này nhiều, cô nghĩ đến chàng trai trẻ tên Tống Thư Hàng kia.

Trước khi lên máy bay, nhất định phải mặc một bộ đồ phi hành.

Hành động kỳ quái như vậy, khiến Khải Sắt Lỵ không thể không suy nghĩ nhiều! … Trên bầu trời, trực thăng do Đậu Đậu lái lặng lẽ hạ xuống, nhanh chóng có nhân viên tiến lên tiếp ứng.

Đậu Đậu thản nhiên nhảy từ trên máy bay xuống, nhân viên bên cạnh cũng không cản nó.

Bởi vì cô Khải Sắt Lỵ đã đặc biệt dặn dò, không được làm hại con chó Bắc Kinh này, chỉ cần cẩn thận, không để nó tiếp xúc với các máy bay khác là được.

Tống Thư Hàng đứng trên phi kiếm của Bạch tiền bối, hai người duy trì trạng thái ẩn thân.

Ánh mắt Thư Hàng nhìn về phía màn hình ti vi đang phát sóng trong trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy.

Nhìn thấy khuôn mặt cứng đờ của thầy Lý chiếm trọn cả màn hình ti vi.

Tống Thư Hàng lập tức dở khóc dở cười, mình và Bạch tiền bối cuối cùng vẫn chậm một bước, thầy Lý đã bị đưa xuống Trái Đất rồi.

Bạch Tôn Giả chỉ vào thầy Lý trên ti vi, hỏi: “Làm sao bây giờ?

Đi cứu cậu ta?” “Còn làm được gì nữa, đành chịu thôi!” Tống Thư Hàng thầm thở dài, lấy điện thoại ra gọi cho Hoàng Sơn Chân Quân.

Rất nhanh, Hoàng Sơn Chân Quân đã bắt máy.

Tống Thư Hàng mở lời: “Chân quân, Đậu Đậu đã đón về rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân thở dài một hơi thật sâu: “Vậy thì tốt, trông chừng nó, đừng để nó gây rối nữa!

Chuyện sau đó ta sẽ cho người qua xử lý, sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào, ngươi cứ yên tâm.” “Sau đó, chiếc máy bay chúng ta lái trước đó đã tan tành rồi, bây giờ đang vứt ở một vùng ngoại ô thành phố Giang Nam… Tôi gửi tọa độ qua bản đồ cho ngài nhé?” Tống Thư Hàng nói.

“Không vấn đề gì, lúc đó thành viên đến xử lý vấn đề của Đậu Đậu, sẽ tiện tay xử lý luôn vấn đề chiếc trực thăng.” Hoàng Sơn Chân Quân dứt khoát nói, những chuyện này đều là chuyện nhỏ.

Với bản lĩnh của Hoàng Sơn Chân Quân, xử lý xong trong nháy mắt.

“Còn một chuyện cuối cùng.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói: “Hôm nay bên Mỹ không phải đã phóng một con tàu Liên Minh Hào đến trạm vũ trụ đón hai phi hành gia về sao~” “Chính là cái trạm vũ trụ bị các ngươi đâm phải đó hả?

Đâm thì đâm rồi, không có quan hệ gì lớn.

Trong nhóm không ai đầu tư vào trạm vũ trụ đó đâu, yên tâm đi.” Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

“Khụ, tôi muốn nói không phải vấn đề này.

Thực tế, vì nhiều nguyên nhân… chúng tôi đã vô ý để lại thầy Lý, giáo viên dạy chúng tôi lái máy bay, ở trên trạm vũ trụ, sau đó lại mang một phi hành gia tên ‘Anthony’ vốn ở trạm vũ trụ về.

Bây giờ, trên ti vi đang trực tiếp kìa, thầy Lý bị coi là phi hành gia đưa đến địa bàn của Mỹ rồi, đang được phỏng vấn.” Tống Thư Hàng cười gượng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân ở đầu dây bên kia ra sức xoa mặt.

Từng người một, sao lại giỏi gây chuyện thế này?

Không chỉ gây họa lên đến tận trạm vũ trụ, còn gây chuyện một mạch đến tận bên kia Trái Đất chỗ người Mỹ.

Cứ cảm giác dạo này, bản lĩnh gây chuyện của các đạo hữu ngày càng cao siêu hơn.

Đầu đau quá, gan cũng đau nữa!

“Bây giờ thầy Lý đó sao rồi?” Hoàng Sơn Chân Quân thở dài, hỏi.

“Trên tivi đang chiếu cậu ấy vẫn ngồi trên ghế, trông sắp khóc rồi.

Ồ… hình như có người đến đón cậu ấy.

Không biết là FBI hay CBI, không nhìn rõ.” Tống Thư Hàng yếu ớt nói.

“Các ngươi chờ đó, ta cho người qua đón các ngươi.

Bây giờ người tên ‘Anthony’ đó vẫn còn trong tay các ngươi chứ?

Ta đi liên lạc một người quen, đổi thầy Lý đó ra.

Nhưng có thể cần mấy ngày.” Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

“Gây phiền phức cho ngài rồi.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

“Ngươi cũng vất vả rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân động viên.

Tống Thư Hàng nhìn về phía màn hình ti vi… hy vọng thầy Lý sau khi bị đưa đi có thể bình an trở về.

Nghe nói gu bên Mỹ khá nặng, thầy Lý trông cũng hơi đẹp trai, trinh tiết đáng lo.

Anthony tóc hoa râm từ từ tỉnh lại sau cơn mê… Anh cảm thấy mình đang ở một nơi rất xóc nảy, giống như cảm giác ngồi xe bò kéo ngày xưa, cứ rung lắc liên tục, khó chịu vô cùng.

“Chết tiệt, không thể để người ta ngủ yên một giấc sao?” Anthony lẩm bẩm, rồi từ từ mở mắt ra.

Sáng!

Sáng quá!

Sáng chói cả mắt!

Khi anh mở mắt ra, anh phát hiện trước mắt là một vùng sáng, toàn bộ là một màu trắng.

Và ánh sáng này là từ mọi phía, chiếu rọi không góc chết, giống như bị đèn mổ không bóng chiếu vào, đến cả cái bóng cũng không thấy!

Mơ hồ có thể thấy, mình đang ở trên một con tàu lớn.

Nhưng nếu là tàu lớn, tại sao mình lại có thể thấy mây trắng bay lượn bên cạnh tàu?

Lúc này, một giọng nói ôn hòa vang lên bên tai anh: “Con trai, con tỉnh rồi.” Con trai?

Chương 227

Mẹ kiếp, ta đã bốn mươi mấy, sắp năm mươi rồi, mà còn gọi ta là con trai?

Khóe miệng Anthony giật giật, rồi quay đầu nhìn về phía chủ nhân của giọng nói ôn hòa đó.

Vừa nhìn một cái, anh ta suýt nữa tè ra quần.

Đó là một vật thể hình người toàn thân trắng như ngọc, hoàn mỹ không tì vết, có ánh sáng trắng thuần khiết tỏa ra từ người nó.

Sau lưng nó, có tổng cộng ba đôi cánh đang từ từ vỗ, càng tôn lên vẻ thần thánh không thể xâm phạm của nó.

Thiên… thiên sứ?

Miệng Anthony há hốc.

Tại sao mình lại thấy thiên sứ?

Lẽ nào… mình chết rồi?

Không thể nào, không thể nào, mình không có lý do gì để chết như vậy cả.

“Xin hỏi, đây là đâu?” Anthony hỏi với giọng mếu máo, anh còn rất trẻ, anh còn rất nhiều thí nghiệm muốn thử, anh còn rất nhiều giấc mơ chưa thực hiện, anh cảm thấy mình vẫn còn cứu được mà!

“Đừng hoảng, đừng sợ.

Con trai, đây là thiên đường.” Khóe miệng của thiên sứ sáu cánh nở một nụ cười nhân từ, giọng nói dịu dàng, mang lại cho người ta cảm giác vô cùng thoải mái.

Nhưng, nụ cười dịu dàng đến đâu, cũng không thể xua tan nỗi tuyệt vọng của Anthony lúc này.

Thiên đường, mình quả nhiên đã chết rồi sao?

Anh ta trợn mắt, rồi cứ thế ngất đi. … "Bạch Hạc tiền bối, ngài đừng dọa ông ta như vậy chứ, lỡ bị ngài dọa chết thì làm sao?

Chúng ta còn phải dùng ông ta để đổi lấy thầy Lý." Lúc này, bên cạnh thiên sứ sáu cánh, một bóng người toàn thân bao phủ trong bộ đồ đen lặng lẽ hiện ra, cười hì hì.

"Nói bậy bạ gì đó, ta từ đầu đến cuối không hề dọa ông ta, hơn nữa tên con tàu này của ta là 'Thiên Đường', ta có lừa ông ta đâu." Thiên sứ sáu cánh vẫn nói với giọng ôn hòa, sau đó chỉ thấy nó khẽ lắc mình, ánh sáng thánh khiết đầy trời thu lại, hiện ra chân thân.

Đó là một con hạc trắng khổng lồ, toàn thân trắng muốt, hai bên trái phải mỗi bên có ba chiếc cánh.

Đây mới là chân thân của nó, còn thiên sứ sáu cánh vừa rồi là hình dạng hóa thành người của nó.

Rất trùng hợp, lại giống hệt với tổng lãnh thiên thần trong truyền thuyết phương Tây.

Không biết có phải vì hình dạng con người của nó hay không, mà nó đã có được một vị thế khá tốt ở thế giới phương Tây.

Vị Bạch Hạc Chân Quân này, chính là bạn tốt của Hoàng Sơn Chân Quân.

Thầy Lý đã bị FBI của Mỹ hoặc một cơ quan tương tự đưa đi, có vị Bạch Hạc Chân Quân này ra tay giúp đỡ, thì việc dùng Anthony đổi lại thầy Lý sẽ rất dễ dàng.

Thực ra, Hoàng Sơn Chân Quân trực tiếp cử người ra tay, cứu thầy Lý ra cũng rất dễ, nhưng như vậy sẽ gây ra rất nhiều phiền phức không cần thiết.

Thôi được rồi… thực ra những lời trên đều là cớ!

Sự thật là, vị Bạch Hạc Chân Quân này từng nhận một ân huệ rất lớn từ Bạch tiền bối, kiểu như ơn tái tạo.

Hễ Bạch tiền bối có việc cần giúp đỡ, nó luôn là người đầu tiên muốn nhảy ra giúp.

Nhưng, ở đây lại có một vấn đề lớn.

Bạch Hạc Chân Quân bây giờ không chịu, hay nói đúng hơn là không dám gặp mặt Bạch tiền bối.

Nghe nói năm đó sau khi nó nhận ân huệ lớn của Bạch Tôn Giả, liền ở bên cạnh Bạch Tôn Giả hầu hạ trước sau, bận rộn khoảng hơn hai tháng.

Rồi một ngày nọ, nó làm một chuyện động trời, nó cầu hôn Bạch tiền bối.

Cầu hôn đó… chuyện sau đó thì không cần nói nhiều.

Đó là ký ức đau khổ nhất nhưng cũng ngọt ngào nhất trong cuộc đời Bạch Hạc Chân Quân, cho đến bây giờ, nó vẫn không dám đi gặp Bạch Tôn Giả.

Nhưng, nó lại rất muốn giúp đỡ Bạch Tôn Giả, dù chỉ là một chút việc nhỏ, chỉ cần có chỗ nó có thể góp sức, nó đều muốn ra tay tương trợ.

Cho nên, Hoàng Sơn Chân Quân đã yên tâm giao nhiệm vụ ‘giải cứu thầy Lý’ này cho nó.

Thầy Lý là vì nguyên nhân của Bạch Tôn Giả, mới bị đưa vào tay FBI của Mỹ hoặc cơ quan tương tự.

Đưa thầy Lý ra, cũng tương đương với việc giúp đỡ Bạch Tôn

Giả.

Hơn nữa, sau khi Hoàng Sơn Chân Quân giao nhiệm vụ này cho Bạch Hạc Chân Quân, Bạch Hạc không những sẽ hăm hở đi giúp, mà còn nợ Hoàng Sơn Chân Quân một ân tình!

Vừa có thể để người khác giúp mình làm việc, lại vừa có thể để người khác nợ mình một ân tình, chuyện tốt như vậy, không làm mới là đồ ngốc! … "Nói chứ, Bạch tiền bối lần này lại xuất quan rồi à?

Lần này ai phụ trách dẫn Bạch tiền bối làm quen với thời đại mới vậy?" Bạch Hạc Chân Quân hỏi người đàn ông mặc đồ đen bên cạnh.

Người đàn ông toàn thân bao phủ trong bộ đồ đen này, là thuộc hạ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Giới tu sĩ gọi là 'Tàng Thiên Câu' Chu Ly.

Trách nhiệm của hắn là xử lý các loại phiền phức cho Đậu Đậu, dọn dẹp hậu quả một cách hoàn hảo cho Đậu Đậu.

Thuộc hạ như hắn, dưới tay Hoàng Sơn Chân Quân có cả một đại đội.

"Ừm, Bạch Tôn Giả đã xuất quan được một thời gian rồi.

Nhưng lần này, lại là một người mới phụ trách chăm sóc Bạch Tôn Giả." Tàng Thiên Câu Chu Ly trả lời.

"Người mới?

Chậc chậc, đám người trong nhóm của Hoàng Sơn Chân Quân đều biến thành cáo già rồi, không chịu đi tiếp đãi Bạch tiền bối phải không?

Một đám không có định lực!" Bạch Hạc Chân Quân khịt mũi coi thường.

Chu Ly: "…" Ngài là người không có tư cách nhất để nói về ý chí của các đạo hữu trong nhóm của chân quân đâu, ít nhất các đạo hữu trong nhóm không có ai làm ra chuyện vô liêm sỉ như cầu hôn giống ngài!

“Vậy thì bây giờ, ta dám cá, người mới đã bị khuất phục dưới sức hấp dẫn của Bạch tiền bối rồi chứ?” Bạch Hạc Chân Quân hỏi, nó tin rằng với sức hấp dẫn của Bạch tiền bối, dù người mới là nam hay nữ, là người hay yêu, đều sẽ bị khuất phục dưới sức hấp dẫn của Bạch tiền bối mà không thể tự thoát ra!

Chu Ly nghĩ một lúc, rồi trả lời: “Cái này nói thế nào nhỉ… Tôi có nghe chân quân nhắc qua, tuy vị người mới này có bị ảnh hưởng bởi sức hấp dẫn của Bạch tiền bối, nhưng vẫn duy trì được mối quan hệ bạn bè bình thường.” “Gì?

Vẫn có thể duy trì mối quan hệ bạn bè bình thường?

Người mới là nam hay nữ?

Là người hay yêu?” Bạch Hạc Chân Quân vội vàng hỏi.

“Nhân loại, là nam.” Chu Ly đáp.

“Nam?

Tên đó là gay à?

Mà lại có thể chịu được sức hấp dẫn của Bạch tiền bối!” Bạch Hạc Chân Quân kinh ngạc nói.

Chu Ly: “…” Bạch Hạc tiền bối ngài nói ngược rồi thì phải, phải là ngược lại mới đúng chứ!

Chính vì tiểu hữu tên Thư Hàng kia có xu hướng tính dục rất bình thường, mới có thể chống lại được sức hấp dẫn của Bạch Tôn Giả chứ!

Nhân tiện nói thêm, Bạch Hạc Chân Quân cũng không được coi là gay.

Chủng tộc của nó rất đặc biệt, là huyết mạch thần thú còn sót lại từ thời thượng cổ.

Tộc của chúng từ lúc nở ra từ trứng, không phân biệt giới tính, không phân âm dương.

Chỉ khi tộc của chúng tìm được tình yêu đích thực trong đời, định ra một khế ước đặc biệt tương tự như hôn ước, thì tộc của chúng mới căn cứ vào giới tính của người yêu, mà diễn hóa ra giới tính tương ứng.

Nói chung, là một chủng tộc rất cao sang lại vô cùng vô liêm sỉ.

Trước khi kết hôn, tộc của chúng muốn tán gái thì tán gái, muốn tán trai thì tán trai, thực sự đã đạt đến tự do yêu đương.

“Chậc chậc, xem ra đợi ta đổi lại tên Tiểu Lý đó, có cần phải đi gặp người mới lần này một phen.” Hai cánh của Bạch Hạc Chân Quân đặt dưới đầu mình, làm ra tư thế trầm tư.

Phải giáo dục cho người mới lần này một bài học, để cậu ta có thể ngộ ra được sức hấp dẫn và vẻ đẹp của Bạch tiền bối.

Trên thế giới này, tuyệt đối không cho phép tồn tại sinh vật không yêu Bạch tiền bối!

Bất kỳ sinh vật nào không yêu Bạch tiền bối, đều là sai lầm của thế giới.

Tam quan sai lầm của người mới đó, cứ để Bạch Hạc Chân Quân ta tự tay bẻ lại cho đúng!

Trong mắt Bạch Hạc Chân Quân bùng lên ngọn lửa đấu chí hừng hực. ************* Bên kia, khu vực Giang Nam.

Hơn một tiếng trước, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả bắt được

Đậu Đậu, đợi mãi trên không trung của trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy, chuyên gia do Hoàng Sơn Chân Quân cử đến xử lý hậu sự (dọn dẹp hậu quả) cuối cùng cũng đã đến.

Tống Thư Hàng giao Anthony cho đội chuyên gia này, lại nói cho họ biết địa điểm 'máy bay rơi'.

Sau đó, 'sự kiện chó Bắc Kinh lái máy bay', 'sự kiện máy bay rơi', 'sự kiện thầy Lý trở thành phi hành gia' đều có thể giao cho đội chuyên gia này xử lý.

Sau khi giao phó xong, Thư Hàng liền cùng Bạch tiền bối, Đậu Đậu trở về tòa nhà của Dược Sư.

Tống Thư Hàng vừa về đến đã cất tiếng gọi: "Quả Quả!" Nói ra cũng khá ngại, mình bên này bảo tiểu hòa thượng này ở nhà không được chạy lung tung, trông nhà cho tốt.

Nhưng mình và Bạch tiền bối lại một mạch xông vào vũ trụ, đi đi về về, đến cơm trưa cũng không chuẩn bị cho tiểu hòa thượng.

Cũng không biết tiểu hòa thượng Quả Quả có đói không?

Tống Thư Hàng gọi hai tiếng, nhưng trong phòng không có ai trả lời.

"Kỳ lạ, sao không trả lời một tiếng, lẽ nào ngủ rồi sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Tiếp đó, cậu tìm khắp cả tòa nhà trên dưới một lượt, nhưng vẫn không thấy bóng dáng tiểu hòa thượng Quả Quả đâu.

"Thằng nhóc quỷ này, chạy đi đâu rồi?" Tống Thư Hàng nghiến răng.

"Thư Hàng, cậu xem cái này." Lúc này, Bạch tiền bối chỉ vào bàn ăn trên lầu ba, trên đó có một quyển tiểu thuyết Tống Thư Hàng thuê từ hiệu sách Tô Thị vẫn chưa trả.

Tống Thư Hàng lại gần xem, mới phát hiện trên bìa tiểu thuyết, có viết hai đoạn chữ lớn.

Đoạn thứ nhất: “Anh Thư Hàng, em đi kiếm tiền rồi, đừng lo.” “A a!” Tống Thư Hàng nắm chặt tay: “Khốn kiếp, cố tình muốn chọc tức chết mình phải không?

Bảo mày ngoan ngoãn ở nhà trông nhà, còn dám chạy ra ngoài lung tung, coi lời tao như gió thoảng bên tai phải không?

Còn P.S., P.S. cái con khỉ!

Chương 228

Đợi tao bắt được mày về, không cần biết mày có bị trĩ hay không, tao sẽ đánh cho mày ra cả phân!” Đậu Đậu lặng lẽ rụt đầu lại, hôm nay Tống Thư Hàng nóng tính quá nhỉ?

Hoàng hôn buông xuống, trời dần tối.

Một thôn nhỏ ở ngoại ô khu vực Giang Nam.

Tào Đức Liên ngồi trước cửa ngôi nhà cũ của mình, lặng lẽ hút thuốc.

Hút hết điếu này đến điếu khác, cuối cùng ông ta dường như đã hạ quyết tâm.

Ông ta quay vào nhà, mở cánh cửa nhỏ trên tường, để lộ ra các loại tượng Phật, tượng thần bên trong.

“Tất cả các vị thần minh biết tên và không biết tên, lão Tào tôi làm xong vụ này sẽ rửa tay gác kiếm, không làm nữa, cho nên xin các vị nhất định phù hộ cho tôi, để tôi làm vụ cuối cùng này thật đẹp.

Sau này tôi thay tên đổi họ, nhất định sẽ mạ vàng cho tất cả tượng thần của các vị.” Tào Đức Liên thắp hương xong, còn ra vẻ đặt mấy loại trái cây làm đồ cúng.

Sau đó ông ta cẩn thận đóng cửa tường lại, thở ra một hơi thật sâu.

Vụ cuối cùng, hôm nay tuyệt đối là vụ cuối cùng!

Làm xong sẽ rửa tay gác kiếm, thay tên đổi họ đến nơi khác sống, Tào Đức Liên thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó ông ta chỉnh lại quần áo một chút, quay người chuẩn bị rời khỏi căn nhà cũ này, ra ngoài tìm mục tiêu cho vụ cuối cùng.

Khi ông ta quay người, lại đột nhiên thấy trước cửa nhà mình, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng đó trông khoảng tám tuổi, mặt tròn vo, vô cùng đáng yêu, khiến người ta nhìn thấy là muốn véo mạnh vào má nó vài vòng.

Hơn nữa, tiểu hòa thượng còn cố gắng làm ra vẻ mặt nghiêm túc, động tác này, khiến độ đáng yêu của nó lại tăng thêm một bậc.

Thằng nhóc này, nếu lôi ra ngoài bán, chắc chắn sẽ có rất nhiều người điên cuồng muốn bỏ tiền ra mua?

Bệnh nghề nghiệp của Tào Đức Liên lại tái phát, thầm đoán trong lòng.

Trong lúc Tào Đức Liên đang suy nghĩ, lại thấy tiểu hòa thượng chắp tay, cúi chào ông ta: “Thí chủ xin chào, xin hỏi thí chủ Tào Đức Liên có nhà không?” Hả, tiểu hòa thượng biết tên mình?

Tào Đức Liên trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn ra vẻ đáp lễ, nói: “Chào tiểu sư phụ.

Tôi chính là Tào Đức Liên.” “Vậy thì không nhầm rồi.” Vẻ mặt tiểu hòa thượng lộ ra vẻ thở phào nhẹ nhõm: “Tiểu hòa thượng có việc muốn tìm Tào thí chủ, à đúng rồi, có tiện để tiểu hòa thượng vào nhà nói chuyện không?” Tào Đức Liên ngẩn người, nhưng vẫn gật đầu, mời tiểu hòa thượng vào nhà.

Sau đó, Tào Đức Liên cẩn thận hỏi: “Không biết tiểu sư phụ tìm tôi có việc gì?

Có ai nhờ cậu chuyển lời sao?” “Không phải.” Tiểu hòa thượng lại cúi chào một lần nữa, nói: “Tiểu hòa thượng tìm Tào thí chủ, là tự mình có việc đến tìm ngài.

Tiểu hòa thượng hôm nay cũng đã hỏi thăm nhiều nơi, mới tìm được đến chỗ ở của Tào thí chủ.” Hỏi thăm nhiều nơi, tìm đến mình?

Tào Đức Liên đầu óc mơ hồ, hỏi: “Không biết tiểu sư phụ tìm tôi có việc gì?” “Là thế này!

Tôi nghe nói Tào thí chủ ở đây chuyên bán trẻ con phải không?” Tiểu hòa thượng nở một nụ cười ngây thơ vô tội: “Vậy tôi muốn hỏi, Tào thí chủ ở đây có thu mua trẻ con không?” Nói đến đây, tiểu hòa thượng hơi đỏ mặt: “Nếu ngài thu mua trẻ con, ngài xem tiểu hòa thượng tôi thế nào?

Tuy tôi đã sáu tuổi, nhưng tôi cảm thấy tôi cũng khá đáng yêu.

Nếu ngài muốn mua, năm nghìn tệ tôi bán cho ngài được không?” Vẻ mặt của Tào Đức Liên lúc này, là một phiên bản phóng to của sự ngơ ngác.

Đây là tình tiết gì thế này?

Đang gài bẫy mình à?

Hay là đang đùa mình?

Tiểu hòa thượng thấy ông ta ngơ ngác, tưởng giá này không hợp lý, liền khổ não nói: “Không được sao?

Vậy bốn nghìn cũng được.

Không thể ít hơn được nữa, tiểu hòa thượng cần đi phẫu thuật trĩ, ít nhất cũng phải năm nghìn tệ.

Tiểu hòa thượng trong tay chỉ có một nghìn tệ thôi.” Tào Đức Liên tiếp tục ngơ ngác… “Chẳng lẽ bốn nghìn cũng không được?

Nhưng không thể ít hơn được nữa, nếu ít hơn, tiểu hòa thượng căn bản không thể đi phẫu thuật trĩ được.” Tiểu hòa thượng nhíu mày.

Phẫu thuật trĩ?

Thiếu bốn nghìn?

Cho nên đến bán thân?

Đây là logic gì vậy?

Một lúc sau, Tào Đức Liên lên tiếng hỏi: “Tiểu sư phụ, đừng đùa nữa.

Người nhà cậu đâu?” Tiểu hòa thượng nghĩ một lúc rồi đáp: “Ở một nơi rất xa, rất xa, bay trên trời cũng phải bốn năm tiếng mới đến.” Tức là, đi máy bay cũng phải mất bốn năm tiếng sao?

Xa thật.

Tào Đức Liên cảm thấy dạ dày mình hơi đau: “Vậy cậu làm thế nào mà chạy đến đây?” “Tôi là lén sư phụ trốn khỏi chùa, bay trên không trung bốn năm tiếng mới đến khu vực Giang Nam.

Sau đó gặp một người quen, ở nhà anh ấy một đêm.

Nhưng… hôm nay tiểu hòa thượng tự mình ra ngoài kiếm tiền, nên lại chạy ra ngoài rồi.” Tiểu hòa thượng thành thật đáp, vì người xuất gia không nói dối.

Tào Đức Liên nghe đến đây, mắt liền sáng lên.

Cơn đau dạ dày cũng tự khỏi, hơn nữa, tim còn đập hơi nhanh.

Lẽ nào, tiểu hòa thượng trước mắt chính là món quà mà các vị thần kia phù hộ cho ông ta, để ông ta kiếm được một món cuối cùng?

Sau đó phát tài lớn?

Thằng nhóc này nền tảng tốt thật, da trắng thịt mềm, lại còn đẹp trai.

Hơn nữa mới sáu tuổi.

Tuy cách suy nghĩ có hơi kỳ quái, nhưng những thứ này có thể dạy

được.

Thế là, ông ta nghĩ một lúc rồi hỏi: “Vậy người quen của cậu đâu?” Tiểu hòa thượng đáp: “Không biết, anh ấy và một vị tiền bối khác ra ngoài rồi, cả nửa ngày không thấy về.

Cho nên tôi mới một mình ra ngoài.

Tào thí chủ hỏi những vấn đề này làm gì?

Ngài trả lời tiểu hòa thượng, bốn nghìn tệ có mua tiểu hòa thượng không?

Ngài không mua, tiểu hòa thượng còn phải đi hỏi nhà khác nữa!” Đúng là cơ hội trời cho!

Tào Đức Liên kích động nắm chặt tay, ông ta thậm chí đã nghĩ đến rất nhiều mối làm ăn của mình.

Chỉ cần bán được tiểu hòa thượng này một cách thuận lợi, không chừng nửa đời sau của ông ta không phải lo ăn lo mặc nữa.

Đây tuyệt đối là thành quả của việc ngày đêm ông ta cầu phúc các loại tượng thần.

Lúc này, ông ta đã nảy sinh ý định bắt cóc tiểu hòa thượng này. … Nhưng Tào Đức Liên là người cẩn thận, ông ta trước tiên, cẩn thận ra ngoài, liếc nhìn quanh nhà mình một vòng.

Bên ngoài không có ai mai phục, xem ra không phải là lừa gạt.

Tiểu hòa thượng này thật sự có vấn đề về đầu óc, đến để bán thân.

Tuyệt vời, tiếp theo mình chỉ cần lừa tiểu hòa thượng này rời khỏi khu vực Đông Nam, lừa đến thành phố khác, là có thể tìm được người mua với giá cao!

Đến lúc đó, dù người quen của tiểu hòa thượng có phát hiện ra điều bất thường, mình cũng sớm đã chạy mất tăm rồi.

Nghĩ đến đây, Tào Đức Liên quay vào phòng nói: “Cậu thật sự muốn bán mình?” “Đương nhiên, tiểu hòa thượng cần tiền gấp để chữa bệnh trĩ.” Tiểu hòa thượng gật đầu.

Thôi được, chữa trĩ thì chữa trĩ!

“Vậy được, cậu theo tôi!” Tào Đức Liên nói với tiểu hòa thượng.

Dứt lời, Tào Đức Liên tùy tiện thu dọn một ít hành lý, đi đến chiếc xe rách nát trước cửa.

Ánh mắt Tào Đức Liên dịu dàng, nói với tiểu hòa thượng: “Lên xe, chú đưa cháu đến thành phố gần đây!” “Tào thí chủ, ngài định mua tôi sao?” Trong mắt tiểu hòa thượng lộ ra vẻ vui mừng.

“Đúng vậy, cháu lên xe với chú!” Tào Đức Liên đáp, đồng thời mở cửa sau của chiếc xe rách, ra hiệu cho tiểu hòa thượng ngồi lên.

Tiểu hòa thượng lại không lên xe ngay, mà chìa tay ra: “Tiền trao cháo múc, ngài đã mua tiểu hòa thượng rồi, thì phải trả tiền cho tiểu hòa thượng trước, sau đó tiểu hòa thượng mới có thể giao hàng.” Tiểu hòa thượng này quả nhiên có vấn đề về đầu óc!

Nhưng thấy vẻ mặt kiên định của tiểu hòa thượng, Tào Đức Liên nghiến răng, lấy ví tiền ra đếm, đếm ra bốn nghìn tờ tiền đỏ đưa cho tiểu hòa thượng: “Đây, bốn nghìn tệ!” Dù sao đợi đến thành phố bên cạnh, ông ta có thể làm ngất tiểu hòa thượng, bốn nghìn tệ chẳng phải sẽ quay lại túi mình sao?

Tiểu hòa thượng cẩn thận đếm, rồi hài lòng cất tiền đi: “Không vấn đề gì nữa, Tào thí chủ.

Tiểu hòa thượng bán mình cho ngài nhé!

Sau đó, chúng ta đi phẫu thuật trĩ trước được không?” Mẹ kiếp, cái hố trong đầu đúng là to thật.

Tào Đức Liên thầm chửi thầm trong lòng, nhưng vẫn trả lời: “Chúng ta đến một nơi khác để phẫu thuật đi!

Điều kiện y tế ở đó tốt hơn, điều trị xâm lấn tối thiểu, phá thai không đau.

À nhầm!

Điều trị xâm lấn tối thiểu, không đau chút nào!

Sau phẫu thuật còn không tái phát.” Tiểu hòa thượng gật đầu ra vẻ hiểu: “Được, vì Tào thí chủ đã nói vậy, thì đến nơi ngài nói để chữa trĩ.” Sau đó, tiểu hòa thượng cứ thế ngoan ngoãn leo lên ghế sau của xe.

Tào Đức Liên trong lòng phấn khích, khởi động chiếc xe rách của mình, tiếng ga gầm rú, nhanh chóng lao về phía trước.

Con người ta, quả nhiên vẫn phải có tín ngưỡng, bất kể là tượng thần nào, cứ thắp chút hương khói, thể nào cũng có một vị linh nghiệm.

Oa ha ha. ************* Trong tòa nhà lớn của Dược Sư.

Tống Thư Hàng hỏi: “Đậu Đậu, có tìm được tiểu hòa thượng không?” Đậu Đậu ngồi xổm, lè lưỡi ra vẻ dễ thương, rồi nghiêng đầu nói: “Đương nhiên là được, gâu!

Bằng khứu giác của ta, tìm ra tiểu hòa thượng dễ như trở bàn tay.” Tống Thư Hàng lập tức ân cần đi mở một gói thức ăn cho chó vị thịt gà, đưa đến trước mặt Đậu Đậu: “Vậy Đậu Đậu giúp một tay nhé, tìm tiểu hòa thượng về?” Đậu Đậu dùng vuốt trước nhận lấy thức ăn cho chó, ào ào đổ cả gói vào miệng, nhai, nuốt xuống.

Sau đó, nó tiếp tục nghiêng đầu nói: “Có lợi lộc gì không?

Gâu!” Muốn nhờ Đậu Đậu giúp, hoặc là phải cho nó lợi lộc vừa ý;

hoặc là hôm đó tâm trạng nó tốt.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, rồi nói: “Tôi có thể dạy cậu lái xe!

Sau đó có cơ hội tôi tìm một đoạn đường không có người, cho cậu lái vài vòng chơi?” Đậu Đậu trợn trắng mắt, nó lè lưỡi ra, rồi dứt khoát lăn lộn trên sàn.

Rõ ràng, điều kiện Tống Thư Hàng đưa ra không thể lay động nó.

Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Đợi cậu lái thành thạo hơn một chút, chúng ta có thể chọn một chiếc xe khắc ‘trận pháp ẩn hình, trận pháp chống trinh sát’, sau đó cậu lái ra ngoài đua xe cho đã!

Chương 229

Muốn đi đâu thì đi, tùy cậu!” Lời cậu vừa dứt, Đậu Đậu lập tức từ trên sàn lăn dậy: “Không vấn đề gì, giao cho ta đi!

Gâu, ta rất nhanh sẽ tìm được tiểu hòa thượng, sau đó thông báo cho ngươi đến đón nó về.

Gâu!” Nói xong, Đậu Đậu từ trên sàn lăn dậy, đắc ý chui ra ngoài cửa sổ, bay đi.

Đợi Đậu Đậu đi xa, Tống Thư Hàng hận không thể tát mạnh vào mặt mình một cái, vừa rồi miệng nhanh quá, lại đồng ý đi đua xe cùng Đậu Đậu?

Mình đây là không muốn sống nữa à?

Mấy ngày nữa phải đến bệnh viện xem thử, tốt nhất là mua một lọ thuốc ‘Tốc Hiệu Cứu Tâm Hoàn’ về, cậu cứ cảm giác trái tim lớn của mình cuối cùng cũng có chút không chịu nổi gánh nặng.

“Thư Hàng, có rảnh không?” Lúc này, Bạch tiền bối vốn đang tra tài liệu trên máy tính quay đầu lại, hỏi.

“Có ạ.” Tống Thư Hàng trả lời, buổi tối sau khi tu luyện một lát, đều là thời gian rảnh.

“Vậy buổi tối ta dạy cậu luyện ‘Khí Huyết Đan’ nhé, lần trước ta nói rồi, cậu chuẩn bị đủ dược liệu thì ta sẽ dạy cậu luyện.” Bạch tiền bối nói.

Nghe lời Bạch tiền bối nói, Tống Thư Hàng tinh thần phấn chấn: “Tiền bối đợi chút, tôi đi lấy dược liệu luyện chế Khí Huyết Đan!” Sau khi cậu lấy dược liệu, Bạch Tôn Giả và cậu đến phòng luyện đan của Dược Sư.

Trong phòng, có một số dược liệu Dược Sư chưa dùng hết, nhiên liệu cần cho luyện đan, còn có một cái lò luyện đan.

Lò luyện đan còn bị chia làm hai nửa nằm trên đất.

Trong ký ức, đây là lần trước ăn cơm trên sân thượng, Bạch Tôn Giả đã tháo lò luyện đan ra, phần dưới dùng làm bếp cho Không Không Đạo Môn Đường Đường xào rau.

Sau đó cứ thế không lắp lại, cứ thế vứt trong phòng luyện đan.

“Ha ha, ta lắp nó lại ngay đây.” Bạch Tôn Giả ngại ngùng cười, nhanh chân tiến lên, lắp lò luyện đan lại với nhau.

Lò luyện đan vốn là loại có thể tháo rời, cũng không cần lo Bạch tiền bối sẽ lắp hỏng.

“Đúng rồi Thư Hàng, cậu có biết Khống Hỏa Quyết không?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không biết ạ.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Vốn dĩ Dược Sư tiền bối nói đợi cậu hoàn thành Trúc Cơ, sẽ dạy cậu Khống Hỏa Quyết và cách sử dụng lò luyện đan, và dạy cậu vài phương pháp luyện chế ‘dược dịch’.

Đợi Tống Thư Hàng học được mấy loại ‘dược dịch’ đó, Dược Sư có thể chỉ cho cậu một con đường kiếm tiền thế tục.

Nhưng Dược Sư tiền bối đi giúp bạn tốt chữa bệnh xong, thì đi luôn không về… cũng không có thời gian dạy Tống Thư Hàng Khống Hỏa Quyết.

“Ủa, ta trước đây nghe người trong nhóm nhắc đến, không phải cậu đang giúp Dược Sư hoàn thiện bản mới của ‘Thối Thể Dịch’ sao?

Mà lại còn chưa biết Khống Hỏa Quyết?” Bạch tiền bối có chút nghi hoặc.

Tống Thư Hàng ngại ngùng cười nói: “Bạch tiền bối không biết sao?

Tôi không dùng lò luyện đan để luyện Thối Thể Dịch.” Nói vậy, từ lúc đón Bạch Tôn Giả về đến giờ, cậu còn chưa từng luyện Thối Thể Dịch trước mặt tiền bối!

Bạch Tôn Giả tò mò nói: “Vậy cậu luyện chế Thối Thể Dịch bằng cách nào?” Tống Thư Hàng chỉ vào cái nồi lẩu và bếp điện từ trong góc phòng luyện đan: “Dùng bộ đó luyện, hì hì.” “Đó không phải là dùng để xào rau sao?” Mắt Bạch tiền bối lộ ra vẻ tò mò, nói: “Thú vị đấy, đợi chúng ta luyện xong Khí Huyết Đan, nếu thời gian còn sớm, cậu dùng bếp điện từ luyện một lần ‘Thối Thể Dịch’ cho ta xem.” “Không vấn đề gì.” “Nhưng… cậu không nắm vững Khống Hỏa Quyết, thì có chút phiền phức rồi.

Khống Hỏa Quyết và ‘Chưởng Tâm Lôi’ không giống nhau, không phải là pháp thuật dễ dàng nắm vững như vậy.” Bạch Tôn Giả nhíu mày nói.

“Tiền bối, tôi ở đây có một pháp khí khống hỏa.” Tống Thư Hàng từ trong túi lấy ra chiếc ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’ có thể sạc điện.

“Pháp khí khống hỏa?

Ủa, kiểu dáng pháp khí này của cậu ta chưa thấy bao giờ.” Bạch tiền bối đưa tay nhận lấy pháp khí khống hỏa của Tống Thư Hàng, bắt đầu nghiên cứu: “Dùng thế nào?” Tống Thư Hàng chỉ vào chiếc quạt giới thiệu với Bạch Tôn Giả: “Rất tiện lợi, ấn giữ nút màu đỏ có thể khống chế tăng cường độ lửa, tổng cộng có thể tăng sáu lần, còn nút màu xanh có thể giảm nhiệt độ.

Nút ở giữa là công tắc, đồng thời có thể thông qua màu sắc đậm nhạt để xem mức dự trữ năng lượng của ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’.” “Dự trữ năng lượng, thứ này không dùng linh thạch làm nguồn năng lượng sao?” Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Không dùng linh thạch, dùng điện năng, nó có thể sạc.

Nghe nói là Dược Sư tiền bối và người khác cùng nghiên cứu ra, vì linh thạch thuộc về nguồn năng lượng không thể tái tạo, nên họ đã nghiên cứu ra cách dùng điện năng thay thế linh thạch.” “Thì ra là vậy… để ta thử xem.” Bạch tiền bối cười ha ha, ông đưa tay chỉ vào phía dưới lò luyện đan.

Phía dưới lò luyện đan có một số vật thể màu đen, không phải than đá, không biết là thứ gì, dù sao cũng là nhiên liệu Dược Sư dùng để luyện đan.

Trên ngón tay Bạch tiền bối bỗng hiện ra ngọn lửa, đốt cháy khối nhiên liệu màu đen đó.

Sau đó, ông mở Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến, ấn giữ nút màu đỏ nhẹ nhàng quạt một cái.

Lập tức, ngọn lửa bùng lên một đoạn lớn.

Quạt tiếp, ngọn lửa càng mãnh liệt hơn.

Liên tục sáu lần, màu sắc ngọn lửa dưới lò luyện đan đã gần như trắng vàng, đạt đến khoảng 1400 độ.

Tiếp đó, Bạch tiền bối lại ấn nút màu xanh, liên tục vẫy sáu cái.

Màu sắc của ngọn lửa nhanh chóng hạ xuống, rất nhanh đã trở lại dáng vẻ màu đỏ sẫm bình thường.

“Tiện lợi thật, Dược Sư đã thành công trong việc nỗ lực kết hợp vật phẩm tu sĩ và khoa học kỹ thuật hiện đại rồi.” Bạch tiền bối cảm thán.

Đúng vậy, Dược Sư tiền bối rất tiên phong.

Chỉ là pháp khí còn phải sạc điện, nghe có vẻ hơi quê.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Bạch tiền bối, chúng ta luyện chế Khí Huyết Đan đi… hả?” Khi Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối, cả người cứng đờ.

Chỉ thấy, Bạch tiền bối không biết từ lúc nào đã tháo chiếc ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’ này ra.

Chỉ trong một câu nói, Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến đã bị Bạch tiền bối tháo thành mấy mảnh.

“Thì ra là vậy, đúng là một thiết kế thiên tài.

Kết hợp hoàn hảo pháp khí và khoa học kỹ thuật, thật phải khen ngợi tiểu Dược Sư mới được.” Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Sau đó, ông dường như nghe thấy tiếng gọi của Tống Thư Hàng, ngơ ngác ngẩng đầu nhìn cậu.

“Aiya, ha ha ha, ta theo thói quen lại tháo nó ra rồi…” Bạch Tôn Giả vẻ mặt vô tội.

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn chiếc Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến bị tháo thành linh kiện.

“Đừng hoảng, ta lắp nó lại là được.

Mấy thứ này không giống đồ điện thuần túy, có kết cấu của pháp khí, ta lắp lại cũng chỉ trong nháy mắt!

Chắc chắn không có vấn đề gì.” Bạch tiền bối vẻ mặt tự tin nói. … Một phút sau.

Bạch tiền bối đắc ý trưng bày chiếc Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến đã được phục hồi hoàn chỉnh cho Tống Thư Hàng xem: “Thế nào, đã hoàn toàn phục hồi rồi!

Ta nói rồi, tuyệt đối không có vấn đề gì!” “Tiền bối lợi hại!” Tống Thư Hàng khẽ nịnh một câu: “Thử xem chức năng của nó còn tốt không?” “Đương nhiên!” Bạch tiền bối ấn giữ nút màu đỏ, hướng về phía lò luyện đan nhẹ nhàng quạt một cái!

Ngọn lửa bùng lên một đoạn, màu sắc chuyển sang đỏ sẫm.

Quạt tiếp, màu sắc ngọn lửa lại tăng thêm một bậc, chuyển sang màu đỏ cam.

Sau khi quạt liên tục sáu lần, ngọn lửa đã chuyển thành màu trắng vàng.

Hiếm thấy, đồ vật Bạch tiền bối sửa lại có thể dùng được, mà còn không xảy ra vấn đề gì!

“Tiền bối giỏi quá!” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái.

Xem ra, nếu đồ điện có liên quan một chút đến pháp khí của tu sĩ, Bạch tiền bối có thể sửa chữa một cách hoàn hảo!

“Ha ha ha, đó là đương nhiên rồi.” Bạch tiền bối lại ấn giữ nút màu xanh, hướng về phía lò luyện đan nhẹ nhàng quạt một cái, muốn giảm nhiệt độ của ngọn lửa xuống.

Một cái quạt!

Ngọn lửa… vẫn mãnh liệt.

Ngọn lửa màu trắng vàng rất chói mắt.

“Ủa?” Bạch tiền bối lại ấn giữ nút màu xanh, dùng sức quạt một cái… Ngọn lửa, lung lay sinh động.

Ngọn lửa màu trắng vàng, thật sự rất đẹp.

Bạch tiền bối lại quạt mạnh một cái… ngọn lửa vẫn không hề thay đổi.

“Ha ha, ha ha.” Bạch Tôn Giả ngại ngùng gãi đầu: “Chức năng giảm lửa hình như bị ta lắp hỏng rồi.” Tống Thư Hàng: “…” “Không sao, chiếc quạt này ta nhất định sẽ sửa được.

Sửa không được thì đợi tiểu Dược Sư về, để cậu ta sửa!

Sau đó, ta sẽ dạy ngươi Khống Hỏa Quyết, còn dễ dùng hơn pháp khí khống hỏa nhiều.

Tùy theo ý ngươi, một ý niệm hạ xuống, lửa muốn lớn thì lớn, muốn nhỏ thì nhỏ, tiện lợi hơn pháp khí khống hỏa nhiều!” Bạch tiền bối nói, hai tay bóp một pháp ấn.

Ngọn lửa dưới lò luyện đan lập tức yếu đi, cuối cùng biến thành màu đỏ sẫm bình thường.

Bạch tiền bối đắc ý nói: “Thế nào, vẫn là Khống Hỏa Quyết thực tế hơn phải không?

Pháp bảo dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân!” “Tiền bối nói có lý.” Tống Thư Hàng nói.

Pháp khí khống hỏa tuy tốt, nhưng Khống Hỏa Quyết đối với cậu có sức hấp dẫn lớn hơn.

Pháp khí khống hỏa và Khống Hỏa Quyết, so sánh ra thì giống như sự khác biệt giữa súng lục và thuật cầu lửa vậy nhỉ?

“Vậy ta dạy ngươi Khống Hỏa Quyết!” Bạch tiền bối hai mắt sáng ngời nói. **************** Thời gian trôi nhanh.

Chớp mắt đã là đêm khuya.

Kẻ buôn người Tào Đức Liên cuối cùng cũng đã đến đích, thành phố Văn Châu, cách khu vực Giang Nam tròn bốn trăm cây số.

“He he, đến đây rồi, dù người quen của tiểu hòa thượng có tay mắt thông thiên, cũng đừng hòng tìm được nó về.” Tào Đức Liên đắc ý nghĩ trong lòng.

Bất kể tiểu hòa thượng này rốt cuộc vì sao lại tìm ông ta bán thân, đều không quan trọng.

Tiếp theo, chỉ cần bán được thằng nhóc này, kiếm một món tiền lớn, ông ta có thể rửa tay gác kiếm rồi.

Xe tiếp tục chạy, qua kính chiếu hậu, Tào Đức Liên phát hiện tiểu hòa thượng đang chắp tay, dường như đang niệm kinh, lại dường như đang ngủ.

“Ủa, Tào thí chủ, chúng ta đến rồi à?” Tiểu hòa thượng Quả Quả mở mắt, nhìn về phía Tào Đức Liên.

“Chúng ta sắp đến rồi, a a a.” Tào Đức Liên cười quái dị.

Tiếp đó, ông ta đưa tay đóng hết cửa sổ xe lại, lại chuyển điều hòa trong xe sang chế độ tuần hoàn trong.

Cuối cùng, ông ta bật công tắc điều hòa.

Gió nóng từ điều hòa thổi ra… nhưng thổi ra không chỉ là gió nóng, mà còn có một số khí thể đặc chế, chỉ có một chút mùi lạ.

Chương 230

Đó là kết quả sau khi Tào Đức Liên cải tạo điều hòa, khí thể được giải phóng là một loại khí thôi miên.

Khí thể này là do ông ta nhờ người quen đặc biệt làm cho, hiệu quả siêu tốt.

Khoảnh khắc khí thể này được giải phóng, Tào Đức Liên thầm dùng tay áo che miệng mũi mình.

Ông ta sớm đã thử nghiệm qua, dù là một người đàn ông trưởng thành, cũng sẽ ngất đi trong khoảng mười giây.

“Một, hai, ba… năm, sáu… chín, mười!” Tào Đức Liên thầm đếm trong lòng, đồng thời quay đầu nhìn về phía tiểu hòa thượng.

Chỉ thấy tiểu hòa thượng lại cúi đầu, chắp tay, dường như đã ngủ rồi.

“Xong.” Tào Đức Liên thầm nghĩ.

Ông ta tiếp tục dùng tay áo che miệng mũi, ở cổ tay áo của ông ta cũng có cơ quan, bên trong có thuốc giải khí thôi miên.

Khoảng năm phút sau, Tào Đức Liên lái xe đến một bãi đỗ xe ngầm không người, đỗ xe xong.

Sau đó, ông ta thầm tắt điều hòa, mở cửa sổ xe.

“Quá thuận lợi.” Tào Đức Liên lẩm bẩm.

Năm phút, tiểu hòa thượng này sớm đã ngủ chết rồi.

Đúng rồi, trước tiên lấy lại tiền trên người tiểu hòa thượng đã, bốn nghìn tờ tiền đỏ lận.

Ông ta đến bên cạnh tiểu hòa thượng, đưa tay vào túi áo của nó.

Trước đó ông ta đã thấy tiểu hòa thượng bỏ tiền vào túi này.

Bốp!

Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ non nớt bỗng đưa ra, đập vào tay Tào Đức Liên.

“Tào thí chủ, ngài làm gì thế?” Tiểu hòa thượng mở mắt, hai mắt sáng ngời.

Tào Đức Liên giật mình.

Mẹ kiếp, chuyện gì thế này.

Sao tiểu hòa thượng này vẫn còn tỉnh?

Lẽ nào khí thôi miên của mình có vấn đề rồi?

Lúc này, ý nghĩ đầu tiên của Tào Đức Liên là muốn bật lại điều hòa, ngửi xem khí này có phải đã hết hạn không… May thay, chút lý trí còn sót lại đã ngăn cản hành động tìm chết của Tào Đức Liên.

Hắn không bật điều hòa nữa mà chỉ ngửi mùi khí thôi miên kia.

Sau đó, nhìn vẻ mặt nghi hoặc của tiểu hòa thượng, Tào Đức Liên cười gượng nói: “Ha ha, tôi tưởng cậu ngủ rồi, định bế cậu xuống xe ấy mà.” Nói thật, sức tay của tiểu hòa thượng này lớn thật, cú vỗ vừa rồi vào cổ tay hắn đau rát kinh khủng.

“Thì ra là vậy.” Tiểu hòa thượng gật đầu, nở một nụ cười rạng rỡ: “Cảm ơn Tào thí chủ, nhưng ban nãy tiểu hòa thượng đang mặc niệm kinh văn, không có ngủ gật.

Giờ này đúng là thời gian tụng kinh sau bữa tối trong chùa, tuy đã rời chùa nhưng tiểu hòa thượng không thể bỏ qua công phu tụng kinh được.” “À à, à à.” Tào Đức Liên tiếp tục cười gượng, nhìn tiểu hòa thượng tỉnh táo như vậy, hắn vô cùng bực bội.

Mẹ kiếp, khí thôi miên lại không có tác dụng?

Thôi, không có tác dụng thì thôi vậy.

Tiểu hòa thượng này cũng chỉ là một đứa trẻ sáu bảy tuổi, trẻ con tầm tuổi này buổi tối thường ham ngủ.

Đợi tối cậu ta ngủ say, mình lại lẻn vào lấy lại bốn nghìn tệ là được!

Tào Đức Liên thầm nghĩ.

“Tào thí chủ, chúng ta đến nơi rồi sao?” Tiểu hòa thượng quay đầu nhìn xung quanh, rồi đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cậu sờ sờ mông mình, phấn khích hỏi: “Tào thí chủ, bây giờ chúng ta đến bệnh viện chưa?

Thí chủ đã nói rồi mà, chỉ cần đến nơi là sẽ tìm một bệnh viện tốt để làm phẫu thuật trĩ cho tiểu hòa thượng, điều trị xâm lấn tối thiểu, không đau, không tái phát?” “Không vội, không vội, chữa bệnh trĩ lúc nào cũng được, cháu cứ đi cùng chú đến một nơi tốt đã, trời cũng tối rồi, chúng ta ở lại một đêm trước đã.” Tào Đức Liên nở một nụ cười vô hại.

Nụ cười của hắn có thể mang lại cho người khác cảm giác tin cậy, ấm áp như ánh mặt trời.

Để luyện được nụ cười hoàn hảo này, Tào Đức Liên đã phải chịu không ít khổ cực!

“Nhưng Tào thí chủ đã nói, vừa đến nơi là sẽ lập tức tìm một bệnh viện thật tốt để phẫu thuật trĩ cho tôi mà!” Tiểu hòa thượng nhíu mày, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Chết tiệt, cái thằng nhóc này lại lên cơn à?

Ha ha, đã đến thành phố Văn Châu rồi, mình không cần phải chiều theo ý nó nữa.

Buôn bán trẻ con mà, không chỉ cần nụ cười hoàn hảo, đôi khi cũng phải dùng đến thủ đoạn cứng rắn, có một câu gọi là ‘vừa đấm vừa xoa’ chính là đạo lý này.

Thế là, Tào Đức Liên sa sầm mặt, ra vẻ hung dữ: “Bệnh trĩ, bệnh trĩ, chữa cái quái gì!

Ngoan ngoãn nghe lời ông, trời tối rồi, tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Nếu mày không nghe lời, ông ném mày xuống sông cho cá mập ăn!” Tiểu hòa thượng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, hơn nữa, đôi mày nhỏ còn nhíu chặt hơn.

Một lúc sau, tiểu hòa thượng trầm giọng nói: “Tào thí chủ, rõ ràng đã nói đến nơi sẽ tìm bệnh viện chữa trĩ cho tôi, trước đó thí chủ lừa tôi sao?” “Đó không gọi là lừa, đó là dỗ mày!” Tào Đức Liên cười lạnh, đồng thời xắn tay áo lên.

Nếu tiểu hòa thượng này còn bướng bỉnh không nghe lời, hắn chuẩn bị đánh cho một trận.

Trẻ con hư mà, đánh một trận là ngoan ngay, nghiệp vụ này hắn rất rành.

“Nói dối là hành vi không đúng, sư phụ đã nói, người nói dối phải, bị, đánh, mông!” Mấy chữ cuối cùng, tiểu hòa thượng nghiến răng, nói rành rọt từng chữ.

Khi nói mấy chữ này, trong mắt cậu còn ẩn hiện vẻ kinh hãi, đó là ám ảnh tâm lý do bị đánh mông thường xuyên suốt hai năm qua.

“Mẹ nó, lại lên cơn à?

Đánh mông?

Xem ông có đánh chết mày trước không!” Tào Đức Liên tức giận, vươn tay chộp về phía tiểu hòa thượng, xem ông có đánh cho mông mày nở hoa không!

Sắc mặt tiểu hòa thượng càng thêm nghiêm túc, cậu đứng yên không động, mặc cho Tào Đức Liên túm lấy áo mình.

Tào Đức Liên túm được tiểu hòa thượng, thuận tay kéo một cái, định lôi thằng nhóc này lại đánh một trận tơi tả.

Thế nhưng… hắn dùng sức kéo, lại cảm thấy mình không phải đang túm một đứa trẻ, mà là một khối sắt nặng ngàn cân.

Chân của tiểu hòa thượng như mọc rễ trong đất, không hề nhúc nhích.

Chuyện gì vậy?

Tào Đức Liên không tin, lại dùng sức nhấc lên lần nữa!

Tiểu hòa thượng vẫn bất động như núi.

“Tào thí chủ, nói dối, là phải đánh, mông!” Tiểu hòa thượng trầm giọng nói, như một vị Kim Cang Nộ Mục.

Sau đó, cậu vươn tay ra, nắm ngược lại bàn tay to lớn của Tào Đức Liên đang túm áo mình.

Chẳng thấy cậu dùng sức thế nào, cả người Tào Đức Liên bị quăng lên như chong chóng.

Cuối cùng, hắn rơi mạnh xuống đất, ngã sấp mặt theo tư thế chó ăn shit, mông chổng lên cao.

Chuyện gì vậy?

Rốt cuộc khoảnh khắc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tào Đức Liên kinh hãi trong lòng, đầu óc hắn như động cơ Ferrari lắp vào máy kéo, hoàn toàn chết máy.

Nhưng chưa kịp nghĩ nhiều, đột nhiên, hắn cảm thấy mông mình đau điếng! *Bốp!* Tiểu hòa thượng vươn tay, ngồi xổm bên cạnh, vỗ một phát thật mạnh vào mông hắn.

Mẹ kiếp, bàn tay của tiểu hòa thượng này không giống tay người, mà như một cây roi sắt quất vào, đau rát kinh khủng.

Mông là bộ phận có nhiều mỡ trên cơ thể người, nhưng khi một cái tát của tiểu hòa thượng quất vào mông hắn, lại khiến hắn cảm thấy đau thấu xương.

“A…” Tào Đức Liên hét lên một tiếng thảm thiết đầy nhục nhã, đau quá, hắn hét lên theo bản năng.

“Cho chừa cái tội lừa người!

Cho chừa cái tội lừa người!” Tiểu hòa thượng vung tay, liên tục tát vào mông Tào Đức Liên, bốp bốp bốp bốp… “A a a a…” Tào Đức Liên kêu la thảm thiết, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng khắp đất.

Hắn điên cuồng bò trên đất, muốn né tránh ma trảo của tiểu hòa thượng.

Nhưng, hắn vừa bò được một bước, tiểu hòa thượng đã túm chân hắn kéo lại, dễ dàng lôi hắn về chỗ cũ.

Móng tay Tào Đức Liên cào xuống đất để lại năm vệt hằn rõ rệt… *Bốp bốp bốp bốp!* “Còn dám nói dối nữa không?” Tiểu hòa thượng giận dữ nói.

“Không dám, tôi không dám nữa.” Tào Đức Liên nước mắt giàn giụa, cơn đau quá dữ dội khiến đầu óc hắn trống rỗng.

Bây giờ tiểu hòa thượng có nói một, hắn cũng không dám nói hai.

Nếu là thời chiến tranh cổ đại, loại người như Tào Đức Liên một khi bị địch bắt, chỉ cần tra tấn một chút là khai ra hết mọi thông tin mình biết. *Bốp bốp bốp!* Tiểu hòa thượng vừa đánh vừa giận dữ hỏi: “Vậy ông có đưa tôi đến bệnh viện phẫu thuật trĩ không?” “Đưa ngay, đưa ngay!” Tào Đức Liên lớn tiếng cầu xin: “Đừng đánh nữa, đánh nữa tôi phế mất!

Tôi đưa cậu đến bệnh viện ngay!” Tiểu hòa thượng dừng tay, chắp tay đứng dậy, vẻ giận dữ trên mặt tan biến, rồi nở một nụ cười hiền hòa: “Thiện tai, thiện tai.

Tào thí chủ biết sai mà sửa, không gì tốt bằng.

Hy vọng Tào thí chủ có thể ghi nhớ bài học lần này, từ nay về sau đừng nói dối nữa.” “Vâng, tiểu sư phụ, tôi nhất định sửa, nhất định sửa.

Cả đời này tôi không nói dối nữa.” Tào Đức Liên khóc lóc nói.

“Vậy chúng ta đến bệnh viện nhé?

Tôi cảm thấy bệnh trĩ của mình đã bắt đầu đau âm ỉ rồi.” Tiểu hòa thượng nghiêm túc nói.

“Đi ngay, đi ngay.

Tôi biết gần đây có Bệnh viện số Sáu, chữa bệnh trĩ rất giỏi.” Tào Đức Liên vội vàng đáp, đồng thời đầu óc cũng tỉnh táo lại một chút.

Mẹ kiếp, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Tiểu hòa thượng trông nhiều nhất cũng chỉ tám tuổi này lấy đâu ra sức lực lớn như vậy?

Sức lực đó, một người trưởng thành như hắn lại không có chút sức chống cự nào?

Chỉ số võ lực này bá đạo quá rồi còn gì?

Mình ở trước mặt nó hoàn toàn không có sức đánh trả?

Không lẽ đây là Thiếu Lâm công phu trong truyền thuyết?

Vậy vấn đề là, nếu tiểu hòa thượng này lợi hại như vậy, tại sao lại đến nhà mình bán thân?

Chương 231

Thằng nhóc này, không phải là cố tình đến gài mình chứ?

Nếu nó cố tình gài mình, mình phải làm sao?

Có nên trốn khỏi tiểu hòa thượng này không?

Nhưng lại không cam tâm, rõ ràng đã đưa tiểu hòa thượng từ khu Giang Nam đến tận thành phố Văn Châu rồi, chỉ cần tìm được người mua là có thể vui vẻ bán nó đi.

Hơn nữa mình đã quyết định đây là phi vụ cuối cùng, làm xong phi vụ này là rửa tay gác kiếm.

Tào Đức Liên xoa mông, từ từ bò dậy khỏi mặt đất.

Đồng thời, đầu óc hắn xoay chuyển nhanh chóng.

Đúng rồi, tiểu hòa thượng có võ lực cao thì mình sợ gì?

Chỉ cần mình không xung đột với nó, đến lúc đó mình dắt vài người mua đến xem, rồi giao nó cho người mua.

Mình không trị được tiểu hòa thượng, vậy thì để người mua tự xử lý nó?

Không thể không nói, lòng người đôi khi chính là như vậy, trước mặt lợi ích, rất dễ mất đi lý trí.

Giống như ai đó chơi cổ phiếu vậy, lý trí bảo họ đã đến lúc phải rút lui, nhưng nhìn cổ phiếu cứ tăng vùn vụt, họ lại luôn nghĩ: Nốt ngày hôm nay, để mình kiếm thêm một ngày cuối cùng!

Sau đó, liền lỗ sấp mặt… … Cuối cùng, Tào Đức Liên vẫn đưa tiểu hòa thượng đến Bệnh viện số Sáu kia.

Vì đã là buổi tối, nên chỉ có thể đăng ký khám cấp cứu.

Bệnh viện số Sáu làm ăn luôn phát đạt, dù đã là buổi tối, người đăng ký khám vẫn xếp thành hàng dài.

Tiểu hòa thượng và Tào Đức Liên lúc này đang đứng cuối hàng, từ từ tiến lên.

Những người phía trước lần lượt đăng ký xong, trả tiền rồi đi tìm bác sĩ tương ứng.

Khi tiểu hòa thượng nhìn thấy bệnh nhân đăng ký xong rồi trả tiền rời đi, mặt cậu đột nhiên tái nhợt: “Đăng ký… cũng phải trả tiền sao?” Trên mạng cậu chỉ tìm kiếm “phẫu thuật trĩ có thể tốn bao nhiêu tiền?”, và tìm được thông tin phẫu thuật tốn khoảng 3000 đến 5000 tệ, nhưng cậu chưa bao giờ tính cả phí đăng ký vào.

“Tào thí chủ, ông cho tôi mượn ít tiền được không?” Tiểu hòa thượng quay đầu lại, đáng thương nhìn Tào Đức Liên.

Tào Đức Liên nhìn tiểu hòa thượng một lúc, thầm xoa cái mông vẫn còn đau điếng của mình, rồi nở một nụ cười sảng khoái: “Không vấn đề, chút phí đăng ký thôi mà, tôi trả cho cậu.” “Tào thí chủ, ông là người tốt, tiểu hòa thượng cảm kích không lời nào tả hết.” Trong mắt tiểu hòa thượng tràn đầy sự cảm động chân thành.

Tào Đức Liên thầm nuốt nước bọt.

Hàng người dần dần di chuyển, rất nhanh đã đến lượt tiểu hòa thượng đăng ký.

“Ai khám bệnh, đăng ký khoa nào?” Cô y tá ở quầy ngẩng đầu hỏi.

“Bệnh nhân là tôi, tôi bị trĩ, muốn làm phẫu thuật xâm lấn tối thiểu!” Tiểu hòa thượng giơ tay trả lời.

“Ồ, cậu bé dễ thương quá.” Cô y tá cười nói, rồi nhìn sang Tào Đức Liên: “Anh là bố của cậu bé à?” “Không phải, ông ấy là người đã mua tiểu hòa thượng.” Tiểu hòa thượng trả lời giúp.

Tiểu hòa thượng nói thêm: “Ông ấy vừa bỏ ra bốn nghìn tệ để mua tiểu hòa thượng!” *Cạch!* Cây bút trong tay cô y tá khựng lại, ngay sau đó, cô dùng ánh mắt khiến người ta sởn gai ốc nhìn chằm chằm Tào Đức Liên: “Tên khốn buôn người?

Hay là kẻ lừa đảo?” Là một y tá trong bệnh viện, cô rất ghét những kẻ buôn người, vì rất nhiều kẻ buôn người chuyên chọn những đứa trẻ sơ sinh trong bệnh viện để ra tay.

Lời cô y tá vừa dứt, đám đông xung quanh lập tức đồng loạt nhìn chằm chằm vào Tào Đức Liên, thậm chí có vài thanh niên trai tráng còn nở nụ cười nham hiểm, bẻ tay rôm rốp với ý đồ xấu.

Mặt Tào Đức Liên lập tức trắng bệch.

“Hiểu lầm, mọi người đừng hiểu lầm!” Tào Đức Liên lập tức xua tay, hắn vô thức muốn nói dối, muốn nhận mình là bố của tiểu hòa thượng.

Nhưng vừa định mở miệng, mông hắn lại truyền đến một cơn đau nhói!

Hắn lập tức rùng mình, cố gắng nuốt lại lời nói dối sắp buột ra khỏi miệng.

Trời ơi, lỡ mình nói dối, rồi bị thằng nhóc này đè ra đất đánh bôm bốp vào mông trước mặt mọi người, thì còn mặt mũi nào mà sống nữa!

“Trẻ con không hiểu chuyện, nói năng linh tinh.

Mọi người nghĩ xem, kẻ buôn người sao có thể đưa trẻ con đến bệnh viện phẫu thuật trĩ được!

Đúng không?” Tào Đức Liên vẫy tay lia lịa.

Cô y tá ngẩn người: “Cũng đúng, kẻ buôn người sao có thể đưa trẻ con đến bệnh viện khám bệnh.

Mà lại là bệnh trĩ, một căn bệnh vặt vãnh.” Tào Đức Liên nở một nụ cười khổ, cái loại cực kỳ cay đắng.

Mẹ kiếp, Tào Đức Liên hắn chính là một kẻ buôn người khốn khổ đang đưa một thằng nhóc đi cắt trĩ đây.

Sau khi trả phí đăng ký, Tào Đức Liên dắt tiểu hòa thượng, chạy như bay đến phòng bác sĩ.

Hắn thật sự không muốn ở lại trong đám đông thêm một giây nào nữa. … Khi Tào Đức Liên rời đi.

Vẻ mặt ngây thơ của cô y tá đột nhiên biến mất, cô cười lạnh một tiếng, rút điện thoại ra báo cảnh sát.

“Vừa rồi tiểu hòa thượng kia nói rằng người đàn ông đó đã mua cậu bé với giá bốn nghìn tệ.

Dù người đàn ông đó không phải kẻ buôn người, cũng có thể là kẻ mua trẻ em bị bắt cóc.

Dù có phải là thằng nhóc đùa giỡn hay không, cứ báo cảnh sát trước đã.” Đám đông xung quanh lập tức tán thưởng hành động của cô y tá. … Bên kia, Tào Đức Liên dắt tiểu hòa thượng đến chỗ bác sĩ chữa trĩ.

Đi được nửa đường, Tào Đức Liên dừng lại: “Tiểu sư phụ, đi thêm một đoạn nữa là đến chỗ bác sĩ chữa trĩ rồi.

Chú đột nhiên lên cơn thèm thuốc, chú ra ngoài hút một điếu.

Cháu vào cho bác sĩ xem bệnh trĩ của mình, rồi bác sĩ sẽ sắp xếp cho cháu phẫu thuật, nhanh lắm!” Tiểu hòa thượng nghi ngờ hỏi: “Tào thí chủ không đi cùng tôi sao?” “Chú đợi cháu ở ngoài, chú chỉ hút một điếu thuốc thôi.

Có lẽ lúc cháu phẫu thuật, chú sẽ vào tìm cháu." Tào Đức Liên cười gượng.

"Được, Tào thí chủ yên tâm, tôi đã sáu tuổi, có thể tự chăm sóc bản thân.

Lát nữa phẫu thuật xong, tôi sẽ đi tìm ông." Tiểu hòa thượng chắp tay hành lễ, sau đó cầm tờ phiếu đăng ký, hăm hở chạy đến chỗ bác sĩ.

Đợi tiểu hòa thượng chạy đi xa, Tào Đức Liên lập tức quay người, trốn ra ngoài qua một cửa sau nhỏ của bệnh viện.

Vừa rồi hắn luôn cảm thấy ánh mắt của cô y tá kia có gì đó không ổn, có lẽ cô ta đã báo cảnh sát rồi.

Cứ chạy ra ngoài trước, đậu chiếc xe nát của mình ở cổng bệnh viện, âm thầm quan sát một lúc.

Nếu cảnh sát đến, lập tức chạy trốn.

Nếu cảnh sát không đến, thì đợi tiểu hòa thượng làm xong phẫu thuật ra, mình có thể đón nó đi!

Nói đi cũng phải nói lại, mấy năm nay, kỹ thuật y tế phát triển rất nhanh.

Một cái trĩ nhỏ, nếu không nghiêm trọng thì chỉ cần tiêm hai mũi vào vị trí đó là có thể chữa khỏi.

Nếu nghiêm trọng hơn, một ca tiểu phẫu cũng chỉ mất hai ba mươi phút, và có thể sắp xếp phẫu thuật trong vòng một giờ, rất tiện lợi và nhanh chóng.

Chừng đó thời gian, hắn vẫn đợi được.

Mình đúng là thông minh vãi cả đạn!

Tào Đức Liên tự tán thưởng.

Lúc này, Tào Đức Liên không hề hay biết, trên đầu hắn có một con chó Bắc Kinh khinh bỉ hắt hơi một cái.

“Thằng nhãi này, lại dám lừa tiểu hòa thượng đến tận thành phố Văn Châu, hại cẩu gia đây phải chạy một quãng đường dài như vậy.” Tâm trạng Đậu Đậu rất tệ, trong đầu đang nghĩ cách hành hạ Tào Đức Liên.

Nhưng thôi, cứ gọi điện báo bình an cho Tống Thư Hàng trước đã, đã tìm thấy tiểu hòa thượng Quả Quả rồi.

Nghĩ đến đây, Đậu Đậu thò tay vào bộ lông của mình, lôi ra một chiếc điện thoại hiệu quả táo.

Ừm, đây là điện thoại Đậu Đậu tự mua trên mạng.

Tiền thì… tự nhiên là từ tài khoản của Hoàng Sơn Chân Quân.

Còn việc một con chó Bắc Kinh như Đậu Đậu nhận hàng chuyển phát nhanh như thế nào, nó tự có cách của mình. … Lúc này… trong căn nhà của Dược Sư.

Bạch tiền bối vẫn đang dạy Thư Hàng tu luyện Khống Hỏa Quyết.

Tống Thư Hàng hai tay nhanh chóng bấm pháp quyết, dùng tinh thần lực phối hợp với khí huyết trong tâm khiếu và nhãn khiếu, hóa thành một luồng sức mạnh khống chế ngọn lửa.

“Trướng!” Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng!

Ngọn lửa dưới lò đan hơi bùng lên một chút, dường như sáng hơn một tí… Tống Thư Hàng mong đợi hỏi: “Tiền bối, ngọn lửa có lớn hơn không?” “Ừm, lớn hơn khoảng bằng đầu móng tay nhỉ?” Bạch Tôn Giả cười gượng, nói một cách miễn cưỡng.

Tống Thư Hàng cúi đầu thất vọng, Khống Hỏa Quyết này khó luyện hơn ‘Chưởng Tâm Lôi’ cả trăm lần.

“Tiền bối, anh nói xem em có phải không có khiếu luyện đan không?

Cho nên Khống Hỏa Quyết này luyện mãi không được?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, em đừng nản lòng.

Khống Hỏa Quyết vốn dĩ là một pháp thuật rất khó tu luyện!

Đặc biệt đối với tu sĩ nhất phẩm như em, lại càng khó hơn.

Thậm chí rất nhiều tu sĩ đạt đến cảnh giới tam phẩm Hậu Thiên Chiến Vương rồi mà vẫn không thể sử dụng ‘Khống Hỏa Quyết’ một cách thành thạo đâu.” Bạch tiền bối an ủi, suy nghĩ một lúc rồi nói thêm: “Hồi đó ta học Khống Hỏa Quyết cũng mất thời gian gấp mấy lần Chưởng Tâm Lôi đấy!” “Thật không ạ?” Tống Thư Hàng nghe vậy, tự tin có phần hồi phục.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu.

Năm đó ngài học Chưởng Tâm Lôi, chỉ cần liếc mắt một cái là học được.

Còn Khống Hỏa Quyết thì phải nghiêm túc xem từ đầu đến cuối một lần, sau đó mô phỏng trong đầu một lần mới học được.

Đúng là mất thời gian gấp mấy lần.

Tống Thư Hàng tiếp tục tu luyện ‘Khống Hỏa Quyết’ hai lần.

Có lẽ lời động viên của Bạch Tôn Giả thật sự có tác dụng, lần này khi cậu bấm một chuỗi pháp ấn xong, ngọn lửa đã bùng lên gấp rưỡi!

“Thành công rồi!” Tống Thư Hàng vui mừng reo lên, sau đó ngồi phịch xuống đất.

Tinh thần lực và khí huyết ở tâm khiếu, nhãn khiếu bị tiêu hao rất lớn, ngay cả phần khí huyết dự trữ của linh quỷ cũng cạn kiệt.

“Nghỉ ngơi một chút, ăn một viên Khí Huyết Đan, lát nữa tu luyện tiếp.

Đợi em nắm vững Khống Hỏa Quyết rồi, ta sẽ dạy em luyện Khí Huyết Đan.” Bạch tiền bối cười nói.

“Không vấn đề, em cảm thấy nhiều nhất hai ba ngày nữa là có thể nắm vững Khống Hỏa Quyết này!” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Chương 232

Bạch tiền bối gật đầu, cất chiếc quạt ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’ đi: “Vậy ta lấy chiếc quạt này về sửa lại đã nhé.” “Vâng.” Thư Hàng đáp.

Đúng lúc này, tiếng chuông điện thoại trong túi cậu vang lên.

Lấy điện thoại ra xem, trên màn hình là một số lạ ở khu Giang Nam.

Muộn thế này rồi, ai gọi cho mình nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi nhận điện thoại.

“Gâu gâu, Thư Hàng, ta tìm thấy tiểu hòa thượng Quả Quả rồi.” Đầu dây bên kia truyền đến giọng của Đậu Đậu.

Ra là điện thoại của Đậu Đậu, nhưng mà… Đậu Đậu có điện thoại từ lúc nào?

À đúng rồi, điện thoại có thể mua trên mạng, nhưng sim điện thoại ở đâu ra?

Bây giờ muốn làm sim điện thoại đều cần phải đăng ký chứng minh thư cá nhân mà?

Lạc đề rồi, vừa nãy Đậu Đậu nói đã tìm thấy tiểu hòa thượng?

“Thằng nhóc đó bây giờ đang ở đâu?” Tống Thư Hàng cười gian, chỉ đợi bắt được thằng nhóc này về, cậu thề sẽ đánh cho nó phọt cả shit ra ngoài!

“Chạy xa lắm, bây giờ nó đang ở một bệnh viện ở thành phố Văn Châu, đang cắt trĩ đấy.” Đậu Đậu ha ha cười nói.

“Thành phố Văn Châu?

Sao lại chạy xa đến thế?” Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm.

“Thế nào, có muốn ta giúp ngươi bắt nó về không?

Ta bây giờ tâm trạng đang tốt, chỉ cần ngươi đồng ý đi lái máy bay dạo với ta, ta sẽ giúp ngươi bắt tiểu hòa thượng về, được không?” Đậu Đậu ra điều kiện trong điện thoại.

“Không cần, không cần, Đậu Đậu cứ trông chừng tiểu hòa thượng là được rồi.

Sắp tới tôi cũng phải về thành phố Văn Châu một chuyến.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ngươi muốn đến Văn Châu?” Đậu Đậu nghi ngờ hỏi.

“Đương nhiên rồi, nghỉ hè cũng được mấy ngày rồi, tôi phải về nhà chứ.” Tống Thư Hàng cười nói.

Quê của cậu, chính là ở thành phố Văn Châu.

Nghỉ hè đã được mấy ngày rồi, cũng đến lúc phải về nhà một chuyến, cả học kỳ chưa gặp bố mẹ Tống.

Ngoài ra, Linh Mạch Bích Trà đã chuẩn bị đủ, có thể đưa cho bố mẹ uống một ít để bồi bổ sức khỏe.

À đúng rồi, cũng phải chuẩn bị một ít cho Triệu Nhã Nhã… Rồi ông bà nội, ông bà ngoại và nhà Thư Hàng cách nhau khá xa, ở một thành phố khác, lúc đó xem nghỉ hè có cơ hội đến thăm họ không.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng quay đầu nói với Bạch tiền bối: “À đúng rồi tiền bối, sắp tới anh có muốn cùng em đến Văn Châu chơi không, đồ ăn vặt ở chỗ chúng em nổi tiếng lắm.

Chủng loại còn nhiều hơn và ngon hơn khu phố La Tín bên ngoài Đại học Giang Nam nữa.” “Có dâu tằm không?” Bạch tiền bối đột nhiên hỏi.

“À… có, tuy không phải đặc sản, nhưng chỗ chúng em cũng có khá nhiều dâu tằm.” Tống Thư Hàng trả lời.

Mà này tiền bối, mấy ngày nay ngài ăn bao nhiêu hộp rồi, vẫn chưa ngán sao?

“Được, vậy chúng ta đợi ‘huấn luyện viên Lý’ được đưa về rồi đi.” Bạch tiền bối cười toe toét. … Tại một nơi nào đó ở Trung Quốc.

Một bóng người ngự kiếm phi hành, lượn lờ trên không trung.

Vân Vụ đạo nhân gần đây sống rất ung dung.

Đã ba ngày kể từ khi phá được ‘Ngũ Chỉ Sơn Phong Ấn Pháp’ của Hoàng Sơn Chân Quân, mà Hoàng Sơn Chân Quân vẫn chưa đến tìm hắn!

“A ha ha, Hoàng Sơn đại ngốc chắc đến giờ vẫn chưa biết ta đã phá phong ấn ra ngoài rồi nhỉ?” Vân Vụ đạo nhân đắc ý nói.

Mấy ngày nay, hắn sống sướng rơn.

Bị phong ấn hai trăm năm, thế giới bên ngoài đã trở nên phồn hoa như vậy!

Trong ba ngày này, Vân Vụ đạo nhân đã nếm thử gần một trăm loại mỹ thực khác nhau, và chơi vô số các loại game.

Thêm vào đó, hắn còn đăng rất nhiều ảnh tự sướng lên nhật ký tài khoản chat của mình.

Như mọi khi, ảnh của hắn được hàng trăm người trong nhóm theo dõi và hâm mộ.

Cảm giác này thật tuyệt, Vân Vụ đạo nhân cảm thán.

Điều duy nhất không hoàn hảo là, gần đây hắn luôn cảm thấy một cảm giác nguy hiểm sâu sắc bao trùm trên đầu, nhưng lại không biết mối nguy hiểm đó đến từ đâu… … Ca phẫu thuật của tiểu hòa thượng diễn ra rất thuận lợi, bệnh trĩ của cậu thực ra không nghiêm trọng như tưởng tượng.

Bác sĩ chỉ tiêm hai mũi vào vị trí hoa cúc nhỏ, sau đó dùng một thiết bị trị liệu đưa vào hoa cúc của tiểu hòa thượng, bật máy, thiết bị bắt đầu hoạt động.

Chưa đến hai mươi phút là xong.

Ngay cả phương pháp điều trị xâm lấn tối thiểu cũng không cần dùng đến.

Không mổ, không chảy máu, hai mươi phút sau, bệnh trĩ của tiểu hòa thượng đã cơ bản lành lại.

Tuy nhiên, lúc này tiểu hòa thượng vẫn giữ tư thế dang hai chân, đợi thuốc hết tác dụng.

“Được rồi, cậu bé ngày mai, ngày kia lại đến một lần nữa, tiếp tục điều trị hai ngày.

Ba ngày sau, bệnh trĩ của cháu sẽ khỏi hẳn.” Bác sĩ là một dì có khuôn mặt hiền hậu, nhìn thấy dáng vẻ mũm mĩm của tiểu hòa thượng, có chút mẫu ái dâng trào.

“A, phải ba lần sao?” Tiểu hòa thượng lại bị dọa ngây người, một lúc lâu sau cậu mới rụt rè hỏi: “Cháu có thể hỏi, vậy sẽ tốn bao nhiêu tiền ạ?” Bác sĩ dì mỉm cười nói: “Một lần bốn trăm, ba lần một nghìn hai là đủ rồi.” Tiểu hòa thượng lập tức thở phào nhẹ nhõm, giữa hai hàng lông mày lộ ra vẻ vui mừng, giá này rẻ hơn dự tính của cậu rất nhiều.

Bác sĩ dì nhẹ nhàng tháo găng tay y tế, rồi véo nhẹ vào má tiểu hòa thượng: “Cháu cứ giữ tư thế này đừng cử động lung tung, năm phút nữa là có thể xuống được rồi.” “Cảm ơn nữ thí chủ!” Tiểu hòa thượng chắp tay, nghiêm túc nói.

“Phì!” Bác sĩ dì bị chọc cười, bèn mỉm cười đi chữa trị cho một bệnh nhân khác.

Năm phút sau, tiểu hòa thượng từ phòng trị liệu trĩ bước ra.

Cậu đưa tay qua lớp quần sờ vào vị trí hoa cúc.

Ồ, thật sự đã đỡ hơn rất nhiều, không còn đau chút nào.

Chỉ cần không còn phiền não vì bệnh trĩ, đến lúc đó dù sư phụ có sắp xếp cho cậu vào nơi bế quan nào, cậu cũng không sợ nữa! … Đi được vài bước, tiểu hòa thượng đối diện với ba chú cảnh sát đang được cô y tá dẫn đường đi về phía mình.

“Cậu bé vẫn còn ở đây.” Cô y tá chỉ vào tiểu hòa thượng nói: “Chính là tiểu hòa thượng này, rất có thể là trẻ bị buôn bán.” Ba chú cảnh sát dừng bước, nhìn tiểu hòa thượng từ trên xuống dưới.

Tiểu hòa thượng chớp chớp mắt, chắp tay, hành lễ với ba chú cảnh sát và cô y tá: “Chào các vị thí chủ, các vị đang tìm tiểu hòa thượng sao?” “Chào tiểu sư phụ.” Một chú cảnh sát lớn tuổi đi đến bên cạnh Quả Quả, ngồi xổm xuống.

Chú cố gắng làm cho giọng mình thật dịu dàng, để không dọa đến cậu bé này: “Tiểu sư phụ, cháu nói trước đó, cháu bị chú kia mua đi với giá bốn nghìn tệ?” “Vâng, đúng vậy ạ.” Tiểu hòa thượng khẳng định gật đầu.

Chú cảnh sát lớn tuổi tiếp tục hỏi: “Vậy cháu có biết chú đó tên là gì không?

Chú ấy bây giờ ở đâu?” “Vị thí chủ đó họ Tào, tên là Đức Liên.

Trước khi tôi vào phòng phẫu thuật, ông ấy nói lên cơn thèm thuốc, ra ngoài hút vài điếu.” Tiểu hòa thượng trả lời răm rắp.

“Tào Đức Liên?

Có ai trong các cậu có ấn tượng với cái tên này không?” Chú cảnh sát lớn tuổi quay sang hỏi hai cảnh sát viên còn lại.

Người bên trái lắc đầu.

Cảnh sát viên bên phải lấy ra một thứ giống như điện thoại, bắt đầu tìm kiếm trong đó.

Thứ giống điện thoại này lưu trữ hồ sơ của các loại tội phạm trong sở cảnh sát, đặc biệt là những kẻ đang bị truy nã, thông tin càng chi tiết.

Tuy nhiên, cái tên Tào Đức Liên không có trong thiết bị điện tử này.

“Đội trưởng, không tìm thấy thông tin của Tào Đức Liên.” Cảnh sát viên bên phải cũng lắc đầu.

“Tiểu sư phụ, cháu có biết Tào Đức Liên đó làm nghề gì không?

Cháu có thể tìm thấy ông ta bây giờ không?” Chú cảnh sát lớn tuổi lại nhìn tiểu hòa thượng, hỏi.

“Biết ạ, ông ta là một kẻ buôn người.” Tiểu hòa thượng thành thật trả lời.

“Cháu chắc chứ?

Tiểu sư phụ, đây không phải chuyện đùa đâu nhé.” Chú cảnh sát lớn tuổi xác nhận lại.

“Đương nhiên chắc chắn ạ, tôi đã phải tìm kiếm qua rất nhiều kênh mới tìm được ông ta.

Ở khu vực gần Giang Nam, ông ta là một kẻ buôn người khá nổi tiếng đấy.” Tiểu hòa thượng cảm thán nói: “Sau đó ông ta đã bỏ ra bốn nghìn tệ để mua tôi!” “Tiểu sư phụ, cháu có thể tìm thấy Tào Đức Liên bây giờ không?” Chú cảnh sát lớn tuổi trầm giọng hỏi.

Dù sao cậu bé còn quá nhỏ, đối phương có phải là kẻ buôn người hay không, cụ thể vẫn phải gặp mặt mới xác định được.

“Vâng, nếu không có vấn đề gì, ông ta bây giờ chắc đang đợi tôi ở cổng bệnh viện?” Tiểu hòa thượng gật đầu nói: “Các chú đi theo tôi nhé, à đúng rồi, mấy vị thí chủ tìm Tào thí chủ có việc gì không?” “Tìm ông ta hỏi vài vấn đề nhỏ thôi.” Khóe miệng chú cảnh sát lớn tuổi giật giật, nói.

Các cảnh sát viên luôn cảm thấy, vị tiểu sư phụ này dường như thật sự có vấn đề, ở mọi phương diện! … Lúc này, trên đầu họ, Đậu Đậu thu nhỏ lại bằng nắm tay, dùng phương pháp ẩn thân để không ai nhìn thấy mình.

Chỉ cần Đậu Đậu cố ý ẩn nấp, với thực lực của tiểu hòa thượng Quả Quả, không thể phát hiện ra nó.

“Sự việc ngày càng thú vị, đưa cảnh sát đi gặp Tào Đức Liên sao, cảm giác để hai bên gặp nhau sẽ rất hài hước đây.” Đậu Đậu lẩm bẩm.

Đúng lúc, nó đang suy nghĩ làm thế nào để cho ‘Tào Đức Liên’ kia gặp xui xẻo, bây giờ chính là cơ hội tốt.

Thế là, Đậu Đậu ra tay.

Nó lặng lẽ bay đến bên cạnh ba vị cảnh sát, đuôi quét qua người họ, thi triển một thuật che mắt.

Ngay sau đó, hình dáng của ba vị cảnh sát biến mất.

Ba vị cảnh sát có thể nhìn thấy nhau, tiểu hòa thượng cũng có thể nhìn thấy họ.

Nhưng trong mắt những người qua đường khác, chỉ có thể nhìn thấy tiểu hòa thượng Quả Quả, không nhìn thấy ba vị cảnh sát. … Tào Đức Liên ngồi trong chiếc xe nát của mình, đợi tiểu hòa thượng Quả Quả từ bệnh viện ra.

Vừa rồi hắn vẫn luôn chú ý đến cổng chính của bệnh viện, không thấy cảnh sát vào.

Đương nhiên, bệnh viện có mấy cổng, cảnh sát vào từ nơi khác cũng có khả năng.

Vì vậy hắn phải hết sức cẩn thận, nếu thấy tiểu hòa thượng ra mà có người khác đi cùng, hoặc phía sau có bóng người lén lút, hắn sẽ lập tức lái xe bỏ chạy!

“Tính thời gian thì, một ca phẫu thuật trĩ nhỏ chắc đã xong rồi nhỉ?” Tào Đức Liên nhìn đồng hồ, thầm nghĩ.

Chương 233

Vừa nói, hắn đã thấy tiểu hòa thượng xuất hiện ở phía trước.

Dù sao cái đầu trọc lóc đó trong đêm tối quá nổi bật, đèn đường bên cạnh chiếu vào đầu tiểu hòa thượng, còn phản chiếu lại ánh sáng chói mắt.

Tào Đức Liên không lập tức lên tiếng, mà co rúm trong xe, cẩn thận quan sát phía sau và xung quanh tiểu hòa thượng.

Tốt lắm, không có một bóng người.

Xem ra cô y tá kia không báo cảnh sát, mình đã lo xa rồi.

Nhưng, cẩn tắc vô ưu, vẫn cần phải cẩn thận.

Sau khi xác định chỉ có một mình tiểu hòa thượng, Tào Đức Liên đưa tay bấm còi xe, ra hiệu cho tiểu hòa thượng rằng mình đang ở đây.

“Tìm thấy rồi!” Tiểu hòa thượng quả nhiên chú ý đến hắn, cười vẫy tay với hắn, rồi chạy về phía hắn.

Sau đó, tiểu hòa thượng mở cửa xe.

“Tào thí chủ, ông quả nhiên đang đợi ở cổng bệnh viện.” Tiểu hòa thượng cười nói.

“Ha ha, đợi cậu nửa ngày rồi.” Tào Đức Liên dụi tắt điếu thuốc: “Phẫu thuật xong rồi chứ?

Xong rồi thì chúng ta về thôi.” “Vâng, xong rồi.

Nhưng ngày mai, ngày kia vẫn phải đến một lần nữa, liên tục ba ngày mới có thể chữa dứt điểm bệnh trĩ.” Tiểu hòa thượng cười nói.

Tào Đức Liên lập tức cứng người.

Mẹ kiếp, đây là ép hắn phải bán tiểu hòa thượng ngay trong đêm nay sao?

“À đúng rồi, Tào thí chủ, ba vị thí chủ phía sau tôi nói muốn tìm ông.” Tiểu hòa thượng vừa nói vừa chỉ vào ba vị cảnh sát phía sau mình.

“Ai?” Tào Đức Liên cảnh giác, nhìn chằm chằm phía sau tiểu hòa thượng một lúc lâu, không có ai cả?

“Ba vị thí chủ này ạ, đang đứng trước mặt ông đây.” Tiểu hòa thượng chỉ vào vị trí của ba vị cảnh sát.

Tào Đức Liên trong lòng dựng tóc gáy.

Gặp ma à?

Hắn hoàn toàn không nhìn thấy một bóng người nào cả.

Lúc này, Đậu Đậu đang nằm trên nóc xe cười khoái chí.

Nó khẽ vung móng vuốt, không biết từ lúc nào trong móng vuốt của nó đã có một chiếc chìa khóa.

Chính là chìa khóa của chiếc xe nát này của Tào Đức Liên.

Tiếp theo, Đậu Đậu khẽ vẫy đuôi, thuật che mắt đặt trên người các cảnh sát viên bị nó gỡ bỏ.

Trong mắt Tào Đức Liên, ba vị cảnh sát giống như người sống biến hình, “vút” một cái đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn.

Sợ vãi tè!

Đây là sợ vãi tè thật sự!

“Cảnh sát!” Tào Đức Liên hét lên một tiếng, quay người định chộp lấy chìa khóa xe, chuẩn bị khởi động xe bỏ chạy.

Nhưng khi hắn sờ vào, lại phát hiện chìa khóa xe của mình đã biến mất từ lúc nào. … Ba vị cảnh sát cũng ngơ ngác.

Ba người họ đã đứng trước mặt Tào Đức Liên nửa ngày trời, mà đối phương lại như bị cận thị nặng, hoàn toàn không phát hiện ra họ.

Một lát sau lại đột nhiên như gặp ma, sợ hãi hét lên.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào phản ứng của Tào Đức Liên khi nhìn thấy ba người họ, đối phương chắc chắn không trong sạch.

Ban ngày không làm chuyện khuất tất, nửa đêm gõ cửa không kinh hãi!

Đã kinh hãi như vậy, chắc chắn là có tật giật mình.

Chú cảnh sát lớn tuổi trầm giọng ra lệnh: “Kẻ buôn người Tào Đức Liên, anh đã bị bắt!

Theo chúng tôi về một chuyến!” Tào Đức Liên sau khi hoảng sợ, nhanh chóng cố gắng trấn tĩnh lại, hắn liều mạng nói: “Cảnh sát, các anh nhận nhầm người rồi sao?

Tào Đức Liên tôi là một người dân lương thiện, sao lại biến thành kẻ buôn người?

Không có bằng chứng, đừng tùy tiện vu khống người tốt!” Nói đến đây, Tào Đức Liên không khỏi tự tán thưởng sự nhanh trí của mình!

Hắn lại không có tiền án, đến lúc đó dù có vào đồn, chỉ cần sống chết không thừa nhận, cảnh sát có thể làm gì được hắn?

Lúc này, tiểu hòa thượng bên cạnh nghi ngờ hỏi: “Ủa?

Tào thí chủ không phải là kẻ buôn người?

Không đúng, ông rõ ràng đã mua tôi mà?” “Đùa thôi, đó là tôi đùa với cậu thôi!” Tào Đức Liên nghiêm túc nói.

“Nhưng ông đã đưa tôi từ khu Giang Nam đến tận thành phố Văn Châu.” Tiểu hòa thượng Quả Quả nói.

“…” Tào Đức Liên cứng họng.

Đồng thời, não hắn vận hành điên cuồng.

Nhanh nghĩ đi, nghĩ ra một câu trả lời có thể giải thích được!

Không nghĩ ra được, sẽ chết người!

“Ngoài ra, trước khi tìm ông để ông mua tôi, tôi đã tìm rất nhiều tài liệu liên quan đến ông.

Ví dụ như tôi đã lấy được tài liệu ông bán rất nhiều trẻ em từ tay một người đàn ông tên là ‘Tam Đao Lưu’.” Tiểu hòa thượng vừa nói vừa lôi ra một xấp bằng chứng dày cộm từ trong áo.

“Đừng xem thường tiểu hòa thượng tôi nhé, nếu không xác định ông là kẻ buôn người, sao tôi lại chạy đến để ông mua tôi chứ!” Tiểu hòa thượng vô cùng kiêu ngạo nói. … Lập tức, vẻ mặt của Tào Đức Liên và ba vị cảnh sát đều là phiên bản phóng to của sự đứng hình!

Chú cảnh sát lớn tuổi nhận lấy xấp bằng chứng từ tay tiểu hòa thượng, rút ra vài tờ xem.

Càng xem, mắt chú càng sáng lên!

Chú lập tức đưa tay chỉ vào Tào Đức Liên hét lên: “Bắt lấy hắn, đưa hắn về!” Qua những ‘bằng chứng’ này, không chỉ có thể chứng minh một cách mạnh mẽ Tào Đức Liên là một kẻ buôn người, mà còn có thể lần theo manh mối, tìm ra cả một đường dây buôn người.

Nếu may mắn, có thể phá được cả một băng nhóm buôn người lớn.

Tào Đức Liên trước mắt, sẽ là mấu chốt để ba người họ phá án lập công, tuyệt đối không thể để hắn chạy thoát!

Hai cảnh sát viên phía sau như hổ đói lao lên.

“Khốn kiếp.” Tào Đức Liên nhanh chóng đẩy cửa xe, vội vàng bỏ chạy về phía xa.

Từ lúc tiểu hòa thượng lấy ra ‘bằng chứng’, hắn đã chuẩn bị bỏ chạy.

Không ngờ nửa đời người của mình, trải qua bao nhiêu sóng gió đều bình an vô sự, phi vụ cuối cùng lại lật thuyền trong mương.

Nhưng, muốn bắt được hắn không dễ như vậy.

Đừng nhìn hắn gầy yếu, nhưng hắn làm nghề buôn người, đã sớm tưởng tượng ra cảnh bị cảnh sát truy đuổi.

Để có thể thuận lợi né tránh vòng vây và sự truy đuổi của cảnh sát, Tào Đức Liên đã từng học parkour một thời gian rất dài.

Đúng vậy, Tào Đức Liên là một cao thủ parkour, trên mạng còn dùng thân phận ‘Khách Mặt Nạ’, đăng rất nhiều video parkour đặc sắc.

Vì vậy, khi Tào Đức Liên bắt đầu chạy, hai vị cảnh sát viên đều ngớ người.

Chỉ thấy Tào Đức Liên tăng tốc, chống tay lên một chiếc xe hơi, một cú lộn người đẹp mắt vượt qua chiếc xe, sau đó nhanh chóng lao về phía trước, phía trước là một bục cao hơn ba mét.

Tào Đức Liên lại tăng tốc, dưới tác dụng của quán tính mạnh mẽ, đạp vào góc tường, như một con khỉ lanh lợi, vèo vèo vèo đã leo lên bục cao.

Hai vị cảnh sát viên lúc này mới vừa vòng qua chiếc xe hơi!

“Mẹ kiếp!” Hai cảnh sát viên chửi thề, tuy họ cũng thường xuyên luyện tập, nhưng họ không phải là cảnh sát vũ trang, cường độ luyện tập không lớn như vậy.

Nếu nói về chạy đường thẳng, có lẽ họ không thua Tào Đức Liên, nhưng đối phương lại chuyền cành như khỉ, họ hoàn toàn đuổi không kịp.

Lúc này, tiểu hòa thượng chớp chớp mắt, quay đầu lại hỏi chú cảnh sát lớn tuổi: “Ủa?

Mấy vị thí chủ, các vị muốn bắt Tào thí chủ sao?” “Không bắt được nữa rồi.” Chú cảnh sát lớn tuổi thở dài, nhìn thấy thân thủ nhanh nhẹn của Tào Đức Liên, chú biết muốn bắt được đối phương gần như là không thể.

Tiếp theo, chỉ có thể dùng đến phương pháp như ra lệnh truy nã.

“Ồ, cần tiểu hòa thượng giúp không?” Tiểu hòa thượng Quả Quả chắp tay, hỏi.

“Hả?” Chú cảnh sát lớn tuổi nghi ngờ nhìn tiểu hòa thượng.

“Vốn dĩ tiểu hòa thượng định sau khi cắt trĩ xong, sẽ tìm cơ hội cưỡng ép đưa Tào thí chủ vào chùa trên núi sâu, cạo đầu cho ông ta, để ông ta kiếp sau làm bạn với đèn xanh kinh cổ, không rời khỏi chùa nửa bước, để chuộc lại tội lỗi kiếp trước.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, giao ông ta cho mấy chú cũng không tệ.” Tiểu hòa thượng Quả Quả nghiêm túc nói.

Ngay sau đó, chú cảnh sát lớn tuổi nhìn thấy thân hình tiểu hòa thượng bật lên.

Đôi chân ngắn nhỏ kia nhẹ nhàng đạp trên mặt đất, lại mang đến cảm giác nhẹ nhàng như én… Chỉ trong một hơi thở, tiểu hòa thượng đã vượt xa hai vị cảnh sát trẻ.

Đối mặt với bục cao hơn ba mét kia, tiểu hòa thượng cũng đạp vào tường, mượn lực ở góc tường dễ dàng leo lên.

“Vãi cả chưởng!” Hai vị cảnh sát viên lại một lần nữa kinh ngạc thốt lên.

Nếu nói Tào Đức Liên phía trước là một cao thủ parkour, đã rất ngoài dự đoán của họ.

Vậy thì tiểu hòa thượng này lại càng khiến họ trợn mắt há mồm!

Phải biết rằng bề ngoài của tiểu hòa thượng, cũng chỉ là một đứa trẻ bảy tám tuổi, mà kia là bục cao ba mét!

Đây đã không còn là phạm vi của parkour nữa rồi, đây quả thực là… công phu Trung Quốc?

“Đội trưởng?” Một cảnh sát viên trẻ quay đầu lại, nhìn chú cảnh sát lớn tuổi: “Chúng ta phải làm gì tiếp theo?” Chú cảnh sát lớn tuổi gãi đầu: “Đợi!”. … Trên nóc xe, Đậu Đậu co cái đuôi của mình lại: “À đúng rồi, vừa nãy tiểu hòa thượng nói gì ấy nhỉ?

Nó định lừa tên buôn người kia vào rừng sâu núi thẳm làm hòa thượng cả đời?

Thằng nhóc này học ai mà tâm địa đen tối thế, mới có sáu tuổi.” Nghĩ đi nghĩ lại, trong giới tu sĩ quả nhiên vẫn là mấy kẻ ngốc như Hoàng Sơn đại ngốc tốt hơn.

Người ta nói, mắt người là kẻ bao che lớn nhất, nó luôn chỉ nhìn thấy lỗi lầm của người khác.

Thì ra, mắt chó cũng vậy.

Chuyện Hoàng Sơn Chân Quân lập mấy trăm acc clone để đùa giỡn tình cảm của Vân Vụ đạo nhân, lại bị Đậu Đậu lựa chọn quên đi.

Chương 234

Khoảng hai phút sau.

Trên bục cao ba mét đó, tiểu hòa thượng tay kéo theo một bóng người, từ trên bục nhảy xuống.

Điếu thuốc trong miệng chú cảnh sát lớn tuổi lập tức rơi xuống đất.

Người bị tiểu hòa thượng túm trong tay, chính là kẻ buôn người Tào Đức Liên.

Võ lâm cao thủ!

Bốn chữ vàng chóe hiện lên trong đầu chú cảnh sát lớn tuổi như màn hình lớn trong rạp chiếu phim, không thể xóa nhòa.

“Này, tôi giao ông ta cho các chú đấy.” Tiểu hòa thượng Quả Quả tiện tay ném, ném Tào Đức Liên đến trước mặt ba vị cảnh sát.

Ba vị cảnh sát nhìn Tào Đức Liên đang bất tỉnh trên đất, mặt vẫn còn vẻ kinh hoàng, thầm nuốt nước bọt.

Cuối cùng, vẫn là chú cảnh sát lớn tuổi hoàn hồn trước.

“Bắt tên này lại, đưa về đồn!” Hai cảnh sát viên trẻ vội vàng tiến lên, còng tay Tào Đức Liên lại.

“Tiểu sư phụ, ngài họ gì ạ?” Chú cảnh sát lớn tuổi nhân cơ hội chạy đến bên cạnh tiểu hòa thượng Quả Quả, tươi cười hỏi.

“Tiểu hòa thượng tên Quả Quả, chưa có pháp danh, vì chưa đủ tuổi, phương trượng không cho đặt.” Tiểu hòa thượng chắp tay, vẻ mặt nghiêm túc, thành thật trả lời.

Chú cảnh sát lớn tuổi mong đợi hỏi: “Tiểu sư phụ tu hành ở chùa nào ạ?” Câu hỏi này, lại khiến tiểu hòa thượng nhíu mày, vẻ mặt rối rắm.

Vì phương trượng đã nói, tên chùa Thiên Nhai Vân Du, không thể tùy tiện nói cho người ngoài.

Nhưng, người xuất gia lại không thể nói dối.

Cậu phải trả lời thế nào mới được đây?

Lúc này, Đậu Đậu trên nóc xe hừ lạnh một tiếng.

Tiếp đó, một giọng nói trầm thấp vang lên ngay bên tai chú cảnh sát lớn tuổi: “Chuyện không nên hỏi, thì đừng hỏi nhiều.

Gâu!” Chú cảnh sát lớn tuổi ngẩn người, quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không thấy bóng người nào.

Nhưng chú lập tức phản ứng lại, áy náy xin lỗi tiểu hòa thượng: “Xin lỗi, tiểu sư phụ, là tôi đường đột rồi.” Vừa rồi, là trưởng bối của tiểu hòa thượng này ở gần đây cảnh cáo mình sao?

Nhưng… tiếng cảnh cáo cuối cùng, chữ ‘gâu’ đó có ý gì?

Hay không phải là gâu, là ‘hoàn’ mới đúng?

Chú cảnh sát lớn tuổi tạm biệt tiểu hòa thượng, cùng hai đồng nghiệp đưa Tào Đức Liên đi trước.

Thực ra chú rất muốn quấn lấy tiểu hòa thượng một lúc, dù chỉ học được một chiêu nửa thức trong truyền thuyết cũng tốt.

Công phu Trung Quốc!

Công phu thật sự đấy.

Tiếc là, bên cạnh tiểu hòa thượng này còn có trưởng bối trông chừng, nguyện vọng này chắc chắn không thể thực hiện được.

Nghĩ cũng đúng, một cậu bé nhỏ như vậy rời khỏi chùa, chắc chắn sẽ có trưởng bối âm thầm đi theo bảo vệ? … Tiểu hòa thượng Quả Quả ngơ ngác nhìn chú cảnh sát lớn tuổi rời đi, sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình.

“Tuy không biết tại sao đột nhiên lại xin lỗi mình, nhưng mình vừa mới khó khăn lắm mới nghĩ ra câu trả lời.” Tiểu hòa thượng Quả Quả tiếc nuối nói.

Cậu vừa nghĩ nửa ngày, mới nghĩ ra câu trả lời: “Xin lỗi, phương trượng nhà tôi không cho tôi nói tên chùa cho người khác biết.” Cậu cảm thấy câu trả lời này rất tuyệt.

Tiếc là, chú cảnh sát lớn tuổi lại đột nhiên xin lỗi rồi chuồn mất, khiến cậu không có cơ hội nói ra câu trả lời này.

“Khụ khụ, gâu!” Lúc này, Đậu Đậu khẽ sủa một tiếng, thể hiện sự tồn tại của mình.

“Ủa?” Tiểu hòa thượng quay đầu nhìn lên nóc xe.

Sau đó, cậu nhìn thấy một con chó Bắc Kinh đang dùng một chân trước chống đầu, chân trước kia móc một chùm chìa khóa chơi đùa.

Thân thể thì nằm nghiêng như người, tư thế rất gợi cảm.

“Đậu Đậu!” Tiểu hòa thượng nhìn thấy con chó Bắc Kinh, lập tức vui mừng kêu lên.

Nhưng ngay sau đó, cậu lại ngại ngùng cúi đầu, rụt rè hỏi: “Đậu Đậu, sao cậu lại theo tôi ra ngoài?” “Chậc chậc, nếu ta không theo ngươi ra ngoài, Thư Hàng ở nhà có yên tâm được không?” Đậu Đậu huýt sáo.

Tiểu hòa thượng chắp tay, xin lỗi: “Xin lỗi, lại gây thêm phiền phức cho các cậu rồi.” “Không cần xin lỗi ta, đến lúc đó xin lỗi Thư Hàng đi!

Gâu." Đậu Đậu nghĩ một lúc, lại lôi điện thoại của mình ra: "Lại đây, cho ngươi xem một thứ hay ho." "?" Tiểu hòa thượng nghi ngờ ngó đầu qua.

Đậu Đậu cho cậu xem một đoạn video mà nó lén quay lại.

Trên màn hình video, Tống Thư Hàng tức giận đùng đùng, nắm chặt nắm đấm: "A a a!

Cố tình chọc tức tao đúng không?

Bảo mày ngoan ngoãn ở nhà trông nhà, lại còn chạy lung tung ra ngoài, coi lời tao nói là gió thoảng bên tai đúng không?

Còn PS, PS em gái mày ấy!

Đợi tao bắt được mày về, dù mày có bị trĩ hay không, tao cũng phải đánh cho mày phọt cả shit ra ngoài!" Phọt cả shit ra ngoài!

Ra ngoài!

Ngoài!

Tiểu hòa thượng Quả Quả ngây như phỗng, rụt rè sờ sờ hoa cúc của mình.

Ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc biến thành mặt mướp đắng.

"Chậc chậc, thế nào?

Có muốn xem lại không?" Đậu Đậu dùng móng vuốt bấm vào màn hình, video bắt đầu phát lại. …Phọt cả shit ra ngoài!

Phọt cả shit ra ngoài!

Tiểu hòa thượng muốn khóc.

"Chậc chậc, nói cho ngươi biết một tin nữa.

Thành phố Văn Châu ngươi đang ở là quê của Tống Thư Hàng.

Hai ngày nữa, Tống Thư Hàng sẽ đến đây.” Đậu Đậu rất thích thú với vẻ mặt đau khổ của tiểu hòa thượng.

Cả người tiểu hòa thượng cứng đờ.

“Đậu Đậu, tôi phải làm sao bây giờ?” Cậu mang theo giọng nức nở hỏi.

“Biết vậy chẳng làm.

Bỏ nhà đi là một hành vi rất xấu, ngươi có biết người nhà sẽ lo lắng đến mức nào không!” Đậu Đậu nghiêm túc dạy dỗ.

Lúc này, nó lại lựa chọn quên đi sự thật rằng chính nó cũng là một con đại yêu khuyển thường xuyên bỏ nhà đi.

“Xin lỗi.” Mắt tiểu hòa thượng ngấn nước.

Đậu Đậu vỗ vỗ vai tiểu hòa thượng: “Cố lên, nhân lúc Thư Hàng chưa đến Văn Châu, hãy nghĩ kỹ xem phải xin lỗi thế nào để cậu ta bớt giận.” Tiểu hòa thượng gật đầu lia lịa.

“Sau đó, chúng ta tìm một khách sạn gần đây ở trước đã.” Đậu Đậu từ trên nóc xe nhảy xuống: “Đi, lên xe!” “Lên xe?

Nhưng tôi không biết lái.” Tiểu hòa thượng ngẩn người.

“Để ta lái!” Đậu Đậu hào khí ngút trời!

Sớm đã muốn thử… hôm nay cuối cùng cũng tìm được cơ hội, chìa khóa trong tay, không lái một chuyến sao xứng với bản thân?

“Đậu Đậu cậu lại biết lái xe à?” Tiểu hòa thượng mở to mắt, kinh ngạc và thán phục.

“Hừ hừ, ta ngay cả máy bay còn biết lái, huống chi là ô tô?

Hôm nay ta vừa mới lái trực thăng bay lượn trên trời nửa ngày đấy.” Đậu Đậu đắc ý.

Lập tức, tiểu hòa thượng nhìn Đậu Đậu với ánh mắt ngưỡng mộ và sùng bái.

Sự tin tưởng đối với Đậu Đậu càng tăng vọt, cậu không nói hai lời, lập tức chui vào ghế sau của ô tô.

Đậu Đậu cười hắc hắc, trước tiên biến thân thể mình to ra một chút, để khi ngồi, hai chân sau có thể đạp đến phanh và ga.

Sau đó nó nhìn vào bảng điều khiển và các nút bấm của ô tô.

Chiếc xe này tuy cũ, nhưng lại là số tự động.

“Chậc, lại là số tự động, quá thiếu kỹ thuật.” Đậu Đậu khinh bỉ.

Cao thủ thì phải lái xe số sàn chứ, giống như trong phim đua xe vậy, tăng tốc, đổi số, drift, rồi lại đổi số, tăng tốc!

Như vậy mới ngầu chứ!

Nhưng thôi, số tự động thì số tự động, ghiền một chút cũng được.

Sau khi cảm thán xong, Đậu Đậu cắm chìa khóa vào, vặn, khởi động.

Chậc, lái xe bằng thân chó quả nhiên có chút không thoải mái, cái ghế này không phù hợp lắm.

Khi chân trước của Đậu Đậu nắm vô lăng, hai chân sau sẽ tự nhiên cong lên do cấu trúc cơ thể, đạp phanh và ga rất không thoải mái.

Điều đáng xấu hổ hơn là, khi ngồi ở góc độ này, qua kẽ hở của vô lăng có thể nhìn thấy ‘tiểu Đậu Đậu’ của mình, thật khiến chó đỏ mặt.

Đương nhiên, những điều này đều có thể chịu đựng được, nó là đại yêu khuyển Đậu Đậu mà!

Chút khó khăn nhỏ, dùng ý chí là có thể khắc phục!

Sau đó… Đậu Đậu đạp một cú ga.

Ô tô phát ra tiếng gầm rú, lao về phía trước… nhưng không hề di chuyển.

Chuyện gì vậy?

“Ồ ồ, quên vào số.” Đậu Đậu đưa chân trước sang bên cạnh, gắng sức gạt cần số vào số tiến.

Sau đó… Đậu Đậu lại đạp một cú ga nữa!

Ô tô lại phát ra tiếng gầm rú… lao về phía trước, nhưng vẫn không hề di chuyển.

Lại sao nữa vậy?

Chương 235

Đậu Đậu liếc sang bên cạnh, cười gượng: “Ồ ồ, quên nhả phanh tay.” Sau đó, Đậu Đậu gắng sức duỗi móng vuốt ra, nhả phanh tay.

Trên ghế sau ô tô, trán tiểu hòa thượng lập tức rịn ra một lớp mồ hôi lạnh!

Dù cậu mới sáu tuổi, dù tính cách có chút ngây thơ, nhưng lúc này cậu cũng nhận ra, Đậu Đậu căn bản chưa từng lái ô tô!

Đúng rồi, vừa nãy Đậu Đậu chỉ nói mình ngay cả máy bay cũng biết lái, chứ không hề nói mình biết lái xe.

Mình thật sự quá trẻ người non dạ, lại bị Đậu Đậu chơi chữ!

Làm sao bây giờ, nếu xảy ra tai nạn xe thì sao?

Tiểu hòa thượng rất lo lắng, vì trên người cậu chỉ có năm nghìn tệ, nếu tai nạn, có đủ đền không?

Không đủ đền thì phải làm sao, lại bán thân một lần nữa sao?

Trong lúc tiểu hòa thượng đang suy nghĩ lung tung, Đậu Đậu đã nhả phanh tay, sau đó lại đạp ga một lần nữa.

Cuối cùng… ô tô thuận lợi khởi động, lao về phía trước.

“Hống hống hống, đơn giản, quá đơn giản.

Chỉ cần ta nghiêm túc làm, quả nhiên không có việc gì ta làm không được.

Ngồi vững nhé, Quả Quả.

Ta tăng tốc đây!” Đậu Đậu đắc ý.

Trên ghế sau, trái tim tiểu hòa thượng không kìm được mà đập nhanh hơn… … Lúc này, ở nửa kia Trái Đất, trên đất Mỹ.

Trong một phòng thẩm vấn của một nhà tù được canh gác nghiêm ngặt, huấn luyện viên Lý đang bị đánh đập.

“Nói, giáo sư Anthony bị ngươi giấu đi đâu rồi?” Một gã da đen mặt mày hung ác gầm lên.

“Tôi không biết… tôi thật sự không biết.” Huấn luyện viên Lý khóc lớn, dùng tiếng Anh lắp bắp trả lời: “Đừng đánh tôi nữa… nếu tôi biết tôi đã nói rồi, tôi thật sự không biết gì cả…” “Khốn kiếp, miệng còn cứng thật.” Gã da đen nghiến răng, các loại hình phạt đều đã dùng, vậy mà vẫn không cạy được miệng của tên đàn ông phương Đông này?

Huấn luyện viên Lý thân tâm bị tổn thương nặng nề.

Miệng cứng cái gì chứ, thưa các ngài, tôi thật sự không biết gì cả mà.

Bên cạnh gã da đen, một cảnh sát da trắng cười nham hiểm: “Không nói cũng không sao, giao hắn cho tôi.

Tôi đưa hắn đến khu giam của tôi vài ngày, đảm bảo hắn sẽ khai hết… Tên này da trắng thịt mềm, bọn trong khu giam của tôi chắc sẽ rất thích hắn nhỉ?

Ha ha ha.” Huấn luyện viên Lý nghe đến đây, vùng vẫy dữ dội, dùng hết sức lực gào lên: “Đừng, đừng.

Tôi thật sự không biết gì cả, tôi ngay cả giáo sư Anthony là ai cũng không biết, tôi chỉ là một huấn luyện viên bay bình thường thôi!” Từ lời của viên cảnh sát da trắng, anh có thể nghe ra, nếu mình bị ném vào khu giam đó, trinh tiết khó giữ.

Tuyệt đối, tuyệt đối không!

Gã da đen mặt mày hung tợn vung roi quất mạnh, dùng tiếng Trung trả lời: “Không biết?

Không biết cái con khỉ!

Không phải ngươi bắt giáo sư Anthony đi, tại sao ngươi lại xuất hiện trong khoang tàu trở về?” “Tôi không biết, tôi không có chút ký ức nào cả.

Rõ ràng hôm kia tôi còn đang dạy học viên của mình, chuẩn bị lên máy bay bay một vòng.

Các người có thể đến Trung Quốc điều tra, tôi căn bản chưa từng lên vũ trụ.” Tiểu Lý hét lớn.

“Xem ra, ngươi là ‘chưa thấy quan tài chưa đổ lệ’ rồi, vậy thì ném hắn vào khu giam của ngươi đi!” Gã da đen còn là một người thông thạo văn hóa Trung Quốc, hắn nghiến răng cười lạnh: “Để ta xem thử, cúc hoa của hắn có cứng như miệng của hắn không!” Viên cảnh sát da trắng cười nham hiểm: “Yên tâm đi, tôi đảm bảo, hoa cúc và miệng của hắn đều sẽ lỏng ra, tuyệt đối!” Huấn luyện viên Lý lập tức mặt như tro tàn.

Mình có nên chọn cắn lưỡi tự tử, để bảo vệ trinh tiết của mình không?

Cắn lưỡi tự tử phải cắn bao nhiêu lưỡi?

Phải cắn đến tận gốc sao?

Liệu có khi cắn đứt rồi mà không chết được không?

Làm sao bây giờ, mình phải làm sao bây giờ?

Ai đó cứu tôi với?

Đúng lúc này… cửa phòng thẩm vấn đột nhiên bị người ta mở ra.

Một người đàn ông mặc áo choàng rộng, khuôn mặt hiền hòa đẩy cửa bước vào.

Trên mặt anh ta dường như có thánh quang, khiến người ta khi nhìn thấy anh ta, mọi ý niệm xấu xa trong lòng đều bị xua tan.

Sau lưng người đàn ông mặt mày sáng láng này, lại là một người đàn ông phương Tây tóc hoa râm.

“Giáo sư Anthony!” Gã da đen hung ác nhìn thấy người đàn ông phương Tây tóc hoa râm, lập tức kinh ngạc kêu lên.

“À, là tôi.” Giáo sư Anthony lắc đầu.

Trong tiềm thức, ông cảm thấy mình dường như đã gặp một cơn ác mộng rất đáng sợ, nhưng khi tỉnh dậy lại không biết mình đã mơ thấy gì.

Đồng thời, mơ mơ màng màng ông đã bị đưa đến nhà tù này?

Lúc này, người đàn ông mặt mày sáng láng kia đưa cho hai viên cai ngục một tờ giấy chứng nhận, chắc là thứ chứng minh thân phận của anh ta.

Gã da đen hung ác sau khi xem xong giấy chứng nhận, lập tức lộ vẻ kính nể, hắn hai tay trả lại tờ giấy.

“Thả người đàn ông phương Đông này đi, chuyện này anh ta quả thực hoàn toàn không biết.” Người đàn ông mặt mày sáng láng mỉm cười.

Gã da đen lập tức không chút do dự thả huấn luyện viên Lý xuống.

Huấn luyện viên Lý cả người mềm nhũn, ngã ngồi trên đất.

Hình như được cứu rồi?

“Cậu bé, đã để cậu phải chịu khổ rồi!” Người đàn ông mặt mày sáng láng tiến lên, nhẹ nhàng ôm huấn luyện viên Lý một cái.

“Hu hu hu!” Huấn luyện viên Lý lập tức cảm thấy trong lòng có một nỗi uất ức, như núi lửa phun trào, không thể kìm nén được.

Anh cứ như vậy mà khóc nức nở trong lòng người đàn ông mặt mày sáng láng này.

Khóc đến đau lòng.

Người đàn ông mặt mày sáng láng nhẹ nhàng vỗ vào lưng huấn luyện viên Lý, huấn luyện viên Lý liền ngất đi.

Sau đó, người đàn ông kia bế ngang tiểu Lý lên, gật đầu ra hiệu với hai viên cai ngục, rồi rời khỏi phòng thẩm vấn. … Sáng hôm sau, ngày 10 tháng 7.

Tống Thư Hàng sau khi thức dậy, trước tiên cho linh quỷ trong tâm khiếu dùng một viên ‘Hồn Châu’.

Hồn Châu chính là bảo vật lấy được từ căn cứ của Đàn chủ trong thôn của ông ngoại Thổ Ba lần trước cùng Tam Nhật sư huynh.

Đối với tu sĩ, trừ quỷ tu, các tu sĩ khác hoàn toàn không dùng đến những ‘Hồn Châu’ này.

Nhưng đối với linh quỷ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng, Hồn Châu lại là một loại thuốc bổ hiếm có.

Sau đó, Tống Thư Hàng như thường lệ tu luyện một lần.

Gần đây, cậu cảm thấy khiếu thứ ba ‘Tị Khiếu’ của mình mơ hồ đã có cảm giác khí huyết tràn đầy.

Từ lần khế ước linh quỷ mở ra ‘Nhãn Khiếu’ mới chỉ qua một tháng.

Tu sĩ bình thường nếu chỉ dựa vào khổ tu của bản thân, muốn mở ra khiếu thứ ba Tị Khiếu thậm chí cần đến ba năm.

Nhưng Tống Thư Hàng gần đây lại gặp được nhiều kỳ ngộ, không chỉ mới thu hoạch được một lô Khí Huyết Đan, mà còn khế ước được linh quỷ, lại còn nhận được một tuần măng tre xanh tăng cường khứu giác khi đua xe cùng Bạch tiền bối, cộng thêm chiếc nhẫn đồng trên ngón tay không ngừng ngưng tụ linh khí trời đất cường hóa thân thể hắn.

Thêm vào đó, cậu chưa bao giờ bỏ bê việc tu luyện, mỗi ngày đều kiên trì khổ tu.

Các loại hack cộng với bản thân cũng chăm chỉ, không biết từ lúc nào, đã sắp đột phá ‘Tị Khiếu’ rồi.

Vươn vai một cái xuống lầu, Bạch tiền bối hôm nay lại không dậy.

Tống Thư Hàng đến phòng Bạch tiền bối gõ cửa, không có phản ứng?

Cửa phòng đang khép hờ, Tống Thư Hàng đẩy cửa nhìn vào.

Bạch tiền bối lúc này đang ngồi xếp bằng trên giường, trên đầu còn có linh lực hóa thành sương mù bốc lên, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, là đang trong quá trình tu luyện.

Bạch Tôn Giả được mệnh danh là cuồng nhân tu luyện, gần đây là do thời đại mới có quá nhiều thứ hấp dẫn ngài, tu luyện cũng có phần giảm bớt.

Tống Thư Hàng không dám làm phiền Bạch tiền bối, cẩn thận đóng cửa lại.

Xuống lầu, Thư Hàng nấu một bát mì, rồi bật TV xem có tin tức gì mới không.

Tùy ý bấm vài kênh, đúng lúc chuyển đến ‘Kênh Văn Châu’.

Trên đó đang phát bản tin buổi sáng của thành phố Văn Châu.

Người dẫn chương trình là một người đàn ông có dung mạo đoan chính, đang dùng tiếng phổ thông tiêu chuẩn để đọc nội dung tin tức: “Tối hôm qua lúc mười một giờ, tại vị trí đường Phượng Hoàng của thành phố đã xảy ra một vụ tai nạn giao thông.

Một chiếc xe con hiệu Đông Phong đã chạy với tốc độ hơn một trăm km/h trên đường Phượng Hoàng, cuối cùng đâm vào một biệt thự gần đường Phượng Hoàng, và làm hỏng chiếc xe Ferrari đang đậu trong sân biệt thự.

Theo lời kể của chủ biệt thự, vào thời điểm xảy ra tai nạn, người lái xe là một con chó Bắc Kinh khổng lồ?

Theo phỏng đoán của cảnh sát, rất có thể là một tay đua xe đeo mặt nạ động vật, hành vi này cực kỳ tồi tệ, cảnh sát đang tiến hành điều tra sâu hơn, nhất định sẽ tìm ra tay đua xe này!” “Phụt!” Tống Thư Hàng phun ra một ngụm mì, trong đó có một sợi còn chui ra từ mũi cậu… Suy đoán của mấy chú cảnh sát cũng là điều dễ hiểu.

Nếu nói người lái xe là chó Husky thì còn chấp nhận được.

Dù sao thì kích thước và tính cách của Husky, nói không chừng nó thật sự sẽ trèo lên xe để lái đấy.

Dù gì thì nghề của người ta là cái này mà, chúng nó sinh ra để kéo xe tuyết, ít nhiều cũng có chút liên quan đến xe.

Nhưng nếu là chó Bắc Kinh thì... trên đời làm gì có con chó Bắc Kinh nào to như vậy?

Cho nên, chắc chắn là có một nhóm đua xe đeo mặt nạ chó Bắc Kinh ra ngoài lượn lách!

Nếu không thì căn bản không giải thích nổi! ...

Tống Thư Hàng rất khó khăn mới nén được tiếng ho của mình.

Đám đua xe đeo mặt nạ chó Bắc Kinh, chỉ cần nhìn thấy các từ khóa như chó Bắc Kinh, đua xe, tai nạn xe cộ, bây giờ cậu dùng mông cũng có thể liên hệ chuyện này với Đậu Đậu.

Cậu dám cược, chuyện này một trăm phần trăm là do Đậu Đậu gây ra.

“Chiếc Ferrari đậu trong biệt thự bị đâm đúng không?” Tống Thư Hàng thầm lau mồ hôi, sau đó lấy điện thoại ra, lên mạng xem giá của Ferrari.

Chương 236

Tra một hồi, giá thấp nhất cũng hơn ba triệu tệ, mà đó mới chỉ là giá bán, các loại thuế phí còn chưa tính vào.

Cao hơn thì có năm triệu, mười triệu, hai mươi triệu, hàng nhập khẩu mấy chục triệu, chủng loại không ít, giá cả cũng tăng vọt.

Không sợ không có xe đắt, chỉ sợ không có tiền!

Tống Thư Hàng sờ túi mình, vốn tưởng rằng mình liên tiếp hai lần nhận được gần bốn triệu tiền mặt từ nhóm trưởng, xem như một món tài sản không nhỏ.

Bây giờ xem ra, cậu có lấy hết tiền mặt ra cũng chỉ miễn cưỡng mua được chiếc Ferrari rẻ nhất?

Lạc đề rồi...

Vấn đề bây giờ không phải là cái này, trước tiên phải tìm cách liên lạc với Đậu Đậu để xác nhận sự việc.

Nếu thật sự là Đậu Đậu làm, mình phải liên lạc với chủ biệt thự, thương lượng vấn đề bồi thường.

Một chiếc Ferrari đó, cũng không biết là xe loại gì, bốn triệu của mình có bồi thường nổi không.

À phì!

Không đúng, Đậu Đậu gây họa sao lại bắt mình gánh?

Hoàng Sơn Chân Quân không phải có một đội chuyên đi dọn dẹp hậu quả cho Đậu Đậu sao, nếu xác định là Đậu Đậu gây ra, vậy thì không cần sợ, trực tiếp thông báo cho Hoàng Sơn Chân Quân, để Chân quân ra mặt giải quyết là được.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng yên tâm hơn hẳn.

Sau đó, cậu mở danh bạ điện thoại, tìm ra số của Đậu Đậu.

Đậu Đậu hôm qua có gọi cho cậu, nên Thư Hàng đã lưu số nó lại.

Điện thoại reo khoảng mười tiếng, đầu dây bên kia cuối cùng cũng có tiếng kết nối.

“Gâu, Thư Hàng à, sáng sớm gọi điện làm phiền giấc mộng của chó à!

Gâu, cẩn thận tôi quay lại cắn cậu đấy!” Giọng nói uể oải của Đậu Đậu truyền ra từ điện thoại, nói xong còn ngáp một cái thật to, trông rất buồn ngủ.

“Đậu Đậu, nói thật cho tôi biết, hôm qua cậu có phải đã đi đua xe không?

Còn đâm vào biệt thự người ta, phá hỏng một chiếc Ferrari?” Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi.

“Gâu, sao cậu biết?

Cậu đặt camera trên người tôi à?

Được lắm Tống Thư Hàng, gâu, cậu lén lút như vậy là xâm phạm quyền riêng tư của tôi đấy!” Đậu Đậu tức giận hét lên.

“Lén lút cái lông nhà cậu!

Cậu tưởng ai cũng không có liêm sỉ như cậu à?” Tống Thư Hàng giận dữ nói: “Chuyện cậu làm đã lên ti vi rồi đấy, biết không?!” “A, ha ha ha, lên ti vi luôn à?

Ngại quá nhỉ.” Đậu Đậu cười khan hai tiếng.

“Cậu đang ở đâu?” Tống Thư Hàng nghiến răng hỏi.

“Ở một khách sạn tại thành phố Văn Châu, tìm mãi mới thấy, vừa mới ở cùng tiểu hòa thượng.

Thời buổi này, muốn tìm một khách sạn không cần chứng minh thư thật không dễ.” Đậu Đậu lẩm bẩm.

Ở cùng tiểu hòa thượng à?

“Vậy thì tốt, nhớ kỹ, đừng gây thêm chuyện cho tôi nữa!

Đợi tôi qua tìm cậu, nếu trong thời gian đó cậu còn gây ra chuyện gì nữa, thì đừng hòng gặp lại tôi!” Tống Thư Hàng hằn học nói.

“...” Đậu Đậu hiếm khi im lặng một lúc lâu.

Sau đó, nó cẩn thận hỏi: “Thư Hàng, câu ‘đừng hòng gặp lại tôi’ của cậu làm tôi rất bất an...

Cậu không phải là yêu tôi rồi đấy chứ?

Cái đó, lần trước tôi đã nói với cậu rồi, tôi là chó Bắc Kinh đực, cậu muốn yêu đương giữa người và yêu thì tôi không phải đối tượng tốt đâu.

Nếu cậu nhất quyết muốn yêu đương với yêu quái, tôi có thể giới thiệu cho cậu mấy em mèo, dễ thương lắm.” “Phụt!” Tống Thư Hàng hộc một ngụm máu già, tức tối cúp điện thoại.

Sau đó cậu lướt điện thoại, chuẩn bị gọi cho Hoàng Sơn Chân Quân một cuộc.

Lúc này, dưới lầu vang lên tiếng chuông cửa. ...

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa, là người quen!

Người đến mặc một bộ đồ đen, vẻ mặt nghiêm túc.

Đây chẳng phải là Chu Ly của ‘Tàng Thiên Câu’ sao, chính là tu sĩ mà Hoàng Sơn Chân Quân lần trước sắp xếp đến xử lý rắc rối do Đậu Đậu gây ra.

Lúc này, trên vai anh ta dường như còn vác một người.

“Đến đúng lúc lắm, như vậy khỏi phải gọi cho Hoàng Sơn Chân Quân.” Tống Thư Hàng mừng thầm.

Thế là, cậu nhiệt tình xuống lầu mở cửa.

Vừa mở cửa, Tống Thư Hàng liền nhiệt tình chào đón: “Chu sư huynh, huynh đến đúng lúc quá!” “A hử?” Chu Ly ngơ ngác.

Tuy nhiên, anh ta không hổ là chuyên gia xử lý rắc rối, cảm quan rất nhạy bén.

Thấy Tống Thư Hàng nhiệt tình khác thường, anh ta lập tức nghĩ đến một khả năng.

Chu Ly nở một nụ cười khổ: “Đậu Đậu lại gây chuyện rồi à?” “Vâng, vừa mới gây ra, nhưng vấn đề không nghiêm trọng bằng lần trước.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

“Thư Hàng huynh đệ!” Chu Ly thở dài, vỗ mạnh vào vai Tống Thư Hàng: “Chu huynh đây, thỉnh thoảng cũng muốn có một kỳ nghỉ dài để nghỉ ngơi cho tử tế đấy…” “Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười khan.

“Cho nên, nếu có thể, phiền cậu trông chừng Đậu Đậu kỹ một chút.

Dù chỉ cho tôi một tuần nghỉ phép cũng được, tôi thỉnh thoảng cũng muốn ra ngoài hẹn hò chứ.” Chu Ly cảm thán, giọng điệu chứa đầy cay đắng vô tận.

Đang trong giai đoạn hẹn hò với nữ tiên tử sao?

Chu Ly sư huynh cũng thật vất vả.

“Tôi sẽ cố gắng, cố gắng hết sức!” Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy áy náy.

“Cố lên, Thư Hàng huynh đệ, tôi tin cậu, cậu làm được!” Chu Ly thở dài nói: “Vậy, lần này Đậu Đậu lại gây ra chuyện gì?” “Khụ, Đậu Đậu vừa gây chút rắc rối nhỏ ở thành phố Văn Châu.

Nó đua xe đâm vào biệt thự người ta, tiện thể đâm hỏng một chiếc Ferrari thì phải?” Tống Thư Hàng ho khan nói.

Chu Ly im lặng, một lúc sau anh ta tò mò hỏi: “Hết rồi?” “Hết rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Chu Ly lập tức thở phào nhẹ nhõm: “May quá, chỉ là rắc rối nhỏ có thể dùng tiền giải quyết, sẽ nhanh chóng xử lý xong, không vấn đề!” Nói xong, anh ta đặt người đang vác trên vai xuống, giao cho Tống Thư Hàng: “Đây, Thư Hàng tiểu hữu.

Đây là thầy hướng dẫn Tiểu Lý của các cậu bị rơi ở vũ trụ, tôi đã từ phương Tây mang cậu ta về.” Thầy hướng dẫn Tiểu Lý?

Tống Thư Hàng vội vàng đỡ lấy anh ta, trong lòng càng thêm áy náy, nếu không phải lúc đầu cậu kéo nhầm người, thầy hướng dẫn Tiểu Lý cũng sẽ không theo phi thuyền đáp xuống Mỹ, cũng sẽ không có nhiều trắc trở sau này.

Hy vọng thầy hướng dẫn Tiểu Lý không phải chịu quá nhiều tủi nhục.

Tống Thư Hàng kiểm tra thầy hướng dẫn Tiểu Lý từ trên xuống dưới, thấy anh ta sạch sẽ, trừ vẻ mặt hơi tái nhợt, những thứ khác đều ổn, không có vẻ gì bị tra tấn.

Tuy nhiên, Thư Hàng vẫn lo lắng hỏi một câu: “Thầy hướng dẫn Tiểu Lý ở phương Tây không bị khổ sở gì chứ?” “May mà chúng ta đến kịp, không phải chịu khổ nhiều.

Nếu chậm một bước thì khó nói lắm, lúc đó cả thể xác lẫn tinh thần đều sẽ bị kích thích dữ dội.” Chu Ly cười hắc hắc, tiếp tục nói:

“Ngoài ra, vết thương ban đầu trên người cậu ta, chúng ta đã xử lý rồi.

Còn cho cậu ta dùng một ít linh dược, khiến cơ thể cậu ta còn khỏe mạnh hơn trước, cũng coi như trong họa có phúc.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì tốt rồi.” “Chỉ là cuối cùng có một vấn đề nhỏ.” Chu Ly có chút ngại ngùng nói.

“Vấn đề gì?” “Về phương diện ký ức, ban đầu chúng ta định xóa đi ký ức gần đây của cậu ta ở phương Tây, vì đối với thầy hướng dẫn Tiểu Lý mà nói, giữ lại đoạn ký ức đó cũng là một sự đau khổ.

Chẳng thà xóa đi, sống một cuộc sống vui vẻ hạnh phúc.

Nhưng mà... không biết có phải do thầy hướng dẫn Tiểu Lý gần đây bị xóa ký ức quá nhiều lần không, lúc chúng ta định xóa ký ức của cậu ta, hình như không xóa sạch được.

Nhưng chúng ta lại không dám tiếp tục xóa lung tung, nếu không rất dễ khiến cậu ta biến thành kẻ ngốc.

Cho nên, tôi trực tiếp mang cậu ta đến cho cậu, vấn đề ký ức để Bạch tiền bối ra tay đi.” Chu Ly cười hắc hắc nói.

“Được, tôi hiểu rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Đến lúc đó, tôi sẽ để Bạch tiền bối xử lý lại ký ức của anh ấy.

À đúng rồi, huynh có muốn vào nhà ngồi chơi không?” “Thôi, không cần đâu.

Tôi còn phải chạy ngay đến thành phố Văn Châu để xử lý hậu quả cho Đậu Đậu nữa.

Lần sau có rảnh tôi sẽ vào ngồi, vậy tôi đi trước nhé!” Chu Ly ngáp một cái, rồi quay người chạy đi nhanh như chớp.

Chạy được một đoạn xa, anh ta lại quay đầu lại truyền âm nhập mật: “À đúng rồi Thư Hàng, thuật thôi miên trên người thầy hướng dẫn Tiểu Lý khoảng hai mươi phút nữa sẽ hết tác dụng, đến lúc đó cậu tự chú ý nhé.” Nói xong, anh ta lại nhấc chân, chạy đi như bay. ...

“Khó hiểu thật, sợ cái gì chứ?” Tống Thư Hàng gãi đầu, vác thầy hướng dẫn Tiểu Lý lên lại, trở về lầu.

Đợi Bạch tiền bối tu luyện xong, rồi xử lý ký ức của thầy hướng dẫn Tiểu Lý là có thể đưa anh ta về trường hàng không.

Hy vọng không làm người nhà của thầy hướng dẫn Tiểu Lý quá lo lắng. ...

Tống Thư Hàng tiện tay đặt thầy hướng dẫn Tiểu Lý lên ghế sô pha, còn hai mươi phút nữa thầy hướng dẫn Tiểu Lý mới tỉnh lại, hy vọng Bạch tiền bối tu luyện xong.

Sau đó, Tống Thư Hàng cũng ngồi xuống một chỗ khác trên sô pha, bắt đầu nhắm mắt tu luyện ‘Chân Ngã Minh Tưởng Kinh’, rèn luyện tinh thần lực của mình.

Gần đây cảm giác Tỵ khiếu sắp mở, tinh thần lực của mình cũng không thể lơ là được!

Rồi... khoảng mười bảy, mười tám phút sau khi minh tưởng, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy bên cạnh có chút kỳ lạ, bên tai dường như có tiếng người đi lại.

Là thầy hướng dẫn Tiểu Lý tỉnh sớm sao?

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Sau đó, cậu ngây người.

Sa mạc... một sa mạc mênh mông vô tận, ngoài cát ra vẫn là cát, không có một chút sức sống.

Cậu nhanh chóng ngẩng đầu lên, nhìn lên bầu trời.

Chương 237

Chỉ thấy trên bầu trời chỉ có một vòng xoáy giống như lỗ đen, đang chậm rãi xoay tròn.

“Đậu má!” Tống Thư Hàng không nhịn được kêu lên, sao lại chạy đến đây nữa rồi?

Vậy tiếng người đi lại vừa rồi chẳng lẽ là...

Cậu đột ngột quay đầu lại, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ở xa trong sa mạc, có một người một ngựa đang tiến lại gần cậu.

Ngựa là ngựa trắng, toàn thân trắng như tuyết không một chút tạp sắc, tuấn mã!

Người là thiếu niên, áo xanh, môi hồng răng trắng thiếu niên lang!

Giống hệt lần trước, thiếu niên áo xanh ngựa trắng từ xa nhìn thấy Tống Thư Hàng liền vui vẻ reo lên: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi rồi!” Có kinh nghiệm lần trước, Tống Thư Hàng nắm chặt nắm đấm đi tới: “Đúng vậy, đúng vậy, mấy ngày không gặp rồi!” Tất nhiên, cuộc đối thoại của cậu không thể gây ra phản ứng gì từ thiếu niên áo xanh, trừ khi nói ra từ khóa ‘nghỉ ngơi’.

Nếu không, thiếu niên áo xanh sẽ luôn diễn theo kịch bản cố định.

Nhưng mà, Tống Thư Hàng không định nói ra từ ‘nghỉ ngơi’ sớm như vậy, cậu còn định đánh với thiếu niên áo xanh này một trận, thử xem võ công của mình gần đây có tiến bộ không.

So với lần trước tiến vào ‘ảo cảnh chân thực’, lúc đó chỉ mới học ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’, Tống Thư Hàng lần này còn nắm giữ thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 và công pháp phụ trợ luyện thể 《Bất Động Kim Cương Thân》.

Về phương diện đạo thuật càng nắm giữ ‘Chưởng tâm lôi’, cảnh giới tuy không tăng lên nhiều, nhưng sức chiến đấu đã không thể so sánh với ngày xưa.

“Tiểu Bạch, ngươi vừa chạy đi đâu thế, ta còn tưởng ngươi lạc đường rồi.” Thiếu niên áo xanh đến trước mặt Tống Thư Hàng, cười toe toét, rạng rỡ như ánh mặt trời.

Hắn ta giống như một NPC trong game, hành động theo một khuôn mẫu nhất định, lặp đi lặp lại, lời thoại cũng không đổi.

“Không cần nói nhiều, lần này luyện cái gì!” Tống Thư Hàng rất hào sảng nói, nhưng tay cậu lại âm thầm dùng khí huyết chi lực vẽ một ‘lôi phù’ trong lòng bàn tay, một đạo ‘Chưởng tâm lôi’ đang nén lại mà chưa phát ra!

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện quyền nhé?” Thiếu niên áo xanh không ném vũ khí qua, mà bày ra thế quyền pháp.

Tống Thư Hàng cười ha ha: “Quá hợp ý ta, xem ta lợi hại đây, Cơ sở quyền pháp ba!” Không đợi thiếu niên áo xanh ra quyền, cậu đã ra tay trước, chân đạp thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’, tăng tốc độ đến cực hạn.

Sau khi tiếp cận thiếu niên, cậu ra tay chính là Cơ sở quyền pháp ba, nắm đấm như cuồng phong bão táp đánh xuống thiếu niên áo xanh.

Đây là bài học cậu rút ra sau khi bị hành hạ gần nửa canh giờ lần trước.

Thiếu niên áo xanh tinh thông mười tám loại võ nghệ, chiêu thức quyền pháp càng tinh diệu vô cùng, còn có một chiêu chỉ pháp như ‘Độc Cô Cửu Kiếm’.

Dưới một ngón tay đó, toàn bộ ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’ của Tống Thư Hàng đều bị đối phương dễ dàng phá giải sạch sẽ.

Trong tình huống như vậy, chỉ có thể lấy tốc độ phá xảo diệu, đi theo con đường ‘thiên hạ võ công, duy khoái bất phá’.

Lần này, cảnh giới của Tống Thư Hàng đã tăng lên, có linh quỷ hỗ trợ cộng thêm thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’ dưới chân, những cú đấm như mưa rơi càng nhanh hơn, góc độ cũng hiểm hóc hơn!

“Hi hi, Tiểu Bạch đến hay lắm.” Thiếu niên áo xanh cười hi hi.

Sau đó, giống như lần trước, thân thể thiếu niên áo xanh như con lươn, dễ dàng né tránh trong những cú đấm như cuồng phong bão táp của Tống Thư Hàng.

Nắm đấm tuy nhanh, nhưng ngay cả người hắn cũng không chạm được!

Sau bảy mươi cú đấm liên tiếp, chiêu quyền của Tống Thư Hàng đã dùng hết!

Lúc này, thiếu niên áo xanh đột nhiên điểm một ngón tay ra: “Hi hi, Tiểu Bạch đỡ ta một chiêu!” Một ngón tay này đối với Tống Thư Hàng mà nói, vẫn giống như ‘Độc Cô Cửu Kiếm’, trực chỉ vào điểm yếu trong quyền pháp của cậu.

Vào lúc quyền lực suy yếu, lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh, không thể chống đỡ!

Lần trước, chính là một ngón tay như thần lai chi bút này, điểm cho Tống Thư Hàng sống dở chết dở, toàn thân đau nhức.

Nhưng lần này, Tống Thư Hàng đã sớm có chuẩn bị...

đạo ‘Chưởng tâm lôi’ trong lòng bàn tay cậu đã sớm tích tụ lực lượng, chờ đợi chính là khoảnh khắc này!

Thiếu niên áo xanh điểm một ngón tay vào vai Tống Thư Hàng.

Vai Tống Thư Hàng lập tức tê rần, như bị điện giật.

Nhưng lần này, có 《Bất Động Kim Cương Thân》 hộ thể, cảm giác tê dại này vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của cậu.

Nhân lúc thiếu niên áo xanh điểm ra một ngón tay, Tống Thư Hàng khẽ quát: “Chưởng tâm lôi!” Lôi phù trong lòng bàn tay cậu bùng nổ, hóa thành một quả cầu sấm sét, theo vai Tống Thư Hàng rung lên, quét ngang về phía thiếu niên áo xanh.

Thiếu niên áo xanh dường như hoàn toàn không ngờ Tống Thư Hàng sẽ sử dụng đạo thuật, nhất thời lại không né tránh được.

Chưởng tâm lôi kêu lách tách, thuận lợi đánh trúng người thiếu niên.

Thiếu niên áo xanh cứng rắn nhận lấy một phát Chưởng tâm lôi này.

Uy lực của Chưởng tâm lôi đủ để phá ra một cái hố to bằng quả bóng đá trên tảng đá cứng, thực lực của thiếu niên áo xanh này không rõ, không biết sau khi ăn một phát Chưởng tâm lôi này sẽ ra sao?

Tống Thư Hàng căn bản không lo thiếu niên áo xanh có chết hay không...

đây chỉ là ‘hiện thực hư ảo’ tự nhiên sinh ra khi Bạch tiền bối tu luyện, cho dù thiếu niên áo xanh thật sự bị giết, một lát sau lại sẽ có một ‘thiếu niên áo xanh’ hoàn toàn mới xuất hiện, không sợ! ‘Ầm!’ Thiếu niên áo xanh bị Chưởng tâm lôi đánh trúng, thân thể bay sang một bên, lăn vài vòng trong sa mạc, trên người còn ẩn hiện hồ quang điện kêu lách tách.

Cơ thể hắn bị tê liệt vì sấm sét, nằm trên đất run lẩy bẩy.

“Ha ha ha ha!

Ngớ người ra chưa, ta biết Chưởng tâm lôi đấy!” Tống Thư Hàng đắc ý cười nói, cuối cùng cũng trút được cơn giận.

Lần trước ở sa mạc này bị thiếu niên này hành hạ đủ kiểu, hành cho cậu không muốn sống nữa, một phát Chưởng tâm lôi này thật sự khiến cậu hả hê, ý niệm cũng thông suốt!

Tống Thư Hàng đang cười ngạo nghễ, thiếu niên áo xanh lại lăn hai vòng trên đất, rồi đứng dậy.

Hắn vỗ vỗ bộ áo xanh trên người, hét về phía Tống Thư Hàng: “Tiểu Bạch, chơi ăn gian, dùng đạo thuật!” Tống Thư Hàng trừng lớn mắt: “Khỉ thật, một phát Chưởng tâm lôi đánh thẳng vào người mà cũng không bị thương?” “Vậy ta cũng không khách sáo nữa!” Thiếu niên áo xanh lại nói một câu thoại hoàn toàn mới.

Xem ra, một phát Chưởng tâm lôi này của Tống Thư Hàng lại kích hoạt một tình tiết mới, giống như hai từ ‘nghỉ ngơi’ là từ khóa vậy.

Nhưng tình tiết mới lần này, xem ra không tốt đẹp lắm!

Tống Thư Hàng âm thầm nuốt nước bọt: “Đừng mà, tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên khách sáo với nhau thì hơn?

Tôi thấy mình hơi mệt, hay là chúng ta nghỉ ngơi một chút?” Nhưng lần này, hai từ ‘nghỉ ngơi’ cũng không thể kích hoạt thay đổi tình tiết của thiếu niên áo xanh.

“Hi hi hi, xem đạo pháp của ta đây!

Siêu cấp vô địch, thần long cửu hiện, cuồng bạo lôi điện đại pháp!” Thiếu niên áo xanh chắp hai tay lại, miệng hô lên một chuỗi tên rất dài.

Hù ta à?

Ý nghĩ này trong lòng Tống Thư Hàng vừa mới nảy sinh, đột nhiên nghe thấy tiếng sấm rền vang trên bầu trời, sau đó... một cơn mưa sấm sét rơi xuống cậu.

Đúng vậy, mưa sấm sét!

Sấm sét dày đặc như mưa, còn đáng sợ hơn cả thiên kiếp tam phẩm của Tô Thị A Thập Lục lúc đó.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn lên bầu trời, với cơn mưa sấm sét dày đặc này, cậu ngay cả chỗ để né cũng không có.

Thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 của cậu bùng nổ đến cực hạn, có lẽ có thể trong nháy mắt lao ra khỏi khu vực trăm mét.

Nhưng phạm vi cơn mưa sấm sét trên trời rộng đến năm sáu trăm mét!

Hình như... mình lại vô tình tìm đường chết rồi?

Tống Thư Hàng chỉ muốn khóc.

Một lát sau, trong sa mạc vang lên tiếng hét thảm thiết như heo bị chọc tiết của Tống Thư Hàng. ...

Đau quá.

Tống Thư Hàng cảm thấy cả người sắp bị sấm sét nướng cháy...

ý thức cũng bắt đầu mơ hồ.

Mau dừng lại đi, bị điện giật nữa là mình chết thật đó!

Mà nói đi cũng phải nói lại... mình có phải đã quên cái gì đó không.

Vừa nhìn thấy sa mạc quỷ dị này, phản ứng đầu tiên chính là cơ hội ‘báo thù thiếu niên áo xanh’ đã đến, cả người đều hưng phấn lên.

Nhưng luôn cảm thấy có cái gì đó bị mình quên mất.

Đúng rồi, thầy hướng dẫn Tiểu Lý!

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý còn đang ngủ trên sô pha!

Anh ấy sẽ không phải cũng gặp thiếu niên áo xanh này chứ.

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý chỉ là người bình thường thôi, sẽ chết người đó!

Đừng chết nhé, thầy hướng dẫn Tiểu Lý!

Sau đó, Tống Thư Hàng tối sầm mắt lại, bị điện giật ngất đi. ... ************* Thầy hướng dẫn Tiểu Lý, từ từ mở mắt.

“Ủa, đây là đâu?” Anh ta nghi hoặc nhìn sa mạc.

Hả?

Sa mạc!

Chuyện gì vậy, sao mình lại ở trong sa mạc?

Để mình sắp xếp lại ký ức gần đây... hình như là vì cần tiền gấp, mình đã đồng ý dạy hai đại gia gà mờ lái máy bay.

Rồi sáng nay, sau khi ký hợp đồng với đồng nghiệp, mình liền ở trường hàng không đợi hai vị đại gia đó đến học lái máy bay.

Sau đó, mình gặp hai vị đại gia đó.

Một người là một thanh niên tuấn tú, người còn lại là một sinh viên đại học cười rất thân thiện.

Rồi sau đó, mình không còn chút ký ức nào...

Chương 238

Ồ, loáng thoáng hình như còn nhớ một vài khuôn mặt người phương Tây mờ nhạt, nhưng cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì không nhớ chút nào.

“Chuyện gì vậy, sao mình lại ở sa mạc.

Chẳng lẽ là đang mơ?” Thầy hướng dẫn Tiểu Lý xoa xoa thái dương, rồi đưa tay vốc một nắm cát.

Cảm giác cát chảy qua kẽ tay truyền đến não, thật đến thế.

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý lại véo đùi mình một cái, siêu đau!

Không phải mơ, mình thật sự bị ném vào sa mạc.

Chẳng lẽ lúc mình đưa hai học viên lên trời đã xảy ra tai nạn, máy bay rơi xuống sa mạc?

Không đúng, gần khu vực Giang Nam làm gì có sa mạc nào!

“Tiểu Bạch, ngươi tỉnh rồi à!” Lúc này, bên cạnh thầy hướng dẫn Tiểu Lý vang lên một giọng nói trong trẻo của một nam tử.

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý quay đầu lại nhìn, phát hiện cách mình không xa có một thiếu niên áo xanh đang ngồi, mặc đồ cổ trang, bên cạnh còn có một con ngựa trắng thuần sắc!

Thiếu niên thật tuấn tú, mà nói, đây là đang đóng phim cổ trang sao?

Còn nữa, Tiểu Bạch là ai, chẳng lẽ đang gọi mình?

“Tiểu Bạch, ngươi vừa chạy đi đâu thế, ta còn tưởng ngươi lạc đường rồi.” Thiếu niên áo xanh đó híp mắt, mỉm cười nói.

“Khoan đã, cậu bé, Tiểu Bạch là đang gọi tôi à?” Thầy hướng dẫn

Tiểu Lý chỉ vào mình, nghi hoặc hỏi: “Cậu nhầm người rồi phải không?” Tên tôi là Lý Tây Hoa, là một thầy hướng dẫn bay trẻ tuổi, chưa vợ.

Quan hệ của tôi ở trường hàng không rất tốt, mọi người đều thân thiết gọi tôi là Tiểu Lý.

Nhưng mấy ngày nay xảy ra vài chuyện lạ... sau khi bị người ta nhầm là Anthony, hôm nay lại bị nhầm là Tiểu Bạch, Tiểu Bạch rốt cuộc là cái quỷ gì vậy?

Ủa, khoan đã!

Anthony lại là cái quỷ gì vậy??

Ngày hôm đó, thầy hướng dẫn Tiểu Lý phát hiện ra một chuyện rất kinh khủng... trong đầu anh ta dường như có thêm một vài mảnh ký ức kỳ lạ.

Hoặc là, có thể anh ta đã mất đi rất nhiều ký ức? ...

Nhưng mà, thiếu niên áo xanh kia dường như không nghe thấy tiếng hét của thầy hướng dẫn Tiểu Lý, hắn quay người lấy một thanh trường kiếm bằng thép tinh luyện trên ngựa, ném về phía thầy hướng dẫn Tiểu Lý!

“Tiểu Bạch, chúng ta luyện kiếm nhé?” Thiếu niên áo xanh nói xong, lại lấy thêm một thanh trường kiếm bằng thép tinh luyện khác trên ngựa!

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý nhìn chằm chằm vào thanh kiếm dưới chân, kiếm này sáng quá, còn được mài sắc!

Dưới ánh sáng, lưỡi kiếm có thể phản xạ ra ánh sáng chói mắt!

Chỉ nhìn vẻ ngoài thôi cũng biết là bảo kiếm chém sắt như chém bùn.

Đâm vào người, sẽ chết người đấy?

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý lo lắng vô cùng.

Nếu là diễn kịch, cần gì phải dùng đồ thật?

Tuy nghe nói có vài đoàn phim biến thái để quay cho chân thực, sẽ dùng một số vũ khí thật, nhưng ít nhất người ta cũng không mài sắc!

Cho nên, thầy hướng dẫn Tiểu Lý nói liến thoắng: “Khoan đã, cậu bé, cậu có nhầm lẫn gì không?

Tôi không phải Tiểu Bạch, và tôi cũng không phải diễn viên.

Nếu đây là phim trường, tôi chỉ là một diễn viên quần chúng vô tình đi lạc vào thôi!” Tuy nhiên... thiếu niên áo xanh nếu không bị chạm vào ‘điểm G’, à phì! không nói trúng từ khóa, hắn sẽ không dừng lại để thay đổi tình tiết.

“Tiểu Bạch, xem kiếm!” Thiếu niên áo xanh đó giơ kiếm, thân hình lóe lên một cái đã di chuyển đến trước mặt thầy hướng dẫn Tiểu Lý, sau đó chỉ thấy hắn vung tay, ánh kiếm hóa thành ba, ba đóa hoa kiếm đâm về phía vai, bụng, và đùi của thầy hướng dẫn Tiểu Lý.

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý chỉ là người bình thường, căn bản không thể né được kiếm nhanh của thiếu niên áo xanh.

Anh ta giống như một khúc gỗ, đứng thẳng tắp chịu đựng một kiếm này của thiếu niên áo xanh.

Tiếp đó, vai, bụng, đùi anh ta máu tươi bắn tung tóe… Đau!

Sau đó, thầy hướng dẫn Tiểu Lý ngã lăn ra đất, đau đớn hét thảm, đây là chuyện gì vậy, tôi với cậu có thù gì?

Oán gì?

Vừa đến đã lấy kiếm đâm tôi?

May mà thiếu niên áo xanh đó cũng chỉ là ‘để Tiểu Bạch luyện kiếm cùng’, không hạ sát thủ, chỉ dùng mũi kiếm đâm nhẹ vào cơ bắp, rách một chút da thịt.

Thiếu niên áo xanh thu kiếm, nghi hoặc nhìn thầy hướng dẫn Tiểu Lý đang nằm trên đất: “Ủa?

Tiểu Bạch sao ngươi không né?” Né cái rắm, tôi còn không nhìn rõ kiếm nữa là!

“Hu hu hu...” Thầy hướng dẫn Tiểu Lý oan ức khóc nấc lên.

Người ta nói nam nhi có lệ không dễ rơi, nhưng hôm nay thầy hướng dẫn Tiểu Lý cũng không biết tại sao, đột nhiên cảm thấy đau lòng, oan ức vô cùng, bật khóc nức nở.

Có lẽ, là do phần ký ức đã mất của mình ảnh hưởng?

Cảm giác như trong thời gian mất ký ức, mình đã phải chịu đựng rất nhiều oan ức?

Cho nên cộng thêm bây giờ bị người ta đâm một kiếm vô cớ, tâm trạng đau buồn liền không thể kiềm nén được?

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý rất muốn ngừng khóc, vì anh ta cảm thấy mình là một người đàn ông to lớn, khóc lóc thảm thiết như vậy, còn khóc to trước mặt một cậu bé, thật mất mặt.

Nhưng càng muốn ngừng khóc, tiếng khóc lại càng to.

Chẳng mấy chốc, nước mắt đã làm mờ mắt anh ta, không mở ra được.

Thấy anh ta khóc thương tâm như vậy, thiếu niên áo xanh kia sững người lại.

Tiếp đó, hắn lo lắng chạy đến bên thầy hướng dẫn Tiểu Lý, lo lắng hỏi han: “Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, ngươi sao vậy?” Nói chuyện, thiếu niên áo xanh lại đưa ngón tay ra, điểm nhẹ vào ba vết thương đang chảy máu của thầy hướng dẫn Tiểu Lý.

Máu liền ngừng chảy.

“Tôi không phải Tiểu Bạch, không phải!” Thầy hướng dẫn Tiểu Lý khóc nghẹn ngào, tôi là Lý Tây Hoa, thầy hướng dẫn bay Lý Tây Hoa!

“Tiểu Bạch, có phải ngươi không muốn luyện kiếm không?” Thiếu niên áo xanh lại bị ‘kích hoạt tình tiết’, tiến vào chế độ tình tiết tiếp theo.

“Vậy hôm nay ta dạy ngươi cái khác, rồi ngày mai chúng ta thi đấu nội dung mới nhé.

Lần trước ngươi không phải nói với ta, muốn học quyền pháp sao?

Ta dạy ngươi quyền pháp được không?” Thiếu niên áo xanh lên tiếng hỏi.

Chế độ tình tiết này, tương tự như lúc thiếu niên áo xanh dạy Tống Thư Hàng kiếm pháp cơ bản trong ‘ảo cảnh chân thực’.

“Tôi không muốn, tôi muốn về nhà!” Thầy hướng dẫn Tiểu Lý đáp.

Nhưng mà, thiếu niên áo xanh căn bản không để ý đến anh ta, ngược lại còn đưa tay khẽ kéo, liền kéo thầy hướng dẫn Tiểu Lý từ dưới đất lên.

“Nhìn kỹ đây, Tiểu Bạch!

Đây là quyền pháp cơ bản!” Nói xong, thiếu niên áo xanh liền đánh một bộ quyền pháp trước mặt thầy hướng dẫn Tiểu Lý.

Đối với tu sĩ mà nói, đây là quyền pháp trúc cơ rất phổ biến.

Chính là loại ‘Thối thể quyền pháp’ mà Dược Sư ban đầu định dạy cho Tống Thư Hàng.

Nhưng sau đó, Dược Sư nhận được Độc Long Thảo, liền đổi sang dạy Tống Thư Hàng ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’.

Sau khi biểu diễn xong, thiếu niên áo xanh kia quay đầu lại, nhìn thầy hướng dẫn Tiểu Lý: “Nhớ chưa?” Thầy hướng dẫn Tiểu Lý ngơ ngác, hả, nhớ cái gì?

Đâu phải thể dục nhịp điệu, xem một lần là học được?

Ngay cả thể dục nhịp điệu, cũng phải xem mấy lần, rồi làm theo mấy lần mới học được!

“Nhớ rồi, chúng ta tu luyện quyền pháp nhé?” Thiếu niên áo xanh lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý gào thét: “Gì, tôi chưa nhớ chút nào cả!” Nhưng mà, anh ta vừa dứt lời, thiếu niên áo xanh kia đã như mãnh hổ xuống núi, lao đến trước mặt anh ta, một quyền đấm vào đầu.

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm… ngất xỉu trên đất, bất tỉnh nhân sự.

Nhưng mà, cho dù anh ta đã ngất đi, thiếu niên áo xanh kia cũng không có ý định tha cho anh ta.

Nắm đấm như mưa rơi xuống, tàn nhẫn hành hạ.

Giống hệt như cảnh ngộ của ‘nhân ngẫu thế thân’ của Cảnh Mạch đà chủ ngày xưa.

May mắn là, lần này thiếu niên áo xanh giữa chừng đổi sang luyện quyền, nếu là kiếm thì… thầy hướng dẫn Tiểu Lý đã bị đâm thành tổ ong vò vẽ.

Thầy hướng dẫn Tiểu Lý đang ngất, không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, thân thể đau đớn co lại như con tôm.

Đau khổ quá, đau khổ quá, đây là địa ngục sao? ************** Cũng không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng tỉnh lại sau cơn mê.

“Hít hít hít…” Vừa tỉnh lại, cậu liền phát hiện toàn thân đau rát.

“Thư Hàng, cậu tỉnh rồi.” Bên cạnh cậu, Bạch tiền bối đang đặt tay lên người cậu, một luồng linh lực thuần khiết được truyền vào cơ thể Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy đau đớn và vết thương trên người đang nhanh chóng lành lại dưới tác dụng của linh lực.

Bạch tiền bối, cuối cùng cũng kết thúc bế quan rồi!

Cậu mừng đến phát khóc.

“Thư Hàng, lúc ta bế quan đã xảy ra chuyện gì sao?

Tại sao cậu lại giống như bị sét đánh vậy?

Lúc ta phát hiện ra cậu, toàn thân cậu đều cháy đen?” Bạch tiền bối nhíu mày hỏi.

“Không sao, không có chuyện gì cả!

Chỉ là tôi đột nhiên nảy ra ý tưởng, dùng ngón tay cắm vào ổ điện, nên bị điện giật.” Tống Thư Hàng nói một lời nói dối thiện ý… “Vậy sao?” Bạch tiền bối bán tín bán nghi, rồi lại hỏi: “Vậy thầy hướng dẫn Tiểu Lý bên cạnh là sao?

Chương 239

Vừa rồi ta phát hiện anh ta, toàn thân bị thương nặng, bị người ta đánh rất thảm, trông như sắp chết.

May mà ta phát hiện kịp thời, chữa trị cho anh ta một trận.” Tống Thư Hàng cảm thán, thầy hướng dẫn Tiểu Lý cuối cùng cũng không thoát khỏi kiếp nạn này à?

Sau đó, Thư Hàng ra vẻ ảo não nói: “Ai, đây là vì thầy hướng dẫn Tiểu Lý vừa được thuộc hạ của Hoàng Sơn Chân Quân cứu về từ Mỹ.

Nói ra cũng đáng thương, anh ấy chắc chắn đã bị ngược đãi rất nhiều ở Mỹ rồi?

Đây đều là lỗi của tôi, tôi kéo nhầm người, khiến thầy hướng dẫn Tiểu Lý phải chịu nhiều khổ sở như vậy.” Bạch tiền bối lại bán tín bán nghi gật đầu.

“À đúng rồi Bạch tiền bối, thuộc hạ của Hoàng Sơn Chân Quân đưa thầy hướng dẫn Tiểu Lý đến nói, lúc xóa ký ức của thầy hướng dẫn Tiểu Lý có chút vấn đề, họ không xóa sạch ký ức của thầy hướng dẫn Tiểu Lý ở ‘Mỹ’.

Cho nên, muốn nhờ Bạch tiền bối ra tay, xóa ký ức của thầy hướng dẫn Tiểu Lý một lần nữa, để tránh để lại dấu vết.” Tống Thư Hàng nhớ lại lời của Chu Ly sư huynh, lên tiếng nói.

Bạch tiền bối gật đầu nói: “Ta thử xem sao, thực ra ta cũng không giỏi xóa ký ức lắm.” Hơn nữa, trong thời gian ngắn lặp lại nhiều lần xóa ký ức của một người, sẽ gây ra một số tổn thương không thể tránh khỏi cho não của người đó.

Nói chuyện, Bạch Tôn Giả đến bên cạnh thầy hướng dẫn Tiểu Lý, đặt tay lên đầu anh ta.

Pháp thuật xóa ký ức lại được thi triển, xóa ký ức của thầy hướng dẫn Tiểu Lý trở lại thời điểm 'ngày 9 tháng 7 gặp hai học viên đại gia'.

"Xong rồi, nhưng mà… ký ức trước đó bị xóa không hoàn toàn, có thể sẽ để lại một vài mảnh ký ức.

Nhưng chắc sẽ không có vấn đề gì." Bạch tiền bối phủi tay, đáp.

"Vậy anh ấy có đột nhiên vào một ngày nào đó, nhớ lại nội dung của những mảnh ký ức này không?" Tống Thư Hàng có chút lo lắng hỏi, cậu sợ thầy hướng dẫn Tiểu Lý đột nhiên nhớ lại ký ức bị ngược đãi ở Mỹ, rồi đau khổ không muốn sống.

"Chỉ cần không bị kích thích, chắc sẽ không nhớ lại." Bạch tiền bối cũng không chắc, vì xóa ký ức thật sự không phải là pháp thuật sở trường của ngài ấy.

"Thôi kệ, hy vọng sau này anh ấy có thể sống một cuộc sống hạnh phúc." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Những trải nghiệm mấy ngày nay, đối với thầy hướng dẫn Tiểu Lý mà nói chắc chắn là tồi tệ vô cùng. ...

Sáng sớm, 9 giờ 23 phút.

Bạch tiền bối điều khiển phi kiếm, đưa Tống Thư Hàng, thầy hướng dẫn Tiểu Lý và một số hành lý, bay đến 'bãi đỗ xe ngầm' ở khu vực Giang Nam.

Mấy ngày trước, người đại diện của Hoàng Sơn Chân Quân đã gọi điện đến nói, tất cả xe ô tô đã về đủ, chỉ đợi Tống Thư Hàng rảnh rỗi qua nghiệm thu.

Hôm nay, Thư Hàng chuẩn bị cùng Bạch tiền bối về thành phố Văn Châu, nên đã gọi điện cho người đại diện, bảo anh ta qua một chuyến, hoàn thành việc nghiệm thu, và ký tên vào hợp đồng.

Lô xe này tổng cộng ba mươi mốt chiếc, giống như lô trước, đủ các loại nhãn hiệu, các loại giá cả, các loại kiểu dáng.

Giống như lần trước, tất cả xe ở đây đều được đăng ký dưới tên Tống Thư Hàng.

Giấy đăng ký xe đều ghi tên Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn quanh bãi xe, lô xe thứ hai về cơ bản đều là xe sang, xe thể thao cũng thấy mấy chiếc.

Khoan đã, hình như trong lô xe này có lẫn vào thứ gì đó kỳ lạ!

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào ba chiếc xe đặc biệt nổi bật giữa một đống xe sang, chúng có kích thước lớn, hình dáng hoang dã: 1 chiếc máy cày, 1 chiếc máy xúc nhỏ và 1 chiếc máy ủi… “Ba chiếc này, cũng là ông Hoàng Văn Trung bảo anh giao cho chúng tôi?” Tống Thư Hàng đổ mồ hôi nói.

“Vâng, toàn bộ là hàng ông Hoàng Văn Trung đặt.” Người đại diện lau mồ hôi trên trán nói, nói thật, lúc đầu anh ta nhìn thấy máy cày, máy xúc và máy ủi trên hợp đồng, cả người cũng ngơ ngác.

“Được rồi, vất vả cho anh.” Tống Thư Hàng thở dài, cuối cùng ký tên vào hợp đồng.

Người đại diện cười toe toét, chuyến này là có mấy triệu vào túi rồi. ...

Sau khi người đại diện của Hoàng Sơn Chân Quân rời đi, Tống Thư Hàng vươn vai: “Bạch tiền bối, chúng ta chọn một chiếc xe lái đến thành phố Văn Châu nhé.

À đúng rồi, còn phải đưa thầy hướng dẫn Tiểu Lý về trường hàng không trước!” “Chúng ta tự lái về à?

Được thôi.” Bạch tiền bối cười toe toét: “Vậy ta chọn nhé!” “Vâng, thành phố Văn Châu không xa, cũng chỉ mấy trăm cây số, tự lái về tiện hơn.” Tống Thư Hàng đáp: “Chọn chiếc nào không gian rộng một chút, chúng ta còn để hành lý.” Tống Thư Hàng cầm một cái thùng lớn, bên trong có một triệu tiền mặt, còn có đan dược, bảo đao Bá Toái, hồn châu, linh mạch bích trà các thứ.

“Ừm, thực ra ta vừa nhìn đã ưng một chiếc rồi, chúng ta lái chiếc đó đi, ta cảm thấy chiếc đó rất hợp mắt ta!” Bạch Tôn Giả vui vẻ chỉ vào một chiếc xe lớn đầy bá khí nói.

Tống Thư Hàng ngẩng mắt nhìn lên, há miệng mà không nói nên lời.

Học lái máy xúc ở đâu tốt nhất?

Âu Lạc Sơn Đông Hoa...

à phì!

“Bạch tiền bối, đó là máy xúc, không phải xe giao thông, là xe công trình chuyên dùng để đào đất.

Nếu ngài thật sự hứng thú, đợi chúng ta từ thành phố Văn Châu về, sẽ lái nó ra sau núi dạo một vòng.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Bạch tiền bối dù sao cũng mới xuất quan không lâu, tuy đã nắm được rất nhiều kiến thức hiện đại từ trên mạng, nhưng kiến thức trên mạng quá tạp nham.

Rất nhiều kiến thức, Bạch Tôn Giả còn chưa kịp tìm hiểu.

“Ồ ồ, vậy cái bên cạnh đó là gì?

Cũng là xe công trình à?” Bạch tiền bối lại chỉ vào một chiếc xe khác, cũng bá khí, uy vũ như vậy.

“Vâng, cũng là xe công trình.

Đây là máy ủi, dùng để san lấp đất đai, xây dựng đường sá hoặc các công việc tương tự.

Nếu tiền bối thích, cũng đợi lúc về chúng ta lái ra ngoài chơi.” Tống Thư Hàng thở dài.

Rồi không đợi Bạch tiền bối chỉ tay nữa, cậu chủ động giới thiệu chiếc xe thứ ba: “Máy cày, khỉ thật… còn là loại cầm tay.

Khụ, cái này là loại dùng để vận chuyển, ngày xưa thường dùng ở nông thôn để chở nông sản thì phải?” Tống Thư Hàng không chắc chắn lắm, vì tuy nói là máy cày nông dụng, nhưng hồi nhỏ cậu thấy loại máy cày tay này đều chở cát, xi măng các thứ, với tiếng gầm rú ầm ĩ lướt qua cửa nhà cậu, để lại một chuỗi khói đen đầy phong cách.

Nói đi cũng phải nói lại, món đồ cổ này Hoàng Sơn Chân Quân kiếm ở đâu ra vậy?

Lại còn là hàng mới toanh?

Không phải là cho công nhân tăng ca chế tạo ra đấy chứ?

Cái món này, chính là loại cần phải cắm ‘tay quay máy cày’ vào, dùng sức quay mạnh mới khởi động được.

Nếu cậu nhớ không lầm, bây giờ phần lớn các con đường đều không cho phép nó lưu thông nữa?

Chỉ ở một số vùng hẻo lánh, thỉnh thoảng còn thấy có người sử dụng loại máy cày tay này.

Tống Thư Hàng nhìn lên nhìn xuống, còn phát hiện phía sau máy cày có một thùng dầu diesel… là dầu dự phòng à?

Chỉ có thể nói, Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị thật chu đáo?

“Dùng để vận chuyển à?

Chỗ ngồi lái xe phía trước có thể chen một người đấy.

Hai chúng ta có thể lái!

Lấy cái này đi!” Bạch tiền bối hưng phấn nói, ngài ấy vừa nhìn đã trúng ba mẫu xe có hình dáng tương đối hoang dã này, hai mẫu đầu là xe công trình, mẫu này vừa có thể vận chuyển vừa có thể chở người, lái không vấn đề gì!

“Không được đâu, tiền bối.

Xe này bây giờ không được phép ra đường nữa rồi!” Tống Thư Hàng hét lên: “Chúng ta đổi chiếc khác đi!” “Không, ta ưng nó rồi.

Không được ra đường cũng không sao, ta có thể vẽ một trận pháp ẩn hình trên xe, đợi gần đến nhà cậu rồi bỏ trận pháp đi là được mà!” Bạch tiền bối nói chuyện, đã ngồi lên máy cày.

Ngài ấy tò mò cầm lấy tay lái của máy cày, so với vô lăng, loại tay cầm này cũng có một phong vị khác lạ.

Khơi dậy sự tò mò của ngài ấy, ngài ấy muốn chiếc này!

“Tiền bối, đừng mà.

Chúng ta đổi chiếc khác đi, xe này chạy không nhanh đâu, tối đa cũng chỉ hơn ba mươi cây số một giờ thôi!” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Dù có lái chiếc xe dành cho phụ nữ kia về cũng được, ít nhất còn có thể che mưa che nắng.

Loại máy cày tay cổ lỗ sĩ này, phía trước ngay cả cái kính chắn gió cũng không có, cứ trơ trọi ra ngoài.

“Không sao, tốc độ chậm ta có thể tăng tốc.

Lần này ta có kinh nghiệm rồi, tuyệt đối sẽ không làm hỏng xe đâu, nhiều nhất là khắc một trận pháp giảm sức cản không khí, giảm trọng lượng xe.

Không sao đâu, lấy chiếc này đi!" Bạch Tôn Giả quyết tâm.

Tống Thư Hàng vắt óc suy nghĩ, mắt sáng lên nói: "Bạch tiền bối, bằng lái của chúng ta không thể lái loại xe này, chỉ có thể lái xe con thôi." Bạch tiền bối lấy bằng lái của mình ra xem: "Không đúng, bằng lái của ta là loại có thể lái tất cả các loại xe mà?" Tống Thư Hàng nghé đầu qua xem, chỉ thấy trên đó là bằng A1, A2.

Chính là loại A2 rồi đăng ký nâng hạng, rồi A1, A2 hiển thị trên cùng một bằng lái.

Hoàng Sơn Chân Quân, chuẩn bị thật chu đáo!

"Hơn nữa, dù sao chúng ta cũng phải ẩn hình, không có bằng lái cũng không sao mà." Bạch Tôn Giả 'ha ha ha' đắc ý cười nói.

Tống Thư Hàng không nói nên lời. ************* Cuối cùng, Tống Thư Hàng vẫn không thể lay chuyển được lựa chọn của Bạch tiền bối.

Bạch Tôn Giả đối với chiếc xe 'cầm tay' duy nhất này, đặc biệt yêu thích.

Bạn xem bây giờ, máy cày còn chưa khởi động, Bạch Tôn Giả đã ngồi trên ghế lái, hai tay nắm chặt tay lái máy cày, lắc lư qua lại, cả người nhún nhảy theo nhịp điệu… Hết thuốc chữa rồi.

Mà nói, mình thật sự phải lái cái món này về thành phố Văn Châu sao?

Tưởng tượng cảnh đó thôi đã thấy tê tái.

Sớm biết không cho Bạch tiền bối cơ hội lựa chọn, mình tùy tiện tìm một chiếc xe lái về là được rồi.

Thôi kệ, sự đã đến nước này, không thể phản kháng thì chỉ có thể chấp nhận.

Tống Thư Hàng đặt thùng hành lý ra phía sau máy cày tay, thầy hướng dẫn Tiểu Lý cũng được đặt ở phía sau.

Cậu và Bạch Tôn Giả cùng ngồi ở phía trước máy cày tay, tiện tay ném ba mươi mấy cái ‘giấy đăng ký xe’ các loại mà người đại diện của Hoàng Sơn Chân Quân vừa giao vào cái hộc nhỏ bên cạnh ghế ngồi.

“Chúng ta xuất phát!” Bạch tiền bối hào hứng!

Nhưng mà.

Một lát sau, Bạch tiền bối bấm một hồi trên máy cày tay, hỏi: “Thư Hàng, cái này khởi động thế nào?” “...” Tống Thư Hàng thở dài, lấy ra tay quay máy cày, rồi đến đầu máy cày, ấn cần giảm áp, cắm tay quay vào.

Sau đó, Tống Thư Hàng cong lưng chổng mông, nắm chặt tay quay, ra sức quay.

Hồi nhỏ cậu từng thấy người khác khởi động máy cày, nên có ấn tượng.

Ai, không cần nói nữa, cậu chỉ cần hồi tưởng lại tư thế của mình bây giờ, chắc chắn là đẹp đến mức người ta không dám nhìn thẳng.

Chương 240

"Ầm ầm ầm…" Máy cày rất nhanh được khởi động, phụt ra một luồng khói đen.

Ủa… khoan đã!

Mình vừa mới làm một chuyện ngớ ngẩn thì phải?

Nếu máy cày không khởi động được, mình chẳng phải có thể chọn xe khác sao?

Sao mình lại nhiệt tình thế, quay cho máy cày nổ máy làm gì?

Tống Thư Hàng lập tức muốn khóc.

"Ủa?

Còn phải làm thế này à?

Thú vị thật!

Lần sau để ta quay nhé." Bạch tiền bối ha ha cười rộ lên.

"Ha ha ha." Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, rút tay quay ra.

"Đi, chúng ta xuất phát!" Bạch tiền bối hét lên.

Ngài ấy vừa rồi một mình ngồi nghịch tay lái máy cày, cũng đã nghiên cứu gần xong cách lái máy cày.

Đợi Tống Thư Hàng lên xe, Bạch Tôn Giả khởi động máy cày, để lại một chuỗi khói đen, lao ra khỏi gara ngầm này.

"Thú vị, tuy tốc độ hơi chậm, nhưng lái có cảm giác hơn nhiều!" Bạch Tôn Giả bình luận.

Cảm giác tay là phải có rồi, loại cầm tay mà, đầu xe nặng thế cơ mà.

Thôi kệ, máy cày thì máy cày, Bạch tiền bối chơi vui là được. ...

Ra khỏi gara ngầm, Tống Thư Hàng bấm điều khiển từ xa, hạ cửa gara xuống.

Bạch tiền bối thì búng tay một cái, kích hoạt đại trận phòng ngự đã bố trí sẵn bên cạnh gara.

Sau khi tất cả xe được giao đủ, công tác bảo vệ gara sẽ do Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối tự phụ trách, đây là điều người đại diện của Hoàng Sơn Chân Quân đã đề cập trước đó.

Cứ như vậy, Bạch Tôn Giả lái máy cày, chở Tống Thư Hàng và thầy hướng dẫn Tiểu Lý, hừng hực khí thế đi về phía trường hàng không… Ra khỏi gara là đại lộ.

Từ 9 giờ đến 10 giờ, chính là khoảng thời gian lưu lượng người trên đường đông nhất.

Không biết có phải là ảo giác của mình không, Tống Thư Hàng luôn cảm thấy, mình và Bạch Tôn Giả đã trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn… vô số cặp mắt cứ nhìn chằm chằm vào người cậu, thật chói mắt! ************* Thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình.

Nhà của Tống Thư Hàng ở đây.

Hôm nay là thứ tư, bố Tống lại đặc biệt xin nghỉ phép ở công ty, ở nhà.

Chủ yếu là hôm nay nhà có khách, là khách khá quan trọng, bố Tống xin nghỉ ở nhà chờ khách đến.

“Lão Lữ vẫn chưa đến à?” Mẹ Tống từ trong bếp bưng ra một đĩa gà xào ớt, đặt lên bàn.

Trên bàn đã bày đầy bảy món ăn, mẹ Tống vẫn đang nỗ lực tăng thêm số lượng.

“Cái lão già đó, cả năm trời không dám đến đây, bây giờ đột nhiên nói muốn đưa con trai đến.

Hừ hừ, chắc chắn không có chuyện tốt.” Bố Tống đẩy gọng kính, ra vẻ rất không vui.

Rồi ông lại ra vẻ chán ghét nói: “Tôi dùng ngón chân cũng đoán ra được mục đích của lão… nghe nói con trai lão mấy năm trước bỏ học, đi làm ăn kiếm được tiền.

Bây giờ, lão chắc chắn là đến nhà tôi khoe khoang thành tựu của con trai.

Bà cứ xem, tôi cá với bà, lão vừa vào cửa chắc chắn sẽ khoe con trai.

Muốn khoe con trai thì trước tiên phải nhắc đến sự nghiệp, xe sang, nhà đẹp gì đó, không thể nào khác được!” “Phì…” Mẹ Tống không nhịn được cười thành tiếng: “Chuyện này không phải là do ông bắt đầu trước sao?” Mẹ Tống vẫn còn nhớ năm ngoái, Tống Thư Hàng thi đại học nỗ lực, đỗ vào trường danh tiếng đại học Giang Nam.

Sau đó, bố Tống suốt ngày dắt Tống Thư Hàng đến nhà Lão Lữ chơi.

Vừa vào nhà Lão Lữ, liền bàn luận thành tích của con trai mình ra sao, có triển vọng thế nào, đỗ vào đại học Giang Nam.

Rồi so sánh với đứa con trai bỏ học của nhà Lão Lữ, cái vẻ đắc ý của bố Tống, khỏi phải nói là đáng ghét đến mức nào.

Sau này vẫn là mẹ Tống cuối cùng không chịu nổi, kiên quyết không cho bố Tống dắt Thư Hàng đến nhà Lão Lữ nữa, bố Tống mới thôi khoe khoang.

Từ sau chuyện đó, Lão Lữ cứ mãi không tìm được điểm nào để khoe khoang, ở nhà buồn bực gần một năm trời, cứ mãi không tìm được cơ hội khoe mẽ trước mặt bố Tống, chắc là uất ức lắm rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, Lão Lữ và bố Tống là bạn bè thân thiết mấy chục năm, hai người từ nhỏ đến lớn, so sánh đủ thứ có thể so sánh được.

Từ chiều cao, đến học tập, đến sự nghiệp, đến vợ con, mỗi khi có phương diện nào đó hơn đối phương, liền vui vẻ chạy đến trước mặt đối phương khoe khoang một chút, lấy nỗi đau của nhau làm niềm vui của mình.

“Ai, chỉ cần nghĩ đến một lát nữa, con trai của lão Lữ kia lái xe sang gì đó đến, là tôi đã đau gan rồi!” Bố Tống u uất nói.

Tống Thư Hàng cảm thấy ánh mắt của mọi người trên đường thật chói mắt, đó là điều chắc chắn rồi!

Bất kể là ai, nhìn thấy chiếc máy cày và tài xế của họ, đều sẽ không tự chủ được mà nhìn chằm chằm.

Đầu tiên là Bạch Tôn Giả lái máy cày tay, đây chính là tiên nhân như bước ra từ trong tranh, tuấn mỹ vô cùng.

Mọi người khi nhìn thấy Bạch Tôn Giả, đều chỉ muốn đem hết tất cả những từ ngữ về ‘tuấn mỹ, anh tuấn, xinh đẹp’ trong đầu mình ra để miêu tả Bạch Tôn Giả!

Không làm vậy, căn bản không đủ để hình dung vẻ đẹp của Bạch Tôn Giả.

Nhưng chính một người đàn ông đẹp như tranh vẽ như vậy, lại mặt mày hớn hở, hai tay nắm chặt tay lái máy cày, thân thể còn lắc lư theo nhịp điệu của máy cày, vẻ mặt ‘phê pha’.

Bên cạnh Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng cũng được coi là một sinh viên đại học có ngoại hình thanh tú, trên mặt còn mang nét ngây thơ của học sinh.

Lúc này cả người cậu co rúm lại bên cạnh Bạch Tôn Giả, vì máy cày tay thực ra phía trước chỉ có một ghế lái, cả người Tống Thư Hàng đều phải co lại thành một cục nhỏ, trông thật đáng thương.

Máy cày ‘ầm ầm ầm… tút tút tút…’ chạy, phụt ra từng chuỗi khói đen.

Cái cảnh này, hoàn toàn không biết đã bị bóp méo thành ra sao nữa!

“Bạch tiền bối, làm một cái pháp thuật ẩn hình được không?” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nói với Bạch Tôn Giả đang chơi rất vui.

Cậu thật sự không chịu nổi ánh mắt của mọi người, những ánh mắt đó như vạn mũi tên bắn về phía cậu, khiến cậu toàn thân không tự tại.

“A?

Ồ!

Ta chưa dùng pháp thuật ẩn thân à, quên mất.” Bạch Tôn Giả ngại ngùng ha ha cười một tiếng, sau đó, ngài ấy liền lái máy cày rẽ vào một góc cua không người.

Đợi chắc chắn không có ai nhìn vào máy cày nữa, Bạch Tôn Giả từ trong túi lấy ra một tờ giấy A4, vỗ lên ghế máy cày.

Chỉ cần kích hoạt trận pháp trên đó, máy cày liền có thể tiến vào trạng thái ẩn hình.

Tống Thư Hàng không khỏi giật giật khóe miệng, xem ra, Bạch Tôn Giả đã sớm có chuẩn bị?

Không sai, Bạch Tôn Giả đã sớm có chuẩn bị.

Trong tay ngài ấy bây giờ có mấy tờ giấy A4 khắc trận pháp phù văn, đều thuộc loại tiêu hao một lần, trong gara có nhiều xe như vậy, ngài ấy đương nhiên phải chuẩn bị thêm một ít.

Nếu không mỗi lần lái xe ra ngoài đều phải khắc trận pháp, phiền phức biết bao?

“Tờ này là trận pháp ẩn hình, đợi gần đến nhà cậu, cậu xé nó xuống, máy cày của chúng ta sẽ không ẩn hình nữa.” Bạch Tôn Giả giới thiệu. [Tôi thà cứ ẩn hình suốt đường về nhà!] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả lại lấy ra bốn tờ giấy A4 trận pháp: “Đây là phù văn giảm nhẹ trọng lượng xe, đây là phù văn giảm sức cản của xe, còn có một tờ là tăng tốc ba lần, tờ cuối cùng là gia cố thân xe.

Có bốn tờ phù văn này, cho dù là máy cày cũng có thể chạy đến một trăm năm mươi cây số một giờ, mà còn không gây tổn hại quá lớn cho thân xe.” Tống Thư Hàng im lặng dán bốn tờ giấy A4 này lên máy cày.

Bạch tiền bối búng tay một cái, kích hoạt tất cả các trận pháp, khởi động lại máy cày tay, vui vẻ đi về phía Trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy.

Ầm ầm ầm ầm… tút tút tút tút tút… Máy cày vui vẻ chạy trên đường, chẳng mấy chốc, tốc độ đã vượt quá trăm cây số một giờ.

Trên đường, Bạch tiền bối dựa vào kỹ năng lái xe siêu cao, không ngừng vượt xe, tốc độ cũng ngày càng nhanh, có lúc gặp phải phía trước có một đống xe kẹt đường, Bạch Tôn Giả còn có thể vỗ vào thân xe: “Khiên dẫn thuật!” Sau đó máy cày liền bay lên không, như một con chiến mã nhảy cao, vượt qua những chướng ngại vật phía trước, tiếp tục vui vẻ chạy trên đường.

Cái kiểu đua xe hoàn toàn không theo lẽ thường này! ...

Phía sau máy cày, bên trong một chiếc xe con màu bạc.

“Ủa?

Chồng ơi, em hình như nghe thấy tiếng máy cày chạy qua bên cạnh chúng ta à?” Cô gái trẻ đang lái xe nghi hoặc nói.

Người chồng ngồi ở ghế phụ chỉ về phía trước, kinh ngạc hét lên: “Ôi, mẹ ơi, gặp ma rồi.

Cái gì thế kia?” Chỉ thấy ở phía xa chiếc xe con màu bạc của họ, có một đám khói đen bỗng dưng bốc lên, mà phía dưới đám khói đen còn có tiếng ồn ‘ầm ầm ầm, tút tút tút’ đặc trưng của máy cày.

Đám khói đen đó tốc độ cực nhanh, cho dù trên con đường tắc nghẽn này, cũng có thể chạy với tốc độ hơn trăm cây số một giờ.

“Chẳng lẽ là xe ma?” Cô gái trẻ rùng mình một cái: “Ví dụ như, rất lâu rất lâu về trước, trên con đường này có một tài xế máy cày chết đi, oán niệm không tan, thường xuyên còn lái chiếc máy cày của mình chạy trên con đường này?” “...” Người chồng khe khẽ thở dài, trong lòng quyết định trong thời gian tới, không thể cho vợ xem những bộ phim và tiểu thuyết kỳ quái đó nữa.

Cảnh tượng tương tự, xảy ra ở rất nhiều chiếc xe trên con đường này.

Trên đường, hầu hết các tài xế đều nghe thấy tiếng gầm rú của máy cày lướt qua, và cả khói đen do máy cày thải ra.

Thậm chí có người còn ngửi thấy mùi khí thải của máy cày.

Bạch Tôn Giả hôm nay chỉ nhớ ẩn hình máy cày, chứ không khử tiếng ồn, khử mùi cho máy cày.

Vì Bạch Tôn Giả cảm thấy… một mình ẩn hình đua xe rất vô vị, lái nhanh đến mấy, cũng như áo gấm đi đêm!

Phải có khán giả mới được, sự kinh ngạc của người khác, cũng là động lực của người đua xe.

Tuy nhiên, chuyện này, Tống Thư Hàng không hề hay biết.

Cậu vẫn tưởng lần này cũng giống như trước đây, máy cày ẩn hình rồi, còn có thể khử tiếng ồn, chống dò xét các thứ. ************* Ầm ầm ầm… tút tút tút.

Máy cày rất nhanh đến Trung tâm đào tạo hàng không dân dụng Giang Thủy.

Tống Thư Hàng lúc gần đến nơi, đã gọi điện báo trước cho Catherine ở trường hàng không, nói hôm nay sẽ đưa thầy hướng dẫn Tiểu Lý về.

Nhưng hôm nay không định học lái máy bay, cậu phải về nhà một chuyến, khi nào về lại thành phố đại học Giang Nam, khi đó mới tiếp tục quay lại học lái máy bay.

Catherine đương nhiên là đồng ý ngay.

Chương 241

Mấy ngày trước chuyện Tiểu Lý từ vũ trụ trở về lên ti vi, đã gây ra sự tò mò của rất nhiều thầy hướng dẫn bay ở trường hàng không.

Rất nhiều thầy hướng dẫn đều muốn biết Tiểu Lý sau khi đưa hai học viên lái máy bay một vòng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì kích thích?

Sắp đến trường hàng không, Tống Thư Hàng thu lại mấy tờ giấy A4 khắc trận pháp.

Máy cày từ trạng thái ẩn hình hiện ra, rồi lái vào trường hàng không.

“Alo, cô Catherine phải không, chúng tôi đến rồi.” Tống Thư Hàng lại gọi một cuộc điện thoại.

Rất nhanh, Catherine từ trong trường hàng không ra đón… Rất nhanh, mặt Catherine cứng đờ lại… Cô ngơ ngác nhìn chiếc máy cày tay trước mắt, và Bạch Tôn Giả với vẻ mặt ‘tôi đang rất high’, đang lái máy cày.

Còn có Tống Thư Hàng co rúm lại thành một cục đang gọi điện thoại cho cô.

Catherine ra sức dụi mắt mình, rồi hít một hơi thật sâu.

Nói sao nhỉ, khoảnh khắc này suy nghĩ của cô là… mẹ nó, thế giới của người có tiền, thật không phải người bình thường có thể hiểu được.

Cô lại một lần nữa làm mới khái niệm về từ ‘dân thành phố biết chơi’.

Khi người bình thường còn đang đi bộ, người biết chơi đã đi xe đạp; khi người bình thường đi xe đạp, người biết chơi đã lái xe con; khi người bình thường lái xe con, người biết chơi đã lái máy bay; khi người bình thường lái máy bay, người biết chơi đã đi lái máy cày… Chính là phải khác biệt, không đi con đường bình thường, tôi chỉ đại diện cho chính mình, dân thành phố biết chơi.

“Anh Tống Thư Hàng vất vả rồi, thầy hướng dẫn Tiểu Lý đâu ạ?” Catherine lộ ra nụ cười nghề nghiệp hoàn hảo.

“Ở phía sau ạ, thầy Tiểu Lý vừa mới ngủ rồi.” Tống Thư Hàng từ trên máy cày nhảy xuống, đến phía sau máy cày, vác Tiểu Lý xuống.

Phía sau Catherine, chạy ra hai người to lớn, từ tay Tống Thư Hàng đỡ lấy Tiểu Lý.

“Thầy hướng dẫn Tiểu Lý không sao chứ ạ?” Catherine tò mò hỏi, cô đặc biệt muốn biết, thầy hướng dẫn Tiểu Lý làm sao lại chạy vào khoang tàu vũ trụ của Mỹ, rồi mấy ngày nay thầy hướng dẫn Tiểu Lý lại trải qua những gì?

“Không sao, anh ấy khỏe lắm.” Tống Thư Hàng cười nói, thầy hướng dẫn Tiểu Lý lúc được đón về từ Mỹ, đã được Chu Ly sư huynh chữa trị, không chỉ mọi vết thương đều hồi phục, mà cơ thể còn khỏe mạnh hơn rất nhiều.

Hôm nay lại được Bạch Tôn Giả dùng linh lực chữa trị cho một trận, không cần nói, chắc chắn là thu hoạch phong phú.

Vì chính Tống Thư Hàng, cũng nhờ sự chữa trị của Bạch Tôn Giả, mà độ bền cơ thể đã tăng lên mấy phần.

“Chúng tôi đang vội về, nếu các vị có vấn đề gì khác, đợi thầy hướng dẫn Tiểu Lý tỉnh lại có thể hỏi thẳng anh ấy nhé.

Vậy chúng tôi đi trước, đợi tôi về khu vực Giang Nam, sẽ lại liên lạc với cô Catherine để học các loại máy bay khác.” Tống Thư Hàng cười vẫy tay nói.

“Được, không vấn đề gì.” Catherine đáp, dù sao đợi thầy hướng dẫn Tiểu Lý ngủ dậy, là biết hết mọi chuyện.

Tống Thư Hàng lại leo lên máy cày.

Bạch Tôn Giả một pha quay đầu đẹp mắt.

Máy cày ‘tút tút tút, ầm ầm ầm’ khởi động, quay đầu đi về phía nhà của Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu. *************** Lúc này, thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình.

Trước cửa nhà Tống Thư Hàng, một chiếc BMW 7-Series còn khá mới đỗ quen thuộc trước cửa nhà Tống Thư Hàng.

Sau đó, một người đàn ông to cao như gấu từ ghế sau chui ra, ông ta khoảng năm mươi tuổi, nhưng vì thân thể cường tráng, trông trẻ hơn tuổi thật rất nhiều.

Đây chính là người bạn thân mấy chục năm của bố Tống, Lão Lữ.

“Thiên Hữu, lấy quà bố chuẩn bị cho Lão Tống ra đi, oa ha ha ha.” Lão Lữ vừa xuống xe, liền hoạt động gân cốt, phát ra tiếng cười sang sảng.

Lúc này, Lão Lữ cả người vênh váo, chỉ thiếu nước đi dáng chim cánh cụt.

Trên xe, một thanh niên cũng có thân hình cường tráng như gấu xuống xe, trông cứ như phiên bản trẻ của Lão Lữ.

Đây là con trai của Lão Lữ, Lữ Thiên Hữu.

Trông có vẻ đã ngoài ba mươi tuổi, nhưng thực ra, anh ta chỉ lớn hơn Tống Thư Hàng hai tuổi.

Lúc này Lữ Thiên Hữu mặt mày khổ sở, bản thân anh ta tuyệt đối không muốn đi cùng bố đến nhà Thư Hàng khoe khoang, nhưng lại không thể từ chối ông bố của mình.

Lữ Thiên Hữu mở cốp xe BMW, từ trong đó ôm ra một bức tượng nhỏ mạ đồng.

Bức tượng được bọc trong vải đỏ, không nhìn ra là hình gì.

“Đi đi đi, mau lên.

Ta đã không thể chờ đợi được để xem bộ dạng tức tối của Lão Tống rồi.

Để trút cơn giận này, ta đã ở nhà nhịn cả một năm trời.” Lão Lữ oa ha ha cười lớn, mặt mày hồng hào đi lên lầu nhà Tống Thư Hàng.

Lữ Thiên Hữu nặng nề thở dài, đưa tay lau mặt.

Cứ cảm thấy ông bố của mình thật mất mặt.

Thở dài xong, anh ta quay vào cửa sổ xe chỉnh lại nụ cười của mình, rất khó khăn mới nặn ra được một nụ cười trông có vẻ phù hợp, rồi anh ta liền giữ nguyên nụ cười đó đi theo ông bố của mình.

Thở dài xong, Lữ Thiên Hữu chỉnh lại nụ cười của mình qua cửa sổ xe.

Sau khi khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười trông có vẻ phù hợp, cậu cố gắng giữ nguyên vẻ mặt đó, ôm bức tượng đi theo bố mình.

Cái gọi là không ai nỡ đánh người mặt cười, hy vọng nhìn vào nụ cười xán lạn của mình, lát nữa lúc tặng tượng, chú Tống sẽ không cầm chổi đuổi người đi là tốt rồi.

Ông Lữ lên lầu, người chưa tới mà tiếng đã tới trước: "Lão Tống, tôi đến rồi đây, oa ha ha ha." "..." Bố Tống đẩy gọng kính, nghe thấy tiếng cười này, ông cảm thấy gan bắt đầu âm ỉ đau.

Chẳng mấy chốc, ông Lữ mở cửa bước vào, theo sau là Lữ Thiên

Hữu. "Lão già nhà ông, cả năm trời cuối cùng cũng nhớ đến nhà tôi chơi à?" Bố Tống ra đòn phủ đầu, nhấn mạnh vào từ nhạy cảm 'một năm'. "Ha ha ha ha, chẳng phải là bận suốt sao." Ông Lữ cười ha hả.

Bố Tống nhướng mày, ông biết, tiếp theo chắc chắn ông Lữ sẽ bắt đầu khoe con trai.

Không hổ là bạn đểu mấy chục năm, hành động tiếp theo của ông Lữ y hệt như bố Tống đoán.

Chỉ thấy ông Lữ cười lớn ha hả, quay người gọi: "Ha ha, Thiên Hữu, mau qua đây chào chú Tống đi!" Phía sau, Lữ Thiên Hữu ôm một bức tượng lớn, nụ cười trên mặt cứng đờ bước vào: "Chào chú Tống ạ." "Lão Tống à, có thấy Thiên Hữu dạo này lại cao lên không?

Đã cao hơn tôi nửa cái đầu rồi đấy." Ông Lữ đắc ý nói.

Từ nhỏ đến lớn, mỗi lần so chiều cao với lão Tống, ông chưa bao giờ thua!

Bố Tống nghĩ đến Thư Hàng nhà mình, cao 1m75, tuy không lùn nhưng so với Lữ Thiên Hữu cao hơn 1m9 trước mắt thì quả là thua một đoạn dài.

Thở dài một hơi, bố Tống biết, khoe con trai xong, ông Lữ sẽ chuyển sang khoe sự nghiệp của con trai.

Ông Lữ cứ như ở nhà mình, kéo một chiếc ghế ngồi xuống bên cạnh bố Tống: "Lão Tống à, còn nhớ chuyện Thiên Hữu bỏ học hồi năm kia không?

Mấy năm nay nó ra ngoài gây dựng sự nghiệp, cuối cùng cũng coi như là có chút thành tựu!

Ông có biết kinh doanh gỗ quý không?

Mấy năm trước lúc Thiên Hữu đầu tư vào làm, còn bị người ta chê bai.

Nhưng mấy năm nay, kinh doanh gỗ quý ngày càng phát đạt, Thiên Hữu có mắt nhìn thật!

Chỉ riêng năm ngoái, nó đã kiếm được hơn mười triệu đấy." "Tuổi trẻ tài cao, giỏi hơn ông nhiều đấy lão Lữ!" Bố Tống mỉa mai một câu không mặn không nhạt.

Tiếp theo, khoe sự nghiệp của con trai xong, chắc là khoe xe sang của con trai rồi?

Đúng như bố Tống nghĩ, ông Lữ đắc ý vỗ vai bố Tống: "Con hơn cha là nhà có phúc, chuyện thường tình thôi mà.

À mà này lão Tống, lúc nãy ông có thấy chiếc xe đỗ dưới lầu không?

BMW 7 series bản full option, tuy không phải xe quá xịn, nhưng làm xong xuôi cũng hơn hai triệu đấy.

Thằng Thiên Hữu nhà tôi còn chê nó chưa đủ đẳng cấp, hai năm nữa sẽ đổi chiếc tốt hơn.

Nào là Maserati, nào là Ferrari, đều được cả." Lúc này Lữ Thiên Hữu chỉ ước có cái lỗ dưới đất để chui xuống, thật quá mất mặt.

Nhưng đối mặt với lời khen của bố Tống, cậu chỉ có thể cười gượng.

Xe sang à!

Mẹ nó, đợi thằng nhóc Thư Hàng tốt nghiệp, nhất định phải bắt nó kiếm tiền thật nhanh, lúc đó đừng nói 7 series, lên thẳng Ferrari luôn, kiếm không đủ tiền xem ông có đánh chết nó không. ...

Chết tiệt, thôi bỏ đi.

Kiếm tiền đâu có dễ như vậy! "Nào nào nào, lão Tống, lần này tôi đến cũng không tặng thứ gì khác.

Tôi tặng ông một bức tượng, nghe nói ông thích sưu tầm thứ này, tôi đã tốn công lớn nhờ người ta điêu khắc đấy.

Nguyên mẫu của bức tượng này năm đó trên mạng đã gây ra ảnh hưởng và sóng gió rất lớn.

Tiếc là không lấy được nguyên mẫu, chỉ có thể làm một cái tương tự thay thế." Ông Lữ vẻ mặt tiếc nuối, vẫy vẫy tay gọi con trai đưa quà lên.

Lữ Thiên Hữu giật giật khoé miệng, cố gắng giữ nụ cười xán lạn, cẩn thận đưa bức tượng lên.

Bố Tống đẩy kính, nhận lấy bức tượng.

Mẹ kiếp, đồ của lão Lữ này tặng chắc chắn không phải thứ gì tốt đẹp.

Cũng khá nặng, mạ đồng à?

Sau đó, bố Tống vén tấm vải che trên bức tượng lên, để lộ ra một bức tượng tinh xảo bên trong.

Đó là một thiếu nữ văn học có thân hình mảnh mai, đang trong tư thế ngồi tĩnh lặng, trên đùi đặt một cuốn sách đang mở.

Thiếu nữ văn học hơi ngẩng đầu, trên lòng bàn tay còn lại là một con bồ câu đang dang cánh sắp bay. ...

Bức tượng này cũng khá đẹp đấy chứ, ý cảnh cũng tốt, thiếu nữ văn học thì sống động như thật.

Bố Tống đầu tiên là nghi hoặc, lão Lữ này chẳng lẽ đã đổi tính, tặng một món quà hợp ý mình sao? "Ha ha ha ha, không tệ chứ?

Bức tượng này tuyệt lắm!" Ông Lữ cười một cách khoa trương: "Thấy không, thiếu nữ văn học vừa đọc sách, vừa đội một con chim.

Đây chính là bức tượng 'Đọc sách có ích lợi con chim' từng rất hot trên mạng đấy.

Tôi đã chuẩn bị hơn một năm rồi, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội tặng cho ông!" Báo thù, báo thù trắng trợn!

Đây là ông Lữ báo thù chuyện năm ngoái bố Tống dẫn Tống Thư Hàng đến nhà ông khoe khoang.

Thư Hàng nhà ông học giỏi thì có ích gì, con trai tôi bỏ học vẫn kiếm được bộn tiền!

Chương 242

Đọc sách có ích lợi con chim?

Đây chính là tiếng lòng của ông Lữ lúc này. "Ha ha ha ha, tốt, tốt, tốt!" Bố Tống nghiến răng nghiến lợi, nói liền ba chữ tốt: "Món quà này tôi nhận!

Tôi sẽ 'trân trọng' nó thật kỹ!" Bố Tống quyết định rồi, phải giữ gìn bức tượng này thật cẩn thận.

Sau này Tống Thư Hàng thành công, ông có thể dùng bức tượng này mang trả lại để vả mặt lão Lữ.

Nếu Tống Thư Hàng sau này lận đận, ông sẽ dùng bức tượng này để vả mặt Tống Thư Hàng!

Mẹ Tống lúc này trong bếp chỉ biết lắc đầu ngao ngán, bà cảm thấy bố Tống và ông Lữ, hai ông già này đúng là hết thuốc chữa!

Hai lão già này mà không chọc ngoáy đối phương một chút là cả người không yên. "Ha ha ha, giữ cho kỹ nhé, đây là tấm lòng của tôi đấy." Ông Lữ vẻ mặt mãn nguyện.

Dằn vặt ông cả năm trời, cuối cùng cũng xả được cục tức này, không dễ dàng chút nào.

Thấy lão Tống nghiến răng nhận quà, ông Lữ cảm thấy trong lòng như có một luồng hơi ấm trào dâng, lan tỏa khắp cơ thể, sảng khoái không tả xiết. "Hai ông không sợ bọn trẻ cười cho à.

Thôi đừng nói nữa, Thiên Hữu, mau ngồi xuống ăn cơm đi." Mẹ Tống từ trong bếp đi ra, bưng lên món ăn cuối cùng, rồi xới cho mỗi người một bát cơm trắng. "Em dâu, có rượu không, làm một ly trước nhé?" Ông Lữ nhìn bát cơm trắng trước mặt, chép miệng hỏi.

Bây giờ trong lòng ông đang vô cùng sảng khoái, chỉ muốn có một bát rượu mạnh, uống cạn một hơi.

Mẹ Tống lườm một cái: "Bụng đói không được uống rượu, ăn trước rồi uống sau!" "Đúng vậy, ở nhà tôi trước giờ đều là ăn trước uống sau.

Thể trạng của ông, lão Lữ, một bát không đủ, ít nhất phải ba bát cơm trắng lót dạ mới được!" Bố Tống nghiêm túc nói. "Phì cái ông lão Tống, ăn cơm trước thì ăn cơm trước!

Ăn no rồi, hôm nay tôi phải chuốc cho ông gục!" Ông Lữ bưng bát cơm lên, và liền ba miếng hai miếng vào miệng.

Lữ Thiên Hữu cười khổ, ngồi xuống bên cạnh cha mình, cảm ơn mẹ Tống rồi bắt đầu ăn cơm. "À phải rồi lão Tống, Thư Hàng nhà ông đâu, sao vẫn chưa về?

Nghỉ hè rồi mà?" Ông Lữ ăn được vài miếng thì lên tiếng hỏi. "Lần trước gọi điện về, nó nói bạn mời đến nhà chơi, tính thời gian thì chắc cũng sắp về rồi." Bố Tống thuận miệng đáp.

Lúc này, ông không muốn Tống Thư Hàng về chịu tội.

Cái miệng của lão Lữ, nếu Tống Thư Hàng có mặt, chắc chắn sẽ bị chế nhạo đủ kiểu, chậc chậc!

May mà bạn của Thư Hàng mời nó đi chơi, thật tốt quá. "Ha ha, vậy à, thật đáng tiếc." Ông Lữ lại và thêm hai miếng cơm: "Nói mới nhớ, Thư Hàng nhà ông cũng đến lúc học lái xe rồi nhỉ?

Học chưa?" "Nó có nhắc với tôi, không biết học chưa nữa." Bố Tống thuận miệng đáp. "Nếu chưa học, đến lúc nghỉ hè tôi lái BMW 7 qua dạy nó!

Dù sao tôi cũng từng làm huấn luyện viên lái xe mà." Ông Lữ vỗ ngực nói.

Khóe miệng bố Tống giật mạnh. ...

Kỹ thuật khoe xe của lão Lữ này quá vụng về, không nỡ nhìn thẳng.

Nhưng mà, mẹ nó chứ, một ngày nào đó Thư Hàng nhà mình lái xe sang về, xem mình có khoe lại gấp đôi không! ************* Thời gian trôi nhanh, thoáng cái đã hai giờ trôi qua.

Giữa chừng, Tống Thư Hàng còn phải đổ thêm dầu cho máy cày của mình.

Chắc Hoàng Sơn Chân Quân không ngờ Bạch Tôn Giả sẽ chọn dùng máy cày của mình để đưa cậu về nhà nên mới chuẩn bị sẵn cả dầu dự phòng ư?

Bạch Tôn Giả lúc đầu chơi máy cày rất hăng, đủ các kiểu lượn lách.

Nhưng lái hai tiếng đồng hồ, ngài ấy dường như đã hơi chán rồi. "Thư Hàng, nhà cậu vẫn chưa tới à?" Bạch Tôn Giả hỏi. "Sắp tới rồi, với tốc độ hiện tại của chúng ta, hơn một giờ nữa là tới." Tống Thư Hàng cảm thán, có thể lái máy cày với tốc độ xe đua, chắc chỉ có Bạch Tôn Giả làm được. "Vẫn còn một giờ nữa à." Bạch tiền bối khẽ thở dài, đột nhiên mắt ngài ấy sáng lên, nói: "Thư Hàng, đổi người đi, cậu lái đi!" "Tôi lái ư?

Tôi không biết lái máy cày." Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng. "Không sao, dễ lắm, ta dạy cậu." Bạch Tôn Giả tìm một đoạn đường vắng, từ từ dừng máy cày lại.

Dừng xong, ngài ấy nhảy xuống khỏi máy cày, vươn vai một cái.

Tống Thư Hàng đành phải căng da đầu nhận lấy tay lái máy cày.

Bạch Tôn Giả đổi sang vị trí của Tống Thư Hàng, cả người co lại thành một cục nhỏ, chỉ dẫn cậu lái máy cày bên cạnh Tống Thư Hàng.

Có những thứ một thông trăm thông, Tống Thư Hàng rất nhanh đã quen tay. "Ầm ầm ầm... pặc pặc pặc..." Máy cày lại phun ra khói đen, vui vẻ chạy trên đường lớn. *************** An Lạc, một nơi nào đó.

Vân Vụ đạo nhân khoanh chân ngồi trên độn quang do kiếm hoàn hóa thành, ung dung trôi nổi trên không trung. "Cũng đến lúc về Không Không Đạo Môn rồi, Hoàng Sơn tên đó yếu xìu, đến giờ vẫn chưa đến tìm ta.

Phí công mấy ngày nay ta ngày đêm cẩn thận đề phòng hắn đột kích, chán thật." Vân Vụ đạo nhân đứng dậy, vươn vai một cái.

Vì đề phòng Hoàng Sơn Chân Quân, sau khi thoát khỏi cấm địa phong ấn Ngũ Chỉ Sơn, hắn không dám liên lạc với đệ tử Không Không Đạo Môn, sợ bị Hoàng Sơn Chân Quân lần theo dấu vết bắt về.

Vân Vụ đạo nhân lấy ra một tấm bản đồ từ trong lòng, cẩn thận đối chiếu vị trí hiện tại của mình: "Đi thêm một đoạn nữa, chắc là hướng về thành phố Văn Châu rồi." "Nghe nói thành phố Văn Châu có nhiều món ăn vặt, mỹ thực.

Vậy thì đi một chuyến, ăn xong rồi về Không Không Đạo Môn." Vân Vụ đạo nhân thầm nghĩ.

Bị phong ấn hai trăm năm, sau khi ra ngoài, hắn cảm thấy thời đại này thật là thời đại để hưởng thụ!

Có internet, rạp chiếu phim, nhà hát, đủ loại trò chơi mới lạ.

Ngay cả hoàng đế thời cổ đại cũng không được hưởng thụ như người thời nay.

Đương nhiên, tiền đề là bạn phải có đủ tiền!

Điều duy nhất không hoàn mỹ là ô nhiễm môi trường do sự phát triển của công nghệ gây ra khá nghiêm trọng.

Nhưng không sao, chút môi trường tồi tệ này đối với tu chân giả chẳng là gì.

Vân Vụ đạo nhân đã là cường giả ngưng tụ kim đan, cho dù môi trường trái đất có tồi tệ hơn trăm lần cũng không làm gì được hắn.

Vì vậy, bất kể là đồ ăn vặt ven đường, đồ chiên rán, hay các loại thực phẩm rác, chỉ cần trông đẹp mắt, vị ngon, Vân Vụ đạo nhân đều thả phanh mà ăn.

Virus gì đó... không thể ảnh hưởng đến hắn được.

Ví dụ như lần trước ăn năm mươi xiên thịt cừu nướng, Vân Vụ Tán Nhân cảm thấy bụng hơi khó chịu, nhưng cơ thể hắn tự động phản ứng, dễ dàng hóa giải độc tố xâm nhập vào cơ thể.

Nói mới nhớ, có thể khiến thể chất hiện tại của hắn ăn vào mà bụng còn hơi khó chịu, xiên thịt cừu nướng đó rốt cuộc là thứ gì?

Nhưng mùi vị đó, thật tuyệt, nghĩ lại mà chảy nước miếng.

Lần sau có cơ hội, nhất định phải thử lại! "Đi thôi đi thôi, xem thành phố Văn Châu có gì ngon, gì vui!" Vân Vụ đạo nhân vui vẻ điều khiển kiếm quang, vèo một cái, bay về phía thành phố Văn Châu. ...

Bay được một lúc, Vân Vụ Tán Nhân đột nhiên nhíu mày. "Kỳ lạ, sao ta lại cảm thấy có cảm giác nguy hiểm trên đầu?

Mà còn ngày càng nặng nề." Vân Vụ Tán Nhân lẩm bẩm. "Có phải sáng nay tư thế thức dậy không đúng, hay hôm qua tư thế tắm có chút không đúng?" Cảm giác nguy hiểm trên đầu này Vân Vụ đạo nhân không lạ gì, từ khi hắn thoát ra khỏi 'phong ấn Ngũ Chỉ Sơn', đã mơ hồ cảm thấy trên đầu có điềm đại hung.

Ban đầu tưởng là Hoàng Sơn Chân Quân để lại bẫy rập hay hậu thủ gì đó, hắn đã nghĩ rất nhiều cách để hóa giải nhưng không thành công.

Hôm qua, điềm đại hung này đột nhiên biến mất.

Nhưng bây giờ, sao điềm đại hung này lại đến? "Rốt cuộc là cái quái gì, dù là chết cũng cho ta một cái chết thống khoái chứ." Vân Vụ đạo nhân thầm nghĩ.

Im lặng một lát, Vân Vụ đạo nhân nghiến răng.

An toàn tính mạng quan trọng, kế hoạch du ngoạn thành phố Văn Châu hủy bỏ, trực tiếp bay qua thành phố Văn Châu, về Không Không Đạo Môn.

Đợi về tông môn, có đại trận của tông môn bảo vệ, bất kể là điềm hung ác nào cũng không cần sợ! *************** Trên một con đường quốc lộ dẫn đến thành phố Văn Châu.

Ầm ầm ầm... pặc pặc pặc...

Máy cày vẫn đang gầm rú, Tống Thư Hàng hai tay nắm chặt tay lái, cả người rung lên theo chuyển động của máy cày.

Cậu...

đang lái rất phê!

Thật ra, xe máy cày cầm tay này, nếu người khác không nhìn thấy dáng vẻ của bạn, lái lên bất ngờ rất có cảm giác.

Cái đầu xe nặng trịch, lúc khởi động cảm giác rung rung từng hồi, như Bạch Tôn Giả nói trước đó, cảm giác tay rất tuyệt.

Đặc biệt là chiếc máy cày cầm tay này, có thể chạy với tốc độ một trăm, thậm chí một trăm năm mươi cây số một giờ, cảm giác này quả thực không thể tuyệt hơn.

Sẽ gây nghiện, lái rồi còn muốn lái nữa!

Chương 243

"A ha, Bạch tiền bối, chúng ta còn khoảng nửa tiếng nữa là đến thành phố Văn Châu, sau đó sẽ nhanh chóng đến đường Bạch Kình, đó là nhà em." Tống Thư Hàng nói với Bạch Tôn Giả.

Cậu sợ Bạch tiền bối đột nhiên chán nản mất tập trung, vậy thì phiền phức, nên trên đường thường xuyên tìm chủ đề nói chuyện với Bạch Tôn Giả vài câu.

Nhưng lần này, đợi mãi không thấy Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu liếc một cái, phát hiện Bạch tiền bối đang nhắm mắt, cả người co lại thành một cục.

Ngủ rồi?

Chẳng lẽ sáng nay chữa thương cho mình và cô Lý, tiêu hao không ít linh lực nên mệt rồi sao?

Hoặc là...

Tống Thư Hàng từ từ giảm tốc độ máy cày, dừng lại bên đường.

Sau đó, cậu đưa tay quơ quơ trước mặt Bạch tiền bối.

Bạch Tôn Giả vẫn không có chút phản ứng nào.

Hô hấp của ngài ấy, ừm, không có hô hấp.

Bởi vì đến cảnh giới của Bạch tiền bối, sớm đã không cần hô hấp nữa rồi.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, từ trong túi móc ra một vật.

Đó là một chiếc còi nhỏ, tên là 'Thiên Lý Truyền Âm Tiêu', là lúc đón Bạch Tôn Giả xuất quan, Hoàng Sơn Chân Quân tặng cho cậu.

Dùng vật này, có thể liên lạc với Bạch Tôn Giả.

Cậu thử thổi 'Thiên Lý Truyền Âm Tiêu'.

Rất nhanh, từ trong chiếc còi nhỏ truyền ra giọng nói dịu dàng của Bạch tiền bối. "Xì xì...

Xin chào." Tống Thư Hàng nhìn Bạch Tôn Giả, thấy ngài ấy không nhúc nhích, không có phản ứng.

Trong lòng đã đoán được khả năng. "Xì xì...

Xin chào, đây là 'nơi bế quan của A Bạch', còn 2 ngày 3 thời thần 2 khắc nữa là kết thúc lần bế quan này, xin hãy kiên nhẫn chờ đợi." Trong Thiên Lý Truyền Âm Tiêu, giọng của Bạch Tôn Giả tiếp tục đáp lại.

Đúng vậy, Bạch tiền bối bế quan rồi.

Người nghiện bế quan Bạch Tôn Giả, vì ngồi trên xe mãi cảm thấy không có gì để làm.

Không có gì để làm, vậy thì bế quan đi.

Bế quan bao lâu đây?

Dù sao cũng phải bế, vậy thì bế quan nhỏ hai ngày trước đi.

Thế là, Bạch Tôn Giả đã bế quan hơn hai ngày. ...

Tống Thư Hàng xoa trán.

Tiền bối, thời gian bế quan của ngài có thể ngắn hơn một chút được không!

Dáng vẻ này của ngài, để tôi đưa ngài về nhà rồi sắp xếp thế nào đây?

Nếu thời gian bế quan của Bạch tiền bối chỉ có nửa ngày, Tống Thư Hàng còn có thể nói: "Bạn tôi đi đường mệt mỏi, nên ngủ trước rồi, để cậu ấy nghỉ ngơi cho khỏe." Nhưng bế quan hơn hai ngày, cậu làm sao giải thích với bố Tống, mẹ Tống?

Bạn thân của con bẩm sinh thích ngủ, một giấc này là ngủ hai ngày, bố mẹ cứ yên tâm đi?

Yên tâm cái con khỉ, ai có thể ngủ một giấc hai ngày chứ?

Người thực vật à?!

Đến lúc đó, bố Tống còn không lo chết đi được, sẽ lập tức đưa Bạch Tôn Giả đến bệnh viện. "Làm sao bây giờ, hay là, tìm một nhà nghỉ gần nhà, sắp xếp Bạch tiền bối vào nhà nghỉ trước?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện, đã bị cậu phủ định.

Đùa gì vậy?

Để Bạch tiền bối một mình trong nhà nghỉ?

Sau đó, lỡ như Bạch tiền bối đang bế quan, 'chân thực huyễn cảnh' sa mạc lớn kia mà mở ra, tất cả mọi người trong nhà nghỉ đều sẽ bị thiếu niên áo xanh hành cho sống dở chết dở, sẽ có án mạng đấy!

Cho dù không mở 'chân thực huyễn cảnh', với vẻ ngoài tuấn mỹ và chỉ số quyến rũ của Bạch tiền bối, nói không chừng vừa để Bạch Tôn Giả ở nhà nghỉ, giây tiếp theo sẽ có rất nhiều đại gia lái xe, mang theo đám đàn ông lực lưỡng đến cướp Bạch tiền bối đi mất.

Chuyện này, thật sự không nói trước được.

Vì đã có tiền lệ!

Lúc đón Bạch Tôn Giả xuất quan, mấy tên đại gia kia vì tranh giành tượng của Bạch Tôn Giả, thiếu chút nữa là đánh nhau vỡ đầu. "Thôi bỏ đi, cứ chở về nhà mình trước.

Sau đó tìm Đậu Đậu, tiểu hòa thượng về, để Đậu Đậu bố trí một cái kết giới trong phòng mình." Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Còn về việc giải thích với bố Tống, mẹ Tống thế nào...

đến lúc đó đi một bước xem một bước vậy.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!

Thật sự không được thì giới thiệu Bạch Tôn Giả là người thực vật vậy.

Thở dài một hơi nặng nề, Tống Thư Hàng quay lại ghế lái máy cày, chuẩn bị khởi động.

Tiếng máy cày gầm lên, khói đen bốc ra. ...

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị khởi động máy cày, trên bầu trời có một vệt sao băng tuyệt đẹp lướt qua.

Dù là ban ngày, vệt sao băng này vẫn sáng chói. "Sao băng à?" Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, hai tay chắp lại, miệng lẩm bẩm rất nhanh: "Hy vọng Tô Thị A Thập Lục thân thể khỏe mạnh, hy vọng vấn đề ký ức của Bắc Hà tiền bối, Tam Lãng tiền bối, Cổ Hà Quan tiền bối cũng có thể được giải quyết!" Nói đến đây, cậu lén mở mắt nhìn sao băng.

Sao băng vẫn đang lướt trên bầu trời, còn rất dài, đủ để ước thêm một điều nữa. "Hy vọng chuyến đi đưa Bạch tiền bối về nhà này sẽ thuận buồm xuôi gió, không gây ra đủ thứ rắc rối.

Hy vọng Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đừng quậy nữa, ngoan ngoãn nghe lời!" Nói đến đây, cậu lại lén mở mắt, sao băng vẫn đang bay, mà còn càng lúc càng sáng. "Điều ước cuối cùng, hy vọng con đường tu hành của mình sẽ thuận lợi hơn, hy vọng mình sẽ gặp may mắn, yeah!" Ước nguyện với sao băng, chuyện ngốc nghếch như vậy, Tống Thư Hàng trước đây chắc chắn sẽ không làm.

Năm đó cậu không tin vào mấy thứ này.

Tuy rằng bây giờ, cậu cũng không tin!

Nhưng từ khi tiếp xúc với sự thật của giới tu sĩ, cậu cảm thấy thứ gọi là 'khí vận', thật sự rất huyền diệu.

Bởi vì bên cạnh cậu có một Bạch tiền bối vận khí tà môn đây!

Ước nguyện với sao băng tuy ngốc, nhưng có thể cầu được sự an tâm.

Tâm trạng tốt rồi, nói không chừng vận khí cũng sẽ tốt theo.

Ước xong tất cả nguyện vọng, Tống Thư Hàng lại mở mắt nhìn ngôi sao băng này.

Có phải là ảo giác của mình không, sao ngôi sao băng này càng lúc càng sáng, càng lúc càng... lớn?

Mẹ kiếp, sao băng này đang lao về phía mình!

Tống Thư Hàng cảm thấy bàng quang hơi căng tức.

Trong đầu cậu lập tức hiện lên một cảnh tượng, một cảnh tượng suýt nữa đã bị cậu quên lãng.

Ngày hôm đó, cậu bị Cảnh Mạch đà chủ của 'Vô Cực Ma Tông' truy sát, thi triển 'Vạn Lý Phi Độn Thuật', bám vào chuôi kiếm Lãnh Diễm Kiếm xoay tròn bay đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Sau đó tận mắt nhìn thấy Vân Vụ đạo nhân thoát khỏi 'phong ấn Ngũ Chỉ Sơn'.

Lúc đó, Bạch Tôn Giả đột nhiên nói với Hoàng Sơn Chân Quân về một khối kỳ thạch ngoài vũ trụ, nghe nói có thể giúp tu sĩ Nhất phẩm ở bên cạnh kỳ thạch khai khiếu dễ dàng hơn.

Cuối cùng, Bạch tiền bối còn thuận miệng nói một câu: "Nếu Thư

Hàng cậu có thể có được một khối kỳ thạch như vậy..." Lúc đó, Tống Thư Hàng đã sợ hãi.

Sợ rằng một ngày nào đó đột nhiên sẽ có một viên thiên thạch từ trên trời rơi xuống, rơi trúng người cậu.

Mấy ngày tiếp theo, cậu luôn duy trì cảnh giác.

May mà, có vẻ như Bạch tiền bối cũng chỉ nói thuận miệng, câu nói đó không trở thành 'lời chúc phúc của Bạch Tôn Giả'.

Cậu đã bình an trải qua mấy ngày.

Thế là, dần dần, cậu cũng không còn để tâm đến chuyện này nữa.

Nào ngờ, cái gì đến rồi sẽ đến.

Viên thiên thạch này, vẫn là lao về phía cậu.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, nhìn chằm chằm vào viên thiên thạch, trong lòng bắt đầu tính toán vị trí có thể rơi xuống của nó. ...

Đã phát hiện ra viên thiên thạch này, cậu có thể né tránh được.

Thật sự không được, còn có thể trốn đến bên cạnh Bạch tiền bối, cho dù là Bạch Tôn Giả đang bế quan, chỉ bằng hộ thể linh khí bản năng, cũng có thể chặn được viên thiên thạch này chứ?

Trên bầu trời, thiên thạch dường như đã nhắm trúng Tống Thư Hàng, khởi động chế độ định vị. ...

Càng lúc càng gần.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm thiên thạch, trong đầu nhanh chóng tính toán điểm rơi của nó.

Đột nhiên, mắt cậu trợn tròn!

Chương 244

"Là mình nhìn nhầm sao?" Tống Thư Hàng dụi mắt, mơ hồ cậu dường như thấy, ngay bên dưới viên thiên thạch, có một bóng người?

Cậu trợn to mắt, kích hoạt khí huyết chi lực trong nhãn khiếu, khiến thị lực của mình tăng lên một bậc.

Không, không nhìn nhầm!

Dưới thiên thạch thật sự có một người.

Hơn nữa, còn là người quen, Tống Thư Hàng vừa mới nghĩ đến hắn.

Bóng người này chính là Vân Vụ đạo nhân bị Hoàng Sơn Chân Quân trấn áp ở 'cấm địa phong ấn Ngũ Chỉ Sơn'.

Lúc này Vân Vụ đạo nhân đang trong tư thế nằm nghiêng, bị thiên thạch đập trúng một bên, nửa bên mặt sưng vù, mặt đầy máu.

Toàn thân đều là vết thương, ngọn lửa trên thiên thạch bao bọc lấy hắn, y phục trên người đã bị lửa thiên thạch đốt gần hết. "Kỳ lạ, Vân Vụ đạo nhân theo lời Hoàng Sơn Chân Quân miêu tả, đã là Ngũ phẩm Linh Hoàng, cường giả đã ngưng tụ bản mệnh kim đan, sao hắn không bay ra khỏi dưới thiên thạch, mà còn phải cứng rắn chịu đựng viên thiên thạch này?

Hắn đang làm gì vậy?" Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng.

Chẳng lẽ viên thiên thạch này là một món bảo bối sao? ...

Tống Thư Hàng đã hiểu lầm, Vân Vụ đạo nhân không phải không muốn bay ra khỏi dưới thiên thạch, mà là hoàn toàn không bay ra được.

Hắn đã ngất đi rồi.

Đúng vậy, Vân Vụ đạo nhân, đường đường là Ngũ phẩm Linh Hoàng, cường giả ngưng tụ kim đan, bị một viên thiên thạch đập trúng chính diện, vậy mà lại ngất xỉu?

Điều này quả thực giống như một anh chàng da đen cơ bắp cuồn cuộn, đang đi đường, đột nhiên bị một con kiến rơi từ trên cây xuống đập ngất đi vậy.

Thật nực cười!

Trong đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thời gian quay lại mười mấy phút trước. ...

Lúc đó, Vân Vụ đạo nhân vì áp lực từ điềm đại hung trên đầu ngày càng lớn, liền từ bỏ kế hoạch đến 'thành phố Văn Châu' ăn uống vui chơi, chuẩn bị trực tiếp bay qua không phận thành phố Văn Châu, tiến đến tổng bộ Không Không Đạo Môn.

Tuy nhiên, ngay khi hắn tiếp cận 'thành phố Văn Châu', đang bay, đột nhiên cảm thấy trên đầu xuất hiện một mảng bóng tối, còn có một luồng khí nóng ập đến.

Khi hắn ngẩng đầu lên, cả người đều sững sờ.

Cách đỉnh đầu hắn mười mét, có một khối thiên thạch dài năm mét, rộng bảy mét đang cháy hừng hực, lao thẳng xuống, tốc độ nhanh không tưởng!

Mà rất quỷ dị là, khi thiên thạch rơi xuống, hắn hoàn toàn không cảm giác được, quả thực giống như đã đột phá giới hạn không gian, xuất hiện từ hư không vậy!

Theo lý mà nói, với cảnh giới Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng của Vân Vụ đạo nhân, một khối thiên thạch lớn như vậy, khi xuất hiện cách hắn vạn mét, hắn sẽ lập tức có cảm ứng.

Nhưng khối thiên thạch này lại lẳng lặng không một tiếng động, thậm chí hoàn toàn che giấu cảm ứng và trực giác của hắn.

Mãi đến khi thiên thạch này đến gần hắn chưa đầy mười mét, hắn mới phát hiện! "Chết tiệt, đây là Hoàng Sơn đại ngốc đó dùng pháp thuật ám toán ta?" Đây là ý nghĩ đầu tiên trong lòng Vân Vụ đạo nhân!

Một khối thiên thạch lớn như vậy tiếp cận mình mà không có cảm ứng, chắc chắn là vì có người thi triển pháp thuật, ảnh hưởng đến cảm ứng của hắn. "Nhưng mà, Hoàng Sơn đại ngốc ngươi quá coi thường ta rồi!

Một viên thiên thạch cỏn con, xem lão phu một kiếm chém nát nó!" Vân Vụ đạo nhân lạnh lùng hừ trong lòng.

Hắn bị phong ấn những năm đó khổ cực tu luyện, dù không có tài nguyên đan dược, vẫn cứng rắn dựa vào chính mình ngưng tụ kim đan, trở thành Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng.

Tuy thời gian tiêu hao vô cùng dài, nhưng ưu điểm là căn cơ vững chắc, mạnh hơn nhiều so với Ngũ phẩm Linh Hoàng thăng cấp bằng đan dược!

Loại thiên thạch bình thường này, hắn nhẹ nhàng một kiếm là có thể phá vỡ! "Kiếm khởi!" Vân Vụ đạo nhân trầm giọng hét lên, hắn đạp không trung, kiếm hoàn dưới chân bay lên, ngưng tụ ra một thanh kiếm khí khổng lồ dài hơn mười mét, chém mạnh về phía thiên thạch!

Ầm!

Kiếm khí của kiếm hoàn đánh vào thiên thạch...

Khối thiên thạch khổng lồ lập tức bị chém thành năm bảy mảnh!

Vân Vụ đạo nhân lộ ra nụ cười đắc ý.

Tuy nhiên, nụ cười của hắn còn chưa kịp nở rộ, từ một mảnh vỡ nhỏ nhất của thiên thạch, có một đạo kiếm khí ẩn giấu bị kích hoạt, chém về phía Vân Vụ đạo nhân.

Đạo kiếm khí đó, kinh khủng vô cùng!

Vân Vụ đạo nhân chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một vệt kiếm quang lóe lên một cái.

Sau đó... không có sau đó nữa, hắn ngất đi!

Khoảnh khắc trước khi ngất đi, trong lòng hắn chỉ có một ý nghĩ: "Hoàng Sơn đại ngốc ta xxx cả nhà ngươi, chơi bẩn!" Vân Vụ ngất đi, kiếm hoàn có linh, tự động bay về bên cạnh hắn hộ thể.

Tiếp đó, thiên thạch vô tình đập vào người hắn, đánh hắn rơi từ trên không xuống. ...

Hoàng Sơn Chân Quân bị Vân Vụ đạo nhân hiểu lầm, lúc này đang trợn mắt há mồm nhìn một chiếc gương trước mặt.

Mặt gương kết nối với ấn ký ẩn giấu trên người Vân Vụ đạo nhân, hiển thị mọi hành động của Vân Vụ đạo nhân.

Hoàng Sơn Chân Quân qua gương nhìn thấy Vân Vụ đạo nhân bị thiên thạch đột nhiên xuất hiện đập ngất, đập bay đi, không khỏi nuốt nước bọt.

Loại thiên thạch đột nhiên xuất hiện, không tiếng động, tốc độ nhanh như chớp, lực sát thương cực lớn, tập hợp đủ loại trạng thái quái dị này, ngài có ấn tượng!

Đó là chuyện mấy trăm năm trước, lúc đó ngài vẫn còn là một chàng trai trẻ, nhận nhiệm vụ đi nghênh đón Bạch tiền bối, lúc đó vẫn là Chân Quân, xuất quan.

Sau đó trên đường ngài giới thiệu những thay đổi của thời đại cho

Bạch tiền bối, đang đi, đột nhiên có một viên thiên thạch rơi xuống bên cạnh ngài, chỉ thiếu chút nữa là đập chết ngài.

Viên thiên thạch suýt đập chết ngài đó cũng lẳng lặng như vậy, tiếp cận như một thích khách.

Chưa kịp bạn phản ứng, bạn đã vào phạm vi tấn công của thiên thạch rồi.

Xì xì xì...

Tiếp đó màn hình trên gương tối sầm.

Ấn ký ẩn giấu Hoàng Sơn Chân Quân để lại trên người Vân Vụ đạo nhân đã bị thiên thạch và đạo kiếm khí quỷ dị kia phá hủy.

Ngài đã mất dấu Vân Vụ đạo nhân. "Vân Vụ đạo nhân, sẽ không chết chứ?" Hoàng Sơn Chân Quân thầm nghĩ.

Khó khăn lắm mới chơi với tên này lâu như vậy, lập bao nhiêu acc clone để chém gió với hắn trong nhóm, nếu chết đi, trong lòng ngài ít nhiều cũng có chút mất mát! ************** Ầm!

Cuối cùng, thiên thạch rơi xuống cách Tống Thư Hàng hơn một mét, tạo ra một cái hố lớn trên mặt đất. "Phụt!" Vân Vụ đạo nhân đang hôn mê phun ra một ngụm máu tươi, đầu gục xuống, lại ngất đi. "..." Tống Thư Hàng nhìn đệ tử Không Không Đạo Môn đáng thương này.

Ngất rồi à?

Hình như mấy vị đệ tử Không Không Đạo Môn mà cậu tiếp xúc đều rất bi thảm.

Vị Vân Vụ đạo nhân trước mắt này, vì trộm đồ xong còn ra vẻ, chế nhạo Hoàng Sơn Chân Quân, kết quả bị Hoàng Sơn Chân Quân bắt được trấn áp hai trăm năm.

Khó khăn lắm mới thoát ra, đang bay cũng bị thiên thạch đập ngất. "Thuyết khí vận, huyền diệu khó lường.

Nhưng thứ gọi là khí vận này không nghi ngờ là có tồn tại!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu nói, Bạch Tôn Giả chính là đại diện cho may mắn EX, thì vị Vân Vụ đạo nhân này chính là may mắn E.

Tống Thư Hàng nhìn xung quanh, đoạn đường này là một đoạn đường vắng vẻ.

Con đường lớn đi qua một vùng hoang dã, hai bên đều là đất vàng chưa khai phá, không có người qua lại.

Thế là, Tống Thư Hàng đi đến bên cạnh khối thiên thạch đó.

Thiên thạch bị Vân Vụ đạo nhân đánh nát, giờ chỉ còn lại kích thước bằng một cái bàn bát tiên.

Vân Vụ bị trấn áp bên dưới, thỉnh thoảng lại rên rỉ một tiếng theo bản năng.

Lửa trên thiên thạch đã tắt.

Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng chạm vào thiên thạch, phát hiện rõ ràng lửa vừa mới tắt, nhưng thiên thạch lại lạnh như băng, hoàn toàn không nóng.

Thế là, Thư Hàng nắm lấy thiên thạch, tâm khiếu, nhãn khiếu trung đích khí huyết chi lực toàn lực phát động, tương giá khối vẫn thạch bàn liễu khởi lai. "Ồ, nhẹ hơn mình tưởng nhiều nhỉ." Tống Thư Hàng lẩm bẩm, cậu vác khối thiên thạch này, đi về phía máy cày của mình.

Đây là thiên thạch ngoài vũ trụ đấy, bất kể có phải là bảo bối hay không, mang về chắc chắn không sai.

Nói mới nhớ, may mà Bạch tiền bối nhất thời hứng khởi, lái máy cày ra ngoài.

Nếu hôm nay lái xe khác đến, thật sự không chuyển đi được khối thiên thạch này.

Dù sao thì thiên thạch này dài rộng cũng bằng cái bàn bát tiên, chiều cao cũng gần một mét.

Đặt thiên thạch lên máy cày xong, Tống Thư Hàng phủi tay.

Vừa rồi, cậu dường như cảm ứng được một luồng khí tức của Bạch Tôn Giả từ khối thiên thạch này? "Là lúc mình vác thiên thạch vừa rồi để lại sao?" Tống Thư Hàng gãi đầu.

Sau đó cậu lại quay người đi, vác Vân Vụ đạo nhân đang ngất xỉu lên, cũng chuyển lên máy cày.

Tuy Vân Vụ đạo nhân này hơi ngáo, nhưng cũng coi như có duyên một lần, cứu được thì cứu.

Thật sự không được, thông báo cho Hoàng Sơn Chân Quân đưa hắn đi cũng được.

Kiếm hoàn trong lòng Vân Vụ đạo nhân hơi rung động, nhưng dường như có thể cảm nhận được Tống Thư Hàng không có ác ý, lại khôi phục bình tĩnh.

Làm xong mọi thứ.

Chương 245

Tống Thư Hàng ngồi lên ghế lái máy cày.

Ầm ầm ầm... pặc pặc pặc...

Máy cày bốc khói đen, tiếp tục lao đi trên con đường rộng lớn. ************* Thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình, nhà Tống Thư Hàng.

Bố Tống và ông Lữ đã hơi say, hai người bắt đầu chém gió tưng bừng.

Chém về thời thơ ấu của mình như thế nào, đỉnh của chóp ra sao, chém về năm đó đánh nhau một chấp ba, một chấp bốn.

Chém về con trai mình tốt thế nào, chém về vợ mình ra sao.

Đủ các loại chém.

Chém quá đà, Lữ Thiên Hữu ngồi bên cạnh cũng có chút nghe không nổi nữa.

Mẹ Tống trong bếp lại làm cho hai người mấy món nhắm, nói với Lữ Thiên Hữu: "Thiên Hữu à, đừng để ý hai người này, con ra phòng khách nghỉ ngơi đi, hai người này cứ giao cho dì." "Dạ, dì." Lữ Thiên Hữu vừa cười xong, dọn dẹp bát đũa của mình rồi đi ra phòng khách.

Rồi thở phào nhẹ nhõm, ngồi xuống sofa.

Đi cùng bố đến nhà Tống Thư Hàng, thật sự là một quyết định sai lầm cực độ! ...

Bố Tống và ông Lữ thì không có chút tự giác nào, uống đến mặt đỏ bừng, hai người nói chuyện cũng không còn lưu loát nữa.

Lúc này, chuông điện thoại của bố Tống vang lên.

Ông thò tay vào túi mò một lúc lâu, mới lấy ra được điện thoại.

Cũng không xem là ai gọi, ông cầm điện thoại, vừa bắt máy đã hét: "Alo, ai đấy." "Bố, là con đây?" Giọng Tống Thư Hàng truyền ra từ điện thoại: "Bố uống rượu à?" "Hả?

À, lão Lữ cái đồ không biết xấu hổ đến nhà ta chơi, uống với ông ta một chút.

Có chuyện gì thế?" Bố Tống lớn tiếng nói. "Con đang trên đường về nhà đây ạ, hơn mười phút nữa là đến nhà." Tống Thư Hàng cười nói. "À à, con sắp về rồi à." Bố Tống dùng sức xoa xoa thái dương.

Sao không về sớm, không về muộn, lại về đúng lúc này?

Ông cẩn thận liếc nhìn ông Lữ bên cạnh.

Gan đau quá!

Đợi Tống Thư Hàng về nhà, sẽ phải đối mặt trực tiếp với ông Lữ.

Ông Lữ sau khi uống rượu, sức chiến đấu tuyệt đối là gấp ba lần bình thường.

Bố Tống xoa xoa gan mình.

Thằng nhóc Thư Hàng này cũng thật là, sắp về nhà thì gọi điện sớm một chút chứ, để ông còn có chút chuẩn bị tâm lý.

Bây giờ, cách nhà chỉ còn hơn mười phút mới gọi điện, bố Tống thật sự không phòng bị chút nào! "Vậy con đi đường cẩn thận, về nhà thì lên chào bác Lữ của con một tiếng...

Mà sao bên con ồn ào 'ầm ầm ầm' thế?" Bố Tống kẹp điện thoại vào đầu, lớn tiếng nói.

Ông cố ý nhấn mạnh mấy chữ 'bác Lữ', là để Tống Thư Hàng về thì chuẩn bị tâm lý. "Ha ha, không sao đâu, chỉ là phương tiện giao thông con đi về lần này hơi đặc biệt thôi." Tống Thư Hàng cười ha hả: "Vậy con cúp máy đây, sắp đến nhà rồi." Nói xong, Tống Thư Hàng cúp máy.

Bố Tống nghi hoặc cất điện thoại.

Phương tiện giao thông hơi đặc biệt?

Loại phương tiện gì mà phát ra tiếng động cơ lớn như vậy?

Xe đua?

Không, âm thanh không phải như vậy.

Âm thanh này nghe hơi giống tiếng động cơ của thuyền vận tải trên sông ngày xưa, hoặc là tiếng máy cày bây giờ ở quê cũng hiếm thấy?

Máy cày?

Mẹ kiếp, không thể nào?

Bố Tống cảm thấy trong lòng có một luồng hơi lạnh, khiến ông không khỏi rùng mình.

Không thể nào, chắc chắn không phải.

Mình bình thường cũng không cắt xén tiền sinh hoạt của Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng chắc chắn không đến mức phải ngồi máy cày về nhà.

Chắc chắn là mình nghe nhầm rồi.

Có lẽ đây là một chiếc xe SUV có tiếng động cơ nghe giống máy cày?

Vừa nghĩ, bố Tống vừa liếc nhìn chiếc BMW 7 series đang đỗ trước cửa nhà.

Con ơi, tuyệt đối đừng có ngồi máy cày về đấy nhé!Nếu không thì cái mặt già này của bố coi như vứt đi hết. ... "Lão Tống, là Thư Hàng gọi điện à?" Lúc này, ông Lữ bên cạnh ợ một cái, cười lớn hỏi: "Có phải nó sắp về nhà không?" "À, đúng vậy.

Thằng nhóc Thư Hàng này lại chơi trò đột kích, nói mình một lát nữa là về đến nhà rồi.

Mẹ nó ơi, Thư Hàng nói nó mười phút nữa đến, bà chuẩn bị thêm vài món ăn nữa đi!" Bố Tống gọi về phía mẹ Tống. "Ồ, sắp về à?

Thằng bé này, thật là, cũng không báo trước một tiếng." Mẹ Tống cười nói, may mà hôm nay để đón ông Lữ, đã chuẩn bị rất nhiều thực phẩm. "Lão Tống, Thư Hàng nhà ông giờ ở đâu?

Cần tôi bảo Thiên Hữu lái xe đi đón nó không?

Ha ha!" Ông Lữ cười ha hả: "Nói mới nhớ hơn một năm không gặp Thư Hàng rồi, cũng không biết nó bây giờ trông thế nào rồi?" "Ha, không cần phiền Thiên Hữu đâu.

Thằng bé nói nó đi xe về, sắp đến nhà rồi." Bố Tống cười gượng hai tiếng.

Sau đó, bố Tống bắt đầu liều mạng chuốc rượu ông Lữ.

Mười phút...

Nếu có thể, bố Tống thật sự muốn chuốc say ông Lữ, như vậy đến lúc đó dù Thư Hàng đi xe gì về cũng không sao.

Bởi vì ông nghĩ đi nghĩ lại, vẫn cảm thấy tiếng 'ầm ầm ầm' đó rất giống tiếng máy cày, trong lòng hoảng vô cùng!

Tiếc là, ông Lữ không phải là người dễ say như vậy.

Mười phút trôi qua rất nhanh...

Dưới lầu, truyền đến một trận tiếng động cơ kỳ quái 'pặc pặc pặc, ầm ầm ầm'.

Tống Thư Hàng, đã về đến nhà! ...

Tống Thư Hàng khi sắp đến nhà, tìm một góc khuất không người, xé đi lá bùa 'Ẩn hình' trong số các phù văn trận pháp Bạch tiền bối dán trên máy cày, máy cày liền thoát khỏi trạng thái ẩn hình.

Mấy lá bùa khác Tống Thư Hàng không xé đi, nếu không tốc độ hai ba mươi cây số một giờ của máy cày quá nản.

Dù sao chỉ cần máy cày hiện hình, không dọa người là được.

Vấn đề tốc độ, đợi sắp đến nhà, từ từ giảm tốc là không vấn đề gì!

Thật ra lúc đầu, Tống Thư Hàng muốn lặng lẽ đỗ máy cày ở một khu đất trống gần nhà, không lái về.

Bởi vì lái thứ này về nhà, có chút xấu hổ.

Quan trọng hơn là, ở nhà có bác Lữ.

Tống Thư Hàng biết rõ mối quan hệ bạn đểu của bác Lữ và bố mình, hai người cái gì cũng phải so, cái gì cũng phải chọc.

Mình lái máy cày về... cảnh tượng đó thật không dám tưởng tượng.

Nhưng mà, viên thiên thạch và Vân Vụ đạo nhân nhặt được giữa đường, khiến Tống Thư Hàng đành phải bất đắc dĩ hủy bỏ kế hoạch này.

Cậu không thể nào vừa vác Bạch tiền bối và Vân Vụ đạo nhân, vừa kéo một tảng thiên thạch lớn về nhà chứ?

Vì vậy cuối cùng, Tống Thư Hàng nghiến răng, vứt bỏ hết sự xấu hổ và liêm sỉ, lái máy cày ầm ầm về nhà.

Thật ra nghĩ kỹ lại, máy cày cầm tay cũng khá ngầu đấy chứ. ************** "Là Thư Hàng về rồi à?" Nghe thấy tiếng gầm, ông

Lữ đứng dậy khỏi ghế, cười ha hả đi về phía cửa sổ.

Ông muốn xem một năm không gặp, con trai lão Tống đã biến thành bộ dạng gì rồi.

Bố Tống nghe tiếng 'ầm ầm pặc pặc' quái dị dưới lầu, dự cảm không lành trong lòng ngày càng rõ rệt.

Ông cứng mặt, rồi cùng ông Lữ ra cửa sổ.

Hai người đồng thời nhìn xuống lầu.

Cái nhìn này, ông Lữ và bố Tống đồng thời biến sắc.

Chỉ thấy dưới lầu, Tống Thư Hàng hai tay nắm chặt tay lái máy cày cầm tay, cả người di chuyển theo máy cày, rung rung từng hồi, trông có vẻ rất phê.

Phía sau máy cày, còn kéo theo một tảng đá lớn. ...

Lại là máy cày, mà còn là loại cầm tay!

Đây là đang diễn vở kịch gì vậy?

Một lát sau...

Chương 246

Tống Thư Hàng đỗ máy cày một cách điệu nghệ! "Khà khà khà khà, lão Tống, con trai ông lái chiếc máy cày cầm tay này thật tuyệt, ngầu đần luôn.

Tôi nhớ hai mươi năm trước tôi cũng lái cái thứ này, máy cày cầm tay, chậc chậc!

Cái thứ đồ cổ này đào ở đâu ra vậy?

Bây giờ trên đường làm gì còn thấy thứ này nữa?" Ông Lữ chỉ xuống lầu, cười lớn.

Chỉ cần nghĩ đến con trai mình lái BMW 7 series, rồi bên cạnh con trai lão Tống lái về một chiếc máy cày cầm tay.

Lão Lữ trong lòng một trận sảng khoái.

Có cái cớ này, ông có thể vui cả năm!

Bên cạnh, mặt bố Tống tức đến xanh mét, nghiến chặt răng, chỉ muốn bây giờ chạy xuống, đè Tống Thư Hàng xuống đất đánh một trận.

Phương tiện giao thông thằng ranh con này về lại thật sự là máy cày, mà còn không phải là ngồi máy cày về, là Tống Thư Hàng tự mình lái máy cày về nhà!

Mà còn, mẹ nó là loại cầm tay!

Không được rồi, bố Tống cảm thấy gan mình đau đến sắp vỡ ra rồi! ...

Dưới lầu, Tống Thư Hàng đỗ máy cày xong, lại vác một bóng người từ bên cạnh ghế lái lên. "Có khách à?" Sắc mặt bố Tống hơi dịu lại một chút.

Nhưng mà, thằng nhóc Thư Hàng này vác khách làm gì?

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại lật lật ở phía sau máy cày, bên cạnh tảng đá lớn đó lại lôi ra một người nữa.

Tính chất của người này thì nghiêm trọng rồi!

Bố Tống có thể thấy, người bị lôi ra phía sau trên người không có bao nhiêu quần áo.

Giữa thanh thiên bạch nhật, lại trần như nhộng, còn ra thể thống gì?

Chỉ thấy Tống Thư Hàng thuận tay một cái, vác người ở sau máy cày lên vai kia.

Sau đó, vai trái vác một người, vai phải vác một người, loạng choạng đi lên lầu nhà mình. "Đây lại là đang diễn vở kịch gì vậy?" Ông Lữ nghi hoặc hỏi.

Bố Tống lắc đầu, ông làm sao biết chuyện gì đang xảy ra? *************** Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã lên lầu, gõ cửa.

Mẹ Tống chạy ra mở cửa.

Vừa chạm mặt, mẹ Tống đã lo lắng hỏi: "Thư Hàng, hai người trên vai con là sao vậy?" "Ha ha ha, mọi người đừng để ý. " Tống Thư Hàng nhún vai trái, đó là Bạch Tôn Giả đang tiếp tục bế quan: "Bên trái này là bạn thân của con, con mời cậu ấy đến nhà mình chơi.

Kết quả giữa đường cậu ấy buồn ngủ ngủ thiếp đi, người này ấy mà, một khi đã ngủ là ngủ say như chết, gọi thế nào cũng không tỉnh." "..." Mẹ Tống nhìn Bạch Tôn Giả, đâu chỉ là không gọi tỉnh được, ngủ thế này cũng quá say rồi chứ?

Bạch Tôn Giả cả người treo trên vai Tống Thư Hàng, một mái tóc dài buông ngược xuống... hai tay buông thõng, hai chân treo sau lưng Tống Thư Hàng còn lắc lư theo bước đi của cậu.

Như vậy mà vẫn có thể ngủ ngon, chất lượng giấc ngủ của đứa bé này thật tốt.

Mẹ Tống thở dài nói: "Ai, mau đưa cô bé này cho mẹ.

Con cũng thật là, người ta là một cô bé, con cũng nỡ lòng vác người ta lên như vậy sao?" Mẹ Tống nhìn mái tóc đen dài của Bạch Tôn Giả, cộng thêm Bạch Tôn Giả thuộc loại thân hình mảnh mai, cái nhìn đầu tiên đã nhận nhầm. "Cô bé nào?

Khụ khụ, mẹ, Bạch...

Tống Bạch là con trai.

Chỉ là để tóc dài thôi, cậu ấy học nghệ thuật, tóc dài rất bình thường." Tống Thư Hàng mở miệng nói bừa.

May mà lúc này Triệu Nhã Nhã không ở nhà cậu chơi, nếu không cô ấy chỉ cần một ánh mắt là có thể nhìn ra Tống Thư Hàng đang nói dối. "Gì, là con trai à." Mẹ Tống lập tức vẻ mặt thất vọng.

Bà còn tưởng Tống Thư Hàng cuối cùng cũng khai thông, biết dẫn con gái về nhà!

Không ngờ đại học một năm sắp qua rồi, cái đồ gỗ này lại dẫn một thằng con trai về nhà chơi, hừ! "Còn bên phải con thì sao?" Mẹ Tống lại nhìn về phía Vân Vụ đạo nhân bên phải, vừa nhìn đã giật mình.

Tên này trông có vẻ thảm, mặt đầy máu?

Trên người hình như còn bị lửa đốt, có mùi khét, quần áo còn bị đốt rách bươm.

Nhưng da lộ ra ngoài thì vẫn nguyên vẹn, không có vẻ bị bỏng.

"Người này là một người bị thương con nhặt được ven đường, con xem qua, anh ta chỉ bị thương ngoài da thôi, nhưng ngất đi rồi.

Con thấy anh ta nằm ở ngoại ô không ổn, nên thuận tay đưa về." Tống Thư Hàng nở nụ cười hiền lành. "Con đấy..." Mẹ Tống bất đắc dĩ ấn trán, đối với thuộc tính 'người tốt' của con trai mình thật sự bó tay: "Lúc này không phải con nên gọi điện thoại cho bệnh viện trước sao?

Lỡ con di chuyển người bị thương lung tung, làm bệnh tình nặng thêm thì sao?" Còn một điểm, mẹ Tống không nói ra.

Lỡ gặp phải người bị thương muốn ăn vạ con thì sao?

Đến lúc đó con trăm miệng cũng không cãi được. "Yên tâm đi, không sao đâu." Tống Thư Hàng cười nói: "Người này con cũng quen, lát nữa con gọi điện thoại cho người nhà anh ta đến đón là được.

Sẽ không gây phiền phức đâu!" "Quen à?

Vậy thì còn được." Mẹ Tống thở dài: "Được rồi, đừng đứng ở cửa nữa, mau đưa họ vào đi.

Người bị thương để ở phòng khách trước, bạn của con thì cứ sắp xếp ở phòng con đi." "Ok, không vấn đề gì." Tống Thư Hàng vác Bạch Tôn Giả và Vân Vụ đạo nhân, đi qua đại sảnh còn chào bố và bác Lữ ở bên cửa sổ.

Sau đó, cậu mặt không đỏ, hơi không thở gấp vác Bạch Tôn Giả, Vân Vụ đạo nhân vào phòng ngủ. ... "Thư Hàng nhà ông sức khỏe không tồi nhỉ?" Ông Lữ dựa vào cửa sổ, mặt đỏ bừng nói với bố Tống.

Vác hai người, một hơi lên lầu, mà không thở dốc. "Thằng nhóc này chỉ có sức trâu thôi." Bố Tống mỉm cười nói.

Mà này, Tống Thư Hàng dạo này có phải cao lên không?

Cao hơn hẳn so với lần trước nhìn thấy. "Đi, xuống thử máy cày của con trai ông đi." Ông Lữ chuyên chọc vào nỗi đau của bố Tống: "Tôi nhiều năm không đụng đến máy cày cầm tay rồi đấy!" Muốn lái máy cày cầm tay là cái cớ, ông Lữ rõ ràng là muốn kích thích bố Tống. "Lão già nhà ông, đừng quậy.

Uống nhiều rượu như vậy, không sợ tai nạn giao thông à." Bố Tống lạnh lùng hừ nói. "Sợ cái quái gì, hai mươi mấy năm trước, tôi tay trái cầm bình rượu, tay phải lái máy cày cầm tay, cũng chưa từng xảy ra chuyện gì?

Tửu lượng của mình tôi tự biết.

Hơn nữa, tôi chỉ lái loanh quanh ở đường Bạch Kình thôi, sợ gì?" Ông Lữ đắc ý nói, rồi vẫy tay với Lữ Thiên Hữu trong phòng khách: "Thiên Hữu, qua đây quay máy cày cho bố, chúng ta đi một vòng!" Quay máy cày?

Lữ Thiên Hữu lúc này thật sự muốn khóc.

Bố Tống thở dài một hơi, nhưng cũng đành phải đi cùng ông Lữ xuống.

Ông không đi theo không được, trời biết lão Lữ mà nổi điên, lái máy cày chạy đi xa tít phát rồ lên thì làm sao?

Ba người xuống lầu, ông Lữ vẻ mặt hưng phấn trèo lên ghế lái, hai tay vuốt ve tay lái máy cày quen thuộc mà có chút xa lạ.

Thời gian không tha một ai, thoáng cái đã hai mươi mấy năm trôi qua, con trai cũng đã trưởng thành rồi.

Ông nhất định phải thử máy cày cầm tay, tuy là mang theo ý nghĩ 'chọc vào nỗi đau của bố Tống'.

Nhưng thật ra cũng là thật sự muốn hoài niệm cảm giác lái máy cày cầm tay. "Thiên Hữu, đừng ngây ra đó, ra phía trước quay máy cày lên đi!" Ông Lữ gọi con trai.

Lữ Thiên Hữu cười khổ, cầm lấy tay quay máy cày, rồi ưỡn mông, bắt đầu dùng sức quay.

Cậu lúc nhỏ cũng thường thấy ông Lữ quay máy cày, nên đối với việc này cũng rất quen thuộc.

Ầm ầm ầm... pặc pặc pặc.

Máy cày cầm tay lại được khởi động. "Lên xe, lên xe.

Hai người ra phía sau đi, để tôi chở hai người đi một vòng!" Ông Lữ hưng phấn la hét.

Bố Tống vẻ mặt bất đắc dĩ, trèo lên phía sau máy cày.

Lữ Thiên Hữu giật giật khóe miệng: "Con không cần lên đâu nhỉ?" "Phì, mày không lên, lỡ giữa đường tắt máy, ai quay máy cày?" Ông Lữ giận dữ nói.

Lữ Thiên Hữu cười khổ, trèo lên bên cạnh bố Tống. "Mà Thư Hàng mang tảng đá khổng lồ này về làm gì vậy?" Lữ Thiên Hữu nhìn tảng đá, hỏi.

Bố Tống lắc đầu. ...

Trên lầu, Tống Thư Hàng vừa đặt Vân Vụ đạo nhân xuống, lại sắp xếp Bạch Tôn Giả lên giường mình, đột nhiên nghe thấy tiếng máy cày khởi động dưới lầu.

Tống Thư Hàng vội vàng chạy ra cửa sổ, nhìn xuống.

Sau đó liền thấy bác Lữ vẻ mặt hưng phấn ngồi trên ghế lái máy cày, bố và Lữ Thiên Hữu ngồi trong thùng xe, máy cày, từ từ chuyển động.

Chết mất thôi!

Chương 247

Mồ hôi lạnh của Tống Thư Hàng lập tức túa ra.

Trận pháp phù văn Bạch Tôn Giả dán trên máy cày, cậu chỉ xé đi trận pháp ẩn hình.

Trận pháp gia tốc, giảm ma sát và lực cản vẫn chưa gỡ đi.

Chiếc máy cày này, có thể chạy một trăm cây số một giờ!

“Có chuyện gì vậy?” Mẹ Tống thấy sắc mặt Thư Hàng không ổn, bèn ghé đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, bà thấy Lão Lữ và ba Tống trèo lên chiếc máy cày của cậu.

Còn Lữ Thiên Hữu thì mặt mày khổ sở, trông rất bi tráng trèo lên thùng xe máy cày. … “Hai lão này, uống say rồi quậy phải không?

Đáng ăn đòn mà!” Mẹ Tống tức giận nói, rút điện thoại ra gọi cho ba Tống.

Tuy nhiên, tiếng chuông điện thoại của ba Tống lại vang lên từ bàn ăn. …Trước đó, sau khi nghe điện thoại của Tống Thư Hàng, ba Tống đã tiện tay vứt điện thoại lên bàn chứ không cất đi.

“...” Mức độ tức giận của mẹ Tống lập tức tăng vọt, bà rướn cổ gào lớn với ba người dưới lầu: “Lão Tống, dừng ngay cái máy cày lại cho tôi!” Nhưng có lẽ tiếng máy cày dưới lầu hơi ồn, ba Tống, Lão Lữ và cả Lữ Thiên Hữu đều không nghe thấy tiếng hét của mẹ Tống.

Máy cày khởi động, từ từ tăng tốc.

Tụt tụt tụt… Ầm ầm ầm… Một cột khói đen bốc lên, chiếc máy cày nổ vang trời rồi lăn bánh, chẳng mấy chốc đã rời khỏi cổng nhà Tống Thư Hàng, đi xa dần.

Mẹ Tống: “...” Tống Thư Hàng: “...” Mẹ Tống suy nghĩ một lát rồi nói: “Thư Hàng, mau ra phòng khách xem chìa khóa xe của anh Thiên Hữu có ở đó không, chiếc BMW dưới lầu là xe của nó, nếu chìa khóa ở đó thì mau lái xe đuổi theo ba con với họ đi!” “Không đuổi kịp đâu ạ.” Tống Thư Hàng cười khổ.

“Hả?” Mẹ Tống nghi hoặc.

“Chiếc máy cày đó của con… tốc độ hơi khác thường một chút.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, chỉ cần tăng tốc nhẹ là dễ dàng đạt 100 km/h, tăng tốc thêm lên 150 km/h cũng không thành vấn đề, nếu đạp ga hết cỡ còn có thể nhanh hơn nữa, đuổi theo thế nào được? … … “Yo, cảm giác lái chiếc máy cày này phải nói là tuyệt vời, đã quá đi.” Lão Lữ đang lái xe cười ha hả, cả người lắc lư lên xuống theo nhịp rung của máy cày, phấn khích không thôi.

Lâu lắm rồi mới có cảm giác lái máy cày tay cầm này!

Nó khiến Lão Lữ như được quay trở về thời trai trẻ.

Nhớ năm đó, ông cũng lái máy cày như thế này.

Đặc biệt là vào mùa đông lạnh giá, uống chút rượu cho ấm người, rồi điều khiển chiếc máy cày tay cầm yêu quý, bon bon trên khắp các ngõ hẻm phố lớn ở thành phố Văn Châu.

Khi ấy ông vừa mới cưới vợ, bôn ba vì kế sinh nhai, tuy vất vả nhưng rất hạnh phúc… nếu như không có ba Tống thường xuyên xuất hiện chọc vào đủ mọi nỗi đau của ông, thì trong ký ức, chắc chắn ông sẽ còn hạnh phúc hơn nữa.

Ông nhấn ga, đồng thời kéo cần số một cách điêu luyện, vào số.

Tốc độ máy cày ngày càng nhanh, khói đen phía trước cũng bốc lên dữ dội hơn.

“Lão Tống, tiếp theo đi đường nào đây?

Tôi nhớ đường Bạch Kình đi về hướng núi, đó là đường cũ, vắng người.

Chỗ đó chắc sẽ không gặp cảnh sát giao thông đâu nhỉ.” Lão Lữ lên tiếng hỏi ba Tống.

Dù gì thì nay đã khác xưa, năm đó dù có uống chút rượu lái máy cày cũng chẳng ai quan tâm.

Nhưng bây giờ, lái xe sau khi uống rượu mà bị bắt thì rắc rối to.

“Được, ông cứ lái về hướng núi đi.

Nhớ là đừng đi đường lớn, đi đường nhỏ thôi.

Rồi ở chỗ núi đó có người tự bỏ tiền ra sửa một con đường lớn, chẳng biết để làm gì.

Ông cứ lên đó mà lượn đi.” Ba Tống ngồi trong thùng xe phía sau, cứ cảm thấy có gì đó kỳ quái không tả được.

Vì sao tốc độ của chiếc máy cày này cứ không ngừng tăng lên, nhà cửa, cây cối hai bên lùi lại với tốc độ rất nhanh.

“Lão Lữ, ông chạy tốc độ bao nhiêu rồi?” Ba Tống hét lớn, vì tiếng động cơ máy cày quá ồn, nói chuyện bất giác phải tăng âm lượng.

“Chưa nhanh lắm đâu, còn chưa vào số cao nhất, yên tâm đi, ha ha ha.” Phía trước, Lão Lữ lái xe vô cùng vui vẻ.

Lữ Thiên Hữu cảm thấy có gì đó không ổn… Còn chưa vào số cao nhất ư?

Không đúng!

Lữ Thiên Hữu so sánh với tốc độ lái xe thường ngày của mình rồi ước tính.

Tốc độ máy cày hiện tại chắc cũng gần sáu mươi cây số rồi chứ?

Hơn nữa, còn đang không ngừng tăng lên.

Đùa chắc, máy cày 60 km/h mà còn chưa phải tốc độ nhanh nhất?

Chẳng lẽ đây là một chiếc máy cày đã được độ lại? *** Ở thành phố Văn Châu, không xa đường Bạch Kình có một ngọn núi tên là ‘Ngưu Đỉnh Sơn’.

Nơi đây có một con đường núi quanh co.

Ngưu Đỉnh Sơn thực chất là tên gọi chung của mấy ngọn núi liền kề nhau, cái tên này không thể tìm thấy trên bản đồ, vì đây chỉ là cách gọi của người dân địa phương.

Từ rất lâu trước đây, nơi này có một con đường núi khúc khuỷu, nối liền một số cư dân trong Ngưu Đỉnh Sơn với thế giới bên ngoài.

Nhưng sau đó, cư dân trong Ngưu Đỉnh Sơn dần dần di chuyển xuống chân núi, trên núi chỉ còn lại vài hộ gia đình.

Con đường núi này cũng dần bị bỏ hoang không sử dụng.

Tuy nhiên, hai năm trước, có một đại gia giấu tên nào đó đã xin được giấy phép, rồi tự bỏ tiền ra mở rộng toàn bộ con đường núi.

Bây giờ, con đường đã trở nên rất rộng rãi. … … Lúc này, ở lối vào đường núi Ngưu Đỉnh Sơn, ba chiếc xe thể thao màu đỏ, xanh, trắng trông cực ngầu đã dừng lại.

“Thế nào, con đường này tuyệt chứ.” Từ trong chiếc xe màu trắng, một cô gái buộc tóc đuôi ngựa cao, đầy vẻ trẻ trung chui ra.

Cô dang hai tay ra như đang ôm lấy không khí, vẻ mặt đầy đắc ý.

Từ chiếc xe màu xanh, một cô gái với đôi chân dài, mắt phượng, mặc bộ đồ trắng bước ra, nhìn về phía con đường núi, khẽ cười nói: “Tiểu Mạch Tuệ lần này chọn địa điểm không tồi!” Cuối cùng, từ chiếc xe màu đỏ là một cô gái sành điệu đeo kính râm, cô thò đầu ra, nhấn mạnh còi rồi cười nói: “Đừng nói nhảm nhiều nữa, xe của tôi **nóng máy** lắm rồi, chúng ta đua một trận đi!” “He he he, tớ chỉ đợi câu này của A Sắt thôi.” Tiểu Mạch Tuệ cười ha hả: “Cứ chờ xem, lần này tớ nhất định sẽ đạp lên 120 km/h cho các cậu xem!

Đoạn đường này, lúc nhanh nhất tớ có thể lên đến 130 km/h đấy.” Đạp lên 120 km/h?

Khoan đã, có phải con số này có gì đó sai sai không?

Tốc độ 120 km/h thì có gì đáng để khoe khoang chứ?

Ngay cả trên đường cao tốc ở một số đoạn, chỉ cần nhấn mạnh ga một chút là đã có tốc độ này rồi?

“Ha ha, người âm thầm luyện tập không chỉ có mình cậu đâu!

Tớ cũng đã luyện rất lâu rồi, dù là đường núi, tớ cũng có thể duy trì tốc độ 100 km/h, hai cậu chắc chắn không phải là đối thủ của tớ.” Cô gái đeo kính râm ‘A Sắt’ đắc ý vênh váo nói.

Tốc độ một trăm cây số mà đã có thể vênh váo rồi.

Không sai đâu… ba cô gái này chính là kiểu thích đua xe, nhưng thực lực lại yếu như sên.

Các cô thích đua xe, nhưng trong tình huống bình thường khi người khác đua xe, tốc độ quá nhanh, các cô chỉ có thể hít khói ở phía sau.

Dù các cô có thích đua xe đến đâu, nhưng cứ mãi hít khói, bị người khác chế giễu, các cô cũng không thích.

Thế là, cô gái tên Tiểu Mạch Tuệ này bèn nghĩ cách xin giấy phép, bỏ tiền ra xây dựng đường đua riêng của mình ở những nơi hẻo lánh, hoặc những con đường núi bỏ hoang.

Sau đó, mấy chị em thích đua xe nhưng không có thực lực này hẹn nhau, tự mình đến đây đua cho vui.

Không cầu nhanh, chỉ cầu hưởng thụ.

“Triệu Nhã Nhã, lên xe, đua thôi!” Tiểu Mạch Tuệ chui vào chiếc xe màu trắng của mình, rồi gọi cô gái chân dài bên cạnh chiếc xe màu xanh. …Cô gái đang mỉm cười nhìn đường đua kia không phải ai khác, chính là con gái của cậu Tống Thư Hàng, Triệu Nhã Nhã.

“Không ngờ nơi Tiểu Mạch Tuệ chọn lần này lại là đường Bạch Kình ở thành phố Văn Châu, chỗ này gần nhà Thư Hàng ghê.

Đua xe xong, qua nhà Thư Hàng xem sao, cũng không biết em ấy về chưa.” Triệu Nhã Nhã thầm nghĩ.

Ừm, đúng vậy.

Triệu Nhã Nhã thích đua xe… sở thích này của cô được giấu rất kỹ, ở nhà không ai biết cô có sở thích này!

Sau đó, ba cô gái nhỏ trèo lên xe của mình.

“Tớ đếm đến ba, ba giây sau chúng ta xuất phát!” Tiểu Mạch Tuệ đắc ý nói.

Dù sao cũng không phải cuộc đua xe chính quy gì, ba chị em cũng chỉ đùa giỡn, quy tắc thế nào cũng không quan trọng.

“Ba, hai, một!” Tiểu Mạch Tuệ hét lớn, nhấn mạnh còi xe, ba chiếc xe thể thao bảnh bao ‘vút’ một tiếng lao về phía trước.

Chúng lao vun vút trên đường đua này.

Lúc đầu, ba cô gái đua cũng ra dáng lắm, tốc độ trên đường thẳng thật sự không chậm.

Nhưng mỗi khi đến khúc cua, cả ba cô gái đều đồng loạt phanh gấp, giảm tốc độ đi từ từ… huấn luyện viên đã dặn đi dặn lại chúng ta, khi vào cua phải giảm tốc mà!

Mà thôi, lái xe phải thế, an toàn là trên hết! *** “Yo yo, check it out!” Lão Lữ lái máy cày, phấn khích tột độ, miệng ngân nga bài hát cũ, men theo con đường nhỏ tiến về phía ngọn núi lớn sau đường Bạch Kình. …Trong thùng xe sau, ba Tống khẽ cau mày: “Cứ cảm thấy tốc độ này không đúng lắm?

Vừa rồi trên đường, hình như đã vượt qua mấy chiếc xe con rồi thì phải?” “Đừng nghĩ nhiều, biết đâu là do mấy chiếc xe con đó đi chậm thôi, rồi bị chúng ta vượt qua.

Tuy nói vậy, nhưng cảm giác máy cày vượt xe con thật sự không tồi đâu.” Lão Lữ cười ha hả nói. [Không đúng, ba ơi, tốc độ này thật sự không ổn đâu.] Lữ Thiên Hữu thầm nghĩ.

Đồng thời, cậu đưa tay vuốt lại kiểu tóc của mình… trong lòng cậu còn một thắc mắc, tại sao không có gió?

Máy cày không có kính chắn gió, theo lý mà nói dù tốc độ không nhanh, trong quá trình di chuyển cũng sẽ có gió tạt vào mặt chứ?

Nhưng cậu ngồi trong thùng xe sau cả buổi, một làn gió cũng không thổi đến người cậu?

“Ha ha ha, Lão Tống, đến nơi ông nói rồi.

Chậc chậc, chỗ tốt thật, cả con đường rộng thênh thang, mà lại không có người.

Nếu là xe xịn, đua ở đây chắc chắn rất sướng.

Chương 248

Nhưng bây giờ, để tôi lượn một vòng trên con đường này, cho các ông xem phong thái lái máy cày hai mươi năm trước của tôi!” Lão Lữ đắc ý vênh váo.

Đồng thời, ông một hơi vào số cao nhất của máy cày!

Tụt tụt tụt… Ầm ầm ầm… Máy cày gầm rú lao vào con đường núi.

Đồng thời, tốc độ của máy cày dường như lại tăng lên rất nhiều.

Ba Tống lo lắng nói: “Cẩn thận một chút, đây là đường núi, nhiều khúc cua lắm đấy!” Lão Lữ cười ha hả: “Khúc cua thì sợ gì, năm đó tôi chính là cao thủ lái máy cày với tốc độ nhanh nhất qua con đường núi mười tám khúc cua đấy.

Cứ chờ xem, tôi sẽ qua cua một cách đẹp mắt cho ông xem.” Lão Lữ vặn eo, nắm lấy tay cầm của máy cày, từ từ nghiêng người… Ầm ầm ầm… Máy cày tay cầm phun khói đen, sau đó là một cú vào cua đẹp mắt, thậm chí không hề giảm tốc, đã thuận lợi qua được khúc cua!

“Thấy chưa, qua cua đẹp không?

Cú drift trong phim cũng không ngầu bằng tôi, đây chính là kỹ thuật đấy!” Lão Lữ không biết xấu hổ tự khen mình… mặc dù lúc này lòng bàn tay ông đã đổ mồ hôi.

Trong lúc nói chuyện, đầu xe máy cày đã thẳng lại, tốc độ… dường như ngày càng nhanh hơn?

Phía sau, Lữ Thiên Hữu âm thầm lau mồ hôi.

Nhìn từ góc nghiêng của cơ thể lúc vào cua vừa rồi, tốc độ khi nãy phải đến bảy tám mươi cây số rồi chứ?

Thậm chí còn nhanh hơn!

Chiếc máy cày tay cầm này, tuyệt đối đã được độ lại.

Nhưng… Thư Hàng bị điên hay sao mà lại đi độ một chiếc máy cày tay cầm chứ?

Hay là, gần đây không còn thịnh hành độ xe sang nữa, mà đã chuyển sang độ máy cày?

Nói không chừng, cũng có khả năng lắm.

Nghe nói ở một nơi nào đó, các đại gia đã chán chơi xe sang, bắt đầu chơi đua xe ngựa rồi!

“Ể?

Lão Lữ cẩn thận, phía trước hình như có xe!” Ba Tống mắt tinh, phát hiện sau khúc cua, phía trước có bóng dáng mấy chiếc xe!

Khi đến gần hơn, ba Tống nhìn rõ đó là ba chiếc xe thể thao.

Lần lượt là màu trắng, xanh, đỏ.

Lại còn là xe thể thao nữa!

Tốc độ của ba chiếc xe không chậm, có thể nghe thấy tiếng gầm đặc trưng của xe thể thao khi chúng khởi động.

Đoạn đường phía trước là một đoạn thẳng rất dài, tốc độ của ba chiếc xe thể thao đều trên 100 km/h chứ?

Nhưng điều kỳ lạ là, chiếc máy cày họ đang ngồi lại đang từ từ đuổi kịp ba chiếc xe thể thao với tốc độ ổn định, dần dần rút ngắn khoảng cách giữa hai bên!

Lữ Thiên Hữu cuối cùng không nhịn được nữa: “Tốc độ của chúng ta đã lên đến trăm cây số rồi sao?” “Đừng có nói bậy, mày thấy máy cày chạy trăm cây số bao giờ chưa?” Lão Lữ không chút nể nang mắng con trai mình, máy cày làm sao có thể chạy được tốc độ trăm cây số chứ?

Nhưng nói được nửa chừng, giọng của Lão Lữ cũng nhỏ dần.

Bởi vì trong lúc nói chuyện, chiếc máy cày tay cầm đã đuổi kịp chiếc xe thể thao màu trắng chạy cuối cùng!

Sau đó… ầm ầm ầm… tụt tụt tụt… Máy cày phun ra một cột khói đen cực ngầu, bánh xe khổng lồ quay tít, cứ thế không chút hồi hộp vượt qua chiếc xe thể thao màu trắng.

Miệng Lão Lữ há hốc… … Trong chiếc xe thể thao màu trắng.

Cô gái tóc đuôi ngựa Tiểu Mạch Tuệ cũng há hốc miệng, cô chớp chớp mắt nhìn vào đồng hồ tốc độ trên xe của mình… 120 km/h!

Cô lại chớp chớp mắt, nhìn về phía gã vừa vượt qua mình ở bên trái.

Bốn bánh xe khổng lồ, chạy lên còn phát ra tiếng ‘tụt tụt tụt’ kỳ quái… đó chính là loại máy cày tay cầm, phía sau còn có thùng xe.

Hơn nữa, cô mắt tinh, còn có thể thấy trong thùng xe chở một tảng đá to bằng chiếc bàn bát tiên.

Bên cạnh tảng đá có một người đàn ông to như gấu, và một người đàn ông trung niên đeo kính trông nho nhã.

Cô gái tóc đuôi ngựa Tiểu Mạch Tuệ ngẩn người.

Đây là tình huống gì?

Một chiếc máy cày tay cầm chở một tảng đá khổng lồ, đã vượt qua cô… mà tốc độ của cô là 120 km/h đấy!

Mình bị ảo giác sao?

“A Sắt ~ Nhã Nhã, có phải tớ sắp chết rồi không?

Tớ bị ảo giác rồi, tớ thấy một chiếc máy cày xả khói đen vượt qua tớ!” Tiểu Mạch Tuệ hét vào tai nghe.

Khi ba người họ đua xe, họ đều đeo tai nghe để tiện liên lạc, tránh xảy ra sự cố bất ngờ.

Trong tai nghe, hai người bạn thân không trả lời, chỉ có tiếng rè rè nhỏ.

Hồi lâu sau, cô gái thời trang A Sắt đeo kính râm trong chiếc xe thể thao màu đỏ mới nói với giọng nặng nề: “Tớ còn tưởng chỉ có mình tớ bị ảo giác, hóa ra Tiểu Mạch Tuệ cậu cũng thấy.

Tớ đã thấy nó trong gương chiếu hậu từ trước rồi, chiếc máy cày tay cầm phun khói đen này, người lái là một ông chú to như gấu.

Ôi chao… tớ cũng bị vượt rồi!” Cô gái A Sắt đang nói, chiếc máy cày tay cầm ngầu lòi kia ‘tụt tụt tụt’, đã vượt qua xe của cô.

Mà lúc này, tốc độ của cô gái A Sắt là khoảng 125 km/h. … “Vượt liền hai chiếc xe thể thao rồi.” Ba Tống nuốt nước bọt… lúc này ai mà còn tin chiếc máy cày của mình chỉ có tốc độ ba bốn mươi cây số thì đúng là đồ ngốc!

“Nếu con không đoán sai, chiếc máy cày này của Thư Hàng đã được độ lại phải không?” Lữ Thiên Hữu trầm giọng nói.

“Làm sao có thể chứ!” Lão Lữ phía trước lớn tiếng đáp: “Mày không phải không biết nguyên lý của động cơ, với kết cấu như máy cày tay cầm, căng lắm cũng chỉ chạy được sáu mươi cây số thôi.

Trừ khi ông thay cho nó cái động cơ Ferrari!

Nhưng mày cũng thấy rồi đấy, động cơ của chiếc máy cày này có được độ lại đâu, là loại khởi động bằng tay quay mà!” Ba nói cũng đúng, máy cày có độ thế nào đi nữa, động cơ đã giới hạn tốc độ rồi!

Lữ Thiên Hữu im lặng.

Nhưng nếu đã như vậy, tại sao chiếc máy cày tay cầm này có thể chạy đến hơn một trăm cây số?

Dễ dàng vượt qua hai chiếc xe thể thao màu trắng, đỏ đang phóng như bay phía sau?

Lúc này, chiếc máy cày tay cầm họ đang ngồi đang vững vàng tiến đến gần chiếc xe thể thao màu xanh ở phía trước nhất.

Với tốc độ hiện tại của máy cày tay cầm, việc vượt qua chiếc xe thể thao nhỏ màu xanh kia dường như cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chiếc xe này, không lẽ giống như 'Autobot' trong phim Transformers, tự có 'AllSpark' có thể biến hình chứ? … Lúc này, Triệu Nhã Nhã đang liếc nhìn chiếc máy cày tay cầm 'kỳ dị' kia qua gương chiếu hậu.

Khi khoảng cách giữa hai bên ngày càng gần, cô dụi dụi mắt.

Sau đó, cô thất thanh kinh hãi kêu lên: "A!" "Cậu cũng bị vượt rồi sao?

Nhã Nhã?" Tiểu Mạch Tuệ lên tiếng hỏi.

"Không, còn một chút nữa mới bị vượt." Triệu Nhã Nhã đáp… vấn đề không phải ở đó, vấn đề là ở ông chú lái xe kia!

Ông chú này Triệu Nhã Nhã rất quen.

Đó không phải là bác Lữ thường xuyên đến nhà Tống Thư Hàng chơi từ nhỏ sao!

Hồi nhỏ đã gặp rất nhiều lần, dù lớn lên cô ít đến nhà Thư Hàng chơi hơn, nhưng vẫn thường xuyên gặp mặt bác Lữ này.

Nhớ rằng bác Lữ và dượng Tống là đôi ‘bạn thân trời đánh’ chính hiệu, hai người cà khịa nhau không có giới hạn.

Nếu là bạn bè khác, cứ cà khịa nhau chết đi sống lại như thế, chắc đã tuyệt giao từ lâu rồi.

Nhưng dượng Tống và bác Lữ này rõ ràng là dị loại, hai người cà khịa thì cà khịa, nhưng quan hệ lại luôn bền chặt không thể phá vỡ.

Bác Lữ đang lái chiếc máy cày tay cầm hiệu gì vậy, tốc độ này… Triệu Nhã Nhã liếc nhìn tốc độ của mình… 140 km/h đấy, đây là tốc độ cao nhất mà tâm lý cô có thể chịu đựng được, cao hơn nữa cô không dám đua.

Nhưng chiếc máy cày tay cầm của bác Lữ lại đang vững vàng áp sát, với tốc độ đều đều đuổi kịp cô.

Tốc độ này ít nhất cũng phải trên 150 km/h rồi chứ?

Tụt tụt tụt… Bị vượt rồi… bị máy cày tay cầm của bác Lữ vượt rồi.

Thế giới này bị sao vậy?

Ngay sau đó, Triệu Nhã Nhã lại nhìn thấy một người trong thùng máy cày.

Người đàn ông đeo kính nho nhã, khuôn mặt thanh tú, trông trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật.

“D… Dượng Tống!” Triệu Nhã Nhã kinh ngạc kêu lên.

“Hả, gì cơ?” Trong tai nghe truyền đến giọng nói ngạc nhiên của hai người bạn thân.

“Chiếc máy cày tay cầm đó, người đàn ông đeo kính ngồi trong thùng xe sau tớ quen.” Khóe miệng Triệu Nhã Nhã giật giật, dở khóc dở cười: “Đó là dượng của tớ, chính là ba của người em họ Tống

Thư Hàng mà tớ từng kể với các cậu.

Ông chú lái xe tớ cũng quen, là bạn thân của dượng tớ, bác Lữ.” “Ồ ồ ồ, Tống Thư Hàng, chính là cậu em mà cậu định giới thiệu cho Tiểu Mạch Tuệ làm bạn trai ấy à?” Cô gái A Sắt cười gian.

Tiểu Mạch Tuệ cười hì hì: “Thôi đi, người ta vẫn luôn thích chị A Sắt cơ, chúng ta bách hợp đi.” “Phi, con nhỏ này đi chết đi, chị đây còn phải mở hậu cung ba ngàn nam nhân, không có thời gian bách hợp với cưng.” Cô nàng sành điệu A Sắt phỉ nhổ.

“He he he, được rồi, chúng ta tăng tốc một chút, đuổi theo chiếc máy cày đó đi.

Bây giờ tớ siêu hứng thú với chiếc máy cày đó.” Tiểu Mạch Tuệ cười hì hì: “Với lại phía trước có một khúc cua lớn hình chữ U đấy, khúc cua đó máy cày tay cầm chắc chắn phải giảm tốc độ chứ!

Sau đó, Nhã Nhã cậu nhất định phải giới thiệu vị dượng và bác kia cho chúng tớ làm quen nhé.” Cô nàng sành điệu A Sắt cũng đáp lời: “Máy cày tay cầm một trăm năm mươi cây số, chị đây sống cả đời mới thấy lần đầu.” Triệu Nhã Nhã lẳng lặng gật đầu… dù thế nào đi nữa, cứ bám theo xe của dượng đã rồi nói! *** Lúc này, trên con đường nhỏ từ đường Bạch Kình dẫn đến Ngưu Đỉnh Sơn, có một bóng người đang lướt đi vun vút.

Là Tống Thư Hàng.

Máy cày tay cầm nhanh nhất có thể đạt 150 km/h, cậu không yên tâm để ba Tống và bác Lữ sau khi uống rượu làm bừa… tuy rằng Bạch tiền bối có dán bùa phòng ngự gia cố thân xe.

Nhưng Tống Thư Hàng không chắc chắn bùa phòng ngự đó có thể bảo vệ cả người trên xe hay không.

Vì vậy, cậu đã chạy theo ngay phía sau.

Đáng tiếc, chìa khóa xe của Lữ Thiên Hữu không để lại, nếu không lái xe, cố gắng một chút vẫn có thể rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Hơn nữa, điều kỳ lạ là, dọc đường không có một chiếc taxi nào dừng lại.

Chuyện quái gì đang xảy ra vậy?

Thế nên cuối cùng, Tống Thư Hàng chỉ có thể dựa vào đôi chân của mình để đuổi theo… lúc này, cậu thực sự hy vọng mình có thể ngự kiếm phi hành.

Với tốc độ ngự kiếm phi hành, đuổi kịp cũng chỉ là chuyện trong phút chốc.

Chương 249

Dưới chân, thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 được cậu phát huy đến cực hạn, càng chạy càng nhanh.

Thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành chính là như vậy, bạn chạy càng nhiều, quãng đường đi càng dài, bạn hiểu về môn công pháp này càng sâu, tốc độ di chuyển càng nhanh.

Cuối cùng, thân hình cậu lướt đi thành một bóng mờ.

Từ khoảng 5 giây 100 mét lúc đầu, cứ thế tăng lên.

Thân hình cậu lướt đi thành một bóng mờ, không chậm hơn ô tô bao nhiêu.

Đồng thời, ngón tay cậu bắt pháp ấn, thi triển 'Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp'!

Trong máy cày có một chiếc vali da đen.

Trong vali đó đựng tiền, đan dược và Bảo đao Bá Toái.

Trên Bảo đao Bá Toái, Tống Thư Hàng từng dùng 'Tinh Thần Lạc Ấn Thuật' mà Tam Nhật sư huynh truyền cho để lại lạc ấn trên đao.

Bây giờ, cậu có thể dùng 'Lạc Ấn Cảm Ứng Pháp' để xác định vị trí của Bảo đao Bá Toái, dùng nó để khóa tọa độ hiện tại của ba Tống và mọi người.

"Chạy lên đường đua ở Ngưu Đỉnh Sơn rồi à?

Tôi nhớ con đường núi đó không dễ đi đâu." Tống Thư Hàng cười khổ.

Con đường này có rất nhiều khúc cua lớn hình chữ U!

Điều duy nhất khiến người ta hơi yên tâm một chút là con đường núi này sau khi được sửa chữa, có rất nhiều biện pháp bảo vệ, đặc biệt là ở những đoạn cua lớn, đều được làm rất rộng.

Con đường núi ở Ngưu Đỉnh Sơn sau khi được sửa chữa trở nên cực kỳ rộng rãi, quả thực là được xây dựng hoàn toàn vì mục đích ‘đua xe an toàn’… vì vậy, dù là máy cày 150 km/h, chỉ cần cẩn thận một chút, giữa đường không tìm đường chết, thì đua một lúc trên con đường núi này sẽ không xảy ra chuyện gì.

Bây giờ, chỉ hy vọng bác Lữ khi lái xe đừng có tìm đường chết!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lòng cậu rất lo lắng, vì bác Lữ đã uống không ít rượu.

Người đã uống rượu, lại lái chiếc máy cày một trăm năm mươi cây số, nghĩ thôi đã thấy sợ. … Trên đường núi Ngưu Đỉnh Sơn, chiếc máy cày vẫn đang dẫn đầu ba chiếc xe thể thao phía sau với tốc độ vượt trội.

Lúc này, giọng nói sang sảng của Lão Lữ truyền đến từ phía trước máy cày: “Lão Tống, chúng ta vừa mới vượt liền ba chiếc xe thể thao à?” Giọng của ông đầy vẻ không thể tin được.

“Ừ, ừ.” Ba Tống cứng ngắc trả lời, bây giờ trong đầu ông toàn là một câu hỏi… chiếc máy cày này, Tống Thư Hàng lấy từ đâu ra vậy?

Máy cày hơn một trăm cây số, đùa cái gì thế?

Đây là máy cày, không phải xe thể thao, được không?

“Vượt liền ba chiếc xe thể thao, tốc độ còn trên một trăm cây số.

Ha ha ha ha.” Lão Lữ cười như lên cơn.

Nghe thấy tiếng cười này, Lữ Thiên Hữu ở thùng xe phía sau lập tức có một dự cảm không lành… ba cậu ngày xưa cũng thường có những lúc cười như lên cơn thế này, thường chia làm hai tình huống.

1: Bị chú Tống đến nhà chọc trúng nỗi đau, đợi chú Tống rời đi, ba cậu sẽ cười như lên cơn nửa ngày.

Loại này thuộc về tức quá hóa cười. 2: Ba cậu đến nhà chọc lại chú Tống.

Sau khi thành công, về nhà cũng sẽ cười như lên cơn nửa ngày, loại này là vui đến mức cười sảng khoái.

Nhưng dù là nguyên nhân gì đi nữa, khi ba cậu phát ra tiếng cười quái dị này, đầu óc sẽ không còn tỉnh táo.

Quả nhiên, sau khi cười lớn, Lão Lữ phát ra một tiếng cảm thán trầm trầm: “Hóa ra mình đã say rồi!” Trong tình huống nào, máy cày có thể chạy được trăm cây số chứ?

Trong tình huống nào, máy cày có thể vượt liền ba chiếc xe thể thao chứ?

Chỉ có trong mơ mới xảy ra!

Hoặc là trong tình huống uống quá nhiều rượu, say rồi sinh ra ảo giác!

Lão Lữ lúc này đang nghi ngờ, liệu mình đã uống đến mức hồ đồ rồi không?

Nghe ba mình nói vậy, Lữ Thiên Hữu lập tức cả người căng thẳng: “Ba, tỉnh táo lại!

Lái xe cho vững, con và chú Tống còn ở phía sau ba đấy.” “Yên tâm đi, ba mày dù có say, lái máy cày vẫn là một tay cừ khôi!” Lão Lữ ha ha ha cười quái dị, cả người theo nhịp rung của máy cày bắt đầu lắc lư về phía trước, phía sau: “Lão Tống, chúng ta quẩy lên!” Tiếp đó, miệng Lão Lữ bắt đầu cất cao giọng hát: “Sông lớn… chảy về đông nha!

Sao trên trời… tham Bắc Đẩu nha!

Lão Tống, hát tiếp đi!

Quẩy lên!” “Quẩy cái em gái nhà ông!” Ba Tống gào thét: “Lái xe cho đàng hoàng, nhìn đường phía trước, đừng có đi bừa!” “Lão Tống nhà ông, đúng là không biết phối hợp.

Lúc này là anh em, thì phải hát tiếp, ông một câu, tôi một câu, mới có hứng chứ!” Lão Lữ lắc đầu nguầy nguậy… Lắc qua lắc lại, ông cảm thấy mình dường như thật sự có mấy phần say rồi, tư duy tuy rõ ràng, nhưng tay lại không linh hoạt như trước, cả người hành động dường như chậm hơn suy nghĩ của não bộ một nhịp.

Tuy nhiên, Lão Lữ cố gắng lắc đầu, gắng gượng nói: “Lão Tống cái đồ phá đám, ông không hát tôi tự hát… nói đi là đi à, ông có tôi có tất cả đều có!

Thấy chuyện bất bình một tiếng gầm oa, oa oa oa oa oa…” Không phải Lão Lữ hát vấp… bài hát này ông đã hát nửa đời người rồi, thuộc làu làu, không cần não cũng có thể hát tiếp.

Vấn đề là phía trước xuất hiện một khúc cua gấp, loại hình chữ U, độ cong rất lớn!

Khiến bài hát đang hát dở của Lão Lữ đều biến thành tiếng hét thất thanh.

Ba Tống cũng nhìn thấy khúc cua gấp này: “Giữ vững, Lão Lữ mau giữ vững, giảm tốc độ máy cày xuống!

Nhanh lên!” “Phanh nãy giờ rồi, nhưng tốc độ không giảm nhanh như vậy được.

Tốc độ của chúng ta vừa rồi quá nhanh!” Lão Lữ gào thét, ông cố sống cố chết điều khiển đầu xe máy cày, rẽ phải, cố gắng cho đầu xe vào khúc cua hình chữ U.

Vì căng thẳng, eo của ông theo bản năng nghiêng về phía rẽ phải, vặn vẹo.

Mắt thấy đầu xe đã từ từ đi vào phạm vi khúc cua rồi, cứ tiếp tục giữ như vậy, là có thể thuận lợi vào khúc cua hình U.

Ba Tống ở phía sau cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên, Lão Lữ hét thảm một tiếng, mặt mày đau đớn: “Ối mẹ ơi, tôi sái lưng rồi!” Dù Lão Lữ bây giờ thể trạng vẫn cường tráng như gấu, nhưng sự dẻo dai cuối cùng không bằng thời trai trẻ.

Khi vào cua, vì quá kích động, eo của ông theo bản năng vặn sang phải, kết quả độ cong quá lớn, sái lưng!

Cơn đau dữ dội từ eo truyền đến, khiến Lão Lữ suýt nữa không giữ được đầu xe máy cày.

Lập tức, độ cong khi rẽ của đầu xe thay đổi một chút… chỉ là một thay đổi nhỏ, nhưng chiếc máy cày họ đang ngồi hiện tại đang lao đi với tốc độ 150 km/h!

Dưới tác dụng của tốc độ khổng lồ đó, dù chỉ nghiêng đi một chút, cũng sẽ là sai một ly, đi một dặm!

Phía sau thùng xe, ba Tống gào thét: “Cẩn thận, giữ cho chắc, sắp đâm vào lan can rồi!” “Chết tiệt, nếu không phải sái lưng, khúc cua hình U thế này, tôi qua ngon ơ!” Lão Lữ gầm lên, khoảnh khắc tiếp theo, ông cố nén cơn đau dữ dội ở eo, chân đạp phanh, giữ chắc lại đầu xe!

Không hổ là tài xế già hai mươi năm kinh nghiệm!

Đầu chiếc máy cày đang lao như điên, cuối cùng vẫn bị ông ép cứng vào đường đua hình U!

Đồng thời khi đầu xe vào được, hai bánh sau của thùng xe gần như nhấc bổng lên khỏi mặt đất, thông qua quán tính mạnh mẽ, bị ‘văng’ vào trong đường đua hình U!

Nếu không phải Bạch Tôn Giả đã dán ‘gia cố thân xe’ lên máy cày, cú vẫy đuôi mạnh mẽ này đủ để làm gãy thùng xe sau của máy cày, văng bay đi!

Còn bây giờ, dưới tác dụng của thân xe được gia cố và trận pháp, thùng xe sau của máy cày chỉ phát ra tiếng ken két chói tai, nhưng không hề hấn gì.

Thậm chí, tảng thiên thạch khổng lồ trên xe, chiếc vali nhỏ, ba Tống và Lữ Thiên Hữu dưới sự bảo vệ của năng lực trận pháp, chỉ bị lắc lư dữ dội một chút, vẫn giữ được sự ổn định cơ bản.

Đường đua hình U đầu tiên, thuận lợi thông qua!

Cả đám người trên máy cày đều không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm. *** Phía sau, ba cô gái đua xe vẫn đang bám theo máy cày ở một khoảng cách xa.

Cả ba đều nhìn rõ hành động ‘vẫy đuôi’ điêu luyện để vào khúc cua hình U của chiếc máy cày vừa rồi.

Nói thế nào nhỉ… ngầu đến ngẩn người?

Đây quả thực là kỹ năng lái xe thần thánh ảo diệu!

“Nhã Nhã, kỹ năng lái xe của bác Lữ mà cậu nói quả thực không chê vào đâu được!

Vừa rồi lúc bác ấy vào cua, tuy đã giảm tốc một chút, nhưng tốc độ ít nhất cũng còn khoảng một trăm hai mươi cây số chứ?

Hành động vẫy đuôi vào cua đó, ngầu!

Không nghi ngờ gì là thần xe rồi!” Tiểu Mạch Tuệ thông qua tai nghe, gọi Triệu Nhã Nhã.

“Máy cày vẫy đuôi đấy, tớ vừa thấy, thùng xe sau gần như nhấc bổng lên, thực sự bị ‘văng’ vào khúc cua hình U.

Camera hành trình của các cậu có bật không, có quay được đoạn vẫy đuôi đặc sắc vừa rồi không?” Cô nàng sành điệu A Sắt cũng hưng phấn hỏi.

“Tớ có bật, nhưng khoảng cách hơi xa, không biết có quay rõ không.” Triệu Nhã Nhã tặc lưỡi.

Cao thủ ẩn trong dân gian?

Bác Lữ lái chiếc máy cày độ lên đến hơn một trăm năm mươi cây số, có thể thực hiện cú vẫy đuôi đẹp mắt như vậy, đây mới là cao thủ thực sự.

Về sau có nên cân nhắc việc thỉnh giáo kỹ năng lái xe của bác Lữ không nhỉ?

Vì cô nhớ, bác Lữ trước đây là giáo viên dạy lái xe. *** Lúc này, ‘thần xe’ Lão Lữ trong mắt ba cô gái lại mặt mày tái nhợt, eo đau muốn chết, đau như sắp gãy ra vậy.

Ba Tống thấy sắc mặt Lão Lữ trắng bệch, vội nói: “Lão Lữ đừng cố nữa, mau dừng xe, đổi người lái!” Lữ Thiên Hữu bên cạnh cười khổ nói: “Chú Tống, cháu không biết lái máy cày!” Cậu tưởng chú Tống bảo cậu lái máy cày.

“Không sao, tôi biết lái.

Lão Lữ, mau dừng xe!” Ba Tống gọi.

Đừng nhìn ba Tống có vẻ thư sinh yếu đuối, năm đó ông khổ gì cũng từng chịu, kỹ thuật lái máy cày cũng không thua kém Lão Lữ đâu!

“Phanh suốt nãy giờ rồi, nhưng tốc độ trước đó quá nhanh, bây giờ tốc độ giảm chậm quá.

Xì xì xì, đau chết lão già này.

Đợi tôi từ từ về số dừng lại… Mẹ kiếp a a a a a!” Lão Lữ nói được nửa chừng, đột nhiên lại hét lớn!

Chỉ thấy phía trước, đột nhiên lại xuất hiện một khúc cua lớn hình chữ U.

Hơn nữa còn dốc hơn, độ cong lớn hơn lúc nãy!

Hơn nữa khúc cua hình U này, một bên là vách núi đá cứng, bên kia là một con dốc nhỏ sâu hơn năm mét.

Con dốc nhỏ không chỉ có một, mà là dạng ruộng bậc thang, tầng này nối tiếp tầng kia, mỗi tầng sâu từ bốn đến năm mét, kéo dài đến tận chân núi.

Chương 250

Hai bên đều là địa hình hiểm trở, dù là đâm vào vách núi hay lật xe rơi xuống, đều có thể chết người.

Chết tiệt, lúc này, tốc độ xe không giảm xuống được!

Gan của Lão Lữ cũng hơi run lên.

Lúc này, ba Tống bình tĩnh nói: “Lão Lữ cố chịu, qua khúc cua này trước, rồi dừng xe đổi người!” “Đau đau đau, liều mạng thôi, chẳng phải chỉ là một khúc cua sao, tôi qua được một cái, thì cũng qua được cái thứ hai!

Xem tài của tôi đây!” Lão Lữ gầm lên.

Ông lại một lần nữa cố nén cơn đau thấu xương ở lưng, bắt đầu điên cuồng khống chế đầu xe máy cày rẽ, cố gắng chui vào khúc cua lớn hình chữ U lần này!

Chỉ cần qua được khúc cua này nữa, là an toàn rồi!

Cố lên, chỉ là một khúc cua, ông chịu được!

Haizz, năm tháng như dao, dao nào cũng làm người ta già đi.

Không chịu già cũng không được, cái lưng già này đang phản đối rồi. *** Lúc này… phía sau ba cô gái đua xe vẫn đang cố hết sức bám theo máy cày.

“Ối, phía trước là khúc cua S gấp liên tục đấy.

Hai khúc cua đều có độ cong siêu lớn!

Mau bám theo, xem thần xe qua khúc cua S thế nào.

Thật muốn xem ông ấy vẫy đuôi liên tục a!” Tiểu Mạch Tuệ nhìn vào bản đồ trên xe, hưng phấn kêu lên.

“Tiểu Mạch Tuệ cậu đừng có lao nhanh quá, cậu không phải thần xe đâu, giảm tốc độ, chúng ta qua cua cho ổn định!” Cô nàng sành điệu A Sắt vội nói.

“Yên tâm đi, tớ không bất cẩn đâu.” Tiểu Mạch Tuệ cười hì hì. … Khúc cua S, đó là khúc cua siêu khó được nối bởi hai khúc cua lớn hình chữ U.

Chỉ không biết cái lưng của Lão Lữ, có chịu nổi không? *** Trong các bộ phim bi kịch, có một thủ pháp thường dùng để tô đậm bi kịch của nhân vật… ví dụ, khi mấy nhân vật trong phim đã trải qua muôn vàn khó khăn, khắc phục tầng tầng trở ngại, cuối cùng thoát chết trong gang tấc, bò ra từ ‘lòng đất’, ‘cạm bẫy’, ‘hiện trường tai nạn’.

Chào đón họ lại là thiên đường thực sự… một trận mưa đạn ‘đoàng đoàng đoàng’ bất ngờ, hoặc một lưỡi rìu, một nhát đao bí ẩn lướt qua, thậm chí có khi là một tảng thiên thạch diệt thế từ trên trời rơi xuống, đủ các loại kỳ quái, miễn phí đưa những nhân vật điện ảnh đáng thương này lên thiên đường… Sau đó khán giả chỉ cảm thấy đủ các loại cay đắng, cảm thấy những nhân vật này thật bi thảm… Lúc này Lão Lữ, trên người đang khoác lên một cái khuôn mẫu nhân vật bi thảm như vậy.

Ông nghiến răng, dựa vào ý chí và lòng tự trọng của người đàn ông, cứng rắn một lần nữa dùng phương thức ‘vẫy đuôi’, đưa chiếc máy cày tay cầm vào khúc cua hình U thứ hai.

Khoảnh khắc đó, toàn thân Lão Lữ như rã rời, nhưng lại âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, tiếp theo… xuất hiện trước mắt họ không phải là con đường thẳng rộng rãi, mà là một khúc cua hình U đáng sợ khác ở hướng ngược lại, với độ cong còn lớn hơn.

“Chết rồi!

Toang rồi!” Lão Lữ hét thảm.

Bởi vì lần này, ông không còn khả năng để chiếc máy cày tay cầm một lần nữa đi vào khúc cua hình U ngược hướng thứ hai… dù cho lưng của ông hoàn toàn không bị thương cũng không làm được.

Thật sự tưởng máy cày tay cầm là xe thể thao à?

Dù là máy cày tay cầm có thể chạy đến một trăm năm mươi cây số, nó vẫn là máy cày tay cầm.

Về các phương diện như khả năng điều khiển, mô-men xoắn, phanh, độ linh hoạt, đều không thể so sánh với xe thể thao được.

“Đừng bỏ cuộc, Lão Lữ!” Ba Tống hét lên, ông chỉ ước mình có thể trèo lên phía trước, tự mình thay thế Lão Lữ… nhưng thực tế, dù có đổi thành ba Tống cũng không có cách nào, kỹ thuật của ông dù tốt đến đâu, cũng không thể thay đổi được sự thật là chiếc máy cày tay cầm sắp lao ra khỏi đường núi.

Lão Lữ chỉ miễn cưỡng thực hiện động tác bẻ lái, nhưng hiệu quả không lý tưởng. … Phía sau, ba cô gái lái xe thể thao đang giảm tốc, ổn định tốc độ để qua khúc cua đầu tiên.

Tiểu Mạch Tuệ nhìn chiếc máy cày ở khúc cua thứ hai, thất vọng nói: “Ôi, tiếc quá, máy cày đã qua khúc cua đầu tiên rồi.” “Không sao, quay được cảnh nó qua liền khúc cua thứ hai cũng rất tuyệt.” Cô nàng sành điệu A Sắt nói.

Sau đó, ba chiếc xe thể thao lại giảm tốc thêm, hạ thấp tốc độ, chuẩn bị qua khúc cua thứ hai.

Đồng thời, họ bật camera hành trình, chuẩn bị từ ba góc độ khác nhau quay lại khoảnh khắc lịch sử thần xe dùng máy cày vượt qua khúc cua S với tốc độ trên trăm cây số.

Nhưng đúng lúc này, chiếc máy cày thần xe trong mắt họ, chỉ hơi tượng trưng bẻ lái về phía khúc cua thứ hai… tiếp đó, chiếc máy cày thần xe đã không chút do dự đâm thẳng vào lan can đường!

Ầm!

Lan can vốn cứng chắc, dưới sự va chạm của chiếc máy cày tốc độ trên trăm cây số, lại mỏng manh như đồ nhựa, bị đâm gãy trong một cú.

Chiếc máy cày bay vọt lên, lao về phía con dốc ruộng bậc thang, lộn nhào xuống dưới!

Ba cô gái nhìn thấy cảnh này, vội vàng theo phản xạ phanh gấp.

Lốp xe thể thao và mặt đất phát ra tiếng ma sát chói tai, ba chiếc xe thể thao ổn định dừng lại bên đường.

"…" Tiểu Mạch Tuệ ngẩn người.

"…" Cô nàng sành điệu A Sắt cũng ngẩn người.

"…" Triệu Nhã Nhã càng ngẩn người hồi lâu, sau đó, cô vội vàng chui ra khỏi xe thể thao, hoảng hốt chạy về phía nơi chiếc máy cày lăn xuống.

Phải biết rằng, ba Tống còn ở trên đó!

Tiểu Mạch Tuệ và A Sắt cũng xuống xe, theo sát phía sau Triệu Nhã Nhã.

Ba cô gái chạy đến chỗ lan can bị vỡ, nhìn xuống dưới.

Lúc này, chiếc máy cày như một con rùa lật ngửa, lật nhào trên vách núi ruộng bậc thang thứ ba.

Bốn bánh xe vẫn không ngừng quay tít.

Ba người trên máy cày đều bị đè dưới xe, sống chết không rõ.

"Dượng, dượng!" Triệu Nhã Nhã hét lớn, đồng thời hai tay lo lắng móc điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho mẹ Tống.

Đúng lúc này, từ phía sau thùng máy cày, truyền đến giọng nói của ba Tống: “Khụ khụ khụ!

Lão Lữ cái đồ trời đánh nhà ông, tôi với ông không xong đâu, nói một tiếng xem, còn sống không?” Sau đó, chỉ thấy từ dưới thùng xe lật ngửa, bò ra hai bóng người.

Một người chính là ba Tống đeo kính, mang khí chất văn nhân.

Người còn lại là Lữ Thiên Hữu lưng hùm vai gấu.

Hai người trừ việc trên người có chút bẩn thỉu, trông không hề bị thương!

“Ba, ba không sao chứ?” Lữ Thiên Hữu rướn cổ gào lớn.

“Sao mà không sao được, ối mẹ ơi, mau kéo tôi ra, eo của tôi, đau chết đi được.” Vị trí đầu xe máy cày, truyền đến tiếng kêu thảm của Lão Lữ.

Ba Tống và Lữ Thiên Hữu vội vàng đến vị trí ghế trước của máy cày.

Đầu xe máy cày lúc này đang vểnh lên, giữa nó và thân xe có một khe hở.

Mà Lão Lữ vừa hay co người trong khe hở này… trừ cái eo bị sái trước đó, Lão Lữ cũng không hề hấn gì.

Tuy nhiên bên cạnh Lão Lữ, có một số đồ vật vốn để trong ngăn nhỏ cạnh ghế lái, tất cả đều bị đổ ra ngoài.

Hơn nữa, thùng dầu và vali của Tống Thư Hàng để ở phía sau thùng xe đều lăn sang một bên.

Còn có tảng thiên thạch lớn kia, bị xe đè lên, đã xuất hiện vết nứt… Ba Tống và Lữ Thiên Hữu hai người hợp sức, trước tiên kéo

Lão Lữ ra khỏi gầm xe.

May mắn, người không bị thương. … “May quá, cả ba người đều bình an vô sự.” Lão Lữ nhìn ba người đều bình an, ngượng ngùng cười nói.

“Không chết là ông may đấy, nếu không phải ông cứ đòi lái máy cày, thì đã không xảy ra chuyện lớn như vậy.” Ba Tống trừng mắt nhìn Lão Lữ.

Trong lúc nói chuyện, ba Tống hồi tưởng lại một số ký ức mơ hồ khi chiếc máy cày lao ra khỏi đường núi.

Ông lờ mờ nhớ rằng khi chiếc máy cày lao ra ngoài, thân xe dường như sáng lên một cái, rất chói mắt!

Sau đó, ba Tống cảm thấy mình rơi xuống đất.

Nhưng, bất ngờ là không có một chút cảm giác va chạm nào!

Họ rõ ràng là bị ném từ trên đường núi xuống vách núi ruộng bậc thang thứ ba, mỗi tầng cao năm mét, đó là độ cao mười lăm mét đấy.

Rơi từ nơi cao như vậy, hơn nữa còn có một chiếc máy cày đè lên đầu.

Nếu là tình huống bình thường, ba người chín phần chết một phần sống!

Nhưng bây giờ, ba người trừ việc trên người có chút bẩn thỉu, lại không hề hấn gì.

“Dượng, dượng!

Dượng không sao chứ?” Lúc này, một giọng nữ dễ nghe từ trên đường núi truyền đến.

Ba Tống ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Triệu Nhã Nhã mặc một bộ đồ trắng, đang gọi ông.

Triệu Nhã Nhã vừa rồi thật sự bị dọa một phen, nếu không phải mấy cái ruộng bậc thang này hơi cao, cô đã sớm nhảy xuống kiểm tra toàn thân cho ba người họ rồi, dù sao cô cũng học y.

"Ể?

Nhã Nhã, sao cháu lại ở đây?" Ba Tống hỏi lại, nói xong, ánh mắt ông liếc đến ba chiếc xe thể thao đang đỗ bên đường, lập tức hiểu ra.

Vừa rồi… Lão Lữ lái máy cày, vượt qua xe thể thao của Triệu Nhã Nhã và bạn bè cô à?

Thế là, ông cười vẫy tay với Triệu Nhã Nhã, nói: "Chúng ta không sao, không sao cả, Nhã Nhã cháu không cần lo lắng!" Triệu Nhã Nhã lên tiếng hỏi: "Dượng, có cần cháu gọi điện cho mợ không?" "Đừng vội, tạm thời không cần.

Gọi cho thằng nhóc Thư Hàng trước, bảo nó mang một sợi dây thừng dài một chút đến, kéo ba chúng ta lên trước đã rồi nói." Ba Tống lớn tiếng đáp lại.

Sau đó, ba Tống nhìn chiếc máy cày như con rùa lật ngửa trên đất… ước chừng cần phải dùng xe cẩu lớn mới có thể đưa chiếc máy cày này lên lại được.

Nói đến đây, chiếc máy cày này chắc chắn đã được độ lại rồi, cũng không biết thằng nhóc Thư Hàng lấy nó từ đâu ra?

Nếu là mượn từ đâu đó, lỡ làm hỏng thì phải làm sao?

Ông lấy đâu ra một chiếc máy cày có thể chạy đến hơn một trăm năm mươi cây số để đền cho người ta chứ?

Ba Tống khổ não. … "Thư Hàng về nhà rồi sao?" Triệu Nhã Nhã mở danh bạ điện thoại, gọi cho Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối.

“Ể?

Chị Nhã Nhã, chị tìm em có việc gì không?” Giọng của Tống Thư Hàng truyền đến.

Chương 251

“Thư Hàng, em mau chuẩn bị một sợi dây thừng dài, tốt nhất là dài khoảng ba mươi mét, rồi mang đến đường núi Ngưu Đỉnh Sơn sau nhà em.

Cứ đi dọc theo đường núi là có thể thấy chị, có việc gấp.” Triệu Nhã Nhã đáp lại.

“Đường núi Ngưu Đỉnh Sơn?

Chị Nhã Nhã cũng ở đây à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Xảy ra chuyện gì vậy?

Cần dây thừng dài như thế?” “Bác Lữ lái máy cày chở dượng lao ra khỏi đường núi, bây giờ đang rơi trên ruộng bậc thang bên cạnh đường núi, ruộng bậc thang hơi cao, họ không trèo lên được.” Triệu Nhã Nhã đáp.

“Lật xe?

Người không sao chứ?” Tống Thư Hàng hoảng hốt hỏi.

“Người trông vẫn ổn, nhưng chưa kiểm tra, đợi kéo họ lên rồi xem sao.” Triệu Nhã Nhã nói.

“Em đến ngay.” Tống Thư Hàng đáp, sau đó cúp máy. … “Sợ gì đến nấy mà!” Tống Thư Hàng thở dài, sau đó thân hình lại một lần nữa lướt đi.

Vì lo lắng cho an nguy của cha, không biết từ lúc nào, tốc độ thân pháp《Quân Tử Vạn Lý Hành》của cậu đã nhanh hơn một bậc.

Mười mấy phút sau, cậu đã đến hiện trường vụ tai nạn.

Nhìn từ xa, có thể thấy ba chiếc xe thể thao màu đỏ, xanh, trắng đang đỗ bên đường.

Mà Triệu Nhã Nhã đang dựa vào lan can, nhìn ba người bác Lữ và ba Tống đang dọn dẹp đồ vật trên xe ở phía dưới.

Hai cô gái còn lại thì trốn trong xe bật điều hòa.

Tống Thư Hàng giảm tốc độ dưới chân, chạy về phía Triệu Nhã Nhã với tốc độ chạy 100 mét của người thường, vẫy tay gọi từ xa: “Chị Nhã Nhã, ba em họ ở đâu?” “Thư Hàng, cuối cùng em cũng đến rồi.” Triệu Nhã Nhã chỉ vào phía dưới lan can bị đâm hỏng, nói: “Dượng họ ở dưới đó… Ể, Thư Hàng, dây thừng đâu?

Sao em lại đến tay không vậy?” “Lúc chị gọi điện, em đã ở gần đây rồi, chạy bộ đến.

Ba em và bác Lữ hôm nay uống chút rượu, rồi lái máy cày ra ngoài, em không yên tâm, nên cứ đi theo sau.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Trước mặt Triệu Nhã Nhã, cậu không tiện nói dối, chỉ giấu đi sự thật mình dùng thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 để đến.

“Hết cách rồi, vậy chỉ có thể gọi cứu hộ đường bộ, nhờ họ giúp cứu người, tiện thể đưa máy cày lên thôi.” Triệu Nhã Nhã nói.

Tống Thư Hàng vội nói: “Không cần đâu, chị Nhã Nhã, máy cày em có thể nhờ người giúp đưa lên.

Em có một người bạn chuyên xử lý vấn đề này.

Ba em họ… để em xuống đưa họ lên trước đã.” … Người chuyên xử lý vấn đề này mà Tống Thư Hàng nói, chính là Chu Ly thuộc hạ của Hoàng Sơn Chân Quân ở ‘Tàng Thiên Câu’.

Chu Ly đang trên đường đến thành phố Văn Châu để xử lý vụ tai nạn xe do Đậu Đậu gây ra tối qua.

Vì vậy, Thư Hàng có thể tiện thể nhờ anh ta xử lý chiếc máy cày của mình.

Tiếp đó, Thư Hàng đến vị trí chiếc máy cày lao ra.

Phía dưới, ba Tống, bác Lữ và Lữ Thiên Hữu đã chuyển chiếc vali của Tống Thư Hàng, và một thùng dầu diesel sang một bên.

Ba người ngồi thành một hàng, không biết đang tán gẫu chuyện gì.

Chiếc máy cày phía sau họ không hề hấn gì, tất cả là nhờ trận pháp gia cố thân xe của Bạch Tôn Giả.

“Không mang dây thừng?

Vậy em xuống thế nào?” Triệu Nhã Nhã nhìn ruộng bậc thang cao hơn năm mét, độ cao như vậy, người muốn xuống cũng khó.

Hơn nữa dù có xuống được, thì làm thế nào để đưa ba Tống và mọi người ở dưới lên?

Lúc này, ba Tống và mọi người ở dưới cũng phát hiện ra Thư Hàng.

Ba Tống gọi từ dưới lên: “Thư Hàng, đến nhanh vậy?

Dây thừng mang đến chưa, ném xuống đi!” “Con chưa mang, lúc chị Nhã Nhã gọi điện con đã đi được nửa đường rồi.” Tống Thư Hàng đáp lại.

“…” Ba Tống im lặng một lúc.

Vậy con chạy đến đây làm gì?

Để xem cảnh ba mày sau khi lật xe ngồi trên sườn núi, rồi trừng mắt với tao à?

“Không sao, con xuống đưa mọi người lên.” Tống Thư Hàng khẽ cười, ánh mắt lướt qua vách ruộng bậc thang.

“Đừng làm bừa!” Ba Tống hét lớn.

Nhưng lời ông vừa dứt, Thư Hàng đã tung mình nhảy xuống.

Chỉ thấy khi Thư Hàng nhảy xuống, giữa không trung cậu duỗi chân đạp vào một mỏm đá trên vách núi, mượn lực làm chậm tốc độ rơi.

Sau đó, cả người cậu linh hoạt như khỉ nhảy xuống tầng ruộng bậc thang đầu tiên.

Ba Tống vỗ trán… vách ruộng bậc thang cao hơn năm mét, mày tự mình nhảy xuống thì làm được gì, chẳng lẽ còn có thể cõng từng người chúng tao lên à?

Cậu con trai quý báu của mình, không lẽ đọc sách đến ngốc rồi chứ?

Đau đầu quá! … Lúc này, trong tai nghe của Triệu Nhã Nhã truyền đến giọng của Tiểu Mạch Tuệ: “Triệu Nhã Nhã, em trai cậu nhảy xuống rồi à?” “Ừ.” Triệu Nhã Nhã đáp.

Cô nhìn xuống dưới, Tống Thư Hàng đã lại nhẹ nhàng nhảy một cái, vèo một tiếng đã đến tầng ruộng bậc thang tiếp theo.

Từ lúc nào, Thư Hàng trở nên nhanh nhẹn như vậy?

Trong lòng Triệu Nhã Nhã đầy nghi hoặc.

Phía sau, tiếng cửa xe mở ra vang lên.

Tiểu Mạch Tuệ bò ra khỏi xe, cùng với A Sắt đến bên cạnh Triệu Nhã Nhã.

“Nhã Nhã, em trai cậu cũng đẹp trai đấy.” A Sắt dựa vào lan can, nhìn Thư Hàng thân thủ nhanh nhẹn, cười hì hì nói.

Khóe miệng Triệu Nhã Nhã lộ ra nụ cười: “Hợp mắt cậu không?” “Chỉ cần đẹp trai, đều hợp mắt tớ, tớ là thành viên 100% của hội mê trai đẹp.” A Sắt nheo mắt, sau đó lại bổ sung: “Tiếc là em trai cậu là trai tân, tớ không bao giờ hẹn hò với trai tân.” “Tớ cũng cảm thấy em trai cậu rất hợp mắt tớ!” Tiểu Mạch Tuệ ở một bên la lên: “Tiếc là con trai, nếu là con gái, tớ đã lên hẹn hò rồi.” “Hai cậu… hết thuốc chữa rồi.” Triệu Nhã Nhã đảo mắt.

“He he he he.” Tiểu Mạch Tuệ phát ra tiếng cười quái dị. … Trong lúc Triệu Nhã Nhã và bạn bè nói chuyện, Tống Thư Hàng đã đáp xuống nơi chiếc máy cày gặp nạn.

Ba Tống và hai người kia nhìn cậu, dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng nhìn ba người họ, cười nói: “Nào, chuẩn bị một chút, con đưa mọi người lên.” “Đưa thế nào?” Lữ Thiên Hữu nghi hoặc nói.

“Nào, con đưa anh Thiên Hữu lên trước, đừng giãy giụa lung tung.” Tống Thư Hàng nói.

“Được.” Lữ Thiên Hữu đáp.

Tiếp đó, Thư Hàng đưa tay tóm lấy Lữ Thiên Hữu, Lữ Thiên Hữu còn chưa kịp phản ứng, đã bị cậu vác lên vai.

“Làm gì vậy?” Lữ Thiên Hữu toàn thân khó chịu… một người to con như gấu như cậu, lại bị Tống Thư Hàng tiện tay vác lên vai?

Tống Thư Hàng, là họ kiến à?

Sức khỏe lớn thế?

Với lại… Tống Thư Hàng định làm gì?

Vác cậu lên?

Mẹ kiếp, thật sự là thế!

Chỉ thấy Tống Thư Hàng vác cậu, nhẹ nhàng nhảy một cái… quỷ thần ơi, nhẹ nhàng nhảy một cái!

Bạn đã thấy ai vác một người to con như gấu cao gần mét chín, mà còn có thể nhẹ nhàng nhảy lên chưa?

Thật sự tưởng thế giới này ai cũng là O’Neal, có thể treo mấy người trên người mà vẫn chơi úp rổ à?

Nhưng Tống Thư Hàng cứ thế không nói lý lẽ vác cậu, nhanh chóng lao lên sườn núi ruộng bậc thang.

Lữ Thiên Hữu chỉ cảm thấy tầm nhìn của mình không ngừng nâng cao, nâng cao.

Chẳng bao lâu sau… cậu đã xuất hiện trên đường núi.

Tống Thư Hàng buông tay, đặt cậu xuống đất.

“Lên, lên rồi?” Lữ Thiên Hữu cảm thấy miệng mình cứng đờ, nói không tròn một câu.

Không chỉ cậu, Triệu Nhã Nhã và hai người bạn thân bên cạnh cũng kinh ngạc trừng lớn mắt.

Họ đứng ở góc độ người ngoài cuộc, nhìn rõ hơn… Tống Thư Hàng cứ thế vác Lữ Thiên Hữu, vèo vèo vèo đã lao lên.

Quả thực giống như cao thủ trong phim võ hiệp, cõng một người mà vẫn có thể bay trên vách núi.

“Thư Hàng, có phải em tham gia câu lạc bộ leo núi không?” Lữ Thiên Hữu ngơ ngác nói.

“Câu lạc bộ leo núi?

Không có ạ.

Mọi người đợi một chút, em lại xuống đưa bác Lữ và ba em lên.” Tống Thư Hàng cười hì hì, nói xong, lại một lần nữa nhảy xuống!

Cô nàng sành điệu A Sắt chớp chớp mắt, nói với Triệu Nhã Nhã:

"Nhã Nhã, cho tớ số điện thoại của em trai cậu đi!" Triệu Nhã Nhã: "…" *** Khi Tống Thư Hàng lại nhảy xuống, Lão Lữ và ba Tống lại đang ngồi xổm dưới ghế lái máy cày, đang moi ra một đống giấy tờ.

Ba Tống và Lão Lữ thấy Thư Hàng thật sự có thể vác Lữ Thiên Hữu trèo về đường núi, trong lòng yên tâm hơn nhiều.

Sau đó, hai người liền tìm kỹ bên cạnh máy cày, xem có đồ gì bị rơi không.

Tiếp đó, họ liền thấy đống giấy tờ này.

Lão Lữ bị sái lưng, đứng một bên.

Ba Tống ngồi xổm xuống moi ra tất cả giấy tờ, đưa cho Lão Lữ cầm.

"Là giấy đăng ký xe, sao nhiều bản thế?" Lão Lữ nhận lấy mấy bản giấy đăng ký này, lật ra xem.

Mẹ ơi, không thể tin được!

Mấy bản giấy đăng ký này, đủ các loại kiểu dáng, nào là Ferrari, Maserati, Porsche… đủ các loại xe thể thao đều có; BMW, Mercedes, Audi thì mỗi loại có mấy kiểu; phía sau là Volkswagen, Buick… đủ các loại xe xếp hàng theo sau.

Ồ, còn có một giấy đăng ký máy cày nữa… ba mươi mấy bản giấy đăng ký xe!

Nhưng đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là ở mục 'chủ sở hữu' trên những giấy đăng ký này đều ghi tên 'Tống Thư Hàng'.

"Lão Tống, nhà ông chuẩn bị mở cửa hàng xe à?" Lão Lữ tò mò hỏi.

Chương 252

Ba Tống lắc đầu.

“Vậy, đây là chuyện gì?” Lão Lữ nhìn kỹ những giấy tờ này, trông giống hệt giấy đăng ký thật.

Ngay cả biển số xe cũng có.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đồng thời lộ ra vẻ lo lắng.

“Có thể là giấy tờ giả không?” Ba Tống thấp giọng nói.

Hết cách, bạn bảo ba Tống làm sao tin những giấy đăng ký xe trước mắt là thật?

Ba mươi mấy chiếc xe đấy, hơn nữa phần lớn đều là xe sang, có chiếc giá mấy chục triệu!

Tống Thư Hàng dù có may mắn trúng số cả trăm triệu, cũng không mua được nhiều xe như vậy!

Nếu có người nói, có lẽ là Tống Thư Hàng tự mình kiếm tiền mua xe?

Ba Tống chắc chắn sẽ tát cho một cái… nằm mơ giữa ban ngày à?

Tưởng mình là máy in tiền chắc?

“Nghĩ đi nghĩ lại, khả năng là giấy tờ giả lớn nhất.” Lão Lữ đáp, nhưng ông lại không dám nói chắc… vì bên cạnh ông còn có một chiếc máy cày đang lật ngửa, có thể chạy đến một trăm năm mươi cây số!

Biết đâu, thằng nhóc nhà họ Tống thật sự có thủ đoạn gì đó thì sao? … “Ba, bác Lữ, hai người làm gì vậy?

Chuẩn bị đi, ai lên trước!” Lúc này, Tống Thư Hàng đi về phía họ.

Sau đó, Thư Hàng liền thấy đống giấy đăng ký xe trong tay ba Tống và bác Lữ.

Rắc rối rồi, mấy cái giấy đăng ký này trước đó lại quên không lấy về.

Tống Thư Hàng dùng sức day day thái dương, phải giải thích với ba thế nào đây?

Giải thích 1: "Ba, mấy chiếc xe này thực ra là của một người bạn của con.

Nhưng lúc đó giấy tờ tùy thân của anh ấy chưa làm xong, nên lô xe này tạm thời đứng tên con!" Đây là lời thật lòng… nhưng, nếu bạn là ba Tống, bạn sẽ tin?

Giải thích 2: "Ba, con trai ba hôm nay đột nhiên kiếm được bộn tiền, nên chuẩn bị mua xe sang.

Sau đó cảm thấy một chiếc xe sang không đủ, nên mua một đống về lái cho vui!

Lái một chiếc, vứt một chiếc!" Đây là lời nói dối… nhưng, ba Tống vẫn không thể nào tin được!

Mà lỡ ba Tống thật sự tin, chắc chắn sẽ đánh Thư Hàng không chết cũng bị thương.

Kiếm được bộn tiền, toàn bộ ném vào mua xe sang?

Điên rồi?

Đang lúc Thư Hàng rối rắm, ba Tống đã lên tiếng trước, ông nói với giọng điệu thấm thía: "Thư Hàng à, nghe ba khuyên một câu.

Làm giấy tờ giả… là hành vi phạm pháp đấy!

Sẽ phải đi tù!" Tống Thư Hàng: "…" Giấy tờ giả?

Ồ ồ, đây lại là một cái cớ hay.

Mắt cậu sáng lên, cười ha hả, đáp: “Ha ha ha, ba, cái này thực ra không tính là giấy tờ giả.

Đây là đạo cụ!

Đạo cụ điện ảnh!

Học kỳ này vì chương trình học khá nhẹ, nên con đã tham gia một câu lạc bộ điện ảnh ở trường.

Đây, nghỉ hè này chúng con chuẩn bị tự viết kịch bản, quay một bộ phim ngắn tự chế, kiểu phim hài trên mạng ấy.

Con sẽ đóng vai một đại gia trong đó, những giấy đăng ký này, đều là đạo cụ do thành viên của bộ phận kịch bản chuẩn bị cho con!” “Đạo cụ?

Hóa ra là vậy.” Ba Tống và Lão Lữ vẻ mặt bừng tỉnh ngộ.

Dù câu trả lời này cứ cảm thấy hơi gượng ép, nhưng hiện tại xem ra… có lẽ là câu trả lời gần với thực tế nhất.

“Ha ha ha, vậy Thư Hàng, đợi phim của con quay xong, nhất định phải cho ba xem đầu tiên đấy!” Ba Tống vui vẻ vỗ vai con trai.

“Nhất định, nhất định.” Tống Thư Hàng cười gượng.

“Nhưng dù là đạo cụ, các con cũng không được làm giống thật như vậy, rất dễ phạm pháp.

Sau này chú ý một chút.” Ba Tống lại nói.

“Hiểu rồi ạ, con nhất định sẽ nói với các thành viên của tổ đạo cụ.” Tống Thư Hàng cố gắng giữ nụ cười.

Ba Tống hài lòng gật đầu.

Đột nhiên, ông lại nhớ ra điều gì đó, hai mắt sáng lên hỏi: “Đúng rồi… Thư Hàng, phim này của con, trước cuối năm có làm xong được không?

Con nghĩ xem, nếu như Tết, nhà chúng ta làm tiệc mời họ hàng đến tụ tập, ba lấy phim ngắn con quay ra chiếu, nhất định sẽ rất thú vị!” Cái tật thích khoe khoang của ba Tống lại tái phát!

“A?” Tống Thư Hàng há hốc miệng… trước Tết làm xong?

Trời ơi, tôi vừa mới nói dối mà, tôi lấy đâu ra câu lạc bộ điện ảnh, lại làm sao để quay một bộ phim ra đây?

Nhìn thấy vẻ mặt ngạc nhiên của Tống Thư Hàng, ba Tống nghi hoặc hỏi: “Trước Tết không quay xong được à?

Vậy các con cần bao lâu?

À đúng rồi, quay thể loại gì vậy?

Có giống mấy video hài hước trên mạng không?” “Khụ, không phải ạ.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói: “Ba yên tâm, trước Tết chắc chắn sẽ xong, nhất định xong!” Dù thế nào đi nữa, trước Tết cậu nhất định phải cho ra lò một bộ phim ngắn!

Trong phim đó, cậu nhất định phải có được một vai đại gia.

Cái kiểu mà bo cho phục vụ viên cũng phải mấy chục vạn, trong tay có mấy trăm cái bằng lái siêu xe ấy.

Quả nhiên không nên nói dối, nói dối là phải trả giá đắt.

Lát nữa phải xem trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vạn năng có vị tiền bối nào đầu tư vào ngành ‘điện ảnh và truyền hình’ không.

Theo sự hiểu biết của Tống Thư Hàng về các tiền bối trong nhóm, vòi bạch tuộc của họ đã vươn tới mọi ngóc ngách của các ngành nghề trên thế giới, ngay cả máy thăm dò Hỏa tinh cũng có người đầu tư.

Biết đâu lại thật sự có vị tiền bối nào đó đang mở công ty điện ảnh, đến lúc đó cậu có thể mặt dày mày dạn nhờ tiền bối giúp mình làm một bộ phim ngắn.

Cậu có thể miễn phí đóng vai một đại gia không oán không hối, gọi là đến ngay, còn không cần trả lương nữa... … Trên đường núi, Triệu Nhã Nhã dựa vào lan can.

Có lẽ do thuận gió, đứng ở vị trí của cô, vừa hay có thể nghe rõ cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và ba Tống, bác Lữ.

“Đang nói dối.” Triệu Nhã Nhã khẽ lẩm bẩm, dù cách rất xa, cô chỉ cần nhìn một vài động tác cơ thể nhỏ của Tống Thư Hàng là có thể đoán ra cậu đang nói dối.

Cả chuyện bằng lái máy kéo lẫn chuyện đóng phim, đều là nói dối. … Tống Thư Hàng chia làm hai lần đưa ba Tống và bác Lữ lên đường núi, rồi lại mang cả vali của mình lên.

Triệu Nhã Nhã kiểm tra sơ qua cơ thể cho ba người, ngoài bác Lữ bị trẹo lưng ra thì không phát hiện dị thường nào khác.

Sau đó, cô nói với ba Tống: “Cậu, con và bạn sẽ đưa mọi người về nhà trước...

Ừm, nhưng có lẽ phải chia làm nhiều chuyến.” Cả ba chiếc xe họ lái đến đều là xe thể thao hai chỗ, mỗi chuyến chỉ có thể chở ba người.

“Chị Nhã Nhã, mọi người đưa ba em và bác Lữ về trước đi.

Sau đó, chị lái xe qua đón em.” Tống Thư Hàng cười nói: “Vừa hay em cũng cần báo cho một người bạn, nhờ cậu ấy giúp kéo chiếc máy kéo ở dưới lên.” “Được, vậy cậu ở đây đợi, mình sẽ quay lại đón cậu ngay.” Triệu Nhã Nhã gật đầu. ************* Ba Tống và hai người kia lên xe của nhóm Triệu Nhã Nhã, chiếc vali lớn của Tống Thư Hàng cũng được Triệu Nhã Nhã mang về trước. … Đợi nhóm

Triệu Nhã Nhã đi xa, Tống Thư Hàng mới thở phào một hơi nặng nề.

Sau đó, cậu lại nhảy xuống chỗ chiếc máy kéo.

Trên máy kéo vẫn còn dán bùa văn trận pháp của Bạch Tôn Giả, trong mấy lá bùa này, ngoài lá gia cố thân xe ra, mấy lá còn lại nên gỡ xuống trước cho an toàn.

Ngoài ra, ở thùng xe phía sau còn có một khối thiên thạch lớn.

Lần này không có ai đứng xem, Tống Thư Hàng vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, chỉ hai lần bật nhảy đã đến bên cạnh chiếc máy kéo.

“Trước tiên phải lật chiếc máy kéo lại đã.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay sau đó, cậu đưa tay nắm lấy thân máy kéo.

“Hự!” Cậu hét trầm một tiếng, khí huyết chi lực trong Tâm khiếu và Nhãn khiếu đồng loạt bộc phát, công pháp phụ trợ 《Bất Động Kim Cương Thân》 tự nhiên vận chuyển, phủ lên bề mặt cơ thể cậu một lớp ánh sáng vàng nhàn nhạt.

Giây tiếp theo, Tống Thư Hàng dùng sức hai tay, mạnh mẽ nhấc lên!

Chiếc máy kéo vốn đang lật ngửa như con rùa, lại bị cậu nhấc bổng lên – điều này cũng là nhờ có trận pháp ‘giảm trọng lực’ mà Bạch Tôn Giả gia trì hỗ trợ.

Sau đó, cậu dồn sức hai tay, âm thầm vận dụng cách dùng lực của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, dùng sức lật một cái.

Thân máy kéo nặng trịch được lật lại, đập xuống đất phát ra tiếng ‘ầm’ thật lớn.

Ngoài việc bị rò rỉ một ít dầu diesel, toàn bộ chiếc máy kéo không hề hấn gì.

Ngược lại, khối thiên thạch trên mặt đất, không biết là do rơi từ trên cao xuống, hay là bị thân xe nặng trịch của máy kéo đè lên, mà bề mặt của nó lại xuất hiện vô số vết nứt nhỏ.

Tống Thư Hàng tò mò lại gần khối thiên thạch: “Kỳ lạ, thiên thạch này sao lại giòn thế?” Bởi vì lúc mới nhìn thấy, khối thiên thạch này đã đè bẹp ‘Vân Vụ đạo trưởng’ của Không Không Đạo Môn, đập ông ta từ trên trời rơi xuống, cuối cùng còn tạo ra một cái hố lớn trên mặt đất.

Nếu thiên thạch này thật sự giòn như vậy, thì lúc đập Vân Vụ đạo trưởng từ trên trời xuống, lẽ ra nó đã phải vỡ thành một đống mảnh nhỏ rồi chứ?

Ngoài ra...

Tống Thư Hàng còn nhớ lúc đầu khi nhấc khối thiên thạch này lên, cậu mơ hồ cảm nhận được khí tức của Bạch Tôn Giả từ trên đó.

Khối thiên thạch này, rốt cuộc có lai lịch gì? … Thế là, Tống Thư Hàng đến gần khối thiên thạch này, cẩn thận quan sát.

“Nhìn kỹ thì hai mặt cắt trên dưới của thiên thạch có vẻ hơi quá bằng phẳng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mặt phẳng phía dưới mơ hồ còn có khí tức của Vân Vụ đạo trưởng.

Có lẽ là khi Vân Vụ đạo nhân gặp phải khối thiên thạch này, đã cố gắng rút kiếm chém vỡ nó, sau đó để lại một mặt cắt trên thiên thạch.

Còn mặt kia, nếu cảm ứng cẩn thận thì có thể cảm nhận được khí tức của Bạch Tôn Giả.

Chương 253

Nhưng tại sao trên thiên thạch lại có khí tức của Bạch tiền bối?

Tống Thư Hàng âm thầm suy tư: “Chẳng lẽ là do mấy thanh ‘phi kiếm dùng một lần’ được phóng lên vũ trụ?” Đặc biệt là gần đây, tiền bối đã phóng không ít ‘phi kiếm dùng một lần’ lên trời.

Nếu là những thanh phi kiếm dùng một lần đó, đâm trúng thiên thạch, chém đôi nó ra, thì đúng là có khả năng sẽ để lại một mặt cắt như vậy.

Tống Thư Hàng dùng ngón tay nhẹ nhàng lướt qua các vết nứt trên thiên thạch, vận chuyển tinh thần lực để cảm ứng khí tức bên trong.

“Thì ra là vậy!” Cậu đã hiểu ra.

Từ giữa các kẽ nứt của thiên thạch, vẫn có thể cảm ứng được dấu vết va chạm giữa kiếm khí của ‘Bạch tiền bối’ và kiếm khí của ‘Vân Vụ đạo nhân’ còn sót lại bên trong.

Hai luồng kiếm khí đã lấy thiên thạch làm vật trung gian để giao đấu, phá hủy kết cấu bên trong của thiên thạch trên diện rộng.

Cho nên, lúc đó khi Tống Thư Hàng nhấc thiên thạch lên xe, mới cảm thấy nó ‘nhẹ’ một cách bất ngờ.

Đó là vì khối thiên thạch này sớm đã ‘tốt mã giẻ cùi’, chỉ còn lại cái vỏ rỗng mà thôi.

Sau đó, lại trải qua sự cố lật xe máy kéo, các vết nứt bên trong cuối cùng cũng lan ra bề mặt! … “Nói đi cũng phải nói lại, sau khi hai luồng kiếm khí giao đấu, bên trong thiên thạch sẽ trông như thế nào nhỉ?” Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên một trận tò mò.

Dù sao thiên thạch cũng đã nứt rồi, hay là đập vỡ nó ra xem thử?

Nói là làm!

Khí huyết trong Tâm khiếu, Nhãn khiếu của Tống Thư Hàng bộc phát, tụ lực vào nắm đấm.

“Cơ Sở Quyền Pháp, Nhất!” Cậu hét trầm một tiếng, tay phải đấm mạnh vào thiên thạch!

Rắc rắc...

Lớp vỏ ngoài của thiên thạch nhanh chóng vỡ vụn, rơi ra từng mảng, từng mảng.

Thấy thiên thạch sắp lộ ra hình dạng bên trong, trong lòng Tống Thư Hàng lại đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Cậu vội vàng thò tay vào túi, nắm chặt lá ‘Giáp phù’ cuối cùng trong tay để phòng bất trắc.

Ầm...

Lúc này, sau khi lớp vỏ ngoài vỡ ra còn khoảng một phần ba kích thước ban đầu, thiên thạch đột nhiên phát nổ.

Chết tiệt, sao lại phát nổ chứ!

Sao lại phát nổ chứ, xui xẻo thật!

Tống Thư Hàng cảm thán, đồng thời kích hoạt ‘Giáp phù’ trong tay với tốc độ nhanh nhất, trong lòng vô cùng đau xót.

Đây là lá Giáp phù cuối cùng rồi, dùng hết rồi thì coi như trong một thời gian dài sắp tới cậu sẽ thiếu đi một thủ đoạn bảo mệnh!

Giáp phù được kích hoạt, năng lượng bên trong phù bảo hóa thành lớp phòng ngự, bao bọc lấy Tống Thư Hàng, hình thành một lớp bảo vệ toàn diện không góc chết.

Ầm!

Lõi thiên thạch nổ tung, từ bên trong có ngọn lửa nhiệt độ cao phun trào ra, bao trùm, nuốt chửng lấy Tống Thư Hàng.

Đồng thời, vụ nổ hất tung vô số mảnh vỡ thiên thạch, như những viên đạn găm thẳng vào Tống Thư Hàng!

Đinh đinh đang đang...

Màn sáng phòng ngự của Giáp phù liên tục chấn động, trên đó thậm chí còn bị va đập tạo ra từng vòng gợn sóng như ‘xoáy nước’.

Sắc mặt Tống Thư Hàng biến đổi, chân dồn sức, nhanh chóng lùi ra khỏi trung tâm vụ nổ.

Lớp phòng ngự của Giáp phù đủ để chống lại một đòn toàn lực của tu sĩ dưới tam phẩm, vậy mà lại bị va đập đến mức phòng ngự không ổn định!

Cũng có nghĩa là những mảnh vỡ thiên thạch được uy lực của vụ nổ kích phát này, mỗi một mảnh đều có sức tấn công gần bằng một đòn công kích thông thường của tu sĩ tam phẩm!

Tống Thư Hàng âm thầm nuốt nước bọt, may mắn là mình đã đập vỡ khối thiên thạch này ở một sườn núi hoang vắng không người...

Nếu như ở nhà mình mà đập vỡ nó, thì ba Tống chỉ có thể khóc ngất trong nhà vệ sinh, chuẩn bị đổi nhà mới thôi!

Xèo xèo xèo!

Những mảnh thiên thạch mang theo lửa vẫn không ngừng bay ra, trong đó có rất nhiều mảnh bắn về phía chiếc máy kéo đang đậu bên cạnh.

Lúc này, trận pháp ‘gia cố thân xe’ mà Bạch Tôn Giả gia trì trên máy kéo, do liên tục bị giày vò, cuối cùng đã cạn kiệt linh lực.

Thân máy kéo lập tức bị các mảnh vỡ thiên thạch bắn thành cái sàng.

Đồng thời, ngọn lửa nhiệt độ cao trên thiên thạch đã đốt cháy chiếc máy kéo. ‘Ầm’ một tiếng, chiếc máy kéo ngầu lòi có thể chạy với tốc độ một trăm năm mươi cây số một giờ, sau khi trải qua những kích thích mà những chiếc máy kéo khác cả đời cũng không thể nếm trải, cuối cùng đã oanh oanh liệt liệt hoàn thành cuộc đời ngắn ngủi của mình.

Hơn nữa, dù chết đi, nó vẫn cống hiến toàn bộ năng lượng của mình, tỏa ra ánh sáng và nhiệt lượng cuối cùng!

Nổ liên hoàn!

“Có cần phải kích thích thế này không?” Tống Thư Hàng cười khổ, đồng thời thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 dưới chân đã vận chuyển đến cực hạn, nhân lúc ‘Giáp phù’ trên người vẫn chưa bị phá, dùng tốc độ nhanh nhất thoát khỏi hiện trường vụ nổ kép của thiên thạch và máy kéo. … Hồi lâu sau...

Dư âm của vụ nổ cuối cùng cũng tan đi.

Tống Thư Hàng kiểm tra Giáp phù trên người, uy lực chỉ còn lại một lớp mỏng manh...

“Đáng sợ quá, nếu không có Giáp phù, mình không chết cũng mất nửa cái mạng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi xác định vụ nổ đã kết thúc, Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy trở lại hiện trường.

Vị trí thiên thạch ban đầu chỉ còn lại một cái hố sâu hoắm.

Chiếc máy kéo đã bị nổ đến mức không nhận ra hình dạng, chỉ còn lại một đống sắt vụn đen thui.

Mấy lá bùa giấy A4 mà Bạch Tôn Giả dán trên máy kéo, do linh lực trên đó đã cạn kiệt, biến thành giấy thường, đã bị ngọn lửa thiêu rụi.

“Chậc chậc, lần này thì khỏi cần phiền Chu Ly sư huynh nữa.” Nổ thành thế này, chiếc máy kéo đã hoàn toàn phế rồi, tiếp theo chỉ cần bỏ tiền ra nhờ người đến xử lý đống phế liệu là được.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại đi đến cái hố nơi thiên thạch phát nổ.

Tại sao thiên thạch lại đột nhiên phát nổ?

Cho dù là kiếm khí còn sót lại của Bạch Tôn Giả và kiếm khí của Vân Vụ đạo nhân đấu đá bên trong thiên thạch, cũng không thể khiến thiên thạch biến thành quả bom được?

Trừ phi, bên trong thiên thạch còn có thứ gì đó, bị kích hoạt, và phản ứng với kiếm khí, mới gây ra vụ nổ này.

Tống Thư Hàng nhìn vào trong hố, quả nhiên thấy một thứ.

Đó là một viên bảo thạch to bằng nắm tay, đen kịt nhưng lại lấp lánh như kim cương.

Trong vụ nổ dữ dội vừa rồi của thiên thạch, viên bảo thạch to bằng nắm tay này lại không bị thổi bay, mà vẫn nằm ở trung tâm của cái hố.

“Quả nhiên có thứ gì đó!” Cậu nhẹ nhàng nhảy vào hố, sau đó cẩn thận đưa ngón tay ra chạm vào viên bảo thạch.

Đầu ngón tay truyền đến một luồng khí lạnh lẽo, vụ nổ dữ dội vừa rồi cũng không thể làm cho nhiệt độ của viên bảo thạch này tăng lên một chút nào.

“Chẳng trách lúc trước, khi thiên thạch đập vào người Vân Vụ đạo nhân còn bốc cháy hừng hực, nhưng đến lúc mình qua định nhấc thiên thạch lên thì ngọn lửa lại nhanh chóng tắt ngấm, nhiệt độ của cả khối thiên thạch đều trở nên lạnh lẽo.

Thì ra đều là do viên đá đen này.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thứ này, chắc chắn là bảo bối.

Thậm chí nói không chừng chính là kỳ thạch ‘Ngộ Đạo Thạch’ mà ‘Bạch Tôn Giả’ đã nói mấy hôm trước! ***************** Lúc này, cách nơi thiên thạch phát nổ hơn một ngàn mét, có một bóng người mảnh khảnh dừng lại, ánh mắt hướng về phía này.

Bóng người này có một mái tóc dài màu xanh lục, buộc thành hai bím đuôi ngựa đáng yêu.

Cô mặc một bộ sườn xám màu xanh, tôn lên vóc dáng thon thả nhưng lại vô cùng nóng bỏng.

Cô tên là ‘Thông nương’, là một con hành tinh có đạo hạnh ba trăm năm!

Ba trăm năm đạo hạnh đó, sợ chưa?

Nhưng mà... nói đến ba trăm năm kinh nghiệm này, Thông nương lại không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Ba trăm năm trước, cô vốn chỉ là một cây hành dại bình thường, may mắn mọc rễ trên một linh tuyền tự nhiên.

Ngày qua ngày, năm qua năm.

Bỗng một ngày, cô trở thành một hành tinh.

Nói thật, tại sao mình lại thành tinh, chính cô cũng hoàn toàn không biết.

Nhưng mà thôi, thành tinh thì thành tinh, là một hành tinh đáng yêu, cô sẽ sống hạnh phúc!

Nói là làm, cô cứ thế vô lo vô nghĩ sống một mình trong rừng sâu núi thẳm mười mấy năm.

Cho đến một ngày... có một tổ chức yêu quái tên là ‘Toàn thế giới yêu quái đoàn kết lại thành một gia đình’ tìm đến hành tinh, và đặt cho cô một cái tên là ‘Thông nương’.

Sau đó, tổ chức yêu quái này còn dạy cho Thông nương một bộ ‘Hai trăm bản lĩnh cần thiết để yêu tinh kiên cường sống sót’.

Hai trăm bản lĩnh đó, chủng loại vô cùng phong phú, khiến người ta hoa cả mắt.

Trong đó có ‘Thần thánh thâu thiết thuật’, ‘Làm sao để lập đội cướp bóc tu sĩ nhân loại thuận lợi’, ‘500 cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại’, ‘Tuyệt kỹ của nữ yêu xinh đẹp chi Mị lực sắc dụ’.

Còn có ‘Nữ yêu làm thế nào để thành công biến thành tiểu tam của nam chủ nhân, và 13 chiêu cung đấu với đạo lữ của nam chủ nhân’, ‘Nam yêu làm thế nào để chiếm được cảm tình của nữ chủ nhân, đá bay đạo lữ của nữ chủ nhân và thành công lên ngôi 72 pháp!’ đủ các loại kỹ năng.

Nhớ lại ‘Hai trăm bản lĩnh’ này, Thông nương chỉ muốn khóc.

Nhưng mà, năm đó cô ngây thơ thật sự nghĩ rằng ‘Hai trăm bản lĩnh’ này là bản lĩnh lớn, học hành vô cùng chăm chỉ.

Cho đến một ngày, Thông nương cảm thấy mình đã ‘học thành tài, xuống núi’, đi tìm một tu sĩ nhân loại để thử nghiệm hiệu quả của hai trăm bản lĩnh này.

Ba trăm năm trước, không khí trong giới tu chân An Lạc có chút kỳ quái, tu sĩ nhân loại phần lớn ẩn giấu tung tích, rất khó gặp được họ trong thế giới phàm trần.

Dường như giới tu chân nhân loại đã xảy ra biến cố lớn gì đó?

Nhưng Thông nương không bỏ cuộc, vẫn luôn tìm kiếm!

Có công mài sắt, có ngày nên kim!

Cuối cùng có một ngày, Thông nương tìm được một tu sĩ Phật môn của nhân loại.

Chương 254

Đó là một hòa thượng rất đẹp trai, pháp hiệu Cửu Đăng.

Ông ta mày rậm mắt to, trán sáng bóng, người gầy gầy cao cao, cơ ngực rất lớn.

Khó khăn lắm mới gặp được một tu sĩ nhân loại, Thông nương vui mừng khôn xiết.

Thế là, cô bắt đầu thi triển toàn bộ sở học cả đời của mình với hòa thượng Cửu Đăng!

Hãy để chúng ta mô tả ngắn gọn quá trình lúc đó: Đầu tiên là Thông nương thi triển kỹ năng 'Thần thánh thâu thiết thuật' với hòa thượng Cửu Đăng – thi triển thành công, nhận được một quyển công pháp 'Phật môn Sư Tử Hống'.

Hòa thượng Cửu Đăng sau khi bị kỹ năng công kích, lập tức phản kích, thi triển các loại tuyệt học Phật môn, những tuyệt học đó là những thứ Thông nương chưa từng nghe thấy, uy lực cực lớn!

Thông nương kinh hãi, bắt đầu sử dụng kỹ năng 'Làm sao để lập đội cướp bóc tu sĩ nhân loại thuận lợi'!

Tuy nhiên, kỹ năng thi triển thất bại, vì không có đồng đội!

Thông nương sợ chết khiếp, cô lập tức đổi một kỹ năng khác – '500 cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại'!

Kỹ năng thi triển thành công một nửa!

Tại sao lại nói là thành công một nửa, bởi vì hòa thượng Cửu Đăng đã đồng ý yêu cầu đầu hàng của cô, nhưng lại muốn đưa cô về chùa, trấn áp năm trăm năm.

Năm trăm năm, một hành tinh nhỏ bé như cô bị trấn áp năm trăm năm, chắc chắn sẽ hóa thành hành khô mất?

Đến lúc đó còn vui chơi gì nữa!

Không được, không được!

Thế là Thông nương lại vùng lên phản kháng, thi triển kỹ năng tiếp theo – 'Tuyệt kỹ của nữ yêu xinh đẹp chi Mị lực sắc dụ'!

Kỹ năng này sau khi thi triển, thành công một cách chưa từng có!

Thành công đến mức nào ư?

Thông nương bây giờ nhớ lại, cũng không biết phải dùng từ ngữ gì để mô tả hiệu quả của kỹ năng này.

Ngắn gọn lại, miễn cưỡng có thể tóm tắt thành một câu như thế này – sau đó, hòa thượng Cửu Đăng làm một trận sảng khoái! … Không lâu sau khi thi triển kỹ năng.

Thông nương mặt mày ngơ ngác, ngây ngốc ngồi trên đất, luôn cảm thấy kỹ năng hôm qua có vấn đề – hiệu quả của kỹ năng này không giống như thầy giáo mô tả.

"Theo bần tăng về chùa đi." Hòa thượng Cửu Đăng nói một câu như vậy.

Sau đó, Thông nương ngây thơ trong sáng bị hòa thượng Cửu Đăng đưa về một ngôi chùa, bị nhốt riêng vào một tòa tháp Phật.

Còn hòa thượng Cửu Đăng, từ đó không bao giờ xuất hiện nữa. … Những năm bị nhốt trong tháp Phật, ngoài việc không được tự do lắm, những thứ khác Thông nương cũng không quá phản kháng.

Ngày thường, chỉ có một vài tiểu sa di đến đưa đồ ăn, thức uống cho Thông nương.

Và thường xuyên có tiểu sa di đến đọc kinh cho Thông nương nghe.

Thêm nữa, còn có một vị lão tăng đến dạy cô phương pháp tu luyện của tu sĩ Phật môn.

Dạy cô một số thường thức của giới tu chân, dạy cô các sự kiện khác nhau trong giới tu chân.

Nhờ những kiến thức này, Thông nương mới nhận ra ‘Hai trăm bản lĩnh cần thiết để yêu tinh kiên cường sống sót’ mà mình tu luyện năm đó, nó lừa đảo đến mức nào.

Thông nương bắt đầu chăm chỉ tu luyện công pháp Phật môn, nguyện vọng của cô là một ngày nào đó thần công đại thành, sau đó... sau đó, nhất định phải tìm lại hòa thượng Cửu Đăng, làm ông ta một trận sảng khoái!

Điều đáng tiếc là, Thông nương có lẽ trời sinh bát tự không hợp với Phật môn, công pháp của Phật môn cô tu luyện, tốc độ đó phải nói là chua chát không thể tả.

Gần ba trăm năm, cô ngay cả Nhất phẩm Dược Phàm cảnh cũng chưa đột phá, mới chỉ mở được Tâm khiếu, Nhãn khiếu và Tị khiếu.

Trung bình một trăm năm mới mở được một khiếu.

Thông nương bị nhốt đến mức sắp phát điên...

Một năm trước, Thông nương được một vị lão hòa thượng thả ra khỏi tháp Phật.

Sau đó, cô bắt đầu lang thang vô định khắp nơi ở An Lạc, và cố gắng tìm cách nâng cao cảnh giới của mình.

Cô có một mục tiêu lớn lao – cô muốn thần công đại thành!

“Nơi phát nổ đó, hình như có khí tức của bảo vật?” Thông nương lẩm bẩm.

Là một hành tinh ba trăm năm tuổi, cô có sự nhạy bén bẩm sinh với thiên tài địa bảo, còn nhạy bén hơn cả tu sĩ nhân loại!

Thế là, cô nhanh chóng lướt về phía vụ nổ.

Tu vi của cô tuy thấp, nhưng dù sao cũng là yêu tinh đã sống ba trăm năm, tốc độ không chậm.

Chẳng mấy chốc, cô đã đến gần nơi phát nổ.

Chỉ thấy ở trung tâm vụ nổ, có một tu sĩ nhân loại trông rất trẻ, tay đang cầm một viên đá đen thui.

Trên người tu sĩ nhân loại trẻ tuổi còn có một lớp phòng ngự mỏng manh.

“Tu sĩ nhân loại?” Thông tinh lập tức dừng bước, cẩn thận trốn sang một bên.

Sau sự việc của hòa thượng Cửu Đăng, cô có một nỗi sợ hãi bản năng với tu sĩ nhân loại. … Khi Tống Thư Hàng cầm viên đá đen, cơ thể cậu bất giác có sự thay đổi!

Từ khoảnh khắc ngón tay cậu chạm vào viên đá đen, đã có một luồng sức mạnh kỳ lạ từ viên đá đen tràn vào cơ thể cậu.

Luồng sức mạnh này không phải khí huyết chi lực, không phải chân khí, không phải linh lực, không thuộc về hệ thống sức mạnh của tu chân, nhưng nó lại có thể gây ảnh hưởng đến tu sĩ.

Tống Thư Hàng trong một tháng qua, ở bên cạnh Bạch Tôn Giả đã ké được không ít vận may, kỳ ngộ không ít.

Khiếu thứ ba ‘Tị khiếu’ vốn đã tích lũy gần đủ, đang rục rịch, chỉ chờ một cơ hội là có thể đột phá.

Khi luồng sức mạnh không thuộc hệ thống tu chân này từ viên đá đen tràn vào cơ thể cậu, nó trực tiếp bắt đầu ảnh hưởng đến rào cản ‘khiếu huyệt’ của cậu.

Sau đó, luồng sức mạnh này lại bắt đầu làm suy yếu bình cảnh của Tị khiếu.

Bình cảnh ‘Tị khiếu’ của tu sĩ, có thể xem như một cánh cửa sắt dày, tu sĩ cần không ngừng tích tụ khí huyết chi lực trong khiếu huyệt, khi khí đầy mà tràn ra, sẽ mượn khí huyết chi lực để cưỡng ép phá vỡ cánh cửa này.

Còn bây giờ, dưới tác dụng của sức mạnh kỳ lạ từ viên đá đen này, cánh cửa sắt dày của bình cảnh vốn có đã bị suy yếu không ngừng, từ cửa sắt biến thành cửa gỗ...

đến cuối cùng, thậm chí biến thành một cánh cửa giấy!

Một cánh cửa giấy chỉ cần va nhẹ là có thể vỡ tan thành bột!

Cơ hội không thể bỏ lỡ, lỡ rồi không có lại!

Tống Thư Hàng lấy ra một viên ‘Khí Huyết Đan’ mang theo bên người, há miệng nuốt xuống.

Sau đó, thân hình cậu bắt đầu di chuyển, nhún nhảy trên sườn núi lúa mạch.

Dùng thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 phối hợp với 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, lại dùng 《Bất Động Kim Cương Thân》 làm phụ trợ, nhân lúc tu luyện, điều chỉnh khí huyết chi lực trong cơ thể mình.

Sau đó, đem toàn bộ khí huyết dư thừa không ngừng rót vào khiếu thứ ba ‘Tị khiếu’.

Linh quỷ trong Tâm khiếu, cảm ứng được hành vi của Tống Thư Hàng, chủ động trả lại một luồng khí huyết chi lực tinh thuần, hòa vào ‘Tị khiếu’ của Tống Thư Hàng, góp một phần sức lực để đột phá khiếu huyệt.

Sau khi thi triển xong ba lượt 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, khí huyết chi lực trong Tị khiếu đã tích lũy đủ, bắt đầu tràn ra ngoài.

Bình cảnh ‘khiếu huyệt’ vốn rất khó đột phá, giờ phút này lại dễ dàng bị phá vỡ.

Khiếu huyệt thứ ba, Tị khiếu, mở!

Một luồng khí tức thanh mát được Tống Thư Hàng hít vào mũi.

Khiếu huyệt thứ nhất của tu sĩ, Tâm khiếu, mở ra, chính là trúc cơ thực sự, bước vào hàng ngũ tu sĩ.

Khiếu huyệt thứ hai, Nhãn khiếu, mở ra, có thể tăng cường thị lực, thị giác động của tu sĩ.

Còn Tị khiếu mở ra, cũng có thể tăng cường đáng kể khứu giác của tu sĩ.

Tuy nhiên, thị giác tăng cường thì có nhiều lợi ích.

Khứu giác đột nhiên tăng cường, lại có rất nhiều phiền não.

Ít nhất là trước khi thực lực của tu sĩ đạt đến cảnh giới tam phẩm, đều không thể tự do điều khiển năng lực khứu giác của mình.

Lúc này, lỡ như có một viên ‘Ác Xú Hoàn’ rơi bên cạnh Tống Thư Hàng, mùi hôi thối đó sẽ tăng cường gấp trăm, gấp nghìn, thậm chí là gấp vạn lần.

Đủ để khiến Tống Thư Hàng ngất xỉu vì mùi hôi.

Đương nhiên, lợi ích cũng rất nhiều.

Ngoài việc khứu giác tăng cường ra... sau khi Tị khiếu mở, mỗi hơi thở của tu sĩ đều sẽ hít ‘linh khí’ lơ lửng trong trời đất vào cơ thể, một phần hóa thành khí huyết chi lực tích trữ trong Tị khiếu, một phần dung nhập vào cơ thể, tăng cường độ mạnh của cơ thể.

Cũng có nghĩa là, sau khi Tị khiếu mở, mỗi một hơi thở, đều là đang tu luyện!

Cảm giác này quả thật tuyệt vời!

Điều duy nhất không hoàn hảo là, lần này Tống Thư Hàng không thức tỉnh được ‘thiên phú Tị khiếu’.

Nhưng không vội, còn có Khẩu khiếu, Nhĩ khiếu, vẫn còn cơ hội mở thêm một năng lực thiên phú nữa.

Mở mắt ra, Tống Thư Hàng tham lam hít một hơi thật sâu, muốn hít thêm thật nhiều ‘linh khí’ trong trời đất vào người!

Giây tiếp theo...

“Ọe... hôi quá!” Tống Thư Hàng nôn khan, trong không khí hít vào mũi có lẫn mùi khét lẹt của chiếc máy kéo sau khi nổ và cháy.

Lúc này cảm giác của cậu cứ như là mũi mình đang áp sát vào chỗ có mùi khét lẹt, hít một hơi thật sâu vậy.

Tị khiếu mở ra có nhiều lợi ích, nhưng chỗ bất tiện cũng rất nhiều.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Cậu nhấc lên nhấc xuống viên bảo thạch màu đen trong tay.

Lúc này cậu đã gần như có thể khẳng định, viên đá đen này chính là ‘Thiên ngoại dị thạch - Ngộ Đạo Thạch’ mà Bạch tiền bối và Hoàng Sơn Chân Quân đã nhắc đến.

Chỉ cần ở bên cạnh viên đá này, là có thể cảm nhận được bình cảnh khiếu huyệt trong cơ thể trở nên dễ dàng phá vỡ.

Chương 255

Không chỉ vậy, chỉ cần nhìn vào viên đá này, Tống Thư Hàng phát hiện trong đầu mình không ngừng xuất hiện những thông tin hỗn tạp.

Những thông tin này, cậu không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả chúng, đó là một loại thể ngộ.

Sau khi những thể ngộ này đi vào đầu, cậu phát hiện sự lĩnh ngộ của mình đối với 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, 《Bất Động Kim Cương Thân》, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 đều đã sâu sắc hơn rất nhiều.

Nếu thi triển lại mấy môn công pháp này, tin rằng mình có thể diễn hóa ra nhiều biến hóa hơn.

“Giàu sang tìm trong hiểm nguy sao?” Nhìn cảnh tượng thảm liệt của vụ nổ xung quanh, Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Thì ra kiếp nạn ‘thiên thạch’ từ trên trời rơi xuống là nhắm vào Vân Vụ đạo nhân.

Còn vụ nổ này mới là kiếp nạn nhắm vào mình sao?

Và thu hoạch, chính là khối ‘Ngộ Đạo Thạch’ này?...

“Đột phá rồi?

Cầm viên bảo thạch đó là đột phá rồi?” Mắt Thông tinh sáng rực.

Nếu mình có thể có được viên bảo thạch này, cô ảo tưởng đến cảnh giới của mình đột phá nhanh chóng.

Nhất định phải lấy được viên đá đen thui này.

Đồng thời, trong lòng cô bắt đầu tính toán.

“Tiểu tu sĩ nhân loại này vừa mới mở Tị khiếu...

Còn ta, đã mở Tị khiếu mấy chục năm rồi.

Hơn nữa, ta đã tu luyện ba trăm năm.

Thắng chắc!" Thông tinh suy nghĩ trong đầu, cảm thấy mình đánh bại tiểu tu sĩ nhân loại này chắc chắn không thành vấn đề.

Trùng hợp hơn nữa là, năng lượng 'Giáp phù' trên người Tống Thư Hàng đã tiêu hao hết, lớp phòng ngự của Giáp phù biến mất.

Cơ hội tốt!

Thông tinh cẩn thận tiến lại gần Tống Thư Hàng.

Sau khi đến một khoảng cách nhất định, thân hình cô lao vút lên, hai tay chĩa ngón, một bộ 《Thiên Long Tự Cơ Sở Chỉ Pháp》 công tới Tống Thư Hàng.

Ngón tay như kiếm, đâm vào mấy đại huyệt sau lưng Tống Thư Hàng, chỉ cần điểm trúng là có thể khiến Tống Thư Hàng không thể động đậy.

Sau đó, cô có thể vui vẻ cướp đi viên đá đen kia.

"Đến hay lắm!" Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng lại không chơi theo bài, hét trầm một tiếng, không chút lưu tình quay đầu vung quyền, 'Cơ Sở Quyền Pháp Nhất' như một khẩu đại bác, đánh về phía kẻ tấn công.

Thực ra, Thư Hàng đã sớm phát hiện có người đang lén lút tiếp cận.

Sau khi Tị khiếu mở, khứu giác của cậu rất nhạy bén.

Còn bóng người đang tiến lại gần cậu, tuy luôn rất cẩn thận, nhưng tên này hoàn toàn không biết cách thu liễm khí tức.

Từ xa, Tống Thư Hàng đã ngửi thấy mùi hành nồng nặc trên người đối phương! … Thông tinh không ngờ Tống Thư Hàng lại phản ứng nhanh như vậy – thực ra cô không có chút kinh nghiệm chiến đấu nào.

Ba trăm năm trước, lần đầu tiên ‘học thành tài, xuống núi’ đã gặp phải hòa thượng Cửu Đăng.

Bị nhốt suốt đến một năm trước mới được thả ra.

Về chiến đấu, cô là một con gà mờ, còn gà hơn cả Tống Thư Hàng.

Thấy Tống Thư Hàng một quyền đánh tới, cô cắn răng, lại dùng ‘Thiên Long Tự Cơ Sở Chỉ Pháp’ để đối chọi với nắm đấm của Tống Thư Hàng.

Chỉ pháp chú trọng sự linh hoạt, chủ yếu là điểm, đâm.

Quyền pháp chú trọng sự cứng rắn, uy lực đối đầu trực diện là lớn nhất.

Thông tinh hoàn toàn là lấy sở đoản của mình để công kích sở trường của địch.

Ngón tay và nắm đấm va chạm, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy sức mạnh của ba khiếu ‘Tâm, Nhãn, Tị’ trong cơ thể hòa làm một, thi triển toàn lực, vô cùng sảng khoái.

Thông tinh lại bị một quyền đánh bay... ngã nhào trên đất. … Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Thông tinh trên mặt đất, bất giác buột miệng: “Yếu quá!” Yếu quá, yếu quá, yếu quá!

Hai chữ không ngừng vang vọng trong đầu Thông tinh.

Lập tức, cô nổi giận.

“Tiểu tu sĩ, ngươi đang tự tìm đường chết!” Ánh mắt Thông tinh trở nên sắc bén.

Đồng thời, trên người cô có một luồng sức mạnh cường đại tuôn ra, luồng sức mạnh đó thậm chí còn ảnh hưởng đến phạm vi không gian nhỏ này, một luồng gió lạnh ập thẳng vào mặt Tống Thư Hàng.

Lông tóc toàn thân Tống Thư Hàng đều dựng đứng, sức mạnh tương tự cậu đã từng tiếp xúc, đã từng trải nghiệm sức mạnh tương tự từ Đậu Đậu – là yêu lực!

“Sợ rồi chứ, tiểu tu sĩ nhân loại.” Thông tinh lạnh lùng nói: “Bản yêu là đại yêu đã tu luyện ba trăm năm, ngươi lại dám phản kháng ta, quả thực là tự tìm đường chết!” Đại yêu tu luyện ba trăm năm?

Nói thật, Tống Thư Hàng đúng là bị dọa giật mình.

Yêu lực bàng bạc trên người đối phương không phải là giả, yêu lực khổng lồ này trông có vẻ rất đáng sợ!

“Không muốn chết thì giao viên đá trong tay ngươi ra đây, hôm nay bản yêu tâm trạng tốt, có thể tha cho ngươi một mạng.” Thông yêu cắn răng nói.

Tống Thư Hàng không trả lời, cậu hít một hơi thật sâu...

Cậu từng nghi ngờ mình có bệnh, lúc bị thuộc hạ của đàn chủ ám sát, tuy trong lòng không tránh khỏi sợ hãi, nhưng cả người lại cảm thấy rất kích thích.

Bây giờ, triệu chứng kích thích của cậu lại tái phát.

“Muốn lấy viên đá, thì cứ dùng bản lĩnh mà lấy!” Tống Thư Hàng đưa tay ra, nhanh chóng dùng khí huyết chi lực vẽ lôi phù trong lòng bàn tay.

Sau đó, cậu hét trầm một tiếng: “Chưởng Tâm Lôi!” Bùm bùm bùm!

Trong lòng bàn tay, sấm sét nổ tung! … Khi Thông tinh nhìn thấy Chưởng Tâm Lôi nổ tung trong tay Tống Thư Hàng, cô giật mình:

"Mẹ ơi!" Từ khi nào mà Chưởng Tâm Lôi, một thứ như vậy, ngay cả tiểu tu sĩ Nhất phẩm cũng có thể sử dụng?

Lần này, lại chơi lớn rồi.

Bởi vì cô đang hù dọa người ta mà, cô tuy mang trong mình ba trăm năm yêu lực, nhưng thứ cô tu luyện thực sự lại là công pháp của Phật môn.

Thân yêu lực này của cô, chỉ để dọa người thôi, căn bản không dùng được.

Hả, bạn nói cô không phải đã tu luyện rất lâu trong tổ chức yêu quái sao?

Đúng vậy, cô chỉ học được một tiểu công pháp 'tích lũy yêu lực', và 'Hai trăm bản lĩnh cần thiết để yêu tinh kiên cường sống sót' lừa đảo đó.

Ngoài ra chẳng học được gì cả, ngay cả một yêu pháp cơ bản cũng không biết. … "Không ngờ, sau mấy trăm năm, ngươi lại phải ép ta dùng đến chiêu này." Thông tinh nhìn chằm chằm vào Chưởng Tâm Lôi trong tay Tống Thư Hàng, lạnh lùng nói.

Giây tiếp theo, cô quả quyết thi triển một kỹ năng – '500 cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại'!

Nói xong, chỉ thấy Thông nương nhảy cao lên, một chiêu mãnh hổ xuống núi quỳ rạp xuống đất: "Thượng tiên, xin hãy tha cho tiểu yêu.

Tiểu yêu vừa rồi đều là đùa giỡn với ngài thôi, tiểu yêu đầu hàng rồi!" "…" Tống Thư Hàng tay cầm Chưởng Tâm Lôi, sắc mặt cứng đờ nhìn Thông tinh đang nằm rạp trên đất, đầu hàng theo kiểu ngũ thể phục địa: "Đầu hàng?" "Đầu hàng rất có thành ý!" Thông tinh đáp.

Tống Thư Hàng cứng người một lúc, nhưng trong đầu lập tức nghĩ đến rất nhiều cảnh trong phim – ví dụ như nhân vật phản diện sau khi bị nhân vật chính đánh bại, đột nhiên quỳ xuống đất lớn tiếng cầu xin tha thứ.

Nhưng, âm thầm lại đang chuẩn bị đại chiêu.

Nhân vật chính lòng mềm nhũn, đang định chấp nhận lời đầu hàng của phản diện, thì nhân vật phản diện cười nham hiểm, đại chiêu chuẩn bị xong đột nhiên đánh tới...

Tống Thư Hàng suy nghĩ kỹ, quyết định vẫn là nên cho nữ yêu tinh này một phát Chưởng Tâm Lôi trước, đánh cô ta nửa sống nửa chết rồi hãy nói.

Dù sao đối phương cũng là đại yêu ba trăm năm, không thể coi thường được.

Coi thường kẻ địch là tự sát, lời dặn của các tiền bối cậu chưa bao giờ dám quên!

Thế là, Tống Thư Hàng tiếp tục tung một phát Chưởng Tâm Lôi về phía nữ yêu tinh.

Thông nương tuy đang phủ phục đầu hàng, nhưng ánh mắt vẫn luôn lén lút liếc Tống Thư Hàng.

Khi cô thấy tiểu tu sĩ nhân loại này mặt mày kiên định, Chưởng Tâm Lôi trong tay vẫn tiếp tục đánh về phía mình, cô buồn bực không chịu nổi.

Lại không chấp nhận đầu hàng, quá ác!

“Đáng ghét!” Thông nương cắn răng, lắc mình một cái, hiện ra nguyên hình.

Sau đó... cô ‘vèo’ một cái đã chui sâu vào trong đất, biến mất không thấy tăm hơi.

Đây không phải là yêu pháp, mà là năng lực thiên phú duy nhất của cô với tư cách là một hành tinh.

Dù sao cũng là yêu tinh mọc lên từ đất, nên trong lúc nguy cấp cô có thể biến ra nguyên hình, nhanh chóng chui vào lòng đất.

Năng lực này tương tự như độn địa thuật, nhưng khoảng cách độn rất ngắn.

Hơn nữa, sau khi hiện ra bản thể, ngoài 'thiên phú độn địa' ra, còn có năng lực tự vệ rất mạnh.

Ở trạng thái cọng hành, chỉ cần rễ hành còn, là cô vẫn có thể sống sót!

Dù cho lá hành bên trên bị hủy hết, chỉ cần ở trong đất hấp thụ chút dinh dưỡng, là có thể mọc ra lá hành mới.

Ầm!

Tống Thư Hàng Chưởng Tâm Lôi đánh xuống đất, trực tiếp tạo ra một cái hố lớn.

Sau khi khói bụi tan đi, lại không thấy Thông tinh – quả nhiên không thể xem thường yêu tinh này!

Tống Thư Hàng mặt mày nghiêm trọng, tìm kiếm vị trí của Thông tinh khắp nơi.

Một lát sau, cậu tìm thấy Thông tinh trong một bụi cỏ không xa, một cọng hành non xanh biếc đứng thẳng tắp, quá nổi bật!

"Chạy đâu cho thoát!" Tống Thư Hàng hét trầm một tiếng, lao về phía cọng hành lớn đó.

Tuyệt đối không thể để cô ta trốn thoát, đối phương biết mình có Ngộ Đạo Thạch!

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội, nếu nữ yêu tinh đem chuyện mình có Ngộ Đạo Thạch truyền ra ngoài, đủ để Tống Thư Hàng trong một thời gian dài không được yên ổn.

“Thế này mà cũng tìm được ta?” Cọng hành xanh biếc đó kinh hãi kêu lên một tiếng, từ trong đất chui ra, nhanh chóng bỏ chạy.

Chương 256

Nói nhảm, khí tức trên người ngươi còn chưa tan hết, dựa vào khứu giác ta có thể khóa chặt ngươi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Chờ đã, nhân loại.

Ta thật sự đầu hàng rồi, ta không giở trò đâu, thành tâm đầu hàng mà!” Thông tinh vừa chạy vừa la.

“Bó tay chịu trói, theo ta về, ta có thể chấp nhận lời đầu hàng của ngươi.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Ít nhất cũng phải đưa Thông tinh về để Bạch Tôn Giả xóa trí nhớ.

Thông nương vừa nghe thấy mấy chữ ‘theo ta về’, lập tức sắc mặt biến đổi – cô lập tức nhớ đến kinh nghiệm bị nhốt gần ba trăm năm ở Thiên Long Tự.

Tu sĩ nhân loại này cũng muốn bắt cô về, nhốt mấy trăm năm?

Không được, tuyệt đối không được!

Cô đã bị nhốt ba trăm năm rồi, dù tuổi thọ của yêu tinh hệ thực vật có dài hơn, nhưng cô cũng không còn mấy trăm năm để sống.

Bị nhốt thêm mấy trăm năm nữa, thì thật sự phải già chết biến thành hành khô.

Chỉ còn chiêu đó thôi.

Thông nương âm thầm cắn răng – tuy lần trước thi triển chiêu đó với Cửu Đăng, hiệu quả hoàn toàn khác với lời thầy nói!

Hơn nữa trong khoảng thời gian bị nhốt trong tháp Phật, cô cũng đã hiểu được rất nhiều kiến thức, biết rằng cái gọi là ‘Hai trăm bản lĩnh cần thiết để yêu tinh kiên cường sống sót’ đều là những thứ lừa đảo.

Nhưng, trong tình huống thật sự không còn cách nào, chiêu cuối cùng chắc vẫn có chút hiệu quả!

Thương hoa tiếc ngọc là thiên tính của đàn ông mà.

Thế là, Thông nương cắn răng, thi triển tuyệt kỹ cuối cùng – ‘Tuyệt kỹ của nữ yêu xinh đẹp chi Mị lực sắc dụ’!

Tống Thư Hàng nhìn cô: “…” Thông nương sững sờ, thiếu niên trước mắt lại không bị mị lực của mình lay động?

Đáng ghét, xem bản yêu thi triển hết sức ‘Tuyệt kỹ của nữ yêu xinh đẹp chi Mị lực sắc dụ!’ Thế là, thân thể cô uốn éo càng mạnh hơn.

Tống Thư Hàng: “…” Thông nương ngây người, định lực của tu sĩ nhân loại trẻ tuổi trước mắt này lớn đến vậy sao?

Lúc này, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng lên tiếng: “Cô đang làm gì vậy?” “Ngươi lại hỏi ta đang làm gì?

Ngươi không cảm thấy tư thế của ta rất có mị lực, rất quyến rũ sao?” Thông nương nghi hoặc hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “…” Một lúc lâu sau, Tống Thư Hàng không nhịn được mà phun tào: “Cô là một cọng hành cắm trong đất, uốn éo trong gió, còn nói với tôi là rất có mị lực và quyến rũ?

Cô đang đùa tôi à?” Thông nương vừa rồi hiện nguyên hình yêu tinh, vẫn chưa biến lại thành người.

Cô bây giờ là một cọng hành, uốn éo trước mặt Tống Thư Hàng...

Cảnh tượng đó, đặc biệt hài hước.

Tống Thư Hàng dùng sức day day thái dương, bây giờ cậu cuối cùng cũng hiểu ra một chuyện – nữ yêu tinh trước mắt này, là một cọng hành ngốc!

“À à?

Xin lỗi, vừa rồi căng thẳng quá, quên hóa thành hình người.” Thông nương nói xong, ‘bụp’ một tiếng biến thành hình người, tóc hai bím màu xanh lục, còn có bộ sườn xám vừa vặn.

Sau đó, cô nói: “Chúng ta làm lại nhé?” Tống Thư Hàng cắn răng: “Không cần lãng phí thời gian nữa!

Cho cô hai lựa chọn.

Tự mình ngoan ngoãn theo tôi về, hoặc tôi đánh cô đến không thể động đậy, rồi mang cô về.” Thông nương vội nói: “Đừng mà, cho tôi cơ hội nữa đi, tuyệt kỹ Mị lực sắc dụ của tôi lợi hại lắm!

Cho tôi một cơ hội nữa, nếu không có hiệu quả, tôi sẽ ngoan ngoãn đi theo anh!” Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Năm nay mẹ Trái Đất có phải tư thế tự quay không đúng, khiến cho những người cậu gặp năm nay đều là những kẻ kỳ quái?

Cho dù là ‘chú ngốc Tiên Nông Tông’ mà cậu gặp, hay là cọng hành ngốc trước mắt này, đều quá xuất chúng!

Không thể sắp xếp cho cậu một con yêu quái bình thường hơn một chút, sau đó để cậu đại chiến một trận, farm điểm kinh nghiệm sao?

Thở dài xong, Tống Thư Hàng đưa ra một ngón tay, nói với Thông tinh: “Vậy cho cô một cơ hội, chỉ một cơ hội!

Không có hiệu quả thì tự mình ngoan ngoãn theo tôi đi, dám giở trò thì đừng trách tôi ra tay ác!” Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng âm thầm nắm chặt một lá ‘Kiếm phù’, lá kiếm phù này cũng chỉ còn lại một tờ – chỉ cần Thông tinh muốn chạy, cậu sẽ tung một kiếm phù qua!

“Này, xem cho kỹ.

Đảm bảo sau khi xem xong, ngươi sẽ không nhịn được đâu!” Thông nương hất mái tóc dài.

Hệ thống thông báo: Thông nương lại một lần nữa dốc toàn lực thi triển ‘Tuyệt kỹ của nữ yêu xinh đẹp chi Mị lực sắc dụ!’ với Tống Thư Hàng.

Giá trị mị lực của Thông nương +10086!

Mị lực của Thông nương đã bùng nổ, không ai có thể chống cự!

Mị lực này, dù là đàn ông hay phụ nữ, đều không thể chống cự!

Đến đi, thiếu niên, làm một trận sảng khoái đi!

Thân thể Thông tinh vui vẻ uốn éo, còn liếc mắt đưa tình với Tống Thư Hàng.

Cô rất tự tin vào mị lực của mình, ngay cả phụ nữ cũng sẽ bị mị lực của cô quyến rũ, xxx cô, huống chi là một nam tu sĩ trẻ tuổi trước mắt?

Sau đó...

Thông nương nhảy xong một điệu.

“Bốp bốp bốp!” Tống Thư Hàng vỗ tay thật mạnh: “Nhảy đẹp thật!

Hay!” “Chỉ thế thôi?” Thông nương không dám tin hỏi.

“Tôi đã phối hợp vỗ tay cho cô rồi còn gì?

Cô còn không biết đủ?

Phải biết rằng mắt nhìn của tôi gần đây rất cao đó!” Tống Thư Hàng nói, khom lưng đứng dậy: “Đừng nói nhiều nữa, bó tay chịu trói đi!

Hoặc để tôi đánh cô đến không thể động đậy, rồi mang cô về!” “Anh... anh, anh có phải là đàn ông không!

Lại không có chút cảm giác nào?” Thông nương chỉ vào Tống Thư Hàng la lớn.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng tiếp tục khom lưng, sau đó cậu nắm chặt nắm đấm, cười lạnh: “Lời cô vừa nói tôi không thể coi như chưa nghe thấy được!

Xem ra, tôi phải đánh cô đến mức chỉ còn một hơi thở mới được.” “Xin lỗi... tôi rút lại lời vừa nói được không?

Tôi đi theo anh về, tôi ngoan ngoãn đi theo anh về được chưa?” Thông nương chỉ muốn khóc.

Không thể nói chuyện đàng hoàng, không dùng bạo lực giải quyết vấn đề được sao?

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Lúc này, vừa hay chiếc xe thể thao của Triệu Nhã Nhã đang từ xa lái tới!

Thời gian Triệu Nhã Nhã đến quá hoàn hảo, sớm một chút cô sẽ thấy cảnh tượng vụ nổ, muộn một chút thì Tống Thư Hàng đã mang theo Thông tinh về nhà rồi. … “Biến thành hình cọng hành, ta mang ngươi về.” Tống Thư Hàng lấy ra kiếm phù, trầm giọng nói với Thông tinh: “Đừng nghĩ đến việc chạy trốn, chạy là ngươi chết chắc.” Dưới sự uy hiếp của Tống Thư Hàng, Thông nương ngoan ngoãn biến thành một cọng hành.

Đồng thời cô đưa ra yêu cầu cuối cùng: “Thượng tiên, ngài chuẩn bị phong ấn ta bao lâu?

Có thể phong ấn ít thời gian hơn được không...

Ta mới bị người ta nhốt ba trăm năm mới ra mà.” Mới bị người ta nhốt ba trăm năm, Tống Thư Hàng lòng mềm đi, thật thảm.

Thấy Tống Thư Hàng không trả lời, Thông nương vội nói: “Hay là, ta có thể cho ngài một bản công pháp tu hành, đổi lấy một ít thời gian được không.” Ba trăm năm trước cô đã trộm được một quyển công pháp từ trên người Cửu Đăng, sau này Cửu Đăng cũng không đòi lại.

“Yên tâm đi, ta sẽ không nhốt ngươi quá lâu.

Theo ta về một chuyến, gặp một vị tiền bối...

Nhanh thì vài ngày sau sẽ thả ngươi.” Tống Thư Hàng đáp.

“Thật không?” Mắt Thông tinh lập tức sáng lên.

Tống Thư Hàng thở dài: “Thật, ta không cần phải lừa ngươi.” “Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Thông nương trong lòng yên tâm hẳn.

Sau đó, Tống Thư Hàng cầm lấy trạng thái cọng hành của cô, nhẹ nhàng nhảy một cái, nhảy lên bên đường núi, đợi xe của Triệu Nhã Nhã.

Xe thể thao của Triệu Nhã Nhã dừng lại sau một cú quay đầu đẹp mắt.

“Mau lên xe đi, bây giờ mợ đang nổi điên ở nhà kìa, cậu sắp không chịu nổi rồi, lén gửi tin nhắn bảo mình nhanh chóng đưa cậu về.” Triệu Nhã Nhã cất tiếng cười.

Lúc cô đưa ba Tống và hai người kia về, mẹ Tống còn đang mặt mày nghi hoặc.

Khi biết ba Tống họ bị lật xe, bà lập tức nổi điên.

Bây giờ ba Tống, lão Lữ, Lữ Thiên Hữu ba người đang ngồi thành một hàng, bị mẹ Tống mắng cho một trận tơi bời.

Ba Tống bây giờ chỉ hy vọng Triệu Nhã Nhã có thể nhanh chóng đưa Thư Hàng về nhà, để dập tắt cơn giận của mẹ Tống.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng cười ha hả, giữ tư thế khom lưng, bò vào xe thể thao.

“Cậu cứ khom lưng làm gì vậy?” Triệu Nhã Nhã nghi hoặc.

“Ha ha, mình vừa không cẩn thận bị trẹo lưng, lát nữa là ổn thôi.” Tống Thư Hàng cười gượng hai tiếng, sau khi ngồi vững, cậu cẩn thận nắm chặt yêu tinh hành.

Đồng thời lại cất viên đá to bằng nắm tay có thể là ‘Ngộ Đạo Thạch’ vào túi.

Triệu Nhã Nhã cũng chỉ hỏi bâng quơ, sau đó, cô khởi động xe thể thao, lái về nhà Tống Thư Hàng: “À đúng rồi, chiếc máy kéo của cậu đã nhờ người xử lý xong chưa?” Vừa rồi cô không xuống xe, và tầm nhìn của cô vừa hay không thấy được chiếc máy kéo đã cháy thành sắt vụn, và dấu vết vụ nổ tại hiện trường, nên mới có câu hỏi này.

“Ha ha ha, chiếc máy kéo sau đó lại xảy ra chút tai nạn nhỏ.

Nhưng không sao, lát nữa mình sẽ gọi điện nhờ bạn xử lý giúp.” Tống Thư Hàng tiếp tục cười gượng hai tiếng.

“Ồ.” Triệu Nhã Nhã gật đầu: “Thư Hàng, gần đây cậu thay đổi nhiều thật đấy?

Hồi tháng sáu mình đến gặp cậu, hình như cậu còn chưa cao thế này.

Còn có thân thủ nhanh nhẹn như khỉ của cậu, học ở đâu vậy?” Cô có quá nhiều câu hỏi muốn hỏi Tống Thư Hàng, dù là việc Tống Thư Hàng vác ba Tống, lão Lữ họ từ sườn núi dễ dàng leo lên, còn có chiếc máy kéo có thể vượt mặt xe thể thao...

Nhưng so với máy kéo, cô càng tò mò Tống Thư Hàng có thân thủ đó từ đâu?

“He he, hồi tháng sáu chị đến thăm em, em không phải vẫn luôn kiên trì tập luyện sao!

Chương 257

Chẳng biết từ lúc nào mà thể chất trở nên rất tốt.” Tống Thư Hàng cười ha hả, lại nói: “Ngoài ra, dạo này một người bạn tốt của em có gửi cho em một ít đồ tốt, hiệu quả rất tuyệt.

Đợi về nhà, em sẽ cho chị thử.” Cậu nói đến là ‘Linh Mạch Bích Trà’, đã gặp Triệu Nhã Nhã, thì nhân cơ hội tặng cô một phần.

“Đồ tốt?” Khóe miệng Triệu Nhã Nhã nhếch lên, lại hỏi: “Còn nữa, chiếc máy kéo của cậu là sao vậy?” Tống Thư Hàng sớm đã biết mọi người sẽ hỏi câu này, cậu đã nghĩ sẵn câu trả lời: “Chiếc máy kéo đó đã được cường hóa!

Quá trình cường hóa cụ thể là bí mật, vì kỹ thuật cường hóa thuộc về người bạn đó của em.

Chưa có sự đồng ý của cậu ấy, em không tiện nói ra phương pháp này.” Triệu Nhã Nhã gật đầu, tỏ vẻ hiểu: “Ồ, là người bạn mà mợ nói, sau khi cậu mang về thì cứ ngủ suốt đó hả?” “Chính là cậu ấy.” Tống Thư Hàng nghĩ đến Bạch Tôn Giả vẫn đang bế quan, trong lòng có chút buồn rầu.

Cậu bây giờ rất lo lắng, lỡ như Bạch tiền bối bế quan bế quan, đột nhiên lại huyễn hóa ra sa mạc đó thì sao?

Hy vọng vận may của gia đình mình không tệ đến vậy.

Đồng thời, cậu phải nhanh chóng tìm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về.

Ít nhất phải để Đậu Đậu làm một kết giới phòng ngự cho phòng mình trước, không để sa mạc mà Bạch tiền bối huyễn hóa lộ ra ngoài.

À đúng rồi, mình đã đến thành phố Văn Châu, nên gọi điện cho

Đậu Đậu trước.

Thế là Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, gọi một cuộc.

Lần này, điện thoại của Đậu Đậu rất nhanh đã được kết nối.

“Alo, xin chào, có phải Thư Hàng tiểu hữu không?” Đối phương truyền đến lại không phải là giọng của Đậu Đậu, mà là vị chuyên xử lý rắc rối cho Đậu Đậu ‘Tàng Thiên Câu’ Chu Ly.

“Ủa, là Đồng Ly sư huynh à, Đậu Đậu đâu rồi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Nó vừa đi cùng tiểu hòa thượng Quả Quả đến chỗ bác sĩ phẫu thuật trĩ, nên tạm thời giao điện thoại cho tôi.

Tôi đang ở ngoài cửa trông chừng bọn họ.” Chu Ly thở dài một hơi.

Trưa nay, anh vừa giúp Đậu Đậu xử lý xong vụ tai nạn giao thông đó, thì Đậu Đậu lại một cú điện thoại triệu tập anh qua.

Cứ tưởng là chuyện gì quan trọng, nhưng khi đến nơi mới biết, lại là đi cùng tiểu hòa thượng đến bệnh viện làm phẫu thuật trĩ – nguyên nhân là tiểu hòa thượng tuổi còn quá nhỏ, đến bệnh viện cần có người lớn đi cùng, ký tên, lấy số.

Chu Ly thật sự dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng an ủi: “Chu Ly huynh vất vả rồi.” “Cảm ơn.” Chu Ly lại thở dài một hơi, nói: “Đậu Đậu nói, bệnh trĩ của tiểu hòa thượng ngày mai còn phải đến điều trị một lần nữa.

Vậy đợi khoảng chiều mai, tôi sẽ đưa bọn họ đến chỗ Thư Hàng tiểu hữu nhé?” “Vất vả cho huynh rồi!” Tống Thư Hàng đáp.

Như vậy, cậu sẽ không cần phải đi đón tiểu hòa thượng và Đậu Đậu.

“Không vất vả, đây đều là việc tôi nên làm mà.” Chu Ly cười ha ha, cuối cùng lại hạ thấp giọng, dùng âm lượng mà Tống Thư Hàng có thể nghe thấy lẩm bẩm: “Thực ra sư huynh tôi đây, thỉnh thoảng cũng muốn có một kỳ nghỉ, một tuần thôi là được rồi...” “Không thành vấn đề, Chu Ly huynh.

Đợi huynh đưa Đậu Đậu đến chỗ tôi, lần này, tôi đảm bảo một tuần sẽ không để nó gây họa.” Tống Thư Hàng đảm bảo.

“Cảm ơn!

Thư Hàng, cảm ơn cậu nhiều!” Chu Ly sư huynh nói.

“Không có gì, thực ra...

Chu Ly sư huynh, chỗ tôi cũng vừa xảy ra chút tai nạn nhỏ.

Chiếc máy kéo mà Tống Bạch lái về, bây giờ không may lao ra khỏi mặt đường, chui vào trong khe núi rồi.

Đợi huynh qua đây, tôi muốn nhờ huynh giúp xử lý hiện trường vụ tai nạn, tiện thể một công đôi việc ha.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói, lại thêm phiền phức cho Chu Ly sư huynh rồi.

“Tống Bạch?

À à, Bạch tiền bối à.

Không vấn đề, đợi tôi đến chỗ cậu sẽ xử lý cho.” Chu Ly sư huynh một lời đáp ứng.

“Vậy quyết định thế nhé, tạm biệt, Chu Ly sư huynh.” Tống Thư Hàng âm thầm thở phào.

Đợi Thư Hàng cúp máy, Triệu Nhã Nhã thuận miệng hỏi: “Là người bạn mà cậu nói sẽ xử lý chiếc máy kéo đó hả?” “Ừm, chính là cậu ấy.

Đến lúc đó hiện trường tai nạn cậu ấy đều sẽ giúp xử lý khôi phục, lại phiền cậu ấy rồi.” Tống Thư Hàng ngại ngùng cười. … Phía bên kia.

Trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy.

Tiểu Lý cuối cùng cũng tỉnh lại sau cơn hôn mê, vừa tỉnh lại, anh ta đã bật dậy khỏi giường, cơ bắp toàn thân căng cứng!

Ủa?

Sao mình lại căng thẳng bật dậy khỏi giường như vậy?

Huấn luyện viên Tiểu Lý mặt mày mờ mịt.

Ngay sau đó, anh ta thấy một đám người đang ngồi bên giường mình, là Katherine và năm sáu huấn luyện viên bay khác.

Lúc này họ đều chen chúc trong căn phòng nghỉ nhỏ của nhân viên, dùng ánh mắt như nhìn gấu trúc lớn mà nhìn chằm chằm vào huấn luyện viên Tiểu Lý.

Katherine nở một nụ cười rạng rỡ với Tiểu Lý: “Tiểu Lý, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.” Nhìn thấy nụ cười của cô, mặt huấn luyện viên Tiểu Lý hơi nóng lên – Katherine, mỹ nhân phương Tây này, là nữ thần của trung tâm huấn luyện hàng không dân dụng Giang Thủy, là đối tượng trong lòng của rất nhiều huấn luyện viên bay, trong đó có cả huấn luyện viên Tiểu Lý.

“Nói đi Tiểu Lý, hai ngày nay giữa anh và hai vị đại gia đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, đại gia đã đưa anh đi đâu chơi?” Có huấn luyện viên bay đã không thể chờ đợi được mà hỏi.

“Đại gia, đưa tôi đi đâu chơi?” Huấn luyện viên Tiểu Lý mặt mày nghi hoặc, anh ta nhíu mày hồi tưởng lại, nhưng ký ức của anh ta lại xuất hiện một đoạn đứt gãy kỳ lạ.

Ký ức cuối cùng của anh ta là cùng hai vị đại gia lên trực thăng.

Nhưng ký ức sau đó, lại không có.

Nhìn ánh mắt mong đợi của các đồng nghiệp, huấn luyện viên Tiểu Lý cảm thấy có gì đó không ổn, hỏi ngược lại: “Trong lúc tôi đi, đã xảy ra chuyện lớn gì sao?” “Anh không biết?” Một huấn luyện viên bay kinh ngạc nhìn Tiểu Lý, sau đó rút ra một đoạn video đã chuẩn bị sẵn: “Đây là video khoang trở về của tàu vũ trụ Liên Minh của Mỹ trở về mặt đất an toàn từ vũ trụ.” Chỉ thấy trên video, hai nhân viên mặc đồ du hành vũ trụ đang ngồi trên ghế.

Bên cạnh mơ hồ nghe thấy tiếng reo hò của quần chúng: “Akula, Akula!” Trên video, một trong hai phi hành gia mở mũ bảo hiểm của mình, lộ ra một cái đầu trọc, vẫy tay ra hiệu với quần chúng.

Tiếp theo, quần chúng lại reo hò: “Anthony, Anthony!” Anthony?

Cái tên này, hình như có ấn tượng.

Lông mày của huấn luyện viên Tiểu Lý nhíu càng chặt hơn, tại sao vừa nghĩ đến cái tên này, toàn thân mình lại đau nhức, giống như đã phải chịu đủ loại hình phạt tàn khốc?

Phi hành gia thứ hai trong video không mở được mũ bảo hiểm của mình.

Một lát sau, dưới sự giúp đỡ của nhân viên, cuối cùng cũng mở được mũ bảo hiểm.

Dưới bộ đồ du hành vũ trụ, lộ ra một khuôn mặt nam giới phương Đông kinh ngạc!

Ngoài đời thực, huấn luyện viên Tiểu Lý ngây người – mẹ nó đây không phải là tôi sao?

“Đây là tôi à?” Huấn luyện viên Tiểu Lý hỏi.

“Anh hỏi chúng tôi?

Chúng tôi còn muốn hỏi anh nữa là.” Katherine và một đám huấn luyện viên hỏi ngược lại.

“Tại sao chính tôi lại không có chút ký ức nào?

Chết tiệt, hình như tôi bị mất trí nhớ rồi.” Tiểu Lý dùng sức day thái dương.

Katherine và các huấn luyện viên bay nhìn nhau.

Dáng vẻ của Tiểu Lý trông không giống như đang giả vờ...

Anh ta hình như thật sự mất trí nhớ rồi?

“Chết tiệt, Anthony...

Anthony.

Mẹ kiếp, Anthony là cái quái gì vậy?” Huấn luyện viên Tiểu Lý cắn răng nói.

Nói xong câu này, anh ta cảm thấy trong cổ họng mình còn nửa câu sau, không qua suy nghĩ của não bộ đã buột miệng nói ra: “Còn Tiểu Bạch là cái quái gì vậy?!” “Tiểu Bạch?

Anh nói chẳng lẽ là ‘Tống Bạch’ trong hai vị đại gia đó sao?” Katherine lập tức lấy ra ‘tài liệu của Bạch Tôn Giả’ mà Hoàng Sơn Chân Quân giao cho cô, đưa đến trước mặt huấn luyện viên Tiểu Lý.

“Tống Bạch?

Tống Bạch?” Huấn luyện viên Tiểu Lý dùng ngón trỏ day mạnh vào thái dương, vắt óc suy nghĩ.

“Anthony, Anthony...

Tiểu Bạch, Tiểu Bạch...

Tống Bạch, Tống Bạch?” Trong đầu, dường như có một vài mảnh ghép từ ký ức của huấn luyện viên Tiểu Lý được khai quật ra, nhưng những mảnh ghép đó quá rời rạc, anh ta căn bản không thể ghép những ký ức này lại với nhau.

Bạch mã...

đúng rồi còn có sa mạc... thiếu niên áo xanh... còn có quyền pháp?

Sau đó, đau quá, bị đánh rồi!!

Nước mắt của huấn luyện viên Tiểu Lý đột nhiên chảy xuống.

“Ủa?

Kỳ lạ, sao mình lại khóc?” Huấn luyện viên Tiểu Lý nghi hoặc lau nước mắt ở khóe mắt – nhưng lau thế nào cũng không hết.

Nước mắt cứ như vòi nước rồng được mở ra, không ngừng chảy xuống, không thể cầm lại được.

“Kỳ lạ, sao lại cảm thấy buồn quá?

Sao lại cứ muốn khóc vậy?” Tiểu Lý kỳ lạ nói.

Xung quanh, Katherine và các huấn luyện viên bay ngơ ngác nhìn Tiểu Lý – họ có một trực giác, Tiểu Lý dường như đã trải qua một câu chuyện rất bi thương? *************** Xe thể thao của Triệu Nhã Nhã dừng lại trước cửa nhà Thư Hàng.

“Đi, mau lên lầu đi, cậu còn đang đợi cậu cứu nguy kìa.” Triệu Nhã Nhã cười nói.

“Đến ngay đây!” Thư Hàng nắm chặt cọng hành nhỏ trong tay, hạ thấp giọng hù dọa: “Nhớ kỹ, đến nhà ta rồi tuyệt đối không được hiện nguyên hình, đừng để bất kỳ ai phát hiện ngươi là yêu tinh.

Nếu không...

đừng trách ta không khách khí với ngươi!” Thân thể tiểu hành tinh run lên, bị dọa sợ...

Lên lầu rồi, còn chưa kịp vào cửa, Tống Thư Hàng đã nghe thấy tiếng mẹ Tống mắng mỏ giận dữ.

Chương 258

Triệu Nhã Nhã cười hì hì, đưa tay gõ cửa.

Mở cửa là cô nàng thời thượng A Sắt.

“Mấy cậu cuối cùng cũng về rồi.” A Sắt cười híp cả mắt, lén lút chỉ tay vào phòng khách.

Lúc này, trong phòng khách.

Bố Tống, chú Lữ, và Lữ Thiên Hữu ba người ngồi thành một hàng trên sofa, cả ba co rúm lại thành một cục như con cừu non.

Mẹ Tống đứng đó, nhìn xuống từ trên cao: “Tôi nói mấy người, lớn hết cả rồi mà còn dám lái xe sau khi uống rượu?

Không cần mạng nữa phải không?” Bô bô bô bô... miệng mẹ Tống như súng liên thanh.

“Dì uống trà ạ.” Bên cạnh, Tiểu Mạch Tuệ còn chu đáo đưa một ly nước để mẹ Tống nhuận họng.

Cô nàng này đúng là chỉ sợ thiên hạ không loạn.

Mẹ Tống đang nói đến khô cả miệng, nhận ly nước uống một ngụm, lập tức cảm thấy sức chiến đấu hồi đầy máu, bắt đầu một đợt mắng mỏ mới với ba người bố Tống.

Bố Tống trên sofa liếc thấy Tống Thư Hàng ở cửa, liền nháy mắt lia lịa với cậu, ra hiệu Tống Thư Hàng mau cứu bồ, hôm nay mặt già của ông coi như mất hết rồi.

Nhưng cũng đành chịu, vì đuối lý.

Lái máy kéo sau khi uống rượu, lại còn gây tai nạn, đúng là tội không thể tha thứ.

Cho nên dù có hai người bạn tốt của Triệu Nhã Nhã ở đây, mẹ Tống cũng không tha cho họ, từ lúc họ về đến giờ cứ mắng suốt.

Nhìn sức chiến đấu hiện tại của mẹ Tống, ít nhất cũng có thể chiến thêm một tiếng nữa.

Triệu Nhã Nhã quay đầu, vừa hay thấy Tiểu Mạch Tuệ đang bưng trà rót nước, khóe miệng giật giật, con bé này hết thuốc chữa rồi!

Cô kéo A Sắt đi vào phòng khách trước, cô phải lôi Tiểu Mạch Tuệ sang một bên, kẻo cô nàng lại gây chuyện.

Sau khi Triệu Nhã Nhã và A Sắt vào phòng khách, Tống Thư Hàng vào nhà, đặt Thông tinh lên chiếc tủ nhỏ ở cửa.

Dù sao thì Thông tinh bây giờ cũng đang là một cây hành, nếu để lung tung, lỡ bị mẹ Tống đem vào bếp thái ra nấu ăn thì sao?

"Ngoan ngoãn ở yên đây không được động đậy, nếu không lá bùa trong tay ta không tha cho ngươi đâu." Tống Thư Hàng cuối cùng còn lên tiếng uy hiếp, giơ lá 'Kiếm phù' cuối cùng trong tay ra.

Thông nương cảm nhận được kiếm khí đáng sợ trên lá bùa, thân hình mảnh khảnh lại sợ đến run rẩy.

Cất Thông tinh xong, Tống Thư Hàng nhanh chân vào phòng khách.

"Mẹ, con về rồi." Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ, rồi nói với mẹ Tống: "Mẹ, nhà mình còn có khách mà.

Mẹ tiếp bạn của chị Nhã Nhã trước đi, bố và mọi người chắc cũng biết sai rồi, đợi khách về rồi chúng ta mắng tiếp cũng chưa muộn ạ." Tiểu Mạch Tuệ cười hì hì vẫy tay: "Không sao đâu, mọi người không cần để ý đến bọn mình." Bố Tống ho hai tiếng: "Khụ khụ, mình ơi, đừng để khách đợi lâu.

Chuyện hôm nay, tôi và lão Lữ cũng là do rượu bốc lên đầu, nhất thời không nghĩ nhiều, chúng tôi chắc chắn biết sai rồi!" "Đúng vậy, em dâu.

Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của lão Lữ này, tôi cũng là nhất thời ngứa tay thôi, đều là lỗi của tôi!" Lão Lữ vội vàng nói theo, với tư thế nhận lỗi tiêu chuẩn.

"Con cũng có lỗi, con không trông chừng bố con.

Con cũng có lỗi!" Lữ Thiên Hữu giữ nguyên đội hình.

Mẹ Tống lườm ba người một cái, cuối cùng được Tống Thư Hàng lựa lời khuyên nhủ, tạm thời tha cho ba người một mạng.

"Nhã Nhã, dì đi pha trà cho các cháu, các cháu ngồi nghỉ một lát nhé." Mẹ Tống nói. . ...

Sau khi mẹ Tống đi, bố Tống cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lão Lữ lên tiếng: "Thư Hàng à, cái máy kéo của cháu thật ngại quá.

Cái đó... giờ vẫn ổn chứ?" Máy kéo bùa Thủ Phù 150 mã lực, lỡ có vấn đề gì thì ông biết lấy đâu ra một cái đền cho Thư Hàng đây?

Món này e là có tiền cũng không mua được.

"Tuy có chút vấn đề nhỏ, nhưng cháu tự giải quyết được, bác Lữ không cần lo đâu." Tống Thư Hàng cười gượng, chiếc máy kéo đã bị cậu chơi nổ rồi.

Lão Lữ nghe vậy thì thầm thở phào.

Nhưng trong lòng ông lại nghĩ, đợi mấy hôm nữa phải tìm cơ hội đền bù cho Tống Thư Hàng mới được.

Ông là người thật thà, chính ông đã lái lật xe máy kéo của Tống Thư Hàng, ông sẽ nghĩ cách bù đắp.

Nhưng bù đắp thế nào thì phải về nhà chuẩn bị đã.

“Lão Lữ đừng nghĩ nhiều nữa, Thiên Hữu, ba chúng ta vào thư phòng nói chuyện đi.

Chỗ này cứ để cho đám trẻ nhà Thư Hàng.” Bố Tống nói xong, kéo lão Lữ và Lữ Thiên Hữu vào thư phòng.

Lữ Thiên Hữu chỉ muốn khóc, tôi chỉ lớn hơn Thư Hàng hai tuổi thôi mà, đừng thấy tôi to con, nhưng tôi cũng là thanh niên đấy! *************** Tống Thư Hàng ngồi nói chuyện với Triệu Nhã Nhã và các bạn một lúc, thấy mẹ Tống bắt đầu đun nước ở bàn trà, Tống Thư Hàng liền nhớ đến Linh Mạch Bích Trà.

“Chị Nhã Nhã, ba người đợi một chút, em đi lấy cho mọi người một thứ tốt.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Thứ tốt mà cậu nói lúc trước à?” Triệu Nhã Nhã cười hỏi.

“Chính nó.” Thư Hàng đáp.

Thật ra, lấy Linh Mạch Bích Trà là một chuyện, nhưng quan trọng hơn là cậu phải về phòng xem tình hình hiện tại của Bạch Tôn Giả.

Với lại cái rương lớn của cậu được Triệu Nhã Nhã mang đến, đang đặt ở cửa phòng mình.

Trong rương này có một triệu tiền mặt, còn có đan dược, bảo đao Bá Toái, hồn châu, Linh Mạch Bích Trà và những thứ khác.

Nếu mẹ Tống đi qua không cẩn thận làm đổ rương, thấy nhiều tiền mặt và đao to như vậy, lại liên tưởng đến ‘Vân Vụ đạo nhân’ mặt đầy máu, trời mới biết bà sẽ nghĩ lệch đi đâu.

Thế là, Thư Hàng nhân cơ hội xách cái rương về phòng mình.

Trong phòng, Bạch tiền bối nằm thẳng trên giường, vẫn đang bế quan, may mắn là lần này bên cạnh ngài không xuất hiện ảo ảnh.

Tống Thư Hàng thở phào.

Cậu lấy hồn châu từ trong rương ra trước, đặt bên tâm khiếu.

Linh quỷ từ trong tâm khiếu chui ra, một ngụm nuốt lấy hồn châu, rồi hài lòng rụt về tâm khiếu.

Hôm nay để giúp Tống Thư Hàng đột phá cảnh giới 'Tị khiếu', linh quỷ đã tiêu hao rất nhiều.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại lấy ra Linh Mạch Bích Trà và bảo đao Bá Toái.

Linh Mạch Bích Trà là để lấy một phần nhỏ cho Triệu Nhã Nhã và các bạn, còn bảo đao Bá Toái lấy ra là để phòng ngừa bất trắc.

Thanh đao này là bảo vật trấn tông của Nguyệt Đao Tông, có thể chém thân thể tu sĩ Tứ phẩm.

Có nó trong tay, dù Thông tinh đột nhiên nổi điên, cậu cũng có thể dựa vào sự sắc bén của nó mà chém Thông tinh thành hai đoạn.

"Cứ treo ở phòng khách trước đã, có thể nói là đồ trang trí." Tống Thư Hàng nghĩ vậy.

Thế là, cậu giấu cái rương dưới gầm giường trước.

Rồi một tay mang bảo đao Bá Toái, tay kia cầm hộp nhỏ Linh Mạch Bích Trà, đi ra khỏi phòng. . ...

Vừa ra khỏi phòng thì gặp mẹ Tống đi tới.

"Thư Hàng, tối nay bảo Triệu Nhã Nhã và bạn nó ở lại ăn cơm.

Dù sao hôm nay cũng chuẩn bị nhiều đồ ăn, tối mẹ làm cho chúng nó một bữa thật ngon." Mẹ Tống nói.

"Vâng, không vấn đề ạ." Tống Thư Hàng đáp.

"À, con xuống dưới lầu qua cửa hàng đồ dùng nhà bếp ở phố bên cạnh mua cho mẹ một con dao chặt xương, sáng nay mẹ có mua một tảng sườn lớn.

Nhưng lúc trưa nấu ăn, con dao nhà mình bị mẹ chặt hỏng rồi." Mẹ Tống nói rồi đột nhiên nhìn thấy bảo đao Bá Toái trong tay Tống Thư Hàng.

"Dao này ở đâu ra vậy?" Mẹ Tống hỏi.

"Bạn con tặng, là đồ trang trí thôi ạ." Tống Thư Hàng đáp.

"Đồ trang trí sao lại được mài sắc thế?" Mẹ Tống nghi ngờ: "Cho mẹ xem nào?" "Hơi nặng đó mẹ, mẹ cẩn thận." Tống Thư Hàng đành đưa bảo đao Bá Toái của mình qua.

Mẹ Tống cầm lấy đao: "Đúng là hơi nặng… nhưng cảm giác rất chắc chắn." Chắc chắn là phải rồi?

Nó có thể chém thân thể tu sĩ Tứ phẩm, phá phòng ngự cực kỳ lợi hại.

Thư Hàng thầm nghĩ.

"Treo nó ở phòng khách đi, nhưng dao này đã mài sắc rồi, treo cho chắc vào, đừng để rơi xuống làm người khác bị thương." Mẹ Tống đưa lại bảo đao Bá Toái, rồi nói thêm: "Treo xong rồi thì đi mua dao chặt xương mau lên, có tiền không?" "Yên tâm, con còn tiền thừa!" Tống Thư Hàng cười hì hì, nhận lấy đao rồi đi ra phòng khách. . ...

Trong phòng khách, Triệu Nhã Nhã và hai người bạn đang nói chuyện thì thầm, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng cười trong như chuông bạc.

Thấy Thư Hàng đi tới, Triệu Nhã Nhã tò mò nhìn thanh bảo đao trong tay cậu: "Thư Hàng, thứ tốt cậu nói không phải cái này chứ?" "Không phải, đây là đồ trang trí bạn tặng, tôi treo ở phòng khách đã."

Tống Thư Hàng nói xong, lắc lắc cái hộp nhỏ trong tay kia: “Đây mới là thứ tốt cho các cậu.” Sau khi treo đao Bá Toái lên, Tống Thư Hàng pha cho mỗi người trong nhóm Triệu Nhã Nhã một ly nước sôi, sau đó bỏ vào mỗi ly hai lát lá trà ‘Linh Mạch Bích Trà’.

“Đây là thứ tốt à?

Lá trà?” Triệu Nhã Nhã tò mò ghé đầu qua xem.

Sau đó vẻ mặt cô giống hệt mấy người bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng lúc đó, dở khóc dở cười: “Thư Hàng, cậu keo kiệt quá rồi đấy?

Dù đây có là Vũ Di Đại Hồng Bào thì cũng không cần phải pha theo từng lát thế chứ?” “He he, đừng nói chắc như vậy.

Cậu cứ thử là biết!” Tống Thư Hàng vẻ mặt điềm tĩnh, đưa trà đến trước mặt ba người.

Chương 259

Giống như bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng lúc đó, ba người Triệu Nhã Nhã nửa tin nửa ngờ, rồi bưng ly trà lên thổi thổi, cẩn thận nhấp một ngụm.

Sau đó, mắt ba người sáng lên.

Rõ ràng là nước sôi, nhưng sau khi vào miệng lại có một luồng khí mát lạnh kỳ lạ trôi từ cổ họng xuống bụng.

Trong mùa hè oi ả này, cảm giác như cả người được gột rửa từ trong ra ngoài, mát mẻ sảng khoái.

Hơn nữa, hương trà lan tỏa, thơm ngát trong miệng, mãi không tan… "Rõ ràng chỉ có hai lát lá trà thôi mà." Tiểu Mạch Tuệ tắc lưỡi, cô đã uống không biết bao nhiêu loại trà quý, nhưng chưa bao giờ uống loại nào như thế này: "Nếu cho thêm một chút nữa, hương vị có ngon hơn không?" "Không thể cho nhiều hơn." Tống Thư Hàng giải thích: "Loại trà này tuy tốt, nhưng một ly nhiều nhất chỉ được cho hai lát.

Nhiều quá sẽ hại thân.

Mỗi ngày chỉ một ly, không được uống nhiều." Sau đó, Thư Hàng đưa hộp trà nhỏ cho Triệu Nhã Nhã: "Trà này cũng là người khác tặng tôi, trong hộp này có ba gói nhỏ, tặng cho chị Nhã Nhã và các bạn." Đây là để cảm ơn ba người đã giúp đỡ hôm nay.

Hộp nhỏ này tạm thời cho ba người họ chia nhau, đợi ngày mai, cậu sẽ tặng riêng cho Triệu Nhã Nhã một phần.

Dù sao thì Linh Mạch Bích Trà trong tay cậu cũng chỉ có bấy nhiêu, tặng người cũng chỉ có thể tặng dè sẻn. . ...

Sau đó, Tống Thư Hàng tạm biệt Triệu Nhã Nhã và các bạn, đi đến cửa hàng đồ dùng nhà bếp ở phố bên cạnh để mua dao.

Trước khi ra ngoài, cậu cũng không quên mang theo cây hành nhỏ trên tủ, cậu không dám để Thông tinh này ở nhà!

Khi Tống Thư Hàng ra cửa xuống lầu đi mua dao, mẹ Tống chạy vội ra cửa, gọi với theo Thư Hàng đang ở cầu thang: “À đúng rồi A Hàng, lúc về tiện thể mua thêm một chai nước tương nhé, nước tương ở nhà cũng hết rồi.” “Vâng, con biết rồi.” Tống Thư Hàng vẫy tay đáp lại.

“Trên đường cẩn thận nhé.” Mẹ Tống dặn dò một câu cuối rồi quay người đóng cửa.

Sau khi Tống Thư Hàng đi xa...

Phía sau một cái hộp trên chiếc tủ ban đầu, lại hiện ra một cây hành non!

“Chậc chậc chậc, loài người ngu ngốc, ngươi tưởng thật sự có thể nắm bản yêu trong lòng bàn tay sao?

Thật nực cười, bản yêu dù gì cũng là tồn tại đã tu hành hơn ba trăm năm!

Lại dám uy hiếp bản yêu!” Thông tinh đắc ý nói.

Nó không bị Tống Thư Hàng mang đi... cây bị Tống Thư Hàng mang đi chỉ là một cây hành non rất bình thường mà thôi.

Thông tinh dù có phế đến đâu, nhưng nó vẫn là một con yêu tinh.

Ngoài việc sau khi hiện nguyên hình có thể dùng thuật ‘Độn địa’, nó còn có một kỹ năng mà yêu tinh nào cũng có, đó là khiến mình không bị người thường nhìn thấy!

Đương nhiên, tu sĩ nào đã hoàn thành Trúc Cơ vẫn có thể nhìn thấy dáng vẻ ẩn hình của yêu quái.

Nhưng đó không phải vấn đề, dù sao chỉ cần nó ẩn hình, mẹ Tống và những người khác sẽ không thấy được Thông nương!

Vừa rồi, nhân lúc Tống Thư Hàng vào phòng sắp xếp cái rương đen, Thông nương đã lén lút 'ẩn hình', đi vào nhà bếp.

Sau đó nó lén lút nhặt một cây hành có kích cỡ tương tự mình, còn mang theo cả rễ từ trong bếp.

Tiếp đó, nó đặt cây hành nhặt được vào vị trí ban đầu của mình.

Và, nó dùng thân thể của mình cọ mạnh lên cây hành này, cọ lên cọ xuống.

Để lại đầy khí tức của mình trên đó, phòng trường hợp Tống Thư Hàng phát hiện ra điều bất thường.

Còn bản thể của nó thì ẩn nấp sau một cái hộp nhỏ trên tủ.

Làm xong tất cả, nó bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi cơ hội, chờ cơ hội sau khi Tống Thư Hàng rời đi và mang theo cây hành non kia.

Chỉ cần Tống Thư Hàng đi, cơ hội trốn thoát của nó sẽ đến! . ...

Sau đó, mọi chuyện diễn ra thuận lợi lạ thường, vận may hôm nay của nó cứ như có thần trợ giúp!

Khi Tống Thư Hàng ra cửa, cũng không nghĩ nhiều, tiện tay cầm theo cây hành non kia, rời khỏi nhà, đi mua dao chặt xương...

Nhưng Thông nương không vội, nó nghe tiếng bước chân của Tống Thư Hàng ngày càng xa, mùi của Tống Thư Hàng cũng ngày càng xa.

Lúc này, Thông nương mới từ sau cái hộp ló ra!

“Tiếp theo, đến lúc bản yêu đào vong rồi!

Chạy thật xa khỏi nơi này, tuyệt đối không thể bị tên ‘Tống Thư Hàng’ kia bắt lại được nữa.” Thông nương thầm nghĩ.

Nó không hề nghĩ đến việc làm hại người nhà Tống Thư Hàng, không phải nó không muốn, mà là không dám!

Vì mơ hồ, nó có thể cảm nhận được, trong nhà này còn có hai luồng khí tức mạnh mẽ!

Hai luồng khí tức này quá mạnh, trong cảm nhận của Thông nương, chúng giống như mặt trời và mặt trăng trên trời, không thể nào phớt lờ!

Cho nên, Thông nương căn bản không nghĩ đến chuyện gây rối, chỉ muốn lẳng lặng chuồn đi là được.

“Tự do muôn năm!” Thông nương hạ thấp giọng gào lên, sau đó nó lén lút ló nửa thân hành từ trên tủ xuống, chuẩn bị chạy trốn!

Lúc này, giọng mẹ Tống đột nhiên vang lên: “Ủa?

Sao ở đây lại có một cây hành?” Sau đó, Thông nương chỉ cảm thấy thân thể mình cứng lại, đã bị mẹ Tống tóm trong tay!

Thật ra, với thực lực của Thông nương, muốn tránh cú tóm này của mẹ Tống hoàn toàn không thành vấn đề... nhưng, ngay lúc nãy, một trong hai luồng khí tức mạnh mẽ trong căn nhà này dường như có động tĩnh, phát ra một tiếng kêu khẽ.

Thông nương bị dọa giật mình, rồi bị mẹ Tống tóm đi!

“Mẹ đâu có nhớ là đã để hành ở đây đâu nhỉ?” Mẹ Tống mặt đầy nghi hoặc, nhưng bà vẫn mang Thông nương vào bếp.

Sau đó, bà bỏ nó vào đống hành không nhiều lắm.

“Ừm, hành không còn nhiều, làm món hành xào thịt cừu nhỉ?” Mẹ

Tống lẩm bẩm.

Thông nương nghe vậy, lập tức kinh hãi: “Chết tiệt, bà ta muốn làm gì?

Không lẽ định thái ta ra nấu ăn?” Đang nghĩ ngợi, mẹ Tống đã giơ dao lên, chém một nhát ‘xoẹt’ vào cây hành trong tay!

Chết tiệt, bản yêu là đại yêu tu hành ba trăm năm đấy nhé, lại dám coi bản yêu như hành?

Đùa cái gì vậy!

Thông nương nổi giận, hành lớn không ra oai, tưởng ta là hẹ à!

Thế là, nó chuẩn bị thể hiện sức mạnh của mình, cho con người trước mắt thấy sự đáng sợ của nó.

Nhưng lúc này, một trong hai luồng khí tức mạnh mẽ trong phòng đột nhiên lại phát ra tiếng rên rỉ kỳ lạ.

Nghe thấy âm thanh này, Thông nương lập tức co rúm lại.

Thôi thôi, thái thì thái!

Dù sao dao thường cũng không làm gì được nó.

Đợi con người ngu ngốc này phát hiện dao không thái được nó, cũng sẽ từ bỏ thôi?

Xoẹt... xoẹt...

Dao của mẹ Tống thái rất nhanh, trong nháy mắt đã thái hết đám hành trong tay, trừ Thông nương, thành những khúc hành nhỏ.

Thông nương im lặng nhìn đám đồng loại bị ‘phanh thây xé xác’ bên cạnh.

Thật đáng thương, thật quá đáng thương.

Đây đều là đồng loại của nó, cứ thế bị con người băm vằm thành vạn mảnh... có chút buồn bã và đau lòng.

“Ủa?

Sao có một cây không thái được?” Lúc này, mẹ Tống nghi ngờ nhìn Thông nương vẫn còn nguyên vẹn.

Lẽ nào dao có vấn đề?

Bà nghi ngờ ấn chặt thân Thông nương, lại chém mạnh một nhát nữa.

Lưỡi dao chạm vào thân Thông nương lại giống như chém vào da bò cứng vô cùng, hoàn toàn không chém vào được.

Hơn nữa, khi mẹ Tống dùng hết sức, con dao trong tay còn có một lực đàn hồi yếu ớt truyền đến!

“?” Mẹ Tống mặt đầy nghi hoặc.

“Ngớ người ra rồi chứ gì?

Bản yêu tuy tu vi thấp, nhưng dù sao cũng là đại yêu sống ba trăm năm.

Một con dao sắt tầm thường của loài người sao có thể làm ta bị thương?” Thông nương đắc ý nói, đương nhiên, giọng nói của nó mẹ Tống không nghe được.

“Dao cùn quá à?” Mẹ Tống nhìn con dao trong tay.

Bà lại thử dùng dao thái những thứ khác, như thịt cừu, bắp cải.

Lạ thật, dao rất sắc, thái gì cũng bén mà?

Thế là mẹ Tống quay lại thái lên thân Thông nương... kết quả không cần nói cũng biết, vẫn là không thái được, làm thế nào cũng không được.

Chuyện quái gì thế này!

“Lẽ nào đây không phải hành, mà là mô hình hành làm từ dược liệu gì đó?” Mẹ Tống nghi ngờ giơ Thông nương lên, ngửi ngửi.

Một mùi hành nồng nặc, lại bóp bóp, xác định là một cây hành không sai?

Mẹ Tống ngớ người.

Chương 260

Đang ngẩn ra một lúc, đột nhiên... mắt mẹ Tống sáng lên!

Bà không biết tại sao, đột nhiên nhớ đến thanh ‘đao trang trí’ của Tống Thư Hàng.

Hay là, dùng dao đó thử xem?

Dù sao chỉ thái một cây hành, cũng không làm bẩn thanh đao trang trí của Thư Hàng.

Nghĩ là làm, đây là truyền thống tốt đẹp mà mẹ Tống di truyền cho Tống Thư Hàng.

Thế là, mẹ Tống cầm Thông nương, hấp tấp chạy ra phòng khách, trong ánh mắt nghi hoặc của Triệu Nhã Nhã và các bạn, lấy thanh ‘dao trang trí’ xuống.

Rồi lại hấp tấp chạy về bếp!

Sau khi Tống Thư Hàng mua dao chặt xương và nước tương về, cậu liền chạy như bay về nhà!

“Lại bị cây Thông tinh đó lừa rồi.” Cây hành trên tay cậu chỉ là một cây hành thường.

Chỉ là trên cây hành này tràn ngập khí tức của ‘yêu hành’, nhất thời đã lừa được cậu.

Vừa rồi, lúc mua nước tương, cậu dùng tay đang cầm ‘Thông tinh’ để nhận chai nước tương, sức ở ngón tay không cẩn thận hơi mạnh, thế là cây ‘Thông tinh’ này gãy làm đôi...

Gãy làm đôi rồi!

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, ‘Thông tinh’ trong tay mình là hàng giả.

Thông tinh thật... vẫn còn ở nhà mình, cũng có thể đã chạy mất tăm!

“Chết tiệt, quá sơ suất.” Từ trước đến nay, Tống Thư Hàng đối với những việc liên quan đến ‘tu chân’ đều vô cùng cẩn thận, từng li từng tí.

Không ngờ khi đối phó với con Thông tinh này lại sơ suất như vậy. . ...

Nhanh chóng chạy về nhà, Tống Thư Hàng lập tức nhìn quanh xem tình hình trong nhà.

Sau đó cậu thầm thở phào, trong nhà rất yên tĩnh, ở phòng khách Triệu Nhã Nhã và hai người bạn đang thì thầm; trong thư phòng, bố Tống và cha con lão Lữ cũng không biết đang trao đổi chuyện gì.

Mẹ Tống vẫn đang bận rộn trong bếp...

Xem ra cây Thông tinh kia chưa kịp gây phiền phức.

“Vậy, Thông tinh đã trực tiếp chạy trốn rồi sao?” Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, rồi thi triển tiểu khiếu môn tinh thần lực ‘Tinh thần trinh thám pháp’.

Lúc này Tống Thư Hàng đã mở ba khiếu, tinh thần lực mạnh hơn trước rất nhiều, khi dốc toàn lực thi triển, đủ để bao trùm toàn bộ nhà mình.

Khi ‘Tinh thần trinh thám pháp’ được thi triển, ba cô gái Triệu Nhã Nhã, bố Tống và cha con lão Lữ đang nói chuyện đồng thời dừng lại một chút, cảm giác như có ai đó đang nhìn trộm mình, trong lòng hơi sởn gai ốc.

Đồng thời, mọi sự vật trong nhà, dù là con kiến đang bò trong góc tối, đều hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Đương nhiên... hình ảnh mà Tống Thư Hàng cảm ứng được bây giờ vẫn còn rất thô sơ.

Tuy có thể cảm ứng được kiến, nhưng kiến trong cảm ứng của cậu chỉ là những hạt mosaic nhỏ.

Còn những vật thể hình người lớn hơn, cơ bản đã có thể phản chiếu trong đầu cậu như hình ảnh video.

Tìm kiếm một lúc lâu...

Tống Thư Hàng không tìm thấy cây 'Thông tinh' kia.

Rắc rối rồi, nếu yêu hành thật sự chạy thoát, lỡ nó lan truyền chuyện cậu có 'Ngộ Đạo Thạch', thì cậu sẽ gặp phiền phức lớn.

Ủa, khoan đã!

Mẹ đang cầm gì trong tay thế?

Cái thứ dài ba thước ba kia, chẳng phải là bảo đao Bá Toái của mình sao?

Sao lại vào tay mẹ rồi?

Đang thắc mắc thì thấy mẹ cầm bảo đao Bá Toái từ trong bếp đi ra.

"Ủa, A Hàng con về rồi, sao lại đứng ngây ra ở cửa thế?

Mau đưa dao chặt xương và nước tương cho mẹ, đang cần dùng gấp." Mẹ Tống vung vẩy bảo đao Bá Toái, nói với Tống Thư Hàng.

"Khụ, mẹ, mẹ cầm con dao trang trí này làm gì vậy?" Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, hỏi.

"Ha ha, con dao trang trí này của con không tồi, khá bén, còn sắc hơn mẹ tưởng.

Nếu không phải không muốn làm bẩn nó, mẹ còn định dùng nó chặt sườn lớn đấy.” Mẹ Tống cười nói.

Tiếp đó bà lại nói: “Vừa nãy, mẹ thấy trên tủ ở cửa có một cây hành.

Có lẽ là sáng nay mẹ mua đồ ăn về không cẩn thận để quên ở đó, thế là mẹ mang vào bếp thái ra, định xào món ‘hành xào thịt cừu’.

Nhưng kỳ lạ là cây hành trên tủ đó lại không thể nào thái được.” Mẹ Tống nói đến đây, nhíu mày nói: “Nói cũng lạ, mẹ chưa bao giờ gặp loại hành nào như vậy, dao cũng không thái được.

Giờ nghĩ lại, cứ cảm thấy có gì đó không ổn.” Chết, Thông nương bị mẹ Tống mang vào bếp rồi.

“Ha ha ha, mẹ, cây hành đó đúng là rất đặc biệt.

Đó là quà một người bạn tặng con, nghe nói là một giống hành mới.

Con vốn định mang về nhà trồng thử, ha ha ha.” Tống Thư Hàng lập tức nghiêm túc nói bừa.

Hết cách rồi, để che đậy một số chuyện của ‘giới tu chân’, dạo này cậu nói dối ngày càng nhiều.

“Ồ, ra là giống mới con mang về à.

Hèn gì.” Mẹ Tống cũng không nghĩ nhiều, chấp nhận lời giải thích này của con trai.

Tống Thư Hàng thầm thở phào, khoan đã, mẹ đang cầm bảo đao Bá Toái trong tay...

Mẹ nó, Thông tinh, không lẽ xảy ra chuyện rồi chứ?

Cậu nuốt nước bọt: “Mẹ, cây hành đó bây giờ, còn không ạ?” “Ồ, bị mẹ thái rồi.

Mẹ dùng dao thường không thái được nó, thế là nhớ đến con dao ‘trang trí’ này của con.

Rồi cầm dao này thử thái xem, thuận lợi lắm.

Mấy nhát là thái nó thành lát hành rồi, dao của con bén thật đấy.” Mẹ Tống cười nói.

Tống Thư Hàng lập tức ngớ người: “Vậy, lát hành đâu ạ?” “Làm thành món hành xào thịt cừu rồi, nói đến giống hành mới của con thú vị thật.

Rõ ràng là dao chém không đứt, nhưng bị thái xong, cho vào dầu đảo qua một cái, xào nhẹ là chín ngay.

Vị cũng đặc biệt thơm, lát nữa con thử xem, đĩa hành xào thịt cừu đó đúng là tuyệt tác của mẹ đấy.” Mẹ Tống đắc ý nói.

Hành xào thịt cừu... hành xào thịt cừu... hành xào thịt cừu...

Con Thông tinh đó, không lẽ chết rồi chứ?

Mà, tại sao con Thông tinh đó không phản kháng?

Đối mặt với nguy cơ sinh tử, tại sao nó lại để mặc mẹ Tống thái lát?

“Vậy rễ hành đâu mẹ?

Rễ hành còn không ạ?” Tống Thư Hàng ôm tia hy vọng cuối cùng, không biết con Thông tinh đó bị thái phần trên thì có chết không?

Dù sao cũng là yêu tinh thực vật, có lẽ giữ lại rễ vẫn còn chút hy vọng sống sót?

“Vứt ở góc bếp rồi, cần rễ làm gì?

À... quên mất con muốn mang giống hành này về trồng.” Mẹ Tống chỉ vào bếp: “Tự vào tìm đi, mấy cái rễ hành lẫn lộn với nhau, ở bên cạnh thớt ấy.

Mẹ đi treo lại dao này cho con đã.” . ...

Tống Thư Hàng chạy nhanh vào bếp, rất nhanh cậu đã phát hiện ra ‘rễ hành’ của Thông tinh.

Trên đó tỏa ra khí tức nồng đậm của Thông tinh.

“Này, còn sống không?” Tống Thư Hàng khẽ hỏi.

Nhưng, Thông tinh không trả lời, chỉ có rễ hành hơi run rẩy một chút.

Xem ra tạm thời chưa chết...

Tống Thư Hàng thầm thở phào, cậu nhặt rễ hành lên cất kỹ.

Sau đó, ánh mắt cậu rơi vào đĩa ‘hành xào thịt cừu’ là tuyệt tác của mẹ Tống bên cạnh.

Thịt cừu xào với Thông tinh ba trăm năm tuổi, món này, là đại bổ?

Hay là ăn vào sẽ chết người?

Nghĩ một lúc, cậu lấy điện thoại ra, nhanh chóng đăng nhập vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Các tiền bối, một con Thông tinh ba trăm năm tuổi của tôi bị mẹ tôi thái ra xào với thịt cừu...

Thông tinh chỉ còn lại một đoạn rễ, có sống lại được không?

Với lại, thịt cừu xào Thông tinh ba trăm năm tuổi, ăn vào có chết người không?

Đang online chờ, rất gấp!” Món này là tuyệt tác của mẹ, lát nữa chắc chắn sẽ được bưng lên bàn mời cả nhà ăn, lỡ ăn vào chết người thì sao?

Chương 261

Nếu ăn vào chết người, thì cậu phải nghĩ cách xử lý nó đi mới được.

Rất nhanh, đã có người trả lời.

Là Bắc Hà Tán Nhân tiền bối, chỉ cần ngài online, vĩnh viễn là người trả lời đầu tiên: “[0_0]Thông tinh ba trăm năm tuổi?

Món này không thường thấy đâu.

Để ta trả lời câu hỏi đầu tiên của ngươi: Thông tinh, chỉ cần phần rễ không bị phá hoại quá nặng, thì vẫn còn hy vọng sống.

Chôn nó vào đất, mỗi ngày tưới chút linh tuyền là có thể hồi phục lại.

Về câu hỏi thứ hai, ta chưa từng thử thịt cừu xào Thông tinh ba trăm năm tuổi, không biết trả lời thế nào.” Lúc này, Túy Nguyệt Cư Sĩ trả lời: “Câu hỏi thứ hai: Giả sử, nếu mẹ của ngươi là ‘Trù tiên’, tức là loại chức nghiệp tu chân giống như Biệt Tuyết tiên cơ, thì thịt cừu xào Thông tinh ba trăm năm tuổi ăn vào chính là vật đại bổ, thậm chí người thường ăn cũng có thể kéo dài tuổi thọ!” Thư Sơn Áp Lực Đại: “...

Tiền bối đừng đùa, mẹ tôi chỉ là người thường thôi ạ.” Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Ừm, vậy thì, người thường tuyệt đối không được ăn!

Thông tinh ba trăm năm tuổi, bên trong chứa lượng lớn yêu khí, người thường ăn vào sẽ bị yêu khí mê hoặc.” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Mê hoặc rồi sẽ xảy ra chuyện gì ạ?” Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Mê hoặc rồi... sẽ chết rất đặc sắc!

Đủ loại kiểu chết, ngươi tốt nhất đừng vì tò mò mà đi thử.” Tống

Thư Hàng: “...” Quỷ mới vì tò mò mà thử chuyện này!

Túy Nguyệt Cư Sĩ lại nói: “Mà ta đoán, tu sĩ ăn món ‘thịt cừu xào Thông tinh ba trăm năm tuổi’ này cũng phải cẩn thận, lỡ bị yêu khí bên trong ảnh hưởng thì cũng rất phiền phức.” Tống Thư Hàng thở dài, có cho cậu ăn cậu cũng không muốn ăn, chỉ cần nghĩ đến con Thông tinh này có thể hóa thành một cô gái xinh xắn, làm sao mà nuốt cho trôi?

Cậu lại không phải biến thái, càng không có sở thích ăn thịt người.

Quả nhiên vẫn nên xử lý đĩa hành xào thịt cừu này, tuy cảm thấy rất có lỗi với tài nấu nướng của mẹ, nhưng quả nhiên vẫn là đổ đi thôi!

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng ló đầu ra: “Thư Hàng tiểu hữu, rễ yêu hành ba trăm năm của ngươi có bán không?

Ta đang thu thập dược liệu cho ‘Thực Tiên Yến’ của Biệt Tuyết tiên cơ, nói không chừng Thông tinh ba trăm năm của ngươi có thể dùng được đó.” “...” Tống Thư Hàng im lặng một lúc, trả lời: “Tiền bối, không hay lắm đâu ạ.

Thông tinh tu hành ba trăm năm không dễ, khó khăn lắm mới hóa thành hình người, có thần trí.

Cứ cảm thấy đưa nó lên Thực Tiên Yến làm món ăn cho người ta, tôi có chút không nỡ.

Dù sao cũng là một sinh mệnh.” Lời này của Tống Thư Hàng gửi lên, trong nhóm lập tức im lặng hồi lâu.

“Ặc!

Khoan đã!” Cuồng Đao Tam Lãng gửi một biểu cảm phun máu: “Ngươi vừa nói, Thông tinh của ngươi đã có thần trí?

Còn có thể hóa thành hình người?” “Yêu hành ba trăm năm hóa thành hình người?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi ngay sau đó.

“Đã hóa thành hình người, với thực lực của ngươi mà còn bắt được nó?

Lại còn bị ngươi làm thành món hành xào thịt cừu?” Túy Nguyệt Cư Sĩ hỏi theo.

“Không thể nào, có phải ngươi bị yêu khí tự nhiên của Thông tinh mê hoặc không?

Yêu tinh loại thực vật, ba trăm năm nhiều nhất chỉ tích lũy được chút yêu khí, thần trí còn chưa khai mở được đâu?” Tuyết Lang Động Chủ kinh ngạc nói.

Nhìn phản ứng spam tin nhắn của các tiền bối trong nhóm, Tống Thư Hàng nghi hoặc: “Yêu hành hóa thành hình người có gì lạ sao ạ?” Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng: “Thư Hàng, để ta bổ sung cho ngươi chút kiến thức thường thức.

Ta lấy một ví dụ, Đậu Đậu đang ở bên cạnh ngươi đúng không?

Tu vi của nó hiện tại nếu quy đổi sang tu sĩ loài người là Tứ phẩm đỉnh phong, còn thiếu một bước ngưng tụ ‘yêu đan’ mới hoàn thành giai đoạn ‘hóa hình’.

Yêu đan, cũng tương đương với kim đan của tu sĩ loài người.

Chỉ cần là yêu quái, không có yêu đan thì đừng hòng hóa thành hình người!

Loại động vật đã khó khăn như vậy, huống chi là yêu tinh loại thực vật ban đầu ngay cả linh trí cũng không có?” “Thông tinh trong tay ngươi, có điều kỳ lạ.” Dược Sư chậm rãi gõ xong câu trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng phỏng đoán: “Trồng lại nó, rồi quan sát xem nó có gì đặc biệt.

Có lẽ... trên người nó có bảo bối!” Bắc Hà Tán Nhân phụ họa: “Hoặc là, trong cơ thể yêu hành này có huyết mạch thượng cổ?” Các tiền bối trong nhóm bàn tán xôn xao, Tống Thư Hàng cất điện thoại đi trước.

Cậu bưng đĩa ‘hành xào thịt cừu’ lên, nghĩ một lúc, cắn răng đi về phía thùng rác trong bếp, định đổ nó đi.

Lúc này, chỉ có thể lãng phí tài nấu nướng của mẹ Tống và ‘thân hành’ ba trăm năm của Thông tinh.

Ngay khi Tống Thư Hàng mở thùng rác, chuẩn bị đổ thịt cừu đi thì đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân của mẹ Tống từ bên ngoài, mẹ Tống đã nhanh chân đi về phía bếp.

Động tác đổ hành xào thịt cừu của Tống Thư Hàng lập tức dừng lại!

Vì cửa bếp nhà cậu là hai cánh cửa kính trong suốt, nếu cậu đổ thịt cừu vào thùng rác, mẹ Tống từ xa đã có thể nhìn thấy!

Đến lúc đó, nếu không nghĩ ra được lý do gì hay ho, mẹ Tống chắc chắn sẽ nổi điên.

Làm sao bây giờ?

Đầu óc Tống Thư Hàng quay cuồng.

Lúc này, mẹ Tống đã đẩy cửa kính ra: “Thư Hàng, tìm thấy rễ hành chưa?” Tống Thư Hàng cắn răng, há miệng nhanh chóng và hết cả đĩa hành xào thịt cừu vào miệng.

Khi mẹ Tống vừa hỏi xong câu...

Tống Thư Hàng đã nuốt hết cả đĩa hành xào thịt cừu vào bụng.

Mẹ Tống: “...” “Mẹ, món này ngon quá.

Con không cẩn thận ăn hết luôn rồi!

Ha ha ha, ngon quá, không để lại cho bố và mọi người nữa.” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

Mẹ Tống dở khóc dở cười, búng một cái thật mạnh vào trán Tống Thư Hàng.

“Hì hì.” Tống Thư Hàng hì hì cười ngây ngô, nhân cơ hội chuồn khỏi bếp, chạy nhanh về phòng mình.

Nhân lúc đồ ăn chưa tiêu hóa, phải nôn ra trước đã... ************* Chạy về phòng mình, Tống Thư Hàng đóng cửa lại, thử dùng phương pháp móc họng để nôn đĩa ‘hành xào thịt cừu’ ra.

Nhưng, khi cậu thử móc họng, cả người đều ngớ ra.

Không nôn được, căn bản không nôn ra được.

Cơ thể cậu bây giờ dường như không tồn tại khái niệm ‘nôn’, dù cậu có vật lộn thế nào cũng không có chút phản ứng nào.

Đồng thời, cậu cảm thấy dạ dày mình bắt đầu nóng lên.

Giống như cảm giác uống một bát canh nóng vào mùa đông, luồng nhiệt này từ dạ dày nóng đến tận bụng dưới.

Nhớ lại lời giới thiệu của các tiền bối trong nhóm về ‘thịt cừu xào Thông tinh ba trăm năm tuổi’, Tống Thư Hàng cảm thấy mình có lẽ gặp rắc rối rồi.

Kịch bản cuộc đời của mình dạo này có phải đã lật nhầm trang không?

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, quay lại bên giường.

Trên giường, Bạch tiền bối vẫn không động đậy, vẫn đang bế quan.

Nếu Bạch tiền bối còn tỉnh thì tốt biết mấy, chỉ cần động ngón tay là có thể hóa giải nguy cơ hiện tại của mình rồi?

Nhưng bây giờ, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân bên giường, nhắm mắt bắt đầu tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》, muốn xem có thể tiêu hóa được năng lượng kỳ lạ truyền ra từ dạ dày không. . ...

“Ha ha ha, ăn bản yêu vào rồi còn muốn nôn ra, không có cửa đâu!” Lúc này, trong túi Tống Thư Hàng, cây Thông tinh phát ra tiếng cười đắc ý.

Bị mẹ Tống tóm đi thái rau là ngoài ý muốn... nhưng sau đó, khi mẹ Tống cầm bảo đao Bá Toái đến thái nó, trong đầu nó lóe lên một tia sáng, nghĩ ra một diệu kế.

Thông nương dù sao cũng là Thông tinh sống ba trăm năm, trong cơ thể nó tích trữ lượng yêu khí khổng lồ, tuy những yêu khí này đối với bản thân nó chẳng có tác dụng gì, chỉ có thể dùng để dọa người.

Nhưng, yêu khí chính là yêu khí!

Thái thân thể nó ra làm món ăn, mà lại không có trù tiên chuyên nghiệp xử lý yêu khí, thì những yêu khí này sẽ theo món ăn đi vào cơ thể người ăn.

Người thường ăn vào sẽ bị yêu khí lây nhiễm.

Vận may tốt một chút thì điên điên khùng khùng thành kẻ ngốc, rồi đi khắp nơi giết người gây rối, cứ thế tự hành hạ mình đến chết.

Vận may kém hơn thậm chí sẽ bị yêu khí lây nhiễm, trở thành thứ nửa người nửa yêu... lúc đó chết thế nào cũng không biết.

Dù là tu sĩ, không có đủ tu vi để luyện hóa phần yêu khí này, cũng sẽ rất phiền phức!

“Các ngươi không phải muốn dùng ta làm món ăn sao?

Ta thành toàn cho các ngươi!” Cho nên, sau đó khi mẹ Tống xào

Thông tinh, mới dễ dàng như vậy, chỉ cần đảo qua dầu là chín, đó là do Thông tinh chủ động phối hợp với mẹ Tống.

“Ăn vào rồi thì đừng hòng nôn ra.

Hãy từ từ hưởng thụ sự hành hạ của yêu khí đi, he he he he.

Không nỡ bỏ con sói sao bắt được sói con, ta thật quá cơ trí.” Thông nương đắc ý nói.

Sau đó, Thông nương chỉ còn lại cái rễ hành từ túi áo Tống Thư Hàng bò ra, bò đến một túi áo khác, nơi đó còn có ‘Ngộ Đạo Thạch’.

Rễ của Thông nương áp sát vào Ngộ Đạo Thạch, trong lòng bắt đầu tính toán: “Tiếp theo đợi ta nghỉ lấy hơi hồi phục chút sức lực, là có thể mang viên bảo thạch này chạy trốn... tiện thể còn có thể mang theo thanh bảo đao kia.

Thanh đao đó sắc thật, một nhát xuống, dễ dàng thái thân thể ta thành lát.” Chậc chậc, tuy mất đi phần thân thể bên trên, nhưng có thể đổi lấy một viên bảo thạch và một thanh bảo đao, đáng! . ...

Yêu khí từ dạ dày bắt đầu lan ra toàn thân Tống Thư Hàng, yêu khí cuồng loạn mơ hồ tấn công ý thức của cậu.

Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển ‘Chân Ngã Minh Tưởng Kinh’, trong ý thức hải chân ngã vững vàng ngồi đó, giữ cho linh đài thanh tịnh.

Một mặt bắt đầu thử xem có thể chuyển hóa nhiệt khí trong cơ thể thành khí huyết không.

Chương 262

Nếu có thể, cậu sẽ lời to.

Mà lúc này, từ trên người Bạch Tôn Giả bên cạnh, có một lượng lớn linh khí bốc lên.

Những linh khí đó là do Bạch Tôn Giả khi tu luyện hấp thụ linh khí trời đất dung nhập vào thân mà gây ra.

Khi những linh khí này hội tụ về phía Bạch Tôn Giả, sẽ có một phần nhỏ bị cơ thể Tống Thư Hàng hấp dẫn, trong giới tu chân, đôi khi lúc sư phụ bế quan, đều có đệ tử tranh nhau canh giữ cửa động phủ, chính là vì nguyên nhân này.

Khi tu sĩ mạnh mẽ bế quan tu luyện, sẽ tự nhiên thu hút một lượng lớn linh khí.

Đệ tử gác cửa nếu nắm bắt cơ hội, là có thể húp ké chút canh, rất sướng.

Đồng thời, mỗi lần những linh khí này cọ rửa cơ thể Tống Thư Hàng, sẽ tự động đẩy ra một phần nhỏ yêu khí từ trong cơ thể cậu... ****************** Tống Thư Hàng tiếp tục tu luyện, bất tri bất giác... ngủ thiếp đi.

Sau đó, cậu có một giấc mơ.

Cậu mơ thấy mình... biến thành một cây hành lớn!

Sau giấc mơ quái dị về Đàn chủ và tán tu Lý Thiên Tố, giờ mình lại biến thành một cây hành lớn sao?

Cái gọi là một lần lạ, hai lần quen.

Tống Thư Hàng bây giờ đối với ‘giấc mơ kỳ quái’ của mình đã không còn kinh ngạc nữa.

Cậu biết mình có lẽ lại sắp bắt đầu trải nghiệm cuộc đời của người khác.

Mơ thấy cuộc đời của Đàn chủ là vì Đàn chủ trước khi chết đã nguyền rủa hóa thành oán quỷ, bám vào người cậu, khiến cậu trải nghiệm cuộc đời bi thảm của Đàn chủ...

Mơ thấy cuộc đời của tán tu Lý Thiên Tố, là vì một phần ký ức của Lý Thiên Tố đã dung hợp với linh quỷ, linh quỷ lại bị Tống Thư Hàng khế ước, cho nên đã trải nghiệm một phần cuộc đời của Lý Thiên Tố...

Bây giờ mơ thấy mình biến thành một cây hành lớn... không cần nói, chắc chắn là vì mình đã ăn Thông tinh, rồi bắt đầu mơ thấy cuộc đời của nó?

Lúc này, Tống Thư Hàng cảm thấy mình đang bị một bàn tay rộng lớn nắm lấy.

Bàn tay đó, thật ấm áp, khiến người ta không muốn rời xa.

Sau đó, chủ nhân của bàn tay đó mang ‘cây hành lớn’ Thư Hàng đến một đỉnh núi cực cao, bên cạnh là một khu rừng lớn, bên phải là một dòng suối trong vắt.

“Đến rồi.” Chủ nhân bàn tay đó lên tiếng, giọng nói như sấm sét chín tầng trời, mỗi một câu dường như đều có đại đạo trời đất đi kèm theo giọng nói của ông.

Nhìn cảnh tượng ký ức này, lẽ nào là hơn ba trăm năm trước hoặc lâu hơn nữa, là lúc Thông tinh được trồng xuống sao?

Tống Thư Hàng thầm phỏng đoán.

Xem ra Thông tinh không phải là yêu quái tự sinh ra từ trời đất, mà là một giống được người ta cố ý trồng và bồi dưỡng?

Chủ nhân của bàn tay đưa tay ra đào một cái hố trên mặt đất, cẩn thận trồng cây hành lớn trong tay xuống.

Lúc này, Tống Thư Hàng thông qua 'thị giác' của cây hành lớn, nhìn rõ chủ nhân của bàn tay.

Đó là một nam tử gầy gò, mặc đạo bào màu đỏ rực, toàn thân dường như được bao phủ trong từng lớp mây mù.

Tống Thư Hàng sững sờ, sau đó kinh ngạc kêu lên: "Xích Tiêu Tử đạo trưởng!" Vị đạo trưởng mặc đạo bào đỏ rực trước mắt, chính là vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ nghệ thuật mà cậu đã thấy trong ký ức của 'tán tu Lý Thiên Tố'!

Lúc đó, trong giấc mơ của Lý Thiên Tố, ánh mắt của Xích Tiêu Tử đạo trưởng dường như đã vượt qua giới hạn của thời gian và không gian, trực tiếp nhìn thấy sự tồn tại của 'Tống Thư Hàng', và đã truyền cho Tống Thư Hàng một chiêu 'Hỏa diễm đao'.

Xích Tiêu Tử nói đó chỉ là Hỏa diễm đao rất bình thường, nhưng Tống Thư Hàng thấy ông thi triển, cái tư thế thiêu đốt cả trời đất đó, liền biết Xích Tiêu Tử truyền thụ tuyệt đối không đơn giản là 'Hỏa diễm đao' bình thường.

Tống Thư Hàng không ngờ, lần này, trong 'ký ức' của Thông tinh, lại một lần nữa gặp được vị Xích Tiêu Tử đạo trưởng thần bí, mạnh mẽ này. . ...

Nhưng lần này, Xích Tiêu Tử đạo trưởng dường như không nhìn thấy Tống Thư Hàng.

"Cố gắng trưởng thành nhé, dù là một cây hành nhỏ bình thường nhất, cũng sẽ có một tương lai không thể giới hạn.

Ta rất muốn xem tương lai ngươi sẽ trưởng thành đến mức nào, đây chính là cảnh tượng mà ta muốn thấy nhất.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhẹ nhàng nói với cây hành nhỏ.

Bàn tay ấm áp của ông nhẹ nhàng lướt qua lá hành: “Hãy nhớ nơi ngươi sinh ra, nhớ thật kỹ, chết cũng đừng quên... vì gốc rễ của ngươi ở đây.” Nói xong, Xích Tiêu Tử đạo trưởng vươn vai một cái, rồi lăng không bước đi, từng bước lên cao rồi biến mất.

Dường như việc trồng một cây hành nhỏ như vậy, chỉ là một hành động ngẫu hứng của ông.

Cây hành nhỏ trên đỉnh núi chậm rãi đung đưa... cô đơn, nhưng nó vẫn kiên cường cắm rễ xuống, sống sót.

Tiếp theo, mặt trời mọc rồi lặn, ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác.

Trong nháy mắt, đã qua ba năm...

Có nhầm không vậy, đã là mơ rồi, những ngày tháng gió thổi nắng chiếu này, tua nhanh như phim điện ảnh không phải tốt hơn sao?

Sao phải chân thật đến vậy, cậu phải giống như một cây hành thực sự, trải qua từng ngày từng ngày?

Tống Thư Hàng muốn lật bàn!

Rồi, không biết tại sao, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến một bài văn tiểu học mình từng viết.

Đề văn tiểu học đặc biệt ngớ ngẩn.

Lần đó đề bài là 《Nếu em là một ngọn cỏ》.

Tống Thư Hàng hồi nhỏ vung bút: Nếu em là một ngọn cỏ, em sẽ nỗ lực trưởng thành, cắm rễ xuống dưới, vươn mầm lên trên, lớn lên khỏe mạnh, và quang hợp, cống hiến một phần sức lực cho xã hội.

Nội dung cụ thể không nhớ rõ, nhưng đại khái là như vậy.

Giờ nghĩ lại, hồi nhỏ mình đáng yêu biết bao?

Ngọn cỏ lớn lên khỏe mạnh còn muốn cống hiến sức lực cho xã hội?

Các bác nông dân không cho mày một liều thuốc diệt cỏ là may lắm rồi.

Nhiều nhất là cắt cỏ về cho ngựa, cho lợn, cho bò dê ăn...

Mà ngốc là... hồi nhỏ Tống Thư Hàng còn từng ảo tưởng, nếu mình là một ngọn cỏ, sống vô lo vô nghĩ, có phải sẽ rất thú vị không?

Không ngờ, nguyện vọng này lại có ngày thành hiện thực.

Cậu bây giờ đã thành một cây hành, đung đưa trong gió lạnh, chịu gió thổi nắng chiếu, ngoài việc ngẩn người ra thì chẳng làm được gì.

“Nếu tôi là một cây hành, tôi sẽ chọn bẻ gãy thân mình tự sát... vì, mẹ nó quá vô vị.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nếu bây giờ có người nói với Thư Hàng: Có lẽ trở thành một ngọn cỏ, không có phiền não, sẽ là một điều rất hạnh phúc.

Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ dùng nước bọt dìm chết đối phương, mời anh cắm hai chân mình vào đất đung đưa trong gió ba năm rồi hãy đến thảo luận với tôi về cảm nhận ‘trở thành một ngọn cỏ’!

Cậu bây giờ đã đung đưa trong gió suốt ba năm rồi đấy!

Thật vô vị, thật vô vị, dù có một con thỏ đến ăn cây hành này cũng được.

Nhưng không có thỏ, không có động vật nhỏ nào cả.

Cây hành nhỏ vẫn đung đưa trong gió, trải qua gió thổi nắng chiếu.

Thế là, Tống Thư Hàng tiếp tục ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác...

Tóm lại, Tống Thư Hàng cũng không nhớ đã qua bao nhiêu năm rồi.

Ban đầu cậu còn có thể lẩm bẩm hai tiếng: “Thật vô vị, thật vô vị.” Đến cuối cùng, cậu lười cả lẩm bẩm.

Là một cây hành, phải có giác ngộ của hành, cắm rễ xuống dưới hấp thụ dinh dưỡng, vươn mầm lên trên, quang hợp phục vụ toàn nhân loại. . ...

Cuối cùng có một ngày, những ngày tháng gian khổ đột nhiên kết thúc.

Vì cây hành lớn này, đột nhiên thành tinh rồi.

Không có điềm báo gì cả.

Không có lôi kiếp, không ngưng tụ yêu đan, không có gió mây cuồng sấm, chỉ là trong một đêm, Thông tinh tỉnh dậy, phát hiện mình biến thành một cô gái tóc xanh, dễ thương hết nấc.

Thông tinh vui sướng vô cùng, chưa bao giờ rời khỏi mặt đất, đột nhiên có thêm chức năng đôi chân của con người.

Là một yêu tinh hành nhỏ đáng yêu, cô bắt đầu cuộc sống hạnh phúc trong rừng già trên đỉnh núi.

Cuộc sống vô lo vô nghĩ như vậy, đã qua mấy chục năm.

Tống Thư Hàng không thể không cảm thán, cây hành lớn này sống thật hạnh phúc, không có chút phiền não nào.

Rồi đột nhiên một ngày, một tổ chức yêu quái tên là [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một gia đình] tìm đến yêu hành lớn, thu nạp cô vào tổ chức, và đặt cho cô một cái tên là ‘Thông nương’.

“Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một gia đình?

Đây là cái tên quái gì vậy?

Vừa nghe đã muốn chửi thề rồi!” Nhưng đã là tổ chức yêu quái... chắc là sẽ dạy Thông nương một số bản lĩnh phòng thân chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vì theo kinh nghiệm trước đây, tuyệt học trong mơ nếu nhớ rõ thì cậu có thể học được!

Ví dụ như ‘Hỏa diễm đao’!

Chương 263

Nếu có tuyệt học, thì cũng không uổng công cậu làm một cây hành đung đưa trong gió tuyết nhiều năm như vậy!

Nhưng rất nhanh, cậu lại nghĩ đến nữ yêu tinh phế vật Thông nương kia.

Trong tổ chức yêu quái này sẽ có tuyệt học sao?

Nói không chừng tổ chức này căn bản không có bản lĩnh phòng thân nào?

Cho nên, nữ yêu tinh Thông nương này mới phế như vậy, yêu lực ba trăm năm, một chút cũng không sử dụng được.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ lung tung, tổ chức yêu quái đột nhiên tìm đến Thông nương, nói muốn truyền thụ cho cô 'tuyệt học'!

Ây da, lại có tuyệt học?

Tống Thư Hàng lập tức hứng thú, không uổng công tôi làm hành nhiều năm như vậy, hôm nay cuối cùng cũng khổ tận cam lai!

Thông nương ba trăm năm sau vẫn phế như vậy, nói không chừng là cô ta không chăm chỉ học 'tuyệt kỹ'!

Nếu đã vậy, thì để tôi, Tống Thư Hàng, trong mơ luyện thành bộ tuyệt học này, rồi phát huy quang đại nó!

Tống Thư Hàng vểnh tai lên, bắt đầu nghe vị 'truyền công trưởng lão' truyền thụ 'tuyệt học bất truyền' của tổ chức yêu quái! 'Truyền công trưởng lão' lấy ra một cuốn sách dày cộp, bắt đầu giới thiệu.

Tuyệt học tên là 《Hai trăm kỹ năng yêu tinh phải có để sống sót ngoan cường》, trên đó được viết bằng văn tự yêu quái mà Tống Thư Hàng không hiểu, trông mục lục tuyệt học rất dài.

Cái tên tuyệt học này cũng quá phèn rồi đi?

Nghe không giống tên của tuyệt thế thần công lắm, Tống Thư Hàng có chút lo lắng trong lòng.

Có lẽ... chỉ là tên phèn thôi, nội dung nói không chừng rất mạnh?

Cậu lại tự an ủi.

Rồi, truyền công trưởng lão bắt đầu giới thiệu nội dung của tuyệt học.

Nội dung thật sự phong phú đa dạng, kỹ năng chủ động tấn công có 'Thần thánh thâu thiết thuật', 'Làm thế nào để tổ đội cướp bóc tu sĩ loài người thuận lợi', 'Năm trăm phương pháp đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ loài người', 'Tuyệt kỹ của nữ yêu xinh đẹp chi mị lực sắc dụ'.

Kỹ năng bị động phản kích có: 'Nữ yêu làm thế nào để thành công trở thành tiểu tam của nam chủ, và cung đấu với đạo lữ của nam chủ mười ba chiêu', 'Nam yêu làm thế nào để chiếm được lòng nữ chủ, đá bay đạo lữ của nữ chủ thành công lên ngôi bảy mươi hai pháp!' đủ loại kỹ năng.

Tống Thư Hàng lập tức sụp đổ.

Mẹ nó chứ!

Đây toàn là tuyệt học chó má gì vậy!

Chả trách khi mình gặp Thông nương này, cảm thấy đầu óc cô ta có chút vấn đề, hành vi đủ loại kỳ quái.

Đặc biệt là chiêu 'Tuyệt kỹ của nữ yêu xinh đẹp chi mị lực sắc dụ' quả thực là đại chiêu độc môn 'tự hại mình', dường như đang kêu gọi người khác ‘đến đây, pa pa pa ta đi!’ Hóa ra đều là do cái tổ chức yêu quái này gây họa!

Tống Thư Hàng hoàn toàn tuyệt vọng.

Mình trải nghiệm làm một cây hành thời gian dài như vậy, chịu đủ mọi khổ sở, kết quả thu hoạch được lại là phần ‘tuyệt học yêu tộc’ vô dụng này sao?

“Khốn nạn, chết đi một vạn lần đi!

Còn nữa, mau cho ta tỉnh lại đi, ta không muốn tiếp tục mơ nữa.” Nhưng... loại giấc mơ ‘ký ức’ này, căn bản không phải Tống Thư Hàng muốn tỉnh là có thể tỉnh.

Tống Thư Hàng không có lựa chọn, chỉ có thể đứng ở góc độ của ‘Thông nương’, từ từ trải nghiệm cuộc đời của cô. . ...

Trong mơ, Thông nương ngây thơ trong sáng, bắt đầu chăm chỉ học tập từng chiêu, từng thức trong 《Hai trăm kỹ năng yêu tinh phải có để sống sót ngoan cường》.

Cô luyện tập rất chăm chỉ, ngày đêm không ngừng.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng nếu thấy cảnh này, không biết có buồn đến khóc không?

Ông ấy mong chờ yêu hành nhỏ này có thể có ‘tương lai vô hạn’.

Bây giờ xem ra, tương lai của yêu hành nhỏ này đã bị chó ăn sạch rồi.

Ngoài ra... theo sự thành thạo ‘tuyệt học’ của Thông nương ngày càng tăng, trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một dự cảm không lành.

Dù là người hay yêu, tu luyện thành công rồi cũng sẽ nghệ thành hạ sơn chứ?

Sau khi xuống núi, cũng phải tìm một đối thủ thử thành quả khổ tu nhiều năm của mình chứ?

Mà nếu yêu hành xuống núi, tìm được một vị tu sĩ loài người (♂), thi triển bộ tuyệt học ‘tự hại mình’ này ra... sẽ bị người ta ‘pa pa pa’ mất thôi?

Không được, mình bây giờ còn đang ‘nhập’ vào người Thông nương, trải nghiệm mọi thứ của Thông nương ở góc nhìn thứ nhất.

Bị ‘pa pa pa’, mình sẽ cảm nhận như chính mình bị vậy.

Đừng mà, kết cục này quá tàn nhẫn!

“Mau kết thúc đi!

Giấc mơ tàn khốc này mau kết thúc đi!

Bây giờ kết thúc vẫn còn kịp, mau tỉnh lại đi!” Linh hồn Tống Thư Hàng đang giãy giụa.

Nhưng tất cả sự giãy giụa đều là vô ích. . ...

Thời gian trôi nhanh, trong mơ lại một năm nữa trôi qua.

Giây phút tuyệt vọng đã đến, trong mơ Thông nương tự cho là mình đã thần công đại thành, nghệ thành hạ sơn.

Rồi, Thông nương giống như Tống Thư Hàng phỏng đoán, bắt đầu đi khắp thế giới tìm kiếm bóng dáng tu sĩ loài người.

Tống Thư Hàng thở dài, bắt đầu tự làm công tác tư tưởng, giả sử mình xuyên không thành một cô gái, lại bị người ta cưỡng ép ‘pa pa pa’, mình cần phải điều chỉnh tâm lý của mình như thế nào?

Nhưng mà...

điều chỉnh cái em gái nhà mày, tâm lý này làm sao mà điều chỉnh được!

Tống Thư Hàng gào thét: “Thả ta ra, đến lúc kết thúc rồi chứ, bây giờ kết thúc vẫn còn kịp mà!” Tuy nhiên, tất cả sự giãy giụa đều là vô ích.

Lúc này, Thông nương sau một thời gian vất vả tìm kiếm, cuối cùng đã tìm thấy một hòa thượng loài người.

Sao lại còn là hòa thượng nữa chứ!

Theo điều tra của Thông nương, hòa thượng này tên là Cửu Đăng, mày rậm mắt to, có một khuôn mặt rất đẹp trai.

Thân hình gầy, cao.

Tăng bào rộng thùng thình khoác trên người ông, càng khiến người ta cảm thấy ông gầy đến đáng thương.

Tuy nhiên, hòa thượng Cửu Đăng tuy thân hình gầy, nhưng cơ ngực lại rất phát triển, tăng bào rộng cũng không thể che đi cơ ngực phát triển đó.

Ủa?

Khoan đã, có gì đó không đúng?

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Thông nương đã phát động tấn công với hòa thượng Cửu Đăng.

Đầu tiên là ‘Thần thánh thâu thiết thuật’, sau đó là ‘Làm thế nào để tổ đội cướp bóc tu sĩ loài người thuận lợi’, tiếp theo là ‘Năm trăm phương pháp đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ loài người’.

Một bộ kỹ năng tung ra, quả thực hoàn hảo như sách giáo khoa.

Nhưng dù kỹ năng thi triển hoàn hảo đến đâu, đối với hòa thượng Cửu Đăng cũng không có tác dụng.

Thông nương đã lộ rõ thất bại.

Cuối cùng, Thông nương cắn răng thi triển ‘Tuyệt kỹ của nữ yêu xinh đẹp chi mị lực sắc dụ’.

Không hổ là đại tuyệt chiêu cuối cùng, hiệu quả kỹ năng siêu quần bạt tụy.

Hòa thượng Cửu Đăng trúng chiêu... rồi ông tiến lên, ‘pa pa pa’ Thông nương một trận đã đời. ...

Là cô ấy, Tống Thư Hàng miêu tả không sai.

Hòa thượng Cửu Đăng là một cô gái, cho nên thân hình mới gầy yếu như vậy, mà cơ ngực lại rất phát triển.

Ánh mắt Tống Thư Hàng cứng đờ nhìn mọi chuyện xảy ra trước mắt, trong lòng lại vô cùng may mắn, bách hợp tuy không thể sinh con, nhưng cậu sẽ âm thầm dâng lên lời chúc phúc chân thành nhất.

Ít nhất, cậu không cần phải suy nghĩ về vấn đề ‘xuyên không thành con gái bị pa pa pa xong, phải điều chỉnh tâm lý của mình như thế nào’. . ...

Sau khi Cửu Đăng (nữ) ‘làm’ Thông nương (nữ) một trận đã đời, hai người bắt đầu ngẩn người.

Tình tiết tiếp theo Tống Thư Hàng cũng biết, Cửu Đăng mang Thông nương về chùa, trấn áp cô gần ba trăm năm!

“Tiếp theo, không lẽ cũng bắt mình bị nhốt theo ba trăm năm chứ?

Mình đã làm một cây hành rất lâu rất lâu rồi.

Đã chịu đủ rồi.” Tống Thư Hàng trong lòng sợ hãi.

Tuy nhiên...

Chương 264

ngay lúc này, góc nhìn trước mắt cậu thay đổi.

Cậu không còn ở góc nhìn thứ nhất của Thông nương nữa.

Tống Thư Hàng phát hiện góc nhìn của mình bay lên trời, là linh hồn của cậu xuất hiện trên không, bắt đầu nhìn xuống Thông nương, Cửu Đăng từ góc nhìn của thượng đế.

“Cuối cùng giấc mơ này cũng sắp kết thúc sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cả một giấc mơ, ngoài bộ tuyệt học như shit chó 《Hai trăm kỹ năng yêu tinh phải có để sống sót ngoan cường》 ra, cậu chẳng thu hoạch được gì.

À... có lẽ cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Ít nhất, cậu phát hiện tính kiên nhẫn của mình đã tốt hơn rất nhiều.

Ha ha ha, bất kể là ai, biến thành một cây hành, cô độc trên đỉnh núi chịu gió thổi nắng chiếu mấy chục năm, tính kiên nhẫn cũng sẽ trở nên tốt hơn, tuyệt đối!

Nhưng cái giá này cũng quá nặng rồi. . ...

Ngay lúc Tống Thư Hàng lại đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên, mắt cậu một trận đau nhói và sáng chói.

Cậu không tự chủ được mà nháy mắt.

Khi mở mắt ra lần nữa, cậu thấy một cảnh tượng kỳ lạ!

Màu xanh lam, sợi trắng, sợi vàng, sợi hồng phấn, sợi bảy màu; còn có sợi đỏ như máu, sợi màu đen...

đủ loại màu sắc của sợi tơ, tràn ngập cả thế giới.

Tống Thư Hàng vội vàng cúi đầu nhìn mình.

Cậu phát hiện trên người mình, cũng kéo dài ra rất nhiều sợi tơ.

Số lượng ít nhất là năm sợi màu đen, đâm vào hư không không thấy điểm cuối.

Tiếp theo là sợi đỏ như máu, có 6 sợi.

Sợi màu đỏ là sợi bị đứt, đầu kia đang bay phấp phới trong gió.

Mà sợi màu trắng số lượng nhiều nhất, có đến mấy ngàn sợi, cũng phần lớn đâm vào hư không, không thấy điểm cuối.

Màu xanh lam cũng có gần trăm sợi.

Sợi màu vàng có hơn hai mươi sợi, những sợi này kéo dài đến các góc của thế giới, quá xa, Thư Hàng không biết cuối cùng những sợi màu vàng này rơi xuống đâu.

Mà đặc biệt nhất là một sợi bảy màu, nối liền 'linh hồn' của mình với Thông nương ở dưới.

Sợi bảy màu này giống như dây diều, để Thông nương có thể kéo Tống Thư Hàng đi tới.

Thư Hàng thì giống như một con diều bị thả bay...

"Những sợi tơ này, là thứ gì?" Tống Thư Hàng thử đưa tay ra nắm sợi bảy màu đó, nhưng đưa tay ra lại nắm phải không khí.

Không chạm được, không sờ được.

Người thường căn bản không nhìn thấy những sợi tơ này.

Không chỉ người thường, thậm chí có thể tu sĩ cũng không nhìn thấy, hòa thượng Cửu Đăng ở dưới cũng không nhìn thấy những sợi tơ này.

Tống Thư Hàng đang nghi hoặc, đột nhiên, cậu thấy trên người hòa thượng Cửu Đăng, có một đoạn tơ kéo dài ra.

Đó là một đoạn tơ màu hồng phấn, như xúc tu vươn về phía Thông nương.

Mà trên người Thông nương (nữ), cũng mọc ra một đoạn tơ màu hồng phấn, nối liền với đoạn tơ màu hồng phấn trên người hòa thượng Cửu Đăng (nữ).

Sau đó, hai sợi tơ cứ thế hợp lại thành một, tan chảy thành một sợi tơ hồng!

“Cái này... lẽ nào là sợi nhân duyên trong truyền thuyết?

Thiên lý nhân duyên một đường tơ?” Tống Thư Hàng kinh ngạc trợn to mắt.

Không, không đúng.

Nếu nói đây là sợi nhân duyên, vậy những sợi trên người mình là gì?

Mình có đến mấy ngàn sợi màu trắng, nếu đây đều là sợi nhân duyên, chẳng lẽ mình còn phải mở hậu cung à?

Không phải nhân duyên... vậy thì, là nhân quả sao?

Tống Thư Hàng phỏng đoán.

Sợi tơ nhân quả?

Nếu nghĩ như vậy, có lẽ thật sự có khả năng!

Nếu là sợi tơ nhân quả, vậy màu sắc của những sợi tơ này chắc chắn có ý nghĩa đại diện?

Sợi màu hồng phấn, nên là nhân duyên hoặc đại diện cho nguyên nhân tương tự, vì sau khi Cửu Đăng pa pa pa Thông nương, thì sợi tơ này xuất hiện.

Rồi, bảy màu đại diện cho cái gì?

Mối quan hệ giữa mình và Thông nương là gì?

Là do mình ăn cô ấy sao?

Rồi đen, trắng, đỏ máu, vàng lại đại diện cho cái gì?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, phía dưới lại có biến hóa.

Sợi tơ màu hồng phấn trên người hòa thượng Cửu Đăng (nữ) và Thông nương (nữ), lại bắt đầu ngọ nguậy.

Sợi tơ màu hồng phấn đó, đâm xuyên qua thân thể Thông nương.

Rồi, men theo sợi tơ bảy màu giữa Thông nương và Tống Thư Hàng mà đi thẳng lên.

Cuối cùng, cắm rễ vững chắc vào trong cơ thể Tống Thư Hàng!

Thông nương dường như trở thành một vật trung gian, nối liền Cửu Đăng và Tống Thư Hàng một cách vững chắc.

“Chuyện gì thế này?” Tống Thư Hàng tâm thần chấn động, cảm thấy không thể tin nổi.

Nếu nói, sau khi Cửu Đăng ‘làm’ Thông nương một trận đã đời, hai người nảy sinh tình cảm bách hợp, thế là sinh ra một sợi tơ nhân quả nhân duyên màu hồng phấn.

Nhưng sợi tơ nhân quả này lại thuận thế vươn đến người mình thì là ý gì?

Lẽ nào, lúc mình nhập vào cơ thể Thông nương, khi Cửu Đăng pa pa pa Thông nương, tiện thể cũng làm vấy bẩn mình luôn?

Có cần phải nghiêm túc thế không, sợi tơ này hoàn toàn không cần nối đến người tôi đâu!

Các người chơi của các người, tôi chỉ là một khán giả xem phim

3D thôi mà.

Khi sợi tơ màu hồng phấn đó nối đến người Tống Thư Hàng, tâm thần Tống Thư Hàng lại chấn động lần nữa...

Mơ, tỉnh lại! . ...

“Cuối cùng cũng tỉnh rồi sao?

Giấc mơ lần này thật dài.” Tống Thư Hàng mở mắt, sau đó cậu phát hiện mình đang nằm bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Cậu giật mình, lập tức ngồi dậy.

Cậu lại quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, phát hiện trời đã tối rồi, giấc ngủ này dường như đã ngủ rất lâu, rất lâu?

Có lẽ là người nhà thấy mình ngồi trên đất ngủ thiếp đi, nên đã bế mình lên ngủ bên cạnh Bạch Tôn Giả?

Lúc này, Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn... sau đó, cậu phát hiện giữa ngực mình và trên người Bạch Tôn Giả, có một sợi tơ màu vàng nối liền với nhau.

Đồng thời, những sợi tơ màu xanh lam, trắng, đen, vàng trên cơ thể cậu tản ra bốn phương tám hướng, đều có một phương hướng.

Không giống như trong mơ ‘đâm vào hư không’ rồi biến mất.

“Sợi tơ màu vàng, đại diện cho mối quan hệ giữa tôi và Bạch Tôn Giả?

Vậy thì, hơn hai mươi sợi màu vàng trên người tôi, đại diện cho những tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đã từng tiếp xúc với tôi?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Rồi, những sợi tơ màu xanh lam kéo dài ra, nối vào các nơi trong phòng.

“Sợi tơ màu xanh lam, đại diện cho mối quan hệ gia đình sao?” Tống Thư Hàng phỏng đoán.

Vậy, những sợi tơ màu trắng kia lại đại diện cho cái gì?

Cuối cùng, ánh mắt cậu rơi vào sợi tơ màu hồng phấn kia.

Sợi tơ màu hồng phấn đó trước tiên nối vào ‘Thông nương’ trong túi, sau đó lại khúc xạ ra ngoài, vươn thẳng lên trời cao.

Tống Thư Hàng theo bản năng đưa tay ra, muốn nhẹ nhàng chạm vào sợi tơ màu hồng phấn này.

“À, quên mất những sợi tơ này không sờ được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng ngay khi đang nghĩ như vậy, cậu lại cảm thấy tay mình... chạm vào sợi tơ màu hồng phấn đó!

Bốp!

Khi chạm vào sợi tơ màu hồng phấn đó, mắt cậu lại một trận đau nhức.

Dường như có một luồng sức mạnh từ trong mắt cậu rút ra...

Chương 265

đó vốn không phải là sức mạnh thuộc về cậu, chỉ là vì một số nguyên nhân nào đó mà tạm thời cho cậu mượn mà thôi.

Sau khi sức mạnh này rút đi, những sợi tơ đầy trời trong mắt Tống Thư Hàng toàn bộ biến mất.

Mà khi những sợi tơ này đều biến mất, trong đầu Tống Thư Hàng mơ hồ hiện lên một hình ảnh, men theo sợi tơ màu hồng phấn đó đi qua, ở nơi đó có một hòn đảo tự khổng lồ, hoa lệ.

Đó là một... thành phố trên bầu trời hùng vĩ!

Hình ảnh thành phố trên không chỉ lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng một thoáng.

Nhưng dù vậy, sự hùng vĩ của nó cũng khiến cậu kinh ngạc, đó là một vẻ tráng lệ không thể dùng lời lẽ để hình dung.

Hơn nữa, trong hình ảnh, thành phố trên không lúc ẩn lúc hiện, vô cùng chân thực, nhưng lại cho người ta cảm giác hư ảo, xa vời.

Hai cảm giác hoàn toàn trái ngược cùng tồn tại trên tòa thành này.

Tống Thư Hàng đưa tay day day thái dương.

Nói đi cũng phải nói lại, vừa nghĩ đến hòn đảo lơ lửng trên trời, điều đầu tiên hiện lên trong đầu cậu là tin tức về hòn đảo thần bí xuất hiện trên Đông Hải.

Đó là nơi mà ngay cả các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng bị mất trí nhớ sau khi đi vào.

Phải biết rằng lần trước vào đảo thần bí, còn có một vị tu sĩ Lục phẩm Cổ Hồ Quan Chân Quân nữa chứ!

Thành phố trên không này, liệu có phải là đảo thần bí không?

Nếu là đảo thần bí... vậy thì, theo hướng 'dây nhân quả', 'Cửu Đăng' người đã mang Thông nương đi ba trăm năm trước, hiện đang ở trên đảo thần bí sao?

Đồng thời, Thư Hàng nhớ lại Tinh chất hành từng nói với mình, nó mới được thả ra từ một ngôi chùa Phật không lâu...

Vậy thì, 'Cửu Đăng' gần đây mới lên đảo thần bí?

Không đúng, có lẽ 'Cửu Đăng' đã lên đảo từ lâu, còn Tinh chất hành vì hết thời hạn trấn áp nên mới được thả ra cũng có khả năng? – Đảo thần bí sao? – Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cậu có một dự cảm không lành, hòn đảo này dường như đang nhiệt tình vươn tay vẫy gọi cậu. – Yo... tiểu huynh đệ, cuối cùng cũng tỉnh rồi à. – Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên bên tai cậu.

Tống Thư Hàng giật mình, giọng nói gần như vậy mà cậu không hề cảm nhận được!

Nếu là kẻ địch, cậu đã chết mấy lần rồi.

Thư Hàng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Sau đó, cậu thấy một người đàn ông toàn thân quấn trong chăn – đó là Vân Vụ đạo nhân của Không Không Đạo Môn, người bị thiên thạch đập cho ngất xỉu.

Lúc này, Vân Vụ đạo nhân đang lơ lửng trên trần nhà phòng cậu, mặt mỉm cười. – Ồ, là đạo trưởng à. – Tống Thư Hàng gật đầu: – Đạo trưởng cũng tỉnh rồi sao? – Nhờ phúc của cậu nên mới tỉnh nhanh vậy. – Vừa nói, Vân Vụ đạo nhân vừa cẩn thận liếc nhìn Bạch Tôn Giả đang nằm thẳng trên giường, dường như đang tu luyện, lại dường như đang ngủ.

Vị tu sĩ mạnh mẽ này không ngừng hấp thu linh khí trời đất, khiến cho nhà của Tống Thư Hàng cũng tràn ngập linh lực.

Nhờ có lượng lớn linh lực thuần khiết này giúp đỡ, vết thương trên người Vân Vụ đạo nhân nhanh chóng hồi phục, tỉnh lại sau cơn mê.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nhưng trong lòng lại thầm thở dài.

Cậu vốn định nhân lúc Vân Vụ đạo nhân còn hôn mê, gọi điện thẳng cho Hoàng Sơn Chân Quân để ngài đến đón ông ta đi.

Chỉ là không ngờ giữa chừng xảy ra nhiều chuyện, đợi cậu ngủ một giấc tỉnh dậy thì Vân Vụ đạo nhân đã tỉnh lại trước. – Để cảm ơn sự giúp đỡ của cậu, ta cũng giúp cậu một việc nhỏ, xem như quà đáp lễ. – Vân Vụ đạo nhân nói, rồi duỗi tay ra, trong lòng bàn tay lộ ra một khối tinh thể màu xanh biếc. – Giúp đỡ?

Đây là gì vậy? – Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn thứ trong lòng bàn tay Vân Vụ đạo trưởng. – Không nhớ nó sao?

Cũng đúng, lúc cậu ăn nó, nó không có hình dạng này. – Vân Vụ đạo trưởng cười nói: – Đây là Tinh chất hành Thông Miêu kia, không phải cậu đã ăn nó sao?

Mặc dù thân thể của Tinh chất hành ăn vào là vật đại bổ, nhưng trước khi ăn ít nhất cũng phải loại bỏ yêu khí trong cơ thể nó chứ.

Xem ra, trong lúc hôn mê, Vân Vụ đạo trưởng cũng có cảm nhận nhất định về thế giới bên ngoài?

Nên mới biết chuyện Tinh chất hành. – Tôi ăn nó cũng là ngoài ý muốn mà. – Tống Thư Hàng cười khổ. – Ha ha, trả lại cho cậu này, cầm lấy. – Vừa nói, Vân Vụ đạo trưởng vừa nhẹ nhàng tung tay, ném khối tinh thể màu xanh biếc cho Thư Hàng: – Lúc ta tỉnh lại, liền thấy cả người cậu bị yêu khí bao phủ, thế là dùng 'Không Không Diệu Thủ' giúp cậu lấy 'thân thể Tinh chất hành' trong người ra trước.

Yên tâm đi, kỹ thuật của ta rất đỉnh, tuyệt đối không làm tổn thương cơ thể cậu đâu.

Viên 'Tinh thể Tinh chất hành' này cậu tự giữ lấy đi, biết đâu sau này có lúc dùng đến? – Tinh thể Tinh chất hành. – Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy khối tinh thể màu xanh biếc này.

Mặc dù thứ này rất đẹp, nhưng vừa nghĩ đến nó được lấy ra từ trong dạ dày của mình, cậu lại cảm thấy hơi khó chịu.

Ngoài ra, thảo nào lúc tỉnh dậy, cảm giác khó chịu trong người do ăn 'thịt cừu xào Tinh chất hành ba trăm năm' đã hoàn toàn biến mất, thì ra là do Vân Vụ đạo nhân ra tay giúp đỡ!

Nhưng mà...

Vân Vụ đạo nhân lại tốt bụng ra tay giúp đỡ, đúng là hơi ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng. – À mà, vị tiền bối trên giường là ai vậy? – Vân Vụ đạo nhân mỉm cười hỏi, ông ta hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào Bạch Tôn Giả. [Thứ không nên nhìn nhiều, thì tuyệt đối không nhìn.] Là một đạo tặc lý trí, ông ta giỏi kiềm chế lòng tham của mình.

Nếu không, thấy bảo vật nào cũng muốn lấy sẽ hại chết người.

Tất nhiên, bảo vật nhà Hoàng Sơn Chân Quân là ngoại lệ.

Chỉ cần là đồ nhà Hoàng Sơn Chân Quân, nhất định phải trộm hết! – Ông nói Bạch Tôn Giả à?

Là một vị tiền bối của tôi. – Tống Thư Hàng cố ý nhấn mạnh phẩm giai của Bạch tiền bối. – Tôn Giả? – Vân Vụ đạo nhân lập tức nuốt nước bọt ừng ực.

Thất phẩm Linh Tôn, đây đã là nhóm cường giả đỉnh cao nhất trong giới tu chân hiện nay, mỗi một vị đều là đại nhân vật thống trị một phương. – Thảo nào dám ăn sống Tinh chất hành, thì ra là có một vị tiền bối như vậy ở bên cạnh. – Vân Vụ đạo trưởng cảm thán, tiến lên vỗ nhẹ vào vai Tống Thư Hàng.

Nhưng mà... ngay lúc ông ta vỗ nhẹ Tống Thư Hàng, ông ta đã thần không biết quỷ không hay nhét một tảng đá to bằng nắm tay trở lại vào túi Tống Thư Hàng.

Thứ được nhét lại chính là Ngộ Đạo Thạch.

Cái gọi là trộm không bao giờ về tay không, Vân Vụ đạo nhân ra tay chữa trị cho Tống Thư Hàng, quả thật là tiện tay mà thôi.

Dù là người của Không Không Đạo Môn, cũng phải ân oán phân minh.

Tống Thư Hàng mang ông ta đang hôn mê về nhà, còn giúp vết thương của ông ta nhanh chóng hồi phục, đây là một ân tình.

Ông ta giúp Tống Thư Hàng lấy 'Tinh thể Tinh chất hành' ra chính là thuận tay trả lại ân tình này.

Thế nhưng, sau khi lấy 'Tinh thể yêu hành' cho Tống Thư Hàng, ông ta theo thói quen tiện tay lấy luôn bảo bối 'Ngộ Đạo Thạch' đi.

Ông ta đang cần dùng đến Ngộ Đạo Thạch.

Trong thời gian bị phong ấn, ông ta vẫn luôn tích lũy.

Bây giờ đã sắp đột phá một tiểu cảnh giới của Ngũ phẩm.

Nếu có Ngộ Đạo Thạch thì sẽ làm ít công to!

Tuy nhiên, ngay lúc ông ta lấy đi Ngộ Đạo Thạch của Tống Thư Hàng, ánh mắt vừa hay liếc thấy Bạch Tôn Giả trên giường.

Trong khoảnh khắc, ông ta cảm giác mình như con mèo xù lông, toàn thân lông tơ dựng đứng.

Đây là một nỗi sợ hãi bản năng.

Sự kinh hoàng tột độ bao trùm trong lòng ông ta, mãi không tan.

Vì vậy, Vân Vụ đạo nhân không rời đi ngay mà ở lại gần đó, đợi Tống Thư Hàng tỉnh lại, thăm dò thân phận của Bạch Tôn Giả.

Sau khi xác định vị tu sĩ trên giường là một Thất phẩm Tôn Giả, Vân Vụ đạo nhân lẳng lặng nhét Ngộ Đạo Thạch trở lại túi của Tống Thư Hàng.

Chương 266

Cứ tạm thời gửi khối Ngộ Đạo Thạch này trên người tên tiểu tử này đã.

Đợi sau này có cơ hội, mình lúc nào cũng có thể trộm lại Ngộ Đạo Thạch, không cần vội nhất thời.

Không cần vì lợi ích trước mắt mà đắc tội một vị Tôn Giả!

Nhét Ngộ Đạo Thạch trở lại người Tống Thư Hàng xong, Vân Vụ đạo nhân chắp tay với Tống Thư Hàng: – Tiểu hữu, ân tình giữa ngươi và ta đã xong.

Bần đạo còn có việc phải làm, chúng ta cáo biệt tại đây! – Đạo trưởng đi thong thả. – Tống Thư Hàng học theo Vân Vụ đạo nhân chắp tay hành lễ.

Vân Vụ đạo nhân quấn một cái chăn, thân hình 'vèo' một tiếng lao ra ngoài nhà.

Ông ta định đi xem khu vực gần nhà Tống Thư Hàng có ai cho thuê hoặc bán nhà không.

Ông ta định tạm thời ở lại đây, có rảnh thì lên nhà Tống Thư Hàng, ké chút hiệu quả của Ngộ Đạo Thạch, cố gắng đột phá cảnh giới trước.

Đợi đến ngày nào đó, vị Bạch Tôn Giả này và Tống Thư Hàng tách ra, ông ta có thể trộm 'Ngộ Đạo Thạch' đi rồi. ************ Sau khi Vân Vụ đạo nhân rời đi, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu đưa tay vào túi, lấy ra viên Ngộ Đạo Thạch.

May quá, bảo bối này vẫn còn.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng phát hiện có thứ gì đó trên Ngộ Đạo Thạch, đó là một cọng rễ hành? – Thông nương? – Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Thông nương không phải ở túi bên kia sao, sao lại chạy lên Ngộ Đạo Thạch rồi?

Là nó tự bò qua sao?

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác không, cậu thấy trên cọng rễ hành mọc ra một mầm non?

Thông nương hồi phục nhanh vậy sao?

Rễ hành khẽ run lên, không nói gì.

Không phải không nói được, mà là nó không có tâm trạng để nói.

Nó bây giờ sắp khóc ngất trong nhà vệ sinh rồi.

Lúc đó, nó tự cho là đại công cáo thành, bèn từ túi bên này của Tống Thư Hàng bò lên Ngộ Đạo Thạch, sau đó nó dùng rễ hành ôm lấy Ngộ Đạo Thạch, định nghỉ ngơi một lát, tích lũy chút sức lực rồi mang Ngộ Đạo Thạch bỏ trốn, tiện thể mang cả thanh 'bảo đao Bá Toái' đi nữa.

Thế nhưng, không biết tự lúc nào nó đã ngủ thiếp đi, còn mơ một giấc mơ thật dài.

Trong mơ xảy ra chuyện gì nó không nhớ rõ, khó khăn lắm mới tỉnh lại thì nó phát hiện ra chuyện lớn rồi.

Nó đã nảy mầm!

Nảy mầm là chuyện tốt, nhưng vấn đề là, nó cắm rễ sai chỗ rồi.

Đúng vậy, rễ của nó không biết tự lúc nào đã cắm vào trong Ngộ Đạo Thạch...

Chuyện lớn hơn nữa là, rễ của nó không nhổ ra được!

Hơn nữa, nó phát hiện mình không thể biến thành hình người.

Nó mọc trên Ngộ Đạo Thạch rồi a a a a...

Không thể biến thành hình người thì bảo nó làm sao mang Ngộ Đạo Thạch chạy trốn?

Làm sao đi lấy thanh bảo đao kia?

Bây giờ nó chỉ là một cọng rễ hành, không thể động đậy.

Vì vậy, tâm trạng của Thông nương hiện giờ rất tệ, không muốn nói chuyện. – Ngươi bám trên tảng đá này làm gì?

Xuống đi, ta đi tìm một chậu cây nhỏ trồng ngươi vào, để ngươi nhanh chóng mọc rễ nảy mầm hồi phục nguyên trạng. – Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu đưa tay ra kéo phần rễ của Thông nương.

Kéo một cái... sao không kéo xuống được?

Tống Thư Hàng giơ Ngộ Đạo Thạch lên xem kỹ: – Ngươi mọc trên đó rồi à?

Rễ hành run run, không nói một lời.

Nó đang đau lòng muốn chết đây. – Không nói được sao? – Tống Thư Hàng lẩm bẩm, rồi cất Ngộ Đạo Thạch đi.

Cậu lại mở điện thoại ra xem giờ.

Thời gian đã hơn hai giờ sáng...

Giấc ngủ này của mình thật dài.

Cũng đúng, mình đã mơ về ba trăm năm đằng đẵng của Thông nương, sao mà không dài cho được?

Bác Lữ, Lữ Thiên Hữu, cùng Triệu Nhã Nhã và hai người bạn của cô ấy chắc đã ăn xong cơm rồi về rồi nhỉ?

Tiếp đó, Thư Hàng lại đăng nhập vào Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Vừa mở nhóm lên, phần mềm chat thông báo có người @cậu, là Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng kéo xem lịch sử trò chuyện.

Buổi chiều, các tiền bối trong nhóm sau khi trả lời câu hỏi 'yêu hành ba trăm năm' của Tống Thư Hàng, chủ đề lan man một hồi, lại chuyển sang 'Thực Tiên Yến' của Biệt Tuyết tiên cơ.

Rất nhiều tiền bối đang đoán xem Thực Tiên Yến lần này sẽ có món gì.

Mấy vị tiền bối có kinh nghiệm thảo luận sôi nổi, bắt đầu hồi tưởng lại mỹ vị của mấy lần Thực Tiên Yến trước.

Các loại tên món ăn kỳ lạ, nhưng nghe thôi đã thấy rất ngon.

Tống Thư Hàng sờ sờ bụng, bụng cậu vừa được Vân Vụ đạo trưởng dùng 'Không Không Diệu Thủ' rửa sạch, nhìn thấy tên các món ăn này, miệng chảy đầy nước miếng.

Tống Thư Hàng kéo lịch sử trò chuyện, ở cuối cùng thấy được tin nhắn của Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử: "@Thư Sơn Áp Lực Đại, Tống tiền bối, địa chỉ nhận hàng của anh bây giờ là gì thế, 'Linh Mạch Bích Trà' em tự tay làm đã thành công rồi, em gửi cho anh một phần nhé!" Lúc đó, Tống Thư Hàng đang gặp ác mộng tàn khốc, tự nhiên không kịp trả lời.

Thấy tin nhắn của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó mở thông tin cá nhân ra, trả lời Vũ Nhu Tử một tin nhắn: "Cảm ơn Vũ Nhu Tử nhé, rất mong chờ Linh Mạch Bích Trà do chính tay em làm đó." Tiếp đó, Thư Hàng lại đính kèm địa chỉ nhà mình.

Sau đó cậu vươn vai một cái, chuẩn bị vào bếp tìm chút gì đó ăn...

......

Trên Linh Vũ Điệp Đảo, một người đàn ông trung niên đẹp trai không có đối thủ nhíu mày, mở một tin nhắn trả lời trên phần mềm chat của điện thoại.

Sau đó, người đàn ông trung niên nhe răng: – Người đâu... lén đổi lô Linh Mạch Bích Trà mà Vũ Nhu Tử làm đi, đổi thành loại bình thường.

Tiểu tử, may mà lão phu thấy được tin nhắn này.

Nếu không, tháng tới cậu cứ chuẩn bị để mông mình mọc đầy mụn nhọt đi. ************ Nửa đêm, mẹ Tống đột nhiên thức dậy, dụi mắt đi vào bếp.

Sau đó, bà theo thói quen kéo thớt... nhưng vừa đưa tay kéo, chiếc thớt vốn dày dặn lại vỡ thành nhiều mảnh.

Không chỉ thớt, mà cả mặt bàn đá cẩm thạch bên dưới cũng có mấy vết dao. – Hả?

Chuyện gì thế này? – Mẹ Tống lập tức tỉnh táo lại.

Bà bắt đầu nhớ lại chuyện buổi sáng... hẳn là lúc mình làm món thịt cừu xào hành, có một cọng hành làm thế nào cũng không thái được.

Rồi sau đó, mình đã đi lấy thanh đao trang trí của Tống Thư Hàng xuống thái thịt cừu?

Nhớ đến đây, mẹ Tống cả người giật mình: – Điên rồi sao?

Chưa nói đến cọng hành làm thế nào cũng không thái được, sao mình lại nghĩ đến việc lấy thanh đao dài ba thước ba kia ra để thái hành chứ?

Còn nữa, cọng hành đó rốt cuộc là sao, thái thế nào cũng không đứt?

Trong tình huống bình thường, nếu gặp phải cọng hành thái không đứt, ý nghĩ đầu tiên của bà chắc chắn là vứt đi, hoặc gọi mọi người đến xem là chuyện gì?

Nhưng lúc đó bà cứ đâm đầu vào, chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ muốn thái bằng được cọng hành đó!

Mẹ Tống nhớ lại lúc đó, mình dường như bị thứ gì đó ảnh hưởng, cả người như tẩu hỏa nhập ma, tư duy cũng không rõ ràng. – Cọng hành đó là do Thư Hàng mang về, nói là giống mới gì đó. – Mẹ Tống nhớ lại từng chút một.

Lại liên tưởng đến sau đó, Tống Thư Hàng đột nhiên một hơi ăn hết cả đĩa thịt cừu xào hành.

Cọng hành đó không phải có vấn đề chứ?

Hơn nữa, Tống Thư Hàng ăn xong đĩa thịt cừu xào hành đó, liền lập tức về phòng.

Sau đó Triệu Nhã Nhã phát hiện cậu ngồi ngủ gật trên sàn nhà trong phòng, bèn bảo ba Tống qua khiêng Thư Hàng lên giường ngủ.

Lúc đó mọi người đều tưởng Tống Thư Hàng đi đường mệt mỏi, nên kiệt sức.

Chương 267

Nhưng liên kết trước sau, bà càng nghĩ càng cảm thấy có vấn đề. – Thằng nhóc Thư Hàng này. – Mẹ Tống nhíu mày, bước nhanh về phía phòng Tống Thư Hàng.

Rất trùng hợp, Tống Thư Hàng đang đói bụng, xoa bụng từ trong phòng đi ra, định vào bếp tìm đồ ăn, vừa hay nhìn thấy mẹ Tống. – Mẹ?

Muộn thế này rồi còn chưa ngủ à? – Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Mẹ Tống đáp: – Đang định đi xem con đây. – Xem con?

Ha ha, con chỉ là ngủ một lúc tự nhiên thấy đói quá, nên định tìm chút gì ăn. – Tống Thư Hàng cười hề hề. – Vẫn còn chút cơm, để mẹ rang cơm trứng cho con. – Mẹ Tống đáp.

Sau đó, bà và Thư Hàng cùng nhau trở lại bếp, bắt đầu rang cơm trứng cho Tống Thư Hàng.

Mẹ Tống vừa rang cơm, vừa hỏi: – Thư Hàng, nói thật cho mẹ biết, cọng hành của con có phải có vấn đề không?

Tống Thư Hàng lén nhìn sắc mặt mẹ, liền dứt khoát đáp: – Đúng là có chút vấn đề, vấn đề cụ thể là gì thì không dễ hình dung lắm.

Đại khái là, người thể chất không đủ mạnh thì không thể ăn cọng hành đó, nếu không sẽ ảnh hưởng đến cơ thể. – Nhưng mẹ yên tâm, cơ thể con hoàn toàn không có vấn đề gì.

Cọng hành đó vốn là con cố ý mang về, trong lòng con tự biết. – Tống Thư Hàng cười rạng rỡ.

Chuyện liên quan đến tu chân... bây giờ vẫn chưa phải lúc nói thẳng với ba mẹ Tống.

Cậu vẫn chưa đủ mạnh, phải đợi cậu mạnh hơn nữa, tích trữ nhiều tài nguyên tu luyện hơn, rồi mới từ từ tính sau. – Con đã nói vậy thì mẹ cũng tạm yên tâm. – Mẹ Tống thở dài: – Ngày mai có rảnh thì cùng ba con, để con bé Nhã Nhã đưa hai người đến bệnh viện xem, làm một cuộc kiểm tra sức khỏe toàn diện.

Vì ba Tống và họ vừa mới gặp tai nạn xe, nên mẹ Tống không yên tâm, bảo Triệu Nhã Nhã ngày mai có rảnh thì đưa ông đi kiểm tra sức khỏe, lỡ có bệnh tiềm ẩn gì cũng kịp thời giải quyết. – Không cần đâu ạ?

Con mới đi kiểm tra sức khỏe toàn diện với chị Nhã Nhã cách đây không lâu mà. – Tống Thư Hàng buột miệng đáp. – Mới kiểm tra cách đây không lâu? – Mẹ Tống bưng cơm trứng, mặt đầy nghi hoặc. – Khụ, là lúc đại hội thể thao lần trước ạ.

Chị Nhã Nhã đến trường bọn con thực tập, liền tiện tay đưa con đi làm kiểm tra toàn diện.

Cơ thể con khỏe mạnh lắm, hoàn toàn không có vấn đề gì. – Tống Thư Hàng vỗ ngực nói. ************ Khách sạn gần bệnh viện số sáu.

Tiểu hòa thượng thầm xoa mông, việc điều trị bệnh trĩ còn thiếu một liệu trình nữa.

Sau khi khỏi là phải về nhà Thư Hàng sư huynh rồi.

Trong đầu không ngừng vang lên đoạn video mà Đậu Đậu cho cậu xem.

Tống Thư Hàng nắm chặt tay gầm lên giận dữ: "Bất kể ngươi có bị trĩ hay không, ta cũng sẽ đánh cho ngươi ra cả cứt!" Đánh cho ra cả cứt, đánh cho ra cả cứt.

Câu nói này cứ vang vọng trong đầu tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng vẻ mặt nghiêm túc, cậu là một đứa trẻ rất nghiêm túc: – Nếu ngày mai sau khi điều trị xong về nhà, Thư Hàng sư huynh nhất định sẽ đánh mình ra cả cứt sao?

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Tiểu hòa thượng bất giác nhìn sang Đậu Đậu đang ngủ bên cạnh, và Chu Ly đang nhắm mắt tu luyện.

Hay là, ngày mai thử thương lượng với Đậu Đậu, tạm thời không về nhà, hai người lại trốn đi một thời gian?

Đợi Thư Hàng sư huynh hết giận rồi hẵng về? ************ Trên Linh Vũ Điệp Đảo.

Vũ Nhu Tử hài lòng nhìn chiếc thùng gỗ khổng lồ trước mặt: – Ừm, thật hoàn hảo.

Tiếp theo là chờ gửi thùng hàng đi thôi!

Ngày hôm sau, ngày 11 tháng 7, trời âm u.

Trời hiếm khi mát mẻ, tuy có 'Phong Hồn Băng Châu' nên cậu không sợ nóng bức.

Nhưng trong mùa hè nóng nực, chỉ cần không phải nhìn vào nụ cười rạng rỡ của ông mặt trời, tâm trạng cả người cũng sẽ tốt lên.

Sáng sớm hôm nay, Triệu Nhã Nhã đã lái xe đến, đón ba Tống đi bệnh viện kiểm tra sức khỏe...

Ba Tống lúc đầu còn nói cơ thể mình không có vấn đề gì, không muốn đi bệnh viện.

Thế hệ của ba Tống đều có một tật xấu, bị bệnh cũng không thích đi bệnh viện, cảm cúm thông thường thì càng thích tự mình ở nhà chịu đựng, đối với ba chữ 'đi bệnh viện' có sự kháng cự bẩm sinh.

Thế nhưng, khi mẹ Tống nghiêm mặt, ba Tống liền ngoan ngoãn đi theo Triệu Nhã Nhã đến bệnh viện.

Mối quan hệ đặc biệt giữa ba Tống và mẹ Tống cũng có một câu chuyện.

Nghe nói hai người thời còn đi học là bạn cùng lớp...

Những năm đầu, ba Tống không giống như bây giờ, một dáng vẻ thư sinh.

Lúc đó, thể hình của ba Tống có thể so với ông Lữ, lưng hùm vai gấu, thân hình cường tráng, còn mặt đầy thịt bặm.

Hơn nữa, ba Tống còn là chủ lực vàng của câu lạc bộ Tán đả của trường...

Còn mẹ Tống, năm đó là một mỹ nữ có chút danh tiếng trong trường.

Nguyên nhân hai người quen nhau là thế này: Nghe nói, năm đó trong câu lạc bộ Tán đả có một thành viên là bạn thân của ba Tống.

Người đó lúc ấy đang muốn theo đuổi mẹ Tống, nhưng khổ nỗi không có cơ hội tiếp xúc.

Cuối cùng, anh ta khổ tư mấy ngày, nghĩ ra một diệu kế.

Thế là tìm đến ba Tống, nhờ ba Tống giúp diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân.

Năm đó ba Tống thân hình cường tráng, mặt đầy thịt bặm, đóng vai người xấu không cần hóa trang.

Chỉ cần đứng đó gồng cơ bắp, cộng thêm một nụ cười nham hiểm, là đã thành một đại phản diện bẩm sinh.

Vì vậy, người bạn thân kia đã nhờ ba Tống đóng vai kẻ xấu, dọa mẹ Tống một phen.

Sau đó, vào thời khắc quan trọng, anh ta sẽ xuất hiện lộng lẫy, anh hùng cứu mỹ nhân, giành được trái tim người đẹp!

Tính cách của ba Tống năm đó thì sao nhỉ, cũng có mấy phần giống Tống Thư Hàng bây giờ, đối với những việc nhỏ có thể giúp người khác một tay này đều không từ chối.

Thế là, hai người đặt ra lời thoại.

Sau đó, hai người chọn một con đường nhỏ mà mẹ Tống năm đó thường đi về, đợi bà đi qua.

Người bạn thân kia nấp trong góc, chuẩn bị sẵn sàng anh hùng cứu mỹ nhân.

Còn ba Tống thì gồng cơ bắp, nghênh đón mẹ Tống.

Theo kế hoạch, ba Tống chặn mẹ Tống lại, gồng cơ bắp trước mặt bà, cười nham hiểm: – Này cô em, đi chơi với anh một chỗ hay ho, hai chúng ta vui vẻ một chút nhé?

Tiếp theo, theo kịch bản, mẹ Tống sẽ bị dọa khóc, sau đó người bạn thân xuất hiện lộng lẫy anh hùng cứu mỹ nhân, đánh đuổi ba Tống, giành được trái tim người đẹp.

Nhưng lúc đó, mẹ Tống không hề tỏ ra sợ hãi.

Bà bình tĩnh đứng tại chỗ, nhìn từ trên xuống dưới, từ đầu đến chân đánh giá ba Tống một lượt, ánh mắt đó khiến ba Tống cũng có chút rùng mình.

Tiếp đó, mẹ Tống gật đầu, bình tĩnh nói: – Được thôi, chúng ta đi.

Rồi bà và ba Tống cứ thế sánh vai rời đi...

Rời đi.

Người bạn thân chí cốt của ba Tống quỳ sụp xuống đất, mãi không nói được một lời.

Không lâu sau, mẹ Tống trở thành bạn gái của ba Tống.

Còn người bạn thân của ba Tống, không biết đã khóc ngất trong nhà vệ sinh bao nhiêu lần.

Sau đó, trong mấy năm đi học, khí chất của ba Tống thay đổi lớn.

Ông từ một người đàn ông mạnh mẽ thân hình cường tráng, mặt đầy thịt bặm; biến thành một người đàn ông đeo kính, thư sinh, lời nói cử chỉ tao nhã, thành tích học tập càng tiến bộ vượt bậc.

Sự thay đổi to lớn như vậy, ba Tống rốt cuộc đã chịu bao nhiêu khổ cực, thật sự không thể nói cho người ngoài biết... ......

Sau khi thức dậy, Tống Thư Hàng đang ăn sáng thì mẹ Tống vội vàng đi tới, hỏi: – Thư Hàng, người bị thương mà con nhặt về đâu rồi?

Bà vừa mới vào phòng khách xem, phát hiện người bị thương hôn mê bất tỉnh hôm qua đã biến mất, cả cái ga trải giường nhà mình cũng không thấy đâu.

Tống Thư Hàng nuốt quả trứng rán trong miệng, nói: – Con cũng đang định nói với mẹ đây, người bị thương đó nửa đêm tỉnh lại rồi.

Sau đó ông ta đến phòng con tìm con, nói chuyện với con một lúc rồi rời đi. – Nửa đêm canh ba quấn chăn rời đi?

Chương 268

Con không giữ ông ta lại sao? – Mẹ Tống nhíu mày. – Lúc đó, ông ta nửa đêm đến tìm con, con còn chưa tỉnh hẳn.

Ông ta nói chuyện với con xong, liền quấn chăn rời đi...

Con còn không kịp đưa quần áo cho ông ta nữa.

Thôi kệ, không sao đâu, chuyện quần áo ông ta tự có cách giải quyết.

Dù sao con với ông ta cũng không thân lắm...

Ông ta muốn đi, con cũng không cản. – Tống Thư Hàng thuận miệng đáp.

Cậu thật sự không nghĩ đến việc đưa quần áo cho Vân Vụ đạo nhân, người ta quấn chăn, 'vèo' một cái đã nhảy ra khỏi cửa sổ bay đi mất rồi. – Con đó, thật là.

Ngay cả một bộ quần áo cũng không cho người ta, sẽ bị người ta chê cười. – Mẹ Tống thở dài, rồi lại nói: – Còn nữa, người bạn kia của con vẫn chưa ngủ dậy à?

Bà thấy Bạch Tôn Giả vẫn chưa dậy ăn cơm... – Ha ha, anh ấy hơi tham ngủ.

Nhưng hôm qua trên đường đi toàn là anh ấy lái xe, nên chắc mệt hơn.

Cứ để anh ấy ngủ thêm một lát nữa, không sao đâu. – Tống Thư Hàng cười gượng.

Toi rồi, Bạch Tôn Giả phải bế quan hơn hai ngày.

Bây giờ mới qua hai mươi tiếng đồng hồ, còn lâu mới đến lúc

Bạch tiền bối kết thúc bế quan.

Cậu phải nghĩ cách, không để lộ sơ hở mới được. – Đúng là một người ham ngủ, vậy thì cứ để cậu ấy ngủ thêm một lát nữa.

Trưa nhất định phải gọi cậu ấy dậy ăn cơm, nếu không ngủ tiếp sẽ không tốt cho sức khỏe. – Mẹ Tống nói. – Con biết rồi, đến trưa con nhất định sẽ gọi anh ấy dậy. – Tống Thư Hàng bảo đảm.

Không biết có thể cưỡng ép gọi Bạch Tôn Giả xuất quan được không?

Nếu cưỡng ép đánh thức Bạch tiền bối đang bế quan, liệu có xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?

Ví dụ như, Bạch tiền bối có giống như 'nổi quạu khi bị đánh thức' không, nếu không bế quan đủ, liệu có 'nổi quạu khi xuất quan' không?

Lỡ như có 'nổi quạu khi xuất quan', liệu có nổ tung nhà cậu không?

À đúng rồi, mà nói... hôm nay việc điều trị bệnh trĩ của tiểu hòa thượng sẽ kết thúc!

Đến lúc đó, Chu Ly sư huynh sẽ đưa 'Đậu Đậu' và tiểu hòa thượng trở về.

Đến lúc đó có thể nhờ Chu Ly sư huynh nghĩ cách, biết đâu có pháp thuật nào đó có thể biến thành hình dạng của Bạch tiền bối, đóng giả Bạch tiền bối ra ăn một bữa cơm, tránh để mẹ Tống nghi ngờ.

Như vậy, vấn đề bế quan của Bạch tiền bối có thể được giải quyết!

Vừa nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ăn sáng xong, thời gian gần bảy giờ rưỡi. – Mẹ, con đi luyện tập một chút, có lẽ sẽ mất một lúc, có chuyện gì thì gọi điện cho con nhé.

– Tống Thư Hàng gọi.

Ở nhà, hoàn toàn không có chỗ để tu luyện.

Vì vậy, cậu phải tìm một nơi vắng người gần đó để tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》. – Ừ, đừng đi quá xa. – Mẹ Tống thuận miệng nói.

Tống Thư Hàng sờ Ngộ Đạo Thạch trong túi, suy nghĩ một lát, rồi lại ra phòng khách lấy 'bảo đao Bá Toái' dùng vải bọc kỹ mang theo. 'Hỏa Diễm Đao' mà Xích Tiêu Tử truyền thụ cũng phải chăm chỉ tu luyện.

Từ sau khi nhìn thấy bóng dáng của 'Xích Tiêu Tử' trong ký ức của Thông nương, Tống Thư Hàng ngày càng cảm thấy chiêu 'Hỏa Diễm Đao' này có lẽ ẩn chứa bí mật sâu xa hơn.

Tống Thư Hàng rời đi, liền chạy thẳng về hướng núi Ngưu Đỉnh, đó là một nơi tốt để tu luyện. ***************** Trong một khu rừng ở núi Ngưu Đỉnh.

Tống Thư Hàng sau khi đánh xong một lượt 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, nhắm mắt cảm nhận sự thay đổi của cơ thể.

Hôm qua, cậu mới mở 'tị khiếu'.

Nhưng hôm nay, sau khi đánh xong một lượt quyền pháp, cậu phát hiện khí huyết trong 'nhĩ khiếu', khiếu thứ tư của mình đã đầy ắp, có cảm giác hơi căng trướng!

Dự kiến, nhiều nhất là bảy ngày nữa, 'nhĩ khiếu' sẽ tích đủ khí huyết, có thể đột phá! – Là do hôm qua ăn phải thân thể của Thông nương sao? – Tống Thư Hàng trong lòng đã hiểu, thân thể của Thông nương mà cậu nuốt vào bụng hôm qua tuy đã bị Vân Vụ đạo nhân dùng 'Không Không Diệu Thủ' lấy ra, hóa thành tinh thể Tinh chất hành.

Thế nhưng, vẫn còn một phần đã bị Tống Thư Hàng tiêu hóa, trở thành vật bổ sung khí huyết cho bản thân.

Thông nương tuy chiến đấu hơi phế, nhưng tu vi ba trăm năm của nó không phải là giả.

Dù chỉ là một phần nhỏ, cũng đủ để lấp đầy một khiếu huyệt của Tống Thư Hàng. – Sau nhĩ khiếu, chính là khẩu khiếu.

Sau khẩu khiếu, chính là cảnh giới Dược Long Môn!

Cá chép vượt vũ môn, hóa hư thành thật.

Lực khí huyết vô hình trong cơ thể, đến lúc đó sẽ hóa thành chân khí! – Tống Thư Hàng hít sâu.

Chân khí và khí huyết không giống nhau, chân khí có thể phóng ra ngoài, giống như trong phim ảnh, tu luyện đến cảnh giới cực cao, vung kiếm một nhát, kiếm thế là một đạo kiếm khí chém ra.

Ngầu!

Đang nghĩ vậy, Tống Thư Hàng nhìn thấy 'bảo đao Bá Toái' trong tay.

Là đao à... là đao mà.

Ngay cả thứ mà Xích Tiêu Tử trong mơ truyền thụ cũng là Hỏa Diễm Đao.

Chẳng lẽ, đời này cậu định sẵn phải trở thành một đao khách, chứ không phải kiếm khách? – Hừ!

Đợi ta tu luyện đến cảnh giới Nhị phẩm Chân Sư, lập tức đi luyện mấy bộ kiếm pháp.

Bạch y trường kiếm, cất cao tiếng hát! – Tống Thư Hàng nghiến răng.

Đầu tiên là lặp đi lặp lại tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, 《Bất Động Kim Cương Thân》, sau đó là 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Tiếp theo là 'Hỏa Diễm Đao' và ba mẹo vận dụng tinh thần lực là 'Tinh Thần Trinh Tham Pháp', 'Cảnh Giác' và 'Tinh Thần Uy Áp'.

Sau đó là đạo thuật Chưởng Tâm Lôi, Quy Tức Thuật.

Cuối cùng Tống Thư Hàng lại đốt lên một ngọn lửa nhỏ, tu luyện 'Khống Hỏa Quyết'.

Không biết từ lúc nào, cậu cũng đã học được rất nhiều kỹ năng.

Ngầu nhất chính là Chưởng Tâm Lôi, Khống Hỏa Quyết cũng rất ngầu, tiếc là cậu chưa tu luyện đến nơi đến chốn.

Một lượt tu luyện kết thúc, đã qua ba tiếng đồng hồ.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên.

Lấy ra xem, thì ra là tiểu Giang của chuyển phát nhanh Phong Thu gọi đến.

Ai gửi hàng?

Chẳng lẽ là 'Linh Mạch Bích Trà' mà Vũ Nhu Tử gửi qua?

Tốc độ thật nhanh!

Tống Thư Hàng nghe điện thoại: – Alo, tiểu Giang? – Ha ha, bạn học Thư Hàng, là tôi đây.

Tôi đang ở dưới lầu nhà cậu, có một kiện hàng lớn muốn giao cho cậu. – Giọng cười sảng khoái của Tư Mã Giang truyền đến từ đầu dây bên kia. – Hàng lớn? – Tống Thư Hàng theo phản xạ hỏi. – Lớn lắm, một cái thùng hình vuông, khoảng một mét sáu khối đó. – Tư Mã Giang trả lời.

Tống Thư Hàng ngẩn người.

Chương 269

Lớn như vậy?

Nếu chỉ là 'Linh Mạch Bích Trà', chẳng lẽ cô nàng Vũ Nhu Tử này định gửi cho mình đủ trà để uống cả đời sao?

Chỉ có thể nói, không hổ là cô nàng nhà giàu, ra tay quá hào phóng.

Nhưng ân tình này lớn như vậy, tương lai mình không biết có trả nổi không, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nói thật, có thể khi vừa bước vào thế giới tu chân, liên tiếp gặp được Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, Bạch tiền bối...

ồ, còn có Đậu Đậu, thật sự là một chuyện vô cùng may mắn.

Tống Thư Hàng nói với Tư Mã Giang: – Tiểu Giang anh đợi một lát nhé, tôi đang ở ngoài.

Tôi bảo mẹ tôi xuống mở cửa cho anh. – Không vấn đề. – Tư Mã Giang cười đáp.

Tắt điện thoại xong, Tống Thư Hàng lại gọi cho mẹ: – Mẹ, dưới lầu có hàng đến ~ Mẹ mở cửa ra ký nhận đi ạ! – Hàng à?

Được rồi, biết rồi. – Sau đó, mẹ Tống lớn tiếng gọi: – Ông Tống ơi, Thư Hàng có hàng ở dưới lầu, ông xuống xem đi! – Biết rồi. – Ba Tống lớn tiếng đáp lại.

Xem ra ba Tống và Triệu Nhã Nhã đã từ bệnh viện về?

Lúc này, trong điện thoại mẹ Tống lại thuận miệng hỏi một câu: – Hàng gì vậy?

Sáng sớm đã giao đến rồi? – Chắc là trà bạn con gửi cho con thôi ạ, à đúng rồi, chị Nhã Nhã còn ở nhà mình không ạ? – Tống Thư Hàng hỏi lại.

Mẹ Tống đáp: – Vẫn còn, mẹ giữ nó lại ăn cơm rồi.

Mấy ngày nay nó cũng nghỉ ngơi. – Vậy mẹ lát nữa hàng lên, mẹ giúp con mở ra xem.

Nếu bên trong cả thùng toàn là trà, thì giúp con lấy một hộp trà cho Triệu Nhã Nhã.

Cứ bảo chị ấy, đây là loại hôm qua cho chị ấy uống đó. – Tống Thư Hàng đáp, hôm qua cậu đã muốn tặng thêm một phần trà cho Triệu Nhã Nhã, nhưng sau đó mình ngất đi, không kịp đưa. – Được, mẹ biết rồi. – Mẹ Tống nói: – Con cũng về sớm ăn cơm, đừng chơi quá lâu. – Không vấn đề gì, con về ngay. – Tống Thư Hàng nói.

Gọi điện xong, cậu lại nuốt một viên Khí Huyết Hoàn, tiếp tục tu luyện, đã ra ngoài rồi thì cố gắng hoàn thành bài tập tu luyện của hôm nay. ......

Lúc này, ba Tống xuống lầu, nhìn thấy Tư Mã Giang to cao vạm vỡ đang đứng ở cửa, phía sau còn có bốn người đàn ông mặc đồ đen cao lớn đang canh giữ một chiếc thùng gỗ. – Là hàng của Thư Hàng sao? – Ba Tống nghi hoặc hỏi, ông dùng giọng địa phương Ôn Châu.

Mà nói, nhà ai giao hàng lại như thế này?

Còn có bốn người mặc đồ đen khiêng hàng đến? – Ha ha, ngài chính là ba của bạn học Thư Hàng phải không, hai người trông thật giống nhau! – Tư Mã Giang ha ha cười, cũng nói một giọng Ôn Châu chuẩn, sau đó, anh ta tiến lên thuận tay đưa một tấm danh thiếp cho ba Tống: – Tại hạ là Tư Mã Giang của chuyển phát nhanh Phong Thu, thùng hàng này hơi lớn, người của chúng tôi giúp ngài khiêng lên lầu nhé?

Là một tinh anh trong ngành chuyển phát nhanh đủ tiêu chuẩn, Tư

Mã Giang nắm vững ngôn ngữ của nhiều quốc gia, cũng như hơn mười loại phương ngữ địa phương ở An Lạc, hoàn toàn tránh được vấn đề 'không hiểu khách hàng nói gì'. – Tốt quá, cảm ơn các cậu nhiều. – Ba Tống nhận danh thiếp xong, gật đầu.

Thùng hàng to một mét sáu khối, một mình ông đúng là không khiêng lên được.

Ngoài ra, thực ra ngoại hình của ba Tống và Thư Hàng nhiều nhất chỉ giống nhau một phần, lời nịnh nọt này của Tư Mã Giang đúng là gãi đúng chỗ ngứa của ông. – Thái độ phục vụ của chuyển phát nhanh Phong Thu các cậu đều tốt như vậy sao? – Ba Tống thuận miệng hỏi. – Đương nhiên, lúc nào cũng tuyệt vời như vậy!

Chỉ cần ngài có hàng muốn gửi, gọi điện cho tôi, gọi là có mặt ngay! – Tư Mã Giang mặt dày quảng cáo cho công ty mình.

Đồng thời đưa ra phiếu ký nhận: – Phiền ông Tống ký tên vào đây.

Ba Tống mỉm cười gật đầu, ký tên của mình.

Trong lòng lại thầm nghĩ, xem ra Thư Hàng còn là khách hàng lớn của công ty chuyển phát nhanh này?

Thái độ phục vụ tốt như vậy?

Ba Tống cũng không phải người mới ra đời, lăn lộn trong xã hội bao nhiêu năm, có những chuyện nhìn một cái là có thể đoán được đại khái.

Thứ trong thùng này, chẳng lẽ là đồ rất quý giá sao?

Bốn nhân viên giao hàng mặc đồ đen cẩn thận khiêng thùng gỗ, khiêng vào nhà Tống Thư Hàng, đặt ở đại sảnh.

Sau đó, Tư Mã Giang và người nhà Tống Thư Hàng cáo biệt: – Vậy thưa ông Tống, chúng tôi không làm phiền nữa.

Chào tạm biệt xong, anh ta dẫn theo bốn người mặc đồ đen, không liếc ngang liếc dọc rời khỏi nhà Tống Thư Hàng. ...... – Vừa rồi là giao hàng à? – Mẹ Tống nghi hoặc từ trong bếp đi ra, bộ dạng đó đâu giống giao hàng?

Đặc biệt là bốn người mặc đồ đen kia, rất giống vệ sĩ áo đen trong phim. – Thằng nhóc Thư Hàng này, một năm nay ở trường làm cái quái gì thế nhỉ? – Ba Tống lẩm bẩm, ông nhớ đến chiếc xe máy một trăm năm mươi mã lực kia.

Cộng thêm việc Tống Thư Hàng học ngành thiết kế và chế tạo cơ khí, chẳng lẽ thằng nhóc này thiên phú xuất chúng, đã cùng người khác thiết kế chế tạo thiết bị cơ khí lớn rồi?

Rồi, nhìn chiếc thùng lớn trước mắt, ba Tống lại tò mò hỏi: – À mà, trong thùng hàng này là cái gì vậy? – Thư Hàng nói có thể là trà... nhưng có loại trà nào lại đựng trong thùng lớn như vậy không? – Khóe miệng mẹ Tống co giật.

Thùng lớn thế này, phải đựng bao nhiêu trà chứ?

Uống có hết không?

Chẳng lẽ định uống cả đời sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên, trong thùng truyền ra một tiếng động. – Có tiếng động? – Ba Tống cảnh giác. *Cạch cạch, cạch cạch*, âm thanh ngày càng rõ, đúng là có thứ gì đó đang hoạt động bên trong.

Ngay sau đó, mẹ Tống và ba Tống thấy nắp thùng gỗ từ từ bị đẩy lên.

Âm thanh này khiến người ta có chút rùng mình.

Mẹ Tống ra hiệu cho ba Tống.

Ba Tống tiện tay vớ lấy cây chổi bên cạnh, tay phải dùng sức, cánh tay ẩn hiện cơ bắp nổi lên. *Rầm!* Lúc này, nắp thùng gỗ bị hất tung lên. – Ha ha ha ha, ta-da!

Tống tiền bối, em xuất hiện hoành tráng đây, bất ngờ chưa? – Một cô gái dáng người cao gầy từ trong thùng đột nhiên đứng dậy, hai tay giơ cao, mặt nở nụ cười đắc ý vì trò đùa thành công.

Cô có một mái tóc đen dài, như thác nước xõa sau lưng.

Trên người mặc áo thun trắng đơn giản và quần lửng, tràn đầy sức sống thanh xuân.

Nổi bật nhất chính là đôi chân của cô, quá dài, cực kỳ bắt mắt!

Miệng mẹ Tống lập tức há thành hình chữ 'O', nửa ngày không khép lại được.

Ba Tống cầm cây chổi, vẻ mặt lúng túng. – Hả? – Cô gái chân dài nhìn quanh, thấy mẹ Tống đang kinh ngạc, ba Tống đang cầm cây chổi.

Lại quay đầu nhìn một vòng, nhưng không thấy bóng dáng Tống Thư Hàng đâu. – Cái đó, Tống tiền bối không có ở đây ạ?

Chương 270

– Nụ cười đắc ý trên mặt cô gái chân dài biến thành nụ cười gượng ngùng. – Tống tiền bối? – Mẹ Tống mặt đầy nghi hoặc.

Thấy mẹ Tống vẻ mặt không hiểu, cô gái chân dài chớp chớp mắt: – Không xong, chẳng lẽ gửi nhầm địa chỉ?

Sau đó... trong ánh mắt ngỡ ngàng của ba Tống, mẹ Tống, cô bò ra khỏi thùng gỗ, nhặt lại cái nắp gỗ vừa bị cô đẩy đi.

Tiếp đó, cô lại bò vào thùng, ngồi xổm xuống.

Lại đậy nắp lên trên.

Thật tội cho cô, một cô gái cao gầy lại phải ngồi xổm trong một cái thùng như vậy không phải dễ dàng.

Trước khi đậy nắp, cô gái chân dài còn ngại ngùng nói với ba Tống, mẹ Tống: – Xin lỗi ạ, chú, dì.

Có lẽ là giao hàng nhầm, ha ha ha ha.

Cháu gọi điện hỏi tình hình, đừng vội ạ.

Sau đó, chỉ nghe thấy tiếng cô lấy điện thoại ra gọi.

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối. – Alo... là Tống tiền bối phải không ạ? – Cô gái nhỏ lo lắng nói. – Ha ha, Vũ Nhu Tử à, em có phải định nói với anh về kiện hàng Linh Mạch Bích Trà không?

Vừa rồi người giao hàng đã mang Linh Mạch Bích Trà đến nhà anh rồi. – Tống Thư Hàng cười nói. – Đến nhà anh rồi ạ? – Vũ Nhu Tử khựng lại: – Không đúng ạ, em không thấy Tống tiền bối đâu cả! – Không thấy anh? – Tống Thư Hàng cũng khựng lại.

Cậu ra sức day day trán, trong đầu lập tức nhớ lại kiện hàng lớn lần trước nhận được là của Tô Thị A Thập Lục, hàng hóa là một hộp Linh Mạch Bích Trà, một bình Tích Cốc Đan.

Ngoài ra, còn tặng kèm một cô bé Tô Thị A Thập Lục đáng yêu... – Vũ Nhu Tử, em tự gửi mình qua đây đấy à? – Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Vũ Nhu Tử ha ha cười: – A, tiền bối đoán ra rồi ạ?

Ha ha ha ha. – Em đợi chút, anh về nhà ngay...

Anh vừa mới ở ngoài tu luyện.

Người nhận hàng là ba và mẹ anh. – Tống Thư Hàng cười khổ. – A?

Ồ!

Thảo nào không thấy tiền bối đâu. – Vũ Nhu Tử gật đầu: – Vậy... em có cần đợi trong thùng đến khi anh về không? – ...Không cần đâu, em cứ ra ngoài trước đi, anh gọi điện cho ba mẹ anh giải thích sự việc. – Tống Thư Hàng nói, rồi dập tắt ngọn lửa 'Khống Hỏa Quyết' trước mặt.

Sau đó, cậu vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, dùng tốc độ nhanh nhất chạy về nhà.

Cậu có một dự cảm, mẹ Tống sau khi gặp Vũ Nhu Tử sẽ xảy ra phản ứng hóa học! ......

Bên kia.

Dưới sự chứng kiến của ba Tống và mẹ Tống, Vũ Nhu Tử lại một lần nữa đẩy nắp thùng hàng ra.

Sau đó cô vô cùng ngại ngùng đứng dậy, vẫy vẫy tay với ba Tống và mẹ Tống: – Chào bác trai, bác gái ạ.

Cháu là bạn của Tống Thư Hàng tiền bối, Vũ Nhu Tử!

Mẹ Tống thực ra lúc Vũ Nhu Tử chui lại vào thùng gọi điện, đã lờ mờ đoán được khả năng này.

Bà sau đó vẫn cứng đờ không nói gì là vì quá kích động.

Khúc gỗ Tống Thư Hàng nhà bà, cuối cùng cũng có lúc khai thông.

Vốn tưởng rằng nó nghỉ hè mang một người đàn ông về nhà, mẹ Tống đã sắp tuyệt vọng với con trai mình, không ngờ thằng nhóc này chân nhân bất lộ tướng, không một tiếng động đã cho người gửi một cô gái xinh đẹp về nhà. – Con gái, mau ra đây, đừng ở trong thùng nữa. – Mẹ Tống ra hiệu cho ba Tống, bảo ông mau bỏ cây chổi xuống.

Sau đó bà nhanh chân tiến lên, dìu Vũ Nhu Tử ra khỏi thùng. – A ha ha. – Vũ Nhu Tử ngại ngùng cười gượng một tiếng, sau đó lại quay người lấy từ trong thùng ra một hộp quà lớn, đưa lên: – Một chút lòng thành, mời bác trai bác gái nhận cho ạ! – Người đến là đủ rồi, đừng khách sáo như vậy, cứ coi đây như nhà mình, đừng câu nệ! – Mẹ Tống cười tươi như hoa nở trên mặt.

Lúc này, Triệu Nhã Nhã đang nghỉ ngơi trong phòng khách đi ra.

Cô vừa nhìn đã thấy Vũ Nhu Tử, còn có đôi chân dài của cô ấy. – Cô gái chân dài này, là cô ấy không sai rồi chứ? – Triệu Nhã Nhã nhớ lại lúc đại hội thể thao đến trường Tống Thư Hàng, bạn học của Tống Thư Hàng vô tình tiết lộ Tống Thư Hàng từng đi cùng một cô gái chân rất dài, rất xinh đẹp.

Xem ra, chính là cô gái trước mắt này?

Khi Tống Thư Hàng thở hồn hển chạy về nhà, thì phát hiện Vũ Nhu Tử và mẹ Tống hai người lại đang nói chuyện rất vui vẻ!

Nội dung hai người nói... lại là về một đại minh tinh An Lạc nổi tiếng cách đây hơn hai mươi năm, còn có những bộ phim truyền hình thú vị năm đó, cũng như những chuyện kỳ lạ ở các nơi An Lạc những năm gần đây.

Đương nhiên, cũng sẽ nói về một số chuyện thú vị xảy ra gần đây.

Mẹ Tống rất kinh ngạc, cô bé trước mắt này lại biết nhiều chuyện của hai ba mươi năm trước như vậy?

Chẳng lẽ cô bé này ở nhà thường xuyên trò chuyện với người lớn tuổi?

Nếu vậy thì cô bé này thật là một đứa trẻ hiếu thảo!

Ba Tống và Triệu Nhã Nhã ở một bên thì trở thành phông nền, hai người hoàn toàn không chen vào được chủ đề. – À, Thư Hàng, con cuối cùng cũng về rồi?

Chạy đi đâu chơi thế, để người ta đợi mãi. – Mẹ Tống nháy mắt với Tống Thư Hàng, thầm giơ ngón tay cái cho con trai.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. – Tống tiền bối!

Thấy em có kinh ngạc lắm không? – Vũ Nhu Tử đứng dậy, cười hì hì: – Tiếc quá, nếu em chui ra từ thùng hàng, anh chắc chắn sẽ còn bất ngờ hơn. – Anh chỉ có thể nói, bất ngờ vô cùng. – Tống Thư Hàng cười, vẫy tay với Vũ Nhu Tử: – Mẹ, con đưa Vũ Nhu Tử vào phòng nói chuyện một lát nhé.

Mẹ Tống theo phản xạ đáp: – Hả?

Trong phòng con có khách đang ngủ mà?

Hay là ra phòng khách nói chuyện đi? – Không sao đâu, Tống Bạch cũng là người Vũ Nhu Tử quen biết. – Tống Thư Hàng đáp. ......

Đợi Tống Thư Hàng đi rồi, ba Tống véo cằm nói: – Cô bé này và Thư Hàng rốt cuộc có quan hệ gì nhỉ? – Kệ nó quan hệ gì, chỉ cần là con gái là được rồi. – Mẹ Tống quay lại sofa ngồi xuống, vẻ mặt cảm thán: – Mà nói, sao cô bé này lại chui ra từ thùng hàng vậy? – Chắc không phải là hàng chuyển phát nhanh đâu. – Ba Tống đoán: – Bà xem mấy người vừa khiêng thùng vào đi, đâu có giống người giao hàng?

Chắc chắn là người do cô bé sắp xếp, đưa cô bé đến đây muốn cho Thư Hàng một bất ngờ thôi?

Tự giấu mình trong thùng gửi đến, giới trẻ bây giờ, đúng là biết chơi.

Chương 271

– Con thấy, dù là giới trẻ bây giờ, cũng không có mấy ai tự nhét mình vào thùng hàng gửi đến tận nhà đâu.

Nhưng mà, nếu con không đoán sai, cô bé này từng đến trường của Thư Hàng trước đại hội thể thao. – Triệu Nhã Nhã cầm chén Linh Mạch Bích Trà trong tay, thoải mái uống một ngụm.

Ba Tống và mẹ Tống nghe đến đây, đồng thời mắt sáng lên.

Hai người cũng nâng chén Linh Mạch Bích Trà lên, uống một ngụm, thật thoải mái. *************** Thư Hàng dẫn Vũ Nhu Tử về phòng mình, hỏi: – Vũ Nhu Tử, lần này lại lén trốn khỏi Linh Vũ Điệp Đảo à? – Không phải là lén trốn ra đâu! – Vũ Nhu Tử cố gắng đáp: – Em chỉ là sau khi nhận được địa chỉ của Tống tiền bối, cảm thấy tìm nhà anh theo địa chỉ sẽ rất phiền phức, nên tiện thể đi cùng với kiện hàng luôn.

Tống Thư Hàng cười hỏi: – Vậy Linh Vũ Điệp Tôn Giả có biết chuyện em ra ngoài không? – Ha ha ha ha, không nói với ngài ấy.

Nhưng em đã hoàn thành khế ước linh quỷ rồi, còn đồng bộ với linh quỷ xong xuôi, theo giao ước của em và ba, vốn dĩ có thể tùy lúc rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo!

Cho nên, không tính là lén trốn ra. – Vũ Nhu Tử vẻ mặt đắc ý.

Tống Thư Hàng: "..." Nói cho cùng, vẫn là trốn ra mà. – À đúng rồi, Tống tiền bối, em đến đây trước đã nghe nói, Bạch Tôn Giả đang ở cùng anh à? – Vũ Nhu Tử hưng phấn nói. – Ừm, đang bế quan trong phòng anh. – Tống Thư Hàng đẩy cửa phòng ra, chỉ vào Bạch tiền bối đang nằm ngủ trên giường.

Còn hơn một ngày nữa Bạch tiền bối mới xuất quan... – A, đây chính là Bạch tiền bối trong truyền thuyết à. – Vũ Nhu Tử rất hưng phấn bước vào phòng, nhìn từ trên xuống dưới cẩn thận đánh giá Bạch Tôn Giả trên giường.

Đơn giản như một tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất thế gian, trên người còn ẩn hiện tỏa ra một sức quyến rũ mê người, khiến người ta không nhịn được muốn ngồi bên cạnh ngài ấy, ngắm nhìn ngài ấy cả đời. – Chú ý, đừng nhìn chằm chằm Bạch tiền bối quá lâu. – Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Theo lời các tiền bối trong nhóm, sức quyến rũ của Bạch tiền bối không phân biệt nam nữ, thậm chí không phân biệt chủng loại. – Không sao, em đã có chuẩn bị rồi. – Vũ Nhu Tử quay đầu lại, đắc ý chỉ vào mắt mình, trên đó có một cặp kính giống như kính áp tròng.

Chắc là một loại pháp khí đặc biệt nào đó? – À đúng rồi, Tống tiền bối, có thể giúp em chụp một tấm ảnh không? – Vũ Nhu Tử quay người lại, đưa điện thoại của mình cho Thư Hàng. – Chụp ảnh? – Tống Thư Hàng nhận lấy điện thoại. – Đúng, chụp chung cho em một tấm! – Vũ Nhu Tử cởi đôi dép lê, để lộ những ngón chân đáng yêu, sau đó cô bò lên giường, ngồi bên cạnh Bạch Tôn Giả, đưa tay làm tư thế chiến thắng.

Ồ, thì ra là muốn chụp ảnh chung với Bạch Tôn Giả?

Nhắc đến chụp ảnh chung với Bạch Tôn Giả...

Chết tiệt, sao cậu lại lập tức nghĩ đến sự kiện 'nhảy bungee trên không' lần trước, Bạch Tôn Giả và cậu chụp ảnh lúc đang rơi tự do trên không?

Lúc chụp ảnh, cậu đang la hét thảm thiết, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười gượng gạo u sầu, xấu đến mức nào thì xấu đến mức đó.

Còn Bạch tiền bối thì đẹp như tranh vẽ, so sánh như vậy, thật không nỡ nhìn thẳng. – Sao đột nhiên lại muốn chụp ảnh chung với Bạch Tôn Giả? – Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi, sau đó mở điện thoại của Vũ Nhu Tử, điều chỉnh góc độ, chụp cho cô và Bạch Tôn Giả liên tiếp mấy tấm ảnh chung.

Rồi trả điện thoại lại cho Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử quỳ ngồi bên giường, nhận lấy điện thoại: – He he he he, Tống tiền bối không biết sao?

Bạch tiền bối hiếm lắm đấy!

Chụp chung với ngài ấy một tấm ảnh là rất khó có được.

Bạch tiền bối, hiếm?

Sao cứ cảm thấy từ hình dung của Vũ Nhu Tử có vấn đề nhỉ!

Bạch tiền bối đâu phải gấu trúc...

Ơ, hình như mình hình dung cũng không đúng, Bạch tiền bối còn hiếm hơn gấu trúc nhiều!

Ây da, hình như vẫn không đúng? – Hi hi, Bạch tiền bối quả nhiên rất đẹp. – Vũ Nhu Tử thao tác một lúc trên điện thoại, đăng cả mấy tấm ảnh này lên không gian nhóm của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Tiêu đề ảnh: [Hôm nay đến nhà Tống tiền bối làm khách, chụp ảnh chung với Bạch Tôn Giả trong truyền thuyết!] Một lát sau, các tiền bối trong nhóm lần lượt xuất hiện bấm like.

Người trả lời đầu tiên quả nhiên vẫn là Bắc Hà Tán Nhân: Bạch tiền bối vẫn đẹp như tranh vẽ, Vũ Nhu Tử cũng như tiên nữ hạ phàm!

Cuồng Đao Tam Lãng: Đây mới là tư thế chụp ảnh chung đúng đắn với Bạch tiền bối chứ, cảnh tượng này quả thực là hoa liền cành, thật mãn nhãn.

Còn lần trước tiểu hữu Thư Hàng chụp chung với Bạch tiền bối lúc nhảy bungee, hoàn toàn là hoa tươi và lá xanh, tiểu hữu Thư Hàng hoàn toàn là dùng để làm nền cho nhan sắc của Bạch tiền bối a!

Tống Thư Hàng: "..." Tam Lãng tiền bối nói thẳng ra sự thật phũ phàng làm gì chứ!

Cái miệng này, thật tiện.

Thảo nào rất nhiều đại tiền bối thích đến nhà Tam Lãng tiền bối làm khách (dạy dỗ), căn bản không phải là những tiền bối đó lòng dạ hẹp hòi, mà là Tam Lãng tiền bối thật sự đáng bị dạy dỗ a!

Đồng Quái Tiên Sư: Bản thiên sư vừa mới cố ý đi lật lại xem ảnh chụp chung lần trước của tiểu hữu Thư Hàng và Bạch tiền bối, rồi quay lại xem tấm ảnh này, lập tức cảm thấy cuộc đời thật tươi đẹp.

Tống Thư Hàng: "..." Đồng Quái Tiên Sư tiền bối, từ sau lần lỡ dại trước mặt Hoàng Sơn Chân Quân, liền đi một mạch trên con đường tìm chết, không quay đầu lại.

Cộng thêm thuộc tính quái vật đen đủi của ngài ấy, Tống Thư Hàng tin rằng sẽ có một ngày, Đồng Quái tiền bối sẽ thay thế Tam Lãng tiền bối, trở thành cao thủ tìm chết số một trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Lệ Chi Tiên Tử: "Tấm ảnh này là do tiểu hữu Thư Hàng ở bên cạnh chụp phải không?

Góc độ chọn rất tuyệt, lần sau có rảnh, ta cũng muốn đến chỗ ngươi, chụp chung với Bạch tiền bối một tấm!" Sau đó là bình luận của các thành viên khác trong nhóm, cơ bản đều là khen ngợi.

Đợi tất cả các tiền bối đều trả lời xong, Dược Sư mới chậm rãi, khó nhọc gõ chữ xong rồi gửi lên: Thư Hàng, phải giữ mình đấy.

Đây là hai vị Tôn Giả đấy!

Câu trả lời của Dược Sư khiến người ta có chút khó hiểu.

Tống Thư Hàng xem xong trả lời, lại kéo lại xem ảnh.

Quả nhiên như Lệ Chi Tiên Tử nói, hình như góc chụp vừa rồi ngẫu nhiên chọn cũng không tệ nhỉ?

Có nên lưu lại không?

Đang suy nghĩ, Vũ Nhu Tử từ trên giường nhảy xuống, sau đó mở chiếc túi xách nữ nhỏ xinh treo bên hông ra.

Sau đó, cô thò tay vào trong... lôi ra một chiếc bàn dài! – Hả! – Tống Thư Hàng trợn to mắt, cảnh tượng này chỉ có trong tiểu thuyết và hoạt hình 'Doraemon' bây giờ lại xuất hiện thật trước mắt cậu.

Cảm giác này, thật chấn động!

Hơn nữa, cậu hoàn toàn không phòng bị! – Pháp bảo không gian, túi Càn Khôn? – Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Đây là pháp bảo không gian mà Dược Sư tiền bối nói mình phải dốc toàn bộ gia sản mới có thể đổi được một cái, mặc dù Dược Sư tiền bối nói là nhẫn không gian. – Không phải túi Càn Khôn đâu ạ, thứ đó quá quý giá.

Ba nói thực lực em không đủ, không cho em tùy tiện mang ra ngoài.

Cái túi này của em sơ cấp hơn nhiều, anh xem. – Vũ Nhu Tử cười giải thích, sau đó cô mở túi nhỏ bên hông ra, đưa cho Tống Thư Hàng xem.

Chỉ thấy trong túi nhỏ, có khoảng mười mấy món đồ, mỗi món đều như đồ chơi nhỏ được thu nhỏ theo tỷ lệ. – Đây là một loại túi nhỏ làm từ da rắn lột của một loại linh thú 'Nhất Thốn Chỉ Xà'.

Da của Nhất Thốn Chỉ Xà có một loại năng lực thiên phú, có thể thu nhỏ con mồi tiếp xúc.

Cho nên, nó tuy chỉ lớn bằng ngón tay út, nhưng chỉ cần nó quấn lấy một con voi, là có thể thu nhỏ con voi lại bằng móng tay, một miếng nuốt chửng.

Nhưng mà công năng thu nhỏ vật phẩm của da rắn lột của 'Nhất Thốn Chỉ Xà' rất bình thường, nhiều nhất chỉ có thể thu nhỏ một cái bàn thành kích thước hộp diêm, và da lột không thể thu nhỏ vật sống. – Vũ Nhu Tử giới thiệu. – Cái này cũng không khác gì túi Càn Khôn là mấy! – Tống Thư Hàng cảm thán. – Đương nhiên là có khác biệt ạ, túi Càn Khôn liên quan đến nguyên lý không gian, thời gian.

Đồ vật đặt trong đó sẽ không bao giờ biến chất, và cũng không cần lo lắng đồ vật để lộn xộn.

Chương 272

Cái 'túi thu nhỏ một tấc' này của em lại chỉ có thể thu nhỏ một số đồ vật, lúc đặt vào còn phải cẩn thận không để lộn xộn. – Vũ Nhu Tử đáp.

Nhưng đối với mình, đã được coi là một cái túi không gian nhỏ rồi, Tống Thư Hàng cảm thán, lại tò mò hỏi: – Con Nhất Thốn Chỉ Xà này thực lực thế nào?

Tìm nó ở đâu? – Nhất Thốn Chỉ Xà có thể xuất hiện ở bất cứ đâu, dấu chân của chúng có mặt khắp nơi trên thế giới.

Nhưng... cho đến nay, giới tu chân vẫn chưa có mấy người nhìn thấy chân thân của chúng.

Chỉ có những người may mắn, mới có thể tìm được một ít da rắn mà chúng lột ra thôi. – Vũ Nhu Tử giới thiệu.

Vừa nói, cô lại từ trong túi nhỏ đó lôi ra một cái lư hương, còn có mấy nén hương... "?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía Vũ Nhu Tử, không hiểu cô muốn làm gì.

Sau khi lấy đồ ra, Vũ Nhu Tử đặt một chiếc án thư trước mặt Bạch tiền bối trên giường rồi để lư hương lên.

Tiếp đó, cô đưa tay búng nhẹ vào đầu nén hương, chân khí tỏa ra, đốt cháy nén hương.

Sau khi thắp hương xong, cô cầm nén hương, cung kính hành lễ dâng hương cho Bạch tiền bối, gương mặt nhỏ nhắn nghiêm túc như đang cúng tế thần linh.

Cúng xong, cô lại cung kính cắm mấy nén hương vào trong lư hương.

Tống Thư Hàng: "..." Đây là đang diễn trò gì vậy?

Cứ cảm thấy kỳ quái thế nào ấy...

Bạch Tôn Giả vẫn còn sống sờ sờ, hơn nữa, ngài ấy cũng đâu phải tượng thần!

Vì vậy, anh không nhịn được bèn lên tiếng hỏi: "Vũ Nhu Tử, đây là đang làm gì vậy?" "Hả?

Tống tiền bối, ngài không biết sao?" Vũ Nhu Tử lại kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng: "Chẳng lẽ ngài chưa từng dâng hương cho Bạch tiền bối bao giờ à?" "Thế nên tôi mới nói, tại sao tôi phải dâng hương cho Bạch tiền bối chứ!" Tống Thư Hàng than thở. "Tống tiền bối, thường thức tu chân của ngài yếu thật đấy." Vũ Nhu Tử cảm khái nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì sững sờ: "Chẳng lẽ tu sĩ khi gặp tiền bối đều phải bày án thư dâng hương sao?" Chẳng lẽ các hậu bối tu sĩ đều phải mang theo lư hương bên mình, gặp tiền bối là cắm hương tế bái ngay tại chỗ?

Không đúng, chuyện này tuyệt đối không thể nào! "Không phải đâu, gặp các tiền bối khác đương nhiên không cần làm vậy.

Nhưng Bạch tiền bối là trường hợp hiếm có, đặc biệt!" Vũ Nhu Tử hai tay vẽ một vòng tròn lớn.

Sau đó, cô tiếp tục giải thích: "Hầu hết mọi người trong giới tu chân đều biết, nếu gặp lúc Bạch tiền bối đang bế quan, mà điều kiện cho phép, thì có thể dâng hương cầu nguyện với Bạch tiền bối... linh nghiệm lắm đấy!" "Dâng hương cầu nguyện, linh nghiệm lắm á?" Tống Thư Hàng dùng sức xoa xoa mặt mình. 'Vận khí nghịch thiên' của Bạch tiền bối đã khủng khiếp đến mức này rồi sao?

Nói đi cũng phải nói lại, anh lập tức nhớ tới tình hình lúc đón Bạch tiền bối về từ 'Vô Danh Tiên Quân Quan'.

Khi đó Bạch tiền bối chẳng phải bị coi như tượng tiên quân, đặt trong đạo quan để nhận hương khói của người đời đó sao.

Hơn nữa, Vô Danh Tiên Quân Quan cũng rất nổi tiếng, nghe nói chỉ cần người cầu nguyện thành tâm, rất nhiều nguyện vọng đã thành hiện thực.

Ra là chuyện này là thật... ngay cả giới tu chân cũng đã lưu truyền danh tiếng của Bạch tiền bối từ lâu.

Nhưng mà, cầu nguyện với Bạch tiền bối sẽ có nguy hiểm chứ nhỉ?

Ví dụ như, bạn ước có được thần công, có lẽ bạn sẽ phải rơi xuống vách núi trước.

Nếu may mắn, bạn sẽ rơi vào một cái hang giữa chừng rồi có được thần công; nhưng nếu không may, bạn sẽ rơi từ đỉnh vách núi xuống tận đáy, nát thành một đống bầy hầy! "Vũ Nhu Tử, tôi hỏi một câu được không?

Có ai sau khi cầu nguyện, lúc nguyện vọng thành hiện thực thì chết hoặc bị thương nặng không?" Tống Thư Hàng dè dặt hỏi.

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Cái này thì ta không biết, lời đồn trong giới tu chân chỉ nói là cầu nguyện với Bạch tiền bối đang bế quan thì có khả năng nguyện vọng sẽ thành hiện thực.

Không có lời đồn nào khác kèm theo cả." Trong lúc nói chuyện, mấy nén hương mà Vũ Nhu Tử đốt cũng nhanh chóng cháy hết. "Ai da, dùng chân khí để đốt quả nhiên có vấn đề, cháy nhanh quá." Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

Nhưng cô cũng không có ý định thắp lại hương, mà lặng lẽ bắt đầu thu dọn án thư và lư hương.

Tống Thư Hàng thấy cô dùng chiếc túi eo nhỏ chạm vào lư hương, lư hương liền thu nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn bằng viên bi, được Vũ Nhu Tử nhặt lên bỏ vào túi.

Sau đó, cô cũng dùng cách tương tự để thu lại án thư.

Đúng là đồ tốt mà... nếu mình có cơ hội tìm được da lột của 'Nhất Thốn Chỉ Xà' thì tốt rồi.

Ủa, khoan đã!

Bạch tiền bối, tôi không có cầu nguyện đâu nhé!

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối trên giường, vội bổ sung một câu trong lòng. ...

Tiếp đó, Tống Thư Hàng pha một tách Linh mạch bích trà đưa cho Vũ Nhu Tử. "Ủa?

Tiền bối có Linh mạch bích trà từ khi nào vậy?" Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi, phần trà cô tặng vẫn đang ở chỗ mẹ Tống.

Nhưng vừa rồi, Tống Thư Hàng lại lấy Linh mạch bích trà từ phòng mình ra. "Là của Tô Thị A Thập Lục trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào tặng, lần trước giúp cậu ấy một việc nhỏ, chắc là quà cảm ơn." Tống Thư Hàng nói. "Ồ ồ, vị hậu bối kia của A Thất tiền bối, ta có nghe các tiền bối trong nhóm nhắc tới." Vũ Nhu Tử ngồi bên mép giường, đôi chân nhỏ đung đưa, những ngón chân trắng nõn tinh nghịch cong lên, trông thật trong trẻo.

Vừa rồi lúc bày án dâng hương, cô vẫn chưa đi dép.

Tống Thư Hàng kéo ghế từ bàn máy tính ra ngồi xuống, anh nhớ tới việc Vũ Nhu Tử vừa cầu nguyện với Bạch tiền bối, liền có chút lo lắng hỏi: "Vũ Nhu Tử, vừa rồi cậu ước gì vậy?

Có tiện nói không?" Dù sao cũng là nguyện vọng, nếu là chuyện riêng tư thì không tiện nói cho người khác. "À, là một chuyện nhỏ thôi, có thể nói được.

Nguyện vọng vừa rồi của ta là hy vọng Bạch tiền bối phù hộ, để chuyện ta sắp làm được thuận buồm xuôi gió." Vũ Nhu Tử cười nói.

Chuyện sắp làm?

Tống Thư Hàng linh quang chợt lóe: "Là tấm bản đồ kho báu sao?

Cậu muốn đi tìm kho báu đó à?" Vũ Nhu Tử từng nói với Tống Thư Hàng trên phần mềm chat rằng mình tìm thấy một tấm bản đồ kho báu trong sổ tay của cha, còn nói khi nào rảnh sẽ cùng Tống Thư Hàng đi tìm. "Không phải chuyện đó đâu, tuy lần này ra ngoài ta cũng mang theo bản đồ kho báu.

Nhưng lần này ra ngoài chủ yếu là vì một chuyện khác!" Vũ Nhu Tử nói, rồi ngồi thẳng dậy, bắt đầu nghiêm túc kể. ...

Vũ Nhu Tử có một người bạn thân tên là Sở Xuân Oánh, cô ấy là con gái của một tiểu thế gia tu chân.

Vũ Nhu Tử quen cô ấy khi còn nhỏ, lúc đi du ngoạn thế giới cùng Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Sau đó hai người vẫn giữ liên lạc không thường xuyên.

Nhưng cách đây không lâu, Sở Xuân Oánh đột nhiên cắt đứt liên lạc, Vũ Nhu Tử thấy rất lạ nên đã cho người điều tra.

Sau đó cô mới biết thế gia tu chân của Sở Xuân Oánh đã xảy ra chút rắc rối.

Khoảng một trăm năm trước, thế gia họ Sở có được một bộ công pháp kiếm thuật tu chân rất tốt.

Vốn dĩ chuyện này rất kín đáo, không ai biết.

Thế gia họ Sở cũng tự đóng cửa tu luyện trong bí mật.

Nhưng không biết tại sao, năm ngoái tin tức bị lộ ra ngoài, thu hút sự chú ý của một môn phái tu chân.

Môn phái này tuy không phải môn phái lớn gì, nhưng so với tiểu thế gia tu chân của Sở Xuân Oánh thì mạnh hơn rất nhiều.

Thế là môn phái tu chân đó bắt đầu gây khó dễ cho thế gia họ Sở... muốn ép họ giao ra bộ công pháp kiếm thuật kia.

Chuyện gây khó dễ này đã kéo dài hơn nửa năm. "Chuyện như vậy không có ai quản sao?" Tống Thư Hàng hỏi: "Chẳng lẽ giới tu chân không có 'võ lâm minh chủ của giới tu chân' hay gì đó, đứng ra ngăn cản môn phái kia à?" "Thật ra, minh chủ thì cũng có đấy.

Nhưng theo ta nhớ, vị minh chủ đó đã bế quan gần sáu trăm năm rồi, không biết khi nào mới ra ngoài nữa." Vũ Nhu Tử cảm thán.

Đây chính là điều bất đắc dĩ nhất trong thế giới tu chân.

Muốn làm minh chủ giới tu chân, ít nhất thực lực của ngươi phải cao cường, nếu không thì lấy gì để phục chúng?

Nhưng các tiền bối thực lực cao cường, bế quan một lần là mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm cũng có.

Trong mấy trăm ngàn năm đó, ai sẽ quản lý mọi việc?

Chẳng lẽ lại tiếp tục chọn một minh chủ khác?

Nhưng có ích gì... nói không chừng ngươi vừa mới chọn người ta làm minh chủ, giây sau người ta đã chuẩn bị một 'gói bế quan vạn năm' rồi.

Thế nên, minh chủ giới tu chân cũng chỉ có vậy thôi... "Nhưng mà, ngoài minh chủ ra, một số môn phái lớn của Đạo môn và Phật gia vẫn sẽ để mắt một chút đến giới tu chân để tránh xảy ra loạn lạc.

Nếu ai dám làm quá đáng, gây phẫn nộ trong quần chúng, thì đừng trách mọi người không khách sáo." Vũ Nhu Tử giải thích.

Cũng chính vì vậy, môn phái kia mới không dám trực tiếp ra tay cướp đoạt bộ công pháp kiếm thuật, mà chỉ liên tục dùng thủ đoạn nhỏ, gây khó dễ cho tiểu thế gia. ************* "Vậy Vũ Nhu Tử cậu định đi giúp người bạn đó sao?

Chương 273

Chuẩn bị giúp thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta vẫn chưa nghĩ ra cách giúp thế nào...

Hiện tại ta chuẩn bị qua đó xem thử trước, xem có chỗ nào ta giúp được không.

Nếu môn phái đối phương thật sự quá đáng, ta sẽ về Linh Vũ Điệp Đảo, dẫn người qua chống lưng cho thế gia của bạn ta!

Khi đạo lý không nói thông được thì phải xem nắm đấm của ai cứng hơn!" Vũ Nhu Tử nắm chặt tay, nhe ra chiếc răng nanh nhỏ sắc bén. "Có chỗ nào tôi giúp được không?" Tống Thư Hàng hỏi, môn phái và thế gia tu chân, nghĩ thôi đã thấy rất kích thích.

Nếu có thể, anh cũng rất muốn đi xem thử.

Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng một cái, rồi cố gắng nói một cách uyển chuyển: "Không được đâu, Tống tiền bối, tu vi của ngài hơi thấp một chút, qua đó cũng không giúp được gì nhiều." Tống Thư Hàng lập tức nước mắt lưng tròng, xin lỗi, tôi là gà mờ, thật sự xin lỗi! "Đợi ta chống lưng cho bạn xong, nếu ba chưa phái người tới bắt ta về, ta sẽ cùng Tống tiền bối đi tìm kho báu!" Vũ Nhu Tử đưa tay vỗ vỗ Tống Thư Hàng, an ủi.

Tống Thư Hàng đáp: "Được." "Đúng rồi, ta nghe nói Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân cũng đang ở chỗ Tống tiền bối?

Sao không thấy nó?

Ta vẫn chưa có cơ hội gặp Đậu Đậu.

Trước đây ba dẫn ta đến nhà Hoàng Sơn Chân Quân làm khách, lần nào cũng gặp phải lúc Đậu Đậu bỏ nhà ra đi." Vũ Nhu Tử tò mò hỏi. "Đậu Đậu hiện vẫn đang ở bệnh viện cùng tiểu hòa thượng Quả Quả chữa bệnh trĩ.

Tính thời gian thì hôm nay là lần điều trị cuối cùng của tiểu hòa thượng, Đậu Đậu cũng nên về rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Vừa nhắc tới Đậu Đậu, điện thoại Tống Thư Hàng liền vang lên, nhìn xem, chẳng phải là Đậu Đậu gọi tới sao. "Chắc là Đậu Đậu muốn về nhà, tôi nghe điện thoại đã." Tống Thư Hàng cười nói rồi bắt máy. "Alo, Thư Hàng tiểu hữu, là ta, Chu Ly đây." Đầu dây bên kia lại là giọng của Chu Ly.

Hơn nữa lúc này, giọng của anh ta có vẻ vô cùng nặng nề, còn có một cảm giác bất lực sâu sắc.

Tống Thư Hàng cũng rất ngạc nhiên không biết sao mình lại có thể nghe ra nhiều cảm xúc như vậy từ giọng của Chu Ly sư huynh, nhưng anh chính là đã nghe ra được!

Tống Thư Hàng lập tức hỏi: "Chu Ly sư huynh, có chuyện gì xảy ra sao?

Giọng của huynh không đúng lắm?" "Đậu Đậu chạy rồi." Lúc Chu Ly nói ra câu này, dường như đã tiêu hao toàn bộ sức lực của anh: "Hơn nữa, nó còn dắt theo cả tiểu hòa thượng Quả Quả cùng chạy mất.

Xin lỗi nhé, Thư Hàng tiểu hữu.

Ta rõ ràng ở ngay bên cạnh chúng nó, vậy mà lại không trông chừng được!" "..." Tống Thư Hàng cảm thấy một ngụm máu tươi trong cổ họng mình sắp phun ra.

Chu Ly sư huynh vẫn đang kể khổ với Thư Hàng: "Rõ ràng cũng chỉ như hôm qua, sau khi Đậu Đậu đưa điện thoại cho ta, nó liền cùng tiểu hòa thượng vào trong điều trị phẫu thuật trĩ.

Nhưng qua một lúc lâu, ta thấy chúng nó vẫn chưa ra, qua hỏi mới biết, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đã rời đi từ lâu rồi... ta lại một lần nữa không trông được nó." Nhưng mà, hoàn toàn không có cách nào cả.

Kỹ năng bỏ nhà ra đi của Đậu Đậu là cấp EX, ngay cả Hoàng Sơn Chân Quân cũng không thể phòng bị.

Chu Ly, người chuyên xử lý rắc rối cho Đậu Đậu, càng là đại bại tướng dưới tay Đậu Đậu với chuỗi 109 trận thua liên tiếp. "Tóm lại, ta sẽ mau chóng tìm Đậu Đậu về, trước tiên liên lạc với ngươi một chút.

Sau đó, tai nạn giao thông bên ngươi, ta sẽ sắp xếp người qua xử lý, ngươi yên tâm." Trong lúc nói chuyện, Chu Ly đã vực lại tinh thần.

Anh là người đàn ông trăm trận trăm bại, bại rồi lại chiến.

Dù thất bại nặng nề đến đâu, anh cũng có thể nhanh chóng hồi phục, bởi vì anh có đủ kinh nghiệm tự an ủi tâm lý. ...

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy vô cùng áy náy với Chu Ly sư huynh, và chỉ cần nghĩ đến đối tượng tiên tử không biết mặt mũi ra sao của Chu Ly sư huynh, lòng anh lại thấy đau xót thay cho Chu Ly. "Cố lên, Chu Ly sư huynh.

Lần này đợi huynh tìm được Đậu Đậu về, tôi nhất định sẽ trông chừng nó thật kỹ.

Lâu thì không dám nói, nhưng ít nhất trong một tuần, tuyệt đối sẽ không để nó gây họa!" Tống Thư Hàng đảm bảo.

Đối diện, trong điện thoại dường như còn truyền đến tiếng nghẹn ngào hạnh phúc của Chu Ly sư huynh. ...

Cúp điện thoại xong, Tống Thư Hàng thở dài một hơi, Đậu Đậu cũng được, tiểu hòa thượng cũng vậy, từng đứa một đều không khiến người ta bớt lo. "Đậu Đậu lại chạy rồi?" Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi. "Ừ, còn mang theo tiểu hòa thượng Quả Quả cùng chạy.

Tiểu hòa thượng Quả Quả là một đệ tử mới của Thông Huyền đại sư, cách đây không lâu... vì muốn chữa bệnh trĩ nên đã lén bỏ nhà đi từ 'Thiên Nhai Vân Du Tự', kết quả lại chạy đến chỗ tôi.

Sau đó, Tam Nhật sư huynh đã nhờ tôi chăm sóc cậu bé thật tốt." Tống Thư Hàng dùng sức xoa xoa thái dương: "Vốn tưởng tên nhóc này mặt mũi nghiêm túc đáng yêu, tưởng là đứa ngoan ngoãn, ai ngờ lại còn quậy hơn cả Đậu Đậu." "Ha ha, ha ha." Vũ Nhu Tử cười gượng một tiếng, cô cũng thuộc dạng lén bỏ nhà ra đi.

Thật ra, vấn đề Tống Thư Hàng phiền não không chỉ là chuyện 'Đậu Đậu dắt tiểu hòa thượng đi', mà còn là nếu Chu Ly sư huynh không qua, ai sẽ giúp anh xử lý chuyện của Bạch tiền bối đây.

Anh đã hứa với mẹ Tống, trưa nay nhất định phải gọi Bạch tiền bối dậy ăn cơm.

Vốn còn định đợi Chu Ly sư huynh qua, thi triển huyễn thuật gì đó để ngụy trang thành Bạch tiền bối.

Kết quả bây giờ, Chu Ly sư huynh lại đi đuổi theo Đậu Đậu và tiểu hòa thượng rồi.

Không chỉ vậy, khi Bạch tiền bối bế quan, rất có khả năng sẽ xuất hiện 'sa mạc nóng bỏng, thiếu niên áo xanh ngựa trắng', để phòng ngừa bất trắc, anh vốn còn định nhờ Chu Ly sư huynh bố trí một trận pháp phòng ngự trong phòng mình.

Đau đầu quá!

Tống tiền bối trông có vẻ rất phiền não...

Người nhà bỏ đi sẽ khiến bậc cha mẹ phiền não đến vậy sao?

Vậy mình lén chạy ra ngoài, ba cũng sẽ phiền não như vậy sao?

Vũ Nhu Tử thầm vỗ vỗ ngực mình, cảm thấy rất áy náy.

Hay là lần này về thì xin lỗi ba một tiếng?

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên vỗ vào đầu mình: "Ngốc thật!" Anh nhìn về phía Vũ Nhu Tử, mong đợi hỏi: "Vũ Nhu Tử, cậu có biết bố trí trận pháp phòng ngự không?" Anh nhớ Vũ Nhu Tử cũng biết trận pháp.

Lần đầu tiên anh cùng Vũ Nhu Tử đến 'khu phố La Tín' tìm linh quỷ, Vũ Nhu Tử đã từng dùng mấy cây gậy bạc, bùa giấy xâu thành sợi để bố trí một trận pháp phòng ngự. "Trận pháp phòng ngự thì ta biết bố trí, nhưng loại hình trận pháp phòng ngự cũng có rất nhiều, cường độ phòng ngự cũng khác nhau.

Tống tiền bối muốn loại hình nào?

Dùng để phòng ngự cái gì?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Cường độ phòng ngự chắc không cần cao lắm, vì chủ yếu không phải để phòng ngự ngoại địch." Tống Thư Hàng nói đến đây, lén nhìn Bạch tiền bối một cái.

Bạch Tôn Giả tuy đang bế quan, nhưng không ai có thể đảm bảo Bạch tiền bối có cắt đứt hoàn toàn cảm quan với thế giới bên ngoài hay không.

Chỉ là bế quan nhỏ hai ngày, nói không chừng Bạch tiền bối vẫn giữ lại thính giác thì sao?

Thế là, Tống Thư Hàng lặng lẽ lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Vũ Nhu Tử.

Anh miêu tả đơn giản chuyện Bạch tiền bối lúc tu luyện không cẩn thận triển khai 'Chân thực huyễn tượng', sau đó sa mạc, ngựa trắng, thiếu niên áo xanh đã hành hạ mình như thế nào.

Sau đó lại nhắc nhở Vũ Nhu Tử, lúc đầu vì trong tòa nhà của Dược Sư có trận pháp phòng ngự mà Dược Sư tiền bối bố trí, nên khi đó 'Chân thực huyễn tượng' của Bạch Tôn Giả đã bị giới hạn trong tòa nhà của Dược Sư.

Vì vậy, Tống Thư Hàng muốn thử dựng một trận pháp phòng ngự trong phòng mình, cường độ phòng ngự gì đó không quan trọng, quan trọng là phải ngăn chặn được 'Chân thực huyễn tượng' mà Bạch tiền bối vô tình để lộ ra.

Nếu không thì hậu quả khôn lường.

Phải biết người nhà Tống Thư Hàng đều là người thường, nếu bị cuốn vào Chân thực huyễn tượng...

Ngày mai, trang nhất báo Văn Châu thị chắc chắn sẽ là: Sinh viên đại học mất hết nhân tính, tàn nhẫn sát hại cha mẹ, còn phân thây các kiểu...

Vũ Nhu Tử đọc đến đây, lập tức dùng điện thoại trả lời: "Ồ ồ, cái đó đơn giản.

Bạch tiền bối chỉ vô tình để lộ một chút 'Chân thực huyễn tượng' trong lúc bế quan thôi, chỉ cần dựng một trận pháp nhỏ ở chỗ cái giường là được.

Cứ xem ta đây!" Giọng điệu vô cùng tự tin.

Dù sao trong nhà cô cũng có một người cha cấp 'Tôn giả', nên không lạ gì 'Chân thực huyễn tượng'.

Cô cũng có kinh nghiệm trong việc ngăn chặn 'Chân thực huyễn tượng' mà Tôn giả vô tình để lộ ra.

Sau đó, Vũ Nhu Tử lấy ra một cây bút làm từ lông yêu thú từ túi eo nhỏ của mình, hỏi: "Tống tiền bối, có bùa giấy không?" "Bùa giấy?

Giấy A4 được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Anh thấy Bạch tiền bối toàn dùng giấy A4 để chế tạo các loại phù văn. "..." Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối, đừng đùa nữa, giấy A4 sao có thể làm bùa giấy được?" "Ủa?

Không được sao?" Tống Thư Hàng thầm than một tiếng, quả nhiên... vẽ phù văn trên giấy A4 là độc quyền của Bạch Tôn Giả.

Suy nghĩ một lát, anh lấy ra một tờ giấy A4 từ túi áo đưa cho Vũ Nhu Tử, đó là tờ giấy A4 'Ẩn hình trận pháp' mà Bạch tiền bối đã dán lên xe rác của anh trước đây.

Mấy tờ cường hóa xe rác, giảm trọng lực khác đã bị đốt thành tro cùng với xe rác rồi.

Trận pháp trên tờ giấy A4 này, có lẽ có thể cho Vũ Nhu Tử tham khảo.

Vũ Nhu Tử nhận lấy tờ giấy A4, nhìn chằm chằm một lúc lâu, thử hỏi: "Tác phẩm của Bạch Tôn Giả tiền bối?" "Ừ, đúng vậy." Tống Thư Hàng gật đầu. "Quả nhiên!

Ba ta từng nhắc tới, nếu bàn về trình độ 'trận pháp', Bạch Tôn Giả có thể xếp vào top 3 trong toàn giới tu chân.

Quả nhiên đã hoàn toàn vượt xa cảnh giới mà ta có thể hiểu được." Vũ Nhu Tử cẩn thận cầm tờ giấy A4 này, mong đợi hỏi: "Tống tiền bối, tờ giấy A4 này có thể tặng ta nghiên cứu không?" "Không vấn đề gì, cậu muốn thì cứ lấy đi." Tống Thư Hàng đáp. "Cảm ơn Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử cẩn thận cất tờ giấy A4 đi.

Sau đó, cô lại nói: "Nếu không có bùa giấy, chúng ta đành phải tùy cơ ứng biến.

Giấy A4 chắc chắn là không được rồi, trình độ của ta không cao đến thế." "Cần dược liệu gì?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Ừm, chúng ta đi tìm vài thanh tre tươi đi, có thể dùng thanh tre làm bùa giấy, mượn một chút khí tức thuộc tính Mộc trong thanh tre tươi để bố trí một trận pháp phòng ngự hệ Mộc loại nhỏ." Vũ Nhu Tử đáp.

Chương 274

Tống Thư Hàng vốn tưởng cần một số dược liệu như 'gỗ bị sét đánh' hay gì đó, những thứ đó không dễ tìm.

Bây giờ nghe chỉ cần thanh tre, anh lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Cái này đơn giản!

Sau nhà tôi có trồng mấy cây tre, tôi đi chặt một cây về." "Vậy ta đi chặt tre cùng tiền bối." Vũ Nhu Tử nhảy từ trên giường xuống, bắt đầu đi dép. "Được!" Tống Thư Hàng nói.

Hy vọng Bạch tiền bối sẽ không tung ra 'sa mạc nóng bỏng' vào lúc quan trọng, anh chắp tay, thầm nghĩ. "Mẹ, con với Vũ Nhu Tử xuống lầu chặt một cây tre, làm chút đồ chơi vui vui." Tống Thư Hàng gọi với mẹ Tống đang ở phòng khách. "Không vấn đề gì, chơi vui nhé.

Đừng chơi lâu quá, lát nữa nhớ lên ăn cơm." Mẹ Tống gọi lại. "Vâng ạ!" Tống Thư Hàng cười hì hì.

Anh lại lấy thanh 'Bảo đao Bá Toái' từ phòng khách rồi cùng Vũ Nhu Tử xuống lầu. ************* Bên kia.

Lữ Thiên Hữu và lão Lữ cũng đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe.

Bố Tống đã gọi cho họ mười mấy cuộc điện thoại, cứng rắn bắt họ phải đi kiểm tra sức khỏe.

Theo suy nghĩ của bố Tống: tôi ngồi ở thùng xe sau còn bị lôi đi kiểm tra sức khỏe, lão Lữ ông gây họa mà lại không đi bệnh viện à?

Sao được chứ, có phúc tuy không thể cùng hưởng, nhưng có nạn nhất định phải cùng gánh mà.

Thế là, cứ mười mấy phút bố Tống lại gọi một cuộc điện thoại, cứng rắn đẩy hai cha con lão Lữ đến bệnh viện.

Vì chuyện này mà bố Tống đã tốn không ít tiền điện thoại.

Lúc này, Lữ Thiên Hữu đang lái xe đưa lão Lữ về nhà.

Trên đường đi, anh có vẻ hơi lơ đãng. "Thiên Hữu, nghĩ gì thế?" Lão Lữ lên tiếng hỏi. "Đang nghĩ về chiếc xe rác của Thư Hàng." Lữ Thiên Hữu là người thật thà, trả lời. "Ồ ồ, chiếc xe rác đó chạy nhanh thật." Lão Lữ gật đầu nói.

Lữ Thiên Hữu khẽ cười, điều anh chú ý hơn là chiếc xe rác đó không chỉ chạy nhanh mà còn rất ổn định.

Hơn nữa, người ngồi trên xe gần như không cảm thấy có áp lực của gió.

Tuy anh không biết đây là kỹ thuật hay nguyên lý gì... nhưng anh luôn cảm thấy đây có lẽ là một thứ rất đáng để đầu tư.

Cũng không biết người bạn đã độ chiếc xe rác của Tống Thư Hàng đã tìm được vốn đầu tư chưa?

Giả sử, nếu người bạn kia của Tống Thư Hàng vẫn chưa tìm được vốn đầu tư, Lữ Thiên Hữu thật sự không ngại ném toàn bộ gia sản của mình vào, hỗ trợ Thư Hàng và bạn cậu ấy hoàn thiện mấy kỹ thuật này.

Chắc chắn sẽ lời to.

Chẳng mấy chốc đã về đến nhà.

Sau khi đỗ xe, Lữ Thiên Hữu và cha đi lên lầu.

Dọc đường, anh lấy điện thoại ra, lướt qua mấy ứng dụng chat trên điện thoại xem có tin tức gì mới không.

Lúc này, một bài đăng trên vòng bạn bè đã thu hút sự chú ý của anh.

Tiêu đề: Chiếc xe rác, máy xúc và xe ủi đất uy vũ giữa dàn xe sang chói mắt!

Thời buổi này, nội dung đăng trên vòng bạn bè muốn thu hút sự chú ý của mọi người, tiêu đề phải giật gân, tư thế phải đẹp.

Tin tức này đã thỏa mãn hai điểm trên, Lữ Thiên Hữu tò mò bấm vào xem.

Sau đó anh nhìn thấy liên tiếp mấy tấm ảnh.

Trên ảnh là cảnh một công ty logistics đang vận chuyển xe hơi, tổng cộng có chín chiếc xe tải chở xe, mỗi xe tải có khoảng năm chiếc xe hơi đủ loại.

Ảnh chụp rất rõ, có thể thấy những chiếc xe hơi này đều là xe sang.

Nhưng nổi bật nhất lại không phải là ba mươi mấy chiếc xe hơi này.

Mà là trên ba chiếc xe tải, có một chiếc xe rác kéo tay ngầu lòi, một chiếc máy xúc cỡ nhỏ và một chiếc xe ủi đất dày dặn.

Ba chiếc xe này chen chúc trong đoàn xe vận chuyển, nổi bật như hạc giữa bầy gà, vô cùng chói mắt.

Thông tin trên vòng bạn bè này còn giới thiệu sơ qua, toàn bộ số xe sang này đều được một nhân vật bí ẩn ở khu vực Giang Nam mua một lần.

Trong đó, bao gồm cả chiếc xe rác kéo tay, máy xúc và xe ủi đất...

Lữ Thiên Hữu sững sờ, lập tức nghĩ đến chiếc xe rác kéo tay của Tống Thư Hàng, và mấy chục cái 'giấy phép lái xe' của Tống Thư Hàng lúc lật xe. "Ra là đã tìm được vốn đầu tư rồi à." Lữ Thiên Hữu thầm than một tiếng.

Chắc là... xe rác kéo tay cũng được, các loại xe sang cũng được, đều là vật phẩm thí nghiệm mà bên đầu tư cấp cho Tống Thư Hàng và bạn cậu ấy để nghiên cứu kỹ thuật nhỉ?

Quả nhiên, tri thức là sức mạnh, khoa học kỹ thuật là của cải.

Lữ Thiên Hữu lặng lẽ tắt điện thoại, chuyện này tốt nhất không nên để bố anh biết, nếu không lão Lữ có lẽ lại bị kích động, một mình trốn trong phòng buồn bã. *************** Dưới lầu nhà Tống Thư Hàng có một bụi tre nhỏ, đó là tre nước bình thường mà bố Tống lấy từ trên núi về.

Mấy năm trước, bố Tống nhất thời hứng khởi, còn ngày nào cũng qua cắt tỉa, chăm sóc.

Nhưng sau khi hết hứng, ông liền mặc kệ chúng nó tự sinh tự diệt.

May mà sức sống của mấy cây tre nước này rất ngoan cường, dù không có ai chăm sóc cũng có thể mọc rất tốt. "Chọn cây nào?" Tống Thư Hàng hỏi, anh rất muốn xem Vũ Nhu Tử làm thế nào để biến những cây tre bình thường này thành 'trận pháp phòng ngự'. "Để ta tìm xem." Vũ Nhu Tử nhắm hai mắt lại, sau đó khi mở ra, màu sắc của con ngươi biến thành cấu trúc sáng như kim cương.

Đây là pháp thuật?

Hay là 'thiên phú nhãn khiếu' của Vũ Nhu Tử?

Hay là năng lực của hai miếng 'kính áp tròng ẩn hình' trong mắt cô ấy?

Vũ Nhu Tử nhìn một lúc rồi chỉ vào một cây tre có dáng mọc đẹp mắt: "Nó đi, sức mạnh hệ Mộc chứa trong cây tre này là mạnh nhất!" Tống Thư Hàng gật đầu, cầm Bảo đao Bá Toái, chém nhẹ một nhát vào cây tre đó, chặt đứt nó. "Tiếp theo làm gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử nói: "Tiền bối cho ta mượn dao." Tống Thư Hàng đưa Bảo đao Bá Toái, thanh bảo đao trấn tông của Nguyệt Đao Tông, từ khi đi theo Tống Thư Hàng, vừa phải chém hành lại còn chặt tre, cũng coi như đã trải nghiệm cuộc sống của một con dao thái rau.

Vũ Nhu Tử nhận lấy đao Bá Toái, múa đao như bay.

Soạt soạt soạt mấy nhát, ánh đao lóe lên.

Rất nhanh, cây tre đã bị tỉa hết cành, cắt thành từng đoạn tre nhỏ.

Kích thước của những đoạn tre này bằng với thẻ tre thời cổ đại.

Sau đó, con ngươi của Vũ Nhu Tử lại thay đổi, trong số mấy chục thẻ tre, cô chọn ra hai mươi thanh. "Được rồi, hai mươi thanh này chắc là đủ dùng rồi." Vũ Nhu Tử hài lòng nói: "Đi, chúng ta về phòng bố trận." Tống Thư Hàng lấy chổi, quét dọn những phần tre còn sót lại trên đất vào góc. ...

Sau khi về phòng, Vũ Nhu Tử lấy ra cây bút lông yêu thú, lại lấy ra một loại mực đặc biệt có pha dược liệu, bắt đầu viết phù văn lên thanh tre. "Đúng rồi, có cần tôi tránh đi một lát không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Trong giới tu chân, bất kể là công pháp hay đạo thuật, đều là những thứ cần được bảo mật cao độ.

Học lén công pháp, đạo thuật là đại kỵ. "Không cần đâu, tiền bối.

Trận pháp phòng ngự này là do ta cải biên từ một trận pháp phòng ngự rất bình thường mà ra, không phải là thứ gì cao cấp.

Không cần phải tránh né." Vũ Nhu Tử đáp.

Cô đã nói vậy, Tống Thư Hàng liền mặt dày ở lại bên cạnh xem cô khắc họa phù văn.

Anh không phải muốn học lén, chỉ đơn giản là rất tò mò, muốn biết trận pháp phòng ngự được chế tạo như thế nào!

Khi Vũ Nhu Tử viết phù văn, Tống Thư Hàng có thể thấy mỗi nét bút của cô viết ra, đầu bút đều có ánh sáng nhàn nhạt lóe lên.

Đó là cô đang vận chuyển chân khí, dung hợp với mực đặc biệt để viết phù văn.

Mỗi khi viết một chữ, đầu bút như dao, trực tiếp khắc chữ lên thẻ tre, mực đặc biệt kia cũng dung nhập vào trong thanh tre.

Nguyên lý này, chắc cũng giống như khi anh sử dụng 'Chưởng Tâm Lôi', dùng khí huyết lực để vẽ 'Lôi Phù' lên lòng bàn tay.

Mà loại mực đặc biệt đó có thể chứa đựng sức mạnh của chân khí, dung hợp với khí tức thuộc tính Mộc trong thanh tre để tạo thành trận pháp phòng ngự.

Dù sao trận pháp phòng ngự và 'Chưởng Tâm Lôi' không giống nhau, thứ nó cần là sức mạnh 'lâu dài', còn cần phải duy trì chân khí trong 'phù văn' không bị thất thoát quá nhanh theo thời gian.

Tổng cộng hơn hai trăm phù văn, tạo thành một bài văn nhỏ, vừa vặn viết đầy hai mươi thanh tre, tạo thành một cuộn thẻ tre. "Xong!" Vũ Nhu Tử hài lòng thổi một hơi vào thẻ tre.

Mỗi một nét mực trên đó đều lấp lánh ánh huỳnh quang, vô cùng đẹp, trông như một tác phẩm nghệ thuật. "Xong rồi à?" Tống Thư Hàng hỏi, anh xem mà vẫn chưa thấy đã. "Ừm, cuối cùng kích hoạt nó là được.

Nhưng tiền bối, sức mạnh trên thẻ tre chỉ có thể duy trì trận pháp trong khoảng hai ngày.

Trong hai ngày này ngài phải nghĩ cách chuyển Bạch Tôn Giả đến nơi khác." Vũ Nhu Tử đáp.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Hai ngày là đủ rồi, đến lúc đó Bạch Tôn Giả đã kết thúc bế quan rồi." Chỉ cần Bạch tiền bối không đang bế quan lại đột nhiên cảm thấy: "Ây da, hôm nay thời tiết đẹp quá, cảm thấy rất thích hợp để bế quan." rồi đột nhiên lại chuẩn bị bế quan thêm một năm nữa... thì không vấn đề gì! "Vậy ta kích hoạt nó nhé!" Vũ Nhu Tử giơ hai ngón trỏ lên trước ngực, miệng lẩm nhẩm một đoạn chú văn, khẽ quát: "Thẻ tre trận, khởi!" Theo tiếng quát nhẹ của cô, cuộn thẻ tre đang trải trên bàn bị một luồng sức mạnh nào đó kéo lên, tự động bay lơ lửng trước mặt Vũ Nhu Tử, từng thanh một xếp ngay ngắn.

Chương 275

Giữa mỗi thanh tre còn có những tia sáng nối chúng lại với nhau, rất đẹp mắt. "Đi!" Vũ Nhu Tử chỉ vào Bạch Tôn Giả đang nằm trên giường.

Thẻ tre tản ra, hóa thành một vòng tròn, bao bọc toàn bộ Bạch Tôn Giả bên trong. "Được rồi, như vậy, cho dù Bạch tiền bối vô tình để lộ ra một chút 'Chân thực huyễn tượng' cũng sẽ không ảnh hưởng đến người bên ngoài thẻ tre trận." Vũ Nhu Tử vỗ tay nói.

Tống Thư Hàng cũng cuối cùng thầm thở phào nhẹ nhõm: "Cảm ơn, Vũ Nhu Tử lần này cậu đến thật là giúp được việc lớn." "Hi hi, tiền bối không cần khách sáo đâu." Vũ Nhu Tử cười híp mắt. ************** Thời gian trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã đến giờ ăn trưa.

Bữa trưa hôm nay vô cùng thịnh soạn, còn thịnh soạn hơn nhiều so với bữa trưa hôm qua khi lão Lữ đến làm khách. "Thư Hàng, mau dẫn Vũ Nhu Tử ra ăn cơm." Mẹ Tống gọi.

Sau khi Tống Thư Hàng dẫn Vũ Nhu Tử ra, cả nhà liền ngồi vào bàn. "Hả?

Bạn con vẫn chưa dậy à?" Mẹ Tống khẽ nhíu mày hỏi. "Dậy rồi ạ, nhưng cậu ấy mới dậy còn hơi mơ màng, cần nghỉ ngơi một chút.

Đợi cậu ấy vệ sinh cá nhân xong sẽ ra ăn cơm!" Tống Thư Hàng cười nói.

Mẹ Tống gật gật đầu, lại tập trung sự chú ý vào Vũ Nhu Tử...

Dù sao so với cậu con trai tên Tống Bạch kia, Vũ Nhu Tử càng đáng để mẹ Tống quan tâm hơn.

Sau khi bắt đầu ăn, Tống Thư Hàng nhanh chóng và cơm, tư thế đó quả thực như một gã trai đói đã mấy ngày!

Nhiều nhất cũng chỉ hơn ba mươi giây, anh đã ăn xong cơm. "Mẹ, con ăn xong rồi, con đi gọi bạn con ra ăn cơm nhé." Tống Thư Hàng gọi. "Sao ăn nhanh vậy?" Mẹ Tống trợn mắt, ăn nhanh như vậy, để lại cô bé người ta một mình ở bàn ăn, là có ý gì đây?

May mà buổi sáng Vũ Nhu Tử đã trò chuyện với mẹ Tống khá lâu, sau khi Tống Thư Hàng rời đi, cô cũng không đến nỗi ngượng ngùng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng chạy về phòng.

Một lát sau.

Bạch Tôn Giả với vẻ mặt điềm tĩnh từ trong phòng đi ra.

Mái tóc dài bay phấp phới, dung mạo tuấn mỹ như tranh vẽ, như một tiên nhân bước ra từ trong tranh, trên mặt dường như còn mang theo chút mệt mỏi. "Chú, dì.

Xin lỗi vì mới tỉnh dậy, mấy ngày nay đã làm phiền nhiều rồi." Người đàn ông tên 'Tống Bạch' này đến phòng ăn, ngại ngùng cười nói.

Bố Tống ha ha cười lớn: "Không sao, không phiền đâu, đã là bạn của Thư Hàng thì cứ coi đây như nhà mình." Mẹ Tống lại lập tức đứng dậy, xới cho 'Tống Bạch' một bát cơm: "Đừng câu nệ, thằng nhóc Tống Thư Hàng đâu rồi?" "Cảm ơn dì, Thư Hàng nó vừa về phòng có việc ạ.

Ha ha ha." Tống Bạch nhận lấy bát cơm, mỉm cười nói, chỉ là nụ cười này có hơi gượng gạo.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử cúi gằm đầu xuống, một bộ dạng muốn cười mà phải cố nén. ...

Khó khăn lắm mới ăn xong bữa cơm.

Triệu Nhã Nhã giúp mẹ Tống vào bếp dọn dẹp bát đũa, Tống Bạch và Vũ Nhu Tử lại quay về phòng của Tống Thư Hàng.

Vừa về đến phòng, Vũ Nhu Tử liền bò ra mép giường, cười lớn thành tiếng.

Trên giường, Bạch Tôn Giả vẫn đang bế quan một cách ngon lành.

Phía sau, 'Tống Bạch' gỡ một vật giống như trâm cài ngực ra, huyễn tượng trên người tan đi, hiện ra hình dạng của Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử cười một trận xong, ngẩng đầu lên, bắt chước tư thế và giọng điệu lúc Tống Thư Hàng nhận bát cơm vừa rồi: "Cảm ơn dì!

Thư Hàng nó vừa về phòng có việc.

Hi hi hi hi...

Tống tiền bối, gọi mẹ ruột của mình là 'dì' ngay trước mặt cảm giác thế nào?" Tống Thư Hàng: "..." ************ Cùng lúc đó, ở một nơi khác, trong toa thương gia sang trọng của tàu cao tốc.

Cao Mỗ Mỗ với vẻ mặt ngơ ngác nằm trên ghế, cô bạn gái nhỏ nhắn Nha Y Y của cậu đang nép trong lòng cậu, đã ngủ thiếp đi vì mệt. "Tại sao các người lại ở đây!" Cao Mỗ Mỗ hạ thấp giọng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Bên cạnh cậu là một cặp anh em song sinh lai.

Người mà Cao Mỗ Mỗ không muốn thừa nhận nhất, thanh mai trúc mã Gia Cát Nguyệt.

Và người bạn thân chí cốt mà cậu muốn tuyệt giao nhất, Gia Cát Trung Dương. "A ha ha ha, cậu tưởng đổi số điện thoại là có thể thoát khỏi lòng bàn tay của tôi sao?

Ngây thơ quá, Cao Mỗ Mỗ!" Gia Cát Nguyệt đắc ý cười nói.

Bên cạnh, Gia Cát Trung Dương nói: "Đi nào, Cao Mỗ Mỗ.

Tôi đã chuẩn bị xong vé máy bay đi hướng Đông Hải cho cậu và bạn học của cậu rồi!" Cầu vé tháng, cầu vé tháng!

Gia Cát Trung Dương tiếp tục đắc ý nói: "Hơn nữa, lịch trình du lịch tôi cũng đã chọn xong rồi!

Chúng ta trước tiên đi máy bay đến đảo lớn ở nội địa Đông Hải, ở đó chơi một ngày trước.

Sau đó tôi còn đặt du thuyền sang trọng du ngoạn năm ngày, suất của cậu và bạn cậu tôi cũng đặt rồi, cùng chúng ta xuất phát đi.

Thiếu niên, chúng ta hãy chơi một trận cho đã!" Làm ơn đi, anh đi xem mắt chứ không phải đi chơi... mục đích chính phụ phải phân biệt rõ ràng chứ!

Cao Mỗ Mỗ thầm chửi rủa trong lòng.

Đồng thời, cậu ngẩng đầu nhìn trời, đến đổi điện thoại cũng không thoát khỏi ma chưởng của Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương, kiếp trước cậu rốt cuộc đã tạo nghiệt gì, mà kiếp này lại gặp phải cặp đôi cực phẩm này?

Phật gia nói, năm trăm năm trước một lần ngoảnh lại, mới đổi được một lần lướt qua vai ở kiếp này!

Vậy thì năm trăm năm trước, cậu chắc chắn là bị cận thị một ngàn độ, ngoảnh lại nhìn cặp đôi cực phẩm này mấy trăm lần, mới đổi được nghiệt duyên kiếp này.

Không được, tuyệt đối không thể đi cùng cặp đôi cực phẩm này đến cái gì mà Đông Hải, nếu không kế hoạch trăng mật hạnh phúc hai người của cậu và bạn gái Nha Y sẽ hoàn toàn tan tành.

Vì vậy, phải kiên quyết từ chối!

Không thể cho đối thủ thời gian để thở, phải dứt khoát từ chối một lần, không để lại đường lui! "Không thể nào, tôi sẽ không đi chơi với các người.

Bỏ ý định đó đi!" Cao Mỗ Mỗ lạnh lùng nói: "Tôi và Nha Y đã lên kế hoạch cho chuyến du lịch nghỉ hè này rồi, dù thế nào cũng tuyệt đối không thay đổi!" Sau khi từ chối một cách nghiêm túc, giọng điệu của Cao Mỗ Mỗ thay đổi, lập tức bắt đầu bán đứng đồng đội: "Nhưng... tôi có thể giúp cậu liên lạc với Tống Thư Hàng và Thổ Ba, để hai người họ đi chơi cùng các cậu.

Họ cậu cũng quen biết, là bạn cùng phòng của tôi, họ đều là người rất tốt." "Không được đâu, nếu cậu không đi cùng tôi, trong lòng tôi sẽ rất hoang mang." Gia Cát Trung Dương nói: "Dù sao, người bạn duy nhất của tôi ở An Lạc cũng chỉ có cậu thôi!

Chuyện này liên quan đến hạnh phúc cả đời của tôi, cậu nhất định phải giúp tôi!" "Không thể nào, cậu chết tâm đi!

Còn ồn ào nữa, tôi đến Tống Thư Hàng và Thổ Ba cũng không thông báo, để cậu một mình đi cùng cô Lục đến Đông Hải hóng gió!" Cao Mỗ Mỗ trầm giọng uy hiếp. "Ai... hà tất chứ.

Vốn sinh cùng một gốc, sao nỡ đốt nhau quá vội vàng." Gia Cát Trung Dương thở dài thườn thượt, rồi búng tay một cái.

Gương mặt xinh đẹp của Gia Cát Nguyệt ghé sát lại, sau đó cô (cậu) mở điện thoại của mình, phát một đoạn ghi âm.

Đầu tiên, là giọng của Gia Cát Nguyệt: "Cho tớ hôn một cái đi, kiểu nụ hôn kiểu Pháp ấy!" "Xin lỗi, tôi từ chối.

Tôi không gay, hơn nữa tôi đã có bạn gái rồi, mời cậu tùy tiện tìm một thứ gì đó mà gặm để luyện tập đi, gối đầu à, cột nhà à, tùy cậu!" Giọng của Cao Mỗ Mỗ.

Gia Cát Nguyệt bấm tạm dừng, mỉm cười nhìn Cao Mỗ Mỗ.

Nghe thấy đoạn đối thoại này, sắc mặt Cao Mỗ Mỗ lập tức tái nhợt: "Tại sao, tại sao cậu lại có ghi âm!" Cậu đưa tay ra định giật lấy điện thoại của Gia Cát Nguyệt.

Gia Cát Nguyệt nhanh nhẹn né được, điềm tĩnh lại bấm vào điện thoại. ["...

Cho nên tuyệt đối không được, cậu chết tâm đi!

Này, khoan đã, cậu làm gì vậy?

Ưm!"] Giọng của Cao Mỗ Mỗ.

Và, một trận hiệu ứng âm thanh lúc hôn nhau.

Sau đó, Gia Cát Nguyệt bắt đầu giải thích: "Vốn dĩ lúc đó tôi định quay video, để nghiên cứu kỹ xem hôn như thế nào... nhưng không ngờ lúc đó chỉ bật ghi âm, thật là thất bại." Đáng ghét, lại còn định quay video?

Lỡ bị lộ ra ngoài thì sao?

Sẽ chết người đó! "Xóa đi, mau xóa sạch cho tôi từ đầu đến cuối, rồi format luôn bộ nhớ điện thoại cho tôi!" Cao Mỗ Mỗ hạ thấp giọng gào thét. "A ha ha, đây là tài liệu nghiên cứu quan trọng đấy, sao có thể dễ dàng xóa đi được?" Gia Cát Nguyệt đắc ý cười nói. "Khốn nạn, hai người các người đúng là đồ trời đánh!" Cao Mỗ Mỗ nghiến răng nói. "A ha ha." Gia Cát Nguyệt nở nụ cười đáng yêu. "Giao dịch đi." Gia Cát Trung Dương vuốt vuốt tóc mình, tạo một tư thế đẹp trai: "Cậu đi Đông Hải cùng tôi, tôi sẽ giám sát Gia Cát Nguyệt xóa đoạn ghi âm này, còn có thể đảm bảo nó xóa sạch cả những file âm thanh đã sao chép, thế nào?" Cao Mỗ Mỗ muốn khóc mà không có nước mắt: "Chết tiệt, tại sao nhất định phải là tôi đi cùng cậu chứ." "Bởi vì, cậu chính là quân sư của tôi mà!" Gia Cát Trung Dương hất tóc.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy mình thật sự thà chết còn hơn, năm trăm năm trước cậu đâu chỉ bị cận thị, chắc chắn là mù không thể mù hơn nữa, mới dính dáng đến cặp đôi cực phẩm trước mắt này.

Gia Cát Trung Dương lại đổi một tư thế đẹp trai khác: "Một lời, giao dịch hay không?" "Giao dịch!" Cao Mỗ Mỗ nghiến răng nghiến lợi.

Sau đó, cậu cam chịu lấy điện thoại ra, bắt đầu gọi điện.

Chuyện bi kịch như vậy, cậu không kéo thêm vài người chôn cùng, trong lòng sẽ không cân bằng.

Tống Thư Hàng cũng được, Thổ Ba cũng vậy, Dương Đức cũng tàm tạm, bất kể là ai, nhất định phải kéo hai người qua đây chết cùng cậu.

Chương 276

Anh em tốt mà, không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu chết cùng ngày cùng tháng cùng năm!

Cao Mỗ Mỗ gọi cho Tống Thư Hàng trước.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã bắt máy: "Alo, xin chào, ai vậy?" Vì Cao Mỗ Mỗ đã đổi số. "Là tôi, Cao Mỗ Mỗ đây!" Cao Mỗ Mỗ đáp. "Cao Mỗ Mỗ, tìm tôi có chuyện gì?" Tống Thư Hàng hỏi, hơn nữa... mơ hồ còn có thể nghe thấy từ phía điện thoại của Thư Hàng truyền đến tiếng cười của một cô gái trong trẻo như chuông bạc.

Tiếng cười đó hình dung thế nào nhỉ, quả thực là âm thanh chữa lành.

Nghe thấy, tâm trạng của Cao Mỗ Mỗ cũng tốt lên rất nhiều.

Trong lòng cậu đã đánh giá tiếng cười này, chỉ đứng sau tiếng cười của bạn gái Nha Y của cậu. "Cái đó, trước kỳ nghỉ tôi có nói với cậu rồi mà.

Tên khốn Gia Cát Trung Dương đó, định hẹn chị gái của cô Lục Phỉ lớp chúng ta đi Đông Hải chơi.

Đấy, bây giờ nó còn đặt cả vé máy bay rồi, còn chuẩn bị sẵn suất cho chúng ta nữa.

Cậu bây giờ có rảnh không, có muốn đi Đông Hải chơi không?" Cao Mỗ Mỗ cố gắng làm cho giọng mình dịu dàng, như giọng của sói bà ngoại, từ từ dụ dỗ, thu hút cô bé quàng khăn đỏ. "Ủa?

Cậu không phải nói muốn đi cùng Nha Y tận hưởng thế giới hai người sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Ai, đây không phải là thịnh tình của Gia Cát Trung Dương khó từ chối sao, hơn nữa Đông Hải là nơi đẹp lắm, vui lắm, tiện đường dẫn Nha Y đi chơi luôn.

Không cần tự mình bỏ tiền, bao ăn, bao uống, bao ở, bao chơi nhé." Cao Mỗ Mỗ mở to mắt nói dối. "Vậy à, thời gian là khi nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Dù sao gần đây anh cũng không có việc gì khác.

Trong lúc nói chuyện, ánh mắt anh nhìn về phía Vũ Nhu Tử, ừm, cô nương Vũ Nhu Tử là một đứa trẻ ngoan.

Sau đó, ánh mắt anh dừng lại trên người Bạch tiền bối trên giường, trong đầu nghĩ đến Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đang 'bỏ nhà ra đi' ở bên ngoài.

Quả nhiên... vẫn là nên dẫn ba người họ ra ngoài chơi thì sẽ an toàn hơn.

Cao Mỗ Mỗ mong đợi hỏi: "Hai ngày nữa là xuất phát, có muốn đi cùng không?" Hai ngày nữa?

Vừa hay lúc đó Bạch tiền bối đã tỉnh dậy, Đậu Đậu và Quả Quả lúc đó chắc cũng đã tìm về rồi, thời gian vừa khớp. "Được thôi, không vấn đề.

Có thể dẫn thêm người không?" Tống Thư Hàng lại hỏi. "Không vấn đề gì, càng đông càng vui!

Mười người tám người tôi còn chê cậu ít!

Mấy chục người, mấy trăm người tôi cũng không chê nhiều đâu!" Cao Mỗ Mỗ lập tức cười lớn, tốt nhất là có thể dẫn một đoàn cả ngàn người qua, tiêu tiền cũng có thể tiêu chết tên Gia Cát Trung Dương này. "Ha ha, có lẽ chỉ vài người thôi, tôi phải hỏi trước đã.

Vậy để tôi xác nhận lại, rồi gọi điện thoại trả lời cậu sau." Tống Thư Hàng đáp. "Anh em tốt, nhớ dẫn thêm vài người qua nhé.

Vậy cứ quyết định thế nhé, tạm biệt!" Cao Mỗ Mỗ ha ha cười rồi cúp máy.

Sau đó cậu hít một hơi thật sâu, vạch ra một bản nháp trong đầu, rồi lại gọi điện cho Thổ Ba. "Alo, Thổ Ba à, là tôi đây, Cao Mỗ Mỗ đây, có một chỗ vui lắm rủ cậu đi chơi!

Đúng, chính là lần trước nói về hòn đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hà mà Gia Cát Trung Dương nói ấy, có muốn đi chơi cùng không?

He he, còn có du thuyền sang trọng năm ngày du ngoạn nữa, thế nào?

Tim đập không bằng hành động, chuẩn bị hành lý đi, hai ngày nữa anh em tôi đến đón cậu!" ************** Tống Thư Hàng cúp điện thoại.

Vũ Nhu Tử vẫn còn bò bên mép giường, thỉnh thoảng lại phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Tống Thư Hàng: "..." Điểm cười của cô nương này, thấp đến đáng sợ!

Anh nghi ngờ chỉ cần mình tùy tiện kể cho cô vài câu chuyện cười, cô cũng có thể cười đến không đứng thẳng lưng nổi.

Kể thêm vài mẩu chuyện hài nữa, cô có thể cười đến co giật luôn... "Vũ Nhu Tử, bạn tôi nói muốn tổ chức đi chơi ở Đông Hải, cậu có muốn đi cùng không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử ôm bụng, khó khăn lắm mới nín cười được.

Sau đó cô lắc đầu, vẻ mặt tiếc nuối nói: "Tuy ta siêu muốn đi, nhưng không được rồi.

Tối nay ta phải vội đến thế gia của bạn ta để xem tình hình, xem có chỗ nào ta giúp được không...

Như vậy đi, điện thoại của tiền bối cứ luôn mở máy nhé, nếu ta giải quyết xong chuyện của thế gia bạn ta, mà thời gian còn sớm, ta sẽ đi tìm ngài!" "Đúng rồi, tiền bối, cái này ngài mang theo người nhé!" Nói rồi, Vũ Nhu Tử lấy ra một chiếc vòng tay bạc từ túi eo nhỏ. "?" Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc vòng, nghi hoặc nhìn Vũ Nhu Tử, chiếc vòng này, sao nhìn cũng là loại cho con gái dùng nhỉ?

Một người đàn ông to lớn như anh lại đeo cái này? "Đây là tọa độ của 'Vạn lý phi độn thuật'!

Ba ta chuẩn bị cho ta, vì ta vẫn chưa thể ngự kiếm phi hành, đi đường rất phiền phức.

Có tọa độ này rồi, nếu ta muốn đi nhanh, có thể sử dụng 'Vạn lý phi độn thuật' trên pháp bảo để bay thẳng đến vị trí của tọa độ.

Loại tọa độ này Linh Vũ Điệp Đảo có một cái, trên người ba ta có một cái, rồi cái này tiền bối mang theo.

Nếu ta giải quyết xong việc sớm, có thể trực tiếp thông qua 'Vạn lý phi độn thuật' để đến chỗ ngài." Vũ Nhu Tử hi hi cười nói. "Vạn lý phi độn thuật?

Đi đường?" Tống Thư Hàng cảm thấy pháp thuật này có chút quen tai.

Chẳng mấy chốc, anh đã nhớ ra mình từng sợ pháp thuật này ở đâu. [Nữ chiến binh xinh đẹp trong trang phục thủy thủ, 'Nguyệt lăng kính, biến thân!'] Mẹ kiếp, lại nhớ đến cái cảnh tượng đáng xấu hổ đó rồi.

Vạn lý phi độn thuật này chính là pháp thuật bảo mệnh mà Bạch Tôn Giả đã cho anh lúc đó.

Khi anh bị Đà chủ Cảnh Mạch của Vô Cực Ma Tông truy sát, đã thi triển Vạn lý phi độn thuật này để trốn đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Dọc đường, còn đỉnh vào eo sau của tiền bối 'Lãnh Diễm Kiếm' của Không Không Đạo Môn, xoay tròn bay nửa ngày trời.

Nhưng mà, đây không phải là pháp thuật bảo mệnh sao?

Trong mắt Vũ Nhu Tử, nó đã biến thành pháp thuật đi đường rồi...

Buổi chiều, bố Tống ăn cơm xong liền quay lại công ty, ông làm việc ở công ty Lưới điện Quốc gia, công việc không mệt mỏi... nhưng bố Tống đã có chút chán ngán cuộc sống hiện tại.

Ông thầm chuẩn bị kiếm thêm chút tiền, chỉ đợi nuôi Tống Thư Hàng học xong đại học, sẽ cùng hai người bạn tốt mở một nhà máy sản xuất thiết bị tập thể hình.

Hai năm gần đây, loại thiết bị tập thể hình nhỏ gọn dùng trong gia đình ngày càng bán chạy, bố Tống đã sớm động lòng.

Nếu không phải lo lắng lỡ như kinh doanh có sự cố, sẽ ảnh hưởng đến việc học của Tống Thư Hàng, ông đã sớm từ chức cùng bạn bè liều một phen rồi.

Chuyện này, bố Tống và hai người bạn tốt vẫn đang âm thầm lên kế hoạch, ba người đều chưa nói với người nhà... nhưng ba người đã bắt đầu âm thầm lên kế hoạch, thực hiện việc mở nhà máy.

Ba năm, tối đa là ba năm, họ sẽ chuẩn bị mở nhà máy này.

Lúc này, mẹ Tống đang ở phòng khách tán gẫu với Triệu Nhã Nhã.

Mẹ Tống đang hỏi Văn Châu thị có những nơi nào thích hợp để hẹn hò, không khí tốt, không hỗn loạn.

Bà cảm thấy với tình trạng mọt sách của Tống Thư Hàng mấy năm gần đây, dù có muốn rủ con gái đi chơi cũng chắc chắn không tìm được chỗ.

Là một người mẹ tốt đủ tiêu chuẩn lo lắng cho tương lai của con trai, bà phải sớm chuẩn bị một chút.

Trong lúc hai người đang tán gẫu, Tống Thư Hàng đẩy cửa phòng khách đi vào, định lấy chút đồ ăn vặt.

Đồ ăn vặt, phòng khách nhà Tống Thư Hàng luôn có sẵn, ví dụ như lúc mẹ Tống xem phim Hàn, lúc bố Tống xem phim khoa học viễn tưởng Âu Mỹ, những món ăn vặt này đều sẽ có ích. "Mẹ, chị Nhã Nhã, hai người đang nói chuyện gì vậy?" Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi, rồi cúi xuống lấy ra một ít đồ ăn vặt. "Đang bàn xem những nơi nào thích hợp để con dẫn cô bé Vũ Nhu Tử kia đi chơi đây." Mẹ Tống nghiêm túc nói.

Nói ra, tên cô bé này có chút lạ, Vũ Nhu Tử...

Ừm, tên tuổi đều là phù du.

Quan trọng là người đẹp, hiểu chuyện, còn rất thú vị! "Thư Hàng, chị để chìa khóa xe cho em, Văn Châu thị có nhiều chỗ vui lắm, dẫn cô bé người ta đi dạo khắp nơi đi.

Cố lên, chị đây tin tưởng hai đứa!" Triệu Nhã Nhã giơ ngón tay cái với Tống Thư Hàng. "Xì, hai người lo lắng cái gì vậy?" Tống Thư Hàng cười phá lên: "Vũ Nhu Tử và con không phải là quan hệ bạn trai bạn gái đâu." Vũ Nhu Tử rất đẹp... nhưng Tống Thư Hàng có tự biết mình.

Anh đâu phải là nam chính tiểu thuyết ngựa giống, hổ khu chấn động một cái là các nữ chính thi nhau lao vào lòng.

Phải biết, đây mới là lần thứ hai Vũ Nhu Tử và anh gặp nhau ngoài đời thực! "Hơn nữa, tối nay Vũ Nhu Tử có việc rồi, chơi thêm một lát nữa là phải đi." Tống Thư Hàng bổ sung. "Một lát nữa là phải đi?" Mẹ Tống nghe vậy, lập tức có chút thất vọng. "Vậy con về phòng trước nhé." Tống Thư Hàng ôm đồ ăn vặt, cười hì hì.

Rồi không đợi mẹ Tống nói thêm gì, anh đã chạy biến như bay. ...

Chương 277

Khi Thư Hàng đẩy cửa phòng mình ra, nhìn vào trong phòng, anh sững sờ. "A ha, Tống tiền bối, ngài đến rồi." Vũ Nhu Tử quay đầu lại nhìn thấy Tống Thư Hàng, ngại ngùng cười.

Lúc này Vũ Nhu Tử đang quỳ bên cạnh Bạch tiền bối, chụp ảnh cho Bạch tiền bối.

Chụp ảnh thì cũng không có gì to tát, vấn đề là tư thế của Bạch tiền bối hiện tại có chút không đúng.

Trên giường, Bạch tiền bối bị Vũ Nhu Tử tạo thành một tư thế rất đáng yêu, hai ngón trỏ giơ ra, đáng yêu chỉ vào mặt. "Xì!" Tống Thư Hàng phì cười. "Cái đó...

Tống tiền bối, ta chỉ là nhìn Bạch tiền bối, đột nhiên cảm thấy Bạch tiền bối như thế này sẽ rất đáng yêu.

Ha ha ha." Vũ Nhu Tử ngại ngùng cười gượng giải thích.

Cô có chút lo lắng Tống Thư Hàng sẽ trách cô đối với tiền bối không lễ phép.

Nhưng... phản ứng tiếp theo của Tống Thư Hàng lại hoàn toàn ngoài dự liệu của Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên: "Good!

Nếu thắt tóc cho Bạch tiền bối thành kiểu hai bím đuôi ngựa thì chắc chắn sẽ còn đáng yêu hơn nữa!" Có lẽ là bị ảnh hưởng bởi hai vị tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng và Đồng Quái Tiên Sư trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, Tống Thư Hàng chính mình cũng không nhận ra, có lúc anh sẽ bị chập mạch gián đoạn, làm một số chuyện rất thích chết.

Vũ Nhu Tử trước tiên là sững sờ, sau đó mắt cô sáng lên: "Tống tiền bối ngài cũng có mắt nhìn ghê." Sau đó, Vũ Nhu Tử đề nghị: "Tống tiền bối, hay là chúng ta cùng nhau thử xem?" Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, có chút lo lắng nói: "Có làm Bạch tiền bối tỉnh giấc không?" "Yên tâm đi, chỉ cần chúng ta không có ác ý thì sẽ không kích động đến Bạch tiền bối đang bế quan đâu.

Ta rất có kinh nghiệm!" Vũ Nhu Tử vỗ ngực đảm bảo, rất có kinh nghiệm nhé!

Cũng không biết Linh Vũ Điệp Tôn Giả có phải mỗi lần bế quan ra ngoài đều có một kiểu tóc đẹp trai không? "Vậy thì... thử xem?" Tống Thư Hàng rất động lòng: "Tôi đi lấy dây chun buộc tóc!" "Ta có dây buộc tóc!" Vũ Nhu Tử trả lời, cô lấy ra đủ loại dây buộc tóc nhiều màu sắc từ trong túi.

Tuy cô luôn thích để mái tóc đen dài xõa tung, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ đổi kiểu tóc, đồ trang điểm của con gái cô cũng có đủ.

Đây là đã chuẩn bị đầy đủ rồi! "Buộc kiểu hai bím nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tuy anh chưa từng buộc tóc cho con gái, nhưng anh cũng đã thấy rất nhiều cô gái buộc tóc hai bím.

Anh cũng biết tóc hai bím chia thành rất nhiều loại.

Ví dụ như hai bên đối xứng, buộc ở phía trên tai, hai bím tóc vểnh cao, tinh nghịch đáng yêu.

Cũng có thể một bím vểnh cao trên đỉnh đầu, một bím khác buông xuống sau tai, kiểu này rất thú vị.

Cũng có thể buộc tóc ở sau hai tai, buông thẳng xuống, phối hợp với tóc mái, vừa đáng yêu lại có mấy phần khí chất thư sinh.

Lại có thể tết hai bím tóc buông sau tai thành bím, buông trước vai, lại thêm mấy phần tươi mát.

Kết hợp thêm các loại phụ kiện tóc, cách thắt dây, quả thực là trăm hoa đua nở, như kính vạn hoa. "Thử hết!" Vũ Nhu Tử dứt khoát nói: "Hơn nữa không chỉ là hai bím, chúng ta còn có thể buộc một bím, búi củ tỏi, búi hoa, đều có thể thử!

Ta nắm vững rất nhiều cách buộc tóc đó." "Được, Vũ Nhu Tử cậu buộc, tôi phối hợp!" Tống Thư Hàng lúc này đầu óc đã hoàn toàn hỏng rồi, căn bản không nghĩ đến hậu quả.

Tiếp theo...

Tống Thư Hàng trước tiên cẩn thận nâng gáy Bạch tiền bối lên, Vũ Nhu Tử rút toàn bộ tóc của Bạch tiền bối ra từ dưới người. "Tóc của Bạch tiền bối dài thật, lại nhiều, lại mềm mượt." Vũ Nhu Tử cảm thán, bàn tay nhỏ nhẹ nhàng chải, trước tiên chải thẳng tóc của Bạch tiền bối.

Sau đó nói: "Nào, Tống tiền bối, ngài cầm tóc, tạo thành hình đuôi ngựa, ta sẽ buộc dây." "Không vấn đề!" Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đặt gáy Bạch tiền bối xuống, rồi nhận lấy mái tóc của Bạch tiền bối từ tay Vũ Nhu Tử.

Theo yêu cầu của cô, trước tiên túm tóc lên, ở vị trí trên tai tạo thành hình đuôi ngựa.

Quả nhiên rất mềm mượt...

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cảm giác này, quả thực như đang cầm lụa thượng hạng, khiến người ta không nỡ buông tay. "Tống tiền bối, tay ngài hơi dịch lên một chút, nếu không buộc vào chân tóc sẽ không đẹp." Vũ Nhu Tử nói.

Tiếp đó, cô lấy ra hai sợi dây buộc tóc màu trắng, ở vị trí Tống Thư Hàng đang cầm, thắt một nút thắt hình con bướm xinh đẹp. "Bên kia, bên kia nữa!

Cứ cảm thấy dây buộc tóc màu trắng phối với mái tóc đen của Bạch tiền bối, siêu đẹp." Vũ Nhu Tử hưng phấn nói. "Đồng cảm!" Tống Thư Hàng chuyển sang bên kia, phối hợp với Vũ Nhu Tử buộc tóc bên kia của Bạch tiền bối thành đuôi ngựa.

Đại công cáo thành!

Lúc này, Bạch tiền bối bình tĩnh nằm trên giường, vẻ mặt ngọt ngào.

Mái tóc dài sau khi được buộc thành đuôi ngựa, ngược lại làm cho khuôn mặt của ngài lộ ra hoàn toàn, càng thêm đẹp như tranh vẽ.

Kết hợp thêm với hai bím tóc đó... có một cảm giác không thể nói thành lời! "Tuyệt!" Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra, chụp liên tục phiên bản Bạch tiền bối hai bím. "Nào, Tống tiền bối, lại giơ hai ngón trỏ của Bạch Tôn Giả lên, làm động tác chỉ vào mặt đi!" Vũ Nhu Tử hưng phấn nói, phảng phất như một đứa trẻ tìm được món đồ chơi thú vị. "Không vấn đề!" Tống Thư Hàng phối hợp tạo dáng cho hai tay của Bạch tiền bối, ngón trỏ đặt lên má.

Không xong rồi, bộ dạng này của Bạch Tôn Giả thật sự là đáng yêu đến nổ tung.

Nếu không phải đã sống cùng Bạch tiền bối một thời gian khá dài, lúc này anh chắc chắn lại tim đập nhanh rồi nhỉ? "Ai da, không được rồi, thật muốn mang Bạch tiền bối về nhà nuôi quá." Vũ Nhu Tử lẩm bẩm, rồi cô cầm điện thoại chụp liên tục. "Này, khoan đã, đừng chụp tôi vào." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử lè lưỡi.

Sau khi Tống Thư Hàng tránh sang một bên, cô lại chụp điên cuồng. "Nào, Tống tiền bối, đổi kiểu tóc!" Vũ Nhu Tử chụp xong, hăng hái nói. ...

Tiếp theo là phiên bản Bạch tiền bối một bím đuôi ngựa!

Phiên bản Bạch tiền bối một bím đuôi ngựa cũng tuyệt vời, chụp chụp chụp!

Phiên bản Bạch tiền bối hai bím tết cũng tuyệt vời, chụp chụp chụp!

Bạch tiền bối búi củ tỏi thật sự đáng yêu không chịu nổi, chụp chụp chụp!

Ủa, đây là kiểu tóc gì?

Hai cái búa à?

Đầu sừng trâu sao?

Ai da, phối với Bạch tiền bối cũng cảm thấy rất đẹp, chụp chụp chụp.

Còn cái này là tết bím rồi quấn lên đầu, đây là kiểu tóc gì?

Tóm lại cũng đẹp, chụp chụp chụp.

Bạch tiền bối bị chơi hỏng rồi... ...

Tống Thư Hàng cũng quên mất mình và Vũ Nhu Tử đã đổi cho Bạch tiền bối bao nhiêu kiểu tóc, tạo bao nhiêu kiểu dáng.

Vũ Nhu Tử cuối cùng cũng mãn nguyện, cô lén nhìn Tống Thư Hàng một cái, hi hi cười.

Quả nhiên vẫn là Tống tiền bối tuyệt nhất, chuyện như thế này cũng sẽ phối hợp với cô.

Cô vươn vai một cái, híp mắt nói: "Hi hi, chụp nhiều quá, đợi ta về, nhất định phải cho ba xem những tấm này.

Đúng rồi, Tống tiền bối, đến lúc đó ta chọn vài tấm đẹp nhất, gửi cho ngài mấy tấm!" "Ha ha ha, được... hả?" Tống Thư Hàng cười được một nửa thì đột nhiên 'căn bệnh chập mạch gián đoạn' của anh đã hồi phục, cả người đều tỉnh táo trở lại.

Chết tiệt... khoan đã, mình vừa làm cái gì vậy?

Nhớ lại hành động vừa rồi, hai chân Tống Thư Hàng đột nhiên mềm nhũn, anh cảm thấy chứng sợ độ cao của mình đột nhiên tái phát. "Khụ khụ, Vũ Nhu Tử này.

Những tấm ảnh này, cậu lén lưu lại là được rồi.

Tôi dù sao ngày nào cũng ở cùng Bạch tiền bối, không gửi cho tôi cũng không sao đâu." Tống Thư Hàng ho hai tiếng, nghiêm túc nói. "Ừm, vậy để lúc đó xem tình hình rồi nói sau." Vũ Nhu Tử đáp, nhưng trong lòng cô đang nghĩ, dù sao cũng là thành quả lao động vất vả của mình và Tống tiền bối.

Đến lúc đó, nhất định phải chọn vài tấm ảnh đẹp nhất của Bạch Tôn Giả, lén gửi cho Tống tiền bối mới được...

Ba giờ rưỡi chiều.

Vũ Nhu Tử chào tạm biệt mẹ Tống, chuẩn bị rời đi để đến thế gia của người bạn mình.

Mẹ Tống lưu luyến không rời bảo: “Lúc nào rảnh thì thường xuyên tới chơi nhé, Vũ Nhu Tử!” Thư Hàng thì bị đẩy ra khỏi cửa để tiễn Vũ Nhu Tử.

Sau khi xuống lầu, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “Vũ Nhu Tử, tiếp theo cô định đến chỗ thế gia của bạn cô bằng cách nào?” Cậu nhớ là Vũ Nhu Tử vẫn chưa biết ngự kiếm phi hành, vậy là định đi xe hay máy bay?

“Đi tàu cao tốc ạ, tàu cao tốc có một trạm có thể đến thẳng thị trấn nhỏ bên ngoài thế gia của cô ấy.

Sau đó đi bộ một đoạn là tới!” Vũ Nhu Tử hì hì cười nói: “Tiền bối cứ yên tâm đi, cách mua vé tàu cao tốc em đã học được rồi, không xảy ra vấn đề gì đâu!” “Vậy để tôi tiễn cô ra ga tàu.” Tống Thư Hàng nói, từ đây ra ga tàu cao tốc cũng có một đoạn đường.

“Vâng!” Vũ Nhu Tử gật đầu.

“Ừm...

Chương 278

đi xe điện nhé?” Tống Thư Hàng có chút ngại ngùng nói.

Xe của bố Tống đã lái đi làm rồi, còn chiếc máy cày tay mà cậu lái tới thì hỏng bét rồi!

Cho dù chiếc máy cày tay đó vẫn còn nguyên vẹn, cậu cũng chẳng muốn lái cái thứ đó tiễn Vũ Nhu Tử ra ga tàu.

“Xe điện ạ?

Em biết cái đó, em biết lái!” Vũ Nhu Tử đột nhiên hưng phấn hẳn lên.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy Vũ Nhu Tử không chỉ có điểm cười rất thấp, mà ngay cả điểm khiến cô nàng vui vẻ cũng rất thấp.

Một cô gái như vậy sống thật tốt, mỗi ngày đều sẽ có tâm trạng tốt.

Một lát sau, khi Tống Thư Hàng dắt chiếc xe điện nữ ra ngoài, Vũ Nhu Tử năn nỉ: “Tống tiền bối, để em lái cho, để em lái cho!” “Được rồi, nhớ đội mũ bảo hiểm vào.

Đoạn đường ra ga tàu kiểm tra rất nghiêm, không đội mũ bảo hiểm sẽ bị cảnh sát giao thông mắng đấy.” Tống Thư Hàng đưa mũ bảo hiểm cho cô.

Nói đi cũng phải nói lại...

Vũ Nhu Tử chắc là sẽ không giống Bạch tiền bối, lại thêm cái ‘trận pháp gia tốc’ nào đó vào xe điện chứ?

Sau khi Vũ Nhu Tử đội mũ bảo hiểm vào thì ngồi phía trước lái xe.

Đôi chân cô rất dài, khi ngồi trên chiếc xe điện nhỏ nhắn này, tư thế đó trông cực kỳ hút mắt.

Tống Thư Hàng vốn định theo thói quen nhảy lên ngồi phía sau... nhưng vừa nghĩ đến người phía trước là Vũ Nhu Tử, cậu liền thầm thở dài, lặng lẽ chọn cách ngồi nghiêng sang một bên như con gái.

Dù sao thì có một số việc không phải cứ dùng ý chí là có thể khống chế được.

Vũ Nhu Tử từ đầu đến cuối đều không thêm bất kỳ phép thuật ‘gia tốc’ nào vào xe điện, cô chỉ lái xe trên đường thôi cũng đã thấy rất vui rồi.

Ở đảo Linh Vũ Điệp tuy rằng xe gì cũng có, nhưng cô chỉ có thể lái chạy quanh quẩn trong đảo... làm sao thú vị bằng việc lái xe lao ra ngoài đường cái thế này?

Đáng tiếc, hiếm khi Vũ Nhu Tử không làm loạn, nhưng chiếc xe điện lại không nể mặt.

Đi được nửa đường, tốc độ xe điện ngày càng chậm lại, động lực không đủ.

“Ơ?

Sao thế này?

Tiền bối?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn chiếc xe điện, vặn tay ga hết cỡ nhưng không có tác dụng gì.

“Hết điện rồi à?” Tống Thư Hàng ghé mắt nhìn một cái, quả nhiên là hết điện thật.

Có lẽ thỉnh thoảng mẹ Tống lái đi đâu đó rồi quên sạc điện.

Mẹ Tống không lái ô tô, bằng lái thi ba năm liên tiếp đều không đỗ nên bà tức mình không học nữa.

“Hết điện rồi ạ?

Vậy phải làm sao đây?” Vũ Nhu Tử lo lắng hỏi, cô đang lái dâng trào hứng khởi thì đột nhiên lại hết điện.

“Không sao!” Tống Thư Hàng nghĩ đến một phép thuật nhỏ, nói: “Tôi có thuật sạc điện!” Tuy nói thuật sạc điện là dùng để sạc cho điện thoại và máy tính xách tay, nhưng chắc cũng có thể sạc cho xe điện được chứ nhỉ?

Chỉ là không biết sạc đầy một chiếc xe điện thì cần bao nhiêu phát đây?

Đáp án là: ba mươi phát!

Bình thường một phát thuật sạc điện có thể sạc đầy hoàn toàn một chiếc điện thoại, thực ra vẫn còn dư lại một phần lớn năng lượng.

Bởi vì dù sạc điện thoại hay máy tính xách tay thì cũng chỉ tốn một phát. ‘Thuật sạc điện’ tiêu hao khí huyết rất ít, nhưng sau ba mươi phát, sắc mặt Tống Thư Hàng cũng hơi tái đi.

Nếu không phải cậu vừa khai mở Tị khiếu, e rằng phải điều động phần năng lượng dự trữ của linh quỷ rồi.

“Tiền bối ngay cả thuật sạc điện cũng nắm giữ sao?

Phép thuật này Tam Lãng tiền bối gửi vào nhóm từ lâu rồi, em có xem qua, cảm thấy phép thuật này hơi phiền phức nên không thèm học.” Vũ Nhu Tử thầm lè lưỡi: “Đầy điện rồi, tiền bối, chúng ta đi tiếp thôi!” “Đi!” Tống Thư Hàng hơi thở dốc, lại ngồi nghiêng lên xe.

Xe điện khởi động lại, động lực mười phần.

Tiếng cười như chuông bạc của Vũ Nhu Tử lại vang lên.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng luôn cảm thấy có gì đó sai sai...

Sạc đầy làm gì cơ chứ?

Mình chỉ cần sạc đại khái một nửa thôi, đủ để đi đi về về là được rồi mà?

Hôm nay mình bị làm sao thế này?

Sau khi tới ga tàu, Tống Thư Hàng cùng Vũ Nhu Tử mua xong vé, tiễn cô vào phòng chờ rồi mới yên tâm rời đi.

Đến giờ cơm tối, Tống Thư Hàng tiếp tục một mình đóng hai vai, ăn xong phần cơm của mình trước, sau đó lại về phòng biến thành dáng vẻ của Bạch tôn giả rồi ra ăn thêm một bữa nữa.

Chiếc trâm cài ngực có thể huyễn hóa ngoại hình đơn giản của Vũ Nhu Tử tạm thời được mượn để sử dụng.

Đồng thời, cũng may là sau khi tu luyện sức ăn của Thư Hàng tăng mạnh, nếu không thì hai bát cơm lớn thế này thật sự nuốt không trôi.

Tuy nhiên, buổi tối mẹ Tống cứ dùng ánh mắt kỳ quái nhìn Bạch tôn giả, không lẽ bà đã nhận ra điều gì rồi?

Cũng may là qua ngày mai Bạch tiền bối sẽ tỉnh lại, đến lúc đó cùng nhau ra ăn cơm thì mẹ Tống sẽ không nghi ngờ nữa, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đảo Linh Vũ Điệp.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhấp một ngụm trà Linh Mạch Bích, đây là trà do chính tay con gái ông pha.

Tuy rằng loại trà này có chút vấn đề nhỏ, nhưng ông dù sao cũng là bậc Linh Tôn, vấn đề nhỏ này không ảnh hưởng được đến ông.

Những loại trà con gái pha này, cứ để ông âm thầm xử lý hết vậy.

Lúc này, một con bướm sắc màu hạ xuống trước mặt Linh Vũ Điệp Tôn Giả, rùng mình hóa thân thành một thiếu nữ mặc áo gấm hoa.

Đây là một con hồ điệp yêu đã có thể hóa thành hình người, ngưng tụ yêu đan.

Thiếu nữ mặc áo hoa sau khi hạ cánh liền cười nói: “Sư tôn, đại sư huynh vừa gọi điện tới.

Sư muội đã rời khỏi nhà của vị đạo hữu Tống Thư Hàng kia, đã lên tàu cao tốc thuận lợi rồi ạ.” “Ồ, đi rồi sao.

Ta hiểu rồi, bảo Kiếm Nhất tiếp tục âm thầm bảo vệ Vũ Nhu Tử cho tốt.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả điềm tĩnh gật đầu, sau đó âm thầm cất phi kiếm của mình trở lại bao kiếm.

Nếu con gái yêu của ông mà dám ngủ lại qua đêm ở nhà đàn ông thì... hừ hừ hừ!

Thiếu nữ mặc áo hoa rõ ràng đã liếc thấy thanh phi kiếm trong tay sư tôn, khóe miệng không khỏi giật giật.

Màn đêm buông xuống.

Tống Thư Hàng tay cầm ‘Ngộ đạo thạch’, đang nhắm mắt minh tưởng tu luyện tinh thần lực.

Trên Ngộ đạo thạch, Thông nương đã hoàn toàn cắm rễ, cái mầm non trên đỉnh đầu xanh mướt, nhìn rất thuận mắt.

Tống Thư Hàng vẫn muốn có được quyển công pháp ‘Sư tử hống’ từ tay Thông nương, con yêu tinh này lúc trước định cướp Ngộ đạo thạch của cậu mà.

Cướp đoạt thất bại thì đương nhiên phải có giác ngộ trả giá đắt chứ!

Thế nhưng...

Thông nương không biết là không nói được hay không muốn nói, từ sau khi cắm rễ trên Ngộ đạo thạch, dù Tống Thư Hàng hỏi thế nào, cô nàng cũng chỉ cùng lắm là rung rinh thân hành, không nói một lời.

Chẳng lẽ tu vi của cô nàng đã bị chặt đứt hết, biến thành một cây hành tinh bình thường rồi?

Đêm càng khuya, vạn vật tĩnh lặng.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được một nguồn sức mạnh kỳ lạ từ trong Ngộ đạo thạch liên tục tiến vào cơ thể mình, luồng sức mạnh này bắt đầu bào mòn bình cảnh Nhĩ khiếu trong người cậu.

Chỉ cần tu luyện thêm vài ngày nữa, khí huyết trong Nhĩ khiếu đầy tràn, cậu sẽ có thể đột phá Nhĩ khiếu một cách dễ dàng.

Ngoài ra...

Tống Thư Hàng có thể cảm giác được tinh thần lực của mình cũng chịu ảnh hưởng của luồng năng lượng kỳ lạ này.

Luồng năng lượng này không hòa nhập vào tinh thần lực, mà chỉ đóng vai trò ‘kích thích’ tinh thần lực, làm cho tinh thần lực trở nên mạnh mẽ hơn, tinh khiết hơn.

“Hiệu quả của viên đá kỳ lạ này còn mạnh hơn cả những gì Bạch tiền bối đã giới thiệu.

Cứ đà này, không lâu nữa là có thể trùng kích khiếu huyệt cuối cùng là ‘Khẩu khiếu’ rồi.

Khẩu khiếu vừa mở là chuẩn bị vượt Long Môn.” Tống Thư Hàng chậm rãi mở mắt, cảm thán nói.

Khi cậu vừa mở mắt ra...

đúng lúc nhìn thấy bên cửa sổ có một bóng người bịt mặt đang lén lút đẩy cửa sổ phòng cậu ra!

Ánh mắt của Tống Thư Hàng đúng lúc chạm phải tên bịt mặt đó.

Trộm à?

Ngông cuồng vậy sao, thấy cậu vẫn ngồi bên giường, rõ ràng là chưa ngủ mà tên trộm này còn dám trực tiếp đẩy cửa sổ đi vào, thật sự coi cậu không tồn tại sao?!

Phải cho hắn một bài học mới được.

Tống Thư Hàng cất ‘Ngộ đạo thạch’ đi, ngay sau đó triển động thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, người như tia chớp lao về phía tên bịt mặt.

Tay phải thành trảo, như móng rồng trực tiếp chộp tới vai tên bịt mặt.

“Chết tiệt.” Tên bịt mặt thầm mắng một tiếng nhưng không hề hoảng loạn.

Chỉ thấy tên bịt mặt này dùng tay làm kiếm, đâm thẳng về phía móng vuốt của Tống Thư Hàng.

Ngay lập tức, ánh mắt Tống Thư Hàng ngưng lại... không phải kẻ trộm thông thường.

Khi đối phương ra chiêu, giữa lòng bàn tay ẩn hiện khí huyết chi lực dồi dào, là tu sĩ!

Vân Vụ đạo nhân?

Trong đầu Tống Thư Hàng gần như lập tức nhớ tới vị Kim Đan Linh Hoàng của Không Không đạo môn kia.

Chương 279

Tuy nhiên lúc này cậu đã không còn thời gian để nghĩ nhiều, thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 được Thư Hàng phát huy đến cực hạn, móng vuốt tay phải né qua chiêu kiếm của tên bịt mặt, từ một góc độ quỷ dị trực tiếp chộp tới cổ họng đối phương.

“Tiểu bối, cũng có chút bản lĩnh đấy, nhưng mà... quá chậm!” Giọng của tên bịt mặt khàn khàn, rõ ràng là đã ngụy trang giả giọng.

Đồng thời, bàn tay của tên bịt mặt đột ngột gia tốc đâm về phía trước.

Ngay cả lộ tuyến đâm ra cũng không hề thay đổi, nhưng dưới tốc độ đột ngột nhanh đến cực hạn, việc biến chiêu của Tống Thư Hàng trở nên vô ích vì Thư Hàng mới biến chiêu được một nửa thì chiêu kiếm của đối phương đã đâm tới trước mặt cậu rồi!

“Thuẫn!” Tống Thư Hàng bình tĩnh quát.

Cậu kích phát thiên phú của linh quỷ, một tấm khiên nhỏ vàng óng ánh hiện ra không trung trước ngực Tống Thư Hàng, ngay chính diện chiêu kiếm của tên bịt mặt!

Tuy không có phòng ngự mạnh mẽ như ‘Giáp phù’, nhưng tấm khiên vàng nhỏ này đủ để chống đỡ phần lớn các đòn tấn công của tu sĩ nhị phẩm!

Đồng thời, tay kia của Tống Thư Hàng thò vào túi áo.

Cậu vẫn còn một tấm Kiếm phù cuối cùng!

Đang!

Chiêu kiếm của tên bịt mặt va chạm với tấm khiên vàng nhỏ, phát ra tiếng kim loại va chạm.

“Xung!” Tên bịt mặt trầm giọng quát, chỉ thấy trên đầu ngón tay hắn bùng phát ra kiếm mang màu trắng.

Chân khí!

Đây ít nhất là một tu sĩ từ nhị phẩm trở lên.

Rắc rắc!

Trên tấm khiên vàng xuất hiện một vết nứt, đồng thời một lực lượng lớn tác động lên người Tống Thư Hàng, đánh bay cậu ra ngoài.

Thân hình Tống Thư Hàng ngã về phía Bạch tiền bối đang nằm trên giường.

Tên bịt mặt sau khi đắc thủ liền truy kích không ngừng, thân hình như điện, lại tung thêm một chiêu kiếm đâm về phía cơ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị đánh bay, tấm khiên vàng nhỏ vỡ vụn, cơ thể rơi xuống vị trí của Bạch tôn giả.

Trên đỉnh đầu Bạch tôn giả, trận pháp thẻ tre đang chậm rãi xoay tròn.

Trận pháp phòng ngự đặc biệt này là loại phòng ngự ngược, phòng bên trong không phòng bên ngoài, do cô nàng Vũ Nhu Tử của đảo Linh Vũ Điệp đích thân cải tạo!

Chính vì thế, lúc trước Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng mới có thể thử các loại kiểu tóc cho Bạch tiền bối ngay khi trận pháp thẻ tre đang mở.

Nhưng lúc này, mỗi chữ phù văn trên thẻ tre đều đang ‘lưu động’, đó là trạng thái trận pháp lực được kích hoạt toàn lực, cũng có nghĩa là Bạch tiền bối đang tung chiêu lớn trong trận pháp, trận pháp thẻ tre đã được khởi động.

Sau khi Tống Thư Hàng rơi xuống vị trí trên giường... lại không hề đụng trúng Bạch tiền bối.

Trong tích tắc, cậu chỉ cảm thấy cơ thể mình dường như thoáng xuyên qua một 'ranh giới'.

Cảm giác này cậu rất quen thuộc, hơn nữa đã có kinh nghiệm phong phú nên sẽ không còn tưởng rằng mình xuyên không nữa.

Cảm giác này không sai, chính là 'Ảo ảnh chân thực' Sa mạc nhiệt tình của Bạch tiền bối sắp mở ra rồi!

Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu nhìn lại phía sau... sau đó, cậu thấy tên bịt mặt kia cũng đuổi sát không buông, lao đầu vào phạm vi của 'Trận pháp thẻ tre', đâm sầm vào thế giới 'Ảo ảnh chân thực'.

Tống Thư Hàng lập tức yên tâm.

Chỉ sợ tên bịt mặt này không vào đây, gây ra đe dọa cho người nhà cậu.

Đã vào đây rồi thì cứ ở lại chơi đùa tử tế với 'Chàng thiếu niên cưỡi ngựa trắng mặc áo xanh' đi, chơi cho tới khi Bạch tiền bối kết thúc bế quan mới thôi!

Đến lúc đó...

Bạch tiền bối bế quan xong, tên bịt mặt này chỉ là con khỉ trong lòng bàn tay, không đường chạy trốn!

Tống Thư Hàng yên tâm rồi, chờ đợi 'Sa mạc nhiệt tình' xuất hiện, chờ đợi cuộc gặp gỡ lần nữa với chàng thiếu niên cưỡi ngựa trắng mặc áo xanh.

Nhưng đợi mãi, đợi mãi, sa mạc và chàng thiếu niên cưỡi ngựa trắng đều không thấy xuất hiện.

Lạ thật, chẳng lẽ thế giới có sự thay đổi?

Tống Thư Hàng có thể khẳng định hiện tại mình đang ở trong 'Ảo ảnh chân thực', không chỉ vì đã xuyên qua một 'ranh giới' nào đó, mà còn vì tên bịt mặt đuổi theo cậu cũng đã biến mất không thấy đâu.

Thế nhưng sa mạc không xuất hiện, và tình trạng hiện tại của cậu cũng có chút kỳ quái.

"Hay nói cách khác, tình hình hiện tại chính là 'Ảo ảnh chân thực' lần này sao?

Vậy thế giới lần này là 'thế giới trong suốt' à?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc này thế giới cậu đang ở không có thực thể, giống như một thế giới trong suốt bao trùm lên thế giới thực.

Trong mắt cậu, mình vẫn đang ở trong 'phòng của mình', đồ đạc trong phòng đều giống hệt như trong ký ức.

Nhưng căn phòng này lại cho cậu một cảm giác 'vô cùng to lớn'.

Hơn nữa, trên giường trống không, không có bóng dáng của Bạch tiền bối!

Không phải 'Sa mạc nhiệt tình' mà là một thế giới hoàn toàn mới sao?

Hay là...

đây là một thế giới chưa hình thành hoàn chỉnh trong lòng Bạch tiền bối, nên thế giới này mới 'trong suốt', chưa thể vật chất hóa?

Đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển cực nhanh, lờ mờ đoán ra được khả năng trước mắt.

Nếu là một thế giới hoàn toàn mới, vậy nhân vật xuất hiện trong thế giới này sẽ là ai?

Trong sa mạc xuất hiện chàng thiếu niên cưỡi ngựa trắng mặc áo xanh, vậy trong cái thế giới chưa hình thành này sẽ xuất hiện ai đây?

Đang suy nghĩ thì một bóng người đột ngột ngồi dậy từ trên giường... rõ ràng trước đó trên giường không có bóng người, đột nhiên lại xuất hiện như vậy.

Khi nhìn rõ bóng người trước mắt này, sắc mặt Tống Thư Hàng trở nên cổ quái vô cùng.

Phía bên kia.

Tên bịt mặt cũng xuyên không đến thế giới trong suốt kỳ quái này, nhưng hắn không hề biết đến 'Ảo ảnh chân thực', ánh mắt có chút nghi hoặc nhìn quanh căn phòng.

Là cái bẫy gì sao?

Tên bịt mặt thầm nghi ngờ, đồng thời duy trì sự cảnh giác cao độ.

Ngay lúc đó, đột nhiên từ trên giường có một bóng người ngồi dậy.

Đồng tử tên bịt mặt co rụt lại, bởi vì một giây trước, hắn rõ ràng nhớ là trên giường không có một ai!

Nhưng ngay sau đó, mắt hắn lại hiện lên vẻ vui mừng.

"Ha ha ha ha!" Tên bịt mặt cười quái dị một tiếng, chân khẽ cử động, trong chớp mắt đã lao tới trước bóng người trên giường.

Không đợi bóng người trên giường lên tiếng, tên bịt mặt đã tung ra một loạt đòn tấn công dồn dập như mưa sa bão táp.

Quyền, chưởng, chỉ, trảo!

A ta ta ta ta ta!

"A a a a a!" Bóng người trên giường thảm thiết kêu lên, máu trên người không ngừng phun ra...

Tên bịt mặt kết thúc cuộc tấn công.

Bóng người trên giường trừng lớn mắt, cổ họng bị kiếm khí đâm thủng, ngực bị một quyền đánh lõm vào, bụng dưới còn có vết ngón tay xuyên qua, trên đầu có một lỗ thủng như móng vuốt Cửu Dương Bạch Cốt Trảo.

Thi thể bóng người trên giường đổ rầm xuống đất, chết không nhắm mắt.

Bóng người này tóc đen ngắn, khoảng mười tám mười chín tuổi, cao một mét bảy lăm.

Ngay cả khi trừng lớn mắt, vẫn có thể lờ mờ thấy được đây là một chàng trai có diện mạo hiền lành.

Đó chính là Tống Thư Hàng cơ mà?!

“Ha ha, nhóc con, ngươi tưởng dựa vào phép thuật ẩn thân là có thể che giấu được tung tích sao?

Quá ngây thơ rồi.

Từ giây phút ngươi gặp ta, vận mệnh của ngươi đã được định đoạt, đó chính là cái chết!” Tên bịt mặt cười hiểm ác, dùng giọng khàn khàn nói.

Sau đó hắn tiến lên một bước, túm lấy đầu Tống Thư Hàng, tay phải chụm lại thành kiếm, một chiêu kiếm chưởng chém xuống.

Máu tươi bắn tung tóe, đầu Tống Thư Hàng bị chặt xuống...

“Thật là nhẹ nhàng thoải mái.” Người đàn ông bịt mặt hiện lên vẻ vui mừng, sau đó xoay người định rời đi qua cửa sổ.

Ở một phía khác.

Tống Thư Hàng ngây người nhìn bóng người trên giường, đúng vậy, bóng người đó chính là bản thân Tống Thư Hàng!

Không ngờ mình lại trở thành nhân vật mới trong ‘Ảo ảnh chân thực’ của Bạch tiền bối?

Đối diện với một ‘chính mình’ thật sự có cảm giác hơi kỳ quặc.

Tống Thư Hàng nhìn bản thân ở đối diện, thôi thì cứ tạm gọi là ‘Tống Thư Hàng số 2’ vậy.

Sau khi Tống Thư Hàng số 2 ngồi dậy, nhanh chóng bắt đầu diễn phân cảnh thuộc về mình.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng số 2 lộ ra nụ cười khổ trên mặt: “Bạch Chân Quân tiền bối chào ngài, tôi đang ở ngay bên cạnh ngài đây!” Biểu cảm này... chẳng lẽ là cảnh tượng lúc mình vừa đón Bạch tiền bối xuất quan?

Lúc đó cậu vất vả lắm mới cướp được bức tượng Bạch tiền bối về, đợi Bạch tiền bối phá tượng chui ra.

“Chào ngài, Bạch Chân Quân tiền bối.” Một lát sau, Tống Thư Hàng số 2 lại mỉm cười, nói như máy ghi âm.

Tống Thư Hàng số 2 rõ ràng không linh hoạt và chân thực như chàng thiếu niên cưỡi ngựa trắng mặc áo xanh trong ‘Sa mạc nhiệt tình’.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, chàng thiếu niên cưỡi ngựa trắng mặc áo xanh là phiên bản Ảo ảnh chân thực đã [hoàn thiện].

Còn Tống Thư Hàng số 2 trước mắt mới chỉ là phiên bản Ảo ảnh chân thực [bán thành phẩm].

Sau hai câu lời thoại, Tống Thư Hàng số 2 đột nhiên lộ vẻ mặt kinh hoàng: “Phanh lại!

Chương 280

Mau phanh lại!...

Đừng mà, tiền bối, phía trước là vách núi!” Cảnh tượng này là lúc Bạch tiền bối lần đầu tiên đua xe, lao xuống vách núi sao?

Tống Thư Hàng nhìn biểu cảm kinh hoàng của ‘Tống Thư Hàng số 2’ trước mặt, cảm thấy đau lòng quá.

Ngay sau đó, phong cách của Tống Thư Hàng số 2 lại thay đổi, biến thành vẻ mặt ngây ngô: “Ví như Tiểu Bạch, khi tóc anh dài ngang eo, gả cho em có được chăng?” “Phụt!” Tống Thư Hàng phun ra một ngụm máu già.

Khi khung cảnh diễn tới đây...

Tống Thư Hàng số 2 lại dừng lại như một cái máy.

Có vẻ như Bạch tiền bối vẫn đang tiếp tục cấu tạo nên ‘thế giới mới trong suốt’ này.

Phía bên kia.

Khi tên bịt mặt xách đầu ‘Tống Thư Hàng’ đi được vài bước, đột nhiên lại nghe thấy tiếng động truyền đến từ phía sau.

Khi hắn vừa quay đầu lại thì cả người đờ ra.

Chỉ thấy từ vị trí trên giường lại có một Tống Thư Hàng nữa bò dậy!

Còn Tống Thư Hàng trước đó vẫn đang nằm sàn ngay cạnh giường, thi thể không đầu máu chảy đầm đìa.

“Khốn kiếp, chuyện gì thế này!” Tên bịt mặt nhìn ‘đầu Tống Thư Hàng’ trong tay mình, rồi lại nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng trên giường: “Cái tên chết tiệt này, ngươi là ai?” Sau khi Tống Thư Hàng thứ hai ngồi dậy, nhìn về phía tên bịt mặt, lộ ra nụ cười khổ: “Bạch Chân Quân tiền bối chào ngài, tôi đang ở ngay bên cạnh ngài đây!” “Ở bên cạnh ta?” Tên bịt mặt nhìn ‘đầu Tống Thư Hàng’ trên tay mình, trong mắt lóe lên tia lạnh lẽo.

“Đùa ta à?

Vậy ngươi cũng đi chết đi!” Hắn đặt cái ‘đầu Tống Thư Hàng’ trong tay xuống, lao mình tới trước, phát động đòn tấn công mãnh liệt vào Tống Thư Hàng thứ hai.

Lại là những đợt tấn công dồn dập như mưa sa bão táp.

Tống Thư Hàng thứ hai bị đánh không còn chút sức chống cự nào, trong tích tắc đã theo bước chân của Tống Thư Hàng thứ nhất, nằm sàn tại chỗ.

Cũng là trán bị đâm thủng, cổ họng bị đâm xuyên, ngực bị đập lõm, bụng dưới bị khoét mấy lỗ.

Tống Thư Hàng thứ hai nằm sàn còn mấp máy môi, trước khi chết cố gắng thốt ra câu thoại thứ hai: “Chào... ngài...

Bạch...

Chân...

Quân... tiền... bối...” Tên bịt mặt hừ lạnh một tiếng, nhưng mà ‘Bạch Chân Quân tiền bối’ là cái gì chứ...

Chẳng lẽ là chỉ vị ‘Lục phẩm Chân Quân’ kia?

Hắn lại nhìn xác Tống Thư Hàng thứ hai nằm trên giường, vung tay chém bay đầu một lần nữa.

Bất kể cái nào là thật, hắn cứ xách đầu về là đủ rồi.

Thế là, tên bịt mặt xách hai cái ‘đầu Tống Thư Hàng’, xoay người đi về hướng cửa sổ.

Khi hắn xoay người đi thêm năm sáu bước nữa, phía sau lại truyền đến một tiếng sột soạt.

Sau đó là cái giọng quen thuộc kia: “Bạch Chân Quân tiền bối chào ngài, tôi đang ở ngay bên cạnh ngài đây!” Tên bịt mặt mạnh mẽ quay đầu lại, phát hiện thêm một Tống Thư Hàng nữa xuất hiện ở vị trí trên giường, vẻ mặt mang theo nụ cười khổ sở.

Bên cạnh hắn còn có hai cái xác không đầu của Tống Thư Hàng trước đó.

“...” Tên bịt mặt đã cảm thấy có gì đó cực kỳ không ổn.

“Ảo thuật, đúng rồi!

Có phải mình đã trúng ảo thuật không!” Tên bịt mặt nghĩ tới đây, vươn ngón tay đâm mạnh vào đùi mình.

Máu tươi tuôn ra, cơn đau dữ dội kích thích dây thần kinh của hắn.

Không phải ảo thuật sao?

Vậy chuyện trước mắt là thế nào?

Xuất hiện hai người liên tục thì còn có thể coi là thế thân thật giả, hay là sinh đôi gì đó.

Xuất hiện liên tiếp ba người thì là cái quái gì?

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng thứ ba đã lại mở miệng nói: “Chào ngài, Bạch Chân Quân tiền bối.” Tên bịt mặt: “...” Hắn đặt hai cái ‘đầu Tống Thư Hàng’ trong tay xuống, sau đó nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng thứ ba, suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Chào ngài?” Đúng lúc này, Tống Thư Hàng thứ ba trước mặt đột nhiên lộ vẻ mặt kinh hoàng: “Phanh lại!

Mau phanh lại!...

Đừng mà, tiền bối, phía trước là vách núi!” Tên bịt mặt: “...” Đối thoại kiểu này không cùng tần số rồi!

Mẹ kiếp, cái trò này là có ý gì, trêu ngươi hắn à?

Tên bịt mặt nổi cơn lôi đình, lao mình tới, triển khai một loạt đòn tấn công tàn nhẫn vào Tống Thư Hàng thứ ba.

Tống Thư Hàng thứ ba nằm sàn.

“Lần này chắc chắn phải chết rồi chứ!” Tên bịt mặt hơi thở dốc, cho dù hắn là tu sĩ cấp Nhị phẩm Chân Sư, bùng nổ cường độ cao liên tục cũng thấy hơi đuối sức.

Nhưng ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng số 3 nằm sàn... trên giường lóe lên một tia sáng, lại một Tống Thư Hàng mới xuất hiện.

Tốc độ xuất hiện còn nhanh hơn hai ‘Tống Thư Hàng’ trước đó.

Đây là tốc độ hồi sinh quái vật trong trò chơi tăng thêm 1 sao?

Tống Thư Hàng mới xuất hiện vẫn là nụ cười khổ đó: “Bạch Chân Quân tiền bối chào ngài, tôi đang ở ngay bên cạnh ngài đây!” Tay của tên bịt mặt sững lại.

Hắn biết thế giới này chắc chắn đã xảy ra vấn đề, nhưng xảy ra vấn đề gì thì hắn căn bản không nghĩ ra nguyên nhân.

Không phải ảo ảnh, người đàn ông bị hắn giết hết lần này đến lần khác trước mắt này, lúc giết đi xúc cảm trên đầu ngón tay, mùi máu tươi, đều không phải giả!

Nhưng người đàn ông này bị giết hết lần này đến lần khác, lại xuất hiện hết lần này đến lần khác, chuyện này là sao?

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng thứ tư mới xuất hiện lại mở miệng: “Chào ngài, Bạch Chân Quân tiền bối.” Tên bịt mặt cau mày, một lần nữa trả lời: “Chào ngài.” Nhưng Tống Thư Hàng số 4 trước mắt không trả lời ngay.

Quả nhiên khoảng hơn ba mươi giây sau, Tống Thư Hàng trước mặt lại lộ vẻ kinh hoàng: “Phanh lại!

Mau phanh lại!...

Đừng mà, tiền bối, phía trước là vách núi!” Tên bịt mặt thở dài, lần này hắn cố kìm nén ý định giết chóc, thử nhập vai xem có thay đổi gì mới không: “Được rồi, được rồi, ta phanh lại!” Tống Thư Hàng số 4 lại ngây ra.

Ngây người khoảng hơn hai mươi giây, đột nhiên trưng ra vẻ mặt ngây ngô: “Ví như Tiểu Bạch, khi tóc anh dài ngang eo, gả cho em có được chăng?” Tên bịt mặt: “...” Cái đm nhà ngươi!

Quyền, chưởng, chỉ, trảo cuồng oanh loạn tạ lao tới.

A ta ta ta ta ta!

“A a a a a~~” Tiếng thảm thiết vang lên.

Tống Thư Hàng số 4, nằm sàn!

“Lần này chắc phải xong rồi chứ?” Tên bịt mặt lẩm bẩm.

Vừa lẩm bẩm, trước mắt lại lóe lên tia sáng, tốc độ hồi sinh dường như còn nhanh hơn!

Tống Thư Hàng thứ năm xuất hiện trước mặt hắn, bên cạnh là bốn cái xác đẫm máu.

Vừa mở miệng, quả nhiên vẫn là câu nói đó: “Chào ngài, Bạch Chân Quân tiền bối.” “Giết giết giết giết!” Tên bịt mặt gầm lên.

Mặc kệ ngươi có bao nhiêu đứa, đã không phải ảo ảnh thì ngươi xuất hiện đứa nào ta giết đứa đó!

Ta không tin vào cái sự tà môn này, chẳng lẽ ngươi còn có thể biến ra hàng ngàn hàng vạn người sao?

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Xung quanh tên bịt mặt đã đầy rẫy xác chết, chất đống hơn sáu mươi cái xác ‘Tống Thư Hàng’.

“Hộc hộc hộc, tà môn thật, vẫn chưa xong sao?” Tên bịt mặt lộ ra nụ cười đắng chát, hắn biết mình chắc chắn đã rơi vào một cái bẫy kinh khủng nào đó rồi.

Bởi vì khi giết đến Tống Thư Hàng thứ mười, hắn đã muốn rời khỏi nơi quỷ quái này, không dây vào được thì tránh đi không được sao?

Nhưng thực tế chứng minh, hắn trốn cũng không xong!

Rõ ràng giường chỉ cách cửa sổ mười mấy bước chân, nhưng cho dù hắn có thi triển thân pháp dốc toàn lực chạy trốn, nhảy vọt, lao tới, rõ ràng cảm thấy mình đã chạy được rất xa... nhưng vừa quay đầu lại, vẫn là chiếc giường đó, vẫn là người đàn ông có diện mạo hiền lành đó, vẫn là mặt đất đầy xác chết.

Mà khoảng cách từ hắn đến cửa sổ mãi mãi là mười mấy bước chân, gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời, khiến người ta tuyệt vọng!

Thế là hắn hạ quyết tâm, quay lại tiếp tục giết Tống Thư Hàng.

Vẫn là câu nói đó, hắn không tin, chẳng lẽ trong cái bẫy này còn có thể biến ra hàng ngàn người cho hắn giết sao?

Nếu thực sự biến ra hàng ngàn người cho hắn giết, thì chủ nhân của cái bẫy này có sở thích ác quái đến mức nào chứ?

Nhìn ‘thế thân’ của chính mình bị người ta dùng đủ mọi phương thức hành hạ sát hại liên tục?

Tâm thần biến thái chắc?

Không nghĩ nhiều nữa, giết giết giết giết giết!

Nhưng hắn càng lúc càng kiệt sức, tốc độ giết cũng ngày càng chậm.

Trước mắt, không biết là ‘Tống Thư Hàng’ số bao nhiêu đổ rầm xuống nằm sàn, trước khi chết còn kiên cường nói: “Gả cho... em được chăng?” Tên bịt mặt: “...” Hắn sắp sụp đổ rồi, thật sự sắp sụp đổ rồi.

Thời gian trôi đi như nước chảy, một đi không trở lại.

Đã không biết là Tống Thư Hàng số bao nhiêu nữa rồi: “Gả cho em... có được chăng?” “Gả, gả, ta gả còn không được sao?” Tên bịt mặt khóc lóc: “Tha cho ta đi, cầu xin ngươi tha cho ta đi.

Thả ta ra ngoài, ta có thể làm trâu làm ngựa cho ngài!” Nhưng Tống Thư Hàng số bao nhiêu trước mắt bị thương quá nặng, đầu ngoẹo sang một bên, nằm sàn.

Sau đó, Tống Thư Hàng số tiếp theo xuất hiện.

Vẫn là một chuỗi lời thoại như cũ.

Lần này, tên bịt mặt không ra tay nữa, hắn ngây người đợi Tống Thư Hàng kết thúc chuỗi đối thoại như máy ghi âm.

Chương 281

Cuối cùng Tống Thư Hàng số N+2 hỏi: “Gả cho em có được chăng?” “Được, được!

Ta gả!

Ta gả!” Tên bịt mặt không đợi được nữa, kích động hét lên.

Thế nhưng, sau khi Tống Thư Hàng N+2 nói xong thì bị treo máy, đứng ngây ra tại chỗ, không nhúc nhích.

“Đm nhà ngươi!” Tên bịt mặt phẫn nộ gào thét, thi triển chút sức tàn cuối cùng để xử lý Tống Thư Hàng N+2.

Nhưng vô ích thôi!

Một Tống Thư Hàng ngã xuống sẽ có hàng vạn Tống Thư Hàng khác đứng lên!

Tống Thư Hàng N+3 hiện thân trong ánh sáng.

Sau đó tiếp tục bắt đầu chuỗi lời thoại dạo đầu đó.

Cuối cùng vẫn là câu hỏi đó: “Gả cho em có được chăng?” Tên bịt mặt đờ đẫn mặt ra, hắn ngay cả tâm trạng để cử động ngón tay cũng không còn nữa.

Một lát sau, cuối cùng hắn cũng khôi phục lại sự tỉnh táo.

“Bình tĩnh lại, bình tĩnh lại.

Đã là bẫy thì chắc chắn sẽ có cách phá giải.

Đừng để bị cuốn theo tiết tấu của đối phương.

Nghỉ ngơi một lát, hồi phục chân khí đã.

Chỉ cần là bẫy, người đặt bẫy sớm muộn cũng lộ diện, lúc đó sẽ là cơ hội ra tay tốt nhất của mình!” Tên bịt mặt cuối cùng cũng bình tĩnh lại, hắn lấy ra một viên đan dược hồi phục chân khí quý giá từ trong ngực, nuốt chửng.

Sau đó ngồi bệt xuống tại chỗ, bắt đầu khôi phục thể lực và chân khí.

Chờ xem...

đợi đến khi cái bẫy này lộ ra sơ hở, ta sẽ cho ngươi biết mặt!

Ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết!

Ta sẽ dùng thủ đoạn tàn nhẫn nhất để hành hạ ngươi!

Trong không gian trong suốt này, không biết đã trôi qua bao lâu.

Tống Thư Hàng rất nhàm chán bò đến bên cạnh ‘Tống Thư Hàng số 2’, lôi điện thoại ra, chụp một tấm tự sướng với ‘chính mình’.

Tách!

Đèn flash của điện thoại sáng lên!

Đúng lúc đó, ‘thế giới trong suốt’ đột ngột biến mất!

Quá đột ngột, Tống Thư Hàng hoàn toàn không kịp phòng bị.

Khoảnh khắc sau, cậu đã trở lại thế giới hiện thực.

Lúc này, cậu phát hiện mình đang ngồi bên cạnh Bạch tôn giả.

Bạch tôn giả đã ngồi dậy, vẻ mặt mỉm cười.

Còn ở phía trước hai người, tên bịt mặt kia đang ngồi xếp bằng, đang khôi phục chân khí.

Tên bịt mặt cũng cảm nhận được sự thay đổi của bên ngoài, hắn mạnh mẽ mở mắt.

Vẫn là căn phòng đó!

Vẫn là chiếc giường đó!

Vẫn là người đàn ông hiền lành nhưng đáng ghét tột cùng đó!

Chỉ là không còn đống xác chết đầy đất nữa... và có thêm một người đàn ông thoát tục như tiên nhân trong tranh!

Nhưng không sao, cơ hội đến rồi!

“Ha ha ha ha, cái bẫy chết tiệt kia rốt cuộc cũng biến mất rồi, nộp mạng đi!” Người đàn ông bịt mặt nghiến răng nghiến lợi, thân hình bay vọt lên, móng vuốt đâm thẳng về phía Tống Thư Hàng, định khoét năm cái lỗ nhỏ xinh xắn trên đầu cậu.

Tống Thư Hàng không hề hoảng loạn, mỉm cười điềm nhiên, chỗ dựa lớn đã tỉnh rồi, sợ gì chứ?

Bên cạnh cậu, Bạch tôn giả sắc mặt bình thản, vươn một bàn tay ra, nhắm chuẩn tên bịt mặt, trong miệng thốt ra bốn chữ: “Thổ chú hóa sa!” Thuộc tính chủ yếu của Bạch tiền bối dường như có liên quan đến hệ Thổ.

Bất kể là lớp vỏ tượng xuất hiện trên người khi ông bế quan, hay Bình thổ chú, cũng như kỹ năng ông vừa tung ra.

Lòng bàn tay ấn ra từ xa, một phù văn hệ Thổ sinh ra giữa hư không, ấn lên người tên bịt mặt.

Xoẹt...

Tên bịt mặt chỉ cảm thấy cơ thể mình một trận suy yếu, không chỉ là cơ thể, ngay cả linh hồn của hắn cũng đang suy yếu nhanh chóng.

Hắn cúi đầu nhìn, thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Cơ thể hắn thế mà lại hóa thành một nắm cát vàng, như đồng hồ cát, đổ xuống rào rào...

“Không, chuyện này là sao?

Ảo thuật?

Ảo thuật à?” Hắn kinh hoàng vô cùng.

Chớp mắt sau, cơ thể tên bịt mặt và tất cả mọi thứ trên người hắn, thậm chí bao gồm cả linh hồn, toàn bộ hóa thành đống cát vàng óng ánh.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thực sự thấy Bạch tiền bối ra tay giết địch, cậu bị chấn động sâu sắc.

Pháp thuật của Bạch tiền bối không mang theo chút sát khí khói lửa nào, nhưng lại mạnh mẽ vô cùng.

Một tu sĩ nắm giữ chân khí cứ thế hóa thành một nắm cát vàng nhỏ.

Tiếp đó, Bạch tôn giả khẽ phẩy tay phải.

Một luồng gió thanh khiết sinh ra từ hư không, cuốn lấy nắm cát vàng đó, đưa chúng ra ngoài cửa sổ, đưa vào nơi xa, hòa lẫn vào trong bùn đất.

Bên ngoài trời vẫn còn rất khuya, nghĩa là vẫn chưa đến lúc Bạch tôn giả kết thúc bế quan.

“Bạch tiền bối, ngài kết thúc bế quan sớm sao?” Tống Thư Hàng trong lòng nhẹ nhõm hẳn, hỏi thăm.

“Cảm ứng được sát ý rất rõ ràng ngay bên cạnh mình.

Ta liền kết thúc bế quan tỉnh dậy sớm... nhưng không sao, lần này chỉ là bế quan nhỏ, những gì cần cảm ngộ cũng đã hoàn thành hòm hòm rồi.” Bạch tôn giả ôn hòa cười nói: “Tiếp theo, đợi trải nghiệm thêm vài chuyện thú vị nữa, ta có thể tiếp tục đi bế quan.

Lần sau chắc có thể bế quan một hơi ba trăm năm đấy.” Lần sau bế quan ba trăm năm?

Tống Thư Hàng thầm tặc lưỡi.

"Thư Hàng, việc tu luyện không được lười biếng.

Tu sĩ Nhất phẩm tối đa chỉ có thể đạt đến giới hạn tuổi thọ của người thường là hơn một trăm hai mươi năm.

Còn tuổi thọ của tu sĩ Nhị phẩm có thể tăng gấp đôi, đạt khoảng hai trăm hai mươi đến hơn hai trăm bốn mươi năm.

Và ít nhất phải đạt đến tu sĩ Tam phẩm mới có thể sống được ba trăm đến bốn trăm năm." Bạch tôn giả chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng thầm gật đầu.

"Mặc dù từ giờ đến lần bế quan tiếp theo còn một khoảng thời gian dài... nhưng ta hy vọng lần tới sau khi ta bế quan xong, vẫn còn có thể nhìn thấy cậu." Bạch tôn giả mỉm cười nói.

Có nghĩa là Tống Thư Hàng ít nhất phải đạt đến tu vi cảnh giới Tam phẩm thì mới sống được tới lúc Bạch tiền bối bế quan xong lần tới.

Đây coi như là lời chúc phúc của Bạch tiền bối sao?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

"Tôi sẽ cố gắng hết sức, Bạch tiền bối." Cậu tự tin nói: "Đúng rồi tiền bối, ở đây tôi có một viên đá kỳ lạ, đưa ngài xem thử!" Tiếp đó cậu móc viên đá kỳ lạ đó từ trong túi ra.

Trên đó, cái lá của Thông nương lặng lẽ rụt lại, dường như có chút sợ hãi Bạch tôn giả.

"Đây là...

Ngộ đạo thạch?" Bạch tiền bối đón lấy viên đá: "Chả trách, ta thấy cậu đã thành công đột phá Tị khiếu, thậm chí ngay cả Nhĩ khiếu cũng có trạng thái khí huyết đầy tràn, hai ngày nay cậu gặp kỳ ngộ sao?” “Cũng có chút kỳ ngộ ạ.” Tống Thư Hàng hì hì cười.

Đồng thời cậu nghĩ tới một việc: Chẳng lẽ tên bịt mặt kia vô tình phát hiện ra Ngộ đạo thạch trên người mình nên định đến cướp đoạt sao?

Cậu đã không thấy cảnh tên bịt mặt điên cuồng tàn sát ‘cậu’ trong ‘Ảo ảnh chân thực’.

Mục tiêu của tên bịt mặt tuyệt đối không chỉ đơn giản là Ngộ đạo thạch.

Tống Thư Hàng đơn giản giới thiệu với Bạch tôn giả về những chuyện đã xảy ra trong hai ngày qua.

Từ ‘sự kiện Vân Vụ đạo nhân dưới thiên thạch’ sau khi Bạch tôn giả bắt đầu bế quan, cho đến ‘sự kiện tai nạn máy cày tay’, ‘sự kiện thiên thạch nổ kéo theo máy cày tay nổ tung’, ‘Ngộ đạo thạch xuất hiện’, ‘sự kiện Thông nương cướp Ngộ đạo thạch’, và cuối cùng là ‘sự kiện hành tinh ba trăm năm xào thịt dê’.

“Trong hai ngày ta bế quan... mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?

Hai ngày này của cậu sống thật đặc sắc đấy.” Bạch tiền bối nói, sau đó đột nhiên mặt ông lộ vẻ đau lòng: “Chờ đã, lúc nãy cậu nói cái máy cày tay nổ mất rồi à?” “Vì lúc thiên thạch đột nhiên nổ tung, máy cày tay cũng bị sóng xung kích quét trúng.” Tống Thư Hàng áy náy, rồi lại an ủi: “Không sao đâu tiền bối, nếu ngài thực sự thích máy cày tay, lát nữa chúng ta lại hỏi Hoàng Sơn Chân Quân xin một chiếc!

Tôi nghĩ Hoàng Sơn tiền bối chắc chắn có thể kiếm được một chiếc máy cày y hệt như vậy.” “Có lý...

Đúng rồi, chúng ta có thể xin nhiều thêm vài chiếc!” Mắt Bạch tiền bối sáng rực lên.

Máy cày tay là phương tiện giao thông mà ông rất thích lái đấy, đặc biệt là khi khởi động, lúc đầu máy cày rung bần bật, Bạch tôn giả cảm thấy cả người mình như bay bổng lên.

Thư Hàng nghi hoặc: "Xin nhiều chiếc để làm gì ạ?" "Ừm, ta vừa đột nhiên nhớ tới 'Đại hội phi kiếm' của các tu sĩ, thế là ta nghĩ hay là ta tìm vài vị đạo hữu tổ chức một giải 'Đua máy cày tay', mỗi người phát một chiếc máy cày tay rồi tự cải tạo, sau đó thi xem tốc độ của ai nhanh hơn, chắc chắn sẽ thú vị lắm." Bạch tiền bối vuốt cằm nói.

"..." Tống Thư Hàng lặng lẽ quay mặt đi để Bạch tiền bối không nhìn thấy biểu cảm của mình lúc này.

Chỉ cần nghĩ tới một đám tiên tử, đạo trưởng, đại sư lái máy cày tay phóng bạt mạng trên đường cái với tốc độ mấy trăm cây số một giờ, Tống Thư Hàng không biết mình phải dùng biểu cảm gì để thể hiện tâm trạng 'vạn mã phi đao' trong lòng nữa.

"Lát nữa bảo Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị khoảng ba bốn mươi chiếc đi, ta xuất quan cũng lâu rồi, đã đến lúc tìm cơ hội tập hợp mấy vị đạo hữu chưa chết lại tụ tập một chút, giải đua máy cày tay chắc là một cơ hội không tệ." Bạch tôn giả quyết định.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tôn giả định chơi thật rồi, cảnh tượng mình tưởng tượng trong đầu rất có thể sẽ trở thành sự thật!

Hy vọng đến lúc đó họ có thể chọn một nơi không người để tiến hành đua xe.

Chương 282

Nếu không mà bị cảnh sát giao thông bắt được...

Lúc đó chú cảnh sát thấy một đám đạo sĩ, hòa thượng, mỹ nữ cổ trang, hoặc có thể cả thư sinh thời xưa đua máy cày tay, diện tích bóng ma tâm lý sẽ lớn cỡ nào đây?

“Chuyện máy cày tay cứ quyết định vậy đi, giờ nói về viên Ngộ đạo thạch này.

Cái mầm hành nhỏ ở trên này chính là hành tinh tu vi ba trăm năm mà cậu nói sao?” Bạch tôn giả búng nhẹ ngón tay vào hành tinh.

Lá của hành tinh khẽ rụt lại, lúc cô nàng ở trong túi Tống Thư Hàng đã lén lút thò lá ra quan sát những gì xảy ra bên ngoài.

Lúc đó cô nàng đã nhìn thấy rõ mồn một quá trình vị tiền bối thực lực cao cường trước mặt này chỉ một chưởng là diệt gọn một tu sĩ Nhị phẩm.

Vị tu sĩ Nhị phẩm đó hóa thành một đống cát vàng đấy, nghĩ đến cảnh tượng đó là cô nàng cảm thấy gốc hành mình cũng mềm nhũn ra.

“Chính là cây hành tinh nhỏ đó ạ.” Tống Thư Hàng nói.

“Cây hành tinh nhỏ này cũng thú vị đấy...

Cậu có thể một hơi làm khí huyết Nhĩ khiếu đầy tràn là nhờ ăn lá của nó đúng không?

Đã như vậy thì hãy nuôi dưỡng nó thật tốt đi!

Sau khi cậu khai mở Nhĩ khiếu, cây hành nhỏ này chắc là lại mọc thêm một đoạn.

Đến lúc đó cậu trực tiếp hái lá của nó dùng thêm một lần nữa, một hơi làm đầy khí huyết Khẩu khiếu luôn.

Dù không đầy thì dùng thêm vài lần là đầy thôi.

Đúng là một bảo bối sống!” Bạch tiền bối cười với Tống Thư Hàng.

Thông nương lập tức cảm thấy trời đất tối sầm...

“Thực ra vốn dĩ tôi định nhờ Bạch tiền bối phong ấn ký ức về ‘Ngộ đạo thạch’ của Thông nương rồi thả cô nàng đi.

Cây hành tinh này... có quá khứ khá thảm thương, cảm thấy cô nàng sống cũng chẳng dễ dàng gì.” Tống Thư Hàng nói, tính cách làm người tốt của cậu lại trỗi dậy.

Thông nương nghe đến đây, mắt lập tức sáng rực lên!

“Nhưng mà cây hành tinh này dường như mọc rễ luôn vào Ngộ đạo thạch rồi... không nhổ ra được.

Nếu cưỡng ép nhổ ra, tôi sợ sẽ làm hỏng rễ, lúc đó cô nàng chết thật mất.” Tống Thư Hàng thở dài.

Thông nương nghe đến đây thì hốc mắt ướt đẫm, ngày đó mình rồ dại kiểu gì mà lại bò sang túi bên kia của Tống Thư Hàng để leo lên Ngộ đạo thạch chứ.

Giờ hay rồi, mọc luôn trên đó rồi.

“Cắm rễ trên Ngộ đạo thạch cũng là một hồi tạo hóa của nó.” Bạch tôn giả lên tiếng: “Trước khi tìm được cách giải quyết, cậu cứ nuôi nó một thời gian đi...

Ngộ đạo thạch sẽ có lợi ích cực lớn cho tương lai của nó.

Sau đó thỉnh thoảng nó mọc lá ra thì coi như là thù lao nó trả cho cậu vì được cắm rễ trên Ngộ đạo thạch vậy!” Thông nương lại thấy trời đất tối sầm, cuối cùng mình vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị ‘cắt rồi lại cắt’ sao?

“Sau đó, Thư Hàng cậu nói lúc trước trong thiên thạch chứa Ngộ đạo thạch có kiếm khí của ta và Vân Vụ đạo nhân đúng không?” Bạch tôn giả khẽ vuốt ve viên Ngộ đạo thạch.

Sau khi thoát ra khỏi thiên thạch, hơi thở dư thừa của Bạch tôn giả và kiếm khí của Vân Vụ đạo nhân trên Ngộ đạo thạch đã cực kỳ yếu ớt, hơn nữa còn đang không ngừng tiêu tán.

Ước tính khoảng một hai ngày nữa là hơi thở kiếm ý nhiễm trên đó sẽ biến mất hoàn toàn.

“Tôi đang nghĩ có phải thanh phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối bắn vào vũ trụ rồi vô tình nhiễm kiếm khí lên thiên thạch không?” Tống Thư Hàng suy đoán.

“Không phải phi kiếm dùng một lần.” Bạch tôn giả mỉm cười: “Dù là kiếm khí do ta thi triển, nhưng vì thi triển công pháp khác nhau nên hơi thở để lại cũng sẽ khác biệt.

Nếu ta không nhớ nhầm thì luồng kiếm khí này mang hơi thở của ‘Thiên Bằng độn pháp’.

Loại kiếm độn đó ta chưa từng dùng trên phi kiếm dùng một lần.” “Thiên Bằng độn pháp?” Tống Thư Hàng cảm thấy cái tên này hơi quen, cậu nhớ lại một chút, đột nhiên nhớ ra: “Chiếc máy bay trực thăng chúng ta lao vào vũ trụ lần trước?” “Chính nó.” Bạch tôn giả gật đầu: “Ngộ đạo thạch là một loại đá kỳ lạ, năng lượng của nó là một loại năng lượng đặc thù không thuộc về hệ thống tu sĩ.

Khi nó chưa lộ diện mà ẩn giấu trong thiên thạch thì ngay cả ta cũng không cách nào phát giác ra sự tồn tại của nó.

Không ngờ thiên thạch ta tiện tay chọn để nghỉ ngơi lại giấu một viên Ngộ đạo thạch.” Trong đầu Tống Thư Hàng lúc này chỉ có một ý nghĩ: Vận khí của Bạch tiền bối đúng là nghịch thiên một cách chắc chắn rồi!

“Ngộ đạo thạch có rồi, hành tinh cũng có rồi, Thư Hàng tiểu hữu đã hội đủ mọi điều kiện, nỗ lực tu luyện đi.

Tranh thủ sớm ngày đột phá cảnh giới Nhất phẩm, vượt Long Môn, hóa phàm thành chân nhé.” Bạch tôn giả nói.

Trong khi nói chuyện, ông nhìn ra ngoài cửa sổ mỉm cười, khẽ gật đầu, sau đó lại khẽ hừ lạnh một tiếng.

Trên một mái nhà bên ngoài cửa sổ, Vân Vụ đạo nhân đổ mồ hôi lạnh đầy người.

“Bị phát hiện rồi sao?” Hắn lẩm bẩm, cái nhìn vừa rồi của Bạch tôn giả cảm giác như đang nhìn thẳng vào hắn vậy.

May mà... trên người hắn không mang theo ác ý.

Nếu không thì cái nắm cát vàng của tên bịt mặt lúc nãy chính là kết cục của hắn rồi.

Tên bịt mặt đó chỉ có tu vi Nhị phẩm, thực lực chênh lệch quá lớn so với Bạch tôn giả, sự chênh lệch quá mức khổng lồ khiến tên đó căn bản không thể cảm nhận được sự đáng sợ của Bạch tôn giả khi đang bế quan.

Vì thế tên bịt mặt đó mới có gan xông thẳng vào phòng Tống Thư Hàng tìm đường chết.

Còn đến cảnh giới của Vân Vụ đạo nhân, hắn đã có thể lờ mờ cảm nhận được điểm đáng sợ của Bạch tôn giả.

“Ngộ đạo thạch tạm thời không cần nghĩ tới nữa... cứ yên tâm mua một căn nhà gần nhà Tống Thư Hàng tiểu hữu, làm hàng xóm với họ vậy.” Vân Vụ đạo nhân thầm nghĩ.

Kiếm hoàn trong miệng hắn bay ra, hóa thành độn quang, Vân Vụ đạo nhân dẫm lên độn quang bay sâu vào thành phố Ôn Châu.

Hắn không có tiền... muốn mua nhà thì phải nghĩ cách kiếm chút tiền mới được.

Còn việc kiếm tiền ở đâu?

Người của Không Không đạo môn chưa bao giờ phải lo không có chỗ kiếm tiền, không cần lo lắng.

Còn ở phía sau Vân Vụ đạo nhân không xa, trong một góc tối, có một bóng người ngã quỵ xuống đất, ngay cả sức lực để đứng dậy cũng không có.

Đây là một người đàn ông trung niên hơi mập, nhưng người đàn ông này chỉ là một con rối bị thao túng.

Ở phía sau gáy hắn có cắm một cây trâm vàng nhỏ xíu, bị tóc che khuất nên hầu như không nhìn ra được.

Đó là một phương pháp dùng pháp thuật để điều khiển người thường từ xa.

“Thật đáng sợ, khoảng cách xa như vậy mà vẫn có thể phát giác ra sự tồn tại của mình sao?

May mà lần này mình mượn cơ thể của người phàm, nếu không vừa rồi không chỉ đơn giản là bị tinh thần trấn áp mà là pháp thuật tấn công, thậm chí là phi kiếm trực tiếp bay qua lấy đầu mình rồi nhỉ?” Người đàn ông trung niên lẩm bẩm.

Hơn nữa, dù đã dùng cơ thể người phàm làm con rối, đòn tinh thần trấn áp vừa rồi vẫn suýt chút nữa đánh nát tinh thần lực mà hắn dùng để điều khiển người đàn ông phàm trần này, thậm chí còn men theo dấu vết khiến bản thể hắn cũng chịu chấn động nhất định.

“Có một nhân vật mạnh mẽ như vậy ngày đêm canh giữ, việc Cảnh Mạch thất bại cũng là tất nhiên.

Chỉ là...

Huyết Thần Toản liệu còn cơ hội lấy lại không?” Người đàn ông trung niên cười khổ.

Hắn luôn cảm thấy mình tính toán từng bước, từ khi bắt đầu mưu tính, mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay.

Chúng sinh thiên hạ đều là quân cờ trong tay hắn, mạnh như Tô Thị A Thất chẳng phải cũng bị hắn lợi dụng hợp lý đó sao?

Thế nhưng, từ khi cái tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ này xông vào bàn cờ của hắn, mọi thứ đều bị đảo lộn.

Bây giờ... hắn cảm thấy hy vọng lấy lại Huyết Thần Toản thật sự mong manh.

“Nhưng ta sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy đâu.” Người đàn ông trung niên khẽ nói...

Ta chính là Công tử Hải mà, chưa đến giây phút cuối cùng tuyệt không từ bỏ Hải công công!

À phi, ta là Hải vĩnh không từ bỏ!

Hắn đưa tay xé nát một tờ giấy trắng trong tay.

Tờ giấy đó là ‘Lệnh truy sát Vô Cực’ của Vô Cực Ma Tông, một loại lệnh treo thưởng thông tập, đối tượng chính là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Đương nhiên, tấm Lệnh truy sát Vô Cực này là giả... một tông phái mạnh mẽ như Vô Cực Ma Tông căn bản không thể dùng thủ đoạn như ‘Lệnh truy sát Vô Cực’ để đối phó với một con gà mờ ngay cả tu vi Nhất phẩm cũng chưa tới như Tống Thư Hàng.

Tấm ‘Lệnh truy sát Vô Cực’ giả này chỉ là mồi nhử mà Công tử Hải dùng để dụ dỗ ‘tên bịt mặt’ kia đi tập kích Tống Thư Hàng mà thôi.

“Thật là, chẳng lẽ không biết dùng não mà nghĩ một chút sao?

Lệnh truy sát Vô Cực mà lại in trên giấy trắng bình thường à?

Ha ha.” Công tử Hải điều khiển người đàn ông trung niên mập mạp đó xé nát tấm ‘Lệnh truy sát Vô Cực’ rởm kia.

Sau đó hắn đưa tay nắm lấy cây trâm vàng nhỏ sau gáy, khẽ giật một cái.

Trâm vàng rút ra, liên kết giữa hắn và người đàn ông trung niên liền bị cắt đứt.

Người đàn ông trung niên nắm lấy cây trâm vàng, lại mềm nhũn ngã xuống đất, hôn mê đi.

Khi hắn tỉnh lại chắc chắn sẽ tưởng mình uống say rồi chạy lên sân thượng này ngủ một đêm.

Hoặc có lẽ sẽ thấy vui vì trong tay tự dưng có thêm một chiếc trâm vàng nhỏ?

Còn trong phòng Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Bạch tôn giả khẽ nhếch lên, lộ ra một nụ cười vui vẻ: “Hóa ra là người của Vô Cực Ma Tông à, ta vẫn luôn muốn tìm xem tổng bộ của Vô Cực Ma Tông giấu ở đâu... lần này có lẽ sẽ tìm được manh mối rồi.” Tinh thần trấn áp của Bạch tôn giả đâu có đơn giản như vậy?

Sáng sớm hôm sau.

Tống Thư Hàng ngủ một mạch đến tám giờ mới tỉnh dậy.

Đêm qua náo loạn một trận khiến cậu có chút mệt mỏi, không tự chủ được mà ngủ thêm một lúc.

“Tỉnh rồi à?” Bạch tiền bối quay đầu lại cười nói.

Lúc này Bạch tiền bối đang bật máy tính, vừa xem phim vừa lướt nhóm.

Chương 283

Bộ phim đang xem là...

ôi trời, là series Fast & Furious!

Tống Thư Hàng rất muốn lao tới đổi phim của Bạch tiền bối thành video ‘Quy tắc luật giao thông an toàn’.

Trong nhóm lúc này có mấy vị tiền bối đang hoạt động.

Khi Bạch tiền bối xoay người lại, Tống Thư Hàng đúng lúc nhìn thấy trên màn hình, Thất Sinh Phù phủ chủ đang cầu cứu mọi người: “Các đạo hữu trong nhóm, ai đó gửi cho tôi một giáo viên ngữ văn qua đây được không?

Phiền não quá đi mất!” “Phụt...” Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy câu này liền phun cả nước.

Gửi một giáo viên ngữ văn qua là cái kiểu gì?

Tiền bối ơi, giáo viên ngữ văn là con người, không phải vật phẩm, không thể gửi chuyển phát nhanh được đâu...

À mà khoan, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cũng từng dùng chuyển phát nhanh để gửi chính mình đi đó thôi.

Chẳng lẽ trong nhận thức của các tiền bối trong nhóm, chuyển phát nhanh có thể gửi được cả người?

Tạo Hóa Pháp Vương: “Thất Sinh đạo hữu xảy ra chuyện gì vậy?

Cần giáo viên ngữ văn làm gì?” Quả nhiên, điều các tiền bối trong nhóm tò mò là ‘tại sao cần giáo viên ngữ văn’ chứ không phải là ‘có gửi được giáo viên ngữ văn không’.

Nhận thức của các tiền bối về ‘chuyển phát nhanh’ đúng là có vấn đề thật!

Vấn đề này nghiêm trọng quá, không khéo xảy ra án mạng mất.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng: “Trong ký ức chưa bị lãng quên của ta, dường như nhớ Thất Sinh đạo hữu đang ở một hòn đảo nhỏ nào đó trên thế giới, dạy dỗ đám người rừng bản địa học chữ?

Chẳng lẽ quá trình dạy học xảy ra vấn đề rồi sao?” “Haizz, đừng nhắc tới nữa.

Đám người rừng này ngu như chó vậy!

Ta vất vả lắm mới dạy chúng thuộc lòng được 《Tam Tự Kinh》, quay đi quay lại chúng nó lại quên sạch sành sanh.

Bất kể ta có quật vào lòng bàn tay hay treo chúng lên đánh cũng vô dụng.

Đến giờ đám người rừng này phát âm vẫn hoàn toàn không chuẩn, còn thường xuyên đọc sai thứ tự, đã gần hai tháng rồi đấy, câu đầu tiên của 《Tam Tự Kinh》 chúng nó vẫn thường bối thành: Nhân chi sơ, ma đậu phụ!

Ma cái con khỉ gì không biết, ta chưa bao giờ dạy chúng nó như thế cả!” Thất Sinh Phù phủ chủ sụp đổ nói.

Lời của ông vừa dứt, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào có một cái ID ló mặt ra.

ID tên là ‘Ta là chủ nhân của đại sỏa Hoàng Sơn Tiểu Đậu Đậu’ phát ngôn: “Gâu gâu, Thất Sinh à, câu nói vừa rồi của ngươi ta không thể coi như không nghe thấy đâu nhé, cái gì mà ngu như chó vậy?

Cắn ngươi giờ!

Gâu gâu!” Thất Sinh Phù phủ chủ: “...” Ta là chủ nhân của đại sỏa Hoàng Sơn Tiểu Đậu Đậu: “Gâu gâu, xin lỗi đi, mau xin lỗi Đậu Đậu ta và toàn bộ yêu khuyển trên thế giới đi, nếu không cắn chết ngươi đấy!

Gâu gâu!” Thất Sinh Phù phủ chủ: “@Hoàng Sơn Chân Quân, Đậu Đậu nhà ngài ra mặt rồi kìa.” Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng trả lời, nhưng cũng chỉ là một chuỗi dấu chấm hỏi không nói nên lời: “...” Thất Sinh Phù phủ chủ: “Nhìn cái tên ID của Đậu Đậu nhà ngài kìa.” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Bắc Hà Tán Nhân cười lớn: “@Thư Sơn Áp Lực Đại, Đậu Đậu có ở bên cạnh cậu không?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Cái ID của Đậu Đậu, ha ha ha ha, buồn cười chết mất.

Đậu Đậu biến thành chủ nhân của đại sỏa Hoàng Sơn từ bao giờ thế?” Bắc Hà Tán Nhân: “..., Tam Lãng đạo hữu. [icon tiễn biệt thắp nến]” Cuồng Đao Tam Lãng: “?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Mẹ kiếp, ta trực tiếp copy ID của Đậu Đậu để gửi tin nhắn, bị nhầm rồi.” Thông báo hệ thống: [Cuồng Đao Tam Lãng đã thu hồi một tin nhắn] Tam Lãng nhanh tay lẹ mắt thu hồi tin nhắn đầu tiên.

Cuồng Đao Tam Lãng lại nhanh chóng nói: “Hoàng Sơn tiền bối, ngài cũng thấy rồi đấy, ta là vô tâm thôi.

Xem tại ta vô tâm phạm lỗi, lại thu hồi nhanh như vậy, tha cho ta lần này đi mà?” Kèm theo một icon làm nũng.

“Ha ha.” Hoàng Sơn Chân Quân nói: “Muộn rồi.” [Thông báo hệ thống: (******) Cuồng Đao Tam Lãng đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 1 giờ.] Bảo là muộn, nhưng cũng chỉ cấm ngôn Cuồng Đao Tam Lãng có một tiếng thôi.

Bạch tôn giả quay sang nhìn nhật ký trò chuyện trong nhóm, hài lòng gật đầu: “Các đạo hữu trong nhóm vẫn luôn vui vẻ như vậy, thật tốt.” “Vui vẻ sao ạ?” Tống Thư Hàng cười gượng một tiếng, cậu cảm thấy đây là chuyện tìm đường chết thường ngày của Tam Lãng tiền bối: “Chờ đã tiền bối, cho tôi mượn máy tính một lát.” “Được thôi.”

Bạch tiền bối đứng dậy khỏi ghế.

Tống Thư Hàng nhanh chóng dùng tài khoản của Bạch tiền bối gõ chữ: “Đậu Đậu, bây giờ ngươi đang ở đâu!

Ngay lập tức, mang theo tiểu hòa thượng về đây cho ta!!” Ta là chủ nhân của đại sỏa Hoàng Sơn Tiểu Đậu Đậu: “Hết hồn hà, ta cứ tưởng Bạch tiền bối nổi giận, hóa ra là Thư Hàng cậu đang dùng tài khoản của Bạch tiền bối à?

Chậc chậc, Thư Hàng à, cậu đúng là còn quá trẻ, quá ngây thơ rồi có giỏi thì đến tìm ta đi!” Tiếp đó, Ta là chủ nhân của đại sỏa Hoàng Sơn Tiểu Đậu Đậu lại nói: “Tống sư huynh, em là Quả Quả.

Nếu anh không đánh em đến mức tòi phân ra thì em có thể cân nhắc về sớm một chút!

Nhưng anh phải đảm bảo thề trước toàn bộ mọi người trong nhóm.” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi: “Ha ha ha, hai đứa giỏi lắm!” Ta là chủ nhân của đại sỏa Hoàng Sơn Tiểu Đậu Đậu: “Tìm ta đi, tìm ta đi, cũng giống như đại sỏa Hoàng Sơn ấy, có giỏi thì đến mà bắt ta về!” Vân Du Tăng Thông Huyền: “...” Vân Du Tăng Thông Huyền: “[icon lau mồ hôi] [icon cầm dao chém]” Vân Du Tăng Thông Huyền lặng lẽ xuống dòng.

Ở một nơi xa tít tắp, tiểu hòa thượng Quả Quả thấy hai icon này của Thông Huyền đại sư thì mặt mày tái mét quên mất Thông Huyền phương trượng cũng ở trong nhóm, giờ phải làm sao đây?

Đến lúc đó, đừng nói là Thư Hàng sư huynh định đánh cậu tòi phân, Thông Huyền đại sư chắc chắn sẽ đánh cậu tòi cả phân lẫn nước tiểu mất!

Hoàng Sơn Chân Quân: “Thư Hàng tiểu hữu, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả ta sẽ sai người đưa chúng về.

Vậy nhé, trước tiên cứ như vậy đã.” Sau đó, Hoàng Sơn Chân Quân sử dụng quyền hạn chủ nhóm, đổi lại cái tên của Đậu Đậu trước.

Tiếp đó thi triển đại thuật cấm ngôn. [Thông báo hệ thống: (******) Ta là trung khuyển của đại nhân Hoàng Sơn Tiểu Đậu Đậu đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 1 ngày.] Tống Thư Hàng: “...” Đậu Đậu sở dĩ trở thành ‘đậu bức’ như vậy, Hoàng Sơn Chân Quân chắc chắn có công lớn nhỉ?

Trò hề do Đậu Đậu gây ra cuối cùng kết thúc bằng việc Đậu Đậu và Cuồng Đao Tam Lãng bị cấm ngôn, kèm theo việc tiểu hòa thượng nhận được một ‘combo mặt tái mét’ từ Thông Huyền đại sư.

Thất Sinh Phù phủ chủ: “Đừng lạc đề nữa, Đậu Đậu làm lạc đề hết cả rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, ai có thể gửi cho tôi một giáo viên ngữ văn qua đây không, đang cần gấp lắm!

Tôi thực sự bó tay với đám người rừng này rồi.

Cứ đà này tôi cảm thấy mình sắp tạo sát nghiệp mất!

Thanh kiếm trong tay tôi đang run rẩy, sắp đến giới hạn chịu đựng rồi.” Tống Thư Hàng vội dùng tài khoản Bạch tiền bối trả lời: “Nhắc nhở tiền bối một chút, chuyển phát nhanh không thể dùng để gửi người.

Giáo viên ngữ văn cũng không phải hàng hóa, không thể dùng chuyển phát nhanh được đâu...

Chết người đấy!” “Không cần quan tâm đến mấy tiểu tiết đó đâu, thật sự không được thì lái máy bay chở một giáo viên ngữ văn qua đây cũng được!

Tóm lại là giúp tôi giải quyết vấn đề này với a a a a.” Thất Sinh

Phù phủ chủ rõ ràng đã bị đám người rừng kia làm cho phát điên rồi.

Tạo Hóa Pháp Vương nói: “Có ai đầu tư vào lĩnh vực trường học không?

Có thể cử một giáo viên qua đó.

Ta nhớ trong nhóm có một vị đạo hữu... dường như tên là Túy Nhật?

Công pháp của vị đạo hữu này tu luyện quá quỷ dị, ta toàn không nhớ nổi tên đầy đủ của hắn.

Phản chính là vị đó, dưới tay hắn chẳng phải có vài trường học sao?

Từ tiểu học, cấp hai cho đến đại học đều có cả!” Vị được chỉ tên Túy Nguyệt cư sĩ lặng lẽ ló đầu: “...” Túy Nguyệt cư sĩ thật phiền não, công pháp của hắn đặc thù, chưa đến Bát phẩm Huyền Thánh thì không thể hiển thánh trước mặt người khác.

Vì thế mà thường xuyên bị các đạo hữu trong nhóm phớt lờ một cách thần kỳ.

Chẳng biết từ bao giờ hắn đã trở thành ‘kẻ tàng hình số một’ trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Bất kể hắn có cố gắng thể hiện sự tồn tại của mình thế nào, bất kể hắn có đăng bao nhiêu bình luận tư liệu trong không gian nhóm, bất kể hắn có điên cuồng lướt nhóm ra sao, các đạo hữu vẫn thường xuyên không nhớ nổi hắn một cách kỳ quái.

Tuy biết là do nguyên nhân công pháp của mình, nhưng vẫn có chút u sầu...

Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Không thể khiến các vị đạo hữu nhớ được đạo hiệu của ta, thật sự xin lỗi.

Haizz.

Ta đúng là có vài trường học, nhưng hiện tại đang là kỳ nghỉ hè, giáo viên nghỉ hết rồi.

Ta sẽ giúp Thất Sinh đạo hữu liên lạc xem sao, nói không chừng thù lao hậu hĩnh thì sẽ có giáo viên ngữ văn sẵn sàng ra nước ngoài đến đảo nhỏ dạy tiếng Trung cho người rừng...

Nhưng ta không đảm bảo sẽ thành công đâu nhé!” “Cảm kích khôn cùng, Túy Nhật đạo hữu!” Thất Sinh Phù phủ chủ lệ nóng doanh tròng: “Đại ân đại đức, ta vĩnh viễn không quên.” Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Thất Sinh đạo hữu, ta là Túy Nguyệt, Túy Nguyệt mà!

Haizz...

Không cầu báo đáp vĩnh viễn, chỉ cầu nhớ lấy đạo hiệu của ta thôi!” Thất Sinh Phù phủ chủ: “[icon bẽn lẽn]” Lúc này Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi dùng tài khoản của Bạch tiền bối nói: “Thất Sinh tiền bối, tôi muốn hỏi một chút, ngài có dạy đám người rừng dùng ‘pinyin’ không?

Nếu dùng pinyin thì có lẽ sẽ dễ nhớ chữ hơn một chút đấy?” “Pinyin... mình thế mà lại quên mất cái này.” Thất Sinh Phù phủ chủ cười gượng hai tiếng chẳng trách, năm đó ông học Hán tự thì sách vỡ lòng chính là Tam Tự Kinh mà.

Tống Thư Hàng thầm mặc niệm cho đám người rừng bị quật vào lòng bàn tay và bị treo lên đánh kia...

Thất Sinh Phù Phủ Chủ năm đó khi học Hán tự, cái trò bính âm (Pinyin) này còn chưa ra đời đâu.

Khi ông dạy đám người dã man học chữ, ông tự học thế nào thì dạy lại y hệt như thế.

Ông chẳng hề nhớ tới việc dạy bính âm, đám dã nhân kia không phải học chữ phồn thể đã là may mắn lắm rồi.

“Nhưng mà... nghĩ đến việc phải dạy bính âm cho đám dã nhân này trước, ta lại thấy phiền lòng quá.

Ta cứ thử xem sao, nếu không được thì đợi Túy Nhật...

à không, là Túy Nguyệt đạo hữu gửi cho ta một giáo viên ngữ văn vậy.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Nói xong, dường như sực nhớ ra điều gì, ông bổ sung thêm: “Đúng rồi, nếu không tìm được giáo viên ngữ văn, Thư Hàng tiểu hữu, cậu tự gửi mình qua đây cho ta đi, sẵn tiện mang luôn Huyết Thần Toản tới.

Như vậy chúng ta vừa hoàn thành giao dịch, cậu lại có thể giúp ta dạy bính âm cho đám dã nhân, thấy sao?” Tống Thư Hàng: “...” Mình có nói hớ câu nào không nhỉ?

Sao cứ vô tri vô giác lại tự đào hố chôn mình thế này?

Mình từ đầu tới cuối rõ ràng là có lòng tốt nhắc nhở Thất Sinh Phù tiền bối dùng bính âm dạy chữ cho đám dã nhân mà?

Không được, mình phải tự cứu lấy mình thôi.

Nếu không ngộ nhỡ ‘Túy Tinh tiền bối’ không tìm được giáo viên ngữ văn phù hợp, nói không chừng Thất Sinh Phù tiền bối sẽ bay tới ngay trong đêm, quấn mình vào chăn rồi vác ra hòn đảo cô độc giữa đại dương bao la để dạy ngữ văn cho đám dã nhân thật đấy.

Còn về phần Bạch tiền bối bên cạnh, đừng mong anh ấy ra tay cứu giúp... nói không chừng anh ấy còn thấy hay ho rồi cũng đi theo ra đảo luôn ấy chứ.

Tống Thư Hàng cảm thấy khả năng này cực kỳ cao, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Đặc biệt là khi cậu vô tình quay đầu nhìn Bạch tiền bối, không biết có phải ảo giác không, nhưng khi nhìn mấy chữ 'đảo hoang, dã nhân', trong mắt anh ấy dường như lóe lên tia sáng hứng thú?

Không được, tuyệt đối phải tự cứu!

Đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển điên cuồng, đột nhiên nảy ra một ý tưởng: "Thất Sinh tiền bối, học bính âm tôi có chiêu này hay lắm, tiền bối lên mạng tìm thử xem... chắc chắn sẽ có 'Bài ca bảng chữ cái bính âm'!" "Đến lúc đó, tiền bối cứ cho đám dã nhân nghe đi nghe lại, sáng nghe, tối nghe, lúc ăn cơm nghe, đi vệ sinh cũng nghe, nghe chừng một hai tuần là chúng nó thuộc làu làu bính âm ngay thôi!" "Không chỉ vậy, tôi nhớ đám người sống kiểu bộ lạc nguyên thủy đều rất thích nhảy múa!

Thất Sinh tiền bối tìm thêm mấy điệu nhảy nhịp điệu đơn giản trên mạng, rồi biên soạn 'Bài ca bảng chữ cái bính âm' này thành một điệu nhảy, bắt chúng mỗi sáng thức dậy vừa hát vừa nhảy, lúc hoạt động cũng nhảy nhiều vào để kích thích hứng thú của chúng!" Sau khi gõ xong một hơi dài dằng dặc, Tống Thư Hàng thầm thở phào.

Chương 284

Xin lỗi nhé, mấy anh em dã nhân... nhưng mà mấy bài hát tẩy não cũng chẳng có gì xấu, nghe nhiều còn mở mang đầu óc.

Phối hợp với nhảy múa nữa thì chẳng khác gì vũ điệu quảng trường, cực kỳ tiên tiến luôn!

Các bà thím khắp Việt Nam còn đang phát cuồng vì trò này đấy thôi.

Mắt Thất Sinh Phù Phủ Chủ sáng rực lên: "Ồ ồ ồ, còn có chiêu này nữa sao!

Diệu kế!

So với việc học thuộc lòng khô khan thì ca hát dễ thuộc và dễ nhớ hơn nhiều!" Tống Thư Hàng thừa thắng xông lên: "Đợi tiền bối dạy chúng thuộc bính âm rồi thì học Hán tự sẽ đơn giản hơn.

Hơn nữa tiền bối à, tôi thấy dạy dã nhân học chữ không thể chỉ dùng mỗi roi vọt hay đánh vào lòng bàn tay đâu.

Chúng ta phải thưởng phạt phân minh, có phạt thì cũng phải có thưởng, như vậy mới kích thích tối đa động lực học tập của chúng!" Thực ra Thư Hàng thấy gọi là 'dã nhân' cũng không thỏa đáng lắm, nhưng nhất thời chẳng nghĩ ra từ nào hay hơn để thay thế.

"Thưởng phạt phân minh, có lý!

Thư Hàng tiểu hữu không hổ là người trẻ tuổi, đầu óc linh hoạt thật." Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thấy lời Thư Hàng nói gãi đúng chỗ ngứa, ý tưởng này quá tuyệt, ông hỏi tiếp: "Về việc thưởng phạt phân minh, Thư Hàng tiểu hữu có thể nói rõ hơn chút được không?" "Ví dụ thế này đi.

Học bính âm hay Hán tự nhanh nhất thì sẽ được thưởng mấy thứ chúng thích.

Như vũ khí tốt?

Đồ câu cá?

Hay mấy món đồ hiện đại nhỏ nhặt như cái bật lửa chẳng hạn?" Tống Thư Hàng thao thao bất tuyệt: "Còn mấy đứa học kém nhất thì có thể phạt kiểu khác, như bắt nhịn cơm một bữa chẳng hạn.

So với bị đánh, có lẽ đối với dã nhân thì cái đói còn đáng sợ hơn?

Đừng có suốt ngày đánh vào tay hay treo lên đánh, dùng mãi một kiểu phạt thì hiệu quả sẽ càng thấp đi." Mấy người anh em dã nhân chưa từng gặp mặt ơi...

Tống mỗ tôi cũng chỉ giúp được các anh tới đây thôi.

Hy vọng đề nghị này sẽ giúp các anh sau này bớt phải chịu đau đớn xác thịt.

Nhịn đói so với bị treo lên đánh, chắc nhịn đói dễ chấp nhận hơn chút chứ nhỉ?

"Có lý, có thể thử xem." Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm gật đầu, đồng thời suy luận thêm: "Hơn nữa, ta còn có thể ra đề thi cho chúng, ba ngày kiểm tra nhỏ, năm ngày kiểm tra lớn.

Thi không tốt thì nhịn đói, thi tốt thì thưởng đủ thứ.

Sau này ta còn có thể bắt chúng viết văn, đứa nào viết không hay thì treo lên đánh.

Chà chà, tuyệt quá!" Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, trong đầu hiện ra cảnh tượng một đám người da đen mặc áo da thú, nằm bò ra bàn đối mặt với 'Đề thi cuối kỳ lớp 1' hoặc đề văn 'Nếu em là một cây hành lá' mà Thất Sinh Phù tiền bối chép trên mạng về, mặt mày đau khổ, múa bút thành văn.

Không ngờ Thất Sinh Phù tiền bối lại nghĩ đến ‘đề thi’ và chiến thuật biển đề, hình như mình vô tình làm tăng thêm mức độ đau khổ cho đám dã nhân rồi thì phải?

Mình có phải lại làm hỏng việc tốt rồi không?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Cảm giác tuyệt vời thật đấy, ta đi thử ngay với đám dã nhân đây.

Cứ cho chúng nghe Bài ca bảng chữ cái bính âm mười mấy ngày trước đã, Thư Hàng tiểu hữu, khi nào có kết quả ta sẽ lên mạng liên lạc với cậu! [Icon vẫy tay chào tạm biệt]” Nói xong, ông vội vàng offline ngay lập tức.

Sau khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ thoát mạng, Bắc Hà Tán Nhân mới trồi lên: “[Icon lau mồ hôi] Thời buổi này, dù là ở thế ngoại đào nguyên cũng chưa chắc đã hạnh phúc đâu.” Lệ Chi Tiên Tử: “Hơn nữa, thực ra còn một vấn đề lớn...

Các người từng nhận được thư tay của Thất Sinh đạo hữu chưa?

Nghề nghiệp của ông ấy là ‘Phù sư’, chữ viết lúc nào cũng như vẽ bùa vậy.

Hồi đó tôi đọc thư của ông ấy mà muốn nổ đom đóm mắt.

Nếu ông ấy dạy đám thổ dân kia học chữ mà cũng dùng kiểu chữ vẽ bùa đó... tôi chỉ muốn hỏi diện tích bóng ma tâm lý của đám thổ dân kia là bao nhiêu thôi?” Dược Sư: “Đám thổ dân cũng chẳng dễ dàng gì!” Tạo Hóa Pháp Vương: “Tỉnh Tinh cư sĩ, xin hãy nhất định tìm một giáo viên ngữ văn tốt cho đám thổ dân nhé!” “Tỉnh Tinh?...

Không phải Tỉnh Tinh, là Túy Nguyệt mà!

Lần trước còn nhớ nhầm một chữ, lần này nhớ nhầm cả hai chữ luôn hả!” Túy Nguyệt Cư Sĩ đính kèm một cái icon quỳ xuống đất.

“Xin lỗi, Túy Nguyệt đạo hữu.

Thực ra tôi có ý này, hay là anh đổi đạo hiệu thành Túy Nhật đi?

Tôi cá là mọi người chắc chắn sẽ nhớ được ngay.” Tạo Hóa Pháp Vương rụt rè đáp.

“Túy Nhật dễ nhớ +1” – Lệ Chi Tiên Tử.

“Túy Nhật dễ nhớ +2” – Dược Sư.

Chỉ cần là copy paste thì tốc độ của Dược Sư vẫn nhanh lắm.

“Túy Nhật dễ nhớ +3” – Hoàng Sơn Chân Quân.

Phía dưới, một hàng dài các tiền bối trong nhóm nối đuôi nhau.

Túy Nguyệt Cư Sĩ thở dài u uất, chỉ muốn trói hết tất cả mọi người trong nhóm vào một đống sắt vụn nặng vạn tấn rồi dìm xuống Thái Bình Dương cho rồi! ...

Tống Thư Hàng giật khóe miệng, tắt giao diện nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Sau đó, cậu thầm thở dài: “Hy vọng phương pháp dạy cho Thất Sinh tiền bối sẽ có hiệu quả.” Bên cạnh, Bạch Tôn Giả cười hi hi nói: “Có hiệu quả hay không không quan trọng, thực ra ta cũng muốn xem Thất Sinh dạy dã nhân học chữ thế nào, ta cũng có hứng thú với hòn đảo cô độc đó.” Bạch tiền bối quả nhiên nảy sinh hứng thú kỳ quái rồi!

“Bạch tiền bối!

Tôi biết một nơi còn vui hơn nhiều, hai ngày nữa... tôi có một người bạn mời đến một hòn đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hải chơi, còn có chuyến du lịch năm ngày trên du thuyền sang trọng nữa!

Tiền bối có hứng thú không?” Tống Thư Hàng lập tức chuyển dời mục tiêu của Bạch Tôn Giả.

Nếu không, cậu sợ tối nay Bạch tiền bối sẽ dẫn cậu bay vèo một cái đến chỗ Thất Sinh Phù Phủ Chủ mất!

Quả nhiên, khi nghe thấy đảo nghỉ dưỡng và du thuyền sang trọng, Bạch tiền bối liền có hứng thú.

“Nếu là đảo nghỉ dưỡng thì có tàu lượn siêu tốc không?

Loại có mười vòng hoặc nhiều hơn ấy?

Máy rơi tự do?

Thuyền hải tặc?

Vòng quay mặt trời?

Đu quay cảm giác mạnh?” Bạch tiền bối liệt kê một loạt các trò chơi kích thích.

Tại sao Bạch tiền bối toàn liệt kê mấy trò khiến người ta bủn rủn chân tay thế này?

“Có, đều có hết!

Cái gì cũng có!” Tống Thư Hàng vỗ ngực bảo đảm, nhất định phải có!

“Vậy chúng ta đi ngay đi!” Bạch tiền bối nheo mắt nói.

“Bạch tiền bối, không vội.

Hai ngày nữa chúng ta mới xuất phát...

Hơn nữa, chúng ta còn phải đợi Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về đã.” Tống Thư Hàng đáp.

“Đậu Đậu và tiểu hòa thượng?” Bạch tiền bối hỏi: “À, cậu vừa nhắc tới, Đậu Đậu lại bỏ nhà ra đi.” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng thở dài.

“Được rồi, vậy chờ hai ngày nữa vậy.” Bạch Tôn Giả miễn cưỡng đồng ý.

“Vậy quyết định thế nhé, Bạch tiền bối, chúng ta ăn sáng trước đã.

Sau đó hôm nay nhân lúc rảnh rỗi, tôi dẫn anh đến núi Ngọc Ngư ở gần thành phố Ôn Châu, dạo này hình như đang là mùa hái thanh mai, có hoạt động tự vào vườn hái rồi ăn tại chỗ, bao ăn thỏa thích luôn.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Được!” Mắt Bạch Tôn Giả sáng lấp lánh. ***************** Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả vừa đi vừa nói chuyện, đi về phía nhà bếp xem mẹ Tống có chuẩn bị bữa sáng cho họ không.

Trong bếp.

Mẹ Tống đang gói sủi cảo, nghe thấy tiếng bước chân sau lưng liền quay đầu lại.

“Chào buổi sáng mẹ.

Sáng nay ăn sủi cảo ạ!” Tống Thư Hàng nói.

“Ừ, mẹ mới gói xong, không biết bao giờ hai đứa mới dậy nên chưa cho vào nồi.

Tống Bạch cũng tỉnh rồi à, hôm nay hiếm thấy dậy sớm thế?” Mẹ Tống trêu chọc.

Bạch Tôn Giả hơi gật đầu, đáp lời: “Vâng, chào cô nương nhé, cô là mẹ của Thư Hàng tiểu hữu nhỉ, hôm nay tôi dậy từ sớm rồi!” Cô nương?

Là đang gọi mình sao?!

Mẹ Tống đầu tiên là ngây người ra, sau đó khẽ cười nói: “Thư Hàng, bạn con mới ở lại một đêm mà cái miệng đã ngọt xớt thế này rồi à.” Tống Thư Hàng: “...” Bạch Tôn Giả ngơ ngác: “?” Mình vừa nói sai gì sao?

Bạch Tôn Giả thầm thắc mắc.

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha, đúng rồi mẹ ơi.

Anh Tống Bạch này thú vị lắm, hôm qua anh ấy chỉ là mệt quá thôi, chưa kịp phát huy khiếu hài hước đấy!” Đúng vậy, Bạch tiền bối thú vị lắm... anh ấy biết tháo đồ điện, biết tự ngã trên mặt đất bằng phẳng, còn biết bay vào không gian nữa cơ!

Vừa thú vị vừa kích thích, khiến người ta lệ rơi đầy mặt luôn.

“Hai đứa ra phòng ăn ngồi đi, mẹ luộc sủi cảo cho.” Mẹ Tống cười nói.

“Vâng!” Tống Thư Hàng kéo Bạch tiền bối vẫn còn đang ngơ ngác ra phòng ăn. ...

Ăn sáng xong, Tống Thư Hàng nói với mẹ Tống là mình muốn lên núi Ngọc Ngư chơi.

Sau đó, cậu dẫn Bạch tiền bối xuống lầu.

Nhà Thư Hàng cách núi Ngọc Ngư không xa lắm, tầm sáu trạm xe buýt.

Chương 285

Nhưng từ sau lần dẫn Bạch Tôn Giả đi xe buýt lần trước, cậu đã quyết định không bao giờ đưa Bạch tiền bối lên xe buýt nữa.

Mà cậu cũng không dám để Bạch tiền bối lái chiếc xe máy điện 'Tiểu Miên Dương' (Cừu nhỏ), cậu sợ Bạch tiền bối rút ra một tờ giấy A4 dán lên xe, đến lúc đó chiếc xe máy điện sẽ chạy với tốc độ khiến người ta tuyệt vọng, mấy chú cảnh sát giao thông lái xe bốn bánh đuổi theo không kịp... lúc đó mấy chú ấy sẽ khóc mất.

"Cho nên, tuyệt đối không được để Bạch tiền bối chạm vào xe điện, bắt taxi đi vậy!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cứ như vậy, hai người đi xuống lầu. ...

Cái gọi là siêu cấp bất hạnh, chính là khi bạn ở vào thời điểm sai lầm nhất, tại địa điểm sai lầm nhất, gặp phải con người sai lầm nhất, rồi người đó làm với bạn một việc sai lầm nhất!

Thời gian, địa điểm, nhân vật, sự kiện, cả bốn yếu tố đều sai lầm nhất, chính là siêu cấp bất hạnh.

Khi Tống Thư Hàng dẫn Bạch Tôn Giả xuống lầu, dì Lý ở nhà bên cạnh đúng lúc đang dắt chiếc xe máy điện của mẹ Tống đi tới.

"Ơ, Thư Hàng, đến đúng lúc lắm.

Đây là xe điện của mẹ cháu, dì vừa mượn đi chợ một chuyến.

Giờ dùng xong phải trả cho mẹ cháu, gặp cháu đúng lúc quá, dì giao lại cho cháu nhé." Dì Lý nhiệt tình cười nói.

Xe điện nhà Thư Hàng đều để ở hầm gửi xe tầng một, dì Lý vừa định gọi điện cho mẹ Tống để trả xe.

Thật khéo, đúng lúc gặp được Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lập tức nghệt mặt ra... dì Lý ơi, có cần phải khéo thế không ạ?

Sợ cái gì là cái đó đến.

Tống Thư Hàng cười gượng: “Ha ha ha, được ạ dì Lý, xe điện cứ giao cho cháu!” Trong lúc nói chuyện, cậu cẩn thận quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả.

Quả nhiên, mắt Bạch Tôn Giả sáng rực lên, trong mắt lộ rõ ý đồ, tổng kết lại thành ba chữ: Tôi muốn lái!

Xe máy điện, khi ở khu Giang Nam Bạch Tôn Giả đã nhìn thấy nhiều lần rồi.

Đối với loại phương tiện giao thông nhỏ gọn giống như xe đạp này, anh đã muốn thử từ lâu.

Chỉ là chưa có cơ hội tiếp xúc, hơn nữa sau đó sự chú ý của Bạch Tôn Giả đều bị ô tô thu hút mất.

Giờ có cơ hội chạm vào, với tính cách của anh, chắc chắn là phải thử rồi.

“Vậy giao cho cháu nhé.” Dì Lý xách túi thức ăn mình vừa mua từ trên xe xuống, vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng rồi quay người rời đi.

Sau khi dì Lý đi khỏi, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả, ướm lời: “Bạch tiền bối, muốn thử không?” “Được chứ, được chứ!” Bạch tiền bối gật đầu, anh chỉ chờ mỗi câu nói này của Tống Thư Hàng thôi.

Bạch tiền bối hào sảng leo lên chiếc xe máy điện Tiểu Miên Dương, hất mái tóc dài một cái!

Tống Thư Hàng cười khổ đưa mũ bảo hiểm qua, sau đó ngồi vào ghế sau.

“Đi hướng nào?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ra cổng cứ đi thẳng theo đại lộ, đi dọc theo đại lộ, lúc nào cần rẽ tôi sẽ báo trước cho tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp, đồng thời cậu lo lắng hỏi thêm: “Bạch tiền bối, anh biết lái không?” “Biết lái chứ!

Yên tâm!

Lúc học lý thuyết ô tô, ta đã học luôn cả lý thuyết xe máy điện rồi.” Bạch tiền bối nói xong, vặn chìa khóa, xoay nhẹ tay ga xe điện.

Vút~ chiếc xe máy điện lao nhanh về phía trước! ************* Điều kỳ diệu đã xảy ra, chuyến đi này từ đầu đến cuối Bạch tiền bối lại không hề dán bất kỳ tờ giấy A4 chứa trận pháp phù văn nào lên xe điện cả.

Rõ ràng tốc độ xe điện chậm như vậy... chẳng lẽ hôm nay Bạch Tôn Giả tâm trạng tốt nên không muốn đua xe nữa?

Tống Thư Hàng thầm thắc mắc.

Nhưng trên đường đi cậu vẫn làm tròn bổn phận chỉ huy hướng lái, không ngừng gọi ‘rẽ trái’, ‘rẽ phải’, ‘đi thẳng’.

Chẳng mấy chốc, chiếc xe máy điện chở Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã đến gần vườn thanh mai ở ‘núi Ngọc Ngư’.

“Tiền bối, đến rồi, có thể dừng xe rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu vừa nói dứt lời... kít!

Một cái, chiếc xe điện phanh gấp, lập tức dừng khựng lại.

Sau đó Bạch Tôn Giả một chân chống xuống đất, đứng im tại đó.

Phanh gấp quá vậy?

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Bạch tiền bối phía trước.

Sau khi dừng xe, Bạch tiền bối liền bất động, giữ nguyên tư thế như một con robot.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng gọi một tiếng.

Nhưng Bạch Tôn Giả vẫn bất động như cũ...

“Cảm giác cứ sai sai thế nào ấy.” Tống Thư Hàng cẩn thận leo xuống xe điện, vòng ra trước xe nhìn một cái, lập tức cả người đều hoảng hồn.

Chỉ thấy Bạch Tôn Giả vẻ mặt đờ đẫn, ánh mắt vô thần... anh ấy lại ngẩn người (tẩu thần) rồi.

Kỹ năng ngẩn người của Bạch tiền bối lại thăng lên một cấp nữa rồi, ngẩn người mà vẫn có thể nghe cậu bảo ‘rẽ trái’, ‘rẽ phải’, ‘dừng xe’ các kiểu suốt quãng đường.

Đồng thời Thư Hàng thầm thấy may mắn, mình lại có thể sống sót mà đến được đích, đúng là phúc lớn mạng lớn. ...

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, chúng ta đến rồi, tỉnh lại đi anh.” Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Hồi lâu sau.

Bạch tiền bối mới hồi thần lại.

Anh lên tiếng: “Ơ?

Chúng ta đã đến rồi sao?” Tống Thư Hàng lập tức lệ rơi đầy mặt: “Vâng, Bạch tiền bối chúng ta đã đến núi Ngọc Ngư rồi.” Hơn nữa, người lái xe chính là anh đấy, Bạch tiền bối.

“Ha ha ha, vừa nãy lúc lái xe, ta đột nhiên nảy ra một ý tưởng cải tạo máy kéo cực hay, để ta nói cho cậu nghe nhé, ta muốn lắp thêm một bộ trang trí ‘đạp sóng’ cho máy kéo, đến lúc đó trong cuộc thi đấu máy kéo cải tiến, nhất định phải có một đoạn lộ trình trên mặt biển, rồi máy kéo sẽ chạy trên mặt biển, cậu thấy thế nào?" Bạch Tôn Giả hào hứng nói.

"Cái gì?" Tống Thư Hàng ngây ra nửa ngày.

Cậu phát hiện ra dù mình có trí tưởng tượng bay xa đến đâu cũng không thể đoán trước được hành động của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Tống Thư Hàng vốn tưởng rằng, dù là các tiên tử, đạo trưởng, đại sư có cải trang thành 'đoàn quân máy kéo cầm tay' lao vun vút trên đại lộ vài vòng là cùng rồi.

Cùng lắm thì chạy trên mấy con đường núi hiểm trở chút thôi.

Nhưng cậu hoàn toàn không ngờ tới việc Bạch Tôn Giả còn muốn kéo cả đoàn máy kéo cầm tay ra biển dạo một vòng nữa cơ đấy?

Hãy tưởng tượng mà xem, hai ba chục chiếc máy kéo cầm tay, chạy băng băng trên mặt biển như đi trên đất bằng... rồi khi một cơn sóng thần ập đến, các tiên tử, đạo trưởng, đại sư vừa reo hò phấn khích vừa lái máy kéo cưỡi gió đạp sóng.

Nghĩ đi nghĩ lại, hình như cũng khá là ngầu?

Chết tiệt, sao mình lại cảm thấy cái khung cảnh này ngầu nhỉ?

"Cậu thấy sao?

Có phải cảm giác rất tuyệt không?" Bạch Tôn Giả cười ha ha hỏi.

"Rất tuyệt." Tống Thư Hàng thành thật đáp, có một khoảnh khắc, cậu thậm chí cảm thấy lái máy kéo cầm tay lao vào sóng biển, xé toạc sóng thần rồi xung phong trong bão tố có gì đó rất soái và kích thích!

"Thấy chưa, quả nhiên xung phong trên biển cả sẽ có cảm giác hơn là chỉ ở trên mặt đất.

Vậy cứ quyết định thế nhé!" Bạch Tôn Giả chốt luôn dự án này.

“Được rồi, không nghĩ nhiều nữa, chúng ta đi hái thanh mai thôi.” Nghĩ tới thanh mai, mắt Bạch Tôn Giả hạnh phúc nheo lại thành một đường kẻ.

Sau đó là hành trình ở núi Ngọc Ngư, nói chung là tiếng Bạch Tôn Giả nhai: đột đột đột đột đột đột... ****************** Ở lại núi Ngọc Ngư suốt cả buổi chiều, Bạch Tôn Giả mới hài lòng rời đi.

Trước khi đi, Tống Thư Hàng cố nhét cho người quản lý tám trăm tệ.

Vốn dĩ hoạt động này tính theo đầu người, mỗi người bốn, năm mươi tệ là ăn bao nhiêu tùy thích.

Nếu là người bình thường, có ăn thả ga thì ăn được bao nhiêu đâu, ăn đến ghê cả răng là cùng.

Nhưng Bạch tiền bối là một cái lỗi (BUG) di động còn sống sờ sờ ra đó, một buổi chiều anh ấy ăn bao nhiêu chẳng ai biết.

Nếu không phải lần này Tống Thư Hàng chỉ mang theo tám trăm tệ tiền mặt thì chắc chắn cậu còn nhét thêm tiền cho người quản lý rồi.

Rời khỏi núi Ngọc Ngư, Bạch Tôn Giả lại vui vẻ cưỡi lên chiếc xe máy điện Tiểu Miên Dương.

Lúc đi anh toàn ngẩn người nên chưa cảm nhận được niềm vui khi cưỡi xe điện, lúc về chắc chắn anh phải trải nghiệm kỹ cảm giác này mới được.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên.

Tống Thư Hàng mở ra xem, hóa ra là Chu Ly sư huynh khốn khổ gọi đến.

“Thư Hàng đạo hữu phải không?

Địa điểm xảy ra tai nạn chỗ cậu tôi đã cử người đến xử lý xong rồi.

Chiếc máy kéo cầm tay bị hỏng đã giải quyết, đường xá cũng đã được tu sửa lại.

Không để lại bất kỳ dấu vết nào, yên tâm đi.” Chu Ly sư huynh nói trong điện thoại.

“Cảm ơn Chu Ly sư huynh...

Ngoài ra, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả có tin tức gì chưa anh?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ha ha ha...

Chẳng có chút tin tức nào cả.

Chương 286

Đậu Đậu quá hiểu tôi, mọi mánh khóe và phương pháp tìm kiếm của tôi đều bị nó nắm thóp hết rồi.

Bao nhiêu năm nay nó đã trở thành chuyên gia phản trinh sát tinh nhuệ rồi.

Tiếp theo đây tôi chỉ còn biết trông chờ vào vận may thôi.” Chu Ly sư huynh thở dài, giọng nói nặng nề.

Tống Thư Hàng nghe vậy mà thấy xót xa trong lòng.

“Đúng rồi Chu Ly sư huynh, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả sáng nay có đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Có lẽ chúng đã mua điện thoại mới, hoặc là thiết bị di động nào đó.

Không biết manh mối này có giúp ích gì cho anh không?” Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn cậu, chắc là sẽ giúp được chút ít.” Chu Ly cảm thán.

“Sư huynh cố lên nhé, đợi chuyến này tìm được Đậu Đậu về, tôi sẽ dắt nó đi Đông Hải chơi.

Ít nhất cũng sắp xếp đi một hai tuần, anh tranh thủ lúc đó mà nghỉ ngơi cho khỏe.

Cũng nên tìm cơ hội mà hẹn hò với tiên tử nào đó đi chứ?” Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn cậu, cảm ơn cậu nhiều.” Chu Ly sư huynh nghẹn ngào.

Tống Thư Hàng lặng lẽ cúp máy, Chu Ly sư huynh thật dễ thỏa mãn quá đi... ...

Sau khi Thư Hàng cúp máy, Bạch Tôn Giả đột nhiên lo lắng hỏi: “Thư Hàng, ta hỏi một câu này.

Nếu Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả không được tìm thấy... thì kế hoạch đi Đông Hải của chúng ta có phải bị trì hoãn hoặc hủy bỏ không?” “Chắc Chu Ly sư huynh có thể tìm thấy Đậu Đậu trước ngày mai chứ ạ?” Tống Thư Hàng cười gượng, vốn dĩ cậu còn khá tin tưởng vào Chu Ly sư huynh, nhưng giờ xem ra, việc đón được Đậu Đậu và tiểu hòa thượng trước ngày mai đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Bạch Tôn Giả: “...” “Đi, chúng ta về trước đã.” Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói: “Sau đó... ta sẽ đi tìm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về!” Chiếc xe máy điện Tiểu Miên Dương chở Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng thong dong về nhà...

Trên đường về nhà, Bạch Tôn Giả vẫn không sử dụng trận pháp gia tốc.

Thứ nhất là Bạch Tôn Giả cưỡi xe điện cũng chỉ là hứng thú nhất thời, trải nghiệm chút là được rồi.

Thứ hai là quãng đường khá ngắn, tổng cộng có sáu trạm xe, hoàn toàn không cần thiết phải đua xe.

Khi về đến nhà, mẹ Tống dường như có việc đi ra ngoài, không có ở nhà.

Bạch Tôn Giả liền cùng Tống Thư Hàng quay về phòng.

“Ta đi tìm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về, cố gắng tìm được trước ngày mai.” Bạch Tôn Giả bắt đầu thu dọn điện thoại, lấy ra Lưu Tinh Kiếm.

Sau đó, anh nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cậu đưa tay ra đây.” Tống Thư Hàng nghi hoặc đưa tay ra.

Bạch Tôn Giả dùng ngón tay, dùng linh lực khắc họa lên cổ tay cậu.

Không lâu sau, một hình vẽ hồ lô biến hình 3D đẹp mắt xuất hiện trên cổ tay Tống Thư Hàng.

Hình vẽ này trông quen quen.

“Vạn lý phi độn thuật ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Không phải, đây là một tọa độ định vị.

Có tọa độ này, dù cậu ở bất kỳ góc nào trên thế giới, chỉ cần không bị người ta dùng phương pháp đặc biệt che giấu, ta đều có thể xác định được vị trí của cậu.

Đợi ta tìm được Đậu Đậu và tiểu hòa thượng xong, ta sẽ gọi điện báo cho cậu.

Sau đó, ta dùng phi kiếm một lần gửi chúng về.” Bạch Tôn Giả giải thích.

Phi kiếm một lần gửi về?

Ý hay đấy!

“Tuyệt!” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên: “Ngoài ra Bạch tiền bối, tôi nhiệt liệt đề nghị tốc độ phi kiếm gửi tiểu hòa thượng về hãy thiết lập ở mức bốn lần tốc độ bình thường thôi, còn phi kiếm gửi Đậu Đậu thì cứ quất lên năm mươi lần cũng không chê nhiều đâu!

Cho chúng nếm mùi kích thích thực sự!” “Không vấn đề gì.” Bạch Tôn Giả gật đầu.

“Đúng rồi tiền bối, còn một việc nữa muốn nhờ anh giúp.” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Sau đó, cậu lấy thanh ‘Bảo đao Bá Toái’ ra, đưa tới trước mặt Bạch Tôn Giả: “Tiền bối, anh có thể khắc một trận pháp lên thanh Bá

Toái này để nó biến thành trạng thái tàng hình, không cho người thường nhìn thấy được không?” Sắp tới nếu đi đảo nghỉ dưỡng Đông Hải chơi, để Bá Toái tàng hình đi thì mới dễ mang theo bên người.

“Cái này đơn giản.” Bạch Tôn Giả nói.

Anh lại dùng ngón tay khắc họa lên thanh Bá Toái, khắc lên đó trận hình ẩn nấp, tụ linh trận và cả trận pháp phản trinh sát nữa.

Như vậy, ngoại trừ Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng ra, người thường đều không thể nhìn thấy thanh ‘Bảo đao Bá Toái’ này.

Đương nhiên, trận pháp này chỉ là do Bạch Tôn Giả tiện tay vẽ ra, chỉ cần là tu sĩ thì vẫn có thể nhìn thấy thanh đao này.

“Vậy ta xuất phát đi tìm Đậu Đậu đây.

Chờ liên lạc nhé.” Bạch Tôn Giả nói.

Nếu có thể tìm được Đậu Đậu trước ngày mai là tốt nhất... nếu lúc tìm được mà đã muộn rồi cũng không sao, dù sao Bạch tiền bối cũng đã đặt tọa độ trên người Tống Thư Hàng.

Đến lúc đó, đợi Tống Thư Hàng đến đích, cứ theo tọa độ mà phóng một cây phi kiếm là có thể tới ngay cạnh Tống Thư Hàng rồi. ...

Bạch Tôn Giả bước lên Lưu Tinh Kiếm, ngự kiếm bay vút lên trời.

Có Bạch tiền bối đi tìm bọn Đậu Đậu, Tống Thư Hàng thấy yên tâm hơn nhiều. **************** Lúc ăn tối.

Mẹ Tống thắc mắc hỏi Thư Hàng: “Ơ, Thư Hàng, người bạn miệng ngọt xớt của con cũng đi rồi à?” “À, anh ấy phải đi đón đứa cháu nghịch ngợm của một người bạn, chắc phải vài ngày nữa mới về ạ.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Chao ôi, rõ ràng lúc trước còn náo nhiệt thế, bao nhiêu khách khứa đến, chẳng ngờ từng người một cứ thế rời đi hết.” Mẹ Tống tiếc nuối, bà là người khá thích sự náo nhiệt.

Nhắc mới nhớ, nếu không phải chính sách sinh con thứ hai ra đời quá muộn thì bà và bố Tống cũng muốn sinh thêm đứa nữa rồi.

Cho nên mấy năm nay mẹ Tống hay phàn nàn nhất là chính sách sinh con thứ hai, bà hận không thể để chính sách này ra đời sớm hơn mười năm, nói không chừng bà còn có thể tặng cho Tống Thư Hàng một cô em gái đáng yêu nữa.

“Hì hì, đợi vài ngày nữa Tống Bạch dẫn đứa nhỏ của bạn qua đây là lại náo nhiệt ngay thôi mà.” Tống Thư Hàng húp nốt bát canh, cười nói: “Đúng rồi mẹ ơi, một người bạn của thằng Cao Mỗ Mỗ cùng phòng ký túc xá mời tụi con đến một hòn đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hải chơi, hai ngày nữa con xuất phát ạ.

Đi đi về về chắc tầm mười ngày gì đó.” Mắt mẹ Tống sáng lên: “Đi cùng với cô bé Vũ Nhu Tử đó hả?” “Ha ha ha, Vũ Nhu Tử có việc khác rồi ạ.

Nhưng cô ấy bảo nếu sắp xếp được thời gian thì sẽ qua sau.” Bố Tống thong thả nuốt miếng cơm, lên tiếng hỏi: “Tiền nong còn đủ dùng không?” “Đủ dùng rồi ạ, ở trường con có giúp tiền bối làm việc nên được trả thù lao kha khá đấy ạ.” Tống Thư Hàng cười hì hì, mặc dù cách nhận thù lao có hơi ‘bạo lực’ một chút.

Bố Tống lặng lẽ gật đầu. ************* Tại An Lạc, trên bầu trời, một con chó Bắc Kinh khổng lồ đang bám trên một chiếc máy bay dân dụng hướng về kinh thành.

Trong đám lông của con chó Bắc Kinh khổng lồ còn cuộn tròn một tiểu hòa thượng.

Chính là Đậu Đậu và tiểu hòa thượng Quả Quả, hai đứa nhóc này đang đi nhờ máy bay.

Tại sao phải đi nhờ?

Vì cả hai hết sạch tiền rồi.

Chút tiền cuối cùng kiếm được từ vụ tiểu hòa thượng ‘bán thân’ lần trước đã bị đổi thành một chiếc điện thoại màn hình lớn hàng nội địa rồi...

“Đậu Đậu tiền bối, chúng ta chạy đến kinh thành thật sự ổn chứ ạ?” Tiểu hòa thượng Quả Quả lo lắng hỏi.

Chỉ cần nhớ lại trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, thông huyền phương trượng gửi hai cái icon [lau mồ hôi] và [dao phay] là cậu lại thấy run bần bật.

Phương trượng giận đến mức gửi cả hình dao phay rồi!

Điều đó có nghĩa là Thông Huyền phương trượng muốn dùng dao phay chém cậu sao?

Dù không chém thật thì một trận đòn nát mông chắc chắn là không thoát được rồi.

Đậu Đậu đắc ý nói: “Yên tâm đi, đừng có hoảng.

Dựa trên kinh nghiệm bỏ nhà ra đi nhiều năm của bản uông, lúc cậu mới bỏ đi thì người nhà đều rất tức giận.

Giống như Thư Hàng bây giờ vậy, sẽ hầm hầm đòi đánh cậu đến mức phòi cả phân ra luôn!

Thế nhưng ấy à, có câu nói là nhân tính vốn rẻ rúng!” Nó bắt đầu truyền thụ cho tiểu hòa thượng Quả Quả bộ ‘Bỏ nhà ra đi tâm kinh’ của mình: “Khi cậu bỏ nhà đi một thời gian dài chưa về, mà họ lại chẳng tìm thấy cậu đâu, họ sẽ bắt đầu thấy lo sốt vó lên!

Đến lúc đó, bao nhiêu nộ khí trong lòng họ đều bị sự ‘lo lắng’ lấp đầy hết.

Rồi khi khó khăn lắm mới tìm thấy cậu đưa về, họ sẽ cưng chiều cậu như bảo bối vậy.” “Thật sự là như thế sao ạ?” Tiểu hòa thượng Quả Quả vẻ mặt nghiêm túc nhưng lại đầy mong chờ hỏi.

“Yên tâm đi, ta dám bảo đảm với cậu.

Tên ngốc Hoàng Sơn chính là như vậy, mỗi lần ta bỏ nhà đi nó đều tỏ vẻ giận dữ không chịu nổi.

Nhưng cuối cùng, mười ngày nửa tháng vẫn không tìm thấy ta, nó chẳng còn giận tẹo nào nữa mà chỉ lo cho ta sao mãi chưa về nhà thôi.

Đến lúc vất vả lắm mới tìm thấy ta, ta chính là ông nội của cả nhà, đồ ngon vật lạ gì cũng phải dâng lên cho ta hết!” Đậu Đậu đắc ý huênh hoang.

Chiêu này có điểm yếu duy nhất là không thể dùng quá nhiều, dùng nhiều quá nên giờ tên ngốc Hoàng Sơn coi chuyện nó bỏ nhà đi nhẹ tựa lông hồng, chẳng thèm lo lắng tí nào nữa.

Khốn khiếp, muốn cắn lão quá đi!

Tiểu hòa thượng Quả Quả sau khi bị Đậu Đậu tẩy não xong thì thấy yên tâm hơn hẳn.

“Vậy Thư Hàng sư huynh có đến tìm chúng ta không ạ?” Tiểu hòa thượng hỏi.

“Chắc chắn rồi, với cái tính cách người tốt của cậu ta, giờ chắc chắn đang lùng sục khắp thế giới để tìm chúng ta đấy.” Đậu Đậu khẳng định.

Tiểu hòa thượng thầm gật đầu, trong lòng thấy ấm áp hẳn, cậu dường như đã hiểu đôi chút tại sao Đậu Đậu tiền bối lại thích trò ‘bỏ nhà ra đi’ này.

"Hắt xì, hắt xì!

Ơ?

Kỳ quái thật, sao bản uông đột nhiên có cảm giác chẳng lành thế nhỉ?" Đậu Đậu nằm trên nóc máy bay liên tục hắt xì mấy cái, nó dùng móng vuốt dụi dụi mũi.

Ngay vừa rồi, khi nói câu 'Tống Thư Hàng chắc đang lùng sục khắp thế giới tìm chúng ta', trong lòng nó bỗng nảy sinh một sự cảnh giác, đây chính là trực giác siêu nhạy bén của loài chó!

Chẳng lẽ Thư Hàng – cái tên người tốt đó – bị chọc giận đến phát điên rồi sao?

Người ta vẫn bảo người tốt mà nổi giận thì mới là đáng sợ nhất đấy.

Chương 287

Đúng lúc Đậu Đậu đang suy nghĩ mông lung, đột nhiên chiếc máy bay dưới thân rung lắc dữ dội.

Hành khách la hét liên hồi, hiện trường một phen hỗn loạn.

Đây là máy bay đang bay thì đột ngột gặp luồng không khí mạnh...

“Luồng không khí mạnh bất thình lình sao?

Uông~ không lẽ sắp xảy ra tai nạn máy bay chứ?” Đậu Đậu buồn bực nói, bản uông chỉ là đi nhờ chuyến máy bay thôi mà.

Thôi bỏ đi... nếu thực sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bản uông sẽ cố gắng cứu lấy mấy hành khách vậy.

Với thực lực của Đậu Đậu hiện tại thì chưa thể giải quyết luồng không khí mạnh ảnh hưởng đến máy bay, tối đa chỉ cứu được vài người thôi.

May mắn thay, luồng không khí này chỉ kéo dài trong thời gian ngắn.

Sau khi ổn định trở lại, tiếp viên hàng không bắt đầu trấn an các hành khách đang hoảng sợ.

Hành khách ai nấy đều như vừa từ cõi chết trở về, có người thậm chí còn khóc vì hạnh phúc.

“Bình an vô sự, cũng đỡ cho bản uông phải ra tay.” Đậu Đậu thè lưỡi, nằm bẹp xuống lại.

Đúng lúc này, tiểu hòa thượng trên lưng nó lại trưng ra vẻ mặt khổ sở.

“Quả Quả?” Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

Đồng thời, khứu giác nhạy bén của Đậu Đậu ngửi thấy một mùi hương không mấy dễ chịu...

“Đậu Đậu tiền bối... em ị ra quần rồi!” Tiểu hòa thượng rụt rè nói.

Có lẽ là vì mấy ngày liên tục phải trị bệnh trĩ, lần nào cũng phải chọc thiết bị điều trị vào mông?

Hay là bệnh trĩ vừa khỏi nên cậu chưa thích ứng được?

Tóm lại là cậu cảm thấy hai ngày nay ‘cúc hoa nhỏ’ của mình không được khép chặt cho lắm.

Sáng nay lúc bỏ trốn có hơi vội, cậu chưa kịp đi đại tiện, trên đường đi cứ thấy buồn buồn.

Cộng thêm lúc nãy máy bay rung lắc dữ dội, cậu không cẩn thận nên đã... phọt ra quần.

Đậu Đậu: “...” Ị ra quần thì ị ra quần thôi, dù sao tiểu hòa thượng cũng mới có sáu tuổi, thỉnh thoảng có ị đùn cũng là chuyện tình có thể tha thứ, dù sao tuổi tác cũng rành rành ra đó.

Nhưng vấn đề là tiểu hòa thượng đang nằm trên lưng nó, lại còn được nó dùng lông quấn quanh để sưởi ấm nữa chứ.

Đây chẳng khác gì ngồi trên lưng nó mà đi bậy cả!

“Đậu Đậu tiền bối... em không cố ý đâu.” Gương mặt nghiêm túc của tiểu hòa thượng nhăn tít lại như cái bánh quai chèo.

“Đừng nói gì nữa.” Đậu Đậu thở dài thườn thượt: “Chúng ta đi tìm chỗ nào xử lý cái quần của cậu trước đã.” Nó còn có thể làm gì nữa đây?

Tiểu hòa thượng còn nhỏ, chẳng lẽ nó lại mắng mỏ thậm tệ sao?

Mắng xong thì sao chứ, tiểu hòa thượng tủi thân khóc một trận đại hồng thủy, rồi cái đống trong quần vẫn phải xử lý đấy thôi?

Sau khi thở dài thườn thượt lần nữa, Đậu Đậu dùng móng vuốt tóm lấy tiểu hòa thượng, từ trên máy bay nhảy vọt xuống.

Nói đi cũng phải nói lại... tại sao nó – một đại yêu khuyển đường đường chính chính – lại lâm vào bước đường phải đi thay quần cho con nít thế này?

Đậu Đậu đột nhiên bắt đầu nghi ngờ, liệu việc nghe theo lời thỉnh cầu của tiểu hòa thượng, dắt cậu đi chơi trò 'bỏ nhà ra đi' có phải là một sai lầm không?

Bên bờ một con suối nhỏ trong veo giữa rừng núi.

Tiểu hòa thượng vẻ mặt nghiêm túc, ở trần mông nhỏ, đang đứng ở hạ lưu suối dùng sức vò cái quần của mình.

Xem ra đây không phải lần đầu cậu tự giặt quần, thủ pháp thuần thục lắm.

Đậu Đậu ngâm mình ở thượng lưu suối, để nước suối gột rửa bộ lông của mình...

Mặc dù đã ngâm trong nước khá lâu nhưng nó vẫn cảm thấy trên người mình phảng phất mùi vị đó, là do tâm lý sao?

Khoảng ba phút sau.

"Đậu Đậu tiền bối, em giặt xong rồi." Tiểu hòa thượng tưng tửng chạy qua, đưa cái quần đã được vò sạch sẽ của mình ra.

"Được rồi, ta ngâm cũng hòm hòm rồi." Đậu Đậu từ dưới suối leo lên.

Sau đó, nó lắc mạnh người một cái, rũ sạch phần lớn nước trên lông.

Tiếp đó, yêu lực trong cơ thể bộc phát, bộ lông nhanh chóng trở nên khô ráo.

Tiểu hòa thượng thấy vậy thì ngưỡng mộ không thôi: “Đậu Đậu tiền bối, giúp em làm khô cái quần với ạ?” Đậu Đậu: “...” Nó cảm thấy, có lẽ, tiểu hòa thượng này chính là khắc tinh của mình không chừng.

Tuy nhiên, nó vẫn đưa móng vuốt đặt lên quần của tiểu hòa thượng, vận yêu lực một cái, hơi nước trên quần lập tức bốc hơi hết sạch.

“Lợi hại quá, Đậu Đậu tiền bối.” Tiểu hòa thượng mặc quần vào, vui vẻ ngoáy mông một cái, rồi lại xoay vài vòng tại chỗ, cuối cùng bày ra một tư thế ‘ra mắt lấp lánh’: “Ồ dê!” Đậu Đậu: “...” “Đậu Đậu tiền bối, tiếp theo chúng ta đi đâu ạ?” Tiểu hòa thượng lân la chạy đến bên cạnh Đậu Đậu, dù đi đâu cậu cũng thấy tò mò và vui vẻ.

Đây chính là trạng thái của một đứa trẻ bị nhốt trong nhà quá lâu, bỗng một ngày được thả ra ngoài.

“Tiếp tục đi về phía kinh thành đi, ở đó ta có một người bạn là miêu yêu (yêu mèo), ta định đến nhà cô ta chơi.” Đậu Đậu đáp, người bạn miêu yêu mà nó nói chính là người mà lúc trước nó định giới thiệu cho Thư Hàng.

Dù sao thì không thể lừa em chó gái cùng tộc được, chỉ có thể lừa miêu yêu thôi. ...

Đang lúc Đậu Đậu nhắc đến ‘miêu yêu’, đột nhiên bên tai vang lên một tiếng kêu nhỏ: “Meo~” Khi nó quay đầu lại thì thấy một con mèo nhỏ vằn hổ đang nhìn chằm chằm vào nó, nhe răng múa vuốt.

Nơi rừng hoang núi thẳm này, là mèo rừng sao?

Chó mèo vốn thiên sinh bất hòa.

Đậu Đậu lúc này đang ở trạng thái chó Bắc Kinh bình thường, con mèo rừng nhìn thấy Đậu Đậu thì toàn thân dựng đứng cả lông lên, đặc biệt là lông đuôi xù ra như cái chổi lông gà.

Đồng thời, mèo rừng nhe ra hàm răng nhọn hoắt với Đậu Đậu, những móng vuốt sắc lẹm chìa ra, dường như đang thị uy đe dọa?

“A ha, dám xù lông với bản uông à?” Đậu Đậu thè lưỡi, rồi tung bốn cái chân nhỏ, lao nhanh về phía con mèo rừng nhỏ.

Con mèo rừng nhỏ tiếp tục kêu đe dọa vài tiếng, thấy Đậu Đậu vẫn lao tới nhanh như chớp thì bắt đầu hoảng loạn, quay người muốn tháo lui.

Nhưng tốc độ của nó sao có thể bì được với Đậu Đậu?

Đậu Đậu nhảy một cái vồ tới, thuận lợi đè con mèo rừng dưới thân.

“Meo u...” con mèo rừng phát ra một tiếng kêu đau đớn.

“Gâu gâu~ cho mày hung hăng này, cho mày dám xù lông với tao này!

Gâu gâu!” Đậu Đậu không ngừng dùng đầu dụi mạnh vào người con mèo nhỏ.

“Meo meo~ meo meo~” con mèo nhỏ nỗ lực vùng vẫy, đôi móng vuốt điên cuồng cào vào người Đậu Đậu.

Thế nhưng... ngay cả các loại tấn công của thiếu niên áo xanh trong ‘Chân thực huyễn tượng’ của Bạch Tôn Giả còn chẳng làm tổn thương nổi một sợi lông chó của Đậu Đậu, huống chi là bộ móng vuốt yếu ớt của con mèo nhỏ này.

Nó càng cào, Đậu Đậu dụi càng hăng.

“Meo~ meo~” con mèo nhỏ thảm thiết kêu liên hồi, từ tiếng kêu đầy khí thế ban đầu chuyển dần sang yếu ớt, rồi cuối cùng chỉ còn phát ra những tiếng nấc nghẹn suy nhược.

“Gâu gâu~ cho mày hết hung hăng, cho mày hết xù lông với tao!” Đậu Đậu đắc ý huênh hoang, khung cảnh quen thuộc này khiến nó như được trở lại năm đó, lần đầu tiên gặp miêu yêu Sở Sở.

Khi ấy Sở Sở mới thành tinh cũng xù lông với Đậu Đậu như thế.

Rồi bị Đậu Đậu nhảy xổ vào đè bẹp xuống đất, dùng đầu chó dụi suốt nửa ngày trời.

Trong lúc đó, miêu yêu Sở Sở cũng giống như con mèo vằn này, liều mạng vùng vẫy chống cự.

Chỉ là bất lực, tu vi không bằng Đậu Đậu nên bị nó đè chết gí.

Dụi đến cuối cùng, miêu yêu Sở Sở bị hành hạ đến mức chẳng còn chút tính khí nào nữa.

Hiện tại cô ấy cứ thấy Đậu Đậu là tránh xa ba thước.

Nhưng bi kịch ở chỗ câu nói ‘lùi một bước biển rộng trời cao’ rõ ràng vô hiệu với Đậu Đậu.

Sở Sở càng muốn tránh Đậu Đậu thì nó lại càng thích tìm đến cô ấy để dụi.

Giống như bây giờ, bỏ nhà ra đi cũng vẫn nhớ đến miêu yêu, muốn chạy đến kinh thành tìm cô ấy chơi. *************** Đang lúc Đậu Đậu dụi mèo vằn sướng rơn thì từ xa có tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

“Mèo Vằn ơi, Mèo Vằn ơi, em chạy đâu mất rồi?” Theo tiếng bước chân là giọng nói của một cô gái rất đáng yêu, kiểu giọng trẻ con (nãi thanh nãi khí).

Rất nhanh sau đó, chủ nhân của giọng nói ấy đã tiếp cận hiện trường.

Đó là một thiếu nữ khoảng mười lăm mười sáu tuổi, mặc đạo bào màu vàng hạnh, hơn nữa trên hai bả vai còn treo đối xứng mười dải phù chỉ dài ngoằng, trên phù chỉ viết dày đặc những chú văn.

Hơn nữa, trên hai cánh tay lộ ra của cô ấy cũng xăm đầy các loại văn thân kiểu phù văn.

Khi Đậu Đậu nhìn thấy cách ăn mặc của thiếu nữ này, nó lập tức nhận ra thân phận của cô ấy: “Tróc yêu nhân (Người bắt yêu)?” Tróc yêu nhân cũng là một nhánh trong giới tu sĩ, nhưng khác với các tu sĩ chú trọng tu chân luyện cấp, tìm cầu trường sinh bất tử.

So với trường sinh, tróc yêu nhân thích hàng yêu phục ma hơn.

Hơn nữa... tróc yêu nhân là một nhánh cực kỳ cố chấp, họ quan niệm rằng chỉ cần là yêu, bất kể tốt hay xấu đều phải bắt lại.

Yêu quái tà ác thì phải tìm cách giết chết, yêu quái tốt cũng phải phong ấn lại.

Tóm lại, trên thế giới này không nên tồn tại thứ gọi là yêu quái...

Từng có một thời gian tróc yêu nhân và yêu quái đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán, hai bên đúng là đánh đến mức óc chó cũng văng ra ngoài.

Nhưng không biết từ lúc nào, hệ tróc yêu nhân đột nhiên ẩn thế, cực kỳ hiếm khi xuất hiện trước mắt người đời.

Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, giới tu sĩ cũng bàn tán xôn xao, đủ loại suy đoán và nghi ngờ.

Nhưng ngoài bản thân tróc yêu nhân ra thì chẳng ai biết đã xảy ra chuyện gì.

Chương 288

[Hôm nay ra khỏi nhà chắc bước nhầm chân vào phân rồi quá, tìm chỗ rửa sạch phân trên người thôi mà cũng gặp phải tróc yêu nhân cả mấy trăm năm không thấy bóng dáng, hôm nay là cái ngày gì vậy trời?] Đậu Đậu thầm thấy buồn bực.

“Yêu quái!” Thiếu nữ giọng trẻ con khi nhìn thấy Đậu Đậu thì mắt sáng rực lên.

Sau đó, không đợi Đậu Đậu kịp nói lời nào, thiếu nữ vươn tay chộp lấy hai dải phù văn trên vai mình, xé toạc xuống.

“Yêu tà tinh quái, chịu chết đi!” Thiếu nữ vung tay một cái, hai dải phù văn hóa thành ngọn lửa vàng rực lao về phía Đậu Đậu.

Đậu Đậu: “...” Đúng là tróc yêu nhân, bao nhiêu năm trôi qua rồi đầu óc vẫn có vấn đề, vẫn cố chấp như đá cục.

Thấy yêu quái là như cắn phải thuốc ấy, lao vào điên cuồng.

Thậm chí chẳng thèm nhìn xem khoảng cách cảnh giới giữa mình và yêu quái là bao nhiêu.

Dù sao trong đầu tróc yêu nhân cũng chỉ có một quy tắc tối cao: Thấy yêu quái là không được nhát, cứ thế mà quất!

Bùm bùm!

Hai đạo hỏa diễm vàng rực đập trúng người Đậu Đậu rồi nổ tung.

Nhưng uy lực đó ngay cả lớp phòng ngự lông chó của Đậu Đậu cũng không phá nổi.

Tiểu hòa thượng lúc này mới phản ứng lại, cậu mạnh mẽ lao tới trước mặt Đậu Đậu, nghiêm nghị quát thiếu nữ: “Khốn khiếp, nữ thí chủ, tại sao đột nhiên lại động thủ với Đậu Đậu tiền bối?” “Nó là yêu quái, tránh ra, để tôi tiêu diệt nó!” Thiếu nữ giọng trẻ con đáp.

“Nữ thí chủ, cô quá đáng lắm rồi!” Tiểu hòa thượng tức giận: “Cho dù Đậu Đậu tiền bối là yêu quái thì anh ấy cũng là yêu quái lương thiện!

Với lại yêu quái thì sao chứ?

Yêu quái cũng là một sinh linh đang sống sờ sờ ra đó, sao cô có thể không phân biệt trắng đen mà đã muốn giết anh ấy?” Đậu Đậu: “...” Giọng điệu tiểu hòa thượng sao cứ làm như mình sắp bị tiêu diệt tới nơi rồi ấy nhỉ?

“Tiểu hòa thượng cậu tránh ra đi, tôi ghét nhất cái kiểu chúng sinh bình đẳng của cửa Phật các người đấy!

Mau tránh sang một bên cho tôi, nếu không lát nữa động thủ, đao kiếm không có mắt, làm bị thương cậu thì đừng có trách tôi đấy!!” Thiếu nữ nói đoạn lại xé thêm hai dải phù chỉ trên áo.

Đậu Đậu: “...” Sát, bản uông không phát uy thì cô thực sự coi tôi là chó đất (dế mèn) chắc?

Để bản uông hiện nguyên hình cho cô sợ chết khiếp luôn, tiểu tróc yêu nhân!

Nghĩ đến đây, nó bước lên phía trước một bước, trong chớp mắt đã hóa thành một con đại cự khuyển cao năm mét.

“Hống!” Tiếng chó sủa vang dội sơn lâm, chấn động đến mức lá cây xung quanh rụng lả tả.

Hiệu quả cũng rất tuyệt, thiếu nữ tróc yêu nhân nhìn thấy thể hình to lớn của Đậu Đậu thì thầm nuốt nước miếng, sĩ khí giảm hẳn.

Đậu Đậu đắc ý cười một cái.

Đúng lúc nó chuẩn bị nhảy xổ tới dùng tuyệt kỹ ‘dụi mèo’ để hàng phục thiếu nữ tróc yêu nhân này thì từ xa lại có tiếng bước chân truyền đến.

Hơn nữa, Đậu Đậu còn cảm ứng được mùi vị của Chu Ly. [Sát, lần này sao Chu Ly tìm mình nhanh thế nhỉ?] Đậu Đậu thầm nghĩ.

Bình thường Chu Ly phải mất ít nhất một tuần mới tìm thấy tung tích của nó, lần này Chu Ly lại nắm vững kỹ thuật theo dõi mới nào rồi à?

Không được, không thể để Chu Ly bắt về được, nó còn muốn đi kinh thành thăm miêu nương Sở Sở mà.

“Quả Quả, chúng ta rút thôi.

Người tìm chúng ta đuổi tới nơi rồi, giờ chúng ta chưa thể bị bắt về nhà được.” Đậu Đậu nói.

Tiểu hòa thượng gật đầu, nhanh chóng leo lên người Đậu Đậu.

“Bám cho chắc đấy!” Đậu Đậu hét lên, cơ thể khẽ nhảy lên, cuốn theo một trận yêu phong định đào tẩu.

“Đừng hòng chạy thoát!” Thiếu nữ tróc yêu nhân hét lên một tiếng, vung tay ném ra một sợi xích vàng...

Sợi xích vèo một cái bay lên, cuối cùng quấn chặt lấy... cổ của tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng Quả Quả: “?” Lúc này, Đậu Đậu cõng tiểu hòa thượng vút một cái bay vọt lên trời.

Thiếu nữ tróc yêu nhân nắm chặt đầu kia của sợi xích: “Yêu quái, mày không chạy thoát được đâu, tao đã bắt được mày rồi!” “Buông ra, nữ thí chủ... mau buông tiểu hòa thượng ra...

ư... khẹc...” Tiểu hòa thượng dùng hai tay ra sức nắm lấy sợi xích vàng đang quấn quanh cổ mình, không xong rồi... hô hấp khó khăn quá.

Sẽ chết người mất, mau thả ra đi mà! ...

“Đậu Đậu!” Phía dưới, tiếng gầm thét oán hận của Chu Ly vang lên.

“Đừng hòng trốn, Đậu Đậu!” Chu Ly vươn tay ra, sau đó... cũng ném ra một sợi xích dài y hệt!

Sợi xích đó chuẩn xác quấn lấy chân trái của thiếu nữ tróc yêu nhân, bám chặt lấy.

Sau đó, Chu Ly nắm lấy đầu kia sợi xích, cũng bị kéo bay vọt lên trời theo.

Tiểu hòa thượng: “Chết mất thôi... chết mất thôi... hu hu~~ không được rồi, tiểu hòa thượng sau này không bao giờ bỏ nhà đi nữa đâu!” “Chu Ly, mau buông tay!” Đậu Đậu quát Chu Ly.

“Ha ha ha, Đậu Đậu, đừng có mơ.

Chỉ cần đã tìm thấy mày thì sẽ không để mày chạy thoát nữa đâu!” Từ ống tay áo Chu Ly, sợi xích kéo dài ra hết mức, đầu cuối là một chiếc móc câu sắc bén.

Chiếc xích câu này chính là vũ khí tu chân của Chu Ly, ngoại hiệu của anh ta là ‘Tàng Thiên Câu’ Chu Ly.

Chiếc xích câu này không chỉ có thể diệt địch mà trong việc bắt giữ kẻ địch cũng có pháp môn độc đáo.

Đây cũng là lý do tại sao lúc đó Chu Ly được bổ nhiệm là một trong những người phụ trách truy bắt Đậu Đậu, bất kể là bắt người hay bắt chó, Chu Ly đều rất có nghề.

“Đúng vậy, không để mày chạy thoát đâu, yêu quái!” Thiếu nữ tróc yêu nhân bên trên dùng giọng trẻ con đặc trưng hét lên.

“Thí chủ, tiểu hòa thượng... sắp chết rồi... ngừ... ngừ...” Tiểu hòa thượng sùi bọt mép, cuối cùng không chịu nổi nữa, thân hình mềm nhũn rơi xuống dưới.

Tiểu hòa thượng dù sao cũng chỉ vừa mới hoàn thành trúc cơ không lâu, trước khi rời chùa cũng chỉ mới mở được khiếu huyệt thứ hai của nhất phẩm là ‘Nhãn khiếu’.

Cường độ cơ thể thậm chí còn chưa bằng Tống Thư Hàng hiện tại.

Cổ bị quấn chặt rồi bị kéo lâu như vậy, cuối cùng không chịu đựng nổi.

Kết quả là tiểu hòa thượng bị thiếu nữ tróc yêu nhân kéo tuột khỏi lưng Đậu Đậu.

“A a a a!” Một chuỗi tiếng thảm thiết vang lên, nhưng không phải từ tiểu hòa thượng mà là từ thiếu nữ tróc yêu nhân kia.

Rõ ràng là trình độ tu vi của thiếu nữ này không cao... cô ấy hoàn toàn không biết bay trên không trung.

Tiểu hòa thượng rơi khỏi lưng Đậu Đậu, cô ấy cũng phải rơi từ trên không xuống theo, và sợi xích của cô ấy cũng tuột khỏi cổ tiểu hòa thượng.

Đúng lúc đó, Chu Ly quát khẽ một tiếng, sợi xích đang quấn quanh thiếu nữ tróc yêu nhân nhẹ nhàng kéo một cái, như một con rắn dài linh hoạt, quấn lấy cả thiếu nữ và tiểu hòa thượng cùng lúc.

Sợi xích mang cả tiểu hòa thượng và thiếu nữ đến bên cạnh Chu Ly, sau đó, móc câu lơ lửng trên không trung, không ngừng uốn lượn như rắn lớn.

Pháp môn ngự kiếm phi hành của tu sĩ tứ phẩm, vũ khí của Chu Ly là xích câu nên anh ta là ‘ngự câu phi hành’.

Móc câu là loại binh khí kỳ môn, tuy có nhiều diệu dụng trong việc trói buộc nhưng so với phi kiếm, phi đao thì tốc độ bay của xích câu là một điểm yếu chí mạng.

Nhưng không sao, đâu có ai quy định tu sĩ chỉ được sử dụng một món vũ khí đâu!

Chỉ thấy từ ống tay áo trái của Chu Ly bay ra một hạt kiếm hoàn, hóa thành kiếm quang.

Đây là kiếm hoàn phi kiếm mà Hoàng Sơn Chân Quân đặc biệt trang bị cho anh ta để thuận tiện cho việc truy bắt Đậu Đậu.

Lực tấn công bình thường, dùng để chiến đấu không hiệu quả lắm.

Ưu điểm duy nhất của hạt kiếm hoàn này là nhanh, tốc độ cực nhanh.

“Đậu Đậu, đừng hòng chạy!

Tiểu hòa thượng đang ở trong tay tao rồi, mày chạy được không?” Chu Ly hét lớn.

Phía trước, Đậu Đậu dừng lại, quay người lại, khóe miệng lộ ra nụ cười giống hệt người: “Tiểu hòa thượng là do ta cố tình để anh kéo xuống đấy... vì cổ nó bị quấn chặt quá, khi ở trên lưng ta không tiện cởi ra cho nó.” “Hừ hừ, dù thế nào đi nữa, hôm nay tao nhất định phải bắt mày về!” Chu Ly trầm giọng nói.

Vì tình yêu của mình, anh nhất định phải đưa Đậu Đậu về chỗ Tống Thư Hàng.

Đến lúc đó, bảy ngày hẹn hò hạnh phúc đang chờ đợi anh!

Đó là trọn vẹn bảy ngày nghỉ đấy, trong bảy ngày đó anh có thể thỏa thích làm những việc mình muốn.

Nghĩ đến đây, cả người Chu Ly như được tiêm máu gà, mắt đỏ quạch lên.

Anh đứng trên kiếm quang của kiếm hoàn, tay cầm xích câu, hầm hầm nhìn Đậu Đậu.

Trong vô hình, anh đã khóa chặt mọi hướng chạy trốn của Đậu Đậu...

“Đừng cuống, ta có món đồ hay ho này muốn cho anh xem.” Đậu Đậu giơ chân trước bên trái lên vẫy vẫy, mặt mang nụ cười như người, chân kia lôi trong đám lông ra một chiếc điện thoại, rồi đăng nhập vào một tài khoản.

Chu Ly cảnh giác nhìn Đậu Đậu, sợ nó giở trò tiểu xảo gì.

Lúc này, khuôn mặt chó của Đậu Đậu lộ ra nụ cười quái dị, há mồm bắt đầu đọc diễn cảm: “Khụ khụ...

A, cục cưng à, anh nhớ em, nhớ em, nhớ em nhiều lắm!

Đêm ngày anh đều nhớ về em, nhớ đến mức không ngủ được!

A, cục cưng ơi, anh đã nóng lòng muốn được ở bên cạnh bảo vệ em cho đến mãi mãi!

Chương 289

Suỵt, sến súa quá đi mất.” Sau khi Đậu Đậu đọc xong...

Chu Ly – người vừa mới hừng hực khí thế như tiêm máu gà – lập tức sắc mặt trở nên quái dị, anh chầm chầm nhìn Đậu Đậu và chiếc điện thoại trong tay nó.

“Muốn ta đọc tiếp không?

Ồ, tin nhắn tiếp theo gửi vào đêm qua này.

A, cục cưng!

Mỗi năm anh nhớ em ba trăm sáu mươi lăm ngày~ Sắp rồi, anh sắp bắt được Đậu Đậu về rồi.

Lần này chỉ cần giao Đậu Đậu cho một vị tiểu hữu là anh sẽ có ít nhất bảy ngày nghỉ!

Cục cưng ơi!

Anh đã nôn nóng muốn bay đến bên em để cùng tận hưởng bảy ngày ngọt ngào này, anh đã lên lịch xong các địa điểm hẹn hò cho bảy ngày này rồi, nhất định sẽ khiến chúng ta có những kỷ niệm đẹp đẽ.

Ha ha ha.” Đậu Đậu tiếp tục đọc.

Ánh mắt Chu Ly đã bắt đầu đờ đẫn, sau đó anh phẫn nộ gào lên: “Đậu Đậu, mày lấy đâu ra cái nhật ký trò chuyện đó hả!” Đây rõ ràng là tài khoản nhỏ riêng tư của anh và tiên tử bạn gái dùng để trò chuyện tâm tình ngọt ngào, Đậu Đậu cái đồ không có giới hạn này dám chặn thu nhật ký trò chuyện của anh sao?

Tài khoản nhỏ của anh không gia nhập nhóm Cửu Châu Nhất Hào, cũng không kết bạn với các đạo hữu khác trong giới tu sĩ, nên không được bảo vệ đặc biệt, việc bị chặn thu thông tin không phải là khó.

“Anh chắc chắn nghĩ rằng ta hack tài khoản nhỏ của anh chứ gì?” Đậu Đậu ha ha cười: “Quá ngây thơ rồi!” Nói đoạn, Đậu Đậu xoay điện thoại lại cho Chu Ly thấy tài khoản trên điện thoại của nó.

Chỉ thấy trên đó là một tài khoản trò chuyện có hình đại diện tiên tử xinh đẹp, và trên đó tràn ngập những lời đường mật từ tài khoản nhỏ của Chu Ly gửi tới.

“Rồi anh chắc chắn lại nghĩ ta hack luôn tài khoản của ‘cục cưng’ nhà anh chứ gì.” Đậu Đậu cười tà ác: “Anh lại ngây thơ quá rồi!” “Để ta cho anh hiểu thế nào là sự tàn khốc của thế giới này...

Từ đầu đến cuối, người cùng anh ‘cục cưng’ này nọ trên mạng, trò chuyện tình cảm, bàn chuyện tương lai, nói về cuộc sống hạnh phúc chính là bản uông Đậu Đậu này đây!” Đậu Đậu đắc ý cười lớn.

Chu Ly sững sờ chết trân.

“Không thể nào, cô ấy rõ ràng đã gặp mặt tôi ngoài đời rồi!” Chu Ly hét lớn.

“Ha ha ha, với cái sức hấp dẫn của Đậu Đậu này, tùy tiện đi tìm một nữ tu của môn phái nào đó, rúc vào lòng họ làm nũng lăn lộn rồi nhờ họ giúp một việc nhỏ xíu thì dễ như trở bàn tay thôi.

Anh nhớ lại xem lúc anh và cô ấy gặp mặt lần đầu, có phải cô ấy từ đầu đến cuối chỉ nở nụ cười dịu dàng, dường như bao dung hết thảy mọi thứ của anh không?

Nhưng tuyệt nhiên cô ấy không muốn cùng anh trò chuyện về những nội dung chat trên mạng đúng không?” Nụ cười của Đậu Đậu như ác quỷ vậy.

“Không thể nào, mày lừa tao.” Chu Ly nghiến răng.

“Ha ha, không thể nào?

Anh đúng là quá ngây thơ, Chu Ly ạ!” Đậu Đậu ngửa mặt cười dài: “Anh thực sự nghĩ có nữ tu nào có thể chịu đựng được một người đàn ông như anh sao?

Quanh năm suốt tháng không có thời gian ở bên cô ấy, ngày nào cũng chỉ biết đuổi theo một con chó Bắc Kinh chạy khắp thế giới, để cô ấy một mình phòng không chiếc bóng?” Ngừng một chút, Đậu Đậu dùng sức lắc lắc màn hình điện thoại: “Trên thế giới này không có loại nữ tu đó đâu, nếu có thì cũng chỉ tồn tại trong mơ mộng và lừa dối thôi!

Thấy chưa, đây chính là hiện thực đấy!” Chu Ly ngây nhược gỗ gà.

Và đúng lúc Chu Ly đang thẫn thờ...

Đậu Đậu nhanh như chớp lao tới điêu lấy tiểu hòa thượng, phi khoái chạy trốn về phía xa.

Tiểu hòa thượng nằm trên lưng Đậu Đậu, có chút lo lắng nhìn lại phía sau Chu Ly đang ngây dại như tượng.

“Đậu Đậu tiền bối, chúng ta đối phó với Chu Ly sư huynh như vậy có hơi quá đáng không ạ?” Tiểu hòa thượng rụt rè hỏi, cậu cứ thấy Chu Ly sư huynh đáng thương quá chừng.

Nữ tu trong lòng bấy lâu nay lại là do Đậu Đậu tiền bối đóng giả sao?

Nghĩ đến cảnh Chu Ly sư huynh bấy lâu nay cứ tâm tình yêu đương với một con chó Bắc Kinh, tiểu hòa thượng thấy nếu mình là Chu Ly sư huynh thì chắc phát điên mất.

“Đáng thương cái con khỉ ấy... người ta ghen tị với anh ta còn không kịp kia kìa.” Đậu Đậu hừ lạnh: “Mỗi ngày chẳng có tiền đồ gì cứ đuổi theo một con chó Bắc Kinh chạy khắp thế giới, thế mà thực sự có một nữ tu nguyện ý lặng lẽ đợi anh ta hẹn hò.

Cái tình tiết vốn chỉ tồn tại trong mơ mộng và lừa dối này lại thực sự xảy ra với cái gã hiện thực này, không biết có bao nhiêu người đang ghen tị nổ mắt với gã đâu.” “Ơ?

Vậy nữ tu đó không phải do Đậu Đậu tiền bối giả dạng ạ?” Tiểu hòa thượng thắc mắc.

“Cậu thấy ta là hạng người có thể ở bên cái loại sinh vật giống đực như Chu Ly để nhắn tin sến súa mỗi ngày à?

Cái tài khoản đăng nhập đó là do ta đến nhà vị nữ tu kia làm nũng mấy ngày rồi lén trộm lấy đấy.” Đậu Đậu hắc hắc cười.

“Em lại thấy tiền bối trông rất giống người sẽ làm ra chuyện đó đấy.” Tiểu hòa thượng khẳng định.

Nếu là người khác thì tiểu hòa thượng không dám chắc, chứ là Đậu Đậu tiền bối thì chuyện không có giới hạn thế này hoàn toàn có thể xảy ra.

“Hơn nữa Đậu Đậu tiền bối ơi, nói dối là không tốt đâu.

Sẽ bị đánh mông đấy.” Tiểu hòa thượng nghiêm túc nói.

Đậu Đậu: “...” “Tin hay không ta quăng cậu từ trên cao xuống hả cái thằng nhóc này!

Ta vì cứu cậu mới phải nói dối như thế đấy!” Đậu Đậu gào lên.

“Em xin lỗi!” Tiểu hòa thượng dứt khoát nhận lỗi, nhưng một lát sau cậu vẫn nghiêm túc bồi thêm: “Nhưng mà nói dối thực sự là không tốt đâu ạ.” Khoảnh khắc này Đậu Đậu thực sự chỉ muốn tống khứ tiểu hòa thượng về luôn cho rồi. ...

Phía sau, Chu Ly ngơ ngác đứng trên phi kiếm, mặt cắt không còn giọt máu.

“Chú ơi, đừng khóc.” Bên cạnh, thiếu nữ tróc yêu nhân rụt rè nói.

“Ha ha...

Đậu Đậu, Đậu Đậu!

Dám đùa giỡn tình cảm của ta.” Chu Ly phát ra tiếng cười quái dị: “Ta sẽ liều mạng với mày a a a a!” Kiếm quang của phi kiếm rực sáng, Chu Ly mang theo thiếu nữ tróc yêu nhân, gào thét đuổi theo hướng Đậu Đậu.

“Chú ơi cố lên, chúng ta thịt con đại yêu khuyển đó!” Thiếu nữ tróc yêu nhân hét lên bằng giọng trẻ con đặc biệt.

“Thịt nó, thịt nó!” Chu Ly phẫn nộ gào thét. ************ Thành phố Ôn Châu, nhà Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mở mắt, kết thúc buổi thiền định hôm nay.

“Bạch tiền bối vẫn chưa có tin tức gì, liệu trước ngày mai tiền bối có thể mang Đậu Đậu và tụi nó về không nhỉ?” Cậu thầm nghĩ.

“Ngoài ra... bài tập tu luyện hàng ngày sáng nay vẫn chưa hoàn thành...

Phải đợi mọi người trong nhà ngủ say rồi lén ra ngoài tu luyện vậy.

Tốc độ tích lũy khí huyết trong Nhĩ khiếu (khiếu tai) nhanh hơn mình dự tính.

Chậm nhất là ngày mai sẽ đột phá thôi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chẳng biết sau khi mở Nhĩ khiếu, mình có cơ hội nhận được một thiên phú Nhĩ khiếu nào không nhỉ?

Nhãn, Tị, Nhĩ, Khẩu – bốn khiếu huyệt, mỗi khi mở được một cái là có cơ hội nhận được một thiên phú khiếu huyệt.

Hy vọng sẽ thức tỉnh được cái thiên phú nào đó hữu dụng một chút!

Trong cảnh giới Nhất Phẩm, khi bốn khiếu huyệt được khai mở, các tu sĩ ít nhất sẽ nhận được một thiên phú.

Cũng có những người may mắn có cơ hội nhận được thiên phú ở cả hai khiếu huyệt.

Tống Thư Hàng đã mở được thiên phú ở Nhãn khiếu, nhưng đến Tị khiếu thì lại không có thiên phú nào thức tỉnh.

Không biết bản thân có đủ may mắn để khi mở Nhĩ khiếu và Khẩu khiếu cuối cùng có thể thức tỉnh được thiên phú tương ứng hay không?

“Từ lúc bắt đầu tu luyện đến giờ đã hơn một tháng rồi.

Vừa không chú ý một chút đã sắp mở Nhĩ khiếu.

Nhớ lại một chút, cảm giác đúng là như đang nằm mơ vậy.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Các tiền bối trong nhóm đều nói tán tu vô cùng khó khăn, nhưng cậu một đường đi tới lại tiên ngộ Vũ Nhu Tử, rồi gặp Dược Sư, tiếp đó là Tô Thị A Thập Lục, rồi đến Bạch tiền bối, con đường tu hành này đúng là vô cùng thuận lợi, so với đệ tử tinh anh trong môn phái cũng chẳng kém cạnh gì.

Trong túi áo, Thông nương trên Ngộ Đạo Thạch đã khóc ngất đi.

Mới hơn một tháng mà đã tu luyện đến mức sắp đột phá cảnh giới Nhĩ khiếu rồi sao?

Còn cô, hơn ba trăm năm trời mới vất vả lắm mới khai mở được khiếu thứ ba là Tị khiếu, khoảng cách đến Nhĩ khiếu vẫn còn xa vời vợi!

Đồng thời, hễ cứ nghĩ đến việc Tống Thư Hàng có thể một hơi phá vỡ Tị khiếu và tích lũy đầy khí huyết ở Nhĩ khiếu là nhờ ăn mầm hành của mình, cô lại càng muốn khóc hơn.

Cô đây là đang tiếp tay cho giặc mà!

Đáng ghét quá, muốn khóc quá thì phải làm sao bây giờ?

Ngày 13 tháng 7, thứ Bảy, mưa nhỏ.

Tống Thư Hàng đứng ở bãi đất trống trong rừng sơn lâm, hai tay khẽ nâng lên, nhắm mắt lại, tỉ mỉ cảm nhận tiếng động nhỏ bé khi những hạt mưa rơi vào lòng bàn tay...

Âm thanh!

Còn có tiếng mưa rơi trên lá cây, tiếng hót líu lo của các loài chim, tiếng côn trùng kêu râm ran trong rừng, tiếng động vật nhỏ xuyên qua bụi rậm, thậm chí là tiếng sinh vật đang đào bới trong đất bùn...

Tất cả những âm thanh đó giao hòa trong tai Tống Thư Hàng thành một khúc giao hưởng tuyệt diệu của đại tự nhiên.

Cậu lắng nghe những âm thanh mỹ diệu này, vô tình đắm chìm vào trong đó.

Có thể nghe thấy những âm thanh này là vì Nhĩ khiếu của cậu đã khai mở.

Sau khi kết thúc buổi tu luyện hôm nay, đúng như Tống Thư Hàng dự đoán, khí huyết trong Nhĩ khiếu tràn ra, lập tức phá vỡ bình cảnh.

Trong nháy mắt, cậu giống như một người vốn có thính lực không tốt đột nhiên khôi phục lại vậy.

Các loại âm thanh trước đây chưa từng nghe thấy đều lọt vào tai cậu.

Khai mở Nhĩ khiếu không đơn thuần là phóng đại âm thanh.

Tiếng người bình thường nói chuyện đối với Tống Thư Hàng lúc này cũng không khác gì bình thường, chỉ là sẽ rõ ràng hơn một chút chứ không trở nên chói tai.

Khai mở Nhĩ khiếu là giúp cậu nghe được rất nhiều âm thanh mà người bình thường không thể nghe thấy, thậm chí là một số sóng âm đặc biệt!

Những âm thanh đến từ đại tự nhiên mỹ diệu đến mức khiến người ta không thể dứt ra được.

Chỉ hơi đáng tiếc là cậu vẫn không khai mở được thiên phú của Nhĩ khiếu.

Tuy nhiên cậu vẫn còn cơ hội, cậu vẫn còn Khẩu khiếu chưa mở, biết đâu lại có thể mở được một thiên phú Khẩu khiếu không tệ thì sao.

Chương 290

Tống Thư Hàng cảm thấy mình là một người may mắn!

Hơn nữa, dù thật sự không khai mở được thiên phú Khẩu khiếu, ít nhất cậu cũng đã thức tỉnh được thiên phú Nhãn khiếu khá tốt rồi, không cần phải thất vọng.

Rất lâu sau, khi quần áo đã ướt đẫm, Tống Thư Hàng mới luyến tiếc thoát khỏi trạng thái kỳ diệu đó.

Lúc này Thư Hàng vẫn chưa biết, loại trạng thái lắng nghe âm thanh đại tự nhiên này cực kỳ có lợi cho tu chân giả, đặc biệt là việc tăng trưởng tâm cảnh và tinh thần lực.

Việc cậu chọn đột phá bình cảnh Nhĩ khiếu trong rừng sơn lâm chính là vô tình đưa ra một quyết định vô cùng chính xác.

"Nhĩ khiếu đã mở, ngày mai phải xuất phát đến đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hải rồi." Nói đoạn, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem, Bạch tôn giả vẫn chưa có tin tức gì: "Lẽ nào ngay cả Bạch tiền bối cũng không tìm thấy Đậu Đậu nhanh như vậy sao?" Lần này bọn Đậu Đậu trốn kỹ vậy à?

"Nếu tối nay Bạch tôn giả vẫn chưa thể đưa bọn Đậu Đậu về, vậy chỉ đành đợi đến đảo nghỉ dưỡng rồi hội hợp với bọn họ sau." Tống Thư Hàng cất điện thoại vào túi.

Sau đó, cậu lại lấy Ngộ Đạo Thạch ra, nhìn Thông nương trên đó.

Mầm hành của Thông nương mới mọc dài bằng móng tay.

"Nhĩ khiếu đã mở, tiếp theo là Khẩu khiếu." "Dù có ăn cái này vào chắc cũng không thể lập tức lấp đầy khí huyết Khẩu khiếu đâu nhỉ?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hơn nữa, bên cạnh không có tiền bối nào, ăn mầm hành Thông nương là việc rất nguy hiểm...

Đợi đã!

Nãy giờ mình đang nghiêm túc cân nhắc vấn đề có nên ăn Thông nương hay không sao?

Đây đúng là một ý nghĩ nguy hiểm nha.

Lúc này, trên Ngộ Đạo Thạch, thân thể Thông nương run rẩy một cái.

“Xin... xin đừng ăn tôi nữa!” Thông nương cất tiếng, dù là cô thì khi bị dao cắt từng nhát cũng đau lắm chứ.

Tống Thư Hàng kinh ngạc: “Ơ?

Cô nói chuyện được rồi à?” “Được rồi, được rồi!

Đột nhiên có thể nói chuyện được rồi!” Thông nương nói: “Đừng ăn tôi có được không?

Chỉ cần anh không ăn tôi, tôi có thể đưa cho anh một quyển ‘Phật môn Sư Tử Hống công pháp’!

Anh chẳng phải muốn mở Khẩu khiếu sao?

Sư Tử Hống công pháp chính là có liên quan đến Khẩu khiếu.

Chỉ cần anh bắt đầu tu luyện, nó sẽ giúp ích rất nhiều cho việc khai mở Khẩu khiếu đấy!” “Ồ?” Tống Thư Hàng mỉm cười, không nói gì.

“Giao dịch đi, chỉ cần anh hứa không cắt mầm hành của tôi nữa, tôi sẽ lập tức đưa quyển ‘Phật môn Sư Tử Hống công pháp’ đó cho anh, được không?” Thông nương mong đợi.

“Được thôi.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Bản thân cậu vốn cũng chẳng có ý định ăn mầm hành của Thông nương.

Bởi vì cứ nghĩ đến việc đối phương có thể hóa thân thành một thiếu nữ tinh linh hành tây mà ăn mầm hành của cô thì cứ thấy có cảm giác tội lỗi thế nào ấy.

Ở một phía khác, Bạch tôn giả đang truy đuổi Đậu Đậu và tiểu hòa thượng.

Ngài bay thẳng theo một hướng, đối với việc mình có thể truy tìm được Đậu Đậu và tiểu hòa thượng hay không, Bạch tôn giả tỏ ra vô cùng tự tin.

Bởi vì ngài có một phương pháp truy tìm độc môn cực kỳ đáng sợ!

Đang bay, Bạch tôn giả từ trên không hạ xuống.

Sau đó, ngài tùy tiện tìm một cành cây có một đầu phân nhánh, ném lên trời.

Cành cây xoay mười sáu vòng rồi rơi xuống đất, đầu phân nhánh chỉ thẳng về hướng Tây Nam.

“Ồ, phía Tây Nam sao?” Bạch tôn giả thầm gật đầu, một lần nữa cưỡi độn quang, không chút do dự bay về hướng Nam...

Đây chính là kỹ xảo truy tìm bá đạo độc quyền của Bạch tôn giả.

Bất kể kẻ bị truy tìm có giỏi phản truy tìm đến mức nào, dưới chiêu ‘Cành cây dò đường’ bá đạo này của Bạch tôn giả đều không thể ẩn nấp được!

Ngay cả khi ngươi xóa sạch mọi dấu vết di chuyển cũng vô ích, bởi vì Bạch tôn giả căn bản không thèm nhìn dấu vết của ngươi.

Tuy nhiên, pháp dò đường này chỉ giới hạn cho bản thân Bạch tôn giả sử dụng, người khác dùng sẽ không có hiệu quả.

Hơn nữa, phương pháp truy tìm này cũng có một nhược điểm nhỏ.

Ví dụ như trong quá trình Bạch tôn giả truy đuổi theo hướng cành cây chỉ dẫn, kẻ bị truy tìm đột nhiên đổi hướng chạy trốn mà Bạch tôn giả lại chưa kịp dùng lại chiêu ‘Cành cây dò đường’ thì rất có khả năng ngài sẽ bay quá đà theo hướng cũ, càng lúc càng sai lệch.

Loại sai lầm này chỉ có thể đợi đến lần sau Bạch tôn giả sử dụng ‘Cành cây dò đường’ mới sửa lại được, lúc đó sẽ phải quay đầu bay theo hướng khác, lãng phí một chút thời gian.

Nhưng dù nói thế nào, dưới chiêu ‘truy tìm’ đáng sợ này, việc tìm thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng chỉ là vấn đề thời gian!

Ngày 14 tháng 7, Chủ nhật, trời nắng.

Bạch tôn giả, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều chưa về.

Vũ Nhu Tử đi giúp cô bạn thân sau đó cũng tạm thời chưa có tin tức phản hồi.

Tống Thư Hàng kéo băng bảo vệ cổ tay của mình ra, nhìn hình xăm 3D Kim Cương Hồ Lô Ba trên đó, rồi cạnh hình xăm còn có một chiếc vòng tay nữ giới.

Cậu lại âm thầm quấn băng bảo vệ lại, hai thứ này nếu để bạn bè nhìn thấy thì xấu hổ chết mất.

Tuy nhiên có hai thứ này ở đây, Bạch tôn giả và Vũ Nhu Tử đều biết được tọa độ vị trí của cậu.

Đến lúc đó dù cậu đã tới đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hải thì Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử vẫn có thể thuận lợi tìm được cậu.

Vấn đề duy nhất cần lo lắng là trên máy bay phải tắt máy.

Lỡ như lúc đó Bạch tôn giả hay Vũ Nhu Tử liên lạc với cậu mà lại không được...

Bạch tiền bối ‘vèo’ một phát phóng thanh phi kiếm dùng một lần đưa Đậu Đậu và tiểu hòa thượng tới thì phải làm sao?

Máy bay sẽ bị bắn nổ mất?

Phía Vũ Nhu Tử cũng vậy, lỡ như ‘Vạn lý phi độn thuật’ đâm tới, trực tiếp đâm thủng một lỗ lớn trên máy bay thì hỏng bét.

“Trước khi lên máy bay, nếu tiền bối và Vũ Nhu Tử vẫn chưa phản hồi tin tức thì gọi điện thoại cho họ trước.

Tuyệt đối phải tránh để hai tình huống trên xảy ra.” Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Đang lúc suy tư thì điện thoại reo.

Là Cao Mỗ Mỗ gọi đến.

“Thư Hàng, vẫn còn ở nhà à?

Tên Gia Cát Trung Dương kia đã cho người lái xe đến đón cậu rồi, chuẩn bị xuất phát thôi.” Cao Mỗ Mỗ nói.

“Chuẩn bị xong hết rồi, chỉ đợi các cậu qua đón thôi.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Hành lý của cậu chỉ là một chiếc ba lô nhỏ, bên trong đựng mấy vạn tiền mặt, tiếp đó là bảo đao Chấn Toái đang ở trạng thái ẩn thân.

Trên ngón tay đeo chiếc nhẫn cổ đồng, trên cổ treo hộ phù ‘Thanh Phong gia tốc’.

Trong túi có một tấm Kiếm phù cuối cùng, tám tấm Phá Tà phù, cùng với Khí Huyết hoàn, Thối Thể dịch và Ích Cốc đan.

Mọi thứ đã sẵn sàng.

“Đang đợi dưới lầu nhà cậu đây, tới ngay đây.” Cao Mỗ Mỗ nói xong lại lầm bầm: “Ngoài ra, chẳng phải cậu bảo có mấy người bạn đi cùng sao, sao cuối cùng chỉ còn mình cậu thế?

Đừng có ngại ngùng nhé, có bao nhiêu bạn cứ dắt đi hết đi, đừng có sợ tốn tiền!” “Ha ha, mấy người bạn đó của mình tình cờ có việc đột xuất, nhưng có lẽ lúc đó họ sẽ trực tiếp đến đảo nghỉ dưỡng hội hợp với chúng ta.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Cao Mỗ Mỗ lại tiếc rẻ vài câu rồi cúp máy.

Không ngờ cuối cùng lại là một mình mình xuất phát.

Tống Thư Hàng đeo ba lô, đi ra khỏi phòng, gọi mẹ Tống đang xem tivi ngoài phòng khách: “Mẹ, con đi đây.” “Đi đường cẩn thận nhé, nếu cô bé Vũ Nhu Tử đến làm khách thì sau khi các con đi chơi về nhớ đưa con bé về nhà mình chơi vài ngày nhé!” Mẹ Tống dặn.

“Con nhớ rồi.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay cười nói.

Nhưng nhắc đến Vũ Nhu Tử... từ hôm kia khi Vũ Nhu Tử gửi đồ qua, lúc mình gặp cô ấy, cứ cảm thấy sau gáy có luồng khí lạnh lẽo, giống như có ai đó đang thổi hơi lạnh vào sau gáy mình, hay có thứ gì đó cứ nhìn chằm chằm vào sau gáy mình vậy, cũng không biết là chuyện gì nữa?

Gia Cát Trung Dương phái người đến lái xe đón Tống Thư Hàng ra sân bay.

Xuống xe, Tống Thư Hàng xách ba lô lên.

Sau đó liền nhìn thấy Gia Cát Trung Dương, Gia Cát Nguyệt, Cao Mỗ Mỗ, Nha Y và Thổ Ba.

Phía bên kia là cô nàng Lục Phỉ có thân hình cực bốc lửa, cùng với một phiên bản Lục Phỉ trưởng thành hơn, chắc hẳn là chị gái cô ấy, cũng chính là đối tượng hẹn hò lần này của Gia Cát Trung Dương.

Cao Mỗ Mỗ từng cá cược với Tống Thư Hàng rằng, nếu Gia Cát

Trung Dương và chị gái Lục Phỉ gặp nhau, chỉ cần cho hai người cơ hội ở riêng, chỉ trong ba phút cuộc hẹn hò này sẽ hỏng bét ngay!

Bởi vì với cái tính cách đáng ghét của Gia Cát Trung Dương, cả đời này chắc chẳng tìm được bạn gái đâu.

Lúc đó nhìn bộ dạng đắc ý của Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng rất muốn nhắc nhở cậu ấy một câu: Nếu Gia Cát Trung Dương không tìm được bạn gái thích hợp thì sẽ bám theo Cao Mỗ Mỗ suốt đời đấy.

Nhưng nhìn thấy Cao Mỗ Mỗ đang hào hứng như vậy, Tống Thư Hàng lại không nỡ tạt nước lạnh!

“Ơ?” Sau khi nhìn thấy mọi người, Tống Thư Hàng lại chuyển ánh mắt về phía Gia Cát Nguyệt.

Bởi vì hôm nay trạng thái của Gia Cát Nguyệt không đúng lắm, hiếm thấy khi cô nàng lúc này vẻ mặt đầy ngượng ngùng, nép sau lưng Gia Cát Trung Dương và Cao Mỗ Mỗ, không chịu ló mặt ra.

Chuyện gì thế này?

Với tính cách của Gia Cát Nguyệt, sao có thể thùy mị như vậy được?

Đã xảy ra chuyện gì sao?

Tống Thư Hàng tiếp tục nhìn về phía mấy người bên cạnh Lục Phỉ.

Sau đó, Tống Thư Hàng lập tức nhìn thấy một người mà hiện tại cậu tuyệt đối không muốn gặp chút nào.

Đó là một người đàn ông ngoại quốc trung niên cao lớn... mặt mũi hồng hào.

Bên cạnh ông ta là một cô gái tóc vàng lai.

Cô gái đó đang trò chuyện vui vẻ với Lục Phỉ, quan hệ của hai người chắc là khá tốt.

Ngay khi nhìn thấy người đàn ông ngoại quốc cao lớn đó, Tống Thư Hàng chỉ hận mình không có thêm sáu cái chân để lập tức quay đầu chui tọt vào trong xe!

Chương 291

Không vì lý do gì khác, chỉ vì ông người Tây này tên là Joseph Guy Maupassant.

Cái tên này có lẽ nhiều người đã quên rồi vì ông ta xuất hiện thực sự không nhiều.

Nhưng chỉ cần nhắc tới tuyệt thế thần công ‘Thời đại đang vẫy gọi’ thì tin rằng mọi người sẽ nhớ ra ông ta là ai ngay!

Sao lại trùng hợp thế này?

Tống Thư Hàng cứ ngỡ cả đời này mình sẽ không gặp lại vị ‘đệ tử danh nghĩa’ Joseph này nữa, dù sao thành phố Đại học Giang Nam cũng lớn như vậy, số lượng sinh viên bên trong khổng lồ đến thế.

Với cơ số dân cư như vậy, muốn gặp lại phụ huynh của một sinh viên thì xác suất nhỏ đến mức nào?

Thế mà sự việc lại trùng hợp đến thế!

Joseph Guy Maupassant đang đứng cạnh Lục Phỉ, nở một nụ cười thản nhiên.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra vì sao hôm nay Gia Cát Nguyệt đột nhiên lại ngượng ngùng không chịu ra mặt rồi, vì Gia Cát Nguyệt từng đăng một đoạn video lên mạng trường.

Tiêu đề của đoạn video đó là ‘Buồn cười chết mất!

Mời xem bộ mặt thật của võ công An Lạc trong mắt người Tây!’.

Nhân vật chính của video đó chính là ngài Joseph Guy Maupassant lúc đang say rượu.

Tống Thư Hàng theo bản năng đưa tay định chạm vào ‘Trâm cài áo biến hóa' mượn từ chỗ Vũ Nhu Tử để cải trang một chút.

Nhưng mà... muộn rồi.

Ngay từ lúc cậu xuống xe đi về phía Cao Mỗ Mỗ và Gia Cát Trung Dương, ngài Joseph vốn đang thản nhiên kia, gương mặt bỗng lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Sau đó, sự kinh ngạc đó biến thành nhiệt tình và vui sướng!

"Thấp phụ!

Thấp phụ!" Ngài Joseph Guy Maupassant chạy nước rút trăm mét về phía Tống Thư Hàng, dùng tiếng Trung không mấy chuẩn xác gọi lớn.

Sau đó, ông ta dùng lực ôm chầm lấy Tống Thư Hàng một cái thật nhiệt tình.

"Thấp phụ, không ngờ ở đây mà tôi vẫn có thể gặp lại ngài!

Chúng ta đúng là có duyên mà!" Joseph cười lớn nói.

"Ha ha, đúng vậy, có duyên thật." Tống Thư Hàng cười gượng, đúng là có duyên thật, đây hoàn toàn là nghiệt duyên mà!

Thế giới này lớn như vậy, dân số phải tính bằng đơn vị tỷ người.

Trong tình huống đó mà cậu vẫn có thể gặp lại Joseph, đây phải trùng hợp đến mức nào cơ chứ?

Phía sau, Cao Mỗ Mỗ, Gia Cát Trung Dương cùng cô gái lai tóc vàng kia thấy ngài Joseph đột nhiên hớn hở chạy về phía Tống Thư Hàng thì cũng sững sờ.

Hai người bạn cùng phòng Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba lúc đó trong lòng đều nghi hoặc, chính mình gặp Thư Hàng cũng chẳng nhiệt tình bằng vị ngài Joseph này nhỉ?

Tống Thư Hàng từ khi nào có mối quan hệ thân mật với ngài Joseph này thế?

Rồi khi ngài Joseph lớn tiếng gọi ‘Thấp phụ, thấp phụ’, vài người lập tức hiểu ra.

“Phụt!!” Cao Mỗ Mỗ đang uống nước, một ngụm nước phun thẳng ra ngoài, phun đầy mặt Gia Cát Trung Dương đang đứng bên cạnh.

Hóa ra... vị cao thủ võ lâm mà ngài Joseph nhắc tới trong video mà Gia Cát Nguyệt đăng lên là ‘gặp được trong hội thao của con gái’ chính là Tống Thư Hàng.

Thật không ngờ Tống Thư Hàng lại xấu xa như vậy, dám dạy người ta một bộ ‘Thời đại đang vẫy gọi’ làm tuyệt thế võ công.

Gia Cát Nguyệt đứng sau đỏ bừng mặt, muốn cười mà không dám cười.

Vì cô là người đăng video, nãy vừa bị con gái Joseph bắt quả tang, bị cô bé oán trách thảm lắm.

Nếu con gái Joseph là kiểu người ghê gớm, mắng Gia Cát Nguyệt vài câu thì cô nàng còn thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng đằng này con gái Joseph lại là một cô gái dịu dàng điển hình, tính cách ôn hòa nhưng lại cực kỳ kiên nhẫn.

Sau khi tìm được Gia Cát Nguyệt, cô bé không hề mắng mỏ gì, chỉ dùng cái giọng dịu dàng đó bắt đầu oán thán một cách u uất, oán thán ròng rã gần hai mươi phút.

Gia Cát Nguyệt thật sự sợ rồi, đây chính là kiểu người mà cô nàng kém đối phó nhất!

“Thấp phụ, bộ võ công ngài dạy tôi tuyệt lắm.

Mỗi ngày tôi đều chăm chỉ luyện tập, cảm thấy gần đây cơ thể khỏe lên rất nhiều.” Joseph nhiệt tình nói với Tống Thư Hàng.

Xem ra ông ta vẫn chưa biết ‘Thời đại đang vẫy gọi’ học từ Tống Thư Hàng chỉ là một bài thể dục nhịp điệu?

Cũng phải thôi, với tính cách của con gái ông ta, chắc chắn không nỡ vạch trần ảo tưởng của cha mình.

Hơn nữa bài thể dục nhịp điệu tập nhiều thì cũng có lợi cho sức khỏe.

Còn bản thân Joseph, nếu không có ai nhắc nhở thì ông ta sẽ không nhận ra vấn đề đâu vì ông ta từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng Tống Thư Hàng tu luyện trong căn phòng học bỏ hoang đó.

Mỗi khi đấm ra một quyền, không khí giống như nổ tung, phát ra những tiếng bôm bốp!

Không phải hiệu ứng điện ảnh, đó mới chính là ‘Chinese Kung Fu’ thực thụ!

Thế nên Joseph người vốn từ nhỏ đã có một ‘giấc mơ võ thuật’ hoàn toàn tin tưởng vào điều đó.

“Ha ha, ha ha!

Đó chắc chắn là nhờ bản thân ông nỗ lực tu luyện thôi.” Tống Thư Hàng cười gượng, trong lúc ôm Joseph, Tống Thư Hàng phát hiện tố chất cơ thể của Joseph quả thật đã mạnh lên không ít!

Sự tăng cường này rất rõ rệt!

Thật đáng sợ, rốt cuộc mỗi ngày phải tập bao nhiêu lần bài thể dục nhịp điệu mới có thể khiến một người trong vòng một tháng mà cường độ cơ thể tăng lên đáng kể như vậy?

Tống Thư Hàng trong lòng thấy hơi có lỗi với vị ‘đệ tử danh nghĩa’ này.

Nhưng cậu cũng rất bất lực, các công pháp cậu đang có như ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’, ‘Chân Ngã Minh Tưởng Kinh’, ‘Bất Động Kim Cương Thân’ đều là những công pháp không có sự đồng ý của Thông Huyền đại sư thì không được truyền ra ngoài.

Mà cái giá để Thông Huyền đại sư đồng ý cho truyền ra ngoài thì Tống Thư Hàng hiện tại căn bản không trả nổi.

Chiêu ‘Hỏa Diễm Đao’ có được trong giấc mơ thì Xích Tiêu Tử tiền bối lại không bảo là không được truyền ra ngoài.

Tuy nhiên...

đao pháp này chắc chắn ẩn chứa bí mật gì đó.

Tống Thư Hàng chỉ cần đầu óc không bị chập mạch thì tuyệt đối không thể truyền thụ ‘Hỏa Diễm Đao’ này cho người khác.

Nghĩ lại thì vị ‘sư phụ’ này của mình quả thật chẳng có chút kiến thức thực tế nào cả...

“Cảm ơn Thấp phụ đã khen ngợi, tiếc là thời gian mỗi ngày của tôi có hạn, một ngày chỉ có thể luyện tập ba mươi lần.

Đúng rồi Thấp phụ, khi nào tôi mới có thể tu luyện được luồng khí ấm áp trong cơ thể vậy?” Joseph mong chờ hỏi, ông ta cũng rất muốn mình có thể giống như Tống Thư Hàng lúc đó, mỗi cú đấm ra đều làm không khí phát ra tiếng ‘bộp bộp’!

Nếu thật sự có thể đấm nổ không khí thì đời này ông ta cũng chẳng còn gì hối tiếc nữa.

“Ha ha ha, cái này thì khó nói lắm.

Mỗi người tùy theo tư chất khác nhau, công pháp tu luyện khác nhau mà thời gian tiêu tốn cũng khác nhau.” Tống Thư Hàng nói xong lại cảm thán: “Hơn nữa, ông đã qua lứa tuổi tu luyện tốt nhất rồi nên thời gian tiêu tốn chắc chắn sẽ dài hơn một chút.” Không chỉ Joseph, ngay cả bản thân Tống Thư Hàng cũng đã qua lứa tuổi tu luyện tốt nhất, nên khi tu luyện thường gặp cảnh làm nhiều công ít.

“Tôi hiểu rồi Thấp phụ.

Sau này tôi sẽ nỗ lực tu luyện hơn nữa!” Joseph vỗ ngực nói, sau đó nhiệt tình kéo Tống Thư Hàng đi tới trước mặt cô gái lai tóc vàng kia: “Lại đây nào Thấp phụ.

Tôi đưa ngài đi gặp con gái tôi, nhắc mới nhớ con gái tôi cũng học ở thành phố Đại học Giang Nam giống Thấp phụ đấy!” Cái gì?!

Con gái Joseph cũng ở đây?

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy như sét đánh ngang tai, lần này xong đời thật rồi.

Cô gái lai tóc vàng kia đứng thùy mị, đợi cha mình kéo ‘kẻ tội đồ’ Tống Thư Hàng tới trước mặt.

“Thấp phụ, đây là con gái tôi.

Song Tuyết Maupassant.

Tên tiếng Trung lấy theo họ mẹ, gọi là Kỷ Song Tuyết!” Joseph vui vẻ giới thiệu, con gái chính là niềm tự hào của ông ta mà.

“Còn Thấp phụ tên là...

Ơ?

Thấp phụ tên là gì nhỉ?” Joseph gãi gãi đầu, ngượng ngùng quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Nhắc mới nhớ lần trước ông ta còn chưa hỏi đại danh của Thấp phụ mình?

“Chào anh, Tống Thư Hàng.” Lúc này, Kỷ Song Tuyết dùng giọng nói ôn hòa thùy mị cất tiếng, đồng thời đưa bàn tay nhỏ bé trắng nõn về phía Tống Thư Hàng.

Tên của Tống Thư Hàng thì lúc nãy cô đã biết qua chỗ bạn Lục Phỉ rồi.

“Chào bạn, Kỷ Song Tuyết.” Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, đưa tay ra khẽ bắt tay với Kỷ Song Tuyết.

Bên cạnh, cô nàng Lục Phỉ muốn cười nhưng lại thấy cười ra thì không hay lắm, mặt nhỏ đỏ bừng lên.

Còn chị gái Lục Phỉ do không biết ngọn ngành sự việc nên đứng bên cạnh với vẻ mặt ngơ ngác.

Ánh mắt Tống Thư Hàng vừa hay liếc qua cô nàng Lục Phỉ, cô nàng lè lưỡi với Tống Thư Hàng rồi làm mặt quỷ.

Nụ cười trên mặt Tống Thư Hàng lập tức càng cay đắng hơn.

Trời gây nghiệp còn sống được, tự mình gây nghiệp thì hết cách cứu rồi!

Sau khi bắt tay xong, Kỷ Song Tuyết không hề trách cứ việc Tống Thư Hàng dạy Joseph tuyệt thế võ công ‘Thời đại đang vẫy gọi’.

Cô chỉ... thỉnh thoảng lặng lẽ dùng một ánh mắt u uất nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ánh mắt u uất đó khiến Tống Thư Hàng ngồi không yên, như có gai đâm sau lưng.

Đây chính là cái đáng sợ của việc dùng dao mềm giết người mà!

Nửa giờ sau, Gia Cát Trung Dương dẫn mọi người lên máy bay.

Ánh mắt u uất đó mới tạm thời dừng lại, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Trước khi lên máy bay, Tống Thư Hàng gọi điện cho Bạch tôn giả bảo ngài là mình đã lên máy bay rồi, đồng thời hỏi xem đã tìm thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng chưa.

Chương 292

Bạch tôn giả cho biết đã cảm ứng được khí tức của Đậu Đậu, muộn nhất là chiều nay có thể tìm thấy bọn họ và đưa về, đồng thời bảo Tống Thư Hàng sau khi đến đảo nghỉ dưỡng thì gọi lại cho ngài.

Lúc đó ngài sẽ dùng phi kiếm gửi Đậu Đậu và tiểu hòa thượng về.

Sau đó Tống Thư Hàng lại gọi cho Vũ Nhu Tử nhưng máy bận.

Cậu liền nhắn tin và để lại lời nhắn trên phần mềm chat.

Lúc lên máy bay Joseph nhiệt tình chạy tới đòi xách ba lô hộ Tống Thư Hàng, còn danh chính ngôn thuận nói là ‘Sư phụ có việc đệ tử gánh vác’.

Nhưng đó chỉ là một chiếc ba lô nhỏ thôi mà!

Sau khi lên máy bay Tống Thư Hàng mới biết Joseph và con gái không đi cùng Gia Cát Trung Dương.

Ông ta là nhân dịp nghỉ hè đưa con gái ra nước ngoài chơi, chỉ là mục tiêu cũng tình cờ chọn đúng đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hải kia.

Còn vợ Joseph đã đợi sẵn hai cha con ở đảo nghỉ dưỡng đó rồi.

Tống Thư Hàng chỉ biết câm nín nhìn trời, chuyện này... trùng hợp đến mức này thì còn khó hơn cả trúng số nữa.

Trên máy bay Tống Thư Hàng ngồi ở ghế cạnh cửa sổ.

Ban đầu Gia Cát Trung Dương sắp xếp cho cô nàng Lục Phỉ ngồi cạnh cậu.

Nhưng hiện tại Joseph nhiệt tình đã thuyết phục được Lục Phỉ đổi chỗ cho mình.

Lục Phỉ chạy qua ngồi cùng Kỷ Song Tuyết, còn Joseph với nụ cười rạng rỡ chiếm lấy chỗ ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Đáng lẽ bên cạnh là một cô nàng dễ thương, giờ thì hay rồi, loay hoay một hồi lại đổi thành một ông chú người Tây.

Joseph sau khi ngồi xuống cạnh Tống Thư Hàng liền mong chờ hỏi: "Đúng rồi Thấp phụ, về việc tu luyện có đẳng cấp cảnh giới nào không?

Tôi nhớ trong phim hay nói đến cái gì mà Nhâm Đốc nhị mạch gì đó?" Đẳng cấp cảnh giới?

Nếu là đẳng cấp cảnh giới của 'Thời đại đang vẫy gọi' thì chắc là cấp nhập môn?

Cấp thành thạo?

Cấp giáo viên thể dục?

Sau đó là cấp quán quân thể thao?

Nhưng nếu nói ra những đẳng cấp cảnh giới này thì Joseph chắc sẽ sụp đổ mất nhỉ?

Vậy hay là tùy tiện bịa ra mấy cái đẳng cấp cảnh giới để lừa Joseph một chút?

Nhưng cảm giác làm vậy cũng không ổn lắm, một là nói dối chẳng phải chuyện vui vẻ gì, hai là Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại liếc trộm sang bên chỗ Lục Phỉ, cô nàng Kỷ Song Tuyết thỉnh thoảng lại ném cho một ánh mắt u uất.

Dưới ánh mắt u uất đó Tống Thư Hàng thật sự không thể nào lừa gạt Joseph nổi.

"Đẳng cấp cảnh giới đương nhiên là có... nhưng hiện tại ông ngay cả nhập môn còn chưa tới, không được cao ngạo.

Đợi khi nào ông nhập môn tôi sẽ giới thiệu chi tiết các cảnh giới liên quan cho ông.” Tống Thư Hàng chỉ đành dùng chiêu trì hoãn.

“Tôi hiểu rồi Thấp phụ, tôi nhất định sẽ nỗ lực.” Joseph lập tức hăng hái hẳn lên.

Sau cơn phấn khích Joseph lại mong đợi nói: “Thấp phụ, đệ tử còn có một thỉnh cầu quá đáng!” Gần đây để phù hợp với việc mình đã học được tuyệt thế thần công, trình độ tiếng Trung của Joseph ngày càng tinh thông, thỉnh thoảng còn thốt ra được mấy câu kiểu cổ nhân vân.

“Cứ nói đi.” Tống Thư Hàng thuận miệng nói.

“Thấp phụ, đệ tử cảm thấy gần đây tu luyện tuyệt thế thần công có rất nhiều cảm ngộ nhưng cũng có nhiều chỗ chưa hiểu.

Hiện tại vất vả lắm mới gặp được Thấp phụ, hay là để đệ tử biểu diễn một lần để ngài chỉ điểm cho tôi một chút?” Joseph nói bằng thứ tiếng Trung nửa cổ nửa kim.

Cái gì?

Biểu diễn ngay bây giờ á?

Tập ‘Thời đại đang vẫy gọi’ ở lối đi trên máy bay sao?

Ngượng lắm đấy, đến lúc đó sức sát thương từ ánh mắt u uất của con gái ông sẽ tăng gấp bội cho xem!

Thế là Thư Hàng ho khan: “Khụ khụ, không cần phải vội vàng lúc này.

Hơn nữa hoàn cảnh hiện tại không thích hợp để biểu diễn võ học.” Joseph nhìn quanh rồi ngượng ngùng cười nói: “Ngại quá Thấp phụ, đệ tử nóng lòng quá.

Vậy chỉ đành đợi sau khi xuống máy bay tìm cơ hội nhờ Thấp phụ chỉ điểm sau vậy!" "Được rồi." Tống Thư Hàng cười gượng, cậu thì chỉ đạo Joseph được cái gì chứ, 'Thời đại đang vẫy gọi' Tống Thư Hàng tự mình cũng chỉ có thể coi là tập khá chuẩn mà thôi.

Nhưng người ta Joseph suốt hơn một tháng qua ngày nào cũng tập ba mươi lần, riêng về khoản thể dục nhịp điệu này ông ta đủ sức làm thầy Tống Thư Hàng luôn rồi ấy chứ.

Joseph mãn nguyện nói tiếp: "Thấp phụ, ngài đừng chê đệ tử phiền nhé, đệ tử còn có một thỉnh cầu quá đáng nữa!" "Nói đi." Tống Thư Hàng khổ sở đáp.

Joseph hạ thấp giọng nói: "Thấp phụ, ngài biểu diễn lại cho đệ tử xem cái kiểu đấm ra một quyền phát ra tiếng bôm bốp được không?

Để đệ tử khi luyện công có thêm, thêm nhiều động lực hơn nữa!" Đấm ra một quyền phát ra tiếng bôm bốp?

Yêu cầu này quả thật không dễ từ chối.

Bởi vì hiện tại Tống Thư Hàng đã mở cả bốn khiếu Tâm, Nhãn, Tị, Nhĩ, thực lực mạnh hơn lúc đó gấp mười lần.

Lúc đó cần phải luyện 'Cơ Sở Quyền Pháp' đến mức khí huyết sung mãn mới có thể phát ra tiếng nổ giòn khi nắm đấm phá không.

Nhưng bây giờ thì rất đơn giản.

"Chỉ một lần này thôi nhé." Tống Thư Hàng nói.

Cậu phóng tinh thần lực ra cảm ứng xung quanh.

Thấy không ai chú ý tới mình, ngay cả con gái Joseph cũng đang nói chuyện với Lục Phỉ.

Sau đó Tống Thư Hàng đưa lòng bàn tay phải ra khẽ phẩy một cái.

Trông giống như một cái xua tay rất bình thường.

Tuy nhiên trong đó lại quán chú một tia khí huyết chi lực từ Tâm khiếu của cậu.

Bốp!

Một tiếng nổ giòn vang lên, âm thanh không lớn nhưng Joseph ngồi cạnh cậu thì hai mắt sáng rực lên.

Ông ta hạ thấp giọng nói: “Chúc mừng Thấp phụ thần công lại tiến thêm một bậc!” Dù ông ta là dân ngoại đạo hoàn toàn thì cũng biết gần đây thực lực của Tống Thư Hàng chắc chắn tăng vọt.

Bởi vì lúc đó ông ta thấy Tống Thư Hàng trong phòng học bỏ hoang phải quán chú toàn bộ khí lực đấm ra một quyền mới phát ra tiếng nổ như vậy.

Còn bây giờ Tống Thư Hàng lại nhẹ nhàng như không, chỉ khẽ phẩy tay một cái đã phát ra tiếng nổ rồi.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng khẽ cười không nói gì thêm.

Tiếp theo thì cứ xem duyên phận giữa Joseph và mình đạt tới mức độ nào vậy.

Tương lai khi thực lực của Tống Thư Hàng mạnh lên chắc chắn sẽ đưa người nhà rời khỏi thế giới tục thế, chọn một nơi bí mật để an cư lạc nghiệp, đưa người nhà tiếp xúc với thế giới tu chân.

Đến lúc đó nếu Joseph và cậu thực sự có duyên thầy trò thì cũng không ngại tặng ông ta một cuộc tạo hóa.

Đương nhiên đó là chuyện của tương lai.

Hiện tại Tống Thư Hàng còn chưa có bản lĩnh đó, ngay cả tư cách tặng tạo hóa cậu cũng chưa có.

Sau khi chứng kiến cái phẩy tay của Tống Thư Hàng Joseph đã thấy mãn nguyện.

Tiếp đó ông ta bắt đầu học theo dáng vẻ của Tống Thư Hàng nhắm mắt minh tưởng.

Tống Thư Hàng chưa từng dạy ông ta pháp môn minh tưởng nào cả.

Nhưng lúc đó Joseph thấy Tống Thư Hàng sau khi tu luyện xong sẽ ngồi thiền tại chỗ nhắm mắt minh tưởng.

Thấp phụ đã làm vậy thì nhắm mắt minh tưởng chắc chắn là có hiệu quả rồi.

Thế là Joseph sau mỗi lần tập ba mươi lần 'Thời đại đang vẫy gọi' xong sẽ ngồi xếp bằng nhắm mắt, để đầu óc trống rỗng không suy nghĩ gì cả... yên lặng thẩn thờ!

Tống Thư Hàng nhìn ra ngoài cửa sổ, lẩm bẩm trong miệng: "Đông Hải...

Đảo Thần Bí." Thực ra khi Cao Mỗ Mỗ nhắc đến chuyện 'du lịch đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hải', Tống Thư Hàng theo bản năng liền nghĩ ngay đến 'Đảo Thần Bí' mà các tiền bối trong nhóm đã giới thiệu.

Dù sao hiện tại chỉ cần nhắc đến những từ như 'Đông Hải', 'đảo' là cậu không thể tránh khỏi việc nghĩ đến Đảo Thần Bí.

"Liệu có gặp phải hòn đảo chùa chiền trên không thần bí đó không?" Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Tuy nhiên... dù có gặp phải hay không cậu cũng không lo lắng.

Dù sao cậu có chết cũng không thèm vào đó đâu.

Cậu không muốn bị mất trí nhớ đâu.

Thực ra cậu rất muốn đi chơi Đông Hải cùng Bạch tôn giả bởi theo lời Bạch tiền bối từng nói, bản thân ngài dù thế nào cũng không tìm thấy hòn đảo thần bí đó.

Có vẻ như hòn đảo thần bí đó đang âm thầm né tránh Bạch tiền bối?

Hay là do khí vận trên người Bạch tiền bối ngăn cản ngài tiếp cận hòn đảo đó?

Nhưng dù nói thế nào chỉ cần bám sát Bạch tiền bối là sẽ không gặp phải Đảo Thần Bí.

Không ngờ Bạch tiền bối lại đột ngột đi tìm Đậu Đậu và tiểu hòa thượng, đến giờ vẫn chưa về.

Máy bay bay hành trình ổn định... hy vọng chuyến đi thuận lợi.

Tống Thư Hàng bắt đầu nhắm mắt minh tưởng, thời gian là quý giá, phải tranh thủ mọi lúc có thể để tăng cường tu luyện mới có thể đi xa hơn trên con đường tu hành.

Ở một nơi khác, vị trí của Bạch tôn giả.

Bạch tiền bối lúc này đã khóa định được vị trí của Đậu Đậu và tiểu hòa thượng, sau đó thong thả tiến lại gần bọn họ.

Dù sao Tống Thư Hàng cũng đã lên máy bay rồi, đến lúc đó gặp nhau trực tiếp ở đảo nghỉ dưỡng Đông Hải nên Bạch tôn giả cũng không vội vàng gì.

Còn lúc này, tại vị trí của Đậu Đậu và tiểu hòa thượng.

Chương 293

Tiểu hòa thượng yếu ớt nói: “Đậu Đậu tiền bối, tôi không xong rồi...” Chỉ thấy tiểu hòa thượng lúc này toàn thân cháy đen thui, mở miệng ra còn phà ra một luồng khói đen.

“Ráng nhịn chút đi, tôi cứ cảm thấy tình hình của chúng ta hiện tại có gì đó không ổn.” Đậu Đậu lẩm bẩm.

Tiểu hòa thượng yếu ớt nói: “Không phải không ổn mà căn bản là chúng ta bị nguyền rủa rồi phải không?

Hu hu...

đáng sợ quá.” Ngay từ hôm qua sau khi Đậu Đậu dẫn tiểu hòa thượng thuận lợi thoát khỏi tay Chu Ly, bọn họ tiếp tục bay về hướng kinh thành An Lạc.

Nhưng dọc đường đi... gặp phải đủ thứ chuyện quái đản.

Ví dụ như hai người đang bay thì đột nhiên bên dưới có một quả pháo bắn lên... nghe nói là quân đội đang thử nghiệm một loại tên lửa phòng không kiểu mới!

Vất vả lắm Đậu Đậu mới nhanh nhạy né được, đang bay tiếp thì đột nhiên trời quang sấm sét, lần này Đậu Đậu không né được, bị đánh trúng phóc.

Nếu không phải Đậu Đậu kịp thời giăng lưới phòng ngự thì tiểu hòa thượng trên lưng nó đã bị thương nặng rồi.

Tiếp đó lại đang bay thì... trước mặt đột nhiên có một chiếc máy bay siêu thanh lao thẳng tới!

Nếu không phải Đậu Đậu phản ứng nhanh thì đã xảy ra tai nạn máy bay rồi.

Hôm nay bị cái gì thế không biết?

Đậu Đậu dường như nghĩ đến một khả năng đáng sợ, cất tiếng: “Đợi đã, Quả Quả, gọi điện cho Thư Hàng ngay, hỏi xem có phải cậu ấy đang đuổi theo chúng ta không?

Nếu không phải cậu ấy trực tiếp đuổi thì hỏi xem có phải cậu ấy nhờ người khác đuổi theo chúng ta không!” Quả Quả run rẩy thò tay vào lòng lấy điện thoại ra.

Sau đó cậu bé khóc không ra nước mắt: “Đậu Đậu tiền bối, điện thoại hỏng rồi, tia sét lúc nãy làm nổ điện thoại rồi.” Điện thoại nổ rồi thì không cách nào gọi cho sư huynh Thư Hàng được nữa.

Đậu Đậu: “...” “Đậu Đậu tiền bối, rốt cuộc chúng ta bị làm sao vậy?

Có phải vì chúng ta đã làm chuyện gì thương thiên hại lý không?” Tiểu hòa thượng lo lắng hỏi, đồng thời trong miệng lẩm bẩm niệm kinh cầu xin giảm bớt cảm giác tội lỗi.

“Tôi không lo chuyện khác.” Đậu Đậu thở dài một tiếng nói: “Tôi chỉ lo lỡ như người đang đuổi theo chúng ta không phải Tống Thư Hàng mà là Bạch tôn giả thì...” “Bạch tôn giả đuổi theo chúng ta thì sẽ thế nào?” Tiểu hòa thượng rụt rè hỏi.

“Sẽ chết người đấy!” Đậu Đậu khẳng định chắc nịch.

Ừ, là chết người chứ không phải chết chó.

Tiểu hòa thượng lập tức sợ hãi: “Vậy chúng ta phải làm sao?” “Đừng hoảng, còn chưa chắc chắn là Bạch tôn giả đang đuổi theo chúng ta hay không.

Tìm chỗ nào có điện thoại công cộng gọi cho Thư Hàng để xác nhận xem có phải Bạch tôn giả đang đuổi theo không đã.” Đậu Đậu bình tĩnh nói: “Nếu đúng là Bạch tôn giả đuổi theo chúng ta...” “Chúng ta đầu hàng hả?” Tiểu hòa thượng chen vào hỏi.

“Không, chúng ta lập tức gọi cho Dược Sư đặt trước một giường bệnh.

Sau đó chúng ta hỏa tốc chạy đến chỗ anh ta, yên tâm mà nằm viện.” Đậu Đậu trầm giọng nói.

Tiểu hòa thượng nuốt nước miếng: “Đặt trước giường bệnh?

Chúng ta đầu hàng chẳng phải tốt hơn sao?” “Hừ hừ, cổ nhân vân: Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, thử chi vị đại trượng phu!

Dù là uy vũ lớn đến đâu tôi cũng không khuất phục.” Đậu Đậu đắc ý nói.

Cho nên... dù có phải đi nằm viện chỗ Dược Sư cũng không chịu đầu hàng sao?

Bỏ nhà ra đi mà cũng kiên trì đến mức này sao?

Tiểu hòa thượng trong lòng thấy hoang mang quá.

“Nhân lúc Chu Ly còn chưa đuổi tới, chúng ta mau tìm chỗ nào gọi điện thoại được đi.” Đậu Đậu nói.

Sau đó nó dẫn tiểu hòa thượng tiếp tục bay, vất vả lắm mới thấy một cửa hàng tạp hóa có treo biển điện thoại công cộng.

“Thời buổi này tìm được chỗ gọi điện thoại đúng là chẳng dễ dàng gì.” Đậu Đậu lập tức hạ xuống cạnh cửa hàng tạp hóa rồi cùng tiểu hòa thượng đi vào.

“Cậu vào gọi điện đi, tôi sẽ truyền âm nhập mật số của Tống Thư Hàng cho cậu!

Cậu còn tiền lẻ chứ?” Đậu Đậu hỏi.

“Còn một ít.” Tiểu hòa thượng gật đầu.

Một người một chó đi vào cửa hàng tạp hóa, tiểu hòa thượng chắp tay trước ngực nói với bà chủ: “Nữ thí chủ, tôi muốn gọi nhờ điện thoại.” “Ai chà, tiểu sư phụ dễ thương quá.” Bà chủ cười nói: “Cần tôi bấm số hộ không?” “Cảm ơn nữ thí chủ, tiểu hòa thượng biết dùng.” Tiểu hòa thượng đáp.

Sau khi cầm điện thoại lên, cậu bé bấm số theo truyền âm nhập mật của Đậu Đậu rồi gọi cho Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, từ điện thoại truyền đến giọng nói thân thiết của tổng đài: “Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.

Sorry, the subscriber you dialed is power off.” Tiểu hòa thượng cứng đờ quay đầu lại nói với Đậu Đậu: “Sư huynh Thư Hàng tắt máy rồi.” Đậu Đậu: “...” “Xin lỗi nữ thí chủ, điện thoại không gọi được.” Tiểu hòa thượng chắp tay trước ngực xin lỗi bà chủ.

Bà chủ bị vẻ dễ thương của tiểu hòa thượng làm cho tan chảy.

“Sao Thư Hàng lại tắt máy nhỉ?” Đậu Đậu trong lòng nghi hoặc, vì Tống Thư Hàng đã học được thuật nạp điện rồi, dù có hết điện thì chỉ cần nạp một phát là xong mà.

Đang suy nghĩ đột nhiên nó biến sắc, quay đầu lại ngửi ngửi rồi lại giật mình.

Tiếp đó nó lập tức truyền âm cho tiểu hòa thượng: “Quả Quả, chúng ta mau đi thôi, cảm giác khí tức của Chu Ly đang tiến lại gần rồi.

Hôm nay trạng thái của Chu Ly có vẻ kỳ quái quá, sao lại đuổi kịp tôi nhanh thế này?” Tiểu hòa thượng vội vàng chào tạm biệt bà chủ rồi chạy biến theo Đậu Đậu.

Đậu Đậu cõng tiểu hòa thượng bay nhanh lên không trung, tiếp tục bay về hướng kinh thành.

“Đậu Đậu tiền bối... chúng ta có cần gọi cho Dược Sư tiền bối không?” Tiểu hòa thượng lo lắng hỏi.

“Để cắt đuôi Chu Ly một đoạn rồi tính sau!” Đậu Đậu đáp.

Đang nói chuyện đột nhiên thân hình Đậu Đậu khựng lại.

Giây tiếp theo thân hình nó lao thẳng đứng lên trên.

Không chỉ vậy, nó còn lấy ra bốn cái pháp bảo giống như phong hỏa luân gắn vào chân.

Độ cao tăng vọt, chớp mắt đã leo lên độ cao hơn trăm mét!

“Đậu Đậu tiền bối?” Tiểu hòa thượng nghi hoặc hỏi.

“Đừng nói gì cả, tên Chu Ly kia đuổi kịp rồi.” Đậu Đậu đáp, nó và Chu Ly vì chuyện bỏ nhà ra đi mà đã đấu đá nhau không biết bao nhiêu năm trời, đôi bên quá rõ thủ đoạn của nhau rồi.

Vừa nãy Chu Ly đã ra tay!

Gần như ngay khi Đậu Đậu vọt thẳng lên trên, tại vị trí cũ của nó xuất hiện một sợi dây xích có móc câu cuộn tới như rắn.

Nếu không phải Đậu Đậu đột ngột tăng độ cao thì đã bị sợi xích này tóm gọn rồi.

Nhưng cuối cùng Đậu Đậu vẫn né được!

“Hắc hắc hắc, Chu Ly, ngươi không xong rồi.

Bao nhiêu năm trôi qua mà vẫn dùng chiêu này.

Tàng Thiên Câu của ngươi tuy ẩn mật nhưng ta đã sớm tìm ra quy luật rồi.

Chỉ cần ta phát hiện ra một chút tung tích là có thể thuận lợi né được ngay.

Thật là quá ngây thơ mà Chu Ly, ngươi không thể đổi bài mới được à?” Đậu Đậu đắc ý nói.

“Ha ha ha ha, ngây thơ sao?” Đột nhiên từ phía trên Đậu Đậu truyền đến giọng nói của Chu Ly.

Sau đó lại một sợi xích từ trên trời rơi xuống, sợi xích dài này hóa thành một tấm lưới khổng lồ chụp xuống Đậu Đậu và tiểu hòa thượng.

Phía dưới ‘Tàng Thiên Câu’ của Chu Ly cũng cuộn lại hóa thành một tấm lưới khác, từ dưới hướng lên chụp lấy Đậu Đậu.

Đây chính là thiên la địa võng!

“Sát, hai sợi Tàng Thiên Câu!” Đậu Đậu kêu lên một tiếng kinh hãi, bốn cái phong hỏa luân dưới chân xoay tít mang theo cơ thể nó lao nhanh về phía trước.

Thế nhưng... ngay khi Đậu Đậu đang lao nhanh về phía trước thì đột nhiên gặp phải một luồng khí lưu mạnh mẽ thổi ngược lại.

Tuy luồng khí lưu đó ảnh hưởng đến tốc độ của Đậu Đậu không đáng kể nhưng đôi khi cái chênh lệch một chút tốc độ đó lại là vấn đề.

Thiên la địa võng do Tàng Thiên Câu hóa ra đã tóm gọn Đậu Đậu.

Sau khi tóm được, hai sợi Tàng Thiên Câu trói chặt bốn chân của Đậu Đậu lại.

Trong nháy mắt đã trói Đậu Đậu thành một đòn bánh tét chó.

Ngay cả tiểu hòa thượng trên lưng nó cũng bị trói chặt cứng.

“Đáng ghét, ta không phục!” Đậu Đậu gào lên, nếu không phải vì luồng khí lưu đột ngột xuất hiện lúc nãy thì nó tuyệt đối không bị Tàng Thiên Câu tóm được.

Hơn nữa sao lại có tới hai sợi Tàng Thiên Câu?

Tên Chu Ly này xưa nay toàn chỉ dùng một sợi Tàng Thiên Câu thôi mà!

“Ha ha, không phục sao?” Thân hình Chu Ly cưỡi kiếm quang từ từ đáp xuống trước mặt Đậu Đậu: “Tàng Thiên Câu xưa nay vốn là một cặp... chỉ là trước đây kỹ xảo của ta chưa đủ nên chỉ có thể dùng một sợi.

Sợi thứ hai cũng là mới gần đây mới nắm vững được kỹ xảo sử dụng thôi.

Vừa hay dùng trên người ngươi để thử nghiệm luôn.” Bên cạnh Chu Ly, cô bé bắt yêu tinh đang nhìn chằm chằm Đậu Đậu.

“Ta không phục, nếu nãy không phải vì trận khí lưu đó thì sao ta có thể bị ngươi bắt được chứ?

Đừng nói là hai sợi Tàng Thiên Câu, dù có thêm hai sợi nữa cũng đừng hòng tóm được ta dễ dàng!” Đậu Đậu nghiến răng nói.

“Ha ha, mặc kệ ngươi nói gì... nhưng hiện tại ngươi đã bị ta bắt được rồi!” Chu Ly lấy từ trong lòng ra một tẩu thuốc, châm thuốc rồi rít một hơi thật sâu.

Đậu Đậu hằn học nhe răng: “...” Chu Ly lại rít thêm một hơi sâu nữa, từ lỗ mũi phun ra hai luồng khói trắng dài.

Sau khi bị Đậu Đậu lừa ngày hôm qua, lúc đó Chu Ly mắt đỏ sọc gào thét đòi liều mạng với Đậu Đậu.

Nhưng hôm nay trạng thái của anh ta còn kỳ quái hơn cả hôm qua.

Chương 294

Chu Ly lúc này quá đỗi bình tĩnh, Đậu Đậu vốn tưởng Chu Ly sẽ nổi trận lôi đình, ít nhất cũng phải đánh mình một trận tơi bời.

Nhưng hiện tại Chu Ly trên người không có chút giận dữ nào, chỉ lẳng lặng hút thuốc.

Cảm giác này ngược lại khiến Đậu Đậu thấy hoang mang hơn.

Đây đúng là sự tĩnh lặng trước cơn bão, là khúc dạo đầu trước khi núi lửa phun trào mà!

Một lúc sau.

Chu Ly lại phun ra hai luồng khói trắng từ mũi, cuối cùng anh ta cũng cất lời: “Đậu Đậu... chuyện ngày hôm qua cứ quên nó đi.” “?????” Trong đầu Đậu Đậu lập tức hiện lên một dãy dấu chấm hỏi.

“Chuyện ngày hôm qua cứ coi như chưa từng xảy ra.” Chu Ly nói bằng giọng đầy sầu muộn: “Ngày hôm qua ngươi không hề nói với ta ‘Thân Thân’ chính là ngươi.

Còn ta thì từ đầu đến cuối cũng không biết ngươi chính là ‘Thân Thân’ của ta.

Cứ coi như cảnh tượng ngày hôm qua không tồn tại đi!” “???” Sự nghi hoặc trong đầu Đậu Đậu càng nặng nề hơn, xin hãy thứ lỗi cho nó chỉ là một con chó, đôi khi thực sự không thể hiểu nổi tư duy của con người.

Chu Ly lại rít mạnh một hơi thuốc, lần này khói thuốc phun ra từ cả mũi và miệng: “Sau này ta vẫn sẽ tiếp tục trò chuyện với ‘Thân Thân’ trên mạng.

Ngươi cũng không cần để ý, cứ tiếp tục đóng vai ‘Thân Thân’ là được.” Nói đến đây giọng của Chu Ly gần như muốn rơi nước mắt.

“Chú ơi, đừng khóc mà.” Cô bé bắt yêu đứng bên cạnh khẽ vỗ vỗ lưng Chu Ly, dùng giọng trẻ con an ủi.

Cô bé càng an ủi Chu Ly càng muốn khóc hơn.

Đậu Đậu: “...” Nó cuối cùng cũng hiểu ra rồi, Chu Ly đây là bị hỏng cả người luôn rồi.

Đáng sợ hơn là những lời Chu Ly vừa nói!

Ý của Chu Ly là muốn hạ quyết tâm yêu đương qua mạng với Đậu Đậu - một con chó đực sao?

Không chỉ khác loài mà ngay cả giới tính cũng không còn là vấn đề nữa rồi à?

Như vậy thì vấn đề trở nên siêu đáng sợ luôn, Đậu Đậu cảm thấy trinh tiết của mình đang gặp nguy hiểm!

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, Đậu Đậu bảo đảm ngày hôm qua mình tuyệt đối không đùa giỡn với Chu Ly như vậy.

Không được, phải sửa chữa sai lầm này mới được.

Thế giới quan đang đổ vỡ của Chu Ly cần phải được nó tu sửa lại ngay!

“Chu Ly, ngươi hiểu lầm rồi!” Đậu Đậu nghiêm túc nói: “Hôm qua thực ra ta chỉ đùa với ngươi thôi!” “Đùa sao?” Chu Ly quay đầu lại, khói thuốc từ mũi và miệng phun ra bao phủ cả khuôn mặt anh ta trong một làn khói trắng, tạo nên một cảm giác đáng sợ khó tả.

“Đúng vậy, ta thừa nhận đó là một trò đùa ác ý.

Nhưng mà ‘Thân Thân’ của ngươi là thật sự có người như vậy.

Ta chỉ là lén dùng tài khoản của cô ấy thôi.

Tin ta đi!” Đậu Đậu cảm thấy cả đời này giọng điệu của mình chưa bao giờ nghiêm túc như lúc này!

Trong làn khói mờ ảo, đôi mắt Chu Ly bình tĩnh nhìn Đậu Đậu: “Dùng trộm tài khoản sao?” “Đúng vậy, tin ta đi mà!

Suốt bấy lâu nay người nói chuyện với ngươi trên mạng là Âu Dương tiên tử đấy.

Ta chỉ nhìn những nội dung các ngươi chat với nhau thôi đã thấy nổi da gà rồi, sao ta có thể đi chat chít kiểu đó với một đại đàn ông như ngươi chứ?” Đậu Đậu lớn tiếng nói, vì nghĩ cho trinh tiết của mình, nó cảm thấy nhất định phải công bố sự thật này ra!

“Ha ha ha ha.” Làn khói bao quanh mặt Chu Ly càng lúc càng đậm, anh ta bật ra một tràng cười thê lương: “Đậu Đậu à, không cần phải an ủi ta đâu.” “Hả?” Đậu Đậu nghi hoặc.

Chu Ly lại phun ra hai luồng khói từ mũi: “Thực ra ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ngươi nói đúng.

Một người đàn ông như ta cả ngày cứ đuổi theo một con chó Bắc Kinh chạy khắp thế giới thì làm gì có cô nương nào thèm thích ta chứ?” “Chu Ly, ngươi quá coi thường sức hấp dẫn của mình rồi, thực tế là có một vị tiên tử đang âm thầm chờ đợi ngươi đấy!

Không tin thì ngươi cứ nhắn tin hỏi cô ấy thử xem!” Đậu Đậu lớn tiếng kêu: “Ngươi xem, giờ điện thoại của ta hỏng rồi, người thì bị ngươi trói lại.

Ngươi mau nhắn tin cho ‘Thân Thân’ nhà ngươi đi, chỉ cần cô ấy trả lời là chẳng phải chứng minh những gì ta nói là đúng sao?” Tay cầm tẩu thuốc của Chu Ly khựng lại, trong mắt dường như hiện lên một tia hy vọng.

Sau đó anh ta lấy điện thoại của mình ra, cẩn thận nhắn cho đối tượng một câu: “Có đó không?” Chu Ly chưa bao giờ thấy kích động và lo lắng khi gửi một tin nhắn bình thường như lúc này.

Tin nhắn đã được gửi đi!

Năm phút sau...

Trên phần mềm chat, tài khoản của Âu Dương tiên tử hiển thị trạng thái ‘trực tuyến’ nhưng lại mãi không trả lời tin nhắn.

Rõ ràng trước đây khi cô ấy trực tuyến thì trong vòng năm phút chắc chắn sẽ trả lời tin nhắn, dù chỉ là gửi một cái mặt cười.

“Ha ha.” Chu Ly cười gượng một tiếng, tiếp tục quay đầu nhìn Đậu Đậu, từ mũi và miệng lại phun ra hai con rồng khói.

Quả nhiên là Đậu Đậu đang trêu đùa mình mà!

Đậu Đậu: “...” Đúng là hại chó mà!

“Đúng rồi, gọi điện đi!

Ngươi có số điện thoại của cô ấy mà đúng không.

Gọi điện hỏi trực tiếp cho rõ ràng đi!” Đậu Đậu lớn tiếng kêu.

Chu Ly lần này không nói gì, anh ta lặng lẽ mở danh bạ, tìm tên ‘Âu Dương Viện’ rồi bấm gọi.

Sau đó bên trong truyền đến tiếng đàn quen thuộc.

Tiếng đàn vang lên hết lần này đến lần khác nhưng điện thoại vẫn không có người bắt máy!

“Ha ha.” Chu Ly lại rít mạnh một hơi thuốc rồi phun ra.

Lần này không chỉ miệng và mũi mà ngay cả tai cũng phun ra khói trắng, lập tức bao phủ cả khuôn mặt anh ta.

Đậu Đậu lúc này thật sự muốn khóc.

Đúng là hại chó mà, hại chó mà, tuyệt đối là đang hại chó mà!

Thật đúng là tức chết Hoàng Sơn đại ngốc rồi, chuyện này rốt cuộc là sao đây!

Ta không muốn yêu đương với Chu Ly đâu, tuyệt đối không muốn đâu!

Ai cứu tôi với!

Đúng lúc này, từ phía xa có một bóng người nhanh chóng lướt về phía nhóm Đậu Đậu, tiểu hòa thượng và Chu Ly.

“Ơ?

Đậu Đậu, các cậu bị bắt rồi à.” Bóng người đó đứng trên kiếm mỉm cười nói.

Chính là Bạch tôn giả đã tới.

Bạch tôn giả rõ ràng là có quen biết ‘Chu Ly’ nên sau khi dừng lại đã trêu chọc một câu.

Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn Bạch tôn giả một cái, quả nhiên mình và tiểu hòa thượng dọc đường gặp đen đủi như vậy là vì Bạch tôn giả đang đuổi theo phía sau.

Nhưng bất kể là ai tới cũng tốt, chỉ cần cứu được nó là đủ rồi.

“Bạch tiền bối!” Đậu Đậu lớn tiếng kêu: “Cứu tôi với!” Bạch tôn giả cười nói: “Cứu cậu?

Ta là đến để bắt cậu về đấy.” “Bắt tôi về cũng được, dù sao tùy ngài xử trí!” Đậu Đậu lớn tiếng kêu.

Bạch tôn giả nhướng mày: “Đã xảy ra chuyện gì sao?” Từ mũi và miệng Chu Ly ‘xì’ ra một đám khói lớn, anh ta há miệng nhưng không nói nên lời.

“Đậu Đậu?

Ngươi lại gây ra họa gì rồi?” Bạch tôn giả nhìn Đậu Đậu hỏi.

Đậu Đậu cũng há hốc mồm nhưng không biết bắt đầu kể từ đâu.

“Vị tiền bối này, hay là để tôi kể cho!” Lúc này cô bé bắt yêu đứng cạnh Chu Ly giơ tay nói.

Sau đó cô bé rất hào hứng bắt đầu kể cho Bạch tôn giả nghe từ điểm bắt đầu, diễn biến và kết quả của sự việc.

“Đậu Đậu, tối về viết cho ta một bản kiểm điểm một ngàn chữ bằng bút, ta sẽ đích thân chuyển cho Chu Ly tiểu đạo hữu.” Bạch tôn giả thản nhiên nói.

Đậu Đậu nuốt nước miếng, bắt nó dùng chân chó viết một ngàn chữ?

Đùa gì thế, chân chó thì viết chữ kiểu gì?

Nó vừa định phản kháng một chút nhưng nhìn thấy vẻ mặt điềm tĩnh của Bạch tôn giả không hiểu sao lại không dâng lên nổi ý định phản kháng.

“Ngoài ra...

Chu Ly tiểu hữu, ngươi đưa điện thoại cho ta xem một chút.” Bạch tôn giả đưa tay ra.

Chu Ly vội vàng dập tẩu thuốc rồi cẩn thận đưa điện thoại của mình cho Bạch tôn giả.

Trong suốt quá trình đó anh ta không dám nhìn thẳng vào Bạch tôn giả, lãnh đạo của anh ta là Hoàng Sơn chân quân đã dùng hành động thực tế chứng minh sức hấp dẫn của Bạch tôn giả cho mọi người thấy rồi.

Bạch tôn giả mở máy của Chu Ly xem thử rồi hỏi: “Đối tượng của ngươi thuộc môn phái nào?” “Là đệ tử của Bạch Vân thư viện, Ngọc Cầm tiên sinh Âu Dương Viện.” Chu Ly cứng nhắc báo ra cái tên này.

“Bạch Vân thư viện à, có ấn tượng, đợi chút.” Bạch tôn giả mở điện thoại tìm trong danh bạ.

Một lát sau ngài bấm gọi một số điện thoại.

Bạch tôn giả từ hôm quyết định tổ chức ‘Đại hội đua xe kéo máy cày’ đã bắt đầu liên lạc lại với từng người bạn cũ.

Trong đó vừa hay có một người bạn ở Bạch Vân thư viện.

Sau khi điện thoại kết nối, Bạch tôn giả cất tiếng hỏi: “Alô, Hằng Hỏa chân quân phải không?” “Ơ, là Bạch tiền bối à, tìm tôi có việc gì không?” Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói ôn hòa lễ độ.

“Hằng Hỏa chân quân, trong Bạch Vân thư viện của các cậu có nữ tu nào tên là Ngọc Cầm tiên sinh Âu Dương Viện không?” “À, ngài nói cô giáo Âu Dương Viện sao, ngài tìm cô ấy có việc gì không?” Hằng Hỏa chân quân hỏi.

Bạch tôn giả nói: “Ta muốn hỏi xem Âu Dương Viện đạo hữu hiện tại đang làm gì?” Hằng Hỏa chân quân tuy tò mò vì sao Bạch tiền bối lại hỏi về Âu Dương Viện nhưng vẫn trả lời: “Cô giáo Âu Dương Viện hiện đang dạy đàn cho các đệ tử, tạm thời không tiện nghe máy.

Nếu tiền bối có việc tìm cô ấy tôi sẽ báo lại sau?” “Không cần đâu, không có gì nữa.

Vậy nhé, ta cúp máy đây!” Bạch tôn giả dứt khoát nói.

“Được.” Hằng Hỏa chân quân tuy thấy hơi kỳ quặc nhưng vẫn điềm tĩnh trả lời.

Những người tu hành có tu dưỡng thực sự trong Nho môn đều có cái đức tính này, trời sập cũng không kinh.

Nhưng đôi khi tính cách của họ cũng khiến người ta thấy sốt ruột!

Bạch tôn giả sau khi cúp máy nói với Chu Ly: “Đối tượng của ngươi đang dạy đàn cho học sinh...

Nếu ngươi tin ta thì vài canh giờ nữa hãy liên lạc lại với cô ấy thử xem.” Chu Ly cứng nhắc gật đầu, trên mặt vẫn mang nụ cười khổ.

Chương 295

Anh ta vẫn rất lo lắng, lỡ như những lời đường mật trước đây đều là do Đậu Đậu nói, còn vị Âu Dương Viện tiên tử kia hoàn toàn không biết gì về việc này thì đến lúc anh ta liên lạc được với đối phương thì sẽ ra sao?

Bạch tôn giả nhìn Chu Ly, thấy vẻ mặt khổ sở của anh ta là biết đại khái những gì anh ta đang nghĩ và lo lắng trong lòng.

“Thế này đi, ta đảm bảo với ngươi một câu, dù tình cảm giữa ngươi và vị nữ tu Âu Dương Viện kia có vấn đề thì sau một thời gian nữa ta sẽ thay các ngươi làm mai mối lần nữa, được chứ?

Ta làm mai mối cũng có kinh nghiệm lắm đấy.” Bạch tôn giả mỉm cười nói.

Dù sao từ lúc bế quan ra tới giờ Hoàng Sơn chân quân đã giúp Bạch tôn giả và Tống Thư Hàng rất nhiều việc.

Thế nên việc làm mai mối nhỏ nhặt này cho Chu Ly cũng chỉ là việc tiện tay thôi.

Và đúng là Bạch tôn giả cũng có kinh nghiệm mai mối phong phú thực.

Tuy nhiên... trước đây khi ngài làm mai mối cho người ta thường hay xảy ra sự cố.

Ví dụ như hai bên được Bạch tôn giả nỗ lực mai mối cuối cùng lại đồng thời thay lòng đổi dạ đi yêu người khác chẳng hạn...

Sau khi có lời đảm bảo của Bạch tôn giả, sắc mặt của Chu Ly tốt lên trông thấy.

Giải quyết xong sự việc, Bạch tôn giả quay đầu lại nhìn Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đang bị trói thành một cục nói: “Vậy thì Đậu Đậu, Quả Quả, chúng ta về nhà thôi.” Sau đó ngài lấy từ trong lòng ra hai thanh phi kiếm dùng một lần, niệm kiếm quyết, hai thanh phi kiếm đứng vững vàng trên không trung.

Tiếp đó Bạch tôn giả đưa tay chộp một cái, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng liền bị ngài dùng sức mạnh không trung nhấc bổng tới, dây xích ‘Tàng Thiên Câu’ trên người họ tự động cởi ra.

“Hai đứa chọn một thanh phi kiếm rồi đứng lên đi, ta đưa các con về nhà.” Bạch tôn giả mỉm cười ôn hòa nói.

Tiểu hòa thượng Quả Quả chẳng hay biết gì, nở một nụ cười ngây thơ rồi bò lên một thanh phi kiếm!

Đậu Đậu vừa nhìn thấy thanh phi kiếm dùng một lần mà Bạch tôn giả lấy ra là nó có ấn tượng ngay.

Đây chẳng phải loại phi kiếm dùng một lần mà Bạch tôn giả hay dùng để gửi đồ đi ‘du lịch không gian’ sao?

Bạch tôn giả định làm gì đây?

Định ném nó trực tiếp vào không gian sao?

“Bạch tiền bối, tôi có thể tự bay về được mà, yên tâm đi lần này tôi không trốn đâu!” Đậu Đậu vội vàng nói.

“Suỵt, đừng nói nhiều.” Bạch tôn giả đưa ngón trỏ lên môi.

Sau đó ngài đưa tay chộp một cái, ném Đậu Đậu lên thanh phi kiếm còn lại: “Bám chắc vào.” Không đợi Đậu Đậu phản kháng, Bạch tôn giả niệm kiếm quyết: “Đi thôi!” ‘Vèo, vèo!’ hai tiếng.

Hai thanh phi kiếm dùng một lần trước sau lao vút về phía trước.

Tốc độ đó nhanh đến mức không tưởng.

Chỉ trong chớp mắt đã chỉ còn thấy hai đốm đen nhỏ xíu.

“A a a a a a...” Đây là tiếng hét thảm thiết của tiểu hòa thượng, nghe cũng khá êm tai.

“Gâu gâu gâu gâu gâu...” Đây là tiếng thét chói tai của Đậu Đậu.

Thực ra với tốc độ này vẫn nằm trong khả năng chịu đựng của Đậu Đậu.

Nhưng Đậu Đậu cứ cảm thấy đây là nhịp điệu sắp bị tống một hơi vào vũ trụ tới nơi rồi... nên không nhịn được mà hét lên.

Ít nhất cũng phải cho bản đại gia một bình oxy chứ?

Còn việc nhảy khỏi phi kiếm sao?

Đừng đùa, khi đi nhờ phi kiếm dùng một lần của Bạch tôn giả thì căn bản không có lựa chọn xuống xe giữa chừng đâu, hãy nhìn tấm gương con yêu xà đắc tội Bạch tôn giả năm xưa rồi bị tống vào vũ trụ thì biết.

“Vậy thì Chu Ly tiểu đạo hữu, tạm biệt.

Vài ngày nữa sẽ liên lạc với ngươi.” Bạch tôn giả vẫy vẫy tay với Chu Ly, cưỡi lên ‘Lưu Tinh Kiếm’, hóa thành kiếm quang đuổi kịp Đậu Đậu và tiểu hòa thượng ngay lập tức.

Chu Ly đứng ngây người ra nhìn.

Cô bé bắt yêu đứng cạnh anh ta chớp chớp mắt, cứ cảm thấy vị tiền bối vừa rồi thật là... quá ngầu!

Trên máy bay, Tống Thư Hàng thấp thoáng như lại mơ thấy hòn đảo chùa chiền phồn hoa trên không trung và thành phố trên không tráng lệ đó!

Giấc mơ lần này không bị ảnh hưởng bởi mộng cảnh của Thông nương hay sợi dây nhân duyên màu hồng kia.

Chỉ là trong lúc mơ màng, Tống Thư Hàng lại một lần nữa nhìn thấy thành phố trên không hùng vĩ đó.

“Sao mình lại nhìn thấy nó một cách kỳ lạ thế này?

Chẳng lẽ là vì mình đang tiến gần đến Đông Hải sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong giấc mơ, cậu phóng tầm mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trên hòn đảo khổng lồ có núi có nước, có rừng tùng và thảo nguyên.

Còn có một khu kiến trúc cổ kính với những bức tường thành cao lớn bao bọc lấy cổ thành một cách nghiêm ngặt.

Góc nhìn của Tống Thư Hàng trong mơ giống như góc nhìn của thượng đế nhìn xuống hòn đảo nổi tráng lệ, cậu có thể nhìn rõ cách cục của tòa cổ thành này.

Đặc biệt là ở giữa trung tâm, một tòa tháp cao sừng sững nổi bật thu hút mọi ánh nhìn.

Thế nhưng, trong tòa thành cổ kính này lại không thấy một bóng người nào cả.

“Là Đảo Thần Bí sao?” Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Lần trước thông qua mộng cảnh của Thông nương, cậu có thể cảm ứng được một hòa thượng tên là 'Cửu Đăng', hay phải gọi là Cửu Đăng sư thái?

Người đó đang ở trong thành phố trên không này.

Nhưng trong giấc mơ hiện tại lại chẳng thấy bóng dáng Cửu Đăng sư thái đâu.

Sau khi đảo mắt quanh cổ thành một vòng, Tống Thư Hàng chuyển ánh nhìn ra bên ngoài, vào khu rừng tùng khổng lồ phía xa.

Tiếp đó, ánh mắt cậu dừng lại ở một hồ nước hình trăng khuyết tuyệt đẹp.

Hồ nước này đẹp đến cực điểm, giống như những thước phim ma ảo thường thấy trên điện ảnh, bình lặng, phản chiếu ánh trăng, đẹp đến nao lòng.

Nếu dùng điện thoại chụp lại cảnh này, thậm chí chẳng cần chỉnh sửa gì cũng có thể dùng làm hình nền máy tính hay điện thoại ngay lập tức.

Ngay khi ánh mắt Tống Thư Hàng định tiến lại gần hồ nước hơn một chút...

đột nhiên, dưới hồ dường như có thứ gì đó cảm ứng được ánh nhìn của cậu.

Ào!

Một con cá lớn màu xanh lam lao ra khỏi mặt hồ, xông thẳng lên bầu trời.

Nó cực kỳ to lớn, phần cơ thể lộ ra khỏi mặt nước đã dài hơn mười mét.

Thân hình nó giống như loài rắn, trên người không có vảy cá mà chỉ có lớp da sần sùi như vỏ cây khô.

Con cá xanh khổng lồ há miệng lộ ra hàm răng dữ tợn hướng về phía bầu trời.

Lưỡi trong miệng nó cũng là một con quái ngư nhỏ màu xanh lục, có một đôi vuốt nhọn hoắt đang múa may trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị con quái ngư đột nhiên nhảy ra này làm cho giật mình.

Cảm giác này y hệt như khi bạn đang xem một bộ phim ấm áp thì đột nhiên có một con quỷ kinh dị chui ra kèm theo tiếng thét chói tai vậy.

Bất kể là ai cũng sẽ theo bản năng mà giật bắn mình.

Bị dọa một cú như thế, Tống Thư Hàng bừng tỉnh...

“Ác mộng sao?” Cậu lẩm bẩm rồi từ từ mở mắt ra.

Khi mở mắt, đập vào mắt cậu là một mảnh đen kịt ngoài cửa sổ máy bay, tối đến mức không nhìn thấy năm ngón tay.

“Ơ?

Chuyện gì thế này, đã là buổi tối rồi sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Không đúng chứ, lúc họ xuất phát vẫn là buổi sáng mà, từ An Lạc bay đến một hòn đảo nào đó ở Đông Hải thì mất bao lâu đâu?

Sao có thể bay đến tận tối được?

Hơn nữa, tại sao các hành khách xung quanh đều mang vẻ mặt hoảng hốt lo sợ thế kia?

“Có chuyện gì xảy ra vậy?” Tống Thư Hàng lập tức hỏi Joseph đang ngồi bên cạnh.

Joseph cười khổ: “Sư phụ, xảy ra chuyện lớn rồi.” Đúng lúc Joseph định giải thích thì trên máy bay vang lên giọng nói kinh hãi của nữ tiếp viên: “Thưa... thưa quý hành khách... tôi phải hỏi mọi người một chút, trong số các hành khách có ai biết lái máy bay không?

Chuyện này vô cùng khẩn cấp.” Giọng cô tiếp viên run lẩy bẩy, câu cú không còn lưu loát nữa.

Sau đó, cô lại dùng tiếng Anh lặp lại đoạn thông báo vừa rồi.

Hành khách bắt đầu khủng hoảng, cảnh tượng trở nên hỗn loạn vô cùng.

“Chuyện gì vậy?

Sao lại hỏi có ai biết lái máy bay không?” Tống Thư Hàng cực kỳ thắc mắc.

“Vừa nãy, tối đa là ba phút trước, máy bay đang bay bình thường thì bỗng nhiên trước mắt tối sầm lại, không nhìn thấy gì cả.” Joseph nỗ lực giữ bình tĩnh giải thích: “Tiếp đó, chúng tôi phát hiện rất nhiều người trên máy bay đã biến mất.

Trong đó có cả con gái tôi và nhiều hành khách khác, đột nhiên không thấy đâu nữa, cứ như thể họ chưa từng lên máy bay vậy.” Joseph nghiến răng, ông đang rất lo lắng cho con gái mình.

“Điều tệ hại hơn là cơ trưởng và phó phi công đều biến mất cả rồi, bao gồm cả rất nhiều thành viên phi hành đoàn ở phía trước...

đều đột ngột biến mất không dấu vết.” Tống Thư Hàng ngây người.

Cơ trưởng và phó phi công biến mất?

Cả những nhân viên phi hành đoàn biết thao tác máy bay cũng biến mất hết?

Đùa gì vậy!

Thế bây giờ ai đang lái máy bay?

“Chẳng lẽ mình vẫn chưa tỉnh mơ?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Giống như đôi khi mơ thấy ác mộng liên hoàn, một cơn ác mộng kết thúc thì một cơn ác mộng đáng sợ khác lại bắt đầu.

Chương 296

Khi người ta bị cảm, cơ thể không khỏe thường rất dễ gặp phải loại ác mộng liên hoàn này.

“Không phải mơ đâu sư phụ.

Chúng ta sắp xong đời rồi...

Máy bay hiện đang ở chế độ lái tự động, ngắn hạn thì không sao.

Nhưng nếu không có người biết lái tiếp quản, sớm muộn gì cũng rơi thôi.” Joseph cười khổ, trên cánh tay ông có một vết bầm tím do chính ông tự ngắt.

Ba phút trước ông cũng tưởng là ác mộng, nhưng khi tự ngắt mình đau đến chết đi sống lại mà vẫn không tỉnh dậy được.

Đây không phải mơ... mà là hiện thực tàn khốc đang diễn ra.

Lúc này, giọng nói cấp bách của cô tiếp viên vang lên: “Hu hu... mọi người đừng vây quanh trách móc tôi nữa, có trách tôi cũng vô ích thôi...

Hu hu, tôi không biết lái máy bay.

Trong số các người có ai biết lái không, xin hãy mau chóng đến buồng lái, chế độ lái tự động của máy bay gặp vấn đề rồi.” Mấy cô tiếp viên còn sót lại bị những hành khách đang kích động bao vây, họ cũng chẳng biết phải làm sao.

Họ đâu có biết lái máy bay.

Hành khách tuyệt vọng.

Đùa gì vậy, tìm đâu ra người biết lái máy bay trong số hành khách chứ?

Đây có phải phim đặc vụ 007 hay phim khoa học viễn tưởng đâu mà tự nhiên lòi ra một nhân vật chính hack game biết lái cả phi thuyền không gian cơ chứ!

Lúc này, phía sau Tống Thư Hàng vang lên giọng nói hối hận của Gia Cát Trung Dương: “Xin lỗi, xin lỗi mọi người.

Đều tại tôi không tốt, đột nhiên lại chọn đi đảo nghỉ mát ở Đông Hải, là tôi liên lụy mọi người rồi.” Bên cạnh anh ta, Cao Mỗ Mỗ đang ôm bạn gái Nha Y, vẻ mặt cười khổ.

Thổ Ba có chút u buồn, ngửa đầu tựa vào ghế.

Chỉ là được mời đi chơi thôi mà giờ phải đối diện với cái chết, sao không buồn cho được.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, viết di chúc đi, vận khí tốt thì biết đâu di chúc của các ông còn được tìm thấy.

Dùng điện thoại mà viết, biết đâu có cơ hội khôi phục tín hiệu thì trước khi chết còn gửi đi được.” Gia Cát Nguyệt ở bên cạnh mở điện thoại ra, ngón tay gõ phím liên hồi.

Joseph thở dài, im lặng lấy điện thoại của mình ra khởi động máy, thật sự chuẩn bị viết di chúc: “Sư phụ, thầy có muốn viết một bức không?

Thật đáng tiếc, khó khăn lắm mới gặp được một người có công phu thực thụ như thầy, vậy mà tôi mới học được mấy ngày đã phải lên thiên đàng rồi.” Tống Thư Hàng: “...” Lái máy bay thì Tống Thư Hàng cũng biết một chút.

Nhưng cậu học là máy bay cá nhân, hoàn toàn khác với loại hàng không dân dụng này.

Hơn nữa, cậu mới thực sự điều khiển qua trực thăng cá nhân mà thôi.

Nhưng mà... còn nước còn tát vậy.

Tống Thư Hàng đứng dậy, khoác ba lô lên vai đi về phía buồng lái.

Ở đó, một cô tiếp viên hơi mũm mĩm vẫn đang lặp đi lặp lại thông báo ban nãy.

Đôi chân cô ấy đang run lẩy bẩy vì quá sợ hãi.

Bên cạnh cô, một nhóm hành khách giận dữ đang gào thét, dùng đủ loại ngôn ngữ để nguyền rủa.

Đối mặt với cái chết, họ cần một nơi để phát tiết.

Joseph nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng, không biết sư phụ mình định làm gì.

Cao Mỗ Mỗ cũng tò mò nhìn Thư Hàng, nghĩ ngợi một lát rồi vỗ nhẹ Nha Y đang rúc trong lòng mình, bảo cô đứng yên đó đừng cử động.

Sau đó cậu vỗ vai Thổ Ba, ra hiệu Thổ Ba cùng mình đi theo Tống Thư Hàng xem cậu ấy định làm gì.

Khi đối mặt với cái chết, đừng hy vọng ai đó có tính khí tốt.

“Xin lỗi, cho tôi đi nhờ một chút.” Lúc này Tống Thư Hàng chen vào đám đông, ngực hơi ưỡn ra là đã tách được đám người đang chắn trước mặt sang hai bên.

Rất nhanh, cậu đã đến trước mặt cô tiếp viên mũm mĩm kia.

“Chào chị, chuyện lái máy bay này, hay là để tôi thử xem sao.” Tống Thư Hàng móc túi lấy ra một tấm bằng lái máy bay cá nhân (PPL) đưa cho cô tiếp viên: “Tuy chỉ là bằng lái cá nhân, hoàn toàn không giống với hàng không dân dụng, nhưng nếu không còn ai khác biết lái thì cứ để tôi thử xem, ít nhất... tôi cũng có kinh nghiệm điều khiển máy bay trên không trung.” Giọng Tống Thư Hàng không lớn, nhưng tất cả hành khách đứng phía trước đều nghe thấy.

Ngay lập tức, đám đông im bặt.

Mọi người nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt đầy kỳ vọng, lúc này cậu giống như một sợi rơm cứu mạng vậy.

Tuy Tống Thư Hàng trông hơi trẻ, mà trẻ tuổi trong mắt phần lớn mọi người là thiếu kinh nghiệm, không đáng tin cậy.

Nhưng khoảnh khắc này chẳng ai buồn để ý đến tuổi tác của cậu nữa.

Họ chỉ quan tâm đến tấm bằng PPL mà cậu đưa ra là thật hay giả mà thôi!

“Thư Hàng học lái máy bay từ bao giờ thế?” Phía sau, Cao Mỗ Mỗ trố mắt, hạ thấp giọng hỏi vào tai Thổ Ba.

“Tao làm sao mà biết được.” Thổ Ba cười khổ, rõ ràng cách đây không lâu cậu còn cùng Tống Thư Hàng đi lấy bằng lái ô tô mà.

Sao chớp mắt một cái, trên tay Tống Thư Hàng đã có cả bằng lái máy bay cá nhân rồi?

Cao Mỗ Mỗ ghé sát tai Thổ Ba hỏi nhỏ: “Không phải đồ giả đấy chứ?” Bởi vì...

Tống Thư Hàng căn bản không có thời gian để đi học và thi bằng lái máy bay!

Họ là bạn cùng phòng, lịch trình cả học kỳ của Thư Hàng họ đều nắm sơ qua.

Chuyện học lái máy bay tiêu tốn rất nhiều thời gian, Thư Hàng không thể nào giấu được họ.

Thổ Ba nghe vậy thì sắc mặt tái mét.

Lúc này, cô tiếp viên phía trước mừng rỡ trả lại bằng lái cho Tống Thư Hàng: “Anh Tống, anh thử đi!

Lúc này chỉ còn biết trông chờ vào anh thôi.” Tống Thư Hàng nhận lại bằng lái, nói: “Tôi sẽ cố hết sức.” “Cho nhường chút, nhường chút nào.” Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba lo lắng chen đến cạnh Tống Thư Hàng.

Cao Mỗ Mỗ hạ giọng hỏi: “Thư Hàng, ông làm được không đấy?” “Dù sao cũng phải có người thử chứ?” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu hoàn toàn không ngờ mình đi máy bay một chuyến mà cũng gặp chuyện.

Hiện tại cậu mới chỉ có tu vi nhất phẩm, căn bản không có phương thức bay lượn nào.

Nếu xảy ra tai nạn máy bay thì cậu cũng chẳng khác gì người thường, kết cục đều là tan xương nát thịt.

Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ chỉ biết đáp lại bằng một nụ cười khổ.

Sau khi cất bằng lái, Tống Thư Hàng bước chân vào buồng lái, đồng thời hỏi cô tiếp viên: “Cửa buồng lái đang mở à?” Thông thường buồng lái máy bay dân dụng cấm người ngoài vào, máy bay đời cũ có thể có chìa khóa, nhưng máy bay đời mới đa phần dùng khóa điện tử, tiên tiến hơn thậm chí cần quét mặt cơ trưởng mới vào được.

Tuy nhiên máy bay khách tiên tiến cũng có điểm lợi, hiện nay nhiều máy bay có chức năng nếu tiếp viên gọi vào buồng lái mà sau 30 giây không có ai trả lời thì sẽ coi như phi công đã mất khả năng điều khiển, khi đó tiếp viên có thể nhập mật mã dự phòng để mở cửa.

“Cửa đang mở...

Hình như lúc cơ trưởng hoặc phó phi công đột ngột biến mất, một trong hai người họ đã cố gắng chạy ra ngoài nhưng rõ ràng là không kịp.” Cô tiếp viên giải thích.

“Vậy tiếp theo cứ giao cho tôi.” Tống Thư Hàng là người có tinh thần thép, càng vào những lúc sinh tử tồn vong cậu lại càng trở nên bình tĩnh.

Sau khi vào buồng lái, Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba cũng lặng lẽ đi theo.

Còn những hành khách khác, dưới sự khuyên bảo của cô tiếp viên mũm mĩm, đều im lặng đứng ngoài chứ không vào làm phiền.

Dù sao cậu thanh niên này cũng chỉ mới lái máy bay cá nhân thôi.

Máy bay cá nhân và dân dụng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Nếu cả đám người chen vào buồng lái làm phiền Thư Hàng thì chút hy vọng sống sót cuối cùng của mọi người cũng mất sạch.

Bước vào buồng lái, Tống Thư Hàng bị hoa cả mắt bởi hàng loạt bảng đồng hồ và nút bấm.

Quả nhiên là hoàn toàn khác với máy bay trực thăng.

Thổ Ba nhìn Thư Hàng, cẩn thận nói: “Thư Hàng, lái máy bay không giống lái ô tô đâu... cẩn thận một chút.” Tống Thư Hàng gật đầu, sau khi ngồi xuống cậu bắt đầu thử kéo cần ga.

Máy bay dân dụng ở điểm này hơi gây lú, máy bay của các hãng sản xuất khác nhau thì cách điều khiển tay ga cũng khác nhau.

May mà... lúc biết mình sẽ cùng Bạch tiền bối đi học lái máy bay, để đề phòng bất trắc, Tống Thư Hàng đã vào thư viện đọc rất nhiều sách về điều khiển máy bay.

Tài liệu ở đủ mọi phương diện đều có, giờ đây những kiến thức đó đã phát huy tác dụng.

Tống Thư Hàng bắt đầu thao tác...

Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba nhìn tư thế điều khiển thành thạo của cậu, trông cũng rất ra dáng.

“Thư Hàng học mấy kiến thức lái máy bay này ở đâu nhỉ?” Thổ Ba thầm tò mò.

Cao Mỗ Mỗ đáp nhỏ: “Chẳng lẽ là từ game mô phỏng lái máy bay?” Thổ Ba ôm lấy trái tim nhỏ bé của mình, cảm thấy nó đang đập rất nhanh.

Không lâu sau, do chế độ lái tự động không có tín hiệu, Tống Thư Hàng đành phải chuyển sang chế độ lái thủ công.

Chỉ có điều bên ngoài tối om như mực, chẳng nhìn thấy gì, lái thủ công tối đa cũng chỉ là giữ cho máy bay bay ổn định.

Hy vọng bay thêm một đoạn nữa có thể thoát khỏi thế giới đen tối quỷ dị này.

“Về cơ bản cách điều khiển tôi đã nắm rõ, nhưng hiện giờ có một vấn đề rất quan trọng.” Tống Thư Hàng nói.

Cao Mỗ Mỗ nghe vậy liền hỏi: “Vấn đề gì?” “Tôi không biết hạ cánh...” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu mới chỉ lái máy bay trực thăng, mà cách hạ cánh của trực thăng và máy bay chở khách cỡ lớn hoàn toàn khác nhau.

Trong đầu cậu tuy có lý luận về việc hạ cánh máy bay, nhưng những lý luận đó rất khô khan, hơn nữa nhiều phần quan trọng lại được mô tả theo kiểu 'cưỡi ngựa xem hoa'.

Dựa vào mấy cái lý thuyết hạ cánh suông đó mà Tống Thư Hàng hạ cánh thành công được thì mới là lạ!

Cao Mỗ Mỗ: “...” Thổ Ba: “...” “Hơn nữa, vấn đề hạ cánh vẫn chưa phải là vấn đề lớn nhất.” Tống Thư Hàng chỉ ra phía trước, cười khổ: “Vấn đề đáng sợ hơn là chúng ta hoàn toàn không biết mình đang ở đâu, xung quanh có những cái gì!” Dù đã bật đèn nhưng xung quanh máy bay vẫn là một màn đêm đen kịt, không nhìn thấy gì cả.

Trong khi đó thiết bị liên lạc và giao diện định vị trong buồng lái cũng không có lấy một vạch tín hiệu.

Chiếc máy bay này giờ đây giống như một kẻ mù đang lần mò trong đêm tối vậy.

Chương 297

Cao Mỗ Mỗ bình tĩnh hỏi: “Nghĩa là... chúng ta vẫn khó thoát khỏi cái chết sao?” Thổ Ba nghĩ ngợi rồi lại lấy điện thoại ra: “Quả nhiên mình vẫn nên thử xem có gửi được di chúc đi không.” Trong lúc ba người đang nói chuyện, bên ngoài máy bay đột nhiên lại vang lên một trận âm thanh hỗn loạn.

Tiếng đàn ông hét, tiếng phụ nữ kinh hãi, tiếng trẻ con khóc... loạn cào cào.

“Để tao ra xem!” Cao Mỗ Mỗ lo lắng cho sự an toàn của Nha Y nên lập tức rời buồng lái chạy về phía khoang hành khách.

Khi anh tới nơi thì sững sờ kinh hãi.

Chỉ thấy trong khoang, nhiều hành khách đang đứng ngây ra tại chỗ, trên người họ tỏa ra ánh sáng rực rỡ, khiến họ trông giống như những con đom đóm trong đêm đen.

Hiện tượng siêu nhiên này làm tất cả mọi người kinh ngạc.

“Nha Y!” Tiếp đó, Cao Mỗ Mỗ chạy nhanh về phía bạn gái mình.

May mà Nha Y không sao, Lục Phỉ và chị gái cô ấy cũng bình an vô sự, anh chàng học trò ngoại quốc Joseph của Tống Thư Hàng cũng ổn.

Nha Y nhào vào lòng Cao Mỗ Mỗ.

“Nha Y, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Cao Mỗ Mỗ lo lắng hỏi.

“Vừa nãy, trên người rất nhiều hành khách đột nhiên tỏa ra ánh sáng như ngọn lửa, giống như mấy người kia vậy.” Nha Y chỉ vào mười mấy hành khách đang phát sáng.

“Sau đó, trong ánh sáng ấy, hành khách giống như bị lửa thiêu rụi, từng chút một hóa thành tro bụi, chẳng còn để lại gì cả.” Mắt Nha Y lộ vẻ kinh hoàng.

Đúng lúc cô đang nói, một vị hành khách đang bị ánh sáng bao phủ kinh hoàng thét lên.

Ngay sau đó, cơ thể ông ta bắt đầu hóa thành những hạt ánh sáng từ dưới lên trên.

Những hạt ánh sáng này rơi lả tả như cát, và rất nhanh sau đó vị hành khách này biến mất hoàn toàn, ngay cả một mảnh vạt áo cũng không còn.

Tiếng thét thảm thiết của ông ta như một tín hiệu mở màn, tiếp đó, các hành khách đang phát sáng khác lần lượt bắt đầu quá trình quang hóa.

Một bộ phận hành khách đang tan biến kinh hoàng nhào về phía người thân cầu cứu, nhưng cơ thể đã hóa thành hạt sáng của họ lại như linh hồn vô hình, xuyên qua người thân... rồi nhanh chóng biến mất.

Lại một trận hỗn loạn với những tiếng thét chói tai vang lên khắp nơi.

Cao Mỗ Mỗ nhíu mày, thầm nghĩ: “Biến mất rồi...

Chẳng lẽ cơ trưởng, phó phi công, phi hành đoàn và nhóm hành khách biến mất đầu tiên cũng là vì thế này sao?” “Họ... chắc không chết đâu nhỉ?” Nha Y lo lắng hỏi.

Hiện tượng không thể giải thích bằng 'khoa học' này khiến tất cả hành khách có mặt sắp phát điên.

“Anh cũng không biết.” Cao Mỗ Mỗ thở dài, rồi theo bản năng nói: “Đi, chúng ta vào buồng lái nói cho Thư Hàng biết.” Anh cũng chẳng hiểu tại sao mình lại có ý nghĩ đó, nhưng cảm giác kể chuyện hành khách hóa thành hạt sáng này cho Tống Thư Hàng biết có lẽ sẽ thu được gì đó.

Lúc này, trong buồng lái.

Thổ Ba đột nhiên chỉ về phía trước kêu lên: “Thư Hàng, cẩn thận, phía trước có thứ gì đó!” “Phía trước có gì?” Tống Thư Hàng căng mắt ra nhìn, nhưng trong mắt cậu, bên ngoài vẫn là một màu đen kịt, chẳng thấy gì cả.

Làm sao có thể, Thổ Ba nhìn thấy mà mình lại không thấy?

Mình là tu sĩ đã khai mở Nhãn khiếu kia mà, ngay cả quỷ hồn còn nhìn thấy được cơ mà.

“Tôi không thấy gì cả...

Thổ Ba, ông có nhìn nhầm không đấy?” Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi.

“Không, tuyệt đối không nhìn nhầm.

Xung quanh tối om, nhưng thứ đó rất sáng, nó đang phát quang!” Thổ Ba hét lớn, đồng thời tay chỉ về phía chính diện máy bay.

Tống Thư Hàng cố sức chớp mắt, nhưng trước mặt vẫn chỉ là một màn đêm.

Chẳng lẽ mắt mình có vấn đề?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ thì Cao Mỗ Mỗ cũng bước vào buồng lái.

Bên ngoài các tiếp viên và hành khách sớm đã hỗn loạn thành một đoàn, ai cũng lo sợ cái 'ánh sáng' kia đột nhiên xuất hiện trên người mình rồi biến mình thành một đống hạt sáng.

Hiện tại căn bản không có ai buồn quản việc nhóm Cao Mỗ Mỗ vào buồng lái.

“Thư Hàng, bên ngoài xảy ra chuyện rồi.

Trên người hành khách xuất hiện một lớp ánh sáng như lửa, sau đó họ hóa thành các hạt ánh sáng rồi biến mất.” Cao Mỗ Mỗ vừa vào buồng lái đã lập tức nói: “Tôi nghi ngờ nhóm người biến mất sớm nhất cũng là như vậy, chỉ là họ biến mất quá nhanh, có lẽ nhanh đến mức chúng ta không kịp nhìn thấy lớp ánh sáng đó.” Tống Thư Hàng xoa thái dương, rắc rối cứ hết cái này đến cái khác ập tới.

Những thứ chưa biết mới là đáng sợ nhất... chuyện này rốt cuộc là sao?

Biết thế nhất định phải kéo Bạch tôn giả đi cùng.

Có Bạch tôn giả ở đây thì mấy vụ tai nạn máy bay vớ vẩn này căn bản chẳng cần sợ!

“Ơ, Thư Hàng!

Phía trước có thứ gì đó đang phát sáng kìa!” Lúc này, Cao Mỗ Mỗ cũng chỉ về phía trước máy bay.

Vị trí anh chỉ trùng khớp với chỗ Thổ Ba đã chỉ.

Tống Thư Hàng: “...” Đệch, cái kiểu gì vậy?

Tại sao Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ đều nhìn thấy mà cậu lại hoàn toàn không thấy cái 'điểm sáng' đó là cái thứ quái quỷ gì.

Chẳng lẽ là thứ chỉ người phàm mới thấy được, còn tu sĩ thì không?

“Mọi người đều thấy hết sao?

Nha Y cũng thấy à?” Tống Thư Hàng quay đầu lại, cười khổ hỏi bạn gái của Cao Mỗ Mỗ.

Nha Y nhìn Tống Thư Hàng, cuối cùng vẫn gật đầu.

“Điểm sáng mọi người thấy có hình dáng thế nào, có thể mô tả chút không?” Tống Thư Hàng thở dài.

Cao Mỗ Mỗ nhướng mày, nghi hoặc hỏi: “Thư Hàng, chẳng lẽ ông không nhìn thấy điểm sáng đó sao?” “Hoàn toàn không thấy, tôi chỉ thấy một màu đen kịt.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Cao Mỗ Mỗ chăm chú nhìn điểm sáng ở đằng xa đến mức mỏi mắt: “Thư Hàng, chúng ta lại gần hơn chút đi, giờ khoảng cách xa quá, chỉ lờ mờ thấy là một điểm nhỏ màu xanh lục tỏa ra ánh sáng vàng kim thôi.” Điểm sáng nhỏ màu xanh lục, lại còn lấp lánh ánh kim?

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên lóe lên dự cảm bất lành, không lẽ gặp phải Đảo Thần Bí kia rồi sao?

Cậu vừa nghĩ vậy thì lời tiếp theo của Cao Mỗ Mỗ đã khẳng định suy nghĩ đó.

“Càng lúc càng gần rồi, hình như tôi thấp thoáng thấy được một... hòn đảo nhỏ?” Cao Mỗ Mỗ trợn tròn mắt, sau đó dụi mắt thật mạnh rồi cười cay đắng: “Hòn đảo đó hình như đang lơ lửng giữa không trung?

Quả nhiên là ảo giác của tôi sao?” Thổ Ba ở bên cạnh cũng cười khổ: “Đúng là một hòn đảo nhỏ thật.” Nha Y đáp: “Đúng là đang bay lơ lửng.” Tống Thư Hàng: “...” Thật là hố người mà, vốn dĩ cậu còn nghĩ vạn nhất chuyến đi Đông Hải này mà gặp phải 'Đảo Thần Bí' thì cùng lắm mình không vào là được!

Các tiền bối như Tam Lãng, Bắc Hà và Cổ Hồ Quan tiền bối trong nhóm khi gặp Đảo Thần Bí cũng là do ý chí của họ quyết định vào xem thử.

Còn Tống Thư Hàng đã biết vào Đảo Thần Bí sẽ bị mất trí nhớ, đương nhiên sẽ không chọn đi vào.

Nhưng không ngờ cái Đảo Thần Bí này lại 'rẻ tiền' thế, còn chơi cả trò tàng hình!

Nếu không có Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba bên cạnh nhắc nhở phía trước có hòn đảo nổi, thì lúc này Tống Thư Hàng chắc đã mù tịt mà đâm đầu thẳng vào Đảo Thần Bí rồi!

“Tại sao các tiền bối trong nhóm có thể tự chọn vào hay không vào Đảo Thần Bí, mà tôi lại có cảm giác như bị ép buộc phải vào thế này?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, lặng lẽ sờ lên ngực mình.

Tuy đã không còn nhìn thấy nữa, nhưng cậu biết trên người mình có một sợi dây nhân quả nối với Thông nương đang ở trong túi (trên tảng đá ngộ đạo), rồi từ Thông nương lại nối thẳng đến người tên là 'Cửu Đăng' ở 'Thành phố trên không'.

Nếu Thành phố trên không chính là Đảo Thần Bí, liệu có phải sợi dây nhân quả này đang giở trò, nhất định muốn đưa cậu lên đảo không?

Không thể hố thế chứ?

“Hừ hừ, các người muốn đưa tôi lên đảo, tôi càng không lên.” Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Thế là cậu nói với các bạn: “Tôi cảm thấy hòn đảo đó chắc chắn có vấn đề, chúng ta tránh nó ra!” “Tán thành, tôi cũng nghĩ thế.” Cao Mỗ Mỗ cứ nghĩ đến hòn đảo nổi là lại thấy rợn người.

Thổ Ba là một thanh niên có tính tò mò cao, ham muốn học hỏi nồng nhiệt: “Tao lại cảm thấy hay là chúng ta cứ lên đó xem thử xem?” “Cao Mỗ Mỗ, hòn đảo đó giờ đang ở vị trí nào, chúng ta đi đường vòng né nó ra.” Tống Thư Hàng tự động phớt lờ ý kiến của

Thổ Ba.

“Ở hướng đó.” Cao Mỗ Mỗ chỉ tay về vị trí 'đảo nổi' trong mắt anh.

Tống Thư Hàng gật đầu, điều khiển máy bay thay đổi lộ trình, cẩn thận né tránh vị trí hòn đảo nổi kia.

Máy bay tiếp tục bay một lúc lâu...

“Né được chưa?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Vì trước mắt cậu chỉ có một màu đen, không nhìn thấy đảo nổi nên chỉ có thể hỏi như vậy.

“Né được rồi!” Cao Mỗ Mỗ gật đầu.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó... máy bay tiếp tục tiến về phía trước.

Đang bay, đột nhiên phía trước máy bay xuất hiện một vùng ánh sáng lớn!

Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Nha Y vì không thích nghi kịp với ánh sáng đột ngột xuất hiện nên không nhịn được mà nheo mắt lại.

“Cuối cùng cũng thoát ra khỏi khu vực đen tối đó rồi sao?” Tống Thư Hàng mừng thầm, cậu đã mở Nhãn khiếu nên khả năng điều tiết thích ứng với ánh sáng của mắt rất mạnh.

Gần như chỉ trong nháy mắt, cậu đã thích nghi được với luồng sáng rực rỡ trước mặt.

Cậu tham lam nhìn phong cảnh phía trước, muốn xem xem hiện giờ mình đang ở nơi nào.

Nhìn kỹ một cái xong... hốc mắt Tống Thư Hàng lập tức ướt đẫm.

Xuất hiện trước mặt cậu là một khu rừng tùng khổng lồ.

Khu rừng này cao lớn đến mức những cây cổ thụ chọc trời đâm thẳng vào mây xanh, mang lại cảm giác 'lão phu muốn thống trị bầu trời'.

Tống Thư Hàng không phải chuyên gia thực vật nên không nhận ra loại cây này, nhưng nhìn chúng cậu có cảm giác chúng hoàn toàn lạc lõng với thời đại này.

Ở cuối khu rừng khổng lồ là một thảo nguyên trải dài vô tận, thảo nguyên ấy rộng lớn đến nỗi khi gió thổi qua, thảm cỏ nhấp nhô như sóng biển.

Sau đó...

Chương 298

Tống Thư Hàng nhìn thấy một cảnh tượng quen thuộc.

Đó là một hồ nước hình trăng khuyết khổng lồ.

Y hệt như cái hồ hình trăng khuyết mà cậu đã thấy trong 'Thành phố trên không' ở giấc mơ trên máy bay.

Nhìn thấy hồ trăng khuyết, Tống Thư Hàng cảm thấy gan mình hơi đau.

Nếu giấc mơ trên máy bay của cậu là thật, thì trong cái hồ này đang ẩn nấp một con cá lớn dài hơn mười mét.

Mà mười mét đó mới chỉ là phần cơ thể nhỏ nó lộ ra trên mặt hồ, trời mới biết phần cơ thể giấu dưới nước còn đáng sợ đến mức nào?

Đồng thời, cậu có thể khẳng định hòn đảo phía dưới chính là tòa 'Thành phố trên không' hùng vĩ trong mơ không sai vào đâu được.

Đồng thời có hơn bảy mươi phần trăm khả năng, Thành phố trên không chính là Đảo Thần Bí. [Chẳng lẽ mình định sẵn phải mất trí nhớ một lần sao?] Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

Hơn nữa... tại sao rõ ràng mình đã né cái đảo nổi đó rồi mà vẫn đâm đầu vào đây?

Ai có thể cho tôi biết chuyện này là sao không?

Đừng có bảo với tôi là nhóm Cao Mỗ Mỗ nhìn thấy 'ảo ảnh', thấy cái bóng của hòn đảo nổi nhé.

Còn hòn đảo nổi thật sự thì nằm ngay chính diện đường bay của cậu, chờ cậu tự chui đầu vào lưới?

Như thế thì đê tiện quá rồi.

“Đẹp quá!” Nha Y sau khi thích nghi với ánh sáng thì nép mình bên cạnh Cao Mỗ Mỗ.

Thổ Ba cũng mang vẻ mặt kinh ngạc, quả là một nơi tuyệt mỹ.

Trong khoang máy bay, số hành khách chưa biến mất còn lại khoảng hơn hai mươi người... tất cả đều cảm nhận được sự thay đổi bên ngoài máy bay, ai nấy đều chạy đến bên cửa sổ nhìn ra ngoài.

“Ồ, So beautiful!” Anh chàng học trò danh nghĩa của Tống Thư Hàng là Joseph lớn tiếng trầm trồ.

Joseph là người thích du lịch, thường xuyên đưa gia đình đi tham quan khắp nơi trên thế giới.

Nhưng ông lùng sục tất cả những cảnh đẹp trong ký ức của mình cũng chẳng thấy nơi nào sánh được với tiên cảnh trước mắt.

Đúng vậy, tiên cảnh.

Loại cảnh tượng vốn chỉ xuất hiện trong truyện cổ tích, tiểu thuyết hay phim ảnh này đẹp đến mức cho dù là thiên đường trong truyền thuyết chắc cũng chỉ đến thế mà thôi.

“Chúng ta cứu được rồi sao?

Chúng ta đã vượt qua cái vùng đen tối chết tiệt đó rồi à?” Cô tiếp viên mũm mĩm lớn tiếng hoan hô.

“Trên máy bay cũng không còn ai phát sáng nữa, không còn ai biến mất!

Chúng ta an toàn rồi?!” Một mỹ nhân văn phòng kích động nói, giọng tràn đầy niềm vui sướng sau khi thoát nạn.

Chị gái của Lục Phỉ cũng đi đến bên cửa sổ, hỏi: “Nhưng mà, đây là nơi nào?” “Không biết, điện thoại cũng không có tín hiệu.

Liệu có phải một hòn đảo nào đó trong Đông Hải không?” Lục Phỉ lấy điện thoại ra xem thử.

“Có lẽ là vì ở trong máy bay nên tín hiệu bị nhiễu chăng.

Đợi máy bay hạ cánh rồi chúng ta xem sao.” Gia Cát Nguyệt ở bên cạnh nói, đồng thời cô chẳng biết đã lôi đâu ra một chiếc máy quay phim từ lúc nào, bắt đầu quay lại cảnh bên ngoài.

Gia Cát Nguyệt là thành viên câu lạc bộ báo chí trường học, việc ghi lại những hình ảnh kỳ quái, thú vị, khác lạ trước mắt gần như đã trở thành bản năng của cô.

Gia Cát Trung Dương thì thầm thở phào, may mà cả nhóm đều bình an vô sự.

Nếu chuyến đi này mà có ai trong số những người anh mời gặp chuyện thì anh sẽ tự trách suốt đời.

Trong buồng lái.

“Thư Hàng, hay là tìm chỗ nào hạ cánh trước đi?” Cao Mỗ Mỗ thắc mắc hỏi.

“Để tôi thử lại xem.” Tống Thư Hàng đáp.

Tất nhiên Tống Thư Hàng không phải muốn thử hạ cánh, mà cậu muốn xem có thể trực tiếp xông phá 'Đảo nổi' để quay về thế giới hiện thực hay không!

Nhưng khi cậu cố gắng điều khiển máy bay tăng độ cao và tốc độ thì sắc mặt bỗng thay đổi.

Dù Tống Thư Hàng có tăng ga cỡ nào, máy bay vẫn cứ hạ độ cao một cách kiên định như thể bị mất động lực.

Chuyện gì thế này?

Bộ não của Tống Thư Hàng vận hành nhanh chóng.

Rất nhanh, cậu nhớ lại một số thông tin về 'Đảo Thần Bí' mà các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đã từng nhắc đến.

Ví dụ như ở lối vào Đảo Thần Bí có 'Cấm không trận pháp'.

Cho dù là ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng, sau khi vào Đảo Thần Bí cũng chỉ có thể hạ xuống, không thể ngự kiếm phi hành.

Kim Đan Linh Hoàng còn phải hạ xuống thì một chiếc máy bay cỏn con lại càng đừng mong bay lên được.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, chỉ có thể gắng sức điều khiển máy bay lướt về phía thảo nguyên, ít nhất đừng hạ cánh xuống rừng tùng, kẻo bị mấy cái cây cổ thụ muốn 'thống trị bầu trời' kia đâm xuyên qua máy bay.

Trong khi Tống Thư Hàng đang dốc toàn lực điều khiển máy bay lướt đi, thì trong hư không có hai đạo ánh sáng lóe lên.

Hình như là hai luồng kiếm quang?

Hai đạo ánh sáng đó 'vèo' một cái lao đến trước mặt máy bay... rồi dừng khắt lại giữa không trung.

Tiếp đó, hai luồng kiếm quang xoay hướng, quay đầu bắn thẳng về phía Tống Thư Hàng!

“Nếu mình không nhìn lầm thì đó là 'Phi kiếm dùng một lần phiên bản 004' của Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào hai luồng kiếm quang kia.

Đồng thời, trong lòng cậu trào dâng một cảm giác cực kỳ bất an.

Đệch, hai thanh phi kiếm dùng một lần này không phải nhắm vào cậu đấy chứ?!

Ngay khi ý nghĩ đó vừa lóe lên, hai thanh phi kiếm dùng một lần bản 004 đã bắn trúng máy bay...

Bạch tiền bối ơi, ngài đang làm cái gì vậy?

Tống Thư Hàng muốn khóc mà không có nước mắt, cậu nhớ trước khi lên máy bay đã gọi điện cho Bạch tôn giả và bảo là mình đang ở trên máy bay, phải tắt máy điện thoại rồi cơ mà.

Nếu Bạch tiền bối muốn bắn Đậu Đậu và tiểu hòa thượng qua đây bằng phi kiếm dùng một lần bản 004 thì cũng phải đợi cậu đến nơi rồi hãy tính chứ.

Nhưng tại sao lại có hai thanh phi kiếm bắn tới đây?

Bạch tôn giả chắc không phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy mới đúng chứ!

Hơn nữa, phi kiếm bắn tới rồi, thế Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đâu?

Sao không thấy trên phi kiếm?

Lúc này mà có Đậu Đậu ở đây thì tốt biết mấy, vì dù sao Đậu Đậu cũng là đại yêu khuyển tứ phẩm, nó biết bay mà!

À, quên mất ở đây có pháp thuật cấm bay.

Đậu Đậu đến cũng vô dụng...

Không đúng, ít nhất Đậu Đậu cũng nắm giữ một số pháp thuật.

Có nó ở đây thì có thể giảm thiểu rủi ro rơi máy bay.

Hơn nữa thực lực Đậu Đậu cao cường, trên hòn đảo thần bí quỷ dị này, nó có thể đóng vai trò vệ sĩ đắc lực mà!

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ vẩn vơ, hai thanh phi kiếm dùng một lần đã đâm trúng máy bay, cắt rời đầu máy bay như cắt đậu phụ... ********** Bạch tiền bối, ngài biết hát ngôi sao nhỏ không?

Xin lỗi Thư Hàng, tiền bối ta chỉ biết cắt máy bay thôi...

Lúc này, trên bầu trời Đông Hải.

Bạch tôn giả khẽ nhíu mày: “...” Trước mặt ngài, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đang trong trạng thái hôn mê, được linh lực của ngài nâng đỡ lơ lửng trên không trung, chỉ có hai thanh phi kiếm chở họ là biến mất rồi.

Tống Thư Hàng trước khi lên máy bay đã gọi điện cho Bạch tôn giả nói rằng mình đang ở trên máy bay, chờ đến đảo nghỉ mát sẽ liên lạc lại.

Chuyện này Bạch tôn giả tự nhiên không quên.

Vì thế, khi ngài lấy tọa độ 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' trên người Tống Thư Hàng làm mục tiêu, phóng 'Đậu Đậu' và 'Tiểu hòa thượng' đi, ngài cũng bám sát theo sau.

Bạch tiền bối định bụng chờ khi Đậu Đậu và tiểu hòa thượng được phóng đến gần máy bay của Tống Thư Hàng, ngài sẽ khống chế phi kiếm, rồi để phi kiếm đi theo máy bay, từ từ bay đến hòn đảo nghỉ mát ở Đông Hải.

Có ngài đích thân đi theo hộ tống, tự nhiên có thể đảm bảo hai thanh 'Phi kiếm dùng một lần bản 004' đuổi kịp Tống Thư Hàng mà tuyệt đối không làm hư hại đến chiếc máy bay cậu đang ngồi.

Thế nhưng, trong lúc phóng phi kiếm đã xảy ra một chút rắc rối nhỏ...

Vừa nãy, khi phi kiếm chở Đậu Đậu và tiểu hòa thượng bay đến không phận Đông Hải, đột nhiên như đâm phải một bức tường chắn vô hình.

Bức tường đó mang theo một sức mạnh quỷ dị, khiến Đậu Đậu và tiểu hòa thượng ngay khi chạm vào đã bị thôi miên hôn mê bất tỉnh.

Còn hai thanh phi kiếm thì chui tọt vào bên trong bức tường chắn vô hình, sau đó hóa thành những đốm sáng rồi biến mất!

May mà Bạch tôn giả theo sát phía sau, thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng rơi xuống biển, ngài lập tức ra tay dùng linh lực đỡ lấy họ.

Nhìn bức tường chắn vô hình nhưng hữu hình trước mắt, Bạch tôn giả trầm tư suy nghĩ.

“Phi kiếm biến mất rồi, là pháp thuật chuyển dịch không gian sao?” Phi kiếm dùng một lần bản 004 là truy đuổi theo Tống Thư Hàng mà đến...

Hiện giờ nó đâm sầm vào lớp tường chắn phía trước, nghĩa là chiếc máy bay Tống Thư Hàng đang đi cũng đã chui vào trong bức tường đó rồi?

Vậy lớp tường chắn này dẫn đến đâu?

Bạch tôn giả bước đi trong hư không như đi trên đất bằng, tiến đến trước bức tường chắn trong suốt kia.

“Là Đảo Thần Bí sao?” Ngài thầm nghĩ.

Gần đây hiện tượng quỷ dị trên bầu trời Đông Hải chỉ có hòn đảo thần bí khiến các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào mất trí nhớ mà thôi.

Suy nghĩ một hồi, Bạch tôn giả đưa tay ấn lên lớp tường chắn.

Ngài vốn luôn muốn tìm kiếm Đảo Thần Bí, nhưng hòn đảo này cứ như chơi trốn tìm với ngài vậy, tìm mãi không thấy.

Chương 299

Khó khăn lắm mới tìm được chút manh mối, Bạch tôn giả tự nhiên không ngại nghiên cứu hòn đảo thần bí này một chút.

Sau đó, khoảnh khắc tay Bạch tôn giả ấn lên bức tường chắn trong suốt... 'rắc rắc rắc' một chuỗi âm thanh lạ vang lên.

Tiếp đó, lớp tường chắn trong suốt ấy như bị vỡ tan, biến mất không dấu vết.

Bầu trời Đông Hải trở lại bình thường, trống rỗng không còn gì cả.

Sắc mặt Bạch tôn giả cứng đờ.

Cần gì phải thế, cần gì phải thế chứ!

Ta chỉ đưa tay ấn một cái thôi mà, đến cả tường chắn cũng vỡ vụn luôn sao?

Thật là không giữ chút thể diện nào vậy? **************** Trên hòn đảo Thành phố trên không Dường như đã qua một khoảng thời gian khá dài kể từ sự cố 'phi kiếm cắt máy bay'.

Tống Thư Hàng dần dần tỉnh lại...

Trong ký ức, hình ảnh cuối cùng là hai thanh phi kiếm dùng một lần bản 004 cắt phăng đầu máy bay như cắt đậu phụ.

Sau đó, Tống Thư Hàng mất sạch tri giác.

Mình còn sống sao?

Hôm nay lại kiên cường sống sót được rồi!

Tống Thư Hàng cảm thán.

“Vậy hiện giờ mình đang ở đâu?” Cậu thầm nghĩ, cảm thấy mình như rơi xuống nước, cơ thể đang chìm trong chất lỏng, nổi lên lặn xuống.

Chẳng lẽ xui xẻo rơi đúng cái hồ hình trăng khuyết kia rồi không?

Trong hồ đó rất có thể có quái vật đấy!

Nhưng mà nước hồ này sao lại có vẻ âm ấm, cảm giác thật dễ chịu.

Hồ bán nguyệt là nước suối nước nóng à?

Đang suy nghĩ, bên tai Tống Thư Hàng lờ mờ vang lên một trận tiếng kêu gấp gáp.

Tiếng kêu đó rất có nhịp điệu, dường như là rất nhiều người cùng đồng thanh hét lớn... không phải tiếng hét kinh hãi, mà là đang hát?

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Sau đó, cậu mở mắt ra.

Rồi cậu ngẩn tò te.

Hồ bán nguyệt cái quái gì!

Suối nước nóng cái quái gì!

Lúc này, cậu đang nằm trong một cái nồi lớn, dưới nồi lửa đang cháy hừng hực.

Nước trong nồi bắt đầu nóng dần lên, từng chuỗi bọt khí đang nổi lên sùng sục.

Hơn nữa Tống Thư Hàng còn thấy trong nước nổi đầy gia vị và rau củ...

Trên người cậu còn bị trói chặt như bó giò.

Cảnh tượng này lập tức làm cậu nhớ đến bộ tộc ăn thịt người trong phim ảnh.

Nhưng trò dùng nồi nấu người sống này hoàn toàn là cảnh hư cấu trong phim thôi mà.

Cho dù là tộc ăn thịt người ngoài đời thực cũng đâu có làm thế này!

Cái diễn biến thần thánh gì thế này?

Là ai đùa ác với cậu vậy?

Tống Thư Hàng nhìn về phía những 'người' đang hò hét bên cạnh nồi.

Sau đó, cậu lại một lần nữa ngây người.

Bởi vì vây quanh cái nồi không phải con người, mà là tổng cộng hơn hai mươi con khỉ đột đen lớn.

Chúng đứng thẳng bằng hai chân, vây quanh cái nồi lớn tiếng gào thét, hoan hô, nhảy nhót.

Trông y hệt những người nguyên thủy thuộc bộ lạc ăn thịt người trong phim.

“Đây là định ăn thịt mình à.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, cậu chưa từng nghĩ có ngày mình lại bị coi là thực phẩm.

Nếu cậu không tỉnh lại kịp thời, e rằng chỉ một hai tiếng nữa thôi, một món ăn mang tên 'Tống Thư Hàng luộc' sẽ được bày lên bàn ăn của lũ khỉ đột, rồi bị chúng ăn sạch cả da lẫn xương.

Hơn nữa... rõ ràng là khỉ đột, tại sao lại biết dùng nồi lớn nấu thức ăn như con người thế này?

Cái nồi này ở đâu ra vậy!

Được rồi, giờ không phải lúc nghĩ chuyện đó.

Tống Thư Hàng khẽ gồng mình, thậm chí chưa cần dùng đến khí huyết chi lực, sợi dây thừng trói cậu đã bị đứt đoạn.

Sau đó, cậu đứng bật dậy từ trong nồi, đưa mắt nhìn quanh.

Tiếp đó cậu phát hiện ở gần đám khỉ đột, nhóm Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y cũng bị trói chặt.

Còn chiếc ba lô và thanh bảo đao Bá Toái đang ở trạng thái ẩn hình của cậu thì bị vứt sang một bên.

May quá... người đầu tiên bị quăng vào nồi nấu là mình.

Nếu lũ khỉ đột chọn ba người kia trước thì có lẽ giờ họ đã bị nấu chín rồi.

Ngoài ra, những hành khách khác đâu rồi?

Nhóm Thổ Ba ba người lúc đó ở cùng cậu trong buồng lái, lẽ nào những hành khách phía sau đã bị thất lạc với nhóm mình rồi sao?

Khi Tống Thư Hàng đột nhiên đứng dậy khỏi nồi, đám khỉ đột đang nhảy múa bỗng khựng lại.

“Hú hú?” “U hú?” Chúng nghi hoặc nhìn 'thức ăn' vừa đứng dậy từ trong nồi.

Một lát sau, con khỉ đột đầu đàn đặc biệt to khỏe gầm lên một tiếng chói tai với Tống Thư Hàng, dùng sức đấm thình thình vào ngực mình.

Thế này là có ý gì?

Tống Thư Hàng nhảy ra khỏi nồi, nắn nắn nắm đấm.

“Hú hú hú.” Con khỉ đột to khỏe dùng cả tứ chi chạm đất, lao điên cuồng về phía Tống Thư Hàng.

Đồng thời, gã này còn thuận tay nhấc một tảng đá lớn ném thẳng vào cậu.

Đám khỉ đột đen này thành tinh hết rồi sao?

Tống Thư Hàng xoay cổ tay, đón lấy tảng đá đang bay tới mà vỗ nhẹ một cái, thi triển Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp.

Cậu dùng kỹ thuật khéo léo trong quyền pháp để hất văng tảng đá khổng lồ đi.

“Hống!” Con khỉ đột to khỏe vồ tới, hai cánh tay dày cộm chộp về phía Tống Thư Hàng.

“Hắc hắc.” Tống Thư Hàng cười ha hả: “Cơ sở quyền pháp số 5!” Cơ sở quyền pháp số 5 là cách tấn công kiểu tông thẳng vào mục tiêu.

Đối mặt với con khỉ đột thể hình to lớn thì chiêu này rất phù hợp.

Con khỉ đột to khỏe chỉ cảm thấy 'thức ăn' trước mắt đột nhiên lóe lên rồi biến mất.

Tiếp đó, nó cảm thấy ngực đau nhói, giống như bị tảng đá lớn va phải khi lở núi vậy.

Con khỉ đột to khỏe bị Tống Thư Hàng hất văng ra xa, ngã vật xuống đất, giãy giụa hồi lâu cũng không bò dậy nổi.

Thông qua cú va chạm này, Tống Thư Hàng cũng thử được chiến lực của đám khỉ đột này.

Cơ thể cường tráng của chúng mạnh gấp đôi khỉ đột bình thường ngoài tự nhiên.

Nếu chỉ tính sức mạnh thuần túy của cơ thể thì đã không thua kém gì tu sĩ cấp độ tam khiếu, tỵ khiếu.

Tất nhiên, tu sĩ nhất phẩm tam khiếu mà vận dụng khí huyết chi lực thì hạ gục lũ khỉ đột này không khó.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Đừng thấy cậu dễ dàng hất văng con khỉ đột kia mà lầm, vừa rồi cậu đã phải dùng đến khí huyết chi lực của tâm khiếu mới làm được như vậy mà vẫn chưa thể khiến nó trọng thương.

Khả năng chịu đòn của lũ khỉ đột này rất mạnh.

Đối phương tuy nhất thời không bò dậy nổi, nhưng chẳng bao lâu sau khi hồi sức, nó vẫn sẽ là một gã khỉ đột anh dũng.

Điều nhức đầu hơn là trước mặt Tống Thư Hàng còn có hơn hai mươi con khỉ đột to khỏe khác.

Sau khi con khỉ đột mạnh nhất bị đánh ngã, những con còn lại có chút ngẩn ngơ.

Chúng gầm gừ nhỏ với Tống Thư Hàng nhưng không lao lên một cách mù quáng.

“Tiên hạ thủ vi cường thôi, nếu không bị chúng bao vây thì sẽ phiền lắm.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, mắt nhìn về phía túi đồ và bảo đao Bá Toái của mình.

Tốt nhất là lấy lại bảo đao Bá Toái trước, có thanh đao đó trong tay thì đối phó với lũ khỉ đột này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tống Thư Hàng hít sâu, vận chuyển công pháp phụ trợ 《Bất Động Kim Cương Thân》, khí huyết chi lực trong bốn khiếu huyệt Tâm, Nhãn, Tỵ, Nhĩ cuồn cuộn, điều chỉnh trạng thái bản thân lên mức tốt nhất.

“Tê tê hống!” Lúc này, con khỉ đột bị đánh văng ban nãy đã bò dậy khỏi mặt đất.

Nó dùng cả tứ chi bò trườn, một lần nữa tiếp cận Tống Thư Hàng.

Những con khỉ đột khác đều dạt sang hai bên nhường đường cho nó đối diện trực tiếp với Tống Thư Hàng.

“Hú hú hú!” Con khỉ đột to khỏe lại đứng thẳng bằng hai chân, dùng lực đấm vào ngực mình phát ra những tiếng 'thình thình'.

Sau đó, nó lại một lần nữa lao thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Vẫn là bài cũ, đang chạy nửa đường thì nó thuận tay nhặt một tảng đá lớn dưới đất ném vào Tống Thư Hàng.

Chương 300

Tống Thư Hàng vẫn rung cổ tay, dễ dàng hất văng tảng đá lớn, sau đó tay phải nắm thành đấm, chuẩn bị thi triển Cơ Sở Quyền Pháp số 1 để đánh bật con khỉ đột to khỏe trước mắt.

Nhưng đúng lúc này, Tống Thư Hàng thấy thân hình con khỉ đột kia hơi khom xuống, vai nhô lên, thực hiện động tác tông mạnh vào mục tiêu.

Tư thế này giống hệt như chiêu Cơ Sở Quyền Pháp số 5 mà Tống Thư Hàng vừa thi triển ban nãy.

Tuy chỉ là học lỏm cái vỏ ngoài... nhưng mới thấy cậu đánh một lần mà đã bắt chước được tư thế giống đến thế, cái thứ này thật sự là khỉ đột sao?

Khả năng học hỏi mạnh mẽ thế này hoàn toàn là cấp độ 'học bá' rồi!

Lúc này, con khỉ đột to khỏe đã lao tới như một chiếc xe ủi đất trước mặt Tống Thư Hàng.

Tuy chỉ là động tác bắt chước bên ngoài, nhưng với thể chất đáng sợ của nó thì cú tông này uy lực cũng không thể xem thường.

Tống Thư Hàng không chọn đối kháng trực tiếp, cậu hơi nghiêng mình, vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》.

Sau đó, cậu bước đi một cách thanh thoát, dễ dàng lách ra sau lưng con khỉ đột.

Tiếp đó, Thư Hàng tung một chưởng vào lưng nó, cú chưởng này bộc phát khí huyết chi lực của hai đại khiếu huyệt 'Tâm khiếu, Nhãn khiếu'.

Chưởng này lực mạnh thế trầm!

Binh!

Con khỉ đột không kịp né tránh, trúng trọn một chưởng.

Lực chưởng xuyên qua lớp lông dày, quán xuyên qua cơ bắp và làm chấn thương nội tạng của nó.

“Ư.” Con khỉ đột thảm thiết đau đớn, bọt mép văng tung tóe.

Đồng thời thân hình nó bị đánh văng về phía cái nồi đang sôi, làm lật úp cái nồi rồi ngã nhào vào đống lửa đang cháy.

Lông trên người nó lập tức bị lửa bén vào, nó thét lên thảm thiết...

Tuy nhiên, rất nhanh sau đó nó đã nhanh trí lăn lộn liên tục trên mặt đất, lợi dụng việc lăn lộn để dập tắt ngọn lửa trên người.

Xem ra đối với việc xử lý khi bị lửa cháy trên người, chúng rất có kinh nghiệm?

Ước chừng ngày thường chúng không ít lần bị lửa thiêu?

Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật.

Nói thật, đây thực sự là khỉ đột bình thường chứ không phải tinh tinh tinh à?

Con khỉ đột to khỏe sau khi lăn lộn mấy vòng trên mặt đất thì yếu ớt nằm gục, bất động.

Lần này nó thực sự bị trọng thương, trong thời gian ngắn đừng mong bò dậy nổi!

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn bầy khỉ.

“U hú, u hú.” Bầy khỉ gầm gừ giận dữ với Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, lại một con khỉ đột cao lớn khác tách khỏi đám đông lao về phía Tống Thư Hàng.

Ô kìa?

Đám khỉ đột này còn có tinh thần kỵ sĩ, không đánh hội đồng mà lại chơi trò đấu đơn sao?

Lúc này, con khỉ đột cao lớn đang lao đến được nửa đường thì thuận tay nhặt một tảng đá lớn ném về phía Tống Thư Hàng.

Sát, trước khi đánh nhau cứ phải ném đá trước, hóa ra đây không phải tuyệt chiêu riêng của con khỉ đột ban nãy mà là thiên phú chủng tộc của cả bầy này à?

“Ném đá vô ích với tôi thôi!” Tống Thư Hàng vẫn đưa tay vỗ nhẹ hất văng tảng đá đó đi.

Tuy nhiên, một chuyện khiến cậu kinh ngạc đã xảy ra.

Con khỉ đột cao lớn khi tiếp cận cậu thì hai cái chân ngắn cũn đột nhiên bước ra vài bước kỳ quái... chính là bộ pháp mà Tống Thư Hàng đã thi triển 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 lúc trước!

Sau đó, con khỉ đột này lách ra sau lưng Tống Thư Hàng, dùng sức tung một chưởng vào lưng cậu!

Toàn bộ chuỗi hành động này chính là kỹ thuật mà Tống Thư Hàng đã dùng để đánh bại con khỉ đột to khỏe trước đó.

Khả năng bắt chước giỏi thật!

Tuy mấy bước bộ pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 này vẫn chỉ là cái vỏ bên ngoài, nhưng khả năng học tập của đám khỉ đột này đúng là nghịch thiên mà!

Có nên cân nhắc bắt một con về cho Bạch tiền bối chơi không nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đối mặt với cú chưởng từ phía sau của con khỉ đột cao lớn, Tống Thư Hàng vung chân tung một cú 'mã thị hậu đề' (ngựa đá ngược) về phía nó.

Cú đá này đi sau mà đến trước, trực tiếp đá bay con khỉ đột cao lớn.

Thể chất con khỉ đột này rõ ràng không bằng con trước đó, ngực bị Tống Thư Hàng đá mạnh một cái, sau khi ngã xuống đất liền sảng khoái hôn mê bất tỉnh, không bò dậy được nữa.

Tống Thư Hàng đưa mắt quét qua mười chín con khỉ đột còn lại.

Nếu cứ chơi trò đấu đơn từng con một thì hạ gục bầy khỉ này không khó!

Nhưng mà, bầy khỉ này liệu có tiếp tục đấu đơn không?

Câu trả lời là... không.

Sau khi hai con khỉ đột mạnh nhất bị Tống Thư Hàng hạ gục, mười chín con còn lại gầm lên rồi đồng loạt lao về phía cậu.

Điều tuyệt vọng hơn là khi chạy được nửa đường, chúng đồng loạt cúi người nhặt những tảng đá lớn, rồi hung hăng ném thẳng vào Tống Thư Hàng.

Đúng là thiên phú chủng tộc mà!

Một lúc mà ném nhiều đá thế này, số lượng đã tạo ra sự biến đổi về chất, lực sát thương và độ đe dọa tăng lên gấp bội!

Tống Thư Hàng nhìn cả màn hình đá bay tới mà cảm thấy gan mình đau nhói. ************ Ở một nơi khác.

Trên thảo nguyên cách bầy khỉ không xa...

Xác chiếc máy bay gặp nạn nằm rải rác trên cỏ, nhưng phần đầu máy bay thì chẳng biết văng đi đâu rồi.

Hành khách trong thân máy bay khá may mắn, họ không phải trực diện hứng chịu uy lực của phi kiếm dùng một lần như nhóm Tống Thư Hàng.

Hơn nữa khi sự cố xảy ra, máy bay đã dưới tác dụng của 'Cấm không trận pháp' mà từ từ hạ xuống.

Cái trận pháp cấm bay này không phải trực tiếp kéo vật thể trên không rơi xuống đất, mà là cưỡng chế giải trừ lực bay của vật thể, rồi lại có một luồng sức mạnh nâng đỡ vật thể trên không, từ từ hạ độ cao...

Sau khi máy bay rơi xuống thảo nguyên, tuy nhiều hành khách bị thương nhưng đều còn sống.

Nhưng hiện giờ... hơn hai mươi hành khách vừa thoát chết lại lập tức phải đối mặt với một cơn đại nạn khác.

Tổng cộng hơn năm mươi con khỉ đột đen nhanh chóng kéo đến ngay khi máy bay vừa hạ cánh, hành khách còn chưa kịp phản ứng thì bầy khỉ đã tản ra thành vòng tròn, bao vây hơn hai mươi người lại.

Đám khỉ đột đen này sau khi bao vây hành khách xong, chúng còn lôi dây thừng ra, trông có vẻ như định trói từng người một lại.

Trong đám người lập tức vang lên tiếng phụ nữ thét chói tai và tiếng trẻ con khóc lóc...

“Chúa ơi, chuyện gì thế này?” Một ông chú da đen dùng tiếng Anh kêu thất thanh, giọng ông ta bẩm sinh đã lớn nên nhất thời át cả tiếng hét của phụ nữ và tiếng khóc của trẻ nhỏ.

Trong ấn tượng của ông chú da đen, khỉ đột thông thường chỉ khoảng ba mươi con một đàn thôi chứ, hơn năm mươi con trước mắt này sao lại tụ tập lại với nhau được?

Hơn nữa, khỉ đột còn biết lấy dây thừng trói người!

Đây là cái giống khỉ đột quái quỷ gì vậy?

Tiếng kêu thất thanh của ông chú da đen quá lớn, thu hút sự chú ý của bầy khỉ.

Một con khỉ đột to cao bước ra khỏi đàn, đi đến trước mặt ông chú gầm lên một tiếng thật lớn.

Hình như tiếng kêu vừa nãy của ông chú bị bầy khỉ coi là lời khiêu khích chăng?

Tiếp đó, con khỉ đột to cao đấm vào ngực mình rồi lao thẳng vào ông chú như một chiếc xe húc.

Ông chú da đen lập tức bủn rủn cả chân.

Con khỉ đột lao đến trước mặt ông chú, tung một đấm khiến ông chú ngất xỉu tại chỗ.

“Xì!” Trên mặt con khỉ lộ rõ vẻ khinh bỉ.

Sau đó nó lấy dây thừng ra, thành thạo trói ông chú lại.

Thật là một cảnh tượng bi thương.

Nhưng không hiểu sao, nhìn một con khỉ đột đen dùng dây thừng trói một ông chú da đen một cách thành thạo, mọi người cứ cảm thấy có cái gì đó vô tình chọc đúng vào dây thần kinh hài hước của mình.

Trói xong ông chú, con khỉ đột gầm lên một tiếng với đám người: “Hú hú hú!” Sau đó hai tay nó bắt đầu điên cuồng đấm vào ngực mình, thực hiện động tác đặc trưng kinh điển của loài khỉ.

Những hành khách còn lại sợ khiếp vía.

Có người cuống quýt mò điện thoại, vô vọng gọi điện cầu cứu; có người thét chói tai, nước mắt không ngừng rơi; có người thu mình thành một đống, run bần bật...

Hơn hai mươi hành khách còn lại trên máy bay, trong đó mười hai người là phụ nữ yếu đuối.

Chín người đàn ông còn lại thì năm người là nhân viên văn phòng bụng phệ.

Bốn người còn lại thì một người là ông chú da đen đã bị trói thành đòn bánh tét.

Một người là cậu bé nhỏ nhắn dễ thương.

Một người là vị giáo sư già tóc trắng xóa.

Cuối cùng là Joseph - học trò danh nghĩa của Tống Thư Hàng.

Ngoại trừ Joseph và ông chú da đen trông có vẻ có chút chiến lực ra, những người còn lại đều là hạng người yếu ớt.

Những thanh niên trai tráng khỏe mạnh trên máy bay trước đó đều đã biến thành hạt ánh sáng rồi biến mất hết rồi.

Thật là một cảnh tượng khiến người ta tuyệt vọng!

Cô nàng Lục Phỉ nấp trong đám đông, nhỏ giọng hỏi: “Chị ơi, giờ mình phải làm sao?” Chị của Lục Phỉ nhíu mày, thở dài: “Phiền phức rồi, bị bao vây thế này, với tình trạng hiện giờ của chúng ta thì căn bản không thể thoát khỏi tay bầy khỉ được.” Bên cạnh họ, Joseph nghiến răng, im lặng bảo vệ hai cô gái nhỏ.

Chương 301

Con gái ông đã biến mất trên máy bay rồi, giờ đây ông tuyệt đối không thể để hai cô bé này gặp chuyện nữa!

Joseph nhìn hơn năm mươi con khỉ đột hung thần ác sát trước mắt, lúc này phía họ đã rơi vào tuyệt lộ.

Lúc này... nếu không đứng lên phản kháng thì chỉ có con đường chết.

Nhưng nếu phản kháng, bên mình hai mươi người già yếu bệnh tật đấu với năm mươi con khỉ đột lực lưỡng, kiểu gì cũng thấy không có cửa thắng.

Có lẽ, bây giờ là lúc mình phải sử dụng võ học tuyệt thế mà sư phụ đã truyền dạy!

Joseph nắm chặt nắm đấm.

Joseph có niềm tin tuyệt đối vào sư phụ Tống Thư Hàng, ông tin rằng vị sư phụ có thể đánh nổ không khí chỉ bằng một cái phất tay nhẹ nhàng ấy chắc chắn sẽ truyền dạy cho mình thần công tuyệt thế.

Tuy ông mới chỉ luyện tập hơn một tháng, nhưng Joseph thực sự cảm thấy mình đã mạnh lên rất nhiều.

“Hú hú hú!” Lúc này, con khỉ đột to cao lại gầm lên với đám người, dùng sức đấm vào ngực.

Phía sau nó, những con khỉ khác cũng gầm lớn, cầm dây thừng từng bước áp sát đám người.

Động tác của chúng rất đồng nhất... trông y hệt như một nhóm người đang hành động vậy.

Con khỉ đột to cao lộ vẻ hài lòng trên mặt.

Sau đó, nó lại lấy ra một sợi dây thừng, vươn tay chộp lấy một cô tiếp viên ở gần đó.

Lúc này, Joseph cuối cùng cũng đứng ra, giận dữ hét lên: “Dừng tay!” Con khỉ đột nghi hoặc quay đầu lại nhìn Joseph.

Joseph ánh mắt hung hãn, vẻ mặt nghiêm túc.

Tiếp đó, ông bắt đầu thi triển tiết tấu đầu tiên của 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 - Tiết dự bị.

Đầu tiên, giữ tư thế đứng thẳng, tiếp theo tay trái giơ lên phía trên bên trái, mắt nhìn tay trái.

Bước tiếp theo, chân phải bước sang phía trước bên phải thành tư thế cung bộ, đồng thời tay trái đưa từ bên hông vào trong rồi hạ xuống phía trước, mắt nhìn tay phải.

Sau đó chân phải thu về tư thế đứng thẳng, đồng thời hai tay giơ sang hai bên lên trên (lòng bàn tay hướng ra ngoài), hơi ngẩng đầu.

Joseph nhìn con khỉ đột to cao với vẻ khiêu khích.

Con khỉ đột ngẩn ra một lúc.

Sau đó trên mặt nó lộ ra vẻ suy nghĩ.

Tiếp đó, nó lộ vẻ khinh bỉ - cái biểu cảm này quá sống động, y hệt con người vậy.

Tiếp theo, con khỉ đột to cao đứng thẳng dậy!

Tay trái nó giơ lên phía trên bên trái, mắt nhìn tay trái!

Chân phải nó bước sang bên cạnh, đồng thời tay trái đưa từ hông vào trong rồi hạ xuống phía trước, mắt nhìn tay phải!

Cuối cùng, chân phải nó thu về tư thế đứng thẳng, đồng thời hai tay giơ sang hai bên lên trên (lòng bàn tay hướng ra ngoài), hơi ngẩng đầu.

Động tác hoàn hảo, mượt mà như nước chảy mây trôi, căn bản không giống như lần đầu tập!

Rất vừa mắt!

Sau khi tập xong tiết đầu của 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》, con khỉ đột quay đầu lại nhìn Joseph với vẻ đầy khiêu khích!

“Làm sao có thể, chỉ nhìn một thoáng mà đã học được công pháp luyện thể của mình rồi?” Ước Sắt Phu trợn tròn mắt, rõ ràng chỉ là một con đại tinh tinh đáng ghét thôi mà, sao lại có khả năng học tập mạnh đến thế!

Lúc này, con đại tinh tinh vạm vỡ đối diện lắc đầu quầy quậy, cuối cùng... lại còn giơ ngón tay thối về phía Ước Sắt Phu!

Nhóm tinh tinh này tuyệt đối không phải lần đầu tiên thấy loài người, hơn nữa còn học được rất nhiều thứ từ con người.

“Cuồng vọng, vừa rồi chỉ là khởi động đơn giản thôi!” Ước Sắt Phu nghiến răng, hít sâu một hơi rồi bắt đầu thi triển thức thứ hai của 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》, quyền thư kinh hoạt mạch.

Được rồi, cái tên này là do Ước Sắt Phu tự mình bổ sung, thực tế nó chính là bài ‘vận động vươn thở’!

Ước Sắt Phu đầu tiên đứng thẳng, sau đó hai tay đấm thẳng lên trên, lòng bàn tay hướng về phía trước!

Tiếp đó, hạ thấp trọng tâm xuống tư thế bán túng, đồng thời hai tay đấm xuống dưới, lòng bàn tay hướng ra sau.

Hoàn tất xong thì đứng dậy, tiếp tục đấm lên trên rồi lại đấm xuống dưới.

Kết thúc loạt đấm, chân trái bước lên trước thành hình cung bộ, hai cánh tay đưa từ phía trước ra hai bên trên cao, nắm đấm biến thành lòng bàn tay, khẽ ngẩng đầu.

Xong xuôi, anh trở về tư thế đứng thẳng ban đầu, hít sâu một hơi, nhả ra một ngụm trọc khí!

Con đại tinh tinh vạm vỡ trố mắt nhìn Ước Sắt Phu, nó gãi gãi đầu.

Ước Sắt Phu nhếch môi cười, tư thế của thức thứ hai phức tạp hơn thức thứ nhất nhiều, tinh tinh dù sao cũng chỉ là tinh tinh, không học nổi thức thứ hai đâu nhỉ?

Nhưng ngay lúc đó, con tinh tinh vạm vỡ kia đột nhiên lộn nhào một cái ra sau, đứng thẳng dậy, rồi hai tay đấm thẳng lên trời, lòng bàn tay hướng về phía trước!

Tiếp theo là bán túng, hai tay đấm xuống... cuối cùng, nó trở về tư thế đứng thẳng, hít sâu một hơi, nhả ra một ngụm trọc khí!

Ngay cả động tác nhả khí cũng được nó học theo y như đúc.

Vẫn giống như lần trước, nó sao chép hoàn hảo toàn bộ động tác của Ước Sắt Phu!

Sau khi làm xong một lần, con đại tinh tinh vạm vỡ lộ vẻ mặt vẫn chưa thỏa mãn.

Đột nhiên, nó vung tay thật mạnh.

Ở phía sau nó, hơn năm mươi con đại tinh tinh như nhận được tín hiệu, bắt đầu vỗ tay chân xuống đất theo nhịp, miệng đồng thanh hò hét: “Hống!

Hống!

Hống!

Hống!” Trong tiếng hống đó, con tinh tinh vạm vỡ bắt đầu thực hiện lại bài ‘vận động vươn thở’.

Hơn nữa, tốc độ của nó càng lúc càng nhanh!

Tiếng hống của bầy tinh tinh phía sau cũng dồn dập hơn.

Đến cuối cùng, con tinh tinh vạm vỡ thực hiện bài thể dục với tốc độ nhanh gấp ba lần Ước Sắt Phu.

Hình ảnh nó thực hiện với tốc độ gấp ba trông chẳng khác gì video đang được tua nhanh...

Sau khi làm xong, nó giơ cao hai tay.

Phía sau, hơn năm mươi con đại tinh tinh đồng thanh reo hò.

Con tinh tinh vạm vỡ xoay người như một vị vua đang tận hưởng sự tung hô của thần dân, chẳng khác nào một siêu sao thực thụ.

Cuối cùng, nó xoay người lại lần nữa, đôi môi khẽ động, mũi phún ra hơi khí, một biểu cảm ‘khinh bỉ’ phiên bản tinh tinh hiện ra sống động trước mặt mọi người...

Phía sau, những người bị bao vây đã hoàn toàn ngơ ngác.

Họ căn bản không biết dùng biểu cảm gì để diễn tả nội tâm hỗn loạn của mình lúc này: đó là một sự kết hợp giữa 70% sợ hãi, 10% buồn bực, 10% kinh ngạc và 10% mông lung.

Cô nàng Lục Phỉ cẩn thận hỏi: “Chị ơi, đây là...

đấu vũ (dance battle) ạ?” Chị của Lục Phỉ im lặng một lát: “Chắc là đấu thể dục?

Mà nói đi cũng phải nói lại, đây là bài thể dục gì thế?” “Là bài 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》, em đã đặc biệt lên mạng tra rồi.” Lục Phỉ trả lời.

Lúc trước khi thấy Gia Cát Nguyệt đăng video lên mạng trường, cô đã chuyên môn đi tra xem Ước Sắt Phu tập bài thể dục nhịp điệu nào, sau khi đối chiếu thì xác định là 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》.

Nhắc đến Gia Cát Nguyệt, Lục Phỉ liền cẩn thận tìm kiếm trong đám người...

Quả nhiên, Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương đều không có ở đây!

Còn có Tống Thư Hàng, Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và bạn gái của cậu ấy là Nha Y cũng không có mặt.

Lục Phỉ nhớ lại, trước khi máy bay gặp sự cố, Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương đang muốn đi về phía khoang lái để xem tình hình của Tống Thư Hàng.

Xem ra mấy người họ đã bị lạc khỏi đoàn cùng với phần đầu máy bay rồi.

“Thời Đại Tại Triệu Hoán?

Hóa ra là bài này à...

Bài này có bao nhiêu tiết?” Lục tỷ tỷ hỏi.

Lục Phỉ nhẩm tính trong đầu rồi đáp: “Tổng cộng mười tiết.” “Chỉ có mười tiết thôi sao...” Ánh mắt Lục tỷ tỷ nhìn ra xung quanh.

Vòng vây của hơn năm mươi con đại tinh tinh dày đặc như một cái thùng sắt, trừ khi mọc cánh bay ra, bằng không căn bản không có kẽ hở nào để chạy trốn.

Như vậy, đợi vị đại thúc người nước ngoài kia làm xong mười tiết thể dục, sau khi lũ tinh tinh đấu xong, chắc chắn sẽ là lúc chúng phát động tấn công lại lần nữa.

Phải nghĩ cách thôi!

Trước khi đại thúc Ước Sắt Phu làm xong mười tiết này, phải tìm cách trốn ra ngoài.

Lục tỷ tỷ nỗ lực ép mình bình tĩnh lại.

Trong lúc não bộ cô đang vận hành hết công suất thì Ước Sắt Phu đã bắt đầu làm đến tiết thứ năm 'vận động mở ngực'.

Vì con đại tinh tinh vạm vỡ kia đang sử dụng kỹ năng 'gia tốc thể dục', Ước Sắt Phu cũng phải nỗ lực gia tăng tốc độ, nên mới chớp mắt đã làm đến tiết thứ năm.

Lục tỷ tỷ khổ sở vò đầu bứt tai: "Đáng ghét, trước ưu thế sức mạnh tuyệt đối, mưu kế gì cũng không dùng được." Không xong rồi, cứ thế này thì bài thể dục của đại thúc Ước Sắt Phu sẽ xong sớm thôi!

Ít nhất phải tìm cách câu giờ thêm chút nữa để nghĩ ra kế thoát thân chứ!

Lúc này, Lục Phỉ đột nhiên lên tiếng hỏi hơn hai mươi hành khách may mắn còn sống sót: "Xin hỏi, có ai biết nhảy breakdance hay gì không?" "Nhảy breakdance?" Các hành khách đầu tiên là ngẩn ra, sau đó mắt sáng rực lên!

Đúng rồi, bầy tinh tinh này dường như rất giỏi và rất thích bắt chước động tác của con người, nhìn cái cách con tinh tinh vạm vỡ kia 'đấu thể dục' với Ước Sắt Phu là biết.

Nếu vậy, có lẽ nhảy một đoạn breakdance cũng có thể khơi gợi hứng thú của chúng.

Hơn nữa... breakdance có một số động tác độ khó rất cao, với cơ thể của tinh tinh thì rất khó để bắt chước.

Thậm chí có những động tác có thể khiến lũ tinh tinh bị loạn nhịp, tạo cơ hội cho mọi người bỏ chạy!

Chương 302

“Tôi biết!” Một giọng nói vang lên.

Mọi người nhanh chóng nhìn về phía phát ra âm thanh...

Kết quả thấy đại thúc người da đen đang bị trói nghiến lại lộ vẻ đắc ý: “Tôi là cao thủ breakdance đây!” Được rồi, các anh bạn da đen có lẽ đều rất giỏi nhảy nhót.

Nhưng giờ ông có là ông hoàng breakdance cũng vô dụng, ông đang bị trói thành cái đòn bánh tét, lại còn bị một con tinh tinh dắt dây thừng, ai mà dám lên cởi trói cho ông cơ chứ!

“Khụ khụ, hay là để tôi thử xem.” Một người đàn ông hơi mập đứng dậy, cười khổ nói: “Hồi trẻ tôi cũng có học qua nhảy nhót.” Nhưng sau đó... sau khi đi làm, anh ta không còn nhảy nữa.

Vì anh ta có gia đình, phải nuôi sống gia đình nên không thể sống tùy ý điên cuồng như thời trẻ được nữa.

Cơ thể từng linh hoạt giờ cũng vì công việc mà trở nên phát tướng, trình độ nhảy nhót không biết đã mai một đi bao nhiêu...

“Đại ca cố lên!” Lúc này, cậu bé nhỏ nhắn dễ thương lên tiếng cổ vũ người đàn ông đó.

Anh ta hít sâu một hơi, nghiến răng lấy hết can đảm đi về phía sau Ước Sắt Phu.

Chỉ đợi Ước Sắt Phu kết thúc mười tiết thể dục, anh ta sẽ lên tiếp quản, nhảy vài đoạn xem có thể thu hút sự chú ý của lũ tinh tinh không.

Nếu chúng hứng thú thì tốt nhất, bằng không... kết cục thế nào thì chẳng cần nói cũng biết.

“Không biết cái thân hình này của mình giờ còn làm nổi mấy động tác đó không?” Người đàn ông thầm nghĩ, bắt đầu âm thầm vận động gân cốt.

Biết đâu đây sẽ là lần cuối cùng anh ta được nhảy trong đời.

Có thể dùng niềm đam mê breakdance thuở trẻ để kết thúc cuộc đời... có lẽ cũng là một cái kết không tệ.

Vài phút sau.

Ước Sắt Phu đã dùng tốc độ nhanh gấp tám lần để hoàn thành tiết cuối cùng ‘vận động điều hòa’ của 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》.

Anh đã dốc hết bình sinh ra để gia tốc, hai tay múa máy tạo thành tàn ảnh.

Cũng may là hơn một tháng qua, ngày nào anh cũng kiên trì tập mười lăm lần bài thể dục này nên mới có thể làm nhanh đến thế.

Con đại tinh tinh đối diện chăm chú đứng yên tại chỗ nhìn Ước Sắt Phu hoàn thành.

Với tốc độ gấp tám lần, nếu nó không tập trung thì sẽ bị lỡ mất vài nhịp ngay.

Làm xong, Ước Sắt Phu thở hồng hộc nhìn chằm chằm con tinh tinh, không nói lời nào.

Con tinh tinh vạm vỡ trầm tư một lát, sau đó nó đứng dậy, xoạt xoạt xoạt!

Nó dùng tốc độ nhanh gấp mười lần để thực hiện xong ‘vận động điều hòa’.

Hoàn thành xong, nó lại tiếp tục như một siêu sao đón nhận sự hoan hô của bầy đàn.

Ước Sắt Phu âm thầm thở dài: “Sư phụ, tôi tận lực rồi.” Thật đáng tiếc, anh vẫn chưa luyện ra khí cảm, chưa trở thành cao thủ võ lâm thực thụ...

Thật sự đáng tiếc mà.

“Người anh em, làm tốt lắm.

Tiếp theo để tôi.” Lúc này, người đàn ông hơi mập lẳng lặng bước lên, vỗ vai Ước Sắt Phu.

Ước Sắt Phu nghi hoặc nhìn người đàn ông đó.

Anh ta tiến lên phía trước bầy tinh tinh, giơ tay ra làm một động tác khiêu khích kiểu đấu vũ.

Con tinh tinh vạm vỡ nghi hoặc nhìn Ước Sắt Phu, rồi lại nghi hoặc nhìn người đàn ông này.

Lúc này, người đàn ông bắt đầu phô diễn breakdance.

Anh ta đang nhảy bằng cả mạng sống của mình, vì đây có lẽ là điệu nhảy cuối cùng.

Những động tác mà trước đây anh ta không dám làm, lần này lại được bộc phát vượt mức bình thường!

Anh ta cảm thấy điệu nhảy này chắc chắn là điệu nhảy tuyệt vời nhất đời mình.

Phía sau anh ta, những hành khách sống sót đều reo hò cổ vũ, tiếng reo hò đó là sự khẳng định dành cho anh ta.

Lúc này, con tinh tinh vạm vỡ nghiêng đầu, vẻ nghi hoặc trên mặt ngày càng đậm.

Một lát sau, nó gãi đầu, rồi vỗ vai một con tinh tinh khác thấp hơn một chút nhưng cũng rất lực lưỡng ở bên cạnh.

Con tinh tinh thấp lùn đó bước ra, nó lao về phía người đàn ông đang nhảy múa!

Sau đó... nó tung một đòn khiến người đàn ông đang nhảy ngất xỉu tại chỗ.

Rồi nó lôi dây thừng ra, thuần thục trói anh ta lại...

Tiếng reo hò của đám đông đột ngột im bặt, mọi người trợn mắt há mồm... hồi lâu không nói nên lời.

Nhảy breakdance không thu hút được sự tò mò bắt chước của lũ tinh tinh ư?

Tại sao bài thể dục giữa giờ lại có thể làm được điều đó chứ, tại sao?

Con tinh tinh thấp lùn lôi người đàn ông hơi mập trở lại bầy đàn.

Sau đó, con tinh tinh vạm vỡ dẫn đầu kia giơ cao hai tay, rồi dùng nắm đấm nện mạnh vào ngực mình, ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào Ước Sắt Phu.

Chiến ý rừng rực!

“Chỉ còn cách liều mạng thôi sao?” Ước Sắt Phu thầm nghĩ.

Sau đó, anh gầm lên một tiếng để lấy dũng khí, rồi dứt khoát lao về phía con tinh tinh vạm vỡ kia... *************** Ở một nơi khác.

Thành phố Ôn Châu, đường Bạch Kình, nhà Tống Thư Hàng.

Nhà của bà Lý hàng xóm hôm qua đột nhiên dọn đi sạch sẽ, nghe nói có một đại gia đã trả cái giá mà gia đình bà Lý không thể từ chối để mua lại căn nhà đó.

Vị đại gia kia ngay hôm nay đã nóng lòng dọn vào ở.

Vân Vụ đạo nhân ngân nga câu hát, tay xách theo ít quà nhỏ, thong dong đi về phía nhà Tống Thư Hàng.

Gã nhấn chuông cửa.

Rất nhanh sau đó, mẹ Tống xuống mở cửa.

“Chào cậu, cậu tìm ai?

Ơ?

Là cậu à?” Mẹ Tống nhìn Vân Vụ đạo nhân, kinh ngạc kêu lên.

Đây chẳng phải là bệnh nhân bị thương nặng mà Tống Thư Hàng nhặt về mấy hôm trước sao.

Sau đó bệnh nhân này bỏ trốn ngay trong đêm, còn cuỗm luôn một chiếc chăn bông của nhà bà nữa!

“Đại muội tử chào chị, chính là tôi đây, tôi tên Lý Nguyên.” Vân Vụ đạo nhân lộ ra nụ cười đôn hậu: “Mấy hôm trước đa tạ cậu em Thư Hàng giúp đỡ nên vết thương của tôi mới mau lành, lần này tôi đến để cảm ơn.

Ngoài ra, gần đây tôi vừa mua nhà ở gần đây, từ nay chúng ta là hàng xóm rồi.” Nói xong, Vân Vụ đạo nhân nhiệt tình đưa túi quà tinh tế lên.

Mẹ Tống nhận lấy quà, nhìn nụ cười đôn hậu của Vân Vụ đạo nhân thì lập tức có ấn tượng tốt.

“Người đến là được rồi, còn tặng quà cáp làm gì!

Mau vào nhà ngồi chơi.” Mẹ Tống cười nói.

“Vậy tôi không khách khí vào xin chén nước uống nhé.” Vân Vụ đạo nhân tiếp tục cười hàm tiếu.

Gã tìm đến tận cửa để làm gì?

Chính là để vào nhà Tống Thư Hàng, ké một chút hơi hám từ khối ‘Ngộ Đạo Thạch’ trên người cậu ấy để đột phá cảnh giới nhỏ Ngũ phẩm hiện tại!

Sau khi vào nhà, Vân Vụ đạo nhân lại không thấy Thư Hàng đâu.

Gã giả vờ tiện miệng hỏi: “Ơ, tiểu hữu Thư Hàng không có nhà sao?” “À, nó sáng sớm nay đã đi du lịch với bạn cùng phòng rồi.

Nghe nói là đi nước ngoài đến một hòn đảo nghỉ dưỡng nào đó, bọn trẻ bây giờ là thế đấy, nghỉ hè là không ngồi yên được, cứ muốn ra ngoài chơi.” Mẹ Tống bưng trà lên, mỉm cười nói.

Đi chơi rồi... lại còn là đi nước ngoài nữa à?!

Có cần trùng hợp thế không!

Vân Vụ đạo nhân ngây người như phỗng.

May mà gã cũng là tu sĩ sống mấy trăm năm rồi, tuy một nửa cuộc đời bị phong ấn nhưng kinh nghiệm tùy cơ ứng biến vẫn rất phong phú.

Trước khi mẹ Tống nhận ra gã đang ngẩn người, gã đã tiếp tục lộ ra nụ cười đôn hậu: “Vậy bao giờ cậu ấy mới về?

Lần trước đi vội quá, tôi còn chưa kịp đích thân cảm ơn nữa.” “Ít thì bảy tám ngày, nhiều thì mười ngày nửa tháng.” Mẹ Tống trả lời đại.

Tống Thư Hàng nói là đi khoảng bảy ngày, nhưng vạn nhất gặp cô nàng Vũ Nhu Tử kia thì biết đâu lại đi lâu hơn một chút!

Khóe mắt Vân Vụ đạo nhân giật giật.

Mẹ nó chứ, mấy ngày qua gã thức đêm ghé thăm mấy chục nhà, gây ra bốn năm mươi vụ đại án thần trộm mới gom đủ tiền mua căn nhà cạnh nhà Tống Thư Hàng.

Gã làm lụng vất vả như thế để làm gì?

Chẳng phải là để sớm ngày ké được cái Ngộ Đạo Thạch của Tống Thư Hàng sao!

Nhưng giờ Vân Vụ đạo nhân cảm thấy mình không còn thiết sống nữa rồi.

Đối mặt với những khối đá từ bầy tinh tinh bay tới như mưa, Tống Thư Hàng chỉ còn cách vận dụng thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 đến cực hạn, nhanh chóng lùi lại để tránh né trận mưa đá này.

“Không thể kéo dài thêm nữa.” Tống Thư Hàng liếc nhìn Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Nha Y đang bị trói.

Phải nhanh chóng giải quyết lũ tinh tinh này, kéo dài thêm vạn nhất xảy ra biến số gì xấu thì an toàn của bạn cùng phòng sẽ không được đảm bảo.

Nghĩ đến đây, cậu nghiến răng, nhanh chóng vẽ một ‘Lôi phù’ lên lòng bàn tay phải.

Chương 303

Lúc này, con tinh tinh xông lên đầu tiên gào thét, lao vút đến trước mặt Tống Thư Hàng, trong tay nó lại còn cầm một thanh trường đao.

Chẳng biết lũ tinh tinh này giấu vũ khí ở đâu mà đột nhiên lôi ra được.

“Là đao à.” Tống Thư Hàng chớp thời cơ, thân hình lóe lên, lao thẳng vào lòng con tinh tinh đó.

Sau đó, cậu một tay nắm lấy cổ tay nó, đoạt lấy thanh đao.

Miệng khẽ quát: “Chưởng Tâm Lôi!” Lôi phù trong lòng bàn tay bị kích hoạt.

Trong tiếng hồ quang điện nổ lách tách, Chưởng Tâm Lôi xuất hiện trong lòng bàn tay phải, bị Tống Thư Hàng nện mạnh lên ngực con đại tinh tinh!

“U u u!” Con tinh tinh thảm thiết kêu lên, ngực bị đánh thủng một lỗ lớn, miệng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài.

Sau khi ngã xuống đất, nó co giật vài cái rồi tắt thở.

Những con tinh tinh còn lại thấy vậy liền phẫn nộ gầm lên, càng điên cuồng lao về phía Tống Thư Hàng.

“Hỏa Diễm Đao!” Tống Thư Hàng xoay cổ tay cầm đao, kích hoạt kỹ năng ‘Hỏa Diễm Đao’ trên nhẫn đồng cổ.

Oanh!

Trên thanh trường đao, ngọn lửa bùng cháy dữ dội, Tống Thư Hàng vung thanh hỏa đao, đạp thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 lao vào bầy tinh tinh.

Tốc độ của cậu quá nhanh, tựa như một tia sáng lướt qua chín con tinh tinh đang xông lên đầu tiên.

Ánh đao lửa kéo theo một vệt hình chữ ‘Z’.

Khi ngọn lửa trên đao tắt đi, chín con tinh tinh ở hàng thứ hai đồng loạt ngã xuống, theo chân con đầu tiên lên đường xuống hoàng tuyền.

Những con tinh tinh còn lại lập tức khựng lại, kinh hãi nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thừa cơ vận chuyển mẹo nhỏ của tinh thần lực là ‘Tinh Thần Uy Áp’, ánh mắt lạnh lùng quét qua bầy tinh tinh, uy áp trấn xuống.

Đám tinh tinh còn sống lập tức rú lên quái dị, quay đầu bỏ chạy tán loạn.

Tống Thư Hàng thầm thở phào, không đuổi theo chúng.

Chạy đi là tốt nhất, cậu cũng không có sát ý lớn đến thế.

Cậu cầm ngược thanh đao, đi về phía các bạn cùng phòng, định cắt dây thừng gọi họ dậy.

Nhưng mới đi được hai bước, thanh trường đao trong tay đột nhiên bùng lên ánh sáng như ngọn lửa...

Sau đó, thanh đao hóa thành những hạt phân tử ánh sáng, tan rã như cát bụi, rơi đầy mặt đất.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, cậu lập tức nhớ tới lời Cao Mỗ Mỗ đã nói trên máy bay.

Lúc đó những hành khách mất tích trên máy bay chính là trên người bùng lên ánh sáng như lửa, sau đó hóa thành hạt ánh sáng biến mất!

Y hệt thanh đao này!

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nhìn về phía những con tinh tinh vừa bị mình giết.

Quả nhiên... con tinh tinh bị trúng ‘Chưởng Tâm Lôi’ và những con bị ‘Hỏa Diễm Đao’ chém chết đều đang bùng lên ánh sáng, rồi từ từ tan biến thành những hạt ánh sáng.

“Chuyện này là thế nào?” Tống Thư Hàng cau mày.

Những con tinh tinh này chân thực vô cùng, nhưng cảnh tượng sau khi chết lại mang lại cảm giác hư ảo.

Vừa cực kỳ hư ảo, vừa cực kỳ chân thực!

“Chân thực huyễn tượng?” Trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra cảnh ‘Sa mạc nóng bỏng’ của Bạch tôn giả.

Chẳng lẽ, ‘Thần Bí Đảo’ mà mình đang ở chính là một nơi được cấu thành từ ‘Chân thực huyễn tượng’?

Những nhân vật chết trong ‘Chân thực huyễn tượng’ sẽ biến thành hạt ánh sáng biến mất sao?

Tống Thư Hàng chưa từng thấy cảnh những ‘Tống Thư Hàng’ bị thích khách giết liên tục trong huyễn tượng của Bạch tôn giả, nên cậu không biết người bị giết trong huyễn tượng sẽ như thế nào.

Nếu không, cậu chắc chắn sẽ lập tức liên hệ cảnh này với ‘Chân thực huyễn tượng’.

“Không đúng, Thần Bí Đảo không đơn giản là ‘Chân thực huyễn tượng’ như vậy.

Cổ Hồ Quan Chân Quân và Bắc Hà tiền bối trong nhóm từng mang được bảo vật từ đảo này ra mà.

Tuy chỉ là mấy món bảo vật cấp thấp, nhưng Thần Bí Đảo chắc chắn không chỉ là ‘huyễn tượng’ đơn thuần.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hơn nữa, dù có phải ‘Chân thực huyễn tượng’ hay không cũng không được khinh suất, vì ngay cả trong chân thực huyễn tượng, nếu chết thì cũng là chết thật.

Vì nó vừa là huyễn tượng, lại vừa là chân thực!

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng tiến lên lấy lại ba lô của mình, rồi dùng bảo đao Bá Toái cắt dây thừng cho Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Nha Y.

Cả ba người đều bị thương nhẹ, nhưng may mà không nguy hiểm đến tính mạng.

Tống Thư Hàng chạm vào nhẫn đồng cổ, dùng tinh thần lực kích hoạt pháp thuật trị thương.

Trên nhẫn đồng cổ, kỹ năng Hỏa Diễm Đao nhị phẩm một ngày kích hoạt được 3 lần, còn pháp thuật trị thương thì dùng được nhiều lần hơn, một ngày 8 lần, nhưng chỉ có thể dùng cho từng người một và hiệu quả cũng chỉ ở cấp độ nhị phẩm.

Còn Tụ Linh Pháp Trận thì là hiệu ứng vĩnh cửu.

Sau khi dùng pháp thuật trị thương cho ba người Cao Mỗ Mỗ, một lát sau họ lần lượt tỉnh lại.

“Ơ?

Thư Hàng?

Đây là đâu?” Cao Mỗ Mỗ day day thái dương, cảm thấy đầu óc mình cứ như bị nhồi hồ dán vậy.

“Trên hòn đảo bay mà chúng ta thấy khi ở trên máy bay.” Tống Thư Hàng đáp.

Đồng thời, cậu không khỏi thầm nghĩ: Nếu đây là Thần Bí Đảo thì khi rời đi, mình sẽ bị mất trí nhớ sao?

Ơ, đợi đã!

Trước khi rời đảo, các tiền bối có nhắc đến việc mất trí nhớ về Thần Bí Đảo đều là do các tu sĩ chủ động dùng 'Ký ức phong ấn pháp'.

Vậy thì... người bình thường trong cơ thể không có khí huyết, chân khí hay linh lực, họ làm sao phong ấn ký ức của chính mình?

Tống Thư Hàng vò đầu.

Thôi kệ, chuyện đó tính sau, quan trọng nhất bây giờ là tìm cách rời khỏi đây.

Còn về việc rời đảo thế nào, trong đầu cậu lập tức hiện lên bản đồ nhìn từ trên cao của hòn đảo mà cậu thấy trong 'giấc mơ'.

Thảo nguyên, rừng rậm, hồ trăng khuyết và tòa cổ thành khổng lồ kia.

Đến tòa 'cổ thành' đó xem sao, có lẽ ở đó có thể tìm được manh mối để rời đi.

Không thể ở ngoài đồng hoang quá lâu, trên hòn đảo này có những yêu thú đủ sức truy sát cả 'Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng' đấy!

"Hòn đảo bay..." Cao Mỗ Mỗ cười khổ: "Mình đang mơ à?" Tống Thư Hàng: "Tôi cũng hy vọng mình đang mơ." "Những người khác đâu?" Thổ Ba nhìn quanh, thấy chỉ có bốn người bọn họ.

"Chắc là bị lạc rồi, lúc đó chúng ta ở trong khoang lái, những người khác đều ở phía sau.

Nên mấy đứa mình mới ở cùng nhau." Tống Thư Hàng nói.

Nha Y tựa vào lòng Cao Mỗ Mỗ hỏi: "Tiếp theo chúng ta phải làm gì?" "Tìm các hành khách khác trước đã, bạn Lục Phỉ và chị gái, rồi cả

Gia Cát Nguyệt, Gia Cát Trung Dương và Ước Sắt Phu đều ở khoang sau, có lẽ họ đang ở cùng những hành khách khác.” Tống Thư Hàng suy tính.

Trên hòn đảo đầy rẫy nguy hiểm này, sức mạnh của một mình cậu quá nhỏ bé.

Hy vọng cậu có thể đưa bạn bè đến cổ thành bình an...

Còn những hành khách khác, chỉ cần không có ai ác ý gây rối thì cậu tự nhiên cũng sẽ đưa họ đi cùng.

“Cũng đúng, phải tìm đám Lục Phỉ về đã.” Cao Mỗ Mỗ theo thói quen định đẩy kính, nhưng kính của cậu đã bị rơi mất trong lúc máy bay gặp sự cố rồi.

Cao Mỗ Mỗ chỉ đành xoa xoa mũi: “Có thấy xác máy bay không?

Nếu gặp sự cố thì chắc phải thấy khói hay gì đó chứ?” “Chúng ta tìm chỗ cao nhìn xuống xem sao, hy vọng có thể thuận lợi tìm thấy họ.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu có chút lo lắng về những nguy hiểm rình rập trên đảo, ngoài ra trong lúc tuyệt vọng tột độ, một số kẻ có tâm lý đen tối cũng có thể trở thành yếu tố nguy hiểm.

Hy vọng sẽ không xuất hiện loại người đen tối cần phải bị che mờ mười tám cộng kia!

Sự lo lắng của Tống Thư Hàng rõ ràng là dư thừa, vì những hành khách còn sống sót đang đồng tâm hiệp lực đối phó với bầy tinh tinh biết tập thể dục giữa giờ kia. ************ Lúc này, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Gần đây vì lý do mất trí nhớ nên số lần lên mạng có phần giảm bớt, ‘Cổ Hồ Quan Chân Quân’ ngoi lên: “Bắc Hà đạo hữu, công ty sản xuất thiết bị thể hình dưới trướng huynh còn không?

Thiết bị huấn luyện cho đệ tử trong đạo quan của ta lại bị hỏng gần hết rồi...” Theo sự phát triển của thời đại và công nghệ, các môn phái tu chân cũng đưa vào thiết bị thể hình để đệ tử nhập môn Nhất phẩm rèn luyện thân thể, hiệu quả cũng rất khá.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời: “Ta đâu có đầu tư công ty thiết bị thể hình nào đâu...

Vốn dĩ ta chỉ có một người quen cấp dưới hợp tác với một nhà sản xuất, sau đó đặt hàng một lô thiết bị cường độ cao ở đó thôi.

Nhưng ba bốn năm trước, nhà sản xuất đó đầu tư trái ngành sang bất động sản, xui xẻo nên thua lỗ phá sản rồi.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “......” “Đợi Hoàng Sơn Chân Quân lên mạng đi, ta nhớ tiền bối có rất nhiều cơ sở sản xuất loại máy móc này đấy.” Bắc Hà Tán Nhân đáp.

“Được rồi, đành vậy thôi.

Thật sự không được thì ta tự mua lại một công ty sản xuất thiết bị thể hình vậy.” Cổ Hồ Quan Chân Quân nói.

Đang lúc hai vị tiền bối trò chuyện thì Bạch tôn giả lên mạng.

“Cổ Hồ đạo hữu, Bắc Hà đạo hữu, hai người đang ở đây thì tốt quá.

Ta có việc nhờ hai người.” Bạch tôn giả gửi một biểu tượng mặt cười.

Bắc Hà Tán Nhân: “Bạch tiền bối có việc gì xin cứ dặn dò.” Bạch tôn giả: “Hai người giúp ta tổng kết toàn bộ tư liệu về ‘Thần Bí Đảo’ đi, kèm theo một số suy đoán của hai người nữa!” Cổ Hồ Quan Chân Quân nghi hoặc hỏi: “Bạch tiền bối có hứng thú với Thần Bí Đảo ạ?” “Ừ, ta vẫn luôn có hứng thú với nó.” Bạch tôn giả trả lời: “Ngoài ra, Tống Thư Hàng vừa mới đi máy bay, đâm đầu thẳng vào trong đó rồi...

Ta cần tìm hiểu thông tin về hòn đảo đó xem có thể vớt cậu ấy ra bình an không.” Tiểu hữu Thư Hàng vào Thần Bí Đảo rồi?

Cậu ấy vẫn liều lĩnh như mọi khi nhỉ!

Trong lòng mấy vị tiền bối trong nhóm lập tức hiện lên ý nghĩ này.

Nhóm Tống Thư Hàng đã thuận lợi tìm thấy máy bay gặp nạn và các hành khách.

Rất may mắn, suốt quãng đường đi không gặp phải yêu thú khủng khiếp nào truy sát.

Khi tìm thấy các hành khách, Tống Thư Hàng cảm thấy cả người mình như muốn nổ tung.

Chương 304

Chỉ thấy hơn năm mươi con đại tinh tinh bao vây khoảng hai mươi hành khách...

Sau đó, hai mươi hành khách bị ép xếp thành bốn hàng ngay ngắn.

Ngay phía trước họ là một con đại tinh tinh vạm vỡ...

đang tập bài thể dục 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》, nó đang dẫn đoàn.

Còn ở dưới, gần hai mươi hành khách với biểu cảm phức tạp trên mặt đang tập theo nó!

Đây là cái cảnh tượng gì thế này, Tống Thư Hàng suýt nữa thì muốn chọc mù mắt mình.

Dù tinh tinh có thành tinh đi nữa thì cũng không thể nhân tính hóa như đám tinh tinh này chứ?

Ở phía sau bầy đàn, một đại thúc da đen, một người trung niên hơi mập, một lão giáo thụ già nua, một tiếp viên hàng không và cậu đệ tử danh nghĩa Ước Sắt Phu đang bị trói thành đòn bánh tét ném trên đất.

“Chuyện này là sao?” Cao Mỗ Mỗ đứng ở chỗ cao, nheo mắt lại.

Cậu ta bị cận thị nên nhìn cảnh tượng từ xa rất mờ, nhưng chỉ cần bổ não một chút là biết chuyện gì đang xảy ra phía trước!

“Lũ tinh tinh đang dạy hành khách tập thể dục giữa giờ à?” Thổ Ba len lén lấy điện thoại ra định quay lại cảnh này.

Tiếc là khoảng cách hơi xa, quay được chỉ là những đốm đen thui.

“Đang đóng phim à?” Nha Y lẩm bẩm, dù nói thế nào thì cảnh tinh tinh dạy người tập thể dục cũng quá sức tưởng tượng.

Trong lúc mọi người đang bàn tán...

đột nhiên, trong nhóm người đang tập, cậu bé kia không theo kịp tốc độ của mọi người, bị lỡ mất vài nhịp.

Ngay lúc đó, từ bầy tinh tinh bao quanh, một con tinh tinh hùng hổ lao tới chộp lấy cậu bé.

Nó thuần thục trói cậu bé lại rồi lôi ra phía sau làm bạn với đại thúc da đen, vị giáo thụ, cô tiếp viên và Ước Sắt Phu.

“Còn có cả hình phạt nữa à?” Thổ Ba cảm thấy tam quan của mình hôm nay cuối cùng đã hoàn toàn vỡ vụn.

Cao Mỗ Mỗ dở khóc dở cười: “Đây là ‘Hành tinh khỉ’ phiên bản đời thực à?” Cảnh tượng trước mắt còn khoa ảo hơn cả phim khoa học viễn tưởng nữa có được không?

Khóe môi Tống Thư Hàng giật giật, sau đó khẽ nói: “Mọi người cứ ở đây đừng cử động, để tôi lên xem sao.” “Cậu đi một mình à?

Để tôi đi cùng!” Thổ Ba nghiến răng nói.

“Đúng thế, có đi thì cả đám cùng đi.” Cao Mỗ Mỗ cũng nghiến răng phụ họa.

“Không sao đâu, tôi lên xem một mình thôi, có nguy hiểm tôi sẽ chạy về ngay.

Mọi người biết mà, dạo này tôi có tập luyện nên chạy nhanh lắm.” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên nói.

Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba nghĩ cũng đúng, lần trước Tống Thư Hàng còn đoạt giải quán quân chạy marathon của trường mà.

Hai người họ mà đi theo thì khéo lại thành gánh nặng.

“Cẩn thận đấy nhé, tôi nghe nói đại tinh tinh khi bộc phát chạy thẳng cũng nhanh lắm, nhất định phải chú ý an toàn.” Cao Mỗ Mỗ cẩn thận dặn dò.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Mọi người nấp cho kỹ, đừng để bị phát hiện.” Sau đó, cậu một mình nhanh chóng tiếp cận bầy tinh tinh.

Trong quá trình tiếp cận, Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, đưa tinh thần lực của mình lên trạng thái mạnh nhất.

Nhắc đến 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 thì phải nói một chút về trạng thái ‘Chân Ngã’ gần đây của cậu... phong cách của Chân Ngã đã hoàn toàn bị vặn vẹo.

Trong ý thức hải, Chân Ngã vẫn ngồi xếp bằng vững chãi như trước.

Có lẽ vì luyện công pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 nên kiểu tóc của Chân Ngã đã biến thành kiểu búi tóc của thư sinh cổ đại, diện mạo tường hòa, mang theo ba phần khí chất nho nhã.

Nói sao nhỉ... những thay đổi từ cổ trở lên của Chân Ngã khiến Tống Thư Hàng rất hài lòng.

Nhưng từ cổ trở xuống, nó đột nhiên biến thành những khối cơ bắp cuồn cuộn, y hệt cơ bắp của vận động viên thể hình.

Từng khối cơ bắp to lớn, rắn chắc, gân xanh nổi đầy.

Thấp thoáng trên ‘cơ bắp’ của Chân Ngã còn có những tia sáng vàng lóe lên.

Đó là kết quả của việc tu luyện 《Bất Động Kim Cương Thân》.

Hơn nữa, Chân Ngã không mặc áo, bên dưới chỉ mặc một chiếc quần đùi bốn màu sặc sỡ.

Đối với hình ảnh Chân Ngã, Tống Thư Hàng đã hoàn toàn tuyệt vọng... giờ cậu chỉ có một mục tiêu, đợi đến ngày mình cá chép hóa rồng, hóa hư thành thực, chuyển đổi khí huyết trong cơ thể thành chân khí, cậu nhất định phải tìm thật nhiều ‘đạo gia kiếm pháp’ và ‘nho môn công pháp’ để tu luyện.

Tuyệt đối phải xoay chuyển lại hình tượng Chân Ngã này!

Rất nhanh sau đó, Tống Thư Hàng đã áp sát bầy tinh tinh.

Trong quá trình tiếp cận, lại có thêm năm sáu hành khách vì không theo kịp động tác thể dục của con tinh tinh dẫn đoàn mà bị trói nghiến ném sang chỗ Ước Sắt Phu.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, tay nắm chặt bảo đao Bá Toái.

Đối phương có hơn năm mươi con đại tinh tinh, cậu không dám lơ là, sợ bầy tinh tinh nổi điên sẽ vô ý làm hại hành khách.

Sau khi tiếp cận đến khoảng cách thích hợp, Tống Thư Hàng đột nhiên lộ diện, một tay nắm chặt bảo đao Bá Toái.

Đồng thời vận chuyển mẹo nhỏ tinh thần lực ‘Tinh Thần Uy Áp’, dốc toàn bộ tinh thần lực tích lũy bấy lâu chuyển hóa thành uy áp trấn áp xuống hơn năm mươi con đại tinh tinh trước mặt!

Cùng lúc đó, ngón tay cậu chạm nhẹ vào hộ phù ‘Thanh Phong Gia Tốc’ treo trước ngực, một lớp linh lực màu xanh nhạt bao quanh người Tống Thư Hàng, gia tốc cho cậu lên đến cực hạn.

Tống Thư Hàng cần lũ tinh tinh để lộ sơ hở trong nháy mắt, sau đó dưới tác dụng của Thanh Phong Gia Tốc, cậu sẽ giải quyết phần lớn bầy tinh tinh trong chớp mắt.

Như vậy mới cứu được các hành khách.

Lúc đó, lũ tinh tinh còn lại có thể từ từ xử lý.

Tinh thần uy áp trấn xuống toàn bộ lũ tinh tinh, đồng thời cũng bao trùm lên cả những hành khách bình thường.

Trong lúc cấp bách, Tống Thư Hàng căn bản không kịp phân loại mục tiêu.

Dưới tinh thần uy áp, tất cả lũ tinh tinh đều khựng người lại.

Giây tiếp theo, ngay khi Tống Thư Hàng định thi triển 'Hỏa Diễm Đao' để diệt sạch bầy tinh tinh thì tất cả bọn chúng đột nhiên rú lên một tiếng rồi chạy tán loạn như ong vỡ tổ...

Chúng chạy cực nhanh, chỉ trong nháy mắt đã không còn sót lại con nào.

Tống Thư Hàng đứng hình tại chỗ, cậu đã bật cả gia tốc lên rồi mà lũ tinh tinh này lại đột nhiên chạy sạch sành sanh như thế.

Cảm giác này giống như đấm một cú thật mạnh vào đống bông vải vậy, bực bội không tả nổi.

Chẳng lẽ kỹ xảo 'Tinh Thần Uy Áp' của mình lại đột phá rồi?

Tống Thư Hàng nghi hoặc.

"Sư phụ!

Sư phụ!" Lúc này, Ước Sắt Phu đang bị trói thấy Tống Thư Hàng xuất hiện liền mừng rỡ kêu to.

Anh như một con sâu béo, vui vẻ ngoáy mông lết về phía cậu.

Còn những hành khách bị ép tập thể dục thì một lần nữa nhũn chân ngã xuống đất, người thì khóc rống lên, người thì cười nắc nẻ, người thì nằm bò ra vì mệt lả, ai nấy đều dùng cách riêng để giải tỏa cảm xúc.

"Là bạn Thư Hàng." Lục Phỉ và chị gái cũng chẳng màng hình tượng mà ngồi bệt xuống đất nhìn bóng lưng cậu.

Tuy không biết tại sao Tống Thư Hàng vừa xuất hiện là bầy tinh tinh đã chạy sạch.

Nhưng dù thế nào đi nữa, chỉ cần chúng biến đi là tốt rồi.

Tống Thư Hàng nhìn lớp pháp thuật hỗ trợ ‘Thanh Phong Gia Tốc’ trên người mình, cậu cẩn thận bước tới một bước, dưới sự nâng đỡ của thanh phong linh lực, cơ thể cậu dường như mất đi trọng lực, cả người phiêu lơ lửng một cách khoa trương... dưới chân như có lò xo, có một luồng lực vô hình đẩy cậu nhảy vọt lên.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của rất nhiều hành khách, Tống Thư Hàng như một con cào cào, cứ thế nhảy tưng tưng về phía Ước Sắt Phu.

Vị tiên sinh Tống Thư Hàng này định làm cái gì thế?

Phần lớn hành khách đều không hiểu nổi tại sao cậu lại cứ nhảy tưng tưng như vậy.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới nhảy đến được bên cạnh Ước Sắt Phu, lau mồ hôi trán rồi ngồi xuống cởi trói cho anh.

Sau đó lại lần lượt cởi trói cho những người khác.

Đại thúc da đen sau khi được giải thoát thì mừng phát khóc, ông cứ ngỡ mình chắc chắn phải chết rồi, không ngờ lại thoát nạn trong gang tấc.

Những người khác cũng có tâm trạng tương tự.

Sau khi cứu những người bị trói, Tống Thư Hàng lại vẫy tay gọi Lục Phỉ và chị gái trong đám đông.

Hai chị em lục đục đứng dậy đi tới chỗ cậu.

Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi: “Lục Phỉ, Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương không ở đây với các bạn à?” Lục Phỉ lắc đầu: “Hai người họ dường như bị lạc mất rồi, mình cứ tưởng họ đang ở cùng cậu chứ.” “Vậy à.” Tống Thư Hàng day day chân mày...

Hành khách trên máy bay bị chia ra làm mấy nhóm tản lạc, thật đau đầu.

“Tôi với Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và bạn gái cậu ấy bị rơi xuống một chỗ, không ở cùng nhóm Gia Cát; trước mắt để tôi đưa mọi người đến nơi an toàn đã, sau đó sẽ tìm cách tìm đám Gia Cát Trung Dương sau.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói đoạn, cậu nhìn lướt qua các hành khách xung quanh.

Mọi người đều không có kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã, sau khi thoát khỏi nanh vuốt của bầy tinh tinh, họ không hề giữ cảnh giác mà ai nấy đều uể oải nghỉ ngơi trên đất.

Đừng nói là những hành khách này, ngay cả Tống Thư Hàng cũng chẳng có kinh nghiệm gì, cùng lắm chỉ là xem mấy chương trình sinh tồn trên tivi thôi.

Thôi bỏ đi, trước tiên cứ đưa Lục Phỉ và đám hành khách này hội quân với đám Cao Mỗ Mỗ rồi đưa họ vào cổ thành đã.

Thư Hàng thầm nghĩ.

“Mọi người giữ yên lặng một chút.” Tống Thư Hàng vỗ tay nói.

Dù sao cũng nhờ cậu đến mà lũ tinh tinh mới bỏ chạy nên các hành khách tạm thời im lặng nhìn cậu.

“Khụ, mọi người cũng thấy rồi đấy, nơi hoang dã này không hề an toàn, ngoài bầy tinh tinh ra còn có những hung thú khác.

Lúc nãy tôi và các bạn đã thấy một tòa cổ thành ở hướng kia.

Nếu ai muốn đi cùng tôi thì tôi sẽ đưa mọi người đến cổ thành đó.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Những người trong đám hành khách nhìn cậu, có người vui mừng, có người cảm kích...

Chương 305

nhưng cũng không tránh khỏi có người nghi hoặc.

Mỗi người đều có suy nghĩ riêng.

Nhưng Tống Thư Hàng lúc này không quản được nhiều thế.

Ai muốn đi cùng thì cậu sẽ ra sức chăm sóc trên đường đi.

Ai không muốn thì cậu cũng chẳng cưỡng cầu.

Cậu chưa đến mức là kẻ tốt bụng thái quá đến mức phải van nài người khác để mình giúp đỡ.

Bây giờ cậu chỉ có thể dốc hết sức làm những gì mình có thể làm... dù sao thì miễn cưỡng cũng chẳng có hạnh phúc. ************ "Thực lực là Nhất phẩm Ngũ khiếu, cảnh giới Nhĩ khiếu đã khai." "Rất trọng tình nghĩa, tâm tư tỉ mỉ." "Ồ, còn sẵn lòng chủ động đi tìm và giúp đỡ các hành khách còn lại sao?

Thuộc tính người tốt à?" "Chà... vết nhơ trong cuộc đời ta mà, chào mừng đến với 'Thiên Giới Đảo'!" Cuối cùng, vị lão giáo thụ kia, bốn phụ nữ và ba nhân viên văn phòng hơi mập chọn ở lại lập đội riêng.

Những người còn lại chọn đi theo Tống Thư Hàng đến cổ thành.

Lão giáo thụ rất tò mò về hòn đảo kỳ quái này.

Người khác không biết chứ ông lại nhận ra những loại thực vật nhỏ dưới chân mình và những cây đại thụ chọc trời đằng xa đều là những thực vật đã tuyệt chủng trên Trái Đất.

Những thực vật vốn chỉ thấy trong sách giáo khoa giờ đây lại hiện ra sống động trước mắt.

Vì vậy ông chọn ở lại đây để nghiên cứu những loài thực vật quý hiếm này, tốt nhất là mang được ít mẫu vật sống về.

Theo lão giáo thụ, dù sao cũng đã biết hướng cổ thành rồi, ông có thể đuổi theo bất cứ lúc nào.

Được rồi... những kẻ cuồng nghiên cứu bình thường rất lý trí, nhưng một khi đã phát điên thì chẳng ai cản nổi.

Linh hồn nghiên cứu của lão giáo thụ đang bùng cháy, dù vừa trải qua thảm họa tinh tinh cũng không ngăn được sự nhiệt tình của ông.

Còn bốn phụ nữ và ba nhân viên văn phòng kia hiển nhiên cũng có những toan tính riêng.

Tống Thư Hàng không ép buộc họ.

Nhưng trước khi dẫn đội rời đi, cậu vẫn chỉ rõ hướng ‘cổ thành’ cho nhóm lão giáo thụ.

“Cuối cùng, cháu vẫn muốn nhắc nhở mọi người, nơi này rất nguy hiểm... không chỉ có bầy tinh tinh đâu, mà còn những mối nguy hiểm tiềm tàng lớn hơn nhiều, mọi người hãy tự bảo trọng.” Tống Thư Hàng nói.

Việc cần làm cậu đã làm, lời cảnh báo cũng rất trực tiếp rồi.

Tiếp theo nhóm lão giáo thụ có nghe theo hay không, cuối cùng là sống hay chết thì phải xem tạo hóa của chính họ thôi.

Chị em Lục Phỉ, Ước Sắt Phu, cậu bé nhỏ, đại thúc da đen, cô tiếp viên hơi mập và năm nữ hành khách khác đi theo Tống Thư Hàng rời đi.

Sau đó, Cao Mỗ Mỗ, Nha Y và Thổ Ba từ chỗ ẩn nấp chui ra hội quân với họ.

“Thư Hàng, lúc nãy là thế nào vậy?” Cao Mỗ Mỗ hoàn toàn không hiểu nổi, sao cậu vừa xuất hiện là lũ tinh tinh chạy sạch sành sanh thế?

Tống Thư Hàng đâu phải mãnh thú, mà cho dù có là hổ chúa sơn lâm đi nữa thì trước mặt năm mươi con tinh tinh lực lưỡng cũng chỉ có nước chạy mất dép thôi chứ.

"Tôi cũng chỉ lẳng lặng ló mặt ra thôi mà, chính tôi cũng đang mịt mờ đây." Tống Thư Hàng cười khổ, cậu chỉ mới tung một phát 'Tinh Thần Uy Áp' thôi, ai ngờ lũ tinh tinh đó lại yếu bóng vía thế?

Tiếp đó cậu nói: "Đừng nói nhiều nữa, trên đảo đầy rẫy nguy hiểm, chúng ta cứ vào cổ thành lánh tạm đã." Cao Mỗ Mỗ lẳng lặng gật đầu.

Cả nhóm dưới sự dẫn dắt của Tống Thư Hàng tiến về hướng 'cổ thành'.

"Hy vọng đi đường bình an, Bạch tiền bối, phù hộ cho con may mắn!" Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện.

Theo lời các tiền bối trong nhóm mô tả, đến Ngũ phẩm Linh Hoàng hay thậm chí là Lục phẩm Chân Quân còn nếm đủ mùi đau khổ ở Thần Bí Đảo này, cái loại tép riu Nhất phẩm như cậu không khéo bị lũ yêu thú trên đảo hành cho ra bã mất.

Lúc này nhất định phải có khí vận hộ thân mới được.

Mà nhắc đến khí vận thì... cầu ai cũng chẳng bằng cầu Bạch tiền bối.

Theo lời Vũ Nhu Tử thì ước với Bạch tiền bối linh nghiệm lắm!

Suốt quãng đường đi, Tống Thư Hàng tỏa rộng tinh thần lực, duy trì mẹo nhỏ 'Tinh Thần Trinh Thám'.

Nhờ đó cậu dẫn dắt đội ngũ tránh được rất nhiều dã thú nhìn có vẻ hung dữ đang rình rập.

Tuy nhiên dã thú rình rập cũng chẳng đáng ngại bằng yêu thú.

Nếu đụng phải yêu thú, Tống Thư Hàng đoán chừng khi tinh thần trinh thám của mình vừa chạm tới đối phương thì đối phương đã phát hiện ra cả nhóm từ lâu rồi.

Lúc đó yêu thú ăn thịt loại lớn chắc chắn sẽ có một bữa no nê.

Rất nhanh sau đó, đội của Tống Thư Hàng đã băng qua bình nguyên, đến rìa rừng rậm.

Ở vị trí này đã có thể nhìn thấy thấp thoáng bóng dáng của tòa cổ thành đằng xa!

“Có cổ thành thật kìa!” Đại thúc da đen phấn khích kêu lên.

Hóa ra ông ta không hoàn toàn tin lời Tống Thư Hàng, nhưng thấy mọi người đều đi theo cậu nên ông cũng đi theo đoàn.

Lục Phỉ khẽ nói: “Nhìn qua cảm giác giống như kiến trúc cổ của Âu Lạc (Việt Nam cổ đại) vậy.” “Thật là một nơi huyền bí.” Lục tỷ tỷ hiển nhiên có hứng thú nồng nhiệt với nơi này.

Vì phấn khích nên giọng của mọi người vô tình hơi to lên.

Tống Thư Hàng vội vàng ra hiệu giữ yên lặng: “Suỵt... mọi người cẩn thận một chút, đoạn đường tiếp theo chúng ta phải đi vòng qua rìa rừng rậm, đừng gây ra tiếng động quá lớn.” Nghĩ tới bầy tinh tinh đáng sợ mà cũng nực cười kia, mọi người im bặt, không dám gây tiếng động nữa.

Sau khi ổn định tâm lý, Tống Thư Hàng tiếp tục dẫn mọi người tiến lên.

Trong tâm lý học có định luật Murphy, đại ý là: Nếu một việc có khả năng trở nên tồi tệ hơn, bất kể khả năng đó nhỏ đến đâu thì nó vẫn sẽ xảy ra.

Hay như tục ngữ có câu: Ghét của nào trời trao của nấy.

Khi mọi người đang cẩn thận tiến bước...

đột nhiên, từ trong rừng rậm cách đó hơn trăm mét, một sinh vật màu xanh khổng lồ đứng bật dậy.

Những cây đại thụ ở rìa rừng đều cao khoảng mười mét, nhưng khi sinh vật khổng lồ kia đứng dậy, nó còn cao hơn cả ngọn cây đến nửa người!

Thân hình nó vạm vỡ đầy sức mạnh, khắp người phủ đầy lớp vảy cứng cáp, đôi mắt lạnh lùng.

“Khủng long!” Cao Mỗ Mỗ trợn tròn mắt, không thể tin nổi.

“Trông giống thằn lằn hơn, nhưng là phiên bản phóng to gấp nhiều lần.” Thổ Ba hiển nhiên khá am hiểu về loài bò sát, cậu nuốt nước miếng nói.

“Xì xì!” Cái gã khổng lồ cao khoảng mười bốn mét kia thè lưỡi ra, đôi mắt to lớn hướng về phía đám Tống Thư Hàng.

Cảnh tượng này khiến người ta không khỏi liên tưởng đến cảnh thằn lằn ăn kiến... mà hiện tại, bọn họ chính là những con kiến đáng thương đó.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước miếng, với kích thước khổng lồ thế này, dù cậu có dốc toàn lực thi triển ‘Chưởng Tâm Lôi’ cũng chẳng thể hạ gục nổi.

Mười bốn mét, một kích thước khiến cậu tuyệt vọng.

Cậu thầm nắm chặt bảo đao Bá Toái, chỉ xem thanh đao này có phá nổi lớp phòng ngự của con thằn lằn khổng lồ kia không.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị liều mạng...

Đột nhiên... con thằn lằn cao lớn trước mắt đột ngột thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường cũng thấy rõ.

Từ độ cao mười bốn mét thu nhỏ dần, từ lúc cao hơn ngọn cây chẳng mấy chốc chỉ còn cao bằng cây đại thụ, rồi tiếp tục thu nhỏ, thu nhỏ... và nhanh chóng biến mất tăm!

“???” Một hàng dấu hỏi hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng, cái này là đang diễn trò gì thế?

“Ảo ảnh sa mạc à?” Nha Y nhỏ giọng hỏi.

Mọi người như sực tỉnh rồi gật đầu, có vẻ như chỉ có cách giải thích này mới hợp lý cho việc con thằn lằn khổng lồ đột nhiên thu nhỏ rồi biến mất như vậy.

“Dù là cái gì đi nữa... tôi thấy chúng ta nên một hơi chạy đến cổ thành thì tốt hơn.” Tống Thư Hàng nuốt nước miếng nói.

“Đồng ý.” “Tôi cũng nghĩ vậy.” Các hành khách phía sau hiển nhiên đã bị cảnh tượng lúc nãy dọa cho khiếp vía, đôi chân vốn mỏi nhừ sau quãng đường dài bỗng chốc tràn đầy sức mạnh.

Tiềm năng con người giống như rãnh ngực vậy, cứ ép là sẽ có. ******* “Không phải kiểu người tốt rập khuôn.” “Vậy thì gặp cậu ta ở cổ thành trước đi.” Tống Thư Hàng cõng cậu bé nhỏ, dẫn mọi người đến sát mép cổ thành.

Tường thành của cổ thành đại thể có kết cấu theo kiểu Âu Lạc.

Tuy nhiên, hình dáng những bức tường cao lớn lại rất kỳ quái, chúng có dạng kim tự tháp bậc thang, từng tầng từng tầng xếp chồng lên nhau.

Mỗi tầng cao mười mét, tổng cộng bốn tầng.

Ngay cả cửa thành cũng cao đến tám mét, rộng khoảng bốn làn xe chạy, một cánh ‘đại môn kim loại’ còn to hơn cả cửa đập thủy điện khổng lồ mấy lần đang đóng chặt cửa thành.

Trên cánh cổng kim loại điêu khắc một số hoa văn huyền bí, nhìn sơ qua thì có vẻ như là đồ trang trí.

Nhưng khi nhìn kỹ, Tống Thư Hàng phát hiện cách sắp xếp của mỗi hoa văn đều có thứ tự.

Rất nhiều hoa văn kết hợp lại dường như hình thành một đạo thuật trận pháp khổng lồ.

Chỉ là không biết công hiệu của trận pháp này là gì?

Quả nhiên tòa cổ thành này là do tu sĩ xây dựng, ở đây chắc chắn có thể tìm được cách rời khỏi Thần Bí Đảo!

Tống Thư Hàng thầm chắc chắn.

Lúc này, mọi người phía sau kinh ngạc nhìn bức tường thành cao ngất và cánh cổng kim loại nặng nề kia... loại cổng này thì làm sao mà đóng mở được cơ chứ?

“Thư Hàng, chúng ta vào bằng cách nào?” Cao Mỗ Mỗ hỏi, bên cạnh cổ thành không thấy người canh gác, cánh cổng này nhìn cũng chẳng giống cửa tự động, làm sao vào được đây?

Chương 306

“Tôi cũng không biết... tôi cũng lần đầu đến đây như mọi người thôi mà.” Tống Thư Hàng đáp: “Để tôi đi loanh quanh xem có cách nào vào không.

Mọi người cứ nghỉ ngơi tại chỗ, đừng có chạy lung tung.” Thực tế chẳng cần Tống Thư Hàng khuyên bảo, cũng chẳng ai muốn chạy lung tung cả.

Con thằn lằn khổng lồ dài mười mấy mét lúc nãy đã dọa mọi người khiếp vía rồi, huống hồ còn bầy tinh tinh dở khóc dở cười kia nữa.

Hơn nữa, mọi người chạy từ thảo nguyên đến tận đây đã sớm kiệt sức.

Hiện giờ tất cả đều ráng lết đến chân tường thành rồi ngồi bệt xuống nghỉ ngơi, chẳng còn hơi sức đâu mà hành động nữa.

“Tôi còn chút sức, để tôi đi tìm với cậu.” Thổ Ba đứng dậy, cậu vốn hay vận động nên vẫn còn sức.

Cao Mỗ Mỗ đấm đấm đôi chân, cười nói: “Để tôi đi cùng nữa, cổ thành to thế này, thêm người tìm sẽ nhanh thấy manh mối hơn.” “Không cần đâu, cậu với Thổ Ba ở lại đây chăm sóc Nha Y và Lục Phỉ.” Tống Thư Hàng cười nói.

Ngộ nhỡ Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba đều đi theo cậu mà để Nha Y với Lục Phỉ ở lại thì cậu thật sự không yên tâm.

Cao Mỗ Mỗ nhìn cô bạn gái Nha Y đang mệt lả trong lòng mình, thở dài nói: “Vậy cậu phải cẩn thận đấy, tòa cổ thành này cứ mang lại cảm giác kỳ quái thế nào ấy.” “Yên tâm, tôi chạy nhanh lắm.” Tống

Thư Hàng cười đáp.

Sau đó cậu vẫy tay, men theo tường thành đi về phía bên trái.

“Sư phụ, đợi em với!

Em đi với thầy!” Lúc này Ước Sắt Phu lồm cồm bò dậy, nhanh chóng đuổi theo Tống Thư Hàng.

Thể lực của anh rất tốt, chạy suốt quãng đường mà đến cả Thổ Ba còn không trụ nổi vậy mà anh vẫn tràn đầy tinh thần.

Tống Thư Hàng nhìn cậu đệ tử danh nghĩa này một cái, cười khổ gật đầu.

Ước Sắt Phu cười hớn hở, rảo bước đi theo.

Sau khi Tống Thư Hàng và Ước Sắt Phu đi xa.

Thổ Ba hiếu kỳ hỏi: “Nói đi cũng phải nói lại, đại thúc Ước Sắt Phu làm sao mà trở thành đồ đệ của Tống Thư Hàng thế nhỉ?” Cậu đã xem cái video mà Gia Cát Nguyệt đăng lên mạng... thực tế thì hầu như sinh viên cả khu đại học Giang Nam đều xem rồi.

Nhưng Thổ Ba rất tò mò, làm sao đại thúc Ước Sắt Phu lại bắt sóng được với Tống Thư Hàng để bái sư?

Còn học được từ Tống Thư Hàng bài 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》 rồi coi nó như tuyệt thế thần công để tu luyện nữa chứ?

“Thực ra vấn đề này ấy, cứ nghĩ đến cái tính tốt bụng của Tống Thư Hàng là có thể đoán ra đầu đuôi ngay.” Cao Mỗ Mỗ theo thói quen định đẩy kính, nhưng không thấy kính đâu nên đành buồn bực bóp sống mũi: “Tôi đoán chắc là hôm hội thao trường, Tống Thư Hàng rảnh quá không có việc gì làm nên ra một góc nào đó trong trường tập thể dục giữa giờ để rèn luyện thân thể thôi.

Mà bài 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》 này thấp thoáng cũng có vài chiêu thức võ công trong phim ảnh mà.” “Xong rồi tôi nghi là đại thúc Ước Sắt Phu chắc chắn rất hâm mộ võ thuật Âu Lạc.

Thế là hôm hội thao, ông ấy dạo quanh khu đại học Giang Nam thì tình cờ bắt gặp Tống Thư Hàng đang tập thể dục.

Như vậy đại thúc Ước Sắt Phu chắc chắn sẽ lầm tưởng đó là võ công gì đó?

Diễn biến sau đó hẳn là ông ấy lao tới năn nỉ Tống Thư Hàng dạy cho bài 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》...

Mọi người thử nghĩ xem, với tính cách tốt bụng của Tống Thư Hàng thì việc dạy người ta tập thể dục giữa giờ là chuyện nhỏ như con thỏ, chắc chắn cậu ấy không từ chối đâu, thế là cậu ấy thuận tay dạy luôn cho đại thúc Ước Sắt Phu bài thể dục đó thôi.” Cao Mỗ Mỗ suy đoán.

Khả năng suy luận của cậu ta rất khá, ngoại trừ phần liên quan đến ‘tu chân’ ra thì toàn bộ quá trình suy đoán đã gần như khớp hoàn toàn với sự thật.

Lục Phỉ ở bên cạnh gật đầu: “Đúng là vậy đó, mình nghe Song Tuyết kể là ba của bạn ấy từ nhỏ đã thích xem phim võ thuật rồi.

Ông ấy cực kỳ mê võ thuật Âu Lạc, sở dĩ lấy vợ người Âu Lạc rồi tự học tiếng Trung là vì đam mê võ thuật đấy.” “Có lý.” Thổ Ba nghĩ ngợi rồi nói: “Xem ra chúng ta đừng nên bóc trần giấc mộng ‘võ học’ của đại thúc Ước Sắt Phu thì hơn.” Nha Y cũng lên tiếng: “Hơn nữa lần này cũng nhờ bác Ước Sắt Phu tập thể dục mà mới cầm chân được bầy tinh tinh lâu đến vậy.” Mọi người đều gật đầu...

Chỉ là khi nghĩ đến cảnh bị bầy tinh tinh ép tập bài 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》, họ lại cảm thấy trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc.

“Đây thật sự là một trải nghiệm cả đời không bao giờ quên được.

Quyết định rồi, sau khi sống sót trở về, mỗi ngày tôi nhất định phải tập 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》 ít nhất ba lần mới được.” Cô tiếp viên hàng không hơi mập nắm chặt tay, quả quyết nói.

“Tôi sau này mỗi ngày phải tập mười lần!” Đại thúc người da đen cười ha hả, nói bằng giọng tiếng Trung lơ lớ: “Tôi còn định cải biên bài 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》 thành breakdance để truyền bá trong giới dancer nữa cơ!” Một nữ nhân viên văn phòng cũng cười hi hi phụ họa: “Tôi về cũng sẽ tập mỗi ngày một lần, mà không chỉ 《Thời Đại Tại Triệu Hoán》 đâu, tôi còn nhớ cả bài 《Sồ Ưng Khởi Phi》 (Đại bàng con tung cánh) nữa!” “Còn có bài 《Thế Giới Thật Đẹp》 và 《Sức Trẻ Thanh Xuân》 nữa, mấy bài đó hồi đi học tôi đều có tập qua.” Một nam hành khách trẻ tuổi cười nói.

“Em nhớ hồi cấp ba còn học bài 《Vũ Động Thanh Xuân》 nữa.” Nha Y cũng cười góp vui.

Mọi người trò chuyện hồi lâu, không kìm được mà phát ra những tiếng cười ôn hòa, cảm giác áp lực trong lòng dường như cũng vơi đi không ít.

Sau đó, những hành khách may mắn sống sót tại hiện trường bắt đầu tự giới thiệu bản thân.

Con người về bản chất vẫn là sinh vật bầy đàn, trong hoạn nạn thì việc đoàn kết lại là một bản năng tự nhiên.

Đang lúc mọi người trò chuyện vui vẻ...

Đột nhiên, Thổ Ba chỉ lên một bóng đen trên không trung hét lớn: “Đợi đã, cái gì kia!” Từ trên không trung, bóng đen đó đang lao xuống với tốc độ cực nhanh, dường như đang nhắm thẳng về phía cổ thành.

Là đại bàng!

Hơn nữa còn là một con đại bàng khổng lồ vô cùng.

Đôi cánh sải rộng phải đến mười mấy mét, cơ thể nó to lớn chẳng khác nào một chiếc máy bay cỡ nhỏ.

Con thằn lằn trước đó cũng vậy, mà giờ con đại bàng này cũng thế...

Phải chăng mọi thứ trên đảo này đều là phiên bản phóng to?

Hay là bọn họ bị thu nhỏ lại rồi?

“Không chỉ có một con đâu, phía sau còn nữa!” Cao Mỗ Mỗ kêu lên, đằng sau con đại bàng khổng lồ kia còn có hai bóng đen lớn khác đang lao tới nhanh như chớp.

“Mau trốn vào gần cửa thành đi!” Lúc này Lục tỷ tỷ hét lên.

Cửa thành tuy đang đóng nhưng cánh cổng rớt xuống từ giữa hầm cửa, ngăn cách hầm cửa ra.

Vì vậy giữa cổng và hầm cửa vẫn còn một khoảng trống khoảng nửa mét, có thể chui vào đó nấp tạm.

Tuy đây không phải là chỗ trốn lý tưởng nhưng cũng hết cách rồi, quanh cổ thành ngoài bức tường thành ra thì chỉ có bình nguyên mênh mông, căn bản không có chỗ ẩn nấp nào khác.

Mọi người vội vàng chạy về phía khoảng trống giữa hầm cửa và cánh cổng, tất cả chen chúc lại một chỗ, kinh hãi nhìn con đại bàng khổng lồ trên trời.

“Chúa ơi... hy vọng mục tiêu của chúng không phải là chúng ta.” Đại thúc da đen ra sức làm dấu thánh trước ngực, lẩm bẩm cầu nguyện.

Lục tỷ tỷ cười khổ một tiếng, nơi đây là bình nguyên rộng lớn không có vật che chắn.

Ngoại trừ bức tường thành ra thì chỉ có đám hành khách sống sót này thôi.

Nhìn hướng lao xuống của con đại bàng khổng lồ thì rõ ràng là chúng đang nhắm vào bức tường thành này.

Nếu trong cổ thành không có thức ăn mà chúng yêu thích... thì mục tiêu của chúng chắc chắn là nhóm người này rồi. ************ Ở phía bên kia.

Tống Thư Hàng và Ước Sắt Phu men theo tường thành đi được một quãng đường rất xa, rất xa, nhưng bức tường thành này cứ kéo dài mãi không thấy điểm dừng, căn bản không có phát hiện gì mới.

Khoảng cách đến vị trí cửa thành tiếp theo trong ký ức của Tống Thư Hàng vẫn còn rất dài.

Lúc này... nếu có Bạch tôn giả hay Đậu Đậu ở bên cạnh thì tốt biết mấy, chỉ cần ngự kiếm phi hành một cái là chớp mắt đã đến được cửa thành tiếp theo rồi.

Thậm chí chỉ cần một pháp thuật thôi miên rồi dùng pháp thuật đưa mọi người bay qua tường thành vào trong cổ thành là xong.

Đang suy nghĩ mông lung, đột nhiên trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một cảm giác bất an.

Cậu mạnh mẽ ngẩng đầu nhìn lên trời thì thấy ba con đại bàng khổng lồ vô cùng, một con đi trước hai con đi sau đang lao nhanh về phía tường thành.

Hai con bay chậm hơn ở phía sau đang lao về phía vị trí cửa thành lúc nãy.

Còn con bay đặc biệt nhanh ở phía trước đang lao thẳng về hướng Tống Thư Hàng và Ước Sắt Phu.

“Sư phụ!

Chim... chim... chim lớn kìa!” Ước Sắt Phu cũng nhìn thấy con đại bàng khổng lồ đang lao xuống từ trên không, liền lên tiếng kêu gọi.

“Đứng sau lưng tôi đừng cử động.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói, tay phải đưa ra sau lưng rút mạnh, nắm lấy bảo đao Bá Toái.

Bảo đao Bá Toái trong mắt người bình thường là vật vô hình.

Lũ đại bàng trên trời tuy to lớn vô cùng nhưng chúng vẫn chỉ là dã thú bình thường, cũng giống như bầy tinh tinh kia, chúng không phải yêu thú.

Chúng cũng không thể nhìn thấy bảo đao Bá Toái.

Rất nhanh sau đó, con đại bàng bay nhanh nhất đã lao đến trước mặt Tống Thư Hàng và Ước Sắt Phu.

Nó rít lên một tiếng sắc lạnh, đôi móng vuốt khổng lồ quắp tới, định một hơi tóm gọn cả hai.

Ước Sắt Phu cảm thấy chân mình đã nhũn ra.

Khác với khi đối mặt với bầy tinh tinh, lũ tinh tinh dù đáng sợ nhưng ít nhất kích thước của chúng vẫn không khác biệt mấy so với thế giới bên ngoài.

Nhưng con đại bàng trước mắt này sải cánh dài gần mười mét!

Đây là loại quái vật gì thế này!

Ngay lúc đó, Tống Thư Hàng vỗ nhẹ một chưởng vào người Ước Sắt Phu, sử dụng nhu kình trong 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.

Ước Sắt Phu chỉ cảm thấy cơ thể mình nhẹ tênh rồi bay vút đi, vừa vặn thoát khỏi cú quắp của móng vuốt đại bàng.

Nhưng chỗ bị vỗ vào ngực lại chẳng hề có cảm giác đau đớn chút nào... võ công của sư phụ đã đạt đến cảnh giới thần kỳ này rồi sao?

Nghĩ đến đây, nỗi sợ hãi trong lòng Ước Sắt Phu lập tức tan biến.

Có sư phụ mạnh mẽ ở đây, có lẽ con đại bàng khổng lồ này cũng không phải là vấn đề.

Tống Thư Hàng vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, khéo léo né tránh cú vồ của đại bàng, ngay sau đó cậu nhảy vọt lên, nương thế giẫm lên móng vuốt của nó.

Lấy móng vuốt đại bàng làm điểm tựa, Tống Thư Hàng bật người lên cao, cơ thể xoay một vòng trên không trung để tích lực, bảo đao Bá Toái chém mạnh vào cổ con đại bàng khổng lồ, định lợi dụng sự sắc bén của thanh đao để một đòn lấy mạng nó!

Cậu phải nhanh chóng giải quyết con đại bàng này vì vẫn còn hai con khác đang lao về phía cửa thành!

Tống Thư Hàng không có thời gian để lãng phí.

Con đại bàng không nhìn thấy bảo đao Bá Toái đang ở trạng thái ẩn hình nhưng linh tính của dã thú mách bảo nó một cảm giác nguy hiểm tột độ.

Chương 307

Nó theo bản năng lắc đầu, dùng cái mỏ sắc lẹm mổ về phía cánh tay Tống Thư Hàng.

Đang!

Khi cái mỏ đại bàng mổ tới, nó va chạm mạnh với bảo đao Bá Toái.

Tia lửa bắn tứ tung... ngay sau đó, cái mỏ sắc bén của đại bàng bị bảo đao Bá Toái cắt đứt ngọt xớt như cắt đậu hũ vậy!

Phải biết rằng bảo đao Bá Toái dù sao cũng là trấn tông bảo đao của Nguyệt Đao Tông, có thể chém đứt cả phòng ngự của tu sĩ Tứ phẩm.

Làm sao một con đại bàng thậm chí còn chưa phải yêu thú có thể chống đỡ nổi?

Mỏ bị cắt đứt, con đại bàng đại kinh thất sắc.

Nó chưa bao giờ gặp phải tình huống này!

Trong cơn hoảng loạn, nó vỗ cánh điên cuồng định bay lên cao rồi mới tấn công lại lần nữa.

Nhưng Tống Thư Hàng làm sao để nó có cơ hội chạy thoát?

“Hỏa Diễm Đao!” Tống Thư Hàng không chút do dự kích hoạt kỹ năng ‘Hỏa Diễm Đao’ trên nhẫn, cổ tay xoay chuyển, trên thân đao bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Tống Thư Hàng cách không chém thêm một đao nữa về phía cổ con đại bàng.

“Oanh!” Ngọn lửa trên đao Bá Toái bắn ra, hóa thành một đạo đao khí hình bán nguyệt rực lửa, chém mạnh vào cổ con đại bàng.

Đao khí của Hỏa Diễm Đao là đòn tấn công cấp độ ‘Nhị phẩm’, chỉ kém uy lực của miếng ‘Kiếm phù’ kia của Tống Thư Hàng một chút thôi.

Lần này con đại bàng không thể giữ nổi cái đầu của mình nữa.

Thủ cấp đại bàng bay lên, vết thương bị hỏa diễm thiêu cháy sém ngay lập tức, không hề có một giọt máu nào chảy ra.

Giữa không trung, Tống Thư Hàng lộn một vòng để hóa giải lực rơi, rồi đáp xuống đất một cách nhẹ nhàng.

Ước Sắt Phu đứng bên cạnh nuốt nước miếng cái ực: “Đao khí ngoại phóng, đây là năng lực kiểu như nội công kiếm khí ngoại phóng trong truyền thuyết đây mà.

Chẳng khác gì kỹ xảo trong phim cả.

Tương lai có một ngày... mình cũng có thể như sư phụ được không nhỉ?” Anh tràn đầy hy vọng vào tương lai của chính mình.

“Ước Sắt Phu, cậu cẩn thận nhé, tôi phải quay lại cửa thành ngay.” Sau khi đáp đất, Tống Thư Hàng cất tiếng.

“Vâng thưa sư phụ, thầy cũng cẩn thận nhé!” Ước Sắt Phu đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu, 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 một lần nữa được vận dụng đến cực hạn, thân hình như điện lao về phía cửa thành... ‘Hỏa Diễm Đao’ trên nhẫn vẫn còn dùng được một lần nữa, ngoài ra cậu vẫn còn một tấm ‘Kiếm phù’ cuối cùng.

Trên bầu trời, hai con đại bàng khổng lồ phía sau đã ngày càng áp sát vị trí cửa thành.

Nhất định phải kịp lúc đấy!

Joseph cảm thấy sư phụ mình lúc chạy cứ như đang bay vậy, trông cực kỳ lãng tử.

Nhìn qua thì tưởng Tống Thư Hàng đang thong thả dạo bước, nhưng tốc độ thực tế lại nhanh đến kinh người, chỉ trong chớp mắt, bóng lưng của cậu đã chỉ còn nhỏ như một điểm đen.

Đây chính là đặc điểm của công pháp Nho môn — phong độ, nhất định phải giữ vững phong độ! "PK có thể thua, nhưng đầu tóc không được rối", chính là đang nói về các tu sĩ Nho môn. "Đây là khinh công sao!" Joseph chớp chớp mắt.

Hiện tại ông đang cân nhắc một việc: Khó khăn lắm mới gặp lại sư phụ, lại biết được tên của người, hay là mình cứ bám theo sư phụ luôn?

Tốt nhất là dọn đến ở gần nhà người để học thêm chút công phu?

Mười mấy nhịp thở sau.

Khi Tống Thư Hàng phi thân đến gần cổng thành, hai con đại ưng vừa lúc đồng thời lao xuống!

Chúng đột ngột vồ tới, đôi trảo sắc lẹm túm lấy con mồi.

Một con hùng ưng quắp lấy Cao Mỗ Mỗ và người chú da đen; con còn lại chậm hơn một chút, chộp được cô nàng nhân viên văn phòng và cô tiếp viên hàng không hơi múp míp. "Cao Mỗ Mỗ!" Nha Y lập tức hét lớn, định lao lên cứu.

May mà bên cạnh, chị em Lục Phỉ đã kịp thời giữ chặt cô lại.

Sau khi tóm được mục tiêu, hai con hùng ưng vỗ đôi cánh khổng lồ tạo thành những luồng cuồng phong, thân hình hộ pháp bắt đầu bay vút lên không trung!

Trong móng vuốt chim ưng, Cao Mỗ Mỗ thở dài buồn bã.

Vừa rồi trong khoảnh khắc nguy cấp, cậu đã đẩy bạn gái Nha Y ra, còn bản thân thì bị đại ưng quắp lên trời.

Cậu cảm thấy vận khí của mình dạo này tệ đến cực điểm.

Kể từ lúc tên Gia Cát Trung Dương từ nước ngoài xa xôi tìm đến, khí vận của cậu từ mức cực phẩm Hạnh Vận A đã tụt dốc không phanh xuống Hạnh Vận E.

Mười ngày trước, con rùa trúc xanh cậu nuôi mấy năm đột nhiên chạy ra đường bị xe cán chết.

Cậu rất đau lòng.

Chín ngày trước, ba con cá vàng mới nuôi bị mẹ cậu vì rảnh rỗi cho ăn quá nhiều mà chết trương bụng.

Cậu rất đau lòng.

Tám ngày trước, cuốn tiểu thuyết cậu lén dùng nick phụ viết trên mạng, dù đã dùng từ ngữ vô cùng ẩn ý khi miêu tả bộ phận dưới cổ, nhưng vẫn bị các đại thần "hà giải" quét sạch.

Rõ ràng cậu đã rất chú ý cách dùng từ rồi mà vẫn bị soi ra.

Cậu rất đau lòng.

Ba ngày trước, khi đang hẹn hò du lịch cùng Nha Y thì Gia Cát Trung Dương tìm đến, phá hỏng tuần trăng mật.

Cậu lại rất đau lòng.

Và hôm nay, máy bay gặp sự cố, hạ cánh khẩn cấp xuống cái nơi quái quỷ này, giờ lại bị một con đại ưng quắp đi.

Rồi chẳng bao lâu nữa, cậu sẽ bị con chim khổng lồ này nuốt chửng, rồi biến thành phân chim bị thải ra ngoài.

Thật là một câu chuyện bi thảm.

Đang lúc Cao Mỗ Mỗ suy nghĩ lung tung, phía dưới đột nhiên có một bóng người chạy như điên lao tới.

Tốc độ của bóng người đó nhanh đến mức có thể sánh ngang với ô tô.

Là Tống Thư Hàng!

Nhìn thấy bạn cùng phòng của mình, Cao Mỗ Mỗ cắn răng, cố kìm nén nước mắt không được khóc.

Trước khi chết, cậu muốn để lại trong mắt Nha Y hình ảnh một người đàn ông mạnh mẽ. "Thư Hàng, thay tớ chăm sóc tốt cho Nha Y, kiếp sau chúng ta lại làm anh em!" Cao Mỗ Mỗ gào lên bi tráng, dốc sức vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Ở dưới cổng thành, Nha Y khóc nức nở.

Tống Thư Hàng thầm nghiến răng, vẫn là chậm một bước.

Nhưng may mắn thay, vẫn còn cơ hội cứu vãn! "Cho tôi... xuống đây!" Tống Thư Hàng gầm lên một tiếng.

Tiếng vang như sấm dậy, chấn động màng nhĩ!

Con hùng ưng đang vỗ cánh bay cao cũng bị dọa cho giật mình. "Thư Hàng, đừng làm chuyện ngốc nghếch!" Cao Mỗ Mỗ hét lên trên không trung.

Lúc này hùng ưng đã mang họ lên độ cao hơn mười mét.

Chỉ cần vỗ cánh thêm vài cái nữa, chúng sẽ lao vút vào mây xanh.

Ngay lúc đó, Tống Thư Hàng đột nhiên nhảy vọt lên tường thành, hai chân đạp thẳng vào vách đá!

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu chạy thẳng tắp dọc theo tường thành đi lên.

Tường thành cao bốn mươi mét, được chia làm bốn tầng theo dạng bậc thang kim tự tháp, mỗi tầng cao hơn mười mét.

Vách tường thẳng đứng, không có chỗ nào để bám víu.

Ngay cả những cao thủ leo núi cừ khôi nhất nếu không có trang bị tinh lương cũng phải bó tay trước bức tường này.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng như đang chạy trên đất bằng, cứ thế lao thẳng lên trên.

Định luật vạn vật hấp dẫn dường như đã mất hiệu lực đối với cậu.

Chạy, chạy với tốc độ cực hạn.

Cứ cách mười mét lại có một đoạn thụt vào theo kiểu bậc thang để cậu mượn lực.

Sau đó, cậu lại dốc sức nhảy vọt, tiếp tục lao lên phía trên tường thành.

May mà tường thành có cấu trúc kiểu này, nếu không với thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 hiện tại, cậu không tài nào xông lên cao được như vậy.

Những người trong hầm cổng thành nhìn thấy cảnh này đều ngây dại.

Chạy bằng hai chân trên vách tường gần như thẳng đứng cao hơn bốn mươi mét, đây có còn là việc con người làm được không?

Trong đầu mọi người lập tức nhớ tới ông chú Joseph luôn nhiệt tình gọi Tống Thư Hàng là "Sư phụ".

Chẳng lẽ Tống Thư Hàng thật sự là cao thủ võ lâm?

Loại sinh vật chỉ xuất hiện trong tiểu thuyết và phim ảnh đó, ngoài đời thực sự tồn tại sao?

Chỉ trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã lao tới đỉnh tường thành cao bốn mươi mét!

Hai con đại ưng đang vỗ cánh cũng vừa lúc bay đến độ cao này.

Tống Thư Hàng đã đứng ngang hàng với chúng. "Ở lại cho tôi!" Tống Thư Hàng nghiến răng, hai chân đạp mạnh lên tường thành, đôi chân như được gắn lò xo, bật nhảy qua khoảng cách gần bảy mét, lao về phía con hùng ưng thứ nhất!

Chương 308

Con hùng ưng này đang quắp cô tiếp viên và cô nhân viên văn phòng.

Nó hoàn toàn không ngờ trên tường thành lại đột nhiên xuất hiện một sinh vật nhỏ bé như vậy nên không hề phòng bị.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng dẫm mạnh lên lưng hùng ưng.

Khí huyết của bốn khiếu Tâm, Nhãn, Tị, Nhĩ bộc phát rầm rầm.

Sức mạnh bộc phát được cậu vận chuyển toàn bộ vào chân phải.

Cú đạp này mang theo sức nặng vạn quân, nện thẳng lên lưng nó!

Con hùng ưng thét lên thảm thiết, thân hình bị cú đạp làm cho không tự chủ được mà rơi xuống.

Nhờ lực phản chấn của cú đạp đó, Tống Thư Hàng lại một lần nữa nhảy vọt lên cao, hai tay nắm chặt bảo đao Bá Toái, chém mạnh về phía con hùng ưng còn lại — con đang quắp Cao Mỗ Mỗ và người chú da đen.

Đó mới là mục tiêu của cậu.

Tống Thư Hàng không phải thánh nhân hay đắc đạo cao tăng, cậu không thể coi chúng sinh là bình đẳng.

Trong lòng cậu, an nguy của bốn hành khách cậu đều quan tâm, nhưng so sánh ra, cậu tất nhiên quan tâm đến an nguy của bạn thân Cao Mỗ Mỗ hơn.

Trong hai con đại ưng, người cậu phải giải quyết trước tiên chắc chắn là con đang bắt giữ Cao Mỗ Mỗ.

Tuyệt đối không được để nó chạy thoát, nếu không trên hòn đảo thần bí rộng lớn và đầy rẫy nguy hiểm này, cơ hội sống sót của Cao Mỗ Mỗ sẽ không tới một phần vạn.

Phải nhất kích tất sát, không cho nó cơ hội chạy trốn. "Hỏa Diễm Đao!" Tống Thư Hàng ra chiêu, không chút do dự kích hoạt kỹ năng trên nhẫn cổ đồng.

Hỏa Diễm Đao một ngày có thể dùng ba lần, đây đã là lần cuối cùng trong ngày rồi.

Muốn dùng lại phải đợi đủ hai mươi bốn giờ kể từ đao đầu tiên.

Ngọn lửa rực rỡ bùng lên trên tay Tống Thư Hàng, lửa cháy hừng hực, đao khí bùng nổ.

Con hùng ưng lộ vẻ sợ hãi, nó bản năng cảm nhận được ngọn lửa trong tay sinh vật nhỏ bé kia có uy lực giết chết mình.

Không thể để ngọn lửa đó chạm trúng. "Tập~" Hùng ưng kêu thét kinh hãi, nó điên cuồng vỗ cánh bay cao lên, cao hơn nữa! "Chết đi!" Tống Thư Hàng hai tay cầm đao chém xuống một nhát đầy uy lực.

Hỏa Diễm Đao lại một lần nữa hóa thành đao khí hình bán nguyệt, chém thẳng vào cổ hùng ưng. "Nhất định phải thành công!" Tống Thư Hàng cắn răng ở trên không trung.

Xoẹt!

Đao khí hỏa diễm chém trúng cổ con ưng.

Nó điên cuồng vỗ cánh chống trả, tốc độ bay lên mỗi lúc một nhanh.

Đừng bao giờ coi thường ý chí cầu sinh của bất kỳ sinh vật nào.

Trong giây phút sinh tử, tiềm lực bộc phát sẽ vượt xa tưởng tượng.

Con hùng ưng lúc này đã dốc toàn lực bộc phát tiềm năng.

Đao mang Hỏa Diễm Đao gần như đến trong chớp mắt, ngay khi sắp chém đứt cổ nó thì đúng lúc này, con ưng dùng lực vỗ cánh ngược lại, thân mình dựng đứng, cổ dốc hết sức ngửa ra sau.

Đao khí lướt qua cổ nó, gọt sạch một mảng lông vũ lớn ở cổ và ngực.

Cổ con ưng máu chảy đầm đìa nhưng tạm thời vẫn giữ được mạng. "Vẫn chưa xong đâu!" Tống Thư Hàng xòe tay trái ra, ở đó có một tấm Phù Bảo đang tỏa sáng.

Cậu đã có chuẩn bị từ trước, dù sao Hỏa Diễm Đao cũng là năng lượng đi kèm của nhẫn cổ đồng, cậu không thể hoàn toàn kiểm soát ý muốn của chiêu này.

May mắn thay, cậu vẫn còn một tấm Kiếm Phù cuối cùng.

Tuy dùng một tấm Kiếm Phù tương đương với một kiếm của tu sĩ Tam phẩm để đối phó với con chim này có hơi lãng phí, nhưng để cứu bạn thân, Tống Thư Hàng không màng nhiều như thế nữa. "Kiếm!" Tống Thư Hàng quát lạnh một tiếng.

Thế nhưng... kiếm khí như dự tính lại không bắn ra.

Chuyện gì thế này, Kiếm Phù mất hiệu lực sao?

Tống Thư Hàng nhìn xuống tấm phù trong tay, sắc mặt bỗng chốc trắng bệch.

Vì thứ cậu đang cầm không phải Kiếm Phù mà là một tấm Phá Tà Phù.

Lúc này, thân hình Tống Thư Hàng đã mất đà lao lên, bắt đầu rơi xuống mặt đất.

Con hùng ưng đang quắp Cao Mỗ Mỗ vỗ cánh, mắt thấy sắp nới rộng khoảng cách với cậu.

Sao lại như vậy được!

Tại sao Phù Bảo trong tay mình lại là Phá Tà Phù?

Không kịp đổi nữa rồi, những tấm phù còn lại đều nằm trong ba lô!

Chết tiệt, mình lại sơ suất như vậy.

Vì sự bất cẩn này, mình đã đánh mất cơ hội cuối cùng để cứu bạn thân.

Nếu nhát Hỏa Diễm Đao đầu tiên trúng đích, nếu mình không bất cẩn, nếu thực lực mình mạnh hơn một chút, kết quả đã không như thế này.

Cơn giận dữ bùng lên trong lòng Thư Hàng, đó là sự phẫn nộ với chính sự sơ suất của bản thân và với thực lực yếu kém của mình.

Cơn giận đó thiêu đốt hừng hực, bị dồn nén đến cực hạn trong lòng cậu.

Đúng lúc đó, trong đầu cậu đột nhiên hiện lên hình ảnh một màn hình tràn ngập lửa đỏ.

Đó là đạo trưởng Xích Tiêu Tử dùng cành cây làm đao, khẽ gạch một đường, ngọn lửa lấy cành cây làm trung tâm, thiêu đốt bầu trời, thiêu cháy đại địa, nuốt chửng cả thế giới!

Hỏa Diễm Đao trong giới tu chân thực chất chỉ là một loại đao pháp đại trà phổ biến.

Phẩm giai của nó là Nhị phẩm, nghĩa là tu sĩ Nhất phẩm không thể sử dụng một cách thoải mái.

Dù có luyện thành thức này thì khi thi triển, trên đao cũng không phát ra tia lửa nào.

Chỉ khi tu sĩ chuyển hóa khí huyết lực trong cơ thể thành chân khí mới có thể vận dụng pháp môn Hỏa Diễm Đao, dùng chân khí xúc tác ra ngọn lửa.

Ngọn lửa cháy trên đao vừa tăng sức phá hoại, vừa có thể chém ra đao khí hình bán nguyệt như cách Tống Thư Hàng làm lúc trước.

Uy lực cận chiến không tệ, sát thương tầm xa cũng ổn, trong số các đao pháp đại trà thì đây là một môn khá tốt.

Mà trong ký ức của tán tu Lý Thiên Tố, đạo trưởng Xích Tiêu Tử khi sử dụng Hỏa Diễm Đao lại vô cùng bá đạo.

Một đao chém ra, ngọn lửa tuôn trào vô tận, ngọn lửa đó không gì không thiêu cháy, vĩnh viễn không tắt!

Đó là nhất đao phần thiên, bao trùm cả thế giới trong biển lửa.

Đối mặt với nhất đao của đạo trưởng Xích Tiêu Tử, dù Tống Thư Hàng chỉ là người đứng xem cũng cảm thấy toàn thân nóng bừng, khô miệng đắng lưỡi, huyết dịch như muốn cạn khô.

Lúc này, ký ức về khoảnh khắc đạo trưởng Xích Tiêu Tử dùng cành cây chém ra chiêu Hỏa Diễm Đao đó lại hiện rõ mồn một trong đầu cậu.

Đoạn ký ức này rõ ràng đến mức ngay cả từng cử động nhỏ của cổ tay Xích Tiêu Tử, Tống Thư Hàng cũng nhớ lại không sót một chút nào.

Nhưng động tác thi triển đao pháp không phải là quan trọng nhất, quan trọng là Đao Ý khi ông thực hiện chiêu đó — ngọn lửa thiêu trời chính là hiện thân cho ý chí của Xích Tiêu Tử.

Lúc này, Thư Hàng dường như đã đích thân trải nghiệm Đao Ý của Xích Tiêu Tử một lần nữa.

Giữa không trung, cậu không tự chủ được mà xoay cổ tay, vụng về bắt chước "Đao Ý" của tiền bối Xích Tiêu Tử.

Khảnh khắc tiếp theo. 'Oành!' Trên bảo đao Bá Toái bùng lên một lớp lửa mỏng.

Có điều ngọn lửa này yếu hơn rất nhiều so với Hỏa Diễm Đao đi kèm trên nhẫn cổ đồng, dường như có thể tắt lịm bất cứ lúc nào, chỉ có một lớp lửa mỏng dính bao phủ trên đao.

Tạm gọi đây là 'Hỏa Diễm Đao bản rút gọn' vậy.

Dù sao đi nữa, Tống Thư Hàng đã thành công!

Chiêu Hỏa Diễm Đao vốn cần Nhị phẩm mới thi triển được, cậu đã cưỡng ép xúc tác ra ngay ở cảnh giới Nhất phẩm.

Khí huyết lực từ Tâm, Nhãn, Nhĩ, Tị khiếu điên cuồng đổ vào bảo đao Bá Toái.

Ngay cả năng lượng dự bị của Linh Quỷ trong người cũng không ngừng truyền vào đao.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm con hùng ưng trên cao.

Con ưng bị dọa sợ nên càng bay càng cao, còn Tống Thư Hàng thì đang rơi xuống, khoảng cách giữa hai bên trong nháy mắt đã nới rộng ra gần mười mét. "Hát!" Tống Thư Hàng vung tay một lần nữa, kéo ngược bảo đao Bá Toái, chém xéo một nhát hướng lên trên.

Một đóa lửa nhỏ xíu, yếu ớt lững lờ bay về phía hùng ưng.

Tu vi của Tống Thư Hàng thực sự quá yếu, dù có Linh Quỷ hỗ trợ thì nhát Hỏa Diễm Đao cậu dốc hết sức chém ra cũng không thể hình thành đao mang hình bán nguyệt.

Nó chỉ biến thành một đóa lửa mong manh như vậy, nhìn qua thì có vẻ chỉ cần một cơn gió nhẹ cũng đủ làm nó tắt ngóm.

Đóa lửa nhỏ này cũng không nhắm vào cổ con ưng nữa mà bay về phía thân hình đồ sộ của nó.

Ngọn lửa tuy nhỏ và trông có vẻ chậm chạp, nhưng tốc độ thực tế lại cực nhanh!

Chỉ một giây sau khi Tống Thư Hàng chém ra, nó đã va vào cơ thể to lớn của hùng ưng.

Lần này con ưng không thể né tránh, thân thể nó quá lớn, dù có tránh thế nào cũng không thoát khỏi đóa lửa này.

Hơn nữa, lần này bản năng của nó không hề cảnh báo nguy hiểm.

Bép!

Ngọn lửa nhỏ bé đập vào thân con ưng, sau đó... vỡ tan.

Cứ thế vỡ vụn, không hề gây ra một chút thương tổn nào cho con ưng?

Hoàn toàn khác hẳn với đao mang bá đạo lúc trước.

Chương 309

Nhưng trong lúc đang rơi xuống, Tống Thư Hàng lại thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cậu khẽ siết chặt nắm đấm của mình. "Tức~~" Đúng lúc đó, trên bầu trời, con hùng ưng đột nhiên phát ra một tiếng kêu thảm thiết kéo dài.

Nó dốc sức, điên cuồng vỗ cánh nhưng thân hình vẫn không ngừng rơi xuống.

Đồng thời, trên lưng nó bất ngờ bắn ra một tia máu, một đốm lửa nhỏ chỉ bằng ánh nến xuyên qua từ lưng nó bắn ra ngoài.

Tia máu đó như là hiệu lệnh tấn công, ngay sau đó, hàng chục lỗ máu đồng loạt nổ tung trên lưng hùng ưng, những đốm lửa nhỏ liên tục bắn ra từ những lỗ máu đó.

Trong mỗi đốm lửa đều mang theo Đao Ý thiêu trời lẫm liệt.

Vừa rồi, đóa lửa nhỏ khi va vào con ưng không phải vỡ tan mà là trực tiếp bắn sâu vào nội tạng nó.

Đao khí hỏa diễm từ trong ra ngoài, triệt để cắt đứt sinh cơ của nó.

Hùng ưng giãy chết kịch liệt, móng vuốt không tự chủ được mà buông ra.

Cao Mỗ Mỗ và người chú da đen đồng thời rơi xuống từ không trung. "Thành công rồi." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tiếp theo phải đỡ được Cao Mỗ Mỗ và người chú da đen mới được.

Nếu không với độ cao gần bốn mươi mét, rơi cái 'bạch' xuống đất thì cả hai sẽ biến thành thịt nát mất.

Thư Hàng liếc nhìn tường thành bên cạnh, bắt đầu tính toán điểm tiếp đất.

Tiếp theo, cậu khẽ vỗ vào mặt dây chuyền trên cổ.

Mặt dây chuyền 'Thanh Phong Gia Tốc', mỗi ngày có thể dùng hai lần, đây đã là lần thứ hai trong ngày.

Sau khi kích hoạt pháp thuật trên dây chuyền, một lớp gió nhẹ bao quanh lấy Tống Thư Hàng.

Thân thể cậu trở nên nhẹ tênh, nhưng quan trọng hơn là lớp gió bao quanh đã làm tốc độ rơi của cậu giảm đi đáng kể.

Thân hình Tống Thư Hàng như một lá liễu, lững lờ hạ xuống không trung.

Đồng thời, tay cậu vươn về phía túi bên hông ba lô.

Lúc này, chị em Lục Phỉ, Nha Y, Thổ Ba cùng các hành khách khác trong hầm cổng thành đều há hốc mồm kinh ngạc.

Biểu hiện vừa rồi của Tống Thư Hàng hoàn toàn vượt xa dự liệu của họ.

Chạy thẳng lên tường thành cao gần bốn mươi mét, liên tục chém đại ưng bằng đao khí hỏa diễm.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng thậm chí còn giết chết một con hùng ưng khổng lồ có sải cánh gần mười mét, đây thực sự là việc con người làm được sao?

Thật sự là cao thủ võ lâm?

Tiếp theo, dù Tống Thư Hàng có đột nhiên vung tay, từ lòng bàn tay đánh ra mười tám con rồng vàng, miệng hô lớn 'Hàng Long Thập Bát Chưởng', tất cả những người có mặt chắc cũng sẽ không thấy ngạc nhiên nữa đâu, thật đấy!

Mà người chấn động hơn cả các hành khách chính là Cao Mỗ Mỗ và người chú da đen đang rơi từ trên không xuống.

Cao Mỗ Mỗ vốn tưởng mình tiêu đời rồi.

Khi bị hùng ưng bắt bay lên trời, cậu thậm chí còn đang nghĩ, sau này cô bạn gái đáng yêu Nha Y của mình phải làm sao, cô ấy liệu có tìm bạn trai mới rồi dần quên mình đi không.

Nghĩ đến cảnh đó, lòng Cao Mỗ Mỗ thấy cay đắng vô cùng.

Nhưng không ngờ, cậu bạn cùng phòng đột nhiên biến thân thành siêu nhân, vừa có thể phi diêm tẩu bích, vừa có thể đạp lên đại ưng, lại còn có thể chém ra đao khí hỏa diễm.

Chỉ trong chớp mắt, một con hùng ưng sải cánh gần mười mét đã bị hạ gục trực diện!

Đây thực sự là Tống Thư Hàng sao, mạnh mẽ đến mức này?

Tống Thư Hàng mà mình biết không thể như vậy được, hay là bị người ngoài hành tinh tráo đổi rồi?

Tâm trạng Cao Mỗ Mỗ lúc này chẳng khác nào sóng thần, hết đợt này đến đợt khác.

So với tâm trạng như sóng cuộn của Cao Mỗ Mỗ, suy nghĩ của người chú da đen đơn giản hơn nhiều: "Help, help me!

Cứu tôi với, tôi sắp rơi xuống rồi, a a a a..." Trong đầu chú da đen chỉ có một ý niệm duy nhất là không muốn chết, cứu mạng!

Trên bầu trời, Cao Mỗ Mỗ, người chú da đen cùng xác hùng ưng lần lượt rơi xuống với tốc độ rất nhanh.

Tống Thư Hàng thì có 'Thanh Phong Gia Tốc' nâng đỡ nên đang từ từ hạ xuống.

Khoảng cách hai bên nhanh chóng thu hẹp, từ hơn mười mét ban đầu giờ chỉ còn khoảng ba mét. "Chính là lúc này." Tống Thư Hàng rút ra một cuộn dây thừng dài từ ba lô — cuộn dây này lúc nãy khi cậu cởi trói cho nhóm Cao Mỗ Mỗ đã thuận tay nhét vào ba lô.

Vì cậu cảm giác loại đồ vật như dây thừng chắc chắn sẽ có lúc dùng đến trên hòn đảo thần bí này, và bây giờ nó đã phát huy tác dụng.

Đám đười ươi lúc đó chỉ dùng một sợi dây mà trói được nhóm Cao Mỗ Mỗ như bó giò, sợi dây này rất dài, Tống Thư Hàng chỉ lấy một đoạn mà đã thành một cuộn lớn, ba lô nhét không hết!

Tiếp theo, Tống Thư Hàng dồn chút khí huyết lực còn lại vào cánh tay, túm lấy dây thừng dùng sức quăng về phía Cao Mỗ Mỗ.

Bép!

Sợi dây dưới tác động của khí huyết lực trở nên thẳng tắp, bắn về phía Cao Mỗ Mỗ.

Sau đó, cổ tay Tống Thư Hàng rung lên, sợi dây khéo léo quấn quanh người Cao Mỗ Mỗ.

Sau khi quấn chặt Cao Mỗ Mỗ, Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, cậu giữ một đầu dây rồi lặp lại động tác cũ để quấn lấy người chú da đen. "Giữ chặt dây thừng, nếu không rơi xuống thì đừng trách tôi." Tống Thư Hàng gọi lớn.

Cao Mỗ Mỗ và người chú da đen vội vã nắm chặt lấy dây thừng.

Tống Thư Hàng hơi nheo mắt, cắn nát một viên Khí Huyết Đan rồi nuốt xuống.

Khí huyết lực bạt ngàn tràn vào cơ thể, khôi phục lại tiêu hao từ nhát Hỏa Diễm Đao trước đó.

Phía dưới, con hùng ưng bị Tống Thư Hàng dẫm xuống lúc trước đang quắp cô tiếp viên và cô nhân viên văn phòng, nó đang điên cuồng vỗ cánh để bay cao trở lại.

Tống Thư Hàng khi rơi xuống đã cố ý điều chỉnh góc độ để rơi về phía con hùng ưng này.

Lúc này, nó đã bay lên lại độ cao gần hai mươi lăm mét.

Tống Thư Hàng một tay giữ dây thừng, thân hình dưới sự thúc đẩy của 'Thanh Phong Gia Tốc' đã đáp xuống ngay trên lưng con ưng này. "Xuống cho tôi!" Tống Thư Hàng trầm giọng quát, khí huyết lực từ bốn đại khiếu một lần nữa dồn vào chân, dẫm mạnh lên lưng nó.

Con hùng ưng này lại một lần nữa trở thành tấm đệm chân, nó kêu lên thảm thiết rồi lại bị lún xuống dưới.

Nó điên cuồng vỗ cánh cố gắng lấy lại độ cao.

Đồng thời, nó quay đầu lại, cái mỏ nhọn hoắt mổ về phía nhóm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tay trái giữ chặt dây thừng, tay phải khẽ xoay cổ tay.

Một lần nữa mô phỏng 'Đao Ý' của đạo trưởng Xích Tiêu Tử, cậu muốn một hơi giải quyết luôn con hùng ưng này. "Tôi bảo này, dùng hack lộ liễu thế này có ổn không vậy?

Hỏa Diễm Đao là đao pháp Nhị phẩm mà, tên nhóc này mới chỉ Nhất phẩm cảnh giới thôi." "Ngươi nhìn lầm rồi, đây không phải Hỏa Diễm Đao thông thường." Một giọng nam trầm ấm đột nhiên vang lên, trong giọng nói mang theo ý cười: "Đao pháp này làm ta nhớ tới một vị lão hữu từ rất lâu, rất lâu về trước đấy." "Hỏa Diễm Đao thông thường đã là hack rồi, đây lại còn không phải loại thông thường, chẳng lẽ không phải càng hack hơn sao?" "Ha ha ha, ngươi nói cũng có lý." Giọng nam trầm ấm đó cười đáp lại. "Không nói nữa, mấy con ưng phiền phức kia sắp bị giải quyết xong rồi, ta chuẩn bị mở cổng thành đây." Giọng nam trầm ấm vội vàng ngăn lại: "Đợi đã, ba con ưng này chỉ là đợt đầu tiên của hôm nay thôi, phía sau còn một bầy lớn sắp bay tới kìa." "...

Trước đây chẳng phải chỉ có vài con thôi sao?

Sao hôm nay lại bay tới nhiều như vậy?

Làm ta cáu lên là ta thịt hết sạch đấy!" Giọng nam trầm ấm lập tức hoảng hốt: "Đừng mà, chỗ đó đều là vật thí nghiệm quý giá đấy.

Chết vài ba con để thỏa miệng thì được, chứ giết hết thì uổng lắm, đuổi đi là được rồi." "Được thôi, vậy thì đuổi đi." Lúc này, trên đao Bá Toái của Tống Thư Hàng lại bùng lên đốm lửa, chính là Hỏa Diễm Đao bản rút gọn — Đao Đốm Lửa!

Sau đó cậu chém một nhát vào không trung, một đóa lửa nhỏ lao thẳng về phía mỏ con ưng.

So với đao đầu tiên, lần này Tống Thư Hàng ra đao đã thuần thục hơn vài phần.

Đốm lửa ngay lập tức rơi trúng mỏ hùng ưng, sau đó tóe ra thành hàng chục đạo đao khí hỏa diễm nhỏ như ánh nến, bắn thẳng vào đầu nó.

Con hùng ưng không kịp phòng ngự, đầu lập tức bị bắn nát như tổ ong. "Hù hù hù." Tống Thư Hàng thở dốc, khí huyết trong người lại một lần nữa tiêu hao sạch sành sanh.

Nhưng đồng thời, dược lực của viên Khí Huyết Đan trong bụng nhanh chóng bổ sung vào chỗ trống.

Con đại ưng bị tiêu diệt, rơi thẳng từ trên không xuống. "A a a a!" Cô tiếp viên và cô nhân viên văn phòng dưới móng vuốt chim ưng lập tức hét lên kinh hãi, lúc này độ cao vẫn còn khoảng hai mươi mét.

Tống Thư Hàng thở dài.

Tiếp theo, cậu dốc sức nhảy một cái, kéo theo dây thừng của Cao Mỗ Mỗ và chú da đen, nhảy về phía tường thành bên cạnh. "A a a..." Lần này đến lượt chú da đen và Mỗ Mỗ hét thảm.

Họ bị Tống Thư Hàng kéo đi, cuối cùng đáp xuống đoạn tường thành thứ hai.

Khi tiếp đất có bị lảo đảo vài cái nhưng không bị thương. "Mọi người đợi ở đây." Tống Thư Hàng nói xong lại nhảy vọt lên, đón lấy con hùng ưng đang rơi xuống.

Con ưng này có lẽ vì bị bắn nát đầu nên sau khi chết móng vuốt vẫn quắp chặt lấy hai người phụ nữ.

Muốn cứu họ thì cần phải chặt đứt móng ưng trước rồi mới đưa họ ra được, thời gian hoàn toàn không đủ. "Vậy thì tận dụng cơ thể to lớn của nó vậy." Tống Thư Hàng đã có chủ ý.

Cậu lao tới dưới thân con ưng, hô khẽ: "Cơ Sở Quyền Pháp số 1!" Dưới sự gia trì của 'Thanh Phong Gia Tốc', cậu đấm mạnh một quyền vào sườn con ưng, hất lật nó lên.

Con đại ưng lộn nhào trên không trung, giữ tư thế hai chân hướng lên trời rồi tiếp tục rơi xuống.

Lúc này cách mặt đất khoảng mười mét.

Có thân hình khổng lồ của nó làm đệm giảm chấn thì chắc sẽ không chết người đâu.

Tiếc thật, 'Thanh Phong Gia Tốc' chỉ dùng được hai lần, nếu không dùng nó lên xác hùng ưng để nó rơi xuống từ từ thì hai người phụ nữ sẽ an toàn hơn.

Nhưng hiện tại Tống Thư Hàng không thể làm gì thêm được nữa.

Cậu chỉ kịp thuận thế xoay người đứng lên xác con ưng, mượn lực từ nó rồi thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 hết mức, sau đó nhảy ngược lại bậc thang thứ nhất của tường thành.

Chương 310

Còn phải đưa Cao Mỗ Mỗ và chú da đen xuống nữa. "Thư Hàng!

Nhanh, nhanh lên!" Lúc này, Cao Mỗ Mỗ trên tường thành đột nhiên lo lắng hét lớn.

Cậu ấy chỉ tay lên trời, từ xa có thể thấy một bầy những điểm đen nhỏ đang bay về phía tường thành.

Số lượng nhìn qua phải đến mười mấy con.

Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê dại.

Cậu lập tức quăng dây thừng lên cho Cao Mỗ Mỗ và chú da đen bắt lấy.

Sau đó, cậu nương theo dây thừng leo lên chỗ Cao Mỗ Mỗ.

Ngay lúc đó, xác hai con đại ưng lần lượt rơi xuống đất, phát ra những tiếng va chạm cực lớn. "Chúng ta xuống thôi." Tống Thư Hàng một tay nắm lấy Cao Mỗ Mỗ, tay kia nắm lấy chú da đen. "Xuống bằng cách nào?" Cao Mỗ Mỗ tò mò hỏi.

Ở đây cao hơn hai mươi mét, không lẽ định nhảy thẳng xuống sao? "Chạy xuống!" Tống Thư Hàng nói xong liền nắm chặt hai người, dẫm mạnh chân, triển khai thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, cứ thế lao thẳng xuống vách tường. "A a a a!" Cao Mỗ Mỗ hét thất thanh, không phải vì cậu nhát gan, mà đó là bản năng con người.

Giống như bị đấm vào mũi sẽ chảy nước mắt, khi bị người ta xách theo, đầu hướng xuống dưới rồi lao thẳng từ độ cao hơn hai mươi mét xuống thì ai cũng sẽ kinh hãi thôi.

Cảm giác này còn kích thích hơn cả chơi nhảy Bungee, ít nhất nhảy Bungee còn có sợi dây bảo hiểm.

Người chú da đen bên cạnh lần này không hét lên, chú chỉ nhắm nghiền mắt, bám chặt lấy cánh tay Tống Thư Hàng.

Vài nhịp thở sau.

Tống Thư Hàng đưa hai người tiếp đất an toàn. "Vào hầm cổng thành trốn đi." Tống Thư Hàng nói rồi tiến về phía xác đại ưng.

Cô tiếp viên và cô nhân viên văn phòng vẫn còn sống, họ lồm cồm bò ra khỏi móng vuốt đại ưng.

Trên người cô tiếp viên có vài vết xước do móng ưng gây ra.

Cô nhân viên văn phòng thảm hơn một chút, móng ưng trước khi chết co thắt lại suýt chút nữa ép nát eo cô.

Nếu cô không gầy mà là người béo thì chắc nội tạng đã bị ép ra ngoài rồi.

Tống Thư Hàng nhảy lên xác đại ưng, kéo hai người phụ nữ xuống. "Đi thôi." Tống Thư Hàng nói.

Trên trời vẫn còn mười mấy con đại ưng đang bay tới.

Nghĩ đến cảnh mười mấy con cùng lao xuống, Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê rần.

Giết hai con đã tốn bao nhiêu công sức, nếu mười con cùng xông lên thì cậu thực sự không có lòng tin bảo vệ được nhiều người như vậy.

Ngoài ra, Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương vẫn còn đang ở ngoài kia.

Trong hầm cổng thành, Nha Y nhào vào lòng Cao Mỗ Mỗ khóc nức nở, nắm tay nhỏ đấm thùm thụp vào ngực cậu.

Cao Mỗ Mỗ vẻ mặt hạnh phúc, nói những lời ngọt ngào an ủi bạn gái.

Chú da đen sau khi trốn vào đám đông thì toàn thân vẫn run rẩy.

Chú khá tội nghiệp, vừa chạm mặt đã bị đám đười ươi bắt, rồi lại là người đầu tiên bị đại ưng quắp đi.

Hôm nay chắc chắn không phải ngày may mắn của chú.

Cô nhân viên văn phòng và cô tiếp viên vào hầm thì vẻ mặt vẫn còn đầy kinh hoàng sau khi thoát chết. "Đứng yên đừng chạy lung tung, trên trời lại có đại ưng bay tới rồi." Tống Thư Hàng đi tới cửa hầm nói.

Sắc mặt các hành khách cứng đờ, mọi người vội vàng nấp sau lưng cậu.

Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, nhìn đăm đăm vào đàn đại ưng đang tới gần.

Mà nói mới nhớ, hình như mình quên chuyện gì đó thì phải?

Đứng ở cửa hầm, Tống Thư Hàng thầm nghĩ, cảm giác như trong hầm này đang thiếu thiếu cái gì?

Nhớ ra rồi, Joseph!

Joseph vẫn chưa quay lại, ông ấy vẫn đang trên đường về đây!

Đừng có chuyện gì nhé! "Nói chứ, chúng ta bây giờ có giống như đang chơi trò đại bàng bắt gà con không?

Trên trời là đại bàng, chúng ta là gà con, còn Tống Thư Hàng là gà mẹ?" Lúc này, cô nàng Lục Phỉ chớp chớp mắt, đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng đơ người quay đầu lại, cười khổ với cô.

Cô nàng này cũng lạc quan thật, lúc này còn đùa được. "Khụ khụ, tôi không phải gà mẹ, phải gọi là gà bố mới đúng." Tống Thư Hàng cảm thán: "Tôi là nam mà." "Hi hi." Lục Phỉ cười khì.

Các hành khách nhìn bóng lưng Tống Thư Hàng, cậu không phải kiểu người vạm vỡ nhưng lúc này trong mắt mọi người, bóng dáng ấy vô cùng cao lớn, khiến lòng người an tâm lạ lùng.

Dù sao thì hai cái xác đại ưng bên cạnh cũng là minh chứng rõ nhất cho thực lực của cậu mà!

Đàn đại ưng trên trời càng lúc càng gần.

Tuy nhiên, khi chúng bay đến một độ cao nhất định thì không lao thẳng xuống như trước nữa.

Trí tuệ của chúng tuy thấp nhưng khi nhìn thấy xác ba đồng loại dưới đất, chúng cũng nảy sinh cảnh giác.

Chúng lượn lờ trên không trung để thăm dò.

Tống Thư Hàng nắm chặt đao Bá Toái, trong miệng lại ngậm sẵn một viên Khí Huyết Đan để sẵn sàng bổ sung tiêu hao.

Ngay lúc đó, từ phía trên tường thành truyền đến một loạt âm thanh kỳ quái.

Nghe như tiếng công tắc nào đó được bật lên, rồi tiếng vật gì đó được đẩy ra.

Âm thanh không lớn, chỉ có người đã mở Nhĩ khiếu như Tống Thư Hàng mới nghe thấy được. "Vũ khí phòng thủ của cổ thành được kích hoạt sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ. 'Oong — oong —' Lúc này, trên tường thành cổ truyền đến tiếng ù ù chói tai, nghe giống như tiếng loa phát thanh lúc mới bật, cực kỳ nhức tai!

Các hành khách đứng sau Tống Thư Hàng lập tức bịt chặt tai lại. "Nghiệt súc, cút!" Một giọng nói cực lớn phát ra từ loa.

Giọng nói này khí thế bàng bạc, trầm hùng uy nghiêm.

Có điều, ngoài việc âm thanh to ra thì nó cũng không có sức mạnh đặc biệt nào.

Tống Thư Hàng đang nghi hoặc thì đàn đại ưng trên trời dường như đã nghe thấy âm thanh đáng sợ nào đó, con nào con nấy cuống cuồng vỗ cánh, chạy trốn trối chết.

Chỉ trong nháy mắt, mười mấy con đại ưng đã biến thành những chấm đen nhỏ rồi biến mất hẳn. "..." Tống Thư Hàng thấy sự thay đổi này thật kịch tính.

Là chủ nhân trong cổ thành thông qua thiết bị loa đài để đuổi bầy đại ưng đi sao?

Xem ra chủ nhân cổ thành đã phát hiện ra nhóm mình rồi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, thu đao Bá Toái lại, sau đó quay người hướng về phía cổ thành, ôm quyền nói: "Đa tạ tiền bối ra tay tương trợ, vãn bối Tống Thư Hàng vô cùng cảm kích!" 'Oong oong~' Trong loa lại phát ra âm thanh chói tai đó.

Sau đó... "Nghiệt súc, cút!" Vẫn là giọng nói khổng lồ, khí thế bàng bạc và trầm hùng đó.

Tống Thư Hàng: "..." Sát, chẳng lẽ từ 'nghiệt súc' trong miệng chủ nhân cổ thành không phải chỉ bầy đại ưng mà là đang bảo nhóm mình cút đi sao?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, một lát sau. 'Oong oong~' Âm thanh chói tai trong loa vang lên lần thứ ba. "Nghiệt súc, cút!" Vẫn là giọng nói trầm hùng, bàng bạc đó.

Mẹ nó, hóa ra là bản ghi âm phát lặp lại!

Trong lúc Tống Thư Hàng đang cảm thấy như có vạn con ngựa chạy qua trong lòng, phía sau truyền đến tiếng gọi của Thổ Ba: "Thư Hàng nhìn kìa, trên cửa kim loại xuất hiện chữ!" Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn, thấy trên cánh cửa kim loại chạm khắc hoa văn hiện lên một lớp màn ánh sáng.

Trên màn sáng hiện ra một chuỗi văn tự kỳ quái.

Thứ văn tự này không phải chữ Hán, không phải tiếng Anh, cũng không phải tiếng Đức hay tiếng Nga, không thuộc về bất kỳ loại ngôn ngữ chủ lưu nào trên thế giới.

Thế nhưng, tất cả những người có mặt đều có thể hiểu được ý nghĩa của nó một cách quái dị. "Bạn có muốn về nhà không?

Bạn có hiểu được hơi ấm của gia đình không?

Bạn có muốn ngay lập tức trở về ngôi nhà mà mình ngày đêm mong nhớ không?

Hỡi những người con xa xứ lang thang nơi chân trời, hãy lựa chọn đi: THỊ (YES)...

PHỦ (NO)." Lựa chọn đi, lựa chọn đi!

Ba chữ này như có ma lực vang vọng trong đầu mọi người.

Mọi người nhìn nhau rồi đồng thời nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tận mắt chứng kiến Tống Thư Hàng một mình chém chết hai con đại ưng, các hành khách khi đối mặt với cảnh tượng quái dị này, người đầu tiên họ nghĩ đến chính là cậu.

Tống Thư Hàng nhíu mày phỏng đoán: "Đây liệu có phải là cách mở cửa không?

Hoặc là...

đây là cách để rời khỏi hòn đảo này?" Những lựa chọn xuất hiện trên cửa lớn thường là để mở cửa.

Nhưng tông giọng của chuỗi văn tự này lại có vẻ như muốn đưa người ta về nhà.

Chương 311

Thổ Ba đề nghị: "Hay là chúng ta ấn 'THỊ (YES)' thử xem?

Nếu cửa mở thì chúng ta có thể vào cổ thành." "Đợi đã Thổ Ba.

Ngộ nhỡ đây là cách rời đảo thì sao?

Rời đảo xong chúng ta sẽ xuất hiện ở đâu?

Rồi cách thức rời đi là gì?

Liệu có phải dưới chân đột nhiên mở ra một đường ống rồi chúng ta cứ thế rơi xuống không?" Cao Mỗ Mỗ ôm bạn gái lo lắng hỏi.

Mọi người lại một lần nữa nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Cậu nhún vai: "Tớ không biết." Cậu đâu phải nhà tiên tri vạn năng hay gương thần đâu.

Lúc này, chú da đen chen lên, cười ha hả: "Dù là mở cửa hay về nhà tôi đều thích cả!

Để tôi thử YES, tôi muốn về nhà, tôi muốn trở về!" Nói đoạn, chú dùng lòng bàn tay ấn mạnh vào lựa chọn 'THỊ (YES)'.

Ngay sau đó, chú đột nhiên cảm thấy toàn thân ấm áp lạ thường.

Thật ấm áp, cảm giác như được trở về trong vòng tay yêu thương của mẹ lúc còn nhỏ vậy. "A...

đây chính là hơi ấm gia đình sao?" Chú da đen thốt lên bằng giọng đầy cảm thán.

Thế nhưng, những hành khách xung quanh lại nhìn chú với ánh mắt sợ hãi.

Chú da đen cúi đầu nhìn xuống cơ thể mình — Ôi, chết tiệt!

Trên người chú bùng lên một lớp ánh sáng như ngọn lửa, cảm giác ấm áp vừa rồi chính là do lớp ánh sáng này mang lại.

Mà lớp ánh sáng này nhìn quen mắt cực kỳ...

Chẳng phải đây chính là lớp ánh sáng trên người những hành khách mất tích trên máy bay sao?

Sau khi ánh sáng bùng lên, những hành khách đó đều hóa thành những hạt ánh sáng rồi biến mất, không rõ sống chết thế nào.

Đây mà gọi là [Hơi ấm gia đình] à?

Ấm cái con khỉ, ấm cả lò nhà ngươi ấy!

Cuối cùng, chú da đen quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, khuôn mặt đen nhẻm dưới ánh sáng rực rỡ bỗng nhiên có thêm vài phần thần thánh: "Người anh em, có phải tôi sắp chết rồi không?" Tống Thư Hàng im lặng một lát rồi nghiêm túc trả lời: "Chắc là... sắp rời khỏi hòn đảo này rồi.

Suy nghĩ kỹ lại thì, có lẽ những người biến mất trên máy bay không phải đã chết, mà là được đưa ra khỏi máy bay.

Biết đâu khoảnh khắc tiếp theo khi tỉnh lại, chú đã ở nhà mình rồi cũng nên!" Dù có là chết thì chí ít cũng phải cho chú ấy một sự an ủi về mặt tâm lý.

Nếu mang theo oán niệm mà chết thì sẽ thành oán quỷ mất.

Đang nói chuyện thì loa trên tường thành lại phát ra tiếng 'oong ~ oong' chói tai.

Sau đó, giọng nói bàng bạc trầm hùng kia lại vang lên: "Nghiệt súc, cút!" Lời vừa dứt, thân thể chú da đen hóa thành những hạt ánh sáng, những hạt sáng đó như cát chảy bắt đầu tan biến.

Chú da đen cũng phối hợp cực kỳ! "Chết tiệt, ngươi mới là nghiệt súc!" Chú da đen giơ ngón tay giữa về phía tường thành, dùng chút sức lực cuối cùng gào to.

Tống Thư Hàng: "..." Thổ Ba: "..." Cao Mỗ Mỗ: "..." Những hành khách còn lại: "..." Mà nói đi cũng phải nói lại, chú da đen này nói tiếng Trung tuy hơi ngọng nhưng ngay cả từ chửi người cổ lỗ sĩ như 'nghiệt súc' cũng nghe hiểu được.

Dạo này người nước ngoài thịnh hành học tiếng Trung đến thế sao?

Chẳng mấy chốc, chú da đen đã biến mất hoàn toàn.

Mọi người đều rơi vào trầm mặc.

Lúc này, một cậu bé quay sang hỏi Tống Thư Hàng: "Anh Thư Hàng ơi, chú da đen đó thật sự về nhà rồi ạ?" Đôi mắt đen láy của cậu bé nhìn rất thuần khiết.

Tống Thư Hàng khẽ vỗ đầu cậu: "Anh cũng không chắc chuyện gì đang xảy ra nữa, có lẽ là về rồi, hoặc cũng có thể là biến mất luôn." "Cảm ơn anh." Cậu bé nở nụ cười rạng rỡ, sau đó đột nhiên chạy đến dưới cửa lớn, kiểng chân lên, cố gắng vươn bàn tay nhỏ nhắn vỗ mạnh vào chữ 'THỊ (YES)'. "Tạm biệt mọi người, cháu đi tìm bố mẹ đây." Trên người cậu bé bùng lên ánh sáng hỏa diễm, cậu vẫy tay chào mọi người.

Bố mẹ cậu bé đều đã hóa thành hạt ánh sáng biến mất từ khi còn ở trên máy bay.

Cậu nhóc này đi theo mọi người nãy giờ mà không hề quấy khóc, là một đứa trẻ rất hiểu chuyện, hoàn toàn khác hẳn với cái thằng nhóc 'gấu' giả vờ nghiêm túc là tiểu hòa thượng ở nhà Tống Thư Hàng.

Đây mới đúng là kiểu trẻ con mà Tống Thư Hàng thích, thuộc hệ liệt 'muốn bế về nuôi'.

Cậu bé cũng biến mất trong những hạt ánh sáng.

Ngoài chú da đen và cậu bé chọn 'THỊ' để rời đi, những người khác đều đứng im tại chỗ, không ai dám lên trước ấn vào hai cái lựa chọn đầy rủi ro này nữa.

Dù sao thì cũng không thể xác định sau khi ấn 'THỊ' là thực sự rời đảo hay là trực tiếp tan biến, mọi người đương nhiên không dám chọn bừa.

Mạng người chỉ có một, đây không phải là trò chơi, chết rồi không có cơ hội hồi sinh. "Nếu lựa chọn 'THỊ' là biến mất, vậy có lẽ 'PHỦ' chính là để mở cửa." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu tiến lên một bước, chuẩn bị ấn vào lựa chọn 'PHỦ'. "Đợi đã Thư Hàng." Thổ Ba giữ cậu lại: "Để tớ ấn cho.

Nếu cậu ấn 'PHỦ' mà cũng biến mất thì sau này ngỡ đâu đại ưng lại tấn công, sẽ không ai đối phó nổi.

Thế nên cứ để tớ." "Không, để tôi." Tống Thư Hàng khẽ nói: "Dù sao tôi cũng có chút thủ đoạn, nếu thực sự gặp phải hiệu ứng 'hạt sáng hóa', tôi cũng không phải là không có sức chống đỡ..." Đang nói chuyện thì ngoài hầm cổng thành có một bóng người thở hổn hển chạy tới, chính là đệ tử danh nghĩa Joseph. "Sư phụ, để con!

Sư phụ có việc thì đệ tử phải gánh vác!" Joseph giơ tay hét lớn.

Sau đó ông chạy nhanh tới cổng thành, vươn tay ấn mạnh vào lựa chọn chữ 'PHỦ'.

Con gái Joseph đã biến mất trên máy bay, nên nếu có bị hạt sáng hóa thì ông cũng chẳng nề hà gì, biết đâu lại tìm được con gái.

Còn nếu không bị thì có thể đi theo Tống Thư Hàng thêm một thời gian nữa, cũng không tệ. "Sư phụ!" Sau khi ấn vào chữ 'PHỦ', Joseph nói: "Nếu chúng ta rời khỏi đây còn sống, lúc đó người có thể đồng ý cho con dọn đến ở gần nhà người không?" Joseph tranh thủ đưa ra yêu cầu của mình.

Trước đây khi thấy Tống Thư Hàng đấm nổ không khí phát ra tiếng bôm bốp, ông đã thấy kích động vô cùng, cảm thấy đời này mà đạt được cảnh giới của sư phụ thì chết cũng không hối tiếc.

Nhưng hôm nay, khi chứng kiến nhát Hỏa Diễm Đao chém đại ưng bay vút tận trời, máu trong người ông sôi sục hẳn lên.

Công phu của người Trung Quốc lại có thể đạt tới trình độ này sao!

Đây không còn đơn thuần là 'công phu' nữa, đây hoàn toàn thuộc về phạm trù siêu nhân rồi.

Nhất định phải nắm chắc cơ hội này, dù có phải mặt dày mày dạn thì cũng phải tìm cách dọn đến ở cạnh nhà sư phụ.

Joseph thầm hạ quyết tâm như vậy.

Ông đã quyết định rồi, bất kể Tống Thư Hàng có đồng ý hay không, sau khi rời đảo ông sẽ tìm mua một căn nhà ngay gần nhà cậu. "Được thôi." Tống Thư Hàng sảng khoái đồng ý.

Có thêm một người hàng xóm cũng chẳng hại gì.

Hơn nữa, cậu cũng từng nghĩ nếu sau này tu luyện thành tài, phải đưa cả gia đình lánh xa trần thế mà lúc đó Joseph và cậu thực sự có duyên thầy trò thì cậu sẽ dắt ông ấy theo luôn.

Đã vậy thì nguyện vọng dọn đến làm hàng xóm của Joseph, Tống Thư Hàng tự nhiên sẽ không phản đối.

Joseph vẻ mặt mãn nguyện.

Một lúc sau... "Ơ?

Sao vẫn chưa thấy có hiệu quả gì thế?" Joseph thắc mắc, tay ông đã ấn vào lựa chọn 'PHỦ (NO)' lâu rồi mà sao chẳng thấy phản ứng gì?

Joseph không tin, lại dùng sức vỗ thêm mấy phát nữa.

Vẫn không có phản ứng?

Lại vỗ tiếp!

Bép bép bép, Joseph vỗ liên tiếp mười mấy cái.

Lần này... cuối cùng cũng có phản ứng!

Trên màn sáng của đại môn lại hiện ra một dòng chữ: [Vỗ cái đầu nhà ngươi à, định đi đầu thai đấy à!

Không thấy cánh cửa này nặng thế nào sao, mở nó ra cần tốn rất nhiều sức lực đấy biết không?] Joseph: "..." Tống Thư Hàng: "..." Cao Mỗ Mỗ + Thổ Ba + Nha Y + Chị em Lục Phỉ + Các hành khách khác: "..." "Nhưng mà nếu chọn 'PHỦ' là mở cửa, vậy chẳng lẽ lựa chọn 'THỊ' thực sự là đưa người ta về nhà sao?" Cao Mỗ Mỗ sờ sống mũi nói.

Dù sao thì kể từ khi con đại ưng khổng lồ xuất hiện, thế giới quan xây dựng mấy chục năm của mọi người đã sụp đổ hoàn toàn rồi.

Biết đâu cái màn hạt sáng hóa đó thực sự là đưa người ta đi bằng 'truyền tống không gian' gì đó để về nhà thì sao?

Thế giới quan và tam quan xây dựng thì khó nhưng sụp đổ thì nhanh lắm.

Đây chính là cái gọi là phá hủy luôn dễ hơn xây dựng mà.

Cô tiếp viên hàng không hơi múp míp nghe vậy thì mắt sáng rực lên.

Cô nhanh chân chạy tới, tranh thủ lúc cửa còn chưa mở hẳn và dòng chữ lựa chọn vẫn còn sáng, dùng lòng bàn tay vỗ mạnh vào chữ

'THỊ'.

Thế nhưng lần này, trên người cô tiếp viên chẳng hề có ánh sáng hỏa diễm nào bùng lên cả.

Đã lỡ mất cơ hội rồi sao?

Cô thầm nghĩ.

Lúc này trên màn sáng lại hiện ra một dòng chữ: [Đừng có vỗ tôi nữa nghe chưa, vỗ nữa là tôi trở mặt đấy!] Cô tiếp viên giật mình lùi lại phía sau, suýt nữa thì va trúng Thổ Ba.

Khoảng hai phút sau, cánh cửa kim loại khổng lồ và nặng nề từ từ được kéo lên.

Có điều nó không mở hết mà chỉ dừng lại ở độ cao khoảng hai mét.

Độ cao hai mét cũng đủ để mọi người đi qua rồi, chỉ là khi đi dưới cổng thành ai cũng thấy ơn ớn.

Cánh cửa kim loại khổng lồ treo ngay trên đầu, cảm giác như chỉ cần sơ sẩy một chút là nó rơi xuống vậy.

Nếu nó rơi xuống thật thì người bên dưới chắc bị ép thành tương luôn quá.

Chương 312

Thế nên các hành khách đều rảo bước thật nhanh qua cổng thành đang treo lơ lửng, chỉ sợ mình đang chạy giữa chừng thì cửa đổ ầm xuống.

Sau khi đi qua cổng thành an toàn, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, họ tò mò nhìn vào bên trong.

Bên trong cổng thành là một con đường rộng thênh thang dẫn thẳng vào nội thành.

Hai bên đường trồng những cây cổ thụ cao hơn mười mét ngay ngắn, còn có một dòng sông trong vắt chảy qua.

Ngay bên cạnh cổng thành cổ có một lão già mặc trang phục cổ xưa đứng đó, dường như đã đợi mọi người từ lâu.

Phía sau lão còn có mười lăm người đàn ông vạm vỡ. "Những vị anh hùng từ phương xa tới, chào mừng mọi người đến làm khách ở nơi này!" Lão già mặc cổ trang nhiệt tình đón tiếp, bắt đầu từ Joseph đứng đầu tiên, lão nắm lấy tay từng hành khách mà bắt tay đầy nồng hậu.

Sự nhiệt tình thái quá này khiến các hành khách nhất thời chưa kịp thích ứng.

Khi lão già bắt tay người cuối cùng là Tống Thư Hàng, cậu hơi nhíu mày — Nhãn khiếu của cậu đã mở nên có thể nhìn thấy một vài chi tiết nhỏ.

Cậu nhận ra lúc lão già này bắt tay với mỗi hành khách, từ tư thế, nụ cười cho đến giọng nói đều hoàn toàn y hệt nhau.

Đặc biệt là khi lão nói: "Chào mừng, chào mừng", ngay cả nhịp điệu nhanh chậm cũng gần như không thay đổi.

Cảm giác này khiến Tống Thư Hàng không khỏi liên tưởng đến tiếng loa phát đi phát lại trên tường thành — hành động của lão già này chẳng khác nào một bản ghi âm lặp lại cả!

Sau khi bắt tay Tống Thư Hàng xong, lão già kích động nói: "Cảm ơn các vị anh hùng, chính mọi người đã giúp chúng tôi đẩy lùi cuộc tấn công của lũ đại ưng!" Nói xong lão liền vỗ tay nhiệt liệt.

Phía sau lão, mười lăm người đàn ông vạm vỡ cũng vỗ tay theo.

Cảm giác quái dị trong lòng Tống Thư Hàng càng lúc càng rõ ràng — mười lăm người đàn ông vỗ tay với động tác mở tay, khép tay hoàn toàn đồng nhất, như thể những con robot tinh vi vậy. "Lão nhân gia không cần khách khí, chúng tôi cũng chỉ là tự vệ mà thôi." Tống Thư Hàng thăm dò — cậu luôn nghi ngờ 'hòn đảo thần bí' khổng lồ này có khi nào là một sự tồn tại kiểu như 'Huyễn tượng chân thực' hay không, nên cậu muốn thử xem lão già trước mặt có thể đối thoại bình thường với mình không.

Nếu đối phương trả lời râu ông nọ cắm cằm bà kia thì rất có khả năng đó là huyễn tượng chân thực. "Dù sao đi nữa, mọi người đều là anh hùng, chúng tôi vô cùng cảm kích!" Lão già đối đáp trôi chảy, rồi lão nói tiếp: "Không biết các vị anh hùng có đồng ý để chúng tôi khiêng mấy con súc sinh lông lá kia vào đây không?

Dù lũ súc sinh này thường gây rắc rối cho chúng tôi, nhưng thịt của chúng đúng là mỹ vị hiếm có đấy.

Các anh hùng đi đường xa mệt mỏi, vừa hay cũng cần thịt chúng để tẩm bổ, xua tan mệt mỏi." "Mọi chuyện cứ để lão nhân gia quyết định, chúng tôi cũng đang đói bụng rồi.

Ngoài ra, xin lão nhân gia sắp xếp cho chúng tôi một nơi để nghỉ ngơi chốc lát được không?" Tống Thư Hàng lại hỏi. "Không vấn đề gì, trong thành này của chúng tôi thứ khác không có chứ chỗ nghỉ chân trống trải thì bao nhiêu cũng có." Lão già cười hà hà — cổ thành này tuy lớn nhưng phần lớn đều có vẻ trống rỗng.

Đang nói chuyện, lão già khẽ vẫy tay, mười lăm người đàn ông vạm vỡ liền có trật tự đi ra ngoài thành.

Mười người chia làm hai nhóm khiêng hai cái xác đại ưng mà Tống Thư Hàng vừa hạ, năm người còn lại đi dọc theo tường thành về phía bên trái để mang về con hùng ưng đầu tiên. "Mời các vị anh hùng đi theo tôi, tôi sẽ dẫn mọi người đến nơi nghỉ ngơi." Lão già lại nói rồi quay người dẫn đường.

Các hành khách nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

Cậu đáp: "Cứ đi theo đi, vất vả lắm mới vào được thành, chúng ta nhất định phải vào xem thử một phen." Trên đường đi, lão già vẫn tràn đầy nhiệt huyết, vừa dẫn đường vừa không ngừng giới thiệu về tòa cổ thành tráng lệ này với Tống Thư Hàng.

Lão giới thiệu cực kỳ chi tiết, ngay cả một tấm bia đá trong thành cũng được lão kể vanh vách, mang đậm hương vị lịch sử khiến các hành khách bên cạnh chẳng thể chen vào lời nào.

Tống Thư Hàng vừa cười vừa gật đầu phụ họa với lão.

Sau đó...

đang nói dở, đột nhiên Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi: "Lão nhân gia, ông đi đại tiện chưa?" "Ha ha, tiểu hữu quả nhiên cũng nghĩ như vậy à." Lão già vuốt râu cười đáp.

Đối thoại... không khớp nhau chút nào!

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, thử hỏi một câu thất lễ hơn:

"Lão nhân gia, mẹ ông có phải là khỉ lớn không?" Câu này Tống Thư Hàng phát âm hơi mờ và tốc độ hơi nhanh, ngỡ đâu có vấn đề gì cậu còn có thể giải thích là do bị líu lưỡi, vốn định hỏi 'Lão nhân gia, mọi người có khỉ lớn không?'.

Các hành khách xung quanh đột nhiên sững sờ, không hiểu Tống Thư Hàng đang làm cái quái gì.

Thế nhưng lão già dường như không nghe thấy câu hỏi của Tống Thư Hàng, vẫn giữ nguyên nụ cười trên mặt.

Lão còn nhiệt tình nắm lấy tay cậu, tiếp tục thân thiết giới thiệu hàng liễu phía trước: "Nào, anh hùng, cậu xem hàng liễu kia mọc tốt chưa kìa.

Đừng coi thường chúng, chúng đã có hơn một trăm năm lịch sử rồi đấy, nghe nói những chồi non hái được mỗi năm nếu phối hợp với vài vị dược liệu có thể chế thành loại trà tuyệt diệu giúp cường thân kiện thể đấy." Câu hỏi bị lờ đi hoàn toàn?

Nhưng mà đối thoại... vẫn không khớp.

Tống Thư Hàng trong lòng thấy hơi áy náy nhưng vẫn tiếp tục nhiệt tình thử nghiệm: "Bố ông là đười ươi." "Ha ha ha, anh hùng cũng thấy hàng liễu này không tệ đúng không?" Lão già mãn nguyện vuốt râu.

Tống Thư Hàng gật đầu, vẻ mặt tán thưởng: "Ông là con khỉ đầu chó." "Ha ha ha, anh hùng nói có lý lắm!" Lão già cười đáp lại.

Các hành khách bên cạnh đã ngây người ra, họ ngoáy ngoáy tai, không biết là Tống Thư Hàng bị chạm mạch, hay lão già bị chạm mạch, hay là chính tai họ bị hỏng rồi?

Hoặc là cả thế giới này đều điên hết rồi?

Quả nhiên, đối thoại đã sụp đổ hoàn toàn.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt, lão già trước mắt chắc chắn có vấn đề...

Lão rõ ràng là đang vận hành theo một bộ 'chương trình' có sẵn.

Câu hỏi ở cổng thành lão có thể đối đáp trôi chảy rõ ràng là giống như 'robot trò chuyện AI', sẽ dựa vào từ khóa cùng biểu cảm của đối tượng giao tiếp để chọn ra câu trả lời chính xác.

Sau khi vào thành, lão già liền bật chế độ giới thiệu cổ thành.

Suốt dọc đường không ngừng giới thiệu mọi thứ, khiến mọi người gần như không chen lời vào được.

Dù không phải 'Huyễn tượng chân thực' thì lão già này cũng có thể là một loại rối thông minh AI nào đó.

Thôi bỏ đi, bắt nạt một con robot trò chuyện AI thì chẳng có cảm giác thành tựu gì cả.

Cứ hỏi thẳng điều mình muốn biết vậy. "Lão nhân gia, tôi muốn hỏi là, những hành khách vừa rồi ấn vào lựa chọn 'THỊ' ở cổng thành là đã được đưa về nhà rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Lựa chọn trên cổng thành?

Đó là cái gì?" Lão già quay đầu lại, nghi hoặc hỏi vặn lại.

Câu hỏi này... nằm ngoài quyền hạn trả lời của lão sao?

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp: "Vậy lão nhân gia, chúng tôi làm thế nào để rời khỏi nơi này?" Lần này, tất cả hành khách đều nhìn lão với ánh mắt kỳ vọng. "Rời khỏi nơi này sao?" Lão già chỉ vào tòa cao tháp cao nhất trong thành: "Thấy tòa cao tháp kia không?

Trong đó có một nơi giao dịch khổng lồ, bất kỳ ai cũng có thể dùng đồ đạc trên người mình để vào đó giao dịch lấy thứ mình muốn.

Buôn bán sòng phẳng, tuyệt đối là đổi chác đồng giá!" "Ở đó có thể đổi lấy cơ hội rời đi không?" Tống Thư Hàng lập tức hỏi.

Lão già lắc đầu: "Đã bảo là buôn bán sòng phẳng, đồng giá đổi chác, sao có thể dùng cơ hội rời đi để ép người được?

Chỉ cần hoàn thành một lần giao dịch trong tòa cao tháp đó, bất luận là giao dịch gì, sau khi hoàn thành là có thể rời khỏi đây rồi." Tống Thư Hàng hơi ngẩn người.

Đơn giản vậy sao?

Nếu đơn giản như thế... vậy tại sao các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần khi lên đảo lại phải trải qua đủ loại kiếp nạn, tuy không bị trọng thương nhưng cũng phải kinh qua vài trận ác chiến.

Cuối cùng còn phải chịu kết cục tự phong ấn ký ức mới rời đi được?

Chẳng lẽ các tiền bối và mình không cùng vào một nơi?

Hay là cách mở 'phó bản' của các tiền bối không đúng? "Đến nơi rồi, đây là địa bàn do lão phu quản lý, phòng ốc ở đây mọi người có thể tùy ý ở lại.

Một lát nữa, khi đám thanh niên kia khiêng lũ súc sinh lông lá tới, lão phu sẽ trổ tài cho mọi người xem." Lão già cười hà hà, còn làm tư thế như đang xào nấu thức ăn. "Làm phiền lão nhân gia rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Dù chỉ là một nhân vật AI thông minh nhưng thực sự lão đã giúp nhóm mình một việc lớn khi cho biết cách trở về.

Chờ nghỉ ngơi một lát, khôi phục thể lực và tinh thần lực, cậu sẽ đi đón Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương về, sau đó thông qua tòa tháp kia để trở về. "Vậy thì mời các vị anh hùng nghỉ ngơi cho tốt, lão phu xin phép không làm phiền mọi người nữa." Lão già nhiệt tình cười nói.

Mọi người vội vã khách khí chào lão vài câu.

Lão già quay người rời đi, nhưng đi được hai bước thì đột nhiên lão hơi khựng lại.

Sau đó, lão lại quay lại bên cạnh Tống Thư Hàng một cách quái dị, nắm lấy tay cậu lắc mạnh đầy nhiệt tình.

Đồng thời, lão dùng giọng nói chỉ đủ cho một mình cậu nghe thấy: "Chào mừng đến với 'Đảo Thiên Giới', Tống, Thư, Hàng.

Hy vọng cậu chơi vui vẻ." Tống Thư Hàng nghe vậy thì cứng người, lão già trước mắt không phải AI thông minh sao?

Hơn nữa, tại sao khi gọi tên cậu lại phải gọi từng chữ một một cách nhấn mạnh như vậy?

Sát, đợi đã, nếu lão không phải AI, vậy vừa rồi mình đã buông lời 'bạo lực ngôn từ' với lão mấy lần liền...

Lão già này đang ghi hận đây mà!

Sau khi tiễn Tống Thư Hàng một cách đầy "nhiệt tình", lão giả mặc cổ trang lộ vẻ mặt hài lòng, phiêu diêu rời đi, để lại một mình Tống Thư Hàng đứng ngây dại giữa làn gió.

Thổ Ba thấy sắc mặt Thư Hàng cứng đờ, tò mò hỏi: "Thư Hàng, lão nhân gia vừa rồi nói gì với cậu thế?" "Không có gì, ông ấy chỉ chúc chúng ta chơi vui vẻ trên đảo thôi." Tống Thư Hàng đáp.

"Chỉ nói mỗi thế thôi á?" Thổ Ba càng nghi ngờ: "Thế sao mặt cậu lại như kiểu vừa mới đánh mất trinh tiết thế kia?" "..." Tống Thư Hàng vỗ mạnh lên vai Thổ Ba: "Thổ Ba à, sau này lên lớp ngữ văn phải nghe giảng cho kỹ vào.

Cái phép ẩn dụ vừa rồi của cậu dùng cực kỳ không thỏa đáng đâu đấy." Thổ Ba: "..." Lúc này, Cao Mỗ Mỗ lên tiếng: "Mà này, Thư

Hàng, cậu thấy lời lão nhân gia kia nói có đáng tin không?

Muốn rời khỏi đảo này thật sự phải thông qua giao dịch trong tòa tháp cao ở cổ thành mới có cơ hội sao?” Dù Cao Mỗ Mỗ trước đây chưa từng gặp sự kiện linh dị như thế này, nhưng dù là trong phim ảnh hay trò chơi, khi gặp phải cốt truyện hoặc phó bản kiểu này thì làm gì có chuyện rời đi dễ dàng như vậy chứ?

Tống Thư Hàng cười nói: “Bất kể thật giả thế nào, chúng ta cứ qua đó xem thử là biết.” Họ chắc chắn phải rời khỏi cái hòn đảo quái dị này, nên dù lời lão giả mặc cổ trang là thật hay giả, họ cũng phải đến tòa tháp cao thử vận may.

Mọi người lẳng lặng gật đầu, ánh mắt hướng về tòa tháp cao trong cổ thành.

Lúc này, một cô nàng công sở tò mò hỏi: “Mọi người nói xem, khi chúng ta đến tòa tháp đó, người bên trong sẽ trao đổi vật phẩm ngang giá gì với mình nhỉ?

Trên người chúng ta có thứ gì phù hợp để giao dịch không?” Sau khi máy bay gặp nạn, mọi người khó khăn lắm mới bò ra được khỏi đống xác máy bay, sau đó lại đụng ngay phải bầy khỉ quái dị.

Chương 313

Hành lý của nhiều người vẫn còn trên máy bay, đồ đạc mang theo bên người chẳng có mấy món.

Ngay khi cô vừa dứt lời, sắc mặt của nhiều hành khách biến đổi hẳn!

Cô tiếp viên hàng không lập tức lục lọi đồ đạc trên người, lôi ra danh thiếp, thẻ mua sắm, khăn tay, điện thoại và một vài thứ linh tinh như chìa khóa.

Cô lộ vẻ mặt muốn khóc: “Mấy thứ này lát nữa khu giao dịch trong tháp có thu mua không nhỉ?” Không chỉ cô, nhiều hành khách khác sau khi tự lục lọi một hồi cũng lộ vẻ mặt mếu máo, hiển nhiên đồ trên người họ cũng chẳng khá khẩm hơn cô tiếp viên là mấy.

Tòa tháp thần bí đó đâu phải chỗ thu mua phế liệu, mấy thứ này liệu có dùng để giao dịch được không?

Một nữ hành khách lí nhí hỏi: “Hay là chúng ta quay lại máy bay một chuyến, mang đồ đạc trên máy bay về đây?” “Đi kiểu gì bây giờ...

Đừng quên trên trời còn có cự ưng, trong rừng còn có thằn lằn khổng lồ đấy.” Anh chàng từng nhảy múa trước mặt đám tinh tinh khổ sở nói: “Hơn nữa, đừng quên lũ tinh tinh quái dị kia.

Trí tuệ của chúng dường như rất cao, đồ đạc trên máy bay chắc đã bị chúng vơ vét hết rồi.” Mọi người vừa nghĩ đến lũ tinh tinh đó là lại không nén được tiếng thở dài trĩu nặng.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, lát nữa ăn chút gì đó hồi phục thể lực rồi đến tòa tháp xem sao.

Biết đâu đồ trong khu giao dịch của tòa tháp lại chính là những thứ chúng ta đang có thì sao?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Thực tế, kể từ khi vào cổ thành, Tống Thư Hàng luôn suy nghĩ...

Tại sao hòn đảo thần bí này, hay nên gọi là ‘Đảo Thiên Giới’ đi, lại để cho nhiều hành khách bình thường như vậy lên đảo?

Ban đầu cậu nghi ngờ liệu có phải do mình không, có lẽ Đảo Thiên Giới muốn kéo cậu lên đây, còn những hành khách này chỉ là bị vạ lây.

Đây không phải cậu tự luyến, dù sao cậu cũng là tu sĩ duy nhất trên máy bay, nếu Đảo Thiên Giới thực sự có mục tiêu thì khả năng cao nhất chính là cậu!

Nhưng sau đó nghĩ lại thì thấy không đúng.

Nếu Đảo Thiên Giới chỉ muốn kéo một mình cậu lên thì có thể trực tiếp bắt riêng cậu đi khi đang ở trên máy bay cơ mà.

Thậm chí nếu không làm được điều đó, Đảo Thiên Giới hoàn toàn có thể khiến tất cả hành khách khác biến mất, chỉ để lại mình Tống Thư Hàng trên máy bay thôi!

Đảo Thiên Giới hoàn toàn đủ khả năng làm việc này!

Vậy thì việc chọn ra nhóm hành khách này mang đến Đảo Thiên Giới là có dụng ý đặc biệt gì chăng?

Thế thì dụng ý đó là gì?

Lúc này, khi nghe lão giả nhắc đến khu giao dịch trong tòa tháp cao, tim cậu chợt nảy lên một cái.

Có khi nào trên người các hành khách có mang theo thứ gì đó khiến Đảo Thiên Giới hứng thú không?

“Nhưng mà trên người chúng ta không có thứ gì giá trị cả.” Cô tiếp viên nhìn đống tạp vật trong tay mình, hoàn toàn không tin nổi có người lại muốn trao đổi những thứ này.

"Đừng hoảng, tóm lại lát nữa cứ đến tòa tháp xem sao đã.

Biết đâu trên người chúng ta còn ẩn giấu bảo vật gì đó mà chính mình cũng không biết thì sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Mọi hành khách đều im lặng, lẳng lặng hồi phục thể lực.

Sau đó, thỉnh thoảng có hành khách lén lút nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Chỉ số võ lực mà cậu thể hiện khi chém giết cự ưng lúc trước quá đỗi chấn động, khiến các hành khách vô cùng ngưỡng mộ.

Giống như Joseph, họ cũng ước gì có thể học được một chiêu nửa thức từ Tống Thư Hàng.

Chỉ là họ không mặt dày được như Joseph, nhất thời không biết làm sao để bắt chuyện làm quen.

Nhưng không sao, dù sao họ cũng đã biết đến sự tồn tại của Tống Thư Hàng.

Đợi khi có cơ hội rời khỏi hòn đảo nhỏ này, thiếu gì dịp để kết giao với cậu.

Nhiều người thầm nghĩ như vậy.

Còn nhóm Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba là những người bạn cùng phòng có quan hệ tốt với Tống Thư Hàng thì không muốn làm khó cậu lúc này.

Dù sao thời gian họ ở bên nhau sau này còn dài mà. **************** Khoảng hơn mười phút sau, lão giả mặc cổ trang lại xuất hiện.

Chỉ thấy ông ta khoác một chiếc tạp dề đầu bếp, hai tay cầm hai con dao phay lớn, khắp người đầy máu, trên mặt nở nụ cười đáng sợ.

Mấy hành khách nữ nhìn thấy bộ dạng của lão giả thì lập tức liên tưởng đến các tình tiết trong phim kinh dị, sợ tới mức hét lên liên hồi.

Lão giả mặc cổ trang vẫn không đổi sắc mặt, giữ nguyên nụ cười đáng sợ đó, cất lời như một NPC: “Các vị anh hùng đáng kính, ba con súc sinh lông vũ kia đã được chế biến xong, lát nữa tôi sẽ cho người mang lên, mời các vị thưởng thức nhiệt tình!” Trong lúc nói chuyện, phía sau ông ta xuất hiện năm người đàn ông vạm vỡ, họ bưng hai nồi canh thịt lớn thơm phức, chỉ cần ngửi mùi thôi đã khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Thấy vậy, các hành khách mới thở phào nhẹ nhõm một chút, nhưng vẫn cảnh giác nhìn lão giả.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, lão nhân gia này tuyệt đối là cố ý, thật là ác thú vị.

Cậu dám đảm bảo, nhìn thấy bộ dạng kinh hoàng thất sắc của các hành khách, tâm trạng lão nhân gia hiện giờ chắc chắn là siêu cấp vui sướng.

Năm người đàn ông vạm vỡ đặt nồi lớn xuống, múc cho mỗi hành khách đang đói bụng một bát canh thịt đầy ắp.

Các hành khách sớm đã vừa đói vừa mệt, thêm vào đó bát canh thịt này dường như có một sức hút ma thuật, sau khi nhận lấy bát canh, họ thậm chí chẳng thèm nghĩ xem canh có vấn đề gì không mà cứ thế ngốn ngấu ăn.

Tống Thư Hàng vốn định nhắc nhở Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ, nhưng chưa kịp mở miệng thì nhóm Thổ Ba đã húp canh rồn rột rồi.

Tống Thư Hàng thở dài, nhận lấy một bát canh thịt, nhìn về phía lão giả: “Lão nhân gia, chính ông cũng ăn một chút đi.” Lão giả nhe răng cười, sau đó nghiến răng nghiến lợi nói: “Thật đáng tiếc, lão phu chỉ - ăn - chay!

Không - ăn - mặn!” Ăn chay thì ăn chay, làm gì mà phải nghiến răng nghiến lợi thế?

Tống Thư Hàng mỉm cười, khẽ đặt bát canh sang một bên.

“Yên tâm đi, canh thịt không có vấn đề gì đâu, bát canh này coi như là lão phu bồi thường cho các người.” Lão giả hạ thấp giọng nói.

“Tôi vẫn không dám ăn.” Tống Thư Hàng thành thật đáp, khi chưa biết rõ lai lịch của lão giả, cậu đâu dám ăn bừa đồ của đối phương?

“Vậy thì thôi vậy, nhưng bát canh này tôi vẫn để lại cho cậu.

Khi nào muốn ăn thì cứ nói.” Lão giả dường như đã dự liệu được Tống Thư Hàng sẽ từ chối, ông ta dứt khoát thu bát canh của cậu lại.

Sau đó, ông ta cởi bỏ chiếc tạp dề đẫm máu ném sang một bên.

Chờ các hành khách ăn xong canh thịt, lão giả mỉm cười nói: “Các vị anh hùng đã nghỉ ngơi xong chưa?

Vậy thì để lão phu dẫn mọi người đến tòa tháp cao trong cổ thành để tiến hành giao dịch nhé!” Các hành khách không khỏi xoa bụng mình, rõ ràng chỉ là một bát canh thịt bình thường, nhưng ăn xong lại cảm thấy no nê chưa từng có.

Hơn nữa khắp người dường như tràn đầy sức mạnh, họ cảm giác giờ mình có thể chạy bộ liên tục một vạn mét cũng không vấn đề gì!

Thật là bát canh thần kỳ.

Men theo con đường chính trong cổ thành, dưới sự dẫn dắt của lão giả, mọi người tiến vào nội thành và cuối cùng dừng lại dưới chân tòa tháp cao đó.

Trên đường đi, số lượng cư dân trong cổ thành khiến các hành khách có chút không quen.

Số lượng cư dân quá ít, ngay cả nội thành cũng thưa thớt bóng người, cổ thành khổng lồ tựa như một tòa tử thành, thỉnh thoảng mới thấy lấp ló một vài bóng người.

Điều này làm những hành khách vốn đã quen sống trong các thành phố đông đúc ở Âu Lục cảm thấy cực kỳ không thích nghi.

Rất nhanh, mọi người đã đến dưới chân tòa tháp.

Lão giả khoanh tay trong ống tay áo, nói: "Các vị, tôi chỉ có thể dẫn mọi người đến đây thôi.

Mọi người cứ trực tiếp đi vào lối vào tháp, tự khắc sẽ có người nghênh đón chư vị." "Nếu thuận lợi, sau khi hoàn thành giao dịch, chư vị sẽ có được phương pháp rời khỏi nơi này." "Cuối cùng, chúc mọi người giao dịch được vật phẩm mình mong muốn." Lão giả mỉm cười nói.

"Mượn lời chúc của lão nhân gia." Tống Thư Hàng đáp lại.

Sau đó, cậu dẫn nhóm Cao Mỗ Mỗ tiến vào trong cổ tháp. ****************** Khi mọi người vừa đặt chân vào cổ tháp, đột nhiên cảm thấy một cảm giác hụt hẫng giống như thang máy hạ tầng.

Một lát sau, cảnh tượng trước mắt mọi người bỗng chốc thay đổi, biến thành một đại điện đá quý khổng lồ!

Mọi vật dụng trong đại điện đều được làm từ đủ loại đá quý, kim cương.

Ngay cả bàn ghế cũng được chồng chất từ vô số viên đá quý mà thành.

Còn những thứ như chén bát thì lại được đục rỗng từ cả một viên đá quý khổng lồ.

Một luồng khí tức "đại gia" nồng nặc ập thẳng vào mặt.

Cô tiếp viên nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đắng chát sờ vào món đồ trong túi mình, đừng nói là đồ trên người cô, dù có bán cả người cô đi cũng chẳng mua nổi viên kim cương nhỏ nhất trong đại điện này đâu...

Kim cương nhỏ nhất ở đây cũng to bằng nắm tay rồi.

Thế này thì giao dịch kiểu gì cho vui vẻ nổi đây?

Cô lấy được thứ gì ra mà giao dịch chứ?

Không chỉ cô tiếp viên nghĩ vậy, phần lớn hành khách đều dâng lên một cảm giác bất lực.

“Chào mừng mọi người đến với Tinh Không Chi Gia (Nhà Giữa Tinh Không), tại đây, chúng tôi tuân thủ nguyên tắc ‘trao đổi đồng giá’ tuyệt đối, giúp khách hàng mua sắm an tâm, bán hàng hài lòng!” Một giọng nói trong trẻo vang lên khắp đại điện đá quý: “Tinh Không Chi Gia chúng tôi tuyệt đối không lừa già dối trẻ, hàng thật giá thật, nếu là hàng giả bao đổi trả!

Thậm chí giả một đền mười luôn nhé!” Tống Thư Hàng: “...” Cái kiểu lời quảng cáo rẻ tiền này khiến người ta cảm thấy “đẳng cấp” của cái Tinh Không Chi Gia này tụt dốc không phanh luôn ấy.

“Tiếp theo, mời mọi người thả lỏng tinh thần một chút, sau đó trước mắt các bạn sẽ xuất hiện một giao diện giao dịch.

Theo nguyên tắc đồng giá, chúng tôi sẽ hiển thị những vật phẩm bạn có thể dùng để giao dịch, cũng như những vật phẩm chúng tôi dùng để trao đổi với bạn.

Tuyệt đối đồng giá, tuyệt đối công bằng!” Giọng nói trong trẻo kia đáp lại.

Mọi người nghe vậy liền hít sâu một hơi, thử thả lỏng tinh thần.

Sau đó, đột nhiên trước mắt họ xuất hiện từng khung cửa sổ giao dịch bằng màn sáng - những màn sáng này chỉ có bản thân họ mới nhìn thấy được.

Lúc này, cô tiếp viên đột nhiên kinh ngạc thốt lên: “Ơ ơ ơ?

Thứ các người muốn chỉ là cái dây chuyền này của tôi thôi sao?” Cô nhìn xuống ngực mình, mặt dây chuyền này chỉ là một miếng gỗ điêu khắc hình con cá nhỏ cô mua được ở một tiệm đồ cổ với giá ba mươi tệ, chính cô cũng chẳng biết nó là gì, lúc đó thấy dễ thương nên mua thôi.

Không ngờ cái Tinh Không Chi Gia này lại muốn giao dịch món gỗ điêu khắc cá nhỏ đó.

Chẳng lẽ miếng gỗ này là bảo vật gì sao?

Sau đó, cô tò mò nhìn sang những vật phẩm mà Tinh Không Chi Gia đưa ra để đổi lấy miếng gỗ cá nhỏ. [Một viên Thanh Xuân Mỹ Dung Đan.

Ghi chú: Bạn có muốn ở tuổi năm mươi vẫn đáng yêu như thiếu nữ đôi mươi không?

Bạn có muốn ở tuổi bảy mươi vẫn giữ được ngoại hình diễm lệ của tuổi ba mươi không?

Không cần đắn đo gì nữa, một viên Thanh Xuân Mỹ Dung Đan sẽ làm chậm quá trình lão hóa ngoại hình một cách đáng kể, bạn xứng đáng có được nó!] Nếu là trước đây có người tiếp thị cái gọi là ‘Thanh Xuân Mỹ Dung Đan’ này cho cô, chắc chắn cô sẽ mắng người đó là đồ lừa đảo.

Nhưng trước mắt lúc này, cô không thể không tin, vì tất cả những gì xảy ra ngày hôm nay hoàn toàn vượt xa lẽ thường.

Chương 314

Tiếp đó, cô nhìn sang một vật phẩm giao dịch khác. [Một tấm Tiêu Nạn Phù.

Ghi chú: Tiêu tai giải nạn, đeo bùa này bên mình sẽ giúp bạn giải quyết một lần nguy cơ sinh tử.] Cái ghi chú này nghe có vẻ có tâm hơn nhiều.

Vật phẩm giao dịch chỉ có hai món đó, cô tiếp viên suy nghĩ một hồi rồi dứt khoát chọn ‘Thanh Xuân Mỹ Dung Đan’.

Đối với cô mà nói, giữa một cơ hội giữ mạng và vẻ đẹp... quả nhiên vẻ đẹp thanh xuân vẫn quý giá hơn.

“Chúc mừng bạn đã giao dịch thành công một vật phẩm tại Tinh Không Chi Gia, xin hỏi bạn chọn rời khỏi Đảo Thiên Giới ngay lập tức hay chọn rời đi sau 24 giờ nữa?” Giọng nói trong đại điện đá quý vang lên.

Cùng lúc đó, trong lòng bàn tay cô tiếp viên xuất hiện một viên đan dược lấp lánh, tỏa ra hương thơm lạ kỳ.

Cô quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, dường như muốn xin ý kiến của cậu.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Trên Đảo Thiên Giới này đầy rẫy hiểm nguy.

Khuyên mọi người nếu có thể rời đi thì hãy rời đi sớm.

Dù sao tôi cũng chỉ có một mình, không thể phân thân được.

Nếu lại gặp phải nguy cơ như cự ưng lúc trước, tôi cũng không chắc có thể bảo vệ được mọi người đâu.” Mọi người vừa nghĩ đến tai nạn cự ưng ở cổng thành, ai nấy đều biến sắc.

“Vậy Thư Hàng tiên sinh, chúng ta hẹn gặp lại ở đời thực nhé.” Cô tiếp viên gật mạnh đầu, cô nuốt chửng viên đan dược thơm phức kia trước, sau đó chọn rời khỏi Đảo Thiên Giới ngay lập tức.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Nhưng mà, gặp lại ở đời thực sao?

Đến lúc gặp lại, e là cô chẳng còn nhớ gì về những chuyện xảy ra trên Đảo Thiên Giới này nữa đâu.

Xóa bỏ ký ức đối với một tu sĩ mạnh mẽ không phải việc gì khó khăn.

Mà từ kinh nghiệm của các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, ký ức về Đảo Thiên Giới rõ ràng là sẽ không được giữ lại...

Sau khi rời khỏi đảo, cô tiếp viên và cậu sẽ ở trạng thái ‘gặp mặt mà không biết nhau’ thôi.

Lúc này, cô tiếp viên chọn trở về ngay.

Sau đó, trên người cô bùng lên ánh sáng như ngọn lửa - chẳng phải đây chính là ánh sáng lúc mọi người hóa thành các hạt ánh sáng biến mất trên máy bay và ở cửa thành sao?

Cô tiếp viên lập tức hoảng hốt.

Giọng nói trong Tinh Không Chi Gia giải thích: “Đừng hoảng sợ, đây chỉ là phương pháp đưa các bạn trở về thôi.

Sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho các bạn đâu, sau khi tỉnh lại, bạn sẽ thấy mình đã trở về ngôi nhà ấm áp của mình rồi.” Nghe lời giải thích này, mọi người lập tức nhớ lại lựa chọn ‘Có (YES), Không (NO)’ trên cánh cửa lớn...

Hóa ra lựa chọn đó thực sự là gửi gắm hơi ấm, gửi gắm sự quan tâm, gửi người về quê nhà sao.

Trong lòng Joseph cũng thở phào nhẹ nhõm - nói vậy thì con gái ông lúc ở trên máy bay cũng đã được đưa về nhà rồi sao?

Những người có người thân hoặc bạn bè biến mất trên máy bay cũng thở phào giống như Joseph.

Có cô tiếp viên mở đầu, các hành khách khác cũng bắt đầu tiến hành giao dịch.

Các món đồ giao dịch cũng đủ chủng loại, vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Có người đổi đi chiếc áo khoác da đang mặc trên người...

Có người đổi đi nhẫn đính hôn của mình...

Thú vị nhất là anh chàng nhảy điệu múa thoát y kia, thứ anh ta đổi đi lại là một vết bớt mọc trên người từ nhỏ...

Và thứ anh ta nhận được lại là một chiếc dây chuyền vàng lớn và dày, loại xích chó ấy.

Vết bớt đó anh ta sớm đã muốn tìm lúc nào đó làm phẫu thuật cắt bỏ rồi.

Giờ không những tiết kiệm được tiền phẫu thuật mà còn đổi được sợi xích vàng lớn, lãi to rồi.

Còn Thổ Ba nhìn vào mục giao dịch của mình thì có chút ngẩn người.

Thứ bị yêu cầu giao dịch lại là một ống máu tươi.

Và thứ cậu có thể đổi lại là một nồi canh thịt, chính là loại mà lão giả mặc cổ trang vừa cho mọi người uống, và đó là lựa chọn duy nhất.

“Máu tươi?

Canh thịt?” Thổ Ba thắc mắc.

Tuy nhiên, cậu không lập tức đồng ý mà liếc nhìn Cao Mỗ Mỗ một cái rồi quay sang Tống Thư Hàng.

Thấy vẻ mặt lo lắng của bạn mình, Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Hai cậu cũng đừng chần chừ nữa, cứ hoàn thành giao dịch này trước đi rồi rời khỏi Đảo Thiên Giới tính sau.” “Còn cậu thì sao?” Cao Mỗ Mỗ hỏi, nghe giọng điệu của Tống Thư Hàng dường như cậu không định về cùng họ?

“Mọi người đừng quên Gia Cát Trung Dương và Gia Cát Nguyệt chứ, tôi phải đi tìm hai người đó về đã.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp: “Yên tâm đi, sau khi tôi đưa anh em nhà Gia Cát về, tôi sẽ quay lại tìm các cậu ngay.” “Nhất định phải quay lại sớm đấy.” Thổ Ba nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Thổ Ba hít sâu một hơi, nhấn nút giao dịch.

Sau đó một nồi canh thịt thơm ngon xuất hiện trong tay cậu...

Ngay tiếp đó, cơ thể cậu bùng lên ngọn lửa rồi biến mất.

Cao Mỗ Mỗ, Nha Y và hai chị em Lục Phỉ cũng lần lượt nhấn giao dịch, biến mất theo Thổ Ba.

Cuối cùng, chỉ còn lại Joseph và Tống Thư Hàng đứng trong Tinh Không Chi Gia.

“Sư phụ, tôi đi cùng thầy!” Joseph hào hứng nói, ông đã quyết định rồi, phải bám sát bước chân sư phụ để xem thầy đại phát thần uy.

“Ông cũng về trước đi.” Tống Thư Hàng cười nói: “Nếu không... sau này chúng ta sẽ không được làm hàng xóm vui vẻ đâu.” Nghe Tống Thư Hàng nói vậy, Joseph mới thở dài, không biết ông đã giao dịch thứ gì mà thân hình cũng hóa thành hạt ánh sáng rồi biến mất.

Cuối cùng, trong Tinh Không Chi Gia chỉ còn lại một mình bóng dáng cô đơn của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài nặng nề, rồi đột nhiên cậu giơ ngón tay giữa về phía đại điện đá quý của Tinh Không Chi Gia.

Sau đó, cậu đút hai tay vào túi quần, không chút do dự rời khỏi nơi này.

Khi rời khỏi lối ra của đại điện đá quý, lại là cảm giác hụt hẫng khi thang máy lên xuống.

Khảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng đã xuất hiện trước cửa tòa tháp.

“Ái chà, Tống Thư Hàng tiểu hữu, sao cậu không trao đổi vật phẩm mà lại đi ra ngoài làm gì?” Lão giả mặc cổ trang nhìn thấy Tống Thư Hàng thì không hề ngạc nhiên, mỉm cười hỏi.

“Lão nhân gia việc gì phải biết rồi còn hỏi?” Tống Thư Hàng nhướn mày: “Tinh Không Chi Gia căn bản không hề có ý định đưa tôi về đúng không?” Vừa rồi trong đại điện đá quý, trên người ai cũng hiện ra cửa sổ giao dịch.

Nhưng trên người Tống Thư Hàng lại không hề có, mặc dù trên người cậu có rất nhiều bảo vật.

Chuyện này mà nói không có ai ngầm thao túng thì ai tin được chứ?

“Ha ha ha ha.” Lão giả mặc cổ trang phát ra tiếng cười vui vẻ, ông ta lại lôi bát canh thịt đó ra hỏi: “Có uống không?” Tống Thư Hàng nhìn bát canh, nghiến răng nói: “Người ngay không nói lời mờ ám, lão nhân gia ông rốt cuộc là ai, tìm tôi có việc gì?” “Nếu tôi nói... thực ra vấn đề nằm ở bát canh này.

Cậu không uống canh này nên không thể giao dịch với Tinh Không Chi Gia, cậu có tin không?" Lão giả cười hì hì.

Tống Thư Hàng trợn trắng mắt.

"Uống lúc còn nóng đi, yên tâm đi, nếu tôi mà có ác ý với cậu thì dùng khối phương pháp cũng có thể bắt cậu hấp thụ bát canh thịt này rồi." Lão giả mỉm cười.

Tống Thư Hàng nhe răng, cầm lấy bát canh húp một hơi cạn sạch: "Giờ có thể nói được rồi chứ, ông là ai?

Tìm tôi rốt cuộc có việc gì?" "Thiếu niên à, câu hỏi này của cậu hay lắm!" Lão giả mỉm cười.

Tiếp đó, ông ta đưa tay chỉ lên đầu, mái tóc hoa râm ban đầu biến mất, lộ ra một cái đầu trọc lốc bóng loáng.

Cái lưng vốn hơi còng bỗng đứng thẳng tắp, diện mạo cũng nhanh chóng thay đổi.

Trong chớp mắt, ông ta đã biến thành một gương mặt với đôi lông mày kiếm mắt sáng, khí anh hùng ngời ngời giữa đôi lông mày nhưng lại không giấu nổi vẻ tú lệ.

"Không sai đâu thiếu niên... thí chủ à.

Ta chính là người ba trăm năm trước đã té mông ngươi, Cửu Đăng đây!" Cô nương đầu trọc xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng chắp hai tay trước ngực, mỉm cười rạng rỡ với cậu.

"Phụt..." Canh thịt trong miệng Tống Thư Hàng phun ra xối xả.

Cô nương đầu trọc trước mặt chắp tay, nhìn cảnh tượng Tống Thư Hàng phun canh với vẻ mặt đầy an ủi.

"Sư thái, đợi đã!

Tôi nghĩ có lẽ cô nhận nhầm người rồi!" Tống Thư Hàng vội vàng

nói.

Cậu nhìn cô nương đầu trọc trước mặt, lông mày kiếm mắt sáng nhưng giữa đôi mày vẫn khó giấu được vẻ tú lệ, chính là ‘Hòa thượng Cửu Đăng’ trong ký ức của Thông nương.

Nói đi cũng phải nói lại, chắc chỉ có con yêu tinh kỳ quái như Thông nương mới nhận nhầm cô nương đầu trọc trước mặt là một vị đại sư, chứ người thường nhìn một cái là nhận ra ngay đây là một vị sư thái mà!

Trong lòng Tống Thư Hàng cũng từng suy đoán xem danh tính của NPC lão giả mặc cổ trang có thể là ai.

Nhưng khi lão giả đột nhiên biến hình thành một cô nương đầu trọc, Tống Thư Hàng thực sự không có chút phòng bị nào!

Trong lòng cậu lúc này như có vạn con ngựa, bò, dê, lợn đang phi nước đại.

Dù trước đó cậu đã biết Cửu Đăng có thể ở trên hòn đảo thần bí này, nhưng cậu hoàn toàn không ngờ Cửu Đăng lại xuất hiện theo cách này.

Khoan đã!

Giờ không phải lúc nghĩ mấy chuyện đó.

Vấn đề hiện tại là vị Cửu Đăng sư thái này rõ ràng đang coi cậu là con Thông nương từng bị cô ấy té mông ba trăm năm trước.

Cô ấy chắc chắn là hiểu lầm gì đó rồi?

Chẳng lẽ vì lúc này Thông nương đang ở trong túi áo cậu, mọc trên Ngộ Đạo Thạch.

Sau đó vì Thông nương ở sát bên mình nên vị Cửu Đăng sư thái này đã nhận nhầm cậu với Thông nương chăng?

Hay là vì cậu từng ăn Thông nương nên trên người nhiễm hơi thở của cô ta, rồi vị Cửu Đăng sư thái này nhận nhầm cậu là Thông nương, hoặc coi cậu là hậu kiếp của cô ta?

Dù thế nào đi nữa, cậu cũng phải giải thích rõ ràng với vị sư thái này, chuyện này liên quan đến trinh tiết của họ Tống nhà cậu đấy!

Cửu Đăng cô nương chắp tay, cứ thế lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng, cười mà không nói.

Chương 315

Cái vẻ mặt nửa cười nửa không này khiến Tống Thư Hàng cảm thấy áp lực như núi thái sơn.

“Sư thái, cô chắc chắn là hiểu lầm gì rồi, tôi thật sự không phải Thông nương!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Cửu Đăng cô nương nở nụ cười rạng rỡ như hoa nở: “Tống thí chủ, cậu chấp niệm quá.” “Thật mà, tôi thực sự không phải Thông nương.

Cô xem, Thông nương ở đây này!” Tống Thư Hàng lập tức đưa tay vào túi áo định móc Ngộ Đạo Thạch ra.

Nhưng khi cậu vừa đưa tay vào túi, đột nhiên cảm thấy ngón tay mình bị cắn một cái thật mạnh.

Mười đầu ngón tay thông với tim, đau đến thấu xương!

Khỏi phải nói, chắc chắn là Thông nương cắn cậu rồi...

Nhưng không phải Thông nương mới mọc ra một cái mầm nhỏ thôi sao?

Lúc mới đến Đảo Thiên Giới cô ta còn chưa biết nói nữa mà.

Thông nương mọc miệng từ bao giờ thế?

Lúc này, cô nương đầu trọc Cửu Đăng đột nhiên nheo mắt mỉm cười: “Tống thí chủ...

Ta chưa bao giờ nói cậu là Thông nương cả.

Trong mắt ta nhìn rất rõ ràng, Thông nương là Thông nương, Tống thí chủ là Tống thí chủ, là hai cá thể hoàn toàn khác biệt.” Tống Thư Hàng sững người, đến cả cảm giác đau đớn khi bị Thông nương cắn trong túi cũng chẳng còn cảm nhận thấy nữa.

Đã biết tôi không phải Thông nương, vậy thì cái câu ‘ba trăm năm trước té mông tôi’ là thế nào?

Chẳng lẽ là xuyên không?

Tống Thư Hàng tương lai vào thời điểm nào đó đã xuyên không về ba trăm năm trước, rồi sau đó... bị Cửu Đăng sư thái té mông?

Kể từ khi tiếp xúc với ‘thế giới tu chân’, Tống Thư Hàng cảm thấy mọi chuyện đều có thể xảy ra.

Xuyên không này nọ cũng không phải thứ không thể chấp nhận được.

Đang lúc Tống Thư Hàng nghĩ ngợi lung tung, Cửu Đăng sư thái trước mặt bắt đầu giải thích.

“Bốn ngày trước... khi ta đang bế quan tu luyện thì bỗng tâm linh có cảm ứng.

Sau đó không biết tại sao, trong đầu ta hiện lên một đoạn ký ức từ ba trăm năm trước.

Đó thực sự là một đoạn ký ức rất... thú vị.” Trong lúc Cửu Đăng nói chuyện, đôi mắt hơi trầm xuống khiến người ta không nhìn rõ ánh mắt cô lúc này: “Sau đó, điều thú vị hơn là khi ta nhớ lại ký ức năm xưa, ta đột nhiên phát hiện trong đoạn ký ức đó bỗng dưng lòi ra thêm thứ gì đó.

Giống như một thanh kiếm sắc bén đâm thẳng vào, xông thẳng vào ký ức của ta một cách ngang ngược.” Bốn ngày trước?

Tống Thư Hàng không nhịn được nuốt nước bọt...

Dường như đó là lúc cậu ăn Thông nương, rồi nhân quả giữa cậu và Thông nương liên kết với nhau, cậu mơ thấy trải nghiệm cả đời của Thông nương chăng?

Cái 'thứ lòi ra thêm' mà Cửu Đăng cô nương nói chắc không phải là cái gã đáng thương là cậu đấy chứ?

"Còn về việc cái thứ đột nhiên lòi ra trong ký ức của ta là gì... có cần ta nhắc cho cậu nhớ không, Tống - Thư - Hàng đạo hữu?" Nụ cười của Cửu Đăng lúc này tươi tắn như làn gió xuân đầu tiên của năm mới...

Tuy nhìn bề ngoài là gió xuân mơn mởn, nhưng trong xương tủy lại mang theo cái lạnh thấu xương của mùa đông.

Quả nhiên là nói cậu rồi!

Nhưng chuyện tiếp nhận ký ức của Thông nương là do cậu bất đắc dĩ mà.

Cậu muốn dừng cũng không dừng được, còn phải đích thân trải nghiệm cảnh tượng đáng xấu hổ khi Thông nương bị té mông nữa chứ.

Trời xanh có mắt, lúc đó cậu đã gào thét 'dừng lại đi, mau dừng lại đi' rồi, nhưng giấc mơ ký ức đáng sợ đó của Thông nương lại nhất quyết không chịu dừng lại.

"Ực." Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, sau đó đáp: "Cái đó, tôi chắc cũng là người bị hại nhỉ?" "Người bị hại?" Cửu Đăng sư thái dường như ngẩn ra một lúc.

Một lát sau, cô bỗng giơ ngón tay cái về phía Tống Thư Hàng: "Ừm, dùng từ 'người bị hại' hay lắm!" Nhìn thấy biểu cảm này của Cửu Đăng, trong lòng Tống Thư Hàng cảm thấy thật khó hiểu, mình lại nói sai cái gì rồi sao?

"Tha thứ cho cậu đấy!

Nể tình cậu dùng từ hay như vậy!" Cửu Đăng đột nhiên ngửa mặt lên trời cười ha hả.

Tống Thư Hàng: "..." Tư duy của vị Cửu Đăng sư thái này nhảy vọt quá, Tống Thư Hàng phát hiện ra cách tư duy được rèn luyện qua các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' của mình cũng không theo kịp mạch não của cô ấy.

Mà cái từ 'người bị hại' thì hay ở chỗ nào chứ?

Sao lại có thể vô tình chạm đúng điểm cười của Cửu Đăng sư thái được vậy?

"Đừng có xị mặt ra nữa, chuyện này cứ thế cho qua đi!

Mọi chuyện trong quá khứ hãy để nó tan thành mây khói!" Cửu Đăng sư thái vỗ mạnh lên vai Tống Thư Hàng, cười nói.

Đột nhiên cô ấy từ chế độ thâm hiểm chuyển sang chế độ vui vẻ, nhảy nhót, hào sảng chỉ trong tích tắc, Tống Thư Hàng thực sự không thích nghi kịp.

"Tôi hiểu rồi, sư thái.

Chuyện này... coi như chưa bao giờ xảy ra.

Tôi cũng chưa từng biết chuyện đó." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

"Không cần tuyệt tình thế đâu, cũng không cần cậu phải cố ý quên nó đi.

Thực tế, ta cũng không hề nghĩ đến việc bắt cậu quên chuyện này, nếu không thì một pháp thuật xóa ký ức của ta là giải quyết gọn ghẽ rồi.

Hơn nữa, ta là người trong cửa Phật, giỏi nhất là cười một tiếng xóa bỏ ân thù." Cửu Đăng sư thái tiếp tục cười ha hả.

Tống Thư Hàng gật đầu nửa hiểu nửa không.

“Được rồi, chuyện đã giải quyết xong.

Cậu quay lại ‘Tinh Không Chi Gia’ giao dịch một lần nữa, sau đó là có thể rời khỏi Đảo Thiên Giới này rồi.” Cửu Đăng hào sảng cười nói.

“Chỉ vậy thôi sao?” Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

“Chỉ vậy thôi!

Ta là người hào sảng, dứt khoát.

Làm việc chưa bao giờ dây dưa lôi thôi.” Cửu Đăng sư thái vỗ vỗ vào ngực mình, hai khối cơ ngực lớn trong mắt Thông nương khẽ rung rinh.

“Vậy tôi đi thật nhé?” Tống Thư Hàng dè dặt hỏi.

“Đi đi, tạm biệt.” Cửu Đăng sư thái vẫy vẫy bàn tay nhỏ nhắn.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Một lúc sau...

“Tạm thời tôi vẫn chưa đi được.” Tống Thư Hàng khổ sở nói.

Vì Gia Cát Trung Dương và Gia Cát Nguyệt vẫn còn trên Đảo Thiên Giới.

Bất kể hiện giờ họ sống hay chết, ít nhất Tống Thư Hàng cũng phải đi tìm họ.

Nếu họ còn sống thì phải cố gắng đưa họ về cổ thành bình an.

“Ồ?

Chẳng lẽ Tống đạo hữu muốn định cư trên Đảo Thiên Giới luôn sao?” Cửu Đăng đột nhiên hỏi với vẻ rất vui mừng.

“...” Tống Thư Hàng im lặng một lát rồi đáp: “Khụ, tôi còn hai người bạn trên đảo, nhưng lúc vào đảo thì bị lạc mất nhau.

Tôi muốn tìm họ về rồi mới rời khỏi đây.” “Ồ?

Cậu còn bạn trên đảo Thiên Giới nữa à?” Cửu Đăng sư thái xoa xoa cái cằm nhẵn nhụi của mình: “Có cần ta giúp tìm không?

Ta trên đảo Thiên Giới cũng có chút thủ đoạn đấy!” Tống Thư Hàng đương nhiên hy vọng có được sự giúp đỡ của Cửu Đăng, tuy không biết cô ấy có thân phận gì trên đảo, nhưng cảm giác địa vị chắc không thấp...

Nếu có cô ấy giúp, tìm anh em Gia Cát chắc chắn sẽ dễ hơn nhiều.

Nhưng khi thấy Cửu Đăng sư thái hào hứng, chủ động nhiệt tình đòi giúp mình như vậy, Tống Thư Hàng lại mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng...

Mọi chuyện trước đây nói bỏ qua là bỏ qua, điểm này còn có thể giải thích là vì Cửu Đăng sư thái là đại sư Phật môn có đức, Phật pháp tinh thâm.

Nhưng sau đó sự nhiệt tình của cô ấy hơi quá mức, khiến người ta cảm giác có chút ‘vô sự hiến ân cần’.

Hay là mình lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi thử hỏi: “Cửu Đăng cô nương, có phải cô cần tôi giúp gì không?

Nếu cần cứ nói thẳng ra đi.” “Cậu nghĩ nhiều quá rồi, ta chẳng cần gì cả.

Ta chỉ là rảnh rỗi quá chẳng có việc gì làm, nên muốn đi dạo quanh đảo cùng cậu thôi.

Dù sao ta cũng được coi là nửa chủ nhân nơi này, cậu là khách phương xa đến, dẫn đạo hữu đi dạo quanh đảo cũng là bổn phận của ta mà.” Cửu Đăng sư thái cười hì hì: “Ngoài ra, cứ gọi ta là Cửu Đăng là được rồi.” “Vậy thì... làm phiền Cửu Đăng cô nương vậy.” Tống Thư Hàng đáp.

Bất kể Cửu Đăng sư thái đang tính toán gì, tóm lại cậu chỉ cần tìm lại được hai anh em Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương là được.

Sau đó dẫn hai người họ vào tòa tháp cổ thành, giao dịch xong là rời khỏi Đảo Thiên Giới.

Sau khi rời đi... dù là bị phong ấn ký ức hay xóa sạch ký ức cũng được, tóm lại từ nay cậu và Đảo Thiên Giới sẽ không còn liên quan gì nữa, đường ai nấy đi!

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa dứt lời, Cửu Đăng lại giơ ngón tay cái về phía cậu: “Từ ‘cô nương’ này dùng cũng hay lắm!

Ta thích.” Tống Thư Hàng: “...” Cái mạch não nhảy vọt này, cậu phải làm thế nào mới có thể bắt kịp nhịp với Cửu Đăng sư thái đây? **************** Ba phút sau.

Tống Thư Hàng và Cửu Đăng quay lại cổng thành.

Cánh cổng khổng lồ đó vẫn đang mở cao khoảng hai mét, chẳng có vẻ gì là định đóng lại.

Chắc Cửu Đăng sư thái sớm biết mình sẽ rời đi nên dứt khoát không đóng cổng thành lại luôn?

Chương 316

Tống Thư Hàng thầm đoán.

Trong lúc suy nghĩ, Cửu Đăng đã dẫn cậu ra khỏi cổng thành.

Sau đó, Cửu Đăng cô nương vỗ mạnh một chưởng vào cánh cổng: “Ngủ cái em gái ngươi ấy, dậy mà quẩy (HIGH) đi!” Khẩnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trên cổng thành sáng lên, hiện ra hai dấu hỏi màu đỏ.

Sau đó, cánh cổng khổng lồ như thể xấu hổ mà đóng sầm lại.

Tống Thư Hàng: “...” Cái cổng thành này đang ngủ thật đấy à?

Xem ra cái cổng này cũng là một món pháp khí, thậm chí có thể là loại có linh tính.

Nhưng cảm giác cái cổng này cá tính thật đấy.

Vỗ cổng xong, Cửu Đăng nói với Tống Thư Hàng: “Đi thôi, chúng ta đi tìm bạn cậu.” “Cửu Đăng cô nương có cách nào tìm bạn tôi nhanh hơn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cửu Đăng đầy tự tin nói: “Yên tâm đi, có ta đây thì tìm bạn cậu dễ ợt.

Đầu tiên đến vị trí đại khái lúc các cậu vào đảo, sau đó men theo hơi thở còn sót lại mà tìm, chẳng mấy chốc là thấy thôi.

Với điều kiện là hai người bạn của cậu không xông vào địa bàn của con yêu thú nào đó rồi bị nó nuốt chửng.” Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu, thực ra cách tìm người theo mùi hương thì chỉ cần tu sĩ mở được ‘Tị Khiếu’ (lỗ mũi) là làm được.

Nhưng Tống Thư Hàng chưa được huấn luyện chuyên môn nên chưa nắm rõ kỹ năng tìm người bằng khứu giác.

Sau đó, Tống Thư Hàng mô tả lại địa điểm máy bay rơi cho Cửu Đăng.

Cửu Đăng dẫn cậu đến vị trí xác máy bay.

“Đây là nơi có mảnh vỡ thân máy bay, lúc đó có khoảng hơn hai mươi hành khách còn sống sót từ máy bay xuống.” Tống Thư Hàng giải thích: “Nhưng lúc đó trong số những hành khách còn sống sót không có hai người bạn của tôi.

Tôi đoán chắc họ ở một mảnh vỡ máy bay khác.” “Ta hiểu rồi.” Cửu Đăng sư thái nhắm mắt cảm ứng một lát rồi đáp: “Lấy khu vực này làm trung tâm, ta cảm ứng được hai nhóm người.

Nhóm thứ nhất là một đội tám người, hơi thở của họ từng xuất hiện gần mảnh vỡ máy bay này.

Hiện giờ họ đang đi loanh quanh trong rừng... cũng bạo gan thật đấy.” Nhóm tám người, lại ở gần xác máy bay, vậy chắc là nhóm của vị giáo sư già cùng đoàn với mình rồi.

Số lượng người trong đội của họ đúng là tám người, xem ra họ không gặp phải yêu thú đáng sợ hay cự ưng, vận khí cũng khá tốt.

“Còn một nhóm nữa là tổ hợp bốn người, có lẽ là mục tiêu cậu cần tìm.

Có muốn qua xem thử không?” Cửu Đăng nói.

“Vậy phiền Cửu Đăng cô nương dẫn tôi đi tìm bốn người đó.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Đi theo ta.” Cửu Đăng sư thái phối hợp với Tống Thư Hàng một cách lạ thường, không hề có ý định quậy phá gì.

Nhìn bộ dạng cô ấy dường như thực sự chẳng có mục đích gì cả, chỉ là nhất thời hứng chí thôi sao?

Cửu Đăng lao đi vun vút tiến vào khu rừng rậm khổng lồ, tốc độ di chuyển của cô rất nhanh, Tống Thư Hàng phải vận chuyển 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 hết tốc lực mới miễn cưỡng đuổi kịp bước chân cô.

“Thân pháp khá đấy chứ.” Cửu Đăng quay đầu nhìn Tống Thư Hàng một cái, mỉm cười nói.

“Tôi vận khí tốt, gặp được một vị tiền bối rất giỏi, là vị tiền bối đó đã dạy tôi bộ thân pháp này.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ừm, là một bộ thân pháp rất hợp với cậu.” Cửu Đăng gật đầu: “Vậy ta phải tăng tốc thêm chút nữa đây, đuổi theo cho kịp nhé!” Nói đoạn, tốc độ xuyên qua rừng rậm của cô lại tăng thêm một bậc.

Tống Thư Hàng nghiến răng, toàn lực vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, miễn cưỡng bám sát sau lưng Cửu Đăng.

“Cũng khá đấy, thế này mà vẫn theo kịp.” Cửu Đăng quay đầu lại nhìn Thư Hàng cười nói.

“Tôi đã dốc hết sức bình sinh rồi, Cửu Đăng cô nương mà tăng tốc nữa là tôi chịu thua đấy.” Tống Thư Hàng tranh thủ lúc lấy hơi liền nói.

Lúc này...

Cửu Đăng phía trước lại giơ ngón tay cái về phía cậu: “Từ ‘dốc hết sức bình sinh’ dùng hay lắm, ta thích!” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Đến gần rồi.” Lúc này, Cửu Đăng đột nhiên dừng lại, hít hít mũi.

Ngay khi cô nói chuyện, Tống Thư Hàng cũng ngửi thấy mùi hương trên người Gia Cát Nguyệt.

Cậu vội vàng nhìn theo hướng mùi hương bay đến.

“Tống...

Tống Thư Hàng bạn học?” Một giọng nói yếu ớt truyền đến từ hướng ánh mắt của Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy Gia Cát Nguyệt đang ngồi tựa vào một cái cây lớn cao hàng trăm mét, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng lên nhìn Tống Thư Hàng, trông đáng yêu như một con búp bê vậy...

Cái phép ẩn dụ này quá đỗi chính xác - bởi vì lúc này Gia Cát Nguyệt chỉ có kích cỡ của một con búp bê thôi!

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt nhìn Gia Cát Nguyệt chỉ to bằng món đồ chơi búp bê: “Cậu bị làm sao thế này?” “Tống Thư Hàng bạn học!” Gia Cát Nguyệt nhìn thấy Tống Thư Hàng liền nhanh chóng bò dậy dưới gốc cây, bước những bước ngắn cũn nhanh chóng chạy về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cúi người xuống, đỡ lấy Gia Cát Nguyệt đang đầy vẻ hoảng loạn...

Đồng thời, ánh mắt cậu thoáng liếc qua Cửu Đăng bên cạnh.

Nói mới nhớ, rõ ràng Cửu Đăng đang đứng ngay sát Tống Thư Hàng, nhưng Gia Cát Nguyệt dường như hoàn toàn không nhìn thấy cô ấy.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng đỡ lấy Gia Cát Nguyệt rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ vào người cô như đang bế một đứa trẻ, hỏi han.

“Oa oa... sợ quá đi mất.” Gia Cát Nguyệt nấc nghẹn, bắt đầu giải thích: “Chuyện là thế này, sau khi máy bay gặp nạn, khi tôi và anh trai tỉnh dậy thì thấy mình đang ở trong rừng, bên cạnh còn có hai hành khách nữa.

Sau đó bốn người chúng tôi cùng đi với nhau, định rời khỏi rừng để tìm xác máy bay và những hành khách khác." "Nhưng khi chúng tôi sắp ra khỏi rừng thì đột nhiên gặp phải ba kẻ quái dị không biết từ đâu tới.

Ba kẻ đó vừa thấy bốn người chúng tôi liền vô cớ tấn công.

Hơn nữa, ba kẻ đó lại còn biết tàng hình!

Tôi không nhìn nhầm đâu, ba kẻ quái dị đó ngay trước mặt chúng tôi bỗng nhiên tàng hình biến mất luôn.

Tôi, anh Gia Cát Trung Dương cùng hai hành khách kia chỉ còn biết bỏ chạy, sau đó bốn người chúng tôi lạc mất nhau." "Nhưng chuyện kỳ quái hơn đã xảy ra, khi tôi bị một kẻ tàng hình đuổi theo đến một khu rừng phía trước, đột nhiên cảm thấy chân lạnh toát...

Sau đó tôi bỗng biến thành chỉ to bằng lòng bàn tay.

Ngay cả quần áo trên người cũng thu nhỏ theo luôn." "Thế rồi tôi cứ thế chạy mãi chạy mãi, chắc vì tôi đột nhiên biến nhỏ nên tên tàng hình đó không tìm thấy tôi, rồi tôi chạy đến đây." "Sau đó một thời gian dài, cơ thể tôi mới bắt đầu hồi phục dần dần, nhưng cũng chỉ hồi phục được đến kích cỡ hiện tại thôi." Gia Cát Nguyệt tuy vẫn còn nấc nghẹn nhưng vẫn giải thích rành mạch mọi chuyện vừa xảy ra cho Tống Thư Hàng nghe.

Chân lạnh toát rồi đột nhiên biến nhỏ?

Là vô tình chạm phải trận pháp nào đó trên Đảo Thiên Giới sao?

Còn đám quái nhân tàng hình kia là ai?

Tống Thư Hàng thắc mắc quay đầu nhìn Cửu Đăng bên cạnh: "Cửu Đăng cô nương, cô có biết đây là chuyện gì không?" "Nguyên nhân khiến cơ thể đột nhiên biến nhỏ thì có nhiều lắm...

Nhưng nếu là trong khu rừng này thì chắc là tác phẩm của nó rồi, một loại linh thú rất hiếm thấy, ta cũng chỉ nghe loáng thoáng là trên Đảo Thiên Giới có dấu vết của nó chứ chưa bao giờ thấy mặt.

Bạn của cậu chắc là vô tình tiếp xúc với nó nên mới bị thu nhỏ lại.

Nhưng mà con linh thú đó chắc là vừa mới ăn xong nên không đói, nếu không thì bạn cậu đã sớm thành phân của nó rồi.” Cửu Đăng mỉm cười nói: “Còn về đám quái nhân tàng hình đó, có lẽ là các tu sĩ vào Đảo Thiên Giới thám hiểm thôi.

Cậu cũng biết đấy, Đảo Thiên Giới vì sự thần bí của nó nên luôn thu hút rất nhiều tu sĩ vào đây.

Còn về việc tại sao tu sĩ lại tấn công bạn cậu thì ta cũng không rõ.

Tu sĩ vào hòn đảo thần bí này đủ mọi thành phần Phật, Đạo, Nho, Ma, Yêu, Quỷ, có một số tu sĩ bản tính tà ác, thích giết chóc cũng là chuyện bình thường thôi.” Tống Thư Hàng thầm gật đầu - sau khi biết có thể có kẻ thù tàng hình, cậu âm thầm triển khai một vài mẹo nhỏ của tinh thần lực như ‘Tinh Thần Trinh Thám Pháp’ và ‘Cảnh Giác Pháp’.

Đã dính líu đến tu sĩ khác thì chuyện phiền phức rồi đây.

Hơn nữa, lúc Cửu Đăng nhắc đến ‘linh thú hiếm thấy’, dường như trong đầu cậu cũng nhớ ra điều gì đó...

Lúc này, Gia Cát Nguyệt kinh hoàng nhìn Thư Hàng: “Thư Hàng... cậu đang nói chuyện với ai thế?” Gia Cát Nguyệt quả nhiên không nhìn thấy Cửu Đăng?

“Yên tâm đi, là một người bạn của tôi, cô ấy vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối để bảo vệ an toàn cho tôi.

Cũng nhờ cô ấy giúp đỡ nên tôi mới tìm thấy mọi người đấy.” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Gia Cát Nguyệt lặng lẽ gật đầu.

“Đi thôi, tôi đưa cậu đi tìm Gia Cát Trung Dương và hai hành khách kia trước.” Tống Thư Hàng nói.

Đang lúc nói chuyện, Gia Cát Nguyệt trong lòng cậu lộ vẻ kinh hoàng: “Thư Hàng, cẩn thận!” Chỉ thấy sau lưng Tống Thư Hàng bỗng nhiên có một bóng người hiện ra.

Bóng người này xuất hiện từ hư không, vì trước đó gã luôn ở trạng thái tàng hình - chính là một trong đám quái nhân biết tàng hình mà Gia Cát Nguyệt đã nói.

Pháp môn tàng hình của bọn chúng là một loại bí pháp đặc thù, Tống Thư Hàng dù vẫn luôn duy trì ‘Tinh Thần Trinh Thám Pháp’ và ‘Cảnh Giác Pháp’ cũng không thể phát hiện ra bóng người này đang áp sát.

Sau khi hiện thân, bóng người này cầm một thanh côn kim loại nặng nề đập thẳng vào đầu Tống Thư Hàng.

Trên thanh côn kim loại ẩn hiện huyết quang, đó là đặc trưng của việc bộc phát toàn bộ khí huyết chi lực.

Cú đập này là muốn trực tiếp lấy mạng Tống Thư Hàng.

Choeng!

Tống Thư Hàng không chút phòng bị bị trúng một côn, ngã nhào xuống đất ngay lập tức.

Gia Cát Nguyệt bé như búp bê trong tay cậu cũng bị hất văng sang một bên, hét lên kinh hãi.

Gã quái nhân tàng hình này lộ diện, là một kẻ râu ria xồm xoàm, mặc bộ đồ màu hồng đào và thắt đai lưng màu đỏ rực.

Cái kiểu ăn mặc quái dị này cộng thêm tướng mạo của gã, hèn gì

Gia Cát Nguyệt gọi gã là quái nhân, đây chính là phiên bản đời thực của ‘lão chú quái đản’ đây mà.

Lão chú quái đản nhìn Gia Cát Nguyệt ngã dưới đất, liếm môi cười quái dị: “Hê hê, không ngờ nhóc lại có cứu binh.

Nhưng vô ích thôi, loại tiểu tu sĩ mới mở được vài cái khiếu huyệt này căn bản không phải đối thủ của ta.

Mà nhóc cũng hay thật, đột nhiên biến nhỏ thế kia làm ta suýt nữa thì mất dấu...

Tuy nhiên, cái thân hình nhỏ nhắn đáng yêu hiện tại của nhóc ăn vào chắc chắn sẽ càng có hương vị hơn nhỉ.” Lão chú quái đản vừa nói vừa nháy mắt phải với Gia Cát Nguyệt.

Đoạn trước lão nói gì thì Gia Cát Nguyệt hoàn toàn không hiểu, nhưng đoạn sau thì nghe hiểu, lập tức cô cảm thấy dạ dày dâng lên một cơn buồn nôn: “Đại thúc, tôi không có khẩu vị mặn thế đâu!” “Hê hê hê, cô bé à, nhóc tưởng lời nói dối nực cười này có thể lừa được ta sao?

Dù nhóc có cải trang nam đi chăng nữa cũng không qua được đôi mắt đã được tôi luyện hàng nghìn lần của ta đâu.

Không có thời gian đâu, trước khi hai tên sư đệ của ta đến đây, ta phải lấy ‘cái ngàn vàng’ của nhóc đã.

Có thể chất xử nữ đặc thù này của nhóc tẩm bổ, lần này ta chắc chắn có thể một bước vượt long môn, tấn thăng lên nhị phẩm cảnh giới.

Chặc chặc chặc.” Lão chú quái đản vừa nói vừa bắt đầu cởi bộ đồ màu hồng đào của mình ra.

“Bảo bối, ta sẽ yêu thương nhóc thật tốt.” Gã lại nháy mắt ra hiệu với Gia Cát Nguyệt.

Chương 317

Sắc mặt Gia Cát Nguyệt trắng bệch, nếu lần đầu tiên của mình lại rơi vào tay lão chú quái đản này, cô thà chết còn hơn.

Cô lén lút định cắn lưỡi - định cắn lưỡi tự tử sao?

Nhưng cắn lưỡi liệu có tự tử thật được không?

Rồi phải cắn đứt bao nhiêu phần lưỡi nữa?

Chỉ cắn đầu lưỡi thôi có chết được không nhỉ?

Ngay lúc đó...

Tống Thư Hàng bên cạnh cô đột nhiên biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng bất ngờ xuất hiện trước mặt lão chú quái đản, cậu hơi khom người, tay phải tung một chưởng cực mạnh ấn vào ngực gã.

“Chưởng Tâm Lôi!” Tiếng quát của Tống Thư Hàng vang lên.

Tiếng sấm điện nổ lách tách vang dội, tia sét chói mắt oanh tạc thẳng vào ngực lão chú quái đản.

“Phụt...” Lão chú quái đản phun ra búng máu, trước ngực một mảnh cháy đen, năng lượng của Chưởng Tâm Lôi rót vào trong cơ thể gã, thậm chí khiến một phần nội tạng bị than hóa ngay lập tức.

“Làm sao có thể...

Chưởng Tâm Lôi!

Làm sao có thể, rõ ràng ngươi đã trúng một côn của ta mà!” Lão chú quái đản ngã quỵ xuống đất, run rẩy chỉ tay vào Tống Thư Hàng, trong mắt lộ vẻ không tin nổi.

Một côn đó của gã không phải là cú đập đầu của lũ côn đồ bình thường, mà là một đòn nặng nề chứa đựng toàn bộ khí huyết chi lực trong người.

Một tiểu tu sĩ nhìn qua mới mở được vài khiếu huyệt sao có thể chịu nổi một côn đó của gã?

Trong lòng Tống Thư Hàng cũng có chút sợ hãi - bí pháp tàng hình của đối phương thực sự quá quỷ dị, thậm chí có thể lừa được cả Tinh Thần Trinh Thám Pháp của cậu.

Nếu không phải Linh Quỷ trong Tâm Khiếu kịp thời kích hoạt tấm khiên vàng nhỏ phòng ngự, thì nếu một côn đó đập trực tiếp vào sau gáy cậu, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

“Khốn kiếp... ta lại có thể chết trong tay một tiểu tu sĩ như ngươi sao.” Lão chú quái đản giãy dụa vài cái rồi không cam lòng mà nhắm mắt xuôi tay.

Trúng trực diện một phát Chưởng Tâm Lôi, hơn nữa còn là bằng lồng ngực, thì dù là cảnh giới Nhất Phẩm Dược Long Môn cũng không chịu nổi.

Dù sao thì không phải tiểu tu sĩ Nhất Phẩm nào cũng may mắn như Tống Thư Hàng, có được một con Linh Quỷ có tính phòng ngự hộ thân.

“Chúng ta đi thôi, đi tìm anh trai cậu.” Tống Thư Hàng bế Gia Cát Nguyệt bé như búp bê lên, nói.

Nhưng lúc này, Gia Cát Nguyệt đang ngẩn ngơ nhìn Tống Thư Hàng.

Vừa rồi cô đã thấy gì thế này?

Trong tay Tống Thư Hàng đột nhiên nổ ra ánh chớp lôi điện, hạ gục luôn lão chú tàng hình kia?

Khả năng tàng hình, rồi lại phát điện...

Tống Thư Hàng bạn học là người đột biến sao?

Phiên bản đời thực của X-Men à?

Khốn thật, máy ảnh của mình mất rồi, nếu không quay lại được cảnh này thì tuyệt đối là tin sốt dẻo hàng đầu luôn.

Gia Cát Nguyệt lại mắc bệnh nghề nghiệp rồi.

"Muốn tìm anh trai của cô bé này sao?

Ta vừa ngửi thấy một mùi hương rất giống với cô bé này, chắc là Gia Cát Trung Dương mà cậu nói đấy." Cửu Đăng lên tiếng.

Từ đầu đến cuối, cô ấy đều không có ý định nhúng tay vào.

Nhưng chỉ cần Cửu Đăng chịu giúp dẫn đường là tốt lắm rồi, Tống Thư Hàng cũng không dám kỳ vọng quá nhiều.

"Nhưng chúng ta tốt nhất nên nhanh chân lên.

Vì Gia Cát Trung Dương đó hiện giờ đang ở rất gần hơi thở của một 'quái nhân' khác đấy." Cửu Đăng mỉm cười nói.

Sắc mặt Tống Thư Hàng biến đổi.

Sau đó, Cửu Đăng tăng tốc dẫn đường phía trước, Tống Thư Hàng dốc toàn lực vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 đuổi theo.

Rất nhanh...

Tống Thư Hàng đã tìm thấy Gia Cát Trung Dương.

Lúc này, Gia Cát Trung Dương đang bị một lão chú cũng râu ria xồm xoàm, mặc bộ đồ màu hồng đào và thắt đai lưng đỏ rực đuổi kịp.

Những lão chú quái đản này ngoài tướng mạo hơi khác nhau ra, còn lại khí chất và giọng điệu nói chuyện đều cực kỳ giống nhau.

Cứ gọi tên này là Lão chú quái đản số 002 đi.

“Cuối cùng cũng đuổi kịp nhóc, cái đồ nhỏ nhắn đáng yêu này chạy cũng nhanh đấy, làm ta suýt nữa thì mất dấu...

Tuy nhiên, con mồi biết chạy trốn mới càng hấp dẫn, thưởng thức chắc chắn sẽ càng có hương vị hơn.” Lão chú quái đản số 002 liếm môi, nói xong liền nháy mắt phải với Gia Cát Trung Dương đang ngã quỵ dưới đất.

Gã chú biến thái số 2 này nói chuyện với giọng điệu và thần thái y hệt gã số 1 từng trêu ghẹo Gia Cát Nguyệt lúc trước.

Gia Cát Trung Dương vừa nghe thấy giọng điệu đó, toàn thân nổi da gà da vịt: "Đại thúc, tôi không gay!" "Không sao đâu, thúc thúc đây kinh nghiệm phong phú, sẽ làm cháu rất thoải mái.

Chỉ cần dùng thể chất đặc thù của cháu làm đỉnh lô tẩm bổ, ta nhất định có thể một hơi nhảy qua Long Môn, thăng tiến tới nhị phẩm cảnh giới." Khẩu vị của gã số 2 này còn đáng sợ hơn cả gã số 1.

Hơn nữa, có phải lời thoại trong môn phái bọn họ đã được ước hẹn trước rồi không?

Sao nội dung cơ bản lại giống gã số 1 thế này? "Ngươi đừng qua đây, không được qua đây!

Qua đây nữa là tôi cắn lưỡi tự tử đấy!" Gia Cát Trung Dương hét lớn. "Không sao đâu tiểu bảo bối, bộ dạng không có lưỡi của cháu trông cũng rất ngon miệng mà." Gã số 2 cười nanh ác.

Ngay lúc đó, Gia Cát Trung Dương đã nghĩ đến cái chết... "Kìa, ngay phía trước đấy." Cửu Đăng chỉ vào khung cảnh khiến người ta nổi gai ốc trước mắt, nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài, âm thầm rút bảo đao Bá Toái ra, cũng may vẫn còn kịp, xem ra trinh tiết của Gia Cát Trung Dương vẫn còn giữ

được.

Sau đó, cậu tăng tốc, lao về phía gã chú biến thái số 2.

Gã số 2 cảm nhận được nguy hiểm, vội quay phắt người lại, rút thiết côn tùy thân ra đỡ phía sau.

Tống Thư Hàng hai tay cầm đao, không dùng kỹ xảo hoa mỹ, thậm chí không thi triển 'Hỏa Diễm Đao', chỉ là một nhát chém dọc mạnh mẽ.

Đao pháp cơ bản này học từ 'Sa mạc huyễn cảnh' của Bạch tôn giả, được vị thiếu niên cưỡi ngựa trắng mặc áo xanh tự tay chỉ dạy.

Một đao chém xuống, thiết côn trong tay gã số 2 và bảo đao Bá Toái va chạm.

Rắc!

Thiết côn vốn là thép đặc lại bị cắt đứt dễ dàng như ống trúc!

Đao phong thế không giảm, chém thẳng về phía đầu gã số 2. "Bảo binh?" Gã quái thúc thúc số 2 kêu quái một tiếng.

Thiết côn của gã tuy đúc từ sắt phàm nhưng cũng là loại thép đã qua rèn luyện hàng trăm lần, vậy mà lại bị đối phương chém đứt trong một nhát.

Kẻ này cầm trong tay tuyệt đối là bảo binh!

Trong ngàn cân treo sợi tóc, gã số 2 quyết đoán vứt bỏ thiết côn, lăn lộn một vòng né được cú chém đầu của Tống Thư Hàng.

Trong lúc lăn lộn, thân hình gã biến mất, tiến vào trạng thái tàng hình. "Hỏng rồi, không thể nhân cơ hội hạ gục đối thủ, lại còn để hắn tàng hình, địch tối ta sáng... tình huống tồi tệ rồi!" Tống Thư Hàng thầm thở dài. "Tống Thư Hàng!" Gia Cát Trung Dương thấy cậu thì mừng rỡ kêu lên. "Suỵt." Tống Thư Hàng ra hiệu cho cậu ta đừng động đậy.

Mắt không nhìn thấy đối phương... thậm chí tinh thần lực cũng không cảm ứng được.

Sau khi gã số 2 tàng hình, ngay cả mùi trên người cũng bị ẩn đi.

Quả là một bí pháp ẩn thân tinh diệu.

Mắt không thể thấy, mũi không thể ngửi... vậy chỉ còn thính giác thôi sao?

Tống Thư Hàng dứt khoát nhắm mắt lại, cố gắng phát huy thính lực đến mức tối đa.

Sau khi Nhĩ Khiếu được khai mở, cậu có thể nghe thấy cả tiếng gió thổi cỏ lay xung quanh.

Dù là pháp môn ẩn hình thì khi di chuyển chắc chắn sẽ chạm vào cỏ cây trên mặt đất, lúc đó cậu sẽ nắm bắt được cơ hội.

Nhưng đáng tiếc, Tống Thư Hàng không nghe thấy bất kỳ âm thanh lạ nào.

Bí pháp ẩn thân của đối phương không chỉ là tàng hình mà còn có chức năng khử mùi, khử âm thanh.

Nghĩa là cậu hoàn toàn rơi vào thế bị động ăn đòn rồi, tệ thật sự.

Chẳng lẽ không có cách nào tìm ra tên tàng hình này sao?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tính, linh quỷ trong tâm khiếu của cậu khẽ cử động.

Sau khi ký khế ước với Tống Thư Hàng, linh quỷ vẫn chưa hoàn toàn đồng bộ.

Việc đồng bộ cần thời gian mài dũa từ từ, chuyện này cậu không vội được.

Hiện tại, khi ý niệm của Thư Hàng vừa khởi lên, linh quỷ đột nhiên chủ động chui ra khỏi tâm khiếu.

Sau đó nó lơ lửng trên không trung, nhìn xuống mặt đất.

Ngay sau đó, tầm nhìn của linh quỷ và Tống Thư Hàng được đồng bộ.

Thông qua tầm nhìn của linh quỷ, Tống Thư Hàng thấy ở phía bên phải mình có một bóng người như u linh đang lặng lẽ áp sát.

Chương 318

Xung quanh bóng người đó bao phủ một lớp sương đen, chính lớp sương đen đó giúp hắn duy trì tàng hình, ẩn giấu khí tức và triệt tiêu âm thanh di chuyển.

Đây là một trạng thái tương tự như 'quỷ vật'.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng tình cờ lại có thể nhìn thấu hình thái này.

Gã số 2 lặng lẽ tiến lại gần, tay phải thò ra một móng vuốt gầy guộc khô khốc.

Trong trạng thái sương đen bao phủ, cơ thể hắn dường như cũng biến đổi, không còn giống con người mà giống quỷ quái hơn.

Hắn nanh ác cười, quỷ trảo đâm mạnh về phía tim Tống Thư Hàng, định móc tim cậu ra.

Đúng lúc đó, Thư Hàng đột ngột quay người, bảo đao Bá Toái sắc bén chém ngang một nhát.

Gã số 2 né không kịp, bị chém ngang lưng thành hai đoạn. "Sao ngươi lại phát hiện ra ta?" Hắn thét lên thảm thiết.

Hơn nữa, chỗ bị chém ngang lưng không hề có máu phun ra mà là một luồng sương đen, hòa vào lớp sương đen xung quanh hắn.

Chẳng mấy chốc, đại bộ phận cơ thể gã số 2 đã bị sương đen nuốt chửng. "Ngươi dám giết ta, ta nguyền rủa ngươi!

Nhân danh đệ tử Cửu U Giới, ta dùng sự ô uế của Cửu U để nguyền rủa ngươi vĩnh viễn đọa lạc vào Cửu U!" Gã thét lên thê lương.

Từ trong sương quỷ trên người gã hiện ra một phù văn lời nguyền, bay về phía Tống Thư Hàng.

Đây là thiên phú nguyền rủa có thể thi triển sau khi bị giết trong trạng thái tàng hình của hệ phái hắn.

Lời nguyền là thứ không ai thích cả, Tống Thư Hàng nhanh chóng lùi lại định né tránh phù văn đó.

Đúng lúc này, linh quỷ trên không trung lao xuống, há miệng nuốt chửng phù văn lời nguyền.

Sau đó nó hài lòng ợ một cái rồi chui lại vào tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Ngay cả lời nguyền cũng nuốt được sao?

Khẩu vị của con linh quỷ này của mình dường như ngày càng tốt lên rồi? "Kết thúc rồi hả?" Gia Cát Trung Dương yếu ớt hỏi.

Cậu ta không nhìn thấy gã số 2 đã chết, nhưng thấy Tống Thư Hàng không còn giữ tư thế cảnh giác nữa nên mới thử hỏi. "Tạm thời kết thúc rồi." Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong ba kẻ quái dị vẫn còn một tên cuối cùng đang đuổi theo hai vị hành khách còn lại, nên chuyện này chưa thể coi là kết thúc hoàn toàn.

Hơn nữa, lai lịch của đám quái thúc thúc này dường như có vấn đề.

Cửu U Giới, lại còn hình thái giống quỷ vật kia, ba tên này không phải con người sao?

Tống Thư Hàng nhìn về phía sư thái Cửu Đăng, ném cho cô một cái nhìn nghi hoặc. "Ngươi muốn biết về Cửu U Giới sao?" Cửu Đăng nheo mắt cười.

Không biết có phải ảo giác không nhưng Thư Hàng cảm thấy cô ấy có vẻ rất muốn giải thích cho cậu biết 'Cửu U Giới' là gì.

Chẳng lẽ mục tiêu của Cửu Đăng là khiến mình dính dáng đến cái 'Cửu U Giới' này? "Không, tôi không hứng thú." Tống Thư Hàng lập tức nghiến răng đáp. "Ơ?

Không hứng thú à?

Hi hi, được rồi, cậu không hứng thú thì thôi, dù sao đó cũng chẳng phải nơi tốt lành gì." Cửu Đăng cười hi hi: "Nhưng mà, cậu có hứng thú tìm hiểu một chút xem Thiên Giới Đảo là nơi như thế nào không?" Đối với Thiên Giới Đảo, Tống Thư Hàng vẫn rất hứng thú.

Dù sao đây cũng là một nơi thần bí mà ngay cả các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng muốn biết nhưng không có được mấy thông tin hữu ích.

Cái gọi là tò mò hại chết mèo, nơi nào càng thần bí thì con người càng tò mò về sự tồn tại của nó.

Chỉ là đáng tiếc... dù biết bí mật của Thiên Giới Đảo thì có ích gì chứ?

Lúc rời đảo, một phát pháp thuật tẩy não là mình sẽ chẳng nhớ gì cả. "Cũng có chút hứng thú, nhưng tìm hiểu xong thì có ích gì?" Tống Thư Hàng định trả lời như vậy.

Nhưng lúc này, một bóng người đột nhiên xuất hiện cắt ngang lời cậu định nói.

Trên cành một cây cổ thụ đối diện Tống Thư Hàng, ở độ cao hơn mười mét, một bóng người cũng mặc áo choàng ngoài màu đào, thắt thắt lưng đỏ rực hiện thân.

Với bộ trang phục này, vừa nhìn đã biết cũng là tu sĩ Cửu U Giới.

Nhưng khác với hai gã quái thúc thúc mặt mày bỉ ổi kia, bóng người này lại có nụ cười tà mị trên khóe môi, tướng mạo là một công tử tuấn mỹ. "Chà, hai vị sư huynh bất tài của ta đều bị ngươi thịt rồi à." Vị công tử tà mị này một tay tựa vào thân cây, nói với Tống Thư Hàng.

Ánh mắt Tống Thư Hàng ngưng lại, vị tu sĩ Cửu U Giới có phong cách hoàn toàn khác biệt này sở hữu thực lực mạnh hơn hẳn hai vị sư huynh của hắn.

Bên cạnh vị công tử tà mị này ẩn hiện chân khí lưu động, đây là một vị tu sĩ cường đại đã bước chân vào cảnh giới Nhị Phẩm Chân Sư.

Tống Thư Hàng không nhịn được mà nắm chặt bảo đao Bá Toái, tay kia âm thầm nắm lấy một tấm phù bảo.

Tấm 'Kiếm phù' cuối cùng, lần này cậu đã kiểm tra rất nhiều lần, chắc chắn là kiếm phù không sai được.

Phía sau Tống Thư Hàng, Cửu Đăng nhìn vị tu sĩ Cửu U Giới này, âm thầm siết nắm tay nhỏ.

Dám cắt ngang lời bà đây à!

Chán sống rồi phỏng?

Thấy vẻ mặt căng thẳng của Tống Thư Hàng, vị công tử tà mị mỉm cười hài lòng.

Tiếp đó, hắn trưng ra vẻ mặt 'mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát', nói: "Không cần căng thẳng thế, ta khác với hai vị sư huynh bất tài kia.

Ta là người theo chủ nghĩa hòa bình, so với nắm đấm, ta cảm thấy chuyện gì giải quyết được bằng ngôn ngữ thì cứ dùng ngôn ngữ mà giải quyết.

Đó mới là nghệ thuật ngôn ngữ, là điểm khác biệt lớn nhất giữa sinh vật có trí tuệ như chúng ta và thú dữ!" Lời của hắn khiến Thông Nương trong túi áo Tống Thư Hàng đồng cảm mãnh liệt.

Đúng thế, đánh đánh giết giết tổn thương tình cảm lắm, giải quyết bằng ngôn ngữ tốt biết bao, dùng bạo lực thì tệ quá rồi!

Thế nên nó cảm thấy nếu Tống Thư Hàng có thể ngồi xuống nói chuyện về việc thả nó ra, không dùng nắm đấm đe dọa nó thì chắc chắn là chuyện tuyệt vời nhất đời.

Tống Thư Hàng: "..." Thích dùng 'ngôn ngữ' để giải quyết vấn đề, hóa ra trên đời này thật sự có nhân vật mang thuộc tính 'lắm lời' à, hắn không biết thuộc tính này rất chí mạng sao? "Ngươi xem, ngươi đã giết hai vị sư huynh của ta.

Thế này đi, để hai vị phía sau ngươi phục vụ ta một chuyến.

Chỉ cần họ phục vụ ta chu đáo, khiến ta hài lòng, ta có thể cho các ngươi một con đường sống, thấy sao?" Công tử tà mị tự tin nói.

Gia Cát Nguyệt: "..." Gia Cát Trung Dương: "..." Quả nhiên, dù phong cách nhân vật có thay đổi thì thuộc tính biến thái ăn sâu vào xương tủy của tu sĩ Cửu U Giới vẫn không đổi. "Sao thế, nhìn biểu cảm của các ngươi, chẳng lẽ định từ chối ta?" Ánh mắt công tử tà mị lạnh lẽo, nói trầm giọng, đồng thời một luồng khí thế cường đại tỏa ra từ người hắn, trấn áp Tống Thư Hàng, Gia Cát Trung Dương và Gia Cát Nguyệt.

Gia Cát Trung Dương và Gia Cát Nguyệt có chút chịu không nổi, thân hình run rẩy vô cớ.

Tống Thư Hàng không nói lời nào, cậu nắm chặt bảo đao Bá Toái, vận hành 'Quân Tử Vạn Lý Hành', lao về phía cây cổ thụ kia.

Độ cao hơn mười mét, lợi dụng 'Quân Tử Vạn Lý Hành' có thể chạy thẳng lên được.

Bá Toái đưa ngang, đao quang lóe lên.

Tuy nhiên, đao chém chỉ là nghi binh, đòn tấn công thực sự giấu trong bàn tay đang cầm đao của Tống Thư Hàng.

Chỉ chờ vào phạm vi tấn công của 'Kiếm phù', cậu sẽ cho gã này nếm thử uy lực. "Thật là, lúc nào cũng gặp phải hạng người không biết tự lượng sức mình như ngươi.

Đã muốn chết thì đừng trách ta." Công tử tà mị lạnh lùng nói: "Chỉ là hơi tiếc, hai kẻ có thể chất đặc thù kia nếu không tự nguyện hiến thân mà cưỡng ép sử dụng thì hiệu quả sẽ kém đi rất nhiều." Đây mới là nguyên nhân chủ yếu khiến hắn lải nhải nãy giờ.

Vừa nói, công tử tà mị vừa xòe hai tay ra, mười đầu ngón tay hiện lên mười sợi tơ màu đỏ máu.

Mười sợi tơ đỏ đó là một loại vũ khí kỳ môn, phối hợp với chân khí có thể cương có thể nhu, uy lực cực lớn.

Hắn cử động thân hình, mười ngón tay như móng vuốt chộp về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bình tĩnh, chỉ cần áp sát năm bước nữa là vào phạm vi của 'Kiếm phù'!

Tuy nhiên, ngay khi công tử tà mị vừa chạy được ba bước, đột nhiên hắn cảm thấy cổ chân lành lạnh.

Ngay sau đó, hắn thấy Tống Thư Hàng trước mặt chuyển động, thân hình phình to!

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã biến thành một vật thể khổng lồ cao hơn mười mét, và cơ thể Tống Thư Hàng vẫn không ngừng to lên, to lên!

Cuối cùng, Tống Thư Hàng hóa thành một người khổng lồ cao hàng trăm mét chống cả trời xanh, bảo đao Bá Toái càng đáng sợ như một thanh cự nhận khai thiên tích địa. "Đây là công pháp gì?

Đây là chủng tộc gì!" Công tử tà mị kinh hãi kêu lên.

Ngay cả tộc Cự Linh thời viễn cổ trong truyền thuyết cũng hiếm khi có người khổng lồ cao trăm mét.

Hơn nữa, tộc Cự Linh đã sớm biến mất trong dòng sông lịch sử, dù thật sự còn hậu duệ sống sót thì họ cũng không thể hóa thân hình thành người thường được. "Nghĩa là, huyễn thuật sao?" Công tử tà mị lẩm bẩm.

Đúng rồi, chắc chắn là huyễn thuật không sai!

Không chỉ có Tống Thư Hàng trước mắt này, mà cả con đại xà khủng bố đang quấn lấy người mình nữa!

Đều là huyễn thuật! "Chút huyễn thuật quèn, xem ta phá đây!" Công tử tà mị quát lớn một tiếng, chân khí trong người cuộn trào, hai tay kết pháp ấn: "Phá Huyễn Ấn!" Chân khí mạnh mẽ hiện lên trên người hắn, bao phủ toàn thân.

Lúc này, con cự xà bên cạnh dường như thấy phiền phức, há to miệng nuốt chửng công tử tà mị vào bụng... "Huyễn thuật, phá phá phá!" Khi bị nuốt vào bụng rắn, công tử tà mị vẫn không ngừng hò hét.

Cho đến khi hơn nửa người bị cự xà nuốt chửng, hai chân vẫn thò ra ngoài đạp liên hồi...

Và rồi, không còn sau đó nữa.

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, cẩn thận nhìn con rắn nhỏ chỉ to bằng ngón tay trên cành cây.

Chương 319

'Nhất Thốn Chỉ Xà!' Trong đầu cậu lập tức nhớ lại linh thú thần kỳ mà cô nàng Vũ Nhu Tử từng giới thiệu.

Chiếc túi nhỏ có thể thu nhỏ vật phẩm thần kỳ của Vũ Nhu Tử chính là làm từ da rắn lột của Nhất Thốn Chỉ Xà.

Da của Nhất Thốn Chỉ Xà có một loại thiên phú, có thể thu nhỏ con mồi chạm vào nó.

Tuy nó chỉ to bằng ngón tay người nhưng chỉ cần quấn lấy một con voi, nó có thể thu nhỏ con voi xuống cỡ cái móng tay rồi nuốt chửng.

Hóa ra là vậy...

Thảo nào cậu cảm thấy 'linh thú' mà Cửu Đăng giới thiệu lúc trước có cảm giác quen thuộc khó hiểu.

Hóa ra là nó!

Như vậy, lúc cậu đưa hành khách đến cổ thành, con thằn lằn khổng lồ trong rừng đột nhiên thu nhỏ rồi biến mất chính là do con Nhất Thốn Chỉ Xà này làm phải không?

Còn Gia Cát Nguyệt đột nhiên bị thu nhỏ cũng là do vô tình chạm phải nó.

Theo lời Cửu Đăng, sở dĩ con rắn này không ăn Gia Cát Nguyệt là vì trước đó nó đã ăn no nê rồi, nên không có hứng thú với 'hạt đậu nhỏ' như cô bé.

Chắc là sau khi ăn no, Nhất Thốn Chỉ Xà đã tìm một nơi để nghỉ ngơi tiêu hóa.

Nhưng nơi nó chọn không tốt lắm, bị Gia Cát Nguyệt vô tình quấy rầy.

Thế là con rắn buồn bực đành phải đổi chỗ, bò lên cây đại thụ cao hơn mười mét để tiếp tục nghỉ ngơi.

Nhưng nó không ngờ leo cao như vậy rồi mà vẫn có người bò lên quấy rầy mình.

Hổ không gầm lại tưởng là mèo bệnh à?

Thế là nó không ngần ngại quấn lấy công tử tà mị, thi triển thiên phú thu nhỏ hắn lại.

Sau đó, tuy bụng không đói nhưng vì bị chọc giận nên Nhất Thốn Chỉ Xà vẫn nuốt chửng hắn luôn.

Sau khi nuốt xong, Nhất Thốn Chỉ Xà ngẩng đầu lên, đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Người quấy rầy nó nghỉ ngơi không chỉ có gã công tử tà mị kia mà còn có cả Tống Thư Hàng nữa. "Ngại quá, quấy rầy rồi.

Tôi chỉ là người qua đường Giáp vô tình đi ngang qua thôi, xin hãy coi tôi như không khí có được không?" Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ.

Sau đó cậu không thèm suy nghĩ, quay người nhảy một phát trốn xuống dưới cây.

Chỉ là Nhất Thốn Chỉ Xà không định tha cho cậu.

Thân hình tuy nhỏ nhưng tốc độ của nó nhanh như chớp.

Thân rắn nhỏ bé bật lên, lao nhanh như điện về phía Tống Thư Hàng.

Bép!

Nó quấn lấy người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng đang ở giữa không trung nhanh chóng thu nhỏ lại.

Trong chớp mắt đã nhỏ lại chỉ bằng lòng bàn tay.

Tống Thư Hàng không muốn lát nữa bị thu nhỏ xuống cỡ móng tay rồi bị 'Nhất Thốn Chỉ Xà' nuốt chửng đâu. "Cửu Đăng cô nương cứu mạng!" Tống Thư Hàng lớn tiếng cầu cứu.

Không biết có phải ảo giác không nhưng cậu cảm thấy mình hét cứu mạng đặc biệt thành thạo.

Chẳng lẽ là vì mình thường xuyên hét lớn với các tiền bối: 'Tiền bối XX cứu mạng!' nên hét nhiều lần thành quen rồi sao? "Ai chà, cậu cầu cứu tôi rồi kìa." Cửu Đăng nheo mắt, tâm trạng trở nên rất tốt.

Nói xong, cô búng ngón tay, một viên phật châu vàng óng bắn về phía Nhất Thốn Chỉ Xà.

Nhất Thốn Chỉ Xà ở giữa không trung cảm nhận được nguy hiểm, ngẩng đầu rắn nhìn chằm chằm viên phật châu đang lao tới.

Một lát sau, nó hậm hực thè lưỡi, thả Tống Thư Hàng ra, bật ngược trở lại cây cổ thụ.

Tuy nhiên, viên phật châu vàng óng kia lại như hình với bóng, bắn về phía nó.

Bép!

Phật châu va vào người Nhất Thốn Chỉ Xà, thế mà lại dính chặt luôn trên thân rắn, từ trong phật châu truyền ra tiếng tụng kinh râm ran, âm thanh đó giống như dòng điện mạnh khiến cơ thể con rắn run rẩy từng hồi. "Xì xì!" Nhất Thốn Chỉ Xà lại hậm hực thè lưỡi, ngay sau đó thấy cơ thể nó nứt ra, từ bên trong chui ra một con Nhất Thốn

Chỉ Xà hoàn toàn mới, không thèm ngoảnh đầu lại mà lao nhanh như điện bỏ chạy mất.

Chỉ để lại một lớp da rắn tại chỗ. "Ơ?

Đúng lúc đến kỳ lột da sao, lại để nó chạy mất rồi." Cửu Đăng tiếc nuối nói.

Vừa nói cô vừa lôi ra một cuốn sổ nhỏ, nhẹ nhàng gạch một cái.

Có thể lờ mờ thấy trên cuốn sổ đó viết đầy một trang nội dung: [Những việc Cửu Đăng muốn làm] 1: Nấu một bữa ăn, tận mắt nhìn người đó ăn hết từng miếng. (Đã gạch) 2: Cùng người đó đi mạo hiểm một lần lớn nhỏ. (Đã gạch) 3: Cứu người đó một lần. (Mới gạch) 4: Cùng nhau đọc thật nhiều sách. 5: ...

Ba lựa chọn 1, 2, 3 đều đã có một đường gạch ngang.

Nội dung trên trang giấy đầy ắp này dường như đều là những việc cô nương Cửu Đăng muốn làm?

Cất cuốn sổ đi, cô rảo bước về phía trước, đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy Tống Thư Hàng chỉ to bằng nửa lòng bàn tay.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào: "Cảm ơn Cửu Đăng cô nương." "Không có gì, ngoài ra, dáng vẻ lúc cậu gọi cứu mạng rất tuyệt, tôi rất tán thưởng." Cửu Đăng giơ ngón tay cái cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cô nương ơi, góc độ tán thưởng của cô kỳ quặc quá, cứ làm tôi thấy ngại ngùng sao ấy!

Một tay Cửu Đăng nâng Tống Thư Hàng, tay kia khẽ vẫy.

Viên phật châu vàng óng từ trên cây cổ thụ bay về, trên đó vẫn còn dính lớp da của Nhất Thốn Chỉ Xà.

Trên viên phật châu có một lớp linh lực không ngừng vận hành khiến nó không bị lớp da rắn thu nhỏ.

Nhìn tấm da rắn vừa lột, mắt Tống Thư Hàng hiện lên vẻ hâm mộ...

Da rắn Nhất Thốn Chỉ Xà đấy, đây là nguyên liệu chế tác 'túi không gian' phiên bản nhái mà. "Muốn không?" Lúc này, cô nương Cửu Đăng cầm viên phật châu, đung đưa lớp da rắn trước mặt Tống Thư Hàng. "Muốn!" Tống Thư Hàng thành thật đáp, lúc cậu nhìn thấy cái 'túi thu nhỏ' của cô nàng Vũ Nhu Tử, cậu thật sự hâm mộ muốn chết. "Hắc hắc, nhưng đây là đồ của tôi, không tự nhiên tặng không cho cậu đâu, bỏ ý định đó đi." Cô nương Cửu Đăng cười tinh quái, cất tấm da rắn khiến Tống Thư Hàng thèm thuồng đi.

Tống Thư Hàng: "..." Một lúc sau cậu khổ sở hỏi: "Cửu Đăng cô nương, hai vị hành khách đi cùng Gia Cát Trung Dương giờ thế nào rồi?" Đã đến đây rồi thì thuận đường đưa hai vị hành khách đó về luôn. "Khí tức của họ hòa lẫn với nhóm tám người lúc trước, chắc là hai đội đã gặp nhau rồi.

Mục tiêu của tu sĩ Cửu U Giới chỉ là hai người bạn của cậu, không có ai đuổi theo hai hành khách kia cả, họ không bị thương đâu." Cửu Đăng trả lời.

Nghe đến đây, Tống Thư Hàng mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Phía sau, Gia Cát Trung Dương ngây ngốc nhìn cô nàng trọc đầu đột nhiên xuất hiện... cô nương này từ đâu chui ra vậy?

Phải đến khi Cửu Đăng hiện thân đỡ lấy Tống Thư Hàng thì Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương mới nhìn thấy hình dáng của cô.

Đồng thời Gia Cát Trung Dương còn một thắc mắc: Sao Tống Thư Hàng lại đột nhiên biến thành nhỏ xíu thế kia?

Không chỉ Tống Thư Hàng, mà ngay cả Gia Cát Nguyệt bên cạnh cậu ta thể hình cũng trở nên nhỏ nhắn xinh xắn.

Hiện tại thân hình Gia Cát Nguyệt đã khôi phục được một chút, cao khoảng hơn tám mươi phân, trông như một bé loli.

Cộng thêm gã quái nhân biết tàng hình lúc nãy và việc Tống Thư Hàng một hơi chạy thẳng lên thân cây cổ thụ cao mười mét.

Thế giới này rốt cuộc bị làm sao vậy?

Đầu óc Gia Cát Trung Dương rối thành một nùi, cậu phát hiện mình có cố gắng thế nào cũng không thể xâu chuỗi được bộ não đang đình trệ này. "Lại đây nào, chào hỏi bạn của cậu đi." Cửu Đăng nâng Tống Thư Hàng trong lòng bàn tay, đưa đến trước mặt Gia Cát Trung Dương. "Đù má!" Tống Thư Hàng bị khuôn mặt khổng lồ của Gia Cát Trung Dương làm cho giật mình.

Hãy tưởng tượng khi một khuôn mặt người được phóng đại gần chục lần thì sẽ thế nào, đơn giản là phim kinh dị chứ còn gì nữa? "Cửu Đăng cô nương, đừng lại gần thế!" Tống Thư Hàng hét lớn.

Cửu Đăng tinh quái đưa Tống Thư Hàng lắc lư vài vòng trước mặt Gia Cát Trung Dương rồi mới kéo lại.

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt, rồi quay đầu nhìn khuôn mặt Cửu Đăng...

May quá, mặt của tu sĩ dù phóng đại mấy lần vẫn mịn màng không tì vết, trắng trẻo nõn nà, không biến thành phim kinh dị. "Thư Hàng, rốt cuộc là chuyện gì thế?" Gia Cát Trung Dương cẩn thận hỏi. "Chuyện này một lúc không giải thích rõ được.

Cậu ôm Gia Cát Nguyệt đi theo tôi.

Chúng ta quay lại cổ thành trước, sau khi tiễn mọi người rời khỏi đây tôi sẽ giải thích kỹ sau." Tống Thư Hàng thở dài nói.

Dù sao lúc rời Thiên Giới Đảo ký ức chắc chắn sẽ bị xóa bỏ, nên giờ giải thích cũng phí lời thôi.

Cứ tiễn họ rời đảo trước đã. "Hai người đi theo tôi." Cửu Đăng cười hi hi, dẫn đường phía trước.

Gia Cát Trung Dương lẳng lặng cõng Gia Cát Nguyệt đi theo Cửu Đăng.

Trên đường, Gia Cát Trung Dương lo lắng hỏi: "Đúng rồi Thư Hàng, cậu có gặp nhóm Cao Mỗ Mỗ không?

Họ giờ thế nào rồi?" Lần này đều tại cậu ta cứ đòi đến đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hải chơi, kết quả hại mọi người gặp nguy hiểm.

Nếu nhóm Cao Mỗ Mỗ có mệnh hệ gì, cả đời này cậu ta đừng hòng sống yên ổn.

Chương 320

"Yên tâm đi, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba với Lục Phỉ và chị cô ấy đều đã bình an rời khỏi đây rồi.

Tôi chủ yếu ra ngoài tìm mọi người để đưa mọi người cùng đi thôi." Tống Thư Hàng cười nói.

Nghe Tống Thư Hàng giải thích, Gia Cát Trung Dương lập tức an tâm hơn nhiều.

Sau đó hai người ôm theo vô số thắc mắc đi cùng Tống Thư Hàng đến tòa cổ thành đó.

Lần này có Cửu Đăng dẫn đường, bốn người thuận lợi đi đến dưới chân tòa tháp cao. "Vào tháp cao này đi, rồi làm theo gợi ý bên trong, hoàn thành một giao dịch.

Sau đó là có thể rời khỏi đây." Tống Thư Hàng giải thích. "Còn anh thì sao Thư Hàng?

Không về cùng à?" Gia Cát Nguyệt thắc mắc hỏi, lúc này thân hình cô bé về cơ bản đã khôi phục nguyên trạng. "Tôi còn phải đợi một lát, em xem bộ dạng tôi này, ít nhất phải đợi tôi khôi phục đã." Tống Thư Hàng cười khổ, cậu vẫn đang ngồi trong lòng bàn tay Cửu Đăng, cả người thấy không tự nhiên: "Yên tâm đi, hai người cứ đi trước, tôi vừa khôi phục thể hình là sẽ theo sau ngay.

Ra ngoài thì lập tức hội hợp với nhóm Cao Mỗ Mỗ, đừng có đi lạc nữa đấy." Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương gật gật đầu, quay người bước vào tháp cao.

Cái nơi kỳ quái này chẳng khác gì ác mộng, thật chẳng muốn ở lại thêm chút nào.

Nhìn theo Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương rời đi, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. "Vậy thì Cửu Đăng cô nương, tôi nghĩ mình cũng đến lúc cáo từ rồi.

Nếu tôi muốn rời đi thì có phải cũng phải tự phong ấn ký ức không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cậu hiểu biết về Thiên Giới Đảo khá rõ nhỉ?" Cửu Đăng nâng Tống Thư Hàng lên, đưa ngón tay chọc chọc vào cậu nhỏ xíu. "Đừng nghịch, chọc vào đau lắm." Tống Thư Hàng gạt ngón tay cô ra, đáp: "Tôi có liên lạc với một số tiền bối.

Lúc họ rời Thiên Giới Đảo đều tự phong ấn ký ức.

Tuy không biết vì sao họ lại cam tâm tình nguyện làm vậy... nhưng có thể thấy tu sĩ muốn rời đảo chắc là phải tự phong ấn ký ức nhỉ?" "Ừm, cậu đoán đúng rồi." Cửu Đăng hi hi cười: "Tu sĩ muốn rời Thiên Giới Đảo quả thực khác với người thường, tôi cần đưa cậu đến nơi thần bí nhất trên đảo để phát thệ nguyện.

Sau đó truyền cho cậu phương pháp tự phong ấn, khi cậu phong ấn xong ký ức mới có thể rời đảo." "Vậy xin Cửu Đăng cô nương đưa tôi đến nơi phát thệ đi." Tống Thư Hàng ôm quyền nói. "Không vội." Cửu Đăng nheo mắt cười, lại lôi tấm da rắn dính phật châu ra: "Muốn không?" Mắt Tống Thư Hàng dán chặt vào tấm da rắn: "Muốn!" "Muốn thì giao dịch với tôi đi." Cô nương Cửu Đăng vui vẻ nói. "Giao dịch?

Cô muốn đổi lấy gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đồ của tu sĩ trên người cậu cũng không ít.

Dây chuyền Thanh Phong, nhẫn đồng cổ, bảo đao Bá Toái, Ngộ Đạo Thạch với Thông Nương đang mọc trên đó, tinh thể hành tinh, rồi cả chiếc trâm cài biến đổi hình tượng mà Vũ Nhu Tử cho mượn.

Cùng với phù bảo, đan dược linh tinh các thứ.

Trong số này giá trị nhất tự nhiên là Ngộ Đạo Thạch.

Những thứ khác tuy quý giá nhưng so với da Nhất Thốn Chỉ Xà thì vẫn kém một bậc, không thể đổi ngang được.

Nhưng nếu bảo cậu dùng Ngộ Đạo Thạch đổi da rắn thì chắc chắn cậu không đồng ý.

Ngộ Đạo Thạch cực kỳ quý giá với cậu, quan trọng hơn da rắn nhiều.

Hơn nữa trên đó còn có Thông Nương nữa. "Đồ trên người cậu cũng không ít, nhưng chẳng có thứ nào tôi vừa mắt cả." Cửu Đăng cô nương cười nói. "Vậy cô muốn đổi gì?" Tống Thư Hàng nghe đến đây thì âm thầm thu người lại... cậu không bán thân đâu! "Tôi muốn cậu...

đi đọc sách với tôi một lát." Cửu Đăng cô nương đưa ngón tay ra sức chọc Tống Thư Hàng, ha ha cười lớn. "Chỉ đọc sách thôi à?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Ừ, chỉ đọc sách thôi." Cửu Đăng ha ha cười. "Chốt đơn!" Tống Thư Hàng sảng khoái đáp. ************** Núi xanh, nước biếc, một ngôi chùa nhỏ.

Đèn dầu, gậy cổ, và những chồng kinh chó chất cao như núi.

Đây chính là nơi ở của Cửu Đăng trên Thiên Giới Đảo. "Tuy muốn tìm cho cậu vài cuốn sách Nho gia hay Đạo môn nhưng rất tiếc, tôi là đệ tử Phật môn.

Ngoài đống kinh chó này ra tôi không sưu tầm thứ gì khác." Cửu Đăng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, lười biếng nói. "Nội dung mấy cuốn kinh chó này là gì thế?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Là công pháp tu sĩ à?" "Cậu nghĩ nhiều rồi." Cô nương Cửu Đăng lườm một cái: "Dù là tôi thì công pháp tu hành cũng không thể tùy tiện truyền cho người khác, đó là quy tắc của tu sĩ." "Vậy đống này chỉ là kinh chó bình thường thôi sao?" Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Cậu cảm thấy 'Chân Ngã' của mình vốn đã không ổn rồi.

Nếu đọc nhiều kinh chó thế này, 'Chân Ngã' sẽ không biến thành đầu trọc luôn chứ? "Đừng có để ý thế, cứ coi như một vụ giao dịch đi, ngoan ngoãn đọc sách với tôi một lát, rồi tôi sẽ đưa da Nhất Thốn Chỉ Xà cho cậu.

Đúng rồi, cho tôi mượn Thông Nương đi, ba trăm năm rồi không thấy nó, cũng hơi nhớ đấy." Cửu Đăng cô nương đột nhiên nói. "Đừng làm hại nó nhé, nó đã bị cô nhốt ba trăm năm rồi." Tống Thư Hàng thò tay vào túi áo. "Xì!" Lại bị Thông Nương cắn cho một phát thật đau.

Tuy nhiên Tống Thư Hàng vẫn lấy Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương ra, đưa cho cô nương Cửu Đăng. "Chà, Thông Miêu đâu rồi, sao chỉ còn lại mầm hành thế này?" Cửu Đăng cô nương nhận lấy Ngộ Đạo Thạch và tinh thể hành, tò mò hỏi. "À thì, có chút tai nạn nhỏ." Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Thấy Thư Hàng không muốn nói, Cửu Đăng cũng không hỏi thêm.

Sau đó cô nâng Ngộ Đạo Thạch lên, ngón tay cứ thế chọc, chọc, chọc vào Thông Nương!

Đây chính là một phần vết nhơ trong đời cô mà.

Phải chọc cho sướng!

Thông Nương co thành một cụm nhỏ, mặc kệ Cửu Đăng ra sức chọc mình, hoàn toàn không dám phản kháng.

Hành ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Nhưng có câu nói: Đừng khinh hành non, có ngày nó luyện thành thần công sẽ bắt cô trả giá gấp trăm lần.

Mục tiêu của nó là có một ngày đè được sư thái Cửu Đăng xuống đất, vặt lông cho sướng.

Đáng ghét!

Thế là trong đầu Thông Nương bắt đầu ảo tưởng cảnh mình giẫm Cửu Đăng dưới chân, còn mình thì như một nữ vương phát ra tiếng cười kiêu kỳ ba đoạn.

Nghĩ đi nghĩ lại, phương thức tư duy kiểu AQ của nó đã chiến thắng thực tại thành công.

Mặc kệ Cửu Đăng chọc thế nào, nó cũng không thèm để ý nữa.

Còn cô nương Cửu Đăng sau khi chọc Thông Nương chán chê lại lôi cuốn sổ nhỏ ra, gạch một đường ngang. 1: Nấu một bữa ăn, tận mắt nhìn người đó ăn hết từng miếng. (Đã gạch) 2: Cùng người đó đi mạo hiểm một lần lớn nhỏ. (Đã gạch) 3: Cứu người đó một lần. (Đã gạch) 4: Cùng nhau đọc thật nhiều sách. (Mới gạch) 5: ...

Điểm thứ năm vốn là một chuỗi ký tự được che đậy bởi pháp thuật.

Khi Cửu Đăng gạch bỏ điểm thứ 4, ký tự ở điểm thứ 5 bắt đầu tái tổ hợp lại. 5: Giữa rừng hoa núi xanh nước biếc, nhảy một điệu cho người đó xem.

Nhảy múa?

Sắc mặt Cửu Đăng cô nương lập tức trắng bệch, cô đã bao giờ học nhảy đâu, nếu thật sự phải nhảy chẳng lẽ lại biểu diễn một bộ quyền pháp?

Hơn nữa sao cứ phải là ở giữa rừng hoa núi xanh nước biếc?

Nói đi cũng phải nói lại... bản thân mình trước khi xuất gia rốt cuộc đã nghĩ cái quái gì trong đầu thế?!

Nấu ăn, đọc sách thì thôi đi, còn phải cùng mạo hiểm, rồi lại còn anh hùng cứu mỹ nhân...

Toàn là mấy nguyện vọng lộn xộn gì đâu không?

Khó khăn lắm cô mới hoàn thành được bốn mục 'nấu ăn (canh thịt)', 'cùng mạo hiểm (vào rừng tìm anh em nhà Gia Cát)', 'mỹ nữ cứu anh hùng' và 'đọc sách'.

Giờ đối diện với mục thứ năm, cô thật sự thấy rã rời cả người!

Nhảy múa các thứ, hiện tại Cửu Đăng thật lòng không làm nổi.

Nếu thời gian có thể quay ngược, cô nhất định phải quay lại đè chết bản thân mình trước khi xuất gia, xé nát cái cuốn sổ 'Những việc Cửu Đăng muốn làm' này đi.

Đúng vậy, cuốn sổ này là do cô nương Cửu Đăng viết lại một cách lặng lẽ trước khi xuống tóc đi tu ở Thiên Long Tự, thuộc về tâm nguyện đơn thuần nhất của một 'thiếu nữ'.

Đó là tâm nguyện ngây thơ thuần khiết nhất của thiếu nữ.

Đúng là tâm tư thiếu nữ luôn dạt dào như thơ, nội tâm tràn đầy ảo tưởng về tương lai, luôn mong đợi người sẽ yêu thương mình xuất hiện.

Còn về việc vì sao tên ghi chép lúc đó lại gọi là 'Những việc Cửu Đăng muốn làm', bởi vì Cửu Đăng từng là pháp danh tục gia của cô.

Trước khi xuống tóc đi tu cô vốn là đệ tử tục gia của Thiên Long Tự.

Được rồi... nghĩ kỹ lại thì hình như nguyện vọng này là do thời thiếu nữ khi cô đi dạo xuân thấy một rừng hoa đẹp nên mới nảy sinh ảo tưởng?

Chương 321

"Nếu nhảy thì nên nhảy gì cho hay nhỉ?" Cửu Đăng sầu thối ruột.

Sau đó cô đột nhiên nhìn thấy Thông Nương đang đung đưa theo gió trên Ngộ Đạo Thạch.

À... nói mới nhớ, lúc cô gặp con yêu hành này, nó chẳng phải đã nhảy một điệu rất đẹp khiến người ta không kìm lòng nổi sao?

Điệu nhảy đó gọi là gì nhỉ?

Chết tiệt, không được, điệu nhảy đó tuyệt đối không thể nhảy.

Nếu không sẽ chết người mất.

Vậy thì nhảy cái gì giờ?

Cửu Đăng gõ gõ cây bút lên cuốn sổ.

Còn trước mặt cô, Tống Thư Hàng mải mê đọc kinh chó, chẳng mấy chốc đã bị cuốn vào.

Tống Thư Hàng thích đọc sách, bất kể là sách gì cậu cũng thích đọc.

Hơn nữa dù sách có khô khan đến đâu, chỉ cần là loại hình cậu chưa từng đọc qua là cậu có thể ôm sách đọc cả ngày.

Thời gian trôi đi, trong quá trình đọc sách, không biết từ lúc nào cơ thể bị Nhất Thốn Chỉ Xà thu nhỏ của Tống Thư Hàng đã khôi phục lại nguyên trạng.

Có lẽ là do thói quen đọc chùa ở hiệu sách cũ.

Tống Thư Hàng vốn ngồi trong đống kinh chó đọc sách, không biết từ lúc nào đã dời ra góc tường rồi ngồi xổm lặng lẽ đọc.

Cửu Đăng cô nương thấy dáng vẻ lén lút ngồi xổm trong góc của Tống Thư Hàng thì cảm thấy rất thú vị.

Chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng đã đọc xong hơn hai mươi cuốn kinh chó, cậu vươn vai một cái, đặt cuốn kinh trong tay xuống, vẻ mặt đầy tận hưởng. "Tống Thư Hàng." Lúc này nhân lúc cậu đặt sách xuống, Cửu Đăng cô nương lên tiếng hỏi: "Cậu có thích xem nhảy múa không?" "Nhảy múa?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Cửu Đăng, không hiểu sao cô đột nhiên hỏi vậy.

Nhưng cậu vẫn nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi đáp: "Tôi cũng không rõ lắm, tôi không có khả năng thưởng thức vũ đạo.

Nhưng chỉ cần đẹp chắc là tôi đều thích xem thôi.

Mỗi năm có đại hội văn nghệ gì đó tôi đều khá thích mấy tiết mục nhảy múa." Nghe câu trả lời này, Cửu Đăng đau đầu day day thái dương.

Cái kiểu trả lời nước đôi như Tống Thư Hàng mới là phiền phức nhất.

Giống như hỏi một người: Sáng nay muốn ăn gì?

Trả lời: Tùy tiện.

Nghe thì có vẻ ăn gì cũng được, nhưng người làm bữa sáng thì đau đầu thôi rồi.

Cái 'tùy tiện' đó rốt cuộc là muốn ăn gì?

Bánh nếp được không?

Hay là phở khô?

Hay bánh bao, sủi cảo?

Phở khô thì muốn nấu hay muốn xào?

Lựa chọn nhiều quá đi mất.

Thở dài một hơi, Cửu Đăng cô nương nở một nụ cười, nói: "Thư Hàng, đọc mệt chưa?

Hay là ra ngoài dạo chút đi?" "Được thôi." Tống Thư Hàng theo thói quen dụi dụi mắt.

Nhưng thực tế kể từ khi Nhãn Khiếu khai mở, theo đà khí huyết trong Nhãn Khiếu không ngừng vận hành, mắt cậu rất ít khi bị mỏi.

Cửu Đăng đặt Ngộ Đạo Thạch lên bàn, rồi khắc thêm vài trận pháp đơn giản bao quanh để tránh Thông Nương bỏ chạy.

Lát nữa cô đi nhảy múa tuyệt đối không muốn để Thông Nương nhìn thấy.

Thực tế Thông Nương hoàn toàn không thể thoát khỏi Ngộ Đạo Thạch, nó thậm chí còn mất đi khả năng hóa thành hình người.

Hiện tại nó chỉ là một mầm hành nhỏ có ý thức và có miệng.

Cửu Đăng đưa Tống Thư Hàng rời khỏi chùa, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, núi xanh nước biếc, chỉ thiếu mỗi rừng hoa.

Nhưng không sao, rừng hoa các thứ đối với tu sĩ tu vi cường đại mà nói thì đơn giản lắm.

Chỉ thấy Cửu Đăng khẽ búng ngón tay, một con linh thú thuộc loài hồ điệp từ xa được cô triệu hồi tới.

Con linh thú này nhảy múa quanh cô, trông rất thân mật. "Tống Thư Hàng, muốn xem rừng hoa không?" Cửu Đăng đột nhiên hỏi. "Rừng hoa?" Tống Thư Hàng tuy không biết sao cô lại nhắc đến rừng hoa nhưng vẫn gật đầu.

Cửu Đăng khẽ nâng ngón tay, rót linh lực vào con linh vũ điệp đó.

Sau khi nhận được lượng lớn linh lực, linh vũ điệp bắt đầu nhảy múa trên thảm cỏ trước mặt Tống Thư Hàng và Cửu Đăng.

Đây chính là điệu nhảy của linh vũ điệp, tuy chỉ có một con nhưng khi nó bay với tốc độ cực nhanh sẽ để lại vô số tàn ảnh, không chỉ vậy, theo lớp bụi phấn rơi xuống từ cánh bướm, những phân thân huyễn ảnh của linh vũ điệp hiện ra.

Trong nhất thời trước mắt Tống Thư Hàng xuất hiện cảnh tượng hàng ngàn con bướm linh lung nhảy múa tuyệt đẹp, khiến người ta có cảm giác như đang ở giữa thung lũng bướm.

Cảnh tượng mỹ lệ này chỉ cần dùng điện thoại chụp lại, không cần chỉnh sửa cũng là một bức ảnh nền tinh tế.

Mười nhịp thở sau, những phân thân huyễn ảnh biến mất, con linh vũ điệp đó cũng vỗ cánh bay về đậu trên ngón tay Cửu Đăng. "Hù!" Cửu Đăng đối với linh vũ điệp khẽ thổi một hơi, hơi thở đó tựa như gió xuân thổi qua.

Ngay sau đó trên thảm cỏ mọc lên hàng loạt mầm cây xanh mướt.

Những thực vật này vốn là hạt giống được linh vũ điệp rắc xuống, rồi dùng linh lực thúc đẩy chúng sinh trưởng.

Chỉ trong vài nhịp thở thảm cỏ ban đầu đã hóa thành một rừng hoa tuyệt đẹp, muôn hồng nghìn tía, trăm hoa đua nở rạng rỡ cả vùng trời. "Đẹp quá." Tống Thư Hàng cảm thán, đây là một rừng hoa rộng lớn với đủ loại hoa không trùng lặp, phần lớn là những giống hoa cậu chưa từng thấy bao giờ.

Đang lúc Tống Thư Hàng chìm đắm trong cảnh sắc rừng hoa tuyệt mỹ thì Cửu Đăng bên cạnh hít một hơi thật sâu.

Sau đó cô bước vào giữa rừng hoa với dáng vẻ cứng nhắc. "??" Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn dáng vẻ của Cửu Đăng.

Giữa rừng hoa, cái đầu trọc lốc của Cửu Đăng phản chiếu ánh sáng rực rỡ ở mọi góc độ, trên người cô vẫn mặc bộ tăng y màu xám.

Tiếp đó thấy Cửu Đăng bước vào rừng hoa, đưa hai ngón trỏ và ngón giữa lên giả làm tai thỏ, rồi bắt đầu nhún nhảy giữa rừng hoa. "????" Sự nghi hoặc của Tống Thư Hàng càng tăng mạnh.

Cậu cảm thấy từ lúc gặp Cửu Đăng đến giờ, lối tư duy bay bổng không giới hạn của đối phương khiến cậu dù cố gắng thế nào cũng không theo kịp.

Cô ấy đang định làm gì vậy?

Học thỏ nhảy à?

Nhưng sao lại phải học thỏ nhảy trước mặt mình?

Trong này có thâm ý gì không?

Hay là đây là sở thích cá nhân của cô ấy?

Vậy mình có nên vỗ tay cổ vũ một chút không nhỉ?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bộ dạng giả thỏ của Cửu Đăng trông cũng có chút đáng yêu?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ thì Cửu Đăng đột nhiên như bị lên cơn, bắt đầu nhảy loạn xạ giữa rừng hoa.

Do thực lực cường đại nên dù chỉ là vẫy tay tùy ý, những cánh hoa cũng bị chưởng phong hất tung lên.

Sau đó theo chuyển động không ngừng của cô, những cánh hoa đó xoay quanh người cô liên tục.

Trong nhất thời Cửu Đăng trông cũng có vài phần giống hoa tiên tử... chỉ tiếc là phiên bản hoa tiên tử bị tăng động.

Cứ thế nhảy nhót nửa ngày trời, Cửu Đăng dường như đã mệt nên cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc này rừng hoa xinh đẹp ban đầu trông như vừa bị một gã thợ cắt tóc tồi tệ xử lý, chỗ trọc chỗ không.

Sau khi Cửu Đăng quay lại, Tống Thư Hàng vỗ tay một cách đầy gượng ép. "Cảm giác không tệ chứ!" Cửu Đăng ha ha cười. "Rất... tốt!" Tống Thư Hàng dùng hết sức bình sinh nói ra hai chữ này. "Mãn ý là được." Cửu Đăng thầm thở phào, cô đã phải vứt bỏ hết liêm sỉ, để đầu óc mình trống rỗng hoàn toàn.

Nhảy đến cuối cùng chính cô cũng chẳng biết mình đang làm gì nữa.

May mà Tống Thư Hàng bảo 'rất tốt'.

Bất kể cậu nói thật hay nói dối thì tóm lại cô cũng đã nhận được lời bình này, nguyện vọng thứ năm coi như hoàn thành. "Nghỉ ngơi xong rồi, chúng ta về thôi." Cửu Đăng đi loạng choạng quay về chùa.

Nhìn bóng lưng Cửu Đăng lảo đảo quay về, Tống Thư Hàng vội chạy nhỏ bước theo sau.

Hiện tại cậu hoàn toàn không biết bước tiếp theo Cửu Đăng định làm gì, nói không chừng lát nữa đối phương đột nhiên đưa cậu đến nơi thần bí nhất Thiên Giới Đảo, phong ấn ký ức rồi tống ra khỏi đảo luôn...

Tóm lại là cậu không định đoán xem vị cô nương này định làm gì nữa.

Quay lại chùa, Cửu Đăng ngồi vào vị trí cũ, đưa tay âm thầm giải trừ trận pháp cấm chế trên Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương.

Sau đó cô lại chán nản đưa ngón tay chọc chọc Thông Nương.

Thông Nương: "..." Thấy Cửu Đăng không nói gì thêm, Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi quay lại góc tường, ngồi xổm xuống tiếp tục đọc sách.

Cửu Đăng chọc Thông Nương một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, cứ nghĩ đến điệu nhảy thỏ đầy xấu hổ kia là cô lại thấy không muốn sống nữa.

Sau khi tâm trạng ổn định, cô lại lôi cuốn sổ nhỏ ra gạch thêm một đường. 1: Nấu một bữa ăn, tận mắt nhìn người đó ăn hết từng miếng.

Chương 322

(Đã gạch) 2: Cùng người đó đi mạo hiểm một lần lớn nhỏ. (Đã gạch) 3: Cứu người đó một lần. (Đã gạch) 4: Cùng nhau đọc thật nhiều sách. (Đã gạch) 5: Giữa rừng hoa núi xanh nước biếc, nhảy một điệu cho người đó xem. (Mới gạch) 6: ...

Giống như lần trước, sau khi gạch bỏ điểm thứ 5, nội dung điểm thứ 6 được giải trừ pháp thuật che đậy và hiện ra. 6: Hoàn thành một nguyện vọng lớn nhỏ của người đó.

Tâm tư thiếu nữ à, đây chính là tâm tư thiếu nữ sao?

Nấu ăn cho người mình lý tưởng, cùng đi du lịch (mạo hiểm), sẵn tiện cứu mạng để tăng hảo cảm, đọc sách cùng người đó, nhảy cho người đó xem, mấy cái này đều có thể hiểu là tâm tư thiếu nữ.

Nhưng hoàn thành một nguyện vọng của người đó là ý gì? "Mình có phải máy ước nguyện đâu...

Lúc đó sao mình lại viết cái này vào nhỉ?" Cửu Đăng vắt óc suy nghĩ nhưng hoàn toàn không nhớ nổi vì sao ban đầu mình lại viết nguyện vọng này vào. "Đây có thật là do mình viết không đấy?" Cô day day huyệt thái dương.

Chỉ mới điểm thứ 6 mà đã là chuyện 'máy ước nguyện' đáng sợ thế này, không biết bản thân thời thiếu nữ còn viết thêm thứ khủng bố nào nữa đây?

May mà sau nguyện vọng thứ 6, cuốn sổ chỉ còn lại một nguyện vọng thứ 7 nữa thôi, sắp hoàn thành hết 7 tâm nguyện lớn của bản thân thời thiếu nữ rồi.

Khép cuốn sổ lại, Cửu Đăng nặn ra một nụ cười, nhìn về phía

Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa hay đọc xong một cuốn kinh văn mỏng, cảm nhận được ánh mắt của Cửu Đăng liền ngẩng đầu nhìn lại. "Cái này cho cậu." Cửu Đăng đưa tay đẩy một cái, một chiếc hộp bay bình ổn về phía Tống Thư Hàng.

Cậu đưa tay đón lấy, mở ra xem, bên trong chính là lớp da vừa lột của Nhất Thốn Chỉ Xà.

Có tấm da này rồi, đợi lúc rời đảo cậu chỉ cần nhờ tiền bối luyện khí nào đó giúp một tay là có thể làm được một cái 'túi thu nhỏ'. "Cảm ơn cô." Tống Thư Hàng cười nói, cẩn thận cất chiếc hộp đi.

Chiếc hộp nhỏ này cũng là một bảo vật, chạm vào da Nhất Thốn Chỉ Xà mà không bị thu nhỏ.

Đây là món quà tình nghĩa đi kèm của Cửu Đăng. "Đúng rồi Thư Hàng, cậu có nguyện vọng gì không?" Cửu Đăng chống cằm, nháy mắt hỏi. "Nguyện vọng?" Tống Thư Hàng đặt kinh thư xuống, suy ngẫm.

Một lát sau cậu hỏi lại: "Về phương diện nào?

Vật chất?

Sự việc?

Hay loại hình khác?" "Đều được, bất kể phương diện nào cứ nói ra xem sao." Cửu Đăng ôn tồn cười. "Ví dụ như... hy vọng thế giới hòa bình chẳng hạn?" Tống Thư Hàng đáp, chính cậu cũng chẳng hiểu sao mình lại lỡ miệng thốt ra câu đó nữa.

Trán Cửu Đăng cô nương ẩn hiện gân xanh, vì cô là một đại mỹ nhân trọc đầu nên đường gân xanh đó trông cực kỳ rõ ràng, Tống Thư Hàng nhìn một phát thấy ngay 'gân xanh giận dữ' đó. "Đợi đã Cửu Đăng cô nương, lúc nãy tôi đùa thôi!

Tôi thấy không khí đang tốt nên không kìm được đùa một chút!" Tống Thư Hàng vội vàng chữa cháy.

Gần đây mình hay không kìm được suy nghĩ mà thốt ra mấy câu tìm đường chết.

Quả nhiên là do chịu ảnh hưởng quá sâu từ tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng mà.

Lần này về nhất định phải chặn tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng một thời gian, cái bệnh tìm đường chết này có tính lây lan, mà sức lây lan lại đáng sợ như thế!

Gân xanh trên trán Cửu Đăng mới hơi dịu đi một chút. "Khụ, thực ra nguyện vọng của tôi cũng khá nhiều, ví dụ như về mục tiêu, tôi hy vọng mình nhanh chóng mạnh lên để có đủ thực lực độc lập gánh vác mọi chuyện." Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ rồi đáp.

Khi có đủ thực lực độc lập rồi cậu mới có thể giúp gia đình có cuộc sống tốt hơn, không phải lo vì thân phận tu sĩ của mình mà khiến người thân bị các tu sĩ đối địch làm hại.

Chỉ có mạnh lên mới có thể giúp đỡ bạn bè tốt hơn.

Ví dụ như chuyện Vũ Nhu Tử đến nhà một thế gia tu chân bạn của cô ấy, Tống Thư Hàng vì thực lực quá thấp nên hoàn toàn không giúp được gì. "Tu hành chi đạo, nhất bộ nhất cá cước ấn.

Thân thể cường độ, thực lực cảnh giới, tâm linh tu vi, mỗi thứ đều cần nâng cao vững chắc, tuyệt đối không được nôn nóng, nếu không sẽ để lại di chứng." Cửu Đăng cô nương chắp tay, nghiêm túc giải thích.

Nguyện vọng này của Tống Thư Hàng là điều mà mọi tu sĩ đều mong mỏi, nhưng cũng là việc không thể vội vàng nhất. "Tôi cũng biết mà, nhưng chính vì việc này khó đạt được nên nó mới là nguyện vọng chứ." Tống Thư Hàng cười.

Cửu Đăng lặng lẽ gật đầu. "Rồi ví dụ như về phương diện vật chất, dạo này tôi thật sự muốn một thứ." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Ánh mắt Cửu Đăng sáng lên: "Nói xem?" "Đó là một loại thiên tài địa bảo gọi là 'Long Cốt Khô Đằng', tôi có một người đạo hữu bị thương, nếu có nó thì tốc độ hồi phục vết thương sẽ nhanh hơn." Tống Thư Hàng nhớ tới Tô Thị A Thập Lục.

Kể từ ngày cô ấy gửi mình đến chơi với Tống Thư Hàng nửa ngày rồi được tiền bối Tô Thị A Thất đưa về Thiên Hà Tô Thị thì đến giờ vẫn bặt vô tín âm.

Lúc các tiền bối trong nhóm hỏi thăm tình hình, tiền bối A Thất cũng chỉ nhắc qua là cần Long Cốt Khô Đằng để đẩy nhanh tốc độ hồi phục chứ không nói cụ thể vết thương ra sao. "Long Cốt Khô Đằng?

Thứ này không thường thấy đâu, chủ yếu là mấy trăm năm gần đây hiếm có ai gặp được thần thú như Rồng." Cửu Đăng suy nghĩ.

Long Cốt Khô Đằng là một loại linh vật đặc thù mọc trên xương xác rồng, rồng ở đây không phải khủng long mà là rồng thật sự.

Tuy nhiên rồng có mộ rồng, rồng chết ở bên ngoài chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa xác rồng nghìn năm không mục nát, muốn đợi nó hóa thành long cốt không hề dễ dàng, mọc được khô đằng trên đó lại càng khó hơn. "Không nhất thiết phải là long cốt, dù là Long Cốt Khô Đằng trên xác giao long cũng đủ dùng rồi." Tống Thư Hàng cười nói.

Ngón tay Cửu Đăng gõ gõ xuống bàn.

Một lát sau cô cười tít mắt nhìn Tống Thư Hàng: "Nếu chỉ là Long Cốt Khô Đằng trên xác giao long thì tôi biết một nơi trên Thiên Giới

Đảo có đấy." Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra, rồi lập tức ngồi thẳng người dậy, nhìn Cửu Đăng đầy mong chờ. "Nhưng muốn lấy được Long Cốt Khô Đằng trên xác giao long đó cũng không phải chuyện dễ dàng đâu." Ngón tay Cửu Đăng tiếp tục gõ nhẹ lên bàn, nói. "Xin Cửu Đăng cô nương chỉ điểm." Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn khẩn khoản.

Cậu vốn là người biết nắm bắt thời cơ, qua biểu cảm và lời nói của Cửu Đăng cậu lờ mờ đoán được cô muốn cho cậu lợi ích gì đó, dù có lẽ cậu phải trả giá nào đó.

Nếu lợi ích đó là Long Cốt Khô Đằng thì cậu thật sự không thể từ chối.

Đột nhiên cô nương Cửu Đăng lại đổi tông: "Từ chỉ điểm dùng hay đấy, tôi thích!" Tống Thư Hàng: "..." "Khụ khụ, cậu nghỉ một lát đi, tôi chuẩn bị chút rồi đưa cậu đi gặp một vị tiền bối linh thú hộ đảo.

Tôi nhớ trong tay vị đó có một bộ hài cốt giao long khá lâu đời, trên đó có mọc Long Cốt Khô Đằng.

Thứ đó với vị tiền bối ấy chẳng có tác dụng gì, nhưng cậu muốn lấy từ tay vị đó thì không đơn giản đâu.

Cậu phải chuẩn bị tâm lý thất bại đi." Cô nương Cửu Đăng đứng dậy phủi bộ tăng y, cười nói.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi đáp: "Chỉ cần có hy vọng tôi sẽ cố thử." "Được rồi, cậu điều chỉnh trạng thái đi.

Biết đâu vị tiền bối đó sẽ khảo nghiệm thực lực của cậu đấy.

Tôi đi thay bộ đồ đã, cậu đợi chút." Nói xong Cửu Đăng khẽ vẫy tay quét Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương về lại tay Tống Thư Hàng.

Sau đó cô đi vào phía sau chùa để thay quần áo.

Ngay cả Cửu Đăng cũng phải trịnh trọng thay đồ để gặp vị tiền bối linh thú đó, rốt cuộc đó là vị tiền bối thế nào?

Nói đến linh thú trấn giữ, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra tứ đại thánh thú Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Nghĩ đến việc sắp gặp một linh thú sống trong truyền thuyết như vậy, lòng cậu thực sự có chút phấn khích.

Ngoài ra lúc nãy Cửu Đăng bảo đi thay đồ, chẳng lẽ cô ấy định mặc lại nữ trang sao?

Khi Cửu Đăng xuất hiện trở lại, cô khoác lên mình một bộ tăng y mới tinh.

À, từ màu xám chuyển sang màu thanh bạch. "Đi thôi." Cô nương Cửu Đăng mỉm cười, tay cầm một cây thiền trượng vàng óng, dẫn đầu rời khỏi chùa.

Tống Thư Hàng cất Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương đi, bám sát theo sau Cửu Đăng.

Không cưỡi thú, không xe ngựa, hai người đi bộ.

Đi ròng rã gần nửa tiếng đồng hồ, Tống Thư Hàng thấy một thung lũng khổng lồ hiện ra.

Núi linh thung vắng, lờ mờ có tiếng tiên âm vọng ra từ thung lũng, nghe như tiếng đàn sáo.

Còn có trăm chim hót vang hòa nhịp.

Đúng là một cảnh tiên chốn nhân gian!

Vị linh thú sống trong cảnh tiên này xem ra còn là một tiền bối rất yêu âm nhạc.

Không biết lát nữa khảo nghiệm mình có khảo nghiệm về âm nhạc không? "Nhìn kỹ bước chân tôi, đi theo dấu chân tôi nhé, tuyệt đối không được bước sai một bước nào." Lúc này tiếng của Cửu Đăng từ phía trước truyền lại.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, theo sát Cửu Đăng từng bước tiếp cận thung lũng, rất nhanh sau đó cậu thấy một cây ngô đồng khổng lồ ở cửa thung lũng...

Là cây ngô đồng kìa!

Tim Tống Thư Hàng chợt nảy lên một ý, cành cây ngô đồng, phượng hoàng tới đậu!

Chẳng lẽ lần này mình sắp được gặp linh thú là phượng hoàng sao?

Dù không phải phượng hoàng thì cũng phải là linh thú thuộc dòng dõi phượng hoàng chứ?

Thật là mong đợi quá đi, không biết loại thần thú chỉ có trong truyền thuyết này sẽ có phong thái và vẻ đẹp thế nào nhỉ?

Đây chính là loài thần thú cao quý và xinh đẹp nhất trong truyền thuyết đấy.

Chương 323

Tuy lòng rất kích động nhưng Tống Thư Hàng vẫn từng bước bám sát theo sau cô nương Cửu Đăng, không rời nửa bước vì sợ sơ ý lạc đường.

Càng lúc càng tới gần cây ngô đồng, với thị lực của Tống Thư Hàng, cậu đã nhìn rõ được toàn mạo của cái cây cao lớn này.

Đó là một đại thụ chọc trời cao hơn năm mươi mét, đứng sừng sững ở cửa thung lũng.

Cành lá thô tráng, mang đầy hơi thở thăng trầm của lịch sử!

Ô kìa, đợi đã, trên cây kia dường như còn bám lấy một vật thể trắng hồng.

Trông nó tròn vo, béo múp míp, nhìn qua là thấy rất ngon miệng, khiến người ta nảy sinh ham muốn ăn uống.

Không phải phượng hoàng, cũng chẳng phải chim chóc.

Tống Thư Hàng cố gắng trợn tròn mắt, điều chỉnh thị giác đến trạng thái mạnh nhất.

Sau đó, cậu đã nhìn rõ hình dáng thực sự của vật thể tròn vo kia...

Đó là một con lợn tròn như quả cầu.

Vì quá béo nên bốn chân của nó trông rất ngắn nhỏ.

Nhưng chính bốn cái chân ngắn ngủn ấy lại đang ôm chặt lấy eo của cây ngô đồng khổng lồ, giúp nó không bị rơi xuống.

Thế nhưng, cảm giác nó cũng đang rất mệt mỏi. "Lợn biết leo cây kìa!" Tống Thư Hàng kinh ngạc thốt lên. "Im lặng." Cửu Đăng đi phía trước dẫn đường khẽ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng vội vàng ngậm miệng lại.

Có điều, một con lợn béo như quả cầu treo trên eo cây ngô đồng thế này thì đúng là quá nổi bật.

Cho nên, Tống Thư Hàng không kìm lòng được mà nhìn thêm một cái, lại một cái, rồi lại thêm cái nữa.

Có lẽ do ánh mắt của Tống Thư Hàng chứa đựng cảm xúc hơi quá phong phú nên con lợn tròn vo kia đã cảm nhận được tầm mắt của cậu.

Sau đó, nó quay đầu lại, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. "Nhìn cái giề?" Con lợn tròn như cầu đột nhiên mở miệng nói, âm thanh như sấm dội bên tai khiến lỗ tai Tống Thư Hàng ong ong, cái giọng này chẳng khác gì Sư Tử Hống.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, Cửu Đăng đi phía trước cậu đã nhếch môi: "Nhìn ngươi thì sao!" "Ngươi lại nhìn thêm cái nữa xem nào?!" Con lợn tròn gầm lên. "Thử thì thử!

Sao hả?" Cửu Đăng nghiêng đầu, dùng mắt trừng dữ dội con lợn tròn kia.

Đôi mắt cô nhìn chằm chằm đối phương, không thèm chớp lấy một cái.

Con lợn tròn không đáp lại nữa, lát sau, toàn thân nó bỗng trở nên hồng rực.

Một lúc lâu sau, nó yếu ớt lên tiếng: "Đừng nhìn lão trư mãi thế chứ, làm người ta ngại chết đi được..." Tống Thư Hàng: "..." Đừng nói với cậu rằng con lợn tròn như cầu này chính là mục tiêu lần này, vị linh thú tiền bối mạnh mẽ kia nhé?

Dù tiền bối không phải phượng hoàng thì cũng đừng là lợn chứ?

Khoảng cách này quá lớn rồi đấy!

Lúc này, Cửu Đăng nhếch môi: "Bàn Cầu đừng nói nhảm nữa, lần nào tới cũng phải diễn màn này với ngươi, ngươi không chán à?" "Ta thích thế mà." Con lợn toàn thân đỏ hồng yếu ớt đáp lại. "Lần sau ít nhất cũng phải đổi lời thoại cho ta, nếu không ta sẽ cho ngươi ăn đòn đấy." Cửu Đăng nói: "Không nói nhảm với ngươi nữa, tiền bối còn ở trong thung lũng không?" "Còn, cô tìm ngài ấy có việc à?" Bàn Cầu màu hồng hỏi. "Vớ vẩn, ta bận rộn như thế, chạy tới thung lũng này không tìm tiền bối chẳng lẽ là đặc biệt tới để trêu ngươi chơi à?" Cửu Đăng lạnh lùng cười.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra con lợn tên Bàn Cầu này không phải là linh thú tiền bối, mà là linh thú chịu trách nhiệm canh giữ cửa cốc.

May quá, may quá... "Ta lại cứ tưởng cô tới tìm ta chơi thật chứ." Bàn Cầu lẩm bẩm, sau đó nó đưa móng vuốt ra, gõ nhẹ lên cây ngô đồng ba cái.

Khắc sau, cảnh tiên sơn cốc trước mắt Tống Thư Hàng đột nhiên biến đổi, hóa thành một vùng đại dương đen ngòm mênh mông vô tận...

Một vùng biển đen tĩnh lặng đến chết chóc!

Hơn nữa, trên mặt biển khổng lồ kia chẳng có lấy một vật gì trôi nổi.

Dường như tất cả những gì rơi xuống biển đều đã chìm nghỉm xuống đáy.

Nếu không có Bàn Cầu giữ cửa kích hoạt tín hiệu, những ai cố gắng xông vào sơn cốc cảnh tiên trước đó đều sẽ rơi vào vùng biển đen chết chóc vô tận này.

Sau khi biển đen xuất hiện, Bàn Cầu trên cây ngô đồng lại đưa móng vuốt khác ra gõ thêm ba cái nữa.

Trên mặt biển đen tĩnh mịch, một chiếc thuyền con bỗng nhiên hiện ra. "Đi thôi, theo sát vào." Cửu Đăng dẫn đường đi tới chiếc thuyền: "Nhớ kỹ, lát nữa khi ở trên mặt biển, lúc chưa tới bờ tuyệt đối không được nói một câu nào!

Dù là ai hỏi chuyện cậu, kể cả là tôi hỏi, cậu cũng không được nói một chữ...

Nếu không, không ai cứu được cậu đâu." Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu, đi theo Cửu Đăng bước lên thuyền.

Sau khi ngồi lên thuyền, Cửu Đăng không nói lấy một lời, chỉ đưa mái chèo vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cầm lấy mái chèo, thử khua nước.

Chiếc thuyền nhanh chóng lao đi trong nước biển tĩnh mịch...

Tuy nhiên điều kỳ quái là rõ ràng thấy mái chèo khua nước, sóng biển cuộn trào, nhưng Tống Thư Hàng lại không nghe thấy một tiếng nước nào.

Khi thuyền tiếp tục tiến lên, dần dần Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể trở nên nặng nề.

Lúc đầu chỉ cần khua nhẹ một cái là thuyền đã vọt đi một đoạn dài, nhưng giờ đây dù dốc sức chèo, thuyền cũng chỉ nhích lên được một chút xíu.

Hơn nữa... nếu cậu hơi ngừng tay một chút, con thuyền còn lùi ngược lại.

Ở vùng biển quái dị này, ngay cả chèo thuyền cũng chẳng phải việc nhẹ nhàng gì!

Tống Thư Hàng cười khổ trong lòng, chỉ đành liều mạng chèo.

Đồng thời, cậu kích hoạt khí huyết trong các khiếu huyệt của mình, chỉ có như vậy mới giữ cho con thuyền tiến về phía trước thuận lợi.

Tống Thư Hàng đã bắt đầu phải nhai Khí Huyết Hoàn.

Không nhai là không trụ nổi.

Cậu cũng không biết mình đã chèo bao lâu trên đại dương chết chóc này.

Phía trước nhìn không thấy bờ, phía sau không thấy bến.

Biển cả mênh mông không biết nơi nào là tận cùng.

Trị số khí huyết trong cơ thể cậu đã tiêu hao hết lần này đến lần khác.

Mỗi khi khí huyết bản thân và khí huyết linh quỷ dự trữ cạn kiệt, cậu chỉ có thể nuốt Khí Huyết Hoàn để bổ sung.

Khí Huyết Hoàn mang theo sắp dùng hết sạch rồi mà vẫn chưa thấy bờ đâu.

Tuy sắc mặt có phần trắng bệch nhưng tâm thái của Tống Thư Hàng vẫn rất bình ổn.

Việc này phải nhờ công của Thông nương.

Cách đây không lâu khi Tống Thư Hàng tiến vào mộng cảnh của Thông nương, cậu đã đích thân trải nghiệm cảm giác biến thành một cây hành, sống cô độc trong mưa gió không biết bao nhiêu năm tháng.

Nhờ đó lòng kiên nhẫn của cậu đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Cho dù là động tác chèo thuyền vô vị trong tình cảnh không thấy điểm dừng, cậu vẫn có thể giữ cho tâm trạng không kiêu không nôn nóng, tâm thái hòa hoãn.

Điểm này ngay cả Cửu Đăng cũng phải ngạc nhiên liếc nhìn cậu một cái.

Con thuyền nhỏ tiếp tục tiến lên trên mặt biển tĩnh mịch.

Không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng.

Cảm giác đó giống như đang cõng vật nặng cả trăm cân đi trên sa mạc mà đột nhiên vật nặng được tháo xuống vậy.

Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình nhẹ tới mức như muốn bay lên, động tác chèo thuyền trong tay cũng nhanh như bay.

Sắp tới bờ rồi sao?

Cậu thầm nghĩ.

Đang suy tư, Tống Thư Hàng phát hiện khung cảnh trước mắt mình lại thay đổi.

Nước biển đen chết chóc biến thành một vùng trắng xóa.

Đồng thời, trước mặt cậu xuất hiện một bến cảng từ lúc nào không hay.

Giữa trời đất có linh lực thuần khiết không ngừng rót vào cơ thể cậu.

Đây là phần thưởng, phần thưởng vì cậu đã vượt qua vùng biển đen dài dằng dặc phía trước. "Bây giờ cậu có thể mở miệng nói chuyện rồi." Lúc này, giọng nói của Cửu Đăng truyền tới.

Tống Thư Hàng thở phào, đang định mở miệng trả lời.

Nhưng đột nhiên cậu dùng một tay bịt chặt miệng mình lại...

Suýt chút nữa, chỉ suýt chút nữa thôi là cậu đã lên tiếng rồi.

Nhưng hiện tại cậu vẫn còn đang ở trên mặt biển mà!

Vẫn chưa lên bờ!

Nguy hiểm thật!

Khi Tống Thư Hàng bịt miệng lại, dường như đã vượt qua một bài kiểm tra nào đó, linh lực giữa trời đất càng thêm nhanh chóng ùa vào cơ thể cậu.

Trước khi vào Thiên Giới Đảo, Tống Thư Hàng đã khai mở bốn đại khiếu huyệt Tim, Mắt, Mũi, Tai, đang chuẩn bị xung kích khiếu huyệt thứ năm là Khẩu Khiếu.

Tống Thư Hàng không cắt Thông nương, nếu theo lời Bạch tiền bối nói mà cắt mầm hành của Thông nương rồi uống vào thì có lẽ cậu có thể một hơi tích lũy đầy trị số khí huyết trong Khẩu Khiếu.

Nhưng lúc này, linh lực tinh thuần của đất trời không ngừng rót vào người Tống Thư Hàng, nhất là khi cậu vừa mở miệng định nói, linh lực như một cột sáng xông thẳng vào miệng cậu, tiến vào Khẩu Khiếu, giúp cậu hoàn thành một lần xung kích cực mạnh.

Cộng thêm việc Tống Thư Hàng liên tục nuốt Khí Huyết Hoàn khi chèo thuyền trên biển đen, tất cả tương đương với việc tu luyện hết lần này tới lần khác.

Cứ như thế, khí huyết trong Khẩu Khiếu của cậu bỗng chốc tăng lên đến mức chín phần mười.

Chương 324

Chỉ cần tích lũy thêm một chút nữa là cậu có thể đạt tới trạng thái khí huyết tràn đầy, xung kích cảnh giới Khẩu Khiếu!

Một khi Khẩu Khiếu mở ra là sẽ đối mặt với bước cuối cùng 'Vượt Long Môn' rồi.

Đúng là niềm vui bất ngờ.

Tống Thư Hàng liều mạng chèo thuyền, cuối cùng cũng cập bến.

Sau khi đậu thuyền, Cửu Đăng nhẹ nhàng nhảy lên bến cảng.

Cô đưa tay kéo Tống Thư Hàng lên bờ. "Bây giờ thì cậu nói được rồi đấy." Cửu Đăng cười nói.

Tống Thư Hàng thấy môi cô đóng mở, xác định hai chân mình đã đạp lên đất bằng, rời khỏi phạm vi mặt biển mới thở phào một hơi thật dài. "Nguy hiểm thật." Tống Thư Hàng đáp. "Ừm, cậu cũng nhanh trí đấy." Cửu Đăng cười vỗ vỗ bộ tăng bào trắng xanh trên người: "Đi thôi, tiếp theo sẽ chính thức yết kiến vị linh thú tiền bối kia." Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi: "Cửu Đăng cô nương, tính cách vị linh thú tiền bối đó thế nào?

Có sở thích hay điều gì kiêng kị không?

Hình dáng ra sao nữa?" Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. "Tính cách thì khỏi hỏi đi, hỏi cũng bằng thừa.

Sở thích và điều kiêng kị cũng biến hóa đa dạng lắm." Cửu Đăng thở dài một hơi: "Ngay cả ngoại hình cũng có tới tận ba mươi sáu loại." Tống Thư Hàng: "..." Cửu Đăng đang mô tả thần vật gì vậy trời?

Sở thích và tính cách là ẩn số, điều kiêng kị cũng thường xuyên thay đổi, ngay cả ngoại hình cũng đa dạng...

Đây là một vị linh thú tiền bối có năng lực biến hình, rồi mỗi lần biến thân là lại đổi luôn một nhân cách sao?

Cứ thế, Tống Thư Hàng ôm lòng nghi hoặc theo chân Cửu Đăng rời khỏi bến cảng, đi dọc theo con đường quan lộ dài dằng dặc cho tới trước một tòa cung điện khổng lồ.

Cung điện xa hoa vô cùng, giống như lâu các tiên điện, không giống vật phẩm chốn phàm trần.

Cửa điện không có người canh gác.

Cửu Đăng dẫn cậu trực tiếp đi vào trong điện.

Vào đến chủ điện, Tống Thư Hàng thấy hai bên đại điện là các hàng nhạc cụ, có cầm sắt, tì bà, chuông...

đủ các loại nhạc cụ cổ phong.

Những nhạc cụ này không có người chơi nhưng dây đàn tự động, tiếng chuông tự vang, phối hợp thành những khúc nhạc êm tai, vô cùng thần kỳ.

Phía trước cung điện có một bục cao khổng lồ.

Trên bục trải hơn mười lớp da thú dày cộp, nhìn qua đã thấy rất mềm mại và thoải mái.

Sau đó, có một đoàn hào quang lôi điện đang nằm trên bục cao, không chút động đậy.

Nhìn kỹ thì có thể thấy trong đoàn lôi điện đó có bóng dáng một con lợn cũng tròn vo như thế, thậm chí còn tròn trịa hơn cả con ở cây ngô đồng cửa cốc. "Chậc, hôm nay là hình thái lợn sao?" Cửu Đăng lẩm bẩm.

Hình thái lợn là một trong ba mươi sáu loại hình thái của vị linh thú tiền bối này, mà lại còn là loại khá phiền phức.

Trên bục cao, con lợn khổng lồ bao quanh bởi lôi điện khẽ mở mắt, liếc nhìn Cửu Đăng và Tống Thư Hàng một cái, sau đó... nó lại nhắm mắt lại. "Tiền bối, ta tới tìm ngài đây!" Cửu Đăng nói lớn với linh thú trên đài.

Con lợn lớn lại mở mắt ra lần nữa, miệng máy động nhưng không phát ra tiếng.

Gân xanh trên trán Cửu Đăng lại ẩn hiện, cô hít sâu một hơi: "Thiên Lôi Trư tiền bối, Cửu Đăng tới tìm ngài đây!" Con lợn lại mở mắt ra, dường như rất nỗ lực nhìn Cửu Đăng: "Ờ." Sau tiếng ờ đó, một lúc lâu sau, cơ thể con lợn mới cử động một chút: "Là Cửu Đăng à." Lại thêm lúc nữa, con lợn thở hổn hển nói: "Cửu Đăng à, có việc hay không có việc cũng đừng làm phiền tiền bối được không, tiền bối ta... bị bệnh rồi." Trên trán Cửu Đăng nổi hai cái gân xanh liên tiếp, cô trầm giọng: "Tiền bối bệnh gì?" "Tiền bối ta bị bệnh nan y không chữa được." Con lợn thở dốc, nói vài câu mà cứ như cái máy bị hụt hơi vậy.

Linh thú mạnh mẽ mà cũng bị bệnh sao?

Tống Thư Hàng thắc mắc. "Bệnh nan y gì?" Gân xanh trên trán Cửu Đăng hơi dịu đi một chút. "Là ung thư." Con lợn lộ ra nụ cười cay đắng: "Cái bệnh này đáng sợ lắm." "Ngài đùa cái gì thế!" Cửu Đăng gầm lên: "Ngài đường đường là Thất phẩm Linh Thú Tôn giả, lấy đâu ra cái bệnh ung thư để ngài bày trò thế hả?" Con lợn béo ị này hóa ra là cấp bậc Thất phẩm Tôn giả, tồn tại cùng đẳng cấp với Bạch Tôn giả. "Ta đâu có lừa cô." Đôi mắt con lợn đầy vẻ bi thương, dường như sắp chết đến nơi.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Bệnh ung thư gì ạ?" Cửu Đăng dùng lực xoa xoa trán, sau đó chắp hai tay lại, thầm niệm kinh văn.

Con lợn thở dài một tiếng: "Là một loại gọi là ung thư lười, đã đến giai đoạn cuối, thuốc thang vô dụng rồi." Tống Thư Hàng: "..." "Lười cái đầu ngài ấy, lần trước ngài chẳng phải còn nói hoa cúc có vấn đề, muốn đổi tên thành Lợn Hoa Cúc sao... phụt..." Cửu Đăng còn chưa nói hết câu, đột nhiên dưới chân cô xuất hiện một cái hố lớn, cô rơi cái tũm xuống dưới. "A a a a!" Tiếng kinh khiếu của Cửu Đăng vọng lại, càng lúc càng xa.

Cái hố này dường như khá sâu.

Hơn nữa chắc chắn có thiết lập trận pháp cấm bay khiến cô rơi xuống là không thể bay lên được.

Sau khi Cửu Đăng rơi xuống, một tiếng 'cạch' vang lên, tấm thạch bản phía trên hố di chuyển lại chỗ cũ, che kín cái hố khổng lồ kia. "Khụ khụ, đúng là cái đứa không biết rút kinh nghiệm.

Rõ ràng lần trước đã nói với nó rồi, ở chỗ ta phải giữ yên lặng, phải im tiếng, đừng có hét toáng lên.

Sao nó cứ không nhớ được nhỉ?" Vị tiền bối Thiên Lôi Trư bị 'ung thư lười' lẩm bẩm, móng vuốt buông một cái thiết bị điều khiển cơ quan xuống.

Tống Thư Hàng: "..." Xử lý xong Cửu Đăng, đôi mắt nhỏ của Thiên Lôi Trư lại quay sang, chằm chằm nhìn Tống Thư Hàng: "Nhóc con, cậu là ai thế?" "Vãn bối Tống Thư Hàng, kiến qua tiền bối." Tống Thư Hàng hành lễ rất đúng bài bản.

Thiên Lôi Trư dùng móng vuốt gõ gõ cái đầu mình.

Một lát sau, nó tò mò hỏi: "Chúng ta có quen nhau không?" Tống Thư Hàng lắc đầu: "Vãn bối được cô nương Cửu Đăng đưa tới, đây là lần đầu tiên gặp tiền bối." "Ờ." Thiên Lôi Trư lẳng lặng gật đầu, sau đó hai mắt nhắm nghiền, chuẩn bị đi ngủ.

Tống Thư Hàng: "..." May mà Thiên Lôi Trư lập tức mở mắt ra lần nữa: "Mà này, con bé Cửu Đăng đưa cậu tới tìm ta là có chuyện gì muốn cầu xin à?" "Vâng, cô ấy muốn đưa vãn bối tới xem thử liệu có thể xin tiền bối một nhành Long Cốt Khô Đằng không." Tống Thư Hàng thành khẩn đáp.

Khi chưa biết tính cách và điều kiêng kị của vị tiền bối này, tốt nhất là cứ thành khẩn một chút. "Long Cốt Khô Đằng à?

À, hóa ra là nhắm tới bộ xương giao long ta sưu tập được." Thiên Lôi Trư hì hì cười, sau đó xua xua móng vuốt: "Nhóc con, cho cậu Long Cốt Khô Đằng cũng không thành vấn đề, có điều bệnh lười của ta lại tái phát rồi, cần nghỉ ngơi tĩnh dưỡng.

Hay là lần sau cậu lại tới nhé?

Lần sau tới ta sẽ trực tiếp tặng cậu thứ đó, dù sao cũng chẳng đáng mấy đồng tiền lẻ." Tống Thư Hàng: "..." "Đúng rồi, cậu đừng có đứng đần ra đó nhìn ta chằm chằm thế, bị người ta nhìn là ta không ngủ được đâu." Thiên Lôi Trư tiếp tục xua móng vuốt, ý là đuổi người.

Tống Thư Hàng nghĩ một lát rồi hỏi: "Xin hỏi tiền bối, lần sau vãn bối cần quay lại vào lúc nào ạ?" "Ba trăm năm sau đi, lần này lão phu phải ngủ cho đã...

à không, lần này lão phu nhất định phải chiến thắng bệnh ma, tiêu diệt cái bệnh ung thư lười này!" Thiên Lôi Trư nghiến răng nghiến lợi nói.

Tống Thư Hàng: "..." Những vị tiền bối tu vi thâm hậu này đúng là tùy hứng, ngủ một giấc là mất ba trăm năm.

Nhưng ba trăm năm sau chắc cậu đã thành tro bụi rồi, Tô Thị A Thập Lục cũng không thể đợi được ba trăm năm.

Thế là Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi: "Tiền bối, tôi phải làm thế nào mới có được Long Cốt Khô Đằng sớm hơn ạ?" Thiên Lôi Trư khẽ mở mắt, thở dài một tiếng: "Chỉ cần không làm phiền đến ta là được." Tống Thư Hàng nghiến răng hỏi: "Xin tiền bối chỉ giáo cụ thể tôi phải làm gì?" "Nghĩa trên mặt chữ thôi!" Thiên Lôi Trư cảm thán.

Tống Thư Hàng dĩ nhiên biết là nghĩa trên mặt chữ, nhưng cậu không đợi được ba trăm năm.

Thế là Tống Thư Hàng nhìn thẳng tắp vào thân hình đồ sộ của Thiên Lôi Trư, mắt không thèm chớp cái nào.

Thiên Lôi Trư: "..." Khắc sau, nó đưa tay ấn vào cái điều khiển bên cạnh.

Da đầu Tống Thư Hàng tê rần, đây chính là cái điều khiển bẫy đột ngột xuất hiện hố nuốt mất Cửu Đăng, thế là cậu nhanh chóng nhảy sang một bên! "Ngây thơ." Thiên Lôi Trư lạnh lùng cười.

Khắc sau, chỉ thấy sàn nhà của toàn bộ đại điện đều bị rút trống, bên dưới sàn nhà là một vực sâu không thấy đáy. "A a a a..." Tống Thư Hàng thảm thiết kêu lên, rơi tõm xuống hố. "A... cuối cùng cũng có thể ngủ một giấc ngon lành rồi, lần này nhất định phải ngủ cho bằng được ba trăm năm." Thiên Lôi Trư lẩm bẩm, tay lại ấn vào điều khiển lần nữa, mặt đất bị rút trống nhanh chóng khôi phục lại.

Sau đó, Thiên Lôi Trư nhắm mắt, chìm vào giấc ngủ sâu.

Trên người nó, lôi quang nổ lách tách lấp lánh.

Lôi quang chói mắt dần tan đi, chỉ thấy ở một bên sườn của Thiên Lôi Trư có một vết thương sâu thấy xương.

Gần vết thương có sương mù đen cuộn trào khiến vết thương không thể khép lại được.

Chỉ là do lôi quang lúc trước quá chói mắt nên ngay cả Cửu Đăng cũng không phát hiện ra vết thương trên người nó.

Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình cứ rơi mãi, rơi mãi, dường như cái vực này không có đáy vậy.

Chẳng lẽ cứ rơi thế này rồi rơi luôn ra ngoài Thiên Giới Đảo không nhỉ?

Cậu thầm nghĩ.

Đang nghĩ vậy thì đột nhiên cơ thể nhẹ hẫng, lơ lửng lên trên.

Sau khi lơ lửng khoảng một tấc, cậu lại từ từ hạ xuống đất.

Dưới chân truyền tới cảm giác của những khối đá vụn.

Tới nơi rồi sao?

Lúc này, bên cạnh truyền tới giọng nói u u của cô nương Cửu Đăng: "Cậu cũng bị ném xuống đây à." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía phát ra âm thanh, trong bóng tối lờ mờ thấy cái đầu trọc lớn của Cửu Đăng, cô đang phiền não khoanh chân ngồi trên mặt đất, mặt đầy vẻ u uất. "Cửu Đăng cô nương." Thấy cô, Tống Thư Hàng yên tâm hơn hẳn: "Chúng ta phải ra ngoài thế nào đây?" "Đợi con lợn béo kia ngủ đủ giấc là sẽ thả chúng ta ra thôi, lần trước cũng thế mà." Cửu Đăng nói với giọng điệu rất có kinh nghiệm.

Tống Thư Hàng: "..." Tống Thư Hàng: "Mà này, lúc nãy vị Thiên Lôi Trư tiền bối kia nói lần này ngài ấy sẽ quyết chiến với bệnh ung thư lười, định ngủ ba trăm năm đấy." "Ba trăm năm?

Đùa cái gì thế!" Gân xanh trên trán Cửu Đăng lại bùng lên: "Hắn còn nói gì với cậu nữa không?" Tống Thư Hàng liền thuật lại cuộc đối thoại giữa mình và tiền bối Thiên Lôi Trư một lần. "Khốn khiếp, dù có ngủ ba trăm năm thì cũng phải thả ta ra trước chứ.

Mối thù này ta ghi hận rồi nhé, đợi ngày nào đó ta thăng tiến lên cảnh giới Thất phẩm Tôn giả, nhất định phải bắt hắn mỗi năm ngủ một lần, mỗi lần ngủ một năm, vĩnh viễn đừng hòng tỉnh dậy." Cửu Đăng nghiến răng giận dữ. "Cửu Đăng cô nương, cái hố này không leo ra được sao?" Tống Thư Hàng thắc mắc. "Trên vách hố toàn là cấm chế do con lợn béo đó khắc lên, không leo ra được đâu." Cửu Đăng uể oải nói: "Hơn nữa còn có trận pháp cấm bay cực mạnh, trừ phi có thực lực Thất phẩm Linh Tôn, nếu không dù cậu có mười đôi cánh cũng chẳng bay lên nổi." "Vậy ở đây có lối thoát bí mật nào không?" Tống Thư Hàng suy tư. "Lần trước bị rơi xuống ta đã xới tung từng tấc đất ở đây lên rồi, chẳng tìm thấy mật đạo nào cả." Cửu Đăng một tay chống cằm, chán nản đáp.

Chương 325

"Vậy chúng ta ra ngoài kiểu gì?

Thật sự phải đợi ba trăm năm sao?" "Yên tâm đi, lần này ta tới đã có chuẩn bị trước rồi." Cửu Đăng lên tiếng, cô chỉ vào bộ tăng y trắng xanh trên người: "Sở dĩ trước khi tới ta phải thay y phục chính là để đối phó với tình huống này đây!" Nói đoạn, cô bắt đầu cởi bộ tăng bào bên ngoài.

Tống Thư Hàng vội vàng che mắt lại... "Cậu che mắt cái gì chứ." Cửu Đăng thấy động tác của Tống Thư Hàng thì dở khóc dở cười: "Bên trong ta vẫn mặc quần áo mà." Tống Thư Hàng nghe vậy liền buông tay ra, cười gượng ngùng.

Trước mắt, dưới lớp tăng bào trắng xanh, Cửu Đăng vẫn mặc một bộ tăng y màu xám xanh khác.

Sau đó, cô lộn ngược bộ tăng bào vừa cởi ra, cuộn lại.

Chỉ thấy bên trong lớp vải vẽ đầy các phù văn.

Khi Cửu Đăng cuộn áo lại, những phù văn đó liền kết nối thành một mảng.

Cuối cùng, bộ tăng bào biến thành một thứ giống như mũi khoan. "Ha ha ha, chỉ một cái vực sâu cấm chế mà đòi nhốt được ta sao?

Nằm mơ đi." Cửu Đăng đắc ý nói, cô cầm lấy mũi khoan do tăng bào biến thành, rót linh lực vào.

Mũi khoan bắt đầu xoay tròn điên cuồng. "Ta dùng ba ngàn đạo phật văn chuyên phá giải cấm chế trận pháp để tổ hợp thành cái mũi khoan phá cấm này.

Dù là cấm chế do con lợn lớn kia bố trí thì ta cũng phá cho xem!"

Cửu Đăng hớn hở.

Tống Thư Hàng: "..." "Mà chúng ta bắt đầu từ đâu đây?" Cửu Đăng nhìn cái vực sâu khổng lồ, bốn phía toàn là những phù văn cấm chế y hệt nhau, cảm giác bắt đầu từ đâu cũng vậy. "Cửu Đăng cô nương, cô có tìm được cái cấm chế chống bay không?

Phá được cái đó là chúng ta bay thẳng lên được rồi?" Tống Thư Hàng lên tiếng. "Khỏi tìm, toàn bộ chỗ này đều là cấm chế chống bay." Cửu Đăng chỉ vào vách tường: "Tất cả cấm chế ở đây đều giống nhau, cấm bay, cấm túc, gia cố.

Nhiều phù văn như vậy tổ hợp thành cái bẫy vực sâu khốn khiếp này." "Vậy thì tùy tiện chọn một chỗ đi." Tống Thư Hàng rút ra bảo đao Bá Toái, nói: "Xem chuôi đao chỉ hướng nào thì chúng ta khoan hướng đó." "Được." Cửu Đăng cầm mũi khoan đáp.

Tống Thư Hàng tung bảo đao Bá Toái lên cao, thân đao xoay vài vòng trên không trung rồi 'đinh' một tiếng rơi xuống đất.

Chuôi đao chỉ về phía trước bên phải chỗ Tống Thư Hàng đứng. "Chính là chỗ đó!" Cửu Đăng cầm mũi khoan đi tới vị trí phía trước bên phải, ấn mũi khoan vào vách vực. 'Oanh oanh oanh oanh...' Trên mũi khoan do tăng bào biến thành, các phù văn phá cấm hình thành một chuỗi phù văn kim sắc xoay tròn liên tục quanh mũi khoan, tạo ra lực phá cấm đáng sợ.

Dưới mũi khoan, các phù văn cấm chế cũng rực sáng lên.

Đây là phù văn phòng ngự do một vị Thất phẩm Tôn giả bố trí, không dễ phá giải như vậy.

Sự tiếp xúc thô bạo giữa mũi khoan phá cấm và phù văn cấm chế phát ra tiếng nổ ầm ầm như sấm.

Tống Thư Hàng chỉ đành bịt tai lại, mặt đầy cười khổ.

Trong túi áo cậu, Thông nương đã sùi bọt mép, vì cô chưa biến ra được tay nhỏ, nghe tiếng va chạm như sấm rền liên tục vang lên bên tai, cô cảm thấy cả thân hành của mình đang rung chuyển bần bật.

Khốn khiếp, rõ ràng cô chỉ hóa hình ra một cái miệng nhỏ, ngay cả tai còn chưa biến ra, sao âm thanh lại nghe rõ đến thế này?

Lát sau, Tống Thư Hàng lo lắng hỏi: "Cửu Đăng cô nương, chúng ta khoan vách tường tiếng động lớn thế này, chắc chắn tiền bối Thiên Lôi Trư ở trên sẽ nhận ra hành động của chúng ta chứ?" "Chắc chắn rồi, hắn có điếc đâu." Cửu Đăng đáp: "Vì vậy, hoặc là hắn phải thả chúng ta ra, hoặc là để ta đục thủng chỗ này luôn!" Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

Mười phút sau. 'Oanh oanh oanh oanh~~' Tống Thư Hàng mặt đầy mong đợi.

Nửa giờ sau. 'Oanh oanh oanh oanh~~' Tống Thư Hàng vẫn mong đợi.

Một giờ sau! 'Oanh oanh oanh oanh~~' Tống Thư Hàng lặng lẽ bắt đầu luyện tập 'Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp', 'Bất Động Kim Cương Thân', 'Quân Tử Vạn Lý Hành'.

Hai giờ sau! 'Oanh oanh oanh oanh~~' Tống Thư Hàng bắt đầu khoanh chân ngồi xuống, lặng lẽ tu luyện 'Chân Ngã Minh Tưởng Kinh'.

Tu luyện trong tiếng sấm nổ đì đùng này tuy cực kỳ khó khăn nhưng hiệu quả lại tốt vô cùng.

Lại thêm một giờ trôi qua. 'Oanh oanh oanh oanh~~' Tống Thư Hàng lặng lẽ bắt đầu luyện Hỏa Diễm Đao, Chưởng Tâm Lôi.

Tiếp tục một giờ nữa.

Tiếng oanh minh vẫn tiếp tục, Tống Thư Hàng vẻ mặt đờ đẫn, bắt đầu tập thể dục buổi sáng...

Tiếp theo mình còn làm gì được nữa đây?

Việc tu luyện cơ thể hôm nay đã tới giới hạn rồi, tập nữa sẽ gây tổn thương ngầm cho cơ thể, không thể luyện tiếp được.

Chân Ngã Minh Tưởng Pháp cũng đã xong, thể dục buổi sáng cũng tập đến vòng thứ ba rồi.

Cửu Đăng cô nương liệu có ổn không đấy?

Đúng lúc Tống Thư Hàng tập thể dục đến lần thứ mười thì phía trước truyền tới tiếng reo hò của Cửu Đăng: "Ha ha ha ha, xong rồi!" Đang nói thì mũi khoan trong tay cô bùng lên một tia lửa, các phù văn cấm chế bên dưới vỡ vụn một mảng lớn, lộ ra một cái hố vừa đủ cho một người chui qua. "Đi thôi, chúng ta đục lỗ thoát ra.

Con lợn lớn không thả chúng ta ra, chúng ta đục thêm một đường hầm dưới cung điện của hắn luôn." Cửu Đăng vui vẻ nói.

Mũi khoan trong tay cô bay múa, không còn cấm chế gia trì, vách đá bình thường chẳng thể ngăn cản được mũi khoan của cô.

Tốc độ đục lỗ nhanh như bay.

Mũi khoan đi tới đâu, đá vụn bay tới đó... "Cửu Đăng cô nương cẩn thận, đừng đục trúng biển đen nhé." Tống Thư Hàng đi theo sau nhắc nhở.

Cậu cảm thấy biển đen kia cực kỳ quỷ dị, không thể không phòng. "Yên tâm đi, ta biết chừng mực mà.

Giờ chúng ta đục hướng lên trên, tốt nhất là đục trúng ngay sau lưng con lợn lớn, tặng cho hắn một mũi khoan, cho hắn nếm mùi vị tuyệt vời này." Cửu Đăng hắc hắc cười.

Tống Thư Hàng im lặng một lát, cẩn thận hỏi: "Cửu Đăng cô nương, thực lực của cô thế nào?" "Ngũ phẩm Linh Hoàng đỉnh phong, còn một bước nữa là đột phá lên Lục phẩm Chân Quân.

Có điều trạng thái của ta hơi đặc thù, không thể nhìn nhận ta như một Linh Hoàng hay Chân Quân bình thường được." Cửu Đăng nói. "Vậy thì, chưa nói tới việc tiền bối Thiên Lôi Trư đã sớm phát hiện ra chúng ta đang đục lỗ rồi... chỉ nói việc cô vẫn đang ở cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng mà dám tặng một mũi khoan cho tiền bối Thiên Lôi Trư đã là Thất phẩm Linh Tôn thì kết cục sẽ thế nào nhỉ?" Tống Thư Hàng nhắc khéo.

Đây rõ ràng là đang tìm đường chết mà! "Yên tâm đi, cùng lắm là bị hắn nhốt thêm vài năm thôi, tuyệt đối không sao đâu." Cửu Đăng tự tin nói.

Tống Thư Hàng nuốt nước miếng, hỏi câu then chốt nhất: "Còn tôi thì sao?" "Ha ha ha ha, thì ở lại nhốt chung với ta vài năm, yên tâm đi, bế quan một cái là trôi qua ngay thôi." Cửu Đăng cười.

Tống Thư Hàng: "..." Đừng mà, cậu không muốn bị nhốt vài năm đâu.

Hơn nữa thực lực cậu chưa đủ, không thể nhắm mắt một cái là bế quan được mấy năm đâu.

Cậu có nên cân nhắc việc dùng bảo đao Bá Toái tự đào một đường hầm khác không nhỉ?

Cứ đi theo Cửu Đăng là thấy tương lai không mấy tươi sáng rồi.

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, Cửu Đăng bỗng khựng lại. "Ơ?

Có gì đó lạ lắm." Cô lên tiếng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn cô. "Vách đá phía trước không phải là đá đặc, có mật thất!" Cửu Đăng khẳng định, qua tiếng vọng khi khoan vào vách đá cô có thể chắc chắn điều này. "Mật thất?

Hay là sông ngầm?" Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi. "Không thể là sông ngầm được, đừng quên Thiên Giới Đảo là một hòn đảo bay trên không trung, đào đâu ra sông ngầm?" Cửu Đăng mỉm cười, cầm mũi khoan dốc sức đâm về phía trước.

Xoẹt xoẹt xoẹt...

Đá vụn bay tứ tung, oanh!

Vách đá phía trước đã bị đâm thủng!

Đúng như lời Cửu Đăng nói, hiện ra trước mặt họ là một mật thất khổng lồ.

Sau đó, Cửu Đăng dẫn đầu nhảy vào mật thất, Tống Thư Hàng cũng nhảy theo sau.

Trong mật thất.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy toàn cảnh mật thất kia, cậu cảm thấy cả người không ổn chút nào.

Nếu nói việc Cửu Đăng xông lên mặt đất tặng cho Thiên Lôi Trư một mũi khoan thì cùng lắm bị nhốt vài năm.

Vậy thì khoan thủng cái mật thất trước mắt này ít nhất cũng phải bị nhốt vài chục năm.

Bởi vì nơi mà Cửu Đăng vừa khoan thủng chính là một mộ thất.

Tuy không biết là mộ của ai nhưng việc Thiên Lôi Trư cẩn thận chôn mộ thất này ngay dưới cung điện của mình thì rõ ràng đó là mộ của người thân cận.

Đào mộ người thân của người ta, đúng là tội chết không hết!

Tống Thư Hàng cười khổ: "Cửu Đăng cô nương, tôi thấy chúng ta nên mau chóng rời khỏi đây thì hơn." "Ta cũng nghĩ vậy." Cửu Đăng méo mặt, cô thật sự không cố ý mà.

Ai mà ngờ dưới cung điện của tiền bối Thiên Lôi Trư lại có một ngôi mộ chứ. "Vậy chúng ta rút lui đi, rồi lấp cái lỗ này lại...

Ôi trời!" Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại thì thấy cái lỗ lớn vừa bị khoan trên vách mộ đã tự động khôi phục như mới.

Hơn nữa trên vách mộ còn lấp lánh ánh phù văn rực rỡ, nhìn qua là thấy mạnh hơn hẳn cấm chế trên vách vực lúc nãy.

Cửu Đăng nghiến răng: "Quả nhiên lại là do con lợn lớn kia giở trò!" Lúc mình khoan cấm chế tiếng động lớn như vậy, Thiên Lôi Trư chắc chắn đã phát hiện ra.

Chương 326

Có lẽ hắn thấy mình và Thư Hàng quá ồn ào nên mới dẫn dụ cả hai vào mộ huyệt này để nhốt lại.

Nghiến răng xong, Cửu Đăng nói: "Mặc kệ con lợn đó đang nghĩ gì, đã vào đến mộ huyệt rồi thì chúng ta cứ vào xem thử bên trong có thứ gì!" Mật thất không lớn, nhìn sơ qua thấy có mười cái quan tài.

Trên bục cao ở giữa có một cái quan tài thủy tinh khổng lồ, xung quanh trải đầy các loại hoa trắng.

Và quanh quan tài thủy tinh đó là chín cái quan tài bằng đồng xanh khổng lồ xếp theo trận pháp bảo vệ nghiêm ngặt.

Tống Thư Hàng và Cửu Đăng tiến lại gần bục cao, nhìn vào bên trong quan tài thủy tinh trong suốt.

Trong quan tài là một con linh thú có thân hình thon dài.

Sừng như hươu, đầu như lạc đà, mắt như thỏ, cổ như rắn, bụng như thận, vảy như cá, vuốt như ưng, lòng bàn chân như hổ, tai như bò, toàn thân trắng muốt không chút tì vết. "Rồng!" Tống Thư Hàng trợn tròn mắt, hơn nữa còn là một con Bạch Long toàn thân trắng tuyết. "Đúng là rồng thật." Cửu Đăng cũng trợn mắt, lát sau cô lẩm bẩm: "Tiếc là chưa biến thành xương rồng, không mọc ra Long Cốt Khô Đằng được." Cô vẫn luôn ghi nhớ tâm nguyện của Tống Thư Hàng. "Con Bạch Long này đẹp quá." Tống Thư Hàng cảm thán.

Đúng lúc sự chú ý của Tống Thư Hàng và Cửu Đăng đang đổ dồn vào Bạch Long thì nắp của một trong chín cái quan tài đồng xanh bên cạnh khẽ động đậy.

Một cái vuốt xương trắng nhô ra từ khe hở nắp quan tài...

Bên trong quan tài đồng xanh, cái vuốt xương đó theo khe hở đẩy nắp quan tài ra, quan tài đồng cổ phát ra tiếng động chói tai.

Tống Thư Hàng và Cửu Đăng lập tức quay đầu lại, nhìn trân trân vào cái quan tài đó.

Khi thấy cái vuốt xương lòi ra khỏi khe nắp, Thư Hàng thốt lên: "Xác sống dậy à?" "Đừng sợ, ta giỏi nhất là đối phó với mấy thứ này." Cửu Đăng nói, cô xuất thân từ Phật môn nên rất có nghề trong việc đối phó với cương thi hay xác chết.

Đang nói chuyện... 'Rầm rầm', quan tài đồng cổ mở ra một nửa, một cái đầu rắn bằng xương trắng thò ra nửa khuôn mặt, trong hốc mắt có ánh sáng đỏ lập lòe, trông rất dọa người.

Cửu Đăng không vội tấn công, đây là mộ thất do tiền bối Thiên Lôi Trư thiết lập, lại chôn cất Bạch Long.

Bộ xương rắn trong quan tài đồng này chắc chắn cũng có tác dụng.

Chỉ cần nó không chủ động tấn công, Cửu Đăng sẽ không ra tay trước.

Cái đầu rắn đó nhìn Tống Thư Hàng và Cửu Đăng một cái, rồi hàm răng nó khua lên xuống: "Chào hai người, xin hỏi lúc nãy có ai gọi ta không?" Tống Thư Hàng: "???" Cửu Đăng: "Không ai gọi ngươi cả." Bộ xương rắn này hóa ra còn có thần trí, có thể giao tiếp được! "Không đúng nha, vừa rồi rõ ràng có người gọi ta mà." Hàm răng của cái đầu rắn khua lạch cạch, đồng thời nắp quan tài đồng cũng mở rộng thêm một chút.

Lúc này Tống Thư Hàng và Cửu Đăng mới phát hiện trên đỉnh đầu của cái đầu rắn kia có hai cái sừng nhỏ nhọn hoắt.

Không phải xương đầu rắn, mà là một bộ xương giao long. "Ta tên là Long Cốt, chào hai vị đạo hữu.

Mà này, vừa rồi hai người thật sự không gọi ta à?" Giao long trong quan tài đã mở nắp được một nửa, nửa thân hình chui ra khỏi quan tài đồng.

Đây là một con giao long chỉ còn bộ xương, nhìn qua thì thấy rất tà ác nhưng lời lẽ lại vô cùng lịch sự.

Long Cốt?

Cửu Đăng thầm lau mồ hôi hột, lúc nãy cô đúng là có lỡ mồm nhắc tới hai chữ 'long cốt'.

Bên cạnh cô, Tống Thư Hàng hỏi nhỏ với âm lượng chỉ đủ cho Cửu Đăng nghe thấy: "Cửu Đăng cô nương, con cốt giao long này là quỷ vật hay vong hồn gì đó sao?" Còn chưa đợi Cửu Đăng trả lời, con cốt giao long trước mắt đã tự đáp lại: "Không phải đâu, tiểu đạo hữu.

Tuy trên đời này có cương thi nhưng ta không phải loại đó." Tống Thư Hàng chớp mắt, cậu đã hạ giọng thấp lắm rồi mà cốt giao long vẫn nghe thấy sao? "Chính thức tự giới thiệu một chút: khí linh của khôi lỗi giao long - 'Long Cốt' kính chào đạo hữu.

Ta thuộc loại pháp khí, khác hẳn chủng tộc với cương thi." Cốt giao long vui vẻ vẫy vẫy móng vuốt với Tống Thư Hàng, dù bị người ta nhận nhầm là cương thi nó cũng không giận.

Tống Thư Hàng: "..." "Bần tăng là Cửu Đăng." Cửu Đăng chắp tay đáp lễ 'Long Cốt'. "Tôi là Tống Thư Hàng." Tống Thư Hàng chắp tay, cảm thấy mọi chuyện thật quỷ dị. "Chào các đạo hữu, mà này hai vị đạo hữu làm sao tới được đây thế?

Đã lâu lắm rồi ta không gặp khách nhân nào đâu." Long Cốt khua hàm trên dưới, dường như đang cười. "Đào hố đào hố, không cẩn thận đục trúng chỗ này thôi." Cửu Đăng đáp.

Ánh đỏ trong mắt Long Cốt lập lòe, nó cười nói: "Hóa ra là thế, vô tình xông vào đây sao?" Dừng một chút, nó lại cười: "Bị Thiên Lôi Trư chơi xỏ rồi chứ gì?" Cửu Đăng: "..." Đúng là không còn gì để nói!

Chuyện này ai cũng hiểu mà.

Long Cốt dùng móng vuốt gõ gõ nắp quan tài đồng, bảo: "Mà này, hai người tìm Thiên Lôi Trư có việc gì?" Cửu Đăng không trả lời, lùi lại một bước đẩy Tống Thư Hàng lên phía trước.

Tống Thư Hàng khẽ hắng giọng, chắp tay nói: "Chúng tôi tới đây vốn là muốn xin tiền bối Thiên Lôi Trư một nhành 'Long Cốt Khô Đằng'.

Có điều tiền bối Thiên Lôi Trư đang chuẩn bị đi ngủ, chê hai chúng tôi quá ồn nên mới ném vào đây." "Hóa ra là muốn Long Cốt Khô Đằng à, thứ đó trên người ta có đầy." Long Cốt hắc hắc cười: "Mỗi lần ta ngủ dậy là trên người lại mọc ra thứ đó, phiền chết đi được.

Có điều khi nhổ nó ra khỏi xương cốt mình thì lại thấy rất thoải mái.

Cứ như là rút được cái dằm đâm vào da thịt ra vậy, sướng lắm." Nghe vậy, mắt Tống Thư Hàng sáng rỡ: "Long Cốt...

đạo hữu, vậy ngài có thể cho tôi một ít Long Cốt Khô Đằng không?" "Không vấn đề gì, cho cậu nhiều cũng được...

Đợi chút nhé, để ta đếm xem trên người có bao nhiêu nhành." Nói đoạn, Long Cốt lủi lại vào trong quan tài đồng.

Sau đó từ trong quan tài truyền ra tiếng của nó: "1, 2, 3, 4... 10... 15, 16." Đếm xong, Long Cốt lại thò nửa cái đầu ra: "Lần này có tổng cộng mười sáu nhành 'Long Cốt Khô Đằng', ta có thể cho cậu hết.

Nhưng mà, cậu cũng phải giúp ta một việc." "Xin ngài cứ nói."

Tống Thư Hàng kích động đáp. "Việc đơn giản lắm, thấy cái quan tài thủy tinh ở giữa kia không?" Long Cốt chỉ vào cái quan tài đựng Bạch Long.

Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu. "Rồi thấy cái rãnh bên cạnh quan tài thủy tinh không?

Phiền đạo hữu qua đó, hứng một bát máu vào cái rãnh đó.

Sau đó, mười sáu nhành 'Long Cốt Khô Đằng' này sẽ thuộc về đạo hữu." Long Cốt cười hì hì.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn cái rãnh đó, rồi mặt cậu trắng bệch ra, cái 'bát' đó chắc chắn là tính theo kích thước của Long Cốt rồi.

Với Tống Thư Hàng mà nói, cái rãnh đó chẳng khác gì cái chậu nhỏ.

Cậu mà hứng đầy một 'bát' đó chắc chết vì mất máu mất.

Tống Thư Hàng nuốt nước miếng, quay đầu lại hỏi: "Có phải hứng đầy không ạ?" "Không cần, không cần.

Chỉ cần hứng lượng máu bằng cái 'bát' của loài người các cậu là đủ rồi." Long Cốt cười bảo.

Tống Thư Hàng lại nhìn Cửu Đăng, cậu sợ vạn nhất nhỏ máu vào cái rãnh quan tài thủy tinh đó mà lại kích hoạt thứ gì đáng sợ thì phiền lắm. "Yên tâm đi, có tiền bối Thiên Lôi Trư ở trên canh chừng, không xảy ra chuyện gì lớn đâu.

Chắc thế..." Cửu Đăng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đi tới cạnh cái rãnh, đưa cổ tay ra, đang định lấy đao Bá Toái rạch một đường hào hùng lên cổ tay mình như trong phim.

Nhưng đến lúc định ra tay thật thì lại chẳng biết rạch chỗ nào cho

phải.

Dù sao cậu cũng chưa có kinh nghiệm, nhỡ rạch sâu quá mất nhiều máu thì nguy, mà rạch nông quá không đủ máu thì cũng không hay. "Cửu Đăng cô nương, phiền cô giúp một tay, trích máu cho tôi với?" Tống Thư Hàng cười gượng. "Được!" Cửu Đăng rất hào hứng nhận lấy bảo đao Bá Toái từ tay Tống Thư Hàng, rạch một đường thật mạnh lên cổ tay cậu.

Không phải tay mình nên rạch chẳng thấy xót chút nào.

Máu chảy như suối...

Tống Thư Hàng nhìn dòng máu không ngừng chảy ra mà xót xa trong lòng.

Chẳng mấy chốc đã hứng được một bát máu vào trong rãnh.

Tiếp đó, Cửu Đăng đưa tay nắm nhẹ cổ tay Tống Thư Hàng, vết thương đang phun máu liền cầm lại ngay lập tức.

Sau khi máu chảy vào rãnh, nó theo một đường mạch chảy quanh quan tài thủy tinh, bao bọc lấy toàn bộ quan tài.

Tiếp theo chắc là quan tài thủy tinh sẽ có biến hóa gì đó nhỉ?

Ánh đỏ trong hốc mắt Long Cốt liên tục nhấp nháy, dường như đang kỳ vọng vào biến hóa sắp xảy ra.

Tuy nhiên...

đợi hồi lâu mà quan tài thủy tinh vẫn chẳng có chút biến chuyển nào.

Long Cốt lẳng lặng thở dài một tiếng.

Tống Thư Hàng thắc mắc quay đầu lại hỏi: "Thất bại rồi ạ?" "Không phải thất bại... chỉ là, chưa thành công mà thôi." Long Cốt u u thở dài. "Vậy, tôi có cần trích thêm chút máu nữa không?" Tống Thư

Hàng hỏi. "Không cần đâu, cảm ơn đạo hữu." Ánh đỏ trong mắt Long Cốt bình lặng lại, sau đó nó đưa móng vuốt ra, nắm mười sáu nhành Long Cốt Khô Đằng đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy nắm khô đằng đó.

Những nhành khô đằng này rất ngắn, mỗi nhành chỉ dài bằng lòng bàn tay và mảnh như sợi tóc.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy những sợi khô đằng mảnh như tóc này mỗi sợi đều giống như một con giao long điêu khắc sống động, có sừng, có vuốt, cực kỳ đẹp mắt. "Giao dịch hoàn tất, vậy để ta tiễn hai vị đạo hữu rời khỏi đây nhé.

Tuy rất muốn giữ hai người lại trò chuyện thêm chút nữa, nhưng trong mộ thất này tràn ngập hơi thở long thi...

ở lại lâu sẽ tổn hại tới cơ thể hai người." Giọng Long Cốt trở nên nhu hòa.

Khắc sau, chẳng đợi Tống Thư Hàng và Cửu Đăng kịp nói gì thêm, nó vỗ khẽ hai móng vuốt, cơ thể hai người liền nhẹ bẫng bay lên.

Phía trên mộ thất đóng kín bỗng mở ra một lối đi, cơ thể hai người theo đó mà bay ra ngoài.

Sau khi hai người biến mất, Long Cốt lại đăm đắm nhìn quan tài thủy tinh một lần nữa rồi thở dài.

Lại không phải là 'cô ấy' rồi...

Chương 327

Thở dài xong, Long Cốt thò nửa thân mình ra, vỗ vỗ vào cái quan tài đồng bên cạnh: "Long Trảo, tỉnh dậy đi, đến ca trực rồi, lần sau đến lượt ngươi ra mặt, ta phải ngủ một giấc thật ngon đây." "Ưm... cho ta ngủ thêm trăm năm nữa đi." Từ cái quan tài đồng bên cạnh truyền ra một giọng nói ngái ngủ nũng nịu. "Ngủ cái nợ gì, dậy mà đi quẩy đi!" Long Cốt đập mạnh vào quan tài đồng, tiếng động đinh tai nhức óc.

Mãi một lúc sau, nắp quan tài đồng bên cạnh mới hé mở một khe nhỏ, lộ ra một mẩu đầu vuốt.

Lúc này Long Cốt mới hài lòng gật đầu, thụt lại vào quan tài đồng của mình, khóa chặt nắp lại để có thể đánh một giấc thật ngon.

Cùng lúc đó, tại Sở tính tu chân thế gia.

Vũ Nhu Tử ngồi trên bãi cỏ, đôi chân dài thon thả khẽ co lại, để lộ đường cong quyến rũ hoàn mỹ, những ngón chân trắng trẻo thỉnh thoảng lại ngọ nguậy trông rất đáng yêu.

Trên đùi cô đặt một chiếc máy tính xách tay, trên màn hình máy tính là vô số tấm ảnh đẹp lung linh.

Có Bạch tiền bối phiên bản buộc tóc hai bên, Bạch tiền bối buộc tóc đuôi ngựa, Bạch tiền bối thắt bím hai bên, Bạch tiền bối búi tóc củ tỏi, rồi cả kiểu tóc sừng bò, kiểu thắt bím quấn quanh đầu, đủ các loại kiểu tóc trên đầu Bạch tiền bối.

Đôi tay nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử lướt nhanh trên bàn phím, chọn lọc từng tấm ảnh một, không cần dùng app chỉnh sửa gì, chỉ cần cắt cúp lại kích thước rồi lưu lại. "Ái chà, vốn định chọn vài tấm gửi cho Tống tiền bối.

Nhưng tấm nào của Bạch tiền bối cũng đáng yêu quá đi mất...

Quả nhiên, hay là gửi hết cho Tống tiền bối vậy!" Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

Sau đó, cô sắp xếp lại toàn bộ ảnh của Bạch tiền bối.

Trong đó có [Bạch tiền bối mỉm cười], [Bạch tiền bối ngây người], [Bạch tiền bối làm nũng], [Bạch tiền bối dỗi hờn]... và hàng loạt các biểu cảm khác.

Cuối cùng, cô chế những biểu cảm này thành một bộ sticker hoàn chỉnh. "Mình đúng là quá thông minh mà." Vũ Nhu Tử thầm tự khen mình một câu.

Sau đó, cô mở công cụ chat, chọn tài khoản 'Thư Sơn Áp Lực Đại', gửi một file ngoại tuyến có tên là [Gói biểu tình Bạch tiền bối siêu cấp đáng yêu]. "Vũ Nhu Tử, đang làm gì thế em?" Lúc này, một giọng nói nhu hòa từ xa truyền lại.

Vũ Nhu Tử vội gập máy tính lại, quay đầu nhìn người vừa tới.

Đó là một người phụ nữ trông tầm hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, nhưng giữa đôi lông mày lại toát lên vẻ trưởng thành vượt xa tuổi tác bên ngoài.

Cô chính là bạn thân của Vũ Nhu Tử, con gái của Sở tính tu chân thế gia, Sở Xuân Huỳnh. "Chị Sở, hi hi, em đang chat với một vị tiền bối ạ." Vũ Nhu Tử cất máy tính, đứng dậy vươn vai một cái.

Sau đó, cô nhanh chân chạy tới bên cạnh Sở Xuân Huỳnh, cúi đầu áp tai vào cái bụng hơi nhô lên của chị: "Em bé dạo này thế nào ạ, có đạp chị không?

Hôm qua đạp mấy cái thế ạ?" Sở Xuân Huỳnh cười bảo: "Em hỏi một ngày đạp mấy cái thì chị biết trả lời sao đây?

Chị đâu có rảnh mà đếm số lần nó đạp chị cả ngày đâu." "Em cảm thấy sau này em mà mang thai thì nhất định em sẽ đếm, còn phải ghi chép lại thật kỹ nữa." Vũ Nhu Tử để lộ một chiếc răng khểnh sắc nhọn: "Sau này con em mà đạp em cái nào, em đều ghi vào sổ hết.

Đợi nó lớn lên rồi em sẽ tính sổ với nó sau!" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Vũ Nhu Tử, Sở Xuân Huỳnh dở khóc dở cười: "Em còn chưa kết hôn mà đã nghĩ tới con cái rồi, chẳng biết ngượng gì cả." "Hi hi." Vũ Nhu Tử cẩn thận áp tai vào bụng chị, nghe ngóng động tĩnh của đứa trẻ bên trong.

Sở Xuân Huỳnh khẽ xoa tóc Vũ Nhu Tử.

Thật là ngưỡng mộ, rõ ràng mấy chục năm đã trôi qua mà tính cách của Vũ Nhu Tử hầu như chẳng có chút thay đổi nào.

Vẫn cứ thiên chân vô tà, đầy nhiệt huyết và hiếu kỳ với mọi thứ.

Linh Vũ Điệp Tôn giả đúng là cưng chiều cô con gái rượu này hết mực mà.

Còn cô, tuy chỉ lớn hơn Vũ Nhu Tử ba tuổi nhưng đã trải qua quá nhiều chuyện.

Giờ đây sau khi làm vợ, làm mẹ, cô càng thấy mình già đi nhanh chóng.

Khi ở bên Vũ Nhu Tử, cô cảm thấy mình không giống chị gái của Vũ Nhu Tử cho lắm, mà giống như mẹ của Vũ Nhu Tử vậy.

Suy cho cùng thì trong giới tu chân vẫn là nơi xem nắm đấm ai cứng hơn.

Sở tính thế gia chính là vì nắm đấm không đủ cứng nên mới gặp nhiều rắc rối ngoài ý muốn đến thế.

Nhìn Vũ Nhu Tử, ánh mắt Sở Xuân Huỳnh dịu lại nhưng trong lòng thầm thở dài.

Vốn dĩ cô không muốn kéo Vũ Nhu Tử vào mớ rắc rối của gia tộc mình.

Cô luôn cảm thấy không nỡ để Vũ Nhu Tử phải nhìn thấy mặt tối của giới tu chân.

Thế nhưng không ngờ tin tức của Linh Vũ Điệp Đảo lại nhạy bén đến thế.

Cô chỉ mới không giữ liên lạc với Vũ Nhu Tử một thời gian ngắn mà Vũ Nhu Tử đã tự tìm đến tận nơi để giúp đỡ cô rồi. "Cảm ơn em, Vũ Nhu Tử." Sở Xuân Huỳnh khẽ nói. "Cảm ơn gì chứ, em đã giúp được gì đâu ạ." Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, tiện thể hỏi luôn: "Chuyện môn phái tu chân kia giờ giải quyết đến đâu rồi chị?

Họ không thể cứ nấp trong bóng tối dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó với Sở gia mãi được chứ.

Nếu họ muốn kiếm quyết thì cuối cùng cũng phải lộ diện thôi?" "Thứ họ muốn chẳng qua là bắt gia tộc chúng chị phải ngoan ngoãn dâng kiếm quyết bằng cả hai tay thôi." Sở Xuân Huỳnh khẽ nói.

Đối phương đúng là loại vừa muốn làm chuyện xấu vừa muốn lập bàn thờ trinh tiết.

Vũ Nhu Tử tức giận nghiến răng: "Vậy các bậc tiền bối trong Sở gia định ứng phó thế nào ạ?" "Tộc lão nói, nếu họ đã muốn giữ thể diện thì chúng ta sẽ xé toạc cái mặt nạ đó ra." Sở Xuân Huỳnh nhếch môi, ánh mắt sắc lẹm: "Tộc lão muốn ép đối phương lên 'Đoạn Tiên Đài'." Đoạn Tiên Đài, nơi dành cho hai thế lực tu chân có mâu thuẫn không thể điều đình nhưng lại chưa đến mức phải khai chiến sinh tử.

Khi đó họ sẽ cử người lên Đoạn Tiên Đài phân định thắng thua để giải quyết ân oán.

Trên Đoạn Tiên Đài, sinh tử không oán hận.

Sau khi rời đài, mọi ân oán đều được xóa sạch...

Dĩ nhiên đó là ân oán trên bề mặt, còn hận thù trong lòng thì chẳng ai kiểm soát nổi. "Đoạn Tiên Đài?

Em lên, em muốn lên!" Mắt Vũ Nhu Tử sáng lên, cô nắm chặt nắm đấm: "Chị Sở hãy để em ra trận, xem em đánh cho cả môn phái bọn chúng từ trên xuống dưới tan tác như lá mùa thu luôn." Sự tự tin của Vũ Nhu Tử đến từ thực lực mạnh mẽ của cô.

Đối phương chỉ là một môn phái nhỏ, nhỏ hơn nhiều so với Nguyệt Đao Tông bị diệt môn trong sự kiện Tô Thị A Thập Lục, thậm chí còn yếu hơn cả Tiên Nông Tông.

Trong cả môn phái nhỏ đó, người mạnh nhất cũng chỉ có một vị Thái thượng trưởng lão mới miễn cưỡng bước vào cảnh giới Tứ phẩm, lại còn chẳng còn bao nhiêu thọ nguyên.

Ngay cả tu vi Tam phẩm cũng chỉ có Chưởng môn, Phó chưởng môn và một vị Hộ pháp.

Phần lớn còn lại chỉ là đệ tử tu vi Nhị phẩm.

Chỉ cần vị Thái thượng trưởng lão kia không ra mặt, một mình Vũ Nhu Tử có thể tung hoành ngang dọc trong môn phái đó.

Dù Thái thượng trưởng lão có ra mặt thì Vũ Nhu Tử cũng chẳng sợ, cha cô đã chuẩn bị cho cô rất nhiều bảo vật, đừng nói là tu sĩ Tứ phẩm, dù Lục phẩm Chân Quân ra tay cô cũng có thể thoát thân. "Tâm ý của em chị xin nhận." Sở Xuân Huỳnh nhu giọng: "Chỉ là trên Đoạn Tiên Đài sinh tử không oán hận, vả lại người được lên đài chỉ có thể là người của Sở gia và môn phái đối phương, không cho phép bất kỳ hình thức viện trợ bên ngoài nào." Nếu muốn tạm thời mời một viện binh gia nhập môn phái mình để tham gia Đoạn Tiên Đài, những người canh giữ đài cũng chẳng phải hạng vừa, nếu viện binh dám lên đài thì họ sẽ không ngại tặng cho một đao đâu. "Không sao đâu, lần này em ra ngoài cha em có cho một món bảo bối có thể biến hóa thành bất kỳ ai.

Em có thể biến thành bất kỳ đệ tử nào của gia tộc chị để lên đài thay.

Với thực lực của những người canh giữ Đoạn Tiên Đài mà Sở gia và môn phái kia yêu cầu, chắc chắn họ không nhìn thấu được sự biến hóa của món bảo bối này đâu." Vũ Nhu Tử đắc ý nói.

Thực lực người canh đài dĩ nhiên cũng có cao có thấp.

Tùy theo thực lực tổng thể của môn phái yêu cầu Đoạn Tiên Đài mà người canh đài được cử đến cũng sẽ khác nhau.

Nói rồi, Vũ Nhu Tử sờ lên ngực mình. "..." Vũ Nhu Tử lộ vẻ u ám: "Hỏng rồi, món bảo bối đó em cho Tống tiền bối mượn rồi, hiện tại vẫn còn trên người anh ấy." "Cảm ơn em nhé Vũ Nhu Tử.

Nhưng thật sự không cần em giúp đâu, bọn chị tự giải quyết được." Sở Xuân Huỳnh mỉm cười nói.

Trên biển Đông, Bạch Tôn giả đang ngồi trên lưng một con cá voi khổng lồ.

Bên cạnh ngài, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đã tỉnh dậy, nhưng cơ thể hai đứa vẫn chưa cử động được, chỉ có tròng mắt là đảo qua đảo lại được vài cái.

Bạch Tôn giả đang bày những thanh tre trên lưng cá voi, dường như đang bố trí trận pháp gì đó. "Thử lại xem sao nào, cảm giác là nếu ta thực sự muốn tìm cái hòn đảo thần bí kia thì đáng lẽ phải tìm được mới đúng chứ nhỉ." Bạch Tôn giả lẩm bẩm.

Ngài bày trận pháp ra, hình như là một trận bói toán.

Bạch tiền bối lần này là thật sự nghiêm túc muốn tìm đảo thần bí rồi.

Trên Thiên Giới Đảo.

Tống Thư Hàng và cô nương Cửu Đăng lại một lần nữa chèo con thuyền nhỏ kia.

Cuối cùng, họ quay về ngôi chùa của Cửu Đăng.

Cửu Đăng ngồi lại vị trí cũ, tiếp tục chống cằm, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn. "Cửu Đăng cô nương, có giấy bút không ạ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Có, dùng làm gì?" Cửu Đăng đưa cho cậu một cuộn giấy trắng và một cây bút.

Tống Thư Hàng nhận lấy giấy bút, viết lên đó bốn chữ 'Long Cốt Khô Đằng' nghệch ngoạc, đợi mực khô rồi dùng tờ giấy đó bọc mười sáu nhành khô đằng lại.

Viết xong, Tống Thư Hàng chợt nhớ ra một vấn đề, cậu hỏi: "Đúng rồi Cửu Đăng cô nương.

Đến lúc tôi rời đảo, sau khi bị phong ấn ký ức thì mấy chữ này không cần phải xóa đi chứ ạ?" Long Cốt Khô Đằng mảnh như sợi tóc, nhỡ đâu khi bị xóa ký ức rồi đưa ra khỏi đảo, cậu quên mất đây là thứ gì, lại không nhìn kỹ hình dạng của chúng mà tiện tay vứt đi thì tiêu.

Chắc khóc chết mất. "Yên tâm đi, mấy chữ này chẳng liên quan gì tới Thiên Giới Đảo nên sẽ không bị xóa đâu." Cửu Đăng khẳng định. "Vậy thì tốt quá, cảm kích bất tận!" Tống Thư Hàng thở phào. "Ha ha ha, cụm từ 'cảm kích bất tận' này dùng hay đấy!" Cửu Đăng cười nói. "Tôi cũng rất thích nó!" Tống Thư Hàng tiếp lời.

Cửu Đăng đờ người ra: "Sao cậu lại cướp lời tôi thế, cậu mà tiếp lời như vậy là cảm giác sảng khoái của tôi giảm mất một nửa rồi đấy!" Tống Thư Hàng: "..." Cửu Đăng đảo mắt một cái, rồi lại lôi cuốn sổ nhỏ ra, gạch mạnh một cái.

Số 6: Hoàn thành cho cậu ta một nguyện vọng không lớn không nhỏ. (Mới tinh luôn nhé).

Cái nguyện vọng trông có vẻ phiền phức này lại hoàn thành thuận lợi đến không ngờ.

Cuối cùng cũng đến nguyện vọng cuối cùng rồi!

Chương 328

Hơi có chút phấn khích đây, không biết nguyện vọng cuối cùng của mình sẽ là gì nhỉ?

Sau khi gạch xong nguyện vọng thứ sáu, nguyện vọng cuối cùng rốt cuộc cũng hiện ra. [7: Cuối cùng, con muốn trở thành một cô dâu hạnh phúc...] Mới đọc tới đoạn đầu, mặt Cửu Đăng đã đại biến, trở nên trắng bệch, cô nghiến chặt răng đọc tiếp. [Sau đó, sinh cho anh ấy hai đứa con đáng yêu, một trai và một gái...] Cửu Đăng dùng sức vò mặt mình, sau đó cô dùng đầu đập mạnh xuống mặt bàn.

Rầm rầm rầm!

Cái mặt bàn không biết làm bằng loại dược liệu gì vỡ vụn từng mảnh.

Tống Thư Hàng nhìn Cửu Đăng đột nhiên lên cơn: "Cửu Đăng cô nương, cô làm cái gì thế?" Cửu Đăng ngẩng đầu lên, mỉm cười rạng rỡ, đầy vẻ quyến rũ: "Không có gì, ta muốn yên tĩnh một chút." Tống Thư Hàng há hốc mồm, giữ im lặng.

Cửu Đăng phủi những mẩu gỗ trên trán, tiếp tục đọc xuống dưới.

Kết hôn, rồi sinh con?

Nghĩ thôi đã thấy là một chuyện cực kỳ đáng sợ rồi.

Hơn nữa còn bắt buộc phải sinh một nam một nữ, chuyện này mình có thể khống chế được sao?

Được rồi... có lẽ tu sĩ có thủ đoạn làm được, nhưng vấn đề không phải ở chỗ đó!

Vấn đề là phải sinh con đấy, ước nguyện gì mà đáng sợ vậy. [Sau đó, cùng anh ấy từ từ già đi, nhìn con trai khôn lớn thành người rồi cưới vợ.

Lại nhìn con gái dần dần lớn lên, từ nhỏ con sẽ để tóc thật dài cho nó, để mái bằng thật dễ thương.

Từ nhỏ sẽ cho nó mặc quần áo đẹp, đi đôi ủng nhỏ xinh xắn.] Nhắc tới rồi, tóc dài!

Đây dường như là oán niệm của mình khi biết phải xuống tóc xuất gia năm đó sao?

Chết tiệt thật.

Chỉ là cạo trọc đầu thôi mà, sao phải có nhiều oán niệm thế chứ?

Đầu trọc tốt biết bao, vừa chẳng cần chăm sóc tóc, lúc ngủ cũng chẳng sợ đè trúng tóc mình!

Đọc tiếp nào. [Cuối cùng, cùng với anh ấy nhìn con gái lớn khôn, gả chồng phương xa.

Rồi cùng anh ấy chui vào chăn mà khóc như mưa.] Cửu Đăng: "..." Nội tâm của Cửu Đăng cô nương hoàn toàn sụp đổ.

Tại sao mình lại phải khóc thành người lệ, lại còn trốn trong chăn mà khóc chứ?

Đây là nguyện vọng kiểu gì thế này!

Tại sao thời thiếu nữ mình lại nghĩ xa xôi đến thế chứ...

Tại sao, tại sao lại như vậy?

Thiếu nữ tâm đâu?

Đã bảo là thiếu nữ tâm cơ mà?

Đây hoàn toàn là tâm thái của bà mẹ, bà nội rồi chứ thiếu nữ nỗi gì!

Cửu Đăng cô nương lại một lần nữa dùng đầu húc vào bàn, từng cái, từng cái một.

Mặt bàn dày cộp bắt đầu nứt nẻ, cuối cùng sụp đổ tan tành.

Tống Thư Hàng im lặng nhìn Cửu Đăng cô nương đang lên cơn, cũng không dám lên tiếng ngăn cản.

Cửu Đăng ngẩng đầu lên giữa đống vụn gỗ, nhìn Tống Thư Hàng: Chẳng lẽ thật sự phải kết hôn với hắn, rồi sinh ra hai đứa nhóc nghịch ngợm sao?

Làm sao có thể như vậy được, giới tính khác nhau thì làm sao sinh con được chứ!

Cái nguyện vọng này phải phá giải thế nào đây? *** Đùng đoàng đùng đoàng...

Bên tai Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên tiếng pháo nổ tưng bừng.

Hử?

Có chuyện gì vậy?

Tống Thư Hàng chớp mắt, ngơ ngác ngồi trước gương.

Bên cạnh cậu là mấy chuyên gia trang điểm đang không khách khí dặm phấn lên mặt cậu.

Bên phải là một dãy lễ phục, mà trên người cậu cũng đang mặc một bộ lễ phục đen tuyền.

Phía sau cậu là mẹ Tống đang mỉm cười và cha Tống với vẻ mặt đầy an ủi.

Đây là cái triển khai thần thánh gì thế này? "Cuối cùng thì Thư Hàng cũng đến lúc lấy vợ rồi." Mẹ Tống cười trong nước mắt, thỉnh thoảng lại lau khóe mắt. "Thật chẳng dễ dàng gì, thôi nào bà nó, sao lại khóc nữa rồi?

Hôm nay là ngày đại hỷ của con trai, mau lau nước mắt đi, đừng để người ta cười cho." Cha Tống hạ thấp giọng nói.

Cái gì?

Lấy vợ??

Tai mình có vấn đề rồi sao?

Tại sao đột nhiên lại thành lấy vợ thế này?

Đợi đã, để mình nhớ lại xem nào!

Tống Thư Hàng lờ mờ nhớ rằng mình đang đi cùng Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, anh em Gia Cát Trung Dương và chị em Lục Phỉ đến một hòn đảo nghỉ dưỡng ở Đông Hải.

Sau đó, máy bay gặp sự cố giữa chừng.

Tiếp đó, chiếc máy bay gặp nạn đưa cả nhóm vào một hòn đảo thần bí, rồi sau đó...

Chết tiệt, ký ức về những chuyện xảy ra trên đảo thần bí mất sạch sành sanh rồi.

Ký ức bị phong ấn sao?

Tống Thư Hàng nhíu mày khổ sở suy nghĩ, không một chút ấn tượng nào, quả nhiên là bị phong ấn rồi!

Được rồi, cho dù ký ức về đảo thần bí không còn, nhưng chuyện trước mắt là sao?

Tại sao mình lại đang được trang điểm?

Còn lúc nãy mẹ Tống nói gì?

Lấy vợ?

Đùa à, mình còn chưa yêu đương bao giờ, sao lại nhảy cóc qua bước yêu đương để vào thẳng quy trình kết hôn thế này?

Chẳng lẽ cuộc đời mình vô tình bị nhấn nút tua nhanh sao?

Nhất định là có chỗ nào đó sai sai rồi.

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến "Cửu Châu Nhất Hào Quần".

Điện thoại, điện thoại của mình đâu, mình phải lên nhóm hỏi các tiền bối xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Đúng lúc đó, cuộc đối thoại giữa cha mẹ Tống lại vang lên.

Mẹ Tống nói: "Tôi chỉ là quá xúc động thôi." Bà lau nước mắt rồi nói tiếp: "Từ hồi bốn năm trước Thư Hàng đi chơi cùng bạn bè rồi gặp tai nạn máy bay, sau khi trở về nó cứ ngây ngơ dại dại.

Cái sự ngây dại này kéo dài suốt bốn năm trời.

Tôi chẳng biết phải làm sao, nhìn đám con trai nhà hàng xóm đứa nào đứa nấy kết hôn lập gia đình, nghĩ đến Thư Hàng ngây dại nhà mình có khi chẳng cưới nổi vợ, lòng tôi đau như cắt, đêm nào cũng không ngủ được." Cái gì?

Bốn năm?

Từ lúc mình rời đảo thần bí đến giờ đã bốn năm rồi sao?

Mà trong thời gian đó mình luôn ở trạng thái ngây ngô?

Chẳng lẽ lúc rời đảo, phong ấn ký ức trong não gặp trục trặc, vô tình khiến mình làm kẻ ngốc suốt bốn năm?

Đáng sợ quá, mình thế mà đã làm kẻ ngốc bốn năm trời!

Mẹ Tống nghẹn ngào một lúc: "Nhưng tôi không ngờ, Thư Hàng ngây dại của bốn năm trước thế mà không biết từ lúc nào đã hẹn ước với một cô nương.

Hơn nữa, cô nương ấy lại không hề chê bai nó ngây dại, bằng lòng gả cho nó.

Tôi thật sự rất vui, hu hu hu, giá mà Thư Hàng hồi phục lại bình thường thì tốt biết mấy, hu hu hu..." Cha Tống ôm lấy mẹ Tống, nhẹ nhàng vỗ lưng bà an ủi.

Tống Thư Hàng: "..." Bốn năm trước mình hẹn ước với cô nương nào?

Bằng lòng gả cho mình?

Là ai thế?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên hình ảnh mấy cô gái mình từng tiếp xúc bốn năm trước.

Cô bạn Lục Phỉ là người đầu tiên cậu nghĩ tới, dù sao cô ấy cũng là người đầu tiên tỏ tình với cậu.

Nhưng khả năng cô ấy gả cho một kẻ ngốc là thấp nhất, quan hệ giữa hai người chưa đến mức đó.

Tiếp theo là Vũ Nhu Tử cô nương, tuy rất hy vọng là cô ấy... nhưng khả năng cũng không lớn.

Cô ấy chỉ coi Tống Thư Hàng là một vị tiền bối nhiệt tình trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần", một người tốt bụng đã giúp đỡ mình.

Hai người mới gặp nhau có hai lần, căn bản không có quan hệ nam nữ.

Sau đó là Tô Thị A Thập Lục, cũng giống như Vũ Nhu Tử, A Thập Lục chỉ gặp Tống Thư Hàng vài lần.

Tuy tình cảm giữa cô và cậu có phần phức tạp hơn so với Vũ Nhu Tử thuần khiết, nhưng... khả năng vẫn rất nhỏ.

Chương 329

Thiên Hà Tô Thị là một thế gia cực mạnh, thế lực không hề thua kém các môn phái đỉnh phong như Vô Cực Ma Tông.

Tô Thị A Thập Lục muốn gả cho ai không phải chuyện dễ dàng, nói gì đến chuyện gả cho Tống Thư Hàng đang ngây dại.

Ngoài ba cô nương này, trong tay mình còn một con Thông nương mọc trên Ngộ Đạo Thạch.

Nhưng Thông nương chỉ muốn cắn nát thịt cậu, nói gì đến chuyện gả cho cậu!

Cô ta có khi còn mong Tống Thư Hàng chết sớm ấy chứ.

Đợi đã, mình mất trí nhớ bốn năm, vậy Bạch tiền bối đâu rồi?

Chẳng lẽ ngay cả Bạch tiền bối cũng không có cách nào giải quyết chứng mất trí nhớ của mình, nên đã rời đi?

Bạch tiền bối có để lại lời nhắn gì không?

Đau đầu quá... thế mà lại mất trí nhớ tận bốn năm trời.

Đang lúc Tống Thư Hàng vô cùng khổ não thì cha Tống bước tới kéo cậu đã thay đồ xong đứng dậy. "Đi thôi con trai.

Hôm nay là ngày đại hỷ của con, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng có quậy phá gì đấy nhé." Cha Tống vỗ vai Tống Thư Hàng, nắm tay kéo cậu xuống lầu.

Tống Thư Hàng cười khổ đi theo cha xuống dưới.

Hôn lễ được tổ chức tại một đại giáo đường ở thành phố Ôn Châu.

Đúng vậy, Tống Thư Hàng không nghe nhầm đâu, chính là tòa đại giáo đường khổng lồ cực kỳ nổi tiếng đó.

Rất nhiều cặp đôi chọn nơi hùng vĩ này để làm lễ cưới.

Nhưng Tống Thư Hàng luôn cảm thấy mình tổ chức đám cưới trong đại giáo đường cứ có cảm giác sai sai thế nào ấy.

Trong trạng thái ngơ ngác, Tống Thư Hàng được cha đưa lên xe hoa, dưới sự tháp tùng của cha, cậu đến đại giáo đường.

Khi bước xuống xe, cậu thấy bên ngoài giáo đường đã chật kín người.

Có Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, Dương Đức phiên bản trưởng thành, còn có cả Gia Cát Trung Dương, Gia Cát Nguyệt... bên cạnh là chị em Lục Phỉ, đúng là cô dâu không phải Lục Phỉ rồi.

Ngoài nhóm bạn đại học, còn có những người bạn nối khố, hàng xóm láng giềng và rất nhiều người thân.

Khi thấy Thư Hàng xuất hiện, những người thân hữu này đồng loạt gửi đến lời chúc phúc chân thành nhất!

Men theo thảm đỏ trải dài, cha Tống dắt Tống Thư Hàng vào giáo đường.

Vì trạng thái của cậu hơi đặc biệt nên cần cha dắt tay.

Bước vào bên trong, Thư Hàng thấy càng nhiều thân bằng hảo hữu đứng chờ.

Đồng thời, đối diện là một cô gái mặc váy cưới trắng tinh, được một người đàn ông trung niên dìu đi về phía cậu.

Đầu cô dâu trùm khăn voan trắng, loại khăn này khá đặc biệt, không phải kiểu nhìn xuyên thấu mà là vải sa trắng kết hợp với từng chuỗi ngọc trai, che kín mít khuôn mặt cô gái, Tống Thư Hàng có căng mắt ra cũng không nhìn rõ diện mạo.

Tuy không thấy mặt nhưng thân hình cô gái này thật sự quá đỗi bốc lửa, đường cong chữ S hoàn mỹ, chỗ cần to thì to, chỗ cần thon thì thon.

Chỉ với thân hình này, chỉ cần nhan sắc không quá tệ thì chắc chắn là một mỹ nữ rồi.

Sẽ là ai đây?

Trong lòng Tống Thư Hàng tò mò cực độ...

Vị cô nương vẫn quyết định gả cho mình dù mình đã ngây dại suốt bốn năm này rốt cuộc là ai?

Hay là mình vô tình đóng vai hiệp sĩ đổ vỏ rồi?

Khi cô gái đến trước mặt, Tống Thư Hàng nén sự tò mò, đưa tay ra, giống như một chú rể đúng mực đón lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô dâu từ tay người đàn ông trung niên, nhẹ nhàng dìu lấy cánh tay cô.

Mẹ Tống vui mừng khôn xiết, cha Tống cũng lộ vẻ đầy an ủi.

Bản nhạc đám cưới vang lên.

Đùng ~ đùng đùng đùng ~~ Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay mềm mại như không xương của "vợ sắp cưới", hai người chậm rãi bước đến trước mặt vị mục sư chủ trì hôn lễ.

Có lẽ biết Tống Thư Hàng là người "ngây dại" nên vị mục sư này không hề nói một câu thừa thãi.

Không có đoạn kinh điển: "Dù sau này giàu sang hay nghèo hèn, dù khỏe mạnh hay ốm đau, con có nguyện bên người ấy mãi mãi không?" Cũng không hỏi: "Con có nguyện gả cho cậu ấy không?" hay "Con có nguyện cưới cô ấy làm vợ không?" Mục sư vừa lên đài liền ôm cuốn Kinh Thánh bắt đầu cầu nguyện chúc phúc cho đôi tân hôn, chúc họ yêu thương nhau trọn đời, bạc đầu giai lão...

Cầu nguyện vừa kết thúc, vẫn không có lời thừa, trực tiếp bước vào phần trao nhẫn cưới.

Mọi thứ được giản lược tối đa.

Tống Thư Hàng nén sự tò mò, trao nhẫn với cô dâu.

Chiếc nhẫn kim cương lớn lồng vào ngón tay cậu và cô dâu, tỏa sáng lấp lánh.

Ngay cả đến lúc này, trong lòng cậu vẫn thấy không chân thực chút nào.

Cảm xúc lúc này tóm gọn trong một câu: Đệt, mình cứ thế mà kết hôn rồi sao! "Nguyện Chúa ban phước cho hai con." Mục sư lớn tiếng chúc phúc.

Tiếp theo là khoảnh khắc quan trọng nhất.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, nhẹ nhàng vén tấm khăn voan đính đầy ngọc trai lên...

Để mình xem nào, người bằng lòng gả cho kẻ ngốc suốt bốn năm là mình, rốt cuộc là ai đây!

Vén nắp hộp sọ của bạn ra!

À không, vén khăn trùm đầu đỏ của bạn lên... cũng không đúng, là khăn voan trắng!

Khi vừa vén lên một chút, Tống Thư Hàng thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo, thanh tú trang nhã, chỉ trang điểm nhẹ nhàng, là một mỹ nhân xinh đẹp.

Tuy tổng thể có chút khí chất anh dũng nhưng giữa đôi lông mày lại có vẻ nhu hòa cực đẹp, lập tức trung hòa cái vẻ anh khí kia.

Nhìn khuôn mặt này, Tống Thư Hàng ngơ ngác, đây không phải bất kỳ cô gái nào trong ấn tượng của cậu?

Cô ấy là ai?

Tống Thư Hàng chỉ thấy khuôn mặt này có vẻ quen mắt, nhưng nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Đợi đã, không lẽ có liên quan đến ký ức "đảo thần bí" đã mất?

Hay là cô gái mình gặp trong bốn năm mất trí nhớ kia?

Đang lúc suy nghĩ, cậu chậm rãi vén khăn voan lên cao hơn...

Hử, cảm giác có chỗ nào đó không đúng.

Tóc đâu?

Tóc của cô dâu đâu rồi?

Đã vén khăn đến vị trí tai rồi mà vẫn không thấy một sợi tóc đen nào.

Vị trí này theo lý thuyết phải thấy mái tóc đen nhánh mượt mà của cô dâu chứ?

Cảm giác không ổn rồi.

Tống Thư Hàng vén khăn cao thêm chút nữa, vốn dĩ khăn voan khi vén lên có thể gài lên tóc cô dâu để rủ xuống phía sau trông rất đẹp.

Nhưng khi Thư Hàng vén lên, cái khăn voan này chẳng có tóc để mà bám vào, thế là bị vén sạch ra luôn.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cái đầu trọc lốc bóng loáng xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng.

Cộng thêm ánh đèn trong giáo đường rất sáng, cái đầu trọc này lập tức phản chiếu ánh sáng chói mắt.

Khụ...

Mái tóc đen nhánh mượt mà đã hứa đâu rồi?

Tống Thư Hàng luống cuống chụp lấy khăn voan, quàng lại lên đầu cô dâu.

Cô dâu xinh đẹp không hề hoảng hốt, khóe miệng vẫn giữ nụ cười bí ẩn, bình tĩnh thong dong. "Chúng ta hãy cùng chúc phúc cho đôi tân hôn này!" Tố chất tâm lý của vị mục sư quả là thượng thừa, ông dồn lực vỗ tay, kéo theo tất cả thân bằng hảo hữu trong giáo đường đồng loạt vỗ tay nồng nhiệt, dành tặng những lời reo hò và chúc phúc.

Đầu óc Tống Thư Hàng lúc này trống rỗng, chỉ còn hình ảnh cái đầu trọc bóng loáng đang từ nhiều góc độ khác nhau phóng ra những "tia sáng phản xạ" vào não mình, luồng sáng đáng sợ đó khiến cậu đờ người ra.

Một lát sau, cậu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Nhớ ra rồi!

Cậu nhớ ra đã gặp vị "vị hôn thê" này ở đâu rồi.

Vị này không phải là vị ni cô đại sư "Cửu Đăng" trong ký ức của Thông nương sao?

Tại sao cô ta lại đột nhiên xuất hiện trước mặt mình, còn kết thành phu thê với mình nữa?

Đùa gì thế, mình mới chỉ thấy cô ta trong mơ đúng một lần thôi mà?

Tuy rằng trong giấc mơ về ký ức của Thông nương, mình và Thông nương đã bị cô ta hành cho ra bã.

Nhưng đó chỉ là một giấc mơ thôi!

Tại sao cô ta lại chạy đến đây gả cho mình?

Đạo diễn ơi, kịch bản này ai viết thế, lôi ra trảm ngay đi, trảm xong còn phải quất xác nữa.

Không, đợi đã, để mình bình tĩnh lại.

Có khi nào mình gặp cô ta lúc ở trên "đảo thần bí" không?

Vì trong ký ức, trên người Thông nương có một sợi nhân quả nối liền mình, Thông nương và cô ta ở trên Thiên Không Chi Thành.

Sau đó, vì mình ở trên đảo thần bí đã hẹn ước trọn đời với cô ta?

Rất có khả năng, chết tiệt, tại sao ký ức trên đảo thần bí lại mất sạch thế này, giá mà để lại chút manh mối thì mình cũng không đến nỗi bị động thế này.

Trong đầu Tống Thư Hàng là một mớ hỗn độn.

Chương 330

Trước mặt cậu, từ đầu chí cuối, "vợ chưa cưới", à sai, bây giờ là "vợ đã cưới" đều không hề lên tiếng nói một câu nào.

Cứ thế, hôn lễ hoàn thành.

Tống Thư Hàng và "vợ" dưới sự hộ tống của người thân bạn bè tiến vào động phòng.

Lẽ ra phải có cảnh chú rể cô dâu ra ngoài mời rượu các thứ, nhưng vì Tống Thư Hàng có tiền sử "ngây dại" bốn năm nên mọi quy trình đó đều được lược bỏ.

Mọi người đều thông cảm.

Tiếp theo là động phòng?

Đây là nhịp điệu bắt mình phải hành lạc với cô dâu sao?

Có bị kiểm duyệt không đấy, dạo này quản lý nghiêm ngặt lắm?

Lúc này, người vợ cất tiếng dịu dàng: "Thư Hàng." "Ờ, tôi đây." Tống Thư Hàng cứng nhắc trả lời. "Xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim, chúng ta sinh con đi." Vợ cậu mặt không cảm xúc nhưng đôi má ửng hồng, vẻ mặt rất thẹn thùng. "Chuyện này... có hơi nhanh quá không?

Sinh con là chuyện cả đời mà." Tống Thư Hàng nuốt nước miếng: "Chí ít cũng phải để tôi làm rõ chuyện gì đã xảy ra trong bốn năm qua chứ?

Ví dụ như có phải trên đảo thần bí chúng ta đã xảy ra chuyện gì không?

Cô chắc cũng biết mà, tôi không có đoạn ký ức đó." "Những chuyện đó không phải vấn đề lớn, em có cả đời để giải thích cho anh, đừng nói nhiều nữa.

Nào, chúng ta nắm tay trước đã." Vợ cậu tháo đôi găng tay cưới trắng tinh, đưa bàn tay nhỏ nhắn về phía Tống Thư Hàng. "Nắm tay?" Tống Thư Hàng nghi hoặc tiến lên nắm lấy tay vợ. "Ừm, sau đó là có thể sinh con rồi." Vợ cậu nghiêm túc đáp. "Cái gì?" Tống Thư Hàng vẻ mặt không thể tin nổi. "Đây là quy định hiện hành mà, cho dù là động phòng thì chúng ta cũng không được làm chuyện gì khác đâu.

Sẽ bị kiểm duyệt đấy, cùng lắm thì chúng ta chỉ nắm tay nhau thôi, nắm xong rồi... là có thể sinh con." Vợ cậu thẹn thùng nói: "Đúng rồi, em định sinh con trai trước, sau đó mới sinh con gái." Đệt đệt đệt đệt đệt!

Tống Thư Hàng cảm thấy não mình sắp cháy khét đến nơi rồi.

Thời gian trôi qua nhanh như chớp.

Chỉ trong nháy mắt, mười tháng đã trôi qua.

Đúng vậy, không sai... là trong nháy mắt.

Sau khi Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay trắng trẻo của vợ, cậu chỉ vừa chớp mắt một cái, rồi cậu đã thấy mình xuất hiện trong phòng sinh ở bệnh viện.

Vợ cậu nằm trên giường với vẻ mặt yếu ớt, ánh mắt dịu dàng nhìn cậu đang ngây người.

Bên cạnh là cha mẹ Tống với nụ cười cực kỳ rạng rỡ.

Mẹ Tống cười hỉ hả: "Con trai đấy, ông nó ơi, là một đứa con trai.

Chúng ta có cháu đích tôn rồi." "Hả, thật chẳng dễ dàng gì, bà nhìn cái mũi đứa bé này xem, giống Thư Hàng y hệt.

Cái mặt nhỏ nhắn này, tròn trịa đáng yêu quá đi." Cha Tống khua tay múa chân phía trên mặt đứa bé, lại không dám thật sự chạm vào làn da của nó vì sợ làm đau cháu.

Tống Thư Hàng: "..." Đệt đệt đệt đệt đệt!

Thời gian tiếp tục trôi nhanh.

Lại chỉ trong nháy mắt, Tống Thư Hàng phát hiện con trai mình đã lớn, đã hai tuổi rồi.

Thằng bé đang cưỡi trên cổ cậu, hò reo vui vẻ.

Cậu ngơ ngác đứng ở sân sau, cùng con trai hái lá trúc.

Bên cạnh cậu, người vợ bí ẩn mỉm cười điềm tĩnh.

Cô ấy thế mà đã mọc ra một mái tóc đen mượt mà.

Không dài lắm, chỉ ngang vai nhưng rất đẹp!

Mái tóc dài đã xóa đi vẻ anh khí trên mặt cô, càng làm tăng thêm vẻ nhu hòa nơi mắt. "Thư Hàng." Người vợ điềm tĩnh dịu dàng nói: "Lại nắm tay cái đi, lần này thiếp thân muốn sinh một đứa con gái đáng yêu." Tống Thư Hàng: "..." Sau đó, cậu kiên quyết đưa tay ra, nắm chặt lấy tay vợ, bóp nhẹ một cái.

Tiếp đó, cậu chủ động nhắm chặt mắt lại.

Ừm, thời gian lại một lần nữa trôi qua, nhắm mắt rồi mở mắt, đã là mười tháng sau.

Cậu lại xuất hiện trong bệnh viện, đứa con trai ba tuổi vẫn cưỡi trên cổ cậu, đôi mắt tròn xoe nhìn mẹ trên giường.

Vợ cậu nằm yếu ớt nhưng đầy hạnh phúc: "Thư Hàng, lần này là con gái đấy, anh có thích con bé không?" Tống Thư Hàng: "..." Bên cạnh, mẹ Tống phát ra tiếng cười đắc ý: "Con gái, là con gái rồi.

Có cháu gái bế rồi nha." "Cháu gái tốt, cháu gái tình cảm, không nghịch như thằng anh nó." Cha Tống đứng một bên xoa tay, cẩn thận nhìn đứa bé trong tay mẹ Tống.

Đệt đệt đệt đệt đệt!

Tống Thư Hàng lại một lần nữa chủ động nhắm chặt mắt lại.

Lần này, khoảng thời gian nhảy vọt lớn hơn, tận ba năm.

Đứa con trai sáu tuổi đã đi học, đứa con gái ba tuổi đáng yêu được mẹ mặc cho bộ váy đẹp, buộc tóc đuôi ngựa dài, đi đôi ủng nhỏ xinh xắn, tay cầm bong bóng, đang dẫm nước chơi trong sân nhỏ.

Người vợ dịu dàng đứng một bên, mái tóc dài đã ngang eo. "Vẫn chưa kết thúc sao?" Tống Thư Hàng thầm thở dài, tuy không biết chuyện gì đang xảy ra nhưng thế giới trước mắt này rõ ràng có vấn đề.

Cậu lén cấu vào người mình, nhưng thế giới này không phải là mơ... "Ba ba, ba ba, ba không vui ạ?" Lúc này, cô con gái ba tuổi chạy tới, ôm lấy bắp chân Tống Thư Hàng, ngẩng đầu lên lộ ra đôi mắt to tròn đen láy. "Hả?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn con gái. "Nếu ba không vui, Tiểu Miêu cười cho ba xem một cái nhé, cười một cái là ba sẽ vui ngay đúng không ạ?" Nói xong, con gái nở một nụ cười rạng rỡ.

Đây chính là... nụ cười nữ thần mà.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy cả người mình như được chữa lành.

Trong một thoáng, cậu cảm thấy chỉ cần có con gái và con trai đáng yêu thế này, cho dù thế giới này đầy rẫy những điểm kỳ quái, cậu cũng có động lực để sống tiếp!

Có con gái thật tuyệt vời.

Tống Thư Hàng cúi người bế con gái lên.

Ngay khi cậu định tận hưởng chút tương tác giữa cha và con gái, ngắm nhìn vẻ đáng yêu của con thì đột nhiên, trước mắt tối sầm lại.

Khi ánh sáng trở lại, cậu đã xuất hiện trong một giáo đường khổng lồ quen thuộc.

Bên cạnh là cha mẹ Tống đã già đi trông thấy.

Cha Tống cảm thán: "Nhanh thật đấy, chớp mắt một cái mà Nhân Nhi đã sắp kết hôn rồi.

Cứ như mới hôm qua thôi, Thư Hàng ngây dại nhà mình vừa mới cưới vợ vậy." Mẹ Tống vẻ mặt bùi ngùi: "Thời gian chẳng đợi ai, chớp mắt một cái Nhân Nhi đã sắp có con.

Chúng ta sắp có chắt rồi đấy." Khốn khiếp, mình vừa định tận hưởng tương tác với con gái mà, sao tự dưng con trai mình đã sắp kết hôn rồi, bước nhảy thời gian này lớn quá rồi, trả lại con gái đáng yêu cho mình đây!

Ngoài ra, trong lời nói của cha Tống lúc nãy hình như có gì đó sai sai?

Nhân Nhi là con trai mình... nó chẳng phải mới sắp kết hôn sao?

Tại sao lại sắp có con luôn rồi?

Logic này không đúng!

Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã hiểu ra đáp án.

Chỉ thấy con trai mình là "Nhân Nhi" bước lên thảm đỏ, cô dâu đối diện mặc váy cưới lộng lẫy nhưng bụng lại lùm lùm...

Ăn cơm trước kẻng!

Đệt đệt đệt đệt đệt!

Vợ cậu nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang kích động của cậu, mỉm cười dịu dàng với cậu, lúc này tóc cô ấy đã dài đến tận đùi, thật dài!

Thế mà dám ăn cơm trước kẻng, đợi hôn lễ xong xuôi xem mình có đánh cho thằng nhóc này một trận không, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thở dài một tiếng, cậu cùng vợ vào giáo đường chuẩn bị tháp tùng con trai hoàn thành hôn lễ.

Nhưng ngay khoảnh khắc cậu bước ra một bước, cậu như thể xuyên không, dịch chuyển tức thời đến bên cạnh "cô dâu".

Lại có chuyện gì nữa đây?

Tại sao mình lại đột nhiên xuất hiện bên cạnh cô dâu, đóng vai cha cô dâu thế này?

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn sang bên cạnh, rồi thấy phiên bản phóng đại của con gái Tiểu Miêu đang khoác tay mình, mỉm cười đi bước trên thảm đỏ.

Cửa giáo đường mở ra, một chàng trai tuấn tú đi tới, ánh mắt thâm tình như nước nhìn về phía con gái Tiểu Miêu.

Đệt đệt đệt đệt đệt!

Cái khoảnh khắc đột ngột này, hóa ra là từ "con trai tôi lấy vợ" chuyển thẳng sang "tôi gả con gái".

Khốn khiếp, là con lợn nào dám ủi con gái Tiểu Miêu đáng yêu nhà mình hả!

Thằng nhóc kia, cậu lại đây cho tôi, tôi hứa là không đánh chết cậu đâu!

Đêm hôm đó, Tống Thư Hàng và vợ là Cửu Đăng cô nương trốn trong chăn cùng nhau khóc thành người lệ.

Tuy nhiên Tống Thư Hàng rất thắc mắc là tại sao mình lại phải rúc trong chăn thầm khóc thế này?

Từ khi nào mình lại nhập tâm sâu sắc vào cái thế giới kỳ quái này vậy?

Chương 331

Chẳng phải chỉ là những đoạn phim lướt qua thôi sao?

Nhưng nước mắt cứ không tự chủ được mà rơi xuống, cứ như thể cậu thực sự đã chung sống sớm tối với con trai con gái suốt hơn hai mươi năm vậy.

Cảm giác này thật sự rất vi diệu. *** Uù...

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy đầu nặng trĩu, cả người rùng mình một cái.

Cậu mở mắt ra thì thấy mình vẫn đang ngồi trong góc chùa, tay ôm cuốn kinh thư, trên mặt kinh đầy những vệt nước...

Đó là nước mắt của cậu sao?

Chuyện này là thế nào?

Tống Thư Hàng vội vàng lén lau nước mắt, mất mặt quá, một thằng đàn ông to xác mà lại ngồi trong góc chùa thút thít.

Lúc nãy là mơ sao?

Một giấc mơ rõ ràng nhưng đầy quỷ dị?

Hơn nữa, tại sao mình lại mơ thấy kết hôn với Cửu Đăng cô nương chứ?

Chẳng khoa học chút nào, dù là Vũ Nhu Tử, A Thập Lục hay thậm chí là Lục Phỉ đều thích hợp làm tân nương trong mộng của mình hơn Cửu Đăng cô nương nhiều chứ?

Chẳng lẽ là do sợi dây nhân quả nối với Thông nương kia đang giở trò?

Tống Thư Hàng lén nhìn về phía cái bàn, thấy Cửu Đăng cô nương không biết đã rời đi từ lúc nào. "Cô ấy rời đi khi mình đang ngủ mơ sao?" Tống Thư Hàng khép kinh văn lại, ngồi bệt xuống đất, tựa vào tường nghỉ ngơi.

Cảm giác sao mà cả người mệt mỏi rã rời thế này?

Đau nhức vô cùng?

Nghỉ ngơi một lúc lâu, thấy Cửu Đăng cô nương vẫn chưa xuất hiện, Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

Suy nghĩ một chút, cậu đi về phía sau chùa tìm Cửu Đăng cô nương.

Phía sau chùa, trong một căn phòng nhỏ.

Cửu Đăng cô nương đưa tay nhẹ nhàng gạt một cái trên đầu mình...

Mái tóc dài đến tận bắp chân rụng đầy xuống đất, mái tóc đen nhánh mượt mà rải rác khắp nơi.

Ba nghìn sợi phiền não lại một lần nữa bị cắt đứt.

Rất nhanh, cô lại trở về làm vị ni cô đại sư Cửu Đăng đầu trọc.

Tóc dài rụng xuống, cô chắp tay: "Hết thảy pháp hữu vi, như mộng huyễn bọt bóng, như sương cũng như điện..." Trong lúc tụng niệm, trước mặt cô xuất hiện một bàn tay đỏ rực hư ảo.

Giữa bàn tay đỏ rực đó là một quả cầu thủy tinh lung linh.

Trên quả cầu ẩn hiện dấu vết vận chuyển của dòng sông thời gian...

Dường như thời gian và không gian đều nằm trong tầm kiểm soát của bàn tay đỏ rực này!

Mà trong quả cầu thủy tinh đó đang phát đi phát lại từng hình ảnh, chính là tất cả những gì Tống Thư Hàng đã trải qua trong mơ.

Kết hôn, sinh con đẻ cái, bạc đầu giai lão, rồi con cái dựng vợ gả chồng...

Tất cả những hình ảnh đó chẳng lẽ là hư huyễn?

Không, không phải hư huyễn.

Từ mái tóc dài đến tận bắp chân của Cửu Đăng cô nương có thể thấy, tất cả những chuyện đã xảy ra không đơn giản là "hư huyễn".

Còn cảm giác đau nhức khó hiểu trên người Tống Thư Hàng cũng đang chứng minh điều đó.

Vậy là chân thực sao?

Nhưng dường như cũng không phải chân thực, ít nhất là đứa con trai Tống Nhân và con gái Tống Miêu xuất hiện trong mơ đều không có thực.

Đoạn trải nghiệm này rốt cuộc được tính là gì?

Rốt cuộc là thật hay giả?

Có thể khẳng định là đoạn trải nghiệm này không giống với "Chân thực hư ảo" có thể xuất hiện bên cạnh Thất phẩm Tôn giả, đó là hai sự tồn tại hoàn toàn trái ngược.

Đoạn kinh nghiệm này có lẽ có thể gọi là "Hư huyễn chân thực"?

Tóm lại, ngay cả người thân hành trải qua như Cửu Đăng cũng không giải thích rõ được vì cảnh giới của cô chưa tới. "Tâm nguyện năm đó đã liễu, ngươi đã nhìn thấu chưa?" Một giọng nam trầm đục vang lên bên tai Cửu Đăng.

Cửu Đăng rủ mắt, sắc mặt điềm tĩnh: "Tâm nguyện đã liễu, có điều một số người, sự, vật, chẳng những không nhìn thấu mà ngược lại cảm thấy càng thêm sương mù mờ ảo, càng thêm mê mang." Giọng nam trầm đục kia cười ha hả: "Câu trả lời thật kỳ lạ, Cửu Đăng, con có biết ta muốn hỏi thứ con 'nhìn thấu' là gì không?" Cửu Đăng mỉm cười đáp: "Không biết, con chỉ cần biết mình đã nhìn thấu cái gì là được rồi!" Nói xong, bộ tăng y màu xám trên người Cửu Đăng đột nhiên biến ảo.

Tăng y xám tan ra, hóa thành một bộ váy dài trắng tinh.

Đôi giày thảo dưới chân bùng lên ngọn lửa, hóa thành tro bụi.

Cửu Đăng cô nương chân trần dẫm trong hư không, trên đôi bàn chân ngọc ngà trắng trẻo tinh khiết đều có một đóa kim liên hiện ra, nâng đỡ lấy lòng bàn chân cô, khiến chân cô không chạm vào bùn đất.

Từ đó trở đi... dưới chân cô không dính một hạt bụi trần!

Khí thế trên người cô thăng lên đến cực hạn, chỉ cần cô muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy Kim Đan trong cơ thể làm trung tâm hóa ra một hồ linh khí.

Chỉ cần vượt qua thiên kiếp là có thể thăng cấp lên Lục phẩm Chân Quân!

Tuy nhiên, Cửu Đăng không vội thăng cấp.

Cô trước tiên nhẹ nhàng phẩy tay, mái tóc dài đầy đất bùng lên ngọn lửa, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

Đồng thời, bàn tay đỏ rực trước mặt cô cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Làm xong tất cả, Cửu Đăng cô nương mỉm cười quay người lại.

Cùng lúc cô quay người, Tống Thư Hàng vừa vặn xuất hiện ở cửa phòng nhỏ. "Cuối cùng cũng tìm thấy cô rồi, Cửu Đăng cô nương.

Ơ?" Tống Thư Hàng nhìn Cửu Đăng trước mắt, dụi dụi mắt.

Trước mắt cậu là một vị tiên tử mặc váy trắng đứng tĩnh lặng trong hư không, cô đi chân trần, dưới chân dẫm lên hai đóa hoa sen vàng.

Thân hình cô cực kỳ bốc lửa, dưới sự tôn lên của kim liên và váy trắng, toát ra một mùi vị thánh khiết.

Đáng tiếc... vị tiên tử này lại trọc đầu.

Cửu Đăng cô nương mặc váy trắng...

Tống Thư Hàng vô thức đồng nhất cô với Cửu Đăng mặc váy cưới trắng tinh trong mơ.

Cứ có cảm giác mình vẫn chưa tỉnh ngủ. "Đẹp không?" Cửu Đăng nhìn Tống Thư Hàng, nheo mắt cười lớn.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái: "Thật lòng là rất đẹp, thay bộ váy trắng này vào cứ như biến thành người khác vậy, suýt nữa làm mù mắt tôi." "Ha ha ha ha." Cửu Đăng cười lớn: "Hai chữ làm mù này dùng rất hay, ta rất thích!" Tống Thư Hàng lần này không thấy câm nín nữa, vô tình cậu đã hơi quen với sự lên cơn của Cửu Đăng cô nương rồi. "Thời gian không còn sớm nữa, anh ở trên Thiên Giới Đảo cũng được một thời gian rồi." Cửu Đăng cô nương cất tiếng: "Vốn dĩ ta còn muốn để anh ở lại Thiên Giới Đảo thêm một thời gian để làm tròn bổn phận chủ nhà.

Nhưng thật không may... cảnh giới hiện tại của ta đang rục rịch, sắp đột phá đến nơi rồi, không tiện giữ anh lại làm khách tiếp." "Không sao đâu, Cửu Đăng cô nương.

Cô đã giúp tôi rất nhiều rồi, tôi vô cùng cảm kích!

Nếu Cửu Đăng cô nương sắp đột phá cảnh giới thì tôi không làm phiền thêm nữa.

Xin Cửu Đăng cô nương chỉ dẫn hướng đi, tôi chuẩn bị một chút rồi sẽ rời khỏi Thiên Giới Đảo này." Tống Thư Hàng căn bản không dám khách khí với Cửu Đăng cô nương.

Vạn nhất khách khí thêm hai câu mà cô ấy giữ lại thật thì biết làm sao? "Không gấp." Cửu Đăng mỉm cười, búng tay một cái nói: "Trước khi tiễn anh đi, ta vừa hay có một thứ có thể mượn hoa dâng Phật.

Lấy con Thông nương trong túi anh ra đi, ba trăm năm trước nó lấy đi của ta một quyển «Phật Môn Sư Hống Công», hiện tại ta thấy khiếu huyệt ở miệng của anh đã sắp mở ra, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng.

Quyển «Phật Môn Sư Hống Công» này vừa hay có thể giúp anh một tay.

Thông nương, lấy 'Sư Hống Công' ra đi, ta chỉ dạy Tống Thư Hàng thì cũng tiện thể chỉ điểm cho ngươi một chút." Tống Thư Hàng lấy Thông nương từ trong túi ra.

Thông nương run rẩy, không biết lôi từ đâu ra một quyển công pháp.

Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn quyển công pháp này, đây chính là «Phật Môn Sư Hống Công», ừm... lại là công pháp Phật môn.

Cứ cảm giác công pháp Phật môn trên người mình hơi nhiều quá thì phải.

Nhưng để khai mở Khẩu Khiếu, liều luôn!

Cùng lắm thì sau khi mình bước vào cảnh giới 'Nhị phẩm', mình sẽ tẩy điểm kỹ năng, chuyên tâm học công pháp Nho gia và Đạo môn! *** Đông Hải, một con cá voi khổng lồ chậm rãi bơi trên mặt biển. "Hướng này là hướng Tây Nam sao?

Tống Thư Hàng đại khái sẽ ở đây." Bạch tôn giả thu lại trận pháp quái tượng, chỉ về hướng Tây Nam: "Đi thôi, lao về hướng đó!" Cá voi phun ra một cột nước, như có linh tính quay người bơi về hướng

Tây Nam. "Hướng này dù không tìm thấy Đảo Thần Bí thì cũng phải tìm thấy Tống Thư Hàng đi ra từ 'Đảo Thần Bí'." Bạch tôn giả lẩm bẩm.

Tốt nhất là để anh tìm thấy Đảo Thần Bí, anh tò mò về nơi đó lắm rồi! *** Ngay lúc này, trên một hòn đảo cô độc ở Đông Hải.

Một cô gái mặc váy đen, đi tất đen đang di chuyển nhanh nhẹn trên đảo, cô nhanh nhẹn như một con mèo nhỏ nhảy nhót trong rừng.

Phía sau, một người đàn ông lực lưỡng như bò mộng đuổi theo không buông: "Sở Sở cô nương, hòn đảo này bé tí tẹo, cô còn chạy đi đâu được chứ?

Hay là đầu hàng ba anh em chúng tôi đi, anh em tôi đều là những kẻ biết thương hoa tiếc ngọc, nhất định sẽ để cho cô một con đường sống." Bên trái gã đàn ông lực lưỡng là một gã có cánh tay cực dài, thân hình như vượn, tốc độ di chuyển trong rừng của gã còn nhanh hơn cả cô gái váy đen kia.

Bên phải là một gã như sói, bò bằng cả chân tay chạy như điên trên mặt đất.

Chương 332

Gã lạnh lùng trầm giọng nói: "Ngưu Nhị, đừng nói nhảm nữa.

Phân tán ra ép lên, đừng để ả đàn bà này chạy thoát.

Tuyệt đối không được để ả chạy về Sở tính thế gia." Nhận tiền của người thì phải trừ họa cho người.

Ba anh em gã nhận tiền để chặn thiên tài nhỏ tuổi 'Sở Sở' của gia tộc họ Sở này, tuyệt đối không được để cô quay về tham gia 'Đoạn Tiên Đài'.

Cô gái váy đen nghiến chặt răng chạy thục mạng.

Gã đàn ông lực lưỡng kia nói đúng là hòn đảo không lớn, nhưng đại dương bên ngoài lại mênh mông vô tận.

Cô cũng chẳng phải linh hồn bị 'hạn chế phạm vi hoạt động' mà cứ phải ở lỳ trên đảo này.

Chỉ cần thoát khỏi đảo xuống biển, lúc đó cá gặp nước, với tài bơi lội của mình, không lo không thoát thân được.

Vừa chạy về phía biển, cô gái váy đen vừa xé bớt gấu váy để quần áo không cản trở cử động dưới nước. "Viên Tứ, mau ngăn ả lại!" Gã đàn ông bò như sói hét lớn.

Gã có cánh tay dài dốc sức tăng tốc, nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với cô gái tên Sở Sở.

Nhưng Viên Tứ vẫn chậm vài bước.

Sở Sở cô nương đã tiếp cận biển, tung người nhảy xuống như một nàng tiên cá linh hoạt, nhanh chóng lặn mất tăm.

Hiển nhiên tài bơi lội của cô cực tốt...

Ngưu Nhị, Viên Tứ và gã như sói kia tuy cũng biết bơi nhưng tài bơi lội hoàn toàn không bằng cô gái này. "Vẫn để ả chạy xuống nước rồi, thật đáng tiếc, rõ ràng có cơ hội tận hưởng con bé đó mà." Ngưu Nhị đứng trên bờ ngoáy mũi.

Gã như sói trợn mắt, gã thực sự bó tay với tên Ngưu Nhị thiếu não này.

Tiếp đó, gã chạm tay vào thiết bị liên lạc bên tai: "Sa Cửu, Kình Bát, con bé đó xuống nước rồi, các anh đưa người đi bắt ả lại." Nói xong gã lại gõ gõ thiết bị liên lạc, đổi kênh: "Hồ Thập, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

Ngươi có thể chuẩn bị hành động.

Chúng ta sẽ cố gắng dồn con bé đó vào tuyệt lộ để tạo cơ hội cho ngươi.

Nhớ kỹ, cơ hội của ngươi chỉ có một lần, cố gắng lừa lấy bộ «Kiếm Quyết» đó từ con bé." Bộ «Kiếm Quyết» mà Sở tính thế gia có được khiến bọn gã cũng thèm đỏ mắt.

Đám người 'Hư Kiếm Phái' cứ tưởng mình phong tỏa thông tin tốt lắm, nhưng thực tế những thế lực biết Sở tính thế gia có được «Kiếm Quyết» đã có vài nhà rồi.

Chỉ là phần lớn những thế lực biết tin này đều là thế gia hoặc môn phái cực mạnh, họ căn bản chẳng thèm để ý đến một bộ kiếm quyết nhỏ nhoi.

Hư Kiếm Phái chính là cái môn phái nhỏ hẹp hòi luôn gây khó dễ cho Sở tính thế gia. *** Thiên Giới Đảo, bên ngoài chùa Cửu Đăng, gần biển hoa 'vẻ đẹp khuyết thiếu'. "Hống ~~" Một tiếng gầm thét vang lên, tiếng vang như sư tử gầm, chấn động màng nhĩ, khiến tim người ta thắt lại, nhiếp phục nhân tâm.

Đây chính là «Phật Môn Sư Hống Công».

Tống Thư Hàng dưới sự chỉ dạy của Cửu Đăng cô nương đã bắt đầu tu luyện công pháp này.

Lúc này cậu gầm lên một tiếng, đã thấp thoáng có phong thái của sư vương.

Cửu Đăng ngồi xếp bằng trong hư không, hai đóa kim liên nâng đỡ thân thể: "Rất tốt, mới dạy anh vài lần mà anh đã nắm vững yếu lĩnh của «Sư Hống Công».

Tiếp theo anh cần phải cần cù khổ luyện.

Ngoài ra, nếu lúc đột phá Khẩu Khiếu mà anh thức tỉnh được thiên phú của Khẩu Khiếu, phối hợp với Sư Hống Công sẽ đạt hiệu quả vượt trội." Nói xong cô lại nhìn sang Thông nương trên Ngộ Đạo Thạch cạnh Tống Thư Hàng: "Ngươi cũng thử xem." Trên mầm thông của Thông nương lộ ra một cái miệng nhỏ.

Sau đó cô cũng gầm lên một tiếng dài: "Meo ~" Tống Thư Hàng: "..." Cửu Đăng: "..." "Ngươi đang làm nũng đấy à?

Ta dạy ngươi là Sư Hống Công, gầm lên thật mạnh như sư tử cho ta!" Cửu Đăng cố gắng kiềm chế cảm xúc: "Cho ngươi thêm một cơ hội nữa, gầm to lên thật mạnh cho ta!" Thông nương trên Ngộ Đạo Thạch đung đưa theo gió, dường như đang lấy hơi.

Một lát sau, miệng nhỏ của Thông nương há ra: "Meo meo meo meo ~~~" Trên trán Cửu Đăng cô nương nổi đầy gân xanh. "Nghiêm túc cho ta, ta dạy ngươi là 'Sư Hống Công' chứ không phải 'Meo Hống Công'.

Ngươi còn học tiếng mèo kêu nữa là ta vặt cái mầm thông mới của ngươi đấy!

Cơ hội cuối cùng, học theo dáng vẻ của Thư Hàng, dùng tâm gầm lên một tiếng cho ta!" Cửu Đăng lộ nụ cười đáng sợ đe dọa.

Thân hình Thông nương run rẩy kịch liệt.

Sau đó mầm thông của cô đung đưa mạnh hơn chút nữa, lần này dường như cô đã tích tụ đủ sức mạnh: "Meo ô ~~ meo ô ~~ ô ô ô ~~" Kêu đến cuối cùng, Thông nương sắp khóc đến nơi rồi...

Trên trán Cửu Đăng, 'gân xanh nộ khí' nổi lên liên tiếp ba cái.

Tống Thư Hàng thấy vậy vội lên tiếng xin giùm Thông nương: "Khụ khụ, Cửu Đăng cô nương đừng giận.

Nhìn bộ dạng của Thông nương chắc chắn không phải cố ý đâu, hay là công pháp này không hợp với cô ấy?

Vả lại giờ thể hình cô ấy nhỏ quá, có lẽ khi nào cô ấy trở lại hình dáng con người thì sẽ nắm vững được «Sư Hống Công» này cũng nên?" Cửu Đăng day day trán: "Thôi bỏ đi, «Sư Hống Công» của Thông nương cứ để anh dạy sau này vậy.

Ta không quản nữa!" Tống Thư Hàng cười ngại ngùng, thu Ngộ Đạo Thạch và Thông nương lại.

Thông nương lập tức cảm động đến rơi lệ.

Cửu Đăng xua tay nói: "Được rồi, yếu lĩnh của «Sư Hống Công» ta đã dạy anh rồi, sau khi ra đảo anh hãy tự mình luyện tập cho tốt, nó có ích rất lớn cho việc anh phá mở 'Khẩu Khiếu'." Nói xong cô đứng dậy, kim liên nâng đỡ cô bay đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Cô đưa tay về phía Tống Thư Hàng: "Đi theo ta, ta đưa anh ra đảo." Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ xao động, cuối cùng cũng được rời khỏi Thiên Giới Đảo. *** Trên không trung Thiên Giới Đảo không biết từ bao giờ đã xuất hiện một vầng trăng đỏ khổng lồ.

Cửu Đăng nắm tay Tống Thư Hàng, chân dẫm kim liên, từng bước leo cao.

Mỗi bước cô bước ra, kim liên dưới chân biến mất, nhưng lại có một đóa kim liên mới nở rộ nơi chân cô hạ xuống.

Hoa nở hoa tàn, từng bước nở sen.

Ngầu quá đi mất, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đáng tiếc đây là công pháp Phật môn, sẽ bị trọc đầu.

Nếu không, một nam tử diện mạo nho sinh soái khí, chân dẫm hư không, mỗi bước một đóa sen vàng, thì tiêu sái biết bao? "Cửu Đăng cô nương, chúng ta sắp đi đến nơi thần bí nhất của Thiên Giới Đảo sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tiếp theo chắc là quy trình tự phong ấn ký ức?

Nhưng điều cậu tò mò là tại sao mỗi vị tiền bối trong nhóm đều cam tâm tình nguyện tự phong ấn ký ức để rời khỏi Thiên Giới Đảo?

Trên hòn đảo này ẩn chứa bí mật gì?

Khiến các tiền bối bằng lòng tự phong ấn ký ức, không tiết lộ bí mật về đảo? "Nơi chúng ta sắp tới mới là 'Thiên Giới' thực sự." Cửu Đăng cô nương mỉm cười đáp. 'Thiên Giới' thực sự?

Vậy là một nơi nào đó trên không trung sao?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khi bay lên càng cao, Tống Thư Hàng tình cờ nhìn thấy mấy điểm đen ở bìa rừng, chính là nhóm giáo sư đi xuống từ máy bay đã tách đoàn với họ. "Cửu Đăng cô nương, à thì... nếu có thể, cô có thể giúp chiếu cố đám người kia một chút được không.

Dù sao Thiên Giới Đảo này đầy rẫy nguy hiểm, họ đều là người phàm, ở trên đảo rất dễ gặp chuyện ngoài ý muốn." Tống Thư Hàng khẩn cầu.

Những gì cậu có thể làm bây giờ chỉ là xin Cửu Đăng chiếu cố mấy vị hành khách đó một chút.

Còn Cửu Đăng có chịu giúp không thì không phải chuyện cậu có thể ép buộc. "Yên tâm đi, ở Thiên Giới Đảo, những người bình thường này sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng đâu.

Có điều Thiên Giới Đảo sẽ không ép những người phàm này rời đi, chỉ khi họ tự mình tìm thấy cổ thành, muốn rời đi thì tự khắc sẽ có người dẫn dắt họ vào 'Tinh Không Chi Gia' để hoàn thành giao dịch rồi rời đảo." Cửu Đăng cô nương đáp.

Có câu trả lời của cô, Tống Thư Hàng thấy yên tâm hơn.

Hai người tiếp tục bay cao lên.

Cuối cùng... bay thẳng đến trước vầng trăng đỏ khổng lồ kia.

Và lúc này Tống Thư Hàng mới phát hiện đây chẳng phải vầng trăng đỏ gì cả, mà là một cửa động màu đỏ, một lối đi dài dằng dặc.

Trong lối đi tỏa ra ánh sáng đỏ, khi nhìn từ dưới lên mới lầm tưởng đó là một vầng trăng đỏ. "Vào thôi." Cửu Đăng cô nương đi đầu bước vào lối đi màu đỏ.

Tống Thư Hàng được cô nắm tay dắt vào.

Nói đi cũng phải nói lại, mình với Cửu Đăng cô nương nắm tay lâu thế này, cô ấy không có thai đấy chứ?

Phì phì phì phì!

Sau khi đi vào lối đi màu đỏ được khoảng hơn trăm mét, Tống Thư Hàng thấy trước mắt bừng sáng.

Hiện ra trước mắt cậu là một cảnh tiên thụy khí vây quanh, vạn đạo kim quang lấp lánh, tử khí mịt mù.

Phía trên tầng mây dày đặc là một cánh cổng khổng lồ vô cùng.

Cánh cổng đó màu xanh thẫm như làm bằng lưu ly; sáng loáng như khảm bằng bảo ngọc!

Trên cổng có một tấm biển, viết ba chữ [Nam Thiên Môn] tỏa sáng vạn trượng.

Chỉ có điều ba chữ này dường như do hai nét chữ khác nhau viết nên.

Chữ 'Nam' và một nửa chữ 'Thiên' là một kiểu nét chữ.

Nửa còn lại của chữ 'Thiên' và chữ 'Môn' lại là một kiểu khác.

Dường như ba chữ này từng bị ai đó chẻ làm đôi, sau đó có người bổ sung thêm một nửa.

Không chỉ ba chữ này, ngay cả cánh cổng khổng lồ tráng lệ kia cũng có rất nhiều dấu vết chắp vá.

Lúc đầu vì nó tỏa sáng vạn trượng nên dễ bị bỏ qua, nhưng nhìn kỹ có thể thấy rất nhiều thương tổn trên 'Nam Thiên Môn' này. "Nam Thiên Môn?

Chương 333

Nam Thiên Môn trong thần thoại Thiên Đình sao?" Tống Thư Hàng quay đầu nhìn trân trân vào Cửu Đăng cô nương.

Nam Thiên Môn cũng chẳng có gì ghê gớm, ở An Lạc có khối chỗ tên là 'Nam Thiên Môn'.

Nhưng Nam Thiên Môn trước mắt này khiến người ta không thể không liên tưởng đến Nam Thiên Môn trong truyền thuyết thần thoại về Thiên Đình.

Cộng thêm danh hiệu 'Thiên Giới Đảo' ở nơi này.

Chẳng lẽ Thiên Giới Đảo này chính là 'Thiên Đình' thống lĩnh trong ngoài ba giới, mười phương vạn linh trong truyền thuyết? "Chính là Nam Thiên Môn đó, nhưng lại không phải Thiên Đình trong thần thoại truyền thuyết mà anh biết." Cửu Đăng cô nương nhìn Thiên Đình tỏa sáng vạn trượng trước mắt, khẽ thở dài. "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tống Thư Hàng nhìn tòa Nam Thiên Môn trông có vẻ hư hại nghiêm trọng và được sửa chữa nhiều lần này, tò mò hỏi. "Mỗi vị tu sĩ khi đến đây đều hỏi câu này." Cửu Đăng cô nương nói.

Chẳng riêng gì tu sĩ, chỉ cần là người An Lạc biết về thần thoại truyền thuyết thì đều sẽ hỏi câu này thôi, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cửu Đăng cô nương thong thả kể: "Theo mô tả của tiền bối từng kể cho ta...

Thiên Đình nổ tung rồi.

Ừm, Thiên Đình trong miệng ta và Thiên Đình trong 'thần thoại' mà anh biết là hai thực thể hoàn toàn khác nhau.

Việc cùng xuất hiện 'Nam Thiên Môn' chắc chỉ là trùng hợp thôi."

Thiên Đình nổ tung rồi?

Cho dù sau đó Cửu Đăng cô nương đã giải thích Thiên Đình này không phải Thiên Đình trong thần thoại của Tống Thư Hàng, nhưng mấy chữ 'Thiên Đình nổ tung rồi' vẫn gây chấn động cực lớn cho Thư Hàng. "Nổ thế nào?" Cậu tò mò hỏi.

Đã gọi là 'Thiên Đình' thì dù không khoa trương như Cửu Trọng Thiên trong thần thoại, ít nhất cũng phải là một địa bàn rất lớn chứ?

Vụ nổ kiểu gì mà có thể thổi bay cả một 'Thiên Đình' trong nháy mắt?

Cửu Đăng trả lời: "Có rất nhiều thuyết, thuyết thứ nhất là vị Thiên Đế hùng mạnh năm xưa lập nên Thiên Đình đang nghiên cứu một loại đạo pháp đáng sợ, sau đó đạo pháp gặp trục trặc nên làm nổ tung cả Thiên Đình, nghe nói ngay cả bản thân Thiên Đế cũng bị nổ thành tro bụi!

Nhưng thực tế, các cường giả trong giới tu sĩ đều biết, mạnh như cấp bậc của Thiên Đế chắc chắn không thể biến thành tro bụi trong một vụ nổ được.

Tuy nhiên, bao nhiêu năm trôi qua Thiên Đế vẫn không bặt vô âm tín, khiến người ta cảm thấy có vấn đề lớn." Tống Thư Hàng: "..." Vô tình làm nổ tung cả Thiên Đình bằng đạo thuật đáng sợ, Thiên Đế cũng không tìm chỗ nào an toàn mà nghiên cứu sao?

Đây rõ ràng là nghiên cứu bom nguyên tử ngay trong sân nhà mình, ông ta thích tìm đường chết đến mức nào chứ? "Thuyết thứ hai là Thiên Đình bị mấy thế lực đáng sợ vây công, trong đó bao gồm 'Cửu U', 'Thú Giới', 'Quỷ Vực' vân vân.

Trong quá trình hỗn chiến giữa các bên, Thiên Đình bị nổ tung." Cửu Đăng giơ ngón tay thứ hai giải thích.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa, khả năng này mới phù hợp với thường lý chứ!

Trong đầu cậu không khỏi tưởng tượng ra cảnh yêu, ma, quỷ, quái, thú vây công Thiên Đình đầy hào hùng, cuối cùng Thiên Đình sụp đổ trong bi tráng, đó chắc chắn phải là đại cảnh tượng mang tầm sử thi! "Thuyết thứ ba là Thiên Đình bị 'Tân Thiên Đạo' ám toán, chỉ trong một đêm, đoàng một phát nổ tung, mọi phồn hoa trong quá khứ tan thành mây khói." Cửu Đăng giơ ngón tay thứ ba.

Nói xong cô lại nheo mắt hỏi ngược lại: "Vậy anh cảm thấy trong ba khả năng đó, khả năng nào gần với sự thật nhất?" Tống Thư Hàng thành thật lắc đầu: "Cửu Đăng cô nương, tôi chỉ là một người lao động bình thường mới tiếp xúc với tu chân có vài tháng, ngay cả 'Thiên Đình' cụ thể trông như thế nào còn chẳng biết, câu hỏi này tôi căn bản không trả lời nổi." "Thật nhạt nhẽo, thì cứ đoán bừa đi không được sao?" Cửu Đăng cô nương nói rồi buông bàn tay đang nắm chặt tay Tống Thư Hàng ra.

Lúc này Thư Hàng phát hiện mây mù dưới chân bỗng trở nên rắn chắc như thật, cậu có thể yên tâm đứng trên đó.

Cậu tò mò dẫm vài cái lên tầng mây rồi thuận miệng đáp: "Đoán bừa thì có ý nghĩa gì đâu...

Vả lại, so với ba khả năng kia, tôi quan tâm hơn đến điều thứ ba cô nói, cái 'Tân Thiên Đạo' đó là cái gì vậy?

Thiên đạo mà cũng có mới có cũ sao?" Từ thiên đạo đại diện cho chân lý tối thượng, bản nguyên, quy luật, nguyên lý, cảnh giới vân vân.

Tức là quy tắc của vạn vật, đạo lý của vạn vật.

Nó có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời với giới tu chân.

Nhưng cái kiểu tồn tại như Thiên Đạo mà cũng có phân biệt 'mới, cũ' sao?

Nếu Thiên Đạo cứ thay đổi xoành xoạch thì tu sĩ còn tu chân kiểu gì nữa?

Hôm nay 'ăn dưa hấu được trường sinh', ngày mai lại đổi thành 'ăn bí đỏ mới được trường sinh', ngày kia lại biến thành 'ăn bí xanh mới được trường sinh', tu sĩ chẳng phải bị xoay cho chết tươi sao? "Thiên đạo hằng cổ bất biến, nhưng người chấp chưởng ý chí Thiên Đạo từ xưa đến nay đã trải qua mấy lần thay đổi." Cửu Đăng đưa mắt nhìn về phía trước, nhàn nhạt nói: "Mục tiêu của tu sĩ chúng ta là trường sinh, tu đắc chân chính tự ngã, cuối cùng trấn áp chư thiên vạn giới, thừa kế thiên mệnh, trở thành duy nhất trong vạn giới, chấp chưởng ý chí Thiên Đạo.

Từ đó vượt qua trường sinh bất tử, đúc nên chân chính bất hủ, bất tử bất diệt.

Gần như có thể nói là lấy thân hóa thành 'Thiên Đạo'!" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Đã là chân chính bất hủ, bất tử bất diệt, vậy tại sao người chấp chưởng ý chí Thiên Đạo vẫn trải qua mấy lần thay đổi?" Cửu Đăng cô nương nhún vai nói: "Ai biết được?

Ta cũng chẳng hiểu, ta chỉ giống như một cái ống dẫn tiếng thôi, đang thuật lại cho anh những kiến thức mà ta nghe được từ tiền bối.

Anh hiểu được bao nhiêu thì tùy vào độ mở của não anh vậy." Tống Thư Hàng gật đầu, hỏi câu tiếp theo: "Vậy 'Tân Thiên Đạo' tại sao lại đối phó với Thiên Đình?" Cửu Đăng cô nương đột nhiên cười vui vẻ: "Chàng trai trẻ, câu hỏi này hay lắm!

Đây mới đúng là kiểu 'thuận theo đề tài mà hỏi' này.

Cách đối thoại trước đây của anh nhảy cóc quá, cứ không chịu hợp tác với phần miêu tả của ta.

Câu hỏi anh đưa ra cứ khiến ta thấy nghẹn ở cổ họng, không nói không được." Tống Thư Hàng: "..." "Khụ, tại sao 'Tân Thiên Đạo' lại đối phó với Thiên Đình chứ?

Đó là vì Thiên Đình lúc bấy giờ là thế lực mạnh nhất trong giới tu sĩ chúng ta.

Mà muốn đối phó với tu sĩ thì cái đầu tiên cần đánh sập tự nhiên là 'Thiên Đình' rồi." Cửu Đăng cô nương cảm thán. "Đánh sập tu sĩ, đánh sập Thiên Đình?

Tại sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhíu mày, đột nhiên tim cậu thắt lại: "Chẳng lẽ nói, Tân Thiên Đạo không phải là tu sĩ?" Thế giới này có tu sĩ tồn tại, cũng có yêu, ma, quỷ, quái vân vân tồn tại.

Nếu kẻ thừa kế thiên mệnh, trở thành duy nhất trong vạn giới, chấp chưởng ý chí Thiên Đạo là 'Tân Thiên Đạo' không phải tu sĩ, thậm chí còn có oán với tu sĩ, thì việc đánh sập tu sĩ trở nên hợp tình hợp lý. "Não anh nhảy số nhanh đấy." Cửu Đăng cô nương khổ sở mặt: "Anh cứ đoán ra đáp án ngay lập tức thế này khiến người phụ trách giảng giải như ta tụt hứng mất tám phần rồi." "Xin lỗi." Tống Thư Hàng quả quyết xin lỗi. "Anh đoán đúng rồi, kẻ trở thành 'Tân Thiên Đạo' không phải là tu sĩ.

Chúng ta thậm chí đến giờ vẫn không biết lai lịch của 'Tân Thiên Đạo', không biết chủng tộc hay phe cánh của nó.

Chỉ trong một đêm, 'Thiên Đạo' vốn thuộc về phe tu sĩ chúng ta đột ngột đổi người, đổi thành 'Tân Thiên Đạo'.

Nói ra thì đó đã là chuyện từ thời cổ xưa lắm rồi... nhưng những vị lão tiền bối còn sống sót trong giới tu sĩ hễ nhắc đến đoạn lịch sử đó đều lộ vẻ mặt không nỡ nhìn lại." Cửu Đăng cô nương buồn bực

nói.

Tống Thư Hàng day day thái dương.

Sao đột nhiên chủ đề lại trở nên nặng nề thế này?

Cảm giác như một nhân viên nỗ lực tăng ca làm việc, mong muốn được sếp khen ngợi thăng chức tăng lương, mà sếp cũng rất quý trọng nhân viên cần cù.

Nhưng ngay khi tương lai đang rực rỡ thì sếp đột nhiên đổi người, mà lại đổi thành kẻ có thù với nhân viên?

Hơn nữa cậu chỉ là một con gà mờ tu sĩ Nhất phẩm, biết được sự thực khủng khiếp này khiến tâm lý cậu bị chấn động mạnh.

Cửu Đăng cô nương vừa giới thiệu những chuyện xưa trong giới tu chân, vừa dẫn Tống Thư Hàng vào Nam Thiên Môn.

Sau khi vào trong, Tống Thư Hàng phóng tầm mắt nhìn ra, thấy một biển mây, trên biển mây có rất nhiều cung điện đang trôi nổi.

Nhưng phần lớn các nơi chỉ có nền móng chứ chưa có cung điện. "Nơi đây chính là Thiên Giới, đại tiền bối đang ở trong tòa cung điện thanh đồng sâu nhất kia." Cửu Đăng cô nương chỉ về phía sâu nhất của biển mây, nơi có một tòa cung điện thanh đồng khổng lồ. "Thiên Giới...

Thiên Đình.

Cửu Đăng cô nương, chẳng lẽ các cô muốn xây dựng lại Thiên Đình?" Tống Thư Hàng hỏi.

Ngữ khí của cậu khá khẳng định, phàm là ai nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này đều có thể đoán được Cửu Đăng và thế lực tiền bối đứng sau cô đang muốn xây dựng lại Thiên Đình! "Đúng vậy, chúng ta đang xây dựng lại Thiên Đình." Cửu Đăng không hề né tránh, đây vốn dĩ là những thông tin cô muốn Tống Thư Hàng biết.

Sau khi rời khỏi Thiên Giới Đảo, những ký ức này của Tống Thư Hàng sẽ tạm thời bị phong ấn.

Chỉ đợi đến một ngày nào đó trong tương lai, khi Tống Thư Hàng đưa ra một quyết định nào đó, phong ấn này sẽ tự động mở ra, cậu sẽ có thể ghé thăm Thiên Giới Đảo một lần nữa.

Đến lúc đó Tống Thư Hàng sẽ có cơ hội trở thành một thành viên của Thiên Giới Đảo... "Hóa ra là vậy, vì không thể để 'Tân Thiên Đạo' bên ngoài biết các cô đang xây dựng lại Thiên Đình, nên phàm là tu sĩ rời khỏi đây đều chọn cách tự phong ấn ký ức?" Tống Thư Hàng phỏng đoán. "Không đơn giản như vậy đâu." Cửu Đăng cô nương mỉm cười nói.

Chỉ dựa vào điểm đó thì không đủ để khiến các tu sĩ rời khỏi đây cam tâm tình nguyện phong ấn ký ức của chính mình.

Dù sao phong ấn ký ức rất dễ gây ra khiếm khuyết trong tâm linh, nếu tâm linh không hoàn thiện thì độ khó khi tu sĩ thăng cấp sau này sẽ tăng lên đáng kể. "Việc xây dựng lại Thiên Đình liên quan đến tương lai của mỗi vị tu sĩ đấy.

Anh muốn biết thì cứ đi hỏi đại tiền bối đi." Cửu Đăng cô nương vừa nói vừa dẫn Tống Thư Hàng đi ngang qua một tòa cung điện.

Trong một thoáng, Tống Thư Hàng như thể xuyên qua một lớp màn chắn vô hình, bước vào một thế giới khác. "Chân thực ảo tượng!" Tống Thư Hàng thốt lên.

Cảm giác này không thể sai được.

Cậu đã từng trải nghiệm 'Chân thực ảo tượng' của Bạch tôn giả, chính là cảm giác này. "Chính là chân thực ảo tượng, xem ra anh đã tiếp xúc với tu sĩ cấp bậc Tôn giả rồi nhỉ." Cửu Đăng mỉm cười:

"Ngoài ra, chân thực ảo tượng cũng chính là bí mật lớn nhất của Thiên Đình năm xưa." Trong lúc nói chuyện, Cửu Đăng dẫn Tống Thư Hàng tiếp tục tiến về phía trước, chẳng mấy chốc đã đến trước cửa tòa cổ điện thanh đồng.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Cậu đã quyết định sau khi vào cổ điện mình sẽ không nói nhiều, không hỏi nhiều, không tò mò.

Sau khi phong ấn xong ký ức là phủi mông rời khỏi Thiên Giới Đảo ngay.

Cứ có cảm giác nếu máu tò mò trỗi dậy là sẽ gặp chuyện cho xem. *** Ở một phía khác.

Trong rừng rậm trên Thiên Giới Đảo.

Vị giáo sư già đang cúi người cẩn thận cắt lấy một chiếc lá cây, rồi cẩn thận cất vào lòng với vẻ mặt đầy mãn nguyện.

Đúng lúc đó...

đột nhiên có một con quái vật khổng lồ như con giun đất từ dưới đất chui lên, ngoạm một cái nuốt chửng giáo sư già, cắn chặt lấy ông.

Máu tươi bắn tung tóe... vị giáo sư già thét lên thảm thiết.

Chương 334

Những hành khách phía sau ông sợ hãi ôm chặt lấy nhau, la hét, khóc lóc.

Ngay khi vị giáo sư già sắp mất mạng thì trên người ông đột nhiên bùng lên luồng sáng như ngọn lửa, một lát sau thân thể ông hóa thành những hạt ánh sáng rồi biến mất.

Phương pháp thứ ba để rời khỏi Thiên Giới Đảo: Chết một lần, được miễn phí hồi thành đưa về nhà.

Hơn nữa lúc đưa về còn được khuyến mãi thêm một phát đại thuật trị liệu cấp cao, khiến bạn từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài đều tràn đầy sức sống mới.

Tất nhiên, phát trị liệu này sẽ thu một khoản phí nho nhỏ, dù sao Thiên Giới Đảo cũng là nơi đề cao việc 'giao dịch tuyệt đối công bằng'.

Ừm, đây cũng chính là đáp án chính xác cho lời hứa 'người bình thường tuyệt đối không nguy hiểm đến tính mạng' của Cửu Đăng cô nương với Tống Thư Hàng.

Khi tiến lại gần tòa điện cổ bằng đồng xanh kia, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh, cái lạnh thấu tận xương tủy.

Cái lạnh này không phải là cái lạnh tự nhiên của thời tiết, mà là một loại linh lực thuộc tính băng hàn.

Khí huyết trong các khiếu huyệt của Tống Thư Hàng tự động sôi trào để chống lại cái lạnh này, lúc này cậu mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Cửu Đăng cô nương tiến lên một bước, đẩy cánh cửa đại điện bằng đồng ra.

Ngay sau đó, một dải sương giá lớn có thể nhìn thấy bằng mắt thường ập thẳng vào mặt, cứ như thể một kho lạnh vừa được mở ra vậy.

Tống Thư Hàng rùng mình một cái thật mạnh, chủ động khống chế khí huyết trong khiếu huyệt sôi lên để chống lại hàn ý: “Lạnh quá.

Đại tiền bối trong điện cổ đồng xanh này tu luyện công pháp thuộc tính băng hàn sao?

Thậm chí còn biến nơi này thành một cái tủ cấp đông thế này.” “Chỗ này lúc nào cũng vậy mà, hôm nay còn tính là ấm áp rồi đó, mấy lần trước ta tới đây, chỗ này còn kết thành băng vụn cơ.” Cửu Đăng cô nương đạp lên hoa sen vàng, bay đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Đồng thời, lòng bàn tay cô nhẹ nhàng vỗ một cái, luồng sương lạnh ập tới bị cô gạt sang hai bên: “Đi thôi, vào trong nào.” Có cô ở phía trước chắn bớt hàn ý, Tống Thư Hàng đứng sau lưng cảm thấy cơ thể ấm áp hơn nhiều.

Bên trong điện cổ đầy rẫy sương lạnh, tầm nhìn cực kỳ thấp.

Vì trong sương mù này chứa linh lực mạnh mẽ, dù Tống Thư Hàng đã mở Nhãn khiếu cũng chỉ có thể nhìn rõ vật thể trong vòng ba mét.

Cậu chỉ có thể đi sát theo Cửu Đăng cô nương, ngạn nhất nếu bị lạc, cậu sẽ bị cái lạnh trong điện đóng thành khối băng ngay.

“Đến rồi.” Đột nhiên, Cửu Đăng cô nương đang dẫn đường khẽ nói.

Cô dừng lại trước một cái bục nhỏ.

“Hắt xì!

Hắt xì!” Tống Thư Hàng liên tục hắt hơi mấy cái, ôm lấy cánh tay run lẩy bẩy.

“Há miệng ra.” Cửu Đăng cô nương cười nói.

Tống Thư Hàng ngoan ngoãn há miệng, sau đó cảm thấy một viên đan dược rơi vào miệng mình.

Đan dược này vừa vào miệng đã tan ra, sau đó cả người cậu ấm sực lên, khiến cậu không nhịn được mà rên rỉ một tiếng vì thoải mái.

Tống Thư Hàng hỏi: “Đây là đan dược gì vậy?” “Ngự Hàn Hoàn, cũng không hẳn là đan dược.

Nhưng khi đi thám hiểm ở một số bí cảnh hoặc động thiên lạnh lẽo thì lại khá hữu dụng.” Cửu Đăng cô nương nói.

Tống Thư Hàng không khỏi oán niệm nhìn cô một cái: “Cửu Đăng cô nương, nếu có loại thuốc tốt thế này thì cô nên đưa tôi dùng sớm hơn chứ, tôi vừa rồi run lẩy bẩy lạnh đến mức sắp thành chó luôn rồi.” “Ha ha ha, cụm từ ‘lạnh thành chó’ này hay đấy, ta rất thích!” Cửu Đăng cô nương giơ ngón tay cái lên tán thưởng!

“Hơn nữa, nếu ta cho cậu dùng sớm thì cậu sẽ hối hận đấy.” Cửu Đăng cô nương chỉ vào đám sương lạnh bên cạnh nói: “Tuy nó khiến cậu lạnh như chó, nhưng đối với cơ thể cậu lại là một loại tôi luyện, linh lực băng giá trong đó có thể tăng cường thể chất của cậu rất nhiều.

Thiếu niên à, khổ tận cam lai, phải chịu được khổ trong khổ mới thành bậc bề trên được!” “Hắt xì!

Hắt xì!” Tống Thư Hàng không trả lời được vì lại hắt hơi thêm hai cái nữa.

Rõ ràng đã uống Ngự Hàn Hoàn, trong người đang ấm áp, nhưng trước mặt đột nhiên lại có một luồng hàn ý thấu xương bao trùm lấy.

Tống Thư Hàng không nhịn được nhìn về phía nguồn phát ra hàn khí, chỉ thấy không biết từ lúc nào, trên cái bục nhỏ cách họ ba mét đã xuất hiện một bóng người mặc áo bào trắng.

Chiếc áo bào rộng thùng thình bao phủ toàn thân, trên mặt còn đeo một chiếc mặt nạ kim loại tinh xảo.

Ngoại trừ đôi bàn tay lộ ra ngoài ống tay áo, trên người vị này không còn chỗ da thịt nào bị lộ ra nữa.

Tống Thư Hàng không nhịn được nhìn kỹ đôi bàn tay của bóng người áo trắng, một bàn tay trắng trẻo như ngọc, bàn tay còn lại thì có màu đỏ rực.

“Thật ngại quá tiểu hữu, địa bàn của ta hơi lạnh một chút, mong cậu lượng thứ.” Bóng người áo trắng phát ra giọng nam trầm mặc.

Xem chừng đây chính là vị đại tiền bối mà Cửu Đăng đã nhắc tới.

Lúc này, một con thỏ lông dài chui ra từ dưới lớp áo bào trắng.

Bóng người áo trắng cúi người ngồi xuống, ôm con thỏ trắng lông dài vào lòng, bàn tay trắng như ngọc nhẹ nhàng vuốt ve nó.

“Chào tiền bối.” Tống Thư Hàng nói, lại tò mò nhìn chiếc mặt nạ kim loại trên mặt vị đại tiền bối.

Cậu luôn cảm thấy chiếc mặt nạ này có một sức hút kỳ lạ, khiến cậu rất muốn gỡ nó ra xem gương mặt của đại tiền bối trông thế nào.

Cửu Đăng ở bên cạnh khẽ vỗ vai Tống Thư Hàng: “Thiếu niên, đừng có nhìn chằm chằm vào mặt nạ của tiền bối...

Tiền bối từng tiếp xúc với huyền bí của ‘Trường Sinh’.

Với thực lực của cậu, dù có mặt nạ che chắn nhưng nếu nhìn chằm chằm vào mặt tiền bối quá lâu sẽ ảnh hưởng đến ‘Đạo tâm’ đấy.” Từng tiếp xúc với huyền bí của Trường Sinh?

Qua những cuộc trò chuyện trước đây với Cửu Đăng cô nương, cậu biết rằng đỉnh cao của tu sĩ là cảnh giới ‘Trường Sinh’.

Trên cả Trường Sinh, tiến thêm một bước nữa chính là gánh vác thiên mệnh, đúc thành bất hủ, trở thành ‘Tân Thiên Đạo’!

Thiên Đạo là duy nhất, trừ khi ‘Cựu Thiên Đạo’ mất tích một cách bí ẩn.

Nói cách khác, cảnh giới ‘Trường Sinh’ chính là đỉnh điểm của tu sĩ bình thường.

Vị đại tiền bối trước mắt này, tuy chỉ mới là ‘tiếp xúc qua’ huyền bí Trường Sinh chứ chưa đạt tới cảnh giới đó, nhưng chỉ cần nghe tới việc tiếp xúc với nó thôi cũng đủ biết vị này đáng sợ đến mức nào.

Tống Thư Hàng vội vàng dời mắt đi, không dám nhìn chằm chằm vào mặt vị đại tiền bối nữa.

“Xin lỗi Thư Hàng tiểu hữu, không thể dùng diện mạo thật để gặp cậu.” Giọng nói của đại tiền bối vẫn trầm mặc nhưng đã cố gắng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Xích Tiêu Tử đạo hữu vẫn khỏe chứ?” “Đại tiền bối, ngài biết Xích Tiêu Tử đạo trưởng sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn vị ‘đại tiền bối’.

“Xích Tiêu Tử đạo hữu và ta được tính là bạn vong niên, ta thấy cậu kế thừa đao pháp hỏa diễm đặc thù của ông ấy, ông ấy vẫn còn hoạt động trên thế gian chứ?” Đại tiền bối lên tiếng hỏi.

“Chắc là vẫn còn ạ.” Tống Thư Hàng đáp.

Ít nhất theo ký ức của ‘Thông nương’ và ‘tán tu Lý Thiên Tố’, ba trăm năm trước Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã trồng Thông nương, và còn thu nhận Lý Thiên Tố làm đệ tử vào một triều đại cổ nào đó.

Đại tiền bối khẽ gật đầu, cũng không hỏi thêm gì, chỉ cần biết người bạn già của mình còn sống là ông đã yên tâm rồi.

Xích Tiêu Tử đã chọn một con đường hoàn toàn khác với ông, đại đạo có ba ngàn lối, chẳng ai dám khẳng định con đường mình đi là tuyệt đối đúng, hay con đường của người khác là sai cả...

Đại tiền bối ngồi khoanh chân xuống đất, đặt con thỏ lông dài lên đầu gối, rồi nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, khi vào đây chắc cậu cũng đoán được bọn ta đang xây dựng lại Thiên Đình phải không?” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy cậu có muốn biết tại sao bọn ta phải mạo hiểm, lén lút xây dựng lại Thiên Đình ngay dưới mắt của ‘Tân Thiên Đạo’ không?” Đại tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lập tức lắc đầu lia lịa!

Sự tò mò có thể làm chết một con mèo đấy!

Cậu tuyệt đối không muốn tò mò, cậu chỉ muốn ngoan ngoãn bị phong ấn ký ức, rồi cuốn gói khỏi đảo Thiên Giới, về lại Trái Đất tiếp tục cuộc sống vui vẻ với Bạch tiền bối, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng thôi.

Nhưng ngay khi cậu đang lắc đầu điên cuồng, một đôi bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn đã giữ chặt đầu cậu lại, chỉnh cho nó ngay ngắn rồi dùng sức ấn xuống hai cái.

Là Cửu Đăng cô nương.

Đừng mà, tôi không muốn nghe đâu.

Có những chuyện biết càng nhiều thì càng nguy hiểm!

Tống Thư Hàng vùng vẫy hai cái nhưng thực lực chênh lệch quá lớn so với Cửu Đăng nên không thể thoát khỏi đôi bàn tay ấy.

“Là gật đầu nhé, vậy ta sẽ kể rõ cho cậu nghe nguyên nhân bọn ta mạo hiểm tái thiết Thiên Đình!” Đại tiền bối an ủi.

Này này...

Đại tiền bối, ngài bị mù sao?

Tôi là bị người ta cưỡng ép giữ đầu để gật đấy chứ!

Tống Thư Hàng thầm gào thét trong lòng nhưng không nói ra miệng, vì cậu biết dù có nói thì đại tiền bối cũng sẽ giả vờ điếc mà không nghe thấy.

Đối phương rõ ràng là muốn cưỡng ép cậu tham gia khóa học ‘Bí mật tái thiết Thiên Đình’ này rồi.

“Dù sao thì phần ký ức này cũng sẽ bị phong ấn tạm thời, cậu cứ nghe đại tiền bối lải nhải một lát đi.

Ở đảo Thiên Giới này cả năm trời ông ấy mới có dịp giải thích vài lần, không cho ông ấy lải nhải thì ông ấy phát điên mất.” Lúc này, Cửu Đăng cô nương truyền âm nhập mật, cười hi hi nói: “Nghe ông ấy lải nhải xong, kiểu gì ông ấy cũng cho chút lợi ích.

Nếu cậu có thể vứt bỏ liêm sỉ, lát nữa phối hợp vỗ tay khen ngợi gì đó thì lợi ích còn nhiều nữa.” Nói xong, Cửu Đăng cô nương buông đôi tay đang giữ má Tống Thư Hàng ra, ngồi khoanh chân trên hoa sen vàng bay lơ lửng bên cạnh cậu.

“Lợi ích sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, thứ mà Cửu Đăng cô nương coi là ‘lợi ích’ thì chắc chắn không tệ đâu nhỉ?

Nếu có thể nhận được món hời lớn thì liêm sỉ với chả tiết tháo gì đó, cứ ném đi cho xong!

Dù sao mấy thứ đó chỉ cần ngủ một giấc dậy là lại hồi phục đầy đủ thôi.

“Khụ khụ.” Lúc này, đại tiền bối trên bục dẫn giọng ho hai cái.

Cái điệu bộ này khiến Tống Thư Hàng nhớ tới mấy vị lãnh đạo ở trường mỗi khi lên phát biểu, lúc nào cũng ho hai tiếng rồi bảo: “Tôi xin nói ngắn gọn vài câu.” “Ta xin tóm tắt ngắn gọn vài câu thế này.” Quả nhiên, đại tiền bối nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” “Đầu tiên ta hỏi tiểu hữu một câu, cậu có biết tại sao tất cả công pháp tu chân, dù là loại nào, cũng chỉ có thể tu luyện đến cửu phẩm Kiếp Tiên, mà không có công pháp nào tu luyện đến cảnh giới Trường Sinh không?” Đại tiền bối vuốt ve lông thỏ, giọng nói đầy từ tính.

“...” Tống Thư Hàng im lặng.

Một lúc sau, cậu nhắc nhở: “Đại tiền bối, ngài hỏi sai người rồi.

Tôi chỉ là một tu sĩ nhất phẩm nhỏ bé, ngay cả công pháp nhị phẩm tôi còn chưa từng chạm qua.

Thế nên tôi hoàn toàn không biết công pháp cấp cửu phẩm nó tròn méo ra sao nữa.” Đại tiền bối nghe xong thì đờ người ra.

Sau đó ông đưa tay chỉ trỏ vào không trung vài cái, dường như đang lật một cuốn sách vô hình nào đó?

“Khụ khụ, ngại quá.

Lật nhầm bản thảo rồi, cái này là bản thảo dành cho tu sĩ lục phẩm trở lên.” Đại tiền bối ho khan, nói rồi lại liên tục lật thêm mấy trang vô hình nữa.

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Bản thảo phát biểu?

Đại tiền bối, ngài trưng ra cái bộ dạng cao thâm khó lường như thế mà hóa ra là đang đọc bản thảo sao?

Để lải nhải vài câu mà có cần phải đầu tư đến mức này không hả!

“Khụ, nhưng câu hỏi vừa rồi, cậu có suy đoán hay cách nhìn nhận gì không?” Đại tiền bối cố giữ thể diện, hỏi tiếp.

Chương 335

“Cách nhìn nhận hay suy đoán sao?” Tống Thư Hàng xoa xoa cằm, mấy người trên đảo Thiên Giới này ai cũng thích bắt người khác suy đoán thế nhỉ?

Nghĩ một lát, Tống Thư Hàng đáp: “Được rồi, nếu chỉ là suy đoán thì tôi đoán xem nhé...

Có phải là cảnh giới cuối cùng không thể dựa vào những công pháp cố định để luyện thành?

Mà cần phải tự mình ngộ ra đúng không?” “Ví dụ như chiêu thức thần kiếm bát thức gì đó danh chấn thiên hạ, bên ngoài gọi là bát thức nhưng thực tế kiếm phổ tổ truyền chỉ có thất thức, chiêu cuối cùng phải dựa vào việc người luyện dựa theo bảy chiêu trước để đúc kết, lĩnh ngộ ra chiêu thứ tám của riêng mình?” Tống Thư Hàng đoán mò.

Tuy chưa từng chạm vào công pháp cửu phẩm nhưng cậu đã đọc rất nhiều tiểu thuyết tu chân, huyền huyễn, xem phim ảnh rồi!

Tống Thư Hàng cảm thấy trí tưởng tượng của mình cũng bay xa lắm!

“...” Đại tiền bối im lặng một hồi: “Xin lỗi, coi như ta chưa hỏi câu đó đi.” Sau đó, ngón tay đại tiền bối lại lật lật trong không trung, giọng nói trầm mặc vang lên.

Vì đã bị Tống Thư Hàng phát hiện mình đang đọc bản thảo, ông ta quyết định công khai lật bản thảo luôn!

Tống Thư Hàng: “...” Đại tiền bối, ngài thẳng thắn quá, tôi khó khăn lắm mới đoán một lần, ngài làm vậy đau lòng tôi lắm đấy.

“Khụ, thực ra sở dĩ từ cửu phẩm Kiếp Tiên trở đi không có công pháp nối tiếp, là bởi vì cửu phẩm Kiếp Tiên đã là giới hạn của tu sĩ.

Nếu Thiên Đạo không có chủ, thì sau Kiếp Tiên sẽ là lúc quần hùng nổi dậy, tranh đoạt thiên mệnh!” “Chỉ cho đến khi một vị Kiếp Tiên có ‘thiên mệnh chi tư’ quét sạch mọi đối thủ, đứng trên vạn người, vô địch thiên hạ.

Vị ấy trấn áp vạn cổ, gánh vác thiên mệnh, đúc thân bất hủ, nắm giữ Tân Thiên Đạo.

Nói cách khác, sau Kiếp Tiên chính là Thiên Đạo!” “Vậy vấn đề nằm ở đây...

Nếu thế gian này Thiên Đạo đã có chủ, thiên mệnh chỉ có một, những người khác chỉ có thể dừng bước ở cảnh giới Kiếp Tiên.

Kiếp Tiên tuy mạnh, dù là giới hạn của tu sĩ, tuổi thọ hàng triệu năm, nhưng Kiếp Tiên không phải vĩnh hằng bất hủ, Kiếp Tiên vẫn sẽ chết!” Đại tiền bối giảng giải đầy nhiệt huyết, nếu không phải có mặt nạ che lại, Tống Thư Hàng nghi ngờ nước bọt của ông ấy sẽ phun chết mình mất.

Chỉ là đọc bản thảo thôi mà đại tiền bối.

Có lẽ bản thảo này ông đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần rồi, vậy mà vẫn giữ được sự phấn khích này, thật là đáng quý.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng mặt Tống Thư Hàng lại tỏ vẻ đầy kích động, nhiệt tình vỗ tay.

Tiết tháo cái gì đó, nếu cần thì cứ ném đi thôi.

Vẫn là câu nói đó, tiết tháo thôi mà, ngủ một giấc là lại đầy.

Nhắc tới ngủ, Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn sang Cửu Đăng cô nương bên cạnh.

Chỉ thấy Cửu Đăng cô nương mặt mũi nghiêm túc, hai đóa sen vàng nâng đỡ thân hình áo trắng, trông thật thiêng liêng và xinh đẹp.

Thế nhưng Tống Thư Hàng có thể thấy đôi mắt cô không hề có tiêu cự, khóe miệng còn ẩn hiện một vệt chất lỏng trong suốt.

Đây chính là thần kỹ của học sinh dốt: ngủ mở mắt, cô ấy đã ngủ say sưa từ đời nào rồi.

Vừa rồi cô ấy ra sức giữ đầu bắt mình gật lấy gật để, không phải là để gài bẫy mình, bắt mình vỗ tay thu hút sự chú ý của đại tiền bối để cô ấy được yên tĩnh ngủ chứ?

Tống Thư Hàng đột nhiên ngộ ra.

Có Tống Thư Hàng vỗ tay cổ vũ, đại tiền bối càng thêm hưng phấn.

“Vì vậy, các Kiếp Tiên thời thượng cổ bắt đầu điên cuồng tìm kiếm phương pháp, tìm kiếm cách để trong điều kiện Thiên Đạo đã có chủ, bản thân vẫn có thể tiến thêm một bước, đạt tới pháp môn ‘trường sinh bất tử’.

Không cầu bất hủ, chỉ cầu trường sinh.” “Các Kiếp Tiên thượng cổ đã nghiên cứu ra rất nhiều phương pháp, nhiều vị Kiếp Tiên mạnh mẽ có ‘thiên mệnh chi tư’ đã khai phá ra ‘Đạo’ của riêng mình.

Những vị này nếu trong tình huống ‘Thiên Đạo vô chủ’ đều là những thiên tài đủ năng lực tranh đoạt thiên mệnh, nắm giữ Thiên Đạo!

Giống như người bạn già Xích Tiêu Tử của ta, ông ấy là thiên tài chắc chắn sở hữu ‘thiên mệnh chi tư’ duy nhất mà ta từng gặp, ngay từ khi còn ở bát phẩm Huyền Thánh, ông ấy đã thực hành ‘Trường sinh chi đạo’ của mình rồi.

Nhưng đáng tiếc, Trường sinh chi đạo do các vị này khai phá đa phần chỉ phù hợp với bản thân họ.” Nói đến đây, đại tiền bối cuối cùng cũng gấp cuốn ‘bản thảo’ vô hình lại, bắt đầu diễn thuyết không cần kịch bản.

“Còn ta, tư chất ngu dốt.

Sống hoài bao nhiêu năm mà vẫn không thể bước ra con đường thực hành Trường sinh chi đạo của mình.

Cuối cùng, ta đã hướng mắt về phía Thiên Đình.” “Nói đến đây chắc cậu cũng đoán ra rồi.

Thiên Đình viễn cổ chính là Trường sinh chi đạo của Thiên Đế!

Toàn bộ khung sườn của Thiên Đình là do Thiên Đế dùng ‘Chân thực huyễn tượng’ kết hợp với vô số thiên tài địa bảo mà cấu thành.

Sau đó, có rất nhiều cường giả từ thất phẩm Tôn giả trở lên gia nhập dưới trướng Thiên Đế, dùng Chân thực huyễn tượng của chính họ để bổ sung, hoàn thiện Thiên Đình viễn cổ, cùng nhau xây dựng nên Thiên Đình.” “Chân thực huyễn tượng tuy là vật hư ảo nhưng lại có đầy đủ các đặc trưng chân thực.

Sau khi Thiên Đình được xây dựng thành công, nó siêu thoát ra ngoài vạn giới, độc lập tự thành một giới, không bị Thiên Đạo ảnh hưởng.

Sau khi không còn bị Thiên Đạo ảnh hưởng, Thiên Đế đã hoàn thiện được Trường sinh chi đạo của mình.

Không chỉ ông ấy, mà những tu sĩ mạnh mẽ đầu quân dưới trướng ông ấy đều có cơ hội tiếp xúc với huyền bí Trường Sinh và có tư cách thăng tiến lên cảnh giới Trường Sinh.

Nói thật lòng, Thiên Đế không hổ là thiên tài số một dưới trướng Thiên Đạo từ xưa đến nay, Trường sinh chi đạo của ông ấy không bị giới hạn ở cá nhân mà là hải nạp bách xuyên.

Ông ấy và Thiên Đình là một, thành viên gia nhập Thiên Đình càng nhiều, càng mạnh thì Thiên Đình càng mạnh; Thiên Đình càng mạnh thì Thiên Đế càng mạnh!” Nói đoạn, đại tiền bối nhẹ nhàng vuốt ve con thỏ trong tay, trầm mặc thở dài một tiếng.

“Cơ hội tiếp xúc huyền bí Trường Sinh sao?” Tống Thư Hàng không khỏi nhìn đại tiền bối kỹ hơn một chút.

Đại tiền bối nhìn lại Tống Thư Hàng, bật cười: “Đúng là một cậu nhóc tinh tế.

Đúng vậy... ta từng là một thành viên của Thiên Đình.

Thế nên may mắn thay, khi còn ở cảnh giới thất phẩm Tôn giả, ta đã được tiếp xúc với huyền bí Trường Sinh.

Lúc Thiên Đình bị hủy diệt, chuyện đó xảy ra chỉ trong một đêm, khi đó có rất nhiều thành viên Thiên Đình đang ở bên ngoài nên tránh được kiếp nạn đó, ta là một trong số họ.

Nhưng không ai trong chúng ta biết rốt cuộc sự sụp đổ của Thiên Đình là do đâu.” Tống Thư Hàng gật đầu như đã hiểu.

Từng là thành viên của Thiên Đình, lại nắm giữ được một phần hậu duệ của Thiên Đình xưa, hèn chi đại tiền bối lại nghĩ đến việc đi theo con đường tái thiết Thiên Đình đầy gian nan này.

Lúc này, Cửu Đăng cô nương ở bên cạnh đưa tay lau nước miếng: “Cuối cùng cũng giảng xong rồi à?” “Ngủ ngon chứ?” Đại tiền bối lên tiếng, nhưng giọng nói của ông đột nhiên biến thành giọng của Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng không khỏi sờ sờ cổ mình, khoảnh khắc vừa rồi nếu không chắc chắn bản thân không hề mở miệng nói chuyện, cậu đã nghi ngờ chính mình vừa phát ra tiếng rồi.

“Vâng, ngủ khá ngon ạ.” Cửu Đăng cô nương vẫn còn trong trạng thái mơ màng, nghe thấy giọng Tống Thư Hàng thì theo bản năng đáp lời.

Nhưng vừa trả lời xong, cô đột ngột tỉnh táo hẳn lại.

Cô quay ngoắt đầu lại, thấy Tống Thư Hàng đang sờ cổ với vẻ mặt kỳ quái.

Cửu Đăng cô nương lập tức nhăn mặt, uể oải quay đầu lại, nhìn đại tiền bối với vẻ đáng thương.

“A ha, muộn rồi.” Đại tiền bối cười nhẹ một tiếng.

Sau đó, ông búng tay một cái.

Một luồng lực vô hình tác động lên người Cửu Đăng cô nương.

“A a a a...

á.” Cửu Đăng phát ra một tiếng thảm thiết rồi bị bắn bay đi mất, tốc độ nhanh đến mức không thấy bóng dáng.

Tiếng kêu của cô vừa dứt thì người cũng đã bị tống ra khỏi điện cổ đồng xanh, biến mất không sủi tăm.

“Tuyệt đối không được ngủ gật trong giờ ta giảng bài, cái con bé này mãi không chịu nhớ.

Nó cái gì cũng tốt, mỗi tội là không chịu nhớ lâu.” Đại tiền bối lầm bầm.

Tống Thư Hàng thầm nuốt nước miếng.

“Được rồi nhóc con, lải nhải cũng xong rồi.

Cũng đến lúc tiễn cậu rời đảo.” Đại tiền bối đứng dậy, lục lọi trên người con thỏ lông dài.

Sau đó, ông lấy ra một mảnh vải có vẽ phù văn, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy mảnh vải, hỏi: “Đây là pháp thuật phong ấn ký ức ạ?” Khi cậu nhận lấy mảnh vải này, đột nhiên mắt cậu sáng lên.

Những phù văn trên mảnh vải biến thành vô số phù văn nhỏ chui vào não bộ cậu.

Những phù văn này kết hợp lại chính là một pháp thuật ‘phong ấn ký ức’.

Nhưng pháp thuật này đang ở trạng thái ‘chờ kích hoạt’, chỉ chờ Tống Thư Hàng chủ động kích hoạt nó để phong ấn ký ức.

“Mảnh phù văn này cho cậu cơ hội tự phong ấn ký ức một lần.

Trong pháp thuật phong ấn có ẩn giấu một cơ duyên giải phong.

Sau khi cậu kích hoạt nó, nó sẽ phong ấn toàn bộ ký ức của cậu sau khi lên đảo.” Đại tiền bối giới thiệu: “Còn cơ duyên để giải khai ‘tự phong ấn’ thì phải xem cậu có duyên gặp được hay không thôi.” “Cuối cùng, coi như báo đáp việc cậu chịu ngồi nghe ta lải nhải lâu như vậy, đưa mảnh da rắn Nhất Thốn Chỉ Xà của cậu cho ta đi.

Ta sẽ đích thân chế tác cho cậu một cái ‘túi thu nhỏ’ loại nhỏ.” Đại tiền bối mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thì mắt sáng rực.

Nghe tiền bối lải nhải nãy giờ cuối cùng cũng có thu hoạch.

Cậu tuy có da rắn Nhất Thốn Chỉ Xà nhưng muốn tìm người chế thành túi chứa đồ thì không dễ chút nào, chắc chắn phải trả giá rất lớn.

Có khi trong một thời gian dài cậu cũng chẳng có nổi một cái túi chứa đồ của riêng mình.

Đề nghị giúp đỡ của đại tiền bối thật đúng ý cậu.

Thế là Tống Thư Hàng vội lấy cái hộp Cửu Đăng cô nương đưa cho, giao cho đại tiền bối.

Đại tiền bối lấy mảnh da rắn ra, hai tay chắp lại.

Con thỏ lông trắng trong lòng ông há miệng, liên tục nhả ra mấy loại dược liệu, hòa vào trong lòng bàn tay đại tiền bối.

Những phù văn pháp thuật biến ảo liên tục trong tay ông.

Một lát sau, đại tiền bối đưa tay ra, một cái ví tiền hình con thỏ đáng yêu xuất hiện.

“Lâu rồi không luyện pháp khí cấp thấp thế này, tay chân hơi vụng.” Đại tiền bối đắc ý đưa cái ví hình con thỏ cho Tống Thư Hàng: “Bóp vào trận pháp ở tai bên trái, truyền khí huyết chi lực vào, rồi áp cái ví vào món đồ cậu muốn thu nhỏ là có thể thu nó vào trong túi.” Tống Thư Hàng run rẩy đón lấy cái ví.

“Tiền bối... sao lại là hình con thỏ ạ?” Tống Thư Hàng rụt rè hỏi, nếu được cậu muốn đổi sang ví hình cá sấu, hoặc ví nam bình thường cũng được.

Cái ví thỏ con đáng yêu thế này cậu hơi khó chấp nhận.

“Bởi vì, ta rất thích thỏ mà.” Đại tiền bối trầm giọng đáp.

Tại Đông Hải, trên lưng một con cá voi khổng lồ.

“Tìm thấy manh mối rồi!” Bạch Tôn Giả mắt sáng rực.

Chương 336

“Quả nhiên chỉ cần ta chân tâm muốn tìm thì nhất định sẽ tìm được đảo thần bí.” Bạch Tôn Giả đầy tự tin.

Ông lần theo trận pháp quẻ tượng, đi tới một vị trí đặc thù trên Đông Hải.

Sau đó, thần niệm của Bạch Tôn Giả lan tỏa ra, đâm vào hư không, cuối cùng lờ mờ chạm tới tọa độ của ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ trên người Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả đã tìm thấy vị trí của Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, lúc này trạng thái của Tống Thư Hàng có chút kỳ quái.

Cảm giác như không ở trong thế giới này, mà đang ở trong một không gian hư ảo.

“Cảm giác này là Chân thực huyễn tượng sao?” Bạch Tôn Giả lầm bầm.

Nói cách khác, trên đảo thần bí ít nhất có một vị cường giả cấp bậc Tôn giả trở lên trấn giữ.

Thông qua tọa độ Vạn Lý Phi Độn Thuật, Bạch Tôn Giả lờ mờ cảm nhận được Tống Thư Hàng rất bình tĩnh, dường như không bị tổn thương.

“Vậy thì làm sao để đến bên cạnh Tống Thư Hàng đây?” Bạch Tôn Giả suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới hai thanh ‘Phi kiếm dùng một lần bản 0.04’ từng đuổi theo tọa độ của Tống Thư Hàng rồi biến mất.

Lúc đó Đậu Đậu và tiểu hòa thượng bị chặn lại bên ngoài đảo thần bí, nhưng phi kiếm dùng một lần lại không bị cản trở mà bay thẳng vào trong.

Có lẽ dùng phi kiếm dùng một lần có thể mở ra một con đường dẫn tới chỗ Tống Thư Hàng.

Với thực lực của Bạch Tôn Giả, ông có thể nắm bắt cơ hội trong chớp mắt đó để bám theo phi kiếm, độn tới cạnh Tống Thư Hàng.

Hay là thử xem sao?

Thế nhưng lúc này đang ở giữa đại dương mênh mông, tìm đâu ra cành cây để làm dược liệu cho phi kiếm dùng một lần bây giờ?

Hay thử dùng thứ khác thay thế cành cây xem sao.

Bạch Tôn Giả nhìn quanh quất tìm vật thay thế...

đột nhiên ông thấy phía xa trên mặt biển có một bóng người mặc vest trắng, hai tay chắp sau lưng, chân đạp lên một cành cây tươi rói, lướt sóng trên mặt biển trông cực kỳ phong trần!

Tôi tên là Hồ Thập, đây là tên hiệu của tôi.

Tôi thuộc về một tổ chức bí ẩn chuyên xử lý các loại rắc rối.

Ám sát, bắt cóc, lừa đảo... mấy nghiệp vụ này bọn tôi thục lắm, nhưng tôi rất ít khi tham gia vào mấy việc giết chóc đó.

Bởi vì trong tổ chức tôi phụ trách những nghiệp vụ đặc thù khác, ví dụ như giúp các quý bà hoàn thành tâm nguyện sinh con, hay lừa mấy cô bé sinh con cho mình, đó mới là việc sở trường của tôi.

Hôm nay, Lang Nhất lại giao cho tôi nhiệm vụ đi lừa một cô bé.

Thiên tài của Sở gia, cô bé tên Sở Sở, người đang giữ một quyển ‘Cổ Kiếm Quyết’.

Nhiệm vụ của tôi là diễn một màn anh hùng cứu mỹ nhân trước mặt Kình Bát và Sa Cửu để cứu cô nàng Sở Sở này.

Sau đó dùng thủ đoạn sở trường nhất của mình để lừa lấy ‘Cổ

Kiếm Quyết’ từ tay cô bé.

Địa điểm nhiệm vụ là trên mặt biển Đông Hải.

Thế nên tôi đã chuẩn bị một cách xuất hiện thật ngầu.

Tôi mặc bộ vest trắng mình thích nhất, chân đạp lên một cành cây, lướt sóng trên mặt biển.

Tiếc là tôi vẫn chưa thể ngự kiếm phi hành, nếu không thì còn ngầu hơn nữa.

Nhưng ‘nhất chi độ hải’ (cưỡi một cành cây qua biển) cũng là một cách xuất hiện cực soái rồi.

Tôi là Hồ Thập, bạn muốn sinh một đứa bé đẹp trai đáng yêu không?

Hãy liên hệ với tôi, tôi tự mình đại diện cho bộ gen đẹp trai này.

Ơ?

Phía trước là cái gì vậy, một con cá voi khổng lồ?

Trên đó có một người rất đẹp, một tiểu hòa thượng và một con chó kinh ba nhỏ.

Người đẹp kia đang nhìn mình kìa?

Đôi mắt ấy cứ như lữ khách khát khô giữa sa mạc nhìn thấy dòng suối ngọt vậy.

Quả nhiên người đẹp trai như mình thì đi đến đâu cũng gây chú ý như vậy.

“Đạo hữu xin dừng bước!” Quả nhiên người đẹp kia đã lên tiếng, chắc là muốn giữ mình lại rồi?

Nhưng thật tiếc, hôm nay tôi không thể ở lại được.

Tôi đưa tay vuốt tóc, tạo một dáng nghiêng thật ngầu.

Tạm biệt nhé người đẹp.

Hôm nay tôi có nhiệm vụ, nếu không nhất định phải bảo cô sinh cho tôi một đứa con rồi.

Nhưng tôi sẽ để lại hình ảnh ngầu nhất này cho cô, hãy nhớ kỹ tôi nhé.

Ơ?

Chờ chút, sao cơ thể mình không cử động được nữa?

Cơ thể mình đang trôi về phía người đẹp kia...

Vận khí của Bạch Tôn Giả là vô song thiên hạ.

"Cành cây này đến thật đúng lúc, lại còn là cành liễu mình thích nhất nữa chứ." Thế là Bạch Tôn Giả đưa tay chộp vào hư không một cái.

Thân hình anh chàng vest trắng và cành cây dưới chân bị hút bay tới.

Hồ Thập trợn tròn mắt, thôi xong, đụng phải cao nhân rồi!

Bõm một tiếng, Hồ Thập ngã nhào trước mặt Bạch Tôn Giả, lăn lộn mấy vòng trên cái lưng rộng của con cá voi, sau đó giữ tư thế quỳ một chân, nhìn chằm chằm Bạch Tôn Giả.

Tay còn lại của hắn nắm lấy thắt lưng, nơi giấu một thanh nhuyễn kiếm đã được ngụy trang.

"Chào đạo hữu, quý danh là gì?" Bạch Tôn Giả mỉm cười hỏi.

Hồ Thập nuốt nước miếng, vốn dĩ hắn định không trả lời.

Nhưng khi đối phương mỉm cười một cái, hắn như bị mê hoặc: "Hồ Thập." "Họ Hồ tên Thập sao?

Còn có người họ này nữa à." Bạch Tôn Giả xoa cằm nói.

Hồ Thập: “...” Hắn từ nhỏ đã được tổ chức tuyển chọn để tu luyện, cái tên Hồ Thập này chính là tất cả của hắn.

Nhưng hắn không phải họ Hồ tên Thập đâu.

“Được rồi đạo hữu.

Thực ra ta có chuyện muốn nói với cậu.” Bạch Tôn Giả đưa tay chộp một cái, cành cây tươi kia đã rơi vào tay ông: “Ta muốn mượn cành cây này của cậu dùng một lát.” Trong lòng Hồ Thập như có vạn con thú chạy qua, tóm hắn từ mặt biển lên đây chỉ để mượn cành cây thôi sao?

Nhưng tình thế ép người, người đẹp trước mặt này chỉ cần quơ tay một cái đã tóm được hắn bay tới đây, hắn đứng trước mặt người ta chẳng khác nào đứa trẻ con, không có chút sức phản kháng nào.

Chỉ là một cành cây thôi, đối phương muốn thì hắn dám từ chối chắc?

Hắn đâu có ngu mà vì một cành cây tầm thường mà chọc giận một tu sĩ đáng sợ.

Thế là Hồ Thập cười gượng nói: “Tiền bối muốn dùng thì cứ tự nhiên ạ.

Chỉ là một cành cây bình thường thôi mà.” Bạch Tôn Giả tâm trạng lập tức vui vẻ: “Quả nhiên là một đạo hữu sảng khoái, cái ân tình này ta ghi nhận nhé.

Nhưng mà không có cành cây này thì cậu không có phương tiện di chuyển, ta đổi cho cậu thứ khác nhé?” “Tiền bối khách sáo quá.” Hồ Thập ngoài miệng thì nói vậy nhưng trong lòng bắt đầu rạo rực.

Vị tiền bối này định cho mình bảo vật gì để đi lại đây?

Đang mơ mộng thì thấy Bạch Tôn Giả đột nhiên đưa tay chộp về phía mặt biển.

Sau đó, một con cá kiếm dài hơn hai mét, trông như một ngọn giáo dài bị nhấc bổng ra khỏi mặt nước.

Con cá lớn bị nhấc lên không ngừng vùng vẫy.

Đây hình như là loài cá kiếm?

Bắt con cá này làm gì?

Tiếp theo, Hồ Thập thấy vị tiền bối đẹp đẽ này đưa tay vỗ một cái lên người con cá, con cá liền ngất xỉu.

Sau đó, một cảnh tượng chấn động xuất hiện.

Chỉ thấy vị tiền bối ấy lấy ngón tay làm bút, vẽ lên không trung phía trên con cá.

Linh lực tuôn trào, một trận pháp xuất hiện trên thân con cá kiếm.

Vẽ trận pháp giữa hư không, đây phải là thực lực cỡ nào mới làm được?

Hồ Thập sợ đến mức muốn tè ra quần.

“Xong rồi, thành công rồi.” Bạch Tôn Giả phủi tay, giải thích: “Trận pháp gia tốc, trận pháp điều khiển tâm linh, trận pháp hỗn thủy, trận pháp tụ linh, bốn trận pháp hợp nhất, hiệu quả kéo dài một tháng.” “Một lát nữa đạo hữu Hồ Thập cứ đứng trên mình con cá kiếm này là có thể dùng cảm ứng tâm linh để điều khiển nó.

Cộng thêm trận pháp hỗn thủy, cậu cũng không cần lo bị nước biển làm ướt người, cũng không lo con cá này bị thiếu nước mà chết.

Trận pháp tụ linh sẽ giúp con cá này luôn duy trì sức sống, không biết mệt mỏi.” Nói đoạn, Bạch Tôn Giả lộ nụ cười đắc ý: “Cuối cùng là trận pháp gia tốc kia, đó là tác phẩm đắc ý của ta đấy.

Tốc độ gấp mười lần, ngầu hơn cái cành cây kia của cậu nhiều!

Thế nào, thích công cụ mới này chứ?” Trận pháp gia tốc gì đó, Bạch Tôn Giả tự tin mình giỏi nhất.

Tiếc là tư chất con cá này kém quá, nếu không được ông gia trì nhiều trận pháp thế này khéo nó cũng thành tinh được luôn.

Hồ Thập cười gượng gật gật đầu.

“Vậy nhé đạo hữu, ta còn có việc phải làm, chúng ta chia tay tại đây!” Bạch Tôn Giả nói với Hồ Thập.

Nói xong, chẳng đợi Hồ Thập lên tiếng, ông đưa tay đẩy một cái.

Cả con cá kiếm lẫn Hồ Thập đều bị ném trở lại đại dương.

Con cá kiếm tỉnh dậy sau cơn hôn mê, vẫy đuôi trong nước tỏ vẻ rất khoái chí.

Hồ Thập đứng trên lưng nó, thông qua trận pháp điều khiển tâm linh đã lờ mờ khống chế được hướng đi của con cá.

Cứ thế, Hồ Thập đạp trên mình con cá kiếm tiếp tục lướt sóng ra đi...

Chương 337

Hồ Thập vẫn rất ngầu, nhưng khi phương tiện dưới chân đổi từ cành cây sang con cá kiếm thì khí chất chẳng còn lại bao nhiêu.

Giống như một chàng hoàng tử cưỡi bạch mã, nếu bạn đổi con bạch mã thành một con chó Husky thì hoàng tử có đẹp trai đến đâu cũng không thể oai phong nổi.

Nhưng có một điểm Hồ Thập thấy rất ổn.

Đó là tốc độ, cực kỳ nhanh.

Gấp mười lần tốc độ đấy, tốc độ bộc phát ngắn hạn của con cá kiếm này có thể lên tới trăm cây số một giờ!

Có trận pháp tụ linh hỗ trợ, nó không biết mệt, có thể duy trì tốc độ gần trăm cây số suốt.

Và quan trọng hơn là tốc độ gấp mười lần này không có cấp số... không có cấp số... không có cấp số nào hết!

Vèo một cái là con cá lao vút đi.

Muốn dừng cũng không dừng được.

“A a a a a...” Tiếng kêu ‘vui sướng’ của Hồ Thập vang vọng khắp bầu trời Đông Hải.

Tiền bối ơi... ngài quên lắp phanh cho tôi rồi!

Sau khi tiễn đạo hữu Hồ Thập đi, Bạch Tôn Giả đưa tay gọt vài cái lên cành cây tươi, rất nhanh một thanh ‘Phi kiếm dùng một lần bản 0.04’ đã hoàn thành.

“Tiếp theo là...

Chân thực huyễn tượng!” Bạch Tôn Giả vung tay lên, một sa mạc huyễn tượng khổng lồ mở ra.

Đậu Đậu và tiểu hòa thượng trố mắt nhìn mình bị đưa vào sa mạc.

Cùng bị cuốn vào còn có con cá voi khổng lồ vô tội dưới chân Bạch Tôn Giả.

Con cá voi đột nhiên xuất hiện giữa sa mạc thì ngơ ngác luôn, theo bản năng vùng vẫy dữ dội.

“Á, ngại quá, lôi cả mày vào đây rồi.

Đừng lo, bọn tao về ngay đây.” Bạch Tôn Giả lên tiếng trấn an con cá voi, ông vỗ nhẹ lên người nó, thi triển một cái ‘Phi phù thuật’.

Pháp thuật này có thể nâng đỡ cơ thể con cá voi như mặt nước, khiến nó không bị chính trọng lượng khổng lồ của mình đè bẹp.

Sau đó ông truyền một lượng linh lực khổng lồ vào thanh phi kiếm dùng một lần bản 0.04.

“Lên đi!” Bạch Tôn Giả bắt kiếm quyết, nhắm thẳng vào tọa độ Vạn Lý Phi Độn Thuật trên người Tống Thư Hàng.

“Đi thôi!” Bạch Tôn Giả búng kiếm quyết, dùng sức phóng thanh phi kiếm đi.

Giờ chỉ xem phi kiếm có mở được con đường tới chỗ Tống Thư Hàng không, nếu được ông sẽ độn tới đó ngay lập tức.

Đúng lúc thanh phi kiếm vừa bay đi, có lẽ do kiếm khí tung hoành làm con cá voi hoảng sợ.

Con cá voi khổng lồ hú lên một tiếng, sau đó nó nhảy vọt lên, thân hình to lớn tung mình một cú thật đẹp mắt!

Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều bị hất văng khỏi lưng cá.

Sự cố này quá bất ngờ, Bạch Tôn Giả giật khóe miệng, thân hình ông chuyển động, rời khỏi lưng cá voi để tóm lấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng.

Sau đó... một sự trùng hợp đã xảy ra.

Con cá voi khổng lồ vừa nhảy lên thì thân thể lại áp sát vào thanh ‘Phi kiếm dùng một lần bản 0.04’.

Vèo một cái, con cá voi khổng lồ bị thanh phi kiếm kéo theo, nhắm thẳng vị trí của Tống Thư Hàng mà biến mất tăm.

Trên đường đi còn nghe thấy tiếng cá voi kêu thảm thiết: “U u... u u...” Nếu có thể nhân hóa cảnh tượng này thì con cá voi hẳn đang hát: “Giọng em đang cười mà lệ đang rơi... người ở đầu dây bên kia có biết không?” Bạch tiền bối chớp chớp mắt, theo thói quen đưa tay vẫy vẫy chào con cá voi.

“Không đúng, mình vẫy tay cái gì chứ, mình phải đuổi theo mới đúng.” Bạch tiền bối lầm bầm.

Sau đó ông túm lấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng, bám sát sau thanh phi kiếm mà độn đi.

Lúc này, tại điện cổ đồng xanh trên đảo Thiên Giới.

“Bởi vì, ta rất thích thỏ mà.” Câu trả lời đầy lý lẽ của đại tiền bối cứ vang vọng bên tai Tống Thư Hàng.

Cầm cái túi thỏ này, Tống Thư Hàng phân vân mãi.

Cuối cùng cậu đánh liều, thử hỏi: “Tiền bối, không đổi hình dáng khác được sao?” Câu này vừa dứt, con thỏ trên đùi đại tiền bối trừng mắt nhìn cậu, đôi mắt đỏ rực đầy vẻ không hài lòng.

“Ơ, cậu không thích hình con thỏ à?” Đại tiền bối ngẩn ra một chút rồi cũng không từ chối: “Được rồi, đổi hình khác cũng được.

Muốn đổi thành hình gì?

Cơ mà ngoại trừ thỏ ra thì ta không rành tạo hình các loài động vật khác lắm.” Không rành tạo hình động vật khác lắm sao?

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một hồi: “Tiền bối, ngài thấy con cá sấu trông nó như thế nào ạ?” “Phụt... tiểu bối, cậu tưởng ta chưa thấy cá sấu bao giờ chắc?

Ta tuy mấy ngàn năm nay đều ở trên đảo Thiên Giới này, nhưng trước đó ta đã đi du lịch khắp mọi ngõ ngách trên thế giới rồi đấy.” Đại tiền bối phì cười, sau đó đưa tay vẽ vào không trung.

Rất nhanh, ông đã vẽ ra hình một con ‘cá sấu’.

Tống Thư Hàng nhìn con ‘cá sấu’ kia, nếu không phải biết trước nó là cá sấu thì cậu tuyệt đối không thể liên tưởng nổi nó với con vật đó.

Cá sấu mà dài thế này, bố mày có biết không hả con?

Thế là Tống Thư Hàng dứt khoát nhét cái túi thu nhỏ hình thỏ vào lòng, cười sảng khoái: “Tiền bối, tôi đột nhiên thấy thỏ đúng là rất đáng yêu, thỏ trắng nhỏ trắng lại trắng, hai cái tai dựng đứng lên, lột da nướng hồng là đáng yêu nhất...” Đang hát dở thì Tống Thư Hàng cảm thấy có sát khí, nguồn gốc từ chính con thỏ mắt đỏ trên gối đại tiền bối.

Chết tiệt, vừa nãy hát nhầm rồi.

“Ừm, cậu thích là tốt rồi.

Vậy tiếp theo, ta tiễn cậu rời đảo.” Đại tiền bối gật đầu.

“Vậy phiền tiền bối ạ.” Tống Thư Hàng nói rồi đưa tay bắt một pháp quyết, chính là dấu ấn kích hoạt mảnh phù văn ‘tự phong ấn ký ức’.

Khi pháp ấn được bắt, mảnh phù văn trong não Tống Thư Hàng bắt đầu vận hành.

Nó dùng khí huyết chi lực trong các khiếu huyệt của cậu làm năng lượng, bắt đầu phong ấn ký ức từ trước khi lên đảo và tất cả những gì liên quan đến đảo thần bí.

Ký ức về đảo Thiên Giới tuyệt đối không được mang ra ngoài.

Nếu không bị 'Tân Thiên Đạo' ở thế giới bên ngoài phát hiện ra điều gì bất thường, họ sẽ lần theo đó mà tìm ra đảo Thiên Giới, mang đến tai họa diệt vong cho nơi này.

Sắp sửa phải quên hết mọi chuyện trên đảo Thiên Giới rồi.

Tuy ở đây không lâu... nhưng cũng gặp được nhiều chuyện thú vị.

Nhờ đó mà cảnh giới Khẩu khiếu của mình cũng sắp mở ra rồi, Khẩu khiếu mà mở thì sẽ đến cảnh giới Dược Long Môn.

Không ngờ mình lại sắp chạm tới bước cuối cùng của cảnh giới nhất phẩm là Dược Long Môn rồi.

Ngoài ra còn có Long Cốt Khô Đằng, túi da rắn Nhất Thốn Chỉ Xà, thật là thu hoạch lớn.

Tất nhiên, còn có...

Cửu Đăng nữa.

Nhưng tất cả những thứ này sắp bị mình quên sạch rồi.

Chuyến đi đảo Thiên Giới này, mình sẽ chẳng nhớ được gì cả.

Còn nữa... tiếc quá, thời gian có hạn.

Vốn dĩ mình còn định đi tìm một con đại tinh tinh về cho Bạch tiền bối nữa, loại tinh tinh có khả năng học tập cực mạnh đó chắc chắn Bạch tiền bối sẽ rất thích thú.

Nhưng không kịp nữa rồi.

Ký ức của Tống Thư Hàng dần dần bị phong ấn, cậu bắt đầu quên đi một số chuyện.

Ký ức bắt đầu bị phong ấn từ khoảnh khắc bước lên máy bay...

Phía trên điện cổ đồng xanh, Cửu Đăng đạp trên hai đóa sen vàng, một chuỗi tràng hạt lẳng lặng xoay tròn giữa các ngón tay.

Cô ở bên ngoài điện cổ, ánh mắt xuyên qua lớp sương mù dày đặc nhìn Tống Thư Hàng kích hoạt pháp ấn ‘phong ấn ký ức’.

Cửu Đăng cô nương mỉm cười thanh thoát, nhẹ nhàng bước đi, rời khỏi Thiên Giới, quay về đảo Thiên Giới phía dưới.

Duyên đã tận, sự đã kết.

Cô chuẩn bị đột phá lên cấp bậc lục phẩm Chân quân rồi!

Trên đảo Thiên Giới, phía đối diện vùng biển đen chết chóc.

Con Thiên Lôi Trư khổng lồ lật mình, mắt lim dim.

Ánh mắt nó dường như xuyên qua lớp đất sâu, nhìn chằm chằm vào ngôi mộ kia.

Trong mộ, Tiểu Bạch Long trong quan tài pha lê vẫn không có phản ứng gì.

Trong rãnh của quan tài pha lê, bát máu mà Tống Thư Hàng để lại vẫn tĩnh lặng chảy, tuy không có phản ứng gì với quan tài pha lê... nhưng cũng không bị quan tài bài xích!

Không thành công nhưng cũng không thất bại.

Đó chính là lời của khí linh Long Cốt.

“Cái kiểu gì thế này, không phản ứng cũng chẳng từ chối...

ít nhất cũng phải cho chút biểu hiện gì đi chứ.” Thiên Lôi Trư thầm thở dài, vết thương trên người nó vẫn còn dữ tợn, chẳng có dấu hiệu lành lại chút nào.

“Ngày tháng này bao giờ mới kết thúc đây.” Thiên Lôi Trư nhắm mắt lại, tiếp tục chìm vào giấc ngủ sâu.

Chương 338

Trong rừng rậm đảo Thiên Giới.

Cảnh tượng cực kỳ đẫm máu, trên cành lá trong rừng đầy rẫy dấu vết máu tươi.

Nhóm hành khách đi cùng vị giáo sư già đều ‘chết’ dưới miệng của con quái vật khổng lồ hình giun đất kia.

Tuy nhiên trước khi chết, những hành khách này đều được đưa rời khỏi đảo Thiên Giới và được nhận một phát pháp thuật trị thương cường hiệu...

Ngoài ra còn khuyến mãi thêm một phát thuật xóa ký ức cường hiệu nữa.

Con quái vật khổng lồ nhai nhai cái miệng, trong lòng cũng thấy rất thắc mắc.

Lạ thật, mình đã nuốt tám con mồi rồi mà ngoài việc nếm được chút vị máu thì chẳng thấy no chút nào cả?

Từ bao giờ mà sức ăn của mình lại trở nên lớn như vậy chứ?

Quá trình phong ấn ký ức của Tống Thư Hàng diễn ra rất thuận lợi.

Nhưng đột nhiên, ‘tọa độ phi độn vạn lý’ trên cánh tay cậu ẩn hiện tỏa sáng.

“Ơ?” Đại tiền bối nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng, với tu vi của ông đương nhiên cảm nhận được có người đã khóa được vị trí của cậu.

Đồng thời, ông nhìn tọa độ đang phát sáng trên cổ tay Tống Thư

Hàng.

“Đây là tọa độ Vạn Lý Phi Độn Thuật?

Nhưng mà... cách một đảo Thiên Giới, lại còn đang bị bao phủ trong Chân thực huyễn tượng của ta, làm sao đối phương khóa được tọa độ của nhóc này hay vậy?” Đại tiền bối cũng phải trợn mắt hốc mồm.

Phải biết rằng đảo Thiên Giới được xây dựng trên mảnh vỡ của Thiên Đình.

Bình thường nó luôn ở trạng thái ẩn nấp tuyệt đối, ngay cả Tân Thiên Đạo – tồn tại bất hủ gánh vác thiên mệnh cũng không thể phát hiện ra vị trí của đảo.

Vậy mà bây giờ... có kẻ chỉ dựa vào một cái tọa độ ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ đơn giản mà khóa thẳng được vị trí của Tống Thư Hàng đang ở trên đảo?

Thật sự là quá đáng sợ.

Việc này chẳng khác nào hai cái bộ đàm chỉ có phạm vi liên lạc 100m mà lại thực hiện được cuộc gọi xuyên tinh hệ vậy.

“Tuy cảm thấy rất muốn gặp vị đạo hữu thần kỳ này, nhưng bây giờ không phải lúc để gặp mặt... ta chưa thể cho người vào đảo Thiên Giới được.” Đại tiền bối mỉm cười.

Vì mục tiêu của đối phương là Tống Thư Hàng, vậy thì ta trả cậu ấy lại cho các người vậy, vừa hay pháp thuật phong ấn ký ức của cậu ấy cũng hoàn thành hòm hòm rồi.

Đại tiền bối phất tay một cái.

Trên người Tống Thư Hàng xuất hiện ánh sáng như lửa cháy, ngay sau đó cạnh cậu xuất hiện một ‘Cánh cửa không gian’ mà chỉ đại tiền bối mới nhìn thấy được.

Thủ pháp này chính là không gian pháp thuật, là thủ đoạn của cửu phẩm Kiếp Tiên.

Cánh cửa không gian bao trùm lấy Tống Thư Hàng, cơ thể cậu biến thành những hạt ánh sáng, từ từ tan biến.

“Tạm biệt nhé cậu nhóc.

Hy vọng lần sau gặp lại cậu đã là cường giả một phương rồi.” Đại tiền bối thầm gửi lời chúc phúc.

Ngay khi đại tiền bối vừa dứt lời, tức thì có một thanh mộc kiếm cũng xuyên qua sự hạn chế của không gian, hiện ra bên cạnh Tống Thư Hàng.

Trên mộc kiếm còn kéo theo một con cá voi khổng lồ vô cùng lớn.

Con cá voi đang phát ra những tiếng kêu thê lương: “U u... u u...”, có vẻ như bị dọa không hề nhẹ.

“Năng lượng không gian sao?” Đại tiền bối trợn tròn mắt.

Ông không nhìn lầm, cách mộc kiếm và cá voi đột ngột xuất hiện chính là xuyên không gian.

Đây chính là thủ đoạn của cửu phẩm Kiếp Tiên mà... không, không đúng.

Cái này dường như không phải pháp thuật, cách xuyên không gian này khác xa với Cánh cửa không gian.

Trông nó giống như là thiên phú năng lực hơn?

Và có vẻ như chủ nhân của thiên phú này vẫn chưa thể vận dụng tốt nó cho lắm?

“...” Ngay cả đại tiền bối cũng ngơ ngẩn một hồi lâu.

Rốt cuộc là loại người đáng sợ nào mà lại sở hữu được thiên phú không gian chứ?

Sau khi con cá voi và mộc kiếm hiện hình, chúng nhẹ nhàng va vào người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, trên người cá voi và mộc kiếm cũng bùng lên ánh sáng rực như lửa, cùng với Tống Thư Hàng biến thành những hạt ánh sáng, một lần nữa biến mất tăm.

“U u u...” Con cá voi tội nghiệp trước khi biến mất còn kêu thảm một trận, nó thật sự bị dọa chết khiếp rồi.

Trên mặt biển Đông Hải.

Bạch Tôn Giả nghi hoặc thu hồi năng lượng Chân thực huyễn tượng của mình.

Ngay vừa rồi, sau khi ông khóa vị trí của Tống Thư Hàng và phóng một thanh phi kiếm dùng một lần đi, phi kiếm đang bay trong hư không đột nhiên như chạm phải thứ gì đó, rồi kéo theo con cá voi biến mất.

Phi kiếm biến mất giữa chừng thì không thể mở ra con đường giữa ông với Tống Thư Hàng và đảo thần bí được nữa.

“Thất bại rồi sao?

Cái đảo thần bí này quả nhiên có chút kỳ quái.” Bạch Tôn Giả lầm bầm.

Có vẻ phải thử xem còn cách nào khác để cưỡng ép thâm nhập vào đảo thần bí không, Bạch Tôn Giả thầm nghĩ.

Đang suy tính thì đột nhiên Bạch Tôn Giả ‘ơ’ lên một tiếng.

Thông tin tọa độ Vạn Lý Phi Độn Thuật của Tống Thư Hàng mà ông khóa chặt vừa nãy bỗng biến mất!

Khoảng ba giây sau, khí tức của Tống Thư Hàng lại xuất hiện, lần này tọa độ của cậu hiện ra ở một nơi khác trên Đông Hải.

"Thư Hàng tiểu hữu ra khỏi đảo thần bí rồi sao?" Bạch Tôn Giả lập tức hiểu ra.

Ngay sau đó, Lưu Tinh Kiếm tuốt vỏ.

Bạch Tôn Giả mang theo Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đạp lên phi kiếm, nhắm thẳng tọa độ của Tống Thư Hàng mà bay tới.

Giữa biển Đông Hải mênh mông.

Người phụ nữ mặc váy đen tên Sở Sở đang dốc toàn lực bơi trên biển.

Sau lưng cô có hai bóng người bám đuổi không rời, cố ý ép cô đi về một hướng nhất định.

"Nơi đã hẹn là ở đây rồi nhỉ, Hồ Thập vẫn chưa tới sao?" Trong hai bóng người đó, gã đàn ông có hàm răng sắc nhọn trầm giọng hỏi.

"Lạ thật, vẫn chưa thấy tăm hơi Hồ Thập đâu, để tôi hỏi Lang Nhất xem sao." Gã đàn ông còn lại có thân hình to lớn nhưng tốc độ bơi cực nhanh trả lời.

Sau đó, hắn kết nối với Lang Nhất qua thiết bị liên lạc.

Hồ Thập trong tổ chức của họ là một tồn tại khá đặc thù, ngoại trừ Lang Nhất ra thì các thành viên khác không thể liên lạc trực tiếp với hắn, nên phải thông qua Lang Nhất làm trung gian.

Sau khi Kình Bát kết nối được với Lang Nhất liền hỏi thẳng: "Lang Nhất, Hồ Thập vẫn chưa tới hiện trường sao?" "Cái gì?

Hồ Thập vẫn chưa tới?

Chết tiệt, ta đã bảo hắn đến hiện trường đợi sẵn từ sớm rồi mà, đợi đấy, ta liên lạc với hắn." Nói rồi Lang Nhất ngắt máy, chuyển sang liên lạc với Hồ Thập.

Rất nhanh, liên lạc của Hồ Thập đã được kết nối.

Nhưng từ phía Hồ Thập lại phát ra những âm thanh kỳ lạ: “Rào rào, rào rào...” Lang Nhất nhíu mày: “Hồ Thập, ngươi đang ở đâu thế?” “Rào rào... rào rào... tôi... tôi không biết nữa.

Hiện giờ tốc độ nhanh quá, tôi chẳng nhìn rõ cái gì xung quanh cả... nhưng mà tôi cảm thấy lạnh quá.” Giọng Hồ Thập run rẩy.

“Lạnh sao?

Cái thằng khốn này, ngươi chạy đi đâu rồi?

Mau quay lại cho ta!

Kình Bát và Sa Cửu khó khăn lắm mới ép được con bé nhà họ Sở vào tuyệt lộ rồi, đến lúc ngươi phải ra tay rồi đấy.” Lang Nhất trầm giọng nói.

“Rào rào, rào rào...

Lang Nhất à, e là trong thời gian ngắn... tôi không về được đâu!” Giọng Hồ Thập như sắp khóc đến nơi.

Lúc này Hồ Thập đang đạp trên một con cá kiếm, tốc độ càng lúc càng nhanh, hoàn toàn không hãm lại được.

Tốc độ ban đầu của con cá dưới tác động của quán tính cực lớn đã sớm vượt xa trăm cây số một giờ.

Lại thêm cái trận pháp gia tốc gấp mười lần kia nữa, tốc độ chắc chắn đã phá mốc ngàn cây, cảm giác thật là ‘phê’.

Đáng sợ hơn là cái tốc độ kinh hoàng này không chỉ không giảm số được mà còn chẳng có phanh nữa.

Nhưng đó vẫn chưa phải là điều kinh khủng nhất.

Với tu vi nhị phẩm Chân sư của Hồ Thập, dù không phanh được thì nhảy thẳng từ lưng cá xuống biển cũng chẳng thành vấn đề.

Thế nhưng điều đáng sợ nhất là cái gọi là ‘Trận pháp hỗn thủy’ kia.

Trận pháp đó giúp Hồ Thập đứng trên cá kiếm mà không bị ướt người, đồng thời đảm bảo con cá không bị chết khô.

Nhưng không biết có phải vì tốc độ quá nhanh hay không mà trận pháp này sau khi vận hành một thời gian lại sinh ra một lực hút cực mạnh, hút chặt Hồ Thập lên lưng cá kiếm, khiến hắn không tài nào nhúc nhích nổi.

Lúc này Hồ Thập như mọc rễ trên mình con cá rồi, có muốn nhảy cũng không nhảy xuống được.

Cái trận pháp điều khiển tâm linh kia chỉ dùng để điều khiển hướng bơi của con cá chứ không có lựa chọn dừng lại.

Chương 339

Dưới tác động của ‘Trận pháp tụ linh’, con cá kiếm này không biết mệt mỏi, sức chịu đựng gần như vô hạn.

Cuối cùng còn một vấn đề lớn nữa: Hồ Thập hoàn toàn lạc đường rồi.

Hắn chỉ có thể điều khiển con cá rẽ trái, rẽ phải.

Nhưng vì tốc độ quá nhanh nên cứ bơi một hồi là chính hắn cũng chẳng biết mình đang lướt sóng tới xó xỉnh nào của Đông Hải nữa.

Hắn chỉ biết cái nơi quái quỷ này lạnh thật, khiến cả một nhị phẩm Chân sư như hắn cũng phải run rẩy.

Phải biết rằng với thể chất cấp nhị phẩm của hắn thì chỉ có những nơi như Nam Cực, Bắc Cực mới khiến hắn thấy lạnh thôi!

Giờ hắn có hai cách, một là đợi trận pháp trên mình con cá biến mất, nhưng cái đó phải mất cả tháng trời.

Hai là nếu may mắn thì có ai đó giúp hắn một tay, giết phéng con cá dưới chân đi...

Ơ, chờ chút?

“Mẹ kiếp, mình có thể tự tay giết con cá này mà.” Hồ Thập đột nhiên kêu lên đầy bực bội.

Đã không thể rời khỏi lưng cá thì cứ giết quách nó đi là xong chứ gì?

“Lang Nhất, giờ tôi không về được, tôi gặp chút sự cố rồi.

Lát nữa tôi sẽ báo cáo tình hình sau!” Nói đoạn Hồ Thập ngắt liên lạc.

Nghĩ là làm, hắn rút thanh nhuyễn kiếm bên hông ra, truyền chân khí vào.

Thanh nhuyễn kiếm lập tức căng cứng, dưới sự quán chú của chân khí nó trở thành món lợi khí chém sắt như chém bùn.

Hồ Thập nắm kiếm, nhắm thẳng đầu con cá kiếm mà đâm mạnh một nhát.

Dù có thêm bốn trận pháp nhưng bản chất con cá này vẫn là cá thường, cường độ cơ thể không được cường hóa.

Nhát kiếm của Hồ Thập đâm xuyên đầu nó, máu phun như mưa.

Con thú cưỡi cá kiếm bình thường đầu tiên trong lịch sử có thể bơi với tốc độ ngàn cây số một giờ đã tử trận.

Sau khi giết con cá, nó mất đi tốc độ ban đầu, trận pháp gia tốc gấp mười dù có xịn đến đâu cũng không thể biến tốc độ bằng không thành trăm cây được.

Hồ Thập thở phào nhẹ nhõm, định gọi lại cho Lang Nhất báo tin.

Nhưng ngay lúc đó, xác con cá kiếm khổng lồ dưới chân bắt đầu chìm xuống đáy biển...

Hơn nữa, lực hút của ‘Trận pháp hỗn thủy’ vẫn còn đó.

Thế là Hồ Thập vừa mới kịp thở phào đã bị kéo tuột xuống đáy biển theo xác con cá.

Ở một phía khác, Lang Nhất nhìn chằm chằm vào thiết bị liên lạc của mình: “...” Cái thằng Hồ Thập chết tiệt, lúc quan trọng lại giở chứng?

Mẹ nó, xong vụ này nhất định phải tìm cơ hội buộc nó vào tảng đá lớn rồi dìm xuống biển cho rảnh nợ.

Ở trong tổ chức bao lâu nay, hắn đã ngứa mắt với cái thằng đẹp trai này lâu lắm rồi.

Chẳng phải chỉ là đẹp mã hơn một chút thôi sao?

Dựa vào cái gì mà mấy tiền bối thực lực mạnh mẽ như họ phải làm việc bẩn thỉu, cực nhọc, còn cái thằng đẹp mã kia lại được giao mấy nhiệm vụ như làm các quý bà xinh đẹp, các cô bé hay các chị đại ngự tỷ sinh con cho hắn chứ?

Cái thế giới trọng ngoại hình này thật khiến người ta tuyệt vọng mà.

Đang lúc lòng oán hận dâng trào thì thiết bị liên lạc của Hồ Thập lại báo có tín hiệu.

Lang Nhất nhíu mày nhưng vẫn bắt máy.

“Thôi xong rồi Lang Nhất.

Ực...

ực...” Giọng nói hoảng loạn của Hồ Thập truyền tới: “Tôi bị chìm xuống đáy biển rồi.

Ực...

ực... lát nữa liên lạc lại nhé, ực...” Lang Nhất: “...” Mẹ nó, chìm tốt lắm!

Sau khi ngắt liên lạc, Lang Nhất gọi lại cho Kình Bát, trầm giọng nói: “Lão Bát, Hồ Thập gặp sự cố rồi.

Nhiệm vụ thay đổi, ngươi và Sa Cửu đuổi theo tóm bằng được con bé Sở Sở kia cho ta.

Tuyệt đối không được để nó chạy thoát... trong trường hợp cần thiết, có thể giết không tha!” "Rõ rồi." Kình Bát nở nụ cười hiền lành, tắt liên lạc với Lang Nhất.

Sau đó, hắn nói với Sa Cửu: "Lão Cửu, lên đi!

Lang Nhất nói rồi, tuyệt đối không được để con bé này chạy thoát, hạ thủ không lưu tình!" "Hạ thủ không lưu tình?" Sa Cửu lặng lẽ gật đầu: "Tôi hiểu rồi." Đây chính là... nghệ thuật truyền tin.

Mỗi một câu nói gốc, sau khi qua miệng người đời truyền đi một lần, sẽ hơi biến đổi một chút.

Khi một câu nói được truyền qua ba lần, rất có khả năng sẽ nảy sinh hiểu lầm cực lớn so với nguyên tác.

Thế là, Sa Cửu nhận được mệnh lệnh 'hạ thủ không lưu tình' đã ra tay.

Thân hình hắn khẽ động, lao nhanh về phía cô gái mặc váy đen phía trước.

Cô gái váy đen Sở Sở bơi rất giỏi, nhưng so với Kình Bát và Sa Cửu - những kẻ quanh năm hoạt động dưới nước - thì kỹ năng bơi lội của cô chẳng đáng nhắc tới.

Trước đó, Sa Cửu và Kình Bát chỉ muốn dồn cô vào đường cùng nên chỉ vây mà không đánh.

Hiện tại sau khi Sa Cửu nhận được lệnh giết, bản lĩnh bơi lội mới thực sự bộc phát.

Chỉ trong chớp mắt, khoảng cách giữa Sa Cửu và cô gái váy đen đã rút ngắn xuống còn khoảng năm mét.

Đôi mắt ti hí của Sa Cửu lóe lên hàn quang, hai tay hắn đập mạnh vào mặt nước.

Trong lúc vung tay, chân khí hòa vào trong nước, hóa thành từng con cá mập răng nhọn sắc bén.

Những con cá mập này mượn nước mà sinh, trong thân tràn đầy chân khí, sống động như thật, vẫy đuôi lao về phía cô gái. "Tất sát!

Bách Sa Chưởng!" Vừa ra tay đã là kỹ năng tất sát đòi mạng.

Sa Cửu là một cường giả nhị phẩm, hơn nữa còn là một Chân Sư lâu năm, chân khí vô cùng hồn hậu.

Cô gái mặc váy đen đang bơi phía trước cảm ứng được sát ý cùng ba động chân khí cường hoành truyền đến từ phía sau, cô đành phải dừng thân hình lại.

Nếu tiếp tục chạy, cô chỉ có nước dùng lưng hứng chịu chiêu này.

Lượng chân khí của chiêu này rất khủng khiếp, nếu đánh trúng người cô, không chết cũng mất nửa cái mạng.

Tuy cô được xưng tụng là đệ tử thiên tài, nhưng thời gian tu luyện còn ngắn, mới vừa bước chân vào cảnh giới nhị phẩm Chân Sư.

Cô vẫn chưa mạnh đến mức có thể dùng nhục thân trực tiếp đối mặt với đòn toàn lực của một Chân Sư khác.

Sở Sở dừng thân hình, tay phải rút mạnh từ trong tất đùi, một thanh đoản kiếm nhỏ buộc ở đùi được cô rút ra.

Tiếp đó, cô dùng lực vỗ mặt nước, nhảy vọt lên cao.

Khoảnh khắc vọt khỏi mặt nước, Sở Sở khẽ lẩm bẩm với âm thanh chỉ mình mình nghe thấy: "Đời này của ta, chỉ chú tâm vào một kiếm." Lời vừa dứt, thanh đoản kiếm trong tay cô phát ra tiếng 'ong ong' kiếm minh.

Sau đó, cô đột ngột xoay người, thanh đoản kiếm trong tay đâm ngược về phía sau.

Phía sau cô là mười ba con cá mập răng sắc nhọn sống động như thật, cũng vừa phá mặt nước lao tới.

Xoẹt!

Thanh đoản kiếm trong tay Sở Sở liên tục lóe lên, trong nháy mắt đâm ra hơn hai mươi sáu đạo kiếm quang, đâm trúng đám cá mập nước.

Mỗi con cá mập trúng trung bình hai kiếm, bị kiếm khí đánh tan, một lần nữa hóa thành nước biển.

Sở Sở mượn lực phản chấn của đường kiếm này, tăng tốc một cái rồi lại nhảy xuống biển, liều mạng lao ra xa...

Cô biết hai kẻ đang truy đuổi mình là cao thủ dưới nước, tốc độ di chuyển trong nước chỉ sợ còn nhanh hơn mình.

Phải tìm cách thoát thân càng sớm càng tốt, nếu không cứ tiếp tục thế này sẽ rất bất lợi.

Đúng lúc Sở Sở xoay người lùi gấp...

đột nhiên, cô cảm thấy mình đụng phải một bức tường thịt dày cộm. "Ha ha ha." Tiếp đó, một tiếng cười trầm đục vang lên bên tai cô.

Hai cánh tay thô to ôm chặt lấy cơ thể Sở Sở, sức mạnh đáng sợ truyền đến từ đó.

Sở Sở cảm giác xương cốt toàn thân như muốn vỡ vụn. "Loại đàn bà nhỏ nhắn như cô, thân mềm thịt mịn, ta thích nhất là ôm chặt lấy các người, sau đó... cứ thế ép nát ngay trước ngực mình, biến thành một đống thịt vụn." Giọng nói trầm đục kia cười lên.

Chính là gã to xác Kình Bát.

Hắn đã bơi đến đường chạy trốn của Sở Sở từ lúc nào không hay, khiến cô tự chui đầu vào lưới. "A a a..." Sở Sở cảm giác theo cái ôm siết của đôi tay kia, xương cốt toàn thân sắp gãy lìa: "Tên khốn kiếp, đi chết đi!" Cô xoay cổ tay, thanh đoản kiếm trong tay đâm mạnh vào người Kình Bát. "Vô dụng thôi, thanh đoản kiếm của cô ngay cả lớp phòng ngự trên người ta cũng không đâm thủng được đâu." Gương mặt Kình Bát lộ ra nụ cười hàm hậu.

Xoẹt!

Thanh đoản kiếm của Sở Sở đâm vào người hắn, nhưng lại giống như đâm vào một khối cao su đầy đàn tính, thân kiếm lún sâu vào tận chuôi, nhưng trên người Kình Bát lại chẳng hề chảy ra một giọt máu nào.

Lớp cao su đàn hồi dày cộm này chính là lớp phòng ngự đắc ý của Kình Bát.

Đoản kiếm thế mà không đâm xuyên qua được da của hắn? "Ta đã nói rồi, vô dụng thôi." Kình Bát cười quái dị, sức mạnh trên cánh tay tăng thêm.

Răng rắc...

Sở Sở cảm giác xương cốt trên người mình đã vỡ ra.

Không chỉ vậy, còn có hai đạo chân khí hung bạo theo cánh tay Kình Bát trực tiếp xâm nhập vào cơ thể cô, phá hoại từ bên trong.

Chương 340

"Ta thích nhất là cảm giác những người phụ nữ nhỏ nhắn như cô chết trong lòng ta, đúng là một cảnh tượng thê lương mà đẹp đẽ.

Thế nên... ta phải giết cô.

Dù cho Lang Nhất muốn bắt sống nhất có thể, nhưng ta vẫn muốn giết cô." Kình Bát hạ thấp giọng, cười dữ tợn.

Nhưng những lời này, Sở Sở đã không còn nghe rõ nữa.

Sắp chết rồi sao?

Cô cảm thấy tầm nhìn bắt đầu mờ mịt...

Toàn bộ cơ thể càng lúc càng nhẹ, linh hồn dường như sắp thoát ra ngoài.

Hơn nữa, có lẽ vì sắp chết nên trong mắt cô đã xuất hiện ảo giác.

Cô thế mà nhìn thấy một con cá voi khổng lồ đang bay trên bầu trời~ "A a a a a~" Trên không trung, Tống Thư Hàng phát ra một chuỗi tiếng thét thảm thiết...

Hiện tại đầu óc cậu rối như một nồi cháo.

Cậu nhớ mang máng mình ở sân bay gặp mặt Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ cùng Gia Cát Trung Dương, Gia Cát Nguyệt.

Sau đó còn tình cờ gặp lại cậu học trò 'danh nghĩa' Joseph, bị con gái ông ta dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm hồi lâu.

Sau đó, dường như mình đã lên máy bay?

Nhưng ký ức tiếp theo lại có chút mờ nhạt...

Là mình đã ngủ quên sao?

Dù sao cũng không biết đã ngủ bao lâu, khi cậu vừa mở mắt ra thì đột nhiên phát hiện mình đang ở trên không trung, rơi xuống cực nhanh.

Chuyện này là sao?

Chẳng lẽ xảy ra tai nạn máy bay?

Vậy máy bay đâu?

Những hành khách khác đâu?

Rất nhiều ý niệm lướt qua não cậu.

Những ý niệm đó cuối cùng đan xen vào nhau, hóa thành tiếng thét thảm thiết của Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, tiếng thét của cậu không kéo dài được bao lâu thì bị một âm thanh khác ngắt quãng. "Mu mu mu~~ mu~~" Một tiếng kêu trầm đục đầy nội lực vang lên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Đó là một con... cá voi khổng lồ.

Nó cũng giống như Tống Thư Hàng, đang rơi tự do.

Là một con cá voi, trong cuộc đời cá của mình, nó đã trải qua những chuyện kỳ diệu mà các con cá voi khác chưa bao giờ gặp phải.

Ví dụ như đi xuyên sa mạc, ví dụ như ngồi phi kiếm, ví dụ như truyền tống không gian; và hiện tại là nhảy dù từ độ cao hàng nghìn mét không dây bảo hiểm!

Đúng là một đời cá oanh liệt, nếu cá cũng có khả năng giao tiếp như con người, dựa vào những trải nghiệm sóng gió này, chắc nó có thể tán đổ được rất nhiều em cá voi khác nhỉ?

Cá voi khổng lồ đang thét gào, còn Tống Thư Hàng thì nghệch mặt ra.

Chết tiệt... mình rơi từ trên trời xuống có thể là vì tai nạn máy bay, nhưng cái gã to xác này rơi xuống là sao?

Chẳng lẽ trên máy bay dân dụng chúng ta ngồi còn giấu một con cá voi khổng lồ?

Đừng đùa chứ, đó là hàng không dân dụng, không phải hàng không cá voi.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy ký ức của mình có gì đó không đúng...

Dường như, cậu đã quên mất vài thứ.

Cậu nhíu mày khổ sở suy nghĩ.

Đúng lúc này, một đoạn ký ức bỗng dưng hiện ra trong đầu cậu. "Ba ơi, ba ơi, ba không vui sao?" Một bé gái loli đáng yêu chạy đến trước mặt cậu, ngẩng đầu lên nở nụ cười rạng rỡ với cậu: "Nếu không vui, Tiểu Miêu cười với ba một cái nhé, cười một cái là ba sẽ vui ngay đúng không?" Đây đúng là nụ cười của thiên thần!

Chữa lành lòng người, chỉ cần nhìn một cái là khiến người ta quên hết mọi phiền não.

Tống Miêu... con gái của cậu!

Một ý nghĩ kỳ quặc xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Cái đệch đệch đệch!

Đùa gì vậy, con gái tôi?

Tôi sinh với ai?

Tôi còn chưa đến tuổi kết hôn theo pháp luật mà.

Đang suy nghĩ, lại có một hình ảnh nữa truyền vào não.

Cậu thấy mình đột nhiên dựa vai bên một người phụ nữ có khuôn mặt mờ ảo, nhìn con trai 'Tống Nhân' kết hôn, đón một cô dâu bụng phệ đi tới, đó là con dâu của cậu.

Sau đó, cậu lại dắt tay con gái 'Tống Miêu' phiên bản trưởng thành, tiễn cô bé đi lấy chồng...

Cái đệch đệch đệch!

Những ký ức này là cái quái gì vậy?

Là giấc mơ mình nằm mơ trên máy bay sao?

Không... không đúng.

Dường như đây đều là những việc mình đã đích thân trải qua?

Khoảng thời gian từ lúc lên máy bay đến giờ, mình đã mất trí nhớ?

Mất trí nhớ?

Đông Hải?

Thần Bí Đảo!

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến Thần Bí Đảo...

Chẳng lẽ mình vô tình đi vào Thần Bí Đảo sao?

Nhưng rõ ràng mình đã quyết định dù có thấy cũng không vào, sao tự dưng lại lạc vào đó được?

Giờ thì hay rồi, mất trí nhớ rồi mới được thả ra. "Mu~~ mu mu mu~~" Lúc này, tiếng kêu gấp gáp của con cá voi khổng lồ bên cạnh kéo ý thức Tống Thư Hàng trở lại.

Chết tiệt... suýt chút nữa quên mất, mình đang rơi tự do từ trên cao xuống.

Giờ phải làm sao đây? "A a a a a... cứu mạng với!" Tống Thư Hàng hét thảm thiết.

Hiện tại cậu có thể làm gì?

Ngoài việc hét thảm ra, cậu chẳng nghĩ ra mình còn làm được gì nữa.

Đúng lúc cậu đang liều mạng hét lớn, trong đầu đột nhiên lại hiện lên một hình ảnh.

Một người phụ nữ có diện mạo mờ ảo đang dạy cậu một quyển công pháp võ học.

Dường như là công pháp rất lợi hại?

Theo bản năng, Tống Thư Hàng sử dụng pháp môn công pháp này. "Hống~~~ hống~~~" Tiếng sư tử hống trầm đục vang vọng trên bầu trời Đông Hải, tiếng vang như sấm nổ, âm vọng cuồn cuộn.

Công pháp loại đặc thù: Sư Hống Công, khi gầm thét như sấm rền vang vọng chân trời, có thể khiến kẻ địch sợ mất mật, tâm kinh đảm chiến, mang theo uy lực nhiếp hồn kinh người!

Tống Thư Hàng gào lên hai tiếng, phát hiện cổ họng mình dường như trở nên thông thuận hơn nhiều, sảng khoái như vừa ăn kẹo ngậm nhuận họng.

Thế là cậu nhịn không được gào thêm hai tiếng: "Hống hống hống~~" Chờ đã, chẳng lẽ mình thiếu cảm giác khủng hoảng quá sao?

Mình đang rơi từ trên trời xuống đấy, tuy bên dưới là nước biển...

Đang lúc nghĩ vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy khí huyết trong khiếu huyệt thứ năm 'Khẩu khiếu' sôi trào, khí huyết tràn đầy!

Khẩu khiếu, mở!

Vận khí của Tống Thư Hàng không tệ, khi mở Khẩu khiếu đã thức tỉnh được một thiên phú!

Khi bốn khiếu huyệt Nhãn, Tị, Nhĩ, Khẩu được mở ra, mỗi tu sĩ ít nhất có thể nhận được một thiên phú, người may mắn có thể nhận được hai.

Nếu thiên phú nhận được không tệ thì có thể sử dụng cả đời.

Giống như Nhãn khiếu, thiên phú Khẩu khiếu cũng chia thành rất nhiều loại.

Có Thiệt Trán Liên Hoa (lưỡi nở sen vàng), Thần Thương Thiệt Kiếm (mồm mép như gươm súng), âm ba tấn công, thậm chí là từ trong miệng phun ra thần quang giết địch.

Thiên phú Khẩu khiếu mà Tống Thư Hàng nhận được là một loại khá đặc biệt, thuộc loại thiên phú âm ba: Huyễn Âm.

Thông qua việc phát ra âm thanh, khiến người nghe thấy nảy sinh ảo giác nhất định. "Hống~~" Khi Tống Thư Hàng gầm lên tiếng Sư Hống Công cuối cùng, nó tự động kèm theo thiên phú 'Huyễn Âm'.

Tiếng sư tử hống như sấm rền, trong đó mang theo khả năng gây ảo giác.

Chương 341

Ngay phía dưới, cô gái váy đen Sở Sở, cùng với Kình Bát, Sa Cửu cả ba đều bị ảnh hưởng bởi Sư Hống Công và Huyễn Âm.

Sở Sở vì vốn đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê, dưới ảnh hưởng của Huyễn Âm, cô dường như nhìn thấy hình ảnh con đường xuống Hoàng Tuyền mở ra, mình sắp chết rồi sao?

Còn Kình Bát và Sa Cửu thì cảm thấy đại não choáng váng dữ dội, trước mắt như hiện ra những hình ảnh hỗn loạn của đèn kéo quân.

Đây là do thiên phú Khẩu khiếu của Tống Thư Hàng mới mở, cậu chưa thể nắm giữ tốt thiên phú 'Huyễn Âm', đối với người có ý chí kiên định thì hiệu quả không lớn.

Tuy nhiên, Huyễn Âm phối hợp với Sư Hống Công, ngay cả tu sĩ cấp nhị phẩm cũng bị ảnh hưởng, tính thực dụng của thiên phú Khẩu khiếu này rất cao.

Trong lúc sinh tử giao tranh, nếu Tống Thư Hàng dùng Huyễn Âm phối hợp với Sư Hống Công bất ngờ gầm lên một tiếng, nói không chừng có thể đóng vai trò quyết định chiến cục.

Lát sau, tiếng sư tử hống dừng lại, ảnh hưởng của Huyễn Âm biến mất.

Sở Sở đôi mắt mơ màng nhìn lên bầu trời: "Không phải ảo giác, thật sự có con cá voi đang bay trên trời sao?" Kình Bát và Sa Cửu dùng sức lắc đầu, chân khí trong người trướng lên, phá vỡ ảnh hưởng của Huyễn Âm mang lại, bọn họ cũng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Sau đó, cả hai chỉ cảm thấy da đầu tê rần.

Cái nhìn đầu tiên họ đã thấy con cá voi khổng lồ từ trên trời rơi xuống kia.

Cả hai đều là tu sĩ cấp nhị phẩm Chân Sư, nhãn lực xuất chúng, liếc mắt một cái đã nhìn rõ thanh mộc kiếm dưới bụng cá voi.

Mộc kiếm trông có vẻ đơn sơ, nhưng trên đó kiếm khí tung hoành, kiếm ý sắc bén vô song.

Ngự kiếm phi hành?

Chẳng lẽ đây là một con đại kình yêu, hơn nữa còn là đại kình yêu nắm giữ pháp môn ngự kiếm phi hành?

Lúc này, cả hai không kịp nghĩ nhiều, nhanh chóng bơi về phía trước.

Bất luận con cá voi rơi từ trên trời xuống kia có lai lịch thế nào, nhìn bộ dạng đối phương là sắp lao xuống biển rồi.

Hai người bọn họ ngay phía dưới nó, không chạy chẳng lẽ đợi bị thân thể khổng lồ của đối phương đè bẹp sao?

Nhờ con cá voi khổng lồ, cánh tay Kình Bát đang siết Sở Sở nới lỏng ra nhiều, Sở Sở không đến mức bị ôm chết ngay lập tức, có thể thở dốc một hơi.

Chớp mắt sau, cá voi dưới hiệu quả tăng tốc của 'Phi kiếm dùng một lần bản 004', rơi vào biển trước Tống Thư Hàng một bước. "Mu~ mu mu mu~" Cá voi hoảng loạn kêu lớn.

Bùm!

Oanh!

Sóng nước bắn tung tóe, sóng biển dạt ra bốn phương tám hướng.

Nếu không nhờ có 'Phi kiếm dùng một lần' và 'Phiêu Phù Thuật' mà Bạch tôn giả gia trì lên người nó từ trước để làm vật đệm, thì lúc va chạm với mặt nước, con cá voi khổng lồ đã tan xương nát thịt rồi.

Sau đó, thân ảnh Tống Thư Hàng cũng lao xuống mặt nước. "Thanh Phong Gia Tốc!" Sắp rơi xuống nước, Tống Thư Hàng nhanh chóng kích hoạt lá bùa 'Thanh Phong Gia Tốc' của mình.

Một luồng gió xanh xuất hiện quanh người, bao bọc lấy cơ thể cậu.

Có lực nâng của luồng gió này, tốc độ rơi của Tống Thư Hàng chậm lại, cuối cùng vững vàng rơi vào trong nước biển.

Lá bùa Thanh Phong Gia Tốc khi ở trên đảo Thiên Giới đã được Tống Thư Hàng sử dụng ba lần, năng lượng tiêu hao sạch sẽ.

Sở dĩ hiện tại lại có thể sử dụng là vì tính từ lần cuối cậu dùng Thanh Phong Gia Tốc đã trôi qua tròn một ngày rồi.

Hôm nay đã là thứ Hai, ngày 15 tháng 7 năm 2019. "Hạ cánh an toàn!

Hôm nay, lại may mắn sống sót rồi." Lúc này, Tống Thư Hàng vọt khỏi mặt nước, lau nước biển trên mặt, hốc mắt hơi ươn ướt.

Sống sót, thật tốt quá.

Con cá voi rơi xuống cùng Tống Thư Hàng sau khi lặn vào đại dương, đuôi vẫy một cái, không chút do dự lặn xuống đáy biển sâu.

Nó cảm thấy hiện tại mình cần tìm một nơi yên tĩnh dưới đáy biển sâu để tĩnh tâm...

Đồng thời, bản năng mách bảo nó sau này nên ít nổi lên mặt nước thì hơn.

Sau khi con cá voi biến mất, một thanh mộc kiếm nổi trên mặt nước, trôi đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thư Hàng tiện tay chộp lấy thanh mộc kiếm: "Ơ, Phi kiếm dùng một lần bản 004?" Cậu quá quen thuộc với kiểu dáng thanh mộc kiếm này rồi.

Là Bạch tiền bối!

Chẳng lẽ con cá voi này là Bạch tiền bối đưa đến bên cạnh mình?

Cậu khẽ chạm vào cổ tay mình, nơi đó có một tọa độ 'Vạn Lý Phi Độn Thuật'.

Nghĩa là, Bạch tiền bối chắc sẽ sớm đến bên cạnh mình thôi nhỉ?

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng giắt 'Phi kiếm dùng một lần bản 004' vào thắt lưng.

Sóng nước do con đại kình rơi xuống tạo ra cuối cùng cũng bình lặng.

Sau khi mặt biển khôi phục yên tĩnh, Tống Thư Hàng nhìn thấy ba bóng người ở cách đó không xa.

Một gã đàn ông âm trầm có hàm răng cá mập.

Một gã đàn ông cao lớn vạm vỡ với gương mặt hàm hậu.

Còn có một cô gái mặc váy đen đang bị gã to xác ôm chặt trong lòng, liều mạng giãy giụa...

Đúng là một tổ hợp kỳ quái.

Xem chừng là hai gã đàn ông đang bắt nạt một cô gái yếu đuối?

Nhưng rất nhanh, Tống Thư Hàng cảm ứng được trên người ba kẻ trước mặt đều ẩn hiện ba động 'chân khí'.

Lúc này Tống Thư Hàng đã mở Khẩu khiếu, đang ở đỉnh phong nhất phẩm, sắp bước vào tầng thứ Dược Long Môn.

Cậu đã lờ mờ cảm ứng được ba động chân khí của tu sĩ cấp 'nhị phẩm Chân Sư'.

Ba người trước mắt đều là nhị phẩm Chân Sư.

So sánh ra, Tống Thư Hàng mới là người 'yếu đuối' nhất ở đây.

Từ bao giờ mà... tu sĩ trở nên phổ biến như vậy, mình tùy tiện rơi từ trên trời xuống cũng có thể gặp được ba tu sĩ?

Chẳng lẽ khi mình rời khỏi Thần Bí Đảo đã bị đặc ý đưa đến vị trí này?

Bất luận thế nào, trong tình huống chưa phân biệt được đối phương là địch hay bạn, Tống Thư Hàng cẩn thận nắm lấy một tấm Phù Bảo trong túi, đây là tấm 'Kiếm Phù' cuối cùng.

Đồng thời, tay kia của cậu nắm lấy bảo đao Bá Toái, ngoại trừ Phù Bảo ra, trong ký ức còn giữ lại của cậu, trên người cũng chỉ có chiêu 'Hỏa Diễm Đao' đính kèm trên nhẫn cổ đồng là có thể gây sát thương cho tu sĩ nhị phẩm.

Trong lúc Tống Thư Hàng quan sát đối phương, đối phương cũng đang quan sát cậu.

Sa Cửu liếc mắt một cái đã nhìn ra tu vi của Tống Thư Hàng: "Tu sĩ nhất phẩm." "Không được để rắc rối nảy sinh." Kình Bát chậm rãi nói, khựng lại một chút rồi tiếp: "Vì vậy giết đi." Mẹ nó, đây là logic gì thế, nếu không muốn rắc rối nảy sinh thì chẳng phải nên hòa nhã nói đôi câu, chào nhau một tiếng rồi đi sao?

Tống Thư Hàng còn chưa kịp thốt ra câu cảm thán đó, Sa Cửu đối diện đã cười nanh ác, lao về phía cậu, lòng bàn tay phải vỗ về phía lồng ngực Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Sa Cửu lộ ra nụ cười tàn nhẫn, hàm răng sắc nhọn nhìn mà phát khiếp, nếu bị hắn cắn một cái chắc đau lắm.

Sát khí đằng đằng, vừa chạm mặt đã là sát chiêu. "Kẻ cùng hung cực ác sao." Tống Thư Hàng thầm than một tiếng, tay cầm 'Kiếm Phù' đưa lên, nhắm chuẩn Sa Cửu, ngón tay ấn lên trận văn kích hoạt của

Kiếm Phù.

Con ngươi nhỏ xíu của Sa Cửu đột ngột co rút.

Bùm!

Sa Cửu vốn đang lao về phía Tống Thư Hàng bỗng dùng hai tay đập mạnh xuống mặt nước, nhờ lực đẩy đó, thân thể hắn lùi nhanh về phía sau.

Sau đó, hắn cảnh giác nhìn Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp cận Tống Thư Hàng vừa rồi, hắn cảm nhận được mối nguy hiểm đáng sợ từ đối phương.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên tay Tống Thư Hàng.

Phù Bảo?!

Có thể khiến hắn cảm thấy nguy cơ sinh tử, là Phù Bảo tấn công cấp tam phẩm trở lên sao?

Tùy tiện đã lấy ra được Phù Bảo tấn công cấp tam phẩm trở lên...

Kẻ này khó xơi đây.

Sa Cửu liếm khóe môi, nhưng mà, chỉ cần thịt được gã này, thu hoạch chắc chắn cũng rất phong phú.

Đôi mắt ti hí của hắn nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, chờ thời cơ hành động. "Kiếm!" Ánh mắt Tống Thư Hàng trầm xuống, không chút do dự kích hoạt 'Kiếm Phù'.

Sa Cửu tuy lùi nhanh, nhưng vẫn nằm trong phạm vi tấn công của Kiếm Phù!

Đã vậy, Thư Hàng tự nhiên sẽ không khách khí.

Kiếm Phù được kích hoạt, phía sau Tống Thư Hàng hiện ra một bóng hình hư ảo.

Bóng hình đó kiêu hãnh đứng sừng sững, từ trên cao nhìn xuống, nhìn chằm chằm Sa Cửu và Kình Bát.

Kình Bát và Sa Cửu lập tức cảm nhận được áp lực nặng nề, cơ thể giống như con ếch bị rắn nhìn chằm chằm, không dám động đậy. "Sa Cửu mau tránh ra!" Kình Bát hét lớn.

Nhưng đã muộn.

Bóng hình phía sau Tống Thư Hàng dùng ngón tay thay kiếm, theo ý chí của Thư Hàng, chém một kiếm về phía Sa Cửu.

Kiếm quang rực rỡ bộc phát ra, khóa chặt lấy Sa Cửu.

Trong mắt Sa Cửu, giữa đất trời dường như chỉ còn lại duy nhất một kiếm này, không thấy bất cứ sự vật nào khác.

Kiếm khí đáng sợ, Sa Cửu biết nếu mình bị trảm trúng, không chết cũng phải mất nửa cái mạng.

Không chút do dự, Sa Cửu liều mạng lặn xuống đáy nước.

Đồng thời, hai lòng bàn tay hắn điên cuồng đập xuống biển, gần ba mươi con cá mập nước bắn ra từ lòng bàn tay, đón lấy đạo kiếm quang kia.

Tuy nhiên, kiếm quang lướt qua, ba mươi con cá mập nước căn bản không chạm nổi vào kiếm quang.

Chương 342

Chúng chỉ vô vọng lao vào hư không, cuối cùng mất đi chân khí chống đỡ, tan biến trở lại thành nước biển.

Còn đạo kiếm quang kia, trong nháy mắt xuyên qua lớp nước biển dày cộm, chém lên người Sa Cửu. "Ư..." Sa Cửu thét thảm một tiếng, trong miệng phun ra một chuỗi bọt khí, máu tươi nhuộm đỏ mặt biển.

Cuối cùng, thân hình hắn vùng vẫy vài cái rồi chìm xuống đáy biển, không rõ sống chết. "Phù Bảo." Sắc mặt Kình Bát âm trầm, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Sinh tử giao tranh giữa các tu sĩ không chỉ xem ai có thực lực cao hơn, mà còn phải xem trang bị của ai xịn hơn.

Tu sĩ nhất phẩm cầm trong tay Phù Bảo mạnh mẽ vẫn có thể giết chết tu sĩ nhị phẩm như thường.

Thực tế không chỉ đơn giản là giết tu sĩ nhị phẩm, lúc Tống Thư Hàng cầm bảo vật của Bạch tiền bối còn thịt được cả một tu sĩ tứ phẩm nữa kìa. "Hì hì." Tống Thư Hàng đáp lại bằng nụ cười ôn hòa, lại điềm nhiên móc từ trong túi ra một tấm Phù Bảo, nhắm thẳng vào Kình Bát: "Không sai, chính là Phù Bảo, không phục sao?" Gương mặt cậu hiện lên nụ cười của một kẻ mới phất, tấm Phù Bảo trong tay cũng ẩn hiện khí tức cấp tam phẩm.

Không phục, đánh nhau không?

Kình Bát mặt trầm như nước, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nheo mắt, lắc lắc tấm Phù Bảo trước mặt Kình Bát một lần nữa: "Buông cô gái trong lòng ngươi ra, nếu không, để ngươi nếm mùi lợi hại của Phù Bảo nhà ta.

Nói cho ngươi biết, loại Phù Bảo thế này ta còn mấy tấm nữa cơ!" Mặc dù... mấy tấm Phù Bảo đó đều mẹ nó là 'Phá Tà Phù'.

Mục tiêu của Tống Thư Hàng là cô gái váy đen đang bị Kình Bát ôm.

Cô gái váy đen này cũng là cấp nhị phẩm, nếu Kình Bát thực sự buông cô ấy ra, dựa vào Trì Dũ Thuật trên nhẫn cổ đồng của Tống Thư Hàng, có lẽ có thể giúp cô ấy khôi phục chiến lực.

Đến lúc đó, cô gái váy đen này dù gì cũng là nhị phẩm Chân Sư, cộng thêm Tống Thư Hàng hỗ trợ bên cạnh, là có thể đối đầu trực diện với Kình Bát.

Đó chính là tính toán trong lòng Tống Thư Hàng.

Tiếc thay, đời không như là mơ.

Kình Bát trước mặt sau khi nghiến răng nghiến lợi, đã không chọn buông Sở Sở ra.

Chỉ thấy cơ bắp hai cánh tay hắn trướng lên, dùng lực ôm chặt Sở Sở, siết mạnh một cái.

Một chuỗi âm thanh răng rắc khiến người ta ghê răng vang lên. "Phụt..." Sở Sở phun ra một ngụm máu, mấy cái xương sườn bị ép gãy.

Nội thương càng nghiêm trọng hơn, chân khí của Kình Bát điên cuồng tàn phá trong cơ thể cô, hủy hoại kinh mạch.

Sở Sở lập tức mắt tối sầm lại, hoàn toàn ngất đi, thực lực hai bên chênh lệch quá lớn. "Ngươi tìm chết." Tống Thư Hàng giận dữ quát. "Khặc khặc, chết thì có gì đáng sợ?" Kình Bát cười nanh ác: "Ngươi tưởng ta là ai, ta là Kình Bát - bài vàng trong tổ chức, dù có chết ta cũng phải hoàn thành nhiệm vụ trước.

Nhiệm vụ còn quan trọng hơn cả mạng sống của ta." Răng rắc răng rắc, cơ thể cô gái mặc váy đen trong lòng đã bị cánh tay thô tráng của Kình Bát ép dẹt đi.

Máu của cô bắn đầy người Kình Bát. "Ha ha ha ha ha!" Kình Bát phát ra tiếng cười điên dại bệnh hoạn, hắn tận hưởng cảm giác này, tận hưởng cảm giác dùng vòng tay 'yêu thương' của mình để ép chết những cô gái nhỏ nhắn.

Cảm giác tuyệt diệu này khiến hắn không thể dừng lại được.

Sau ba nhịp thở, cô gái váy đen trong lòng đã tắt thở...

Kình Bát ném cô xuống biển như ném rác.

Máu của Sở Sở nhuộm đỏ mặt biển, cơ thể cô từ từ chìm xuống đáy biển, cũng giống như Sa Cửu, không rõ sống chết.

Kình Bát liếm vết máu trên mặt, cười dữ tợn nhìn Tống Thư Hàng: "Khặc khặc, sao thế hả nhóc?

Ngươi không thừa cơ thi triển tấm Phù Bảo đó để giết ta sao?" Tống Thư Hàng âm thầm nắm chặt bảo đao Bá Toái, im lặng không nói. "Hay là... tấm Phù Bảo trong tay ngươi không phải loại tấn công?" Kình Bát cười điên cuồng: "Vậy thì rốt cuộc là loại Phù Bảo gì?

Để ta thử xem nào!" Dứt lời, thân hình đồ sộ của Kình Bát vọt lên, nhảy trên mặt nước.

Ngay khắc sau, hắn thế mà lợi dụng công pháp khinh thân trực tiếp đạp nước mà đi, lao nhanh về phía Tống Thư Hàng.

Ầm ầm ầm, giống như một chiếc xe ủi đất lao đến.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, cất tấm 'Phá Tà Phù' dùng để đe dọa đi.

Đối phương không phải quỷ tu, Phá Tà Phù chẳng có tác dụng gì.

Sau đó, thân thể cậu cũng vọt lên, nhảy khỏi mặt nước.

Cậu thi triển 'Quân Tử Vạn Lý Hành', hiệu quả 'Thanh Phong Gia Tốc' trên người vẫn chưa tan, giúp cậu cũng làm được động tác chạy điên cuồng trên mặt biển.

Cậu không bỏ chạy, mà lao thẳng về phía Kình Bát, cổ tay xoay một cái, kích hoạt kỹ năng 'Hỏa Diễm Đao' trên nhẫn cổ đồng.

Hống~ trên lưỡi đao, ngọn lửa hừng hực bùng cháy.

Dù không có Kiếm Phù, không có Giáp Phù, Tống Thư Hàng cũng đã không còn là tên lính mới mặc người xâu xé nữa.

Hơn nữa, bảo đao Bá Toái trong tay cậu dài ba thước ba, được đúc từ Lôi Trì Trọng Kim, chí dương chí cương có thể chém đứt nhục thân tu sĩ tứ phẩm.

Chỉ cần chém trúng một đao, dù là tên to xác trước mặt cũng đừng hòng yên ổn. "Hỏa Diễm Đao, loại đao pháp đại trà này không làm gì được ta đâu." Kình Bát cười nanh ác, chẳng hề sợ hãi ngọn lửa trên đao của Tống Thư Hàng.

Tay phải hắn nắm lại, trên nắm đấm đeo một chiếc bao tay đúc bằng tinh cương, bên trên khắc một viên bảo thạch khổng lồ.

Hiển nhiên đây cũng không phải bao tay bình thường, mà là một kiện pháp khí. "Cự Kình Phun Trào!" Nắm đấm của Kình Bát vung mạnh ra, chân khí bùng nổ, trên nắm đấm hiện lên hư ảnh một con cá voi.

Sau đó, hắn khom người vung quyền đập vào Hỏa Diễm Đao.

Hắn quá cao to, muốn đánh trúng Tống Thư Hàng đều phải khom lưng, mệt chết đi được.

Keng!

Hỏa Diễm Đao va chạm với nắm đấm của Kình Bát, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy một sức mạnh khổng lồ vô biên truyền đến từ trên đao, ngọn lửa trên đao lập tức bị đánh tan tác.

Hổ khẩu của Tống Thư Hàng rách toác, máu chảy đầm đìa, suýt chút nữa là không giữ nổi đao Bá Toái!

Nhưng đó mới chỉ là cú va chạm đầu tiên.

Ngay sau đó là hư ảnh con cá voi khổng lồ trên nắm đấm của Kình Bát, đó là quyền ảnh do chân khí hóa thành, sau khi đánh tan hỏa diễm đao khí thì nện thẳng vào ngực Tống Thư Hàng.

Bùm!

Tống Thư Hàng bị sức mạnh của quyền ảnh đánh bay ra ngoài, rơi xuống mặt nước ở phía xa. "Tê." Vết thương chạm vào nước biển, đau rát vô cùng.

Mà ở trên ngực Tống Thư Hàng, một chiếc khiên vàng nhỏ vỡ vụn.

Cú quyền ảnh cuối cùng đó, cũng nhờ kỹ năng thiên phú của Linh Quỷ là khiên vàng nhỏ mới miễn cưỡng đỡ được...

Từ khi không còn Giáp Phù, cũng nhờ con Linh Quỷ này mà Tống Thư Hàng đã thoát chết mấy lần. "Nhị phẩm Chân Sư ở trạng thái bình thường thế mà đáng sợ như vậy." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc đó mình có thể thịt được Đàn chủ ở trạng thái suy yếu, đúng là may mắn biết bao.

Khoảng cách giữa mình và nhị phẩm Chân Sư quá lớn, đặc biệt là khí huyết chi lực và chân khí, giống như sự khác biệt giữa nước và băng vậy.

Khí huyết chi lực căn bản không thể chống đỡ được chân khí, hai bên vừa tiếp xúc, khí huyết chi lực giống như mặt nước bình thường rất khó ngăn cản một cây cột băng đâm vào, dễ dàng bị chân khí xuyên thấu. "Yếu ớt, quá yếu ớt." Kình Bát cười nanh ác: "Vậy thì để ta dùng vòng tay yêu thương tiễn ngươi lên đường nhé, đến đây nào, để ta ôm ngươi, trong tiếng răng rắc tuyệt diệu đó, tiễn ngươi đi đầu thai." "Đừng mà, tôi không muốn bị một người đàn ông to xác ôm chết đâu, ít nhất cũng phải đổi thành một mỹ nhân xinh đẹp chứ." Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, nhe răng cười.

Trong mắt cậu rất bình tĩnh, không có lấy một tia sợ hãi. "Ha ha ha ha, kẻ yếu không có quyền lựa chọn đâu." Kình Bát vừa cười nanh ác vừa áp sát Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, trong lòng hắn vẫn đề cao cảnh giác đến mức tối đa, bộ dạng bình tĩnh của thằng nhóc này rất có thể là định lôi ra thứ gì đó kỳ quái, không thể không phòng. "Ngươi nói cũng có lý, kẻ yếu không có quyền lựa chọn.

Vậy thì mở to mắt ra mà nhìn cho kỹ, ta sẽ cho ngươi thấy tuyệt kỹ thực sự của mình." Tống Thư Hàng xắn tay áo lên, lộ ra một hình xăm biểu tượng: "Cánh tay Kỳ Lân của ta, đã bắt đầu nóng lên rồi đây!" "Cánh tay Kỳ Lân?" Kình Bát nhìn chằm chằm vào tay Tống Thư Hàng.

Tay chân mảnh khảnh, còn trắng hơn cả con gái, trên cánh tay có một hình vẽ Hồ Lô Oa dạng nổi?

Là Hồ Lô Oa đấy, hình vẽ này không khỏi gợi lại cho Kình Bát vài ký ức tốt đẹp từ hơn hai mươi năm trước.

Nhưng mà, hình vẽ này thì liên quan gì đến cánh tay Kỳ Lân?

Đang suy nghĩ, hắn thấy hình vẽ Hồ Lô Oa trên tay Tống Thư Hàng lóe lên ánh sáng đỏ nhạt. "Hãy nếm mùi vị của sự tuyệt vọng đi!" Tống Thư Hàng trầm giọng nói, vẻ mặt cao thâm khó lường: "Sau đó, hãy nhìn ngắm thế giới tươi đẹp này cho kỹ vào, bởi vì...

đây rất có thể là lần cuối cùng ngươi được thưởng thức vẻ đẹp của thế giới này đấy." Mẹ kiếp... muốn câu thêm chút thời gian thật chẳng dễ dàng gì.

May mà, thời gian cuối cùng cũng hòm hòm rồi.

Kỹ năng cuối cùng của cậu sắp được thi triển rồi. [Tít~~ bạn của bạn, Bạch tôn giả, đã online.] Phía bên kia.

Bạch tôn giả một tay xách tiểu hòa thượng, một tay xách Đậu Đậu.

Trên người ngài bao quanh ánh sáng của 'Vạn Lý Phi Độn Thuật'.

Tọa độ: một nơi nào đó trên Đông Hải - Tống Thư Hàng.

Sau khi phát giác Tống Thư Hàng đã trở về từ Thần Bí Đảo, Bạch tôn giả không chút do dự thi triển Vạn Lý Phi Độn Thuật, nhanh chóng lao về phía Tống Thư Hàng. 'Vạn Lý Độn Thuật' bay mãi bay mãi, Bạch tôn giả cảm thấy hơi buồn chán. "Hay là nhân cơ hội này bế quan một lát?" Bạch tôn giả thầm nghĩ.

Nhưng nghĩ lại, thấy trên tay vẫn đang xách Đậu Đậu và tiểu hòa thượng, thôi bỏ đi, bế quan thì không chăm sóc được hai đứa nhỏ này.

Chương 343

Thế là, Bạch tôn giả ý niệm khẽ động, sau lưng ngài mọc ra thêm sáu cánh tay nữa, đây là thần thông [Bát Tí Pháp Tướng] mà ngài tu luyện sau khi thăng cấp Tôn Giả.

Trong sáu cánh tay mọc thêm đó, có hai cái thò vào túi lấy điện thoại ra, Bạch tôn giả đưa tay quẹt quẹt trên điện thoại.

Nhưng dường như không có tín hiệu.

Bạch tôn giả cũng không hề hoảng loạn, ngài đưa tay kéo một cái vào vỏ điện thoại màn hình lớn, kéo ra một thứ trông giống như ăng-ten.

Ngay sau đó, điện thoại của ngài lập tức có tín hiệu.

Đây chính là chiếc điện thoại mà Bạch tôn giả đã âm thầm cải tiến bảy mươi lần mới thành công.

Tuy vỏ ngoài trông không khác gì điện thoại màn hình lớn thông thường, nhưng bên trong đã thay đổi rất nhiều thứ.

Bạch tôn giả đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, lướt lướt.

Hôm nay, Dược Sư đã online đăng vài tin nhắn: "@Tô Thị A Thất, đạo hữu A Thất, có phải anh vẫn đang tìm Vô Cực Ma Tông gây phiền phức, san bằng mấy phân bộ rồi không?" Tô Thị A Thất: "Mấy hôm trước nhận được một đệ tử cấp Đàn chủ của Vô Cực Ma Tông từ tiểu hữu Tống Thư Hàng, mãi mới cạy miệng hắn ra được vài tình báo hữu ích.

Đang chuẩn bị đi san bằng thêm một phân bộ nữa đây." Tô Thị A Thất: "[biểu tượng đổ mồ hôi hột], anh Dược Sư đùa à, một phân bộ của Vô Cực Ma Tông tìm được mười tên đệ tử nhị, tam phẩm là tốt lắm rồi.

Còn muốn bắt sống toàn bộ thì không dễ đâu." Dược Sư: "Chán thật, thôi được, có bao nhiêu tôi lấy bấy nhiêu.

Ngoài ra, các đạo hữu khác trong nhóm, nếu có gặp tu sĩ phe địch nào không có mắt, chỉ cần là cảnh giới nhị phẩm, tam phẩm thì đừng chém chết, để lại một hơi thở bắt về cho tôi, tôi quý như vàng đấy." Thông Huyền đại sư gửi một biểu tượng hòa thượng tụng kinh, sau đó gửi một biểu tượng [gật đầu].

Dược Sư: "Hiểu rồi, người xuất gia lấy từ bi làm gốc.

Tôi đây chẳng phải đang giúp các anh bớt tạo sát nghiệp sao." Thông Huyền đại sư: "[biểu tượng ngón tay cái]" Bạch tôn giả: "[biểu tượng mỉm cười], nhận được tin, có gặp thì sẽ thuận tay bắt lấy.

Ngoài ra, đạo hữu A Thất, tôi có một manh mối về tông môn 'Vô Cực Ma Tông', có cơ hội tôi sẽ hợp tác với Thiên Hà Tô Thị của các anh." Đăng xong, Bạch tôn giả cất điện thoại.

Vạn Lý Phi Độn Thuật sắp đến nơi rồi.

Kình Bát bị Tống Thư Hàng hù cho ngớ người.

Nhưng hai nhịp thở sau, hắn thấy hình vẽ 'Hồ Lô Oa dạng nổi' trên 'cánh tay Kỳ Lân' của Tống Thư Hàng ngoài việc tiếp tục phát ra ánh sáng đỏ thì chẳng có biến hóa gì thêm, lập tức hiểu ra vấn đề. "Thằng khốn, dám lừa ta!" Kình Bát giận quá hóa thề.

Kình Bát là kẻ bề ngoài hàm hậu nhưng bên trong lại tinh tế, âm hiểm.

Lúc Tống Thư Hàng đối phó với Sa Cửu đã lôi Kiếm Phù ra dùng rất hào phóng, cộng thêm việc sau đó Tống Thư Hàng lại lấy ra thêm các loại 'Phù Bảo' cấp tam phẩm khác, còn dùng thủ đoạn không rõ kích hoạt được 'Hỏa Diễm Đao' cấp nhị phẩm...

Thế nên, khi Tống Thư Hàng dùng 'cánh tay Kỳ Lân' để hù Kình Bát, thật sự đã hù được hắn.

Thực ra không trách Kình Bát được, chỉ cần không phải là loại tu sĩ bạo lực não toàn cơ bắp, đối mặt với Tống Thư Hàng vừa có Phù Bảo, vừa có pháp khí kích hoạt 'Hỏa Diễm Đao', ai cũng sẽ bị cái gọi là 'cánh tay Kỳ Lân' đó hù dọa thôi.

Kình Bát giận dữ gào lên một tiếng, giang rộng hai tay, vồ về phía Tống Thư Hàng như hổ vồ mồi.

Hắn muốn ôm chặt con gà yếu ớt da trắng thịt mềm này, ép nó thành thịt vụn!

Ngay cả một mẩu xương vụn cũng không để lại! "Ha ha." Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng rực, chẳng hề sợ hãi.

Cậu giơ tay tra đao Bá Toái lại vào sau lưng mình, sau đó chắp tay sau lưng đứng sừng sững... chính xác mà nói là chắp tay chìm nổi trong nước, lộ ra nửa người trên.

Vì cậu không có thực lực như Kình Bát, ở trạng thái tĩnh không cách nào đứng được trên mặt nước. "Còn dám làm bộ làm tịch!" Kình Bát cười lạnh, hai tay giang rộng, định dành cho Tống Thư Hàng một cái ôm nhiệt tình.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên Kình Bát cảm thấy thắt lưng sau của mình như bị ai đó đạp một nhát, đau đớn dữ dội, đau thấu tim gan!

Hơn nữa, kèm theo đó là một lực xung kích lớn đến mức không thể hình dung nổi truyền đến từ thắt lưng sau của hắn, tưởng chừng như muốn đánh nát eo hắn vậy. [Chẳng lẽ thật sự là đòn tấn công từ 'cánh tay Kỳ Lân' của thằng nhãi tu sĩ nhất phẩm này?

Nhưng mà cánh tay Kỳ Lân tấn công kiểu gì mà lại vòng ra sau lưng mình được?] Kình Bát trong lòng đầy nghi hoặc.

Trong lúc suy nghĩ, cả người hắn đã bị đánh bay vút đi: "A a a~~" Giữa không trung, tiếng kêu thảm thiết đau đớn của Kình Bát theo cơ thể bay thành một đường parabol qua đỉnh đầu Tống Thư Hàng. "Ái chà, không phanh lại kịp." Lúc này, một giọng nói bình thản vang lên từ vị trí Kình Bát vừa bị đánh bay.

Sau đó, một bóng hình áo trắng như tuyết, thanh khiết như trích tiên khẽ rơi xuống mặt biển.

Bóng hình áo trắng này chân đạp trên mặt nước, nhưng nước biển lại không làm ướt giày của ngài...

Bên cạnh ngài còn có một tiểu hòa thượng và một con chó Kinh Ba được hai bàn tay vô hình nâng đỡ, lơ lửng trong hư không.

Chính là Bạch tôn giả, lúc Kình Bát vồ về phía Tống Thư Hàng, ngài đã xuất hiện trong phạm vi ba trăm mét. "Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ, giơ cao ngón tay cái: "Cách dùng từ 'không phanh lại kịp' này thật là chuẩn xác, tôi rất tán thưởng!" Bạch tôn giả: "..." Cách nói chuyện của Thư Hàng hôm nay làm sao vậy, không chỉ quái quái mà còn mang theo cảm giác khiêu khích nồng đậm, cứ như thể cậu ta đang mỉa mai việc mình dùng 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' mà không phanh kịp vậy! "Tiền bối, ngài đến thật đúng lúc!" Tống Thư Hàng hắc hắc cười nói: "Nếu ngài đến chậm một bước, có lẽ tôi đã bị gã to xác vừa rồi ép thành một đống thịt vụn rồi." "Kẻ địch sao?" Bạch tôn giả nhướng mày, ánh mắt chuyển sang nhìn Kình Bát vừa bị mình đá bay.

Kình Bát lúc này cảm thấy eo mình có lẽ đã gãy rồi, nhưng lúc này hắn căn bản không có thời gian để ý đến vết thương ở eo.

Hắn nuốt nước bọt, kinh hãi nhìn bóng hình mặc áo trắng kia.

Đặc biệt là khi bóng hình áo trắng đó liếc nhìn qua, Kình Bát ngửi thấy mùi tử vong... tỏa ra từ chính mình.

Khắc này, Kình Bát đột nhiên phát hiện mình không hề can trường như mình tưởng.

Là một 'Kình Bát bài vàng' trong tổ chức, hắn vẫn luôn nghĩ mình đã có thể coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Nhưng khoảnh khắc này hắn nhận ra, mình sợ chết vô cùng.

Không chút do dự, Kình Bát nén cơn đau thấu tim ở thắt lưng sau, lặn mạnh xuống đáy biển.

Hắn muốn dựa vào kỹ năng bơi lội cao thâm của mình để tẩu thoát theo đường thủy.

Bùm!

Khi hắn định lặn xuống đáy biển thì lại cảm thấy mình đụng phải một tấm sắt chứ không phải nước biển.

Nước biển không biết từ lúc nào đã ngưng tụ thành một bức tường nước kiên cứng, không phải đóng băng mà là nước hóa thành tường, khiến hắn không thể lặn xuống được.

Kình Bát kinh hãi quay đầu lại nhìn bóng hình trắng khiết kia.

Bóng hình đó đang đứng lơ lửng trên mặt biển, đưa ngón trỏ khẽ móc một cái về phía vị trí của hắn.

Quả nhiên sự biến hóa của nước biển là do ngài gây ra.

Chỉ một cái móc tay đã khiến nước biển hóa thành tấm sắt, thực lực phải khủng khiếp đến mức nào mới làm được như vậy?

Lúc này, Tống Thư Hàng bơi đến bên cạnh Bạch tôn giả, quay đầu lại mỉm cười với Kình Bát: "Uy lực 'cánh tay Kỳ Lân' của tôi, đã thấy rồi chứ?

Sợ chưa?" Sợ cái con khỉ ấy!

Kình Bát trong lòng muốn gào thét, cánh tay Kỳ Lân cái quái gì, hóa ra là đánh không lại thì gọi phụ huynh, có giỏi thì đừng gọi tiền bối, đại chiến với ta ba trăm hiệp xem nào.

Ngay sau đó, khi nhìn thấy bóng hình trắng khiết kia, cả người hắn xụi lơ luôn.

Lần này xem chừng là tiêu đời thật rồi. "Ồ, cảnh giới nhị phẩm cơ à." Lúc này, Bạch tôn giả liếc nhìn Kình Bát, ngài vuốt cằm, sau đó nhìn Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, cậu định xử lý hắn thế nào?

Có giết không?" Tống Thư Hàng nghe Bạch tôn giả hỏi thì tâm niệm khẽ động.

Chẳng lẽ vị tiền bối 'tu sĩ nhị phẩm' này còn có chỗ dùng?

Thế là cậu trả lời: "Vẫn là do tiền bối xử lý đi ạ." "Vậy thì giao hắn cho Dược Sư vậy...

Dược Sư nói muốn nghiên cứu phong ấn mất trí nhớ trên Thần Bí Đảo, đúng lúc đang cần vài vật thí nghiệm có thực lực nhị phẩm trở lên." Bạch tôn giả gật đầu nói. "Thế thì tốt quá!" Tống Thư Hàng nói xong, nở nụ cười khổ: "Ngoài ra Bạch tiền bối, tôi nghi ngờ mình cũng từng đến hòn đảo thần bí đó, vì tôi phát hiện mình đã đánh mất một đoạn ký ức." "Ừ, cậu từng đến Thần Bí Đảo." Bạch tiền bối khẳng định. "Bạch tiền bối biết sao?" Tống Thư Hàng thắc mắc. "Ừ, vốn dĩ tôi định vớt cậu ra khỏi Thần Bí Đảo, nhưng hòn đảo đó quả nhiên có chút cổ quái, tôi không vớt được cậu.

Tuy nhiên cậu rất nhanh đã bị đưa ra ngoài, nên tôi dùng Vạn Lý Phi Độn Thuật đuổi tới đây." Bạch tôn giả nói xong, đưa tay chộp một cái về phía Kình Bát.

Kình Bát không tự chủ được bị kéo bay về phía Bạch tôn giả.

Dược Sư lần này nghiên cứu cần rất nhiều tu sĩ nhị, tam phẩm.

Có đối tượng thí nghiệm phù hợp thì đừng nên lãng phí. "Khốn kiếp, ta đường đường là Kình Bát bài vàng, tuyệt đối không làm vật thí nghiệm cho các ngươi đâu." Kình Bát gầm lên giữa không trung. 'Vật thí nghiệm' nghe qua đã là chuyện còn đáng sợ hơn cả cái chết.

So với việc sống dở chết dở, Kình Bát thà chọn cái chết.

Hắn nghiến răng thật mạnh, cắn nát một chiếc răng giả có chứa kịch độc bên trong.

Đây là loại kịch độc có thể độc chết cả tu sĩ nhị phẩm, làm nghề của bọn hắn luôn chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn tương tự để có thể chết một cách thanh thản, bớt phải chịu dày vò.

Nhưng Kình Bát vừa mới cắn nát răng giả đã thấy bóng hình áo trắng kia lại móc ngón tay một cái, thế là chất kịch độc trong miệng hắn bị lực kéo văng ra ngoài. "Không được để ngươi chết, phải để lại một hơi thở bắt về cho Dược Sư, đối với cậu ta thì ngươi quý như vàng đấy." Bạch tôn giả thản nhiên nói, đồng thời tay phải phất một cái, một luồng lửa bùng lên giữa hư không, đốt sạch chỗ kịch độc kia.

Tống Thư Hàng nhếch môi nói: "Ha ha ha, kẻ yếu không có quyền lựa chọn... câu này là chính ngươi nói đấy nhé.

Câu nói này, bây giờ tôi xin trả lại nguyên văn cho ngươi, gã to xác ạ." Kình Bát lặng lẽ nhắm mắt lại, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc.

Sau khi bắt sống Kình Bát, Tống Thư Hàng lại nhớ tới cô gái mặc váy đen bị 'ôm siết kiểu giết người': "Đúng rồi Bạch tiền bối, lúc nãy còn có một cô gái váy đen bị gã to xác này đả thương nặng rơi xuống đáy biển.

Gã to xác còn có một tên đồng bọn nữa, cũng trúng một phát 'Kiếm

Phù' của tôi rồi rơi xuống đáy biển.

Không biết bọn họ còn sống không?" Thực lực Tống Thư Hàng không đủ, lúc nãy chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy bị gã to xác ép trọng thương rồi ném xuống biển.

Bây giờ Bạch tiền bối đã đến, ít nhất cũng nên xem đối phương còn khả năng cứu chữa hay không. "Dưới đáy biển sao?" Bạch tôn giả lặng lẽ gật đầu.

Sau đó, ngài búng tay một cái.

Tách một tiếng lảnh lót, âm thanh dường như truyền đi rất xa, thậm chí truyền thẳng xuống tận đáy biển sâu.

Khoảng mười lăm nhịp thở sau...

Chương 344

mặt biển sủi bọt. "Mu mu mu~~" Một con cá voi khổng lồ từ dưới đáy biển trồi lên, trên lưng nó có hai bóng người nhợt nhạt.

Một người là Sa Cửu với vết kiếm thương khổng lồ trên người.

Người còn lại chính là cô gái mặc váy đen đi tất dài kia, nhưng trông cô bây giờ thảm hại vô cùng.

Nói đơn giản nhé, vốn dĩ dáng người cô là đường cong chữ S, hiện tại phía trước cô đã phẳng hơn cả máy tính bảng rồi.

Gã to xác đúng là ra tay ác thật, cái ôm siết kia tàn nhẫn đến cực điểm.

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: "Cô gái này còn cứu được không ạ?" Bạch tôn giả nhìn cô gái váy đen một cái, gật đầu nói: "Vẫn còn một hơi thở, có thể cứu được.

Tuy nhiên, trước tiên phải tìm một nơi để nghỉ chân rồi mới tiến hành trị liệu cho cô ấy.

Ừm... cậu cứ dùng một lần phép thuật trị liệu cho cô ấy trước đi, để giữ lấy sinh cơ!" "Rõ ạ!" Tống Thư Hàng vội vàng bơi đến cạnh con cá voi, khẽ nhảy lên lưng nó.

Sau đó kích hoạt phép thuật trên nhẫn cổ đồng, tặng cho cô gái váy đen một phát Trì Dũ Thuật.

Sau một phát Trì Dũ Thuật, vết thương trên người cô gái váy đen hơi hồi phục một chút, nhưng toàn bộ cơ thể cô suýt bị ép thành thịt vụn, không phải chỉ dùng một chiêu Trì Dũ Thuật đơn giản là có thể khôi phục được.

Chỉ có thể miễn cưỡng giữ lại một tia sinh cơ.

Còn về tên Sa Cửu kia, Tống Thư Hàng sẽ không lãng phí cơ hội Trì Dũ Thuật quý giá lên người hắn.

Đối với hạng người giây trước còn muốn giết mình, thứ cho Tống Thư Hàng không thể bao dung như Đức mẹ Maria được.

Vì vậy cứ để hắn tự sinh tự diệt thôi.

Nếu sống sót được thì đưa đến chỗ tiền bối Dược Sư cùng với Kình Bát, không sống nổi thì để hắn làm thức ăn cho cá voi vậy.

Mà nói mới nhớ, con cá voi này trông quen quen, có phải con vừa rồi rơi từ trên trời xuống cùng mình không? "Mu mu~~" Cá voi khổng lồ nước mắt đầm đìa...

À không, nó không khóc, nó chỉ đang tiết ra muối thôi!

Thật sự không phải đang khóc đâu...

đại khái là vậy, chắc thế? "Trước tiên tìm hòn đảo nhỏ gần đây nghỉ chân đã." Bạch tôn giả đặt Đậu Đậu và tiểu hòa thượng lên lưng cá voi, lại ném tên Kình Bát bị bắt lên lưng cá, sau đó khẽ vỗ vỗ vào con cá voi.

Con cá vừa lặn xuống đáy biển định yên tĩnh suy ngẫm về cuộc đời cá của mình, vài phút sau lại một lần nữa dấn thân vào hành trình.

Đại kình lướt sóng trên mặt biển, tìm kiếm nơi có thể nghỉ chân.

Tống Thư Hàng nhìn thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng nằm im bất động: "Ơ, Bạch tiền bối, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng bị làm sao thế ạ?" Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều mở to mắt nhưng lại không nhúc nhích, hai đứa này không thể nào ngoan như thế được.

Nghe thấy tiếng Thư Hàng, Đậu Đậu lập tức nhìn cậu với ánh mắt mong chờ, đôi mắt đáng yêu như biết nói.

Tiểu hòa thượng cũng không kém cạnh, đôi mắt đen láy nhìn Tống

Thư Hàng, còn không ngừng làm bộ đáng thương nháy mắt, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lấy lòng - nó vẫn còn lo Tống Thư Hàng sẽ đánh nó một trận ra bã, đặc biệt là hiện tại khi nó hoàn toàn không có sức kháng cự. "Không sao, hai đứa nhỏ trúng một loại thuật thôi miên nhỏ.

Tuy ý thức đã tỉnh táo nhưng cơ thể vẫn chưa thể cử động, qua hai ngày nữa là ổn thôi." Bạch tôn giả tùy ý nói.

Với thủ đoạn của ngài, muốn Đậu Đậu và tiểu hòa thượng khôi phục ngay lập tức không phải chuyện khó.

Nhưng hai đứa nhỏ này cần phải chịu chút khổ sở. "À." Tống Thư Hàng gật đầu, cậu khẽ vuốt ve bộ lông của Đậu Đậu: "Ngoan ngoãn nghỉ ngơi đi, hai ngày nữa là khôi phục thôi." Đậu Đậu buồn bực đảo mắt một cái, nó muốn Tống Thư Hàng xin giúp với Bạch tiền bối để cơ thể bọn nó nhanh chóng cử động được, nhưng đáng tiếc là Tống Thư Hàng không phải Hoàng Sơn Chân Quân, không thể chỉ nhìn một cái là hiểu ý nhau được.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại quay sang tiểu hòa thượng hỏi: "Tiểu Quả Quả, em định nói gì à?

Mắt không thoải mái hả?

Sao cứ nháy mãi thế?" Bạch tôn giả quay đầu nhìn Tiểu Quả Quả, sau đó dịch lại: "Suy nghĩ trong lòng nó là hy vọng cậu đừng nhớ tới việc nó bỏ nhà đi, đừng đánh nó một trận ra bã.

Chắc là ý này đấy." Bạch tiền bối, ngài nói đúng quá rồi, Tiểu Quả Quả suýt chút nữa là khóc chảy cả nước mũi.

Tống Thư Hàng nhướng mày: "Suýt chút nữa là quên mất, Tiểu Quả Quả, gan em to thật đấy, dám một mình bỏ nhà đi?" Tiểu Quả Quả liều mạng nháy mắt, vì ngoài nháy mắt ra, nó chẳng làm được gì khác.

Tống Thư Hàng tóm lấy tiểu hòa thượng, xoay người nó lại, giơ bàn tay lớn lên phát mạnh vào mông nhỏ của nó hai cái.

Chát chát hai tiếng.

Sau đó, cậu đanh mặt định giáo huấn tiểu hòa thượng vài câu.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu cũng chẳng biết nói gì cho hay.

Dù sao cậu cũng chỉ là một sinh viên đại học, chưa có kinh nghiệm dạy dỗ trẻ con.

Cuối cùng, cậu chỉ có thể nghiêm túc nói: "Ghi nhớ, đừng bao giờ có lần sau, nếu không sẽ khiến gia đình lo lắng đấy, nghe chưa?" Tiểu hòa thượng sụt sịt mũi, một lần nữa gắng sức nháy mắt, tỏ ý mình đã ghi nhớ.

Tống Thư Hàng thở dài, đặt nó lại bên cạnh Đậu Đậu.

Thằng nhóc này trông đáng yêu thế kia, cậu thật sự không đành lòng đánh nó một trận ra bã thật. "Không có lần sau đâu đấy, nhớ kỹ đấy." Tống Thư Hàng dùng lực búng trán tiểu hòa thượng một cái.

Tiểu hòa thượng trong lòng thầm thở phào, không phải bị đánh đến nát đít, thật tốt quá.

Bạch tôn giả nhìn dáng vẻ nuông chiều tiểu hòa thượng của Tống Thư Hàng, mỉm cười nói: "Thư Hàng, sau này cậu mà có con, chắc chắn sẽ là kiểu người nuông chiều con đến hư hỏng cho xem." Người cha, con cái... hai từ này lập tức khơi gợi lại vài ký ức của Tống Thư Hàng.

Một người 'mẹ của các con' có gương mặt mờ ảo không rõ.

Một người con trai tên Tống Nhân.

Một người con gái tên Tống Miêu.

Con trai ăn cơm trước kẻng rồi cưới.

Cô con gái đáng yêu cuối cùng cũng đi lấy chồng.

Tống Thư Hàng dùng sức xoa thái dương, đoạn ký ức này sao mà rõ ràng, chân thực thế!

Bạch tôn giả thấy dáng vẻ trăn trở của Tống Thư Hàng, bèn hỏi: "Cậu làm sao vậy?" "Bạch tiền bối, ngài và tôi...

à nhầm!

Ngài nói xem có phải tôi đã từng sinh con với người khác không?" Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Bạch tôn giả: "..." Tôn giả cảm thấy trạng thái của Tống Thư Hàng hiện tại rất không ổn. "Bạch tiền bối, tôi không phải đang đùa đâu." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Chuyện là thế này, ký ức của tôi trên Thần Bí Đảo dường như vẫn còn sót lại một chút.

Có lẽ vì thực lực của tôi quá yếu, giống như đồ đệ của tiền bối Dược Sư, nên phong ấn ký ức không được hoàn hảo chăng?

Tôi nhớ mang máng mình đã kết hôn với một người phụ nữ?

Tôi còn sinh với cô ấy một đứa con trai và một đứa con gái.

Cuối cùng, tôi nhìn con trai kết hôn, nhìn con gái lấy chồng, tôi rúc trong chăn khóc nức nở.

Mọi thứ đều rất chân thực, cảm giác không phải là ảo giác.

Dường như đó là những việc thực sự đã xảy ra với tôi trên Thần Bí Đảo!" Tống Thư Hàng mặt đầy phiền não.

Hơn nữa, trên người cậu cũng xảy ra rất nhiều thay đổi, ví dụ như cậu nhớ lúc mình lên máy bay mới vừa mở Nhĩ khiếu.

Nhưng hiện tại, ngay cả Khẩu khiếu cậu cũng đã mở rồi!

Không chỉ vậy, cậu cảm giác trên người mình còn xảy ra nhiều thay đổi hơn nữa, nhưng nhất thời vẫn chưa phát hiện ra. "Yên tâm đi, có lẽ là cậu đã trải qua một ảo cảnh khá chân thực thôi." Bạch tôn giả suy nghĩ một lát rồi nói thêm: "Đừng lo lắng, muốn biết cậu có thực sự trải qua những chuyện đó hay không, đến lúc gặp Dược Sư, cậu bảo cậu ta kiểm tra tình trạng cơ thể cho là xong ngay ấy mà." "Tiền bối Dược Sư lợi hại thế sao?

Ngay cả đàn ông có từng sinh con với phụ nữ hay không cũng kiểm tra ra được ạ?" Tống Thư Hàng rất ngạc nhiên, dù sao người phụ trách mang thai là phụ nữ mà!

Bạch tôn giả đáp: "Ừ, chúng ta có thể kiểm tra vấn đề này thông qua một khía cạnh khác - ví dụ như trai tân thì làm sao có con được." Tống Thư Hàng: "..." Cứ có cảm giác mình vừa bị Bạch tiền bối khinh bỉ một cách vô lý?

Dù biết Bạch tiền bối không có ý đó. "Mu~~ mu~~" Lúc này, con cá voi khổng lồ phát ra tiếng kêu ngân dài.

Bởi vì trước mặt bọn họ đã xuất hiện một hòn đảo! "Đi thôi, lên đảo trước đã.

Giúp cô bé này ổn định vết thương." Bạch tôn giả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, cô gái váy đen này thương thế quá nặng, vẫn nên điều trị sớm thì hơn.

Nếu chậm trễ, nói không chừng sẽ mất mạng như chơi.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Sở Sở cảm thấy mình đang chìm trong một cơn ác mộng đáng sợ, xung quanh đều là bóng tối, cô biết đây là mơ, liều mạng muốn tỉnh lại nhưng không tài nào tỉnh nổi. "Khốn kiếp, để ta tỉnh lại đi, để ta tỉnh lại đi." Sở Sở phẫn nộ kêu gào.

Cô là đệ tử thiên tài của thế hệ trẻ nhà họ Sở.

Hiện tại, nhà họ Sở sắp cùng Hư Kiếm Phái bước lên Đoạn Tiên Đài.

Khi ở Đoạn Tiên Đài, cuộc quyết chiến của hai bên sẽ tiến hành theo cấp bậc vai vế.

Sở Sở là hy vọng đại diện cho thế hệ trẻ của nhà họ Sở ra trận, chỉ cần cô ra trận là có thể cầm chắc chiến thắng một trận đấu với Hư Kiếm Phái trên 'Đoạn Tiên Đài'.

Thậm chí nếu cô đánh liên tiếp, một mình cô cũng có thể quét sạch toàn bộ thế hệ trẻ của 'Hư Kiếm Phái'.

Bởi vì trong thế hệ trẻ của Hư Kiếm Phái, ngay cả một tu sĩ cấp nhị phẩm cũng không có!

Chính vì vậy, người của Hư Kiếm Phái mới bỏ ra cái giá lớn để thuê người ngăn cản cô tham gia 'Đoạn Tiên Đài', nhằm tránh xảy ra ngoài ý muốn.

Để ta tỉnh lại đi, ta nhất định phải kịp tham gia thi đấu ở Đoạn Tiên Đài, bất luận thế nào... nhất định phải kịp!

Dường như ông trời cuối cùng cũng nghe thấy tiếng lòng của Sở Sở.

Cô cuối cùng cũng gắng sức mở mắt ra được.

Chương 345

Sau đó, cô nhìn thấy một thanh niên có nụ cười sạch sẽ đang ngồi bên cạnh mình.

Bên cạnh thanh niên còn có một tiểu hòa thượng với vẻ mặt tò mò và một con chó Kinh Ba rất đáng yêu - Bạch tôn giả cuối cùng cũng nảy lòng từ bi, giúp tiểu hòa thượng và Đậu Đậu khôi phục khả năng hành động.

Tuy nhiên cơ thể bọn nó vẫn rất yếu, chỉ có thể hoạt động như người bình thường. "Sư huynh Thư Hàng, nữ thí chủ cuối cùng cũng tỉnh rồi." Tiểu hòa thượng vui vẻ nói, cứu một mạng người hơn xây bao nhiêu tòa tháp mà.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói với Đậu Đậu: "Đậu Đậu, đi xem Bạch tiền bối đã bế quan xong chưa, xong rồi thì mời ngài lại xem vết thương cho đạo hữu này một lần nữa." Sau khi lên đảo...

Bạch tôn giả đã nắn xương cho cô gái váy đen, trừ bỏ chân khí của Kình Bát trong cơ thể cô, xử lý những vết nội thương khá nghiêm trọng.

Tuy nhiên, việc này chỉ có thể cầm cự vết thương cho cô gái váy đen, khiến vết thương không tệ đi thêm.

Chuyện còn lại chỉ có thể đợi sau khi gặp Dược Sư mới có thể trị dứt điểm cho cô ấy được.

Sau khi làm xong mọi việc, Bạch tôn giả bỗng nhiên có hứng thú bế quan tu luyện, thế là ngài chạy đi bế quan ngắn hạn trong bốn canh giờ.

Đúng là một kẻ cuồng bế quan.

Tống Thư Hàng ra vẻ đã quá quen với tính cách thích là bế quan của Bạch tiền bối rồi. "Gâu." Đậu Đậu sủa một tiếng, lảo đảo đi tìm nơi Bạch tôn giả bế quan. "Tôi bị làm sao thế này?" Sở Sở yếu ớt hỏi.

Trong lúc nói chuyện, cô tỉ mỉ nhớ lại chuyện xảy ra trước khi mất ý thức - dường như cô bị hai sát thủ truy sát dưới biển.

Sau đó, thiếu niên trước mắt này cùng một con cá voi khổng lồ từ trên trời rơi xuống?

Tiếp theo đó là việc cô bị gã to xác hành hạ đến ngất đi.

Sở Sở cảm kích nhìn Tống Thư Hàng: "Là anh đã cứu tôi sao?" "Là Bạch tiền bối cứu cô đấy." Tống Thư Hàng cười nói: "Vết thương của cô rất nặng, hãy nghỉ ngơi cho tốt.

Đợi một vị tiền bối khác của tôi đến, tôi sẽ nhờ ngài ấy xem lại vết thương cho cô." Vết thương?

Đúng rồi, mình suýt chút nữa đã bị gã to xác kia giết chết.

Sở Sở muốn ngẩng đầu lên xem vết thương của mình, nhưng cô vừa khẽ cử động, cả người đã đau như bị xé rách. "Đừng cử động lung tung, cử động sẽ làm rách vết thương đấy." Tống Thư Hàng vội vàng ấn Sở Sở nằm xuống. "Xin hỏi, vết thương của tôi mất bao lâu mới khôi phục được?" Sở Sở lo lắng hỏi, chỉ còn vài ngày nữa là đến trận đấu ở Đoạn Tiên Đài rồi. "Tôi cũng không rõ nữa, nhưng một vị tiền bối khác của tôi y thuật rất cao minh, vết thương thế này tôi nghĩ chắc vài tháng là có thể khôi phục được thôi." Tống Thư Hàng đoán. "Vài tháng?" Sở Sở trợn tròn mắt.

Vài tháng nữa thì trận đấu ở Đoạn Tiên Đài đã kết thúc từ lâu rồi.

Vạn nhất kiếm quyết rơi vào tay Hư Kiếm Phái, cô sẽ trở thành tội nhân thiên cổ của nhà họ Sở!

Sở Sở trong lòng lo sốt vó, sau đó cô mắt tối sầm lại, lại ngất đi một lần nữa. "Ơ, sao lại ngất rồi?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm: "Chắc là nghe nói vài tháng nữa là khôi phục được nên mừng quá hóa ngất rồi chăng?" "Sư huynh Thư Hàng." Lúc này, tiểu hòa thượng bên cạnh nghiêm túc nói: "Em thấy biểu cảm của nữ thí chủ này trước khi ngất dường như không phải là vui mừng đâu ạ." “Thật sao?” Tống Thư Hàng xoa cằm, suy đoán: “Vừa nhặt lại được cái mạng, nghe thấy vết thương nghiêm trọng như vậy chỉ mất vài tháng là hồi phục, lẽ ra phải vui mừng chứ, đằng này cô ấy lại đau lòng đến mức ngất đi.

Xem ra, cô ấy có chuyện gì đó rất khẩn cấp cần phải làm?

Sau đó nghe thấy bản thân cần một khoảng thời gian dài mới có thể hồi phục, tâm trạng cấp bách quá nên mới xỉu luôn?” “Thư Hàng sư huynh trí tuệ cao thâm.” Tiểu hòa thượng nghiêm túc nịnh nọt một câu.

Từ sau khi Tống Thư Hàng không đòi ‘đánh cho phòi cả phân ra’ nữa, mối quan hệ giữa tiểu hòa thượng nghiêm túc này và Tống Thư Hàng vô tình đã thân thiết hơn nhiều.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Đậu Đậu lại lảo đảo đi về: “Bạch tiền bối vẫn chưa kết thúc bế quan.

Thư Hàng, cậu đã hỏi rõ lai lịch của cô gái mặc váy đen kia chưa?” “Vẫn chưa kịp hỏi thì cô ấy đã kích động ngất đi rồi.” Tống Thư Hàng nhún vai: “Hay là tôi lại bồi thêm cho cô ấy một phát Trì Dũ Thuật nữa?

Để cô ấy tỉnh lại rồi chúng ta hỏi tiếp?” “Thử đi, nếu cô ấy tỉnh lại lần nữa, hỏi xong thân phận lai lịch thì tốt nhất nên bảo cô ấy viết sẵn một tờ di chúc đi.

Vết thương của cô ấy quá nặng, Dược Sư cũng không biết lúc nào mới về kịp.

Vạn nhất Dược Sư về muộn, cô ấy đột ngột ngoẻo thì sao?” Đậu Đậu nói.

Lời nó nói tuy không lọt tai, nhưng đạo lý thì rất thực tế.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tiếp đó, cậu cởi chiếc áo phông trên người ra, đắp lên đôi chân của cô gái mặc váy đen.

Sở Sở vì để né tránh sự vây công của Lang Nhất, Ngưu Nhị và Viên Tứ đã xé rách vạt váy ngắn của mình rồi nhảy xuống biển...

Chiếc áo phông này có thể che đi phần cảnh xuân đang lộ ra của cô ấy.

Sau đó, Tống Thư Hàng kích hoạt nhẫn cổ đồng, lại tung thêm một phát Trì Dũ Thuật vào người cô gái.

Ba hơi thở sau, cô nàng Sở Sở vốn vì kích động mà hôn mê đã một lần nữa mở mắt.

Lần này, ánh mắt cô đã bình tĩnh hơn nhiều.

Cô lộ ra nụ cười đắng chát: “Cảm ơn đạo hữu đã ra tay giúp đỡ.” “Giữ bình tĩnh nhé, lần này đừng kích động mà ngất đi nữa.” Tống Thư Hàng dặn dò, Trì Dũ Thuật trên nhẫn cổ đồng chỉ còn lại một lần cuối, không thể lãng phí tùy tiện.

Sở Sở gật đầu nhẹ một cái, nhưng động tác nhỏ ấy cũng khiến cô cảm thấy cả người đau đớn co rút. ‘Chạm vào một chỗ đau cả toàn thân’ chính là trạng thái hiện tại của cô.

May mắn cô gặp được Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, nếu không với thương thế này, cô đã sớm đi chầu ông bà rồi.

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “Đừng cử động loạn.

Ngoài ra... nhân lúc cô còn tỉnh táo, nếu không phiền thì nói cho tôi biết thân phận lai lịch của cô được không?

Với cả...

để phòng ngừa bất trắc, cô có muốn cân nhắc để lại di ngôn gì không?" Sở Sở: "..." Một lát sau, cô cẩn thận hỏi lại: "Lúc nãy anh chẳng phải bảo tôi vẫn còn cứu được sao?" Tống Thư Hàng cười gượng một tiếng: "À thì, cái này cũng là để phòng hờ vạn nhất thôi.

Vị tiền bối có y thuật rất giỏi của tôi không biết khi nào mới tới đây được.

Thương thế của cô thực sự quá nặng, nhỡ đâu tiền bối chưa về mà cô đã vì trọng thương mà thăng thiên...

Khụ, cho nên, hay là cô cứ để lại di ngôn đi?" Tiểu hòa thượng bên cạnh nhắc nhở: "Thư Hàng sư huynh, anh nói thẳng thừng quá.

Phải nói uyển chuyển một chút chứ." Tống Thư Hàng: "..." Cậu cũng biết là phải uyển chuyển, nhưng cái việc khuyên người ta viết di chúc này cậu cũng mới gặp lần đầu, căn bản không biết phải uyển chuyển thế nào.

Chẳng lẽ lại nói: Chào cô, tôi xin được nhắc nhở cô một cách uyển chuyển rằng, cô sắp phải viết di thư rồi đấy?

Sở Sở khẽ thở dài: "Không sao, tu sĩ nếu ngay cả sinh tử cũng không thể coi nhẹ thì còn bàn gì chuyện tu chân?" Sau đó, cô bắt đầu giới thiệu về thân phận của mình.

Thân phận của cô cũng chẳng có gì phải giấu diếm, vì trên người cô có mang theo lệnh bài thân phận của 'Sở gia', đối phương nếu có tâm thì chỉ cần lục lọi đồ đạc của cô là đoán ra ngay.

"Tôi tên là Sở Sở, là đệ tử của tu chân thế gia họ Sở." Sở Sở hít một hơi, bắt đầu kể tường tận.

Khi Tống Thư Hàng nghe đến ‘Sở gia’, cậu cảm thấy có chút quen tai: “Những kẻ truy sát cô là ai?

Tại sao bọn chúng lại làm vậy?” “Chắc là thành viên của một tổ chức tu sĩ chuyên ‘nhận tiền của người, trừ họa cho người’ thôi...

Còn nguyên nhân truy sát tôi, chắc là vì ân oán giữa Sở gia chúng tôi và ‘Hư Kiếm Phái’ gần đây.

Thế gia của chúng tôi và Hư Kiếm Phái có một số mâu thuẫn, hai bên chuẩn bị giải quyết ân oán trên ‘Đoạn Tiên Đài’.

Tôi là thành viên đại diện cho Sở gia tham gia quyết chiến, Hư Kiếm Phái vì muốn giành chiến thắng nên đã không chừa thủ đoạn, âm thầm thuê người ra tay với tôi.” Sở Sở trả lời.

Khi giới thiệu về mình, cô cố ý giấu đi ngọn nguồn ân oán giữa hai bên là một bộ 《Kiếm Quyết》.

Tâm hại người không nên có, nhưng tâm phòng người không thể thiếu.

Hơn nữa, 《Kiếm Quyết》 cũng không phải chuyện nhất thiết phải nhắc tới, cô tự nhiên sẽ không lắm miệng để tránh sinh thêm rắc rối.

“Ân oán giữa thế gia và kiếm phái sao?” Tống Thư Hàng vỗ vỗ đầu, đột nhiên cậu nhớ tới chuyện Vũ Nhu Tử từng kể, bèn hỏi: “Chờ chút, có phải Sở gia các cô vì một bộ ‘Kiếm Quyết’ mà bị một môn phái nhỏ gần đó gây phiền phức đủ điều, sau đó nảy sinh ân oán không?” Sở Sở trừng lớn mắt: “...” Cô rõ ràng chưa nói gì mà, tại sao người đàn ông trước mắt này lại biết chuyện giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái?

Hơn nữa...

Hư Kiếm Phái mà là ‘môn phái nhỏ’ sao?

Chính cái 'môn phái nhỏ' ấy đã hành hạ Sở gia của cô thê thảm đấy.

"Nhìn biểu cảm của cô là tôi biết mình đoán không sai rồi, xem ra tôi và Sở gia các cô cũng có chút duyên phận." Tống Thư Hàng mỉm cười: "Tự giới thiệu một chút, tôi tên là Tống Thư Hàng, coi như là một tán tu đi.

Tôi có một người đạo hữu tên là Vũ Nhu Tử, chắc là bạn tốt của một đệ tử nào đó trong Sở gia các cô." Sở Sở lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng.

Trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến thế sao?

Lúc này, tiểu hòa thượng bên cạnh chắp tay, cũng tự giới thiệu: "Tiểu hòa thượng tên là Quả Quả, đệ tử của Thiên Nhai Vân Du Tự." "Thiên Nhai Vân Du Tự?" Sở Sở chớp mắt, rồi nhanh chóng trợn tròn: "Là Thiên Nhai Vân Du Tự đó sao?" Trong truyền thuyết, đó là một ngôi chùa nửa nằm ở hiện thực, nửa nằm ở dị không gian, không có địa điểm cố định, có thể xuất hiện ở bất cứ vị trí nào trên thế giới.

Đó là một thế lực Phật môn cao cao tại thượng trong giới tu chân, là tồn tại mà những tu chân thế gia nhỏ bé như họ phải ngước nhìn.

"Tôi nhớ là Thiên Nhai Vân Du Tự trong giới tu chân chỉ có một nhà chúng tôi thôi, không có chi nhánh nào khác đâu." Tiểu hòa thượng chắp tay mỉm cười, cảm thấy rất tự hào về môn phái của mình.

Sau khi tiểu hòa thượng giới thiệu xong, Đậu Đậu cũng không chờ được nữa mà chen vào.

"Ta là yêu khuyển Đậu Đậu, cô cứ gọi ta là đại ca Đậu Đậu là được.

Cô bé à, ta thấy căn cơ của cô cũng khá đấy, chỉ cần cô bằng lòng làm em gái nuôi của ta, ta sẽ bảo kê cho cô!

Ba cái phái Hư Kiếm què quặt đó, để bản Đậu Đậu san phẳng cho cô thấy thế nào?” Đậu Đậu nghênh đầu, đắc ý nói.

“Đậu Đậu, đừng phá đám.” Tống Thư Hàng gõ nhẹ vào đầu nó.

Để Đậu Đậu giúp thì chỉ có nước càng giúp càng rối.

Về điểm này Tống Thư Hàng đã thấm thía sâu sắc, ví dụ như lúc nhờ Đậu Đậu đi tìm tiểu hòa thượng Quả Quả, cuối cùng nó lại dẫn luôn tiểu hòa thượng bỏ nhà đi bụi.

Sở Sở cười khổ một tiếng.

“Khụ khụ, lạc đề rồi, Sở Sở cô nương, cô có di nguyện gì không?” Tống Thư Hàng quay lại chủ đề chính.

Cô nàng Sở Sở thở dài một hơi: “Nếu tôi thực sự xảy ra bất trắc, mong Thư Hàng đạo hữu hãy mang tro cốt của tôi về Sở gia được không?” “Được, tôi ghi nhớ rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Sở Sở cô nương, cô cứ nghỉ ngơi đi.” Sở Sở khẽ gật đầu, nhắm mắt dưỡng thần.

Tống Thư Hàng thì xoa cằm thầm nghĩ, Đoạn Tiên Đài là cái gì nhỉ?

Là kiểu đấu lôi đài luận võ sao?

Khoảng năm phút sau, Sở Sở lại rơi vào hôn mê, trạng thái cơ thể cô ấy quá tồi tệ.

Đậu Đậu chán nản nằm bò trên đảo phơi nắng, cơ thể nó hiện giờ vẫn còn suy yếu, muốn làm gì cũng lực bất tòng tâm.

Tiểu hòa thượng thì lẳng lặng ngồi trên một tảng đá, bắt đầu đả tọa tụng kinh.

Chương 346

Dù không ở trong chùa, cậu nhóc vẫn kiên trì bài khóa tụng kinh mỗi ngày.

Tống Thư Hàng đang ở trần tìm một chỗ râm mát, bắt đầu kiểm kê lại đồ đạc trên người.

Đầu tiên là bảo đao Bá Toái, phi kiếm dùng một lần bản 004 cùng một chiếc ba lô.

Trong ba lô đựng Hồn Châu, đan dược, huy hiệu biến ảo, phù bảo... và một chiếc hộp nhỏ.

Ơ?

Chiếc hộp này nhìn lạ thế, bên trong là cái gì nhỉ?

Tống Thư Hàng tò mò mở ra, phát hiện bên trong có mười sáu sợi thực vật thanh mảnh như tóc, hình dáng như những con chân long sống động như thật.

Nhưng cậu không nhớ gì về số thực vật này cả, là thu hoạch trên đảo thần bí sao?

Đúng lúc này, cậu thấy dưới đáy hộp có một tờ giấy nhỏ.

Đó là nét chữ viết bằng bút lông của cậu, trên đó ghi bốn chữ 'Long Cốt Khô Đằng'.

"Long Cốt Khô Đằng?!

Đây chẳng phải là thiên tài địa bảo giúp ích rất lớn cho việc khôi phục vết thương của A Thập Lục sao!" Tống Thư Hàng cẩn thận cất hộp Long Cốt Khô Đằng đi, trong lòng vô cùng kích động.

Có thứ này, có thể giúp Tô Thị A Thập Lục hồi phục vết thương

rồi.

Sau khi cất hộp đi, Thư Hàng lại lục thấy một vật lạ nữa trong ba lô...

đó là một chiếc ví hình con thỏ rất đáng yêu.

Nhìn thấy thứ này, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức trào dâng một cảm giác xấu hổ cực độ, tại sao cái thứ này lại xuất hiện trong ba lô của mình?

Chẳng lẽ là mình tiện tay nhặt được trên đảo thần bí?

Đồ nhặt được thì phải trả lại cho người mất chứ.

Nhưng vấn đề là, hiện tại mình căn bản không có ký ức gì trên đảo thần bí, biết tìm chủ nhân chiếc ví ở đâu?

Hay là vứt đi?

Hoặc là tặng cho cô nàng nào đó?

Dù sao chiếc ví đáng yêu thế này rõ ràng không hợp để cậu dùng.

Đang nghĩ ngợi, Tống Thư Hàng tiện tay mở ví ra xem bên trong có gì.

Sau đó, cậu thấy một tờ giấy siêu nhỏ ở bên trong.

Cậu tò mò lấy tờ giấy ra xem.

Vừa rút ra, tờ giấy vốn chỉ nhỏ bằng móng tay đột nhiên biến thành một tờ giấy trắng to bằng mặt bàn.

Biến lớn rồi?

Chỉ thấy trên tờ giấy trắng khổng lồ có mấy chữ to mạnh mẽ: Ví Da Rắn Nhất Thốn Chỉ Xà.

Bên cạnh là một dòng chữ nhỏ: Bóp vào tai trái của thỏ, truyền khí huyết chi lực hoặc chân khí, linh lực vào là có thể khiến đồ vật mà chiếc ví chạm vào thu nhỏ lại, cất vào trong ví.

Dưới cùng còn một dòng chữ nhỏ hơn nữa: Hy vọng anh không vứt chiếc ví đáng yêu này đi.

Tống Thư Hàng: "..." Thật nguy hiểm, suýt chút nữa là cậu đã vứt nó đi thật rồi!

Thu hoạch của mình trên đảo thần bí phong phú thế sao?

Ngay cả túi da rắn 'Nhất Thốn Chỉ Xà' cũng có được.

Suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng bóp tai trái con thỏ, truyền khí huyết vào, rồi áp chiếc ví thỏ lên ba lô của mình.

Giây tiếp theo, ba lô thu nhỏ lại chỉ bằng móng tay, được cậu cất vào trong ví thỏ.

"Tuyệt thật." Tống Thư Hàng lầm bầm, có thứ này thì sau này đi ra ngoài tiện lợi hơn nhiều rồi!

Cẩn thận cất ví thỏ đi, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra lướt thử.

Trên đảo không có tín hiệu.

Vốn dĩ cậu định lên nhóm Cửu Châu Nhất Hào liên lạc với tiền bối Tô Thị A Thất, nhờ anh ấy mang Long Cốt Khô Đằng cho A Thập Lục.

Xem ra phải đợi đến khi về nơi có sóng mới liên lạc được.

Ngoài ra, vì điện thoại mất sóng nên hiện tại cậu vẫn chưa nhận được 'gói quà bất ngờ' đến từ Vũ Nhu Tử. *** Tại một hòn đảo nhỏ khác trên Thái Bình Dương, cách biển Đông Hải không xa.

Hôm nay, trên bầu trời hòn đảo yên bình đột nhiên có mấy quầng lửa khổng lồ giáng xuống.

Quầng lửa đầu tiên rơi xuống, bên trong xuất hiện bóng dáng của rất nhiều người.

Trong đó có hai người mặc trang phục phi công, mấy cô tiếp viên hàng không, và rất nhiều hành khách nam nữ, bao gồm cả con gái của đồ đệ danh nghĩa Joseph là Kỷ Song Tuyết.

Những bóng người này rơi xuống đảo, nằm rải rác trên bãi cát ven biển, toàn bộ đều trong trạng thái hôn mê.

Tiếp theo là quầng lửa thứ hai, quầng lửa này khá nhỏ, bên trong chỉ có hai bóng người: một ông chú da đen nhảy street dance cực đỉnh và cậu bé hiểu chuyện muốn tìm bố mẹ.

Hai người họ là những người đã chọn ‘YES’ ở cửa thành cổ.

Quầng lửa thứ ba bao bọc Cao Mỗ Mỗ, Joseph, Thổ Ba, anh em Gia Cát, chị em Lục Phỉ... toàn bộ những người đã hoàn thành ‘giao dịch’ để rời khỏi đảo Thiên Giới.

Trong quầng lửa thứ tư là tám bóng người đầy máu đen, quần áo rách rưới, người đầy máu nhưng quái dị là trên người họ chẳng có lấy một vết thương.

Đó chính là toàn bộ hành khách trên chiếc máy bay gặp nạn.

Sau khi bốn quầng lửa rơi xuống, chúng nhanh chóng vụt tắt.

Trừ Tống Thư Hàng ra, toàn bộ hành khách đều nằm rải rác trên bãi cát, hôn mê bất tỉnh.

Khoảng mười phút sau, một nhóm người mặc da thú, tay cầm vũ khí thô sơ từ sâu trong đảo chạy ra bãi biển.

Họ bị thu hút bởi những quầng lửa từ trên trời rơi xuống.

“Người, rất nhiều người!” Lúc này, một người nguyên thủy nữ chỉ vào các hành khách trên bãi cát, nói bằng tiếng Trung lơ lớ.

“Tử viết: Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ!

Những người này là bạn!

Chúng ta phải vui mừng!” Một người có vẻ là đội trưởng nghiêm túc nói.

Đội trưởng vừa dứt lời, một gã nguyên thủy hơi béo mắt sáng rực lên: “Tử viết: Lột da ra là có thịt!

Những người này đều là năng lượng, tôi đã lâu lắm rồi không được ăn thịt!” Bốp!

Đội trưởng ra tay, vỗ mạnh vào đầu gã béo kia...

Đúng là thèm thịt đến phát điên rồi!

“Đừng có dùng bừa ‘Tử viết’, để ác ma kia biết được là lòng bàn tay chúng ta sẽ bị đánh đỏ lừ đấy!

Vả lại chúng ta không phải bộ lạc ăn thịt người, đừng có thèm thịt đến mụ mị đầu óc!” Người đội trưởng bổ sung bằng tiếng Trung ngắt quãng.

Gã nguyên thủy béo bị đánh đau, dường như nhớ lại sự đáng sợ của vị ‘ác ma’ kia nên rụt cổ lại, không dám ho he gì thêm.

Tiếp đó, vị đội trưởng phẩy tay, tiếp tục nói tiếng Trung lơ lớ: “Khuân hết họ về!” Thế là một đám người dã man bắt đầu người cõng, kẻ bế, người khiêng, khuân đám hành khách đang hôn mê đi.

Không lâu sau, các hành khách lần lượt tỉnh lại.

Khi họ mở mắt ra, liền phát hiện mình đang nằm trong một căn nhà tranh khổng lồ.

Bên cạnh họ là một đám người da màu nâu đỏ, mặt vẽ đầy màu sắc.

Những người này mặc da thú, tay lăm lăm vũ khí, có kẻ còn đeo mặt nạ hung tợn...

Họ như bước ra từ một thời đại bị phong ấn, tràn đầy khí tức nguyên thủy và man hoang.

Hành khách nhìn thấy vũ khí sắc bén trong tay đám người nguyên thủy thì giật thót mình, nuốt nước bọt cái ực.

Sau đó, mọi người nhìn nhau, không ai dám lên tiếng.

“Tao nhớ... chúng ta đang ở trên máy bay cơ mà?

Sao đột nhiên lại tới cái nơi quái quỷ này?” Thổ Ba hạ thấp giọng nói với Cao Mỗ Mỗ bên cạnh.

Cao Mỗ Mỗ cười khổ lắc đầu, đồng thời cẩn thận ôm bạn gái Nha Y vào lòng.

Đám người nguyên thủy này không phải bộ lạc ăn thịt người đấy chứ?

Ấn tượng của người bình thường về người nguyên thủy đa phần đến từ phim ảnh, mà trong phim thì họ thường xuất hiện với vai trò bộ lạc ăn thịt người.

Điều này khiến ý nghĩ đầu tiên của họ đều liên quan đến chuyện bị ‘lên thớt’.

“Chúng ta không phải là xuyên không rồi chứ?” Cô nàng Lục Phỉ não động mở rộng, thì thầm.

Lục Phỉ tỷ tỷ: “...” Lúc này, Joseph - đồ đệ danh nghĩa của Tống Thư Hàng - thầm nắm chặt nắm đấm, ông cẩn thận hộ vệ con gái Kỷ Song Tuyết bên cạnh, lòng rối như tơ vò.

Đám người nguyên thủy này không biết là bạn hay thù?

Nếu là kẻ thù thì đám hành khách tay không tía sắt này đối đầu với đám vũ khí đầy mình kia xem chừng không có cửa thắng.

Có lẽ, đây chính là lúc để mình sử dụng tuyệt thế võ học mà sư phụ truyền dạy!

Joseph nắm chặt tay.

Ông có niềm tin tuyệt đối vào sư phụ Tống Thư Hàng, ông tin rằng vị sư phụ chỉ cần phẩy tay nhẹ là có thể đánh nổ không khí kia truyền dạy võ công chắc chắn là thần công.

Tuy mình mới luyện hơn một tháng, nhưng Joseph thực sự cảm thấy mình đã mạnh lên rất nhiều!

Ơ?

Sao cảm giác cảnh tượng này... quen thuộc thế nhỉ?

Chương 347

Joseph đột nhiên có một cảm giác ‘Déjà vu’ kỳ lạ, dường như cảnh tượng tương tự đã từng xảy ra?

Trong mơ hay là trước đây đã từng xảy ra một lần?

Tại sao lại có cảm giác kỳ lạ này?

Joseph thầm thắc mắc.

Chờ đã... sư phụ đâu rồi?

Sư phụ cũng lên máy bay cùng mình mà!

Joseph vội ngẩng đầu tìm kiếm khắp nơi nhưng không thấy bóng dáng Tống Thư Hàng đâu.

Sư phụ đi đâu rồi?

Không chỉ Joseph, mà Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, anh em Gia Cát Trung Dương cũng nhanh chóng phát hiện Tống Thư Hàng biến mất.

“Thư Hàng đâu?

Cậu ấy đi đâu rồi?” Thổ Ba nhỏ giọng hỏi.

“Không có trong đám đông à?” Cao Mỗ Mỗ nheo mắt, vì mất kính nên nhìn hơi mờ.

Cậu tìm một vòng, thực sự không thấy Tống Thư Hàng đâu.

Lục Phỉ đáp nhỏ: “Tôi cũng không thấy Thư Hàng đâu, có khi nào cậu ấy bị lạc mất không?” Cao Mỗ Mỗ nhíu mày lo lắng: “Cả máy bay đều ở đây, sao chỉ thiếu mỗi mình cậu ấy?” Mọi người lập tức nghĩ ngay đến mấy chuyện như ‘bộ lạc ăn thịt người’, chẳng lẽ Tống Thư Hàng là người đầu tiên bị lôi đi hầm thịt rồi?

Đám Thổ Ba bắt đầu lo sốt vó.

Đồng thời, nhóm phi hành đoàn cũng đang lo lắng hỏi han: "Cơ trưởng, máy bay của chúng ta gặp sự cố à?

Tại sao chúng ta lại ở đây?" Cơ trưởng cũng mù tịt, chỉ biết lắc đầu không biết trả lời thế nào.

Trời mới biết đã xảy ra chuyện gì!

Rõ ràng giây trước ông vẫn đang bình thản lái máy bay, giây sau đột nhiên mất ý thức...

Tỉnh lại đã bị một đám người nguyên thủy bao vây.

Ở giữa chẳng có lấy một khoảng thời gian đệm nào.

"Chúng ta không gặp sự cố gì cả, tôi nghi ngờ chúng ta thực sự xuyên không rồi." Một cô tiếp viên hạ thấp giọng nói.

"Có lẽ không phải xuyên không đâu, có thể chỉ là máy bay gặp sự cố nên chúng ta lạc tới một hòn đảo cô độc giữa đại dương chưa ai khám phá thôi." Lúc này, vị giáo sư tóc bạc trắng lên tiếng.

Trong lúc các hành khách đang xì xào bàn tán, đám người nguyên thủy tay cầm binh khí, mặc da thú đột nhiên tách ra làm hai hàng, đứng nghiêm chỉnh.

Sau đó, họ ngẩng đầu ưỡn ngực.

Tiếp đó, một người nguyên thủy nữ cất tiếng gọi: "Nhân chi sơ, tính bản thiện!" Vừa mở miệng đã là bài 《Tam Tự Kinh》 bằng tiếng Trung chuẩn chỉnh, giọng điệu tròn trịa, nghe cũng khá êm tai.

Cô vừa cất tiếng, toàn bộ hành khách trên máy bay đều ngơ ngác.

Tiếp theo, những người nguyên thủy khác lập tức đồng thanh đọc theo: "Nhân chi sơ, tính bản thiện.

Tính tương cận, tập tương viễn.

Cẩu bất giáo, tính nãi thiên.

Giáo chi đạo, quý dĩ chuyên.

Tích Mạnh mẫu, trạch lân xử.

Tử bất học, đoạn cơ trữ...” Âm thanh có chỗ vấp váp, nghe vẫn còn lơ lớ, nhưng những người có mặt đều nghe hiểu được, đây chính là nội dung chuẩn của 《Tam Tự Kinh》.

“Phụt...” Cô nàng Lục Phỉ vốn tính tình vô tư, thấy một đám người nguyên thủy nghiêm túc ngẩng đầu ưỡn ngực đọc 《Tam Tự Kinh》 thì thấy vô cùng thú vị, không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Tiếng cười của cô rất trong trẻo, dễ nghe.

Một người nguyên thủy đứng gần đó nghe thấy tiếng cười của cô liền tò mò quay đầu nhìn một cái.

Thế là... anh chàng bị đọc vấp luôn.

“Dừng!” Lúc này, một giọng nói uy nghiêm từ bên ngoài truyền vào.

Sau đó, một người đàn ông mặc áo măng tô đen, cao khoảng một mét tám, chắp tay đi vào.

Đám người nguyên thủy nhìn thấy người đàn ông này thì sắc mặt cứng đờ, không dám thở mạnh, dường như rất sợ anh ta.

Người đàn ông mặc áo đen chắp tay đi vào nhà tranh, tiến thẳng tới trước mặt người nguyên thủy vừa đọc vấp kia.

Sau đó, anh ta nhấc tay phải lên, lộ ra một cây thước gỗ dày.

Người nguyên thủy kia biết không trốn thoát được, nhăn nhó mặt mũi, cẩn thận chìa hai bàn tay ra.

Chát!

Người đàn ông áo đen không chút nương tay, giáng một thước vào lòng bàn tay anh ta.

“Ái chà, ái chà.” Lòng bàn tay bị đánh, người nguyên thủy kia đau đến co rúm người lại nhưng không dám rụt tay về.

Anh ta cứ thế rơm rớm nước mắt, ngoan ngoãn đứng đó, mỗi tay bị đánh mười thước, lòng bàn tay đỏ ửng lên.

Cảnh tượng này giống hệt như thầy đồ cổ hủ trong tư thục thời xưa đang dạy bảo học trò nhỏ phạm lỗi vậy.

Nhưng thầy đồ lại là một thanh niên mặc áo măng tô đen, còn học trò lại là gã nguyên thủy cao lớn, khiến cảnh này trở nên vô cùng hài hước.

Lục Phỉ áy náy nhìn người nguyên thủy vừa bị đánh, cô thực sự không ngờ một cái cười của mình lại khiến anh ta bị phạt mười thước, trong lòng rất không đành.

Nếu biết họ bị phạt, cô chắc chắn đã bịt chặt miệng không phát ra tiếng rồi.

“Cút về cho ta, phạt chép ba lần 《Tam Tự Kinh》, chép không xong thì không có cơm ăn.” Người đàn ông áo đen trầm giọng nói.

Người nguyên thủy bị phạt như được đại xá, xoa xoa lòng bàn tay chạy biến... chắc là đi chép phạt rồi.

Những người đồng bạn đứng thành hai hàng thì ghen tị nhìn theo bóng lưng anh ta.

Chỉ cần chép ba lần 《Tam Tự Kinh》 là không phải ở trong căn nhà tranh này đối diện với người đàn ông áo đen nữa, đúng là hạnh phúc quá đi.

Vì chép ba lần 《Tam Tự Kinh》 chẳng mất bao nhiêu thời gian, còn ở lại đây ngộ nhỡ phạm lỗi lớn hơn là sẽ bị treo lên cây to ở cổng bộ lạc trên đảo mà quất đấy.

Thảm lắm, lúc bị treo lên đánh thì tiếng la thét vang vọng khắp nơi luôn.

Người đàn ông áo đen cất thước, lại chắp tay đứng đó, đi về phía đám hành khách.

Các hành khách thấy người đàn ông này rõ ràng là người Hoa da vàng, lại thấy anh ta có uy tín rất lớn trong bộ lạc, người nguyên thủy đều sợ anh ta như sợ cọp thì lòng cũng nhẹ nhõm phần nào...

Như vậy ít nhất an toàn tính mạng của họ được đảm bảo rồi chứ?

Đồng thời, trong đám hành khách có người khéo miệng định lên tiếng bắt chuyện để làm quen.

Nhưng người đàn ông áo đen kia mặt mũi quá nghiêm nghị, mỗi bước đi đều tỏa ra một loại uy nghiêm khó tả.

Dưới áp lực đó, dù là người khéo nói nhất cũng chỉ biết há miệng chứ không thốt ra được nửa lời.

Nhanh chóng, người đàn ông áo đen sải bước dũng mãnh tới trước mặt vị giáo sư già tóc bạc trắng – người đang đứng ở hàng đầu gần cửa ra vào.

“Chào ông.” Anh ta gật đầu ý chào.

Sau khi anh ta lên tiếng, vị giáo sư già cảm thấy áp lực toàn thân biến mất, vội đáp lại: “Chào ngài.” Vô thức, khi đối mặt với người thanh niên này, vị giáo sư lại dùng kính ngữ ‘ngài’... rõ ràng đối phương chỉ là một người trẻ tuổi, còn ông đã bạc phơ cả đầu.

Đó chính là áp lực và uy nghiêm vô hình.

Người đàn ông áo đen gật đầu, hỏi tiếp: “Ông là ai?” “Tôi là Nam Thiên Tinh, giáo sư trường Đại học Cát Xuyên.” Vị giáo sư chủ động đứng dậy, hạ thấp tư thế.

“Giáo sư đại học?” Người đàn ông áo đen nghe đến đây thì mắt sáng rực lên!

Sau đó, anh ta cười ha hả, nhiệt tình nắm lấy tay vị giáo sư: “Hóa ra là giáo sư Nam, ngưỡng mộ đại danh đã lâu!” Nụ cười này khiến sự uy nghiêm nặng nề trên người anh ta biến mất hoàn toàn.

Như băng tuyết tan chảy thành suối nước ấm, khiến các hành khách cảm thấy nhẹ nhõm hẳn đi, ngay cả việc hít thở cũng trở nên thuận lợi!

Giáo sư Nam Thiên Tinh mỉm cười gật đầu...

Xem ra uy tín của mình trong ngành nghiên cứu phân loại thực vật sinh học cũng không nhỏ.

Vừa báo tên là ngay cả người đàn ông áo đen này cũng biết và thay đổi thái độ hẳn.

Trong lòng giáo sư Nam không khỏi đắc ý.

Học vấn và tuổi tác cỡ ông rồi thì thứ quan tâm không còn là tiền bạc phù hoa, mà là danh tiếng!

Nếu có thể đột phá trong nghiên cứu, lưu danh sử sách thì còn gì bằng.

Người đàn ông áo đen nhiệt tình nói: “Ông chắc chắn là người phụ trách dạy tiếng Trung phải không?” “Phải, phải...

Hả?” Nụ cười của giáo sư Nam cứng đờ.

Ông ngẩn người.

Dạy tiếng Trung?

Không phải, tôi không thuộc khoa tiếng Trung, tôi ở khoa nghiên cứu phân loại thực vật hệ sinh học mà!

Giáo sư cảm thấy đau lòng khôn xiết!

“Ông đến thật đúng lúc, tôi đã đợi ông lâu lắm rồi!” Người đàn ông áo đen nhiệt tình: “Tôi đã khổ não đến cực điểm vì việc dạy tiếng Trung cho đám người nguyên thủy này rồi.

Cách đây không lâu, may mà có người bạn chỉ điểm, bảo tôi dạy bọn họ bảng chữ cái bính âm, đám này mới bập bẹ thuộc lòng được 《Tam Tự Kinh》.

Nhưng từ khi tôi bắt đầu dạy 《Luận Ngữ》 thì bọn họ lại bắt đầu ngu ngơ ra.

Tôi cũng không biết phương pháp giảng dạy của mình sai ở đâu nữa.” Hóa ra 《Tam Tự Kinh》 của đám người nguyên thủy là do anh ta dạy...

Hơn nữa, anh ta còn định dạy cả 《Luận Ngữ》?

Nhiều người trẻ ở đây cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Đám người nguyên thủy này sắp phải học 《Luận Ngữ》 cơ đấy!

Chương 348

Đừng nói người nguyên thủy, ngay cả đám người hiện đại như họ cũng chẳng mấy ai học hết trọn bộ 《Luận Ngữ》.

Trong sách giáo khoa tiểu học, trung học bây giờ cũng chỉ trích dẫn vài câu để học thôi, căn bản không học từ đầu đến cuối.

ậm chí nhiều người ở đây ngay cả 《Tam Tự Kinh》 cũng chưa học hết...

Giáo sư Nam Thiên Tinh cũng rất xấu hổ.

Hiện tại ông khẳng định người đàn ông áo đen này đã nhận nhầm người rồi.

Đây là một sự hiểu lầm lớn, nhất định phải giải thích rõ ràng mới được!

Nhưng chưa kịp để giáo sư Nam giải thích, người đàn ông áo đen đã đưa cây thước gỗ dày trong tay cho giáo sư: “Vậy thì giáo sư Nam, từ hôm nay, nhiệm vụ dạy 《Luận Ngữ》 cho bộ lạc này giao lại cho ông!

Yên tâm, tôi sẽ không để ông chịu thiệt thòi đâu.

Để ông tranh thủ kỳ nghỉ hè này tới đây dạy dỗ đám dã nhân quả thực rất vất vả, nhưng tôi cam đoan với ông, trong kỳ nghỉ hè này chỉ cần ông dạy đám này thuộc hết 《Luận Ngữ》, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, tôi sẽ trả cho ông một mức thù lao tuyệt đối hài lòng, thậm chí vượt xa tưởng tượng của ông!” Khó khăn lắm mới đợi anh ta nói hết câu, giáo sư Nam Thiên Tinh hắng giọng định giải thích chuyên ngành của mình.

Nhưng đúng lúc đó, câu nói tiếp theo của anh ta khiến giáo sư lập tức dập tắt ý định giải thích!

"Yên tâm, chỉ cần có cây thước này trong tay, cả bộ lạc hàng vạn người nguyên thủy đều phải nghe theo lời ông dạy bảo.

Không cần sợ chúng, đứa nào học không tốt, ông cứ dùng thước quất thật mạnh cho tôi, quất chết bỏ!" Người đàn ông áo đen nói xong, lại sợ giáo sư Nam lo lắng nên bổ sung thêm một câu an ủi: "Cứ yên tâm, họ không ăn thịt các ông đâu." Tim giáo sư Nam thắt lại một cái.

Câu cuối cùng của anh ta nghĩa là sao?

Chẳng lẽ nếu mình không biết dạy tiếng Trung, không có thước trong tay thì sẽ bị đám dã nhân ăn thịt à?

Đáng sợ vậy sao?

Chết tiệt, chẳng phải chỉ là dạy chữ thôi sao?

Chẳng phải là 《Luận Ngữ》 thôi sao...

Dù sao mình cũng là giáo sư đại học danh tiếng, tuy không nghiên cứu sâu về 《Luận Ngữ》 nhưng ít nhất mình cũng biết chữ mà!

"Ngài cứ yên tâm, chúng tôi có nhiều người thế này, chắc chắn sẽ dốc sức dạy đám dã nhân biết thêm nhiều chữ, phấn đấu trong kỳ nghỉ hè này học xong trọn bộ 《Luận Ngữ》." Giáo sư Nam Thiên Tinh cắn răng bảo đảm.

Đồng thời, ông không quên kéo theo tất cả hành khách phía sau.

Dù sao mọi người cũng cùng hoạn nạn một chuyến, lúc này giúp được gì thì giúp, ít nhất không thể để các hành khách bị dã nhân coi là 'vô dụng' mà mang đi hầm thịt.

"Vậy thì tốt, tôi yên tâm rồi." Người đàn ông áo đen mỉm cười gật đầu.

Sau đó, anh ta chắp tay, tâm trạng rất tốt rời khỏi căn nhà tranh.

Khi đi, trong lòng anh ta vẫn còn thắc mắc: Kỳ lạ, đạo hữu 'Túy Vân cư sĩ?' phái giáo sư tới giúp mình giảng dạy, tại sao lại đính kèm theo nhiều người thế nhỉ?

Là trợ giảng à?

Hay có nguyên nhân đặc biệt gì khác?

Cứ lên nhóm Cửu Châu Nhất Hào hỏi thử tình hình xem sao.

Xem đạo hữu 'Túy Nhật cư sĩ?' có sắp xếp gì đặc biệt không.

Nghĩ vậy, anh ta chắp tay đi về phía chỗ ở của mình.

Đúng thế, người đàn ông áo đen này chính là Thất Sinh Phù Phủ Chủ, người thời trẻ đã lập đại thệ 'Hữu giáo vô loại', muốn dạy bảo một vạn kẻ mù chữ học chữ Hán.

Hòn đảo nhỏ trên Thái Bình Dương này chính là 'đảo dã nhân' mà anh ta từng nhắc tới trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Sau khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ rời đi, đám người nguyên thủy xếp thành hai hàng mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi ánh mắt họ rơi vào cây thước trong tay giáo sư, họ lập tức ngẩng đầu ưỡn ngực, rõ ràng là rất sợ cây thước này!

Thấy phản ứng của đám người nguyên thủy, giáo sư và các hành khách cũng thở phào.

"Khụ, tình huống lúc nãy mọi người đều thấy rồi đấy." Giáo sư dở khóc dở cười quay lại nói với các hành khách.

Cao Mỗ Mỗ gật đầu: "Giáo sư, chúng cháu đều thấy rồi.

Giáo sư vất vả quá.

Trong việc dạy bảo người nguyên thủy, nếu có chỗ nào cần giúp đỡ, mọi người chúng cháu sẽ dốc sức phối hợp với ông.” Giáo sư trầm mặc thở dài: “Vậy thì tốt.” Thổ Ba lúc này lên tiếng: “Giáo sư, chuyện giảng dạy chúng cháu không rành, ông là uy tín trong ngành.

Lúc nãy anh áo đen kia muốn chúng ta dạy xong 《Luận Ngữ》 trong kỳ nghỉ này, sợ là phải tranh thủ từng giây từng phút mới được.

Không biết giáo sư thấy chúng ta nên bắt đầu từ đâu?” Thổ Ba lo lắng nếu không hoàn thành nhiệm vụ, anh áo đen kia sẽ nổi giận.

Cảm giác uy nghiêm áp bách từ người đó thực sự rất lớn.

Lúc nãy vì sợ quá mà họ quên cả hỏi tin tức về Tống Thư Hàng...

Chút nữa mấy người họ nhất định phải đi gặp người đó để hỏi thăm mới được.

Giáo sư Nam Thiên Tinh: “...” Sau một hồi im lặng, giáo sư thở dài thườn thượt: “À thì, có chuyện này tôi phải nói với mọi người, tôi là giáo sư khoa nghiên cứu phân loại thực vật của hệ sinh học.” Trong nháy mắt, tất cả hành khách đều đơ người.

Hiện trường im phăng phắc đến mức cái kim rơi cũng nghe thấy.

Lúc này, Lục Phỉ tỷ tỷ bình tĩnh nói: “Dù giáo sư Nam không đúng chuyên môn, nhưng dù sao ông cũng là giáo sư đại học, có kinh nghiệm giảng dạy phong phú.

Hơn nữa chúng ta cũng không cần giảng giải chuyên sâu 《Luận Ngữ》 cho họ, chỉ cần trong kỳ nghỉ này làm sao cho đám người nguyên thủy thuộc lòng được là đủ rồi.

Như vậy thì chỉ cần mọi người đồng tâm hiệp lực, vẫn có hy vọng đạt được mục tiêu.” Không biết Lục Phỉ tỷ tỷ làm nghề gì, nhưng cô luôn có thể giữ bình tĩnh và tìm ra cách giải quyết khó khăn trong lúc nguy cấp.

“Cô bé nói rất đúng, tôi cũng nghĩ vậy.” Giáo sư Nam Thiên Tinh lặng lẽ gật đầu.

Dù sao ông cũng là giáo sư, chỉ dạy người ta biết chữ thôi thì hoàn toàn không vấn đề.

Cộng thêm kinh nghiệm giảng dạy phong phú, ông tự tin có thể giảng giải kiến thức một cách dễ hiểu nhất!

Nhưng bây giờ còn một vấn đề nữa.

Giáo sư hắng giọng: “Vấn đề cuối cùng, trong chúng ta có ai thuộc lòng 《Luận Ngữ》 không?

Vì lúc nãy anh áo đen kia dường như không định để lại sách giáo khoa cho chúng ta.” Chẳng lẽ anh ta muốn họ tự chép lại toàn bộ 《Luận Ngữ》 từ trong đầu ra để dạy đám dã nhân sao?

Giáo sư vừa dứt lời, mọi người bất giác đổ dồn ánh mắt vào mấy người trẻ tuổi: Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y, Thổ Ba, Lục Phỉ, anh em Gia Cát Nguyệt và Gia Cát Trung Dương, Kỷ Song Tuyết.

Mấy đứa nhỏ này trông đều như học sinh cấp ba hoặc sinh viên đại học.

Cao Mỗ Mỗ nhún vai: “Chuyên ngành của tôi là Hệ Thiết kế và Chế tạo máy móc, thứ lỗi cho tôi bất lực.” Nha Y yếu ớt đáp: “Cũng là Hệ Thiết kế và Chế tạo máy móc ạ.” Thổ Ba cười khổ: “Hệ Thiết kế và Chế tạo máy móc +2.” Lục Phỉ giữ nguyên đội hình: “Hệ Thiết kế và Chế tạo máy móc +3.” “Đừng nhìn tôi, tôi cũng trái ngành.

Tôi ở Hệ Truyền thông báo chí.” Gia Cát Nguyệt chớp mắt.

Gia Cát Trung Dương vuốt tóc: “Tôi thuộc Hệ Tốt nghiệp cấp ba.” “Chẳng lẽ không có lấy một sinh viên khoa Văn sao?” Các hành khách chỉ biết cười khổ.

Cả một máy bay người mà không ai thuộc lòng nổi 《Luận Ngữ》, thật là chó má.

“Đúng rồi, ở đây có sóng không?

Lên mạng tra tài liệu xem?” Có hành khách lôi điện thoại ra vọc.

Nhưng điện thoại của họ không phải loại ‘ma cải’ của Bạch Tôn Giả, cũng không phải loại đặt hàng riêng của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, giữa hòn đảo cô độc này hoàn toàn không có tí sóng nào.

Mọi người lộ rõ vẻ đắng cay.

“Cho nên, việc đầu tiên chúng ta cần giải quyết là vấn đề sách giáo khoa 《Luận Ngữ》.” Giáo sư xoa xoa huyệt thái dương.

Lúc này Thổ Ba nói: “Hay là chúng ta đi thương lượng với người áo đen kia xem sao, anh ta trông không giống người không thể giao tiếp.

Muốn chúng ta dạy dỗ đám dã nhân học 《Luận Ngữ》 thì ít nhất cũng phải đưa sách cho chúng ta chứ!

Có bột mới gột nên hồ mà.” “Có lý.” Giáo sư Nam gật đầu, rồi chậm rãi hỏi: “Nhưng mà, ai đi xin sách đây?” Người đàn ông áo đen kia trông có vẻ không dễ nói chuyện tí nào, lúc anh ta đanh mặt lại cứ như mang hào quang uy nghiêm, tạo áp lực cực lớn.

Thổ Ba hít sâu một hơi, định lấy dũng khí nhận nhiệm vụ này, dù sao cậu còn phải hỏi tin tức về Tống Thư Hàng nữa.

Mọi người trên máy bay đều ở đây, duy chỉ thiếu mỗi Thư Hàng, trong lòng cậu bất an lắm.

“Để tôi đi cho!” Lúc này, một bàn tay đặt lên vai Thổ Ba, đó là Gia Cát Trung Dương.

Gia Cát Trung Dương vuốt tóc, mỉm cười: “Nhiệm vụ đi xin

《Luận Ngữ》 cứ giao cho tôi, tôi thường xuyên phải đối mặt với ông già nhà mình hay sa sầm mặt mũi nên cũng có chút kinh nghiệm đối phó với kiểu người uy nghiêm này.

Hơn nữa...

Thổ Ba, các bạn là do tôi mời tới Đông Hải nghỉ mát, giờ máy bay gặp nạn, Tống Thư Hàng lại mất tích, tôi là người mời thì phải có trách nhiệm với các bạn.” Gia Cát Trung Dương dù thường ngày là một gã bạn tồi hay đâm chọc, nhưng vào lúc quan trọng anh chàng vẫn rất có khí phách đàn ông, đáng tin cậy.

“Cùng đi đi.” Lúc này Cao Mỗ Mỗ đứng dậy: “Nếu không thì với cái mồm của cậu, chuyện tốt cũng có thể bị cậu làm hỏng mất.

Vả lại Tống Thư Hàng là bạn tốt của chúng ta, tớ muốn nhanh chóng biết tin tức của cậu ấy.

Cho nên tớ sẽ đi cùng cậu.” “Mấy người chúng tôi cũng đi cùng các cậu.” Lục Phỉ và chị gái, cùng với Joseph và con gái đều đứng dậy.

“Vậy mấy người chúng ta cùng đi.” Thổ Ba cười ha hả.

Trong lúc nói chuyện, giáo sư Nam cũng đứng dậy: “Để tôi mở đường cho mọi người...

Có cây thước này, cư dân trên đảo sẽ không làm khó chúng ta đâu.” Thế là một nhóm người rồng rắn kéo nhau đi về hướng người đàn ông áo đen vừa rời đi.

Có giáo sư cầm thước đi trước mở đường, quả nhiên không một người nguyên thủy nào ra ngăn cản họ. *** Tại chỗ ở của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Anh ta tận dụng thiết bị máy tính thiết kế riêng để kết nối mạng, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Lịch sử trò chuyện gần nhất là từ nửa ngày trước.

Chính là tin nhắn Dược Sư thu mua các tu sĩ địch phương từ nhị phẩm, tam phẩm trở lên để làm vật thí nghiệm 'khôi phục ký ức đảo thần bí'.

Sau đó Tô Thị A Thất, Bạch Tôn Giả và các đạo hữu lần lượt phản hồi sẽ hỗ trợ một tay.

Cuối cùng là tin nhắn của Bạch Tôn Giả, anh nói gần đây tìm được một manh mối về tổng bộ của Vô Cực Ma Tông, mong muốn được hợp tác với Thiên Hà Tô Thị.

Tô Thị A Thất đáp lại bằng một nụ cười rạng rỡ, cho biết Thiên Hà Tô Thị luôn sẵn sàng, chỉ cần Bạch Tôn Giả một câu là có thể xuất quân đi thám hiểm cùng anh, kết quả chắc chắn là bội thu, dù quá trình có thể xảy ra chút 'ngoài ý muốn' nhưng so với thu hoạch cuối cùng thì mấy cái đó có thể bỏ qua.

Tiếp đó là Thông Huyền Đại Sư gửi một cái icon ngón tay cái cùng một bức hình chữ 'Phật' nhỏ.

Ý của đại sư là cầu hợp tác, Thiên Nhai Vân Du Tự cũng chuẩn bị xong rồi, chỉ chờ Bạch Tôn Giả một tiếng là sang quất Vô Cực Ma Tông một trận.

Dù là người xuất gia nhưng tu luyện cũng tốn tài nguyên lắm.

Tuy phải từ bi hỉ xả, nhưng từ bi không dùng làm tài nguyên tu luyện được...

Không chỉ có đại sư, mà phía sau Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Tuyết Lang Động Chủ... khoảng bảy tám vị đạo hữu đều tỏ ra rất hứng thú với tổng bộ của Vô Cực Ma Tông.

Đi theo sau lưng Bạch Tôn Giả nhặt bảo vật là chuyện không ai nỡ từ chối.

Chương 349

Thất Sinh Phù Phủ Chủ onl.

“Chào mọi người!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: “Bạch tiền bối, nếu ngài đi Vô Cực Ma Tông thì cho tôi đi ké với!” Sau khi gửi tin nhắn đi... nhưng đối tượng @ lại không thành công.

Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả: “Thất Sinh Phù ngốc quá, ông @ sai người rồi.

Để tôi giúp ông nhé, @Túy Quy cư sĩ!” Nhưng rõ ràng cái tên này cũng sai bét.

Một lát sau, Cuồng Đao Tam Lãng: “Ơ?

Không phải Túy Quy cư sĩ à?

Thế thì @Túy Vương cư sĩ? @Túy Bát cư sĩ! @Túy Nhật cư sĩ! @Túy Tinh cư sĩ! @Túy Quỷ cư sĩ...” Tam Lãng một hơi @ rất nhiều cái tên, nhưng chẳng cái nào đúng.

“...” Bắc Hà Tán Nhân ló đầu ra: “Mấy người thôi đi, để tôi @Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu.” Lập tức cái tên này có phản ứng.

Bắc Hà Tán Nhân đắc ý: “Cái này mới là tên mới của Túy Nhật cư sĩ trong nhóm nè.

Tôi đã ghi lại đạo hiệu và tên mạng mới của ông ấy vào một tờ giấy dán ngay cạnh máy tính để phòng quên rồi.

Có tờ giấy này thì dù Túy Nhật cư sĩ chưa lên đến Bát phẩm Huyền Thánh, tôi vẫn có thể nhớ được ông ấy.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Quỳ lạy đạo hữu Bắc Hà vì sự nghiêm túc này!” Bắc Hà Tán Nhân gửi một cái icon cười đắc thắng.

Nhanh chóng, ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ hiện thân.

“Cảm ơn đạo hữu Bắc Hà đã ghi tên tôi vào sổ.” [Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu] cảm thán: “Ngoài ra tôi vẫn muốn nói với ông một câu, tôi không phải Túy Nhật cư sĩ, tôi là Túy Nguyệt.

Nguyệt trong mặt trăng ấy!” Bắc Hà Tán Nhân: “...” “Còn Tam Lãng đạo hữu nữa, Túy Quy, Túy Vương, Túy Bát, Túy Quỷ... mấy cái tên đó ông cố tình phải không?

Là cố tình phải không?

Chắc chắn là cố tình rồi!!” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu gửi một cái icon cười lạnh: “Vài ngày tới tôi sẽ ghé qua Hoa Trung một chuyến, nhớ không lầm thì động phủ của Tam Lãng đạo hữu đang ở Hoa Trung đúng không?

He he he.” Cuồng Đao Tam Lãng bỗng khựng lại.

Mình lại phạm lỗi gì à?

Mình chỉ đang thực sự muốn giúp đỡ đạo hữu Thất Sinh Phù thôi mà!

Lúc này Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại lên tiếng: “Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu, cảm ơn ông đã gửi tới cho tôi ‘giáo sư khoa tiếng Trung’ nhé, còn cả một đám trợ giảng nữa.

Không ngờ hiệu suất làm việc của ông lại cao thế, nhanh vậy đã gửi giáo viên ngữ văn tới cho tôi rồi.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu (Túy Nguyệt cư sĩ): “...” Ông ấy gửi ‘giáo viên ngữ văn’ cho Thất Sinh Phù bao giờ?

Tuy ông ấy có gửi lời mời tới rất nhiều giáo viên và giáo sư khoa tiếng Trung, nhưng tạm thời vẫn chưa thấy ai phản hồi mà.

“Trước tiên chúc mừng đạo hữu Thất Sinh Phù đã tìm được ‘giáo viên ngữ văn' ưng ý." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu trả lời: "Ngoài ra... tôi vẫn chưa kịp đóng gói gửi một giáo viên nào cho ông cả.

Nghĩa là vị giáo sư đại học trên đảo không phải do tôi gửi tới đâu." "???" Thất Sinh Phù Phủ Chủ trừng lớn mắt.

Không phải đạo hữu 'Túy Nhật' gửi giáo viên tới sao?

Chẳng lẽ là vị đạo hữu nào trong nhóm âm thầm gửi hơi ấm tới giúp đỡ anh ta?

Quả nhiên, nhóm Cửu Châu Nhất Hào là một hội tu sĩ giao lưu đầy ấm áp mà.

Nhưng vị đạo hữu âm thầm giúp đỡ đó là ai nhỉ?

Trong lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang suy nghĩ thì bên ngoài truyền tới tiếng bước chân.

Nhóm Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và giáo sư Nam đã tới ngoài nhà, định xin một cuốn 《Luận Ngữ》 và tiện thể hỏi vị trí của Tống Thư Hàng.

Khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiếp kiến nhóm Cao Mỗ Mỗ, anh ta mỉm cười hỏi: "Giáo sư Nam, các vị tìm tôi là có nhu cầu gì trên đảo sao?" "Chuyện là thế này, ngài muốn chúng tôi dạy bảo cư dân trên đảo học 《Luận Ngữ》, vậy thì chúng tôi cần một cuốn 《Luận Ngữ》 hoàn chỉnh để làm sách giáo khoa." Gia Cát Trung Dương bước lên phía trước, mỉm cười nói.

Lúc này Gia Cát Trung Dương trông đáng tin cậy đến lạ thường, không còn vẻ cợt nhả của một thằng bạn tồi nữa.

Cũng đúng... anh chàng này tuy trông hay bày trò quậy phá, mồm mép hơi đáng ghét, nhưng thực tế những năm gần đây anh ta đang quản lý mấy công ty, tập đoàn lớn.

Một khi đã nghiêm túc thì cực kỳ đáng tin.

“Ha ha, tôi lại quên mất việc này.

Giáo sư Nam không cần gấp, tôi sẽ chuẩn bị ngay một bản 《Luận Ngữ》 hoàn chỉnh rồi sai người mang tới cho ông.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Giáo sư Nam thở phào, không ngờ việc này lại được giải quyết dễ dàng đến thế.

“Mọi người còn việc gì khác không?” Thất Sinh Phù thấy họ vẫn chưa rời đi liền hỏi.

Cao Mỗ Mỗ bước lên một bước: “Vâng, chúng tôi còn một việc muốn hỏi ngài...

Chuyện là, lúc ngài phát hiện ra nhóm chúng tôi, ngài có thấy bạn tốt của chúng tôi là Tống Thư Hàng không?

Cậu ấy cao khoảng 1 mét 75, có lẽ giờ cao hơn một chút.

Cười lên trông rất sạch sẽ.

Cậu ấy chắc cũng gặp nạn trên cùng một chuyến máy bay với chúng tôi.” Cậu mô tả lại diện mạo của Tống Thư Hàng cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghe.

Tống Thư Hàng?

Nghe đến tên này, lại cộng thêm mô tả của Cao Mỗ Mỗ, mắt Thất Sinh Phù Phủ Chủ sáng lên.

Chẳng lẽ họ đang nói tới tiểu hữu Tống Thư Hàng?

“Thư Sơn Áp Lực Đại?” Thất Sinh Phù hỏi lại.

Thổ Ba vội vàng đáp: “Đó là tên mạng của Thư Hàng.” Hóa ra là vậy...

Nhóm người này là do tiểu hữu Tống Thư Hàng nhiệt tình gửi tới làm giáo viên ngữ văn cho mình sao?

Thực sự phải cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu nhiều rồi, trong cái đại thệ 'giúp người dã nhân nắm vững tiếng Trung' này, Thư Hàng đã giúp anh ta rất nhiều.

Ngay cả việc dạy bảng chữ cái, bài hát chữ cái cũng là do Thư Hàng gợi ý.

Đợi khi mình hoàn thành xong cái đại thệ 'Hữu giáo vô loại, dạy vạn người nắm vững tiếng Trung' này, mình nhất định phải lì xì cho Tống Thư Hàng một cái thật lớn, ngoài ra còn phải giao dịch viên 'Huyết Thần Toản' kia với cậu ấy nữa.

Tiểu hữu đúng là ngôi sao may mắn của mình mà.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm nghĩ.

Đồng thời, nghĩ đến mấy người trước mặt là bạn của Thư Hàng, thái độ của Thất Sinh Phù càng thêm nhiệt tình.

"Hóa ra là bạn của Thư Hàng tiểu hữu." Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiến lên, ôm nhiệt tình Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba một cái.

Đầu óc Cao Mỗ Mỗ nhất thời không kịp phản ứng.

Từ bao giờ cái mặt búng ra sữa của Tống Thư Hàng lại có giá thế nhỉ?

Ngay cả cái gã mặc áo măng tô đen, đại ca cầm đầu trên đảo dã nhân này cũng nể mặt Tống Thư Hàng đến thế sao?

"Yên tâm đi, Thư Hàng tiểu hữu dù không ở cùng các bạn nhưng cậu ấy chắc chắn rất bình an.

Tôi sẽ đi hỏi xem hiện tại cậu ấy đang ở đâu, có tin tức sẽ báo cho các bạn ngay.

Ngoài ra, việc ăn uống sinh hoạt trên đảo các bạn không cần lo lắng, tôi sẽ cung cấp đầy đủ mọi nhu cầu sinh hoạt cho các bạn.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói.

Cuối cùng... nhóm Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba rời khỏi chỗ ở của người áo đen trong trạng thái ngơ ngác.

Nhanh chóng sau đó, có người nguyên thủy tới dẫn họ và các hành khách khác tới ở trong mấy căn nhà đá khá ổn, lại còn cung cấp thực phẩm phong phú...

Khoảng mười phút sau, một cuốn 《Luận Ngữ》 chép tay dày cộp được mang tới trước mặt mọi người.

Mọi thứ cứ như đang nằm mơ vậy.

“Thư Hàng dường như quen biết người áo đen kia à?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

“Tớ cảm giác Thư Hàng cứ như vừa ăn quả Trái Ác Quỷ diện tử ấy.” Thổ Ba cầm một quả chuối cắn một miếng.

“Cậu Thư Hàng không sao chứ nhỉ?” Lục Phỉ vẫn còn lo lắng.

Cao Mỗ Mỗ lắc đầu: “Nghe giọng điệu của anh áo đen kia thì Tống Thư Hàng chắc chắn không gặp nguy hiểm.

Dù sao thì... tạm thời chúng ta không còn gặp nguy cơ nữa rồi.

Vậy tiếp theo, chúng ta nên cân nhắc việc dạy bảo 《Luận Ngữ》 thế nào đi.” Mọi người đồng thanh tán thành. *** Thất Sinh Phù Phủ Chủ đăng nhập lại vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

“@Thư Sơn Áp Lực Đại, cảm ơn tiểu hữu Thư Hàng đã gửi giáo viên ngữ văn tới nhé.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ vui vẻ gửi tin nhắn.

Nhưng đợi nửa ngày cũng chẳng thấy Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc này ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ đáp lại: “Hóa ra là tiểu hữu

Thư Hàng giúp ông gửi giáo viên tới à?" Bắc Hà Tán Nhân cũng cười trả lời: "Đúng rồi Thất Sinh Phù, tiểu hữu Thư Hàng chắc không online đâu, hai ngày nay chả thấy cậu ấy ló đầu ra." Đang nói chuyện thì Đồng Quái Tiên Sư nhảy ra, đắc ý cười: "Bắc Hà đồ gà mờ, làm sao ông biết được vị trí của tiểu hữu Tống Thư Hàng chứ?!" Bắc Hà Tán Nhân cười xì một tiếng: "Nói như thể ông biết không bằng?" "Không giấu gì ông, tôi biết thật đấy." Đồng Quái Tiên Sư gửi một cái icon đắc ý: "Tôi hiện tại đang trên đường tới chỗ của tiểu hữu Tống Thư Hàng đây, cậu ấy đang ở một hòn đảo nhỏ trên biển Đông Hải.

Tôi nhận ủy thác của đạo hữu Dược Sư, sẵn tiện mang một liều cao dược cho cậu ấy." Cao dược là để dùng trị thương cho cô nàng Sở Sở của Sở gia kia.

Dược Sư hiện tại đang bận túi bụi, không thể dời gót nên không thể đích thân tới đảo.

Cho nên anh chỉ có thể nhờ đạo hữu mang thuốc cho Tống Thư Hàng, sẵn tiện giải luôn hai tên tù binh tu sĩ nhị phẩm đang ở trong tay cậu về.

Mà Đồng Quái Tiên Sư thì vừa hay tiện đường. *** Lúc này, trên hòn đảo cô độc ở biển Đông Hải.

Trong lúc đang nhắm mắt minh tưởng, Tống Thư Hàng lờ mờ cảm ứng thấy trước mắt mình xuất hiện một cánh cổng khổng lồ.

Bên trong cánh cổng có một dải thác nước đổ xuống thẳng đứng!

Nhất phẩm cảnh giới cuối cùng: Dược Long Môn!

Chương 350

Dùng toàn bộ khí huyết chi lực của cơ thể làm nền tảng, nương theo dòng thác nước đổ kia mà ngược dòng đi lên, vượt qua cánh cổng rồng này thì khí huyết toàn thân có thể hóa hư thành thực, biến thành chân khí.

Còn nếu thất bại, khí huyết sẽ tiêu hao sạch sành sanh, tu sĩ sẽ bị rớt một tiểu cảnh giới.

Tuy nhiên, cảnh giới của Tống Thư Hàng vẫn chưa tới tầm, cái ‘Long Môn’ trước mắt trông vẫn còn rất hư ảo.

Cậu hít sâu một hơi, kết thúc đợt minh tưởng bế quan của mình.

Thư Hàng sẽ không mạo hiểm đi xung kích cảnh giới ‘Dược Long Môn’ ngay bây giờ, chỉ khi nào tích lũy khí huyết đủ sâu dày, cậu mới chọn thời điểm để một lần nhảy qua cánh cổng rồng cao chót vót kia.

Lúc này, hai tu sĩ nhị phẩm đang bị pháp thuật của Bạch Tôn Giả trói chặt là Kình Bát và Sa Cửu đang nằm suy nhược ở một góc hòn đảo.

Sa Cửu coi như mạng lớn, sau khi ăn một phát kiếm phù, tuy suýt chết nhưng cuối cùng vẫn còn thoi thóp, chưa tắt thở hẳn.

Có điều, số phận chờ đợi họ sắp tới có lẽ còn tuyệt vọng hơn cả cái chết.

Lúc này, trong tai Kình Bát, một chiếc máy liên lạc tí hon phát ra âm thanh.

Đó là giọng của Lang Nhất: “Kình Bát, các ông đã tìm thấy con ranh đó chưa?” Lang Nhất có giọng nói âm lãnh, chờ mãi mà Kình Bát vẫn không hồi phục khiến hắn cảm thấy không ổn.

Kình Bát không thể trả lời Lang Nhất, vì gã đã bị Bạch Tôn Giả dùng đạo thuật trói buộc, không chỉ không thể cử động mà ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

“Kình Bát, trả lời đi!

Đừng có chơi đùa nữa, thời gian của chúng ta không nhiều đâu.

Nếu không tìm được con nhỏ kia thì trực tiếp giết người diệt khẩu.

Tóm lại, tuyệt đối không được để nó chạy thoát.” Lang Nhất trầm giọng nói, hắn biết Kình Bát có sở thích ‘ôm muội sát’, sợ gã ham hố hưởng thụ mà làm hỏng nhiệm vụ.

Thế nhưng, Kình Bát vẫn im lặng.

“Chết tiệt, Kình Bát, nếu ngươi còn dám chơi tiếp mà làm hỏng nhiệm vụ, lát nữa chờ ta tìm được ngươi thì đừng trách ta không khách khí.” Lang Nhất nói xong, hung tợn ngắt liên lạc.

Sau đó, hắn lại nối máy với Sa Cửu: “Sa Cửu, trả lời đi, hiện tại ngươi có đang ở cùng Kình Bát không?

Kình Bát đang làm cái quái gì thế?” Sa Cửu so với Kình Bát còn thảm hơn, hắn ngay cả hít thở cũng đã dùng hết toàn lực rồi.

Muốn ‘hừ’ một tiếng cũng khó, bảo hắn nói chuyện bây giờ quả thực là làm khó người ta.

Thấy Sa Cửu cũng không trả lời, Lang Nhất tức đến nổ phổi kêu lên: “Khốn kiếp, hai đứa ngươi đang làm trò quỷ gì thế?

Cứ đợi đấy, ta sẽ tới tìm các ngươi ngay lập tức.” Thông qua máy liên lạc trong tai, Lang Nhất có thể bắt được vị trí đại khái của Kình Bát và Sa Cửu. [Đừng có qua đây, qua đây chỉ có con đường chết thôi!] Kình Bát trong lòng sốt sắng vô cùng, nhưng gã có miệng mà không nói được.

Tuy nhiên, Lang Nhất đã hung hăng ngắt liên lạc.

Sau khi ngắt máy, thần thái Lang Nhất lập tức trở nên vô cùng bình tĩnh, chẳng còn chút dáng vẻ tức tối nào như lúc đang nói chuyện.

Ngón tay hắn khẽ gõ lên máy liên lạc, kết nối với vài thành viên khác trong tổ chức: "Ngưu Nhị, Viên Tứ, triệu tập Ưng Lục và mấy huynh đệ khác qua đây.

Kình Bát và Sa Cửu e là đã xảy ra chuyện.

Nhiệm vụ có vấn đề rồi, chúng ta trước tiên cứ tiếp cận vị trí của Kình Bát xem có cơ hội cứu họ ra không.

Hiện tại, chắc chỉ còn Kỳ Đảo và những người khác còn sống thôi nhỉ." "Còn cả Hồ Thập nữa, ngươi còn định chìm dưới đáy biển bao lâu nữa?

Mau cút ra đây cho ta!" Lang Nhất giận dữ nói.

"Oọc oọc...

Ta ngay lập tức... oọc oọc... sẽ về đây." Giọng nói của Hồ Thập đẹp trai vang lên một cách gian nan.

Nghe âm thanh thì có vẻ hắn vẫn đang chìm dưới đáy biển?

Thật không biết ở dưới đáy biển hắn làm thế nào để hoàn thành cuộc gọi nữa.

Kình Bát sắc mặt trắng bệch, gã biết với tính cách của Lang Nhất, chắc chắn sẽ triệu tập các huynh đệ cùng xông lên tìm gã và Sa Cửu.

Nếu là tình huống bình thường, Lang Nhất tới cứu viện thì gã chắc chắn sẽ rất mong chờ.

Nhưng lần này khác, vị tu sĩ áo trắng kia thực lực quá khủng khiếp.

Một tu sĩ Nhị phẩm lâu năm như gã mà ở trong tay đối phương cũng yếu ớt như một con kiến.

Lang Nhất tuy mạnh hơn Kình Bát nhiều, nhưng cũng chỉ là tu vi cấp bậc Nhị phẩm.

Kình Bát dám khẳng định, dù có thêm một trăm Lang Nhất tới đây cũng tuyệt đối không phải đối thủ của vị tu sĩ áo trắng này.

Tới đây chỉ là nộp mạng mà thôi.

Lúc này, một giọng nói bình tĩnh vang lên bên tai Kình Bát: “A ha, hóa ra ngươi tên là Kình Bát à, cái tên thú vị đấy, phát âm nghe cứ như ‘Kinh Ba’ vậy.” Kình Bát khó khăn quay mắt nhìn sang, sau đó nhìn thấy người mà gã không muốn thấy nhất lúc này vị tu sĩ áo trắng kia đang bình thản ngồi xổm bên cạnh gã, trên mặt nở nụ cười mê hoặc chúng sinh.

Trong mắt Kình Bát lộ ra vẻ cay đắng.

Lang Nhất liên lạc với gã đã bị vị tu sĩ áo trắng này nghe thấy rồi sao?

Đúng lúc này, Kình Bát thấy ngón tay của vị tu sĩ áo trắng đặt lên vai mình, ngay sau đó một luồng linh lực rót vào cơ thể gã, vận chuyển một vòng.

Bạch Tôn Giả thu tay lại, cười híp mắt hỏi: “Quả nhiên là vậy.

Kình Bát, Sa Cửu, nếu ta nhớ không lầm thì trong tổ chức của các ngươi chắc hẳn còn có Lang, Ngưu, Khuyển, Viên, Lộc, Ưng, Xà... tổng cộng ba mươi ba loại mật danh thú loài phải không?” Kình Bát bị đạo thuật trói buộc không phát ra tiếng được, nhưng vẻ kinh hoàng trong mắt gã đã cho Bạch Tôn Giả câu trả lời.

“Xem ra ta nói đúng rồi, ba mươi ba loại thú loài đại diện cho 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.” Bạch Tôn Giả điều chỉnh tư thế ngồi xổm, búng tay một cái về phía Kình Bát.

Đạo thuật trói buộc trên người Kình Bát được giải khai một nửa, gã đã có thể mở miệng nói chuyện.

“Từ lúc nhìn thấy ngươi, ta đã cảm thấy công pháp ngươi tu luyện rất thú vị.” Bạch Tôn Giả nói: “Vậy thì, thứ ngươi nắm giữ chính là ‘Cự Kình Công’ trong 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》?” Kình Bát cười khổ, đối phương lại hiểu rõ tuyệt học trấn phái của tổ chức bọn gã như lòng bàn tay, gã ở trước mặt hắn chẳng còn bí mật gì nữa.

“Cũng không ngờ rằng ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ lừng lẫy năm nào giờ lại luân lạc thành một tổ chức tu sĩ hạng ba.

Nhưng thế này cũng tốt.

Cách đây rất lâu ta đã rất hứng thú với 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của các ngươi, chỉ là trước đây ta chưa bao giờ có cơ hội tiếp xúc với ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, không ngờ lần này vừa xuất quan, các ngươi lại tự mình tìm tới cửa.

Vận khí không tệ nha, ha ha.” Bạch Tôn Giả khẽ cười nói.

Không còn cách nào khác, vận khí chính là tốt như vậy đó ~ Lúc này, Tống Thư Hàng đang đi về phía này.

Anh vừa mới minh tưởng xong, định tới xem hai tên tù binh thế nào rồi.

Sau đó, anh thấy cảnh Bạch Tôn Giả đang ngồi xổm cạnh hai tên tù binh.

Tống Thư Hàng đến bên cạnh Bạch Tôn Giả, cũng ngồi xổm xuống, tò mò hỏi: “Bạch tiền bối, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên

Nhất Khí Công》 là cái gì thế?

Có lợi hại không ạ?” Lúc đi tới, anh vừa hay nghe thấy Bạch tiền bối nhắc tới môn công pháp này.

“Ừm, lợi hại thì cũng không hẳn.

Nhưng đó là một môn công pháp rất thú vị.

Đặc biệt là hai quyển tu luyện pháp môn Nhất phẩm và Nhị phẩm ở phía trước, cực kỳ thú vị.

Nó có thể giúp một tu sĩ ở giai đoạn Nhất, Nhị phẩm tu luyện ra được một luồng tiên thiên chân khí ‘giả’.

Tuy không biết bọn họ làm thế nào, nhưng luồng tiên thiên chân khí ‘giả’ này có thể giúp đệ tử môn hạ chiếm hết tiên cơ ở cảnh giới Nhị phẩm.” Bạch Tôn Giả giới thiệu.

Tống Thư Hàng thắc mắc: “Tiên thiên chân khí giả?

Có liên quan đến cảnh giới Tiên Thiên của Tam phẩm không ạ?” “Liên quan mật thiết.” Bạch Tôn Giả gật đầu, nói đoạn ông lại nhìn Tống Thư Hàng, mắt sáng lên hỏi: “Thư Hàng, ta nhớ là năm nay cậu mới bắt đầu tu luyện đúng không?” Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

“Vậy thì lấy cậu làm ví dụ đi, cậu đã bỏ lỡ độ tuổi trúc cơ tốt nhất là từ ‘bốn đến tám tuổi’, luồng tiên thiên chân khí mang ra từ bụng mẹ đã tán sạch rồi, tu luyện sẽ khó khăn hơn các đệ tử trong môn phái rất nhiều.” Bạch Tôn Giả nói.

“Ơ?

Tiên thiên chân khí mang ra từ bụng mẹ?

Nếu không có thì tu luyện khó khăn hơn nhiều sao?

Còn có cách nói này nữa ạ?” Tống Thư Hàng gãi đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào chưa bao giờ nói với anh chuyện này.

“Mấy gã trong nhóm chưa từng nói với cậu sao?” Bạch Tôn Giả nghĩ ngợi rồi cười nói: “Có lẽ họ cảm thấy nói chuyện này với cậu sẽ ảnh hưởng đến tâm lý tu luyện chăng?

Nhưng ta cảm thấy với ý chí của cậu, nói cho cậu biết cũng chẳng sao.” Tống Thư Hàng gật đầu mạnh một cái, từ khoảnh khắc quyết định trở thành tu sĩ, anh ngay cả cái chết cũng không sợ, chẳng lẽ lại sợ khó khăn trong tu luyện?

Bạch Tôn Giả bắt đầu giải thích: “Hiện nay các tu sĩ công nhận độ tuổi trúc cơ tốt nhất là khoảng 4 đến 5 tuổi.

Lúc này luồng tiên thiên chân khí từ trong bụng mẹ vẫn còn tồn tại.

Một khi trúc cơ thành công, có thể dung hợp luồng chân khí này vào Tâm Khiếu, đặt nền móng vững chắc cho tu hành tương lai.

Có luồng tiên thiên chân khí này, chỉ cần công pháp và tài nguyên theo kịp, trước Tam phẩm hầu như không có bình cảnh.

Sau năm tuổi, mỗi khi tăng thêm một tuổi, tiên thiên chân khí mang lại từ mẫu thể sẽ tiêu tán đi rất nhiều.

Cho đến khi đứa trẻ đủ tám tuổi, luồng tiên thiên chân khí này sẽ hoàn toàn tiêu tán.

Cơ hội này một khi bỏ lỡ thì sẽ không bao giờ có lại được.

Thiếu đi luồng tiên thiên chân khí đó, từ Nhất phẩm Trúc cơ đến cảnh giới Tam phẩm tu luyện sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

Mỗi khi thăng cấp sẽ tiêu tốn thời gian và tài nguyên nhiều hơn một nửa so với những người trúc cơ trước tám tuổi.” Tổng kết lại thì không có tiên thiên chân khí từ bụng mẹ giống như một nhân vật trong game bị trừ điểm thuộc tính thiên phú, xuất phát điểm chậm hơn người khác rất nhiều.

Tống Thư Hàng gãi đầu: “Thì ra là vậy, nghĩa là mười mấy năm trước tôi đã đánh mất luồng tiên thiên chân khí đó rồi.” Hèn gì khi anh trúc cơ chẳng cảm ứng được luồng chân khí nào như thế.

“Nhưng mà, tôi thấy tốc độ thăng cấp của mình... chắc cũng được tính là ổn chứ ạ?” Tống Thư Hàng ướm hỏi, từ lúc chính thức tu luyện đến giờ mới được gần hai tháng.

Anh đã từ Nhất phẩm Trúc cơ Khai Tâm Khiếu vọt thẳng tới bình cảnh Dược Long Môn cuối cùng như ngồi tên lửa vậy.

“Vận khí của cậu khá tốt.” Bạch Tôn Giả cười nói.

“Nhờ phúc của tiền bối cả ạ.” Tống Thư Hàng đáp theo bản năng, ở cạnh Bạch tiền bối lâu nên anh cũng lây được chút may mắn.

Bạch Tôn Giả mỉm cười: “Tóm lại, hai quyển đầu của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này rất thích hợp cho cậu tu luyện.

Nếu cậu có thể ngưng tụ ra một luồng tiên thiên chân khí ‘giả’, tuy không bằng luồng chân khí thật sự mang ra từ bụng mẹ nhưng trước cảnh giới Tam phẩm, ít nhất nó cũng giúp tốc độ tu luyện của cậu nhanh hơn một phần ba.” Mắt Tống Thư Hàng lập tức sáng rực lên như bóng đèn 200W, cái này cần...

Chương 351

《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này nhất định phải có!

“Chuyện đó không thể nào!” Lúc này, Kình Bát lên tiếng: “Chúng ta tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 căn bản không thể sản sinh ra tiên thiên chân khí, đó chỉ là lời đồn sai lệch của người ngoài mà thôi.” Bạch Tôn Giả vặn hỏi: “Ngươi không tu luyện ra luồng tiên thiên chân khí ‘giả’ đó sao?” Kình Bát lắc đầu, đừng nói là gã, ngay cả các thành viên trong tổ chức cũng không ai tu luyện ra được cái gọi là tiên thiên chân khí ‘giả’ gì đó cả!

Bạch Tôn Giả nhìn Kình Bát một hồi: “Không ngờ truyền thừa tông môn của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ lại thiếu hụt nghiêm trọng đến vậy.” Ngài chỉ tay một cái làm Kình Bát ngất đi, sau đó mới giải thích: “Đã gọi là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thì đương nhiên phải có ba mươi ba loại công pháp phối hợp với nhau... hoặc là nhờ ngoại vật phối hợp mới có thể sản sinh ra ‘Tiên Thiên Nhất Khí’ chứ.” Đáng tiếc là Kình Bát đã hôn mê nên không nghe được câu này.

“Cũng chẳng biết năm xưa ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ đã xảy ra chuyện gì mà truyền thừa lại đứt đoạn nghiêm trọng như thế, ngay cả truyền thừa tuyệt học trấn phái quan trọng nhất cũng bị thất lạc sao?” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

“Vậy là chúng ta không thể lấy được 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 rồi ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không vội, đợi ta bắt nốt mấy tên đồng bọn của chúng rồi xem tình hình thế nào.

Dù truyền thừa của họ có vấn đề nhưng chỉ cần công pháp Nhất, Nhị phẩm còn hoàn chỉnh là đủ rồi.

Thư Hàng cậu chỉ cần mượn công pháp này để sinh ra một luồng tiên thiên chân khí 'giả' thôi.

Còn ta muốn xem môn công pháp này có chỗ nào để tham khảo nhằm hoàn thiện thêm công pháp của chính mình không." Bạch Tôn Giả nói.

Công pháp của chính ngài...

Công pháp của Bạch Tôn Giả không phải thừa kế từ tiền nhân mà là tự sáng tạo sao?

Khoảng một giờ sau.

Hòn đảo hoang đón tiếp một vị khách.

Tuy nhiên, người tới không phải đám Lang Nhất của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'.

Trên mặt biển, dưới cái nắng gắt, có một người đàn ông đội mũ cao bồi, mặc áo ba lỗ trắng và quần bò lửng đang kéo một chiếc xe bản nặng nề chạy như bay trên mặt biển.

Cơ bắp hắn như đá cẩm thạch, cơ thể rám nắng màu đồng, mồ hôi đầm đìa.

Trên biển sóng lớn cuộn trào, mỗi con sóng ập đến cao tới mười mấy mét.

Nhưng người đàn ông mũ cao bồi kia vẫn kéo xe vượt sóng, lao thẳng về phía đảo hoang.

Khi hắn càng tiến gần đảo, Tống Thư Hàng nhìn thấy trên chiếc xe bản nặng nề kia còn cắm hai thứ giống như lá cờ.

Bên trái viết: "Mồm loa mép giải, một lời định đoạt ngàn vạn quẻ thiên hạ!” Bên phải viết: “Quẻ nào cũng chuẩn, ta đây chính là bậc đại tiên sư vạn quẻ tất trúng!” “Bạch tiền bối, có người tới.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Người mình cả, không cần lo lắng.” Bạch Tôn Giả mỉm cười.

Người mình?

Lúc này, người đàn ông mũ cao bồi chạy lên đảo, hắn tháo mũ xuống vẫy vẫy về phía Tống Thư Hàng: “Hế lô, Thư Hàng tiểu hữu!” Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn người đàn ông trước mặt, mình...

đâu có quen người này?

“Không nhận ra ta sao?” Người đàn ông mũ cao bồi toe toét cười, chỉ vào lá cờ cắm trên xe: “Nhìn đây này, có nhớ ra gì không?” “Mồm loa mép giải, quẻ nào cũng chuẩn, đại tiên sư...

Đợi đã, Đồng Quái tiên sư tiền bối?” Tống Thư Hàng đột nhiên đại não thông suốt, anh nhớ tới nhân vật số hai trong đội quân ‘tìm đường chết’ của nhóm Cửu Châu Nhất Hào, chỉ sau Cuồng Đao Tam Lãng là ‘Đồng Quái tiên sư’!

“Ha ha ha, chính là bản thiên sư đây.” Đồng Quái tiên sư cười lớn.

“Đồng Quái tiền bối sao lại tới hòn đảo hoang này ạ?” Tống Thư Hàng thắc mắc, hơn nữa ngoại hình của Đồng Quái tiên sư thực sự nằm ngoài dự tính của anh.

Theo anh nghĩ, Đồng Quái tiên sư dù có ‘hắc quái’ đến đâu thì ít nhất cũng phải có dáng dấp của một thầy bói chứ?

Thế nhưng, người đàn ông mũ cao bồi trước mắt này nhìn thoáng qua chỉ thấy giống một người lao động vinh quang, hoàn toàn chẳng liên quan gì đến thầy bói cả.

Đồng Quái tiên sư hắc hắc cười, xoay người lấy từ trên xe xuống một khối cao dược được đóng gói kỹ càng, đưa cho Tống Thư Hàng: “Được Dược Sư đạo hữu ủy thác, tiện đường mang đồ cho cậu.

Đây, chính là khối cao dược Dược Sư bảo ta mang tới cho cậu...” Bạch Tôn Giả lên tiếng hỏi: “Dược Sư không tự mình tới sao?” Trước đó ngài có liên lạc với Dược Sư, anh ta nói sẽ cố gắng tới sớm nhất... sao đột nhiên lại thành nhờ người đưa thuốc thế này?

Đồng Quái tiên sư dừng xe lại, nhún vai đáp: “Cái này ta cũng không rõ, ta chỉ nhận được ủy thác của Dược Sư đạo hữu, tiện đường mang thuốc trị thương tới giúp anh ta thôi.

Sau đó lúc ta quay về sẽ tiện thể mang ‘vật thí nghiệm’ về luôn.

Chắc là Dược Sư đạo hữu đột nhiên có thí nghiệm quan trọng hay linh cảm gì đó cần thực hiện ngay chăng?” “Ồ.” Bạch Tôn Giả gật đầu.

Với tính cách cuồng nghiên cứu của Dược Sư, chuyện này quả thực có khả năng.

Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy miếng cao dược: “Đồng Quái tiền bối, miếng cao này sử dụng thế nào ạ?” “Dược Sư nói vết thương của cô bé họ Sở kia đã được Bạch tiền bối giới thiệu rõ ràng rồi.

Sử dụng miếng cao này rất đơn giản, cứ nhắm thẳng vào ngực con bé đó mà ụp một phát lên là xong.

Cao dược do Dược Sư đặc chế, sau khi đắp lên thì khoảng một tháng là vết thương của cô bé sẽ dần hồi phục.

Hai tháng sau đảm bảo sẽ tung tăng nhảy nhót, không để lại chút di chứng nào.” Đồng Quái tiên sư trả lời.

Đắp thẳng lên ngực?

Tuy rằng ngực của Sở Sở cô nương vì đường cong chữ S bị ép thành màn hình phẳng...

Tống Thư Hàng cầm cao dược trong tay, nhìn sang bên cạnh.

Bạch tiền bối, tiểu hòa thượng và Đậu Đậu...

Đại tiền bối, trẻ con và động vật.

So ra thì ai cũng thích hợp đắp thuốc cho Sở Sở cô nương hơn anh.

Vậy cứ hỏi xem họ có đồng ý không, nếu không được thì anh đành ra tay vậy.

Thế là Tống Thư Hàng hỏi: “Tiền bối, Quả Quả, Đậu Đậu, hay là ai trong mọi người đắp cao dược này lên cho Sở Sở cô nương đi?” “Tiểu hòa thượng không được chạm vào thân thể nữ thí chủ đâu.” Quả Quả chắp tay, mặt nghiêm túc niệm Phật hiệu.

“Bản Đậu Đậu là người đã có vợ, không thể làm chuyện này.” Đậu Đậu nói rất nghiêm túc.

Nhắc mới nhớ, nó đã mấy ngày không lên mạng bồi ‘vợ’ rồi, không biết vợ nó trong game có bị ai bắt nạt không.

“Để ta làm cho.” Lúc này, Bạch Tôn Giả mỉm cười, nhận lấy cao dược từ tay Tống Thư Hàng rồi đi về phía Sở Sở cô nương.

“Thư Hàng tiểu hữu à, cậu vừa bỏ lỡ một cơ hội tốt để anh hùng cứu mỹ nhân rồi đấy.” Đồng Quái tiên sư cười đôn hậu: “Nếu cậu cầm miếng cao dược đó đắp lên ngực cô bé họ Sở kia... mà cô bé đó lại vừa hay mở mắt nhìn thấy cảnh tượng ngượng ngùng ấy, biết đâu một đạo lữ song tu lại từ đó mà ra đấy.” Tống Thư Hàng: “...” “Cậu có vẻ mặt đó là không tin lời bản tiên sư sao?” Đồng Quái tiên sư nhướng mày: “Bản tiên sư nói cho cậu biết nhé...

Giữa lông mày cậu có một tia khí tức hồng phấn.

Nhìn tướng mạo của cậu, đây là sắp gặp đào hoa vận rồi!” Mình sắp gặp đào hoa vận sao?

Không đúng, quẻ của Đồng Quái tiền bối phải xem ngược lại, vậy vấn đề là... từ trái nghĩa của đào hoa vận là gì?

Đào hoa kiếp?

Hồng nhan họa thủy?

Đúng lúc này, Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Sau đó, đôi mắt chó hợp kim của nó bỗng sáng rực lên.

“Gâu gâu...

Giữa ấn đường quả nhiên có màu.

Nhưng mà đen kịt như mực.

Này Đồng Quái, rốt cuộc ông mù màu đến mức nào mà nhìn cái màu đen kịt này ra màu hồng thế hả?

Gâu?” Đậu Đậu dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Thư Hàng, dạo này ra ngoài cẩn thận chút nhé, nói năng làm việc đều phải để tâm.

Không khừng có khi bị người ta chém chết đấy!” Tống Thư Hàng: “...” Từ trái nghĩa của đào hoa vận hóa ra là ấn đường phát đen, sắp gặp đại họa sao?

“Sao có thể chứ, bản thiên sư rõ ràng nhìn thấy một luồng hồng đào rất rõ ràng mà!

Thư Hàng tiểu hữu đứng yên đó, để ta thi pháp cho luồng đào hoa trên trán cậu hiện hình!” Đồng Quái tiên sư nói xong, tay bắt đạo ấn, chỉ về phía trán Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc sau, trán Tống Thư Hàng hơi sáng lên.

Ngay sau đó, một làn sương đen kịt cuồn cuộn trên trán anh.

Đậu Đậu trợn trắng mắt: “Một mảnh đen thui, chả thấy màu hồng đâu cả...

Đừng bảo tôi mù màu nhé, từ khi tôi khai nhãn khiếu thì đã không còn là một con chó mù màu nữa rồi.” Đồng Quái tiên sư thắc mắc: “Lạ thật...

Đúng là một mảnh đen, nhưng trước đó ta rõ ràng thấy một mảnh hồng mà?” “Đậu Đậu tiền bối, Đồng Quái tiền bối, thực sự có một chút màu hồng lẫn trong đám đen kịt đó.

Ở vị trí kia kìa!” Lúc này, tiểu hòa thượng đứng bên cạnh lên tiếng, cậu bé chỉ vào rìa vầng sáng trên trán Tống Thư Hàng, nơi có một tia hồng phấn rất dễ bị bỏ qua.

Đậu Đậu trợn mắt nhìn trán Tống Thư Hàng: “Có thật kìa!” “Vậy thế này là có ý gì?

Chẳng lẽ là đào hoa kiếp?” Tống Thư Hàng lo lắng nói.

Anh đang cân nhắc xem thời gian tới có nên bám sát Bạch tiền bối không rời nửa bước để vầng hào quang may mắn của ngài che chở cho mình không.

“Đào hoa kiếp á, cậu đừng có mơ tưởng hão huyền.” Đồng Quái tiên sư đáp: “Cái loại khí vận đen kịt nhiễm một tia hồng phấn này, chắc là cậu sắp gặp xui xẻo lớn, cực kỳ xui xẻo!

Hơn nữa, cái xui này khả năng cao là có liên quan đến phụ nữ.

Tóm lại, dạo này cậu thực sự cần phải giữ khoảng cách với phái nữ.” “Tiền bối đang xem quẻ ạ?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Nếu đây là quẻ tượng của Đồng Quái tiên sư, vậy anh có nên xem ngược lại không?

Nếu xem ngược lại thì chẳng phải là hảo vận sao?

“Không, đây chỉ là ta nhìn khí sắc trên trán cậu mà giải thích qua thôi.

Thôi được rồi, hôm nay tâm trạng ta tốt, sẽ gieo cho cậu một quẻ, miễn phí!” Đồng Quái tiên sư nói xong liền quay người lục lọi trên chiếc xe bản phía sau.

“Cảm ơn tiền bối!” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Từ góc độ nào đó, quẻ của Đồng Quái tiên sư cũng rất chuẩn... chẳng hạn như khi bạn xem ngược lại kết quả.

Đồng Quái tiên sư đắc ý cười, lấy ra một cái mai rùa và ba đồng xu, bỏ đồng xu vào trong mai rùa.

Mai rùa rung lắc, sau đó ba đồng xu được gieo ra, rơi xuống đất.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu gì về quẻ tượng, chỉ thấy Đồng Quái tiên sư nhìn chằm chằm ba đồng xu với vẻ mặt bí hiểm.

“Tiền bối, là hung hay cát ạ?” Anh cẩn thận hỏi, trong lòng thầm cầu nguyện là ‘đại hung’!

Chương 352

Tốt nhất là đại hung cỡ Cup G luôn đi!

Khóe miệng Đồng Quái tiên sư giật giật, cuối cùng hắn ngẩng đầu lên, nghiến răng rặn ra một nụ cười: “Cát!” Sắc mặt Tống Thư Hàng lập tức cứng đờ...

Xong rồi, là hung!

Đồng Quái tiên sư ho khan hai tiếng, giơ ngón tay cái lên, nghiêm túc nói: “Đây là quẻ cát, quẻ đào hoa vận đấy nhé!

Thư Hàng tiểu hữu, hãy chú ý nhiều hơn đến những phụ nữ xung quanh cậu, ví dụ như cô bé họ Sở lúc nãy, nếu cậu đắp miếng cao dược lên ngực con bé đó thì biết đâu một đạo lữ song tu đã vào tay rồi!” “Phụt~” Đậu Đậu cười sặc sụa.

“Tôi hiểu rồi, tiền bối!” Tống Thư Hàng nghiến răng: “Thời gian tới tôi tuyệt đối sẽ không tùy tiện tiếp xúc với con gái đâu.” “Đừng thế chứ Thư Hàng tiểu hữu, cậu chắc chắn bị mấy gã trong nhóm tẩy não rồi.

Đặc biệt là lời của Bắc Hà Tán Nhân, một câu cũng không thể tin được.

Quẻ của ta thực ra vẫn chuẩn lắm đấy!” Đồng Quái tiên sư hoàn toàn là kiểu chết cũng không nhận sai.

“Vâng, tôi tin tiền bối.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười cay đắng, thầm quyết định thời gian tới sẽ bám sát Bạch tiền bối, tuyệt đối không tùy tiện tiếp xúc với phái nữ.

Ít nhất cũng phải đợi cái ấn đường đen thui của mình khôi phục đã!

“Ơ?

Thư Hàng sư huynh ấn đường đen thế kia mà vẫn là đào hoa vận cát tường sao?” Tiểu hòa thượng không biết thuộc tính của Đồng Quái tiên sư, cậu bé nghiêm túc suy nghĩ một hồi rồi thốt ra hai chữ: “Hắc quái?” Đậu Đậu vội vàng vươn chân che miệng tiểu hòa thượng: “Nhóc con, đừng có nói thật thế chứ!

Đồng Quái à, trẻ con nói không có ý gì đâu, ông đừng để bụng nhé!” Đồng Quái tiên sư: “...” Đột nhiên hắn cảm thấy sống sao mà mệt quá!

Hắn rõ ràng chỉ thành thật nói ra quẻ tượng mình gieo được mà thôi...

Thành thật giải quẻ chẳng lẽ cũng là cái sai sao?

Thế giới này chẳng lẽ thực sự không dung nổi một người chính trực, thành thật hay sao?

Tống Thư Hàng cười gượng, tìm cách chuyển chủ đề: “Khụ, nói đi cũng phải nói lại, Đồng Quái tiền bối tiện đường qua đây là có việc gì cần làm sao ạ?” “À, có một việc khiến ta khá trăn trở.” Đồng Quái tiên sư thở dài một hơi: “Thực ra bảo là tiện đường nhưng sự thật là ta chuyên môn tới đây tìm các cậu đấy!” “?” Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều lộ vẻ thắc mắc.

“Ta có một đệ tử...” Đồng Quái tiên sư bắt đầu kể chuyện với vẻ mặt sầu não.

Đậu Đậu giơ vuốt cắt ngang lời hắn: “Tôi biết, cái nick phụ Thiết Quái Toán Tiên trong nhóm chính là tài khoản của đệ tử ông chứ gì.

Tôi nghe Hoàng Sơn đại sỏa nói rồi.” “Đừng có ngắt lời!” Đồng Quái tiên sư nghiêm túc nói: “Cẩn thận kẻo mỗi ngày ta lại gieo cho ngươi một quẻ cát tường đấy!” Đậu Đậu lập tức rụt đầu lại, thè lưỡi làm duyên.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười...

Đồng Quái tiền bối à, ngài đe dọa Đậu Đậu như thế, chứng tỏ ngài cũng biết mình gieo toàn quẻ hắc ám rồi còn gì?!

Sau khi đe dọa Đậu Đậu xong, Đồng Quái tiên sư tiếp tục cảm thán: "Chuyện là thế này, mấy ngày trước ta đột nhiên nổi hứng gieo cho thằng nhóc Thiết Quái một quẻ!" "Sau đó thì sao ạ?" Tiểu hòa thượng Quả Quả rất hợp tác hỏi tiếp.

"À...

Đó là một quẻ thượng thượng, đại cát đại lợi, là quẻ tượng tốt nhất mà ta gieo được trong cả cuộc đời hành nghề của mình." Đồng Quái tiên sư cảm khái muôn vàn.

Quẻ cát tốt nhất cả đời sao?

Ôi trời, sắp có biến lớn rồi!

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu trong lòng đồng thanh kêu khổ.

"Thế nhưng...

đứa đệ tử thân yêu của ta là Thiết Quái lại sợ hãi tột độ, lập tức bế quan, nửa bước cũng không dám rời khỏi phòng, tự nhốt mình trong phòng bế quan luôn." Đồng Quái tiên sư thở dài sườn sượt.

"Ơ?

Đã là quẻ cát tốt nhất sao lại sợ hãi ạ?" Tiểu hòa thượng không biết thuộc tính 'hắc quái' của Đồng Quái tiên sư nên ngây thơ hỏi.

Khóe miệng Đồng Quái tiên sư giật giật, đắng chát nói: "Đó là bởi vì từ khi ta bắt đầu học gieo quẻ đến giờ, chưa bao giờ gieo trúng quẻ nào cả." Tiểu hòa thượng đờ người ra, sau đó cậu bé chắp tay nghiêm trang nói: "Thí chủ, xin hãy nén bi thương." Đậu Đậu thắc mắc hỏi:

“Vậy Đồng Quái, ông tìm chúng tôi chẳng lẽ là có chỗ nào chúng tôi giúp được sao?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, bèn thử hỏi: “Bạch Tôn Giả ạ?” “Thư Hàng tiểu hữu đoán không sai, ta đang nghĩ với khí vận mạnh mẽ của Bạch tiền bối, có lẽ sẽ giúp Thiết Quái vượt qua kiếp nạn này.” Đồng Quái tiên sư nói xong lại cảm thán thêm một câu: “Chính vì đứa đệ tử đắc ý này mà ta mới dám trực diện tới gặp Bạch tiền bối đấy!” Giọng điệu của Đồng Quái tiên sư cứ như thể dám trực tiếp tiếp cận Bạch tiền bối là một sự dũng cảm cực kỳ to lớn vậy.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Vậy Đồng Quái tiền bối muốn mời Bạch tiền bối về làm khách sao?” Đây là kiểu muốn mang Bạch Tôn Giả về nhà để trấn trạch đuổi vận rủi đây mà.

“Mời về làm khách?” Đồng Quái tiên sư tưởng tượng ra cảnh đó, sắc mặt không khỏi trắng bệch đi vài phần.

Hắn nuốt nước bọt, nhỏ giọng hỏi bên tai Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu là người dạo này luôn đi theo Bạch Tôn Giả, ta muốn hỏi một câu!” “Tiền bối cứ nói ạ.” Tống Thư Hàng gật đầu, thầm nghĩ chắc lại định hỏi xem khả năng khống chế mị lực của Bạch Tôn Giả hiện giờ thế nào rồi.

Cảm giác các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào ở điểm này đều rất thú vị.

“Vậy ta hỏi nhé, cậu thấy cô bé họ Sở kia có xinh không?” Đồng Quái tiên sư nhỏ giọng hỏi, nhưng câu hỏi này của hắn quả thực là nhảy vọt, chẳng thấy liên quan gì cả!

May mà dạo này mạch não của Tống Thư Hàng cũng được rèn luyện nhạy bén hơn hẳn Ơ?

Sao mạch não mình lại nhạy bén hơn nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm thắc mắc.

Thôi kệ đi, dù là vì sao thì mạch não của anh cũng đã tiến hóa đủ để thích nghi với kiểu nhảy vọt này rồi.

Thế là Tống Thư Hàng khẳng định trả lời: “Sở Sở cô nương là một cô gái rất xinh đẹp.” “Vậy ta hỏi thêm câu nữa, lúc nãy tại sao cậu không tự mình đắp cao dược cho con bé?” Đồng Quái tiên sư nhỏ giọng hỏi.

“Tại sao ư?

Bởi vì Bạch Tôn Giả, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng so với tôi đều thích hợp đắp thuốc cho Sở cô nương hơn.

Chuyện liên quan đến thanh danh con gái, tránh được thì cứ tránh thôi.” Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi trả lời.

Đồng Quái tiên sư: “Khụ, Thư Hàng tiểu hữu đúng là một người tốt.” “...” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: “Tiền bối, đừng có tùy tiện phát thẻ người tốt cho người ta như thế chứ, tôi sẽ lật mặt đấy!” “Ha ha.” Đồng Quái tiên sư cười gượng, hắn xoa cằm, dường như đã có được câu trả lời vừa ý.

Chẳng biết trong hai câu hỏi vừa rồi, hắn đã bổ não ra kết quả gì nữa?

“Ừm, tóm lại là không vội, ta sẽ ở đây khoảng hai ngày.

Có nên mời Bạch Tôn Giả tới chỗ ta làm khách hay không thì tính sau vậy.” Đồng Quái tiên sư lẩm bẩm.

Lúc này, Đậu Đậu khẽ huých Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, tôi cứ cảm thấy gã Đồng Quái này đang bổ não thêm cho cậu vài thuộc tính cá nhân rất thất lễ đấy.” Tống Thư Hàng: “...” Nghe thấy lời Đậu Đậu, Đồng Quái tiên sư cười gượng chuyển chủ đề: “Ha ha, nói đi cũng phải nói lại, Thư Hàng tiểu hữu, từ bao giờ cậu lại gửi cho Thất

Sinh Phù đạo hữu một giáo viên ngữ văn để dạy học cho người nguyên thủy thế?” “Tôi đâu có gửi giáo viên ngữ văn nào cho Thất Sinh Phù tiền bối đâu!” Tống Thư Hàng ngơ ngác hoàn toàn.

“Ơ, cậu không gửi à?

Thế mà Thất Sinh Phù đạo hữu lúc trước còn ở trong nhóm cảm ơn cậu đã gửi giáo viên ngữ văn qua cho hắn.

Còn bảo là cấp bậc giáo sư đại học, lại còn đi kèm một nhóm trợ giảng nữa?” Nói đoạn, Đồng Quái tiên sư móc ra một chiếc điện thoại màn hình lớn.

Chiếc điện thoại này không giống bất kỳ nhãn hiệu nào trên thị trường, rõ ràng là hàng đặt làm riêng của Đồng Quái tiên sư, hoặc là điện thoại do các tu sĩ cải tiến.

Sau khi lấy điện thoại ra, Đồng Quái tiên sư rút một dải ăng-ten ở phía sau, kết nối mạng rồi đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Sau đó, hắn lục lại lịch sử trò chuyện trước đó đưa cho Tống Thư Hàng xem.

Ở phía trên cùng của lịch sử trò chuyện là dòng tin nhắn của Thất Sinh Phù Phủ Chủ @Thư Sơn Áp Lực Đại, sau đó là lời cảm ơn Tống Thư Hàng đã gửi giáo viên ngữ văn tới.

“Giáo viên ngữ văn?

Giáo sư đại học?

Lại còn một nhóm trợ giảng nữa?

Thất Sinh Phù tiền bối còn xác nhận là do tôi gửi qua?

Nếu vậy thì... dường như chỉ có một khả năng.” Tống Thư Hàng xoa xoa mặt.

Đầu tiên, chiếc máy bay anh ngồi đã bay vào đảo thần bí.

Tuy rằng trí nhớ ở giữa chừng có vấn đề, nhưng trong thời gian đó anh bị ném khỏi đảo thần bí một cách khó hiểu, hơn nữa còn là bị ném từ trên không trung xuống.

Còn các thành viên khác trên máy bay, chắc là bị đưa tới hòn đảo của Thất Sinh Phù tiền bối ở Thái Bình Dương rồi?

Từ Đông Hải mà đưa toàn bộ hành khách tới tận Thái Bình Dương...

Cái đảo thần bí này cũng chịu chơi thật đấy!

Không được, mình phải liên lạc với Thất Sinh Phù tiền bối mới được, dù sao bạn thân mình là Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, rồi cả chị em Lục Phỉ, cha con Joseph, anh em Gia Cát đều đang ở trên máy bay cả.

“Đồng Quái tiền bối, điện thoại của ngài có thể cho tôi mượn lên mạng chút được không?

Tôi muốn đăng nhập tài khoản của mình.” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, điện thoại của anh chỉ là loại bình thường, ở đảo hoang này hoàn toàn không có sóng.

Xem ra sau này phải tìm cách tậu một chiếc điện thoại giống của Đồng Quái tiền bối mới được.

“Không vấn đề gì, cậu cứ tự nhiên.” Đồng Quái tiên sư nói, đồng thời đưa tay chạm nhẹ lên điện thoại, thoát tài khoản của mình ra trước.

Tống Thư Hàng nhận lấy điện thoại, quay lại giao diện đăng nhập, nhập tài khoản mật khẩu của mình vào.

Một lát sau, ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đã online.

Có mạng rồi, dù tốc độ hơi chậm một chút.

Nhưng ở một hòn đảo nhỏ giữa Đông Hải thế này mà vẫn lên mạng được thì tốc độ có chậm mấy cũng chấp nhận được hết.

Vừa online, phần mềm chat của Tống Thư Hàng đã vang lên tiếng ‘tích tích tích’ của tin nhắn.

Đầu tiên là tin tức hàng ngày được gửi tới. [Ngày 15 tháng 7, ngày hôm qua, một chiếc máy bay trên đường tới một quốc gia ở Đông Hải đã mất liên lạc với trung tâm kiểm soát, trên máy bay có tổng cộng 172 hành khách và 7 thành viên phi hành đoàn, các bộ phận liên quan đã khởi động cơ chế cứu hộ và liên lạc để tìm kiếm chiếc máy bay đó.] “Chính là chiếc máy bay mình ngồi rồi.” Tống Thư Hàng cười khổ, phen này quốc gia và người thân của hành khách chắc chắn sẽ lo sốt vó cho mà xem.

Lần này không biết có tìm thấy xác máy bay không nữa, khi mà hành khách đều bị vứt hết sang Thái Bình Dương rồi.

Nếu tìm kiếm hành khách và máy bay ở vị trí mất liên lạc tại Đông Hải thì có tìm cả đời cũng đừng hòng thấy.

“Tin tức máy bay mất liên lạc vừa mới được công bố không lâu...

Phải nhanh chóng liên lạc với ba mẹ mới được, không thể để họ lo lắng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, anh thấy Vũ Nhu Tử gửi tới một tin nhắn.

Tống Thư Hàng mở ra xem thì phát hiện đó là một file offline.

Nhưng chẳng biết có phải vì tín hiệu kém hay do định dạng file của Vũ Nhu Tử không đúng mà tên file hiện lên toàn là một chuỗi dấu sao và ký tự lạ.

Tống Thư Hàng thử nhấn nhận file nhưng vừa bắt đầu tải thì nó lập tức bị ngắt kết nối.

Không tải về được sao?

Hay là định dạng Vũ Nhu Tử gửi có vấn đề nhỉ?

Tống Thư Hàng bèn nhắn tin trả lời: “Vũ Nhu Tử, cô gửi file gì qua vậy?

Bên tôi dường như tín hiệu không tốt lắm nên không nhận được.” Lúc này Vũ Nhu Tử vừa hay cũng online, cô lập tức trả lời: “A, Tống tiền bối online rồi ạ.

File em gửi cho tiền bối là một bộ sticker do em tự tay làm đấy, cực kỳ đáng yêu luôn, nên em muốn chia sẻ cho tiền bối ngay.

Chương 353

Hay là để em gửi lại lần nữa nhé!” “Được!” Tống Thư Hàng gật đầu.

Vũ Nhu Tử bên kia thao tác một hồi, rất nhanh sau đó đã gửi lại file đó.

Tống Thư Hàng nhấn nhận...

Tên file vẫn là một chuỗi ký tự lạ hoắc.

Sau khi nhấn nhận, tốc độ truyền tải khá nhanh nhưng... truyền được một nửa thì đột nhiên bị ngắt.

Nhận file thất bại.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Ơ?

Lại thất bại rồi, là sao nhỉ?” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Xem ra là do tín hiệu kém quá rồi, hiện tại tôi đang ở trên một hòn đảo hoang ở Đông Hải.” Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Đông Hải, đảo hoang, tiền bối, không lẽ tiền bối đang ở đảo thần bí đấy chứ?!” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Ha ha, không phải đâu.

Hiện tại tôi đang cùng Bạch tiền bối, Đậu Đậu nghỉ ngơi tạm trên một hòn đảo nhỏ tìm đại ở Đông Hải thôi.

Tuy nhiên... tôi đúng là vừa từ đảo thần bí trở về, nhưng ký ức về hòn đảo đó quả nhiên đã bị phong ấn rồi, tôi chẳng nhớ ra được chút gì cả. [Biểu cảm khóc ròng]” Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Vỗ vỗ, Tống tiền bối đừng buồn.

Vấn đề ký ức có lẽ Dược Sư tiền bối giải quyết được đấy, tiền bối phải tràn đầy hy vọng và phấn chấn lên!” Tống Thư Hàng cười ha ha, ngón tay nhanh nhẹn gửi tin nhắn: “Nếu nhớ lại được thì tốt nhất, nhưng cảm giác muốn giải phong ấn ký ức không phải chuyện dễ dàng.” Sau đó, anh nhắn tiếp: “Đúng rồi Vũ Nhu Tử, nếu sticker không truyền trực tiếp được thì hay là cô gửi qua mail cho tôi, hoặc đăng trực tiếp lên không gian nhóm đi, đợi khi nào tôi về thì vào đó tải sau.” Dù sao cũng chỉ là bộ sticker thôi nên Tống Thư Hàng không nghĩ ngợi gì nhiều.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Đăng lên không gian nhóm ạ?” “Gửi mail cũng được, tùy cô thấy cái nào tiện thì làm thôi!” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Vâng, tuy có hơi ngại một chút nhưng em cũng cảm thấy bộ sticker đáng yêu thế này mà đăng lên không gian nhóm cho mọi người cùng xem thì tuyệt hơn.” Vũ Nhu Tử kèm theo một biểu cảm mặt cười.

Tống Thư Hàng mỉm cười, tính cách Vũ Nhu Tử thật đáng yêu, cô ấy làm được bộ sticker đẹp nên cũng muốn chia sẻ cho những người quen biết.

Vậy thì đăng lên nhóm cho mọi người cùng tải chắc sẽ tốt hơn.

“Vậy cô cứ up lên đi, lát nữa tôi sẽ vào không gian nhóm tải sau.

Giờ tôi tìm Thất Sinh Phù tiền bối có chút việc, lát nữa nói chuyện sau nhé.” Tống Thư Hàng gửi lại một biểu cảm nhe răng cười.

“Lát nữa nói chuyện ạ.” Vũ Nhu Tử kèm theo biểu cảm mỉm cười.

Tống Thư Hàng tắt cửa sổ trò chuyện với Vũ Nhu Tử, mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào lên, nhắn tin riêng cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

“Thất Sinh Phù tiền bối, ngài có đó không?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ trả lời rất nhanh: “Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng cậu cũng lên mạng rồi.

Cảm ơn giáo sư đại học và các giáo viên ngữ văn khác cậu gửi tới nhé!” “Ha ha, tôi đang mượn điện thoại của Đồng Quái tiền bối để lên mạng.

Ngoài ra... nói thế nào nhỉ, tuy có chút hiểu lầm nhỏ nhưng vẫn mong Thất Sinh Phù tiền bối giúp đỡ chăm sóc mấy người bạn đó của tôi một chút.” Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi gõ dòng chữ này.

Tạm thời cứ để đám Cao Mỗ Mỗ ở chỗ Thất Sinh Phù tiền bối đã, sau đó anh phải tìm một giáo viên ngữ văn tới tiếp nhận nhiệm vụ dạy chữ cho người nguyên thủy mới được...

“Yên tâm đi, ta sẽ cố gắng để họ cảm thấy như đang ở nhà.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười lớn đáp.

Dù sao thì đại nguyện ‘hoàn thành việc để người nguyên thủy nắm vững chữ Hán’ của hắn còn phải dựa vào vị giáo sư già và nhóm của Cao Mỗ Mỗ mới hoàn thành được.

Hắn đương nhiên sẽ tiếp đãi chu đáo bạn của Tống Thư Hàng.

“Vậy thì làm phiền tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng nghĩ rồi lại nhắn thêm một tin: “Ngoài ra...

Thất Sinh Phù tiền bối, trên hòn đảo đó của ngài có thiết bị liên lạc với bên ngoài không ạ?...

Nếu có thể, ngài cho phép bạn của tôi thỉnh thoảng báo tin bình an về cho gia đình được không?” Vì tin máy bay mất liên lạc đã được công bố, giờ chắc hẳn người thân của hành khách đều đang lo lắng chờ đợi tin tức.

Cho nên nếu có thể, Tống Thư Hàng hy vọng các hành khách có cơ hội báo bình an về nhà.

“Báo bình an à?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ khựng lại một chút rồi trả lời: “Cũng đúng.

Họ phải ở lại đảo một thời gian, đúng là cần giữ liên lạc với người nhà, thỉnh thoảng báo bình an để người thân bớt lo.

Không vấn đề gì, cứ giao cho ta, ta sẽ tìm cách lập một cái trạm điện thoại công cộng hay gì đó, cố gắng để ai cũng có cơ hội trò chuyện với người thân." "Vất vả cho Thất Sinh Phù tiền bối rồi." Tống Thư Hàng gửi một biểu cảm mặt cười.

Trong lòng anh thầm thở phào nhẹ nhõm, tạm thời anh cũng chỉ giúp được bạn bè đến mức này thôi.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Tống Thư Hàng thoát tài khoản của mình.

"Đồng Quái tiền bối, tôi có thể gọi một cuộc điện thoại nữa được không?" Thư Hàng hỏi Đồng Quái tiên sư.

Đồng Quái tiên sư cười nói: "Cậu cứ tự nhiên." "Cảm ơn tiền bối." Tống Thư Hàng nóng lòng gọi vào số điện thoại của mẹ Tống.

Rất nhanh sau đó, điện thoại đã được kết nối.

"Alo, xin hỏi ai đấy ạ?" Ở đầu dây bên kia vang lên giọng nói mệt mỏi của mẹ Tống thông tin máy bay mất liên lạc đã được công khai, mẹ Tống và ba Tống nhanh chóng tra ra chuyến bay mất tích chính là chuyến mà Tống Thư Hàng đã đi.

Hai vợ chồng lo đến cuống cuồng, gọi vào số của Tống Thư Hàng mãi mà không được.

Phía hàng không chỉ vừa mới triển khai hành động cứu hộ chưa lâu, mà kỳ lạ nhất là chiếc máy bay đó cứ như thể tan biến vào không trung, ngay cả một mảnh vỡ cũng không tìm thấy.

Mẹ Tống đã khóc mấy lần rồi.

"Alo, mẹ!

Là con đây, Thư Hàng.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Vừa dứt lời, đầu dây bên kia vang lên tiếng đồ vật rơi xuống, sau đó mẹ Tống lớn giọng hỏi: “Thư Hàng?

Đúng là con thật sao?

Hiện tại con đang ở đâu?

Điện thoại của con đâu, tại sao gọi không được?

Còn cái số điện thoại toàn dấu sao này là của ai?” Số điện thoại toàn dấu sao?

Hóa ra điện thoại của Đồng Quái tiên sư còn có chức năng tự động ‘mã hóa’, khi gọi cho người khác sẽ chuyển số thành dấu sao.

Tống Thư Hàng trấn an: “Mẹ, bình tĩnh lại đi ạ.

Con không sao, hiện tại con rất bình an!

Không chỉ có con mà toàn bộ hành khách trên máy bay đều bình an.

Điện thoại con không gọi được là vì hiện tại không có sóng, con đang dùng điện thoại đặc biệt của bạn để gọi đấy ạ.

Giờ con đang ở cùng mấy người bạn, hai ngày nữa sẽ về nhà.” “Hai ngày nữa về nhà?

Hiện tại con đang ở đâu?

Sao không về ngay?” Mẹ Tống lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng tiếp tục trấn an bà: “Hiện tại chắc con vẫn đang ở loanh quanh khu vực Đông Hải thôi ạ.

Nhưng mẹ cứ yên tâm, bạn con có cách đưa con rời khỏi đây, đừng lo lắng, con rất an toàn, không có vấn đề gì hết!” Sau đó, Tống Thư Hàng còn phải tốn rất nhiều thời gian mới dỗ dành được mẹ Tống.

Cúp máy xong, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Anh trả lại điện thoại cho Đồng Quái tiên sư: “Cảm ơn tiền bối.” Như vậy là tạm thời người nhà sẽ không phải lo lắng cho sự an nguy của anh nữa.

Cũng may có Đồng Quái tiền bối tới đây giúp anh kịp thời gọi điện về trấn an ba mẹ.

Đồng Quái tiên sư nhận lại điện thoại, cười nói: “Không cần khách khí.” “Đúng rồi tiền bối, cái điện thoại có thể duy trì tín hiệu ổn định ở trên đảo hoang thế này là từ đâu ra vậy ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, nếu có thể anh cũng muốn sắm một cái.

Cảm giác tương lai anh sẽ thường xuyên xuất hiện ở những nơi mà ‘điện thoại thường không có sóng’ như thế này.

“Cái điện thoại này ta lấy được từ chỗ Hoàng Sơn Chân Quân đấy, phần lớn điện thoại đặc biệt của các đạo hữu trong nhóm đều lấy từ chỗ hắn.

Tất nhiên cũng có một số người tự mình cải tiến điện thoại.” Đồng Quái tiên sư trả lời.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

Đang nói chuyện thì Bạch Tôn Giả đi tới, ngài đã đắp xong cao dược cho Sở Sở cô nương.

Đồng thời ngài cũng vừa nghe thấy chủ đề Tống Thư Hàng muốn cải tiến điện thoại.

“Thư Hàng muốn cải tiến điện thoại sao?

Để khi nào về ta cải tiến giúp cậu cho.” Bạch Tôn Giả lên tiếng.

Tống Thư Hàng tò mò: “Ơ?

Bạch tiền bối cũng biết cải tiến đồ điện tử ạ?” Bạch Tôn Giả lấy chiếc điện thoại đã được mình cải tiến ra lắc lắc: "Chuyện nhỏ, ta chỉ cần nghịch vài cái là cải tiến thành công ngay." Còn việc 'nghịch vài cái' đó đã làm hỏng bao nhiêu chiếc điện thoại... thì đó là bí mật thương mại rồi.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái: "Bạch tiền bối thật lợi hại!" Đồng Quái tiên sư cũng giơ ngón tay cái theo: "Không hổ là lão tiền bối!" Bạch Tôn Giả cất điện thoại đi, vẻ mặt thản nhiên.

"Đúng rồi Bạch tiền bối, sau khi đắp cao dược, vết thương của Sở Sở cô nương đã đỡ hơn chưa ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Cao dược có hiệu quả rất tốt, toàn bộ vết thương đã bắt đầu hồi phục...

Chắc khoảng một tháng là có thể tung tăng nhảy nhót được rồi.

Nhưng cái 'Đoạn Tiên Đài' kia thì con bé không có cơ hội tham gia nữa." Bạch Tôn Giả đáp.

"Chúng ta cũng đã cố hết sức rồi...

Chuyện Đoạn Tiên Đài chúng ta cũng đành lực bất tòng tâm." Tống Thư Hàng thở dài, rồi hỏi tiếp: "Vậy Bạch tiền bối, lát nữa chúng ta có qua chỗ Thất Sinh Phù tiền bối chơi không ạ?" "Không vội...

Tiếp theo chúng ta phải đợi vài vị khách đã." Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Đám người Lang Nhất, Ngưu Nhị của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đang hỏa tốc lao về phía hòn đảo này.

Bạch Tôn Giả muốn đón tiếp họ thật nồng hậu, nhân tiện xem có thể từ chỗ họ kiếm được một bộ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hoàn chỉnh không.

Ngài đang rất hứng thú với môn công pháp này đấy.

Ở một nơi khác, tại Sở tính thế gia.

Vũ Nhu Tử đang ngồi trên bãi cỏ, ngón tay gõ nhanh thoăn thoắt trên máy tính xách tay.

Sở tính thế gia đã quyết định chơi tới cùng, chuẩn bị đấu một trận với đệ tử của 'Hư Kiếm Phái' trên 'Đoạn Tiên Đài' để giải quyết ân oán.

Hai bên hiện đều đang rục rịch chuẩn bị cho trận chiến sắp tới, bầu không khí vô cùng căng thẳng.

Vũ Nhu Tử tuy muốn giúp nhưng cô không phải người của Sở gia nên không thể lên Đoạn Tiên Đài trợ giúp họ.

Chương 354

“Thật là phiền phức quá đi, giá mà Tống tiền bối ở đây thì tốt rồi, cái ghim cài áo biến hóa của mình vẫn còn ở trên người anh ấy...

Nếu có cái ghim đó, biết đâu mình có thể thay chị Sở Xuân Huỳnh ra trận được.” Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

Nếu cô có thể lên sân thì ngoại trừ lão tổ của Hư Kiếm Phái, những đệ tử khác chẳng ai là đối thủ của cô cả.

Đang nói chuyện, cô nhấn mạnh một phím Enter.

“Xong rồi, upload thành công!” Vũ Nhu Tử reo lên đắc ý.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Đám người Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Tạo Hóa Pháp Vương đang tán gẫu thì đột nhiên thấy một thông báo hiện lên trong nhóm. [Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã upload thành công một file vào không gian nhóm: Bộ biểu cảm của Bạch tiền bối].

“Bộ biểu cảm của Bạch tiền bối?

Đây là cái gì vậy?

Có liên quan đến Bạch Tôn Giả không?” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên phản hồi, đồng thời hắn cũng mở không gian nhóm ra.

Chỉ thấy trong không gian nhóm có một folder mới thêm vào.

Tên là [Bộ biểu cảm của Bạch tiền bối], số lượt tải về là 12.

Sát, nhanh thế?

Mình vừa mới nhấn vào mà đã có 12 vị đạo hữu tải về rồi sao?

Bắc Hà Tán Nhân thầm cảm thán, các tu sĩ có tu vi cao phản ứng quả nhiên cực nhanh.

Rõ ràng là 12 người này đều có tu vi mạnh hơn Bắc Hà Tán Nhân.

Từ số lượng tải về này cũng có thể thấy trong nhóm có rất nhiều tiền bối đang âm thầm theo dõi, hễ thấy cái gì hay ho là ra tay ngay.

Bắc Hà Tán Nhân lặng lẽ nhấn nút download, góp thêm một lượt tải cho file của Vũ Nhu Tử.

Giải nén file...

Sau đó import bộ sticker vào phần mềm chat.

Tiếp đó, Bắc Hà Tán Nhân mở bộ sticker đó ra xem.

Ngay khoảnh khắc sau, Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy cả người không ổn chút nào luôn!

“Ối giời ơi!” Bắc Hà Tán Nhân nhìn chằm chằm vào bộ sticker mới xuất hiện trong máy mình.

Bạch Tôn Giả thắt tóc hai bên đối xứng, hai ngón tay trỏ chỉ vào má.

Trên hình còn có dòng chữ lấp lánh: Hôm nay mình thật là moe!

Một chỏm tóc thắt trên đỉnh đầu, một chỏm thắt sau tai, Bạch Tôn Giả với dáng vẻ tinh nghịch, kèm dòng chữ lấp lánh: Đáng yêu!

Rồi đến Bạch Tôn Giả thắt tóc một bên, hai tay chắp lại: Cầu nguyện.

Lại còn Bạch Tôn Giả búi tóc hai bên, trên mặt được PS thêm hai quầng hồng hồng: Ngượng ngùng...

Còn có rất nhiều hình ảnh khác, có Bạch tiền bối buồn bã, Bạch tiền bối toát mồ hôi hột, rồi cả Bạch tiền bối khinh bỉ, Bạch tiền bối chúc phúc, Bạch tiền bối phẫn nộ...

Vâng vâng và vâng vâng, cả một series hoàn chỉnh với gần 60 tấm hình khác nhau.

Xem xong, Bắc Hà Tán Nhân cảm giác như tâm hồn mình vừa được thanh tẩy vậy!

Đây chính là sự gột rửa về mặt tâm linh chăng?

Bắc Hà Tán Nhân quay lại cửa sổ chat của nhóm Cửu Châu Nhất Hào, dùng lực gõ một dòng chữ: “Vũ Nhu Tử cô nương làm tốt lắm.” Hắn còn chưa kịp gửi thêm câu nào thì trong nhóm đã có hàng loạt người ngoi lên.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vũ Nhu Tử cô nương làm tốt lắm +1” Tạo Hóa Pháp Vương: “Vũ Nhu Tử cô nương làm tốt lắm +2”...

Một lát sau, Lệ Chi Tiên Tử xuất hiện: “Hôm nay mình cũng thật là moe nè [Hình Bạch tiền bối moe].” Lệ Chi Tiên Tử dùng hình ‘Bạch tiền bối moe’ spam liên tục mười mấy tấm.

Lệ Chi Tiên Tử: “Thích nhất tấm này luôn, quyết định rồi, mình sẽ đổi ảnh đại diện thành hình Bạch tiền bối thắt tóc hai bên siêu moe này.

Cái ảnh này đừng ai tranh với mình nhé!” Nói là làm, một lát sau, ảnh đại diện của Lệ Chi Tiên Tử đã đổi thành hình Bạch tiền bối thắt tóc hai bên, hai tay chỉ vào má đầy tinh nghịch.

Lệ Chi Tiên Tử có vẻ đã khơi mào cho trào lưu này.

Các đạo hữu trong nhóm lập tức hành động.

“Hình Bạch tiền bối cầu nguyện thắt tóc một bên ta đặt gạch rồi nhé, đừng ai tranh, ta đổi avatar đây.” “Hình Bạch tiền bối phẫn nộ này tuyệt quá, ta lấy làm avatar nhé.” “Tấm này cũng không tệ.” “Tấm này là của ta!” Trong chớp mắt... hơn ba mươi thành viên thường xuyên online của nhóm đều đã đổi sang đủ kiểu ảnh đại diện của

Bạch tiền bối.

Nhìn lướt qua... cảm giác cả nhóm Cửu Châu Nhất Hào đột nhiên biến thành ‘nhóm fan hâm mộ Bạch Tôn Giả’ vậy. [Bộ biểu cảm của Bạch tiền bối] đã tạo nên một làn sóng cực mạnh trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Sau khi đổi ảnh đại diện xong... mọi người bắt đầu đấu sticker.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Lệ Chi Tiên Tử, hôm nay cô cũng rất đáng yêu! [Kèm hình Bạch tiền bối đáng yêu]” Lệ Chi Tiên Tử: “[Hình Bạch tiền bối ngượng ngùng]” Tuyết Lang Động Chủ: “Tam Lãng đạo hữu, [Hình Bạch tiền bối khinh bỉ].” Cuồng Đao Tam Lãng: “[Hình Bạch tiền bối buồn bã]” Ngay cả Thông Huyền Đại Sư cũng lặng lẽ gửi một cái ‘Bạch tiền bối toát mồ hôi hột’.

Bắc Hà Tán Nhân lặng lẽ nhìn các đạo hữu trong nhóm spam sticker Bạch tiền bối... rồi âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Hắn đột nhiên có ảo giác, cứ như thấy cả nhóm đạo hữu đang khiêu vũ trên mũi dao rực lửa, tất cả đều đang ‘tìm đường chết’ vậy?

Nhưng mà... có câu pháp không trách chúng, cả nhóm đều cùng ‘tìm đường chết’ thì chắc là sẽ không sao đâu nhỉ?

Nghĩ vậy, Bắc Hà Tán Nhân cũng lặng lẽ đổi ảnh đại diện của mình thành hình [Bạch tiền bối khinh bỉ], hắn thấy tấm hình này cực kỳ chất.

Đổi xong avatar này, sau này nói chuyện với Đồng Quái tiên sư thì cứ thế mà khinh bỉ gã thôi.

Cảm giác trong lòng thật là sảng khoái!

Chỉ trong thời gian Bắc Hà Tán Nhân đổi cái ảnh đại diện... nhóm Cửu Châu Nhất Hào đã nhảy thêm 999+ tin nhắn.

“Đúng là tu sĩ, tốc độ gõ phím nhanh đến bay màu luôn.” Bắc Hà Tán Nhân lẩm bẩm.

Đúng lúc Bắc Hà Tán Nhân đang cảm thán thì trong nhóm, Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện.

Hoàng Sơn Chân Quân vừa vào đã gửi một biểu cảm cười gian, sau đó hắn phóng to tấm hình ‘Bạch tiền bối moe’ rồi gửi lên.

“Nói mới nhớ, ta rất tò mò.

Hai bàn tay trong tấm hình này là của ai thế? @Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử.

Những tấm ảnh này là do Vũ Nhu Tử chụp à?” Hoàng Sơn Chân Quân cười hỏi.

Mọi người lúc này mới để ý thấy ở rìa tấm hình Bạch Tôn Giả thắt tóc hai bên, hai ngón tay trỏ chỉ vào má, có một đôi bàn tay đang rụt lại.

Nếu không nhìn kỹ thì đúng là không dễ phát hiện ra.

Hoàng Sơn Chân Quân đúng là mắt thần mà!

Vũ Nhu Tử vẫn luôn âm thầm theo dõi nhóm.

Nói thực là cô cũng không ngờ bộ sticker mình gửi lên lại được các tiền bối trong nhóm hoan nghênh đến vậy, mới gửi lên có vài phút mà nhóm Cửu Châu Nhất Hào đã hoàn toàn bị ‘series biểu cảm của Bạch tiền bối’ chiếm sóng.

Thấy chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân gọi tên, Vũ Nhu Tử ngượng ngùng ngoi lên: “Phần lớn là em chụp ạ.” Hoàng Sơn Chân Quân gửi một biểu cảm giơ ngón tay cái.

Thật tuyệt vời, không chỉ vì hành động mà còn vì lòng can đảm của Vũ Nhu Tử.

“Hai bàn tay kia là của ai?

Chẳng lẽ là người đã làm tóc cho Bạch tiền bối sao?” Hoàng Sơn Chân Quân tò mò hỏi rốt cuộc là đạo hữu nào to gan lớn mật, dám vuốt râu hùm như vậy?

Lại dám thắt đủ kiểu tóc rồi bắt Bạch Tôn Giả làm đủ kiểu tư thế ngượng ngùng thế kia?

Đây đúng là nhịp điệu sắp ‘oẹo’ đến nơi rồi, nếu là trong phim truyền hình thì nhân vật này chắc chắn không sống quá ba tập!

“Đó là tay của Tống tiền bối ạ.” Vũ Nhu Tử thật thà đáp.

Quả nhiên là Tống Thư Hàng tiểu hữu sao?

Các tiền bối trong nhóm thầm nhủ trong lòng.

“Nếu là Tống Thư Hàng tiểu hữu, có lẽ cậu ấy có thể vùng vẫy để sống thêm vài tập nữa chăng?” Hoàng Sơn Chân Quân vuốt cằm, lẩm bẩm tự nhủ.

Dù sao thì Thư Hàng tiểu hữu cũng có chút khác biệt so với những đạo hữu từng đón tiếp Bạch Tôn Giả trước kia.

“Hừ, cái thằng nhóc đó á, tôi cá là cậu ta sống không quá hai tập đâu!” Bên cạnh Hoàng Sơn Chân Quân, một bóng người mọc sáu cánh lưng, dung mạo xinh đẹp như thiên thần, toàn thân được ‘Thánh Quang’ bao phủ, nhếch môi khinh miệt nói.

Bóng người này chính là vị ‘Bạch Hạc Chân Quân’ đang lăn lộn rất khá ở phương Tây.

Bạch Hạc Chân Quân là thần thú mang huyết mạch thượng cổ lưu truyền lại.

Tộc của họ từ khi chui ra khỏi trứng đều không phân biệt giới tính, không chia âm dương.

Chỉ khi nào tìm thấy chân ái của đời mình và ký kết một loại khế ước đặc biệt tương tự như hôn ước với người đó, họ mới dựa theo giới tính của người yêu mà diễn hóa ra giới tính tương ứng.

Nếu chân ái là nam, họ sẽ biến thành em gái.

Nếu chân ái là em gái, họ sẽ biến thành đàn ông.

Đây đúng là một chủng tộc tự do yêu đương thực thụ, vượt qua giới tính, vượt qua chủng tộc.

Nói thật, huyết thống thần thú này có thể di truyền đến tận bây giờ quả thực là chuyện không dễ dàng chút nào.

Chú thích một chút: Bạch Hạc Chân Quân tuy đã tìm được đối tượng tâm đắc, nhưng vẫn chưa ký khế ước đặc biệt với mục tiêu, nên hiện tại vẫn đang ở trạng thái không phân biệt giới tính.

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha ha, không tranh luận với Bạch Hạc Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân đang lướt máy tính bảng của mình, trên đó hiển thị giao diện của ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’.

Chương 355

Y lặn lội đường xá xa xôi từ phương Tây tới đây, vừa nghe nói Bạch Tôn Giả đã gia nhập nhóm Cửu Châu Số 1 liền mặt dày mày dạn đòi Hoàng Sơn Chân Quân thêm mình vào nhóm.

ID của Bạch Hạc Chân Quân trong nhóm là ‘Tiểu Bạch Hạc bên rìa Thiên Giác’, dường như là một cái tên có câu chuyện đằng sau.

Lúc này, y đang cẩn thận lưu lại [Bộ biểu cảm của Bạch tiền bối] vào máy tính bảng, sau đó dùng một phần mềm trích xuất từng bức ảnh ra rồi lưu vào một thư mục.

Tiếp đó, Bạch Hạc Chân Quân vẻ mặt đầy thỏa mãn, lặp đi lặp lại, xem đi xem lại gần sáu mươi bức ảnh của Bạch Tôn Giả trong thư mục đó.

Mỗi lần xem một bức ảnh, y lại lộ ra biểu cảm vô cùng hạnh phúc.

“Tuyệt quá đi, đây đúng là thiên đường mà.” Bạch Hạc Chân Quân lẩm bẩm.

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thấy cảnh này thì cánh tay nổi đầy da gà.

Đôi khi cảm thấy fan cuồng thật đáng sợ, vì bạn không biết họ có phóng to ảnh của bạn treo lên tường rồi mỗi ngày nhìn ảnh mà ý dâm hay không.

“Khụ khụ, Bạch Hạc, lần này cậu lặn lội đường xa tới chỗ tôi chỉ để vào nhóm thôi sao?” Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Nếu chỉ muốn vào nhóm thì gọi điện thoại đường dài hoặc truyền âm nghìn dặm là được rồi mà.

“Đương nhiên không chỉ đơn giản là vào nhóm rồi.” Bạch Hạc Chân Quân nghiêm túc nói: “Tôi tới đây chủ yếu là muốn thông báo với Bạch tiền bối về kết quả xử lý chuyện lần trước.” “Chuyện lần trước?

Ồ, là vụ huấn luyện viên bay Lý Tây Hoa đó hả?

Có biến cố gì sao?” Hoàng Sơn Chân Quân nhớ lại vị huấn luyện viên bay đó.

“Không chỉ có vụ huấn luyện viên Lý Tây Hoa, mà còn cả vấn đề trạm không gian ngoài vũ trụ nữa.

Biến cố thì không lớn lắm, tôi đã cơ bản xử lý xong xuôi rồi.” Bạch Hạc Chân Quân vẻ mặt cảm thán: “Vấn đề của Lý Tây Hoa thì dễ giải quyết.

Tuy đã lên tivi, nhưng chỉ cần một phi hành gia khác là Anthony thuận lợi trở về, tôi có thể thông qua truyền thông và phát ngôn chính thức để từng chút một xóa bỏ ảnh hưởng của vụ Lý Tây Hoa.

Để người dân phương Tây tin rằng sự xuất hiện của Lý Tây Hoa chỉ là một lần hợp tác diễn tập giữa chúng ta với bên An Lạc.

Mà nói đi cũng phải nói lại, sau khi Lý Tây Hoa được anh đưa về thì sống thế nào rồi?” Hoàng Sơn Chân Quân nhún vai: “Gần đây tôi đang chuẩn bị thăng cấp, không có thời gian để ý tới vị huấn luyện viên đó.

Theo tin tức Chu Ly báo về, lúc đó Bạch Tôn Giả lại tiến hành tẩy não cho Lý Tây Hoa một lần nữa, sau đó đưa ông ta về căn cứ huấn luyện bay rồi.

Sau đó tôi cũng phái người theo dõi ông ta, cố gắng để ông ta quay lại cuộc sống của người bình thường...

Chắc là không xảy ra vấn đề gì lớn đâu.” Thành viên ông phái đi chăm sóc Lý Tây Hoa là một tay chuyên xử lý rắc rối, cùng đẳng cấp với Chu Ly.

Mỗi lần có đạo hữu trong nhóm mới xuất quan gây ra họa gì đều do vị cấp dưới này đứng ra giải quyết.

Ví dụ như cách đây không lâu có vị đạo hữu vừa ra khỏi cửa đã phá hủy mười mấy con yêu thú tên là ‘ô tô’ trong một hơi, cũng là vị cấp dưới này xử lý hoàn hảo.

“Vậy thì tốt...

Trí nhớ của Lý Tây Hoa bị xóa quá nhiều lần trong thời gian ngắn, không chừng sẽ ảnh hưởng đến não bộ.

Chẳng biết là phúc hay họa, thôi thì xem tạo hóa của ông ta vậy.

Ngoài ra, thời gian qua tôi toàn phải xử lý vụ lỗ hổng lớn ở trạm không gian, vất vả lắm mới lấp xong cái lỗ đó.

Cả hai chuyện đều đã giải quyết xong, tôi định đi báo cáo với Bạch tiền bối một chút.” Bạch Hạc Chân Quân nắm chặt tay nói.

Y cứ nhắc đi nhắc lại chuyện phải báo cáo với Bạch tiền bối, nghe như thể đang tự cổ vũ bản thân vậy?

Hoàng Sơn Chân Quân thầm đảo mắt, ông hiểu rồi.

Bạch Hạc muốn tìm cớ để tiếp cận Bạch Tôn Giả, nhưng trong lòng lại không dám đến gần người ta, nên mới cứ xoắn xuýt, mâu thuẫn như vậy.

Phải đuổi tên này đi thôi, nếu không y nhất định sẽ ở lỳ trong động phủ gây phiền phức cho mình.

“Đi đi!” Thế là Hoàng Sơn Chân Quân nghiêm trang nói với Bạch Hạc Chân Quân: “Chỉ là báo cáo diễn biến câu chuyện thôi mà, cố lên, cậu làm được!” Bạch Hạc Chân Quân vui mừng nhìn về phía Hoàng

Sơn Chân Quân: “Anh cũng nghĩ vậy sao?” “Đương nhiên rồi, chuyện này cậu xử lý rất tốt, biết đâu còn được Bạch Tôn Giả khen ngợi ấy chứ.” Hoàng Sơn Chân Quân vỗ mạnh vào vai Bạch Hạc Chân Quân.

Đúng là đồ làm màu!

Quả nhiên vẫn nên tống y tới chỗ Bạch Tôn Giả thì hơn.

Nếu không tên này cứ ở lại động phủ gây nghẽn mạch thì ông sao yên tâm thăng cấp được?

“Vậy...

Vậy tôi đi tìm Bạch tiền bối đây!” Đôi cánh của Bạch Hạc Chân Quân vì kích động mà hơi run rẩy.

Hoàng Sơn Chân Quân lại vỗ vai y một lần nữa: “Đi đi, cậu sẽ thành công thôi.” Thế là Bạch Hạc Chân Quân cất máy tính bảng, vỗ cánh vui vẻ bay khỏi động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân thầm thở phào nhẹ nhõm. **************** Ở một bên khác, trên hòn đảo nhỏ ở Đông Hải.

Bạch Tôn Giả vẫn chưa đăng nhập phần mềm chat, ngài hiện đang bố trí một số trận pháp kiểu cạm bẫy xung quanh hòn đảo, những trận pháp này chủ yếu dùng để ngăn chặn kẻ địch bỏ chạy.

Dù sao mục tiêu cũng là đệ tử của ‘Ba Mươi Ba Thú Thần Tông’ cũ.

Thuyền nát còn có ba cân đinh, biết đâu đám đệ tử này còn mang theo pháp thuật hay phù bảo để chạy trốn thì sao?

Bạch Tôn Giả định sẽ tóm gọn tất cả những kẻ sắp tới đây trong một mẻ, không muốn để sót một ai.

Trên đảo, Đồng Quái Tiên Sư đang dùng đá xếp một tòa đạo đàn, dáng vẻ thần thần bí bí, Tống Thư Hàng cũng không hiểu ông ta định làm gì.

Thế là Tống Thư Hàng đang rảnh rỗi dắt theo Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đi thăm cô nàng Sở Sở.

Cô nàng Sở Sở sau khi được đắp cao dược đã chìm vào giấc ngủ sâu lần nữa...

Sắc mặt cô ấy đã tốt hơn nhiều, không còn đột nhiên lộ ra vẻ đau đớn như trước.

Xem ra cao dược của Dược Sư hiệu quả thật là bá cháy.

Thấy Sở Sở đang ngủ, Tống Thư Hàng cũng không làm phiền.

“Đi thôi Đậu Đậu, Tiểu Quả Quả, chúng ta thử dựng cái nhà tạm xem sao, có vẻ tối nay chúng ta phải ngủ lại trên đảo này rồi.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch Tôn Giả quyết tâm phải có được bí pháp của ‘Ba Mươi Ba Thú Thần Tông’, mà đám người Lang Nhất chẳng biết lúc nào mới tới.

Biết đâu ngày mai bọn họ mới đến nơi thì sao?

Tóm lại cứ thử dựng chỗ nào ở được đã, cậu không muốn lấy đất làm giường, lấy trời làm chăn qua đêm đâu.

Tiểu hòa thượng Quả Quả hỏi: “Thư Hàng sư huynh, huynh biết xây nhà sao?” “Không biết...” Tống Thư Hàng nhún vai.

Chó Peking Đậu Đậu cười lạnh một tiếng: “Cậu phế vật quá!

Xem ta đây!” Năm phút sau.

Chó Đậu Đậu đã xây xong một cái chuồng chó nhỏ nhắn tinh xảo một cách hoàn hảo.

Sau đó, nó thu nhỏ kích thước, thoải mái chui vào trong chuồng.

“Thấy chưa, tuyệt kỹ bắt buộc phải học khi bỏ nhà đi bụi chính là phải biết dựng ổ.

Như vậy mới che gió chắn mưa, không sợ nắng nôi.

Thế nào, hai người có muốn chui vào thử không?

Tuy hơi nhỏ một chút nhưng bên trong có trải cỏ khô, thoải mái lắm.” Đậu Đậu rúc trong chuồng chó, nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “...” Đậu Đậu, mày ra đây ngay, tao hứa không đánh chết mày!

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư kéo theo chiếc xe thồ từ xa đi lại.

Có vẻ tòa đạo đàn của ông ta đã xếp xong rồi?

Đồng Quái Tiên Sư lại gần rồi hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu, làm gì đấy?” Tống Thư Hàng giải thích: “Chúng tôi đang nghĩ xem có nên dựng chỗ nào ở được không, nhỡ đâu tối nay phải ngủ lại đảo.” Đồng Quái Tiên Sư vuốt cằm: “Hóa ra là vậy, nếu là chỗ ở thì có lẽ tôi có thể cung cấp cho mấy người vài thứ tốt.” Nói rồi, ông ta quay người bới tìm trên chiếc xe thồ của mình.

Rất nhanh sau đó, vị tiên sư này lôi ra mấy cái lều lớn: “Nào, dùng tạm cái này đi.

Lều này dựng lên rộng lắm, bên trong còn có đệm hơi, đủ để ngủ qua đêm rất thoải mái.” “Tiền bối, anh đúng là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi, tuyệt lắm, tôi rất hoan nghênh nha!” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên.

Mà nói đi cũng phải nói lại, cái thói quen hở chút là giơ ngón tay cái này của cậu từ đâu ra thế nhỉ?

Trước đây cậu đâu có thói quen này, lẽ nào là học được từ trên hòn đảo bí ẩn?

Ngoài ra, dáng vẻ này của Đồng Quái Tiên Sư, từ cách ăn mặc cho đến chiếc xe thồ kia...

Cứ có cảm giác ông ta bây giờ không giống thầy bói, mà giống mấy tiểu thương bán hàng rong lề đường hơn!

Dưới sự giúp đỡ của Đồng Quái Tiên Sư, Tống Thư Hàng và tiểu hòa thượng nhanh chóng dựng xong bốn cái lều lớn.

Còn Đậu Đậu thì, ừ thì nó đã có chuồng chó rồi.

Nếu không được nữa thì nó có thể chen vào lều với tiểu hòa thượng.

Dựng lều xong, Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi: “Bạch tiền bối vẫn đang bố trí trận pháp sao?” “Bố trí xong từ lâu rồi, hiện tại Bạch tiền bối dường như đang ngồi thiền nghỉ ngơi, chờ đối phương tìm tới cửa thôi.

Các cậu cũng nghỉ ngơi đi, tôi vào sâu trong đảo xem có săn được mấy con thú rừng nào không.” Đồng Quái Tiên Sư cười nói.

“Làm phiền tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng xoa bụng, đúng lúc thấy hơi đói.

Tuy chuyến này đi có mang theo Bích Cốc Đan, nhưng lúc bụng đói mà được ăn cái gì đó vẫn có cảm giác no bụng hơn.

Đồng Quái Tiên Sư lên đảo đúng là tới để tặng hơi ấm mà!

Đồng Quái Tiên Sư đi săn thú rừng, tiểu hòa thượng và Đậu Đậu đùa nghịch ở một bên.

Tống Thư Hàng chui vào lều của mình, đột nhiên cậu nhớ tới một chuyện.

Sau khi rời khỏi hòn đảo bí ẩn, cậu đã mất đi ký ức.

Vậy còn Thông Nương mọc trên Ngộ Đạo Đá thì sao?

Hiện tại Thông Nương đang ở hình thái thực vật, liệu cô nàng có còn giữ được ký ức không?

Nghĩ tới khả năng này, cậu lập tức lấy hòn Ngộ Đạo Đá ra.

“Thông Nương, cô còn ký ức về hòn đảo bí ẩn không...

Ơ?

Thông Nương, Thông Nương, cô bị làm sao thế này?!” Khi Tống Thư Hàng lấy Ngộ Đạo Đá ra, cậu phát hiện mầm non mà Thông Nương vất vả lắm mới mọc ra được lại bị ai đó ngắt mất phần ngọn rồi.

Hiện giờ cô nàng chỉ còn lại nửa đoạn mầm nhỏ, trông vô cùng đáng thương.

Trên Ngộ Đạo Đá, cây hành nhỏ đung đưa nửa thân hành còn sót lại, dường như vừa tỉnh lại từ giấc ngủ sâu, hồi lâu sau mới phát ra tiếng rên rỉ đau đớn: “Đau quá.” “Ơ, Thông Nương cô nói chuyện được rồi à.

Mà này, chuyện của cô là thế nào, ai đã ngắt ngọn hành của cô thế?

Chương 356

Còn nữa, ký ức trên hòn đảo bí ẩn đâu, cô có nhớ gì không?” Tống Thư Hàng khẩn trương hỏi.

“Đảo bí ẩn?” Thông Nương vặn vẹo thân thể, rồi nghi hoặc hỏi: “Đó là nơi nào?

Trên đó có gì ngon không?” Tống Thư Hàng: “...” Quả nhiên không thể đặt hy vọng vào cái cây hành ngốc nghếch này, cái cây hành này từ đầu đến cuối đều không dựa dẫm được mà!

Còn cái ngọn hành non của cô nàng nữa, không lẽ bị ai hái đi làm thức ăn rồi chứ?

Thông Nương đung đưa nửa thân hành nửa ngày trời, dường như mới sực nhận ra: “Đau quá, ngọn mầm của tôi đâu mất rồi?

Đáng ghét, Tống Thư Hàng, có phải anh đã hái ngọn hành của tôi đi ăn rồi không?” Tống Thư Hàng: “...” Cậu rất muốn biết dây thần kinh phản xạ của Thông Nương này rốt cuộc là thế nào, sao mà dài thế không biết?

Cậu nghi ngờ nếu mình kể một câu chuyện cười cho Thông Nương nghe, chắc nửa tiếng sau cô nàng mới phản ứng lại mất?

“Chắc chắn không phải tôi hái ăn đâu, tôi vừa mới hỏi cô là ngọn mầm đâu mất rồi kia kìa!” Tống Thư Hàng bất lực nói.

Cậu cũng không dám chắc lắm, vì ký ức trên đảo bí ẩn đã mất, biết đâu đúng là cậu đã ngắt ngọn hành đó ăn thật thì sao...

Bởi vì, Khiếu miệng của cậu đột nhiên được khai mở rồi.

Rõ ràng trước khi đi đảo bí ẩn cậu mới vừa mở Khiếu tai xong mà.

Nếu không gặp kỳ ngộ gì, cho dù có đủ Khí Huyết Đan hỗ trợ thì mở Khiếu miệng cũng phải mất một hai năm mới thành công.

Nên biết rằng Khiếu tâm đơn giản nhất cũng phải mất trăm ngày trúc cơ cơ mà.

Thông Nương vặn vẹo thân thể, thắc mắc: “Lạ thật, sao tôi chẳng có chút ký ức nào nhỉ?” Xem ra hành ngốc cũng mất trí nhớ rồi.

Tống Thư Hàng thở dài, cất Thông Nương lại vào túi.

Khi đang cất Thông Nương, đột nhiên tay cậu chạm vào một gói giấy nhỏ trong túi áo.

Sau đó, Tống Thư Hàng lôi gói giấy nhỏ ra, trông nó hơi giống gói giấy đựng thuốc viên trong bệnh viện.

Chắc cũng là chiến lợi phẩm trên đảo bí ẩn đây, cậu hoàn toàn không có ấn tượng gì về gói giấy này.

Thế là cậu tò mò mở ra xem.

Bên trong gói giấy chẳng có gì cả, chỉ có một đoạn ngọn hành non xanh mơn mởn.

Tống Thư Hàng: “...” Không lẽ đúng là mình ngắt trên đảo bí ẩn thật sao?

Nếu đúng là mình ngắt, vậy tại sao sau khi ngắt xong mình không ăn luôn mà còn gói lại để trong túi làm gì?

Lẽ nào lúc ở trên đảo, mình vô tình ngắt mất ngọn của Thông Nương?

Sau đó định đợi lúc ra khỏi đảo sẽ tìm cách dán lại cho cô nàng?

“Đầu, ngọn hành của tôi!” Lúc này, Thông Nương trên Ngộ Đạo Đá trong túi áo hét lên: “Tống Thư Hàng đáng ghét, quả nhiên là anh đã ngắt ngọn hành của tôi!” “Đừng nhắng lên nữa!

Đừng hét nữa, tôi cũng có nhớ gì về đảo bí ẩn đâu." Tống Thư Hàng chăm chú nhìn đoạn ngọn hành kia, hỏi: "Thông Nương, nếu dán đoạn ngọn này lại cho cô, cô có thể khôi phục nguyên trạng không?" "Sao mà dán lại được?

Dùng cái gì dán?

Keo dán sắt à?!

Tôi ngắt đầu anh xuống rồi dùng keo dán lại cho anh thử xem có được không nhé!" Thông Nương tức giận lắm, cô nàng vất vả lắm mới mọc lại được một đoạn mầm, khó khăn biết bao nhiêu, thế mà lại bị ngắt mất ngọn.

Đau chết đi được, nếu Tống Thư Hàng không xin lỗi tử tế, cô nàng nhất định sẽ không tha thứ cho cậu đâu!

"Cũng đúng." Tống Thư Hàng gói lại đoạn ngọn hành kia vào giấy, sau đó cất nó vào 'Túi thu nhỏ thỏ con'.

Dù sao cũng không dán lại được nữa, vậy thì cứ giữ đoạn ngọn hành này lại đã.

Ngắt thì cũng ngắt rồi, vứt đi thì phí quá, biết đâu sau này lại dùng tới, ví dụ như lúc cậu xung kích 'Dược Long Môn', muốn tích lũy nhanh chóng khí huyết trong cơ thể thì đem ngọn hành này xử lý một chút rồi uống vào chắc chắn sẽ có hiệu quả rất tốt.

Cất kỹ ngọn hành xong, Thư Hàng nói với Thông Nương: "Nếu đúng là tôi đã ngắt ngọn hành của cô...

Vậy sau này tôi nhất định sẽ tìm cách bù đắp cho cô!" "Anh bù đắp cho tôi thế nào?" Nửa đoạn thân hành còn lại của Thông Nương hơi phồng lên, đây là cô nàng đang phồng má đấy!

"Tôi vẫn chưa nghĩ ra cách bù đắp, để sau này xem có cơ hội nào không.

Cô như thế này, tôi có muốn bù đắp cũng chẳng biết bù đắp vào chỗ nào.

Hay là tôi kiếm thêm một cây hành nữa về làm bạn với cô nhé?" Tống Thư Hàng đáp.

"Chẳng có chút thành ý nào cả." Thông Nương hậm hực đáp lại, nhưng đoạn thân hành hơi phồng lên cũng xẹp xuống, cái cây hành ngốc này dễ dỗ dành đến lạ.

"Yên tâm đi, Tống Thư Hàng tôi nói lời luôn giữ lấy lời.

Đã bảo bù đắp thì sau này nhất định sẽ tìm cách bù đắp cho cô." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Công pháp Thông Nương tu luyện dường như là công pháp Phật môn...

Nhưng công pháp Phật môn này có vẻ không hợp với Thông Nương cho lắm, cô nàng tu luyện hơn ba trăm năm rồi mà vẫn chưa đột phá nổi Nhất phẩm cảnh giới.

Hay là khi nào có cơ hội, mình thử đổi bộ công pháp khác cho Thông Nương xem sao?

Công pháp Phật môn không được thì đổi sang Đạo gia, Nho môn đều được mà.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng thầm ghi nhớ lựa chọn này.

Sau đó, cậu ôm Ngộ Đạo Đá, bắt đầu minh tưởng ngồi thiền, rèn luyện tinh thần lực của mình.

Không biết qua bao lâu, khi Tống Thư Hàng kết thúc minh tưởng, bên ngoài Đồng Quái Tiên Sư tiền bối vừa hay trở về, tay xách mấy con thú rừng.

Còn Bạch Tôn Giả vẫn đang canh giữ đám người 'Lang Nhất' kia, chưa thấy về.

Đồng Quái Tiên Sư thành thục nhóm lửa bên ngoài lều, lại lôi từ trên xe thồ của mình ra giá nướng, đem thú rừng đi lột da mổ bụng.

Cho lên giá, rắc gia vị, bắt đầu nướng.

Xem ra kỹ năng 'sinh tồn nơi hoang dã' của vị tiên sư này đã đạt cấp tối đa.

Đó là vì năm xưa khi thực lực chưa cao, ông ta thường xuyên bói ra quẻ đen rồi bị người ta truy sát, thỉnh thoảng phải trốn vào rừng sâu núi thẳm hay lênh đênh giữa biển khơi.

Khi đó ông ta còn trẻ, chưa thể bích cốc, cuối cùng đành phải tự tôi luyện ra kỹ năng sống này.

Đồng Quái Tiên Sư vui vẻ nói: "Nào, nếm thử tay nghề của bản tiên sư đi, mấy năm rồi không làm, cảm giác tay nghề lục nghề đi nhiều rồi." Đậu Đậu ngồi xổm một bên chảy nước miếng.

Tiểu hòa thượng Quả Quả thì... trốn trong lều không dám ra, sợ phạm giới.

"Tôi đi gọi Bạch tiền bối qua ăn cơm." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đám người Lang Nhất vẫn chưa tới, Bạch Tôn Giả cứ đứng đợi ở bờ biển cũng vô ích, thôi thì cứ bảo Bạch tiền bối ăn chút gì đó đã.

"Đi đi." Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười, nhìn Tống Thư Hàng đầy ẩn ý...

Ừm, vừa nãy trong lúc đi săn thú rừng, khi thu hoạch đầy mình trở về, ông ta thuận tay chụp vài tấm ảnh tự sướng, sau đó đăng nhập vào Nhóm Cửu Châu Số 1, định phát mấy tấm ảnh tự sướng vào nhóm để khoe khoang một chút.

Vừa đăng nhập vào 'Nhóm Cửu Châu Số 1', màn hình điện thoại đã hiện ra cả loạt tin nhắn nhảy liên tục, điện thoại có cảm giác như sắp treo máy đến nơi.

Vất vả lắm mới load xong, Đồng Quái Tiên Sư đang định đăng mấy tấm 'tự sướng' lên thì ngay khoảnh khắc chọn ảnh, nhật ký trò chuyện của nhóm lại nhảy vù vù như quét màn hình, chớp mắt đã nhảy tới con số 99+.

Hơn nữa toàn bộ đều là dùng phương thức gửi ảnh để quét màn hình...

Vì tín hiệu trên đảo hoang không tốt lắm nên những bức ảnh Đồng Quái Tiên Sư nhận được đều đang ở trạng thái chờ tải, mãi mà không xem được nội dung ảnh là gì.

Đạo hữu trong nhóm hôm nay bị sao thế?

Chat hăng hái đến mức táng tận lương tâm vậy sao?

Lẽ nào đã tìm thấy chủ đề trò chuyện nào khiến người ta phấn khích à?

Vất vả lắm mấy bức ảnh đó mới tải xong, Đồng Quái Tiên Sư cả người đờ đẫn luôn!

Mình đang nhìn thấy cái gì đây?

Phiên bản tóc hai bên đáng yêu tinh nghịch...

Bạch tiền bối?

Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa?

Còn cả Bạch tiền bối tết tóc thành bím quấn trên đỉnh đầu nữa?

Đủ các kiểu ảnh của Bạch tiền bối.

Đây đúng là chiếm sóng toàn tập mà.

Lại còn ảnh đại diện của các đạo hữu đang chat trong nhóm nữa, tất cả đều đổi thành ảnh Bạch tiền bối đủ mọi hình dáng...

Cảm giác cả nhóm cứ như đang ‘vạn quỷ nhảy múa’.

Đồng Quái Tiên Sư ngẩn người ra một hồi lâu...

Hôm nay bị làm sao thế này?

Có phải tư thế mở ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ của ông ta không đúng không?

Tại sao rõ ràng chỉ một lúc không online mà cảm giác mình đã bị lạc hậu thế này?

Để mình xem căn nguyên của vụ ‘quét màn hình bằng ảnh Bạch tiền bối’ này là từ đâu ra nào.

Thế là Đồng Quái Tiên Sư chuyển sang chế độ xem nhật ký trò chuyện, lướt ngược lên trên.

Thật đáng sợ, đám đạo hữu trong nhóm này đã điên cuồng chat tới gần sáu vạn tin nhắn.

Tốc độ tay của tu sĩ một khi bộc phát đúng là không phải người thường có thể tưởng tượng nổi.

Vất vả lắm ông ta mới tìm thấy khởi nguồn của sự việc, chính là không lâu sau khi Tống Thư Hàng tiểu hữu mượn điện thoại, Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã tải lên một tập tin chia sẻ trong không gian nhóm tên là ‘Bộ biểu cảm của Bạch tiền bối’.

Tập tin chia sẻ này chính là trung tâm và căn nguyên của chủ đề chat táng tận lương tâm trong ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ này.

Sau khi ngẩn người mất một phần ba giây...

Đồng Quái Tiên Sư dứt khoát chọn tải tập tin đó về.

Tuy tốc độ mạng có hơi rùa bò, thỉnh thoảng lại chập chờn, nhưng sau nửa ngày loay hoay thì cũng tải thành công.

Để cho mình thêm phần thời thượng, Đồng Quái Tiên Sư không chút do dự đổi ngay ảnh đại diện thành ‘Bạch tiền bối khinh bỉ’, cái biểu cảm này là tuyệt nhất!

Ông ta cảm thấy sau khi đổi ảnh đại diện này, lúc nào có cơ hội nói chuyện với Bắc Hà Tán Nhân thì cứ liên tục khinh bỉ cái tên Bắc Hà đó.

Cảm giác trong lòng sướng run người!

Chương 357

Tiếp đó, ông ta lướt xem nhật ký trò chuyện tiếp...

Rất nhanh, ông ta nhìn thấy một câu đối thoại khiến người ta sáng mắt.

Đó là đoạn đối thoại giữa Hoàng Sơn Chân Quân và Vũ Nhu Tử.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Hai bàn tay này là của ai thế?

Lẽ nào là người đã trang điểm cho Bạch tiền bối sao?" "Đó là tay của Tống tiền bối đấy ạ." Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử trả lời.

Mình nhớ là...

Bạch Tôn Giả cũng đã gia nhập Nhóm Cửu Châu Số 1 rồi đúng không?

Hơn nữa còn là Tống Thư Hàng tiểu hữu cầm tay chỉ việc dạy Bạch Tôn Giả vào nhóm nữa chứ.

Đoạn nhật ký trò chuyện này chắc Bạch Tôn Giả sẽ nhìn thấy thôi nhỉ?

Chắc chắn luôn...

Với mức độ chat điên cuồng của các đạo hữu trong nhóm, Bạch Tôn Giả chỉ cần online vào nhóm xem một cái là nhất định sẽ chú ý tới đoạn trò chuyện này!

"Tuổi trẻ đúng là tốt thật đấy." Đồng Quái Tiên Sư thầm nhủ trong lòng.

Tiện thể like cho cô nàng Vũ Nhu Tử một cái... lại tiện thể thắp cho Tống Thư Hàng tiểu hữu một nén nhang! ******************* Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết chuyện Vũ Nhu Tử tải 'Bộ biểu cảm của Bạch tiền bối’ lên không gian nhóm.

Cậu căn bản không ngờ tập tin Vũ Nhu Tử muốn gửi cho mình lại là cái ‘Bộ biểu cảm của Bạch tiền bối’ đáng sợ kia.

Nếu bây giờ cậu mà biết chuyện này, chắc chắn cậu sẽ lẳng lặng tự đào một cái hố trên hòn đảo hoang này rồi tự chôn mình xuống luôn.

Cho nên, đôi khi kẻ không biết thì không sợ cũng là một chuyện rất hạnh phúc.

Tống Thư Hàng tâm trạng vui vẻ đi về phía Bạch tiền bối.

Lúc này Bạch tiền bối đang ngồi xếp bằng trên một tảng đá lớn, một tay chống cằm, tay kia đang lẳng lặng lướt điện thoại.

Gương mặt Bạch tiền bối vô cùng bình thản, mái tóc dài đen nhánh xõa sau lưng, khẽ bay theo gió biển, khung cảnh đó đẹp như một bức tranh.

“Bạch tiền bối, thời gian không còn sớm nữa, đám người Lang Nhất kia vẫn chưa thấy quay lại, hay là mình quay về ăn chút gì đó đi?” Tống Thư Hàng từ xa gọi với về phía Bạch Tôn Giả.

Với thực lực của Bạch Tôn Giả, ngài đã sớm đạt tới cảnh giới bích cốc, không cần phải ăn uống mỗi bữa.

Tuy nhiên từ lúc xuất quan đến nay, ngài vẫn luôn sinh hoạt theo thời gian của người bình thường, ngày ăn ba bữa hưởng thụ cuộc sống hiện đại hóa.

“Hử?” Bạch Tôn Giả nghe thấy tiếng Tống Thư Hàng liền quay đầu lại, mỉm cười với cậu: “Đã đến giờ ăn rồi sao?” “Vâng, vừa nãy Đồng Quái tiền bối có săn được mấy con thú rừng, trông có vẻ ngon lắm, ngửi cũng thấy thơm phức rồi.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu: “Tay nghề của Đồng Quái đạo hữu trước đây đã nghe nhắc tới trong nhóm, nếu chỉ luận về hương vị thì cũng sắp đuổi kịp tu sĩ thuộc hệ Tiên Trù rồi.

Đi thôi, đi nếm thử xem sao.” Nói rồi, Bạch Tôn Giả cất điện thoại đi, sau đó khẽ nhảy một cái từ trên tảng đá lớn xuống, đáp xuống chính xác bên cạnh Tống Thư Hàng.

Hai người sánh vai đi về phía lều bạt.

Đang đi, Bạch Tôn Giả dường như rất tùy ý hỏi một câu: “Đúng rồi Thư Hàng, cậu thấy nếu tôi đổi kiểu tóc thì có thú vị không?” “Dạ?” Tống Thư Hàng ngơ ngác quay đầu lại, thắc mắc nhìn Bạch tiền bối.

Lúc này phải nói là khả năng mất trí nhớ trên đảo bí ẩn thật đáng sợ, do ảnh hưởng của pháp thuật ‘phong ấn ký ức’ đó nên đầu óc Tống Thư Hàng giờ cứ như một hũ tương, khả năng phản ứng bị chậm mất nửa nhịp.

Nếu là tình huống bình thường, nghe thấy mấy từ khóa như ‘Bạch Tôn Giả’, ‘đổi kiểu tóc’, ‘thú vị’, thì ‘chức năng tìm kiếm từ khóa’ trong não Tống Thư Hàng nhất định sẽ ngay lập tức khiến não bộ liên tưởng đến vụ việc cậu và Vũ Nhu Tử cuồng chụp ảnh cho Bạch Tôn Giả cách đây không lâu.

Nhưng hiện tại, ‘tìm kiếm từ khóa’ trong đầu Tống Thư Hàng bị lỗi rồi, nên cậu mới ngơ ngác như vậy.

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả nhếch môi mỉm cười, không nói gì thêm.

“Đổi kiểu tóc gì ạ?” Tống Thư Hàng ngốc nghếch hỏi.

Hai người tiếp tục sánh bước đi tới.

Đi thêm được vài bước, Bạch Tôn Giả đưa tay túm lấy mái tóc dài của mình, mỗi bên một nắm kiểu đó, rồi nâng tóc lên: “Ví dụ như kiểu tóc này?” Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn Bạch tiền bối...

Hả?

Kiểu tóc này chính là phiên bản Bạch Tôn Giả tóc hai bên.

Tống Thư Hàng đờ người ra!

Tống Thư Hàng hóa đá!

Miệng Tống Thư Hàng há hốc ra!

Não bộ của cậu lúc này dù có thành hũ tương đi chăng nữa, khi nhìn thấy dáng vẻ này của Bạch tiền bối cũng lập tức nhớ ra cảnh tượng mình phối hợp với Vũ Nhu Tử ‘tìm đường chết’ cách đây mấy ngày.

Tại sao Bạch Tôn Giả tiền bối đột nhiên lại làm động tác tạo kiểu tóc như vậy?

Là do Bạch tiền bối đột nhiên tâm trạng vui vẻ, muốn đổi kiểu tóc để thay đổi phong cách?

Hay là ngài đã phát hiện ra chuyện Vũ Nhu Tử và mình ‘tìm đường chết’ lúc đó rồi?

Không thể nào, chuyện đó lúc ấy làm kín kẽ lắm mà, chỉ có mình và cô nàng Vũ Nhu Tử biết thôi chứ...

Trừ phi Vũ Nhu Tử khai ra chuyện này?

Khoan đã...

Vũ Nhu Tử khai ra chuyện này?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại cảnh tượng mượn điện thoại của Đồng Quái tiền bối để chat với cô nàng Vũ Nhu Tử cách đây không lâu...

Ngay lập tức, lòng Tống mỗ lạnh toát, cậu nghĩ tới một khả năng siêu cấp đáng sợ!

Cậu cố sức nuốt một ngụm nước bọt, nhưng lại cảm thấy trong miệng vẫn khô khốc, không phát ra được bất cứ âm thanh nào.

“Ha ha.” Bạch Tôn Giả buông mái tóc dài xuống, cười khẽ.

Vẻ mặt Bạch Tôn Giả vẫn bình thản như nước, bước chân khoan thai, nhẹ nhàng đi về phía trước.

Tống Thư Hàng mặt mày cứng đờ, bước đi như máy móc, đôi chân nặng nề bước theo vài bước.

Đột nhiên, chân cậu vô tình vấp phải một hòn đá nhỏ, thế là ngã sấp mặt xuống đất.

Cú ngã này hoàn toàn không có phòng bị, có hơi đau.

Vũ Nhu Tử cô nương ơi...

Cô nghìn vạn lần đừng hãm hại Tống mỗ mà!

Không được rồi, nhất định phải mượn điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư lần nữa, xem xem rốt cuộc Vũ Nhu Tử đã gửi tập tin gì vào không gian nhóm.

Ngoài ra, cậu còn phải liên lạc với Tô Thị A Thất tiền bối nữa, ‘Long Cốt Khô Đằng’ mà Tô Thị A Thập Lục cần đã về hàng rồi.

Tiếp đó, rõ ràng tay nghề của Đồng Quái Tiên Sư tuyệt đỉnh, thú rừng nướng rất ngon, nhưng Tống Thư Hàng ăn vào lại chẳng thấy mùi vị gì cả.

Cậu miễn cưỡng ăn cho đầy bụng, rồi chuẩn bị mượn điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư để xác nhận tập tin Vũ Nhu Tử gửi lên không gian nhóm.

Nhưng đúng lúc cậu định mượn điện thoại của Đồng Quái tiền bối thì...

Đồng Quái Tiên Sư lau miệng, cười sảng khoái: “Vậy thì Tống Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối, Tiểu Quả Quả, Đậu Đậu, mấy người ăn xong thì nghỉ ngơi cho tốt nhé, bản tiên sư còn chút việc phải xử lý, lát nữa gặp lại.” Nói xong, Đồng Quái Tiên Sư khẽ dậm chân, một thanh phi kiếm hiện ra dưới chân, đỡ lấy ông ta bay vọt lên không trung.

Cả buổi sáng ông ta xếp tòa đạo đàn đó lâu như vậy.

Bây giờ thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đã hội đủ, ông ta phải đi lập đàn làm phép đây.

Tống Thư Hàng há hốc miệng... cả người đều cứng đờ.

“Trời không còn sớm nữa, mọi người nghỉ ngơi cho tốt đi.

Thư Hàng, cậu bế cô nàng Sở Sở vào một cái lều.

Đậu Đậu và Tiểu Quả Quả một lều.” Bạch Tôn Giả thanh nhã đặt dụng cụ ăn xuống, mỉm cười.

Trời... không còn sớm nữa.

Nên an nghỉ, đều an nghỉ đi thôi.

Nhầm, là nên nghỉ ngơi, đều đi nghỉ sớm đi thôi...

Đã tự tu luyện... nhưng tiêu đề không sửa được... hết cách.

Một đêm không mộng mị, thế giới hôm nay vẫn hòa bình như thế.

Tống Thư Hàng tỉnh dậy từ sáng sớm, thở ra một hơi đục ngầu.

Bạch tiền bối không tìm cậu chơi nhảy bungee cực hạn...

Có lẽ hôm qua Bạch tiền bối đúng là nhất thời nổi hứng muốn đổi kiểu tóc thôi chăng?

Cậu thầm suy đoán và hy vọng trong lòng.

Đây chính là tâm lý đà điểu.

Nghe nói khi đà điểu bị dồn vào đường cùng, nó sẽ rúc đầu vào cát.

Nó tưởng mình không nhìn thấy kẻ địch thì kẻ địch cũng không nhìn thấy nó, đây là một loại tâm lý trốn tránh hiện thực.

Con người đôi khi cũng vậy, luôn tìm vài cái cớ, khả năng để tự an ủi bản thân.

Dùng từng lý do một để bao bọc lấy mình, tạo cho mình cảm giác an toàn.

“Hy vọng thế giới hôm nay vẫn hòa bình...

Hy vọng hôm nay mình có thể bình an vô sự đi qua.” Sau khi thức dậy, Tống Thư Hàng khấn vái vào hư không.

Sau đó, cậu chui ra khỏi lều, định tìm chỗ nào đó để vệ sinh cá nhân.

Vừa ra khỏi lều, Tống Thư Hàng đã thấy đống lửa nướng thịt hôm qua lại được nhóm lên.

Đồng Quái Tiên Sư đội chiếc mũ cao bồi đó đang bận rộn bên giá nướng.

Chương 358

Trên giá nướng có không ít thú rừng được xiên thành chuỗi, còn có cả một ít rau rừng chế biến thành món ăn, rõ ràng là chuẩn bị cho tiểu hòa thượng.

Đồng Quái tiền bối chu đáo lạ thường.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ, đồng thời cậu phát hiện hôm nay chiếc mũ cao bồi của Đồng Quái tiền bối dường như to hơn một chút, trông giống một chiếc mũ rộng vành xinh xắn hơn?

Không phải là cùng một cái mũ với hôm qua sao?

“Chào buổi sáng, Đồng Quái tiền bối.” Tống Thư Hàng vẫy tay lên tiếng.

“Chào buổi sáng, Thư Hàng tiểu hữu.

Ở phía bên tay phải tôi, đi thẳng khoảng một trăm mét có một nguồn nước, cậu có thể tới đó rửa mặt mũi rồi quay lại ăn chút gì đó.” Đồng Quái tiền bối không thèm quay đầu lại mà đáp.

“Cảm ơn tiền bối, tiền bối vất vả rồi.” Tống Thư Hàng thuận miệng đáp lại, rồi lờ mờ đi về phía bên tay phải của tiền bối.

Đi được vài bước, Tống Thư Hàng đột nhiên khựng người lại...

Cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm?

Là giọng nói của Đồng Quái tiền bối, có chút không đúng.

Giọng nói vừa nãy nghe thanh mảnh, mềm mại, hình như là giọng nữ?

Tống Thư Hàng đột ngột quay đầu, nhìn về phía giá nướng.

Đồng Quái tiền bối vẫn mặc áo ba lỗ trắng, quần bò lửng, đội mũ cao bồi!

Nhưng mà, ngực của Đồng Quái tiền bối lúc này nhô cao lên là thế nào, cái độ cong khiến người ta há hốc mồm đó đã căng phồng chiếc áo ba lỗ trắng, biến nó thành một chiếc áo croptop gợi cảm.

Còn cả vòng eo con kiến nhỏ nhắn đó nữa...

Còn đôi chân dưới chiếc quần bò bó sát mài bạc đó để lộ ra hai đoạn bắp chân trắng nõn, thon dài...

Cuối cùng là khuôn mặt kia, lông mày lá liễu, môi thắm răng đều, đôi mắt lóng lánh, giữa lông mày điểm một nốt chu sa.

Một em gái!

“Đồng Quái tiền bối?” Tống Thư Hàng chỉ vào cô gái này, kinh ngạc thốt lên.

“Ủa, còn không mau đi rửa mặt đi?” Đồng Quái Tiên Sư ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười rạng rỡ xinh đẹp.

Nhan sắc này đã đạt tới mức ‘họa thủy’ rồi.

“Tiền bối, dáng vẻ của anh là thế nào vậy?!” Tống Thư Hàng chấn kinh, tại sao mình ngủ một giấc dậy, Đồng Quái Tiên Sư từ một gã đàn ông thô kệch lại biến thành một Đồng Quái Tiên Tử yêu kiều thế này?

Thế giới này bị vặn vẹo rồi sao?

Hay là hiện giờ mình thực ra đang nằm mơ?

“À, cậu nói về dáng vẻ của tôi sao.” Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười nhẹ nhàng: “Đây là thuật dịch dung mà!

Cậu ở trong ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ lâu như vậy, ít nhiều cũng phải nghe nói thuật dịch dung của tôi rất cao minh chứ.” Thuật dịch dung, ồ, đúng là trong nhóm có nghe nói về thuật dịch dung của Đồng

Quái tiền bối.

Nhưng tiền bối ơi, trạng thái hiện tại của anh đã hoàn toàn không phải là vấn đề mà thuật dịch dung cao minh có thể giải thích được nữa rồi!

“Cái đó... tiền bối, thuật dịch dung mà đến cả vóc dáng cũng thay đổi được sao?” Tống Thư Hàng nhịn không được thốt lên: “Đây đã là pháp thuật biến hình rồi đúng không?

Thay đổi lớn quá đi mất!” Cái kích cỡ vòng một không khoa học đó là sao?

Vòng eo con kiến đó từ đâu ra?

Đôi chân trắng thon dài kia nữa?

“Thuật dịch dung, phối hợp thêm súc cốt công ấy mà.

Thay đổi thể hình, diện mạo đối với tôi là chuyện nhỏ!” Đồng Quái Tiên Sư đắc ý nói, vừa nói ông ta vừa đặt kẹp nướng thịt xuống.

Sau đó, vị tiên sư này còn tạo dáng khoe thân hình tươi đẹp hiện tại của mình... tay vòng qua lưng chạm rốn, ồ hố~~ Siêu cấp thuật dịch dung, chính là tùy hứng như vậy đấy!

“Đợi đã tiền bối, để tôi bình tĩnh lại cái.” Tống Thư Hàng dùng sức xoa thái dương, rồi dụi mắt, tiếp đó lại dùng sức nhéo má mình.

Quay sang nhìn Đồng Quái Tiên Sư tiền bối lần nữa.

Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười duyên dáng với cậu.

Tống Thư Hàng tiếp tục lặp lại bộ động tác trên, rồi bình thản hỏi: “Tiền bối, có thể cho tôi biết giới tính thật của anh không?” “Cái này á, là bí mật lớn nhất của tôi đấy.” Đồng Quái Tiên Sư đắc ý cười nói: “Cả cái Nhóm Cửu Châu Số 1 này vẫn chưa có ai biết giới tính thật và diện mạo thật của tôi đâu.

Ha ha ha ha~~” Tiền bối à, chuyện này chẳng có gì đáng để đắc ý cả đâu!

Chả trách lúc trước khi Đồng Quái Tiên Sư hẹn chiến với Bắc Hà Tán Nhân tại ‘Tử Cấm Chi Điên’ sau ba tháng, Bắc Hà Tán Nhân đã than phiền là không tìm thấy Đồng Quái Tiên Sư.

Kiểu dịch dung không chỉ thay đổi tướng mạo mà còn thay đổi cả vóc dáng thể hình, thậm chí cả khí tức cũng hoàn toàn biến đổi này đúng là một cái BUG mà.

Căn bản cứ như nhân vật trong phim đang đóng dở bỗng nhiên đổi diễn viên vậy, làm sao mà nhận ra được?

Nhắc mới nhớ, trận đại chiến ‘Tử Cấm Chi Điên’ giữa Bắc Hà tiền bối và Đồng Quái Tiên Sư còn khoảng một tháng nữa là diễn ra nhỉ?

Đến lúc đó mình nhất định phải mua vé máy bay đi Kinh Thành mới được, trận chiến này không thể bỏ lỡ.

Khoan đã... chủ đề lạc đi đâu mất rồi!

Tống Thư Hàng lắc đầu thật mạnh: “Tiền bối, sao anh đột nhiên lại biến thành bộ dạng phụ nữ thế này?” “Sao lại đổi thành bộ dạng phụ nữ á?” Đồng Quái Tiên Sư một tay đặt lên môi, sau đó nở nụ cười rạng rỡ: “Đương nhiên là vì Bạch Tôn Giả rồi!” “?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Cậu không thấy khi dùng thân phận đàn ông đối mặt với Bạch Tôn Giả thì rất nguy hiểm sao?

Cứ có cảm giác thế giới quan sắp bị vặn vẹo ấy.

Nếu thế, tôi chỉ cần biến thành phụ nữ thì chắc là sẽ không phải lo chuyện này nữa đúng không?

Cảm giác như ở dáng vẻ này, tôi có khả năng miễn dịch rất lớn với Bạch Tôn Giả đấy.” Đồng Quái Tiên Sư đắc ý nói.

Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu.

Sau đó, cậu giơ ngón tay cái với Đồng Quái Tiên Sư, nở nụ cười rạng rỡ, hàm răng trắng bóng dưới ánh nắng ban mai phản xạ ánh mặt trời một cái ‘đinh’.

Rồi Tống Thư Hàng nói: “Bạch tiền bối chào buổi sáng.” “Ừ, chào buổi sáng.” Một giọng nói bình thản vang lên sau lưng Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư cứng đờ người, quay đầu lại.

Rồi thấy Bạch Tôn Giả đang ngồi xổm cách mình không xa, đang nghịch mấy con kiến dưới đất.

Tổng cộng có hơn ba mươi con kiến nhỏ, không ngừng bò loanh quanh trong phạm vi đầu ngón tay của Bạch tiền bối.

Khi chúng vất vả lắm mới bò được ra xa, Bạch Tôn Giả lại khẽ búng một cái, hất chúng trở lại, tiếp tục đùa nghịch.

Đồng Quái Tiên Sư nuốt ngụm nước bọt, thầm nghĩ không hổ là Thất phẩm Tôn Giả, đứng gần thế này mà mình chẳng hề cảm nhận được chút khí tức nào của ngài.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Đồng Quái Tiên Sư, Bạch Tôn Giả lại quay đầu lại, gật đầu với Đồng Quái Tiên Sư: “Đồng Quái đạo hữu cũng chào buổi sáng.” Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả đưa ngón tay ra, dùng sức di chết con kiến nhỏ đáng yêu dưới đất.

Đồng Quái Tiên Sư lập tức nước mắt đầm đìa.

Tiền bối ơi, kiến đáng yêu thế kia, đừng làm hại nó mà.

Khi thấy ngón tay thon dài của Bạch Tôn Giả di chết con kiến, trong lòng Đồng Quái Tiên Sư bỗng trào dâng một nỗi thương cảm kỳ lạ, cứ như thể con kiến đó chính là mình vậy.

“Chào buổi sáng, Bạch Tôn Giả.” Đồng Quái Tiên Sư biết giọng nói của mình lúc này chắc chắn rất máy móc.

Bạch Tôn Giả đưa tay vẽ một cái vòng trên đất, nhốt ba mươi con kiến còn lại vào trong vòng, rồi ngẩng đầu nói tiếp với Đồng Quái Tiên Sư: “Đúng rồi Đồng Quái đạo hữu.

Cậu cần thu thập ‘khí vận’ đúng không?

Tòa tế đàn cậu xếp hôm qua có vẻ là pháp đàn dùng để tế trời, tăng cường khí vận cho bộ tộc của ‘Vu tộc’ thời viễn cổ?” Đồng Quái Tiên Sư ngại ngùng cười, gật đầu.

Vì đệ tử yêu quý của mình là Thiết Quái Toán Tiên, ông ta đúng là cần khí vận mạnh mẽ.

Bạch Tôn Giả: “Nhưng mà cậu không phải cổ vu...

Tòa pháp đàn này cậu xếp lên cũng chẳng có tác dụng gì.” Đồng Quái Tiên Sư thở dài, ông ta cũng chỉ là kiểu ‘còn nước còn tát’ thôi.

Bạch Tôn Giả mỉm cười: “Thực ra nếu cậu cần khí vận, chỗ tôi có một thứ tốt, có lẽ cậu sẽ dùng được.” Đồng Quái Tiên Sư lập tức trợn tròn mắt: “Bạch tiền bối, xin hỏi là thứ gì vậy?” Tống Thư Hàng cũng tò mò ghé sát lại, muốn xem thử thứ có thể tăng ‘khí vận’ sẽ là bảo vật thần kỳ gì?

“Mọi người xem này.” Bạch Tôn Giả xòe tay phải ra, ngón tay trái khẽ chạm vào lòng bàn tay phải.

Sau đó, một đoạn nhỏ có hình thù kỳ lạ như cái đuôi hiện ra trong lòng bàn tay Bạch Tôn Giả.

“Đây là thứ tôi vô tình đào được dưới đất khi đào phòng bế quan lần trước.

Tuy chỉ còn lại một mẩu đuôi nhỏ này thôi, nhưng nếu nói về ‘khí vận’ thì món bảo bối này là đứng đầu.” Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng hiếu kỳ nhìn vật trong lòng bàn tay Bạch tiền bối, hỏi: “Đây là cái gì thế ạ?

Trông cứ như là đuôi cá ấy nhỉ?” “Không phải đuôi cá, đây là đuôi rồng.” Đồng Quái Tiên Sư mở to mắt, cảm thán: “Hơn nữa không phải đuôi rồng bình thường...

Đây là một đoạn long mạch sau khi thực chất hóa, phần đuôi còn sót lại sao?” “Không sai, tuy không phải ‘quốc vận long mạch’, chỉ là một đoạn long mạch nhỏ hóa thành thôi.

Nhưng nếu để mang lại khí vận cho người ta thì thứ này cũng không tệ đâu.” Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Đồng Quái Tiên Sư gật đầu lia lịa, trong mắt tràn đầy vẻ ‘tôi muốn nó’.

Cái biểu cảm này như đang nói với người khác là ‘Tôi muốn món này, hãy chém tôi đi, hãy cứ chém tôi thật mạnh đi!’ Bạch Tôn Giả nói: “Cái đuôi long mạch nhỏ này đối với tôi không có tác dụng gì mấy.

Cho nên tôi có thể cho cậu mượn một thời gian.” Khí vận của bản thân ngài đã là cấp độ nghịch thiên rồi, căn bản không quan tâm đến tác dụng mà mẩu đuôi long mạch nhỏ này mang lại.

“Bạch tiền bối, vãn bối nguyện xông pha khói lửa, không từ nan!” Đồng Quái Tiên Sư vỗ ngực cam đoan.

“Ừm, yên tâm đi, tôi sẽ không bắt cậu làm chuyện gì gian khổ đâu.” Bạch Tôn Giả vẫn giữ nụ cười mê người: “Cách đây không lâu tôi có hứa với một tiểu đạo hữu tên là ‘Chu Ly’ dưới trướng Hoàng Sơn Chân Quân là sẽ làm mối cho một cô giáo tên ‘Âu Dương Viện’ ở Bạch Vân Thư Viện thuộc Nho môn.” Làm mối sao?

Đồng Quái Tiên Sư lập tức vỗ ngực nói: “Bạch tiền bối muốn tôi đi thay ngài làm mối cho họ sao?

Không vấn đề gì, phái bói toán chúng tôi bẩm sinh đã có duyên với nghề ‘mai mối’ rồi, cứ giao cho tôi, tôi nhất định sẽ lo vụ này thật linh đình và tốt đẹp.” “Ừm, có câu này của cậu là tôi yên tâm rồi.” Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu: “Vậy để tôi giới thiệu qua tình hình gần đây của tiểu đạo hữu Chu Ly và cô giáo Âu Dương Viện cho cậu nghe nhé.” Đồng Quái Tiên Sư bày ra tư thế ‘rửa tai lắng nghe’.

“Chu Ly tiểu hữu cách đây không lâu vì lý do của Đậu Đậu mà nảy sinh chút hiểu lầm nhỏ với cô giáo Âu Dương Viện.” Bạch Tôn Giả nói, vừa nói ngài vừa nhìn về phía lều của Đậu Đậu và Tiểu Quả Quả.

Sau đó ngài lại kể lại một lượt chuyện Đậu Đậu đã quậy phá Chu Ly như thế nào cho Đồng Quái Tiên Sư nghe.

Chó Đậu Đậu và tiểu hòa thượng lập tức rụt đầu lại.

Đậu Đậu nhớ lại cảnh tượng lúc đó mà vẫn thấy sợ.

Lúc đó Chu Ly sụp đổ hoàn toàn, thế mà còn định tiếp tục yêu đương với nó nữa chứ.

Chương 359

“Sau đó Chu Ly tiểu hữu đối với chuyện tình cảm có phần hơi khờ khạo... vậy mà lại đem chuyện Đậu Đậu quậy phá, rồi bản thân nghi ngờ Âu Dương Viện là acc phụ của Đậu Đậu kể hết cho Âu Dương Viện nghe.” Bạch Tôn Giả nói tiếp: “Thế là cô giáo Âu Dương Viện có vẻ đang dỗi.

Tính cách của người bước ra từ Bạch Vân Thư Viện thì cậu cũng biết rồi đấy, họ rất coi trọng sự kiên trinh không đổi trong tình yêu, hai bên phải tin tưởng nhau vô điều kiện.

Âu Dương Viện có lẽ cảm thấy trong ‘vụ án Đậu Đậu’ đó, sự tin tưởng của Chu Ly tiểu đạo hữu dành cho cô ấy là chưa đủ?

Hoặc có thể là trong quá trình kể lại, Chu Ly nói sai chỗ nào đó?

Nói tóm lại là Âu Dương Viện đang giận dỗi, đã mấy ngày nay không thèm đếm xỉa gì tới Chu Ly tiểu đạo hữu rồi.” Bạch Tôn Giả vừa nói vừa rút điện thoại ra, cho Đồng Quái Tiên Sư xem một bức ảnh do Hoàng Sơn Chân Quân gửi tới.

Trong ảnh, Chu Ly nhốt mình trong phòng, đang hút thuốc.

Cả khuôn mặt đều mịt mờ trong khói thuốc, trông vô cùng sầu não.

Còn tại sao Chu Ly nhốt mình trong phòng mà Hoàng Sơn Chân Quân vẫn chụp ảnh được?

Đó chính là sự thần kỳ của pháp thuật.

Đồng Quái Tiên Sư: “...” Chu Ly tiểu đạo hữu ông ta cũng biết, là một hậu bối có năng lực làm việc rất giỏi, hành sự biết tùy cơ ứng biến.

Không ngờ chỉ số EQ trong tình cảm lại hơi thấp một chút.

“Không chỉ có vậy, bên cạnh Chu Ly tiểu đạo hữu còn có cô gái bắt yêu đã bắt Đậu Đậu lần trước đi theo.” Bạch Tôn Giả lướt điện thoại, tìm ra bức ảnh của cô gái bắt yêu xinh đẹp đó.

Cũng là do Hoàng Sơn Chân Quân gửi tới.

Đồng Quái Tiên Sư: “Cô gái bắt yêu này lại có vấn đề gì nữa sao ạ?” “Ừm, cô ấy dường như rất đồng cảm với Chu Ly... nói rằng nếu Chu Ly bị cô giáo Âu Dương Viện bỏ rơi thì cứ đi bắt yêu cùng cô ấy, ăn ngon mặc đẹp.

Nhưng không may là lúc đó Chu Ly tiểu đạo hữu lại đang nói chuyện điện thoại với Âu Dương Viện... có vẻ như lại càng làm tăng thêm hiểu lầm giữa hai bên?” Bạch Tôn Giả đáp.

Những nội dung này đều là do Hoàng Sơn Chân Quân kể lại cho Bạch Tôn Giả.

Tóm lại sự việc là Chu Ly EQ thấp, làm Âu Dương Viện tức giận; sau đó cô gái bắt yêu lại thể hiện lòng tốt không đúng lúc, đổ thêm dầu vào lửa cho Âu Dương Viện.

Bạch Tôn Giả cất điện thoại đi, hỏi: “Sự việc đại khái là như vậy đấy, Đồng Quái đạo hữu, cậu có thể xử lý thỏa đáng chuyện của Chu Ly tiểu đạo hữu không?” Đồng Quái Tiên Sư vỗ ngực cam đoan: “Không vấn đề gì, cứ giao cho tôi!

Chỉ là chút hiểu lầm thôi, giải thích rõ ràng là được.

Hơn nữa nam có tình nữ có ý, không khó giải quyết đâu.” Đúng vậy... giải quyết chuyện của Chu Ly và Âu Dương Viện không phải là việc gì khó, dù sao hai bên cũng có tình cảm thật sự, chỉ cần một người ở giữa kết nối lại là xong.

Bạch tiền bối đây là đang tặng cho Đồng Quái Tiên Sư một món nợ ân tình thuận tay thôi.

Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu, nói: “Chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời của hai vị đạo hữu, không được sơ suất đâu đấy.

Thời gian gấp rút, Đồng Quái đạo hữu hãy khởi hành đi gặp đạo hữu Chu Ly ngay bây giờ đi.” Đồng Quái Tiên Sư chắp tay: “Vãn bối sẽ tới động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân ngay!” Nói xong, ông ta kéo theo chiếc xe thồ của mình, định thi triển phi kiếm ngự kiếm lên không.

“Hay là để tôi tiễn đạo hữu một đoạn nhé.” Bạch Tôn Giả cười rạng rỡ.

Đồng Quái Tiên Sư xua tay: “Không dám làm phiền tiền bối đâu, tôi tự mình đi cũng nhanh mà.” “Không không... cứ để tôi tiễn cậu một đoạn đi.” Bạch Tôn Giả vươn tay, lấy từ trong tay áo ra một thanh kiếm gỗ trường kiếm, có vẻ như đã chuẩn bị từ trước rồi.

“Đây là thanh ‘Phi kiếm dùng một lần phiên bản 0.05’ tôi mới cải tạo xong, so với bản 0.04 thì nó có thêm chức năng ‘phương pháp bay theo đường cong’, phương thức hạ cánh sử dụng kiểu ‘hạ cánh nhảy dù lính dù’, giúp cậu tận hưởng cảm giác kích thích và vui vẻ như khi nhảy bungee lúc hạ cánh.

Đương nhiên để đảm bảo an toàn tính mạng, khi tiếp cận mặt đất ở độ cao 0.1 mét, phi kiếm bản 0.05 sẽ tự động hộ chủ, giúp người dùng không phải lo lắng gì.” Bạch Tôn Giả hào hứng giải thích.

Đồ cùng lộ ra, dao găm xuất hiện rồi!

Đồng Quái Tiên Sư nuốt nước bọt cái ực, mấy cái chức năng này nghe thì cao siêu thật đấy, nhưng không phải hạng người như ông ta có thể tận hưởng nổi đâu.

Vị tiên sư vội vàng xua tay từ chối: “Không cần làm phiền Bạch tiền bối đâu, thật đấy, tôi tự dùng độn pháp đi cũng nhanh lắm!

Xin tiền bối đừng lo lắng về tốc độ của tôi!” “Đừng nói nữa~~ Đi nào!” Bạch Tôn Giả đột nhiên bắt kiếm quyết, thanh phi kiếm dùng một lần bản 0.05 mới toanh đỡ lấy Đồng Quái Tiên Sư cùng chiếc xe thồ của ông ta bay vọt lên trời.

Sau khi lao vọt lên cao, phi kiếm bay theo hình sóng chữ S trong không trung, uốn lượn như rắn, nhưng tốc độ thì cực nhanh.

Trong chớp mắt, bóng dáng Đồng Quái Tiên Sư đã mất hút...

Trên bầu trời chỉ còn vọng lại một chuỗi tiếng la hét thảm thiết hình sóng lượn, minh chứng cho việc Đồng Quái Tiên Sư từng ở lại trên đảo.

Nhìn thấy Đồng Quái tiền bối bị Bạch tiền bối ‘tiễn đi’, khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Ôi, cái đạo lý ‘không tìm đường chết thì không phải chết’ này, các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 sao cứ mãi không chịu hiểu nhỉ!

“Ừm, hiệu quả không tệ, độ cong khi bay vẫn có thể cải tiến thêm một chút.

Phiên bản này dùng để bay trong hành tinh có lẽ có thể đổi thành một hệ liệt khác.” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Sau đó ngài lại bồi thêm một câu: “Ban đầu không định cho Đồng Quái dùng đâu, lúc rảnh rỗi lại phải chế thêm một thanh bản 0.05 nữa rồi.” Tống Thư Hàng đang đứng bên cạnh cười trên nỗi đau của người khác, bỗng nhiên lòng lạnh toát.

Ban đầu không định cho Đồng Quái Tiên Sư dùng... vậy là định cho ai dùng?

Trên đảo ngoài vị tiên sư kia ra thì chỉ còn có Đậu Đậu, tiểu hòa thượng, và một tiểu đạo hữu họ Tống thôi mà.

Tống Thư Hàng định bụng thăm dò ý tứ của Bạch tôn giả, cậu cảm thấy với cái thân hình nhỏ bé của mình, thực sự không đủ phúc phận để hưởng thụ phiên bản 'Phi kiếm dùng một lần 005' hoang dã kia.

Cậu đã thấy rõ quỹ đạo bay của Đồng Quái tiền bối trên không trung kinh hoàng thế nào rồi.

Trong đầu cậu lại tưởng tượng đến phương thức hạ cánh kiểu 'nhảy dù tản binh' của bản 005, cộng thêm cái cảm giác kích thích như nhảy Bungee...

Không được, như vậy sẽ chết người mất.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng không ngốc đến mức hỏi thẳng: 'Tiền bối, có phải ngài định dùng bản 005 để đưa con lên trời không?' Vì vậy, phải thăm dò vòng vo, vừa phải cẩn thận thử lòng, vừa phải mạnh dạn giả định!

Đầu tiên, giả sử Bạch tiền bối thật sự muốn dùng bản 005 đưa cậu lên trời, chắc chắn phải có nguyên nhân, hẳn là lúc nào đó cậu đã 'tìm đường chết' và bị tiền bối phát hiện.

Nhớ lại cảnh hôm qua Bạch tiền bối đột nhiên túm tóc buộc kiểu hai chùm, rất có thể là chuyện lần trước cậu và Vũ Nhu Tử nghịch ngợm tạo đủ kiểu tóc, đủ biểu cảm cho tiền bối đã bị lộ.

Cách bị lộ... khả năng cao nhất là cái gói tập tin mà Vũ Nhu Tử đã gửi vào không gian của nhóm.

Cho nên, trước tiên phải tìm cách đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào xem tình hình thế nào.

Điện thoại của Tống Thư Hàng chỉ là loại bình dân trong nước, ở giữa Đông Hải thế này thì không có cách nào vào mạng.

Còn Đồng Quái tiên sư thì đã bị Bạch tiền bối tiễn bay xa vạn dặm

rồi.

Muốn vào nhóm xem thử, chỉ còn cách mượn điện thoại của Bạch tôn giả. "Bạch tiền bối, ngài có thể cho con mượn điện thoại dùng một chút không?" Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười mà cậu tự cho là tự nhiên và hiền lành nhất.

Bạch tôn giả lúc này đang tiếp quản giá nướng của Đồng Quái tiên sư, gia vị và dầu mỡ đều đã được Đồng Quái chuẩn bị sẵn, tiền bối chỉ cần kiểm soát hỏa hầu, nướng chín đồ là được. "Mượn điện thoại sao?" Bạch tôn giả quay đầu lại, mỉm cười hỏi: "Để làm gì thế?" "Chuyện là thế này, lúc ở trên đảo thần bí, hình như con có chút kỳ ngộ." Nói đoạn, Tống Thư Hàng từ trong túi thỏ lôi ra một bao 'Long Cốt Khô Đằng', nói tiếp: "Tổng cộng có mười sáu nhánh, nên con muốn liên lạc với Tô Thị A Thất tiền bối, bảo anh ấy qua lấy, thương thế của A Thập Lục đang cần dùng đến chúng!" Lý do này thật quá tuyệt vời, không một kẽ hở! "Ừm, ta biết rồi...

Có điều, để ta giúp cậu liên lạc với A Thất đạo hữu cho." Bạch tôn giả gật đầu, ngài lùi lại một bước, chỉ vào giá nướng: "Thư Hàng, cậu tới dùng 'Khống Hỏa Quyết' để điều chỉnh lửa đi, sẵn tiện để ta xem trình độ Khống Hỏa Quyết của cậu hiện giờ thế nào.

Nếu đạt chuẩn, quay về chúng ta có thể bắt đầu học luyện chế 'Khí Huyết Đan'." Nói xong, Bạch tôn giả lẳng lặng lấy điện thoại ra, ngài còn xoay người lại ở một góc độ mà Thư Hàng không thể nhìn thấy, bắt đầu lướt màn hình.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu tiếp quản giá nướng, thi triển Khống Hỏa Quyết nhưng trong lòng lại như có từng đợt sóng dữ dội vỗ vào tâm trí.

Tiêu rồi!

Tiêu đời rồi!

Điệu bộ này của Bạch tiền bối rõ ràng là không muốn để cậu chạm vào điện thoại!

Trên điện thoại chắc chắn có vấn đề, không, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào chắc chắn có biến lớn.

Nghĩa là, thanh phi kiếm bản 005 kia vốn dĩ chuẩn bị cho cậu!

Chỉ là vừa hay gặp lúc Đồng Quái tiền bối thường ngày hay tìm đường chết nên đã gánh thay cậu một kiếp.

Nhưng Đồng Quái tiền bối chỉ có một người, gánh được một lần chứ không thể gánh mãi cho cậu được!

Phải làm sao đây?

Phải nghĩ cách gì đó khiến Bạch tiền bối vui vẻ lên...

Biết đâu tâm trạng ngài tốt hơn, ngài sẽ tha cho mình một con đường sống?

Cùng lắm thì cũng phải đổi bản 005 thành bản 004 phổ thông chứ, công năng của bản 005 thực sự quá đáng sợ.

Não bộ của Tống Thư Hàng hoạt động hết công suất.

Bên cạnh, Bạch tôn giả mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Trong nhóm vẫn đang tràn ngập tin nhắn nhảm, các đạo hữu phát hiện Bạch tôn giả không online, cũng không có vẻ gì là đang tức giận, nên lại càng điên cuồng 'tám' hơn.

Số người đổi ảnh đại diện thành ảnh của Bạch tôn giả ngày càng nhiều.

Khóe miệng Bạch tôn giả nhếch lên, nở một nụ cười thâm sâu khó lường, sau đó ngài bấm vào ảnh đại diện của Tô Thị A Thất.

Ảnh của Tô Thị A Thất... cũng đã đổi theo trào lưu, thành biểu cảm 'Bạch tiền bối thở dài'.

A Thất lúc này cũng đang online, nhưng không phải nói nhảm vô nghĩa, mà là đang hỏi xem có đạo hữu nào còn 'Long Cốt Khô Đằng' không.

Anh đang cần gấp một lượng lớn.

Đúng lúc này, A Thất đột nhiên nhận được một tin nhắn riêng.

Khi nhìn thấy người gửi, anh theo bản năng rùng mình một cái — là Bạch tôn giả gửi!

Tiêu đời rồi!

Nhầm, là xong đời rồi, Bạch tôn giả lại nhắn tin riêng cho anh?

Tô Thị A Thất cẩn thận mở khung chat.

Bạch tôn giả: "A Thất đạo hữu... có muốn Long Cốt Khô Đằng không?

Chương 360

Nếu muốn thì ta có thể đưa hết cho cậu, tới tìm ta đi, hiện giờ trong tay ta có 16 nhánh!" Thật dứt khoát và trực tiếp! 16 nhánh Long Cốt Khô Đằng đã đánh trúng điểm yếu của Tô Thị A Thất, hiện tại anh thực sự quá cần nó.

Thế là, anh không chút do dự trả lời: "Bạch tiền bối, ngài hiện đang ở đâu ạ?" "Ta đang ở trên một hòn đảo nhỏ ngoài Đông Hải, ta gửi tọa độ cho cậu." Bạch tôn giả trả lời, sau đó gửi tọa độ qua.

Tô Thị A Thất: "Đã nhận, Bạch tiền bối.

Con sẽ lập tức dùng tốc độ nhanh nhất đến chỗ ngài!" "Được, ta đợi cậu." Bạch tôn giả nhắn tiếp: "Tiện thể, ảnh đại diện mới của cậu khá lắm. [Biểu tượng mỉm cười].

Hẹn gặp lại trên đảo nhé, bye bye." Mồ hôi lạnh của A Thất đổ ra như tắm, không tài nào ngăn được.

Tại sao mình lại ngứa tay đi đổi ảnh đại diện cơ chứ...

Bạch tiền bối tuy gửi biểu tượng mỉm cười, nhưng anh cảm giác có một tương lai vô cùng đáng sợ đang bao trùm lấy mình.

Vậy có nên đi đến hòn đảo đó không?

Câu trả lời chắc chắn là có, bắt buộc phải đi.

Dù là đao sơn hỏa hải, anh cũng phải xông vào một chuyến.

Nghiến răng một cái, Tô Thị A Thất cất điện thoại, thanh Thiên Đao sau lưng tự động bay ra hạ xuống dưới chân. "Đi thôi, mục tiêu là chỗ Bạch tiền bối!" A Thất xuất phát hướng về phía hòn đảo. "Xong rồi, ta đã thông báo cho A Thất đạo hữu, anh ta sẽ nhanh chóng tới đây thôi." Bạch tôn giả cười híp mắt nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười sạch sẽ: "Cảm ơn tiền bối." "Không cần khách khí." Tâm trạng Bạch tiền bối có vẻ rất vui, ngài đưa tay lấy hai xiên thịt rừng và rau dưa từ giá nướng: "Ta đi chuẩn bị chút quà để lát nữa chào đón A Thất, cậu cứ tiếp tục nướng đi.

Khống Hỏa Quyết dùng khá lắm, đã ra dáng rồi đấy, cố gắng lên, quay về chúng ta sẽ luyện Khí Huyết Đan." Nói xong, Bạch tiền bối cắn một miếng thịt nướng, thong dong đi về phía rừng cây bên cạnh.

Nhìn dáng vẻ đó, hình như ngài định chọn một cành cây nào đó có bề ngoài đẹp đẽ?

Bạch tiền bối mà đi chọn cành cây... thì chỉ có thể là để chế tác phi kiếm dùng một lần thôi!

Viền mắt Tống Thư Hàng hơi ươn ướt: "Sau Đồng Quái tiền bối, quả nhiên là đến lượt mình sao?" Không, đây không phải là nước mắt, đây chỉ là bị khói từ bếp nướng làm cay mắt thôi.

Không được, phải phấn chấn lên!

Nhân lúc Bạch tiền bối chưa tiễn mình một phát 'lên đường', phải nghĩ cách khiến ngài vui lòng mới được.

Não bộ của Thư Hàng lại quay cuồng.

Thử nghĩ xem, Bạch tiền bối thích gì, điều gì làm ngài vui?

Ví dụ như tháo dỡ đồ điện?

Ăn dương mai?

Đua xe?

Đua phi kiếm?

Bế quan tu luyện?

Hay những thứ bí ẩn, kỳ quái?

Phi kiếm dùng một lần 'vèo' một cái lên không gian?

Chìm xuống đáy biển?

Tắm suối nước nóng núi lửa?

Khoan đã, mình đang nghĩ cái gì thế này?

Tống Thư Hàng dùng sức lắc đầu, tống khứ mấy lựa chọn đáng sợ kia ra khỏi đầu.

Mấy thứ đó không thực tế!

Hay là kể chuyện cười cho Bạch tiền bối nghe?

Để ngài vui vẻ một chút?

Tống Thư Hàng đọc rất nhiều sách, nhưng nhất thời bảo cậu nghĩ ra một câu chuyện cười ngay lập tức thì lại chẳng nhớ ra được cái nào.

Trong rừng cây...

Bạch tiền bối vừa ngâm nga vừa chặt xuống một cành cây có phẩm tướng rất tốt, rồi bắt đầu gọt giũa.

Rất nhanh, hình dáng của một thanh 'Phi kiếm dùng một lần bản 005' đã lộ diện.

Bản 005 và bản 004 có chút khác biệt trên thân kiếm, thân kiếm bản 005 hơi gồ lên, có độ cong...

Xong rồi, xong rồi!

Phải làm sao đây?

Điện thoại không có mạng, cậu muốn đăng bài 'đang online chờ gấp' cũng không làm được.

Chẳng mấy chốc, Bạch tiền bối đã khắc họa trận pháp lên thân kiếm.

Hai phút sau, một thanh 'Phi kiếm dùng một lần bản 005' mới tinh xuất hiện trong tay Bạch tôn giả. "Ổn rồi, hoàn thành.

Đã tăng thêm công năng xoay tròn thăng thiên, tăng cường độ cong khi bay theo đường cong, đồng thời khi bay sẽ kèm theo hiệu ứng quang ảnh 'Lưu tinh'.

Khi bay đi, nó sẽ giống như một ngôi sao băng rạch ngang bầu trời.

Phiên bản cải tiến này nên tách biệt khỏi dòng phi kiếm dùng một lần, gọi là 'Phi kiếm lưu tinh dùng một lần 001' đi!" Bạch tôn giả giơ thanh kiếm gỗ lên, lẩm bẩm: "Lát nữa xem hiệu ứng thế nào, nếu tốt thì có thể làm một trận mưa sao băng luôn." Trên thân kiếm, thấp thoáng có thể thấy những luồng sáng như sao băng đang nhấp nháy.

Thanh phi kiếm này khi bay chắc chắn sẽ rất đẹp mắt...

Mà Tống Thư Hàng vì đã mở Nhĩ Khiếu nên những lời lẩm bẩm của Bạch tiền bối cậu nghe không sót một chữ.

Tống Thư Hàng cảm thấy chân mình hơi nhũn ra.

Lại còn nâng cấp nữa, càng ngày càng đáng sợ hơn...

Thà rằng giống như bản 005 đưa Đồng Quái tiền bối lên trời lúc nãy còn hơn.

Cùng lúc đó, trên một hòn đảo nào đó ở Thái Bình Dương.

Lão giáo thụ, Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, anh em nhà Gia Cát, chị em Lục Phỉ và tất cả mọi người vất vả lắm mới dậy được.

Hôm qua các hành khách trên máy bay đều cầm quyển Luận Ngữ kia, lấy lão giáo thụ làm trung tâm để đề ra phương pháp dạy học hiệu quả. "Đi thôi, mục tiêu hôm nay là tìm hiểu mức độ nắm vững 'chữ Hán' của học sinh trước.

Biết trình độ của học sinh rồi chúng ta mới có thể dạy theo năng lực được." Lão giáo thụ lên tiếng.

Họ chuẩn bị chọn ngẫu nhiên một nhóm người nguyên thủy để làm một bài kiểm tra nhỏ, xem họ nắm vững chữ Hán đến đâu.

Theo lời của Thất Sinh Phù phủ chủ, những người nguyên thủy này đã học qua 'Tam Tự Kinh', hầu như người nào cũng thuộc lòng, hơn nữa đại bộ phận còn có thể viết lại được.

Một tiếng sau.

Lão giáo thụ, Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ và mọi người nhìn sấp bài thi thu về mà đờ người ra.

Ai có thể nói cho họ biết, những người nguyên thủy này viết 'chữ Hán' của nước nào không?

Toàn bộ đều như vẽ bùa vậy, còn bay bướm hơn cả chữ thảo, hoàn toàn không thể nhận ra được...

Đây căn bản không phải là Tam Tự Kinh, mà là đang vẽ phù chú thì đúng hơn, tuyệt đối là vẽ phù chú!

Cao Mỗ Mỗ thầm nuốt nước bọt, anh dám bảo đảm, bản Tam Tự Kinh kiểu vẽ bùa này thì bất kể là người nước nào đi nữa cũng tuyệt đối không thể nhận ra mặt chữ trên đó!

Ngay cả nhận diện còn khó khăn thế này, muốn nắm vững cái kiểu vẽ bùa này thì không biết phải tốn bao nhiêu tinh lực và nghị lực?

Thật là làm khó đám người nguyên thủy này rồi, đại đa số người trong bộ lạc lại có thể viết lại từ đầu đến cuối bản Tam Tự Kinh kiểu vẽ bùa này.

Họ chắc chắn đã phải chịu rất nhiều khổ cực đúng không?

Thổ Ba xoa cằm, lẩm bẩm: "Mình nhớ trước đó vị tiên sinh mặc phong y đen kia có nhắc tới...

Anh ta nói nếu người nguyên thủy đọc sai Tam Tự Kinh, anh ta sẽ dùng roi đánh mạnh vào lòng bàn tay họ.

Nếu viết sai, anh ta sẽ treo họ lên cái cây lớn trong bộ lạc trên đảo, dùng roi quất thật mạnh!" Nghe thấy vậy, tất cả hành khách trên máy bay đều im lặng.

Nha Y - bạn gái của Cao Mỗ Mỗ nói: "Nhóm người nguyên thủy này không phải đều từng bị vị tiên sinh mặc phong y đen kia treo lên đánh rồi chứ?" Lão giáo thụ trầm giọng nói: "Chắc chắn rồi, nếu không có áp lực nặng nề, làm sao đám người nguyên thủy này có thể viết lại trôi chảy bản Tam Tự Kinh kiểu vẽ bùa này được?" Trong đầu các hành khách lập tức hiện ra cảnh tượng các thổ dân trên đảo run rẩy đọc Tam Tự Kinh, một bên thì viết lại những nét vẽ bùa.

Sau đó, hễ có thổ dân nào đọc sai, người đàn ông mặc phong y đen liền đi tới, bắt họ xòe lòng bàn tay ra và dùng roi quất mạnh.

Còn nếu thổ dân nào viết sai chữ vẽ bùa, sẽ bị anh ta lôi ra treo lên như 'gà khô', roi da quất xuống không nương tay, những tiếng khóc nức nở đầy oan ức vang lên...

Nghĩ thôi cũng thấy tội nghiệp cho đám thổ dân, học bản Tam Tự Kinh vẽ bùa này khó hơn bản bình thường không biết bao nhiêu lần.

Lão giáo thụ cầm sấp bài thi của thổ dân giao nộp, cảm thán: "Tôi cảm thấy chúng ta nên tận lực dạy cho họ học chữ Hán thực sự, để chữ Hán chân chính được phát huy quang đại." "Cháu cũng thấy họ khá đáng thương, trước khi rời đảo chúng ta cố gắng giúp họ một chút vậy." Cao Mỗ Mỗ đáp lời: "Hơn nữa, nếu chúng ta sớm dạy đám thổ dân này thuộc Luận Ngữ, biết đâu chúng ta sẽ được về sớm hơn thì sao?" Nhắc đến chuyện 'về', các hành khách lại im lặng.

Họ rơi xuống hòn đảo nguyên thủy này từ máy bay một cách kỳ lạ, hiện giờ điện thoại không có tín hiệu, hoàn toàn không liên lạc được với bên ngoài.

Muốn rời khỏi hòn đảo này, chỉ có thể ngồi đợi đội cứu hộ tới, hoặc vận may tốt gặp được tàu thuyền đi ngang qua đảo có thể cho họ đi nhờ, nhưng khả năng sau rất thấp.

Hoặc là... vị tiên sinh mặc phong y đen trên đảo kia trông có vẻ thần thông quảng đại.

Biết đâu anh ta có cách đưa mọi người rời khỏi hòn đảo này?

Chỉ là muốn anh ta giúp đỡ, thì phải giúp anh ta dạy cho người dân trên đảo học thuộc Luận Ngữ mới được.

Vì thế, dù là vì những thổ dân oan ức trên đảo hay vì chính bản thân mình, họ đều phải dốc hết sức lực để giúp đám thổ dân này sớm học xong Luận Ngữ.

Lão giáo thụ trầm giọng nói: "Nhiệm vụ dạy học khó khăn hơn chúng ta tưởng tượng nhiều...

Kế hoạch thay đổi.

Chúng ta bắt đầu dạy thổ dân nhận biết các mặt chữ cơ bản trước.

Đầu tiên, chúng ta phải khiến họ hoàn toàn quên đi cái loại chữ vẽ bùa kia." Dạy người nguyên thủy học chữ... quả là nhiệm vụ nặng nề và đường dài!

Chương 361

"Cố lên!" Cao Mỗ Mỗ nắm đấm. "Cố lên!" Nha Y nói. "Nỗ lực!" Thổ Ba nói. "Chúng ta có thể làm được!" Lục Phỉ và chị gái cô nói.

Các hành khách khác đều nắm chặt tay, nghiến răng tự khích lệ bản thân.

Lúc này, tại nơi ở của Thất Sinh Phù phủ chủ.

Thất Sinh Phù phủ chủ mặt mày ủ dột đang mài thỏi mực đỏ tươi trong tay, mài được một lúc, anh đột nhiên dừng động tác lại. "...Hóa ra là do mình dạy chữ cho thổ dân trên đảo có vấn đề sao?" Thất Sinh Phù phủ chủ đặt thỏi mực xuống, đấm tay vào lòng bàn tay: "Hèn chi, mình đã dạy xong Tam Tự Kinh rồi mà đại nguyện 'Hữu giáo vô loại, dạy một vạn người mù chữ học chữ Hán' vẫn chưa hoàn thành!

Hóa ra vấn đề nằm ở đây!

Mình còn tưởng là do Tam Tự Kinh quá đơn giản, không đạt tới đẳng cấp của đại nguyện, nên định dạy sang Luận Ngữ...

Nhưng giờ xem ra, rất có thể là do chữ mình dạy có vấn đề thật?" Thất Sinh Phù phủ chủ vẫn luôn âm thầm theo dõi hành động của nhóm Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và lão giáo thụ.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến việc đại nguyện của anh có hoàn thành được hay không.

Sau khi đặt thỏi mực xuống, Thất Sinh Phù phủ chủ đi về phía vị trí của nhóm Cao Mỗ Mỗ.

Trong thệ nguyện lớn 'Dạy người biết chữ' cần anh đích thân tham gia vào quá trình dạy học. "Chờ hoàn thành nguyện vọng này, mình đại khái có thể chuẩn bị tấn thăng ngũ phẩm Linh Hoàng.

Đến lúc đó, sau khi giao dịch với Tống Thư Hàng tiểu hữu lấy khối 'Huyết Thần Toản' kia là có thể đột phá ngũ phẩm rồi." Thất Sinh Phù phủ chủ khẽ nói.

Anh đã dừng lại ở cảnh giới tứ phẩm quá lâu rồi...

Nhưng có thời gian tích lũy dài như thế, đến lúc đó cộng thêm 'Huyết Thần Toản', sau khi đột phá Linh Hoàng, lúc ngưng tụ Kim Đan, ít nhất cũng có thể ngưng tụ ra bảy đạo long văn.

Đan thành thượng phẩm!

Ở một bên khác, trên hòn đảo cô độc ở Đông Hải.

Tống Thư Hàng hoàn thành bài tu luyện hằng ngày như thường lệ, luyện tập một lượt các loại công pháp, pháp thuật, pháp quyết mà mình đã nắm vững.

Tu luyện xong, cậu quay lại bên cạnh lều trại.

Lúc này, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đang rúc trong một cái lều, thỉnh thoảng lại thò đầu ra ngó nghiêng một cái rồi lập tức rụt lại.

Tống Thư Hàng xoa thái dương, lặng lẽ lại gần Đậu Đậu: "Bạch tiền bối vẫn đang chế tạo 'Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001' à?" "Đúng thế." Đậu Đậu quay đầu lại, thè lưỡi nói: "Gâu, đây đã là thanh thứ mười sáu rồi..." Tống Thư Hàng khẽ liếc về phía rừng cây.

Bạch tôn giả đang gọt một thanh kiếm gỗ, tay khắc họa trận pháp phù văn lên đó, bên cạnh ngài đã có mười lăm thanh 'Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001' xếp đống.

Nhìn mà thấy tim gan run rẩy.

Tống Thư Hàng thắt lòng: "Bạch tiền bối thật sự định tổ chức một trận mưa sao băng sao?" Nếu Bạch tiền bối thật sự muốn làm một trận mưa sao băng, chắc chắn trong đó sẽ có một ngôi sao băng họ Tống rồi? "Chắc là định làm một trận mưa sao băng thật rồi." Đậu Đậu thè lưỡi nói.

Tiểu hòa thượng Quả Quả hạ thấp giọng hỏi: "Bạch tiền bối bị kích động gì vậy ạ?

Chẳng lẽ chúng ta lại làm gì khiến ngài ấy tức giận sao?" Nói xong, tiểu hòa thượng nhìn chằm chằm Đậu Đậu. "Đừng nhìn ta, mấy ngày nay ta ngoan như vậy, gâu gâu, sao có thể làm Bạch tiền bối giận được?" Đậu Đậu lập tức phủ nhận.

Tiểu hòa thượng lại nghi hoặc nhìn sang Tống Thư Hàng. "Tôi cũng không chắc lắm...

Nhưng có thể là do cái gói tập tin mà Vũ Nhu Tử gửi vào nhóm gây ra ảnh hưởng chăng." Tống Thư Hàng hạ giọng nói. "Gói tập tin?

Trong đó có nội dung gì?" Đậu Đậu tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng há miệng, đang định trả lời Đậu Đậu thì đúng lúc này, trên bầu trời có một luồng sáng vụt tới.

Đao quang hạ xuống, một người đàn ông cao lớn từ trên đao quang nhảy xuống, chính là Tô Thị A Thất đã tới.

A Thất đáp xuống bên cạnh Bạch tôn giả, Thiên Đao có linh tính tự chủ bay về lưng anh: "Bạch tiền bối, con tới rồi!" Bạch tôn giả ngẩng đầu nhìn A Thất, nở nụ cười ôn hòa: "Tới nhanh đấy." "Vì A Thập Lục đang cần gấp 'Long Cốt Khô Đằng', nên con đã dùng tốc độ nhanh nhất để quay lại." Tô Thị A Thất cảm thán. "Cậu đang vội sao?" Bạch tôn giả hơi nghiêng đầu, cười hỏi. "Vâng, vâng.

Rất vội ạ!" Tô Thị A Thất liên tục gật đầu.

Tất nhiên là phải vội rồi, tốt nhất là lấy được Long Cốt Khô Đằng xong là biến lẹ!

Bạch tôn giả gật đầu: "Vậy ta không lãng phí thời gian của cậu nữa, Long Cốt Khô Đằng đang ở chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, là cậu ấy lấy được, cậu qua chỗ cậu ấy mà lấy!" "Tống Thư Hàng tiểu hữu lấy được sao?

Cậu ấy kiếm đâu ra nhiều Long Cốt Khô Đằng thế?" A Thất có chút kinh ngạc.

Long Cốt Khô Đằng không phải là loại thảo dược tầm thường, thiên tài địa bảo cấp bậc này thường có linh thú, yêu thú canh giữ, cực kỳ khó đoạt được. 16 nhánh Long Cốt Khô Đằng, Tống Thư Hàng tiểu hữu lấy được từ đâu? "Đảo Thần Bí." Bạch tôn giả khẽ nói.

Tô Thị A Thất kinh hãi: "Đảo Thần Bí?

Vậy Thư Hàng tiểu hữu không phải là bị mất trí nhớ rồi sao?" Bạch tôn giả gật đầu: "Cho nên, 16 nhánh Long Cốt Khô Đằng này có được không hề dễ dàng, cậu không được đãi ngộ bạc bẽo Thư Hàng tiểu hữu đâu đấy." "Đó là đương nhiên!

Tống Thư Hàng tiểu hữu đã nhiều lần giúp đỡ A Thập Lục nhà con, con sao có thể bạc đãi cậu ấy." Tô Thị A Thất gật đầu, suy nghĩ một lát rồi lên tiếng: "Con nhớ Thư Hàng tiểu hữu đã mở khiếu thứ hai là 'Nhãn Khiếu', hiện giờ chắc đang mở Tị Khiếu nhỉ?

Đợi con về, con sẽ tìm trong gia tộc vài loại đan dược thượng hạng để mở 'Tị Khiếu, Nhĩ Khiếu, Khẩu Khiếu', số lượng tuyệt đối đủ, đảm bảo có thể một hơi đẩy Tống Thư Hàng tiểu hữu đến cảnh giới Dược Long Môn!

Ngoài ra, sau khi Tống Thư Hàng tiểu hữu tấn thăng nhị phẩm, con sẽ cung cấp thêm mười lần cơ hội tu luyện tại 'Thiên Hà Bí Cảnh tầng một'.

Tiền bối, ngài thấy thế nào?" Bạch tôn giả mỉm cười, Tô Thị A

Thất đúng là dám chịu chi.

Cả bộ đan dược mở ba khiếu Tị, Nhĩ, Khẩu, hơn nữa còn cung cấp không giới hạn, lại xét đến việc Tống Thư Hàng đã bỏ lỡ thời gian tu luyện tốt nhất, trong cơ thể không có luồng 'Tiên thiên chân khí' kia...

Giá trị của số đan dược mà A Thất đưa ra đã xấp xỉ giá trị của 6 nhánh Long Cốt Khô Đằng rồi.

Mà mười lần cơ hội tu luyện tại 'Thiên Hà Bí Cảnh tầng một' kia mới thực sự quý giá.

Thiên Hà Bí Cảnh đó chính là căn bản của Tô Thị ở Thiên Hà.

Tương truyền sâu trong bí cảnh đó có giấu một linh mạch Thiên Hà khổng lồ, phàm là tu sĩ tu luyện trong bí cảnh đó, được linh mạch Thiên Hà tẩy lễ, nhục thân có thể trở nên mạnh mẽ hơn, và tốc độ tu luyện gấp năm đến mười lần bên ngoài.

Đó là một nơi bế quan tu luyện tuyệt vời.

Giá trị của mười lần cơ hội tu luyện này hoàn toàn vượt qua 10 nhánh Long Cốt Khô Đằng. "Cái giá thù lao này của cậu cũng tương xứng với 16 nhánh Long Cốt Khô Đằng đó, nhưng có một vấn đề." Bạch tôn giả thản nhiên nói.

Tô Thị A Thất: "?" "Tống Thư Hàng tiểu hữu hiện giờ đã là cảnh giới nhất phẩm Dược Long Môn rồi...

Chỉ chờ tích lũy thêm một thời gian, nắm bắt được cơ hội là có thể trùng kích Long Môn đó." Bạch tôn giả mỉm cười nói. "Cái gì?

Tống Thư Hàng tiểu hữu đã là cảnh giới nhất phẩm Dược Long Môn rồi sao?" Tô Thị A Thất suýt chút nữa tưởng mình nghe nhầm: "Cậu ấy dùng loại hack nào thế?

Tốc độ thăng cấp này có hơi quá đáng rồi đấy!" "Gần đây Thư Hàng tiểu hữu có vài lần kỳ ngộ cộng thêm kích thích giữa ranh giới sinh tử.

Tóm lại là cậu ấy đã tới cảnh giới Dược Long Môn rồi, thù lao của cậu có vẻ không thích hợp lắm nữa.

Thế này đi... thời gian gấp gáp, cậu cứ qua chỗ Thư Hàng lấy Long Cốt Khô Đằng về trị thương cho A Thập Lục trước đi.

Còn chuyện tặng quà gì cho Thư Hàng tiểu hữu mới hợp lý thì cậu cứ về rồi thong thả quyết định sau." Bạch tôn giả cười nói.

Trong lúc nói chuyện, ngài vuốt nhẹ lên thanh 'Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001' thứ mười sáu, hoàn thành!

Tô Thị A Thất cười ha hả: "Đúng là đau đầu thật, xem ra con phải suy nghĩ kỹ để tìm món quà hợp lý hơn để báo đáp Thư Hàng tiểu hữu rồi." Sau đó, anh cười đi về phía Tống Thư Hàng. "Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi." Tô Thị A Thất đi tới trước mặt Tống Thư Hàng, anh khẽ cảm ứng khí huyết chi lực và khiếu huyệt trên người cậu.

Trời ạ, đúng là đã mở liên tiếp năm khiếu 'Tâm, Nhãn, Tị, Nhĩ, Khẩu', năm đại khiếu huyệt đã kết nối với nhau, hóa thành thế Dược Long Môn.

Lần trước gặp mặt, Tị Khiếu của Tống Thư Hàng tiểu hữu còn chưa mở mà.

Mới chỉ có hơn một tháng mà đã sắp Dược Long Môn rồi...

Bản 'hack' của Bạch tôn giả mạnh đến mức này sao? "Vâng, lại gặp anh rồi, A Thất tiền bối." Tống Thư Hàng nói, đồng thời đưa gói giấy bọc 'Long Cốt Khô Đằng' qua: "Trong này là 16 nhánh Long Cốt Khô Đằng, A Thất tiền bối anh cất kỹ nhé." Tô Thị A Thất cẩn thận đón lấy gói giấy nhỏ: "Thư Hàng tiểu hữu, cảm kích khôn cùng." A Thất là người đàn ông không giỏi ăn nói, bao nhiêu sự cảm kích trong lòng cuối cùng cũng chỉ hóa thành bốn chữ nặng trịch 'cảm kích khôn cùng'.

Nhưng sự chân thành và biết ơn hiện rõ trên mặt anh thì không cần nói cũng có thể cảm nhận được. "Đúng rồi tiền bối, thương thế của A Thập Lục đỡ hơn chút nào chưa ạ?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Ngày 18 tháng 6 hôm đó, A Thập Lục tự gửi mình qua bưu điện, nhờ cậu đi chơi điên cuồng suốt một buổi chiều xong là không còn tin tức gì của cô nữa, Tống Thư Hàng thậm chí còn không biết hiện giờ vết thương của cô thế nào rồi.

A Thất thở dài: "Tính mạng không còn nguy hiểm... chỉ là cụ thể có thể khôi phục đến mức nào thì phải xem bản thân nó.

Người ngoài không giúp được gì, những gì anh có thể làm cũng chỉ là cố gắng thu thập cho nó ít Long Cốt Khô Đằng, để vết thương khôi phục thuận lợi hơn một chút thôi." Nghe thấy tính mạng không còn nguy hiểm, Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng hơi yên tâm...

Hy vọng A Thập Lục mau chóng bình phục, cậu cũng đã cố hết sức rồi. "Thư Hàng tiểu hữu, 16 nhánh Long Cốt Khô Đằng này anh xin nhận trước, còn về tạ lễ, để anh về suy nghĩ kỹ rồi sẽ tặng em món quà xứng đáng.

A Thập Lục hiện giờ đang cần gấp Long Cốt Khô Đằng nên anh không nán lại lâu nữa." Lấy được Long Cốt Khô Đằng xong, tâm trí A Thất đã bay về nhà.

Tống Thư Hàng gật đầu: "A Thất tiền bối khách sáo quá, hẹn gặp lại anh." Tô Thị A Thất vẫy vẫy tay, rồi xoay người nói với Bạch tôn giả: "Bạch tiền bối, con xin phép về trước, thời gian hơi gấp nên con không ở lại lâu được ạ." Chết sớm đầu thai sớm, à phi!

Nói nhầm, là rời đảo sớm, rời khỏi cạnh Bạch tiền bối sớm, kẻo ngài ấy nhớ ra chuyện 'ảnh đại diện' trên phần mềm chat mà tặng cho anh mấy cái 'bất ngờ' kích thích thì khổ.

Rời khỏi đây sớm mới là thượng sách.

Lúc này, ngón tay Bạch tôn giả đang lướt trên điện thoại... thấp thoáng thấy ngài hình như đang xem bản đồ.

Nghe thấy tiếng từ biệt của Tô Thị A Thất, Bạch tôn giả ngẩng đầu lên, nở nụ cười rạng rỡ: "A Thất đạo hữu, nếu cậu đang vội thì để ta tiễn cậu một đoạn nhé!" Tô Thị A Thất còn tưởng Bạch tôn giả đang khách sáo với mình, nên cười sảng khoái vẫy tay: "Ha ha, không cần phiền tiền bối đâu ạ, con tự ngự đao bay về là được.

Chương 362

Thiên Hà Tô Thị cách đây không xa, con sẽ về tới nơi nhanh thôi." "Không không... cứ để ta tiễn cậu một đoạn đi, phi kiếm của ta nhanh lắm." Bạch tôn giả nheo mắt lại, nụ cười càng thêm rạng rỡ.

Vừa nói, ngài vừa vẫy tay, một thanh 'Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001' bay lơ lửng lên... "?" Tô Thị A Thất cảm thấy không khí có gì đó không đúng.

Trong lều, Tống Thư Hàng, Đậu Đậu, tiểu hòa thượng đều không đành lòng mà lấy tay che mắt, không dám nhìn thẳng. "Đây là 'Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001' mới được ta cải tiến, so với các phiên bản trước, khi khởi hành nó sử dụng phương thức 'xoay tròn thăng thiên' tiên tiến nhất, tốc độ nhanh nhất; khi bay thì áp dụng kiểu 'bay theo đường cong' đầy thú vị; còn phương thức hạ cánh thì áp dụng kiểu 'nhảy dù tản binh' chưa từng có, giúp cậu khi hạ cánh có thể tận hưởng sự kích thích và thú vị như nhảy Bungee.

Đương nhiên, để bảo đảm an toàn tính mạng, khi cách mặt đất 0.1 mét, phi kiếm sẽ tự động bảo vệ chủ nhân, giúp cậu không còn nỗi lo về sau; ngoài ra, phi kiếm còn kèm theo hiệu ứng 'Lưu tinh'.

Khi bay, nó sẽ giống như sao băng rạch ngang bầu trời, rất đẹp mắt!

Hội tụ đủ các ưu điểm, tuyệt vời!" Nói rồi, Bạch tôn giả giơ ngón tay cái lên!

Tô Thị A Thất càng nghe càng thấy không ổn.

Xoay tròn thăng thiên là cái thứ gì?

Bay theo đường cong lại là cái trò gì nữa?

Hạ cánh kiểu nhảy dù là sao?

Hiệu ứng lưu tinh... là cái quái gì vậy?

Quá nhiều điểm kỳ lạ, A Thất không biết nên bắt đầu chê từ đâu nữa...

Nhưng bây giờ không phải là lúc để chê, tuyệt đối, tuyệt đối không được để Bạch tiền bối dùng thanh 'Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001' này đưa mình về nhà.

Chết người chắc luôn!

Dù anh có là ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng đi nữa, đi nhờ chuyến phi kiếm đáng sợ này cũng sẽ mất mạng như chơi. "Tiền bối quá khách sáo rồi, xin dừng bước!

Vãn bối tự đi được rồi, tiền bối, chúng ta từ biệt tại đây!!" Thiên Đao trên lưng Tô Thị A Thất có linh tính, 'vèo' một cái rơi xuống dưới chân anh.

Không đợi Bạch tiền bối nói thêm, A Thất đạp lên Thiên Đao, ngự đao cất cánh, định bụng chạy trốn khỏi hòn đảo này. "Muộn rồi!

Để tiền bối tiễn cậu một đoạn đi, ta vừa mới đối chiếu bản đồ, thiết lập xong cả điểm đến rồi, đảm bảo một chuyến phi kiếm đưa cậu về thẳng bản tộc Tô Thị luôn." Bạch tôn giả hì hì cười, bắt quyết: "Đi nhé!" 'Vèo' một cái, Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001 luồn xuống dưới chân A Thất, nâng cả A Thất lẫn Thiên Đao lên.

Ngay sau đó, Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001 cất cánh!

Xoay tròn thăng thiên, hiệu suất cao, nhanh chóng!

Cả người Tô Thị A Thất xoay tròn tít mù như một cái mũi khoan. "O o o o o..." Miệng A Thất phát ra những tiếng kêu kỳ lạ, xoay tròn lao vút lên không trung...

Do tốc độ xoay quá nhanh, quanh người anh đã hình thành nên một cơn bão đáng sợ, trông hệt như chiêu cuối 'Kiếm nhận phong bạo' hùng vĩ của Kiếm Thánh trong trò chơi kinh điển 'Warcraft' mười mấy năm trước.

Cùng là cơn bão xoay tròn, lúc xoay còn có kiếm khí tung hoành!

Cứ thế, 'Kiếm nhận phong bạo' đưa Tô Thị A Thất lên cao xong, năng lực thứ hai của Phi kiếm lưu tinh 001 là 'Hiệu ứng lưu tinh' khởi động, thân kiếm tỏa ra ánh sáng chói mắt, khiến A Thất hóa thành một ngôi sao băng rạch ngang trời mà đi.

Có điều quỹ đạo di chuyển của ngôi sao băng này hơi lạ, lúc rạch qua bầu trời cứ thỉnh thoảng lại uốn éo lên lên xuống xuống, trái trái phải phải... "A a a... a..." Khi tiếng thảm thiết 'a' vang lên đến lần thứ tư, bóng dáng Tô Thị A Thất đã biến mất trong mắt Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng.

Tốc độ so với thanh 'Phi kiếm dùng một lần bản 005' tiễn Đồng Quái tiên sư đi lúc nãy còn nhanh hơn gấp đôi.

Đáng sợ quá, ngay cả Tô Thị A Thất — người mạnh nhất trong hàng ngũ ngũ phẩm Linh Hoàng của nhóm Cửu Châu Nhất Hào, dưới thanh 'Phi kiếm lưu tinh dùng một lần bản 001' cũng tỏ ra không chút sức kháng cự, chỉ biết gào thét thảm thiết.

Hơn nữa, A Thất đã ở trong trạng thái ngự đao phi hành rồi mà vẫn không tránh khỏi uy lực của nó.

Bạch tiền bối đã nghiên cứu ra loại phi kiếm siêu cấp đáng sợ rồi.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, lặng lẽ liếc nhìn Bạch tôn giả.

Lúc này, Bạch tôn giả đang cầm điện thoại chụp lại cảnh tượng 'xoay tròn thăng thiên' của Tô Thị A Thất. "Chậc, tốc độ nhanh quá, dùng điện thoại chụp hình hơi mờ.

Công năng chụp ảnh của điện thoại còn cần phải tăng cường mới được." Bạch tôn giả lẩm bẩm.

Hay là...

để ta lưu thêm pháp thuật 'Thác Ảnh Thuật' trên phi kiếm, rồi truyền hình ảnh về nhỉ?

Ngoài ra khi bay mà toàn là 'bay theo đường cong' thì cũng hơi đơn điệu.

Nếu có mấy thanh 'Phi kiếm lưu tinh' cùng bay, có khi sẽ hiện ra kiểu bay 'chong chóng khổng lồ' nhỉ?

Hay bay thành hình chữ 'Nhân' như đàn chim nhạn cũng khá thú vị đấy chứ?

Vậy thì cải tiến thêm chút nữa vậy...

Tiếp theo, làm thêm khoảng hai mươi thanh 'Phi kiếm lưu tinh' chắc là đủ dùng, nhưng tốt nhất cứ làm dư ra vài thanh cho chắc, vì số lượng đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đặt trước 'Phi kiếm lưu tinh' ngày càng đông rồi.

Bạch tôn giả thầm nghĩ trong lòng. "Đúng rồi, Thư Hàng!" Bạch tôn giả cất điện thoại, xoay người gọi.

Tim Tống Thư Hàng đập nhanh, thưa: "Tiền bối, có chuyện gì ạ?" "Đừng căng thẳng, ta chỉ đột nhiên nhớ ra, cậu hiện giờ đã là cảnh giới Dược Long Môn rồi, ở cảnh giới này mà cứ một mực bế quan chết cứng là không có tác dụng mấy đâu." Bạch tiền bối mỉm cười nói.

Sao chủ đề lại đột nhiên nhảy sang chuyện tu luyện thế này?

Cách tư duy của Bạch tiền bối cũng bắt đầu nhảy vọt như ngựa đứt cương vậy sao?

Nhưng bất kể chủ đề gì cũng được, miễn là đừng dính dáng tới dòng 'Phi kiếm dùng một lần' là được!

Thế là, Tống Thư Hàng trả lời: "Vậy tiền bối, con cần phải làm gì ạ?" "Cảnh giới Dược Long Môn giống như cá chép vượt long môn vậy, đây là một quá trình đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi!

Thứ cậu cần bây giờ là tận lực tìm cơ hội để đích thân trải nghiệm thế nào là 'đi ngược dòng nước'.

Cảm ứng nhiều hơn sẽ có ích lớn cho việc cậu đột phá cảnh giới Dược Long Môn!" Bạch tôn giả nói một cách nghiêm túc. "Đích thân trải nghiệm đi ngược dòng nước sao?" Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, đột nhiên mắt sáng lên: "Bạch tiền bối, ý của ngài có phải là bảo con đi tìm một thác nước để trải nghiệm cảm giác đi ngược dòng không ạ?" Bạch tôn giả rạng rỡ nói: "Tuy có chút khác biệt, nhưng về cơ bản thì ý là như vậy đấy!" "Con hiểu rồi, sau khi kết thúc chuyến du lịch này quay về, con sẽ đi tìm thác nước lớn ngay!" Tống Thư Hàng nắm đấm nói.

Vượt qua Long Môn, khí huyết chi lực trong cơ thể từ ảo hóa thực, ngưng tụ thành chân khí.

Khi đó mới thực sự có ý nghĩa là một tu sĩ đã bước chân vào ngưỡng cửa!

Lúc đó, cậu mới thoát khỏi danh xưng tu sĩ lính mới tò te! "Ừm... thấy cậu có động lực như vậy thì ta yên tâm rồi." Bạch tôn giả mỉm cười, rồi ngài lại nói tiếp: "Thực ra ấy mà, đi ngược dòng nước không nhất thiết phải tìm thác nước đâu nha~~" "Không tìm thác nước thì cần cái gì ạ?" Tống Thư Hàng theo bản năng thốt ra câu hỏi...

Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, trong lòng cậu lập tức hối hận khôn cùng!

Không có thác nước... thì còn có bầu trời, biển sâu, thậm chí là không gian vũ trụ gì đó.

Chết tiệt, cái tính 'thẳng ruột ngựa' này, sao mình không thể tối ưu hóa nó một chút để cái miệng đừng có nhanh hơn cái não như vậy chứ?

Trước mặt, Bạch tiền bối chắp tay sau lưng, nở một nụ cười bí ẩn. "Bạch tiền bối~~" Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, cậu muốn cầu xin Bạch tôn giả ít nhất đừng dùng phi kiếm dùng một lần đưa cậu lên trời!

Nhưng lời đến cổ họng rồi, cậu đột nhiên lại nhớ tới ưu điểm 'thẳng ruột ngựa' của mình...

Đừng vội nói ra, trước khi nói phải dùng não suy nghĩ kỹ đã!

Vạn nhất Bạch tiền bối không hề có ý định dùng 'phi kiếm dùng một lần' đưa cậu lên trời thì sao?

Mình đột ngột cầu xin Bạch tiền bối đừng dùng kỹ năng 'Đi nhé' với mình, khéo lại khiến ngài ấy nảy sinh hứng thú muốn dùng thì sao?

Đừng vội, đợi đến lúc Bạch tiền bối thực sự muốn dùng kỹ năng 'Đi nhé', mình sẽ dùng 'Năm trăm phương pháp đầu hàng' là chân truyền từ ký ức của Thông nương để đánh cược một phen cuối cùng cũng chưa muộn!

Tuy ở thế giới hiện thực chưa từng dùng qua kỹ năng chân truyền của Thông nương, nhưng trong giấc mộng dài mấy trăm năm từ ký ức của cô ấy, cậu đã luyện đi luyện lại chiêu 'Năm trăm phương pháp đầu hàng' này rất nhiều lần rồi...

Đáng sợ nhất là các kỹ năng mị lực của nữ yêu xinh đẹp cậu cũng đã luyện đi luyện lại trong mơ, đúng là một ký ức không muốn nhìn

lại.

Đừng nghĩ nữa, đừng nghĩ nữa!

Nhớ lại thấy xấu hổ quá!

Khụ, tóm lại, khi lời đến đầu môi, Tống Thư Hàng vội vàng đổi ý.

Cậu lộ ra nụ cười ngây thơ: "Bạch tiền bối, ngoài thác nước ra, còn cách nào khác để trải nghiệm cảm giác 'Dược Long Môn' không ạ?" "Ừ ừ." Bạch tiền bối mỉm cười gật đầu, rồi lên tiếng: "Cách đây không lâu, ta có hiểu sâu thêm vài phần về 'Đại Đạo', lĩnh ngộ được một năng lực thú vị.

Năng lực này có thể đáp ứng yêu cầu cảm ứng cảnh giới 'Dược Long Môn' của cậu!" Năng lực thú vị?

Xem ra Bạch tiền bối thực sự không có ý định dùng kỹ năng 'Đi nhé' với mình.

Thật là tốt quá!

Đồng thời, Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, may mà mình phanh kịp, không lại 'thẳng ruột ngựa' lần nữa.

Thế là, Tống Thư Hàng hỏi: "Bạch tiền bối, đó là năng lực thú vị gì ạ?" Bạch tôn giả không trả lời ngay mà hỏi ngược lại: "Thư Hàng, cậu có biết năng lực 'Chân thực huyễn tượng' không?" "Chân thực huyễn tượng, con biết ạ!

Rõ ràng chỉ là thế giới ảo huyền nhưng lại có đầy đủ mọi cảm xúc chân thực!" Tống Thư Hàng gật đầu.

Sa mạc nhiệt tình thương hiệu của Bạch tôn giả, còn có cả chàng thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng nữa...

Tất cả những thứ đó chỉ là sự vật trong ký ức hoặc trí tưởng tượng của Bạch tôn giả, nhưng dưới tác dụng của năng lực 'Chân thực huyễn tượng', nó lại khiến người ta có thể chạm tay vào cát sỏi, tiếp xúc với chàng thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng kia.

Thậm chí ngay cả những vết thương chịu đựng trong sa mạc, sau khi quay về hiện thực đều sẽ hiện hữu thật sự trên cơ thể.

Ngoài ra: Sa mạc nhiệt tình và chàng thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng chính là thủ phạm khiến chứng sợ độ cao của Tống Thư Hàng thêm trầm trọng!

Lại là một ký ức không muốn nhìn lại. "Năng lực mới thú vị mà ta lĩnh ngộ được là một năng lực tương tự như 'Chân thực huyễn tượng'.

Tương tự nhưng lại hoàn toàn trái ngược!" Bạch tôn giả chắp tay sau lưng, khóe miệng nhếch lên một độ cong đẹp mắt.

Chương 363

"Năng lực tương tự nhưng lại hoàn toàn trái ngược sao?" Tống Thư Hàng mờ mịt. "Nó tên là 'Hư huyễn đích chân thực', dưới sự ảnh hưởng của năng lực này, một số chuyện chân thực đã xảy ra đều có thể hóa thành hư ảo.

Ta mới chỉ chạm tới lớp vỏ của năng lực này thôi, nhưng nó rất vui...

Để ta diễn thử cho cậu xem." Bạch tôn giả nói.

Chạm tới lớp vỏ?

Rất vui?

Đợi đã tiền bối, để con chuẩn bị tâm lý một chút.

Nhưng Tống Thư Hàng chưa kịp mở miệng, Bạch tôn giả đã đưa tay búng một cái, dường như đã phát động năng lực đó.

Tống Thư Hàng vội vàng tập trung tinh thần cao độ, chú tâm đón chờ ảnh hưởng từ năng lực của Bạch tiền bối có thể ập tới.

Thế nhưng, một hơi thở trôi qua, Tống Thư Hàng không hề có cảm giác tiến vào 'Chân thực huyễn tượng', cái kiểu tiến vào 'một thế giới khác' ấy.

Cậu không thấy xung quanh có bất kỳ sự thay đổi nào. "Bạch tiền bối, ngài đã thi triển năng lực 'Hư huyễn đích chân thực' chưa ạ?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Nói đoạn, cậu thắc mắc nhìn về phía Bạch tiền bối...

Vừa nhìn một cái, Thư Hàng giật bắn mình.

Chỉ thấy cách đó ba mét, mắt Bạch tôn giả vô thần, vẻ mặt ngơ ngác, dường như đang rơi vào trạng thái thẫn thờ.

Tại sao giây trước còn đang nói chuyện, giây sau đã đột nhiên thẫn thờ rồi?

Hèn chi cái năng lực 'Hư huyễn đích chân thực' mãi mà không phát động, hóa ra là do Bạch tiền bối đang thẫn thờ.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện ra một chuyện đáng sợ.

Bạch tôn giả đang thẫn thờ, trước khi mất hồn hình như ngài đang định đi về phía cậu...

Sau khi thẫn thờ, cơ thể ngài vẫn theo bản năng nhấc chân tiến về phía Tống Thư Hàng.

Một bước, hai bước, và rồi... cơ thể Bạch tiền bối đột nhiên như bị thứ gì đó vướng phải, chầm chậm nhưng kiên định ngã về phía trước!

Cú ngã sấp mặt trên đất bằng sau bao ngày vắng bóng, vì Bạch tiền bối đã lâu không ngã kiểu này nên Tống Thư Hàng suýt nữa quên mất cái tuyệt chiêu sát thủ đại tài này của ngài. "Bạch tiền bối, Stop!" Tống Thư Hàng hét lớn, điên cuồng lao lên phía trước, vươn hai tay định đỡ lấy Bạch tôn giả.

Tuy không biết sức lực của mình có thể chống đỡ nổi lực va chạm đáng sợ khi Bạch tôn giả ngã xuống hay không, nhưng cũng phải thử một phen...

Chẳng còn cách nào khác, Tống Thư Hàng chỉ có hai lựa chọn 'đỡ' hoặc 'không đỡ', hoàn toàn không có lựa chọn chạy trốn.

Lực sát thương từ cú ngã sấp mặt của Bạch tôn giả có bán kính tới một trăm mét...

Tống Thư Hàng không thể nào chạy thoát khỏi phạm vi một trăm mét đó trước khi Bạch tôn giả ngã xuống đất được. 'Lực bất tòng tâm': dùng để chỉ việc có ý định làm gì đó nhưng điều kiện khách quan (như cơ thể) lại không cho phép mình thực hiện.

Tống Thư Hàng đã dốc hết toàn lực muốn đi đỡ Bạch tôn giả, nhưng cuối cùng khoảng cách giữa cậu và ngài chỉ còn cách nửa cánh tay, cậu đành trố mắt nhìn Bạch tôn giả...

đổ ầm xuống đất. 'Ầm...' Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, Tống Thư Hàng cảm thấy cả thế giới đang rung chuyển.

Mọi thứ trước mắt đều đảo lộn, cơ thể cậu không tự chủ được mà rơi xuống, rơi mãi không dứt, dường như sắp rơi thẳng xuống địa ngục.

Đáng sợ quá!

Chẳng khác gì ngày tận thế cả...

Đáng sợ hơn là lần này Bạch tiền bối thẫn thờ hơi nặng, ngài không kịp phân ra sức mạnh để bảo vệ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ thấy đá vụn bay loạn xạ, khắp người đau nhức thấu tim gan.

Chắc hôm nay mình 'đăng xuất' luôn quá?

Mình vất vả lắm mới sống sót qua bao nhiêu chương truyện, không chết dưới phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối mà lại phải bỏ mạng trong cú ngã sấp mặt của ngài sao?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ ngợi lung tung, trong lúc hỗn loạn, có một mảnh đá bay về phía cậu.

Trong lúc đang lộn nhào, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể né tránh, cuối cùng mảnh đá sượt qua da đầu cậu...

Mảnh đá đó sắc lẹm như một lưỡi dao cạo, rạch qua đỉnh đầu

Tống Thư Hàng một đường, hớt bay một mảng tóc lớn...

Giây tiếp theo, Tống Thư Hàng tối sầm mắt lại, ngất đi.

Mẹ ơi, Bạch tiền bối lúc thẫn thờ đáng sợ quá.

Ngay lúc này, trên bầu trời Đông Hải.

Bạch Hạc chân quân đang vỗ ba cặp cánh sau lưng một cách vui vẻ.

Chỉ cần nghĩ đến việc sắp được gặp Bạch tôn giả — người mình yêu nhất — là lòng anh lại ngọt lịm như ăn mật.

Anh không kìm được muốn hát vang một khúc để giải tỏa sự phấn khích trong lòng.

Đúng lúc này, đột nhiên phía trước có một luồng kiếm quang lao nhanh về phía anh...

Luồng kiếm quang đó kèm theo hiệu ứng lưu tinh, trông rất đẹp mắt.

Hơn nữa quỹ đạo bay cũng rất có cá tính, lúc thì sang trái sang phải, lúc lại lên lên xuống xuống.

Và tốc độ... còn rất nhanh nữa. "Ơ, đó là hơi thở kiếm khí của Bạch tiền bối mà?

Là phi kiếm dùng một lần à?" Từ xa Bạch Hạc chân quân đã cảm nhận được hơi thở trên thanh kiếm.

Trên đó là cái gì vậy?

Bạch Hạc chân quân trợn to mắt, nhìn xuyên qua 'hiệu ứng lưu tinh' để xem thứ gì trên phi kiếm.

Rồi anh phát hiện ra trên phi kiếm là một người đàn ông mặt mày tái mét trông rất quen mắt. "Ơ, đó không phải là Tô Thị A Thất đạo hữu sao?

Sao anh ta lại ngồi trên phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối thế kia?" Bạch Hạc chân quân thắc mắc.

Tuy Bạch Hạc chân quân không có giao tình sâu nặng với Tô Thị A Thất, nhưng dù sao hai bên cũng là bạn bè cùng trong một giới, gặp mặt ít nhất cũng phải chào nhau một tiếng.

Thế là anh bay tới chào hỏi.

Bạch Hạc chân quân vỗ cánh tiếp cận luồng kiếm quang kia, từ xa vẫy tay với Tô Thị A Thất: "Hello, A Thất đạo hữu, chào anh..." "A a a a a ~~~" A Thất đạo hữu chỉ đáp lại Bạch Hạc chân quân bằng một chuỗi tiếng gào thảm thiết dài dằng dặc, giây tiếp theo, kiếm quang sượt qua người Bạch Hạc chân quân với tốc độ 'vèo' một cái.

Bạch Hạc chân quân quay đầu lại thì bóng dáng Tô Thị A Thất đạo hữu đã chẳng còn thấy đâu nữa.

Tốc độ này nhanh đến mức đáng sợ!

Bạch Hạc chân quân: "..." Tô Thị A Thất đạo hữu định chơi trò gì đây?

Một lúc sau, Bạch Hạc chân quân lắc đầu.

Thôi, mặc kệ anh ta.

Gặp Bạch tiền bối quan trọng hơn...

Bạch tiền bối ơi, con tới đây!

Không biết tiền bối còn nhớ mình không nhỉ, mình là con hạc nhỏ bên 'Thiên Giác Nhai' năm đó đây!

Bạch Hạc chân quân càng nghĩ càng thấy nóng lòng muốn gặp, thế là anh tiếp tục vỗ cánh, vui vẻ bay về phía một hòn đảo nhỏ ngoài Đông Hải.

Ở một nơi khác, tại ranh giới giữa Đông Hải và Thái Bình Dương, có một hòn đảo thần bí chưa từng xuất hiện trên bất kỳ tấm bản đồ thế giới nào.

Cả hòn đảo được bao phủ bởi một sức mạnh siêu nhiên, ngay cả công nghệ tiên tiến nhất cũng không thể dò ra sự tồn tại của nó.

Phía trên hòn đảo có vô số linh vũ điệp đang bay lượn, đây chính là nhà của Vũ Nhu Tử cô nương — Đảo Linh Vũ Điệp.

Linh Vũ Điệp tôn giả đang ngồi tĩnh tọa trong một cái đình, nhâm nhi tách trà do chính tay con gái mình chế biến.

Đồng thời, tôn giả lên tiếng hỏi: "Vũ Nhu Tử định xử lý chuyện giữa Sở tính thế gia và Hư Kiếm phái thế nào?" "Sư muội tạm thời chưa có hành động gì, ý của muội ấy là muốn quan sát tình hình trước, ít nhất là đợi cuộc chiến 'Đoạn Tiên Đài' giữa Hư Kiếm phái và Sở tính thế gia kết thúc rồi mới tùy cơ hành sự." Một con linh vũ điệp lớn đang cắp chiếc điện thoại, bay lượn bên cạnh Linh Vũ Điệp tôn giả.

Trong đó truyền ra giọng nói của đại sư huynh đảo Linh Vũ Điệp — Lưu Kiếm Nhất. "Rất tốt, nếu Vũ Nhu Tử đã muốn quan sát thì các con cũng đừng can thiệp vào chuyện của Hư Kiếm phái và Sở tính thế gia vội." Linh Vũ Điệp tôn giả thản nhiên nói. "Đã hiểu, thưa sư tôn." Lưu Kiếm Nhất lớn tiếng đáp, cái trò quan sát tình hình này anh thích nhất vì đỡ tốn sức. "Ừm, nhưng cũng phải chú ý một chút đến hành động của Hư Kiếm phái.

Nếu trong đám đó có kẻ nào dám ra tay với Vũ Nhu Tử... con biết phải làm gì rồi chứ?" Linh Vũ Điệp tôn giả nhấn mạnh. "Đã hiểu, thưa sư tôn." Lưu Kiếm Nhất đáp...

Hy vọng Hư Kiếm phái đừng có tìm đường chết.

Dù sao nếu anh mà ra tay thì tốn thể lực lắm.

Thể lực là thứ quý giá, tiết kiệm được phân nào hay phân nấy, đều là năng lượng quý báu cả mà.

Linh Vũ Điệp tôn giả hài lòng gật đầu, cúp điện thoại.

Con linh vũ điệp lớn kia đặt điện thoại lại trước mặt tôn giả rồi vỗ cánh vui vẻ bay về lại đàn bướm.

Linh Vũ Điệp tôn giả lại nhấp một ngụm trà, mở chiếc máy tính xách tay trước mặt ra, đăng nhập vào phần mềm chat, tiến vào nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào'.

Ờ, tài khoản của chính tôn giả thì không tham gia vào nhóm.

Thế là... ngài lại lén dùng tài khoản của con gái.

Vừa mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào lên...

Chương 364

ngập tràn màn hình là các kiểu 'ảnh chế Bạch tiền bối' suýt nữa làm lóa cả mắt Linh Vũ Điệp tôn giả. "Ơ?

Đây chẳng phải là ảnh của Bạch đạo hữu sao?

Sao lại biến thành bộ biểu cảm (meme) thế này?" Linh Vũ Điệp tôn giả đầy thắc mắc.

Ngài nghi hoặc lướt nhóm mãi, vất vả lắm mới lướt về tận đầu lịch sử trò chuyện để tìm câu trả lời. "Hóa ra là Vũ Nhu Tử tự tay làm mấy cái ảnh chế này sao?" Khi nhìn thấy đoạn này, Linh Vũ Điệp tôn giả khẽ động tâm.

Con gái mình tự tay làm ảnh chế cơ đấy.

Ngón tay tôn giả lướt qua... lặng lẽ tải bộ ảnh chế Bạch tiền bối về máy.

Sau đó, ngài thấy trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, đại đa số các đạo hữu đang online đều đã đổi ảnh đại diện thành ảnh chế của Bạch tôn giả. "Đây là trào lưu trong nhóm sao?" Linh Vũ Điệp tôn giả lẩm bẩm.

Nếu đã là trào lưu thì con gái mình cũng không thể lạc hậu được.

Hơn nữa, đây còn là bộ ảnh chế do chính tay con gái làm ra mà.

Thế là, Linh Vũ Điệp tôn giả chọn trong đống ảnh chế đó ra một tấm 'Bạch tiền bối hạnh phúc', rồi tiện tay cài tấm hình đó làm ảnh đại diện cho Vũ Nhu Tử. "Ừm, không tệ, rất tốt." Linh Vũ Điệp tôn giả hài lòng gật đầu.

Sau đó, ngài lại bấm vào mục 'Tống tiền bối' trong danh sách bạn bè, xem qua lịch sử trò chuyện giữa Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng.

"Ừm, vẫn ổn." Linh Vũ Điệp tôn giả lại hài lòng gật đầu lần nữa, con gái và vị 'Tống tiền bối' này không có vẻ gì là đang tiến tới 'quan hệ nam nữ' cả, tốt lắm.

Cuối cùng, Linh Vũ Điệp tôn giả mãn nguyện thoát nick.

Ở một nơi khác, tại ranh giới giữa An Lạc và Cao Lệ, sâu dưới lòng đất của một căn nhà dân bình thường, ẩn giấu một động phủ bế quan.

Đệ tử của Đồng Quái tiên sư là 'Thiết Quái toán tiên' đang trốn trong động phủ này bế quan.

Quẻ bói 'Siêu cát tường, đại cát đại lợi, vận may rực rỡ, quẻ thượng thượng thượng thượng thượng' của sư phụ đã làm Thiết Quái toán tiên sợ khiếp vía.

Anh trốn trong nơi bế quan này, đến cửa lớn cũng không dám bước ra một bước.

Ngoài ra, phía trên đầu nơi bế quan anh còn bố trí gần ba trăm trận pháp phòng ngự — vì đã có tấm gương tày liếp của 'Hiến Công cư sĩ' tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào rồi, Hiến Công cư sĩ từng đang lúc bế quan sung sướng thì chẳng hiểu sao lại ăn ngay một quả bom nguyên tử!

Thiết Quái toán tiên cảm thấy với cái vận khí đáng sợ của mình hiện giờ, nếu đột nhiên có một quả bom nguyên tử nổ ngay trên đầu thì anh cũng chẳng thấy ngạc nhiên chút nào.

Phải đề phòng thôi.

Bế quan được một thời gian dài, Thiết Quái toán tiên cảm thấy hơi chán...

Dù sao anh cũng không thực sự bế quan tu luyện, chỉ là đang trốn tránh 'vận đen' thôi, không thể nào bế một mạch mấy năm được.

Lúc rảnh rỗi, anh lôi điện thoại ra, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào để đọc trộm tin nhắn.

Thiết Quái không thích 'tám' trong nhóm, nhưng anh thích nhìn các tiền bối trong nhóm trò chuyện về đủ mọi đề tài.

Hôm nay vừa mở nhóm ra...

đập vào mắt là ảnh chế của một vị tiền bối rất đẹp. "Chuyện này là sao đây?" Thiết Quái nhanh chóng lướt điện thoại xem lịch sử trò chuyện.

Một lúc sau... "Hóa ra đây chính là vị Bạch tôn giả tiền bối 'khí vận vô song' trong truyền thuyết đó sao, quả nhiên đúng như lời sư phụ nói, là một người cực kỳ đẹp." Thiết Quái toán tiên lẩm bẩm.

Nghĩ ngợi một lát, anh nhanh chóng bấm vào không gian của nhóm, dứt khoát tải 'bộ ảnh chế Bạch tiền bối' về.

Tải xong, anh tìm mãi trong đống ảnh đó, cuối cùng cũng tìm được một tấm ưng ý là ảnh chế 'Bạch tiền bối chúc phúc'.

Thiết Quái lại dứt khoát đổi tấm ảnh đó làm ảnh đại diện của mình.

Đổi xong, Thiết Quái lại dựng điện thoại lên, phóng to tấm ảnh 'Bạch tiền bối chúc phúc' ra toàn màn hình.

Sau đó, anh lại lôi lư hương ra, thắp nhang bái lạy. "Tuy chưa từng gặp mặt, nhưng hỡi Bạch tiền bối khí vận vô song... xin ngài hãy chúc phúc cho con, giúp con có được vận may để sống sót qua kiếp nạn lớn này của cuộc đời." Thiết Quái toán tiên thành tâm khẩn cầu.

Bái lạy xong, có lẽ là do được gửi gắm về mặt tâm linh, Thiết Quái cảm thấy tâm trạng hình như tốt hơn hẳn?

Trên hòn đảo cô độc ở Đông Hải.

Không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng mơ màng mở mắt ra.

Trong ký ức, mình vừa mới nếm trải cú ngã sấp mặt của Bạch tiền bối ở cự ly gần thì phải?

Chắc giờ mình trọng thương rồi, biết đâu còn nặng hơn cả cô nàng 'Sở Sở' nữa.

Ở khoảng cách gần như vậy mà chịu đựng uy lực cú ngã của Bạch tôn giả, mình còn sống được là may lắm rồi. "Ơ?

Lạ nhỉ, sao chẳng thấy đau đớn gì thế này?" Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

Cậu nhìn lại cơ thể mình, kỳ lạ thật, hoàn toàn không hề hấn gì!

Không chỉ cơ thể mà ngay cả trên mặt đất cũng không thấy hố sâu do Bạch tiền bối ngã xuống tạo ra.

Là ảo giác sao?

Cái huyễn tượng chân thực thế này đúng là hiếm thấy.

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại phát hiện ra cơ thể Bạch tôn giả... lại thực sự đang nằm úp trên mặt đất!

Ngài nằm bất động theo kiểu 'ngã sấp mặt'.

Tống Thư Hàng: "..." Trời ạ!

Bạch tôn giả vừa rồi thực sự đã ngã sấp mặt à?

Vậy sao trên đất lại không có hố?

Chẳng lẽ là khoảnh khắc trước khi ngã xuống, Bạch tiền bối đã khống chế được lực đạo của mình?

Nếu đúng là vậy thì sao Bạch tôn giả còn chưa bò dậy nữa?

Ngài đang chơi trò giả chết à?

Không...

đợi đã.

Chẳng lẽ là do năng lực 'Hư huyễn đích chân thực' của Bạch tôn giả lúc nãy phát huy tác dụng?

Trái ngược với 'Chân thực huyễn tượng'... năng lực này có thể biến những chuyện đã thực sự xảy ra thành hư ảo.

Nghĩa là, vừa rồi Bạch tôn giả quả thực đã ngã sấp mặt, tạo ra một cái hố lớn.

Và anh chàng tu sĩ họ Tống tội nghiệp đã được hưởng thụ dịch vụ ngã sấp mặt của Bạch tôn giả ở cự ly gần.

Nhưng cuối cùng, những chuyện đã thực sự xảy ra đó, dưới tác dụng của năng lực 'Hư huyễn đích chân thực', lại trở thành một giấc mộng huyễn?

Nếu thực sự là vậy thì năng lực này chẳng phải là quá nghịch thiên sao?

Thất phẩm tôn giả mà lại đáng sợ đến mức này à? "Tỉnh lại đi, Bạch tiền bối, mau tỉnh lại đi, hồn về đi ạ." Tống Thư Hàng ngồi xổm bên cạnh Bạch tôn giả, chọc chọc vào thân hình đang nằm úp của ngài. "Ngô?" Bạch tôn giả dụi dụi mắt, rồi vẻ mặt mờ mịt nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi ngước mắt lên hỏi: "Bạch tiền bối, sao vừa nãy ngài lại thẫn thờ thế?" "Ừ, vừa nãy ta thẫn thờ à?" Bạch tôn giả ngồi xếp bằng trên đất, tiếp tục dụi mắt: "Cái năng lực 'Hư huyễn đích chân thực' này ta vẫn chưa hoàn toàn làm chủ được, lúc sử dụng đôi khi nó khiến ta tốn quá nhiều tinh thần lực, thế là sơ ý bị mất hồn.

Không gây ra ảnh hưởng gì chứ?" "Chắc là không ạ." Tống Thư Hàng trả lời.

Đột nhiên, Đậu Đậu từ trong lều thò đầu ra, nói chen vào một câu:

"Không có ảnh hưởng gì khác đâu, gâu, trừ cái đầu của Thư Hàng ra." "Cái đầu của con sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc sờ sờ cổ mình: "Có vấn đề gì đâu ạ?" Cậu vừa dứt lời thì một luồng gió biển thổi tới.

Luồng gió rít gào mang theo từng đợt hơi lạnh.

Tống Thư Hàng thấy gió biển thổi qua người rất dễ chịu...

Duy chỉ có trên đầu là hình như hơi mát quá mức rồi?

Thế là cậu đưa tay lên sờ đầu mình. "..." Tống Thư Hàng.

Cậu không tin vào sự thật, lại đưa bàn tay kia lên sờ đầu mình lần nữa.

Tống Thư Hàng: "..." Trước mặt, Bạch tôn giả vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, không hề lộ ra bất kỳ biểu cảm nào. "Bạch tiền bối... chuyện đó, ngài có gương không ạ?" Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Bạch tôn giả xoát một cái rút bội kiếm của mình ra, dựng đứng trước mặt Tống Thư Hàng.

Thân kiếm sáng loáng còn rõ nét hơn cả mặt gương.

Tống Thư Hàng soi mình vào thân kiếm.

Trong kiếm phản chiếu hình ảnh một thiếu niên trắng trẻo, da dẻ mịn màng, diện mạo ôn hòa...

Chỉ có mái tóc của thiếu niên là có vấn đề — kiểu tóc nam sinh bình thường giờ đây lại xuất hiện một đường rãnh trắng hếu trọc lốc ở giữa.

Tống Thư Hàng: "..." "Cạo sạch đi thôi, dù sao thì nó cũng nhanh mọc lại thôi mà." Bạch tôn giả đề nghị.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi thật dài.

Không ngờ mình đã luôn tránh việc 'chân ngã' trong ý thức hải bị trọc đầu, vậy mà ngoài đời thực mình lại phải dấn thân vào con đường 'trọc đầu' trước sao?

Chương 365

Trọc đầu xong... mình có mạnh lên được không nhỉ? "Cạo đi ạ." Tống Thư Hàng lại thở dài một hơi trầm trọng.

Bạch tôn giả đưa tay ra, lòng bàn tay ngài phủ một lớp linh lực mỏng, ngài vuốt nhẹ lên đầu Tống Thư Hàng một cái.

Ba ngàn sợi phiền não... rụng đầy đất. "Thư Hàng sư huynh." Đúng lúc này, tiểu hòa thượng nhanh chân chạy tới, cậu bé nhìn Tống Thư Hàng đầy vui vẻ: "Huynh cũng định đi tu à?" "Không, huynh chỉ là muốn đổi kiểu tóc thôi." Tống Thư Hàng kiên định nói. "Nhưng mà Thư Hàng sư huynh trọc đầu trông đẹp trai lắm nha." Tiểu hòa thượng chắp tay: "Đệ thấy sư huynh rất hợp với đầu trọc, bẩm sinh đã là hạt giống đi tu rồi đấy." Tống Thư Hàng: "..." “Trời sinh làm hòa thượng sao?

Phi phi phi phi!

Đồng ngôn vô kỵ, đại cát đại lợi!

Chỉ là mấy sợi tóc thôi mà, qua vài ngày nữa tôi sẽ mọc lại ngay thôi!” Sau khi phi bãi, Tống Thư Hàng dùng sức gõ vào đầu tiểu hòa thượng một cái.

Tiểu hòa thượng ôm trán, mắt lệ mờ mịt, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc đầy vẻ ủy khuất — cậu nhóc rõ ràng là nói thật lòng, tại sao còn bị gõ đầu chứ?

Thư Hàng sư huynh chẳng giảng đạo lý gì cả!

Hù hù hù ~~ Lại một trận gió biển thổi qua, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cái đầu mình mát lạnh lạ thường, sự mát mẻ kỳ quái này khiến cậu rất không thích ứng.

Tống Thư Hàng xoa xoa cái đầu trọc lóc, thở dài một tiếng, hỏi Bạch tôn giả: “Nói đi cũng phải nói lại Bạch tiền bối, vừa rồi đó chính là ‘Chân thực’ hư ảo sao?

Đã có thể biến chân thực thành hư ảo, vậy tại sao tóc của tôi lại bị cạo mất một đường?

Ngay cả hố đất trên mặt đất cũng biến mất rồi mà.” Tại sao tóc trên đầu cậu bị tước đi lại không biến trở về được?

“A a, thực ra đây là một vấn đề kỹ thuật nhỏ thôi.” Bạch tôn giả mỉm cười giải thích: “Năng lực ‘Chân thực’ hư ảo này ta nắm giữ chưa được thuần thục cho lắm.

Cho nên để tránh việc khi đang sử dụng, ngay cả chính mình cũng không phân biệt được ‘hiện thực’ và ‘hư ảo’, ta cần phải thiết lập một thứ then chốt.

Thứ này sẽ không bị ảnh hưởng bởi ‘Chân thực’ hư ảo, có tác dụng nhắc nhở ta, khiến ta không bị lún sâu vào trong đó mà không thể tự thoát ra được.

Và thứ then chốt mà ta thiết lập chính là lông tóc.

Bởi vì lông tóc dù có biến mất hoàn toàn cũng không gây ảnh hưởng đến cơ thể con người, lại còn là thứ rất dễ nhận thấy.” Tống Thư Hàng xoa xoa cái đầu trọc của mình — nói cách khác là cậu xui xẻo, thứ gì cũng không bị thương, lại vừa vặn bị thương trúng tóc.

Thế là bộ tóc đóng vai trò là ‘vật then chốt’ không nhận được sự bảo hộ của ‘Chân thực’ hư ảo của Bạch tôn giả, nên sau khi bị tước đi đã thật sự biến thành một đường trọc lóc.

Đây đúng là một câu chuyện buồn.

Trong lều, Đậu Đậu không biết lấy từ đâu ra một vật hình thủy tinh, nhắm ngay Tống Thư Hàng rồi khẽ lóe lên một cái.

Một luồng ánh sáng từ khối thủy tinh trong tay Đậu Đậu lóe lên.

Ánh sáng chiếu lên người Tống Thư Hàng, trong đó có một phần lớn ánh sáng tụ tập trên cái đầu trọc bóng loáng của cậu, 'đinh' một cái phản xạ ra ánh sáng chói mắt.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu quay đầu lại, cạn lời nhìn Đậu Đậu: "Đậu Đậu, cậu làm gì thế?" "Chụp ảnh lưu niệm đó, uông." Đậu Đậu chọc chọc khối thủy tinh, giải thích: "Đây là Lưu ảnh bảo thạch, ngày xưa là đồ quý giá lắm đấy.

Trước khi máy ảnh ra đời, đám tu sĩ cấp thấp toàn dùng thứ này để chụp ảnh.

Điện thoại của ta còn đang ở chỗ Chu Ly, chỉ đành dùng thứ này chụp tạm thôi." Nói đoạn, Đậu Đậu lại vỗ nhẹ lên khối thủy tinh, một hình ảnh Tống Thư Hàng tỉ lệ một-một hiện ra giữa không trung.

Trong ảnh, Tống Thư Hàng vừa vặn hiếu kỳ quay đầu lại, mà cái đầu trọc lóc lại vừa lúc phản xạ ánh sáng của bảo thạch.

Ánh sáng phản xạ đó làm cho cả cái đầu của Tống Thư Hàng như được bao phủ trong một quầng sáng, nhìn qua cứ như thể đầu cậu tự tỏa ra thánh quang vậy.

Khỏi phải nói là trông hài hước đến mức nào!

Tống Thư Hàng: "..." "Không ngờ mình cũng có thiên phú chụp ảnh đấy chứ." Đậu Đậu đắc ý cất khối thủy tinh đi.

Tống Thư Hàng nghiến răng nói: "Đậu Đậu, mau xóa bức ảnh đó đi cho tôi.

Nếu không, chúng ta tuyệt giao!" Đậu Đậu đắc ý vẫy vẫy chân với Tống Thư Hàng: "Vậy thì tuyệt giao đi nhé, uông ~" Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương, thấy mệt mỏi quá chừng.

Cậu lại quay đầu nhìn Bạch tiền bối, mình đã trọc thế này rồi, Bạch tiền bối đã nguôi giận chút nào chưa?

Sau đó, Tống Thư Hàng thấy Bạch tôn giả đang ngửa đầu nuốt một viên đan dược.

Chẳng lẽ 'Chân thực' hư ảo vừa rồi khiến Bạch tiền bối tiêu hao rất lớn, đến mức phải uống đan dược để khôi phục linh lực sao?

"Được rồi, tinh thần lực đã khôi phục lại trạng thái tốt nhất, lần này nhất định sẽ thành công!" Bạch tiền bối khẽ nói, rồi ngài vẫy tay gọi Tống Thư Hàng: "Thư Hàng chuẩn bị đi, chúng ta lại tới một lần nữa, 'Chân thực' hư ảo!" "Chờ đã tiền bối, tóc của tôi đã không còn rồi, lông mày nhất định phải giữ lại cho tôi nhé!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Cậu nhớ Bạch tiền bối nói vật then chốt là 'lông tóc', nghĩa là không chỉ có tóc mà còn bao gồm cả lông mày, lông mi, râu ria, vân vân.

Tóc đã mất rồi, nếu lông mày cũng bay mất thì sẽ xấu xí lắm.

Lời vừa dứt, Tống Thư Hàng liền cảm thấy trước mắt hoa lên. 'Nước chảy thẳng xuống ba nghìn thước, tưởng là dải Ngân Hà rơi xuống chín tầng mây!' Tiếng nước chảy 'oanh oanh' vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Cậu nỗ lực ngẩng đầu lên, sau đó nhìn thấy trên đỉnh đầu là một thác nước khổng lồ, hùng vĩ đến mức không thể hình dung, thực sự giống như nước từ dải Ngân Hà đổ ập xuống vậy.

"Hùng vĩ thật!" Tống Thư Hàng thốt lên, nhưng vừa mở miệng ra cậu đã phát hiện có gì đó không đúng.

Bởi vì có nước tràn vào trong miệng cậu, sau đó luồng nước này lại từ hai bên má thoát ra ngoài.

Trong quá trình đó, cậu lại cảm nhận được cảm giác giống như đang ‘hô hấp’, dường như có thể lấy được oxy từ trong nước?

Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng thắc mắc, cậu định đưa tay lên sờ mặt mình xem lại có biến hóa quái dị nào xảy ra không.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo.

Ơ?

Tay đâu rồi?

Tại sao mình không cảm ứng được cánh tay của mình nữa?

Không chỉ tay, dường như ngay cả chân cũng không còn.

Tống Thư Hàng vội vàng cúi đầu muốn xem cơ thể mình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng cậu phát hiện mình không thể cúi đầu được.

Chính xác mà nói là cậu hiện tại dường như không có cái cổ, đầu và thân dính liền vào nhau, không cách nào cúi đầu nhìn xuống thân mình được.

Bạch tiền bối lại đang bày trò gì nữa đây?

“Thế nào, đã thích ứng với cơ thể mới này chưa?” Lúc này, giọng nói quen thuộc của Bạch tôn giả vang lên phía trên Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa ngẩng đầu liền thấy Bạch tôn giả tuấn mỹ vô song quen thuộc.

Lúc này, Bạch tôn giả đang mỉm cười đứng cạnh cậu.

To lớn quá, Bạch tôn giả trong mắt Tống Thư Hàng lúc này chẳng khác nào những người khổng lồ trong truyền thuyết viễn cổ.

Tống Thư Hàng ước tính cơ thể mình chỉ to bằng lòng bàn tay của

Bạch tôn giả mà thôi.

Bên cạnh Bạch tôn giả, tiểu hòa thượng Quả Quả cũng đang đứng yên lặng.

Tương tự, tiểu hòa thượng cũng là một phiên bản khổng lồ.

“Ba ba ba ba.” Tống Thư Hàng định mở miệng nói chuyện, nhưng vừa mở miệng lại có một ngụm nước lớn tràn vào, rồi chảy ra từ hai bên má, cậu nhận được oxy bổ sung từ đó.

Cảm giác này đúng là quá ‘thốn’.

“Vẫn chưa quen với cơ thể mới này sao?

Thời gian có hạn, cố gắng thích nghi đi.” Bạch tôn giả cúi đầu cười nói với Tống Thư Hàng. [Cơ thể mới?] Tống Thư Hàng nhìn vào đồng tử của Bạch tôn giả.

Cuối cùng, cậu dùng đôi mắt của ngài làm gương và nhìn rõ hình dáng hiện tại của mình.

Đó là một con cá vàng nhỏ, đang trôi nổi lập lờ trong nước, quẫy đuôi một cách lúng túng.

Mình... biến thành cá rồi sao? ‘Chân thực’ hư ảo thậm chí có thể thay đổi cả chủng tộc à?

Sau khi biết mình biến thành cá, Tống Thư Hàng thử vặn vẹo thân mình, cơ thể theo bản năng bơi lội trong nước.

Bơi lội hóa ra đơn giản như thế.

“Xem ra ngươi đã quen với cơ thể này rồi.” Bạch tôn giả hì hì cười, sau đó chỉ về phía thác nước khổng lồ kia: “Thấy cái thác nước đó không?

Lên đi!” “Lên?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn cái thác nước khổng lồ ‘tưởng là Ngân Hà rơi xuống chín tầng mây’ kia, độ khó này có hơi quá tầm rồi đấy.

Dường như đọc được ý nghĩ trong mắt Tống Thư Hàng, Bạch tôn giả cười nói: “Độ khó này đã làm ngươi sợ rồi sao?

Trong truyền thuyết Cá Chép Hóa Rồng còn khó hơn việc vượt qua thác nước này nhiều, vả lại độ khó để ngươi tấn cấp lên ‘Nhất phẩm Dược Long Môn cảnh giới’ cũng chẳng dễ dàng hơn việc dùng thân cá nhỏ này bơi ngược dòng thác đâu.

Đừng sợ, cứ việc xông lên đi.

Lúc này ngươi đừng nghĩ gì khác, chủ yếu là để trải nghiệm cảm giác ‘vượt long môn’ này một chút.” “Thư Hàng sư huynh cố lên!” Tiểu hòa thượng Quả Quả chắp tay trước ngực, nói với con cá vàng nhỏ do Tống Thư Hàng biến thành: “Em tin tưởng với nghị lực của Thư Hàng sư huynh, chắc chắn sẽ xông lên được thác nước đó!” Tống Thư Hàng thầm nghiến răng.

Liều mạng thôi, chẳng phải là bơi ngược thác nước sao, dù sao trong ‘Chân thực’ hư ảo cũng không chết được, sợ gì chứ?

Thế là Tống Thư Hàng vung đầu vẫy đuôi, dốc sức bơi về phía thác nước, vừa bơi vừa làm quen với cơ thể mình.

Nhưng khi đang bơi cậu cũng thấy thắc mắc, vượt thác thì cứ vượt thác đi, tại sao Bạch tiền bối lại biến mình thành một con cá chứ?

Chẳng lẽ trong chuyện này có thâm ý gì sâu xa?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tư, phía trước cậu lại xuất hiện một bóng dáng khổng lồ.

Đó là bóng của một con chó Kinh Ba — là Đậu Đậu.

“Ơ?

Đây là đâu?” Đậu Đậu khẽ lắc đầu.

Xem ra lần này phạm vi bao phủ của ‘Chân thực’ hư ảo của Bạch tôn giả rất lớn, ngay cả Đậu Đậu đang trốn trong lều cũng bị cuốn vào.

Có điều Đậu Đậu bị cuốn vào sau tiểu hòa thượng và Thư Hàng một chút, nên hiện tại trông nó vẫn còn hơi mơ màng.

Một lát sau, nó tỉnh táo lại: “Uông...

Chương 366

xem ra đây chính là ‘Chân thực’ hư ảo mà Bạch tôn giả đã nói?

Lợi hại thật.” Nó quay đầu nhìn quanh, thấy Bạch tôn giả và tiểu hòa thượng ở không xa.

Sau đó nó lại nhìn xung quanh, nhìn thác nước và dưới đáy nước.

Suỵt, các bạn xem tôi phát hiện ra cái gì này?

Một con cá ngốc nghếch đi lạc!

Đây là một con cá vàng nhỏ, trông rất ngốc, bơi lội vụng về vô cùng.

Đậu Đậu cảm thấy mình chỉ cần vồ nhẹ một cái là có thể bắt được con cá vàng nhỏ này.

Nghĩ là làm, Đậu Đậu vui vẻ sủa một tiếng, mạnh mẽ nhảy xuống nước, một vuốt tát tới liền đánh bay con cá ngốc nghếch đó lên khỏi mặt nước.

Sau đó, vuốt của nó móc chặt lấy con cá.

Tiếp theo, Đậu Đậu há to cái mồm rộng, thành thục quăng con cá vàng ngốc nghếch vào trong mồm chó, nhai vài cái rồi ‘ực’ một tiếng nuốt chửng con cá vào bụng.

Đừng ngạc nhiên, Đậu Đậu là cao thủ bắt cá đấy!

Lúc nó mới bỏ nhà ra đi, khi đó chưa tu luyện đến cảnh giới Tịch Cốc, nên đã luyện được một thân bản sự săn bắn cực giỏi.

Đậu Đậu có thể lên núi đánh hổ, xuống biển bắt cá mập, dăm ba con cá nhỏ này chỉ cần chân chó quờ một cái là bắt được ngay!

Không tệ, ngon lắm, thịt tươi mềm và dai giòn.

“Đậu Đậu tiền bối đừng mà, đó là Thư Hàng sư huynh đó!” Giọng nói lo lắng của tiểu hòa thượng truyền đến chậm mất nửa nhịp.

Bạch tôn giả đứng bên cạnh cũng chớp chớp mắt — sự biến hóa đột ngột này đúng là nằm ngoài dự liệu của ngài!

Móng chó sắc nhọn đâm vào cơ thể, đau thấu xương!

Tiếp đó là cái mồm chó khổng lồ với những chiếc răng sắc bén.

Đúng rồi, giữa kẽ răng còn kẹp một mẩu lá rau dại nữa.

Răng chó cắn ngập vào người cậu, sau đó còn nhai vài cái.

Nỗi đau đó đau thấu tâm can.

Đúng là nỗi đau khắc cốt ghi tâm!

Cảnh tượng này sẽ trở thành cơn ác mộng của Tống Thư Hàng trong một thời gian dài sắp tới!

Liệu mình có bị bệnh dại không?

Bị cắn mạnh một cái như thế này, chắc chắn sẽ bị bệnh dại mất thôi?

Sau đó... một tiếng ‘ực’.

Thiếu niên Tống Thư Hàng trong hình hài cá vàng nhỏ cứ thế bị con chó Kinh Ba Đậu Đậu nuốt chửng vào bụng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, cơ thể trượt dọc theo một đường ống trơn tuột, rơi thẳng xuống một vực sâu không đáy đáng sợ.

Đây là dạ dày của Đậu Đậu sao?

Đậu Đậu, tôi tuyệt đối sẽ không tha thứ cho cậu đâu.

Cho dù cậu có khóc lóc quỳ xuống trước mặt tôi, tôi cũng sẽ không tha thứ cho cậu.

Ô ô ô, đây là dịch vị sao?

Đau quá, cảm giác như cơ thể sắp tan chảy ra vậy.

Tống Thư Hàng hận không thể khóc rống lên, nhưng con cá vàng nhỏ mà cậu biến thành dường như không đủ lượng muối trong cơ thể, không thể tiết ra nước mắt được.

Đây đúng là khô héo cả nước mắt vì bi thương.

“Đậu Đậu tiền bối, mau nôn ra đi, mau nôn Thư Hàng sư huynh ra đi!” Tiểu hòa thượng bước đôi chân ngắn củn, liều mạng chạy đến bên cạnh Đậu Đậu, nhấc bổng Đậu Đậu lên.

Sau đó, cậu nhóc nắm hai chân sau của Đậu Đậu dốc ngược lên, dùng sức lắc mạnh.

“Chờ đã... chờ đã, ta chỉ ăn có một con cá thôi mà.

Ngươi đang làm cái gì thế?” Đậu Đậu bị lắc đến chóng mặt, nhưng nó không dám dùng sức đạp chân.

Cái thân hình nhỏ bé của tiểu hòa thượng mà bị nó đạp một cái là xác định ‘đi đời nhà ma’ luôn.

Cho nên Đậu Đậu chỉ đành để mặc tiểu hòa thượng cuồng nhiệt lắc lư cơ thể mình.

“Con cá nhỏ đó chính là Thư Hàng sư huynh đấy!

Bạch tiền bối đã biến Tống sư huynh thành một con cá nhỏ để anh ấy vượt thác nước trải nghiệm cảm giác ‘Cá chép hóa rồng’ mà!

Đậu Đậu tiền bối, cậu ăn mất Thư Hàng sư huynh rồi, mau nôn ra đi, không nôn ra là không kịp đâu, nếu bị tiêu hóa mất là hỏng bét đấy!

Đến lúc đó Thư Hàng sư huynh sẽ biến thành phân của cậu bị thải ra ngoài mất!” Tiểu hòa thượng hoảng hốt kêu lên. [Biến thành phân bị thải ra ngoài] Câu nói này lọt vào tai Tống Thư Hàng đang ở trong dạ dày Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng nghẹo đầu sang một bên, khoảnh khắc này cậu nghĩ đến phân, rồi lập tức nghĩ đến cái chết.

Nếu phải biến thành phân, cậu thà chết còn hơn!

“Đừng lắc nữa, đừng lắc nữa, thả ta xuống, ta sẽ nôn con cá vàng đó ra.” Đậu Đậu kêu lên.

Tiểu hòa thượng vội vàng thả Đậu Đậu xuống.

Đậu Đậu mếu máo, thò móng vuốt vào trong miệng móc móc.

Sau đó.

“Oẹ!” Đậu Đậu há mồm nôn một cái, nôn ra con cá vàng nhỏ khắp mình đầy vết thương và máu me.

Người ta nói miệng chó không mọc được ngà voi, nhưng thực tế đã chứng minh miệng chó có thể nôn ra... cá vàng nhỏ!

Sau khi nôn con cá ra, nó lầm bầm: “Chả trách ta thấy con cá này dai giòn thế, hóa ra là Thư Hàng à.” Trên mặt đất, đuôi cá vàng nhỏ khẽ đập nhẹ.

Không hổ là do Tống Thư Hàng biến thành, sức sống thật đáng kinh ngạc.

Nếu là cá bình thường bị Đậu Đậu cắn một miếng rồi nuốt vào bụng, chắc chắn là chết không kịp ngáp rồi.

Con cá vàng nhỏ do Tống Thư Hàng biến thành dùng ánh mắt vô cùng oán hận nhìn Đậu Đậu một cái.

Bị Đậu Đậu nuốt vào bụng rồi lại bị nhè ra, quá trình này đúng là cả đời khó quên!

“Thư Hàng sư huynh, anh vẫn ổn chứ?

Thư Hàng sư huynh, anh đừng chết mà!” Tiểu hòa thượng bế Tống Thư Hàng lên, khẩn trương kêu gọi.

Kêu vài tiếng không thấy phản ứng, cậu nhóc lại quay đầu gọi Bạch tôn giả: “Bạch tiền bối, mau lại đây xem này, Tống Thư Hàng sư huynh sắp chết rồi!” Tống Thư Hàng suy yếu vẫy vẫy đuôi, miệng mấp máy — Quả Quả, mau thả anh xuống nước đi, khó thở quá rồi!

“Đừng hoảng, để ta xem nào.” Bạch tôn giả rảo bước đến bên cạnh tiểu hòa thượng, xem xét kỹ lưỡng thương thế của Tống Thư Hàng.

Vết cào từ móng chó, vết cắn của răng chó, còn có vết bỏng do dịch vị dạ dày nữa, đúng là thảm thương vô cùng.

Bạch tôn giả đưa tay vê một chiếc nhẫn, chính là chiếc ‘nhẫn cổ đồng’ của Tống Thư Hàng.

Sau khi cậu biến thành cá, các vật phẩm trên người đều tạm thời được Bạch tôn giả giữ hộ.

Bạch tôn giả kích hoạt chiếc nhẫn, thi triển một phát Trì Dũ Thuật lên người Tống Thư Hàng.

Con cá vàng nhỏ tắm mình trong ánh sáng của Trì Dũ Thuật, thương thế trên người dần dần hồi phục.

Bạch tôn giả mãn nguyện cất chiếc nhẫn đi: “Được rồi, chắc là ổn rồi đấy.” Tiểu hòa thượng thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Thư Hàng sư huynh, anh thấy khỏe hơn chưa?” Tống Thư Hàng suy yếu vẫy đuôi, miệng mấp máy — Tiền bối, Quả Quả, mau thả tôi xuống nước đi, nhanh lên!

Không xong rồi, không xong rồi... sắp đứt hơi rồi.

Đuôi cá vàng nhỏ cuối cùng gắng sức quẫy một cái, khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng đột nhiên thấy trước mắt tối sầm.

Tống Thư Hàng phiên bản cá vàng nhỏ — tử trận!

Miệng cá cứng đờ há ra, linh hồn dường như đang từ miệng bay ra ngoài.

"..." Tiểu hòa thượng sững sờ, lại hét toáng lên: "Không xong rồi Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng sư huynh vẫn nghẻo rồi!" Đậu Đậu: "..." Bạch tôn giả xoa xoa cằm, ngón tay thon dài chọc chọc vào thân cá vàng nhỏ: "Ừm, đúng là chết rồi thật.

Xem ra không cứu vãn được nữa." Tiểu hòa thượng: "Phải làm sao đây, phải làm sao đây?" "Không sao, đừng lo lắng.

Chẳng qua chỉ là chết thôi mà, không có việc gì đâu." Bạch tôn giả lẳng lặng nhìn Đậu Đậu: "Ngược lại là Đậu Đậu, ngươi nên chuẩn bị tâm lý cho tốt đi.

Ngươi cắn một miếng rồi nuốt vào bụng như thế, Tống Thư Hàng nhất định sẽ hận chết ngươi cho xem." Con chó Kinh Ba Đậu Đậu: "..." Chuyện này đâu thể hoàn toàn trách nó được chứ?

Ai mà biết được Tống Thư Hàng đột nhiên lại biến thành một con cá vàng nhỏ chứ, chuyện này Bạch tôn giả ngài cũng có trách nhiệm mà!

"Hãy chuẩn bị tâm lý để gánh chịu cơn giận của Tống Thư Hàng đi, tốt nhất là tranh thủ lúc này nghĩ ra một tư thế xin lỗi thật đẹp vào.

Một lát nữa sau khi ra ngoài, trước khi Tống Thư Hàng nổi hỏa, hãy quỳ xuống xin lỗi trước một bước, với tính cách của Thư Hàng, có năm mươi phần trăm cơ hội anh ta sẽ tha thứ cho ngươi đấy." Bạch tôn giả đứng bên cạnh gợi ý.

Đậu Đậu gãi gãi đầu, phải quỳ xuống xin lỗi sao?

"Chuẩn bị xong chưa, chúng ta rời đi thôi." Bạch tôn giả hì hì cười, 'tách' một cái búng tay.

Mọi người chỉ cảm thấy hoa mắt một cái.

Thác nước, mặt nước, cá vàng nhỏ thảy đều biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, mọi người lại quay trở về hòn đảo nhỏ trên biển Đông kia.

Bạch tôn giả xoa xoa huyệt thái dương, sắc mặt trông có vẻ hơi mệt mỏi.

Năng lực 'Chân thực' hư ảo này tiêu hao khá lớn.

Thực tế thì năng lực này hoàn toàn không phải là kỹ năng mà 'Thất phẩm Linh Tôn' có thể sử dụng.

Bạch tiền bối là dùng vượt cấp, tiêu hao đương nhiên là lớn rồi.

Bên cạnh tôn giả, Đậu Đậu đang nhíu mày, khổ sở suy nghĩ về 'tư thế xin lỗi'.

Chương 367

Tiểu hòa thượng ngơ ngác đứng tại chỗ, trong tay cậu nhóc đang bế Tống Thư Hàng đang hôn mê.

“Thư Hàng sư huynh!

May quá, Thư Hàng sư huynh biến trở lại rồi!” Tiểu hòa thượng vội vàng đặt Tống Thư Hàng xuống, sau đó đưa tay kiểm tra hơi thở của cậu, rồi thở phào nhẹ nhõm: “May quá, may quá...

Tống Thư Hàng sư huynh vẫn còn sống.” Khách chi, khách chi ~~ Tống Thư Hàng trong lúc hôn mê đang dùng sức nghiến răng.

Không biết là đang phẫn nộ hay kinh hoàng đây?

“Thư Hàng sư huynh, tỉnh lại đi, mau tỉnh lại đi!” Tiểu hòa thượng dùng hai tay ôm lấy má Tống Thư Hàng và xoa bóp.

Rất nhanh sau đó, Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

“Tống Thư Hàng của ngày hôm nay, lại có thể ngoan cường sống sót được rồi.” Tống Thư Hàng lầm bầm.

Tiểu hòa thượng chắp tay trước ngực, nghiêm túc nói: “Không, Thư Hàng sư huynh, thực ra anh của ngày hôm nay đã từng chết một lần rồi đấy.” “Chết sao.” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Móng chó sắc nhọn, cái mồm chó khổng lồ, những chiếc răng chó sắc lẹm, cái dạ dày chó đáng sợ...

“ĐẬU ĐẬU!” Tống Thư Hàng gầm lên.

Tuyệt đối không tha thứ cho nó đâu, nó thậm chí còn nhai mình mấy cái nữa, đau quá trời quá đất!

“Xin lỗi!” Đậu Đậu cũng dùng âm lượng cực lớn đáp lại: “Ta sai rồi Thư Hàng, đều là lỗi của ta.

Ta không nên thấy cá là thèm thuồng, ta không nên khi chưa hỏi rõ tình hình đã ăn mất con cá vàng nhỏ đó!

Để tự trừng phạt, tháng sau ta sẽ không ăn cá nữa, thấy thế nào?” Tống Thư Hàng: “...” Xin lỗi + tự trừng phạt bản thân đều được cậu làm xong hết rồi, cậu bảo tôi còn nói được gì nữa đây?

Cậu cướp hết lời thoại của tôi rồi Đậu Đậu ơi!

“Tha thứ cho ta đi mà, Thư Hàng!” Đậu Đậu dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tống Thư Hàng, ra sức làm nũng.

Tống Thư Hàng đưa hai tay ra, dùng nắm đấm ép vào hai bên đầu Đậu Đậu: “A a a a a!” Hai nắm đấm dùng sức xoay tròn.

Đậu Đậu lúc đầu sững sờ...

Tống Thư Hàng định làm gì thế này?

Ừm, thực lực của Tống Thư Hàng là Nhất phẩm Dược Long Môn cảnh giới.

Đậu Đậu là đại yêu tu luyện đã thành, cảnh giới Tứ phẩm đỉnh phong, chỉ còn thiếu một bước nữa là hóa ra yêu đan tấn thăng ngũ phẩm đại yêu rồi.

Nắm đấm của Tống Thư Hàng, dù có dùng hết sức bình sinh đi nữa, đối với Đậu Đậu cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi.

Nhưng Đậu Đậu rất thông minh.

Khi thấy khuôn mặt dữ tợn của Tống Thư Hàng, nó lập tức phối hợp phát ra tiếng kêu thảm thiết: “A a a ~ Đau quá đau quá ~~ Tha cho ta đi, ta không bao giờ ăn cá nữa đâu ~~ Đau chết mất thôi ~~ Đau chết ta rồi a ~~” Tống Thư Hàng: “...” Đậu Đậu kêu thảm thế này, thà đừng kêu còn hơn.

Cậu bất lực thu nắm đấm đang đặt trên đầu Đậu Đậu lại, u u thở dài một tiếng — chết tiệt, tay đau quá.

Đầu chó của Đậu Đậu cứng thật đấy!

“Hết giận chưa?” Đậu Đậu chớp mắt hỏi.

“Ai.” Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt, cậu cảm thấy mình sắp bị nội thương vì tức rồi.

Lúc này, Bạch tôn giả lại lên tiếng: “Mọi người nghỉ ngơi cho tốt chút đi...” “Tiền bối còn muốn tiếp tục sao?” Ánh mắt Tống Thư Hàng hơi ươn ướt.

“Đừng sợ, hôm nay mệt rồi, ngày mai chúng ta hãy tiếp tục.

Hôm nay là sự cố ngoài ý muốn, ta bảo đảm ngày mai sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu.” Bạch tôn giả mỉm cười nói.

“Vâng.” Tống Thư Hàng thầm thở phào — sống được ngày nào hay ngày nấy vậy.

Chết ngày mai dù sao cũng tốt hơn chết hôm nay.

“Nghỉ ngơi cho khỏe, thực ra tiếp xúc với ‘cái chết’ cũng là một loại trải nghiệm rất tốt, có giúp ích rất nhiều cho việc củng cố đạo tâm của ngươi sau này.” Bạch tôn giả vỗ nhẹ lên đầu Tống Thư Hàng.

Sau đó, tay Bạch tôn giả lại xoa đi xoa lại trên cái đầu trọc bóng loáng của cậu...

ừm, cảm giác tay cũng không tệ lắm.

Trong lều, Sở Sở cô nương lại u u tỉnh dậy, thương thế ở ngực và nội thương trong người đã không còn đau như trước nữa.

Lồng ngực bị ép bẹp cũng bắt đầu có dấu hiệu khôi phục lại.

Theo lời vị tiền bối xinh đẹp mặc áo trắng nói, khoảng một tháng nữa là thương thế của cô sẽ bình phục.

Nhưng một tháng thời gian thì chắc chắn sẽ không kịp tham gia trận chiến ở ‘Đoạn Tiên Đài’.

Nếu không có cô, thế hệ trẻ của Sở gia muốn thắng thế hệ trẻ của ‘Hư Kiếm phái’ là rất khó khăn.

Ai có thể giúp cô đây...

Đột nhiên, Sở Sở nhớ đến vị tiền bối rất ưa nhìn kia.

Hoặc là cô có thể tìm kiếm sự giúp đỡ từ vị tiền bối đó?

Vị tiền bối đó dường như rất mạnh mẽ, không chừng là tu sĩ Tứ phẩm, thậm chí là Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng cũng nên.

Nhưng ngay sau đó, cô lại thầm thở dài.

Cô lấy tư cách gì để thỉnh cầu vị tiền bối đó giúp đỡ gia tộc mình chứ?

Tiền bối có thể ra tay cứu cô một mạng đã là lòng nhân từ bao la lắm rồi.

Nếu cô lại được đằng chân lân đằng đầu, cầu xin tiền bối ra tay giúp đỡ ‘Sở gia’ thì thật là không biết điều.

Đối phương và Sở gia chẳng thân chẳng quen, dựa vào cái gì mà phải ra tay tương trợ?

Trừ phi cô có thể đưa ra thù lao khiến vị tiền bối đó động lòng...

Nhưng cô biết, dù có dốc toàn lực của cả Sở gia cũng chưa chắc đưa ra được thù lao khiến vị tiền bối đó rung động.

Thậm chí là món ‘Kiếm quyết’ gốc mà Sở gia và Hư Kiếm phái đang tranh đoạt, trong mắt vị tiền bối đó có lẽ cũng chỉ là một bộ

‘Kiếm quyết’ rất bình thường mà thôi.

Sở Sở cười khổ một cái, cánh tay cô khẽ cử động, ngón út móc lấy thanh đoản kiếm nhỏ bên cạnh.

Thanh đoản kiếm này đã được Bạch tôn giả thu hồi từ trên người Kình Bát và đặt lại bên cạnh Sở Sở cô nương.

Khẽ nắm lấy thanh đoản kiếm này, Sở Sở suy nghĩ rất lâu, rất lâu.

Đột nhiên, cô tự giễu cười một cái.

Không biết điều thì không biết điều vậy, hiện tại Sở gia đang là lúc cần sự giúp đỡ nhất — nếu trận chiến Đoạn Tiên Đài thất bại, với hành động hèn hạ của Hư Kiếm phái, đến cả chuyện chặn đường giết cô bọn họ còn làm được, thì sau Đoạn Tiên Đài, bọn họ chắc chắn sẽ dồn Sở gia vào đường chết!

Sở gia đang đứng trước nguy cơ diệt môn.

Lúc này, Sở gia thật sự rất cần có tu sĩ tiền bối mạnh mẽ ra tay tương trợ.

Nếu cô cầu xin tiền bối giúp đỡ... có lẽ vị tiền bối đó sẽ không ngần ngại mà từ chối lời thỉnh cầu của cô.

Nhưng cũng có một xác suất rất nhỏ, nếu tâm trạng của vị tiền bối đó rất tốt thì có lẽ sẽ chọn tiện tay giúp họ một phen không chừng?

Nếu mở lời cầu xin thì có lẽ vẫn còn một tia cơ hội; còn nếu không dám mở lời thì sẽ không có bất kỳ cơ hội nào cả.

Thử một lần xem sao.

Vì Sở gia, hãy để cô không biết điều một lần vậy.

Có lẽ sẽ khiến người ta chán ghét, nhưng có lẽ đây chính là bước ngoặt của Sở gia không biết chừng.

Không cần hành động gì lớn lao, chỉ cần vị tiền bối này lộ diện ở Sở gia, ngoài miệng tuyên bố sẽ bảo kê cho Sở gia là đủ rồi.

Bàn tay nhỏ bé của Sở Sở siết chặt lấy chuôi đoản kiếm, hít thở sâu, trong đầu đang suy nghĩ câu chữ làm sao để cầu xin vị tiền bối kia ra tay giúp đỡ.

Đúng lúc này, lối vào lều bị ai đó vén lên, một bóng dáng cao lớn bước vào lều.

“Tiền bối, Sở Sở có một thỉnh cầu quá đáng!” Sở Sở theo bản năng mở miệng, dùng hết sức bình sinh hét lên những lời thoại mà mình đã nghĩ nát óc bấy lâu nay.

Tại lối vào lều, Tống Thư Hàng đang xoa xoa cái đầu trọc, ánh nắng chiếu lên đầu cậu phản xạ ra luồng ánh sáng chói mắt.

“À thì, tôi không phải tiền bối gì đâu.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Cậu chỉ định vào xem thương thế của Sở Sở cô nương thế nào rồi, không ngờ vừa vào đến nơi Sở Sở cô nương đột nhiên hét lớn, làm cậu giật nảy cả mình.

Sở Sở cố gắng nghẹo đầu sang một bên để nhìn rõ bóng dáng vừa bước vào.

Hóa ra là vị thiếu niên cùng rơi từ trên trời xuống với con cá voi lớn lúc đó...

Sở Sở u u thở dài một tiếng, khí thế lúc đầu hăng hái, lần thứ hai suy yếu, lần thứ ba thì kiệt quệ hẳn.

Cô vừa rồi khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí muốn cầu cứu tiền bối, nhưng không ngờ người vào lại là Tống Thư Hàng, khí thế của cô lập tức xẹp xuống hẳn.

“Sở Sở cô nương, cô có thỉnh cầu gì sao?

Hay là cứ nói cho tôi nghe thử xem?” Tống Thư Hàng đi đến bên cạnh Sở Sở, đắp lại chăn cho cô để tránh bị hở hang... mặc dù cô hiện tại cũng chẳng có gì để mà hở.

Khuôn mặt nhỏ của Sở Sở đầy vẻ rối rắm, nhưng cô vẫn kể lại thỉnh cầu của mình với Thư Hàng: “Tôi muốn thỉnh cầu vị tiền bối mạnh mẽ kia ra tay giúp đỡ ‘Sở gia’ một tay...

Trận chiến Đoạn Tiên Đài này, Sở gia chúng tôi vốn đã có tỷ lệ thắng rất thấp rồi.

Hiện tại, trận chiến còn chưa bắt đầu mà Hư Kiếm phái đã hèn hạ ra tay với tôi.

Giờ tôi bị trọng thương, trong ba cục chín trận chiến ở Đoạn Tiên Đài, trận chiến của thế hệ trẻ chúng tôi cũng coi như thua chắc rồi.

Hai cục còn lại tỷ lệ thắng rất thấp.

Cho nên tôi mới nghĩ đến việc cầu cứu tiền bối.” Tống Thư Hàng xoa xoa cằm, mỉm cười hỏi: “Vậy cô muốn mời Bạch tôn giả tiền bối thay cô tham gia trận chiến ‘Đoạn Tiên Đài’ này sao?” “Tôn... tôn... tôn... tôn giả?” Sở Sở lắp bắp hỏi, vị tiền bối trông rất ưa nhìn kia, hóa ra lại là một vị Thất phẩm Tôn giả sao?

Thất phẩm là sự tồn tại đáng sợ biết bao, cô cứ ngỡ Bạch tiền bối cùng lắm chỉ là tu sĩ Tứ phẩm hoặc Ngũ phẩm thôi...

Nếu vậy thì lời thỉnh cầu của cô may ra còn có hiệu quả.

Nhưng nếu là Thất phẩm Tôn giả, thì làm gì có vị Tôn giả nào rảnh rỗi đi lo chuyện bao đồng, đi xen vào cuộc tranh đấu giữa hai môn phái và gia tộc hạng bét chứ?

Chương 368

Chuyện này mà truyền ra ngoài sẽ khiến người ta cười rụng răng mất.

Tống Thư Hàng hì hì cười, thực ra sự lo lắng của Sở Sở cô nương hoàn toàn là dư thừa...

Nên biết rằng Vũ Nhu Tử cô nương hiện đang trấn giữ ở Sở gia đấy thôi.

Sau lưng Vũ Nhu Tử cô nương cũng đang có một vị Thất phẩm Linh Tôn lão làng là 'Linh Điệp Tôn giả' chống lưng kia mà.

Có Vũ Nhu Tử cô nương ở đó, chắc chắn sẽ không để Sở gia chịu thiệt thòi lớn đâu.

"Sở Sở cô nương, hình thức tham gia Đoạn Tiên Đài là như thế nào?" Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

Cậu từng nghe Sở Sở nhắc đến, Đoạn Tiên Đài chắc là nơi dành cho các môn phái, gia tộc tu sĩ khi có mâu thuẫn nhưng chưa đến mức dẫn đến đại chiến sinh tử.

Thế là hai bên dưới sự ràng buộc của một dạng liên minh tu sĩ nào đó, tiến hành một trận chiến Đoạn Tiên Đài để giải quyết ân oán.

Nhưng Đoạn Tiên Đài diễn ra dưới hình thức nào thì Tống Thư Hàng rất tò mò.

Ít nhất là mỗi bên cử bao nhiêu người, lên sàn đấu một trận hỗn chiến?

Hay là từng người một lên đấu lôi đài?

Hay đơn giản là đi vào bí cảnh nào đó để thi tài đoạt bảo?

“Đoạn Tiên Đài.” Sở Sở cô nương cười khổ một tiếng, nhưng vẫn giải thích cho Tống Thư Hàng nghe: “Đoạn Tiên Đài cũng phân cấp bậc, tùy thuộc vào thực lực của hai bên ước chiến mà có các hình thức Đoạn Tiên Đài ở các cấp bậc khác nhau.

Đoạn Tiên Đài cấp cao ra sao thì tôi cũng không rõ.

Còn trận chiến giữa Sở gia chúng tôi và Hư Kiếm phái được tiến hành theo hình thức đấu lôi đài.

Chia làm ba cục, mỗi cục ba trận.” “Cục thứ nhất là hai bên cử ra hai tu sĩ thuộc thế hệ trẻ có tuổi đời tu luyện dưới sáu mươi tuổi, tiến hành đấu lôi đài một chọi một để quyết định thắng thua, người thắng sẽ giành được một cục; sau đó tương tự là mỗi bên cử ra hai vị thuộc thế hệ trung kiên của môn phái dưới 150 tuổi, cũng tiến hành đấu một chọi một để phân thắng bại.

Nếu hai cục đầu hòa nhau thì cục cuối cùng mỗi môn phái sẽ cử ra một người mạnh nhất lên đài, đánh ba trận thắng hai để định thắng thua.” “Tổng kết lại thì chính là đấu lôi đài giữa các tu sĩ.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm.” Sở Sở cô nương khẽ đáp.

“Thú vị đấy.” Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp: “Vậy có thể mời người giúp đỡ tham gia không?

Ví dụ như lúc nãy cô định mời Bạch tôn giả lên đài?” Sở Sở cô nương lắc đầu: “Trên Đoạn Tiên Đài sinh tử không oán, vả lại người có thể lên đài chỉ có người của Sở gia chúng tôi và phía đối phương Hư Kiếm phái mà thôi, không cho phép có bất kỳ hình thức viện trợ bên ngoài nào.

Nếu muốn tạm thời tìm một viện trợ bên ngoài gia nhập môn phái mình để tham gia Đoạn Tiên Đài, một khi bị người hộ đài của Đoạn

Tiên Đài phát hiện, trận chiến Đoạn Tiên Đài đó sẽ bị phán thất bại ngay lập tức.” “Vậy cô muốn mời Bạch tôn giả qua đó giúp đỡ chuyện gì?” Tống Thư Hàng thắc mắc, chẳng lẽ muốn mời Bạch tiền bối chém sạch người của Hư Kiếm phái sao?

“Trên Đoạn Tiên Đài sinh tử không oán, người của Hư Kiếm phái chắc chắn sẽ nhân cơ hội này hạ thủ độc ác để trừ khử những cao thủ tinh anh của gia tộc chúng tôi.

Sau khi trận chiến Đoạn Tiên Đài kết thúc, với phong cách hành sự của Hư Kiếm phái, bọn họ chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha cho Sở gia.” Sở Sở cười khổ nói: “Cho nên lúc đầu tôi nghĩ nếu có thể, tôi muốn mời tiền bối đến Sở gia chúng tôi làm khách, có tiền bối trấn giữ một thời gian, Hư Kiếm phái có lẽ sẽ thu liễm lại đôi chút.” “Giữa môn phái với môn phái cũng có nhiều rắc rối thật đấy.” Tống Thư Hàng xoa xoa cái đầu trọc của mình, ngoại trừ cảm giác hơi mát lạnh ra thì sờ cũng sướng tay thật.

Ngừng một chút, Tống Thư Hàng lại hỏi: “Đoạn Tiên Đài của các cô khi nào thì bắt đầu?

Nếu thời gian kịp thì có lẽ chúng tôi có thể qua đó xem thử?” Tống Thư Hàng rất hứng thú với ‘đấu lôi đài giữa các tu sĩ’.

Cậu muốn xem thử trận chiến giữa các tu sĩ thực thụ sẽ có dáng vẻ như thế nào.

Khi nghe đến đây, mắt Sở Sở sáng lên, cô trả lời: “Chắc là sắp rồi, thời gian cụ thể phải xem khi nào người hộ đài tới nơi.” “Sở Sở cô nương cứ yên tâm dưỡng thương đi, nếu thời gian kịp, biết đâu chúng tôi có thể kịp đến xem đấu lôi đài Đoạn Tiên Đài.” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Sau khi an ủi thêm Sở Sở vài câu, Tống Thư Hàng quay người rời khỏi lều.

Thời gian dần trôi về trưa.

Đậu Đậu để bù đắp cho lỗi lầm mình đã phạm phải, đã chủ động đi sâu vào hòn đảo để săn mồi.

Tiểu hòa thượng thì đi theo Đậu Đậu, cậu nhóc phải chịu trách nhiệm tìm một ít rau dại, trái cây có thể ăn được, vì cậu nhóc ăn chay.

Còn Bạch tôn giả thì vẫn luôn bận rộn, số lượng Phi kiếm Lưu Tinh 001 dùng một lần đã tăng lên gần hơn bốn mươi thanh!

Sau đó, Tống Thư Hàng thấy Bạch tôn giả đã đốn hạ vài cây cổ thụ, rồi xẻ chúng thành những mảnh gỗ, đóng thành từng chiếc hộp dài.

Tiếp theo, Bạch tôn giả bỏ từng thanh ‘Phi kiếm Lưu Tinh 001 dùng một lần (phiên bản cải tiến có thêm chức năng ghi hình)’ vào trong những chiếc hộp dài đó.

Từng cái hộp một được xếp thành một đống lớn.

“Bạch tiền bối định làm gì vậy?” Tống Thư Hàng trong lòng đầy thắc mắc, hoàn toàn không hiểu Bạch tôn giả định làm gì.

“Ừm, số lượng cũng hòm hòm rồi.” Bạch tôn giả vươn vai một cái.

Sau đó ngài lôi điện thoại ra, vuốt vuốt trên màn hình.

Sau khi vuốt vài cái, Bạch tôn giả lại lôi ra một cây bút đánh dấu, bắt đầu viết lên hộp gỗ.

Thị lực của Tống Thư Hàng cực tốt, nên dù đứng ở đằng xa cũng có thể nhìn thấy chữ Bạch tôn giả viết. [Lệ Chi tiên tử nhận] [Cổ Hồ Quan Chân Quân nhận] [Cuồng Đao Tam Lãng nhận] [Tạo Hóa Pháp Vương nhận] [Đông Phương Lục tiên tử nhận] [Lạc Trần Chân Quân nhận] Mồ hôi lạnh của Tống Thư Hàng lập tức chảy dài, Bạch tiền bối đây là định gửi chuyển phát nhanh sao?

Gửi cho rất nhiều tiền bối trong nhóm mỗi người một hộp quà chứa ‘Phi kiếm Lưu Tinh 001 dùng một lần’?

Đang mải suy nghĩ, Bạch tiền bối lại viết thêm một cái tên lên hộp quà mới [Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nhận]...

Đến cả Vũ Nhu Tử cô nương cũng có một phần sao?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên cảnh tượng Vũ Nhu Tử cô nương đáng yêu bị ‘phi kiếm 001 cải tiến’ xoay vòng vòng đưa lên trời cao, hét thảm thiết.

Không được, Vũ Nhu Tử cô nương là vì sai sót của mình mới dẫn đến việc cô ấy gửi ‘bộ nhãn dán Bạch tiền bối’ vào không gian nhóm... mặc dù cũng có một phần do cô ấy tự mình tìm đường chết, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm rất lớn trong chuyện này.

Cho nên cậu phải làm gì đó mới được. [Đợi khi rời khỏi đảo nhỏ, một khi điện thoại có sóng, phải lập tức liên lạc với Vũ Nhu Tử cô nương ngay, bảo cô ấy tuyệt đối đừng mở kiện hàng chuyển phát nhanh đó ra.] Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Đang mải suy nghĩ, Bạch tôn giả đã viết xong tên lên tất cả các hộp gỗ, đóng gói xong và xếp thành một đống.

“Toàn bộ đã xong xuôi!

Nhân cơ hội này triệu tập các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lại đây tụ tập một chút, hì hì.” Bạch tôn giả hài lòng gật đầu.

Thực ra sau khi xuất quan không lâu, Bạch tôn giả đã muốn triệu tập các đạo hữu cũ lại để tụ tập một phen, rồi tổ chức một ‘Giải đấu máy cày cầm tay’; sau đó tìm vài đạo hữu lập đội đi phá một phó bản mới.

Phó bản đó là do Bạch tôn giả tìm thấy trước lần bế quan vừa rồi.

Vận khí của Bạch tôn giả không tệ, sau khi bị tông xuống biển sâu đã tình cờ phát hiện ra một 'di tích' từ thời thượng cổ.

Di tích này có tuổi đời khá lâu, dường như là đồ vật từ thời đại 'Cựu Thiên Đạo'.

Nhưng lúc đó 'bệnh bế quan' của Bạch tôn giả lại tái phát, nên ngài không tiến vào thăm dò di tích đó mà chỉ đơn giản đánh dấu và phong ấn cửa vào di tích, sau đó quay trở về nơi ở cũ, tìm một nơi tốt để yên tâm bế quan.

Ban đầu Bạch tôn giả dự tính sau khi cùng Tống Thư Hàng đi chơi ở đảo nghỉ dưỡng xong sẽ phát tin nhắn trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần để triệu tập các đạo hữu tới.

Lúc đó sẽ làm một trận 'Giải đấu máy cày cầm tay' trước, vừa hay mười năm một lần 'Giải đấu phi kiếm' cũng sắp sửa tổ chức rồi, tổ chức thêm một cái 'Giải đấu máy cày cầm tay' nữa cũng là một chuyện tốt.

Sau khi kết thúc giải đấu máy cày thì có thể dẫn vài vị đạo hữu cùng lập đội đi đánh phó bản mới kia.

Nhưng không ngờ là... phần lớn thành viên của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lại nối gót nhau đi tìm đường chết.

Thế là Bạch tôn giả suy nghĩ một chút liền quyết định phái 'xe chuyên dụng' đi đón từng đạo hữu này tới đây.

"Thư Hàng sư huynh, anh trốn ở một bên lén lút làm gì thế?" Đúng lúc này, giọng của tiểu hòa thượng đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy trong tay cậu nhóc đang ôm rất nhiều rau củ quả có thể ăn được.

Phía sau cậu nhóc, Đậu Đậu hóa ra thân hình yêu quái khổng lồ, đang kéo theo một con hươu nhỏ.

Lẽ ra trên hòn đảo này, việc xuống biển bắt cá hoặc các loại hải sản khác là dễ dàng nhất...

Tuy nhiên vì có một người họ Tống vừa mới biến thành cá và bị Đậu Đậu ăn thịt một lần, nên để tránh cho cậu ấy nhớ lại ký ức không muốn nhìn lại đó, các loài thủy hải sản tạm thời bị gạch tên khỏi thực đơn vậy.

“Khụ khụ, tôi lén lút lúc nào chứ?

Tôi chỉ vừa mới sang lều của Sở Sở cô nương xem thương thế của cô ấy xong, lúc đi ra không cẩn thận trượt chân nên mới đưa tay bám lấy cạnh lều thôi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Tiểu hòa thượng lặng lẽ gật đầu, tỏ vẻ đại ngộ, nghiêm túc nói: “Sau đó Thư Hàng sư huynh cứ bám vào cạnh lều nhìn Bạch tiền bối đến ngẩn người luôn sao?

Lúc nãy em với Đậu Đậu tiền bối từ đằng xa đi lại đã thấy anh bám vào cạnh lều bám lâu lắm rồi.” Đậu Đậu: “Phụt ~~” Tống Thư Hàng: “...” Sớm muộn cũng có ngày cậu nhất định phải tẩn cho tiểu hòa thượng này một trận tơi bời hoa lá mới được!

Bạch tôn giả sau khi nghe thấy tiếng cười của Đậu Đậu, ngài quay đầu lại mỉm cười với hai người một chó.

Sau đó Bạch tôn giả lại ngẩng đầu lên nhìn về phía bầu trời.

Tống Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng cũng theo bản năng nhìn lên trời.

Chỉ thấy trên không trung có một bóng người đang nhanh chóng bay về phía hòn đảo nhỏ.

Bóng người đó khuôn mặt tỏa ra thánh quang — không phải loại thánh quang giả tạo do đầu trọc phản chiếu ánh nắng của Tống Thư Hàng, mà là luồng ánh sáng thánh khiết thật sự tỏa ra từ khuôn mặt.

Phía sau lưng người đó còn có ba cặp cánh trắng muốt khẽ vỗ, ưu nhã và xinh đẹp vô cùng.

“Ơ, hóa ra là thiên sứ!” Tống Thư Hàng chỉ vào bóng người trên trời nói.

Thế giới này thật sự có thiên sứ sao?

Loại thiên sứ thường xuất hiện trong các tiểu thuyết huyền huyễn phương Tây hoặc trong các truyền thuyết Thiên Chúa giáo, giờ đây đang bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mặt cậu.

Nói đi cũng phải nói lại, thiên sứ đã có rồi thì loại rồng khổng lồ có cánh của phương Tây cũng có luôn sao?

Đậu Đậu ở bên cạnh vỗ vỗ Tống Thư Hàng: “Đừng có đại kinh tiểu quái như thế, phải bình tĩnh.” “À à.” Tống Thư Hàng gật đầu — cũng đúng thôi, ngay cả tu chân giả còn có thật trên đời thì thiên sứ xuất hiện cũng chẳng có gì lạ.

“Vả lại đó không phải thiên sứ đâu.” Đậu Đậu nói tiếp: “Đó chỉ là một con hạc trắng lớn thôi, thế mà cũng không nhìn ra à, làm tu sĩ như ngươi thì nhãn lực còn kém xa lắm.” Tống Thư Hàng: “...” Hạc trắng?

Lừa người à!

Cái bóng người có ba cặp cánh lại còn tự tỏa thánh quang kia, cậu làm sao mà liên tưởng đối phương với loài sinh vật gọi là ‘hạc trắng’ được chứ?

Trong lúc nói chuyện, vị thiên sứ sáu cánh giả trên trời đã hạ cánh xuống, đáp xuống ngay gần chỗ Bạch tôn giả.

Trên khuôn mặt thiên sứ giả lộ ra vẻ kích động, trong mắt người đó chỉ có mỗi Bạch tiền bối, chẳng thèm liếc nhìn nhóm Tống Thư Hàng lấy một cái: “Bạch tiền bối, cuối cùng cũng được gặp lại ngài rồi.” Người đó khó khăn lắm mới nén được sự kích động trong lòng, tiếp lời: “Lần này ngài bế quan một mạch hơn một trăm năm mươi năm, tôi đã không có tin tức gì của ngài suốt bấy lâu nay.” Bên cạnh.

Tống Thư Hàng hạ thấp giọng, tò mò hỏi: “Ơ?

Là người quen của Bạch tôn giả sao?” Đậu Đậu gật gật đầu: “Người đó là Bạch Hạc Chân Quân, nói theo ngôn ngữ hiện đại của chúng ta bây giờ thì người đó chính là fan cuồng của Bạch tiền bối.” Bạch tôn giả mỉm cười: “Hóa ra là tiểu Bạch Hạc à.” “Bạch tiền bối!” Bạch Hạc Chân Quân kích động đến lệ nóng doanh tròng: “Ngài vẫn còn nhớ đến tôi, thật là tốt quá!” “Ừm, đương nhiên là còn nhớ ngươi rồi.” Bạch tôn giả gật đầu nói, vì Bạch Hạc Chân Quân cũng nằm trong danh sách thành viên nhóm ‘đã thay avatar’ mà.

Trong lúc nói chuyện, Bạch tôn giả lục tìm trong đống hộp quà bên cạnh, lấy ra chiếc hộp có viết tên ‘Bạch Hạc’: “Ngoài ra, ngươi đến cũng thật đúng lúc.

Nào, tặng ngươi một món quà này.

Món quà này đừng có mở ra ngay nhé, ta đã đặt phong ấn lên trên rồi, năm ngày sau hộp quà này sẽ tự động mở ra, bên trong có một bất ngờ nhỏ ta dành tặng ngươi.” Nói xong, Bạch tôn giả đưa hộp quà cho Bạch Hạc Chân Quân.

Đối với Bạch Hạc Chân Quân mà nói, hạnh phúc đến quá đột ngột...

Chương 369

Bạch tiền bối tặng quà cho mình kìa.

“Cảm ơn Bạch tiền bối!” Bạch Hạc Chân Quân cảm động đến mức nước mắt giàn giụa: “Tiền bối không những vẫn còn nhớ đến tôi mà còn tặng quà cho tôi nữa, tôi thực sự quá cảm động.

Bạch tiền bối, tôi nguyện vì ngài mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng!

Bạch tiền bối, ngài có việc gì cần dặn dò tôi không?

Xin hãy cứ để tôi đi làm, tôi nhất định sẽ hoàn thành thật tốt!” Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy cả người tràn đầy khí thế, việc gì cũng được, hãy cứ để người đó làm việc gì đó cho Bạch tôn giả đi!

Bạch Hạc Chân Quân vốn định dùng cái cớ ‘lập công’ để lấy can đảm đến gặp Bạch tôn giả một lần, nhân tiện nói chuyện với Bạch tôn giả vài câu là đã mãn nguyện lắm rồi.

Nhưng không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy.

Bạch tiền bối không chỉ nhớ rõ mình mà còn tặng mình một món quà nữa.

Tuy không biết trong món quà sẽ có bất ngờ gì... nhưng chỉ cần là quà Bạch tiền bối tặng, dù có là cái hộp không đi chăng nữa thì đối với mình cũng là thứ tuyệt vời nhất thế gian.

Bạch Hạc Chân Quân ôm chiếc hộp nhỏ, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Một bên.

Đậu Đậu khẽ vỗ vỗ Tống Thư Hàng, hạ thấp giọng nói: “Thấy chưa, đây chính là fan cuồng đấy.” Tống Thư Hàng: “...” Nhìn vẻ mặt hạnh phúc của Bạch Hạc Chân Quân, Tống Thư Hàng đột nhiên thấy rợn tóc gáy, linh tính nhạy bén của cậu mách bảo rằng đây là một rắc rối lớn!

Một rắc rối siêu to khổng lồ!

Cho nên tuyệt đối đừng có dính líu gì đến vị Bạch Hạc Chân Quân này cả, tuyệt đối không.

Linh tính của tu sĩ rất nhạy bén, về cơ bản nếu linh tính truyền đi tín hiệu nào đó cho chủ nhân thì đừng có do dự, cứ thuận theo linh tính mà làm chắc chắn sẽ không sai.

Thế là Tống Thư Hàng lặng lẽ lùi lại, định rút lui vào trong lều.

Bạch tôn giả nhìn vẻ mặt đầy nhiệt huyết của Bạch Hạc Chân Quân, mỉm cười hỏi: “Muốn giúp ta làm việc sao?” “Đúng vậy đúng vậy, Bạch tiền bối dạo gần đây có việc gì cần giúp đỡ không?

Vấn đề trạm vũ trụ phương Tây lần trước ngài giao cho tôi, còn cả vụ phi hành gia bị tráo đổi kia nữa, tôi đều đã giải quyết hoàn hảo rồi!” Bạch Hạc Chân Quân vỗ ngực bôm bốp, nhân cơ hội này khoe khoang công lao trước mặt Bạch tiền bối một chút, như vậy có thể tăng thêm thiện cảm của ngài.

“Chuyện lần trước là do ngươi giải quyết sao?

Thế thì đúng là đã giúp ta được một việc lớn đấy.” Bạch tôn giả đáp — nếu đã vậy, có nên đổi ‘Phi kiếm Lưu Tinh 001 dùng một lần’ của Bạch Hạc Chân Quân thành loại ‘Phi kiếm dùng một lần’ bình thường không nhỉ?

Thực tế chứng minh việc lấy lòng tiền bối rất có hiệu quả.

Đang lúc Bạch tôn giả suy nghĩ...

Bạch Hạc Chân Quân đứng trước mặt ngài với vẻ mặt đầy hạnh phúc nói: “Có thể giúp được tiền bối là niềm hạnh phúc lớn nhất của tôi.

Đúng rồi tiền bối, ngài với mọi kiểu tóc đều thật là tỏa sáng, hơn 70 tấm ảnh nhãn dán đó tấm nào tôi cũng sưu tập hết rồi, tôi định sẽ phóng to chúng lên treo trong cung điện của mình để hằng ngày được chiêm ngưỡng dung nhan của ngài!” Có lẽ vì quá kích động, quá hạnh phúc nên Bạch Hạc Chân Quân đã lỡ miệng nói ra lời thật lòng!

Hơn nữa Bạch Hạc Chân Quân đang chìm đắm trong niềm hạnh phúc do món quà mang lại nên bản thân người đó vẫn chưa nhận ra mình vừa nói những lời không nên nói.

Bạch tôn giả: “...” Uy lực của Phi kiếm Lưu Tinh 001 liệu có hơi yếu quá không nhỉ?

Có nên tăng cường thêm chút nữa không?

Dù sao con hạc lớn trước mặt này cũng là Lục phẩm Chân Quân mà.

Còn chuyện con hạc trắng này giúp mình xử lý vụ trạm không gian phương Tây và phi hành gia... chuyện nào ra chuyện nấy, lúc đó cứ dùng một suất vào ‘di tích thượng cổ’ trong đợt đầu để báo đáp nó vậy!

Nghĩ tới đây, Bạch tôn giả lại nhìn đống hộp quà cao như núi bên cạnh, ngài quay đầu nói với Bạch Hạc Chân Quân: “Nếu ngươi muốn giúp ta làm việc thì ở đây ta đang có việc có thể giao cho ngươi làm đây.” “Xin tiền bối cứ dặn dò, tôi nhất định sẽ làm cho ngài thật thỏa đáng!” Bạch Hạc Chân Quân vỗ ngực cam đoan.

“Ta có một số món quà muốn gửi cho các đạo hữu trong nhóm ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nếu ngươi rảnh thì giúp ta gửi những món quà này đi...

Lưu ý là những món quà này đều đã được gia phong ấn, cần năm ngày sau mới được mở ra.” Bạch tôn giả mỉm cười chỉ vào đống hộp quà lớn.

“Toàn bộ đều là quà sao?” Bạch Hạc Chân Quân nuốt nước miếng một cái, trong đầu nảy ra ý định — hay là mình chiếm hết số quà này làm của riêng nhỉ?

Toàn bộ đều là quà do Bạch tiền bối tặng đấy... trên đó còn có cả bút tích của Bạch tiền bối nữa.

Thật muốn sưu tập tất cả chúng trong cung điện của mình quá đi.

Nhưng đây là quà Bạch tiền bối dặn mình giúp gửi đi mà.

Nếu chiếm làm của riêng thì Bạch tiền bối chắc chắn sẽ giận lắm.

Đúng rồi... mình có thể gửi từng món quà đi trước, sau đó đợi năm ngày sau khi phong ấn trên quà tự động giải khai, mình sẽ lại đến nhà các đạo hữu để thu hồi vỏ hộp quà.

Dù sao trên vỏ hộp cũng có bút tích của Bạch tiền bối mà, bản thân cái hộp đã là một món quà vô cùng quý giá rồi.

“Cứ giao cho tôi, Bạch tiền bối.

Chỉ cần các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần không đang bế quan thì tôi bảo đảm sẽ gửi tận tay từng món quà một.

Bảo đảm trong vòng ba ngày sẽ gửi xong tất cả chỗ quà này!” Bạch Hạc Chân Quân kiên định bảo đảm.

“Đi đi... sau khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ tặng thêm cho ngươi một món quà bất ngờ khác.” Bạch tôn giả thản nhiên nói.

“Tiền bối, ngài thật là tốt quá.” Bạch Hạc Chân Quân cảm động đến phát khóc.

Người đó đưa tay vẫy một cái giữa không trung, tất cả các hộp quà trên mặt đất được một luồng gió cuốn lên, lơ lửng xung quanh người mình.

“Vậy thì tiền bối, tôi đi gửi quà đây, tôi nhất định sẽ làm ngày làm đêm để gửi xong tất cả số quà này, hãy đợi tin tốt của tôi!” Bạch Hạc Chân Quân lớn tiếng nói.

Sau đó ba cặp cánh sau lưng người đó vỗ mạnh một cái, mang theo đống hộp quà bay vút lên trời...

Đúng là đến nhanh mà đi cũng nhanh.

Khi đã bay lên giữa không trung, người đó đột nhiên nhớ ra một chuyện khác — lúc nãy quên mất không hỏi xem ai là đạo hữu Tống Thư Hàng rồi.

Luôn ở bên cạnh Bạch tiền bối sớm tối mà lại không bị sức hút của ngài chinh phục, điều này thật là tội lỗi tày đình.

Thôi bỏ đi... lần này tạm tha cho anh ta một lần.

Đợi lần sau gặp mặt, mình nhất định phải tâm sự thật kỹ với đạo hữu họ Tống này, phải làm cho anh ta hiểu rõ và giác ngộ được sức hút cùng sự tuyệt vời của Bạch tiền bối mới được!

Trên thế giới này, tất cả mọi người đều nên phủ phục dưới sức quyến rũ của Bạch tiền bối mới đúng.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đứng cạnh lều bỗng rùng mình một cái.

Câu nói của Bạch Hạc Chân Quân [Đúng rồi tiền bối, ngài với mọi kiểu tóc đều thật là tỏa sáng, hơn 70 tấm ảnh nhãn dán đó tấm nào tôi cũng sưu tập hết rồi, tôi định sẽ phóng to chúng lên treo trong cung điện của mình để hằng ngày được chiêm ngưỡng dung nhan của ngài!] cứ vang vọng mãi trong đầu cậu.

Mặc dù trước đó Tống Thư Hàng đã đoán rằng hàng loạt hành vi kỳ quái ngày hôm nay của Bạch tôn giả rất có thể là do Vũ Nhu Tử đã lấy ảnh của Bạch tiền bối chế thành ảnh nhãn dán rồi gửi vào không gian nhóm.

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng vẫn còn nuôi một tia hy vọng mong manh — hay là bộ nhãn dán Vũ Nhu Tử gửi không hoàn toàn được làm từ ảnh của Bạch tôn giả?

Hoặc là trong đó chỉ có một hai tấm là dùng ảnh của ngài thôi?

Con người luôn là như thế, khi đối mặt với tuyệt cảnh thường rất dễ nảy sinh tâm lý đà điểu và tâm lý cầu may...

Nhưng hiện tại, tia hy vọng cuối cùng của Tống Thư Hàng cũng đã bị Bạch Hạc Chân Quân dập tắt hoàn toàn.

Hơn 70 tấm ảnh chế thành nhãn dán của Bạch tiền bối.

Cậu cảm thấy mình sớm muộn gì cũng xong đời!

Tống Thư Hàng cẩn thận quay đầu lại, lén lút nhìn Bạch tôn giả một cái, muốn xem biểu cảm của ngài lúc này thế nào.

Lúc này, Bạch tôn giả phủi phủi tà áo dài trắng, có lẽ là cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng nên ngài quay đầu nhìn lại cậu.

Sau đó Bạch tôn giả khẽ mỉm cười với Tống Thư Hàng.

Nụ cười ôn hòa, ấm áp lòng người.

Tiếp đó, Bạch tôn giả nói với Thư Hàng một cách ôn hòa: “Hôm nay mọi người nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta sẽ thử lại ‘Cá nhảy long môn’.” Cá nhảy long môn à...

“Còn phải biến thành cá nữa sao?” Lúc này hễ nghe thấy từ ‘cá’ là Tống Thư Hàng lại nghĩ ngay đến móng vuốt của Đậu Đậu, hàm răng của Đậu Đậu, cái dạ dày của Đậu Đậu, cùng với cảm giác bị nhai ngấu nghiến.

Đau lòng quá man!

“Yên tâm đi, ngày mai ta sẽ không biến ngươi thành cá nữa đâu.” Bạch tôn giả nói: “Ngày mai ta dự định sẽ cho ngươi trải nghiệm trước một lần cảm giác ‘Cá nhảy long môn’ thành công là thế nào, sau đó mới để ngươi tự dựa vào năng lực của mình mà nỗ lực bơi qua thác nước Long Môn vài vòng.

Hãy dưỡng sức cho tốt, thí nghiệm ngày mai sẽ vất vả lắm đấy.” Nghe đến đó, Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không biến thành cá là được, cậu thực sự đã bị ám ảnh tâm lý rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, dựa theo quẻ tượng của Đồng Quái tiền bối, hôm nay đám tàn dư đệ tử của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ sẽ không tới đây.

Vậy chắc là ngày mai bọn chúng sẽ đến nhỉ?

Tống Thư Hàng hy vọng đám đó mau mau kéo đến... rồi để Bạch tiền bối giải quyết nhanh gọn lẹ.

Như vậy, họ có thể sớm rời khỏi hòn đảo cô độc ở Đông Hải này.

Như thế, cậu mới có cơ hội ‘mật báo’ cho Vũ Nhu Tử...

Còn ở trên một hòn đảo nhỏ nào đó tại Thái Bình Dương, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, anh em nhà Gia Cát, chị em Lục Phỉ cùng với vợ chồng đệ tử danh nghĩa Joseph đều đang đợi cậu đến đón về nữa.

Cậu còn rất nhiều việc phải làm, không thể lãng phí quá nhiều thời gian trên hòn đảo nhỏ ở Đông Hải này được.

Lúc này, ở sâu trong Đông Hải, bên trong một chiếc tàu ngầm.

Lang Nhất, Ngưu Nhị, Mã Tam, Viên Tứ, Ưng Lục, Dương Thất, Kê Thập Bát, Hổ Nhị Thập Nhị, Xà Nhị Thập Tam, Thỏ Nhị Thập Bát – mười thành viên hiện đang rảnh rỗi của tổ chức đã tập trung đông đủ.

Đúng rồi, còn có đại soái ca Hồ Thập cũng vừa thoát khỏi xác con ‘cá kiếm’ kia để quay về hội quân với nhóm Lang Nhất.

Sau khi mọi người đã đông đủ, Thỏ Nhị Thập Bát lên tiếng hỏi: “Lang Nhất, lại có nhiệm vụ lớn gì mà triệu tập chúng ta khẩn cấp thế này?” Thỏ Nhị Thập Bát là một cô nàng ‘màn hình phẳng’ nhưng chân lại rất dài.

Công pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sẽ ảnh hưởng đến ngoại hình và thể hình của người tu luyện, ví dụ như Lang Nhất chạy bằng cả tay chân, cánh tay dài ngoẳng của Viên Tứ, lớp da dày của Kình Bát hay hàm răng nhọn hoắt của Sa Cửu.

Thỏ Nhị Thập Bát cũng vì tu luyện công pháp mà người ngày càng phẳng, chân ngày càng dài.

Lang Nhất trầm giọng nói: “Nhiệm vụ của Kình Bát và Sa Cửu thất bại rồi, hơn nữa còn bị người ta bắt sống.” “Nhiệm vụ thất bại còn bị bắt sống?

Hai tên phế vật.” Ưng Lục lạnh lùng cười nhạo, gã là một nam tử có mũi diều hâu, tính tình âm hiểm.

Đại soái ca Hồ Thập lên tiếng thanh minh: “Không phải do bản thân bọn họ đâu, mà là trong lúc làm nhiệm vụ đã xảy ra ngoài ý muốn, đột nhiên có cao thủ nhúng tay vào.

Chương 370

Vốn dĩ Kình Bát và Sa Cửu đã dồn mục tiêu vào đường cùng rồi, nhưng đột nhiên lại mất liên lạc.” Mọi người im lặng giây lát.

Hổ Nhị Thập Nhị sa sầm mặt mày, lên tiếng hỏi: “Thực lực đối phương thế nào?” Lang Nhất lắc đầu nói: “Tạm thời chưa rõ, trước khi các ngươi tới đây, ta đã bảo Dương Thất thả máy trinh sát qua đó thăm dò nông sâu của đối phương rồi.

Dương Thất, hiện tại có tình báo chưa?” Dương Thất đẩy đẩy gọng kính phẳng chống bức xạ: “Máy trinh sát mini không người lái của tôi đã bay tới tọa độ mà Lang Nhất cung cấp rồi, vừa hay mọi người cùng xem tình hình qua camera trinh sát đi.” Nói đoạn, Dương Thất gõ một cái vào máy tính trước mặt, kết nối máy tính với máy chiếu.

Bốn khung hình nhỏ xuất hiện trên màn hình chiếu.

Đó là bốn chiếc máy trinh sát mini với đủ hình dạng.

Có cái trông như chim hải âu, có cái như con rùa nhỏ bằng bàn tay, còn hai cái nữa có hình dạng như côn trùng.

Bốn chiếc máy trinh sát này đã thâm nhập thành công lên đảo.

Trong đó, chiếc máy hình hải âu đã thuận lợi tìm thấy Kình Bát và Sa Cửu.

Thông qua video, mọi người có mặt đều nhìn thấy trước ngực Sa Cửu có một vết kiếm thương đáng sợ, sâu thấy tận xương...

Vết thương của Kình Bát thì kỳ quái hơn, phần eo sau bị lõm vào một cách dị thường, dường như bị trúng một đòn cực nặng.

Nhưng mà tại sao đối phương lại chọn ra tay vào vùng eo sau?

Vị trí đó đâu có thích hợp để hạ thủ đâu!

“Cũng may, ít nhất là Kình Bát và Sa Cửu vẫn còn sống.” Lang Nhất thở phào nhẹ nhõm, Kình Bát và Sa Cửu đều là Chân sư Nhị phẩm lão làng, đối với tổ chức hiện tại của họ thì đó là những thành viên cấp kim bài.

Nếu thực sự xảy ra chuyện gì, Lang Nhất chắc chắn sẽ đau lòng đến mức mất ăn mất ngủ.

Trong lúc nói chuyện, hai chiếc máy trinh sát hình côn trùng lại quay được những hình ảnh khác.

Một tiểu hòa thượng mặt mày nghiêm túc, hai tay chắp lại.

Một con chó mặt xệ đang thè lưỡi, dường như đang nói chuyện?

Cùng với một thanh niên có diện mạo hiền lành, vừa nhìn đã thấy là người tốt.

Hai người một chó đang ngồi quanh đống lửa nướng đồ ăn...

Hổ Nhị Thập Nhị trầm giọng hỏi: “Chính bọn họ đã đánh trọng thương Kình Bát và Sa Cửu sao?” Xà Nhị Thập Tam liếm liếm khóe miệng: “Tiểu hòa thượng kia nhìn thực lực có vẻ không mạnh, từ hình ảnh có thể thấy cơ bắp và cử động của nó cho thấy đây chỉ là một nhóc con vừa mới hoàn thành Trúc Cơ không lâu, cùng lắm là vừa khai Nhãn khiếu.

Không đáng ngại.” “Thanh niên bên cạnh cũng tầm đó thôi, nhìn hành động và trạng thái cơ thể thì chắc cũng chỉ là một tân binh tu chân.

Có lẽ thực lực mạnh hơn tiểu hòa thượng một chút nhưng tuyệt đối chưa đạt đến cấp Nhị phẩm.” Thỏ Nhị Thập Bát tiếp tục phân tích.

“Thứ cần chú ý phải là con chó mặt xệ kia kìa, tuy không nhìn ra thực lực của nó nhưng chỉ riêng việc nó biết nói chuyện thì ít nhất cũng là yêu thú từ Nhị phẩm trở lên, không chừng còn mạnh hơn thế.” Xà Nhị Thập Tam tiếp tục liếm môi nói.

Yêu thú có cơ thể cường hãn, ở giai đoạn đầu, tu sĩ cùng cấp cơ bản không phải là đối thủ của yêu thú.

Trong đám người, khi Hồ Thập nhìn thấy tiểu hòa thượng và con chó kia thì khẽ nhíu mày...

Trong lúc đang thảo luận, chiếc máy trinh sát hình rùa lại quay được một bóng người.

Đó là một bóng hình cực kỳ đẹp đẽ, giống như trích tiên hạ phàm.

Máy trinh sát hình rùa vừa mới quay được bóng hình này thì đối phương dường như cũng phát hiện ra máy trinh sát, mỉm cười tiến lại gần con rùa.

“Hỏng rồi, bị phát hiện rồi.” Dương Thất kêu lên.

“Vào chậm thật đấy, hóa ra là thiết bị cơ giới không người lái à, mất hứng quá.” Bóng hình kia khẽ nói, sau đó đưa tay vỗ nhẹ lên mình con rùa.

Tạch một cái... chiếc máy trinh sát hình rùa liền bị rã thành đống linh kiện.

“Ơ kìa, cấu tạo cũng thú vị đấy chứ.” Từ chiếc máy trinh sát truyền lại âm thanh bình thản cuối cùng của bóng hình đó.

“Là hắn!!!” Lúc này, Hồ Thập đột nhiên bật dậy.

Cái bóng hình đẹp đến mức không tưởng này chẳng phải chính là vị tiền bối xinh đẹp đã đột nhiên lôi gã lên lưng cá voi sao?

Thực tế là từ lúc nhìn thấy tiểu hòa thượng và con chó mặt xệ kia, gã đã bắt đầu nghi ngờ rồi.

Bây giờ thì xác định luôn, quả nhiên chính là vị tiền bối này!

Vị tiền bối đã cướp đi cành cây dùng để trang bức của gã, sau đó tặng cho gã một con 'cá kiếm' tốc độ nhanh gấp mười lần nhưng lại không có phanh, nhanh đến mức gã không dừng lại được, khiến gã lỡ mất nhiệm vụ lần này!

Lang Nhất nhíu mày: "Hồ Thập, ngươi biết hắn sao?" Hồ Thập cười khổ đáp: "Chính là vị tiền bối đáng sợ này đã chơi khăm tôi một vố, khiến tôi không thể đến hội quân với Kình Bát và Sa Cửu được." Lang Nhất nghe vậy liền cau mày: "Chơi khăm ngươi?

Chẳng lẽ đối phương cố ý phá hoại nhiệm vụ của chúng ta?" "Không, có lẽ chỉ là trùng hợp thôi.

Nếu muốn phá hoại nhiệm vụ thì lúc đó hắn đã trực tiếp thịt tôi luôn rồi." Hồ Thập trả lời.

Vị tiền bối kia đáng sợ đến nhường nào gã đã đích thân trải nghiệm.

Trong tay đối phương, gã chẳng khác nào một con kiến, hoàn toàn không có sức phản kháng.

Hổ Nhị Thập Nhị trầm mặt, lần nữa hỏi một vấn đề mà mọi người đều quan tâm: "Bóng hình vừa rồi, thực lực thế nào?" "Cực kỳ đáng sợ, thâm bất khả trắc." Hồ Thập nhớ lại: "Đứng trước mặt hắn, tôi có cảm giác hắn chỉ cần dùng một ngón tay cũng có thể nghiền nát mình.

Hơn nữa, đó là một vị tiền bối có thể vẽ phù văn trong không trung, rồi tiện tay gắn cho một con cá ngừ đại dương các loại trận pháp như khống chế tâm linh, trận pháp hỗn thủy, trận pháp tụ linh, trận pháp gia tốc mười lần..." Hồ Thập nói xong, tất cả thành viên có mặt đều im lặng.

Hồ Thập tuy là một đại soái ca, thường xuyên thực hiện mấy nhiệm vụ kiểu ‘khiến các cô nàng xinh đẹp sinh con cho mình’ rất đáng ghét, nhưng thực lực của gã là cảnh giới Chân sư Nhị phẩm thực thụ, chiến lực không kém những người ngồi đây là bao.

Đối phương có thể dùng một ngón tay nghiền chết Hồ Thập thì cũng có thể nghiền chết tất cả mọi người ở đây.

Lại còn thêm thủ đoạn vẽ phù trong không trung, gắn đủ loại trận pháp kinh hoàng lên con ‘cá kiếm’ nữa...

Thế này thì còn làm ăn gì được nữa?

“Không thể đối đầu trực diện, phải dùng trí.” Kê Thập Bát trầm giọng nói, nói lên nỗi lòng của mọi người.

Ưng Lục lạnh lùng hỏi: “Dùng trí thế nào?” “Đầu tiên, chúng ta phải xác định rõ mục tiêu.

Chúng ta không phải muốn đối địch với tồn tại đáng sợ này, chúng ta chỉ muốn cứu đồng đội của mình ra thôi.” Xà Nhị Thập Tam liếm môi, nói tiếp: “Chúng ta không cần cứng đối cứng với vị tiền bối đó, chúng ta có thể chuyển hướng sang phương diện khác.

Ví dụ như... gã thanh niên và tiểu hòa thượng kia.

Chúng ta có thể cân nhắc bắt cóc một trong hai người đó, sau đó thông qua đàm phán để đổi lấy đồng đội của mình.” Xà Nhị Thập Tam dường như là quân sư của nhóm, mọi người nghe đến đây đều gật đầu tán thành.

Hổ Nhị Thập Nhị hỏi: “Vậy chúng ta chọn mục tiêu nào ra tay?

Hay là bắt cả hai luôn?” “Bắt cả hai không dễ đâu...

Đến lúc đó tùy cơ ứng biến vậy.

Tóm lại ít nhất phải bắt được một trong hai người mới được.” Xà Nhị Thập Tam nói: “Tất nhiên chúng ta nên liệt kê ra thứ tự ưu tiên.

Nếu có cơ hội bắt cả hai nhưng chỉ có thể bắt một người thì chúng ta nên ưu tiên người nào dễ bắt nhất để mọi người có mục tiêu rõ ràng.” Kê Thập Bát hỏi: “Vậy tiểu hòa thượng và thanh niên kia, chúng ta chọn ai để ưu tiên bắt?” Các thành viên lại bắt đầu bàn tán xôn xao.

Lúc này, Ngưu Nhị cười hiền lành nói: “Hành tẩu giang hồ có bốn điều kỵ: đạo sĩ, hòa thượng, phụ nữ và trẻ con.

Bốn loại người này là khó đối phó nhất.

Tiểu hòa thượng kia vừa là hòa thượng vừa là trẻ con, chiếm tận hai điều kỵ.

Chúng ta chọn gã thanh niên mà ra tay đi!” Lang Nhất gật đầu, chốt hạ: “Quyết định thế đi, lấy gã thanh niên kia làm mục tiêu ưu tiên.

Xà Nhị Thập Tam, thiết lập vài phương án hành động, ngày mai... chúng ta sẽ ra tay!” “Chờ chút, gã thanh niên kia chẳng phải cũng trọc lóc sao?

Không phải là một đại hòa thượng à?” Kê Thập Bát nghi hoặc chỉ vào Tống Thư Hàng trên màn hình.

Cái đầu trọc của gã thanh niên này bóng loáng, phản chiếu cả ánh mặt trời.

Cái đầu tròn trùng trục này nhìn thế nào cũng ra kiểu đầu hòa thượng tiêu chuẩn.

Ngưu Nhị lại cười hiền lành: “Kê huynh, cái đầu trọc đó là mới cạo thôi, nhãn lực của anh kém đến mức không nhận ra điều đó sao?” Khóe miệng Kê Thập Bát giật giật, mẹ kiếp, cái đầu trọc đó cứ phản xạ ánh nắng chói mắt, tên Ngưu Nhị này làm sao nhìn ra được là mới cạo hay không chứ?

“Đừng lôi thôi nữa.” Lang Nhất vỗ tay: “Mọi người hôm nay nghỉ ngơi cho tốt để khôi phục thể lực.

Ưng Lục, Thỏ Nhị Thập Bát, phát trang bị mới cho mọi người.

Ngày mai... hành động!” Mọi người có mặt lặng lẽ gật đầu, Ưng Lục và Thỏ Nhị Thập Bát đứng dậy, mỗi người xách ra một chiếc vali da màu đen.

Chiếc vali của Ưng Lục rất lớn, sau khi mở ra bên trong chứa đầy lựu đạn và các loại súng ống, chủng loại phong phú từ súng lục thông thường đến súng trường, súng tiểu liên, súng bắn tỉa, mẫu mã gì cũng có.

Thực tế thì vũ khí nóng thông thường chỉ là đồ chơi đối với các tu sĩ cao giai, nhưng đối với tu sĩ dưới Nhị phẩm thì lại có thể gây ra sát thương cực lớn.

Nhóm Lang Nhất không phải là những tu sĩ cổ hủ lạc hậu, truyền thừa Tam Thập Tam Thú Thần Tông của họ giờ đây cũng không còn hoàn chỉnh, để hoàn thành nhiệm vụ, họ thường xuyên phải nhờ đến một số vũ khí hiện đại có uy lực mạnh mẽ.

Ở bên kia, Thỏ Nhị Thập Bát cũng mở chiếc vali đen của mình ra.

Chiếc vali của cô ta nhỏ nhắn hơn, đồ vật bên trong cũng đơn giản hơn, chỉ là hai xấp khoảng năm mươi tấm thẻ dày dặn.

Đây là phù bảo cấp thấp, được làm từ dược liệu khá thô sơ.

Một tấm phù bảo to bằng tấm bìa cứng có thể kích hoạt một lá chắn bảo vệ có uy lực gần cấp Tam phẩm.

“Tự chọn vũ khí thuận tay đi, mỗi người mang thêm hai tấm phù bảo phòng ngự.

Cố gắng cứu được Kình Bát và Sa Cửu ra.” Lang Nhất vỗ tay, trầm giọng nói.

Mặt gã trầm như nước nhưng trong lòng thì đang rỉ máu.

Súng ống các thứ thì có thể kiếm từ mấy tay buôn lậu vũ khí, nhưng mấy tấm phù bảo này là bảo bối, kiếm được không dễ đâu.

Lần này tiêu hao bao nhiêu, nhất định phải bòn rút lại từ ‘Hư Kiếm Phái’ mới được.

Tiếp đó, ngoại trừ Dương Thất ra, các thành viên khác đều tiến lên chọn cho mình vài món vũ khí thuận tay, sau đó chọn thêm hai tấm phù bảo mang theo bên mình.

Sau khi chọn xong trang bị và phù bảo, mọi người tản ra, về các phòng nhỏ trong tàu ngầm để nghỉ ngơi, dưỡng tinh tuệ nhuệ.

Sau khi phần lớn thành viên đã rời đi, chỉ còn lại Lang Nhất, Dương Thất, Ngưu Nhị và Xà Nhị Thập Tam.

“Dương Thất, đã tìm thấy con bé nhà họ Sở kia chưa?” Lang Nhất hỏi.

Dương Thất gõ phím máy tính, đáp: “Tìm thấy rồi, đang ở trong chiếc lều này.” Trong lúc nói chuyện, hình ảnh bên trong lều của Sở Sở được chiếu lên màn hình.

Sở Sở đang nằm yếu ớt trên giường bệnh, có thể thấy vết thương của cô rất nặng.

Ngực bị ép đến phẳng lì luôn, không chết đúng là mạng lớn.

Nhìn thấy dáng vẻ của Sở Sở, Lang Nhất gật đầu hài lòng: “Xem ra vết thương rất nặng...

Chương 371

chắc chắn là không kịp tham gia trận chiến 'Đoạn Tiên Đài' giữa Hư Kiếm Phái và Sở gia rồi.

Như vậy nhiệm vụ của chúng ta coi như đã hoàn thành.

Chỉ cần đợi đến lúc đại hội quyết đấu trên Đoạn Tiên Đài bắt đầu, con bé nhà họ Sở này không lên đài được thì chúng ta có thể nhận thù lao từ Hư Kiếm Phái rồi." Đối với Lang Nhất, đây là tin tốt duy nhất trong ngày hôm nay.

"Ngoài ra, Dương Thất, hãy giấu kỹ các thiết bị trinh sát còn lại để giám sát hòn đảo này, ngày mai chúng ta sẽ dùng đến...

Hãy luôn theo sát hành tung của gã thanh niên và tiểu hòa thượng kia." Lang Nhất lên tiếng dặn dò.

Dương Thất gật đầu, cẩn thận giấu ba chiếc máy trinh sát còn lại đi.

Mất một con rùa rồi, ba con còn lại phải cẩn thận kẻo bị phá hủy tiếp, đây đều là những sản phẩm công nghệ tiên tiến đặc biệt quý giá, có tiền cũng khó mà mua được.

Mặt trời lặn rồi lại mọc, một ngày mới lại bắt đầu.

Ngày 17 tháng 7, trời nhiều mây.

Cái nắng gay gắt thỉnh thoảng lại được những tầng mây dày che chở, khiến con người cảm thấy hôm nay có chút mát mẻ.

Tống Thư Hàng dậy thật sớm, lẳng lặng rời khỏi lều để chăm chỉ tu luyện một vòng.

Sau khi tu luyện xong, mồ hôi đầm đìa, cậu sảng khoái quay về doanh trại.

Trong doanh trại, Đậu Đậu cũng đang thổ nạp tu luyện...

Thấy Thư Hàng quay về, nó trêu chọc: “Thư Hàng, uông, hai ngày nay thấy ngươi tu luyện liều mạng hơn hẳn nhỉ, bị kích thích gì à uông?” “Không có bị kích thích gì cả, chỉ là cảm thấy mấy ngày nay tu luyện rất có động lực.” Tống Thư Hàng hì hì cười.

Kể từ khi biết mình đã lỡ mất độ tuổi vàng để tu luyện, trong cơ thể không còn luồng tiên thiên chân khí mang theo từ trong bụng mẹ nữa, Tống Thư Hàng không hề nản chí mà ngược lại càng thêm cần cù.

Nếu xuất phát điểm đã muộn hơn người khác thì chỉ còn cách nỗ lực gấp bội mới được.

Cần cù bù thông minh tuy không hoàn toàn đúng nhưng cũng có lý nhất định.

Hơn nữa, xuất phát điểm đã muộn mà còn không chịu khó thì chỉ có nước bị người ta bỏ xa lắc xa lơ thôi.

Tống Thư Hàng vươn vai một cái, đùa rằng: “Tôi không muốn đợi đến lần sau khi Bạch tiền bối xuất quan, cỏ trên mộ mình đã xanh rì, rồi tiền bối phải đến trước mộ tôi thắp hương đâu~~” “Yên tâm đi uông, cỏ sẽ không xanh rì đâu.” Đậu Đậu nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng nói: “Cảm ơn nhé.” Đậu Đậu thỉnh thoảng cũng nói được vài câu tử tế nhỉ.

“Bởi vì bản Đậu Đậu sẽ nhớ mỗi năm Thanh minh đều lên mộ ngươi nhổ cỏ.

Yên tâm đi, không cần cảm ơn, bản Đậu Đậu rất hay giúp đỡ người khác mà.” Đậu Đậu phiên bản mini vỗ mạnh vào bắp chân Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Miệng chó thông thường không mọc được ngà voi, miệng Đậu Đậu lại càng không thể, cái đạo lý này sao cậu cứ mãi không nhớ kỹ vậy chứ.

Lúc này, tiểu hòa thượng đằng xa cũng vừa tu luyện xong quay về.

Trên con đường tu luyện, giống như chèo thuyền ngược nước, không tiến ắt lùi, gần như không ai lười biếng.

Tiểu hòa thượng vừa tới liền bênh vực Tống Thư Hàng: "Đậu Đậu tiền bối nói bậy, Thư Hàng sư huynh sẽ không chết sớm thế đâu.

Thư Hàng sư huynh là người tốt, chắc chắn sẽ sống thọ trăm tuổi!" Tống Thư Hàng đang định cảm động gật đầu khen ngợi.

Thế là Đậu Đậu cười ha hả: "Ừ ừ, sống thọ 'trăm' tuổi.

Trăm năm sau, Tống Thư Hàng tẻo?" "Đậu Đậu tiền bối, em không có ý đó!" Tiểu hòa thượng cuống lên, khuôn mặt nhỏ nghiêm túc đầy vẻ ủy khuất.

Tống Thư Hàng ngồi xuống, dùng lực xoa xoa đầu Đậu Đậu: "Đậu Đậu đừng bắt nạt tiểu Quả Quả nữa.

Đúng rồi, đồ ăn hôm qua của chúng ta còn nhiều không?

Sáng nay chúng ta đổi vị chút đi, mấy món nướng này ăn một hai bữa còn được chứ bữa nào cũng ăn thì hơi chịu không nổi." Tiểu hòa thượng ở bên cạnh gật đầu lia lịa: "Đúng ạ, với lại ăn đồ nướng suốt dễ bị nhiệt lắm.

Mà nhiệt thì dễ làm trĩ tái phát, đáng sợ lắm." Tống Thư Hàng: "..." Đậu Đậu nhe răng với Tống Thư Hàng: "Đừng có xoa đầu ta...

Ngươi có phải là Hoàng Sơn đại ngốc đâu, cẩn thận ta cắn cho đấy.

Ngươi không biết đầu chó chỉ có chủ nhân mới được sờ thôi à?"

Sau đó, Đậu Đậu lại nói: “Đồ ăn không còn nhiều, chúng ta phải kiếm thêm thôi.

Tiếc quá, giá mà có Biệt Tuyết tiên cơ ở đây thì tốt, có cô ấy thì dù bữa nào cũng là đồ nướng, cô ấy cũng có thể biến hóa đủ kiểu, tuyệt đối không thấy ngán.” “Biệt Tuyết tiên cơ?

Người của Thực Tiên Yến đó hả?” Tống Thư Hàng nhớ lại Tô Thị A Thất từng hứa sẽ đưa cậu đi dự Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết tiên cơ, hình như là một yến hội tu sĩ rất cao cấp?

Vì đạo hiệu Biệt Tuyết tiên cơ rất dễ nhớ nên Tống Thư Hàng đã ghi nhớ trong lòng.

“Chính là cô ấy, đáng tiếc năm đó Bạch tôn giả không đồng ý song tu với cô ấy...

Uông, nếu không thì nếu cô ấy và Bạch tôn giả mà song tu, tất cả đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều sẽ được hưởng phúc rồi.” Đậu Đậu liếm môi, nước miếng chảy ròng ròng.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười khẽ, suýt chút nữa thì quên mất chuyện này.

Đến lúc dự Thực Tiên Yến, nhất định không được nhắc đến chuyện của ‘Bạch tôn giả’ trước mặt Biệt Tuyết tiên cơ.

Phụ nữ thất tình đáng sợ lắm, vạn nhất cô ấy vì yêu sinh hận rồi ghét lây sang một kẻ qua đường giáp vô tội như cậu thì sao?

Cậu không muốn bị ngộ độc thực phẩm đâu.

“Nếu không còn nhiều nguyên liệu thì để tôi đi kiếm gì đó ăn vậy, tôi xuống biển xem có bắt được ít hải sản nào không.” Tống Thư Hàng lên tiếng, vừa hay tu luyện xong đổ mồ hôi, xuống biển bơi một vòng chắc chắn sẽ rất sảng khoái.

Sau một đêm trấn tĩnh, cậu rốt cuộc cũng không còn nhạy cảm quá mức với từ ‘cá’ nữa.

Nhưng đối với hàm răng của Đậu Đậu thì Tống Thư Hàng vẫn thấy rợn người.

“Được, xuống biển chú ý an toàn đấy.” Đậu Đậu nói.

Nói xong, khóe miệng Đậu Đậu nhếch lên, ánh mắt nó lướt qua mấy góc khuất.

Ở đó có hai con côn trùng và một con hải âu.

Gửi máy trinh sát lên đảo một cách trắng trợn như thế, đối phương coi nó và Bạch tiền bối là người mù chắc?

Tống Thư Hàng chỉ mặc một chiếc quần đùi đi về phía bờ biển.

Bạch tiền bối vẫn ngồi trên một mỏm đá sát mặt biển như cũ, anh ôm gối mà ngồi, ánh mắt nhìn về phía cuối đường chân trời, đang lặng lẽ thẫn thờ.

“Bạch tiền bối chào buổi sáng.” Tống Thư Hàng vẫy tay gọi.

Bạch tôn giả quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, thấy bộ dạng của cậu liền hỏi: “Ngươi muốn xuống biển à?” “Vâng, hôm qua Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đã đi kiếm đồ ăn rồi, nên sáng nay đến lượt tôi.

Tôi định xuống biển xem có kiếm được ít hải sản nào không.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Được, vậy nguyên liệu cho bữa trưa cứ để ta chuẩn bị cho.” Bạch tôn giả nói.

Sau đó, tôn giả lại nhắc nhở Thư Hàng: “Đúng rồi, Thư Hàng này.

Dự báo thời tiết hôm nay là: cách hòn đảo của chúng ta một trăm mét, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra sóng thần lớn.

Ngươi phải chú ý, đừng bơi quá xa đấy.” Dự báo thời tiết?

Cách đảo của chúng ta một trăm mét có sóng thần lớn?

Chưa nói đến chuyện đài khí tượng nào rảnh rỗi đi dự báo thời tiết cho một hòn đảo vô danh ở Đông Hải, quan trọng là dự báo thời tiết của nước nào mà có thể chính xác phạm vi sóng thần đến từng mét như vậy?

Tống Thư Hàng cười khổ nhìn Bạch tôn giả, xem ra Bạch tiền bối định làm một mẻ lớn đây.

Nhìn thấy vẻ mặt cười khổ của Tống Thư Hàng, Bạch tôn giả cười ha hả: “Được rồi, không sợ.

Ngươi lại đây.” Tống Thư Hàng đi tới bên cạnh Bạch tôn giả.

Bạch tôn giả lấy ra một tấm nhãn dán hình xăm trong suốt...

Cái thứ này hoài niệm quá, cách đây không lâu, cái hình vẽ Hồ Lô Biến 3D mà Bạch tiền bối chuẩn bị cho cậu để dùng ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ cũng là từ cái nhãn dán trong suốt này mà ra.

Chẳng lẽ lần này lại định chơi ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ nữa sao?

Đang mải suy nghĩ thì Bạch tôn giả đã dùng lực dán tấm nhãn lên ngực cậu.

Sau khi lột lớp giấy trong suốt ra, trước ngực Tống Thư Hàng xuất hiện hình ảnh một thanh phi kiếm.

Lần này đổi hình rồi à?

Không phải Hồ Lô Biến 3D thì thật là tốt quá.

“Bạch tiền bối, lần này là cái gì thế?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Vẫn chưa có tên đâu.” Bạch tôn giả nghĩ nghĩ rồi nói: “Ừm, cái này cứ gọi là phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần 0.01 đi." Phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần là có ý gì?

Thứ này có quan hệ mật thiết gì với Phi kiếm dùng một lần hay Kiếm lưu tinh dùng một lần không?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng cảm thấy bàng quang hơi căng tức, đột nhiên có chút buồn tiểu...

"Tiền bối...

Có thể giới thiệu cho tôi một chút về công năng của cái 'phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần 0.01' này không?" Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

"Yên tâm đi, không có công năng gì khoa trương đâu." Bạch tôn giả cười hì hì an ủi Tống Thư Hàng: "Cái này là phù bảo ta cải biên dựa trên 'Vạn Lý Phi Độn Thuật'.

Hôm qua ta chẳng đã bảo là sẽ cho ngươi trải nghiệm trước một lần cảm giác 'vượt Long Môn thành công' sao?

Cái này chính là thứ ta chế tạo để ngươi trải nghiệm vượt Long Môn đấy." "Này...

Tiền bối.

Tôi chỉ muốn hỏi một câu thôi, nó có khiến tôi 'Piu~' một phát xoay vòng vòng bay thẳng lên trời không?" Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Nếu mà lại 'Piu~' một phát theo kiểu 'Bão kiếm' đưa cậu lên trời thì cậu chỉ còn nước lập tức dùng tuyệt kỹ 'Năm trăm phương pháp đầu hàng tu sĩ nhân loại' với Bạch tiền bối thôi!

"Ngươi có phải phi kiếm đâu, phù văn phức tạp thế làm sao dán lên người ngươi được." Bạch tôn giả thong thả giải thích: "Cái 'phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần 0.01’ này chỉ có một công năng duy nhất, đó là giản lược tối đa ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’, chỉ để lại công năng động lực cơ bản nhất.

Nó có thể tăng thêm cho cơ thể ngươi một lực đẩy hướng lên cực mạnh, để ngươi có thể xông ngược lên thác nước Long Môn.

Cho nên... có nó ở đây, dẫu ngươi có lỡ bơi vào khu vực sóng thần thì chỉ cần kích hoạt nó là có thể mượn lực đẩy mạnh mẽ đó để thoát khỏi vùng sóng thần.

Hơn nữa ta vẫn luôn canh chừng ở bờ biển, chỉ cần ngươi kích hoạt ‘phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần 0.01’, ta có thể lập tức ứng cứu ngay.” Nghe đến đó, Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Tức là thứ này giống như một cái động cơ, có thể tăng thêm động lực cho cậu, dù có gặp sóng thần cậu cũng có thể dựa vào nó để cưỡi gió rẽ sóng, lướt đi trong lòng đại dương, nghe có vẻ cũng ra phết đấy chứ!

Nếu đã không bị xoay vòng vòng bay lên trời thì cậu yên tâm rồi.

“Vậy tiền bối... tôi xuống biển đây.” Tống Thư Hàng tâm trạng cực tốt, cậu vẫy vẫy tay rồi lao thẳng xuống biển.

Bạch tôn giả mỉm cười, tiếp tục ngồi trên mỏm đá thẫn thờ.

Chương 372

Tống Thư Hàng sau khi xuống nước liền vui vẻ bơi một đoạn, rồi lặn thẳng xuống đáy biển.

Trước khi lặn, cậu đã thi triển ‘Quy Tức Thuật’ lên người mình.

Lần trước khi ngồi trực thăng lao vào vũ trụ, Bạch tiền bối đã dạy cậu món Quy Tức Thuật này, đúng là diệu dụng vô cùng.

Chỉ cần một lần Quy Tức Thuật là có thể không cần hít thở trong mấy canh giờ liền, mỗi ngày có thể tiết kiệm được bao nhiêu oxy cho mẹ Trái Đất.

Bạch tôn giả lại lặng lẽ thẫn thờ một lúc lâu.

Lúc này điện thoại của anh vang lên, tôn giả lướt màn hình, chỉ thấy hiển thị người gọi là ‘Giao Chân Quân Giao Bá đạo hữu’.

Bạch tôn giả vươn vai một cái, nhấn nút nghe rồi đưa điện thoại ra xa khỏi mình tầm một cánh tay.

“Alô, là Bạch đạo hữu à, lâu rồi không gặp, oa ha ha~~ Xin lỗi nhé, vừa nãy ta đang cùng bà vợ thứ ba trong quá trình sản xuất đứa con thứ hai mươi sáu nên không nghe máy của ngươi được.

Mà này, tìm ta có việc gì thế?” Ở đầu dây bên kia truyền đến một giọng nói vang dội như sấm rền, nghe vô cùng hào sảng.

Vị Giao Chân Quân Giao Bá này chính là một trong những đạo hữu cố tri của Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối cách đây không lâu định tổ chức ‘Đại hội xe kéo tay gắn bùa chú’, nên đã tìm lại rất nhiều số điện thoại liên lạc của các đạo hữu cũ.

Vị Giao Chân Quân Giao Bá này chính là một trong số đó.

“Ừm, vốn dĩ định hẹn ngươi mấy ngày nữa tụ tập một chút, không biết ngươi có rảnh không.

Đám đạo hữu chúng ta cũng hơn một trăm năm chưa gặp nhau rồi nhỉ.” Bạch tôn giả cười nói.

“Hầy, Bạch đạo hữu à...

Người hơn một trăm năm chưa gặp là ngươi thôi.

Đám chúng ta cứ cách vài chục năm lại gặp nhau một lần mà.

Chỉ có mình ngươi bế quan hơn một trăm năm mươi năm nên mới không thấy chúng ta thôi.” Đầu dây bên kia giọng của Giao Chân Quân tiếp tục vang rền như sấm.

Bạch tôn giả: “...” “Có điều gần đây cũng hơn hai mươi năm chưa tụ tập rồi, ngươi cứ hẹn thời gian địa điểm đi, ta sẽ thông báo cho các đạo hữu khác, đúng là phải tụ tập một bữa thật thịnh soạn để chúc mừng ngươi xuất quan mới được.” Giao Chân Quân ha ha cười nói.

Bạch tôn giả gật đầu: “Được, mấy ngày nữa ta sẽ định địa điểm rồi báo cho các ngươi sau.

Giờ ta có việc muốn nhờ ngươi giúp một tay.” Giao Chân Quân hỏi: “Việc gì thế?” “Ta nhớ tọa độ ***:*** ở Đông Hải là địa bàn của ngươi phải không?

Ta muốn đặt trước một đợt sóng thần quy mô nhỏ nhưng uy lực phải lớn.

Được không?” Bạch tôn giả hỏi.

“Ha ha, không vấn đề gì.

Có điều địa bàn đó hiện tại ta đã giao cho đứa con gái thứ hai mươi mốt rồi, ngươi đợi chút, lát nữa ta liên hệ với nó bảo nó tạo cho ngươi một trận sóng thần lớn.

À đúng rồi, để ta bảo nó liên hệ trực tiếp với ngươi luôn, ngươi cứ tự bàn bạc với nó về phạm vi cụ thể, kích thước, độ cao cũng như uy lực của sóng thần nhé.” Giao Chân Quân ha ha cười nói.

Xem ra trong hơn một trăm năm qua, địa bàn của Giao Chân Quân đã mở rộng thêm rất nhiều... thậm chí đã bắt đầu phân phong địa bàn cho con cái mình rồi.

“Con gái thứ hai mươi mốt của ngươi à?

Sinh trong vòng một trăm năm trở lại đây sao?

Được rồi, cứ để con bé liên hệ với ta.

Đợi xong việc ta sẽ lì xì cho nó một cái phong bao gặp mặt.” Bạch tôn giả cười nói.

“Bạch đạo hữu ngươi khách sáo quá, oa ha ha ha ha~~ Một trăm năm qua ta sinh được mấy đứa lận.

Từ đứa thứ mười chín đến đứa thứ hai mươi lăm toàn là con gái thôi, đúng là kỳ quái thật.

Ta hiện giờ đang nỗ lực sinh đứa thứ hai mươi sáu đây, muốn sinh được một thằng con trai.

Như vậy là ta sẽ có mười một thằng con trai, vừa vặn lập được một đội bóng đá.

Đợi mười năm nữa, ta sẽ dẫn đội bóng con trai đi đến động phủ của lão Sỏa Bảo Ngư, đánh bại đội bóng của con trai lão luôn.” Giao Chân Quân đắc ý khoe khoang.

Bạch tôn giả: “...” Để gom đủ một đội bóng đá nam toàn con trai, Giao Chân Quân đúng là cũng liều thật.

Đây đúng là liều mạng thực thụ, liều ra tận bảy mạng người rồi...

bảy đứa con gái, xem tình hình nếu đứa thứ hai mươi sáu vẫn là con gái thì chắc Giao Chân Quân còn phải liều mạng tiếp.

“Vậy ta cúp máy trước đây, lát nữa bảo con gái gọi cho ngươi.” Giọng nói như sấm rền của Giao Chân Quân vang lên, một lát sau liền ngắt máy.

Bạch tôn giả ngoáy lỗ tai, lặng lẽ cất điện thoại về phía trước.

Cái giọng loa phường của Giao Chân Quân thì từ năm đó dùng ‘Thiên Lý Truyền Âm Pháp Thuật’ anh đã được nếm trải rồi, mấy năm nay theo thực lực của gã ổn định tăng cao, cái giọng này cũng ngày một to hơn.

Đang suy nghĩ mông lung thì điện thoại của Bạch tôn giả lại reo lên.

Một số điện thoại lạ gọi đến.

Chắc là con gái của Giao Bá Chân Quân rồi, Bạch tôn giả lướt màn hình bắt máy.

“Xin chào, là Bạch tiền bối phải không ạ?

Cháu là Ngư Kiều Kiều, tình hình cụ thể cháu đã nghe phụ thân nói qua rồi.

Bạch tiền bối hiện đang ở đâu ạ, để cháu đến gặp tiền bối bàn bạc trực tiếp được không?” Một giọng nói con gái rất đáng yêu vang lên từ trong điện thoại.

“Được, tọa độ của ta là...” Bạch tôn giả báo tọa độ của mình cho Ngư Kiều Kiều.

Nói đi cũng phải nói lại, con của Giao Bá sao lại đặt tên là Ngư Kiều Kiều nghe đáng yêu thế nhỉ?

Rất nhanh sau đó, Bạch tôn giả đã hiểu vì sao con gái của Giao Bá lại tên là Ngư Kiều Kiều.

Một con cá nhỏ màu hồng phấn, to khoảng bằng bàn tay, trông rất đáng yêu, đang bò về phía Bạch tôn giả...

Đúng thế, nó đang bò về phía Bạch tôn giả đấy.

Hai bên thân con cá đáng yêu này mọc ra bốn cái vây nhỏ trông như bốn cái chân rất xinh, trên đỉnh đầu còn có một cái sừng giao nhỏ xíu.

Nhìn tổng thể có chút giống loài 'cá rồng sáu sừng', nhưng cơ thể nó lại đúng là thân cá...

Ở cái đuôi của nó còn đang quấn một chiếc điện thoại nhỏ nhắn tinh xảo.

Chắc nên gọi nó là Giao Ngư?

Hay là Ngư Giao nhỉ?

À, hèn gì gọi là Ngư Kiều Kiều, hóa ra là một con Ngư Giao (cá rồng).

Nghĩa là mẹ của Ngư Kiều Kiều chắc là một con Ngư yêu (yêu tinh cá) rồi.

Vợ của Giao Bá đạo hữu xem ra cũng phong phú về chủng loại quá nhỉ...

Có vẻ Giao Bá đạo hữu vì giấc mơ đội bóng đá con trai mà đúng là liều mạng rồi, ngay cả rào cản giống loài cũng không ngăn được bước chân sinh con của gã.

"Cho cháu hỏi, ngài chính là Bạch tiền bối ạ?" Ngư Kiều Kiều bò đến bên cạnh Bạch tôn giả, dùng giọng nói vô cùng dễ thương mà hỏi.

Giọng nói ấy mềm mại, chẳng khác nào nhân vật động vật nhỏ đáng yêu trong phim hoạt hình được lồng tiếng vậy.

Bạch tôn giả mỉm cười gật đầu, đưa lòng bàn tay ra.

Ngư Kiều Kiều phối hợp bò vào lòng bàn tay Bạch tôn giả, sau đó dụi dụi cái mặt đầy vẻ thân thiết vào lòng bàn tay anh.

Trước khi đến đây, cha cô đã giới thiệu qua cho cô về một số đặc điểm của Bạch tiền bối, ví dụ như sức hấp dẫn không ai có thể cưỡng lại được, sức hấp dẫn không ai có thể cưỡng lại được và sức hấp dẫn không ai có thể cưỡng lại được...

Tóm lại, theo lời cha cô thì trên đời này hễ là vật sống, có tư duy thì đều khó lòng chống đỡ được mị lực của vị 'Bạch tiền bối' này, bảo cô hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Cô trước khi tới cũng đúng là đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Thế nhưng vừa nhìn thấy Bạch tôn giả lần đầu, lòng cô đã không kìm được mà nảy sinh một loại cảm giác thân cận, theo bản năng muốn lại gần tiền bối.

Thậm chí có một khoảnh khắc, Ngư Kiều Kiều cảm thấy ngay cả cha cô cũng không mang lại cảm giác thân thiết bằng Bạch tiền bối nữa.

Cũng may Giao Bá Chân Quân không giống vị đại tôn giả nào đó, nếu không chắc gã đã khóc ngất trong nhà vệ sinh rồi.

Bạch tôn giả nâng Ngư Kiều Kiều lên, cảm ứng được cảnh giới của cô.

Cảnh giới Tam phẩm đỉnh phong, xem ra chỉ còn cách Tiên thiên Tứ phẩm đúng một bước chân.

Ngư Kiều Kiều là con của Giao Bá sinh ra trong một trăm năm trở lại đây...

Tuổi thọ của yêu tu cực kỳ dài, nhưng tương đối mà nói, tốc độ tu luyện của họ trước khi có thể hóa hình thành người ở mức Ngũ phẩm Kim Đan sẽ chậm hơn tu sĩ nhân loại nhiều lần.

Ngư Kiều Kiều có thể thăng lên thực lực Tam phẩm đỉnh phong trong vòng một trăm năm, xem ra cũng là một thiên tài không kém gì 'Tô Thị A Thập Lục' và 'Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử' trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Ngư Kiều Kiều lên tiếng hỏi: "Bạch tiền bối, ngài cần sóng thần lớn cỡ nào, phạm vi cần khống chế trong tầm bao nhiêu ạ?

Ngoài ra có cần ảnh hưởng đồng thời đến cả dưới đáy biển không?" Ngư Kiều Kiều tuy mới chỉ ở cảnh giới Tam phẩm nhưng cô mang trong mình huyết thống Giao Long, mà thiên phú của Giao Long chính là lật sông ngăn biển.

Ngay cả một con Giao Long nhỏ ở cảnh giới Nhất phẩm, chỉ cần xuống sông xuống biển là đã có thể tạo ra một trận sóng dữ rồi.

Sóng thần thông thường thường do động đất dưới đáy biển, núi lửa phun trào dưới đáy biển gây ra, tốc độ có thể đạt tới 600-1000 km/h, một ngọn sóng có thể cao từ mười mấy mét đến bốn năm mươi mét.

Lực va chạm khổng lồ có thể san phẳng mọi thứ trên đường đi của nó.

Tuy nhiên, Bạch tôn giả cần một trận sóng thần phạm vi nhỏ nhưng uy lực lại phải lớn.

Nghĩa là ngọn sóng Bạch tiền bối muốn phải thật cao, thật to, nhưng phạm vi ảnh hưởng lại phải nhỏ, rõ ràng là muốn nhắm vào một người hoặc vật cụ thể nào đó rồi?

"Uy lực sóng thần cứ khống chế ở mức tối đa mà cháu có thể làm được, còn phạm vi ấy mà... chỉ cần dừng sóng thần lại ở cách hòn đảo nhỏ này một trăm mét là được...

À đúng rồi, đừng gây ảnh hưởng quá lớn đến môi trường tự nhiên nhé.” Bạch tôn giả chỉ tay vào khu vực bên ngoài hòn đảo.

“Tiền bối cần khi nào thì bắt đầu nổi sóng ạ?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

Bạch tôn giả nhìn về phía gần hòn đảo: “Ừm, đợi mấy người thú vị kia tới là được.” Ánh mắt anh xuyên qua từng lớp nước biển, nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng đang tung tăng bơi lội dưới đáy biển, cũng như chiếc tàu ngầm đang lặng lẽ dừng lại sau một rạn san hô cách Tống Thư Hàng vài trăm mét.

Ừm, tới rồi đấy.

“Kiều Kiều, bắt đầu chuẩn bị đi, đợi tín hiệu của ta...

Ngô.” Bạch tôn giả đang nói dở thì đột nhiên mỉm cười: “Kế hoạch có thay đổi, không cần đợi tín hiệu nữa.

Trực tiếp bắt đầu nổi sóng đi, phạm vi cũng thay đổi một chút...

Chương 373

Ừm, trực tiếp nổi sóng ở khoảng cách năm mươi mét, có thể làm lớn bao nhiêu thì cứ làm bấy nhiêu, cuốn tất cả mọi thứ lên hòn đảo này cho ta.” Khoảng cách một trăm mét đột nhiên tạm thời đổi thành năm mươi mét, Tống Thư Hàng thầm nuốt một ‘viên thuốc đắng’.

Trong tàu ngầm.

Đám thành viên Lang Nhất, Ngưu Nhị đang căng thẳng theo dõi tình hình phía trước.

Hôm qua, Xà Nhị Thập Tam đã thức trắng đêm để thiết kế ra năm bộ phương án.

Trong đó bao gồm cả việc dùng cách gì để dẫn dụ Tống Thư Hàng hoặc tiểu hòa thượng ra khỏi đảo.

Sau đó làm sao để tránh được con chó mặt xệ có thể là cao thủ kia, cũng như vị tu sĩ áo trắng chắc chắn là đại cao thủ nữa.

Riêng phương pháp bắt giữ Tống Thư Hàng hoặc tiểu hòa thượng đã có tới mười lăm cách.

Về cơ bản, Xà Nhị Thập Tam đã mô phỏng lại mọi biến cố có thể xảy ra khi họ thực hiện bắt giữ mục tiêu trong đầu một lượt rồi.

Năm bộ phương án thiết kế có thể nói là hoàn mỹ không tì vết!

Nhưng không ngờ, kế hoạch lại không đuổi kịp sự thay đổi.

Tống Thư Hàng lại tự mình bơi ra khỏi đảo...

Điều này thực sự nằm ngoài dự kiến của Xà Nhị Thập Tam.

Nhưng mà, cái sự ngoài ý muốn này lại đến đúng lúc quá, ít nhất là đỡ được công đoạn bọn họ phải đi ‘dụ dỗ’ gã thanh niên hay tiểu hòa thượng kia.

“Lên đi, thực hiện phương án bắt giữ kiểu bao vây như Xà Nhị Thập Tam đã vạch ra.

Mang theo thuốc mê vào, liều lượng phải đủ, gã thanh niên này dù gì cũng là tu sĩ Nhất phẩm, cứ dùng liều lượng gây mê cho voi ấy, ừm... dùng gấp năm lần liều cho voi đi.

Dù sao tu sĩ cũng không dễ chết thế đâu.” Lang Nhất ra lệnh.

Xà Nhị Thập Tam bổ sung thêm: “Chú ý vòng vây, đừng để nó chạy thoát.

Khi cần thiết có thể trực tiếp nổ súng, chỉ cần giữ lại mạng sống của nó để đổi lấy Kình Bát và Sa Cửu là được.” Súng của họ đều được Ưng Lục đích thân cải tiến, ở dưới nước tầm bắn sẽ giảm đi nhiều nhưng uy lực vẫn rất đáng nể.

Thế là Lang Nhất dẫn đầu, ngoại trừ Xà Nhị Thập Tam và Dương Thất cần ở lại tàu ngầm điều phối đại cục, các thành viên khác đều đi theo Lang Nhất xuất phát.

Hành động của nhóm Lang Nhất rất thuận lợi, họ ẩn giấu tung tích, lặng lẽ bao vây Tống Thư Hàng.

Họ đều là dân chuyên nghiệp, khả năng ẩn giấu khí tức cực tốt, kinh nghiệm lại đầy mình!

Đúng lúc đó, Tống Thư Hàng vốn đang đuổi theo một con rùa biển đột nhiên khựng lại...

Mặc dù cậu không nhìn thấy, cũng không cảm nhận được nhóm Lang Nhất đang bao vây mình.

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng nảy sinh một cảm giác bất an mạnh mẽ, dường như có rất nhiều đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào cậu, soi mói mọi hành động của cậu.

Đám biến thái rình rập à?

Thế là Tống Thư Hàng không chút do dự bơi ngược về phía hòn đảo.

“Không được để nó chạy thoát, bắn súng gây mê!” Lang Nhất hét lớn!

Thế nhưng, đám Lang Nhất còn chưa kịp nổ súng thì đã cảm thấy dòng nước biển quanh mình xao động bất ổn...

Sau đó một sức mạnh đáng sợ từ dưới đáy biển bùng lên...

“Chuyện này là sao?” Lang Nhất giật mình kinh hãi, gã cố gắng vùng vẫy muốn thoát khỏi dòng nước đang xao động dữ dội.

Nhưng lực đẩy của dòng nước đó vô cùng mạnh bạo, bên trong còn ẩn chứa khí tức của yêu tu.

Không xong rồi, có thủy yêu đang làm loạn!

Đại dương chính là sân nhà của thủy yêu, gặp phải thủy yêu lúc này là chuyện đau đầu nhất.

Thế nhưng... rõ ràng trước khi ra tay họ đã kiểm tra kỹ xung quanh rồi, không hề phát hiện điều gì bất thường mà.

Con thủy yêu này từ đâu chui ra vậy?

Hơn nữa, tại sao con thủy yêu này lại ra tay đối phó với nhóm của gã chứ?

Chẳng lẽ có con đại thủy yêu nào đó đi ngang qua, đúng lúc đang đói bụng, thấy mấy người bọn họ liền cảm thấy ngon miệng chăng?

Lang Nhất cố vùng vẫy thêm một chút nhưng vô ích.

Gã thậm chí còn không thể thay đổi tư thế trong dòng nước cuồng bạo ấy...

Nếu đã không thể kháng cự thì chỉ còn cách cố mà chịu đựng thôi.

Lang Nhất chỉ đành cố gắng điều động chân khí trong người để bảo vệ bản thân.

Các đồng đội của gã cũng lặng lẽ đưa ra lựa chọn tương tự.

So với nhóm Lang Nhất, Tống Thư Hàng còn ngơ ngác hơn, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Khi nước biển xao động bất thường và dâng cao, cậu biết ngay 'sóng thần lớn' mà Bạch tôn giả dự báo đã tới rồi!

Nhưng mà Bạch tiền bối ơi...

đã bảo là cách ngoài một trăm mét mới có sóng thần mà, giờ tôi cách đảo cùng lắm là năm mươi mét thôi chứ mấy?

Cậu đã rất có ý thức khống chế phạm vi bơi lội rồi, sao sóng thần vẫn ập đến chứ?

Hơn nữa còn một vấn đề quan trọng hơn là: cách kích hoạt 'phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần 0.01' là gì vậy?

Thật là hố mà, trước khi xuống biển chỉ lo hỏi cái 'phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần 0.01' này có khiến mình bị 'xoay vòng vòng thăng thiên' không mà quên mất không hỏi Bạch tiền bối xem cái thứ này kích hoạt thế nào!

Chẳng lẽ lại vẫn là 'Sức mạnh lăng kính mặt trăng, biến thân' sao?

Cái câu thần chú đáng xấu hổ đó cậu niệm một lần rồi thực sự không muốn niệm lần thứ hai đâu.

Hơn nữa bây giờ đang ở trong nước biển, vừa mở miệng ra là nước biển tràn vào ngay, làm sao mà niệm chú khởi động được chứ?

Uỳnh!

Sóng biển cuộn trào, nháy mắt đã dâng lên cao gần hai mươi mét, uy lực vô cùng đáng nể.

Trong làn sóng cuốn theo cả nhóm Lang Nhất, tạt mạnh về phía bờ biển – đúng là nhịp điệu muốn đánh một nhát cho bọn họ dạt luôn lên bãi cát đây mà.

Đại soái ca Hồ Thập trong khoảnh khắc bị cuốn lên liền theo bản năng nhìn về phía hòn đảo, nhìn về phía bóng hình áo trắng đáng sợ kia.

Sau đó gã thấy bóng hình áo trắng đó đang mỉm cười điềm tĩnh, dường như trận sóng thần đột ngột bùng phát này hoàn toàn nằm trong dự tính của vị tu sĩ áo trắng.

Quả nhiên là vị tu sĩ xinh đẹp đáng sợ kia đã giở trò?

Mình đáng lẽ phải khuyên Lang Nhất sớm hơn, nên dùng cách nào đó nhẹ nhàng hơn để chuộc 'Sa Cửu' và 'Kình Bát' mới đúng.

Cái ý kiến bắt cóc tiểu hòa thượng và thanh niên kia căn bản không phải là kế hoạch hay ho gì.

Hồ Thập trong lòng cay đắng, nhưng đây đúng là kiểu vuốt đuôi, biết thế đã muộn, chẳng có ích gì nữa rồi.

óng biển cuốn lấy nhóm Lang Nhất và Tống Thư Hàng, tiếp tục ập vào hòn đảo.

Tống Thư Hàng bị sóng thần cuốn chặt, hình như vận khí của cậu không được tốt lắm, bị ép xuống dưới đáy sóng, còn liên tục bị cuốn ngược xuống đáy biển...

Cũng giống như nhóm Lang Nhất, cậu hoàn toàn không thể vùng vẫy.

Trước sức mạnh thiên tai của đại tự nhiên này, Thư Hàng cảm thấy mình thật nhỏ bé và tràn đầy cảm giác bất lực.

“Nói đi cũng phải nói lại... vượt Long Môn liệu có khó hơn việc mình tự mình xông lên mặt biển lúc này không nhỉ?” Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ lại những lời Bạch tiền bối đã mô tả cho cậu...

Lúc này hiệu quả của ‘Quy Tức Thuật’ vẫn còn, nên cậu không cần lo lắng về vấn đề hô hấp.

Thứ Bạch tôn giả mô tả là ‘Cá nhảy long môn’ thực sự, chứ không phải là bình cảnh ‘vượt Long Môn’ ở cảnh giới Nhất phẩm của Tống Thư Hàng.

Thế nhưng, dù độ khó của bình cảnh ‘vượt Long Môn’ chỉ bằng một phần mười áp lực hiện tại thì Tống Thư Hàng cũng cảm thấy nó thật đáng sợ.

“Nhưng mà... mình sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu.

Bình cảnh ‘vượt Long Môn’, mình sẽ một hơi đột phá nó.

Thứ mình muốn đâu chỉ đơn giản là ‘sống thọ trăm tuổi’ thôi đâu.” Tống Thư Hàng nắm chặt nắm đấm, thầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi ý nghĩ đó vừa xượt qua, cái ‘phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần 0.01’ trên người cậu đột nhiên tỏa sáng rực rỡ.

Kế đó, cậu cảm thấy trong cơ thể trào dâng một nguồn sức mạnh cuồn cuộn không dứt.

Nguồn sức mạnh này tạo ra một lực đẩy cực lớn, đẩy cơ thể cậu ra khỏi những vòng xoáy hỗn loạn của nước biển.

Cái thứ này có tác dụng rồi!

Tống Thư Hàng trong lòng chấn động, thừa cơ bơi lội, lao thẳng lên mặt biển.

Phù bảo mà Bạch tiền bối gắn thêm có hiệu quả thật xuất sắc, nhờ nó mà việc bơi lên mặt nước dường như trở nên cực kỳ dễ dàng.

Cơ thể Tống Thư Hàng cưỡi gió rẽ sóng, trước ánh mắt không thể tin nổi của đám Lang Nhất, cậu trực diện đối đầu với cơn sóng thần đang ập tới, cuối cùng lao vọt ra khỏi mặt nước.

“Ha ha, thoát ra được ngay rồi.” Tống Thư Hàng cười ha hả, đang định thừa dịp bơi vào bờ chỗ Bạch tiền bối.

Thế nhưng lúc này cậu đột nhiên cảm thấy cơ thể mình có chút mất kiểm soát, sức mạnh trong người vẫn cuồn cuộn tuôn ra, lực đẩy dưới chân vẫn chưa hề dừng lại.

Cuối cùng, cơ thể Tống Thư Hàng giống như một quả tên lửa phóng từ đáy biển lao vọt khỏi mặt nước.

Không còn lực cản của nước, tốc độ đi lên của cậu được tăng cường mạnh mẽ, lao thẳng tắp lên không trung.

Tống Thư Hàng: “...” “Bạch tiền bối, phanh lại, mau phanh lại đi mà!” Tống Thư Hàng gào lớn, trong lúc vô tình cậu đã sử dụng cả pháp môn <<Sư Tử Hống>>, tiếng vang như sấm rền truyền đi thật xa.

Nhưng mà, trong từ điển của Bạch tiền bối làm gì có khái niệm ‘phanh’ chứ?

Rõ ràng là không có rồi, trong khái niệm của Bạch tiền bối chỉ có ‘gia tốc, tốc độ gấp ba, tốc độ gấp năm, tốc độ gấp mười và gia tốc cao hơn nữa’.

Phanh lại cái gì chứ, đó là tà đạo rồi.

Cứ như thế, Tống Thư Hàng bay thẳng tắp lên trời xanh, càng bay càng cao.

Cậu quả nhiên là quá ngây thơ rồi, không bị xoay vòng vòng thăng thiên, nhưng lại bị phóng như hỏa tiễn lên trời. [Tôi biết hạnh phúc mà tôi hằng mong muốn, ở chính mảnh trời cao rộng kia.

Chương 374

Tôi muốn bay thật cao, thật cao, nhảy múa cùng cuồng phong, thoát khỏi vòng tay ôm ấp.

Tôi muốn bay cao hơn nữa~~ bay cao hơn nữa~~ Đôi cánh cuốn theo bão táp, tâm hồn cất tiếng thét gào.

Bay cao hơn nữa...

Bay cao hơn nữa...

Bay cao hơn nữa...] “À, sau khi loại bỏ các công năng khác thì nếu định lượng toàn bộ Vạn Lý Phi Độn Thuật thành lực đẩy hướng lên trời, hiệu quả đẩy có vẻ hơi quá đà rồi, mạnh hơn nhiều so với dự kiến của mình...

Điểm này cần phải cải tiến.” Bạch tôn giả nhìn Tống Thư Hàng đang lao vút lên trời, trong lòng bắt đầu nghĩ cách cải tạo ‘phiên bản Tống Thư Hàng dùng một lần 0.02’.

À không đúng, bây giờ không phải là lúc nghĩ chuyện cải tiến phiên bản, mà nên cứu Tống Thư Hàng xuống trước đã.

Bạch tôn giả thản nhiên thọc tay vào ống tay áo, lôi ra một thanh phi kiếm bằng gỗ đã được gọt sẵn, may mà anh đã có chuẩn bị từ trước.

“Kiếm lưu tinh dùng một lần phiên bản 001, đi thôi, đưa tiểu hữu Tống Thư Hàng về đây an toàn nhé.” Bạch tôn giả bắt kiếm quyết, thanh gỗ vút lên trời, đuổi theo bóng dáng đang thăng thiên của Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, một tiếng uỳnh vang dội.

Cơn sóng thần khổng lồ tạt thẳng vào bãi cát trên đảo...

Ngay khoảnh khắc ập lên đảo, cơn sóng đột nhiên vỡ vụn, tiêu tan, hóa thành một cơn mưa rào rồi quay trở lại đại dương.

Trên bãi cát, cả nhóm Lang Nhất nằm bò ra đất, thậm chí đến sức lực để bò dậy cũng không còn.

Bạch tôn giả thản nhiên liếc nhìn nhóm Lang Nhất, sau đó ánh mắt lại hướng về phía chiếc tàu ngầm ở đằng xa, mỉm cười một cái.

Đoạn, Bạch tôn giả chẳng thèm đoái hoài gì đến đám Lang Nhất nữa, cứ để mặc bọn chúng nằm như xác chết trên bãi cát.

Nhóm Lang Nhất thở dốc kịch liệt, từ từ khôi phục thể lực.

Ngưu Nhị có chút ngơ ngác nhìn Bạch tôn giả, hoàn toàn không đoán ra được vị tu sĩ áo trắng này định làm gì?

Nếu đã dùng thủ đoạn để cuốn bọn họ lên bãi cát mà lại cứ mặc kệ bọn họ thế này, rốt cuộc là định làm cái gì chứ?

Bạch tôn giả một tay nâng Ngư Kiều Kiều đang ở trong lòng bàn tay lên, cười nói: “Cảm ơn cháu nhé Kiều Kiều, cháu đã giúp ta một việc lớn đấy...

Hỏi cháu một câu này, dạo gần đây cháu có món đồ gì muốn có không?” Anh còn phải tặng quà gặp mặt cho Ngư Kiều Kiều nữa, cộng thêm việc đối phương đã giúp một tay, là tiền bối chẳng lẽ lại nỡ để cô bé giúp không công sao?

Tự nhiên cũng phải có chút quà cáp biểu hiện chứ.

Cơ thể Ngư Kiều Kiều bỗng đỏ hồng lên, dường như có chút ngại ngùng.

Một lát sau cô lên tiếng: “Bạch tiền bối, cháu đúng là có món đồ hằng mong muốn ạ.” “Nói ta nghe xem nào, xem ta có thể đáp ứng cho cháu không.” Bạch tôn giả vui vẻ nói.

“Cháu muốn xin tiền bối ra tay... cho cháu một cơ hội ‘Điểm hóa Long môn’.” Cơ thể Ngư Kiều Kiều càng đỏ đậm hơn, nhưng đôi mắt nhỏ nhắn lại nhìn Bạch tôn giả đầy vẻ mong chờ.

Bạch tôn giả thu lại nụ cười, nghiêm túc nhìn Ngư Kiều Kiều: “Điểm hóa Long môn?

Cháu chắc chứ?” Trên con đường tu luyện, yêu tu tuy tuổi thọ thiên bẩm dài hơn nhân loại nhưng tốc độ tu luyện trước khi ngưng tụ yêu đan để hóa thành hình người sẽ chậm hơn tu sĩ nhân loại bình thường rất nhiều.

Trước khi ngưng tụ yêu đan, ngay cả khi đã đạt tới thực lực Tứ phẩm đỉnh phong, yêu tu thông thường cũng không thể hóa thành hình người.

Trừ khi có kỳ ngộ gì đó, ví dụ như nàng Thông nương trong túi của Tống Thư Hàng.

Hoặc là có một số chủng tộc đặc thù có cơ hội đạt được trạng thái ‘bán thân hóa nhân’ ở cảnh giới Tứ phẩm.

Trong loài rắn có một số chủng xà yêu đặc biệt, trước cảnh giới Tứ phẩm, cứ mỗi một cảnh giới lại lột mười lớp da rắn.

Khi chúng thăng lên cảnh giới Tứ phẩm, lột bỏ lớp da thứ bốn mươi thì có thể hóa thành hình thái nửa thân trên là người, nửa thân dưới là rắn.

Hình thái xà yêu này thường xuyên xuất hiện trong các thần thoại cổ xưa và cực kỳ nổi tiếng.

Ngoài ra... chính là Ngư yêu (yêu tinh cá) cũng có cơ hội đạt được hình thái ‘bán thân hóa nhân’.

Hình thái của chúng chính là hình thái mỹ nhân ngư trong truyền thuyết.

Khác với xà yêu lột da, Ngư yêu muốn có được hình thái ‘bán thân hóa nhân’ thì cần một vị Thất phẩm Tôn giả thực hiện điểm hóa cho chúng khi chúng đang xung kích cảnh giới Tứ phẩm, gọi là ‘Điểm hóa Long môn’.

Sau khi được điểm hóa Long môn, hóa thành hình thái bán nhân, tốc độ tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều.

Thế nhưng... nếu chọn điểm hóa Long môn thì độ khó khi tấn cấp của Ngư yêu sẽ tăng lên gấp mười lần trở lên, thậm chí còn cao hơn nữa!

“Vâng, cháu chắc chắn ạ.” Giọng của Ngư Kiều Kiều vẫn đáng yêu như cũ nhưng lại vô cùng kiên định: “Cháu đã chuẩn bị sẵn sàng các loại dược liệu, đồ tế lễ và linh thạch cần thiết cho ‘Điểm hóa Long môn’ rồi ạ.” Xem ra Ngư Kiều Kiều muốn thực hiện ‘Điểm hóa Long môn’ không phải là ý định nhất thời, mà cô đã chuẩn bị từ rất nhiều năm, thậm chí là kế hoạch của cả mấy chục năm trời.

“Ta hiểu rồi.” Bạch tôn giả khẽ gật đầu: “Vậy thì ta cũng có một điều kiện kèm theo nhé.” Ánh mắt Bạch tôn giả nhìn về phía Tống Thư Hàng giờ đã biến thành một chấm đen nhỏ xíu trên bầu trời...

Cảm giác lệ rơi đầy mặt là thế nào, Tống Thư Hàng cuối cùng đã hiểu.

Kiểu bay xoáy ốc thăng thiên tuy đáng sợ, nhưng kiểu bay như tên lửa này cũng chẳng kém cạnh gì.

Thư Hàng cảm thấy sau mông mình như có bộ tăng tốc của tên lửa, đang đẩy cậu càng bay càng cao.

Đáng sợ là tốc độ đẩy này không hề ổn định.

Lực đẩy của cái 'Tống Thư Hàng bản dùng một lần 001' này lại đến theo từng đợt!

Nghĩa là khi cậu bay lên cao, bay được một đoạn, động lực sẽ nhỏ dần, tốc độ chậm lại... sau đó khi tốc độ chậm đến mức nhất định, nó lại tích lũy một đợt lực đẩy mới, rồi 'đoàng' một phát, đẩy mạnh cậu lên lần nữa.

Chậm lại... rồi đột ngột nhanh lên... rồi lại từ từ chậm lại... rồi lại đột ngột nhanh lên, cứ tuần hoàn như thế... sướng rên luôn.

Tống Thư Hàng vốn định sử dụng tuyệt học tất sát của Thông nương là '500 phương pháp đầu hàng tu sĩ', nhưng cậu căn bản không có cơ hội.

Nhìn cơ thể mình càng bay càng cao, sắp chạm đến tầng mây...

Không lẽ bay thẳng vào vũ trụ luôn sao?

Chết người chắc luôn, trên người cậu hiện tại không có biện pháp phòng ngự nào, đến lúc đó cơ thể ma sát với tầng khí quyển bốc cháy, hoặc gặp phải các luồng khí lạnh phía trên, chắc chắn sẽ mất mạng.

Đang mải suy tính, Tống Thư Hàng thấy phía dưới có một đạo kiếm quang 'vút' một cái bay tới, vững vàng bay đến dưới chân cậu, đỡ lấy cơ thể cậu.

Đồng thời, cái 'Tống Thư Hàng bản dùng một lần 001' trước ngực cũng dường như cạn kiệt năng lượng, cuối cùng cậu không còn bay lên cao nữa.

Tâm trạng Tống Thư Hàng tức thì bình tĩnh lại.

Phi kiếm vững vàng đỡ lấy Thư Hàng, vì đã ở trên cao nên thanh 'Lưu Tinh Kiếm bản dùng một lần 001' này không sử dụng chức năng xoáy ốc thăng thiên.

Tuy nhiên, nó vẫn rất chuyên nghiệp mà bật 'hiệu ứng ánh sáng lưu tinh', chở Tống Thư Hàng từ từ hạ xuống chỗ Bạch Tôn Giả.

Không sử dụng kiểu 'nhảy dù rơi tự do'...

Tống Thư Hàng thầm thở phào một hơi.

Nhưng nghĩ đến việc sắp hạ cánh xuống cạnh Bạch tiền bối, lòng cậu lại bồn chồn.

Vũ Nhu Tử đã đăng hơn 70 cái ảnh chế vào không gian nhóm rồi!

Vạn nhất mình vừa 'vút' một cái thăng thiên mà vẫn chưa làm Bạch tiền bối nguôi giận, thì tiếp theo chắc chắn sẽ có 'Tống Thư Hàng bản dùng một lần 002', thậm chí là 003 chờ sẵn nhỉ?

Không được, mình không thể ngồi chờ chết!

Mình phải ra tay trước, lát nữa gặp Bạch Tôn Giả thì lập tức xin lỗi?

Không, bây giờ xin lỗi chắc đã muộn rồi...

Mình nên đánh lạc hướng Bạch tiền bối.

Nhưng làm sao để đánh lạc hướng Bạch tiền bối đây?

Đại não Tống Thư Hàng vận chuyển điên cuồng, đột nhiên, một tia linh cảm lóe lên trong đầu.

Có rồi!

Đợt nghỉ hè này khi về nhà, chẳng phải vì xấp giấy phép lái xe kia mà mình đã vỗ ngực bảo với bố là đang đóng một bộ phim nhỏ sao?

Bộ phim đó cậu định làm xong trước Tết...

Tống Thư Hàng vốn định tìm cơ hội hỏi các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào xem có ai có mối quan hệ trong ngành điện ảnh không.

Không cần phim chính thức, cứ tùy tiện mời một đạo diễn trẻ biết quay phim, rồi lấy mình và bạn bè làm nhân vật chính, quay một bộ phim ngắn thú vị cho người nhà xem là được.

Nhưng giờ đây, đầu óc Tống Thư Hàng chợt nảy ra ý nghĩ: Bạch tiền bối liệu có hứng thú với việc đóng phim không?

Trời ạ, ý tưởng này vừa mở ra, tư duy của Tống Thư Hàng lập tức tuôn trào như suối.

Nếu Bạch Tôn Giả sẵn sàng đóng phim, dù là vai chính hay vai phụ, chỉ cần anh ấy đứng trước ống kính, chẳng cần làm gì cả, chỉ cần mỉm cười thôi, chắc chắn cũng bảo đảm doanh thu phòng vé hàng tỷ tệ nhỉ?

Hơn nữa, nếu đóng phim, có thể để Bạch tiền bối hóa thân vào đủ loại nhân vật khác nhau.

Ý tưởng này nói không chừng thực sự khả thi.

Vậy thì... lát nữa đáp xuống bên cạnh Bạch tiền bối, mình phải ra tay trước, mời Bạch tiền bối đi đóng phim! ******************** Trên hòn đảo nhỏ phía dưới.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt nhỏ đáng yêu, nhỏ nhẹ hỏi: "Bạch tiền bối có điều kiện bổ sung gì, xin cứ nói." Bạch Tôn Giả thong thả nói: "Ta muốn một giọt bản mệnh tinh huyết của nhóc.

Sau đó, ta muốn để một người cùng nhóc tham gia 'Điểm hóa Long Môn'.

Đương nhiên, cậu ta sẽ không ảnh hưởng đến quá trình của nhóc.

Cậu ta chỉ đứng dưới Long Môn để cảm nhận và lĩnh hội toàn bộ quá trình nhóc vượt Long Môn thôi." Ngư Kiều Kiều bắt đầu do dự.

Một giọt tinh huyết thì không sao, quan trọng là điều còn lại, việc để người khác cùng tham gia 'Điểm hóa Long Môn' khiến cô rất đắn đo.

Dù Bạch Tôn Giả nói người đó sẽ không ảnh hưởng, nhưng... việc có một người không liên quan bên cạnh khi tham gia 'Điểm hóa Long Môn' thực tế đã làm tăng độ khó của thử thách rồi.

Chương 375

Điểm hóa Long Môn... không chỉ là cơ duyên, mà còn là 'Thiên kiếp' khi Ngư Kiều Kiều đột phá lên Tứ phẩm!

Thiên kiếp luôn là chuyện rất riêng tư, nếu có người ra tay giúp đỡ, độ khó của thiên kiếp sẽ lập tức tăng lên.

Cho nên, lúc trước Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, Tô Thị A Thất cũng không dám ra tay giúp đỡ.

Chỉ đến cuối cùng khi không còn lựa chọn nào khác, A Thất mới ra tay đánh tan thiên kiếp để cứu mạng A Thập Lục.

Chuyện liên quan đến con đường tu đạo, một sai sót cũng có thể gây hối tiếc cả đời, nên Ngư Kiều Kiều buộc phải thận trọng, suy tính kỹ lưỡng, không dám dễ dàng quyết định.

Bạch Tôn Giả mỉm cười, sự do dự của Ngư Kiều Kiều chính là điều anh muốn.

Ngư Kiều Kiều không lập tức đồng ý, chứng tỏ đây là một cô nàng tâm tư tỉ mỉ.

Như vậy, anh mới có thể yên tâm để Tống Thư Hàng cùng cô tham gia 'Điểm hóa Long Môn'.

Cười xong, Bạch Tôn Giả khẽ ho một tiếng, tiếp tục nói: "Đương nhiên, ta cũng biết việc để người khác tham gia vào kiếp 'Điểm hóa Long Môn' sẽ vô hình trung làm tăng độ khó thiên kiếp của nhóc.

Vì vậy, coi như là bồi thường thêm, ta có thể cho nhóc một lời bảo đảm." "Bảo đảm?" Ngư Kiều Kiều chớp mắt, tò mò hỏi.

Bạch Tôn Giả giơ ngón trỏ lên: "Ta có thể bảo đảm, cho dù nhóc vượt Long Môn thất bại, nhóc cũng sẽ bình an vô sự!

Cảnh giới và trạng thái sẽ không chịu ảnh hưởng gì từ việc thất bại đó.

Sau đó, đợi nhóc nghỉ ngơi một thời gian, ta có thể cho nhóc tiến hành 'Điểm hóa Long Môn' thêm một lần nữa.

Dược liệu lần sau, toàn bộ do ta lo!" Điều kiện này phải nói là quá hời! "Bạch tiền bối...

đề nghị của ngài khiến con căn bản không có lý do để từ chối." Ngư Kiều Kiều nói.

Điều này tương đương với việc cho cô thêm một cơ hội vượt Long Môn.

Thành công thì cả hai cùng vui, thất bại vẫn còn cơ hội làm lại.

Cô không đồng ý chẳng phải là kẻ ngốc sao? "Vậy thì, thành giao." Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay, phi kiếm trên không trung chở Tống Thư Hàng nhanh chóng hạ xuống...

Cái đầu trọc lóc, sáng loáng!

Tống Thư Hàng hạ cánh thành công.

Lúc này, Bạch Tôn Giả định nói với cậu về chuyện 'Điểm hóa Long Môn'.

Nhưng không đợi Bạch Tôn Giả lên tiếng, Tống Thư Hàng đột nhiên hét lớn một tiếng, ra tay trước: "Bạch tiền bối, chúng ta đi đóng phim đi!" "???" Bạch Tôn Giả đầy vẻ nghi hoặc, Thư Hàng phát điên rồi sao?

Chẳng lẽ lúc nãy cái 'Tống Thư Hàng bản dùng một lần 001' hiệu quả quá mạnh, làm hỏng đầu óc cậu ta rồi?

Ngư Kiều Kiều trong lòng bàn tay Bạch Tôn Giả chớp chớp mắt, đột nhiên, cô dùng sức húc đầu vào lòng bàn tay Tôn Giả.

Đừng nói với cô rằng người sẽ cùng cô tham gia 'Điểm hóa Long Môn' chính là gã này nhé.

Nếu đúng là gã này, cô cảm thấy lần vượt Long Môn đầu tiên của mình chắc chắn tiêu đời rồi!

Đừng là gã này, đừng là gã này mà! "Khụ khụ, Bạch tiền bối!

Anh có cảm thấy điện ảnh là một thứ rất thú vị, rất tuyệt vời không?!" Tống Thư Hàng nhảy xuống từ phi kiếm dùng một lần, rồi dang rộng cánh tay nói: "Thế giới điện ảnh rộng lớn và bao la biết bao.

Chỉ cần là những gì con người có thể tưởng tượng ra, đều có thể dùng phương thức điện ảnh để miêu tả.

Tình thân, tình yêu, khoa học viễn tưởng, huyền huyễn, võ hiệp, hành động, kinh dị, cổ đại, v.v., tất cả mọi yếu tố đều có thể lồng ghép vào phim!

Chỉ cần anh dám nghĩ, dám quay, thì không có gì là không quay được!" Bạch Tôn Giả gật đầu, gần đây anh cũng xem không ít phim: "Ừm, có vài bộ phim tuy hơi ngớ ngẩn, nhưng một số đúng là rất thú vị." "Vậy nên, chúng ta hãy quay một bộ phim đi!" Tống Thư Hàng nắm chặt tay nói: "Hồi nghỉ hè về nhà tôi đã có ý tưởng rồi, tôi muốn trước Tết năm nay sẽ quay được một bộ phim thú vị!

Bạch tiền bối, anh có muốn cùng tôi quay một bộ phim không?

Đây là một trải nghiệm nhân sinh hiếm có đấy!" Ánh mắt Bạch Tôn Giả sáng lên: "Nghe có vẻ rất thú vị nhỉ." Ngư Kiều Kiều kinh ngạc nhìn Bạch Tôn Giả, rồi lại dùng đầu húc từng cái vào lòng bàn tay tiền bối.

Đến tiền bối cũng 'sụp đổ' thế này, cô cảm thấy lần vượt Long Môn đầu tiên của mình chắc chắn hỏng bét rồi.

Thôi được, coi như lấy kinh nghiệm vậy, phấn đấu cho lần thứ hai.

Diện tích bóng ma tâm lý của Ngư Kiều Kiều lúc này lớn kinh khủng, tâm trạng cũng đặc biệt bi quan.

Bạch Tôn Giả đã bị Tống Thư Hàng khơi gợi hứng thú thành công, ngay cả chuyện 'Điểm hóa Long Môn' cũng tạm gác sang một bên.

Anh tò mò hỏi: "Cậu đã nghĩ ra đề tài muốn quay chưa?" "Tôi có một ý tưởng đại khái, nhưng... tôi cần có người viết câu chuyện này ra, rồi chuyển thành kịch bản." Tống Thư Hàng nắm tay.

Ừm, cái gọi là 'ý tưởng câu chuyện' trong đầu cậu thực chất là cảnh cậu hóa trang thành một gã giàu xổi, đi đến đâu cũng 'xoạch' một phát ném xấp 'giấy phép lái xe' ra.

Vì đó là 'đạo cụ quan trọng' nên tần suất xuất hiện trong phim phải thật nhiều. "Chúng ta có thể tìm một tác giả tiểu thuyết viết ra câu chuyện cậu muốn." Bạch Tôn Giả nói. "Nhưng biết tìm tác giả tiểu thuyết phù hợp ở đâu bây giờ?" Tống Thư Hàng xoa cằm: "Lát nữa hỏi các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào xem, bảo họ giới thiệu cho một tác giả viết cốt truyện thú vị." "Không cần phiền phức thế đâu!" Bạch Tôn Giả xua tay nói: "Người viết tiểu thuyết trên mạng vơ đại cũng được một nắm, chúng ta quay bộ phim mình thích, không cần kịch bản rập khuôn quá.

Tìm một tác giả mạng phù hợp, xem cậu ta viết tiểu thuyết gì, phong cách thú vị hài hước là được." Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

Lúc này...

Ngư Kiều Kiều vốn đang bi quan đột nhiên lên tiếng: "Nếu cần tác giả có phong cách thú vị, chỗ tôi có vài đề cử.

Tôi vẫn luôn theo dõi mấy bộ tiểu thuyết rất hay.

Tôi còn biết địa chỉ của một người trong số đó nữa!" Cô nàng Ngư Kiều Kiều đột nhiên bị cuốn vào chủ đề kỳ quặc này!

Điện ảnh không phải gu của cô, nhưng tiểu thuyết lại là niềm đam mê, nên cô không nhịn được mà xen vào. "Ơ, một con cá bống biết nói à?" Lúc này Tống Thư Hàng mới phát hiện trong lòng bàn tay Bạch Tôn Giả có một con cá nhỏ màu hồng có chân kỳ lạ. "Ha ha, đây là Ngư Kiều Kiều, con gái một người bạn cũ của ta." Bạch tiền bối mỉm cười giải thích: "Ngoài ra, nó không phải cá bống, nó là con lai giữa Giao Long và Ngư yêu." Hậu duệ Giao Long?

Sát, đúng là không thể trông mặt mà bắt hình dong!

Tống Thư Hàng không nhịn được nhìn kỹ con cá nhỏ màu hồng này thêm vài lần...

Những sinh vật liên quan đến rồng luôn khiến người ta cảm thấy thật cao sang. "Hừ!" Ngư Kiều Kiều hừ lạnh một tiếng, rồi tiếp tục chủ đề lúc nãy: "Khụ, nãy nói đến đâu rồi nhỉ?

À phải, tôi biết địa chỉ nhà đại khái của một tác giả viết văn hài hước, chúng ta có thể định vị vị trí của hắn rồi bắt hắn tới đây..." "Chờ đã, Ngư Kiều Kiều cô nương!" Tống Thư Hàng vội cắt ngang lời cô: "Tại sao lại dùng từ 'bắt'?" "À, vì vốn dĩ tôi đã muốn bắt hắn tới rồi.

Tác giả này cập nhật chậm lắm, mỗi ngày chỉ viết 5000 đến 6000 chữ, mà toàn tối muộn mới đăng.

Chậc chậc, ngay cả việc một ngày viết vạn chữ cũng không làm được, lười chảy thây thế thì còn lăn lộn trong giới tiểu thuyết mạng làm gì?

Cho nên tôi muốn nhân cơ hội này bắt hắn tới, nhốt vào phòng tối.

Rồi mỗi ngày bắt hắn viết ít nhất hai vạn chữ, viết không xong không cho ăn cơm." Ngư Kiều Kiều thản nhiên đáp.

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, thầm thắp nến cho vị tác giả xấu số nào đó bị Ngư Kiều Kiều để mắt tới.

Sau đó, Thư Hàng đáp: "Được, vậy đợi khi về đến An Lạc, chúng ta sẽ liên hệ với vị tác giả viết văn thú vị đó trên mạng trước.

Bảo hắn viết cho chúng ta một kịch bản, tiền bạc không thành vấn đề.

Sau đó tôi sẽ liên hệ với các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào để tìm một đạo diễn, rồi mượn một bộ thiết bị về quay thành phim." Bạch tiền bối gật đầu, bổ sung thêm: "Ta cũng định mời nhiều bạn cũ tới tụ tập, hay là lúc đó để họ cùng tham gia đóng phim luôn.

Họ đều là những đạo hữu có trải nghiệm sống phong phú, diễn kịch chắc chắn sẽ rất thú vị." "Được, vậy chúng ta quyết định thế đi!" Tống Thư Hàng vẻ mặt phấn khích, đồng thời trong lòng thầm nắm tay reo hò: YES, thành công đánh lạc hướng hứng thú của Bạch tiền bối rồi.

Tiểu đạo hữu họ Tống này... có thể sống thêm được vài tập nữa rồi! "Cho tôi tham gia với, cho tôi tham gia với.

Đợi tôi vượt qua 'Điểm hóa Long Môn' thành công là có thể hóa thân thành bán ngư nhân, lúc đó tôi cũng có thể đóng phim cùng mọi người rồi!" Ngư Kiều Kiều phấn khích giơ tay nhỏ lên. "Được, tính cả nhóc nữa." Tống Thư Hàng hào phóng nói, đột nhiên cậu khựng lại: "Bán ngư nhân?

Ngư Kiều Kiều, nhóc còn có thể biến thân sao?" "Đương nhiên, chỉ cần qua được 'Điểm hóa Long Môn', tôi có thể hóa thành bán ngư nhân!" Ngư Kiều Kiều đắc ý nói. "À, Điểm hóa Long Môn, suýt nữa thì quên mất chuyện này." Bạch Tôn Giả vỗ tay nói: "Thư Hàng, ta đã chuẩn bị cho cậu một cơ duyên hiếm có, đừng bỏ lỡ cơ hội này nhé!" "Cơ duyên?

Điểm hóa Long Môn?" Cơ thể Tống Thư Hàng theo bản năng rùng mình một cái.

Xin thứ lỗi, gần đây cậu hơi bị dị ứng với từ 'Long Môn'.

Vì hai ngày qua, từ 'Long Môn' đã mang lại cho cậu quá nhiều ký ức khắc cốt ghi tâm.

Thế là Tống Thư Hàng nhanh chóng chuyển dời sự chú ý, cậu hỏi tiếp: "Bán ngư nhân?

Trạng thái mỹ nhân ngư sao?" "Đúng vậy, một nửa là người, một nửa là cá." Ngư Kiều Kiều đắc ý nói.

Bán ngư nhân cũng giống như xà yêu, là loài yêu quái rất nổi tiếng trong thần thoại truyền thuyết. "Đáng mong chờ đấy." Tống Thư Hàng nói: "Lúc đó nhất định phải chụp chung một tấm nhé!" Chụp ảnh với mỹ nhân ngư cơ mà, nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi. "Không vấn đề gì." Ngư Kiều Kiều nói.

Có hai cơ hội vượt Long Môn, lần đầu coi như tích lũy kiến thức và kinh nghiệm, lần thứ hai cô nhất định sẽ thành công vượt qua! "Xem ra trạng thái của hai nhóc đều không tệ." Bạch Tôn Giả đưa tay lấy ra hai viên đan dược, đưa cho Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều.

Tống Thư Hàng nhận lấy đan dược, trông không giống Khí Huyết Đan, không biết đây là đan dược gì?

Bạch Tôn Giả giới thiệu: "Ngư Kiều Kiều, nhóc hãy đưa một giọt bản mệnh tinh huyết cho Thư Hàng trước, sau đó uống viên đan dược này.

Nó có thể bổ sung thể năng và tinh thần lực đã tiêu hao, giúp hai nhóc điều chỉnh trạng thái bản thân lên mức tốt nhất." Ngư Kiều Kiều đưa cái móng nhỏ ra, vẻ mặt đau xót dùng cái móng khác châm một cái, một giọt máu màu vàng nhạt rỉ ra từ đầu móng.

Bạch Tôn Giả búng nhẹ ngón tay, giọt máu vàng bay lơ lửng trong không trung. "Thư Hàng, há miệng ra." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng theo phản xạ há miệng, sau đó giọt máu vàng nhạt đó liền bắn vào miệng cậu, trôi thẳng xuống bụng dưới.

Cái này chắc không phải là vật đại bổ giống như mầm hành của Thông nương đấy chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chương 376

Tuy nhiên, sau khi tinh huyết vào bụng, Tống Thư Hàng không hề có cảm giác như vừa ăn 'Thiếu Lâm Đại Hoàn Đan' rồi bùng nổ sức mạnh, tăng thêm mấy chục năm công lực gì đó.

Chỉ là sau khi nuốt tinh huyết, cậu mơ hồ cảm thấy có một sợi dây liên kết kỳ lạ với Ngư Kiều Kiều – cảm giác này cậu không hề xa lạ.

Tống Thư Hàng và Linh quỷ trong tâm khiếu cũng có mối liên kết như vậy, chỉ là liên kết giữa cậu và Linh quỷ thường xuyên bị 'rớt mạng'.

Tuy nhiên theo thời gian, Linh quỷ trong tâm khiếu đã sắp hoàn thành đồng bộ triệt để với Thư Hàng, một khi đồng bộ hoàn tất, cái 'plugin' Linh quỷ của cậu sẽ được cập nhật phiên bản mới.

Bạch Tôn Giả hài lòng nói: "Rất tốt, tiếp theo hai nhóc hãy uống đan dược rồi điều chỉnh trạng thái đi.

Ngư Kiều Kiều, hãy mang toàn bộ dược liệu, vật phẩm tế lễ và linh thạch nhóc đã chuẩn bị cho 'Điểm hóa Long Môn' ra đây.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay ta sẽ giúp nhóc điểm hóa Long Môn." Ngư Kiều Kiều mừng rỡ, cô đã mong chờ ngày này mấy chục năm rồi.

Cô nuốt viên đan dược vào, nói: "Tiền bối, con đi lấy các vật phẩm cần thiết cho 'Điểm hóa Long Môn' ngay đây, sẽ quay lại ngay." Nói xong, cô nhảy vọt lên, giữa không trung hóa thân thành một con cá khổng lồ màu đỏ dài gần mười mét.

Bốn cái móng nhỏ màu hồng biến lớn thành móng vuốt Giao Long, trông sắc lẹm và có phần dữ tợn.

Tống Thư Hàng đang uống đan dược, thấy Ngư Kiều Kiều đột nhiên biến thân, suýt nữa bị đan dược làm nghẹn họng...

Ngư Kiều Kiều trước khi biến thân đáng yêu là thế, đột nhiên biến hình thế này, sự tương phản lớn quá.

Chẳng lẽ mọi thứ đáng yêu đều ẩn chứa một chân thân dữ tợn hung bạo sao?

Khó khăn lắm mới nuốt xong đan dược, Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, nhắm mắt minh tưởng. 'Điểm hóa Long Môn', nghe tên thôi là biết không thoát khỏi mấy chuyện kiểu 'cá chép vượt long môn'.

Chắc chắn chẳng phải chuyện hưởng thụ gì rồi...

Trong điều kiện không thể từ chối, cậu chỉ còn cách khôi phục trạng thái tốt nhất để đón nhận thử thách sắp tới.

Ở phía bên kia, Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng nhìn lại bãi cát.

Nhóm Lang Nhất vẫn đang nằm bẹp trên cát như xác chết, trận đại hải tiếu lúc nãy đã vắt kiệt thể lực của bọn họ.

Cộng thêm việc yêu lực của Ngư Kiều Kiều xâm nhập vào cơ thể, nhóm Lang Nhất trong thời gian ngắn không thể gượng dậy nổi.

Bạch Tôn Giả khẽ gọi: "Đậu Đậu ~" Kinh Ba Đậu Đậu ngáp một cái, cùng tiểu hòa thượng từ trong lều chạy ra. "Giúp ta trông chừng mấy tên này, đừng để chúng chết, cũng đừng để chúng chạy thoát." Bạch Tôn Giả cười nói: "Ta còn muốn để dành bọn chúng để câu mấy con cá lớn phía sau nữa." Nghe lời Bạch Tôn Giả, tim Lang Nhất thắt lại. "Yên tâm đi Bạch tiền bối, có tôi ở đây, một đứa cũng đừng hòng chạy." Đậu Đậu nói xong, thân hình đón gió phình to ra, hiện ra hình thái đại yêu khuyển cao năm mét.

Yêu khí trên người nó cũng không còn bị kìm nén, phun trào mãnh liệt.

Trong lòng nhóm Lang Nhất thầm kêu khổ, con chó Kinh Ba này chắc chắn ở cấp Tứ phẩm trở lên, là một đại yêu thú thực thụ.

Lần này muốn chạy cũng chẳng có cơ hội nữa rồi.

Tiểu hòa thượng tò mò ngồi xổm cạnh Đậu Đậu, ánh mắt hướng về cô gái duy nhất trong nhóm Lang Nhất – Thỏ Nhị Thập Bát.

Tiểu hòa thượng nhìn chằm chằm Thỏ Nhị Thập Bát một hồi lâu, nhìn đến mức cô phát hoảng.

Đậu Đậu thấy ánh mắt tiểu hòa thượng, trêu chọc hỏi: "Quả Quả, nhớ con gái rồi hả?" Tiểu hòa thượng chắp hai tay: "Đậu Đậu tiền bối đừng nói bậy, người xuất gia sẽ không nhớ con gái đâu, tôi chỉ là đang tò mò thôi." "Tò mò?

Tò mò cái gì?" Đậu Đậu thắc mắc. "Tôi thấy vị thí chủ này, tuy ăn mặc như nữ giới, trông cũng rất giống nữ giới, nhưng thí chủ này lại không có bộ phận... bú mớm nuôi dạy hậu đại.

Phải chăng vị thí chủ này chính là cái gọi là 'ngụy nương' (trai giả gái) trong truyền thuyết trên mạng?

Cho nên tôi mới thấy tò mò." Tiểu hòa thượng nghiêm túc hỏi Đậu Đậu.

Đậu Đậu liếc nhìn ngực Thỏ Nhị Thập Bát, ừm, hình như đúng là hơi phẳng thật. "Có khi đúng thật đấy, này, ngươi có phải ngụy nương không?" Đậu Đậu hỏi.

Thỏ Nhị Thập Bát hận thù nhắm nghiền mắt lại.

Ngụy cái em gái ngươi, ngụy cả tổ tông mười tám đời nhà ngươi!

Bà đây là do công pháp, tại công pháp hiểu không?

Thật là một câu chuyện đau lòng. ************* Hơn ba phút sau.

Mặt biển lại vang lên tiếng sóng vỗ, thân hình khổng lồ của Ngư Kiều Kiều rẽ nước vọt lên, trên lưng cô chở rất nhiều dược liệu.

Nếu không hiện nguyên hình mười mét, đúng là không thể mang về nhiều dược liệu thế này! "Bạch tiền bối, dược liệu cần thiết cho 'Điểm hóa Long Môn' đều ở đây hết rồi." Ngư Kiều Kiều đặt toàn bộ dược liệu xuống, nói.

Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng Ngư Kiều Kiều thì mở mắt ra, kết thúc việc minh tưởng.

Nhờ có đan dược hỗ trợ, trạng thái của cậu đã được điều chỉnh về mức tốt nhất.

Bên cạnh cậu, Bạch tiền bối mỉm cười gật đầu: "Hai nhóc chuẩn bị xong chưa." Nói xong, anh bước chân vào hư không, từng bước một leo lên cao.

Các loại bảo vật và dược liệu mà Ngư Kiều Kiều mang tới như có linh tính, tự động bay về phía Bạch Tôn Giả.

Những bảo vật này vừa bay về phía Bạch Tôn Giả vừa không ngừng kết hợp lại với nhau.

Giữa không trung, toàn bộ dược liệu hóa thành hai con thần long sống động như thật.

Hai con thần long uốn mình lại, đối xứng nhau thành một cánh cổng.

Hai con thần long chụm lại thành một cánh cổng, lặng lẽ lơ lửng giữa hư không.

Thần long sống động như thật, khuyết điểm duy nhất là đôi mắt của chúng chỉ là một khoảng trống, không có thần thái.

Tống Thư Hàng lần đầu tiên thấy thủ đoạn này, nhìn đến ngẩn

người.

Tuy cậu luôn biết Bạch Tôn Giả rất mạnh, nhưng Bạch tiền bối rất ít khi lộ ra thủ đoạn thực sự trước mặt cậu.

Vì vậy, mỗi lần Bạch Tôn Giả hé lộ một góc nhỏ thực lực đều khiến Tống Thư Hàng rơi vào trạng thái kinh ngạc – cái kiểu bước đi trên hư không, dược liệu tự động hóa rồng này, đúng là quá ngầu luôn!

Dùng để tán gái chắc là tán đâu trúng đó nhỉ?

Trên hư không, Bạch Tôn Giả đưa ngón tay ra, khẽ điểm vào cánh cổng song long.

Mơ hồ, Tống Thư Hàng cảm nhận được giữa ngón tay Bạch Tôn Giả ẩn chứa sức mạnh [Ảo tượng chân thực], chính là sức mạnh ảo tượng sa mạc, bạch mã và chàng thiếu niên áo xanh.

Có điều sức mạnh [Ảo tượng chân thực] này đã được Bạch Tôn Giả nén lại nơi đầu ngón tay, ngưng tụ mà không phát ra.

Ngón tay Bạch Tôn Giả chạm vào cánh cổng!

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt của hai con thần long trên cánh cổng bừng sáng.

Cái chỉ tay này của Bạch Tôn Giả giống như vẽ rồng điểm mắt.

Hai con thần long trong nháy mắt dường như thực sự sống lại!

Lúc này, thân hình dài hơn mười mét của Ngư Kiều Kiều bắt đầu thu nhỏ lại, cuối cùng thu nhỏ về kích thước thật là hơn hai mét!

Khi đột phá 'Điểm hóa Long Môn', bắt buộc phải lộ ra kích thước thật mới đạt được hiệu quả tốt nhất. "Phải lên thôi." Ngư Kiều Kiều lẩm bẩm.

Lúc này, do ảnh hưởng của 'bản mệnh tinh huyết', Tống Thư Hàng lại có thể cảm nhận được tâm trạng căng thẳng của Ngư Kiều Kiều.

Cậu cảm thấy nhịp tim mình đã đồng bộ với Ngư Kiều Kiều, đập mạnh mẽ nhưng đầy hồi hộp.

Trên cao, Bạch Tôn Giả lên tiếng: "Thư Hàng, cậu đứng nguyên tại chỗ đừng cử động, đừng làm phiền Ngư Kiều Kiều đột phá Long Môn.

Cậu chỉ cần đứng đó, thông qua 'bản mệnh tinh huyết' để cảm nhận tỉ mỉ quá trình vượt Long Môn của cô ấy." "Vâng, tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng gật đầu.

Không cần cùng Ngư Kiều Kiều trực tiếp vượt Long Môn khiến cậu thầm thở phào. "Ngư Kiều Kiều, chuẩn bị xong chưa?" Bạch Tôn Giả lại hỏi, vừa nói anh vừa khẽ rút ngón tay đang đặt trên cánh cổng song long lại.

Ngay sau đó, một đạo linh lực tinh khiết cực độ phun ra từ cánh cổng.

Rõ ràng chỉ là một tia linh lực nhỏ, nhưng khoảnh khắc vừa phun ra khỏi Long Môn, nó lập tức biến thành một thác nước khổng lồ!

Dòng nước thác đổ ập xuống chỗ Ngư Kiều Kiều...

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, thác nước này nhỏ hơn nhiều so với cậu tưởng tượng, thậm chí còn nhỏ hơn cả thác nước trong [Chân thực] hư ảo của Bạch tiền bối khi cậu hóa thân thành cá vàng hôm qua.

Nếu thác nước chỉ có uy lực bấy nhiêu, thì với thực lực Tấn phẩm đỉnh phong của Ngư Kiều Kiều, cộng thêm huyết mạch Giao Long, việc bơi ngược dòng nhảy qua Long Môn chắc phải dễ như trở bàn tay chứ nhỉ?

Cho nên... trong dòng thác này có ẩn tình gì sao?

Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

Trong lúc suy nghĩ, Thư Hàng thấy bốn chân Ngư Kiều Kiều bám chặt lấy mặt đất.

Cô không thừa lúc thác nước chưa rơi xuống mà bay lên, ngược lại đứng yên tại chỗ, chuẩn bị đón nhận dòng thác sắp ập tới.

Trong nháy mắt.

Ào... một tiếng động cực lớn, dòng thác đổ xuống người Ngư Kiều Kiều, bao trùm phạm vi hàng chục mét xung quanh cô.

Nhưng điều kỳ diệu là, trừ dòng thác rơi trúng người Ngư Kiều Kiều, những tia nước khác rơi xuống đất, lên người Tống Thư Hàng, Đậu Đậu hay tiểu hòa thượng, khi vừa tiếp xúc với bề mặt cơ thể họ liền hóa thành sương mù rồi biến mất.

Chỉ có cơ thể Ngư Kiều Kiều dường như phải chịu một áp lực khổng lồ trong tích tắc, thân hình bị lực va chạm nặng nề của thác nước ép xuống mặt đất, bốn cái móng vuốt lún sâu vào trong đất!

Rắc, rắc ~ Tống Thư Hàng thậm chí có thể nghe thấy tiếng xương cốt trong người Ngư Kiều Kiều ma sát vào nhau. "Áp lực thác nước lớn vậy sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc...

Vừa mới thoáng qua ý nghĩ đó, giọt 'bản mệnh tinh huyết' trong người cậu đã truyền lại cảm giác chân thực nhất của Ngư Kiều Kiều lúc này.

Trong khoảnh khắc, Tống Thư Hàng cảm thấy như trên lưng mình có hàng chục tấn vật nặng ép xuống.

Cả người cậu dứt khoát bị ép nằm bẹp xuống đất.

Nhưng thực tế, cơ thể Tống Thư Hàng không hề chịu một chút áp lực nào.

Đây chỉ là do cậu đồng bộ trạng thái lúc này với Ngư Kiều Kiều, sau khi cảm nhận được, cơ thể theo bản năng đã chọn cách nằm rạp xuống.

Chương 377

"Đáng sợ thật, rõ ràng chỉ là một ít nước thác, nhưng mỗi giọt nước đều nặng như hạt sắt, đánh vào người như bị vô số nắm đấm đấm túi bụi.

Dòng thác khổng lồ này đổ xuống, hèn gì ngay cả Ngư Kiều Kiều cũng chỉ có thể khổ sở chống đỡ." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bảo sao Ngư Kiều Kiều không bay lên trước khi thác nước rơi xuống đất, nếu không thích ứng với sức nặng của dòng thác này mà bay lên ngay, chỉ sợ sẽ bị dòng nước ép thẳng xuống, hậu quả còn thảm hại hơn nhiều.

Khoảng năm giây sau, Ngư Kiều Kiều dường như đã dần thích ứng với sức nặng của thác nước, cô bắt đầu chống bốn chi dậy, từ từ nhưng kiên định đứng thẳng dậy dưới dòng thác.

Yêu khí trong người cô bộc phát, bảo vệ cơ thể.

Khoảnh khắc tiếp theo, "Ngao ~~" miệng Ngư Kiều Kiều phát ra một tiếng rồng ngâm, cơ thể cô vọt lên trời, bơi ngược dòng thác, từng chút từng chút tiến lên. "Giỏi lắm!" Tống Thư Hàng đang nằm bẹp dưới đất thầm tán thưởng.

Cậu cũng gồng mình chịu đựng cảm giác như bị hàng tấn vật nặng đè ép, từ từ bò dậy khỏi mặt đất, nhìn chằm chằm không chớp mắt vào cảnh tượng Ngư Kiều Kiều vượt 'thác Long Môn'.

Nhìn Ngư Kiều Kiều từng bước bơi ngược dòng, thông qua sự đồng bộ cảm quan, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận rõ ràng những lĩnh hội khi cô phá vỡ thế nước.

Những lĩnh hội quý giá này đến lúc đó sẽ hoàn toàn chuyển hóa thành kinh nghiệm của chính Tống Thư Hàng, giúp cậu nắm chắc phần thắng hơn khi đột phá cảnh giới cuối cùng của Nhất phẩm là vượt Long Môn. "Nếu không có gì ngoài ý muốn, Ngư Kiều Kiều cứ thế bơi ngược dòng, chỉ cần thể lực còn trụ được là có thể thuận lợi vượt qua Long Môn, hóa thân thành bán ngư nhân nhỉ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng ý nghĩ đó vừa lóe lên, trong dòng thác đột nhiên xảy ra biến cố kịch liệt.

Những quả cầu lôi điện xuất hiện từ hư không trong dòng thác, nổ tung và va đập vào người Ngư Kiều Kiều.

Lôi cầu xuất hiện cực kỳ đột ngột, khiến Ngư Kiều Kiều không kịp phòng bị.

Thủy hệ kiếp lôi...

đây chính là lôi điện của thiên kiếp. 'Điểm hóa Long Môn' không chỉ là cơ duyên, nó còn là 'Thiên kiếp' để Ngư yêu thăng cấp lên Tứ phẩm!

Kiếp lôi bá đạo vô cùng, khi nổ trên người Ngư Kiều Kiều, trực tiếp làm cơ thể cô bị nổ đến máu thịt bầy nhầy.

Bề mặt Ngư Kiều Kiều có một lớp vảy cá dày đặc, khả năng phòng ngự cực kỳ kinh người.

Nhưng lớp vảy này trước mặt kiếp lôi chỉ mỏng manh như một lớp lụa, dễ dàng bị xé toạc, ngay cả phần máu thịt dưới lớp vảy cũng bị lôi cầu đánh cháy sém.

Đồng thời, dòng nước nặng nề của thác Long Môn xối xuống, vô tình cuốn trôi máu thịt và vảy cá của Ngư Kiều Kiều.

Máu tươi của cô nhuộm đỏ cả dòng thác!

Nỗi đau đớn thấu xương này, cùng với sự hành hạ khi máu thịt bị dòng thác xối vào, cũng không sót một chút nào truyền hết lên người Tống Thư Hàng. "Xì..." Tống Thư Hàng hít một hơi khí lạnh...

Đau vãi cả linh hồn!

Dưới thác nước, Ngư Kiều Kiều lại phát ra một tiếng rồng ngâm, dù máu tươi nhuộm đỏ dòng thác, cô cũng không hề lùi bước.

Dưới thác Long Môn, chỉ cần lùi một bước thôi cũng sẽ bị dòng nước nặng nề cuốn phăng xuống.

Không tiến ắt lùi, lùi một bước là thua!

Ngư Kiều Kiều nghiến răng, đã không lùi thì chỉ có một chữ: Xông!

Xông xông xông!

Lúc này, cô kích hoạt năng lực thiên phú của mình.

Dưới lớp vảy cá bị đánh nát, một lớp vảy hoàn toàn mới bắt đầu mọc lên...

Đây là một loại năng lực giống như lột da, khi lớp biểu bì bị thương nghiêm trọng, cô có thể biến lớp biểu bì đó thành một lớp phòng ngự, sau đó có thể lột bỏ cả lớp.

Chỉ là khi sử dụng năng lực thiên phú này, nỗi đau đớn đó thật không thể hình dung nổi.

Giống như dùng dao lột sạch một lớp thịt vậy, chẳng khác gì cực hình lột da. "Ngao ~~" Ngư Kiều Kiều lại phát ra một tiếng rồng ngâm – hóa ra tiếng rồng ngâm vang dội của cô không phải để phô trương khí thế, mà vì cô thực sự quá đau không chịu nổi nên mới thét lên thảm thiết.

Ánh mắt cô hướng về phía trên thác nước...

Ở đó, có những quả cầu kiếp lôi lớn hơn, mạnh hơn đang chờ đợi cô!

Dưới chân thác, mặt Tống Thư Hàng tái mét.

Lực va chạm của thác Long Môn, nỗi đau khi kiếp lôi nổ trên người, sự giày vò khi máu thịt bị dòng thác xối vào, cùng với nỗi đau lột da lúc nãy, không thiếu một cái nào, tất cả đều thông qua giọt 'bản mệnh tinh huyết' đó mà truyền lên cơ thể Tống Thư Hàng.

Đây đâu phải cá vượt long môn, đây rõ ràng là tuyển tập 108 kiểu cực hình mà.

Trong cơn đau đớn tột cùng, Tống Thư Hàng thậm chí không nhận ra trong cơ thể mình, khí huyết của năm khiếu là Tâm khiếu, Nhãn khiếu, Tị khiếu, Nhĩ khiếu, Khẩu khiếu đã kết nối chặt chẽ với nhau, hóa thành một thế Long Môn thu nhỏ.

Bên ngoài, Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều đồng bộ cảm quan, thiết thân trải nghiệm cảnh 'cá vượt long môn'.

Còn bên trong, cơ thể cậu cũng đang âm thầm bắt đầu xung kích vào bình cảnh 'vượt Long Môn' – cảnh giới cuối cùng của Nhất phẩm! **************** Tại địa phận An Lạc.

Một con bạch hạc có ba cặp cánh, một móng vuốt quắp điện thoại đang mở bản đồ dẫn đường, móng kia quắp một chiếc túi càn khôn. "Chính là chỗ này rồi, địa chỉ động phủ của Lệ Chi tiên tử mà Hoàng Sơn đạo hữu đã gửi." Con bạch hạc ba cặp cánh hạ xuống từ không trung, đáp trước một động phủ bị dây leo cổ bao phủ.

Đây là nơi mắt thường phàm nhân không thể nhìn thấy, chỉ có tu sĩ mới tìm được.

Sau khi đáp xuống, bạch hạc ba cặp cánh hóa thành hình thái thiên sứ, chính là Bạch Hạc Chân Quân – người chuyên đi giao hàng giúp

Bạch tiền bối.

Bạch Hạc Chân Quân đến trước cửa động phủ, bắt đầu gõ cửa theo nhịp điệu phức tạp mà Hoàng Sơn Chân Quân đã dạy.

Một lát sau, bên trong vang lên giọng nói êm tai của Lệ Chi tiên tử: "Vị đạo hữu nào thế?" "Là Lệ Chi tiên tử phải không?

Ta là Bạch Hạc đây, bạn cũ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Mở cửa đi, ta tới giao hàng!" Bạch Hạc Chân Quân gọi. "Giao hàng?" Lệ Chi tiên tử đầy vẻ nghi hoặc, gần đây cô đâu có đặt mua pháp bảo hay vật phẩm gì ở bất kỳ 'thị trường tu chân' nào đâu?

Còn những đồ cô mua ở thế giới phàm tục thì đều được gửi tới một ngôi nhà ở thị trấn nhỏ cách đây cả trăm dặm, nơi có người chuyên nhận hàng giúp cô.

Tuy nghi hoặc nhưng Lệ Chi tiên tử vẫn ra nhận hàng.

Vừa mở cửa động phủ, cô liền thấy một người đàn ông có ba cặp cánh sau lưng, gương mặt tỏa ra thánh quang như thiên sứ.

Suýt nữa cô đã ngứa tay tặng cho một phát Chưởng Tâm Lôi vào mặt Bạch Hạc Chân Quân rồi – mối quan hệ của Lệ Chi tiên tử với các thế lực thần linh bản địa phương Tây khá căng thẳng, giao lưu giữa đôi bên cơ bản là dùng nắm đấm. "Nhóc chắc là Lệ Chi tiên tử rồi, đây là quà Bạch tiền bối nhờ ta gửi cho nhóc, mời nhận lấy." Bạch Hạc Chân Quân lấy ra một chiếc hộp gỗ tinh xảo, trên đó có ghi chữ 'Lệ Chi tiên tử' bằng bút đánh dấu. "Bạch tiền bối?" Lệ Chi tiên tử nhận lấy hộp gỗ, vẻ nghi hoặc càng đậm hơn.

Nói đến Bạch tiền bối, người duy nhất cô nghĩ tới là gương mặt đại diện nhan sắc của Nhóm Cửu Châu Nhất Hào – Bạch Tôn Giả.

Nhưng Bạch Tôn Giả sao tự nhiên lại tặng quà cho cô? "Ngoài ra, Bạch tiền bối nói trong hộp gỗ này có phong ấn do anh ấy thiết lập, phải năm ngày sau mới mở được.

À không, giờ là bốn ngày sau sẽ mở được!

Bốn ngày sau khi phong ấn mở ra, bên trong sẽ có một bất ngờ siêu lớn đấy!" Bạch Hạc Chân Quân giới thiệu.

Lệ Chi tiên tử chớp chớp mắt: "Phong ấn, bốn ngày sau mới mở?

Bất ngờ siêu lớn?" "Đúng thế, bất ngờ lớn!" Bạch Hạc Chân Quân mỉm cười: "Vậy Lệ Chi tiên tử, ta đi giao hàng cho các đạo hữu khác trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào đây.

Tạm biệt!" Vừa nói, anh ta vừa nhìn vào túi càn khôn, bên trong vẫn còn một đống quà chưa giao hết.

Chủ yếu là do các đạo hữu trong nhóm ở quá phân tán, nhiều người còn sống trong các động thiên bí cảnh độc lập, muốn giao hết đống hàng này chẳng dễ dàng gì.

Thời buổi này, làm nhân viên giao hàng cũng chẳng sướng ích gì. "Giao hàng cho các đạo hữu khác nữa sao?" Lệ Chi tiên tử nghiêng đầu hỏi: "Chẳng lẽ Bạch Tôn Giả chuẩn bị quà cho rất nhiều người trong nhóm à?" "Đúng vậy, rất nhiều người trong nhóm đều có phần.

Ta cũng có một phần này, hạnh phúc quá đi." Bạch Hạc Chân Quân nói xong liền chỉ vào hộp quà dắt sau lưng, vẻ mặt đầy mãn nguyện.

Lệ Chi tiên tử thấy sau lưng Bạch Hạc Chân Quân dắt đầy hộp quà thì khẽ gật đầu – xem ra Bạch tiền bối xuất quan nên muốn phát phúc lợi cho các đạo hữu quen thuộc trong nhóm rồi.

Chuyện các tiền bối bế quan xong đi phát quà cho hậu bối thế này trước đây cũng từng có.

Giống như người lớn lì xì cho trẻ con dịp năm mới vậy.

Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân chắp tay chào Lệ Chi tiên tử: "Không nói nữa, ta còn nhiều hộp quà phải phát lắm.

Lệ Chi tiên tử, chúng ta từ biệt tại đây!" "Bạch Hạc đạo hữu đi thong thả!" Lệ Chi tiên tử cũng chắp tay đáp lễ, tiễn Bạch Hạc Chân Quân đi xa.

Đợi bóng dáng Bạch Hạc Chân Quân biến mất nơi chân trời, Lệ Chi tiên tử mới rút điện thoại ra, đăng nhập vào Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Trong nhóm, sau hai ngày 'tắm máu' linh đình, các đạo hữu tuy vẫn dùng 'ảnh chế của Bạch tiền bối' nhưng đã không còn điên cuồng như trước.

Tuy nhiên, ảnh chế của Bạch tiền bối vẫn là nội dung xuất hiện thường xuyên nhất khi trò chuyện.

Bắc Hà Tán Nhân: "Nói mới nhớ, 'Đại hội Đua Phi kiếm' năm nay sắp bắt đầu rồi nhỉ? [Ảnh Bạch tiền bối mỉm cười]" Ảnh đại diện của lão Bắc Hà chính là cái ảnh [Bạch tiền bối khinh bỉ].

Cái ảnh này khiến lão thấy rất hưng phấn khi chat với Đồng Quái Tiên Sư gần đây.

Tiếc là tên Đồng Quái kia cũng dùng cái ảnh đại diện y hệt.

Hai người chat với nhau mà cứ cảm giác đối phương đang 'khinh bỉ' mình, nói một hồi là sặc mùi thuốc súng, chỉ muốn PK một trận sống mái luôn.

Tiện thể nhắc tới, Đồng Quái Tiên Sư dường như đang làm bà mai, định làm mối cho con 'Tàng Thiên Câu' Chu Ly của Hoàng Sơn Chân Quân.

Dù nghề làm mối và quẻ sư từ xưa đã rất ăn rơ với nhau... nhưng cái tên chuyên phán quẻ ngược này làm mối thì cứ thấy không đáng tin chút nào!

Cái đám cưới này chắc không bị hủy đấy chứ?

Đang mải suy nghĩ, Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng hồi đáp: "Lần này có đạo hữu nào trong nhóm muốn tham gia 'Đại hội Đua Phi kiếm' cho vui không?" Đạo hữu trong nhóm từ Tứ phẩm, Ngũ phẩm đến Lục phẩm đều có đủ, ba cấp bậc đua phi kiếm trước đây đều có người tham gia.

Ừm, tuy gọi là 'Đại hội Đua Phi kiếm' nhưng thực ra không giới hạn việc bạn cưỡi loại vũ khí gì.

Cưỡi đao cũng được, cưỡi gậy cũng xong, thậm chí bạn có cưỡi một cái chùy đồng cũng chẳng ai phản đối, miễn là bạn bay đủ nhanh và dùng pháp môn 'Ngự kiếm phi hành' là được.

Tuyết Lang Động Chủ: "Chắc sẽ có nhiều đạo hữu tham gia thôi, nhưng dạo này tôi hơi bận việc nên không góp vui được." Lệ Chi tiên tử lướt xem lịch sử chat rồi lên tiếng: "Tôi sẽ tham gia, lần này tôi có thể thi đấu ở giải 'Kiếm độn cấp Lục phẩm', sẵn tiện thử sức với tốc độ của các tiền bối xem sao!" "Giải đua Kiếm độn Lục phẩm?" Bắc Hà Tán Nhân trợn tròn mắt: "Lệ Chi tiên tử, cô thăng lên Lục phẩm từ bao giờ thế? [Ảnh Bạch tiền bối kinh ngạc]" Sao chẳng nghe thấy tiếng động gì, cũng chẳng thấy thiên kiếp gì cả, đùng một cái từ Ngũ phẩm nhảy vọt lên Lục phẩm rồi?

Chương 378

Rõ ràng trước đó tu vi của Lệ Chi tiên tử vẫn xấp xỉ lão mà.

Lệ Chi tiên tử trả lời: "Lần trước tôi đi diệt mấy tên thần linh bản địa phương Tây đó, sau đó trong không gian đặc thù của hắn tôi có chút cảm ngộ nên đã hoàn thành thăng cấp.

Đó là lý do tôi ở lại bên ngoài hơi lâu.

Về nước xong tôi thường xuyên bế quan để ổn cố cảnh giới của mình. [Ảnh Bạch tiền bối thẹn thùng]" Bắc Hà Tán Nhân: "......" "À phải, suýt nữa quên mất, mục đích tôi lên nhóm là định nói chuyện khác." Lệ Chi tiên tử chụp ảnh chiếc 'hộp gỗ' mà Bạch Tôn Giả tặng rồi gửi vào nhóm. "Vừa nhận được quà của Bạch Tôn Giả do Bạch Hạc đạo hữu gửi tới, món quà này bí mật lắm, vẫn chưa mở được, phải bốn ngày nữa mới mở được.

Bạch Tôn Giả bảo lúc đó sẽ có bất ngờ, không biết là quà gì nhỉ?

Trong nhóm có đạo hữu nào nhận được quà này chưa?" Lệ Chi tiên tử hỏi.

Tuyết Lang Động Chủ: "Hóa ra Lệ Chi tiên tử cũng nhận được quà rồi à, tôi cũng vừa nhận được quà của Bạch tiền bối này." Lạc Trần Chân Quân: "Quà đã nhận... cũng phải bốn ngày sau mới mở được." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Cùng cảnh ngộ!" Thông Huyền Đại Sư: "[Biểu tượng ngón tay cái]" Số lượng người nhận được hộp quà vẫn đang không ngừng tăng lên. "Nhiều người nhận được quà thế sao?" Lệ Chi tiên tử mỉm cười an tâm, xem ra đây đúng là món quà bất ngờ Bạch Tôn Giả dành cho mọi người, không có vấn đề gì rồi.

Trong khi đó, trên hòn đảo cô độc ở Đông Hải.

Ngư Kiều Kiều phát ra một tiếng rồng ngâm dài, lúc này cô đã máu me đầm đìa, trên người có hàng chục vết thương sâu thấy tận xương.

Nhưng hiện tại, cô chỉ còn cách Long Môn chưa đầy một mét!

Chỉ còn một bước duy nhất, chỉ cần tiến thêm một bước, cô có thể vượt qua Long Môn, hóa thành hình thái bán nhân bán ngư!

Dưới chân 'Điểm hóa Long Môn', Tống Thư Hàng – kẻ đứng xem – cũng căng thẳng tột độ.

Theo kinh nghiệm của cậu, lúc gần tới thành công nhất thường là lúc gian nan và nguy hiểm nhất.

Phim ảnh toàn diễn như thế mà, dù là tiểu thuyết, truyền hình, điện ảnh hay thậm chí trò chơi, bước cuối cùng luôn là bước nguy hiểm nhất.

Biết đâu khi Ngư Kiều Kiều sắp bước chân vào 'Long Môn', hai con thần long hóa thành cánh cổng kia lại đột nhiên ra tay với cô?

Thậm chí có thể trong Long Môn đột ngột xuất hiện một đòn thiên kiếp đáng sợ nào đó, thổi bay Ngư Kiều Kiều từ cửa môn về lại vạch xuất phát? "Cố lên, nhất định phải cố lên đấy!" Tống Thư Hàng lo lắng vô cùng, nhưng lại không dám lên tiếng vì sợ làm phiền Ngư Kiều Kiều.

Vạn nhất Ngư Kiều Kiều rơi lại vạch xuất phát, cô sẽ phải làm lại từ đầu.

Thế thì những nỗi đau cậu vừa gánh chịu qua sự đồng bộ cảm quan chẳng phải là uổng phí sao?

Dưới Long Môn, Ngư Kiều Kiều lại vang lên tiếng rồng ngâm.

Khoảnh khắc tiếp theo, móng vuốt phải của cô bấu chặt lấy Long Môn!

Đồng thời, chút sức lực cuối cùng trong cơ thể tuôn trào, đẩy thân hình khổng lồ của cô như mũi tên rời cung lao thẳng vào trong Long Môn!

Sóng nước tung tóe.

Thành công rồi?

Ngư Kiều Kiều thành công nhảy vào Long Môn rồi!

Phía dưới, Tống Thư Hàng trợn to mắt nhìn chằm chằm cánh cổng đó, vẫn không dám lên tiếng.

Khoảng ba giây sau, dòng nước thác phun ra từ Long Môn đột ngột ngừng lại!

Khoảnh khắc tiếp theo, những tiếng điện xẹt 'tách tách tách...' vang lên.

Hai con thần long bên cạnh Long Môn bỗng bùng lên tia điện.

Một lát sau, thân thể chúng như bị trúng phép hóa đá, bắt đầu hóa thành nham thạch từ phần đầu.

Trong quá trình hóa đá đó, toàn bộ năng lượng trên người chúng đều rót vào trong cửa, truyền vào cơ thể Ngư Kiều Kiều ở phía bên kia Long Môn.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, xem ra 'Điểm hóa Long Môn' đã thành công rực rỡ!

Trên hư không, Bạch Tôn Giả mỉm cười, đưa tay vỗ nhẹ vào Long Môn đã hóa đá.

Long Môn vỡ tan thành từng mảnh, rơi xuống từ không trung.

Chỉ là, phía sau Long Môn không thấy bóng dáng Ngư Kiều Kiều đâu. "Ơ?

Bạch tiền bối, Ngư Kiều Kiều đâu rồi?" Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi. "Đừng vội." Bạch Tôn Giả nói xong liền búng tay thêm cái nữa.

Sau đó, lấy Tôn Giả làm trung tâm, một vùng sa mạc nhỏ mở rộng ra, bao trùm lấy Tống Thư Hàng.

Năng lực Ảo tượng chân thực!

Một lần nữa bước vào vùng sa mạc quen thuộc này, Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng Ngư Kiều Kiều. "Ở đằng kia, thấy chưa?" Bạch Tôn Giả chỉ vào một chỗ trong sa mạc.

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nhìn theo hướng chỉ của Bạch Tôn Giả.

Rồi cậu thấy ở đó có một bóng người đang đứng hiên ngang.

Bóng người đó có một đôi chân ngọc trắng ngần, tuy không dài miên man như đôi chân của Vũ Nhu Tử nhưng đôi chân trần này lại tỏa ra ánh sáng như ngọc trai, mang một vẻ đẹp hoàn mỹ kiểu khác.

Nhìn lên trên một chút là một chiếc váy ngắn kết từ vảy cá, che đậy kỹ càng những nơi cần che.

Nhìn đến đây...

Tống Thư Hàng đã hơi không nỡ nhìn tiếp lên trên nữa.

Ngư yêu sau khi trải qua 'Điểm hóa Long Môn' có thể hóa hình thành trạng thái 'nửa người nửa cá'.

Nhắc đến hình thái này, người ta thường nghĩ ngay đến những mỹ nhân ngư xinh đẹp trong thần thoại.

Phần trên là một cô gái xinh đẹp tuyệt trần, phần dưới là cái đuôi cá rực rỡ sắc màu...

Nhưng giờ đây Ngư Kiều Kiều đã hiện ra đôi chân ngọc trắng ngần... thì phần trên là hình thái gì, chẳng cần đoán cũng biết rồi.

Thư Hàng tiếp tục dời mắt lên phía trên, quả nhiên, nửa thân trên của Ngư Kiều Kiều vẫn là cái thân cá màu hồng trông rất 'manh' (đáng yêu) lúc thu nhỏ.

Hai bên thân cá còn mọc ra một đôi móng vuốt sắc lẹm.

Nếu chỉ nhìn phần dưới của Ngư Kiều Kiều thì rất đẹp.

Còn nửa thân trên thì rất đáng yêu.

Nhưng khi ghép hai phần lại với nhau...

đúng là mang lại một sự đả kích thị giác cực mạnh.

Hóa ra... trạng thái nửa người nửa cá không nhất định phải là kiểu 'mỹ nhân ngư' (người cá), mà cũng có thể là kiểu 'mỹ ngư nhân' (cá người).

Thậm chí theo tỉ lệ này, biết đâu còn có kiểu bên trái là cá, bên phải là người nữa không chừng?

Tống Thư Hàng có chút lo lắng nhìn Ngư Kiều Kiều, trạng thái hóa hình này khác xa với những gì cô tưởng tượng, liệu cô có bị đả kích nặng nề không?

Ngư Kiều Kiều dường như thực sự bị đả kích một chút, cô đưa móng vuốt ra nhìn nhìn, rồi lại cố gắng cúi xuống nhìn đôi chân của mình: "......" Không đúng rồi, cái này hoàn toàn không giống với dáng vẻ 'bán ngư nhân' mà cô tưởng tượng.

Đang mải suy nghĩ, cô nghe thấy tiếng bước chân phía sau, quay lại thì thấy Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng. "Bạch tiền bối, chuyến 'Điểm hóa Long Môn' này của con là thành công hay thất bại ạ?" Ngư Kiều Kiều thắc mắc hỏi. "Nhóc thành công rồi, dáng vẻ hiện tại của nhóc chính xác là hình thái 'nửa cá nửa người' không sai đâu." Bạch Tôn Giả khẳng định: "Nếu hình thái này không giống với những gì nhóc tưởng tượng thì cũng đừng lo.

Đợi nhóc thăng lên Ngũ phẩm, ngưng tụ yêu đan là có thể hóa hình hoàn chỉnh." "À à, vậy là con thành công rồi sao?

Ha ha, làm con hết hồn!" Ngư Kiều Kiều cười lớn, tâm trạng lập tức thả lỏng.

Tiếp đó, cô thử dùng hai chân đi bộ trong sa mạc.

Cảm giác dùng hai chân để đi thay vì dùng bốn cái móng bò lồm cồm khiến cô thấy rất vui vẻ.

Đi được vài bước, Ngư Kiều Kiều lại vui mừng vẫy tay với Tống Thư Hàng: "Tống Thư Hàng, mau qua đây.

Không phải anh bảo muốn chụp ảnh chung với tôi sao?

Hay là chúng ta chụp một tấm trong sa mạc này đi!" Thấy Ngư Kiều Kiều không hề vì ngoại hình mà bị đả kích, Tống Thư Hàng thầm thở phào.

Cũng đúng...

Ngư Kiều Kiều dù sao cũng không phải tộc người, thẩm mỹ của cô chắc hẳn khác với nhân loại.

Biết đâu trong mắt cô bây giờ, dáng vẻ hiện tại lại là 'đẹp như hoa' không chừng? "Được!" Tống Thư Hàng lôi điện thoại ra, tuy không có sóng nhưng chụp ảnh thì vẫn được.

Đồng thời cậu cũng thầm mừng vì mình có tiểu pháp thuật 'Sạc điện thuật'.

Nhờ có nó mà điện thoại của cậu mới trụ được mấy ngày nay không tắt nguồn.

Tuy nhiên, khi Tống Thư Hàng cầm điện thoại chạy lên phía trước vài bước thì bỗng khựng lại.

Vì trong lúc chạy, cậu đột ngột nhận thấy khí huyết trong năm khiếu Tâm, Nhãn, Tị, Nhĩ, Khẩu của mình đang vận chuyển điên cuồng, cuối cùng đổ dồn về phía bụng dưới.

Ngay cả Linh quỷ trong cơ thể cậu cũng đang liên tục chuyển phần 'khí huyết dự phòng' vào tâm khiếu của Thư Hàng, rồi qua tâm khiếu tràn xuống bụng dưới.

Cảm giác đó giống như giữa mùa đông vừa lạnh vừa khát, đột nhiên uống được một ngụm canh nóng, cảm giác nóng hổi chạy thẳng xuống vùng bụng.

Tống Thư Hàng giữ nguyên tư thế cứng đờ không nhúc nhích, cậu gọi Bạch tiền bối: "Bạch tiền bối, tôi cảm thấy trạng thái hiện tại của mình hơi lạ." "Yên tâm đi, không có gì lạ đâu." Bạch Tôn Giả quay người lại, mỉm cười nói: "Chúc mừng cậu đã vượt qua bình cảnh 'vượt Long Môn' của Nhất phẩm...

Chút nữa thôi, ta có thể gọi cậu là Nhị phẩm Chân Sư Tống Thư Hàng rồi." Sau khi nghe Bạch Tôn Giả nói thế, biết cơ thể mình không gặp vấn đề gì, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, trong lòng cậu lại nảy sinh cảm giác 'như mộng như thực'.

Nhị phẩm Chân Sư?

Mình sắp bước vào cảnh giới Nhị phẩm rồi sao?

Khí huyết của năm đại khiếu huyệt trong cơ thể hợp thành một thể, khai tịch đan điền hóa thành chân khí, đó chính là Nhị phẩm Chân Sư.

Chương 379

Trong ký ức của Tống Thư Hàng, kẻ địch lớn đầu tiên là 'Đàn chủ' cũng chỉ ở tu vi cấp bậc Nhị phẩm Chân Sư.

Lúc đó Thư Hàng vẫn còn nhớ rõ, dù Đàn chủ đã trúng kịch độc của Dược Sư tiền bối, nhưng Dương hòa thượng ở Nhất phẩm Dược Long Môn khi đối mặt với lão vẫn không có sức phản kháng.

Đàn chủ chỉ vỗ nhẹ một chưởng, chân khí ngưng tụ trên tay đã có thể đánh tan mọi phòng ngự của Dương hòa thượng, khiến ông ấy phải chạy trốn khắp nơi trên tàu hỏa.

Tống Thư Hàng có phù bảo do Thất Sinh Phù tiền bối tặng trong tay mà vẫn phải dùng đến hai lá 'Kiếm phù' và Phá Tà Phù mới giải quyết được lão.

Giữa tu sĩ Nhị phẩm và Nhất phẩm có một sự thay đổi về 'chất'.

Đến hôm nay, mình cũng sắp bước vào cảnh giới Nhị phẩm rồi sao?

Trong lúc suy tư, khí huyết trong năm đại khiếu huyệt của Tống Thư Hàng liên tục đổ vào vị trí bụng dưới, gắng gượng chống lên một 'đan điền' sơ khai.

Tiếp theo chỉ chờ toàn bộ khí huyết toàn thân rót vào 'đan điền', biến khí huyết hóa hư thành thực thành chân khí, Tống Thư Hàng sẽ chính thức bước vào cảnh giới Nhị phẩm Chân Sư!

Khi thăng cấp từ Nhất phẩm lên Nhị phẩm không có thiên kiếp.

Hoặc có thể nói, việc khí huyết của năm đại khiếu huyệt hiển hóa Long Môn chính là thiên kiếp rồi.

Sau Nhất phẩm, mỗi khi thăng cấp một đại cảnh giới sẽ dựa theo thuộc tính cá nhân của tu sĩ mà gánh chịu thiên kiếp có thuộc tính khác nhau.

Thiên kiếp không chỉ là một thử thách, mà còn là một kiểu tôi luyện cho cơ thể tu sĩ.

Thậm chí, sức mạnh ẩn chứa trong thiên kiếp còn là trợ lực để tu sĩ tiến tới cảnh giới cao hơn.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang chìm đắm trong cảm giác sảng khoái khi cảnh giới thăng hoa, Bạch Tôn Giả bên cạnh bỗng lên tiếng: "Thư Hàng, nhân lúc nhóc vẫn chưa hoàn toàn thăng lên Nhị phẩm Chân Sư, nhóc có muốn cân nhắc tạm dừng tấn cấp một chút không?

Đẩy lùi quá trình tấn cấp lại một thời gian?" "Tạm dừng đẩy lùi tấn cấp?" Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc nhìn về phía Bạch tiền bối.

Nhưng trong lòng cậu biết, nếu Bạch tiền bối đã đề nghị như vậy thì chắc chắn là có lợi cho mình, nên cậu hỏi: "Bạch tiền bối, chẳng lẽ là do gần đây tôi thăng cấp quá nhanh, 'đạo tâm' gì đó vẫn chưa hoàn mỹ, tâm cảnh không theo kịp đẳng cấp cảnh giới?

Cho nên cần mài giũa tâm cảnh một thời gian rồi mới thăng lên Nhị phẩm?" Bạch Tôn Giả: "..." Một lúc sau, Tôn Giả dở khóc dở cười nói: "Thư Hàng à... mấy cái tiểu thuyết tiên hiệp tu chân hay phim ảnh gì đó, xem cho vui là được rồi, cười qua là xong.

Nội dung trong đó đừng có coi là thật." "..." Tống Thư Hàng. "Phụt ~~" Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh bật cười khanh khách, nếu nửa thân trên của cô nàng cũng biến thành người thì tiếng cười này chắc chắn sẽ tăng thêm 100 điểm đáng yêu. "Khụ." Bạch Tôn Giả ho một tiếng, giải thích: "Trước đó ta chẳng phải đã nhắc với nhóc về 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' và tuyệt học tông môn của họ là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đó sao." Ánh mắt Tống Thư

Hàng lập tức sáng lên: "Cái môn công pháp có thể sản sinh ra một luồng [Ngụy Tiên Thiên Chân Khí] dù đã bỏ lỡ thời gian tu luyện hoàng kim đó ạ?" Bạch Tôn Giả mỉm cười, gật đầu nói: "Thư Hàng, nhóc đã bỏ lỡ lứa tuổi tu luyện hoàng kim, mất đi luồng 'Tiên thiên chân khí' mang ra từ bụng mẹ, sau này trước khi nhóc thăng lên cảnh giới 'Tứ phẩm Tiên Thiên', nhóc sẽ chậm hơn tất cả những tu sĩ có 'Tiên thiên chân khí' gấp nhiều lần, còn phải tiêu tốn nhiều tài nguyên hơn.

Nếu có cách ngưng tụ ra luồng 'Ngụy tiên thiên chân khí' này, khoảng cách giữa nhóc và những tu sĩ có sẵn 'Tiên thiên chân khí' sẽ được thu hẹp vô hạn.

Mài dao không uổng công đốn củi, lựa chọn của nhóc là gì?" "Tôi chọn tạm dừng tấn cấp ạ ạ ạ!" Tống Thư Hàng không chút do dự hét lớn, trừ phi là kẻ ngốc mới tham chút khoái lạc nhất thời này, chắc chắn phải chọn tương lai tươi sáng hơn rồi: "Nhưng Bạch tiền bối, tôi không biết làm sao để dừng tấn cấp, nút tạm dừng nằm ở đâu ạ?" "Không gấp." Bạch Tôn Giả ha ha cười nói: "Ngoài ra nhóc cũng không cần lo lắng, tối đa trong vòng mười ngày, ta có thể lấy được môn tuyệt học đó của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' về đây.

Sẽ không để nhóc chờ quá lâu đâu." Bạch Tôn Giả tự tin đầy mình như vậy, xem ra ngài đã có manh mối về công pháp của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' rồi?

Đây chính là điểm đáng sợ của Thất phẩm Tôn Giả a!

Ngư Kiều Kiều ở bên cạnh nhìn Tống Thư Hàng, thầm than vận khí của cậu thật tốt, đây chính là cái lợi khi có quan hệ với một vị Tôn Giả. "Sắp xong rồi." Nói đoạn, Bạch Tôn Giả đưa bàn tay ra, trên lòng bàn tay phủ một tầng hơi thở đại địa xám xịt.

Sau đó, Tôn Giả vỗ một chưởng vào bụng Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt, sự liên kết giữa khí huyết trong năm đại khiếu huyệt và 'đan điền sơ khai' của Tống Thư Hàng bị cắt đứt, quá trình thăng lên Nhị phẩm bị Bạch Tôn Giả cưỡng ép chặn lại.

Nhưng loại phong ấn này rất đặc thù, chặn lại việc tấn cấp nhưng lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho cơ thể Tống Thư Hàng. [Ơ, đây là phong ấn 'Súc Khí Khoách Chân Pháp'?] Ngư Kiều Kiều nhìn thấy thủ pháp của Bạch Tôn Giả, thầm nghĩ trong lòng.

Thủ pháp Bạch Tôn Giả chọn để tạm dừng quá trình tấn cấp của Tống Thư Hàng chính là 'Súc Khí Khoách Chân Pháp' mà một số môn phái tu sĩ thời cổ đại dùng cho các đệ tử nòng cốt có thiên tư bất phàm khi thăng lên Nhị phẩm.

Sử dụng thủ pháp đặc biệt để cắt đứt quá trình thăng cấp, sau đó...

đệ tử sẽ nhân lúc phong ấn chưa biến mất mà bổ sung đầy khí huyết vào 'năm đại khiếu huyệt' một lần nữa.

Sau đó, đợi đến khi phong ấn biến mất, đệ tử có thể rót lại luồng khí huyết mới sinh đó vào 'đan điền sơ khai'.

Như vậy, dung lượng đan điền của đệ tử dùng 'Súc Khí Khoách Chân Pháp' sẽ lớn hơn một vòng so với đệ tử thăng cấp một hơi.

Tiếc là loại phong ấn này chỉ có thể dùng một lần, vì khi đợt 'khí huyết' thứ hai rót vào đan điền, nó sẽ lập tức bắt đầu chuyển hóa thành chân khí, hoàn thành tấn cấp.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... 'Súc Khí Khoách Chân Pháp' này muốn thi triển dường như cần cả một ngày để chuẩn bị đúng không?

Nghĩa là Bạch Tôn Giả đã sớm chuẩn bị phong ấn này, chỉ chờ lúc Tống Thư Hàng thăng cấp là ụp lên luôn?

Đãi ngộ của Tống Thư Hàng này cũng quá tốt đi?

Cậu ta là đệ tử chân truyền của Bạch tiền bối sao?

Đáng để ngài đối đãi như thế?

Hết 'Súc Khí Khoách Chân Pháp' lại đến 'Ngụy Tiên Thiên Chân Khí'... hay là hậu duệ trực hệ?

Trong lúc Ngư Kiều Kiều đang suy nghĩ vẩn vơ, Bạch Tôn Giả búng tay một cái.

Thực Tại Huyễn Tượng biến mất.

Ba người lại trở về trên hoang đảo kia.

Ba người quay lại tiểu đảo, Đậu Đậu quay đầu nhìn qua, sau đó thấy Ngư Kiều Kiều đầu cá mình người: "..." Rồi Đậu Đậu lẳng lặng quay đầu đi.

Đậu Đậu có hai kiểu thẩm mỹ, cậu ta có thẩm mỹ của con người hoàn chỉnh và thẩm mỹ của loài chó.

Nhưng dù là kiểu nào thì Ngư Kiều Kiều lúc này trong mắt cậu ta cũng chẳng liên quan gì tới từ 'mỹ nhân ngư xinh đẹp' cả. [Đây chính là nửa cá nửa người trong truyền thuyết sao?

Hình tượng hoàn toàn tan vỡ rồi.] Tiểu hòa thượng ngồi bên cạnh Đậu Đậu, đang nghiêm túc canh chừng 'đám lửa Sói một', sợ gã chạy mất.

Cậu bé đang rất nghiêm túc thực hiện nhiệm vụ Bạch Tôn Giả giao phó.

Bên cạnh tiểu hòa thượng còn có một cô gái tóc ngắn ngang vai.

Dáng người cô nhỏ nhắn, thỉnh thoảng có tia hồng quang lóe lên trong con ngươi xinh đẹp.

Tuy dáng người nhỏ nhắn nhưng trên người cô lại có khí thế hổ dữ tuần núi. "Ơ?

Giang Tử Yên cô nương?" Tống Thư Hàng thốt lên khi thấy người tới.

Người đến chính là Giang Tử Yên, đệ tử của Dược Sư — dù cô ấy luôn muốn trở thành đạo lữ của Dược Sư.

Giang Tử Yên cũng nhìn Tống Thư Hàng, ban đầu cô cố giữ vẻ mặt nghiêm nghị... nhưng khi nhìn thấy cái đầu trọc lóc bóng loáng của cậu, cô không nhịn được nữa. "Phụt ~~ Thư Hàng, cậu xuất gia rồi à?" Giang Tử Yên bật cười. "Không phải xuất gia đâu!" Tống Thư Hàng hét lên: "Chỉ là vì một vài nguyên nhân nên tôi đổi kiểu tóc cho mát mẻ thôi!" "Ừm, kiểu tóc không tệ.

Đặc biệt là vào ngày hè oi bức này." Giang Tử Yên che miệng cười, đôi mắt đỏ chớp chớp — có lẽ về cô có thể cạo cho Dược Sư một cái đầu trọc?

Chỉ cần Dược Sư thành đại hòa thượng, tỉ lệ bị các nữ tu khác nhìn trúng sẽ thấp hơn nhiều.

Đúng rồi, đổi luôn trang phục hằng ngày của Dược Sư thành tăng bào cũng không tệ, chặt đứt ý niệm của đám nữ tu khác luôn.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết Giang Tử Yên đã nghĩ xa tới vậy trong lúc nhìn mình, cậu lên tiếng hỏi: "Tử Yên cô nương, sao cô lại chạy tới đây?" "Tôi tới đưa thuốc trị thương mới cho cô nương họ Sở kia, cho cậu này, hướng dẫn sử dụng đều ở bên trong cả, tuy không thể rút ngắn thời gian hồi phục nhưng có thể xóa bỏ hoàn toàn các di chứng tiềm ẩn của vết thương.

Ngoài ra, lúc về tôi sẽ tiện đường mang mẫu thí nghiệm mà Dược Sư cần đi luôn — nghe Bạch tiền bối nói Đồng Quái đạo hữu vì lý do gì đó phải đi làm ông mai trước, nên nhiệm vụ mang mẫu thí nghiệm chuyển sang cho tôi." Giang Tử Yên mỉm cười rạng rỡ.

Nói đoạn, cô nhớ lại tin nhắn Dược Sư nhận được lúc đó. [Bạch Tôn Giả: Dược Sư, Đồng Quái đạo hữu đã 'piu~~' đi rồi, đổi người khác tới lấy mẫu thí nghiệm nhé.

Dược Sư: Nhận rõ!] Nói thật, 'piu~~' có nghĩa là gì, Giang Tử Yên cũng thấy tò mò lắm.

Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy thuốc mới. "Đúng rồi, loại thuốc mới này trước khi dùng phải kích hoạt dược tính đã, cậu cứ tìm đại một nam tu sĩ nào đó xin tí máu để kích hoạt là được." Giang Tử Yên dặn dò thêm một câu.

Máu của nam tu sĩ?

Tống Thư Hàng lập tức nhìn sang tiểu hòa thượng, nhưng rồi lại lắc đầu ngay.

Tiểu hòa thượng còn nhỏ quá, sao nỡ để cậu bé đổ máu?

Thế là cậu lại nhìn sang đám 'Sói một' đang nằm la liệt dưới đất.

Ừm, nhiều nguồn máu thế kia, tìm đại một thành viên trong bọn chúng để trích máu là được?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. "Thư Hàng, nhóc tự trích máu đi." Lúc này, Bạch Tôn Giả bên cạnh bỗng nói: "Cơ thể mấy gã dưới đất này có vấn đề, đừng dùng máu của bọn chúng." Cơ thể mấy gã dưới đất có vấn đề?

Chẳng lẽ bọn họ không phải đàn ông bình thường? "À đúng, suýt chút nữa quên mất mình cũng là nam tu sĩ." Tống Thư Hàng vỗ trán mình, đôi mắt con người luôn như vậy, liếc mắt là thấy người khác nhưng thường lại chẳng thấy bản thân.

Nói xong, cậu lại bảo Giang Tử Yên: "Vậy phiền Tử Yên cô nương vào bôi thuốc cho Sở Sở cô nương nhé, tôi trích ít máu kích hoạt dược tính đây?" "Được." Giang Tử Yên gật đầu, dù sao cũng chỉ là việc nhỏ.

Bạch Tôn Giả lại nói thêm: "Sẵn tiện ta cần đánh dấu vài thứ lên mấy mẫu thí nghiệm này, đợi Tử Yên đạo hữu bôi thuốc xong cho Sở Sở cô nương là có thể tới nhận người." Muốn lấy được tuyệt học 《Tam Thập Tam Thú Thần Tông》 thì phải bắt đầu từ mấy mẫu thí nghiệm này, Bạch Tôn Giả đã có tính toán riêng. "Hành." Giang Tử Yên gật đầu, số lượng mẫu thí nghiệm bỗng dưng tăng lên nhiều quá nhỉ.

May mà lần này tới cô có mang theo pháp bảo phi hành, có thể vận chuyển cả đám mẫu thí nghiệm về một lượt!

Trong lều vải, Sở Sở đang nhìn lên đỉnh lều mà thẫn thờ.

Tống Thư Hàng đã hứa với cô rằng sẽ đưa Bạch Tôn Giả tới dự khán tại 'Đoạn Tiên Đài'.

Nếu vậy... lỡ như nhà họ Sở thất bại trong trận chiến đó thì vẫn có cơ hội giữ lại truyền thừa.

Tiếc là mình không thể góp sức cho trận chiến này nữa.

Nếu có thể, cô thật sự mong mình có thể bò dậy khỏi giường bệnh, thà chiến tử trên Đoạn Tiên Đài còn hơn nằm đây chịu đựng sự giày vò.

Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, lối vào lều bị vén lên, có hai bóng người bước vào.

Chương 380

Một người là Tống Thư Hàng, cái đầu trọc phản chiếu ánh mặt trời quá nổi bật.

Người kia là một cô gái nhỏ nhắn, mái tóc ngắn màu tím và đôi mắt thỉnh thoảng lóe hồng quang khiến cô có vẻ tà mị.

Tống Thư Hàng mỉm cười với Sở Sở: "Sở Sở cô nương, tới giờ thay thuốc rồi." "Thay thuốc?" Sở Sở nghi hoặc nhìn Thư Hàng, bỗng mắt cô sáng lên: "Là thuốc mới sao?

Nó có giúp tôi hồi phục nhanh hơn không?" Tống Thư Hàng cười gượng, an ủi: "Hà hà, không giúp cô hồi phục nhanh hơn được đâu, ừm, thuốc mới có thể xóa hết các ẩn họa từ vết thương lần này thôi.

Nhưng cô yên tâm đi, trận chiến ở Đoạn Tiên Đài giữa nhà họ Sở và Hư Kiếm Phái chắc chắn không đáng sợ như cô tưởng đâu, đừng tuyệt vọng." Dù sao thì cũng có Vũ Nhu Tử cô nương ở đó mà.

Sở Sở cười khổ: "Là do tôi nóng lòng quá." Giang Tử Yên nhìn Sở Sở, chậc lưỡi: "Chà chà, vết thương nặng thật đấy.

Còn nặng hơn cả lời Dược Sư mô tả nữa." "Tới đây nào, Thư Hàng trích máu đi, thời gian của tôi quý báu lắm." Giang Tử Yên mở lớp vỏ ngoài của hũ thuốc cao ra, cô còn phải nhanh chóng về bên cạnh Dược Sư nữa. "Được." Tống Thư Hàng nói xong liền đưa cổ tay ra, cầm lấy Bảo đao Bá Toái rạch một đường lên cổ tay, tư thế cực kỳ hào sảng!

Kỳ lạ thật, rõ ràng cậu cảm thấy lần đầu tiên tự trích máu cho mình đáng lẽ phải có rào cản tâm lý chứ, nhưng giờ làm lại thuần thục như vậy, chẳng lẽ trước đây mình từng trích máu rồi sao?

Một đao hạ xuống, máu phun ra, rơi chuẩn xác vào lớp thuốc cao trong tay Giang Tử Yên.

Máu của nam tu sĩ lập tức khiến thuốc cao biến đổi, lớp thuốc vốn đen thùi lùi trở thành màu hồng nâu, thậm chí còn có những thứ như bọt khí nổi lên.

Cả khối thuốc cao dường như đang sôi trào. "Đủ chưa, Tử Yên cô nương?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tử Yên cô nương gật đầu: "Đủ rồi." "Vậy phiền Tử Yên cô nương cầm máu giúp tôi với nhé ~~" Tống Thư Hàng nói, cậu cảm thấy vừa nãy mình rạch một nhát hơi quá tay, vết cắt hơi to, máu phun hơi nhanh.

Giang Tử Yên chớp mắt: "Tôi không biết cầm máu vết thương đâu." "Cái gì?" Tống Thư Hàng trợn mắt, chẳng phải cô là đệ tử Dược Sư sao?

Sao đến việc cầm máu cũng không biết?

Dường như đọc được ý nghĩ trong mắt Tống Thư Hàng, Giang Tử Yên vẻ mặt vô tội: "Tôi là kẻ ngang xương nhảy vào mà, hơn nữa tôi chỉ là đệ tử danh nghĩa của Dược Sư thôi.

Với lại, nếu chỉ luận về cảnh giới tu luyện thì tôi còn cao hơn Dược Sư một tẹo đấy." Tống Thư Hàng khóc không ra nước mắt, ôm vết thương ở cổ tay chạy vắt chân lên cổ ra ngoài tìm Bạch Tôn Giả: "Bạch tiền bối ~~ cứu mạng ~~" Sở Sở cô nương trên giường bệnh: "..." Giang Tử Yên nhún vai: "Tôi đã bảo rồi mà, vừa nãy cậu nhóc Thư Hàng này rạch một đường to thế làm gì?

Tôi còn tưởng cậu ta muốn thể hiện trước mặt mỹ nữ chứ." Vừa nói, Giang Tử Yên vừa vén chăn của Sở Sở lên, nhìn vào vị trí trước ngực cô: "Chậc chậc, phẳng lì luôn rồi." Khóe miệng Sở Sở giật giật.

Giang Tử Yên bắt đầu xử lý vết thương trước ngực cho cô, cô thuần thục gỡ lớp thuốc cũ ra, rồi dán lớp thuốc mới lên cho Sở Sở.

Tuy là đệ tử nửa mùa nhưng theo Dược Sư bao nhiêu năm, việc thay thuốc đơn giản này cô vẫn làm tốt.

Khi miếng thuốc mới dán vào, Sở Sở trợn tròn mắt, một cảm giác nóng rát truyền đến từ vết thương, sau đó là cơn đau thấu xương khiến mắt cô đỏ hoe!

Từ trong họng phát ra những tiếng kêu rên như chim bồ câu. "Ái chà, quên nói với cô, thuốc này dán vào hơi đau một chút, ráng nhịn nhé!" Giang Tử Yên cười hì hì, nhưng vẫn chu đáo đắp lại chăn cho Sở Sở.

Sở Sở nhe răng trợn mắt, giờ mới nói thì còn ý nghĩa gì nữa, đau thì cũng đau rồi.

Giang Tử Yên lại cười bảo: "Thế nhé cô bé, chúng ta hữu duyên gặp lại.

Tôi còn việc khác nên không ở lại chơi với cô được.

Nếu cô cần an ủi tâm lý gì đó, tôi có thể gọi cậu nhóc Tống Thư Hàng vào tâm sự với cô." Tống Thư Hàng là người tốt, mà người tốt thường tự mang hào quang an ủi thiếu nữ, sau khi an ủi những thiếu nữ đang đau lòng sẽ được họ tặng cho một tấm 'thẻ người tốt' tươi rói...

Sở Sở thở dốc, khẽ lắc đầu. "Vậy thì cố gắng dưỡng thương, đừng nghĩ nhiều.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, có những việc nếu đã lực bất tòng tâm thì cứ thuận theo tự nhiên đi." Cuối cùng, Giang Tử Yên vẫn buông lời an ủi nhạt nhòa, rồi vươn vai đứng dậy rời khỏi lều.

Phía sau, Sở Sở vất vả lắm mới vượt qua cơn đau kịch liệt khi dán thuốc, thở dài: "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng sao...

Nhưng nếu mình muốn tham gia trận chiến Đoạn Tiên Đài, thì con thuyền này làm sao mà thẳng nổi đây?

Mình còn không dậy nổi để tham chiến nữa là..." Sau đó, Giang Tử Yên triệu hồi một đám mây ngũ sắc khổng lồ, túm cả đám 'Sói một' lên mây rồi nhanh chóng bay đi.

Đám mây này là một loại pháp khí phi hành, tuy tốc độ không bằng phi kiếm nhưng thắng ở chỗ chở được nhiều người.

Sự khác biệt giữa hai loại này đại khái giống như siêu xe và xe khách vậy.

Sau khi Giang Tử Yên rời đi, Bạch Tôn Giả cũng không đưa nhóm Thư Hàng rời đảo ngay... ngài tiếp tục quanh quẩn gần đảo làm mấy việc thần thần bí bí suốt buổi chiều.

Đêm xuống, trăng sao vằng vặc.

Vì Bạch Tôn Giả không chọn rời đảo nên mấy người Tống Thư Hàng chỉ có thể tiếp tục ngủ lại trên đảo.

Chúc Đậu Đậu, Tôn Giả và tiểu hòa thượng ngủ ngon xong, Tống Thư Hàng chui vào lều của mình.

Có lẽ vì sáng nay trải qua quá nhiều chuyện nên vừa nằm xuống, một cảm giác mệt mỏi đã ập tới.

Chẳng mấy chốc, cậu đã chìm vào giấc ngủ.

Sau khi nhắm mắt không lâu... cậu lại mơ một giấc mơ kỳ lạ.

Trong mơ, cậu biến thành một bé gái đáng yêu như búp bê, ở một mình trong phòng.

Trong phòng bài trí một số đồ dùng đơn giản, nhưng trông chúng đều khá cũ kỹ, ví dụ như cái tivi to như cái tủ kia, vẫn là màn hình đen trắng, đang phát một chương trình quảng cáo trông rất ngớ ngẩn.

Lần đầu thì lạ, lần sau thì quen.

Vừa thấy giấc mơ chân thực như thế này, Tống Thư Hàng biết ngay mình chắc chắn lại vô tình bước vào 'giấc mơ trải nghiệm nhân sinh' của ai đó rồi.

Tuy không biết tại sao mình lại cứ 'mơ' thấy trải nghiệm đời người của kẻ khác, nhưng dù sao cũng không phải lần đầu, cậu dần quen với năng lực nằm mơ quái đản này.

Nói xem, sau Đàn chủ, tán tu Lý Thiên Tố, Thông Nương, lần này lại là thân phận gì đây?

Gần đây lại có ai để lại lời nguyền cho cậu sao?

Hay là cậu đã trải qua chuyện gì trên hòn đảo thần bí kia?

Đang lúc suy nghĩ, một giọng nữ dịu dàng vang lên bên tai Tống Thư Hàng: "Sở Sở, thời gian không còn sớm nữa, mau nghỉ ngơi thôi." "Vâng ạ sư nương, con vừa kết thúc minh tưởng tu luyện, xem tivi một lát rồi ngủ ạ." Sau đó, Tống Thư Hàng trong mơ hóa thành cô bé, dùng giọng loli đáng yêu đáp lại.

Sở Sở?

Chẳng lẽ là Sở Sở của nhà họ Sở, cô nương 'phẳng lì' ở lều bên cạnh sao?

Sao mình lại mơ thấy cô ấy nhỉ?

Nếu nói mơ thấy trải nghiệm đời người của Đàn chủ là vì lão 'nguyền rủa' mình...

Mơ thấy đời Lý Thiên Tố là vì linh quỷ đã nuốt chửng năng lượng của lão cộng thêm ảnh hưởng từ chiếc nhẫn đồng xanh trên ngón tay.

Mơ thấy Thông Nương đơn giản là vì mình đã ăn gần hết mầm hành của cô nàng.

Nhưng mơ thấy Sở Sở cô nương là thế nào?

Giữa mình và cô ấy đâu có liên hệ thân mật gì đâu?

Cũng chẳng nhận được món quà nào từ cô ấy cả.

Thôi kệ... dù sao thì mình cũng đã mơ thấy đời của Sở Sở cô nương rồi.

Vậy lần này sẽ mơ thấy gì đây? "Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai con có thể bắt đầu tu luyện bộ 《Kiếm Quyết》 bí truyền của gia tộc rồi, phải giữ trạng thái tốt nhất đấy." Giọng nữ dịu dàng kia mỉm cười nói.

Học tập 《Kiếm Quyết》?

Nguồn cơn tranh chấp giữa nhà họ Sở và Hư Kiếm Phái chính là bộ 'Kiếm quyết' đó sao?

Trong mơ, ngày mai Sở Sở sẽ bắt đầu học bộ kiếm quyết đó? "Con hiểu rồi sư nương.

Con sẽ điều dưỡng trạng thái thật tốt, con nhất định sẽ nắm vững bộ 《Kiếm Quyết》 đó để chấn hưng nhà họ Sở chúng ta!" Sở Sở lúc nhỏ nắm chặt nắm tay, tự tin nói. "Ha ha, sư nương tin con." Giọng nói dịu dàng kia sủng ái xoa đầu Sở Sở.

Vị đệ tử này của bà chính là thiên tài xuất sắc nhất trong hai trăm năm qua của nhà họ Sở, biết đâu trong tay cô bé, nhà họ Sở thật sự có thể chấn hưng. "Nhưng mà sư nương, người cho con xem nốt chương trình sắp phát sóng này đi, nếu không con ngủ không yên đâu." Sở Sở dùng giọng làm nũng nói.

Sư nương dở khóc dở cười vỗ vai Sở Sở: "Được rồi, đừng xem lâu quá... ngủ sớm đi.

Nếu ảnh hưởng tới trạng thái tu luyện ngày mai, sư phụ con chắc chắn sẽ dẹp luôn cái tivi này đấy." "Con biết rồi, con nhất định sẽ chú ý trạng thái mà." Sở Sở nắm chặt tay. [Dù biết mình chỉ đang nằm mơ, nhưng nhập vai vào cơ thể một cô bé rồi nói bằng cái giọng nũng nịu này vẫn thấy nổi hết cả da gà.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong mơ, vị sư nương kia dường như rất yên tâm về Sở Sở.

Sau khi dặn dò lại một tiếng liền để Sở Sở ở lại phòng xem tivi một mình.

Bà cũng chẳng sợ cô bé xem chương trình đến mê mẩn.

Màn hình tivi hơi mờ mờ, bé Sở Sở xem rất chăm chú.

Khoảng nửa tiếng sau, chương trình kết thúc, bé Sở Sở tiến lên tắt tivi rồi leo lên giường ngủ.

Chẳng mấy chốc, cô bé đã chìm vào giấc nồng.

Ngủ trong giấc mơ.

Cảm giác này thật kỳ diệu.

Ngày thứ hai trong mơ.

Bé Sở Sở thức dậy từ sớm, cô bé minh tưởng một lượt để dưỡng đủ tinh thần; sau đó lại luyện một bộ quyền pháp nhỏ gọn trong phòng để vận động cơ thể, kích hoạt khí huyết toàn thân.

Tiếp đó, vị sư nương dịu dàng của cô bé đi tới, ân cần chuẩn bị bữa sáng giàu dinh dưỡng.

Rồi sau đó, một người đàn ông trung niên vẻ mặt uy nghiêm đi tới trước mặt bé Sở Sở, nghiêm túc dặn dò cô bé một số chuyện.

Phần tình tiết này trong mơ diễn ra theo kiểu 'tua nhanh' đối với Tống Thư Hàng.

Khác với giấc mơ 'giả sử tôi là một cây hành' đầy khổ ải của Thông Nương, giấc mơ của bé Sở Sở giản lược hơn nhiều, một số tình tiết hằng ngày đều trôi qua rất nhanh — kiểu nhảy cóc tình tiết này mới đúng là cách vận hành chính xác của giấc mơ chứ.

Nếu không, bé Sở Sở ăn, uống, ngủ, nghỉ mà Tống Thư Hàng đều phải trải nghiệm hết một lượt thì ngại chết đi được.

Chương 381

Tình tiết nhảy vọt, cảnh tượng Tống Thư Hàng nhìn thấy bắt đầu thay đổi.

Cuối cùng, bé Sở Sở trong mơ được người đàn ông trung niên uy nghiêm đưa tới một căn hầm được phòng thủ nghiêm ngặt. "Sở Sở, trong mật thất này cất giữ bí mật lớn nhất của nhà họ Sở chúng ta — bộ 《Kiếm Quyết》 thần bí đó!

Bộ 《Kiếm Quyết》 này có lai lịch bí ẩn, nhà họ Sở chúng ta thậm chí còn không biết tên thật của nó, nhưng nó có uy lực vô cùng, theo lời các tiền bối nhà họ Sở đã có được nó thì đây là một bộ kiếm pháp có thể tu luyện thẳng tới Ngũ phẩm Kim Đan đại đạo!

Sau khi vào trong, con phải tĩnh tâm lại, từ từ lĩnh ngộ.

Con có thể lĩnh ngộ được mấy phần từ 《Kiếm Quyết》 là tùy vào ngộ tính của con.

Vào đi, Sở Sở." Người đàn ông trung niên uy nghiêm trầm giọng nói.

Ông không giới thiệu bất kỳ nội dung cụ thể nào về 《Kiếm Quyết》 với Sở Sở, vì có nói cũng chẳng ích gì.

Bộ kiếm quyết đó không phải là môn công pháp thông thường được ghi chép bằng văn tự!

Sở Sở lặng lẽ gật đầu, bước vào trong mật thất.

Trong mật thất có hai khối tinh thạch vàng kim tỏa ra ánh sáng, chiếu sáng cả căn phòng.

Sau khi vào trong, cô bé nhìn quanh.

Chỉ thấy trên tường mật thất treo bốn bức họa khổng lồ.

Trên họa báo là một tu sĩ mặc đạo bào xanh đang chắp tay đứng đó, sau lưng đeo một thanh đoản kiếm màu xanh lam, chỉ cần đứng đó thôi đã toát lên phong thái cao nhân, tiên tư bất phàm. "Ơ...

ặc..." Khi nhìn thấy người đàn ông trên họa báo, Tống Thư Hàng ngẩn người hồi lâu.

Đạo bào xanh, đoản kiếm lam.

Còn cả diện mạo quen thuộc kia nữa.

Nếu cậu không nhìn lầm thì người đàn ông trên họa báo này họ Lý, tên Thiên Tố.

Là một tán tu, cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Ngoài ra, nếu Tống Thư Hàng nhớ không nhầm thì lão còn có một cô con gái lâm trọng bệnh vô phương cứu chữa.

Kiếm pháp của tán tu Lý Thiên Tố, lại còn là công pháp cấp bậc Linh Hoàng, có thể tu luyện thẳng tới cảnh giới Ngũ phẩm Kim Đan!

Điều này lập tức khiến Tống Thư Hàng nhớ tới bộ kiếm pháp mà Xích Tiêu Tử truyền dạy cho Lý Thiên Tố lúc chia ly năm đó.

Tống Thư Hàng từng nhập vai vào cuộc đời 'Lý Thiên Tố' trong mơ, đích thân trải nghiệm toàn bộ quá trình Lý Thiên Tố từ một thiếu niên mắc bệnh lạ, bái vào môn hạ của đạo trưởng Xích Tiêu Tử, cuối cùng có được kỳ ngộ.

Trong ký ức, Xích Tiêu Tử quả thực đã truyền thụ cho Lý Thiên Tố một bộ kiếm pháp 'thẳng tới Kim Đan đại đạo'.

Thậm chí, lúc đầu Tống Thư Hàng còn tận mắt chứng kiến quá trình Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền công thụ nghệ.

Tiếc là khi nhập vai vào đời Lý Thiên Tố lúc đó, ký ức về việc

Xích Tiêu Tử truyền thụ công pháp rất chắp vá, mông lung, một số chỗ quan trọng còn bị nhảy cóc.

Hơn nữa, lúc đó Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ khẩu quyết kiếm pháp bằng một loại ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu.

Cuối cùng, đối với bộ kiếm pháp đó, Tống Thư Hàng chỉ nhớ được vài chiêu thức, ngoài ra chẳng thu hoạch được gì. "Vậy thì, 《Kiếm Quyết》 thần bí ẩn giấu trong bức họa trước mắt này, chẳng lẽ chính là kiếm pháp mà Lý Thiên Tố kế thừa từ Xích Tiêu Tử đạo trưởng sao?" Tống Thư Hàng thầm đoán.

Đang lúc cậu suy nghĩ, bé Sở Sở đã ngồi xếp bằng trong mật thất, bắt đầu nhìn chằm chằm vào bốn bức họa khổng lồ, tập trung tinh thần tham ngộ.

Trên bốn bức họa vẽ Lý Thiên Tố với bốn tư thế khác nhau, nhìn bề ngoài, khi nối bốn bức họa lại với nhau thì chính là một chiêu kiếm pháp tinh diệu?

Nhưng đó chắc chắn chỉ là lớp ngụy trang bên ngoài thôi, trong bốn bức họa chắc chắn còn ẩn chứa manh mối gì đó giúp người ta 'ngộ' ra kiếm quyết.

Ánh mắt Tống Thư Hàng theo tầm nhìn của bé Sở Sở, liên tục di chuyển trên các bức họa.

Tiếc là, có lẽ do điểm thiên phú 'ngộ tính' của Tống Thư Hàng không đủ, ngoại trừ việc nhìn thấy Lý Thiên Tố trên họa báo đang tạo dáng đủ kiểu ra, cậu thực sự không thấy bốn bức họa này có điểm gì thâm ảo cả.

Đệ tử nhà họ Sở đã lĩnh ngộ được 《Kiếm Quyết》 tinh diệu từ bốn bức họa này sao?

Thế thì điểm ngộ tính phải mạnh đến mức nào chứ!

Tống Thư Hàng khẽ thở dài, cậu thậm chí đã liên hệ bốn bức họa với những hình ảnh 'bản thiếu' về kiếm thuật mà Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ trong đầu mình, nhưng vẫn không thấy manh mối gì.

Chẳng lẽ ngộ tính của mình thực sự kém thế sao?

Hay là, mình vốn dĩ không có duyên với bộ 《Kiếm Quyết》 này, nên lúc ở trong giấc mơ của Lý Thiên Tố, Xích Tiêu Tử đạo trưởng không dạy lại 'kiếm pháp' cho mình mà đổi thành một chiêu 'Hỏa Diễm Đao' để dạy?

Chẳng lẽ đời này mình định sẵn không có cơ hội múa kiếm, sinh ra đã là mầm non cầm đao chém người sao?

Tư duy của Tống Thư Hàng bắt đầu bay xa.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu bốn bức họa thực sự là kiếm pháp của Lý Thiên Tố... thì tại sao bộ 《Kiếm Quyết》 này lại xuất hiện ở đây?

Tống Thư Hàng còn nhớ lúc Vũ Nhu Tử giới thiệu với cậu về ân oán giữa nhà họ Sở và Hư Kiếm Phái có nhắc tới việc nhà họ Sở có được bộ 《Kiếm Quyết》 này vào 'khoảng hơn trăm năm trước'.

Sau đó toàn bộ đệ tử nhà họ Sở bắt đầu âm thầm tu luyện, tuyệt đối không truyền ra ngoài... chỉ tiếc là trên đời không có bí mật vĩnh viễn.

Tin tức về 《Kiếm Quyết》 chẳng biết sao lại bị người của Hư Kiếm Phái bên cạnh biết được.

Tiếp đó là câu chuyện người của Hư Kiếm Phái nảy sinh lòng tham, dẫn tới ân oán với nhà họ Sở.

Vậy vấn đề là ở chỗ — khoảng hơn trăm năm trước, nhà họ Sở đã có được bộ 《Kiếm Quyết》 này rồi?

Họ lấy được từ đâu?

Nên biết rằng, tán tu Lý Thiên Tố mới mấy tháng trước còn đang sống sờ sờ kia mà, bi kịch thiên ngoại phi thi mới diễn ra một tháng trước ngay trước mặt cậu và Bạch Tôn Giả.

Trăm năm trước, người nhà họ Sở làm sao lấy được bộ 《Kiếm Quyết》 này từ tay một vị Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng chứ?

Nếu Lý Thiên Tố đã đánh mất một phần 《Kiếm Quyết》 từ trăm năm trước, chẳng lẽ lão lại không thèm đoái hoài gì sao?

Tống Thư Hàng cẩn thận nhớ lại giấc mơ 'đời người của Lý Thiên Tố' lúc đó, tuy nhiên trong giấc mơ trải nghiệm đó không hề có tình tiết nào liên quan tới 'nhà họ Sở' hay thậm chí là bốn bức họa trước mắt này cả.

Có lẽ đoạn tình tiết đó trong giấc mơ lúc ấy thuộc loại tiểu tiết bị 'lướt qua'. "Chẳng lẽ, chính tiền bối Lý Thiên Tố đã tặng bộ 《Kiếm Quyết》 này cho nhà họ Sở từ trăm năm trước?" Tống Thư Hàng nghĩ tới khả năng cuối cùng.

Nhưng điều này cũng khó lòng giải thích được, nhà họ Sở chỉ là một tiểu thế gia không mấy tên tuổi, Lý Thiên Tố dù sao cũng là Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng, chẳng có lý do gì lại đem bộ 《Kiếm Quyết》 quý giá như vậy tặng cho một tiểu thế gia cả.

Ơ, khoan đã!

Hoặc giả, thực sự có khả năng đó.

Theo thời gian suy đoán thì trăm năm trước chính là lúc cô con gái bảo bối của Lý Thiên Tố lâm trọng bệnh.

Lúc đó lão đã tán tận gia tài chỉ để kéo dài mạng sống cho con gái.

Có lẽ vị tiền bối nào đó của nhà họ Sở tình cờ có trong tay món bảo vật mà Lý Thiên Tố đang cần gấp, nên mới đổi được một chiêu 'kiếm thuật' của Lý Thiên Tố? "Cũng không đúng." Tống Thư Hàng lại nhanh chóng lắc đầu phủ định khả năng này.

Với tính cách của Lý Thiên Tố, dù có túng quẫn đến cực hạn cũng không đời nào đem kiếm thuật công pháp mà Xích Tiêu Tử truyền thụ cho mình tùy tiện truyền ra ngoài.

Xích Tiêu Tử có địa vị tối cao trong lòng Lý Thiên Tố...

điểm này, người đã trải nghiệm cả đời Lý Thiên Tố như Tống Thư Hàng là hiểu rõ nhất.

Vậy có lẽ 《Kiếm Quyết》 này là công pháp do Lý Thiên Tố tự sáng tạo, hoặc là một số công pháp mà lão thu thập được trong đời.

Vì Tống Thư Hàng nhớ mang máng, trước khi con gái Lý Thiên Tố lâm bệnh nặng, khí vận của lão cực tốt, trước khi tu luyện tới Ngũ phẩm Kim Đan đã thu thập được khối tài sản khổng lồ ngay cả với tu sĩ!

Đang lúc Tống Thư Hàng tiếp tục suy tư, bé Sở Sở trong phòng bỗng bật dậy khỏi mặt đất. "Hóa ra là thế, đây chính là bí mật của 《Kiếm Quyết》 sao!" Bé Sở Sở cười rạng rỡ.

Ngộ ra rồi?

Ngộ ra nhanh vậy sao?

Ngộ tính của Sở Sở cô nương này đúng là nghịch thiên mà!

Tống Thư Hàng thầm kinh hãi, so với cô bé thì ngộ tính của cậu chẳng khác nào rác rưởi. "Mình thấy ngộ tính của mình cũng đâu có tệ." Tống Thư Hàng lẩm bẩm — dù là lúc trước luyện 《Cương Cơ

Sở Quyền Pháp》,《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》,《Quân Tử Vạn Lý Hành Thân Pháp》 hay là đạo pháp 'Chưởng Tâm Lôi', Dược Sư tiền bối và Bạch Tôn Giả đều khen ngộ tính của cậu tốt.

Và cậu dường như cũng bắt nhịp với các công pháp đó rất nhanh.

Chẳng lẽ...

Dược Sư tiền bối và Bạch Tôn Giả đều đang an ủi cậu sao?

Hay là cậu thực sự không có duyên với kiếm?

Trong mật thất, bé Sở Sở rút ra một thanh đoản kiếm nhỏ mang theo bên mình, điên cuồng múa một bộ kiếm pháp trong phòng.

Bộ kiếm pháp này thoạt nhìn chẳng có gì nổi bật.

Trông có vẻ giống như những bộ kiếm pháp cơ bản phổ thông mà thôi.

Nhưng khi bé Sở Sở múa càng lúc càng nhanh, bộ kiếm pháp này dần nảy sinh những biến hóa kỳ lạ.

Những biến hóa của kiếm pháp ngày càng nhiều, nhưng cuối cùng lại hội tụ thành bốn chiêu kiếm.

Chính là bốn chiêu kiếm mà Lý Thiên Tố đang thực hiện trên bốn bức tường mật thất.

Phản phác quy chân hóa thành bốn chiêu kiếm, nhưng từ bốn chiêu kiếm này phát triển ra lại có thể chứa đựng một trăm lẻ tám loại biến hóa. "Xoẹt!" Cuối cùng, bé Sở Sở dốc hết toàn lực, đâm mạnh một kiếm vào hư không phía trước.

Trên đoản kiếm phát ra tiếng kiếm minh khe khẽ. "Đời này của ta, chỉ chú tâm vào một kiếm." Bé Sở Sở dùng giọng nói non nớt nhưng kiên định khẽ đọc, khi lời vừa dứt, tiếng kiếm minh trên thanh đoản kiếm trong tay cô bé càng vang dội hơn.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được khí huyết toàn thân của Sở Sở theo chiêu kiếm cuối cùng đó đều rót hết vào thanh đoản kiếm nhỏ trong tay, đoản kiếm dường như nhận được sự quán chú của khí huyết nên kiếm quang trở nên sắc bén hơn hẳn.

Ngay lúc đó, Tống Thư Hàng phát hiện tim mình đập nhanh hơn.

Không phải tim bé Sở Sở trong mơ đập nhanh, mà là tim của chính Tống Thư Hàng bắt đầu đập mạnh và nhanh một cách đầy lực lượng.

Thình thịch!

Chương 382

Thình thịch!

Thình thịch!

Trái tim đập mạnh, mạnh đến mức gần như muốn vỡ tung lồng ngực.

Trong tâm khiếu dường như có thứ gì đó muốn phá vỏ chui ra.

Là linh quỷ!

Nó đang khao khát gào thét, dường như muốn chui vào giấc mơ, muốn tiếp cận Sở Sở trong mơ.

Có vẻ chính chiêu kiếm đó của Sở Sở đã kích hoạt linh quỷ.

Không chỉ Sở Sở, thứ linh quỷ muốn tiếp cận còn là bốn bức họa kia nữa.

Tống Thư Hàng và linh quỷ có cảm quan thông nhau, cậu có thể cảm nhận rõ rệt ý niệm muốn tiếp cận bốn bức họa của linh quỷ!

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng mở bừng mắt.

Giấc mơ tan biến.

Nhìn qua khe hở cửa lều ra ngoài, có thể thấy bầu trời đêm vẫn đầy sao lấp lánh, trăng sao vằng vặc. "Vẫn còn nửa đêm sao?" Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, rồi đưa tay sờ lên ngực mình.

Nhịp tim vẫn chưa bình tĩnh lại, linh quỷ trong tâm khiếu cũng dường như bị kích thích, hoạt động cực kỳ mạnh mẽ.

Linh quỷ hoạt động mạnh cũng không phải chuyện xấu, nó có thể liên tục tạo ra một lượng lớn khí huyết cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng, tâm cảnh hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh.

Cậu không nhịn được sờ lên chiếc nhẫn đồng cổ trên ngón tay mình.

Đây chẳng lẽ là nhân quả mà Lý Thiên Tố để lại sau khi thân tử đạo tiêu sao? "Bốn bức họa trong hầm nhà họ Sở à...

Có lẽ mình nên đi xem thử xem sao?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhưng mà, mình làm sao vào được hầm nhà họ Sở đây?

Đêm vẫn còn dài, nhưng Tống Thư Hàng lại hoàn toàn không ngủ được nữa.

Thở dài một tiếng, cậu bò dậy khỏi lều, vén cửa lều chui ra ngoài.

Vừa ra khỏi lều, cậu bỗng thấy trên một tảng đá bằng phẳng cách đó không xa có một bóng người đang ngồi.

Bóng người đó ngồi xếp bằng, hai tay nâng một tách trà bằng trúc, khói nóng từ trong tách từ từ bốc lên.

Bên cạnh bóng người đó có một cái giá nhỏ đơn giản, trên đó có một ít đồ ăn, trái cây và nước trà nóng hổi.

Ánh trăng dịu dàng rọi xuống bóng người đó, khoảnh khắc này, dường như cả thế giới đều trở nên tĩnh lặng.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt... là Bạch Tôn Giả.

Muộn thế này rồi mà Bạch Tôn Giả vẫn chưa ngủ sao?

À... cũng đúng.

Với tu vi của Bạch tiền bối, việc ngủ sớm đã là chuyện có cũng được không cũng chẳng sao, thời gian qua thực ra chỉ là Bạch tiền bối vẫn luôn phối hợp với giờ giấc sinh hoạt của Tống Thư Hàng mà thôi.

Sau đó Tống Thư Hàng lại gãi gãi đầu, trong ký ức chỗ đó làm gì có tảng đá bằng phẳng nào đâu, sáng nay còn chẳng thấy nữa là?

Mà tảng đá này phẳng như gương ấy, là bị kiếm chém ra đúng không?

Đang lúc suy nghĩ vẩn vơ, Bạch Tôn Giả trên tảng đá quay đầu lại, nheo mắt cười hỏi cậu: "Sao lại tỉnh rồi?

Gặp ác mộng à?" "Ha ha." Tống Thư Hàng ngại ngùng cười gượng: "Không có đâu ạ, cũng chẳng hẳn là ác mộng... chỉ là giấc mơ này hơi kỳ lạ nên tôi đột nhiên tỉnh giấc.

Rồi thấy hơi khó ngủ nên muốn ra ngoài đi dạo một lát." "^_^" Bạch Tôn Giả mỉm cười: "Nếu không ngủ được thì qua đây ngồi một lát?" "Vậy tôi không khách sáo đâu nhé." Tống Thư Hàng trèo lên tảng đá lớn cao ráo kia, ngồi bên cạnh Bạch Tôn Giả, đưa tay lấy một quả trái cây cắn một miếng thật mạnh.

Bạch Tôn Giả khẽ cười, rót thêm một chén trà cho Tống Thư Hàng rồi nhẹ nhàng đặt lên giá.

Sau đó, ngài lại nâng chén trà của mình lên, khẽ thổi hơi nóng trong chén, nhấp một ngụm trà nhỏ, ánh mắt hơi trầm xuống hỏi: "Mơ thấy chuyện gì sao?" Tống Thư Hàng nhận chén trà trên giá, học theo điệu bộ của Bạch Tôn Giả nhấp một ngụm nhỏ, đáp: "Tôi mơ thấy một số chuyện về Sở Sở cô nương, còn cả một số chuyện liên quan tới Lý Thiên Tố đạo trưởng nữa.

Lý Thiên Tố đạo trưởng chính là vị tán tu đạo trưởng đã 'thiên ngoại phi thi' tới lúc tôi đang khế ước linh quỷ ấy ạ." "Ừm, ta nhớ lão." Bạch Tôn Giả khẽ gật đầu nói: "Nếu không phiền thì kể cho ta nghe chi tiết giấc mơ xem nào?" "Tôi thì chẳng có gì ngại đâu... chỉ là giấc mơ này hơi quái đản." Tống Thư Hàng hơi ngượng nghịu, chuyện cậu mơ thấy 'trải nghiệm đời người của kẻ khác' vẫn chưa kể với ai bao giờ. "Vậy thì... kể đi?" Bạch Tôn Giả cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, từ từ kể lại nội dung giấc mơ...

Cậu vừa kể, Bạch Tôn Giả vừa im lặng lắng nghe, thỉnh thoảng khẽ gật đầu đáp lại. "Chuyện là vậy đó ạ, cuối cùng vì linh quỷ trong tâm khiếu có dị động nên tôi giật mình tỉnh giấc." Sau khi kể xong toàn bộ giấc mơ, Tống Thư Hàng uống cạn chén trà trong một hơi. "Á, nóng nóng nóng nóng!" Cậu vừa thè lưỡi thở phào, đồng thời lại cảm thấy vị trà này tuyệt quá, ngon hơn 'Linh Mạch Bích Trà' gấp mười lần.

Vị trà như nở hoa trong miệng, cực kỳ dễ chịu.

Bạch Tôn Giả cười nhìn Tống Thư Hàng đang nhảy choắt lên: "Tâm trạng bình tĩnh lại chưa?" "Vâng... kể ra xong thấy tâm trạng nhẹ nhõm hẳn." Tống Thư Hàng đáp, nhịp tim đã dần bình ổn lại, linh quỷ trong tâm khiếu cũng đã yên tĩnh. "Bình tĩnh lại rồi thì về ngủ thêm một giấc đi.

Ngày mai chúng ta sẽ rời hòn đảo này." Bạch Tôn Giả nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, cúi đầu khẽ thổi sương mù trên chén trà. "Bạch tiền bối không thấy kỳ lạ sao?

Giấc mơ của tôi... và cả cách tôi nằm mơ nữa?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Ừm, ta thấy rất kỳ lạ." Bạch tiền bối vẻ mặt thản nhiên nói: "Nhưng tạm thời nó không có hại gì cho nhóc đúng không?" "Cái đó thì...

đúng thật." Tống Thư Hàng gãi đầu cười ha ha.

Sau đó cậu đứng dậy, vẫy tay với Bạch Tôn Giả: "Vậy Bạch tiền bối... tôi về ngủ trước đây ạ." "Ngủ ngon." Bạch Tôn Giả nói. "Ngủ ngon ạ." Tống Thư Hàng từ trên tảng đá nhảy xuống. [Nói thật, Bạch tiền bối cũng có mặt rất nữ tính, thấu hiểu lòng người, dịu dàng chu đáo.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. "Ừm... mặt nữ tính sao?" Giọng nói thản nhiên của Bạch Tôn Giả truyền đến từ trên tảng đá: "Ta lại cảm thấy, Thư Hàng nhóc mà làm phụ nữ một lần chắc cũng không tệ đâu.

Ừm... ví dụ như Sở Sở cô nương kia chẳng hạn." Ơ?

Chẳng lẽ vừa nãy mình lỡ mồm nói suy nghĩ trong lòng ra ngoài rồi sao? [Sao mình lại nói huỵch toẹt suy nghĩ trong lòng ra thế này!] Tống Thư Hàng thầm kêu không ổn, 'thẳng như ruột ngựa' là ưu điểm mà cậu vẫn luôn muốn sửa, nhưng không ngờ ngoài 'thẳng tính' ra, cậu còn có thuộc tính 'vô tình nói ra suy nghĩ trong lòng' nữa?

Tống Thư Hàng cứng đờ quay đầu lại, cười gượng hỏi: "Bạch tiền bối, chẳng lẽ... vừa rồi tôi đã nói gì sao?" "Ha ha." Bạch tiền bối không trả lời câu hỏi của Thư Hàng, ngài mỉm cười nhấp một ngụm trà, ung dung nói: "Linh quỷ trong tâm khiếu của nhóc lúc ở trong mơ chẳng phải muốn tiếp cận bốn bức họa trong mật thất nhà họ Sở sao?

Chắc là do nhóc đã kế thừa nhân quả của tán tu Lý Thiên Tố rồi...

Nếu đã vậy thì cứ tìm cơ hội vào mật thất đó, đích thân tiếp xúc với bốn bức họa đi.

Mà nếu muốn tiếp cận mật thất đó, biến thành hình dạng của Sở Sở cô nương chẳng phải là một lựa chọn rất tốt sao...

Ta nhớ nhóc có một chiếc trâm cài ngực có thể biến đổi ngoại hình mà." Quả nhiên là mình đã nói hớ rồi!

Lúc này Tống Thư Hàng hận không thể tự vả cho mình hai cái — nghe ý của Bạch tiền bối là muốn cậu biến thành Sở Sở cô nương để lẻn vào nhà họ Sở sao?

Thế chẳng phải là phải làm Sở Sở cô nương một thời gian dài, thậm chí trong thời gian đó còn phải dùng hình dạng của cô ấy để ăn cơm, uống nước, đi vệ sinh nữ?

Không được, cậu tuyệt đối không muốn thế, sống dưới thân phận con gái thì thực sự quá là 'biến thái' rồi.

Thế là Tống Thư Hàng giãy chết: "Bạch tiền bối, chiếc trâm cài đó chỉ biến đổi được ngoại hình thôi, nhưng khí tức của tôi và Sở Sở cô nương hoàn toàn khác nhau, người khác chỉ cần cảm ứng kỹ một chút là nhận ra ngay.

Cho nên, không ổn đâu ạ?" "Yên tâm đi, vấn đề khí tức và huyết mạch ta sẽ giúp nhóc giải quyết." Bạch tiền bối khẽ thổi hơi nóng trên trà, thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng nghiến răng, tiếp tục tìm sơ hở: "Tiền bối... tôi thấy dáng người của mình và Sở Sở cô nương hoàn toàn khác biệt, dù tôi có biến thành mặt của cô ấy nhưng nếu có người thân cận với cô ấy tiếp cận thì chắc chắn sẽ nhận ra điểm bất thường!" "Yên tâm đi, ta có thể dạy nhóc một bộ Súc Cốt Công.

Chính là loại mà Đồng Quái tiên sư dùng để cải trang thay đổi thể hình ấy, không có vấn đề gì đâu." Bạch tiền bối bình tĩnh nhìn Tống Thư Hàng một cái, nói: "Còn vấn đề gì nữa không?" "Tiền bối..." Tống Thư Hàng há miệng, nhưng cậu vắt óc cũng không nghĩ ra được vấn đề nào khác nữa. "Không có vấn đề gì thì ngủ sớm đi.

Đêm còn dài lắm." Bạch tiền bối dịu dàng nói: "Ngoài ra, tặng nhóc một câu...

Đừng lo lắng về chuyện ngày mai, vì nỗi khổ của một ngày thì cứ gánh vác trong một ngày là đủ rồi.

Ngày mai sẽ có những nỗi lo của ngày mai chờ nhóc gánh vác tiếp." Tống Thư Hàng: "..." Tống Thư Hàng lệ chảy đầy mặt, chạy thục mạng về lều của mình.

Đêm khuya tĩnh lặng, đại bộ phần mọi người đã chìm vào giấc ngủ, nhưng vẫn có một số người đang dốc sức làm việc.

Ví dụ như những tác giả mạng thường có linh cảm và gõ chữ nhanh như bay vào ban đêm.

Hay ví dụ như hôm nay... rất nhiều người làm tin tức ở An Lạc đều đang điên cuồng tăng ca.

Bởi vì có một tin tốt cần phải công bố trước sáng mai — chiếc máy bay mất liên lạc hướng về đảo nghỉ dưỡng Đông Hải ba ngày trước cuối cùng đã có tin tức mới!

Nghe nói, toàn bộ thành viên trên máy bay sau khi gặp sự cố đã hạ cánh an toàn xuống một hòn đảo nhỏ nào đó trên Thái Bình Dương — tuy không biết tại sao điểm đến là Đông Hải mà máy bay xuất hiện xong hành khách lại rơi xuống tận Thái Bình Dương, nhưng đó không phải vấn đề, vấn đề là toàn bộ nhân viên trên máy bay đều bình an vô sự!

Hành khách, phi hành đoàn và tiếp viên đều rơi xuống hòn đảo tư nhân của một 'đại phú hào thần bí' nào đó trên Thái Bình Dương.

Chương 383

Hôm qua, tất cả hành khách và nhân viên phi hành đoàn đã thông qua thiết bị liên lạc tư nhân của vị 'đại phú hào thần bí' này để lần lượt liên lạc với người thân, báo bình an.

Họ sống rất tốt trên hòn đảo tư nhân của vị 'đại phú hào thần bí' này.

Hơn nữa, vị 'đại phú hào thần bí' đó đã hứa với tất cả mọi người rằng một tháng sau, chiếc du thuyền hạng sang tư nhân của ngài sẽ cập bến hòn đảo thần bí này.

Khi đó, chiếc du thuyền hạng sang tư nhân đó sẽ đưa toàn bộ hành khách và phi hành đoàn trở về An Lạc!

Đây quả thực là một tin tức chấn động lòng người.

Phóng viên của các báo đài, nền tảng tin tức lớn cũng nghe ngóng được rằng tối qua có một chiếc siêu du thuyền hạng sang đã làm xong các thủ tục liên quan tại thành phố Tang Hải và đang tiến về phía Thái Bình Dương.

Rõ ràng, chiếc du thuyền này chính là du thuyền riêng của vị phú hào thần bí kia...

Những từ ngữ như 'ra cửa gặp quý nhân', 'than sưởi giữa ngày tuyết' đều được các phóng viên thi nhau gán lên người vị phú hào thần bí đó!

Toàn bộ thân nhân của hành khách và phi hành đoàn trên chiếc máy bay mất tích đều thở phào nhẹ nhõm, áp lực đè nặng trong lòng bấy lâu nay cuối cùng đã được giải tỏa.

Lúc này, trên hòn đảo người nguyên thủy ở Thái Bình Dương.

Thất Sinh Phù phủ chủ thản nhiên gạch một đường đen lên một dòng 'thệ ngôn' trong cuốn sổ nhỏ của mình: [Ta phải giải cứu một nhóm hành khách gặp nạn, cứu họ từ biển cả mênh mông và đưa họ về nhà bình an.] Ừm, Thất Sinh Phù phủ chủ nhớ mang máng là dòng tin này từ hơn hai mươi năm trước, khi ngài xem một bộ phim cũ của nước ngoài tên là [Siêu du thuyền Thái Bình Thản] về chủ đề đắm tàu trong rạp phim, bỗng dưng đầu óc chập mạch nên đã phát ra lời thệ ngôn này.

Mẹ nó, chỉ là xem phim thôi mà, thệ với chả ngôn cái gì chứ, đúng là rảnh rỗi sinh nông nổi mà! "Hô, nhưng cũng may, lời thệ ngôn này lần này có thể tiện tay hoàn thành luôn rồi.

Công đức vô lượng nha, ha ha ha." Thất Sinh Phù phủ chủ cất cuốn sổ nhỏ vào túi càn khôn, khẽ mỉm cười.

Cuối cùng, Thất Sinh Phù phủ chủ lại buột miệng: "Ta thề, sau này ta nhất định sẽ không tùy tiện lập lời thề nữa!" Lời vừa dứt...

Thất Sinh Phù phủ chủ bỗng ngẩn người, sau đó ngài cảm thấy hốc mắt hơi ẩm ướt — ngài lại lôi cuốn sổ nhỏ ra, ghi vào đó một lời thệ ngôn mới [Từ hôm nay trở đi, không được tùy tiện lập lời thề nữa!] Một lần nữa dùng sức đóng cuốn sổ nhỏ lại, Thất Sinh Phù phủ chủ nắm chặt tay, nước mắt nóng cuối cùng cũng trào ra...

Trong lều vải.

Tống Thư Hàng lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Sau đó... cậu lại bước vào giấc mộng ngọt ngào.

Khi vừa mở mắt, cậu thấy mình lại xuất hiện trong một căn phòng nhỏ, lúc này cậu đang soi gương làm mặt quỷ...

Hình ảnh xuất hiện trong gương lại chính là khuôn mặt loli đáng yêu của bé Sở Sở.

Tống Thư Hàng: "..." Giấc mơ về 'Sở Sở cô nương' vẫn chưa kết thúc sao?

Giấc mơ này lại còn tích hợp cả chức năng tạm dừng nữa à!

Giấc mơ bắt đầu lại.

Bé Sở Sở vì lĩnh ngộ được bộ 《Kiếm Quyết》 thần bí trong mật thất nên đã trở thành bảo bối của nhà họ Sở, gia tộc gần như dồn toàn lực tài nguyên cho cô bé tu luyện.

Trong những giấc mơ tiếp theo, Tống Thư Hàng đã làm quen với rất nhiều người — tất cả những ai nhà họ Sở có tiếp xúc với Sở Sở, cậu đều thông qua giấc mơ mà nhận biết hết...

Nhịp điệu này, hình như không đúng lắm nha.

Nhận thức được nhiều thành viên Sở thị thế gia như vậy, lại còn trải qua một đoạn nhân sinh dài đằng đẵng của Sở Sở cô nương...

Tống Thư Hàng dám khẳng định, khi ánh bình minh ngày mai ló rạng, cậu chính là người hiểu rõ Sở Sở cô nương nhất trên thế giới này.

Thậm chí mẹ của Sở Sở cũng không hiểu cô bằng cậu!

Thế nào gọi là tri kỷ...

Đây chính là chân chính tri kỷ đấy!

Từ ngày mai trở đi, Sở Sở cô nương trước mặt cậu sẽ chẳng còn bất kỳ bí mật nào nữa!

Nghĩ đến thôi cũng thấy hơi đáng sợ!

Mộng cảnh vẫn tiếp tục.

Sở Sở là một thiếu nữ rất tự giác, cô không phụ kỳ vọng của Sở thị thế gia, mỗi ngày tu luyện cực kỳ khắc khổ, chưa từng lười biếng.

Cuối cùng, vào năm mười tám tuổi, cô đã thành công vượt qua Long Môn.

Khí huyết trong cơ thể hóa hư thành thực, ngưng tụ bản mệnh chân khí tại đan điền, bước vào cảnh giới Nhị phẩm Chân Sư, trở thành Nhị phẩm Chân Sư trẻ tuổi nhất của Sở thị thế gia!

Tống Thư Hàng: "..." Đợi đã, bước vào Nhị phẩm Chân Sư khó khăn đến thế sao?

Sở Sở cô nương tu luyện từ nhỏ, bảy tuổi hoàn thành trúc cơ, 'tiên thiên chân khí' mang theo từ trong bụng mẹ vẫn chưa tan biến.

Trong tình huống như vậy mà cô ấy phải tu luyện đến tận năm mười tám tuổi mới thăng cấp Nhị phẩm thành công?

Tống Thư Hàng bấm ngón tay tính toán thời gian tu luyện của mình...

Cậu bắt đầu vào ngày 4 tháng 6 năm 2019, tình cờ nấu ra phần 'Thối Thể Dịch' đầu tiên, sau đó nhờ sự giúp đỡ của các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần mà chính thức bước vào thế giới tu chân.

Còn hôm nay là rạng sáng ngày 18 tháng 7.

Tính kỹ ra thì cậu mới trở thành tu sĩ được có một tháng rưỡi...

Nếu hôm qua Bạch tiền bối không tạm dừng quá trình thăng cấp của cậu, thì giờ đây cậu đã là một Nhị phẩm Chân Sư vinh quang rồi!

Một tháng rưỡi...

Chỉ có một tháng rưỡi thôi đấy!

Mà Sở Sở cô nương phải mất tận mười mấy năm mới tu luyện tới Nhị phẩm!

Không so sánh thì không biết, so sánh một chút đúng là hú hồn.

Sở Sở cô nương là thiên tài trăm năm khó gặp của Sở gia, cô ấy mất mười mấy năm mới thành Nhị phẩm.

Vậy cái một tháng rưỡi của mình là thế nào? "Mình bật hack rồi sao?" Trong lòng Tống Thư Hàng nảy sinh một loại 'đốn ngộ'.

Chắc chắn là bật hack rồi, không chỉ là hai cái hack nhỏ như Linh Quỷ trung giai hay Ngộ Đạo Thạch... mà là một cái hack khác đáng sợ hơn nhiều.

Hóa ra mình là một kẻ dùng hack! "Đợi sau khi rời đảo, mình nhất định phải lên Cửu Châu Nhất Hào Quần hỏi các tiền bối xem, việc hơn một tháng đã thăng cấp Nhị phẩm Chân Sư có bình thường không?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng rồi, việc đầu tiên khi rời đảo là phải gửi tin nhắn cho Vũ Nhu Tử cô nương, bảo cô ấy ngàn vạn lần đừng mở món quà mà Bạch tiền bối gửi tới.

Món quà đó sẽ khiến Vũ Nhu Tử 'píu~~' một phát xoay vòng thăng thiên, bay biến tốc kiểu sóng lượn, kèm theo nhảy dù kiểu búng người... nhưng nói không chừng Vũ Nhu Tử cô nương lại thấy vui vẻ ấy chứ?

Nhớ mang máng cô ấy từng nói muốn mình đi chơi nhảy Bungee cùng mà?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ vẩn vơ vừa tiếp tục trải nghiệm nhân sinh của Sở Sở trong mộng.

Sau khi Sở Sở thăng cấp Nhị phẩm Chân Sư, cô vẫn khắc khổ tu luyện không chút lười nhác.

Sau Nhị phẩm, năm đại khiếu huyệt Tâm, Nhãn, Nhĩ, Tị, Khẩu không lúc nào là không sản sinh ra khí huyết chi lực cuồn cuộn đổ vào đan điền.

Sau đó, khí huyết chi lực giống như nhiên liệu, chuyển hóa thành năng lượng chân khí mạnh mẽ hơn trong đan điền.

Chân khí được ôn dưỡng và tích lũy trong đan điền.

Khi tích lũy đủ, chân khí sẽ chảy ngược lên trên dọc theo cột sống của tu sĩ để khai mở đan điền thứ hai... rồi đến thứ ba, thứ tư, cứ thế lặp lại. 'Đan điền' ở đây không phải là thuyết [thượng, trung, hạ tam đan điền], mà là cách tu sĩ gọi các điểm hội tụ chân khí trong cơ thể.

Ở cảnh giới Nhị phẩm, tu sĩ có thể mở thêm tổng cộng bảy đan điền nữa.

Đan điền thứ hai tên là 'Long Vĩ'.

Đan điền thứ ba tên là 'Long Trảo'.

Sau đó thứ tư lần lượt đi xuống là 'Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ' và đan điền thứ tám là 'Hóa Long Giác'.

Một khi đan điền thứ tám mở ra, lấy đan điền thứ nhất làm điểm đầu, đan điền thứ tám làm điểm cuối, tám đan điền sẽ hình thành một con chân khí cự long.

Trong giai đoạn này, khi chân khí rót vào đan điền thứ tám, nó sẽ không quay về đan điền thứ nhất vì lượng chân khí tích lũy được trong cơ thể Nhị phẩm tu sĩ chỉ có bấy nhiêu.

Tất cả chân khí dư thừa sẽ phun trào ra từ 'Long Giác đan điền', câu động thiên địa biến hóa, dẫn tới lôi kiếp.

Đó chính là Nhị phẩm lôi kiếp.

Một khi vượt qua lôi kiếp, cường độ cơ thể tu sĩ Nhị phẩm sẽ tăng lên đáng kể.

Chân khí trong cơ thể không còn phun ra ngoài nữa mà bắt đầu chảy ngược từ Long Giác đan điền về đan điền thứ nhất dọc theo thân rồng, tuần hoàn không dứt, hóa thành dòng sông chân khí hình rồng.

Lúc đó, 'chân khí' sẽ biến đổi từ lượng sang chất, hóa thành trạng thái thứ hai gọi là 'chân dịch'.

Đó chính là cảnh giới Tam phẩm Chiến Vương, cũng chính là cảnh giới hiện tại của Vũ Nhu Tử.

Sau khi Sở Sở khai mở đan điền thứ nhất, cô mất hơn một tháng để ôn dưỡng đan điền, ổn định cảnh giới.

Dù cô luôn cần mẫn tu luyện nhưng hiệu quả của việc đóng cửa tu luyện sau Nhị phẩm ngày càng kém đi.

Thiếu đi rèn luyện giữa ranh giới sinh tử, thiếu kinh nghiệm và kích thích, lại không có linh cảm và đủ thiên tài địa bảo hỗ trợ, tốc độ thăng cấp của cô chậm lại rõ rệt.

Thế là theo sự sắp xếp của gia tộc, Sở Sở bắt đầu đi du lịch khắp nơi ở An Lạc.

Cô dành ra năm năm du lịch đại bộ phận địa vực An Lạc.

Nhưng ở vùng này cô chẳng gặp được kỳ ngộ gì, thậm chí cả đồng đạo tu sĩ cũng hiếm thấy, cũng chẳng gặp được đại lễ hội nào của giới tu sĩ.

Kết quả sau năm năm, cô cũng chỉ vừa mới khai mở được đan điền thứ hai là 'Long Vĩ đan điền'.

Tốc độ thăng cấp này không tính là chậm, nhưng tuyệt đối không thể coi là nhanh.

Vì vậy, Sở Sở chọn rời khỏi An Lạc, tiến vào thế giới rộng lớn hơn để mạo hiểm.

Lại trôi qua bốn năm, trong lúc du hành ở khu vực Đông Hải, cô đã gặp được vài kỳ ngộ nhỏ.

Lần này, cô chỉ mất bốn năm đã mở thành công đan điền thứ ba 'Long Trảo đan điền'.

Việc mở đan điền thứ ba khó hơn mà cô lại dùng ít thời gian hơn, chứng tỏ đi du lịch thực sự có hiệu quả.

Chương 384

Sở Sở tràn đầy hào khí, chuẩn bị đi đến những nơi xa xôi hơn nữa để tìm kiếm kỳ ngộ cho mình.

Nhưng ngay lúc này, cô nhận được tin tức từ Sở thị thế gia.

Tin nhắn giới thiệu ngắn gọn tình hình hiện tại của gia tộc, yêu cầu cô nhanh chóng trở về để chuẩn bị tham gia trận chiến 'Đoạn Tiên Đài' với Hư Kiếm Phái! [Ơ?

Diễn biến nhanh vậy sao?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khoan đã, nếu diễn biến đến đây thì dường như có một vấn đề lớn!

Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một dự cảm bất an.

Cậu nhớ ra một chuyện, diễn biến đến đây thì tiếp theo chẳng phải là lúc đám thích khách của Lang Nhất chặn giết Sở Sở cô nương sao?

Cuối cùng Sở Sở cô nương sẽ bị Kình Bát dùng một chiêu 'Cú ôm sát thủ' ôm chặt cứng, từ đỉnh Everest hùng vĩ biến thành bình nguyên Đông Bắc bằng phẳng...

Hôm đó Tống Thư Hàng đã tận mắt chứng kiến cảnh tượng ấy, chỉ đứng nhìn thôi mà cậu đã thấy đau răng rồi.

Chẳng lẽ tiếp theo mình phải mơ thấy toàn bộ quá trình Sở Sở cô nương bị ép thành tấm phản sao?

Đừng mà, không được đâu, hiện giờ mình đang 'nhập' vào người Sở Sở cô nương, trải nghiệm mọi thứ dưới góc nhìn thứ nhất đấy.

Nỗi đau bị ép thành tấm phản kia mình sẽ cảm nhận y hệt cho mà xem.

Đừng mà, kết cục này tàn nhẫn quá! "Kết thúc mau đi!

Cái mộng cảnh tàn khốc này kết thúc mau đi!

Bây giờ kết thúc vẫn còn kịp đấy, tỉnh lại mau!" Linh hồn Tống Thư Hàng vùng vẫy.

Nhưng mọi sự vùng vẫy đều vô ích, cái giấc mơ 'trải nghiệm nhân sinh' này tuy rất tuyệt nhưng khuyết điểm duy nhất là không thể tự chủ được lúc nào tỉnh lại...

Linh Quỷ cũng không có phản ứng, không thể đưa cậu thoát khỏi mộng cảnh một lần nữa.

Dù Tống Thư Hàng có không muốn thế nào đi nữa, diễn biến trong mộng vẫn kiên định tiến tới.

Rất nhanh sau đó, Sở Sở trong mộng đã gặp phải sự phục kích của Lang Nhất, Ngưu Nhị, Viên Tứ trên một hòn đảo nhỏ!

Cuối cùng, Sở Sở liều mạng thoát khỏi tay ba vị Chân Sư Nhị phẩm lão làng này, nhảy xuống biển sâu, linh hoạt biến mất như một nàng tiên cá.

Để lại Lang Nhất, Ngưu Nhị, Viên Tứ đứng nhìn trân trối trên đảo.

Nhìn bề ngoài thì có vẻ Sở Sở đã tạm thời thoát nạn, nhưng Tống Thư Hàng biết, tiếp theo chính là lúc Kình Bát và Sa Cửu đuổi kịp cô, sau đó ép cô thành tấm phản.

Cái loại năng lực kiểu 'tiên tri' này đúng là khiến người ta tuyệt vọng mà!

Đặc biệt là khi biết mình sắp đối mặt với 'bi kịch' mà chẳng có cách nào thay đổi! "Cho tôi tỉnh lại đi, tỉnh lại đi!

Ai đó gọi tôi dậy đi, Đậu Đậu, tiểu hòa thượng, Bạch tiền bối, bất kể là ai, gọi tôi dậy đi!

Cho tôi hai cái tát cũng được!" Tống Thư Hàng gào thét trong lòng.

Nhưng đáng tiếc là... bên ngoài đêm vẫn còn dài...

Không một ai đến gọi cậu dậy vào lúc này cả.

Hơn nữa, dù có gọi dậy thì đã sao?

Nói không chừng tối mai khi Tống Thư Hàng ngủ tiếp, cậu sẽ phải đối mặt trực tiếp với cái ôm nồng thắm của Kình Bát luôn.

Thế là...

Tống Thư Hàng hoàn toàn tuyệt vọng.

Cậu chỉ có thể nghiến răng, căng thẳng thần kinh, chuẩn bị đón nhận nỗi đau của 'Cú ôm sát thủ' sắp ập xuống.

Ơ... mà nói đi cũng phải nói lại, cái quá trình này sao cứ thấy quen quen thế nhỉ?

Hình như lần trước trong giấc mơ nhân sinh của Thông Nương, Tống Thư Hàng cũng đã từng vùng vẫy khổ sở muốn tỉnh lại như thế này?

Dù Tống Thư Hàng có muốn hay không, diễn biến vẫn cứ thế tiến triển.

Cuối cùng, Sở Sở trong mộng đã bị Kình Bát và Sa Cửu đuổi kịp.

Sau một hồi giao chiến ngắn ngủi, Sở Sở đánh nát chiêu 'Bách Sa Chưởng' của Sa Cửu, đang chuẩn bị chạy trốn thì... lại đâm sầm vào một bức tường thịt dày cộp. "Loại tiểu nương môn mình hạc xương mai như cô, ta thích nhất là ôm chặt lấy, sau đó... cứ thế ép nát cô trước ngực ta, hóa thành một bãi thịt vụn." Một giọng nói trầm đục vang lên kèm theo tiếng cười nanh ác.

Ngay sau đó, hai cánh tay thô tráng đầy lực lượng siết chặt lấy cơ thể Sở Sở cô nương, một sức mạnh đáng sợ truyền đến từ đôi tay ấy.

Sở Sở chỉ cảm thấy toàn bộ xương cốt trên người mình như sắp vỡ vụn.

Tống Thư Hàng đồng cảm với Sở Sở cũng cảm nhận được nỗi đau này, xương sườn sắp gãy rồi... nội tạng dường như sắp bị ép nát.

Rõ ràng Sở Sở có 'đỉnh Everest' che chắn, nhưng dưới tuyệt chiêu ôm giết của Kình Bát, nó chẳng có chút tác dụng giảm xóc nào cả.

Đau khổ quá... không thở được nữa rồi... sắp chết rồi, sắp chết rồi...

Sáng hôm sau, ngày 18 tháng 7.

Ánh nắng ấm áp xuyên qua khe hở của lều trại chiếu lên người Tống Thư Hàng.

Cậu lờ mờ mở mắt ra, sau đó phát hiện khắp người mình đầy mồ hôi lạnh.

Ngực còn có cảm giác đau thắt như vừa trải qua màn 'đập đá trên ngực' vậy, khó chịu vô cùng. "Phù!" Tống Thư Hàng thở hắt ra một hơi, giấc mơ hôm qua đúng là tàn nhẫn thật!

Trong cái rủi có cái may là lúc Sở Sở bị 'Cú ôm sát thủ' trong mộng, giấc mơ đột ngột dừng lại, không tiếp tục nữa, giúp Tống Thư Hàng thoát được một kiếp.

Phải biết là Sở Sở bị ép thành tấm phản hoàn toàn là sau đoạn diễn biến [Tống Thư Hàng cưỡi cá kình từ trên trời rơi xuống] cơ.

Nghĩa là nếu mộng cảnh không dừng lại, Tống Thư Hàng còn phải dưới góc nhìn của Sở Sở mà nếm trải một phát 'Cú ôm sát thủ' đau đớn và tàn nhẫn hơn nhiều.

Nghĩ thôi đã thấy sợ.

Khi bò ra khỏi lều, Tống Thư Hàng thấy Đậu Đậu và tiểu hòa thượng đều đã dậy rồi.

Vì giấc mơ kia mà hôm nay Tống Thư Hàng dậy hơi muộn.

Tiểu hòa thượng ngồi trên một tảng đá tụng kinh làm khóa lễ buổi sáng.

Đậu Đậu thì đứng bằng hai chân, hóa thành kích thước tầm hai mét, đang dùng nồi lớn nấu bữa sáng.

Ngư Kiều Kiều trong hình thái bán ngư nhân thu nhỏ lại bằng lòng bàn tay trông rất đáng yêu, ngồi cạnh tiểu hòa thượng.

Đôi mắt nhỏ của cô tò mò nhìn Đậu Đậu, không biết đang nghĩ gì.

Tiểu hòa thượng, chó yêu, cá yêu ở cùng nhau trong khung cảnh buổi sáng ấm áp?

Đây rõ ràng là cảnh tượng quần ma loạn vũ mà.

Ở một phía khác, trên tảng đá bằng phẳng, Bạch tôn giả đang giữ tư thế ngồi quỳ chơi điện thoại.

Thấy Thư Hàng đi ra, Bạch tôn giả khẽ mỉm cười nói: "Thư Hàng, chào buổi sáng." "Chào buổi sáng Bạch tiền bối, chào mọi người." Tống Thư Hàng chào hỏi. "Đúng rồi, cho cậu xem cái này." Bạch tôn giả cười nói, dứt lời ngài chạm nhẹ lên màn hình điện thoại rồi vuốt một cái.

Một luồng sáng bay ra từ điện thoại, hóa thành một thứ như 'màn hình trình chiếu' giữa hư không, trên đó là nội dung một bản tin.

Bạch tiền bối rốt cuộc đã làm gì với 'anh bạn điện thoại' thế không biết...

Khụ...

Nội dung bản tin chính là về việc 'Hành khách trên máy bay mất liên lạc trôi dạt đến đảo hoang ở Thái Bình Dương, may mắn gặp được đại phú hào bí ẩn'.

Tin tức chỉ ra rằng mọi thành viên phi hành đoàn và hành khách đều đã liên lạc được với người nhà để báo bình an.

Bản tin còn đề cập đến việc một chiếc du thuyền hạng sang đang tiến về phía Thái Bình Dương, một tháng sau sẽ đón toàn bộ hành khách về. "Cái 'phú hào bí ẩn' này là Thất Sinh Phù tiền bối sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Bạch tôn giả mỉm cười gật đầu.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, xem ra quá trình dạy học trên đảo tiến triển khá thuận lợi, Thất Sinh Phù tiền bối đã chuẩn bị đưa hành khách về rồi.

Có Thất Sinh Phù tiền bối ở đó, Tống Thư Hàng cũng không cần lo lắng cho an nguy của nhóm Cao Mỗ Mỗ nữa.

Còn việc một tháng sau mới về cũng không thành vấn đề... vốn dĩ họ cũng định đi nghỉ mát mà, ở đảo của Thất Sinh Phù tiền bối có khi còn thú vị hơn. "Bạch tiền bối, ngài giúp tôi cảm ơn Thất Sinh Phù tiền bối nhé." Tống Thư Hàng nói, cậu không còn cách nào khác vì Bạch tiền bối không cho cậu đụng vào điện thoại. "Được." Bạch tôn giả gật đầu, nhanh chóng thao tác trên điện thoại.

Đồng thời ngài lại nói: "Ngoài ra, ta vừa nhận được tin tức.

Ba ngày nữa là trận chiến Đoạn Tiên Đài giữa 'Hư Kiếm Phái' và 'Sở thị thế gia'.

Nhân lúc rảnh rỗi, hay là chúng ta đi Sở thị thế gia một chuyến nhé?

Vận khí tốt thì có khi cậu còn được tiếp xúc trực tiếp với bức tranh trong tầng hầm nữa đấy." "Nhất định phải đi sao?" Tống Thư Hàng nghĩ ngợi, đột nhiên mắt sáng lên nói: "Thực ra Bạch tiền bối à, tôi nghĩ bức tranh ở tầng hầm Sở gia có thể nhờ Vũ Nhu Tử giúp đỡ!

Cô ấy có chút uyên nguyên với Sở gia, vả lại giờ cô ấy cũng đang ở đó!" "Vũ Nhu Tử đang ở Sở gia sao?" Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa: "Đúng vậy, nên có thể nhờ cô ấy giúp, với quan hệ của cô ấy và Sở gia, chắc chắn có thể giúp tôi có cơ hội tiếp xúc với bức tranh!" "Ra vậy." Bạch tôn giả gật đầu nói: "Được thôi...

Chương 385

nếu đã thế thì lát nữa liên lạc với Vũ Nhu Tử xem." Đối với mấy trận tranh đấu cấp bậc như giữa 'Hư Kiếm Phái' và 'Sở gia', Bạch tôn giả quả thực không mấy hứng thú tham gia.

Hứng thú của tôn giả nằm ở việc để Tống Thư Hàng biến thành Sở Sở mà trải nghiệm cơ.

Tống Thư Hàng không khỏi kích động nắm chặt nắm đấm, chỉ cần không phải biến thành con gái thì cái gì cũng được.

Lúc này... tại ranh giới giữa Đông Hải và Thái Bình Dương, có một hòn đảo đầy bướm ngũ sắc bay lượn gọi là Linh Vũ Điệp Đảo.

Đông đông...

Cấm chế trên không của Linh Vũ Điệp Đảo bị ai đó gõ vang.

Là Bạch Hạc Chân Quân, hắn vỗ cánh, khi gõ cấm chế thì vô cùng cẩn thận hỏi: "Xin hỏi Vũ Nhu Tử đạo hữu có nhà không?" Phải cẩn thận hết mức vì trên đảo này là nơi cư ngụ của đại tiền bối Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả là một tiền bối mạnh mẽ, ngài cái gì cũng tốt, chính trực hiệp nghĩa... chỉ mỗi tội thích so đo những việc vặt vãnh lông gà vỏ tỏi với người khác, trên con đường so đo tính toán đã đạt đến độ thượng thừa.

Người khác là 'so đo từng li', ngài ấy đã là 'so đo từng tí'!

Thực ra 'so đo từng tí' chỉ là nói quá thôi, phần lớn thời gian Linh Vũ Điệp Tôn Giả đều là một tiền bối hiền hòa dễ mến... trừ khi ngài ấy rơi vào một trạng thái kỳ quặc nào đó. "Là Bạch Hạc tiểu hữu sao?

Mời vào trong trò chuyện." Giọng cười của Linh Vũ Điệp Tôn Giả truyền đến, cấm chế trên đảo mở ra.

Bạch Hạc Chân Quân bay vào đảo, gặp được Linh Vũ Điệp Tôn Giả phong độ ngời ngời. "Linh Vũ Điệp tiền bối khỏe chứ, xin hỏi Vũ Nhu Tử có nhà không ạ?" Bạch Hạc Chân Quân hỏi. "Tiểu nữ vừa mới ra ngoài đi gặp một người bạn rồi, Bạch Hạc tiểu hữu tìm con bé có việc gì?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười khà khà hỏi, ngài rất yên tâm về Bạch Hạc Chân Quân vì đối phương từ lâu đã có người trong mộng, không thể nào có chuyện với Vũ Nhu Tử được. "Chuyện là thế này, Bạch tôn giả mới xuất quan, sau đó gửi tặng quà cho rất nhiều đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Món quà này ba ngày nữa sẽ tự động mở ra, lúc đó sẽ có bất ngờ.

Tôi tiện đường nên mang quà của Vũ Nhu Tử tới đây luôn." Bạch Hạc Chân Quân cười nói. "Ồ?

Là Bạch đạo hữu tặng quà cho tiểu nữ sao?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười: "Vậy Bạch Hạc tiểu hữu cứ để quà lại đây, đợi tiểu nữ về ta sẽ đưa cho nó.

Nếu trong vòng ba ngày tiểu nữ chưa về, ta có cách gửi quà đến tận tay con bé trong vòng một giờ, đảm bảo không làm lỡ mất sự bất ngờ, thấy thế nào?" "Vậy làm phiền Linh Vũ Điệp tiền bối rồi." Bạch Hạc Chân Quân đưa lên một hộp gỗ, trên đó viết dòng chữ 'Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử'.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả cất hộp gỗ sang một bên. "Vậy vãn bối xin phép cáo từ trước." Bạch Hạc Chân Quân giao xong đơn hàng liền chắp tay chào từ biệt. "Không ngồi chơi thêm lát nữa sao?

Thời gian cũng không còn sớm, hay là Bạch Hạc tiểu hữu ở lại dùng bữa rồi hãy đi?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả khách khí giữ lại, hiếm khi có bạn tốt tặng quà cho Vũ Nhu Tử, làm cha như ngài cũng thấy rất an lòng.

Vì thế tâm trạng ngài đang rất tốt, nhìn Bạch Hạc Chân Quân cũng thấy thuận mắt hơn hẳn. "Vãn bối còn mười mấy đơn hàng nữa phải giao, nhất định phải giao xong trước khi sự bất ngờ bắt đầu.

Thời gian có hơi gấp gáp." Bạch Hạc Chân Quân ngại ngùng cười, hắn mở túi Càn Khôn cho Linh Vũ Điệp Tôn Giả xem, bên trong vẫn còn mười mấy hộp quà nữa.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả thấy nhiều hộp quà như vậy liền mỉm cười: "Vậy ta không giữ Bạch Hạc tiểu hữu nữa, tiểu hữu đi đường vất vả rồi...

Như thế này đi." Linh Vũ Điệp Tôn Giả vỗ tay một cái, một con bướm lớn bay tới mang theo một bình dược dịch nhỏ. "Đây là đặc sản của Linh Vũ Điệp Đảo, loại dược dịch có thể phục hồi mệt mỏi và thanh lọc các trạng thái bất thường của cơ thể, xin Bạch Hạc tiểu hữu đừng khách khí." Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười.

Bạch Hạc Chân Quân nhận lấy bình dược dịch, thầm cảm thán đúng là nhân vật Tôn Giả lão làng, ra tay thật hào phóng.

Loại dược dịch này là đan dịch cấp Lục phẩm, giá trị phi phàm, trong giới tu sĩ cũng là bảo vật ngàn vàng khó cầu.

Nói đi cũng phải nói lại, chuyến giao hàng này Bạch Hạc Chân Quân cũng nhận được rất nhiều quà cáp từ các đạo hữu nhiệt tình ép nhận.

Các đạo hữu trong nhóm đúng là nhiệt tình quá mức, cứ nằng nặc nhét quà vào tay hắn, Bạch Hạc Chân Quân từ chối thế nào cũng không được.

Mà không nhận thì lại bảo không nể mặt, thật là...

Ở một diễn biến khác, tại Sở thị thế gia.

Vũ Nhu Tử buồn chán lật lật chiếc laptop, hai ngày nay cô liên tục gửi tin nhắn cho Tống tiền bối nhưng đối phương vẫn chưa trả lời.

Hơn nữa...

điện thoại cũng không gọi được, cứ báo ngoài vùng phủ sóng suốt.

Vốn dĩ Vũ Nhu Tử còn muốn hỏi xem Tống Thư Hàng tiền bối dạo này có rảnh không, có muốn tới Sở gia chơi không vì cái 'Trâm Cài Biến Hình' vẫn đang ở chỗ Tống tiền bối.

Tuy chị Sở Xuân Huỳnh đã kiên quyết từ chối nhã ý giúp đỡ của cô nhưng nếu có Trâm Cài Biến Hình ở đó thì có thể 'phòng hờ vạn nhất' mà.

Biết đâu lại dùng tới thì sao? "Làm sao mới liên lạc được với Tống tiền bối đây." Vũ Nhu Tử cảm thán.

Đang suy nghĩ, Vũ Nhu Tử mở bộ 'meme Bạch tiền bối' do mình tự làm ra, tùy tay lật xem từng tấm ảnh Bạch tiền bối được cắt ghép tinh mỹ. "Aiza, thật muốn chụp thêm thật nhiều ảnh của Bạch tiền bối quá.

Lần trước chụp hơi ít, mình còn bao nhiêu ý tưởng avatar sáng tạo mà chưa có cơ hội lồng vào." Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

Đang nói, đột nhiên mắt Vũ Nhu Tử sáng lên, đúng rồi, Tống tiền bối chắc hẳn đang ở cùng Bạch tôn giả chứ?

Nếu liên lạc không được với Tống tiền bối thì có thể liên lạc với Bạch tiền bối mà!

Nói là làm.

Vũ Nhu Tử mở Cửu Châu Nhất Hào Quần, bấm vào avatar của Bạch tôn giả: "Bạch tiền bối có đó không ạ~~ Tống tiền bối có ở cạnh ngài không, hỏi giúp con xem Tống tiền bối có rảnh không, rảnh thì tới Sở gia một chuyến nhé, con có việc gấp cần tìm anh ấy!" Tin nhắn vừa gửi đi, rất nhanh Vũ Nhu Tử đã nhận được hồi âm của Bạch tôn giả. "Có, rảnh!" Câu trả lời ngắn gọn, rõ ràng.

Sau đó Bạch tôn giả lại gửi tiếp: "Ta sẽ hỏi Tống Thư Hàng giúp cô." Vũ Nhu Tử phấn khởi nắm chặt nắm đấm: "Cảm ơn Bạch tiền bối ạ." "Không khách khí [icon mặt cười]." Không biết có phải ảo giác không nhưng hình như tâm trạng Bạch tôn giả bỗng nhiên tốt lên hẳn?

Trên hòn đảo ở Đông Hải.

Tống Thư Hàng, Đậu Đậu, tiểu hòa thượng, Ngư Kiều Kiều cùng Bạch tiền bối đang ngồi vây thành một vòng, thưởng thức tài nấu nướng của Đậu Đậu.

Đừng nhìn Đậu Đậu là một con chó Bắc Kinh... nhưng tài nấu ăn của nó không tồi đâu.

Dù sao bao nhiêu năm qua nó kiên trì bỏ nhà đi bụi không phải là chuyện đùa!

Tống Thư Hàng bê bát lớn lên húp một hơi hết hai bát canh.

Lúc này Bạch tôn giả đang lướt điện thoại, sau đó ngài ngẩng đầu lên nói: "Thư Hàng, Vũ Nhu Tử hỏi cậu có rảnh không." "?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía Bạch tiền bối. "Cô ấy nói nếu rảnh thì mời cậu qua Sở gia một chuyến, cô ấy có việc gấp tìm cậu." Bạch tôn giả thong thả nói.

Tống Thư Hàng: "Vũ Nhu Tử có việc gấp tìm tôi?" "Ta vừa trả lời cô ấy là cậu rảnh rồi, sắp tới chúng ta đúng là cũng đang rảnh thật." Bạch tôn giả tiếp tục thong thả nói, về chuyện của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', tôn giả đã bày bố xong cục diện, chỉ đợi thu lưới thôi.

Trước khi lấy được <<Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công>>, Tống Thư Hàng và ngài đều đang rảnh. "Vậy nên ăn xong chúng ta dọn dẹp một chút rồi khởi hành đi Sở gia nhé." Bạch tôn giả mỉm cười, đồng thời bồi thêm một câu: "Thật trùng hợp, ba ngày nữa." Tống Thư Hàng: 0_0 "Vậy quyết định thế đi." Bạch tôn giả khẽ cười.

Sau đó nhập vào điện thoại.

Bạch tôn giả: "Thư Hàng rảnh, chúng ta sẽ xuất phát ngay.

Vũ Nhu Tử gửi tọa độ Sở gia qua đây đi. [icon mặt cười]." Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: "Vậy thì tốt quá!

Đợi chút, con gửi tọa độ cho tiền bối ngay!" Tống Thư Hàng: 0_0 Lúc này, tại khu vực tọa lạc của Sở thị thế gia và Hư Kiếm Phái.

Người hộ đài Đoạn Tiên Đài đã tới nơi.

Người hộ đài lần này là đệ tử chân truyền của chính đạo danh môn 'Trường Sinh Kiếm Tông', hai vị Kiếm Tiên cấp bậc Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng!

Vốn dĩ với cấp bậc trận chiến Đoạn Tiên Đài giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái này, cử hai đệ tử đỉnh phong Tứ phẩm qua là đủ trấn áp trường hợp rồi.

Nhưng Trường Sinh Kiếm Tông nhận được tin tức đáng tin cậy: con gái rượu của Linh Vũ Điệp Tôn Giả - Vũ Nhu Tử cô nương cũng chạy tới góp vui.

Vì thế Trường Sinh Kiếm Tông nghiến răng, một hơi phái luôn hai vị Ngũ phẩm Linh Hoàng tới giữ thể diện.

Có hai vị Ngũ phẩm Linh Hoàng tại trận, lúc đó dù vị thiên kim của Linh Vũ Điệp Đảo có quậy phá thế nào thì ít nhất cũng khiến tình hình không đến mức mất kiểm soát chứ?

Trường Sinh Kiếm Tông đã nghĩ như vậy.

Dưới sự chủ trì của người hộ đài Đoạn Tiên Đài, chưởng giáo Hư Kiếm Phái và tộc lão Sở gia gặp nhau dưới Đoạn Tiên Đài, bắt đầu ký kết các điều khoản của trận chiến.

Tuy việc 'một trận chiến xóa bỏ ân oán' ở Đoạn Tiên Đài nghe có vẻ hơi nực cười và ngây ngô... nhưng ít nhất trên Đoạn Tiên Đài, đôi bên có thể nghiến răng trút hết oán hận và phẫn nộ lên đầu đối phương.

Chưởng môn Hư Kiếm Phái là một kiếm tu mặc đạo bào đen, tu vi Tam phẩm Chiến Vương.

Lão tiến lên một bước, cười không thấu tận mang tai: "Sở lão, trên Đoạn Tiên Đài sinh tử không oán trách, ông làm thế này là vì cái gì chứ?

Phải biết rằng trận này các ông không có cơ hội thắng đâu... ngược lại còn phải uổng mạng tộc nhân Sở gia, có khổ không cơ chứ?" "Hừ hừ." Tộc lão Sở gia, một lão giả cơ bắp cuồn cuộn, cũng ở cảnh giới Tam phẩm Chiến Vương.

Lão cười lạnh nói: "Ai sống ai chết còn chưa biết đâu." Chưởng môn Hư Kiếm Phái cười quỷ dị: "Chúng ta sống, các người chết.

Đây đã là kết cục định sẵn rồi.

Ba ngày nữa là trận chiến Đoạn Tiên Đài, hy vọng lúc đó đệ tử tham chiến của Sở gia các người đừng có 'khiếp sợ' mà không dám lên đài là được..." "Đừng để đến lúc đó... khi trận chiến Đoạn Tiên Đài diễn ra, người tham chiến của Sở gia các người lại chẳng thấy bóng dáng ai, thế thì chê cười lắm." Chưởng môn Hư Kiếm Phái đầy ẩn ý.

Tộc lão Sở gia lạnh lùng hừ một tiếng, thầm nắm chặt nắm đấm. "Mà nói lại...

Sở gia các người dám đề xuất trận chiến Đoạn Tiên Đài với chúng ta, chẳng lẽ chỉ dựa vào cô nhóc thiên tài kia sao?" Chưởng môn Hư Kiếm Phái lại hắc hắc cười: "Chỉ dựa vào con bé đó, các người nghĩ mình có cơ hội thắng sao?

Hay là các người còn quân bài tẩy nào khác?

Chương 386

Hoặc giả các người đang gửi gắm hy vọng vào sự may rủi?" Tộc lão Sở gia lạnh hừ một tiếng, không nói thêm lời nào.

Cuộc chiến giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái thắng ít thua nhiều.

Nhưng dù có thua, Sở gia cũng sẽ không để người của Hư Kiếm Phái được dễ chịu.

Sau khi hai người ký tên xong, một vị Kim Đan Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông thu lại các điều khoản đã ký, khẽ khụ một tiếng: "Vậy thì... ba ngày sau, Hư Kiếm Phái, Sở gia, Đoạn Tiên Đài quyết định ân oán!" Chưởng môn Hư Kiếm Phái hắc hắc cười, thu hai tay vào trong đạo bào, lùi về trận doanh của mình.

Tộc lão Sở gia cũng lùi về phía Sở thị thế gia.

Hai bên trừng mắt nhìn nhau đầy phẫn nộ.

Trên hòn đảo hoang ở Đông Hải.

Các vật dụng như lều trại đều được Tống Thư Hàng thu hết vào trong túi thỏ của mình... mà nói đi cũng phải nói lại, tại sao cái túi thu nhỏ Một Tấc Chỉ Xà lại là hình con thỏ chứ?

Câu hỏi này không chỉ một lần hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, Đậu Đậu hóa thành hình thái yêu khuyển cao năm mét, cõng Sở Sở cô nương trên lưng, tiểu hòa thượng cũng ngồi lên trên đó.

Sở Sở cô nương yếu ớt hỏi: "Chúng ta định đi đâu vậy?" Tống Thư Hàng nhìn Sở Sở, lộ ra nụ cười ôn hòa đáp: "Chúng ta về Sở gia." Vì đã trải qua mộng cảnh về cuộc đời của Sở Sở, Tống Thư Hàng giờ nhìn cô có một cảm giác thân thiết khó tả... cậu giờ đây nắm rõ tính cách, nhân sinh, từng thói quen nhỏ, thậm chí cả bạn bè của cô như lòng bàn tay.

Nếu Sở Sở cô nương biết điều này chắc sẽ sợ chết khiếp mất. "Về Sở gia?" Trong lòng Sở Sở bỗng thấy vui mừng.

Tống Thư Hàng bồi thêm một câu: "Ngoài ra, ba ngày nữa là trận chiến Đoạn Tiên Đài của Sở gia và Hư Kiếm Phái." Sở Sở u u thở dài một hơi...

Ba ngày nữa là Đoạn Tiên Đài rồi, thời gian quá gấp rút.

Nếu trận chiến này có thể dời lại một tháng sau thì tốt biết mấy?

Nhưng giờ đây cô chỉ có thể làm khán giả mà thôi.

Lúc này Bạch tôn giả đi tới, từ xa vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc chạy tới. "Thư Hàng, đưa ta mượn điện thoại của cậu một chút." Bạch tôn giả cười với cậu.

Tống Thư Hàng thắc mắc lấy điện thoại đưa cho Bạch tôn giả, điện thoại của mình ở trên đảo này đâu có sóng, Bạch tiền bối lấy làm gì nhỉ?

Bạch tôn giả nhận lấy điện thoại của Thư Hàng rồi khẽ phất tay một cái...

điện thoại của Tống Thư Hàng biến mất, chắc là bị Bạch tôn giả thu vào trang bị không gian rồi? "Điện thoại cứ để chỗ ta, ta cải tạo cho cậu một chút để cậu có thể nhận được tín hiệu ở khắp mọi ngõ ngách trên thế giới." Bạch tôn giả nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Làm phiền Bạch tiền bối quá!" "Không cần khách khí, giờ thì chúng ta xuất phát thôi!" Bạch tôn giả rút 'Lưu Tinh Kiếm' ra bắt kiếm quyết, Lưu Tinh Kiếm lơ lửng trên không, sau đó một lớp kiếm quang bùng lên từ thân kiếm.

Kích thước kiếm quang đủ sức chứa cả Đậu Đậu đã phóng to, Tống Thư Hàng và Bạch tôn giả.

Cả nhóm bước lên độn quang, Bạch tôn giả bắt kiếm quyết nói: "Ta sẽ thiết lập đích đến của kiếm độn là tọa độ của Sở thị thế gia, chúng ta sẽ xuất phát với tốc độ nhanh nhất!" Tốc độ nhanh nhất?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại ngày 16 tháng 7, Đồng Quái tiên sư bị 'píu~~' một phát, và cùng ngày hôm đó Tô Thị A Thất tiền bối cũng bị 'píu~~'.

Tốc độ khi hai vị tiền bối bị 'píu~~' nhanh đến mức không thể hãm lại được.

Cậu đứng ở góc độ người ngoài nhìn thôi mà đã thấy bủn rủn chân tay rồi.

Mà cậu dám chắc đó tuyệt đối không phải là 'tốc độ nhanh nhất' của Bạch tôn giả.

Vậy vấn đề là Bạch tôn giả khi bung hết tốc lực sẽ nhanh tới mức nào?

Không được, tuyệt đối không thể để Bạch tôn giả dùng 'toàn lực' bay được. "Đợi chút tiền bối!" Tống Thư Hàng quả quyết đề nghị: "Cách trận chiến Đoạn Tiên Đài tận ba ngày, chúng ta không cần vội.

Bạch tiền bối cứ đưa chúng tôi bay với tốc độ bình thường là được rồi...

Trên đường đi chúng ta cũng có thể ngắm nhìn phong cảnh tuyệt đẹp của thần châu An Lạc nữa!" Đậu Đậu lập tức nhiệt liệt ủng hộ: "Phải đấy, phải đấy, Tống Thư Hàng nói rất có lý." "Tiểu hòa thượng cũng thấy Tống sư huynh nói đúng ạ." Tiểu hòa thượng vẻ mặt nghiêm túc, nó đã nếm mùi phi kiếm tốc độ cao mấy lần rồi nên khá nhạy cảm với 'tốc độ nhanh nhất'.

Bạch tôn giả nhìn Thư Hàng, Đậu Đậu và tiểu hòa thượng một cách kỳ quặc, nhưng vì mấy người họ đều yêu cầu bay chậm nên cứ bay chậm vậy. "Được rồi, nếu bay chậm thì ta không cần thiết lập tọa độ của Sở gia nữa, cứ bay với tốc độ bình thường thôi." Bạch tôn giả đáp...

Nói đi cũng phải nói lại, bay chậm thì hơi chán một chút. "Tốt quá!" Tống Thư Hàng giơ ngón cái: "Từ trên cao nhìn xuống phong cảnh khắp nơi của tổ quốc quả là một cảnh tượng mỹ lệ!" Bạch tôn giả cười gượng một tiếng, ngài bắt kiếm quyết, Lưu Tinh Kiếm chở mọi người bay vút lên trời.

Tôn giả đã cố gắng hạn chế tốc độ bay, ép tốc độ xuống còn 100km/h.

Hơn nữa để mọi người ngắm cảnh, độ cao bay của Lưu Tinh Kiếm cũng hạ thấp xuống, với thị lực của tu sĩ có thể nhìn rõ phong cảnh bên dưới.

Phi kiếm chở mọi người bay lượn trên vùng biển Đông Hải mênh mông...

Lúc đầu nhìn biển cả bát ngát cũng thấy thú vị nhưng nhìn lâu thì chán ngắt.

Thế là bay được một lúc, đôi mắt Bạch tôn giả bắt đầu trở nên trống rỗng.

Bay mãi bay mãi không biết bao lâu, cuối cùng cũng tới lục địa An Lạc...

Phía dưới có một tấm biển lớn 'Nhân dân Động Đình hoan nghênh quý khách'!

Cả nhóm Tống Thư Hàng tinh thần phấn chấn hẳn lên, cuối cùng cũng rời khỏi biển!

Tiếp tục bay mãi...

Nhân dân Ôn Châu hoan nghênh quý khách!

Ồ, tới bầu trời quê hương Tống Thư Hàng rồi.

Lại bay tiếp...

Nhân dân Lệ Thủy hoan nghênh quý khách~~ Sau Lệ Thủy là nhân dân Long Vịnh hoan nghênh quý khách~~ Tiếp đó là nhân dân Hoàng Sơn hoan nghênh quý khách~~ Ơ, tới Hoàng Sơn rồi, đây là quê nhà của Hoàng Sơn Chân Quân rồi nhỉ? "Mà này, vẫn chưa tới sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, bay lâu quá cậu thấy hơi chán.

Tống Thư Hàng không biết vị trí cụ thể của Sở gia, tuy đã trải qua mộng cảnh về cuộc đời của Sở Sở nhưng có những chi tiết bị 'tua nhanh' qua.

Vì thế khi tỉnh mộng, cậu cũng chẳng rõ 'Sở thị thế gia' nằm ở vị trí nào ở Việt Nam nữa.

Sở Sở nằm trên lưng Đậu Đậu nên không nhìn thấy bên dưới, hỏi: "Đã tới đâu rồi?" "Tới quê nhà Hoàng Sơn của ta rồi." Đậu Đậu lên tiếng: "Giờ ta mà nhảy xuống là thấy được lão ngốc Hoàng Sơn ngay...

Cơ mà giờ ta không nhảy đâu.

Ta sẽ thực hiện 'ba lần đi ngang cửa nhà mà không vào' để lão ngốc Hoàng Sơn thấy được quyết tâm của ta!

Xem lão dám bỏ mặc ta lâu thế không!" Tống Thư Hàng cười khổ.

Sở Sở gật đầu đáp: "Tới Hoàng Sơn rồi à, vậy thì sắp tới rồi." Tống Thư Hàng nghe vậy liền cố xốc lại tinh thần...

Đi đường dài bằng xe thì mệt, phi kiếm cũng chẳng khác gì.

Nhưng may quá, cuối cùng cũng sắp tới nơi!

Sau đó... phi kiếm tiếp tục bay mãi bay mãi.

Lần này bay một quãng đường rõ dài.

Nhân dân Hợp Phì hoan nghênh quý khách~~ Ơ?

Lâu thế rồi mà vẫn chưa đến sao?

Tiếp tục trôi qua một hồi lâu, dường như tốc độ phi kiếm hơi nhanh lên một chút...

Nhân dân Hứa Xương hoan nghênh quý khách~~ Không, không phải một chút, mà tốc độ phi kiếm thực sự ngày càng nhanh!

Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi: "Ơ, đã tới Hứa Xương rồi mà vẫn chưa tới sao?" "Tới Hứa Xương à?

Thế thì sắp tới thật rồi đấy." Sở Sở gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Sở Sở cô nương à, khoảng cách giữa Hứa Xương và Hoàng Sơn bằng nửa cái nước An Lạc đấy, thế mà là 'sắp tới' trong miệng cô à?

Thế giới quan về khoảng cách của tu sĩ đúng là hoàn toàn khác biệt với người thường mà.

Thế là Tống Thư Hàng dứt khoát ngậm miệng, không thèm hỏi Sở Sở cô nương xem còn bao xa nữa mới tới 'Sở gia'.

Phi kiếm cứ thế bay mãi bay mãi.

Chẳng biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng gà gật ngủ thiếp đi.

Khi cậu tỉnh lại, nhìn xuống dưới thì thấy các kiến trúc mang phong cách nước ngoài, không giống kiến trúc ở An Lạc.

Hơn nữa người qua lại bên dưới đa số là người nước ngoài.

Ơ, khoan đã, cái kiến trúc biểu tượng kia!

Tống Thư Hàng đã hiểu tại sao lại có phong vị ngoại quốc rồi, vì nơi họ đang tới là: Nhân dân Moscow hoan nghênh quý khách! "..." Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, trong ký ức dù không có vị trí cụ thể của 'Sở thị thế gia' nhưng đại khái có thể khẳng định vị trí Sở gia chắc chắn là ở An Lạc!

Thế là Tống Thư Hàng vội gọi Bạch tiền bối đang đứng ở đầu phi kiếm: "Bạch tiền bối, hình như bay quá đà rồi ạ?" Ở đầu phi kiếm, Bạch tôn giả chắp tay sau lưng, tiên phong đạo cốt: "Khò khò khò..." Bạch tiền bối ngủ gật rồi?

Trời đất ơi, tài xế ngủ quên rồi! "Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, mau tỉnh lại đi ạ!" Tống Thư Hàng hét lớn.

Nhưng Bạch tiền bối chẳng có phản ứng gì cả...

Bình thường với tu vi của Tôn Giả, chỉ cần gọi tên một tiếng là đủ để ngài tỉnh lại rồi mới phải.

Ngược lại Đậu Đậu, tiểu hòa thượng và Sở Sở cô nương dường như đều vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ, nhìn nhau ngượng nghịu.

Còn Bạch tiền bối phía trước vẫn: "Khò khò..." Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, chẳng lẽ là...

Cậu run rẩy lấy ra một ống sáo trúc nhỏ màu xanh biếc, dùng sức thổi vang. "Xè xè...

Chương 387

Chào bạn, đây là nơi bế quan của 'A Bạch', còn 2 ngày 15 giờ 9 phút nữa mới kết thúc bế quan.

Xin hãy kiên nhẫn đợi chờ!" Từ trong ống sáo nhỏ liên tục phát ra giọng nói dịu dàng của Bạch tôn giả.

Bạch tôn giả...

đi bế quan rồi. "Bạch tiền bối ơi!" Mắt Tống Thư Hàng lập tức đỏ hoe, ngài bế quan thì ít nhất cũng phải nhớ thiết lập tọa độ cho Lưu Tinh Kiếm để nó bay tới Sở gia chứ! "Làm sao bây giờ, Bạch tiền bối bế quan rồi." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Đậu Đậu. "Chịu thôi, chúng ta tự rời phi kiếm mà đi Sở gia vậy.

Bạch tiền bối thì kệ ngài ấy, dù sao ngài ấy cũng biết tọa độ.

Đợi bế quan xong ngài ấy sẽ tự bay tới Sở gia thôi." Đậu Đậu nói.

Sau đó Đậu Đậu nhảy vọt một cái muốn rời khỏi phi kiếm...

Bình bịch!

Đậu Đậu thấy mắt nổ đom đóm... nó đâm đầu vào một lớp hộ tráo.

Lớp hộ tráo này cực kỳ kiên cố, đúng là hàng của cấp bậc Tôn Giả có khác.

Đậu Đậu cảm thấy mình như vừa đâm đầu vào tấm kim loại siêu hợp kim vậy, đau thấu trời xanh.

Tiểu hòa thượng trên lưng nó kịp thời giữ chặt bệnh nhân Sở Sở, không để cô bị thương thêm.

Đậu Đậu nhảy lại lên độn quang của Lưu Tinh Kiếm, mặt mũi ủ rũ nói: "Không được, Bạch tôn giả đã bố trí phòng ngự quanh phi kiếm rồi, chúng ta không nhảy ra ngoài được." Tống Thư Hàng: "..." Suy nghĩ một chút, cậu nói: "Hay là thử tấn công Bạch tiền bối một cái?

Tôi nhớ dù đang bế quan nhưng nếu cảm nhận được sát khí, Bạch tiền bối sẽ tỉnh lại theo bản năng đấy!" "Hế hế, uông!

Muốn chết thì cậu tự đi mà chết, đừng kéo bản uông theo." Đậu Đậu khinh bỉ nói.

Cậu không biết Tôn Giả đáng sợ thế nào sao?

Vạn nhất đối diện với sát khí mà Bạch tôn giả phản kích theo bản năng thì sao?

Lúc đó vạn kiếm tề phát, trong nháy mắt có thể thái tất cả mọi người trên phi kiếm thành từng lát thịt mỏng dính, đảm bảo độ dày của mỗi miếng đều tăm tắp luôn! "Vậy chúng ta làm thế nào?

Ở lì trên phi kiếm hai ngày à?" Tống Thư Hàng nhún vai nói. "Có lẽ chúng ta có thể cầu nguyện...

Nghe nói Bạch tiền bối lúc đang bế quan linh ứng lắm, chúng ta có thể hướng về ngài ấy cầu nguyện, mong ngài ấy sớm tỉnh lại." Tiểu hòa thượng đề nghị.

Đậu Đậu nhún vai: "Nhưng mà ta không mang theo lư hương." Đậu xanh rau má, hóa ra chuyện Vũ Nhu Tử nói 'cầu nguyện với Bạch tôn giả đang bế quan rất linh' đã lan truyền khắp giới tu chân rồi à!

Ngay cả Đậu Đậu và tiểu hòa thượng cũng biết chuyện này! "Tâm thành tất linh, hương hỏa chỉ là hình thức thôi." Tiểu hòa thượng mặt mày nghiêm túc, chắp hai tay lại bắt đầu cầu nguyện trước mặt Bạch tôn giả: "Bạch tiền bối ơi, hy vọng ngài phù hộ cho Bạch tôn giả sớm kết thúc bế quan!" Tống Thư Hàng: "..." Cái lời nguyện này đầy rẫy điểm kỳ quặc nha!

Tiểu hòa thượng cầu nguyện xong, xoa xoa cái đầu trọc nhỏ...

Ơ, dù sao cũng đã cầu nguyện rồi, hay là ước thêm vài cái nữa?

Thế là tiểu hòa thượng lại tiếp tục: "Bạch tiền bối à, hy vọng mấy ngày nữa khi Tam Nhật sư huynh tới đón con về, Thông Huyền phương trượng sẽ không đánh nát mông con, càng không thể giống như Tống Thư Hàng sư huynh dọa đánh con đến mức văng cả phân ra ngoài." Tống Thư Hàng: "..." Anh dọa đánh em văng cả phân hồi nào?

Trong mơ à?

Có khi anh phải cân nhắc việc đánh em văng lên tường thật đấy!

Tiểu hòa thượng ước xong lại nhìn quanh một lượt rồi nhắm mắt lại: "Ồ quên mất, hy vọng Bạch tiền bối có thể giúp vết thương của Sở Sở cô nương mau lành." Cái nguyện vọng này xem ra còn có vẻ đàng hoàng một chút.

Sở Sở cảm kích nhìn tiểu hòa thượng, sau đó thừa lúc mọi người không chú ý, cô lặng lẽ nhắm mắt lại, nhanh chóng ước thầm trong lòng: "Hy vọng con có cơ hội bước lên Đoạn Tiên Đài chiến đấu vì Sở gia!

Đánh bại toàn bộ đệ tử Hư Kiếm Phái!" Ước xong, Sở Sở lén mở mắt ra nhìn quanh.

Thấy Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng và Đậu Đậu đều không chú ý tới mình, cô mới khẽ thở phào.

Cứ có cảm giác như đang làm trộm vậy...

Tống Thư Hàng thấy khá may mắn là lần này đi ra ngoài cậu có mang theo Ích Cốc Đan.

Vì vậy ít nhất trong hai ngày tới cậu sẽ không bị chết đói chết khát.

Phi kiếm của Bạch tôn giả chở mọi người thực hiện chuyến du hành vòng quanh thế giới.

Lúc đầu còn có hướng đi cố định, về sau lộ trình bay trở nên quái dị hẳn lên.

Nhân dân USA hoan nghênh quý khách~~ Nhân dân UAE hoan nghênh quý khách~~ Nhân dân Australia hoan nghênh quý khách~~ Rồi không hiểu xoay vần thế nào... lại quay về Đông Hải.

Sau khi tới vị trí Đông Hải, lộ trình bay của Lưu Tinh Kiếm lại quay về con đường cũ, bắt đầu từ 'Nhân dân Động Đình hoan nghênh quý khách', tới Ôn Châu, Lệ Thủy, Long Vịnh... và sau đó là Hoàng Sơn! "Ồ, lại tới Hoàng Sơn rồi." Tống Thư Hàng nhìn xuống bên dưới, ngáp một cái.

Có lẽ do não hơi mệt nên Tống Thư Hàng nói thẳng tuột với Đậu Đậu: "Đậu Đậu à, đây đã là lần thứ hai đi ngang cửa nhà mà không vào rồi.

Tôi tin cậu, sắp tới lần thứ ba nhanh thôi.

Thậm chí lần thứ bốn, thứ năm cũng chẳng thành vấn đề đâu!" Đậu Đậu nhìn Tống Thư Hàng, nghiến răng kèn kẹt.

Nó chuẩn bị sẵn rồi, đợi lúc xuống phi kiếm sẽ tìm chỗ thịt nào mềm mềm trên người Tống Thư Hàng mà ngoạm cho một miếng thật đau.

Không cần lo bị bệnh dại đâu, miệng nó vệ sinh lắm! "Chán quá đi mất." Tống Thư Hàng lẩm bẩm, đúng rồi... nói là tới An Lạc là có sóng điện thoại phải không?

Vậy cậu có thể nhắn tin cho Vũ Nhu Tử, nhắc cô ấy chú ý món quà của 'Bạch tôn giả'.

Tống Thư Hàng lờ mờ đưa tay sờ vào túi áo...

Điện thoại đâu rồi?

Ái chà, khoan đã!

Lúc lên phi kiếm, hình như Bạch tiền bối đã cầm điện thoại của cậu đi rồi?

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tôn giả không phải là đang đề phòng cậu nhắn tin báo tin cho các tiền bối trong nhóm chứ?

Tốc độ bay của Lưu Tinh Kiếm ngày càng nhanh...

Đến cuối cùng, chỉ trong vài giờ ngắn ngủi, Tống Thư Hàng đã được xem 'mặt trời mọc' mấy lần liền.

Đúng là kiểu nhắm mắt lại rồi mở mắt ra là mặt trời lại mọc.

Nhắm mắt lại mở mắt ra lần nữa, mặt trời lại mọc tiếp!

Tiếp tục nhắm mắt rồi mở mắt... mặt trời khốn khiếp kia lại ló ra rồi.

Tâm mệt quá.

Chuyến du hành vòng quanh thế giới này tiếp tục ghé qua bầu trời của vài quốc gia nữa.

Trong lúc đó còn suýt soát quẹt phải máy bay chiến đấu của nước nào đó, suýt thì gây ra tai nạn hàng không.

May mà Lưu Tinh Kiếm có linh tính, tự chủ động tránh né chiếc máy bay chiến đấu lao tới.

Chẳng biết bao lâu sau, Lưu Tinh Kiếm lại quay về Đông Hải.

Tiếp tục bắt đầu từ 'Nhân dân Động Đình hoan nghênh quý khách', tới Ôn Châu, Lệ Thủy, Long Vịnh... và một lần nữa đi ngang qua Hoàng Sơn! "Lần thứ ba đi ngang cửa nhà." Tống Thư Hàng quay đầu lại nói với Đậu Đậu. "Đậu Đậu tiền bối tuyệt tình quá, đã ba lần đi ngang cửa nhà mà không vào rồi." Tiểu hòa thượng mặt mày nghiêm túc nói với Đậu Đậu.

Đậu Đậu xòe móng vuốt sắc nhọn ra, nhắm chuẩn Tống Thư Hàng và tiểu hòa thượng, dường như đang tìm chỗ để hạ thủ trước.

Tống Thư Hàng và tiểu hòa thượng vội vàng im bặt...

Mà nói lại, còn bao lâu nữa Bạch tiền bối mới bế quan xong đây?

Trong lúc buồn chán, Tống Thư Hàng bắt đầu tu luyện <<Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp>> và <<Bất Động Kim Cương Thân>> trong phạm vi nhỏ trên phi kiếm.

Khí huyết chi lực trong năm đại khiếu huyệt của cơ thể đã phục hồi đầy ắp lần nữa, chỉ chờ Bạch tôn giả giải khai phong ấn ở bụng là cậu có thể thăng cấp lên Nhị phẩm Chân Sư.

Sau đó Đậu Đậu đã bốn lần đi ngang cửa nhà mà không vào...

Chẳng biết bao lâu sau, Đậu Đậu đã chín lần đi ngang cửa nhà mà không vào...

Tốc độ của Lưu Tinh Kiếm lại càng lúc càng nhanh hơn.

Ngày 21 tháng 7, rạng sáng.

Tại khu vực của Sở thị thế gia và Hư Kiếm Phái, Đoạn Tiên Đài.

Trận chiến Đoạn Tiên Đài sắp sửa bắt đầu.

Người của Sở thị thế gia và Hư Kiếm Phái chia đứng hai bên đài. "Tộc lão, Sở Sở vẫn chưa thấy về." Một nam tử gầy cao tiến lại gần tộc lão Sở gia, khẽ nói.

Tộc lão nắm chặt tay, căm hận nghiến răng.

Đối diện, chưởng môn Hư Kiếm Phái nở nụ cười âm hiểm.

Nói là ba ngày sau tổ chức 'Đoạn Tiên Đài' nhưng thực tế chỉ có hai ngày rưỡi, rạng sáng ngày 21 đã tiến hành trận đấu rồi.

Địa điểm Đoạn Tiên Đài do Sở gia quyết định, còn thời gian là do Hư Kiếm Phái quyết định...

Chưởng môn Hư Kiếm Phái nhìn vẻ mặt khó coi của tộc lão Sở gia mà trong lòng vô cùng sảng khoái.

Chương 388

Lão biết cô gái thiên tài tên Sở Sở kia không cách nào kịp về tham gia trận chiến này đâu.

Mọi thứ đều diễn ra đúng như dự tính của 'tiên sinh', giờ đây Sở thị thế gia đã là miếng thịt mỡ bên miệng lão rồi, chỉ cần há miệng là có thể nuốt trọn.

Tuy nhiên để đề phòng Sở gia liều chết phản kháng, lão cần phải bồi thêm cho Sở gia vài đòn giáng nặng nề nữa.

Nhân lúc hai vị hộ đài của Trường Sinh Kiếm Tông chưa tới, lão có thể dùng vài thủ đoạn nhỏ để đánh áp khí thế của Sở gia.

Chưởng môn Hư Kiếm Phái cung kính nói với hai bóng người phía sau: "Làm phiền hai vị tiên sinh ra uy hiếp đám người Sở gia đối diện một chút, để chúng biết thế nào là ếch ngồi đáy giếng." Hai bóng người kia khẽ mỉm cười gật đầu, vẻ mặt cao thâm mạc trắc.

Cả hai đứng dậy, bước ra khỏi trận doanh Hư Kiếm Phái, đối diện với Sở thị thế gia.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hai bóng người này không còn kìm nén thực lực nữa, linh lực khổng lồ bùng phát từ cơ thể họ.

Trên gương mặt họ ẩn hiện một lớp kim quang bao phủ.

Ngũ phẩm, Kim Đan Linh Hoàng!

Khí thế của hai vị Kim Đan Linh Hoàng đè nặng lên trận doanh Sở thị thế gia.

Uy áp cấp bậc Linh Hoàng sao có thể để các tu sĩ cảnh giới Nhất, Nhị, Tam phẩm thông thường chịu đựng nổi?

Phần lớn tộc nhân Sở gia lộ vẻ kinh hãi, ngay cả tộc lão cũng tái mặt đi vài phần, đôi mắt nhìn chằm chằm vào hai vị Linh Hoàng này!

Hư Kiếm Phái mà có Linh Hoàng sao?

Không thể nào, nếu Hư Kiếm Phái thực sự có hai vị Linh Hoàng thì sao họ có thể vẫn chỉ là một môn phái nhỏ không danh tiếng được?

Hai vị Linh Hoàng giải phóng khí tức trong khoảng ba nhịp thở, sau đó đồng thời thu lại uy áp.

Họ nhìn người của Sở gia cười lạnh một tiếng, rồi quay người trở về phía sau trận doanh Hư Kiếm Phái. "Hư Tranh!" Tộc lão Sở gia nghiến răng nghiến lợi nói: "Trận chiến Đoạn Tiên Đài không cho phép có ngoại viện...

Ông làm thế này là ý gì?" "Ha ha ha, trận chiến Đoạn Tiên Đài không cho phép có ngoại viện, tôi biết chứ." Hư Tranh - chưởng môn Hư Kiếm Phái mỉm cười: "Nhưng hai vị tiền bối này chỉ là khách quý đến thăm Hư Kiếm Phái chúng tôi, tình cờ gặp lúc chúng tôi tham gia Đoạn Tiên Đài nên qua xem thử thôi.

Họ...

đâu có tham gia chiến đấu đâu!" Hai vị Linh Hoàng này đều do 'tiên sinh' mời tới để viện trợ cho Hư Kiếm Phái.

Tộc lão Sở gia nắm chặt nắm đấm.

Có hai vị Linh Hoàng tọa trấn phía sau, dù không tham gia chiến đấu thì đối với người của Sở gia cũng là một áp lực cực lớn.

Hơn nữa uy áp trong ba nhịp thở vừa rồi gần như đã đè bẹp sĩ khí của Sở gia...

Ngay cả những tộc nhân tham gia chiến đấu cũng bị ảnh hưởng bởi uy áp, lúc lên Đoạn Tiên Đài e rằng khó lòng phát huy nổi tám phần sức lực.

Khốn kiếp!

Tộc lão Sở gia hận đến mức suýt nghiến nát răng, chỉ hận Sở gia cơ nghiệp nhỏ bé, không mời nổi hậu viện mạnh mẽ.

Lúc này trong đám đông Sở gia, Vũ Nhu Tử khẽ nhíu mày...

Tuy uy áp của hai vị Linh Hoàng đối với cô chẳng thấm tháp gì, nhưng khi bị uy áp bao phủ, cô thấy không tự nhiên chút nào, rất khó chịu.

Cô ngọ nguậy thân mình, lẩm bẩm: "Sao Tống tiền bối vẫn chưa tới nhỉ?" Rõ ràng hôm 18 đã bảo là xuất phát rồi, hai ngày rưỡi trôi qua rồi mà vẫn chưa thấy đâu?

Không lẽ bị lạc đường rồi sao?

Trong bóng tối.

Lưu Kiếm Nhất - đại sư huynh của Vũ Nhu Tử há hốc mồm: Mẹ nó chứ, mình vừa lười biếng chợp mắt một lát mà đã có hai gã Linh Hoàng chui ra, còn dám dùng uy áp hướng về phía sư muội Vũ Nhu Tử? 'Nếu trong số chúng có kẻ dám ra tay với Vũ Nhu Tử... anh biết phải làm gì rồi chứ?' Giọng nói của Linh Vũ Điệp Tôn Giả liên tục vang vọng trong đầu Lưu Kiếm Nhất.

Làm sao bây giờ?

Phải ra chém hai gã Linh Hoàng này à?

Phiền phức lắm đây!

Đang mải suy nghĩ thì đột nhiên điện thoại của Lưu Kiếm Nhất reo lên, anh mở ra xem thì chính là Linh Vũ Điệp Tôn Giả gọi tới. "..." Lưu Kiếm Nhất.

Mẹ kiếp, không lẽ sư tôn gắn camera trên người mình để giám sát mọi hành động của mình đấy chứ?

Sư muội vừa xảy ra chuyện là ngài ấy gọi điện tới ngay?

Lưu Kiếm Nhất cứng nhắc bắt máy: "Alo, sư tôn vạn an ạ." "Ừ." Giọng của Linh Vũ Điệp Tôn Giả truyền tới: "Kiếm Nhất, lát nữa chuẩn bị nhận một đơn hàng nhé.

Nửa tiếng nữa ta sẽ dùng phương thức phi kiếm truyền thư gửi quà tới chỗ anh.

Anh hãy chuyển giao nó cho Vũ Nhu Tử." Lưu Kiếm Nhất nghe tới đây mới thầm thở phào: "Vâng, không vấn đề gì thưa sư tôn." "Ừm, ngoài ra Vũ Nhu Tử dạo này vẫn ổn chứ?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả hỏi. "Mọi chuyện đều ổn ạ, tuy có vài rắc rối nhỏ nhưng con xử lý được." Lưu Kiếm Nhất nghiến răng nói. "Vậy thì tốt...

Nhớ lấy, đừng có hèn nhát, đứa nào dám đụng tới một sợi lông của Vũ Nhu Tử thì cứ thế mà tẩn!

Nhất định phải đánh ra uy phong của Linh Vũ Điệp Đảo...

Nếu đánh không lại thì gọi điện cho ta, ta sẽ có mặt sau một nốt nhạc." Linh Vũ Điệp Tôn Giả trầm giọng nói. "Rõ, thưa sư tôn!" Lưu Kiếm Nhất nghiến răng.

Sau khi cúp máy, Lưu Kiếm Nhất thở dài, sắp bắt đầu bận rộn rồi, tạm biệt... căn bệnh lười đáng yêu của tôi.

Đối phương là hai Linh Hoàng đấy...

Đau đầu thật.

Anh vốn luôn tuyên bố ra ngoài là mình chỉ ở cảnh giới Tứ phẩm Tiên Thiên, giờ mà một hơi hạ gục hai gã Linh Hoàng chắc chắn sẽ khiến người ta nghi ngờ cho xem?

Lúc đó làm sao mà thừa nước đục thả câu, làm sao mà vui vẻ lười biếng được nữa đây.

Khoảng hơn mười phút sau.

Trên Đoạn Tiên Đài có hai luồng độn quang lóe lên, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông hiện thân.

Sự xuất hiện của họ đại diện cho việc trận chiến Đoạn Tiên Đài chính thức bắt đầu!

Trận chiến giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái chia làm ba hiệp.

Hiệp thứ nhất dành cho thế hệ trẻ dưới sáu mươi tuổi, mỗi bên cử ra ba người đấu theo thể thức một đối một thủ đài để phân thắng bại.

Hiệp thứ hai dành cho lực lượng nòng cốt của môn phái dưới một trăm năm mươi tuổi, cũng cử ra ba người mỗi bên đấu thủ đài.

Nếu sau hai hiệp đầu mà đôi bên hòa nhau một thắng một bại, thì hiệp thứ ba mỗi bên sẽ cử ra người mạnh nhất môn phái, đấu ba ván thắng hai để định đoạt kết cục.

Ba đệ tử tham gia hiệp đầu của Hư Kiếm Phái đều ở cảnh giới Nhất phẩm Dược Long Môn.

Cửa ải Dược Long Môn này đã làm khó không biết bao nhiêu tu sĩ Nhất phẩm.

Mỗi khi xung kích Long Môn thất bại, tu vi sẽ bị rớt xuống một cảnh giới nhỏ, phải tu luyện lại để tích lũy khí huyết xung kích lần nữa.

Rất nhiều tu sĩ mới hai mươi, ba mươi tuổi đã đạt tới cảnh giới Dược Long Môn nhưng ba mươi, bốn mươi năm sau vẫn không thể phá nổi cửa ải ấy.

Hư Kiếm Phái vận khí không tốt lắm, đệ tử của họ trong vòng sáu mươi năm trở lại đây không có ai vượt qua được Long Môn để trở thành Nhị phẩm cả.

Ở phía bên kia, Sở gia mới chỉ xuất hiện hai người tham chiến, cũng đều ở cảnh giới Nhất phẩm Dược Long Môn.

Suất thứ ba vốn dĩ là dành cho Sở Sở, nhưng đến tận bây giờ cô vẫn chưa xuất hiện.

“A a a a, Sở lão đầu, ta đã sớm nói với ông rồi, trận chiến Đoạn Tiên Đài này không phải trò đùa đâu.

Hy vọng Sở gia các ông có thể phái mấy kẻ gan dạ lên sàn, đừng để khiếp tràng mà làm trò cười cho thiên hạ.

Thế nhưng đến bây giờ, Sở gia các ông rốt cuộc vẫn có người nhát gan không dám tới à.” Chưởng môn Hư Kiếm Phái là Hư Tranh hai tay đút trong ống tay áo đạo bào, nheo mắt nói với tộc lão Sở gia.

Tộc lão Sở gia sắc mặt âm trầm.

“Phải làm sao bây giờ, tộc lão?

Có nên đổi người thay thế Sở Sở không?” Người nam tử gầy cao của Sở gia ghé sát bên tai tộc lão, nhỏ giọng hỏi.

Thay thế Sở Sở?

Tộc lão lại thở dài một hơi.

Sở gia bây giờ còn ai có thể thay thế được Sở Sở?

Không có Sở Sở, cục diện thứ nhất dành cho tu sĩ trẻ tuổi dưới sáu mươi tuổi của trận chiến Đoạn Tiên Đài này, một chút thắng toán cũng không có.

Mà nếu cục thứ nhất thất lợi, cho dù cục thứ hai giành được thắng lợi thì cục thứ ba cũng không có cơ hội thắng.

Vị Thái thượng trưởng lão cấp bậc Tứ phẩm Tiên thiên của Hư

Kiếm Phái kia, đối với Sở gia mà nói là một đối thủ không thể chiến thắng.

Khoảng cách giữa tu sĩ có thể ngự kiếm phi hành và tu sĩ không thể ngự kiếm, có thể dùng cụm từ “cách biệt trời vực” để hình dung.

Trên Đoạn Tiên Đài, hai vị Kim Đan Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông hơi nhíu mày, có vẻ như đệ tử tham gia cục thứ nhất của Sở gia vẫn chưa kịp chạy tới sao?

Nguyên nhân của lần Đoạn Tiên Đài này, hai người họ cũng có hiểu biết đôi chút.

Ai đúng ai sai, trong lòng mỗi người đều có một cán cân riêng.

Tuy nhiên, với thân phận là người hộ đài, khi chủ trì Đoạn Tiên Đài, họ phải tuyệt đối công chính, hành sự theo quy tắc.

Nghĩa là sau khi trận chiến bắt đầu, nếu đệ tử tham gia của Sở gia không đến kịp, Sở gia buộc phải đổi người khác lên thay thế.

“Ha ha ha, thôi được rồi Sở lão đầu, nếu vị nữ đệ tử thiên tài nhà ông vẫn chưa tới kịp, ta có thể cho ông một cơ hội.” Chưởng môn Hư Kiếm Phái cười nói: “Chúng ta có thể bắt đầu cục thi đấu thứ hai trước.

Nếu trong thời gian đó vị nữ đệ tử thiên tài kia thuận lợi chạy tới, chúng ta sẽ tiến hành cục thứ nhất sau.

Dù sao thì cục thứ nhất hay cục thứ hai bắt đầu trước cũng không quan trọng, đúng không?” Tộc lão Sở gia nhìn chằm chằm chưởng môn Hư Kiếm Phái, gã này mà lại tốt bụng thế sao, lại còn chủ động đề xuất bắt đầu cục thứ hai trước?

Trong lòng gã đang toan tính âm mưu gì đây?

Trên Đoạn Tiên Đài, hai vị hộ đài nhân nhìn nhau một cái, thầm gật đầu.

Sau đó, vị Kim Đan Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông bên trái lên tiếng: “Nếu Sở gia cũng đồng ý thì bắt đầu cục thứ hai của Đoạn Tiên Đài trước cũng không sao.” Cục thứ nhất và cục thứ hai, cái nào trước cái nào sau quả thực không có vấn đề gì lớn.

Chương 389

Chỉ cần hai bên tham chiến đều đồng ý thì việc hoán đổi thứ tự không ảnh hưởng đến kết quả.

Tộc lão Sở gia nhíu mày.

Trong tình huống này, bắt đầu cục thứ hai trước tự nhiên có lợi cho Sở gia, nhưng cảm giác bị người ta dắt mũi thật chẳng dễ chịu chút nào.

Đặc biệt là khi không biết đám người Hư Kiếm Phái rốt cuộc đang bày trò quỷ gì.

Nhưng lúc này tộc lão Sở gia không có lựa chọn nào khác, ông chỉ có thể đáp ứng.

Chí ít thì cứ giành lấy thắng lợi ở cục thứ hai trước đã!

“Được.” Tộc lão Sở gia trầm giọng nói.

“Ha ha ha.” Chưởng môn Hư Tranh phát ra một chuỗi tiếng cười đắc ý.

Trên Đoạn Tiên Đài, một vị Kim Đan Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông cắm bội kiếm của mình xuống mặt đất, rót linh lực vào trong kiếm.

Xung quanh Đoạn Tiên Đài dâng lên một lớp kết giới trận pháp phòng ngự, giúp các tuyển thủ có thể tận tình chiến đấu bên trong.

Vị Kim Đan Linh Hoàng còn lại tuyên bố: “Như vậy, trận chiến cục thứ hai của Đoạn Tiên Đài bắt đầu!

Đệ tử tham gia hai bên lần lượt vào sân!” Nói xong, vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông này liếc nhìn sang phía Hư Kiếm Phái, chú ý tới hai vị tu sĩ cấp Linh Hoàng không rõ danh tính kia.

Tin tức chỉ nói Sở gia có thiên kim của Linh Vũ Điệp Đảo tới, chứ không hề nói Hư Kiếm Phái cũng có khách nhân là tu sĩ Ngũ phẩm.

Trận chiến này xem ra không đơn giản như tưởng tượng.

Thật đau đầu, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì lớn.

Tại trận doanh Sở gia.

“Sở Hùng, con sẽ lên ở trận thứ ba, hãy mang về chiến thắng cho chúng ta!” Tộc lão Sở gia hạ thấp giọng nói với một bóng người phía sau.

Bóng người đó đang ngồi tĩnh tọa trong trận doanh Sở gia, là một nam tử đầu trọc bóng lưỡng, ăn mặc kiểu tăng nhân.

Lúc này, vị tăng nhân này đang thầm tụng kinh văn để xua tan ảnh hưởng từ uy áp của hai vị Kim Đan Linh Hoàng Hư Kiếm Phái lúc trước, tranh thủ khôi phục trạng thái tốt nhất trước khi xuất chiến.

Nghe thấy lời của tộc lão, Sở Hùng ngẩng đầu lên, gật đầu đáp một tiếng: “Vâng.” Tộc lão Sở gia gật đầu, sau đó nói với hai đệ tử tham gia khác: “Sở Thiết, Sở Vĩnh, hai con lần lượt lên sân, đánh chết đám tạp chủng Hư Kiếm Phái kia cho ta.” “Rõ!” Hai vị đệ tử đứng bật dậy, họ đều là tu sĩ Nhị phẩm cảnh giới Long Chưởng Đan Điền (đan điền thứ 5).

Sở gia ngoại trừ tộc lão ra, tuy vẫn còn một vị trưởng lão cảnh giới Tam phẩm Chiến Vương, nhưng vị trưởng lão đó đã quá một trăm năm mươi tuổi, không thể tham gia cục thứ hai.

May mắn là Hư Kiếm Phái đối diện cũng vậy.

Những tu sĩ Tam phẩm của Hư Kiếm Phái ngoại trừ chưởng môn Hư Tranh ra thì còn một vị phó chưởng môn và hộ pháp, nhưng cả ba người này cũng đã quá tuổi quy định.

Đây là lợi thế cho Sở gia.

Trong tình hình này, Sở Hùng – một Chiến Vương Tam phẩm mới thăng cấp của Sở gia – sẽ đóng vai trò quyết định thắng bại!

Sở Hùng cũng giống như Sở Sở, là một đệ tử thiên tài của Sở gia.

Nhưng hướng thiên tài của anh ta khác với Sở Sở, anh ta không có thiên phú gì về kiếm đạo.

Tuy nhiên, từ nhỏ anh ta đã được một cao thủ Phật môn nhìn trúng tư chất, đưa vào [Nộ Mục Kim Cương Môn] tu luyện.

Sở Hùng năm nay mới hơn tám mươi tuổi đã bước vào cảnh giới Tam phẩm.

Nếu không có gì bất ngờ, với thiên phú của anh ta thì việc đạt tới Kim Đan là có triển vọng!

Mặc dù Sở Hùng là đệ tử của [Nộ Mục Kim Cương Môn], nhưng anh ta đồng thời vẫn là tộc nhân Sở gia.

Theo quy tắc của Đoạn Tiên Đài, anh ta thuộc về trận doanh Sở gia, đương nhiên có thể tham chiến!

Anh ta và Sở Sở chính là quân bài tẩy để tộc lão Sở gia đối đầu trực diện với Hư Kiếm Phái.

Bên trận doanh Hư Kiếm Phái.

“Sở gia quả nhiên cũng có chút thủ đoạn.” Chưởng môn Hư Tranh mỉm cười: “Nhưng chúng ta cũng có thủ đoạn riêng của mình.

Kiếm Hiểu, con lên trước giải quyết hai tên đệ tử phía trước của Sở gia đi, sau đó thăm dò thực lực của ‘quân bài tẩy’ bên kia.” Phía sau gã, một nam tử trẻ tuổi đứng dậy, tay ôm một thanh trọng kiếm, cánh tay phải thô tráng mạnh mẽ, rõ ràng là to hơn cánh tay trái rất

nhiều.

“Rõ, sư phụ.” Kiếm Hiểu đáp.

“Đúng rồi, tạm thời đừng lấy mạng người Sở gia.” Hư Tranh cười ha hả: “Cứ phế bỏ tứ chi của chúng, chặt đứt con đường tu hành là được rồi.” “Vâng, sư phụ.” Kiếm Hiểu bình tĩnh trả lời.

Sau đó, hắn vác thanh trọng kiếm nặng nề của mình bước lên Đoạn Tiên Đài.

Đồng thời, hắn bắt đầu vận chuyển chân khí trong đan điền.

Chân khí dọc theo cơ thể đi lên, phía sau hắn ẩn hiện hóa thành một con chân long, chỉ là con chân long này còn thiếu đôi sừng.

Cảnh giới Nhị phẩm đan điền thứ 7, chỉ còn cách việc ngưng tụ long giác và khai tịch đan điền thứ 8 để tấn cấp Tam phẩm một bước chân!

Đệ tử của Hư Kiếm Phái quả nhiên áp đảo Sở gia một bậc!

Trên Đoạn Tiên Đài, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông đạp không mà lên, lơ lửng giữa hư không.

Một người chú ý vào cuộc chiến bên trong đài để thực hiện chức trách trọng tài, đồng thời phụ trách cứu viện.

Chỉ cần một bên đầu hàng, ông ta sẽ lập tức cứu người đó.

Người còn lại thì khóa chặt mục tiêu vào trận doanh Hư Kiếm Phái, nếu hai vị tu sĩ Ngũ phẩm của Hư Kiếm Phái dám manh động, ông ta cũng có thể đối phó kịp thời.

Lối vào của trận pháp phòng ngự trên Đoạn Tiên Đài mở ra.

Sở Thiết của Sở gia và Kiếm Hiểu của Hư Kiếm Phái đồng thời bước vào trong.

Khi Sở Thiết thấy Kiếm Hiểu ra trận, mày hơi nhíu lại.

Kiếm Hiểu đáng lẽ là tu sĩ mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Hư Kiếm Phái, theo lý thường thì phải xuất chiến ở trận thứ ba để quyết định thắng bại mới đúng.

Tại sao Kiếm Hiểu lại lên ngay trận đầu tiên?

Chẳng lẽ Hư Kiếm Phái cho rằng chỉ mình Kiếm Hiểu là đủ sức đánh bại cả ba tuyển thủ của Sở gia sao?

Thật là cuồng vọng.

Sở Thiết cắn chặt răng, trạng thái của anh ta bị ảnh hưởng bởi áp bách khí thế của hai vị Kim Đan Linh Hoàng lúc trước nên vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

Hơn nữa anh ta biết dù mình có ở trạng thái sung mãn nhất cũng không phải đối thủ của Kiếm Hiểu.

Thời gian qua, Sở gia và Hư Kiếm Phái thường xuyên xảy ra va chạm nhỏ, Sở Thiết từng tiếp xúc với Kiếm Hiểu nên biết hắn rất lợi hại.

Nhưng dù không phải đối thủ, anh ta cũng nhất định phải tiêu hao thể lực của đối phương nhiều nhất có thể trong trận đầu này.

Chiến đấu bắt đầu.

Sở Thiết hung mãnh lao về phía Kiếm Hiểu, một bộ kiếm thuật lĩnh ngộ từ 《Kiếm Quyết》 được thi triển ra một cách điên cuồng.

Người Sở gia dựa vào ngộ tính khác nhau mà lĩnh ngộ ra kiếm pháp từ 《Kiếm Quyết》 cũng hoàn toàn khác biệt.

Nếu ai ngộ tính kém thì thậm chí không lĩnh ngộ nổi một tia kiếm pháp, nhưng hễ đã lĩnh ngộ được thì đó đều là kiếm thuật phù hợp với mình nhất.

Thứ Sở Thiết lĩnh ngộ là một bộ khoái kiếm, nhanh như chớp giật, tấn công dồn dập như mưa sa bão táp.

Anh ta biết khoảng cách giữa mình và Kiếm Hiểu nên vừa ra tay đã là tuyệt chiêu.

Đối mặt với khoái kiếm của Sở Thiết, gương mặt Kiếm Hiểu vẫn trầm tĩnh.

Hắn nắm chặt chuôi trọng kiếm, hơi khom người, cơ bắp toàn thân căng cứng.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào khoái kiếm của Sở Thiết, tìm kiếm một tia sơ hở trong cơn bão tấn công đó.

Trong trận doanh Sở gia, Sở Xuân Huỳnh khẽ vuốt bụng dưới của mình, ánh mắt lo lắng nhìn cuộc chiến trên đài: “Vũ Nhu Tử, anh Sở Thiết có cơ hội thắng không?” Vũ Nhu Tử khẽ lắc đầu.

Sở Xuân Huỳnh u u thán một hơi.

Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra, gửi cho Bạch Tôn Giả một tin nhắn nhắn: “Bạch tiền bối, mọi người đang ở đâu rồi, trả lời em một câu đi mà.

Vẫn chưa tới sao?

Gấp lắm rồi!” Tích tích tích, lần này Bạch Tôn Giả trả lời rất nhanh, ông gửi một tin nhắn thoại: “Xin lỗi nhé... chúng ta gặp chút sự cố nhỏ.

Hiện tại đang...” “Oành oành oành oành oành~~ Đát đát đát đát~~ Ô ô ô~~” “Á, Bạch tiền bối cẩn thận, phía trước có thứ gì bay tới kìa!

Hình như là tên lửa đó!

Thật đấy!” Thấp thoáng có thể nghe thấy giọng của Tống tiền bối.

“Oành oành oành oành~~” Tin nhắn thoại kết thúc.

Vũ Nhu Tử đổ mồ hôi lạnh...

Bạch Tôn Giả và Tống tiền bối dường như bị cuốn vào chuyện gì đó rất đáng sợ thì phải?

Rất nhanh, Bạch Tôn Giả lại gửi thêm một tin nhắn thoại nữa.

“Khụ khụ, hơi lơ đễnh một chút nên bay nhầm đến một nơi kỳ quái.

Nhưng không sao, trong vòng nửa tiếng nữa...

à không, mười phút nữa chúng ta sẽ tới Sở gia!” Giọng nói điềm tĩnh của Bạch Tôn Giả truyền đến.

Nếu lờ đi những âm thanh “oành oành oành” như tiếng nhạc nền phim chiến tranh vang lên không ngớt bên cạnh ông, thì câu nói này chắc chắn sẽ khiến Vũ Nhu Tử yên tâm hơn nhiều.

Hơn nữa, Vũ Nhu Tử dường như lại nghe thấy tiếng hét gấp gáp của Tống tiền bối trong tin nhắn thoại lần này.

Nhưng vì vừa rồi chỉ chú ý đến giọng của Bạch Tôn Giả và tiếng nổ nên cô không nghe rõ Tống tiền bối nói gì.

Thế là Vũ Nhu Tử tò mò phát lại tin nhắn thoại một lần nữa để nghe kỹ.

Quả nhiên cô nghe thấy giọng của Tống tiền bối, vừa nhanh vừa gấp: “Bạch tiền bối, cái thứ đó là tên lửa đấy!

Nó sẽ nổ tung, chắc chắn anh đã từng thấy trên mạng rồi.

Uy lực của nó kinh khủng lắm...

Đây không phải là quà lưu niệm đâu, đừng có mang nó về nhà!” Vũ Nhu Tử: “...” Tên lửa?

Quà lưu niệm?

Mang về nhà?

Bạch Tôn Giả đã bắt được một quả tên lửa, rồi định mang nó về sao?

Chương 390

Nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi!

Tên lửa đó, cô còn chưa được chơi thử ở khoảng cách gần bao giờ.

Rõ ràng xung quanh Linh Vũ Điệp Đảo giấu không ít thứ này, nhưng phụ thân nhất quyết không cho cô chạm vào...

Muốn chơi quá!

Muốn chơi tên lửa ở cự ly gần!

Thế là Vũ Nhu Tử nhanh chóng gửi cho Bạch tiền bối một tin nhắn: "Bạch tiền bối, tọa độ hiện tại của bọn em có thay đổi, trận chiến Đoạn Tiên Đài đã bắt đầu rồi, bọn em đang ở vị trí Đoạn Tiên Đài.

Bạch tiền bối anh mau tới đây đi, em gửi tọa độ mới cho anh nè!" Vũ Nhu Tử chỉ cần nghĩ đến cảnh Bạch Tôn Giả cưỡi một quả tên lửa xuất hiện cực ngầu là mắt đã sáng rực lên!

Chắc chắn sẽ vui lắm!

"Đã nhận được, đang điều chỉnh tọa độ.

Dự kiến mười phút sau, tôi và Tống Thư Hàng sẽ có mặt tại hiện trường." Giọng nói bình thản của Bạch Tôn Giả lại vang lên từ điện thoại.

Vũ Nhu Tử mãn nguyện tắt màn hình điện thoại.

"Là bạn em sao?" Sở Xuân Huỳnh mỉm cười hỏi... nhưng nói đi cũng phải nói lại, vừa rồi chị có nghe nhầm không nhỉ, hình như từ điện thoại của Vũ Nhu Tử phát ra từ "tên lửa"?

“Vâng, là một Tống tiền bối rất tốt, cùng một Bạch tiền bối cực kỳ lợi hại!

Mười phút nữa họ sẽ tới chiến trường, à không, tới chỗ chúng ta!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Rồi khi Tống Thư Hàng tiền bối tới, cô có thể lấy lại chiếc trâm cài biến hình của mình, hóa thành dáng vẻ của người Sở gia để đi tham gia thi đấu rồi.

Nghĩ thôi đã thấy thú vị.

Trong lúc Vũ Nhu Tử và Sở Xuân Huỳnh trò chuyện, trận chiến trên Đoạn Tiên Đài đã đi vào hồi kết.

Dưới sự tấn công điên cuồng của Sở Thiết, Kiếm Hiểu cầm thanh trọng kiếm nặng nề đỡ bên trái chắn bên phải, thế mà lại chặn đứng toàn bộ loạt tấn công khoái kiếm của Sở Thiết!

“Đây là tốc độ nhanh nhất của ngươi rồi sao?

Chẳng nhanh chút nào cả, ‘Khoái Kiếm Sở Thiết’ chẳng qua cũng chỉ có vậy.” Kiếm Hiểu lạnh lùng nói.

Mặc dù dưới đợt tấn công vừa rồi hắn quả thực có tiêu hao chút sức lực, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi một lát là có thể hồi phục.

Còn Sở Thiết tấn công điên cuồng thì lại liên tục tiêu hao lượng lớn chân khí và thể lực.

“Hừ, còn sớm lắm.” Sở Thiết hừ lạnh trong lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thanh kiếm trong tay anh ta rung lên, tốc độ kiếm càng nhanh hơn, quỷ dị hơn.

Trong nháy mắt đã ép Kiếm Hiểu phải lùi bước liên tục.

Và qua từng đường kiếm, khí thế của Sở Thiết đã tích tụ đến cực hạn.

“Thần Long Kiếm Pháp!!” Sở Thiết thét dài một tiếng, mượn tiếng hét này để bộc phát khí thế của mình!

Ảnh hưởng từ uy áp của hai vị Linh Hoàng Hư Kiếm Phái trước trận đấu đã bị khí thế của chính Sở Thiết đánh tan trong khoảnh khắc này!

Sở Thiết hét lên là “Thần Long Kiếm Pháp”, nhưng kiếm thế của anh ta lại không hóa thành chân long tấn công.

Vô số kiếm ảnh hóa thành mưa kiếm, cuối cùng lại biến thành một cái lồng khổng lồ bao trùm lấy toàn bộ Kiếm Hiểu vào bên trong.

Trong các trận đại chiến của tu sĩ, việc hét lớn tên chiêu thức đa phần chỉ là hư trương thanh thế...

Đây chỉ là một thủ đoạn dùng để tăng cường khí thế và trạng thái của bản thân, đồng thời nhân tiện làm lạc hướng đối thủ.

Rất nhiều tên chiêu thức cực ngầu đều là do lâm thời hứng chí gọi bừa ra cả.

Biết đâu tu sĩ hét lên là “Nộ Hải Đào Thiên Kiếm Pháp”, nhưng giây tiếp theo lại rút ra Thanh Long Yển Nguyệt Đao bổ thẳng vào đầu đối thủ không chừng!

Nhất thời, xung quanh Kiếm Hiểu toàn là kiếm ảnh, không thể né tránh, chỉ có thể chống đỡ.

Nhưng lúc này, Kiếm Hiểu đang ở trong lồng kiếm khí vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Kết thúc rồi.” Đinh đinh đinh đinh đinh!

Vô số kiếm khí đâm vào người Kiếm Hiểu, nhưng cánh tay phải thô to của hắn khẽ lóe sáng, sau đó toàn thân hắn hiện lên một lớp kim quang nhạt bao phủ lấy cơ thể.

Vô số kiếm khí của Sở Thiết tuy nhanh và sắc bén, nhưng khó khăn lắm mới phá được lớp kim quang hộ thân thì cũng chỉ để lại những vết thương ngoài da nông trên người Kiếm Hiểu.

Với tố chất cơ thể của tu sĩ Nhị phẩm, những vết thương này chỉ vài hơi thở là hồi phục như cũ.

“Phật môn hộ thể Kim Thân pháp môn?” Sở Thiết kinh hãi hét lên.

“Ha ha.” Kiếm Hiểu khẽ cười, trọng kiếm trong tay chém mạnh ra.

Sở Thiết đang ở trong giai đoạn sức cũ đã cạn, sức mới chưa sinh, né tránh không kịp nên bị một kiếm của Kiếm Hiểu chém trúng vai.

Cánh tay phải cầm kiếm bị đứt lìa tận vai...

Thực tế là dù Sở Thiết có ở trạng thái hoàn chỉnh cũng không né được nhát kiếm này của Kiếm Hiểu.

Nhát kiếm này trông có vẻ vụng về nhưng tốc độ lại cực kỳ nhanh.

“Á...” Sở Thiết thảm khiếu một tiếng, liên tục lùi gấp, máu từ cánh tay phải chảy ra như suối.

Dưới đài, Sở Xuân Huỳnh cũng trố mắt hỏi: “Phật môn Kim Thân pháp môn sao?” “Không... không phải Kim Thân của Phật môn.

Đó là một loại thể chất đặc thù mà tu sĩ có thể ngưng tụ được ở cấp Nhị phẩm.

Tên Kiếm Hiểu này không biết có được kỳ ngộ từ đâu mà lại luyện hóa được cánh tay phải thành thể chất đặc thù.” Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

“Thể chất đặc thù của tu sĩ?” Sở Xuân Huỳnh nghi hoặc hỏi, sao chị chưa từng nghe qua nhỉ?

“Nếu chị Sở muốn tìm hiểu thì sau trận Đoạn Tiên Đài em sẽ kể chi tiết cho chị nghe.

Nếu kể từ đầu thì dài lắm.

Nói đơn giản là sau khi lên Nhị phẩm, tu sĩ có thể dùng một số thủ đoạn để cường hóa cơ thể, biến nó thành các loại 'Tiên thân' có thuộc tính khác nhau, nghe nói có đến mười mấy loại Tiên thân tùy theo thuộc tính.

Tương ứng thì Ma tu có Ma thể, Phật tu có Phật chủng, Nho môn có Nho căn, Yêu tu có Yêu khu, mỗi loại có hiệu quả khác nhau.

Nhưng muốn ngưng tụ luyện hóa Tiên thân không hề dễ dàng, tiêu hao rất lớn, tỷ lệ thất bại còn trên chín mươi phần trăm." Vũ Nhu Tử sơ lược giới thiệu cho Sở Xuân Huỳnh.

Còn tên Kiếm Hiểu trên đài không biết dùng cách gì mà luyện hóa được cánh tay phải thành "thể chất đặc thù", cũng chẳng rõ đó là Tiên thân hay Phật chủng nữa?

Nhưng cách thức này nhìn qua là biết không phải thủ đoạn chính quy... chắc chắn sẽ để lại di chứng không nhỏ.

Trên Đoạn Tiên Đài, sau khi chém đứt cánh tay của Sở Thiết, Kiếm Hiểu cũng không thừa thắng xông lên.

Hắn chỉ đứng yên đó, lẳng lặng nhìn chằm chằm Sở Thiết.

"Sở gia Sở Thiết, nhận thua." Tộc lão Sở gia thay Sở Thiết đầu hàng, đồng thời ông nhìn về phía Sở Hùng đang ở sau lưng.

Sở Thiết thua một cách chóng vánh, tuy bị đứt một cánh tay nhưng ít nhất tính mạng vẫn còn, cánh tay đứt đó biết đâu vẫn còn cơ hội nối lại.

Anh ta mặt mũi trắng bệch, nhặt lấy cánh tay và bội kiếm của mình rồi lảo đảo bước xuống đài.

Lập tức có tu sĩ phụ trách trị thương của Sở gia tiến tới đỡ lấy Sở

Thiết, sơ cứu vết thương và phong tồn cánh tay đứt cho anh ta.

Tộc lão Sở gia trầm giọng nói: “Mau chóng đưa Sở Thiết về tộc địa để nối lại cánh tay.” Những người chuyên môn đã chuẩn bị sẵn sàng, lập tức đưa Sở Thiết lên xe, cấp tốc chuyển về tộc địa Sở gia để làm phẫu thuật nối chi.

Sau khi tiễn Sở Thiết đi, Sở Vĩnh hít sâu một hơi, nắm chặt trường kiếm chuẩn bị lên sân.

Anh ta và Sở Thiết có thực lực tương đương, đối mặt với Kiếm Hiểu cũng không có bao nhiêu thắng toán.

Vậy thì cứ học theo Sở Thiết, vừa lên là dốc hết sức tiêu hao thể lực và chân khí của đối phương vậy!

“Sư huynh Sở Vĩnh, xin đợi một lát, trận này để tôi lên trước cho.” Lúc này, Sở Hùng – người vẫn nhắm mắt tụng kinh nãy giờ – đứng dậy.

Anh ta có thân hình cao lớn, khi đứng lên cao hơn những người khác trong trận doanh Sở gia nửa cái đầu.

“Nhưng mà...” Sở Vĩnh nhìn tộc lão.

“Giao cho tôi đi, tộc lão.” Sở Hùng quay sang nói với ông: “Trạng thái hiện tại của tôi lên sân là vừa khéo!” Anh ta mở mắt ra, trong đôi mắt tràn đầy ngọn lửa giận dữ vô tận, tựa như một vị Nộ Mục Kim Cương.

Điều này hoàn toàn phù hợp với cái tên tông môn của anh ta – [Nộ Mục Kim Cương Môn].

Trạng thái phẫn nộ đối với các tu sĩ khác có thể ảnh hưởng đến việc thi triển công pháp, nhưng với đệ tử “Nộ Mục Kim Cương Môn” thì phẫn nộ chẳng khác nào được thêm một cái Buff tăng sức mạnh vậy.

“Được, chú ý giữ sức.” Tộc lão nói.

“Yên tâm đi, tộc lão.” Sở Hùng chậm rãi bước tới, một cây kim cương xử trượt vào tay anh ta.

Theo mỗi bước chân của anh ta, chân khí trong cơ thể bùng phát cuồn cuộn như sông dài thác đổ, vô cùng hùng hậu.

Anh ta vừa đi vừa cởi bỏ tăng bào trên người, để lộ ra những khối cơ bắp rắn chắc như đúc bằng kim loại.

Tăng bào được anh ta quấn quanh eo, khiến anh ta trông càng giống như vị Nộ Mục Kim Cương bước ra từ trong tranh vẽ.

“Ơ, đệ tử Nộ Mục Kim Cương Môn sao?” Vũ Nhu Tử vừa nhìn trạng thái của Sở Hùng đã nhận ra ngay môn phái của anh ta.

Nếu là đệ tử Nộ Mục Kim Cương Môn thì trận này chẳng còn gì để nghi ngờ nữa rồi.

Nộ Mục Kim Cương Môn tuy chỉ là môn phái hạng trung trong Phật môn, nhưng nếu xét riêng về lực chiến đấu thì đệ tử phái này rất mạnh, có thể sánh ngang với các Phật tông hạng nhất.

Càng phẫn nộ càng mạnh mẽ, càng phẫn nộ càng dũng mãnh!

Sau khi Sở Hùng lên đài, Kiếm Hiểu ở phía đối diện lộ vẻ nghiêm nghị.

“Trận thứ hai của cục thứ hai Đoạn Tiên Đài, bắt đầu!” Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông tuyên bố.

Lời của trọng tài vừa dứt, cánh tay phải của Kiếm Hiểu đột nhiên phình to ra, to bằng gần nửa cơ thể hắn.

Sau đó, hắn giơ thanh trọng kiếm chém mạnh về phía Sở Hùng, một đạo kiếm mang được tung ra!

Kiếm khí sắc bén, gần như sánh ngang với công kích kiếm khí của tu sĩ Tam phẩm.

Đối mặt với đạo kiếm khí khổng lồ này, Sở Hùng không né không tránh, hai tay nắm lấy kim cương xử kết một pháp ấn: “Phá!” Theo tiếng quát “Phá” của anh ta, một nắm đấm vàng khổng lồ bùng nổ từ cây kim cương xử.

Nắm đấm vàng rực đó nện thẳng vào kiếm khí, đánh tan nó trong tích tắc.

Nắm đấm vẫn không giảm đà, tông thẳng vào người Kiếm Hiểu, hất văng hắn ra xa, đâm vào trận pháp phòng ngự do Linh Hoàng Trường Sinh Kiếm Tông bố trí.

Cơ thể Kiếm Hiểu từ từ trượt xuống từ trận pháp phòng ngự, máu tươi tuôn ra xối xả, trước ngực hằn sâu một dấu quyền ấn.

Chương 391

Cú đánh này trực tiếp đánh gãy hơn nửa số xương sườn của hắn, nội tạng cũng bị trọng thương, không biết bao giờ mới bình phục được.

Khoảng cách giữa Nhị phẩm và Tam phẩm lớn đến thế sao?

Kiếm Hiểu không hiểu nổi nhìn Sở Hùng ở đằng kia, đối phương đang từ trên cao nhìn xuống mình, khoảng cách giữa hai người tựa như trời với đất vậy.

“Hư Kiếm Phái Kiếm Hiểu nhận thua.” Chưởng môn Hư Tranh vội vàng kêu lên, thay Kiếm Hiểu bỏ cuộc.

“Khoảng cách Nhị phẩm và Tam phẩm lớn vậy sao?” Câu hỏi này cũng được Sở Xuân Huỳnh thốt ra.

Kiếm Hiểu của Hư Kiếm Phái đã là tu vi đan điền thứ 7 của Nhị phẩm, lại còn có cánh tay “thể chất đặc thù” như Vũ Nhu Tử nói, vậy mà vẫn không đỡ nổi một đòn tùy ý của Sở Hùng?

“Khoảng cách giữa Nhị phẩm và Tam phẩm tuy lớn nhưng không phải là không thể vượt qua.

Cách biệt thực sự giữa Kiếm Hiểu và Sở Hùng là ở công pháp.” Vũ Nhu Tử bình tĩnh giải thích.

Kiếm Hiểu chỉ tu luyện công pháp truyền thừa của Hư Kiếm Tông... công pháp này trong giới tu chân cũng chỉ nhỉnh hơn mấy loại công pháp phổ thông đại trà một chút mà thôi.

Còn Sở Hùng tu luyện công pháp của 《Nộ Mục Kim Cương Môn》, xét về lực chiến đấu thì trong Phật tông cũng có thứ hạng hẳn hoi.

Hơn nữa, chiêu thức Sở Hùng vừa dùng là pháp thuật “Phật Thủ Ấn” độc môn của môn phái.

Như vậy, cuộc đối đầu giữa hai bên chẳng khác nào một thiếu niên mười tuổi cầm kiếm gỗ đấu với một người trưởng thành cầm tuyệt thế bảo kiếm vậy.

Một trận chiến áp đảo hoàn toàn.

Vũ Nhu Tử nhìn về phía Hư Kiếm Tông, đối mặt với một người như Sở Hùng, phái đó còn có cách gì để lật ngược tình thế đây?

Trong trận doanh Hư Kiếm Phái, chưởng môn Hư Tranh không hề kinh hoảng, vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Đồng thời, hai vị Kim Đan Linh Hoàng phía sau gã thỉnh thoảng lại đưa mắt nhìn về phía Sở gia.

Lần này họ không dùng uy áp nhưng chỉ riêng ánh mắt của Linh Hoàng thôi cũng đã tạo áp lực cực lớn cho các đệ tử Sở gia.

Hư Kiếm Phái rõ ràng là đang ỷ thế Sở gia không có cao nhân, cố gắng khuếch đại ưu thế có hai vị Linh Hoàng hậu thuẫn đến mức tối đa.

“Chậc chậc, vốn dĩ định để Sở gia đánh thêm một trận nữa, cho họ có thêm cơ hội ra oai trên Đoạn Tiên Đài.

Tiếc là họ không biết điều.” Chưởng môn Hư Tranh mỉm cười, quay đầu nhìn ra phía sau: “Tiểu sư đệ, lên đi, kết thúc trận chiến này và mang đến tuyệt vọng cho Sở gia đi nào.” “Hì hì hì.” Phía sau Hư Tranh vang lên một tiếng cười ngây ngô.

Sau đó, một nam tử với nụ cười khờ khạo đứng dậy, khi cười rạng rỡ quá mức còn có nước miếng chảy ra từ khóe miệng.

Tiểu sư đệ của chưởng môn Hư Tranh... một trăm bốn mươi hai tuổi, thực lực hậu kỳ Tam phẩm Chiến Vương.

Hơn bốn mươi năm trước từng bị trọng thương, người ngoài đều tưởng ông ta đã tọa hóa, nhưng thực tế vị tiểu sư đệ này chỉ bị hóa khờ, tính mạng vẫn an toàn.

Hơn nữa họa đi phúc đến, thực lực lại tăng tiến ổn định thêm một bậc.

Ở một phía khác, trên không trung vùng biển An Lạc, có một luồng sáng mà chỉ tu sĩ mới thấy được đang lao đi với tốc độ vạn dặm mỗi giây.

Bên trong luồng kiếm quang bao phủ đó, Đậu Đậu, Sở Sở và tiểu hòa thượng đều mặt mày tái mét.

Điều khiến họ kinh hãi không chỉ là cảm giác bay với tốc độ bàn thờ, mà còn là thứ đang treo lơ lửng dưới thanh phi kiếm.

Tống Thư Hàng đang gào thét kinh hãi: “Bạch tiền bối, mau vứt nó đi, nó nổ đấy, nó sẽ nổ đấy!” Dưới thanh Lưu Tinh Kiếm là một quả tên lửa màu trắng dài khoảng năm mét, hình dáng thuôn dài khí động học...

Đáng sợ là cái thứ này đang ở trạng thái kích hoạt!

Nó có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Kinh khủng hơn nữa là Bạch Tôn Giả lúc này đang tò mò nghiên cứu quả tên lửa đó, vẻ mặt ông đầy háo hức, cứ như muốn tháo tung nó ra xem vậy.

Tống Thư Hàng không biết hệ thống điều khiển của quả tên lửa này có tiên tiến không, liệu bên phía phóng tên lửa có đang hoang mang tột độ khi thấy tên lửa của họ đột ngột biến mất trên đường bay, hoặc nếu họ may mắn bắt được tín hiệu yếu ớt, họ sẽ thấy nó đã bay qua một phần năm địa cầu hướng về vùng biển An Lạc.

Người phóng tên lửa chắc chắn đã bị dọa cho sợ chết khiếp rồi.

“Mọi người ồn ào quá, làm ảnh hưởng đến tôi đấy.” Bạch Tôn Giả quay đầu lại, không hài lòng nói.

Sau đó, ông lại đầy tự tin bảo: “Yên tâm đi, có tôi ở đây, không nổ được đâu!” Tống Thư Hàng cảm thấy cái vẻ tự tin tràn trề này của Bạch Tôn Giả sao mà quen thế không biết.

Cậu nhớ lại, mỗi khi tháo đồ điện gia dụng ra rồi định lắp lại, Bạch Tôn Giả cũng đều tự tin như vậy cả.

Chắc chắn là nó sẽ nổ cho xem!

Nổ là chết người đấy!

“Bạch tiền bối, chúng ta đổi đồ chơi khác đi.

Hay là liên lạc với Hoàng Sơn Chân Quân xem anh ấy có tìm được quả tên lửa nào chưa kích hoạt không, rồi chúng ta tìm chỗ vắng người nghiên cứu kỹ hơn được không?” Tống Thư Hàng khổ tâm khuyên bảo.

“Đúng đấy, đúng đấy, tôi nhớ gần động phủ hải ngoại của lão ngốc Hoàng Sơn có chôn nhiều thứ này lắm, Bạch tiền bối muốn chơi thì lần sau tôi dẫn anh đi!” Đậu Đậu cũng phụ họa khuyên ngăn.

Bạch Tôn Giả: “...” Thật là, từng người một, chẳng lẽ không thể tin tưởng kỹ thuật của mình một chút sao?

Dù sao mình cũng là Thất phẩm Tôn Giả mà, ba cái vụ tên lửa nổ này mình dư sức khống chế được uy lực của nó!

“Đừng la hét nữa... tôi xử lý xong rồi!

Tạm thời quả tên lửa này sẽ không bị kích nổ đâu.” Bạch Tôn Giả vỗ vài chưởng lên quả tên lửa, để lại những phù văn kỳ lạ: “Mọi người cũng phải có chút lòng tin vào kỹ thuật của tôi chứ!” Tống Thư

Hàng và Đậu Đậu chỉ biết cười trừ.

“Được rồi, nhìn phía trước kìa, chúng ta sắp đến Đoạn Tiên Đài rồi.” Bạch Tôn Giả nói với mọi người.

Đang nói, Tôn Giả đột nhiên nhớ ra một chuyện...

Nói mới nhớ, mấy món quà mình gửi cho các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chắc cũng đến lúc mở ra rồi nhỉ?

Quyết định rồi, sau khi đến Đoạn Tiên Đài sẽ kích hoạt tất cả các hộp quà luôn.

Người hiện đại không phải đều thích không khí vui tươi sao, khai môn cũng phải đốt pháo ăn mừng chứ.

Với trận đấu như Đoạn Tiên Đài thế này, làm một trận mưa sao băng ăn mừng khai mạc cũng không tệ, tuy có hơi trễ một chút nhưng không sao, tấm lòng là chính.

Khoảng một tiếng trước khi Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đáp xuống Đoạn Tiên Đài...

Tại vùng ranh giới giữa An Lạc và Cao Lệ, có một căn nhà dân bình thường.

Nhưng sâu dưới lòng đất căn nhà đó ẩn giấu một động phủ bế quan.

Đệ tử của Đồng Quái Tiên Sư là “Thiết Quái Toán Tiên” đang trốn ở đây bế quan.

Anh ta bị quẻ bói “Siêu cát tường, đại cát đại lợi, vận may phủ đầu, quẻ thượng thượng thượng thượng thượng” của sư phụ dọa cho khiếp vía.

Từ khi vào động phủ này, anh ta chưa từng bước ra ngoài một bước.

Ngay cả chuyển phát nhanh do Bạch Hạc Chân Quân gửi đến cũng là nhét qua khe cửa.

Rạng sáng nay, Thiết Quái lại gặp ác mộng, anh ta mơ thấy quẻ "thượng thượng thượng thượng thiêm" của sư phụ đã ứng nghiệm theo những cách vô cùng đáng sợ, khiến anh ta giật mình tỉnh giấc.

Tỉnh dậy, Thiết Quái lập tức mở điện thoại, mở tấm hình "Bạch tiền bối chúc phúc" lên.

Anh ta đặt điện thoại lên cao, thắp nhang khấn vái.

"Bạch tiền bối, xin hãy chúc phúc cho con, cho con tránh được kiếp nạn này!

Chỉ cần qua được kiếp này, sau này con nhất định sẽ đúc kim thân cho ngài, ngày đêm thờ phụng!" Thiết Quái Toán Tiên lầm bầm.

Khấn xong, anh ta trân trọng lấy từ đầu giường ra một cái hộp gỗ, bên trên viết bốn chữ "Thiết Quái Toán Tiên".

Đây là món quà từ Bạch Tôn Giả tiền bối.

Thiết Quái nhận được nó vào ngày hôm sau sau khi tải bộ hình chế "Bạch tiền bối biểu tình bao".

Thiết Quái Toán Tiên thầm khẳng định, cái hộp này chính là lời chúc phúc từ xa mà Bạch Tôn Giả dành cho mình!

Từ giờ trở đi, mình nhất định phải mang món quà này bên người mọi lúc mọi nơi, không được rời tay nửa bước.

Thiết Quái Toán Tiên thầm nhủ.

Đang suy tính thì điện thoại vang lên, là sư tôn "Đồng Quái Tiên Sư" gọi tới.

Thiết Quái Toán Tiên run bần bật, nhưng vẫn miễn cưỡng nghe máy.

“Alo, sư phụ, có chuyện gì vậy ạ?” Thiết Quái Toán Tiên dè dặt hỏi.

Anh ta bây giờ sợ nhất là sư phụ đột nhiên bảo vừa bói cho anh ta thêm một quẻ nữa.

Nhưng đôi khi thế giới này đầy rẫy ác ý với con người ta như vậy đấy.

Đầu dây bên kia, Đồng Quái Tiên Sư lên tiếng: “Thiết Quái, con vẫn ổn chứ?” “Dạ ổn ạ.” Thiết Quái Toán Tiên đáp.

“Vậy thì tốt.” Đồng Quái Tiên Sư thở phào, rồi nói: “Thiết Quái à, hôm nay sư phụ lại gieo cho con một quẻ.” Thiết Quái Toán Tiên cảm thấy đầu gối mềm nhũn, suýt chút nữa thì quỳ xuống luôn!

“Lão sư, quẻ tượng thế nào ạ?” Thiết Quái sụt sịt mũi, kiên định hỏi.

“Vẫn như cũ, quẻ thượng thượng thượng thượng thượng.” Đồng Quái Tiên Sư thở dài.

Thiết Quái thầm kêu khổ trong lòng, kiếp nạn đáng sợ này vẫn chưa kết thúc sao?

“Nhưng hôm nay quẻ tượng có chuyển biến.

Trong quẻ thượng thượng thượng thượng này lại ẩn chứa một luồng ác vận.” Đồng Quái Tiên Sư tiếp tục.

Thiết Quái nghe vậy, mắt sáng rực lên: “Thật sao sư phụ?

Thật sự có ẩn chứa ác vận sao?

Sư phụ không lừa con chứ?” Giọng Đồng Quái Tiên Sư khô khốc: “Thật, không lừa con đâu.” Khi nói câu này, Đồng Quái cảm thấy mệt mỏi quá, ngay cả đệ tử thân thiết nhất cũng không tin tưởng quẻ tượng của mình!

Đối với một người kiếm cơm bằng nghề bói toán thì đây quả là bi kịch.

Thiết Quái thì reo hò: “Con cứu được rồi, cứu được rồi.

Mấy ngày nay con để hình chế Bạch Tôn Giả tiền bối làm màn hình khóa, ngày nào cũng thắp nhang, quả nhiên là có hiệu quả!” Đồng Quái Tiên Sư nghe xong thì đờ người: “...” Trời ạ, thằng nhóc này dám tải ‘hình chế Bạch tiền bối’ sao?

Đây là nhịp điệu sắp xong đời rồi!

Ơ, khoan đã, ngày ngày thắp nhang?

Chẳng lẽ hành động đó thực sự có tác dụng?

Vì nghe nói thắp nhang cho Bạch Tôn Giả linh nghiệm lắm mà?

Chương 392

“Vậy sư phụ ơi, con cúp máy đây.

Con đi chuẩn bị đồ đạc, lần này con nhất định phải vượt qua kiếp nạn này a a a!” Thiết Quái Toán Tiên phấn khích nói.

Không đợi Đồng Quái Tiên Sư hỏi thêm, Thiết Quái đã ngắt máy.

Sau đó, Thiết Quái Toán Tiên bắt đầu thu dọn đồ đạc.

Anh ta phải đổi địa bàn thôi!

Căn động phủ ở vùng ranh giới An Lạc và Cao Lệ này là căn có lực phòng ngự thấp nhất của anh ta.

Anh ta còn một căn động phủ tập hợp những phòng ngự mạnh nhất, nằm ở lãnh thổ Cao Lệ, dưới chân một ngọn núi lớn.

“Chuyển đến đó thôi, ha ha ha, hôm nay mình phải khô máu với cái tử kiếp này!

Ngày mai mình chỉ cần còn sống thì vẫn là Thiết Quái tốt.” Thiết Quái Toán Tiên mang theo điện thoại và món quà của Bạch Tôn Giả, nhanh chóng bay về phía động phủ bí mật của mình.

Rất nhanh, Thiết Quái Toán Tiên đã đến và thuận lợi vào trong động phủ bí mật.

Nhưng ngay sau đó, Thiết Quái có chút ngơ ngác.

“Ơ?

Sao bên trên động phủ của mình lại có nhiều thứ linh tinh thế này?

Mấy cái đường hầm này là cái quái gì?

Sao sườn núi còn bị đào một cái hố lớn thế kia?

Đào sâu như thế, định khai thác mỏ à?” Không chỉ vậy, xung quanh ngọn núi lớn nơi động phủ tọa lạc còn mọc lên đủ loại công trình kỳ quái.

“Hay là mình quay về chỗ cũ nhỉ?” Thiết Quái Toán Tiên thầm nghĩ.

Ba phút trước khi Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng hạ cánh.

Tại ranh giới Thái Bình Dương và Đông Hải, trên Linh Vũ Điệp Đảo huyền bí.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đặt chén trà xuống, vẫy vẫy tay.

Một con bướm ngũ sắc khổng lồ hạ cánh trước mặt Tôn Giả, đôi cánh lớn khẽ vỗ.

“Đi đến kho số 888 lấy cho ta một thanh phi kiếm, ta muốn gửi một phong phi kiếm truyền thư.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả dặn dò.

Bướm ngũ sắc vỗ cánh, bay nhanh về phía kho số 888.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười, vươn tay chộp một cái không trung, hộp quà ghi chữ ‘Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử’ đã nằm gọn trong tay ông.

“Vũ Nhu Tử vẫn chưa về, vậy thì dùng phi kiếm truyền thư gửi hộp quà này cho con bé vậy.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả thầm nghĩ.

Đồng thời, khi cầm hộp quà, trong lòng Tôn Giả có chút ngứa ngáy.

Không biết ‘Bạch đạo hữu’ tặng cho Vũ Nhu Tử món quà gì nhỉ?

Tính hiếu kỳ của con người rất kỳ lạ, một khi đã nảy sinh thì rất khó dập tắt.

Với đạo tâm của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, lẽ ra ông có thể khống chế tốt tính hiếu kỳ của mình... nhưng khi chuyện liên quan đến con gái rượu thì tính hiếu kỳ đó đột nhiên trở nên mãnh liệt lạ thường.

“Hay là mình mở ra xem thử nhỉ.

Phong ấn Bạch đạo hữu hạ xuống cũng không mạnh lắm, mình có thể mở ra một chút rồi sau đó hoàn nguyên lại phong ấn như cũ?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả thầm nghĩ.

Mình chỉ xem một cái thôi... mình không phá hủy toàn bộ phong ấn, chỉ mở một khe nhỏ trên phong ấn xem bên trong là món quà gì thôi!

Thế là Linh Vũ Điệp Tôn Giả từ từ đưa tay về phía hộp quà.

“Không đúng, mình không thể làm thế được.

Đây là bất ngờ Bạch đạo hữu dành cho Vũ Nhu Tử, vạn nhất mình mở ra làm ‘bất ngờ’ mất linh thì sao?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nghiến răng, kìm nén ham muốn mở hộp quà lại.

Không thể để bất ngờ của con gái biến thành thất vọng được...

Tôn Giả thở dài một tiếng.

Nhưng mà thật sự rất muốn biết bên trong có cái gì, thật là khổ sở quá mà.

Tại động phủ của Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử đang mặc bộ váy ngủ lụa vừa mua trên mạng không lâu, ngủ rất ngon lành.

Gần đây cô khó khăn lắm mới ổn định được cảnh giới Lục phẩm Chân Quân, rất mệt mỏi nên thời gian ngủ có hơi nhiều một chút.

Hộp quà Bạch Tôn Giả tặng cô đang được đặt tĩnh lặng ở đầu giường.

Trong đạo quán Cổ Hồ.

Cổ Hồ Quan Chân Quân tay cầm bút lông, liếm liếm đầu bút, múa bút trên tờ giấy tuyên.

Hộp quà Bạch Tôn Giả tặng đang được ông dùng để chặn giấy.

Động phủ của Cuồng Đao Tam Lãng.

Tam Lãng đạo hữu hai ngày nay đã bí mật đổi động phủ, vì cách đây không lâu anh ta lỡ mồm đắc tội với 'Túy Quả Cư Sĩ' trong nhóm, ơ... chắc là tên này nhỉ?

Nói chung là ám chỉ ông ta, rồi Túy Hải Cư Sĩ bảo sẽ đến động phủ tìm anh ta nói chuyện.

Tam Lãng đâu có ngu mà ngồi đợi Túy Thiên Cư Sĩ tới tìm phiền phức.

Thế là anh ta đổi sang một động phủ ẩn mật, đang tận hưởng ngâm mình trong suối nước nóng.

Hộp quà Bạch tiền bối tặng bị anh ta vứt chung với đống quần áo.

“Đây mới là cuộc sống chứ, tuyệt quá.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Ngoài ra, còn có Tạo Hóa Pháp Vương, Phương Đông Lục Tiên Tử, Lạc Trần Chân Quân... và rất nhiều đạo hữu đã nhận được quà của Bạch Tôn Giả đều đang bận rộn trong động phủ của mình.

Và những món quà đó đều được họ đặt ở vị trí không quá xa bản thân.

Lúc này, trên Đoạn Tiên Đài.

“Á!” Sở Hùng phát ra một tiếng thảm thiết, anh ta bị đối thủ đè nghiến dưới đất.

Tên có nụ cười khờ khạo kia lúc này mặt mũi đầy dữ tợn.

Hắn như một con dã thú sau khi quật ngã Sở Hùng thì há miệng cắn thẳng vào cổ anh ta.

Sở Hùng có pháp môn hộ thể của ‘Nộ Mục Kim Cương Môn’, nhưng lại không ngăn được cái miệng của kẻ như thú dữ này.

Hàm răng sắc nhọn thế mà lại xé rách chân khí hộ thể và lớp phòng ngự trên người Sở Hùng, cắn đứt một mảng lớn thịt trên cổ anh ta.

Sau đó, tên như thú dữ kia há mồm nuốt chửng miếng thịt đó vào bụng.

Thật mạnh, rõ ràng là lối đánh điên cuồng như dã thú nhưng lại khiến anh ta không có sức chống trả, tên này rốt cuộc là lai lịch thế nào?

“Khặc khặc khặc...” Sau khi nuốt xong miếng thịt, tên đó nắm chặt hai tay, nện liên tiếp vào đầu Sở Hùng khiến anh ta đầu rơi máu chảy...

Tộc lão Sở gia nghiến răng, thốt ra bốn chữ: “Chúng ta bỏ cuộc!” Câu nói này của ông vừa dứt cũng đồng nghĩa với việc Sở gia đã thua ở cục thứ hai.

Nhưng trên Đoạn Tiên Đài, tiểu sư đệ của chưởng môn Hư Kiếm Phái vẫn điên cuồng cắn xé Sở Hùng, hoàn toàn không có ý định dừng tay.

“Còn không mau dừng tay!” Người hộ đài của Trường Sinh Kiếm Tông đại nộ, một đạo kiếm khí quét về phía tiểu sư đệ chưởng môn Hư Kiếm Phái.

Tên như dã thú kia cuối cùng mới nhảy khỏi người Sở Hùng để tránh đạo kiếm khí đó.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, mặt, cổ và vai của Sở Hùng đã bị cắn xé loang lổ, máu thịt bê bết.

“Khốn kiếp, thật là khinh người quá đáng!” Người của Sở gia phẫn nộ gào lên.

Vị hộ đài còn lại của Trường Sinh Kiếm Tông hừ lạnh một tiếng, cũng chém ra một kiếm.

Kiếm khí này đến trong nháy mắt, trực tiếp hất văng tên như dã thú kia ra xa.

Kiếm khí để lại trên ngực tên đó một vết thương sâu thấu xương.

“Quản lý tốt người của các ông đi, nếu không, đừng trách kiếm của ta vô tình.” Vị Linh Hoàng hộ đài lạnh lùng nói.

Chưởng môn Hư Kiếm Tông cũng không để tâm, phẩy tay bảo môn nhân đưa tiểu sư đệ về.

Đối diện, mỗi người Sở gia đều nộ khí ngút trời.

“Hừ!” Lúc này, hai vị Linh Hoàng phía sau Hư Kiếm Phái đồng thời lạnh lùng hừ một tiếng, uy áp Linh Hoàng nhàn nhạt lại ép về phía Sở gia...

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng như sao băng từ trên trời lao thẳng xuống.

Vị hộ đài nhanh mắt ở bên trái nhìn rõ thứ bên trong luồng sáng đó thì giật bắn mình: “Tên lửa!” Tại sao lại có tên lửa bắn về phía này?

Vì tốc độ của tên lửa quá nhanh, hai vị Kim Đan Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông chỉ kịp thấy tàn ảnh của nó...

Thấp thoáng họ dường như thấy trên tên lửa còn có thứ gì khác, nhưng nhìn không rõ.

Tại sao lại có tên lửa bắn về phía này?

Hơn nữa nhìn tư thế hạ cánh, rõ ràng là đã khóa mục tiêu vào khu vực “Đoạn Tiên Đài”.

Kẻ nào mà tán tận lương tâm đến mức phóng tên lửa vào đây?

Là âm mưu sao?

Còn nữa, đầu đạn của quả tên lửa này là cấp độ nào, nếu uy lực quá lớn thì ngay cả Linh Hoàng Ngũ phẩm cũng chỉ có nước lo giữ mạng mình thôi.

Người phàm thật là giỏi tìm đường chết, thứ vũ khí họ chế tạo ra có lực sát thương thật chẳng nể nang ai cả.

“Chặn quả tên lửa đó lại, đừng để nó rơi xuống!” Vị Linh Hoàng đang khống chế kết giới không kịp rảnh tay, chỉ có thể hét lên với đồng bạn.

Vị Linh Hoàng còn lại của Trường Sinh Kiếm Tông gật đầu.

Tuy nhiên, khi ông ta vừa mới bay lên không trung thì đã có người ra tay nhanh hơn một bước.

Chính là hai vị Kim Đan Linh Hoàng của Hư Kiếm Phái, họ gần như đồng thời bay lên, chọn cách thức vô cùng thô bạo và đơn giản.

Chương 393

Trong đó, vị Linh Hoàng trung niên vung tay ném ra một đạo phù bảo, phù bảo nhanh như chớp biến thành một ngọn lửa màu trắng xám lao về phía tên lửa...

Vị Linh Hoàng tóc hạc mặt hồng còn lại thì bám sát bên cạnh, hai tay chắp lại tạo ra một lớp phòng ngự như sóng nước bao quanh hai người.

Họ muốn trực tiếp kích nổ tên lửa giữa không trung, không để nó rơi xuống đất.

Đồng thời, hai vị Kim Đan Linh Hoàng này là bạn thân, phối hợp vô cùng ăn ý.

Một người phụ trách đánh hủy tên lửa, một người phụ trách phòng ngự.

Còn về việc đầu đạn mạnh hay yếu thì lúc này không còn thời gian để tính toán nữa.

Dù sao thì rơi xuống đất cũng nổ... kích nổ trên không vẫn tốt hơn.

Trên quả tên lửa.

Tống Thư Hàng, Đậu Đậu, tiểu hòa thượng và Sở Sở mặt mũi tái mét, tốc độ phi kiếm của Bạch Tôn Giả hơi bị nhanh quá rồi.

Ngoài họ ra còn có một con Ngư Kiều Kiều thu nhỏ bằng lòng bàn tay đang rúc trong lông của Đậu Đậu...

Nói mới nhớ, sao Ngư Kiều Kiều lại đi cùng họ thế này?

Cô ấy thăng cấp Tứ phẩm thành công rồi, chẳng phải nên về lại biển cả sao?

Thôi được rồi, giờ không phải lúc thảo luận chuyện này!

Tống Thư Hàng trợn mắt nhìn ngọn lửa trắng xám đang lao trực diện tới.

Thứ này mà rơi trúng tên lửa thì chắc chắn là kết cục “Oành~ oành oành~” rồi!

“Bạch tiền bối cẩn thận ngọn lửa kia!” Cậu hét lên.

Dù biết Bạch tiền bối chắc chắn thấy ngọn lửa đó nhưng vì quá căng thẳng nên cậu không tự chủ được mà thốt ra, hét lên một tiếng cho bớt sợ.

Đối mặt với ngọn lửa trắng, Bạch Tôn Giả không có phản ứng gì.

Tốc độ phi kiếm không hề giảm, cứ thế đâm thẳng vào ngọn lửa!

Một pháp thuật lửa nhỏ nhoi này Bạch Tôn Giả đâu có để vào mắt.

Ông đang thi triển Kiếm Độn, xung quanh phi kiếm và tên lửa có một lớp phòng ngự dày đặc, còn có kiếm khí đang tung hoành.

Phi kiếm va chạm với ngọn lửa trắng, trực tiếp nghiền nát ngọn lửa đó thành tro bụi!

“Kiếm khí?

Ngự kiếm phi hành sao?” Vị Linh Hoàng trung niên của Hư Kiếm Phái hét lên.

Vị Linh Hoàng tóc hạc mặt hồng cũng phản ứng lại: “Chẳng lẽ là vị đạo hữu nào chế tạo phi kiếm theo hình dáng tên lửa?” Thời buổi này công nghệ phát triển, hình dáng phi kiếm của các tu sĩ lập dị cũng đa dạng hẳn lên.

Bản mệnh phi kiếm không được sửa lung tung nhưng vỏ ngoài phi kiếm thì có thể tạo hình theo ý thích.

Một năm trước, vị Linh Hoàng này từng thấy một tu sĩ cưỡi một chiếc laptop bay vèo vèo trên không, đi cùng tu sĩ đó là một người cưỡi bàn phím...

Thế nên, nếu có ai cải tạo phi kiếm thành hình tên lửa thì cũng không lạ.

Nhưng mà làm giống tên lửa thế này thì dọa người lắm biết không hả?

Trong lúc suy nghĩ, phi kiếm tên lửa đã lao đến trước mặt họ chưa đầy mười mét!

Rõ ràng là định dùng khí thế tông bay họ luôn!

Sát, cái phi kiếm tên lửa này có phải lại tăng tốc rồi không?

Nếu bị tông trúng thật thì không phải chuyện đùa đâu, vị Linh Hoàng trung niên bất đắc dĩ phải né sang một bên...

Vị Linh Hoàng tóc hạc mặt hồng cũng né theo.

Nhưng khi né tránh, ông ta lập tức tính toán quỹ đạo của “phi kiếm tên lửa”, rồi thuận tay đẩy một luồng nhu kình về phía vị trí mà phi kiếm sắp tới.

Đây là phép dự đoán tấn công, vì nhìn điểm hạ cánh của phi kiếm thì nó sẽ rơi trúng trận doanh Hư Kiếm Phái.

Cho nên, vị Linh Hoàng tóc hạc này muốn đẩy phi kiếm lệch đi một chút! ‘Vút!’ Phi kiếm tên lửa sượt qua hai vị Linh Hoàng trong nháy mắt.

Luồng nhu kình từ tay vị Linh Hoàng tóc hạc thuận lợi đẩy vào phi kiếm tên lửa!

Nhưng sau khi nhu kình chạm vào, nó hoàn toàn không làm lay chuyển được quả tên lửa đó chút nào.

Ngược lại, lớp kiếm khí bên cạnh tên lửa sau khi bị tác động bởi nhu kình thì tự động phản kích!

Khoảnh khắc tiếp theo, kiếm khí phản kích như một cơn cuồng phong cuốn về phía hai vị Linh Hoàng.

Kiếm khí đáng sợ thế này sao?

Hai vị Linh Hoàng chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương chạy từ đỉnh đầu xuống tận bàn chân!

Nếu cơn bão kiếm khí này cuốn trúng người thì chắc chắn họ phải dùng đến các thủ đoạn giữ mạng.

Họ liều mạng dựng lên các lớp phòng ngự, kích hoạt pháp bảo phòng ngự trên người! [Trời ơi, chủ nhân của cái phi kiếm tên lửa này là tiền bối cấp bậc nào vậy?] Vị Linh Hoàng tóc hạc kinh hãi.

Chỉ là kiếm khí tự động phản kích thôi mà uy lực đã đáng sợ thế này rồi.

Oành, bão kiếm khí va vào lớp phòng ngự của họ.

Lớp phòng ngự mỏng manh như tờ giấy, bị xé tan thành từng mảnh.

Nhìn thấy kiếm khí sắp cuốn vào cơ thể, đúng lúc này... có một giọng nói ôn hòa khẽ vang lên.

Tiếng nói vừa cất lên, bão kiếm khí đáng sợ lập tức dừng lại ngay trước mặt hai vị Linh Hoàng chỉ cách chưa đầy một tấc... luồng gió do kiếm khí tạo ra vẫn khiến má họ đau rát.

Sống, sống rồi sao?

Hai vị Linh Hoàng nuốt nước miếng, không nhịn được cúi đầu nhìn xuống nơi phi kiếm tên lửa hạ cánh.

Người đến là vị thần thánh phương nào vậy?

“Bạch tiền bối, sắp đâm xuống đất rồi a a a.” Tống Thư Hàng cảm thấy cơ chân mình căng cứng hết cả lại, lúc này mà dưới chân có cái phanh thì cậu nhất định sẽ đạp lút sàn.

Rõ ràng không phải lần đầu tiên rồi nhưng kiểu hạ cánh phanh gấp của Bạch tiền bối vẫn khiến cậu không tài nào thích ứng nổi.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang la hét thì phi kiếm tên lửa chỉ còn cách mặt đất năm mét!

Mọi người bên dưới nhìn trân trân vào quả tên lửa đang lao xuống, với tốc độ đó thì khi chạm đất chắc chắn sẽ tạo ra một hố lớn!

Quan trọng hơn là vị trí phi kiếm sắp rơi xuống đang đứng đầy người.

Các đệ tử Hư Kiếm Phái đứng ngay bên dưới mặt mũi cắt không còn giọt máu, không phải họ không muốn chạy mà là căn bản không chạy kịp.

Họ có phải là Linh Hoàng Ngũ phẩm đâu!

Từ lúc quả tên lửa xuất hiện đến khi Linh Hoàng bay lên rồi lại đến khi nó lao xuống đầu họ, chỉ tính bằng giây.

Một số đệ tử phản ứng nhanh đã kịp bỏ chạy, nhưng phần lớn là các đệ tử bình thường không đủ thực lực, ngay cả chạy cũng không chạy nổi.

Đây chính là tuyệt vọng!

Hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông trên Đoạn Tiên Đài đầy vẻ ngán ngẩm, quả nhiên trận chiến lần này lại xảy ra đại họa rồi.

Lát nữa về báo cáo thế nào đây?

Chẳng lẽ nói: Đang đánh nhau thì đột nhiên có một quả phi kiếm tên lửa từ trên trời rơi xuống, đè chết quá nhiều đệ tử Hư Kiếm Phái, vì họ chết nhiều quá nên không đánh tiếp được nữa?

Dưới quả tên lửa, mỗi người một vẻ, đệ tử Hư Kiếm Phái cảm thấy như tận thế sắp giáng xuống.

Còn người Sở gia thì mắt đỏ hoe, mong chờ quả tên lửa đó có thể quét sạch đệ tử Hư Kiếm Phái!

Thế nhưng, cảnh tượng quả tên lửa rơi xuống đè chết một đám người như tưởng tượng đã không xảy ra.

Quả tên lửa khổng lồ nói dừng là dừng, từ trạng thái cực động đột ngột chuyển sang cực tĩnh.

Sự thay đổi đột ngột này khiến người ta vô cùng khó thích nghi.

Quả tên lửa khổng lồ cứ thế lơ lửng cách đầu đệ tử Hư Kiếm Phái một mét.

Những đệ tử không kịp chạy trốn ở bên dưới đều sợ đến nhũn chân.

Người Sở gia ở phía đối diện thì đầy vẻ tiếc nuối.

“Đã tới đích!” Trên quả tên lửa, Bạch Tôn Giả mỉm cười mãn nguyện.

Ừm, quả nhiên khi bay phi kiếm mà chở theo mấy người thế này mới thực sự kích thích.

Chuyến ngự kiếm phi độn này ông bay rất sướng.

Đậu Đậu nhảy xuống từ quả tên lửa, lầm bầm: “Gâu gâu... bản gâu hôm nay lại sống sót rồi.” Trên lưng nó, Sở Sở khẽ ngồi dậy, cũng đầy vẻ may mắn thoát nạn.

Trong chuyến du lịch vòng quanh địa cầu bằng phi kiếm mấy ngày qua, vết thương của cô đã hồi phục rất nhiều, đã có thể ngồi dậy được một chút.

Người của Sở gia khi thấy Sở Sở thì lập tức reo hò: “Sở Sở!” “Tống tiền bối, Bạch tiền bối!” Vũ Nhu Tử khi thấy nhóm Tống Thư Hàng thì vui vẻ gọi lớn.

Sở Sở yếu ớt vẫy tay với người Sở gia.

Tống Thư Hàng cũng vẫy tay với Vũ Nhu Tử, chỉ là nụ cười trên mặt cậu có hơi đắng chát.

Vũ Nhu Tử cô nương vẫn vui vẻ như thế, thật tốt quá.

Chỉ là không biết cô ấy đã nhận được món quà Bạch tiền bối gửi chưa thôi.

Trên bầu trời, hai vị Linh Hoàng do Hư Kiếm Phái mời tới cũng đáp xuống đất.

Chưởng môn Hư Tranh lập tức nghênh đón: “Hai vị tiền bối, thực lực của tu sĩ trên phi kiếm tên lửa đó thế nào?

Họ có phải viện quân của Sở gia không?” Đang nói, gã thầm liếc nhìn Sở Sở đang còn sống sờ sờ, chết tiệt thật, đám người Lang Nhất kia mang tiếng là tổ chức kim bài mà ngay cả một con bé cũng không giải quyết xong, đúng là một lũ phế vật!

Hai vị Linh Hoàng cười gượng một tiếng, nhưng vì giữ thể diện nên vẫn gồng mình nói: “Chúng ta cũng không nhìn rõ thực lực cụ thể của họ, dù sao cũng mới tiếp xúc sơ qua thôi.” Chưởng môn Hư Tranh suy nghĩ một lát rồi đề nghị: “Tôi nghĩ với đám đệ tử Sở gia thì không mời được đại cao thủ gì đâu.

Chương 394

Hai vị tiền bối, hay là chúng ta lại thăm dò thực lực của người trên đó một chút, rồi nhân cơ hội uy hiếp Sở gia luôn?” Hai vị Linh Hoàng cảm thấy da đầu tê rần, rồi vị Linh Hoàng trung niên ra vẻ cao thâm mạc trắc bảo: “Không vội, để ta xem thực hư của kẻ đến thế nào đã.” Hư Tranh thầm gật đầu: “Hư Kiếm Phái chúng tôi trông cậy cả vào hai vị tiền bối!” Trong lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Bạch Tôn Giả phẩy tay một cái. ‘Rầm!’ Quả tên lửa được Bạch Tôn Giả tháo khỏi phi kiếm, ném xuống khoảng đất trống bên cạnh Đậu Đậu.

Tiếng động này lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Họ ngây người nhìn quả tên lửa khổng lồ, thứ này trông chẳng giống phi kiếm chút nào?

Theo bản năng, mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời.

Sau đó, họ thấy dưới chân Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng vẫn còn một thanh phi kiếm!

Mọi người tim thót lại một cái, lại quay đầu nhìn quả tên lửa...

Trời đất ơi, cái thứ này không phải ‘phi kiếm hình tên lửa’, nó là tên lửa thật!

Cái loại có thể nổ tung ấy!

Không kìm được, mọi người đều lùi lại vài bước, tránh xa quả tên lửa đó ra.

Dù sao ở đây phần lớn chỉ là tu sĩ Nhất phẩm, Nhị phẩm.

Tên lửa mà nổ là chết người như chơi!

Trên Đoạn Tiên Đài, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm

Tông nhìn nhau.

Sau đó, vị Linh Hoàng búi tóc bên trái bước lên một bước, hành lễ từ xa với Bạch Tôn Giả: “Người hộ đài, Bồng Sinh Hải của Trường Sinh Kiếm Tông, kiến quá tiền bối.” Vị Linh Hoàng tóc ngắn bên phải cũng hành lễ: “Người hộ đài, Bồng Thiên Âm của Trường Sinh Kiếm Tông, kiến quá tiền bối.” Bạch Tôn Giả liếc nhìn họ, đoán ngay là hai vị Linh Hoàng này lo ông sẽ phá rối Đoạn Tiên Đài.

Tôn Giả mỉm cười nói: “Ha ha, hai vị không cần nghiêm túc thế đâu.

Tôi chỉ thuận đường đưa một tuyển thủ tới đây thôi, rồi sẵn tiện làm khán giả xem trận đấu Đoạn Tiên Đài này luôn.” Hai vị Linh Hoàng nghe vậy thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Họ không nhìn ra thực lực của vị tiền bối này, nhưng chỉ cần đối phương không đến phá đám thì không gì tốt bằng.

“Đúng rồi, tôi còn chuẩn bị một món quà cho Đoạn Tiên Đài nữa, vốn dĩ định tặng lúc khai mạc nhưng giờ có hơi muộn chút, coi như là chút tấm lòng của tôi vậy!” Bạch Tôn Giả cười nói.

“Quà sao?” Hai vị hộ đài nghi hoặc.

Lúc này, chỉ thấy Bạch Tôn Giả trên phi kiếm hào hứng vung tay, như một vị chỉ huy nhạc trưởng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai tay Tôn Giả vung mạnh một cái!

Phía sau, Tống Thư Hàng lấy hai tay day day thái dương, sắp bắt đầu rồi sao.

Giờ cậu chỉ hy vọng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đừng trút giận lên đầu cậu là tốt rồi.

Dù sao thì... cũng là cậu bảo Vũ Nhu Tử đăng bộ ‘hình chế Bạch tiền bối’ lên không gian nhóm mà.

Tại đạo quán Cổ Hồ, Cổ Hồ Quan Chân Quân cầm tờ giấy tuyên lên, hài lòng ngắm nhìn những nét chữ của mình.

“Chữ đẹp, đúng là chữ đẹp.” Cổ Hồ Quan Chân Quân càng nhìn càng thấy mãn nguyện, cảm thấy trình độ thư pháp của mình đã tiến bộ hẳn lên!

Lúc này, ông không hề nhận ra ‘hộp quà’ mà ông dùng để chặn giấy lúc nãy đã lặng lẽ mở ra.

Không có một tiếng động, một thanh ‘Phi kiếm Lưu Tinh dùng một lần bản 001’ trôi nổi trong hư không, khóa chặt mục tiêu vào Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Giây tiếp theo, thanh phi kiếm đã xuất hiện ngay dưới chân Chân Quân.

“?” Đến lúc này Chân Quân mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Nhưng đã muộn rồi.

Chức năng ‘Phi kiếm dùng một lần, xoáy ốc thăng thiên’, khởi động!

“Cái gì thế này?

Là phi kiếm?

Phi kiếm từ đâu chui ra vậy?

Mà nói đi cũng phải nói lại, thanh phi kiếm này trông quen mắt thế nhỉ, mình đã thấy ở đâu rồi nhỉ?” Cổ Hồ Quan Chân Quân trong lòng đầy nghi hoặc.

Đúng lúc này, thanh phi kiếm bằng gỗ đột nhiên tỏa ra một vầng hào quang.

Chức năng ‘xoáy ốc thăng thiên’ khởi động, phương thức thăng thiên hiệu quả, nhanh chóng, bạn xứng đáng sở hữu!

Đồng thời, chức năng ‘lục ảnh’ cũng được kích hoạt.

Ngay khắc sau, cả người Cổ Hồ Quan Chân Quân xoay tít như mũi khoan, lao thẳng lên bầu trời.

“Ô ô ô ô ô...” Miệng Chân Quân phát ra những tiếng kêu kỳ quái...

Do tốc độ xoay quá nhanh, quanh thân lão hình thành một cơn bão đáng sợ, kiếm khí tung hoành ngang dọc!

Cứ thế, Cổ Hồ Quan Chân Quân tay cầm tờ giấy tuyên chữ pháp của mình, xoay tít đâm xuyên qua cửa sổ áp mái trên đỉnh đạo quan, cả người như một cơn lốc xoáy thăng thiên.

Cửa sổ này vốn là lối đi nhanh mỗi khi Chân Quân ngự kiếm phi hành, cũng may có lối này mà đỉnh đạo quan không phải tốn tiền duy trì sửa chữa.

Do âm hiệu thăng thiên xoáy ốc quá lớn và hiệu ứng thị giác chấn động, rất nhiều đệ tử trong Cổ Hồ Quan bị đánh thức.

“Mọi người mau nhìn xem, đó là cái gì?” “Hình như là Quan chủ đại nhân.” “A, đúng là Quan chủ thật kìa!” “Quan chủ thăng thiên rồi!” “Quan chủ đang thử nghiệm Kiếm độn pháp mới sao?” “Lợi hại quá, có lẽ là một loại bí pháp kết hợp giữa ‘Kiếm độn’ và ‘Kiếm thuật’.

Các ngươi nhìn quanh người Quan chủ kìa, kiếm khí tung hoành.

Soái quá đi mất!

Hơn nữa, hình như thực lực của Quan chủ lại tinh tiến rồi, tốc độ kiếm độn nhanh thật!” “A, nhanh quá, đã bay lên không trung rồi!” Đệ tử bàn tán xôn xao.

Nhưng họ đâu biết rằng, lúc này Cổ Hồ Quan Chân Quân đã hoàn toàn ngây dại...

Bởi vì lão cuối cùng cũng nhớ ra mình đã thấy thanh phi kiếm gỗ này ở đâu rồi.

Đây chẳng phải là dòng ‘Phi kiếm dùng một lần’ của Bạch tiền bối sao?

Hóa ra trong ‘hộp quà’ đựng phi kiếm dùng một lần à?

Đây là nhịp điệu muốn tiễn lão lên tận không gian luôn sao?

Đây mà là kinh hỉ (bất ngờ vui vẻ) à?

Cổ Hồ Quan Chân Quân lệ rơi đầy mặt.

Hơn nữa, lão cảm thấy hơi chóng mặt, là do xoay quá nhanh sao?

Không đúng, nếu chỉ đơn giản là xoay nhanh thì với thể chất Lục phẩm Chân Quân của lão vẫn trụ được.

Nhưng thanh phi kiếm này khi xoáy ốc thăng thiên còn kèm theo linh lực can nhiễu của Bạch tôn giả.

Cứ như vậy, ngay cả lão cũng có chút chịu không nổi.

Vất vả lắm... xoáy ốc thăng thiên cuối cùng cũng đạt tới độ cao nhất định. [Dừng rồi, cuối cùng cũng dừng rồi!] Cổ Hồ Quan Chân Quân thầm nghĩ.

Nhưng chưa kịp để lão hoàn hồn, khắc sau, hai chức năng khác trên phi kiếm lần lượt được kích hoạt.

Chức năng ‘Hiệu ứng sao băng’ và ‘Phi hành biến tốc theo đường cong’ đồng thời khởi động!

Trên bầu trời, Cổ Hồ Quan Chân Quân biến thành một ngôi sao băng rực rỡ xé toạc chân trời.

Quỹ đạo di chuyển của ngôi sao băng cực kỳ quái dị, lúc lên lúc xuống, lúc vẹo sang trái lúc vẹo sang phải...

“A a a a a ~~” Cổ Hồ Quan Chân Quân phát ra một chuỗi tiếng thảm thiết.

Vì đang là rạng sáng nên hiệu ứng sao băng này đặc biệt nổi bật.

“Quan chủ lợi hại quá!

Hóa ra ngự kiếm phi hành còn có thể làm thế này!” “Độ cong vẹo lớn thật!” “Quan chủ cố lên!” “Quan chủ làm thêm cái nữa đi, làm thêm cái nữa đi!” Trong Cổ Hồ Quan, đám đệ tử không rõ chân tướng thi nhau hò reo cổ vũ.

Sau đó, trong tầm mắt của họ, ngôi sao băng do Cổ Hồ Quan Chân Quân hóa thành càng bay càng xa... dần dần biến mất hút.

“Ơ?

Quan chủ bay đi đâu rồi?” “Không biết nữa, xa quá, không bay về nữa à?” “Mà này, hình như tôi nghe thấy tiếng thảm khiếu của Quan chủ?” “Chắc chắn là cậu nghe nhầm rồi.

Thôi, chúng ta đi ngủ tiếp đi.

Với thực lực của Quan chủ, bay xa thế nào thì muốn về cũng nhanh thôi.” Thế là đám đệ tử lần lượt gật đầu, giải tán về phòng đi ngủ.

Trên tinh không.

“A a a a ~~” [Muốn bay lên trời, vai kề vai với mặt trời.

Thế giới đợi ta đến thay đổi.

Giấc mơ muốn thực hiện, chẳng sợ ai nhìn thấy...] Tiếng thảm khiếu của Cổ Hồ Quan Chân Quân rải khắp bầu trời đêm. ************** Ở một phía khác, tại động phủ bí mật của Cuồng Đao Tam Lãng.

Tam Lãng đang nghêu ngao hát, tận hưởng sự tuyệt vời của suối nước nóng.

Ngay lúc này, đột nhiên một bóng người lặng lẽ xuất hiện trước mặt Tam Lãng.

Đó là một nam tử có phong thái ẩn sĩ, đúng kiểu tiểu ẩn ẩn ư dã, trung ẩn ẩn ư thị, đại ẩn ẩn ư triều.

Nam tử trước mắt chính là loại người dù ẩn mình ở đâu cũng không dễ bị phát hiện.

“Tam Lãng đạo hữu, đã lâu không gặp.” Nam tử ẩn sĩ mỉm cười với Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Sát, động phủ bí mật này của ta tuy không phòng vệ nghiêm ngặt bằng động phủ chính, nhưng cũng có hàng trăm đạo cấm chế các loại cơ mà.

Đối phương dễ dàng phá giải trùng trùng cấm chế như vậy, thậm chí còn khiến mình không cảm nhận được chút nào.

Hơn nữa, đối phương tìm đến cửa bằng cách nào vậy?

“Ực.” Cuồng Đao Tam Lãng nuốt nước bọt, cười gượng một tiếng: “Tỉnh Hà Cư Sĩ đạo hữu, chào anh nhé!” “Ha ha ha ha.” Nam tử ẩn sĩ mỉm cười: “Tam Lãng đạo hữu, anh gọi sai tên tôi rồi.” “Xin lỗi.” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức xin lỗi, đổi giọng: “Tôi nhớ ra rồi.

Sái Hôi Cư Sĩ!

Là Sái Hôi Cư Sĩ!” “Sai, đoán lại đi.” Nam tử ẩn sĩ tiến lên một bước, đặt tay vào suối nước nóng.

Chương 395

Khắc sau, Tam Lãng cảm thấy nhiệt độ suối nước nóng tăng vọt, thoang thoảng còn có mùi rượu bốc lên.

Rượu?

Nhớ ra rồi, đạo hiệu của vị này có liên quan đến rượu!

Tam Lãng hét lớn: “Tửu Trần Cư Sĩ, là Tửu Trần Cư Sĩ, lần này không sai nữa chứ!” “Lại sai, này, tôi cho anh thêm hai cơ hội nữa.” Nam tử ẩn sĩ ôn hòa cười: “Sau hai lần nữa nếu anh vẫn không đoán đúng, suối nước nóng sẽ bốc cháy đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng đổ mồ hôi lạnh, không sao ngăn lại được.

Rõ ràng đang ngâm mình trong suối nước nóng, nhưng lão lại cảm thấy như đang ở giữa mùa đông giá rét.

“Bá Vương Cư Sĩ, đúng rồi, lần này chắc chắn đúng rồi!” Cuồng Đao Tam Lãng vắt óc suy nghĩ, hét lên.

Đáng ghét, sao mình không giống Bắc Hà Tán Nhân, chép tên và đạo hiệu của vị này vào mẩu giấy nhỏ dán ở chỗ dễ thấy nhỉ?

Nam tử ẩn sĩ lẳng lặng gật đầu.

“Đúng, đúng rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức mừng rỡ.

“Không phải, tôi chỉ cảm thấy đạo hiệu này khá bá khí thôi.

Ha ha, còn một cơ hội nữa.

Tam Lãng đạo hữu, hãy trân trọng nhé!” Nam tử ẩn sĩ ha ha cười, đồng thời thúc động linh lực.

Suối nước nóng tỏa hương rượu ngào ngạt, Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy chỉ cần ngửi thôi đã hơi say rồi.

Nếu suối rượu này bốc cháy thì...

Đáng ghét, rốt cuộc là cái gì đây?

Liên quan đến rượu, liên quan đến rượu, đúng rồi, nhớ ra rồi, chữ đầu tiên là chữ ‘Túy’!

Nhưng chữ thứ hai là gì?

Còn một cơ hội, cơ hội cuối cùng, tuyệt đối không được sai.

Cuồng Đao Tam Lãng vắt óc.

Nhớ ra rồi!

Chữ thứ hai hình như liên quan đến thiên thể!

“Là Túy Nhật Cư Sĩ, không sai được đâu!” Cuồng Đao Tam Lãng tự tin đầy mình, thốt ra.

Lần này chắc chắn đúng.

“Ha ha ha ha.” Nam tử ẩn sĩ cười dài một tiếng.

“Đúng rồi phải không, đúng rồi chứ?” Cuồng Đao Tam Lãng cấp bách hỏi.

“Chúc mừng anh...

đoán sai rồi!” Tay phải nam tử ẩn sĩ bùng lên ngọn lửa, mạnh mẽ ấn xuống suối nước nóng: “Là Túy Nguyệt Cư Sĩ a a a, nhớ kỹ cái tên này cho ta!” Ngay lúc này...

đột nhiên có một đạo kiếm quang từ đống quần áo của Tam Lãng bên cạnh suối nước nóng lóe ra.

Sau đó đạo kiếm quang này đỡ lấy cơ thể Cuồng Đao Tam Lãng, nhấc lão ra khỏi suối.

“Muốn chạy?” Dễ gì để anh chạy thoát như vậy?

“Ơ?” Cuồng Đao Tam Lãng có chút nghi hoặc nhìn thanh phi kiếm dưới thân, phi kiếm này từ đâu ra thế?

Lão dùng đao mà, có dùng phi kiếm đâu.

Trong lúc còn đang ngơ ngác, Túy Nguyệt Cư Sĩ đã lao tới vồ lấy cánh tay Cuồng Đao Tam Lãng: “Xuống trải nghiệm hỏa diệm ôn tuyền với ta đi!” Nhưng lời của Cư Sĩ vừa dứt... trên thanh mộc kiếm lóe lên ánh sáng nhẹ.

Chức năng ‘xoáy ốc thăng thiên’ khởi động!

Kiếm nhận phong bạo thức thăng thiên pháp, Túy Nguyệt Cư Sĩ và Cuồng Đao Tam Lãng vì bị xoay bất ngờ nên không tự chủ được mà ôm chặt lấy nhau, xoay tít như mũi khoan lao lên.

Động phủ bí mật này của Cuồng Đao Tam Lãng nằm trong một sơn động.

Lần này, hai người họ thực sự như mũi khoan, đầu của Cư Sĩ và Tam Lãng húc vào đỉnh sơn động, không ngừng xoay, xoay...

Đất đá bay tứ tung, tia lửa bắn khắp nơi.

Cuồng Đao Tam Lãng hối hận cực độ, sao lão lại làm cấm chế ở đỉnh sơn động cứng thế làm gì, khoan mãi mà không thủng?

Ong ong ong ong ong...

Vất vả lắm, cuối cùng động phủ bí mật của Tam Lãng cũng bị khoan thủng, Tam Lãng và Cư Sĩ cùng nhau xoay tít bay vọt lên trời cao.

Túy Nguyệt Cư Sĩ gào lên: “Tam Lãng, dừng lại mau!” “Căn bản không dừng lại được!” Cuồng Đao Tam Lãng hét lớn trả lời, vì đây không phải kiếm của lão.

Cuối cùng Tam Lãng chỉ kịp hét về phía động phủ của mình một tiếng: “Nha, trông coi động phủ cho tốt!” Hét xong, Tam Lãng và Cư

Sĩ bay lên đêm đen, hóa thành một ngôi sao băng lao về phương xa.

Nha là một con linh thú Tam Lãng nuôi, khi lão vắng nhà nó có thể giúp trông coi động phủ.

Tiếp đó... trên tinh không vang vọng tiếng thảm khiếu liên hồi của Tam Lãng và Cư Sĩ.

À đúng rồi, công năng phi hành bổ sung của ‘Phi kiếm sao băng dùng một lần’ của Tam Lãng là kiểu phi hành ‘Đại phong xa’ (cối xay gió).

Bay một lúc, phi kiếm sẽ đột nhiên xoay tít như cối xay gió, đẹp vô cùng, đẹp tuyệt trần nha.

Trong quá trình bay, Tam Lãng đột nhiên nhớ ra một việc: “Nhớ ra rồi, đây là dòng phi kiếm dùng một lần của Bạch tôn giả... a a a...” “Phi kiếm dùng một lần?

Thế chẳng phải là bay ra tận không gian sao?

A a a a ~” Túy Nguyệt Cư Sĩ nhìn về phía tinh không. [Đi theo ta, biển sao mênh mông, tâm hướng về thế đại phương xa.

Giấc mơ vẫn còn đó, ngoài năm ánh sáng, sự kiêu ngạo chưa bao giờ cho phép thất bại!] “A a a a a ~~” Tiếng thảm khiếu song ca nam cao rải rác trên bầu trời đêm... ************** Tại động phủ của Lệ Chi Tiên Tử.

Hộp quà lặng lẽ mở ra, phi kiếm luồn xuống dưới thân Lệ Chi Tiên Tử đang ngủ say.

“Ưm...

đừng quậy, để em ngủ thêm lát nữa.” Lệ Chi Tiên Tử lầm bầm.

Khắc sau, phi kiếm xoáy ốc thăng thiên, vút!

Lệ Chi Tiên Tử lập tức giật mình tỉnh giấc, nhưng đã muộn... cả người cô đã bị xoay tít lên cao. [Ta muốn bay, bay qua đồng cỏ xanh kia, tìm kiếm ký ức đã mất.

Ta muốn bay, bay qua đỉnh núi cao kia, tìm lại hồi ức ngày hôm qua ~] "Chuyện này là sao?" Lệ Chi Tiên Tử kinh hoàng, cấm chế động phủ của cô không hề bị ai chạm vào, phi kiếm dưới thân này từ đâu ra?

Rất nhanh, khóe mắt cô liếc thấy 'món quà của Bạch tiền bối' đã mở ra.

Lệ Chi Tiên Tử: "..." Nhớ ra rồi, đây là dòng phi kiếm dùng một lần của Bạch tôn giả!

Chỉ trong vài ý nghĩ, bản 001 của Phi kiếm sao băng dùng một lần đã đưa cô bay lên càng lúc càng cao.

"Đừng mà!" Viền mắt Lệ Chi Tiên Tử lập tức đỏ lên, ít nhất cũng phải để người ta thay quần áo đã chứ!

Hiện giờ cô vẫn đang mặc bộ đồ ngủ bằng lụa rất gợi cảm.

Bay kiểu này sẽ bị lộ hàng mất!

Nhưng phi kiếm dùng một lần không có linh tính, chẳng vì tiếng gọi của Lệ Chi Tiên Tử mà dừng lại.

Ngược lại nó xoay càng lúc càng nhanh, đưa cô đâm thẳng lên trần động phủ.

Cũng may... cấm chế động phủ của tiên tử không phải loại lỗi thời như của Tam Lãng, mà là phiên bản mới có chức năng 'tự động nhận diện chủ nhân'.

Khi cơ thể Lệ Chi Tiên Tử bị xoay tít thăng thiên, cấm chế phía trên tự động mở ra, lộ ra một lối thoát ngự kiếm.

Tiếp đó, phi kiếm đưa Lệ Chi Tiên Tử vọt lên trời cao.

Phiên bản phi thăng của tiên tử là kiểu phi hành đẩy khí... cứ cách một đoạn thời gian lại phun khí gia tốc một lần...

“A a a a ~~” Tiếng thảm khiếu êm tai phiên bản tiên tử rải khắp tinh không. *************** Trên dãy Thiên Sơn xa xôi.

Có một vị tiên tử múa tay áo dài, tư thế ưu mỹ, thuận mắt vô cùng.

Bên cạnh tiên tử có một nam tu sĩ mặt mày thanh tú ngồi đó, mắt không rời khỏi tiên tử đang múa.

Chàng cười nàng cười, trông có vẻ là một đôi thần tiên quyến lữ đáng ngưỡng mộ?

Tiên tử tên là Đông Phương Vị Liễu, vì nàng xếp thứ sáu trong các sư tỷ muội nên nickname trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần là ‘Đông Phương Lục’.

Nam tu tên là Lưu Long, gã thực ra mới chỉ là đạo lữ dự bị, là người theo đuổi Đông Phương tiên tử.

Lúc Đông Phương tiên tử đang múa nhảy, đột nhiên có một thanh phi kiếm trượt xuống dưới bàn chân ngọc của nàng, nhấc bổng cả người nàng lên cao.

Là một phương thức khiêu vũ mới sao?

Nam tu sĩ lập tức vỗ tay nhiệt liệt.

Còn Đông Phương tiên tử thấy nam tu sĩ vỗ tay thì thẹn thùng mỉm cười, chắc là tên ngốc Lưu Long này sắp xếp bất ngờ cho mình đây mà?

Nhưng chưa đợi Đông Phương tiên tử thẹn thùng xong, phi kiếm dưới chân đã lóe lên ánh sáng.

Xoáy ốc thăng thiên!

“A a a a ~” Đông Phương tiên tử biến sắc, bị xoay tít thăng thiên rồi!

Phía dưới, nam tu sĩ đang vỗ tay trợn tròn mắt, cả người đần thối ra.

Một lát sau, gã hét lớn: “Đông Phương ~~~” Trên không trung, Đông Phương tiên tử đã bị xoay đến hoa mắt chóng mặt.

Chương 396

“Lưu Long, dừng lại cho tôi, nếu không tôi với anh... chưa xong đâu!” Tiếng hét của tiên tử từ trên trời truyền xuống.

Nhưng Lưu Long thì ngây người ra, dừng lại?

Dừng cái gì?

Chẳng lẽ thanh phi kiếm đó không phải do Đông Phương tiên tử tự phóng ra sao?

Lúc này, Đông Phương tiên tử lại thảm khiếu: “A a a a...” Sau đó, nàng hóa thành một ngôi sao băng, vút vút vút bay xa.

Phương thức phi hành của nàng là ‘gia tốc vô hạn’, càng bay càng nhanh, không có hoa văn gì khác, chỉ có nhanh, cực kỳ nhanh.

Trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Đông Phương ~~~” Trên Thiên Sơn, tu sĩ Lưu Long liều mạng ngự thanh phi kiếm của mình, muốn đuổi theo ngôi sao băng kia. [Người yêu ơi, nàng hãy bay chậm thôi, cẩn thận hoa hồng đầy gai phía trước ~~] *************** Tại ranh giới giữa Thái Bình Dương và Biển Đông.

Trên đảo Linh Điệp.

Một con linh điệp khổng lồ vỗ cánh bay tới, giao một thanh phi kiếm cho Linh Điệp Tôn Giả.

Tôn Giả đón lấy phi kiếm, rồi cầm lấy món quà Bạch đạo hữu tặng cho con gái mình.

Cuối cùng Tôn Giả vẫn không mở hộp quà đó ra.

“Đi đi, bay tới chỗ Lưu Kiếm Nhất đi.” Linh Điệp Tôn Giả tế khởi thanh phi kiếm chuyên dùng để truyền thư, thiết lập tọa độ vị trí của Lưu Kiếm Nhất.

Tuy nhiên, đúng lúc Linh Điệp Tôn Giả chuẩn bị phóng thanh phi kiếm truyền thư đi thì hộp quà... mở ra!

Linh Điệp Tôn Giả: “...” Hộp quà thế mà lại mở ra.

Nhưng mình đâu có ra tay mở nó, là nó tự mở mà.

Chẳng lẽ là thời gian ‘kinh hỉ’ mà Bạch đạo hữu thiết lập đã tới?

Nhức đầu thật!

Linh Điệp Tôn Giả khẽ thở dài, cứ thế này chẳng phải mình đã khiến con gái bỏ lỡ ‘bất ngờ’ này sao?

Một lát sau, Tôn Giả cười khổ.

Thôi vậy, sau này mình sẽ nghĩ cách bù đắp cho Vũ Nhu Tử, nhất định phải làm con bé vui vẻ trở lại mới được.

Vậy giờ, để xem bên trong có gì bất ngờ nào?

Linh Điệp Tôn Giả nhìn vào trong hộp quà, chỉ thấy nằm bên trong là một thanh phi kiếm bằng gỗ, bên trên khắc phù văn độc môn của Bạch đạo hữu.

“Là dòng phi kiếm dùng một lần à, chẳng lẽ là bất ngờ muốn đưa Vũ Nhu Tử đi đâu đó chơi sao?” Linh Điệp Tôn Giả thầm nghĩ.

Đang suy tính, thanh mộc kiếm này tự bay lên không trung...

Vì ‘Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử’ không có ở gần đây, không tìm kiếm được.

Thế là phi kiếm bay vút lên trời, lấy Bạch tôn giả làm mục tiêu mà bay tới.

Không tìm thấy Vũ Nhu Tử nên các chức năng đặc biệt trên đó không được kích hoạt, chỉ bay theo phương thức bình thường về phía Bạch tôn giả.

“Không được, không thể để nó bay mất!

Đây là quà bất ngờ của Vũ Nhu Tử mà!” Linh Điệp Tôn Giả thầm nghĩ.

Thân hình Tôn Giả khẽ động, xuất hiện bên cạnh thanh phi kiếm dùng một lần, đưa tay nắm chặt lấy nó. ‘Ong...’ Phi kiếm dùng một lần bị người ta nắm lấy liền vùng vẫy vài cái.

Nhưng cuối cùng, nó vẫn bị Linh Điệp Tôn Giả trấn áp xuống.

Dù sao đây cũng chỉ là phi kiếm dùng một lần do Bạch tôn giả tùy ý làm ra.

Cùng là cấp Tôn Giả, Linh Điệp đối phó cũng không mấy khó khăn.

Sau khi trấn áp phi kiếm xong, Linh Điệp Tôn Giả bắt đầu nghiên cứu thanh mộc kiếm này.

“Ơ, lại có chỗ khác với mấy thanh phi kiếm dùng một lần trước đây của Bạch đạo hữu nhỉ.

Chẳng lẽ là dòng phi kiếm dùng một lần phiên bản mới?

Bạch đạo hữu quả nhiên thiên phú hơn người ở phương diện này.” Linh Điệp Tôn Giả thầm nghĩ.

Lão từng dùng thư tín để cùng Bạch tôn giả nghiên cứu về phù văn trận pháp, nên có hiểu biết nhất định về trình độ phù văn của Bạch tôn giả.

Vì vậy lúc đó lão mới khẳng định với con gái Vũ Nhu Tử rằng, trong giới tu chân hiện nay, nếu luận về tạo nghệ ‘trận pháp, phù văn’, Bạch tôn giả có thể xếp vào top 3!

Đối với dòng phi kiếm dùng một lần của Bạch tôn giả, Linh Điệp Tôn Giả cũng nghiên cứu rất kỹ.

Tuy lão không thể giống Bạch tôn giả, tùy tiện lấy một cành cây là chế thành phi kiếm.

Quan sát kỹ một hồi, Linh Điệp Tôn Giả phát hiện trên thanh mộc kiếm này có mấy cái phù văn chức năng mà lão không nhận ra.

“Mấy cái phù văn này chẳng lẽ chính là bất ngờ mà Bạch đạo hữu muốn tặng cho Vũ Nhu Tử?” Linh Điệp Tôn Giả thầm nghĩ.

Hay là mình kích hoạt mấy cái phù văn này xem sao?

Đợi biết được chức năng của chúng, lão sẽ nghĩ cách đúc một thanh phi kiếm có chức năng tương tự để bù đắp cho con gái?

Nghĩ là làm, thế là Linh Điệp Tôn Giả thúc động linh lực của bản thân, cẩn thận rót vào trong phi kiếm.

Vì Linh Điệp Tôn Giả hiểu rất rõ về ‘phi kiếm dùng một lần’ nên trong quá trình rót linh lực không hề làm tổn hại đến phù văn nguyên bản trên kiếm.

Rất nhanh, mộc kiếm tỏa ra ánh sáng chói mắt.

“Thành công rồi!” Linh Điệp Tôn Giả mỉm cười, khẽ nhảy một cái, bước lên thanh phi kiếm dùng một lần này.

Khắc sau... xoáy ốc thăng thiên!

“Ơ?

Cách thăng không này mới mẻ thật đấy.” Linh Điệp Tôn Giả bị xoay tít không ngừng, một tay vuốt cằm, bình tĩnh nói.

Chỉ là xoay hơi nhanh, khiến người ta hoa mắt.

Tiếp theo, hiệu ứng sao băng mở ra!

Món quà của Vũ Nhu Tử cùng loại với của Tam Lãng, hình thức bay là kiểu cối xay gió.

Kiếm quang lao nhanh về phương xa, thỉnh thoảng còn xoay một vòng theo kiểu cối xay gió.

“Ưm, xoay thế này hơi khó chịu.” Linh Điệp Tôn Giả đánh giá.

Vũ Nhu Tử liệu có thích bất ngờ thế này không?

Trước đây có nghe con bé nhắc tới, muốn chơi nhảy bungee, muốn chơi tàu siêu tốc gì đó, theo đuổi sự mạo hiểm, kích thích...

Giới trẻ bây giờ biết chơi thật.

Linh Điệp Tôn Giả cảm thán.

Chỉ là xoay hơi ác chiến...

Đây là sự theo đuổi của giới trẻ sao?

Mà này, thanh phi kiếm này định bay đi đâu vậy? *************** Tại Cao Lệ, dưới một ngọn núi khổng lồ, bên cạnh động phủ của Thiết Quái Tiên Sư.

Ầm~~ Ầm~~ Ầm~~ Cả thế giới rung chuyển, cứ như tận thế giáng xuống, núi lở đất nứt.

Là vũ khí hạt nhân sao?

Đùa gì thế, sao ở đây lại có vũ khí hạt nhân được.

Thiết Quái Tiên Sư lúc này mới hiểu ra, hóa ra đây chính là kiếp nạn của mình sao?

Cấm chế bên cạnh động phủ của lão bị hủy diệt từng tầng một...

Thực lực của lão không bằng Hiến Công Cư Sĩ năm xưa, cấm chế tuy nhiều nhưng không mạnh bằng.

Hơn nữa lần này vũ khí hạt nhân nổ ngay sát vách...

Hiến Công Cư Sĩ năm xưa sau khi nếm một quả bom nguyên tử cũng cửu tử nhất sinh.

Thiết Quái cảm thấy mình tiêu đời rồi, chắc chắn tiêu đời rồi.

Hiện giờ nội việc đối phó với cảnh núi lở đất nứt đã rất vất vả rồi, huống hồ lát nữa sóng xung kích nổ ập tới, lão chắc chắn sẽ tan xương nát thịt!

Chết chắc rồi, lần này chết chắc rồi.

Đúng lúc này, một đạo kiếm quang đột nhiên xuất hiện dưới chân Thiết Quái Tiên Sư.

Xoáy ốc thăng thiên! ...

Vút vút vút vút vút!

Các nơi trên đất nước, các tiên đảo trên hải vực lân cận, gần như cùng một lúc, có gần năm mươi đạo kiếm quang phóng lên trời theo kiểu xoáy ốc thăng thiên.

Năm mươi đạo kiếm quang này thăng thiên đồng thời kèm theo đủ loại tiếng thảm khiếu.

Giọng nam có, nữ có, đực có, cái có, ân, còn có cả không nam không nữ.

Ví dụ như...

Bạch Hạc Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân lúc này cả người ôm chặt lấy bản 'Phi kiếm sao băng dùng một lần 001', bay lượn trên không trung theo kiểu cối xay gió.

"Đây là bất ngờ của Bạch tiền bối sao?" Bạch Hạc Chân Quân sụt sịt mũi.

Tiêu đời rồi!

Chương 397

Lão nhớ tới bao nhiêu đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần...

Lão cảm thấy mình chắc chắn tiêu đời rồi!

Chết chắc rồi.

Bởi vì những món quà này đều do chính tay lão đưa tới tận cửa, hơn nữa còn nhận không ít quà nhỏ do mấy vị đạo hữu trong nhóm nhét cho nữa. **************** Rất nhanh sau đó, các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đến từ khắp nơi lần lượt hội quân trên không trung không xa Đoạn Tiên Đài.

Các đạo hữu trong nhóm thực lực cao cường, dù đang xoay tít vẫn có thể nhìn rõ đối phương.

“A a a... là Tạo Hóa đạo hữu à, anh cũng đang bay à...” “A a ~ thật khéo, Lạc Trần anh cũng đang bay a a a...” “Mọi người đều ở đây hết à a a a...

đúng rồi, lúc nãy tôi còn thấy Lệ Chi Tiên Tử nữa, cô ấy cũng bay rồi.” “Ha ha ha, là Cổ Hồ Quan đạo hữu à, khụ khụ... mù mắt rồi, phía trước là cái gì thế?

Tam Lãng đang ở trần kìa... mù mắt rồi!” Tạo Hóa Pháp Vương vừa xoay tít vừa nghi hoặc hỏi: “Tam Lãng đạo hữu đang chơi trò gì vậy...

đến cái quần cũng không mặc?

Ô ô ô...” “Có phải mình bị xoay lâu quá nên hoa mắt không... bên cạnh Tam Lãng đạo hữu hình như còn có ai đó, trông quen lắm, ha ha ha.” “Đúng rồi, có người.

Là Tỉnh Mục Cư Sĩ phải không?

Ô ô ô.” “Đồ ngốc, đừng gọi sai tên chứ, ha ha ha.

Là Tỉnh Tinh Cư Sĩ!” Lúc này, một tiên tử dáng người cao ráo mặc váy múa đang đuổi kịp các vị đạo hữu với tốc độ cực nhanh.

Chính là Đông Phương tiên tử đang múa trên Thiên Sơn, nàng tiếp lời: “Mọi người đừng quậy, tôi nhớ đạo hiệu của Cư Sĩ có chữ đầu tiên liên quan đến rượu, là chữ Nhưỡng đúng không?

Cho nên chắc là Nhưỡng Dịch Cư Sĩ!

Ái chà, sao hai người họ lại ôm nhau thế kia, Tam Lãng đạo hữu còn đang ở trần nữa, ái chà chà, Tam Lãng đạo hữu còn đang kéo quần áo của Cư Sĩ kìa, hư hỏng quá đi.

Ô ô ô ô ô ô ~” Vừa che mắt...

Đông Phương tiên tử vừa vượt qua tất cả đạo hữu với tốc độ cực nhanh, dẫn đầu đoàn người bay về phía vị trí của Bạch tôn giả, hình thức phi kiếm của nàng là kiểu gia tốc vô hạn nên tốc độ đặc biệt nhanh.

Tạo Hóa Pháp Vương: “...” Lạc Trần Chân Quân: “...” “Tôi nói này các đạo hữu, khi biết mình không nhớ nổi đạo hiệu của Cư Sĩ thì đừng có kiên định đặt tên bừa cho người ta thế chứ.” Lúc này, một nam tử ăn mặc kiểu tán tu tiếp cận mọi người theo kiểu bay hình chữ S.

Trong tay gã còn ôm một chiếc máy tính xách tay, thấp thoáng có thể thấy giao diện chat ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nam tử vừa nói vừa nỗ lực liếc nhìn mẩu giấy nhỏ dán trên máy tính: “Trong trường hợp không nhớ được đạo hiệu, chúng ta có thể gọi Cư Sĩ bằng nickname ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ mà!” “Bắc Hà huynh, anh cũng tới rồi à a a a.” Một nam tử tóc trắng xóa hội quân với mọi người theo kiểu bay ‘trống bồng’, đồng thời lên tiếng.

Trong tay nam tử còn ôm một con Tuyết Lang nhỏ đáng yêu.

Trên mình Tuyết Lang nhỏ còn đầy bọt xà phòng...

Xem chừng nam tử tóc trắng này đang tắm cho Tuyết Lang nhỏ thì bị bay lên?

Còn lúc này, chú Tuyết Lang nhỏ tội nghiệp mắt đang quay vòng vòng, bị xoay đến ngất ngư rồi.

Hóa ra nam tử ăn mặc kiểu tán tu chính là thánh đấu sĩ luôn online trong nhóm, Bắc Hà Tán Nhân.

Còn lúc này, đạo hữu nào tinh mắt còn có thể thấy trong cửa sổ chat ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ trên máy tính của Bắc Hà Tán Nhân, Đồng Quái Tiên Sư vừa mới phát một tin nhắn: [Bản tiên sư hôm nay có cảm ứng, đã bói một quẻ cho rất nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thấy mọi người hôm nay có hỉ từ trên trời rơi xuống, chúc mọi người hạnh phúc!] Ngọa tào tào tào, lão hắc quái này!

Mà nói đi cũng phải nói lại, sao lão hắc quái này không bị ‘bay’ tới đây?

Bắc Hà Tán Nhân vẫy tay với nam tử tóc trắng: “Tuyết Lang huynh, anh cũng bay à... ha ha, ôi trời, lại bắt đầu xoay rồi ~~” Trong lúc giao lưu ngắn ngủi, ngày càng nhiều đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần gia nhập vào đoàn sao băng...

Các đạo hữu quen biết nhau vừa cười gượng vừa chào hỏi nhau.

Rất nhanh, số lượng sao băng đã lên tới gần bốn mươi cái.

“Ơ, lại có đạo hữu tới kìa.” Tuyết Lang Động Chủ kêu lên.

Sau đó, mọi người thấy đạo hữu mới tới với vẻ mặt uất ức, tay còn đang bưng bát cơm, rõ ràng đang ăn cơm thì bị bay.

“Ơ?

Hoàng Sơn Chân Quân!” Bắc Hà Tán Nhân thấy người tới liền lên tiếng gọi.

Người tới chính là chủ nhóm ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ – Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân rất có uy tín trong nhóm, lão vừa xuất hiện, các thành viên liền thi nhau chào hỏi.

“Nhiều đạo hữu đang bay vậy sao?” Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh nhìn mọi người, cố gắng và một miếng cơm rồi hỏi: “Mà này, mọi người đều bị phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối tiễn tới đây à?” “Đúng vậy, đúng vậy a a a a.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“...” Hoàng Sơn Chân Quân: “Đúng rồi, có phải mọi người đều đổi avatar thành ảnh chế của Bạch tiền bối, rồi mấy ngày nay cứ liên tục dùng ảnh chế của ngài ấy để spam trong nhóm không?” “Ha ha, ha ha.” Các đạo hữu đều ngại ngùng cười gượng.

Nói đi cũng phải nói lại, mọi người vốn đều tưởng ‘pháp bất trách chúng’ (luật không phạt đám đông) cơ, có bao nhiêu đạo hữu spam ảnh chế của Bạch tiền bối như vậy, Bạch tiền bối chắc không thể tìm đến từng người mà trừng phạt được chứ?

Nhưng không ngờ ngài ấy lại dùng chiêu dùng phi kiếm dùng một lần để gom tất cả mọi người lại thế này.

“Xem ra các đạo hữu nhận được quà đều đã làm chuyện đó.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến mọi người bị ‘phi kiếm dùng một lần’ tóm.” Nói đến đây, Hoàng Sơn Chân Quân thở dài thườn thượt: “Nhưng mà, sao tôi cũng bị tiễn tới đây vậy?” Mấy ngày nay lão tuy có lặn trong nhóm, nhưng Hoàng Sơn Chân Quân hiểu rõ đạo lý ‘không tìm chết thì sẽ không chết, No_zuo_no_die’.

Cho nên lão rất kiềm chế, lão không tải bộ ảnh chế của Bạch tiền bối trong không gian nhóm, cũng không phát ảnh chế trong nhóm, lại càng không đổi avatar thành ảnh chế của Bạch tiền bối.

Nhưng tại sao... lão cũng bị dính phi kiếm dùng một lần vậy?

Chẳng lẽ chỉ vì lão là chủ nhóm sao?

Hay là nói, Bạch tiền bối gửi quà quen tay rồi, thấy thừa nên tiện tay tặng lão một phần? ...

Hoàng Sơn Chân Quân lại quên mất rằng, thực ra lão đã từng phát một cái ảnh chế của Bạch tiền bối.

Đó là lúc lão hỏi Vũ Nhu Tử ‘hai bàn tay đó là của ai’, lão đã copy một tấm ảnh chế của Bạch tiền bối.

Tuy nhiên...

Hoàng Sơn Chân Quân bị dính ‘phi kiếm dùng một lần’ không phải vì đã phát ảnh chế đó một lần.

Lão đúng là bị gửi kèm thật.

Bạch tôn giả dự định sau khi triệu tập các đạo hữu trong nhóm tới đây sẽ nhân cơ hội tổ chức một ‘Giải đấu máy kéo cầm tay’.

Chuyện như vậy sao có thể thiếu Hoàng Sơn Chân Quân được?

Không có Hoàng Sơn Chân Quân thì làm sao kiếm đâu ra một lúc năm sáu chục cái máy kéo cầm tay bây giờ?

Thế là Tôn giả tiện tay gửi một phần quà cho Hoàng Sơn Chân Quân. ************ Thấy các đạo hữu phía trước ngày càng đông, Bạch Hạc Chân Quân lại sụt sịt mũi.

Những đạo hữu đang bị ‘phi kiếm dùng một lần tóm đi’ với đủ tư thế kia đều là do chính tay lão đi giao hàng nhanh đấy.

Nghĩ đến thôi cũng thấy hơi kích động.

Thực sự tiêu đời rồi!

Trong lúc đang xoay như cối xay gió, Bạch Hạc Chân Quân run rẩy bấm số gọi cho Dược Sư: “Ô ô ô...

Ngô Hữu Dược Sư huynh à, ha ha ha... xin hãy chuẩn bị cho tôi một giường bệnh VIP hạng sang Thiên tự số 1 nhé...” Dược Sư dạo này đang bận nghiên cứu ‘Chứng hay quên’ nên ít khi lên mạng.

Vì vậy lão đã may mắn thoát được kiếp nạn này!

“Hả?” Trong điện thoại là giọng nói nghi hoặc của Dược Sư: “Bạch Hạc huynh, anh đang chơi trò gì vậy?” “Tôi nghĩ là, ha ha ha ha... tôi không bao lâu nữa là dùng tới rồi.

Thế thôi nhé, tạm biệt!” Bạch Hạc Chân Quân dứt khoát ngắt điện thoại.

Sau đó lão xoay tít đuổi theo các đạo hữu khác.

Rất nhanh, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đã phát hiện ra Bạch Hạc Chân Quân.

“Ha ha, Bạch Hạc Chân Quân.” Bắc Hà Tán Nhân cười không nổi nói.

“Ha ha, Bạch Hạc Chân Quân.” Tuyết Lang Động Chủ giữ vững đội hình đuổi theo.

“Ha ha, Bạch Hạc Chân Quân.” Lạc Trần Chân Quân.

Một chuỗi tiếng ‘ha ha’.

Phần lớn các đạo hữu trong đoàn sao băng đều dùng nụ cười quỷ dị nhìn Bạch Hạc Chân Quân, tặng cho lão một tiếng ‘ha ha’.

Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy áp lực như núi... lão lén lút sụt sịt mũi. [Mình có nên đi tìm một nam tu sĩ nào đó để yêu một trận, rồi biến thành Bạch Hạc (nữ) không nhỉ, như vậy nhỡ đâu đến lúc các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần ra tay đánh mình, nể tình mình là nữ tu mà họ sẽ xuống tay nhẹ một chút?] ************** Trước Đoạn Tiên Đài.

Mọi người đều nghi hoặc nhìn Bạch tôn giả đang giơ cao hai tay, không biết 'món quà' mà vị tiền bối tu sĩ đột nhiên xuất hiện này nói rốt cuộc là thứ gì?

Đặc biệt là phe phái Hư Kiếm Phái, trong lòng có chút bất an.

Chưởng môn Hư Tranh không tự chủ được mà lùi lại gần hai vị Linh Hoàng một chút, không ngừng cổ vũ bản thân: Không sao đâu, chúng ta đã mời được hai vị Kim Đan Linh Hoàng Ngũ phẩm tới chống lưng mà!

Kim Đan Linh Hoàng Ngũ phẩm, đặt trong các đại môn phái cũng là bậc Trưởng lão, Phong chủ rồi.

Phe Sở gia đối diện chỉ là một thế gia tu chân yếu ớt nhất, chẳng lẽ họ còn mời được cường giả lợi hại hơn tới chống lưng sao?

Nghĩ vậy, tâm lý gã mới ổn định lại được một chút. ...

"Tới rồi!" Lúc này, Bạch tôn giả trên phi kiếm mỉm cười, ngài đã nhìn thấy trên bầu trời xa xôi có một cơn mưa sao băng đang nhanh chóng lao về phía Đoạn Tiên Đài.

Chương 398

Sau lưng Bạch tôn giả, khóe miệng Tống Thư Hàng giật liên hồi.

Cậu chỉ cần nghĩ đến cảnh các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần gào thét thảm thiết, biến thành mưa sao băng từ trên trời rơi xuống là đã cảm thấy hình ảnh đó 'đẹp' tới mức không dám tưởng tượng nữa.

Đồng thời cậu liếc nhìn Vũ Nhu Tử, cô nàng Vũ Nhu Tử này thật may mắn, thoát được một kiếp.

Tuy nhiên, cậu nhớ Bạch tôn giả có gửi hàng nhanh cho 'Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử' mà, nếu Vũ Nhu Tử không nhận được quà... vậy người nhận được quà là ai?

Lát nữa người bị 'Chíu~' xoáy ốc thăng thiên tiễn tới đây sẽ là ai?

Dường như phát hiện ra ánh mắt của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử mỉm cười hì hì với cậu, nụ cười rất đáng yêu.

Sau đó, cô đồng thời dùng ngón tay chỉ chỉ lên đỉnh đầu, dùng khẩu hình nói với Tống Thư Hàng: "Tống tiền bối, cái đầu trọc của anh đẹp lắm!

Rất đáng yêu, rất hợp với anh!" Tống Thư Hàng: "..." Có thể đừng nhắc đến đầu trọc được không?

Vũ Nhu Tử cười hì hì, rồi cô lại hỏi Đậu Đậu: "Đậu Đậu, món quà Bạch tiền bối nói rốt cuộc là gì vậy?" "Ưm." Giọng Đậu Đậu trầm trọng, ánh mắt thâm thúy nói: "Là mưa sao băng đó!" "Mưa sao băng?" Mắt Vũ Nhu Tử lập tức sáng lên, thế thì có thể ước nguyện được không nhỉ? ... [Tới rồi?] Mọi người bên cạnh Đoạn Tiên Đài lại một lần nữa nghi hoặc nhìn Bạch tôn giả, nhưng xung quanh không có biến hóa gì mà?

Đang suy nghĩ, đột nhiên tất cả mọi người cảm ứng được... có một luồng áp lực đáng sợ từ trên trời giáng xuống!

Luồng áp lực khổng lồ đó khiến người ta có cảm giác như bầu trời sắp sụp đổ xuống vậy!

Những người thực lực yếu cảm thấy hô hấp khó khăn, cứ như trước mũi bị đắp một chiếc chăn dày cộp.

Chuyện gì thế này?

Hai vị hộ đài nhân lập tức ngẩng đầu nhìn lên trời.

Áp lực đáng sợ thế này, đây là áp lực phát ra khi có rất nhiều Linh Hoàng Ngũ phẩm, thậm chí là tu sĩ cảnh giới Chân Quân Lục phẩm tụ hội lại với nhau!

Chỉ khi đại lễ trăm năm một lần của Trường Sinh Kiếm Tông mới hình thành nên luồng áp lực trầm trọng như vậy.

Đây là có một toán lớn Linh Hoàng, Chân Quân đang giáng lâm sao?

Đang suy nghĩ, một cơn mưa sao băng rực rỡ tỏa sáng trên không trung, sáng bừng rực rỡ đến thế!

Đẹp quá!

Trong lòng mọi người đồng thời hiện lên ý nghĩ đó.

Chỉ có điều khi cơn mưa sao băng càng lúc càng đến gần, người ta lại nghe thấy trong cơn mưa đó xen lẫn những tiếng kêu kỳ quái...

“Ngao ngao ~~” Đây hình như là tiếng sói hú?

“A a a...” Tiếng thảm khiếu bình thường của nam giới.

“Ô ô ô...” Phần lớn là kiểu tiếng nức nở kìm nén.

“Đừng mà, a a a, lộ hết hàng rồi...” Tiếng kinh khiếu của tiên tử xinh đẹp.

“Túy Tinh đạo hữu, cho tôi mượn cái áo che thân với a a a!” Một giọng nói kinh khủng.

“Đi chỗ khác chơi đi, đừng có kéo áo tôi, Tam Lãng... tôi giết anh a a a!” Tiếng phản kích phẫn nộ.

Cơn mưa sao băng này không phải là sao băng, mà là rất nhiều tu sĩ cấp bậc Linh Hoàng cường đại sao?

Trên Đoạn Tiên Đài, hai vị hộ đài nhân của Trường Sinh Kiếm Tông lập tức thầm nuốt nước bọt.

Đây là các tiền bối tu sĩ đi du lịch theo đoàn sao?

Nhưng mà... trận chiến Đoạn Tiên Đài lần này cấp bậc thấp lắm mà.

Có đáng để bao nhiêu tiền bối tu sĩ gào thét thảm thiết bay tới đây tham quan không?

Trong lúc suy nghĩ, cơn mưa sao băng trên trời đã hạ lạc đến mức mắt thường tu sĩ có thể nhìn thấy.

Quả nhiên là một đám đông tu sĩ, có nam có nữ, mỗi người đều tỏa ra uy áp đáng sợ...

Là hai vị Kim Đan Linh Hoàng hộ đài, rõ ràng cảm thấy cảnh giới của mình không khác mấy so với vài vị Linh Hoàng trong đám tu sĩ kia, nhưng hai người họ lại cảm thấy rõ ràng mình yếu hơn so với những Linh Hoàng trong đám này.

Điều này chỉ có một khả năng, phẩm cấp đan văn của các vị Linh Hoàng trong đám này rất cao!

Hai vị hộ đài nhân ở Trường Sinh Kiếm Tông cũng được coi là

Linh Hoàng có đan phẩm Kim Đan khá tốt, có ngũ long văn.

Những tu sĩ cùng cấp bậc có thể khiến họ cảm thấy áp lực, chẳng lẽ toàn bộ đều là Kim Đan Linh Hoàng phẩm cấp thất long văn sao?

Cái này thì đáng sợ rồi, điều này đại diện cho tiềm năng của các Linh Hoàng cường giả trong đám này là vô hạn, Thất phẩm Tôn Giả đầy hứa hẹn, thậm chí Bát phẩm Nhân Tiền Hiển Thánh cũng có cơ hội! ...

“A a a a, Bạch tiền bối, sắp đâm xuống đất rồi.

Mau dừng lại đi!” Lúc này, phi kiếm của Đông Phương tiên tử bay nhanh nhất đã rơi xuống trước mặt Bạch tiền bối, chỉ cách mặt đất có hai ba mét.

Bạch tôn giả mang nụ cười điềm tĩnh, ‘Phi kiếm sao băng dùng một lần bản 001’ áp dụng phương pháp [nhảy dù kiểu toán binh hạ lạc], có thể khiến người sử dụng khi hạ lạc được tận hưởng sự kích thích và niềm vui như nhảy bungee.

Để đảm bảo an toàn tính mạng, khi tiếp cận độ cao 0.1 mét so với mặt đất, phi kiếm bản 005 sẽ tự động hộ chủ, giúp người ta không còn nỗi lo sau này.

Cho nên, an toàn không thành vấn đề.

Trong lúc Bạch tôn giả đang suy nghĩ.

Ầm!

Đông Phương tiên tử cả người lẫn kiếm đâm mạnh xuống mặt đất...

Kiếm khí trên phi kiếm oanh ra một cái hố khổng lồ trên mặt đất.

Một lát sau, Đông Phương tiên tử đầu bù tóc rối bò ra khỏi hố, vẻ mặt u oán nhìn về phía Bạch tôn giả.

Bạch tôn giả: "..." Kỳ lạ, hệ thống hạ lạc chẳng lẽ gặp vấn đề rồi sao?

Rõ ràng đã thiết lập dừng lại ở độ cao cách mặt đất 0.1 mét mà?

Sao lại không dừng?

Đang lúc Bạch tôn giả nghi hoặc.

"A a a, Bạch tiền bối, sắp đâm xuống đất rồi, mau dừng lại đi ~~" Những tiếng kêu tương tự như của Đông Phương tiên tử liên tiếp vang lên.

Giọng nam có, nữ có, cao có, thấp có.

Sau đó... các thành viên trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cứ như há há bánh chẻo đâm liên tiếp xuống mặt đất.

Ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm ầm...

Những tiếng động đinh tai nhức óc không ngừng vang lên, đúng là một hiệu ứng âm thanh rất 'vui nhộn' cho lễ khai mạc.

Làm lễ khai mạc thì hiệu ứng âm thanh cũng rất quan trọng mà.

Một lát sau, từng thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần bò dậy từ hố đất, ai nấy đều đầu bù tóc rối. *************** Trong phe Sở gia.

Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi: "Ơ, sao không phải mưa sao băng mà biến thành nhiều tiền bối thế này?" Trong số những tiền bối này, cô nhận ra rất nhiều người.

Sở Sở đang yếu ớt ngồi trên người Đậu Đậu, đang giải thích chuyện của mình với tộc lão Sở gia.

Sau đó, khi thấy từng tu sĩ một từ trên trời rơi xuống, cô liền há hốc mồm kinh ngạc.

Tuy cô biết Bạch tiền bối là một vị ‘Tôn Giả’, nhưng cô không ngờ Bạch tôn giả lại có thể tùy ý triệu gọi nhiều đồng bạn đến thế.

Nếu nhiều tiền bối tu sĩ thế này đều tới chống lưng cho Sở gia thì tốt biết mấy.

Tiếc là nguyện vọng này cũng chỉ dám nghĩ trong lòng thôi. ...

Đối diện, phe Hư Kiếm Phái.

Đệ tử Hư Kiếm Phái không ngừng nuốt nước bọt. [Những người này đều là tu sĩ tới chống lưng cho thế gia họ Sở sao?] Ý nghĩ này cũng đồng thời hiện lên trong đầu họ.

Chưởng môn Hư Kiếm Phái Hư Tranh cảm thấy giọng nói của mình cũng hơi run rẩy: “Tiền, tiền bối.

Thực lực của những tu sĩ này thế nào?” [Kịch bản này không đúng rồi, hoàn toàn khác với tình huống mà ‘tiên sinh’ dự kiến!] Sắc mặt hai vị Kim Đan Linh Hoàng cứ cứng đờ ra.

Đột nhiên, vị Kim Đan Linh Hoàng trung niên lạnh lùng nói với Hư Tranh: “Ai là tiền bối của anh... anh đừng có mà bắt quàng làm họ với bọn tôi!” Hư Tranh lập tức ngây người: “...” “Khụ, bọn tôi chỉ là người qua đường tới xem Đoạn Tiên Đài thôi, không có bất kỳ quan hệ nào với Hư Kiếm Phái của các người hết.” Vị Linh Hoàng tóc hạc mặt trẻ cũng trầm giọng nói.

Trong khi nói chuyện, hai vị Kim Đan Linh Hoàng dứt khoát lùi lại, giữ một khoảng cách với Hư Kiếm Phái.

Nếu có thể, họ hận không thể lập tức ngự kiếm bay đi khỏi nơi thị phi này ngay bây giờ.

Nhưng hiện giờ, trên trời cường giả rơi xuống như há há bánh chẻo liên tiếp, hai người họ không dám hành động mạo hiểm.

Chỉ có thể bấm bụng đứng đó một lát, rồi tùy cơ ứng biến, thấy cơ hội là chuồn ngay, vũng nước đục này họ không tham gia! *************** Đợt hạ lạc đầu tiên của cơn mưa sao băng ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã kết thúc.

Trong một hố đất, Cư Sĩ nghiến răng nói với Tam Lãng: “Thằng khốn, mau buông tay ra, trên người tôi cũng chỉ có mỗi bộ bào này thôi, xé rách là anh tiêu đời đấy.” Các đạo hữu khác nhìn Tam Lãng đang ở trần, cùng với Cư Sĩ đang bị túm áo, ánh mắt đầy vẻ hóng hớt.

Lúc này...

Hoàng Sơn Chân Quân khẽ ho một tiếng, rồi Chân Quân đặt bát cơm trong tay xuống.

Tiếp đó, Hoàng Sơn Chân Quân dứt khoát cởi chiếc áo choàng dài bên ngoài của mình ra, đi về phía Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng thấy hành động của Hoàng Sơn Chân Quân, lệ nhòa mắt: “Chân Quân, lúc này đúng là chỉ có anh là đáng tin cậy nhất!” Nói xong Tam Lãng đưa tay ra định đón lấy áo ngoài của Hoàng Sơn Chân Quân.

Nhưng mà, khi đi ngang qua trước mặt Tam Lãng, Hoàng Sơn Chân Quân lại lách người né tránh bàn tay lão đưa ra.

Chương 399

Sau đó, Hoàng Sơn Chân Quân rảo bước tới sau lưng Tam Lãng, ở đó Lệ Chi Tiên Tử đang mặc bộ đồ ngủ bằng lụa mỏng manh, co lại thành một đoàn nhỏ, lúc này chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua là rất có khả năng sẽ khiến Lệ Chi Tiên Tử bị lộ hàng.

Hoàng Sơn Chân Quân đến bên cạnh Lệ Chi Tiên Tử, đưa tay ôn nhu thể thiếp choàng chiếc áo ngoài lên người cô, bao bọc cơ thể tiên tử thật kín đáo.

Lệ Chi Tiên Tử ngẩng đầu lên, trao cho Hoàng Sơn Chân Quân một nụ cười ôn nhu.

Cuồng Đao Tam Lãng đứng đờ ra, bàn tay lơ lửng giữa không trung, đưa ra không được mà thu về cũng chẳng xong, xấu hổ cực kỳ.

Một lát sau, Cuồng Đao Tam Lãng hét lớn: “Chân Quân, anh trọng sắc khinh bạn!” “Đúng thế, Hoàng Sơn đại sỏa trọng sắc khinh bạn!” Trong phe Sở gia, Đậu Đậu nghiến răng phụ họa.

Đáng ghét cái lão Hoàng Sơn đại sỏa này, từ lúc hạ lạc tới giờ thế mà không thèm nhìn nó lấy một cái, chỉ quan tâm tới Lệ Chi Tiên Tử.

Hoàng Sơn Chân Quân quay đầu lại, lẳng lặng nhìn Đậu Đậu một cái, khóe miệng giật giật.

Sau đó, Chân Quân lại quay đầu nhìn Cuồng Đao Tam Lãng.

Trầm mặc một lát, Chân Quân đưa ngón trỏ chỉ khẽ về phía Cuồng Đao Tam Lãng: “Biến!” Phanh!

Một làn khói lóe lên, Cuồng Đao Tam Lãng... biến thành một con khỉ lớn.

Đây là một ứng dụng huyễn thuật đơn giản, chỉ đơn giản là phủ lên bề mặt cơ thể Tam Lãng một lớp huyễn thuật thôi.

“Phụt ~~” Lệ Chi Tiên Tử bật cười duyên dáng.

Nghe thấy tiếng cười của tiên tử, khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân khẽ nhếch lên.

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Lão cũng lú lẫn rồi, không có quần áo thì dùng huyễn thuật che lại là được mà.

Nhưng giờ thì không cần nữa rồi.

Ánh mắt Tam Lãng quét qua toàn trường, lão nhìn sang phe Sở gia trước, thấy Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử đều tụ tập ở phe đó.

Ưm, xem ra là phe mình?

Sau đó, con khỉ lớn Tam Lãng lại nhìn sang phe Hư Kiếm Phái, quét một vòng không thấy người quen, phe này không phải phe mình!

Ngay sau đó ánh mắt Cuồng Đao Tam Lãng dừng lại trên người chưởng môn Hư Kiếm Phái Hư Tranh.

“Ơ?

Bộ đạo bào màu đen này chất lượng được đấy.” Thế là con khỉ lớn Tam Lãng nghênh ngang đi tới trước mặt Hư Tranh: “Đạo hữu, thương lượng tí việc nhé?” Hư Tranh nuốt nước bọt, cảm thấy áp lực khổng lồ.

“Đạo bào của anh cho bản tọa mượn mặc tí đi, bản tọa lúc ra cửa quên mặc quần áo.

Nể mặt bản tọa chút đi!” Cuồng Đao Tam Lãng vừa nói vừa vuốt tóc – trong mắt người khác là con khỉ lớn đang gãi đầu ra vẻ soái khí.

“Tiền bối, trên người tôi cũng chỉ có mỗi bộ đạo bào này thôi, bên trong chỉ còn lại đồ lót thôi ạ.” Hư Tranh cười gượng nói.

“Không nể mặt bản tọa sao?

Bản tọa Tô Thị A Thất, tin hay không bản tọa phút mốt san bằng môn phái của các người luôn?

Anh cũng không đi nghe ngóng xem, bản tọa Tam, bản tọa Thiên Hà Tô Thị A Thất này thích làm nhất là chuyện một mình chấp cả môn phái đấy!” Cuồng Đao Tam Lãng lạnh lùng nói.

Trên trời, Tống Thư Hàng suýt chút nữa ngã khỏi phi kiếm – Tam Lãng tiền bối, chú ý liêm sỉ một chút đi!

Cuối cùng, Hư Tranh khổ sở cởi bộ đạo bào của mình ra, chỉ còn mặc mỗi chiếc quần đùi, lặng lẽ chịu đựng cơn gió đêm mang theo hơi lạnh... ************** Trong lúc Cuồng Đao Tam Lãng mạo danh Tô Thị A Thất đi mượn quần áo cưỡng bức, các tiền bối rơi xuống từ cơn mưa sao băng ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ từng người một cười gượng chào hỏi Bạch tiền bối, rồi từng người một cười gượng chen đến bên cạnh Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Bạch tôn giả mỉm cười, nói với Thư Hàng: “Cũng hòm hòm rồi, chúng ta xuống thôi.” Chỉ có thanh phi kiếm ở đảo Linh Điệp là chưa quay về, nhưng nghĩ tới Linh Điệp Tôn Giả thì thanh kiếm đó không tới cũng bình thường.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng hạ xuống, đi tới phe Sở gia.

Tất cả các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lập tức ngồi xếp hàng ngay ngắn, ai nấy đều nghiêm túc như học sinh tiểu học đang chăm chú nghe giảng bài vậy.

Bạch tôn giả mỉm cười nhìn mọi người.

Mọi người lập tức đáp lại bằng những nụ cười đồng loạt, ngoan ngoãn cực kỳ.

Lúc này, Sở Sở trên người Đậu Đậu cố gắng ngồi dậy.

“Bạch tiền bối, vãn bối có một việc xin thỉnh cầu.” Cô vừa từ chỗ tộc lão nắm rõ tình hình ‘Đoạn Tiên Đài’.

Vì Hư Kiếm Phái đề nghị, lần Đoạn Tiên Đài này bắt đầu ván thứ hai trước.

Mà trong ván thứ hai, Sở gia họ đã thua hai trận rồi, chỉ còn lại một trận... cũng chẳng có chút hy vọng thắng nào.

Cho nên, dù thế nào đi nữa, cô nhất định phải nghĩ cách thắng được ván thứ nhất của trận chiến ‘Đoạn Tiên Đài’.

Đem lại một tia hy vọng cho Sở gia.

“Ưm?” Bạch tôn giả nghi hoặc nhìn Sở Sở.

Sở Sở cố gắng tuột xuống khỏi người Đậu Đậu, phục xuống đất: “Bạch tiền bối, ngài có cách nào khiến vãn bối bộc phát tiềm lực không, chỉ cần để vãn bối lên Đoạn Tiên Đài đánh một trận.

Vãn bối nguyện ý trả bất kỳ giá nào, chỉ cầu xin tiền bối cho tôi một cơ hội xuất chiến.” Bạch tôn giả gật đầu, quay đầu nhìn sang Tống Thư Hàng, nói với cậu: “Được!” Tống Thư Hàng: 0_0 Tống Thư Hàng cảm thấy có gì đó không đúng...

Bạch tiền bối, ngài quay đầu nhìn tôi làm gì, ngài đồng ý cho cô nương Sở Sở lên đài mà lại nhìn tôi bảo ‘được’ là sao?

Sở Sở cũng cảm thấy hơi kỳ lạ, rõ ràng là cô đang khẩn cầu, nhưng tại sao vị Bạch tôn giả này lại quay đầu nói với Tống Thư Hàng?

Nhưng dù thế nào cũng được, dẫu có phải trả giá bằng tuổi thọ hay cái giá lớn hơn để kích hoạt tiềm lực, chỉ cần có thể để cô lên đài chiến đấu vì Sở gia, đoạt lấy thắng lợi ván thứ nhất của ‘Đoạn Tiên Đài’, cô cũng không hối tiếc.

Thế nên Sở Sở phục xuống đất, cảm kích nói: “Cảm ơn tiền bối thành toàn.” Tộc lão Sở gia bên cạnh định nói lại thôi, cuối cùng thở dài một tiếng vì lão cảm thấy mình hoàn toàn không xen lời vào được.

“Ừm, cô đi theo tôi, chúng ta tìm một chỗ phía sau... lát nữa là Sở Sở có thể lên trường đấu rồi.” Bạch tôn giả nói.

Sau đó, Tôn giả đứng dậy đi về phía sau phe Sở gia.

Ở đó có một túp lều tạm thời, vốn dùng để chữa thương cho đệ tử tham gia ‘Đoạn Tiên Đài’, ở đó đúng là có thể che mắt người khác.

Sở Sở gian nan đứng dậy từ dưới đất, hít một hơi thật sâu, chuẩn bị đi theo Bạch tôn giả.

Có điều vết thương của cô vẫn chưa hồi phục, vừa nãy ngồi dậy thôi đã dùng hết toàn lực rồi, lúc này muốn đi lại đâu có dễ dàng gì?

Tống Thư Hàng ở bên cạnh lập tức đưa tay đỡ lấy Sở Sở, rồi dìu cô đi theo Bạch tôn giả – đây là một nữ tử kiên cường, Tống Thư Hàng quá hiểu cô rồi, thậm chí còn hiểu cô hơn cả mẹ cô nữa.

Hơn nữa... không biết có phải vì hôm qua đã nhập vai vào cảnh đời của Sở Sở hay không mà Tống Thư Hàng có cảm giác thân thiết tự nhiên với Sở Sở và gia đình họ Sở xung quanh.

“Cảm ơn.” Sở Sở khẽ nói, cứ thế để Tống Thư Hàng dìu mình, hai người cùng theo Bạch tôn giả vào trong một túp lều. ...

Bạch tôn giả vừa đi, các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Bắc Hà Tán Nhân nhìn con khỉ lớn mặc đạo bào đen bên cạnh mình, tò mò hỏi: “Mà này Tam Lãng, sao anh vẫn trong hình dáng khỉ lớn vậy, sao không giải huyễn thuật của Chân Quân đi?” “Tam Lãng là ai?” Con khỉ Cuồng Đao Tam Lãng cười lạnh một tiếng, vuốt tóc: “Ta là Tô Thị A Thất!” Đùa gì chứ, lão lúc nãy là trần mông từ trên trời rơi xuống đấy, cho nên giờ có chết lão cũng không muốn biến lại hình dáng thật...

“Phụt ~~” Đông Phương Lục tiên tử bên cạnh không nhịn được bật cười.

Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân nhàn nhạt nói: “Mọi người khoan hãy quậy nữa, chúng ta vẫn nên nghĩ cách xoa dịu tâm trạng của Bạch tiền bối đi...

Tôi luôn cảm thấy Bạch tiền bối đường xa dặm thẳm dùng ‘phi kiếm dùng một lần’ đưa chúng ta tới đây, chắc chắn không chỉ để chúng ta tận hưởng một lần ‘phi kiếm dùng một lần’ đơn giản thế đâu.

Biết đâu lát nữa còn có chuyện gì đáng sợ hơn đang chờ chúng ta.” Lời của Chân Quân vừa dứt, các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lập tức nuốt nước bọt.

“Hay là ba mươi sáu kế, chạy là thượng sách?” Tuyết Lang Động Chủ thận trọng hỏi.

“Chạy được mùng một không chạy được mười lăm đâu.” Hoàng Sơn Chân Quân thản nhiên nói.

“Vậy giờ chúng ta phải làm sao?” Đông Phương tiên tử hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân nói: “Tôi cũng không biết, nên mới cần mọi người thảo luận đây.” Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần: “...” Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng ghé sát Vũ Nhu Tử, mặt khỉ đầy vẻ uất ức: “Này Vũ Nhu Tử cô nương, lần này cô làm khổ chúng tôi rồi.” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, tò mò hỏi: “Sao lại liên quan tới em nữa ạ?” “Tại bộ ‘Ảnh chế Bạch tiền bối’ cô chia sẻ trong nhóm ấy!” Cuồng Đao Tam Lãng đáp.

Tất cả các tiền bối xung quanh đều lẳng lặng gật đầu – bộ ‘ảnh chế’ đó chính là nguồn cơn của tai họa đây mà!

“Bộ ảnh chế đó không đẹp sao ạ?” Vũ Nhu Tử rụt rè hỏi.

“Đẹp thì đẹp... nhưng mà, chính vì bộ ảnh chế đó mà mọi người đều bị Bạch tiền bối dùng ‘phi kiếm dùng một lần’ tiễn tới đây đấy!” Cuồng Đao Tam Lãng buồn bã nói.

Vũ Nhu Tử nghe xong liền nghi hoặc vặn hỏi lại: “Chẳng phải là vì các tiền bối thích tìm chết, không chỉ spam ảnh chế của Bạch tiền bối trong nhóm, mà còn đổi ảnh chế của ngài ấy thành avatar sao.” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “À, cho nên mới nói nguyên nhân nằm ở bộ ảnh chế đó mà!” “Thế nên chuyện này không thể trách em được ạ?” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói: “Em chỉ chia sẻ ảnh chế Bạch tiền bối trong nhóm thôi...

Nếu các tiền bối chỉ lẳng lặng tải ảnh chế về để ngắm một mình thì đã không có vấn đề gì rồi.

Nhưng các tiền bối lại cứ thích tìm chết mà spam ảnh chế của Bạch tiền bối trong nhóm, lại còn đổi thành avatar nữa, thế thì chắc chắn phải chuẩn bị tâm lý đối diện với sự trừng phạt của Bạch tiền bối chứ, Tam Lãng tiền bối chẳng lẽ anh ngay cả chút giác ngộ này cũng không có sao?” “Hả?” Tam Lãng cảm thấy không ổn, tư duy logic của cô bé Vũ Nhu Tử này hình như hơi có vấn đề: “Chẳng lẽ cô có giác ngộ sao?” “Tất nhiên rồi ạ.” Vũ Nhu Tử nói một cách hiển nhiên: “Chúng ta đâu còn là trẻ con nữa, tất nhiên phải chịu trách nhiệm cho mỗi hành vi của mình chứ.

Lúc em phát ảnh chế vào nhóm là đã có đủ loại giác ngộ rồi...

Em nghe ba nói, Bạch tiền bối có sở thích dùng ‘phi kiếm dùng một lần’ đưa thẳng người ta lên vũ trụ ngắm sao.

Thế nên em đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị Bạch tiền bối tống lên vũ trụ rồi, em chuẩn bị sẵn cả đồ phi hành không gian rồi này, còn cả đan dược tích cốc nữa, cũng chuẩn bị xong hết rồi, cứ giấu sẵn trong túi thu nhỏ một tấc đây này!" Nói đến cuối, hai mắt Vũ Nhu Tử sáng rực lên, vẻ mặt đầy mong đợi và khao khát – cô rất muốn được 'Chíu~~' một cái lên vũ trụ bằng phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối.

Tam Lãng quay đầu nhìn các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, rồi lão ngửa mặt nhìn trời 45 độ... lòng đầy phức tạp.

Câu trả lời của Vũ Nhu Tử quá đỗi thuyết phục, Tam Lãng cảm thấy mình hoàn toàn không còn gì để nói.

Thế là bao nhiêu đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cứ thế bị hố một cách mù quáng chỉ vì 'không có giác ngộ' sao?

"Khụ khụ, lạc đề rồi...

Bây giờ chúng ta nên nghĩ xem làm thế nào để Bạch tiền bối vui lên!" Hoàng Sơn Chân Quân kéo lại chủ đề, cái này mới là chuyện quan trọng nhất này.

Nhất định phải làm Bạch tiền bối 'cute' lên, phi, làm Bạch tiền bối vui vẻ lên, quên đi chuyện 'ảnh chế Bạch tiền bối'.

Lúc này, Đậu Đậu đắc ý lên tiếng: "Nếu nói làm Bạch tiền bối vui lên thì tôi có một diệu kế đây.

Gâu gâu." Lúc này nó thu nhỏ lại bằng cỡ một chú chó Pug, còn có một chú cá manh manh nhỏ bằng lòng bàn tay là Ngư Kiều Kiều đang cưỡi trên lưng nó, sự kết hợp này trông cực kỳ hài hước.

"Đậu Đậu có diệu kế gì?" Hoàng Sơn Chân Quân tò mò hỏi.

Đậu Đậu đắc ý nói: "Ha ha ha, chỉ cần Hoàng Sơn đại sỏa anh gọi tôi ba tiếng chủ nhân, tôi sẽ nói cho anh biết.

Gâu!" Hoàng Sơn Chân Quân thở dài thườn thượt – sao lão lại nuôi phải một con chó ngáo thế này không biết?

“Đậu Đậu à.” Giọng Hoàng Sơn Chân Quân trầm xuống: “Nghe nói cô bé nhà họ Sở vừa rồi nằm trên lưng nhóc tên là Sở Sở?” “Thì sao?” Đậu Đậu vặn hỏi lại.

Chương 400

“Đậu Đậu à.” Giọng Hoàng Sơn Chân Quân càng thêm trầm trọng: “Nghe nói ở Kinh thành có con mèo yêu là người tình cũ của nhóc, cũng tên là Sở Sở?” “Chỉ là trùng tên thôi.” Đậu Đậu hừ lạnh nói.

“Đậu Đậu à.” Hoàng Sơn Chân Quân lại nói: “Nghe nói nhóc còn yêu một cô vợ trên mạng, nickname của cô vợ đó cũng có hai chữ ‘Sở Sở’?” “Hoàng Sơn đại sỏa, anh giám sát tôi đấy à?

Gâu!” Đậu Đậu gào lên.

“Còn cần tôi phải nói thêm gì nữa không?

Cái con ‘Sở Sở khống’ ngốc nghếch nhà nhóc?

Có thực sự muốn tôi lột trần cái bí mật đen tối, không thể cho ai biết sâu thẳm trong lòng nhóc trước bàn dân thiên hạ không?” Ánh mắt Hoàng Sơn Chân Quân sắc như đuốc, nhìn thẳng vào mắt Đậu Đậu.

Đậu Đậu không tự chủ được mà rụt đầu lại.

“Biết lát nữa phải làm gì rồi chứ?” Hoàng Sơn Chân Quân lạnh lùng nói.

Đậu Đậu suy nghĩ một hồi rồi không chút liêm sỉ mà phủ phục dưới đất, nói: “Xin lỗi, Hoàng Sơn đại nhân!

Gâu!” “Tiếng hơi nhỏ, với lại giọng điệu chưa được thành khẩn!” Hoàng Sơn Chân Quân kiêu ngạo nói.

“Xin lỗi, Hoàng Sơn đại nhân.

Gâu gâu, tôi là Đậu Đậu chú chó trung thành của Hoàng Sơn đại nhân...

Xin Hoàng Sơn đại nhân ‘đại nhân đại lượng, đại nhân không chấp tiểu nhân’, gâu gâu!” Đậu Đậu gào lên thật to.

“Rất tốt, nói đi, bí mật làm Bạch tiền bối vui lên!” Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Tống Thư Hàng đang chuẩn bị quay một bộ phim...

Khi cậu ta nói chuyện này với Bạch tôn giả, Bạch tôn giả trông có vẻ rất hứng thú.” Đậu Đậu đáp.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều lập tức giơ tay nói: “Chuyện này em cũng biết, em còn biết có một tác giả viết lách gì đó rất thú vị, đang định bắt cóc gã về nhốt vào phòng tối để viết kịch bản đây.” Bắc Hà Tán Nhân nghe tới đây thì mơ hồ cảm thán: “Là đề nghị do tiểu hữu Tống Thư Hàng đưa ra sao?

Ha ha, xem ra Thư Hàng tiểu hữu mấy ngày nay sống cũng không dễ dàng gì!” Cũng đúng...

Tống Thư Hàng chính là kẻ cầm đầu vụ ảnh chế của ‘Bạch tiền bối’, mấy ngày nay lại còn ở cạnh Bạch tôn giả nữa.

Sau khi sự kiện ảnh chế bùng nổ, tình cảnh của Thư Hàng tiểu hữu có thể hình dung được.

Thật vất vả cho cậu ấy quá, có thể nghĩ ra chiêu quay phim này để làm tâm trạng Bạch tiền bối tốt lên.

“Quay phim sao?

Hình như là một ý hay đấy!” Hoàng Sơn Chân Quân vỗ tay một cái: “Vậy thì chúng ta cũng hành động thôi, ủng hộ Tống Thư Hàng tiểu hữu quay một bộ phim chấn động cả nước đi!” “Chấn động cả nước liệu Bạch tôn giả có hài lòng không?

Hay là chúng ta chơi cho chắc... làm một bộ phim chấn động toàn thế giới luôn đi!” Cổ Hồ Quan Chân Quân đề nghị.

Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đều thi nhau tán thành.

Còn lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân thầm thở phào nhẹ nhõm – lần này thế mà thực sự trấn áp được ‘Đậu Đậu’ rồi, mà nói đi cũng phải nói lại, Đậu Đậu thực sự là một tên ‘Sở Sở khống’ sao?

Trong chuyện này chắc có uẩn khúc gì đây, xem ra phải khai quật mới được, cái này có thể trở thành một đòn sát thủ để uy hiếp Đậu Đậu đây.

Đúng thế... cái gọi là ‘bí mật’ lúc nãy của Chân Quân hoàn toàn là để hù dọa Đậu Đậu thôi. ************* Trong lúc các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đang bàn luận, trận cuối cùng của ván thứ hai trên Đoạn Tiên Đài đã hạ màn.

Sở Vĩnh của Sở gia vẫn thất bại.

Dù cho tiểu sư đệ của chưởng môn Hư Kiếm Phái bị hộ đài nhân chém một kiếm trúng thương, nhưng cái gã như dã thú đó sau khi băng bó đơn giản vết thương vẫn dễ dàng đánh bại Sở Vĩnh.

“Ván thứ hai của Đoạn Tiên Đài, Hư Kiếm Phái giành chiến thắng.” Lúc hộ đài nhân tuyên bố kết quả đã lén liếc nhìn đám đại lão đang ngồi xếp hàng bên phe Sở gia.

Chỉ sợ khi tuyên bố kết quả này sẽ gây ra sự không hài lòng cho đám đại lão tu sĩ kia.

Áp lực như núi!

Lần chủ trì Đoạn Tiên Đài này đúng là chó má thật!

“Tiếp theo, trận chiến ván thứ nhất của Đoạn Tiên Đài bắt đầu, nhân viên tham chiến hai bên lên đài.” Một vị hộ đài nhân khác nói...

Trận đầu tiên trên Đoạn Tiên Đài là cuộc chiến giữa các tu sĩ trẻ dưới sáu mươi tuổi.

Thế nhưng cả Hư Kiếm phái lẫn Sở gia trong sáu mươi năm qua đều khá đen đủi, đệ tử dưới sáu mươi tuổi trong môn phái đa số đều bị bình cảnh nhất phẩm ‘Dược Long Môn’ kẹt chết.

Ở Hư Kiếm phái thậm chí có đệ tử từng xung kích cảnh giới ‘Dược Long Môn’ tới mười bảy lần, lần nào cũng kết thúc bằng thất bại.

Sau khi thất bại, cảnh giới lập tức rớt xuống Tị Khiếu cảnh thứ tư.

Họ chỉ có thể cực khổ tiếp tục tu luyện, tích lũy lại khí huyết để xung kích bình cảnh lần nữa.

Đừng thấy nó có vẻ chỉ là một bình cảnh nhỏ của nhất phẩm, nhưng chính cái bình cảnh này đã làm khó hơn sáu mươi phần trăm tu sĩ trong giới.

Đặc biệt là với các môn phái nhỏ thiếu tài nguyên và các tán tu, có người thậm chí xung kích cả đời cũng không phá nổi.

Sở gia còn đỡ hơn một chút, ít nhất còn xuất hiện được thiên tài Sở Sở.

Còn Hư Kiếm phái thì ngay cả một đệ tử nhị phẩm dưới sáu mươi tuổi cũng không có, lần này tham chiến toàn bộ đều là đệ tử ở cảnh giới nhất phẩm Dược Long Môn.

Hai đệ tử đầu tiên Sở gia phái lên cũng là cảnh giới nhất phẩm Dược Long Môn.

Trong tình huống thực lực hai bên tương đương, thắng bại sẽ phụ thuộc vào khả năng phát huy tại chỗ và trang bị.

Vũ khí ai tốt hơn, công pháp ai xịn hơn, tỷ lệ thắng của người đó sẽ cao hơn.

Người hộ đài tuyên bố trận đấu bắt đầu.

Đệ tử Hư Kiếm phái bước lên sàn, đó là một gã khổng lồ cao gần ba mét, có lẽ trong người mang một loại huyết mạch đặc thù nào đó.

So với gã, đệ tử Sở gia khí thế yếu hơn nhiều, là một đệ tử có vóc dáng bình thường, công pháp cơ bản vững chắc, nhìn qua là người có kinh nghiệm phong phú.

Sở gia đem toàn bộ hy vọng của trận đầu tiên đặt lên người Sở Sở...

Trận chiến cấp độ nhất phẩm đối với người bình thường có thể xem đến nhiệt huyết sôi trào, nhưng với các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 thì quả thật có chút buồn chán.

Chưa kể công pháp của Hư Kiếm phái và Sở gia phẩm giai khá thấp, các tiền bối thật sự không hứng thú nổi.

Lúc này, tộc lão Sở gia cứ đi tới đi lui bên cạnh lều vải.

Ông muốn biết ngay lập tức trạng thái của Sở Sở bên trong đã khôi phục được bao nhiêu rồi?

Không cần nhiều, chỉ cần giữ được thực lực của đan điền thứ nhất nhị phẩm là đã có thể nghiền ép Hư Kiếm phái.

Vũ Nhu Tử cũng lén lút lẻn ra ngoài, cô còn đang nghĩ cách lấy lại chiếc trâm cài trên người Tống Thư Hàng để biến thành Sở Xuân Huỳnh tham chiến thay cho Sở gia đây.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh mình bước lên Đoạn Tiên Đài đánh quân Hư Kiếm phái tơi tả là cô đã thấy phấn phấn chấn không thôi.

Thế nhưng, sau khi chờ đợi hồi lâu...

Sở Sở, Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng vào lều vẫn chưa thấy ra.

“Sao lâu thế nhỉ?” Vũ Nhu Tử thắc mắc, đưa tay vén màn nhìn vào trong.

Sau đó, cô nhìn thấy một vùng cát vàng mênh mông.

“Chân thực huyễn tượng?” Vũ Nhu Tử lập tức buông tay, lùi lại bên ngoài lều.

Bạch tiền bối vậy mà lại sử dụng năng lực ‘Chân thực huyễn tượng’ ngay trong lều!

Kích hoạt tiềm lực cho Sở Sở mà cần phải tốn công tốn sức thế này sao?

Lúc này, bên trong ‘Chân thực huyễn tượng’ của Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối không hề kích hoạt tiềm lực cho Sở Sở.

Anh chỉ lấy vài giọt máu của cô, sau đó dùng một cái bình nhỏ đựng lại, rồi bỏ thêm đủ loại dược liệu vào đó.

Không biết Bạch tiền bối định khôi phục trạng thái cho Sở Sở bằng cách nào?

Lúc này, Bạch tiền bối lôi điện thoại ra gọi cho Dược Sư: “Dược Sư, có ai liên lạc với cậu chưa?” Đầu dây bên kia truyền đến giọng của Dược Sư: “Có rồi, Bạch tiền bối.

Ngay ngày hôm sau khi Tử Yên đưa mấy mẫu vật thí nghiệm bị bắt làm tù binh qua, đã có người thông qua mấy vị đạo hữu bắt đầu liên hệ với tôi, hỏi giá để chuộc đám tù binh đó về.” “Vậy là lấy được thứ đó rồi chứ?” Bạch tiền bối cười khà khà.

“Vâng, theo dặn dò của tiền bối, tôi trả lời chỉ cho chuộc hai tù binh, và bắt đối phương dùng hai tầng đầu của công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thuộc Tam Thập Tam

Thú Thần Tông để làm tiền chuộc.

Đối phương kỳ kèo với tôi cả ngày, cuối cùng hắn một mình tới đây, đi một vòng quanh đám tù binh rồi để lại công pháp, chuộc ba tên về.” Dược Sư trả lời, rồi nói tiếp: “Tiền bối, công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà đối phương đưa liệu có vấn đề gì không?” “Chắc chắn là có...

Nhưng không sao, ta chủ yếu muốn hiểu ý tưởng sáng tạo của người tạo ra môn công pháp này thôi.

Cậu chuyển hai quyển đầu qua đây cho ta xem trước đi.

Chuyện sau đó thì để vài ngày nữa ta qua chỗ cậu xử lý sau.

À, cậu nhớ kiểm tra tình trạng của đám tù binh còn lại, nếu không ngoài dự đoán của ta thì cơ thể bọn chúng sẽ có vấn đề đấy.

Bản nguyên chân khí trên người bọn chúng chắc là đã bị ai đó âm thầm lấy đi phần lớn rồi.” Bạch tiền bối mỉm cười nói.

“Rõ thưa Bạch tiền bối.” Dược Sư lại hỏi: “Vậy giờ tôi truyền công pháp qua cho tiền bối nhé, truyền trực tiếp qua mạng có vấn đề gì không?” “Cậu cứ làm mấy bước bảo mật sơ sơ rồi gửi qua đi, dù sao cũng không phải công pháp của chúng ta.” Bạch tiền bối đáp.

Dược Sư gật đầu rồi cúp máy.

Rất nhanh, qua phần mềm chat, hình ảnh của hai quyển đầu công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đã được gửi tới.

Bạch tiền bối bắt đầu lướt màn hình điện thoại xem hai quyển này.

Vì hai quyển đầu chỉ ở cấp độ tu luyện nhất phẩm và nhị phẩm nên Bạch tiền bối chỉ mất một lát đã xem xong toàn bộ nội dung.

Sau đó, tiền bối nhắm mắt lại suy tư một hồi.

Một lát sau anh mở mắt ra, từ đôi mắt bắn ra hào quang kim sắc, hóa thành vô số phù văn vàng óng giữa không trung.

Những phù văn này kết thành ba mươi ba vòng tròn, không ngừng xoay chuyển trước mặt Bạch tiền bối.

“Hóa ra là thế...

Đúng là một môn công pháp thú vị.” Bạch tiền bối cười khẽ, đưa tay vạch vào không trung.

Thỉnh thoảng có vài phù văn bị Bạch tiền bối gạt đi, hoặc được anh sửa đổi lại.

Đó chính là những chỗ ‘sai sót’ và cửa sau mà đối phương cố ý để lại, giờ đây đều bị Bạch tiền bối chỉnh sửa từng cái một.

Chỉ là công pháp nhất phẩm và nhị phẩm, có lỗi gì thì tiền bối liếc mắt một cái là thấy ngay.

Chương 401

Sau khi sửa xong, Bạch tiền bối nói: “Tống Thư Hàng, đưa tay ra!” Tống Thư Hàng đưa cánh tay về phía Bạch tiền bối.

Tiền bối vẫy tay một cái, phù văn kim sắc rơi xuống lòng bàn tay Tống Thư Hàng, hóa thành hình dáng của rất nhiều loài động vật: bò, dê, ngựa, lợn, chó, sư tử, hổ, sói, cáo, gấu, vượn, gà, nhạn, đại bàng, rắn, thỏ, cá voi, cá mập, rùa, cua, tôm... vân vân, tổng cộng có ba mươi ba loại hình thái động vật.

Những hình thái này dập dềnh trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng rồi tiếp xúc với da thịt cậu.

Bò, dê, ngựa, lợn, chó, sư tử, hổ... lần lượt từng con đâm sầm vào lòng bàn tay cậu.

Nhưng những hư ảnh này hễ chạm vào tay Tống Thư Hàng là tan biến mất.

Những hư ảnh phía sau vẫn tiếp tục lao lên, từng con một biến mất.

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối đầy thắc mắc, tiền bối chỉ đáp lại bằng một nụ cười nhạt.

Cuối cùng... khi đến lượt hư ảnh một chú cá voi nhỏ xíu đâm vào tay Tống Thư Hàng, nó không biến mất mà đột nhiên như sống dậy, bắt đầu quẫy đuôi, thậm chí còn sinh động phun ra một tia nước từ trên đầu.

“Ơ kìa, có vẻ cậu hợp với cá voi đấy.” Bạch tiền bối mỉm cười.

Sở Sở đứng bên cạnh thì khóe miệng giật giật, cá voi cái gì chứ, đó là ác mộng gần đây của cô mà... cái chiêu ‘Cự Kình ôm muội sát’, tiếng xương cốt vỡ vụn, còn cả giọng nói biến thái của Kình Bát nữa.

“Vậy thì cậu hãy ghi nhớ thiên 《Cự Kình》 của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này đi.” Bạch tiền bối lại vung tay, vòng tròn phù văn kim sắc xuất hiện trở lại, bản đã được sửa đổi hiện ra trước mắt Tống Thư Hàng, các tự phù sắp xếp thành một bộ công pháp hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng thầm ghi nhớ bộ công pháp này vào lòng.

Thiên 《Cự Kình》 này là một phương pháp vận chuyển khí huyết đặc thù, thông qua việc điều tiết khí huyết ở năm đại khiếu huyệt để bộc phát ra cự lực như cá voi khổng lồ chỉ trong một hơi.

“Vạn sự đã chuẩn bị xong, giờ thì uống bình thuốc máu này vào, rồi cậu biến thành Sở Sở đi tham gia Đoạn Tiên Đài đi.” Bạch tiền bối đưa bình dược dịch pha lẫn máu của Sở Sở cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: O_O!

Chẳng phải đã nói là kích hoạt tiềm lực cho cô nàng Sở Sở để cô ấy tham chiến sao?

Sao giờ lại thành mình hóa thân thành Sở Sở để lên đài rồi?

Tiền bối dường như nhìn thấu thắc mắc của Tống Thư Hàng: “Pháp môn kích hoạt tiềm lực ta thì có, nhưng với trạng thái cơ thể của cô nương Sở Sở này hiện giờ, kích hoạt xong không lâu sau là chắc chắn sẽ chết, thần tiên cũng không cứu được.

Thế nên... cậu chọn để cô Sở Sở này bộc phát tham chiến rồi chết một cách sảng khoái, hay là cậu biến thành hình dáng của cô ấy để thắng trận Đoạn Tiên Đài này?” Sở Sở ngây người, hóa ra cô đã nghĩ việc kích hoạt tiềm lực quá đơn giản...

Loại pháp môn này thường là phương pháp để tu sĩ liều mạng cùng chết với kẻ địch khi lâm vào đường cùng, di chứng cực kỳ lớn.

Tống Thư Hàng nhìn Sở Sở, rồi lại nhìn Bạch tiền bối đang đầy nghiêm túc, há hốc mồm...

Hai phút sau, màn lều bị vén lên.

Cô nương Sở Sở sắc mặt vẫn hơi tái nhưng bước chân lại vô cùng kiên định bước ra ngoài.

Trên người cô tràn đầy khí huyết, trông có vẻ rất khỏe mạnh.

Cô mặc một bộ váy đen mới tinh, trên đùi buộc thanh đoản kiếm áp thân.

Sau lưng còn đeo một bọc vũ khí dài.

“Sở Sở, vết thương của cháu khỏi rồi à?” Tộc lão Sở gia thấy Sở Sở ra ngoài thì lập tức vui mừng khôn xiết.

Sở Sở mỉm cười với tộc lão nhưng không trả lời.

Ở phía bên kia, trên Đoạn Tiên Đài.

Gã khổng lồ của Hư Kiếm phái phát ra tiếng cười đắc ý, nhấc bổng đệ tử thứ hai của Sở gia lên, tung một cú lên gối cực mạnh!

Đệ tử thứ hai như một con gà con bị túm chặt, hoàn toàn không thể phản kháng, hứng trọn cú lên gối đó, thét lên một tiếng thảm thiết rồi gục xuống không dậy nổi.

Thua liền hai trận.

Gã khổng lồ cười vang ngạo mạn.

Đệ tử phe Sở gia trong lòng nghẹn khuất: [Chết tiệt, nếu Sở Sở sư tỷ chúng ta không bị thương thì sao để ngươi ngông cuồng như vậy!] Ngay lúc này, một dáng người thon dài băng qua đội hình Sở gia, từng bước tiến về phía Đoạn Tiên Đài.

Bước chân nặng nề.

Đệ tử Sở gia thấy bóng hình đó liền reo hò như sấm dậy: "Sở Sở sư tỷ!

Sở Sở sư tỷ!" Bóng người thon dài ấy quay đầu lại, nở một nụ cười đầy phức tạp với các đệ tử Sở gia.

Đó là một nụ cười thế nào nhỉ?

Vừa có sự dịu dàng như nước, vừa có chút bất đắc dĩ, lại có thêm một tia xót thương như thánh nhân, và cả niềm tin kiên định chứa đựng bên trong!

Ngay lập tức, đệ tử Sở gia im bặt, nhiều người cảm thấy sống mũi cay cay...

Đó là vì họ quá kém cỏi, Sở Sở sư tỷ bị thương nặng như vậy mà vẫn phải kích hoạt tiềm lực để lên Đoạn Tiên Đài này!

Khả năng bổ não của con người thật sự rất mạnh, rõ ràng chỉ là một nụ cười gượng gạo bình thường mà đệ tử Sở gia có thể liên tưởng ra bao nhiêu là nội dung.

Sau khi mỉm cười, Sở Sở lại từng bước bước lên Đoạn Tiên Đài.

Người hộ đài nhìn Sở Sở một cái, âm thầm thi triển một pháp thuật.

Đại khái là pháp thuật giám định huyết mạch để xác minh thân phận của cô.

Hào quang pháp thuật lướt qua người Sở Sở, không có vấn đề gì, đúng là Sở Sở không sai vào đâu được.

Lên đến đài, Sở Sở trước tiên đỡ tộc nhân bị thương dậy, vỗ nhẹ một cái, dùng nhu kình đưa người đó xuống tay của tộc nhân dưới đài.

Phía dưới, người của Sở gia đã chuẩn bị sẵn, cẩn thận đỡ lấy người bị thương rồi đưa vào lều phía sau để cấp cứu.

Trên Đoạn Tiên Đài, Sở Sở khẽ ngẩng đầu, ánh mắt nhìn thẳng gã khổng lồ cao ba mét.

Gã khổng lồ cũng nhìn lại cô, một lát sau gã đột nhiên lộ vẻ phấn khích: “Thực lực của ngươi vậy mà chỉ khôi phục được đến nhất phẩm Dược Long Môn thôi sao?

Ha ha ha ha, ngươi không khôi phục được thực lực nhị phẩm rồi!” Đối với gã, đây đúng là một điều bất ngờ lớn.

Nhị phẩm đối với nhất phẩm gần như là nghiền ép, nhưng... nếu đối phương giờ chỉ có thực lực nhất phẩm, gã dựa vào huyết mạch đặc thù của mình là hoàn toàn có thể chiến một trận!

Không, thậm chí có khi còn giết được luôn thiên tài của Sở gia này ấy chứ!

Sở Sở ngẩng đầu mỉm cười với gã khổng lồ, không đáp lời.

“Trận chiến Đoạn Tiên Đài, tiếp tục.” Người hộ đài Bồng Sinh Hải trầm giọng nói.

Phía sau, tại lều vải.

Vũ Nhu Tử thắc mắc nhìn vào trong lều, lạ thật, sao Tống tiền bối và Bạch tiền bối vẫn chưa ra nhỉ?

Nếu còn không ra thì cô biết mượn cái trâm biến hình của ai đây!

Cô muốn tham gia Đoạn Tiên Đài mà!

Còn tộc lão Sở gia thì đang suy tư, đột nhiên sắc mặt ông biến đổi.

Chờ đã, lúc nãy khi Sở Sở đi ra, thứ khí tức dạt dào trên người nó là... khí huyết?

Không phải chân khí?!

Sở Sở kích hoạt tiềm lực để tạm thời khôi phục vết thương, vậy mà cũng chỉ khôi phục được đến cảnh giới nhất phẩm Dược Long Môn sao?

Như thế này thì đối mặt với đệ tử tham chiến của Hư Kiếm phái, nó không có bao nhiêu ưu thế rồi, chưa kể còn đang mang thương tích nữa...

Không được, không thể để Sở Sở tham chiến.

Tộc lão Sở gia phi nhanh về phía Đoạn Tiên Đài, nhưng đã muộn, trận chiến đã bắt đầu!

Trên Đoạn Tiên Đài, gã khổng lồ quát một tiếng lớn để tăng khí thế: "Con nhỏ kia, mặc kệ ngươi là thiên tài gì, giờ thì chết đi cho ta!" Vừa hét lên, gã khổng lồ đã lao tới, nắm đấm hộ pháp mang theo tiếng gió rít nhắm thẳng đầu Sở Sở mà nện xuống.

Đệ tử Sở gia hồi hộp nắm chặt tay, không phải họ lo cho Sở Sở mà là đang mong chờ khoảnh khắc cô rút kiếm thi triển môn 《Kiếm Quyết》 thần bí vô thượng của Sở gia!

Người nhà họ Sở đều biết bộ kiếm quyết của Sở Sở có uy lực cực lớn.

Cho dù hiện giờ cô bị thương khiến cảnh giới rớt xuống, nhưng cùng cảnh giới thì đã sao?

Chỉ cần 《Kiếm Quyết》 xuất ra, gã khổng lồ kia chỉ có nước thua!

Tuy nhiên... trên Đoạn Tiên Đài, Sở Sở lại không hề đưa tay rút thanh đoản kiếm trên đùi.

Cô bày ra một thế quyền, đứng im bất động.

Nhìn bộ dạng này, có vẻ cô định đối đầu trực diện với cú đấm của gã khổng lồ?

“Ha ha ha ha.” Gã khổng lồ cười cuồng loạn: “Chết đi, Thông Tâm Chưởng!” Nói là Thông Tâm Chưởng gì đó, nhưng thực tế khí huyết ở năm đại khiếu của gã đang cuồn cuộn đổ vào nắm đấm, trên đó ẩn hiện hồng quang.

Rõ ràng là một chiêu quyền pháp cương mãnh kiểu khai bia phá thạch.

Tu sĩ khi chiến đấu thường hô tên mấy chiêu thức nghe oai như hổ báo... nghe cho vui thôi, tin thật là thua chắc.

Nắm đấm của gã khổng lồ giáng xuống đầy tàn khốc.

Gã trời sinh thần lực, cộng thêm quyền pháp bá đạo này, ngay cả Chân sư nhị phẩm mà trúng một đấm cũng không dễ chịu gì.

Con nhỏ trước mắt này dám mơ tưởng đỡ được đấm của gã, vậy thì cho nó nếm mùi lợi hại!

Ở ngay phía trước, Sở Sở mặt đầy bình thản.

Đột nhiên, đôi tay trông có vẻ yếu ớt của cô bắt chéo lại, nghênh đón nắm đấm của gã khổng lồ.

Đanh!

Nắm đấm to tướng của gã khổng lồ và đôi tay của Sở Sở va vào nhau, vậy mà lại phát ra âm thanh như kim loại va chạm.

Cứ như thứ vừa đụng nhau không phải tay chân mà là hai khối sắt!

Chương 402

Tiếp đó, đôi tay của Sở Sở hơi trầm xuống, mượn đà đó để âm thầm dùng nhu kình hóa giải lực đạo cương mãnh trong quyền pháp của đối phương.

Đỡ được rồi!

Vậy mà lại bị đỡ được sao?

Gã khổng lồ hơi sững sờ.

Không chỉ gã, mà ngay cả người của Sở gia cũng ngây ra, họ biết Sở sư tỷ kiếm thuật cực giỏi, nhưng không ngờ ngay cả quyền pháp cũng mạnh đến thế?

Trên Đoạn Tiên Đài, cục diện thay đổi trong chớp mắt.

Công thủ đổi ngôi.

Sở Sở gạt phắt nắm đấm của gã khổng lồ, đôi tay mạnh mẽ đẩy lên phía trên.

Một sức mạnh khổng lồ bộc phát, nắm đấm của gã khổng lồ bị đẩy văng ra.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Sở Sở căng ra, lao thẳng vào ngực gã khổng lồ.

Oành~~ Một cú va chạm mạnh... hất văng gã khổng lồ cao gần ba mét ra ngoài!

Cú tông này không còn là dùng xảo kình nữa mà là sức mạnh dã man nguyên thủy nhất!

Gã khổng lồ bị hất văng ra sau đó mãi không gượng dậy nổi, lồng ngực như bị đầu tàu xe lửa tông vào, thở không ra hơi.

Gã trừng mắt nhìn Sở Sở phía trước.

Con nhỏ này chỉ riêng sức mạnh nhục thân thôi đã lớn hơn cả gã rồi.

Lúc này... các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 vốn đang thấy buồn chán, có mấy vị đột nhiên chớp chớp mắt.

Không phải trận chiến trên đài có gì cao minh... dưới mắt họ, tầng thứ chiến đấu trên Đoạn Tiên Đài vẫn còn thấp.

Nhưng trọng điểm chính là ở chỗ này, chính là bộ quyền pháp mà cô nương Sở Sở vừa sử dụng!

“Bản tọa nếu không nhìn lầm thì đây là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 phải không?

Bản tọa từng thấy đám đệ tử của Thông Huyền đại sư luyện tập chiêu này rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng vuốt cằm, quay sang hỏi đạo hữu bên cạnh.

“Không sai, đây chính là chiêu phòng thủ thứ sáu và thức thứ năm là Băng Chàng của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》.” Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng đáp lại.

Chân Quân tuy chưa luyện bộ quyền pháp này nhưng ông có hiểu biết đại khái về các chiêu thức của nó. 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 không phải là quyền pháp phổ thông đại trà, mà là tuyệt học trấn môn của Kim Cương tự năm xưa.

Ít nhất... bộ quyền pháp này Sở tính thế gia không thể nào có được.

Bắc Hà Tán Nhân trầm ngâm, như thể nghĩ ra điều gì đó, anh thở dài một hơi: “Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp đấy!” Tuyết Lang Động Chủ gật đầu: “Ừ, là Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp.” Tạo Hóa Pháp Vương bồi thêm: “Vậy mà lại là Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp.” Lệ

Chi Tiên Tử không rõ chân tướng, mặt đầy thắc mắc, hoàn toàn không hiểu mấy vị đạo hữu này đang cảm thán cái gì?

“Chờ đã, nếu là Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp thì có một vấn đề tôi phải nhắc nhở một chút.” Cổ Hồ Quan Chân Quân đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, chỉ tay vào Sở Sở trên đài nói: “Mọi người thử cảm ứng kỹ cảnh giới đi!” Các đạo hữu tò mò nhìn về phía Sở Sở.

Một lát sau, Cuồng Đao Tam Lãng thốt lên đầu tiên: “Đậu xanh, nhất phẩm Dược Long Môn!” Bắc Hà Tán Nhân: “Đậu xanh, đúng là nhất phẩm Dược Long Môn thật!” Hoàng Sơn Chân Quân: “..., hơn nữa còn sắp thăng cấp nhị phẩm Dược Long Môn rồi!” Lệ Chi Tiên Tử càng mông lung hơn, chẳng phải chỉ là cảnh giới nhất phẩm Dược Long Môn thôi sao, có gì mà khiến các đạo hữu trong nhóm phải kinh ngạc dữ vậy?

Cổ Hồ Quan Chân Quân lại hỏi: “Ai còn nhớ một người nào đó đã tu luyện được bao lâu rồi không?” Bắc Hà Tán Nhân đáp: “Sau ngày mùng 1 tháng 6 vài ngày thì phải.” Anh nhớ mốc này vì đó là thời điểm anh hẹn ước đại chiến trên đỉnh Tử Cấm với Toán Hắc Quái.

“Vậy hôm nay là ngày mấy?” Cổ Hồ Quan Chân Quân hỏi tiếp.

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn đồng hồ: “Ngày 21 tháng 7 năm 2019, tính ra mới được chưa đầy hai tháng.” Tuyết Lang Động Chủ: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Lạc Trần Chân Quân: “Bật hack à?” Đông Phương Tiên Tử: “Chắc chắn là bật hack rồi.” Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán: “Theo tôi thấy, đây không phải là bật hack nữa, đây rõ ràng là dùng phần mềm gian lận trực tiếp luôn rồi!” “Nghĩ lại đời tán nhân năm xưa của tôi... thật là gian nan biết bao, chỉ một phần ‘Thôi Thể Dịch’ thôi mà cũng làm tôi trầy da tróc vảy.

Chẳng biết tại sao, tự dưng thấy nhói lòng quá.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Ông ít nhất còn là tán nhân, tôi còn thảm hơn, tôi vốn chỉ là một con tuyết lang nhỏ bình thường thôi mà.” Tuyết Lang Động Chủ than khổ.

Chớp mắt một cái, chủ đề dường như bị bẻ lái sang hội nghị kể khổ.

Lệ Chi Tiên Tử đầu đầy dấu hỏi: “Rốt cuộc là mọi người đang cảm thán cái gì hả hả hả!” Cô cảm thấy giữa mình và các đạo hữu trong nhóm dường như có một hố sâu ngăn cách, vậy mà không tìm thấy tiếng nói chung.

Cô bị các đạo hữu trong nhóm tẩy chay rồi sao?

Trên Đoạn Tiên Đài, gã khổng lồ kia lại bò dậy lần nữa.

Lúc gã ngã xuống, Sở Sở không hề thừa thắng xông lên mà bình thản đứng chờ gã dậy, cho gã thời gian để thở.

Điều này rõ ràng là khinh miệt gã tới cùng cực!

“Chết tiệt!” Gã khổng lồ gào thét, lại vung nắm đấm lao về phía Sở Sở.

Vẫn là nắm đấm đó, vẫn là bộ quyền pháp khai bia liệt thạch đó.

Đối diện, Sở Sở lại một lần nữa bày ra thế quyền, đôi tay hơi bắt chéo nghênh đón nắm đấm của gã.

Ngay khi hai bên sắp chạm nhau lần nữa, trong mắt gã khổng lồ lóe lên một tia đắc ý.

Đột nhiên, từ tay áo của gã bắn ra một thanh đoản kiếm.

Hư Kiếm phái vốn là một phái chuyên về kiếm mà!

Thứ gã khổng lồ giỏi nhất tự nhiên cũng là kiếm thuật, đừng thấy cơ thể gã to lớn, gã thực ra lại giỏi nhất là đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm trong tay gã linh hoạt như một con dao găm nhỏ.

Đồng thời, gã lập tức thi triển kiếm thuật mạnh nhất của Hư Kiếm phái là đoản kiếm thuật ‘Xà Hành Nhị Thập Nhất Kiếm’!

Nhìn thanh đoản kiếm đâm tới như rắn độc, Sở Sở khẽ nhíu mày, thở dài một tiếng.

Sau đó thân hình cô đột nhiên chuyển động, biến mất ngay bên cạnh gã khổng lồ.

Khi xuất hiện lại đã ở ngay sau lưng gã.

Lốp bốp lốp bốp, một loạt tiếng tia điện vang lên.

Trong lòng bàn tay Sở Sở nổ vang một tia lôi quang.

Đạo pháp, Chưởng Tâm Lôi!

Khoảnh khắc tiếp theo, lòng bàn tay cô vỗ nhẹ vào lưng gã khổng lồ.

Gã khổng lồ phát ra một chuỗi tiếng thảm thiết, toàn thân co giật điên cuồng.

Sau đó, thân hình khổng lồ đổ rầm xuống đất.

Lần này, gã không thể dậy nổi nữa, đã ngất lịm đi.

Sở Sở quay người lại, nhìn về phía Hư Kiếm phái rồi mỉm cười nhẹ. [Chỉ cần đánh bại đám Hư Kiếm phái là được đúng không?] Sở Sở nhìn phe Hư Kiếm phái, tiếp theo còn hai tuyển thủ nữa.

Lên nhanh đi, rồi giải quyết cho gọn lẹ.

Sau đó thì đi tiếp xúc gần với bức họa ‘Lý Thiên Tố’ dưới mật thất Sở gia rồi hoàn thành công việc.

Một chuyện vốn dĩ rất đơn giản mà sao cứ phải ầm ĩ rắc rối thế này...

Phía Hư Kiếm phái.

Chưởng môn Hư Tranh khịt khịt mũi, trên người ông giờ đang khoác một chiếc đạo bào màu xanh...

đây là của một đệ tử biết điều chủ động dâng lên để chưởng môn che thân.

Lúc này, lòng Hư Tranh không thể bình tĩnh nổi.

Không đúng, quá không đúng rồi.

Từ khi Sở Sở bị thương nặng mà vẫn sống sót trở về, toàn bộ kịch bản 'Đoạn Tiên Đài' đã bắt đầu đi lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Rõ ràng ngay từ đầu mọi chuyện đều diễn ra theo đúng kịch bản mà 'tiên sinh' đã thiết kế, nhưng từ lúc Sở Sở quay lại, tất cả đã bị xáo trộn.

Hít một hơi thật sâu, Hư Tranh ép mình phải bình tĩnh lại, ít nhất cũng phải trụ qua trận đầu của cuộc chiến Đoạn Tiên Đài này đã.

Sau đó, chưởng môn Hư Tranh trầm giọng nói: "Sở Sở này tuy bị thương nặng, rớt xuống nhất phẩm Dược Long Môn, nhưng kinh nghiệm chiến đấu của nó vẫn còn, nhãn giới của một tu sĩ nhị phẩm vẫn còn đó, Lỗ Quán thua không oan.

Chúc Trạch, cậu lên đi.

Đừng vội, cũng đừng đánh trực diện với nó, hãy câu giờ.

Nó dùng pháp môn đặc thù để kích hoạt tiềm lực, mà loại phương pháp này chắc chắn có giới hạn thời gian.

Cậu càng kéo dài thời gian bao lâu càng tốt." "Rõ." Phía sau ông, một đệ tử có đôi chân rất dài trầm giọng đáp.

Thứ anh ta giỏi nhất chính là khinh thân pháp, việc nhảy nhót né tránh trong phạm vi nhỏ cũng rất thành thục.

Nếu không đánh trực diện mà chỉ câu giờ thì đó là sở trường của anh ta rồi.

Cuộc chiến Đoạn Tiên Đài tiếp tục.

Đệ tử thứ hai của Hư Kiếm phái là Chúc Trạch lên đài, các nhân viên y tế của Hư Kiếm phái cũng khiêng gã khổng lồ bị thương xuống.

“Đệ tử Hư Kiếm phái Chúc Trạch, mong Sở Sở cô nương chỉ giáo!” Chúc Trạch lên đài xong không vội tấn công mà thực hiện một loạt lễ nghi.

Anh ghi nhớ sâu sắc mục tiêu của mình: Câu giờ!

Bất kể dùng thủ đoạn gì, kéo dài được một giây cũng là một giây.

Kiên trì chính là thắng lợi!

Đối diện, Sở Sở mỉm cười với anh, vẫn không lên tiếng.

“Mong Sở Sở cô nương lát nữa nương tay, chỉ cần đánh ngất tôi là được, đừng để tôi phải nằm giường bệnh vài tháng nhé.” Chúc Trạch tiếp tục nói, vừa nói vừa bắt đầu nới rộng khoảng cách với Sở Sở.

Sở Sở nhíu mày, cái tên này, sao mà lắm lời thế không biết!

Và ngay trước khi trận đấu giữa Sở Sở và Chúc Trạch sắp bắt đầu, chưởng môn Hư Tranh âm thầm gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại rất nhanh đã có người nhấc máy.

Chưởng môn Hư Tranh vội vã nói: “Alo, tiên sinh...

Chương 403

tình hình xảy ra ngoài ý muốn rồi.” Trong điện thoại truyền đến một giọng nói điềm tĩnh: “Đừng hoảng hốt, tôi vẫn luôn theo dõi hiện trường.

Tuy có thay đổi nhưng tất cả vẫn nằm trong tầm kiểm soát của tôi.

Đừng vội, cúp máy đi, chuyển sang liên lạc bằng tin nhắn.” Giọng nói điềm tĩnh, vững chãi của đối phương khiến Hư Tranh như vừa uống được viên thuốc an thần.

Thế là ông nhanh chóng cúp máy, chuyển sang dùng tin nhắn để trao đổi với ‘tiên sinh’.

Tích tích tích, vị tiên sinh bí ẩn gửi tin nhắn tới: ‘Cứ để cuộc chiến Đoạn Tiên Đài tiếp tục đi.

Tuy việc Sở Sở của Sở gia có thể lên đài chiến đấu nằm ngoài dự đoán của tôi, nhưng chúng ta đã thắng được một trận rồi.

Trận đầu này có thua cũng chẳng sao, không ảnh hưởng quá lớn đến kế hoạch của tôi.

Có điều, trước trận thứ ba, ông cố gắng kéo dài thời gian ra, tôi cần bố trí một vài việc để dẫn dụ một nhân vật quan trọng của Sở gia ra mặt.

Yên tâm đi, mọi thứ vẫn nằm trong tầm kiểm soát của tôi.

Sau khi xong việc, ông sẽ nhận được những lợi ích ngoài sức tưởng tượng.’ ‘Tiên sinh, phe Sở gia mời tới rất nhiều viện trợ mạnh, tôi sợ sẽ có bất ngờ.’ Hư Tranh nhanh chóng hồi âm, dàn đại lão tu sĩ đang ngồi bệt dưới xem kia tạo cho ông áp lực như núi đè.

Vị tiên sinh bí ẩn trấn an: ‘Đừng lo, những kẻ mạnh đó không phải viện binh của Sở gia đâu, Sở gia không có năng lực lớn đến thế.

Yên tâm đi, đã có tôi rồi.

Tôi tự có diệu kế!' Nghe đến đây, tâm trạng Hư Tranh càng thêm ổn định.

Trên Đoạn Tiên Đài, Sở Sở nhíu mày nhìn Chúc Trạch của Hư Kiếm phái đang nhảy nhót tung tăng quanh mình.

Cái tên này, sau khi luyên thuyên một hồi lúc bắt đầu, giờ cứ như con khỉ, cứ nhảy qua nhảy lại ở đằng xa mà không thèm lại gần, đây là đang chơi trò gì thế?

Rất nhanh, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Sở Sở day day thái dương, nhảy lâu thế này mà tên này không thấy mệt sao?

Ngay cả người hộ đài cũng không kìm được mà nhíu mày.

Mà mọi người nhìn 'Chúc Trạch' của Hư Kiếm phái kìa, anh ta vẫn đang nhảy rất hăng say, vừa nhảy vừa làm mấy động tác khiêu khích Sở Sở.

Nếu không chủ động tấn công thì chắc tên này định nhảy cho đến khi biển cạn đá mòn luôn quá?

Sở Sở hít một hơi thật sâu.

Sau đó...

Hống!!

Một tiếng sư tử gầm đáng sợ vang lên, sóng âm từ miệng Sở Sở lan tỏa ra bốn phương tám hướng như hiện hữu thành vật chất.

Thậm chí toàn bộ Đoạn Tiên Đài cũng bị tiếng Sư Tử Hống chấn động.

Hơn nữa, trong sóng âm này còn kèm theo năng lực ‘huyễn âm’, khiến người ta không thể phòng bị.

Nếu không phải quanh Đoạn Tiên Đài có kết giới phòng ngự bảo vệ thì tiếng Sư Tử Hống này chắc chắn đã hất văng cả đám người của Hư Kiếm phái và Sở gia rồi.

Trên đài, Chúc Trạch vốn đang nhảy nhót tưng bừng lập tức như bị sét đánh ngang tai, tâm thần thất thủ, hụt chân một cái rồi ngã nhào xuống đất.

Ngay sau đó, Sở Sở bước tới, vài chiêu đơn giản đã đánh ngất đệ tử Hư Kiếm phái này.

Chúc Trạch đang trong trạng thái thất thần hoàn toàn không có khả năng phản kháng...

Sở Sở thắng!

Hư Kiếm phái thua liền hai trận, sắc mặt đệ tử không mấy tốt đẹp.

Ngược lại, bên phía Sở gia là một bầu không khí hoan hô tưng bừng.

Các tiền bối trong nhóm vì tìm thấy điểm thú vị nên không còn cảm thấy buồn chán như trước nữa.

Bắc Hà Tán Nhân: “Chà chà, là Sư Tử Hống của Phật môn kìa.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Cộng thêm 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 lúc trước nữa.” “Lại cộng thêm cái đầu trọc lốc của tiểu hữu lúc xuất hiện lần này nữa chứ.” Cổ Hồ Quan Chân Quân bổ sung.

“Ừm, quả nhiên tiểu hữu đã quyết định đi theo con đường Phật tu rồi sao?” Hoàng Sơn Chân Quân vuốt cằm tổng kết.

Như vậy thì... lúc nữa mình định tặng đại hồng bao cho tiểu hữu thì cũng phải hướng theo phía này nhỉ?

Tặng một bộ cà sa có khả năng phòng ngự cực mạnh, không biết tiểu hữu Thư Hàng có thích không?

Trong khi mọi người đang bàn tán, đệ tử cuối cùng của Hư Kiếm phái với khuôn mặt lầm lì, từng bước bước lên Đoạn Tiên Đài.

"Hư Kiếm phái Diệp Đường, mong Sở Sở cô nương chỉ giáo." Đệ tử này có diện mạo trung niên, dáng người gầy guộc, chiếc đạo bào của Hư Kiếm phái khoác trên người anh ta trông lùng bùng như mặc quá khổ một cỡ.

Sở Sở mỉm cười với anh ta... vâng, thực tế thì ngoài cười ra cô cũng chẳng làm được gì khác.

"Trước khi đấu, tôi tuyên bố trước, tôi hoàn toàn khác với hai vị sư đệ lúc nãy." Diệp Đường hít sâu một hơi, chậm rãi rút thanh trường kiếm bên hông ra: "Bởi vì... tôi đã đột phá trở thành Chân sư nhị phẩm!" Nói xong, khí thế trên người Diệp Đường bùng lên, chân khí trong đan điền rót vào trường kiếm, kiếm khí trên thân kiếm phun ra nuốt vào!

Sự xuất hiện đột ngột của một Chân sư nhị phẩm làm ngay cả chưởng môn Hư Tranh cũng sững sờ: Đậu xanh, ngay cả ông cũng không biết đệ tử Diệp Đường của mình đã âm thầm đột phá bình cảnh Dược Long Môn để trở thành Chân sư nhị phẩm từ lúc nào nữa?

Ngay sau đó, mặt ông lộ rõ vẻ vui mừng khôn xiết, đây đúng là nét bút của thần mà!

Thằng nhóc này đã mang đến cho ông một bất ngờ lớn vào đúng lúc quan trọng nhất!

Sở Sở của Sở gia hiện giờ vì bị thương nặng nên chỉ có thể phát huy thực lực cấp độ nhất phẩm Dược Long Môn.

Nhưng Diệp Đường bên mình lại là một Chân sư nhị phẩm thực thụ!

Tình thế đại nghịch chuyển!

Phe Hư Kiếm phái lập tức vang lên tiếng hoan hô như sấm dậy, cứ như thể họ đã cầm chắc phần thắng trong tay!

“Ha ha ha ha, chiến thắng của trận đầu Đoạn Tiên Đài này Hư Kiếm phái chúng ta xin nhận.

Thắng lợi vốn dĩ thuộc về chúng ta, rốt cuộc vẫn thuộc về chúng ta thôi, không ai cướp đi được đâu!” Hư Tranh không kìm được cười đắc ý, vì quá hưng phấn nên nụ cười của ông có hơi chói lọi quá mức.

Bên phía Sở gia, các đệ tử lập tức nắm chặt nắm đấm, mặt đầy vẻ lo lắng.

Đột nhiên, Lệ Chi Tiên Tử vốn đang nép trong nhóm các đạo hữu ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ ngẩng đầu lên, cô đưa bàn tay thon dài chỉ thẳng về phía chưởng môn Hư Tranh: “Biến thành lợn đi!” Một đạo huyễn thuật được thi triển, rơi trúng người Hư Tranh.

Phành!

Một làn khói bao phủ lấy Hư Tranh...

Rất nhanh, khói tan đi, nhưng chưởng môn Hư Tranh đã biến thành một sinh vật đầu lợn thân người.

Tiếng hoan hô của Hư Kiếm phái im bặt!

Hư chưởng môn cúi đầu nhìn bàn tay mình, lại phát hiện tay mình đã biến thành hai cái móng lợn, lập tức chết đứng tại chỗ.

“Ừm, cuối cùng cũng yên tĩnh rồi.” Lệ Chi Tiên Tử thản nhiên nói.

Từ lúc ‘Sở Sở’ lên đài, các đạo hữu trong nhóm cứ bàn luận về mấy chủ đề khó hiểu, chắc là liên quan đến việc họ đi đánh đại chiến với thần linh bản địa gì đó, nên cô hoàn toàn không hiểu mọi người đang nói cái gì.

Thế mà chẳng ai thèm giải thích cho cô, ai nấy đều chỉ cười mà không nói.

Vì chuyện này mà Lệ Chi Tiên Tử đã bực mình từ nãy đến giờ rồi.

Thế nên, tiếng cười đắc ý của Hư Kiếm phái và Hư chưởng môn đã trở thành mồi lửa cho cơn giận của cô, và thế là Hư chưởng môn trở thành vật hy sinh cho cơn thịnh nộ của Lệ Chi Tiên Tử.

Trong phe Hư Kiếm phái, mọi người ngây người nhìn vị chưởng môn đã biến thành quái vật đầu lợn, muốn cười mà không dám cười.

Hai người hộ đài trên Đoạn Tiên Đài cũng giật giật khóe miệng, có điều sau khi nhìn nhau một cái, họ chọn cách lờ đi chuyện này.

Lúc nãy họ cảm nhận được khí tức phát ra khi vị tiên tử kia ra tay là cấp bậc Chân Quân lục phẩm.

Vậy nên, dù sao đây cũng là chuyện xảy ra ngoài đài, họ chỉ là người hộ đài thôi.

Về nguyên tắc thì chuyện này không liên quan đến họ, họ chỉ cần quản tốt trận đấu trên Đoạn Tiên Đài là được.

Trên Đoạn Tiên Đài.

Chân sư nhị phẩm à?

Rắc rối rồi đây.

Tống Thư Hàng đang mang hình dáng Sở Sở dùng lực day day thái dương, đau đầu quá, khó đánh đây.

Cậu biết rõ khoảng cách cực lớn giữa Chân sư nhị phẩm và tu sĩ nhất phẩm.

Dưới sự tấn công của chân khí, khí huyết dù có dồi dào đến đâu cũng rất khó chống đỡ.

Nói cách khác, đây là một trận đấu giữa kiếm gỗ và kiếm thật, vậy nên... chỉ còn cách liều hết mình thôi!

Đối diện, Diệp Đường bày ra một thế khởi đầu của kiếm pháp.

“Vậy thì Sở Sở cô nương, tôi bắt đầu đây.” Nói xong, cả người anh ta như một thanh kiếm rời khỏi bao, lao về phía ‘Sở Sở’.

Trong nháy mắt, khoảng cách giữa hai bên đã được thu hẹp, thanh kiếm trong tay Diệp Đường chém vát xuống.

Không hổ danh là cảnh giới Chân sư nhị phẩm, dù chỉ là chân khí của người mới đột phá, nhưng tốc độ bộc phát trong một hơi vẫn nhanh hơn cả khi Tống Thư Hàng vận chuyển toàn lực thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 một bậc.

Nhưng tốc độ này vẫn nằm trong tầm phản ứng của Tống Thư Hàng.

Khi kiếm vừa giáng xuống, ‘Sở Sở’ đưa tay phải ra sau lưng chộp lấy bọc vũ khí, đỡ lấy thanh lợi kiếm trong tay Diệp Đường.

Đanh!

Kiếm va vào bọc vải phát ra tiếng leng keng như rèn sắt.

Khoảnh khắc sau, chân khí trên kiếm của Diệp Đường bùng phát, đánh nát bọc vải...

để lộ ra thanh bảo đao dài ba thước ba ở bên trong.

Sau cú va chạm, Diệp Đường hơi khựng lại.

Còn Tống Thư Hàng thì bị chấn động lùi lại ba bước.

“Đao sao?” Diệp Đường nhìn chằm chằm vũ khí trong tay ‘Sở Sở’, hơi nhíu mày.

Tại sao lại là đao?

Sở Sở của Sở gia rõ ràng là một thiên tài kiếm thuật, tự ngộ ra môn 《Kiếm Quyết》 thần bí có uy lực vô cùng mà.

Chương 404

Tại sao lúc này cô lại lôi một thanh đao ra?

Không chỉ Diệp Đường ngẩn người, mà đám người Sở gia bên dưới cũng ai nấy đờ ra như phỗng.

Phong cách này không đúng rồi!

Tại sao Sở Sở sư tỷ lại đột nhiên lôi ra một thanh trường đao?

Tại sao không dùng kiếm?

Lúc nãy phong cách đã thấy là lạ rồi, bộ quyền pháp đó của Sở Sở sư tỷ cứ tạo cho người ta cảm giác có khí thế của quyền pháp Phật gia!

Giờ lại dùng đao thì càng thấy sai sai, mấy năm nay ở ngoài Sở Sở sư tỷ rốt cuộc đã trải qua những gì thế?

Toàn bộ phong cách của chị ấy đều bị bẻ lái thành ra thế này sao?

Trên Đoạn Tiên Đài, Diệp Đường hít một hơi sâu, đôi mắt hơi cụp xuống.

“Bị coi thường rồi sao?” Anh ta lẩm bẩm.

Thiên tài Sở Sở của Sở gia dù có rớt xuống nhất phẩm Dược Long Môn thì vẫn coi thường một người đã thăng cấp Chân sư nhị phẩm như anh ta sao?

Hay là trong mắt cô ấy, anh ta căn bản không xứng để cô dùng kiếm?

Là tự phụ?

Hay là cô ấy có niềm tin tuyệt đối vào võ kỹ của mình?

Diệp Đường mạnh tay vẩy thanh trường kiếm, trầm giọng nói: “Sở Sở cô nương, cô rút kiếm đi.

Cú đánh vừa rồi tôi chỉ mới dùng năm phần sức thôi!” Đối diện, ‘Sở Sở’ vẫn giữ nụ cười điềm tĩnh đó.

Rút kiếm cái nỗi gì chứ, thanh đoản kiếm buộc trên đùi chỉ là đồ trang trí thôi...

Tiểu hữu Tống Thư Hàng ngoài một số phương pháp sử dụng kiếm thuật cơ bản học được từ thiếu niên áo xanh trong ‘Chân thực huyễn tượng’ ra thì căn bản chưa từng học qua bất kỳ môn kiếm thuật nào cả.

“Chỉ có thể dùng Hỏa Diễm Đao liều một phen thôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thế là trong khi mỉm cười, ‘Sở Sở’ cũng vẩy nhẹ thanh đao trong tay, lùi lại vài bước để nới rộng khoảng cách với Diệp Đường, nhằm tranh thủ thời gian tích tụ cho ‘Hỏa Diễm Đao’.

Thấy Sở Sở nhất quyết không rút kiếm, trong mắt Diệp Đường hiện lên một vẻ lạnh lùng, rồi ngay sau đó ánh mắt lại rực cháy chiến ý: “Xem ra Sở Sở cô nương nghĩ rằng tôi không xứng để cô dùng kiếm.

Vậy thì để tôi ép cô phải rút kiếm ra!” Nói đoạn, thân hình Diệp Đường lại bùng nổ lần nữa.

Tốc độ lần này nhanh gấp đôi lần trước!

Khoảng cách mà Tống Thư Hàng vừa lùi lại đã bị Diệp Đường thu hẹp trong nháy mắt.

“Cự Thạch Kiếm Pháp!” Diệp Đường quát khẽ một tiếng, đẩy khí thế của mình lên cao nhất, thanh kiếm trong tay lại một lần nữa chém xuống hướng về phía ‘Sở Sở’.

Cự Thạch Kiếm Pháp trong Hư Kiếm phái cũng chỉ là một môn kiếm pháp rất phổ thông... nghĩa là môn kiếm pháp này trong giới tu chân chẳng khác gì hàng đại trà.

Thế nhưng, lúc này dưới tay Diệp Đường, nó lại mang theo kiếm thế nặng nề như núi đè xuống.

Kiếm chưa tới nhưng đã làm người ta có cảm giác như một ngọn núi nhỏ đang trấn áp xuống!

Phía dưới, Bắc Hà Tán Nhân thấy vậy khẽ mỉm cười: “Cũng khá đấy chứ, chiêu kiếm thuật này của cậu nhóc đó rất thuần thục, ước chừng đã luyện tập không dưới mười vạn lần mới tạo ra được kiếm thế nặng nề như vậy.” Tạo Hóa Pháp Vương nói: “Tiểu hữu khó đối phó đây, dù sao cậu ấy cũng chỉ có tu vi nhất phẩm Dược Phàm cảnh.” Tuyết Lang Động Chủ gật đầu: “Khoảng cách giữa nhất phẩm và nhị phẩm thật sự quá lớn, giá mà trên Đoạn Tiên Đài cho phép dùng phù bảo này nọ thì tốt, một phát là xoay chuyển được cục diện ngay.” Trong khi các tiền bối đang bàn tán xôn xao, trên Đoạn Tiên Đài, Tống Thư Hàng đã tích tụ xong, ra tay lần nữa.

Chỉ thấy cổ tay cậu xoay một cái, thanh trường đao trong tay đón lấy thanh kiếm của Diệp Đường bằng một góc độ quỷ dị, quét ngang lên trên.

Hống~~ Trên trường đao bùng lên một lớp lửa mỏng.

Ngọn lửa đó tuy rất yếu ớt... nhưng lại khiến người ta cảm nhận được hơi nóng rực cháy ẩn chứa bên trong!

Chiêu Hỏa Diễm Đao này không phải do ‘nhẫn đồng cổ’ kích phát.

Trong lòng Tống Thư Hàng có một cảm giác kỳ lạ: ngay khoảnh khắc cổ tay xoay đao, cậu cảm thấy mình có thể thi triển được ‘Hỏa Diễm Đao’!

Không cần nhờ đến nhẫn đồng cổ, cậu có thể dựa vào sức mạnh của chính mình để chém ra Hỏa Diễm Đao!

Và thế là cậu thực sự đã chém ra một chiêu...

ờ, Đao Lửa Nhỏ?

Bởi vì ngọn lửa trên đao quá đỗi tội nghiệp, cứ như một đốm lửa nhỏ sắp tắt tới nơi.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng không còn thời gian để nghĩ nhiều nữa.

Đanh!

Hỏa Diễm Đao va phải Cự Thạch Kiếm Pháp của Diệp Đường.

Khoảnh khắc sau đó.

Kiếm thế nặng nề như núi của Cự Thạch Kiếm Pháp vậy mà bị đánh tan sạch sành sanh.

Rõ ràng... ngọn lửa trên thanh trường đao trước mắt yếu ớt đến thế, mỏng dính một lớp, tưởng như gió to một chút là thổi tắt được ngay.

Nhưng ngọn lửa đó vậy mà lại chứa đựng khí thế thiêu rụi vạn vật trên đời, trời cao, đất dày, cả đại dương mênh mông đều sẽ bị thiêu cháy sạch dưới ngọn lửa này!

Đây chính là một đao thiêu cả bầu trời.

Đao ý thật đáng sợ!

Kiếm thế như ngọn núi nhỏ của Diệp Đường trước đao ý thiêu thiên này trông thật nhỏ bé, không chịu nổi một đòn.

Thậm chí sau khi đao kiếm chạm nhau, ngọn lửa mỏng manh đó còn men theo thanh kiếm trên tay Diệp Đường mà cháy thẳng lên, có vẻ như muốn thiêu rụi cả thanh kiếm và Diệp Đường luôn vậy.

Diệp Đường hét lớn một tiếng, rót chân khí trong người vào trường kiếm, mạnh mẽ chấn động một cái mới đánh tan được ngọn lửa trên kiếm.

Ở phía đối diện, ‘Sở Sở’ sắc mặt hơi trắng bệch.

Kiếm thế trong Cự Thạch Kiếm tuy bị phá, nhưng sức mạnh to lớn trên thanh kiếm đó vẫn đập thẳng vào đao của cậu không một chút giả tạo.

Cánh tay cầm đao của ‘Sở Sở’ vẫn còn đang run nhè nhẹ.

Diệp Đường chậm rãi thở ra một luồng trọc khí: “Vẫn không rút kiếm sao?

Sở Sở cô nương!” Cô nương ‘Sở Sở’ không đáp lời, chỉ mỉm cười lắc đầu.

Chiêu Hỏa Diễm Đao vừa rồi không nhờ ‘nhẫn đồng cổ’ hỗ trợ vậy mà uy lực lại mạnh hơn nhiều so với cậu tưởng tượng!

Thế nhưng, chỉ dựa vào Hỏa Diễm Đao thì vẫn chưa đủ để giúp cậu giành chiến thắng.

“Vậy thì thử cái này xem sao.

Tuy là năng lực vừa mới học được.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu bắt đầu vận chuyển khí huyết ở năm đại khiếu huyệt trong người.

Khí huyết cuộn trào, vận chuyển theo một pháp môn đặc thù duy nhất, cuối cùng bùng phát ra trong một hơi: 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thiên Cự Kình.

Năm khiếu của Tống Thư Hàng đã mở từ lâu, lại thêm có một vị tiền bối kinh nghiệm đầy mình trực tiếp chỉ dẫn, việc học pháp môn ‘bộc phát khí huyết’ này không hề khó khăn.

Tuy vẫn còn đôi chút gượng gạo.

“Ngay trước mắt là một cơ hội tốt, hãy mượn áp lực từ đối thủ cấp bậc Chân sư nhị phẩm này.” “Kích thích pháp môn ‘Cự Kình Thiên’, ngưng tụ một luồng phôi thai chân khí ngụy tiên thiên trong cơ thể!” “Sau đó... thăng cấp nhị phẩm!” Ánh mắt Tống Thư Hàng trầm tĩnh, chỉ khi chính mình cũng thăng lên cảnh giới nhị phẩm thì việc chiến đấu với Diệp Đường của Hư Kiếm phái mới trở nên nhẹ nhàng hơn!

Hơn nữa thật đúng lúc, đối phương là Chân sư nhị phẩm mới thăng cấp, là đối tượng rèn luyện tốt nhất cho cậu: vừa tạo được áp lực lớn cho cậu, mà thực lực đối phương lại không đến mức chém một kiếm là hạ gục cậu ngay, thật không gì thích hợp bằng.

Dưới sự áp bách như vậy, cậu chắc chắn sẽ ngưng tụ được phôi thai chân khí ngụy tiên thiên của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thiên Cự Kình nhanh hơn!

Tống Thư Hàng nghĩ vậy và lần này cậu chủ động phát động tấn công.

Theo pháp môn vận chuyển huyết khí của thiên Cự Kình, mỗi động tác của Tống Thư Hàng dường như đều ẩn hiện tiếng cá voi khổng lồ kêu vang.

Ngay sau đó, trên thanh bảo đao Bá Toái lại một lần nữa bùng lên một lớp lửa mỏng...

Diệp Đường thấy ‘Sở Sở’ vẫn không chịu rút kiếm thì trong lòng nổi giận đùng đùng.

Anh ta hừ lạnh một tiếng, hai tay nắm chặt kiếm, chân khí ngưng tụ nơi mũi kiếm: “Đã không rút kiếm thì đừng mong còn cơ hội để rút nữa!” Ban đầu anh ta muốn chiêm ngưỡng bộ 《Kiếm Quyết》 thần bí của thiên tài Sở Sở xem nó mạnh đến mức nào.

Nhưng giờ anh ta đổi ý rồi, anh ta sẽ một hơi giải quyết luôn thiên tài Sở Sở này, không cho cô thêm bất kỳ cơ hội phản kháng nào nữa!

Đánh bại thiên tài Sở Sở của Sở gia cũng là một quá trình rất sảng khoái.

Không khí trên Đoạn Tiên Đài lập tức tiến vào cao trào!

Trên bầu trời...

Có một bóng người đang sốt sắng, dốc hết toàn lực đuổi theo hướng của ‘trận mưa sao băng’, bay về phía ‘Đoạn Tiên Đài’.

Bóng người này chính là tu sĩ Lưu Long, người đang theo đuổi Đông Phương Tiên Tử.

Lưu Long lúc này đang cực kỳ phiền muộn, rõ ràng hôm nay tiên tử hiếm khi tâm trạng tốt, múa cho anh xem một khúc.

Thế mà đang múa, tiên tử đột nhiên xoay vòng bay lên trời... rồi sau đó tiên tử hét lên thảm thiết, hóa thành một ngôi sao băng biến mất nơi chân trời.

Cảnh tượng đó kỳ quái đến mức tu sĩ Lưu Long nhất thời không kịp phản ứng!

Sau đó, anh liều mạng lần theo dấu vết của tiên tử, băng qua muôn núi nghìn sông để tìm kiếm Đông Phương Tiên Tử.

Tiện thể nhắc tới... trên đường đuổi theo dấu vết tiên tử, thỉnh thoảng lại có những ngôi sao băng lướt qua bên cạnh anh.

Những ngôi sao băng này có vài điểm chung: bay cực nhanh, quỹ đạo quái dị, bên trong thường kèm theo tiếng la hét thảm thiết của cả nam lẫn nữ.

Giống hệt cảnh tượng Đông Phương Tiên Tử thăng thiên, xem ra người bị thăng thiên kiểu này không chỉ có mình Đông Phương Tiên Tử thôi đâu?

Chẳng lẽ đây là hiện tượng thăng thiên xoay vòng tập thể quái dị sao?

Chẳng lẽ có vị tiền bối nào đó đang trêu đùa họ? [Mặc kệ thế nào, phải đuổi kịp Đông Phương Tiên Tử cái đã!] Lưu Long thầm nghĩ, tốc độ phi kiếm dưới chân lại bùng nổ lần nữa!

Sau đó, khi Lưu Long đang liều mạng bay thì đột nhiên thấy phía trước không xa cũng có một bóng người đang nghiến răng đuổi theo vị trí sao băng biến mất giống hệt mình.

Chương 405

Có điều tuy tu sĩ này đang liều mạng đuổi theo nhưng tốc độ bay lại không được nhanh cho lắm.

Không phải vì tu vi của vị này không cao, mà nguyên nhân nằm ở thanh phi kiếm dưới chân...

Đó là một thanh phi kiếm có hình dáng rất kỳ quái!

Phải mô tả thế nào nhỉ?

Đó là một thanh phi kiếm hình người mặc đồ bó màu xanh, choàng khăn đỏ, và mặc quần lót đỏ bên ngoài một cách rất kinh điển...

Đương nhiên, thanh phi kiếm này không phải là người, mà chỉ là một thanh phi kiếm đặc thù được chế tạo theo hình dáng con người.

Kiếm tu ngoài vũ khí bản mệnh ra thường sẽ có thêm vài thanh phi kiếm dự phòng.

Mấy năm trước, giới tu sĩ đột nhiên rộ lên phong trào cải trang phi kiếm dự phòng... phong trào đó cuối cùng biến thành một cuộc thi xem ai kỳ quái hơn, có tu sĩ cải trang phi kiếm của mình thành hình máy tính, có người làm thành tủ lạnh, đồ gia dụng, có người lại làm thành bàn phím.

Tóm lại là cứ cái gì thú vị là họ làm, chỉ sợ không nghĩ ra chứ không có gì là tu sĩ không cải tạo được...

Việc thay đổi ngoại hình phi kiếm chủ yếu là để cho vui.

Những ngoại hình kỳ dị đó thực chất phải đánh đổi bằng việc giảm tốc độ bay của phi kiếm.

Vị tu sĩ trước mắt này khẩu vị chắc cũng khá đặc biệt, vậy mà lại cải tạo phi kiếm dự phòng của mình thành hình dáng ‘siêu nhân’.

Vị đạo hữu này lúc ngự kiếm, nếu không che giấu thanh kiếm đi thì có khi bị người ta tưởng là siêu nhân đang bay trên trời thật ấy chứ?

Là một tu sĩ thú vị đây.

Lưu Long thầm nghĩ.

Tuy nhiên, anh cũng có điều thắc mắc: nếu đối phương đã liều mạng đuổi theo sao băng thì tại sao không dùng phi kiếm bản mệnh mà lại dùng thanh phi kiếm có hình thù kỳ quái này?

Chẳng lẽ vị tu sĩ thú vị này đã mất hết nhân tính mà cải tạo cả phi kiếm bản mệnh của mình rồi sao?

Trong lúc suy nghĩ, ‘vèo vèo’ hai cái, Lưu Long đã đuổi kịp vị tu sĩ đó.

“Đạo hữu, anh cũng đang đuổi theo ngôi sao băng phía trước à?” Lưu Long lên tiếng hỏi...

Biết đâu lại là một đạo hữu cùng cảnh ngộ, cũng đang băng qua muôn núi nghìn sông để tìm kiếm một vị tiên tử xinh đẹp nào đó thì sao?

Nghe tiếng Lưu Long, vị đạo hữu đó ngẩng đầu lên gật đầu đáp: “Đúng thế, anh cũng đang đuổi theo sao băng à?” Đó là một đạo hữu có mái tóc nhím, mặt búng ra sữa, vóc dáng nhỏ nhắn, không biết có phải vì khuôn mặt trẻ thơ đó không mà trên người anh ta toát ra một khí chất rất dễ gần.

“Tại hạ Lưu Long, đệ tử Thiên Sơn tông.” Lưu Long mỉm cười hỏi thăm: “Chẳng lẽ đạo hữu cũng có người quan trọng bị biến thành sao băng bay đi mất rồi sao?” “Hóa ra là Lưu Long đạo hữu của Thiên Sơn tông, danh tiếng đã nghe từ lâu.” Vị tu sĩ mặt búng ra sữa ngạc nhiên nhìn Lưu Long: Đây chính là Lưu Long ‘người tốt việc tốt của giới tiên sĩ’ đây sao?

Một đại thiện nhân nổi danh trong giới tu chân, không ngờ lại gặp được ở đây.

Sau đó, tu sĩ mặt búng ra sữa lại nói: “Tại hạ Đặng Y Ma của Hàn Tuyết Kiếm Trang, tôi đúng là có một người rất quan trọng đang bay ở phía trước...

Khó khăn lắm tôi mới tìm thấy người đó, lần này tuyệt đối không để người đó chạy thoát nữa!” Nói đến đoạn cuối, vị tu sĩ mặt búng ra sữa lộ vẻ kích động, có một sự quyết tâm thề chết không bỏ lỡ cơ hội này!

Lưu Long nghe vậy thì chạnh lòng, quả nhiên cũng là một vị đạo hữu si tình giống mình sao?

Đều là những người cùng cảnh ngộ, vậy thì giúp được gì thì giúp một tay vậy.

Thế là Lưu Long lên tiếng hỏi: “Mà này Đặng đạo hữu, chẳng lẽ phi kiếm bản mệnh của anh gặp vấn đề gì sao?” Dù sao thì ‘phi kiếm siêu nhân’ của Đặng Y Ma trông cũng hơi... khó nhìn.

Nghe câu hỏi này, Đặng Y Ma không khỏi khịt mũi, khuôn mặt trẻ thơ đầy vẻ sầu khổ: “Vâng, có vấn đề rồi.

Giờ tôi chỉ còn mỗi thanh phi kiếm này để đi lại thôi!” Trong giọng nói mang theo một mùi vị cay đắng khiến người nghe muốn rơi lệ.

Dường như đạo hữu Đặng Y Ma đã trải qua những chuyện rất đau lòng chăng?

“Nếu đã vậy... hay là để tôi đưa Đặng huynh đi một đoạn nhé!” Lưu Long đề nghị: “Mục tiêu của chúng ta giống nhau, đều là đuổi theo sao băng!” Đặng Y Ma nghe vậy thì áy ngại: “Như thế có làm chậm tốc độ của Lưu đạo hữu không?” “Yên tâm đi, chở thêm một người cũng không ảnh hưởng gì đến tốc độ của tôi đâu.” Lưu Long cười xòa.

Đặng Y Ma nghiến răng, lúc này anh thực sự đang rất vội đuổi theo ‘người đó’, vất vả lắm mới tìm được, lần này... tuyệt đối không thể để người đó chạy mất nữa.

Thế nên anh không thể từ chối lòng tốt của Lưu Long.

“Nếu đã vậy, ơn nghĩa của Lưu đạo hữu, Đặng mỗ xin ghi tạc trong lòng!

Sau này Lưu đạo huynh hễ có việc gì cần đến Đặng mỗ, cứ một câu thôi, Đặng mỗ bảo đảm không bao giờ từ chối!” Đặng Y Ma nghiêm túc nói, sau đó anh thu thanh ‘phi kiếm siêu nhân’ lại, bước lên độn quang phi kiếm của Lưu Long.

“Ha ha, chuyện nhỏ thôi mà, Đặng đạo hữu không cần để tâm đâu.” Lưu Long mỉm cười...

Thật ra với tính cách của anh, giúp Đặng Y Ma xong có khi quay đầu cái là anh quên luôn.

Dù sao cả đời Lưu Long đã tiện tay giúp đỡ không biết bao nhiêu tu sĩ rồi...

Nếu giúp ai cũng nhớ thì có mà mệt chết.

Vả lại anh cũng đâu có giúp người để mong đền đáp gì.

Trên Đoạn Tiên Đài.

Trận chiến giữa Tống Thư Hàng và Diệp Đường của Hư Kiếm phái sắp đi vào hồi kết!

Lúc này, tu sĩ Lưu Long đưa Đặng Y Ma mặt búng ra sữa hạ cánh xuống giữa phe Sở gia và phe Hư Kiếm phái.

Các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 ngẩng đầu nhìn tu sĩ Lưu Long.

Trong đó Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân và Tạo Hóa Pháp Vương đều gật đầu chào Lưu Long, mấy người họ cũng có quen biết nhau.

Lưu Long mỉm cười đáp lễ các đạo hữu, sau đó ánh mắt anh lướt qua tất cả các đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1, thầm chớp mắt: Hóa ra số người bị biến thành sao băng bay tới đây đông thế này à?

Rất nhanh, anh đã thấy Đông Phương Tiên Tử trong đám đông!

“Đông Phương Tiên Tử!” Lưu Long mừng rỡ gọi một tiếng rồi bước tới.

Đông Phương Tiên Tử ngượng ngùng cười trừ, vẫy vẫy tay với Lưu Long.

Trước đó cô đã hiểu lầm Lưu Long, cứ tưởng trò xoay vòng thăng thiên là do anh bày ra nên giờ thấy hơi ngại.

Lưu Long gặp được Đông Phương Tiên Tử thì mừng rỡ khôn xiết, nhất thời quên khuấy mất vị đạo hữu Đặng Y Ma mặt búng ra sữa mà mình vừa đưa tới.

Nhưng đạo hữu Đặng Y Ma cũng chẳng mảy may để tâm.

Ánh mắt anh cũng đảo quanh một vòng đám đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1...

Vòng tròn bạn bè của Đặng Y Ma không trùng với nhóm này nên người anh quen không nhiều.

Có lẽ nhiều đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 nếu báo tên tuổi ra thì Đặng Y Ma cũng có nghe qua.

Rất nhanh, Đặng Y Ma đã tìm thấy mục tiêu của mình!

Ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào Lệ Chi Tiên Tử.

Đúng rồi, tìm thấy rồi, chính là cô ấy!

Đôi mắt to tròn, khí chất xinh đẹp phóng khoáng, khi cười sẽ có hai lúm đồng tiền cực duyên!

Tuyệt đối không sai được, cuối cùng cũng tìm thấy rồi.

Chính là cô ấy!

Dù có hóa thành tro mình cũng nhận ra được!

Ở đối diện, Lệ Chi Tiên Tử đang khoác chiếc áo khoác của Hoàng Sơn Chân Quân thắc mắc ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn tò mò nhìn Đặng Y Ma.

Cô có thể thấy trong mắt đối phương đang bùng cháy những ngọn lửa rực rỡ, như muốn thiêu cháy cô vậy.

Lệ Chi Tiên Tử chớp mắt, cô cố lục tìm trong trí nhớ của mình nhưng hoàn toàn không có ấn tượng gì về vị tu sĩ mặt búng ra sữa này cả!

“Tìm thấy cô rồi!” Đặng Y Ma dùng lực chỉ vào Lệ Chi Tiên Tử, gằn giọng nói.

“???” Lệ Chi Tiên Tử đưa tay chỉ vào mình: “Tìm tôi?” “Đừng có giả ngốc, cô tưởng giả ngốc thì tôi sẽ tha cho cô sao?” Đặng Y Ma nghiến răng nghiến lợi, gầm ra một cái tên từ trong cổ họng: “Cái tên Đồng!

Quái!

Tiên!

Sư! chết tiệt kia!” Lệ Chi Tiên Tử: O_O!

Mình là Đồng Quái Tiên Sư á? "Đạo hữu... ngươi nhận nhầm người rồi." Lệ Chi Tiên Tử đáp theo bản năng: "Ta là Lệ Chi Tiên Tử." Mặc dù đạo hiệu này ngày trước khi sư phụ mới đặt cho, mỗi khi có người gọi đều khiến cô thấy rất ngượng ngùng.

Nhưng gọi lâu rồi... cô cũng quen.

Lệ Chi thì Lệ Chi vậy, còn tốt hơn sư muội Mật Đào Tiên Tử của cô nhiều. "Lệ Chi Tiên Tử?

Ha ha, ha ha!" Đặng Y Ma phát ra tiếng cười suy sụp: "Không ngờ, ngươi lại ngay cả đạo hiệu của mình cũng không dám thừa nhận sao?

Còn 'Lệ Chi Tiên Tử', sao ngươi không gọi là Anh Đào Tiên Tử luôn đi?

Ta còn là Ba La Đạo Trưởng đây!" "Anh Đào Tiên Tử là sư muội của ta, Ba La Đạo Trưởng là sư huynh của ta." Lệ Chi Tiên Tử bình tĩnh đáp.

Đặng Y Ma: "..." Sau đó, lão ta giận dữ: "Đã đến lúc này rồi mà ngươi còn định lừa ta sao?

Đồng Quái Tiên Tử, ngươi đúng là đồ hèn hạ vô sỉ!" Ừm, không sai.

Gọi là Đồng Quái Tiên Tử, vì trước mắt lão là một tiên tử xinh đẹp. "Nói hay lắm!

Tên Đồng Quái đó đúng là một tên khốn hèn hạ vô sỉ, đen tối tới cực điểm!" Bắc Hà Tán Nhân đứng bên cạnh lập tức reo hò ủng hộ, sau đó nói tiếp: "Có điều đạo hữu à, ngươi quả thực nhận nhầm người rồi.

Vị trước mắt này chắc chắn không phải tên cặn bã Đồng Quái Tiên Sư kia.

Cô ấy đúng là Lệ Chi Tiên Tử...

Còn việc tại sao ngươi lại nhận nhầm cô ấy thành tên bại hoại Đồng Quái kia, chắc chắn là vì tên Đồng Quái đó đã dịch dung thành dáng vẻ của Lệ Chi Tiên Tử để bói quẻ đen cho ngươi rồi đúng không?" Bắc Hà Tán Nhân khi nghe Đặng Y Ma hét lên cái tên 'Đồng Quái Tiên Sư' với Lệ Chi Tiên Tử, trong lòng đã đoán được đầu đuôi câu chuyện chắc chắn là do tên khốn Đồng Quái đó đã dịch dung thành Lệ Chi Tiên Tử để bói quẻ đen gây thù chuốc oán bên ngoài.

Chương 406

Kết quả thật không khéo, thiên hạ bao la thế này mà vị khách hàng bị bói quẻ đen kia lại tìm được Lệ Chi Tiên Tử thật. "Dịch dung?" Đặng Y Ma trợn to mắt. "Đúng thế, thuật dịch dung của tên bại hoại Đồng Quái đó là thiên hạ vô song.

Hắn dịch dung thành dáng vẻ của người khác, ngay cả ta cũng rất khó nhận ra." Bắc Hà Tán Nhân đáp.

Nói đi cũng phải nói lại, Đồng Quái Tiên Sư thế mà lại dịch dung thành đạo hữu trong nhóm, vậy tên này đã từng dịch dung thành dáng vẻ của mình đi bói quẻ chưa?

Bởi vì trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, quan hệ giữa lão và Đồng Quái là tồi tệ nhất, với giới hạn đạo đức của tên đó, nói không chừng đã sớm dịch dung thành lão để bói vô số quẻ đen rồi!

Ôi trời, nghĩ tới đây thôi đã thấy thật đáng sợ! "Ha ha, ha ha." Đặng Y Ma phát ra tiếng cười đổ vỡ, lão lẩm bẩm: "Vì Đồng Quái Tiên Sư lúc đó thề thốt chắc nịch bói cho ta một quẻ, ta đã dồn toàn bộ gia sản vào đó, liều mạng đi xông pha 'Hắc Hổ bí cảnh', thậm chí ngay cả bản mệnh phi kiếm cũng bị gãy trong bí cảnh!

Vốn tưởng rằng có thể nhận được vật phẩm giúp mình đột phá cảnh giới, nhưng không ngờ cuối cùng thứ ta nhận được chỉ là sáu viên đạn hoàn 'ăn thì vô vị, bỏ thì tiếc' như gân gà...

Bây giờ ta ra cửa ngay cả một thanh phi kiếm chính thức cũng không lấy ra nổi!" Đúng là một trải nghiệm bi thương...

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần khi nghe lời Đặng Y Ma nói, không khỏi đỏ mặt thay cho tên bói quẻ đen kia, nếu có ngày hắn bị khách hàng bắt được rồi đánh cho thừa sống thiếu chết, cả nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần chắc chắn sẽ mở tiệc ăn mừng.

Quẻ bói quá đen, từ xưa đến nay không biết đã có bao nhiêu người bị tên đó hố rồi? "Mà hiện giờ, các ngươi lại bảo ta đó chỉ là thuật dịch dung của Đồng Quái Tiên Sư?" Đặng Y Ma phát ra một tràng cười quái dị, cả người dường như đã không còn bình thường nữa. "Nén bi thương đi đạo hữu." Bắc Hà Tán Nhân vỗ ngực nói: "Hay là thế này, ngươi đợi thêm một tháng nữa được không?

Một tháng sau, ta sẽ bắt tên Đồng Quái đó đến trước mặt ngươi, để ngươi đánh hắn một trận tơi bời, bắt hắn bồi thường tổn thất cho ngươi thì sao?" Đánh Đồng Quái Tiên Sư một trận chính là việc mà Bắc Hà Tán Nhân muốn làm nhất. "Ha ha, nén bi thương sao?" Đặng Y Ma nhe răng: "Dịch dung thuật?

Lệ Chi Tiên Tử?

Ta đọc sách ít, các ngươi tưởng ta dễ lừa vậy sao?

Được lắm, nếm thử một viên 'Hắc Hổ bí cảnh đạn hoàn' của ta đây!" Trong tiếng gào thét, Đặng Y Ma thò tay lấy ra một viên đạn hoàn nhỏ ngũ sắc, dùng sức ném về phía Lệ Chi Tiên Tử.

Bắc Hà Tán Nhân: "Hỏng rồi." Đối mặt với bao nhiêu Ngũ phẩm Linh Hoàng và Lục phẩm Chân Quân thế này mà tên này lại dám chủ động tấn công...

Chắc là do nộ khí xung thiên, đầu óc nhất thời mụ mị rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Hoàn toàn bị chơi hỏng rồi, nhưng những gì chúng ta nói đều là sự thật mà." Lạc Trần Chân Quân: "Đôi khi sự việc trên đời này vốn bất lực như vậy, chân lý thường chỉ nằm trong tay một số ít người, mà lời thật lòng thì lại càng không ai tin!" Trong khi nói chuyện, viên đạn hoàn ngũ sắc kia đã bay đến trước mặt Lệ Chi Tiên Tử. "Nổ đi!" Đặng Y Ma gầm lên: "Pháp thuật làm chậm!"

Viên đạn hoàn này chính là chiến lợi phẩm lão thu được khi xông pha 'Hắc Hổ bí cảnh', tổng cộng có sáu viên.

Lão từng dùng thử một viên, trong phạm vi mười mét vuông nơi viên đạn hoàn đó bao phủ, tất cả sinh vật đều trúng 'Trì Hoãn Thuật' cực mạnh!

Dưới tác dụng của cái thuật làm chậm đáng sợ đó, tốc độ hành động của mọi thứ đều chậm đến mức kinh người.

Mãnh thú thí nghiệm muốn nhấc một cái chân lên mà mất tận năm phút đồng hồ!

Và hiệu quả của cái thuật làm chậm này kéo dài tới tận mười phút...

Mười phút là đủ để lão làm được rất nhiều việc rồi!

Nói ra thì cũng rất đau lòng.

Tuy sáu viên đạn hoàn này hiệu quả rất mạnh, nhưng đối với lão mà nói thì lại rất phế.

Toàn bộ gia sản chỉ đổi lấy sáu cái thứ này, khiến lão muốn đổi một thanh bản mệnh phi kiếm mới cũng phải liều mạng đi cày nhiệm vụ môn phái để tích cóp linh thạch.

Hơn nữa... sau khi dùng thử một viên, năm viên còn lại lão từng muốn bán đi để lấy ít linh thạch, nhưng mãi vẫn không giao dịch thành công vì lão ra giá quá cao, không ai chịu mua.

Nhưng giá thấp quá lão lại không nỡ bán, đây là toàn bộ gia sản của lão đổi lấy mà!

Thế nên cuối cùng lão nghiến răng, không bán nữa, giữ lại tự mình ngắm.

Bây giờ, viên đạn hoàn này rốt cuộc cũng đến lúc phát huy tác dụng rồi!...

Tuy nhiên, đạn hoàn của Đặng Y Ma không hề nổ tung.

Vị Lệ Chi Tiên Tử xinh đẹp trước mắt đưa tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái.

Trên người cô, khí tức cấp bậc Lục phẩm Chân Quân bùng phát, ngay sau đó, một tầng tường bích trong suốt tinh khôi xuất hiện trước mặt cô: "Phản Xạ Tinh Bích!" Lục phẩm Chân Quân?!!

Viên đạn hoàn nhỏ va vào tầng tường bích vô hình kia... giống như va phải một lớp cao su có độ đàn hồi kinh người, 'boong' một tiếng bị bật ngược trở lại.

Đặng Y Ma theo bản năng né người qua một bên để tránh viên đạn hoàn đó.

Vạn nhất bị đạn hoàn bắn trúng, pháp thuật làm chậm cực mạnh kia bùng nổ thì lão tiêu đời chắc!

Vút!

Viên đạn hoàn bị bật ngược lại đó sượt qua người Đặng Y Ma, cuối cùng... va vào Đoạn Tiên Đài.

May mắn là trên Đoạn Tiên Đài có một tầng phòng ngự do 'Hộ đài nhân' bố trí.

Đạn hoàn va vào lớp phòng ngự, 'bép' một tiếng, như một quả trứng gà đập vào vách tường, vỡ tan ra...

Ngay sau đó, một tầng khói sương kỳ lạ từ trong đạn hoàn lan tỏa ra, bao trùm cả Đoạn Tiên Đài.

Đồng thời, thân hình Hoàng Sơn Chân Quân đột ngột biến mất khỏi vị trí cũ.

Khi xuất hiện lại, lão đã đứng sau lưng Đặng Y Ma, đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái vào gáy lão.

Đặng Y Ma trợn to mắt, chỉ cảm thấy trong nháy mắt toàn bộ sức mạnh trong cơ thể bị rút cạn, thân hình đổ rầm xuống đất.

Một chiêu đã hạ gục lão, lại là một vị Chân Quân nữa? "Đạo hữu, ngươi quá xung động rồi, ngươi bây giờ cần được hạ hỏa một chút!" Hoàng Sơn Chân Quân nhàn nhạt nói.

Đặng Y Ma trừng mắt, trong mắt tràn đầy vẻ phẫn nộ. "Xung động chính là ác ma...

Đừng vì sự xung động nhất thời mà làm ra những chuyện khiến bản thân phải hối hận." Hoàng Sơn Chân Quân chậm rãi nói.

Mặt Đặng Y Ma vẫn là một vẻ không khuất phục. "Hoàng Sơn tiền bối, nói nhảm với lão ta nhiều thế làm gì?" Lệ Chi Tiên Tử bước ra khỏi đám người, đưa tay túm lấy chân Đặng Y Ma, cứ thế kéo lê lão về phía doanh trại của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Sau đó, Lệ Chi Tiên Tử đè Đặng Y Ma xuống đánh cho một trận tơi bời.

Đặng Y Ma thảm khiếu liên tục.

Đánh xong, Lệ Chi Tiên Tử tiếp tục hỏi: "Bây giờ hãy cảm nhận kỹ lại lần nữa xem, ta và tên Đồng Quái Tiên Sư trong ấn tượng của ngươi còn có điểm nào giống nhau không?" Đặng Y Ma: "..." "Đối phó với loại đầu nóng thiếu suy nghĩ như ngươi, cách tốt nhất là đánh cho một trận.

Đánh xong tự nhiên ngươi sẽ bình tĩnh lại thôi." Lệ Chi Tiên Tử nhàn nhạt nói, vẻ mặt đầy kinh nghiệm.

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần không khỏi cười khổ nhìn Lệ Chi Tiên Tử, tuy bình thường cô ấy rất đáng yêu, nhưng một khi đã nổi giận thì đúng là không ai cản nổi.

Cô ấy chính là người dám một thân một mình chạy đến An Lạc ngoại bang, đè một tên bại hoại Thổ Trứ thần ra đánh cho đến chết đấy. "Cứ ngoan ngoãn ở lại đây cho ta, nếu biểu hiện tốt, nói không chừng ta có thể dẫn ngươi đi tìm Đồng Quái Tiên Sư." Lệ Chi Tiên Tử lạnh lùng nói.

Dám giả mạo cô đi bói quẻ đen cho người ta, bôi tro trét trấu vào mặt cô sao?

Đồng Quái Tiên Sư, lần này không ai cứu được ngươi đâu!

Kẻ nào giả mạo người khác để bôi nhọ, đều đi chết hết cho ta!

Bên cạnh, Cuồng Đao Tam Lãng vẫn còn trong dáng vẻ khỉ đột đột nhiên cảm thấy trong người có chút không thoải mái, không lẽ mọc lông cũng thấy ngứa ngáy sao?... "Đợi đã, trên Đoạn Tiên Đài có gì đó lạ lắm!" Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên lên tiếng.

Các đạo hữu quay đầu nhìn lại, rồi thấy một cảnh tượng kỳ quặc trên Đoạn Tiên Đài.

Lớp khói sương bao phủ Đoạn Tiên Đài đã tan đi.

Nhưng lúc này, tại vị trí Đoạn Tiên Đài, giống như đang được ấn nút 'tua nhanh' vậy.

Trận chiến giữa Tống Thư Hàng (trong vai Sở Sở) và Diệp Đường của Hư Kiếm Phái đột nhiên trở nên thú vị.

Chỉ trong nháy mắt, Tống Thư Hàng và Diệp Đường đã đối đầu gần hai trăm chiêu, bóng dáng hai người kéo ra từng đạo tàn ảnh, nhanh đến mức bay lên!

Nếu không phải các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần ai nấy đều thực lực cao cường thì chắc đã hoa cả mắt rồi!

Trên Đoạn Tiên Đài, đao kiếm giữa hai người không ngừng va chạm, đinh đinh đương đương.

Di chuyển né tránh, phát huy khinh thân công pháp, đao pháp và kiếm pháp đến mức cực hạn.

Ánh đao hỏa diễm thỉnh thoảng lại lóe lên!

Cảm giác này giống như hai vị Tam phẩm Chiến Vương đang chiến đấu với nhau vậy. "Chuyện này là sao?" Tuyết Lang Động Chủ chớp chớp mắt, Tống Thư Hàng và Diệp Đường trên đài ăn phải thuốc kích thích à?

Tự dưng lại trở nên mạnh thế này? "Lạ thật, hai người họ đột ngột bộc phát tốc độ mạnh như vậy, tại sao hai vị hộ đài nhân lại không có phản ứng gì?" "Bên cạnh Đoạn Tiên Đài có hiệu quả pháp thuật kỳ lạ." Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân vuốt cằm phỏng đoán: "Lẽ nào là do viên đạn hoàn kỳ quái kia?" Nhưng trước khi viên đạn đó được bắn ra, Đặng Y Ma chẳng phải gọi nó là 'Trì Hoãn Thuật' sao?

Chẳng lẽ lão lấy nhầm đạn hoàn?

Có lẽ tên Đặng Y Ma kia vốn định ném một viên đạn hoàn 'Trì Hoãn Thuật', nhưng cuối cùng lại ném nhầm một viên có hiệu quả 'Gia Tốc'?

Không đúng...

Nếu chỉ đơn giản là công pháp gia tốc, hai vị hộ đài nhân hẳn phải nhận ra điểm quái lạ, và họ sẽ lập tức ra tay tạm dừng trận chiến Đoạn Tiên Đài mới phải!

Nhưng hiện tại, ánh mắt hai vị hộ đài nhân vẫn quắc thước, đứng im bất động quan sát cuộc chiến của hai bên, hoàn toàn không có ý định ra tay ngăn cản.

Dường như ngay cả bọn họ cũng bị ảnh hưởng bởi hiệu quả 'Gia

Tốc' kia.

Trên Đoạn Tiên Đài, trận chiến giữa 'Sở Sở' và Diệp Đường ngày càng kịch liệt.

Mỗi giây trôi qua, số lần đao kiếm của hai người va chạm lên tới hơn bốn mươi lần...

Không biết từ lúc nào, họ đã giao chiến kịch liệt hơn sáu phút đồng hồ.

Nhưng trong cuộc chiến, cả hai trông không hề có vẻ mệt mỏi sau khi bùng phát, trông cứ như đang tiến hành một trận đấu bình thường vậy.

Chương 407

[Nếu là trận pháp gia tốc thì cũng phải tiêu hao thể lực và năng lượng của hai bên giao chiến chứ.] Hoàng Sơn Chân Quân thầm nghĩ.

Cảnh tượng này đúng là có chút quỷ dị.

Hoàng Sơn Chân Quân vuốt cằm suy tư, nếu muốn dùng pháp thuật đạt được hiệu quả trên Đoạn Tiên Đài thì phải đồng thời nâng cao 'tốc độ tư duy, năng lực phản xạ, tốc độ hành động' của những người trong phạm vi pháp thuật một cách toàn diện!

Cảm giác này giống như hiệu quả 'Gia Tốc Thời Gian' vậy.

Đợi đã, gia tốc thời gian!

Không lẽ một viên đạn hoàn bình thường lại bộc phát ra pháp thuật liên quan đến lĩnh vực đáng sợ như thế?...

Trên Đoạn Tiên Đài. "Cổn Thạch Trọng Kiếm!" Diệp Đường gào thét một tiếng, kiếm như đá lăn, nghiền ép về phía 'Sở Sở'.

Chiến đấu đến hiện tại, hắn đã sử dụng ba loại kiếm pháp, chiêu sau mạnh hơn chiêu trước!

Phía đối diện, 'Sở Sở' chỉ dùng duy nhất một chiêu 'Hỏa Diễm Đao'!

Cậu cứ đánh đi đánh lại cái môn đao pháp phổ biến này.

Nhưng điều khiến Diệp Đường muốn hộc máu là, rõ ràng chỉ có một chiêu Hỏa Diễm Đao đó thôi, mà hắn vẫn không thể đánh bại được 'Sở Sở'.

Ngược lại... hắn cảm thấy 'Sở Sở' phía đối diện càng đánh càng hăng.

Chẳng phải cô ta bị thương nặng, phải kích phát tiềm lực mới có thể lên đài chiến đấu sao?

Tại sao hắn lại cảm thấy Sở Sở này chẳng giống người bị thương chút nào, lại còn càng đánh càng có tinh thần hơn?

Oành!

Cổn Thạch Trọng Kiếm một lần nữa bị 'Hỏa Diễm Đao' của đối phương chặn lại.

Diệp Đường chỉ cảm thấy năng lượng trong cơ thể đối phương ngày càng bành trướng, sức mạnh đi kèm trong mỗi đòn đánh của đối phương cũng ngày càng mạnh mẽ.

Hơn nữa, mỗi khi 'Sở Sở' dùng sức vung đao, trên người dường như có tiếng cá kình khổng lồ kêu vang. 'Sở Sở' đang không ngừng mạnh lên?

Hay nói cách khác... thực lực của cô ta đang không ngừng khôi phục?

Diệp Đường nghiến răng thầm nghĩ, mình hiện tại là Nhị phẩm Chân Sư, thế mà ngay cả một 'Sở Sở' ở cảnh giới Nhất phẩm Dược Long Môn cũng không xử lý được: [Chết tiệt, cứ để cô ta tiếp tục khôi phục thế này, chẳng lẽ sẽ khôi phục thẳng lên Nhị phẩm luôn sao?

Đến lúc đó chẳng phải mình sẽ thua à?] Hơn nữa, vừa rồi hai người đã giao chiến gần một tiếng đồng hồ rồi đúng không? [Không thể kéo dài thêm được nữa, phải giải quyết cô ta trong một đòn!] [Kiếm cuối cùng!] Diệp Đường hét dài một tiếng, thân hình đột ngột nhảy vọt lên không trung...

Toàn bộ chân khí trong người hắn nương theo cú nhảy này mà ngưng tụ cao độ.

Tiếp theo, hắn sẽ thi triển chiêu kiếm mạnh nhất mà mình nắm giữ — 《Khai Sơn Kiếm》, kiếm pháp này có thể ngưng tụ chân khí bộc phát một lần, sở hữu uy lực gấp đôi bình thường.

Hơn nữa trong chiêu kiếm này còn có hiệu quả xuyên thấu 'cách sơn đả ngưu'.

Cho dù có đỡ được, chân khí cũng sẽ trực tiếp xuyên thấu vào trong cơ thể đối phương, gây ra nội thương.

Nếu không có tu vi cấp Nhị phẩm Chân Sư thì không thể chống lại luồng chân khí xâm nhập vào cơ thể đó, khí huyết chi lực dù có dồi dào đến đâu cũng vô dụng!

Kiếm này sẽ quyết định thắng bại!

Đồng thời, khóe mắt Diệp Đường liếc về phía 'Sở Sở', cô ta sẽ đối mặt với chiêu kiếm mạnh nhất của mình thế nào đây?

Đến lúc này rồi mà cô ta vẫn không rút kiếm sao?

Vẫn không rút kiếm! 'Sở Sở' hai tay cầm chặt bảo đao, trên lưỡi đao một lần nữa bùng lên ngọn lửa...

Có lẽ vì thực lực đang dần khôi phục, ngọn lửa trên lưỡi đao không còn là một lớp mỏng manh nữa, mà là ngọn lửa hừng hực thực sự, đây mới là 'Hỏa Diễm Đao' chân chính.

Tuy nhiên... môn 'Hỏa Diễm Đao' phổ thông này tuyệt đối không thể chặn được chiêu kiếm tiếp theo của mình, ván đầu tiên của Đoạn Tiên Đài, hắn thắng chắc rồi! "Khai Sơn Kiếm!" Diệp Đường gào thét một tiếng, đường đường chính chính hô vang tên chiêu thức của mình.

Cả người hắn mang theo khí thế chém tan núi non, một kiếm chém về phía 'Sở Sở'. 'Sở Sở' không chút sợ hãi, vẫn là một đao chém thẳng lên đón đỡ.

Đong!!

Tiếng va chạm nặng nề hơn bất kỳ lần giao thủ nào trước đó, giống như tiếng đại hồng chung trong chùa bị nện vang, âm thanh vang vọng ra xa tận ngàn mét. "Hát!" Diệp Đường dốc toàn lực bộc phát, nhân lúc đao kiếm đang va chạm, đem chân khí của mình hóa thành kiếm khí đánh vào trong cơ thể 'Sở Sở'.

Những luồng kiếm khí này sẽ phá hủy hoàn toàn kinh mạch của Sở Sở, khiến cô ta mất đi sức đề kháng. 'Khí huyết chi lực' của tu sĩ Nhất phẩm không thể chống đỡ được chân khí!

Quả nhiên, 'Sở Sở' khi đỡ chiêu 'Khai Sơn Kiếm' này, cả người đã khựng lại.

Cậu nhíu mày, hai tay tê dại, sau đó bảo đao trong tay 'keng' một tiếng rơi xuống đất... "Kết thúc rồi!" Diệp Đường thở hắt ra một hơi, trầm giọng nói.

Cuối cùng người thắng vẫn là hắn!

Tuy nhiên... ngay trong khoảnh khắc Diệp Đường vừa thả lỏng, 'Sở Sở' đối diện đột nhiên dùng sức đạp mạnh xuống đất.

Giây tiếp theo, thân hình nhỏ nhắn của 'Sở Sở' đã lao vọt đến trước mặt hắn.

Nắm đấm của cậu như sao băng giáng xuống người hắn, mỗi một quyền vung ra đều mang theo tiếng gió rít. 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 nhị: Quyền Như Lưu Tinh + 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 — Cự Kình Thiên.

Sở Sở đột nhiên bộc phát.

Diệp Đường hoàn toàn không kịp phòng ngự, hứng trọn cơn mưa nắm đấm như sao băng kia vào người.

Từng quyền thấu thịt, mỗi một quyền đều như búa sắt nện vào mặt vậy. "A a a a a~~" Diệp Đường thảm thiết kêu vang, cả người bị đánh bay ra ngoài.

Khi rơi xuống đất, trên mặt và trên người hắn xuất hiện từng vết quyền ấn.

Lực đạo từ nắm đấm còn len lỏi vào trong cơ thể, làm chấn thương phủ tạng của hắn. "Làm sao có thể...

Tại sao ngươi vẫn còn hành động được.

Kinh mạch trong người ngươi đáng lẽ phải bị kiếm khí của ta băm nát rồi mới đúng chứ!" Diệp Đường nghiến răng nhìn chằm chằm 'Sở Sở', tại sao cô ta lại không hề hấn gì?

Rõ ràng chính tay hắn đã đánh kiếm khí chân khí vào trong cơ thể cô ta mà.

Trừ phi...

Diệp Đường trợn to mắt.

Chỉ thấy trên người 'Sở Sở', khí huyết chi lực đã dần dần rút đi...

Thay thế vào đó là một luồng 'chân khí' bành trướng và tinh thuần.

Cô ta khôi phục tới cảnh giới Nhị phẩm rồi sao? 'Sở Sở' nhìn hắn, nở một nụ cười điềm tĩnh.

Trong lúc liên tục đối đầu với Diệp Đường, ấn ký 'Súc Khí Khoách Chân Pháp' do Bạch tiền bối thiết lập trong cơ thể cậu đã âm thầm được giải khai.

Trong quá trình chiến đấu, toàn bộ khí huyết chi lực từ năm đại khiếu huyệt của cậu một lần nữa đổ hết vào trong đan điền! 'Đan điền phôi thai' vốn đã tạm dừng ở lần tấn cấp trước, nay bị đợt khí huyết chi lực thứ hai này làm cho giãn rộng thêm một vòng lớn!

Cuối cùng, toàn bộ khí huyết chi lực hóa thành một vòng xoáy chân khí trong đan điền.

Vòng xoáy chân khí cứ xoay tròn trong đan điền, mang lại cảm giác ngứa ngáy dễ chịu.

Và mỗi khi vòng xoáy chân khí xoay một vòng, chất lượng chân khí lại được nâng cao, số lượng chân khí cũng tăng trưởng theo.

Ngoài ra, khí huyết chi lực từ năm đại khiếu huyệt vẫn không ngừng đổ vào đan điền, chuyển hóa thành chân khí.

Khác với 'khí huyết chi lực' hư ảo, chân khí tồn tại trong đan điền như một thực thể, khiến tu sĩ có thể cảm nhận trực quan sự tồn tại của nó.

Khi đặt tay lên vị trí đan điền của mình và cảm nhận kỹ, cậu có thể cảm nhận được độ rung truyền lại khi vòng xoáy chân khí xoay tròn.

Ngoài việc đan điền được khai tịch và sinh ra vòng xoáy chân khí, trong lúc đại chiến với Diệp Đường, Tống Thư Hàng đã hết lần này đến lần khác sử dụng 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 — Cự Kình Thiên bản sửa đổi của Bạch Tôn Giả.

Ngay khoảnh khắc đan điền hình thành, có một luồng chân khí khác biệt ngưng tụ thành hình mũi kim, dựng đứng ngay chính giữa vòng xoáy chân khí trong đan điền.

Đây chính là phôi thai của 'Ngụy Tiên Thiên Chân Khí'...

Tiếp theo, chỉ cần Tống Thư Hàng hoàn thiện nó trong cảnh giới Nhị phẩm, nó sẽ mang lại lợi ích cực lớn cho việc tu luyện và thăng tiến lên Tứ phẩm Tiên Thiên sau này.

Có luồng 'Ngụy Tiên Thiên Chân Khí' này, Tống Thư Hàng có thể theo kịp bước chân của những đệ tử tinh anh trong các đại môn phái.

"Ngươi... khôi phục cảnh giới Nhị phẩm rồi sao?" Diệp Đường nằm trên đất, không cam lòng nắm chặt thanh kiếm của mình hỏi. 'Sở Sở' nhìn hắn, khẽ mỉm cười, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Diệp Đường không cam lòng vùng vẫy một chút, nhưng đến cả sức lực để đứng dậy cũng không còn.

Chiêu kiếm cuối cùng đã tiêu hao lượng lớn thể lực và chân khí của hắn.

Sau đó lại bị 'Sở Sở' đánh cho một trận tơi bời, hắn đã hoàn toàn kiệt sức.

Diệp Đường không cam lòng nhắm mắt lại...

Thua rồi.

Chương 408

Rõ ràng đang chiếm ưu thế, thế mà hắn lại thua trong trận chiến vốn 'tất thắng' này. "Ván thứ nhất Đoạn Tiên Đài, Sở tính thế gia thắng." Hộ đài nhân hai tay chống lên kiếm, trầm giọng tuyên bố. 'Sở Sở' cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Mặc váy thế này, khi chiến đấu mà kiếm khí kình phong quét qua, phía dưới lúc nào cũng có cảm giác mát rượi.

Thậm chí cả những chiêu thức dùng sức nhấc chân đá mạnh cũng không dùng được vì sợ hớ hênh.

Nhưng giờ thì, cái váy chết tiệt này, cái cảm giác chết tiệt này, và việc hớ hênh chết tiệt kia...

đều tạm biệt hết nhé!...

Dưới Đoạn Tiên Đài.

Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng: "Cảm giác quái dị trên Đoạn Tiên Đài biến mất rồi, hiệu quả pháp thuật trong viên đạn hoàn kia đã kết thúc!" "Trước sau khoảng chừng mười phút đồng hồ." Lệ Chi Tiên Tử bổ sung thêm.

Thời gian duy trì hiệu quả pháp thuật trong viên đạn hoàn này không hề ngắn chút nào! "Cái này chắc không phải là pháp thuật gia tốc thông thường đâu nhỉ?" Bạch Hạc Chân Quân chen vào một câu.

Cổ Hồ Quan Chân Quân khẳng định: "Đúng thế, hiệu quả quá toàn diện.

Muốn đạt được hiệu quả trên Đoạn Tiên Đài vừa rồi thì phải có mấy loại pháp thuật trộn lẫn lại mới được.

Hoàng Sơn tiền bối có ý kiến gì không?" Trong số tất cả các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần có mặt tại đây, trừ Bạch Tôn Giả đã đưa Tống Thư Hàng đi và chưa thấy quay lại, thì Hoàng Sơn Chân Quân là người có thực lực mạnh nhất và kiến thức rộng nhất!

Hoàng Sơn Chân Quân vuốt cằm nói: "Ta có một phỏng đoán trong lòng, nhưng không chắc chắn lắm." "Hoàng Sơn đại ngốc lại giả bộ huyền bí rồi, gâu!" Đậu Đậu nhịn không được xen mồm vào, thuận tiện khoe sự hiện diện của mình.

Hoàng Sơn Chân Quân liếc Đậu Đậu một cái: "Ha ha." Đậu Đậu lập tức cả người cứng đờ, bị Hoàng Sơn Chân Quân cười cho nổi hết da gà... dù vốn dĩ cả người nó toàn là lông.

Chết tiệt, mình lại bị Hoàng Sơn nắm được đuôi rồi!

Hoàng Sơn Chân Quân không úp mở nữa, đáp rằng: "Ta nghi ngờ hiệu quả pháp thuật này có liên quan đến 'Thời Gian'.

Nhưng cụ thể thế nào thì vẫn cần nghiên cứu thêm.

Một lát nữa tiểu hữu xuống đài, chúng ta có thể hỏi cậu ấy về cảm giác và diễn biến trên đài để bổ sung cho phỏng đoán." "Thời gian?" Các đạo hữu trong nhóm đều lộ vẻ kinh ngạc, nếu thực sự liên quan đến 'Thời gian' thì giá trị của viên đạn hoàn này đúng là không thể hình dung nổi! "Nói đi cũng phải nói lại, trận chiến của tiểu hữu cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Với cảnh giới Nhất phẩm Dược Phàm mà có thể đánh với Nhị phẩm Chân Sư lâu như vậy, thậm chí còn phản bại thành thắng, tiểu hữu quả thực có chút bản lĩnh...

Ủa?" Cuồng Đao Tam Lãng cảm thán.

Nhưng mới nói được một nửa, lão khỉ đột Tam Lãng đã trợn to mắt, nhìn chằm chằm vào 'Sở Sở' trên Đoạn Tiên Đài. "Ta hoa mắt à?

Nhị phẩm Chân Sư?" Tam Lãng không thể tin nổi nói.

Chẳng phải khi Nhất phẩm Dược Phàm xung kích lên Nhị phẩm phải trải qua bình cảnh 'Dược Long Môn' sao?

Nhưng trên Đoạn Tiên Đài là chuyện gì thế này?

Đang đánh nửa chừng thì đột nhiên biến thành Nhị phẩm Chân Sư luôn?

Vì không ngờ Tống Thư Hàng tiểu hữu lại đột ngột thăng cấp nên trước đó lão cũng không chú ý đến cảnh giới của cậu.

Đến khi trận chiến kết thúc, hai bên tách ra thì lão mới chú ý tới sự thay đổi khí tức trên người Tống Thư Hàng!

Bắc Hà Tán Nhân vốn đang cúi đầu uống trà, khi nhìn sang Tống Thư Hàng cũng lập tức phun hết trà ra ngoài: "Phụt!" "Đúng là Nhị phẩm thật!" Tuyết Lang Động Chủ nói. "Ơ, giờ mọi người mới phát hiện sao?

Ta cứ tưởng mọi người đều chú ý tới rồi nên mới không nhắc tới chứ." Lúc này, Cổ Hồ Quan Chân Quân lên tiếng: "Ta vẫn luôn quan sát trạng thái của tiểu hữu, khi trận đấu diễn ra được một nửa, khí huyết chi lực từ năm đại khiếu huyệt trong cơ thể cậu ấy đã đổ vào đan điền.

Sau đó cứ thế thuận lợi kết thành vòng xoáy chân khí trong đan điền, thăng lên Nhị phẩm thôi." "Không cần Dược Long Môn sao?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Cổ Hồ Quan Chân Quân lắc đầu: "Không cần Dược Long Môn, cứ thế thăng cấp thôi." "...

Đây là đang dùng bản hack ngay trước mặt chúng ta sao?" Bắc Hà Tán Nhân nói. "Chẳng lẽ Bạch tiền bối đã nghiên cứu ra phương pháp thăng lên Nhị phẩm mà không cần qua 'Dược Long Môn' rồi?" "Làm sao có thể có phương pháp đáng sợ như vậy chứ?" "Nếu đúng là thế thật, ta lập tức sẽ bái vào môn hạ của Bạch Tôn Giả, làm một tiểu đạo đồng đáng yêu luôn!" "Tim đau quá, lão phu năm xưa vì muốn vượt qua 'Dược Long Môn' mà đã phải nếm bao nhiêu đau khổ cơ chứ!" "Mọi người đừng làm loạn nữa, chắc chắn không khoa trương như mọi người nghĩ đâu." Hoàng Sơn Chân Quân nói: "Ta nghĩ chắc là do cái môn...

Súc Khí Khoách Chân Pháp kia thôi!" Không hổ là Hoàng Sơn Chân Quân, kiến thức rộng rãi, tư duy cũng rất nhanh nhạy.

Các đạo hữu trong nhóm lập tức sáng mắt ra, đúng rồi, suýt nữa thì quên khuấy cái 'Súc Khí Khoách Chân Pháp' đó. "Súc Khí Khoách Chân Pháp?

Nếu đúng là thế thì chẳng phải tiểu hữu đã có thể thăng lên Nhị phẩm từ sớm hơn rồi sao?" Bắc Hà Tán Nhân lại lẩm bẩm một câu. "Quả nhiên vẫn là dùng bản hack!" "Quả nhiên vẫn nên hỏi Bạch tiền bối xem ngài ấy có thiếu cái 'đùi' nào để ôm không." "Tiện thể hỏi luôn xem Bạch tiền bối có thiếu đệ tử không." "Quả nhiên, vẫn là nên hỏi xem Bạch Tôn Giả có thiếu người làm ấm giường không đi?" Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân bổ sung thêm.

Mọi người lập tức quay đầu nhìn chằm chằm Bạch Hạc Chân Quân: "..." Xung quanh, các đệ tử nhà họ Sở thấy Sở Sở sư tỷ trên Đoạn Tiên Đài đột ngột đại phát thần uy, đánh bay Diệp Đường thì lập tức hoan hô vang dội.

Ngược lại... người của Hư Kiếm Phái mặt mày xám xịt.

Cuộc đời thăng trầm nhanh quá, lúc trước cảnh giới của Diệp Đường khiến họ cảm thấy nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng đột nhiên tình thế đảo ngược hoàn toàn, Diệp Đường thua luôn.

Chơi bời gì vậy, đừng làm người ta đau tim thế có được không?

Chưởng môn Hư Kiếm Phái là Hư Tranh âm thầm nắm chặt nắm đấm, nếu ván này thất bại thì sẽ phải tiến hành ván thứ ba trên Đoạn Tiên Đài.

Cần phải mời Thái thượng trưởng lão của Hư Kiếm Phái ra mặt rồi.

Tại Sở gia.

Ván thứ hai bắt đầu trước đó, thua.

Ngay sau đó ván thứ nhất dưới sự xoay chuyển tình thế của Sở Sở, thắng!

Tin tức này nhanh chóng truyền về bản tộc họ Sở.

Sau khi biết tin Sở Sở giành chiến thắng, một số người trong bản tộc họ Sở hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng họ vẫn không vui nổi.

Một thắng, một thua.

Nghĩa là giữa Hư Kiếm Phái và họ Sở vẫn còn ván đấu thứ ba.

Hai bên sẽ cử ra tu sĩ mạnh nhất để tiến hành một trận đấu quyết định thắng bại.

Người mạnh nhất của họ Sở chính là vị tộc lão ở cảnh giới Tam phẩm.

Mà người mạnh nhất của Hư Kiếm Phái lại là một vị Thái thượng trưởng lão Tứ phẩm có thể ngự kiếm phi hành.

Trừ khi vị Thái thượng trưởng lão Tứ phẩm kia đột nhiên hết thọ nguyên mà chết, nếu không tộc lão nhà họ Sở hầu như không có cơ hội thắng.

Người trong bản tộc họ Sở bàn tán xôn xao.

Trên giường bệnh, đệ tử môn Nộ Mục Kim Cương là Sở Hùng bị đánh trọng thương không cam lòng nắm chặt nắm đấm, nếu không phải do hắn thất bại thì lúc này nhà họ Sở đã thắng hai ván liên tiếp, căn bản không cần tiến hành trận đấu cuối cùng trên Đoạn Tiên Đài.

Đều tại hắn quá yếu, đã kéo nhà họ Sở vào cảnh tuyệt vọng.

Lúc này... nhà họ Sở liệu còn hy vọng chiến thắng không?...

Trước Đoạn Tiên Đài. 'Sở Sở' nhặt lại bảo đao, chậm rãi bước xuống Đoạn Tiên Đài. "Làm tốt lắm, con ngoan, mau đi dưỡng thương đi.

Trận tiếp theo cứ giao cho ta." Tộc lão họ Sở nghênh đón, trầm giọng nói. 'Sở Sở' gật đầu, mỉm cười nhẹ với vị tộc lão.

Cái xưng hô 'con ngoan' này làm cậu thấy lạnh sống lưng.

Sau khi 'Sở Sở' xuống đài, người của Hư Kiếm Phái bước tới, dìu Diệp Đường xuống Đoạn Tiên Đài.

Hai vị hộ đài nhân điều chỉnh lại cấp độ phòng ngự của Đoạn Tiên Đài để chuẩn bị cho trận chiến cuối cùng.

Trận cuối cùng sẽ có tu sĩ cấp Tứ phẩm xuất trận, phòng ngự bắt buộc phải được tăng cường.

Trước Đoạn Tiên Đài, vị tộc lão họ Sở nắm chặt nắm đấm, trận cuối cùng này dù thắng hay thua, về khí thế lão cũng không thể thua Hư Kiếm Phái.

Đúng lúc đó, điện thoại của tộc lão đổ chuông.

Lão nhấc máy, khi nhìn thấy tên người gọi đến, tay bỗng cứng đờ. "Ông nội." Tộc lão sau khi bắt máy thì hạ thấp giọng gọi một tiếng.

Hơn hai mươi năm trước, ông nội của tộc lão vốn luôn đi du ngoạn bên ngoài đột nhiên quay về Sở gia, vừa về đã lập tức bế quan, sống chết không rõ.

Không ngờ vào lúc này ông lại gọi điện đến. "Đừng lo lắng, trận chiến cuối cùng trên Đoạn Tiên Đài cứ giao cho lão phu." Một giọng nói uy nghiêm truyền đến. "Nhưng mà, thương thế của ông nội..." Tộc lão không cam lòng nói. "Thương thế đã khôi phục nhiều rồi, cũng đến lúc phải ra ngoài đi dạo một chút." Giọng nói uy nghiêm đó tiếp tục: "Gửi tọa độ Đoạn Tiên Đài cho ta, ta tới ngay." "Vậy ông nội, ông nghìn vạn lần đừng gượng ép nhé." Tộc lão thở dài, sau đó gửi tọa độ Đoạn Tiên Đài đi.

Một lát sau, tại tộc địa họ Sở, có một luồng kiếm quang vút một cái bay ra.

Trên kiếm quang là một người đàn ông tướng mạo uy nghiêm, đầu đội mũ tứ phương bình định, mình mặc trang phục nho sĩ, cưỡi độn quang lao về phía Đoạn Tiên Đài.

Không lâu sau khi người đàn ông tướng mạo uy nghiêm đó bay đi.

Có một thành viên họ Sở âm thầm gọi một cuộc điện thoại: "Tiên sinh... lão già đó đã rời khỏi bản tộc họ Sở rồi!" "Rất tốt, chuẩn bị hành động!" Sau khi xuống Đoạn Tiên Đài, Tống Thư Hàng nhanh chóng đi xuyên qua doanh trại của họ Sở.

Trong lúc đó, mấy vị tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần không ngừng nháy mắt ra hiệu với cậu đang trong dáng vẻ của 'Sở Sở', trong mắt đầy vẻ cười cợt.

Tống Thư Hàng chỉ biết cười khổ với tất cả các tiền bối...

Hình tượng, chú ý hình tượng tiền bối ơi!

Cách đây rất lâu, khi cậu mới tiếp xúc với các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, cậu đã cảm thấy những vị này hoàn toàn khác xa với hình ảnh 'tiên nhân' trong tưởng tượng của mọi người.

Chương 409

Trước đây cậu thường nghi ngờ hay là do mình mở ra không đúng cách, tu chân giả làm sao có thể có dáng vẻ như thế này được?

Sau này, khi cậu càng hiểu rõ hơn về các tiền bối trong nhóm... thì cậu hoàn toàn tuyệt vọng với hình ảnh 'tu tiên giả' trong truyền thuyết.

Hình tượng tiên nhân, tiên tử tiêu sái bay bổng, không màng khói lửa nhân gian toàn là do mọi người tự mình tưởng tượng ra mà thôi!

Thấy mấy vị tiền bối nháy mắt ra hiệu, lại nghĩ tới bộ dạng giả gái của mình, rồi liên tưởng đến tính cách của họ, Tống Thư Hàng trong lòng có một dự cảm chẳng lành... [Thư Hàng này, lúc trước cậu mặc váy đen xinh lắm đấy nhé.] Kiểu nội dung trò chuyện này liệu có xuất hiện trong lịch sử chat của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần vào một ngày nào đó trong tương lai không?

Tống Thư Hàng căn bản không dám tưởng tượng tương lai của mình nữa!

Sau khi cười khổ xong, 'Sở Sở' lại vẫy tay với các đệ tử họ Sở đang hoan hô, rồi nhanh chóng đi về phía lều trại ở phía sau doanh trại.

Ở đó, Bạch Tôn Giả và Sở Sở thật vẫn đang ở đó đợi cậu quay lại đổi vai đây.

Ngay khi đến trước lều trại, Tống Thư Hàng thấy Vũ Nhu Tử đang đứng ngẩn ngơ ở cửa lều. "Vũ Nhu Tử, bạn đang làm gì thế?" Tống Thư Hàng theo thói quen đưa tay chào.

Nhưng khi vừa phát ra tiếng, giọng nói từ miệng cậu lại là giọng nữ thanh tao quyến rũ...

Đúng thế, đây chính là lý do Tống Thư Hàng từ đầu đến cuối không chịu mở miệng nói chuyện.

Bạch Tôn Giả chuẩn bị quá chu đáo, ngay cả giọng nói cũng đổi luôn cho cậu rồi.

Nhưng hễ cứ nghĩ đến việc mình mở miệng nói ra giọng phụ nữ là cậu lại thấy không ổn chút nào.

Ai cũng bảo thuật dịch dung của Đồng Quái Tiên Sư rất tốt, Tống Thư Hàng cảm thấy thuật dịch dung của Bạch Tôn Giả dường như cũng chẳng kém cạnh gì?

Đồng Quái Tiên Sư là vì thường xuyên bói quẻ đen bị người ta truy sát nên mới luyện thành thuật dịch dung mạnh mẽ.

Vậy còn Bạch Tôn Giả?

Kỹ năng dịch dung của ngài ấy luyện ở đâu ra thế?

Không lẽ là bẩm sinh?

Cô nàng Vũ Nhu Tử quay đầu lại, nghi hoặc nhìn cô nương 'Sở Sở' trước mắt: "Cô là...

À, là cô nương Sở Sở của nhà họ Sở lúc nãy!" Tống Thư Hàng: "..." Sau một tiếng thở dài u uất, Tống Thư Hàng hạ thấp giọng, dùng âm thanh chỉ có Vũ Nhu Tử nghe thấy được: "Là tôi, Tống Thư Hàng đây!" Vũ Nhu Tử: "Ơ?

Ơ ơ?

Ơ ơ ơ?" "Vào trong rồi nói!" Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Vũ Nhu Tử rồi đi vào trong lều.

Vừa vén rèm lều ra, Tống Thư Hàng liền thấy bên trong... toàn là cát vàng, mặt đất trong lều đã biến thành một hố cát.

Nhưng Bạch Tôn Giả và 'Sở Sở' thật thì không thấy đâu nữa! "Này, Bạch tiền bối đâu rồi?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Vũ Nhu

Tử.

Nói đi cũng phải nói lại, chân Vũ Nhu Tử đúng là dài thật.

Hiện tại cậu biến thành dáng vẻ Sở Sở theo tỉ lệ 'một chọi một', Sở Sở có chiều cao gần bằng Vũ Nhu Tử.

Nhưng khi đứng cạnh Vũ Nhu Tử mới phát hiện chân cô ấy đã dài tới ngang hông mình rồi.

Ôi trời, lúc này mình còn đang nghĩ cái quỷ gì thế này? "Ơ?

Bạch tiền bối biến mất rồi sao?" Vũ Nhu Tử kinh ngạc kêu lên...

Lúc nãy cô vẫn luôn đợi Bạch tiền bối đi ra ở bên ngoài, nhưng nhìn qua lều trại luôn thấy một vùng cát vàng, nghĩ rằng bên trong vẫn đang bị 'Hiện Thực Huyễn Tượng' bao phủ nên mãi vẫn chưa vào. "Bạch tiền bối không đi ra từ trong lều sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Chưa, lúc nãy tôi vẫn luôn đợi Bạch tiền bối và Tống tiền bối đi ra mà, nhưng sau đó chỉ có cô nương 'Sở Sở' đi ra thôi.

À...

Mà Tống tiền bối sao anh lại biến thành dáng vẻ của cô nương Sở Sở rồi?" Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, đột nhiên mắt cô sáng lên: "À, tôi hiểu rồi.

Tống tiền bối và tôi lại có cùng ý tưởng rồi, anh thay cô nương Sở Sở kia tham gia Đoạn Tiên Đài đúng không?" "Đúng thế!" Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt, cậu tìm quanh trong lều nửa ngày... mà không tìm thấy quần áo cũ của mình đâu.

Không có quần áo thì cậu biến lại nguyên hình thế nào đây?

Chẳng lẽ lại biến về hình dạng Tống Thư Hàng mặc váy sao, cậu đâu phải biến thái! "Tống, Tống tiền bối, anh đang tìm gì vậy?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Quần áo ấy...

Bạch tiền bối đưa cô nương Sở Sở thật đi mất rồi, còn mang luôn cả quần áo của tôi đi nữa." Tống Thư Hàng thở dài.

Vũ Nhu Tử im lặng gật đầu, rồi nhìn Tống Thư Hàng trong hình dạng 'Sở Sở' từ đầu đến chân...

Sau đó, Vũ Nhu Tử vốn tính tình thiện giải nhân ý đã tạm thời từ bỏ ý định đòi lại 'Trâm Cài Biến Hình', cứ để Tống tiền bối tiếp tục sử dụng nó thêm một lát vậy.

Tống Thư Hàng nói: "Chúng ta phải đi tìm Bạch Tôn Giả!" "Tìm ở đâu bây giờ?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một hồi rồi đáp: "Họ Sở!" Nghĩ đi nghĩ lại, nơi mà Bạch Tôn Giả có thể đến bây giờ dường như chỉ có căn hầm bí mật của nhà họ Sở thôi!

Quanh đây cũng chỉ có nơi đó mới thu hút được sự hiếu kỳ của ngài ấy. "Được, để tôi dẫn đường, tôi biết nhà họ Sở ở đâu." Vũ Nhu Tử xung phong! "Chúng ta đi thôi!" Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hai người rời khỏi lều trại, nhanh chóng đi về phía nhà họ Sở...

Còn các tiền bối của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần thì cứ để mặc họ ngồi phơi ở cạnh Đoạn Tiên Đài thêm lát nữa đi.

Hai vị hộ đài nhân đã nâng cấp xong phòng ngự của Đoạn Tiên Đài, một lần nữa dựng lên kết giới phòng ngự.

Trận chiến cuối cùng trên Đoạn Tiên Đài sắp bắt đầu!

Lúc này, trên bầu trời phía doanh trại Hư Kiếm Phái có một đạo kiếm quang bay tới thần tốc, hạ xuống bên cạnh Hư Tranh.

Đó là một lão giả tóc trắng xóa, trên mặt có không ít nếp nhăn.

Chính là tu sĩ Tứ phẩm duy nhất của Hư Kiếm Phái, Thái thượng trưởng lão 'Kiếm Uyên Hải'.

Kiếm Uyên Hải là tu sĩ Tứ phẩm, về lý thuyết thì thọ nguyên của lão sẽ rơi vào khoảng từ năm trăm năm mươi đến sáu trăm năm.

Chỉ là Kiếm Uyên Hải khi còn trẻ thường đi phiêu lưu khắp nơi, nhiều lần sử dụng một môn bí pháp kích hoạt tiềm lực, tiêu hao thọ nguyên để đổi lấy sức bùng nổ.

Vì thế, tuy mới chỉ hơn ba trăm tuổi nhưng lão đã thọ nguyên cạn kiệt, gương mặt lộ rõ vẻ già nua. "Kiếm trưởng lão, cuối cùng ngài cũng tới rồi!" Chưởng môn Hư Tranh thấy Thái thượng trưởng lão đến thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, trong lòng đã có chỗ dựa.

Kiếm Uyên Hải thấy dáng vẻ của Hư Tranh thì giật bắn mình, cái đầu heo này là sao đây?

Nếu không phải khí tức trên người đối phương không đổi, lão đã suýt nữa rút kiếm đâm cái tên đầu heo này rồi: "Hư Tranh, ngươi thế này là sao?" Hư Tranh khổ sở giải thích quá trình mình biến thành đầu heo cho Thái thượng trưởng lão nghe.

Vẻ mặt Kiếm Uyên Hải càng lúc càng khó coi, lão gật đầu với Hư Tranh, sau đó nhìn lướt qua hai vị Kim Đan Linh Hoàng đang trong tình trạng 'bằng mặt không bằng lòng' với Hư Kiếm Phái, thầm thở dài một tiếng.

Viện binh thì vẫn chỉ là viện binh, không thể trông chờ họ liều mạng vì Hư Kiếm Phái được.

Tiếp theo, ánh mắt lão dừng lại ở doanh trại của họ Sở. "Tê." Kiếm Uyên Hải thầm hít một ngụm khí lạnh, dãy các vị Kim Đan Linh Hoàng ngồi san sát nhau kia đúng là một đòn giáng mạnh vào mắt.

Từ bao giờ mà Kim Đan Linh Hoàng lại rẻ rúng như hàng bán sỉ thế này?

Ngay cả một thế gia họ Sở nhỏ bé cũng có thể mời tới hơn năm mươi vị Kim Đan Linh Hoàng đến trợ trận sao?

Thậm chí... trong đó có mấy vị khí tức thâm bất khả trắc, dường như thực thực lực còn trên cả Linh Hoàng?

Kiếm Uyên Hải cảm thấy da đầu tê dại, nhà họ Sở làm sao mà mời được nhiều cường giả đến thế!

Nếu biết sớm nhà họ Sở có thể mời được nhiều cường giả như vậy, dù những tu sĩ Kim Đan này chỉ đến để xem cho vui...

Hư Kiếm Phái cũng tuyệt đối không dám đối phó với nhà họ Sở!

Những vị Kim Đan Linh Hoàng này đã chịu lặn lội đường xa tới đây chỉ để xem một trận 'Đoạn Tiên Đài', thì không ai có thể đảm bảo liệu họ có đột nhiên nổi hứng mà giúp nhà họ Sở diệt sạch cái Hư Kiếm Phái nhỏ bé này không?

Khổ nỗi, bây giờ không còn cơ hội hối hận nữa rồi.

Con đường mình đã chọn, dù có phải khóc cũng phải đi cho hết.

Vì đã chính diện đắc tội chết với nhà họ Sở nên cứ dứt khoát lấy luôn thắng lợi ở ván thứ ba của Đoạn Tiên Đài đi.

Sau đó, với tư cách là bên thắng cuộc, họ có thể yêu cầu nhà họ Sở chia sẻ một bản sao 'Kiếm Quyết'.

Lúc này họ cũng chẳng dám đòi bản chính nữa, chỉ cần một bản sao là tốt rồi.

Sau đó, cùng lắm thì Hư Kiếm Phái dời môn phái đi chỗ khác là xong!

Chỉ cần có 《Kiếm Quyết》 trong tay, lão sẽ có cơ hội xung kích lên cảnh giới 'Ngũ phẩm'...

Phải liều thì mới thắng được!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Kiếm Uyên Hải trở nên kiên định.

Thắng lợi trận cuối cùng của Đoạn Tiên Đài, lão quyết tâm phải đoạt lấy!

Trong khi Kiếm Uyên Hải đang suy tính, trên bầu trời doanh trại họ Sở cũng có một đạo kiếm quang bay vút tới.

Đạo kiếm quang đó hạ xuống cạnh tộc lão họ Sở.

Sau khi kiếm quang tắt lịm, một người đàn ông tướng mạo uy nghiêm, đội mũ tứ phương bình định, mặc trang phục nho sĩ bước xuống từ phi kiếm.

Chỉ là sắc mặt người này hơi tái nhợt, dường như đã lâu không thấy ánh mặt trời, trên người còn ẩn hiện cảm giác của một người vừa khỏi bệnh nặng.

Ngự kiếm phi hành?

Rất nhiều đệ tử họ Sở tò mò nhìn về phía người đàn ông mặc đồ nho sĩ này, trong số họ không ai nhận ra vị tiền bối uy nghiêm này cả.

Chương 410

Tuy nhiên, trông vị này có vẻ giống tộc lão họ Sở tới sáu phần?

Lẽ nào đây là người nhà họ Sở?

Nếu là người nhà họ Sở mà có thể ngự kiếm phi hành thì chính là cường giả từ Tứ phẩm trở lên! "Ông nội." Lúc này, tộc lão họ Sở kích động bước tới chào, kể từ khi ông nội lão bị thương nặng bế quan cách đây hai mươi năm cho đến nay, đây là lần đầu tiên ông ra khỏi nơi bế quan!

Ông nội?

Đây là ông nội của tộc lão sao?

Quả nhiên là người của Sở tính thế gia, lập tức trong doanh trại họ Sở lại nhen nhóm lên hy vọng!

Trận cuối cùng trên Đoạn Tiên Đài vẫn còn cơ hội!

Đồng thời, mấy người có vai vế cao trong họ Sở nhớ lại một chuyện, bộ 《Kiếm Quyết》 của họ Sở chính là do một vị tiền bối mang về từ trăm năm trước.

Việc bộ 《Kiếm Quyết》 này có tiềm năng đạt tới Ngũ phẩm Kim Đan cũng là do vị tiền bối đó nói ra.

Nghĩ kỹ lại... người mang 《Kiếm Quyết》 về dường như chính là ông nội của tộc lão!

Nhưng ông nội của tộc lão sau khi mang kiếm quyết về cách đây trăm năm thì lại đi phiêu bạt thiên nhai, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa.

Không ngờ ông vẫn còn sống?

Điều này thật quá tốt rồi.

Ông nội của tộc lão mỉm cười gật đầu với tộc lão, sau đó ông quan sát doanh trại Hư Kiếm Phái trước, rồi mới nhìn về phía doanh trại nhà mình.

Giây tiếp theo, ông thấy một hàng dài các đại lão của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đang ngồi.

Lúc nãy ông ngự kiếm bay tới hơi gấp nên chưa kịp chú ý doanh trại nhà mình...

Giờ đột nhiên nhìn thấy đội hình xa hoa của nhà mình.

Chói mắt quá!

Đội hình này xa hoa biết bao nhiêu chứ!

Với tu vi của ông nội tộc lão, chỉ nhìn lướt qua là có thể thấy trên đỉnh đầu của đám tu sĩ đang ngồi hàng dài kia, những biến động linh lực mạnh mẽ đã hình thành nên những vòng xoáy linh khí khổng lồ.

Linh lực trong phạm vi trăm dặm đều bị vòng xoáy này cưỡng chế kéo tới, cuối cùng đổ vào trong cơ thể của những tu sĩ mạnh mẽ đang ngồi đó.

Đây đúng là một đội hình làm mù mắt người ta mà!

Chắc là có thể đi đánh dẹp cả mấy môn phái lớn luôn rồi ấy chứ? "Văn Ngạn, những vị tiền bối này là ai vậy?" Ông nội tộc lão nhỏ giọng hỏi.

Văn Ngạn chính là tên của tộc lão họ Sở. "Ông nội, những vị này... chắc có lẽ là bạn của tiểu Sở Sở mang tới." Tộc lão Sở Văn Ngạn cũng không dám chắc chắn.

Nói đi cũng phải nói lại, tiểu Sở Sở vừa đấu xong lại chạy đi đâu mất rồi?

Lại nói thêm, tiểu Sở Sở thời gian qua đi phiêu lưu bên ngoài rốt cuộc đã trải qua những gì mà có thể bắt quàng làm họ với nhiều đại tiền bối như vậy chứ?

Ông nội tộc lão gật đầu, thu phi kiếm vào bao ở hông.

Sau đó ông chỉnh đốn lại y quan, đi tới trước mặt các tu sĩ của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'. "Sở gia Sở Khang Bá, xin chào các vị đạo hữu và tiền bối." Ông nội tộc lão hành lễ...

Từ cách ăn mặc có thể thấy tộc lão họ Sở ngày trước dường như là một người đọc sách, lễ nghi rất bài bản và chuẩn mực. "Chào Sở đạo hữu." Phần lớn tu sĩ trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đều mỉm cười đáp lễ.

Tu vi của Sở Khang Bá này thực sự khiến các đạo hữu trong nhóm có chút kinh ngạc.

Ngũ phẩm, Kim Đan Linh Hoàng!

Tuy trông thấy phẩm chất Kim Đan không cao, tối đa chỉ là hai, ba đạo long văn, nhưng đây cũng là Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng thứ thiệt.

Trong một thế gia tu sĩ nhỏ như họ Sở mà lại xuất hiện một vị Kim Đan Linh Hoàng thì chắc chắn là có kỳ ngộ lớn.

Có Kim Đan Linh Hoàng ở đây, trận cuối cùng trên Đoạn Tiên Đài đã không còn gì phải bàn cãi nữa.

Khoảng cách giữa Tứ phẩm và Ngũ phẩm lại là một sự thay đổi về chất. "Đợi sau trận chiến Đoạn Tiên Đài, Sở mỗ xin được quét tước đón tiếp các vị đạo hữu, cùng nâng ly đàm đạo!" Sở Khang Bá lễ tiết chu toàn, lời nói lại mang theo phong vị nhà nho.

Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng mỉm cười đáp lại, phần lớn họ đều sống lâu hơn Sở Khang Bá nhiều, nếu thực sự muốn so vẻ nho nhã thì họ còn nho nhã hơn Sở Khang Bá nhiều.

Ở phía bên kia, Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm Phái đã hoàn toàn ngây người...

Thành viên mới của họ Sở vừa bay tới là một Ngũ phẩm Linh Hoàng sao?

Đây còn là nhà họ Sở mà lão biết không?

Hoàn toàn khác xa với thông tin tình báo về nhà họ Sở mà lão có.

Trong lúc các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần và Sở Khang Bá đang trao đổi với nhau, phía xa có hai bóng người đang đi tới Đoạn Tiên Đài.

Một bóng người chắp tay sau lưng, bóng người còn lại được phi kiếm nâng đi.

Đó chính là Bạch Tôn Giả và Sở Sở. "Bạch tiền bối!" Tất cả các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần thấy Bạch Tôn Giả tới liền lập tức đứng dậy, mỗi người đều lớn tiếng chào hỏi hành lễ.

Chỉ sợ mình hành lễ chậm một chút sẽ bị Bạch Tôn Giả 'nhớ' tên thì xong đời.

Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu, ánh mắt lướt qua đám đông một lượt rồi hỏi: "Thư Hàng đâu rồi?" Nói mới nhớ... lúc trước cô nương Sở Sở ở trong lều trại đột nhiên muốn giải quyết một chút vấn đề sinh lý.

Dù sao Sở Sở cũng mới chỉ là tu sĩ Nhị phẩm, chưa đạt tới cảnh giới tịch cốc hoàn toàn, trong một số chuyện vẫn giống như người phàm.

Nhưng bên ngoài Tống Thư Hàng đang biến thành dáng vẻ của cô để tham gia Đoạn Tiên Đài.

Vì thế cô không tiện đường đường chính chính ra khỏi lều để giải quyết vấn đề cá nhân...

Và hiển nhiên cô cũng không thể giải quyết ngay tại chỗ trong lều được.

Thế nên cuối cùng Bạch Tôn Giả đã thi triển một môn chướng nhãn pháp rồi đưa Sở Sở bí mật đi tìm nơi giải quyết vấn đề sinh lý.

Phụ nữ đôi khi đúng là phiền phức hơn đàn ông nhiều.

Và khi Bạch Tôn Giả đưa Sở Sở quay lại thì phát hiện trận chiến trên Đoạn Tiên Đài đã kết thúc từ xa, mà Tống Thư Hàng thì không thấy tăm hơi đâu.

Chỉ mới chớp mắt một cái, Tống Thư Hàng đã chạy đi đâu rồi?

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đáp lời: "Bạch tiền bối, Thư Hàng tiểu hữu sau khi ván thứ hai kết thúc đã đi ra phía sau tìm tiền bối rồi.

Sau đó tôi thấy cậu ấy và cô nương Vũ Nhu Tử bí mật rời đi cùng nhau, cũng không biết họ thần thần bí bí đi đâu nữa." Cuồng Đao Tam Lãng lập tức chen mồm: "Tuổi trẻ thật là tốt quá đi!" Ánh mắt của các đạo hữu lập tức đồng loạt hướng về phía Tam Lãng...

Câu nói này mà truyền tới tai Linh Điệp Tôn Giả thì hay biết mấy. "À." Bạch Tôn Giả gật đầu.

Nếu là đi cùng Vũ Nhu Tử thì không cần lo Tống Thư Hàng sẽ bị lạc.

Đợi trận chiến Đoạn Tiên Đài này kết thúc rồi bảo Tống Thư Hàng đi xem căn hầm bí mật kia, giải quyết xong nhân quả với tán tu 'Lý Thiên Tố', như vậy chuyện của nhà họ Sở có thể coi như khép lại được rồi.

Sau đó Tôn Giả cho biết mình sẽ tổ chức [Giải đua máy cày thủ phù].

Đang suy nghĩ, Tôn Giả đưa tay chỉ một cái, phi kiếm hạ xuống đưa Sở Sở đang bị thương nặng trở lại mặt đất.

Lúc này, ở bên cạnh Sở Khang Bá đang tròn mắt nhìn Bạch Tôn Giả, vị tiền bối này trông thật là đẹp, khiến người ta không thể rời mắt được!

À phi, nói sai rồi, khí tức trên người vị tiền bối này mênh mông như trời sao vậy, với tu vi Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng của ông mà lại không nhìn ra chút cảnh giới nào của vị tiền bối này, không biết ngài ấy đã đạt tới cảnh giới khủng khiếp nào rồi? "Sở Khang Bá xin chào tiền bối, hậu bối nhà tôi được vị tiền bối đây chiếu cố, Sở mỗ vô cùng cảm kích!" Sở Khang Bá hành đại lễ với Bạch tiền bối.

Sở Sở đúng là có phúc lớn khi được quen biết với một vị đại tiền bối thế này, tương lai nhất định sẽ tốt đẹp hơn ông nhiều.

Bạch Tôn Giả mỉm cười nhẹ với Sở Khang Bá: "Tiện tay thôi mà, đừng khách khí." Nói xong Bạch Tôn Giả lại đi tới giữa doanh trại họ Sở và Hư Kiếm Phái, đưa tay nhổ viên đạo đạn kia lên, một tay nhấc bổng viên đạo đạn to lớn nặng nề ra khỏi mặt đất.

Sau đó Bạch Tôn Giả một tay vác đạo đạn quay lại doanh trại họ Sở.

Trận đại chiến Đoạn Tiên Đài vẫn còn ván cuối cùng, nhân lúc rảnh rỗi Tôn Giả muốn tháo viên đạo đạn này ra xem cấu tạo bên trong thế nào.

Biết đâu có thể cho ngài cảm hứng để cải tiến phiên bản 'phi kiếm dùng một lần' thêm lần nữa.

Các đệ tử họ Sở thấy vị tu sĩ tiền bối mạnh mẽ này vác viên đạo đạn đi tới thì nuốt nước bọt cái ực, mỗi người đều không tự chủ được mà lùi lại mấy bước.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Sở Khang Bá: "?" Thứ trong tay vị tiền bối này là hàng thật sao?

Ngài ấy định làm gì thế?

Trong lúc Sở Khang Bá còn đang suy nghĩ thì tiếng gọi của hộ đài nhân vang lên trên Đoạn Tiên Đài.

Ván cuối cùng của Đoạn Tiên Đài, bắt đầu!

Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm Phái lên đài.

Nhân vật cấp ông nội của Sở tính thế gia là Sở Khang Bá lên đài!

Đây là trận chiến quyết định vận mệnh của một môn phái và một thế gia!

Mà lúc này, tại tộc địa Sở tính thế gia.

Đột nhiên có một làn khói mỏng nhạt bao trùm vị trí trung tâm tộc địa ngay tức khắc.

Trong tộc địa, tất cả đệ tử họ Sở ngửi thấy làn khói này đều lần lượt ngã lăn ra đất, rơi vào trạng thái hôn mê.

Một lát sau có hai đệ tử họ Sở, trong miệng mỗi người ngậm một viên minh châu, thận trọng xuất hiện ở vị trí trung tâm tộc địa.

Phía sau họ là mười bóng người lần lượt hiện ra.

Đi tiên phong là một người đàn ông ăn mặc như thầy đồ dạy học thời xưa, trên tay phe phẩy một chiếc quạt xếp, gương mặt lộ nụ cười tự tin.

Chương 411

Phía sau hắn là bốn người hầu bưng tranh cuộn và đeo bút vẽ.

Tiếp đó là năm tên to lớn quái dị.

Năm tên này thân hình phù nề nhưng không phải kiểu phù nề do mỡ.

Chúng mặc quần áo đen, đầu đội mặt nạ chỉ lộ ra hai mắt.

Nhưng đó chưa phải là điểm quái dị, điểm quái dị là trên đỉnh đầu chúng có những cái gai đen đâm ra từ mặt nạ.

Không chỉ đỉnh đầu mà cả bên cạnh thân hình chúng cũng mọc đầy những cái gai đen.

Trên người chúng còn tỏa ra yêu khí nhàn nhạt... "Tiên sinh, phía trước chính là lối vào mật thất.

Tuy nhiên chìa khóa mật thất nằm trong tay tộc lão, chúng ta không có cách nào lấy được chìa khóa.

Hơn nữa lối vào còn được bố trí trận pháp phòng ngự, dù có chìa khóa thì hai chúng tôi cũng không vào được." Hai đệ tử họ Sở kia lên tiếng. "Không sao, hai người làm tốt lắm.

Đợi chuyện này kết thúc, vinh hoa phú quý sẽ không thiếu phần các ngươi.

Nguyện vọng muốn vào môn phái mạnh hơn của các ngươi, ta cũng có thể giúp các ngươi đạt thành." Vị tiên sinh kia lắc quạt, cười nói: "Thời gian không còn nhiều, khó khăn lắm mới điều được lão già đó đi khỏi tộc địa họ Sở, chúng ta phải tranh thủ thời gian." Nói xong vị tiên sinh này bước tới, hướng chiếc quạt xếp vào lỗ khóa của mật thất.

Chẳng thấy vị tiên sinh này làm gì mà lỗ khóa mật thất đã bắt đầu xoay chuyển...

Cánh cửa mật thất cứ thế được mở ra.

Sau đó chiếc quạt xếp của vị tiên sinh này mở ra, vỗ nhẹ mấy cái vào hư không phía trước.

Trận pháp phòng ngự của mật thất đã bị giải khai trong im lặng như thế.

Thủ pháp phá giải cấm chế này đã không kém cạnh gì so với thủ pháp của 'Không Không Đạo Môn' danh tiếng trong tu chân giới.

Giải khai bí pháp xong, vị tiên sinh quay sang hỏi hai đệ tử họ Sở: "Hai người có muốn đi xuống cùng ta không?" Hai đệ tử họ Sở gật đầu lia lịa.

Phải biết rằng bên trong có chứa bộ 《Kiếm Quyết》 thần bí kia mà, họ đi xuống đó chỉ cần dựa vào trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ là có thể ghi nhớ kỹ 《Kiếm Quyết》, chắc chắn sẽ có ích cho tương lai của họ. "Vậy hai người đi xuống theo ta." Vị tiên sinh mỉm cười nhẹ rồi quay sang dặn năm tên quái dị đầy gai kia: "Các ngươi canh giữ gần đây... nếu có người họ Sở nào dám lại gần thì hãy giải quyết bọn họ ngay lập tức." "Rõ!" Năm tên to lớn quái dị đáp giọng ồm ồm, phát âm của chúng rất kỳ lạ, cứ như là đang đứng bên kia mặt nước mà nói chuyện với người ta vậy.

Vị tiên sinh gật đầu rồi dẫn theo bốn người hầu và hai đệ tử họ Sở đi vào mật thất.

Khi bước vào mật thất, khóe miệng vị tiên sinh nhếch lên: "Kiếm quyết thần bí sao, ha ha." Đây không chỉ đơn giản là một bộ kiếm quyết thần bí đâu...

Trong bộ kiếm quyết này còn chứa đựng một bí mật khổng lồ.

"Phía trước là tộc địa họ Sở rồi!" Vũ Nhu Tử mỉm cười, cất điện thoại đi.

Cô đã đánh dấu địa chỉ bản tộc họ Sở trên bản đồ điện thoại rồi, đi đường này sẽ không sợ bị nhầm!

Tống Thư Hàng nhìn về phía trước, tộc địa họ Sở trông giống như một ngôi làng nhỏ ẩn mình trong núi sâu không mấy nổi bật vậy...

Tại lối vào lãnh địa Sở gia, có hai vị tộc nhân Sở gia đang canh giữ.

Vũ Nhu Tử mấy ngày nay đều ở lại Sở gia, tộc nhân nhận ra cô là hảo hữu của Sở Xuân Huỳnh tiểu thư, nên khi tiến vào lãnh địa, họ không gặp phải bất kỳ sự ngăn cản nào.

Lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: 'Đúng rồi, hai vị đạo hữu.

Các bạn trước đó có thấy một vị tiền bối mặc áo trắng đi cùng thiên tài Sở Sở cô nương nhà các bạn quay về không?' Hai vị lính canh gãi gãi đầu, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng nói: 'Sở Sở sư tỷ, chị sao vậy?

Tuy rằng sư tỷ đúng là thiên tài thật...' Nhưng tự khen mình là thiên tài, tổng cộng khiến người ta cảm thấy có chút ngượng ngùng nha.

Tống Thư Hàng: '...' Mẹ kiếp, lại quên mất mình bây giờ đang trong hình dáng Sở Sở rồi!

Cậu thở dài một hơi, nhưng qua lời của hai người bảo vệ này có thể đoán ra, Bạch tôn giả không hề cùng Sở Sở trở về tộc địa.

Chẳng lẽ, Bạch tiền bối trực tiếp ẩn thân, đưa Sở Sở bay thẳng vào sâu trong tộc địa rồi?

Với tính cách trực tiếp của Bạch tiền bối, chuyện này hoàn toàn có khả năng!

Thế là, Tống Thư Hàng cùng Vũ Nhu Tử cùng nhau tiến vào Sở gia, đi về phía chỗ ở mà Sở Xuân Huỳnh sắp xếp cho Vũ Nhu Tử trước.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử trò chuyện vài chuyện. 'Nói đi cũng phải nói lại, Vũ Nhu Tử.

Cách đây không lâu cậu không nhận được lễ vật Bạch tiền bối gửi sao?' Tống Thư Hàng trong lòng rất hiếu kỳ, dù sao cậu cũng từng thấy Bạch tôn giả đích thân viết tên 'Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử' lên hộp quà. 'Em chưa nhận được ạ.' Vũ Nhu Tử lắc đầu. 'Lạ thật, rõ ràng Bạch tiền bối có gửi bưu kiện của cậu mà.' Tống Thư Hàng lầm bầm, nhưng rồi cậu lại ha ha cười một tiếng: 'Nhưng mà không nhận được là tốt nhất, nếu không cậu đã phải cùng các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần hôm nay trở thành một viên trong trận mưa sao băng rồi.' 'Hả?' Vũ Nhu Tử lập tức quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: 'Tống tiền bối, anh nói là đáng lẽ em cũng sẽ trở thành một ngôi sao trong trận mưa sao băng sao?' 'Ừm, đúng vậy.

Đó thật sự là một trải nghiệm thảm họa, xoay tròn thăng thiên, bay lượn trên không trung với đủ loại trạng thái siêu quy luật, còn có hiệu ứng ánh sáng sao băng, rồi cả phương thức hạ cánh nữa, cậu cũng thấy rồi đấy, trước Đoạn Tiên Đài bị các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần đập ra bao nhiêu cái hố.

Tôi còn tận mắt thấy Tô Thị A Thất tiền bối và Đồng Quái tiên sư tiền bối lúc thăng thiên kêu thảm thiết thế nào.' Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi nói. 'Xoay tròn thăng thiên, hình thức bay siêu kích thích, hiệu ứng ánh sáng sao băng, phương thức hạ cánh rầm rầm.' Vũ Nhu Tử nhẹ giọng nói, sau đó cô nắm chặt nắm tay nhỏ: 'Nghĩ thôi...

đã thấy có chút kích thích rồi nha.' 'Cái gì?' Tống Thư Hàng nghi ngờ lỗ tai mình nghe nhầm. 'Đáng ghét, tại sao các tiền bối khác đều nhận được lễ vật, chỉ có em là không có.

Em cũng muốn xoay tròn thăng thiên, em cũng muốn bay lượn kích thích trên không trung, em cũng muốn biến thành sao băng!

Em còn muốn đi vào thái không nữa!' Vũ Nhu Tử hai ngón tay chọc chọc vào nhau, vẻ mặt đầy ủy khuất.

Tống Thư Hàng: '...' Nguyên bản cứ ngỡ Vũ Nhu Tử cô nương là người bình thường nhất trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, tần số tư duy cơ bản cũng cùng một hệ với cậu.

Nhưng không ngờ... kẻ bất bình thường nhất trong nhóm chính là cô ấy a a a a!

Hai người vừa nói vừa đi về phía sâu trong tộc địa Sở gia, phòng khách Vũ Nhu Tử tạm trú thực chất chính là phủ đệ của Sở Xuân Huỳnh, nằm trong khu vực sâu của tộc địa.

Ở một phía khác, trước Đoạn Tiên Đài.

Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải của Hư Kiếm phái và Sở Khang Bá của Sở gia đang đứng đối lập nhau, Kiếm Uyên Hải nắm chặt thanh kiếm trong tay, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Sở Khang Bá.

Đối phương dường như đã bị trọng thương, có lẽ lão ta có cơ hội?!

Dưới Đoạn Tiên Đài, các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần khó khăn lắm mới khuyên can được Bạch tôn giả, đồng thời hứa hẹn đủ điều như để Bạch tôn giả đích thân tới tham quan mấy công ty chế tạo vũ khí ở nước ngoài của họ linh tinh gì đó.

Khó khăn lắm mới khiến Bạch tôn giả tạm thời dập tắt ý định tháo dỡ tên lửa.

Thế là, không có việc gì làm, Bạch tôn giả mượn máy tính xách tay của Bắc Hà Tán Nhân — với tư cách là thánh đấu sĩ luôn online của nhóm, lúc Bắc Hà Tán Nhân bị xoay tròn thăng thiên hóa thành sao băng bay tới, trên tay vẫn còn cầm theo máy tính xách tay.

Sau khi mượn máy tính, Bạch tôn giả lấy ra một vật bằng gỗ trông giống như đầu thu USB cắm vào máy tính.

Sau đó, ngón tay Bạch tôn giả bay múa, bắt đầu thao tác trên máy tính.

Bên cạnh Bạch tôn giả, Hoàng Sơn Chân Quân, Lệ Chi Tiên Tử, Đậu Đậu cùng với Bắc Hà Tán Nhân hiếu kỳ nhìn vào màn hình, muốn xem Bạch tôn giả đang làm gì.

Vừa nhìn một cái, Đậu Đậu liền phun ra: 'Phụt... phụt phụt phụt...' Chỉ thấy trên màn hình máy tính, từng tập tin thỉnh thoảng lại được Bạch tôn giả mở ra.

Có ảnh Cổ Hồ Quan Chân Quân lúc bị xoay tròn thăng thiên, há hốc mồm hét thảm... có Lệ Chi Tiên Tử chỉ mặc đồ ngủ, dáng vẻ mơ màng... có Đông Phương Tiên Tử đang giữ động tác nhảy múa nhưng đột nhiên bị thăng thiên nên lộ ra biểu tình kinh hoàng, phẫn nộ... có Hoàng Sơn Chân Quân bưng bát cơm, dáng vẻ trấn định bị bay đi... có Tuyết Lang động chủ đang tắm cho tiểu tuyết lang, lúc xoay tròn trên không trung thì rơi lệ... có Bắc Hà Tán Nhân bị sang chấn, hình ảnh nước miếng bay tung tóe... có Bạch Hạc Chân Quân lộ ra chân thân, vì bay xoay tròn mà cổ thắt cả nút lại...

Sau đó, còn có Cuồng Đao Tam Lãng đang ở trần ôm chặt lấy Túy * cư sĩ (xin lỗi, thành viên nhóm đột nhiên không nhớ nổi tên của cư sĩ nữa), hai người ôm nhau, trên đầu là hình ảnh đang xuyên thủng trần động phủ.

Phía sau còn có cảnh Cuồng Đao Tam Lãng xé rách y phục của cư sĩ, hai người xoay như cánh quạt lớn trên không trung, hình ảnh thật sự đẹp đến mức mù mắt chó!

Bạch tôn giả điềm nhiên cắt từng cái ảnh biểu cảm đó ra, thành thạo cho vào một 'phần mềm tạo ảnh biểu cảm', rồi thản nhiên ấn nút xác nhận.

Đồng thời, tôn giả lại từ trong ảnh của mỗi người chọn ra một tấm kêu thảm thiết kinh khủng nhất, biểu cảm sảng khoái nhất, cho vào 'phần mềm tạo ảnh động', lại lần nữa thản nhiên ấn nút xác nhận. 'Đừng mà, Bạch tiền bối!' Cuồng Đao Tam Lãng lập tức gào thét lên! 'Đừng mà, Bạch tiền bối!' Túy * cư sĩ cũng gầm lên tương tự. 'Đừng mà, Bạch tiền bối!' Lệ Chi Tiên Tử lao về phía Bạch tiền bối. 'Đừng mà, Bạch tiền bối!

Mau dừng tay lại!' 'Đừng mà... dừng tay lại đi!' 'NO...

STOP đi, Bạch tiền bối!' Đây là tiếng kêu thảm thiết của Bạch Hạc Chân Quân, cổ bị vặn thành bánh quẩy thế kia thì xấu hổ chết mất.

Trận doanh Cửu Châu Nhất Hào Quần lập tức loạn thành một đoàn, tất cả đạo hữu đều lao vào Bạch tôn giả, muốn cướp lấy máy tính, ngăn cản Bạch tiền bối. 'A a a.' Bạch tôn giả quay đầu lại, nở một nụ cười lạnh lùng với các đạo hữu nhóm Cửu Châu: muốn cướp máy tính từ tay ta?

Giỡn chơi hả, ta là Thất phẩm Tôn giả đấy nha!

Thế là, mấy giây sau.

Tất cả đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần, nằm rạp!

Bạch tôn giả mãn nguyện ấn nút 'xác nhận', sau đó đem 'Bộ sưu tập ảnh biểu cảm của năm mươi vị đạo hữu' truyền vào không gian của nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'. 'Ừm, bộ ảnh biểu cảm này làm hơi thô sơ.

Để sau này tìm chuyên gia trên diễn đàn, nhờ người ta chế tác tinh xảo lại cho đẹp.' Bạch tôn giả lầm bầm.

Cái gì?

Tìm diễn đàn nhờ người ta chế tác 'ảnh biểu cảm tinh phẩm'?

Chẳng lẽ bộ ảnh này không chỉ lưu truyền trong nhóm, mà còn định truyền ra khắp internet sao?

Chương 412

Đừng mà, tuyệt đối đừng mà.

Xấu hổ quá, truyền vào giới tu chân thì bọn họ còn mặt mũi nào mà lăn lộn trong giới tu sĩ nữa. 'Bạch tiền bối, tôi kiến nghị hãy nhờ Vũ Nhu Tử chế tác ảnh biểu cảm đi!

Cô ấy làm ảnh biểu cảm rất tuyệt.' Hoàng Sơn Chân Quân run rẩy giơ tay ra, giơ ngón cái lên — lúc này, bán đứng đồng đội là tuyệt đối không được chần chừ.

Bạch tôn giả vuốt cằm: 'Được rồi, để xem sau vậy.' Cánh tay Hoàng Sơn Chân Quân không còn sức lực rơi xuống...

Anh em à, tôi tận lực rồi!

Ở một phía khác, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã tiếp cận vị trí trung tâm tộc địa Sở gia.

Đột nhiên, Vũ Nhu Tử mạnh mẽ ra tay, bịt chặt miệng mũi Tống Thư Hàng.

Sau đó cô nhanh chóng kéo Tống Thư Hàng liên tục lui lại, lui hẳn một đoạn gần mười mét mới dừng lại.

Vũ Nhu Tử cô nương thần lực vẫn như xưa, Tống Thư Hàng cảm giác mình rõ ràng đã thăng tiến lên Nhị phẩm cảnh giới rồi... nhưng trong tay Vũ Nhu Tử vẫn chẳng có chút lực phản kháng nào, bị cô ấy kéo lui đi một cách nhẹ nhàng. 'Có chuyện ngoài ý muốn sao?' Tống Thư Hàng bị Vũ Nhu Tử bịt miệng mũi, khó khăn hỏi. 'Có sương mù, là một loại sương mù mà ngay cả tu sĩ đã mở Tị khiếu cũng rất khó phát giác ra, dù là tu sĩ Tam phẩm, ngửi nhiều cũng sẽ nhanh chóng rơi vào hôn mê.

May mà em đã được cha huấn luyện qua, nên đối với mấy thứ này rất nhạy bén.' Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

Ừm, trước khi con gái ra ngoài xông pha giang hồ, một người cha tốt bắt buộc phải huấn luyện khả năng kháng thuốc mê các loại cho cô ấy, đây là điều trọng yếu nhất!

Giống như một số người cha tốt hiện nay, sau khi con gái lớn lên, họ sẽ dắt con gái ra ngoài, đi uống rượu cùng cô, chuốc cho cô say khướt để đoản tửu lượng của cô.

Sau đó ngày thứ hai người cha sẽ ôn nhu cảnh cáo con gái: Con gái à, bấy nhiêu rượu chính là giới hạn của con.

Sau này cha không thể luôn ở bên cạnh con, nhất định phải nhớ kỹ giới hạn của mình, đừng để kẻ xấu chuốc say.

Mặc dù rất nhiều người cha khi bắt chước làm theo, sau khi uống được vài hiệp, trong lúc mơ màng... bên tai dường như nghe thấy tiếng con gái hào sảng nói: 'Ơ kìa... ba, tửu lượng của ba thế này là không được rồi.

Ông chủ đâu, lên cho con thêm hai chai Nhị Oa Đầu nữa!' 'Sương mù?' Tống Thư Hàng tay nắm lấy chuôi bảo đao Bá Toái, sau đó hỏi: 'Quy Tức Thuật có thể ngăn chặn hít phải loại sương mù này không?' Nếu đã là loại hít vào cơ thể, thì không hô hấp là được chứ gì? 'Ơ?

Tiền bối cũng học Quy Tức Thuật sao?' Vũ Nhu Tử kinh ngạc — chẳng lẽ tiền bối cũng giống như sư huynh của cô, lười hô hấp?

Cho nên mới tu luyện Quy Tức Thuật? 'À, đúng vậy.

Đó quả là một... ký ức gian nan nhưng cũng thú vị.' Tống Thư Hàng nhớ lại chuyến du hành vũ trụ 'nói đi là đi' lần trước.

Sau đó, Thư Hàng đưa tay vẽ 'Phù văn Quy Tức' vào lòng bàn tay, rồi tặng cho mình và Vũ Nhu Tử mỗi người một phát 'Quy Tức

Thuật'.

Sau khi tiến vào cấp bậc Nhị phẩm Chân sư, việc khắc họa phù văn trực tiếp dùng 'Chân khí', hiệu quả tốt hơn nhiều so với dùng khí huyết chi lực, cảm giác hiệu lực của Quy Tức Thuật cũng kéo dài hơn. 'Đi, chúng ta vào sâu trong Sở gia xem sao.' Vũ Nhu Tử bắt đầu rục rịch, cô cảm thấy linh hồn mạo hiểm của mình đã hừng hực cháy lên rồi...

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng ẩn giấu hơi thở của mình, lặng lẽ đi sâu vào trong sương mù.

Tu sĩ có rất nhiều pháp môn ẩn giấu hơi thở, có điều Tống Thư Hàng mới vừa thăng cấp Nhị phẩm chân khí, vẫn chưa kịp học tập bí pháp tương tự.

Hiện tại cậu chỉ có thể dùng 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 cố gắng thu gọn tinh thần lực của bản thân, lại đem chân khí giấu kỹ trong khí toàn đan điền, miễn cưỡng đạt được hiệu quả ẩn giấu hơi thở.

Sau đó, Vũ Nhu Tử dẫn đường phía trước, Tống Thư Hàng theo sau, giống như chơi trò trốn tìm, thỉnh thoảng lại lách vào sau mấy vật thể, dùng chúng làm vật chắn, nhanh chóng tiến tới.

Khi đi ngang qua một hòn giả sơn, Vũ Nhu Tử dừng lại, nhẹ giọng nói: 'Đợi đã, phía trước có hơi thở kỳ lạ.' Phía trước có yêu khí thoang thoảng truyền tới.

Tống Thư Hàng cẩn thận nhìn về phía trước, nhưng vì bị các kiến trúc che khuất, cậu không thấy được gì cả.

Lúc này, chỉ thấy Vũ Nhu Tử lấy ra một cặp kính áp tròng, rồi đưa một chiếc cho Tống Thư Hàng. 'Đây là cái gì?' Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

Vũ Nhu Tử đeo chiếc kính áp tròng vào mắt phải, giải thích: 'Đây là pháp khí 'Dục Cùng Thiên Lý Mục, Cánh Thượng Nhất Tằng Lâu', đeo vào xong là có thể từ góc độ trên không nhìn xuống mặt đất, nếu không có cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng trở lên thì không cảm ứng được chúng ta đâu.' Tống Thư Hàng gật đầu, đeo kính áp tròng vào mắt trái.

Vừa mới đeo vào, Tống Thư Hàng phát hiện trước mắt mình xuất hiện hai giao diện thị giác hoàn toàn khác nhau, bên trái chuyển thành góc nhìn từ trên xuống (God's view), mắt phải lại là trạng thái bình thường.

Tống Thư Hàng vội vàng nhắm mắt phải lại, chỉ dùng mắt trái để quan sát.

Đây chính là pháp bảo sao?

Nói đi cũng phải nói lại, loại 'góc nhìn từ trên xuống' này cậu thông qua linh quỷ trong Tâm khiếu cũng có thể làm được điều tương tự.

Có điều lúc nãy cậu nhất thời không nhớ ra chức năng này của linh quỷ, hơn nữa vừa mới hoàn thành thăng cấp xong, linh quỷ cũng phát sinh biến hóa, nó đang rúc trong Tâm khiếu của Tống Thư Hàng, không động đậy gì.

Thông qua 'góc nhìn từ trên xuống', Tống Thư Hàng nhìn thấy ở trước một đại từ đường cách đó khoảng hai trăm mét, có năm gã to xác quái dị đang đứng.

Năm gã to xác mặc quần áo đen, đầu đội mặt nạ chỉ lộ ra đôi mắt.

Trên đỉnh đầu họ có rất nhiều gai nhọn màu đen đâm ra từ trong mặt nạ.

Còn trên thân hình họ cũng mọc đầy những chiếc gai đen kịt, trông giống như mấy con nhím vậy.

Năm gã to xác này đứng trong sương mù nhưng không bị sương mù ảnh hưởng.

Nhìn dáng vẻ canh gác của họ, là kẻ địch sao? 'Yêu tộc?' Vũ Nhu Tử lầm bầm, trước đó cô cảm ứng được yêu khí thoang thoảng, nhưng không nhìn ra đối phương rốt cuộc thuộc chủng loại yêu tộc nào. 'Tu vi nhìn qua cũng chỉ khoảng Tam phẩm... tối đa là Tứ phẩm.

Tống tiền bối, để em đi giải quyết họ với tốc độ nhanh nhất, rồi anh qua nghiên cứu xem họ thuộc chủng tộc gì nhé!' Vũ Nhu Tử nắm nắm đấm, đồng thời thò tay vào 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' của cô lục tìm.

Rất nhanh, một thanh bảo kiếm tạo hình tinh mỹ, chuôi kiếm là hình cánh bướm dập dờn được lấy ra từ trong túi thu nhỏ.

Trên thanh bảo kiếm này tự thân mang theo linh khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhìn một cái là biết bảo kiếm này xịn hơn đao Bá Toái nhiều.

Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi: 'Có cần xác định xem họ là địch hay hữu trước không?' Tu chân giả nuôi linh thú, yêu thú là chuyện thường tình, Hoàng Sơn Chân Quân còn nuôi cả tiểu Đậu Đậu mà.

Mặc dù mấy gã này trông có vẻ không được thân thiện cho lắm, nhưng lỡ đâu là yêu thú do Sở gia nuôi hoặc có thân phận tương tự thì sao? 'Vậy thì đánh ngất họ trước!

Nếu là kẻ địch thì chúng ta lại nghiên cứu chủng tộc của họ sau!' Vũ Nhu Tử nắm chặt nắm tay nhỏ.

Hai người đang nhỏ giọng nói chuyện thì đột nhiên, trước từ đường nảy sinh biến hóa.

Một gã to xác quái dị trong đó đột nhiên chạy nhanh đi, hai giây sau, thân hình đồ sộ của hắn tông sầm vào một tòa lầu gần đó.

Khoảng ba hơi thở sau, gã to xác quái dị này lại bước ra từ tòa lầu.

Trong tay hắn xách theo thân hình của một đệ tử Sở gia, ném gã đó sang một bên như ném rác, không rõ sống chết.

Vừa rồi vị đệ tử Sở gia này có lẽ là thể chất đặc thù, sau khi hít phải sương mù hôn mê không lâu lại tỉnh dậy.

Tỉnh dậy xong cậu ta lập tức cảm thấy có điều bất ổn, thế là vị đệ tử Sở gia này cố gắng gượng dậy, chuẩn bị báo động cho cả Sở gia.

Nhưng cậu ta mới vừa đứng dậy đi được hai bước thì gã to xác quái dị kia đã phát giác ra.

Gã to xác lập tức xông vào chỗ ở của cậu ta, chỉ trong hai hơi thở đã đánh cậu ta trọng thương, khiến cậu ta mất đi cơ hội báo động.

Xem ra, mấy gã này chắc chắn là kẻ địch rồi. 'Là kẻ địch không sai biệt lắm rồi.' Vũ Nhu Tử đáp: 'Chúng ta lên thôi, Tống tiền bối.' 'Đối phương tổng cộng năm người, nhìn qua bọn họ chỉ là tạp binh canh cửa.

Vũ Nhu Tử, cậu có mấy phần nắm chắc đối phó được họ?' Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Đối phương canh giữ ở từ đường này không nhúc nhích, hiển nhiên là muốn lấy đi thứ gì đó từ 'Sở gia'.

Mà nếu nói đến bảo vật của Sở gia, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ ngay đến 'Kiếm quyết thần bí'.

Tới tám mươi phần trăm là những gã to xác quái dị này và đồng bọn của họ đến vì 'Kiếm quyết thần bí'.

Nếu vậy thì tuyệt đối không thể để bọn họ chạy thoát! 'Năm gã to xác ở cửa này thì em có nhất định nắm chắc sẽ bắt gọn hết.' Vũ Nhu

Tử tự tin nói. 'Được, vậy Vũ Nhu Tử cậu lên đi, bắt gọn năm gã to xác quái dị đó.

Nếu có khả năng thì cố gắng đừng gây tiếng động quá lớn.

Tôi đi thông báo cho người của Sở gia, âm thầm bao vây quanh từ đường này, tuyệt đối không thể để nhóm người này rời khỏi Sở gia.' Tống Thư Hàng lên tiếng.

Động tĩnh nhất định phải nhỏ, không được đánh cỏ động rừng.

Nếu không động tĩnh lớn làm đám người này cảnh giác, muốn bắt chúng sẽ không còn dễ dàng như vậy nữa. 'Vâng, em hiểu rồi...

Cẩn thận, Tống tiền bối!' Vũ Nhu Tử đang nói dở thì đột nhiên cách không đánh một chưởng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lập tức bị một luồng nhu kình đẩy văng ra, đập vào hòn giả sơn phía sau.

Ầm!

Một tiếng va chạm trầm đục vang lên...

May mà Tống Thư Hàng lúc này đã thăng tiến Nhị phẩm Chân sư, nhục thân cường đại, nên không bị thương.

Và ngay tại vị trí cậu vừa bị Vũ Nhu Tử đẩy ra, đã xuất hiện một cây gai đen kịt, dài khoảng năm mươi centimet.

Cây gai đó phi kim phi thiết, trên đó quấn quanh chân khí của tu sĩ, còn có yêu khí thoang thoảng.

Là gai nhọn trên người mấy gã to xác quái dị kia!

Bị phát hiện rồi?

Nhưng mà... năm gã to xác quái dị kia rõ ràng vẫn đang canh giữ bên từ đường, chưa hề hành động.

Chương 413

'Sì, nói cách khác, đám to xác quái dị này không chỉ có năm đứa, mà còn có đồng bọn ẩn nấp trong bóng tối sao?' Tống Thư Hàng đưa tay vuốt mắt trái, tháo pháp khí 'Dục Cùng Thiên Lý Mục, Cánh Thượng Nhất Tằng Lâu!' xuống, đeo thứ này thì không thể chiến đấu tốt được.

Sau đó, ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn theo hướng cây gai bắn tới.

Ở đó, có một bóng người quái dị nhỏ nhắn hơn năm gã to xác kia nhiều, đang ngồi xổm trên đỉnh một cái đình cách hòn giả sơn không xa. 'Hi hi, vậy mà lại né được.' Giọng nói của bóng người đó cổ quái, giống như đang nói chuyện với người khác qua một tấm màn nước dày: 'Nhưng lần này, sẽ không để các ngươi né được đâu!' Trong khi nói chuyện, bóng người quái dị nhỏ nhắn đó nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử, xòe hai bàn tay ra.

Từ trong lòng bàn tay hắn, mỗi bên hiện ra mười mũi gai nhọn đen kịt.

Nhìn thấy những mũi gai nhọn mọc ra từ lòng bàn tay đó, Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê dại. 'Chết đi!' Bóng người quái dị nhỏ nhắn cười gằn một tiếng.

Khắc tiếp theo, hơn hai mươi đạo gai nhọn màu đen bắn về phía Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Tốc độ của gai nhọn còn nhanh hơn cả đạn bay mấy phần.

Với nhãn lực Nhị phẩm Chân sư hiện tại của Tống Thư Hàng, trong trạng thái không mở thiên phú Nhãn khiếu, cậu không thể nhìn rõ quỹ đạo của gai nhọn, chỉ thấy hơn mười đạo bóng đen xẹt qua.

Nhìn còn không rõ thì đừng nói đến chuyện phòng ngự. 'Thiên phú Nhãn khiếu, mở!' Tống Thư Hàng không chút do dự mở ra thiên phú Nhãn khiếu, sát na gian, vạn vật trong mắt cậu đều trở nên chậm chạp.

Sau khi thăng lên Nhị phẩm, hiệu quả thiên phú Nhãn khiếu dường như mạnh hơn một chút.

Thiên phú khiếu huyệt vốn dĩ sẽ thăng cấp theo sự mạnh lên của chủ nhân. 'Thấy rồi, quỹ đạo của những mũi gai đen này.' Tống Thư Hàng trừng lớn mắt, tay nắm chặt bảo đao Bá Toái.

Phạm vi tấn công của gai đen rất rộng, có bảy cây bao trùm khắp thân thể Tống Thư Hàng... ba cây còn lại phong tỏa khu vực cậu có thể né tránh, khiến cậu chỉ còn cách đối đầu trực diện với những mũi gai này.

Não bộ Tống Thư Hàng vận chuyển điên cuồng, tính toán lộ trình vung đao, nhất định phải chém rơi toàn bộ gai đen xuống đất! 'Chính là như vậy!' Tống Thư Hàng nhanh chóng tính toán ra lộ trình, sau đó thân thể cậu hơi bước sang phải một bước nhỏ, né tránh mấy cây gai có uy hiếp lớn nhất trong mười cây.

Đồng thời, cậu dốc hết sức bình sinh nâng bảo đao Bá Toái lên, lưỡi đao bắt đầu vạch ra theo quỹ đạo đã tính toán!

Được, mình có thể đỡ được những mũi gai này.

Hơn nữa, cậu còn có linh quỷ khiên vàng nhỏ để bảo mạng, khi khiên vàng ngưng thực cao độ thì chắc chắn đỡ được một phát gai công kích.

Tuy nhiên... ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị vung đao, đột nhiên, trước mắt cậu hoa lên.

Một bóng người như dịch chuyển tức thời hiện ra trước mặt cậu!

Ngay cả trong trạng thái 'thiên phú Nhãn khiếu', Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy bóng người này nhanh đến kinh người, chỉ có thể thấy một chuỗi tàn ảnh.

Là Vũ Nhu Tử!

Vào thời khắc mấu chốt, cô một bước dịch chuyển đến trước mặt Tống Thư Hàng, sau đó cô dang hai tay, đại vô úy chắn trước người Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: '...' Đinh đinh đinh đinh đinh!

Một chuỗi tiếng va chạm vang lên.

Hơn mười cây gai găm vào trước người Vũ Nhu Tử, nhưng ngay cả một sợi tóc của cô cũng không chạm tới, toàn bộ bị một lớp màng ánh sáng vàng nhạt chặn lại. 'Không thể nào!' Bóng người quái dị nhỏ nhắn trên đình trừng lớn mắt, hắn cực kỳ tự tin vào lực tấn công từ gai nhọn của mình.

Chân nguyên cộng thêm yêu lực khiến lực công kích của gai nhọn vượt xa đồng giai.

Hắn có thực lực Tam phẩm đỉnh phong, lực tấn công trực diện của gai nhọn đã đạt đến cấp bậc Tứ phẩm!

Thế nhưng, đòn tấn công toàn lực của hắn lại bị cô nhóc kia chặn đứng hoàn toàn? 'Hừ!' Vũ Nhu Tử mái tóc đen bay múa, cô đưa tay vuốt nhẹ lên người mình.

Bộ váy yếm bò trên người tản ra, hiện rõ dáng vẻ thật sự của cô — đó là một bộ giáp kim loại tinh xảo, hoa lệ và mỹ quan.

Nhìn qua giống như trang bị lộng lẫy trong trò chơi, cộng thêm thanh Hồ Vũ Điệp bảo kiếm trong tay, cô lúc này trông giống hệt một nữ chiến thần! 'Tống tiền bối, ở đây cứ giao cho em!' Vũ Nhu Tử nói: 'Anh mau đi báo tin cho tộc nhân họ Sở, để họ chuẩn bị sẵn sàng.' 'Báo tin?

Muộn rồi!' Bóng người quái dị nhỏ nhắn nghiến răng nói, hắn đã liên lạc với đồng bọn.

Từ xa, trong năm gã to xác quái dị canh cửa, có bốn gã đứng dậy lao về phía này! 'Tống tiền bối, đừng lo cho em, đi báo tin đi!' Vũ Nhu Tử vẩy thanh Hồ Vũ Điệp bảo kiếm trong tay, trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng khẽ lắc đầu: 'Nếu đối phương đã phát hiện ra chúng ta rồi, vậy chúng ta cũng không cần lén lút báo tin nữa.' Nói đoạn, Thư Hàng há miệng, hét lên một tiếng.

Sư Tử Hống...

Tiếng vang như sấm rền, sóng âm lan tỏa ra bốn phương tám hướng: [Địch tập!

Trung tâm tộc địa, chú ý có độc vụ...] Mồm to thì cứ tùy tính thôi, muốn hét là hét, phải hét cho thật lớn!

Tiếng vang vọng không dứt...

Một tiếng Sư Tử Hống kết thúc, toàn bộ tu sĩ trong tộc địa Sở gia đều nghe thấy âm thanh này!

Tiếp theo... phải xem năng lực phản ứng của tu sĩ tộc địa Sở gia thế nào rồi.

Thật ra, nói thật lòng Tống Thư Hàng không đặt nhiều hy vọng vào tu sĩ Sở gia, thực lực trung bình của họ hơi yếu...

Từ cửa tộc địa đi vào đến giờ, Tống Thư Hàng thấy phần lớn đều là tu sĩ Nhất phẩm, số lượng Nhị phẩm cũng không nhiều.

Dù toàn bộ đệ tử tộc địa Sở gia ùa lên thì đối phó với năm gã quái vật gai nhọn to xác này cũng rất khó khăn.

Thêm nữa, xung quanh tộc địa còn có sương mù, nếu không có

Quy Tức Thuật thì không biết đệ tử Sở gia phải đối phó với sương mù thế nào?

Mặt nạ phòng độc chăng?

Mục tiêu thực sự của tiếng Sư Tử Hống này của Tống Thư Hàng chính là các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần ở Đoạn Tiên Đài đằng kia.

Cũng không biết một tiếng hét này của mình có thể thu hút được sự chú ý của các tiền bối không.

Dù sao, tộc địa Sở gia cách 'Đoạn Tiên Đài' cũng khá xa. 'Con khốn, ngươi tìm chết!' Bóng người quái dị nhỏ nhắn hiển nhiên không ngờ Tống Thư Hàng còn có chiêu Sư Tử Hống này, hắn phẫn nộ lao xuống, hai bàn tay đồng thời mọc ra hai chiếc gai đen, sát khí đằng đằng.

Vũ Nhu hừ lạnh một tiếng, bước tới một bước nhỏ, chắn trước mặt bóng người nhỏ nhắn kia. 'Ăn ta một kiếm!' Vũ Nhu Tử khẽ quát một tiếng, Hồ Vũ Điệp bảo kiếm trong tay cô đâm ra, kiếm quang chia làm mười, bao trùm bóng người nhỏ nhắn dưới luồng kiếm ảnh.

Vừa ra tay đã là kiếm thuật vô cùng cao minh, kiếm quang như lưới, bao vây bóng đen nhỏ nhắn vào trong, khiến hắn không còn đường né tránh.

Chỉ có điều bóng người quái dị nhỏ nhắn kia cũng không có ý định né tránh.

Hắn trực tiếp xông thẳng vào lưới kiếm của Vũ Nhu Tử. 'Viên Vũ Trảm!' Khắc tiếp theo, bóng người quái dị đó xoay tròn, trên người hắn mọc ra vô số gai nhọn bao bọc lấy toàn thân.

Theo đà xoay tròn, cả người hắn hóa thành một quả cầu gai, sau khi chịu tổn thất một số gai bị gãy, hắn lập tức phá vỡ lưới kiếm của

Vũ Nhu Tử. 'Dù phòng ngự bộ giáp trên người ngươi có mạnh đến đâu, cũng có lúc sơ hở.

Nghiền nát ngươi!' Bóng người quái dị nhỏ nhắn cười lạnh, thân hình xoay càng lúc càng nhanh, quả cầu gai nghiền về phía Vũ Nhu Tử.

Kẻ đang đắc ý xoay tròn đó... lại không phát hiện trong bàn tay kia của Vũ Nhu Tử đang kẹp một tấm phù bảo.

Ngay khi hắn tông tới trước mặt Vũ Nhu Tử, cô điềm nhiên đưa tay ra, dán tấm phù bảo này lên người đối phương.

Còn về lực sát thương từ quả cầu gai xoay tròn của đối phương... hoàn toàn bị Vũ Nhu Tử phớt lờ.

Quả cầu gai không ngừng xoay chuyển, va đập vào cánh tay Vũ Nhu Tử, nhưng toàn bộ bị một lớp màng vàng nhạt chặn lại.

Đòn tấn công của hắn ngay cả phòng ngự của Vũ Nhu Tử cũng không phá nổi.

Phù bảo cuối cùng cũng dán được lên người quả cầu gai. 'Nổ!' Vũ Nhu Tử khẽ gọi một tiếng.

Oành ~~~~ Một luồng hỏa diễm ngút trời bốc lên, kích nổ quả cầu gai, biến cơ thể hắn thành một quả cầu lửa. 'A a a a a ~~' Bóng người quái dị nhỏ nhắn phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Tiếng kêu thảm ngày càng yếu dần... cho đến khi biến mất.

Chỉ chưa đầy một hơi thở, trên mặt đất chỉ còn lại một bóng người nhỏ nhắn bị nổ đen thui, nửa sống nửa chết.

Đôi mắt hắn trừng trừng nhìn Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng, tràn đầy vẻ bất cam. 'Đáng... hận...' Bóng người quái dị dùng hết sức lực nói.

Hắn là một người chơi bình thường khổ cực đánh quái thăng cấp, khó khăn lắm mới thăng lên được cấp bậc Tam phẩm.

Rồi một ngày, hắn PK với một người chơi có thực lực tương đương... nhưng khác ở chỗ đối phương là đại gia nạp tiền (RMB player).

Thế là chỉ với hai phát đánh thường cùng một đạo cụ cao cấp, hắn đã nằm rạp.

Hận quá, hận quá!

Nạp tiền thì giỏi lắm sao?

Trang bị xịn thì giỏi lắm sao? 'Có nhìn ra hắn thuộc chủng tộc nào không?' Tống Thư Hàng bước lên một bước hỏi.

Đồng thời, ánh mắt cậu nhìn ra xa, bốn gã to xác quái dị thấy đồng bọn ngã xuống thì liên tục gầm thét, tăng tốc lao về phía này.

Chương 414

'Không nhìn ra chủng tộc nguyên bản của hắn... hoặc có lẽ không phải là yêu thú đơn thuần.

Mà là con lai giữa yêu thú và nhân loại?' Vũ Nhu Tử nói.

Nói xong, cô quay đầu nhìn bốn gã to xác quái dị đang gầm thét lao tới, nói: 'Tống tiền bối, anh tự chú ý an toàn!' Sau đó Vũ Nhu Tử trong trạng thái nữ chiến thần, hưng phấn nghênh chiến bốn gã to xác quái dị. 'Giết ta đi.' Trên mặt đất, bóng người quái dị nhỏ nhắn đau đớn nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dứt khoát lắc đầu — cậu cảm thấy bóng người nhỏ nhắn này, có lẽ Dược Sư tiền bối sẽ rất có hứng thú?

Nghe nói Dược Sư tiền bối đang thiếu rất nhiều vật thí nghiệm. 'A a a a!' Bóng người quái dị đột nhiên gầm khẽ, một chiếc gai nhọn từ lồng ngực hắn đâm toạc ra, bắn về phía Tống Thư Hàng!

Có điều... có lẽ do lực kiệt, tốc độ của chiếc gai này không nhanh.

Tống Thư Hàng theo bản năng vung bảo đao Bá Toái, một đao chém đứt chiếc gai.

Chiếc gai bị chém đứt từ giữa, một đoạn rơi xuống chân Tống Thư Hàng.

Đoạn còn lại... lại xoay vòng, vừa khéo cắm phập vào cổ họng bóng người quái dị. 'Khục khục khục...' Bóng người quái dị phát ra tiếng kêu đau đớn, máu tươi bắn tung tóe, có vài giọt bắn lên người Tống Thư Hàng.

Sau đó, bóng người quái dị đắc ý nhìn Tống Thư Hàng, để lộ một nụ cười khó coi.

Rồi hắn tắt thở... thần hình câu diệt. 'Tự sát sao?' Tống Thư Hàng nhíu mày.

Nhưng nụ cười cuối cùng của bóng người đó có chút quỷ dị, có cảm giác như âm mưu đã thành công vậy.

Chẳng lẽ lại là loại lời nguyền lúc chết hay gì đó sao?

Tống Thư Hàng theo bản năng sờ lên ngực, trong Tâm khiếu, linh quỷ vẫn rất bình tĩnh.

Nếu là lời nguyền thì dường như linh quỷ luôn phản ứng lại đầu tiên.

Không phải lời nguyền sao?

Hay là vì linh quỷ sắp thăng cấp?

Thôi kệ đi, có phải lời nguyền hay không, lát nữa tìm các tiền bối nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' giám định một phát là xong.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Còn phía trước, Vũ Nhu Tử và bốn gã to xác quái dị đã đánh thành một đoàn.

Bốn gã to xác này cũng có tu vi khoảng Tam phẩm đỉnh phong, nhưng mạnh hơn gã nhỏ nhắn bị Vũ Nhu Tử dùng phù bảo kết liễu một chút.

Do họ tận mắt chứng kiến đồng bọn bị Vũ Nhu Tử dùng phù bảo hạ gục, nên khi giao thủ với Vũ Nhu Tử, họ cực kỳ cẩn thận.

Cũng chẳng biết là chủng tộc gì, những chiếc gai nhọn liên tục mọc ra từ khắp các bộ phận trên cơ thể họ, vô cùng vô tận.

Điều này khiến mỗi bộ phận trên người họ đều là điểm tấn công, bất cứ bộ phận nào cũng có thể phát động những đợt tấn công mãnh liệt.

Có điều bộ giáp hoa lệ trên người Vũ Nhu Tử có lực phòng ngự quá siêu cấp, bốn gã to xác liều mạng tấn công mà đến giờ vẫn chưa làm tổn thương được Vũ Nhu Tử mảy may.

Ngược lại, kiếm thuật cao minh của Vũ Nhu Tử cộng thêm bảo kiếm Hồ Vũ Điệp trong tay, chém gai nhọn trên người họ như chém tre, chỉ qua vài hiệp, trên người bốn gã to xác đã xuất hiện thêm nhiều vết thương.

Cảm giác này thật sự là ức chế mà.

Đột nhiên, một gã to xác đang đại chiến với Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, nhìn về hướng Tống Thư Hàng.

Sau đó, họ thấy Tống Thư Hàng đang đứng bên cạnh thi thể đồng bọn, trên người còn dính máu của đồng bọn.

Bốn gã to xác từ trong cổ họng phát ra tiếng gầm gừ đè nén như dã thú: 'Hống hống ~~' Đôi mắt họ đỏ rực, đòn tấn công đột nhiên trở nên mãnh liệt. 'Giết đồng bọn... báo thù, báo thù!' Trong đó, lại có một gã to xác lén lút lách sang một bên, muốn vượt qua Vũ Nhu Tử để tấn công Tống Thư Hàng. 'Trạng thái phẫn nộ sẽ tăng cường lực tấn công, hơi giống hiệu quả thị huyết.' Vũ Nhu Tử khẽ nói: 'Nhưng mà, em sẽ không để các người có cơ hội tấn công Tống tiền bối đâu!' Dứt lời, kiếm quang của Vũ Nhu Tử quét qua, gã to xác định vượt qua cô lập tức bị cuốn lại vào trong kiếm quang.

Bốn gã to xác chỉ biết gào thét phiền não, nhưng bị Vũ Nhu Tử quấn chặt lấy. 'Tích lũy đủ rồi, ăn ta một chiêu!' Vũ Nhu Tử quát lớn, sau đó cô hai tay nắm chuôi kiếm, dùng lực đâm mạnh xuống mặt đất!

Dù không có phù bảo thì cô cũng là tu sĩ Tam phẩm đỉnh phong, sắp độ lôi kiếp thăng cấp.

Thực lực của cô rất mạnh! 'Bùng!' Vũ Nhu Tử không hô lên chiêu thức kiếm thuật uy phong gì, chỉ khẽ quát một tiếng.

Khắc tiếp theo, hàng ngàn đạo kiếm quang từ mặt đất bùng phát lên!

Những đạo kiếm quang này từ dưới lên trên, dày đặc vô cùng, dày đến mức khiến người ta căn bản không có cách nào né tránh.

Bốn gã to xác quái dị gầm khẽ, gai nhọn trên người không ngừng mọc ra, bao bọc lấy cơ thể họ. 'Viên Vũ Trảm!' Bốn gã to xác sử dụng chiêu thức mà gã nhỏ nhắn lúc trước đã dùng.

Cơ thể họ không ngừng xoay tròn, hóa thành quả cầu gai.

Họ dùng phương pháp này để chống đỡ những đạo kiếm quang từ dưới bắn lên liên tục.

Gai nhọn và kiếm quang va chạm, không ngừng bị chém đứt.

Nhưng bốn gã to xác này có thể liên tục mọc ra gai mới để bù đắp cho phần bị chém.

Vũ Nhu Tử xòe tay ra, bốn tấm phù bảo xuất hiện trong tay cô.

Ngay khi cô chuẩn bị lao lên tặng cho mỗi gã một tấm phù bảo...

đột nhiên, trong lòng cô dâng lên cảm giác cảnh giác.

Không cần suy nghĩ, Vũ Nhu Tử nhanh chóng rút thanh Hồ Vũ Điệp kiếm ra khỏi mặt đất, chắn trước mặt.

Đinh!

Một tiếng va chạm nặng nề, cả người Vũ Nhu Tử bị cự lực đẩy lui liên tục.

Bên hông thanh kiếm Hồ Vũ Điệp của cô, có một chiếc gai màu bạc đang tỳ vào mặt kiếm, xoay tròn không ngừng.

Ánh mắt Vũ Nhu Tử hướng về phía xa, vị trí của gã to xác quái dị cuối cùng trước từ đường.

Chiếc gai bạc này chính là của gã to xác cuối cùng.

Đây không phải là pháp đạn bắn ra bình thường, mà là pháp môn ngự kiếm.

Gã to xác quái dị cuối cùng có tu vi Tứ phẩm. 'Quả nhiên là tu vi Tứ phẩm.' Vũ Nhu Tử không hề kinh ngạc, cô ngay từ đầu đã phán đoán năm gã quái dị này có tu vi từ Tam phẩm đỉnh phong đến Tứ phẩm cảnh giới.

Ngay từ đầu cô đã cảnh giác với gã cuối cùng chưa ra tay.

Đối phương vừa ra tay đã là thuật ngự kiếm, đúng như cô dự liệu, là tồn tại cấp bậc Tứ phẩm. 'Hát!' Kiếm khí trên thanh Hồ Vũ Điệp kiếm của Vũ Nhu Tử bùng nổ, chém mạnh một phát, đánh văng chiếc gai bạc sang một bên...

Và nhân cơ hội này, bốn gã đang thi triển 'Viên Vũ Trảm' đã dừng kỹ năng lại, né tránh đòn kiếm khí bộc phát của Vũ Nhu Tử.

Nếu là trước kia, họ chắc chắn sẽ đội quả cầu gai nhân cơ hội nghiền nát kẻ địch chắn trước mặt.

Nhưng hiện tại, cho họ thêm mười cái gan họ cũng không dám dùng kỹ năng 'Viên Vũ Trảm' để nghiền Vũ Nhu Tử — tấm gương của đồng bọn vẫn còn sờ sờ ra đó, nghiền Vũ Nhu Tử chỉ có con đường chết.

Bốn gã quái dị thở hổn hển chằm chằm nhìn Vũ Nhu, đồng thời khóe mắt căm hận liếc về phía đồ tể đang dính máu đồng bọn là Tống Thư Hàng!

Lúc này, tiếng của gã Tứ phẩm từ xa vọng lại: 'Cô ta cứ để ta đối phó...

Các ngươi đi giết con khốn phía sau đi.

Phàm là kẻ nào dính máu của đồng tộc chúng ta, dù hắn có trốn ở góc nào trên thế giới, dù thực lực ra sao, chúng ta sẽ liều hết thảy để chém chết hắn!

Vĩnh thế không ngừng.' Trong khi nói chuyện, hắn dùng thuật ngự kiếm điều khiển chiếc gai bạc liên tục tấn công Vũ Nhu Tử.

Bốn gã to xác còn lại nhìn nhau, đôi mắt đỏ ngầu, tìm cách lách qua Vũ Nhu Tử để tấn công Tống Thư Hàng lúc này vẫn đang trong hình dáng 'Sở Sở'. [Dính máu thì dù trả giá thế nào cũng phải chém chết mình sao?] Tống Thư Hàng thầm liếc nhìn quần áo trên người, chẳng lẽ máu này là một loại dấu ký hiệu sao?

Giống như trong tiểu thuyết hay có mấy cái kiểu 'Ấn ký diệt rồng' gì đó, kẻ diệt rồng một khi giết rồng xong sẽ bị khắc ấn ký lên linh hồn.

Sau đó rồng khắp thế giới sẽ hành động, lập đội đi săn 'kẻ diệt rồng' chăng?

Nếu là thứ tương tự thì sẽ có chút phiền phức đây.

Cậu không muốn đi đến đâu cũng bị người ta định vị GPS đâu.

Phía trước, Vũ Nhu Tử vẻ mặt vui vẻ, chơi rất hăng hái. 'Ta đã nói rồi... không được ta cho phép, không đứa nào được phép đối phó Tống tiền bối!' Vũ Nhu Tử bá khí nói, thanh bảo kiếm trên tay cô lại chém mạnh một nhát, đánh bay chiếc gai bạc.

Sau đó, tay kia của cô rút từ thắt lưng ra một sợi roi mềm dài. 'Đi!' Vũ Nhu Tử khẽ hô.

Roi mềm như có linh tính, một đầu quấn quanh eo Vũ Nhu Tử, đầu kia vươn dài vô hạn, chủ động quất về phía bốn gã to xác.

Roi mềm gần như không cần Vũ Nhu Tử điều khiển nhiều, dường như có thể hành động theo ý muốn của cô.

Hơn nữa sợi roi này rất lợi hại, khi nó quất vào bốn gã to xác, mỗi phát roi xuống là có thể quất gãy một mảng gai xương trên người họ, thậm chí xé rách một mảng máu thịt.

Lực đạo khổng lồ trên roi mềm còn quất bốn gã to xác quay ngược về hướng Vũ Nhu Tử.

Bốn gã to xác bị quất cho kêu 'oai oái', nhất thời không thể thoát ra khỏi sự dây dưa của roi mềm...

Sau khi bị quất về phía Vũ Nhu Tử, họ lại nhanh chóng bị kiếm quang cuốn lấy, bị ép phải chiến đấu với cô.

Chương 415

'Ha ha ha ha!' Vũ Nhu Tử càng đánh càng hăng, lấy một địch năm nhưng vẫn ẩn ẩn chiếm thượng phong!

Từ xa, gã Tứ phẩm quái dị nghiến răng, con nhóc loài người này đào đâu ra lắm bảo vật thế này?

Chết tiệt, thời gian không còn nhiều, không thể kéo dài thêm được nữa.

Hắn đưa tay ra, từ sau lưng rút thêm một chiếc gai đen.

Gai đen sau khi rời khỏi cơ thể nhanh chóng biến thành màu bạc trắng.

Chiếc gai bạc này hiển nhiên không phải gai nhọn bình thường, mà là một loại phi kiếm khác được gã Tứ phẩm tôi luyện. 'Đi!' Gã Tứ phẩm lại thi triển thuật ngự kiếm, một mình hắn điều khiển hai chiếc gai bạc, chiếc thứ hai bắn về phía roi mềm của Vũ Nhu Tử, quấn lấy sợi roi, định tạo cơ hội cho đồng bọn chém giết Tống Thư Hàng. 'Nhất tâm nhị dụng, song khống ngự kiếm?

Thú vị đấy!' Vũ Nhu Tử cười nói: 'Nếu ông dùng chiêu này sớm hơn thì may ra còn có chút hiệu quả.

Nhưng hiện tại... muộn rồi!' Nói đoạn, thân hình Vũ Nhu Tử đột nhiên nhảy vọt lên cao, sợi roi mềm quanh eo cuộn lại một đoàn, hòa vào phía sau bộ giáp. 'Chiêu này với cảnh giới hiện tại của em, mỗi lần sử dụng đều mất thời gian chuẩn bị rất lâu nha ~~ không ngờ trong thực chiến lại có cơ hội dùng đến nó.' Vũ Nhu Tử lầm bầm.

Trên bộ giáp của cô, liên tiếp có bảy phù văn thần bí sáng rực lên.

Bảy phù văn này vươn ra, hóa thành bảy loại kiếm khí thuộc tính:

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi.

Bảy đạo kiếm khí lại vươn ra thành bảy hư ảnh của Vũ Nhu Tử.

Ngay sau đó, trong tích tắc... bảy hư ảnh cộng với bản thể Vũ Nhu Tử như thể xuyên qua hạn chế không gian, xuất hiện bên cạnh bốn gã to xác quái dị.

Trung bình mỗi gã to xác được chia cho hai Vũ Nhu Tử.

Bảy đạo kiếm khí thuộc tính cộng với thanh Hồ Vũ Điệp kiếm trong tay Vũ Nhu, không chút lưu tình đâm thẳng vào ngực bốn gã to xác từ cả phía trước và phía sau.

Bốn gã to xác căn bản không có thời gian phản ứng.

Trường kiếm xuyên qua cơ thể, thân hình họ cứng đờ, máu tươi phun trào.

Sau đó... ngã rầm xuống đất, không rõ sống chết.

Một chiêu, một hơi kết liễu bốn gã có cảnh giới tương đương Vũ Nhu Tử, vốn nổi tiếng thủ dày máu trâu!

Không hổ là đại chiêu khiến Vũ Nhu Tử phải chuẩn bị lâu như vậy.

Máu tươi nhuốm ướt bảy hư ảnh phân thân của Vũ Nhu Tử...

Có điều, sau khi hoàn thành đòn tấn công, các hư ảnh phân thân liền tan biến.

Còn bản thể Vũ Nhu Tử có lớp phòng ngự vàng nên máu phun ra căn bản không dính được vào người cô. 'Khốn kiếp!' Lúc này, gã Tứ phẩm đằng xa gào thét điên cuồng.

Hắn cuối cùng không nhịn được nữa, thân hình lao thẳng về phía Vũ Nhu Tử.

Hai chiếc gai bạc bị hắn điều khiển, điên cuồng tấn công vào bản thể Vũ Nhu Tử. 'Ha ha.' Roi mềm quanh eo Vũ Nhu Tử lại vẩy ra, phối hợp với thanh đoản kiếm Hồ Vũ Điệp trên tay, liên tục ngăn cản, hóa giải toàn bộ các đòn tấn công điên cuồng của gã Tứ phẩm.

Ầm!

Dưới sự điều khiển của gã Tứ phẩm, chiếc gai bạc hung hãn va chạm mạnh với Vũ Nhu Tử...

Đột nhiên, một trong hai chiếc gai bạc bị vỡ vụn.

Gai bạc tuy được gã Tứ phẩm tôi luyện thành phi kiếm, nhưng chất lượng của nó hoàn toàn không thể so bì với bảo kiếm Hồ Vũ Điệp trong tay Vũ Nhu Tử.

Va chạm quá mạnh, tất nhiên phải vỡ.

Vũ Nhu Tử cũng bị cú va chạm cuối cùng đó đánh lui liên tục.

Lúc này, gã Tứ phẩm đã lao đến trước mặt Vũ Nhu Tử, hắn sầm mặt, đưa tay chộp lấy chiếc gai bạc còn nguyên. 'Hai đứa bây, chết chắc rồi.' Gã Tứ phẩm nghiến răng nghiến lợi nói. 'Chỉ giỏi võ mồm sao?

Có điều nha, muốn giết ta thì không phải chỉ nói bằng mồm là được đâu.' Vũ Nhu Tử vẩy vẩy cánh tay hơi tê rần.

Dù trang bị tinh lương nhưng khi đối kháng với tu sĩ Tứ phẩm vẫn thấy rất tốn sức. 'Hai đứa bay dám ra tay giết đồng bọn của ta, không còn đường sống, chỉ có chết!' Gã Tứ phẩm lạnh lùng nói.

Vũ Nhu Tử nhìn gã to xác: 'Có bệnh à?' Trong trận chiến sinh tử, không giết đồng bọn của ông thì để lại ngắm chắc?

Chẳng lẽ chủng tộc các ông là sinh vật bảo tồn cấp một trong giới tu sĩ, quý hiếm như gấu trúc chắc?

Gã Tứ phẩm đưa tay gỡ mặt nạ trên đầu ra, lộ ra một cái đầu đầy gai nhọn.

Ngoại trừ vùng quanh mắt, phần đầu của hắn mọc đầy những chiếc gai dài ngắn khác nhau. 'Kẻ nào dính máu của Hải Đảm chiến sĩ chúng ta, sẽ là kẻ thù chung của toàn bộ Hải Đảm chiến sĩ trên thế giới.

Các ngươi chạy không thoát đâu, dù chạy đến đâu cũng sẽ bị chúng ta truy sát đến cùng.

Những Hải Đảm chiến sĩ cường đại sẽ lấy mạng các ngươi!' Giọng điệu của gã Tứ phẩm nghe rất gượng gạo.

Nhưng đại khái ý tứ vẫn diễn đạt được. [Quả nhiên là loại 'Ấn ký diệt rồng' sao?

Nhưng mà...

Hải Đảm chiến sĩ à!

Chẳng lẽ mình giết Hải Đảm chiến sĩ xong thì được tính là 'Kẻ diệt nhím biển' sao?

Nghĩ thôi đã thấy đẳng cấp hơi thấp rồi.] Tống Thư Hàng ở phía sau nắm chặt bảo đao Bá Toái, lẩm bẩm.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu thực sự có ấn ký như vậy thì cũng phiền phức thật.

Chờ chuyện này kết thúc phải hỏi thăm các tiền bối nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' về tình hình cụ thể mới được. 'Không chỉ các ngươi, mà cả gia đình, tất cả những ai có quan hệ với các ngươi, đều định sẵn sẽ chết trong tay Hải Đảm chiến sĩ chúng ta.' Gã Tứ phẩm tiếp tục cười gằn.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thì nhíu mày, lại là bài lôi cả gia đình vào cuộc sao?

Vũ Nhu Tử: '...' 'Cho các ngươi một cơ hội, quỳ xuống trước thi thể đồng bọn của ta, để ta cắt lấy đầu lâu, như vậy Hải Đảm chiến sĩ chúng ta có thể tha mạng cho gia đình các ngươi!' Vẻ mặt gã Tứ phẩm càng thêm dữ tợn — lời này thực chất chỉ là nói suông thôi.

Sự thật là, nhân lúc đang nói chuyện, hắn đang lén lút liên lạc với đồng bọn.

Gần đây vẫn còn bốn vị Hải Đảm chiến sĩ đang tiềm phục trong bóng tối, thực lực của họ đều là Tứ phẩm.

Chỉ cần năm người bọn họ cùng xông lên, dù trang bị của cô nhóc trước mắt này có tốt đến đâu cũng tuyệt đối không phải đối thủ của năm người bọn họ!

Đến lúc đó, nhất định phải dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để phanh thây con nhỏ này!

Vũ Nhu Tử: '...' Sau đó cô gãi gãi cái cằm nhỏ đáng yêu.

Tiếp đó Vũ Nhu Tử cất thanh kiếm Hồ Vũ Điệp đi, thở dài nói với gã Tứ phẩm: 'Nếu ông đã muốn giết cả nhà tôi, thì thực ra tôi cũng không phải là không cho ông cơ hội nha.' Gã Tứ phẩm: '?' 'Quyết định rồi, cho ông một cơ hội giết cả nhà tôi đấy!' Vũ Nhu Tử đưa ngón tay chỉ về phía sau gã Tứ phẩm: 'Nè, quay đầu lại nhìn xem, thấy người đàn ông phía sau ông không?' 'Đó chính là ba tôi đó, muốn giết cả nhà tôi thì đừng nói tôi không cho ông cơ hội nha.' Gã Tứ phẩm hừ lạnh một tiếng: 'Thủ đoạn thô thiển, ngươi tưởng ta sẽ mắc mưu sao?

Phía sau ta có thứ gì, ngươi tưởng ta không cảm ứng ra được chắc?' Định lừa mình quay đầu rồi tấn công ám toán, hoặc là nhân cơ hội bỏ chạy chứ gì, thủ đoạn thô thiển này hắn ta còn lâu mới mắc lừa. 'Ông tốt nhất nên quay đầu lại xem đi.' Một giọng nói trầm mặc, dường như đang đè nén cơn giận như núi lửa phun trào, vang lên sau lưng gã Tứ phẩm. 'Thực ra, có một số sự vật, chúng ta phải quan sát nó từ một góc độ khác mới thấu hiểu được.' — Linh Vũ Điệp tôn giả. 'Không thể nào!' Gã quái dị Tứ phẩm trong lòng kinh hãi, hắn là cảnh giới Tứ phẩm Tiên Thiên, cộng thêm huyết thống yêu loại trong người, tinh thần lực và cảm quan nhạy bén hơn nhiều so với tu sĩ nhân loại cùng cảnh giới.

Thế nhưng, dưới sự cảm ứng của hắn, phía sau lưng rõ ràng là không có gì cả, không có bất kỳ hơi thở nào.

Vậy mà giọng nói trầm thấp của người đàn ông này lại vang lên đột ngột như vậy!

Quả nhiên thực sự có người đã qua mặt được cảm quan và sự dò xét tinh thần của hắn, lặng lẽ không tiếng động đứng sau lưng hắn sao?

Đáng sợ thật, người này phải mạnh đến mức nào?

Gã quái dị Tứ phẩm gần như theo bản năng lăn lộn sang một bên... bất kể thế nào, phải giãn ra khoảng cách với người đứng sau đã!

Trong lúc lăn lộn, ánh mắt hắn liếc về vị trí phía sau.

Ở đó, có một người đàn ông đang chắp tay đứng nhìn.

Ông mặc một bộ đồ màu xanh, anh tuấn vô cùng, kiểu đẹp trai đến mức không có bạn ấy.

Lúc này, người đàn ông này đang cau mày, nhìn một cái là thấy ngay tâm trạng ông đang cực kỳ không tốt!

Ngay khi gã quái dị Tứ phẩm đang lăn lộn điên cuồng, người đàn ông này trầm giọng nói: 'Ta có lúc nào... cho phép ngươi cút chưa?' Chỉ là một câu quở trách như vậy, người đàn ông thậm chí còn chẳng động một đầu ngón tay, nhưng lời nói của ông dường như mang theo năng lực 'Ngôn Xuất Pháp Tùy'.

Gã Tứ phẩm đang lăn lộn như thể trúng phải 'Định thân thuật'.

Cả người hắn giữ nguyên tư thế đầu chúc xuống đất lăn giữa chừng, cứ thế cứng đờ định hình tại chỗ.

Không thể lăn tới, cũng chẳng thể lăn lui!

Gã Tứ phẩm sợ mất mật, chuyện gì thế này?

Tại sao cơ thể mình không thể cử động được nữa! 'Chuyện gì thế này?

Mau cử động đi, chết tiệt, cơ thể của ta, mau cử động cho ta!' Gã Tứ phẩm trong lòng thét chói tai.

Nhưng từng thớ cơ bắp, từng sợi kinh mạch của hắn dường như đều đang run rẩy, đang kinh hãi.

Trong trạng thái đó, cơ thể hắn căn bản không thể phối hợp với ý thức của hắn.

Tại sao lại như vậy, người đàn ông này rốt cuộc là cảnh giới thực lực gì?

Chương 416

Một câu nói, chỉ cần một câu nói thôi là khiến hắn ngay cả sức phản kháng cũng không có! 'Chỉ bằng loại phế vật như ngươi mà cũng dám mở miệng đòi giết cả nhà ta?' Linh Vũ Điệp tôn giả lạnh lùng nói.

Trong lúc nói chuyện, trên vai tôn giả, một con Linh Vũ Điệp lặng lẽ hiện ra.

Linh Vũ Điệp bay lướt qua, đôi cánh xinh đẹp của nó lại như một đạo kiếm quang, trong chớp mắt đã xẹt qua cổ họng gã Tứ phẩm.

Máu tươi tuôn trào, máu của gã Tứ phẩm nhuộm lên con Linh Vũ Điệp xinh đẹp một màu đỏ kiều diễm.

Con Linh Vũ Điệp đó khẽ vỗ cánh, ngay lập tức hấp thu hết máu trên mình, màu đỏ kiều diễm tan vào màu sắc cơ thể nó, khiến nó càng thêm rạng rỡ.

Ánh mắt gã Tứ phẩm dần mất tiêu cự — cho đến lúc chết, hắn vẫn giữ nguyên tư thế định hình đang 'lăn lộn' đó!

Linh Vũ Điệp bay về, đậu trên vai tôn giả, khẽ khàng vỗ vỗ đôi cánh.

Tôn giả hài lòng gật đầu: 'Ghi nhớ hơi thở huyết mạch này... từ nay về sau, không cho phép sinh vật có hơi thở huyết mạch này tiếp cận đảo Linh Vũ Điệp trong vòng nghìn dặm.' Có nghĩa là, một khi có huyết mạch 'Hải Đảm chiến sĩ' nào tới gần phạm vi nghìn dặm quanh đảo Linh Vũ Điệp, dù chỉ là vô tình đi ngang qua, cũng sẽ bị đảo Linh Vũ Điệp vô tình tiêu diệt.

Linh Vũ Điệp tôn giả không có chút hứng thú nào với cái chủng tộc lai giữa người và yêu gọi là 'Hải Đảm chiến sĩ' này... cũng không có ham muốn nghiên cứu chúng.

Sau đó, Linh Vũ Điệp tôn giả ngay cả tâm trạng nhìn gã Tứ phẩm thêm một cái cũng không có.

Ông quay đầu lại, nhìn về phía con gái Vũ Nhu Tử của mình.

Chỉ trong khoảnh khắc quay đầu, sắc mặt tôn giả như thể lật mặt, biểu tình trầm trọng bực bội ban đầu đột nhiên hóa thành gió xuân phủ mặt, ôn nhu hòa nhã.

Ông khẽ gọi một tiếng: 'Vũ Nhu Tử.' 'Ba.' Vũ Nhu Tử hắc hắc cười một tiếng, vẫy vẫy tay với tôn giả.

Cô gặp được lão ba ở nơi này, trong lòng có chút không tự nhiên — vì a, lần này cô lại là lén lút trốn khỏi đảo Linh Vũ Điệp mà ra đó.

Còn nhớ không, cô đã tự đóng gói mình vào một cái thùng lớn, rồi gửi chuyển phát nhanh chính mình đi.

Con gái bỏ nhà ra đi, đối diện với người cha từ ngàn dặm xa xôi tìm tới... cảnh tượng này thật sự có chút ngượng ngùng. 'Lần này chơi đủ chưa?' Linh Vũ Điệp tôn giả mắt hơi híp lại, cười lên.

Ông vừa cười một cái, Vũ Nhu Tử liền bạo dạn hẳn lên — cô biết ba mình chỉ cần cười như thế là sẽ không tính toán chuyện cô bỏ nhà đi nữa. 'Hi hi, ba là tốt nhất.' Vũ Nhu Tử như chim non về tổ, đang mặc bộ giáp mà cô vẫn dùng sức lao vào lòng cha, tặng tôn giả một cái ôm thật chặt — nếu không phải Linh Vũ Điệp tôn giả thực lực cao cường, bị cái cục sắt này tông vào chắc chắn là không chịu thấu.

Linh Vũ Điệp tôn giả đưa tay ra ôm con gái một cái, rồi lại dùng sức gõ vào mũ giáp của cô: 'Con thật là...' Vốn dĩ tôn giả đã nghĩ sẵn bao nhiêu lời 'trách mắng' con gái, nhưng khi đối diện với cô con gái đang nũng nịu thì một chữ cũng không thốt ra nổi.

Sau đó, Linh Vũ Điệp tôn giả lại nhìn về phía Tống Thư Hàng trong bộ dạng 'Sở Sở' dính đầy máu đứng cách đó không xa. 'Bạn mới của Vũ Nhu Tử sao?' Linh Vũ Điệp tôn giả hỏi.

Vũ Nhu Tử hi hi cười nói: 'Không phải đâu ạ, vị này chính là Tống tiền bối mà em đã kể với ba rồi đó!' 'Tống Thư Hàng tiểu hữu?' Linh Vũ Điệp tôn giả nhìn kỹ Tống Thư Hàng lần nữa, cô bé mặc váy đen này chính là 'Thư Hàng tiểu hữu' vô tình gia nhập nhóm Cửu Châu Nhất Hào sao?

Lạ thật, ông nhớ các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào kể về Tống Thư Hàng là con trai mà!

Tôn giả cảm thấy mình chưa đến mức bị lẫn, ông nhớ rất rõ, Tống Thư Hàng là con trai!

Vậy cô nương mặc váy đen trước mắt này là thế nào?

Tôn giả lại đánh giá Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới một lượt nữa.

Ơ?

Đợi đã...

đó chẳng phải là 'Trâm cài biến hình' nằm trong 'Series đồ chơi của Vũ Nhu Tử' mà ông đã làm ngày trước sao?

Cái trâm cài nhỏ có khả năng biến hóa này hồi nhỏ Vũ Nhu Tử rất thích chơi.

Nhưng hiện nay có đạo hữu cao tay đã dùng trận pháp gia cường khả năng huyễn hình của 'Trâm cài biến hình', khiến tôn giả ban đầu cũng không nhìn ra được lớp huyễn hình của cái trâm.

Thú vị đấy!

Trong mắt Linh Vũ Điệp tôn giả lóe lên một tia sáng.

Sau đó, tôn giả dễ dàng nhìn xuyên qua 'Trâm cài biến hình' để thấy được hình dáng chân thực của Tống Thư Hàng.

Đó là một thanh niên cao khoảng mét tám, ngũ quan đoan chính, cái đầu trọc lốc rất nổi bật.

Tổng thể mà nói, tướng mạo thanh tú hiền lành.

Nhưng điều khiến khóe mắt tôn giả giật giật chính là, trên người Tống Thư Hàng đang mặc một bộ váy ngắn màu đen, chân còn đi tất chân, bên hông còn dắt một thanh đoản kiếm. [Biến thái cuồng mặc đồ nữ!] Trong đầu Linh Vũ Điệp tôn giả lập tức dán lên một cái nhãn cực kỳ nổi bật cho 'Tống Thư Hàng tiểu hữu'.

Không ngờ Thư Hàng tiểu hữu được các đạo hữu trong nhóm nhất trí khen ngợi lại là một tên cuồng mặc đồ nữ! 'Linh Vũ Điệp tiền bối, chào ngài.' Tống Thư Hàng học theo cách hành lễ của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu, cung kính hành lễ với Linh Vũ Điệp tôn giả.

Cậu từng nghe ngóng được lúc xem lén nhóm chat là ba của Vũ Nhu Tử, Linh Vũ Điệp tôn giả, là một lão tiền bối ra tay hào phóng và cũng rất hòa nhã.

Có điều Linh Vũ Điệp tôn giả cái gì cũng tốt, chỉ có điều hay so đo tính toán.

Nói không chừng ở một vài chuyện nhỏ không đáng kể, Linh Vũ Điệp tôn giả sẽ so đo với bạn cả buổi trời.

Thế nên, khi giao thiệp với Linh Vũ Điệp tiền bối, nhất định phải chú ý từng cử chỉ hành động của mình.

Tuyệt đối không được giống như Tam Lãng tiền bối, liên tục tìm đường chết trước mặt Linh Vũ Điệp tiền bối!

Chỉ có điều, Tống Thư Hàng vừa phát ra tiếng là liền cười khổ.

Bởi vì giọng nói của cậu cũng đã bị Bạch tôn giả dùng pháp thuật tạm thời cải tạo, nên khi cậu vừa mở miệng thì phát ra lại là giọng nói nũng nịu của 'Sở Sở cô nương'.

Khóe miệng Linh Vũ Điệp tôn giả giật mạnh: 'Tống Thư Hàng tiểu hữu, chào cậu.' Thích mặc đồ nữ thì cũng thôi đi... vậy mà ngay cả giọng nói cũng cải tạo luôn rồi!

Mặc dù các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đánh giá vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này rất tốt, mấy đạo hữu đã từng tiếp xúc với Thư Hàng tiểu hữu đều khen ngợi hết lời.

Nhưng hiện tại, Linh Vũ Điệp tôn giả cảm thấy vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này không được bình thường cho lắm nha!

Con gái mình kết bạn với một tên biến thái cuồng đồ nữ như vậy, liệu có tốt không?

Linh Vũ Điệp tôn giả không khỏi có chút lo lắng cho con gái mình.

Người ta thường bảo vòng bạn bè của một người rất quan trọng, con gái cưng của ông sẽ không bị dạy hư chứ?

Đợi đã!

Đợi một chút đã!

Có những chuyện không thể chỉ nhìn vào bề ngoài.

Có những chuyện cần phải suy nghĩ theo một góc độ khác!

Hoặc là, từ một góc độ nào đó mà nói, Vũ Nhu Tử ở bên cạnh tên biến thái cuồng mặc đồ nữ này... so với ở bên cạnh một tu sĩ ôn hòa lương thiện và cũng hơi đẹp trai, thì lại khiến ông yên tâm hơn đấy chứ!

Đúng vậy, so với anh chàng 'Tống tiền bối' ôn nhu thú vị mà con gái dạo gần đây cứ treo bên miệng, thì phiên bản 'Tống tiền bối' cuồng đồ nữ trước mắt này khiến tôn giả an tâm hơn nhiều.

Linh Vũ Điệp tôn giả vuốt cằm, thầm gật đầu.

Tống Thư Hàng không biết tại sao trong lòng lại thấy hơi rợn người — cậu cảm thấy ánh mắt Linh Vũ Điệp tôn giả nhìn mình rất cổ quái.

Đột nhiên, cậu nghĩ ra một chuyện. [Đợi đã, trâm cài biến hình là do Linh Vũ Điệp tôn giả làm.

Nói cách khác, tôn giả chắc chắn nhìn xuyên qua được cậu đang biến thân!

Như vậy thì ánh mắt tôn giả nhìn cậu đương nhiên là cổ quái rồi.] Tống Thư Hàng không muốn bị người ta coi là tên biến thái cuồng mặc đồ nữ, thế là cậu há miệng chuẩn bị giải thích với Linh Vũ Điệp tiền bối về nguyên nhân của 'ngoại hình Sở Sở' hiện tại.

Chí ít phải để lại một ấn tượng bình thường cho Linh Vũ Điệp tiền bối.

Tuyệt đối không thể bị coi là biến thái được.

Ngay khi Tống Thư Hàng định mở miệng giải thích, ánh mắt Linh Vũ Điệp tôn giả đột nhiên thay đổi, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng, sau đó ánh mắt ông trở nên vô cùng hòa nhã. 'Ha ha ha ha.' Linh Vũ Điệp tôn giả sảng khoái cười lớn, nói: 'Thời gian qua thường xuyên nghe con gái nhắc đến Thư Hàng tiểu hữu, vả lại khi ta giao lưu với mấy vị đạo hữu cũng hay nghe họ nhắc tới cậu.

Hôm nay vừa gặp, quả nhiên nhãn quang của mọi người không sai.

Từ trên người cậu, ta có thể cảm ứng được một loại hơi thở 'nhu hòa, bình tĩnh'.' Tống Thư Hàng sau khi bước vào Nhị phẩm cảnh giới vẫn chưa kịp tu luyện pháp môn 'thu liễm hơi thở'.

Vì vậy, tinh thần lực tỏa ra từ 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 tự nhiên truyền đạt ra một loại cảm giác 'người tốt'.

Linh Vũ Điệp tôn giả đầy cảm khái: 'Vũ Nhu Tử có người bạn như cậu thì ta yên tâm rồi.' Tôn giả đánh giá cao như vậy khiến Tống Thư Hàng có cảm giác thụ sủng nhược kinh!

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh hiếu kỳ nhìn lão ba nhà mình, trực giác nhạy bén mách bảo cô rằng lão ba vừa rồi có một khoảnh khắc nào đó não bị chập mạch chăng?

Cuối cùng, Tôn giả Linh Điệp nhìn Tống Thư Hàng cười rạng rỡ: “Vũ Nhu Tử từ nhỏ đã được ta nuông chiều mà lớn lên, ít nhiều cũng có chút tính khí tiểu thư.

Thế nên sau này mong tiểu hữu chiếu cố nó nhiều hơn, nhất định phải tiếp tục giữ mối quan hệ hữu nghị với Vũ Nhu Tử đấy nhé.” “Tiền bối yên tâm, tôi và Vũ Nhu Tử sẽ tiếp tục duy trì quan hệ bạn tốt ạ.” Tống Thư Hàng bị khen đến mức hơi ngại ngùng, bổ sung thêm: “Thực ra Linh Điệp tiền bối à, người luôn được chiếu cố bấy lâu nay chính là tôi mới đúng.” “Tiểu hữu khách khí quá rồi.” Tôn giả Linh Điệp mỉm cười, rồi khẽ gõ nhẹ vào mũ bảo hiểm của Vũ Nhu Tử: “Vũ Nhu Tử, con lại kết giao được một người bạn chân chính rồi đó.” Vũ Nhu Tử từ đầu tới cuối chỉ có một biểu cảm: 0_0!

Quả nhiên, hôm nay lão cha ra cửa uống nhầm thuốc rồi!

Sau khi khen ngợi Tống Thư Hàng và con gái xong, Tôn giả Linh Điệp rút điện thoại ra, gọi vào số của ‘Lưu Kiếm Nhất’.

Lúc Vũ Nhu Tử đối mặt với chiến sĩ Hải Đảm tứ phẩm, cái gã lười thây này lại không có mặt tại chỗ.

Lại đi tìm chỗ nào đó ngủ nướng rồi sao?

Quả nhiên, mình không nên giao nhiệm vụ chăm sóc Vũ Nhu Tử cho cái tên đại lười này mà.

Gương mặt Tôn giả Linh Điệp trầm xuống như nước.

Nếu Lưu Kiếm Nhất không đưa ra được một lời giải thích hợp lý, vậy thì trong vòng một trăm năm tới, gã đừng hòng có cơ hội lười biếng nữa.

Ông sẽ khiến gã bận rộn tới mức không mở nổi mắt.

Sau ba hồi chuông, Lưu Kiếm Nhất bắt máy.

“Alo, chào sư phụ ạ.” Bên phía Lưu Kiếm Nhất dường như có tiếng kiếm khí va chạm, gã...

đang chiến đấu?

Chương 417

“Ngươi đang ở đâu?” Tôn giả Linh Điệp hỏi.

“Sư phụ, con đang đối phó với mấy tên tứ phẩm đầy gai nhọn đây ạ.

Mấy gã này mai phục gần nhà họ Sở, số lượng hơi đông, là mối đe dọa lớn đối với sư muội.” Lưu Kiếm Nhất nói xong lại bổ sung: “Sư phụ gọi tới là muốn con báo cáo tình hình của sư muội sao?

Sư muội cùng với tiểu hữu Tống Thư Hàng kia đã tới tộc địa nhà họ Sở rồi.

Con đã âm thầm kiểm tra tình hình bên đó, chỉ có một tên tứ phẩm cùng năm tên tam phẩm gai nhọn thôi, không cấu thành nguy hiểm cho sư muội đâu.

Đợi con giải quyết xong mấy tên tứ phẩm này sẽ lập tức tới chỗ sư muội ngay!

Ngài cứ yên tâm, có con ở đây, đảm bảo sư muội không sứt mẻ một sợi lông nào!” Tôn giả Linh Điệp nghe đến đó thì gật đầu: “Giải quyết cho gọn gàng vào, sau đó tới chỗ Vũ Nhu Tử.” “Gọn gàng ạ?

Vâng, con giải quyết ngay đây.” Lưu Kiếm Nhất đáp rồi cúp máy.

Cúp điện thoại xong, Tôn giả Linh Điệp xoa xoa thái dương.

Với sự hiểu biết của ông về tên đại đệ tử lười biếng này, chắc chắn gã lại lười thây rồi...

Bởi vì Tôn giả sớm đã biết Kiếm Nhất gã đã đạt tới ngũ phẩm.

Giải quyết mấy tên Hải Đảm tứ phẩm mà cần tốn nhiều thời gian thế sao?

Lúc này, tại khu vực gần nhà họ Sở, Lưu Kiếm Nhất đang nằm trên một chiếc giường lớn lơ lửng giữa không trung — đây chính là phi kiếm thứ hai của gã, được gã cải tạo thành một chiếc giường lớn thoải mái.

Mà ở bên dưới, có bốn đạo kiếm khí đang bay lượn, vui vẻ chiến đấu cùng bốn chiến sĩ Hải Đảm cấp bậc tứ phẩm.

“Hết cách rồi, vốn dĩ còn muốn lười thêm chút nữa, chơi đùa với các ngươi cho vui.

Dù sao mấy tên trong tộc địa cũng chẳng thể gây nguy hiểm cho sư muội, không ngờ sư phụ lại gọi tới.” Lưu Kiếm Nhất ngáp một cái.

Sau đó gã búng tay một cái, bốn đạo kiếm khí trên không trung đột ngột biến đổi.

Kiếm khí vốn dĩ nhìn như được cấu thành từ ‘chân khí’ trong nháy mắt chuyển hóa thành ‘linh khí kiếm khí’!

“Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng!” Bốn chiến sĩ Hải Đảm tứ phẩm kinh khiếu.

Tuy rằng ngay từ đầu, khi đối phương lấy ra một chiếc giường lớn nằm lên đó trêu đùa bốn người bọn họ như khỉ, bọn họ đã biết thực lực đối phương vượt xa mình.

Nhưng bọn họ thật không ngờ, gã này lại là một Linh Hoàng ngũ phẩm.

“Nè, tạm biệt nhé.” Lưu Kiếm Nhất mỉm cười, bốn đạo kiếm quang xoẹt một cái đã chém đứt sinh cơ của bốn chiến sĩ Hải Đảm.

Kiếm quang nhuốm đầy máu tươi.

Đồng thời... thông qua liên kết với kiếm quang, Lưu Kiếm Nhất đột nhiên nhíu mày.

Gã cũng bị khắc lên một ấn ký ‘Kẻ đồ sát Hải Đảm’.

“Loại ấn ký này sao?” Khóe miệng Lưu Kiếm Nhất giật giật.

Thứ này phiền phức lắm đây!

Sư phụ chắc chắn có bảo vật tẩy được ấn ký này... nhưng với tính cách của sư phụ, muốn mượn bảo vật đó chắc chắn gã sẽ phải hoàn thành những nhiệm vụ cực kỳ phiền phức cho xem.

Chết tiệt, còn có để người ta yên ổn lười biếng không hả?

Lưu Kiếm Nhất nghiến răng, thu hồi phi kiếm giường lớn, sau đó lấy ra bản mệnh phi kiếm của mình, lẳng lặng ép thực lực xuống mức ‘tứ phẩm’.

Sau đó gã giả vờ như vừa trải qua một trận đại chiến kiệt sức, bay nhanh về phía vị trí của Vũ Nhu Tử.

Khi Lưu Kiếm Nhất bay tới chỗ Vũ Nhu Tử, sắc mặt gã bỗng cứng đờ.

“Sư phụ, sao ngài lại đích thân tới đây ạ?” Lưu Kiếm Nhất vội vàng tiến lên đón, cười gượng.

Tôn giả Linh Điệp liếc gã một cái, sau đó búng tay.

Trên bầu trời có một thanh phi kiếm hạ xuống trước mặt ông.

Trên kiếm quang là bóng dáng một vị quái sư đang trong trạng thái hôn mê.

Đó chính là Thiết Quái Toán Tiên bị bom hạt nhân nổ bay.

Thiết Quái nhờ có ‘phi kiếm dùng một lần’ của Bạch Tôn giả nên may mắn thoát được một kiếp, nhưng uy lực vụ nổ hạt nhân quá lớn, gã vẫn khó tránh khỏi bị vạ lây.

Trên đường bay tới đây, Thiết Quái vốn đang trọng thương đã hôn mê bất tỉnh.

May sao giữa đường gã lại đụng trúng Tôn giả Linh Điệp cũng đang bay tới.

Tôn giả Linh Điệp tuy không quen biết Thiết Quái Toán Tiên, nhưng thấy đối phương cũng được bao bọc trong ‘phi kiếm dùng một lần’ của Bạch đạo hữu, hóa thành sao băng thì biết ngay đó là đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thế là ông ra tay cứu Thiết Quái, đồng thời tiến hành trị liệu đơn giản cho gã.

“Giao cho ngươi một nhiệm vụ.” Tôn giả Linh Điệp nói: “Đưa vị đạo hữu này tới chỗ các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần, xem là hậu bối của vị nào, thuận tiện tìm người trị liệu cho gã đi.

Giao người xong thì lập tức quay lại đây cho ta, ta còn nhiệm vụ khác giao cho ngươi.” Xử phạt cái gã lười này tuyệt đối không thể dùng những thủ đoạn như ‘phạt diện bích tư quá’.

Nếu phạt diện bích, gã này sẽ vui đến phát điên mất, diện bích mười năm tám năm gã cũng chẳng nề hà.

Đối với tên đại lười này, hình phạt lớn nhất chính là giao nhiệm vụ liên tục không ngừng, khiến gã không có lấy một giây nghỉ ngơi.

Trong lòng Lưu Kiếm Nhất mừng thầm, đỡ lấy Thiết Quái Toán Tiên.

Hắc hắc, nhiệm vụ đưa người là gã thích nhất.

Trong lúc đưa người là thời điểm tốt nhất để lười biếng mà.

Đặc biệt là khi dùng phi kiếm hình giường để đưa người, nhân tiện còn có thể phơi nắng, cực kỳ hưởng thụ.

Nhưng đúng lúc này, Tôn giả Linh Điệp nhìn đồng hồ, bổ sung thêm: “Cho ngươi ba phút, đi mau về mau.” Lưu Kiếm Nhất tức khắc muốn khóc luôn.

Sau khi đuổi Lưu Kiếm Nhất đi, Tôn giả Linh Điệp nhìn sang Vũ Nhu Tử: “Chuyện nhà họ Sở kết thúc chưa?

Nếu xong rồi thì chúng ta đi tụ họp với các đạo hữu trong nhóm nhé.” “Vẫn chưa đâu cha ơi!” Vũ Nhu Tử chỉ về phía từ đường: “Trong đó chắc chắn có mật thất, mấy tên Hải Đảm lúc nãy chắc chỉ là kẻ canh cửa thôi.

Bên trong còn giấu đồng bọn của chúng nữa!” Tôn giả Linh Điệp nhướng mày.

“Được rồi, vậy chúng ta xuống xem thử.” Tôn giả đáp.

Ông không hứng thú lắm, dù sao cũng chỉ là bí thất của một thế gia nhỏ, có thể giấu được thứ gì tốt chứ?

Nhưng vì thấy con gái đang đầy hứng khởi... bí thất nhà họ Sở này, ông đi chắc rồi!

Tại ngoại vi tộc địa nhà họ Sở.

Vì tiếng Sư Tử Hống nhắc nhở của Tống Thư Hàng, người nhà họ Sở nhanh chóng tập trung về trung tâm tộc địa.

Chỉ là làn sương mù kia quá mức bá đạo.

Chỉ cần hít vào một chút thôi cũng sẽ lập tức rơi vào trạng thái hôn mê.

“Mặt nạ phòng độc đâu?

Mau đeo vào thử xem.” Có người hô lên.

Rất nhanh, một đội tộc nhân đeo mặt nạ phòng độc xông vào phạm vi sương mù, nhanh chóng tiến sát vào sâu trong tộc địa.

Bên trong bí thất nhà họ Sở.

“Tiên sinh, chúng ta bị phát hiện rồi, Sở Sở sư tỷ đang dẫn người tới đây!

Phải làm sao bây giờ?” Hai tên phản đồ nhà họ Sở căng thẳng nói.

Bọn chúng thông qua màn hình giám sát trên máy tính thấy chiến sĩ Hải Đảm canh cửa đã bị giải quyết.

Bọn chúng cũng thấy cảnh ba người Vũ Nhu Tử, Tôn giả Linh Điệp và Tống Thư Hàng đang tiến về phía mật thất.

Mà ở xung quanh gã, bốn tên bộc nhân đeo tranh cuộn trên lưng đang múa bút như bay, dùng tranh cuộn trải ra một đồ án trận pháp trên mặt đất.

Trong tiếng kinh hô của hai tên phản đồ, trận pháp khổng lồ kia đã được bốn tên bộc nhân vẽ xong và kết nối lại với nhau.

Sau đó, bốn bộc nhân đứng dậy, lui sang một bên.

Còn vị tiên sinh kia bước vào trung tâm của trận pháp tranh cuộn.

“Hai vị không cần kinh hoảng.” Vị tiên sinh kia mỉm cười, trên tay ôm cuộn tranh «Kiếm Quyết» huyền bí của nhà họ Sở, cười nói: “Trước khi tới đây ta đã chuẩn bị chu toàn cả rồi.

Yên tâm đi, chúng ta sắp rời khỏi đây rồi.” Nghe vị tiên sinh nói vậy, hai tên phản đồ nhà họ Sở lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng ngay khoảnh khắc bọn chúng vừa buông lỏng... hai thanh trường kiếm đâm xuyên qua người bọn chúng, lạnh thấu tim gan.

Đồng thời, bọn chúng cảm thấy máu tươi trong cơ thể đang không ngừng bị rút ra ngoài.

Kẻ đột nhiên hạ thủ chính là hai trong số bốn tên bộc nhân kia.

“Tiên... sinh?” Hai tên phản đồ trợn tròn mắt.

“Hai vị đừng hoảng, ta chỉ cần một ít máu của hai vị thôi.

Yên tâm đi, bộc nhân của ta ra tay chuẩn lắm, đảm bảo hai vị chết không một chút đau đớn!” Vị tiên sinh kia ôn hòa cười nói.

Tên phản đồ nhà họ Sở trợn trừng mắt, cuối cùng mềm nhũn ngã xuống đất.

Trong lúc nói chuyện, hai tên bộc nhân còn lại đón lấy hai thanh trường kiếm.

Hai thanh kiếm này bên trong rỗng tuếch, chuôi kiếm có cấu trúc như ống tiêm.

Lúc này trong thân kiếm đang chứa đầy máu của hai tên phản đồ.

“Khách nhân cũng đã tới rồi, chúng ta cũng đến lúc rút lui thôi.” Tống Thư Hàng, Tôn giả Linh Điệp và Vũ Nhu Tử tiến vào mật thất.

Đập vào mắt là thi thể của tộc nhân họ Sở, cùng vị tiên sinh đứng giữa bốn tên bộc nhân.

“Chào mọi người.” Vị tiên sinh ha hả cười vẫy tay với ba người Thư Hàng: “Sau đó, tạm biệt nhé.” “Tạm biệt?” Tôn giả Linh Điệp nói: “Các ngươi, đi nổi không?” “Dường như...

đi không nổi nhỉ.” Vị tiên sinh nhe răng lộ ra nụ cười quái dị: “Cho nên, ta cần sửa lại chút, vĩnh biệt nhé?” Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt!

Chương 418

Bốn tên bộc nhân đưa tay ra, hung hãn đâm vào lồng ngực mình... thế mà lại tự sát?

Tiếp đó là vị tiên sinh kia, dùng tay làm đao, khẽ rạch một đường ngang cổ, máu tươi phun trào!

Bàn tay bốn tên bộc nhân đâm xuyên ngực mình, máu tươi phun ra xối xả như vỡ đê.

Rõ ràng chỉ là một vết thương bằng bàn tay, nhưng trong chớp mắt đã hút cạn toàn bộ máu trong cơ thể bọn chúng.

Toàn bộ máu tươi đổ hết vào đồ án trận pháp trên mặt đất, nhuộm đỏ rực cả trận pháp.

Còn cơ thể bốn bộc nhân cuối cùng chỉ còn lại một lớp da người mỏng dính, dán chặt xuống sàn.

Mấy gã này... lẽ nào là búp bê người bơm đầy máu giả?

Ở trung tâm trận pháp đẫm máu, người đàn ông ăn mặc kiểu ‘tiên sinh’ kia cũng nở nụ cười quỷ dị trên môi, máu ở cổ gã cũng chảy ra như suối, trong nháy mắt cơ thể gã đã xẹp xuống.

Nhưng so với bốn tên bộc nhân chỉ còn lại lớp da người, kết cục của vị ‘tiên sinh’ này khá khẩm hơn nhiều, ít nhất gã còn giữ được bộ khung xương, lớp da dính chặt vào xương, hóa thành một cái xác khô.

“Hả hả, loại thuật pháp con rối thật đặc biệt, chỉ dùng sức mạnh máu tươi để vận hành sao?

Đúng là một diệu pháp thú vị.” Tôn giả Linh Điệp khẽ cười, tiếp đó, ông liếc nhìn trận pháp tranh cuộn trên mặt đất một cái, nhưng không có ý định ra tay ngăn cản.

"Con rối sao?

Không phải người sống?

Thảo nào chết dứt khoát thế!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ánh mắt cậu rơi vào cuộn tranh trên tay vị tiên sinh ở giữa trận pháp, đối phương đang ôm một ôm tranh cuộn!

Quả nhiên mục tiêu của chúng chính là cuộn tranh «Kiếm Quyết»!

Nhưng bây giờ, bốn tên bộc nhân cải trang cùng gã 'tiên sinh' này đều đã tự sát, bọn chúng định mang bốn cuộn «Kiếm Quyết» đi kiểu gì?

Thư Hàng lập tức nhìn vào trận pháp đẫm máu dưới đất, lẽ nào là dùng cái trận pháp kỳ quái này sao?

Lúc này trận pháp đã nhuộm đầy máu, tỏa ra ánh sáng đỏ yêu dị, đang ở trạng thái kích hoạt.

Tuy không biết trận pháp này có tác dụng gì, nhưng có thể khẳng định đây chính là thủ đoạn của băng nhóm 'tiên sinh'.

"Linh Điệp tiền bối, bốn cuộn «Kiếm Quyết» của nhà họ Sở đang ở trên tay gã kia, không thể để gã mang đi được!" Tống Thư Hàng lớn tiếng gọi.

Ở trước ngực cậu... linh quỷ vốn đã bình lặng lại trở nên nóng hổi như trong giấc mơ lần trước.

Thình thịch!

Thình thịch!

Trái tim cậu đập mạnh mẽ.

Trong Tâm Khiếu, linh quỷ muốn phá vỏ chui ra.

Nó muốn tiếp cận bốn cuộn tranh kia, trong đó nhất định ẩn chứa bí mật nào đó liên quan đến bí mật Thiên Tố của tán tu Lý Thiên Tố!

Tống Thư Hàng khẽ chạm vào ngực, lập tức vận chuyển «Chân Ngã Minh Tưởng Kinh» để trấn định lại.

Sau đó cậu một tay nắm lấy chuôi đao Bá Toái, thân hình vọt lên, lao về phía đồ án trận pháp.

Dù thế nào đi nữa, trước khi trận pháp này khởi động, phải lấy lại «Kiếm Quyết» cái đã!

Nhưng khi Tống Thư Hàng tiếp cận trận pháp đẫm máu, máu trên mặt đất đột nhiên như có linh tính cuốn lên một trận sóng máu, sóng máu lại hóa thành mưa tên dày đặc bắn về phía Tống Thư Hàng.

“Thuẫn!” Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, đưa tay lên thi triển năng lực thiên phú ‘lá chắn vàng nhỏ’ của linh quỷ.

Đồng thời tay phải khẽ rút bảo đao Bá Toái, rót chân khí vào thân đao.

Đinh đinh đinh!

Máu tên như vật chất thực sự, va vào lá chắn vàng nhỏ phát ra âm thanh lanh lảnh.

Sau khi Tống Thư Hàng thăng cấp nhị phẩm, lá chắn vàng của linh quỷ cũng được cường hóa.

Tuy nhiên dưới đợt tấn công của cơn mưa tên máu này, lá chắn vàng nhỏ chỉ trụ được một đợt đã vỡ vụn.

“Hỏa Diễm Đao!” Tống Thư Hàng trầm giọng quát, cổ tay xoay chuyển, trong đầu minh tưởng đao ý thiêu rụi bầu trời khi đạo trưởng ‘Xích Tiêu Tử’ thi triển Hỏa Diễm Đao.

Thân đao xoay chuyển, ngọn lửa hừng hực bùng lên!

Tống Thư Hàng hai tay cầm đao, mạnh mẽ chém về phía trước!

Ngọn lửa hóa thành một đạo đao mang hình bán nguyệt, kẹp theo đao ý phần thiên, chém thẳng vào cơn mưa tên máu phía trước!

Oành~~ Đao khí và tên máu vừa tiếp xúc, toàn bộ tên máu đều bị ngọn lửa bốc hơi.

Đòn Hỏa Diễm Đao mà Xích Tiêu Tử tiền bối truyền thụ thật bá đạo vô cùng.

Hơn nữa, sau khi bốc hơi đợt mưa tên này, Hỏa Diễm Đao chém thẳng vào trận pháp đẫm máu, muốn phá hủy đồ án trận pháp này!

Bất kể trận đồ này có tác dụng gì, cứ hủy đi là không sai được!

Thế nhưng... khi đao khí của Hỏa Diễm Đao oanh tạc vào phạm vi pháp đồ, đột nhiên, đao khí bị một sức mạnh vô hình cắt rời, hóa thành vô số đốm lửa nhỏ.

Bị cắt đi cắt lại liên tục, đao khí Hỏa Diễm Đao bị cắt càng lúc càng nhỏ, cuối cùng tiêu tán mất dạng.

“?” Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày.

Đối phương dùng thủ đoạn gì để đánh nát đao khí Hỏa Diễm Đao vậy?

“Là sức mạnh cắt không gian sao?” Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh nghi hoặc hỏi.

Cô cảm nhận được xung quanh trận pháp đẫm máu kia có sức mạnh không gian hỗn loạn.

Mọi sự vật tiến vào phạm vi trận pháp đều sẽ bị sức mạnh không gian vô tình cắt nát!

“Ừm, là sức mạnh cắt không gian đó.

Thư hàng tiểu hữu, đừng nôn nóng, dục tốc bất đạt.” Tôn giả Linh Điệp ha hả cười, lại nói: “Đây là pháp thuật truyền tống không gian, ‘sức mạnh cắt không gian’ xung quanh chính là không gian hỗn loạn sinh ra khi cắt đứt liên hệ giữa vùng không gian nhỏ nơi trận pháp tọa lạc và thế giới chính trước khi truyền tống bắt đầu.

Đây cũng là một lớp bảo hộ khi trận pháp ‘truyền tống không gian’ khởi động.

Nhưng mà... nói thật, không ngờ ở đây lại có thể thấy được ‘năng lực không gian’, đúng là nằm ngoài dự liệu của ta.” Năng lực loại không gian là sức mạnh mà cấp bậc Cửu phẩm Kiếp Tiên mới có thể nắm giữ.

Đối phương rõ ràng không phải Cửu phẩm Kiếp Tiên, thậm chí thực lực chỉ ở cảnh giới tứ phẩm...

Vậy gã dùng ‘bảo vật’ gì để thi triển bí pháp truyền tống không gian?

Hay là có ‘bí thuật’ đặc thù nào đó?

Tôn giả Linh Điệp thấy rất tò mò!

Trong lúc Tôn giả nói chuyện, chính giữa đồ án trận pháp, trong hốc mắt của gã ‘tiên sinh’ đã chỉ còn da bọc xương đột nhiên hiện lên ánh sáng đỏ rực.

Trong cơ thể gã dường như có một món bảo vật đang hô ứng với ‘trận pháp’ dưới đất.

Bảo vật này chính là chỗ dựa để gã ‘tiên sinh’ này khởi động trận pháp không gian.

Gã ‘tiên sinh’ xác khô khẽ ngẩng đầu, phát ra tiếng cười quái dị: “Kặc kặc... vị tiền bối này đúng là kiến thức rộng rãi.” “Hả hả.” Tôn giả Linh Điệp cười cười: “Không tiếp tục giả chết nữa sao?” “Bởi vì ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’ đã khởi động rồi, hiện giờ ta đang ở trong trạng thái [phòng ngự tuyệt đối] khi trận pháp vận hành, không cần phải tiếp tục giả chết nữa." Vị tiên sinh kia mỉm cười: "Vậy thì, chư vị, cùng với các đệ tử nhà họ Sở mới tới, lần này chúng ta thực sự phải tạm biệt rồi!" Trong lúc nói chuyện, phía sau có sáu đệ tử nhà họ Sở đeo mặt nạ phòng độc xông vào mật thất.

"Tặc tử, sao dám trộm «Kiếm Quyết» của nhà họ Sở ta!" Có đệ tử nhà họ Sở nóng tính gầm lên một tiếng, định xông về phía trận pháp.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay ngăn đệ tử nhà họ Sở lại: "Đừng qua đó!" Bên cạnh 'Trận Đấu Chuyển Tinh Di' kia là một vùng không gian hỗn loạn, đến cả 'đao khí Hỏa Diễm Đao' còn bị cắt thành phấn vụn, mấy đệ tử nhà họ Sở này mà nhảy vào trận pháp chắc chắn sẽ bị cắt thành một đống thịt vụn.

"Sở Sở sư tỷ?" Đệ tử nhà họ Sở bị ngăn lại, nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

"Đây là trận pháp không gian, bên cạnh trận pháp có sức mạnh cắt không gian cực mạnh.

Các người xông lên cũng chỉ là nộp mạng thôi." Tống Thư Hàng nhanh chóng giải thích.

"Vậy phải làm sao đây, lẽ nào trơ mắt nhìn quân tặc cướp mất «Kiếm Quyết» của nhà họ Sở ta sao?" Mấy vị đệ tử nhà họ Sở đeo mặt nạ phòng độc nghẹn khuất nói.

"Đừng vội, dục tốc bất đạt." Tống Thư Hàng làm ra vẻ cao thâm mạc trắc, đồng thời liếc nhìn Tôn giả Linh Điệp đang chắp tay sau lưng... thấy Tôn giả bình thản như vậy, trong lòng cậu cũng yên tâm phần nào.

Trong trận Đấu Chuyển Tinh Di, vị tiên sinh kia cười quái dị.

"Rất lý trí, thiên tài Sở Sở cô nương của nhà họ Sở.

Lúc này dù có bao nhiêu người xông lên cũng chỉ là nộp mạng mà

thôi.

Thảo nào cô có thể lĩnh ngộ bộ «Kiếm Quyết» này, ta rất tán thưởng cô!

Nếu có cơ hội, khi chúng ta gặp lại lần nữa, ta sẽ ban cho cô vinh dự trở thành một thành viên trong hậu cung của ta!” Tiên sinh ôm cuộn tranh trong lòng, nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt tán thưởng.

Tống Thư Hàng lập tức rùng mình một cái: “...” Vũ Nhu Tử phồng má, cố gắng nhịn cười đến mức nội thương.

“Chúng ta sau này còn gặp lại, Sở Sở cô nương.

Vậy thì, tạm biệt mọi người.

Trước khi rời đi, cho phép ta tặng mọi người một món quà nhỏ nhé.” Gã tiên sinh da bọc xương cười rồi búng tay một cái.

Tách một tiếng.

Trong các góc khuất của mật thất đột nhiên có những vật nhỏ hình cầu nổ tung, một đám bụi phấn rắc xuống mọi người.

Tôn giả Linh Điệp khẽ phất tay, một lớp gió nhẹ cuốn lên, thổi tan toàn bộ đám bụi phấn kia.

“Hả hả, vị tiền bối này thực lực đúng là cao cường.

Xem ra món quà này không hiệu quả rồi, thật đáng tiếc.

Thực ra... món quà này chỉ là ta đùa chút với mọi người thôi, không phải thứ lấy mạng đâu.” Trong lúc nói chuyện, cơ thể gã tiên sinh da bọc xương bắt đầu chìm dần vào ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’.

Chương 419

Cứ như tan vào lòng đất vậy.

Truyền tống không gian chính thức bắt đầu. ‘Tiên sinh’ đắc ý vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Đúng lúc này, Tôn giả Linh Điệp hiên ngang bước về phía ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’.

Gã tiên sinh đã chìm tới đầu gối nghi hoặc nhìn Tôn giả Linh Điệp, vị tiền bối tu sĩ mạnh mẽ này định làm gì vậy?

Gã biết vị tiền bối này rất mạnh, nhưng gã tin rằng sau khi ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’ khởi động, sức sát thương của lớp ‘không gian hỗn loạn’ xung quanh là tuyệt đối!

Không ai có thể phá giải được lớp sức mạnh cắt không gian hỗn loạn đó, trừ phi phá giải trận pháp trước khi nó khởi động!

Hiện giờ truyền tống đã bắt đầu, không ai có thể ngăn cản gã rời khỏi đây.

“Ngươi biết không?” Tôn giả Linh Điệp mỉm cười nói: “Trên thế giới này không có cái gọi là ‘phòng ngự tuyệt đối’, bất cứ thứ gì được gọi là ‘phòng ngự tuyệt đối’ thực chất chỉ là vì sức mạnh phá vỡ phòng ngự của nó không đủ, hoặc là kỹ xảo khi phá vỡ không đúng mà thôi.” “Hả hả, về lý thuyết thì tiền bối nói không sai.” Tiên sinh ha hả cười.

Đột nhiên, đồng tử gã co rụt lại.

Quỷ thần ơi, gã thấy cái gì thế này?

Gã thấy vị tiền bối tu sĩ mạnh mẽ trước mặt đưa tay ra, dứt khoát đâm vào ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’.

Lớp phòng ngự tuyệt đối ‘không gian hỗn loạn’ với sức mạnh cắt xé kia lại không làm tổn thương cánh tay vị tu sĩ này một chút nào!

Ngay cả vạt áo của đối phương cũng không bị rách!

“Không thể nào!

Sao có thể như vậy được.” Tiên sinh hoảng loạn: “Lẽ nào, ngài... nắm giữ sức mạnh không gian?” “Hả hả, cũng không tính là nắm giữ.

Chỉ là nhờ một vài sự trùng hợp mà ta có chút nghiên cứu về ‘sức mạnh không gian’ thôi.” Tôn giả Linh Điệp mỉm cười: “Lúc nãy ngươi chẳng phải đã nói lão phu là một vị tiền bối ‘kiến thức rộng rãi’ sao, vậy nên ta không thể để ngươi thất vọng được, đúng không?” Trong lúc nói chuyện, Tôn giả Linh Điệp một tay nắm lấy cuộn tranh «Kiếm Quyết» trong tay ‘tiên sinh’, dưới tiếng gầm thét không cam lòng của gã, ông từ từ kéo cuộn «Kiếm Quyết» ra khỏi ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’.

“Khốn khiếp, khốn khiếp... «Kiếm Quyết» của ta, đây là thứ thuộc về ta, đồ của ta!” Tiên sinh điên cuồng níu lấy cuộn tranh.

Bộ kiếm quyết này là một phần cực kỳ quan trọng trong kế hoạch tương lai của gã, tuyệt đối không thể để người khác đoạt mất.

Tiên sinh dốc hết sức bình sinh muốn giữ lấy ‘kiếm quyết’.

Nhưng sức mạnh của gã sao có thể so bì với một vị Tôn giả lâu đời?

Sự giãy giụa của gã chỉ là vô ích.

Cuộn tranh «Kiếm Quyết» cuối cùng cũng bị Tôn giả Linh Điệp giật ra khỏi ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’.

Không chỉ có trận pháp...

đồng thời bị kéo ra còn có đôi cánh tay của vị ‘tiên sinh’ kia.

Đôi tay gã trong quá trình tranh đoạt ‘kiếm quyết’ đã bị sức mạnh cắt không gian của ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’ chém đứt, bị Tôn giả kéo tuột ra ngoài trận pháp không gian.

Tuy nhiên đôi tay này không phải tay người, mà là cấu trúc tương tự như máy móc... là tay pháp bảo sao?

Tôn giả Linh Điệp tiện tay ném cuộn tranh và đôi tay kia về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đỡ lấy cuộn tranh của ‘tán tu Lý Thiên Tố’, nhanh chóng mở ra kiểm tra thật giả.

“A a a a!” Lúc này, gã tiên sinh trong trận pháp phát ra tiếng gầm gừ như dã thú, cơ thể gã nhanh chóng chìm xuống, chỉ còn nửa cái đầu lộ ra ngoài.

Khi Tống Thư Hàng mở cuộn tranh ra thì phát hiện trên tay chỉ có một cuộn, lập tức kêu lên: “Linh Điệp tiền bối, chỉ có một cuộn tranh thôi, còn ba cuộn nữa trên người gã kia kìa!” Mà lúc này... cái đầu của gã ‘tiên sinh’ cũng đã biến mất trong ‘Trận Đấu Chuyển Tinh Di’.

Sau khi thân hình gã biến mất, trận pháp đẫm máu trên mặt đất bỗng nhiên bốc cháy, hóa thành tro bụi.

“Đừng hốt hoảng, Thư hàng tiểu hữu.” Tôn giả Linh Điệp vuốt cằm mỉm cười: “Ba cuộn kiếm quyết kia đã bị gã âm thầm tráo đổi trong lúc tranh đoạt với ta rồi.” Tống Thư Hàng: “...” Linh Điệp tiền bối à, ngài không phải cố ý đó chứ?

“Trên người gã đó có thứ khiến ta thấy rất hứng thú.

Không cần căng thẳng, cuộn tranh kiếm quyết không mất được đâu, mấy ngày tới nếu cậu rảnh, chúng ta cùng đi tìm gã nhé.” Tôn giả Linh Điệp ha hả cười nói.

Tống Thư Hàng cười gượng gật đầu, tính tò mò của Linh Điệp tiền bối đúng là dồi dào thật.

Cũng may, ít nhất còn giữ được một cuộn ‘tranh kiếm quyết’.

Tống Thư Hàng mở ‘tranh kiếm quyết’ ra xem một cái, cuộn tranh giống hệt như cái cậu thấy trong ‘giấc mơ cuộc đời của Sở Sở’.

Nhưng không biết có phải vì chỉ có một cuộn, không đủ bộ nên không có thuộc tính bộ hay không, linh quỷ trong Tâm Khiếu của Tống Thư Hàng rất bình tĩnh, không có nửa điểm phản ứng với cuộn tranh này.

Tống Thư Hàng lại nhìn ngang nhìn dọc, thực sự không thể nhìn ra bí mật gì từ cuộn tranh này.

Cuối cùng đành phải bỏ cuộc.

Cậu cuộn tranh lại, đeo lên lưng.

Lúc này, sáu đệ tử nhà họ Sở hỏi: “Vậy Sở Sở sư tỷ, còn ba cuộn tranh nữa thì sao ạ?” “Đừng lo, vài ngày tới tôi và tiền bối nhất định sẽ tìm lại được thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Có lẽ vì hiện tại cậu đang mang ngoại hình của ‘Sở Sở cô nương’, người rất có uy tín trong đám đệ tử họ Sở.

Sau lời đảm bảo của cậu, đám đệ tử nhà họ Sở đều bình tĩnh lại.

Tôn giả Linh Điệp nhìn vũng máu đầy đất, nói: “Đi thôi, chúng ta rời khỏi đây.” Tôn giả xoay người rời khỏi mật thất.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử bám sát theo sau.

Tiếp đó là sáu đệ tử họ Sở.

Sáu đệ tử nhà họ Sở trước khi rời đi đã mang theo thi thể của hai tên phản đồ bị giết... còn bốn tấm da người bộc nhân thì để lại trong mật thất để giữ nguyên hiện trường.

Khi rời khỏi mật thất, từ xa có rất nhiều đệ tử họ Sở đeo mặt nạ phòng độc đang tập trung về phía mật thất.

Tôn giả Linh Điệp nhướng mày...

ông chẳng muốn bị đám đệ tử họ Sở này vây xem chút nào.

“Thư hàng tiểu hữu, ta đi trước một bước để gặp các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Đám đệ tử nhà họ Sở này giao cho tiểu hữu ứng phó nhé.” Tôn giả Linh Điệp cười với Tống Thư Hàng.

Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng trả lời, thân hình Tôn giả Linh Điệp đã biến mất tại chỗ... không thấy tăm hơi.

Đồng thời biến mất còn có Vũ Nhu Tử, cô nàng còn chưa kịp phản ứng đã bị cha mình xách đi mất tiêu.

Chỉ còn lại một mình Tống Thư Hàng đứng ngơ ngác trước cửa từ đường nhà họ Sở.

Tống Thư Hàng nhìn đám đông đệ tử nhà họ Sở phía trước, khóe miệng giật giật.

Phía sau, sáu đệ tử đeo mặt nạ phòng độc từ mật thất khiêng hai cái xác đi ra từ từ đường: “Sở Sở sư tỷ, vị tiền bối và cô nương lúc nãy đâu rồi ạ?” “Họ có việc nên đi trước rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Phía trước, một đám tộc nhân họ Sở vây lấy, tranh nhau hỏi Tống Thư Hàng: “Sở Sở sư tỷ, trong mật thất xảy ra chuyện gì vậy?” “Sở Sở sư tỷ, kẻ xâm nhập đâu rồi?” “Sư tỷ, kẻ địch đâu?

Dám đến tộc địa nhà họ Sở gây sự, chúng ta phải làm thịt chúng!” “Sở Sở sư tỷ, mấy tên gai nhọn dưới đất này là kẻ địch sao?” Bảy mồm tám mỏ, mỗi câu mỗi chữ đều gọi Sở Sở sư tỷ...

Tống Thư Hàng cảm thấy gan mình đau quá.

Cậu đưa tay lên ra hiệu mọi người im lặng: “Tất cả bình tĩnh lại đi, kẻ xâm nhập như mọi người thấy đó, đã chết vài tên, chạy thoát một tên... chuyện này tạm thời kết thúc.

Những việc còn lại đợi tộc lão tới rồi xử lý.” Sở Sở cô nương có danh tiếng không tồi trong nhà họ Sở, đám đệ tử có mặt đều im lặng trở lại.

“Sau đó, phái một người nhanh chân nhất tới chỗ ‘Đoạn Tiên Đài’, mời các tiền bối nhà họ Sở quay về, tìm cách thổi tan sương mù trong tộc địa.” “Các đệ tử có mặt nạ phòng độc lập thành đội cứu viện, khiêng những đồng bạn bị hôn mê trong tộc địa ra khỏi vùng sương mù, nếu có người bị thương thì đưa đi trị liệu ngay.” “Phong tỏa mật thất từ đường, không cho bất cứ ai vào trong.” “Duy trì cảnh giác, đề phòng kẻ xấu thừa cơ trục lợi.” Tống Thư Hàng dùng thân phận ‘Sở Sở’ hạ đạt vài mệnh lệnh, ngoài những việc này ra, cậu tạm thời cũng không nghĩ ra việc gì khác cần làm.

Dù sao cậu cũng chỉ là một sinh viên bình thường... trở thành tu sĩ cũng chưa đầy hai tháng.

Không thể trông mong cậu có thể như một vị tộc trưởng gánh vác cả cục diện được.

Thực tế, Tống Thư Hàng làm vậy đã rất tốt rồi.

Sau khi vài mệnh lệnh được đưa xuống, tộc nhân ở lại tộc địa bắt đầu bận rộn một cách có trật tự.

Sau khi tộc nhân tản ra làm việc, sáu đệ tử theo vào mật thất mới nhỏ giọng hỏi Tống Thư Hàng: “Sở Sở sư tỷ, hai vị đệ tử họ Sở này sao cũng ở trong mật thất vậy?” “Lúc chị vào mật thất thì họ đã bị sát hại rồi.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Sáu đệ tử đeo mặt nạ phòng độc nghiến răng: “Đám tặc tử khốn khiếp.” “Sư tỷ, vậy chúng em mang thi thể hai vị sư huynh đi an táng trước.” Giọng của sáu đệ tử lộ rõ vẻ bi thương.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Dù là tu sĩ...

đôi khi sinh mệnh cũng mỏng manh như vậy.

Ngay khi sáu đệ tử chuẩn bị khiêng xác rời đi, đột nhiên có một đệ tử dừng lại, đưa tay gãi khắp người.

“Lạ thật, ngứa quá!” Đệ tử đó nói.

Như một ngòi nổ, năm đệ tử còn lại cũng đồng thời gãi loạn xạ trên người: “Ngứa quá, ngứa quá!” Tống Thư Hàng hỏi: “Chuyện gì thế?” “Ngứa quá.” Sáu đệ tử đều bắt đầu xé rách quần áo, dùng sức gãi mạnh trên người.

Trong đó có một đệ tử sau khi xé lớp áo ngoài dày cộm... lộ ra một mảng da trắng nõn, thì ra là một nữ tu.

“Trúng độc rồi sao?” Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại đám bụi phấn phun ra cuối cùng trong mật thất.

Tiếp đó, cậu nhìn về phía hai cái xác.

Té ra là vậy...

đám bụi phấn đó tuy bị Tôn giả Linh Điệp thổi tan, nhưng chúng vẫn còn tồn tại trong mật thất.

Chắc chắn có không ít rơi trên hai cái xác này.

Và mấy đệ tử khiêng xác trong quá trình vận chuyển đã trúng chiêu.

Loại độc phấn này thật bá đạo.

Chương 420

Tống Thư Hàng lên tiếng: “Vận dụng khí huyết chi lực, thử xem có thể ép độc tố ra ngoài không.” Sáu đệ tử nhà họ Sở này đều là tu sĩ cảnh giới nhất phẩm.

Nghe vậy, họ kích hoạt sức mạnh khiếu huyệt trong cơ thể, cố gắng ngăn cơn ngứa ngáy.

Thế nhưng không có chút tác dụng nào.

Khi khí huyết vận chuyển, họ lại cảm thấy cơ thể càng ngứa ngáy hơn.

“Nhịn đi, đừng có gãi loạn.

Để thi thể sang một bên...

đừng để ai tiếp xúc với hai cái xác này nữa.” Tống Thư Hàng gọi.

Đệ tử họ Sở lập tức hiểu ra, vội vàng đặt thi thể tộc nhân sang một bên.

“Mọi người tản ra đi, tạm thời đừng cử động.” Tống Thư Hàng nói với sáu người.

Nói xong, cậu cẩn thận tiến lên, tiếp cận một người trong số đó.

Lúc này, nếu sáu người kia vì ngứa mà cựa quậy, chắc chắn sẽ làm bụi độc truyền sang người cậu.

Tiến lên một bước, cậu tới trước mặt một đệ tử, dùng ngón tay ấn hờ lên cổ tay đối phương, tránh tiếp xúc trực tiếp da thịt.

Sau đó, Tống Thư Hàng vận chuyển chân khí trong Đan Điền, cẩn thận truyền chân khí vào cơ thể đệ tử đó.

Chân khí của cậu tu luyện từ «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp» và

«Chân Ngã Minh Tưởng Kinh», vốn là công pháp Phật môn, có tác dụng khắc chế độc tố nhất định.

Tuy nhiên đây là lần đầu tiên cậu truyền chân khí vào cơ thể tu sĩ khác nên còn hơi bỡ ngỡ.

Khi chân khí men theo cổ tay truyền vào người đệ tử nhà họ Sở, Tống Thư Hàng cảm thấy trước mắt sáng bừng.

Cậu cảm giác mình dường như có thể thông qua hướng đi của chân khí mà 'thấy' được một số tình trạng bên trong cơ thể đối phương.

Đây là một cảm giác rất kỳ lạ...

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm thấy mình vừa nắm bắt được một tia minh ngộ.

Chân khí chạy một vòng quanh cơ thể đệ tử đó.

Độc tố tuy không bị trừ khử, nhưng cũng bị chân khí khắc chế, khiến cảm giác ngứa ngáy của đệ tử giảm đi đáng kể.

Có hiệu quả là tốt rồi.

Tiếp theo có thể nhờ các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' xem thử độc này là gì để giải quyết dứt điểm.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, rồi nói với đệ tử đó: "Yên tâm đi, tuy chị chỉ mới ức chế được cơn ngứa, nhưng..." Cậu định nói 'nhưng chị có thể tìm các tiền bối xử lý độc tố trong người em'.

Nhưng đúng lúc này... vị đệ tử họ Sở kia do dự một chút, đột nhiên mắt sáng lên, theo thói quen cất tiếng hát: "Lục...

Lục Thảo vì bạn mà trở nên thơm hơn?" Tống Thư Hàng: "..." Quả nhiên, 'phương thức mở ra' của những tu sĩ cậu tiếp xúc đều có vấn đề, không thể cho cậu gặp vài tu sĩ bình thường chút sao?

Cái kiểu tiên phong đạo cốt, có khí chất thế ngoại cao nhân ấy!

“Hê hê.” Vị tu sĩ họ Sở vừa lỡ mồm hát theo liền ngượng nghịu cười gượng.

Tống Thư Hàng thở dài, lại bắt chước làm theo để tạm thời áp chế cơn ngứa cho mấy tu sĩ họ Sở khác, sau đó để sáu người họ chịu trách nhiệm canh giữ lối vào mật thất.

Sáu người họ tạm thời không tiện tiếp xúc với người khác, vậy thì cứ ở lại đây canh cửa là hợp lý nhất, đợi cậu đi tìm cứu binh tới giải độc cho họ sau.

Làm xong tất cả, Tống Thư Hàng lại đeo cuộn tranh lên lưng, quay trở lại vị trí Đoạn Tiên Đài. «Kiếm Quyết» của nhà họ Sở bị trộm rồi, hy vọng tộc lão nhà họ Sở nghe tin này xong đừng có suy sụp là được.

Trước khi quay về, Tống Thư Hàng tiện tay mượn một bộ quần áo của đệ tử nhà họ Sở.

Sau khi rời khỏi tộc địa, cậu tìm một nơi vắng vẻ thay quần áo, rồi giải trừ hiệu quả của ‘Ghim cài biến hình’.

Tiếp theo chỉ cần quay lại tìm Bạch tiền bối khôi phục giọng nói là xong.

Ký ức ngày hôm nay chắc chắn là một hắc lịch sử không nỡ nhìn lại.

Đợi sau này học được pháp thuật ‘phong ấn ký ức’, nhất định phải phong ấn tử cái ký ức ngày hôm nay lại, đúng là nhục nhã thấu xương mà!

Phía bên kia, trên Đoạn Tiên Đài.

Trận chiến giữa Thái thượng trưởng lão Hư Kiếm Phái ‘Kiếm Uyên Hải’ và lão thái gia nhà họ Sở là Sở Khang Bá đã đi vào hồi kết.

Kiếm Uyên Hải rốt cuộc không phải đối thủ của Sở Khang Bá, dù cho Sở Khang Bá trọng thương chưa lành nhưng dựa vào ưu thế về cảnh giới, ông vẫn hoàn toàn áp đảo Kiếm Uyên Hải.

Oành!

Kiếm khí lấp loáng, hào quang pháp thuật bùng nổ, luồng khí mạnh mẽ cuộn trào.

Kiếm Uyên Hải bị chém bay đi, sắc mặt tái nhợt, cánh tay phải cầm kiếm bị kiếm khí của Sở Khang Bá nổ nát bấy, không còn cơ hội lành lại nữa.

Đến cả phi kiếm trong tay gã cũng bị pháp thuật bám theo của Sở Khang Bá đánh gãy làm đôi.

Mất đi cánh tay phải dùng kiếm, lực chiến của Kiếm Uyên Hải trong tương lai sẽ giảm mạnh, thực sự trở thành tu sĩ lót dạ trong cảnh giới tứ phẩm.

Sở Khang Bá trầm giọng nói: “Ngươi thua rồi.” Kiếm Uyên Hải ho sặc sụa, mỗi lần ho là một ngụm máu tươi.

Không chỉ cánh tay phải, gã còn bị nội thương nghiêm trọng... nếu không có linh đan diệu dược cứu trợ, e rằng gã khó lòng sống qua mùa đông năm nay.

“Ta thua rồi.” Kiếm Uyên Hải cuối cùng thở dài một tiếng não nề, khi hai chữ ‘thua rồi’ thoát ra khỏi miệng, gã vốn dĩ đã không còn thọ nguyên bao nhiêu, nay trông lại càng già nua rệu rã, cứ như có thể chết đi bất cứ lúc nào.

Sắc mặt các đệ tử Hư Kiếm Phái trở nên cực kỳ khó coi.

Còn đệ tử nhà họ Sở thì cuồng nhiệt hoan hô, gào thét hết mình để phát tiết niềm vui sướng trong lòng.

Người hộ đài của Đoạn Tiên Đài, Bồng Sinh Hải của Trường Sinh Kiếm Tông lớn tiếng tuyên bố: “Ván thứ ba của Đoạn Tiên Đài, nhà họ Sở thắng.” Trận chiến Đoạn Tiên Đài này cấp bậc tuy không cao, nhưng sau khi hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì xong, lại cảm thấy mệt mỏi cả thân lẫn tâm.

Cũng may Trường Sinh Kiếm Tông phái hai vị Kim Đan Linh Hoàng tới, chứ nếu phái hai tu sĩ tứ phẩm tới thì thật sự không trấn nổi cục diện hôm nay.

Ai mà ngờ được nhà họ Sở đột nhiên lòi ra một lão tổ tông Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm chứ.

Càng không ngờ là nhà họ Sở có thể mời được nhiều tu sĩ cao giai tới trấn áp hiện trường như vậy.

Tuyên bố trận chiến Đoạn Tiên Đài kết thúc, nhiệm vụ của hai vị hộ đài cuối cùng cũng đến hồi kết thúc.

Sau đó, một vị hộ đài khác là Bồng Thiên Âm lên tiếng: “Theo quy tắc của trận chiến Đoạn Tiên Đài lần này, nhà họ Sở có thể đưa ra một yêu cầu với Hư Kiếm Phái!” Kiếm Uyên Hải nghe vậy cảm thấy lồng ngực bí bách khó chịu.

Vốn dĩ gã đã tính toán kỹ, thắng trận Đoạn Tiên Đài rồi bắt nhà họ Sở giao «Kiếm Quyết» ra.

Không ngờ Hư Kiếm Phái lại thua, mà còn thua thảm hại như vậy.

Với tính cách của nhà họ Sở, ước chừng sẽ bắt ‘Hư Kiếm Phái’ dọn đi khỏi khu vực này, sau đó nhà họ Sở sẽ chiếm cứ tông môn Hư Kiếm Phái, đoạt lấy linh địa tu luyện thôi.

Kiếm Uyên Hải từng tìm hiểu về nhà họ Sở... các tộc lão của họ khi đề xuất trận chiến ‘Đoạn Tiên Đài’ đã có ý định như vậy rồi.

Hư Kiếm Phái sắp phải rời bỏ cơ nghiệp tông môn đã tồn tại mấy trăm năm sao?

“Yêu cầu sao?

Ta suýt nữa thì quên mất quy tắc này của Đoạn Tiên Đài.” Sở Khang Bá ha hả cười, rồi đưa ngón tay ra nói: “Yêu cầu của ta rất đơn giản, ta muốn «Hư Không Kiếm Kinh» của Hư Kiếm Phái!” Sở Khang Bá đã lộ diện, nghĩa là thương thế của ông đã hồi phục phần lớn.

Có một Linh Hoàng ngũ phẩm như ông ở đây, sẽ chẳng sợ một cái Hư Kiếm Phái.

Thời gian tới sẽ là lúc nhà họ Sở toàn diện áp chế Hư Kiếm Phái.

Tới lúc đó, nếu Hư Kiếm Phái biết điều chủ động dời đi thì thôi; nếu không biết điều, Sở Khang Bá cũng sẽ chẳng khách khí với bọn họ.

Những gì Hư Kiếm Phái đã làm với nhà họ Sở trước đây, nhà họ Sở sẽ trả lại gấp mười, gấp trăm lần.

Nhà họ Sở không phải Phật môn, không có chuyện nhẫn nhịn và tha thứ đâu.

Kiếm Uyên Hải nghe điều kiện này thì sững người. «Hư Không Kiếm Kinh» là công pháp trấn tông của Hư Kiếm Phái, tuy phẩm giai không cao, tu luyện đến cùng cực cũng chỉ là cảnh giới tứ phẩm Tiên Thiên, nhưng sức tấn công của nó rất khá, nếu chỉ xét về chiêu thức thì có thể coi là mức trung đẳng trong các kiếm thuật cùng cấp.

“Không thể nào!” Kiếm Uyên Hải theo bản năng kêu lên, công pháp trấn tông của Hư Kiếm Phái họ sao có thể giao cho kẻ khác?

Nếu «Hư Không Kiếm Kinh» truyền ra ngoài, tới lúc đó Hư Kiếm Phái còn có thể gọi là ‘Hư Kiếm Phái’ nữa không?

Lúc đó, không khéo phải đổi tên thành ‘Hư Kiếm Phái số 2’ mất!

“Hả hả.” Sở Khang Bá ha hả cười, không thèm để ý tới Kiếm Uyên Hải nữa mà quay sang nói với hộ đài nhân: “Yêu cầu ta đã đưa ra rồi, sau đây mong hộ đài nhân chủ trì công đạo cho nhà họ Sở ta.” Hai vị hộ đài nhân lẳng lặng gật đầu: “Chuyện này chúng tôi sẽ báo cáo trung thực sau khi về tông môn.

Trong vòng một tuần, chúng tôi đảm bảo «Hư Không Kiếm Kinh» sẽ nằm trong tay nhà họ Sở.” “Hai vị đạo hữu công chính vô tư, Sở mỗ bội phục.” Sở Khang Bá chắp tay nói.

Ông trực tiếp phớt lờ sự phản kháng của Kiếm Uyên Hải.

Lúc này mà phản kháng có ích thì cần gì hộ đài nhân nữa?

“Chức trách thôi mà, Sở huynh khách khí rồi.” Bồng Sinh Hải của Trường Sinh Kiếm Tông mỉm cười chắp tay chào Sở Khang Bá: “Vậy trận chiến Đoạn Tiên Đài kết thúc, chức trách của huynh đệ chúng tôi cũng đã hoàn thành, giờ phải về tông môn phục mệnh.

Sở huynh, chúng tôi xin cáo từ tại đây.” Sau đó, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông đi tới trước trận doanh nhà họ Sở, lần lượt chào biệt tất cả các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Dù sao cũng có bao nhiêu vị đại lão đang ngồi hàng hàng lớp lớp ở kia mà.

Chào biệt xong, hai vị Linh Hoàng của Trường Sinh Kiếm Tông ngự kiếm bay vút lên trời xanh.

Trận chiến Đoạn Tiên Đài đến đây chính thức kết thúc.

Tiếng hoan hô của tộc nhân họ Sở càng thêm vang dội.

Ngược lại, Hư Kiếm Phái từ Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải đến các đệ tử, ai nấy mặt mày xám xịt như chó nhà có tang, bắt đầu lầm lũi rút lui.

Chỉ có vị chưởng giáo Hư Kiếm Phái bị đánh thành đầu heo là hằn học liếc nhìn nhà họ Sở.

Gã siết chặt điện thoại trong tay, trên đó có một tin nhắn ‘tiên sinh’ gửi tới trước đó, chỉ vỏn vẹn bốn chữ: [Kế hoạch thành công].

Cứ việc vui mừng đi, lũ khốn nhà họ Sở.

Đợi các người về tới tộc địa, biết được ‘kiếm quyết’ đã bị trộm thì lúc đó tha hồ mà khóc.

Hư Tranh hằn học nghĩ thầm.

Ngay khi trận Đoạn Tiên Đài vừa kết thúc, trên không trung có một đạo kiếm quang lướt tới, hạ xuống trận doanh nhà họ Sở.

Đó chính là Lưu Kiếm Nhất dẫn theo ‘Thiết Quái Toán Tiên’ tới.

Chương 421

Lưu Kiếm Nhất đáp xuống trước mặt các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, đặt Thiết Quái Toán Tiên xuống rồi nói: “Kiếm Nhất bái kiến các vị tiền bối.” Hoàng Sơn Chân Quân thấy đệ tử của lão hữu thì trêu chọc: “Là Kiếm Nhất à, dạo này vẫn chăm chỉ lười biếng chứ?” “Hê hê, hê hê.” Lưu Kiếm Nhất cười gượng vài tiếng.

“Ơ, đây chẳng phải đệ tử cưng ‘Thiết Quái Toán Tiên’ của Đồng Quái sao?

Gã bị làm sao thế, bị thương không nhẹ đâu.” Bắc Hà Tán Nhân thấy Thiết Quái thì lên tiếng.

Lưu Kiếm Nhất vội giải thích: “Vị Thiết Quái đạo hữu này là do sư phụ bắt gặp giữa đường.

Sư phụ thấy gã trọng thương nên ra tay cứu giúp rồi đưa tới đây.” “Trông như bị dư chấn của một vụ nổ cực lớn cộng thêm vài vết thương khác, thằng bé đen đủi này đi thám hiểm ở đâu mà thảm thế?” “Vết thương này khiến ta thấy hơi quen mắt, chẳng biết tại sao lại làm ta nhớ tới Hiến Công cư sĩ?” “Ngươi nói vậy ta mới thấy đúng là có chút giống thật.” “Không lẽ thực sự là do vũ khí hạt nhân gây ra chứ, thằng bé nhọ quá.

Mà này, có đạo hữu nào rảnh thì đưa gã tới chỗ Dược Sư trị liệu đi.

Thuận tiện thông báo cho Đồng Quái một tiếng, bảo gã đừng quên trả phí trị liệu cho Dược Sư nhé.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Đệ tử của Đồng Quái sao?

Thông báo cho Đồng Quái tới chỗ Dược Sư ư?” Lệ Chi Tiên Tử đứng bên cạnh bỗng sáng mắt lên, cô lập tức giơ tay thật mạnh: “Tôi tôi tôi, tôi đưa thằng bé này tới chỗ Dược Sư cho.

Dạo này tôi rảnh lắm!” Câu cuối cùng của Lệ Chi Tiên Tử là nghiến răng nghiến lợi mà nói ra.

“Vậy làm phiền Lệ Chi tiên tử rồi.” Bắc Hà Tán Nhân giơ ngón tay cái lên.

“Vậy các vị đạo hữu, cứu người như cứu hỏa, không thể chậm trễ, tiểu Lệ Chi xin đi trước một bước!” Lệ Chi Tiên Tử chắp tay với các đạo hữu, sau đó lấy ra pháp bảo phi hành, xách Thiết Quái Toán Tiên lên, ‘vèo’ một cái bay vút lên không trung.

Đang bay trên đường, Lệ Chi Tiên Tử nôn nóng rút điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân ra...

ừm, vì điện thoại của chính cô không có bên người.

Sau đó cô gửi tin nhắn cho Đồng Quái tiên sư: “Đồng Quái đạo hữu, mau tới chỗ Dược Sư ngay, đệ tử Thiết Quái của ngươi bị trọng thương rồi.

Ngoài ra nhớ mang theo đủ tiền viện phí nhé.” Tiếp đó, Lệ Chi Tiên Tử lại gửi tin nhắn cho Dược Sư: “Dược Sư đạo hữu, đặt trước hai giường VIP nhé.” “?” Dược Sư nghi hoặc trả lời, dạo này sao nhiều đạo hữu muốn đặt giường bệnh thế nhỉ?

Lúc nãy Bạch Hạc vừa đặt một cái xong, có chuyện gì xảy ra vậy?

“Đệ tử Thiết Quái của Đồng Quái đạo hữu bị thương rồi, cho gã một giường.

Còn một giường nữa thì để dành cho Đồng Quái đạo hữu! [biểu cảm mỉm cười của Bạch tiền bối]” Lệ Chi Tiên Tử gửi xong, tâm trạng trở nên cực kỳ vui vẻ.

Nghĩ nghĩ một lát, Lệ Chi Tiên Tử giơ điện thoại lên tự sướng một tấm.

Tâm trạng hôm nay từ u ám chuyển sang mưa rồi lại hửng nắng, hiện giờ tâm trạng cực kỳ moe nha!

Dược Sư gãi gãi đầu đầy khó hiểu, nói với Giang Tử Yên bên cạnh: “Tử Yên, chuẩn bị thêm hai cái giường nữa.

Thiết Quái và Đồng Quái dường như đều bị trọng thương rồi.” “Vâng.” Giang Tử Yên trả lời ngắn gọn súc tích.

“Trận chiến Đoạn Tiên Đài kết thúc rồi, tiếp theo chúng ta làm gì đây?” Các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần nhỏ giọng trao đổi.

Lúc này, lão thái gia nhà họ Sở là Sở Khang Bá từ Đoạn Tiên Đài bước xuống, sải bước đi về phía mọi người.

Lúc này ông đương nhiên phải tận tình làm chủ nhà, mời mọi người về tộc Sở làm khách, thuận tiện tạo dựng chút quan hệ với đám đại lão tu sĩ này.

Đúng lúc này, Lưu Kiếm Nhất ngẩng đầu nhìn đoàn người Hư Kiếm Phái đang rút lui, ánh mắt gã chuyển dời, nhanh chóng khóa mục tiêu vào hai vị Linh Hoàng lúc trước trợ uy cho Hư Kiếm Phái, gây áp lực lên nhà họ Sở.

“Ừm, quả nhiên vẫn nên tóm hai gã này lại...

Như vậy có khi sư phụ vui lên, mình lại có thêm cơ hội lười biếng thì sao?” Lưu Kiếm Nhất thầm nghĩ.

Nghĩ đoạn, Lưu Kiếm Nhất chào từ biệt các tiền bối, lặng lẽ bám theo đội ngũ rút lui của Hư Kiếm Phái, nhắm chuẩn hai vị Kim Đan Linh Hoàng kia.

Vì để được lười biếng, Lưu Kiếm Nhất cũng thật là liều mạng.

Ngay khi Lưu Kiếm Nhất đang bám đuôi hai vị Linh Hoàng kia thì sau lưng gã có hai bóng người lặng lẽ hiện ra, chính là Tôn giả Linh Điệp và Vũ Nhu Tử.

Tôn giả Linh Điệp tuy biết đệ tử Lưu Kiếm Nhất đã là cảnh giới ngũ phẩm Linh Hoàng, nhưng thấy gã lén lút bám theo hai tên Linh Hoàng kia thì vẫn có chút không yên tâm.

Thế là Tôn giả dắt theo Vũ Nhu Tử lặng lẽ bám theo sau Lưu Kiếm Nhất...

Làm sư phụ là thế đấy, một mặt muốn cho đệ tử cơ hội rèn luyện, hy vọng gã có thể chịu đựng đủ mọi thử thách; mặt khác lại lo lắng thử thách quá lớn, đệ tử sẽ gặp nguy hiểm.

Lúc này Sở Khang Bá đã tới trước mặt các đạo hữu, nhiệt tình mời mọi người về nhà họ Sở làm khách.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần nhìn sang Bạch Tôn giả.

Bạch Tôn giả vẫn đang cắm cúi trên máy tính chỉnh sửa bộ icon của các thành viên trong nhóm, các đạo hữu chỉ biết thầm thở dài.

Được rồi, xem ra Bạch Tôn giả còn mải chơi lâu lắm, thôi thì tới nhà họ Sở ngồi chơi vậy.

Đợi Bạch Tôn giả sửa xong icon rồi xem ngài ấy có sắp xếp gì tiếp không.

Đúng lúc đó... từ xa có một đệ tử họ Sở phi bôn tới.

“Không xong rồi, không xong rồi!

Tộc lão, tộc địa xảy ra chuyện rồi.” Đệ tử họ Sở vừa chạy vừa la.

Tộc lão họ Sở nhíu mày, lên tiếng: “Sở Học La, bình tĩnh đi, tộc địa xảy ra chuyện gì?” Đệ tử tên Sở Học La chạy tới trước mặt mọi người, thở hồng hộc: “Tộc lão, có người lẻn vào mật thất tộc địa, trộm mất «Kiếm Quyết» của nhà họ Sở ta rồi!

Hơn nữa, đối phương còn thả sương mù ở các khu vực quan trọng trong tộc địa, rất nhiều tộc nhân hiện giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh!” Lời của Sở Học La vừa dứt, bầu không khí trong trận doanh nhà họ Sở vốn đang hân hoan vì thắng trận Đoạn Tiên Đài lập tức trở nên căng thẳng tột độ.

Kiếm quyết bị trộm?

Có kẻ đột nhập vào tộc địa nhà họ Sở?

Tộc lão họ Sở vội vàng hỏi: “Đám tặc tử đó đâu rồi?” “Đám tặc tử đó bị Sở Sở sư tỷ cùng bạn của chị ấy giết chết vài tên, nhưng vẫn còn một tên mang theo «Kiếm Quyết» chạy thoát rồi.” Sở Học La nói đến một nửa thì đột nhiên nhìn thấy ‘Sở Sở chính chủ’ đứng cạnh Bạch Tôn giả.

Sở Học La trố mắt nhìn: “Ơ, Sở Sở sư tỷ, sao chị đã chạy tới đây rồi?” “Chuyện đó lát nữa sẽ giải thích sau, tình hình tộc địa hiện giờ thế nào rồi?” Sở Sở chính chủ xua tay, trấn an rồi hỏi.

Sở Học La ngơ ngác không hiểu gì, nhưng vẫn lên tiếng giải thích: “Trước khi em tới đây, tộc nhân đã bắt đầu hành động, cứu chữa những người trong sương mù, đồng thời phái người canh giữ lối vào mật thất.

Sau đó họ phái em tới báo tin cho tộc lão và mọi người.” Nghe xong, lão thái gia Sở Khang Bá nói với tộc lão: “Văn Ngạn, ông dẫn tộc nhân về xem sao, tôi sẽ tới sau.” Tộc lão gật đầu, chào từ biệt các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần rồi dẫn phần lớn tộc nhân nhanh chóng quay về tộc Sở.

Sở Khang Bá cười khổ một tiếng, nói với các đạo hữu trong nhóm: “Khang Bá vốn định mời các đạo hữu về tộc Sở tụ họp để tận tình tiếp đãi, không ngờ... trong nhà lại xảy ra chuyện này.” Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười nói: “Sở đạo hữu, chuyện ngoài ý muốn là điều chúng ta không thể dự liệu.

Đạo hữu cứ việc đi xử lý việc của tộc Sở trước đi, nhóm chúng tôi chắc sẽ còn ở quanh đây một thời gian, tới lúc đó lên cửa làm khách, đạo hữu đừng có chê chúng tôi đông đúc ồn ào nhé.” “Đương nhiên không đâu, tôi để Sở Sở, Xuân Huỳnh cùng vài đệ tử ở lại làm hướng dẫn cho mọi người.

Đợi tôi xử lý xong việc ở tộc sẽ quay lại, mong các đạo hữu cho tôi cơ hội được tiếp đãi.” Sở Khang Bá chắp tay nói.

Các đạo hữu trong nhóm cười chào biệt ông.

Sở Khang Bá cưỡi phi kiếm nhanh chóng quay về tộc địa nhà họ Sở.

“Nè, giờ không tới nhà họ Sở được nữa rồi, chúng ta làm gì tiếp đây?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Chẳng lẽ cả lũ cứ ngồi đây ngẩn ngơ sao?

Đúng lúc đó, Bạch Tôn giả cuối cùng cũng lên tiếng: “Ta muốn tổ chức một cuộc thi!” “?” Các đạo hữu tò mò quay đầu nhìn về phía Bạch Tôn giả.

“Ta nhớ không nhầm thì Đại hội Đua Phi Kiếm mười năm một lần của giới tu sĩ sắp bắt đầu rồi phải không?” Bạch Tôn giả nhấn mạnh phím Enter, tải toàn bộ mớ ‘nguyên liệu icon các đạo hữu trong nhóm’ lên không gian nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Sau đó, ngài gấp laptop lại, nhìn tất cả các đạo hữu.

“Đại hội Đua Phi Kiếm sao?

Hình như đúng là sắp tới rồi.

Lẽ nào Bạch tiền bối muốn chủ trì đại hội lần này ạ?” Hoàng Sơn Chân Quân tò mò hỏi.

Bắt Tôn giả mắt sáng rực nói: “Không phải, Đại hội Đua Phi Kiếm chẳng còn hạng mục nào cho ta tham gia nữa rồi.

Vì vậy, ta muốn chuẩn bị một hạng mục thi đấu mới!” Nếu lúc này mà có một chiếc kính, Bạch Tôn giả đẩy kính một cái để tròng kính lóe lên tia sáng trí tuệ thì tuyệt vời biết mấy.

Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi: “Hạng mục mới ạ?

Cũng là loại phi kiếm sao?” “Không phải loại phi kiếm.” Bạch Tôn giả bình thản nói: “Ta ấy à, muốn tổ chức một Đại hội Đua Xe Công Nông!” Tĩnh lặng!

Lạnh sống lưng!

Trong phạm vi 100m * 100m, im phăng phắc đến mức cái kim rơi cũng nghe thấy.

“À thì, Bạch tiền bối.

Hình như lúc nãy tai con có vấn đề, nghe không rõ lắm.

Là đại hội gì ạ?” Cuồng Đao Tam Lãng ngoáy ngoáy tai hỏi lại.

“Đại, hội, đua, xe, công, nông!” Bạch Tôn giả nhấn mạnh từng chữ, rồi tiền bối còn bổ sung thêm: “Cái loại bốn bánh, có thùng xe phía sau ấy.” “Phụt~~” Sở Sở cô nương lập tức bật cười thành tiếng.

Thứ lỗi cho điểm cười của Sở Sở hơi thấp, cô nàng chỉ cần tưởng tượng ra cảnh một dàn đạo trưởng, đại sư, tiên tử, quẻ sư, đao khách, kiếm khách là các tiền bối tu sĩ trước mặt đây, mỗi người tay cầm một chiếc xe công nông.

Sau đó, các đại sư, đạo trưởng, tiên tử, đủ loại tiền bối, mỗi người cầm cần quay xe công nông, thọc vào đầu xe, ra sức quay lấy quay để...

Cái hình ảnh đó đúng là đẹp đến mức không dám nhìn.

Chưa kể khi xe công nông nổ máy, một luồng khói đen kịt nhả ra liên hồi.

Các tiên tử, đại sư, đạo trưởng ngồi trên xe công nông, theo thân xe mà rung bần bật, phi như điên trên đường đua.

Không ổn rồi... ngực đau quá, quên mất mình đang trọng thương chưa khỏi, cười một cái là động đến vết thương rồi.

Đau quá, nhưng mà buồn cười quá, thực sự là sắp bị nội thương rồi.

Tất cả các đạo hữu đều nghệt mặt ra.

Họ không ngừng ngoáy tai, hy vọng mình đã nghe lầm.

Tất cả các đạo hữu chỉ cần tưởng tượng đến cảnh mình lái xe công nông trên đường là chẳng biết dùng từ gì để diễn tả nữa.

Mà đó còn chưa phải trọng điểm, trọng điểm là ý của Bạch Tôn giả là muốn tổ chức ‘Đại hội Đua Xe Công Nông’ cùng lúc với Đại hội Đua Phi Kiếm mười năm một lần kia kìa!

Mỗi năm số lượng tu sĩ tham gia và tham quan Đại hội Đua Phi Kiếm nhiều không kể xiết.

Trong tình cảnh đó, các đạo hữu của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần mỗi người một chiếc xe công nông đầu dọc, thùng xe lọc cọc, ‘oành oành oành’ bắt đầu đua... nhục không để đâu cho hết.

Tới lúc đó, chuyện ‘Đại hội Đua Xe Công Nông’ chắc chắn sẽ qua miệng các tu sĩ tứ phương mà truyền khắp toàn bộ giới tu chân cho xem.

Đừng mà, đừng mà, đừng mà!

Chương 422

Tuyệt đối phải ngăn cản Bạch Tôn giả tổ chức cái giải đua xe công nông này!

Phải tìm ra một cái cớ hoàn hảo để ngăn cản ngài ấy.

“Bạch tiền bối, xe công nông tốc độ chậm lắm, tối đa cũng chỉ chạy được hai ba mươi cây số một giờ, chán chết đi được.

Chúng ta đổi phương tiện khác được không?

Ví dụ như siêu xe chẳng hạn?” Bắc Hà Tán Nhân không hổ là thánh đấu sĩ của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, tiên phong tìm ra một cái cớ mạnh mẽ tấn công Bạch Tôn giả!

“Cho nên, giải ta muốn tổ chức không phải đua xe công nông bình thường.” Bạch Tôn giả bình thản nói: “Chúng ta phải cải tạo xe công nông, dù là dùng thuật pháp, phù văn, trận pháp hay cải tạo cơ khí... bất cứ phương pháp nào cũng được, miễn sao làm cho nó chạy nhanh hơn, mạnh hơn!

Chỉ cần nó vẫn giữ hình dáng xe công nông là được!

Vậy nên, tốc độ không phải là vấn đề!” Bắc Hà Tán Nhân, HP-1000, bại trận.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức tiếp chiêu: “Bạch tiền bối, xe công nông chỉ chạy được trên mặt đất thôi, như vậy chẳng đủ kích thích chút nào.

Chẳng thú vị bằng đua phi kiếm thông thường!” “Chuyện này cũng không cần lo, ta đã tính cả rồi.” Bạch Tôn giả đưa tay chỉ về phía xa nói: “Chỉ đua trên đất liền thì đúng là thiếu kích thích, vậy nên chúng ta nên trang bị thêm cho xe công nông năng lực ‘chạy trên mặt nước’.

Tới lúc đó địa điểm thi đấu sẽ được sắp xếp ở các vùng biển.

Đường đua trên đất liền chỉ là phần đầu thôi, đoạn giữa sẽ thực hiện trên mặt biển, thậm chí có thể cân nhắc những lộ trình kích thích hơn nữa!

Chúng ta cưỡi sóng vượt gió trên mặt biển, chắc chắn sẽ thú vị lắm cho xem!” Cuồng Đao Tam Lãng, HP-1000, bại trận.

Kế đến, Bạch Hạc Chân Quân đứng dậy.

Vì thân phận ‘nhân viên chuyển phát nhanh’ nên để tránh gây chú ý, Bạch Hạc luôn cố gắng thu mình lại, làm giảm sự hiện diện của mình xuống thấp nhất.

Nhưng lúc này, gã lại dũng cảm đứng ra!

“Bạch tiền bối!” Bạch Hạc Chân Quân nghiêm túc gọi.

Các đạo hữu không khỏi nhìn sang Bạch Hạc Chân Quân, vào thời khắc mấu chốt này mà Bạch Hạc Chân Quân lại có thể đứng ra sao?

Mặt trời mọc ở đằng Tây rồi hả?

Bạch Tôn giả: “Hửm?” “Bạch tiền bối!

Con giơ cả hai tay hai chân cộng thêm ba đôi cánh đồng ý với kế hoạch của ngài, Đại hội Đua Xe Công Nông thực sự là quá sức ý nghĩa.

Con tán thành, con là người đầu tiên tham gia!” Bạch Hạc Chân Quân vẻ mặt nghiêm túc nói.

Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần nghiến răng kèn kẹt.

Chẳng biết Đại hội Đua Xe Công Nông có cho phép xảy ra tai nạn xe cộ ngoài ý muốn không nhỉ?

Nếu cho phép, rất nhiều đạo hữu sẽ cân nhắc cho Bạch Hạc Chân Quân vài vụ tai nạn giao thông khắc cốt ghi tâm đấy.

Bạch Hạc Chân Quân uy phong lẫm lẫm đảo mắt nhìn khắp lượt các đạo hữu trong nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào'.

Nếu là thi đấu phi kiếm hay võ lực, đối mặt với các đạo hữu trong nhóm, nó thật sự không dám uy phong đến thế.

Nhưng nếu nói về đua xe, nó thật sự chẳng ngán một ai!

Nó từng hóa hình thành người phàm, liên tục mấy lần đoạt quán quân giải đua xe cấp thế giới.

Những năm đó, thân phận người phàm mà nó hóa thân vào được người đời tôn xưng là 'Tiểu Xa Vương' trong làng đua xe đấy!

Máy cày tay tuy không phải xe đua, nhưng suy cho cùng cũng thuộc loại xe cộ!

Chỉ cần là loại có bốn bánh... không, chỉ cần là loại có bánh xe, Bạch Hạc Chân Quân đều nắm chắc phần thắng quán quân!

"Nếu mình giành chức quán quân trong 'Giải đua máy cày tay', chắc chắn sẽ có thể thân thiết với Bạch Tôn Giả hơn, kéo gần quan hệ giữa hai bên nhỉ?" Bạch Hạc Chân Quân thầm nghĩ như vậy.

Cho nên, nó ưỡn ngực bước ra, dù cho toàn bộ đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào' có nhắm vào nó thì đã sao?

Hãy để bão tố đến mạnh mẽ hơn đi, nó không sợ hãi chút nào!

Các đạo hữu trong nhóm nhìn nhau một cái, vài vị âm thầm gật đầu, nắm chặt tay.

Con chim ngốc to xác này kiêu ngạo quá rồi, dù hiện giờ nó đã là Lục phẩm Chân Quân, nhưng mọi người nhất định phải cho nó một bài học nhớ đời!

“Tốt.” Bạch Tôn Giả ha ha cười một tiếng, tiếp tục nói: “Ngoài ra, đã là thi đấu thì phải có thưởng, nếu ta đã đứng ra tổ chức thì phần thưởng lần này cứ để ta lo.

Năm người đứng đầu giải đua máy cày tay lần này, sau khi kết thúc, có thể cùng ta đi khám phá một di tích dưới đáy biển.” Vốn dĩ Bạch Tôn Giả định đưa sáu người vào đợt đầu, nhưng trong đó có một suất dự định cho Bạch Hạc Chân Quân coi như thù lao giúp ông giải quyết rắc rối với ‘Giáo viên Lý’ ở phương Tây.

“Di tích sao?” Hoàng Sơn Chân Quân tò mò hỏi: “Bạch tiền bối, đó là loại di tích gì vậy?” “Ừm, một di tích rất lâu đời, dường như là sản vật từ ‘thời đại trước’.

Lần trước trước khi bế quan, ta vô tình va chạm với một chiếc chiến hạm nên mới phát hiện ra nó.

Nhưng vì lúc đó sắp phải bế quan ngay nên ta chưa kịp khám phá, chỉ phong ấn lối vào rồi ẩn giấu nó đi.” Bạch Tôn Giả giải thích. ‘Thời đại trước’ chính là ám chỉ thời đại của ‘Cựu Thiên Đạo’.

Lời Bạch Tôn Giả vừa dứt, các đạo hữu trong nhóm lập tức dâng lên hứng thú cực độ.

Sản vật từ thời đại trước?

Nếu đúng là vậy, liệu bên trong có thông tin gì liên quan đến ‘Trường Sinh’ không?

Phải biết rằng vào thời thượng cổ của ‘Cựu Thiên Đạo’, có rất nhiều thiên tài có ‘Thiên Mệnh chi tư’ đã khai phá ra ‘Đạo’ của riêng mình.

Tuy họ không thể kế thừa Thiên Mệnh để đạt được Bất Hủ, nhưng lại có thể tiến thêm nửa bước trên cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên, tiếp xúc với huyền bí của Trường Sinh.

Thời nay, những di tích thời đại cũ còn bảo tồn tốt mười phần thì đến tám chín phần có thể tìm thấy thông tin về ‘Trường Sinh’!

Đó là tin tức về Trường Sinh đấy, dù có thể là ‘Đạo’ của người khác nhưng hoàn toàn có thể tham khảo để sau này dung hợp vào ‘Đạo’ của chính mình.

Ngay lập tức, lòng dạ nhiều đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào ngứa ngáy hẳn lên.

“Khụ khụ!” Cuồng Đao Tam Lãng trong hình dạng khỉ đột đấm mạnh vào ngực mình nói: “Bạch tiền bối, chuyện ý nghĩa như giải đua máy cày tay sao có thể thiếu Cuồng Đao Tam Lãng tôi được?

Hãy để chúng ta điều khiển máy cày, hướng về phía mặt trời mọc, xông tới thời đại mới quang minh đi!

Tôi, Cuồng Đao Tam Lãng, muốn báo danh tham gia, ai cũng đừng cản tôi!” Tam Lãng vừa dứt lời, một nữ đệ tử Sở gia đang phụ trách dẫn đường đứng bên cạnh chớp chớp mắt, tò mò hỏi: “Ơ, tiền bối, không phải đạo hiệu của ngài là Tô Thị A Thất sao?” Nữ đệ tử này vẫn nhớ rõ, vị tiền bối bị biến thành khỉ đột này rõ ràng tên là ‘Tô Thị A Thất’ mới đúng!

Lúc trước khi tiền bối đe dọa chưởng môn Hư Tranh của Hư Kiếm Phái từng nói: [Bản tọa Thiên Hà Tô Thị A Thất, chuyện thích làm nhất chính là một mình đơn đấu cả một môn phái!] Bá khí biết bao nhiêu?

Chỉ một câu nói mà chưởng môn Hư Tranh phải ngoan ngoãn cởi đạo bào trước mặt mọi người.

Chính giây phút đó, nữ đệ tử Sở gia này đã trở thành fan cuồng của ‘Tô Thị A Thất’.

Cho nên cô nhớ kỹ đạo hiệu này lắm, thậm chí cô cảm thấy dù tiền bối có trong hình dạng khỉ đột thì trông vẫn rất ngầu và đẹp trai!

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” “Phụt phụt phụt~~” Bắc Hà Tán Nhân, Tuyết Lang Động Chủ, Tạo Hóa Pháp Vương, Lạc Trần Chân Quân đứng quanh đó đều cười phun cả ra.

“Ơ?” Cô bé Sở Không nghi hoặc chớp mắt, lẽ nào mình nói sai gì sao?

Cuồng Đao Tam Lãng... bị nội thương!

Sau khi Tam Lãng mở màn, các đạo hữu khác cũng vỗ ngực đòi tham gia giải đua máy cày tay cực ngầu này.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Bạch tiền bối, vì cái di tích thời đại cũ kia, cho tôi một suất!” Bắc Hà Tán Nhân: “Nghĩ lại thì giải đua máy cày tay này chắc cũng thú vị lắm.” “Thật ra nhiều năm trước tôi đã từng lái máy cày rồi, hồi đó có một chiếc máy cày là oai lắm đấy.” Tuyết Lang Động Chủ tuyên bố lúc thi đấu ông sẽ hiện nguyên hình để tham gia.

Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Thật ra trước đây tôi còn sở hữu một xưởng chế tạo máy cày nữa.

Một trong năm suất đầu chắc chắn phải có tôi!” Trước sự cám dỗ của di tích thời đại cũ, liêm sỉ là cái gì chứ, đi ngủ một giấc là hồi đầy ngay thôi.

Cuối cùng, Hoàng Sơn Chân Quân đứng bên cạnh điềm tĩnh đặt bát cơm xuống, cuối cùng ông cũng ăn xong bát cơm này: “Vậy thì máy cày cần dùng cho cuộc đua cứ để ta cung cấp.

Có bao nhiêu người tham gia thì báo danh với ta, ta sẽ điều một lô máy cày tới với tốc độ nhanh nhất.” Hoàng Sơn Chân Quân sẽ không nói cho mọi người biết là lúc Bạch Tôn Giả đòi học lái xe, ông đã tặng người ta một chiếc máy cày đâu, ha ha.

“Vậy cứ quyết định như thế đi!” Các đạo hữu trong nhóm nhao nhao báo danh.

Sau khi thống kê xong số người, Hoàng Sơn Chân Quân chợt nhớ ra một việc: “Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu vẫn chưa về sao?” “Chân Quân tìm cậu ấy có việc gì à?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Ừm, cũng đến lúc phải đưa cho cậu ấy một bao lì xì lớn rồi!” Hoàng Sơn Chân Quân vừa nói vừa đưa tay tóm lấy chú chó Kinh Ba nhỏ Đậu Đậu lại.

Đậu Đậu hét lớn: “Làm gì thế hả Hoàng Sơn đại ngốc?” “Về nhà thôi.” Hoàng Sơn Chân Quân đáp.

“Không, ông bảo về là về à, thế thì ta mất mặt lắm?” Đậu Đậu tỏ vẻ cao ngạo: “Ít nhất ông cũng phải đích thân xuất hiện, vượt qua ngàn non vạn thủy, chịu đủ mọi gian khổ mới tìm được ta, rồi mới đưa ta về chứ!

Đó là sự thành tâm cơ bản, ông có hiểu thành tâm là gì không?” Hoàng Sơn Chân Quân cười ha ha: “Đừng quậy nữa, lần này ngươi đi chơi ngoài này đủ lâu rồi, đừng làm phiền Tống Thư Hàng tiểu hữu nữa, về thôi.” “Không, ta không về!

Ta còn phải đóng phim với Tống Thư Hàng nữa, ta muốn làm nam chính phim điện ảnh Kinh Ba, ta muốn làm đại minh tinh, tuyệt đối không về đâu!” Đậu Đậu liều mạng quơ quơ móng vuốt hét lên.

“Lần này thì không theo ý ngươi được rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân thò tay lấy ra một sợi dây xích chó, ‘cạch’ một cái tròng vào cổ Đậu Đậu.

“Hoàng Sơn đại ngốc, ta liều mạng với ông!” Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi: “Khuyên ông mau tháo cái vòng cổ này ra, nếu không đừng trách ta không khách khí!

Ta sẽ hát ‘Bài ca Hoàng Sơn đại ngốc’ cho mà xem!” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Trước khi Đậu Đậu kịp cất tiếng hát, Chân Quân vội vàng búng tay một cái.

Sau đó, một chức năng trên vòng cổ được kích hoạt!

Ánh sáng lóe lên!

Lúc này Đậu Đậu mở miệng: “Gâu gâu gâu gâu gâu~~” Ơ?

Sao chỉ phát ra tiếng gâu gâu đơn thuần thế này?

Kêu vài tiếng xong Đậu Đậu ngẩn người.

Tiếp đó, nó thử đổi sang ngôn ngữ khác: “Gâu gâu gâu gâu.” Vẫn không phát ra được tiếng người?

Đậu Đậu sụp đổ, nó đổi một hơi mấy loại ngôn ngữ nhưng phát ra đều chỉ là tiếng gâu gâu, mà ngay cả tiếng gâu gâu cũng trở nên nhỏ xíu.

“Haha, vòng cổ mới luyện chế đấy, gần đây ta thấy chức năng ‘cấm ngôn’ trong nhóm dùng tốt quá nên thử cải tạo vòng cổ của ngươi một chút.” Hoàng Sơn Chân Quân đắc ý nói.

Đây là ‘Trận pháp cấm ngôn’ phiên bản hiện thực, không phải cấm phát ra âm thanh mà là cấm Đậu Đậu nói tiếng người, khiến nó chỉ có thể kêu ‘gâu gâu’.

“Gâu gâu gâu gâu~~” Đậu Đậu liều mạng sủa, nhưng chức năng cái vòng cổ này quá mạnh, dù nó có cố thế nào thì âm thanh phát ra cũng chỉ nhỏ xíu, nghe cứ như chó con đang làm nũng vậy.

“Ừm, cả thế giới yên tĩnh hẳn rồi, tuyệt thật.” Hoàng Sơn Chân Quân cảm thán.

Đậu Đậu trợn trắng mắt, tuyệt vọng rồi, Hoàng Sơn đại ngốc dám mang cả ‘Đại Cấm Ngôn Thuật’ ra ngoài đời thực, thế này thì còn chơi bời gì nữa!

Cuồng Đao Tam Lãng đứng bên cạnh ghé sát vào, thò tay gãi cằm Đậu Đậu, cảm thán: “Quả nhiên Đậu Đậu không biết nói tiếng người trông đáng yêu hơn hẳn.” “Ngao ô~~” Đậu Đậu nhảy dựng lên, vồ lấy đầu Cuồng Đao Tam Lãng, há to miệng cắn một phát ngập răng!

Thoáng thấy có chất lỏng gì đó không biết là máu hay nước dãi chảy xuống từ trán Tam Lãng...

Chương 423

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Bắc Hà Tán Nhân quay đầu đi, rút điện thoại ra tranh thủ chụp một tấm ảnh chung cho Tam Lãng và Đậu Đậu.

Một con khỉ đột mặc đạo bào và một chú chó Kinh Ba đang cắn đầu nó, khung cảnh này thật tuyệt vời.

Dù không cùng giống loài nhưng nhìn cảnh này, trong đầu ai nấy đều hiện lên câu thơ: ‘Cùng chung gốc rễ sinh ra, sao nỡ đối xử với nhau tàn nhẫn thế này?’ Hoàng Sơn Chân Quân đưa tay gỡ Đậu Đậu ra khỏi đầu Tam Lãng, sau đó ông nói: “Vì nhân tiện phải vận chuyển máy cày tới cho mọi người nên ta chợt nhớ tới việc đã hứa cho Thư Hàng tiểu hữu một bao lì xì lớn.

Tính ra ta đã nợ cậu ấy hai cái rồi: một cái vì đã chăm sóc Đậu Đậu lâu như vậy, một cái vì nhiệm vụ tiếp đón Bạch Tôn Giả xuất quan.” “Ơ, nhiệm vụ tiếp đón ta xuất quan cũng có lì xì sao?” Bạch Tôn Giả quay đầu lại, tò mò chớp mắt.

“Đây là ý tưởng từ lúc ban đầu khi Vũ Nguyệt đạo hữu của Đại La Giáo, Thất Tu tiền bối và ta cùng thành lập nhóm ‘Cửu Châu Nhất Hào’.

Thật ra đó là một cách để khuyến khích và dìu dắt hậu bối trong nhóm.

Bình thường, chúng ta có thể công bố một số nhiệm vụ nhỏ độ khó thấp trong nhóm, như thu thập dược liệu chẳng hạn, để các hậu bối đi hoàn thành.

Xong việc thì tiền bối chúng ta sẽ lì xì một chút gọi là khích lệ.

Đại khái là vậy.” Hoàng Sơn Chân Quân giải thích đơn giản.

“Ồ.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói: “Nếu đã vậy, phần thưởng nhiệm vụ tiếp đón ta xuất quan cứ để ta tự lo đi, ta sẽ lì xì cho Thư Hàng tiểu hữu!” Bắc Hà Tán Nhân vội can ngăn: “Không ổn, không ổn đâu.

Nếu Bạch tiền bối muốn thì có thể lì xì thêm cho cậu ấy.

Còn bao lì xì của chúng tôi là đã hẹn trước với Thư Hàng rồi.

Coi như mấy người tiền bối chúng tôi tặng quà cho cậu ấy vậy.” Nói đi cũng phải nói lại... chính ông và mấy đạo hữu khác đã hợp lực ‘lừa’ cậu nhóc Thư Hàng ngây thơ đi làm nhiệm vụ tiếp đón Bạch tiền bối.

Trong quá trình ‘lừa’ đó, mọi người đã hứa đủ mọi điều tốt lành.

Nếu đến cuối cùng mà không lì xì thì chẳng phải sẽ bị hậu bối chê cười sao?

Bạch Tôn Giả gật đầu: “Vậy thì tùy các vị.” Thế là các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào bắt đầu bàn bạc xem nên lì xì cái gì cho Tống Thư Hàng.

Bắc Hà Tán Nhân đặt câu hỏi: “Mà này, Thư Hàng tiểu hữu hiện giờ đang cần cái gì nhất nhỉ?” “Đối với tu sĩ chúng ta, quan trọng nhất chắc chắn là công pháp rồi!

Tống tiểu hữu vừa thăng cấp lên Nhị phẩm Chân Sư, chắc chắn cần một môn công pháp tu luyện chân khí để tiếp tục tu luyện.

Nhớ không lầm thì cậu ấy chỉ có môn luyện thể 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 lấy từ chỗ Dược Sư đạo hữu thôi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu: “Vậy thì bàn xem, kiếm môn công pháp nào phù hợp cho Thư Hàng tiểu hữu đi.

Tốt nhất là loại có thể phối hợp với 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, ưu tiên công pháp Phật môn!” Lúc này, Bạch Tôn Giả ghé sát vào xen lời: “Công pháp thì không cần đâu.

Mấy hôm trước ta gặp được một môn phái thú vị, chính là tàn dư của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Đối phương có một bản 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, tuy hơi khiếm khuyết nhưng ta đang chuẩn bị lấy về nghiên cứu một chút, lúc đó tiện thể cho Thư Hàng học luôn.” Bắc Hà Tán Nhân sáng mắt lên, hỏi: “《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sao?

Tôi nhớ đó là môn công pháp truyền thuyết có thể hình thành một đạo ‘Ngụy Tiên Thiên Chân Khí’ trong cơ thể?

Nếu là môn đó thì đúng là quá hợp với Thư Hàng tiểu hữu rồi!

Cậu ấy dù sao cũng đã lỡ mất thời kỳ vàng để tu luyện rồi.” Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu.

“Vậy thì phương diện công pháp không cần nữa.” Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu, hơi tiếc nuối vì ông thấy Thư Hàng rất hợp với công pháp Phật môn: “Vậy còn món quà nào khác hợp cho cậu ấy không?” Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng: “Ngoài công pháp ra thì quan trọng thứ hai chắc là thân pháp nhỉ?

Đối với tu sĩ, tốc độ chính là mạng sống.

Chạy nhanh đôi khi quan trọng lắm đấy!” Bạch Hạc nói rất có lý, đôi khi công kích hay phòng thủ mạnh đến đâu cũng chẳng bằng chạy nhanh.

Bắc Hà Tán Nhân đồng tình: “Nói vậy thì Tống Thư Hàng tiểu hữu hình như đúng là chưa học ‘thân pháp’, vậy chuẩn bị cho cậu ấy một bộ nhé?” Bạch Tôn Giả nghe đến đây lại ghé vào nói: “Thân pháp thì cũng không cần đâu.

Cách đây không lâu ta đã dạy Thư Hàng một bộ thân pháp Nho môn tên là 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, bộ này thú vị lắm, đúng kiểu đọc vạn cuốn sách không bằng đi vạn dặm đường, càng dùng lâu hiệu quả càng tốt, đủ cho cậu ấy dùng đến cảnh giới Tam phẩm rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Bạch Hạc Chân Quân: “...” Các đạo hữu khác: “...” “Khụ khụ, công pháp và thân pháp đều có rồi thì hay là tặng cậu ấy một bộ kiếm thuật gì đó đi?

Tôi thấy cậu ấy chỉ có mỗi một chiêu ‘Hỏa Diễm Đao’, phương thức tấn công hơi nghèo nàn.” Tạo Hóa Pháp Vương gợi ý.

Vừa nãy trên Đoạn Tiên Đài, Tống Thư Hàng cứ đánh đi đánh lại mỗi chiêu Hỏa Diễm Đao, ai cũng thấy cả.

Bắc Hà Tán Nhân gật đầu: “Ừm, cái này được đấy.

Tuy thấy chiêu Hỏa Diễm Đao của cậu ấy có chút đặc biệt nhưng làm phong phú thêm phương thức tấn công cũng tốt!” Bạch Tôn Giả lại ghé đầu vào: “Kiếm pháp linh tinh gì đó cũng không cần đâu.

Mới đây có một vị tán tu tên Lý Thiên Tố bay xác qua chỗ ta và Thư Hàng, rồi kết thành nhân quả với cậu ấy.

Nhân quả này lại có liên quan đến Sở gia.

Nếu không có gì bất ngờ thì sau khi giải quyết xong nhân quả với tán tu đó, cậu ấy sẽ học được một môn kiếm thuật khá ổn.” Cô bé Sở Sở đứng bên cạnh nghe thấy thế thì chớp mắt, liên quan đến Sở gia sao?

Tuy không biết tán tu Lý Thiên Tố là ai nhưng xem ra đó chính là lý do Tống Thư Hàng tiên sinh chọn giúp đỡ Sở gia nhỉ?

Tạo Hóa Pháp Vương: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Cả đám đạo hữu: “...” “Vậy thì sắp xếp cho cậu ấy cơ hội tu luyện ở bí cảnh thì sao?” Tuyết Lang Động Chủ lên tiếng: “Thư Hàng vừa thăng cấp Nhị phẩm, chọn cho cậu ấy một bí cảnh tu luyện để tận dụng linh lực củng cố tu vi, đồng thời tôi luyện nhục thân cho mạnh mẽ hơn.” Tuyết Lang Động Chủ rất thích các loại bí cảnh tu luyện vì năm xưa ông vốn chỉ là một chú sói tuyết nhỏ, nhờ tình cờ lọt vào một bí cảnh tu luyện vô chủ mà mới bước chân vào con đường tu hành.

Cổ Hồ Quan Chân Quân gật đầu: “Phần thưởng này khá đấy, tôi đề nghị cho cậu ấy một cơ hội tới ‘bí cảnh loại linh mạch’ để tiếp nhận linh mạch tẩy lễ!

Việc này sẽ đặt nền móng vững chắc cho việc tu hành sau này.” Bí cảnh loại linh mạch là loại có chứa một linh mạch khổng lồ bên trong.

Tu sĩ sau khi lên Nhị phẩm, lần đầu tiên vào linh mạch để tẩy lễ sẽ nhận được vô vàn lợi ích không thể diễn tả bằng lời.

Cổ Hồ Quan Chân Quân vừa dứt lời, Bạch Tôn Giả lại ghé đầu qua: “Bí cảnh linh mạch cũng không cần đâu.

Mấy hôm trước Thư Hàng vừa thoát ra khỏi ‘Thần Bí Đảo’, cậu ấy mang được mười sáu nhánh ‘Long Cốt Khô Đằng’ chất lượng rất tốt về tặng cho Tô Thị A Thất.

Sau đó A Thất đã hứa sau này sẽ đưa Thư Hàng tới tầng một của ‘Thiên Hà Bí Cảnh’ để tu luyện một thời gian.” ‘Thiên Hà Bí Cảnh’ của Thiên Hà Tô Thị là thương hiệu lớn rồi, thuộc hàng thượng phẩm trong các bí cảnh linh mạch, hiệu quả tốt hơn bí cảnh linh mạch thông thường gấp mười lần.

Tuyết Lang Động Chủ: “...” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “...” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Cả hội đạo hữu: “...” Giây phút này, trong lòng tất cả đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào đều như có mười ngàn con thảo nê mã chạy qua!

Vốn tưởng Tống Thư Hàng chưa đầy hai tháng đã thăng lên Nhị phẩm là hack lắm rồi, giờ nhìn lại mới thấy, cái việc thăng cấp đó chỉ là phần nổi của tảng băng chìm khổng lồ mà thôi.

Vừa lên Nhị phẩm mà công pháp đã có, thân pháp không lo, kiếm pháp sắp tới tay, cơ hội tu luyện bí cảnh cũng đã chờ sẵn.

Chưa kể nếu nhắc tới Tô Thị A Thất thì mọi người lập tức nhớ ra một việc, A Thất từng hứa đưa Thư Hàng đi dự 'Thực Tiên Yến' nữa, đó cũng là một món hời cực lớn.

Vậy vấn đề đặt ra là: Hiện giờ Tống Thư Hàng tiểu hữu còn thiếu cái gì?

Sao cảm giác cậu ấy chẳng thiếu thứ gì hết vậy, thế thì đám tiền bối định tặng quà như họ phải làm sao đây?

Chẳng lẽ chỉ biết tặng tiền (linh thạch) thôi sao?

Thế thì dung tục quá!

Lạc Trần Chân Quân đề nghị: "Vậy thì lùi lại một bậc đi, tặng phù bảo, pháp khí nhỏ các loại thì sao?

Phù bảo và pháp khí nếu biết cách dùng thì chẳng khác nào mạng sống thứ hai của tu sĩ cả." Lạc Trần Chân Quân vừa nói xong, mọi người lập tức quay sang nhìn Bạch Tôn Giả.

Đừng có bảo là Tống Thư Hàng đến phù bảo với pháp bảo nhỏ cũng có rồi nhé!

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một chút rồi xen vào: "Phù bảo thì ta không chắc lắm.

Nhưng hình như Thư Hàng đang có một viên 'Huyết Thần Toản' gì đó muốn giao dịch với Thất Sinh Phù đạo hữu?

Nếu là Thất Sinh Phù thì thứ tốt nhất lão có thể đưa ra chắc chắn là phù bảo rồi.

Ngoài ra, vì vụ ‘dạy học cho người thổ dân’ mà Thất Sinh Phù cũng từng nhắc tới chuyện sẽ lì xì cho Thư Hàng nữa.” “Còn về pháp khí nhỏ thì trên người Thư Hàng có một cái ‘Tiểu Hộ Phù’ gia tốc, một chiếc nhẫn đồng cổ hiệu quả khá tốt, thanh đao của cậu ấy cũng không tệ, thuộc hàng bảo binh.

Đúng rồi, mới đây cậu ấy dẫn một tên đà chủ của Vô Cực Ma Tông tới giao cho A Thất đạo hữu.

A Thất lục soát được không ít pháp khí nhỏ trên người tên đó rồi đưa hết cho Thư Hàng rồi.

Ta có nhìn qua, trong đó có một thanh phi kiếm nhỏ, một pháp khí bay loại nhỏ và một đống linh thạch linh tinh nữa...” Hoàng Sơn Chân Quân: “Suýt nữa thì quên mất Thất Sinh Phù đạo hữu.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Mấy món đó chắc là chiến lợi phẩm lúc A Thất đạo hữu san bằng Nguyệt Đao Tông đây mà.

Chậc chậc.” Các đạo hữu khác: “...” Tức là ngay cả phù bảo, pháp khí nhỏ, phi kiếm, phi đao các kiểu, Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng không thiếu nốt?

Thế rốt cuộc cậu ấy thiếu cái gì!

Sao cảm thấy không có chỗ nào để ra tay giúp đỡ hết vậy.

Cảm giác tiểu hữu này vừa bước chân vào Nhị phẩm một cái là sắp sửa ‘đổi súng trường lấy đại bác’ luôn rồi.

“Nghĩ đi nghĩ lại chắc chỉ còn đan dược thôi, đan dược là thứ mà ai cũng dùng tới!

Đặc biệt là Thư Hàng tiểu hữu mới thăng lên Nhị phẩm, chắc chắn cần lượng lớn đan dược để khôi phục chân khí và tăng cường tu vi!” Tuyết Lang Động Chủ nói.

Nói xong, mọi người lại theo bản năng quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả.

Đừng bảo là Bạch Tôn Giả cũng chuẩn bị sẵn đan dược tu luyện Nhị phẩm cho Tống Thư Hàng luôn rồi nhé!

Nhắc đến Thống Thư Hàng và đan dược, các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào sẽ nghĩ ngay đến 'Dược Sư'.

Có điều Dược Sư giờ còn chưa biết Thư Hàng đã lên Nhị phẩm nên chắc chắn chưa chuẩn bị đan dược cấp Nhị phẩm đâu.

Với lại Dược Sư là một trong những người dẫn dắt Thư Hàng, bản 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 chính là thù lao ông trả cho cậu rồi, nên ông không cần lì xì đặc biệt nữa.

Còn Bạch Tôn Giả thì nhớ tới 'Ngự Hỏa Quyết' của Thư Hàng.

Cách đây không lâu ông lỡ tay làm hỏng cái 'Quạt Ngự Hỏa Ba Sao' của cậu nên mới dạy cậu Ngự Hỏa Quyết để luyện 'Khí Huyết Hoàn'.

Kết quả là Khí Huyết Hoàn còn chưa kịp học xong thì Thư Hàng đã thăng cấp Nhị phẩm luôn rồi.

Mà Thư Hàng đến giờ vẫn chỉ biết nấu 'Thối Thể Dịch'.

Bạch Tôn Giả ngẫm nghĩ một hồi rồi đáp: "Đan dược thì chắc là chưa có đâu." Các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng có thứ để mà tặng.

Nếu không thì cả lũ tiền bối bàn bạc cả buổi mà cuối cùng chỉ tặng được mấy viên linh thạch làm lì xì thì mất mặt quá.

"Vậy chốt lại là lì xì đan dược.

Đầu tiên là loại đan dược dùng trong lúc tu luyện Nhị phẩm để tăng hiệu suất.

Nhà ai có loại này tốt nhất?” Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Cổ Hồ Quan Chân Quân đáp: “Thư Hàng tiểu hữu mới thăng cấp, tốt nhất là dùng loại dược lực ôn hòa.

Tôi đề cử đan dược của Thiên Tinh Các, họ có dòng ‘Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn’ rất tốt.

Đệ tử mới thăng Nhị phẩm ở tông môn tôi đều dùng loại này.

Thiên Tinh Các cũng liên tục cải tiến nó, giờ đã đến phiên bản ‘Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn 6S’ rồi.

Một lọ ba mươi viên, mỗi ngày dùng một viên là đủ.

Tôi có thể tặng cậu ấy sáu lọ, đủ dùng trong nửa năm.” Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu, hỏi tiếp: “Bản 6S đúng là tốt.

Vậy tiếp theo là loại đan dược khôi phục chân khí dùng khi chiến đấu hay mạo hiểm, nhà nào có loại tốt?” Bắc Hà Tán Nhân trả lời: “Tôi nhớ có loại này dùng hay lắm, là dược dịch ‘Tuyết Hồ Chân Khí Tán’ của Tuyết Hồ Tông.

Uống một ngụm là thấy cái lạnh bốc lên nhưng lượng chân khí khôi phục lại rất đáng kể, tác dụng phụ cũng ít.

Sau khi dùng nửa tiếng là có thể dùng tiếp, khoảng cách giữa các lần dùng rất ngắn.

Chương 424

Điểm yếu duy nhất là nó dạng lỏng, lúc chiến đấu uống không tiện lắm.

Ngoài ra loại này cũng có bản cải tiến rồi, giờ chắc là ‘Tuyết Hồ Chân Khí Tán số 7’.” Cuồng Đao Tam Lãng cười xấu xa: “Chuyện đó không thành vấn đề, nếu lúc chiến đấu không rảnh tay thì cứ ngậm sẵn trong miệng, hết chân khí thì nuốt một ngụm, tôi toàn làm thế!” “Vậy cứ chuẩn bị cho cậu ấy hai loại khôi phục chân khí đi, một loại là ‘Tuyết Hồ Chân Khí Tán bản số 7’, chuẩn bị thêm một loại dạng viên để phòng khi cần kíp.” Hoàng Sơn Chân Quân cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng vỗ tay: “Vậy tôi cũng đề cử một loại, ngược hoàn toàn với lão Bắc Hà.

Tôi đề cử ‘Hỏa Sơn Đan’ của Liệt Hỏa Môn, nuốt vào một phát là thấy nóng hừng hực như ăn tương ớt lão cán ma vậy, chân khí hồi rất khỏe, đáng để thử lắm.” “Được, ‘Tuyết Hồ Chân Khí Tán số 7’ và ‘Hỏa Sơn Đan’ mỗi loại sáu lọ.” Hoàng Sơn Chân Quân ghi chép lại: “Cuối cùng là đan dược trị thương khẩn cấp, có loại nào tốt không?” Tuyết Lang Động Chủ xua tay: “Ngoại thương thì cứ dùng ‘Hổ Cốt Hùng Đảm Cao’ của Tuyết Lang Động chúng tôi đi, hiệu quả tuyệt đối.

Tôi tặng cậu ấy mười hộp, dùng sướng thì lần sau nhớ mua ủng hộ.

Loại này cũng thăng cấp lên bản ‘A8’ rồi.” Cổ Hồ Quan Chân Quân mỉm cười nói: “Đã vậy tôi cũng đề cử một loại của nhà làm.

Cổ Hồ Quan chúng tôi là đạo môn chính tông, ‘Đạo Hòa Đan’ dược hiệu bình hòa, ít tác dụng phụ.

Đã nghiên cứu tới bản ‘Tinh 5’ rồi, hiệu quả cực tốt, một lọ hai mươi viên, tôi cũng tặng mười lọ.” “Được, mười phần ‘Hổ Cốt Hùng Đảm Cao A8’, mười lọ ‘Đạo Hòa Đan bản Tinh 5’.” Hoàng Sơn Chân Quân ghi lại.

Đống đan dược này đủ cho Thư Hàng dùng nửa năm trời.

Còn sau đó thì cậu phải tự nỗ lực để giành lấy tài nguyên tu luyện.

“Chỗ đan dược này đủ làm thù lao cho nhiệm vụ ‘tiếp đón Bạch tiền bối’ rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân hài lòng cười.

Thực tế giá trị chỗ đan dược này đã vượt xa dự tính ban đầu của ông về một ‘bao lì xì lớn’.

Phải biết loại như ‘Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn 6S’, ngay cả đệ tử nội môn của đại tông môn mỗi tháng cũng chỉ được lĩnh vài viên thôi.

Muốn có thêm thì phải làm nhiệm vụ tông môn mà đổi lấy.

Còn Thư Hàng thì một hơi được hẳn sáu lọ, dùng tẹt ga nửa năm.

Các loại khác giá trị cũng không hề kém cạnh.

Có lẽ vì thấy Thư Hàng tiểu hữu cái gì cũng có rồi nên các đạo hữu trong nhóm theo bản năng đều nâng số lượng quà lên, tặng nhẹ quá cứ thấy như mình bị coi thường ấy.

“Cuối cùng là món quà cá nhân của tôi tặng Thư Hàng, coi như quà cảm ơn cậu ấy chăm sóc Đậu Đậu bấy lâu.” Hoàng Sơn Chân Quân nhẹ nhàng xoa đầu Đậu Đậu.

Đậu Đậu há miệng chẳng khách khí cắn một phát vào cổ tay Chân Quân.

“Đậu Đậu buông ra, dù ta có là Lục phẩm Chân Quân thì bị ngươi cắn một phát thế này cũng đau lắm đấy.” Hoàng Sơn Chân Quân thản nhiên nói.

“Ư ư ư!” Đậu Đậu cắn càng hăng.

Hoàng Sơn Chân Quân dùng tay kia vỗ vỗ đầu nó: “Thật là hết cách với ngươi, lúc nào cũng thích làm nũng thế này.” “Ư ư ư...” Đậu Đậu trợn mắt, làm nũng cái con khỉ!

Nếu không phải ta không nói được thì đã tặng ông vài bài ‘Hoàng Sơn đại ngốc’ cho ông phát điên rồi, tin không hả!

Đáng ghét, chờ khi nào hồi phục tiếng nói, nó nhất định phải biên soạn một album ‘Hoàng Sơn đại ngốc’ rồi ghi âm lại.

Sau này lão mà dám cấm ngôn nó, nó sẽ phát bản ghi âm cho lão nghe!

Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả hỏi: “Chân Quân nghĩ ra món quà gì hay chưa?” Giờ đến đan dược cũng chuẩn bị xong rồi, Chân Quân còn tặng gì được nữa?

“Quà tặng Thư Hàng tiểu hữu thì ta đã có ý tưởng rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh nói: “Ta định tặng cậu ấy một bộ ‘Hộ Thể Pháp Y’.” Là một tu chân giả thì pháp bảo, pháp y và phi kiếm (hoặc vũ khí tương tự) là ba món trang bị cơ bản nhất.

Pháp khí nhỏ hay phi kiếm thì Thư Hàng đều có rồi, nhưng pháp y thì hình như đúng là chưa có thật?

Hoàng Sơn Chân Quân đúng là gừng càng già càng cay, ém hàng món ‘pháp y’ này đến tận giờ mới nói!

“Bạch tiền bối, Thư Hàng có pháp bào hay thứ gì tương tự chưa?” Mọi người lập tức hỏi Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả ngẫm nghĩ một hồi rồi lắc đầu.

Cái này thì Thư Hàng đúng là chưa có.

Bắc Hà Tán Nhân hỏi tiếp: “Chân Quân có bộ nào hợp không?” “Ừm, có một bộ pháp y mẫu mã rất đẹp.

Lúc đầu ta phân vân giữa pháp y và pháp trượng, nhưng tiểu hữu đã có phi kiếm, phi đao rồi nên tặng pháp y là hợp nhất.” Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu.

Trong đầu ông hiện lên hình ảnh một bộ cà sa ngọc bích rất đẹp!

Bộ cà sa phòng ngự cấp Nhị phẩm này được làm từ tơ tằm ngọc bích của linh thú, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập.

Mặc nó vào, dù không kích hoạt trận pháp phòng ngự bên trên cũng có thể đỡ được đạn súng nhỏ.

Một khi kích hoạt phòng ngự thì đi giữa làn tên mũi đạn như vào chỗ không người!

Đây đúng là trang bị cực hợp cho Tống Thư Hàng.

“Vậy quyết định thế đi, cho mọi người nửa ngày để gom đủ đan dược.

Sau đó ta sẽ cử người đi lấy đan dược và pháp bào, cùng với ‘máy cày tay’ mang tới một thể.” Hoàng Sơn Chân Quân chốt hạ.

Các đạo hữu trong nhóm nhao nhao rút điện thoại ra liên lạc với môn nhân, đệ tử.

Ai có đan dược thì góp đan dược, ai không có thì góp tiền mặt.

Nhìn đám đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào đang bận rộn, Bạch Tôn Giả chống cằm.

Tôn Giả có chút khổ não.

Những thứ cần tặng người ta đều tặng hết rồi, giờ ông muốn lì xì thêm cho Thư Hàng thì biết tặng gì đây?

Vũ khí, pháp khí, pháp y, đan dược, công pháp, thân pháp, bí cảnh tu luyện... còn thiếu gì nữa?

Tài, Lữ, Pháp, Địa... chẳng lẽ tìm cho cậu ấy một đạo lữ, hay kiếm cho cậu ấy một vùng đất bảo địa để tu luyện?

Nhưng đạo lữ đâu có dễ tìm như thế, bảo địa lại càng không phải nói... thực lực Thư Hàng chưa đủ, đưa cậu ấy một vùng đất lành chắc gì cậu ấy đã giữ được, khéo lại bị kẻ xấu dòm ngó rồi sinh ra rắc rối.

Thôi bỏ đi, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!

Thứ cần tặng rồi sẽ nghĩ ra thôi! ****************** Trong lúc đó, Tống Thư Hàng đang trên đường trở lại Đoạn Tiên Đài thì gặp chút rắc rối nhỏ.

Một gã mặc đồ đen, khắp người mọc đầy gai nhọn đứng chặn đường cậu.

Đã đi xa khỏi khu vực Sở gia một đoạn rồi mà sao vẫn còn sót lại chiến binh hải đảm thế này?

“Thằng ranh, trên người mày có mùi máu của đồng đội tao, mày đã giết đồng đội tao đúng không?” Tên đầy gai này lạnh lùng nhìn Thư Hàng: “Mày chết chắc rồi, không có đường sống đâu, chỉ có chết thôi!” Tống Thư Hàng: “...” Nghe giọng điệu này, hình như tên hải đảm này tìm tới đây nhờ cái ‘Ấn ký kẻ đồ sát hải đảm’ sao?

“Hừ, phàm là kẻ nào dính máu của chiến binh hải đảm chúng tao thì sẽ trở thành kẻ thù chung của chiến binh hải đảm toàn thế giới.

Mày không chạy thoát được đâu, không chỉ mày mà cả gia đình mày cũng sẽ bị chiến binh hải đảm chế tài!” Tên hải đảm này trầm giọng nói, vẻ mặt tàn nhẫn.

Lời thoại nghe thì có vẻ ngầu đấy, nhưng thực tế là gã này đang học thuộc lòng.

Những câu văn vở thế này toàn là nội dung trong sách giáo khoa của chiến binh hải đảm cả.

Sau khi đọc một tràng dài, tên hải đảm thở hổn hển rồi đọc tiếp: “Ngoan ngoãn...” Tống Thư Hàng đột nhiên quát khẽ một tiếng: “Ngoan ngoãn dâng đầu ra đây, ta có thể tha mạng cho người nhà ngươi!” Chiến binh hải đảm: “...

Ngươi cướp lời thoại của ta!” Nói cũng lạ, rõ ràng tên hải đảm trước mắt đang nhe răng trợn mắt, nói những lời đe dọa đầy sát khí.

Nhưng Thư Hàng nhìn một cái là nhận ra ngay gã này đang... học thuộc lòng!

Đây là phán đoạn dựa trên trực giác sau khi tích lũy được phong phú kinh nghiệm sống.

Thư Hàng cảm thấy trong góc khuất ký ức bị lãng quên nào đó, cậu có lẽ đã từng gặp qua loại tu sĩ chuyên đọc kịch bản một cách nghiêm túc thế này, nên giờ mới có kinh nghiệm phán đoán như vậy!

“Mày... mày dám cướp lời thoại của tao!

Thằng ẻo lả chết tiệt này!” Tên hải đảm giận dữ.

Một kẻ đang học thuộc lòng mà đột nhiên bị ngắt lời thì đôi khi sẽ bị kẹt chữ, tên hải đảm này chính là như thế.

Còn vụ ‘ẻo lả’ là vì giọng nói của Thư Hàng hiện giờ vẫn là giọng của Sở Sở...

Tên hải đảm thẹn quá hóa giận.

Gã gầm lên một tiếng, rút từ thắt lưng ra hai chiếc gai đen dài, lao về phía Thư Hàng, hai tay vung gai đâm tới: “Loài người đáng chết, tao là Độc Đảm chiến binh - một anh hùng trong giới chiến binh hải đảm, mày chết chắc rồi!” Tống Thư Hàng vung bảo đao Bá Toái, dùng một chiêu cơ bản trong đao thuật để đỡ, dựa vào độ sắc bén của Bá Toái để chém đứt gai đen của đối phương.

May mà tên hải đảm này lên tiếng nhắc nhở nó là loại hải đảm cực độc... nếu không thì Thư Hàng đã định vung nắm đấm xông lên rồi.

Tên hải đảm trước mắt này chỉ ở cảnh giới Nhất phẩm, hơn nữa tối đa cũng chỉ mới khai mở được Tị Khiếu, thực lực kém Thư Hàng rất nhiều.

Gai nhọn bị chém đứt, tên hải đảm này cũng không hề kinh hoàng.

Gã biết gai đen của mình không phải là vật cứng, hơn nữa gã cũng chưa bao giờ dựa vào độ nhọn của nó để chiến đấu.

Kịch độc mới là phương thức giết địch hàng đầu của gã!

Chỉ cần để gai độc chạm vào kẻ thù, dù chỉ là một vết thương nhỏ trên người đối phương thì gã cũng đã thắng rồi!

Gã cực kỳ tự tin vào kịch độc của mình!

Và bây giờ, khoảng cách đã đủ gần!

“Viên Vũ Trảm!” Thân thể tên hải đảm xoay tròn thành một hình cầu, nghiền nát về phía Tống Thư Hàng.

Chiêu này dường như rất được các chiến binh hải đảm ưa chuộng, bất kể cấp bậc nào cũng thích dùng nó.

Thư Hàng đã thấy chiêu này ở Sở gia rồi.

Cậu biết khi thi triển ‘Viên Vũ Trảm’, lực sát thương của nó rất lớn, gai trên người cũng không ngừng mọc lại.

Thư Hàng không có bộ giáp phòng ngự mạnh như của Vũ Nhu Tử nên không dại gì mà đi đối đầu trực diện với cái vòng xoay đó.

Tuy nhiên, Viên Vũ Trảm có một điểm yếu lớn là khi thi triển, tầm nhìn của hải đảm không tốt, có rất nhiều góc chết.

Thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 khởi động, thân hình Thư Hàng nhìn có vẻ chậm rãi lùi lại vài bước, nhưng thực tế trong chớp mắt đã lùi xa gần hai mươi mét.

Khoảng cách này đã đủ rồi.

Giây tiếp theo, cổ tay Thư Hàng khẽ lật, trong đầu minh tưởng đao ý của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

“Hỏa Diễm Đao!” Lửa cháy bùng lên trên đao Bá Toái.

Chương 425

“Trảm!” Đao khí hình bán nguyệt rực lửa chém về phía tên hải đảm.

Hồi ở Thần Bí Đảo, chiêu Hỏa Diễm Đao lúc đó mới chỉ là trạng thái ‘Hỏa Miêu Đao’ (ngọn lửa nhỏ) mà đã đủ chém chết con đại bàng khổng lồ kia rồi.

Tuy đoạn ký ức đó Thư Hàng vẫn chưa khôi phục lại.

Mà cường độ thân thể của tên hải đảm này làm sao so được với con đại bàng kia.

Đao khí rực lửa chém trúng tên hải đảm như dao nóng cắt phô mai, dễ dàng chém đứt đôi khối cầu do Viên Vũ Trảm hóa thành.

Hai nửa thân thể của tên hải đảm xoay tròn, bay tung tóe... cuối cùng rơi xuống đất, bị chém ngang lưng.

Còn đống gai đen trên người gã đều bị nhiệt độ của đao khí làm tan chảy hết.

Tên hải đảm ngẩn ngơ trong giây lát, dường như chưa kịp phản ứng với thực tế là mình đã bị chém ngang hông.

Một lúc sau, gã nghiến răng: “Mày... chết chắc rồi!

Dám giết thêm một chiến binh hải đảm nữa.” Nhờ là giống lai giữa người và yêu, cộng thêm tu vi Nhất phẩm nên dù bị chém đứt, tên hải đảm vẫn chưa chết ngay.

Gã đưa ngón tay chỉ vào Thư Hàng, khẳng định chắc nịch.

Nhưng nội dung câu nói làm người ta thấy gã lại đang học thuộc lòng kịch bản.

Có điều, đang đọc giữa chừng thì gã lại quên lời.

Rõ ràng là những câu thoại gã đã học thuộc lòng từ lâu, vậy mà lúc sắp chết não lại trắng xóa, chẳng nhớ ra cái gì.

Tên hải đảm run rẩy thò tay vào ngực, lôi ra một cuốn sổ nhỏ.

Gã khó khăn lật lật cuốn sổ đó đến một trang nào đó.

Sau đó, gã tiếp tục nhìn Thư Hàng, căm hận nói: “Mày đã giết hai chiến binh hải đảm...

Gia đình mày...

Bạn bè mày...

đều sẽ phải gục ngã dưới cơn thịnh nộ của chiến binh hải đảm!

Hãy nhớ lấy tên tao... anh dũng Độc Đảm chiến binh Toái Thiên Quân, cái tên này... sẽ xuất hiện trong ác mộng của mày mỗi đêm...

Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha...” Đến cả tiếng cười cuối cùng dường như cũng là nội dung trong cuốn sổ.

Cười xong, Toái Thiên Quân - một chủng loại đặc biệt của giới hải đảm - vẹo đầu chết thẳng cẳng.

Tống Thư Hàng: “...” Một lát sau, xác định tên Độc Đảm chiến binh Toái Thiên Quân này đã tắt thở, thần hình câu diệt, Thư Hàng mới thận trọng tiến lại gần.

Vì đối phương có thể đầy chất độc nên cậu không dám lơ là, dùng mũi đao khều khều cái xác.

Khều một lúc, cuối cùng cậu cũng tìm được hai viên đá nhỏ trông khá xấu xí.

Nhưng bên trong chúng dường như chứa đựng linh khí, nhìn thôi cũng thấy dễ chịu.

Thư Hàng xé một miếng vải áo, bọc hai viên đá đó lại rồi đút vào túi.

Tiếp đó, ánh mắt cậu rơi vào cuốn sổ nhỏ trên tay Toái Thiên Quân.

Ơ, chữ trên cuốn sổ này cậu lại đọc hiểu được mới hay. 《Sách giáo khoa giáo dục nghĩa vụ 20 năm của chiến binh hải đảm》, tập một, quyển thượng.

Không phải văn tự yêu tộc gì cả.

Mà là chữ Hán giản thể và phồn thể in song song, cực kỳ dễ hiểu.

Xem ra đám chiến binh hải đảm này không chỉ sở hữu cái ấn ký kẻ đồ sát đâu, mà còn rất biết cách bắt kịp thời đại đấy chứ?

Ở trang mà Toái Thiên Quân đang mở ra có ghi ‘Quy tắc ứng xử của chiến binh hải đảm’.

Bên cạnh đó là một dòng chữ viết tay chú giải: [Mày chết chắc rồi!

Dám giết thêm một chiến binh hải đảm nữa... (đoạn giữa lược bớt)...

Hãy nhớ lấy tên tao ‘anh dũng Độc Đảm chiến binh Toái Thiên Quân’, cái tên này sẽ xuất hiện trong ác mộng của mày mỗi đêm!

Chú thích: chỗ này nên cười ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha.] Tống Thư Hàng: “...” Đúng là một kẻ thù đáng sợ!

Thư Hàng tiện tay lật xem cuốn sách giáo khoa kia, nửa cuốn đầu toàn là quy tắc ứng xử, bao gồm đủ loại cách đối thoại sao cho thật ngầu.

Trong những đoạn hội thoại đó, các cụm từ như: ‘giết cả nhà mày, giết hết người thân mày, tự chặt đầu xin lỗi’ có tần suất xuất hiện cao

nhất.

Tống Thư Hàng: “...” Đúng là một chủng tộc đáng sợ!

Lật tiếp đến gần cuối, Thư Hàng vô tình thấy một thứ khiến cậu rất hứng thú: 《Giải mã chi tiết thuật ngụy trang che giấu hơi thở của chiến binh hải đảm》.

Thuật che giấu hơi thở sao?!

Nhắc mới nhớ, lúc tên Độc Đảm chiến binh Toái Thiên Quân này xuất hiện, gã đã tiếp cận Thư Hàng trong vòng mười mét cậu mới nhận ra, trong khi thực lực của gã chỉ mới Nhất phẩm.

Mà hiện giờ Thư Hàng đang bật sẵn ‘Cảnh Giác pháp’ - một mẹo nhỏ của tinh thần lực cơ mà!

Một kẻ kém cậu cả một đại cảnh giới, vậy mà khi cậu đang bật ‘Cảnh giác’ vẫn phải đến tầm mười mét mới phát hiện ra.

Đây chính là công hiệu của thuật che giấu hơi thở đó sao?

Thế là Thư Hàng tò mò lật xem thuật che giấu hơi thở này.

Rất nhanh, Thư Hàng đã đọc xong ba trang nội dung ngắn ngủi, cảm thán: “Đúng là một môn thuật pháp che giấu hơi thở rất thú vị.” Chiến binh hải đảm có một loại năng lực thiên phú là ‘ngụy trang mô phỏng’, gần giống như tắc kè hoa.

Kết hợp với thiên phú này, họ đã phát triển ra một loại thuật che giấu hơi thở độc quyền.

Khi sử dụng thuật này, tinh thần lực, khí huyết hoặc chân khí đều sẽ được thu nén chặt chẽ bên trong.

Sau đó kết hợp với việc tự thôi miên tinh thần [Mình là một con hải đảm, mình là một con hải đảm], như vậy họ sẽ thực sự biến thành hình dạng một con hải đảm.

Trong cảm ứng tinh thần lực của tu sĩ cùng cấp, chiến binh hải đảm sau khi ẩn nấp sẽ như hòa mình vào thiên nhiên, biến mất không dấu vết, rất khó cảm nhận được.

Ngay cả tu sĩ có thực lực vượt xa họ khi dùng thuật cảm ứng bình thường cũng chỉ thấy họ là một con hải đảm mà thôi...

Hiệu quả của loại thuật này tinh diệu hơn hẳn các thuật ẩn hơi thở thông thường.

Cũng may là tên Toái Thiên Quân này luyện chưa tới chốn... nếu không thì dù gã có đến sát mười mét, Thư Hàng cũng chỉ thấy một con ‘hải đảm’ bình thường đang tiến lại gần mình thôi.

Ơ?

Chờ chút, có gì đó không đúng.

Nếu mình cảm nhận được một con hải đảm ở gần thì... cũng sẽ nảy sinh cảnh giác chứ?

Thử nghĩ xem, nếu ở bụi cây cạnh mình mà có một con hải đảm đang bò lại gần thì cảnh tượng đó chẳng phải kỳ quặc lắm sao?

Đây có phải đại dương đâu.

Thuật ẩn hơi thở độc môn này của chiến binh hải đảm chắc là chuyên dùng dưới biển thôi.

“Chậc chậc, cái môn 《Thuật ngụy trang che giấu hơi thở của chiến binh hải đảm》 này cảm giác dùng cũng không khó lắm, yêu cầu khả năng khống chế tinh thần lực hơi cao.

Nhưng mình có 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, khả năng khống chế tinh thần lực so với tu sĩ cùng cấp cũng thuộc hàng khá giỏi, chắc không thành vấn đề.

Chỉ tiếc là mình không có năng lực thiên phú ‘ngụy trang mô phỏng' của hải đảm." Tống Thư Hàng nói.

Thật đáng tiếc, rõ ràng đây là một môn thuật pháp rất hay, mà cậu cũng đang thiếu một môn ẩn hơi thở nữa.

Thôi kệ... lát nữa hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào xem có nhiệm vụ nào mình làm được không, giờ mình đã lên Nhị phẩm rồi, chắc cũng đủ khả năng làm vài việc rồi.

Sau khi xong việc thì xin phần thưởng là một bộ 《Thuật ẩn hơi thở》 là được mà.

Đang suy nghĩ, Thư Hàng chợt nhớ ra một thứ.

Cậu thò tay vào ngực áo lấy ra một chiếc trâm cài... cái trâm chứa đựng những ký ức xấu hổ của cậu ngày hôm nay.

Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng táo bạo: Nếu dùng 'Trâm cài biến ảo' kết hợp với 《Thuật ngụy trang che giấu hơi thở của chiến binh hải đảm》 ở bước cuối cùng thì hiệu quả sẽ thế nào?

Biết đâu lại hoàn thiện được thuật này?

Hay là thử xem?

Dù sao thử cũng chẳng mất tiền mua!

Với lại đây chỉ là thuật ẩn hơi thở chứ không phải công pháp tu chân, chẳng lo bị tẩu hỏa nhập ma.

Nghĩ là làm, Thư Hàng bắt đầu thử nghiệm.

Theo hướng dẫn trong sách, cậu bắt đầu vận chuyển tinh thần lực rồi thu nén chân khí lại.

Bước cuối cùng, trong sách yêu cầu phối hợp với thiên phú của hải đảm để mô phỏng, Thư Hàng liền dùng năng lực của chiếc trâm để kết nối vào.

Ngay lúc thực hiện bước cuối, Thư Hàng chợt nảy ra một câu hỏi: Ơ chờ chút, biến thành hải đảm thì có hâm quá không?

Đây không phải biển, biến thành hải đảm trông kỳ lắm.

Đây là đất liền mà, thay vì biến thành hải đảm thì biến thành một con sâu bướm còn thực tế hơn...

Cậu vừa mới thoáng qua ý nghĩ đó thì cảm thấy xung quanh mình dường như có sự biến đổi kỳ lạ.

Ơ!

Chờ đã!

Chương 426

Chờ chút coi!

Tôi chỉ mới nghĩ thế thôi mà, có thật sự muốn biến thành sâu bướm đâu!

Biến thành bướm cũng được, hay con gà con cũng xong!

Biến thành Đậu Đậu còn tốt hơn là sâu bướm mà!

Nhưng đã muộn mất rồi.

Kỹ năng: 《Thuật ngụy trang che giấu hơi thở của chiến binh hải đảm》 (phiên bản chắp vá của Thư Hàng) đã phát động.

Giây tiếp theo, ngoại hình của Tống Thư Hàng biến thành một con sâu bướm xấu xí.

Tất nhiên, đây chỉ là một loại 'ảo ảnh', cơ thể thực của cậu không hề thay đổi.

Chỉ là trong mắt người khác, cậu đã trở thành một con sâu bướm.

Hơn nữa, hiệu quả của thuật ẩn hơi thở cũng đã phát huy, hơi thở của Thư Hàng lúc này hoàn toàn thu kín, chân khí giấu chặt trong đan điền, không hề rò rỉ chút nào.

Chỉ là không biết giờ trong cảm ứng tinh thần lực của người khác thì cậu là 'con sâu' hay là 'con hải đảm' đây?

Thế mà mình lại làm thành công thật này?

Thư Hàng cười khổ.

"Không chơi nữa, mau biến lại thôi.

Không biết trận chiến ở Đoạn Tiên Đài đã xong chưa, ngộ nhỡ

Bạch tiền bối và mọi người đi mất thì rắc rối to.” Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang định giải trừ thuật ngụy trang thì từ xa có mấy bóng người đang nhanh chóng lao về phía này.

Trong cảm ứng ‘Cảnh giác’ của cậu, có tổng cộng sáu con ‘hải đảm’ đang nhảy vọt tới rất nhanh.

Lại có thêm chiến binh hải đảm tới nữa sao?

Lẽ nào cũng tìm đến theo cái ‘Ấn ký kẻ đồ sát hải đảm’?

Trong lúc suy nghĩ, sáu tên hải đảm đã tới hiện trường, tất cả đều có tu vi Nhị phẩm, chân khí thâm hậu hơn Thư Hàng một bậc.

Rất nhanh, chúng đã nhìn thấy xác của đồng đội là Toái Thiên Quân nằm dưới đất.

“Khốn kiếp, lại một người anh em nữa bị sát hại!” Một tên hải đảm cao lớn nghiến răng nói.

Một tên khác lại gần kiểm tra xác Toái Thiên Quân, trầm giọng: “Máu vẫn còn nóng, hung thủ chưa đi xa đâu!

Cảm ứng ‘Ấn ký phục thù’ đi, chúng ta nhất định phải băm vằm hung thủ ra thành trăm mảnh!” Khi nhắc tới hai chữ phục thù, tất cả chiến binh hải đảm đều đỏ mắt, gầm gừ như dã thú.

Đối với họ, ‘phục thù’ là chuyện hệ trọng nhất đời!

Đó là bản năng khắc sâu trong linh hồn họ, phục thù, phục thù!

Chiến binh hải đảm phục thù có chút mù quáng, bất kể thực lực kẻ thù ra sao, chỉ cần có ‘Ấn ký phục thù’ là cứ thế mà xông lên thôi!

Chỉ có thể nói, cái chủng tộc hải đảm này còn tồn tại được đến giờ đúng là điều không dễ dàng gì.

Tống Thư Hàng âm thầm lùi vào bìa rừng, cái ‘Ấn ký phục thù’ mà họ nói chắc chính là ấn ký kẻ đồ sát hải đảm rồi, trên người cậu đang có cái đó mà.

Nếu bị phát hiện thì... sáu tên Nhị phẩm Chân Sư cấp hải đảm, trận này khó nhằn đây.

Cho nên, tốt nhất vẫn là chạy về phía Đoạn Tiên Đài thôi.

Với thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, chắc cậu có thể cắt đuôi được bọn này.

Chỉ cần chạy tới Đoạn Tiên Đài, nơi có một đám tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào ở đó thì cậu chẳng sợ bố con thằng nào nữa.

“Cảm ứng được rồi, Ấn ký phục thù!” Lúc này, một tên hải đảm trầm giọng nói.

Tất cả ánh mắt của đám hải đảm đều đổ dồn về phía bìa rừng.

Sau đó, họ thấy một con sâu bướm nhỏ xinh đang cố sức bò vào rừng sâu.

“Là một con sâu bướm sao?” “Chắc là con sâu bướm này vô tình dính phải máu của chiến binh hải đảm chúng ta rồi.

Chuyện này dưới biển cũng hay xảy ra lắm.

Lúc lâm chung, máu của chiến binh anh dũng chúng ta bắn ra đều mang theo ‘Ấn ký phục thù’, đôi khi chưa kịp trúng kẻ thù đã dính vào mấy con cá nhỏ bơi ngang qua rồi.” Tên hải đảm cao lớn nói: “Chết tiệt, xem ra hung thủ thật sự trốn mất rồi sao?” “Chắc chắn chưa chạy xa được đâu, để tôi mở rộng phạm vi cảm ứng...

Tìm thấy rồi!

Có một Ấn ký phục thù đang ở trên không trung, bay về phía Hư Kiếm Phái!” Một tên hải đảm chuyên về cảm ứng lên tiếng gọi.

“Bay trên trời sao, là tu sĩ từ cấp Tứ phẩm trở lên à?

Đi về phía Hư Kiếm Phái sao, hừ, đúng là tự tìm đường chết!” Tên hải đảm cao lớn lạnh lùng nói: “Đi, về Hư Kiếm Phái thôi...

Nhân tiện sau khi dũng sĩ hải đảm chúng ta tiêu diệt sạch Hư Kiếm Phái và thu thập đủ ‘chân huyết’, sẽ xử luôn cái thằng đã giết đồng đội của chúng ta!” Nói xong, tên hải đảm cao lớn dẫn đầu bay nhanh về phía Hư Kiếm Phái.

Trong năm tên còn lại, có bốn tên cũng nhanh chóng đuổi theo.

Tống Thư Hàng nhìn theo bóng dáng đám hải đảm đang xa dần, đôi mày hơi nhíu lại.

Tiêu diệt sạch tu sĩ Hư Kiếm Phái?

Tu sĩ Hư Kiếm Phái và đám hải đảm này không phải cùng một giuộc sao?

Ban đầu Thư Hàng cứ ngỡ Hư Kiếm Phái lừa người của Sở gia tới Đoạn Tiên Đài thi đấu, còn đám hải đảm và tên ‘tiên sinh’ kia thì lẻn vào Sở gia, nên cậu đoán hai bên là đồng bọn.

Nhưng giờ đây đám hải đảm lại đòi giết sạch đệ tử Hư Kiếm Phái.

Bọn họ vốn không phải cùng một giuộc?

Hay là đang thanh trừng lẫn nhau?

Bất luận thế nào, cứ về Đoạn Tiên Đài hội hợp với Bạch tiền bối và mọi người cái đã, Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, các chiến binh hải đảm khác đã chạy xa, nhưng tên cuối cùng vẫn chưa đi, gã lại sải bước tiến về phía Tống Thư Hàng.

“Hừ, dù mày chỉ là một con sâu bướm vô tình dính máu của đồng đội tao, nhưng chỉ cần trên người có ‘Ấn ký phục thù’ thì tao cũng không cho phép mày tiếp tục sống trên đời này!” Tên hải đảm này cười gằn: “Nhận lấy sự trừng trị của chiến binh hải đảm đi, trách thì trách mày là một con sâu bướm bình thường mà lại dính máu của chiến binh hải đảm chúng tao thôi!

Yếu đuối chính là nguyên tội đấy!” Vừa nói những lời đao to búa lớn, tên hải đảm này vừa ngồi xổm xuống trước mặt Thư Hàng, đưa ngón tay ra, tàn nhẫn di mạnh xuống mũi giày của cậu!

Vì tác dụng của thuật ảo ảnh, con sâu bướm hiện ra đúng ngay vị trí mũi giày của Thư Hàng.

Thật là tàn nhẫn, ngay cả một con sâu bướm đáng yêu cũng không tha!

Ấn!

Di mạnh cho nát bét!

Ngón tay tên hải đảm dùng sức di mạnh lên mũi giày của Thư Hàng.

Di đến mức ngón chân Thư Hàng cũng thấy hơi đau đau...

Ơ kìa lạ quá, cảm giác tay không đúng lắm.

Tên hải đảm nghi hoặc, sao cảm giác ngón tay mình đang di không phải là một con sâu bướm?

Á á á, lạ thật, sao đầu đau thế này.

Cảm giác trên đầu có chất lỏng nong nóng chảy ra... chóng mặt quá, đầu óc quay cuồng rồi.

Ơ, không chỉ chóng mặt mà ngay cả trước mắt cũng tối sầm lại luôn?

Lạ quá, rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra vậy?

Cứ thế, tên hải đảm chỉ lo di con sâu bướm đã lặng lẽ ngã xuống, lặng lẽ mà chết đi.

Tống Thư Hàng: “...” Chúc mừng, bạn đã nhận được danh hiệu ‘Kẻ đồ sát hải đảm x3’, ba danh hiệu gộp lại thành một, tiến hóa thành danh hiệu ‘Dũng sĩ đồ sát hải đảm’. **************** Trong lúc đó, trên bầu trời hướng về Hư Kiếm Phái.

Hai vị cao thủ Linh Hoàng trước đó trợ trận cho Hư Kiếm Phái, sau khi rời khỏi Đoạn Tiên Đài một khoảng cách nhất định, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Xem chừng đám đại lão tu sĩ vừa nãy tạo ra vô số vệt sáng trắng như mưa sao băng rơi xuống đất kia không có ý định gây rắc rối cho họ, chẳng có ai đuổi theo cả.

“Đi thôi, chúng ta mau chóng rời khỏi nơi thị phi này.” Vị Linh Hoàng trung niên trầm giọng nói.

Vị Linh Hoàng tóc hạc mặt trẻ cũng thở dài: “Vốn dĩ chỉ định trả nợ nhân tình cho ‘tiên sinh’, nhân tiện kiếm chút linh thạch, không ngờ lại rước lấy rắc rối lớn thế này.

Nhưng tính ra nợ nhân tình của tiên sinh không những không trả xong mà giờ còn nợ thêm nặng hơn rồi.” “Lần sau có cơ hội thì trả nợ cho ông ấy sau vậy.

Chuyện lần này không trách chúng ta được.” Linh Hoàng trung niên nói.

Linh Hoàng tóc hạc mặt trẻ gật đầu: “Cũng đúng, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi.” Hai người nhìn nhau, lại thở dài một tiếng nữa.

Sau đó họ chuyển hướng phi kiếm, chuẩn bị rời khỏi đây.

Đúng lúc này, từ phía sau họ vang lên một giọng nói uể oải: “Hai vị đạo hữu, xin dừng bước!” Hai vị Linh Hoàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một thanh niên đang ngồi xếp bằng trên một dải kiếm quang, lao nhanh về phía họ.

Chàng trai này tướng mạo anh tuấn, khí chất xuất chúng, nhìn một cái là biết ngay đệ tử tinh anh của đại môn phái.

Có điều đôi mắt của anh ta cứ nửa nhắm nửa mở, trông có vẻ rất thiếu tinh thần, làm cho khí chất tinh anh kia bị giảm đi một nửa.

Chỉ cần nhìn thấy người này là ai nấy đều vô thức nghĩ ngay đến một chữ: Lười!

Cái sự lười biếng tỏa ra từ tận trong xương tủy.

Hai vị Linh Hoàng nhìn người thanh niên này, cảm nhận một chút.

Tứ phẩm Tiên Thiên cảnh sao?

Thế là lòng họ cũng yên tâm đôi chút.

Vị Linh Hoàng trung niên cất tiếng hỏi: “Đạo hữu có gì chỉ giáo?” Người thanh niên lười biếng kia ngáp một cái, đưa tay lau nước mắt ở khóe mắt: “À thì, tôi hơi buồn ngủ.

Nên chúng ta nói nhanh cho xong chuyện nhé.” Vừa nói, anh ta vừa đứng dậy trên phi kiếm, tiếp lời: “Thế này nhé hai vị, xin hai vị đừng kháng cự, cứ để tôi đánh cho một trận tơi bời, sau đó chụp một tấm ảnh để tôi đăng lên ‘vòng bạn bè’ là được, thấy sao?” Linh Hoàng trung niên: “...” Linh Hoàng tóc hạc mặt trẻ: “...” Vị đạo hữu trông có vẻ lười biếng này đang đùa đấy à?

Không kháng cự, để hắn đánh một trận, còn phải chụp ảnh đăng lên vòng bạn bè?

Chỉ là một tên cảnh giới Tứ phẩm Tiên Thiên, khẩu khí thật lớn.

Chương 427

Hắn tưởng hai người họ là quả hồng mềm muốn nắn thế nào cũng được sao?

Trung niên Linh Hoàng và hạc phát đồng nhan Linh Hoàng liếc nhìn nhau, dạy dỗ một tên Tứ phẩm thì chẳng tốn bao nhiêu thời gian.

Vậy thì trước khi rời đi, phải cho tên cuồng vọng này một bài học! "Để tôi, thời gian không còn nhiều, tôi sẽ kết thúc trận đấu trong nháy mắt." Trung niên Linh Hoàng nói, đồng thời tiến lên một bước, đầu ngón tay ngưng tụ linh lực.

Công kích của hắn mạnh hơn hạc phát đồng nhan Linh Hoàng một chút.

Lưu Kiếm Nhất gãi gãi sau gáy, cảm thán: "Đau đầu thật đấy, tôi đã nói rất giản lược và rõ ràng rồi mà." Chuyện trên đời luôn phiền phức như vậy.

Có những việc rõ ràng rất đơn giản, nhưng cứ phải trải qua quá trình phiền phức mới đạt được kết quả.

Chẳng lẽ người ta không biết... trong khi thực hiện cái quá trình phiền phức đó, cần lãng phí rất nhiều thể lực và tinh lực sao?

Những tinh lực, thể lực này đều rất quý giá, lãng phí đi thì chẳng phải rất đáng hổ thẹn sao?

Đặc biệt là thời gian, dùng thời gian đó để ngủ một giấc thì tốt biết mấy? "Chỉ là một Tứ phẩm... khẩu khí thật lớn." Trung niên Linh Hoàng trầm giọng nói: "Tiếc là không thể sử dụng pháp thuật hình phạt có dao động linh lực quá lớn... nhưng mà, giải quyết một Tứ phẩm nho nhỏ như ngươi, lão phu cũng không cần dùng tới pháp thuật mạnh mẽ gì." "Cảnh giới Tứ phẩm?

Ồ..." Lưu Kiếm Nhất ngẩn ra, sau đó vỗ tay một cái: "Các người đợi lát!

Quên mất, theo thói quen tôi lại ngụy trang cảnh giới của mình rồi." Khoảnh khắc tiếp theo, từ trên người Lưu Kiếm Nhất bùng phát ra linh lực mạnh mẽ.

Hai vị Linh Hoàng trước mắt lập tức biến sắc...

đối phương cũng là Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Tuy rằng về độ nồng hậu của linh lực thì yếu hơn hai người họ một chút, nhưng chất lượng linh lực của đối phương lại cao hơn nhiều...

Đây là vì phẩm chất Kim Đan của đối phương cao hơn họ rất nhiều.

Giả heo ăn thịt hổ? "Vậy bây giờ, có thể để tôi đánh các người một trận tử tế chưa?" Lưu Kiếm Nhất mong đợi nói, vừa nói hắn vừa móc điện thoại ra, lấy từ trong lòng ra một cái 'gậy tự sướng', cố định góc chụp, 'tách' một cái chụp chung với hai vị Linh Hoàng phía trước.

Cất gậy tự sướng và điện thoại đi, Lưu Kiếm Nhất lại nói: "Yên tâm đi, tôi ra tay không nặng đâu, cùng lắm là để lại chút vết thương ngoài da, hồi phục trong vài phút thôi.

Đánh xong rồi chụp ảnh để tôi còn giao nộp nhiệm vụ.

Sau đó các người đi đường của các người, tôi đi đường của tôi.

Người khỏe tôi cũng khỏe!" Trung niên Linh Hoàng: "..." Hạc phát đồng nhan Linh Hoàng: "..." Trong hư không, Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "..." Vũ Nhu Tử khẽ chớp mắt.

Dáng vẻ lười biếng này của Lưu Kiếm Nhất khiến người ta nhìn vào là thấy lửa giận bốc lên.

Tuy rằng Lưu Kiếm Nhất thực ra chỉ muốn lười biếng, nhưng ngữ khí và thần thái của hắn khiến người ta cảm thấy hắn đang khinh bỉ và khiêu khích hai vị Kim Đan Linh Hoàng.

Hạc phát đồng nhan Linh Hoàng cố nén nộ hỏa trong lòng: "Vị đạo hữu này, ta muốn biết tại sao ngươi lại làm khó chúng ta?" Lưu Kiếm Nhất gãi đầu: "À, tôi chưa nói với các người sao?

Giải thích thì cũng khá phiền phức, nhưng tôi cứ nói qua một chút vậy.

Lúc trước... không phải các người trấn giữ Hư Kiếm Phái để chống lưng cho họ sao?

Sau đó, các người hướng về phía trận doanh của Sở gia mà phóng ra uy áp.

Rồi thì, rất trùng hợp, tiểu sư muội của tôi, con gái rượu của sư phụ tôi lại đang làm khách ở Sở gia.

Uy áp của các người làm tiểu sư muội nhà tôi sợ rồi.

Sau đó nữa, sư phụ tôi rất tức giận.

Cho nên, tôi cần đánh các người một trận để ông già nhà tôi hạ hỏa?

Tôi đã giải thích nhiều như vậy rồi, các người ngoan ngoãn để tôi đánh một trận có được không?

Dù sao tôi cũng rất lười, đánh người tuyệt đối sẽ không tốn thêm chút sức lực nào đâu." Nói đoạn, Lưu Kiếm Nhất xắn tay áo: "Tôi không dùng pháp khí, dùng nắm đấm đánh luôn!" Trung niên Linh Hoàng: "..." Hạc phát đồng nhan Linh Hoàng: "..." Tên này thật đúng là mục trung vô nhân, cuồng vọng! "Nói nhiều vô ích, muốn đánh chúng ta thì dùng thực lực mà nói chuyện!" Trung niên Linh Hoàng trầm giọng nói.

Hạc phát đồng nhan Linh Hoàng cũng không nói thêm, lấy ra một lá cờ nhỏ, dùng hành động để trả lời.

Lưu Kiếm Nhất: "..." Mình giải thích nhiều như vậy mà chẳng có chút tác dụng nào sao?

Nếu vậy thì mình lãng phí đống nước bọt vừa nãy làm gì?

Hai tên này chẳng lẽ không biết nói chuyện cũng là việc rất lãng phí thể lực sao?

Hơn nữa, nói chuyện không chỉ lãng phí thể lực mà còn lãng phí nước miếng, mỗi giọt nước miếng đều là lượng nước quý giá của cơ thể mà...

Thế là, một trận đại chiến không thể tránh khỏi.

Lưu Kiếm Nhất đối đầu với tổ đội hai Linh Hoàng.

Trung niên Linh Hoàng tấn công trước.

Hạc phát đồng nhan Linh Hoàng phụ trách phòng ngự, hai người phối hợp một công một thủ nhịp nhàng như nước chảy mây trôi.

Lưu Kiếm Nhất dùng chiến thuật phòng ngự phản công, hắn đứng trên phi kiếm, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Phòng thủ kín kẽ như đổ nước không lọt, thỉnh thoảng còn phản kích một chiêu.

Trong chớp mắt, hai bên đã giao thủ hơn ba trăm chiêu.

Cả hai bên đều ăn ý không sử dụng pháp thuật phạm vi rộng và đại kỹ năng.

Tổ đội Linh Hoàng không muốn gây ra động tĩnh lớn vì họ đang trong quá trình chạy trốn.

Còn Lưu Kiếm Nhất thì lười, pháp thuật phạm vi rộng và đại kỹ năng rất tiêu tốn năng lượng.

Là một người theo chủ nghĩa tiết kiệm năng lượng, việc gì có thể dùng một ngón tay làm xong thì hắn tuyệt đối sẽ không dùng tới ngón thứ hai.

Chẳng mấy chốc, hai bên lại đánh thêm hơn ba trăm chiêu nữa.

Hai vị Linh Hoàng tấn công mãi không hạ được, Lưu Kiếm Nhất cũng khẽ cau mày, cứ kéo dài thế này thì dường như tiêu hao thể lực của hắn càng lớn hơn.

Thế là, khoảnh khắc tiếp theo, cục diện đột biến. "Vũ Điệp Hoàng Biến!" Tiếng quát của Lưu Kiếm Nhất vang lên.

Sau đó, một hư ảnh phượng hoàng lửa rực cháy hiện ra sau lưng Lưu Kiếm Nhất, nhưng đôi cánh của phượng hoàng lại là một đôi cánh bướm xinh đẹp.

Theo sự xuất hiện của Phượng Hoàng Cánh Bướm, ánh lửa bao phủ cả không gian.

Trong không gian lửa này, cảm quan của hai vị Linh Hoàng mất đi tác dụng, tinh thần lực không thể vươn ra quá một mét.

Ngũ quan, tinh thần lực, tất cả những gì cảm ứng được đều là hơi thở và lửa của phượng hoàng. "A a a a!" Hai vị Linh Hoàng phát ra những tiếng thảm thiết.

Sau đó, họ mất đi ý thức.

Hư ảnh Phượng Hoàng Cánh Bướm thu lại, trong không khí chỉ còn lại mùi khét.

Lưu Kiếm Nhất tặc lưỡi: "Chết tiệt, tiêu hao của tôi mất hai nghìn calo rồi, phải nghỉ ngơi bao lâu mới bù lại được phần năng lượng này đây." Cảm thán xong, Lưu Kiếm Nhất đến bên cạnh hai vị Linh Hoàng đã bị nướng đen thui, dùng linh lực đỡ lấy cơ thể đang rơi xuống của họ.

Quá trình hạ gục hai vị Linh Hoàng này diễn ra thuận lợi hơn Lưu Kiếm Nhất tưởng tượng rất nhiều.

Không phải thực lực của Lưu Kiếm Nhất tăng lên, mà là hai vị Linh Hoàng này trong quá trình chiến đấu có quá nhiều cố kỵ, bó tay bó chân, mười phần chiến lực chỉ phát huy được bảy phần.

Cộng thêm việc Lưu Kiếm Nhất đột ngột bùng phát nên mới hạ được họ.

Đến bên cạnh hai vị Linh Hoàng, Lưu Kiếm Nhất đưa nắm đấm ra, không hề nương tay mà đấm đá túi bụi, đánh rất hăng hái, khiến họ bị đánh tới mức mặt mũi sưng vù như đầu heo. "Đúng là đồ dở hơi, cứ phải bắt mình tiêu hao năng lượng mới chịu được." Lưu Kiếm Nhất nói, sức mạnh trên nắm đấm lại tăng thêm vài phần.

Sau khi đánh hai vị Linh Hoàng thành đầu heo hoàn toàn, Lưu Kiếm Nhất mới hài lòng gật đầu.

Tiếp đó, hắn móc điện thoại và gậy tự sướng ra, điều chỉnh góc độ. 'Tách tách tách', hắn chụp liền một lúc mười mấy tấm ảnh, rồi thỏa mãn đăng chúng lên vòng bạn bè trên ứng dụng trò chuyện.

Chụp ảnh xong, Lưu Kiếm Nhất thu điện thoại lại, nằm bò lên phi kiếm của mình, chuẩn bị bay về hướng Đoạn Tiên Đài.

Còn về hai vị Linh Hoàng... sau khi mất đi linh lực nâng đỡ của Lưu Kiếm Nhất, họ rơi thẳng từ trên cao xuống, 'uỳnh' một tiếng đập ra hai cái hố lớn trên ngọn đồi nhỏ bên dưới.

Trong hư không.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả xoa xoa cằm: "Vũ Điệp Hoàng Biến đã tu luyện xong rồi sao...

Thằng nhóc này cách đây không lâu còn nói với ta là đang tu luyện 'Vũ Điệp Ưng Biến', còn bảo tiếp theo phải tốn một năm để nỗ lực tu luyện 'Vũ Điệp Hoàng Biến'.

Hóa ra, tên này định dùng một năm đó để lười biếng à?" Hỏng rồi, tim lại bắt đầu đau rồi.

Hồi đó ông mù quáng thế nào mà lại thu Lưu Kiếm Nhất về làm chân truyền đại đệ tử cơ chứ?

Ánh bình minh ló rạng, một ngày mới đã bắt đầu từ lúc nào không hay.

Ngày mới, mình cũng phải nghiêm khắc hơn với Kiếm Nhất mới được.

Một ngày mới bắt đầu.

Thành phố Ôn Châu, đường Bạch Kình. 'Vân Vụ đạo nhân' - người hàng xóm tốt của thế kỷ mới cạnh nhà Tống Thư Hàng, sau khi bế quan tu luyện vài ngày, đã mang theo nhiều món quà hậu hĩnh đến thăm Tống gia, tiện thể hỏi thăm xem bao giờ cậu bạn Thư Hàng đi du lịch về?

Sau khi vào Tống gia, Vân Vụ đạo nhân nhận được sự tiếp đãi nhiệt tình của mẹ Tống.

Tiếp đó, Vân Vụ đạo nhân nhanh chóng nghe được một tin tức đau lòng từ miệng mẹ Tống: "Hả?

Máy bay chở Tống Thư Hàng đi du lịch bị mất liên lạc?" Mẹ Tống còn tưởng Vân Vụ đạo nhân đang lo lắng cho sự an nguy của Thư Hàng nên vội vàng giải thích: "Đúng vậy, mấy ngày đó tôi lo phát điên lên được.

Nhưng đừng lo lắng quá, máy bay tuy mất liên lạc nhưng may mắn là tất cả mọi người đều hạ cánh an toàn xuống hòn đảo nhỏ của một vị đại phú hào tốt bụng, không có nguy hiểm tính mạng." "..." Vân Vụ đạo nhân thở dài thườn thượt, rồi nhẹ giọng hỏi: "Vậy bao giờ Thư Hàng mới về nhà ạ?" "Thời gian cụ thể thì chưa định, nhưng nghe nói du thuyền hạng sang cá nhân của vị đại phú hào đó đã xuất phát rồi, chắc trong thời gian ngắn tới sẽ đưa Thư Hàng và các bạn về thôi." Mẹ Tống cười ha hả, từ khi biết Tống Thư Hàng bình an, tâm trạng bà rất tốt. "Vậy thì tốt, vậy thì tốt." 'Vân Vụ đạo trưởng' cười khổ.

Chương 428

Khổ thân ông ta, chỉ muốn ké cục Đá Ngộ Đạo để tu luyện một chút thôi mà, tại sao mọi chuyện cứ như phim truyền hình thế này, hết lần này tới lần khác gặp trắc trở vậy?

Tại một hang động dưới lòng đất cách Sở gia hàng trăm dặm.

Trong hang động có một huyết trì nhân tạo.

Máu trong trì cuộn sóng dữ dội.

Sau đó, một bóng người cụt cả hai tay từ trong huyết trì chui ra.

Chính là vị 'Tiên sinh' đã bị Linh Vũ Điệp Tôn Giả cướp mất bức họa. "Ha ha, trông ông thảm hại thật đấy." Một bóng người phong lưu như ngọc hiện thân, trêu chọc. 'Tiên sinh' đứng dậy khỏi huyết trì, máu trong trì chảy ngược vào cơ thể hắn.

Rất nhanh sau đó, cơ thể gầy gò như xác khô do bị rút máu trong mật thất Sở gia của hắn đã khôi phục đầy đặn trở lại. "Ngươi không phải đang đột phá cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng sao, sao lại có thời gian xuất hiện ở chỗ ta?" Tiên sinh đáp lại, giọng nói đầy vẻ chán ghét.

Trong khi nói chuyện, từ gần huyết trì có hai bóng người giống hệt các 'phó nhân' mà Tiên sinh mang đến tộc địa Sở gia xuất hiện, tay họ mỗi người bưng một cánh tay và một số công cụ cơ khí đi đến trước mặt Tiên sinh.

Tiên sinh đứng im bất động, hai phó nhân dùng công cụ lắp ráp vào vị trí cánh tay của hắn, một lúc sau, hai cánh tay sống động như thật đã được lắp lên người Tiên sinh.

Tiên sinh thử nắm chặt nắm đấm, để thích nghi lại với hai cánh tay con rối này.

Bóng người phong lưu như ngọc kia đợi đến khi hai tay Tiên sinh khôi phục mới mỉm cười đáp: "Ha ha, bản thể của ta đã bắt đầu bế quan để đột phá Ngũ phẩm.

Tuy nhiên... quá trình thăng cấp của ta gặp một chút vấn đề nhỏ, một món bảo vật cần thiết cho việc đột phá đã bị một vị tiểu hữu thú vị lấy đi.

Cho nên, ta đang nghĩ cách làm sao để lấy lại bảo vật từ tay vị tiểu hữu đó trước khi thăng cấp Ngũ phẩm... hoặc là tìm vật thay thế." Trong khi nói chuyện, bóng người bước ra khỏi bóng tối, chính là Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông.

Cơ thể hắn lúc này không phải là thực thể, mà là một lớp giống như hình chiếu 3D.

Đằng sau hình chiếu này có một bóng người ăn mặc kiểu 'phó nhân' cầm một viên tinh thạch, hình chiếu được phóng ra từ viên bảo thạch đó. "Chậc chậc, Công Tử Hải vốn tự xưng mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát mà cũng có lúc tính sai sao?" Tiên sinh mỉa mai. "Đại đạo năm mươi, thiên diễn bốn mươi chín, con người là cái biến số duy nhất thoát đi." Công Tử Hải cười ha hả, không để ý đến sự mỉa mai của Tiên sinh.

Tiên sinh lạnh lùng hừ một tiếng: "Giả thần giả quỷ." "Ha ha, cho nên mới nói ông không hiểu được cái thú vui trong đó đâu." Công Tử Hải vui vẻ nói, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh huyết trì: "Ta đến tìm ông là muốn thực hiện một vụ giao dịch." "Giao dịch gì?" Tiên sinh hỏi, tuy ghét Công Tử Hải nhưng ghét là một chuyện, giao dịch là chuyện khác. "Ta muốn dùng 'Huyết Thần Tà Đao Trận' để giao dịch với ông.

Công pháp của ông và ta đều thuộc hệ 'Huyết tu', ta nghĩ nếu ông có thể thành công ngưng tụ Bản Mệnh Huyết Thần Đao, chắc chắn sẽ giúp ích rất nhiều cho việc thăng cấp Ngũ phẩm đúng không?" Công Tử Hải cười híp mắt nói. 'Tiên sinh' hơi ngẩn ra, tên Công Tử Hải này lại chịu đem 'Huyết Thần Tà Đao Trận' ra giao dịch sao?

Đây chẳng phải là căn bản để hắn thăng cấp Ngũ phẩm sao?

Công Tử Hải dường như nhìn ra sự nghi hoặc trong mắt Tiên sinh, khẽ cười: "Bản Mệnh Huyết Thần Đao đối với ta mà nói, tuy là căn bản để thăng cấp, nhưng cũng chỉ là căn bản tạm thời mà thôi.

Hơn nữa, môn công pháp này cũng không phải công pháp của Vô Cực Ma Tông chúng ta... chỉ cần có điều kiện giao dịch thích hợp, tại sao lại không thể giao dịch chứ?" "Được rồi, ngươi muốn cái gì?" Tiên sinh rõ ràng đã động tâm. "Ta muốn một viên 'Huyết Hải Ngọc'.

Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng ta nghĩ cơ hội đoạt lại 'Huyết Thần Toản' từ tay vị tiểu hữu kia rất mong manh, ta cần một vật thay thế." Công Tử Hải cười nói. "Huyết Hải Ngọc, ha ha, khẩu vị của ngươi cũng không nhỏ đâu." Tiên sinh lạnh lùng nói. "Ừ, nhưng mà, vụ giao dịch này chắc phải nằm trong phạm vi ông có thể chấp nhận được mới đúng." Công Tử Hải nhún vai: "Thực ra ấy mà, chủ yếu là thời gian quá gấp gáp...

Nếu không, ta tự mình thực hiện thêm một lần 'Huyết Thần Tà Đao Trận' nữa là có thể kiếm thêm được nhiều Huyết Thần Toản hơn, thật đáng tiếc.

Cho nên, nói đúng ra thì ông là người được lợi mới phải.

Một viên Huyết Hải Ngọc đổi lấy 'Bản Mệnh Huyết Thần Đao' giúp thực lực tăng vọt, khí vận của ông sắp nghịch thiên rồi đấy!" "Hừ." Tiên sinh lạnh lùng hừ một tiếng: "Được rồi, ngươi nói đúng.

Giao dịch này ta không có lý do để từ chối.

Giao dịch thế nào?" "Quy tắc cũ, ông phái một con rối mang 'Huyết Hải Ngọc' đến một chi nhánh bất kỳ của Vô Cực Ma Tông chúng ta.

Sau đó, ta sẽ giao 'Huyết Thần Tà Đao Trận' cho ông." Bóng hình Công Tử Hải dần mờ đi.

Hai bên không phải giao dịch lần đầu, có những việc không cần nói chi tiết. "Được rồi, ta biết rồi." Tiên sinh xua tay, ý bảo Công Tử Hải rời đi. "Vậy thì ta xin cáo từ trước." Hình chiếu của Công Tử Hải ngày càng nhạt, cuối cùng hắn tò mò hỏi thêm: "Thực ra... ta rất hiếu kỳ, lần này ông lại thua trong tay ai?

Ta nhớ ông đã sắp xếp ở Sở gia rất lâu rồi mà?

Tuy năng lượng bố cục của ông chẳng ra làm sao, nhưng ta vẫn rất khẳng định năng lượng 'lừa bịp' của ông.

Với năng lượng của ông, tuyệt đối có thể dắt mũi mọi người mới phải chứ." "Tính hiếu kỳ quá nặng không phải chuyện tốt đâu, Công Tử Hải." Tiên sinh nghiến răng nói. "Ông nói vậy thì ta lại càng hiếu kỳ hơn.

Trong lúc hình chiếu của ta còn chưa biến mất... hay là kể cho ta nghe tình hình lúc đó đi.

Biết đâu ta có thể giúp gì được cho ông?

Hôm nay tâm trạng ta đặc biệt tốt đấy." Công Tử Hải cười nói.

Tiên sinh im lặng một lát, hừ một tiếng, sau đó đưa tay điểm một cái lên ngực mình, một màn sáng hiện ra.

Hắn phải thừa nhận, tên Công Tử Hải này ở một số phương diện quả thực hơn hắn một bậc.

Trên màn hình hiển thị chính là cảnh tượng trong mật thất Sở gia.

Vũ Nhu Tử trang bị tận răng, Linh Vũ Điệp Tôn Giả mặt bình thẳn, và cô nàng 'Sở Sở' mặc váy ngắn đen.

Cùng với đó là Tiên sinh đã kích hoạt 'Đấu Chuyển Tinh Di Trận'.

Trên màn hình, cô nàng 'Sở Sở' kia đột nhiên bá đạo rút ra một thanh bảo đao dài ba thước ba, lao về phía Đấu Chuyển Tinh Di Trận.

Khi nhìn thấy cảnh này, sắc mặt Công Tử Hải hơi cứng lại.

Nếu hắn nhớ không lầm... thanh đao đó chắc là bảo đao trấn tông của 'Nguyệt Đao Tông'.

Đao tên Bá Toái, dài ba thước ba, được rèn từ trọng kim trong Lôi Trì, chí dương chí cương, độ cứng vượt xa bảo đao cùng cấp, có thể chém đứt nhục thân tu sĩ Tứ phẩm.

Ban đầu, nó là binh khí của tông chủ Nguyệt Đao Tông - Bá Thiên Quân.

Cuối cùng thanh binh khí này đáng lẽ phải nằm trong tay thanh niên có đạo hiệu 'Thư Sơn Áp Lực Đại'... chứ nhỉ?

Thật là thú vị một cách bất ngờ.

Chuyện này lại có liên quan đến cái người 'Thư Sơn Áp Lực Đại' đó sao?

Trong khi suy nghĩ, trên màn hình là cảnh Linh Vũ Điệp Tôn Giả tay không thọc vào 'Đấu Chuyển Tinh Di Trận', cưỡng đoạt bức họa trong tay 'Tiên sinh'.

Màn hình kết thúc tại đây.

Tiên sinh lặng lẽ tắt hình chiếu màn sáng, nhìn về phía Công Tử Hải, muốn nghe hắn phân tích.

Công Tử Hải im lặng một lát rồi nói: "Tổng cộng bốn bức họa, ông dùng thủ pháp của 'Thiên Thủ Môn' giấu đi ba bức rồi sao?" Vị 'Tiên sinh' kia gật đầu.

Ngoài công pháp chủ tu hệ huyết tu, thuật trộm đạo của 'Thiên Thủ Môn' hắn cũng đã luyện tới mức lô hỏa thuần thanh.

Thiên Thủ Môn vốn là một đạo môn không hề kém cạnh 'Không Không Đạo Môn'.

Không giống như Không Không Đạo Môn vẫn còn phồn vinh, Thiên Thủ Môn không biết từ lúc nào đã dần lụi bại.

Đến nay, truyền thừa của Thiên Thủ Môn đã gần như đứt đoạn. "Cho ông một lời khuyên, hãy mau chóng xử lý ba bức họa đó đi.

Sao chép cũng được, nghiên cứu cũng xong, nhanh chóng lấy bí mật bên trong ra.

Sau đó... hoặc là hủy ba bức họa đó đi, hoặc là ném chúng thật xa, đừng để chúng có liên quan gì đến ông nữa." Công Tử Hải mỉm cười, sau đó hình bóng tan biến: "Lời đã nói hết rồi." Vị Tiên sinh kia nghe vậy, sắc mặt lập tức thay đổi.

Hắn lập tức hiểu ra ý tứ trong lời nói của Công Tử Hải - ba bức họa này e là đã bị người ta giở trò, rồi vị tu sĩ đáng sợ kia sẽ lần theo ba bức họa đó mà tìm đến hắn! "Chết tiệt!" Tiên sinh thầm chửi một câu.

Một lúc sau, mặt Tiên sinh lộ vẻ hung ác, hắn lấy ra một tờ báo, chằm chằm nhìn vào một nội dung tin tức trên đó. "Muốn lần theo dấu vết tìm ra ta sao, nằm mơ đi!

Vốn định để đến cuối cùng mới dẫn cái thứ to xác này qua đây, để một mẻ hốt gọn lũ ngu xuẩn Hải Đàm Chiến Sĩ đó, lấy đi tinh huyết của chúng và đệ tử Hư Kiếm Phái.

Nhưng bây giờ... phải dẫn cái thứ to xác này đến địa điểm này sớm hơn rồi." Tờ báo là tờ «Tu Sĩ Nhật Báo».

Trong đó có đưa tin về một con 'Vũ trụ Thiên ma'.

Vũ trụ Thiên ma còn được các tu sĩ gọi là Thiên ma vực ngoại, nói chung chẳng ai biết cái thứ này chui từ đâu ra, chúng giống như sao băng, năm nào cũng có vài con rơi xuống Trái Đất.

Có những con 'Thiên ma' bị thiêu thành tro ngay khi vừa vào bầu khí quyển.

Cũng có những con mạnh mẽ hoặc may mắn sẽ hạ cánh thuận lợi xuống Trái Đất.

Thiên ma là sinh vật mà người thường không nhìn thấy được, chúng cũng chẳng hứng thú với con người hay động vật bình thường.

Chúng sẽ tìm kiếm những tồn tại mang năng lượng mạnh mẽ như tu sĩ có linh lực cao, yêu thú, quỷ tu, thổ trứ thần linh, v.v., sau đó tìm cơ hội săn giết, thôn phệ để tăng cường thực lực cho bản thân.

Nghe có vẻ khá đáng sợ.

Tuy nhiên...

Chương 429

đối với các tu sĩ, Thiên ma lại là những thứ rất tuyệt vời!

Trên người mỗi con Thiên ma luôn mang theo một số bảo vật đủ loại, những bảo vật này dường như không thuộc về 'thế giới này', chủng loại cũng cực kỳ đa dạng!

Cứ đánh nổ một con Thiên ma là lại thu hoạch được những vật phẩm rất khá.

Đúng vậy, đối với các tu sĩ, 'Thiên ma' chính là những con boss dã ngoại làm mới không định kỳ, phần thưởng phong phú, rất đáng để lập đội đi săn.

Ai may mắn có khi còn nhận được bảo vật giúp mình hưởng lợi cả đời!

Lần này, con 'Thiên ma' được đăng trên Tu Sĩ Nhật Báo thuộc loại Huyết Ma.

Theo quan sát của tờ báo, lực chiến của con Huyết Ma này đã đạt đến cấp Lục phẩm, thậm chí cao hơn.

Lũ Thiên ma có trí thông minh khá thấp, nhưng bù lại, cơ thể đầy cơ bắp ngay cả trong não của chúng có thể phát huy lực chiến mạnh hơn so với cùng cảnh giới. «Tu Sĩ Nhật Báo» đề nghị nên có ít nhất hai vị Lục phẩm Chân Quân dẫn đội, cùng với hơn hai mươi người cấp bậc Ngũ phẩm Linh Đan Linh Hoàng đi săn con 'Huyết Ma' này. "Để con Huyết Ma này hạ cánh gần Sở gia...

để nó thôn phệ tu sĩ Sở gia, tiến hóa lên mức mạnh hơn.

Đến lúc đó, có thể mượn con Huyết Ma này cầm chân vị viện trợ mạnh mẽ của Sở gia kia.

Sau đó ta sẽ tìm cơ hội đoạt lại bức họa cuối cùng từ tay con bé 'Sở Sở' đó." Tiên sinh lẩm bẩm.

Hắn có một trận pháp đặc biệt, sau khi bố trí xong có thể tạo ra sức hấp dẫn cực lớn đối với 'Huyết Ma'.

Đó là một trận pháp tuyệt vời.

Chỉ cần bố trí trận pháp này, con 'Huyết Ma' đang rơi xuống sẽ vì sự cám dỗ của trận pháp mà thay đổi quỹ đạo rơi.

Cuối cùng, nó có thể rơi chính xác vào trong phạm vi năm nghìn mét mà hắn chỉ định!

Đã muốn lần theo dấu vết thì ta sẽ thu thập đủ các bức họa với tốc độ nhanh nhất rồi tiêu hủy chúng, để xem ngươi tìm kiểu gì!

Tiên sinh cầm tờ «Tu Sĩ Nhật Báo», sau đó nhắm mắt lại, bắt đầu liên lạc với con rối của mình thông qua một phương thức đặc biệt.

Gần tộc địa Sở gia.

Đột nhiên, có ba bóng người giống như 'phó nhân' lặng lẽ tụ họp lại với nhau.

Họ mặc thường phục, nhưng ánh mắt đờ đẫn, khi đi lại, cơ thể họ khẽ đung đưa như những quả bóng bay chứa đầy nước.

Dưới sự điều khiển từ xa của Tiên sinh, ba 'phó nhân' tìm một địa điểm kín đáo, khắc một trận pháp xuống đất.

Sau khi khắc xong trận pháp, ba phó nhân dứt khoát cắt cổ họng mình, máu tươi phun trào, nhanh chóng lấp đầy các hình vẽ của trận pháp.

Trận pháp nhỏ đã được kích hoạt.

Nó bắt đầu tỏa ra mùi hương dụ dỗ mà chỉ có 'Huyết Ma' mới cảm nhận được...

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ đợi Huyết Ma xuất hiện!

Sau khi sắp xếp xong mọi việc, 'Tiên sinh' dần lấy lại bình tĩnh, lẩm bẩm: "Cuối cùng, để đề phòng bất trắc, mình còn phải chuẩn bị sẵn đường thoát thân mới được.

Một kẻ lừa đảo ưu tú nhất định phải để lại cho mình thật nhiều đường lui." Trước Đoạn Tiên Đài, các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hiện đang tổ chức một buổi giao lưu.

Dù sao cũng đã được Bạch Tôn Giả dùng 'phi kiếm dùng một lần' đưa đến đây rồi, vậy thì nhân cơ hội này mà hàn huyên một chút, hiếm khi các đạo hữu trong nhóm lại tụ họp đông đủ như thế này!

Thế là các tiền bối vây thành một vòng, bắt đầu trao đổi về tâm đắc và kinh nghiệm tu luyện gần đây của mình.

Ai có thắc mắc gì trong tu luyện cũng tranh thủ hỏi các tiền bối, đặc biệt là có Bạch tiền bối - một vị Tôn Giả tọa trấn, rất nhiều vấn đề đều có thể được giải đáp.

Tuy rằng hiện nay mạng internet rất phát triển, dù cách xa vạn dặm cũng có thể dễ dàng trao đổi.

Nhưng có một số vấn đề trong tu luyện chỉ có thể cảm nhận bằng tâm ý chứ không thể diễn đạt bằng lời.

Lại có những vấn đề giải thích vài câu không rõ ràng, chi bằng để các tiền bối biểu diễn tại chỗ cho họ xem, còn hơn cả ngàn lời nói!

Bạch Tôn Giả lúc này đang giảng giải chi tiết cho các đạo hữu về một số khó khăn trong tu luyện, ngài giảng rất dễ hiểu, khiến Bắc Hà Tán Nhân và vài thành viên sắp đột phá cảm thấy như được khai sáng, niềm tin thăng cấp lại tăng thêm vài phần.

Khi Tống Thư Hàng chạy tới vị trí Đoạn Tiên Đài, cậu liền nhìn thấy một cảnh tượng khiến mình trợn mắt há mồm.

Trên đầu các tiền bối trong nhóm, linh khí ngưng tụ đến mức có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hóa thành từng đóa mây lành.

Lại có linh khí tản ra hóa thành sương mù, tưới nhuần vạn vật.

Dưới chân các tiền bối, cỏ non đâm chồi, trong thời gian cực ngắn đã mọc thành một thảm cỏ xanh mướt.

Lại có tiên hoa diễn ra quá trình 'hoa nở hoa tàn' chỉ trong chớp mắt.

Còn có những đóa sen trắng hiện ra, bao quanh và liên tục nở rộ quanh các tiền bối.

Sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy 'Sở Sở' của Sở gia cùng vài đệ tử Sở gia dường như đều rơi vào trạng thái hôn mê, lặng lẽ nằm ngủ say sưa một bên.

Chuyện này là sao?

Khi tiến lại gần hơn một chút, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy bên tai truyền đến vô số âm thanh kỳ lạ, âm thanh đó trang nghiêm và thần thánh.

Nó không phát ra từ miệng các tiền bối, mà là do nội dung trao đổi vô hình giữa 'Trời đất' và các tiền bối tạo ra sự cộng hưởng.

Lúc này, 'Đá Ngộ Đạo' trên người Tống Thư Hàng khẽ rung động.

Đầu óc cậu dường như bừng tỉnh, những âm thanh kỳ lạ kia truyền vào tai Thư Hàng, cậu vẫn không hiểu, không nghe rõ.

Nhưng một số chỗ khó hiểu trong tu luyện trước đây của Tống Thư Hàng đột nhiên bắt đầu trở nên sáng tỏ.

Chỉ riêng những dị tượng do việc giao lưu của các tiền bối tạo ra đã giúp cậu thu được lợi ích rất lớn.

Cũng may là trên người Tống Thư Hàng có Đá Ngộ Đạo, nếu không thì dù có để cậu nghe những âm thanh cộng hưởng của trời đất, cậu chắc chắn cũng chẳng thu hoạch được gì. "Các tiền bối thật lợi hại quá." Tống Thư Hàng thầm nghĩ, sau đó tiến lại gần các tiền bối.

Nhưng... khi Thư Hàng tiến lại gần khoảng năm sáu bước, đột nhiên cảm thấy một loại áp lực vô cùng nặng nề đè lên người mình.

Áp lực đó đáng sợ cực kỳ, còn nặng nề hơn cả áp lực khi Ngư Kiều Kiều nhảy qua 'Long Môn' lúc đó.

Tống Thư Hàng suýt chút nữa thì bị đè bẹp dí xuống đất!

Khi các tu sĩ mạnh mẽ luận đạo sẽ hình thành dị tượng trời đất.

Tu sĩ có thực lực yếu căn bản không thể đến gần, nếu cưỡng ép đến gần sẽ bị xung kích.

Thậm chí nếu cảnh giới không đủ, nghe nội dung giao lưu còn có thể khiến đạo tâm bị tổn thương.

Vì vậy, các tiền bối trong nhóm mới để các đệ tử Sở gia vào trạng thái hôn mê để tránh cho họ bị ảnh hưởng.

Tống Thư Hàng mới tiếp xúc với tu sĩ chưa bao lâu, sao hiểu được những chuyện này?

May thay, vì cảm nhận được có người đến gần, Bạch Tôn Giả dừng việc giảng giải, quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Thấy Tống Thư Hàng đã trở lại, Bạch Tôn Giả mỉm cười nhẹ nhàng, vẫy vẫy tay với cậu.

Lập tức, Tống Thư Hàng cảm thấy người nhẹ bẫng, mọi áp lực đều biến mất không dấu vết!

Cậu thở phào nhẹ nhõm, chạy đến bên cạnh Bạch Tôn Giả và ngồi xuống.

Các tiền bối trong nhóm mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng một cái, rồi tiếp tục thảo luận.

Nội dung họ thảo luận quá thâm sâu, thực sự không phải là thứ mà Tống Thư Hàng bây giờ có thể hiểu được.

Tống Thư Hàng thử nghe một đoạn, chỉ cảm thấy như nhìn hoa trong màn sương, nghe đến mức đầu óc choáng váng, suýt nữa thì nổ tung, đành phải bỏ cuộc.

Suy nghĩ một chút, cậu mò lấy viên Đá Ngộ Đạo, rồi cứ thế ngồi ngẩn người bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Khi Đá Ngộ Đạo được lấy ra đặt trong lòng bàn tay thì hiệu quả hơn hẳn khi để trong túi.

Vì xung quanh đều là các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần nên Tống Thư Hàng mới dám lấy nó ra.

Đá Ngộ Đạo chuyển hóa một số 'sự cộng hưởng đại đạo' do các tiền bối thảo luận xung quanh thành từng loại lĩnh ngộ kỳ lạ, rót vào não bộ Tống Thư Hàng.

Cậu cứ thế ngẩn người, nhưng trong đầu lại có từng đợt linh quang nổ vang như sấm mùa xuân.

Tương tự, các tiền bối xung quanh khi thảo luận cũng cảm thấy năng lực lĩnh ngộ của mình được nâng lên một bậc, cả người như có nguồn cảm hứng tuôn trào không dứt.

Đủ loại linh cảm liên tục hiện ra, miệng lưỡi cũng trở nên linh hoạt hơn hẳn. "Lạ thật nhỉ?

Sao hôm nay cảm thấy trạng thái của mình tốt đặc biệt thế này?" Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nói một câu.

Không chỉ Tam Lãng, các tiền bối khác cũng lần lượt lên tiếng phụ họa.

Thấy các đạo hữu trong nhóm đang nghi hoặc, Bạch Tôn Giả mỉm cười, chỉ tay về phía Tống Thư Hàng đang ngẩn người.

Các tiền bối nhìn về phía Tống Thư Hàng, sau đó... lại nhìn vào viên đá có vẻ ngoài tầm thường, lại còn mọc ra một đoạn hành lá nhỏ trong tay cậu.

Viên đá nhỏ này trông rất bình thường mà, có lai lịch gì đặc biệt sao?

Đột nhiên, Bắc Hà Tán Nhân nhướng mày, thử hỏi: "Đá Ngộ Đạo?" "Ừ." Bạch Tôn Giả mỉm cười gật đầu.

Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Đá Ngộ Đạo?

Thảo nào, thảo nào ta cứ bảo sao hôm nay trạng thái lại tốt thế.

Ơ...

đợi đã, Đá Ngộ Đạo là của Thư Hàng tiểu hữu à?" Bạch Tôn Giả lại gật đầu.

Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Bắc Hà Tán Nhân: "..." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Các tiền bối: "..." Vốn tưởng việc bàn bạc tặng bao lì xì cho Tống Thư Hàng tiểu hữu trước đây vì thu hoạch ở 'Nhất phẩm cảnh giới' đã khiến người ta cạn lời rồi.

Không ngờ trong tay cậu lại có thứ như 'Đá Ngộ Đạo'.

Đá Ngộ Đạo trong giới tu sĩ vẫn luôn được mệnh danh là 'phần mềm hack nhỏ'.

Tuy rằng theo đẳng cấp tu sĩ tăng lên, hiệu quả của 'Đá Ngộ Đạo' sẽ ngày càng yếu đi... nhưng ví dụ như hôm nay, khi có số lượng lớn đạo hữu cùng đàm đạo giao lưu, thì Đá Ngộ Đạo mang lại dù chỉ là một chút xíu năng lượng 'ngộ tính' cũng có thể khiến các tiền bối cao giai thu được lợi ích không nhỏ.

Đôi khi lúc luận đạo, cái thiếu chính là một chút minh ngộ để chọc thủng lớp giấy cuối cùng kia mà. "Thư Hàng tiểu hữu đúng là phúc duyên thâm hậu." Hoàng Sơn Chân Quân mãi mới thốt ra được một câu như vậy.

Chương 430

Hay phải nói là sau khi thăng cấp lên cảnh giới Tôn Giả, năng lượng khí vận của Bạch tiền bối đã từ mức 'nghịch thiên' trước đây trưởng thành lên mức 'áp thiên' rồi sao?

Sự khác biệt giữa hai cái là 'Chết tiệt, ta nhất định phải nghịch thiên!' và 'Chậc chậc, hôm nay để ta lại đè trời trong lòng bàn tay mà nghịch chơi'.

Sau khi biết Tống Thư Hàng tiểu hữu có Đá Ngộ Đạo... sau này e là nhà cậu sẽ có không ít khách ghé thăm đâu.

Các đạo hữu trong nhóm nếu có nhu cầu sẽ đến nhà Tống Thư Hàng làm khách một thời gian.

Thậm chí nếu Tống Thư Hàng tiểu hữu đồng ý, thỉnh thoảng cho thuê 'Đá Ngộ Đạo' cũng có thể mang lại cho cậu nguồn thu nhập ổn định. "Tài vật dễ làm lóa mắt người, chuyện Thư Hàng có 'Đá Ngộ Đạo', các đạo hữu trong nhóm biết là được, tuyệt đối đừng truyền ra ngoài." Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở, là một tán nhân, ông hiểu rõ 'bảo vật' chính là phúc duyên, nhưng cũng có thể hóa thành nguồn cơn của tai nạn.

Các đạo hữu trong nhóm đều là người biết rõ gốc rễ của nhau, nhưng nếu truyền ra ngoài, một truyền mười, mười truyền trăm, khó bảo đảm cuối cùng sẽ lọt vào tai kẻ có tâm địa xấu xa. "Chuyện này là đương nhiên, mọi người đều là người từng trải, điểm này ai cũng hiểu rõ." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Cũng may đây là một nhóm tu sĩ đặc biệt như 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'. "Câu này của ta không chỉ nói với mọi người, mà còn nói với cả Thư Hàng tiểu hữu nữa." Bắc Hà Tán Nhân nói với Tống Thư

Hàng: "Thứ như Đá Ngộ Đạo cực kỳ quý giá, vượt xa dự đoán của cậu.

Cho nên, đừng dễ dàng để lộ trước mặt người ngoài, tránh việc có kẻ nảy sinh ý đồ xấu." "Cảm ơn Bắc Hà tiền bối đã quan tâm, về điểm này cháu hiểu ạ." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Chính vì xung quanh đều là các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', đệ tử Sở gia cũng đã hôn mê nên cậu mới lấy 'Đá Ngộ Đạo' ra.

Phải biết rằng, Thông nương lúc đó chính là ham muốn 'Đá Ngộ Đạo' của cậu nên mới định tới cướp, nếu không phải Thông nương quá phế thì nói không chừng Đá Ngộ Đạo lúc đó đã mất rồi.

Vì vậy, về phương diện này Tống Thư Hàng vẫn rất cẩn thận.

Có điều, khi cậu mở miệng vẫn là giọng nói trong trẻo của 'Sở Sở'.

Các tiền bối trong nhóm lần lượt nhìn Thư Hàng bằng ánh mắt thương cảm. "Cậu hiểu là tốt rồi." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Sau đó, tận dụng công hiệu của Đá Ngộ Đạo, các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần lại trao đổi thêm một lúc lâu nữa.

Các đạo hữu giải quyết hết những nghi hoặc trong lòng xong mới hài lòng kết thúc buổi luận đạo lần này. "Lúc này mà có thêm bình trà ngon thì tuyệt nhất." Cổ Hồ Quan Chân Quân nói. "Tôi lại cảm thấy lúc này mà có một đối tượng luyện đao da dày thịt béo thì tốt quá, bây giờ tôi có rất nhiều linh cảm, thanh đao trong tay đã đói khát khó nhịn rồi!" Cuồng Đao Tam Lãng nói. "Đối tượng luyện đao?

Tam Lãng nói vậy tôi lại nhớ ra một chuyện." Bắc Hà Tán Nhân vừa nói vừa lấy từ trong lòng ra một tờ «Tu Sĩ Nhật Báo», chỉ vào một bản tin trên đó: "Trên «Tu Sĩ Nhật Báo» có nhắc tới việc có một con Huyết Ma sắp hạ cánh, vị trí hạ cánh đại khái nằm ở vùng tây bắc An Lạc, chính là khu vực lớn mà chúng ta đang ở đây.

Tính toán thời gian thì cũng sắp rơi xuống đất rồi.

Nếu may mắn, có lẽ sẽ rơi xuống gần chỗ chúng ta không chừng?" Mắt Cuồng Đao Tam Lãng sáng lên: "Huyết Ma à?

Đẳng cấp khoảng bao nhiêu?

Nếu chỉ là Tam, Tứ phẩm thì ngay cả một đao của tôi cũng không đỡ nổi đâu." Thất thập nhị lộ khoái đao của Cuồng Đao Tam Lãng uy lực vô song, các đạo hữu cấp bậc Ngũ phẩm Linh Hoàng trong nhóm... ngoại trừ Tô Thị A Thất, hắn chẳng sợ ai cả!

Thiên ma Tam, Tứ phẩm thì một đao của hắn là giải quyết xong. "Chắc là đủ đáp ứng nhu cầu của cậu đấy, dự đoán sơ bộ đẳng cấp Huyết Ma vào khoảng Lục phẩm, với thể chất Thiên ma, dù chỉ là Lục phẩm sơ giai, chúng cũng có thể bộc phát lực công kích gần bằng Lục phẩm đỉnh phong.

Chỉ là chỉ số thông minh hơi thấp, có bản lĩnh mà không phát huy ra được.

Đúng hợp yêu cầu của cậu luôn, da dày thịt béo." Bắc Hà Tán Nhân giơ giơ tờ «Tu Sĩ Nhật Báo» cười ha hả nói.

Nghe đến đó, hai mắt Cuồng Đao Tam Lãng phát sáng: "Nếu con Huyết Ma này thực sự rơi xuống gần chỗ chúng ta thì tốt quá!" Thực sự không có đối tượng luyện đao nào tuyệt vời hơn Huyết Ma.

Tuy đẳng cấp hơi cao một chút, có cảnh giới Lục phẩm.

Nhưng không vấn đề gì cả, hiện giờ có bao nhiêu đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần ở đây cơ mà.

Không chỉ có Thất phẩm tiền bối như Bạch Tôn Giả tọa trấn, riêng Lục phẩm Chân Quân đã có mấy vị rồi.

Con Huyết Ma này mà rơi xuống gần đây thật thì đúng lúc để họ vui vẻ đánh một trận! "Ha ha, đã vậy thì Tam Lãng cậu cứ cầu nguyện cho Huyết Ma rơi xuống cạnh chúng ta đi." Tuyết Lang Động Chủ trêu chọc.

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó, trước sự ngỡ ngàng của các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Tam Lãng lấy ra một cái lư hương nhỏ, còn thắp nhang, mặt mũi nghiêm túc thắp nhang cầu nguyện trước mặt Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả: "..." Cảm giác các đạo hữu trong nhóm nói chẳng sai chút nào.

Về khoản tìm đường chết, Cuồng Đao Tam Lãng đúng là cá vàng, trí nhớ của hắn về khoản này chỉ có ba giây.

Từ phương trời xa xôi, một con Thiên ma đáng yêu từ trên trời rơi xuống.

Nó là một nhánh Huyết Ma trong chủng loại Thiên ma, cũng được coi là một loại mạnh mẽ trong số Thiên ma.

Máu cấu tạo nên cơ thể nó, giúp nó miễn nhiễm với hầu hết các đòn tấn công vật lý, năng lượng tự phục hồi cũng cực tốt.

Hơn nữa trong chiến đấu, chỉ cần kẻ thù bị thương chảy máu, Huyết Ma sẽ tự động kích hoạt 'thiên phú hút máu', hút máu của kẻ thù về phía mình và dung nạp vào cơ thể.

Một là có thể phục hồi vết thương của bản thân, hai là càng có thể tăng cường thực lực.

Chính vì thiên phú 'hào quang hút máu' này mà Huyết Ma cũng được coi là loại khá khó nhằn trong số Thiên ma.

Trí thông minh của Thiên ma phổ biến là rất thấp, trong não chúng không có phương thức tư duy hệ thống, còn không bằng cả dã thú.

Huyết Ma lại càng là kẻ 'đứng đầu' trong số những kẻ thiếu não...

Có lẽ là vì trong đầu nó toàn huyết tương chứ không có não chăng?

Trong ký nhớ của nó không có khái niệm 'từ đâu tới, đi về đâu', chúng chỉ xuất hiện, tìm một nơi để hạ cánh.

Tiếp đó là tìm kiếm thức ăn, đánh một bữa no nê... sau khi có đủ thức ăn thì bắt đầu tiến hóa... lặp lại quá trình trên cho đến khi chúng bị tiêu diệt thì thôi.

Con Huyết Ma này là Huyết Ma hình người, nó cao 15 mét, trông giống như một người chất lỏng được tạo thành từ thủy ngân đỏ, những dòng máu rất có cảm giác này thỉnh thoảng còn lưu động, gợn lên từng vòng sóng nước.

Lúc này nó đang cuộn tròn thành một khối, giống như một quả cầu từ trên không trung lăn xuống.

Đang lăn, đột nhiên Huyết Ma ngửi thấy một mùi hương rất thơm.

Mùi hương đó phải nói là cực kỳ quyến rũ.

Thế là Huyết Ma theo bản năng điều chỉnh tư thế rơi của mình, lao về phía khu vực có mùi thơm đó!

Thời gian dần trôi qua.

Đột nhiên, Tuyết Lang Động Chủ mắt tinh đã nhìn thấy trên trời cao có một điểm đỏ đang rơi xuống: "Ơ?

Kia có phải là Huyết Ma không?" Đậu xanh rau má!

Huyết Ma thật sự rơi về hướng này à?

Cầu nguyện với Bạch tiền bối linh vậy sao?

Thế thì... mình có nên cầu nguyện một cái, để Bạch tiền bối chúc phúc cho mình, để năm sau mình thăng lên Lục phẩm không nhỉ?

Thôi, dẹp đi.

Chuyện thăng cấp cứ từng bước một cho chắc ăn! "Ha ha ha ha, con Huyết Ma này về thật rồi!" Cuồng Đao Tam Lãng một tay khẽ nắm lấy chuôi đao bên hông, khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ khí thế của hắn thu liễm lại, giống như một thanh đao sắc bén được giấu trong vỏ.

Hắn đang tích tụ khí thế, khi đao quang phá vỏ mà ra sẽ là lúc sắc bén nhất.

Cổ Hồ Quan Chân Quân nheo mắt nhìn điểm đỏ, gật đầu xác nhận: "Xác định là Huyết Ma, hình người, cao khoảng 15 mét.

Cảnh giới Lục phẩm không sai...

Càng ngày càng gần rồi, xem chừng điểm rơi của nó ngay gần chúng ta thôi!

Tam Lãng, mở 'khiêu khích' đi!" Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Khiêu khích là cái quái gì?

Hắn làm gì có kỹ năng đó! "Hoàng Sơn tiền bối, ngài lôi con Huyết Ma đó qua đây, rồi chúng ta cùng 'hội đồng' nó nhé?" Đông Phương Tiên Tử lướt đi trên không, tà áo múa lượn.

Vừa hay đang rảnh rỗi, hơn nữa ban nãy luận đạo, người thu được lợi ích không chỉ có Tam Lãng, tất cả các đạo hữu đều được hưởng lợi, rất nhiều người đang ngứa ngáy tay chân. "Được, mọi người chuẩn bị đi, để ta đi kéo nó, tóm nó xuống!" Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu nói.

Sau đó Hoàng Sơn Chân Quân bay vút lên trời, lao về phía Huyết Ma.

Cùng lúc đó, tại các nơi thuộc khu vực tây bắc An Lạc, có hơn bốn mươi tu sĩ đang đi lang thang khắp nơi.

Những tu sĩ này đa phần ở Tam phẩm, Tứ phẩm, thậm chí Nhị phẩm cũng xuất hiện.

Có người là tán tu, có người là đệ tử môn phái ra ngoài lịch luyện, cũng có người là trưởng lão của một số môn phái trung bình.

Tuy nhiên, phần lớn những tu sĩ này đến đây để xem náo nhiệt là chính, hoặc ôm tâm lý nhặt nhạnh chút vụn vặt - sau khi Thiên ma bị giết, tu sĩ giết nó sẽ lấy đi những bảo vật hữu dụng cũng như những bộ phận cơ thể Thiên ma mà mình dùng được, phần còn lại không dùng được đương nhiên sẽ bị bỏ lại tại chỗ.

Những mảnh vụn cơ thể Thiên ma đối với tu sĩ mạnh mẽ thì không đáng tiền, không cần mang theo.

Nhưng đối với một số tiểu tán tu thì đó lại là bảo vật hiếm có.

Còn chuyện giết Huyết Ma thì các tu sĩ có mặt ở đây không dám mơ mộng viển vông.

Huyết Ma cấp Lục phẩm, dù có đứng yên cho đánh thì các tu sĩ Tam, Tứ phẩm trừ khi có công pháp đặc biệt, nếu không căn bản chẳng làm tổn thương được nó. "Mà này, Huyết Ma sắp hạ lâm rồi nhỉ?

Vẫn chưa có Chân Quân nào dẫn đội đến vây quét Huyết Ma sao?" Trong số các tán tu có người thắc mắc. "Lần này Huyết Ma xuất hiện ở địa điểm khá hẻo lánh, lại chỉ có một ngày chuẩn bị, không phải là những cường giả cấp Chân Quân vẫn chưa kịp đến đây đấy chứ?" Có tán tu trong lòng nảy sinh dự cảm không lành.

Những cường giả cấp Chân Quân đôi khi bế quan một cái là cả trăm năm...

Lỡ như gần đây không có tiền bối cấp Chân Quân nào tới, thì khi con Huyết Ma cấp Lục phẩm từ trên trời rơi xuống, đám tu sĩ xem náo nhiệt định nhặt rẻ này chẳng phải là tiêu đời sao?

Chương 431

"Yên tâm đi, mỗi lần đối phó Huyết Ma, các đại môn phái đều sẽ tổ chức nhân thủ, chắc không có vấn đề gì đâu." Có người an ủi, chỉ là không biết đội ngũ vây quét Huyết Ma có đến muộn không thôi?

Đang nói chuyện, có người mắt tinh nhìn thấy điểm đỏ trên bầu trời. "Ra rồi, điểm đỏ đó đúng là Huyết Ma rồi!" "Nó định hạ cánh ở đâu thế?" "Có nên đi theo xem thử không, mà này, gần đây vẫn chưa có tiền bối Chân Quân nào dẫn đội lộ diện sao?" Các tu sĩ có mặt có chút do dự không định, nếu không có Chân Quân xuất hiện... thì đám quần chúng hóng hớt nhiệt tình này sẽ gặp nguy hiểm tính mạng mất?

Và trong đám đông tu sĩ đó, có một bóng người quỷ dị đang lảo đảo, khóe miệng hắn nở một nụ cười lạnh lùng.

Chính là phó nhân của 'Tiên sinh' kia. "Lũ ngu xuẩn, vị trí hạ cánh của Huyết Ma đã thay đổi rồi...

Các ngươi trước khi đội ngũ Chân Quân kịp tới đều sẽ hóa thành thức ăn cho Huyết Ma, trở thành năng lượng tiến hóa của nó!" Tiên sinh thông qua thị giác của 'phó nhân con rối' quan sát hiện trường, trong lòng cười gằn. [Hạ cánh đi, Huyết Ma, hãy quậy cho thế giới này đảo lộn đi!] Con rối phó nhân đó giơ tay lên trời, bày ra tư thế rất ngầu!

Thế nhưng, ngay lúc này...

đột nhiên trên bầu trời xuất hiện một tấm lưới lớn từ hư không, bao trùm lấy Huyết Ma.

Huyết Ma còn chưa kịp né tránh đã bị tấm lưới tóm gọn.

Tấm lưới co lại, Huyết Ma liều mạng vùng vẫy.

Nhưng nó càng vùng vẫy thì lưới càng thắt chặt.

Sau đó con Huyết Ma vốn đang rơi theo đường cong này bị tấm lưới kéo đi, giống như biểu đồ chứng khoán, đột ngột lao thẳng xuống một vị trí nào đó bên dưới.

Tiên sinh thông qua phó nhân nhìn thấy cảnh này: "..." Đợi đã, đánh giá về đẳng cấp Huyết Ma trên «Tu Sĩ Nhật Báo» có sai sót gì không vậy, cảm giác con Huyết Ma này hơi 'phế' thì phải?

Cứ thế bị người ta dùng một tấm lưới lớn kéo xuống, chẳng khác nào một con cá béo cả?

Không được, phải theo qua đó xem sao!

Hoàng Sơn Chân Quân không hổ là quần chủ của Cửu Châu Nhất Hào Quần, sau khi Huyết Ma bị tóm, Chân Quân một tay kéo dây lưới, chỉ bằng sức mạnh thể chất thuần túy đã kéo Huyết Ma rơi xuống.

Thiên ma vốn là chủng tộc sức mạnh chỉ có cơ bắp trong não, nhưng ở phương diện sức mạnh mà nó tự hào nhất, nó đã thua Hoàng Sơn Chân Quân. "Xuống đi!" Sau khi Hoàng Sơn Chân Quân hạ xuống vị trí thích hợp, ngài vung tay ném tấm lưới lớn xuống, quăng con Huyết Ma này ra. 'Uỳnh...' Huyết Ma đập xuống đất, bụi bay mù mịt. "Gào gào gào..." Huyết Ma bò ra khỏi hố đất, phát ra những tiếng gầm hung mãnh, nó đã hoàn toàn bị chọc giận rồi!

Hoàng Sơn Chân Quân không hạ xuống mà tiếp tục trấn giữ trên không trung.

Cổ Hồ Quan Chân Quân mỉm cười nhẹ nhàng, khi Hoàng Sơn Chân Quân đi 'kéo quái', ngài đã từng bước một đi quanh khu vực Đoạn Tiên Đài, bố trí một trận pháp khổng lồ.

Trận pháp này vừa có thể nhốt Huyết Ma, vừa có thể ngăn chặn các đòn tấn công của các đạo hữu gây ra thiệt hại quá lớn cho môi trường xung quanh. "Tuyết Lang, đóng băng đi!

Tôi lên đây!" Tam Lãng đã chuẩn bị sẵn sàng hét lớn một tiếng, lao vút lên: "Thằng to xác kia, ăn một đao của Lãng mỗ đi!" Vì Huyết Ma có thực lực Lục phẩm, phòng thủ cao máu dày, nên Cuồng Đao Tam Lãng khi xuất đao không hề có chút cố kỵ nào.

Muốn chém là chém, phải chém cho sướng tay!

Đao, ra khỏi vỏ!

Đao quang vụt biến, trong sát na, trong phạm vi năm mươi mét, ngay cả ánh mặt trời cũng bị ánh đao này lấn át!

Trong phạm vi năm mươi mét đó không còn thấy bất cứ thứ gì khác, thứ có thể nhìn thấy... chỉ có ánh đao chém ra từ tay Cuồng Đao Tam Lãng!

Ánh đao nhanh đến cực hạn!

Đao đạo của Tam Lãng chính là 'nhanh', nhanh đến cực hạn!

Thậm chí tốc độ đao của hắn đã sớm vượt qua cấp bậc 'Ngũ phẩm Linh Hoàng' này rồi!

Con Huyết Ma mang thực lực Lục phẩm kia, trong khoảnh khắc Tam Lãng xuất đao, tốc độ phản ứng cơ thể của nó vậy mà không theo kịp đao của Tam Lãng!

Thậm chí Huyết Ma còn chưa kịp bày ra một động tác 'phòng ngự' nào!

Ánh đao chém thẳng xuống từ trên đầu, dọc theo trán Huyết Ma xuống tận ngực, để lại một vết đao sâu hoắm.

Chỗ sâu nhất của vết thương suýt chút nữa đã chém xuyên qua người Huyết Ma!

Đây là Huyết Ma đấy, cấp bậc Lục phẩm, chỉ luận về phòng ngự và tố chất cơ thể thì có thể sánh ngang với tu sĩ Lục phẩm trung kỳ.

Có nghĩa là... nếu nhát đao này của Tam Lãng dùng để tập kích tu sĩ Lục phẩm, nếu chém trúng thì chắc chắn có thể để lại một vết đao trên người họ!

Đây là chiến lực vượt cấp! "Gào~~" Huyết Ma đau đớn, gầm rú điên cuồng.

Nó nắm chặt hai đấm, đập mạnh về phía tên 'khỉ đột' Tam Lãng trước mặt.

Đồng thời, tại vết thương của nó có những nha bào máu hiện ra, bắt đầu đẩy đao khí ra khỏi vết thương, từ từ hồi phục vết đao sâu hoắm đó.

Mức độ thương tổn này đối với các sinh vật khác là chí mạng, nhưng với Huyết Ma thì cũng chỉ giống như vết thương ngoài da thông thường. "Ôi mẹ ơi, nhát đao này quả nhiên lãng phí sức lực, tay tôi hơi tê rồi." Tam Lãng đáp xuống đất, kêu to.

Đối mặt với nắm đấm của Huyết Ma đang nện xuống, hắn không hề có chút kinh hoảng nào. "Hàn Băng Toàn Phong!" Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ đứng phía sau quát khẽ một tiếng, trong tay ông xuất hiện một cặp quyền trượng giống như móng vuốt sói.

Theo tiếng quát của ông, một pháp thuật hệ hàn băng đã được Tuyết Lang Động Chủ thi triển ra.

Rõ ràng đang là mùa hè oi bức, nhưng nhiệt độ trong phạm vi cả trăm mét đột ngột giảm mạnh, mặt đất thậm chí còn kết một lớp băng trong thời gian ngắn.

Trong không khí, hơi lạnh ngưng kết thành những tinh thể băng hình cầu, lơ lửng trước mặt Tuyết Lang Động Chủ.

Tuyết Lang Động Chủ đưa tay đẩy khối tinh thể băng hơi lạnh đó!

Khách tiếp theo, hơi lạnh băng tinh hóa thành một cơn lốc xoáy cao hơn hai mươi mét, cuốn về phía Huyết Ma.

Có điều... tốc độ của Hàn Băng Toàn Phong không nhanh lắm.

Dự kiến, trước khi Huyết Ma tấn công trúng Tam Lãng, Hàn Băng Toàn Phong chỉ có thể tiến lên được khoảng một nửa quãng đường.

Nếu đợi Hàn Băng Toàn Phong đánh trúng Huyết Ma, thì Huyết Ma đủ sức nện cho Tam Lãng mấy đấm rồi.

Ngay khi nắm đấm của Huyết Ma sắp nện trúng Cuồng Đao Tam Lãng... bên cạnh Tam Lãng bỗng nhiên xuất hiện một bóng người cao lớn từ lúc nào không hay.

Đó là 'Tạo Hóa Pháp Vương' trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Tống Thư Hàng thậm chí còn không nhìn rõ tiền bối Tạo Hóa Pháp Vương này di chuyển khi nào, ông cứ thế xuất hiện đột ngột bên cạnh Cuồng Đao Tam Lãng, như thể ông vốn dĩ nên ở đó vậy. "Ha ha, để ta thử sức mạnh của con Huyết Ma này xem sao." Tạo Hóa Pháp Vương cười lớn, hai tay đan chéo trong tư thế phòng thủ, chắn trước nắm đấm của Huyết Ma.

Uỳnh!

Nắm đấm của Huyết Ma nện mạnh lên hai cánh tay của Tạo Hóa Pháp Vương, sức mạnh kinh khủng bùng lên một trận khí lãng.

Cả người Tạo Hóa Pháp Vương giống như một chiếc đinh, chỉ sau một kích, nửa thân người đã bị đóng xuống đất! "Tê, cũng ra gì đấy.

Sức mạnh này siêu mạnh, kình đạo rất đủ." Tạo Hóa Pháp Vương cười ha hả, cánh tay tím bầm một mảng. "Ông có ổn không đấy?

Không ổn thì 'bùng nổ' đi!" Cuồng Đao Tam Lãng ngồi xổm bên cạnh ông, bảo đao tra vào vỏ, lại một lần nữa tích tụ đao thế. "Gào

gào gào gào gào!" Huyết Ma thấy một đấm của mình vậy mà không nện chết được hai con kiến hôi này thì lại càng điên tiết hơn.

Nó giơ cả hai đấm lên, hợp lực một lần nữa nện xuống phía Tam Lãng và Tạo Hóa Pháp Vương. "Tê, đòn đập bằng cả hai đấm à.

Đúng là phải bùng nổ thôi, không bùng nổ là không trụ nổi." Tạo Hóa Pháp Vương cười gượng một tiếng, rồi quát lớn.

Quanh người ông, linh lực cuộn trào hóa thành những luồng khí vàng thổi ra bốn phương tám hướng!

Hơn nữa, mái tóc đen của Tạo Hóa Pháp Vương bị linh lực đẩy lên, dựng đứng cả dậy!

Cảnh tượng này nhìn mà thấy nhiệt huyết sôi trào.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, trong đầu lập tức hiện ra một từ khóa: [Siêu cấp Xay-da biến thân?] Bành bành bành bành~~~ Bụi đất bay mù mịt, đá vụn bắn tung tóe.

Cơ bắp trên người Tạo Hóa Pháp Vương từng khối nổi lên, cả người to ra khoảng ba vòng, quần áo trên người ông lập tức bị nổ tung.

Ngoại trừ chiếc quần da bền bỉ trên người, toàn bộ quần áo khác đều nổ tan xác, lộ ra từng khối cơ bắp lực lưỡng.

Hóa ra là nổ áo biến thân!

Ngay sau đó, lại có một luồng ánh sáng vàng từ dưới chân Tạo Hóa Pháp Vương lan tỏa lên trên, giống như đang tô màu cho nhân vật vậy, nhuộm lên toàn thân ông một lớp ánh kim loại vàng óng!

Luồng ánh sáng vàng này lan dần lên trên, cuối cùng lan tới đầu của Tạo Hóa Pháp Vương! [Ngay cả tóc cũng biến thành màu vàng sao?

Thực sự là Siêu cấp Xay-da biến thân rồi?] Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Tạo Hóa Pháp Vương, trong lòng vô cùng kích động.

Siêu cấp Xay-da các thứ tuy là thứ khá cổ lỗ sĩ, nhưng tuyệt đối là ngầu bá cháy bọ chét luôn!

Bành bành bành!

Ánh vàng cuối cùng cũng lan đến chân tóc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Sau đó... mái tóc đen bóng mượt của Tạo Hóa Pháp Vương... bay vút lên trời... bay mãi bay mãi...

Chương 432

rồi rụng đầy đất.

Ba nghìn sợi phiền não, bay mất sạch.

Chỉ để lại cho Tạo Hóa Pháp Vương một cái đầu trọc lốc tỏa sáng tứ phía! [Phụt~~] Tống Thư Hàng lập tức phun tào.

Bảo là Siêu cấp Xay-da biến thân mà?

Sao biến đến cuối cùng lại thành một cái đầu trọc thế này? "Cho nên ấy mà, ta chẳng bao giờ thích cái «Chiến Phật Chân Thân» này cả, mỗi lần biến thân đều phải nổ áo, lại còn rụng tóc nữa." Tạo Hóa Pháp Vương xoa xoa cái đầu trọc của mình, vẻ mặt đầy bùi ngùi.

Uỳnh!

Trên đầu, Huyết Ma hợp hai tay nện xuống một đấm, lại một lần nữa nện mạnh xuống.

Lần này Tạo Hóa Pháp Vương không đưa tay ra đỡ mà cứ thế đứng đó, để Huyết Ma nện một đấm lên đầu mình.

Nắm đấm khổng lồ nện lên cái đầu vàng óng trọc lốc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Đương~~ Tiếng như rèn sắt nặng nề vang lên.

Khí lãng lại một lần nữa bùng phát... còn khủng khiếp hơn cả cú đấm trước gấp mấy lần!

Sau khi luồng khí ép qua đi.

Dưới nắm đấm của Huyết Ma, Tạo Hóa Pháp Vương chỉ khẽ nghiêng đầu, tiếng xương cổ hoạt động kêu rắc rắc. "Không tệ, cú đấm này cũng rất ra gì.

Đánh làm ta thấy sảng khoái cả người!" Tạo Hóa Pháp Vương tắc lưỡi khen ngợi! "Mạnh quá!" Tống Thư Hàng thốt lên, cú đấm uy phong như vậy của Huyết Ma nện lên đầu tiền bối Tạo Hóa mà chỉ làm ông khẽ nghiêng đầu thôi sao?

Vị tiền bối Tạo Hóa Pháp Vương này thực sự chỉ có thực lực cấp 'Ngũ phẩm Linh Hoàng' thôi sao?

Bên cạnh Tống Thư Hàng, Lạc Trần Chân Quân mỉm cười nhẹ nhàng giải thích cho cậu: "Không cần kinh ngạc, mức độ tấn công này đối với đạo hữu Tạo Hóa chỉ là mức độ khởi động làm nóng người thôi.

Tạo Hóa đạo hữu tu luyện là «Chiến Phật Chân Thân» của Đấu Chiến Phật Tông, đây là công pháp thể tu nằm trong top 10 của giới tu sĩ.

Môn công pháp này tu luyện cực kỳ khó khăn...

Với tư chất của Tạo Hóa đạo hữu, nếu ông ấy tu luyện công pháp khác thì đã sớm là cảnh giới Chân Quân giống ta rồi.

Còn bây giờ, dù ông ấy vẫn là cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng, nhưng cơ thể ông ấy dưới sự gia trì của «Chiến Phật Chân Thân» đã sớm đạt tới cường độ cấp Lục phẩm Chân Quân.

Thậm chí còn mạnh hơn cả Lục phẩm Chân Quân thông thường!" Nói cách khác, lại là một tiền bối nữa mang thực lực vượt cấp!

Trong khi nói chuyện, đạo pháp 'Hàn Băng Toàn Phong' của Tuyết Lang Động Chủ cuối cùng cũng đánh trúng Huyết Ma.

Tên gọi của đạo pháp Hàn Băng Toàn Phong này quả thực rất bình thường, nhưng hiệu quả của nó thì không hề bình thường chút nào.

Cơn lốc hơi lạnh quấn lấy Huyết Ma, từng đóa hoa băng hơi lạnh xinh đẹp nở rộ trên người nó.

Những đóa hoa băng hơi lạnh này không chỉ để làm cảnh, chúng giống như những thực vật thực sự sống vậy, biến hơi lạnh thành rễ cây, cắm rễ vào người Huyết Ma, không chỉ gây ra sát thương băng giá cho Huyết Ma mà còn liên tục rút tỉa sức mạnh trong cơ thể nó, làm cho hoa băng nở càng rực rỡ hơn!

Nếu đối thủ là sinh vật có trí tuệ, chắc chắn sẽ lập tức gỡ bỏ những đóa hoa băng này ngay từ đầu.

Nhưng trí thông minh của Huyết Ma quá thấp, nó để mặc cho những đóa hoa băng đó cắm rễ sinh trưởng trên người mình, không thèm để tâm.

Có tác dụng của Hàn Băng Toàn Phong, tốc độ của Huyết Ma lập tức chậm đi ba phần, khiến nó như bị chiếu chậm lại trong phim vậy. "Đạo pháp hệ băng lợi hại thật." Tống Thư Hàng lại một lần nữa cảm thán, Tuyết Lang Động Chủ đúng là nhân vật có uy quyền về 'hệ băng tuyết' trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Một pháp thuật 'Hàn Băng Toàn Phong' trông có vẻ bình thường này đã sớm được Tuyết Lang Động Chủ tự mình thay đổi rất nhiều chi tiết, trở nên xuất thần nhập hóa. "Về hệ hàn băng, đạo hữu Tuyết Lang quả thực là một siêu cấp thiên tài." Lạc Trần Chân Quân gật đầu mỉm cười: "Hơn nữa đạo pháp hệ hàn băng có thể công, có thể thủ, có thể phụ trợ, là một loại thuộc tính rất vạn năng.

Trong chiến đấu của tu sĩ, việc vận dụng linh hoạt pháp thuật cũng rất quan trọng.

Đôi khi chỉ một cách vận dụng pháp thuật nhỏ thôi cũng có thể thay đổi cả cục diện.

Nói đi cũng phải nói lại, Thư Hàng tiểu hữu đã là cảnh giới Nhị phẩm rồi, khi nào rảnh cậu có thể đi đo thử thuộc tính cá nhân của mình.

Thuộc tính cá nhân có tác dụng cộng dồn cho việc cậu chọn loại pháp thuật thuộc tính nào sau này đấy." Tống Thư Hàng khẽ gật đầu...

Cậu hiện đã thăng lên cảnh giới Nhị phẩm, cũng có thể bắt đầu học một số pháp thuật thực dụng rồi. [Những thứ cần học còn rất nhiều, sau này phải năng lộ diện trong Cửu Châu Nhất Hào Quần để mọi người quen mặt.

Lên Nhị phẩm rồi cũng có thể bắt đầu nhận nhiều nhiệm vụ do các tiền bối giao phó nữa.] "Ha ha ha ha, đạo hữu Tuyết Lang làm tốt lắm.

Tiếp theo để ta trực tiếp chống đỡ con Huyết Ma này, mọi người cứ việc xông lên!

Có kỹ năng mới, chiêu thức mới gì thì đừng khách khí!" Tạo Hóa Pháp Vương cười lớn nói.

Ông đập hai nắm đấm kim loại vào nhau phát ra tiếng đương đương, rồi lao về phía Huyết Ma.

Các đạo hữu khác trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cười ha hả, thi nhau xắn tay áo tiến lên, thỏa sức thi triển những lĩnh ngộ của mình trong buổi 'luận đạo' vừa rồi.

Ánh đao bóng kiếm, các loại hiệu ứng ánh sáng rực rỡ bắt mắt.

Lúc này bên cạnh Tống Thư Hàng có một bóng người bước tới, người đó hà hơi vào nắm đấm của mình, vẻ mặt đầy phấn khích muốn thử sức.

Trên không trung, Cuồng Đao Tam Lãng mắt tinh lập tức phát hiện ra bóng người đó, liền kêu lớn: "Đợi đã, Bạch tiền bối!

Ngài đừng ra tay!

Ngài mà ra tay là chúng tôi hết cửa chơi đấy!" Bạch Tôn Giả sững sờ giơ nắm đấm của mình lên.

Bị các đạo hữu cô lập rồi sao?

Bị Tam Lãng nhắc nhở, Bạch Tôn Giả ngơ ngác nhìn nắm đấm của mình, sau đó lặng lẽ thu tay lại.

Cũng đúng, con Huyết Ma này trông thì phòng thủ cao máu dày, nhưng nếu anh đi lên đấm một cú, con Huyết Ma đó chắc chắn tiêu đời luôn.

Thế là Bạch Tôn Giả lộ vẻ thất vọng, lủi thủi quay lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

Vì không được tham gia hoạt động hội đồng Huyết Ma, Bạch Tôn Giả buồn chán lại kéo quả tên lửa kia qua, bắt đầu lặng lẽ nghiên cứu.

Lần này, các đạo hữu không ai ngăn cản anh nghiên cứu tên lửa nữa.

Nói chính xác hơn là những người hay khuyên anh đừng nghịch mấy thứ nguy hiểm đã chạy đi chơi đùa vui vẻ với Huyết Ma hết rồi.

Trong số những người còn lại, một là bản thân cũng có hứng thú với quá trình ‘Bạch Tôn Giả nghiên cứu tên lửa’, hai là loại như Bạch Hạc Chân Quân, bất kể Bạch Tôn Giả làm chuyện gì, gã cũng giơ cả hai tay hai chân cùng ba đôi cánh tán thành.

Thậm chí nếu Bạch Tôn Giả muốn nổ tung mặt trăng, Bạch Hạc Chân Quân cũng sẽ cân nhắc việc sắp xếp phi thuyền vũ trụ đưa anh lên đó để anh nổ cho thỏa thích.

Cho nên, lần này không ai ngăn cản Bạch Tôn Giả tháo tên lửa ra cả.

Trong trận pháp của Cổ Hồ Quan Chân Quân, từng vị tiền bối cấp ngũ phẩm đang hăng hái tham gia hoạt động vây đánh Huyết Ma, ngay cả Đậu Đậu và Ngư Kiều Kiều cũng nhịn không được thò một cái móng vào.

Cầu nguyện cho con Huyết Ma đáng thương này.

Tuy Thiên Ma ở tu chân giới vốn bị coi là Boss dã ngoại để cày, nhưng con Huyết Ma này vận khí đặc biệt kém.

Còn chưa hạ cánh đã bị một đám Chân Quân và Linh Hoàng ngũ phẩm vây xem rồi hội đồng.

Huyết Ma hiện tại giận đến mức gào rống liên hồi, nhưng thứ nó có thể làm cũng chỉ là gào rống mà thôi.

Bất kể nó tấn công thế nào, ở góc độ nào, dùng bộ phận nào, Tạo Hóa Pháp Vương toàn thân kim quang lấp lánh luôn xuất hiện kịp thời chặn trước nắm đấm hay bất kỳ đòn tấn công nào của nó, cần cù chăm chỉ đỡ hết sạch.

Các đạo hữu trong nhóm thì vui vẻ đem các loại tâm đắc, chiêu thức mới vừa lĩnh ngộ được ném lên người Huyết Ma.

Đồng thời ở bên cạnh, Hoàng Sơn Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân cùng đạo hữu 'Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu' có độ tồn tại cực thấp còn thỉnh thoảng bình luận, chỉ điểm cho chiêu thức mới và kỹ năng linh cảm của mọi người.

"Ừm, chiêu này của Đông Phương tiên tử không tệ, hoàn thiện thêm chút nữa là thành tuyệt kỹ sát chiêu rồi.

Có điều tiên tử này, khi tấn công nàng chỉ cần kèm theo thêm một phần chân khí nữa là có thể đột phá điểm giới hạn, khiến uy lực lớn hơn!" "Chiến Phật Chân Thân của Tạo Hóa đạo hữu lại lên một tầm cao mới rồi, mạnh thế này, đợi hắn thăng lên lục phẩm, Chiến Phật Chân Thân chắc sẽ đạt tới mức độ tiệm cận tôn giả thất phẩm mất?" "Tam Lãng, đồ con khỉ này... từ đầu tới cuối ngươi chỉ chém đúng một đao, rồi đứng bên cạnh chơi bời à?

Ngươi chẳng phải tên là Tam Lãng sao, ít nhất cũng phải lãng từ ba đao trở lên chứ?” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Tóm lại, hiện trường vô cùng náo nhiệt.

Bạch Tôn Giả lặng lẽ nhìn các đạo hữu đang chơi đùa vui vẻ, rồi lại lẳng lặng cúi đầu tiếp tục nghịch tên lửa của mình.

Một lúc sau, Tống Thư Hàng ghé sát bên cạnh Bạch Tôn Giả, nói: “Đúng rồi Bạch tiền bối, giọng của tôi vẫn chưa trở lại bình thường.” Thư Hàng cảm thấy tâm trạng Bạch Tôn Giả có chút xuống dốc nên muốn chuyển dời sự chú ý của anh.

“Không sao đâu Thư Hàng, đợi hết dược hiệu là giọng sẽ khôi phục thôi.” Bạch Tôn Giả đầu cũng không ngẩng lên đáp.

Hết dược hiệu là khôi phục sao?

Vậy thì tốt.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, lại nói: “Đúng rồi Bạch tiền bối.

Lúc trước tôi và Vũ Nhu Tử đến tộc địa Sở gia có gặp mấy gã gọi là ‘Hải Đảm chiến sĩ’ tấn công nơi đó, sau đó ở trong mật thất gặp phải một gã kỳ quái...

May mà cha của Vũ Nhu Tử là Linh Điệp Tôn Giả kịp thời có mặt, cuối cùng đoạt được một bức họa từ trên người gã đó.” Cậu đem tình hình ở Sở gia kể lại cho Bạch Tôn Giả nghe.

Sau đó, Thư Hàng lấy bức họa ‘Kiếm quyết’ của Sở gia ra, hy vọng có thể gợi lên hứng thú của anh.

Là một sinh viên đại học bình thường, cậu luôn cảm thấy đau tim khi nhìn Bạch Tôn Giả lặng lẽ tháo tên lửa.

“Ồ?

Kiếm quyết của Sở gia à?

Để ta xem.” Sự chú ý của Bạch Tôn Giả quả nhiên bị dời đi thành công.

Anh vứt đống linh kiện tên lửa sang một bên, nhận lấy bức họa từ tay Tống Thư Hàng để nghiên cứu.

“Bạch tiền bối có nhìn ra được gì không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Trong mộng cảnh, Sở Sở cô nương có thể từ bốn bức họa này ngộ ra một bộ kiếm quyết cao minh của riêng mình, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân chắc không có thiên phú ‘nhìn hình viết văn’ này.

Lúc ở trong mộng, cậu nhìn chằm chằm bức họa nửa ngày cũng không ngộ ra được gì.

Hiện giờ có bức họa thật trong tay, cậu nhìn thêm nửa ngày nữa, ngoài việc thấy Lý Thiên Tố đạo trưởng rất đẹp trai ra thì vẫn chẳng nhìn ra cái gì cả.

Bạch Tôn Giả nghiên cứu bức họa một lúc rồi nói: “Thủ pháp rất thú vị, chỉ nhìn một bức thì không thấy được gì đâu.

Trong bốn bức họa chắc là ẩn giấu bốn bộ trận pháp, phải gom đủ cả bốn bức mới kích hoạt được trận pháp để thấy thứ mà người vẽ muốn truyền đạt.” Vậy có nghĩa là không phải do ngộ tính của mình quá thấp sao?

Chương 433

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Thư Hàng, cậu vừa nói ba bức kia bị gã kỳ quái đó mang đi rồi?

Vậy chỉ cần bức này còn ở chỗ Sở Sở, gã đó nhất định sẽ tìm cách tới lấy nốt bức này đúng không?” Bạch Tôn Giả vuốt cằm nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Tôi thấy bộ dạng lúc gã đó rời đi chắc chắn sẽ không từ bỏ bức họa cuối cùng này đâu.

Thực ra gã có đến hay không cũng không quan trọng, Linh Điệp Tôn Giả dường như rất hứng thú với trận pháp Đấu Chuyển Tinh Di của gã, chắc trong mấy ngày tới sẽ tìm tới tận cửa thôi.” “Linh Điệp đạo hữu ra tay rồi sao?

Ha ha, thú vị đấy.

Vậy thì... cho ta tham gia với, để ta thêm chút niềm vui cho trò chơi này nhé.” Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười, anh đưa ngón tay ra, dùng linh lực khắc một chuỗi phù văn lên mặt sau của bức họa.

Cuối cùng, chuỗi phù văn này biến thành hình dáng một thanh ‘phi kiếm’.

Tống Thư Hàng nhìn thanh phi kiếm này, cứ thấy quen mắt kiểu gì ấy, cậu thử hỏi: “Bạch tiền bối, hình như tôi đã thấy phù văn này ở đâu rồi thì phải?” “Ừm, phù văn này là ‘Bản Tống Thư Hàng dùng một lần 1S’.

Dựa trên bản 001 lúc trước, ta đã thêm vào một số chức năng mới...

Vốn định làm một bản ‘Lưu Tinh Kiếm dùng một lần 001’, nhưng thuật thức của phù văn Lưu Tinh phức tạp hơn, có mấy phù văn cần thủ pháp điêu khắc đặc thù, sợ sẽ làm hỏng bức họa.” Bạch Tôn Giả gật đầu đáp.

Tống Thư Hàng nghe thấy cái tên này, tim nhỏ lập tức thắt lại...

Bản Tống Thư Hàng dùng một lần mà cũng có bản nâng cấp sao?

Lạc Trần Chân Quân và mấy vị đạo hữu bên cạnh nghe thấy cái tên này thì đỏ mặt tía tai, nhịn cười vất vả lắm mới được.

Sau đó, các đạo hữu lại nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt đầy ‘thương cảm’.

Thư Hàng tiểu hữu cũng vất vả thật đấy.

“Thư Hàng, dù sao có một bức họa trong tay chúng ta cũng không xem được gì, lát nữa đợi Sở Sở tỉnh lại, cậu đưa bức họa cho cô ấy mang về Sở gia.

Nếu gã kỳ quái đó thừa cơ đoạt lấy bức họa này, đợi hắn gom đủ bốn bức, chức năng của bản 1S sẽ kích hoạt, trực tiếp đưa gã tới trước mặt ta.” Bạch Tôn Giả nói.

Để gã kỳ quái đó bay cái ‘vèo’ tới trước mặt Bạch tiền bối sao?

Ôi trời, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Cứ tưởng tượng mà xem, gã kỳ quái đó vất vả lắm mới gom đủ bốn bức họa, đang chuẩn bị triệu hồi thần long...

à không, đang chuẩn bị thưởng thức và nghiên cứu huyền bí bên trong.

Đột nhiên, ‘Bản Tống Thư Hàng dùng một lần 1S’ khởi động, kéo gã cùng bốn bức họa bay lên trời, với khí thế ‘cá chép vượt long môn’, tông bay mọi vật cản phía trước, bay thẳng về phía Bạch Tôn Giả.

Hình ảnh đó thật sự quá tuyệt vời!

Ngoại trừ cái tên ‘Tống Thư Hàng 1S’ ra thì mọi thứ khác đều tuyệt cú mèo.

“Được, đợi Sở Sở cô nương tỉnh lại, tôi sẽ đưa bức họa cho cô ấy!” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái tán thành.

Sau đó, cậu sực nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi Bạch tiền bối, trên đường quay lại tôi có gặp mấy gã ‘Hải Đảm chiến sĩ’, hình như bọn chúng định đi đồ sát môn hạ ‘Hư Kiếm Phái’ để thu thập ‘Chân Huyết’ gì đó?” “Thu thập Chân Huyết?” Bạch Tôn Giả hơi nhướn mày: “Chẳng lẽ dùng để giải khai phong ấn, hoặc là hồi sinh thứ gì đó sao?

Hải Đảm chiến sĩ... hình như ta đã nghe chuyện tương tự ở đâu rồi?

Lát nữa các đạo hữu xử lý xong Huyết Ma, cậu hỏi thử xem có ai biết chuyện này không.

Dù sao Hư Kiếm Phái cũng là môn phái tu sĩ loài người, giải quyết xong Huyết Ma chúng ta qua đó xem tình hình thế nào.” “Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó liếc nhìn vị trí của các tiền bối.

Con Huyết Ma tội nghiệp vẫn đang gào rống liên hồi, nhưng tiếng gào của nó đã yếu đi nhiều lắm rồi.

Con Huyết Ma vốn cao mười lăm mét hiện tại đã bị tiêu hao chỉ còn lại khoảng mười mét.

Đây là còn chưa kể các tiền bối cấp Chân Quân lục phẩm vẫn chưa ra tay đấy nhé.

“Cứ có cảm giác con Thiên Ma này hơi tội nghiệp.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bên này, Bạch Tôn Giả lại ngồi xổm trên quả tên lửa kia, hăng hái tháo lắp.

Chẳng mấy chốc, quả tên lửa đã bị Bạch Tôn Giả tháo thành một đống linh kiện.

“Hóa ra là vậy, về mặt nguyên lý cũng khá thú vị.” Bạch Tôn Giả vuốt cằm nghiên cứu hồi lâu, sau đó bắt đầu lắp ráp lại.

Lắp vào nhanh hơn tháo ra nhiều.

Chỉ trong vài hơi thở, Bạch Tôn Giả đã lắp xong quả tên lửa: “Xong rồi, lại học thêm được nhiều thứ mới.” Bạch Tôn Giả lộ vẻ mãn nguyện.

“Đợi đã Bạch tiền bối.

Mấy cái hộp dưới chân anh, rồi mấy cái ốc vít to đùng, cả cái ống kia nữa là sao vậy?” Tống Thư Hàng tinh mắt nhìn thấy đống đồ dưới chân anh.

“À à, mấy cái này hả.

Chúng là đồ thừa thôi!

Nhưng ta nhất thời không lắp vào được, ừm, cũng có thể là do ta lỡ tay làm hỏng rồi...

Nhưng cậu yên tâm, ta đã dùng mấy trận pháp đơn giản thay thế chức năng của chúng rồi, đảm bảo không có vấn đề gì!” Bạch Tôn Giả đắc ý vỗ vỗ quả tên lửa vừa lắp lại, rồi nói nhỏ với Thư Hàng: “Ngoài ra, ta còn thêm vào trong đầu đạn hai trận pháp tấn công.

Quả tên lửa này nếu nổ tung, ngoài sát thương nổ thông thường ra còn kèm theo sát thương pháp thuật ‘Lôi Quang Bạo’ nữa, uy lực đỉnh lắm.

Hôm nào tìm được tông môn của Vô Cực Ma Tông, chúng ta có thể thử uy lực của nó.” Tống Thư Hàng lại thấy thắt tim.

Vốn dĩ tên lửa đã đáng sợ lắm rồi, Bạch tiền bối còn bồi thêm trận pháp sát thương ‘Lôi Quang Bạo’?

Đây là đổ thêm dầu vào lửa mà, lúc cái thứ này nổ thì sức phá hoại sẽ khủng khiếp đến mức nào chứ?

Đang mải suy nghĩ thì đột nhiên có sự cố xảy ra, có lẽ do Bạch Tôn Giả vỗ hơi mạnh tay, quả tên lửa vốn đang dựng đứng bị anh vỗ một cái liền nghiêng sang bên phải, rồi đổ rầm xuống đất.

“Bạch tiền bối, nó đổ kìa!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu to, đây là vật phẩm dễ cháy dễ nổ đấy!

Lại còn qua tay Bạch Tôn Giả cải tạo nữa, đổ thế này không khéo nổ tung luôn.

“Đừng gấp, có ta đây.” Bạch Tôn Giả cười ha ha, anh đưa tay ra chộp lấy quả tên lửa.

Một vật có kích thước thế này, chỉ cần một ý niệm là anh có thể giữ lại được, nên không cần lo lắng.

Đúng lúc này, từ xa có một bóng người vút tới, một tay đỡ lấy quả tên lửa đang đổ xuống, tư thế cực kỳ ngầu.

Là Bạch Hạc Chân Quân!

Sự chú ý của gã lúc nào cũng tập trung trên người Bạch Tôn Giả để tìm cơ hội phục vụ, giải vây cho anh.

Thế nên khi thấy quả tên lửa đổ xuống, Bạch Hạc Chân Quân là người đầu tiên lao tới đỡ lấy nó.

“Bạch tiền bối cứ yên tâm, có tiểu Bạch Hạc ở đây tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì!” Bạch Hạc Chân Quân giơ ngón tay cái về phía Bạch Tôn Giả.

“Bạch Hạc tiền bối làm tốt lắm!” Tống Thư Hàng cũng giơ ngón tay cái khen ngợi.

Bạch Hạc Chân Quân đắc ý.

Lúc này, Bạch Tôn Giả: “...” Không phải vì Bạch Hạc, mà anh phát hiện ra dường như lúc lắp lại đã có chỗ nào đó sai sót.

Quả tên lửa bắt đầu bốc khói đen.

Thứ này chắc là sắp nổ rồi!

“Bạch Hạc, vứt cái tên lửa đó đi.” Bạch Tôn Giả lên tiếng, tuy không cam lòng nhưng dường như anh lại làm hỏng đồ nữa rồi: “Tên lửa sắp nổ rồi!” “Hả?” Bạch Hạc Chân Quân sững người, sau đó gào lên: “Sắp nổ á?” Bạch Hạc Chân Quân lập tức vác quả tên lửa lên, nhìn quanh tìm chỗ giải quyết.

Rất nhanh, mắt gã sáng lên.

Huyết Ma kìa, quả tên lửa sắp nổ này dùng để nổ Huyết Ma là chuẩn nhất rồi.

“Mọi người tránh ra hết đi, ta sắp ra đại chiêu đây!” Bạch Hạc Chân Quân gầm lên: “A đát!” Sau đó gã dùng sức ném ‘Quả tên lửa bản ma cải của Bạch Tôn Giả’ đang bốc khói đen về phía Huyết Ma.

Các đạo hữu đang đánh Huyết Ma rất hăng say, bỗng thấy quả tên lửa bốc khói đen lao tới.

“0_0!” Bắc Hà Tán Nhân trợn tròn mắt.

“Đậu xanh, Bạch Hạc huynh ngươi tìm chết à, ném tên lửa qua đây làm gì?” Tuyết Lang Động Chủ gào lên.

Đông Phương Lục tiên tử khó khăn lắm mới né được quả tên lửa, thét lên: “Bạch Hạc tiền bối, đừng phá đám được không?!” Nàng suýt chút nữa là bị tông trúng rồi.

“Tên lửa có tác dụng gì với Huyết Ma đâu, Bạch Hạc tiền bối đi chỗ khác chơi đi.” Tạo Hóa Pháp Vương hét lớn.

Đúng lúc này, Lạc Trần Chân Quân – người nãy giờ vẫn giải thích chiến cục cho Tống Thư Hàng – gào lên: “Mọi người rút mau, cái đó là đồ Bạch Tôn Giả vừa cải tạo đấy!” Nhưng Lạc Trần Chân Quân mới hét được một nửa, Cuồng Đao Tam Lãng đang chiến đấu đột nhiên xoay người lại đầy tiêu sái, bảo đao trong tay rời vỏ!

“Bạch Hạc tiền bối, một quả tên lửa cỏn con thôi mà, đừng tới phá rối.

Ngươi cứ đứng ngoài xem là được rồi, Huyết Ma cứ giao cho bọn ta!” Cuồng Đao Tam Lãng hét lớn.

Vừa nói, Cuồng Đao Tam Lãng vừa xuất chiêu cực ngầu.

Không hổ là ‘Thất Thập Nhị Lộ Khoái Đao’, trong nháy mắt gã đã chém ra bảy mươi hai luồng đao quang.

Những luồng đao quang đẹp mắt đan thành một tấm lưới bao trùm lấy quả tên lửa.

Sau đó... khi đao quang vừa chém ra, tai Tam Lãng mới nghe thấy lời của Lạc Trần Chân Quân.

Cái gì?

Quả tên lửa này là do Bạch Tôn Giả vừa cải tạo sao?

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Hại nhau quá!

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ hận không thể mở miệng nuốt đống đao quang ngầu lòi kia vào lại, nhưng đã muộn rồi.

Những luồng đao quang rực rỡ rơi lên quả tên lửa, lập tức chém nó thành từng mảnh vụn.

Bùm!!!

Một tiếng nổ lớn vang lên, ánh sáng vụ nổ bao trùm cả con Huyết Ma và các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“A a a, Tam Lãng, ta không xong với ngươi đâu!” “Trời ơi, Tam Lãng, đau chết ta rồi!” “Các ngươi cố ý đúng không?

Tam Lãng, có phải ngươi đã hẹn trước với Bạch Hạc đạo hữu rồi không?

Ái chà mẹ ơi, Tạo Hóa đạo hữu mau giữ chặt Huyết Ma đi, thằng cha này vừa thừa dịp nổ đấm ta một cú đau điếng.” “Oa oa oa...

Ngươi tiêu đời rồi Tam Lãng huynh!” “A a a, bộ lễ phục bản giới hạn của La Sa Tông năm nay của ta, hu hu.” Đông Phương Lục tiên tử hét chói tai.

Chương 434

Cuồng Đao Tam Lãng nắm chuôi đao đứng ngây người trong gió...

Tiêu rồi, mình tiêu đời thật rồi.

Phía xa, Bạch Hạc Chân Quân vẫn giữ tư thế ném tên lửa...

Gã hoàn toàn không ngờ Tam Lãng lại chém một đao ngầu như vậy.

Tiêu rồi, mình chết chắc rồi.

Ơ?

Khoan đã, vốn dĩ mình đã chết chắc rồi mà.

Nợ nhiều không lo, nghĩ thế thì chẳng còn gì đáng sợ nữa.

Phía trước, thảm họa của Cuồng Đao Tam Lãng mới chỉ bắt đầu.

Cùng với vụ nổ của tên lửa, trận pháp pháp thuật ‘Lôi Quang Bạo’ mà Bạch Tôn Giả khắc lên cũng đồng thời bùng phát.

Xẹt xẹt, tí tách...

Một quầng điện hồ màu tím bắn ra từ trung tâm vụ nổ, ngưng tụ thành một quả cầu lôi quang tím.

Tuy chỉ là sản phẩm thí nghiệm của Bạch Tôn Giả nhưng sức sát thương của lôi điện này vẫn đạt mức phá hoại cỡ ‘lục phẩm’.

Cuồng Đao Tam Lãng đứng mũi chịu sào, điện hồ của Lôi Quang Bạo còn chưa oanh trúng người gã, mới chỉ là một tia năng lượng rò rỉ ra trước đòn tấn công chính thức thôi đã khiến gã bị giật đen thui cả người.

Cái ‘Lôi Quang Bạo’ này mà ném trúng chính diện chắc Tam Lãng phải nằm giường bệnh của Dược Sư vài tháng mất.

May mà người khắc trận pháp Lôi Quang Bạo là Bạch Tôn Giả đang ở ngay gần đó.

“Diệt!” Bạch Tôn Giả quát lên.

Theo tiếng quát trầm thấp của anh, trận pháp thuộc tính ‘Lôi’ trong vụ nổ bị anh khống chế, lập tức co rút lại, từ một quả cầu lớn thu về chỉ bằng nắm tay.

Cuối cùng...

điện hồ càng lúc càng nhỏ, dần dần tắt lịm.

Tam Lãng há miệng phun ra một ngụm khói đen.

Ngụm khói này giống hệt tâm trạng đang có mười ngàn con thảo nê mã chạy qua của gã vậy.

“Gào gào gào!!!” Tiếng Huyết Ma gầm lên vang dội!

Vụ nổ tên lửa bất ngờ làm loạn nhịp điệu của các đạo hữu, ‘Tạo Hóa Pháp Vương’ đang gánh quái đột nhiên không giữ được cừu hận.

Con Huyết Ma điên cuồng vậy mà nắm được cơ hội, lồng lộn xông lên, cứng rắn dựa vào cường độ cơ thể lục phẩm và sức mạnh thô bạo như một con bò tót điên cuồng lao ra khỏi vòng vây của các đạo hữu.

Sau đó, Huyết Ma lao thẳng về phía Tống Thư Hàng...

Nó bị thương quá nặng nên cần phải ăn chút gì đó để bổ sung năng lượng.

Trí thông minh của Huyết Ma tuy không đủ dùng nhưng ít nhất vẫn còn chút bản năng.

Nó cần ăn nhanh, nên theo bản năng tìm kiếm con mồi dễ bắt nhất...

Trong số những người có mặt ở đây, chỉ có Tống Thư Hàng và Sở Sở của Sở gia là tu vi yếu nhất.

Mà so với Sở Sở, cô nàng lại đứng xa hơn một chút.

Thế nên, quyết định vậy đi, thức ăn chính là Tống Thư Hàng.

Thế là Huyết Ma lao về phía Tống Thư Hàng, đôi bàn tay lớn chộp tới.

“Đừng để nó chạy thoát!” Các đạo hữu hét lên.

Nhưng trong lúc sinh tử tồn vong, Huyết Ma đã bộc phát tốc độ nhanh đến mức không tưởng.

Thậm chí ngay cả Hoàng Sơn Chân Quân đang trấn giữ trên không và Cổ Hồ Quan Chân Quân luôn bảo vệ bên cạnh cũng không kịp bắt lấy con Huyết Ma đang lao như điên.

Phía trước, Bạch Tôn Giả vuốt cằm: “Chậc chậc!” Sau đó anh đứng lên, đưa nắm đấm ra, hà một hơi.

Lúc bàn luận đạo pháp lúc nãy, anh mới nghĩ ra một chiêu quyền thuật khá thú vị.

Vốn còn tưởng không có cơ hội sử dụng... không ngờ cuối cùng Huyết Ma lại lao tới, cho anh cơ hội thử quyền pháp này.

“Gào gào gào!” Huyết Ma điên cuồng xông tới.

Nhưng chưa kịp chạm tới Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả đã nhẹ nhàng xuất hiện trên đỉnh đầu nó, giơ nắm đấm lên.

Trên nắm đấm có hàng ngàn phù văn hóa thành chuỗi xích bao quanh xoay tròn.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả tung ra một đấm.

Nắm đấm còn chưa chạm vào người Huyết Ma nhưng đầu của nó đã tự động tan rã...

Giống như gió mạnh thổi qua đống cát, đầu Huyết Ma hóa thành vô số hạt nhỏ nổ tung.

Những hạt này sau khi rơi xuống đất lại ngưng tụ thành từng viên trân châu đỏ như máu, va chạm với mặt đất phát ra tiếng ‘đinh đinh’ thanh thúy.

Nắm đấm của Bạch Tôn Giả cứ thế từ từ nện xuống...

Thân thể Huyết Ma như bị cuốn vào máy xay thịt, không ngừng biến thành trân châu.

Hai hơi thở sau.

Con Huyết Ma cao hơn mười mét ban đầu đã biến mất không dấu vết, chỉ còn lại một bãi trân châu máu lấp lánh dưới đất, minh chứng cho việc từng có một con Huyết Ma đáng yêu vượt biên sang Trái Đất.

Bạch Tôn Giả thu tay lại, vuốt cằm ra vẻ trầm tư, dường như không hài lòng lắm với uy lực của cú đấm này.

Phía sau, các tiền bối trong nhóm chỉ muốn khóc...

Không ngờ cuối cùng Bạch Tôn Giả vẫn vung nắm đấm của mình.

Đây là số mệnh định sẵn sao?

“Vẫn cần cải tiến thêm chút nữa, cú đấm này lãng phí quá nhiều linh lực.

Khi chuyển hóa thân thể Huyết Ma thành kết tinh năng lượng, ít nhất đã lãng phí mất ba phần mười.” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng nhặt một viên trân châu lên, tò mò hỏi: “Huyết Ma chết đi sẽ biến thành trân châu máu sao?” Cậu cảm thấy trong những viên trân châu xinh đẹp này ẩn chứa linh lực rất thuần khiết.

"Đó là một thí nghiệm của ta thôi." Bạch Tôn Giả cười ha ha: "Ta thử xem có thể chuyển hóa Huyết Ma thành thứ gì đó tương tự linh thạch không, nhưng có vẻ không thành công lắm.

Được rồi, để ta xem con Huyết Ma này mang lại cho chúng ta món đồ tốt gì nào." Đánh xong Boss đương nhiên là phải mở hòm kho báu rồi!

Điểm tốt nhất của Thiên Ma ngoại vực là bọn chúng không chỉ trâu bò dễ đánh mà trên người còn mang đủ loại bảo bối.

Đánh xong còn rơi trang bị, thật là cảm động quá đi mà.

Thông thường, bất kể là chủng loại Thiên Ma nào, vật phẩm rơi ra cơ bản nhất là linh thạch, thảo dược, nguyên liệu luyện khí.

Nếu vận khí tốt, trên người một số Thiên Ma cao cấp còn có pháp khí, pháp bảo.

Thủ pháp luyện chế của những pháp khí, pháp bảo này rất kỳ lạ, hoàn toàn khác với thủ pháp luyện khí thông dụng của tu sĩ hiện nay, nhưng sau khi tu sĩ có được, chỉ cần tế luyện lại một chút là có thể sử dụng.

Cho nên, có một số tiền bối tu sĩ suy đoán Thiên Ma ngoại vực rất có thể có liên quan đến thời đại Thiên Đạo trước, thậm chí có thể là sản vật của thời đại xa xưa hơn nữa; cũng có người đoán Thiên Ma đến từ thế giới khác; thậm chí có người đoán có khi nào là sinh vật ở không gian thời gian khác không?

Về điểm này, mọi người tranh luận không ngớt.

Nhưng vì Thiên Ma ngoại vực căn bản không có não, dù tu sĩ có dùng pháp thuật tìm kiếm ký ức, cưỡng ép đột nhập vào não chúng để đọc ký ức thì cũng chẳng tìm được manh mối hữu ích nào.

Thế là dần dần, lai lịch của 'Thiên Ma' đã trở thành một bí ẩn không lời giải trong giới tu sĩ.

Bạch Tôn Giả bắt đầu mở hòm.

Anh gạt đống trân châu máu ra, chộp lấy một cái.

Một cây gậy đen thui hiện ra trong tay Bạch Tôn Giả, cũng không biết được đúc từ loại vật liệu gì, trông rất cứng và nặng.

“Một thanh phôi pháp bảo loại gậy, tế luyện một chút là có được món vũ khí khá tốt đấy.

Hơn nữa vật liệu rất đặc thù, độ cứng đảm bảo, ai muốn không?” Bạch Tôn Giả lên tiếng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương giơ tay: “Nếu không ai cần thì cứ ghi dưới tên tôi trước đi.

Bạch tiền bối cứ tiếp tục mở, xem mở được bao nhiêu món.

Đợi lát nữa thống kê lại, nếu số lượng bảo vật không nhiều... sau khi lấy cây gậy này, tôi sẽ bỏ ra số linh thạch tương đương để bù đắp tổn thất cho mọi người.” Đấu Chiến Phật Tông nơi Tạo Hóa Pháp Vương theo học ngoài Chiến Phật Chân Thân ra còn có một môn ‘Thao Thiên Phúc Hải Côn Pháp’ nổi tiếng thiên hạ, uy lực cực mạnh.

Vật liệu của phôi gậy này không tệ, luyện chế lại sẽ là một cây gậy tốt, rất hợp với Tạo Hóa Pháp Vương.

“Được, vậy ông cầm lấy đi.

Lát nữa tính tiền bù sau.” Bạch Tôn Giả ném phôi gậy cho Tạo Hóa Pháp Vương.

Sau đó, Bạch Tôn Giả tiếp tục đào bới, nói: “Một chiếc pháp hoàn, thuộc tính hàn băng, chắc là để tăng cường hiệu quả cho pháp thuật hệ băng.

Tuyết Lang Động Chủ, của ông này!” Tuyết Lang Động Chủ nhận lấy pháp hoàn, cười hớn hở.

Bạch Tôn Giả lại đào tiếp: “Một dải hồng lăng kỳ quái, tuy không biết có tác dụng gì nhưng Đông Phương Lục này, cái này rất hợp với nàng đấy!” Dải hồng lăng được anh ném cho Đông Phương tiên tử, dải lụa này mà phối hợp với điệu múa của nàng thì chắc chắn sẽ rất đẹp mắt.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lại đào: “Ồ, là thảo dược.

Thảo dược này ta có ấn tượng, chắc là Lục Xá?

Hay là Thanh Xá Căn nhỉ?

Không nhớ tên nữa, chỉ nhớ thêm vài loại thảo dược nữa là có thể luyện ra đan dược tăng xác suất đột phá bình cảnh lục phẩm.

Bắc Hà, cậu đang cần, cầm lấy đi.” Ở đây cũng chỉ có Bắc Hà Tán Nhân là sắp đột phá lục phẩm rồi.

Bắc Hà Tán Nhân mừng rỡ nhận lấy thảo dược, có thứ này, xác suất thăng lên Chân Quân lục phẩm của gã lại tăng thêm một phần.

Bạch Tôn Giả đào tiếp: “Một tấm bùa hộ thân nhỏ, ồ, thứ này hơi lạ...

Ha, món đồ tốt đấy.

Bùa hộ thân làm từ một mảnh nhỏ ‘Long mạch’, có thể tăng vận khí ở mức độ nhất định.

Ai muốn không?” Thứ này cùng hệ với mẩu long mạch nhỏ trong tay Bạch Tôn Giả.

Chương 435

“Tôi tôi tôi, tôi muốn!” Cuồng Đao Tam Lãng hăng hái giơ tay, sụt sịt mũi.

Gã cứ thấy mấy ngày gần đây mình đen đủi quá mức, vạn sự bất thuận.

Chẳng phải sao, hôm nay một đao tiêu sái đó đã đem lại kết cục ‘tiêu đời’ cho gã.

Thế nên cứ lấy chút đồ tăng khí vận hộ thân đã.

Chẳng cần biết có hiệu quả không, cứ đeo cho an tâm.

Hy vọng có thứ này bảo vệ, lúc các đạo hữu trong nhóm trả thù gã thì ra tay nhẹ một chút.

“Được rồi, vậy cho Tam Lãng.” Bạch Tôn Giả ném tấm bùa nhỏ cho Tam Lãng.

Quá trình tiếp theo tóm gọn lại là Bạch Tôn Giả cứ đào mãi, đào mãi không ngừng.

Nào là thảo dược đặc thù, pháp bảo, vũ khí, cái gì cũng có.

Chẳng mấy chốc, tất cả đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần có mặt đều nhận được bảo vật của riêng mình, ngay cả kẻ đứng xem như Bạch Hạc Chân Quân cũng được chia cho hai khối kim loại luyện khí kỳ lạ làm quà an ủi.

Cả Đậu Đậu và Ngư Kiều Kiều cũng nhận được hai món bảo vật nhỏ.

Một bên nhận được viên minh châu tăng cường uy lực hệ thủy, Đậu Đậu thì nhận được hạt sen đen không rõ tác dụng, vừa hay có thể treo vào vòng cổ mới làm xích chó.

“Nói mới nhớ, trong ấn tượng của ta Thiên Ma đâu có ‘năng suất’ cao thế này nhỉ?” Hoàng Sơn Chân Quân vuốt cằm.

Thông thường, Thiên Ma ngoại vực sau khi bị tiêu diệt, trên người rơi ra được ba bốn món bảo vật kèm ít linh thạch là tốt lắm rồi.

Nếu được sáu bảy món thì gọi là nhân phẩm bùng nổ.

Hoàng Sơn Chân Quân trong mấy trăm năm gần đây chưa từng nghe nói con Thiên Ma nào có thể rơi ra trên mười món bảo vật cả.

Thế mà hiện giờ...

Bạch Tôn Giả đã đào được bao nhiêu món rồi?

Phải hơn năm mươi món rồi ấy chứ!

Cho dù con Thiên Ma này là giống Huyết Ma đặc thù, cho dù nó là Thiên Ma ‘mạnh mẽ’ hiếm gặp có thực lực lục phẩm đi chăng nữa, thì năm mươi món bảo vật cũng quá là khoa trương rồi.

“À, Hoàng Sơn tiền bối giờ mới cảm thán sao?” Cổ Hồ Quan Chân Quân nói: “Tôi từ lúc Bạch tiền bối đào đến món thứ mười sáu đã không biết nói gì rồi.

Sau đó tôi nghĩ, vì đó là Bạch tiền bối mà, nên đào ra bao nhiêu bảo vật cũng đều hợp tình hợp lý hết.

Tôi chỉ có thể nghĩ vậy thôi.” “Các ông bảo có khi nào Bạch tiền bối âm thầm lấy bảo vật từ trong túi không gian của mình ra chia cho mọi người không?

Nhìn thế nào đi nữa thì số lượng năm mươi món thực sự quá khoa trương.

Con Huyết Ma này làm sao chứa hết được nhiều đồ như thế chứ?” Đạo hữu Túy Nguyệt lên tiếng.

“Tôi lại thấy có khi con Huyết Ma này trước kia làm nghề ‘thương nhân’ hay gì đó, nên trên người mới mang theo lượng lớn đồ đạc như vậy?” “Đạo hữu, ông nghĩ nhiều quá rồi.” Cuối cùng, Bạch Tôn Giả thò tay vào chộp một cái, một đống linh thạch lớn nhỏ đủ loại hiện ra trong tay: “Ừm, vừa hay chia hết rồi...

Còn lại toàn là linh thạch thôi.

Vậy chỗ linh thạch này thuộc về ta nhé!

À...

đúng rồi, còn Thư Hàng nữa.

Lại đây Thư Hàng, chia cho cậu vài viên linh thạch làm ‘quà khuyến khích’ này.” Nói xong, Bạch Tôn Giả tùy tiện chọn ba viên linh thạch ném cho Tống Thư Hàng.

Tuy Tống Thư Hàng chỉ là người đứng xem, nhưng đôi khi thấy người có phần cũng là chuyện vui.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng cười nhận lấy ba viên linh thạch, đây chính là linh thạch sao?

Cậu bóp nhẹ một chút, thấy cảm giác hơi mềm.

Nhìn chỗ linh thạch này, Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới lúc xử lý gã ‘Hải Đảm chiến sĩ’ Toái Thiên Quân, ngoài cuốn ‘Giáo trình giáo dục bắt buộc hai mươi năm của Hải Đảm chiến sĩ’ ra, cậu còn thu hoạch được hai viên đá xấu xí.

Hình như cũng khá giống linh thạch này, có điều nhỏ hơn nhiều?

Không lẽ cũng là linh thạch sao?

“Chỗ trân châu máu này cũng thuộc về ta, ta muốn nghiên cứu công dụng của chúng.” Bạch Tôn Giả phẩy tay một cái, toàn bộ trân châu máu và linh thạch trên mặt đất đều biến mất.

Chắc là đã được anh thu vào pháp bảo không gian.

Khi toàn bộ trân châu máu được thu lại, Bạch Tôn Giả mới phát hiện trên mặt đất còn sót lại một món đồ nhỏ kỳ lạ.

Đó là một vật hình khúc xương, đỏ rực như máu.

“Ơ?

Còn sót lại món đồ nhỏ này à?” Bạch Tôn Giả nhặt khúc xương lên, săm soi hồi lâu nhưng không nhận ra đó là cái gì: “Đây là cái gì nhỉ?

Bên trong cảm giác có chút dao động hồn lực.” Mọi người đều lắc đầu, đồ trên người Thiên Ma đôi khi rất quái dị.

Đến tận bây giờ, vẫn còn rất nhiều tu sĩ giữ trong tay đủ loại đồ kỳ lạ mà không biết dùng làm gì, thế nên cứ sưu tầm vậy thôi, biết đâu lại là bảo bối?

Bạch Tôn Giả lắc lắc khúc xương đỏ máu đó, quay sang hỏi Tuyết Lang Động Chủ: “Tuyết Lang, đây là một khúc xương.

Ông có muốn không?” Tuyết Lang Động Chủ: “...” Gã lắc đầu nguầy nguậy.

Gã là sói tuyết chứ đâu phải chó tuyết.

“À, ta hỏi nhầm rồi, phải hỏi Đậu Đậu mới đúng.” Bạch Tôn Giả sực tỉnh, anh gọi to với Đậu Đậu: “Đậu Đậu, một khúc xương đỏ rực nè, trông có vẻ rất dai, có muốn không?” “Gâu gâu gâu gâu (Không muốn, đổi cho tôi một túi thức ăn hạt vị thịt lợn đi!)...” Đậu Đậu định nói chuyện nhưng sủa nửa ngày cũng chỉ phát ra tiếng chó sủa yếu ớt.

Nó bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn đến giờ vẫn chưa được giải khai.

Thế là Đậu Đậu bực bội nhe răng, lắc đầu thật mạnh.

“Oa ha ha ha ha, Đậu Đậu không biết nói chuyện trông đáng yêu thật đấy.

Đậu Đậu này, hay là cậu đừng bao giờ nói chuyện nữa, không mở miệng thì độ đáng yêu của cậu tăng thêm 100 điểm đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng đứng bên cạnh không nhịn được cười lớn.

“Gâu gâu gâu!!!” Đậu Đậu nhảy phắt lên, hóa thành hình dáng to lớn ba mét.

Sau đó, nó nhanh như chớp cắn chặt lấy đầu của gã khỉ Tam Lãng.

Răng chó sắc nhọn gặm mạnh lên đầu Tam Lãng.

Nhưng dù Đậu Đậu có cố sức thế nào cũng không tài nào cắn rách được da đầu Tam Lãng...

“Ha ha ha ha, quá ngây thơ rồi Đậu Đậu ạ.

Cậu tưởng tôi không có phòng bị sao?

Chiêu này đã dùng một lần với Cuồng Đao Tam Lãng tôi rồi thì lần thứ hai không còn linh nghiệm nữa đâu!

Tôi đã phòng ngự đầu rất kỹ rồi, cậu không cắn nổi đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng cười đắc ý.

Nhưng đang cười dở thì nước dãi Đậu Đậu chảy xuống, vì nó đang ngậm đầu Tam Lãng nên nước dãi chảy ròng ròng, bôi đầy mặt Tam Lãng...

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Tam Lãng lén nhìn tấm bùa hộ thân nhỏ trước ngực, thứ này không tăng khí vận cho mình sao?

Hay là khí vận gần đây của mình là âm một ngàn, tấm bùa này chỉ cộng một nên không có tác dụng?

Bạch Tôn Giả hỏi một vòng, không đạo hữu nào có hứng thú với khúc xương đỏ này cả.

Thực tế thì mọi người cũng thấy hiếu kỳ, nhưng không ai nỡ lấy.

Bạch Tôn Giả đã đào được nhiều bảo vật thế kia mà chỉ lấy ít linh thạch, khúc xương đỏ này ai còn mặt mũi nào lấy nữa chứ?

“Vậy Thư Hàng, khúc xương máu này tặng cho cậu.

Đừng coi thường nó, đồ Thiên Ma rơi ra chắc chắn là tinh phẩm.

Các đạo hữu lười sưu tầm thì cậu cứ giữ lấy đi.” Bạch Tôn Giả ném khúc xương máu cho Tống Thư Hàng: “Ngoài ra, trông nó cũng khá cứng, sau này cậu có nuôi chó nhỏ thì cũng có thể cho nó mài răng.” Bạch Tôn Giả không có hứng thú với mấy thứ kỳ quái này.

Vả lại, nói đến bảo vật sưu tầm thì kho báu của anh đã nhiều đến mức chính anh cũng không nhớ nổi.

Thậm chí cả kho báu của mấy tông môn lớn trong giới tu sĩ cũng không sánh bằng kho riêng của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nhận lấy khúc xương máu, đây là bảo bối trên người Thiên Ma mà, sao có thể đem cho chó mài răng chứ!

Đánh xong Huyết Ma, chia xong bảo vật.

Các đạo hữu trong nhóm tụ tập lại một chỗ, bắt đầu trao đổi tâm đắc sau trận chiến.

Chỉ có một con hạc trắng và một gã Tam Lãng nào đó là lờ mờ bị mọi người cô lập.

Đại Bạch Hạc thì không để tâm, thứ gã quan tâm từ đầu tới cuối chỉ có Bạch Tôn Giả.

Nhưng Cuồng Đao Tam Lãng vốn là kẻ lắm lời, gã bắt đầu thấy bứt rứt không yên.

Đang lúc mọi người trò chuyện, Hoàng Sơn Chân Quân nhận được một cuộc điện thoại.

Sau đó, Chân Quân nói với mọi người: “Vừa nhận được tin, đan dược đã gom đủ.

Ngoài ra, tổng cộng bốn trăm chiếc xe máy cày tay cầm cũng sẽ sớm được đưa tới, mọi người còn cần gì nữa không?

Có gì cần thì nói sớm để tôi tiện thể gửi tới luôn.” Cần chuẩn bị thêm xe máy cày để các đạo hữu tiện cải tạo và cường hóa.

Dù sao trong quá trình ‘độ’ xe chắc chắn sẽ có lúc thất bại, nên Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị cho mỗi người vài chiếc để tha hồ phá phách.

Dù sao thứ này cũng rẻ, mua một lúc 350 chiếc còn được tặng thêm 50 chiếc nữa.

“Hoàng Sơn tiền bối chuẩn bị thêm một số công cụ cải tạo đi.” Có đạo hữu lên tiếng.

“Có bút khắc trận văn tinh xảo không?

Lần này bị Bạch tiền bối đưa ra ngoài gấp quá, tôi chẳng mang theo gì cả.” “Tôi cần một bộ công cụ luyện khí thông thường!” Các đạo hữu cũng chẳng khách sáo, đưa ra đủ loại yêu cầu.

“Rõ rồi, tôi sẽ bảo người chuẩn bị đầy đủ công cụ gửi tới cùng luôn.” Hoàng Sơn Chân Quân lần lượt ghi lại.

Ngoài việc thỉnh thoảng buông lời ‘A a’ lạnh lùng trong nhóm và thi triển ‘Đại cấm ngôn thuật’ ra, Hoàng Sơn Chân Quân tuyệt đối là tấm gương sáng cho chức danh chủ nhóm của thế kỷ mới.

Nhắc đến giải đua xe máy cày tay cầm, tâm trạng Bạch Tôn Giả lập tức tốt hẳn lên.

“Vậy thì... ta đi bố trí sân thi đấu trước đây.

Thư Hàng, cậu đi cùng ta, chúng ta tiện đường qua Hư Kiếm Phái xem thử.” Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Đám Hải Đảm chiến sĩ muốn tiêu diệt Hư Kiếm Phái nên tiện đường qua đó xem tình hình thế nào.

Chương 436

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp, đột nhiên cậu nhớ ra một việc: “Đúng rồi tiền bối, đừng quên nhóm cô nương Sở Sở nhé!” “Ừm.

Đậu Đậu, cậu tạo một cái phân thân lông chó thông thường đi.” Bạch Tôn Giả vẫy tay với Đậu Đậu: “Sau đó giải khai pháp thuật trên người đệ tử Sở gia, bảo Đậu Đậu dùng phân thân đưa họ về Sở gia.” Đậu Đậu: “Gâu gâu gâu gâu.” “Nói tiếng người đi.” Bạch Tôn Giả bảo.

Hoàng Sơn Chân Quân búng tay một cái, cấm ngôn thuật của Đậu Đậu tạm thời được giải khai.

Đậu Đậu vừa mở miệng đã cất tiếng hát: “Hoa trong giỏ thơm ngát, nghe ta hát một bài, một bài nha một bài...

Đến Đại Hoàng Sơn, Đại Hoàng Sơn nơi tốt đẹp, nơi tốt đẹp nha nơi tốt đẹp...

Phong cảnh thật tươi đẹp, khắp nơi là hoa màu, khắp nơi là đại sỏa (đồ ngốc)...” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Chân Quân đưa tay ra chuẩn bị cấm ngôn Đậu Đậu lần nữa.

Đậu Đậu vội vàng ngậm miệng, sau đó nghiêm túc nói: “Bạch tiền bối, phân thân lông chó thông thường không có sức chiến đấu, hay là đổi sang phân thân lông chó đặc thù nhé?” “Không cần, phân thân lông chó thông thường là được rồi.” Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Nếu phân thân có sức chiến đấu quá mạnh, đánh chạy mất kẻ đến cướp Kiếm quyết thì làm sao?

Nói xong, Bạch Tôn Giả lại bảo Tống Thư Hàng đặt bức họa

‘Kiếm quyết’ lên người Sở Sở.

Khi Sở Sở và các đệ tử Sở gia tỉnh lại, ai nấy đều ngơ ngác, sao mình lại ngủ quên mất thế này?

Nếu chỉ một hai người ngủ thì thôi, nhưng tất cả đệ tử Sở gia ở lại đều bị hôn mê, là các tiền bối làm sao?

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác không... các đệ tử Sở gia khi đứng dậy đều cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, như thể vừa được tẩy rửa một lượt, hưởng lợi không nhỏ.

Thậm chí có vài đệ tử cảnh giới nhất phẩm còn cảm thấy khiếu huyệt của mình có dấu hiệu buông lỏng.

Khi các tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ luận đạo, tuy các đệ tử Sở gia này đang hôn mê nhưng linh khí trời đất ngưng tụ và các dị tượng cũng mang lại cho họ lợi ích cực lớn.

Thời thái cổ, các thánh nhân giảng đạo, đệ tử dưới tòa chỉ cần nghe thôi tu vi đã thăng tiến, chính là đạo lý này.

Bạch Tôn Giả nói với Sở Sở: “Sở Sở tiểu hữu, đây là một trong bốn bức Kiếm quyết của Sở gia, cô cứ mang về trước đi.

Nhóm đạo hữu chúng ta sẽ ở lại đây chơi thêm một thời gian nữa...

Đợi Sở gia thu xếp ổn thỏa xong, chúng ta sẽ sang làm khách.” “Vâng, tiền bối.” Sở Sở ngoan ngoãn nhận lấy bức họa.

Đồng thời, phân thân của Đậu Đậu tiến tới cõng Sở Sở đang bị trọng thương không tiện đi lại lên.

Lúc rời đi, Sở Xuân Huỳnh nhã nhặn nói: “Các vị tiền bối nếu có việc gì cần đến đệ tử Sở gia, xin cứ sai bảo.” Nhiều tiền bối tụ tập thế này chắc chắn là định làm chuyện gì đó lớn lao.

Lúc này nếu đệ tử Sở gia giúp được việc gì thì có thể kết thiện duyên với các tiền bối.

Nhỡ đâu trong quá trình đó có vị đệ tử nào được tiền bối nhìn trúng tư chất thì việc một bước lên mây không còn là mơ ước nữa.

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn cô nương Sở Xuân Huỳnh này, mỉm cười: “Có lẽ lát nữa chúng ta sẽ cần đệ tử Sở gia giúp đỡ vặt.

Nếu có giúp đỡ, chúng ta sẽ trả thù lao bằng linh thạch hoặc các vật phẩm khác.” Sau đó, Sở Sở được phân thân Đậu Đậu cõng, cùng các đệ tử Sở gia trở về trước.

Kế đến, Hoàng Sơn Chân Quân lấy ra một pháp bảo hình cung điện nhỏ cho các đạo hữu nghỉ ngơi.

Còn Bạch Tôn Giả thì dẫn Tống Thư Hàng đến ‘sân đua máy cày’ mà anh đã định trước để chuẩn bị sân bãi.

Dù sao đường đua thông thường không thể thỏa mãn ham muốn đua xe của các tu sĩ được.

Đối với đường đua, Bạch Tôn Giả có rất nhiều ý tưởng...

Trên cả đường đua phải thiết kế đủ loại bẫy, mê cung, khủng hoảng đáng sợ, v.v.

để thỏa mãn nhu cầu mạo hiểm kích thích của tu sĩ.

Ví dụ như nổ tung này, nổ tung này, và cả nổ tung nữa!

Hay là phi thiên này, phi thiên này, và cả phi thiên nữa!

Vô số ý tưởng kích thích khác.

Đương nhiên, trước khi tới sân bãi, họ sẽ tiện đường ghé qua Hư Kiếm Phái xem giữa bọn họ và ‘Hải Đảm chiến sĩ’ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, đám tu sĩ đến xem Huyết Ma cùng các ‘phó nhân’ của ‘Tiên sinh’ cuối cùng cũng tới gần khu vực Đoạn Tiên Đài.

“Ơ?

Huyết Ma đâu?

Đi đâu mất rồi?” “Bị giải quyết rồi sao?

Chẳng phải bảo đây là Huyết Ma lục phẩm ư?

Dù là Tôn giả lục phẩm dốc toàn lực ra tay cũng phải mất hồi lâu mới hạ được Huyết Ma chứ?” “Nếu Huyết Ma bị giải quyết rồi... thì cũng phải còn sót lại gì đó chứ?

Sao chẳng thấy gì thế này?” “Chẳng lẽ bị đánh tan xác thành tro luôn rồi?” Đám tu sĩ thông thường này đứng từ xa nhìn về phía Đoạn Tiên Đài và pháp bảo hình cung điện bên cạnh, nhưng không ai dám lại gần.

Đang lúc mọi người bàn tán xôn xao, cửa cung điện mở ra.

Bạch Hạc Chân Quân tỏa ra ánh sáng thánh khiết bước ra.

“Ồ?

Người tới cũng đông quá nhỉ.” Bạch Hạc Chân Quân cười ha ha.

“Là Bạch Hạc tiền bối!” Trong đám tu sĩ lập tức có người nhận ra gã.

Đừng nhìn Bạch Hạc Chân Quân ‘moe’ như vậy, lại còn hay hoạt động ở phương Tây, nhưng gã lại có nhân khí cực cao trong giới tu sĩ.

Bởi vì nam tu có thể thích Bạch Hạc tiền bối, chỉ cần yêu nhau là gã có thể biến thành một nữ tu sĩ xinh đẹp.

Mà nữ tu cũng có thể thích Bạch Hạc tiền bối, vì gã có thể biến thành một nam tu sĩ anh tuấn.

Trong đám đông tu sĩ đứng xem này có không ít fan của Bạch Hạc Chân Quân.

“Ha ha ha, chư vị đạo hữu tới chậm rồi, Huyết Ma đã được giải quyết.

Có điều mọi người lặn lội đường xa tới đây cũng chẳng dễ dàng gì, nên Bạch tiền bối đã chuẩn bị cho mọi người chút quà mọn.” Bạch Hạc Chân Quân cười rồi phẩy tay một cái.

Lập tức có rất nhiều ‘trân châu máu’ rơi từ trên trời xuống, vừa vặn mỗi tu sĩ có mặt đều nhận được hai viên.

Đây là món quà Bạch Tôn Giả để lại cho Bạch Hạc Chân Quân trước khi đi.

Thông thường sau khi giết Thiên Ma, người giết sẽ để lại xác Thiên Ma coi như phúc lợi cho các tán tu cấp thấp.

Lần này xác Huyết Ma bị biến sạch thành trân châu máu, nên tung ra cho mọi người chút phúc lợi.

Dù sao thứ này cũng chất đống như núi ấy mà.

Các tu sĩ nhận lấy trân châu máu, tuy không biết dùng thế nào nhưng ai nấy đều cảm nhận được linh khí tinh thuần bên trong, chẳng kém gì linh thạch.

Nếu có thể dẫn dắt ra được thì tương đương với hai viên linh thạch chất lượng cao rồi.

Thế là các tu sĩ đồng loạt cảm ơn Bạch Hạc Chân Quân rồi tản đi.

Con rối của ‘Tiên sinh’ cũng lẩn trốn trong đám đông.

Gã cũng nhận được hai viên trân châu máu, khi nắm trong tay gã cảm nhận được hơi thở của ‘Huyết Ma’ bên trong.

Đậu xanh thật chứ...

Bị giải quyết thật rồi. ‘Tiên sinh’ cảm thấy cả người như suy sụp.

Mới có bao nhiêu thời gian đâu mà Huyết Ma đã bị thịt rồi?

Cứ thế này thì toàn bộ kế hoạch của gã tan thành mây khói hết.

Huyết Ma không tới quậy phá Sở gia thì làm sao gã lấy được bức họa cuối cùng từ tay Sở Sở? ‘Tiên sinh’ không nhịn được mà xoa xoa thái dương.

Tuy nhiên, đang lúc suy nghĩ, đột nhiên thông qua cảm ứng từ một con rối khác, gã nhìn thấy một hình ảnh khiến gã mừng rỡ.

Đó là một con rối đang mai phục gần con đường chính nối Sở gia và Đoạn Tiên Đài.

Trong mắt con rối đó, Sở Sở cùng vài đệ tử Sở gia và một con yêu khuyển lớn đang chậm rãi đi về phía tộc địa Sở gia.

Mà trong tay Sở Sở đang ôm bức họa ‘Kiếm quyết’ cuối cùng.

“Đúng là trời ban cơ hội!” ‘Tiên sinh’ mừng thầm trong lòng.

Hiện tại gã cách tộc địa Sở gia khoảng một trăm dặm (50km).

Nếu gã dùng món bảo vật đó để di chuyển với tốc độ âm thanh, tối đa ba phút là có thể tới nơi!

“Kiếm quyết của Sở gia cuối cùng vẫn sẽ thuộc về ta thôi.” Tiên sinh bò ra khỏi huyết trì, vẫy tay gọi một con mãnh thú màu đen từ sâu trong động phủ ra.

Đó là một con hung thú có hình dáng rồng Tây phương, trông giống thằn lằn, đầu có đôi sừng cong, lưng có cánh, toàn thân đầy vảy, bộ dạng hung tợn.

Tuy nhiên con rồng này không phải vật sống mà là một con rối thú bay.

Đây là một loại pháp bảo hành trình của tu sĩ, dùng linh thạch để vận hành, phẩm chất linh thạch càng cao thì tốc độ bay càng nhanh. ‘Tiên sinh’ đau lòng lấy ra một viên ngọc đỏ rực từ trong ngực, đây chính là ‘Huyết Hải Ngọc’ mà gã chế ra từ tàn quyển luyện khí tìm được trong di tích thượng cổ, cũng là thứ mà Công Tử Hải muốn dùng để thay thế Huyết Thần Toản!

Quá trình chế tạo Huyết Hải Ngọc cũng chẳng dễ dàng gì hơn Huyết Thần Toản là bao.

Mỗi lần gã triển khai trận pháp ‘Đấu Chuyển Tinh Di’ đều tốn mất hai viên, dùng lần nào cũng thấy xót lần đó.

Nghiến răng một cái, ‘Tiên sinh’ mở lồng ngực con rối hắc long ra, lấy linh thạch bên trong ra thay bằng viên Huyết Hải Ngọc này.

Nếu không phải để vội đuổi đường, gã còn lâu mới lãng phí Huyết Hải Ngọc.

Đáng tiếc dùng linh thạch thông thường thì hắc long chỉ đạt được nửa tốc độ âm thanh.

Chỉ khi dùng Huyết Hải Ngọc với năng lượng thuần khiết và mạnh mẽ hơn, hắc long mới có thể đạt tốc độ âm thanh, thậm chí là siêu thanh.

Sau khi lắp ngọc vào, đôi mắt hắc long lóe lên ánh đỏ lạ thường.

“Đi, đến tộc địa Sở gia.” Tiên sinh leo lên hắc long, quát khẽ một tiếng.

Hắc long vỗ cánh bay vút lên trời.

Phía trên hang động tự động mở ra một lối đi, hắc long hóa thành một vệt sáng đen lao thẳng về phía Sở gia.

Hơn hai phút sau.

Chương 437

Con rồng rối màu đen đột ngột hạ cánh, đôi chân sau to khỏe nện xuống đất, chặn đường nhóm Sở Sở.

“Ai đó?” Các đệ tử Sở gia cảnh giác nhìn con rồng rối và gã ‘Tiên sinh’ có bộ dạng quái dị ngồi bên trên.

Gã tiên sinh quái dị hừ lạnh một tiếng, ánh mắt rơi trên người Sở Sở.

“Lại gặp nhau rồi, Sở Sở cô nương.” Gã nhếch mép đắc ý.

Sở Sở: “?” Cô không nhớ mình từng gặp người đàn ông trước mặt này bao giờ.

Tiên sinh nhảy xuống khỏi hắc long, phía sau gã một thanh đoản đao cong vút bay lên, uy hiếp các đệ tử Sở gia: “Giờ ta không rảnh lãng phí thời gian với các ngươi, đưa bức họa Kiếm quyết cho ta!” “Đừng hòng!” Sở Sở ôm chặt bức họa.

Đồng thời, một đệ tử Sở gia bên cạnh âm thầm lấy ra một vật hình sợi dây nhỏ định phát tín hiệu cầu cứu lên trời.

Nơi này đã rất gần tộc địa Sở gia, chỉ cần tín hiệu phát ra, các tộc lão và lão tổ Sở gia vừa đại hiển thần uy ở Đoạn Tiên Đài sẽ có mặt ngay lập tức!

Nhưng chưa kịp phát tín hiệu, gã đã cảm thấy vai đau nhói.

Thanh đao cong lặng lẽ chém tới, một đao đã chặt đứt cánh tay định phát tín hiệu của gã.

“Ta nói rồi, ta không rảnh lãng phí thời gian.” Gã ‘Tiên sinh’ dùng thân pháp tinh diệu nhẹ nhàng lách qua sự ngăn cản của nhóm đệ tử, tiến sát bên cạnh Sở Sở, đưa tay bóp lấy cái cằm thon gọn của cô: “Sở

Sở cô nương, lần này cô không được bình tĩnh như lúc ở mật thất nhỉ.

Làm ta thấy thất vọng quá.” Sở Sở: “...” Cô đại khái đã hiểu ra rồi, có vẻ như gã này từng tiếp xúc với ‘phiên bản biến thân’ của Tống Thư Hàng.

Vừa nói, ‘Tiên sinh’ vừa đưa tay dùng sức đoạt lấy bức họa từ tay Sở Sở đang suy yếu.

“Bức họa ta lấy đi trước nhé.

Thiên tài Sở Sở này, nếu cô hận ta thì cứ tìm cách tới tìm ta đi.” Tiên sinh nhếch mép nói với Sở Sở: “Ta sẽ đợi cô, và ta sẽ chuẩn bị một lễ đón tiếp thật hoành tráng.” “Sẽ có ngày tôi giết chết ông.” Sở Sở nghiến răng căm hận nói.

“Ta đợi cô, nhưng ta chỉ cho cô một cơ hội duy nhất thôi.

Nếu cô không giết được ta thì ngoan ngoãn trở thành người phụ nữ của ta đi.” Tiên sinh cười quái đản một tiếng rồi nhảy lên hắc long.

Hắc long bay vút lên trời, phá vỡ rào cản âm thanh rồi biến mất...

Nói mới nhớ, lúc nãy tiếp xúc cô nàng Sở Sở này không thấy có cảm giác anh tư hừng hực như lần trước gặp, làm gã bớt thấy xao động hẳn.

Chẳng lẽ do hoàn cảnh khác nhau sao?

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ mấy chuyện đó, quan trọng nhất là gã đã gom đủ bốn bức Kiếm quyết rồi!

Sau khi Tiên sinh biến mất.

Phân thân lông chó của Đậu Đậu cũng cạn lời: “...” Má nó, cái thằng tạp chủng này dám tranh ‘Sở Sở’ với nó sao?

Nếu không phải bản thể của nó không ở đây, nó đã cắn chết gã từ lâu rồi!

“Làm sao bây giờ Sở Sở sư tỷ, Kiếm quyết bị đoạt mất rồi.” Các đệ tử Sở gia hoảng hốt.

“Cầm máu cho Sở Bộ trước đi, đưa huynh ấy về tộc địa trị thương.

Kiếm quyết bị đoạt chúng ta sẽ giành lại sau.” Sở Sở hít sâu để giữ bình tĩnh: “Sở Quý, em chạy nhanh nhất, hãy về trước báo cáo cho lão tổ, với tu vi Linh Hoàng ngũ phẩm của người, biết đâu còn cách đuổi kịp gã vừa rồi!” “Vâng, Sở Sở sư tỷ.” Đệ tử tên Sở Quý để lại đồ đạc rồi dốc hết sức chạy về hướng tộc địa.

Sở Sở thở dài, Kiếm quyết cuối cùng vẫn bị kẻ thù đoạt sạch.

Rõ ràng là Tống Thư Hàng tiên sinh đã liều mạng giành lại Kiếm quyết, vậy mà vẫn bị cướp mất...

Tại Hư Kiếm Phái.

Thất bại trong trận chiến Đoạn Tiên Đài, Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải mất một cánh tay, lại còn phải giao nộp ‘Hư Không Kiếm Kinh’ cho Sở gia để bồi thường.

Toàn bộ Hư Kiếm Phái sĩ khí sa sút, ai nấy đều ủ rũ, chốc chốc lại thở dài não nề.

Thái thượng trưởng lão Kiếm Uyên Hải sau khi về môn phái đã lập tức im hơi lặng tiếng bế quan trị thương.

Chưởng môn Hư Tranh sau khi trấn an đệ tử đã một mình lặng lẽ quay về chỗ ở.

Về đến nơi, vẻ mặt ‘thất vọng’ của Hư Tranh biến sạch.

Gã cẩn thận lấy điện thoại ra xem tin nhắn ‘Tiên sinh’ gửi tới.

Trên đó chỉ có bốn chữ: [Kế hoạch thành công].

Bốn chữ này khiến Hư Tranh cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hẳn.

Sở gia à Sở gia, dù các người thắng trận Đoạn Tiên Đài thì đã sao?

Kiếm quyết của các người chẳng phải đã rơi vào tay chúng ta rồi sao?

Tiếp theo chỉ cần đợi vị 'Tiên sinh' thần thông quảng đại kia cử người tới đón gã đi cùng tham ngộ Kiếm quyết Sở gia là được.

Cảnh giới của gã đã kẹt ở tam phẩm quá lâu rồi, tất cả là vì 'Hư Không Kiếm Kinh' của bản môn không đủ thâm hậu!

Chỉ cần gã học được Kiếm quyết Sở gia, thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt.

Đừng nói là tứ phẩm, biết đâu còn có thể ngưng tụ kim đan, bước vào cảnh giới Linh Hoàng, thọ mệnh ngàn năm!

Vất vả lắm mới bình phục được tâm trạng kích động, Hư Tranh gửi một tin nhắn cho 'Tiên sinh': "Tiên sinh, kế hoạch thành công rồi, tiếp theo tôi nên làm gì?" Rất nhanh sau đó, Tiên sinh đã hồi âm: "Hư Tranh đạo hữu đừng vội, lát nữa ta sẽ cử sáu vị phó nhân tới Hư Kiếm Phái, họ sẽ đưa cho ông một miếng ngọc phù.

Dựa vào ngọc phù đó ông có thể tìm thấy vị trí của ta.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng nghiên cứu Kiếm quyết Sở gia, cùng tiến bộ." Hư Tranh nhận được tin nhắn xong thì thở phào nhẹ nhõm.

Không lâu sau, có hai tu sĩ cải trang thành phó nhân của 'Tiên sinh' dẫn theo bốn kẻ quái dị mặc đồ đen, trên đầu đầy gai nhọn đến bái phỏng Hư Kiếm Phái.

Chưởng môn Hư Tranh vội vàng nghênh đón sáu vị khách này vào sân viện của mình, tiếp đãi tận tình.

Hai vị phó nhân lầm lì không nói, sau khi vào viện, một người lấy ra một chiếc hộp ngọc đưa cho Hư Tranh.

Phía sau, một gã quái dị đầu đầy gai chắp tay, giọng ồm ồm nói: “Hư Tranh đạo hữu, chiếc hộp này chính là món đồ mà ‘Tiên sinh’ bảo chúng tôi mang tới cho ông, xin mời ông xem qua và kiểm nhận.

Nếu không có vấn đề gì, mấy người chúng tôi xin phép cáo từ trước.” Hư Tranh mỉm cười gật đầu, sau đó trước mặt hai phó nhân và bốn kẻ mặc đồ đen, gã mở hộp ngọc ra.

Tuy nhiên, khi hộp vừa mở, bên trong chẳng có ‘ngọc phù’ nào cả, thay vào đó là một làn sương mù lập tức lan tỏa, nhanh chóng bao trùm cả sân viện, thậm chí không ngừng lan rộng ra xung quanh, như muốn bao phủ toàn bộ Hư Kiếm Phái.

“Ơ?” Hư Tranh trợn mắt, ngọc phù đâu?

Sao lại không thấy ngọc phù?

Sau đó, một cơn choáng váng dữ dội ập đến não gã.

Chuyện gì đang xảy ra thế này?

“Kiệt kiệt kiệt kiệt, lũ ngu xuẩn tham lam.” Gã quái dị đầu đầy gai vừa nãy lên tiếng cười lạnh, gã quay sang nói với hai phó nhân: “Vậy theo thỏa thuận, Hải Đảm chiến sĩ chúng ta sẽ lấy sạch ‘Chân Huyết’ của mọi người ở Hư Kiếm Phái.

Còn xác của bọn chúng thì để lại cho chủ nhân của các ngươi luyện chế Huyết Hải Ngọc.” Hai vị ‘phó nhân’ khẽ gật đầu.

“Hành động thôi, lũ nhóc Hải Đảm.

Thu thập toàn bộ Chân Huyết, không được để sót một tu sĩ loài người nào.” Gã quái dị gào lên, theo tiếng gầm của gã, hơn năm trăm tên Hải Đảm chiến sĩ xuất hiện xung quanh Hư Kiếm Phái, lợi dụng sương mù bao phủ, bọn chúng xông vào tàn sát môn phái.

Trong màn sương, đệ tử Hư Kiếm Phái cũng giống như đệ tử tộc địa Sở gia lúc trước, đều ngất đi một cách kỳ lạ.

Hải Đảm chiến sĩ xông vào sương mù, giống như thái rau chém giết tất cả tu sĩ gặp trên đường, sau đó đâm gai vào người tu sĩ để rút ‘Chân Huyết’ ra.

Còn gã Hải Đảm chiến sĩ có giọng ồm ồm kia thì bước tới trước mặt chưởng môn Hư Tranh.

“Tại sao...” Hư Tranh gào lên trong đau đớn, với tu vi tam phẩm, dưới tác động của màn sương gã vẫn chưa ngất ngay nhưng cả người đã suy yếu vô lực.

Rõ ràng là người bạn tâm giao ‘Tiên sinh’, tại sao lại muốn giết gã?

Hư Tranh nhớ lại quá trình quen biết ‘tiên sinh’ hai năm trước.

Hai năm trước... khi lão dẫn theo một nhóm đệ tử tinh anh của Hư Kiếm phái khám phá một di tích cổ, họ đã bị những hung thú kỳ quái trong di tích truy sát.

Những hung thú đó vô cùng mạnh mẽ, đệ tử Hư Kiếm phái trong chớp mắt tử thương quá nửa, ngay cả Hư Tranh cũng trọng thương, suýt chút nữa là mất mạng.

Đúng lúc đó, vị ‘tiên sinh’ với thực lực cao cường xuất hiện.

Người đó ra tay đánh lui hung thú, cứu mạng Hư Tranh và các đệ tử còn lại.

Nhờ ơn cứu mạng đó, Hư Tranh đã kết thức với vị ‘tiên sinh’ thần thông quảng đại.

Trong hai năm tiếp theo, dù là cá nhân lão hay ‘Hư Kiếm phái’ đều nhận được rất nhiều sự giúp đỡ từ tiên sinh.

Giữa hai người nhanh chóng xây dựng một tình hữu nghị nồng hậu.

Mà hiện tại, vị ‘tiên sinh’ thần thông quảng đại này lại muốn giết lão?

Thậm chí muốn hủy diệt cả Hư Kiếm tông?

“Bởi vì, ngươi không còn giá trị nữa.” Một tên người hầu nhìn Hư Tranh một cái, từ trong miệng phát ra âm thanh máy móc: “Vạn vật trên thế giới này đều có giá trị riêng của nó.

Hiện tại đối với ta mà nói, giá trị lớn nhất của Hư Tranh đạo hữu ngươi đã thực hiện xong, cũng kết thúc rồi...

Giờ đây, ngươi đối với ta chỉ còn lại một chút giá trị cuối cùng.

Tiếp theo, ngươi và toàn bộ người của Hư Kiếm phái đều sẽ hóa thành ‘Huyết Hải Thạch’ của ta, trở thành một phần tài nguyên cho ta.” Tuy là tên người hầu đang nói, nhưng ngữ khí này chính là của vị ‘tiên sinh’ bí ẩn kia.

Hư Tranh gào thét: “Ngươi vẫn luôn lừa ta sao?” “Đúng vậy, ngươi có thể hiểu được điều này, ta thật sự rất vui.” Tên người hầu tiếp tục lên tiếng: “Vào khoảnh khắc cuối cùng của cuộc đời, tiết lộ chân tướng cho ngươi, sau đó thưởng thức sự tuyệt vọng của ngươi...

Đối với một ‘kẻ lừa đảo’ mà nói, không có việc gì làm ta vui vẻ hơn thế này nữa.” Trong hai năm qua, xoay một vị chưởng môn tu chân như chong chóng, đùa giỡn trong lòng bàn tay, điều này đại diện cho kỹ thuật lừa đảo của ‘tiên sinh’ đã tiến bộ vượt bậc!

Đây là chuyện còn khiến hắn vui mừng hơn cả việc tăng tiến cảnh giới.

“Ngươi không phải người đầu tiên bị ta lừa... cũng sẽ không phải người cuối cùng, cho nên không cần buồn bực.” Tên người hầu tiếp tục nói.

“Khặc khặc, lãng phí lời lẽ với kẻ sắp chết làm gì?” Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm phát ra một trận cười quái dị, gã đưa tay rút ra một cái gai nhọn trên người, hung hăng đâm vào cơ thể Hư Tranh.

Cái gai này rất đặc biệt, khi đâm vào người Hư Tranh, nó bắt đầu rút lấy ‘chân huyết’ trong cơ thể lão.

Chân huyết không phải máu tươi bình thường, cũng không phải bản mệnh tinh huyết của tu sĩ.

Ngay cả ‘tiên sinh’ cũng không biết định nghĩa cụ thể của chiến sĩ hải đảm về ‘chân huyết’ là gì, dù sao chắc cũng là một phần của máu thôi nhỉ?

Hư Tranh cắn răng chịu đựng đau đớn: “Các ngươi đừng đắc ý quá sớm, đây là địa bàn của Hư Kiếm tông.

Các ngươi bất nhân thì đừng trách ta bất nghĩa!” Dù Hư Kiếm phái chỉ là một môn phái nhỏ yếu hàn môn, nhưng họ cũng có hộ tông đại trận của riêng mình.

Với tư cách là chưởng môn, dù toàn thân suy yếu, lão vẫn có cách kích hoạt ‘hộ tông đại trận’.

Mà hiện tại, đám ‘chiến sĩ hải đảm’ cùng hai tên người hầu của ‘tiên sinh’ đều đang ở trong Hư Kiếm phái.

Chương 438

“Tất cả đi chết đi cho ta!” Hư Tranh không chút do dự kích hoạt hộ tông đại trận.

Trong Hư Kiếm tông, từng luồng linh khí lan tỏa, bao phủ toàn bộ môn phái, đan xen vào nhau.

Những linh khí này là do linh thạch trong kho báu của Hư Kiếm phái hóa thành.

Bình thường linh thạch được trữ trong kho, khi cần thiết sẽ thông qua trận pháp bộc phát toàn bộ linh khí bên trong, rồi qua các kênh dẫn đã đào sẵn để dẫn linh khí ra ngoài.

Linh khí như nước, thông qua ‘hộ tông đại trận’ hóa thành kiếm khí đáng sợ, xoay giết tất cả những kẻ ngoại lai không phải đệ tử ‘Hư Kiếm phái’ trong trận pháp.

“Ha ha.” Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm mỉm cười, mặc kệ cho Hư Tranh phát động hộ tông chi trận.

Bên ngoài, hộ tông chi trận bùng nổ.

Hàng ngàn đạo kiếm khí hình thành trong hư không, có thô có mảnh, có dài có ngắn, lơ lửng trên bầu trời Hư Kiếm phái, chuẩn bị chém giết tất cả những kẻ xâm nhập không thuộc môn phái.

Nhìn qua cứ như cảnh tượng ‘vạn kiếm quy tông’ đầy rực rỡ!

Dù là tiểu môn phái thì Hư Kiếm phái vẫn có chút bản lĩnh...

Tuy nhiên, sau khi những kiếm khí này hình thành, đối mặt với đám ‘chiến sĩ hải đảm’ đang đồ sát đệ tử Hư Kiếm phái, chúng lại trì trệ không chịu tấn công.

Chưởng môn Hư Tranh thông qua phương thức đặc biệt cảm ứng được tình huống trong đại trận, lão ngây người.

Tại sao?

Tại sao hộ tông đại trận không tấn công kẻ địch?

“Rất nghi hoặc đúng không?

Không cần kinh ngạc thế đâu.” Tên người hầu lại lên tiếng bằng giọng cứng nhắc: “Trong hai năm qua, ta đã âm thầm nghiên cứu hộ tông đại trận của Hư Kiếm phái các ngươi.

Đệ tử Hư Kiếm phái sau khi nhập môn sẽ được để lại một cái ấn ký trên người một cách bí mật.

Ấn ký này dùng để hộ tông đại trận nhận diện ‘địch - ta’ sau khi khởi động, thật là một hình thức cổ hủ.

Đã biết nguyên lý thì việc phá giải đại trận của tông môn các ngươi trở nên rất dễ dàng.

Bởi vì phá giải một cái ‘ấn ký địch ta’ chẳng có gì khó khăn cả.

Hiện tại, tất cả chiến sĩ hải đảm tiến vào hộ tông đại trận đều đã mang ấn ký của ‘Hư Kiếm phái’.

Đối với đại trận của các ngươi mà nói, bọn họ là ‘người mình’ chứ không phải ‘kẻ địch’.

Đó, mọi chuyện đơn giản vậy thôi.” Hư Tranh trừng lớn mắt, ngón tay chỉ vào tên người hầu, không ngừng run rẩy.

“Giải thích xong rồi chứ?

Xong rồi thì kết thúc thôi!” Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm mạnh mẽ rút cái gai nhọn ra.

Chân huyết bị rút cạn, Hư Tranh càng thêm suy yếu, ngay cả một ngón tay cũng không động đậy nổi.

“Đúng vậy, tiếp theo giao cho chúng ta.” Tên người hầu nói bằng giọng máy móc, nói đoạn gã bước tới một bước, một tay đâm vào ngực Hư Tranh.

Tay gã như một cái ống hút, chỉ vài hơi thở đã hút cạn máu của Hư Tranh, biến lão thành một xác khô.

Chưởng môn Hư Kiếm phái, hình thần câu diệt.

“Đi thôi, tranh thủ lúc Sở gia và nhóm tu sĩ mạnh mẽ kia chưa phát giác, khởi động hiến tế chi pháp, ngưng tụ ‘Huyết Hải Thạch’.” Hai tên người hầu nói với chiến sĩ hải đảm.

Thật đáng tiếc... nếu không phải con ‘Huyết ma’ kia xảy ra ngoài ý muốn, hắn còn có thể dẫn dụ nó đến vị trí Hư Kiếm phái.

Đến lúc đó, không chỉ đệ tử Hư Kiếm phái mà cả đám chiến sĩ hải đảm này cũng sẽ bị Huyết ma nghiền nát.

Huyết ma tuy sẽ nuốt chửng phần lớn thi thể chiến sĩ hải đảm, nhưng ‘tiên sinh’ có cách giành mồi từ miệng nó, âm thầm mang đi phần lớn xác chiến sĩ hải đảm.

Như vậy hắn có thể luyện chế thêm nhiều ‘Huyết Hải Thạch’.

Chỉ là hắn cũng không ngờ con Huyết ma mang tiếng cảnh giới ‘Lục phẩm’ lại vô dụng đến thế, bị người ta đánh nổ trong vòng một nốt nhạc.

Thôi kệ, cứ để đám chiến sĩ hải đảm này sống thêm một thời gian vậy.

Đợi lần sau có cơ hội, nhất định phải luyện chúng thành ‘Huyết Hải Thạch’ luôn.

Trong hang động dưới lòng đất cách Sở gia một trăm dặm, ‘tiên sinh' mở mắt, tạm thời kết thúc việc khống chế hai con rối ở Hư Kiếm phái.

Tiếp theo, sau khi chiến sĩ hải đảm giết sạch người Hư Kiếm phái, hắn sẽ lại khống chế con rối phát động hiến tế chi pháp, biến đệ tử Hư Kiếm phái thành 'Huyết Hải Thạch' là xong.

"Hiện tại, thời khắc quan trọng nhất đã đến!" Tiên sinh gỡ bức tranh 《Kiếm quyết》 từ trên người con rối hắc long xuống.

Sau đó, một tên người hầu trong hang động mang ba bức tranh còn lại đến.

Với sự trợ giúp của con rối, bốn bức tranh 'Lý Thiên Tố' khổng lồ được trải ra.

Tiên sinh mặt đầy kích động, lấy từ trong ngực ra hai ống máu của 'kẻ phản đồ Sở gia'.

"Chìa khóa mở ra cánh cửa bí cảnh ẩn chứa bí mật 'Trường sinh', hãy mở ra cho ta!" Tiên sinh lẩm bẩm, đồng thời bôi máu của 'kẻ phản đồ Sở gia' lên bốn bức tranh.

Khắc tiếp theo... trên tranh hào quang tỏa sáng tứ phía!

"Oa oa oa, cảm giác này, quả nhiên máu của đệ tử trực hệ Sở gia là chìa khóa mở ra bí mật của tranh sao?" Tiên sinh kích động nói.

Hắn đã thấy cánh cửa trường sinh đang mở ra với mình.

Ngũ phẩm Linh Hoàng thì tính là gì?

Lục phẩm, Thất phẩm, thậm chí Bát phẩm cũng chẳng là gì cả.

Dã tâm của hắn rất lớn, mục tiêu hướng thẳng đến Trường sinh!

Bên kia, Tống Thư Hàng và Bạch tôn giả bay mãi bay mãi... vất vả lắm mới tìm được Hư Kiếm phái.

Trước khi xuất phát không hỏi kỹ vị trí tông môn Hư Kiếm phái, đúng là sai lầm.

Khi họ đến trên không Hư Kiếm phái, lại tình cờ thấy ba bóng người quen thuộc đang đứng trên một pháp khí đám mây khổng lồ.

Ba bóng người đó chính là Linh Vũ Điệp tôn giả, Vũ Nhu Tử, cùng với Lưu Kiếm Nhất.

"Ơ?

Là Linh Vũ Điệp tôn giả và Vũ Nhu Tử." Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Mà sao Linh Vũ Điệp tôn giả bọn họ lại ở đây nhỉ?

"Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử thấy Tống Thư Hàng liền vui vẻ gọi lớn, còn vẫy vẫy tay với cậu.

Quả nhiên là Tống tiền bối phiên bản đầu trọc thú vị hơn, nhìn cái gương mặt người tốt quen thuộc của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử cảm thấy rất thân thiết.

Bạch tôn giả đưa Tống Thư Hàng đáp xuống đám mây ngũ sắc đó.

Trên mây, Linh Vũ Điệp tôn giả quay người lại, nhìn về phía Bạch tôn giả: "Bạch đạo hữu?" Bạch tôn giả mỉm cười nhẹ với Linh Vũ Điệp tôn giả: "Linh Vũ Điệp đạo hữu, chào anh." Một vị anh tuấn phi phàm, đẹp trai không đối thủ; một vị như trích tiên hồng trần, đơn giản là không giống vật trong nhân gian.

Nói ra thì hai người trước đây toàn liên lạc qua thư từ, đây là lần đầu tiên thật sự gặp mặt.

"Bạch đạo hữu cũng có hứng thú với 'chiến sĩ hải đảm' sao?" Linh Vũ Điệp tôn giả hỏi.

Bạch tôn giả lắc đầu: "Tôi chỉ đưa bạn nhỏ Thư Hàng đi ngang qua, tiện thể xem vị trí Hư Kiếm phái thôi.

Sau đó...

ơ?” “Sao vậy, Bạch đạo hữu?” Linh Vũ Điệp tôn giả nghi hoặc hỏi.

“À, dường như tôi lỡ tay làm sai một cái phù văn của phiên bản cải tiến rồi.” Bạch tôn giả xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng: “?” Vũ Nhu Tử: “?” Lưu Kiếm Nhất: “?” Linh Vũ Điệp tôn giả: “?” Trong lúc mọi người đang thắc mắc, đột nhiên, cơ thể Bạch tôn giả ‘vút’ một cái, bay mất tiêu.

Bay cực nhanh, chớp mắt đã hóa thành một điểm đen nhỏ xíu.

“Linh Vũ Điệp đạo hữu, tôi đi chút rồi về...

Thư Hàng bạn nhỏ, phiền anh giúp tôi chăm sóc một chút nhé~~” Á á á á~~ Tiếng vang của Bạch tôn giả ở âm tiết cuối cùng còn vọng lại trên bầu trời.

Bạch tôn giả bay mất rồi.

“Bạch đạo hữu đang chơi trò gì vậy?” Linh Vũ Điệp tôn giả thắc mắc.

Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, cậu suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Bạch tôn giả để lại phiên bản ‘Tống Thư Hàng 1S dùng một lần’ trên bức tranh 《Kiếm quyết》, chẳng lẽ phiên bản ‘1S’ đó có vấn đề?

Không đưa được tên ‘tiên sinh’ trong mật thất tới, mà ngược lại lại khiến Bạch tôn giả ‘vút’ một cái bay đi mất?

Nhưng mà... phiên bản Tống Thư Hàng 1S dùng một lần là do Bạch tôn giả tự làm ra mà, anh ấy hoàn toàn có thể dừng việc vận hành giữa chừng chứ?

Hay là nói, Bạch tôn giả vì không muốn lãng phí cơ hội nên mới chọn bay qua đó luôn?

“Tống tiền bối, Bạch tôn giả đang chơi trò chơi gì ạ?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Tôi cũng không chắc lắm.” Tống Thư Hàng nói: “Có lẽ Bạch tôn giả đi tìm người rồi?

Chính là cái gã trong mật thất Sở gia của chúng ta ấy.” “Ồ?

Bạch đạo hữu cũng có hứng thú với tên nhãi đó sao?

Nếu đã vậy, động tác của chúng ta phải nhanh một chút rồi.

Ta cũng rất muốn nghiên cứu kỹ tên nhãi đó, khả năng truyền tống không gian của hắn rất thú vị.” Linh Vũ Điệp tôn giả ha ha cười nói.

Thật chia buồn với vị ‘tiên sinh’ kia, có thể cùng lúc thu hút sự chú ý của hai vị tôn giả, chắc là chết cũng không hối tiếc rồi.

“Đúng rồi, Linh Vũ Điệp tiền bối, sao ngài lại ở Hư Kiếm phái?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi thăm.

Trước đó cậu cứ tưởng tôn giả đưa Vũ Nhu Tử đi hội hợp với các tiền bối trong nhóm rồi chứ, không ngờ họ lại chạy đến Hư Kiếm phái này.

Lưu Kiếm Nhất đứng bên cạnh nghe câu hỏi này liền cười gượng một tiếng, rồi đơn giản giới thiệu tình hình cho Tống Thư Hàng: Cách đây không lâu, Lưu Kiếm Nhất tự nguyện sau khi tan học, khụ, sau khi trận chiến Đoạn Tiên Đài kết thúc, đi đánh hai tên Linh Hoàng ngũ phẩm trợ trận cho Hư Kiếm phái.

Đánh xong hai tên đó, chụp ảnh lưu niệm rồi Lưu Kiếm Nhất quay về Đoạn Tiên Đài.

Chương 439

Nhưng giữa đường gặp chút rắc rối nhỏ.

Có ba mươi con ‘chiến sĩ hải đảm’ tứ phẩm la hét xông lên bầu trời chặn gã lại.

Chắc là vì ấn ký ‘Kẻ đồ sát hải đảm’ trên người Lưu Kiếm Nhất chăng?

Đám chiến sĩ hải đảm lao đến thì cũng thôi đi, toàn là hạng tứ phẩm, Lưu Kiếm Nhất chịu khó một chút vẫn có thể giải quyết hết sạch.

Thế nhưng, bọn chiến sĩ hải đảm ngoài đặc trưng chủng tộc ‘có thù tất báo’, còn do cái gọi là ‘nền giáo dục bắt buộc hai mươi năm’ nên đứa nào đứa nấy đều tăng đầy ‘kỹ năng khiêu khích’.

Sau khi tiếp xúc với Lưu Kiếm Nhất, bọn chúng bắt đầu kêu gào: ‘Tên to gan lớn mật, dám sát hại chiến sĩ hải đảm’, ‘ngoan ngoãn quỳ xuống, cắt đầu tạ tội’, ‘nếu không chúng ta giết cả nhà ngươi’, ‘không chỉ giết cả nhà mà còn đồ sát tông môn ngươi’, ‘tất cả những ai có quan hệ với ngươi đều phải chết!’.

Lưu Kiếm Nhất âm thầm thở dài, đang chuẩn bị bộc phát thực lực ngũ phẩm để dẹp loạn đám này.

Nhưng chưa kịp ra tay, bên cạnh ba mươi con chiến sĩ hải đảm đột nhiên xuất hiện từng con linh vũ điệp đỏ rực.

Những con bướm này chỉ nhẹ nhàng chạm vào người chiến sĩ hải đảm... thế là cả đám hóa thành từng cụm pháo hoa, nổ tung rực rỡ trên không trung.

Tiếp đó Linh Vũ Điệp tôn giả với khuôn mặt lạnh lùng bước ra từ hư không, bên cạnh còn có Vũ Nhu Tử đang cười rất tươi.

Đối với Linh Vũ Điệp tôn giả mà nói, Lưu Kiếm Nhất tuy là một tên lười chảy thây, nhưng cũng là người ông nuôi nấng từ nhỏ đến lớn.

Tôn giả tuy luôn bị cái bệnh lười của gã làm cho tức điên người, nhưng ông vẫn luôn coi Lưu Kiếm Nhất như người nhà.

Đám chiến sĩ hải đảm cứ mở miệng là ‘giết cả nhà’, ‘đồ sát tông môn’, ‘tất cả những ai liên quan đều phải chết’, làm sao Linh Vũ Điệp tôn giả không giận cho được?

Trong một ngày mà liên tục hai lần bị người ta gào lên đòi ‘giết cả nhà’...

Linh Vũ Điệp tôn giả thật sự không ngại ra tay bóp chết đám này.

Thế nên, ông dứt khoát đưa Lưu Kiếm Nhất và Vũ Nhu Tử lần theo dấu vết của chiến sĩ hải đảm, đi thẳng tới trên không Hư Kiếm phái.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thầm lau mồ hôi.

Cảm giác cái tộc chiến sĩ hải đảm này sống được đến giờ mà chưa bị diệt tộc đúng là kỳ tích.

Chẳng lẽ khả năng sinh sản của bọn chúng cực mạnh, đẻ trứng, một năm mười vụ, mỗi ổ trăm trứng, tỷ lệ sống sót trên chín mươi phần trăm sao?

Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên hào hứng nói: “Tống tiền bối, Tống tiền bối, vừa nãy lúc Bạch tôn giả bay đi, đó chính là năng lực của ‘Kiếm Lưu Tinh dùng một lần’ sao?” Điểm chú ý của cô nàng Vũ Nhu Tử này lúc nào cũng khác người như vậy.

“Cái đó không phải ‘Kiếm Lưu Tinh dùng một lần’ đâu, Kiếm Lưu

Tinh dùng một lần chắc là còn kích thích hơn thế này nhiều.” Tống Thư Hàng đáp, ngay cả tiền bối Tô Thị A Thất lúc bị xoay tròn thăng thiên còn phải gào khóc thảm thiết mà!

“Vậy cái Bạch tiền bối vừa bay đi gọi là gì?” Đôi mắt trong veo của Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng đầy vẻ tò mò vô hạn.

“Chắc gọi là phiên bản 1S đi.” Tống Thư Hàng cười gượng, còn cái tên đầy đủ là gì thì đánh chết cậu cũng không nói ra. (Chú thích: Tống Thư Hàng 1S - Một Giây).

“Tuyệt quá đi.” Vũ Nhu Tử cảm thán: “Thật muốn thử ‘Kiếm Lưu Tinh dùng một lần’ quá!” Linh Vũ Điệp tôn giả đứng bên cạnh không nhịn được nữa, ông mỉm cười nói với con gái: “Vũ Nhu Tử, nguyên lý của Kiếm Lưu Tinh dùng một lần ta đã phân tích xong rồi.

Đợi khi về đảo Linh Vũ Điệp, ta sẽ làm cho con một thanh phi kiếm có công năng tương tự.” “Hay quá, hay quá.” Vũ Nhu Tử nói: “Nhưng mà, con vẫn muốn chơi thử ‘Kiếm Lưu Tinh dùng một lần’ của Bạch tiền bối kia, lát nữa gặp lại anh ấy nhất định phải đòi anh ấy bù cho con một món ‘quà’.

Các tiền bối trong nhóm đều bay rất vui vẻ, chỉ có món quà của con là chưa tới kịp, cảm thấy tiếc quá.” Khóe miệng Linh Vũ Điệp tôn giả giật giật.

Tống Thư Hàng thì dở khóc dở cười, dòng sản phẩm ‘Kiếm Lưu Tinh dùng một lần’ của Bạch tôn giả vốn mang tính chất trừng phạt.

Nếu Vũ Nhu Tử thật sự coi nó là đồ chơi và chơi rất vui vẻ, không biết Bạch tiền bối sẽ cảm thấy thế nào?

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng lại thấy có chút mong chờ lạ lùng.

Khụ khụ, đợi đã, chủ đề bị cô nàng Vũ Nhu Tử lôi đi xa lắc lơ rồi.

Cậu đến Hư Kiếm phái là để xem tình hình họ thế nào rồi mà?

Đám chiến sĩ hải đảm đã thật sự bắt đầu đồ sát thành viên Hư Kiếm phái chưa?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bò đến mép đám mây, cẩn thận nhìn xuống dưới.

Đám mây này lại không có lan can, thật thiếu cảm giác an toàn.

Có một ngày cậu ngự kiếm phi hành được, nhất định phải làm một thanh phi kiếm to như tấm phản, trước sau trái phải, thậm chí bên trên cũng phải lắp lan can!

Nghĩ thôi đã thấy an toàn rồi.

Nhìn về hướng Hư Kiếm phái, Tống Thư Hàng cau mày.

Toàn bộ Hư Kiếm phái đều bị một lớp sương mù dày đặc bao phủ, hoàn toàn không thấy được tình hình bên trong.

Lớp sương mù này làm cậu nhớ tới màn sương gây mê ở tộc địa Sở gia.

Tống Thư Hàng hỏi: “Linh Vũ Điệp tiền bối, chiến sĩ hải đảm đã bắt đầu tấn công ‘Hư Kiếm phái’ chưa?” “Ừm, đã đánh vào trong rồi.

Sương mù xuất hiện rất đột ngột, nhiều đệ tử Hư Kiếm phái rơi vào hôn mê, bị chiến sĩ hải đảm tranh thủ chém giết.

Tuy nhiên, một số đệ tử Hư Kiếm phái đã kịp thời nhận ra và có biện pháp ứng phó, hiện đang giao chiến với chiến sĩ hải đảm trong sương mù.” Linh Vũ Điệp tôn giả trả lời.

“Đã đánh nhau rồi ạ?

Vậy Linh Vũ Điệp tiền bối ngài không ra tay sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, chẳng phải tôn giả muốn diệt sạch đám chiến sĩ hải đảm sao?

“Ta đợi Hư Kiếm phái và chiến sĩ hải đảm đánh nhau gần xong rồi mới ra tay.” Linh Vũ Điệp tôn giả đáp.

Với thực lực của tôn giả, giết đám này mà còn cần đợi lưỡng bại câu thương sao?

Tống Thư Hàng nghi hoặc một chút, nhưng nhanh chóng nhớ ra một chuyện: Hư Kiếm phái xét ở khía cạnh nào đó chính là ‘kẻ thù’ của Sở Xuân Huỳnh - bạn tốt của Vũ Nhu Tử!

Quả nhiên, Linh Vũ Điệp tôn giả nói tiếp: “Thư Hàng bạn nhỏ, ta và Sở gia có chút giao tình; Vũ Nhu Tử và một cô bé ở Sở gia quan hệ cũng rất tốt.

Mà Hư Kiếm phái lại đối lập với Sở gia.

Cho nên khi họ bị người ta đánh tới cửa, ta có thể đứng ngoài quan sát đã là tốt lắm rồi.

Thế nên... ta tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ họ sớm đâu.

Ta chính là người được mệnh danh là Linh Vũ Điệp đạo nhân ‘hay chấp nhặt’ mà!” Nói xong, Linh Vũ Điệp tôn giả mặt mày đắc ý.

Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối, hay chấp nhặt đâu có phải từ tốt đẹp gì, ngài đắc ý như vậy thật sự ổn chứ?

Tống Thư Hàng lại ló đầu ra nhìn Hư Kiếm tông bị sương mù bao phủ.

Tôn giả không ra tay, xem ra Hư Kiếm phái khó qua khỏi kiếp này.

“Ơ?

Hóa ra bố là vì lý do này nên mới đưa chúng con đứng trên không trung xem chiến sĩ hải đảm đánh Hư Kiếm phái cả buổi à?” Vũ Nhu Tử nghe lời Linh Vũ Điệp tôn giả nói thì bừng tỉnh đại ngộ: “Bố ơi, đừng đứng xem nữa, chúng ta mau ra tay đi!

Đánh xong bọn chiến sĩ hải đảm chúng ta còn đi tìm Bạch tôn giả

nữa.

Con cảm thấy chỗ Bạch tôn giả chắc chắn sẽ vui hơn nhiều...

Hơn nữa, dù sao Hư Kiếm phái cũng thua trận ‘Đoạn Tiên Đài’ rồi, không còn uy hiếp gì với Sở gia nữa, chẳng làm nên chuyện gì đâu!” Linh Vũ Điệp tôn giả nghe vậy, mỉm cười gật đầu: “Ừm, Vũ Nhu Tử nói có lý, vậy chúng ta dọn dẹp đám chiến sĩ hải đảm bên dưới thôi!” Tống Thư Hàng: “...” Linh Vũ Điệp tiền bối, giây trước ngài còn khẳng định chắc nịch ‘tuyệt đối không ra tay giúp đỡ sớm’ cơ mà?

Chữ ‘tuyệt đối’ đó bị Đậu Đậu ăn mất rồi à!

Có lẽ, Hư Kiếm phái mạng lớn chưa tuyệt?

Linh Vũ Điệp tôn giả đi tới mép đám mây, gió thổi qua làm vạt áo dài của ông tung bay, đẹp trai từ mọi góc độ.

Sau đó, tôn giả nói với đại đệ tử Lưu Kiếm Nhất: “Kiếm Nhất, nhìn cho kỹ.

Tiếp theo đây ta sẽ thi triển một biến hóa khác của Linh Vũ Điệp kiếm pháp, hoàn toàn khác với loại hình ‘Vũ Điệp Hoàng Biến’.” Lúc nào cũng vậy, tranh thủ mọi cơ hội để dạy bảo đệ tử, đúng là phong thái của một bậc thầy.

Nói đoạn, Linh Vũ Điệp tôn giả chụm ngón tay thành kiếm, nhắm thẳng về phía Hư Kiếm phái bên dưới, chém ra một đạo kiếm khí.

Kiếm khí hóa thành một con linh vũ điệp khổng lồ, trên cánh bướm kiếm khí rờn rợn.

“Tán!” Linh Vũ Điệp tôn giả khẽ quát một tiếng.

Khắc tiếp theo, con bướm khổng lồ phân liệt ra, hóa thành vô số con bướm nhỏ xinh, bay lượn đầy trời.

Mỗi một con bướm chính là một đạo kiếm khí sắc bén.

Trong Hư Kiếm phái, các chiến sĩ hải đảm đang giết chóc sướng tay, những đệ tử Hư Kiếm phái đang hôn mê chỉ cần bồi thêm một đao là xong đời.

Ngay cả những đệ tử còn ngoan cường chống cự cũng bị ‘sương mù’ quấy nhiễu nên lúng túng, thực lực mười phần chỉ phát huy được sáu, hoàn toàn không phải đối thủ của chiến sĩ hải đảm.

“Lần này nhất định có thể thu thập được rất nhiều ‘chân huyết’, mang về cống nạp cho Hải Vương điện hạ, ngài chắc chắn sẽ rất vui, rồi ban cho chúng ta sức mạnh mạnh mẽ hơn, tộc chiến sĩ hải đảm chúng ta sẽ phục hưng rực rỡ!” Đám chiến sĩ hải đảm phụ trách thu thập chân huyết đang vui vẻ trò chuyện với nhau.

Đúng lúc này, vô số bướm ngũ sắc đột ngột ùa vào trong sương mù.

Rất nhanh, Hư Kiếm phái đã biến thành một thung lũng bướm đẹp tuyệt trần.

Chỉ là đám chiến sĩ hải đảm khi thấy những con bướm này thì lập tức cảnh giác: “Bướm?

Sao ở đây lại có bướm?” Nên biết rằng đây là sương mù đầy kịch độc, những sinh vật nhỏ bé như bướm chỉ cần chạm nhẹ vào màn sương này là mất mạng ngay.

Nhưng đàn bướm ngũ sắc này lại nhảy múa trên không trung Hư Kiếm phái, hoàn toàn không bị sương mù ảnh hưởng.

Thật quỷ dị!

Lúc này, một tên chiến sĩ hải đảm rút gai nhọn đâm về phía con bướm gần đó.

Nhưng cái gai chỉ đâm vào không khí.

Chưa kịp đâm trúng, con bướm đã linh hoạt né tránh đòn tấn công.

Và đòn tấn công đó dường như là một tín hiệu.

Khắc tiếp theo, đàn bướm đầy trời bắt đầu hành động.

Chỉ trong nháy mắt, vô số bướm ngũ sắc hóa thành những tia sáng, đồng loạt lướt qua cổ họng của tất cả chiến sĩ hải đảm trong Hư Kiếm phái.

Máu tươi bắn tung tóe...

đàn bướm lại vỗ cánh bay lượn trên bầu trời.

Bên dưới đàn bướm, tất cả chiến sĩ hải đảm đều đầu lìa khỏi cổ, trên thủ cấp của bọn chúng đôi mắt đầy vẻ không tin nổi, cơ thể ầm ầm đổ rạp xuống đất.

Ngoại trừ tên thủ lĩnh đang ở trong biệt viện của chưởng môn Hư Tranh, vì khoảng cách hơi xa nên tạm thời chưa có con bướm nào bay tới, còn giữ được mạng ra, thì toàn bộ quân xâm lược chiến sĩ hải đảm đều đã tử vong.

Trên bầu trời, Tống Thư Hàng nhìn sức sát thương từ một kiếm này của Linh Vũ Điệp tôn giả mà thầm cảm thán.

Không ngờ kiếm khí có thể phân hóa đến mức độ này, xứng đáng là tồn tại cấp bậc tôn giả, mở mang tầm mắt!

Chương 440

Trong phòng của Hư Tranh, tên thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm may mắn thoát nạn gầm lên: “Chuyện gì thế này?” Tại sao lại như vậy?

Những con bướm đột nhiên xuất hiện này từ đâu ra?

Đáng sợ đến mức một kích đã chém rơi đầu chiến sĩ hải đảm?

Đột nhiên, gã thủ lĩnh nghĩ đến một khả năng!

Gã mạnh mẽ quay người lại, nhìn chằm chằm vào hai tên người hầu của ‘tiên sinh’: “Là ngươi!” Gã lập tức nghi ngờ tên ‘tiên sinh’ quỷ dị kia. ‘Tiên sinh’ tâm địa độc ác, chuyện gì cũng làm ra được.

Hơn nữa thủ đoạn đối phương quỷ dị, theo gã thấy, những con bướm kỳ quái này chỉ có gã này mới làm ra được.

Khốn kiếp, vốn dĩ tưởng rằng chiến sĩ hải đảm và vị ‘tiên sinh’ này đôi bên cùng có lợi, không có xung đột lợi ích, không ngờ đối phương vẫn ra tay với bọn gã!

“Nếu ta nói... không phải ta làm, các ngươi có tin không?” Một con rối người hầu phát ra tiếng máy móc.

Tiên sinh vẫn đang ở trong hang động của mình nghiên cứu bốn bức tranh kia, vừa nãy bôi máu đệ tử Sở gia lên thì tranh tỏa sáng kỳ lạ.

Nhưng sau khi ánh sáng tắt đi thì tranh lại chẳng có động tĩnh gì, ‘tiên sinh’ trăm phương ngàn kế cũng không hiểu nổi...

Đúng lúc này, hắn lại thông qua ‘con rối’ cảm ứng được dị trạng ở Hư Kiếm phái.

Tiên sinh không khỏi cau mày... tuy hắn rất muốn giết sạch đám chiến sĩ hải đảm để hóa thành 'Huyết Hải Ngọc', nhưng chuyện này thật sự không phải hắn làm!

"Khốn khiếp, quả nhiên là ngươi làm.

Ngươi đợi đấy, dám chọc vào chiến sĩ hải đảm chúng ta, chúng ta nhất định giết cả nhà ngươi!" Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm nộ quát.

Tiên sinh trong hang động: "..." Chẳng đợi hắn giải thích thêm, gã thủ lĩnh đang nổi điên gầm lên, tung một đấm cực mạnh vào người hai con rối.

Hai con rối chỉ dùng để khởi động 'hiến tế chi pháp', không có sức chiến đấu, làm sao là đối thủ của thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm cấp tứ phẩm?

Sau vài cú đấm, hai con rối bị đập nát bét, máu bên trong phun đầy đất.

Sự liên kết giữa tiên sinh và Hư Kiếm phái cũng bị cắt đứt.

"Quỷ quái thật!" Tiên sinh bực bội nói, hắn lại nhìn về phía bốn bức tranh trước mặt.

Khốn kiếp, đợi hắn phá giải được bí mật trong tranh, nhất định phải đem đám chiến sĩ hải đảm này luyện hóa thành 'Huyết Hải Ngọc' hết sạch!

Sau khi tiêu diệt hai con rối, thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm nghiến răng.

Đừng tưởng dựa vào mấy con bướm kỳ quái đó là ăn được gã, không dễ thế đâu!

Gã vẫn còn một chiêu bí pháp bảo mạng cuối cùng!

Hiện tại xung quanh Hư Kiếm phái đâu đâu cũng là 'oán huyết' phun ra trước khi chết của đồng bọn, còn có cả 'chân huyết' bọn gã thu thập được trước đó nữa.

Nhiêu đó là đủ rồi.

Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm có thể thông qua bí pháp, dùng ‘oán huyết’ của đồng bọn làm tế đàn, trực tiếp hiến tế số ‘chân huyết’ này cho Hải Vương điện hạ thần bí mạnh mẽ, nhờ vào hiến tế để nhận được sức mạnh gia trì từ Hải Vương.

Chân huyết càng nhiều, sức mạnh Hải Vương giáng xuống càng lớn!

Tiếc là hiến tế trực tiếp thế này so với hiến tế tại ‘tế đàn’ ở tộc địa dưới đáy biển sẽ lãng phí rất nhiều chân huyết.

Nhưng giờ không quản được nhiều thế nữa.

Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm chuẩn bị thúc động bí pháp, gã lấy từ trong ngực ra một cuốn sách bản đóng bìa cứng 《Giáo dục bắt buộc hai mươi năm cho chiến sĩ hải đảm》, lật đến một trang nào đó, lớn tiếng đọc một đoạn văn tự trên đó.

Đó là một đoạn văn tự ký hiệu đặc thù, không phải ngôn ngữ của nhân loại.

Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm dùng giọng cao vút đọc đoạn ‘văn hiến tế’ này.

Khốn kiếp, đợi Hải Vương đại nhân ban phát sức mạnh, gã nhất định sẽ sát tới nơi ẩn cư của tên ‘tiên sinh’ kia để chém chết hắn, báo thù cho đồng bọn!

Khi giao dịch với tên ‘tiên sinh’ đó gã đã âm thầm đề phòng, tra ra được nơi ẩn thân của đối phương.

“Chiến sĩ hải đảm chúng ta không dễ chọc đâu!” Lấy ‘oán huyết’ của đồng bọn bên ngoài làm nền móng tế đàn, số ‘chân huyết’ vất vả thu thập được làm tế phẩm.

“Giáng lâm đi, sức mạnh của Hải Vương đại nhân!” Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm giơ cao hai tay lên trời.

Rất nhanh, gã cảm nhận được Hải Vương đại nhân đã đáp lại lời hiến tế của mình.

Tới rồi, tới rồi, tới rồi!

Hải Vương đại nhân đã tiếp nhận số chân huyết hiến tế, hơn nữa sức mạnh của ngài đang giáng xuống!

Thủ lĩnh chiến sĩ hải đảm cảm thấy toàn thân đã tràn đầy sức mạnh.

Sức mạnh này vẫn đang không ngừng tăng cường.

Thế là gã sải bước ra khỏi biệt viện của Hư Tranh, nhìn đàn bướm ngũ sắc bay đầy trời và thi thể đồng bọn dưới đất.

“Tới đây, lũ rác rưởi, tới đây!

Xem ta xé xác các ngươi!” Đôi mắt gã đỏ rực, gã giơ cao cuốn sách 《Giáo dục bắt buộc hai mươi năm cho chiến sĩ hải đảm》, gầm lên với đàn linh vũ điệp trên không: “Hải Vương đại nhân ban cho ta sức mạnh, vũ trang hóa!” Lập tức, cuốn sách bìa cứng đó tỏa ra ánh sáng chói mắt, cộng minh với máu tươi xung quanh.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh kỳ lạ từ hư không giáng xuống người gã thủ lĩnh.

Quần áo của gã bị một luồng sức mạnh thần bí bao phủ, hóa thành trạng thái ‘quang chất’.

Cùng lúc đó, gã không ngừng tạo ra những tư thế kỳ quái, những tư thế này dường như để dẫn dắt và thích ứng với sức mạnh của ‘Hải Vương đại nhân’ đang ‘vũ trang hóa’ cho gã.

Trên bầu trời, trên đám mây ngũ sắc.

“Ơ, nhìn gã có vẻ như sắp biến thân rồi kìa?” Vũ Nhu Tử hỏi, cô biết có nhiều tu sĩ mang huyết mạch kỳ lạ có thể bộc phát biến thân vào lúc sinh tử tồn vong.

Chiến sĩ hải đảm kiểu gì cũng mang huyết mạch ‘yêu hải đảm’, chẳng lẽ gã định biến thành một con hải đảm khổng lồ sao?

Tống Thư Hàng: “...” Cậu nhìn những động tác vặn vẹo đủ kiểu của gã thủ lĩnh, lại thêm lớp quần áo hóa quang chất kia, bỗng thấy nhức mắt vô cùng.

Ngay cả người xem như cậu cũng thấy độ xấu hổ vượt mức cho phép, gã thủ lĩnh này phải có tố chất tâm lý mạnh cỡ nào mới có thể thản nhiên làm ra những động tác đáng sợ như vậy?

Ngoài ra, may mà không có nhạc nền thần bí, nếu không thì không chỉ mù mắt mà tai cũng điếc luôn.

“Đây là con cuối cùng rồi, có cần đợi gã biến thân xong không?” Linh Vũ Điệp tôn giả hỏi.

“Tùy ạ, thực ra sư phụ, con lại quan tâm cái gọi là ‘Hải Vương đại nhân’ mà gã vừa nói là thứ gì hơn?” Lưu Kiếm Nhất nói.

Linh Vũ Điệp tôn giả bảo: “Chưa nghe nói tới, chắc là một vị thần thổ dân mạnh mẽ nào đó chăng?” Tống Thư Hàng: “Tôn giả, con thấy không nhìn nổi nữa rồi.” Thực tế là gã thủ lĩnh bên dưới lúc này tâm trạng cũng đang sụp đổ.

Kỳ lạ quá?

Tại sao Hải Vương đại nhân đã giáng sức mạnh xuống mà vẫn chưa hoàn tất vũ trang hóa cho gã?

Rõ ràng trước đây chỉ cần làm xong ba động tác hiến tế tiêu chuẩn là sức mạnh Hải Vương sẽ rót vào cơ thể, rồi hóa ra một bộ huyết khải phòng ngự cực mạnh quanh người!

Nhưng hiện tại gã đã làm đi làm lại ba động tác đó mấy lần rồi, sức mạnh rõ ràng đã rót vào nhưng bước cuối cùng là 'hóa ra huyết khải' lại mãi không thành công?

"Ừm, ta cũng không nhìn nổi nữa, vậy thì chém luôn đi." Trên trời, Linh Vũ Điệp tôn giả dứt khoát nói.

Rồi ông chỉ tay một cái, hàng chục đạo kiếm khí hình bướm chém thẳng xuống người gã thủ lĩnh.

Kiếm khí xuyên thấu lớp quần áo quang chất, biến gã thành cái sàng.

"Á!" Gã thủ lĩnh thét lên thảm thiết.

Tại sao lại thế này?

Nếu có huyết khải phòng ngự thì gã chắc chắn chống đỡ được đám bướm này!

Chẳng lẽ vì ở trên lục địa, cộng thêm lần hiến tế này chuẩn bị không đủ nên sức mạnh Hải Vương truyền tới bị lag mạng sao?

"A a a." Tiếng thét vang lên, gã ngã xuống vũng máu.

Không cam tâm, thật không cam tâm!

Trên mây, nhờ kiếm khí của tôn giả mà sương mù trên không Hư Kiếm phái đã tan bớt, Tống Thư Hàng có thể nhìn rõ mọi chuyện.

"Chết rồi à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lưu Kiếm Nhất đáp: "Chết rồi!" Hình thần câu diệt, chết không thể chết thêm được nữa.

Linh Vũ Điệp tôn giả khẽ cử động ngón tay, đám kiếm khí hình bướm đầy trời tan biến mất hút: "Kết thúc rồi...

Đi thôi, chúng ta đến chỗ Bạch đạo hữu tìm tên nhãi thú vị kia."

Đột nhiên Vũ Nhu Tử kêu lên: “Ơ, bố ơi, quá trình biến thân của gã bên dưới vẫn đang tiếp tục kìa!” Thực ra không cần Vũ Nhu Tử nhắc, Linh Vũ Điệp tôn giả và Lưu Kiếm Nhất cũng đã nhận ra sự thay đổi bên dưới ngay lập tức.

Gã thủ lĩnh rõ ràng đã chết hẳn, không còn hơi thở sự sống, đột nhiên lại từ trong dòng máu đứng dậy.

Chính xác mà nói, không phải gã tự đứng dậy mà là có một luồng sức mạnh từ hư không truyền tới, kéo cơ thể gã lên, khiến gã cử động như một con rối dây.

Tiếp đó, số ‘nộ huyết’ và ‘chân huyết’ trên đất hội tụ lại, bao phủ lấy thi thể gã.

Tống Thư Hàng thắc mắc: “Chẳng lẽ chưa chết hẳn?” Lưu Kiếm Nhất lắc đầu: “Chết ngắc rồi, hồn phách cũng bị kiếm khí của sư phụ nghiền nát rồi...

Tôi đoán chắc là năng lực ‘biến thân’ kia không hiểu sao bị lag, giờ mới chính thức bắt đầu?” Vũ Nhu Tử lập tức thấy hứng thú vô cùng: “Biến thân kìa, biến thân kìa!

Thật muốn biết cuối cùng gã sẽ biến thành cái dạng gì?” Trong lúc họ trò chuyện, số máu trên đất Hư Kiếm phái hóa thành từng sợi chỉ máu, quấn quanh người gã thủ lĩnh.

Chỉ trong nháy mắt, những sợi chỉ máu đan xen thành một bộ toàn thân khôi giáp màu đỏ tươi tinh xảo, bao bọc chặt chẽ thi thể gã bên trong, nhìn qua rất oai phong lẫm liệt.

Những sợi chỉ máu còn lại ngưng tụ sau lưng gã, hóa thành một chiếc áo choàng đỏ rực.

Biến thân... hoàn tất!

Thi thể gã thủ lĩnh hai tay nắm đấm đặt ngang hông, hai chân xoạc ra thế trung bình tấn.

Sau đó dưới sự kéo dẫn của sức mạnh hư không, gã còn làm thêm hai động tác đấm bốc...

Nếu bỏ qua những động tác xấu hổ và quái dị lúc biến thân thì riêng bộ giáp này trông đúng là cực ngầu.

“Biến thân xong rồi?

Trông cũng oai đấy chứ.” Vũ Nhu Tử nhìn gã thủ lĩnh ngầu lòi: “Có cử động được không ạ?” “Gã này vẫn còn chiến đấu tiếp được sao?” Tống Thư Hàng cũng tò mò hỏi.

Lưu Kiếm Nhất bảo: “Chắc là không được đâu...

Nếu chết rồi mà vẫn chiến đấu tiếp được thì tuyệt quá!

Chương 441

Thử nghĩ mà xem, chẳng cần làm gì cả, ngay cả chết rồi còn dùng được sức mạnh 'biến thân' để đánh tiếp, vậy chẳng phải là ngay cả lúc ngủ cũng có thể dựa vào năng lực 'biến thân' để làm đủ thứ việc sao?

Đúng là một đạo cụ lười biếng tuyệt hảo!" Tiếc là mong đợi của Lưu Kiếm Nhất đã hụt hẫng.

Thi thể gã thủ lĩnh sau khi hoàn thành biến thân xong lại một lần nữa ầm ầm đổ xuống đất. 'Keng keng keng', bộ giáp trên người gã như đúc bằng kim loại, va chạm với mặt đất phát ra âm thanh lanh lảnh.

Đúng như Lưu Kiếm Nhất dự đoán, năng lực biến thân bị lag... sau khi gã bị giết, 'sức mạnh biến thân' mới truyền từ chỗ 'Hải Vương' tới.

Cũng vì bị lag nên dù gã đã chết vẫn kiên cường hoàn thành toàn bộ quá trình 'biến thân'.

Biến thân xong rồi thì nằm im làm xác chết tiếp.

Đúng là tận tâm với nghề nghiệp quá mà!

Lưu Kiếm Nhất thất vọng: "Tôi cứ tưởng gã cử động được cơ." "Anh mong gã cử động được để làm gì thế, anh Kiếm Nhất?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Lưu Kiếm Nhất thở dài thườn thượt: "Thôi bỏ đi, dù sao gã cũng không động đậy được, nói ra cũng chẳng có ý nghĩa gì." Sau khi gã thủ lĩnh đổ xuống, bộ 'giáp biến thân' trên người dường như mới nhận ra thực tế gã đã chết.

Thế là luồng sức mạnh ‘Hải Vương’ lại một lần nữa truyền tới từ hư không.

Bộ giáp máu trên người gã tự động tách ra.

Sau đó, bên cạnh bộ giáp xuất hiện một thứ giống như ‘cổng không gian’.

Tồn tại được gọi là ‘Hải Vương’ đó dường như muốn thu hồi bộ giáp này về.

“Chậc, cái gã giả thần giả quỷ này.” Trên mây, Linh Vũ Điệp tôn giả lên tiếng.

Hôm nay liên tục gặp phải những kẻ sử dụng năng lực ‘không gian’, loại năng lực vốn chỉ thuộc về cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên mà hôm nay lại xuất hiện mấy lần, thật là thú vị.

Nhưng Linh Vũ Điệp tôn giả chắc chắn kẻ ở phía đối diện không phải Cửu phẩm Kiếp Tiên, thủ đoạn không gian của Kiếp Tiên cao minh hơn thế này gấp trăm lần.

“Lại thông qua phương thức đặc thù nào đó để đạt được phương pháp sử dụng ‘sức mạnh không gian’ sao?” Trận pháp, hay là nghi thức?

Hoặc là giống như tên nhãi trong mật thất Sở gia lúc trước, sử dụng pháp bảo đạo cụ quý giá?

Vũ Nhu Tử nhìn Linh Vũ Điệp tôn giả rồi nói: “Bố thấy hứng thú rồi.” Linh Vũ Điệp tôn giả vẫn luôn nghiên cứu những sự vật liên quan đến ‘không gian’, tất cả những năng lực ‘không gian’ không thuộc cảnh giới Kiếp Tiên đều khơi gợi sự tò mò của ông.

Sau đó, Linh Vũ Điệp tôn giả ra tay, ông đưa tay hướng về phía bộ giáp đỏ rực kia, nhẹ nhàng nhấn xuống.

Linh lực cuồn cuộn như sóng thần giáng xuống Hư Kiếm phái.

Trong nháy mắt, không gian dường như bị sức mạnh của tôn giả làm cho ngưng đọng!

Những đệ tử còn sót lại ở Hư Kiếm phái lập tức quỳ phục xuống đất, bị linh lực khủng khiếp ép đến mức không thở nổi.

Mà bộ giáp kia cũng bị sức mạnh của tôn giả hạn chế tại chỗ, không thể nhúc nhích.

Với nghiên cứu của Linh Vũ Điệp tôn giả về năng lực ‘không gian’, tuy không thể vận dụng tự như như Kiếp Tiên nhưng can thiệp vào truyền tống không gian cỡ này ông vẫn làm được dễ dàng.

“Ngươi muốn mang bộ giáp này đi à, ta cứ không cho ngươi toại nguyện đấy.” Tôn giả mỉm cười, tay phải khẽ nhấc lên.

Bộ giáp máu bị kéo đi, bay về phía vị trí của tôn giả.

Hành động này làm chọc giận ‘Hải Vương’ đang ẩn nấp ở đầu kia không gian, từ phía bên kia truyền lại tiếng gầm gừ đầy kìm nén của ‘Hải Vương’.

Tiếng gầm đó cực kỳ đáng sợ, kẻ thực lực thấp chỉ nghe thấy thôi cũng sẽ thấy đầu óc choáng váng, ngất xỉu tại chỗ.

“Ha ha, nổi giận rồi à?

Nếu giận dữ thế thì... bước qua đây từ đầu kia không gian đi!” Linh Vũ Điệp tôn giả chẳng chút sợ hãi.

Phía đối diện, tiếng gầm của Hải Vương lại dần bình tĩnh lại.

“Xem ra ngươi hoàn toàn không thể truyền tống qua đây từ đầu kia không gian sao?

Thú vị.” Tôn giả chộp tay một cái, bộ giáp máu tinh xảo cuối cùng đã rơi vào tay ông.

Sau đó, tôn giả nhanh tay đánh ra vài đạo phong cấm thuật, phong ấn bộ giáp này từ trong ra ngoài.

“Gầm!” Đầu kia không gian, tiếng của Hải Vương nổ vang như sấm.

Cổng không gian đột nhiên nở rộng ra gấp đôi, sau đó... một con mắt khổng lồ nhìn qua cổng không gian về phía đám mây ngũ sắc trên bầu trời Hư Kiếm phái.

Con mắt khổng lồ đó, chỉ riêng đường kính nhãn cầu đã cỡ năm mét.

Thật khó tưởng tượng bản thể của nó sẽ lớn đến mức nào?

“Cuối cùng cũng chịu lộ mặt rồi sao?” Linh Vũ Điệp tôn giả nói.

Đột nhiên, linh lực quanh cổng không gian bỗng huyễn hóa thành hàng trăm đạo kiếm khí, đâm thẳng vào con mắt khổng lồ của ‘Hải Vương’.

Kiếm khí đâm vào cổng không gian, cắm lên con mắt đó.

“Á á á.” Phía đối diện, Hải Vương hét lớn.

Kiếm khí không làm mắt nó bị thương nhưng đâm vào làm nó đau điếng.

Sau tiếng gầm thét thảm thiết, con mắt Hải Vương lại hằn học nhìn Linh Vũ Điệp tôn giả một cái, rồi dứt khoát đóng cổng không gian lại.

Vũ Nhu Tử: “Chạy rồi ạ?

Con cứ tưởng nó sẽ bước ra đại chiến ba trăm hiệp với bố chứ.” “Nhìn có vẻ rất mạnh mẽ, đây chính là Hải Vương sao?” Lưu Kiếm Nhất hỏi.

“Chắc chắn là Hải Vương rồi, tiếc là không biết môi trường đối diện thế nào, không tiện sát qua đó trực tiếp.” Linh Vũ Điệp tôn giả lẩm bẩm, nếu không ông thật sự muốn bước qua cổng không gian đó để đấu với con ‘Hải Vương’ này một trận cho ra trò.

Đối phương tuy chỉ lộ ra một con mắt nhưng tôn giả có thể cảm ứng được đây là một gã to xác cấp bậc Thất phẩm Tôn Giả.

“Thôi bỏ đi, sau này tìm vài tên chiến sĩ hải đảm tới nghiên cứu xem cái gọi là ‘Hải Vương’ rốt cuộc là thứ gì vậy.” Tôn giả nói.

Sau đó ông cầm bộ giáp máu định bỏ vào trang bị không gian để mang về đảo Linh Vũ Điệp nghiên cứu kỹ.

Nhưng khi ông thử bỏ vào thì lại thấy thứ này làm thế nào cũng không nhét vào được.

“Chậc, thủ đoạn cũng khá đấy.” Tôn giả nói.

Nếu không bỏ được vào trang bị không gian thì có nghĩa là tên ‘Hải Vương’ kia có thể bất thình lình ra tay kéo bộ giáp này đi bất cứ lúc nào, như vậy sẽ rất rắc rối.

“Thôi, không được thì hủy đi vậy.” Linh Vũ Điệp tôn giả nói.

Sức mạnh của bộ giáp này không tính là quá mạnh, thực ra cũng chỉ cỡ Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Tôn giả ra tay đánh nát nó chẳng khó khăn gì.

Lời của tôn giả vừa dứt, cổng không gian lại đột ngột mở ra một lần nữa, con mắt khổng lồ của Hải Vương lại xuất hiện.

Lần này nó vội vàng phát động tấn công, từ trong mắt phóng ra một đạo tia sáng trắng bệch, oanh kích về phía tôn giả.

Nó rất coi trọng bộ giáp này sao?

“Ha ha.” Linh Vũ Điệp tôn giả búng tay một cái, một tấm gương đồng cổ xuất hiện trước mặt, dễ dàng chặn đứng đòn tấn công từ con mắt khổng lồ.

Tiếp đó, tôn giả đấm một cú vào bộ giáp đỏ rực.

Bộ giáp lập tức bị tôn giả đánh nát vụn...

“Ti ti...” Hải Vương trong cổng không gian phát ra tiếng kêu đau đớn, dường như thứ bị đánh nát không phải bộ giáp mà chính là cơ thể nó vậy.

Sau tiếng thét, Hải Vương oán hận nhìn tôn giả rồi lại đóng cổng không gian lại.

Linh Vũ Điệp tôn giả đứng yên trên mây một lúc rồi cười hắc hắc: “Đánh dấu thành công.” Vừa nãy lúc Hải Vương lại hiện thân, tôn giả đã âm thầm dùng một thủ đoạn đánh dấu ‘khóa định vị trí’ rất kín đáo, lặng lẽ ấn lên người đối phương.

Tuy đối phương rất có thể sẽ sớm phát hiện ra ấn ký nhưng không sao, chỉ cần một khoảnh khắc để tôn giả khóa định được vị trí là đủ rồi.

Những mảnh vỡ của bộ giáp bị đánh nát rơi vãi trên mây, có mấy miếng rơi ngay cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngồi xuống, nhặt một mảnh vỡ lên.

Rõ ràng cậu tận mắt thấy máu tạo thành bộ giáp này, nhưng mảnh vỡ này ngoài màu sắc ra thì chẳng liên quan gì đến máu cả, đây đơn giản là luyện kim thuật mà!

Thư Hàng thấy thứ này khá thú vị nên hỏi: “Linh Vũ Điệp tiền bối, những mảnh vỡ này còn dùng được việc gì không ạ?” “Không dùng được nữa rồi, sau khi vỡ thì năng lượng kỳ quái bên trong đã tan biến hết sạch, không còn giá trị nghiên cứu.” Tôn giả tùy ý đáp.

“Ồ, vậy tôi nhặt vài miếng được không?” Tống Thư Hàng búng nhẹ vào mảnh giáp trong tay, phát ra âm thanh trong trẻo.

Tôn giả cười: “Bạn nhỏ cứ tự nhiên.” “Cảm ơn tiền bối.” Thế là Tống Thư Hàng chọn bốn mảnh lớn một chút, thử bỏ chúng vào ‘Túi thu nhỏ một tấc’.

Vì giáp đã vỡ, sức mạnh thần bí bên trong đã tan hết nên cậu thuận lợi bỏ được vào túi.

Linh Vũ Điệp tôn giả thầm nhìn cái túi của cậu.

Lại còn là hình con thỏ đáng yêu nữa?

Còn đáng yêu hơn của Vũ Nhu Tử nhiều.

Tôn giả nhớ lại hình thái giả gái của Tống Thư Hàng lúc trước...

Bạn nhỏ Tống Thư Hàng này, xét ở góc độ nào đó, đúng là làm người ta rất yên tâm mà!

Tâm trạng tôn giả đại hảo: “Ngồi vững nhé, tiếp theo chúng ta đi tìm Bạch đạo hữu.” Pháp bảo đám mây tăng tốc, bay về phía hang động của ‘tiên sinh’.

Trong lúc đó, tại cung điện pháp bảo của Hoàng Sơn chân quân.

Các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vẫn đang trao đổi kinh nghiệm sau khi ‘farm’ Huyết ma, dị tượng ‘luận đạo’ lại một lần nữa thành hình.

Trong lúc các đạo hữu đang say sưa trao đổi, Hoàng Sơn chân quân âm thầm rời khỏi đám đông.

Ông cẩn thận đi lên một căn phòng trên lầu cung điện.

Ở đó đang giam giữ một bạn nhỏ đạo hữu đáng thương, bị Đồng Quái lừa đến mức tán gia bại sản, lại còn nhận lầm Lệ Chi tiên tử thành Đồng Quái nên bị cô ấy tẩn cho một trận tơi bời - chính là Đặng Y Ma.

Hoàng Sơn chân quân đẩy cửa bước vào.

Đặng Y Ma đạo hữu đang lộ vẻ quật cường, gã bị phong ấn thực lực, bị trói quẳng trên giường.

Tới giờ gã vẫn không tin nổi vị ‘Lệ Chi tiên tử’ mình thấy lúc đầu lại là Đồng Quái tiên sư ‘dịch dung’ thành, thế giới này làm gì có thuật dịch dung nào siêu đẳng như vậy chứ?

Trong lòng gã, đám người này không một ai là người tốt cả.

Đặc biệt là khi thấy Hoàng Sơn chân quân bộ dạng lấm lét đi vào, Đặng Y Ma thấy bất an, gã này định làm gì?

Chương 442

“Đặng Y Ma đạo hữu, đừng căng thẳng.

Bản tọa là Hoàng Sơn chân quân, tin rằng đạo hữu chắc đã nghe qua danh hiệu của bản tọa?” Hoàng Sơn chân quân kéo ghế ngồi xuống nói.

Chân quân trong giới tu sĩ tán tu cũng là nhân vật có số má, ngay cả tiệc Tiên Yến của Biệt Tuyết tiên cơ cũng không bao giờ thiếu vị khách quý này.

Đặng Y Ma nhìn chân quân một cái, dường như đúng là có nét giống với ‘Hoàng Sơn tiền bối’ trong truyền thuyết thật?

“Không biết chân quân tìm tôi có việc gì?” Đặng Y Ma hỏi, tuy không chắc chắn đối phương có phải ‘Hoàng Sơn chân quân’ thật không nhưng thực lực đối phương bày ra đó, là một vị chân quân mạnh mẽ không nghi ngờ gì.

Hoàng Sơn chân quân mỉm cười nói: “Bản tọa muốn biết, những viên đạn tròn mà bạn nhỏ lấy được từ ‘Hắc Hổ bí cảnh’ còn lại bao nhiêu?” “Hả?” Đặng Y Ma nghi hoặc nhìn chân quân.

Chân quân bảo: “Bản tọa khá hứng thú với mấy viên đạn tròn đó của bạn nhỏ.

Nên nếu đạo hữu có ý muốn bán thì cứ ra giá đi.” “Chân quân muốn mua mấy viên đó sao?

Vốn dĩ có tất cả sáu viên, tôi dùng một viên để thí nghiệm, trước đó lại dùng thêm một viên nữa, giờ còn bốn viên.” Đặng Y Ma là một người đàn ông trước sau như một, gã có gương mặt trẻ con.

Chân quân hỏi: “Xem ra đạo hữu cũng từng có ý định giao dịch chúng?

Vậy đạo hữu đã có mức giá mong muốn chưa?

Cứ nói ra xem sao?” “Tôi nói trước cho ông biết nhé, giá tôi đưa ra cao lắm đấy.” Đặng Y Ma nói, giá thấp là gã không bán đâu.

“Đạo hữu cứ nói đừng ngại, mua bán vốn là chuyện thuận mua vừa bán mà.

Yên tâm đi, dù giá cao tôi cũng không ép mua ép bán đâu.” Chân quân an ủi.

“Vậy tôi nói đấy nhé, tôi muốn mười vạn linh thạch ngũ phẩm!” Đặng Y Ma cắn răng nói.

Linh thạch căn cứ theo lượng linh lực và độ thuần khiết mà chia làm chín phẩm cấp tương ứng với đẳng cấp tu sĩ.

Thông thường tu sĩ cấp nào dùng linh thạch cấp đó tu luyện là tốt nhất, không gây lãng phí.

Cái giá này đương nhiên không bù lại được toàn bộ gia sản gã đã tiêu tốn... nhưng ít nhất cũng bù đắp được phần nào tổn thất, lại còn dư tiền mua một thanh phi kiếm tử tế, không cần phải cưỡi ‘Siêu Nhân’ bay lung tung nữa.

Nhưng cái giá này vẫn cao vô lý, nên biết lúc ở môn phái, người ta cùng lắm chỉ trả một vạn linh thạch cho năm viên thôi.

“Giá cả hợp tình hợp lý.” Chân quân gật đầu: “Vậy thì chúng ta tiền trao cháo múc nhé!” Chân quân dạo này đặc biệt giàu nứt đố đổ vách...

Cách đây không lâu ông mới phát hiện ra một mạch khoáng linh thạch trên một vệ tinh nào đó, độ thuần khiết còn rất cao nữa.

Thấy đối phương sảng khoái như vậy, Đặng Y Ma có chút ngơ ngác, nhìn bộ dạng này có vẻ như gã có đòi thêm linh thạch thì đối phương cũng sẽ đồng ý mất!

Chẳng lẽ mình bán hớ rồi?

Mấy viên đạn đó thật sự là bảo vật sao?

Chỉ là gã đã lỡ báo giá rồi, giờ đổi ý thì kỳ lắm.

Nhỡ làm vị chân quân này nổi giận không mua nữa thì gã ôm bốn viên đạn húp không khí à?

“Chốt đơn!” Đặng Y Ma dứt khoát: “Mời Hoàng Sơn tiền bối cởi trói cho tôi!” Hoàng Sơn chân quân vui vẻ cởi trói, giải khai phong ấn linh lực cho gã.

Hai người tiền trao cháo múc, giao dịch vui vẻ.

“Đặng đạo hữu đúng là người sảng khoái.” Sau khi thu bốn viên đạn, chân quân lại từ trong tay áo lấy ra một thanh phi kiếm tứ phẩm khá tốt đưa cho gã: “Tôi nghe Lưu Long đạo hữu nhắc tới chuyện phương tiện đi lại của đạo hữu có chút vấn đề, tôi ở đây có thanh phi kiếm tốc độ khá ổn, tặng cho đạo hữu dùng để đi lại.” Đặng Y Ma cảm kích nhận lấy thanh kiếm, rồi cáo từ chân quân.

Trước khi đi gã còn vòng vo hỏi thăm địa chỉ của ‘Dược Sư đạo hữu’.

Xem ra trạm dừng chân tiếp theo của gã chính là chỗ của Dược Sư rồi.

Hoàng Sơn chân quân mân mê bốn viên đạn, nếu ông không đoán sai thì trong này có lẽ uẩn chứa ‘sức mạnh thời gian’, vậy thì đúng là vô giá bảo rồi.

Qua một thời gian nữa phải mời các tiền bối cấp tôn giả trong nhóm tụ họp một bữa để cùng nghiên cứu kỹ bốn viên đạn này mới

được.

Trong hang động cách Sở gia một trăm dặm. ‘Tiên sinh’ lại cẩn thận bôi thêm ít máu của ‘đệ tử Sở gia’ lên bốn bức tranh.

Quả nhiên chúng lại tỏa sáng rực rỡ!

“Bí mật trong tranh chắc chắn liên quan đến máu đệ tử Sở gia.

Nhưng rốt cuộc phải làm thế nào mới giải khai được đây?” Tiên sinh khổ não.

Hắn chỉ biết chìa khóa bí cảnh trường sinh ẩn giấu trong bốn bức tranh này.

Nhưng hắn chắc chắn chìa khóa đó không phải là bộ 《Kiếm quyết》 mà người Sở gia lĩnh hội được!

Chìa khóa đó chắc phải là thứ gì đó ‘thực chất’ hơn.

Đang suy tính thì đột nhiên... trần hang động nổ tung!

Chuyện gì thế này?

Tiên sinh kinh ngạc ngẩng đầu nhìn lên chỗ vừa nổ.

Rồi hắn thấy một bóng người như tiên nhân từ trên đỉnh hang động hạ xuống.

Bóng dáng đó hoàn mỹ đến mức không từ ngữ nào tả xiết, tóm lại là ‘tiên sinh’ chỉ cần đem tất cả những từ hoa mỹ như ‘hoàn mỹ, xinh đẹp, tuấn tú, đẹp trai’ gán lên người đó là đảm bảo không sai vào đâu được.

Có lẽ vì người này quá đỗi hoàn mỹ, hoặc vì người này mang theo một sức lôi cuốn mạnh mẽ, dù biết đối phương vừa phá hang động của mình lao vào nhưng tiên sinh lại không thể nảy sinh ý định cảnh giác.

Cuối cùng, bóng người đó từ từ hạ xuống, dừng lại giữa hư không.

Anh ta không cần bất kỳ sức mạnh nào hỗ trợ, cứ thế đứng trên không trung.

“Ơ?

Cuối cùng cũng tới rồi sao?” Bạch tôn giả phủi tay, rồi ánh mắt anh rơi vào tiên sinh và bốn bức tranh bên cạnh, đúng rồi, tới nơi rồi!

“Vị tiền bối này, không biết ngài quang lâm động phủ của tôi có việc gì không ạ?” Tiên sinh hành lễ với Bạch tôn giả, vất vả lắm hắn mới lấy lại được lý trí, đồng thời âm thầm điều động sức mạnh từ hồ máu sau lưng, sẵn sàng tấn công đối phương.

“À, chuyện là thế này.” Bạch tôn giả khẽ ho một tiếng giải thích: “Vì tôi làm sai một cái phù văn nên... chúc mừng anh đã thu thập đủ bốn bức tranh 《Kiếm quyết》 của Sở gia.

Một khi gom đủ tranh là sẽ triệu hoán tôi tới đấy!” Tiên sinh: “...” Chuyện quái quỷ gì thế này?

Bạch tôn giả lại bảo: “Thế nên sau khi triệu hoán tôi tới, tôi phải mang bốn bức tranh này đi.” “Không đời nào!” Tiên sinh gào lên một tiếng, lao về phía bốn bức tranh, vừa điều động sức mạnh hồ máu tấn công Bạch tôn giả vừa hét: “Chúng là của ta, ta không để ai mang đi...” Chát!

Một cái tát trời giáng vỗ thẳng vào mặt hắn...

Tiên sinh chỉ thấy cơ thể mình bay bổng như đang cưỡi mây lướt gió, lộn vòng 32 vòng rưỡi trên không... cuối cùng đập thẳng vào tường đá hang động.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Hắn hoàn toàn không thấy đối phương ra tay thế nào luôn!

Tiếp đó, hắn thấy vị tiên nhân áo trắng kia đưa tay thu lấy bốn bức tranh, rồi lại lơ lửng trên không.

Chết tiệt, tranh hắn vất vả lắm mới có được lại bị người ta cướp mất như thế sao!

“Vậy thì chào đạo hữu nhé.” Bạch tôn giả vẫy vẫy tay định rời đi.

Nhưng mới bay lên được hai mét, anh đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt anh rơi vào con ‘con rối hắc long’ bên cạnh hang động.

Ái chà, con rối tinh xảo quá!

Trông có vẻ... tháo ra nghiên cứu sẽ rất hay đây?

Thế là Bạch tôn giả lại đáp xuống, ngồi xổm cạnh con hắc long.

“Tôi tháo nó ra được không?” Bạch tôn giả hỏi vị tiên sinh kia.

Nhưng chưa kịp đợi đối phương trả lời, anh đã tự lẩm bẩm: “Quên mất, không cần hỏi hắn, dù sao cũng chẳng phải bạn bè gì.” "Chạy đi, mau chạy đi!" Tiên sinh hét lớn, gã có thể thông qua ý niệm để khống chế con khôi lỗi Hắc Long này.

Sau khi bị tát mấy cái nảy lửa, Tiên sinh đã biết nam tử áo trắng đột nhiên xông vào dung động này có thực lực mà gã hoàn toàn không thể chống lại được.

May mà bên trong khôi lỗi Hắc Long hiện tại vẫn đang lắp 'Huyết Hải Ngọc', nó có thể dùng tốc độ âm thanh, thậm chí là siêu thanh để bỏ chạy.

Con khôi lỗi Hắc Long quý giá này tuyệt đối không thể bị phá hủy!

Nhận được chỉ thị của chủ nhân, khôi lỗi Hắc Long vỗ cánh bay lên, định dùng tốc độ siêu thanh rời khỏi dung động này để chạy tới một động phủ bí mật khác của Tiên sinh.

Tuy nhiên, nó vừa mới bay lên được một mét thì một bàn tay thon dài đã khẽ ấn lên lưng nó.

Khôi lỗi Hắc Long dốc sức vỗ cánh nhưng không tài nào bay cao thêm dù chỉ một milimet!

Ngay sau đó, bàn tay kia lấy ngón tay làm công cụ, nhanh thoăn thoắt di chuyển trên thân Hắc Long.

Những tiếng lạch cạch vang lên, các loại linh kiện bị tháo rời.

Chỉ trong chưa đầy một phần vạn giây, lớp vỏ ngoài của khôi lỗi Hắc Long đã bị tháo tung, lộ ra cấu tạo bên trong.

Sau đó, viên Huyết Hải Ngọc bị Bạch tôn giả lấy ra.

Sau khi mất đi nguồn năng lượng, khôi lỗi Hắc Long lập tức rơi từ trên không xuống chân Bạch tôn giả.

Tiên sinh vẫn đang bị khảm trên vách động trợn mắt há mồm. "Loại đá năng lượng này lại là thứ được luyện chế bằng tà pháp tàn nhẫn à." Bạch tôn giả tùy ý thu viên Huyết Hải Ngọc lại.

Sau đó, ngài ngồi xổm bên cạnh khôi lỗi Hắc Long, vừa tháo vừa nói: "Cấu trúc rất thú vị, nhìn qua thì có vẻ dựa trên thủ pháp của Mặc môn, lại thêm vào một số linh kiện cơ khí hiện đại.

Kết hợp thuật khôi lỗi Mặc môn với công nghệ hiện đại, thật tuyệt vời." Trong nháy mắt, con khôi lỗi Hắc Long màu đen đã bị tháo thành một đống linh kiện và một bộ xương rồng làm bằng kim loại.

Bạch tôn giả vẫn chưa thỏa mãn, ngài quay đầu nhìn Tiên sinh trên vách động hỏi: "Con khôi lỗi Hắc Long này ngươi mua ở đâu thế?" Tiên sinh đang nỗ lực chui ra khỏi vách động, nghe thấy câu hỏi này thì khựng lại một chút.

Không phải gã không muốn trả lời, mà là trong tích tắc đó, Tiên sinh đột nhiên nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng: Con khôi lỗi Hắc Long này gã lấy từ đâu ra?

Chính gã dường như cũng quên mất chuyện về khôi lỗi Hắc Long, chỉ biết là mình có một con như vậy, còn nhớ rõ cả cách sử dụng nữa?

Tiên sinh đột nhiên nghệch mặt ra. "Không muốn nói sao?

Chương 443

Thôi vậy, dù sao ta cũng đã hiểu hòm hòm cấu tạo của con khôi lỗi này rồi." Bạch tôn giả lẩm bẩm, sau đó bắt đầu lắp ráp lại con khôi lỗi Hắc Long này.

Khoảng hơn một phút sau...

Tiên sinh khó khăn lắm mới chui ra được khỏi vách động, gã khẽ nhảy một cái quay lại trong dung động.

Gã cau mày nhìn bóng lưng Bạch tôn giả.

Đáng chết, kiếm quyết vất vả lắm mới lấy được từ nhà họ Sở lại bị đối phương cướp mất, gã phải làm sao để lấy lại bốn bức họa đây?

Bốn bức họa đó liên quan đến bí mật trường sinh, tuyệt đối không thể dễ dàng từ bỏ!

Có nên liều một phen không?

Tiên sinh bắt đầu âm thầm điều động sức mạnh của 'Huyết Trì': [Nhân lúc tên này đang nghiên cứu khôi lỗi Hắc Long, có lẽ đây chính là cơ hội tốt nhất để mình ra tay!] "Xong rồi, lắp ráp hoàn tất!

Lần này tất cả linh kiện đều không có vấn đề gì, đã lắp lại hết sạch." Đột nhiên, Bạch tôn giả ở phía trước phát ra tiếng cười đắc ý.

Trước mặt ngài, con khôi lỗi Hắc Long vốn bị tháo thành một đống linh kiện lúc này đã được khôi phục nguyên trạng...

Cũng không hẳn là nguyên trạng, ít nhất Tiên sinh vẫn có thể nhận ra trên thân Hắc Long có mấy chi tiết nhỏ bị lắp sai... "Tiếc là thiếu mất pháp môn thuật khôi lỗi cơ quan của Mặc môn, tuy đã hiểu rõ cấu tạo của khôi lỗi Hắc Long này nhưng một số linh kiện của Mặc môn thì lại không chế tạo được." Bạch tôn giả rất tiếc nuối nói.

Tuy cũng có thể đến Mặc môn để mua một số linh kiện khôi lỗi... nhưng làm như vậy thì món đồ chế ra sẽ không có cảm giác thành tựu lắm.

Tiên sinh: "..." Nhanh quá, lắp ráp còn nhanh hơn cả tháo! "Được rồi, những thứ cần biết đều đã hiểu hết, trả lại khôi lỗi Hắc Long cho ngươi này, ta đi trước đây...

Ơ?" Bạch tôn giả vốn định chào tạm biệt Tiên sinh, ngài không có ý định giải quyết gã vì Linh Vũ Điệp đạo hữu vẫn còn rất hứng thú với vị Tiên sinh này, nên ngài định để gã lại cho Linh Vũ Điệp tôn giả xử lý.

Nhưng khi vừa quay đầu lại, Bạch tôn giả đã nhìn thấy một thứ khiến ngài rất tò mò.

Do cái tát kinh thiên động địa lúc nãy, khuôn mặt của Tiên sinh thế mà lại bị...

đánh vỡ!

Đúng vậy, mặt gã không phải bị sưng mà là bị vỡ một lớp biểu bì và lớp vỏ, lộ ra cấu tạo kim loại màu đen bên trong.

Lúc trước Tiên sinh bị khảm trên vách động, do góc nhìn nên Bạch tôn giả không thấy được chỗ vỡ trên mặt gã; nhưng hiện tại khi gã đã bò ra khỏi vách động, vết rách trên mặt lập tức lộ ra.

Ánh mắt Bạch tôn giả nóng rực lên.

Vị Tiên sinh này cũng là một con khôi lỗi sao?

Quá giống người thật, lúc trước Bạch tôn giả cũng không phát hiện ra điểm bất thường nào, trên người đối phương có hơi thở sinh mệnh, có tu vi tứ phẩm cảnh giới, nhìn qua có máu có thịt, thậm chí còn có cả dao động hồn phách.

Nhưng khi lớp vỏ ngoài trên mặt gã nứt ra, Bạch tôn giả mới thấy bên trong vị Tiên sinh này toàn là linh kiện!

Người khôi lỗi?

Người nhân tạo?

Hay là người cải tạo cơ khí?

Ôi, dù là loại nào thì cũng thú vị quá đi mất!

Tiên sinh bị Bạch tôn giả nhìn chằm chằm đến mức cứng cả người. "Này, nhìn cậu có vẻ rất dễ tháo... cho ta tháo thử một chút nhé?" Bạch tôn giả nói. "Hả?" Tiên sinh trợn tròn mắt.

Nhưng còn chưa đợi gã trả lời, Bạch tôn giả lại tự lẩm bẩm: "Lại quên mất, mình không cần hỏi gã mà, dù sao cũng chẳng phải bạn bè gì!" Trên bầu trời, Linh Vũ Điệp tôn giả đưa theo Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất rời khỏi Hư Kiếm phái.

Đám mây bay với tốc độ không kém gì phi kiếm trên không trung, rất nhanh đã tới phía trên dung động. "Chính là chỗ bên dưới kia, hơi thở của Bạch đạo hữu cũng ở trong động, chúng ta xuống thôi." Linh Vũ Điệp tôn giả nói.

Dứt lời, Lưu Kiếm Nhất lập tức sốt sắng: "Sư phụ, để con xuống thám thính tình hình trước!" Đến được cái động đó sớm hơn là có thể tranh thủ thời gian lười biếng được vài nhịp thở rồi.

Nói đoạn, Lưu Kiếm Nhất nhảy phóc từ trên đám mây xuống hướng về phía dung động.

Sau đó Vũ Nhu Tử vui vẻ nói: "Tống tiền bối, chúng ta cũng xuống thôi!" "Được!" Tống Thư Hàng đáp.

Tiếp theo...

Vũ Nhu Tử nắm lấy tay Tống Thư Hàng, học theo Lưu Kiếm

Nhất nhảy vèo từ trên mây xuống!

Ơ?

Chờ một chút đã!

Hiện tại pháp khí mây bay này cách mặt đất ít nhất cũng phải bốn năm trăm mét, cao bằng tòa nhà hơn trăm tầng đấy!

Trước khi nhảy không làm cái pháp thuật nào à?

Cho dù không có phi hành thuật thì ít nhất cũng phải có khinh thân thuật hay vũ mao thuật gì đó để hộ thân chứ?

Nhưng Tống Thư Hàng còn chưa kịp lên tiếng nhắc nhở thì một sức mạnh khổng lồ truyền tới từ cổ tay.

Sức mạnh của cô nàng Vũ Nhu Tử đâu phải tu sĩ nhị phẩm nhỏ bé như Tống Thư Hàng có thể chống lại được?

Bên tai vang lên tiếng gió rít gào... "Ha ha ha ha." Trong tiếng gió lại truyền đến tiếng cười vui vẻ của Vũ Nhu Tử: "Sớm đã muốn chơi nhảy bungee một lần rồi, cảm giác thật là tuyệt vời quá đi mất!" Vũ Nhu Tử ơi, cái gọi là nhảy bungee là chân phải buộc dây thừng mà!

Không có dây mà nhảy thế này là chết người đó! "A a a a a..." Một vị tiểu hữu họ Tống nào đó bắt đầu thét chói tai, cậu có chứng sợ độ cao, và triệu chứng này dường như càng lúc càng nghiêm trọng. "Ha ha ha, Tống tiền bối anh có vui không?" Vũ Nhu Tử cười hì hì hỏi.

Tống tiền bối: "A a a a a... tôi hạnh phúc...

à không, tôi rất vui!" "Lạc lạc lạc, Tống tiền bối quả nhiên cũng rất thích môn thể thao nhảy bungee này nhỉ?

Lần trước xem ảnh Bạch tôn giả và Tống tiền bối cùng nhảy từ trên không xuống, em thấy Tống tiền bối cười vui vẻ lắm mà." Vũ Nhu Tử vui vẻ reo lên.

Tống tiền bối: Vũ Nhu Tử ơi, em dùng đôi mắt sáng ngời kia nhìn cho kỹ đi, em chắc chắn lúc đó tôi cười 'vui vẻ' không?

Chắc chắn không?

Ngoài ra, lúc này Tống tiền bối cảm thấy hốc mắt mình hơi ươn ướt, mũi cũng lành lạnh.

Cậu tuyệt đối sẽ không thừa nhận là mình bị dọa đến chảy cả nước mũi đâu, đó chỉ là vì nước mắt chảy ra nhiều quá không kịp thoát ra từ hốc mắt nên chảy ngược vào mũi mà thôi. "Đúng rồi Tống tiền bối, chúng ta cũng chụp một tấm ảnh đi." Vũ Nhu Tử cũng lôi điện thoại ra, điều chỉnh góc độ: "Nào, Tống tiền bối, cười một cái nào." Tống tiền bối sụt sịt mũi, cái gọi là một lần lạ hai lần quen.

Tự sướng trên không trung à, mình làm được!

Thế là cậu cố gắng nặn ra một nụ cười vui vẻ.

Tách tách tách, Vũ Nhu Tử một hơi chụp liền bốn tấm ảnh chung! "Ha ha ha, quả nhiên rất thú vị!" Vũ Nhu Tử chụp xong lại thử điều chỉnh góc độ, muốn chụp một tấm theo kiểu đầu xuống chân lên với Tống Thư Hàng.

Nhưng rất tiếc, độ cao năm trăm mét trôi qua trong chớp mắt, họ đã sắp chạm đất rồi.

Vũ Nhu Tử đành thu điện thoại lại: "Thấp quá... em vẫn chưa đã thèm.

Tống tiền bối, lần sau chúng ta đổi chỗ nào cao hơn nhé, như thế sẽ chụp được nhiều góc đẹp hơn." "A a a a." Tống tiền bối lại bắt đầu thét chói tai.

Phía trên đám mây, Linh Vũ Điệp tôn giả đờ người thu tay lại.

Vừa nãy ông định đưa con gái yêu quý đi nhảy bungee, con gái vẫn luôn muốn trải nghiệm môn thể thao thú vị này mà.

Thế nhưng mà, con gái lại dắt tay tiểu hữu họ Tống nhảy xuống rồi.

Người làm cha như ông lại bị bỏ rơi trên pháp khí mây bay này.

Bùm...

Cuối cùng, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã rơi thẳng xuống một cái ao lớn, hạ cánh thành công!

Sở dĩ có thể hạ cánh an toàn là nhờ một pháp thuật nhỏ mà Vũ Nhu Tử thi triển trước khi chạm đất.

Ngay trước lúc tiếp đất, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, sau đó lơ lửng rơi vào trong huyết trì. "Phù phù phù, cái thứ gì thế này?" Trong mũi miệng Tống Thư Hàng đầy mùi tanh tưởi, sau đó cậu lập tức thấy mình đang ở trong một cái ao máu đang sôi sùng sục.

Quần áo trên người cậu đều bị nhuộm đỏ thẫm.

Vũ Nhu Tử cũng từ trong huyết trì đứng dậy, có điều trên quần áo của cô có một lớp ánh sáng nhạt ngăn cản toàn bộ máu tươi ở bên ngoài.

Nhìn qua chỉ là quần áo bình thường, hóa ra là pháp bào của tu sĩ sao?

Đây chính là pháp bào phiên bản đặt làm riêng đây mà. "Là huyết trì à, loại thứ này mà bây giờ vẫn còn người xây dựng sao?

Không sợ bị mấy ông sư ở chùa Đại Quang Minh Luân Hồi tra ra à?" Vũ Nhu Tử sạch sẽ từ đầu đến chân bò ra khỏi huyết trì.

Bên cạnh cô là Tống Thư Hàng bị máu nhuộm đỏ lòm, hai người tạo thành một sự tương phản rõ rệt.

Sau khi bò ra khỏi huyết trì, Vũ Nhu Tử thấy Lưu Kiếm Nhất đang đứng im bất động ở phía trước: "Lưu sư huynh, anh làm gì thế?" "Ờ." Lưu Kiếm Nhất chậm rãi quay đầu lại đáp: "Xem Bạch tiền bối tháo người chơi kìa." Tống Thư Hàng: "Hả?" Cậu vội vàng tiến lên một bước nhìn về phía trước.

Rất nhanh, cậu đã nhìn thấy vị 'Tiên sinh' từng ra vẻ rất ngầu trong hầm nhà họ Sở, lúc này đang bị Bạch tôn giả ấn xuống đất.

Hai tay và hai chân của gã đều đã bị Bạch tôn giả tháo rời.

Lúc này, Bạch tôn giả đang tháo lớp vỏ ngoài trên đầu vị 'Tiên sinh' này.

Tống Thư Hàng chỉ chớp mắt một cái, cái đầu của Tiên sinh đã bị tháo ra.

Nhưng thứ lộ ra không phải là não người... mà là từng bảng mạch điện tinh vi và một số ống dẫn trong suốt nhỏ xíu.

Chương 444

Trong ống dẫn đó có chất lỏng năng lượng màu xanh lam đang chậm rãi chảy, là chân khí sao?

Vị 'Tiên sinh' này không phải con người?

Tuy lúc ở hầm nhà họ Sở, Linh Vũ Điệp tôn giả từng giật phăng hai cánh tay của vị 'Tiên sinh' này, lúc đó có thể thấy bên trong hai cánh tay đều là một số linh kiện cơ quan.

Linh Vũ Điệp tôn giả lúc đó đoán rằng một phần cơ thể của Tiên sinh là linh kiện khôi lỗi.

Nhưng không ngờ cả người Tiên sinh này đều là khôi lỗi cơ khí! "Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy được!" Một giọng nói kinh ngạc vang lên.

Chính là bản thân Tiên sinh đã bị cơ khí hóa đang gào thét, gã nhìn thấy hình ảnh của mình hiện tại từ trong đồng tử của Bạch tôn giả: "Đầu của ta sao lại biến thành thế này!

Tại sao lại như vậy?

Tên kia, ngươi đã làm gì ta?" "Trấn tĩnh đi, ta chỉ tháo vỏ đầu của ngươi ra thôi mà.

Những cái khác ta chẳng làm gì cả." Bạch tôn giả thản nhiên nói: "Bản thân ngươi vốn dĩ đã là một người cơ khí khôi lỗi rồi." "Không thể nào, sao ta có thể là người cơ khí được.

Ta là đệ tử Xá Lam của 'Thiên Thủ Môn', ta có máu có thịt, có cha có mẹ, sao có thể là người cơ khí được!" Tiên sinh hét lớn, trạng thái cực kỳ kích động: "Ta chỉ là từng vì trọng thương mà tiến hành cải tạo khôi lỗi hóa cho hai tay hai chân của mình thôi.

Nhưng những bộ phận khác trên cơ thể ta sao có thể toàn là máy móc được...

Ngươi đã dùng pháp thuật gì với ta?

Là huyễn thuật đúng không, ngươi đã dùng huyễn thuật với ta đúng không?" Chỗ 'mắt' của gã thế mà lại hiện lên vẻ 'vằn tia máu' rất sống động, y như thật, vô cùng chân thực.

Nghe đến đây, Bạch tôn giả tạm dừng động tác tháo 'Tiên sinh' lại, ngài sờ cằm suy nghĩ: Tên này thế mà lại không biết sự thật là toàn bộ cơ thể mình đều là cơ quan khôi lỗi sao?

Tống Thư Hàng tiến lại gần vị 'Tiên sinh' này, ngồi xổm xuống quan sát cấu tạo cơ thể đối phương: "Trí tuệ nhân tạo à?

Có đầy đủ cảm xúc con người, và luôn cho rằng mình là con người, một 'robot' sao?" Lưu Kiếm Nhất chêm vào bổ sung: "Ví dụ như, từng có một đôi đệ tử Mặc môn không thể sinh con đã dày công chế tạo ra một 'người khôi lỗi', nuôi nấng nó như con đẻ của mình, thỉnh thoảng lại lén lút thay cho nó một cơ thể lớn hơn một chút?

Để nó có trải nghiệm cuộc đời riêng, khiến nó lầm tưởng mình chính là con người?" "Không phải." Bạch tôn giả lắc đầu.

Vũ Nhu Tử cũng lại gần đoán: "Vậy chẳng lẽ là pháp bảo tu luyện thành tinh?

Nghe nói có rất nhiều pháp bảo sẽ sinh ra khí linh.

Có một số khí linh cấp cao sẽ có trí tuệ y hệt tu sĩ." "Cũng không phải khí linh, cấu tạo của khí linh hoàn toàn khác với hồn phách con người." Nói đoạn, Bạch tôn giả khẽ búng tay, thanh 'Lưu Tinh Kiếm' bên hông bay lên, như một con thú cưng luồn lách dưới ngón tay ngài.

Đồng thời, từ thanh Lưu Tinh Kiếm thỉnh thoảng lại truyền ra ý niệm 'thân thiết'. "Thanh Lưu Tinh Kiếm của ta đã bắt đầu hình thành phôi thai khí linh rồi, các ngươi chỉ cần cảm ứng một chút là biết, sự khác biệt giữa khí linh và hồn phách con người giống như sự khác biệt giữa băng và lửa vậy.

Đó là hai loại tính chất hoàn toàn khác nhau." Cuối cùng, Bạch tôn giả đoán: "Có lẽ tên này đã tiếp nhận một phương pháp rất cực đoan." "Cải tạo cơ thể con người thành khôi lỗi cơ khí.

Tuổi thọ con người có hạn, cơ thể sẽ mục nát, nhưng sau khi chuyển hóa thành khôi lỗi, cơ thể lại có thể đạt đến trường sinh.

Rất lâu trước kia, một thiên tài có 'tư chất thiên mệnh' của Mặc môn đã vì chính mình mà tạo ra 'pháp trường sinh' này.

Hơn nữa xét về góc độ nào đó, pháp trường sinh này thì các đệ tử Mặc môn có kỹ thuật tốt một chút đều có thể làm được, dễ dàng khiến mình có được một cơ thể trường sinh bất lão." Lúc này, Linh Vũ Điệp tôn giả từ trên không trung hạ xuống, bổ sung thêm.

Bạch tôn giả gật đầu nói tiếp: "Chỉ cần chú ý bảo dưỡng, thay thế những linh kiện bị hỏng thì cơ thể cơ quan khôi lỗi có thể trường sinh.

Thế nhưng... linh hồn của tu sĩ thì vẫn sẽ bị tiêu hao dần theo thời gian.

Theo ta được biết, ngoại trừ vị thiên tài Mặc môn có 'tư chất thiên mệnh' kia ra, vẫn chưa có ai có thể dùng thủ đoạn này để bước vào cảnh giới 'Trường Sinh'." Tống Thư Hàng gật đầu: "Ồ, tôi biết rồi!

Cơ khí hóa con người, trong phim khoa học viễn tưởng đều có nhắc tới.

Tương lai con người sau khi cơ khí hóa bản thân thì mỗi ngày đều cần bảo dưỡng những bộ phận quan trọng, bôi dầu trơn gì đó, đúng là thú vị thật." Bạch tôn giả nói: "Đúng thế, cậu cũng có thể hiểu như vậy." Chỉ qua vài câu nói, vấn đề về cơ thể của 'Tiên sinh' đã được hai vị tôn giả giải thích rõ ràng.

Trên mặt đất, Tiên sinh... cũng chính là đệ tử 'Thiên Thủ Môn' Xá Lam, ngây người bất động.

Cơ thể gã bị cải tạo thành khôi lỗi cơ khí rồi sao?

Im lặng một hồi lâu, Xá Lam hoàn toàn không thể chấp nhận được sự thật này, gã phát điên gào thét: "Không thể nào, trong ký ức cả đời của ta căn bản không có ai từng tiến hành cải tạo cơ thể ta cả...

Không thể nào, chuyện này không thể nào!" "Xem ra ngay cả ký ức lúc tiếp nhận cải tạo cũng bị người ta xóa sạch rồi sao?" Bạch tôn giả nói: "Xem ra phải tháo thêm một chút nữa, xem bộ phận lưu trữ ký ức của gã, biết đâu lại tìm thấy bất ngờ ngoài ý muốn." "Đừng mà, đừng tháo tiếp nữa..." Tiên sinh Xá Lam đau khổ nói, nếu đây là ác mộng thì hãy mau để gã tỉnh lại đi. "Nếu Bạch đạo hữu còn muốn tháo tiếp thì phiền Bạch đạo hữu có thể lấy thứ đang phát sáng trong người gã ra được không?

So với cơ thể khôi lỗi hóa của gã, ta hứng thú với thứ đó hơn." Linh Vũ Điệp tôn giả lên tiếng.

Thứ nằm trong người Xá Lam chính là bảo vật mà gã dùng để kích hoạt trận pháp 'Đấu Chuyển Tinh Di'. "Được!" Bạch tôn giả bắt đầu tháo ở trước ngực Xá Lam, lột lớp vỏ bảo vệ ở ngực ra.

Chỉ có ở đây mới có thể thấy cơ thể 'Xá Lam' còn sót lại một ít mô tổ chức.

Chút ít tổ chức này chính là để phối hợp với cơ thể cơ khí, giữ lại bộ phận 'đan điền' của tu sĩ.

Để 'Xá Lam' sau khi biến thành thân xác khôi lỗi vẫn còn giữ được tu vi cấp bậc 'Tứ Phẩm Tiên Thiên'.

Mà ở trước ngực gã có một khối tinh thể tám mặt, mỗi một mặt đều khắc họa hoa văn của một thế giới thu nhỏ.

Linh Vũ Điệp tôn giả cười: "Chính là thứ này không sai vào đâu được, ta cảm ứng được sức mạnh không gian từ nó." Bạch tôn giả đưa tay ra, chộp lấy viên tinh thể tám mặt này...

Khi viên tinh thể này bị kéo ra, sự vùng vẫy của Xá Lam đột nhiên dừng lại. "Tiền bối, tên này không cử động nữa rồi!" Tống Thư Hàng nói. "Ơ?

Chẳng lẽ viên tinh thể này là một trong những nguồn năng lượng của cơ thể cơ khí sao?

Hoặc là một bộ phận khá quan trọng, kiểu như công tắc vậy?" Bạch tôn giả đưa viên tinh thể tám mặt đó cho Linh Vũ Điệp tôn giả.

Linh Vũ Điệp tôn giả nhận lấy tinh thạch: "Bạch đạo hữu vất vả rồi...

Về thành quả nghiên cứu viên tinh thể này, đến lúc đó ta sẽ chia sẻ một bản hoàn chỉnh cùng với dược liệu cho Bạch đạo hữu." "Được." Bạch tôn giả gật đầu, sau đó chuẩn bị tiếp tục tháo cơ thể của Xá Lam.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng cẩn thận nhìn lướt qua cơ thể Xá Lam trên mặt đất: "Cứ cảm thấy dừng lại như thế này thì có gì đó không ổn.

Trong phim ấy, khi mấy tên BOSS robot phản diện bị đánh bại chẳng phải sẽ tự phát nổ sao?" Bùm... bùm... bùm... bùm...

Một vụ nổ kinh hoàng đột nhiên vang lên...

Thế nhưng không phải cơ thể 'Xá Lam' tự nổ, mà là con khôi lỗi Hắc Long bá đạo bên cạnh không hiểu sao lại nổ tung.

Sau khi khôi lỗi Hắc Long nổ, nó kéo theo cả cơ thể Xá Lam cũng nổ theo.

May mà bên cạnh có hai vị đại tôn giả, dù vụ nổ xảy ra đột ngột nhưng hai vị tôn giả vẫn kịp thời dựng lên phòng ngự linh lực.

Uy lực của vụ nổ bị ngăn cách ở bên ngoài. "Nổ thật à?" Vũ Nhu Tử ngẩn người, Tống tiền bối có thiên phú tiên tri sao!

Lưu Kiếm Nhất: "Nhưng cái nổ là con khôi lỗi Hắc Long bên cạnh cơ mà!" Anh ta vẫn luôn quan sát con khôi lỗi Hắc Long đó, thấy nó rất ngầu, quan trọng hơn là thứ này có thể thay thế 'phi kiếm' để bay trên trời.

Nếu có thể mang thứ này đi thì anh ta chẳng cần ngự kiếm phi hành nữa, cứ nằm trên khôi lỗi Hắc Long là có thể bay đi khắp nơi, lại có thể tha hồ lười biếng một thời gian dài, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

Nhưng giấc mơ vừa mới bắt đầu thì đã tan tành rồi! "Ơ?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối ngài đã tháo hỏng con khôi lỗi Hắc Long đó rồi sao?" Tống Thư Hàng vô thức thốt lên. "Ha ha." Bạch tôn giả cười gượng một tiếng, khóe miệng giật giật.

Dư chấn của vụ nổ tan đi.

Linh Vũ Điệp tôn giả và Bạch tôn giả thu hồi phòng ngự.

Phía trước, khôi lỗi Hắc Long đã nổ thành mảnh vụn, đủ loại linh kiện rơi đầy đất.

Vị Tiên sinh Xá Lam kia cũng bị nổ lây thành đống linh kiện rải rác...

Xem ra là chết thật rồi, nổ thành thế này thì dù người sáng lập 'pháp trường sinh cơ khí hóa cơ thể' của Mặc môn có tới cũng chẳng thể ghép những linh kiện này lại thành Xá Lam được nữa.

Trong hư không dường như vẫn còn vang vọng tiếng gào thét không cam lòng và phẫn nộ của Tiên sinh Xá Lam.

Đó là tiếng gầm từ sâu trong linh hồn gã, nếu không tịnh hóa thì nói không chừng còn có thể biến thành oán quỷ hay gì đó đấy. "Hóa ra biến mình thành robot cũng khổ thật, vì không biết mình sẽ đột ngột nổ lúc nào." Tống Thư Hàng cảm thán. "Đúng vậy, đột nhiên nổ luôn kìa." Vũ Nhu Tử gật đầu, sau đó cô quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, đột nhiên cô kinh hãi kêu lên: "Tống tiền bối, không xong rồi, linh hồn của anh thoát ra từ ngực kìa!

Tống tiền bối, anh đừng chết mà..." "Hả?" Nghe thấy tiếng gọi của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng vội vàng cúi đầu nhìn xuống ngực mình...

Sau đó cậu thấy ở ngực mình có một phiên bản thu nhỏ trong suốt của chính mình đang chui ra.

Khuôn mặt y hệt, ngay cả cái đầu trọc và quần áo trên người cũng giống cậu như đúc.

Hơn nữa, trên quần áo của phiên bản Tống Thư Hàng nhỏ này cũng dính đầy máu.

Đây hoàn toàn là một Tống Thư Hàng thu nhỏ theo đúng tỉ lệ! "Ơ?" Bản thân Tống Thư Hàng cũng ngẩn ra một lúc, cái quái gì thế này?

Cậu vô thức đưa tay véo cái 'Tống Thư Hàng nhỏ' trong suốt này.

Chíp!

Tay cậu thuận lợi véo trúng đầu của 'Tống Thư Hàng nhỏ', cảm giác mát lạnh truyền tới tay, giống như đang véo cái đầu búp bê làm bằng nhựa dẻo vậy.

Ngay sau đó, trên đầu của chính Tống Thư Hàng đột nhiên truyền tới cảm giác 'bị người ta dùng ngón tay' véo trụ.

Cộng hưởng cảm quan? "Ơ ơ ơ?" Tống Thư Hàng vội vàng buông tay, cậu lập tức nghĩ tới một việc: Cái 'Tống Thư Hàng nhỏ' này chẳng lẽ là linh quỷ sao?

Nhưng mà, linh quỷ của cậu sao lại biến thành bộ dạng này?

Bên cạnh, Linh Vũ Điệp tôn giả hiếu kỳ nhìn Tống Thư Hàng nhỏ kia: "Linh quỷ sao?" "Không phải chứ, linh quỷ đâu có hình dạng thế này." Vũ Nhu Tử chớp mắt, cô đưa tay ra, một khối linh quỷ hình người trong suốt xuất hiện trong tay cô, đây là linh quỷ của cô, khuôn mặt chỉ là một mảng mờ mịt.

Chương 445

Bản thân Tống Thư Hàng cũng mù tịt: "Tôi cũng không biết nữa, lúc trước nó đâu có thế này." Linh Vũ Điệp tôn giả tò mò hỏi: "Linh quỷ của Tống tiểu hữu từng biến dị sao?" Một bên, Bạch tôn giả gật đầu đáp: "Từng biến dị một lần, lúc Thư Hàng tiểu hữu đang khế ước linh quỷ thì vừa hay có một tên tán tu ngũ phẩm bay tới, treo xác ngay bên cạnh chúng ta.

Có lẽ là vì lúc tên tán tu ngũ phẩm đó tiêu tan đạo hạnh, hồn phách tan ra đã ảnh hưởng, linh quỷ của Thư Hàng tiểu hữu liền biến dị." Vũ Nhu Tử: "..." Lưu Kiếm Nhất: "..." Linh Vũ Điệp tôn giả: "..." Một vị Linh Hoàng ngũ phẩm bay xác tới chết ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Sau đó dẫn tới linh quỷ biến dị?

Đây phải là cái loại vận may... mạnh cỡ nào chứ? "Nhưng linh quỷ biến dị là từ lâu lắm rồi mà, sao giờ nó đột nhiên biến thành bộ dạng của tôi thế này?" Tống Thư Hàng gãi cái đầu trọc của mình, vừa gãi mới nhớ ra tóc mình đã không còn nữa rồi.

Ở trước ngực, 'Tống Thư Hàng nhỏ' cũng gãi gãi cái đầu trọc nhỏ...

Trông khá là dễ thương. "Sống động thật, đáng yêu quá." Vũ Nhu Tử tò mò đưa tay ra, tóm lấy cái đầu trọc của 'Thư Hàng nhỏ' mà véo. "Ái chà, Vũ Nhu Tử đừng dùng lực như vậy, nhẹ thôi." Tống Thư Hàng vội kêu lên, Vũ Nhu Tử véo đầu linh quỷ mà cậu cũng cảm nhận được y hệt.

Cảm giác đầu bị véo thật là kỳ lạ. "Thú vị quá, giá mà linh quỷ của em cũng biến dị được thì tốt." Vũ Nhu Tử cười hì hì, lại chọc chọc vào cái đầu nhỏ bóng loáng của Thư Hàng nhỏ. "Nhẹ thôi, nhẹ thôi." Tống Thư Hàng liên tục kêu lên, đầu của 'Tống Thư Hàng nhỏ' đặc biệt nhạy cảm, dù Vũ Nhu Tử chỉ chọc rất nhẹ nhưng vẫn khiến cậu cảm thấy đau đầu.

Bạch tôn giả suy nghĩ một chút rồi đáp: "Xem ra là vì sự đồng bộ giữa cậu và 'linh quỷ' đã hoàn tất, dẫn tới việc nó xảy ra biến hóa." Tống Thư Hàng và linh quỷ hoàn thành khế ước cũng được một thời gian rồi.

Tính toán thời gian thì cũng đã đến lúc hoàn thành đồng bộ. "Hoàn thành đồng bộ sao?

Ơ, nói như vậy thì đúng là tôi cảm thấy mối liên kết giữa mình và linh quỷ không còn đứt quãng nữa." Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Tức là từ bây giờ, linh quỷ sẽ không ngừng tôi luyện chân khí trong người cậu, ngay cả lúc cậu nghỉ ngơi linh quỷ vẫn sẽ tiếp tục tích lũy chân khí cho cậu.

Máy tu luyện ngoại treo tự động, bạn rất đáng sở hữu. "Nhưng mà, sao nó lại đột nhiên chui ra khỏi người tôi thế này?" Tống Thư Hàng hỏi.

Khi cậu hỏi như vậy, có một luồng ý niệm từ linh quỷ truyền tới.

Bức họa Kiếm Quyết!

Đó chính là nguyên nhân khiến linh quỷ tự động chui ra khỏi người Tống Thư Hàng. "Ồ, hóa ra là vậy." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Bạch tiền bối, bốn bức họa đó không bị nổ mất chứ, có thể cho tôi xem một chút không?" Bạch tôn giả phất tay một cái, những mảnh vụn khôi lỗi do vụ nổ sinh ra bị tôn giả dùng ý niệm quét sang một bên.

Sau đó ngài trải bốn bức họa ra, xếp theo thứ tự.

Trên những bức họa khổng lồ vẽ đạo trưởng Lý Thiên Tố với các tư thế khác nhau. "Ơ, Tống tiền bối.

Cái nhẫn trên tay đạo trưởng Lý Thiên Tố này chẳng phải chính là cái nhẫn trên tay anh sao?" Vũ Nhu Tử tinh mắt, lập tức nhìn thấy cái nhẫn trên tay Tống Thư Hàng và cái nhẫn đồng cổ trên tay đạo trưởng trong tranh y hệt nhau. "Ừm." Tống Thư Hàng cảm khái nói: "Cái nhẫn trên tay tôi chính là của đạo trưởng Lý Thiên Tố.

Ngoài ra, vị đạo trưởng này chính là vị tiền bối tán tu đã bay xác ngàn dặm tới chết ngay bên cạnh tôi và Bạch tôn giả lúc tôi đang khế ước linh quỷ đấy." Vũ Nhu Tử: "..." Khéo thật!

Lưu Kiếm Nhất thầm nghĩ: [Truyền thuyết về 'Bạch tiền bối may mắn' hóa ra lại lợi hại đến mức này sao?] "Mọi thứ đã sẵn sàng, tiếp theo để tôi xem trong bức họa này ẩn chứa bí mật gì nào." Tống Thư Hàng dụi mắt thật mạnh, chằm chằm nhìn vào bức họa.

Ở ngực cậu, Tống Thư Hàng nhỏ cũng dụi mắt, cố nhìn vào bức họa.

Một phút, hai phút, ba phút...

Tống Thư Hàng cảm thấy mắt mình hơi cay cay: "Kỳ lạ, chẳng lẽ bức họa có vấn đề sao?" Linh quỷ ở trước ngực cũng mang vẻ mặt mờ mịt, cảm giác linh quỷ muốn chui ra từ tâm khiếu trong 'giấc mộng' của Sở Sở không hề xuất hiện? "Hi hi, em nhìn ra rồi." Lúc này, Vũ Nhu Tử ở bên cạnh cười nói. "Hả?" Tống Thư Hàng quay đầu lại. "Trong bức họa này ẩn giấu 'Kiếm Quyết' đấy, đơn giản lắm, nhìn cái là ra ngay.

Là một bộ kiếm thuật rất thú vị!" Vũ Nhu Tử vừa nói vừa khẽ vỗ vào thanh bảo kiếm Hồ Vũ Điệp bên hông.

Trường kiếm ra khỏi vỏ, Vũ Nhu Tử nắm lấy bảo kiếm, bắt đầu thi triển kiếm thuật thoăn thoắt.

Trong ba nhịp thở, Vũ Nhu Tử đã thi triển một trăm linh tám loại biến hóa của kiếm thuật, ánh kiếm rập rờn, vô cùng đẹp mắt.

Kiếm của Vũ Nhu Tử càng lúc càng nhanh, càng lúc càng rực rỡ.

Cuối cùng... một trăm linh tám loại biến hóa kiếm pháp đó hóa thành bốn thức kiếm chiêu.

Mà trong bốn thức kiếm chiêu này, mỗi một kiếm đâm ra đều chứa đựng hai mươi bảy loại biến hóa khác nhau, biến hóa khôn lường, nhanh mạnh vô song.

Kiếm thuật mà Vũ Nhu Tử thi triển tương tự với kiếm thuật Tống Thư Hàng thấy trong 'giấc mộng của Sở Sở'.

Chỉ có điều Vũ Nhu Tử thi triển tinh diệu hơn, loại bỏ đi một số kiếm thức thừa thãi.

Tống Thư Hàng cay đắng chớp mắt, trước đó cậu còn có thể tự an ủi là do chưa gom đủ bốn bức họa Kiếm Quyết nên không thấy được hiệu quả.

Bây giờ xem ra... quả nhiên là do ngộ tính của cậu có vấn đề rồi.

Chính xác mà nói, chắc là ngộ tính về mảng 'kiếm thuật' của cậu có vấn đề!

Dù sao thiên phú về 'quyền pháp, đạo thuật, thân pháp' của cậu ngay cả Dược Sư tiền bối và Bạch tôn giả đều công nhận mà.

Chẳng lẽ mình thực sự định sẵn không thể trở thành một kiếm khách áo trắng phiêu dật sao?

Chẳng lẽ thiên phú kiếm thuật của mình là 'âm' à?

Không, Tống mỗ tôi không phục!

Chẳng phải chỉ là ẩn giấu một bộ 'Kiếm Quyết' thôi sao?

Tôi không tin là mình không ngộ ra được.

Tống Thư Hàng lại trợn tròn mắt, quan sát kỹ từng chi tiết trên bốn bức họa.

Cuối cùng công phu không phụ lòng người!

Lần này, Tống Thư Hàng đã thấy được sự thay đổi.

Cậu thấy rồi... cậu thấy cả màn hình có hàng trăm Vũ Nhu Tử đang múa kiếm...

Trong mắt cậu tràn ngập bóng dáng Vũ Nhu Tử thi triển kiếm thuật lúc nãy, tổng cộng một trăm linh tám loại biến hóa kiếm, hòa làm bốn thức tuyệt chiêu.

Đống hình bóng Vũ Nhu Tử này không ngừng nhấp nháy trong mắt Tống Thư Hàng, làm cậu hoa cả mắt.

Hóa ra chỉ là tôi hoa mắt thôi sao?

Tống Thư Hàng dụi mắt thật mạnh.

Chẳng lẽ... mình thực sự không có thiên phú học kiếm?

Trong giấc mộng của đạo trưởng Lý Thiên Tố, tiền bối Xích Tiêu Tử đều không dạy kiếm pháp cho cậu, trái lại còn dạy một chiêu 'Hỏa Diễm Đao'...

Có lẽ tiền bối Xích Tiêu Tử đã ngầm nhắc nhở cậu rằng cậu có thiên phú dùng đao?

Vậy sau này đạo hiệu của cậu sẽ là gì?

Chẳng lẽ phải theo bước chân của tiền bối 'Cuồng Đao Tam Lãng', gọi là 'Thiên Đao Thư Hàng' sao?

Hay là 'Quỷ Đao Tống Tam'?

Không muốn đâu, tuyệt đối không muốn đâu.

Tống Thư Hàng lắc mạnh đầu, xua tan ý nghĩ đáng sợ đó ra khỏi đầu.

Cậu lại cố sức trợn mắt nhìn chằm chằm vào bức họa Kiếm Quyết.

Không cầu ngộ ra cả bộ 'kiếm thuật', chỉ cần lĩnh hội được một chiêu nửa thức thôi cũng được mà!

Một lát sau, Tống Thư Hàng lại thấy rồi!

Cậu lại thấy cả màn hình là cô nàng Vũ Nhu Tử đang vung trường kiếm loang loáng...

Ánh kiếm lẫm liệt, cả màn hình toàn là chân dài.

Lại hoa mắt rồi.

Tống Thư Hàng chớp mắt thật mạnh, định bụng để mắt nghỉ ngơi một lát.

Đúng lúc cậu đang chớp mắt, đột nhiên hình ảnh trên bức họa lặng lẽ thay đổi.

Những bóng dáng Vũ Nhu Tử đầy màn hình trong mắt cậu đã hòa nhập vào bốn bức họa trước mắt theo một cách kỳ lạ.

Giống như từng hình ảnh Vũ Nhu Tử thi triển kiếm thuật được khảm vào những chỗ trống trên bức họa vậy.

Một lát sau... cảnh vật trước mắt Tống Thư Hàng bỗng nhiên biến đổi!

Trước mắt cậu xuất hiện một cái bàn xoay bằng vàng to lớn vô cùng.

Cái bàn xoay đó cao như ngọn núi nhỏ, được tạo thành từ vòng vàng này lồng vào vòng vàng kia, tổng cộng có gần vạn cái vòng tròn.

Trên mỗi một vòng tròn đều khắc họa những con số phù hiệu khác nhau, hoặc là hình vẽ, hoặc là ký hiệu văn tự.

Cạch cạch cạch cạch.

Tiếp theo.

Bàn xoay bằng vàng chuyển động trong mắt Tống Thư Hàng, vạn cái vòng tròn đó bắt đầu quay theo những thứ tự khác nhau.

Có lúc là vòng tròn thứ tám ngàn bắt đầu quay, bước tiếp theo lại đổi thành vòng tròn thứ bốn ngàn.

Có lúc lại có hai vòng tròn cùng bắt đầu quay.

Chương 446

Đây là một quá trình vô cùng phức tạp.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra...

đây chính là bí mật ẩn giấu trong 'Kiếm Quyết'.

Toàn bộ quá trình nhìn qua vô cùng phức tạp, Tống Thư Hàng nỗ lực ghi nhớ hoàn toàn từng bước vào trong não.

Cũng may là cậu đã thăng cấp lên nhị phẩm Chân Sư, nếu không chỉ dựa vào trí nhớ cấp một phẩm thì cậu rất khó ghi nhớ toàn bộ vạn bước này!

Cuối cùng, trong mắt Tống Thư Hàng, cái bàn xoay bằng vàng đó đã được lắp ráp hoàn thành.

Mỗi một chữ cái, mỗi một hình vẽ, mỗi một ký hiệu trên vòng tròn cuối cùng ghép thành một hình người khổng lồ.

Con người đó đầu mọc hai sừng, khắp người khắc đầy những hình xăm phù văn huyền ảo, giống như một cổ ma bước ra từ thời viễn cổ hoang sơ.

Không hiểu sao chỉ cần nhìn thấy hình ảnh người đàn ông như cổ ma này, Tống Thư Hàng đã cảm thấy khắp người không thoải mái.

Bụp...

Hình ảnh đến đây là kết thúc, cảnh tượng trước mắt Tống Thư Hàng trở lại bình thường.

Lúc này, một cảm giác mệt mỏi không thốt nên lời ập tới, Tống Thư Hàng suýt nữa đứng không vững.

Linh Vũ Điệp tôn giả bên cạnh đưa tay ra khẽ đỡ lấy Tống Thư

Hàng, lại lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng cậu.

Đan dược vào miệng là tan ngay, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy có một luồng khí mát lạnh thấm vào từng bộ phận trên cơ thể, xua tan toàn bộ cảm giác mệt mỏi lúc trước: "Đa tạ Linh Vũ Điệp tiền bối." Linh Vũ Điệp tôn giả mỉm cười hỏi: "Nhìn ra cái gì chưa?" "Tôi thấy một cái bàn xoay bằng vàng phức tạp cực điểm, do hơn vạn vòng tròn tổ hợp thành.

Bàn xoay cuối cùng tổ hợp thành hình ảnh một người đàn ông đầu mọc hai sừng, khắp người xăm trổ đầy mình." Tống Thư Hàng mô tả lại tình huống mình thấy một lượt. "Ơ, Tống tiền bối thấy không phải là Kiếm Quyết sao?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi. "Ừm." Mắt Tống Thư Hàng hơi ươn ướt, cậu dường như, có lẽ, thực sự không có thiên phú kiếm thuật rồi?

Linh Vũ Điệp tôn giả mỉm cười nói: "Xem ra chắc là phương pháp mở ra một cánh cổng bí cảnh nào đó.

Hơn nữa chỉ riêng phương pháp mở cổng đã rắc rối như vậy thì đẳng cấp của bí cảnh này không thấp đâu." Bạch tôn giả gật đầu: "Cảm giác chắc là một nơi thú vị đấy." "Bí cảnh..." Tống Thư Hàng khẽ day day huyệt thái dương.

Sau đó cậu đột nhiên thốt lên: "Cấm địa!" "?" Mọi người có mặt đều thắc mắc. "Để tôi nhớ lại cho kỹ đã." Tống Thư Hàng tỉ mỉ suy nghĩ lại, cậu khổ công nhớ lại giấc mộng về 'tán tu Lý Thiên Tố'.

Giấc mộng về Lý Thiên Tố lúc đó chia làm hai phần 'thượng, hạ'.

Mà ở gần cuối phần thứ hai của giấc mộng...

Tống Thư Hàng nhớ là Lý Thiên Tố để chữa bệnh lạ cho con gái đã dốc hết toàn bộ gia sản, còn nợ nần chồng chất.

Lúc đó bệnh lạ của con gái lại tái phát, lần này bệnh tình cực kỳ nghiêm trọng, hàn khí vừa phát tác đã trực tiếp hóa ra quan tài băng bên cạnh cô bé, đóng băng cô bé bên trong.

Cuối cùng Lý Thiên Tố chỉ đành tạm thời phong ấn con gái trong động phủ, đóng cấm chế động phủ lại.

Sau đó Lý Thiên Tố dứt khoát đi tới một nơi cấm địa, muốn từ nơi cấm địa đáng sợ đó tìm ra cách chữa tận gốc bệnh lạ cho con gái.

Tống Thư Hàng mơ về cuộc đời của Lý Thiên Tố không hoàn chỉnh... nên không có mô tả trực tiếp về phần lớn tình huống của cấm địa đó.

Tuy nhiên, nhờ vào hình ảnh 'bàn xoay bằng vàng' vừa thấy, Tống Thư Hàng lờ mờ nhớ lại một số hình ảnh rất mờ nhạt trong giấc mộng...

Nơi cuối cùng đạo trưởng Lý Thiên Tố đi thám hiểm, lúc đi vào cấm địa đó lờ mờ có một cái bàn xoay bằng vàng khổng lồ vô cùng.

Cuối cùng Lý Thiên Tố đã mở được bàn xoay, đi vào trong cấm địa đó!

Không sai đâu, cái bàn xoay bằng vàng này chính là chìa khóa đi vào cấm địa mà đạo trưởng Lý Thiên Tố đã tới.

Nhưng cuối cùng đạo trưởng Lý Thiên Tố đã thất bại, ông ấy bay xác ngàn dặm tới giao trang bị, bay một mạch tới bên cạnh Tống Thư Hàng và Bạch tôn giả... "Đó là một cấm địa, đạo trưởng Lý Thiên Tố cuối cùng chính vì cấm địa đó mà bị thương nặng không chữa được.

Bàn xoay bằng vàng chính là phương pháp mở ra cánh cổng cấm địa đó." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Bạch tôn giả suy nghĩ một chút, hỏi: "Có thể biết vị trí của bí cảnh đó không?" "Không chắc chắn được, những hình ảnh về 'cấm địa' đó đều bị khuyết thiếu." Tống Thư Hàng lắc đầu, lại nói: "Tuy nhiên... có lẽ có người biết bí cảnh này nằm ở đâu." Khi tỉ mỉ hồi tưởng lại giấc mộng về 'đạo trưởng Lý Thiên Tố', cậu nhớ lại một cảnh tượng: Cái 'cấm địa' đó đạo trưởng Lý Thiên Tố không phải lần đầu tiên đi vào.

Hơn hai mươi năm trước, đạo trưởng Lý Thiên Tố từng cùng một người bạn tốt thử xông vào giấc mộng đó.

Thế nhưng hai người còn chưa tiếp cận được vị trí của bàn xoay bằng vàng thì người bạn đó đã bị thương nặng, kế hoạch thám hiểm buộc phải chấm dứt.

Người bạn đó vì bị thương nặng nên đã quay về tộc để dưỡng thương.

Mà người bạn tốt đó của đạo trưởng Lý Thiên Tố chính là một vị tiền bối của nhà họ Sở.

Ông ấy và Lý Thiên Tố đã quen biết từ một trăm năm mươi năm trước, Lý Thiên Tố đã giúp đỡ ông ấy rất nhiều.

Mà bốn bức họa Kiếm Quyết ẩn giấu chìa khóa cấm địa và một bộ kiếm thuật khá tốt này cũng là thứ Lý Thiên Tố tặng cho người bạn đó từ một trăm năm trước. "Một vị trưởng lão của nhà họ Sở từng cùng đạo trưởng Lý Thiên Tố đi thám hiểm, có lẽ sẽ biết vị trí của 'cấm địa' đó." Tống Thư Hàng đáp.

Linh Vũ Điệp tôn giả, Vũ Nhu Tử, Lưu Kiếm Nhất âm thầm gật đầu.

Tuy không biết Tống Thư Hàng làm sao biết được những tình báo này nhưng nhà họ Sở đúng là rất có khả năng biết vị trí cấm địa.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại nhìn những mảnh vụn của 'Xá Lam' và khôi lỗi Hắc Long bị nổ tung trên mặt đất.

Sau đó cậu lại nhanh miệng nói: "Thực ra nếu không phải Bạch tiền bối tháo con khôi lỗi Hắc Long đó dẫn đến phát nổ... thì vị Tiên sinh 'Xá Lam' vừa nãy có lẽ cũng biết vị trí cấm địa.

Cho nên gã mới trăm phương ngàn kế lấy bức họa này từ nhà họ Sở, muốn tìm kiếm bí mật ẩn giấu trong bức họa." "Có lý." Linh Vũ Điệp tôn giả gật đầu. "Ha ha, ha ha." Bạch tôn giả ngượng ngùng cười gượng hai tiếng. "Cho nên Bạch tiền bối à, lần sau ngài tháo đồ tôi đề nghị ngài hãy quay video lại.

Ngài xem, quả tên lửa lúc trước, rồi con khôi lỗi Hắc Long vừa rồi đều bị ngài tháo hỏng cả.

Nếu trước khi tháo ngài có thể quay phim trước thì lúc lắp ráp ngài có thể nhìn video mà làm, như vậy sẽ không gây nổ nữa.

Ngài khỏe, tôi khỏe, mọi người khỏe mới là thật sự khỏe!" Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian khuyên nhủ Bạch tôn giả.

Cậu cảm thấy kỹ năng tháo đồ của Bạch tiền bối thực sự quá nguy hiểm, vạn nhất có ngày cậu về nhà mà thấy tất cả đồ điện trong nhà đều có vấn đề, cứ chạm vào là nổ thì nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi. "Ha ha, ha ha." Bạch tiền bối cười gượng hai tiếng.

Sau đó khi thấy Tống Thư Hàng còn định tiếp tục lảm nhảm, Bạch tôn giả dứt khoát cưỡng ép chuyển chủ đề: "Ơ?

Thư Hàng tiểu hữu, sao trên người cậu toàn là máu thế kia, ướt sũng thế này sẽ bị ốm đấy, không tốt cho sức khỏe đâu.

Lại đây, ta giúp cậu làm khô nhé!" "Bạch tiền bối ngài đừng có cố ý đánh trống lảng...

Chờ đã, Bạch tiền bối ngài định làm gì?" Tống Thư Hàng kêu lên.

Không đợi Tống Thư Hàng từ chối, Bạch tôn giả vỗ hờ một chưởng về phía cậu, một luồng linh lực rơi trên người cậu.

Tức thì Tống Thư Hàng cảm thấy cả người mình máu huyết sôi trào như sắp bùng nổ, cơ thể như muốn bốc cháy đến nơi! "A a a, nóng nóng nóng, Bạch tiền bối, nóng quá, mau dừng lại..." Tiểu hữu Tống Thư Hàng la oai oái, và rất nhanh sau đó quần áo trên người cậu đã khô cong.

Không chỉ quần áo mà cả người cậu cũng khô khốc, cảm giác nước trong cơ thể đột ngột bị bốc hơi đi mất rất nhiều, môi hơi nứt nẻ.

Hơn nữa quần áo dính máu sau khi khô lại kết thành từng mảng vảy máu dính chặt vào người Tống Thư Hàng, khó chịu vô cùng. "Tống tiền bối, 'Tống tiền bối phiên bản nhỏ' của anh đang ăn gì thế?" Lúc này giọng nói đầy tò mò của Vũ Nhu Tử lại vang lên... "Hả?" Tống Thư Hàng lại cúi đầu nhìn xuống ngực mình...

Sau đó thấy linh quỷ của mình đang làm động tác 'húp mì', một tiếng 'vút' vang lên, dường như có thứ gì đó bị linh quỷ húp vào miệng như húp sợi mì vậy.

Linh quỷ húp nhanh quá, Tống Thư Hàng nhất thời không nhìn rõ nó đã ăn cái gì.

Đồng thời do năng lượng 'cảm đồng thân thụ', Tống Thư Hàng cảm thấy trong cổ họng mình có một cảm giác trơn trượt, giống như vừa nuốt xuống một miếng thạch mát lạnh, vị dường như cũng không tệ lắm? "Này này này, vừa nãy rốt cuộc mày đã ăn cái gì thế?" Tống Thư Hàng vội kêu lên.

Cậu biết linh quỷ của mình từ sau khi biến dị đã có một số điểm đặc thù.

Ví dụ như thỉnh thoảng nó sẽ ăn mất một số lời nguyền, còn chủ động thôn phệ một số oán hồn.

Vậy vừa nãy nó ăn cái gì?

Không phải là oán quỷ hay thứ gì đó chứ?

Nếu là quỷ hồn thì hơi khó chấp nhận một chút.

Linh quỷ truyền tới một ý niệm: ngon lắm, thứ ngon lắm.

Tống Thư Hàng: "..." Cái cảm giác sảng khoái đó quả nhiên lại ăn thứ kỳ lạ gì rồi sao?

Xem ra phải nhanh chóng thích ứng, làm chủ việc 'cộng hưởng cảm quan' với linh quỷ mới được.

Ít nhất là lúc linh quỷ ăn uống thì phải ngắt 'cộng hưởng cảm quan'. "Đói bụng rồi sao?" Tống Thư Hàng thở dài, mở 'Túi Nhất Thốn' của mình ra, lấy ra mấy viên hồn châu cho linh quỷ ăn.

Cảm giác linh quỷ ăn hồn châu đại khái cũng giống như con người ăn kẹo chocolate vậy.

Một bên, Linh Vũ Điệp tôn giả nhìn cái 'túi thỏ nhỏ' của Tống Thư Hàng, trên mặt lại hiện lên vẻ vui mừng khó hiểu. "Vũ Nhu Tử có muốn không?" Tống Thư Hàng cũng tiện tay đưa mấy viên hồn châu cho Vũ Nhu Tử. "Cái gì đây?" Vũ Nhu Tử nhận lấy hồn châu, tò mò hỏi, vừa nói cô vừa định ném hồn châu vào miệng mình nếm thử. "Đừng mà... cái này không phải cho em ăn đâu." Tống Thư Hàng vội vàng ngăn cô lại: "Đây là hồn châu, chắc là có thể coi như thức ăn cho linh quỷ?" Tống Thư Hàng không chắc lắm vì linh quỷ của cậu là loại biến dị... cũng không biết linh quỷ của người khác có thích món 'hồn châu' này không?

Vũ Nhu Tử triệu hồi linh quỷ của mình ra, đưa hồn châu cho nó.

Linh quỷ của cô trước tiên cẩn thận tiếp xúc với hồn châu một chút, sau đó cũng há miệng nuốt mấy viên hồn châu này xuống.

Nuốt xong hồn châu, linh quỷ của cô thu về trong cơ thể, bắt đầu tiêu hóa năng lượng trong hồn châu. "Vị chocolate." Vũ Nhu Tử chép

chép miệng, cô sớm đã cộng hưởng cảm quan với linh quỷ rồi: "Tiền bối còn nữa không?" "Còn một ít, nhưng lần này tôi không mang ra nhiều.

Chương 447

Để mấy bữa nữa tôi về rồi sẽ gửi chuyển phát nhanh cho em." Tống Thư Hàng đáp. "Vâng tiền bối.

Đến lúc đó em sẽ đưa địa chỉ bưu điện và phương thức liên lạc với nhân viên chuyển phát nhanh chuyên trách của đảo Linh Vũ Điệp cho anh." Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Linh Vũ Điệp tôn giả đứng bên cạnh: "..." Nếu phương thức chuyển phát nhanh mà bị tiểu hữu họ Tống này biết được, chẳng phải cậu ta sẽ thường xuyên gửi đồ qua lại với Vũ Nhu Tử sao?

Đợi chuyến này về đảo Linh Vũ Điệp, đã đến lúc phải cân nhắc việc dời vị trí đảo Linh Vũ Điệp đi một chút rồi.

Để giữ sự bí ẩn cho đảo Linh Vũ Điệp, cứ cách khoảng trăm năm ông lại dời vị trí của đảo đi một chút.

Trong dung động.

Chuyện về 'Tiên sinh' và chuyện về 'Kiếm Quyết' coi như đã xong một đoạn. "Bạch tiền bối, tiếp theo chúng ta đi bố trí đường đua chứ?" Tống Thư Hàng thu lại bốn bức họa Kiếm Quyết.

Bí mật bên trong đã được giải khai...

Bức họa Kiếm Quyết đối với họ đã không còn tác dụng gì nữa, tìm cơ hội trả lại cho nhà họ Sở thôi.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng đã hoàn toàn tuyệt vọng về ngộ tính kiếm thuật của mình.

Cậu chẳng tài nào ngộ ra được kiếm pháp thuộc về mình từ bức họa.

Xem ra cậu định sẵn là không có duyên với bộ Kiếm Quyết này.

Lúc này Bạch tôn giả lại mỉm cười nói: "Ừm, trước khi đi chúng ta nên trả lại đồ về cho chủ cũ mới phải." Nói đoạn, Bạch tôn giả quay đầu nhìn về phía một góc khuất trên cao của dung động nói: "Sở đạo hữu, ra đi.

Chúng ta không có ác ý với nhà họ Sở, cũng không có ý định chiếm đoạt Kiếm Quyết của các người." Bạch tôn giả vừa dứt lời, ở vị trí đó lão tổ Sở Khang Bá của nhà họ Sở ngượng ngùng hiện thân.

Sau đó ông đi tới trước mặt hai vị tôn giả, Lưu Kiếm Nhất cùng với Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử, cung kính hành lễ: "Sở Khang Bá bái kiến hai vị tiền bối, bái kiến đạo hữu, bái kiến hai vị tiểu hữu." Khi hành lễ, ánh mắt ông dừng lại trên cái nhẫn đồng cổ ở ngón tay Tống Thư Hàng, u buồn thở dài một tiếng.

Sở Khang Bá sau khi nhận được tin báo của 'Sở Sở' liền vội vàng lên đường, men theo hơi thở mà 'Tiên sinh' để lại, truy lùng tới tận dung động này.

Ông tới nơi chưa được bao lâu, vừa hay nghe thấy Tống Thư Hàng giải khai bí mật trong bức họa, cũng như thảo luận với hai vị tôn giả về thông tin của cố hữu 'Lý Thiên Tố'.

Khi nghe tin Lý Thiên Tố đã chết, cả người ông lặng đi...

Đạo hữu Lý Thiên Tố mạnh mẽ như vậy mà cũng đã tạ thế rồi sao. "Vị này là tiền bối của nhà họ Sở sao?" Tống Thư Hàng lúc đó vừa hay bỏ lỡ cảnh Sở Khang Bá tham chiến ở Đoạn Tiên Đài, nên không biết ông là lão tổ của nhà họ Sở.

Ngoài ra giọng nói của Tống Thư Hàng lúc này đã trở lại bình thường, nếu không để Sở Khang Bá nghe thấy giọng của 'Sở Sở' phát ra từ miệng cậu, không biết ông sẽ liên tưởng tới đâu nữa?

Sở Khang Bá gật đầu với Tống Thư Hàng, văn vẻ nói: "Sở mỗ chính là lão tổ tông đương đại của tộc họ Sở." Tống Thư Hàng nghe cách nói chuyện này của ông mà thấy hơi ê răng. "Cụ tới đúng lúc lắm, đây là Kiếm Quyết của nhà họ Sở, giờ xin được trả lại nguyên vẹn cho chủ cũ." Tống Thư Hàng đưa bốn bức họa lên, giao cho Sở Khang Bá. "Sở mỗ vô cùng cảm kích, cả nhà họ Sở sẽ ghi nhớ đại ơn của tiểu hữu." Sở Khang Bá vẻ mặt nghiêm túc nhận lại bốn bức họa.

Sau đó ông suy nghĩ một chút, từ trong ngực lấy ra một cuốn sách cổ nhỏ đưa cho Tống Thư Hàng.

Bốn bức họa Kiếm Quyết đã là mệnh mạch của nhà họ Sở.

Tống Thư Hàng trả lại bức họa cho ông, ơn nghĩa này quá lớn, Sở Khang Bá nhất định phải có chút biểu thị mới được.

Nếu không ở trước mặt hai vị tiền bối, ông chẳng phải sẽ tỏ ra rất thất lễ sao?

Thế là Sở Khang Bá nghĩ tới cuốn sách cổ trong ngực mình.

Cuốn sách cổ này là thứ năm xưa ông cùng đạo hữu 'Lý Thiên Tố' đi xông pha vào một phủ đệ của tiên nhân cổ xưa mà thu hoạch được.

Đây là một bộ đao pháp cường đại, người sáng tạo ra đao pháp này đã đạt đến trình độ đăng phong tạo cực ở một lĩnh vực nào đó của đao pháp.

Đáng tiếc là cuốn sách cổ ông có được bị khuyết thiếu rất nhiều, chỉ còn lại ba thức đao pháp đầu tiên. "Tiểu hữu có đại ơn, nhà họ Sở khắc cốt ghi tâm, nếu sau này tiểu hữu có việc cần giúp đỡ, nhà họ Sở sẵn sàng nhảy vào dầu sôi lửa bỏng, không từ nan.

Trong tay Sở mỗ cũng không có lễ vật gì tốt, chỉ có cuốn đao pháp tàn quyển này tặng cho tiểu hữu làm quà gặp mặt, mong tiểu hữu nhận cho." Sở Khang Bá nói. [Đao...

đao pháp.] Khóe miệng Tống Thư Hàng không khỏi giật giật, nhưng thấy vẻ mặt mong đợi của Sở Khang Bá, cậu vẫn nhận lấy cuốn đao pháp này.

Cậu đem Kiếm Quyết của nhà họ Sở trả lại, cuối cùng lại đổi về một cuốn đao pháp.

Đây chẳng lẽ thực sự là vận mệnh sao?

Tống Thư Hàng tùy ý lật mở cuốn đao pháp này.

Tên đao pháp rất ngầu, gọi là 'Nghịch Lân Đao Pháp'.

Rồng có vảy ngược, chạm vào ắt nộ.

Chẳng lẽ là một bộ chiêu thức tích lũy cơn giận rồi tung ra đại chiêu sao?

Nghĩ bụng, khi Tống Thư Hàng đầy hứng thú lật mở đao pháp... sau đó cậu phát hiện đao pháp này và cái tên đao hoàn toàn khác nhau.

Đao pháp có ba thức: Long Vũ thức, Long Lân thức và Nghịch Lân thức.

Nghe tên đều là những chiêu thức rất oách, so với Cơ Sở Quyền Pháp gì đó thì mạnh hơn mười tám con phố!

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng không cần lo lắng sau này quyết đấu với người khác, người ta hét lớn một tiếng: Thiên Ngoại Phi Tiên, rồi mình tung một đấm hét to: Cơ Sở Quyền Pháp Thức Thứ Nhất!

Tên chiêu thức phèn quá, chưa đánh đã thấy khí thế giảm mất 5 điểm.

Thế nhưng ba chiêu đao pháp này có chút kỳ quái.

Lực tấn công của chúng là 0.

Đúng vậy, ba chiêu đao pháp toàn bộ đều là đao 'phòng thủ'.

Đao như rồng múa, vạn tà không thể xâm thân.

Đao pháp thành vảy rồng, bảo vệ khắp thân thể; đao như vảy ngược, chiêu phòng thủ mạnh nhất!

Vị tiền bối sáng tạo ra mấy thức đao pháp này chắc là trí tưởng tượng bay hơi quá đà rồi chăng?

Đao là bá chủ trong các loại binh khí, chủ công, sát thương cực lớn.

Thế nhưng ba thức đầu của Nghịch Lân Đao Pháp này lại toàn bộ là đao phòng thủ.

Bạn muốn tung hoành khắp các chiến trường mà không bại sao?

Bạn muốn kiêu ngạo nói với mọi người rằng: Ta cả đời này chưa từng nếm mùi thất bại một lần nào sao?

Nghịch Lân Đao Pháp, bạn rất đáng sở hữu.

Tuy nhiên... sau khi bạn nổ với người ta xong thì trong lòng còn phải bồi thêm một câu: Nhưng cũng chưa từng thắng lấy một lần!

Tống Thư Hàng đầy cảm khái thu cuốn Nghịch Lân Đao Pháp lại.

Trong lúc thu đao pháp lại, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một việc: Vừa nãy lúc cậu xem quyển đao pháp này, luôn có cảm giác 'nước chảy thành sông', không hề thấy một chút trúc trắc nào.

Rõ ràng là lúc miêu tả khẩu quyết đao pháp được viết theo lối văn cổ. [A, chẳng lẽ kiếp này mình định sẵn là kẻ dùng đao sao?

Danh hiệu Bá Đao Tống Tam đang vẫy gọi mình à?] Tống Thư Hàng gục ngã...

Lúc này lão tổ Sở Khang Bá của nhà họ Sở sau khi suy nghĩ một hồi liền lên tiếng: "Ngoài ra... về địa điểm cấm địa mà người bạn tốt Lý Thiên Tố của Sở mỗ phát hiện, Sở mỗ có thể cho hai vị tiền bối và các vị đạo hữu biết vị trí chính xác." "Ồ?" Bạch tôn giả mỉm cười: "Vậy ngươi có yêu cầu gì không?" "Sở mỗ chỉ có một việc muốn cầu xin." Sở Khang Bá đột nhiên phủ phục sát đất, trịnh trọng nói: "Người bạn tốt Lý Thiên Tố của Sở mỗ lúc sinh thời có một người con gái, mắc phải một chứng bệnh lạ.

Trong cơ thể cô bé không lúc nào là không sinh ra hàn băng chi khí, nếu không đếm xỉa đến hàn khí đó thì hàn khí sẽ khiến toàn thân cô bé bị đóng băng kết sương, biến thành người băng." "Nguyện vọng cả đời của đạo trưởng Lý Thiên Tố chính là có thể tìm được cách chữa trị triệt để bệnh hàn của con gái mình.

Theo dự đoán của Lý đạo hữu, trong cấm địa đó chắc là có cách chữa trị cho con gái ông ấy.

Nếu mấy vị tiền bối vào trong cấm địa mà có thể tìm thấy cách chữa trị chứng bệnh hàn này, xin tiền bối hãy cứu giúp con gái của đạo trưởng Lý Thiên Tố.

Sở mỗ vô cùng cảm kích." Hóa ra là vấn đề này. "Ta hiểu rồi." Bạch tôn giả thản nhiên nói: "Nếu có cách chữa trị, ta sẽ mang cách chữa trị đó về." Ban đầu khi Bạch tôn giả hỏi tên của 'Lý Thiên Tố' lúc ông ấy bay xác tới, thực ra ngài đã tiếp nhận đoạn nhân quả này của Lý Thiên Tố rồi.

Không chỉ Bạch Tôn Giả, mối quan hệ nhân quả giữa Tống Thư Hàng và 'tán tu Lý Thiên Tố' còn sâu sắc hơn.

Nếu có phương pháp cứu chữa con gái Lý Thiên Tố, Bạch Tôn Giả tự nhiên không ngại thuận tay mang về.

Khi Tống Thư Hàng nghe đến đây, cậu sờ nhẹ lên ngực mình, có lẽ...

Linh quỷ có phản ứng mạnh mẽ với bốn bức họa cuốn như vậy, không chỉ vì trong đó ẩn chứa phương pháp mở 'Cấm địa chi môn', mà còn vì trong 'cấm địa' đó có thể sở hữu phương pháp chữa khỏi cho con gái Lý Thiên Tố chăng?

Chỉ là không biết hiện tại con gái ông ấy còn bình an vô sự không?

“Đại ân của tiền bối, Sở mỗ thay mặt Lý đạo hữu đa tạ.” Giọng Sở Khang Bá kiên định nói, sau đó ông đứng dậy: “Lý đạo hữu phát hiện nơi cấm địa đó, Sở mỗ có một tấm bản đồ chi tiết, còn có một phần quá trình thám hiểm tường tận của cả hai khi đó.

Đợi sau khi về đến tộc địa Sở gia, Sở mỗ sẽ lấy tấm bản đồ và tư liệu đó ra giao cho tiền bối.” Tuy ban đầu khi lần đầu cùng Lý Thiên Tố vào mạo hiểm, ông còn chưa nhìn thấy cửa lớn cấm địa, nhưng về những nguy hiểm cần chú ý ở nửa đoạn đầu cấm địa, ông đều có ghi chép lại.

Bạch Tôn Giả mỉm cười: “Vậy thì đợi ngày mai ta cùng các đạo hữu đến Sở gia làm khách, lúc đó lấy bản đồ cũng không muộn.” “Như vậy thật tốt quá, Sở mỗ xin về trước để xử lý ổn thỏa mớ hỗn độn tại tộc địa, cung nghênh chư vị tiền bối và đạo hữu.” Sở Khang Bá đáp.

Sau đó, Sở Khang Bá mang theo bốn bức họa 《Kiếm Quyết》 trở về tộc địa.

Bảo vật mất đi nay tìm lại được, hơn nữa trong tộc còn rất nhiều việc cần ông xử lý.

Sau khi Sở Khang Bá rời đi, Vũ Nhu Tử kéo sư huynh Lưu Kiếm Nhất và Tống Thư Hàng đi dạo một vòng trong hang động.

Nơi này là căn cứ của 'Tiên sinh', tự nhiên cũng tàng trữ một ít bảo vật.

Cuối cùng, Vũ Nhu Tử và Thư Hàng quả thực tìm thấy một số 'bảo vật'.

Vô số máu tươi được đóng thành từng thùng... còn có một số da người khắc phù văn nhìn rất kinh dị.

Ngoài ra còn có một số linh kiện con rối và một ít linh thạch.

Hang động này hiển nhiên chỉ là một địa điểm tạm thời của 'Tiên sinh', không có gì béo bở.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng chia nhau số linh thạch ít ỏi đó, sau đó dùng một phép thuật hệ Hỏa thiêu hủy toàn bộ da người và máu tươi.

Đợi khi ba người trở lại cửa hang, vừa vặn nghe thấy Bạch Tôn Giả nói: “Linh Vũ Điệp đạo hữu, tiếp theo ta muốn đưa Thư Hàng tiểu hữu đi bố trí một đường đua, cho nên phải cáo từ Linh Vũ Điệp đạo hữu trước.” “Đường đua?

Chương 448

Đường đua gì cơ?” Vũ Nhu Tử vẻ mặt hiếu kỳ hỏi.

“À, ta đã tập hợp các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lại, muốn tổ chức một cuộc 'Đại hội đua xe máy cày tay cầm'.

Tiếp theo ta phải đi chỉnh lý một đường đua thú vị một chút.” Bạch Tôn Giả mỉm cười giải thích.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả ngẩn người: “Hả?” Đại hội đua xe máy cày tay cầm?

Trong đầu ông lập tức hiện ra cảnh tượng các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần ai nấy đều chổng mông, ra sức quay tay quay để khởi động máy cày.

Không xong rồi, buồn cười quá... hình ảnh này thật là có tính ám ảnh.

Vũ Nhu Tử giơ tay: “Ha ha ha, con biết, con biết.

Bạch tiền bối vừa nãy có đăng ảnh tự sướng, lúc lái xe máy cày nhìn đặc biệt thú vị.” Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối đăng ảnh tự sướng lúc nào thế?

Lúc đó mình vẫn luôn ở bên cạnh tiền bối mà chẳng hề chú ý?

“Ừ, xe máy cày tay cầm lái thú vị lắm.” Bạch Tôn Giả gật đầu, lại hỏi: “Linh Vũ Điệp đạo hữu có hứng thú tham gia không?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả ôn hòa cười nói: “Đa tạ Bạch đạo hữu đã mời, nhưng ta còn có việc, cần phải về đảo Linh Vũ Điệp ngay.

Cho nên rất tiếc, ta có lẽ sẽ bỏ lỡ thịnh hội lần này.” Ông vốn là Linh Vũ Điệp đạo nhân với phong cách hào hoa lãng tử, cái việc lái xe máy cày này tuyệt đối không bao giờ làm đâu!

“A đa, con muốn tham gia, con muốn ở lại!” Vũ Nhu Tử vội vàng kêu lên.

Khóe mắt Linh Vũ Điệp Tôn Giả hơi giật giật, cuối cùng vẫn không nỡ làm mất hứng của con gái.

Dù sao thì 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần' vốn dĩ con gái được hưởng lại bị ông đi mất rồi.

Thế nên con gái muốn tham gia đua xe máy cày, ông thật sự không nỡ từ chối.

“Được, nhưng con phải chú ý, đừng có gây thêm rắc rối cho các tiền bối trong nhóm.

Nếu không, ta sẽ lập tức tới xách con về đảo Linh Vũ Điệp ngay!” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nuông chiều nói.

“A đa là tốt nhất, yêu a đa nhất.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Chỉ số vui vẻ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả +1000.

Đang lúc tâm trạng cực tốt, ông bỗng vỗ ngực nói với Bạch Tôn Giả: “Bạch đạo hữu, ta sực nhớ ra việc về đảo cũng không gấp gáp đến thế...

Vậy trước khi về, ta có thể giúp Bạch đạo hữu bố trí đường đua một chút không?

Về việc thiết kế đường đua, ta cũng có khá nhiều kinh nghiệm đấy.” Toàn bộ bố cục đảo Linh Vũ Điệp đều do một tay ông thiết kế mà.

Về việc làm sao để một sân thi đấu trở nên 'kích thích' hơn, Linh Vũ Điệp Tôn Giả kinh nghiệm đầy mình!

Bạch Tôn Giả nghe vậy, chỉ số vui vẻ cũng +1000, nói: “Như vậy thì còn gì bằng!

Vậy chúng ta hãy đồng tâm hiệp lực, tạo ra một đường đua kích thích nhất, thú vị nhất!

Đây là 'Đại hội đua xe máy cày tay cầm giới tu chân' lần thứ nhất, nhất định phải để lại cho mọi người một kỷ niệm đẹp đẽ, khó quên suốt đời mới được.” “Những gì Bạch đạo hữu nói chính là điều ta muốn làm.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười.

Bạch Tôn Giả cười đáp lại.

Một người là nụ cười cực kỳ phong trần, một người là nụ cười tuấn mỹ ôn nhu đến cực điểm, giản trực là phong cảnh như họa!

Tống Thư Hàng lại lẳng lặng quay người đi, âm thầm cầu nguyện cho các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Hai vị Tôn Giả đang có tâm trạng cực kỳ vui vẻ, lại còn đồng tâm hiệp lực tạo ra một đường đua 'kích thích, khó quên suốt đời'.

Đây rõ ràng là sự kết hợp cường - cường đáng sợ, không cho người ta đường sống mà!

Hy vọng các tiền bối trong nhóm... chơi vui vẻ?

Cuối cùng xin chúc phúc trước cho các tiền bối, vĩnh thùy bất hủ?

Tóm lại, cái đại hội đua xe máy cày này, Tống Thư Hàng tiểu hữu bày tỏ mình tuyệt đối sẽ không tham gia!

Cậu còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa cơ! ***************** Ở một phía khác.

Thủ hạ của Hoàng Sơn Chân Quân làm việc cực kỳ hiệu suất.

Những chiếc máy cày tay cầm mới tinh được vận chuyển đến trước mặt các đạo hữu với tốc độ nhanh nhất, xếp thành mấy hàng dài, phủ kín toàn bộ khoảng sân trước Đoạn Tiên Đài.

Đi cùng đó còn có rất nhiều dụng cụ cải tạo ô tô, dụng cụ luyện khí đơn giản, bút vẽ trận pháp phù văn, mực nước đặc biệt và giấy phù...

đáp ứng mọi nhu cầu cải tạo 'xe máy cày' của các đạo hữu.

Đồng thời còn có một thùng 'đan dược', cùng một món bảo vật được đựng trong hộp gỗ.

Đây là quà tặng của các đạo hữu trong nhóm và bản thân Chân Quân gửi cho Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Trong hộp gỗ là món quà riêng mà Hoàng Sơn Chân Quân tặng cho Tống Thư Hàng để cảm ơn cậu đã giúp đỡ chăm sóc Đậu Đậu thời gian qua — một bộ pháp y cấp bậc nhị phẩm 'Bích Ngọc Cà Sa'!

Tại một chi nhánh ngoại môn của Vô Cực Ma Tông.

Một con rối của 'Tiên sinh' đã đến chi nhánh này hoàn thành một cuộc giao dịch.

Nó giao nộp một viên 'Huyết Hải Ngọc' phẩm chất thượng hạng, mang đi từ chi nhánh Vô Cực Ma Tông một cái bọc được phong ấn nhiều lớp.

Trong bọc chính là thứ mà Công Tử Hải và 'Tiên sinh' Xá Lam giao dịch: trận pháp 'Huyết Thần Tà Đao Trận' dùng để ngưng tụ Bản Mệnh Huyết Thần Đao.

Con rối này mang theo cái bọc rời khỏi chi nhánh Vô Cực Ma Tông, sau đó nhanh chóng ẩn giấu khí tức, biến mất khỏi tầm mắt đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Đợi đến khi cách Vô Cực Ma Tông một khoảng rất xa, con rối này linh hoạt đảo mắt một cái.

“Liên lạc với Xá Lam bị đứt đoạn rồi... gã kiêu ngạo đó thế mà lại chết sao?

Xem ra bốn bức họa 《Kiếm Quyết》 đó không dễ lấy như vậy.

Như thế thì hang động cũng rất nguy hiểm, tạm thời không thể quay về được.” Con rối phát ra giọng nói khàn khàn: “Phế vật, ngay cả bí mật trong họa quyển 《Kiếm Quyết》 cũng không tìm ra được.” May mà lần này có được trận pháp ngưng tụ 'Bản Mệnh Huyết Thần Đao', coi như không lỗ vốn.

Suy tính xong, con rối xoay người, lén lút đi về hướng vùng biển An Lạc.

Không lâu sau khi con rối đó rời đi, một phân thân của An Tri Ma Quân nhanh chóng đến chi nhánh Vô Cực Ma Tông này lấy đi viên Huyết Hải Ngọc.

Có viên Huyết Hải Ngọc này, miễn cưỡng có thể thay thế 'Huyết Thần Toản', giúp Công Tử Hải, An Tri Ma Quân và 'Chính Năng' khi ngưng tụ Kim Đan ngũ phẩm có thêm nắm chắc đạt được 'thất long văn'.

Rất nhanh sau đó, một cơ thể tương tự phân thân của Công Tử Hải đã nhận được viên 'Huyết Hải Ngọc' từ phân thân Ma Quân.

“Không tệ, phẩm chất thượng hạng. 'Tiên sinh' tuy không ưa gì nhưng khi giao dịch lại là một đối tượng rất tốt.” Phân thân Công Tử Hải mỉm cười nói: “Thôi được, ta sẽ dùng pháp thuật truyền hình ảnh để cảm ơn gã một tiếng.

Thuận tiện nhắc nhở gã một chút... nhất định phải cẩn thận cô nương 'Sở Sở' đó.” Cô nương Sở Sở múa thanh bảo đao Bá Toái đó, nói không chừng chính là tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' khiến hắn cũng thấy đau đầu kia.

Nếu đúng là cậu ta, Tiên sinh vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Bên cạnh tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' này có mấy vị tiền bối thực lực cực mạnh đấy. ***************** Trên bầu trời.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả điều khiển pháp bảo thải vân bay nhanh về vùng ven biển.

Lúc này, hai vị Tôn Giả đang trao đổi ý tưởng tạo đường đua cho 'Đại hội đua xe máy cày tay cầm'.

Bạch Tôn Giả đặt địa điểm thi đấu tại vùng ven biển.

Đoạn đầu đường đua thiết lập trên đất liền, nửa đoạn sau thì chuyển ra biển khơi đại dương.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười nói: “Ha ha ha, trí tưởng tượng của Bạch đạo hữu phong phú thật.

So với đất liền, ở trên biển cưỡi sóng vượt gió mới càng thêm kích thích.” Bạch Tôn Giả tiếp tục: “Hơn nữa, ta muốn chôn một ít 'địa lôi' trên đoạn đường đua đất liền, giấu kỹ một chút, tốt nhất là dùng trận pháp che đậy khí tức.

Dù sao với tu vi của các đạo hữu trong nhóm, mấy quả địa lôi cỏn con cũng chẳng làm họ bị thương được.

Cùng lắm là nổ tung lốp xe máy cày, tăng thêm niềm vui và độ khó cho cuộc thi thôi.” “Ý hay, thêm cả yếu tố khoa học công nghệ hiện đại vào, thú vị vô cùng.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả tắc lưỡi khen ngợi, rồi hỏi: “Nhưng mà, Bạch đạo hữu đã chuẩn bị sẵn địa lôi chưa?” “Vẫn chưa, nhưng ta đã xem qua giới thiệu về địa lôi, nguyên lý của nó rất đơn giản, ta cảm thấy tự mình cũng có thể chế tạo được một ít.” Bạch Tôn Giả đầy tự tin nói.

Nghe đến đây, Tống Thư Hàng đứng phía sau dựng tóc gáy.

Trời đất ơi, Bạch Tôn Giả tự chế mìn?

E là ngay cả tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng chưa chắc chống chịu nổi đâu!

Đến lúc đó có khi tiền bối Dược Sư phải kê thêm cả đống giường bệnh mất.

Không được, phải ngăn chặn ý nghĩ đáng sợ này của Bạch tiền bối ngay.

Đang lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị đứng ra vì sự an toàn tính mạng của các tiền bối mà can ngăn Bạch Tôn Giả, Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại cười ha hả nói: “Bạch đạo hữu không cần phiền phức thế, địa lôi cỏn con thôi mà, trong tay ta có rất nhiều hàng dự trữ.

Không chỉ địa lôi, ta còn có thể cung cấp đủ loại ngư lôi phong phú, có thể chôn ở đoạn đường đua trên biển, tăng thêm đủ loại niềm vui cho đường đua.” Bạch Tôn Giả mắt sáng rực: “Linh Vũ Điệp đạo hữu, kéo anh cùng đi chỉnh lý đường đua đúng là quá chính xác.” “Ha ha ha ha, Bạch đạo hữu quá khen.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười đáp, trong lúc nói chuyện, ông lén giơ ngón tay cái về phía sau lưng.

Không còn cách nào khác... con gái mình cũng tham gia giải đấu này mà, sao ông có thể để Bạch đạo hữu dùng mấy thứ đáng sợ như 'địa lôi tự chế' được?

Thế nên, dù có phải đi cướp của mấy quốc gia lân cận, ông cũng phải cướp một lô địa lôi, ngư lôi có hiệu ứng nổ hoành tráng nhưng sát thương không quá lớn về.

Tống Thư Hàng kích động nắm chặt tay — Linh Vũ Điệp Tôn Giả cùng tới đây chỉnh lý đường đua đúng là quá chính xác rồi.

Chỉ số hảo cảm của Tống Thư Hàng đối với Linh Vũ Điệp Tôn Giả +10086.

Rất nhanh, thải vân của Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã đưa mọi người tới vùng ven biển.

Sau đó, Bạch Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả hào hứng đi chỉnh lý đường đua.

Vũ Nhu Tử không đi theo, theo lời cô nói, nếu biết trước bẫy rập trong cuộc thi thì lúc tham gia sẽ chẳng còn gì thú vị nữa.

Cô nàng Vũ Nhu Tử này đúng là một cô gái thích kích thích.

Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn ra xa... thỉnh thoảng lại nghe tiếng cười sảng khoái của hai vị Tôn Giả truyền đến.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: “Chỗ này đặt một cái bẫy 'Cưỡng chế về nhà' thấy sao, chôn một thanh phi kiếm dùng một lần hệ liệt của Bạch đạo hữu xuống, hễ đạo hữu nào vô tình giẫm vào phạm vi bẫy là cả người lẫn xe máy cày sẽ bị tống thẳng về điểm xuất phát?” “Ý hay, còn có thể đặt thêm các bẫy rập và phúc lợi có công năng tương tự.

Ví dụ như có thể đưa tuyển thủ lên trời quay vòng vòng mười giây, tương đương công năng cưỡng chế tạm dừng.

Chương 449

Còn có thể sắp xếp một số phúc lợi, dùng công năng phi kiếm dùng một lần, trực tiếp đưa tuyển thủ đi xa một ngàn mét trong nháy mắt!” Bạch Tôn Giả suy luận từ một ra mười.

“Còn phải đặt ở ven đường đua một số công cụ sửa chữa, lốp xe dự phòng các loại làm phúc lợi, cho những tuyển thủ bị nổ lốp ở phía trước một cơ hội tiếp tục thi đấu.” “Nếu vậy thì thêm mấy cái gói quà 'Trận pháp gia tốc gấp mười lần' thì sao nhỉ?” “Ở đây đặt một phép thuật Thiên Lôi Bạo duy trì liên tục thì thế nào?

Một lượng lớn lôi điện nổ tung ngẫu nhiên từ trên trời rơi xuống liên tục.

Tuyển thủ đi vào khu vực này phải liên tục né tránh thiên lôi rơi từ trên trời xuống.

Như vậy có thể khảo nghiệm đầy đủ kỹ năng điều khiển và khả năng phản ứng của tuyển thủ!” “Ý kiến hay lắm, theo nguyên lý này, chúng ta còn có thể bố trí 'Địa Thứ thuật', đột nhiên từ dưới đất đâm ra những gai đất sắc nhọn, độ cao đừng quá lớn, mục tiêu là phá hủy xe máy cày.” Hai vị Tôn Giả liên tục trao đổi, cảm hứng tuôn trào không dứt.

Những ý tưởng bàn bạc ra cũng ngày càng trở nên đáng sợ.

Tống Thư Hàng tiếp tục thắp nến cầu nguyện cho các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“Vũ Nhu Tử, đến lúc tham gia thi đấu nhất định phải mặc bộ giáp phòng ngự cực mạnh vào đấy!” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nói với vẻ đầy tâm huyết.

Thực lực Vũ Nhu Tử không bằng các tiền bối trong nhóm, thi đấu trên đường đua nguy hiểm như vậy, nhất định phải bảo vệ mình thật tốt mới được.

“Vâng vâng, cảm ơn Tống tiền bối đã quan tâm!” Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Tiện thể, con cũng sẽ chuẩn bị cho Tống tiền bối một bộ giáp phòng ngự cực mạnh luôn.” “Cái gì?

Tôi á?” Tống Thư Hàng ngẩn người, vội xua tay: “Không cần, không cần đâu, đừng chuẩn bị cho tôi.

Tôi không tham gia thi đấu đâu!” “Tống tiền bối không định tham gia sao?” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: “Thế thì tiếc quá, rõ ràng là đường đua rất kích thích mà, không tham gia Tống tiền bối nhất định sẽ hối hận cho xem.” “Ha ha ha, kiểu thi đấu kích thích, oanh oanh liệt liệt này không hợp với tôi lắm, tôi thích kiểu thi đấu bình tĩnh hơn chút.” Tống Thư Hàng cười gượng, mình mới không hối hận ấy, tuyệt đối không hối hận.

Ngược lại, nếu tham gia thì mình mới hối hận cả đời ấy chứ!

“Con lại cảm thấy, đến lúc đó Tống tiền bối nhất định sẽ tham gia thi đấu, con có dự cảm như vậy!” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “...” Phỉ phỉ phỉ, lời trẻ con không chấp, đại cát đại lợi!

Đang lúc Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử tán dóc, bỗng nhiên Vũ Nhu Tử khựng lại.

Sau đó, cô thò tay lấy ra một khối tinh thạch từ trong túi thu nhỏ của mình.

Thứ này là thứ cô và Thư Hàng vớ được khi lục soát hang động của 'Tiên sinh' Xá Lam.

Vũ Nhu Tử thấy viên tinh thạch này rất đẹp nên đã thu lại.

Cô nghi hoặc nói: “Lạ quá, viên tinh thạch này dường như đang phát ra tín hiệu gì đó?” Lúc này, Lưu Kiếm Nhất đứng phía sau ghé mắt nhìn một cái rồi nói: “Đây là một cách liên lạc khá cổ xưa giữa các tu sĩ, hiệu quả rất tốt, còn có thể chiếu ra ảnh ảo.

Tuy nhiên vì sử dụng khá tốn tinh lực và tiêu hao nhiều linh thạch, sau khi điện thoại phổ biến thì dần bị đào thải rồi, không ngờ vẫn còn có người dùng đấy.

Vũ Nhu Tử, em lấy một viên linh thạch áp vào phía dưới tinh thạch này là có thể tiến hành thông tấn rồi.” Vũ Nhu Tử gật đầu, sau đó lấy ra một viên linh thạch áp vào tinh thạch.

Tạch tạch tạch~~ Viên tinh thạch sau khi được cung cấp năng lượng, nhanh chóng phát sinh phản ứng.

Một luồng màn sáng từ trong tinh thạch chiếu ra, hiển hiện ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Màn sáng này bắt đầu ngưng tụ, cuối cùng hóa thành một nam tử phong nhã như ngọc.

Nam tử mang theo nụ cười tự tin trên khóe môi, trên tay đang mân mê một viên đá quý màu đỏ tươi.

“Cuối cùng cũng nối máy được rồi, ngươi đúng là bận rộn thật đấy, 'Tiên sinh'.

Lần này liên lạc với ngươi, chủ yếu là ta muốn cảm ơn ngươi đã giao dịch viên 'Huyết Hải Ngọc' cho chúng ta, phẩm chất rất tốt...

Đậu xanh!” Gã nam tử phong nhã đang mải mê làm màu với hình chiếu 3D thì nói được một nửa bỗng ngẩng đầu nhìn thấy cái đầu trọc lóc và một thiếu niên mặt mũi hiền lành ngay phía trước, một câu chửi thề không nhịn được thốt ra.

Gã vất vả lắm mới lấy lại bình tĩnh, thở dài một hơi: “Sao lại là ngươi?” Dù tên này đã cạo trọc đầu, nhưng khuôn mặt đó gã sẽ mãi không bao giờ quên.

Tống Thư Hàng sờ sờ cái đầu trọc của mình: “Tôi cũng không ngờ có thể gặp lại anh ở đây đấy...

Công Tử Hải.” Cái gã Công Tử Hải này đúng là âm hồn bất tán.

Xem ra gã và 'Tiên sinh' cũng có liên hệ với nhau.

Vậy thì vụ việc 《Kiếm Quyết》 lần này, vụ việc của Sở gia, và cả chuyện của Hư Kiếm Phái cũng có bàn tay gã nhúng vào sao?

Đầu tiên là diệt Nguyệt Đao Tông, rồi lại diệt 'Hư Kiếm Phái', đúng là phong cách hành sự của vị Công Tử Hải này thật.

Một kẻ tâm ngoan thủ lạt, quỷ kế đa đoan.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử hiếu kỳ hỏi: “Tống tiền bối, là người quen của tiền bối ạ?” “Không thể nói là người quen được... gã này tên Công Tử Hải, cách đây không lâu chọc giận tiền bối Tô Thị A Thất trong nhóm, đang bị tiền bối A Thất truy sát đấy.

Giờ chắc vẫn đang trốn chui trốn lủi trong Vô Cực Ma Tông không dám ra ngoài đâu.” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu rất gay gắt, cậu chẳng có chút thiện cảm nào với gã Công Tử Hải này.

“Ha ha ha.” Công Tử Hải cười gượng một tiếng, sau đó nói: “Nếu đã có thể thấy đạo hữu 'Thư Sơn Áp Lực Đại' ở đây, vậy nghĩa là 'Tiên sinh' đã bị các người xử lý rồi sao?” “Phải.” Khóe môi Tống Thư Hàng nhếch lên: “Tiên sinh bị chúng tôi tháo dỡ rồi.” “Tháo dỡ?” Công Tử Hải không hiểu lắm kiểu chết này, là bị phanh thây sao?

Dù sao xem chừng 'Tiên sinh' cũng lành ít dữ nhiều, sao chiếu tử mệnh đã hiện rõ.

Cũng hơi đáng tiếc một chút, tuy là một kẻ đáng ghét nhưng khi làm ăn gã lại là một đối tượng khá sảng khoái, chỉ cần chú ý đừng để gã lừa là được.

Công Tử Hải hơi có chút cảm giác 'thỏ chết cáo buồn'.

“Yên tâm đi, chẳng bao lâu nữa tiền bối Tô Thị A Thất sẽ tiễn anh đi gặp vị 'Tiên sinh' đó thôi, anh không cần phải buồn đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Công Tử Hải cười nhẹ một tiếng: “Ha ha, xin đừng lo lắng cho ta, đạo hữu Thư Sơn Áp Lực Đại...

Chỉ bằng Tô Thị A Thất huynh thì vẫn chưa dễ dàng giết được ta đâu.” “Vũ Nhu Tử, đoạn này quay lại chưa?” Tống Thư Hàng quay đầu kêu lên.

Vũ Nhu Tử giơ tay làm ký hiệu OK, cô không biết đã lôi điện thoại ra từ lúc nào, đang quay lại cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Công Tử Hải.

“Một lát nữa xử lý hình ảnh một chút, chúng ta gửi đoạn này cho tiền bối 'Tô Thị A Thất'.

Tên này hiện tại tự tin thái quá rồi, dám coi thường tiền bối A Thất của chúng ta, đúng là không biết chữ 'chết' viết thế nào.” Tống Thư Hàng nói.

“Không vấn đề gì, con cũng muốn biết tiền bối Tô Thị A Thất rốt cuộc có thể dễ dàng xử lý gã không.” Vũ Nhu Tử đáp.

Công Tử Hải: “...” “Hê hê, anh còn việc gì nữa không, Công Tử Hải tiên sinh?” Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng ra hiệu cho Lưu Kiếm Nhất, ý bảo Lưu sư huynh mau gọi hai vị Tôn Giả đang vui vẻ xây dựng đường đua đằng kia quay lại.

Biết đâu hai vị Tôn Giả có thủ đoạn thông qua liên lạc từ 'tinh thạch' với Công Tử Hải mà trực tiếp tìm ra nơi ẩn náu của gã.

“Ha ha, hiện tại ta và đạo hữu Thư Sơn Áp Lực Đại chẳng còn gì để nói.

Vậy thì, trước khi người bảo hộ của ngươi kịp đến, ta nghĩ mình nên đi rồi, tránh để vị trí hiện tại bị các người khóa định.” Công Tử Hải cười nhạt, hình thể dần trở nên trong suốt.

Trước khi sắp tan biến, Công Tử Hải bổ sung một câu với Tống Thư Hàng: “Đạo hữu Thư Sơn Áp Lực Đại...

Huyết Thần Toản cứ tạm để chỗ ngươi đi.

Chẳng bao lâu nữa ta sẽ lấy lại nó thôi.” “Vậy thì anh phải nhanh lên đấy.” Tống Thư Hàng nói: “Bởi vì tôi sẽ nhanh chóng đem nó đi giao dịch thôi.” Công Tử Hải: “...” Cuối cùng, hình bóng Công Tử Hải tan biến mất.

Sau khi Công Tử Hải biến mất, sắc mặt Tống Thư Hàng trầm xuống.

Cậu xoa xoa thái dương, Công Tử Hải không nghi ngờ gì là một rắc rối lớn, và thành thật mà nói, Tống Thư Hàng chẳng muốn có bất kỳ giao thiệp nào với hạng người như gã.

Đối phó với kẻ âm hiểm, tâm ngoan thủ lạt lại còn thông minh tột đỉnh như thế này sẽ khiến người ta kiệt sức mất.

Những kẻ âm hiểm giảo trá này cũng chẳng phù hợp với phong cách sống của Tống Thư Hàng.

Xem ra phải nhanh chóng đem 'Huyết Thần Toản' giao dịch với tiền bối Thất Sinh Phù thôi, để Công Tử Hải đi đối đầu trực diện với tiền bối Thất Sinh Phù.

Tống Thư Hàng từng tìm hiểu qua Bạch Tôn Giả, thế lực chống lưng của tiền bối Thất Sinh Phù cực kỳ khổng lồ, muốn diệt cái 'Không Không Đạo Môn' cường đại cũng chỉ là việc dễ như trở bàn tay!

“Vũ Nhu Tử, cho tôi mượn điện thoại một lát được không?

Tôi muốn đăng nhập tài khoản chat.” Tống Thư Hàng hỏi Vũ Nhu Tử.

Điện thoại của cậu bị Bạch Tôn Giả tịch thu rồi, với mỹ danh là thay cậu cải tiến thành điện thoại 'toàn cầu thông' thực thụ.

Nhưng Tống Thư Hàng đoán chắc Bạch Tôn Giả là muốn phòng hờ cậu báo tin trước cho các tiền bối trong nhóm, như vậy 'Kế hoạch mưa sao băng' sẽ không còn hoàn mỹ nữa...

“Đợi con một chút, để con gửi đoạn video cho tiền bối Tô Thị A Thất đã!” Ngón tay thon dài của Vũ Nhu Tử lướt nhanh trên màn hình điện thoại, chẳng mấy chốc đã gửi xong video của Công Tử Hải cho Tô Thị A Thất.

Có thể tưởng tượng khi Tô Thị A Thất nhận được video này, chỉ số phẫn nộ chắc chắn sẽ +100, sức phá hoại tăng vọt gấp 300 lần.

Dự đoán là Vô Cực Ma Tông lại sắp bị diệt thêm mấy phân đà nữa rồi, thật là một chuyện vui vẻ.

Vũ Nhu Tử sau khi gửi xong tin nhắn liền thoát tài khoản của mình, đưa điện thoại cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn nhé.” Tống Thư Hàng nhận lấy điện thoại, nhanh chóng đăng nhập tài khoản.

Khi Tống Thư Hàng vừa vào được tài khoản, ô thông báo tin nhắn của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hiện lên con số 999+ đầy ắp.

Cậu thuận tay nhấn vào nhóm.

Và thế là, cậu cảm thấy mắt mình sắp mù luôn rồi!

Đủ loại sticker biểu cảm của Bạch tiền bối đang tràn ngập màn hình.

Ảnh đại diện của các tiền bối trong nhóm đều đổi thành đủ kiểu biểu cảm của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả tóc buộc hai bên, Bạch Tôn Giả buộc tóc đuôi ngựa, Bạch Tôn Giả tóc búi bánh bao, Bạch Tôn Giả tóc búi nụ hoa, Bạch Tôn Giả tóc kiểu cung đình.

Cậu suýt chút nữa tưởng toàn bộ tiền bối trong nhóm đều biến thành acc phụ của Bạch tiền bối hết rồi.

Sau đó là lịch sử chat: Bạch tiền bối moe moe, Bạch tiền bối e thẹn, Bạch tiền bối đáng yêu, Bạch tiền bối đang cầu nguyện, Bạch tiền bối buồn bã, Bạch tiền bối toát mồ hôi hột, Bạch Tôn Giả mỉm cười, Bạch Tôn Giả khinh bỉ, Bạch tiền bối chúc phúc, Bạch tiền bối phẫn nộ...

Hít sâu, hít sâu!

Tuy Tống Thư Hàng đã sớm đoán được việc cô nàng Vũ Nhu Tử đăng 'Bộ meme Bạch tiền bối' lên không gian nhóm... trong lòng cũng đã chuẩn bị tâm lý sẽ bị chấn động bởi đủ loại 'biểu cảm Bạch tiền bối' khi mở nhóm chat.

Nhưng khi thực sự nhìn thấy quá nhiều 'biểu cảm Bạch tiền bối' hoa cả mắt như vậy, Tống Thư Hàng phát hiện chút chuẩn bị tâm lý đó của mình thực sự quá mỏng manh, không chịu nổi một đòn!

Không tìm đường chết thì không phải chết, cái đạo lý đơn giản này, tại sao các tiền bối trong nhóm lại không hiểu nhỉ?

Hay là tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng và Đồng Quái tiên sư đã ngầm làm tăng chỉ số 'tìm đường chết' của toàn bộ tiền bối trong nhóm lên rồi?

Tiếp tục lướt xem lịch sử chat, Tống Thư Hàng thấy các đạo hữu trong nhóm bắt đầu nghiêm túc thảo luận phương án 'làm sao để cải tạo xe máy cày'.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng vẫn có mấy vị tiền bối mang tâm lý 'dù sao cũng nát rồi, thôi thì nát tiếp luôn đi', thường xuyên gửi thêm vài biểu cảm của Bạch tiền bối vào nhóm.

Ví dụ như người cực kỳ thích dùng biểu cảm 'Bạch tiền bối moe moe' là Lệ Chi tiên tử — cô đã bị nghiện cái biểu cảm này rồi, hoàn toàn không dừng lại được.

Lại ví dụ như vị thầy bói hắc ám nào đó, thỉnh thoảng lại tung ra một tấm 'Bạch tiền bối khinh bỉ' — đây là hình ảnh kinh điển mà Đồng Quái Tiên Đạo dùng để đối đầu với Bắc Hà Tán Nhân.

Hay như cái tên đã biến thành khỉ đột Tam Lãng tiền bối... gã rất thích sử dụng biểu cảm 'Bạch Tôn Giả mỉm cười'.

Có lẽ họ cho rằng hình phạt 'mưa sao băng' của Bạch Tôn Giả đối với vụ 'bộ meme' đã kết thúc rồi, một tội không phạt hai lần, nên giờ họ có thể thỏa thích gửi biểu cảm Bạch tiền bối chăng?

Đúng là quá ngây thơ rồi!

Chương 450

Tống Thư Hàng bày tỏ, cậu sẽ ngồi đợi mấy vị tiền bối trên bị tống vào tận sâu trong vũ trụ làm mầm non thợ mỏ.

Hít sâu, tiếp tục hít sâu.

Tống Thư Hàng hỏi Vũ Nhu Tử: “Vũ Nhu Tử, đống sticker này là em làm hết à?” “Vâng vâng, Tống tiền bối, con làm không tệ chứ ạ!” Vũ Nhu Tử dùng đôi mắt to tròn lấp lánh nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, vẻ mặt kiểu 'Con giỏi lắm đúng không, mau khen con đi'.

“Rất... không tệ.” Tống Thư Hàng cười gượng.

Sau khi vất vả lắm mới lấy lại bình tĩnh, Tống Thư Hàng mở ảnh đại diện của 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ', gửi một tin nhắn: [Tiền bối Thất Sinh Phù, khi nào chúng ta gặp mặt chút nhỉ?

Cháu muốn giao dịch 'Huyết Thần Toản' với ngài.] Thất Sinh Phù Phủ Chủ trả lời rất nhanh: “Thư Hàng tiểu hữu đừng gấp!

Hôm nay Bạch tiền bối chẳng phải nói trong nhóm là muốn tổ chức một trận [Đại hội đua xe máy cày tay cầm] sao?

Vừa nãy Bạch tiền bối đúng lúc hỏi ta có đang ở Thái Bình Dương không, rồi hỏi tọa độ của ta.

Tiền bối muốn sắp xếp trạm đích của cuộc đua máy cày ngay tại Thái Bình Dương.

Thế nên cần ta hỗ trợ một tay.

Tống Thư Hàng tiểu hữu chắc chắn cũng tham gia cuộc thi này đúng không, vậy thì lúc đó gặp nhau ở trạm đích nhé!” Tống Thư Hàng vội vàng trả lời: “Không không không, tiền bối Thất Sinh Phù, cháu không tham gia cuộc thi này đâu.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Ơ?

Thư Hàng tiểu hữu thế mà không tham gia à?

Rõ ràng cảm giác sẽ rất thú vị mà?

Nhưng không vấn đề gì, không tham gia thi đấu thì lúc đó cháu cứ đi cùng nhóm khán giả trên pháp bảo phi hành tới đây.

Nghe nói Bạch tiền bối còn mời rất nhiều đạo hữu tới làm trọng tài và khán giả cho cuộc thi lần này nữa." "Vậy lúc đó cháu sẽ yên phận làm khán giả vậy, hẹn gặp tiền bối ở trạm đích nhé." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Vì sự an toàn tính mạng của tiểu tu sĩ họ Tống, cậu tuyệt đối sẽ không tham gia thi đấu đâu. ****************** Kết thúc cuộc gọi với tiền bối Thất Sinh Phù, Tống Thư Hàng thoát tài khoản, chuẩn bị trả lại điện thoại cho Vũ Nhu Tử.

Nhưng khi đang ở giao diện thoát, cậu bỗng thấy trên màn hình điện thoại của Vũ Nhu Tử có một thư mục.

Chuyện có thư mục trên màn hình là rất bình thường, điện thoại ai chẳng có ít nhiều vài cái.

Hơn nữa, thông thường thư mục là thứ mang tính riêng tư.

Người tốt như Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không lén xem bí mật riêng tư của người khác đâu!

Nhưng mà... cái thư mục này nó khác lắm!

Vì tên của cái thư mục đó là: [Bộ meme Tống tiền bối].

Tống Thư Hàng: "..." Đợi đã, đợi một chút chút đã!

Tống tiền bối?

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, ngoài Tống Thư Hàng cậu ra, còn có vị tiền bối nào họ Tống nữa không?

Có lẽ là có, dù sao họ Tống cũng là một họ lớn.

Nhưng vấn đề là các tiền bối trong nhóm đều có đạo hiệu cả mà!

Ví dụ như Bắc Hà Tán Nhân, Tống Thư Hàng đều gọi là tiền bối Bắc Hà.

Tạm thời thì trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, 'Tống tiền bối' trong miệng Vũ Nhu Tử chắc chắn là tiểu hữu Tống Thư Hàng cậu rồi.

Thế là, ngón tay Tống Thư Hàng mất kiểm soát, nhấn vào thư mục đó. [Không được, vạn nhất Tống tiền bối trong này không phải mình, thì chẳng phải mình đang xem lén bí mật của Vũ Nhu Tử sao?

Đó không phải hành vi của quân tử, mình không thể làm vậy!] Tống Thư Hàng nghiến răng, định rụt tay lại.

Nhưng đúng lúc này... có lẽ là do cảm ứng ngón tay, rõ ràng ngón tay cậu còn chưa chạm vào màn hình mà thư mục đã mở ra rồi.

Thư mục không cài mật mã nên Tống Thư Hàng dễ dàng nhấn mở.

Sau đó, cậu thấy rất nhiều bức ảnh.

Hoặc đúng hơn, nên gọi là các tư liệu gốc.

Có ảnh Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả cùng chơi nhảy Bungee với biểu cảm sụp đổ.

Ảnh Tống Thư Hàng trên thiên thạch không gian.

Còn có ảnh biểu cảm của Tống Thư Hàng khi bị 'Tống Thư Hàng phiên bản 001 dùng một lần' lao vút lên trời — Bạch tiền bối thế mà cũng để lại pháp thuật ghi hình trên cái 'Tống Thư Hàng phiên bản 001' đó sao?

Còn lưu lại ảnh nữa chứ?

Có ảnh Tống Thư Hàng đang hướng về phía ánh sáng, cái đầu trọc phản chiếu ánh nắng chói chang (Đậu Đậu chụp).

Lại còn ảnh Tống Thư Hàng trọc đầu mặc váy đen [Đậu xanh, cái tấm ảnh có độ sỉ nhục cực cao này, Vũ Nhu Tử chụp lúc nào thế?!] Rồi còn có ảnh Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cùng chơi nhảy Bungee.

Khóe môi Tống Thư Hàng giật giật, lặng lẽ đóng thư mục lại.

Cô nàng Vũ Nhu Tử này là chơi 'sticker biểu cảm' đến nghiện luôn rồi à?

Chơi hỏng bộ meme Bạch Tôn Giả xong là tiếp tục tới 'Bộ meme Tống tiền bối' sao?

Không được, nhất định phải ngăn chặn hành vi đáng sợ này của Vũ Nhu Tử!

Nhưng mà, dùng cách gì để ngăn cản tò mò bảo bảo Vũ Nhu Tử đây? ***************** “Ơ?

Tống tiền bối thấy cái thư mục này rồi ạ!” Lúc này, Vũ Nhu Tử bỗng ghé đầu qua, cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng bỗng thấy có chút chột dạ như kẻ trộm.

“Nhưng mà Tống tiền bối ơi, bộ meme này con vẫn chưa làm xong, tư liệu còn ít quá.

Đợi thời gian tới chúng ta chụp thêm nhiều ảnh thú vị nữa, rồi con sẽ làm một bộ sticker xịn hơn cả 'Bộ meme Bạch tiền bối' luôn!” Vũ Nhu Tử nắm chặt tay, dòng máu thiếu nữ nhiệt huyết đã bắt đầu sôi sục.

Tống Thư Hàng vội nói: “Vũ Nhu Tử, đừng làm bộ meme của tôi được không?

Cảm thấy hơi xấu hổ sao ấy.” “Yên tâm đi Tống tiền bối, con sẽ làm thật hoàn mỹ, không để tiền bối thấy ngại đâu.” Vũ Nhu Tử lại nghiêm túc nói: “Hơn nữa, con làm bộ meme này thực ra là vì tốt cho Tống tiền bối mà.” “Hả?” Tống Thư Hàng ngẩn người, vì tốt cho tôi?

“Tiền bối nghĩ xem, bộ meme của Bạch tiền bối đã ra rồi, nếu Tống tiền bối không ra bộ meme, ngộ nhỡ Bạch tiền bối thấy tâm lý không cân bằng thì sao?

Nếu Bạch tiền bối thấy không cân bằng, nói không chừng sẽ càng hành hạ tiền bối dữ hơn đấy.” Vũ Nhu Tử vẻ mặt đầy nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: 0_0!

Tống Thư Hàng: Orz.

Lời Vũ Nhu Tử nói sao mà có lý thế cơ chứ?

Cậu hoàn toàn không thể phản bác được... vì cậu đã và đang bị Bạch Tôn Giả hành hạ đủ kiểu rồi.

Ví dụ như bị biến thành cá cho Đậu Đậu ăn, bị Đậu Đậu ăn, bị Đậu Đậu ăn...

Sự thật thắng hùng biện rồi.

Tống Thư Hàng nói: “Vậy thì, bộ meme của tôi làm phiền Vũ Nhu Tử vậy.” “Cứ giao cho con, Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử vỗ ngực đảm bảo: “Chắc chắn sẽ làm thật xuất sắc!” “Cảm ơn Vũ Nhu Tử nhé!” “Không khách sáo ạ, Tống tiền bối!” “Nhưng mà, Vũ Nhu Tử có thể xóa cái tấm mặc váy đen đi được không?

Tấm đó sỉ nhục quá.” “Không vấn đề gì đâu Tống tiền bối.

Con xử lý được mà, tin con đi!” “Được, vậy một lần nữa trịnh trọng nhờ cậy Vũ Nhu Tử vụ sticker của tôi!” “Cứ để con lo, Tống tiền bối!” “Lại cảm ơn em nhé, Vũ Nhu Tử.” “Xin đừng khách khí, Tống tiền bối!” Chẳng biết tại sao, hốc mắt Tống Thư Hàng bỗng hơi ươn ướt.

Trong lúc đang nói chuyện...

“Nhìn kìa Tống tiền bối, có sao băng!” Vũ Nhu Tử đột nhiên nói: “Tận ba ngôi sao luôn, mau ước đi tiền bối, tiền bối có điều ước gì không?” Tống Thư Hàng nhìn lên bầu trời, thấy có ba ngôi sao băng đang lướt theo quỹ đạo kỳ lạ, rơi xuống cực nhanh.

Tống Thư Hàng lập tức ước liền ba lần: “Con không muốn tham gia đua xe máy cày...

Con không muốn tham gia đua xe máy cày...

Con không muốn tham gia đua xe máy cày!” Ơ?

Đợi đã!

Ba ngôi sao băng này, có một ngôi đang bay bỗng quay mòng mòng như chong chóng.

Có ngôi đang bay bỗng di chuyển theo hình chữ 'Z'.

Còn một ngôi thì tạm thời chưa có thay đổi gì.

Sao hình ảnh này nhìn quen thế nhỉ?

Hơn nữa, ba ngôi sao băng này dường như đang rơi thẳng về phía nhóm của mình?

À, hiểu rồi.

Đây không phải sao băng...

đây là 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần phiên bản 001' chế độ mưa sao băng, chỉ là đợt mưa sao băng này rơi xuống muộn hơn một chút thôi.

Ba ngôi sao băng ngày càng gần, thính lực của đám người Tống

Thư Hàng đã có thể nghe thấy những tiếng thảm thiết.

“A a a a a...” Tiếng la hét cực kỳ sảng khoái, tông nam cao.

Chủ nhân của giọng nói hoàn toàn không che giấu cảm xúc của mình, nhiệt tình phóng khoáng, muốn hét là hét cho sướng.

“A a... a a... a a...” Tiếng la hét cố nén lại, tông trầm trung tính nhu hòa.

Chủ nhân giọng nói dường như muốn nỗ lực không để phát ra tiếng hét, nhưng khổ nỗi thế nào cũng không nhịn được, kết quả tiếng hét lại trở nên cực kỳ kỳ quái.

“...” Người cuối cùng thì không phát ra bất kỳ tiếng hét nào, mọi âm thanh đều bị đè nén đến chết.

Ba bóng người ngày càng tiếp cận.

Trong đó, bóng người cuối cùng là một vị cao tăng trọc đầu, hai tay chắp lại, miệng ngậm chặt, không để thoát ra dù chỉ một chút âm thanh.

Chương 451

Tống Thư Hàng nhìn thấy người này, trong đầu lập tức đối chiếu với một vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần — Thông Huyền đại sư.

Chỉ có người tu bế khẩu thiền như Thông Huyền đại sư mới có thể nhịn được không phát ra tiếng trong tình cảnh này.

Nhưng không ngờ đến cả đại sư cũng bị 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần phiên bản 001' vận chuyển tới đây?

Vị cao tăng đức cao vọng trọng như đại sư mà cũng không nhịn được đi đăng 'Sticker Bạch tiền bối' sao...

Ngay cả cao tăng còn liều mạng tìm đường chết, Tống Thư Hàng hoàn toàn không còn hy vọng gì vào giới hạn tìm đường chết của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần nữa rồi.

Tiếp đó là bóng người phát ra tiếng quái gở giữa sự kìm nén kia, đó là một nam tử tóc dài buộc đuôi ngựa tùy ý, dường như tu luyện công pháp đặc thù gì đó mà da dẻ như ngọc.

Quan trọng là trên mặt gã đeo một cặp kính gọng đen dày cộm.

Tu sĩ mà cũng cận thị sao?

Hay đây là đạo cụ đặc biệt gì?

Người cuối cùng la hét hào sảng thì lại là một... người đen?

Không phải chủng tộc người da đen Châu Phi, mà là một gã da đen nhẻm, để đầu đinh.

Tiếng hét của gã cực kỳ ngang ngược, vang dội vô cùng. ***************** Nhóm ba người Thông Huyền đại sư sở dĩ bị

'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần phiên bản 001' truyền tống tới muộn như vậy là vì vị trí môn phái của họ khá đặc biệt.

Ví dụ như chùa Thiên Nhai Vân Du, một nửa nằm ở thế giới hiện thực, nửa còn lại nằm trong dị không gian.

Khi 'Hộp quà' của Bạch Tôn Giả phát động, họ bị phi kiếm xoay vòng vòng đưa lên trời, cứ thế quay mòng mòng trong môn phái hoặc động phủ dị không gian cả buổi trời.

Sau khi quay đến mức váng đầu hoa mắt mới sực tỉnh lại.

Ba người vất vả lắm mới khống chế được dị không gian của mình để mở cửa... thế là bị chậm một khoảng thời gian.

Thật khéo là cuối cùng ba người họ lại tập trung được với nhau, hội tụ thành đợt 'mưa sao băng nhỏ' cuối cùng.

Lúc này, Bạch Tôn Giả ở phía xa cảm ứng được 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần phiên bản 001' đang rơi xuống.

Bạch Tôn Giả đang bố trí đường đua, đương nhiên không thể để mưa sao băng rơi xuống phá hỏng công trình của mình được.

Thế là Tôn Giả đưa tay chỉ một cái.

Ba ngôi sao băng lảo đảo nữu nữu, rơi xuống ngay cạnh nhóm Tống Thư Hàng.

“Tuyệt quá, tuyệt quá!” Đôi mắt Vũ Nhu Tử sáng rực, cô cảm thấy cái kiếm bay lưu tinh dùng một lần này đúng là quá kích thích.

Lát nữa nhất định phải xin Bạch tiền bối một món quà khác, bảo tiền bối cho mình 'vút' lên một cái mới được.

Trên mặt đất bị đâm ra ba cái hố.

Sau đó, Thông Huyền đại sư là người đầu tiên bò ra khỏi hố, đại sư nhìn ba người Tống Thư Hàng, khẽ mỉm cười, chắp tay hành lễ.

Các tiền bối trong nhóm đều đã nhớ kỹ chàng trai dũng cảm hy sinh vì đại nghĩa này sau khi Bạch tiền bối đăng ảnh 'Nhảy Bungee không gian' lên nhóm.

Dù giờ chàng trai này đã trọc đầu nhưng khuôn mặt thì vẫn rất dễ nhận ra.

“Chào Thông Huyền đại sư ạ.” Tống Thư Hàng cũng chắp tay đáp lễ.

Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất bên cạnh cũng đồng loạt hành lễ: “Chào Thông Huyền phương trượng ạ.” Thông Huyền đại sư hành lễ xong, ánh mắt nhìn về phía Bạch Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả ở đằng xa, mí mắt đại sư bỗng giật liên hồi như thể bị động kinh, không sao dừng lại được.

Thông Huyền đại sư: “...” Cảm giác như sắp có đại họa giáng xuống, không biết giờ rời khỏi đây về lại chùa Thiên Nhai Vân Du còn kịp không nhỉ?

Kế tiếp, hai vị tiền bối xa lạ khác trong nhóm cũng bò ra khỏi hố.

Vị tiền bối đen thui bên trái nhìn Tống Thư Hàng, nhe răng cười, một nụ cười tiêu chuẩn lộ tám chiếc răng trắng bóc: “Cậu chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu phải không, quả nhiên trăm nghe không bằng một thấy, cậu khá lắm.” “Tiền bối quá khen rồi ạ.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Vị tiền bối đen thui mỉm cười: “Ta là 'Phá Dương Kích Quách Đại' trong nhóm, mấy hôm trước ta vừa kết thúc đợt bế quan ba năm, nên có lẽ Tống Thư Hàng tiểu hữu vẫn chưa thấy ta xuất hiện trong nhóm bao giờ.

Nhưng ta khá hiểu về những chiến tích của cậu đấy, các đạo hữu trong nhóm đều đánh giá cậu rất cao.” “Là các tiền bối nể mặt thôi ạ.”

Tống Thư Hàng cười gượng đáp.

“Chào Quách Đại tiền bối.” Vũ Nhu Tử tiến lên hành lễ, sau đó cô lén truyền âm nhập mật giới thiệu cho Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, vị Quách Đại tiền bối này cũng rất nổi tiếng trong nhóm đấy, cùng với tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng là hai đặc sản của nhóm.” Tống Thư Hàng chớp mắt — chẳng lẽ vị Quách Đại tiền bối đen thui này cũng thích tìm đường chết như tiền bối Tam Lãng?

“Quách Đại tiền bối này không chỉ người đen mà còn thích 'dìm hàng'.

Nhưng điểm đặc biệt là tiền bối ấy chỉ dìm chính mình, hay còn gọi là tự luyến ngược.

Sau khi con vào nhóm, a đa đã từ từ giới thiệu cho con về các tiền bối.

Nghe nói việc Quách Đại tiền bối thích làm nhất hồi trước là đăng một tấm ảnh chó con đáng yêu vào nhóm, sau đó lập tức đăng tiếp một tấm ảnh 'hai tay ra sức vò đầu chó' kèm theo dòng chữ 'giận dữ vò đầu chó lầu trên'.” Vũ Nhu Tử truyền âm.

Tống Thư Hàng: “...” Phá Dương Kích Quách Đại bên cạnh: “...” Thuật truyền âm của cô bé này khá đấy, nhưng cảnh giới của gã cao hơn cô bé tận hai đại cảnh giới, ở đỉnh phong Linh Hoàng như gã thì dễ dàng nghe được nội dung truyền âm là gì mà.

Tuy gã người đen thật... nhưng gã không thích tự dìm mình đâu nhé!

Gã chỉ là thích tự trêu chọc bản thân một chút thôi mà! [Đúng là một vị tiền bối có cá tính.

Dìm hàng cũng chỉ dìm chính mình, thiện lương đến lạ?] Tống Thư Hàng thầm định nghĩa cho Quách Đại tiền bối.

Sau đó, vị tiền bối đeo kính cuối cùng cũng tiến lên một bước, gã đẩy kính, nhìn Tống Thư Hàng cười nói: “Thư Hàng tiểu hữu, ta là Diệt Phượng công tử trong nhóm...

Giống như Quách Đại, ta cũng vừa kết thúc bế quan không lâu.

Nghe nói dạo này cậu cưu mang Đậu Đậu à?” Khi nhắc đến Đậu Đậu, Diệt Phượng công tử đẩy kính một cái, 'tinh', mắt kính dường như phản chiếu tia sáng lạnh lẽo.

“À vâng, cách đây không lâu Đậu Đậu lại bỏ nhà đi, có ở chỗ cháu một thời gian.

Nhưng hôm nay tiền bối Hoàng Sơn chắc sẽ đưa Đậu Đậu về nhà rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Tuy Đậu Đậu thường gây rắc rối cho cậu nhưng cũng giúp đỡ cậu không ít.

Có Đậu Đậu, cuộc sống dường như cũng náo nhiệt hẳn lên...

Đậu Đậu sắp đi rồi, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng dưng có cảm giác 'lưu luyến không rời' thật quái đản!

Diệt Phượng công tử tiếp tục đẩy kính, hàn quang tứ xạ: “Đậu Đậu hiện tại đang ở đâu?” “Lúc cháu đi, nó vẫn đang ở cùng tiền bối Hoàng Sơn ạ.” Tống Thư Hàng đáp.

“Nghĩa là nó vẫn còn ở gần đây sao?

Ha ha ha, ta đã ngửi thấy mùi của nó rồi.” Diệt Phượng công tử lại đẩy kính, mắt kính liên tục phản chiếu hàn quang.

Tống Thư Hàng cảm thấy áp lực như núi.

Lúc này, Vũ Nhu Tử lén truyền âm: “Diệt Phượng công tử, yêu tu cấp ngũ phẩm.

Bản thể của tiền bối ấy là gì con cũng không biết... nhưng con biết tiền bối ấy có biệt danh trong nhóm là 'Khắc tinh của Đậu Đậu' đấy.” Khắc tinh của Đậu Đậu?

Khắc tinh của con yêu khuyển Kinh Ba Đậu Đậu sao?

Trên đời này lại có sinh vật như vậy tồn tại ư?

“Mà này, Bạch tiền bối đang làm gì thế kia?” Diệt Phượng công tử lại đẩy kính, nhìn về phía Bạch Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang bận rộn đằng xa.

Vũ Nhu Tử đáp: “Bạch Tôn Giả bảo muốn chuẩn bị một cuộc 'Đại hội đua xe máy cày tay cầm' đặc biệt, hình như các tiền bối trong nhóm đều phải tham gia đấy ạ.” “Cái gì?

Đua xe máy cày?” Khóe môi Diệt Phượng công tử giật giật: “Máy cày cũng tính là xe đúng không?

Không ổn rồi, ta bị say xe.

Không được, ta phải nói với Bạch tiền bối một tiếng, cuộc thi này ta không tham gia được.

Ta sẽ bị say đến nôn thốc nôn tháo mất.” Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối đang đùa cháu đấy à?

Ngài là đại yêu cấp ngũ phẩm mà lại bị say xe?

Diệt Phượng công tử nhìn Tống Thư Hàng một cái rồi đẩy kính: “Ta bị say xe thật mà...

Cái này không liên quan đến tu vi cảnh giới.

Chủ yếu là hồi trẻ ta từng trải qua một chuyện ấn tượng cực kỳ sâu sắc... dẫn đến việc bây giờ ta có ám ảnh với đủ loại 'xe'.

Không được, ta nhất định phải nói với Bạch tiền bối, cuộc thi này ta tuyệt đối không tham gia!” Đang lúc Diệt Phượng công tử lầm bầm, Bạch Tôn Giả từ phía xa đạp sóng biển lướt tới.

Bạch Tôn Giả từ xa đã vẫy tay với ba người Thông Huyền đại sư: “Chào ba vị đạo hữu.” “Chào Bạch tiền bối ạ!” Diệt Phượng công tử là người đầu tiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng phát hiện khi đối mặt với Bạch Tôn Giả, mắt kính của Diệt Phượng công tử không còn phản chiếu hàn quang nữa.

Thư Hàng cảm thấy trạng thái của Diệt Phượng công tử có gì đó không đúng lắm.

Thông Huyền đại sư chắp tay hành lễ với Bạch Tôn Giả.

Phá Dương Kích Quách Đại cười rạng rỡ, cũng hành lễ theo.

Vì đang bận bố trí đường đua nên Bạch Tôn Giả đi thẳng vào vấn đề chính.

“Thực ra lần này ta triệu tập các đạo hữu đến đây là có một chuyện vui muốn mọi người cùng tham gia...

Ta muốn tổ chức một 'Đại hội đua xe máy cày tay cầm' thú vị ở đây.

Hoàng Sơn Chân Quân đã vận chuyển rất nhiều máy cày tới, các vị nếu muốn tham gia thì có thể thỏa thích cải tạo chiếc máy cày của riêng mình.

Muốn cải tạo thế nào cũng được, miễn là nó vẫn nằm trong phạm vi 'xe máy cày tay cầm' thì đều có thể tham dự.” Bạch Tôn Giả từ từ giải thích.

Diệt Phượng công tử hít sâu một hơi, dường như đang lấy hết can đảm định nói với Bạch Tôn Giả rằng mình không định tham gia.

Nhưng đúng lúc này, Bạch Tôn Giả lại tiếp tục: “Sau đó, năm người thắng cuộc trong cuộc thi này có thể cùng ta đi thám hiểm một di tích.

Đó là di tích từ 'thời đại trước'!” Nghe đến đây, cả Thông Huyền đại sư và Quách Đại tiền bối đều lộ vẻ hứng thú.

Di tích từ thời đại trước, nói không chừng còn ẩn chứa huyền bí về 'Trường sinh'?

Cùng với sự thay thế giữa 'Thiên đạo' mới và cũ, Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, những cường giả có tư chất thiên mệnh chạm tới cảnh giới 'Trường sinh' đều lần lượt quy ẩn hoặc biến mất, huyền bí về 'Trường sinh' cũng ngày càng trở nên thần bí hơn.

Nếu có cơ hội tiếp xúc với huyền bí 'Trường sinh', đa số đạo hữu trong nhóm đều không muốn bỏ lỡ.

Quách Đại tiền bối cười ha hả: “Bạch tiền bối, các đạo hữu trong nhóm đang ở đâu rồi?

Chương 452

Đại hội đua xe máy cày tay cầm sao có thể thiếu Quách mỗ được?” Thông Huyền đại sư cũng mỉm cười gật đầu, chắp tay biểu thị mình cũng sẵn sàng tham gia.

Diệt Phượng công tử thì mặt đầy vẻ xoắn xuýt...

Gã rất hứng thú với huyền bí 'Trường sinh', nhưng gã thực sự quá dị ứng với cái loại phương tiện giao thông như 'xe máy cày'.

Quan trọng hơn là gã vừa mới lấy hết can đảm định thú nhận với Bạch tiền bối việc từ chối tham gia, bị Bạch tiền bối ngắt lời một cái là chút dũng khí ít ỏi đó bay sạch sành sanh luôn rồi.

Bạch Tôn Giả nhếch môi, tâm trạng cực tốt: “Các đạo hữu trong nhóm hiện giờ đều đang ở chỗ 'Sở gia' để cải tạo máy cày.

Ta sẽ gửi tọa độ cho các người, tự các người qua đó rồi chọn một chiếc máy cày để cải tạo mà tham gia thi đấu.” Lúc này, Vũ Nhu Tử bên cạnh giơ tay: “Bạch tiền bối, con cũng muốn tham gia, con cũng muốn qua đó!” “Không vấn đề gì!” Bạch Tôn Giả đáp.

“Sau đó, Bạch tiền bối dùng 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần phiên bản 001' tiễn con đi nha~~ Các tiền bối trong nhóm đều nhận được quà và được thử cảm giác kích thích của kiếm bay lưu tinh rồi...

Mà quà của con thì vẫn chưa nhận được đâu!” Vũ Nhu Tử tiếp tục giơ tay kêu lên.

Bên cạnh, Thông Huyền đại sư, Phá Dương Kích Quách Đại và Diệt Phượng công tử đều đờ mặt ra.

Ồ, thì ra cái hệ liệt phi kiếm đưa mình tới đây là 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần' phiên bản cải tiến à, hèn chi công năng ngày càng đáng sợ, còn kèm theo cả hiệu ứng sao băng nữa chứ.

Nhưng mà cái việc con gái Linh Vũ Điệp Tôn Giả chủ động đòi thử 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần' là thế nào vậy?

Bạch Tôn Giả: “...” Ngài nhìn cô nàng Vũ Nhu Tử đang háo hức kia, cảm thấy tâm trạng hơi phức tạp.

Còn Linh Vũ Điệp Tôn Giả lúc này cũng chạy tới, ngượng nghịu nói: “Bạch đạo hữu, món quà anh tặng cho Vũ Nhu Tử lúc trước, ta không kịp giao cho nó nên lỡ tay dùng mất rồi, ha ha ha ha.

Hay là, nếu không phiền thì nhờ anh tặng bù cho Vũ Nhu Tử món quà khác được không?” Bạch Tôn Giả: “...” Hai cha con nhà này đều thấy 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần' là thứ đồ chơi thú vị sao?

Chẳng lẽ độ kinh dị của hệ liệt này vẫn chưa đủ?

Bạch Tôn Giả xoa cằm — xem ra 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần phiên bản 002' phải sớm ra lò thôi!

Vũ Nhu Tử cuối cùng nhận được một thanh 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần phiên bản 001' mới toanh.

“Tống tiền bối, chúng ta cùng quay về 'Đoạn Tiên Đài' thôi, để xem các tiền bối cải tạo máy cày thế nào.

Chắc chắn sẽ thú vị lắm!” Vũ Nhu Tử vẫy tay gọi Tống Thư Hàng.

“Thôi, tôi ở lại đây xem Bạch tiền bối và Linh Vũ Điệp tiền bối bố trí đường đua vậy.” Tống Thư Hàng cười xua tay.

Đùa à, Vũ Nhu Tử định cưỡi 'Kiếm bay lưu tinh' về Đoạn Tiên Đài đấy.

Nếu cậu đi cùng, chẳng phải cậu cũng phải trải qua quá trình biến thành sao băng một lần nữa sao?

Không bao giờ đâu!

“Vậy tiền bối, con đi trước đây!” Vũ Nhu Tử cũng không để tâm, tâm trí cô giờ đều dồn hết vào thanh 'Kiếm bay lưu tinh' rồi.

Vừa dứt lời, Bạch Tôn Giả đã kích hoạt phi kiếm. 'Vút' một cái, Vũ Nhu Tử đã xoay mòng mòng bay vút lên trời, kiếm khí tung hoành, tốc độ cực nhanh.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Thông Huyền đại sư, Quách Đại tiền bối và Diệt Phượng công tử đồng loạt dõi theo.

Chẳng biết có phải ảo giác không, Tống Thư Hàng cảm thấy thanh phi kiếm của Vũ Nhu Tử khi xoay vòng bay lên trời quay mãnh liệt hơn hẳn.

Nếu so với đợt tiền bối Tô Thị A Thất bay lên ở hòn đảo hoang ngoài khơi là chiêu 'Kiếm Nhẫn Phong Bạo' cấp LV1, thì của Vũ Nhu Tử ít nhất cũng phải cấp LV2, thậm chí có thể mạnh hơn.

“A a a a a~~” Trên bầu trời vọng lại tiếng hét kinh ngạc của Vũ Nhu Tử.

Nhưng mọi người đều có thể nghe ra, trong tiếng hét đó chỉ có cảm giác kích thích chứ không có chút sợ hãi nào.

Bạch Tôn Giả xoa cằm, tâm trạng thật là phức tạp quá đi. ***************** “Vậy Bạch tiền bối, chúng tôi cũng đi hội ngộ với các đạo hữu trong nhóm đây!” Quách Đại tiền bối lên tiếng.

Sau đó gã và Thông Huyền phương trượng cùng tế xuất trường kích và phi kiếm, 'vèo' một cái lao vút lên trời, đuổi theo bóng dáng đã xa của Vũ Nhu Tử.

Họ sợ chậm một chút là Bạch Tôn Giả đang vui hứng lên lại khuyến mãi tặng thêm cho mỗi người một phát 'Kiếm bay lưu tinh dùng một lần' thì khổ.

Hai đạo hữu đi rồi, chỉ còn lại Diệt Phượng công tử.

Diệt Phượng công tử vẫn đang ấp úng, vẻ mặt đầy xoắn xuýt.

Bạch Tôn Giả nghi hoặc nhìn gã: “Diệt Phượng đạo hữu, không đi hội họp với các đạo hữu khác sao?” “À, vâng.

Bạch tiền bối cứ mặc kệ ta, để ta hồi phục một chút đã.” Diệt Phượng công tử vừa mở miệng là thuộc tính 'khẩu thị tâm phi' (miệng nói một đường tâm nghĩ một nẻo) lại trỗi dậy.

Rõ ràng là gã muốn thưa với Bạch tiền bối việc gã không muốn tham gia thi đấu mà.

“Vậy được, anh cứ nghỉ ngơi ở đây đi, ta và Linh Vũ Điệp đạo hữu tiếp tục đi bố trí đường đua.” Bạch Tôn Giả cười nói.

Hốc mắt Diệt Phượng công tử tức thì ươn ướt luôn.

Thực ra, nếu thuộc tính nói ngược của Diệt Phượng công tử có thể trung hòa với cái tính thẳng ruột ngựa của Tống Thư Hàng thì tốt biết mấy.

Hai vị Tôn Giả tiếp tục đi bố trí đường đua.

Diệt Phượng công tử vẫn đứng ngây người tại chỗ với vẻ mặt xoắn xuýt.

Tống Thư Hàng vươn vai một cái, cảm thấy hơi mệt mỏi.

Hôm nay xảy ra quá nhiều việc, cậu lại còn bị hành hạ từ nửa đêm tới giờ, thế nên muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Cậu đứng dậy đi về phía một bãi đá gần đó.

Nhìn bãi đá gồ ghề nhấp nhô kia, Tống Thư Hàng bất giác nghĩ tới cái mông bị trĩ của tiểu hòa thượng Quả Quả.

Thế là cậu dứt khoát rút bảo đao Bá Toái ra, định gọt phẳng một miếng đá để ngồi nghỉ. [Nhắc mới nhớ, giờ Thông Huyền đại sư cũng tới đây rồi, không biết tiểu hòa thượng có bị đại sư đánh cho ra bã không nữa?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, cậu giơ cao bảo đao Bá Toái.

Đúng lúc này, từ đằng xa bỗng vọng lại giọng của Bạch Tôn Giả: “Thư Hàng, cẩn thận!” “?” Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Bạch tiền bối.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, cậu bỗng thấy trước mắt lóe lên một trận ánh sáng trắng xóa.

Ngay sau đó, cậu cảm thấy như bị điện giật.

Cậu thấy xung quanh như chơi tàu lượn siêu tốc, cả người đảo lộn hết cả... cảm giác đau đớn như bị cực hình truyền tới khuôn mặt...

đồng thời một cảm giác tê dại lan tỏa khắp toàn thân.

Bảo đao Bá Toái, đao dài ba thước ba, được chế tạo từ Lôi Trì Trọng Kim...

Trong tay tu sĩ mạnh mẽ, nó có thể trảm đứt lôi điện.

Hơn nữa thân đao của nó có thể thu hút một mức độ năng lượng lôi điện nhất định, giúp đòn tấn công tiếp theo kèm theo sát thương lôi điện.

Cũng nhờ phước của nó, tuy Tống Thư Hàng bị một tia lôi điện nổ cho đen thui như ông chú da đen Châu Phi, nhưng thực tế lại không chịu tổn thương gì quá lớn.

Tống Thư Hàng há miệng: “Hà...” Ẩn hiện cảm giác có mùi khét lẹt phun ra từ miệng.

Lúc này cậu mới phản ứng lại được, mình vừa bị sét đánh.

Cái màn hình trắng xóa vừa nãy chính là cảnh tượng lôi điện giáng xuống người cậu. ***************** "Thư Hàng tiểu hữu, không sao chứ?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả nhanh chóng đáp xuống cạnh Tống Thư Hàng để kiểm tra thân thể cậu.

Tống Thư Hàng lại thở ra một hơi, dùng chân khí tự kiểm tra một lượt rồi đáp: "Ngoài việc cả người tê dại ra thì hình như không có vấn đề gì ạ.

Tiền bối, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì thế?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười gượng: "Ha ha, ta và Bạch đạo hữu vừa nãy định bố trí một khu vực lôi rơi trên mặt biển.

Nhưng không hiểu sao có một tia sét lại bị hút về phía cậu rồi nổ ngay trên người cậu.

Ha ha ha." Tống Thư Hàng: "..." Tới mức đó luôn sao?

Cậu chỉ muốn tìm chỗ nghỉ ngơi thôi mà, có cần phải dùng sét đánh cậu không vậy?

Các vị Tôn Giả đúng là quá đáng sợ, chỉ đứng xem họ bố trí đường đua thôi mà cũng nguy hiểm đến tính mạng.

"Nào, ăn viên thuốc này cho bớt sợ." Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại móc ra một viên đan dược nhét vào miệng Tống Thư Hàng.

Nuốt viên đan dược xuống, Tống Thư Hàng thấy cả người tràn đầy sức lực, tinh lực dồi dào...

Hơn nữa 'lượng' chân khí trong đan điền cũng đột ngột tăng thêm một mớ.

Độ tăng cường chân khí này có thể sánh ngang với một ngày khổ tu của cậu đấy!

Đây rõ ràng là đan dược quý giá hồi phục sinh mệnh ngay lập tức, vậy mà trong tay Linh Vũ Điệp Tôn Giả nó cứ như kẹo dưa, chẳng đáng tiền chút nào.

“Ơ?” Lúc này Bạch Tôn Giả cúi đầu nhìn xuống vị trí dưới chân Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cậu tránh sang bên một chút.” Tống Thư Hàng nghi hoặc né sang bên cạnh.

Sau đó cậu thấy Bạch Tôn Giả ngồi xuống, vỗ một chưởng xuống đất.

Vị trí chân Tống Thư Hàng vừa đứng bị Bạch Tôn Giả vỗ ra một cái hố nhỏ.

Tiếp đó, trong hố hiện ra mười cái rễ cây trong suốt như pha lê, mỗi cái to cỡ ngón trỏ, nhìn qua là biết không phải thực vật tầm thường, linh khí dồi dào, nhìn rất thuận mắt.

Đợi đã... sao hình ảnh này lại thấy quen quen thế nhỉ?

Bạch Tôn Giả lôi mười cái rễ cây pha lê trong suốt ra, tung tẩy trên tay, mỉm cười nói: “Cũng khá đấy, đây là 'Tuế Nguyệt Thủy Tinh Căn' có thể tăng cường tu vi, đối với tu sĩ nhị phẩm thì ăn một cái là có thể tăng thêm ba năm công lực.

Nào, gặp mặt có phần.” Thế là Bạch Tôn Giả rất thành thục chia hai cái cho Tống Thư Hàng, chia hai cái cho Linh Vũ Điệp Tôn Giả, lại chia hai cái cho Diệt Phượng công tử đang đứng một bên.

Bạch Tôn Giả tự giữ lại bốn cái.

“Đa tạ Bạch đạo hữu.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười hì hì thu lấy Tuế Nguyệt Thủy Tinh Căn.

Diệt Phượng công tử hơi ngẩn người rồi nhận lấy bảo vật.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng nhìn hai cái Tuế Nguyệt Thủy Tinh Căn trong lòng bàn tay mình, chẳng biết tại sao hốc mắt lại hơi ươn ướt lần nữa.

Cậu đã nhớ ra tại sao cảnh này lại quen thuộc đến thế rồi.

Thì ra là kỹ năng nội tại 'Gặp mặt có phần' của Bạch Tôn Giả lại phát động rồi.

Vị Bạch tiền bối tập trung mọi vận may trên đời vào một thân này, dù chỉ ngồi ở nhà thì vận may cũng tự động tìm đến cửa.

Chỉ có điều đối với những người bên cạnh ngài mà nói, vận may này thường đi kèm với một số nguy hiểm tính mạng.

Hóa ra vừa nãy 'nguy hiểm tính mạng' lại rơi trúng đầu mình à.

Chương 453

Tống Thư Hàng hít hít mũi.

Nhưng mà, hai món thiên tài địa bảo tăng thêm ba năm công lực cơ đấy, uống vào nói không chừng cậu có thể trực tiếp đột phá đến đan điền thứ 2 của nhị phẩm — 'Long Vĩ đan điền'.

Quả nhiên là phú quý cầu trong hiểm nguy, phát sét này đánh đúng là đáng giá!

Đang suy tính thì Bạch Tôn Giả lại đưa thêm một cái Tuế Nguyệt Thủy Tinh Căn nữa cho Tống Thư Hàng: “Nào, bồi thường thêm một cái nữa cho cậu, dù sao cũng là nhờ cậu bị sét đánh nên ta mới phát hiện ra mười cái Tuế Nguyệt Thủy Tinh Căn này.

Đừng có buồn, chẳng phải chỉ bị sét đánh một cái thôi sao, đại nam nhi đừng có khóc chứ.” Tống Thư Hàng lập tức phản bác: “Bạch tiền bối, cháu chỉ là bị sét đánh nên hô hấp không thuận thôi, cháu có khóc đâu!” ****************** Năm phút sau.

Diệt Phượng công tử ngự kiếm bay vút lên trời, bay về hướng Đoạn Tiên Đài của Sở gia.

Tống Thư Hàng đứng phía sau Diệt Phượng công tử.

Ở bên cạnh xem hai vị Tôn Giả bố trí đường đua đúng là quá nguy hiểm, vì sự an toàn của bản thân, Tống Thư Hàng quả đoạn quyết định về Sở gia trước.

Còn Diệt Phượng công tử, sau khi xoắn xuýt một hồi cuối cùng dường như cũng hạ quyết tâm.

Thế là gã nhận trách nhiệm đưa Tống Thư Hàng về.

“Thư Hàng tiểu hữu, cậu biết lái máy cày không?” Trên phi kiếm, Diệt Phượng công tử lên tiếng hỏi.

“Biết một chút ạ, Diệt Phượng tiền bối không biết sao?

Có cần cháu dạy ngài không?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Ừ.” Diệt Phượng công tử khẽ gật đầu.

Tại vị trí Đoạn Tiên Đài.

“Chát chát!” “A a a!

Phương trượng, con sai rồi, con thật sự sai rồi!” “Chát chát!” “A a a...

Phương trượng, đừng đánh nữa, không ổn rồi, trĩ sắp bị đánh lòi ra luôn rồi...” Tiểu hòa thượng Quả Quả rốt cuộc vẫn không thoát khỏi độc thủ của Thông Huyền đại sư.

Lúc này cậu nhóc đang bị ấn trên đầu gối, chiêu Hàng Long Thập Bát Chưởng của phương trượng liên tục vỗ vào mông tiểu hòa thượng, đánh cho cậu kêu oai oái.

Bên cạnh, Hoàng Sơn Chân Quân vuốt cằm nhìn cảnh Thông Huyền đại sư dạy dỗ tiểu hòa thượng.

Sau đó, Chân Quân quay đầu nhìn Đậu Đậu, trong lòng thầm nghĩ: [Có phải mình quá nuông chiều Đậu Đậu rồi không?

Có khi mình cũng nên học tập Thông Huyền đại sư, thỉnh thoảng phải dùng chút biện pháp thể phạt?] Bên cạnh ông, hai chân trước của Đậu Đậu đang ôm một khúc xương lớn, cẩn thận từng li từng tí hít hà...

Vẻ mặt vừa thèm thuồng lại vừa không nỡ ăn.

Do cổ vẫn đang đeo 'vòng cổ cấm ngôn' nên Đậu Đậu vẫn luôn ngoan ngoãn không dám nói bậy.

Trong lòng nó đang có một kế hoạch: 'Hoàng Sơn Đại Ngốc' hình như cũng sẽ tham gia 'Giải đua xe máy cày tay' này, tới lúc cuộc đua bắt đầu, nó sẽ lập tức dùng pháp thuật khuếch đại âm thanh, gào thét nguyên bài 'Hoàng Sơn Đại Ngốc ca' để cổ vũ cho Hoàng Sơn Đại Ngốc.

Gào xong, dù có bị cấm ngôn thêm một năm nữa thì đời chó của nó cũng chẳng còn gì hối tiếc!

Nghĩ đến đây, Đậu Đậu ôm khúc xương lên, thò đầu lưỡi khẽ liếm liếm một cái.

Mỹ vị quá!

Đây là khúc xương Hoàng Sơn Chân Quân đặc chế cho Đậu Đậu, lấy từ xương đùi của linh thú 'Thanh Ngưu' nuôi nhân tạo, lại do chuyên gia Trù Tiên nấu nướng, hương vị cực kỳ thơm ngon, lại còn dai giòn sần sật.

Nhưng vì nuôi linh thú Thanh Ngưu không dễ, loại xương này mười năm mới sản xuất được vài khúc.

Mỗi lần Đậu Đậu ăn khúc xương này đều phải cẩn thận hít hà nửa ngày, sau đó liếm tới liếm lui cho thỏa mãn khứu giác và vị giác mới luyến tiếc gặm sạch.

Mười năm mới được ăn vài khúc thôi đó! ...

Lúc này, trên không trung có một đạo kiếm quang bay nhanh tới.

Là Diệt Phượng công tử và Tống Thư Hàng rốt cuộc đã tới vị trí Đoạn Tiên Đài.

Trên đường đi, Diệt Phượng công tử đã thỉnh giáo Tống Thư Hàng một số kỹ xảo lái xe máy cày tay, đồng thời xác định được một chuyện: Kỹ thuật lái xe của tiểu hữu Tống Thư Hàng hẳn là rất khá.

Thế nên anh ta mới thật sự yên tâm.

Sau khi đáp xuống Đoạn Tiên Đài, Diệt Phượng công tử nhìn về phía các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', rất nhanh, ánh mắt anh ta đã khóa chặt Đậu Đậu bên cạnh Hoàng Sơn Chân Quân.

“A a a, tìm thấy Đậu Đậu rồi.” Diệt Phượng công tử đẩy mắt kính, tròng kính lóe lên hàn quang lạnh lẽo.

Tống Thư Hàng cảm giác lần này ánh sáng phản chiếu trên tròng kính của anh ta đặc biệt rét lạnh.

Khắc sau, Diệt Phượng công tử nhảy phắt xuống khỏi phi kiếm, giống như hổ vồ mồi lao thẳng về phía Đậu Đậu.

“Vị Diệt Phượng tiền bối này muốn làm gì vậy?” Tống Thư Hàng thầm nghi hoặc, đồng thời cũng cảm thấy may mắn vì trước khi lao xuống, Diệt Phượng công tử vẫn nhớ điều khiển phi kiếm hạ cánh từ từ.

Phi kiếm đưa Tống Thư Hàng hạ xuống một cách bình ổn.

Ở bên kia... tốc độ của Diệt Phượng công tử cực kỳ nhanh.

Trong chớp mắt, anh ta đã áp sát trước mặt Đậu Đậu, cách mặt nó chưa đầy một tấc.

“Gâu?” Đậu Đậu chỉ thấy hoa mắt, trước mặt đã xuất hiện một gương mặt trắng trẻo đeo kính gọng đen dày cộm.

Gâu!

Là Diệt Phượng, là tên khốn này!

Đậu Đậu bản năng nhảy dựng lên, lùi nhanh về phía sau – cái tên khốn này sao cũng chạy tới đây rồi?

Chẳng phải anh ta đang bế quan sao?

Tốc độ của Đậu Đậu rất nhanh, nhưng Diệt Phượng công tử còn nhanh hơn!

Anh ta bước lên một bước, đôi tay múa ra trận trận tàn ảnh như Thiên Thủ Quan Âm, vỗ thẳng lên người Đậu Đậu.

Đậu Đậu bị hoa mắt chóng mặt.

Đúng lúc này, tay trái Diệt Phượng công tử chộp lấy khúc xương lớn trong chân Đậu Đậu.

Tay phải anh ta vỗ 'chát' một cái lên đầu nó.

"Gâu gâu gâu gâu gâu~" Đậu Đậu thảm khiếu, bị vỗ bay xa hơn mười mét mới đứng vững lại được.

Còn Diệt Phượng công tử thì đắc ý giơ khúc xương lớn của Đậu Đậu lên vẫy vẫy.

"Diệt...

Phượng...

Gâu!" Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi, lông khắp người dựng đứng cả lên, gầm gừ với Diệt Phượng.

"Chà, Đậu Đậu, chúng ta lại gặp nhau rồi." Diệt Phượng công tử hoa mỹ xoay khúc xương lớn một vòng, một tầng linh lực linh hoạt quấn lên đó.

Xoẹt một cái, phần đầu xương vừa bị Đậu Đậu liếm qua đã bị gọt sạch.

Tiện thể, linh lực còn sót lại còn thanh tẩy khúc xương từ trên xuống dưới một lượt.

Sau đó, Diệt Phượng công tử cầm khúc xương lên.

"Rắc." Cắn một miếng rộp rộp như ăn mía, nhai vài cái xong liền phun vụn xương 'phì phì phì' xuống đất.

Lỗ mũi Đậu Đậu sắp phun ra lửa tới nơi, tức đến nổ phổi. ...

Tống Thư Hàng: “...” Tôi hoa mắt rồi sao?

Chắc chắn là hoa mắt rồi, vị Diệt Phượng tiền bối trông như trí thức tinh anh đeo kính gọng đen này, sau khi lao xuống từ trên trời lại đi tranh xương với Đậu Đậu?

Chẳng lẽ bản thể của anh ta cũng là một con 'Gâu' sao?

Danh hiệu 'Khắc tinh của Đậu Đậu' đáng sợ của anh ta, chẳng lẽ là do hết lần này đến lần khác cướp xương của Đậu Đậu mà thành?

Tống Thư Hàng nhìn Diệt Phượng công tử đang đắc ý... cảm thấy chuyện này hoàn toàn có khả năng.

Dù sao cũng là các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nếu quá bình thường thì trái lại mới khiến người ta thấy bất thường. ...

“Khốn kiếp, cái tên đáng chém ngàn đao nhà ngươi, trả đây, trả xương lại cho ta!” Đậu Đậu giận dữ gầm lên, nhảy vọt tới vồ Diệt Phượng công tử – đó là mỹ vị mười năm mới có vài khúc đấy!

Diệt Phượng công tử lại xoay người một cách thuần thục, khéo léo tránh được cú vồ của Đậu Đậu.

Động tác của hai bên cứ như đã được tập dượt trước, cú vồ của Đậu Đậu và pha né của Diệt Phượng công tử mượt mà như nước chảy mây trôi, đẹp mắt như tranh vẽ.

“Không được rồi, hoàn toàn không tiến bộ chút nào!

Đậu Đậu, bao nhiêu năm qua rồi mà thủ đoạn tấn công của ngươi vẫn như cũ, thật khiến ta thất vọng.

Ngoài việc vồ cắn lúc tức giận ra, ngươi không biết thêm chiêu trò mới nào sao?

À... ta quên mất, ngươi còn chưa ngưng tụ yêu đan, vẫn chỉ là một con Kinh Ba.

Ngoài việc vồ cắn người ra thì đúng là không dùng được kiếm pháp tu sĩ này nọ.” Diệt Phượng công tử nói.

Sau đó, anh ta vừa nhai xương 'rắc rắc'.

Vừa thơm vừa giòn, vị ngon thật đấy.

Phì phì phì, lại phun ra một bãi vụn xương.

“Ta liều mạng với ngươi, thật sự tưởng bản đại gia bao nhiêu năm qua không có tiến bộ sao, để ta cho ngươi mù mắt luôn!” Đậu Đậu gầm lên một tiếng, dưới chân hiện lên bốn cái Phong Hỏa Luân.

Xem ra Đậu Đậu định chơi thật rồi.

“Tới đây, ta còn sợ ngươi chắc!” Diệt Phượng công tử khiêu khích, kỹ năng gây hấn đạt điểm tối đa.

“Gâu gâu gâu!” Đậu Đậu hóa thành một vòng lửa, ngoác cái miệng rộng ra, hận không thể gặm Diệt Phượng công tử như gặm xương.

Tuy Đậu Đậu đã tăng tốc nhưng tốc độ của Diệt Phượng công tử còn nhanh hơn.

Dù sao anh ta cũng là ngũ phẩm đại yêu mà.

Chương 454

Thân hình Diệt Phượng công tử nhảy bên trái né bên phải, hết lần này tới lần khác linh hoạt tránh được cú vồ của Đậu Đậu.

Thậm chí anh ta còn dư sức tiếp tục khiêu khích: “Có thêm mấy cái Phong Hỏa Luân pháp bảo này thì tốc độ nhanh hơn thật.

Nhưng ngươi tưởng mấy năm qua ta bế quan là để ngủ sao?

Để có thể bắt nạt ngươi tốt hơn, mấy năm bế quan này ta chăm chỉ lắm đấy.” Mục tiêu nhân sinh của vị Diệt Phượng công tử này chẳng lẽ là bắt nạt Đậu Đậu?

Anh ta nơm nớp lo sợ tu luyện, vất vả bế quan chỉ để có thể bắt nạt Đậu Đậu xịn hơn sao?

“Gâu gâu!” Đậu Đậu vì phẫn nộ mà tốc độ càng lúc càng nhanh.

Nhưng dù Đậu Đậu có tăng tốc thế nào, Diệt Phượng công tử luôn có thể nhanh hơn nó một chút.

Tốc độ của cả hai quá nhanh, với thị lực của Tống Thư Hàng chỉ có thể thấy tàn ảnh của Đậu Đậu và Diệt Phượng đầy cả màn hình.

“Khốn kiếp, đợi ta thăng cấp ngũ phẩm đại yêu, ngưng tụ yêu đan, nhất định phải cho ngươi biết mặt!” Đậu Đậu giận dữ gào lên: “Sẽ có một ngày ta khiến ngươi phải nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị ta quật ngã xuống đất trước đây, và cả nỗi nhục nhã khi bị ta đè dưới thân bắt nạt liên tục!” “Xì, đợi lúc ngươi thăng cấp ngũ phẩm thì vẫn sẽ không phải đối thủ của ta đâu!” Diệt Phượng công tử đắc ý nói: “Vậy nên trước đây ngươi bắt nạt ta thế nào, ta sẽ bắt nạt lại bấy nhiêu.

Hơn nữa, ta sẽ không bao giờ để ngươi có cơ hội vượt qua ta!” Nếu thật sự có ngày Đậu Đậu đuổi kịp cảnh giới của mình, anh ta sẽ lập tức chạy sang phương Tây chơi với Bạch Hạc tiền bối luôn.

Tuyệt đối không để mình vô tri như hồi nhỏ, rõ ràng thực lực yếu hơn Đậu Đậu mà còn ngu ngốc đi solo trực diện, kết quả bị Đậu Đậu bắt nạt đến thảm thương.

“Gâu gâu gâu, thật sự tưởng bản đại gia không có tiến bộ chút nào sao?

Đồ ngây thơ.

Chộp lấy cơ hội đây, nếm thử đại chiêu Bàn Vân Chưởng của ta!” Đậu Đậu hét lớn một tiếng, hai chân trước vỗ vào nhau, sau đó đứng thẳng bằng hai chân sau, ra dáng sắp dùng một bộ chưởng pháp đặc thù nào đó.

Diệt Phượng công tử hơi nheo mắt, cơ thể căng cứng.

Nhưng đúng lúc này... một chiếc lưới lớn đột ngột từ trên trời rơi xuống, bao trùm lấy Diệt Phượng công tử!

Chiếc lưới này xuất hiện quá bất ngờ, không chỉ Diệt Phượng công tử mà ngay cả các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đứng xem xung quanh cũng có nhiều người không nhìn rõ.

“Cáp cáp cáp cáp, Diệt Phượng ngu ngốc, chiếc lưới này là tâm đắc của Hoàng Sơn Đại Ngốc, đến lục phẩm Huyết Thượng Hải cũng bị trói chặt, ngươi hết đường chạy rồi.” Đậu Đậu đắc ý cười lớn.

Diệt Phượng công tử nghe vậy liền quay đầu nhìn Hoàng Sơn Chân Quân, giận dữ quát: “Chân Quân, ngài thiên vị ra tay giúp Đậu Đậu sao?!” Hoàng Sơn Chân Quân lắc đầu: “Ta không ra tay.” Chiếc lưới đó ông chế tạo tổng cộng hai chiếc, một chiếc mình giữ, chiếc còn lại bị Đậu Đậu mặt dày mày dạn đòi cho bằng được.

Vừa rồi là chính Đậu Đậu ra tay.

Diệt Phượng công tử nghiến răng, quay đầu nhìn Đậu Đậu: “Khốn kiếp, cậy vào pháp khí thì tính là anh hùng gì?” “Gâu gâu, bản đại gia thèm làm anh hùng chắc.

Bản đại gia chỉ là một con Kinh Ba thôi.

Không phục thì cắn ta đi!” Đậu Đậu đắc ý nói: “Với lại muốn trách thì trách Hoàng Sơn Đại Ngốc đi, pháp khí này là do ông ấy luyện ra mà.” Hoàng Sơn Chân Quân bên cạnh: “...” Ông đang cân nhắc xem có nên tặng thêm cho Đậu Đậu một phát cấm ngôn thuật nữa không.

Diệt Phượng công tử tức đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đồ Diệt Phượng ngu ngốc, tới nếm thử cú vồ tình yêu của Đậu Đậu đi!” Đậu Đậu đắc ý cười lớn, sau đó thân hình nó đột ngột phình to, hóa thành kích thước năm mét.

“Gâu!” Nó rống lên một tiếng, lao về phía Diệt Phượng công tử đang bị lưới trói chặt.

Cú này mà đè xuống chắc xương sườn Diệt Phượng công tử gãy sạch mất.

Thấy Diệt Phượng công tử sắp bị Đậu Đậu đè bẹp, đúng lúc này, Diệt Phượng công tử đột nhiên tháo mắt kính gọng đen ra, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa.

Khắc sau...

Thân thể khổng lồ của Đậu Đậu đột ngột dừng lại giữa không trung như thể đâm phải một bức tường vô hình, phanh gấp ngay lập tức.

Sau đó, Đậu Đậu từ trên không trung rơi xuống, ngồi xổm trên mặt đất, thè lưỡi thở hồng hộc như một con chó nhỏ bình thường.

Một lúc sau, nó ngẩng đầu lên, trước tiên phát ra một tiếng hú dài như sói.

Hú xong, nó lại hét lớn: “Gâu gâu, Hoàng Sơn đại nhân, ngài là chủ nhân của con chó nhỏ đáng yêu này!” “Phụt...” Hoàng Sơn Chân Quân phun cả ngụm nước tại chỗ.

Thấy Đậu Đậu hắng giọng chuẩn bị sủa tiếp, Hoàng Sơn Chân Quân dứt khoát ra tay: “Cấm ngôn!” Đậu Đậu bị cấm ngôn.

“Gâu gâu gâu gâu gâu~~” Một chuỗi âm thanh quái dị phát ra từ miệng nó.

Đậu Đậu sủa thêm nửa ngày, sau đó trong mắt lộ vẻ mê mang.

Nó lại thử sủa vài tiếng, kết quả phát ra vẫn chỉ là tiếng 'Gâu gâu'.

Bất đắc dĩ, nó đành bỏ cuộc.

Sau đó, nó bước nhanh tới chỗ chiếc lưới lớn đang nhốt Diệt Phượng công tử, đưa móng vuốt cào cào lên lưới.

Chiếc lưới khẽ rung lên, dường như cảm ứng được khí tức của Đậu Đậu nên tự động thu nhỏ lại thành một nhúm nhỏ, biến mất trong lông chó của Đậu Đậu.

Lúc này...

Tống Thư Hàng thấy Diệt Phượng công tử vốn bị nhốt trong lưới có vẻ mất tinh thần, ủ rũ đứng tại chỗ.

Đậu Đậu đột ngột trở nên kỳ quái như vậy, có phải là trúng pháp thuật gì của Diệt Phượng công tử không?

Xem ra pháp thuật này còn có vẻ bị phản phệ nữa?

Sau khi chiếc lưới được giải khai, Diệt Phượng công tử ngẩng đầu lên, thong thả đeo kính lại.

Ở phía đối diện, đôi mắt mê mang của Đậu Đậu đột ngột khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

“Gâu gâu gâu gâu! (Ngươi đã làm gì ta hả tên Diệt Phượng ngu ngốc!)” Đậu Đậu giận dữ quát, nhưng tiếng sủa của nó không ai nghe hiểu được.

Hoặc có lẽ vị 'yêu gâu' Diệt Phượng công tử đối diện có thể nghe hiểu?

“Cáp cáp cáp!” Diệt Phượng công tử cười đắc ý, anh ta nhảy vọt tới, hai chân kẹp lấy cổ Đậu Đậu rồi quật ngã.

Khoảng cách giữa hai bên quá gần, Đậu Đậu căn bản không có cơ hội né tránh, thân hình khổng lồ của nó bị Diệt Phượng công tử vật ngã xuống đất.

“Chịu thua chưa?

Đậu Đậu!” Diệt Phượng công tử hét lớn.

“Gâu gâu gâu!!” Đậu Đậu dùng móng cào cấu kịch liệt xuống đất.

Nhưng góc độ kẹp cổ của Diệt Phượng công tử rõ ràng đã qua nghiên cứu và thực tiễn, móng của Đậu Đậu căn bản không chạm tới được anh ta.

Đậu Đậu bi phẫn vô cùng! ...

Ba phút sau.

Diệt Phượng công tử sảng khoái đứng dậy, ngậm khúc xương kia cắn một cái thật mạnh rồi 'phì phì phì' nhổ đầy đất.

Sau lưng anh ta, đôi mắt Đậu Đậu lờ đờ, cả con chó như bị hành hạ đến hỏng luôn rồi, nằm bẹp trên đất mãi không dậy nổi.

Khắc tinh của Đậu Đậu, danh bất hư truyền.

Tống Thư Hàng thầm suy tư, chẳng lẽ năng lực của Diệt Phượng công tử là loại pháp thuật đặc thù kiểu 'khống chế tâm linh'?

Sau đó có thể tiến hành đả kích kép cả về thân thể lẫn tâm lý đối với Đậu Đậu? **************** Vở kịch giữa Đậu Đậu và Diệt Phượng công tử kết thúc.

Các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tiếp tục cải tạo xe máy cày tay.

Hơn nữa các tiền bối cũng không tự làm một mình mà hỗ trợ lẫn nhau.

Ví dụ như lúc này, Bắc Hà Tán Nhân gọi: “Thông Huyền đại sư, khai quang cho cái xe máy cày của tôi với!

Tí nữa tôi sẽ thêm trận pháp tị thủy vào xe của đại sư, trận pháp tị thủy của tôi là số một số hai trong nhóm đấy.” Thông Huyền đại sư gật đầu, bước tới trước xe máy cày của Bắc Hà Tán Nhân, hai tay hợp thập thầm niệm kinh văn trong lòng, sau đó hai tay vỗ lên xe.

Hoa!

Tiếng phạn vang lên, phật quang phổ chiếu.

Xe máy cày của Bắc Hà Tán Nhân dường như trong nháy mắt biến thành màu vàng kim, thấp thoáng còn thấy nhiều tiểu tăng nhân bay lượn xung quanh.

Khóe mắt Tống Thư Hàng giật giật...

Đây là cao tăng đại sư khai quang thật sự đó nha, giá trị liên thành luôn!

Chiếc xe này của Bắc Hà tiền bối, nếu sau cuộc đua mà vẫn giữ được khung xe cơ bản thì đúng là có giá trị sưu tầm phi thường.

Sau này nếu nhà ai có ma nhát, cứ khiêng cái xe máy cày này qua, trấn trạch chắc chắn không thành vấn đề, xe tới ma lui! ...

“Hoàng Sơn Chân Quân, tôi lắp thêm cái bộ đẩy phía sau xe được không?” Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng hỏi.

“Chỉ cần ông đừng cải tạo nó thành máy bay, vẫn giữ được cấu trúc cơ bản của xe máy cày tay thì chắc không vấn đề gì đâu?” Hoàng Sơn Chân Quân cũng không quá chắc chắn: “Hay là ông gọi điện hỏi Bạch tôn giả thử xem?” “Cũng đúng.” Tạo Hóa Pháp Vương liền đi gọi điện thoại. ...

“Cổ Hồ Quan đạo hữu, cái này của ông là... tên lửa?

Ông định lắp thứ này lên xe máy cày tay à?” Giọng của Cuồng Đao Tam Lãng vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, thấy Cổ Hồ Quan Chân Quân đang bình thản lắp một quả tên lửa vào thùng xe phía sau.

“À, đây là lần trước ta ở một phân quán đạo quan ở Châu Phi, bị đám quân phiệt địa phương cướp bóc, ta mới tìm tới cửa báo thù, sau đó thu hoạch được chiến lợi phẩm.

Không ngờ giờ lại có chỗ dùng.” Cổ Hồ Quan Chân Quân điềm nhiên nói.

Nói đoạn, Cổ Hồ Quan Chân Quân liếc nhìn Bạch Hạc Chân Quân ở đằng xa, khóe miệng nhếch lên.

Quả tên lửa này ông chuẩn bị cho cái tên 'chim người' Bạch Hạc Chân Quân kia đấy!

Ông đã bị xoay tròn thăng thiên ngay trước mặt các đệ tử đó, hình tượng quan chủ bị tổn hại nghiêm trọng.

Khổ cho ông lúc đó còn tưởng Bạch Hạc đạo hữu gửi tặng món quà gì tốt...

Nghĩ lại cái vẻ mặt thần thần bí bí của Bạch Hạc Chân Quân khi đưa hộp quà lúc giao hàng, Cổ Hồ Quan Chân Quân lại thấy đau lòng, cảm giác bị lừa dối thật tệ.

Bạch Hạc Chân Quân ở đằng xa có cảm ứng, quay đầu nhìn quả tên lửa bắt mắt kia, khịt khịt mũi.

Toi rồi, Bạch Hạc cảm thấy mình tiêu đời rồi.

Lúc trước khi tham gia, đầu óc anh ta nóng lên, gạt bỏ mọi ý kiến để ủng hộ kế hoạch 'Giải đua xe máy cày tay' của Bạch tôn giả.

Chương 455

Bây giờ bình tĩnh lại mới chợt nhớ ra, trong cái 'Giải đua xe máy cày tay' này, chẳng phải là tạo cơ hội cho các đạo hữu trong nhóm báo thù rửa hận sao?

Anh ta đã có thể tưởng tượng cảnh giải đấu bắt đầu, các đạo hữu dùng đủ mọi thủ đoạn để 'thân cận' với mình.

Ban đầu anh ta nghĩ các đạo hữu chắc chỉ chơi trò 'tai nạn xe' vô tình va chạm thôi.

Nhưng giờ đến cả tên lửa cũng xuất hiện...

Tiếp theo còn có gì nữa?

Thiên lôi?

Vạn kiếm đại trận?

Hay là pháo tru tiên?

Thế nên Bạch Hạc Chân Quân lại đang cân nhắc kỹ xem có nên thật sự biến thành nữ Bạch Hạc một thời gian không.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân, anh ta tin nếu mình biến thành nữ Bạch Hạc thì chắc chắn sẽ rất xinh đẹp.

Biết đâu các đạo hữu thấy nữ tiên tử xinh đẹp liền mủi lòng mà tha cho?

Dù sao đi nữa, nữ tiên tử xinh đẹp luôn có đặc quyền được tha thứ mà.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần tiếp tục hừng hực khí thế cải tạo xe máy cày.

Thủ đoạn cải tạo của họ ngày càng đáng sợ...

Tống Thư Hàng dám bảo đảm, hơn năm mươi chiếc xe máy cày này mà lái ra ngoài thì có thể san bằng cả một thành phố.

Đáng sợ hơn là các tiền bối vẫn chưa hài lòng với mức độ uy lực này, vẫn tiếp tục thêm đủ loại chức năng cho xe của mình.

Tống Thư Hàng lẩm bẩm: “Cảm giác sẽ là một cuộc đua đáng sợ đây.” “Yên tâm đi, các đạo hữu đều biết chừng mực cả.

Cùng lắm chỉ nhìn cho náo nhiệt thôi, sẽ không thật sự gây ra tai nạn ngoài ý muốn đâu.” Lúc này, giọng nói ôn hòa của Hoàng Sơn Chân Quân vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

“Hoàng Sơn tiền bối, chào ngài.” Tống Thư Hàng cười hỏi: “Tiền bối cũng tham gia chứ ạ?

Ngài cũng định tranh top 5 sao?” Hoàng Sơn Chân Quân xua tay: “Ta chỉ tham gia cho đủ quân số thôi, bí cảnh của Bạch tôn giả ta tạm thời không có thời gian đi khám phá.

Dù sao thì sắp tới ta còn phải chuẩn bị thăng cấp.

Thất Tu tiền bối nói đúng, ta ở cấp bậc Chân Quân đã lâu lắm rồi, cũng đến lúc nên chuyên tâm thăng cấp Tôn Giả...

Tuy nhiên cuộc đua này ta cũng coi như là một trong những người tổ chức, vả lại cảm thấy 'Giải đua xe máy cày tay' này cũng sẽ rất thú vị...

Nên cứ coi như là lần thư giãn cuối cùng trước khi thăng cấp vậy.” Hoàng Sơn Chân Quân nói xong, từ sau lưng lấy ra một chiếc hộp, đưa tới trước mặt Tống Thư Hàng.

“?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Chân Quân.

“Đây là thù lao sau khi cậu hoàn thành nhiệm vụ 'tiếp đãi Bạch tôn giả'...

Nhận lấy đi, đây là hồng bao tập thể của tất cả các đạo hữu trong nhóm tặng cậu.” Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc hộp, trong lòng tràn đầy tò mò: “Cháu có thể mở ra xem ngay bây giờ không ạ?” “Tùy ý.” Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu.

Tống Thư Hàng mở hộp ra, sau đó liền thấy đầy những lọ đan dược và một số miếng dán cao dược.

Hoàng Sơn Chân Quân chủ động giới thiệu công năng của những loại đan dược này cho cậu.

“Đây là 'Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn phiên bản 6S' của Thiên Tinh Các, sử dụng phối hợp khi tu luyện có thể tăng cường toàn diện hiệu quả tu luyện, giúp việc tu luyện đạt hiệu quả gấp đôi.

Tổng cộng có sáu lọ, mỗi lọ ba mươi viên, mỗi ngày tu luyện dùng một viên là đủ.” “Hai loại này là dùng để khôi phục chân khí 'Tuyết Hồ Chân Khí Tán số 7' và 'Hỏa Sơn Đan', loại trước là dạng lỏng, loại sau là dạng đan dược.

Hai loại đan dược này có thể bổ sung chân khí khẩn cấp khi chiến đấu.

Nếu phối hợp với đả tọa nghỉ ngơi sẽ giúp chân khí khôi phục nhanh hơn.

Mỗi loại cũng đều có sáu lọ.” “Miếng cao dán này là dùng để trị ngoại thương 'Hổ Cốt Hùng Đảm Cao A8', tổng cộng mười miếng, là sản phẩm của nhà Tuyết Lang đạo hữu, hiệu quả trị liệu ngoại thương cực tốt.” “Còn loại này cũng là để chữa thương nhưng dùng để uống, 'Đạo Hòa Đan, phiên bản tinh 5', mười lọ, là sản phẩm nhà Cổ Hồ Quan đạo hữu, dược tính trung chính hòa bình, rất thích hợp cho cậu sử dụng.” Tổng cộng gần ba mươi lọ đan dược cùng mười miếng cao dán.

Chừng này đan dược đủ cho Tống Thư Hàng dùng trong gần nửa năm rồi.

Tống Thư Hàng trong lòng cảm kích, đây rõ ràng đều là những loại đan dược cậu có thể dùng được ngay: “Các vị tiền bối đã tốn tâm sức rồi!

Cháu cảm ơn các tiền bối.” Cậu cẩn thận đóng hộp lại, cất vào trong túi 'Thỏ Nhất Thốn' của mình.

“Ha ha, đúng là tốn không ít tâm sức đâu.” Hoàng Sơn Chân Quân cười nói, chủ yếu là vì tiểu hữu Tống Thư Hàng rõ ràng mới thăng cấp nhị phẩm nhưng lại hầu như chẳng thiếu thứ gì.

Để nghĩ ra món quà thích hợp, các tiền bối trong nhóm đã phải vắt óc suy nghĩ.

Đang nói chuyện, Hoàng Sơn Chân Quân liếc nhìn cái 'Túi Thu Nhỏ Nhất Thốn' trong tay Thư Hàng – Tống Thư Hàng thậm chí đã có cả thứ 'túi không gian giả' này rồi sao?

Chỉ riêng cái túi này thôi đã bằng toàn bộ gia sản của đại đa số tán tu tam, tứ phẩm rồi đấy!

Đợi Thư Hàng thu cất hộp xong, Hoàng Sơn Chân Quân lại lấy ra một chiếc hộp nhỏ khác đưa cho cậu: “Tiếp theo, đây là món quà bất ngờ cá nhân ta tặng tiểu hữu.

Dạo này vất vả cậu chăm sóc Đậu Đậu rồi, chút lòng thành này cậu đừng từ chối nhé.” Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc hộp nhỏ, cảm giác hơi nằng nặng.

Trong này lại là thứ gì đây?

Hoàng Sơn Chân Quân thấy được sự nghi hoặc trong mắt Tống

Thư Hàng, giải thích: “Trong hộp là một bộ pháp bào.

Tiểu hữu Tống Thư Hàng hiện tại binh khí, đan dược, công pháp tạm thời đều không thiếu.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn còn thiếu một bộ pháp bào.

Vừa hay chỗ ta có một bộ pháp bào cực phẩm không tệ, nó được làm từ tơ của linh thú Bích Ngọc Tầm, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập.

Mặc nó vào, dù không kích hoạt trận pháp phòng ngự bên trên cũng có thể chống được đạn của các loại súng nhỏ.

Một khi cậu kích hoạt phòng ngự của pháp bào, có thể đi lại như chốn không người giữa làn mưa tên mũi đạn!” Tống Thư Hàng càng nghe mắt càng sáng lên.

Bộ pháp bào này đúng là tuyệt vời, so với áo chống đạn gì đó thì mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

Hơn nữa, nghe thấy chưa?

Đây là được dệt từ tơ của linh thú quý hiếm 'Bích Ngọc Tầm'.

Tuy không biết Bích Ngọc Tầm là linh thú cấp mấy, nhưng đây là pháp bào làm bằng tơ tầm đó nha.

Trong đầu Tống Thư Hàng vô thức hiện lên hình ảnh một bộ nho sam trắng muốt soái khí, mặc vào sẽ mang khí chất thư sinh.

Hoặc là một bộ đạo bào trắng khiết, mặc vào khiến người ta trông tiên phong đạo cốt.

Hay là một bộ áo khoác gió hiện đại, kiểu trang phục đơn giản nhưng cực ngầu giống như bộ Vũ Nhu Tử đang mặc!

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười nói: “Mở ra xem đi, ta bảo đảm nó nhất định rất hợp với cậu.” Tống Thư Hàng đưa tay, chậm rãi mở chiếc hộp này ra.

Hộp vừa mở, liền có bảo quang tỏa ra từ bên trong.

Thật lóa mắt!

Nhưng luồng bảo quang này lại rất nhu hòa, sáng nhưng không chói.

Tống Thư Hàng hơi nheo mắt, nhìn về phía 'pháp bào' trong hộp!

Đó là một bộ y bào bằng tơ màu xanh...

Nói chính xác hơn, Tống Thư Hàng không nhìn ra được hình dáng 'quần áo' của nó.

Theo cậu thấy, bộ pháp bào màu xanh này hình như là một cái chăn?

Sau đó, trên cái chăn màu xanh này còn dùng những đường viền đen vẽ ra từng ô hình chữ nhật, trông cứ như gạch tường vậy.

Không đúng nha, nhìn thế nào cũng thấy không đúng.

Tống Thư Hàng thực sự không tài nào liên tưởng cái 'chăn' trước mắt này với đạo bào hay nho sam được.

Trái lại, cái chăn kẻ ô này khiến Tống Thư Hàng vô thức liên tưởng nó tới một loại pháp y rất nổi tiếng.

Trong đầu Tống Thư Hàng hoàn toàn từ chối cái 'tên gọi' của loại pháp y nổi tiếng đó.

Chắc là không thể nào đâu, Hoàng Sơn tiền bối sẽ không tặng mình loại 'pháp y' đó chứ?

Thế nên, có lẽ bên trong cái chăn màu xanh này còn ẩn chứa huyền cơ khác?

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói: “Thế nào, rất đẹp phải không?”

“Hoàng Sơn tiền bối, bộ pháp y này có tên không ạ?” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi hỏi.

“Có chứ, nó có một cái tên rất hay.” Hoàng Sơn Chân Quân khẽ gật đầu, nói: “Nó gọi là 'Bích Ngọc Ca Sa', một cái tên rất nhã nhặn phải không?” “Bích Ngọc...!” Trong đầu Tống Thư Hàng gần như chủ động lược bỏ hai chữ phía sau.

Nhưng dù trong đầu cậu có lược bỏ thế nào đi nữa, cũng không thể thay đổi sự thật bộ pháp y trong tay cậu có tên là 'Bích Ngọc Ca Sa'!

Tống Thư Hàng ngây người như phỗng, bưng cái hộp với vẻ mặt cực kỳ chấn động.

Món quà này của Hoàng Sơn Chân Quân khiến cậu hoàn toàn không kịp đề phòng!

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Chân Quân mãn nguyện vuốt cằm, xem ra món quà mình tặng hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của tiểu hữu Tống Thư Hàng.

Nhìn cái vẻ mặt 'vừa mừng vừa lo' của cậu kìa, Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy cực kỳ có thành tựu.

Tặng quà mà, ai chẳng thích nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của người nhận lúc mở quà chứ. ...

Lúc này, tiểu hòa thượng Quả Quả chạy tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cậu nhóc xoa xoa mông, nhân lúc Thông Huyền đại sư đi cải tạo xe máy cày liền chạy qua chỗ Tống Thư Hàng.

Trên vai tiểu hòa thượng, Ngư Kiều Kiều đang ngủ gà ngủ gật.

Lúc Đậu Đậu đại chiến với Diệt Phượng công tử, Ngư Kiều Kiều đã nhanh nhẹn chạy sang chỗ tiểu hòa thượng.

Cô nàng không muốn trở thành con cá nhỏ vô tội bị vạ lây đâu.

“Ơ?

Ca sa!” Tiểu hòa thượng nhìn thấy bộ Bích Ngọc Ca Sa trong tay Tống Thư Hàng, lập tức vui vẻ hẳn lên: “Sư huynh Thư Hàng, có phải anh rốt cuộc đã hạ quyết tâm đi làm hòa thượng rồi không!

Em đã nói rồi mà, hình dáng đầu của sư huynh rất hợp làm hòa thượng đó nha.” Rất hợp làm hòa thượng... làm hòa thượng... hòa thượng...

Tống Thư Hàng cứng nhắc quay đầu lại, cười gượng.

“Sư huynh Thư Hàng, mau mặc vào cho em xem thử đi.

Chương 456

Thật ra em cũng rất muốn có một bộ ca sa, nhưng tăng nhân Thiên Nhai Vân Du Tự chúng em phải đạt đến nhị phẩm cảnh giới mới được cấp pháp y đồng phục của tông môn.

Mặc ca sa vào sẽ có cảm giác thế nào nhỉ, thật mong chờ quá.” Trong mắt tiểu hòa thượng lộ ra vẻ hâm mộ.

Ngư Kiều Kiều ở trạng thái nhỏ bé cũng tỉnh giấc, đôi mắt đảo liên hồi.

Ngư Kiều Kiều sau khi thu nhỏ trông giống như một tinh linh nhỏ bé, rất đáng yêu.

Cô nàng khẽ vỗ đôi vây trước: “Đạo hữu Thư Hàng, mặc vào thử đi, mặc vào thử đi.” Tống Thư Hàng cầm ca sa, đôi tay hơi run rẩy – cậu thật sự phải mặc bộ pháp bào 'Bích Ngọc Ca Sa' này sao?

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả nói: “Tiểu hữu Thư Hàng, cứ mặc vào xem thử đi.

Pháp y đều tự mang hiệu quả 'tịnh trần' (sạch bụi), yên tâm, không bị bẩn đâu.” Tống Thư Hàng: “...” Chân quân à, vấn đề không phải là bẩn hay không bẩn!

Tống Thư Hàng cảm thấy gan mình hơi đau đau – Hoàng Sơn tiền bối, tại sao ngài lại tặng ca sa chứ!

Hơn nữa, Hoàng Sơn tiền bối rõ ràng là tu sĩ Đạo gia mà, sao trong kho báu của ngài lại có loại pháp bào tên là 'ca sa' cơ chứ?

Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, ngẩng đầu nhìn Chân Quân, tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều.

Thôi bỏ đi, dù là ca sa thì đó cũng là tấm lòng của Hoàng Sơn tiền

bối.

Cùng lắm thì bộ pháp bào quý giá này bình thường cứ cất trong túi 'Thu Nhỏ Nhất Thốn'.

Đợi đến trước khi chiến đấu, hoặc lúc cần xông pha bí cảnh gì đó mới mặc vào vậy!

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy lòng cân bằng hơn nhiều – dù sao cũng không cần lúc nào cũng khoác cái thứ này trên người.

“Được rồi, cháu mặc vào xem thử.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu nghiến răng, cầm lấy bộ Bích Ngọc Ca Sa khoác lên người...

Khắc sau, đằng xa đột nhiên vang lên một trận đèn flash dồn dập.

Là Vũ Nhu Tử, cô nàng đã nhanh chóng chụp lại khoảnh khắc Tống Thư Hàng cầm ca sa khoác lên người với động tác cực ngầu...

“Soái quá đi, Tống tiền bối!” Đằng xa, Vũ Nhu Tử giơ ngón tay cái thật mạnh với Tống Thư Hàng.

Cô nàng khen thật lòng đấy, cô cảm thấy khoảnh khắc Tống Thư Hàng khoác ca sa lên, có một loại khí chất khó tả tỏa ra.

Người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân, chính là cảm giác này đây.

“Nhưng mà Tống tiền bối... anh mặc sai rồi.

Đây là ca sa, không phải áo choàng!” Sau khi khen xong, Vũ Nhu Tử lại thành thật chỉ ra lỗi sai của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đâu phải hòa thượng thật, chưa từng mặc ca sa bao giờ.

Thế nên cậu chỉ khoác bộ ca sa màu xanh này ra sau lưng như một chiếc áo choàng – thực tế là Tống Thư Hàng căn bản không hề có ý định mặc ca sa theo đúng cách.

Cậu quyết định rồi, bộ 'Bích Ngọc Ca Sa' này từ hôm nay sẽ đổi tên thành 'Bích Ngọc Phi Phong' (Áo choàng Bích Ngọc).

Mặc kiểu áo choàng thế này cảm giác cũng khá là ngầu.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái đáp lại Vũ Nhu Tử: “Không sao, đẹp là được!” Vũ Nhu Tử hi hi cười rộ lên, lại chụp thêm cho Tống Thư Hàng mấy tấm ảnh nữa để lấp đầy kho 'tư liệu meme Tống tiền bối'. [Hì, đợi sau khi hoàn thành bộ meme của Tống tiền bối, mình cũng nên làm một bộ 'meme Vũ Nhu Tử' nữa.

Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, đây chính là giác ngộ!] Vũ Nhu Tử thầm nghĩ. ...

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa dứt lời, đột nhiên có một đạo thân ảnh quỷ mị xuất hiện bên cạnh cậu.

Sau đó, một bàn tay to lớn dày dặn khẽ vỗ lên vai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giật nảy mình, khi cậu nghi hoặc quay đầu lại thì phát hiện Thông Huyền đại sư đang đứng sau lưng mình mỉm cười, dáng vẻ từ bi hỉ xả.

“Đại sư?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn đại sư.

Thông Huyền đại sư khẽ lắc đầu với cậu, sau đó đưa tay cởi bộ 'Bích Ngọc Ca Sa' trên người Tống Thư Hàng ra.

Thông Huyền đại sư làm gì vậy?

Ơ, chẳng lẽ Thông Huyền đại sư lại nhắm trúng bộ Bích Ngọc Ca Sa này của mình?

Nếu đúng là vậy thì tốt quá!

Biết đâu Thông Huyền đại sư sẽ dùng một bộ đạo bào soái khí, hoặc nho sam, hay áo khoác gió gì đó để đổi lấy bộ Bích Ngọc Ca Sa này với mình?

Nhưng bộ ca sa này là quà Hoàng Sơn tiền bối tặng, là tâm ý của ông ấy.

Nếu mình đem đi giao dịch thì cảm thấy không ổn lắm...

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tư, Thông Huyền đại sư lại khoác bộ 'Bích Ngọc Ca Sa' lên người cậu một lần nữa.

Sau đó, Thông Huyền đại sư bước tới trước mặt Tống Thư Hàng, từng chút từng chút một thắt đai cho bộ Bích Ngọc Ca Sa.

Rất nhanh, các bước mặc ca sa chính xác đã hoàn thành.

Đại sư lùi lại hai bước, vuốt cằm quan sát Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới, mỉm cười gật đầu, vẻ mặt đầy tán thưởng.

Đại sư chắp tay trước ngực hành lễ với Tống Thư Hàng.

Sau đó đại sư lướt đi nhanh như chớp.

Đến không dấu vết, đi như cơn gió.

Tống Thư Hàng: “...” Đợi Thông Huyền đại sư rời đi, tiểu hòa thượng Quả Quả rụt đầu lại, giải thích với Thư Hàng: “Phương trượng có chứng cưỡng chế, đặc biệt là đối với việc mặc tăng phục và ca sa, nhất định phải chỉnh tề không sai một li, từng chi tiết đều phải đạt tới trình độ hoàn mỹ.

Ngài ấy không chịu được nhất là cảnh đệ tử trong chùa mặc tăng phục không ngay ngắn.

May mà sư huynh Thư Hàng không phải đệ tử của chùa chúng em, nếu không vừa rồi anh thế nào cũng bị ăn đòn.” Tống Thư Hàng: “...” Lúc này Tống Thư Hàng có một cái đầu trọc lốc phản chiếu ánh mặt trời, bộ ca sa màu xanh trên người được mặc cực kỳ chỉnh tề.

Nếu bên trong cậu thay bằng tăng y, tay cầm thêm cây thiền trượng nữa thì một 'Đại sư Thư Hàng' tươi rói sẽ chính thức ra lò.

“Rất vừa vặn, không tệ.” Hoàng Sơn Chân Quân thầm gật đầu.

Từng có một vị đạo hữu chuyên chế tác 'pháp bào' nói rằng, trên thế giới này mỗi một bộ pháp bào đều có một vị 'chủ nhân' bẩm sinh phù hợp với nó.

Chỉ cần mặc vào sẽ khiến người ta có cảm giác: [À, bộ pháp bào này đúng là nên do vị 'tu sĩ' này mặc!] Không nghi ngờ gì nữa, bộ 'Bích Ngọc Ca Sa' này sinh ra là để chờ Tống Thư Hàng mặc.

Hợp thân đến mức vừa khoác lên đã đạt đến cảnh giới người và áo hợp nhất! ...

“Tiểu hữu Thư Hàng, có muốn thử lực phòng ngự của ca sa không?” Cuồng Đao Tam Lãng không biết từ đâu chui ra, hỏi Tống Thư Hàng.

“Thử thế nào ạ?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

Dù sao cũng lỡ mặc rồi, chi bằng nhân cơ hội thử xem phòng ngự thế nào.

Cậu vừa dứt lời.

Đột nhiên...

Cuồng Đao Tam Lãng rút từ đâu ra hai khẩu súng lục cỡ nhỏ, nổ súng liên tiếp vào bộ ca sa của Tống Thư Hàng.

Ơ?

Tam Lãng tiền bối lúc bị 'Phi kiếm Lưu Tinh dùng một lần phiên bản 001' đưa tới đây là đang trần như nhộng mà?

Súng của anh ta ở đâu ra vậy?

Chẳng lẽ là lúc cải tạo xe máy cày tay đã mượn từ các tiền bối khác trong nhóm sao?

Đoành đoành đoành – những viên đạn liên tiếp bắn ra.

Động tác của Tam Lãng tiền bối quá nhanh, quá đột ngột, khi Tống Thư Hàng theo bản năng định né tránh thì đạn đã va vào ca sa.

Đúng lúc này...

Bích Ngọc Ca Sa không gió tự bay, hơi phồng lên.

Những viên đạn bắn trúng ca sa liền lún nhẹ vào trong.

Sau đó, trên ca sa trào ra một luồng phản lực mạnh mẽ, toàn bộ sáu viên đạn Tam Lãng bắn ra đều bị bật ngược trở lại, rơi leng keng đầy đất.

Còn Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy ở những vị trí bị đạn bắn trúng có cảm giác như bị ai đó dùng ngón tay khẽ chọc một cái.

Không đau không ngứa, thậm chí đến một chút lực xung kích cũng không có.

Ngoại trừ vẻ ngoài ra, lực phòng ngự của Bích Ngọc Ca Sa đúng là đỉnh của chóp.

Đó là còn chưa kể đến việc chưa kích hoạt 'trận pháp phòng ngự' đi kèm bên trên.

“Lực phòng ngự tốt đấy chứ, hay là chúng ta thử hỏa lực mạnh hơn chút đi?

Ta biết chỗ Cổ Hồ Quan đạo hữu còn mấy quả tên lửa uy lực lắm, thử tí không?” Cuồng Đao Tam Lãng rục rịch muốn thử.

Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy như trống lắc.

Đùa cái gì thế, tên lửa này nọ dù 'Bích Ngọc Ca Sa' có phòng ngự được thì cậu cũng tuyệt đối không muốn thử đâu.

Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa cậu và Tam Lãng tiền bối, cậu – Tống Thư Hàng – là người đàn ông từ chối việc tìm đường chết...

Ừm, cậu chắc chắn là từ chối tìm đường chết mà nhỉ? ***************** Lúc này, tại vị trí không xa Đoạn Tiên Đài.

Một chiếc xe chuyển phát nhanh đang từ từ lái tới.

Đó là xe của Chuyển phát nhanh Phong Thu chi nhánh An Lạc, trên ghế lái là một người đàn ông cao lớn mặc vest.

Người đàn ông mặc vest thân hình vạm vỡ, vẻ mặt nghiêm túc nhưng mang một sức hút nam tính đầy phong trần.

Chính là nhân viên chuyển phát nhanh Phong Thu, Tư Mã Giang.

“Lạ thật, môi trường xung quanh đây sao thay đổi nhiều thế này.

Rõ ràng lần trước tới đây đâu có thế này đâu?” Tư Mã Giang lẩm bẩm.

Nói đoạn, anh ta nhìn màn hình dẫn đường trên xe và trên điện thoại...

Không biết từ lúc nào, cả dẫn đường lẫn điện thoại đều hoàn toàn mất tín hiệu, dường như đã bị nhiễu sóng.

Chương 457

Tuy nhiên Tư Mã Giang rất bình tĩnh.

Chuyện thế này anh ta trải qua chẳng phải lần đầu.

Anh ta điềm nhiên rút ra một tấm bản đồ, nhìn tới nhìn lui nửa ngày: “Thôi bỏ đi, cảnh vật đều đổi rồi, bản đồ cũng vô dụng.

Cứ lái thêm một đoạn nữa xem sao, tốt nhất là gặp được ai đó để hỏi đường.” Nghĩ tới đây, Tư Mã Giang tiếp tục lái xe về phía trước.

Tống Thư Hàng hiện tại đang cực kỳ ngơ ngác.

Bởi vì, bộ 'Bích Ngọc Ca Sa' trên người cậu tạm thời không cởi ra được nữa...

Chuyện là thế này, sau khi Tam Lãng tiền bối giúp cậu thử nghiệm lực phòng ngự của ca sa, Tống Thư Hàng định cởi nó ra để cất vào 'Túi Thu Nhỏ Nhất Thốn', đợi đến khi cần chiến đấu vì chính nghĩa mới lôi ra mặc.

Nhưng khi cậu định cởi ca sa thì phát hiện nó không tài nào tháo ra được, cứ như mọc liền trên người cậu vậy.

Tống Thư Hàng lập tức cuống cuồng cầu cứu Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân suy tư một chút, nhanh chóng nghĩ ra nguyên nhân – Chân Quân nói với Thư Hàng rằng bộ 'Bích Ngọc Ca Sa' này có một chức năng rất hay gọi là 'chức năng chống trộm'.

Chỉ cần chủ nhân mặc nó vào (theo đúng cách mặc ca sa), nó sẽ chủ động ràng buộc với chủ nhân.

Vì là chức năng chống trộm nên nếu không có 'mật mã giải khóa'...

bộ ca sa này sẽ không thể cởi ra!

Mật mã giải khóa chính là ngưng tụ chân khí trên đầu ngón tay, nhấn lên các ô vuông của ca sa theo một trình tự đặc thù bảy lần liên tiếp.

Hơn nữa mật mã giải khóa này cực kỳ tiên tiến – nếu nhập sai liên tiếp bảy lần, mật mã sẽ bị khóa.

Trong vòng bảy ngày tiếp theo sẽ không thể nhập mật mã được nữa.

Nếu không giải mã, dù là cao thủ của 'Không Không Đạo Môn' sử dụng 'Không Không Diệu Thủ' cũng không thể lột bộ Bích Ngọc Ca Sa này xuống được!

Tống Thư Hàng: 0_0!

Sau đó, Hoàng Sơn Chân Quân lại bảo Thư Hàng là mật mã giải khóa bị ông làm mất rồi, ông cũng không nhớ mật mã đó – dù sao cũng chỉ là một bộ pháp bào nhị phẩm thôi mà.

Tống Thư Hàng nghe tới đây thì gan cũng bắt đầu thấy đau – chẳng lẽ cậu phải mặc bộ Bích Ngọc Ca Sa này suốt sao?

May mà Hoàng Sơn Chân Quân cho biết ông có thông tin liên lạc của người chế tác 'Bích Ngọc Ca Sa'.

Thế là...

Chân Quân cho người liên hệ với người chế tác để hỏi mật mã.

Chỉ là trước khi nhận được mật mã, Tống Thư Hàng vẫn không thể cởi được ca sa.

Vậy là Tống Thư Hàng đành phải khoác bộ ca sa này, lẳng lặng đi sang một bên luyện đao.

Môn đao pháp cậu luyện chính là quyển 《Đao Pháp Nghịch

Lân》.

Tuy chỉ có ba chiêu nhưng bộ đao pháp này có ý tưởng cực kỳ táo bạo.

Khi đao pháp từ bỏ tấn công, nó sẽ đạt được năng lực phòng ngự cực kỳ khủng khiếp.

Tương lai Tống Thư Hàng có thể tung hoành khắp các chiến trường mà không bại hay không, chính là trông chờ vào ba chiêu 《Đao Pháp Nghịch Lân》 này đây!

So với khả năng lĩnh ngộ kiếm thuật có phần tệ hại, thì ở mảng 'đao pháp', Tống Thư Hàng dường như sở hữu thiên phú không tệ.

Dù không có ai chỉ điểm, chỉ nhìn đao phổ tự học mà sau hai lượt cậu đã có thể bắt chước theo, múa ra được khung sườn của ba chiêu 《Đao Pháp Nghịch Lân》.

Tất nhiên, hiện tại mới chỉ là múa may vẻ bề ngoài, muốn lĩnh ngộ được bộ đao pháp này không dễ dàng như vậy.

Bộ đao pháp này đi ngược lại hoàn toàn với đao pháp thông thường, khi luyện tập Tống Thư Hàng luôn cảm thấy hình như mình còn thiếu thiếu cái gì đó.

“Tiểu hữu Thư Hàng đang luyện đao sao?” Lúc này, một giọng nói trung tính vang lên sau lưng cậu.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, thấy Diệt Phượng công tử đang đứng đó mỉm cười với mình.

Khi nói chuyện, Diệt Phượng công tử đưa tay đẩy mắt kính, tròng kính lóe lên tia sáng của trí tuệ.

“Diệt Phượng tiền bối.” Tống Thư Hàng thu lại bảo đao Bá Toái: “Cháu đang học mấy chiêu đao pháp, hiện tại mới chỉ học được cái khung thôi ạ.” Diệt Phượng công tử khẽ gật đầu nói: “Tiểu hữu rất có thiên phú đao pháp.” Sau vài câu khách sáo, Diệt Phượng công tử đi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu hữu Thư Hàng, ta phát hiện... có người đang âm thầm giám sát cậu, ta có thể cảm nhận được đối phương rõ ràng là có ý đồ xấu.” Diệt Phượng công tử hạ thấp giọng nói.

Tống Thư Hàng hơi sững lại.

Có người giám sát cậu?

Là ai?

Thế lực Vô Cực Ma Tông của Công tử Hải?

Hay là đám chiến binh hải sâm tinh anh đã qua 'Mười hai năm giáo dục bắt buộc'?

Hoặc giả là thế lực đứng sau tên 'Tiên sinh' Xá Lam đã bị chế thành rối?

“Cậu có cần ta giúp giải quyết những kẻ đang âm thầm giám sát đó không?” Diệt Phượng công tử đẩy mắt kính, tia sáng trí tuệ không ngừng lấp lánh: “Hơn nữa, ta có thể giúp cậu điều tra tận gốc gác xem những kẻ giám sát cậu là ai đấy.” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, sau đó cậu hỏi: “Diệt Phượng tiền bối có cần cháu làm gì không ạ?” Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần luôn chú trọng có qua có lại mà.

“Rất đơn giản, lúc trước ta đã nói với cậu là ta hơi bị say 'xe', thế nên...” Diệt Phượng công tử cười nói: “Cậu hãy điều khiển cơ thể của ta, giúp ta tham gia 'Giải đua xe máy cày tay' được không?

Đợi cuộc đua kết thúc, bất kể thứ hạng thế nào, ta đều có thể cùng cậu đi tóm gọn và làm rõ lai lịch của những kẻ đang giám sát cậu.” “Điều khiển cơ thể tiền bối?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Sau đó cậu nhớ lại cảnh Diệt Phượng công tử và Đậu Đậu đại chiến.

Diệt Phượng công tử dường như có năng lực tác động lên 'tâm linh' và khống chế hành vi của người khác trong thời gian ngắn.

Nhưng năng lực của anh ta chẳng lẽ còn có thể đảo ngược lại, để người khác điều khiển mình sao?

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Cháu phải điều khiển cơ thể tiền bối thế nào ạ?” “Cậu đồng ý rồi chứ?

Thật ra đơn giản lắm, nào, nhìn vào mắt ta này.” Diệt Phượng công tử lên tiếng.

Tống Thư Hàng theo bản năng nhìn thẳng vào mắt Diệt Phượng công tử.

Ngay khoảnh khắc ánh mắt hai người chạm nhau, Diệt Phượng công tử nhanh như chớp tháo mắt kính ra.

Đôi mắt anh ta đột ngột hóa thành một bầu trời sao, Tống Thư Hàng thấy được một thế giới tinh không bao la vô tận, vô số vì sao đang tỏa sáng lấp lánh.

Cậu cảm giác ý thức của mình dường như bay ra ngoài... cứ bay mãi, cuối cùng bay vào thế giới tinh không bao la kia.

Không biết đã bay bao lâu, dường như đã qua một thời gian rất dài, lại dường như chỉ trong một khoảnh khắc.

Ngay sau đó, một cảm giác hẫng hụt như ngồi thang máy rơi tự do truyền đến.

Ý thức của Tống Thư Hàng khôi phục.

Lúc này, cậu nghĩ tới một vấn đề, liền lên tiếng hỏi: “Diệt Phượng tiền bối, khi cháu điều khiển cơ thể của ngài thì trạng thái sẽ như thế

nào?

Giống như kiểu 'đồng bộ cảm quan' của linh quỷ sao?” Vừa dứt lời, Tống Thư Hàng liền đờ người ra – giọng nói cậu vừa phát ra chính là giọng của Diệt Phượng công tử.

Quan trọng hơn là, trước mắt cậu có một nam thanh niên đầu trọc, mày thanh mục tú, khoác ca sa xanh đang từ từ ngã xuống đất.

Tống Thư Hàng theo bản năng đưa tay muốn đỡ lấy người thanh niên trông rất quen mắt đó.

Nhưng ý thức và cơ thể của cậu dường như có 'độ trễ'.

Quá trình từ 'muốn đưa tay đỡ' đến 'đưa tay ra' mất ròng rã ba giây đồng hồ.

Thế là, cậu trố mắt nhìn người thanh niên đầu trọc khoác ca sa đẹp trai kia ngã xuống một cách chậm rãi nhưng chắc chắn.

Cái đầu trọc sáng bóng va vào mặt đất phát ra một tiếng 'đong~' giòn giã.

Hơn nữa do lực phản chấn của mặt đất, cái đầu trọc lốc kia còn bị nảy lên rồi lại đập mạnh xuống đất một lần nữa...

Nhìn thôi đã thấy thốn rồi.

Lòng Tống Thư Hàng đau quá man.

Bởi vì người thanh niên đầu trọc đẹp trai đang ngã dưới đất kia chính là tiểu hữu Tống Thư Hàng chứ ai.

Đã bảo là 'điều khiển cơ thể Diệt Phượng công tử' mà...

Tống Thư Hàng vốn tưởng là mình sẽ thông qua 'hình thức điều khiển từ xa' để thao túng cơ thể Diệt Phượng công tử.

Nhưng không ngờ, lại là ý thức của chính mình đi vào trong cơ thể

Diệt Phượng công tử!

Quan trọng hơn là cơ thể của chính cậu, vì mất đi ý thức nên đã rơi vào trạng thái hôn mê?

Đây chẳng khác nào chuyển đổi linh hồn cả!

Nhưng cậu lại có thể khẳng định đây không phải là pháp thuật 'chuyển đổi linh hồn' gì đó, linh hồn của Tống Thư Hàng vẫn ở trong cơ thể mình, chỉ là ý thức của cậu đã sang cơ thể Diệt Phượng công tử mà thôi. [Năng lực siêu quái dị nha.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đúng là ai nấy đều thực lực cao cường, thủ đoạn thông thiên.

Hơn nữa, ý thức của mình đã sang cơ thể Diệt Phượng công tử, vậy ý thức của Diệt Phượng công tử đi đâu rồi?

Sang cơ thể mình sao?

Tống Thư Hàng đau lòng nhìn 'tiểu hữu Tống Thư Hàng' đang nằm đo đất, thông qua góc nhìn của người ngoài cuộc mà thấy chính mình nằm đó, trong lòng cảm thấy cực kỳ khó tả.

Thế là Tống Thư Hàng lại điều khiển cơ thể Diệt Phượng công tử, định cúi người đỡ 'chính mình' dậy.

Ý thức của cậu sau khi điều khiển cơ thể Diệt Phượng công tử vẫn có cảm giác lag mạng như vậy.

Mệnh lệnh 'đỡ Tống Thư Hàng' vừa phát ra từ ý thức, cơ thể Diệt Phượng công tử phải sau 1, 2, 3 giây mới thực hiện động tác cúi người xuống đỡ.

Độ trễ mạng này hơi bị khoa trương rồi đấy, tình trạng thế này thì cậu làm sao thay Diệt Phượng công tử tham gia 'Giải đua xe máy cày tay' đây?

Hãy tưởng tượng xem, khoảnh khắc cuộc đua bắt đầu là giây phút tranh giành từng li từng tí!

Người ta nổ máy xe máy cày lao vút đi rồi, cậu lại phải ba giây sau mới khởi hành được – thế là thua ngay từ vạch xuất phát rồi còn gì. [Lúc đó nếu mình còn làm màu nói thêm một câu: 'Lũ gà mờ các người, bản công tử chấp các người ba giây' thì liệu có bị đánh không nhỉ?] Đáng sợ hơn là trong tình trạng lag mạng cao tới ba giây thế này, giữa lúc đua mà lỡ phía trước có tình huống khẩn cấp, chẳng hạn như có địa lôi, ngư lôi, hay phi kiếm dùng một lần... gì đó, những việc bắt buộc phải phản ứng trong một phần vạn giây... mà cậu lại mất tới ba giây mới xử lý được.

Trời ạ, nghĩ thôi đã thấy tiền đồ u ám rồi.

Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê dại...

Chương 458

Chẳng lẽ cậu phải giống như một chiếc 'xe rà mìn', dùng nhục thân phá mìn, dùng phương thức đè bẹp mọi cạm bẫy để vượt qua sao?

“Nếu chức năng lag mạng này cứ tồn tại mãi thì giải đấu xe máy cày tay này mình chỉ có thể 'vui là chính' thôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong cái rủi cũng có cái may là cơ thể này là của Diệt Phượng công tử, dù có quậy phá thế nào cậu cũng không lo cơ thể mình bị sứt tay mẻ trán.

Còn cơ thể Diệt Phượng công tử sẽ thành ra thế nào thì chỉ đành trông chờ vào 'vận khí' thôi.

Độ trễ ba giây, Tống Thư Hàng thực sự lực bất tòng tâm.

Trong lúc đầu óc đang suy nghĩ mông lung, cơ thể Diệt Phượng công tử mới đỡ được 'tiểu hữu Tống Thư Hàng' dậy.

Sau đó, ba giây trôi qua, Diệt Phượng công tử quay đầu nhìn quanh.

Lại ba giây sau, Diệt Phượng công tử dìu cơ thể 'tiểu hữu Tống Thư Hàng' tới vị trí dựa tường bên cạnh, đỡ cậu ngồi xuống.

Lại ba giây nữa, Diệt Phượng công tử đứng dậy, nhìn chằm chằm vào cơ thể Tống Thư Hàng mà thẫn thờ.

Cảm giác cả thế giới đều đang bị kẹt hình từng bước một thế này thực sự khiến người ta phát điên – nếu hiện tại có con chuột máy tính ở đây, Tống Thư Hàng chắc chắn đã đập nó nát bét rồi. ****************** Nhìn cơ thể mình vẫn đang hôn mê, Tống Thư

Hàng lại bắt đầu lo lắng.

Ý thức của cậu hiện đã vào cơ thể Diệt Phượng công tử, còn ý thức của Diệt Phượng công tử lại không biết trốn đi đâu mất.

Như vậy lát nữa mình thay Diệt Phượng công tử thi đấu, cơ thể mình phải xử lý thế nào đây?

Chẳng lẽ cứ bỏ mặc một góc thế này sao?

Sẽ xảy ra vấn đề mất, nhất là khi vẫn có kẻ ôm ý đồ xấu đang âm thầm dòm ngó cậu!

Xem ra phải tìm chỗ nào đó để an đốn cơ thể mình cho ổn thỏa mới được.

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tính, đột nhiên đằng xa có hai đệ tử Sở gia đang nhanh chóng chạy tới!

Hiện tại phụ cận Đoạn Tiên Đài có rất nhiều đệ tử Sở gia.

Theo ý của tộc lão Sở gia, một nhóm đệ tử đầu óc linh hoạt, khéo léo đã được phái tới, họ chủ động tới vị trí 'Đoạn Tiên Đài' xem các vị tiền bối giới tu chân mạnh mẽ này muốn làm gì?

Có chỗ nào cần giúp đỡ không?

Đây cũng là một cơ duyên của Sở gia, nếu các đệ tử này được các vị tiền bối để mắt tới, dù chỉ là nhận làm đệ tử ngoại môn thì cũng là kỳ ngộ vô cùng lớn lao.

Và các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng chẳng khách khí, cho đám đệ tử Sở gia này một cơ hội thể hiện.

Khi cải tạo xe máy cày tay, luôn cần có người linh hoạt tay chân để phụ giúp các tiền bối.

Nhóm đệ tử Sở gia này tới đúng lúc lắm.

Thực tế là khi các đệ tử Sở gia biết các vị tiền bối định cải tạo xe máy cày để tham gia 'Giải đua xe máy cày tay', thâm tâm họ hoàn toàn sụp đổ.

May mà họ đều là những đệ tử tinh anh được tuyển chọn, đầu óc linh hoạt.

Họ nhanh chóng bắt tay vào công việc, nhiệt tình phụ giúp từng vị tiền bối – đừng nói là cải tạo xe máy cày, kể cả các vị tiền bối muốn cải tạo 'xe đạp ba bánh trẻ em' để tham gia 'Giải đua xe ba bánh cho bé' thì họ cũng sẽ dốc 100% nhiệt huyết để giúp đỡ.

Chỉ cần trong quá trình phụ việc này mà kết duyên được với các tiền bối thì coi như thắng lợi.

Còn quá trình thế nào...

đừng nên quá để ý làm gì.

“Diệt Phượng tiền bối.” Hai đệ tử Sở gia chạy tới hành lễ với Diệt Phượng công tử.

Hai đệ tử gồm một nam một nữ, chừng hai mươi tuổi, ánh mắt linh động.

Ba giây sau, Diệt Phượng công tử quay đầu lại, mỉm cười với hai đệ tử Sở gia, đáp một tiếng: “Ừm.” “Tiền bối, chúng cháu tới theo hẹn để chăm sóc ngài Tống Thư Hàng này ạ.

Xin ngài cứ yên tâm, trước khi giải đua xe máy cày tay kết thúc, chúng cháu nhất định sẽ cẩn thận chăm sóc ngài ấy thật tốt, bảo đảm không xảy ra bất kỳ sơ suất nào.” Nữ đệ tử kia hi hi cười nói.

Họ nhận được nhiệm vụ chăm sóc người thì coi như đã kéo gần được quan hệ với Diệt Phượng công tử.

Nghe đệ tử Sở gia nói vậy, Tống Thư Hàng hiểu ra, hóa ra Diệt

Phượng công tử đã sớm sắp xếp ổn thỏa từ trước.

Thế là, ba giây sau, Diệt Phượng công tử tiếp tục mỉm cười gật đầu: “Vậy vị tiểu hữu này giao cho các cháu, hãy chăm sóc cậu ấy thật tốt.

Đến lúc đó sẽ không thiếu phần thưởng cho các cháu đâu.” “Cảm ơn Diệt Phượng tiền bối!” Nam đệ tử Sở gia kia vui mừng nói.

Thế là hai đệ tử này một trái một phải dìu cơ thể Tống Thư Hàng đưa lên một chiếc xe bên cạnh.

Đó là xe họ lái từ Sở gia tới, hiện tại có thể cho Tống Thư Hàng nằm nghỉ ngơi bên trên. *************** Tống Thư Hàng khẽ thở dài, rồi quay đầu nhìn hiện trường cải tạo xe máy cày.

Dựa theo ký ức, cậu nhìn về phía chiếc xe máy cày mà 'Diệt Phượng công tử" đang cải tạo.

Ở đó còn có ba đệ tử Sở gia đang giúp hoàn thiện các bước cải tạo cuối cùng, sau đó họ phun lên xe số báo danh thi đấu là 44.

Đúng là một con số báo danh khiến người ta thấy nghẹn lòng.

Nhưng xem ra trước khi để ý thức mình vào cơ thể Diệt Phượng công tử, Diệt Phượng công tử đã cải tạo xong chiếc xe máy cày rồi.

Có lẽ mấy thứ như 'trận pháp tị thủy' cũng đã xong xuôi – thế là tốt nhất, ít ra không phải lo lát nữa lái xe ra bờ biển lao xuống nước mà lại vì thiếu trận pháp tị thủy mà chìm nghỉm luôn xuống đáy biển.

Nhân lúc còn chút thời gian, Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi cúi người nhặt bảo đao Bá Toái dưới đất lên.

Cơ thể cậu đã được hai đệ tử Sở gia dìu đi rồi, nhưng đao Bá Toái thì vẫn còn nằm vất vưởng dưới đất.

Nhặt đao xong, Tống Thư Hàng định tiếp tục luyện bộ 《Đao

Pháp Nghịch Lân》 kia.

Biết đâu tình trạng lag mạng giữa ý thức cậu và cơ thể Diệt Phượng công tử chỉ là do hai bên chưa thích nghi được?

Nếu vậy, vận động nhiều một chút, luyện tập 《Đao Pháp Nghịch Lân》 một lát có khi lại giúp ý thức và cơ thể hòa hợp hơn.

Nếu trước khi cuộc đua bắt đầu mà cái 'độ trễ ba giây' chết tiệt kia biến mất thì tốt quá.

Ba giây sau, 'Diệt Phượng công tử' bắt đầu thi triển bộ 《Đao Pháp Nghịch Lân》.

Chiêu thứ nhất: Long Vũ Thức, đao như rồng múa, vạn tà không thể xâm phạm!

Chiêu thứ hai: Long Lân Thức, đao pháp hóa thành vảy rồng bảo vệ khắp cơ thể!

Chiêu thứ ba: Nghịch Lân Thức, chiêu phòng thủ mạnh nhất!

Tuy có độ trễ nhưng Tống Thư Hàng vẫn thong thả thi triển xong ba chiêu đao pháp này.

Một lần, hai lần, ba lần...

Sau ba lần, đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy trong não có những linh quang bùng nổ như pháo hoa.

Vô số ý niệm từ trong đầu tuôn ra, hòa nhập vào ý thức của Tống Thư Hàng.

Những linh quang bùng nổ, những ý niệm bột phát đó là gần một trăm hiểu biết về 《Đao Pháp Nghịch Lân》, là hơn ba mươi kiến thức cơ bản về đao pháp.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đại não mình bỗng chốc trở nên thanh thoát lạ thường.

Cậu lại thi triển 《Đao Pháp Nghịch Lân》 một lần nữa!

Ba giây sau, cơ thể Diệt Phượng công tử lại bắt đầu múa đao.

Long Vũ Thức!

Đao chuyển động, quỹ đạo của đao vạch ra như một con cự long đang nhảy múa.

Thấp thoáng, Tống Thư Hàng thậm chí nghe thấy trên đao Bá Toái có từng trận tiếng rồng ngâm phát ra.

Chiêu Long Vũ Thức này dường như sống dậy, hóa thành phi long thực thụ.

Một đao này vung ra có thể quét bay bất kỳ đòn tấn công nào nhắm vào Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, đao thứ hai 'Long Lân Thức' chém ra.

Đột nhiên, một luồng linh lực khổng lồ từ trong cơ thể Diệt Phượng công tử trào ra, rót vào bảo đao Bá Toái.

Long Lân Thức chém ra, linh khí hóa thành đao khí, đao khí lại hóa thành vảy rồng.

Khi một đao này chém ra, thấp thoáng có một con thanh long khổng lồ cuộn tròn như rắn, bao bọc che chở Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới, không để cậu chịu một chút tổn thương nào.

Tống Thư Hàng lúc này cứ như có thần giúp.

Rõ ràng lúc trước 《Đao Pháp Nghịch Lân》 vẫn còn gượng gạo, mà giờ đây lại thi triển một cách tùy ý nhẹ nhàng!

Chiêu cuối cùng, Nghịch Lân Thức.

Đao Bá Toái trong tay Tống Thư Hàng khẽ xoay một vòng, cầm ngược trong tay.

Sau đó, đao Bá Toái vạch ra một đường vòng cung bán nguyệt trước mặt Tống Thư Hàng với một góc độ khó hiểu.

Đường đao hình cung này chính là nghịch lân của rồng.

Nó bảo vệ vị trí yếu ớt duy nhất trên cơ thể rồng, cũng chính là điểm phòng ngự mạnh nhất trên người rồng.

Đây cũng là chiêu đao pháp mà trước đây Tống Thư Hàng khó hiểu nhất.

Chỉ đơn giản là vạch ra một đường cung trước mặt mình thế này, tại sao lại là chiêu phòng ngự mạnh nhất trong 《Đao Pháp Nghịch Lân》?

Nhưng khoảnh khắc này, mượn cơ thể của Diệt Phượng công tử để chém ra chiêu 'Nghịch Lân Thức' này, trong lòng Tống Thư Hàng lại trào dâng một luồng hào khí – bất kể đòn tấn công của kẻ địch mạnh đến đâu, chỉ cần dám đối đầu trực diện, chiêu 'Nghịch Lân Thức' này của cậu có thể chặn đứng hoàn toàn đòn tấn công của đối thủ!

Dĩ nhiên cậu cũng biết luồng hào khí này thực ra chỉ là một loại ảo giác...

Nếu đòn tấn công của kẻ địch quá mạnh, chỉ một chiêu Hỏa Cầu Thuật cũng có thể khiến cậu hóa thành tro bụi ngay lập tức.

Tuy nhiên, lúc này Tống Thư Hàng đại khái đã hiểu được lý do tại sao 'Nghịch Lân Thức' lại mạnh hơn hẳn 'Long Vũ Thức' và 'Long Lân Thức' phía trước.

Và ngay lúc này, sự hiểu biết, cảm ngộ, hay nói cách khác là 'độ thuần thục' của Tống Thư Hàng đối với 《Đao Pháp Nghịch Lân》 đã tích lũy đủ.

Khi 'Nghịch Lân Thức' chém ra, trình độ làm chủ 《Đao Pháp

Nghịch Lân》 của cậu đã trực tiếp đạt tới mức đại thành.

Bất kể là võ kỹ, công pháp tu chân, đạo thuật hay các kỹ năng khác, tùy theo độ thuần thục của người sử dụng mà đại khái có thể chia làm bốn cấp bậc.

Cấp 'Nhập môn' – vừa mới làm chủ được một loại võ kỹ.

Cấp 'Tiểu thành' – độ thuần thục đã khá tốt.

Cấp 'Đại thành' – đã thành thạo điêu luyện.

Cao hơn nữa chính là cảnh giới 'Tông sư' – đã luyện môn võ công đó tới mức biến hóa khôn lường, có những cảm ngộ riêng của bản thân.

So với đẳng cấp tu chân, việc phân chia đẳng cấp độ thuần thục không rõ ràng bằng.

Chương 459

Thường chỉ có bản thân người tu luyện mới đại khái cảm nhận được độ thuần thục của mình đối với một môn võ kỹ nào đó.

Tất nhiên... lúc này Tống Thư Hàng không hề biết về cách phân chia 'độ thuần thục công pháp' này.

Cậu chỉ cảm thấy, rõ ràng mới luyện có bốn lượt mà đã luyện thành 《Đao Pháp Nghịch Lân》 rồi sao?

Cơ thể 'Diệt Phượng công tử' dừng lại.

Chuyện này là sao?

Rõ ràng lúc trước mình chỉ mới biết múa may cái khung của 《Đao Pháp Nghịch Lân》 thôi mà?

Sao sau khi đổi sang cơ thể Diệt Phượng công tử, chỉ luyện tập đơn giản bốn lượt là đã học được đao pháp rồi?

“Thiên phú đao pháp của mình khủng khiếp đến thế sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Thiên phú này chẳng lẽ là muốn nghịch thiên luôn rồi?

Không, không đúng!

Sở dĩ có thể lập tức làm chủ được 《Đao Pháp Nghịch Lân》 này, chủ yếu là vì lúc nãy trong 'đại não' đột nhiên hiện ra gần một trăm linh cảm về đao pháp, cùng với hơn ba mươi sự thấu hiểu cơ bản về đao pháp đó!

Chính nhờ những linh cảm và kiến thức cơ bản đó mà cậu mới có thể nhanh chóng làm chủ được 《Đao Pháp Nghịch Lân》.

Mà đại não này, dĩ nhiên không phải là đại não của 'tiểu hữu Tống

Thư Hàng', mà là đại não của Diệt Phượng công tử!

Những linh quang bùng nổ và cảm ngộ cơ bản về đao pháp kia, toàn bộ đều được truyền tới từ đại não của Diệt Phượng công tử.

Đây gọi là 'mượn gà đẻ trứng' sao?

Hay nên nói là 'mượn não tiền bối luyện đao pháp'?

Tống Thư Hàng cảm thấy cách cày độ thông thạo kỹ năng thế này đúng là sướng không tả nổi.

Nếu có thể loại bỏ luôn cái vụ 'trễ ba giây' kia đi thì đúng là hoàn hảo.

Thế là, với tâm thế có quyền mà không dùng thì hết hạn sẽ phí, Tống Thư Hàng đặt bảo đao Bá Toái xuống.

Sau đó, cậu bắt đầu đem đủ loại công pháp, đạo thuật mà mình nắm giữ ra thi triển một lượt.

Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp, Bất Động Kim Cương Thân, Quân Tử Vạn Lý Hành, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công – chương Cự Kình, Chân Ngã Minh Tưởng Kinh.

Còn có ba loại mẹo nhỏ vận dụng tinh thần lực.

Sau đó là Chưởng Tâm Lôi, Khống Hỏa Quyết.

Thậm chí đến Quy Tức Thuật và Sung Điện Thuật cậu cũng rảnh rỗi thử một phát.

Duy chỉ có Sư Tử Hống là Tống Thư Hàng không dám dùng.

Lúc này mà đột nhiên rống lên một phát, vạn nhất làm gián đoạn ý tưởng cải tạo 'máy cày tay' của các tiền bối trong nhóm, nói không chừng sẽ bị các vị tiền bối thù dai ghi hận.

Đến lúc đó, vạn nhất trong quá trình thi đấu, có vị tiền bối nào đem thủ đoạn vốn định dùng lên người Bạch Hạc Chân Quân mà ném lên người cậu một phát, thì đúng là sướng trợn mắt.

Hiệu quả tu luyện vô cùng tuyệt vời.

Dù là quyền pháp cơ bản, Quân Tử Vạn Lý Hành, hay là Chưởng Tâm Lôi và Khống Hỏa Quyết, Tống Thư Hàng đều cảm thấy độ thông thạo đối với công pháp của mình lại tăng lên một bậc.

Tống Thư Hàng vì có rất nhiều kỳ ngộ và ma nạn, nên cảnh giới thăng cấp rất nhanh, chỉ dùng chưa đầy hai tháng đã tấn cấp lên Nhị Phẩm cảnh giới.

Thế nên, so với các tu sĩ Nhị Phẩm cùng cấp khác, chỉ số thông thạo kỹ năng của Tống Thư Hàng hơi thấp.

Dù sao phần lớn tu sĩ bình thường luyện đến Nhị Phẩm cảnh giới, thời gian tiêu tốn đều tính bằng đơn vị 'năm'.

Độ thông thạo kỹ năng của họ đều rất cao, đặc biệt là công pháp cơ bản chủ tu ở Nhất Phẩm, độ thông thạo thường đạt mức 'Đại Thành' trở lên.

Còn Tống Thư Hàng, tuy ngày nào cũng cần cù tu luyện, chưa từng lười biếng một ngày, nhưng dù sao cũng chỉ mới có chưa đầy hai tháng.

Ngay cả môn cậu luyện chăm chỉ nhất là Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp, dưới tiền đề khổ luyện ngày đêm, cũng chỉ mới đạt đến trình độ 'Tiểu Thành', cách Đại Thành còn thiếu hơn một nửa độ thông thạo.

Quân Tử Vạn Lý Hành tuy luôn tìm cơ hội sử dụng, nhưng độ thông thạo cũng chỉ vừa vặn đạt mức Tiểu Thành.

Đạo thuật Chưởng Tâm Lôi lại càng thảm hơn, chỉ mới ở cấp độ 'Nhập Môn'.

Mà bây giờ, nhờ có Diệt Phượng Công Tử cho 'mượn não luyện kỹ năng', độ thông thạo kỹ năng của Tống Thư Hàng tăng lên vèo vèo.

Dù là quyền pháp, thân pháp, công pháp hay đạo thuật, sau khi thi triển hai ba lần, toàn bộ đều đạt tới cấp độ 'Đại Thành'.

Cảm giác này, đừng nói là sảng khoái đến mức nào, ngay cả cái vụ mạng trễ ba giây kia cũng trở nên đáng yêu hẳn lên.

Tống Thư Hàng dám khẳng định, hiện tại nếu ý thức của mình quay về cơ thể, tuy đẳng cấp cảnh giới không tăng, nhưng chiến đấu lực tuyệt đối sẽ tăng lên không chỉ một bậc. 'Chậc chậc, cái chiêu khống chế thân thể để tu luyện này đúng là tuyệt vời ông mặt trời.

Nếu sau này mình muốn luyện đao pháp hay công pháp nào đó mà luyện mãi không xong, có lẽ có thể tìm Diệt Phượng tiền bối cầu cứu một chút.' Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Còn câu cầu cứu nên viết thế nào nhỉ? [Diệt Phượng tiền bối, không xong rồi, môn công pháp XX của tôi luyện mãi không xong, cầu mượn đầu lâu của anh, à phi, mượn não của anh dùng một chút, để tôi luyện công pháp được không?] Cảm giác rất ổn đấy chứ. 'Cuối cùng còn một chiêu Hỏa Diễm Đao!' Tống Thư Hàng lại khống chế cơ thể Diệt Phượng Công Tử, nhấc bảo đao Bá Toái lên.

Đây là đao pháp học được từ ký mộng về tiền bối Thiên Tố, do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ.

Tuy lúc đó Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói chiêu đao pháp này chỉ là loại đao pháp đại trà phổ thông, nhưng càng tìm hiểu sâu về chiêu 'Hỏa Diễm Đao' này, Tống Thư Hàng càng cảm thấy nó không hề bình thường.

Tuy nhiên đẳng cấp và cảnh giới của cậu đều không đủ, độ thông thạo đối với Hỏa Diễm Đao quá thấp, hoàn toàn không cách nào phát huy được bá khí và uy lực vốn có của nó.

Nếu có thể mượn đại não của Diệt Phượng Công Tử để nâng cao độ thông thạo Hỏa Diễm Đao, biết đâu cậu có thể thực sự phát huy uy lực của chiêu đao pháp này, không để nó bị mai một.

Nghĩ là làm.

Tống Thư Hàng trước tiên hồi tưởng lại đao ý thiêu đốt thiên địa khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng sử dụng 'Hỏa Diễm Đao' trong giấc mơ.

Kế đó, cổ tay cậu xoay một cái.

Một nhát Hỏa Diễm Đao chém ra!

Đao quang xẹt qua, mãnh liệt vô song.

Ba giây sau, Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

Ơ kìa, lửa đâu?

Trên thân đao không phải nên bốc cháy hừng hực sao?

Nhưng hiện tại, thân đao sạch bách, chẳng có gì cả.

Hơn nữa, lần này đại não của Diệt Phượng Công Tử cũng không cung cấp linh cảm hay kiến thức cơ bản về 'Hỏa Diễm Đao' tương ứng. 'Không có tác dụng?' Tống Thư Hàng nhướn mày.

Chẳng lẽ do tư thế xuất đao vừa nãy không đúng?

Thế là cậu lại thử hồi tưởng đao ý của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, xoay cổ tay, một lần nữa chém ra Hỏa Diễm Đao.

Đao quang lóe lên.

Nhưng vẫn như lần đầu, không có chút hiệu quả nào.

Ba giây sau, Tống Thư Hàng chậm rãi thu đao về.

Cậu trầm tư suy nghĩ.

Xem ra chiêu Hỏa Diễm Đao này quả nhiên khác với những công pháp khác mà cậu tu luyện.

Ngay cả mượn dùng đại não của Diệt Phượng Công Tử cũng không thể nâng cao độ thông thạo. 'Xem ra sau này phải dành nhiều thời gian hơn để luyện Hỏa Diễm Đao mới được.' Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Chiêu 'Hỏa Diễm Đao' khác biệt này xứng đáng để cậu dồn thêm tâm huyết.

Biết đâu có ngày, cậu cũng có thể giống như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, một đao chém ra, nhật nguyệt lu mờ, thiêu cháy cả trời đất biển khơi.

Đang mải suy nghĩ, mấy đệ tử Sở gia giúp Diệt Phượng Công Tử sơn xe ở đằng xa đã kết thúc công việc, đi về phía này.

Việc cải tạo máy cày tay đã hoàn tất, họ đến để báo cáo với Diệt Phượng Công Tử.

Cùng lúc đó, các đạo hữu khác cũng lần lượt hoàn thành việc cải tạo máy cày của mình.

Tiếp theo... chỉ còn chờ Bạch Tôn Giả liên hệ 'trọng tài' và 'khán giả' đến dự, giải đua máy cày tay này sẽ chính thức khai mạc!

Ở một diễn biến khác.

Anh chàng Tư Mã Giang của công ty chuyển phát Phong Thu vẫn đang lạch bạch lái xe điện, ngày càng lạc xa trên con đường đi lạc. 'Không xong rồi, lạc hoàn toàn rồi.' Tư Mã Giang dừng xe, xoa xoa thái dương với vẻ mặt khổ sở.

Khu vực xung quanh đây bị thay đổi rất nhiều, chẳng biết đã xảy ra chuyện gì.

Anh đã lái xe dọc theo con đường này rất lâu, nhưng chẳng hiểu sao cứ quay lại chỗ cũ.

Trong suốt thời gian qua, dường như anh chỉ đang chạy vòng quanh.

Chỉ có thể nói, vận khí hôm nay của Tư Mã Giang không được tốt lắm.

Rạng sáng nay chính là lúc Sở gia và Hư Kiếm Phái quyết chiến ở Đoạn Tiên Đài.

Để ngăn người thường vô tình xông vào làm gián đoạn trận chiến, cao thủ hai phái đã bố trí một số mê trận cấp thấp xung quanh Đoạn Tiên Đài để chặn người phàm.

Theo lý thì sau khi kết thúc, thành viên hai phái sẽ giải trừ các mê trận này rồi mới rời đi.

Nhưng trận chiến Đoạn Tiên Đài hôm nay đã xảy ra vấn đề.

Sau khi Hư Kiếm Phái thất bại, họ lủi thủi rời khỏi Đoạn Tiên Đài.

Lại vì bên phe Sở gia có quá nhiều tiền bối giới tu chân trấn giữ, đệ tử Hư Kiếm Phái áp lực như núi, căn bản không dám ở lại giải trừ trận pháp.

Còn người của Sở gia, vì tộc địa đột nhiên xảy ra chuyện ngoài ý muốn nên đã vội vàng chạy về, cũng không kịp để người lại giải trừ trận pháp.

Thế là, anh bạn Tư Mã Giang cứ thế đi vòng quanh trong 'mê trận' hết vòng này đến vòng khác, cuối cùng hoàn toàn mất phương hướng. 'Aiz, lúc này mà gặp được người tốt bụng nào đó để hỏi đường thì hay biết mấy.' Tư Mã Giang lẩm bẩm.

Chương 460

Có lẽ sau khi nhận vài đơn hàng của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, Tư Mã Giang cũng được lây chút khí vận.

Vừa mới ước xong, anh đã nghe thấy tiếng gầm rú của động cơ xe đua vang lên từ phía sau.

Tư Mã Giang vui mừng quay đầu lại nhìn.

Nhưng ngay sau đó, cơ mặt anh hơi giật giật.

Anh thấy một thứ trông như 'độc mộc chu' có bốn bánh xe, đang phát ra tiếng động cơ xe đua, lao nhanh về phía mình.

Mà tốc độ của thứ đó còn cực kỳ nhanh nữa chứ!

Cái quái gì thế này?

Tô Văn Khúc, nam, đạo hiệu 'Đề Đao Thư Sinh', là con trai độc nhất của Hằng Hỏa Chân Quân thuộc Nho môn Bạch Vân Thư Viện.

Ở tuổi bốn mươi tám, anh đã là một tu sĩ cấp bậc Tam Phẩm Chiến Vương.

Bạch Vân Thư Viện chính là môn phái Nho gia của Ngọc Cầm tiên sinh Âu Dương Viện – người yêu của Chu Ly ở Tàng Thiên Câu.

Những năm gần đây, người của Nho môn ngày càng cách biệt với thế gian, rất ít khi xuất hiện.

Tiền bối A Thất trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần từng muốn tìm một người Nho môn để đánh nhau một trận mà còn không tìm ra.

Tô Văn Khúc cũng giống như đại bộ phần đệ tử Nho gia, sống một cuộc đời khép kín.

Ngoài ra, có một điểm đáng nói là...

đạo hiệu thực sự của Tô Văn Khúc nên là 'Ngọc Kiếm Thư Sinh'.

Nhưng có một lần, khi anh đang chiến đấu với đệ tử Ma môn trong bí cảnh, thanh kiếm mang theo bên mình lại bị trọng binh khí của đối phương đánh gãy.

Lúc đó anh đã dứt khoát nhặt một thanh đại đao dưới đất lên, dùng chiêu thức của kiếm để sử dụng đao, không ngờ lại cực kỳ dũng mãnh, đánh cho kẻ địch thua chạy tan tác.

Đến khi viện quân của Bạch Vân Thư Viện tới nơi, nhìn thấy cảnh này, cái biệt danh 'Đề Đao Thư Sinh' cứ thế mà lan truyền ra ngoài.

Về sau, chẳng hiểu sao khi nhắc tới Tô Văn Khúc, mọi người lập tức nhớ ngay tới hiệu 'Đề Đao Thư Sinh'.

Còn đạo hiệu thực sự 'Ngọc Kiếm Thư Sinh' của anh thì chẳng ai nhớ nổi.

Tô Văn Khúc chỉ biết câm nín.

Lúc này, Tô Văn Khúc đang lái chiếc xe đua chuyên dụng 'Nhất Diệp Cô Chu' của mình chuẩn bị đi tới vùng ven biển.

Anh đã hẹn với mấy người bạn tốt tìm một nơi để đua xe.

Tiện thể, anh nghe cha mình là Hằng Hỏa Chân Quân nhận được một cuộc điện thoại, nói là ở vùng ven biển có vị tiền bối muốn tổ chức một cuộc thi rất đặc biệt, hình như cũng là về đua xe?

Cha anh được mời đến làm trọng tài, vị trí cũng ở vùng ven biển.

Đua xe này nọ đúng là rất thú vị.

Sở thích của Tô Văn Khúc chính là đua xe mà.

Đợi đua với bạn xong, vừa hay có thể đi xem thi đấu.

Đang lái xe, anh đột nhiên thấy phía trước có một chiếc xe chuyển phát nhanh đậu bên lề đường.

Chủ xe trông có vẻ rất phiền não.

Tô Văn Khúc là một thư sinh quân tử thực thụ, quân tử có tâm làm việc thiện cho vạn thế, bắt đầu từ chính bản thân mình.

Thế là anh giảm tốc độ chiếc Nhất Diệp Cô Chu, chậm rãi áp sát chiếc xe chuyển phát kia.

Khi đến gần, Tô Văn Khúc đột nhiên khẽ nhíu mày, anh cảm nhận được mình đã tiến vào trong trận pháp của tu sĩ. 'Huyễn trận?

Ra là vậy, anh bạn chuyển phát này vô tình xông vào huyễn trận rồi.' Tô Văn Khúc lập tức hiểu ra lý do tại sao anh chàng chuyển phát phía trước lại có vẻ mặt sầu khổ như thế.

Tuy nhiên, vì nơi này đã được bố trí huyễn trận, nên phải hành sự cẩn thận.

Các tu sĩ bố trí huyễn trận là vì không muốn lôi kéo người thường vào rắc rối, phía trước có lẽ đang có trận chiến giữa các tu sĩ, hoặc là có chuyện gì đó không muốn cho người phàm nhìn thấy đang diễn ra.

Vậy nên... phải nhanh chóng đưa anh bạn chuyển phát này rời khỏi huyễn trận thôi.

Hơn nữa còn phải đi vòng xa một chút để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Trong lúc suy nghĩ, Tô Văn Khúc đã đi tới bên cạnh xe chuyển phát. 'Ơ?

Chiếc xe này không tồi nha, đã qua cải tạo rất tỉ mỉ rồi.' Tô Văn Khúc có con mắt tinh đời, nhìn một cái là thấy ngay chiếc xe bánh mì nhỏ phía trước không hề tầm thường.

Chiếc xe này nhìn bên ngoài thì là loại xe van phổ thông, nhưng lốp xe, thân xe, kính xe, cho đến tiếng động cơ, về cơ bản toàn bộ chiếc xe đã được cải tạo lại.

Nếu chiếc xe này chạy hết tốc lực, tốc độ tuyệt đối không hề chậm.

Thú vị đấy!

Từ đây đến vùng ven biển còn một quãng đường khá dài.

Hay là để anh bạn này đua với mình một đoạn đi, thỏa mãn ham muốn đua xe của anh.

Dĩ nhiên, nếu anh bạn này không muốn đua thì anh cũng không nỡ ép buộc.

Dù sao người bước ra từ Bạch Vân Thư Viện đều là những bậc chính nhân quân tử mà.

Nghĩ đến đây, Tô Văn Khúc dừng chiếc Nhất Diệp Cô Chu bên cạnh xe chuyển phát.

Nhất Diệp Cô Chu nhìn tổng thể giống như một chiếc thuyền gỗ nhỏ.

Thực tế thì nó chính là một chiếc thuyền gỗ nhỏ.

Tiền thân của nó là phương tiện giao thông tiêu chuẩn của Bạch Vân Thư Viện tên là 'Nhất Hiệt Thiên Chu'.

Ba năm trước, có một chiếc bị hỏng không thể sửa chữa được nữa.

Thế là Tô Văn Khúc hớn hở xin cha chiếc thuyền hỏng đó, rồi cải trang nó thành chiếc xe đua của riêng mình, đặt tên lại là Nhất Diệp Cô Chu.

Sau khi dừng xe, Tô Văn Khúc hạ cửa kính, vẫy vẫy tay với anh chàng chuyển phát: 'Này anh bạn, có phải anh gặp rắc rối gì không?

Cần giúp đỡ chứ?' Gương mặt Tư Mã Giang lúc này vẫn rất trấn định, anh cũng là người đã trải qua nhiều sóng gió, tuy kiểu dáng 'xe đua' của đối phương có hơi kỳ quặc, nhưng biết đâu đó là sở thích của người ta?

Đối với sở thích của người khác, Tư Mã Giang không bao giờ chỉ trỏ, đó là tố chất nghề nghiệp.

Tư Mã Giang gật đầu nói: 'Đúng thế, người anh em, tôi thực sự gặp rắc rối rồi.

Tôi bị lạc đường, tôi cứ lòng vòng ở đây cả buổi mà không tìm thấy đường ra.' Tô Văn Khúc trông cũng chỉ như mới ngoài đôi mươi, nên Tư Mã Giang thuận miệng gọi là người anh em. 'Ha ha ha, chỗ này đúng là có chút quái dị.' Tô Văn Khúc cười khà khà, rồi nháy mắt với Tư Mã Giang: 'Này anh bạn, xe của anh ngầu phết đấy, chắc cũng tốn nhiều tâm huyết để cải tạo lắm nhỉ?' Tư Mã Giang nghe vậy thì lập tức hớn hở, có cảm giác như gặp được tri âm: 'A, cũng tạm thôi.

Thực ra chủ yếu là để tiện vận chuyển hàng trong nhiều môi trường khác nhau, nên tôi cải tiến nó để thích ứng với đủ loại địa hình.

Cải tạo mãi rồi nó thành ra thế này đây.' Cười xong, Tư Mã Giang cũng khen ngợi chiếc xe đua của chàng trai trẻ trước mặt một câu: 'Xe của người anh em cũng thú vị lắm, tạo hình độc đáo, mà chạy cũng nhanh thật.' Tạo hình kỳ quặc thế này mà lại có tốc độ xuất sắc, chắc hẳn người anh em này cũng tốn không ít tiền nhỉ? 'Hắc hắc, anh bạn quá khen.

Hay là hai chúng ta thử một trận xem sao?' Tô Văn Khúc nhướn mày cười hì hì.

Tư Mã Giang nghe vậy thì ái ngại lắc đầu.

Anh chỉ tay vào cái thùng to đùng phía sau xe: 'Chắc là không được rồi, tôi còn phải đi giao đơn hàng này cho xong đã.' 'Vậy thì thật đáng tiếc.' Tô Văn Khúc mỉm cười nhẹ nhàng: 'Nếu đã vậy, anh bạn cứ đi theo tôi.

Tôi dẫn anh rời khỏi đây.

Nhưng nhớ bám sát nhé, lạc mất là anh lại phải đi vòng về đường cũ đấy.' Tư Mã Giang cảm kích: 'Vậy thì...

đa tạ người anh em quá.' 'Không có gì, chuyện nhỏ thôi.' Tô Văn Khúc xua tay, đóng cửa kính chiếc Nhất Diệp Cô Chu lại.

Sau đó, anh nhấn ga, chiếc Nhất Diệp Cô Chu tăng tốc lên hơn trăm cây số trong vòng một giây, 'vèo' một cái đã vọt đi mất.

Tư Mã Giang ở phía sau cười khổ.

Tốc độ nhanh thế này mà còn bắt mình bám sát, đây không phải là kiểu đua xe trá hình sao?

Nhưng lúc này anh cũng không kịp nói nhiều, đi theo chàng trai trẻ này rời khỏi cái nơi quỷ quái này mới là việc quan trọng nhất.

Thế là Tư Mã Giang cũng nhấn ga, chiếc xe chuyển phát trông có vẻ nặng nề phát ra tiếng động cơ trầm đục, lao về phía trước với tốc độ hoàn toàn trái ngược với vẻ ngoài của nó.

Lúc mới khởi hành, xe chuyển phát tuy bị Tô Văn Khúc bỏ xa một đoạn, nhưng sau đó nó vẫn bám sát nút đuôi xe Nhất Diệp Cô Chu của Tô Văn Khúc, không bị bỏ lại quá xa.

Do thân xe nặng nên khởi đầu chậm là điều khó tránh.

Nhưng tính năng của chiếc xe này đúng là cực đỉnh, sau khi tốc độ tăng lên thì động lực vô cùng dồi dào.

Phía trước, khóe môi Tô Văn Khúc nhếch lên, quả nhiên là một chiếc xe tốt.

Nếu có cơ hội gặp lại, nhất định phải cùng anh ta đua một trận ra trò!

Hai chiếc xe một trước một sau, lao đi vun vút.

Chẳng mấy chốc đã vượt qua huyễn trận. 'Tiếp theo, chạy thêm một đoạn nữa là có thể tạm biệt anh bạn chuyển phát rồi.' Tô Văn Khúc thầm nghĩ.

Đang mải suy nghĩ, đột nhiên sắc mặt Tô Văn Khúc biến đổi.

Anh lập tức buông ga, giảm tốc độ xe.

Bởi vì anh đột nhiên nhạy bén cảm ứng được, ở vị trí phía đông ngay trước mặt có một đám khí tức mạnh mẽ đang hoạt động.

Chỉ tính riêng cường giả cấp bậc Linh Hoàng trở lên đã có hơn bốn mươi người...

Thậm chí còn có vài vị cường giả có khí tức tương đương với cha mình là Hằng Hỏa Chân Quân. 'Chết tiệt, mình dẫn sai hướng rồi sao?' Tô Văn Khúc thầm nghĩ.

Vốn dĩ anh định dẫn anh bạn chuyển phát tránh xa huyễn trận và đám tu sĩ bên trong đó.

Nhưng không ngờ, vất vả lắm mới thoát khỏi huyễn trận thì lại đi sai hướng, đâm thẳng về phía các tu sĩ ở trong huyễn trận.

Hơn nữa nhìn lượng khí tức mạnh mẽ phía trước, chắc hẳn đó là một đám tiền bối tu sĩ hùng mạnh đang tụ hội.

Không được, không thể tiến lên nữa!

Chương 461

Không mời mà đến rất có thể sẽ khiến một số tiền bối giới tu sĩ chán ghét.

Huống hồ sau lưng còn dẫn theo một người phàm!

Nếu phía trước đúng là các tiền bối giới tu chân đang tụ hội luận đạo, rất có khả năng sẽ sinh ra dị tượng luận đạo.

Người thường chỉ cần tiếp cận là sẽ không chịu nổi ảnh hưởng của dị tượng đó.

Nếu cưỡng ép tới gần, thậm chí còn nguy hiểm đến tính mạng.

Nhân lúc chưa tới gần, mau dẫn anh bạn chuyển phát phía sau quay đầu rời đi thôi, Tô Văn Khúc thầm nghĩ.

Thế là anh quay đầu xe, chuẩn bị chui lại vào huyễn trận để rời khỏi nơi này từ một hướng khác.

Ngay khi Tô Văn Khúc quay đầu, đột nhiên anh thấy phía trước có một vật phát sáng bay tới...

Đó là cái gì?

Trông giống như ám khí?

Nhưng dù là cái gì thì hiện tại anh đang chạy với tốc độ rất nhanh, không muốn chiếc Nhất Diệp Cô Chu đâm phải thứ đó.

Thế là Tô Văn Khúc linh hoạt lách xe, dùng kỹ thuật điêu luyện né tránh vật phát sáng kia!

Né tránh hoàn hảo, độ khó kỹ thuật đạt điểm 9.98!

Tô Văn Khúc ở phía trước có thể nhờ vào phản xạ thần kinh mạnh mẽ của tu sĩ và tính năng vượt trội của Nhất Diệp Cô Chu để né tránh ám khí phát sáng đó.

Nhưng Tư Mã Giang bám sát phía sau lại không có phản xạ thần kinh mạnh mẽ như vậy...

Xe của anh cũng không có tính năng kinh khủng như thế.

Thế là, cái thứ giống như ám khí phát sáng kia lao tới với tốc độ cực nhanh, dính chặt lên xe của Tư Mã Giang.

Tư Mã Giang căn bản không kịp né tránh...

Trước khi anh kịp phản ứng, vật đó đã rơi xuống trước kính xe.

Tư Mã Giang giật bắn mình.

Sau đó anh nhìn rõ vật phát sáng kia dường như là một tờ bùa?

Chính xác mà nói, đó là một tờ giấy A4 vẽ đủ loại phù văn kỳ lạ!

Chỉ có điều tờ giấy A4 này lại phát ra ánh sáng rực rỡ. 'Cái quái gì đây?' Tư Mã Giang thắc mắc.

Đang suy nghĩ thì...

đột nhiên tốc độ xe của Tư Mã Giang bắt đầu tăng vọt, chỉ trong vòng hai giây, kim đồng hồ tốc độ của anh đã kịch sàn!

Đúng thế, thực sự là kịch sàn luôn.

Trong chớp mắt, tốc độ xe của anh đã vượt quá ba trăm cây số, và vẫn đang tiếp tục tăng không ngừng.

Má ơi, chuyện gì thế này?

Xe của mình không thể nào đáng yêu... phi, không thể nào có tốc độ nhanh như vậy được!

Phanh, mau phanh lại!

Tư Mã Giang lập tức buông ga, đạp mạnh phanh.

Tốc độ xe bắt đầu chậm lại... nhưng tốc độ vẫn còn rất nhanh.

Ngay cả khi không đạp ga, chỉ dựa vào quán tính trước đó cũng có thể tạo ra tốc độ đáng sợ.

Đáng sợ hơn là, anh rõ ràng đã nghiến răng nghiến lợi đạp phanh, nhưng tốc độ chỉ giảm xuống từ từ rồi lại từ từ tăng lên một chút?

Chuyện gì thế này?

Đã buông ga, còn đang đạp phanh, tại sao tốc độ không giảm mà còn tăng?

Chẳng lẽ phanh hỏng rồi?

Hay là mình đạp nhầm, coi ga là phanh?

Không đúng!

Tư Mã Giang là tài xế già rồi, tuyệt đối không phạm phải sai lầm sơ đẳng như vậy.

Nhưng hiện tại, tình trạng tốc độ xe ngày càng nhanh, phanh mãi không dừng thế này là sao? 'Dừng lại đi, mau dừng lại đi!' Tư Mã Giang kêu lên, anh nắm chặt vô lăng, tinh thần tập trung cao độ để đề phòng tốc độ xe ngày càng nhanh sẽ đâm phải thứ gì đó.

Phải làm sao đây?

Ở phía sau, Tô Văn Khúc trợn tròn mắt nhìn chiếc xe chuyển phát đang lao đi như ngựa đứt cương. 'Nhanh quá!' Tô Văn Khúc thốt lên, theo góc nhìn của người thường thì tốc độ chiếc xe này đã nhanh đến mức không tưởng.

Nhưng hình như chiếc xe đã mất kiểm soát rồi? 'Không ổn, cứ thế này thì anh bạn chuyển phát sẽ gặp nguy hiểm.

Anh bạn mau đạp phanh đi, tôi đến giúp anh đây!' Tô Văn Khúc hét lớn.

Tiếng nói của anh truyền qua chân khí, vang lên rõ mồn một bên tai Tư Mã Giang. 'Đang đạp đây, vẫn luôn đạp phanh mà!' Tư Mã Giang gào lên đáp lại: 'Nhưng không có tác dụng...' Tô Văn Khúc hận không thể mình là tu sĩ Tứ Phẩm cảnh giới, như vậy anh có thể ngự kiếm phi hành, cứu anh bạn chuyển phát ra khỏi xe. 'Hỏng rồi, phía trước chính là nơi tụ tập của đám tiền bối giới tu sĩ kia.' Tô Văn Khúc lo lắng.

Nếu phía trước là các tiền bối Đạo môn, Phật môn hay Nho môn tụ hội, đối với người thường vô tình xông vào, có lẽ họ sẽ cười xòa bỏ qua, cùng lắm là xóa đi một đoạn ký ức của anh ta.

Nhưng nếu là tu sĩ Ma môn hay Yêu môn tụ hội, thì tính mạng của anh bạn chuyển phát này nguy to.

Tô Văn Khúc liều mạng quay chiếc Nhất Diệp Cô Chu, đuổi theo vị trí của Tư Mã Giang.

Lúc này, các tiền bối của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đã phát hiện ra Tư Mã Giang và chiếc xe chuyển phát đang lao về phía Đoạn Tiên Đài. 'Chuyện gì thế này, có người thường xông vào à?' 'Ơ, chiếc xe này hình như mất kiểm soát rồi?' 'Hơn nữa, tốc độ của chiếc xe này cũng hơi kỳ lạ, đã vượt quá giới hạn tốc độ của một chiếc ô tô thông thường.' 'Trên xe có dấu vết của pháp thuật, có người đã sử dụng gia tốc trận pháp lên chiếc xe này?' 'Tóm lại, ai đó ra tay làm nó dừng lại đi, cứ để nó đâm tới thì có khi làm hỏng máy cày tay mất.' Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân xung phong: 'Để tôi đi cho, tôi có pháp thuật loại tịnh hóa, có thể xóa bỏ mọi đạo thuật tăng ích và đạo thuật trạng thái xấu.' Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy tình cảnh hiện tại của mình hơi nguy hiểm, ánh mắt của các đạo hữu nhìn mình cứ gai gai thế nào ấy.

Những lúc Bạch Tôn Giả không có mặt, Bạch Hạc Chân Quân khi không ở trạng thái 'fan cuồng' thì thần trí vẫn khá tỉnh táo.

Anh ta biết lúc này chính là thời điểm mình nên ra mặt giải quyết vấn đề để lấy lại thiện cảm từ các đạo hữu trong nhóm.

Lấy được bao nhiêu hay bấy nhiêu, dù sao cũng chẳng mất tiền mua.

Biết đâu chỉ thiếu một hai điểm thiện cảm đó thôi mà lát nữa trong 'Giải đua máy cày tay', anh ta sẽ đỡ khổ hơn một chút?

Thế là Bạch Hạc Chân Quân bay ra, nhẹ nhàng đáp xuống nóc xe chuyển phát.

Rất nhanh, anh ta đã tìm thấy nguồn cơn khiến chiếc xe mất kiểm soát, chính là tờ giấy phù văn A4 đó: 'Tìm thấy rồi, nguyên nhân khiến tốc độ xe tăng vọt là tờ phù văn này sao?' Lúc này Bạch Hạc Chân Quân đang ở trạng thái 'ẩn hình', nên người thường như Tư Mã Giang không nhìn thấy anh ta. 'Xem ra không cần thi triển đạo thuật tịnh hóa, chỉ cần xé tờ phù văn này ra là gia tốc của xe sẽ bị giải trừ.' Bạch Hạc Chân Quân nói.

Tuy nhiên, chỉ dùng một tờ giấy A4 mà có thể khắc họa ra 'gia tốc trận pháp', tu vi phù văn của người khắc họa tờ phù này phải mạnh đến mức nào chứ?

Đang suy nghĩ, Bạch Hạc Chân Quân đưa tay định xé tờ giấy A4 đó ra.

Nhưng ngay khi chạm vào tờ giấy A4, anh ta lại ngẩn người. 'A, khí tức trên này...

A, không sai, là khí tức của Bạch tiền bối!' Bạch Hạc Chân Quân lập tức rơi vào trạng thái 'fan cuồng' không thuốc nào chữa được. 'Tuy rằng chỉ có một phần nhỏ là khí tức của Bạch tiền bối, chắc là ai đó đã cải tạo dựa trên phù bảo giấy A4 của Bạch tiền bối, nhưng đây chính là phù bảo giấy A4 do đích thân Bạch tiền bối làm ra mà!

Đây là vô giá bảo vật!' Bạch Hạc Chân Quân phấn khích nói.

Mình phải trân trọng cất giữ phù bảo A4 này, để nó trở thành một bộ phận quan trọng trong bộ sưu tập cuộc đời mình.

Một ngày nào đó trong tương lai, nếu mình cầu hôn Bạch tiền bối thành công, đây sẽ là minh chứng cho tình yêu của chúng ta.

Bạch Hạc Chân Quân cứ thế chìm đắm trong mộng tưởng không dứt ra nổi.

Và thế là... chiếc xe chuyển phát vẫn không ngừng tăng tốc, tăng tốc, căn bản không dừng lại được.

Cứ tiếp tục thế này thì đúng là sẽ đâm sầm vào đống máy cày tay mất thôi. 'Bạch Hạc Chân Quân đang làm cái quái gì thế?' 'Gã này lại rơi vào trạng thái kỳ quặc gì rồi à?' 'Lúc quan trọng là chẳng được tích sự gì, thôi bỏ đi, ai lên chặn chiếc xe đó lại đi.' Đang nói chuyện, một bóng người từ giữa các đạo hữu lao vọt ra. 'Ơ?

Diệt Phượng đạo hữu?' Bắc Hà Tán Nhân thắc mắc, Diệt Phượng Công Tử từ bao giờ mà tích cực thế này?

Chẳng giống gã ngày thường chút nào.

Diệt Phượng Công Tử, hay chính là Tống Thư Hàng lúc này đang hơi phiền muộn.

Dưới góc nhìn từ nhục thân của Diệt Phượng Công Tử, Thư Hàng từ xa đã nhìn thấy chiếc xe chuyển phát, cũng như người quen là anh chàng chuyển phát Tiểu Giang.

Khi nhìn thấy Tiểu Giang, trong đầu cậu theo bản năng muốn xông lên chặn chiếc xe lại để cứu Tư Mã Giang, dù sao cũng là chỗ quen biết.

Nhưng ngay sau đó, Tống Thư Hàng sực nhớ ra cơ thể hiện tại của mình là Diệt Phượng Công Tử, có độ trễ ba giây.

Nếu mình tự xông lên cứu người, rất có thể sẽ làm hỏng chuyện.

Liên quan đến tính mạng của Tư Mã Giang, Tống Thư Hàng không dám qua loa, nên định nhờ các tiền bối bên cạnh đi cứu người.

Vừa mới nghĩ vậy... thì cơ thể Diệt Phượng Công Tử đột nhiên lao vọt ra cứu người.

Ý định cứu người lúc trước sau ba giây đã được cơ thể chấp hành một cách trung thực.

Nhưng khi mới lao được một nửa, cơ thể Diệt Phượng Công Tử lại đột nhiên dừng lại.

Bởi vì ý nghĩ sau đó của Tống Thư Hàng là 'liên quan đến tính mạng của Tư Mã Giang, không được tùy tiện ra tay cứu người' đã bắt đầu có tác dụng.

Chương 462

Thế là tình huống hiện tại biến thành Diệt Phượng Công Tử đột nhiên vọt ra khỏi đám đông, đứng sừng sững ngay chính diện hướng lao tới của chiếc xe chuyển phát.

Chiếc xe chuyển phát đang lao thẳng về phía gã với tốc độ kinh hồn.

Diệt Phượng Công Tử cũng đang ở trạng thái ẩn hình nên Tư Mã Giang không nhìn thấy gã.

Tống Thư Hàng: 'Khổ thân tôi quá.' Xem ra mình phải học cách thao tác dự đoán để giảm bớt ảnh hưởng của việc trễ ba giây, đường còn dài lắm đây.

Thấy chiếc xe chuyển phát càng lúc càng nhanh sắp đâm trúng Diệt Phượng Công Tử...

Cơ thể Diệt Phượng Công Tử tự chủ hành động.

Xuất phát từ bản năng phòng ngự cơ thể, gã giơ hai tay lên, trên ngón tay có một chiếc nhẫn lam bảo thạch tỏa sáng.

Trong chớp mắt, bốn tầng hộ thuẫn màu xanh lam xuất hiện trước mặt Diệt Phượng Công Tử, trông vô cùng kiên cố. 'Ơ?

Đợi đã, không được!

Nếu chỉ dùng hộ thuẫn cứng nhắc chặn xe, lực va chạm cực lớn có thể sẽ lấy mạng Tư Mã Giang mất.' Tống Thư Hàng nảy ra ý nghĩ này.

Ngay khi ý nghĩ đó xuất hiện, bốn tầng hộ thuẫn kia lập tức biến hóa.

Hộ thuẫn màu xanh băng vốn trông cứng rắn vô cùng bỗng nổi lên những gợn sóng... trở nên mềm mại như chất lỏng.

Oàng...

Chiếc xe chuyển phát đâm sầm vào bốn tầng hộ thuẫn chất lỏng này, lực va chạm cực lớn khiến nó lập tức đâm xuyên hai tầng hộ thuẫn đầu tiên.

Nhưng tầng thứ ba và thứ tư lại có lực đàn hồi cực mạnh, bao bọc lấy chiếc xe.

Đồng thời, trên hộ thuẫn có một loại sức mạnh mềm dẻo phản lại, kéo theo chiếc xe lật nhào.

Thế là chiếc xe chuyển phát nằm phơi bụng như con rùa lật ngửa, không nhúc nhích được nữa.

Cuối cùng cũng chặn đứng nó lại một cách an toàn.

Tống Thư Hàng tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, có lẽ do Tư Mã Giang trong xe khi bị lật đã chạm phải nút nào đó.

Thùng sau của xe chuyển phát đột nhiên bật mở, một cái thùng dài khoảng hai mét, rộng nửa mét từ trong xe trượt ra ngoài.

Tống Thư Hàng nhìn cái thùng to đùng đó, khóe mắt không khỏi giật giật.

Kích thước này, hình dáng này... cứ có cảm giác như Vũ Nhu Tử hay Tô Thị A Thập Lục sẽ đột nhiên nhảy ra từ bên trong ấy! 'Ái chà, hỏng rồi, tôi bị đè dưới gầm xe rồi.' Lúc này, một giọng nói lọt vào tai Tống Thư Hàng.

Ba giây sau, Diệt Phượng Công Tử cúi đầu nhìn.

Chỉ thấy Bạch Hạc Chân Quân ban đầu đáp xuống nóc xe, giờ đang bị đè bẹp dưới gầm xe chuyển phát.

Nhìn cảnh này đúng là một vụ tai nạn giao thông bi tráng.

Chỉ tiếc là lúc này mặt Bạch Hạc Chân Quân đầy vẻ hưng phấn, làm bay sạch cái cảm giác bi tráng đó.

Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân đang nâng niu cầm một tờ giấy A4 trong tay.

Trên đó là một trận pháp phù văn đã được sửa đổi – gia tốc trận pháp kết hợp với phong hệ động lực trận pháp cường đại.

Bạch Hạc Chân Quân cẩn thận thu tờ giấy A4 này lại.

Bất kể phù bảo A4 này là của đạo hữu nào trong nhóm làm mất, nhưng đã rơi vào tay anh ta thì là đồ của anh ta rồi!

Đây là bảo vật liên quan đến Bạch tiền bối nha.

Sau khi mất đi sự gia tốc và động lực từ tờ giấy phù văn A4, chiếc xe chuyển phát cuối cùng cũng bình ổn lại.

Tống Thư Hàng nhìn vào trong xe, lúc này... túi khí an toàn đã bung ra, anh bạn Tư Mã Giang cuối cùng vẫn ngất xỉu.

Dù hộ thuẫn của Diệt Phượng Công Tử cuối cùng đã chuyển thành hộ thuẫn chất lỏng mềm dẻo, nhưng lực va chạm từ tốc độ cực nhanh của chiếc xe vẫn không được triệt tiêu hoàn toàn.

Vẫn có một phần lực va chạm tác động lên xe và Tư Mã Giang.

Tống Thư Hàng thở dài, khống chế cơ thể Diệt Phượng Công Tử đi vào từ thùng xe phía sau, vác Tư Mã Giang đang hôn mê ra ngoài.

Khi bò ra khỏi xe, cậu nhìn thấy cái thùng chuyển phát đang nằm trên đất.

Thư Hàng tìm kiếm trên cái thùng, rất nhanh đã thấy đơn vận chuyển.

Trên đơn không có thông tin 'người gửi', chỉ ở chỗ người nhận viết dòng chữ [Ngô hữu Sở Khang Bá thân khải], ngoài ra còn có địa chỉ của ngôi làng ngoại vi tộc địa Sở gia.

Ngôi làng ngoại vi đó chính là nơi Sở gia đặc biệt xây dựng để nhận bưu phẩm thông thường, cũng như làm trạm trung chuyển để tộc nhân giao lưu với thế giới bình thường. 'Sở Khang Bá?

Chẳng phải là lão tổ của Sở gia sao?' Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Nhìn cái thùng to đùng này, nếu không có hai chữ 'Ngô hữu' (Bạn tôi), cái loại thùng bưu phẩm hình dáng này chắc chắn rất dễ khiến mấy anh chàng có tâm hồn đen tối nghĩ xiên xẹo. 'Nếu là bưu phẩm của lão tổ Sở gia, vậy thì cứ để người Sở gia mang về là được.' Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Thế là cậu đưa tay xách cái thùng bưu phẩm, tay kia vác Tư Mã Giang đi về phía chiếc xe mà nhục thân của mình đang ở đó. 'Diệt Phượng đạo hữu, giúp tôi nhấc cái xe này lên với, tư thế này tôi không dùng sức được.' Phía sau, Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng gọi.

Tống Thư Hàng: '...' Đúng lúc đó, phía sau lại có tiếng nói vang lên. 'Vị tiền bối này, xin dừng bước!' Là Tô Văn Khúc, chiếc Nhất Diệp Cô Chu của anh cuối cùng cũng đuổi tới nơi.

Từ xa anh đã thấy vị 'Diệt Phượng Công Tử' này một tay vác anh bạn chuyển phát, tay kia xách cái thùng bưu phẩm to đùng.

Thế là vì lo lắng cho anh bạn chuyển phát nên anh mới lên tiếng.

Tống Thư Hàng khống chế Diệt Phượng Công Tử đi tới cạnh xe chuyển phát, chân khẽ khều một cái.

Chiếc xe nặng nề lật ngược lại về vị trí cũ, giải cứu Bạch Hạc Chân Quân đang bị đè bên dưới.

Sau đó, Thư Hàng quay đầu nhìn Tô Văn Khúc vừa nhảy xuống từ Nhất Diệp Cô Chu.

Đúng là một thư sinh phong độ ngời ngời, Tô Văn Khúc đầu đội khăn vuông, mình mặc áo nho, hông đeo ngọc kiếm – đây hoàn toàn là hình tượng 'mình trong tương lai' mà Tống Thư Hàng hằng mong ước!

Thế nên vừa nhìn thấy cách ăn mặc của Tô Văn Khúc, Tống Thư Hàng lập tức tăng 10 điểm thiện cảm. 'Vãn sinh Tô Văn Khúc, hiệu Ngọc Kiếm Thư Sinh của Bạch Vân Thư Viện, bái kiến chư vị tiền bối.' Tô Văn Khúc lễ phép đúng mực, giống hệt một thư sinh xuyên không từ thời cổ đại tới.

Bạch Hạc Chân Quân đứng bên cạnh đang phủi bụi bẩn trên người, nghe thấy vậy liền xen vào: 'Tô Văn Khúc của Bạch Vân Thư Viện à?

À, tôi nhớ ra rồi, cậu là con trai độc nhất của Hằng Hỏa Chân Quân phải không?

Nhưng tôi nhớ đạo hiệu của cậu chẳng phải là Đề Đao Thư Sinh sao?' Cơ mặt Tô Văn Khúc lập tức giật mạnh: 'Thưa tiền bối, đó chỉ là biệt danh mà các đạo hữu gọi đùa thôi.

Đạo hiệu của vãn sinh là Ngọc Kiếm Thư Sinh.' 'Hóa ra là vậy, nhưng cái biệt danh kia của cậu nghe bá khí hơn đạo hiệu nhiều.' Bạch Hạc Chân Quân khẽ gật đầu.

Tô Văn Khúc lại một lần nữa cứng họng.

Lúc này, Tống Thư Hàng vì cái biệt hiệu 'Đề Đao Thư Sinh' của Tô Văn Khúc mà lại tăng thêm 10 điểm thiện cảm nữa.

Thế là với tâm trạng khá tốt, cậu lên tiếng hỏi: 'Tô đạo hữu có việc gì sao?' 'Khụ, tiền bối, thực ra là thế này...

Anh bạn chuyển phát trên vai tiền bối đây là do vãn sinh dẫn sai đường, vô tình đưa tới nơi các vị tiền bối tụ họp.

Ngàn sai vạn sai đều là lỗi của vãn sinh, kính mong tiền bối đừng trách tội anh bạn chuyển phát này.' Tô Văn Khúc cẩn trọng nói.

Tống Thư Hàng ngẩn người, ba giây sau cậu cười nói: 'Tô đạo hữu hiểu lầm rồi, chúng tôi cũng không có ác ý với Tiểu Giang.

Tiểu Giang và tôi cũng coi như có duyên gặp gỡ vài lần, thấy anh ấy hôn mê nên tôi định đưa anh ấy ra một bên nghỉ ngơi lát nữa rồi kiểm tra tình trạng sức khỏe cho anh ấy.' 'Anh bạn chuyển phát này mà lại có duyên với tiền bối sao?' Tô Văn Khúc nghe vậy thì lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không vì mình mà có ai đó mất mạng là tốt rồi.

Sau khi biết Tư Mã Giang không sao, sự chú ý của Tô Văn Khúc nhanh chóng chuyển sang hàng dài máy cày tay và các vị tiền bối đang cải tạo chúng.

Cải tạo xe và đua xe là sở thích lớn nhất của Tô Văn Khúc.

Dù là cải tạo máy cày tay thì anh vẫn thấy vô cùng thú vị.

Đồng thời, nhìn thấy nhiều máy cày tay như vậy, Tô Văn Khúc liên tưởng tới nội dung cuộc điện thoại mà cha anh là Hằng Hỏa Chân Quân vừa nhận – gần đây giới tu chân sẽ có một cuộc đua xe đặc biệt.

Chẳng lẽ cuộc đua xe đó chính là giải đua máy cày tay này?

Rất nhanh sau đó, suy đoán của Tô Văn Khúc đã được chứng thực – cha anh là Hằng Hỏa Chân Quân đã lặn lội từ xa tới, hạ xuống khu đất trống gần Đoạn Tiên Đài.

Cùng đi với cha anh còn có rất nhiều tiền bối trong giới tu chân.

Ví dụ như Giao Bá Chân Quân – người xưng bá khắp năm hồ bốn biển!

Ví dụ như Toàn Phong Tôn Giả – người thăng cấp Tôn Giả năm mươi năm trước và nổi danh thiên hạ!

Ví dụ như Nam Hồ Đạo Nhân – người luôn thần bí trong giới tu chân, nghe nói ông ta có mối quan hệ dây dưa với Cổ Thiên Đình.

Lại ví dụ như Thanh Tiêu Kiếm Quân – người kết hợp lôi hệ đạo pháp với kiếm thuật để khai sáng ra kiếm thuật độc môn của mình...

Và còn nhiều người khác nữa.

Những người đến đều là các bậc tiền bối cao nhân lừng lẫy trong giới tu chân.

Các vị cao nhân này đều đặc biệt tới đây để làm trọng tài hoặc khán giả cho 'Giải đua máy cày tay'.

Cũng có những người nhận lời mời của Bạch Tôn Giả để tham gia thi đấu, ví dụ như Giao Bá Chân Quân là tới để đua xe.

Đồng thời, trong số các tiền bối đang cải tạo máy cày, cũng có vài vị danh tiếng lẫy lừng ra mặt đón tiếp khách khứa từ xa tới.

Ví dụ như vị tiền bối lúc nào cũng nghịch cái mông chó Kinh Ba, hóa ra lại là Hoàng Sơn Chân Quân nổi danh giới tu chân.

Ví dụ như vị đạo nhân lẳng lặng lắp đủ loại vũ khí hiện đại hóa đáng sợ lên máy cày tay, hóa ra lại là thiên tài tu sĩ Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Ví dụ như con khỉ lớn kia, hóa ra lại là tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng lừng danh!

Không ngờ tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng lại là khỉ tinh, về nhà có cái để chém gió với đám bạn rồi.

Chương 463

Ngoài ra, còn có vị cơ bắp đại kinh với mái tóc dài tung bay, chính là thiên tài Tạo Hóa Pháp Vương của Đấu Chiến Phật Tông.

Ơ, đợi chút, có gì đó sai sai ở đây.

Tạo Hóa Pháp Vương với mái tóc dài tung bay?

Lúc này, ánh mắt Tống Thư Hàng chăm chú nhìn vào mái tóc mới của Tạo Hóa Pháp Vương!

Thư Hàng tự tin bộ nhớ của mình rất tốt.

Trước đó khi các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cày 'Huyết Ma', Tạo Hóa Pháp Vương đã dùng một chiêu biến thân Chiến Phật Chân Thân phiên bản đầu trọc siêu cấp Xay-da.

Lúc biến thân, tóc tai của Tạo Hóa tiền bối đều bay sạch theo gió.

Vậy mà bây giờ Tạo Hóa Pháp Vương lại sở hữu một mái tóc đen bóng mượt?

Tóc của Tạo Hóa tiền bối làm sao mà mọc ra được nhỉ?

Là đạo thuật sao?

Có loại đạo thuật nào giúp người ta mọc lại tóc sao?

Tống Thư Hàng nghĩ đến đây, mắt bỗng sáng rực lên!

Đợi giải đua máy cày tay kết thúc, nhất định phải thỉnh giáo Tạo Hóa tiền bối pháp thuật cực ngầu này mới được.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Hoàng hôn buông xuống.

Tuy nhiên tại một vùng ven biển hẻo lánh ở An Lạc, nơi vốn ít người qua lại, hôm nay lại tụ tập hàng ngàn kẻ có hình thù kỳ quái.

Đây đều là những tu sĩ nghe tin mà tới để xem giải đua máy cày tay lần thứ nhất của giới tu chân.

Sở dĩ trong thời gian ngắn có thể tập trung nhiều tu sĩ như vậy, chủ yếu là do một số 'tiền bối tu sĩ' danh tiếng lẫy lừng được mời tới làm ban giám khảo và trọng tài.

Họ đều có uy tín rất cao trong môn phái của mình, thế là rất nhiều đệ tử nghe ngóng được thông tin liền hớt hải rủ rê bạn bè, sư huynh đệ, sư tỷ muội cùng tới xem náo nhiệt.

Ngoài ra, các đệ tử Sở gia giúp đỡ các tiền bối cải tạo máy cày cũng được đưa từ Đoạn Tiên Đài tới khu vực đường đua ven biển để làm khán giả.

Nhục thân của Tống Thư Hàng, anh chàng Tư Mã Giang vẫn đang hôn mê, và cái thùng bưu phẩm to đùng cũng được đưa tới vị trí ven biển.

Lúc này, Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả đang bay lơ lửng trên không trung đường đua.

Hai vị Tôn Giả rất hài lòng với đường đua do mình xây dựng, đảm bảo sẽ mang lại cho các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần một kỷ niệm đẹp đẽ khó quên suốt đời. 'Toàn Phong đạo hữu, lát nữa khi trận đấu bắt đầu, phiền ông làm trọng tài phát súng nhé.' Bạch Tôn Giả nói với Toàn Phong Tôn Giả. 'Đó là vinh hạnh của tôi.' Toàn Phong Tôn Giả gật đầu.

Toàn Phong Tôn Giả, năm xưa khi chưa thăng cấp Tôn Giả được gọi là 'Tối Huyễn Phong Triều Chân Quân', gọi tắt là Huyễn Phong Chân Quân.

Toàn Phong Tôn Giả quen biết rộng, hay làm việc thiện.

Nhưng ông rất thích chơi trội...

Vị trí trọng tài phát súng nổi bật thế này đúng là sở thích của ông rồi.

Hơn nữa Toàn Phong Tôn Giả đã quyết định rồi, người khác đều là 'vào chỗ - chuẩn bị - phát súng'!

Hôm nay ông phải làm cái gì đó khác biệt, ông định sẽ hô 'vào chỗ - chuẩn bị - 1, 2, 3, 4, 5, 6 - phát súng!'.

Tống Thư Hàng đầy tự tin đi tới bên cạnh chiếc máy cày tay của mình.

Trễ ba giây thì đã sao?

Không làm khó được Tống Thư Hàng này đâu!

Thông thường trọng tài khi phát súng, sau khi hô 'Vào chỗ - Chuẩn bị' thì trong vòng hai giây sẽ nổ súng.

Có nghĩa là sau khi trận đấu bắt đầu, cậu chỉ cần hạ lệnh xuất phát ngay khi trọng tài bắt đầu hô 'Chuẩn bị'!

Ba giây sau là vừa khít để xuất kích!

Trên bầu trời, từng đóa mây trắng hiện ra, tụ tập lại.

Những đám mây này là một kiểu pháp khí phi hành phổ biến trong giới tu chân, mây mù từ xưa đến nay luôn là một loại ngụy trang rất hữu dụng.

Người xưa thỉnh thoảng thấy tiên nhân 'cưỡi mây đạp gió', trong đó có rất nhiều người là những tu sĩ đoảng tính, khi bay quên không bao phủ đạo thuật 'ẩn thân' quanh mình nên bị người thường vô tình nhìn thấy.

Tất nhiên cũng có tu sĩ vì nguyên nhân nào đó mà chủ động hiện thân giữa người phàm để hoàn thành nhiệm vụ.

Hiện tại, một số tu sĩ làm khán giả và các đệ tử Sở gia đều leo lên các pháp khí phi hành hình mây trắng đó.

Họ sẽ quan sát toàn bộ giải đua máy cày từ trên mây.

Còn một số tiền bối làm trọng tài sẽ sử dụng phi kiếm hoặc pháp khí phi hành độc môn của mình để bám sát các tuyển thủ.

Trên bầu trời, Bạch Tôn Giả tuyên bố khai mạc: 'Các vị tuyển thủ chú ý, giải vô địch máy cày tay giới tu chân lần thứ nhất sắp sửa bắt đầu!' 'Đây chính là Bạch tiền bối trong truyền thuyết sao.' 'Quả nhiên giống y như lời đồn, Bạch tiền bối tuấn mỹ quá, chỉ nhìn một cái thôi là không thể rời mắt được.

Bảo tôi gả cho Bạch Tôn Giả ngay lập tức cũng không vấn đề gì hết!' Có nữ tu ôm má thẹn thùng nói. 'Chúng ta có nên thắp nhang bái một cái không?

Nghe nói Bạch tiền bối linh lắm.' 'Này này, cậu mang theo lư hương từ bao giờ thế?' 'Phải mang chứ, chúng ta là người tu chân, dù làm việc gì cũng phải chuẩn bị thật kỹ càng.

Tôi nghe nói giải đua này do Bạch Tôn Giả chủ trì nên đã lén mang theo lư hương rồi.' Tô Văn Khúc nhìn các đạo hữu xung quanh: '...' Cảm giác các đạo hữu xung quanh đây ai cũng nhiệt huyết quá nhỉ.

Sau khi giọng nói của Bạch Tôn Giả vang lên, các vị tiên tử, đạo trưởng, đại sư, nho gia tiên sinh của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, cùng một số bạn bè của Bạch Tôn Giả như Giao Bá Chân Quân, tất cả đều leo lên máy cày tay của mình.

Các vị tiên tử, đạo trưởng, đại sư, yêu quân, mỗi người cầm một cái cần khởi động máy cày.

Sau đó, những vị tiên tử phong độ ngời ngời, các vị đạo trưởng, các bậc cao tăng đức độ đi tới đầu xe máy cày, họ thành thục ấn cần hạ áp, tra cần khởi động vào.

Tiếp đó... các tiên tử, đạo trưởng, đại sư dồn lực quay cần khởi động máy cày.

Trên những đám mây trắng, nhiều đạo hữu đã đỏ mặt tía tai, muốn cười mà không dám cười.

Cứ tưởng tượng cảnh một đám tiền bối cùng khom lưng nhổm mông, nắm chặt cần gạt, liều mạng quay vòng vòng mà xem, đúng là chấn động thị giác quá đi.

Thực ra rõ ràng chỉ là cảnh quay máy cày tay bình thường thôi, nhưng vì thân phận của những người đang quay xe mà cảnh tượng bỗng trở nên thú vị lạ lùng. 'Mất mặt quá, tại sao không thay đổi cái chức năng khởi động bằng tay này đi nhỉ?' Bắc Hà Tán Nhân vất vả lắm mới khởi động được xe, liền lên tiếng. 'Đồng ý với Bắc Hà.' 'Đồng ý với Bắc Hà +1.' 'Đồng ý với Bắc Hà +2.' 'Các người ngây thơ quá, Bạch tiền bối đã nói rồi, khởi động bằng tay mới là cái thú và là tinh túy của máy cày tay!' Bạch Hạc Chân Quân bên cạnh nói.

Đang lúc các tiền bối bàn tán xôn xao thì Bạch Tôn Giả từ trên trời hạ xuống.

Sau đó ông lấy từ trong trang bị không gian ra một chiếc máy cày tay, lại thành thục lôi cần khởi động ra, nổ máy kêu oành oành oành.

Tạo Hóa Pháp Vương hỏi: 'Bạch tiền bối cũng tham gia thi đấu sao?' 'Không, ta sẽ không tham gia.' Bạch Tôn Giả trả lời.

Ông tổ chức giải đua này chủ yếu là vì bản thân rất thích chơi loại 'xe' đặc biệt này thôi.

Tiếc là với tư cách người thiết kế đường đua và tổ chức giải đấu, nếu ông tham gia thì có vẻ hơi thiếu công bằng.

Thế nên chỉ có thể tham gia với một tư cách khác cho đỡ ghiền. 'Ta sẽ làm trọng tài theo sát đoàn, đi cùng mọi người.

Đồng thời để phòng hờ những sự cố bất ngờ đe dọa đến tính mạng đạo hữu trong quá trình thi đấu.' Bạch Tôn Giả nói.

Các đạo hữu hiểu ý gật đầu. 'Ngoài ra, xin mọi người hãy dốc toàn lực thi đấu, phát huy toàn bộ chiến lực của mình ra!' Nói đoạn, Bạch Tôn Giả chỉ tay lên trời, thấy trên không trung có một trận pháp Bát Quái khổng lồ đang lặng lẽ xoay chuyển.

Ở giữa trận pháp Bát Quái có một tấm gương lớn, nó đang ghi lại toàn bộ những gì diễn ra bên dưới và lưu vào trận pháp. 'Đó là... máy thu thập tin tức bát quái của Tu Sĩ Nhật Báo?' Sắc mặt Bắc Hà Tán Nhân cứng đờ.

Bạch Tôn Giả gật đầu: 'Đúng vậy, đây là giải đua máy cày tay đầu tiên của giới tu chân, nên ta đã liên hệ với Tu Sĩ Nhật Báo để họ ghi hình và tường thuật trực tiếp toàn bộ giải đấu này.

Thế nên mọi người cố gắng lên nhé.' Tạo Hóa Pháp Vương: '...' Cuồng Đao Tam Lãng: 'Nghĩa là cái cảnh lúc nãy chúng ta đứng xếp hàng liều mạng quay cần máy cày đều bị quay lại hết rồi...

Lại còn được truyền trực tiếp cho toàn giới tu chân xem nữa à?' Đông Phương Tiên Tử mặt cũng cứng đờ.

Bắc Hà Tán Nhân: 'Giờ tôi rút lui còn kịp không?' Cuồng Đao Tam Lãng trầm mặc một lát, đột nhiên gã quay về phía máy thu thập tin tức, vung tay hét lớn: 'Chào các đạo hữu đang xem truyền hình nhé, tôi là Thiên Hà Tô Thị A Thất, số xe của tôi là 38, mọi người nhớ kỹ nhé, cổ vũ cho tôi đi!' Tống Thư Hàng: 'Phụt...' Bắc Hà Tán Nhân: 'Phụt...' Hoàng Sơn Chân Quân: 'Phụt...' Các đạo hữu khác trong nhóm: 'Phụt...' Tuyết Lang Động Chủ lặng lẽ lấy từ trong túi ra một tấm danh thiếp đưa cho Cuồng Đao Tam Lãng: 'Tam Lãng huynh, đây là danh thiếp của Giang Tử Yên cô nương, đệ tử của Dược Sư.

Tôi nghĩ sau khi thi đấu xong anh sẽ cần dùng tới nó đấy.' Cuồng Đao Tam Lãng nhận lấy xem thử, rồi cười ha hả: 'Yên tâm đi, tôi không sao đâu.

Tấm danh thiếp này tôi không dùng tới đâu.' Tuyết Lang Động Chủ giật giật khóe miệng, Tam Lãng huynh à, cái sự tự tin của anh lấy từ đâu ra vậy, có thể chia cho tôi vài lạng được không?

Trên không trung, trọng tài chính Linh Điệp Tôn Giả nhìn con gái yêu Vũ Nhu Tử một cái, trầm giọng nói: 'Vậy thì, cuộc đua chính thức bắt đầu!' Các đạo hữu tham gia thi đấu của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cùng một số đạo hữu do Bạch Tôn Giả mời tới đồng loạt leo lên máy cày.

Tống Thư Hàng cũng khống chế cơ thể Diệt Phượng Công Tử leo lên chiếc máy cày số 44.

Tiếp theo, chỉ cần nghe thấy trọng tài phát súng Toàn Phong Tôn Giả hô 'Vào chỗ - Chuẩn bị' là ngay lập tức hạ lệnh cho máy cày xuất phát!

Hít một hơi thật sâu.

Cậu là Tống Thư Hàng cơ mà, chẳng lẽ lại thua dưới tay một cái 'trễ ba giây' cỏn con này sao? 'Vào chỗ!' Toàn Phong Tôn Giả giơ cao súng lệnh trong tay, ngay lúc này, toàn bộ tuyển thủ và khán giả đều tập trung sự chú ý lên người ông!

Cảm giác này chính là cảm giác được chơi trội, phong cách tuyệt vời nhất, Toàn Phong Tôn Giả thích nhất là điều này. 'Chuẩn bị!' Toàn Phong Tôn Giả hét lớn.

Tất cả các đạo hữu tham gia thi đấu đều nắm chặt máy cày, tinh thần căng như dây đàn. 'Chính là lúc này!' Ngay khoảnh khắc đó, Tống Thư Hàng hạ lệnh 'xuất phát' cho cơ thể Diệt Phượng Công Tử!

Ba giây sau, chiếc máy cày số 44 sẽ vọt đi.

Giờ chỉ còn chờ Toàn Phong Tôn Giả nổ súng nữa thôi! 0.3 giây sau...

Toàn Phong Tôn Giả vẫn giơ cao súng lệnh nhưng chưa bóp cò, miệng ông hơi mở ra, thốt ra một con số kỳ quái: '1...' Cái gì?

Tống Thư Hàng ngơ ngác luôn, tại sao lại là đếm số?

Lúc này chẳng phải nên nổ súng rồi sao?

Chương 464

'2!' Toàn Phong Tôn Giả vẫn chưa có ý định nổ súng.

Nổ súng đi chứ, nổ súng nhanh lên, nếu không ba giây sắp tới là tôi sẽ vọt đi đấy! '3!' Toàn Phong Tôn Giả tiếp tục đếm. 3 rồi, 3 là đủ rồi chứ gì?

Vì là tu sĩ nên tốc độ đếm của Toàn Phong Tôn Giả hơi nhanh, khi đếm xong ba số chỉ mất khoảng hai giây, cộng thêm khoảng trễ lúc đầu thì tổng cộng mất khoảng 2.3 giây.

Lúc này mà nổ súng thì vẫn còn kịp, cậu có độ trễ ba giây, nếu lúc này nổ súng thì cậu vừa hay có thể xuất phát ngay khi tiếng súng vang lên!

Nhưng Toàn Phong Tôn Giả vẫn chưa nổ súng, khuôn miệng nhỏ nhắn của ông lại mở ra: '4!' Tống Thư Hàng muốn khóc luôn rồi, dù có muốn đếm số thì 1, 2, 3 là đủ rồi chứ?

Tại sao còn đếm đến 4 làm gì?

Nếu không phải 1, 2, 3 thì rốt cuộc vị Toàn Phong Tôn Giả này định đếm đến mấy mới nổ súng?

Đừng nói là định đếm đến 10 nhé?

Cái này đúng là không đánh theo bài bản gì cả.

Không xong rồi, ba giây sắp trôi qua rồi.

Nổ súng đi trọng tài ơi, nổ súng mau lên, không còn thời gian nữa đâu!

Nhưng điều khiến Tống Thư Hàng tuyệt vọng là Toàn Phong Tôn Giả vẫn không nổ súng.

Miệng ông phát ra âm thanh khiến Tống Thư Hàng đau thấu tâm can: '5...' Mắt Tống Thư Hàng lập tức ướt nhòe.

Ba giây đã trôi qua.

Tay của Diệt Phượng Công Tử do mệnh lệnh từ ba giây trước đã nắm chặt tay cầm máy cày, thực hiện một loạt các thao tác.

Oành oành ~ oành oành ~ máy cày phát ra tiếng gầm rú.

Dừng lại mau, trận đấu đã bắt đầu đâu, giờ dừng lại còn kịp mà!

Nhưng thật đáng tiếc, dù có muốn dừng thì mệnh lệnh đó cũng phải ba giây sau mới truyền tới cơ thể Diệt Phượng Công Tử.

Thế là, trước sự chứng kiến của vạn người, dưới ống kính của máy thu thập tin tức bát quái, trước ánh mắt kinh ngạc của các tuyển thủ và trọng tài phát súng Toàn Phong Tôn Giả...

Phành phạch phạch phạch phạch...

Chiếc máy cày của Diệt Phượng Công Tử lao vút về phía trước như điên, tốc độ đó, đúng là nhanh kinh hoàng!

Xem ra Diệt Phượng Công Tử đã lắp ít nhất mười cái gia tốc trận pháp lên xe rồi!

Cuồng Đao Tam Lãng: 'Ơ?

Trọng tài Toàn Phong Tôn Giả nổ súng rồi à?' Bắc Hà Tán Nhân: 'Chưa mà, anh không thấy tiền bối Toàn Phong Tôn Giả cũng đang nghệt mặt ra kia à?' Cuồng Đao Tam Lãng: 'Thế tại sao Diệt Phượng Công Tử lại đột nhiên vọt đi rồi?' Tạo Hóa Pháp Vương: 'Chắc lại lên cơn thần kinh rồi, các anh cũng biết chủng tộc của gã mà, thỉnh thoảng cứ hay bị thần kinh thế đấy.' 'Nhưng cứ để gã lao đi thế à?' Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Đang lúc các đạo hữu bàn tán, ở vị trí bên cạnh, Bạch Tôn Giả đứng dậy, đưa tay nhắm thẳng vào chiếc máy cày của Diệt Phượng Công Tử...

Đúng lúc Hoang Sơn Chân Quân cùng các đạo hữu đang suy đoán xem Bạch tôn giả sẽ dùng thủ đoạn gì để xử phạt kẻ 'vượt rào' Diệm Phượng Công Tử, thì Bạch tôn giả lại nghi hoặc chớp chớp mắt: "Ơ?" Một lát sau, Bạch tôn giả tự lẩm bẩm: "À... hiểu rồi, hóa ra là như vậy!" Đám tuyển thủ bên cạnh nghe mà mặt mày ngơ ngác.

Tiếp đó, Bạch tôn giả ra tay.

Anh đưa tay chộp vào hư không về phía Diệm Phượng Công Tử.

Linh lực giữa đất trời theo ý chí của Bạch tôn giả hội tụ lại thành một bàn tay lớn, trực tiếp chộp lấy chiếc xe máy cày tay của Diệm Phượng Công Tử.

Chiếc xe hoàn toàn không có sức phản kháng, bị bàn tay lớn này tóm chặt, kéo về bên cạnh Bạch tôn giả.

Diệm Phượng Công Tử dường như bị dọa ngốc luôn rồi, hồi lâu không có phản ứng.

Tận ba giây sau, Diệm Phượng Công Tử mới phát ra tiếng hét thảm thiết: "A a a a a ~~" Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói: "Lạ thật, hôm nay Diệm Phượng Công Tử dường như có gì đó hơi lạ?" "Bắc Hà đạo hữu cũng cảm thấy vậy sao?

Tổng cảm giác Diệm Phượng Công Tử đột nhiên biến thành người khác ấy." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoang Sơn Chân Quân khẽ nhướn mày, đúng thật, từ lúc đại hội xe máy cày tay bắt đầu tới giờ, phản ứng của Diệm Phượng Công Tử dường như luôn chậm hơn hai ba nhịp?

Trong lúc các đạo hữu đang bàn tán, Bạch tôn giả đã kéo cả người lẫn xe của Diệm Phượng Công Tử tới cạnh mình.

Anh không đặt chiếc xe xuống mà cứ treo nó lơ lửng trên không trung như vậy.

Trong ánh mắt nghi hoặc của các đạo hữu, Bạch tôn giả nhìn Diệm Phượng Công Tử trên xe máy cày, khẽ mỉm cười: "Thư Hàng tiểu hữu!" Các đạo hữu đều ngẩn ngơ, rõ ràng đây là Diệm Phượng đạo hữu mà, tại sao Bạch tiền bối lại gọi tên Thư Hàng?

Ý thức của Tống Thư Hàng một trận hoảng loạn.

Vãi thật, mình giúp 'Diệm Phượng Công Tử' gian lận bị Bạch tiền bối nhìn ra rồi sao?

Diệm Phượng Công Tử này đúng là báo đời, Tống Thư Hàng còn tưởng bí thuật của anh ta thần kỳ lắm chứ, không ngờ chẳng những bị lag mạng tới 3 giây mà còn bị Bạch tôn giả nhìn thấu trong một nốt nhạc.

Khoan đã, giờ không phải lúc oán trách Diệm Phượng Công Tử!

Nếu bị các tiền bối xung quanh biết mình thay 'Diệm Phượng Công Tử' gian lận đi thi, hậu quả thật sự không dám tưởng tượng nổi.

Làm sao bây giờ?

Lúc này, mình tuyệt đối không thể trả lời kiểu: [A, Bạch tiền bối sao anh nhận ra tôi thế] được.

Hơn nữa, mình đã hẹn với Diệm Phượng Công Tử rồi, mình giúp anh ta tham gia cuộc đua xe máy cày này, còn anh ta giúp mình xử lý 'giám sát giả', giữa hai bên là quan hệ hợp tác.

Tuy rằng quá trình thỏa thuận hợp tác này có hơi vội vàng... nhưng đã hứa là phải giữ lời.

Dễ dàng từ bỏ như vậy thì không hay lắm.

Hay là, thử giả ngu xem sao?

Đây là cách đối phó tốt nhất mà Tống Thư Hàng nghĩ ra trong thời gian ngắn nhất.

Thế là, sau khi Diệm Phượng Công Tử ngây người ba giây, liền cười gượng gạo: "Ha ha ha, Bạch tiền bối ngài đang nói gì thế, tôi là Diệm Phượng mà!" "......" Khóe môi Bạch tôn giả nhếch lên: "Ồ... xem ra Thư Hàng cậu không muốn thừa nhận sao?" Giả ngu dường như vô dụng rồi!

Hơn nữa, trên mặt các đạo hữu trong 'nhóm Cửu Châu số 1' xung quanh đều lộ ra vẻ mặt suy tư.

Đặc biệt là Hoang Sơn Chân Quân, dường như đã nghĩ ra điều gì đó, khóe môi cũng nhếch lên một nụ cười xấu xa y hệt Bạch tôn giả.

Tống Thư Hàng biết hành động giả ngu của mình thất bại rồi.

Chẳng còn cách nào khác...

đành phải thẳng thắn để được khoan hồng vậy. [Diệm Phượng tiền bối, Tống mỗ tôi đã cố hết sức rồi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vì cơ thể bị lag ba giây, nên khi cậu quyết định mở miệng thú nhận thì phải ba giây sau mới có thể nói ra lời.

Nhưng đúng lúc này, Bạch tôn giả lại khẽ mỉm cười nói: "Vậy thì, ta cứ coi như cậu là Diệm Phượng Công Tử đi!" Nói đoạn, tôn giả đặt chiếc 'xe máy cày số 44' xuống đất.

Ơ ơ ơ?

Bạch tiền bối thỏa hiệp rồi sao?

Tống Thư Hàng trong lòng đầy nghi hoặc. "Sau đó, ta cho cậu hai lựa chọn." Bạch tôn giả giơ ngón tay ra, nói với 'Diệm Phượng Công Tử': "Lựa chọn thứ nhất, Diệm Phượng Công Tử cậu hãy dốc toàn lực tham gia thi đấu, ít nhất phải lấy được...

ừm, lấy được top 10!

Chỉ cần cậu lọt vào top 10, bất kể cậu là Diệm Phượng Công Tử hay là Thư Hàng tiểu hữu, ta đều có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra!" Top 10?

Tuy nói người tham gia chỉ có hơn năm mươi vị tiền bối, nhưng trên người mình đang bị 'lag 3 giây' mà.

Lấy hạng 10 từ dưới đếm lên còn khó, nói gì là top 10!

Dường như nhìn ra ý nghĩ trong mắt 'Diệm Phượng Công Tử', Bạch tôn giả lại giơ thêm một ngón tay nữa: "Nếu cậu không lọt được vào top 10, vậy thì ta sẽ chuẩn bị cho cậu một tháng lượng 'Ích Cốc Đan', đưa cậu lên vũ trụ, thực hiện một chuyến du lịch vũ trụ một tháng!

Đó chính là lựa chọn thứ hai." Ý thức của Tống Thư Hàng tức khắc chấn động...

Thật đáng sợ, lại còn là du lịch vũ trụ một tháng nữa chứ.

Tuy cậu rất thích vũ trụ bao la, nhưng bị 'phi kiếm dùng một lần' đưa vào vũ trụ một mình, cô độc trải qua một tháng thì sẽ phát điên mất.

Nhưng mà... không vấn đề gì!

Du lịch vũ trụ một tháng, Tống Thư Hàng không sợ.

Dù sao đến lúc đó người bị tống vào vũ trụ là Diệm Phượng Công Tử mà.

Tất nhiên, cậu vẫn sẽ dốc hết sức tranh đoạt top 10, nếu thật sự không giành được thì cũng không trách cậu được. "Cho nên, nỗ lực thi đấu đi." Bạch tôn giả nói.

Ba giây sau, Diệm Phượng Công Tử vỗ ngực bảo đảm: "Nhất định rồi, Bạch tiền bối, tôi chắc chắn sẽ liều mạng thi đấu." "Ừm, rất tốt." Bạch tôn giả hài lòng gật đầu: "Vậy thì, trận đấu bắt đầu lại nào.

Toàn Phong đạo hữu, làm phiền anh phát lệnh lần nữa đi.

À phải rồi, lần này sau khi chuẩn bị...

đừng đếm 1, 2, 3, 4 nữa nhé!" Toàn Phong Tôn Giả ngượng ngùng cười khan một tiếng: "Ha ha ha ha, không vấn đề gì." Bạch tôn giả mỉm cười, ngồi lại vào chiếc xe máy cày của mình.

Sau đó, anh đột nhiên nhớ ra điều gì đó, quay đầu lại nói với 'Diệm Phượng Công Tử': "Phải rồi, vừa nãy ta có một điểm chưa giải thích rõ.

Nếu cậu không lọt được vào top 10... thì đến lúc đó ta sẽ đưa 'Thư Hàng tiểu hữu' lên vũ trụ.

Đúng thế, từ 'cậu' mà ta vừa nói không phải chỉ Diệm Phượng Công Tử, mà là chỉ cậu đó, Thư Hàng tiểu hữu." Rắc!

Ý thức của Tống Thư Hàng tiểu hữu tức khắc hóa đá.

Cậu cứ tưởng người bị tống vào vũ trụ sẽ là Diệm Phượng Công Tử, không ngờ lại là Tống Thư Hàng tiểu hữu đáng thương sao?

Đừng mà, du lịch vũ trụ gì gì đó, tuyệt đối đừng mà!

Ba giây sau, trong mắt Diệm Phượng Công Tử bùng cháy ngọn lửa chiến đấu hừng hực - top 10 của cuộc đua xe máy cày này, cậu chắc chắn phải lấy cho bằng được!

Phải dốc hết sức, không, thế vẫn chưa đủ!

Chương 465

Cậu phải bộc phát, bộc phát toàn bộ tiềm năng của mình, bất kể dùng thủ đoạn gì, nhất định phải lọt vào top 10!

Toàn Phong Tôn Giả lại giơ cao súng lệnh, hét lớn: "Các vị trí... chuẩn bị..." Tất cả các thành viên chuẩn bị tham gia đều đã sẵn sàng.

Mọi người đều đang đợi Toàn Phong Tôn Giả nổ súng.

Sau đó, miệng nhỏ của Toàn Phong Tôn Giả khẽ mở: "One......" Anh ta chính là Toàn Phong Tôn Giả, người đàn ông ngầu nhất, không làm màu là sẽ chết.

Bất luận thế nào, danh hiệu 'người đàn ông nổi bật nhất' của giải đua xe máy cày lần thứ nhất này, anh ta nhất định phải giành lấy.

Không đếm 1, 2, 3, 4... thì mình có thể đếm bằng tiếng Anh!

One, Two, Three, Four, Five, Six... cũng rất tuyệt mà.

Đoàng ~~ Đột nhiên, Toàn Phong Tôn Giả cảm thấy dưới chân có vật gì đó, sau đó cơ thể anh ta hóa thành một cơn lốc nhỏ, xoay tròn bay vút lên trời. "A a a a a ~~" Tiếng thảm thiết của Toàn Phong Tôn Giả vang lên, tuy anh ta cũng là cường giả cấp Tôn Giả, nhưng đối diện với đòn tập kích bất ngờ của Bạch tiền bối, trong lúc hoàn toàn không phòng bị liền bị tống lên trời.

Tất nhiên, dựa vào thực lực cấp Tôn Giả của mình, khi bay lên được một nửa, anh ta vẫn có thể thoát khỏi trạng thái 'xoay tròn thăng thiên' này.

Nhưng mà... sướng quá đi!

Đang xoay tròn thăng thiên thế này, anh ta trở thành tâm điểm chú ý của vạn người, tất cả mọi người đều đang nhìn anh ta, ánh mắt của mọi người đều tập trung trên người anh ta.

Đây quả thực là, vô cùng nổi bật nha!

Bạch tôn giả giận dữ tiếp quản chức trách trọng tài của Toàn Phong Tôn Giả: "Trận đấu bắt đầu!" Giây tiếp theo, các tuyển thủ tham gia 'Giải đua xe máy cày tay' đạp hết mã lực lao vọt ra ngoài!

Đột đột đột đột ~~ Tổng cộng gần sáu mươi chiếc xe máy cày gần như xuất phát cùng lúc, toàn bộ đều nhả khói đen, lao về phía trước với tốc độ áp đảo tất cả các dòng xe thể thao trên thế giới!

Lúc này, người tạm thời dẫn đầu vị trí thứ nhất là... số 44, Diệm Phượng Công Tử!

Tống Thư Hàng lại một lần nữa sử dụng chiến thuật 'ăn gian lệnh'.

Dù sao Bạch tiền bối đã dặn vị Toàn Phong Tôn Giả kia đừng đếm 1, 2, 3 nữa.

Thế nên, khi Toàn Phong Tôn Giả gào lên 'chuẩn bị', Tống Thư Hàng lại một lần nữa ra lệnh cho cơ thể Diệm Phượng Công Tử 'lái xe lao lên' trước.

Nhưng điều Tống Thư Hàng không ngờ tới là, Toàn Phong Tôn Giả không đếm 1, 2, 3 thật, mà gã này lại chuyển sang đếm One, Two, Three! "Toang rồi, lần này mình lại 'vượt rào' rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng cuộc đời thú vị chính là ở chỗ nó luôn không thể dự đoán và đầy rẫy những biến hóa bất ngờ.

Toàn Phong Tôn Giả đã xoay tròn lên trời rồi!

Bạch tôn giả đã thay mặt phát lệnh xuất phát.

Càng may mắn hơn là, vào khoảnh khắc Bạch tôn giả hô to 'trận đấu bắt đầu'... thời gian lag ba giây của Tống Thư Hàng vừa vặn kết thúc.

Thế là, cơ thể Diệm Phượng Công Tử thực hiện một loạt thao tác nhanh như chớp, chiếc xe máy cày số 44 một ngựa đi đầu, như ngựa hoang đứt cương, phi tốc lao vọt ra ngoài... "Khốn khiếp, dám cướp vị trí của ta, hạng nhất phải là của ta, ta phải giành lấy vị trí thứ nhất để hiến dâng cho Bạch tiền bối kính yêu nhất của ta!" Bạch Hạc Chân Quân gầm lên một tiếng.

Thế là, Bạch Hạc Chân Quân đưa tay vỗ mạnh vào bên cạnh ghế ngồi.

Giây tiếp theo, ở đuôi chiếc xe máy cày số 40 của anh ta bật ra một bộ phận giống như ống phun tên lửa.

Oanh oanh oanh...

Xe máy cày của Bạch Hạc Chân Quân tức khắc tăng tốc, nhanh chóng đuổi theo Tống Thư Hàng. "Hừ hừ, chỉ là một con hạc trắng mà cũng dám nhảy nhót.

Đã đến lúc cho hắn một bài học rồi." Cổ Hồ Quan Chân Quân lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Ông đưa tay gạt một cái trên tay cầm xe máy cày, một nút bấm màu đỏ xuất hiện.

Cổ Hồ Quan Chân Quân dùng lực nhấn xuống nút bấm đó.

Phía sau thùng xe của ông, quả tên lửa 'Phi Mao Thối' (Scud) đã qua cải tiến đã khóa chặt chiếc xe máy cày số 40 của Bạch Hạc Chân Quân.

Oanh oanh oanh...

Tên lửa bay vút lên trời, lao thẳng về phía Bạch Hạc Chân Quân.

Giải đua xe máy cày tay lần thứ nhất của giới tu chân, chỉ trong vòng hai giây sau khi bắt đầu đã bước vào giai đoạn cao trào!

Lại đến lúc này rồi sao, ngày cuối cùng của tháng rồi, cầu vé tháng ủng hộ.

Tên lửa Phi Mao Thối bay vọt lên, khi lơ lửng trên không trung, thể tích của nó tăng lên gấp mấy lần, khóa chặt chiếc xe máy cày số 40 của Bạch Hạc Chân Quân rồi phun khói lao đi.

Ở phía trước, Bạch Hạc Chân Quân thấy sắp đuổi kịp 'Diệm Phượng Công Tử" đang đứng nhất, đột nhiên tâm niệm lay động, quay đầu nhìn lại phía sau.

Ngay lập tức, anh ta liền thấy một quả tên lửa Phi Mao Thối khổng lồ đang lao về phía mình. "Hừ hừ, Cổ Hồ đạo hữu nôn nóng quá rồi đấy.

Nhưng bản Chân Quân đã thấy anh lắp quả tên lửa này trên xe từ trước, lẽ nào lại không phòng bị sao?" Bạch Hạc Chân Quân đắc ý cười một tiếng.

Sau đó chỉ thấy anh ta đưa tay khẽ phẩy một cái, một miếng sắt nhỏ bị anh ta ném ra, hất lên đỉnh đầu mình.

Bùm!

Giữa không trung, một trận sương khói bùng lên, miếng sắt nhỏ bé trong làn khói lại biến hóa thành một chiếc xe máy cày số 40, trên đó còn có một hình nhân Bạch Hạc Chân Quân giả đang ngồi lái, sống động như thật!

Đây là mồi nhử, chiếc xe máy cày số 40 biến hóa ra này bất kể là kích thước, khí tức hay là thông qua các phương tiện khoa học như sóng điện từ, nhiệt độ cảm ứng, trông đều giống hệt Bạch Hạc Chân Quân thật.

Trên bầu trời, quả tên lửa Phi Mao Thối bị mồi nhử mê hoặc, 'oanh' một tiếng bắn trúng vào mồi nhử biến hóa kia, nổ tung.

Dư chấn của vụ nổ lan tỏa ra, mấy chiếc xe máy cày lao lên từ phía sau đều bị ảnh hưởng, Bạch Hạc Chân Quân và 'Diệm Phượng Công Tử' nhân cơ hội này kéo dãn khoảng cách với đám tuyển thủ phía sau. [Chào mọi người, chào mừng mọi người theo dõi buổi truyền hình trực tiếp giải đua 'Xe máy cày tay lần thứ nhất' của giới tu chân, tôi là người bạn tốt của mọi người, MC hiện trường của Nhật báo Tu sĩ - Giang Sơn.] [Giải đua xe máy cày lần này do Bạch tôn giả danh tiếng lẫy lừng tổ chức, đồng thời được Linh Điệp Tôn Giả và Thất Sinh Phù phủ chủ phối hợp chuẩn bị địa điểm.

Theo tiết lộ, đường đua lần này vừa kích thích vừa mạo hiểm, tuyệt đối khiến người ta cả đời khó quên.] [Trận đấu bắt đầu!

Không hổ là giải đua xe máy cày lần thứ nhất, còn chưa bắt đầu đã bước vào cao trào rồi.

Mọi người nhìn xem, cái người đang xoay tròn trên không trung rồi thăng thiên kia chính là trọng tài lệnh của giải đua lần này - Toàn Phong Tôn Giả.

Toàn Phong Tôn Giả dường như lấy chính cơ thể mình làm lệnh khai cuộc, tố chất nghề nghiệp quả thực đáng nể.

Cách phát lệnh này rất đáng để 'Giải đua phi kiếm' sắp tới học hỏi!] Trọng tài lệnh của giải đua phi kiếm tu sĩ tăng thêm 100 điểm thù hận đối với MC 'Giang Sơn'. [Trận đấu bắt đầu!

Xe máy cày số 44 dẫn đầu, chúng ta có thể thấy tuyển thủ số 44 là Diệm Phượng Công Tử anh tuấn, Diệm Phượng Công Tử luôn với hình tượng tinh anh trí tuệ, rất được các nữ tu sĩ yêu thích.] [Phía sau Diệm Phượng Công Tử, tuyển thủ số 40 Bạch Hạc Chân Quân bám sát nút, chuẩn bị vượt qua Diệm Phượng Công Tử số 44!

Bạch Hạc Chân Quân vì chủng tộc đặc thù của mình nên có một lượng lớn người hâm mộ cả nam lẫn nữ trong giới tu chân.

Đây là cuộc chiến khiến người ta nhiệt huyết sôi trào của hai tuyển thủ có nhan sắc và nhân khí cực cao!] [Ồ, đó là cái gì vậy?

Tên lửa Phi Mao Thối!

Tuyển thủ 'Cổ Hồ Quan Chân Quân' số 6 ở phía sau đã bắn một quả tên lửa Phi Mao Thối về phía Bạch Hạc Chân Quân!

Tuy trận đấu mới diễn ra được vài giây ngắn ngủi nhưng cảm xúc của các tuyển thủ đã bước vào giai đoạn quyết liệt rồi!] [Đẹp lắm... tuyển thủ Bạch Hạc Chân Quân đã dùng 'thế thân' chặn được đòn tấn công của tên lửa Phi Mao Thối, hiện tại anh ta chỉ còn cách tuyển thủ Diệm Phượng đang dẫn đầu nửa thân xe!

Dự đoán là khi tôi nói xong câu này, anh ta sẽ hoàn thành việc vượt qua tuyển thủ Diệm Phượng!] [Ồ, đợi chút, đó là cái gì vậy?] Oanh oanh oanh oanh...

Tiếng nổ lớn vang lên, xe máy cày của Bạch Hạc Chân Quân dường như đè trúng thứ gì đó.

Sau đó trong nháy mắt, gần như không có bất kỳ sự chậm trễ nào, thứ đó liền nổ tung...

Trên xe của Bạch Hạc Chân Quân có mang theo trận pháp phòng ngự mạnh mẽ, vụ nổ phía dưới không thể gây thương hại cho chiếc xe máy cày của anh ta.

Nhưng vụ nổ này mang lại lực xung kích hướng lên cực mạnh, khiến chiếc xe máy cày của anh ta tạm thời bị hất bổng lên không.

Khó khăn lắm Bạch Hạc Chân Quân mới dựa vào tố chất cơ thể mạnh mẽ của mình để ổn định lại chiếc xe máy cày. [Ồ, là địa lôi.

Hơn nữa còn là địa lôi đã qua cải tiến!

Không có tốc độ kích nổ trễ, một khi xe máy cày cán lên là sẽ nổ ngay lập tức.

Uy lực của vụ nổ sẽ hoàn toàn biến thành lực xung kích...

Bạch Hạc Chân Quân trúng thưởng rồi!

Rõ ràng mới chỉ là phần đầu đường đua mà đã xuất hiện thứ kích thích như địa lôi rồi, khiến chúng ta không khỏi càng thêm hứng thú với phần còn lại của trận đấu!] Khi Bạch Hạc Chân Quân khó khăn lắm mới ổn định được thân xe thì đã lãng phí không ít thời gian.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Một loạt xe máy cày lướt qua bên cạnh Bạch Hạc Chân Quân. [Thật đáng tiếc, rõ ràng mắt thấy chỉ còn nửa thân xe nữa là hoàn thành việc vượt qua Diệm Phượng Công Tử, vậy mà lại lỡ cán trúng một quả địa lôi.

Thứ hạng của Bạch Hạc Chân Quân trong nháy mắt từ vị trí thứ 2 tụt xuống hạng 49, sắp thành bét bảng rồi!

Mọi người có thể thấy, người xếp thứ 50 là 'Nhuỡng Tửu Cư Sĩ' cũng sắp đuổi kịp Bạch Hạc Chân Quân!] "Khốn kiếp, ta là Túy Nguyệt, Túy Nguyệt mà!" Người đàn ông bị gọi là 'Nhuỡng Tửu Cư Sĩ' thò đầu ra, gầm lên với 'thiết bị thu thập tin tức bát quái' trên bầu trời.

Nhưng thật đáng tiếc, tiếng của anh ta không truyền vào được thiết bị đó. [Túy Tửu Cư Sĩ dường như đang vẫy tay cuồng nhiệt về phía ống kính của chúng ta, anh ấy dường như rất phấn khích?

Lẽ nào Túy Tinh Cư Sĩ sắp có hành động lớn gì đó sao?] "Khốn khiếp, trong một câu mà gọi sai đạo hiệu của ta hai lần, là cố ý đúng không?

Bàn Giang Sơn, ta sẽ không tha cho ngươi đâu." Túy * Cư Sĩ nghiến răng nghiến lợi.

Tuy nhiên, đúng là anh ta sắp có hành động lớn thật.

Sở dĩ anh ta đi tà tà ở cuối đội ngũ là để tìm cơ hội 'tính sổ' với hai tên trong đám tuyển thủ - đại mã hầu Cuồng Đao Tam Lãng và Bạch Hạc Chân Quân!

Chương 466

Một kẻ đã trần như nhộng ôm anh ta bay suốt nửa chặng đường làm anh ta mất hết mặt mũi, kẻ còn lại gửi chuyển phát nhanh tới làm đồng phạm.

Thực ra còn có cả Bạch tôn giả nữa, nhưng muốn đối phó với Bạch tôn giả thì phải đợi thiên thời, địa lợi, nhân hòa hội tụ đủ rồi mới tính.

Nếu không, Túy Nguyệt Cư Sĩ thà từ chối tưởng tượng ý định 'đối phó Bạch tôn giả' luôn cho lành.

Biết đâu trong đầu vừa mới nảy ra ý định đó... là chuyện xui xẻo đã ập xuống đầu rồi.

Lan man quá, hiện giờ quan trọng nhất là Bạch Hạc Chân Quân đang ở ngay trước mắt!

Túy * Cư Sĩ lạnh lùng cười một tiếng, anh ta dùng lực vỗ mạnh lên chiếc xe máy cày của mình, ngay sau đó, ở đầu chiếc xe máy cày bật ra một cái mũi khoan khổng lồ.

Mũi khoan quay cuồng điên cuồng, trên đó có vô số phù văn dung nhập vào, khiến nó tỏa ra ánh sáng của pháp bảo.

Không ai nghi ngờ rằng chỉ cần một cú khoan này hạ xuống, chiếc xe máy cày chắc chắn sẽ biến thành một đống phế liệu! "Bạch Hạc, ăn một phát 'Thiểm Điện Cuồng Long Toan' của ta đi a a a!" Túy * Cư Sĩ gầm lên, dùng lực tăng tốc chiếc xe máy cày số 13 của mình, lao thẳng về phía Bạch Hạc Chân Quân. "Ơ ơ ơ?

Tại sao ngay cả Bá Vương Cư Sĩ anh cũng muốn đối phó tôi?" Bạch Hạc Chân Quân kinh khiếu nói. "Bá Vương Cư Sĩ?

Ha ha ha ha, nói nhiều vô ích, chịu chết đi!

Sau khi ăn một phát 'Thiểm Điện Cuồng Long Toan' này của ta, chỉ cần anh không chết, chúng ta vẫn là bạn tốt!" Túy Nguyệt Cư Sĩ phát ra tiếng gầm phẫn nộ. "Đừng mà, tuyệt đối đừng mà.

Tôi còn phải trở thành người đàn ông giành hạng nhất của 'Giải đua xe máy cày tay' lần này mà." Bạch Hạc Chân Quân mắt rơm rớm, anh ta nhanh chóng kéo chiếc xe máy cày của mình, hai bộ phun tên lửa trong thùng xe điên cuồng phun hỏa. "Ăn xong một phát 'Thiểm Điện Cuồng Long Toan' này của ta rồi hãy đi giành vị trí thứ nhất của anh!" Túy Nguyệt Cư Sĩ gào lên. "Đi chết đi, ăn một phát điện khoan của anh thì xe nát bét rồi còn gì." Bạch Hạc Chân Quân giận dữ nói: "Vả lại kẻ ôm anh trần như nhộng bay đi là Tam Lãng mà, anh tìm hắn mới đúng chứ, sao lại tìm tôi?" "Ha ha ha ha, Tam Lãng, Tam Lãng.

Nói nhiều vô ích, hai người các người đều định sẵn là bị ta khoan thủng rồi!" Túy Nguyệt Cư Sĩ gào thét!

Cứ như vậy... chiếc xe máy cày số 40 và số 13 đuổi nhau kịch liệt, vô cùng náo nhiệt. [Tuy vì lý do khoảng cách nên chúng ta không nghe rõ đoạn đối thoại giữa Hàn Nguyệt Cư Sĩ và Bạch Hạc Chân Quân, nhưng nhìn tình huống thì dường như Hàn Tinh Cư Sĩ muốn dùng mũi khoan 'khoan' Bạch Hạc Chân Quân, còn Bạch Hạc Chân Quân thì thà chết không chịu.

Hai bên đuổi nhau quyết liệt, tốc độ cực nhanh.

Tuy thứ hạng của hai vị vẫn ở cuối bảng nhưng với tinh thần phấn đấu này, việc đuổi kịp các đạo hữu phía trước vẫn còn rất nhiều hy vọng...

Cuối cùng, chúc hai vị đạt được thành tích tốt.

Vậy thì sau đây, chúng ta hãy quay ống kính về phía trước nào.] [Ơ?

Phía trước đột nhiên có một đạo kiếm quang lóe lên, là vị đạo hữu nào lại trúng thưởng rồi sao?

Hãy để chúng ta kéo ống kính lại gần hơn một chút.

Ồ, nhìn rõ rồi, đây là một cô bé xinh đẹp...

để tôi xem nào, đây là tuyển thủ Vũ Nhu Tử của đảo Linh Điệp, số 22.

Cô ấy là con gái rượu của Linh Điệp Tôn Giả, vẫn chưa có bạn trai đâu, các nam tu sĩ độc thân có thể cố lên rồi...

Ơ?] Khi nói đến hai chữ 'cố lên', không hiểu sao, MC trực tiếp của 'Nhật báo Tu sĩ' - Bàn Giang Sơn đạo hữu bỗng cảm thấy sau gáy hơi lành lạnh. [Khụ khụ, tóm lại là... cô bé Vũ Nhu Tử của đảo Linh Điệp dường như đã dẫm phải bẫy, hiện tại đang cả người lẫn xe xoay vòng vòng bay ngược về vị trí xuất phát!

Nhưng trận đấu mới chỉ bắt đầu, cô ấy vẫn còn nhiều cơ hội!

Chúng ta hãy chân thành chúc cô bé này may mắn!] Trên bầu trời, Vũ Nhu Tử vẻ mặt đầy uất ức...

Cô không cẩn thận dẫm phải một cái bẫy, còn chưa kịp phản ứng gì thì cả người lẫn xe đã xoay tròn thăng thiên, sau đó cứ thế bay vèo về phía vị trí 'xuất phát'!

Tuy xoay tròn thăng thiên cũng vui thật đấy... nhưng cô đang đua xe mà, vừa mới vượt qua Tạo Hóa tiền bối, Lạc Trần tiền bối xong, đang chơi vui thì đột nhiên bị bay mất.

Thật không cam tâm mà! "Khốn khiếp, tôi nhất định sẽ quay lại!" Vũ Nhu Tử hét lớn, dù có quay về vạch xuất phát thì cô cũng sẽ đuổi kịp! [Sau khi chúc phúc cho cô bé Vũ Nhu Tử của chúng ta xong, hãy cùng kéo ống kính về phía dẫn đầu nào.

Hiện tại, cuộc tranh giành mấy thứ hạng đầu vẫn vô cùng thảm khốc!

Diệm Phượng Công Tử số 44 vận khí không tệ, vẫn duy trì được ưu thế nhỏ nhoi.

Tuy nhiên, phía sau anh ta đã có người sắp đuổi kịp rồi - đó là Hoang Sơn Chân Quân số 5!] Ngay khi Giang Sơn hô lên đạo hiệu 'Hoang Sơn Chân Quân'... trên tầng mây khán giả, có một đôi mắt chó đột nhiên sáng rực lên: "Gâu, chính là lúc này!" Trong buổi truyền hình trực tiếp, MC vẫn tiếp tục tán thưởng: [Hoang Sơn Chân Quân không hổ là tiền bối lão làng, anh ấy không mù quáng tăng tốc xe máy cày một cách bừa bãi, việc cải tiến xe máy cày của anh ấy vừa phù hợp với khoa học, lại dung hợp hoàn mỹ các yếu tố tu sĩ.

Từ lúc xuất phát đến giờ, tốc độ của anh ấy luôn ổn định, cứ thế vững vàng vượt qua các đạo hữu khác.] Tống Thư Hàng liếc nhìn Hoang Sơn Chân Quân đã gần như đi song song với mình, cười khổ nói: "Hoang Sơn tiền bối, chẳng phải anh nói tham gia trận đấu chỉ là để góp vui cho đủ quân số thôi sao?" Đã là góp vui, quan trọng là tham gia, vậy tại sao lại liều mạng thế này?

Sắp chạy lên hạng nhất luôn rồi kìa.

Tống Thư Hàng là người đàn ông bắt buộc phải giành lấy vị trí trong top 10 mà, Hoang Sơn Chân Quân mà nhảy vào cuộc chiến tranh đoạt top 10 này thì sẽ vô cùng bất lợi cho cậu. "Ha ha... nói thế nào nhỉ, ta thật sự không ngờ năng lực cải tiến 'xe máy cày tay' của các cậu lại kém như vậy.

Ta chỉ tùy tiện cải tiến một chút, tùy tiện tham gia cho đủ số thôi mà đã vượt qua các cậu một mạch rồi." Hoang Sơn tiền bối cười hì hì

nói.

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng cảm nhận được từ trên người Hoang Sơn tiền bối một thứ gọi là 'sự khinh bỉ sâu sắc của học bá'.

Thật sự là quá châm chọc!

Thật sự muốn đấm cho Chân Quân một phát vào mặt quá. "Thôi thế này, Thư Hàng tiểu hữu cố lên nhé, cứ duy trì như vậy thì top 10 vẫn có hy vọng đấy, ta đi trước một bước đây." Hoang Sơn tiền bối ha ha cười nói, đồng thời hai tay anh nắm chặt tay cầm xe máy cày, cơ thể rung động có tiết tấu, cứ như thế bình bình ổn ổn nhưng lại kiên định vượt qua xe số 44 của Tống Thư Hàng nửa thân xe. [Không hổ là Hoang Sơn Chân Quân, phát huy rất ổn định, hiện tại chúng ta hãy chúc mừng Hoang Sơn Chân Quân số 5, anh ấy đã tạm thời chiếm giữ vị trí thứ nhất trong cuộc đua xe máy cày...

Ơ?

Chúng ta dường như nghe thấy một âm thanh rất lớn.

Âm thanh này lớn đến vậy, dường như là một bài hát?

Đây là các đạo hữu khán giả đang cổ vũ cho các tuyển thủ sao?

Hay là, chúng ta hãy thử nối máy để nghe một đoạn âm thanh này xem sao.] Sau đó, một giọng nói trong trẻo từ 'thiết bị thu thập tin tức bát quái' truyền đến tai hàng vạn người trong giới tu chân. "Hoa lan tỏa ngát hương thơm, nghe ta hát một khúc nào hát một khúc nha hát ~~ Đến với đại Hoang Sơn, đại Hoang Sơn nơi tốt lành nơi tốt lành nha ~ Nơi tốt lành phong cảnh đẹp tươi ~ Khắp nơi là mùa màng, khắp đất là đại ngốc ~~" Đến từ Đậu Đậu, một bài 《Bài Ca Hoang Sơn Đại Ngốc》 uy chấn giang hồ!

MC Giang Sơn tức khắc đơ người luôn. "Phụt..." Trên pháp bảo mây trắng, phần lớn các đạo hữu đều phun nước miếng.

Chỉ có một số đạo hữu không rõ chân tướng là vẫn còn đang ngơ ngác - ví dụ như các đệ tử nhà họ Sở, không hiểu tại sao đám tiền bối xung quanh đột nhiên lăn ra cười làm cái gì?

Sắc mặt Hoang Sơn Chân Quân tối sầm như mặt nước.

Chính mình cũng đã quá sơ ý, lại không cấm ngôn Đậu Đậu lại...

để nó có vốn liếng gây họa.

Quả nhiên tối nay nên chuẩn bị ăn lẩu thịt chó thôi.

Tiếp đó, Hoang Sơn Chân Quân kết một pháp ấn, gầm lên một tiếng: "Cấm ngôn!" Trên tầng mây, chiếc vòng cổ của con chó Jingba nhỏ đáng yêu lóe lên ánh sáng nhạt.

Sau đó, con Jingba nhỏ không thể nói tiếng người được nữa, chỉ có thể phát ra tiếng kêu 'gâu gâu'.

Nhưng trong mắt con chó Jingba lại lóe lên ánh sáng của trí tuệ - Hoang Sơn đại ngốc, anh quá ngây thơ rồi.

Đã dùng kỹ năng này với Đậu Đậu bản đại gia một lần rồi thì lần thứ hai không thể nào có hiệu quả được đâu!

Đậu Đậu thản nhiên dời cơ thể ra, chỉ thấy dưới thân nó giấu một cái loa phóng thanh khổng lồ, còn có một cái máy phát nhạc nữa.

Đậu Đậu đưa móng vuốt ra, khẽ ấn lên máy phát nhạc kia. "Hoa lan tỏa ngát hương thơm, nghe ta hát một khúc nào hát một khúc nha hát..." Bài ca uy chấn giang hồ 《Bài Ca Hoang Sơn Đại Ngốc》 lại vang lên lần nữa.

Bài hát vui tươi, điệu nhạc đơn giản, lời ca ngắn gọn, rất dễ thuộc.

Hơn nữa tu sĩ trừ phi có công pháp đặc thù, nếu không ai nấy đều là hạng người nhìn một lần là không quên, trí nhớ siêu quần.

Bài hát vui nhộn thế này, chỉ cần nghe qua một lần là mọi người đều có thể lẩm nhẩm theo.

Nghe thêm lần nữa là cơ bản đều biết hát luôn rồi.

Hơn nữa, bài 《Bài Ca Hoang Sơn Đại Ngốc》 này quả thực có ma tính.

Nghe qua một lần, không tự chủ được cả người đều sẽ vui vẻ theo giai điệu âm nhạc, thậm chí có người còn vô thức lẩm nhẩm theo vài câu. [Cắt đoạn này đi, mau cắt cái âm thanh này đi!] Trong buổi trực tiếp truyền lại tiếng kêu căng thẳng của MC Giang Sơn... nhưng mà, đã muộn rồi.

Dự kiến ngày mai, cả giới tu chân ai nấy đều sẽ biết đến khúc 《Bài Ca Hoang Sơn Đại Ngốc》 này. "Đậu Đậu!!!" Hoang Sơn Chân Quân gầm lên một tiếng, cuối cùng không thể nhịn thêm được nữa.

Anh dùng lòng bàn tay vỗ mạnh lên chiếc xe máy cày, chiếc xe số 5 bay vọt lên trời, nhả khói đen mù mịt, lao về phía Đậu Đậu để truy sát. "Gâu gâu!" Đậu Đậu đắc ý sủa về phía Hoang Sơn Chân Quân hai tiếng, nó cũng không thèm bỏ chạy... vì nó biết, trong tay Hoang Sơn Chân Quân, nó không thể chạy thoát được.

Ngay cả pháp bảo Phong Hỏa Luân chuyên dụng để bỏ chạy cũng là do Hoang Sơn Chân Quân làm cho nó, căn bản không có khả năng trốn thoát.

Cho nên, Đậu Đậu đứng rất hiên ngang trên tầng mây, đợi Hoang Sơn Chân Quân tới bắt mình!

Lúc này, Đậu Đậu cảm thấy Vũ Nhu Tử khi đó có một câu nói rất đúng - mọi người đều không còn là trẻ con nữa, tất nhiên phải chịu trách nhiệm cho mỗi hành vi của mình, đó chính là sự giác ngộ!

Chương 467

Đậu Đậu cảm thấy mình cũng có sự giác ngộ, nó đã không còn sợ hãi gì nữa rồi - dù tiếp theo có bị Hoang Sơn Chân Quân cấm ngôn cả năm trời thì đời chó của nó cũng đã mãn nguyện rồi.

Hoang Sơn Chân Quân một tay bóp nát cái máy phát nhạc, túm lấy Đậu Đậu ném lên chiếc xe máy cày. "Gâu gâu!" Đậu Đậu ngẩng đầu lên sủa với Hoang Sơn Chân Quân hai tiếng - muốn chém muốn giết tùy anh, sợ chết thì không phải Đậu Đậu.

Khóe môi Hoang Sơn Chân Quân giật giật, anh khởi động xe máy cày, đột đột đột rời khỏi hiện trường thi đấu, rất nhanh đã biến mất nơi chân trời.

Suốt quãng đường, Hoang Sơn Chân Quân đều giữ im lặng.

Hồi lâu sau, Chân Quân mới dịu dàng vô cùng gọi: "Đậu Đậu à." Giọng điệu đó, nhẹ nhàng như gió mùa xuân vậy.

Đậu Đậu lại đột nhiên rùng mình một cái. "Không ngờ, mày đã lớn thế này rồi.

Rõ ràng khi đó mang mày về nuôi, mày mới chỉ to bằng bàn tay thôi mà." Hoang Sơn Chân Quân cảm thán vạn phần: "Thời gian trôi nhanh thật đấy." Đậu Đậu: "?" "Con cái cuối cùng cũng phải lớn lên." Hoang Sơn Chân Quân cúi đầu nhìn Đậu Đậu một cái: "Cuối cùng, con cái cũng phải rời xa cha mẹ, tìm một người bạn đời chung thủy, xây dựng lại một gia đình thuộc về chính mình." Đậu Đậu thấy thật kỳ quặc.

Hoang Sơn đại ngốc, bị chơi hỏng rồi sao? "Ta nghĩ, cũng đến lúc mày gả đi rồi đấy, Đậu Đậu." Hoang Sơn Chân Quân khẽ mỉm cười, dịu dàng nói.

Đậu Đậu: "......" Khoan đã, khoan đã, khoan một chút đã!

Hoang Sơn đại ngốc, có phải anh nhầm chỗ nào rồi không?

Đậu Đậu căng thẳng sủa to: "Gâu gâu gâu gâu gâu!" Nó, Đậu Đậu, một con chó đại yêu Jingba, là giống đực mà.

Tại sao lại dùng từ 'gả' để hình dung về nó?

Lẽ nào thực ra mình là một con Jingba cái, chỉ là bị Hoang Sơn đại ngốc coi như Jingba đực mà nuôi bấy lâu nay?

Đậu Đậu thầm nghĩ vậy, nghi hoặc nhấc chân sau lên, nhìn vào chỗ 'Đậu Đậu nhỏ' kia.

Không phải mà, mình thật sự là một con Jingba đực mà!

Cho nên, Đậu Đậu hoàn toàn ngơ ngác.

Hoang Sơn Chân Quân mỉm cười đưa tay ra, càng thêm ôn hòa vỗ vỗ đầu nhỏ của Đậu Đậu.

Đột đột đột đột đột...

Xe máy cày nhả ra một trận khói đen, chở theo Đậu Đậu đang ngơ ngác, biến mất không một dấu vết. [Ách...

Các vị khán giả thân mến, vừa rồi trong trận đấu đột nhiên xuất hiện chút ngoài ý muốn.

Năm giây trước, 'Hoang Sơn Chân Quân' người vừa vượt qua Diệm Phượng Công Tử để đứng thứ nhất, vì việc riêng nên đã rời khỏi trận đấu, mất đi tư cách thi đấu.

Hiện tại chúng ta có thể thấy, hạng nhất vẫn là 'Diệm Phượng Công Tử' may mắn, anh ấy vẫn duy trì được ưu thế nhỏ nhoi so với các đạo hữu phía sau.] Tống Thư Hàng: "......" Lúc này, cậu có nên cảm ơn Đậu Đậu không nhỉ?

Đậu Đậu không quản thân mình tìm đường chết, một chiêu đã tiễn luôn Hoang Sơn Chân Quân đi, giúp cậu giữ vững ưu thế 'hạng nhất'? "Đậu Đậu, tôi sẽ thắp hương cho cậu." Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Sau đó, cậu nỗ lực khống chế chiếc xe máy cày, tiến về phía trước với tốc độ nhanh hơn, nhanh hơn nữa.

Đây là cơ hội do Đậu Đậu hy sinh thân mình đổi lấy, cậu không thể lãng phí được!

Ngay khi Tống Thư Hàng đang cảm thán...

Đột nhiên, có một đạo kiếm quang 'vèo' một cái lướt qua bên cạnh cậu, lập tức vượt qua cậu, bay lên phía trước! "Cái gì thế?" Tống Thư Hàng trợn to mắt. [Ơ?

Đạo kiếm quang vừa rồi!

Quá nhanh, tốc độ thật không thể tin nổi, lại là vị đạo hữu nào trúng thưởng sao?

Hãy để chúng ta kéo ống kính lại gần hơn một chút.

Nhìn rõ rồi...

Ơ, lại là cô bé này sao?] Chỉ thấy trong đạo kiếm quang đó bao bọc một cô gái tóc đen dài, đôi chân dài miên man cùng chiếc xe máy cày số 22 của cô ấy. [Lại là cô bé Vũ Nhu Tử của đảo Linh Điệp, ngay vừa rồi, sau khi bị đưa về vạch xuất phát, cô bé Vũ Nhu Tử đã không bỏ cuộc mà xuất phát lại lần nữa, nhưng không lâu sau khi xuất phát... dường như cô ấy lại cán phải một cái bẫy, chiếc xe máy cày số 22 của cô ấy lại một lần nữa hất bổng lên không, nhưng lần này cô ấy không bị đưa về vạch xuất phát mà là phi thẳng về phía trước, một hơi vượt qua tất cả các tuyển thủ, đạt tới vị trí trước mặt Diệm Phượng Công Tử số 44!

Tái ông thất mã, biết đâu là họa hay phúc?

Chúc mừng cô bé Vũ Nhu Tử, hiện tại cô ấy đang ở vị trí dẫn đầu cuộc đua xe máy cày tay lần này!] Cô bé Vũ Nhu Tử còn đang hơi ngẩn ngơ, chớp chớp mắt, cô đứng nhất rồi sao?

Hạng nhất nha, cảm giác này không tệ chút nào!

Cô thích cảm giác này!

Vũ Nhu Tử nắm chặt tay cầm xe máy cày, phát ra tiếng cười hoan hỉ nhân cơ hội này lao thẳng lên, kéo dãn khoảng cách đủ xa với các tuyển thủ phía sau, duy trì ưu thế, lao thẳng về đích!

Cô muốn giành chức quán quân của 'Giải đua xe máy cày tay lần thứ nhất'! "Lao lên nào!" Vũ Nhu Tử vui sướng hét lên.

Chiếc xe máy cày số 22 phi tốc lao vọt đi.

Đột nhiên...

Vũ Nhu Tử cảm thấy chiếc xe hơi chấn động, có cảm giác mất trọng lực.

Khóe môi Vũ Nhu Tử giật giật.

Cảm giác này quá quen thuộc, vì vừa rồi cô đã trải qua hai lần 'mất trọng lực' này rồi.

Sau đó, trong tiếng hét chói tai của Vũ Nhu Tử, cô và chiếc xe máy cày lại một lần nữa 'xoay tròn thăng thiên'...

Sau khi bay lên độ cao đủ lớn, chiếc xe máy cày số 22 của Vũ Nhu Tử 'vèo' một cái bị đưa bay ngược về vị trí xuất phát.

Vũ Nhu Tử: ㅜ_ㅜ lệ chảy đầy mặt. "Vũ Nhu Tử đúng là may mắn thật, một cái đã bay lên trước mặt mình luôn rồi." Tống Thư Hàng phiên bản 'Diệm Phượng Công Tử' đang thầm nghĩ vậy thì đột nhiên lại thấy Vũ Nhu Tử bị kiếm quang bao bọc, kêu 'oa oa oa' chói tai, bay ngược từ trước mặt mình trở về, sau đó một mạch bay về phía vạch xuất phát.

Tống Thư Hàng: "......" Vận khí này của Vũ Nhu Tử rốt cuộc là tốt hay xấu đây? "Tóm lại là cẩn thận vẫn hơn.

Mình đang bị lag ba giây mà, thế nên mắt nhất định phải nhìn xa, nếu phát hiện có gì ngoài ý muốn thì mình phải đề phòng...

A a a a a." Tống Thư Hàng trong lòng còn đang nghĩ mình phải phát hiện nguy nan sớm, ra lệnh cho cơ thể trước ba giây.

Nhưng không ngờ, đột nhiên trước mặt cậu xuất hiện ánh sáng của một cái bẫy.

Càng khiến cậu tuyệt vọng hơn là cái bẫy này lại còn biết di động, nó chạy qua chạy lại trong một phạm vi trên đường đua.

Chạy vô cùng tùy hứng, lúc trái lúc phải, lúc lên lúc xuống, không thể nào dự đoán nổi.

Đừng nói Tống Thư Hàng bị lag ba giây, dù có không lag đi nữa thì cậu cũng không tránh được cái bẫy này.

Chiếc xe máy cày số 44 không hề do dự mà cán lên cái bẫy.

Sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy mình xoay tròn thăng thiên rồi.

Chiếc xe máy cày và cơ thể cậu bị xoay tròn điên cuồng, trời đất quay cuồng, vô cùng khó chịu. "Tiếp theo là sẽ bay về vạch xuất phát sao?" Tống Thư Hàng lệ chảy đầy mặt.

Nhưng mà... sau khi xoay tròn thăng thiên đến một độ cao nhất định, bẫy dường như không có ý định đưa Tống Thư Hàng về vạch xuất phát.

Mà là càng thêm điên cuồng xoay tròn, xoay đến mức Tống Thư Hàng đầu váng mắt hoa.

Đầu chóng mặt quá... có cảm giác muốn nôn.

Đây là một cái bẫy 'ép buộc tạm dừng', một khi cán phải là phải xoay trên không trung mười giây đồng hồ.

Mười giây đồng hồ đó, đối với một cuộc đua biến hóa khôn lường mà nói thì quả thực tàn nhẫn.

Vèo vèo vèo vèo...

Một loạt các tiền bối lướt qua bên cạnh Tống Thư Hàng, trong nháy mắt, Tống Thư Hàng từ vị trí thứ nhất rơi xuống hạng thứ 47.

Trong đó, có vài tiền bối trước khi bay qua còn nhiệt tình vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Ví dụ như cái gã hình dạng đại mã hầu Tam Lãng tiền bối: "Thư Hàng, cố lên mà xoay nhé, cậu đã trở thành một cảnh đẹp trên đường đua rồi đấy." Nói xong, Tam Lãng tiền bối vui vẻ vượt qua Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khịt khịt mũi... cảm thấy suất top 10 của 'Giải đua xe máy cày tay' đang vẫy tay chào tạm biệt mình.

Còn 'chuyến du lịch vũ trụ một tháng' thì đang nhiệt tình vẫy tay chào đón cậu.

Đừng mà, đừng mà, mình không muốn du lịch vũ trụ một tháng đâu.

Cái kỳ nghỉ hè đáng thương này của mình đã trôi qua quá đỗi oanh liệt rồi, nào là 'Đảo Thần Bí', nào là 'Ôm gái chết trong lòng', nào là 'Trận chiến Đoạn Tiên Đài', nào là 'Âm mưu của Tiên sinh', rồi lại đến 'Giải đua xe máy cày tay' này nữa, mình đã mãn nguyện lắm rồi, hãy để một tháng thời gian tiếp theo cho mình bình bình an an trôi qua đi mà!

Mình muốn đi đảo nghỉ dưỡng tắm nắng, uống đồ uống thơm ngon, tận hưởng cuộc sống trên bãi cát cơ!

Mình không muốn đi vũ trụ đâu!

Thời gian một tháng lận đấy, mình có phải các tiền bối trong nhóm đâu, mình mới chỉ là một tu sĩ cấp hai nhỏ bé thôi, ăn uống có thể giải quyết bằng Ích Cốc Đan, nhưng còn chuyện đại tiểu tiện thì tính sao đây?

Nghe nói trong môi trường vô trọng lực của vũ trụ, nếu mà đi tiểu thì chất lỏng sẽ bay lơ lửng, biết đâu chất lỏng đó lại bay tọt vào mặt mình thì sao. ********** "Tống Thư Hàng tiểu hữu, lúc nào rảnh qua 'Đấu Chiến Phật Tông' chúng tôi làm khách nhé." Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương với mái tóc dài phiêu dật lướt qua bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Pháp Vương cũng là một vị tiền bối 'quan trọng là tham gia', hiện tại anh ta đang ở giai đoạn then chốt để đột phá 'Lục phẩm Chân Quân', cho nên tuy rất hứng thú với di tích 'thời đại trước' mà Bạch tiền bối nói, nhưng anh ta dự đoán mình sẽ không có thời gian tới cái di tích đó quậy phá đâu.

Hơn nữa... di tích kiểu này cũng không phải chỉ mở một lần duy nhất.

Lần này không có cơ hội vào thì lần sau vẫn còn cơ hội, chỉ là lợi ích thu được có lẽ không bằng đợt đầu tiên vào thôi.

Chương 468

Khi lướt qua Tống Thư Hàng, điện thoại của Tạo Hóa Pháp Vương vang lên.

Tạo Hóa Pháp Vương lướt điện thoại xem, hóa ra là 'Tô Thị A Thất'. "Ơ, A Thất đạo hữu?" Tạo Hóa Pháp Vương khẽ mỉm cười, bắt máy nói: "A Thất đạo hữu, có chuyện gì thế?

Nói chứ tôi đang tham gia 'Giải đua xe máy cày tay' nè, thú vị cực kỳ luôn, anh không tham gia đúng là tổn thất lớn của anh đấy." "Tôi biết rồi." Đầu dây bên kia, giọng của Tô Thị A Thất u ám vô cùng: "Tôi đang xem trực tiếp đây." "Ha ha ha ha, hối hận vì không tới tham gia cuộc đua này sao?" Tạo Hóa Pháp Vương lại hỏi: "Trạng thái của anh cảm giác có gì đó không đúng lắm?" "Cực kỳ không đúng luôn ấy chứ, trạng thái hiện giờ của tôi đang là núi lửa phun trào rồi đây." Tô Thị A Thất nghiến răng nói: "Vừa rồi Tô Thị Tam trưởng lão đột nhiên gọi điện tới, mắng tôi một trận xối xả." "Tại sao?" Tạo Hóa Pháp Vương hỏi. "Tam trưởng lão mắng tôi não chứa phân hay sao mà lại hóa trang thành bộ dạng đại mã hầu đi tham gia đua xe máy cày.

Lại còn gào lên trước ống kính trực tiếp là [Tôi là Tô Thị A Thất của Thiên Hà, số xe của tôi là 38] gì gì đó.

Làm mất sạch mặt mũi của Tô Thị Thiên Hà chúng tôi rồi.

Giờ tôi chỉ muốn biết cái con đại mã hầu đáng chết đó là đứa nào thôi?" Tô Thị A Thất sắp phát điên luôn rồi.

Tạo Hóa Pháp Vương cười tủm tỉm nói: "Ha ha ha, anh nói xem còn có thể là ai được nữa?" "Quả nhiên là hắn, cái thằng khốn Tam Lãng đó!" Tô Thị A Thất nghiến răng nghiến lợi. "Ha ha ha ha." Tạo Hóa Pháp Vương cười lớn.

Phía Tô Thị A Thất truyền lại tiếng nghiến răng ken két, hận hận nói: "Tạo Hóa đạo hữu... giúp tôi cho Tam Lãng một bài học được không?" "Không được đâu, tôi là người xuất gia, lấy từ bi làm gốc mà." Tạo Hóa Pháp Vương nói anh ta rất ngưỡng mộ Cuồng Đao Tam Lãng, đặc biệt là lúc đối phương liều mạng tìm đường chết, Tạo Hóa Pháp Vương luôn thấy rất vui vẻ. "Bản 《Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp》!" Tô Thị A Thất nghiến răng nói: "Hàng thật, cho anh mượn thưởng thức ba tháng, anh còn có thể vui vẻ mà lâm mô lại nữa." "Bản thật của 《Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp》 sao?

Sao lại ở trong tay Tô Thị các anh được?

Nhà họ Tô các anh có ai biết thưởng thức thư pháp không vậy?

Đừng có phí phạm của trời nữa, bán trực tiếp cho tôi đi." Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán.

Đừng thấy Tạo Hóa Pháp Vương tu luyện 'Chiến Phật Chân Thân' là loại công pháp chiến thể cương mãnh bá đạo, lực lượng vô song.

Nhưng thực tế, Tạo Hóa Pháp Vương lại là một nhà thư pháp có tiếng, hiện giờ còn là nhân vật tầm cỡ đại ca trong Hiệp hội Thư pháp An Lạc nữa đấy. "Cút!" Tô Thị A Thất hận hận nói: "Tối đa cho anh mượn thưởng thức năm tháng, giúp tôi tẩn Tam Lãng một trận ra trò." "Chốt kèo!" Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ đồng ý ngay, Cuồng Đao Tam Lãng hay tìm đường chết như vậy, sớm muộn gì cũng phải 'đi' thôi, cứ để mình tới hàng yêu trừ ma, trả lại sự thanh tịnh cho đất trời vậy! "Tôi đang xem trực tiếp đây, nếu làm đẹp mắt thì bản 《Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp》 đó biết đâu tôi lại cho anh mượn thêm một tháng nữa." Giọng nói của Tô Thị A Thất đầy sự cám dỗ. "Không vấn đề gì, cứ giao cho bần tăng." Tạo Hóa Pháp Vương vỗ ngực bảo đảm.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Tô Thị A Thất, Tạo Hóa Pháp Vương lướt điện thoại, lại gọi thêm một cuộc nữa.

Rất nhanh, điện thoại đã được kết nối, bên trong truyền lại tiếng cười của Cuồng Đao Tam Lãng: "Tạo Hóa đạo hữu, gọi cho tôi có việc gì thế?

Oa ha ha ha, lẽ nào là muốn tôi giúp anh một tay sao?" Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng đang ở top đầu của 'Giải đua xe máy cày tay', anh ta đang cùng Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang động chủ, Bắc Hà Tán Nhân, Giao Bá Chân Quân tranh đoạt vị trí thứ nhất. "Ha ha ha, thực ra tôi chỉ đột nhiên nhớ ra có một tin tức quan trọng muốn nói cho Tam Lãng đạo hữu thôi." Tạo Hóa Pháp Vương cười hì hì nói. "Có gì nói mau đi, đang đua mà." Cuồng Đao Tam Lãng nói. "Ừm, cách đây không lâu ấy, Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn có tới Đấu Chiến Phật Tông chúng tôi làm khách.

Sau đó, lúc bà ấy trò chuyện với tôi, đột nhiên có nhắc tới Tam Lãng đạo hữu.

Bà ấy nói cách tìm đường chết của Tam Lãng đạo hữu rất thú vị.

Thế nên tháng sau bà ấy đi ngang qua động phủ của anh, định ghé lại chỗ anh làm khách một thời gian đấy." Tạo Hóa Pháp Vương cười hì hì: "Tuy bần tăng là người xuất gia, nhưng mà cũng thấy rất ghen tị với Tam Lãng đạo hữu nha.

Vân Tước Tử tiền bối xinh đẹp như thế, mỹ lệ như thế, bà ấy lại sắp tới chỗ anh làm khách lần nữa rồi, biết đâu Tam Lãng đạo hữu và tiền bối lại thành đạo lữ cũng không chừng đâu." Toàn thân Cuồng Đao Tam Lãng tức khắc run rẩy kịch liệt.

Khoảnh khắc này, một con Tam Lãng nào đó đột nhiên nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị một vị 'đại tiền bối' rực rỡ mỹ lệ như vầng trăng sáng giữa trời đêm hành hạ suốt một năm lẻ bốn tháng của nhiều năm về trước.

Không sai, vị đại tiền bối mỹ lệ đó tên là 'Vân Tước Tử của

Huyền Nữ Môn', cảnh giới của bà ấy là Thất phẩm Linh Tôn đỉnh phong, chỉ còn cách cảnh giới 'Huyền Thánh' nhân tiền hiển thánh của Bát phẩm đúng một bước chân.

Đây chính là nhân vật cấp đại tiền bối thực thụ, tồn tại cùng thời đại với một vị đại tiền bối khác trong nhóm là 'Thất Tu Tôn Giả'. "Đừng mà...

đừng mà..." Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được mà hét thảm lên.

Một con Tam Lãng đáng thương nào đó tâm thần rối loạn rồi.

Tâm mà đã loạn thì không thể chuyên tâm đua xe được nữa.

Anh ta thậm chí còn không khống chế nổi tay lái, vô tình để xe nghiêng sang bên cạnh, quẹt trúng xe máy cày số 19 của Bắc Hà Tán Nhân. "Tam Lãng, cậu làm cái gì thế?" Bắc Hà Tán Nhân truyền lại tiếng gầm giận dữ.

Oanh!

Xe của Tam Lãng và Bắc Hà Tán Nhân đâm mạnh vào nhau một phát, xe của cả hai đều loạng choạng.

Chính trong lúc loạng choạng đó, họ đã bị Chân Quân Lạc Trần số 4, Tuyết Lang động chủ số 15, cùng Giao Bá Chân Quân số 56 vượt qua. "Tam Lãng, cậu muốn chết à!" Bắc Hà Tán Nhân nổi giận, anh vỗ mạnh lên chiếc xe máy cày của mình, giây tiếp theo, trên bốn trục bánh xe của anh bỗng mọc ra bốn cái mũi khoan sắc nhọn.

Mũi khoan là thứ cực kỳ được các tiền bối trong 'nhóm Cửu Châu số 1' ưa chuộng nha.

Giây tiếp theo, Bắc Hà Tán Nhân khống chế xe máy cày của mình, dùng lực đâm thẳng về phía xe số 38 của Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng hét lớn: "Đừng mà, lão Bắc Hà, anh nghe tôi giải thích, tôi không cố ý mà!" "Giải thích vô ích, ăn một phát 'Sừng chiến thắng' của ta đi!" Bắc Hà Tán Nhân gầm lên. "Đừng mà a a a a a ~~" Oanh oanh oanh...

Sừng sắc nhọn đâm trúng xe máy cày của Cuồng Đao Tam Lãng, mũi khoan và 'hộ tráo phòng ngự' mà Tam Lãng bố trí trên xe ma sát điên cuồng với nhau, tia lửa bắn tung tóe. "Ha ha ha ha ha." Tạo Hóa Pháp Vương tâm mãn ý túc cất điện thoại đi, tùy tay điều khiển chiếc xe máy cày của mình phi tốc lao lên phía trước.

Đã đến lúc bồi thêm cho Tam Lãng huynh một cú chí mạng rồi!

Phía sau Tạo Hóa Pháp Vương, Tống Thư Hàng phiên bản 'Diệm Phượng Công Tử' thầm lau mồ hôi.

Sau khi thoát khỏi trạng thái xoay tròn thăng thiên, cậu vẫn luôn chạy ngay phía sau Tạo Hóa Pháp Vương.

Thính lực mạnh mẽ của nhục thân Diệm Phượng Công Tử giúp Tống Thư Hàng dễ dàng nghe rõ nội dung cuộc điện thoại của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng không hề cố ý nghe lén, cậu căn bản không thể khống chế thính lực của Diệm Phượng Công Tử, âm thanh trong điện thoại cứ thế lọt vào tai, muốn không nghe cũng không được.

Nhưng không ngờ, Tạo Hóa Pháp Vương lại thâm hiểm đến vậy!

Nhìn phong cách bên ngoài cứ như một gã cơ bắp võ tăng trâu bò, một siêu Xayda Tạo Hóa Pháp Vương, vậy mà lại âm hiểm như thế này.

Chỉ một cuộc điện thoại đã làm Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối ở phía trước rối loạn trận chân, còn kéo cả người qua đường vô tội là Bắc Hà Tán Nhân tiền bối vào nữa.

Nhìn người không thể nhìn mặt, chính là đang nói về kiểu tiền bối này sao?

Trong thiết bị thu thập tin tức bát quái liên tục truyền ra giọng nói của MC Giang Sơn: [Thưa các vị khán giả, diễn biến của cuộc đua xe máy cày này thật đúng là thay đổi xoành xoạch!

Nguyên bản Tái ông thất mã là Vũ Nhu Tử tiên tử, vậy mà lại một lần nữa cán phải bẫy 'về thành miễn phí', lại một lần nữa bị tống về vạch xuất phát.

Nhưng không sao, trận đấu mới chỉ bắt đầu, chúng ta tin rằng Vũ Nhu Tử tiên tử vẫn còn cơ hội!

Chúng ta cùng cổ vũ cho cô ấy, hãy một lần nữa chúc phúc cho vị tiểu tiên tử đáng yêu này!] [Vì sự cố của Vũ Nhu Tử tiên tử, Diệm Phượng Công Tử lại một lần nữa chiếm giữ vị trí thứ nhất...

Ồ, không ổn rồi, cuối cùng thì vận khí của Diệm Phượng Công Tử cũng cạn kiệt, anh ấy cũng đã cán phải bẫy.

Chúng ta có thể thấy bẫy mà anh ấy cán phải là 'Chong chóng khổng lồ tại chỗ'.

So với Vũ Nhu Tử tiên tử thì Diệm Phượng Công Tử không nghi ngờ gì là may mắn hơn một chút.

Chí ít anh ấy không bị tống về vạch xuất phát... nhưng mười giây làm chong chóng cũng đủ để các đạo hữu khác vượt qua anh ấy rồi!

Vượt qua rồi, từng chiếc xe máy cày lướt qua Diệm Phượng Công Tử, anh ấy từ vị trí thứ nhất thoắt cái đã biến thành bét bảng.] [Hiện tại, chúng ta có thể thấy những người đang duy trì vị trí dẫn đầu ở nhóm thứ nhất gồm có Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang động chủ, Bắc Hà Tán Nhân, Giao Bá Chân Quân cùng với vị đạo hữu trong hình dạng đại mã hầu kia.

Ồ... sự cố lại xảy ra rồi, giữa vị đạo hữu đại mã hầu và Bắc Hà Tán Nhân đã xảy ra xung đột, hai bên ma sát tạo ra tia lửa kịch liệt, cả hai đều văng ra khỏi nhóm dẫn đầu rồi!] [Chúng ta hãy nhìn về phía sau, Bạch Hạc đạo hữu và Túy Địa Cư Sĩ vẫn đang truy đuổi lẫn nhau, không ngờ hai vị đã chạy lên tới vị trí thứ mười và mười ba rồi.

Phần đuôi chiếc 'xe máy cày' của Bạch Hạc đạo hữu bị thương nghiêm trọng, thùng xe đã nát bét.

Nhưng Túy Tỉnh Cư Sĩ rõ ràng vẫn chưa định tha cho anh ta.

Tuy không biết rốt cuộc giữa hai bên đã xảy ra chuyện gì, nhưng hãy cùng cổ vũ cho hai vị đạo hữu.

Bất kể là Bạch Hạc đạo hữu hay là Thiểm Thiểm Cư Sĩ, chúng ta đều chúc họ đạt được thành tích tốt.] [Ồ, diễn biến trận đấu lại có biến động kinh người, ở phía sau có một vị đạo hữu đang phát động tăng tốc, chiếc xe máy cày màu vàng kim này chính là Tạo Hóa Pháp Vương số 27!

Tạo Hóa Pháp Vương vốn dĩ vẫn luôn tà tà ở phía sau đột nhiên phát lực, anh ấy định tiến công vào nhóm dẫn đầu sao?

Trận đấu ngày càng thú vị rồi, chúng ta hãy cùng chờ xem nhé!] Khi bình luận viên Giang Sơn đang 'ba ba ba' bình luận thì trên chiếc xe máy cày của Tạo Hóa Pháp Vương truyền ra từng hồi phạn âm.

Chỉ thấy trên chiếc xe máy cày màu vàng kim của anh dán đầy kinh văn.

Những kinh văn này lúc này được kích hoạt, hóa thành đầy trời những chú tiểu hòa thượng, tăng thêm đủ loại trạng thái cho chiếc xe này.

Tăng tốc, giảm trọng lượng xe, tăng độ bôi trơn...

Trong nháy mắt, Tạo Hóa Pháp Vương đã liên tục vượt qua bốn mươi vị đạo hữu, đuổi thẳng tới ngay sau lưng Cuồng Đao Tam Lãng và Bắc Hà Tán Nhân.

Tạo Hóa Pháp Vương ha ha cười lớn, gọi to: "Tam Lãng đạo hữu!" Cuồng Đao Tam Lãng đang mải vật lộn với Bắc Hà Tán Nhân, nghe thấy tiếng Tạo Hóa Pháp Vương thì trong lòng đại nộ: "Cái quái gì thế?" Nếu không phải cuộc điện thoại bất thình lình của Tạo Hóa Pháp Vương thì xe của anh ta cũng chẳng mất kiểm soát, rồi đâm trúng Bắc Hà Tán Nhân làm gì!

Kết quả là vô tình chọc giận lão Bắc Hà, phiền chết đi được. "Tam Lãng, tôi muốn bản 《Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp》! " Tạo Hóa Pháp Vương ha ha cười lớn nói.

Cuồng Đao Tam Lãng nghe tới đây thì ngơ ngác không hiểu gì: "Pháp Vương anh muốn 《Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp》 thì liên quan quái gì tới tôi?" "Tất nhiên là có liên quan tới anh rồi!

Chỉ cần hạ gục anh là sẽ có người cho tôi mượn 《Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp》 để thưởng thức đấy!" Tạo Hóa Pháp Vương oa ha ha cười lớn: "Nói nhiều vô ích, Tam Lãng, ăn một phát 'Vô Địch Chấn Thiên Kim Cương Quyền' của bần tăng đi!" Mắt Cuồng Đao Tam Lãng tức khắc rơm rớm, mị kiếp, hóa ra lão già Tạo Hóa này đang âm mưu hãm hại anh ta! "Khốn kiếp, Pháp Vương, tôi với anh cũng là chỗ quen biết lâu năm, tình nghĩa giữa chúng ta chẳng lẽ không bằng một bản 《Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp》 rẻ rách đó sao?" Cuồng Đao Tam Lãng cuống quýt, anh ta còn đang phải đối phó với Bắc Hà Tán Nhân đang thịnh nộ đây.

Tạo Hóa Pháp Vương ở phía sau định bỏ đá xuống giếng anh ta sao? "Đáp án chẳng phải quá rõ ràng rồi sao?

Tất nhiên... không bằng rồi!

Chịu chết đi, Tam Lãng!" Tạo Hóa Pháp Vương cười cuồng loạn, từ trong thùng xe máy cày của anh đột nhiên có một tôn tượng Phật vàng kim đứng thẳng dậy.

Tôn tượng Phật đó không phải là tượng Phật bình thường hay thấy trong các chùa miếu, đây là một tôn tượng Phật kỳ lạ tay cầm gậy dài, toàn thân vàng óng ánh, đầu trọc lóc, trông có vài phần giống với 'Chiến Phật Chân Thân' của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tượng Phật đứng dậy xong liền giơ nắm đấm to bằng cái thùng xe ra, oanh tạc về phía xe máy cày của Cuồng Đao Tam Lãng.

Chương 469

Cuồng Đao Tam Lãng hét thảm xé lòng: "Đừng mà, đừng mà a a a..." Oanh...

Nắm đấm khổng lồ lập tức đập nát lớp phòng ngự mà Cuồng Đao Tam Lãng bố trí trên 'xe máy cày'.

Xe của Tam Lãng tức khắc như một chú cừu nhỏ bị lột sạch lông, phơi bày cơ thể yếu ớt dưới mũi khoan sắc nhọn của Bắc Hà Tán Nhân. "Tam Lãng!

Cũng ăn của ta một kích đây!" Mũi khoan trên bánh xe của Bắc Hà Tán Nhân vô tình đâm vào xe máy cày của Cuồng Đao Tam Lãng.

Roẹt roẹt roẹt ~~ Mũi khoan quét qua, một chiêu đã xé chiếc xe máy cày của anh ta thành hai nửa.

Bắc Hà Tán Nhân vô cùng hả dạ, kéo tay lái xe máy cày của mình, 'đột đột đột ~' liền rời đi.

Cuồng Đao Tam Lãng tức giận nhảy dựng lên, gào lớn: "A a a a, Tạo Hóa Pháp Vương, Lãng mỗ ta chưa xong chuyện với anh đâu!" "Oa ha ha ha ha.

Bản 《Khoái Tuyết Thời Tình Thiếp》 của bần tăng đến tay rồi, quan tâm gì đến chuyện sống chết của Tam Lãng anh nữa?" Tạo Hóa Pháp Vương đắc ý vênh váo, xe máy cày của anh cũng 'đột đột đột' lướt qua bên cạnh Cuồng Đao Tam Lãng. [Ồ, diễn biến thay đổi quá nhanh, thực sự là quá nhanh!

Tôi đã không biết đây là lần thứ bao nhiêu mình lặp lại từ này nữa.

Tạo Hóa Pháp Vương số 27 vừa rồi đột nhiên vọt lên, bất ngờ phối hợp với Bắc Hà Tán Nhân, bồi thêm một cú chí mạng cho Cuồng

Đao Tam Lãng số 38.

Chiếc xe của đạo hữu đại mã hầu đã bị phá hủy phần lớn... nếu anh ấy không may mắn tìm được 'dụng cụ sửa chữa xe' được bố trí gần đường đua thì đạo hữu đại mã hầu số 38 sẽ mất tư cách thi đấu.] [Hiện tại, những người đang duy trì vị trí dẫn đầu là Giao Bá Chân Quân số 56, Tuyết Lang động chủ số 15 và Lạc Trần Chân Quân số 4.

Còn bám sát ngay phía sau chính là Bắc Hà Tán Nhân và Tạo Hóa Pháp Vương, những người vừa hợp lực giải quyết Cuồng Đao Tam Lãng.] [Vũ Nhu Tử tiên tử vừa mới quay lại vạch xuất phát đã một lần nữa xuất phát, nhưng lần này cô ấy không gặp được bẫy may mắn nữa, hiện tại cô ấy đang ở vị trí cuối cùng của cuộc đua, nhưng cô ấy không bỏ cuộc, vẫn đang ngoan cường tiến về phía trước.] [Ái chà, lại có một vị tuyển thủ không nhịn nổi nữa mà phát động chiêu tăng tốc.

Đó là tuyển thủ Đông Phương tiên tử đang ở vị trí thứ 37!

Thật khéo là số báo danh của cô ấy cũng là số 37.

Nhưng hiện giờ, Đông Phương tiên tử cuối cùng đã quyết định phát động tăng tốc rồi, cô ấy không cam tâm để mình mãi dậm chân ở vị trí thứ 37!] Đông Phương Lục cảm thấy cũng đã đến lúc để oai phong một chút rồi...

Từ khi bắt đầu trận đấu đến giờ, chiếc xe máy cày của cô đã tích lũy đủ năng lượng, đã đến lúc giải phóng chúng ra rồi.

Đây chính là cách Đông Phương tiên tử cải tiến phương tiện của mình, cứ đi được một đoạn đường thì chiếc xe máy cày lại tích lũy sức mạnh.

Đợi khi tích đầy năng lượng là có thể bùng nổ một hơi!

Thế là, Đông Phương tiên tử không chút do dự kéo một cái vòng dây bên cạnh ghế ngồi.

Sau khi vòng dây được kéo lên, trên chiếc xe máy cày số 37 tức khắc bùng lên những đợt linh lực dao động khủng khiếp.

Những linh lực thuần túy này sau đó toàn bộ chuyển hóa thành động lực, thúc đẩy chiếc xe số 37 tiến về phía trước. "Nhanh quá!" Đông Phương tiên tử thầm nghĩ.

Chính cô cũng không ngờ sức mạnh tích lũy trên xe máy cày của mình khi bùng nổ lại mạnh đến thế... mạnh đến mức cô bắt đầu thấy hơi khó lòng kiểm soát nổi.

Chỉ trong nháy mắt, xe của Đông Phương tiên tử đã vượt qua ba vị đạo hữu, vẫn còn đang phi tốc tiến về phía trước. "A a a a, phía trước tránh ra mau!" Đông Phương tiên tử hét chói tai, tốc độ này nhanh đến mức muốn nổ tung luôn rồi, đã bắt đầu vượt quá khả năng khống chế của cô.

Trên pháp khí mây trắng dành cho khán giả, người theo đuổi Đông Phương tiên tử - Lưu Long đạo nhân của Thiên Tiên Tông đang vuốt cằm, anh ta đang suy nghĩ về một chuyện rất nghiêm trọng.

Giả sử trong 'Giải đua xe máy cày tay' có trà trộn một 'hung thần xa lộ', mà xe của hung thần xa lộ này lại bước vào chế độ cuồng bạo, thì sẽ tạo ra kết quả như thế nào đây?

Lưu Long đạo nhân khổ sở suy tư!

Có lẽ là do vấn đề thiên phú chăng... rõ ràng là tu sĩ, sở hữu khả năng phản ứng cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Đông Phương tiên tử lại là một 'hung thần xa lộ' đích thực.

Rõ ràng vì lý do thích nhảy múa nên độ dẻo dai của cô cũng rất tốt.

Nhưng cô ấy vẫn là một hung thần xa lộ.

Chỉ cần trong lúc lái xe xảy ra một chút ngoài ý muốn nhỏ thôi - ví dụ như phía trước đột nhiên có chiếc xe nào đó lấn làn lao tới trước mặt cô, Đông Phương tiên tử đều sẽ chân tay luống cuống.

Rõ ràng với khả năng phản ứng của tu sĩ, trong vòng một giây dư sức để cô nghĩ ra hơn hai mươi cách đối phó.

Nhưng hễ cứ ngồi lên xe là Đông Phương tiên tử sẽ hoảng loạn ngay.

Đôi khi thiên phú là thứ gì đó rất vô lý, bá đạo như là 'quy tắc' vậy.

Thiên phú của Đông Phương tiên tử ngoài 'hát hay múa giỏi' ra, còn có một thiên phú khác gọi là 'hung thần xa lộ'.

Hiện giờ, khi tốc độ nhanh lên, Đông Phương tiên tử thấy trước mặt mình dày đặc toàn là các đạo hữu đang chắn đường, liền không tự chủ được mà hoảng loạn.

Lộ trình tiến về phía trước của xe máy cày bắt đầu trở nên quái dị, lại còn không chạy theo đường thẳng nữa, đột nhiên chiếc xe số 37 của cô bẻ lái một góc vuông, lao thẳng về phía một vị đạo hữu ở phía trước bên phải.

Xe của đạo hữu đó không thấy có số báo danh thi đấu nhỉ.

Lạ thật, xe của ai thế?

Sao ngay cả cái số cũng không có?

A, nhìn rõ rồi, là Bạch Tôn Giả!

Chẳng trách trên chiếc máy cày tay của ngài ấy không có số hiệu thi đấu, bởi vì Bạch Tôn Giả không phải là tuyển thủ, ngài ấy là trọng tài đi theo đoàn.

Thôi xong rồi, đâm vào ai không đâm, sao lại đâm vào người Bạch Tôn Giả chứ, chết người mất thôi!

Đông Phương Tiên Tử cảm giác nước mắt sắp trào ra khỏi hốc mắt đến nơi.

May mà Bạch Tôn Giả kịp thời cảm nhận được Đông Phương Tiên Tử có gì đó không ổn.

Ngay khoảnh khắc chiếc máy cày của cô sắp đâm tới, Bạch Tôn Giả mạnh mẽ đạp phanh, tránh thoát Đông Phương Tiên Tử bằng một tư thế cực kỳ đẹp mắt.

“Đừng hoảng hốt, trấn tĩnh một chút.” Bạch Tôn Giả dịu dàng an ủi.

“Tiền bối, con đang cố hết sức để giữ bình tĩnh đây.” Đông Phương Tiên Tử đáp, cô cũng rất muốn bản thân ổn định lại, nhưng nếu ‘tưởng tượng’ mà có tác dụng thì trên đời này đã chẳng có nhiều tai nạn đến thế.

Những ‘sát thủ xa lộ’ lúc đang điên cuồng đạp chân ga... trong lòng họ cũng đang nghĩ đến việc đạp phanh đấy chứ.

Cứ như thế, chiếc máy cày tay của Đông Phương Tiên Tử tiếp tục lao về phía trước theo một lộ trình quỷ dị.

Đúng lúc này, Đông Phương Tiên Tử hét lớn: “Bạch tiền bối, cho con một lời chúc phúc đi!” Tiếng hét của cô cứ thế trôi xa dần.

Bạch Tôn Giả: “...” Được rồi, nếu chỉ là chúc phúc thì không vấn đề gì.

“Chúc cô may mắn, Đông Phương Tiên Tử.” Bạch Tôn Giả đáp lại.

“Cảm ơn ngài~~” Tiếng của Đông Phương Tiên Tử vọng lại từ xa.

Thế nhưng, kỹ năng lái xe của cô chẳng hề vì lời chúc phúc của

Bạch Tôn Giả mà thăng tiến bậc nào, vẫn cứ là phong thái của một sát thủ xa lộ chính hiệu.

Các tuyển thủ khác chỉ biết cười khổ mà tránh né cô, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Kiểu lái xe loạn xạ như Đông Phương Tiên Tử, trên đường đua đầy rẫy nguy cơ này rất dễ vấp phải những cái bẫy được bố trí khắp nơi.

Thế là không lâu sau, chiếc máy cày tay của cô đã cán lên một cái bẫy.

Ánh sáng cạm bẫy lóe lên.

Giọng nói vui vẻ của bình luận viên vang lên: [Chiếc máy cày số 37 của Đông Phương Tiên Tử dường như đã mất kiểm soát vì tốc độ quá nhanh?

Ái chà chà, thật là không thể tin được, các tuyển thủ khác vì tránh né cô ấy mà tốc độ đã bị chậm lại không ít.

Cẩn thận...

ôi chao, Đông Phương Tiên Tử không cẩn thận đã đạp trúng bẫy rồi!

Vậy cái bẫy cô ấy dẫm phải sẽ thuộc loại hình nào đây?

Là bẫy địa lôi nổ tung?

Là bẫy dịch chuyển về điểm xuất phát, hay là bẫy may mắn đưa thẳng đến vị trí dẫn đầu đường đua đây?] “Là bẫy về thành sao?” Trong lòng tất cả các đạo hữu đều kỳ vọng, lúc này bẫy ‘về thành’ là thích hợp nhất với Đông Phương Tiên Tử rồi!

Nếu không được thì giống như Vũ Nhu Tử lúc trước, trực tiếp tống Đông Phương Tiên Tử đến vị trí dẫn đầu cũng không tệ, chết đạo hữu chứ không chết bần đạo mà!

Sát thủ xa lộ như Đông Phương Tiên Tử, cứ để cho các đạo hữu có kỹ năng lái xe giỏi ở phía trước đối phó đi.

Thân hình nhỏ bé này của họ không chịu nổi sự giày vò đâu.

Chỉ là, sau khi Đông Phương Tiên Tử cán trúng bẫy, cảnh tượng xoay tròn bay lên trời như tưởng tượng không hề xuất hiện, ngược lại trên thân xe của cô xuất hiện thêm một phù văn lấp lánh.

Phù văn đó cuối cùng hóa thành hình dạng một con Linh Vũ Điệp!

Con Linh Vũ Điệp tinh xảo đó khẽ vỗ cánh...

Ngay sau đó, Đông Phương Tiên Tử kinh hoàng phát hiện tốc độ chiếc máy cày của mình đã tăng nhanh hơn.

Mà không phải tăng một hai lần, mà là tăng gấp ba mươi lần!

Vốn dĩ tốc độ đã nhanh đến mức không thể hình dung nổi rồi, giờ đây lại còn tăng vọt lên ba mươi lần.

Đông Phương Tiên Tử sợ đến mức muốn bỏ xe chạy lấy người ngay lập tức.

Nhưng cô lại cảm thấy mình không thể bỏ xe mà chạy được, nếu không chiếc xe mất kiểm soát kia không biết sẽ gây ra sự phá hoại kinh khủng đến mức nào.

Cô cảm thấy mình là một cô gái có trách nhiệm. ‘Mình làm được, chỉ cần bình tĩnh lại, mình nhất định làm được.’ Đông Phương Tiên Tử lầm bầm.

Hơn nữa, cô cảm thấy đây có lẽ là cơ cơ hội để mình đột phá danh hiệu ‘sát thủ xa lộ’.

Thế là cô càng thêm nỗ lực, chuyên tâm điều khiển chiếc máy cày số 37, bắt đầu đâm sầm lung tung trên đường đua.

“Đừng mà, Đông Phương Tiên Tử, mau rẽ phải đi!” Rầm...

Một vụ đâm đuôi kịch liệt.

“Đông Phương Tiên Tử đừng gấp, không sao đâu, ổn định một chút, đi theo lộ trình chữ L là có thể lách qua được...

A!” Rầm rầm rầm...

Một vụ lật xe đôi thảm khốc.

“Cẩn thận, lúc này đừng có phanh gấp, Đông Phương Tiên Tử!

Chương 470

Muộn mất rồi, xe dựng ngược lên rồi kìa!” Oanh oanh oanh, máy cày của Đông Phương Tiên Tử dựng ngược lên, cuối cùng đè mạnh xuống chiếc máy cày của một vị đạo hữu phía sau.

Đủ loại hỗn loạn, đủ loại tai nạn.

Đây không còn là một cuộc ‘Đại hội máy cày tay’ nữa, đây đơn giản là một cuộc... tàn sát! [Các vị đạo hữu trước màn ảnh nhỏ, cảnh tượng này có lẽ khiến mọi người cảm thấy kinh ngạc và chấn động.

Nhưng xin mọi người đừng hoảng sợ, tuy cảnh tượng trông giống như một quá trình tàn sát đồng đội thảm khốc của chiếc xe số 37, nhưng trên thực tế, chúng ta đang tổ chức một cuộc Đại hội máy cày đầy rẫy ‘hòa bình’ và ‘yêu thương’.] Đông Phương Tiên Tử vì xấu hổ mà mặt đỏ bừng lên.

Tuy rằng những chiếc máy cày của các đạo hữu bị cô tông lật, đè bẹp đều có hộ thuẫn cường hãn che chắn, sau khi cô đi khuất, họ chỉ cần dựng xe lại là có thể tiếp tục thi đấu.

Nhưng vừa rồi quả thực cô có cảm giác như một con sói ác lạc vào bầy cừu... mà chính cô là con sói ác đó.

May mắn thay, phù văn ‘Linh Vũ Điệp gia tốc’ trên xe dần mờ đi, quá trình gia tốc sáu mươi lần của cô cũng sắp kết thúc.

Cô cũng dần dần có thể nắm bắt được chiếc ‘xe’ siêu tốc này.

Cô cảm thấy kỹ năng lái xe của mình đã tiến bộ vượt bậc! ‘Đi đường thẳng, cứ đi đường thẳng, không nghĩ ngợi gì thêm nữa.’ Đông Phương Tiên Tử nghĩ thầm.

Nhờ có màn đâm sầm lung tung của cô mà Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể Diệt Phượng Công Tử đã lặng lẽ nhưng kiên định vượt qua mười mấy vị tiền bối.

Hiện giờ vị trí của cậu đã là thứ hai mươi mốt.

Lát sau, Tống Thư Hàng đã thấy từ xa chiếc xe đang đâm loạn xạ của Đông Phương Tiên Tử.

Và ở xa hơn chút nữa, một bóng người đang kéo một chiếc máy cày nát bét đi bộ bên lề đường.

Bóng người đó... chính là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối!

Tam Lãng tiền bối đang kéo chiếc máy cày của mình đi về phía ven đường đua.

Ở đó có một thùng sửa chữa lớn, có lẽ có thể sửa được chiếc xe hư hỏng của Cuồng Đao Tam Lãng.

Tuy nhiên đúng lúc này: “A a a a, Tam Lãng đạo hữu, mau tránh ra!” Một tiếng hét chói tai từ xa vọng lại.

Cuồng Đao Tam Lãng quay đầu nhìn lại, trợn mắt hốc mồm.

Chỉ thấy Đông Phương Tiên Tử đang lái chiếc máy cày số 37 như ngựa đứt cương lao thẳng tới.

“Đừng... mà~~” Tiếng của Cuồng Đao Tam Lãng phát ra từ tận đáy lòng, vì nỗi bi thương xé lòng mà trở nên tuyệt vọng.

“Mau... tránh... ra~~” Đông Phương Tiên Tử hét lên.

Giây tiếp theo, chiếc máy cày của cô vô tình cán qua người Cuồng Đao Tam Lãng và chiếc máy cày vốn đã đầy thương tích của anh ta. ‘Pạch pạch pạch...’ Máy cày của Đông Phương Tiên Tử lao đi xa, để lại một chuỗi khói đen.

Khóe miệng Cuồng Đao Tam Lãng giật giật, khó khăn thu hồi hộ thuẫn phòng ngự.

Sau đó anh ta quay người lại nhìn chiếc xe của mình, trên đó xuất hiện thêm hai vệt bánh xe mới tinh.

Lúc nguy cấp, Tam Lãng không kịp bao phủ hộ thuẫn cho chiếc xe, bảo vệ được bản thân đã là tốt lắm rồi.

Nhìn tọa giá của mình, Tam Lãng đau buồn: “Tại sao người bị thương luôn là chúng ta chứ!” Lúc này, Tống Thư Hàng bình ổn vượt qua Cuồng Đao Tam Lãng.

“Tam Lãng tiền bối, cố lên, anh bây giờ đã trở thành một phong cảnh đẹp trên đường đua rồi đấy.” Cậu điều khiển cơ thể Diệt Phượng Công Tử, vẫy tay cười với Cuồng Đao Tam Lãng.

Câu nói này cũng là do cậu ‘dự đoán trước ba giây’ để lúc đi ngang qua Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thì thốt ra.

Tống Thư Hàng cảm thấy điểm kinh nghiệm kỹ năng ‘dự đoán’ của mình đang tăng vọt.

Đây gọi là ‘vay nợ trong tháng, trả lại cực nhanh’.

Cuồng Đao Tam Lãng lúc trước còn cười nhạo Diệt Phượng Công Tử do Tống Thư Hàng hóa thành là một cảnh đẹp, chớp mắt cái chính anh ta cũng trở thành cảnh đẹp rồi.

Sau khi vượt qua Cuồng Đao Tam Lãng, vị trí hiện tại của Tống Thư Hàng là thứ hai mươi của cuộc thi.

Cách mục tiêu ‘top mười’ mà Bạch Tôn Giả đặt ra còn mười vị trí nữa.

“Áp lực như núi đại a.” Tống Thư Hàng lầm bầm.

Hơn nữa, cũng không biết Diệt Phượng Công Tử đã cải tạo chiếc máy cày này như thế nào.

Tuy tốc độ đúng là không tệ, nhưng tổng cảm thấy thiếu thiếu gì

đó?

Người khác đều có kỹ năng bộc phát, ví dụ như hỏa tiễn phun khí của Bạch Hạc Chân Quân, kỹ năng gia tốc bằng tiếng tụng kinh chó sủa của Tạo Hóa Pháp Vương, hay khả năng dùng mũi khoan lớn của Túy Tửu Cư Sĩ.

Mỗi người một vẻ.

Nhưng Diệt Phượng Công Tử cải tạo máy cày, chẳng lẽ không có khả năng bộc phát xung kích sao?

Chắc chắn là có chứ, không có khả năng xung kích thì sao gọi là xe đua được?

Tống Thư Hàng suy nghĩ kỹ lại.

Nếu thật sự có thiết lập 'khả năng xung kích' như vậy... có lẽ chỉ có cái nút đó thôi!

Cậu là một người cẩn thận, cho nên trước khi chính thức thi đấu, cậu đã tìm cơ hội kiểm tra từ trên xuống dưới chiếc máy cày đã được Diệt Phượng Công Tử cải tạo, cố gắng ghi nhớ những bộ phận đã được thay đổi.

Hiện giờ cậu nhớ lại, cạnh chỗ ngồi có một cái nút màu xanh lá cây bị che đậy. 'Hay là thử xem?' Cậu thầm nghĩ.

Nếu cứ tiếp tục với tốc độ này, không có khả năng xung kích thì trừ phi hai mươi vị tiền bối phía trước đều gặp sự cố, nếu không cậu căn bản không có cơ hội vào top mười.

Mà xác suất các tiền bối phía trước đều gặp vấn đề là quá thấp.

Vậy thì đánh liều một phen đi, Diệt Phượng Công Tử cẩu thả, vội vội vàng vàng chuyển dịch ý thức của cậu qua đây mà còn không giải thích rõ chiếc máy cày này đã cải tạo chỗ nào, đúng là thiếu sót mà.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng ra lệnh cho cơ thể.

Ba giây sau, móng vuốt của Diệt Phượng Công Tử mở cái nắp nhỏ bên phải ra, dùng lực ấn lên cái nút màu xanh lá đó. [Hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng khởi động!] [Hệ thống đang khởi tạo...] [Xác nhận người điều khiển là 'Chủ nhân Diệt Phượng'.] [Hệ thống khởi động hoàn tất.] [Chào ngài, chủ nhân Diệt Phượng.

Hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng hân hạnh phục vụ ngài, xin hỏi có muốn tiến hành biến hình không?] "Cái gì, biến hình?" Tống Thư Hàng cảm thấy món đồ nghe cao cấp này lại mang đến cho cậu một cảm giác bất ổn.

Tống Thư Hàng vô thức hỏi: "Biến hình có thể tăng tốc độ không?" [Chắc chắn rồi.] 'Thậm chí còn có thể trả lời câu hỏi của mình, trí tuệ nhân tạo sao?

Khí linh?' Tống Thư Hàng thầm nghĩ, nhưng mà, đã có thể tăng tốc độ thì còn do dự gì nữa?

Cậu là người đàn ông phải xông vào top mười Đại hội máy cày tay mà!

Ba giây sau.

"Biến hình đi!" Tống Thư Hàng thông qua cơ thể Diệt Phượng Công Tử ra lệnh. [Xác nhận mệnh lệnh, mời 'Chủ nhân Diệt Phượng' ngồi vững, chuẩn bị biến hình.] Ngay sau đó, trên chiếc máy cày số 44 bùng nổ một trận ánh sáng đỏ rực rỡ.

Những ánh sáng này bộc phát ra từ các điểm kết nối của chiếc xe.

Cảm giác này... không sai, quá quen thuộc luôn.

Optimus Prime, biến thân!

Megatron, cũng vậy!

Beast Wars, cũng thế +1!

Voltron, hợp thể!

Ờ, xin lỗi, tôi chạy nhầm đoàn phim rồi.

Nói chung là đại loại theo phong cách đó... chiếc máy cày số 44 đang tiến hành quá trình ‘biến thân’ như vậy.

Mỗi điểm kết nối của nó giống như ‘Transformers’ vậy, tách rời ra sau ánh sáng, rồi lại tổ hợp lại, bắt đầu tiến hành biến hình.

Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu ẩn ẩn kỳ vọng, mỗi người đàn ông đều từng có ước mơ được lái một con robot khổng lồ.

Tuy rằng về sau ước mơ đó dần biến thành sách hướng dẫn lắp ráp Gundam gì gì đó... nhưng việc lái robot khổng lồ luôn rất dễ khiến đàn ông sục sôi nhiệt huyết.

Cạch cạch cạch...

Chỉ mất khoảng hai giây.

Trong trạng thái vừa tiến lên vừa biến hình, rất nhanh, chiếc máy cày số 44 đã hoàn thành biến thân. [Biến hình hoàn thành, hình thái tốc độ siêu cấp — hình thái bánh xe lăn!] “Hả?” Tống Thư Hàng cảm thấy một luồng khí lạnh xộc thẳng lên đầu.

Bánh xe lăn là cái quỷ gì?

Robot khổng lồ đã hứa đâu rồi?

Cậu vô thức muốn điều động linh quỷ của mình, dùng ‘góc nhìn thượng đế’ của linh quỷ để xem chiếc máy cày số 44 hiện giờ đã biến thành hình dạng gì.

Nhưng khi ý định đó vừa phát ra, cậu mới chợt nhớ ra hiện giờ mình đang ở trong cơ thể Diệt Phượng Công Tử, không có linh quỷ để cung cấp ‘góc nhìn thượng đế’.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, trước mặt Tống Thư Hàng xuất hiện một chiếc màn hình máy tính bảng.

Trên đó hiển thị hiện trạng của chiếc máy cày số 44 — một cái trống lăn khổng lồ?

Nói chính xác hơn thì phải là một con lăn hình trụ! [Hình thái con lăn khổng lồ, là hình thái biến thân phù hợp nhất với lý niệm của ‘Chủ nhân Diệt Phượng’.

Chương 471

Hoàn toàn không cần lo lắng về địa lôi, chông sắt hay các cạm bẫy dọc đường, đủ sức nghiền nát tất cả!

Trong lúc đảm bảo tốc độ, nó còn có thể gây sát thương nghiền ép cho những đối thủ cạnh tranh khác.] [Khởi động, hình thái bánh xe lăn!

Mời chủ nhân Diệt Phượng uống thuốc say xe...] Tống Thư Hàng: "..." Cậu cảm thấy trong họng có rất nhiều lời muốn nghẹn lại, muốn điên cuồng phun ra.

Nhưng cậu không có cơ hội.

Giây tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy trời đất quay cuồng, cả thế giới dường như đang động đất.

Con lăn hình trụ khổng lồ xoay tròn, lao về phía trước với tốc độ vượt xa tưởng tượng.

Do cậu ở trong hình thái một cái bánh xe hình trụ, Tống Thư Hàng ở bên trong đương nhiên cũng xoay tròn liên tục theo bánh xe.

Đơn giản là còn tàn nhẫn, vô tình hơn cả cái bẫy 'xoay tròn bay lên trời' của Bạch Tôn Giả.

Cứ như vậy, bánh xe lịch sử cuồn cuộn tiến lên, vô tình nghiền nát tất cả những gì ngáng đường nó.

"Đậu phộng, cái quái gì thế này?" Tạo Hóa Pháp Vương vốn đang chạy trước Diệt Phượng Công Tử kinh hãi hét lên.

Lúc này nhìn từ hình ảnh, ông giống như một con bọ ngựa chắn trước bánh xe... cái bánh xe khổng lồ đó đang nghiền tới chỗ ông.

“A, cái thứ chết tiệt nào vừa quậy ra thế này?

Là Diệt Phượng Công Tử!” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng nhận ra cái bánh xe khổng lồ này: “Con mèo yêu dở hơi đó, cũng chỉ có hắn mới bày ra được đủ thứ kỳ quặc thế này thôi!

Tạo Hóa biến thân, cản nó lại!” “Không kịp nữa rồi a a a...” Trong lúc Bắc Hà Tán Nhân và Tạo Hóa Pháp Vương kêu thét, bánh xe lịch sử đã nghiền qua đầu họ.

Hai vị tiền bối là những người đầu tiên bị nghiền qua, nhưng tuyệt đối không phải là người cuối cùng...

Phải biết rằng, chắn trước chiến xa con lăn của Diệt Phượng Công Tử còn có mười tám vị đạo hữu nữa cơ.

Sau đó... trên đường đua Đại hội máy cày tay lại là một trận gà bay chó chạy.

Giọng nói nhiệt tình của bình luận viên Giang Sơn của ‘Tu Sĩ Nhật Báo’ vang lên: [Các vị đạo hữu trước màn ảnh nhỏ, mức độ cuồng nhiệt của Đại hội máy cày lần thứ nhất này đã vượt xa tưởng tượng của chúng ta.

So với Đại hội phi kiếm tu sĩ càng ngày càng nhạt nhẽo, thiếu kích thích, Đại hội máy cày tay lại sở hữu một sức sống vượt ngoài dự đoán.

Mọi người có thể thấy, cuộc tranh giành top mười đang cực kỳ nóng bỏng, lại có một vị đạo hữu tung ra át chủ bài của mình — đó chính là Diệt Phượng Công Tử hạng nhất lúc trước, anh ta sau một lần trúng bẫy đã rơi xuống cuối bảng, nhưng rõ ràng anh ta vẫn nhắm tới vị trí top sáu, lúc này anh ta đã khởi động át chủ bài của mình, cả chiếc máy cày... biến hình rồi, các đạo hữu đã thấy chưa?

Đây chính là máy cày biến hình đấy, tuy rằng thứ biến thành có hơi xấu, biến thành một cái bánh xe lớn.] [Ồ, tuyệt quá, tuy rằng chỉ là biến hình trạng thái một cái bánh xe, nhưng tốc độ thực sự rất tuyệt, một phát đã vượt qua mười hai đạo hữu phía trước, hiện giờ Diệt Phượng Công Tử đã lọt vào top mười, thứ hạng của anh ta vẫn đang không ngừng thăng tiến!

Sẽ còn bao nhiêu đạo hữu bị bánh xe lịch sử trầm trọng và tàn khốc này nghiền qua đây?] [Ồ... xin các vị đợi một chút.

Tôi vừa nhận được một tin khẩn cấp.

Sau khi mấy vị trọng tài hiện trường và trọng tài chính nhất trí ý kiến, hành vi 'biến thân bánh xe lớn' của đạo hữu Diệt Phượng số 44 bị coi là vi phạm quy định.

Bởi vì... cuộc thi này là Đại hội máy cày tay, tất cả những thứ không phải hình thái 'máy cày tay' đều là dị đoan trong cuộc thi này.

Chúng ta hãy mặc niệm ba giây cho Diệt Phượng Công Tử, anh ấy là tuyển thủ đầu tiên bị phán vi quy trong cuộc thi lần này, tiếp theo đây, hãy xem ban trọng tài sẽ đưa ra hình phạt như thế nào cho hành vi vi phạm của anh ấy?] Tống Thư Hàng phiên bản Diệt Phượng Công Tử: "..." Cậu đã biết cái vụ 'biến thân' này có vấn đề rồi mà, trước khi biến thân cậu đã cảm thấy điềm bất lành rồi.

Đại hội máy cày tay vẫn đang tiến hành sôi nổi.

Mà trong bóng tối, cũng có rất nhiều người đang âm thầm lên kế hoạch hành động.

Ví dụ như dưới đáy biển, các chiến sĩ Hải Đảm và 'Hải Vương' của họ đang chuẩn bị một kế hoạch độc ác...

Ví dụ như kẻ nào đó trước đây ngụy trang thành khôi lỗi người hầu của 'Tiên sinh', nắm giữ phương pháp 'Huyết Thần Tà Đao Trận', đang dự định tìm một nơi để ngưng tụ ra một thanh 'Bản mệnh

Huyết Thần Đao'.

Còn có Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông, tuy gã đã vào trạng thái bế quan, 'Huyết Hải Ngọc' cũng đủ để thay thế 'Huyết Thần Toản', giúp gã cùng với An Tri Ma Quân và Chính Năng ba người hoàn mỹ thăng tiến ngũ phẩm Linh Hoàng, ngưng tụ một viên Kim Đan thất long văn, thậm chí là Kim Đan phẩm chất cao hơn.

Thế nhưng, trong lòng gã vẫn không buông bỏ được viên Huyết Thần Toản trên người 'Thư Sơn Áp Lực Đại'...

Viên Huyết Thần Toản này nếu không lấy lại được, ý niệm của gã sẽ không thông suốt.

Đặc biệt là đối với một kẻ 'mưu tính không sai sót' như gã, viên Huyết Thần Toản của Thư Sơn Áp Lực Đại nói không chừng sẽ trở thành tâm ma của gã sau này.

Cuối cùng... còn có một con Thông Nương bị ngắt mất đầu, sau khi rời khỏi hòn đảo bí ẩn, đã im hơi lặng tiếng suốt thời gian dài, luôn lấy hình thái 'trọng thương' để tỏ ra yếu đuối, mê hoặc Tống Thư Hàng.

Mà hiện giờ, Thông Nương cảm thấy cơ hội của mình cuối cùng đã đến!

Tuy rằng cô luôn bị giấu trong túi áo Tống Thư Hàng, nhưng cô vẫn luôn chú ý tới diễn biến bên ngoài.

Cô biết hiện giờ cơ thể Tống Thư Hàng đang hoán đổi ý thức với một vị 'tiền bối', hiện đang ở trong trạng thái hôn mê.

Ý thức của Tống Thư Hàng mang theo cơ thể của vị tiền bối kia đã đi tham gia 'Đại hội máy cày' rồi, nghe tiếng hoan hô náo nhiệt bên ngoài, cuộc thi chắc đã vào giai đoạn cao trào rồi.

Mà bên cạnh cô, chỉ có hai vị đệ tử bình thường của 'Sở gia' canh giữ.

Vị Bạch Tôn Giả đáng sợ kia, kinh ba đại yêu, tiểu hòa thượng đều không có mặt ở đây.

Không có cơ hội nào thích hợp để bỏ trốn hơn lúc này!

“Hôm nay chính là lúc bản Thông ta tìm lại tự do.” Thông Nương thầm nghĩ.

Cô hít sâu một hơi.

Sau đó, trên cái chồi non bị ngắt đầu thông mọc ra một đôi tay nhỏ; tiếp đó, phía dưới ‘Ngộ Đạo Thạch’ nơi cô bén rễ mọc ra một đôi chân nhỏ.

“Tiếp theo, còn cái đầu thông bị ‘ngắt đi’ của mình nữa.” Thông Nương lẩm bẩm.

Những chuyện xảy ra trên hòn đảo bí ẩn cô đã không còn nhớ rõ.

Nhưng cứ nhớ lại hòn đảo bí ẩn, trong đầu Thông Nương lập tức hiện ra một từ — biến thái!

Nghĩ đi nghĩ lại, chắc chắn trên đảo bí ẩn có biến thái rồi.

Cô không nhớ rõ tại sao đầu thông của mình lại bị hái mất... có lẽ cái đầu thông đó chính là nguyên nhân khiến mình mất trí nhớ?

Cho nên cô phải mang cái đầu thông của mình đi.

Đầu thông dù sao cũng là một phần cơ thể mình, phải nghiên cứu kỹ một chút.

Có lẽ mình có thể tìm ra nguyên nhân mình từng mất trí nhớ từ cái đầu thông đó.

Vừa suy tính, Thông Nương vừa lục lọi trong túi áo Tống Thư Hàng, lôi cái túi thu nhỏ ‘con thỏ’ ra.

“Đây quả là một bảo vật, túi không gian đây mà.” Thông Nương nhìn cái túi nhỏ này mà thèm thuồng, nhưng cô không dám mang cái túi này đi.

Cô sợ trên cái túi bí ẩn này có dấu ấn ‘truy tung’ gì đó, nếu mang đi thì kế hoạch bỏ trốn chẳng phải tan thành mây khói sao?

“Mà nói đi cũng phải nói lại, trên người mình chắc không có dấu ấn truy tung chứ nhỉ?” Đột nhiên, Thông Nương lại nghĩ đến một khả năng đáng sợ — nếu trên người cô cũng có dấu ấn truy tung, chẳng phải sẽ nhanh chóng bị Tống Thư Hàng tìm lại sao?

Nhưng rất nhanh cô đã lắc đầu: “Kệ đi, cơ hội khó đắc, dù trên người có dấu ấn truy tung mình cũng phải trốn thử đã.

Cơ hội ngay trước mắt, bỏ trốn có lẽ sẽ bị bắt, nhưng nếu không trốn, có khi cả đời này mình cũng không có cơ hội trốn thoát mất!” Nghĩ đến đây, cô đưa tay nhỏ ra, lục lọi trong cái túi thu nhỏ, lôi cái ngọn thông được gói trong tờ giấy nhỏ ra.

“Tìm thấy rồi, chính là ngọn thông của mình.” Thông Nương mừng rỡ.

Cô cẩn thận ôm lấy ngọn thông của mình.

Sau khi kết hợp với ‘Ngộ Đạo Thạch’, cô tạm thời mất đi năng lực biến hóa thành người, việc giấu đồ quả thực rất phiền phức.

Sau đó, Thông Nương cẩn thận quan sát tình hình bên cạnh cơ thể Tống Thư Hàng, rồi lại cẩn thận bò ra khỏi túi áo Thư Hàng...

Kế hoạch bỏ trốn của Thông Nương về lý thuyết là rất chính xác, thời cơ cô chọn cũng rất đúng.

Xung quanh không có cao thủ giám sát, cô chỉ cần cẩn thận một chút, tránh né các đệ tử Sở gia thì chẳng có áp lực gì — đặc biệt là khi hai vị đệ tử Sở gia đang tập trung xem truyền hình trực tiếp ‘Đại hội máy cày tay', tỷ lệ bỏ trốn thành công càng tăng cao.

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, Tống Thư Hàng quả thực không để lại 'dấu ấn truy tung' gì trên người cô cả.

Thông Nương cẩn thận nhảy ra khỏi túi áo Tống Thư Hàng, rồi thừa lúc hai vị đệ tử Sở gia không chú ý, cô lặng lẽ lăn ra ngoài qua cửa sổ xe đang mở.

Khi cơ thể chạm đất, cô vô cùng kích động, trong lòng gào thét: 'Ha ha ha ha, bản Thông ta lại tìm lại tự do rồi!' Tiếp theo là phải chạy thật nhanh...

Xung quanh tụ tập quá nhiều tu sĩ, rất không an toàn.

Dù sao cô vẫn đang mọc trên Ngộ Đạo Thạch, Ngộ Đạo Thạch là món đồ 'hack' tu luyện trong mắt các tu sĩ mà.

Không cẩn thận một cái, cô rất có thể sẽ vừa thoát miệng hổ lại vào hang sói.

Thông Nương cẩn thận lăn xuống dưới gầm ô tô, trên cây thông nhỏ mọc ra đôi mắt, quan sát mọi vị trí trên dưới trái phải, tìm kiếm lộ trình có thể đào thoát.

"Phía trước nhiều tu sĩ quá, không được; bên trái cũng không xong; phía sau là địa điểm thi đấu, càng không được; ơ, người bên phải ít hơn một chút, lại còn có nhiều vật che chắn.

Vậy đột phá từ bên phải!" Sau khi quan sát lộ trình xong, Thông Nương lại cẩn thận nhìn lên bầu trời, trên không trung có nhiều tu sĩ đứng trên mây lắm, hy vọng sẽ không có ai chú ý tới phía này.

Ngay khi tầm mắt của Thông Nương lặng lẽ nhìn lên bầu trời, cô lại bắt gặp một đôi mắt trong vắt, thuần khiết đến cực điểm.

Đôi mắt đó trong veo vô ngần, giống như đôi mắt của đứa trẻ vừa mới chào đời, không mang theo một tia tà ác nào.

Nhưng Thông Nương chỉ cảm thấy cả người tê rần, cơ thể run rẩy cả lên.

Chỉ thấy trên nóc xe ô tô, có một bóng dáng ‘Tống Thư Hàng’ chỉ bằng bàn tay đang đậu ở đó.

Cái bóng dáng Tống Thư Hàng nhỏ xíu đó đầu trọc lóc, trên người còn khoác một bộ bích ngọc cà sa.

Lúc này, Tiểu Thư Hàng đó đang tò mò nhìn Thông Nương.

“Tại sao!” Thông Nương gào thét trong lòng, tại sao lại có một Tiểu Tống Thư Hàng ở trên nóc xe chứ?

Hơn nữa nhìn bộ dạng của nó, rõ ràng là đã nhìn chằm chằm vào hành động của cô từ đầu đến cuối!

Cái Tiểu Tống Thư Hàng này rốt cuộc là thứ gì?

Chẳng lẽ Tống Thư Hàng đã nắm giữ thuật phân thân đáng sợ sao?

Đột nhiên, Thông Nương lóe lên một ý nghĩ — cô nhớ ra một thứ — Linh Quỷ!

Linh quỷ của Tống Thư Hàng dường như vừa hoàn thành đồng bộ triệt để với Tống Thư Hàng không lâu trước đó, nảy sinh một số biến dị.

Cái Tiểu Tống Thư Hàng bằng bàn tay này chắc hẳn là con linh quỷ đó rồi.

Chương 472

Nhưng mà, linh quỷ nếu không có mệnh lệnh của chủ nhân, thường sẽ ở trong cơ thể chủ nhân chứ không chủ động ra ngoài mà?

Tại sao linh quỷ lại xuất hiện trên nóc xe?

Chẳng lẽ...

đây là mệnh lệnh của Tống Thư Hàng!

Chẳng lẽ ngay từ đầu Tống Thư Hàng đã đoán được cô sẽ thừa cơ bỏ trốn, nên đã phái linh quỷ giám sát cô?

Đáng ghét, đúng là đồ tâm cơ!

Trong lúc Thông Nương đang nghĩ ngợi lung tung, linh quỷ của Tống Thư Hàng đã từ trên nóc xe hạ xuống, đứng trước mặt Thông Nương.

Linh quỷ đúng là ra ngoài theo 'mệnh lệnh' của Tống Thư Hàng... có điều không phải để giám sát Thông Nương.

Tống Thư Hàng lúc trước sau khi hoàn thành biến hình chiếc máy cày 'Diệt Phượng Công Tử hào' xong, nảy ra một ý định — cậu muốn lợi dụng đồng bộ thị giác của linh quỷ để sử dụng hình thức 'góc nhìn thượng đế'.

Lúc đó, linh quỷ nhận được mệnh lệnh này bèn chui ra khỏi người Tống Thư Hàng, bay lên nóc xe.

Thực tế thì... nếu linh quỷ không chui ra khỏi người Tống Thư Hàng, lúc Thông Nương vừa bò ra khỏi túi áo đã bị linh quỷ tóm gọn rồi.

Linh quỷ tâm linh tương thông với Tống Thư Hàng, nó tự nhiên không thể để Thông Nương chạy thoát.

Lúc này, linh quỷ đứng trước mặt Thông Nương, đôi mắt nó đảo quanh.

Cuối cùng, nó nhìn vào ‘ngọn thông’ trong tay Thông Nương.

Linh quỷ nhỏ xíu không chút do dự đưa tay ra, chộp lấy đoạn ngọn thông đó.

“Làm gì, ngươi làm gì thế!” Thông Nương hạ thấp giọng nói, đây là ngọn thông của cô mà!

“A a.” Linh quỷ không nói gì, chỉ phát ra một tràng cười đắc ý.

Sau đó, linh quỷ dùng sức giật một cái, cướp lấy đoạn ngọn thông từ trong tay Thông Nương.

Cảnh giới tu vi hiện giờ của linh quỷ ngang bằng với Tống Thư Hàng, cũng đã thăng tiến lên cảnh giới Nhị phẩm Chân Sư.

Cướp đồ của Thông Nương cảnh giới Nhất phẩm đơn giản như trở bàn tay.

Sau khi cướp được đoạn ngọn thông, linh quỷ giơ lên ngắm nghía kỹ lưỡng hồi lâu.

Tiếp đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Thông Nương, linh quỷ há mồm nuốt chửng đoạn ngọn thông đó.

“Ợ~~” Ăn xong ngọn thông, linh quỷ còn thỏa mãn ợ một cái.

“Ăn mất rồi... ngươi dám ăn mất cái đầu của ta.

Đó là cái đầu của ta mà, đồ ác quỷ này!” Thông Nương nghiến răng phẫn nộ, muốn lao lên liều mạng với linh quỷ.

Nhưng còn chưa đợi tiếng hét của Thông Nương phát ra, linh quỷ đã búng ngón tay, khẽ búng lên thân cây thông của cô.

Coong~~ Chỉ là một cái búng tay nhẹ, một luồng chân khí yếu ớt đã được đánh vào người Thông Nương.

Thông Nương nhắm mắt lại, cứ thế ngất đi.

Đôi tay, đôi chân của cô thu lại, cơ thể trở lại thành một mầm thông nhỏ mọc trên Ngộ Đạo Thạch.

“Ợ~~” Linh quỷ lại ợ thêm một cái nữa, xách Thông Nương và Ngộ Đạo Thạch lên, lặng lẽ trở lại trong xe, nhét Ngộ Đạo Thạch trở lại túi áo Tống Thư Hàng.

Cả quá trình trôi chảy như mây trôi nước chảy, không thu hút sự chú ý của bất kỳ ai.

Kỹ năng ẩn nấp của linh quỷ nếu tính thang điểm mười thì chí thiếu cũng đạt mức cấp bảy trở lên.

Ngay cả bản thân Tống Thư Hàng đích thân điều khiển cũng không thể đạt được trình độ ẩn nấp như linh quỷ.

Bản lĩnh này chính là truyền thừa sâu trong trí nhớ của linh quỷ... có được từ một số mảnh vỡ ký ức khi vị ‘tán tu’ Lý Thiên Tố tiêu tán đạo hạnh.

Lý Thiên Tố đã chết, nhưng những ký ức rời rạc đó hiện giờ đều hóa thành bản năng của linh quỷ.

Coi như là tăng thêm rất nhiều kỹ năng cơ bản cho linh quỷ.

Sau khi ném Thông Nương trở lại túi áo Tống Thư Hàng, linh quỷ lại không quay về trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Nó có chút tò mò bay lơ lửng trong ô tô, nhìn Tư Mã Giang vẫn đang hôn mê cách nhục thân của Tống Thư Hàng không xa, cùng với cái thùng lớn bên cạnh Tư Mã Giang.

Linh quỷ có trí tuệ khá tốt, đặc biệt là linh quỷ của Tống Thư

Hàng đã qua biến dị, trí tuệ còn cao hơn cả những linh quỷ trung giai thông thường.

Chỉ là sau khi trải qua quá trình biến dị, linh quỷ giống như bị tẩy trắng làm lại từ đầu vậy, lúc này linh quỷ vẫn như một đứa trẻ, nó còn cần học hỏi nhiều kiến thức.

Linh quỷ tâm linh tương thông với Tống Thư Hàng, nên biết cái thùng lớn này là thùng chuyển phát nhanh, do Tiểu Giang bên Phong Thu Tốc Đệ hộ tống.

Chuyển phát nhanh là đồ cá nhân, tùy tiện mở đồ của người khác là hành vi rất thiếu lịch sự.

Trong tình huống bình thường, linh quỷ có tính cách kế thừa từ chủ nhân nên sẽ không mở thùng ra.

Nhưng lúc này linh quỷ cảm nhận được từ trong cái thùng đó truyền tới một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Cảm giác đó phải hình dung thế nào nhỉ?

Huyết mạch tương liên!

Đúng vậy, linh quỷ cảm thấy vật trong thùng có một sự cộng hưởng khó tả với nó.

Dường như đang triệu hoán nó, đang gọi tên nó.

Thế là không tự chủ được, linh quỷ đưa tay ra, hướng về phía cái thùng đó.

Cái thùng nặng nề đó không thể ngăn cản linh quỷ ở hình thái linh thể.

Cơ thể nó dễ dàng xuyên qua lớp vỏ thùng bên ngoài, đi vào bên trong.

Sau đó, linh quỷ thấy bên trong thùng lại là một khối băng khổng lồ vô cùng!

Cạnh khối băng có hàng trăm tầng phong ấn, phong ấn chặt chẽ khối băng lại để ngăn không cho hàn khí rò rỉ ra ngoài.

Vì vậy, nhóm Tư Mã Giang lúc vận chuyển mới không cảm nhận được hơi lạnh.

“Chỉ là một khối băng thôi sao?

Tại sao lại có cảm giác huyết mạch tương liên với mình?” Linh quỷ nghi hoặc trong lòng.

Sau khi suy nghĩ, linh quỷ cẩn thận đưa tay ra chạm vào khối băng.

Kỳ lạ là hàng trăm tầng cấm chế đó không hề ngăn cản linh quỷ, tay nó cứ thế xuyên qua cấm chế, chạm vào bản thể khối băng.

Giây tiếp theo, một luồng hàn ý thấu xương từ quan tài băng truyền tới, truyền lên tay linh quỷ.

Linh quỷ giật thẩy mình, nó vô thức muốn rụt tay lại.

Nhưng mà... muộn rồi.

Chỉ trong nháy mắt, lớp băng thuận theo cánh tay linh quỷ lan lên trên.

Sau đó, linh quỷ bị đóng băng.

Nó bị dính chặt vào quan tài băng, kết thành một khối đá.

Ngay cả linh thể cũng có thể bị đóng băng, thứ hàn băng này rõ ràng không phải khối băng thông thường.

Trên đường đua Đại hội máy cày tay.

Bình luận viên Tu Sĩ Nhật Báo ‘Giang Sơn’ đầy nhiệt huyết nói: [Hình phạt của ban trọng tài đối với ‘Diệt Phượng Công Tử’ số 44 đã có rồi!

Vì Diệt Phượng Công Tử là vi phạm lần đầu, cho nên ban trọng tài chỉ phạt Diệt Phượng Công Tử tận hưởng bẫy 'xoay tròn bay lên trời tại chỗ' thêm một lần nữa, đồng thời ra lệnh cho anh ấy giải trừ trạng thái biến hình bánh xe lớn!

Mức độ xử phạt của ban trọng tài nhẹ thật đấy, theo tôi thì...

đáng lẽ phải phạt trực tiếp Diệt Phượng Công Tử về điểm xuất phát mới đúng chứ!

Khà khà!] [Được rồi, chúng ta có thể thấy Diệt Phượng Công Tử đã giải trừ trạng thái biến hình cực ngầu của mình...

Ồ, Diệt Phượng Công Tử số 44 lại bay lên rồi, anh ấy một lần nữa trở thành cảnh đẹp trên đường đua...

Hãy để chúng ta một lần nữa chiêm ngưỡng chiếc máy cày số 44 đang xoay tròn bay lên trời!

Tôi có dự cảm, đây không phải lần đầu tiên số 44 xoay tròn bay lên trời, và cũng tuyệt đối không phải lần cuối cùng!] Tống Thư Hàng một lần nữa bị xoay tròn bay lên trời.

Cậu cảm thấy cuộc thi máy cày lần này toàn là 'xoay xoay xoay', xoay không ngừng nghỉ, xoay đủ kiểu, xoay đến mức cậu buồn nôn muốn chết.

Bên tai truyền tới tiếng loa phóng thanh to tướng của bình luận viên.

Khi nghe thấy tiếng đó, Tống Thư Hàng tiểu hữu nghiến răng nói: "Tôi nhớ rồi, bình luận viên tên là 'Giang Sơn' đúng không, cái tên này tôi ghi nợ rồi đấy a a a a!

Không được rồi, buồn nôn quá." Những đạo hữu vốn dĩ vất vả lắm mới vượt qua được, giờ đây lại từng người từng người 'vèo vèo vèo' vượt qua cậu.

“Cố gắng xoay đi nhé, Thư Hàng tiểu hữu.” “Nổi bật lắm, Thư Hàng tiểu hữu, Toàn Phong tiền bối chắc chắn sẽ hâm mộ cậu lắm đấy!” “Oa ha ha, Tống tiểu hữu lại thành một cảnh đẹp rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng không biết đã sửa xong máy cày từ lúc nào, pạch pạch pạch đi ngang qua Tống Thư Hàng, để lại một chuỗi cười nhạo.

“Hắt xì~~ hắt xì~~” Tống Thư Hàng đang xoay tròn đột nhiên hắt xì mấy cái thật mạnh, không hiểu sao cậu bỗng cảm thấy một luồng hàn ý thấu xương tràn lên.

Lạnh quá, cảm giác như mình bị ném vào lớp băng ở Nam Cực vậy.

Đồng thời, trong khoảnh khắc Tống Thư Hàng dùng sức hắt xì nhắm mắt lại, có rất nhiều hình ảnh lướt qua trước mắt cậu.

Có một hồ máu khổng lồ; bên cạnh hồ máu là vô số cánh tay, bắp chân rời rạc; cùng với từng tấm da người đang được phơi khô... thấp thoáng kèm theo những tiếng thét thảm thiết.

Có một hòn đảo nhỏ thần kỳ, trên đó chim hót hoa thơm, nhưng lại có những con thần ưng to lớn đang bay lượn.

Đan xen với hình ảnh hòn đảo nhỏ đó là khuôn mặt của Cửu Đăng cô nương... thấp thoáng dường như có ai đó đang giải thích chuyện gì đó cho cậu, trong đó có thể nghe rõ ba chữ ‘Cổ Thiên Đình’.

Còn có hình ảnh khối băng khổng lồ, rồi sau đó là hình ảnh trước mắt bị kết băng... thấp thoáng dường như có tiếng gọi lo lắng của một thiếu nữ.

Chương 473

Những hình ảnh đó đều lướt qua trước mắt Tống Thư Hàng trong khoảnh khắc cậu hắt xì nháy mắt.

“Cái quái gì thế này?” Tống Thư Hàng dụi dụi mũi mình.

Cậu dùng sức lắc lắc cơ thể, nhưng cảm giác hàn ý đến từ tận sâu trong linh hồn đó hoàn toàn không hề tiêu tan.

Với tu vi ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng của Diệt Phượng Công Tử, sớm đã lạnh nóng không xâm.

Chẳng lẽ luồng hàn ý này không bắt nguồn từ cơ thể Diệt Phượng Công Tử, mà đến từ chính cơ thể mình sao?

Cơ thể mình không xảy ra vấn đề gì đấy chứ?

Tống Thư Hàng bắt đầu lo lắng trong lòng.

Hy vọng là không, nếu xảy ra vấn đề, hai đệ tử Sở gia chịu trách nhiệm trông coi nhất định sẽ nhận ra mới phải.

Mười giây sau, chiếc máy cày số 44 của Tống Thư Hàng ngừng xoay, rơi trở lại mặt đất.

Sau khi rùng mình một cái thật mạnh, Tống Thư Hàng tiếp tục lái máy cày dốc sức đuổi theo...

Hiện giờ, hy vọng lọt vào ‘top mười’ của cậu càng ngày càng mong manh.

Phương thức ‘gia tốc’ mà Diệt Phượng Công Tử cài đặt cho chiếc máy cày lại là thứ vi phạm quy định.

Nói cách khác, trong cuộc thi này, phương thức giành chiến thắng quan trọng nhất của Tống Thư Hàng đã bị phế bỏ.

Người người đều có phương thức gia tốc, chỉ mình cậu là không.

Việc này chẳng khác nào thi chạy mà lúc vừa bắt đầu đã bị trẹo chân vậy.

Cộng thêm cái vụ trễ ba giây đáng ghét kia nữa...

Tuyệt vọng thực sự luôn rồi.

Vị trí cuối cùng của cuộc thi máy cày tay chắc chắn thuộc về mình rồi~~!

“Không, mình vẫn chưa thể từ bỏ hy vọng được.

Nghĩ đến chuyến du lịch vũ trụ một tháng đáng sợ đi, nghĩ đến cảnh một mình lẻ loi suốt một tháng, không được lên mạng, không được đọc sách, không được xem phim, không có bất kỳ trò giải trí nào, chỉ có mấy ngôi sao bầu bạn.

Không được, tuyệt đối không được.” Tống Thư Hàng lầm bầm: “Hắt xì~ hắt xì~ nghĩ xem nào, còn cách nào khác để mình giành chiến thắng không.

Trời không tuyệt đường người, chỉ cần lọt vào top mười là đủ rồi mà.” Tống Thư Hàng vắt óc suy nghĩ.

Trong lúc cậu đang khổ sở, đột nhiên có một đạo kiếm quang lướt qua người cậu...

“Hi hi hi hi hi~~” Trong đạo kiếm quang để lại tiếng cười như tiếng chuông bạc của Vũ Nhu Tử.

Đồng thời, giọng nói của bình luận viên Giang Sơn lập tức vang lên: [Các vị đạo hữu trước màn ảnh nhỏ, kỳ tích luôn đồng hành cùng những người có chuẩn bị.

Vũ Nhu Tử tiên tử, sau khi bị đưa về điểm xuất phát một lần nữa, không lâu sau khi xuất phát lại một lần nữa gặp phải ‘bẫy may mắn’, dưới sự chiếu cố của nữ thần may mắn, chiếc máy cày của cô ấy lại một lần nữa được tận hưởng quá trình ‘đột phá thần tốc’.

Hiện giờ cô ấy lại hoàn thành việc vượt qua các tuyển thủ khác, thứ hạng liên tục thăng tiến, hiện giờ là hạng 40... 32... 24... hạng 4!

Quá trình gia tốc của bẫy may mắn kết thúc!

Chúc mừng Vũ Nhu Tử cô nương, cô ấy lại một lần nữa lọt vào nhóm dẫn đầu của cuộc thi, lọt vào vị trí top 4.

Hãy chúc phúc cho cô ấy!] Tống Thư Hàng: “...” Từ khi bắt đầu cuộc thi đến giờ, gần sáu mươi tuyển thủ tham gia, những người khác không ai dẫm trúng ‘về thành miễn phí’ hay ‘bẫy may mắn’ lần nào, vậy mà một mình Vũ Nhu Tử dẫm trúng mỗi loại hai lần.

Thật sự không biết nên nói cô ấy may mắn hay là bất hạnh nữa?

Nhưng tạm thời nhìn qua thì cô ấy vẫn là người may mắn.

Bởi vì cô ấy đã một hơi leo lên vị trí top 4, lọt vào nhóm dẫn đầu các tuyển thủ.

“Đúng rồi, bẫy may mắn!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Không có ‘năng lực gia tốc’, cậu hiện giờ chỉ có thể hy vọng mình có thể cán trúng những cái ‘bẫy may mắn’ này, gia tốc đi, trực tiếp để kiếm quang hộ tống vượt lên đi!

Đang nghĩ như vậy thì mắt Tống Thư Hàng bỗng sáng lên — nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay!

Cậu thực sự thấy một thứ nghi là ‘bẫy may mắn’.

Trong một bụi cỏ không mấy bắt mắt, có một trận pháp nhỏ hình Linh Vũ Điệp đang nhấp nháy.

Nếu cậu không đoán sai thì đây chắc chắn là ‘trận pháp gia tốc’ do đích thân Linh Vũ Điệp Tôn Giả làm ra.

"Cán lên thôi!" Tống Thư Hàng nghiến răng, điều chỉnh hướng chiếc máy cày số 44 từ sớm, lao thẳng về phía bụi cỏ đó... 100 mét... 80 mét... 60 mét... 30 mét...

Chỉ cần có trận pháp gia tốc này, gia tốc lên mấy chục lần là cậu có thể một hơi xông vào top mười ngay!

"Tôi tới đây, tôi sẽ chinh phục đường đua này!" Ngay lúc chiếc máy cày số 44 của Tống Thư Hàng sắp cán lên trận pháp gia tốc đó.

"A a a a~~ Diệt Phượng đạo hữu, mau tránh ra!" Lúc này, từ phía đối diện truyền tới một tiếng hét hoảng loạn.

Tống Thư Hàng điều khiển Diệt Phượng Công Tử khó khăn quay đầu nhìn về hướng đó một cái.

Cái nhìn này suýt chút nữa làm Tống Thư Hàng hồn phi phách tán!

Chỉ thấy Đông Phương Tiên Tử đang lái chiếc máy cày đã bị đâm nát bét của mình, lao thẳng về phía cậu từ hướng đối diện!

Đùa cái gì thế này...

Đông Phương Tiên Tử, cô đang đi ngược chiều đấy à!

Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể hiểu nổi Đông Phương Tiên Tử lái xe kiểu gì nữa?

Chẳng lẽ cô ấy không biết mình đang đi ngược hướng sao?

Đi ngược chiều là bị trừ 3 điểm, phạt hai trăm tệ đấy, đồ ngốc!

Tống Thư Hàng vô thức muốn bẻ lái tránh đi... nhưng mà cái vụ trễ ba giây chết tiệt kia.

Từ lúc cậu ra lệnh cho cơ thể mới chỉ qua hai giây.

Chiếc máy cày 'số 37 của Đông Phương Tiên Tử' đã vô tình tông thẳng vào máy cày của Tống Thư Hàng.

Càng khiến Tống Thư Hàng đau lòng hơn là vị trí hai người tông nhau lại chính là phía trên cái ‘trận pháp gia tốc’ ở bụi cỏ đó.

Oán niệm hơn nữa là máy cày của Đông Phương Tiên Tử nhanh hơn Tống Thư Hàng một chút xíu, đã cán lên ‘trận pháp gia tốc’ đó trước một bước.

“A a a a, lại gia tốc rồi, đừng mà a a a.” Đông Phương Tiên Tử kinh hãi hét lên.

Tiên tử, nếu cô không muốn thì cái gia tốc này hoàn toàn có thể nhường cho tôi mà!

Tống Thư Hàng lệ chảy đầy mặt.

Giây tiếp theo, xe của Đông Phương Tiên Tử đơn giản như uống phải thuốc tăng lực Thiếu Lâm vậy, ‘pạch pạch pạch’ phun ra một lượng lớn khói đen, lập tức hất văng máy cày của Tống Thư Hàng ra xa, lật úp tại chỗ.

Không những thế, xe của Đông Phương Tiên Tử còn ủi chiếc xe đã bị lật của Tống Thư Hàng đi thêm hơn hai mươi mét nữa hai xe mới chịu tách ra.

Máy cày của Đông Phương Tiên Tử tiếp tục ‘pạch pạch pạch’ với tốc độ gia tốc gần sáu mươi lần lao vùn vụt về phía điểm xuất phát.

Để lại Tống Thư Hàng bị lật xe dở khóc dở cười.

Hy vọng... bây giờ ở điểm xuất phát không có nhiều khán giả lắm.

Nếu không, Đông Phương Tiên Tử lái chiếc máy cày số 37 với tốc độ gia tốc sáu mươi lần đó chắc chắn sẽ gây ra một cuộc thảm sát ở khu vực khán giả mất thôi! [Thật là một vụ tai nạn thảm khốc!

Đông Phương Tiên Tử đi ngược chiều, trực tiếp hất văng xe của Diệt Phượng Công Tử, hiện trường thảm không nỡ nhìn!

Vận may của Diệt Phượng Công Tử dường như đã hoàn toàn kết thúc, anh ấy đã mất sạch khí vận của người chiếm giữ ngôi đầu bảng lúc khai cuộc!] Bình luận viên 'Giang Sơn' bồi thêm một nhát dao đúng lúc.

Những kẻ đẹp trai lại có lượng fan lớn trong giới nữ tu như thế này thì nên lật xe đi, Đông Phương Tiên Tử làm tốt lắm, tốt nhất lát nữa quay đầu lại bồi thêm phát nữa cho tên Diệt Phượng Công Tử này đi.

Cùng lúc đó.

Ở phía trên vùng biển hướng về Philippines trên biển Đông Hải.

Có một hòn đảo khổng lồ và lộng lẫy.

Trên hòn đảo đó lại có một thành phố trên không hùng vĩ, những bức tường thành cao lớn xếp tầng tầng lớp lớp như kim tự tháp.

Trên cổng thành của bức tường thành cao lớn đó, có một bóng người mặc áo trắng đang lặng lẽ đọc một quyển sách.

Quyển sách đó được cấu thành hoàn toàn từ năng lượng vàng kim.

Nội dung trong sách là những bản vẽ kiến trúc, nhìn kỹ thì có vẻ là bản vẽ cấu trúc của một tòa cung điện.

Đột nhiên, bóng người áo trắng ngẩng đầu lên, nhìn về hướng của nhóm Thư Hàng.

Bóng người áo trắng này chính là Cửu Đăng sư thái.

Sau khi nhìn một cái, cô bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

Một lát sau, cô cười ha ha: "Bị ăn rồi, đoạn ngọn thông của Thông Nương cuối cùng cũng bị ăn mất rồi.

Tiếp theo đây để xem chút ít ký ức mà mình phong ấn trong đoạn ngọn thông đó có thể được Tống Thư Hàng khám phá ra hay không.

Nếu bộ phận ký ức đó bị cậu ta hoàn toàn khai quật được, chúng ta có thể tiến thêm một bước hợp tác với cậu ta rồi.” “Cô làm như vậy mạo hiểm lắm, bộ phận ký ức đó liên quan tới một số thông tin của Viễn Cổ Thiên Đình, nếu bị ‘Tân Thiên Đạo’ nhận ra thì Tống tiểu hữu sẽ gặp nguy hiểm đấy.” Lúc này, giọng nói của vị đại tiền bối ôm thỏ đột ngột vang lên bên tai Cửu Đăng.

“Yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị nhiều biện pháp bảo hiểm rồi, tuyệt đối không gây nguy hiểm cho Tống Thư Hàng đâu... dù cho bộ phận ký ức đó thực sự bị Tân Thiên Đạo nhận ra điều gì, tôi sẽ tự mình trả giá để bảo vệ Tống Thư Hàng chu toàn.

Tôi ngay cả tế đàn cũng chuẩn bị xong cả rồi, sẵn sàng bất cứ lúc nào, cùng lắm thì mất đi trăm năm thọ mệnh thôi.” Cửu Đăng vươn vai một cái.

Chương 474

Tiếp đó cô lại nói: “Hơn nữa, tôi không tin là trên cái ‘túi thu nhỏ’ đó, đại tiền bối ngài không giở trò gì?” Đại tiền bối lắc đầu nói: “Ta không giở bất kỳ trò gì cả.” Ông không cần phải giở trò gì.

Chỉ cần cái ‘túi thu nhỏ’ đích thân ông làm ra đó được Tống Thư Hàng mang ra khỏi ‘hòn đảo bí ẩn’ thuận lợi mà không bị ‘tự hủy’, thì ngay khoảnh khắc đó đã chứng minh được tính chính xác của một thông tin.

Tân Thiên Đạo... quả nhiên đã xảy ra vấn đề!

Ít nhất thì Tân Thiên Đạo đã không còn có thể muốn làm gì thì làm, không gì không biết như thời Viễn Cổ nữa...

Hơn nữa, ‘quyền hạn’ của Tân Thiên Đạo quả nhiên cũng giống như suy đoán của một số đạo hữu, đã biến mất rất nhiều.

Nó đã không còn có thể giám sát từng cử động của vạn vật trên thế gian như thời cổ đại nữa.

Tuy nhiên, vẫn không thể lơ là được.

Tân Thiên Đạo dù có xảy ra vấn đề lớn đến đâu đi chăng nữa, nó vẫn là ‘Thiên Đạo’, thiên uy hạo đãng, sâu không lường được.

Họ muốn tái thiết Thiên Đình, con đường phía trước còn rất dài.

Vị đại tiền bối trên hòn đảo bí ẩn thực ra trước Tống Thư Hàng đã thực hiện nhiều cuộc thăm dò đối với ‘Tân Thiên Đạo’ ở thế giới bên ngoài...

Những vị khách từng vào đảo trước đây đã mang ra rất nhiều ‘đặc sản’ của hòn đảo bí ẩn.

Và hiện giờ, những đặc sản đó đều không có gì bất thường.

Lần này, ông cuối cùng đã có thể xác định Tân Thiên Đạo thực sự đã xảy ra vấn đề.

Tại hiện trường Đại hội máy cày tay.

Trong một cuộc đua đường dài đầy rẫy các loại cạm bẫy, bạn không chỉ cần chạy nhanh mà còn cần một chút may mắn nữa.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới dựng được chiếc máy cày bị Đông Phương Tiên Tử tông lật dậy.

Về phương diện tốc độ thì cậu không còn nhiều hy vọng rồi, còn về phương diện vận khí, chắc chắn sáng nay lúc ngủ dậy tư thế không đúng rồi, vận khí chẳng ra sao cả.

Vốn dĩ vì bị phạt mà phải hưởng thụ thêm một lần bẫy ‘xoay tròn bay lên trời tại chỗ’.

Tiếp theo lại bị Đông Phương Tiên Tử đi ngược chiều tông lật, Tống Thư Hàng đã một lần nữa bị kéo xuống cuối đường đua.

Sau khi trèo lại lên máy cày, Tống Thư Hàng do dự một lát rồi lại ấn nút khởi động ‘Hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng’.

Trong một chuỗi âm thanh cơ khí, hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng lại một lần nữa khởi động hoàn tất.

Tống Thư Hàng không có thói quen ‘tìm đường chết’, biết rõ biến thành bánh xe lớn là vi phạm quy định, cậu không thể tiếp tục thử sai nữa... hơn nữa biến thành một cái bánh xe lớn không chỉ trông rất hèn mà còn quay đến mức chóng mặt, cậu chẳng thích cái kiểu biến hình đó chút nào.

Sở dĩ khởi động chức năng này là muốn xem ngoài việc ‘biến hình’ ra, cái ‘hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng’ này rốt cuộc còn có chức năng nào khác không?

Diệt Phượng Công Tử cải tạo máy cày, chắc không chỉ có mỗi một cái ‘chức năng biến thân’ thôi chứ? [Chào ngài, hệ thống chiến giáp siêu cấp Diệt Phượng hân hạnh phục vụ ngài, xin hỏi có muốn tiến hành biến hình không?] Hệ thống vừa khởi động xong đã lập tức hỏi.

“KHÔNG, tuyệt đối không được biến hình!” Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng, khi hệ thống vừa hỏi cậu liền lớn tiếng từ chối yêu cầu biến hình.

Năng lực ‘dự đoán ba giây’ của cậu sau cuộc thi máy cày này, mức độ thuần thục của kỹ năng đã tăng vọt theo đường thẳng.

Dừng một chút, Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể Diệt Phượng Công Tử nói tiếp: “Ngoài biến thân ra, ngươi còn chức năng nào khác không?” [Chắc chắn là có!] [Ngoài năng lực biến hình cơ bản ra, tôi còn có chức năng quét trạng thái thân xe, cũng như năng lực dẫn đường.] Năng lực quét thân xe Tống Thư Hàng đã thấy qua, chính là sau khi chiếc máy cày số 44 biến thành bánh xe lớn, hình dáng bên ngoài sẽ được quét lại và truyền tới máy tính bảng.

“Năng lực dẫn đường có hiệu quả gì đặc biệt không?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu bị cái ‘hình thái bánh xe lăn’ kia hại thê thảm rồi nên khi nghe thấy ‘năng lực dẫn đường’ này cứ lo nó lại có thêm chức năng kỳ quặc nào đó, không dám trực tiếp khởi dụng. [Chức năng dẫn đường chỉ là dẫn đường đường đua thông thường, cộng thêm một số hỗ trợ điều khiển đơn giản, nó có thể giúp chủ nhân trong lúc thi đấu, khi gặp những thời điểm khẩn cấp có thể giúp máy cày tự chủ tránh né một số nguy cơ lớn.] Nghe có vẻ là một năng lực khá bình thường.

“Vậy thì khởi động chức năng dẫn đường đặc biệt này đi.” Tống Thư Hàng nói.

Rất nhanh, chiếc màn hình máy tính bảng hơi sáng lên, xuất hiện bản đồ đường đua.

Dẫn đường vừa mới mở ra. [Gợi ý, phía trước có khúc cua gấp, xin hãy cẩn thận điều khiển.] Tống Thư Hàng ngước mắt nhìn, liền thấy ở xa xa phía trước có một khúc cua cực gấp hình chữ V.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần và những tiền bối dự thi khác đều đã vượt qua khúc cua với tư thế vô cùng tiêu sái.

Dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng khi nhìn thấy hơn năm mươi chiếc máy cày cơ bản đều vượt cua bằng hình thức drift đẹp mắt, sự chấn động thị giác vẫn rất lớn.

May mà không phải tất cả các tiền bối đều drift qua cua một cách đẹp trai.

Ở phía trước Tống Thư Hàng không xa, có một chiếc máy cày chạy tương đối chậm.

Tuyển thủ dự thi là một người bạn của Bạch Tôn Giả, cũng giống như Giao Bá Chân Quân, được mời vượt ngàn dặm xa xôi đến tham gia ‘Đại hội máy cày tay’ này.

Tống Thư Hàng nhớ đạo hiệu của vị tiền bối này là ‘Thanh Tiêu Kiếm Quân’, các tiền bối trong nhóm lúc trước đã giới thiệu với Tống Thư Hàng, đây là một thiên tài kiếm tu đã kết hợp lôi hệ đạo pháp với kiếm thuật để khai sáng ra kiếm thuật của riêng mình.

Từ khi bắt đầu cuộc thi đến giờ, Thanh Tiêu Kiếm Quân vẫn luôn lẹt đẹt ở cuối đoàn đua — không phải do anh ta không nỗ lực, mà là vị thiên tài kiếm thuật này thực sự chẳng có chút thiên phú nào trong việc cải tạo máy cày cả.

“Không xong rồi, độ cua lớn quá!” Thanh Tiêu Kiếm Quân đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy Kiếm Quân dùng sức nắm chặt máy cày, chiếc máy cày phát ra tiếng kêu như sắp rã đám.

Răng rắc răng rắc...

Sau đó Tống Thư Hàng đột nhiên thấy có hai cái bánh xe lớn đang bay về phía mình.

Máy cày của Thanh Tiêu Kiếm Quân rã đám hoàn toàn rồi!

Quá là cường điệu, cả chiếc máy cày chớp mắt một cái đã rã ra thành vô số linh kiện.

Hai cái lốp xe lớn không ngoài dự đoán đã đập trúng nắp máy cày của Diệt Phượng Công Tử.

"Bất hạnh quá~~" Tống Thư Hàng thở dài.

Thanh Tiêu Kiếm Quân rời cuộc chơi.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn phải nỗ lực thi đấu.

Cậu tập trung tinh thần, toàn lực điều khiển máy cày, cẩn thận đi qua khúc cua gấp.

Không có màn drift đẹp mắt, đối với Tống Thư Hàng hiện giờ mà nói, có thể bình ổn vượt qua khúc cua này đã là vạn tuế lắm rồi.

Giọng nói của bình luận viên Giang Sơn vang lên đúng lúc: [Chúng ta có thể thấy, khi vượt qua khúc cua gấp, máy cày số 21 của Thanh Tiêu Kiếm Quân đã rã đám hoàn toàn, không còn khả năng sửa chữa nữa...

Sau Hoàng Sơn Chân Quân tùy hứng rời cuộc chơi giữa chừng, Thanh Tiêu Kiếm Quân là tuyển thủ thứ hai mất tư cách thi đấu.] Oanh~~ "Bạch Hạc, ngoan ngoãn chịu chết đi, ha ha ha ha." Giọng nói đầy phấn khích của Túy Tửu Cư Sĩ.

"Đừng mà, Túy Tửu Cư Sĩ, đừng mà a a a~~ tha cho tôi một mạng đi!

Đúng rồi, tôi có thể giúp anh cùng đối phó với Tam Lãng đạo hữu mà!” Bạch Hạc Chân Quân lớn tiếng cầu xin, đồng thời tìm cách chuyển dời hỏa lực.

Bạch Hạc và Túy Tửu Cư Sĩ hai người đấu đá nhau từ đầu cuộc đua đến giờ.

Lúc mới bắt đầu hai người đuổi nhau gắt gao, từng có lúc dẫn đầu rất nhiều tuyển thủ.

Nhưng về sau khi khoảng cách giữa hai bên thu hẹp, mũi khoan của Túy Tửu Cư Sĩ liên tục nện vào máy cày của Bạch Hạc, tốc độ của cả hai trong lúc va chạm liên tục giảm xuống.

“Túy Tửu Cư Sĩ?

Ha ha ha, anh còn muốn hợp tác?

Nói nhiều vô dụng thôi, đợi anh chịu xong một phát này của tôi mà còn sống được thì hẵng bàn chuyện hợp tác nhé!

Vẫn là câu nói đó, chịu chết đi cho tôi!

Ăn một phát ‘Thiểm Điện Cuồng Long Khoan’ này đi, chỉ cần anh không chết, chúng ta vẫn là bạn tốt!” Túy Tửu Cư Sĩ nộ khí đầy mình.

Oanh oanh oanh oanh~~ Mũi khoan khổng lồ tàn nhẫn nện vào phần đuôi máy cày của Bạch Hạc Chân Quân, oanh oanh oanh phá nát chiếc xe.

Nhưng ngay khi buồng lái của Bạch Hạc Chân Quân sắp bị phá hủy, chiêu ‘Thiểm Điện Cuồng Long Khoan’ của Túy Tửu Cư Sĩ đột nhiên bị kẹt lại.

“Hử?” Túy Tửu Cư Sĩ nghi hoặc trong lòng, tại sao mũi khoan lại đột ngột dừng lại thế này?

“Ha ha ha, dừng lại rồi.” Bạch Hạc Chân Quân lập tức thở phào nhẹ nhõm: “Vậy thì... tôi coi như là sống sót rồi chứ?

Cư sĩ, chúng ta bàn chuyện hợp tác đi?” Đúng lúc này, đột nhiên phía trước truyền tới một giọng nói trầm thấp vang lên: “Túy cái gì Cư Sĩ đó, tránh ra!” Túy Nguyệt Cư Sĩ vừa ngẩng đầu liền thấy Cổ Hồ Quan Chân Quân quay đầu xe trở lại.

Trong thùng xe của anh ta, không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một quả tên lửa Scud phiên bản thu nhỏ.

Giống như quả tên lửa lúc trước, tên lửa Scud phóng vọt lên trời, khóa mục tiêu vào chiếc máy cày của Bạch Hạc Chân Quân.

“Đừng mà~” Tiếng thét thảm của Bạch Hạc Chân Quân lại vang lên, chiếc xe của anh ta vừa rồi hứng chịu một cú khoan cực mạnh của Túy Tửu Cư Sĩ nên đã mất sạch phòng ngự rồi, lúc này mà ăn thêm một phát ‘tên lửa Scud’ nữa là anh ta phải rời cuộc chơi chắc luôn.

Anh ta còn muốn giành chức quán quân để lấy lòng Bạch Tôn Giả mà, đừng có tàn nhẫn hủy hoại tâm nguyện nhỏ nhoi đó của anh ta như thế chứ.

Nhưng tiếng thét thảm chẳng thay đổi được sự thật nào cả.

Máy cày của Bạch Hạc Chân Quân bị nổ tung, ngọn lửa nổ mạnh phủ kín cả đoạn đường đua.

Trong ngọn lửa nổ tung, Bạch Hạc Chân Quân lệ rơi đầy mặt, vỗ cánh bay ra khỏi hiện trường vụ nổ.

Cổ Hồ Quan Chân Quân lại quay đầu xe rời đi.

Túy Tửu Cư Sĩ cũng rầm rầm lao đi mất.

Sau khi họ rời đi không lâu...

Tống Thư Hàng đen đủi vì không còn cách nào tránh né, chỉ có thể bấm bụng lao qua đám cháy nổ.

“Bất hạnh quá.” Dù có trận pháp phòng ngự nhưng đích thân trải nghiệm cảm giác xuyên qua một vụ nổ cũng chẳng dễ chịu gì.

Đặc biệt là chiếc máy cày nổ tung này lại được Bạch Hạc Chân Quân cải tạo đủ kiểu, uy lực nổ đặc biệt lớn. [Lại thêm một tuyển thủ nữa rời cuộc chơi, lần này người bị ép phải rời cuộc chơi chính là người tình quốc dân Bạch Hạc Chân Quân của chúng ta.

Thật là đáng tiếc, vốn dĩ vẫn muốn xem Bạch Hạc Chân Quân tiếp tục tung hoành trên đường đua.

Cuộc đua mới chỉ bước vào nửa sau, mắt thấy sắp vào đoạn đường đua trên biển đầy kịch liệt vậy mà đã có ba tuyển thủ phải rời cuộc chơi.

Sự cạnh tranh của Đại hội máy cày tay sao mà khốc liệt đến thế!

Tôi thậm chí đã bắt đầu mong chờ giới tu sĩ có thể tổ chức lần thứ hai, lần thứ ba và nhiều lần hơn nữa cuộc thi này rồi.] Bình luận viên Giang Sơn hét lớn.

Nhi giây phút này, những người ở nhóm dẫn đầu như Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ cùng với cô nàng may mắn Vũ Nhu Tử đã tới đoạn đường đua thứ hai.

Đối diện với họ là một vùng biển bao la bát ngát!

“Các vị, tôi đi trước một bước đây, đại dương...

Chương 475

chính là địa bàn của tôi đấy, ha ha ha ha!” Giao Bá Chân Quân cười lớn, chiếc máy cày của ông ta phun khói đen pạch pạch pạch lao thẳng xuống mặt biển.

Giao Bá Chân Quân thậm chí còn chẳng cần tới ‘Trận pháp tị thủy’, ông ta là Giao Long, hô mưa gọi gió là thiên phú của chủng tộc, điều khiển nước chính là bản năng của ông ta mà!

Đại dương chính là sân nhà của ông ta.

Trên địa bàn của mình thì mình làm chủ, vừa vào đến biển, các loại thủ đoạn của ông ta liền có thể thi triển ra hết.

Giây tiếp theo, máy cày của Giao Bá Chân Quân lao xuống mặt biển nhưng chạy trên mặt biển cứ như trên đất bằng vậy, lao đi vun vút.

Thậm chí tốc độ còn nhanh hơn lúc ở trên đất liền vài phần.

“Ha ha ha, Giao Bá đạo hữu nóng vội quá rồi.” Lạc Trần Chân Quân vỗ vào máy cày của mình, khởi động trận pháp tị thủy, nhanh chóng đuổi theo.

Tuyết Lang Động Chủ cũng không chịu kém cạnh, ông ta là yêu tu hệ băng, môi trường mặt biển cũng rất có lợi cho ông ta.

“Đại lãng, nổi lên cho ta!” Ở phía dẫn đầu, Giao Bá Chân Quân cười lớn, vừa vào đến biển là bắt đầu hô mưa gọi gió ngay...

Hô phong hoán vũ, gây sóng tạo gió vốn là thiên phú của Giao Long, và quan trọng nhất là việc này không làm tiêu hao bao nhiêu linh lực của Giao Bá Chân Quân.

Ở trên biển, Giao Bá Chân Quân chỉ cần một ý niệm là có thể dựng lên đại lãng, một câu mệnh lệnh có thể tạo ra một trận sóng thần quy mô nhỏ.

“Thật nham hiểm!” Lạc Trần Chân Quân cười mắng.

“Lạc Trần đạo hữu nói quá rồi, đây gọi là chiến thuật, tận dụng hợp lý ưu thế địa lợi.” Giao Bá Chân Quân cười ha hả.

Đại lãng có lẽ chỉ có thể ảnh hưởng đến các đạo hữu phía sau trong chốc lát, nhưng đôi khi... giữa quán quân và á quân chỉ chênh lệch nhau đúng một khoảnh khắc đó thôi!

Quán quân cuộc đua xe máy cày lần này, lão nhất định phải đoạt được!

Đang lúc Giao Bá Chân Quân đắc ý, đột nhiên bên tai vang lên một trận tiếng thét chói tai nhưng lại rất êm tai.

Ngay sau đó, một đạo kiếm quang bao bọc lấy một chiếc xe máy cày quen mắt lao vút về phía trước, chớp mắt đã vượt qua Giao Bá Chân Quân.

Lại là vị đạo hữu nào đạp trúng 'cạm bẫy may mắn' vậy?

Rất nhanh, Giao Bá Chân Quân đã nhìn rõ chiếc xe trong kiếm quang kia, số 22, Vũ Nhu Tử của đảo Linh Điệp.

Lại là cô nàng này sao?

Trên đường đi đây đã là lần thứ ba cô nàng đạp trúng 'cạm bẫy may mắn' rồi đúng không?

Hơn nữa từ đầu trận đến giờ, dường như chỉ có một mình cô nàng là liên tục trúng phải cái bẫy này?

Giao Bá Chân Quân ngẩn người.

Không chỉ ông, mà Lạc Trần Chân Quân và Tuyết Lang Động Chủ phía sau cũng ngây ra như phỗng.

Sau đó, ba vị đạo hữu ăn ý cùng ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc lẹm đâm xuyên tầng mây, nhìn về phía trọng tài chính 'Linh Điệp Tôn Giả' đang ngồi trên đó.

Ai cũng biết Linh Điệp Tôn Giả cực kỳ cưng chiều cô con gái rượu này.

Chẳng lẽ Tôn Giả lại không màng liêm sỉ, âm thầm ra tay giúp đỡ con gái mình sao?

Chứ một mạch ba lần trúng cạm bẫy may mắn thì cái bẫy đó sắp thành đặc quyền riêng của Vũ Nhu Tử luôn rồi.

“Đừng có nhìn ta!” Linh Điệp Tôn Giả cực kỳ nhạy cảm, ông nhún vai nói: “Cạm bẫy may mắn Kiếm Độn là do Bạch đạo hữu bố trí, ta còn chẳng biết cậu ấy đặt ở chỗ nào đâu.” Nói cách khác, cô nàng Vũ Nhu Tử này thực sự là có vận may nổ biểu đồ rồi.

“Thực lực có mạnh đến đâu cũng sợ vận khí nghịch thiên mà.” Giao Bá Chân Quân thở dài một tiếng, lại gầm lên: “Sóng lên cho ta!” Lại một đợt sóng dữ cuộn trào, nhưng lần này sóng không hướng về các đạo hữu khác mà lại đẩy chiếc xe của Giao Bá Chân Quân đi, hóa thành trợ lực khiến tốc độ của xe ông tăng thêm một bậc!

Khi các tiền bối lần lượt ra đến bờ biển, kích hoạt trận pháp tị thủy và lao xuống mặt biển, cuộc đua đã tiến vào giai đoạn kịch tính nhất.

Từ lúc xuống biển, số lượng cạm bẫy cũng trở nên dày đặc hơn.

Không chỉ có thủy lôi, ngư lôi từ dưới đáy biển lao lên khiến các tuyển thủ kêu khổ thấu trời.

Cạm bẫy 'Xoay tròn tại chỗ thăng thiên' cũng xuất hiện vài lần, xem ra nó không còn là đặc quyền của riêng Tống Thư Hàng nữa.

Ngoài ra, phúc lợi 'Tốc độ tăng gấp mười của Linh Điệp' cũng được vài vị tiền bối nhận được.

Những người dẫn đầu còn nhìn thấy trên mặt biển có một vùng lôi điện, vô số tia sét không ngừng giáng xuống.

Muốn vượt qua khu vực đó thì phải xem kỹ thuật lái xe của mỗi người.

Là xe thần hay xe rác, cứ qua được thử thách lôi điện đó là biết ngay.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng lái xe ra tới bờ biển.

Trước khi xuống nước, cậu hỏi: “Trận pháp tị thủy đã bật chưa?” [Xác nhận đã bật.] Hệ thống chiến giáp Diệt Phượng siêu cấp phản hồi.

“Vậy thì, chúng ta lên đường thôi!” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Ngay lập tức, cậu sẽ lái xe máy cày, đón gió rẽ sóng, xông pha trong đại dương!

Xe máy cày tăng tốc, 'ầm' một tiếng lao xuống nước.

Một hơi dùng 'khinh công thủy thượng phiêu' lướt đi hơn trăm mét.

Ơ?

Ơ kìa?

Có gì đó sai sai thì phải?

Sao tôi cảm thấy tầm mắt của mình càng lúc càng thấp thế này...

Xe máy cày đang chìm xuống sao?

Mặc dù xe vẫn mang lại cảm giác 'di chuyển trên đất bằng', chứng tỏ trận pháp tị thủy có hoạt động, nhưng xe thực sự đang chìm!

“Trận pháp tị thủy có bật thật không đấy?” Tống Thư Hàng lại gào lên hỏi.

Đồng thời, cậu lập tức đạp phanh để dừng xe lại.

Nhưng với cái độ trễ ba giây chết tiệt kia, phải ba giây sau xe mới thực hiện động tác phanh.

Đến lúc đó thì với tốc độ hiện tại, xe đã lao đi một quãng xa rồi. [Xác nhận đã bật.] Hệ thống siêu cấp đáp.

“Thế tại sao chúng ta lại đang chìm hả!” Tống Thư Hàng giận dữ.

Trong lúc nói chuyện, nước đã ngập đến tận đầu cậu.

May mà đây là cơ thể của Diệt Phượng Công Tử, dù cả ngày không thở cũng chẳng ảnh hưởng gì.

Hơn nữa, xung quanh xe máy cày tự động triển khai một lớp phòng ngự hình tròn, bao bọc lấy toàn bộ xe để ngăn nước biển tràn vào. [Hệ thống tự kiểm tra đang khởi động, vui lòng đợi...] [Cảnh báo, phát hiện vấn đề.

Trận pháp tị thủy bị hư hại nghiêm trọng...

Trận pháp vẫn duy trì trạng thái kích hoạt, hiện tại vùng tị thủy chỉ chiếm 20% thân xe.] Nói cách khác, trận pháp tị thủy đã hỏng.

Dù vẫn hoạt động nhưng phần lớn công năng đã mất tác dụng.

Đó là lý do xe vẫn có cảm giác 'chạy trên đất bằng' nhưng lại đang dần chìm xuống.

Vừa dứt lời, cả chiếc xe bao bọc trong hộ thuẫn đã chìm hẳn xuống lòng biển.

Chiếc xe vẫn kiên định chìm sâu hơn. 'Hệ thống Diệt Phượng' truyền đến hình ảnh vị trí trận pháp bị hỏng.

Đó là một vết nứt ở gầm xe.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhớ chỗ này bị hỏng từ lúc nào, có lẽ là do Đông Phương Tiên Tử tông phải lúc chạy ngược chiều, hoặc là bị ảnh hưởng từ vụ nổ xe của Thanh Tiêu Kiếm Quân hay Bạch Hạc Chân Quân.

Dù sao thì trận pháp tránh nước cũng hỏng rồi.

“Móa nó...” Giờ phải làm sao đây?

Chẳng lẽ bắt cậu đua xe dưới đáy biển à?

Cậu không có bản lĩnh đó, ở dưới đáy biển sẽ liên tục tiêu hao năng lượng hộ thuẫn của xe máy cày.

Một khi năng lượng cạn sạch, hộ thuẫn biến mất thì chiếc xe này sẽ bị áp lực khổng lồ dưới đáy biển nghiền nát ngay lập tức.

“Có sửa được không?” Tống Thư Hàng hỏi. [Xác nhận có thể.] Hệ thống chiến giáp phản hồi.

“Vậy thì mau sửa đi chứ!” Tống Thư Hàng kêu lên. [...] [Việc sửa chữa chẳng phải nên do chủ nhân Diệt Phượng là ngài thực hiện sao?] Tống Thư Hàng: “...” Mẹ nó, nếu tôi mà biết sửa cái trận pháp này thì tôi còn phiền não làm gì?

Làm sao bây giờ?

Phải làm sao đây?

Đột nhiên, đầu não Tống Thư Hàng lóe sáng: “Đúng rồi, ngươi có lên mạng được không?” [Xác nhận được.] “Mau giúp tôi đăng nhập vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Dù có rất nhiều tiền bối đang tham gia giải đấu này, nhưng vẫn còn nhiều người khác không đến.

Nếu có ai đang online thì đó chính là con đường cứu mạng tốt

nhất.

Nếu cả các tiền bối trong nhóm cũng không có cách giải quyết, cậu chỉ còn nước bỏ xe chạy lấy người thôi. [Vui lòng đợi...

Mạng đang kết nối...] Rất nhanh, trên màn hình máy tính bảng hiện ra cửa sổ đăng nhập phần mềm chat.

Tống Thư Hàng định đăng nhập tài khoản của mình, nhưng hệ thống tự động đăng nhập luôn tài khoản của 'Diệt Phượng Công Tử'.

Thôi kệ, tài khoản nào cũng được.

Tống Thư Hàng thao tác trên giao diện, bắt đầu gõ tin nhắn.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, lúc này đang rất náo nhiệt.

Những tiền bối không tham gia đua xe đang bàn luận về giải đấu.

Đa phần là những tiền bối mà thường ngày Tống Thư Hàng chưa từng gặp mặt.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Ha ha ha, Bạch Hạc Chân Quân bị nổ tung rồi!

Chương 476

Thú vị thật, biết thế mình cũng đi tham gia.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Ta thấy đoạn 'Bài ca Hoàng Sơn đại sỏa' của Đậu Đậu lúc nãy mới là chân ái cơ.

Buồn cười chết mất~~” [Thông báo hệ thống: Đông Phương Tĩnh Tuyết đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 1 ngày.] Hoàng Sơn Chân Quân đang lặn xem trộm, thật đáng sợ!

Các đạo hữu lập tức ăn ý chuyển chủ đề.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Hắc hắc, ta đang đợi họ ở vạch đích đây.

Với lại, ta còn được Bạch tiền bối và Linh Điệp tiền bối hỗ trợ, bố trí một phù trận khổng lồ để chào đón các đạo hữu nữa.” Điền Thiên Đảo Chủ: “Ta thích nhất là xem con khỉ lớn Tam Lãng kia tìm đường chết, tiếc là lúc nãy Tạo Hóa đạo hữu và Bắc Hà Tán Nhân lại không xử đẹp gã.” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Anh à, đó là Tam Lãng sư huynh mà, không thèm chơi với anh nữa!” Điền Thiên Đảo Chủ: “...” Ta chính vì biết đó là Tam Lãng nên mới thích xem gã tìm đường chết chứ!

“Ôi trời, không ổn rồi, buồn cười chết mất.

Ngay lúc nãy, con yêu tinh ngốc Diệt Phượng kia lái xe ra biển thì xe lại bị chìm nghỉm xuống.

Ha ha ha, chìm luôn rồi kìa...

Đau bụng quá!” Dương Huyền của Thiên Phủ Khí Tông liên tục gửi mấy tấm hình cười lăn lộn.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên hiện hồn: “Lúc này cậu nên gửi tấm hình này này. [Hình biểu cảm mặt cười của Bạch tiền bối]” Nhóm chat lập tức im bặt.

Ai cũng biết vì cái gói biểu cảm của Bạch tiền bối mà mới có vụ mưa sao băng vừa rồi.

Lệ Chi Tiên Tử vậy mà còn dám tiếp tục dùng hình của Bạch Tôn Giả sao!

Một lát sau, Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Bái phục.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Mà này Lệ Chi Chân Quân, nghe nói cô đưa Thiết Quái đến chỗ Dược Sư rồi hả?” “Ừm, tôi vừa tới chỗ Dược Sư, anh ấy đang trị liệu cho Thiết Quái.

Ha ha.” Lệ Chi Tiên Tử rõ ràng tâm trạng rất tốt.

Bởi vì chỉ cần Thiết Quái ở đây, gã Hắc Quái chắc chắn cũng sẽ mò tới thôi.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng kết nối mạng thành công.

Diệt Phượng Công Tử: “Các vị tiền bối ơi, cứu mạng với.

Xe máy cày bị ngập nước thì phải làm sao?

Đang đợi online, gấp lắm!” “Phụt ha ha ha, Diệt Phượng, bọn ta đang xem trực tiếp đây, thấy xe của cậu chìm xuống đáy biển rồi.

Có chuyện gì thế?

Phụt ha ha.” Dương Huyền của Thiên Phủ Khí Tông cười lớn.

Diệt Phượng Công Tử: “Không kịp giải thích đâu, trận pháp tị thủy của tôi bị hỏng rồi, tôi sắp chìm xuống đáy biển đến nơi rồi.

Cầu xin các tiền bối cho tôi cách giải quyết với.” “Hôm nay Diệt Phượng có vẻ lễ phép quá nhỉ, còn gọi mọi người là tiền bối nữa.

Mà trận pháp hỏng thì xuống mà sửa đi chứ, một cái trận pháp tị thủy thì mất vài giây là xong mà?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Diệt Phượng Công Tử: “Vấn đề là tôi không biết sửa...

Không còn cách nào khác sao?” “Đậu Đậu, có phải nhóc đang dùng nick của Diệt Phượng Công Tử không đấy?” Lệ Chi Tiên Tử nhanh chóng phản hồi: “Chỉ là một cái trận pháp tị thủy cấp nhị phẩm cỏn con, Diệt Phượng Công Tử sao có thể không biết?” Đậu Đậu lúc này vẫn đang ở cạnh Hoàng Sơn Chân Quân kêu gào lo lắng, tâm trí nó đang rối bời, lấy đâu ra thời gian lên mạng?

Thế là Hoàng Sơn Chân Quân trả lời: “Không phải Đậu Đậu.” Lệ Chi Tiên Tử thắc mắc: “Không phải Đậu Đậu thì là chuyện gì?” “Lúc này phải để ta ra tay rồi.” Điền Thiên Đảo Chủ trầm giọng nói: “Sự thật chỉ có một...

Diệt Phượng Công Tử bị người ta xuyên không chiếm xác rồi?

Nói đi, kẻ xuyên không kia, ngươi có lai lịch thế nào?” Diệt Phượng Công Tử: “Tiền bối đừng đùa nữa mà, sắp chìm thật rồi, chìm nữa là xuống tận đáy biển luôn đó.

Giúp tôi giải quyết vụ xe ngập nước trước đi, những chuyện khác tính sau!” Lưu Huỳnh Tiên Tử trả lời: “Được rồi, thực ra cũng chẳng có gì rắc rối.

Vẫn câu nói đó thôi, cậu tự sửa lại trận pháp tị thủy là được.” Diệt Phượng Công Tử: “Nhưng tôi không biết trận pháp đó!” “Lúc này phải mời Thất Sinh Phù đạo hữu rồi.

Là thiên tài về bùa chú bảo vật trong nhóm, Thất Sinh Phù đạo hữu cũng rất có nghiên cứu về trận pháp.” Lưu Huỳnh Tiên Tử cười nói.

“Lưu Huỳnh Tiên Tử quá khen rồi...

Vậy Diệt Phượng đạo hữu, để ta giảng giải đơn giản cho cậu về trận pháp tị thủy nhé.

Ta ở đây có một bản giản lược, đảm bảo ba giây là xong.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ kèm theo một biểu cảm [cười toe toét].

Diệt Phượng Công Tử: “Cầu chỉ điểm.” “Đầu tiên, cậu phải vẽ một khung cơ bản của trận pháp tị thủy.

Bản giản lược này của ta là một trận hình tròn đơn giản, trước tiên lấy linh lực làm mực, vẽ một hình tròn.

Tiếp đó, cậu vẽ một hình bát quái đơn giản bên trong.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ vừa nói vừa gửi mấy tấm hình đơn giản.

Hình ảnh rất sơ sài, chỉ là một cái vòng tròn cộng thêm đồ hình bát quái.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trận đồ này đúng là đơn giản thật: “Sau đó thì sao?” “Sau đó, cậu truyền đủ năng lượng vào trận đồ này, thế là 'trận pháp tị thủy giản lược' đã hoàn thành.

Trước khi linh lực của cậu cạn sạch thì trận pháp sẽ luôn có hiệu lực.

Nào, ta gửi cho cậu tấm hình trận pháp hoàn chỉnh này.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi thêm một tấm hình 'trận pháp tị thủy' đã hoàn thành.

Tấm hình hoàn chỉnh vừa hiện lên, Tống Thư Hàng suýt nữa thì mù mắt.

Hình hoàn chỉnh rất đẹp.

Một hình tròn tiêu chuẩn, bên trong có đồ hình bát quái tinh xảo, chính giữa còn có chữ 'Tị Thủy'.

Nhưng mà cái 'hình hoàn chỉnh' này với cái 'hình nháp' mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi lúc nãy khác nhau một trời một vực.

So sánh hai cái, đại khái giống như sự khác biệt giữa dòng chữ [người phụ nữ đẹp] và một tấm ảnh mỹ nhân thực thụ vậy.

Tống Thư Hàng tức nổ đom đóm mắt, Diệt Phượng Công Tử: “Lừa đảo nhau à!

Thất Sinh Phù tiền bối, ở giữa có phải ông đã lược bỏ mất mấy nghìn bước rồi không?” Sao từ một cái hình vẽ bậy mà bước tiếp theo đã thành một cái trận đồ hoa mỹ thế kia được?

“Mấy bước đó đều có thể bỏ qua được, đừng để ý mấy chi tiết đó!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ bình tĩnh đáp.

Diệt Phượng Công Tử: “Vậy tôi đi thử đây?” “Đảm bảo thành công, nhớ truyền nhiều linh lực vào trận pháp một chút, ta không muốn đang xem trực tiếp lại thấy cậu chìm nghỉm xuống nước đâu.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Diệt Phượng Công Tử: “OK!” Tống Thư Hàng không nói thêm gì nữa, cậu vất vả điều động linh lực trong cơ thể, trực tiếp khắc họa ngay trên sàn để chân của xe máy cày.

Dù sao khắc ở đâu cũng thế, miễn là trận pháp có tác dụng là được.

Theo lời Thất Sinh Phù Phủ Chủ dạy, vẽ xong trận pháp, sau đó truyền trực tiếp một lượng lớn linh lực vào cho đến khi trận pháp bão hòa.

“Chắc là sắp có tác dụng rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tuy nhiên, trận pháp tị thủy vẫn im lìm, chiếc xe vẫn tiếp tục chìm.

“Khốn khiếp, mình biết ngay là mấy cái bước đơn giản này chắc chắn có vấn đề mà!” Tống Thư Hàng nghiến răng, đang định lên nhóm chất vấn Thất Sinh Phù Phủ Chủ thì... 'Boong' một tiếng, Tống Thư Hàng cảm thấy xe máy cày đâm trúng thứ gì đó?

Rõ ràng là cậu vẫn còn cách đáy biển một đoạn khá xa mà.

Sau khi va chạm, chiếc xe nảy lên, dưới phản lực mạnh mẽ, nó lao vút lên trên!

Năm giây sau... 'Ào' một tiếng, chiếc xe máy cày số 44 phá nước lao ra, hùng vĩ như một chiếc tàu ngầm nổi lên mặt nước vậy.

Cái trận pháp tị thủy đơn giản đó vậy mà lại thực sự có tác dụng?

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Điền Thiên Đảo Chủ: “Ha ha ha, con yêu tinh ngốc Diệt Phượng cuối cùng cũng ngoi lên được rồi.” “Trận pháp tị thủy mà Thất Sinh Phù đạo hữu chỉ điểm đúng là lợi hại.” Lệ Chi Tiên Tử cũng khen ngợi.

“Ha ha ha ha, đương nhiên rồi, ta kiếm cơm bằng nghề này mà.

Nhưng tiếp theo Diệt Phượng Công Tử cần phải nhanh chân lên, vì cái trận pháp này rất sơ sài, linh lực lưu trữ trong đó sẽ bị tiêu hao liên tục.

Một khi năng lượng hết sạch, cậu ta lại chìm xuống biển thôi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Không sao, bọn ta lại thích xem cậu ta chìm tiếp, thế mới vui chứ.” Điền Thiên Đảo Chủ cười khà khà.

Diệt Phượng Công Tử: “...” Tôi vẫn đang online đấy nhé!

Trên tầng mây, Linh Điệp Tôn Giả nhìn chiếc xe của Diệt Phượng Công Tử, khóe miệng nhếch lên: “Ồ, thú vị thật.

Cái 'trứng phục sinh' ẩn giấu này vậy mà lại bị cậu ta đụng trúng.

Ta cứ tưởng trong cuộc đua này sẽ chẳng có ai đụng trúng cái bẫy này chứ.

Vận khí của Diệt Phượng Công Tử cũng khá đấy chứ.” Bởi vì nửa sau đường đua là chạy trên mặt nước, cái bẫy phục kích dưới đáy biển này rất khó bị phát hiện.

Bạch Tôn Giả đang đua cũng mỉm cười.

Cái bẫy này là do ông và Linh Điệp Tôn Giả vô tình phát hiện, sau đó cẩn thận di chuyển nó xuống dưới đường đua.

Nếu không ai đụng trúng, Bạch Tôn Giả định đợi cuộc đua kết thúc sẽ thả nó ra cho các tuyển thủ chung vui một phen.

Tống Thư Hàng điều khiển chiếc xe của Diệt Phượng Công Tử, bắt đầu đuổi theo các tuyển thủ phía trước.

Đúng lúc này...

ở dưới đáy biển, một sinh vật khổng lồ thức tỉnh.

Nó chậm rãi mở mắt, chỉ thấy trong con ngươi khổng lồ đầy tia máu, dường như vừa bị thứ gì đó tông trúng rất mạnh.

“Khốn kiếp, kẻ nào đâm vào mắt ta?

Đau quá, đau quá đi mất.” Sinh vật khổng lồ chậm rãi cử động.

Đây là một sinh vật dạng mực ống, có đôi mắt to như mắt cá vàng.

Mỗi con mắt to bằng hai chiếc xe máy cày gộp lại.

Nó có một trăm cái xúc tu khỏe khoắn và bốn cánh tay giống như tay người.

Sau khi tỉnh dậy, con quái vật mực khổng lồ vươn trăm cái xúc tu ra, đan thành một mạng lưới tinh thần lực phủ khắp đáy biển để tìm kẻ khốn khiếp đã đâm vào mình.

Rất nhanh... nó khóa mục tiêu vào chiếc xe máy cày của Diệt Phượng Công Tử đang lao đi trên mặt nước.

“Thằng khốn, tìm thấy mày rồi.” Con quái mực gồng mình, cơ thể cực kỳ linh hoạt lao vút lên mặt nước.

Nó muốn chặn đầu kẻ đó, sau đó nuốt chửng cả người lẫn xe!

Với thể hình to lớn cộng với tốc độ bơi cực nhanh, con quái mực nhanh chóng đuổi kịp phía trước xe số 44.

Sau đó, nó dùng lực lao ra khỏi mặt nước.

Chương 477

Trăm cái xúc tu quất vào không trung kêu 'bành bạch' như roi, bốn cánh tay to khỏe mỗi tay cầm một chiếc búa khổng lồ.

“Gào gào gào!” Con quái mực gầm lên giận dữ, ánh mắt nó khóa chặt lấy 'Diệt Phượng Công Tử' ở phía xa.

“Ta bị giam cầm suốt năm trăm năm, vất vả lắm mới phá phong ấn ra được...

Giờ đây, ngươi dám xông vào lãnh địa của ta, đúng là tự tìm đường chết!

A~~~~” Con quái mực còn đang đọc lời thoại thì một chiếc xe máy cày vô tình cán thẳng qua người nó.

Là Giao Bá Chân Quân!

Từ khi vào nửa sau cuộc đua, ông luôn dẫn đầu.

Giao Bá Chân Quân ở dưới nước thì đúng là chèo thuyền không cần mái, lướt sóng không cần phong hướng.

Ở trong nước, ông chỉ cần quậy sóng là đủ rồi!

Vị trí số một mà Vũ Nhu Tử tạm chiếm được nhờ 'cạm bẫy may mắn' chưa đầy mấy giây đã bị Giao Bá Chân Quân vượt qua.

Bốn cái lốp xe to tướng vô tình cán qua đầu con quái mực, để lại trên mặt nó hai vết hằn sâu hoắm.

Sóng biển cuộn trào, Giao Bá Chân Quân tiếp tục lao về phía trước!

Quái mực gầm lên: “Khốn kiếp, lũ hèn hạ dám đánh lén...

A a a~~” Sau Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Vũ Nhu

Tử, Tuyết Lang Động Chủ gần như không phân trước sau, lái xe bám sát dấu vết của Giao Bá, lần lượt cán qua người con quái mực.

Con quái mực bị cán ngã chổng vó: "Đau quá, đau quá.

Lũ vô lễ các ngươi, ta sẽ giết sạch các ngươi!" "Tránh ra!" Lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Con quái mực đảo mắt, phát hiện cách đó không xa, một dàn xe máy cày đang lao thẳng về phía mình.

Dẫn đầu là một người đàn ông tóc đen bay trong gió, lái một chiếc xe màu vàng kim.

"Khốn kiếp, tất cả các ngươi đều phải chết!" Quái mực gầm thét, mấy chục cái xúc tu cùng những cây búa trong tay đồng loạt giáng xuống người đàn ông kia.

"Con yêu quái ngốc này, tránh đường coi, ngươi chắn giữa đường rồi đấy!" Tạo Hóa Pháp Vương quát lên, đồng thời bức tượng Phật vàng trên thùng xe của ông lại hiện ra, đứng bật dậy.

Một nắm đấm vàng khổng lồ đấm thẳng vào con quái mực.

Đùng!

Nắm đấm vàng va chạm với búa của quái mực!

Giây tiếp theo, quái mực bị hất văng ra xa... nắm đấm của Siêu Cấp Sai-ya-jin Tạo Hóa Pháp Vương đâu có dễ đỡ như vậy!

Sau đó, chiếc xe vàng của Tạo Hóa Pháp Vương vô tình cán qua người nó.

"A~" Quái mực thảm thiết kêu lên.

Vút vút vút...

Sau Tạo Hóa Pháp Vương, lại thêm mười mấy chiếc xe nữa với đủ mọi tư thế liên tục cán qua người con quái mực.

“A a a a~~” Quái mực kêu la thảm thiết.

Vất vả lắm mới đợi được đợt xe này đi qua, nó mới lồm cồm bò dậy.

Nó nhìn ra xa, thấy cách đó không xa lại có thêm một nhóm xe máy cày nữa đang 'tạch tạch tạch' lao tới.

Cái kẻ đã đâm hỏng mắt nó lúc nãy đang lững thững đi ở cuối hàng.

Từng đứa một, hoàn toàn không coi nó ra gì cả.

Người dẫn chương trình Giang Sơn nói: [Giải đấu xe máy cày lại có biến hóa!

Giữa cuộc đua đột nhiên xuất hiện một con quái mực khổng lồ.

Chúng ta có thể thấy con quái vật này có bốn cánh tay người và hàng trăm xúc tu phía dưới.

Trong cơ thể nó không có yêu lực hay linh lực, dường như không phải yêu vật hệ tu chân.

Chẳng lẽ là hải yêu có huyết thống đặc biệt nào đó?] [Hình như quái mực đang lầm bầm cái gì đó?

Nhưng thật đáng tiếc, không biết nó nói ngôn ngữ của vùng nào, tôi chẳng hiểu lấy một từ.

Ha ha, chúng ta vừa nhận được tin tức, con quái mực này là một quả 'trứng phục sinh' do Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả sắp đặt trên đường đua.

Chúc mừng tuyển thủ Diệt Phượng Công Tử, chính cậu ấy đã kích hoạt quả trứng này!] Trong lúc Giang Sơn đang bình luận, con quái mực kia đã hoàn toàn nổi điên.

Nó vốn là một đại yêu bị phong ấn suốt năm trăm năm cơ mà, thực lực cường đại vô cùng!

Không ngờ vừa ra khỏi phong ấn đã bị người ta liên tục cán qua cán lại.

“Lão tử không phát uy, các ngươi coi ta là con mực ươn đấy à?” Quái mực gầm lên giận dữ, đột nhiên nó hít sâu một hơi, một lượng lớn nước biển bị nó nuốt vào bụng.

Trên mặt biển vì nó hút nước mà hình thành một vòng xoáy khổng lồ.

Vài nhịp sau, cơ thể nó phình to ra gấp ba lần, chặn đứng toàn bộ đường đua trên biển.

Rìa đường đua có nhiều tia sáng cố định làm mốc, cuộc đua chỉ có thể diễn ra trong phạm vi đó.

“Tụi mày đều phải chết hết!” Quái mực nhìn đoàn xe đang tới gần, âm hiểm nói.

“Tránh ra, ngươi chắn đường rồi!” Một giọng nói khác vang lên, là Túy Nguyệt Cư Sĩ.

Theo sát sau Cư Sĩ là Bắc Hà Tán Nhân và Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Quái mực lần này đã khôn ra, nó cầm búa bằng cả bốn tay, trực tiếp giáng xuống Túy Nguyệt Cư Sĩ, tiên hạ thủ vi cường: “Lũ kiến hôi các ngươi, đi chết hết đi!” “Không nghe hiểu tiếng người hả, đã bảo là đừng có chắn đường ta mà... 'Mũi khoan cuồng long chớp nhoáng'!” Trên đỉnh xe của Túy Nguyệt Cư Sĩ, cái mũi khoan khổng lồ lại hiện ra, có phù văn quấn quanh theo mũi khoan xoay tròn.

“Vậy thì đánh cho nó biết nghe lời thì thôi... 'Sừng húc chiến thắng'!” Trên bốn bánh xe của Bắc Hà Tán Nhân cũng mọc ra bốn cái sừng nhọn.

“Các người lên trước đi, ta chuẩn bị một phát tên lửa Phi Mao Thối!” Cổ Hồ Quan Chân Quân hớn hở nói.

Tên lửa Phi Mao Thối này đợt trước ông thu hoạch được không ít.

Nếu không phải thùng xe máy cày quá nhỏ, Chân Quân hận không thể bắn mười phát một lúc cho sướng thân.

Ở phía sau đoàn đua, Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc nhìn con quái mực phía trước.

Cậu cảm thấy con quái này nhìn hơi quen mắt.

Đặc biệt là đôi mắt khổng lồ kia, tổng cảm thấy đã gặp ở đâu rồi.

“Gặp ở đâu rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng khổ sở suy nghĩ.

Đột nhiên, mắt cậu sáng lên.

Nhớ ra rồi...

đôi mắt này giống hệt con 'Hải Vương' đứng sau lũ Chiến Sĩ Nhím Biển!

Trong trận chiến phái Hư Kiếm bị Chiến Sĩ Nhím Biển tàn sát, thủ lĩnh của chúng đã sử dụng năng lực 'biến thân'.

Cuối cùng, một vết nứt không gian hiện ra, con mắt của 'Hải Vương' trong miệng lũ Chiến Sĩ Nhím Biển đã xuất hiện sau cánh cổng không gian đó.

“Con quái mực này là 'Hải Vương' sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng rất nhanh, cậu tự phủ định khả năng này.

Con Hải Vương kia tuy chỉ lộ diện một lần nhưng có thể thấy thực lực rất mạnh, không dưới Linh Điệp Tôn Giả, lại còn sử dụng được sức mạnh không gian.

Con quái mực trước mắt này so ra thì đúng là một kẻ tấu hài.

Hơn nữa nó chỉ được cái mã ngoài uy mãnh, thực lực lại khá bèo.

Bất kỳ thành viên nào trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đủ sức đập nó ra bã.

Không phải 'Hải Vương' nhưng lại rất giống.

Thế thì con quái mực này chắc là họ hàng của gã 'Hải Vương' bí ẩn kia rồi?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Túy Nguyệt Cư Sĩ điều khiển xe máy cày lách qua những cú búa của quái mực một cách tinh tế.

Tiếp đó, Cư Sĩ nhanh như chớp né tránh những cái xúc tu.

Cuối cùng, 'Mũi khoan cuồng long chớp nhoáng' của Túy Nguyệt Cư Sĩ vô tình đâm ngập vào thân thể quái mực.

Mũi khoan khoét một lỗ lớn trên người nó, máu đen như suối phun trào.

“Ô a a~~, đau quá, đau quá!” Quái mực kêu la thảm thiết, lượng nước biển vừa hút vào lập tức xả sạch, cơ thể nó co rút lại nhanh chóng.

Túy Nguyệt Cư Sĩ hừ lạnh một tiếng, lái xe cán qua người nó.

Tiếp theo là 'Sừng húc chiến thắng' của Bắc Hà Tán Nhân tàn nhẫn để lại hai vết máu dài trên người nó.

Sau khi Túy Nguyệt Cư Sĩ và Bắc Hà Tán Nhân rời đi, một phát tên lửa Phi Mao Thối nổ tung trên người quái mực như một đóa pháo hoa rực rỡ.

Đùng... sau vụ nổ, con quái mực đen thui toàn thân, thoang thoảng còn có mùi mực nướng vỉ sắt...

Toàn bộ thân thể nó bẹp gí như một con sứa, nổi lềnh bềnh trên mặt biển, dường như đã thăng thiên?

Cổ Hồ Quan Chân Quân cười hi hi, lái xe 'tạch tạch tạch' cán qua cái xác đang trôi dạt của nó.

Tống Thư Hàng ở phía sau: “Yếu thế!” Uổng công cái tạo hình uy mãnh của nó.

Lúc mới nhìn thấy, trông nó chẳng khác gì trùm cuối trong phim kinh dị, còn ngầu hơn cả lũ Ác Ma Lãnh Chúa trong game.

Không ngờ lại bị cán qua cán lại liên tục đến mức thành sứa trôi sông thế này.

Vút vút vút...

Từng chiếc xe của các tuyển thủ lần lượt cán qua người con quái mực.

Đối phương dường như đã từ bỏ việc chữa trị, cứ nằm im trên mặt biển mặc cho xe của các tuyển thủ chà đạp.

Rất nhanh, đã đến lượt Tống Thư Hàng.

Chương 478

“Chắc không chết thật rồi chứ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu cẩn thận tiến lại gần con quái mực.

Đồng thời, một tay cậu lén lút nắm lấy thanh bảo đao Bá Toái cắm bên cạnh ghế lái.

Cảm giác con quái này không dễ ngủm như vậy, vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Khi xe số 44 của Diệt Phượng Công Tử lại gần, con quái mực quả nhiên động đậy.

“Ha ha ha ha, đồ ngu, ngươi thật sự tưởng ta chết rồi sao?

Làm sao có thể, ta không dễ chết thế đâu.

Chịu chết đi, mục tiêu của ta chỉ có ngươi thôi!” Quái mực phát âm với tông giọng kỳ quái.

Hình như nó nói tiếng địa phương vùng An Lạc, nhưng Tống Thư Hàng chẳng hiểu nó nói giọng vùng nào, thậm chí có khi là tiếng cổ từ mấy trăm năm trước.

“Xem chiêu, Roi Xúc Tu!” Quái mực tung ra hơn ba mươi cái xúc tu, điên cuồng quất về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã cầm đao trong tay, ngay khi con quái mực gào lên là cậu đã chuẩn bị sẵn sàng thức thứ nhất của 《Nghịch Lân Đao Pháp》: Long Vũ Thức!

Chỉ thấy cơ thể Diệt Phượng Công Tử vọt ra khỏi xe, bay lên không trung.

Đao vung lên, để lại những vệt sáng như rồng bay phượng múa.

Thấp thoáng còn nghe thấy tiếng rồng ngâm nhẹ nhàng phát ra từ thanh Bá Toái.

Chát chát chát, xúc tu quất tới như mưa.

Đùng đùng đùng, Tống Thư Hàng múa đao như rồng.

Sau hai nhịp, hơn ba mươi cái roi xúc tu của quái mực đều bị Tống Thư Hàng chặn lại toàn bộ, không sót một cái nào.

Tuy có độ trễ ba giây, nhưng khi đối diện với đợt tấn công dồn dập đó, cậu lại luôn có thể dự đoán trước vị trí tấn công của xúc tu để vung đao phong tỏa.

Sau một chiêu thăm dò, quái mực thu hồi xúc tu, Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể Diệt Phượng hạ xuống mặt biển, đứng vững như trên đất bằng.

“Cứng thật.” Cậu liếc nhìn quái mực, thanh Bá Toái vậy mà không chém đứt được xúc tu của nó.

Bá Toái có thể chém đứt nhục thân tu sĩ tứ phẩm cơ mà, vậy mà chém lên xúc tu nó chỉ để lại một vệt trắng nhạt.

Cần biết là người vung đao đang dùng cơ thể của Diệt Phượng Công Tử – một yêu tu ngũ phẩm.

Dù không biết anh ta là giống yêu gì nhưng sức mạnh của yêu tu thường lớn hơn tu sĩ nhân loại rất nhiều.

Con quái mực trông có vẻ bèo nhèo này, riêng cường độ thân thể đã vượt xa cấp tứ phẩm rồi.

Quan trọng hơn là mục tiêu của nó dường như đã khóa chặt vào cậu.

Khốn kiếp, có để cho người ta yên ổn đua xe không hả?

Nếu không vào được top 10 là phải đi du lịch vũ trụ một tháng

đấy.

Mà chuyến đi lần này khác lần trước, lần này Bạch Tôn Giả sẽ không đi cùng cậu, ông ấy bận đi thám hiểm di tích với các đạo hữu rồi.

Nghĩa là Tống Thư Hàng phải tự kỷ một mình trên không trung suốt một tháng.

Phát điên mất thôi!

Giá mà lúc này mình biết dùng tuyệt chiêu của Diệt Phượng Công Tử thì tốt quá, đập con quái này một trận rồi đường hoàng lái xe qua.

“A a a...

Phía trước tránh ra giùm cái nha!” Đúng lúc này, phía sau vang lên một chuỗi tiếng hét chói tai.

Giọng này quen quá.

Tống Thư Hàng chẳng cần quay đầu cũng biết là ai, sát thủ xa lộ Đông Phương Tiên Tử lại quay trở lại chiến trường rồi.

Nghe tiếng hét của cô, Tống Thư Hàng đã nghe thấy tiếng động cơ 'tạch tạch tạch' ngay sát sau lưng khoảng trăm mét.

Nhanh vậy sao, cô ấy lại ăn trúng cái bẫy 'tăng tốc gấp mười' nữa hả?

Tống Thư Hàng dứt khoát lặn xuống biển, muốn chìm xuống nước...

Không còn cách nào khác, xe của cậu bị trễ ba giây, lúc này chỉ có cách chìm xuống đáy biển để né Đông Phương Tiên Tử, tránh một vụ tai nạn thảm khốc.

Nhưng cơ thể Diệt Phượng vừa mới nằm rạp trên mặt biển, còn chưa kịp chìm xuống thì đột nhiên, cậu cảm thấy lưng mình trĩu nặng, một cơn đau rát ập tới.

Xe máy cày của Đông Phương Tiên Tử vô tình cán thẳng qua lưng cậu...

Hốc mắt Diệt Phượng lập tức ướt đẫm, vị mặn chát chẳng biết là nước mắt hay nước biển nữa.

“A a a, xin lỗi nha Diệt Phượng Công Tử, xin lỗi nhiều!” Đông Phương Tiên Tử sắp khóc đến nơi rồi, sau đó cô lại hét lớn: “Con yêu quái to xác phía trước, né ra, mau tránh ra!” “Khốn kiếp, lại nữa hả?

Thật sự coi lão tử là mực ươn sao?

Xem chiêu, Loạn Vũ Chùy!” Đại quái mực gầm lên, bốn cánh tay vung búa như mưa rơi xuống đầu Đông Phương Tiên Tử.

Nhưng đợt tấn công bằng búa này chỉ là nghi binh.

Trong miệng nó, một luồng độc dịch axit cực mạnh đang ngưng tụ, chỉ chờ Đông Phương Tiên Tử lại gần là sẽ phun thẳng vào mặt cô.

Giọng của bình luận viên Giang Sơn vang lên đúng lúc: [Đông Phương Tiên Tử làm tốt lắm, vừa trở lại đường đua cô đã cán qua Diệt Phượng Công Tử, đúng là sự trở lại của quân vương!

Lúc này, ngăn cản trước mặt Tiên Tử là con quái mực xấu xí kia, Đông Phương Tiên Tử sẽ đối phó với nó thế nào đây?] “Sắp tông trúng rồi!” Đông Phương Tiên Tử kinh hãi kêu lên, chiếc xe số 37 của cô càng lúc càng nhanh.

“Loạn Vũ Chùy!” Quái mực điên cuồng vung búa đập xuống.

Chát chát chát chát... một chuỗi âm thanh như rèn sắt vang lên.

Búa của quái mực liên tục va chạm với hộ thuẫn của xe Đông Phương Tiên Tử, linh lực hai bên va đập tạo ra những vụ nổ liên tiếp.

Tiếng nổ như sấm rền làm người ta nhức cả màng nhĩ.

“Kiệt kiệt kiệt!” Quái mực cười quái dị, đây là lần đầu tiên nó đập sướng tay như vậy kể từ khi xuất hiện.

Sát thủ xa lộ Đông Phương Tiên Tử hoàn toàn không khống chế nổi xe của mình, không thể né tránh như các đạo hữu khác, chỉ có thể đối đầu trực diện với quái mực.

Chỉ trong vòng một giây, bốn cánh tay của quái mực đã đập xuống tổng cộng ba mươi tám nhát búa.

Khi nhát búa cuối cùng giáng xuống, hộ thuẫn trên xe Đông Phương Tiên Tử không chịu nổi nữa, vỡ tan tành!

Mất đi hộ thuẫn, cả xe và người Đông Phương Tiên Tử đều phơi bày ngay trước miệng quái mực.

Tuy nhiên, xe của cô đã vượt qua phạm vi tấn công của những cây búa, mắt thấy sắp cán lên người quái mực.

Đúng lúc đó, quái mực há miệng, một búng độc dịch axit cực mạnh phun thẳng về phía Đông Phương Tiên Tử.

Khoảng cách quá gần, phạm vi phun lại cực rộng, cô không còn đường né tránh...

Độc dịch axit phun lên xe máy cày, lập tức ăn mòn chiếc xe.

Chỉ trong hai giây, chiếc xe của Đông Phương Tiên Tử như một cây nến đang cháy, bị tan chảy thành sắt vụn.

Chỉ còn lại khung gầm và bánh xe, mất đi tác dụng của trận pháp tị thủy, nó nhanh chóng chìm xuống biển.

Không chỉ chiếc xe, mà trên người Đông Phương Tiên Tử cũng dính đầy độc dịch, trông cực kỳ thảm hại.

“Kiệt kiệt kiệt kiệt~~” Quái mực nở nụ cười đắc ý, đây chính là cái giá của việc coi thường nó!

Tống Thư Hàng dừng xe lại, nhìn Đông Phương Tiên Tử đang đứng bất động: "Đông Phương Tiên Tử, cô không sao chứ?" "Ha ha ha ha." Đông Phương Tiên Tử cười giận dữ, cô đưa tay hất mạnh, vẩy sạch độc dịch trước mặt.

Độc dịch axit khi phun tới trước mặt cô đã bị linh lực hộ thể chặn lại.

Nhưng vẫn có một phần nhỏ xuyên qua lớp bảo hộ, bắn lên quần áo khiến bộ váy trên người cô bị ăn mòn thành mấy cái lỗ rách.

Xe của cô mất rồi.

Bộ váy hàng hiệu giới hạn của năm nay cũng bị hỏng luôn rồi.

Tất cả đều là lỗi của con quái mực ngu ngốc chắn đường kia!

Đông Phương Tiên Tử đưa tay vuốt tóc, hất mái tóc dài ra sau đầu, rồi dùng dây buộc thành kiểu đuôi ngựa. [A, thật là một kết cục ngoài dự đoán!

Quái mực vậy mà còn ẩn giấu năng lực phun độc, Đông Phương Tiên Tử né tránh không kịp đã bị dính đầy người.

Xe máy cày của cô bị độc dịch nung chảy thành sắt vụn...

Sau Hoàng Sơn Chân Quân, Thanh Tiêu Kiếm Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Đông Phương Tiên Tử đã trở thành tuyển thủ thứ tư bị loại.

Mất đi Đông Phương Tiên Tử chắc chắn là một tổn thất lớn cho giải đấu lần này, thật sự quá đáng tiếc.] Không có sát thủ xa lộ tham gia đua xe thì còn gọi gì là đua xe nữa?

Mà sao con quái này không phun Diệt Phượng Công Tử mà lại đi phá xe của Đông Phương Tiên Tử cơ chứ?

Trên tầng mây quan sát, Lưu Long tu sĩ cảm thán: “Lục Tử nổi giận rồi.” Lục Tử chính là tên cúng cơm của Đông Phương Tiên Tử.

“Cả chiếc xe bị nung chảy thế kia, chắc chắn là điên tiết rồi.” Một đạo hữu bên cạnh cười nói.

“Ừ.” Lưu Long khẽ gật đầu, sau đó ông khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt định thần, bất động như tượng.

“Kiệt kiệt, xem chiêu tiếp theo, Loạn Vũ Chùy!” Quái mực sau khi phun độc thành công liền thừa thắng xông lên.

Bốn cánh tay khổng lồ lại cầm búa đập tới tấp vào Đông Phương Tiên Tử.

Hơn nữa lần này nó còn tung ra gần năm mươi cái xúc tu phối hợp với búa để tấn công dồn dập.

Đông Phương Tiên Tử tĩnh lặng đứng trên mặt nước, cho đến khi cây búa sắp chạm đỉnh đầu, cô mới chậm rãi chuyển động.

Chỉ thấy thân hình cô như đang khiêu vũ, mũi chân khẽ chạm mặt nước, tạo nên những vòng sóng lăn tăn.

Sau đó, cô cứ thế bắt đầu nhảy múa.

Rõ ràng là quái mực đang tấn công điên cuồng... nhưng đột nhiên, khung cảnh lại giống như một buổi biểu diễn của Đông Phương Tiên Tử vậy.

Búa và xúc tu của quái mực lao tới vùn vụt, nhưng tất cả đều sượt qua người cô, không hề gây thương tổn gì.

“Khốn kiếp!” Quái mực cảm thấy mình bị trêu đùa, nó gầm lên một tiếng, lại há miệng phun độc một lần nữa.

Đông Phương Tiên Tử hất mái tóc đuôi ngựa, miệng khẽ hát mấy âm tiết nhỏ.

Chương 479

Sau lưng cô, những luồng sáng thất thải hóa thành cột sáng bùng nổ.

Luồng sáng đó mang theo lực thanh tẩy mạnh mẽ, đối đầu với độc dịch axit của quái mực và làm nó bốc hơi sạch sẽ.

Quái mực trợn tròn mắt, độc dịch không có tác dụng sao?

Khốn thật, xem ra phải dùng đến tuyệt chiêu sát thủ rồi.

Ngoài độc dịch ra, nó còn một pháp thuật cường đại khác, chỉ có điều thời gian chuẩn bị hơi lâu một chút.

Thế là nó gia tăng tốc độ tấn công, âm thầm chuẩn bị chiêu cuối.

Thật là mãn nhãn.

Tống Thư Hàng lần đầu tiên phát hiện ra đánh nhau mà cũng có thể đánh đẹp đến vậy.

Hơn nữa Đông Phương Tiên Tử nhảy thực sự rất đẹp.

Tống Thư Hàng từ nhỏ đã xem không ít vũ đạo, từ múa cổ điển đến múa hiện đại, nhảy hiphop hay múa bụng...

đều không thể so sánh với điệu nhảy của Đông Phương Tiên Tử lúc này.

Điệu nhảy của cô dường như có một sức mạnh khiến tâm hồn người xem phải đồng cảm sâu sắc.

Cậu muốn xem tiếp, muốn Đông Phương Tiên Tử cứ nhảy mãi như vậy.

Cậu nhìn chằm chằm vào cô, không nỡ rời mắt lấy một giây.

Đông Phương Tiên Tử trong trạng thái khiêu vũ và Đông Phương Tiên Tử ngày thường đúng là hai người khác hẳn nhau.

Vốn dĩ cô đã là một đại mỹ nhân rồi... tu chân giả ngoại trừ một số người tu luyện công pháp đặc thù, đa phần sau khi thăng cấp cảnh giới, cơ thể được tôi luyện sẽ dần hướng tới cái 'đẹp'.

Khi Đông Phương Tiên Tử bắt đầu khiêu vũ, mị lực của cô tăng lên gấp mười, thậm chí là gấp trăm lần!

Quái mực thấy đánh mãi không trúng liền quát lớn: “Con người khốn kiếp, ngoài việc né tới né lui như con bọ chét ra, ngươi chỉ biết né và nhảy thôi à?” Nó cố tình dùng lời lẽ kích động để Đông Phương Tiên Tử phải đấu trực diện với mình.

“Ha ha.” Đông Phương Tiên Tử khẽ nhảy lên, trên cánh tay cô quấn một dải lụa, nhẹ nhàng phất một cái đã quét sạch búa và xúc tu của quái mực sang một bên.

Cô đáp xuống ngay trước mặt 'Diệt Phượng Công Tử', mũi chân chạm nhẹ mặt biển tạo ra vòng sóng tròn.

“Diệt Phượng đạo hữu, có biết hát không?” Đông Phương Tiên Tử đột nhiên hỏi: “Hôm nay đi vội quá, tôi quên mang máy phát nhạc rồi.” Tống Thư Hàng ngẩn ra ba giây: “Hát sao?

Cần hát bài gì không?” “Tùy ý thôi, bài gì cũng được.

Cậu hát đi, tôi nhảy cho!” Đông Phương Tiên Tử mỉm cười nói.

“Bài 'Trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất' được không?” Tống Thư Hàng buột miệng đáp.

Thật ra... trong đầu cậu lúc này đang vang lên bài hát tẩy não của Đậu Đậu – 'Bài ca Hoàng Sơn đại sỏa'.

Bài đó lúc trước bị Đậu Đậu hát đi hát lại, nhịp điệu rất bốc, lời ca lại dễ thuộc, nghe vài lần là tự dưng muốn ngân nga theo.

Lời bài hát thì nhờ trí nhớ siêu phàm của tu sĩ, cậu đã thuộc làu làu rồi.

Cho nên hễ nhắc đến 'hát' là Tống Thư Hàng nghĩ ngay đến nó.

Nhưng bài đó thì 'tìm đường chết' quá.

Bây giờ đang truyền hình trực tiếp... nếu mà hát bài đó cho Đông Phương Tiên Tử múa, khéo ngày mai Hoàng Sơn Chân Quân sẽ xách đao tới tận nhà mất.

Đông Phương Tiên Tử cười nói: “Bài đó ngắn quá, bài nào dài hơn chút đi?” Tống Thư Hàng thực ra biết rất nhiều bài... nhưng cảm thấy không hợp với khung cảnh này.

Vì trong năm 2018-2019, những bài hát thịnh hành đa phần là tình yêu sướt mướt, lại còn toàn là ca sĩ nữ hát.

Mấy bài đó Tống Thư Hàng thực sự không hát nổi, hát ra cứ như đang tỏ tình với Đông Phương Tiên Tử vậy.

Thế là sau một hồi suy nghĩ, Tống Thư Hàng nhớ tới một bài hát cực kỳ nổi tiếng những năm 2014-2015.

Tuy cũng là bài hát về tình yêu nhưng vì nó khá hài hước... nên chắc là phù hợp?

“Vậy tôi hát đây nhé, hát không hay đừng có trách tôi đó.” Diệt Phượng Công Tử lên tiếng.

“Không vấn đề gì, chỉ cần bài hát dài một chút là được, bài gì cũng không thành vấn đề.” Đông Phương Tiên Tử mỉm cười tự tin.

Có lời đảm bảo của Tiên Tử, Tống Thư Hàng vững tâm hẳn.

“Vậy thì, bắt đầu đây!” Diệt Phượng Công Tử hắng giọng một cái, điều chỉnh cảm xúc.

Sau đó, cậu dùng chân nhịp nhịp, bắt đầu hát: “Ta gieo xuống một hạt giống ~ cuối cùng cũng nở ra trái ngọt ~ hôm nay là một ngày đẹp trời ~” Tiếng nhạc vừa vang lên, thân hình Đông Phương Tiên Tử đã xoay tròn trên mặt biển, cô không bận tâm đến nội dung Tống Thư Hàng hát, chỉ phối hợp theo giai điệu.

Nước bắn tung tóe, những giọt nước bị linh lực của cô cuốn lấy, lơ lửng xung quanh rồi được nhuộm lên sắc màu thất thải như những viên trân châu tuyệt đẹp.

Khoảnh khắc đó, Đông Phương Tiên Tử giống như một tinh linh trong hồ nước, khiến người ta mê đắm.

Tống Thư Hàng tiếp tục hát: “Hái những ngôi sao tặng cho em ~ kéo cả vầng trăng tặng cho em ~ để mặt trời mỗi ngày vì em mà thức dậy...” Đông Phương Tiên Tử nhảy càng lúc càng nhanh, dải lụa quấn quanh người cô, gió nhẹ thổi qua, xung quanh cô hiện ra một ảo cảnh kỳ lạ.

Một mảnh 'trời đêm' xuất hiện trên đỉnh đầu cô và mặt biển dưới chân, tạo thành một sân khấu chỉ thuộc về riêng Đông Phương Tiên Tử.

Minh nguyệt treo cao, tinh tú lấp lánh!

Mặt biển dập dềnh phản chiếu ánh trăng và ngàn sao.

Đây không phải 'Ảo tượng chân thực' của Tôn Giả, mà là thiên địa dị tượng được hình thành khi Đông Phương Tiên Tử thi triển công pháp đặc thù.

Cảnh tượng này đẹp đến nao lòng!

Lúc này, giọng ca của Diệt Phượng Công Tử lại vang lên: “Hóa thành ngọn nến đốt cháy chính mình chỉ để soi sáng em ~ hiến dâng tất cả cho em chỉ cần em vui lòng ~ em khiến mỗi ngày mai của anh đều trở nên ý nghĩa~~” Bài hát này, giọng hát này, đúng là làm tan nát trái tim người ta!

Khán giả chỉ thấy mình cứ liên tục chuyển đổi giữa trạng thái say mê và đau khổ, khiến họ chỉ muốn xách đao tới chém chết tên Diệt Phượng Công Tử kia đi.

Tiếng nhạc vẫn tiếp tục, điệu nhảy vẫn nhịp nhàng.

Trên tầng mây, khán giả và trọng tài đều dán mắt vào thân hình của Đông Phương Tiên Tử, con ngươi ai nấy đều xoay chuyển theo từng bước nhảy của cô, đến cả cuộc đua xe máy cày cũng bị lãng quên sạch sẽ.

“Không ngờ lại là 《Thiên Ma Cửu Vũ》, lợi hại thật!” Linh Điệp Tôn Giả khẽ thốt lên.

Không ngờ lại có người luyện thành công môn này.

Công pháp này hoàn toàn khác biệt với các công pháp chính thống, có thể nói là một môn tu luyện 'không theo lẽ thường'.

Trong ký ức của Linh Điệp Tôn Giả, đã hàng nghìn năm nay không có ai luyện thành 《Thiên Ma Cửu Vũ》, vậy mà hôm nay lại gặp được một người.

Khi môn võ này xuất hiện, dù thực lực có cao hơn Đông Phương Tiên Tử đi chăng nữa, chỉ cần ý chí không đủ kiên định là sẽ bị mê hoặc ngay lập tức.

Giống như hiện tại, mặc dù đối tượng của điệu nhảy là con quái mực kia, nhưng các tu sĩ trên tầng mây vẫn bị ảnh hưởng.

Những người thực lực yếu đã hoàn toàn đắm chìm vào điệu nhảy, vui buồn hay giận dữ đều theo từng động tác của cô.

Tống Thư Hàng khá may mắn, vì cậu là người 'hát đệm' nên chịu ảnh hưởng nhẹ hơn, không bị lún sâu vào ảo cảnh.

Cậu chỉ thấy Tiên Tử nhảy quá đẹp, hận không thể ghi lại cảnh tượng này.

Phía trước, con quái mực kia đã hoàn toàn bị điên đảo.

“Hu hu hu hu hu...” Quái mực khóc rống lên thảm thiết, vừa khóc vừa lấy xúc tu tự quất vào người mình.

Đang khóc, đột nhiên nó lại cười ha hả, bốn cánh tay điên cuồng đập xuống mặt nước.

Nó cười không dứt được, cả cơ thể phình to lên vì cười.

Cười chán chê, nó lại bắt đầu thút thít... rồi lại cười... thỉnh thoảng còn thở dài oán hận như thiếu phụ bị phụ tình, rồi lại gầm lên điên cuồng.

Ai không biết còn tưởng nó đang tham gia thử vai cho một bộ phim nào đó cơ.

Cuối cùng, điệu nhảy của Đông Phương Tiên Tử cũng dần kết thúc.

Đôi tay trắng ngần của cô đan vào nhau như đóa hoa, xoay tròn hướng lên trời...

Tống Thư Hàng cũng phối hợp tăng tốc bài hát: “Em là trái táo nhỏ của anh ~ giống như đám mây đẹp nhất trên bầu trời ~ mùa xuân lại đến hoa nở khắp sườn đồi ~ gieo xuống hy vọng sẽ gặt hái thành công!” Hết bài.

Đông Phương Tiên Tử vừa vặn hoàn thành động tác cuối cùng, cơ thể cô mềm mại như không xương, vòng eo thon nhỏ ngửa ra sau một tư thế cực đẹp.

Quá tuyệt vời!

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái tán thưởng, động tác này thực sự rất đỉnh, cậu rất thích!

Đúng lúc đó, con quái mực đột ngột dừng lại.

Một lát sau, nó há to miệng: “Oẹ~~” Nhưng lần này nó không phun axit nữa, mà phun máu...

Lượng máu phun ra cực lớn, hoàn toàn không có dấu hiệu dừng lại.

Xem chừng nếu không phun sạch máu trong người ra thì nó sẽ không thôi.

Thật tiếc là máu quái mực không tương thích với con người, nếu không thì số máu nó vừa phun ra đủ để làm nổ tung mọi kho dự trữ máu rồi. "Đông Phương tiên tử, máu của con quái vật mực này có cần thu thập lại không?" Tống Thư Hàng đang điều khiển cơ thể của Diệt Phượng công tử, lên tiếng hỏi.

Con quái vật mực này tuy có hơi nhát, nhưng nó đúng là một con yêu thú, hơn nữa khả năng cao là cấp bậc tứ phẩm trở lên, thậm chí là ngũ phẩm!

Loại yêu thú cấp bậc này, hẳn là toàn thân đều là bảo vật.

Giống như dũng sĩ diệt rồng trong tiểu thuyết, sau khi diệt rồng, ngoài kho báu của cự long ra thì máu rồng, vảy rồng, da rồng, xương rồng, gân rồng thậm chí là pín rồng đều là chiến lợi phẩm quý giá.

Đông Phương tiên tử tháo bím tóc đuôi ngựa của mình ra, nghi hoặc hỏi: "Diệt Phượng đạo hữu cần máu của con quái vật mực này làm gì?" "Máu, thịt, da, xương của yêu thú chẳng lẽ không phải đều là bảo vật sao?" Tống Thư Hàng thử thăm dò. "À, đúng là những thứ đó cũng không tệ, Thất Sinh Phù đạo hữu có lẽ sẽ dùng đến, nhưng ta thì không dùng được.

Cho nên ai muốn thì cứ lấy thôi.

Hơn nữa... nếu nói đến yêu huyết, lúc Diệt Phượng đạo hữu cần thì tự mình trích ra một ít chẳng phải là được rồi sao?" Đông Phương tiên tử thắc mắc hỏi.

Chương 480

Bởi vì bản thân Diệt Phượng công tử chính là một đại yêu ma có thể hóa hình!

Tống Thư Hàng: "..." Hóa ra làm yêu tu còn có cái lợi này, nếu yêu tu trở thành 'phù bảo đại sư', lúc vẽ phù mà hết mực thì có thể tự trích máu mình ra vẽ?

Nghĩ thôi đã thấy sang chảnh rồi.

Cùng lúc đó, tại một khe vực biển sâu 5000 mét ở Thái Bình Dương.

Nơi này rải rác xác tàu đắm, đủ loại thiết bị thám hiểm đáy biển, thậm chí có cả tàn tích máy bay.

Khu vực đáy biển này là nơi con người bình thường không thể đặt chân tới.

Bất cứ thứ gì đi vào khu vực này đều sẽ bị một sức mạnh thần bí phá hủy.

Ở sâu trong khe vực có một tế đàn khổng lồ.

Tế đàn có cấu trúc kim tự tháp dạng bậc thang, chiều dài và chiều rộng đều là một nghìn mét.

Xung quanh có mười hai cây cột cao trăm mét bao quanh tế đàn.

Lúc này, xung quanh tế đàn đang có hơn mười vạn chiến binh nhím biển quỳ lạy.

Mỗi chiến binh nhím biển đều bưng một cuốn «Văn tế giáo dục nghĩa vụ hai mươi năm của chiến binh nhím biển» dày cộm.

Họ quỳ dưới đất, lật cuốn giáo trình dày cộm, miệng lẩm bẩm khấn vái.

Dựa vào độ dày của sách mà họ lật, hơn mười vạn chiến binh nhím biển này đã đọc văn tế rất lâu rồi.

Sau đó, có hàng nghìn chiến binh nhím biển đặc biệt to lớn chậm rãi bước lên đài.

Mỗi người họ đều mặc bộ chiến giáp đỏ như máu, cùng kiểu dáng với bộ giáp mà tên thủ lĩnh nhím biển ở Hư Kiếm Phái lúc trước đã triệu hồi khi biến thân.

Hàng nghìn thủ lĩnh nhím biển này ôm những chiếc bình lớn được phong kín, trong bình chứa 'chân huyết' mà các chiến binh nhím biển đã thu thập từ khắp nơi.

Những chân huyết này đến từ các loại sinh vật có sức mạnh đặc thù: có yêu thú, có tu sĩ, có người kế thừa huyết mạch thượng cổ, có thần linh bản địa, có tế tư...

Rất nhiều chủng loại.

Hiện tại, những chiếc bình đầy ắp 'chân huyết' này được chôn vào trong tế đàn.

Sau đó, hàng nghìn thủ lĩnh nhím biển vây thành một vòng, dùng ngôn ngữ của tộc nhím biển gào thét lớn tiếng.

Tiếng của họ vang dội bên tai.

Nội dung gào thét là thông qua hiến tế, cầu xin 'Hải Vương' giáng lâm, ban cho tộc nhím biển sức mạnh mạnh mẽ hơn, bảo vệ tộc nhím biển càng thêm lớn mạnh, sinh sôi nảy nở đông đúc, phủ kín cả đại dương.

Sau khi gào thét xong, các thủ lĩnh nhím biển cũng lùi lại rời khỏi tế đàn, quỳ xuống giống như những chiến binh nhím biển bình thường khác, rút văn tế ra bắt đầu tụng niệm.

Khoảng mười phút sau, nhờ vào hiệu quả của tế đàn kim tự tháp này, nghi thức của tộc nhím biển đã hoàn thành.

Trên tế đàn xuất hiện một vết nứt không gian bị xé mở.

Giống như lần thủ lĩnh nhím biển 'biến thân' trước đó, trong vết nứt không gian hiện ra một con mắt khổng lồ.

Đó chính là con mắt của 'Hải Vương' mà tộc nhím biển tôn thờ.

Con mắt khổng lồ đảo qua toàn bộ chiến binh nhím biển xung quanh tế đàn, trong mắt lộ vẻ hài lòng.

Tiếng cầu khẩn của các chiến binh nhím biển càng vang dội hơn.

Con mắt của Hải Vương hơi cử động, dường như đang tích tụ sức mạnh.

Vài nhịp thở sau, từ trong mắt hắn đột ngột bắn ra một luồng sáng màu tím trúng vào lõi của tế đàn.

Khắc tiếp theo, những chân huyết bị chôn trong tế đàn được sức mạnh bắn ra từ mắt Hải Vương thúc đẩy.

Chân huyết chảy theo các ống dẫn trong tế đàn, rót vào bên trong.

Toàn bộ tế đàn hiện lên đầy những đường vân màu đỏ.

Một lát sau.

Thình thịch!

Thình thịch!

Một tràng âm thanh trầm trọng, mạnh mẽ vang lên như tiếng tim đập.

Giống như bên trong tế đàn có một trái tim khổng lồ đang đập vậy.

Toàn bộ tế đàn đều rung chuyển theo tiếng tim đập đó.

Tộc nhím biển trở nên hưng phấn, họ cuồng nhiệt hò hét, dùng tiếng gào thét phối hợp với nhịp đập của tế đàn.

Mỗi khi tế đàn 'thình thịch' một cái, các chiến binh nhím biển lại đồng thanh gào lên một tiếng.

Tế đàn cuối cùng đã khởi động xong!

Mười hai cột đá bên cạnh lần lượt được thắp sáng, trên mỗi cột hiện ra một con mắt năng lượng sống động như thật.

Mười hai con mắt năng lượng linh hoạt xoay chuyển, nhìn ra bên ngoài theo hình vòng tròn, tiến vào chế độ tìm kiếm.

Chỉ cần 'chân huyết' của tế đàn đủ dùng, phạm vi tìm kiếm của mười hai con mắt này có thể mở rộng vô hạn.

Khoảnh khắc này, trong lòng các chiến binh nhím biển đều hiện lên một ý niệm: Cả thế giới đều nằm dưới sự chú ý của mười hai con mắt này.

Đây chẳng khác nào đôi mắt của thần linh, giám sát vạn vật trên thế gian.

Đương nhiên, đây thực ra chỉ là một loại ảo giác trào dâng trong lòng các chiến binh nhím biển mà thôi. [Tìm thấy rồi, ở vị trí Đông Hải!] Con mắt của Hải Vương đột nhiên sáng lên, truyền ra một ý niệm vui mừng.

Sau đó, một đạo ý niệm từ Hải Vương giáng xuống tế đàn, sức mạnh của tế đàn được điều động.

Mười hai con mắt trên cột đá quay lại, nhìn chằm chằm vào tế đàn kim tự tháp.

Mỗi con mắt đều chiết xạ ra một luồng sáng màu xám.

Những luồng sáng này tan chảy trong tế đàn, phá vỡ không gian, cuối cùng hóa thành một cánh cổng không gian trên tế đàn.

Tế đàn này chính là bí pháp huyền bí để 'Hải Vương' có thể điều động sức mạnh không gian.

Chỉ cần có đủ 'chân huyết', hắn có thể sử dụng tế đàn này để thi triển đủ loại bí pháp thần kỳ.

Tất cả các chiến binh nhím biển đều không rời mắt khỏi cảnh tượng kỳ diệu này.

Họ thấy phía đối diện cánh cổng truyền tống là mặt biển quen thuộc.

Trên mặt biển có một con quái vật mực khổng lồ.

Lúc này, con quái vật mực đó đang phun máu điên cuồng như không mất tiền, cơ thể nó nhanh chóng xẹp xuống.

Ánh mắt Hải Vương càng thêm vui mừng: [Trọng thương rồi sao?

Tốt lắm, đỡ mất công ta lãng phí thời gian!] Sau đó, chân huyết trong tế đàn tiêu hao không ngừng, năng lượng đặc thù rót vào mười hai cây cột.

Từ những con mắt năng lượng trên cột lại chiết xạ ra một tia sáng trong suốt một lần nữa.

Những tia sáng này bắn vào 'cổng không gian', cuối cùng chiếu thẳng lên người con quái vật mực. "U u u ~~" Con quái vật mực không còn nôn ra máu nữa mà phát ra những tiếng kêu kỳ lạ.

Cơ thể nó bắt đầu tan chảy, giống như một con Slime, hóa thành một khối chất lỏng.

Trong khối chất lỏng đó, có thể thấy một khối tinh thể hoàng bảo thạch.

Bên trong nó là một cặp giáp tay màu bạc trắng.

Tống Thư Hàng vốn dĩ còn đang nghĩ xem nên xử lý cái xác quái vật mực này thế nào... nhưng đột nhiên, từ dưới đáy biển có mười hai luồng sáng bắn tới trúng vào người nó.

Khắc tiếp theo, cơ thể con mực tan chảy, bên trong hiện ra một khối tinh thể như hoàng bảo thạch.

Đây là cái gì?

Sỏi của con mực à?

Tống Thư Hàng thắc mắc.

Lúc này, khối tinh thể như hoàng bảo thạch đó hoàn toàn thoát ra khỏi cơ thể con mực.

Tống Thư Hàng thông qua đôi mắt của Diệt Phượng công tử nhìn thấy bên trong tinh thể dường như còn bọc một thứ gì đó — đó là một cặp giáp tay màu ngân bạch, nhìn giống như bộ phận giáp tay của 'trọng kỵ binh toàn thân giáp', nhưng tinh xảo hơn nhiều.

Trên giáp tay điêu khắc rất nhiều phù văn và hoa văn kỳ lạ, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật. "Đây là đánh quái rớt đồ à?" Sau khi trải qua 'sự kiện Huyết Ma' tự mang bảo vật thần kỳ, Tống Thư Hàng đã không còn kinh ngạc với thiết lập quái vật chết đi rớt ra đủ loại bảo vật nữa.

Quái vật cũng là sinh vật, trên người chúng mang theo chút bảo vật cũng có thể hiểu được.

Nhưng tại sao trong bụng con quái vật mực khổng lồ này lại phong ấn một cặp giáp tay như thế?

Kích cỡ và kiểu dáng này rõ ràng không phải dành cho con mực dùng.

Chẳng lẽ là tên này ăn bậy bạ nên nuốt nhầm cặp giáp tay này...

sau đó không tiêu hóa được, nên hình thành sỏi trong người?

Đúng lúc này, Đông Phương tiên tử lên tiếng nhắc nhở: "Diệt Phượng đạo hữu cẩn thận, dưới đáy biển có dao động năng lượng mạnh mẽ." Đông Phương tiên tử vừa dứt lời, mặt biển dưới chân con mực đột nhiên xuất hiện một vòng xoáy khổng lồ.

Dưới vòng xoáy ẩn giấu một 'cánh cổng không gian', một lượng lớn nước biển tràn vào trong cổng.

Còn ở phía đối diện cánh cổng, có thể nhìn thấy một tòa kim tự tháp khổng lồ cùng mười hai cây cột bên cạnh.

Trên mười hai cây cột đều có một con mắt, những luồng sáng kỳ lạ làm tan chảy cơ thể con mực chính là bắn ra từ những con mắt đó! "Chiến binh nhím biển!" Tống Thư Hàng kêu lên, cậu đã thấy đám chiến binh nhím biển quỳ dày đặc bên cạnh kim tự tháp.

Đám này đúng là âm hồn bất tán, đi đâu cũng thấy mặt.

Những cây cột, mắt năng lượng, luồng sáng và cả việc xác con mực tan chảy đều là do đám nhím biển này bày ra sao? "Mục tiêu của họ chính là cặp giáp tay màu bạc kia?" Tống Thư Hàng suy nghĩ, rồi lập tức hạ lệnh cho cơ thể Diệt Phượng công tử.

Diệt Phượng công tử chạy vọt đi trên mặt biển, lao về phía khối tinh thể màu vàng kia — chỉ cần là thứ chiến binh nhím biển muốn cướp, dù thật sự là sỏi túi mật của con mực thì Tống Thư Hàng cũng không muốn để chúng đạt được.

Đông Phương tiên tử kinh hãi: "Diệt Phượng đạo hữu cẩn thận...

Chương 481

Đó là pháp thuật truyền tống không gian, rất nguy hiểm!" Khi truyền tống không gian mở ra, xung quanh vật phẩm được truyền tống sẽ xuất hiện một vòng 'sức mạnh cắt xẻ không gian' do không gian hỗn loạn tạo ra.

Đối với tu sĩ dưới cửu phẩm Kiếp Tiên mà nói, lớp không gian hỗn loạn này gần như là không có cách giải.

Dù bạn có phòng ngự mạnh đến đâu, chỉ cần không thể chống lại sự cắt xẻ của không gian, hễ bước vào lớp không gian hỗn loạn này là sẽ bị cắt thành từng mảnh nhỏ.

Tống Thư Hàng đã từng tận mắt chứng kiến cảnh tượng 'Lam tiên sinh' khởi động không gian trận 'Đấu Chuyển Tinh Di' trong mật thất của nhà họ Sở.

Cậu cũng đã nghe Linh Điệp Tôn Giả giảng giải về kiến thức 'truyền tống không gian' và 'lớp phòng ngự không gian hỗn loạn'.

Với cơ thể của Diệt Phượng công tử, nếu dấn thân vào trong 'không gian hỗn loạn' thì chắc chắn kết cục sẽ là tan xương nát thịt.

Nhưng... sức mạnh truyền tống không gian trước mắt vẫn chưa bao phủ lấy 'khối tinh thể màu vàng'.

Cho nên, vẫn còn cơ hội!

Trong lúc chạy như bay, Diệt Phượng công tử dùng chân hất một cái, một mảnh vỡ từ chiếc 'xe công nông cầm tay' của Đông Phương tiên tử bị hất lên, cậu bắt lấy nó trong tay.

Mảnh vỡ này rơi ra từ thân xe khi xe công nông của Đông Phương tiên tử bị tan chảy.

Vì nó có cấu trúc gỗ bọc da nên vẫn nổi trên mặt nước.

Diệt Phượng công tử ôm lấy mảnh vỡ này, phi nước đại, sau đó nhảy vọt lên cao. "Ra đây cho ta!" Diệt Phượng công tử quát trầm một tiếng.

Mảnh vỡ xe công nông trong tay bị cậu dùng sức ném mạnh ra, đâm sầm vào khối tinh thể màu vàng.

Đúng như cậu đoán, sức mạnh truyền tống không gian vẫn chưa kịp bao phủ lấy khối tinh thể đó.

Mảnh vỡ xe công nông thuận lợi xuyên qua mặt biển, đập mạnh vào khối tinh thể!

Tống Thư Hàng hy vọng có thể mượn lực va chạm này để hất văng khối tinh thể đi.

Chỉ cần hất nó ra khỏi phạm vi của 'trận pháp truyền tống', đám chiến binh nhím biển sẽ không thể lấy được khối tinh thể này và cặp giáp tay bạc bên trong.

Với sức mạnh của một đại yêu ngũ phẩm như Diệt Phượng công tử, dù cậu không phải là đại yêu thiên về sức mạnh, lực va chạm của mảnh vỡ xe công nông do cậu dốc toàn lực ném ra cũng phải tính bằng đơn vị 'tấn'.

Khối tinh thể màu vàng kia cũng chỉ to bằng nửa người lớn, chắc là có thể hất văng đi được nhỉ? "Ít nhất cũng phải câu thêm chút thời gian cho mình!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Boong ~~ Một tiếng vang rền như tiếng chuông cổ bị va đập.

Mảnh vỡ xe công nông đập mạnh vào khối tinh thể.

Khối tinh thể đó đang lơ lửng giữa không trung, bị va đập đến mức lung lay sắp đổ, sau đó quả nhiên bắt đầu bay ra ngoài 'trận pháp truyền tống' đúng như Tống Thư Hàng mong đợi. "Thành công rồi!" Tống Thư Hàng mừng rỡ.

Nhưng đúng lúc này... một tiếng gầm gừ giận dữ truyền tới từ đầu kia của trận pháp truyền tống.

Sau đó, một con mắt khổng lồ hiện ra từ đầu kia của trận pháp.

Từ trong mắt nó bắn ra một luồng sáng màu trắng dính dính, lập tức quấn chặt lấy khối tinh thể màu vàng kia, cứng rắn chặn đứng đà bay của nó, kéo ngược nó về phía trận pháp truyền tống. "Hải Vương." Tống Thư Hàng nghiến răng, quả nhiên gã này vẫn xuất hiện.

Thấy có nhiều chiến binh nhím biển tế tự như vậy, Tống Thư Hàng đã đoán 'Hải Vương' có lẽ đang ẩn nấp bên cạnh.

Hải Vương lộ diện, muốn dùng mẹo để đoạt lấy tinh thạch màu vàng là không còn hy vọng rồi.

May mà bên mình cũng có viện binh cực mạnh. "Linh Điệp tiền bối!" Diệt Phượng công tử hét lớn lên bầu trời.

Cú va chạm vừa rồi của cậu đã tranh thủ được không ít thời gian.

Linh Điệp tiền bối với tư cách là trọng tài chính theo dõi giải đấu chắc hẳn đã chạy tới ngay lập tức rồi chứ?

Tống Thư Hàng biết rõ Linh Điệp Tôn Giả có nghiên cứu rất sâu về sức mạnh 'không gian'.

Ngài ấy thậm chí có thể phớt lờ lớp 'không gian hỗn loạn' đó để trực tiếp đoạt lấy đồ vật trong trận pháp truyền tống. "Đến đây." Hình bóng của Linh Điệp Tôn Giả xuất hiện bên cạnh Diệt Phượng công tử từ lúc nào không hay.

Ngài ấy cười hì hì, khẽ nắm lấy vạt áo của Diệt Phượng công tử kéo nhẹ một cái.

Một luồng nhu kình tác động lên người Diệt Phượng, kéo cậu quăng ra phía sau.

Chỉ một thoáng sau, ở đầu kia cổng truyền tống, từ trong mắt Hải Vương bắn ra một tia lạnh lẽo, rơi đúng vào vị trí Diệt Phượng công tử vừa đứng.

Vị trí đó lập tức bị đóng băng, hóa thành một khối băng lạnh giá.

Nếu không nhờ Linh Điệp Tôn Giả kéo một cái, Diệt Phượng công tử đã bị đông cứng thành khối băng rồi.

Lúc này, khối tinh thể màu vàng rốt cuộc cũng đã tiến vào phạm vi mở rộng của trận pháp truyền tống.

Ánh mắt Linh Điệp Tôn Giả xuyên qua cổng truyền tống, đối mắt với Hải Vương. "Không ngờ chúng ta lại gặp nhau sớm thế này." Linh Điệp Tôn Giả khẽ mỉm cười.

Khắc tiếp theo, ngài ấy ra tay.

Tôn Giả hoàn toàn phớt lờ lớp 'không gian truyền tống hỗn loạn' kia, hai tay vừa động đã đâm thẳng vào trong lớp không gian hỗn loạn đó.

Trên cổ tay ngài có hai sợi dây thừng màu vàng bò ra như rắn, quấn lấy khối tinh thể màu vàng, muốn kéo nó ra khỏi trận pháp truyền tống. "Hống!" Phía đối diện, Hải Vương lại truyền ra tiếng gầm giận dữ, sức mạnh của luồng sáng màu trắng dính dính trong mắt trở nên cực kỳ to lớn.

Đáng chết, sao lại là gã này nữa?

Trước đó tại địa bàn của Hư Kiếm Phái, Hải Vương và Linh Điệp Tôn Giả đã giao thủ một lần qua 'cổng không gian', Hải Vương bị thiệt thòi một chút.

Không ngờ vừa quay đầu lại đã gặp lại Linh Điệp Tôn Giả.

Sao ở đâu cũng gặp được tên này vậy?

Đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

Cũng tốt... lần này hắn phải đòi lại cả vốn lẫn lời.

Cặp giáp tay trong khối tinh thể màu vàng kia quá quan trọng đối với hắn, hắn tuyệt đối không thể từ bỏ.

Không chỉ phải lấy lại cặp giáp tay đó, mà còn phải cho cái tên trước mắt này một bài học nhớ đời!

Dưới sự tăng phúc của tế đàn, dù bản thể hắn vẫn đang bị phong ấn, nhưng nhờ vào sức mạnh chân huyết của tế đàn, hắn có thể phát huy được khoảng sáu mươi phần trăm thực lực.

Luồng sáng trắng trong mắt Hải Vương quấn chặt lấy tinh thạch màu vàng.

Đồng thời, mắt hắn bắn ra đủ loại tia sáng, điên cuồng tấn công Linh Điệp Tôn Giả qua cổng không gian.

Linh Điệp Tôn Giả cũng chẳng khách khí, kiếm khí trên người chém ra, lúc hóa thành Linh Vũ Điệp, lúc hóa thành Vũ Điệp Phượng, thậm chí có cả Vũ Điệp Long, đủ loại kiếm khí không ngừng chém vào cổng không gian, va chạm dữ dội với các tia sáng của Hải Vương.

Cuộc chiến giữa đôi bên chẳng khác nào hai pháo đài siêu cấp đang nã pháo vào nhau.

Hải Vương thấy các đòn tấn công bằng tia sáng bình thường không làm gì được Linh Điệp Tôn Giả, thầm nghiến răng.

Đột nhiên, từ mắt hắn bắn ra một luồng sáng kỳ dị.

Luồng sáng đó có màu đen kịt, trông như chất lỏng.

Sau khi bắn ra, luồng sáng dạng lỏng này không tấn công Linh Điệp Tôn Giả.

Thay vào đó, nó giãn nở ra ở giữa chừng, lập tức dung hợp tất cả các tia sáng mà Hải Vương đã bắn ra lại với nhau.

Khắc tiếp theo, luồng sáng như chất lỏng này hóa thành một con hắc giao long, nhe nanh múa vuốt lao về phía Linh Điệp Tôn Giả. "Ái chà chà, không ổn, thứ này mạnh thật đấy." Linh Điệp Tôn Giả kêu lớn: "Bạch đạo hữu, xong chưa thế?" "Xong rồi." Từ xa truyền đến giọng nói của Bạch Tôn Giả.

Khắc tiếp theo, một đạo kiếm quang lóe lên, lao thẳng về phía 'khối tinh thể màu vàng'.

Đó chính là chiêu bài 'Phi kiếm dùng một lần bản 005' của Bạch Tôn Giả, phi kiếm bắn tới với tốc độ cực nhanh.

Linh Điệp Tôn Giả thừa cơ thu hồi dây thừng vàng, lùi lại thật nhanh để né tránh con hắc long đáng sợ kia — đây là đòn tấn công trong cơn thịnh nộ của Hải Vương, nếu chống đỡ trực diện sẽ đau lắm đấy!

Nếu không cẩn thận, không chừng còn bị trọng thương nữa cơ ~~ Trong lúc lùi ra xa, Linh Điệp Tôn Giả búng ngón tay một cái, một con Linh Vũ Điệp bay ra, đậu lên cây phi kiếm dùng một lần bản 005.

Con Linh Vũ Điệp này có thể giúp 'phi kiếm dùng một lần' không bị ảnh hưởng bởi sự cắt xẻ của không gian, để nó có thể tự do ra vào trận pháp truyền tống!

Phi kiếm dùng một lần mang theo Linh Vũ Điệp đâm đầu vào trận pháp truyền tống.

Đinh ~~ Mũi kiếm đâm mạnh vào khối tinh thể màu vàng. [Thật là ngoài ý muốn chồng chất, sau khi quái vật mực khổng lồ bị chém chết, phía sau nó lại hiện ra một cổng không gian, cổng không gian dường như muốn cướp đi bảo vật trong cơ thể con mực.

Tâm điểm của giải đấu xe công nông lần này lập tức chuyển sang sự kiện cổng không gian phía sau con quái vật mực khổng lồ.

Diệt Phượng công tử làm tốt lắm, suýt chút nữa đã hất văng được khối tinh thể màu vàng kia đi rồi!

Dù đang đứng vị trí cuối cùng trong 'Giải đấu xe công nông lần này', nhưng Diệt Phượng công tử vẫn là một trong những thí sinh nổi bật nhất cuộc thi đấy.] Bình luận viên Giang Sơn cảm thán. 'Thí sinh nổi bật nhất?' Trọng tài phát lệnh 'Toàn Phong Tôn Giả' đặc biệt nhạy cảm với mấy từ này, lão vuốt cằm, nhìn cảnh tượng 'Hải Vương VS Bạch Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả' đang diễn ra ở phía xa.

Lúc này, Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả chính là những người nổi bật nhất toàn trường. "Không ổn rồi, cảnh tượng nổi bật thế này sao có thể thiếu ta được chứ ~~" Toàn Phong Tôn Giả kêu lên, lão vốn là người đàn ông thích chơi trội nhất, không bao giờ bỏ qua bất cứ cơ hội nào để làm màu. "Xem ra ta phải xuất hiện thôi, nếu không ta sẽ bị khán giả lãng quên mất." Toàn Phong Tôn Giả đưa tay lấy một vật từ trong 'túi Càn Khôn' ra.

Đó là một cái bàn Bát Quái rộng khoảng 80 mét vuông, rìa bàn có những lưỡi kiếm sắc bén, đây là một món kỳ môn binh khí.

Sau đó, Toàn Phong Tôn Giả nhẹ nhàng bước lên bàn Bát Quái đó, 'vèo' một cái bay thẳng về phía 'cổng không gian Hải Vương'!

Lúc này, sau khi 'phi kiếm dùng một lần bản 005' của Bạch Tôn Giả găm chặt vào khối tinh thể màu vàng, nó tiếp tục bay vọt đi, muốn đưa khối tinh thể này rời khỏi trận pháp truyền tống.

Tốc độ của phi kiếm dùng một lần nhanh đến cực hạn, chỉ trong nháy mắt đã mang theo khối tinh thể bay tới rìa 'trận pháp truyền tống', mắt thấy sắp bay ra khỏi phạm vi trận pháp rồi.

Phía đối diện, Hải Vương phát ra tiếng gầm gừ tức giận đến phát điên.

Hắn hạ quyết tâm, điều khiển luồng sáng hắc long đột ngột quay đầu tông thẳng vào khối tinh thể và phi kiếm dùng một lần!

Chương 482

Ầm ~~ Luồng sáng hắc long phát nổ.

Phi kiếm dùng một lần dù sao cũng chỉ là phi kiếm do Bạch Tôn Giả tùy tay chế tạo, trực tiếp bị nổ thành từng mảnh vụn.

Khối tinh thể màu vàng kia cũng bị nổ nát bấy! "Hỏa khí lớn vậy sao?

Nổ nát luôn cả bảo bối à?" Linh Điệp Tôn Giả nói.

Đây là tiết mục 'ta không có được thì đừng ai hòng có được' sao? "Ơ, không đúng, cặp giáp tay bạc kia rất cứng.

Ngay cả dưới đòn dốc toàn lực của cấp Tôn giả mà vẫn không bị hủy." Bên cạnh truyền đến giọng nói của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả bám sát sau phi kiếm dùng một lần, đạp trên hư không đứng cách trận pháp truyền tống không xa: "Linh Điệp đạo hữu, chuẩn bị cướp lấy cặp giáp tay kia!" Sau vụ nổ, khối tinh thể màu vàng đã bị nổ nát thành bột mịn, cặp giáp tay bạc bên trong đang lơ lửng trong trận pháp truyền tống.

Linh Điệp Tôn Giả lập tức ra tay...

Từ tay ngài có một mảnh vải bay ra, bao phủ lấy cặp giáp tay bạc.

Bảo vật trên người Linh Điệp Tôn Giả rất đa dạng, thủ đoạn cực nhiều, các kiểu ra tay chưa bao giờ trùng lặp.

Cùng lúc đó, Bạch Tôn Giả cũng bám sát ra tay, ngài không có nhiều pháp bảo như vậy, chỉ tế ra thanh phi kiếm Thiên Tố của tán tu mà ngài mượn được, chém về phía trận pháp truyền tống không gian.

Bạch Tôn Giả không nắm vững kiến thức về 'không gian' nhiều lắm, không thể giống như Linh Điệp Tôn Giả phớt lờ sức mạnh 'cắt xẻ không gian hỗn loạn'.

Tuy nhiên, sau khi tế ra thanh phi kiếm này, Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm vào nó, thần niệm tập trung cao độ.

Khắc tiếp theo... thanh phi kiếm đó đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Khi xuất hiện lại, phi kiếm đã nằm ngay phía trên 'cổng truyền tống' của Hải Vương. "Quả nhiên là vậy!" Khóe miệng Bạch Tôn Giả nhếch lên.

Tuy không biết tại sao, nhưng sau khi thăng cấp Tôn giả, dường như ngài đã đạt được một chút 'sức mạnh không gian'.

Lần trước, khi chuẩn bị đón Tống Thư Hàng từ 'Đảo Thần Bí' về, phi kiếm của ngài đã mang theo 'con cá voi' đột ngột biến mất.

Lúc đó ngài cứ tưởng là do năng lực đặc thù của Đảo Thần Bí gây ra... nhưng sau này nhớ lại, luôn cảm thấy có một loại cảm giác khó tả.

Bây giờ có thể xác định được, chính là bản thân ngài đã nắm giữ được sức mạnh không gian!

Sau khi phi kiếm xuất hiện bên trong cổng truyền tống, nó vạch ra một đạo kiếm mang rực rỡ, chém mạnh vào con mắt khổng lồ của Hải Vương.

Hải Vương hiện tại đang cực kỳ ngơ ngác.

Từ bao giờ mà 'sức mạnh không gian' lại trở nên phổ biến như rau cải ngoài chợ vậy?

Tôn giả tùy tiện xuất hiện cũng biết chút thủ đoạn không gian sao?

Đùa gì thế, điều này khiến cho những vị cửu phẩm Kiếp Tiên luôn tự hào về sức mạnh không gian phải sống sao đây?

Nhưng lúc này Hải Vương không kịp nghĩ nhiều. "Hống ~~" Hải Vương rít lên một tiếng dài, từ trong mắt bắn ra gần trăm luồng sáng.

Những luồng sáng này toàn bộ bắn về phía vị trí của cặp giáp tay bạc.

Khắc tiếp theo, bên cạnh cặp giáp tay bạc, con hắc long vốn dĩ đã tan biến sau vụ nổ đột nhiên hiện hình trở lại.

Luồng sáng hắc long đáng sợ đó dù có nổ tung tan biến, nhưng chỉ cần Hải Vương tiếp tục bổ sung 'tia sáng', hắc long lại có thể trọng sinh, cực kỳ khó nhằn.

Hắc long trọng sinh vẫn dũng mãnh như cũ, lao về phía pháp khí dạng mảnh vải của Linh Điệp Tôn Giả.

Đồng thời, từ trong nhãn cầu của Hải Vương lại bắn ra một luồng sáng trắng dính dính, quấn lấy cặp giáp tay bạc, dùng sức kéo về phía mình.

Đối với thanh kiếm của Bạch Tôn Giả đang chém về phía mình, hắn hoàn toàn không phòng ngự!

Ngay khoảnh khắc phi kiếm của Bạch Tôn Giả chém vào cổng truyền tống, định băng qua cổng để truy kích 'Hải Vương', mười hai cây cột trên tế đàn liền sáng rực lên.

Từ mười hai con mắt trên đó phun ra những luồng sáng, hóa thành một tấm hộ thuẫn hình cái ô bên cạnh cổng truyền tống, chặn đứng phi kiếm của Bạch Tôn Giả.

Phía đối diện cổng truyền tống suy cho cùng chính là đại bản doanh của Hải Vương, lúc này hắn đang chiếm ưu thế địa lợi!

Hắc long quấn lấy Linh Điệp Tôn Giả... hộ thuẫn lại chặn đứng phi kiếm của Bạch Tôn Giả!

Đòn tấn công của Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả đều không có hiệu quả. "Kết thúc rồi!

Ha ha ~~" Hải Vương đột nhiên phát ra tiếng cười đắc ý, lần đầu tiên sử dụng ngôn ngữ nhân loại.

Trận pháp truyền tống đã chuẩn bị sẵn sàng, cặp giáp tay bạc vẫn nằm trong phạm vi của trận pháp truyền tống!

Khắc tiếp theo, ánh sáng từ trận pháp truyền tống bừng sáng. "Bạch đạo hữu, có muốn liều một phen không?" Linh Điệp Tôn Giả lên tiếng.

Nếu ngài và Bạch Tôn Giả dốc thêm sức thì vẫn có cơ hội đoạt được cặp giáp tay bạc...

Chỉ là có chút mạo hiểm, nếu không cẩn thận bản thân sẽ bị cuốn vào trong trận pháp truyền tống.

Tuy nhiên, nếu ngài và Bạch Tôn Giả cùng bước vào trận pháp truyền tống, dù có bị đưa đến đại bản doanh của 'Hải Vương' thì cũng không sợ, ngài có nắm chắc sẽ cùng Bạch Tôn Giả giết đường máu thoát ra.

Thậm chí nói không chừng còn làm thịt được vài đứa. "Ừm... nhưng nếu không cẩn thận bị cuốn vào trận pháp truyền tống thì sẽ phiền phức lắm.

Giải đấu xe công nông của ta còn chưa tổ chức xong mà..." Bạch Tôn Giả đáp.

Ý tứ chính là ngài còn chưa chơi đã mà.

Giải đấu xe công nông lần này ngài đã chuẩn bị lâu như vậy, khó khăn lắm mới chơi vui thế này, bắt ngài bỏ dở cuộc thi giữa chừng để đi xông pha đại bản doanh của 'Hải Vương' thì Bạch Tôn Giả thấy không cam lòng.

Nhưng cứ để mặc cho Hải Vương cướp mất cặp giáp tay bạc, Bạch Tôn Giả cũng không cam tâm.

Thế là Bạch Tôn Giả nghĩ ra một cách trung hòa. "Quyết định rồi, lần này tha cho hắn đi." Bạch Tôn Giả nói. "Cũng tốt." Linh Điệp Tôn Giả cười ha ha, bắt một pháp ấn, thu hồi pháp bảo dạng mảnh vải của mình.

Nếu không đợi trận pháp truyền tống khởi động hoàn toàn, pháp bảo này của ngài cũng sẽ bị kéo đi, lỗ vốn to.

Nhưng Bạch Tôn Giả lại không thu hồi thanh phi kiếm kia...

Sau khi ánh sáng trận pháp truyền tống hiện lên, thanh phi kiếm đó lập tức bị truyền tống đi, thông qua kênh không gian, được đưa tới tế đàn của các chiến binh nhím biển.

Bạch Tôn Giả cười hắc hắc: Vị trí đã xác định xong!

Thế thì đợi sau khi giải đấu xe công nông kết thúc, quét xong 'di tích thượng cổ', nếu thời gian còn sớm, nói không chừng ngài còn có thể dẫn đội đi quét 'tế đàn Hải Vương' một chuyến?

Có điều con mắt khổng lồ này rất mạnh, đến lúc đó ngài phải rủ thêm vài đạo hữu tổ đội mới được!

Linh Điệp Tôn Giả và Bạch Tôn Giả dừng tay, không còn ai ngăn cản Hải Vương nữa.

Nhìn từ bề ngoài, đại cục đã định.

Phía đối diện, 'Hải Vương' vẫn giữ cảnh giác, hắn điều khiển con hắc long đó lượn lờ quanh cặp giáp tay bạc, bảo vệ nó chặt chẽ, đề phòng Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả ra tay tập kích...

Cuối cùng, đôi giáp tay và con hắc long cũng dần dần biến mất trong ánh sáng của trận pháp truyền tống. 'Hải Vương' ở đầu kia trận pháp truyền tống cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, từ xa có một bóng người lao tới cực nhanh.

Người chưa tới, tiếng đã đến trước: "Cháu nội, đừng hòng chạy!" Trong tiếng gào thét, một món kỳ môn binh khí dưới chân bóng người đó 'vèo' một cái bay vọt ra.

Bóng người này lại dám trực tiếp chém ra pháp khí của mình vào trong trận pháp truyền tống sao?

Hắn không lo pháp khí thần binh của mình bị 'trận pháp truyền tống' cuốn đi sao?

Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả quay đầu nhìn về phía người mới tới, liền thấy dáng vẻ làm màu của Toàn Phong Tôn Giả, sau đó hai vị Tôn giả khẽ mỉm cười.

Nếu là Toàn Phong Tôn Giả thì pháp khí mà lão tế ra chắc chắn chính là món thần binh đó rồi nhỉ?

Tử Luân trong 'Đoạn Không Tử Mẫu Luân'.

Thần binh của tông môn 'Việt Giới Tông' của Toàn Phong Tôn Giả!

Việt Giới Tông là một môn phái cổ xưa truyền lại từ thời thượng cổ, tổ sư sáng phái là một vị cửu phẩm Kiếp Tiên của cổ Thiên Đình.

Sau khi cổ Thiên Đình biến mất, tổ sư sáng phái của Việt Giới Tông cũng biến mất không thấy đâu, nhưng lại để lại cặp Đoạn Không Tử Mẫu Luân này.

Cặp luân này nếu Tử Mẫu hợp nhất thì có thể sở hữu uy năng 'chém đứt không gian'.

Dù chỉ có mỗi Tử Luân thì cũng có thể tung hoành ngang dọc trong 'truyền tống không gian'.

Cho nên Toàn Phong Tôn Giả căn bản không sợ truyền tống không gian của đối phương.

Lúc này, bên trái của cặp giáp tay bạc đã hoàn toàn biến mất, bên phải chỉ còn lại một đoạn ở cẳng tay. "Thái, chém!" Toàn Phong Tôn Giả gầm lên một tiếng.

Đoạn Không Tử Luân đâm vào kênh cổng không gian, lướt qua vị trí 'cổ tay' của cặp giáp tay bạc.

Choang!

Một chiếc bao tay bạc liền bị tách ra khỏi giáp tay, bị Đoạn Không Tử Luân móc lấy, vèo vèo vèo bay ngược trở ra.

Sau khi bay ra khỏi phạm vi 'cổng truyền tống', Đoạn Không Tử Luân mang theo bao tay bạc xoay tít trở về tay Toàn Phong Tôn Giả.

Biến hóa này xảy ra quá đột ngột, Hải Vương không kịp phòng bị chút nào.

Một lát sau, cổng truyền tống dần dần đóng lại.

Trước khi cổng truyền tống biến mất, truyền đến tiếng hét đầy cam chịu của 'Hải Vương': Thật là gặp ma rồi, lẽ nào thời đại đã thay đổi?

Chương 483

Năng lực không gian thực sự đã trở thành kỹ năng mà chỉ cần là 'Tôn giả' cũng nắm giữ được sao? "Ha ha ha ha!" Toàn Phong Tôn Giả giơ chiếc bao tay bạc lên, đắc ý cười lớn.

Khoảnh khắc này, mọi ống kính máy quay đều tập trung vào lão.

Lúc này, Toàn Phong Tôn Giả chính là người nổi bật nhất.

Cảm giác được muôn người chú ý này chính là thứ Toàn Phong Tôn Giả yêu thích nhất. [Dù ở bất cứ lúc nào, ta vẫn luôn là người rực rỡ nhất trong đám đông, ta chính là Toàn Phong Tôn Giả, ta tự làm đại diện cho chính mình!] Toàn Phong Tôn Giả giơ cao chiếc bao tay bạc.

Nhưng mức độ nổi bật này vẫn còn lâu mới đủ.

Tuy bản thân đã kịp thời ra tay ở phút cuối, nhưng không thể cứ rực rỡ mãi thế được.

Thế nên nhân cơ hội tốt này, lão muốn làm một việc mà lão đã rất muốn làm từ khi bắt đầu cuộc thi tới giờ.

Toàn Phong Tôn Giả chuyển động thân hình, đạp trên 'Đoạn Không Tử Mẫu Luân', lướt tới trước mặt Diệt Phượng công tử với tốc độ gần như 'dịch chuyển tức thời'.

Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn Toàn Phong Tôn Giả, không biết lão đột nhiên lướt tới đây làm gì. "Diệt Phượng!" Toàn Phong Tôn Giả lộ vẻ mặt dịu dàng, đưa chiếc bao tay bạc tới trước mặt Diệt Phượng công tử.

Tống Thư Hàng mù mịt, hoàn toàn không biết Toàn Phong Tôn Giả định làm gì?

Lẽ nào Diệt Phượng công tử và Toàn Phong Tôn Giả có mối quan hệ thân mật nào đó sao? [Các vị đạo hữu đang ngồi trước màn hình tivi, chúng ta có thể thấy Toàn Phong Tôn Giả lại một lần nữa phát động tấn công đối với Diệt Phượng công tử!

Lần này lão có thể thành công không đây?] Bình luận viên Giang Sơn lên tiếng.

Rõ ràng vị Toàn Phong Tôn Giả này không phải lần đầu tiên 'phát động tấn công' với Diệt Phượng công tử?

Vấn đề là mình không phải Diệt Phượng công tử nha, quan hệ giữa Toàn Phong Tôn Giả và Diệt Phượng công tử rốt cuộc là gì vậy?

Có nên nhận cái bao tay bạc này không đây?

Tống Thư Hàng băn khoăn.

Lúc này Toàn Phong Tôn Giả trước mặt lên tiếng: "Diệt Phượng, ta thích ngươi!" Đệch!

Ba giây sau.

Đệch đệch đệch đệch đệch!

Tống Thư Hàng hoàn toàn hóa đá.

Lại là tỏ tình sao?

Chuyện này cậu thật sự chưa bao giờ trải qua nha!

Hơn nữa Toàn Phong Tôn Giả rõ ràng là nam giới... còn Diệt Phượng công tử cũng là một đại yêu giống đực mà?

Tống Thư Hàng theo bản năng muốn sờ ngực mình xem bên trong có giấu 'thần khí quấn ngực giả gái' gì không?

Nhưng đúng lúc đó nửa câu sau của Toàn Phong Tôn Giả vang lên: "Hãy trở thành thú cưng yêu quý của ta đi, Diệt Phượng!

Ta đã để ý ngươi lâu lắm rồi, ta chắc chắn sẽ giống như Hoàng

Sơn đạo hữu nâng niu Đậu Đậu vậy, sẽ cẩn thận chăm sóc ngươi, ta hứa sẽ đem lại hạnh phúc cho ngươi, khiến ngươi trở thành thú cưng hạnh phúc nhất thế giới!" Tống Thư Hàng: "..." Nâng niu cái đầu nhà ông ấy! "Thế nào, ta có thể bao ăn ở, bao tài nguyên tu luyện, dẫn đi dạo đủ loại bí cảnh.

Chỉ cần ngươi có thể giống như những thú cưng bình thường như Đậu Đậu vậy, thỉnh thoảng làm nũng một tí là được, làm không?" Toàn Phong Tôn Giả mong chờ.

Sau ba giây đứng hình, Tống Thư Hàng dứt khoát đáp: "Không làm!" Toàn Phong Tôn Giả lập tức ngồi sụp xuống 'Đoạn Không Tử Mẫu Luân', cả người dường như phải chịu một đòn đả kích nặng nề.

Bình luận viên Giang Sơn lại lên tiếng đúng lúc: [Thất bại rồi, lại thất bại nữa rồi!

Toàn Phong Tôn Giả lại thất vọng rồi, nhưng chúng ta tin rằng Toàn Phong Tôn Giả sẽ không bỏ cuộc đâu.

Bởi vì một người đàn ông nổi bật như lão thì căn bản không biết thất bại là gì.

Chúng ta cùng mong chờ lần tiếp theo Tôn giả tiếp tục phát động tấn công đối với Diệt Phượng công tử!] Lại ba giây sau. "Chào tạm biệt, Toàn Phong tiền bối." Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể Diệt Phượng công tử chạy vội về phía chiếc xe công nông của mình.

Thời gian không còn nhiều, mục tiêu của cậu là lọt vào top 10 giải đấu xe công nông lần này.

Dù mục tiêu đó giờ đây có vẻ mong manh, nhưng cậu sẽ không bỏ cuộc!

Leo lên xe công nông, khởi động nó... 'Bạch bạch bạch ~~' Chiếc xe nhả khói đen, lao về phía trước. "Đợi đã, Diệt Phượng!" Toàn

Phong Tôn Giả đột nhiên đứng dậy, vuốt tóc một cái, ném chiếc 'bao tay bạc' trong tay cho Diệt Phượng công tử một cách hào hoa.

Sau đó lão tiếp tục nói một cách phong nhã: "Diệt Phượng, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cơ thể xù lông đáng yêu của ngươi, đôi tai nhỏ nhọn và đôi mắt bảy màu kia, ngươi đã thu hút ta sâu sắc rồi.

Ta đã thích ngươi lâu lắm rồi.

Sẽ có một ngày ta khiến ngươi tâm phục khẩu phục trở thành thú cưng của ta, ta tin ngày đó sẽ không còn xa đâu!" Tống Thư Hàng: "..." "Ta sẽ không bỏ cuộc, sau này chúng ta sẽ sống hạnh phúc bên nhau." Toàn Phong Tôn Giả giơ ngón tay cái về phía Tống Thư Hàng, vẻ mặt đầy tự tin.

Tống Thư Hàng rùng mình một cái thật mạnh, cậu cảm giác cái lạnh này kết hợp với cảm giác lạnh lẽo từ linh hồn khiến cậu có ảo giác mình đang ở trong hầm băng.

Nói đi cũng phải nói lại, Toàn Phong tiền bối à, dược liệu làm nên sự tự tin của ngài rốt cuộc là cái gì vậy, chia cho tôi khoảng hai miligram có được không?

Không thèm để ý đến lão Toàn Phong Tôn Giả có sở thích kỳ quái kia nữa, Tống Thư Hàng điều khiển xe công nông 'bạch bạch bạch' tiến lên.

Nhưng ngay khi vừa mới bắt đầu khởi hành, Linh Điệp Tôn Giả đã từ trên trời rơi xuống, nhẹ nhàng đáp lên xe công nông của cậu. "Tiểu hữu, đừng vội." Linh Điệp Tôn Giả cười hì hì: "Phần thưởng trứng muối vẫn chưa phát mà." "Phần thưởng trứng muối?" Tống Thư Hàng ngạc nhiên. "Ban đầu Bạch đạo hữu nhà chúng ta có đặt một phần thưởng ẩn trên người con quái vật mực khổng lồ đó, ngươi đã kích hoạt được cái trứng muối này thì cuối cùng sẽ nhận được phần thưởng ẩn đó.

Đáng tiếc là xác con mực tan chảy mất rồi, phần thưởng ẩn đó cũng không còn." Linh Điệp Tôn Giả nhún vai.

Tống Thư Hàng mừng thầm, hỏi: "Sau đó thì sao ạ?" "Sau đó ta và Bạch đạo hữu đã bàn bạc một chút, quyết định đổi phần thưởng này thành thứ ngươi đang cần nhất hiện giờ." Linh Điệp Tôn Giả cười nói.

Thứ cần nhất hiện giờ?

Là gì vậy?

Chỉ thấy Linh Điệp Tôn Giả rút ra một tờ giấy A4 trắng, 'bộp' một cái dán lên xe công nông của Diệt Phượng công tử. "Trận pháp tăng tốc gấp mười lần, đủ để ngươi dùng đến khi kết thúc cuộc thi.

Cố gắng tranh đoạt top 10 đi nhé, tiểu hữu." Linh Điệp Tôn Giả cười ha ha, thân hình khẽ động đã trở lại bầu trời, tiếp tục làm trọng tài của ngài.

Tống Thư Hàng cảm động đến mức nước mắt chực trào.

Tuy chỉ là tăng tốc gấp mười, nhưng đây đúng là thứ cậu cần nhất lúc này.

Hơn nữa còn có thể dùng đến lúc kết thúc, quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Độ hảo cảm của Tống Thư Hàng đối với Linh Điệp Tôn Giả lại +50, đối với Bạch Tôn Giả +51.

Nhưng hơn ba mươi giây sau, Tống Thư Hàng cảm thấy mình sắp chết đến nơi rồi.

Dưới tốc độ gấp mười, cái năng lực 'dự đoán trước ba giây' gì đó đều biến thành rác rưởi hết.

Ban đầu nhờ vào tốc độ gấp mười này, cậu nhanh chóng rút ngắn khoảng cách với các thí sinh khác.

Nhưng rắc rối cũng theo đó mà kéo đến.

Chẳng hạn như khu vực sét đánh phía trước.

Các thí sinh khác khi tiến vào khu vực này đều vận dụng tối đa kỹ năng lái xe và phản xạ thần kinh của mình để chiếc xe công nông nặng nề luồn lách linh hoạt giữa những tia sét, đi qua khu vực này mà không hề hấn gì.

Còn Tống Thư Hàng... cậu giống như một chiếc xe ủi đất, đâm thẳng qua khu vực sấm sét.

Sau khi băng qua, năng lượng 'hộ thuẫn' trên xe công nông của Tống Thư Hàng đã hoàn toàn cạn kiệt.

Tiếp theo, dù chỉ là một quả ngư lôi bình thường thôi cũng đủ để chiếc xe công nông này của Diệt Phượng công tử đi đời nhà ma. "Làm ơn đừng để tôi đâm trúng cái bẫy nào nữa nha." Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện.

Lúc này cậu không thể làm gì khác ngoài cầu nguyện cả.

Có lẽ lời cầu nguyện thực sự linh nghiệm, phía trước thường xuyên có thí sinh dính đủ loại bẫy: miễn phí đưa về vạch xuất phát, ngư lôi tập kích, xoay vòng vòng thăng thiên tại chỗ, chông gai tấn công, bẫy rập đủ kiểu.

Thậm chí còn có không ít thí sinh bị chính 'phe mình' chơi khăm...

Chẳng hạn như Giao Bá Chân Quân đã lợi dụng ưu thế của biển cả để hất lật xe của mấy vị đạo hữu.

Thế nhưng Tống Thư Hàng đi suốt một quãng đường mà không gặp phải nguy hiểm nào lớn.

Chỉ có một lần bị ngư lôi bắn trúng, nhưng cũng nhờ tốc độ quá nhanh nên chỉ có thùng xe phía sau bị nổ nát một ít, bản thân chiếc xe không bị hư hại gì nghiêm trọng.

Thời gian thi đấu trôi qua từng giây từng phút...

Tống Thư Hàng không ngờ mình lại vọt lên được vị trí thứ mười hai!

Nhìn kìa, đích đến đã ngay trước mắt!

Từ xa đã có thể thấy thấp thoáng bóng dáng của một hòn đảo nhỏ.

Đó là 'Đảo Thổ Trước' nơi Thất Sinh Phù tiền bối đang ở, cũng chính là đích đến của giải đấu xe công nông lần này.

Cậu hiện đang ở vị trí thứ 12, chỉ cần cố gắng thêm chút nữa là có thể lọt vào top 10!

Tống Thư Hàng hưng phấn hẳn lên.

Ở phía dẫn đầu cuộc đua. "Quán quân thuộc về ta!" Giao Bá Chân Quân dẫn đầu. "Giao Bá đạo hữu nóng vội quá rồi, quán quân phải là ta mới đúng." Người đi song song với lão là Lạc Trần Chân Quân.

Phía sau là Tuyết Lang động chủ, giữa chừng lão bị Giao Bá Chân Quân chơi khăm một vố nên thứ hạng hơi lùi lại một chút...

Vũ Nhu Tử bám sát sau ba vị tiền bối không rời.

Bên cạnh cô là Thông Huyền đại sư và Bắc Hà tán nhân vẫn lẳng lặng lái xe.

Chương 484

Sáu vị thí sinh trên tạm thời giữ sáu vị trí đầu.

Tuy nhiên số người được vào di tích chỉ có năm, nên sáu người này vẫn sẽ dốc hết sức mình.

Phía sau Vũ Nhu Tử là Cuồng Đao Tam Lãng trong bộ dạng con khỉ lớn, cùng với Tạo Hóa Pháp Vương, Nam Hồ đạo nhân, Phá Dương Kích Quách Đại và Túy * cư sĩ với vẻ mặt thản nhiên.

Tiếp đó là vị trí thứ 12 của Tống Thư Hàng.

Đích đến đã ở ngay trước mắt.

Một con khỉ lớn reo hò vui vẻ: "Ha ha ha ha, cuối cùng cũng đến lúc nước rút rồi!

Ta đã nhẫn nhịn đến tận cuối cùng, rốt cuộc cũng đến lúc bứt phá rồi.

Ta chính là người đàn ông sẽ lọt vào top 5, di tích thượng cổ ơi, ta tới đây!" Nhưng ngay khi Cuồng Đao Tam Lãng vừa dứt lời, đột nhiên lão cảm thấy đuôi xe của mình chấn động mạnh, năng lượng hộ thuẫn tiêu hao cực nhanh!

Cuồng Đao Tam Lãng đột ngột quay đầu lại thì bắt được nụ cười ôn hòa của Túy * cư sĩ. "Tam Lãng huynh, phát 'Thiểm Điện Cuồng Long Toản' này của ta có sướng không?!" Túy * cư sĩ thản nhiên nói.

Thực ra lão đã có thể tặng cho Tam Lãng một phát rồi, nhưng lão cứ nhịn cho tới bây giờ.

Vào lúc mấu chốt nhất mà tặng cho Tam Lãng một phát thế này thì đúng là 'phê' không tưởng.

Cuồng Đao Tam Lãng tức đến ứa nước mắt.

Vì hành động kéo chân của Túy * cư sĩ mà rất nhanh sau đó, cả lão và Cuồng Đao Tam Lãng đều văng khỏi top 10.

Còn Tống Thư Hàng... lại may mắn chen chân được vào top 10! "Top 10, lại vào được top 10 rồi." Tống Thư Hàng kích động vô cùng.

Chỉ cần giữ vững thứ hạng này, cậu sẽ thoát khỏi kiếp 'du lịch không gian một tháng'. "Xông lên!

Top 10 này, mình lấy chắc rồi!" Tống Thư Hàng hăng hái nói.

Tống Thư Hàng nhớ lúc trước khi cầu cứu về vấn đề trận pháp tránh nước trong 'Nhóm Cửu Châu số 1', có nghe Thất Sinh Phù phủ chủ nhắc tới việc ông ấy đã chuẩn bị một đại trận phù văn sang trọng gần hòn đảo nhỏ để chào đón các đạo hữu tham gia giải đấu.

Vì vậy, nhất định phải cẩn thận một chút.

Tuy nhiên, song song với việc giữ cảnh giác thì tốc độ cũng không được chậm lại.

Cậu hiện đang đứng ở vị trí thứ 10, đây là một vị trí rất nguy hiểm, chỉ cần bị thí sinh khác vượt qua một cái thôi là cánh cửa 'du lịch không gian' một tháng sẽ rộng mở chào đón cậu ngay.

Mà này, giả sử mình không lọt vào top 10, lúc bị tống vào vũ trụ thì mình nên làm gì cho đỡ chán nhỉ?

Mang theo điện thoại là tất yếu rồi, sau đó trong điện thoại phải lưu sẵn cỡ một trăm tám mươi cuốn sách, loại gì cũng được.

Rồi phim ảnh, phim truyền hình cũng phải lưu thật nhiều vào.

Game gủng các thứ thì dạo này chẳng có trò offline nào hay cả.

Pin thì không sợ, dù sao mình cũng có 'Sạc Điện Thuật' trong tay, không cần lo vấn đề điện năng...

Có điều phải chuẩn bị thêm một cái máy tính bảng nữa để phòng khi điện thoại bị hỏng đột ngột trong không gian.

Đệt, mình đang nghĩ cái gì thế này?

Phi phi phi, hên xê hên xê.

Mình mới không thèm đi du lịch không gian đâu!

Vua Hải Tặc, mình làm chắc rồi!

Không... là top 10 giải đấu xe công nông, mình lấy chắc rồi!

Xông lên nào!

Tống Thư Hàng hai tay nắm chặt tay lái xe công nông, cả người nhún nhảy theo nhịp điệu.

Nhanh hơn chút nữa, nhanh hơn chút nữa nào!

Phải giữ vững hạng mười, thậm chí là tranh hạng chín, hạng tám, hạng bảy!

Nếu có thể giữ vững ở vị trí thứ chín hoặc cao hơn thì mình sẽ an toàn hơn nhiều.

Chiếc xe công nông tiếp tục 'bạch bạch bạch' lao về phía trước. "Ơ, đợi đã, sao mình cảm thấy có gì đó không đúng lắm nhỉ." Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Vừa nói, cậu vừa đưa tay chạm vào giao diện 'Hệ thống siêu cấp chiến giáp Diệt Phượng'. "Quét tình trạng xe cái coi, tôi cảm thấy xe đang bị chìm xuống?" Tống Thư Hàng kêu lên. [Chắc chắn rồi.] Hệ thống siêu cấp chiến giáp Diệt Phượng đáp: [Lốp xe công nông số 44 đã chìm xuống một centimet, và vẫn đang tiếp tục chìm xuống chậm rãi.] "Tại sao lại thế?

Trận pháp tránh nước mất hiệu lực rồi à?" Tống Thư Hàng hét lên. [Chắc chắn rồi...

Linh lực trong trận pháp tránh nước đã gần cạn kiệt.

Khi linh lực hết sạch, trận pháp tránh nước sẽ mất hiệu lực.] Đúng là họa vô đơn chí.

Rõ ràng mình đã rót rất nhiều linh lực vào 'trận pháp tránh nước' của xe công nông rồi, không ngờ vẫn không trụ được đến khi kết thúc cuộc thi.

Quả nhiên là do lúc dây dưa với con quái vật mực đã lãng phí quá nhiều thời gian sao? "Nhưng tôi sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu." Tống Thư Hàng nghiến răng, cậu khó khăn điều khiển cơ thể Diệt Phượng công tử đưa chân phải ra, chạm vào 'trận pháp tránh nước' được khắc trên bàn đạp.

Nếu đã hết linh lực thì mình cứ rót thêm vào là được!

Chuyện nhỏ này không làm khó được mình đâu.

Thế là luồng linh lực khổng lồ thông qua chân của Diệt Phượng công tử rót vào trong trận pháp.

Ánh sáng trận pháp tránh nước lại lóe lên nhàn nhạt.

Có hiệu quả!

Tuyệt quá, kiên trì thêm chút nữa, kiên trì tới đích là thắng lợi rồi ~~ Tống Thư Hàng hưng phấn nghĩ thầm.

Nhưng đột nhiên, 'trận pháp tránh nước' vốn đang hơi sáng lên bỗng chốc vụt tắt ngóm.

Trận pháp tránh nước bị hỏng rồi! "Đừng mà!" Tống Thư Hàng gào thét trong lòng.

Sau khi mất đi trận pháp tránh nước, chiếc xe công nông số 44 lập tức chìm xuống đáy biển. "Biến hình, mau biến hình đi, biến thành cái dạng chiến luân gì đó ấy!" Tống Thư Hàng hét lớn.

Tuy nhiên vì độ trễ, mệnh lệnh này của cậu đã chậm mất ba giây.

Khi cậu hét thành tiếng thì nước biển đã ngập đến cổ rồi.

Lại cộng thêm việc lúc trước xông qua 'khu vực sét đánh', năng lượng 'hộ thuẫn' của xe đã cạn sạch.

Ngay khi xe công nông bị chìm, không có hộ thuẫn bảo vệ, động cơ lập tức bị vào nước. 'Bạch bạch' vài cái rồi tắt ngóm.

Cứ thế, chiếc xe công nông số 44 càng chìm càng sâu, càng lúc càng sâu.

Rõ ràng mắt thấy đích đến đã ở ngay trước mặt vậy mà lại thất bại phút chót, đúng là đệt con nhà bà Đậu Đậu mà!

Tống Thư Hàng chỉ kịp vác theo bảo đao Bá Toái, cái bao tay bạc mà Toàn Phong Tôn Giả ném cho, cuối cùng không quên giật luôn cái máy tính bảng có khả năng chứa 'hệ thống siêu cấp Diệt Phượng' xuống khỏi xe.

Nhìn chiếc xe công nông số 44 càng chìm càng sâu, Tống Thư Hàng cảm thấy khóe mắt hơi cay cay.

Chỉ là vì đang ở dưới biển nên nước mắt đã hòa lẫn vào nước biển mất rồi. "Dù là đại dương bao la cũng không chứa nổi nỗi buồn của tôi." Tống Thư Hàng lầm bầm.

Ôm lấy bảo đao, bao tay và máy tính bảng, cơ thể Diệt Phượng công tử bắt đầu bơi một cách cứng nhắc lên mặt nước. [Các vị khán giả đang theo dõi trước màn hình tivi, khi cuộc thi đã cận kề đích đến, lại một thí sinh nữa vì xe công nông gặp sự cố mà phải tiếc nuối rời khỏi cuộc thi.

Người mất đi tư cách thi đấu lần này chính là một trong những thí sinh nổi bật nhất giải đấu — Diệt Phượng công tử!

Diệt Phượng đạo hữu vì không làm tốt công tác chống thấm nước nên xe công nông bị vào nước, xe lại chìm xuống đáy biển rồi.

Cho nên mới nói, bất cứ thứ gì bị vào nước cũng không phải chuyện tốt, dù là xe cộ, máy tính hay là não bộ thì cũng không được để vào nước nha!] Bình luận viên Giang Sơn hùng hồn tuyên bố.

Tống Thư Hàng: "..." Não ông mới bị vào nước ấy đồ quỷ sứ!

Sau khi nổi lên mặt nước, cái máy tính bảng trong tay Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu 'tít tít tít'.

Không hổ là hàng của Diệt Phượng, dù bị ngâm nước mà vẫn chưa hỏng.

Tiếng kêu đó báo hiệu có tin nhắn mới trong 'Nhóm Cửu Châu số 1'.

Cậu không nhịn được đưa tay mở tin nhắn ra xem.

Trong nhóm Cửu Châu số 1: Lưu Huỳnh tiên tử: "Oa ha ha ha, cười chết mất thôi, Diệt Phượng công tử lại chìm xuống nước nữa rồi!" Điền Thiên đảo chủ: "Thấy rồi, ta cũng đang cười đến nội thương đây này.

Ta đang xem trực tiếp trong lúc ăn mì...

Lúc thấy con mèo ngốc Diệt Phượng đó lại chìm xuống biển, ta nhịn không được phì cười một cái, thế là sợi mì chui tọt từ mũi ra luôn.

Mịa nó, bát mì của ta còn là vị cay tê nữa chứ ~~" Lệ Chi tiên tử: "Không xong rồi, vị cay tê sao ~ ha ha ha ha, bụng ta đau quá ~ Lúc chìm xuống nước lần hai, vẻ mặt ngơ ngác của Diệt Phượng công tử đúng là tấu hài quá đi mất.

Cái con yêu tinh ngốc này ~" Tống Thư Hàng nổi đầy gân xanh trên trán, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 toàn là một lũ chỉ biết cười trên nỗi đau của người khác, không có lấy một người an ủi tâm hồn nhỏ bé đang bị tổn thương của cậu sao?

Xe công nông mất rồi, tấm vé đi 'du lịch không gian' của cậu coi như đã cầm chắc trong tay.

Toi rồi, toi thật rồi.

Không biết cầu xin Bạch Tôn Giả một chút thì ngài ấy có giảm nhẹ hình phạt không nhỉ?

Đang suy nghĩ thì trong nhóm lại có tiền bối gửi tin nhắn.

Chương 485

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: "Nhân dân Quảng Đông gửi điện chúc mừng Diệt Phượng công tử lại một lần nữa chìm xuống biển!" Lưu Huỳnh tiên tử lập tức theo đuôi: "Nhân dân Vân Nam gửi điện chúc mừng Diệt Phượng công tử chìm nước lần hai." Điền Thiên đảo chủ: "Nhân dân đảo Tiêu Dao gửi điện chúc mừng Diệt Phượng công tử rời cuộc chơi sớm." Đông Phương tiên tử không biết đã online từ lúc nào: "Nhân dân Thiên Sơn đồng loạt gửi điện mừng, Diệt Phượng công tử thật là đáng yêu quá đi." Bạch Hạc Chân Quân thấy nhiều đạo hữu góp mặt như vậy cũng nhịn không được vào góp vui: "Nhân dân New Zealand gửi điện chúc mừng Diệt Phượng đạo hữu bị vào nước." Tống Thư Hàng lúc này đang ôm máy tính bảng, chỉ muốn ném nó xuống đất cho rảnh nợ. "Thư Hàng ~" Đúng lúc này, có tiếng gọi tên cậu từ đằng xa.

Tống Thư Hàng quay đầu lại liền thấy Bạch Tôn Giả đang thong thả dừng xe công nông bên cạnh mình. "Lên xe đi, giải đấu xe công nông kết thúc rồi, ta đưa cậu đến hòn đảo của Thất Sinh Phù đạo hữu trước.

Ta nhớ cậu còn có vụ giao dịch Huyết Thần Toản với Thất Sinh Phù đạo hữu đúng không?" Bạch Tôn Giả cười nói.

Tống Thư Hàng ủ rũ đáp: "Bạch tiền bối, giờ tôi vẫn đang ở trong thân xác của Diệt Phượng tiền bối, Huyết Thần Toản vẫn còn ở trong cơ thể thật của tôi cơ." Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười: "Yên tâm đi, ta đã mang theo cơ thể của cậu tới đây rồi." Nói đoạn, Tôn giả chỉ lên bầu trời.

Một cây phi kiếm dùng một lần bản 005 đang lướt nhanh qua chân trời, trên phi kiếm thồ một chiếc xe đa dụng.

Đó chính là chiếc xe chứa cơ thể của Tống Thư Hàng, cùng với chuyển phát nhanh Tư Mã Giang của công ty Cự Tượng Tử.

Trong xe, hai vị đệ tử nhà họ Sở mặt cắt không còn giọt máu, sợ đến mức sắp tè ra quần.

Họ vốn đang trông coi Tống Thư Hàng và Tư Mã Giang theo lời dặn của Diệt Phượng công tử.

Đột nhiên chiếc xe này bay vọt lên không trung, lao đi với tốc độ vượt xa cả máy bay.

Cuối cùng, cây phi kiếm dùng một lần lơ lửng phía trên xe công nông của Bạch Tôn Giả. "Lên xe đi thôi, lên đảo rồi cậu cũng phải gặp lại mấy người bạn của mình nữa chứ." Bạch Tôn Giả vẫn còn nhớ Tống Thư Hàng cùng vài người bạn đi du lịch ở đảo nghỉ dưỡng.

Chỉ là cuối cùng họ lại lạc vào Đảo Thần Bí.

Sau đó những người bạn của cậu lại bị đưa tới hòn đảo của Thất Sinh Phù đảo chủ một cách thần bí. "Vâng ạ." Tống Thư Hàng thở dài, leo lên ngồi cạnh Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả khởi động lại xe công nông, lướt sóng tiến về phía trước.

Gió biển thổi qua, mái tóc đen của Bạch Tôn Giả tung bay trong gió.

Cơ thể ngài nhún nhảy theo nhịp rung của chiếc xe, xem ra Tôn giả đang chơi rất vui vẻ... "Thế nào, cảm thấy cuộc thi này có thú vị không?" Bạch Tôn Giả đột nhiên lên tiếng hỏi. "Dạ?" Tống Thư Hàng chớp mắt: "Cảm giác... khá là thú vị ạ." Đúng là rất thú vị, đặc biệt là lúc điều khiển xe công nông lao đi vun vút trên mặt biển, Tống Thư Hàng cảm thấy cực kỳ sảng khoái! "Nhưng mà... lúc thi đấu trên biển, nếu không có đường đua mà cứ thế tự do lao đi trên mặt biển bao la thì chắc chắn sẽ còn thú vị hơn nữa ạ." Tống Thư Hàng nhân tiện đưa ra ý kiến của mình.

Đường đua và bẫy rập trên mặt biển đúng là rất thú vị, khiến cuộc đua thêm phần kịch tính.

Nhưng trên mặt biển bao la không có bất cứ vật cản nào sẽ khiến lòng người trào dâng hào khí, muốn được giải phóng bản thân, để sự tự do thỏa sức tung hoành trên mặt biển! "Ừm, nghe có vẻ thú vị đấy." Bạch Tôn Giả vuốt cằm: "Vậy giải đấu xe công nông lần tới có thể thiết lập một đoạn đường là lộ trình tự do.

Chỉ đặt một cái đích, còn đường chạy thì để các thí sinh tự chọn." "Nhưng mà giải đấu lần sau, ta nhất định phải tham gia với tư cách là một thí sinh.

Lần này tuy rất thú vị nhưng ta chơi chưa được đã lắm." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Bạch tiền bối, sao ngài lại không vui?" "Vì chơi không đã mà!

Với lại, cạm bẫy đều do ta tham gia bố trí, vì nguyên tắc công bằng nên ta không thể tham gia thi đấu... chỉ có thể đi theo bên cạnh mọi người cho đỡ thèm thôi.

Nhưng ta rất muốn thi thố tốc độ với người khác, kiểu 'pạch pạch pạch~~' ấy, thế mới kích thích." Bạch Tôn Giả tiếc nuối nói.

Cũng đúng, Bạch Tôn Giả tổ chức Giải đua máy cày tay vốn là vì chính ngài ấy muốn chơi.

Nhưng sau đó ngài ấy lại trở thành trọng tài... không thể làm tuyển thủ tham gia, đương nhiên là không thấy đã rồi. "Ha ha ha." Tống Thư Hàng cười gượng.

Trong lúc trò chuyện với Bạch Tôn Giả, cậu đã mấy lần muốn bàn với ngài ấy về chuyện "du hành không gian một tháng", muốn xin Bạch tiền bối nương tay, đổi từ một tháng thành nửa tháng gì đó là được rồi.

Nhưng mỗi khi lời định thốt ra đến cửa miệng, cậu lại không sao nói được.

Một phần là vì da mặt cậu thật sự hơi mỏng...

Hơn nữa, có lẽ sâu trong lòng cậu vẫn nuôi một ảo tưởng "phi thực tế".

Biết đâu, việc Bạch Tôn Giả nói "du hành không gian một tháng" chỉ là thuận miệng nói chơi, không tưởng thật thì sao? "Chuẩn bị xong chưa, chúng ta sắp tiến vào giai đoạn cuối cùng của 'Giải đua máy cày tay' rồi." Bạch Tôn Giả nói xong, đưa ngón tay chỉ lên không trung một cái.

Trên bầu trời, cửa chiếc xe thương gia mà Sở gia sử dụng tự động mở ra.

Sau đó, cơ thể Tống Thư Hàng được Bạch Tôn Giả dùng linh lực nâng lên, đặt vào trong thùng xe của chiếc máy cày tay.

Còn chiếc xe thương gia kia thì được một thanh phi kiếm dùng một lần nâng lên cao, bay về phía hòn đảo của Thất Sinh Phù phủ chủ từ trước. "Giai đoạn cuối cùng?

Ồ, là đại trận Phù Bảo mà ngài cùng Thất Sinh Phù tiền bối bố trí sao?

Bạch tiền bối, các ngài đã bố trí trận pháp đáng sợ gì thế?" Tống Thư Hàng lo lắng hỏi. "Đại trận đáng sợ?

Tại sao chứ?" Bạch Tôn Giả tò mò: "Đại trận cuối cùng không phải cạm bẫy, mà là phần thưởng." "Ơ?

Phần thưởng sao?" Tống Thư Hàng kinh ngạc. "Dương nhiên rồi, cạm bẫy các thứ đương nhiên phải đặt ở giữa đường đua để tăng thêm thú vị cho trận đấu, nhưng cậu đã thấy cuộc thi nào lại đặt cạm bẫy ở vạch đích chưa?

Làm thế chẳng phải rất thất đức sao!" Bạch Tôn Giả đáp.

Tôn giả nói có lý quá, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể phản bác được.

Bạch Tôn Giả lại giải thích tiếp: "Đại trận cuối cùng là do ta tiêu tốn rất nhiều dược liệu quý giá, mời Linh Điệp đạo hữu và Thất Sinh Phù đạo hữu cùng nhau bố trí đại trận Phù Bảo.

Mỗi một đạo hữu thuận lợi cán đích, khi băng qua vạch đích tiến vào đại trận này sẽ nhận được sức mạnh tẩy lễ của nó.

Sử dụng sức mạnh của phù văn để cường hóa cơ thể vĩnh viễn, cường hóa chân khí hoặc linh lực trong người.

Cậu vừa thăng cấp lên nhị phẩm Chân Sư, nếu nhận được sự tẩy lễ của đại trận Phù Bảo lần này thì có thể củng cố hoàn toàn cảnh giới hiện tại, còn giúp cậu nhận được rất nhiều lợi ích khác nữa." Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, tóm lại đây là một trận pháp "tăng vĩnh viễn điểm thuộc tính", qua đợt tẩy lễ này thì thể chất +1, chân khí hoặc linh lực +1, vận khí tốt không chừng còn được sức mạnh +1, mẫn tiệp +1 nữa?

Giải đua máy cày tay chỉ có top 5 mới được cùng Bạch Tôn Giả đi khám phá "di tích thượng cổ".

Nhưng nhiều tuyển thủ tham gia vất vả như vậy, cũng không thể để người ta ra về tay trắng.

Cho nên, Bạch Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả cộng thêm Thất Sinh Phù phủ chủ đã liên thủ bố trí đại trận này, coi như là giải khuyến khích.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại lên tiếng hỏi: "Đúng rồi, ba cái 'Rễ tinh thể tuế nguyệt' của cậu còn đó không?" Rễ tinh thể tuế nguyệt?

À, chính là lúc Bạch Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả bố trí đường đua, Tống Thư Hàng bị sét đánh, sau đó Bạch Tôn Giả đã đào được mười thứ giống như rễ tinh thể từ dưới chân một Tống Thư Hàng đen thui như than.

Có công thì hưởng, cộng thêm việc bị sét đánh nên được an ủi, Tống Thư Hàng nhận được tổng cộng ba cái "Rễ tinh thể tuế nguyệt".

Thứ này tu sĩ nhị phẩm ăn một cái là bằng ba năm tu vi đấy.

Tống Thư Hàng vốn định đợi sau khi cảnh giới của mình củng cố, hoặc là lúc chuẩn bị đột phá tiểu cảnh giới thứ 2 của nhị phẩm là "Đan điền Đuôi Rồng" mới uống bảo bối này. "Đang để trong 'Túi thu nhỏ một tấc' trên người tôi ạ." Tống Thư Hàng đáp. "Lấy ra đi, cho cơ thể cậu uống vào.

Nhờ vào năng lực của 'đại trận Phù Bảo', khi tiếp nhận năng lượng tẩy lễ rèn luyện cơ thể sẽ giúp cậu hấp thụ hết dược lực của 'Rễ tinh thể tuế nguyệt' trong một lần.

Hai thứ bổ trợ cho nhau, hiệu quả tuyệt đối là 1+1 lớn hơn 2." Bạch Tôn Giả nói. "Tôi đi lấy ra uống ngay đây." Tống Thư Hàng bò vào thùng xe phía sau, lấy cái túi thu nhỏ của mình ra, rồi lại lấy "Rễ tinh thể tuế nguyệt" ra. "Ơ?" Sau khi lấy ba cái rễ ra, mắt Tống Thư Hàng lộ vẻ nghi hoặc.

Cậu còn nhớ lúc đầu, khi Bạch Tôn Giả chia bảo bối này cho cậu, mỗi cái "Rễ tinh thể tuế nguyệt" chỉ to bằng ngón tay trỏ thôi mà?

Sao bây giờ cái nào cái nấy đều trương to bằng quả táo rồi?

Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể Diệt Phượng công tử, đưa mấy cái "rễ tinh thể" về phía ghế lái: "Bạch tiền bối, Rễ tinh thể tuế nguyệt bị biến dị rồi, kích thước tăng lên nhiều lắm!" Bạch Tôn Giả liếc nhìn một cái rồi cười hì hì: "Đừng lo, đây là hiện tượng bình thường.

Rễ tinh thể tuế nguyệt sau khi rời đất, thể tích sẽ nhanh chóng trướng to ra, tối đa mỗi cái có thể to bằng quả dưa hấu đấy." Sau đó, Bạch tiền bối bò từ ghế lái ra thùng xe, nhận lấy ba cái rễ tinh thể, rồi đưa tay bóp miệng nhục thân của Tống Thư Hàng ra.

Tống Thư Hàng trong thân xác Diệt Phượng công tử lộ vẻ nghi hoặc.

Lại thấy Bạch Tôn Giả vung tay chộp lấy một cái "Rễ tinh thể tuế nguyệt", nhét thẳng vào mồm nhục thân của cậu.

Thứ to bằng quả táo đấy, thế mà bị nhét hết cả vào mồm Tống Thư Hàng luôn!

Tống Thư Hàng không ngờ mồm mình lại có thể nhét được thứ to như thế.

Sau đó, Bạch Tôn Giả đưa tay ra, ấn nhẹ một chưởng cách không lên mồm nhục thân của Tống Thư Hàng. "Ực~~" một tiếng, thứ to bằng quả táo kia bị cưỡng ép ấn vào họng nhục thân của Tống Thư Hàng, trượt thẳng xuống bụng.

Thông qua con mắt của Diệt Phượng công tử, Tống Thư Hàng thậm chí có thể thấy cổ họng nhục thân của mình phồng lên do bị cái rễ to đùng nhét vào.

Nhìn thôi đã thấy nghẹn họng rồi.

Liệu có bị hóc chết không nhỉ?

Thứ to thế này nhét trực tiếp vào, liệu có làm mình nghẹn chết không?

Tống Thư Hàng dùng mồm của Diệt Phượng công tử yếu ớt hỏi: "Bạch tiền bối~~ thứ này không thể cắt ra để ăn sao?" Bạch Tôn Giả đáp: "Làm thế thì hiệu quả sẽ kém đi nhiều, cho nên nuốt chửng một lần là lựa chọn tốt nhất." Thế nên... nếu thứ này trướng to bằng quả dưa hấu, thì tốt nhất cũng phải nuốt chửng một lần à?

Cho dù Đậu Đậu biến thành to năm mét, nuốt một thứ to bằng quả dưa hấu cũng sẽ bị nghẹn chứ hả?

Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả đã cưỡng ép nhét nốt hai cái rễ còn lại vào mồm nhục thân của Tống Thư Hàng, hai chưởng hạ xuống, toàn bộ rễ tinh thể đã nằm gọn trong dạ dày cậu. "Xong xuôi... trông chừng cơ thể của cậu cho kỹ.

Một lát nữa chúng ta sẽ lao vào đại trận Phù Bảo kia." Bạch Tôn Giả hài lòng vỗ vỗ tay.

Chương 486

Sau đó, ngài ấy bò từ thùng xe về ghế lái, tiếp tục điều khiển máy cày tay, "pạch pạch pạch" lao về phía trước.

Đúng rồi, vừa nãy còn một vấn đề nghiêm trọng.

Lúc Bạch Tôn Giả đút "rễ tinh thể" cho nhục thân của cậu, ngài ấy không hề dừng máy cày lại.

Vừa nãy chiếc máy cày luôn ở trạng thái không người lái...

Nghĩ lại thấy mà sợ.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể Diệt Phượng công tử, đưa tay lên mũi nhục thân mình thăm dò...

May quá, vẫn còn thở, không bị ba cái rễ tinh thể làm cho nghẹn chết.

Nhưng mà ba thứ to bằng quả táo kia chui vào bụng, liệu có làm dạ dày mình nổ tung không nhỉ?

Cậu hoàn toàn lo xa rồi, thứ này một khi vào bụng sẽ lập tức hóa thành một luồng dược dịch, bắt đầu tăng cường tu vi cho người ăn.

Tiên dược sở dĩ là tiên dược, chính là vì chúng hoàn toàn chẳng thèm nói lý hay tuân theo khoa học gì hết. ***************** Lúc này đây, Giải đua máy cày tay hùng hậu cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Ở phía trước nhất, Giao Bá Chân Quân vẫn dẫn đầu như cũ.

Chẳng còn cách nào khác, ưu thế sân nhà của Giao Bá Chân Quân quá lớn, đại dương chính là địa bàn của lão mà.

Cộng thêm việc lão chẳng màng liêm sỉ, thỉnh thoảng lại dùng thiên phú cuộn lên một đợt sóng lớn, kéo chân các tuyển thủ khác lại.

Nếu thế này mà còn không giữ được vị trí số một thì Giao Bá Chân Quân thà lên lục địa mà sống cho rồi.

Sau lưng Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân giữ vững vị trí thứ hai, bám đuổi không buông.

Thông Huyền đại sư âm thầm chen chân vào top 3.

Suốt dọc đường đại sư luôn giữ phương châm "im lặng là vàng", không tranh phong đầu, không gây hấn với ai, cũng không dùng âm mưu.

Ngài ấy cứ lầm lũi thi đấu, kết quả là lặng lẽ lọt vào top 3.

Còn vị trí thứ ba vốn thuộc về Tuyết Lang động chủ, ngay trước vạch đích, vì muốn vượt qua Giao Bá Chân Quân, Tuyết Lang động chủ đã tiện tay tặng lão một chiêu bão táp mưa sa, định đóng băng máy cày của lão.

Kết quả là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, bị Giao Bá Chân Quân quất cho một đợt sóng nhỏ, suýt chút nữa thì lật xe.

Tuy sau đó vẫn nỗ lực đuổi theo nhưng đành ngậm ngùi xếp thứ tư.

Vị trí thứ năm thuộc về Bắc Hà Tán Nhân với gương mặt bình thản, nhưng khi gần đến vạch đích, lão cố ý đi chậm lại...

Lão không có ý định tranh đoạt top 5, vì trong vòng một tháng tới, Bắc Hà Tán Nhân sẽ đột phá lên vị trí lục phẩm Chân Quân.

Một tháng sau, trận đại chiến trên đỉnh Tử Cấm với Đồng Quái tiên sư chính là lúc lão chứng đạo tiến giai lục phẩm!

Sắp thăng cấp đến nơi, cơ hội khám phá di tích thượng cổ, Bắc Hà Tán Nhân quyết định nhường lại cho các đạo hữu khác.

Sau lưng Bắc Hà Tán Nhân chính là Vũ Nhu Tử.

Nếu không có gì bất ngờ, sau khi Bắc Hà Tán Nhân giảm tốc độ, trước khi đến vạch đích, Vũ Nhu Tử vừa hay có thể vượt qua lão để lọt vào top 5.

Ào ào ào ào~~ Lúc này, Giao Bá Chân Quân dẫn đầu vượt qua vạch đích.

Ngay sau đó, giữa hư không xuất hiện ròng rã một vạn tấm phù bảo, tại vị trí vạch đích hợp thành một đại trận Phù Bảo khổng lồ.

Sắc mặt Thất Sinh Phù phủ chủ hơi tái nhợt, nhưng gương mặt lại đầy vẻ hưng phấn.

Lão ngự kiếm bay lên không trung, lơ lửng phía trên đại trận, chủ trì trận pháp khổng lồ này.

Đối với Thất Sinh Phù phủ chủ mà nói, chủ trì đại trận này tuy rất tiêu hao tinh lực nhưng lại là một cơ duyên cực lớn.

Bạch Tôn Giả có trình độ cực cao về "phù văn trận pháp", mà Thất Sinh Phù phủ chủ khi chủ trì đại trận này có thể trực tiếp cảm ngộ sự hiểu biết của Bạch Tôn Giả đối với phù văn.

Trong quá trình này, lão cảm ngộ được rất nhiều.

Điều này rất có ích cho việc thăng cấp của lão.

Hiện giờ, nhiệm vụ "dạy người thổ dân học chữ Hán" của lão đã gần hoàn thành.

Tiếp sau đây, đợi Giải đua máy cày tay kết thúc, giao dịch được "Huyết Thần Toản" từ chỗ Thư Hàng tiểu hữu, lão sẽ có thể đột phá lên cảnh giới ngũ phẩm Linh Hoàng.

Đến lúc đó, một khi thăng cấp, ít nhất cũng là Kim Đan thất long văn trở lên!

Kim Đan thất long văn thì việc thăng lên lục phẩm Chân Quân là mười phần chắc chín; chỉ cần giữa đường không tử nạn hay bị thương nặng tổn hại đến đạo căn thì cơ hội lên thất phẩm Tôn Giả cũng có.

Hơn nữa, quan trọng nhất là muốn Hiển Thánh trước mặt người đời, thăng lên bát phẩm Huyền Thánh thì bắt buộc phải có Kim Đan thất long văn trở lên mới đủ tư cách.

Nhất phẩm Dược Phàm; nhị phẩm Chân Sư; tam phẩm Chiến Vương; tứ phẩm Tiên Thiên; ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng; lục phẩm Linh Quân (thường gọi là Chân Quân); thất phẩm Linh Tôn (hiệu là Tôn Giả); bát phẩm Hiển Thánh trước mặt người đời (Huyền Thánh); cửu phẩm Kiếp Tiên.

Con đường tu chân là từng bước từng bước một.

Mỗi bước chân đi ra đều là để chuẩn bị và đặt nền móng cho cảnh giới phía sau.

Chỉ khi cơ sở của bốn cảnh giới đầu tiên đủ vững chắc thì lúc ngưng tụ Kim Đan ở ngũ phẩm, số lượng long văn trên Kim Đan mới nhiều hơn.

Số lượng long văn chính là đại diện cho tiềm lực của một tu sĩ, đại diện cho việc người đó có thể đi được bao xa trên con đường tu chân! "Xây dựng nền móng quả thực là một quá trình dài đằng đẵng." Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

Và giờ đây, lão cuối cùng cũng đã xây dựng được một nền móng hài lòng cho mình! "Khai trận!" Lão kết pháp ấn bằng hai tay, hai lòng bàn tay mạnh mẽ hợp lại.

Đại trận vạn phù cuối cùng hóa thành một bóng ma cổng đá khổng lồ, khi cánh cổng đó xuất hiện, lập tức mang lại cho người ta cảm giác về năm tháng "hoang cổ".

Kỳ quái hơn là khi các tu sĩ có mặt tại đó cố gắng ghi nhớ hình dáng cánh cổng đá này vào đầu... thì dù thế nào cũng không thể nhớ nổi.

Dù là dùng pháp thuật ghi hình, điện thoại chụp ảnh hay vẽ tranh cũng đều không thể ghi lại được cánh cổng đá này.

Pháp thuật ghi hình hay điện thoại chụp ảnh chỉ chụp được một ảo ảnh cánh cổng mờ ảo.

Còn tu sĩ muốn hạ bút vẽ nó thì cứ đặt bút xuống là lại thấy cánh cổng thiên biến vạn hóa, căn bản không cách nào vẽ ra được. [Thật thần kỳ, tại vạch đích của Giải đua máy cày tay, Thất Sinh Phù đạo hữu đã ra tay bố trí đại trận vạn phù này.

Đại trận này hiện ra cánh cổng đá thần kỳ...

Cánh cổng này rốt cuộc là gì?

Là cạm bẫy cuối cùng?

Hay là một bất ngờ?] Bình luận viên Giang Sơn lớn tiếng kêu lên.

Ngay cả thiết bị thu thập tin đồn của Tu Sĩ Nhật Báo cũng không thể ghi lại hình dạng cánh cổng đá.

Nghĩa là các tu sĩ đang xem trực tiếp qua các loại pháp khí kiểu tivi cũng không thể nhìn rõ nó, chỉ thấy thấp thoáng một bóng ma cổng xám.

Trực giác của Giang Sơn mách bảo rằng cánh cổng đá này sẽ là một bất ngờ lớn.

Giọng nói của Giang Sơn vừa dứt, Giao Bá Chân Quân đang giữ vị trí dẫn đầu đã băng qua cánh cổng đá.

Trong nháy mắt, một bức màn ánh sáng từ trong cổng đá rơi xuống, bao phủ lấy thân hình lão.

Giao Bá Chân Quân ban đầu hơi nhíu mày, sau đó mắt lão lộ vẻ kinh ngạc...

Những năm trước lão tu luyện một bộ công pháp cổ gặp chút sai sót nhỏ nên để lại di chứng.

Tuy không nghiêm trọng nhưng mãi không khỏi.

Lão đoán chắc phải lên thất phẩm Tôn Giả mới trị dứt điểm được.

Nhưng ngay lúc này, dưới sự bao phủ của bức màn ánh sáng, bệnh vặt trong người lão đã hoàn toàn tan biến.

Hơn nữa, lão cảm thấy thể chất của mình dường như được tăng cường thêm một chút. "Đây là phúc lợi dành cho quán quân sao?" Giao Bá Chân Quân thầm nghĩ.

Sau đó lão quay đầu nhìn lại, liền thấy Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền đại sư, Tuyết Lang động chủ đuổi tới cũng đều được bao phủ bởi một tầng ánh sáng giống hệt như vậy.

Xem ra không chỉ dành riêng cho quán quân?

Bạch đạo hữu đúng là hào phóng thật!

Giao Bá Chân Quân thầm nhủ.

Bố trí một đại trận vạn phù như thế này chắc chắn phải tiêu tốn một lượng thiên tài địa bảo mà tu sĩ bình thường không thể tưởng tượng nổi?

Cũng chỉ có sự tồn tại đặc thù như Bạch đạo hữu mới có thể vì một Giải đua máy cày tay mang tính chất nô đùa là chính mà bỏ ra nhiều tâm huyết như thế.

Không biết cánh cổng đá này có giới hạn bao nhiêu suất?

Đang suy tính thì Vũ Nhu Tử đã vượt qua Bắc Hà Tán Nhân ở khoảnh khắc cuối cùng để lao qua vạch đích.

Một luồng ánh sáng cũng rơi lên người cô. "Ơ ơ ơ?

Lợi hại quá!" Vũ Nhu Tử vung nắm tay nhỏ: "Ánh sáng này chiếu lên là em thăng cấp một tiểu cảnh giới ngay.

Còn một tiểu cảnh giới cuối cùng nữa thôi là em có thể đột phá lên tứ phẩm Tiên Thiên rồi, lúc đó có thể ngự kiếm phi hành được rồi, hi hi hi!" Vui sướng xong, Vũ Nhu Tử lại vẫy tay mạnh với Bắc Hà Tán Nhân: "Bắc Hà tiền bối~~ cảm ơn ngài!" Cô đương nhiên biết cuối cùng hoàn toàn là tiền bối nhường suất thứ năm cho mình.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười, cũng đang tận hưởng lợi ích mà bức màn ánh sáng mang lại.

Sau đó, Tạo Hóa Pháp Vương, Nam Hồ đạo nhân, Phá Dương Kích Quách Đại lần lượt cán đích.

Bóng ma cổng đá kia vô cùng rộng rãi, từng luồng ánh sáng rơi xuống như không tốn tiền, bao phủ lấy mỗi đạo hữu tiến vào vạch đích.

Tiếp đó, Cuồng Đao Tam Lãng gào thét quái dị lao vào vạch đích.

Cái máy cày của lão giờ chỉ còn lại đầu máy và cái ghế ngồi...

Phía sau lão là Túy Cư Sĩ với gương mặt bình thản.

Cư sĩ lái chiếc xe có mũi khoan đáng sợ kia, cứ thế húc vào mông Tam Lãng, cùng nhau lao vào trong cổng đá.

Tương tự, hai luồng ánh sáng rơi xuống người Tam Lãng và Cư sĩ~~ "Xem ra đúng là ai cũng có phần." Giao Bá Chân Quân cảm thán, mình lặn lội đường xa hưởng ứng lời kêu gọi của Bạch đạo hữu đến tham gia giải đấu này thật là đáng giá. ********************* Khi các tuyển thủ lần lượt băng qua vạch đích và nhận được sự tẩy lễ của ánh sáng cổng đá, cuối cùng máy cày của Bạch Tôn Giả cũng "pạch pạch pạch" lao tới.

Chương 487

Ba luồng ánh sáng hạ xuống.

Luồng sáng rơi trên người Bạch Tôn Giả chỉ lóe lên một cái rồi biến mất...

Có vẻ như trình độ rèn luyện cơ thể này không có tác dụng với ngài ấy?

Hoặc là thể chất của ngài ấy đã không cần rèn luyện thêm nữa.

Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể Diệt Phượng công tử tiếp nhận ánh sáng chiếu rọi, chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, sức mạnh tăng lên đôi chút.

Nhưng vì không phải cơ thể chính chủ nên cảm nhận không được rõ ràng cho lắm.

Còn nhục thân của Tống Thư Hàng khi tiếp xúc với ánh sáng cổng đá thì đột nhiên bùng lên một vùng ánh sáng thủy tinh bảy màu rực rỡ. "Ơ?

Có chuyện gì thế?

Công suất ánh sáng của tôi sao lại lớn hơn đến mấy vạn oát thế này?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Ý nghĩ vừa nảy ra...

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy một lực hút mạnh mẽ truyền đến từ nhục thân của mình, trực tiếp kéo ý thức của cậu từ trong người Diệt Phượng công tử về.

Mắt tối sầm lại.

Khi khôi phục lại ánh sáng, ý thức của cậu đã trở về với nhục thân của chính mình.

Về rồi?

Mình khôi phục rồi sao?

Không bị trễ ba giây nữa...

Không cần lo cơ thể sẽ có cái thần khí "vải quấn ngực" đáng sợ kia nữa...

Thật là quá tuyệt vời!

Đây mới là cơ thể của mình chứ!

Tống Thư Hàng bỗng nhiên có cảm giác như "người đi xa quê hương nhiều năm đột nhiên được trở về nhà", vô cùng thân thiết.

Nhưng cảm giác thân thiết tuyệt vời này chỉ duy trì chưa đầy hai giây, Tống Thư Hàng đột nhiên rùng mình một cái thật mạnh.

Từ sâu trong linh hồn cậu truyền đến một cảm giác cực kỳ lạnh lẽo.

Là cộng hưởng cảm quan của Linh quỷ!

Tống Thư Hàng lập tức sờ lên ngực mình nhưng không cảm ứng được Linh quỷ.

Linh quỷ không ở trong người cậu?

Nó đi đâu rồi?

Hơn nữa, tại sao Linh quỷ lại truyền đến từng trận cảm giác lạnh lẽo như vậy?

Nó chạy tới Bắc Cực rồi à?

Tống Thư Hàng định dùng chức năng "cộng hưởng cảm quan" để xác định vị trí của Linh quỷ.

Linh quỷ đã ký khế ước với cậu, lại còn hoàn thành đồng bộ cảm quan, hai bên đã hòa làm một, dù là chân trời góc bể thì cả hai đều có thể cảm ứng được nhau.

Nhưng ngay khi cậu định cảm ứng Linh quỷ thì đột nhiên có một bàn tay đặt lên trán cậu. "Nằm yên đừng động đậy, chuẩn bị thăng cấp một tiểu cảnh giới đi." Giọng của Bạch Tôn Giả vang lên.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy trong đan điền của mình chân khí cuộn trào.

Đó là tu vi chân khí tích tụ suốt "chín năm" của ba hạt "Rễ tinh thể tuế nguyệt", làm đan điền của Tống Thư Hàng căng đầy.

Mà ánh sáng từ "cổng đá" hư ảo kia chiếu lên người cậu đã kích phát dược lực của ba hạt rễ tinh thể đó.

Hai bên bổ trợ cho nhau, tạo ra hiệu quả 1+1 > 2.

Ánh sáng thủy tinh bảy màu trên người Tống Thư Hàng lúc nãy chính là do dược lực của Rễ tinh thể tuế nguyệt bùng phát. "Tôi lại sắp thăng cấp ư?" Tống Thư Hàng nghi hoặc: "Bạch tiền bối, liệu có nhanh quá không ạ?" Cậu mới vừa đột phá cảnh giới, từ nhất phẩm lên nhị phẩm Chân Sư xong.

Bây giờ lại lập tức thăng lên tiểu cảnh giới thứ 2 của nhị phẩm ngay, liệu có vì đột phá quá nhanh mà khiến căn cơ không vững không?

Cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước.

Ăn nhanh quá thì hóc, bước dài quá thì...

đau. "Nếu là trước kia, ta sẽ không khuyên cậu thăng cấp đâu.

Nhưng bây giờ thì không cần lo lắng chuyện đó." Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Nguyên nhân chủ yếu khiến thăng cấp quá nhanh làm căn cơ không vững là gì?

Có rất nhiều yếu tố, có người vì thăng cấp quá nhanh dẫn đến hiểu biết về công pháp không đủ, gây ra tình trạng phần mềm và phần cứng không khớp nhau.

Cũng có thể là do tâm tính tu dưỡng không kịp theo cảnh giới, đột nhiên sinh ra tâm ma chẳng hạn.

Còn có trường hợp tinh thần lực không đủ mạnh, kinh nghiệm không đủ dẫn đến tinh thần lực không thể dẫn dắt và khống chế tốt sức mạnh vừa bùng nổ trong người.

Nhưng Tống Thư Hàng tạm thời không có những phiền não đó...

Cậu vừa mới "cày" được không ít kinh nghiệm trên người đại yêu Diệt Phượng.

Nhờ phúc của Diệt Phượng, mức độ thấu hiểu công pháp của cậu đã đạt đến mức "đại thành".

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng vốn đã khá tốt, có lẽ do bị các loại "mộng cảnh" giày vò nên tinh thần lực của cậu vượt xa cảnh giới hiện tại.

Còn về đạo tâm...

Trước kia, cậu từng làm một cây hành tây suốt mấy trăm năm.

Cuộc sống "đời hành" khô khan nhạt nhẽo đó đã giúp đạo tâm của cậu được tôi luyện cực kỳ vững vàng.

Vì thế...

đạo tâm đặc biệt kiên định, tinh thần lực đặc biệt mạnh mẽ, độ thuần thục đối với tất cả công pháp của bản thân đều đã đạt đến mức "đại thành", Tống Thư Hàng tiểu hữu hoàn toàn không cần lo chuyện thăng cấp quá nhanh sẽ làm căn cơ không vững.

Cho nên, việc cậu cần làm bây giờ là nắm bắt mọi cơ hội có thể thăng cấp để vui vẻ mà lên cấp thôi.

Cơ hội không nhiều, đi ngang qua chớ có bỏ lỡ. "Tiếc là cuốn 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' của cậu vẫn chưa hoàn chỉnh, luồng 'ngụy tiên thiên chân khí' đó vẫn chưa hình thành... nếu không hiệu quả thăng cấp còn tốt hơn nữa.

Ừm... nói đi cũng phải nói lại, tính toán thời gian thì chắc cũng sắp lấy được bản hoàn chỉnh của công pháp đó rồi." Bạch Tôn Giả cười nói. "Vậy tiền bối, tôi bắt đầu đột phá đây!" Tống Thư Hàng an tâm nhắm mắt lại, bắt đầu xung kích tiểu cảnh giới thứ 2 của nhị phẩm Chân Sư - "Đan điền Đuôi Rồng".

Theo cậu biết, sau nhị phẩm, việc đột phá tiểu cảnh giới của tu sĩ cấp Chân Sư chính là để chân khí ôn dưỡng và tích lũy trong đan điền.

Chờ đến khi chân khí trong đan điền tích lũy đủ, chân khí sẽ chảy ngược lên trên, dọc theo xương sống của tu sĩ mà khai mở đan điền thứ hai...

Cứ thế suy ra, từ đan điền Đuôi Rồng chảy ngược lên mãi cho đến khi khai mở đan điền thứ 8 là "đan điền Sừng Rồng" mới thôi.

Nghĩa là việc mình cần làm bây giờ là dốc hết sức điều chỉnh chân khí trong đan điền, điều khiển chúng chảy ngược lên để khai mở đan điền thứ hai?

Tóm lại, đây là một quá trình "xông lên" thôi hả.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ như vậy, cậu bắt đầu ôn dưỡng luồng chân khí chín năm tu vi vừa tăng vọt trong đan điền.

Dù sao phần chân khí này cũng là do dược lực thúc đẩy ra, nếu không ôn dưỡng một lượt thì không thể điều khiển chúng thuần thục được.

Dưới sự hỗ trợ của dược lực "Rễ tinh thể tuế nguyệt" và "Đại trận vạn phù", Tống Thư Hàng nhanh chóng cảm thấy đan điền của mình căng phồng lên, đã đạt đến điểm giới hạn để "vượt ải". "Sắp được rồi." Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Sau đó, cậu bắt đầu điều khiển luồng chân khí cuồn cuộn trong đan điền chảy ngược lên, hướng về phía đan điền thứ 2 - "Đan điền Đuôi Rồng" mà xung kích.

Quyết tâm dốc toàn lực khai mở đan điền Đuôi Rồng! ****************** Cái gọi là "công lược", thời cổ đại dùng để chỉ việc đánh chiếm thành trì; còn hiện nay thường dùng để chỉ những giải thích chi tiết về tiến trình trò chơi cùng các bước và kỹ năng.

Đặc biệt là một số trò chơi cốt truyện nhiệm vụ đơn máy, hoặc trò chơi tình yêu, cực kỳ cần thứ gọi là "công lược" này.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị dốc sức một lần khai mở "Đan điền Đuôi Rồng", đột nhiên có một giọng nói vang lên trong đầu cậu: "Đồ ngốc, mau dừng lại ngay!

Làm thế sẽ lãng phí rất nhiều chân khí đấy, cách xung kích 'đan điền Đuôi Rồng' này của cậu quá nguyên thủy rồi, sẽ thất bại đấy!" Vì giọng nói này vang lên trực tiếp trong não bộ nên Thư Hàng căn bản không nghe ra được đó là giọng của ai.

Chuyện này giống như khi người ta tưởng tượng ra một câu nói trong đầu vậy, bạn muốn câu đó có phong cách thế nào thì nó sẽ biến thành ngữ khí thế nấy, tùy theo tâm ý của bạn.

Tống Thư Hàng: "..." Ai đang nói chuyện với mình vậy?

Là Bạch tiền bối sao?

Không đúng, tính cách của Bạch tiền bối sẽ không la hét như thế, vả lại ngài ấy chưa bao giờ mắng người ta là đồ ngốc.

Chẳng lẽ là một vị tiền bối nào đó trong "Nhóm Cửu Châu số 1" đang ở bên cạnh?

Vì hiện tại cậu và Bạch Tôn Giả vừa băng qua vạch đích, bên cạnh có một đám đông các tiền bối.

Biết đâu có vị tiền bối nào thấy cậu đang xung kích đan điền thứ 2, thấy tư thế vượt ải của cậu không đúng nên lên tiếng chỉ điểm?

Dù là vị tiền bối nào chỉ điểm thì chắc chắn cũng là vì tốt cho cậu.

Thế là Tống Thư Hàng lập tức dừng luồng chân khí trong người lại. "Vậy tiền bối ơi, xung kích 'Đan điền Đuôi Rồng' phải làm thế nào ạ?" Tống Thư Hàng hỏi trong đầu. "Khụ khụ, nghe cho kỹ đây.

Giữa 'Đan điền Đuôi Rồng' và đan điền Khí Hải của tu sĩ có tổng cộng bốn tầng 'cửa ải', cửa sau khó hơn cửa trước.

Hơn nữa, đan điền Khí Hải và đan điền Đuôi Rồng có mối quan hệ nhất định.

Nếu cậu dùng một luồng chân khí ồ ạt xông lên, sau khi đột phá cửa thứ nhất, trong phần chân khí còn lại chỉ có một phần nhỏ tiếp tục xung kích cửa thứ hai thôi.

Chương 488

Phần lớn chân khí sẽ tan biến giữa cửa thứ nhất và cửa thứ hai." Nghĩa là nếu Tống Thư Hàng dùng chiêu dồn hết chân khí trong đan điền lại rồi húc lên một lượt, sau khi húc mở cửa thứ nhất, dù luồng chân khí đầu tiên có dư thừa nhiều đi nữa cũng sẽ uổng công tan biến mất hơn nửa.

Đến lúc đó, dù có thuận lợi phá được cửa thứ hai thì lại lãng phí thêm chân khí...

Vậy thì lấy gì mà đi xung kích cửa thứ ba, thứ tư đây?

Đến lúc đó, lần thăng cấp vượt ải này sẽ kết thúc trong thất bại.

Tuy nhiên, cửa ải nhỏ của nhị phẩm Chân Sư dù thất bại cũng không có ảnh hưởng gì quá lớn.

Các tiểu cảnh giới của cấp độ nhị phẩm hoàn toàn cần công phu mài sắt nên kim, đòi hỏi phải bỏ ra một lượng lớn thời gian.

Trong tình trạng bình thường, tu sĩ nhị phẩm không ăn đan dược, không có kỳ ngộ thì cần từ mười đến hai mươi năm ôn dưỡng đan điền Khí Hải mới có thể khiến đan điền đạt tới điểm giới hạn để thăng cấp.

Như cô bé "Sở Sở" mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc trong mộng cảnh, thiên phú của cô ấy xuất chúng, lại có Sở gia cung cấp đủ đan dược, vậy mà trước khi xung kích đan điền thứ 2, cô ấy cũng phải mất năm năm tu luyện mới đạt được giới hạn này.

Khác với cảnh giới nhất phẩm, thăng cấp thất bại sẽ bị hạ cảnh giới.

Bốn tầng cửa ải của "Đan điền Đuôi Rồng" nếu tu sĩ không thể một hơi phá vỡ hết thì có thể chọn cách vượt ải theo từng đợt.

Tích lũy mười năm, phá một cửa ải.

Sau đó ôn dưỡng kinh mạch mất vài tháng, tích thế rồi lại phá tiếp một cửa.

Chỉ cần công phu đủ sâu thì bốn tầng cửa ải sớm muộn gì cũng phá xong.

Chỉ có điều là hơi phí thời gian thôi... việc đáng lẽ có thể hoàn thành trong một lần lại phải chia ra làm nhiều đợt mất cả năm trời mới xong. "Thư Hàng, đan điền của cậu đã được ôn dưỡng qua 'Súc Khí Khoách Chân Pháp' rồi phải không?

Dung lượng chân khí trong đan điền Khí Hải của cậu vượt xa tu sĩ nhị phẩm bình thường.

Cậu có thể chia chân khí ra làm bốn phần theo tỷ lệ 1/10, 2/10, 3/10 và 4/10, rồi lần lượt điều động chúng đi xung kích 'cửa ải', tuyệt đối là đủ dùng!" "Sau đó khi xung kích cửa ải, lộ trình vận chuyển chân khí của cậu hãy theo con đường này, như vậy có thể tránh tiêu hao chân khí dư thừa, hiệu quả phá ải sẽ rất cao." "Đúng rồi, ta nhớ 'Đan điền Đuôi Rồng' còn có một mẹo nhỏ.

Sau khi cậu đột phá cửa ải thứ hai thì có thể nghỉ ngơi khoảng một phút.

Trong thời gian này, nếu cậu cảm thấy chân khí không đủ thì có thể tranh thủ ăn ít đan dược khôi phục chân khí, nhưng nhớ kỹ là không được nghỉ quá một phút." "Nào, làm theo lời ta, trước tiên điều ra một phần mười chân khí, nhớ kỹ lộ trình vận hành chân khí, thử lại lần nữa đi." Vị tiền bối bí ẩn kia gần như là cầm tay chỉ việc hướng dẫn Tống Thư Hàng phá ải.

Có công lược trong tay... thiên hạ này là của ta!

Làm theo hướng dẫn của vị tiền bối "tốt bụng" này, Tống Thư Hàng điều động một phần mười chân khí, chảy ngược lên trên!

Nếu dùng một từ để hình dung thì đó chính là thế như chẻ tre!

Sau khi được "Súc Khí Khoách Chân Pháp" của Bạch Tôn Giả ôn dưỡng, dung lượng chân khí trong đan điền Khí Hải của Thư Hàng nhiều hơn tu sĩ bình thường gần một nửa.

Cộng thêm sự khống chế của tinh thần lực mạnh mẽ, chân khí khi vận chuyển hầu như không có tiêu hao dư thừa.

Một phần mười chân khí đã dễ dàng phá tan cửa ải của Đan điền Đuôi Rồng thứ nhất.

Hơn nữa còn dư lại không ít chân khí... "Tốt lắm, cứ thế đi.

Tiếp tục, điều động hai phần mười chân khí, lên lên lên, đột phá cửa ải thứ hai của đan điền Đuôi Rồng!" Giọng của vị tiền bối kia có vẻ rất hưng phấn.

Dường như việc chỉ điểm Tống Thư Hàng đột phá cảnh giới mang lại cho vị tiền bối này cảm giác thỏa mãn vô cùng? "Rõ ạ!" Tống Thư Hàng đáp lại, điều động phần thứ hai là hai phần mười chân khí, một lần nữa chảy ngược lên.

Cửa ải thứ hai bị đập tan, cũng dư lại không ít chân khí, từ từ tan biến một chút. "Cảm giác này đúng rồi, tuyệt lắm.

Cậu có một phút nghỉ ngơi, có muốn ăn ít thuốc không?" Vị tiền bối bí ẩn hỏi. "Hoàn toàn không cần ạ, tôi thấy trạng thái bây giờ rất tốt." Tống Thư Hàng trả lời.

Cậu cảm thấy dược lực còn sót lại của "Rễ tinh thể tuế nguyệt" đã uống trước đó đang phối hợp với sức mạnh của Đại trận vạn phù, bổ sung luồng chân khí cậu vừa tiêu hao.

Tổng cộng ba phần mười chân khí cậu dùng để phá hai cửa ải lúc nãy, chớp mắt một cái đã khôi phục được khoảng một phần mười.

Cậu thấy trạng thái hiện tại của mình tốt chưa từng thấy. "Vậy thì không nghỉ nữa, tiếp tục xông lên, lần này là ba phần mười tổng lượng chân khí, nghiền nát cửa ải thứ ba!" Vị tiền bối bí ẩn hét lớn.

Tống Thư Hàng làm theo lời dặn.

Vài nhịp thở sau, cửa ải thứ ba bị nghiền nát!

Cảm giác này giống như một con bò tót hung hãn, lại còn được buff thêm hào quang sức bền và hào quang sức mạnh, rồi húc vào một bức tường đất chỉ cao nửa mét vậy. "Yêu, nhịp điệu này chuẩn rồi.

Tiếp theo là tầng cửa ải cuối cùng.

Điều động toàn bộ sức mạnh chân khí còn lại của cậu, dốc toàn lực xung kích đi!

Thiếu niên, phá vỡ tầng cửa ải này, cậu sẽ là Chân Sư nhị phẩm có tu vi Đan điền Đuôi Rồng rồi." Vị tiền bối bí ẩn này chắc chắn có thuộc tính "sĩ khí toàn quân +3".

Dưới sự chỉ huy của người đó, Tống Thư Hàng thấy đấu chí dâng cao, cả người tràn đầy khí thế.

Thế là Tống Thư Hàng điều động bốn phần mười chân khí còn lại, cộng thêm khoảng một phần rưỡi chân khí vừa khôi phục, dốc toàn lực húc vào tầng cửa ải cuối cùng.

Uỳnh~~~ Tống Thư Hàng cảm thấy cả người chấn động, thắt lưng dưới tê rần.

Nhưng ở cuối xương sống, một "điểm nút chân khí" đã bị mở ra.

Luồng chân khí khổng lồ tràn vào điểm nút đó để khai phá, đó chính là đan điền Đuôi Rồng! ***************** Tống Thư Hàng đang nhắm mắt thăng cấp, lúc này đang bị các tiền bối trong "Nhóm Cửu Châu số 1" vây xem một cách không thương tiếc.

Bắc Hà Tán Nhân: "Thư Hàng tiểu hữu đang thăng cấp à?" "Ừm." Bạch Tôn Giả gật đầu. "Sặc, thăng cấp thật kìa!" Bắc Hà Tán Nhân thốt lên: "Nhưng Bạch tiền bối, Thư Hàng chẳng phải vừa mới thăng cấp xong sao?

Ở Đoạn Tiên Đài, chúng ta đã tận mắt thấy cậu ấy thăng lên nhị phẩm.

Sao lại nhanh thế, đã lại đột phá rồi?" "Ừm, lúc trước ta và Linh Điệp đạo hữu chế tác đường đua, may mắn đào được mấy cái 'Rễ tinh thể tuế nguyệt'.

Có phúc cùng hưởng, ta chia cho Thư Hàng ba cái.

Rễ tinh thể tuế nguyệt cộng thêm sự hỗ trợ của Đại trận vạn phù này vừa vặn giúp cậu ấy thỏa mãn nhu cầu thăng cấp.

Vì thế ta bảo cậu ấy nhân cơ hội này thăng cấp thử xem." Bạch Tôn Giả đáp.

Bắc Hà Tán Nhân ngửa mặt nhìn trời, u u thán một tiếng.

Lão nhớ lại những ngày tháng cay đắng khi mới bước chân vào con đường tu chân.

Đời người mà...

đây chính là sự khác biệt giữa "đời người ta" và "đời mình" sao?

Tạo Hóa Pháp Vương ghé sát lại hỏi: "Lão Bắc Hà, năm đó ông thăng lên nhị phẩm mất bao lâu?" "Tám năm.

Ông biết đấy, năm xưa tôi là một tán tu.

Chỉ riêng việc kiếm nguyên liệu cho cái món 'Thối Thể Dịch' thôi đã ngốn của tôi mấy năm trời, gần như dốc sạch vốn liếng.

Sau đó tôi thăng tiến dần, cũng có không ít kỳ ngộ, còn kết giao với Tô Thị A Thất lúc cậu ta đang đi du ngoạn, nhưng từ nhất phẩm đột phá lên nhị phẩm cũng mất đúng tám năm trời." Bắc Hà Tán Nhân hồi tưởng. "Vậy sau đó nhị phẩm thăng lên một tiểu cảnh giới, ông mất bao lâu?" Tạo Hóa Pháp Vương hỏi tiếp. "Hơn hai năm thì phải.

Năm đó để có được một mẻ đan dược cần thiết để thăng cấp, tôi đã phải đi làm công ở [Pháp Hoa Tự] hơn một năm trời." Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy khóe mắt hơi cay cay.

Tán tu khổ lắm ai ơi, không môn không phái, trong giới tu sĩ thuộc dạng "cha không thương mẹ không yêu", đủ kiểu khốn khổ.

Để có dược liệu thăng cấp, thỉnh thoảng còn phải rủ nhau đi làm công cho mấy môn phái để kiếm tiền mua đan dược. "À, tôi cũng xấp xỉ thế.

Tôi mất khoảng hai năm rưỡi." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tuy lão là đại đệ tử của danh môn nhưng công pháp lão tu luyện rất đặc thù, cuốn 《Chiến Phật Chân Thân》 thăng cấp cực kỳ khó khăn. "Các ông đều còn khá hơn tôi, tôi mất ba năm.

Yêu tu ở giai đoạn đầu chịu thiệt thòi lắm, chưa hóa hình thì tu luyện cứ gọi là bỏ ra gấp đôi công sức mà chỉ thu được một nửa kết quả." Tuyết Lang động chủ cảm thán.

Các vị tiền bối nhìn Tống Thư Hàng đang tỏa ra ánh sáng thủy tinh bảy màu rực rỡ trước mắt, đồng thanh thở dài một tiếng u u.

Cái tên này, chưa đầy hai tháng đã từ nhất phẩm lên nhị phẩm.

Đã vậy, trong vòng một ngày lại thăng lên tiểu cảnh giới thứ 2 của nhị phẩm.

Có lẽ không chỉ Bạch Tôn Giả có khí vận ngất trời, mà bản thân Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng là hạng người có vận khí nghịch thiên?

***************** Giải đua máy cày tay lần thứ nhất cuối cùng đã hạ màn.

Khi Tống Thư Hàng hoàn thành thăng cấp và mở mắt ra, các tiền bối đang tổ chức lễ trao giải.

Linh Điệp Tôn Giả và Toàn Phong Tôn Giả bao thầu bục trao giải, Bạch Tôn Giả đã tự bỏ tiền túi ra bố trí đại trận vạn phù rồi, nên Linh Điệp Tôn Giả và Toàn Phong Tôn Giả nhận phần lo huân chương và cúp cho quán quân, á quân và quý quân.

Cũng giống như các cuộc thi của người bình thường, huân chương chia làm ba loại: vàng, bạc, đồng.

Nhưng vì ba chiếc huân chương này do hai vị Tôn Giả tự tay làm ra nên đương nhiên không phải hàng thường.

Huân chương vàng được chế tạo từ loại dược liệu quý hiếm tên là "Tinh Kim", chỉ riêng nguyên liệu này đã đáng giá hàng nghìn viên linh thạch lục phẩm rồi.

Bên trong còn phong ấn một đạo phù văn của Linh Điệp Tôn Giả, lúc mấu chốt có thể triển khai một chiêu kiếm pháp "Vũ Điệp Hoàng Biến".

Đó là đòn đánh cấp bậc Tôn Giả, uy lực cực lớn.

Nếu Giao Bá Chân Quân không dùng tới thì có thể đưa cho con cháu mình làm món bảo mệnh.

Dù sao nhà lão con cháu cũng đông.

Huân chương bạc và đồng do Toàn Phong Tôn Giả làm ra, nguyên liệu cũng là các loại dược liệu luyện khí quý giá.

Bên trong cũng phong ấn một đạo pháp thuật của Toàn Phong Tôn Giả, uy lực đều ở cấp bậc Tôn Giả.

Chương 489

Quán quân: Giao Bá Chân Quân.

Á quân: Lạc Trần Chân Quân.

Quý quân: Thông Huyền đại sư.

Sau đó hạng tư là Tuyết Lang động chủ.

Hạng năm vốn là Bắc Hà Tán Nhân nhưng sau đó lão đã chủ động nhường lại danh hiệu này cho Vũ Nhu Tử. "Tôi đột nhiên phát hiện ra, trừ Vũ Nhu Tử ra thì top 5 tiền bối đều có đạo hiệu gồm bốn chữ." Tống Thư Hàng cảm thấy mình vừa giác ngộ ra điều gì đó.

Ngay cả vị trí thứ năm của cô nàng Vũ Nhu Tử cũng là do Bắc Hà tiền bối nhường cho.

Nghĩa là top 5 thực sự phải là Bắc Hà Tán Nhân mới đúng.

Như vậy thì top 5 của Giải đua máy cày tay lần này toàn bộ đều là các tiền bối có đạo hiệu bốn chữ. "Cho nên, quả nhiên đạo hiệu nhất định phải là bốn chữ mới chuẩn!" Tống Thư Hàng nói.

Nói đi cũng phải nói lại, cậu cũng đã đến lúc cần một cái đạo hiệu rồi, không thể cứ mãi gọi là "Thư Sơn Áp Lực Đại" được.

Bây giờ cậu đã là nhị phẩm Chân Sư, là tu sĩ chính thức nhập môn rồi.

Cùng với việc tu vi dần tăng lên, tương lai chắc chắn cậu sẽ tiếp xúc với nhiều tiền bối hoặc đạo hữu trong giới tu sĩ hơn.

Đến lúc gặp mặt, đối phương nhìn thấy cậu rồi nhiệt tình chào hỏi: "Chào đạo hữu, tôi là XX cư sĩ, xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?" "Ha ha, hóa ra là XX cư sĩ, ngưỡng mộ đại danh đã lâu, mọi người cứ gọi tôi là...

Thư Sơn Áp Lực Đại là được rồi." "Ồ, hóa ra là Thư Sơn Áp Lực Đại đạo hữu, ngưỡng mộ ngưỡng mộ~" Trời ơi, chỉ cần nghĩ đến cảnh đó thôi là Tống Thư Hàng đã thấy cả người không ổn rồi.

Phải đặt một cái đạo hiệu thôi!

Nhưng mà đạo hiệu của mình phải đặt thế nào đây?

Nếu cậu là đệ tử môn phái thì đạo hiệu sẽ do trưởng bối tông môn hoặc sư phụ ban cho.

Ví dụ như Lệ Chi tiên tử... cùng với một đám sư huynh sư tỷ, sư đệ sư muội hệ hoa quả của cô ấy.

Nhưng tán tu thì đạo hiệu từ đâu ra?

Phải tự mình đặt sao? "Nếu tự mình đặt đạo hiệu thì Thần Kiếm đạo nhân nghe cũng khá ổn nhỉ?

Hoặc là học tập Bắc Hà tiền bối, đặt là Thư Kiếm tán nhân, cái này nghe có vẻ khí phách đấy." Tống Thư Hàng vuốt cằm.

Thư Kiếm tán nhân, hay Thư Kiếm đạo nhân, Thư Kiếm cư sĩ gì đó đều rất hợp.

Tương lai nếu cậu thần công đại thành, đạo hiệu thăng cấp thành Thư Kiếm Chân Quân, Thư Kiếm Tôn Giả cũng rất thích hợp.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... tự mình đặt đạo hiệu cho mình cứ thấy kỳ kỳ thế nào ấy.

Đạo hiệu đâu phải là tên mạng.

Thứ quan trọng liên quan đến cả đời mình sau này thế này, quả nhiên vẫn nên nghiêm túc một chút thì tốt hơn.

Hay là nhờ các tiền bối trong nhóm ban cho một cái đạo hiệu?

Nhưng nhờ các tiền bối trong nhóm đặt đạo hiệu cũng có một mối lo ngại. "Vạn nhất tiền bối đặt cho cái đạo hiệu là 'Cà Pháo đạo nhân' thì tính sao?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trên đài quan lễ, Bạch Tôn Giả, Toàn Phong Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả - ba vị Tôn Giả đang phát phần thưởng cho ba đạo hữu đứng đầu.

Sau khi Bạch Tôn Giả phát xong phần thưởng cho Giao Bá Chân Quân, ngài ấy lại đi tới chỗ Tống Thư Hàng.

Thấy cậu đã tỉnh lại, Bạch Tôn Giả mỉm cười: "Thăng cấp xong rồi à?" "Vâng, nhờ sự chỉ điểm của các tiền bối nên việc thăng cấp diễn ra rất thuận lợi ạ." Tống Thư Hàng cười hì hì, vừa nói cậu vừa chỉ vào vị trí thắt lưng sau của mình: "Sau khi đan điền Đuôi Rồng mở ra, tôi cứ thấy thú vị thế nào ấy." Sau khi "Đan điền Đuôi Rồng" được kích hoạt, cậu thấy như mình mọc thêm một cái đuôi nhỏ vậy.

Đây không phải là ảo giác của cậu, sau khi đan điền này mở ra, chân khí có thể trực tiếp tỏa ra từ vị trí xương cụt, nên mới khiến Tống Thư Hàng nảy sinh ảo giác mình có thêm một cái "đuôi".

Tất nhiên... loại "đuôi chân khí" này chỉ là thứ nhất thời.

Có lẽ nếu có công pháp đặc thù nào đó thì có thể cố định được cái đuôi này... nhưng chắc chẳng có tu sĩ nào rảnh rỗi đến mức đi sáng tạo ra loại công pháp vô dụng đó đâu.

Ngoài ra, sau khi mở đan điền Đuôi Rồng, chất lượng và số lượng chân khí của Tống Thư Hàng đều tăng lên gấp đôi.

Sức chiến đấu tăng vọt. "Tiền bối chỉ điểm sao?" Gương mặt Bạch Tôn Giả lộ vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng đáp: "Vâng ạ, lúc tôi đang thăng cấp, có một vị tiền bối đã truyền âm trực tiếp vào não tôi, chỉ điểm cho tôi phương pháp chính xác để xung kích 'Đan điền Đuôi Rồng'.

Nhờ vậy tôi mới có thể một hơi thuận lợi phá vỡ bốn tầng cửa ải của đan điền đó." Bạch Tôn Giả chớp chớp mắt.

Lúc Tống Thư Hàng xung kích thăng cấp, có vị đạo hữu nào chỉ điểm cho cậu ấy sao?

Sao ngài ấy lại không chú ý thấy nhỉ?

Thôi kệ đi, dù sao cũng không phải chuyện xấu.

Bạch Tôn Giả cười nói: "Lát nữa cậu vào nhóm 'Cửu Châu số 1' mà hỏi xem vị tiền bối nào đã ra tay chỉ điểm cho mình nhé.

Đây cũng là một món nợ ân tình, cậu phải ghi nhớ trong lòng mới phải." "Vâng, tôi nhớ rồi ạ." Tống Thư Hàng gật đầu. "Ngoài ra, lúc nãy ta nghe cậu lẩm bẩm gì mà 'Cà Pháo đạo nhân' rồi 'Thư Kiếm tán nhân' các thứ à?" Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối lấy ra một cái hộp lớn, mở ra để lộ bên trong đầy những quả thanh mai màu tím. "A~~ bị Bạch tiền bối nghe thấy rồi ạ.

Hắc hắc." Tống Thư Hàng thấy hơi ngại, nhưng vẫn trả lời: "Tôi đang nghĩ là, bây giờ tôi cũng là tu sĩ cấp nhị phẩm Chân Sư rồi, cũng coi như là tu sĩ chính thức nhập môn, nên tôi đang tính... mình cũng nên có một cái 'đạo hiệu' rồi chứ nhỉ?" "Ừm~" Bạch Tôn Giả vừa ăn vừa gật đầu tỏ ý tán thành.

Tống Thư Hàng nói tiếp: "Nhưng tôi chọn con đường 'tán tu', không gia nhập môn phái, không có sư phụ hay trưởng bối sư môn ban đạo hiệu.

Nên tôi đang nghĩ...

đạo hiệu của mình có phải là nên tự mình nghĩ ra không." Hai má

Bạch Tôn Giả phồng lên: "Pạch pạch pạch pạch pạch pạch~~~" Những hạt quả bắn ra thành một đường thẳng rơi xuống biển.

Bạch Tôn Giả cười nói: "Cho nên cậu nghĩ đến Cà Pháo đạo nhân à?

Cậu muốn cùng Lệ Chi tiên tử và những người khác lập thành tổ hợp rau củ, trái cây sao?

Nếu thế thì ta đề cử cậu gọi là Thanh Mai đạo nhân nghe sẽ hay hơn đấy!" Tống Thư Hàng: "..." "Không phải đâu ạ, Bạch tiền bối hiểu lầm rồi.

Tôi nhắc đến Cà Pháo đạo nhân là để nhắc nhở mình tuyệt đối đừng đặt đạo hiệu kiểu đó.

Hắc hắc, thật ra tôi thấy Thư Kiếm tán nhân hay Thần Kiếm đạo nhân gì đó rất hợp với tôi." Bạch Tôn Giả suy nghĩ một chút rồi bảo: "Thư Hàng biết dùng kiếm à?

Không phải cậu dùng đao pháp sao?" Tôn giả đã nghiêm túc chỉ ra điểm sai sót trong đạo hiệu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: Orz. "Hơn nữa... mấy cái đạo hiệu như Thư Kiếm tán nhân, Thần Kiếm đạo nhân từ mấy ngàn năm trước đã có khối người dùng rồi.

Bây giờ nghe lạc hậu đến mức rụng cả răng ấy chứ." Bạch Tôn Giả nói tiếp: "Cảm giác còn chẳng bằng cái tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' hiện tại của cậu nữa." Tống Thư Hàng cuống quýt: "Bạch tiền bối, Thư Sơn Áp Lực Đại là tên mạng của tôi, không phải đạo hiệu, không phải đạo hiệu đâu ạ!" Bạch Tôn Giả chớp mắt: "Pạch pạch pạch pạch pạch~~" "Với lại, tôi thấy đạo hiệu thì quả nhiên vẫn là bốn chữ thì hay hơn." Tống Thư Hàng nói tiếp, rồi bắt đầu xòe ngón tay ra đếm: "Bạch tiền bối xem, top 5 của Giải đua máy cày tay lần này, ngoại trừ

Vũ Nhu Tử ra, những người còn lại như Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền đại sư, Tuyết Lang động chủ đều là bốn chữ cả." "Không chỉ vậy đâu ạ, phần lớn các tiền bối trong nhóm dường như cũng đều là bốn chữ.

Như Hoàng Sơn Chân Quân này, Cuồng Đao Tam Lãng này, Tô Thị A Thất, Đồng Quái tiên sư, Tạo Hóa Pháp Vương vân vân và vân vân~~" Bạch Tôn Giả: "Pạch pạch pạch pạch pạch~~" Sau đó Bạch Tôn Giả lên tiếng: "Nhắc cho cậu một chút, không phải là bốn chữ đâu." Tống Thư Hàng: "?" "Nhiều đạo hữu mà cậu vừa kể tên ấy, phần lớn đạo hiệu thực sự của họ chỉ có hai chữ thôi.

Phía trước là đạo hiệu, phía sau là tôn xưng." Bạch Tôn Giả giải thích. "Ví dụ như Bắc Hà tán nhân, Bắc Hà mới là đạo hiệu thực sự của lão, tán nhân là danh xưng, giống như kiểu 'ông' hay 'bà' vậy thôi.

Đợi lão thăng lên lục phẩm thì lão sẽ đổi thành Bắc Hà Chân Quân.

Các đạo hữu khác cũng tương tự vậy, Giao Bá, Lạc Trần, Thông Huyền, Tuyết Lang, Đồng Quái đều là đạo hiệu hai chữ, còn những cái đuôi đi kèm như 'Chân Quân, Động Chủ, Tiên Sư, Đại Sư' chỉ là cách gọi thôi.

Trong số các ví dụ cậu vừa nêu... người duy nhất thực sự có đạo hiệu 'bốn chữ' chỉ có mỗi Cuồng Đao Tam Lãng thôi." Bạch Tôn Giả nói xong, khẽ vỗ tay cái bộp: "Nếu cậu muốn đạo hiệu bốn chữ thì vừa hay có thể học tập đạo hiệu của Tam Lãng đạo hữu.

Ví dụ như, Bá Đao Tống Tam?

Ừm, cảm giác đạo hiệu này cực kỳ hợp với cậu đấy!" "Đừng mà, tuyệt đối đừng ạ!" Tống Thư Hàng kêu lên, cái đạo hiệu đậm chất giang hồ thảo khấu này hoàn toàn không phải thứ cậu mong muốn.

Ít nhất cũng phải cho cậu một cái đạo hiệu nhã nhặn một chút chứ!

Cậu là Tống Thư Hàng, một sinh viên đại học yêu văn học, đặt vào thời cổ đại thì cũng là một tay tú tài văn nhân chứ bộ, tuyệt đối không muốn cái hiệu phỉ tặc nặc mùi đại ca giang hồ này đâu. "Ha ha." Bạch Tôn Giả cười, dùng ngón tay nhón mấy quả thanh mai bỏ vào miệng, gương mặt đầy vẻ thỏa mãn. "Pạch pạch pạch pạch pạch..." Sau đó Bạch Tôn Giả nói tiếp: "Thật ra đạo hiệu bốn chữ cũng chẳng có gì hay ho, ta thấy đạo hiệu một chữ mới là đỉnh nhất, lại còn dễ nhớ." Ví dụ như "Bạch" Tôn Giả, đạo hiệu chỉ có đúng một chữ "Bạch".

Đơn giản đến mức phát hờn!

Nhưng mà... nếu cậu định đặt đạo hiệu "một chữ".

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ: "Nếu một chữ... thì Thư?

Kiếm?" Thư Chân Quân?

Kiếm Chân Quân?

Nghe chừng cũng có vẻ ngầu phết nhỉ.

Bạch Tôn Giả: "..." Bạch tiền bối thở dài một tiếng: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu rõ ràng là một thanh niên lớn lên trong sự hun đúc của mạng internet, nhưng ta phát hiện vốn từ vựng của cậu nghèo nàn đến kinh ngạc đấy.

Ngoài Thư và Kiếm ra... cậu không nghĩ ra được đạo hiệu nào khác nữa à?" Tống Thư Hàng đáp: "Vì nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có hai thứ này là phù hợp nhất với hình tượng tu sĩ trong lòng tôi thôi." Bạch Tôn Giả lắc đầu bảo: "Nếu cậu thực sự không nghĩ ra được đạo hiệu nào hay, thì quả nhiên vẫn nên lấy tên Bá Đao Tống Tam đi." "Đừng mà, đừng mà!

Bạch tiền bối, riêng cái đạo hiệu này tôi tuyệt đối không muốn đâu ạ!" Tống Thư Hàng thảm thiết kêu lên.

Chương 490

Cậu chẳng muốn biến thành Tam Lãng tiền bối thứ hai đâu, "tác tử" quá mức là chết người như chơi đấy.

Có lẽ tiếng kêu thảm của Tống Thư Hàng nghe rất vui tai nên ở đằng xa, có mấy vị đạo hữu của "Nhóm Cửu Châu số 1" đã bị thu hút đi tới.

Đông Phương tiên tử nhẹ nhàng lướt trên mặt nước đi tới: "Đạo hiệu?

Thư Hàng tiểu hữu định đặt đạo hiệu rồi à?" Ngay cả một động tác đạp nước đi tới mà qua tay Đông Phương tiên tử thi triển ra cũng đẹp mắt như đang múa vậy.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Vâng ạ." "Hi hi, tớ còn tưởng Thư Sơn Áp Lực Đại chính là đạo hiệu của cậu rồi chứ, hóa ra không phải à." Đông Phương tiên tử cười khúc khích. "Cái đó chỉ là tên mạng thôi, tên mạng thôi!" Tống Thư Hàng yếu ớt nói.

Các tiền bối trong nhóm đều đã nhớ kỹ cái tên "Thư Sơn Áp Lực Đại" rồi, cứ đà này liệu sau khi cậu đã có đạo hiệu chính thức, mọi người có còn theo bản năng mà gọi cậu là "Thư Sơn Áp Lực Đại" không nhỉ?

Không được, tuyệt đối không được!

Đạo hiệu nhất định phải chốt nhanh, cố gắng chốt ngay trong hôm nay.

Bắc Hà Tán Nhân cũng thong dong bay tới, cười hỏi: "Vậy Thư Hàng tiểu hữu, cậu muốn đạo hiệu thuộc loại hình nào?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi ngược lại: "Đạo hiệu còn phân loại nữa ạ?" "Đó là do cá nhân tôi lúc rảnh rỗi không có việc gì làm nên đã phân các loại đạo hiệu ra làm mấy nhóm ấy mà." Bắc Hà Tán Nhân cười đáp.

Khi ở trong nhóm, Bắc Hà tiền bối luôn là thánh đấu sĩ thường trực, hầu như sẽ giải đáp mọi thắc mắc của các đạo hữu ngay lập tức.

Ngoài đời lão cũng thế, luôn chiến đấu ở tuyến đầu trong việc giải đáp thắc mắc.

Tống Thư Hàng khiêm tốn thỉnh giáo: "Xin Bắc Hà tiền bối chỉ điểm." Bạch Tôn Giả và Đông Phương tiên tử cũng tò mò nhìn về phía Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân bắt đầu thao thao bất tuyệt: "Vậy tôi xin giới thiệu đơn giản với Thư Hàng tiểu hữu mấy loại đạo hiệu nhé.

Theo đà tiến bộ của thời đại, đạo hiệu của tu sĩ đã không còn cứng nhắc như thời viễn cổ, không còn quá nhiều quy tắc gò bó nữa.

Trước tiên nói về loại thứ nhất, tôi xếp nó vào nhóm 'loại địa danh'.

Loại đạo hiệu này đa phần là các tu sĩ làm chủ một vùng đất, trực tiếp lấy tên vùng đất hoặc nơi tu luyện của mình làm đạo hiệu." "Ví dụ như Hoàng Sơn Chân Quân tiền bối ạ?" Đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển cực nhanh, lập tức đáp lời.

Bắc Hà Tán Nhân gật đầu: "Đúng thế, chính là loại hình như Hoàng Sơn tiền bối đấy.

Tương tự còn có những cái tên như 'Hoa Sơn kiếm tiên', 'Động Hồ cư sĩ', 'Thần Long Đảo chân quân'.

Thật ra đạo hiệu của tôi cũng thuộc loại này." "Loại đạo hiệu này đơn giản thật!" Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, nếu lấy địa danh làm đạo hiệu: "Vậy tôi nên gọi là Ôn Châu đạo nhân?

Ôn Châu cư sĩ?

Hay là Ôn Châu tu sĩ kiểu vậy?" Nghe cứ thấy kỳ quặc thế nào ấy. "Đạo hiệu địa danh không nhất định phải giới hạn ở hai chữ 'Ôn Châu'.

Nhỏ thì có thể là một thôn, một núi, một sông, một tỉnh.

Lớn thì có thể là một thành phố, một tỉnh đều không thành vấn đề." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: "Nghĩa là tôi có thể gọi là 'An Lạc đạo nhân', cũng có thể gọi là 'Chiết Giang cư sĩ', thậm chí có thể gọi là 'Ôn Châu tán nhân', hay là chia nhỏ ra hơn nữa gọi là 'Bạch Kình Lộ chân nhân' gì đó sao?" Bạch Tôn Giả: "Pạch pạch pạch pạch~~" Tôn giả không nhịn được mà cà khịa: "Thế thì cậu thà gọi là An Lạc Cộng hòa quốc tỉnh Chiết Giang thành phố Ôn Châu đường Bạch Kình chân nhân đi cho rồi!" "..." Đông Phương tiên tử. "..." Bắc Hà Tán Nhân. "..." Một con đại yêu Diệt Phượng nào đó đang dần tỉnh lại.

Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: "Đừng đùa mà Bạch tiền bối, có phải đi báo hộ khẩu đâu!

Hơn nữa nếu ghép hết lại như thế đạo hiệu nghe kỳ lắm.

Lúc tôi giới thiệu với các đạo hữu khác mà báo cái đạo hiệu đó ra thì cảm giác không giống đang báo tên hiệu, mà giống như đang đọc địa chỉ nhận hàng chuyển phát nhanh cho người ta ấy!" Đông Phương tiên tử vuốt cằm: "Thật ra thấy cũng khá ổn mà, 'An Lạc Cộng hòa quốc tỉnh Chiết Giang thành phố Ôn Châu đường Bạch Kình chân nhân', đạo hiệu dài dằng dặc như thế đọc ra nghe oai lắm.

Với lại lúc nhận chuyển phát nhanh, viết cái đạo hiệu đó vào vừa làm tên được, vừa làm địa chỉ được luôn." "Tuyệt đối không nhé!" Tống Thư Hàng kiên định từ chối.

Bạch tiền bối: "Thư Hàng tiểu hữu kén chọn quá." "Có kén chọn đâu ạ!

Chỉ là đạo hiệu kiểu địa chỉ nhận hàng thực sự là không ổn mà." "Khụ khụ, vậy tôi giới thiệu tiếp loại hình thứ hai." Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục: "Loại thứ hai là tu sĩ lấy 'sở trường' của mình làm đạo hiệu, loại này những năm gần đây khá phổ biến.

Ví dụ như Thất Sinh Phù đạo hữu, Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu, Dược Sư, còn cả cái tên thầy bói hắc ám kia nữa, đều thuộc loại này.

Biết vẽ phù thì lấy Phù làm đạo hiệu, đao pháp giỏi thì lấy Đao làm đạo hiệu, lấy sở trường làm hiệu." Tống Thư Hàng lại lập tức chìm vào suy tư...

Đạo hiệu thuộc loại đặc trường sao?

Vậy thì vấn đề tới rồi...

đặc trường của bản thân Tống Thư Hàng là gì?

Nếu là một năm trước, có người hỏi Tống Thư Hàng vấn đề này, cậu sẽ lập tức trả lời ngay, đặc trường của mình là đọc sách, sở thích cũng là đọc sách.

Có lẽ, sẽ có người nói việc ngồi lỳ trong góc hiệu sách đọc sách không thể coi là đặc trường được.

Vậy Tống Thư Hàng còn có thể trả lời, đặc trường của mình là chơi bóng.

Trước khi thi đỗ vào Đại học Giang Nam, năng lực vận động của Tống Thư Hàng cũng không tệ, chơi bóng miễn cưỡng có thể coi là đặc trường cá nhân.

Nhưng hiển nhiên, loại đặc trường này không thể hóa thành đạo hiệu kiểu như Lam Cầu Đạo Trưởng, Lam Cầu Thiên Sư gì đó được, sẽ làm người ta cười rụng răng mất.

Cho nên, loại đặc trường này nhất định phải là đặc trường loại 'tu chân'.

Vậy thì, đặc trường của cậu trong mảng 'tu chân' này là gì?

Tống Thư Hàng bắt đầu hồi tưởng lại kinh nghiệm tu chân trong hai tháng qua của mình.

Tuy rằng chỉ mới hai tháng, nhưng cậu dường như đã trải qua rất nhiều chuyện đặc sắc.

Chỉ trong vòng hai tháng ngắn ngủi, kinh nghiệm của cậu đã đủ để quay thành một bộ phim truyền hình dài ba mươi tập rồi.

Tống Thư Hàng vuốt cằm, cậu từng dùng nồi điện từ để luyện Thối Thể Dịch?

Nhưng cái này không tính là đặc trường nha.

Vậy thì, về phương diện tu luyện...

Tốc độ tu luyện của cậu dường như khá nhanh?

Không đúng, đó là vì cậu luôn theo sát bên cạnh các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', gặp được rất nhiều kỳ ngộ, mới mang lại sự đột phá cảnh giới thần tốc như vậy.

Cho nên, tốc độ tu luyện nhanh không phải là đặc trường của cậu, cậu chỉ là vận khí tốt mà thôi.

Vậy nên gọi là Hạnh Vận Đạo Nhân sao?

Không ổn không ổn, vận khí gì đó, ai mà so được với Bạch tiền bối chứ?

Dùng cái này làm đạo hiệu, có cảm giác rất giống múa rìu qua mắt thợ.

Nếu những thứ này đều không tính là đặc trường, vậy thì chỉ có thể bắt tay từ 'công pháp' của bản thân thôi.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lẩm bẩm: “Công pháp mình tu luyện thì có quyền pháp, đao pháp, thân pháp, còn có công pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông nữa.” Bạch Tôn Giả nghe thấy tiếng cậu lẩm bẩm, lập tức mắt sáng lên: “Về phương diện đặc trường, cậu muốn bắt tay từ công pháp sao?

Hiện tại thứ cậu có thể lấy ra hù người được chỉ có chiêu 'Hỏa Diễm Đao' kỳ quái kia, cộng thêm bộ Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp nữa.

Cho nên, quả nhiên chỉ có 'Bá Đao Tống Tam' là hợp với cậu nhất... hoặc là Cương Quyền Tống Tam cũng không tệ.” “...

Tại sao nhất định phải là Tống Tam chứ!” Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã hết lực để nghẹn lời với con số '3' này rồi.

Đổi thành Tống Đại hay Tống Nhất đều được mà, mẹ cậu chỉ sinh có một mình cậu thôi.

Cậu trên không anh trai, dưới chẳng có em gái nha.

“Câu hỏi này hay lắm, Tống Thư Hàng tiểu hữu!” Đúng lúc này, một con khỉ đột lớn không biết xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng từ lúc nào, phát ra tiếng cười đắc ý.

Là Cuồng Đao Tam Lãng.

“Vì sao nhất định phải là con số ba?

Bởi vì trong đó ẩn chứa một đại huyền bí đấy!” Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý dào dạt nói.

Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi: “Huyền bí gì ạ?” Tuy nhiên, ngay khi vừa hỏi xong, trong lòng cậu đã thấy hối hận.

Cậu có dự cảm, đáp án mà Tam Lãng tiền bối đưa ra chắc chắn không phải là đáp án cậu thích.

“Hê hê, đây có thể nói là bí mật lớn nhất của ta đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng búng tay một cái, nói: “Bởi vì ta thường xuyên vô thức tìm đường chết... cho nên, con số ba này thực chất là một loại nhắc nhở đối với bản thân ta!” “Nhắc nhở?” Hóa ra Tam Lãng tiền bối cũng biết mình thường xuyên tìm đường chết sao?

Tống Thư Hàng còn tưởng tiền bối không có chút tự nhận thức nào về việc này chứ.

Nhưng như vậy thì Tam Lãng tiền bối chính là 'biết chết vẫn cứ tìm' à!

Biết luật mà phạm luật, tội thêm một bậc?

“Bởi vì ấy mà, sự bất quá tam!” Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm túc nói: “Chỉ cần không liên tục tìm đường chết ba lần trên cùng một vấn đề, thì sẽ không thật sự chết đâu!” Đậu xanh, còn có cả cách nói như vậy nữa sao?

Tống Thư Hàng cảm thấy thật sự là mở mang kiến thức!

Đúng lúc này, một giọng nói trầm trọng đột ngột chen ngang vào: “À há, ra là vậy.

Cho nên Tam Lãng đạo hữu ngươi hết lần này đến lần khác giả mạo ta, biến thành khỉ đột để bôi nhọ hình tượng của ta, chính là vì cảm thấy vẫn chưa tới lần thứ ba, cho nên gan đặc biệt to đúng không?” Giọng nói đó chính là Tô Thị A Thất tiền bối, có thể nghe ra giọng nói ấy đang nghiến răng nghiến lợi đến mức nào.

Cuồng Đao Tam Lãng bị dọa cho giật thảy mình.

Khi gã mạnh dạn quay đầu lại, liền thấy Túy Cư Sĩ đang cười ha hả với mình.

Cư Sĩ trong tay cầm một chiếc điện thoại, đang để chế độ rảnh tay.

Từ bên trong truyền đến tiếng gầm phẫn nộ của Tô Thị A Thất: “Ta nhất định phải giết ngươi, Tam Lãng!

Chờ ta làm xong việc trong tay, sẽ đi tiễn ngươi tới gặp đám đệ tử Vô Cực Ma Tông!” Gầm xong, đầu dây bên kia truyền đến tiếng Tô Thị A Thất dập máy.

Túy Cư Sĩ mỉm cười nhẹ nhàng: “Ha ha, vừa nãy ta đang gọi điện thoại bàn chút giao dịch với A Thất đạo hữu.

Kết quả là A Thất đạo hữu tình cờ nghe được lời của Tam Lãng đạo hữu.

Ha ha ha.” Cười xong, Cư Sĩ lại nhẹ nhàng rời đi~~ “...” Cuồng Đao Tam Lãng: “Hỏng bét, không biết tự bao giờ mà số lần đắc tội A Thất đạo hữu đã vượt quá ba lần rồi, tiêu đời ta rồi!” Xem ra con số 3 trong đạo hiệu của ngài hoàn toàn không có tác dụng gì cả.

Tống Thư Hàng thầm nghẹn lời trong lòng.

Đạo hiệu loại 'đặc trường' xem ra cũng không hợp với mình rồi.

“Khụ!” Bắc Hà Tán Nhân đã nhạy bén cảm nhận được, đạo hiệu loại đặc trường e rằng cũng không hợp với Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Thế là, Bắc Hà tiền bối bắt đầu giới thiệu các phương thức đặt đạo hiệu khác: “Ngoài đạo hiệu loại địa vực và đặc trường ra, còn có một số đạo hữu mang trong mình huyết mạch thượng cổ đặc thù, hoặc huyết thống thần thú, sẽ lấy huyết thống đó làm đạo hiệu.

Ví dụ như Bạch Hạc Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ đều thuộc loại hình này.

Chương 491

Tuy nhiên loại này e rằng không hợp với Thư Hàng tiểu hữu." Tống Thư Hàng gật đầu, cậu chỉ là một nhân loại bình thường... chắc là nhân loại bình thường nhỉ?

Cho nên đạo hiệu loại 'huyết mạch' này cũng không hợp với cậu.

"Ngoài ra, còn có một loại đạo hiệu mang tính 'ý thức lưu'!" Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói.

"Ý thức lưu?" Tống Thư Hàng lặp lại.

Cậu có cảm giác, có lẽ loại đạo hiệu gọi là 'ý thức lưu' này chính là loại hình mà cậu muốn!

"Loại đạo hiệu này khá chú trọng vào 'tâm cảnh', 'mục tiêu', 'thệ nguyện', v.v., là những thứ không thể dùng từ ngữ vật chất để miêu tả." Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Tống Thư Hàng: "Trong nhóm có tiền bối nào thuộc loại đạo hiệu này không ạ?" "Tất nhiên là có... ví dụ như Thông Huyền đại sư, đạo hiệu của ngài ấy, à không đúng, ngài ấy phải gọi là pháp danh vì ngài ấy thuộc Phật môn.

Pháp danh của ngài ấy thuộc loại này.

Thực tế thì pháp môn của Phật môn thường đều như vậy, mang theo chút thiền ý.

Ngoài ra, cũng là đệ tử Phật môn, Tạo Hóa Pháp Vương đạo hữu, pháp danh của hắn cũng thuộc loại này.

Bên cạnh đó, các đạo hiệu của Đạo gia thời xưa cũng khá gần với loại hình này.

Như mấy cái thịnh hành vài trăm năm trước như Thuần Dương Tử nè, Thuần Âm Tử nè, Thanh Tịnh Đạo Trưởng nè, Vô Vi Cư Sĩ linh tinh, đều thuộc về loại đạo hiệu 'ý thức lưu' này.

Có điều những năm gần đây, người đặt đạo hiệu kiểu này ít đi nhiều rồi.” Chính là nó rồi!

Tống Thư Hàng vẫy mạnh tay, chính là cảm giác này đây!

“Quyết định rồi, tôi cần loại đạo hiệu này.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Hà Tán Nhân cười đạo: “Xem ra Thư Hàng tiểu hữu khá thích phong cách này.

Cũng đúng, người trẻ tuổi thường thích mấy cái đạo hiệu mang màu sắc 'huyền bí'.

Vậy Thư Hàng tiểu hữu trong lòng đã có ý tưởng gì chưa?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: “Hay là lấy cái tên nào cát lợi một chút nhé, Bình An Cư Sĩ?” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Bạch Tôn Giả: “...” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Diệt Phượng Công Tử: “...” Đông Phương Tiên Tử: “...” “Bình An Cư Sĩ không tốt sao?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Đông Phương Tiên Tử mỉm cười: “Nếu cậu nhất quyết đòi cái tên Bình An Cư Sĩ, tôi khuyên cậu thà cứ tiếp tục dùng 'Thư Sơn Áp Lực Đại' còn hơn, ít nhất cái đạo hiệu kia nghe còn có chút phong thái Nho môn.” “Được rồi.” Tống Thư Hàng lờ mờ cảm thấy mình không có thiên phú đặt đạo hiệu: “Hay là các tiền bối giúp tôi nghĩ xem, xem có tìm được cái đạo hiệu nào hợp không?” Có nhiều tiền bối như vậy, tổng không lẽ ai cũng đặt mấy cái danh hiệu kiểu như 'Khoai Lang Đạo Trưởng' chứ?

Chỉ cần trong đó có hai ba cái đạo hiệu nghe thuận tai, rồi cậu chọn lấy một cái, vấn đề đạo hiệu của cậu sẽ được giải quyết ngay!

Tống Thư Hàng nghĩ đến đây, lập tức tự khen cho sự cơ trí của mình.

“Ý kiến hay, để tôi đăng ký giúp tiểu hữu.” Bắc Hà Tán Nhân nhiệt tình lấy ra một cuốn sổ nhỏ.

Đồng thời, Bắc Hà Tán Nhân còn mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lên, nhắn một tin: [Trưng tập đạo hiệu, các đạo hữu đang online rảnh rỗi trong nhóm có thể phát huy trí tưởng tượng của mình, nghĩ giúp Tống Thư Hàng tiểu hữu một cái đạo hiệu thích hợp nhé.] “Quả nhiên vẫn nên là Bá Đao Tống Tam đi, ồ... không đúng, phải là Bá Đao Tống Nhất mới phải.

Chữ Nhất có thể viết theo cách viết cổ, Bá Đao Tống Nhất!” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng vừa định kịch liệt phủ định.

Nhưng Bắc Hà Tán Nhân đã múa bút thành văn, ghi đạo hiệu 'Bá Đao Tống Nhất' vào sổ tay, kèm theo chú thích: 'Bạch Tôn Giả'.

“Thật ra ta thấy cái tên 'Cương Quyền Tống Tam' mà Bạch tiền bối nói lúc nãy cũng không tệ, rất có khí khái nam tử hán, có điều chữ Tống Tam phía sau có thể sửa lại một chút, gọi là Cương Quyền Công Tử thì sao?” Cuồng Đao Tam Lãng đề nghị.

“Rất thú vị, tuy chỉ đổi có hai chữ nhưng đẳng cấp lập tức thăng hạng ngay.” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng ghi 'Cương Quyền Công Tử' vào sổ, chú thích: Cuồng Đao Tam Lãng.

“Vậy tôi cũng đề cử một cái nhé, tôi thấy cái tên 'Chân Nhân Đường Bạch Kình Thành Ôn Châu Tỉnh Chiết Giang Việt Nam' rất thú vị, nhưng có thể sửa lại một chút.

Ôn Châu Bạch Kình Khách...

ừm, bỏ hai chữ Ôn Châu đi, Bạch Kình Đao Khách hoặc Bạch

Kình Tán Nhân đều không tệ.” Đông Phương Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng lập tức mắt sáng lên, ít nhất cái đạo hiệu này nghe còn có vẻ chính thức: “Bạch Kình Tán Nhân!

Chính là nó!” “Bạch Kình Đao Khách đi, Tán Nhân nghe không có khí thế gì cả.

Tôi chính vì tên là Bắc Hà Tán Nhân nên mỗi khi báo đạo hiệu ra đều thấy không có khí thế như các đạo hữu khác, tin tôi đi!” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Nói đoạn, gã viết chữ 'Bạch Kình Đao Khách' vào sổ, chú thích: Đông Phương Tiên Tử.

Tống Thư Hàng: “...” Lúc này, Bạch Tôn Giả lại đề nghị: “Thật ra đạo hiệu một chữ cũng rất tuyệt mà, tách chữ Tống của Tống Thư Hàng tiểu hữu ra, lấy riêng chữ 'Mộc' (Cây).

Mộc Đạo Nhân nghe cũng ổn.” “Được, ghi lại trước đã.” Bắc Hà Tán Nhân cũng ghi 'Mộc Đạo Nhân' vào sổ.

Bởi vì Bắc Hà Tán Nhân nhắn tin hàng loạt trong nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', lại có thêm mấy vị tiền bối chạy tới góp vui.

“Ta nói này, chúng ta khi đặt đạo hiệu chẳng phải nên liên hệ 'đạo hiệu' với hình tượng cá nhân của tu sĩ sao?

Các ngươi nhìn dáng vẻ của Tống Thư Hàng tiểu hữu hiện giờ đi, cộng thêm bộ Quân Tử Vạn Lý Hành thân pháp của cậu ấy nữa, ta đề cử 'Thần Đao Quân Tử Kim Cương' nhé!

À không đúng, đọc thế này không thuận miệng, vậy đổi thành 'Kim Cương Quân Tử Đao' thì sao?” Tạo Hóa Pháp Vương cũng không biết từ đâu chui ra.

“Kim Cương Quân Tử Đao?

Không tệ, ghi lại đã.” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng ghi chép.

“Tạo Hóa huynh, huynh sai rồi.

Thư Hàng tiểu hữu cuối cùng đã nói rồi, muốn lấy một cái đạo hiệu kiểu 'ý thức lưu' mà.

Cho nên, tham chiếu theo hình tượng hiện giờ của cậu ấy, cộng thêm việc cậu ấy giỏi dùng một thanh bảo đao, chẳng phải khiến người ta dễ liên tưởng đến câu kinh văn kinh điển 'buông hạ đồ đao, lập địa thành phật' sao?

Hay là gọi là 'Đồ Đao Đại Sư' đi?” Cổ Hồ Quan Chân Quân đuổi tới, gọi với từ xa.

“Đồ Đao Đại Sư?

Tuy hơi kỳ lạ nhưng cũng cứ ghi lại đã.” Bắc Hà Tán Nhân gật đầu.

Tống Thư Hàng: “...” Vì sao cụm từ 'buông hạ đồ đao' khi rút gọn lại biến thành Đồ Đao Đại Sư chứ?

Ý nghĩa hoàn toàn thay đổi rồi mà!

Cậu đã bắt đầu hoài nghi không biết mình có cộng sai điểm 'cơ trí' hay không rồi?

“Thật ra đạo hiệu cho Tống tiền bối em đã nghĩ suốt rồi, từ rất lâu rất lâu trước đây em đã nghĩ được một cái đạo hiệu rất tốt cho Tống tiền bối rồi.” Vũ Nhu Tử cô nương nhanh chóng lao tới: “Linh Điệp Đảo Thư Sơn Cư Sĩ, thấy sao hả anh?” Bắc Hà Tán Nhân ngẩn ra: “Ơ, sao lại thêm Linh Điệp Đảo vào?

Thư Hàng tiểu hữu muốn gia nhập Linh Điệp Đảo à?” “À... không phải ạ.

Lúc đó khi nghĩ cái đạo hiệu này, em đang định kéo Tống tiền bối vào Linh Điệp Đảo.

Vậy thì gọi là Thư Sơn Cư Sĩ đi!" Vũ Nhu Tử tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng lập tức rơm rớm nước mắt, cái đạo hiệu này tạm thời là cái bình thường nhất rồi.

Bắc Hà Tán Nhân nói xong lại lướt lướt điện thoại, bảo: "Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đề xuất mấy cái đạo hiệu.

Tôi chọn mấy cái bình thường ghi lại nhé." Chọn mấy cái bình thường... nghĩa là phần lớn đạo hiệu các tiền bối báo đều thuộc loại không bình thường à.

"Áp Lực Đạo Trưởng, Nho Quyền Tăng, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ, bốn cái đạo hiệu này coi như cũng bình thường." Bắc Hà Tán Nhân đáp: "Mấy cái đạo hiệu hệ trái cây khác, hay mấy cái không hợp khí chất của Thư Hàng tiểu hữu thì tôi bỏ qua hết rồi." "Vậy thì chọn một cái đạo hiệu thích hợp đi?" Bắc Hà Tán Nhân đưa cuốn sổ nhỏ ghi đầy một trang cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy cuốn sổ, nhìn mười một cái đạo hiệu từ đầu đến cuối.

Chọn cái nào bây giờ?

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy thân thể thật nặng nề, giống như tên mạng 'Thư Sơn Áp Lực Đại' của cậu vậy, cậu hiện giờ cảm thấy mình áp lực như núi!

Áp lực này đến từ ánh mắt của các vị tiền bối trước mặt.

Tống Thư Hàng cảm thấy lần 'cơ trí' này của mình thật sự là cộng sai điểm rồi.

Năm phút sau.

Tống Thư Hàng đột nhiên cầm bút lên, nhanh chóng đánh dấu tích vào mười một cái đạo hiệu.

Cuối cùng, cậu chọn ra bảy cái đạo hiệu từ mười một cái đó.

“Quyết định rồi.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, mỉm cười nhẹ: “Đạo hiệu của tôi chính là bọn họ!” “Bọn họ?” Bắc Hà Tán Nhân hơi ngẩn ra.

“Vâng, bảy cái đạo hiệu!” Tống Thư Hàng khẳng định: “Một tuần có bảy ngày, vừa khéo luôn!” Bạch Kình Đao Khách, Thư Sơn Cư Sĩ, Tống Thư Hàng đánh dấu tích vào hai cái đạo hiệu này đầu tiên, chúng là những cái đạo hiệu khá hợp khẩu vị của cậu.

Sau đó Đồ Đao Đại Sư gì đó, xóa ngay lập tức.

Áp Lực Đạo Trưởng là cái gì, là Đạo Trưởng Áp Lê (Lê Ép) à?

Xóa xóa xóa!

Cương Quyền Công Tử?

Vừa Cương Quyền, lại vừa Công Tử... mặt mũi thanh tú, lưng hùm vai gấu sao?

Xóa xóa xóa!

Như vậy, trừ đi hai cái đạo hiệu chắc chắn giữ lại, còn lại sáu cái.

Mà cậu cần bảy cái đạo hiệu.

Cho nên, phải xóa thêm một cái nữa.

Bá Đao Tống Nhất, Mộc Đạo Nhân, Kim Cương Quân Tử Đao, Nho Quyền Tăng, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ...

Trong sáu cái đạo hiệu này, cái Tống Thư Hàng muốn xóa nhất là cái đầu tiên – Bá Đao Tống Nhất.

Nhưng mà...

đây là đạo hiệu do Bạch Tôn Giả đề xuất.

Nghĩ tới nghĩ lui, Tống Thư Hàng vẫn giữ nó lại, phải nể mặt Bạch tiền bối một chút chứ!

Nếu không nể mặt Bạch tiền bối, lỡ đâu ngài ấy không vui... khụ, cái đó đúng là lấy mạng nhỏ của mình ra làm trò đùa mà.

Dù sao thì bảy cái đạo hiệu chỉ là giai đoạn quá độ, từ từ cậu sẽ chọn ra một cái hợp với mình nhất từ bảy cái đó... cho nên, cùng lắm là giữa chừng tìm lý do bỏ cái đạo hiệu 'Bá Đao Tống Nhất' đi là được.

Chương 492

Như vậy, trong bốn cái còn lại, xóa cái nào thì dễ chọn rồi.

Kim Cương Quân Tử Đao hoặc Nho Quyền Tăng.

Cả hai đạo hiệu này phong cách đều có vẻ hơi vỡ vụn.

Tuy nhiên, so sánh ra thì độ ưu tiên xóa Nho Quyền Tăng cao hơn...

Quyền Tăng gì chứ, cậu đâu có thật sự muốn đi làm hòa thượng đâu!

Kim Cương Quân Tử Đao, Bá Đao Tống Nhất, Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thư Sơn Cư Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ, vừa vặn bảy cái.

Xếp theo thứ tự, một tuần bảy ngày... cậu mỗi ngày một cái đạo hiệu, luân phiên là vừa đẹp.

Mỗi ngày một đạo hiệu, một tuần bảy ngày không trùng lặp, hỏi các người có sợ không?

Nếu không phải cảm giác một năm ba trăm sáu mươi lăm cái đạo hiệu ghi nhớ quá phiền phức, cậu thật sự muốn bao trọn gói 365 cái đạo hiệu, mỗi ngày trải nghiệm một cuộc đời đạo hiệu khác nhau luôn ấy chứ.

Tính toán thời gian thì hiện tại là đêm khuya ngày 21 tháng 7, Chủ Nhật.

Còn vài tiếng nữa là đến rạng sáng.

Hôm nay cậu gọi là Thiện Tâm Tu Sĩ, qua rạng sáng mai...

đạo hiệu của cậu sẽ là 'Kim Cương Quân Tử Đao'.

Sau đó đến ngày kia Thứ Ba, cậu sẽ là Bá Đao Tống Nhất!

“Cho nên, bảy cái đạo hiệu, mỗi ngày luân lưu sử dụng.

Vừa khéo mỗi tuần có thể xoay vòng một lần.” “Tống tiền bối có bảy cái đạo hiệu, ngầu quá!” Vũ Nhu Tử ngưỡng mộ nói.

Cô nàng quyết định rồi, về nhà phải tìm ba mình đặt cho thêm mấy cái đạo hiệu nữa.

Đặt mấy cái thì tốt nhỉ?

Đặt bảy cái giống Tống tiền bối sao?

Không ổn không ổn, như vậy cảm giác giống như đồ đôi tình nhân ấy.

Hay là đặt hẳn ba mươi cái đi, mỗi ngày trong tháng thay một cái!

Ơ, dường như cũng không ổn, đôi khi một tháng chỉ có hai mươi tám ngày, lúc lại có ba mươi mốt ngày kia mà.

Vậy nên... bảo ba đặt cho hẳn ba trăm sáu mươi lăm cái đạo hiệu đi!

Mỗi ngày một cái, dùng được cả năm luôn, ngày nào cũng không trùng nhau!

Tuyệt quá, quyết định vậy đi, mình cần 365 cái đạo hiệu.

Mỗi ngày một khác, mỗi ngày đều là một Vũ Nhu Tử hoàn toàn mới!

Ở đằng xa, Linh Điệp Tôn Giả đang cùng Toàn Phong Tôn Giả sắp xếp hậu cần cho giải đấu 'Máy cày tay bùa', đột nhiên hắt hơi một cái...

Đây là siêu giác quan thứ sáu của Tôn Giả, dường như có chuyện phiền phức gì đó sắp ập xuống đầu mình rồi?

Chuyện phiền phức à.

Chẳng lẽ là gã Hải Vương Mắt To kia sao?

Ha ha ha, lẽ nào gã định phái 'Chiến sĩ Hải Đằng' tới tập kích Linh Điệp Đảo chắc?

Xem lão phu có bóp chết lũ chiến sĩ hải đằng đó không!

Bạch Tôn Giả cũng cười ha hả: “Bảy cái đạo hiệu luân phiên sử dụng sao ~ hì, cũng chỉ có loại người hầu như không bị quy tắc tu chân giới hạn chế như Thư Hàng tiểu hữu mới nghĩ ra cái ý tưởng này.

Nhưng mà, thú vị lắm.” “Bảy ngày bảy đạo hiệu?” Bắc Hà Tán Nhân thì ngẩn người ra: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu chắc chứ?” “Vâng, chắc chắn ạ.

Bắc Hà tiền bối yên tâm, tôi không làm loạn đâu...

đây chỉ là giai đoạn quá độ thôi.

Cuối cùng tôi sẽ chọn giữ lại một cái từ bảy cái đó làm đạo hiệu chính thức trong tương lai.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hoặc giả, trong quá trình quyết định đạo hiệu cuối cùng, nếu gặp được đạo hiệu nào hợp hơn thì lại đổi bảy cái này đi.

Dù sao đạo hiệu của tu sĩ cũng không phải là bất biến vĩnh viễn.

Theo sự lớn mạnh của thực lực tu sĩ, hoặc do các yếu tố khác ảnh hưởng, các tu sĩ mạnh mẽ đôi khi cũng thay đổi đạo hiệu của mình.

Ví dụ như Linh Điệp Tôn Giả, đạo hiệu của ngài ấy ngày xưa không phải là 'Linh Điệp'.

Đợi đến khi ngài ấy bắt đầu xây dựng Linh Điệp Đảo của riêng mình thì mới đổi đạo hiệu thành 'Linh Điệp'.

Lại ví dụ như Cổ Hồ Quan Chân Quân, hai trăm năm trước gã cũng không dùng đạo hiệu này.

Chỉ là sau đó gã kế thừa vị trí quán chủ 'Cổ Hồ Quan' nên mới kế thừa luôn đạo hiệu này, đây là tập tục truyền đời của mạch bọn họ.

“Đúng là một phương pháp thú vị.” Cuồng Đao Tam Lãng vuốt cằm nói, gã dường như đã khôi phục lại từ cơn khủng hoảng 'sắp bị Tô Thị A Thất xử đẹp'?

Cũng đúng, là một tồn tại quanh năm phấn đấu trên tiền tuyến tìm đường chết, nếu đến chút tố chất tâm lý này cũng không có thì sao có thể vui vẻ tìm đường chết được chứ?

“Nhưng Thư Hàng tiểu hữu này, đạo hiệu tuy cũng chỉ là một danh xưng, nhưng... trong cõi u minh, đạo hiệu của tu sĩ sẽ liên kết chặt chẽ với khí vận đấy.

Cậu đừng có xem thường đạo hiệu nha!” Cuồng Đao Tam Lãng hiếm khi có lúc nghiêm túc khuyên bảo người khác.

“Tôi hiểu mà, Tam Lãng tiền bối.

Tôi chưa bao giờ có ý xem nhẹ 'đạo hiệu' cả.” Tống Thư Hàng khép cuốn sổ lại, trả cho Bắc Hà Tán Nhân, bảy cái đạo hiệu cậu đều đã ghi nhớ kỹ.

Chính vì không xem nhẹ đạo hiệu nên cậu mới muốn đổi cái tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' đi.

“Mấy lời này của Tam Lãng đúng là lời tâm huyết đấy, đạo hiệu của gã chính là tấm gương tày liếp.” Bắc Hà Tán Nhân cất sổ tay, cười ha hả.

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Chuyện đạo hiệu của Tống Thư Hàng cứ thế được quyết định xong xuôi.

“Được rồi, nếu đạo hiệu của Thư Hàng tiểu hữu đã quyết định xong, vậy tiếp theo chúng ta đi tổ chức chợ phiên giao dịch tu sĩ thôi!” Bạch Tôn Giả vung tay, vui vẻ nói.

Nhưng nói xong, Bạch Tôn Giả lại nhớ ra một vấn đề: “Hôm nay Thư Hàng gọi đạo hiệu là gì nhỉ?” “Thứ Bảy, xin hãy gọi tôi là Thiện Tâm Tu Sĩ.” Tống Thư Hàng lại tò mò hỏi: “Cái chợ phiên giao dịch tu sĩ đó tổ chức bây giờ luôn ạ?” “Đúng vậy, tổ chức ngay bây giờ, đây cũng là một quán lệ trong giới tu sĩ.” Bắc Hà Tán Nhân giải thích: “Tu sĩ bình thường cư trú ở khắp nơi trên thế giới, muốn tụ tập một chuyến không hề dễ dàng.

Cho nên, thông thường sau khi những giải đấu lớn như 'Đại hội đua phi kiếm' kết thúc, họ sẽ nhân cơ hội tổ chức thêm một cuộc đại hội giao dịch giữa các tu sĩ.

Linh Điệp tiền bối và Toàn Phong tiền bối đã đang sắp xếp các hạng mục liên quan đến chợ phiên đại hội giao dịch ở đằng kia rồi.” “Hóa ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó, cậu nhìn qua Bạch Tôn Giả đang đầy hứng thú: “Mà này Bạch tiền bối, ngài mới là người tổ chức 'Đại hội đua máy cày tay bùa' lần này mà, đại hội giao dịch ngài không cần đi sắp xếp sao?” “Yên tâm đi, mọi chuyện đều giao cho Linh Điệp đạo hữu và Toàn Phong đạo hữu rồi.

Đặc biệt là Toàn Phong đạo hữu, mấy việc nổi đình nổi đám này hắn thích nhất đấy.

Ta chỉ cần đợi đến khi đại hội giao dịch bắt đầu, qua đó lộ mặt một cái là được.” Bạch Tôn Giả giơ ngón tay cái lên, lại bổ sung thêm: “Ngoài ra, ta đã sắp xếp ổn thỏa những việc mình có thể làm rồi~~ Trước khi triệu tập giải đấu máy cày tay, ta đã mời mấy vị đạo hữu là 'giám bảo đại sư' nổi tiếng trong tu chân giới tới tọa trấn rồi.

Đến lúc đó, mọi người gặp phải món đồ nào mình không tự định giá được ở đại hội giao dịch thì có thể mời mấy vị đạo hữu đó giúp giám định.

Tất nhiên là... không được quên phí giám định đâu đấy.” Kỹ năng 'ông chủ rảnh tay' của Bạch Tôn Giả đã được cộng đầy điểm.

Còn Toàn Phong Tôn Giả thì lại cộng không ít điểm vào kỹ năng 'nhẫn nhục chịu khó'.

“Đúng rồi Thư Hàng...

à không đúng, Thiện Tâm Tu Sĩ.

Đợi lát nữa đại hội giao dịch bắt đầu, cậu qua tìm ta, ta dẫn cậu đi dạo một vòng, bổ sung thêm chút kiến thức tu sĩ cho cậu.” Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay: “Ta qua chỗ Linh Điệp đạo hữu một chuyến xem thời gian bắt đầu chính xác của đại hội giao dịch đã.” Nói đoạn, Bạch Tôn Giả vui vẻ chạy mất hút.

“Ha ha, đại hội giao dịch hả, lại tới mùa bội thu của Bạch tiền bối rồi phải không?” “Mỗi lần có đại hội tương tự, Bạch tiền bối lúc nào cũng có thể đào được rất nhiều đồ tốt một cách thần kỳ.” “Nhưng dạo này mọi người đều khôn ra rồi nhỉ, chỉ cần là thứ Bạch tiền bối muốn giao dịch thì chắc chắn là bảo bối tốt.” “Không hẳn đâu, người quen cũ thì khôn ra thật, nhưng mỗi năm đại hội giao dịch đều có mấy lính mới xuất hiện mà.” Mấy vị tiền bối vừa nghẹn lời vừa lục tục kéo nhau về phía chỗ của Toàn Phong Tôn Giả và Linh Điệp Tôn Giả.

“Đại hội giao dịch bảo vật của tu sĩ à, cảm giác là một cơ hội rất hiếm có...

Tiếc là trong tay mình chẳng có mấy món đồ dùng để giao dịch được, đến linh thạch cũng chẳng có mấy viên.” Tống Thư Hàng tiếc nuối.

Cái đại hội giao dịch này cậu cũng chỉ đi xem cho biết, sẵn tiện mở mang kiến thức tu chân thôi.

“Mà nói mới nhớ, điểm đích là ở gần 'Đảo Thổ Trứ' nơi Thất Sinh

Phù tiền bối ở nhỉ?

Thổ Ba, Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ chắc đang ở trên đảo đó?

Vậy thì đi xem bọn họ trước đã!" Tống Thư Hàng nghĩ thầm rồi đứng dậy.

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng phát hiện mình đang nằm trơ trọi một mình trong thùng xe máy cày... xung quanh là biển khơi mênh mông.

Chẳng thấy bóng dáng 'Đảo Thổ Trứ' ở phương nào cả.

Điểm đích của cuộc đua bảo là ở 'gần' Đảo Thổ Trứ... nhưng trời mới biết cái 'gần' mà Bạch tiền bối nói là xa bao nhiêu?

Còn nữa... các vị tiền bối ơi, lúc đi sao mọi người không thuận tay xách theo tôi luôn vậy?

Chẳng lẽ bắt tôi bơi qua tìm mọi người sao?

Bất hạnh quá mà.

"Bi kịch thật sự." Trên đảo Thổ Trứ.

Thời gian đã gần rạng sáng.

Sau một ngày học tập vất vả, cư dân bản địa trên đảo đã sớm đi ngủ.

Họ vẫn luôn giữ vững truyền thống tốt đẹp là mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Cao Mỗ Mỗ nằm trong một ngôi nhà đất nhỏ, trợn tròn mắt nhưng chẳng thể nào ngủ được.

"Cuộc đời đúng là một bàn trà." Vốn là đi hưởng tuần trăng mật hè với cô bạn gái Nha Y, kết quả cuối cùng lại biến thành hoạt động 'sinh tồn trên đảo dã nhân' đáng sợ thế này.

Mà du thuyền đón họ phải tận một tháng nữa mới tới cái hòn đảo nhỏ này.

Chương 493

“Một tháng cơ đấy, số chương dự trữ mình thiết đặt tự động cập nhật ở hậu đài tác giả chẳng còn bao nhiêu, chắc là sắp phải đứt chương rồi.” Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm.

Nhóm Cao Mỗ Mỗ lên đảo cũng đã hơn một tuần rồi.

Cả kỳ nghỉ hè chỉ có hai tháng, vậy mà phải trải qua một nửa thời gian trên cái đảo dã nhân này, nghĩ thôi đã muốn khóc rồi.

Nếu muốn rời khỏi hòn đảo này sớm, chỉ có một cách duy nhất: giúp đỡ chủ nhân hòn đảo này, vị đại phú hào huyền bí 'Ngài Áo Đen', dạy dỗ đám người bản địa trên đảo học xong cuốn 《Luận Ngữ》.

Thế nhưng, dưới sự dẫn dắt của vị lão giáo sư, tất cả mọi người đã dùng phương pháp giảng dạy khoa học và hiệu quả nhất để chỉ bảo đám người bản địa học tập, vậy mà đến giờ cũng chỉ mới khó khăn lắm mới giúp họ quên đi bản 《Tam Tự Kinh》 vẽ bùa kia, nắm bắt lại bản 《Tam Tự Kinh》 tiếng Trung chính xác.

Muốn để đám bản địa học xong 《Luận Ngữ》 thì không biết phải mất bao lâu nữa.

Cao Mỗ Mỗ nghĩ đến đây liền cảm thán: “Người giàu đúng là biết chơi thật đấy.” Rõ ràng là một vị đại phú hào giàu có, đẹp trai, không chịu đi hưởng thụ cuộc sống sa đọa, trái lại cứ phải chạy tới một hòn đảo nhỏ tách biệt với thế giới, còn tự thân dạy dỗ cư dân bản địa học tập 'tiếng Trung'.

Vị nam tử áo đen này chắc hẳn là rảnh rỗi sinh nông nổi đến mức nào mới làm ra cái chuyện này?

Người bình thường như mình quả nhiên hoàn toàn không cách nào thấu hiểu được suy nghĩ của người giàu.

Tóm lại... kỳ nghỉ hè năm nay, kể từ khi gặp hai anh em nhà Gia Cát là đã bắt đầu hoàn toàn không bình thường rồi.

Bất hạnh quá, sao mình lại có đám 'thanh mai trúc mã' và 'bạn nối khố' như vậy chứ?

Cao Mỗ Mỗ, nam.

Sinh viên lớp 43, hệ 19, Học viện Thiết kế và Chế tạo Máy móc, Khoa Kỹ thuật Cơ khí Đại học Giang Nam.

Một nam sinh đeo kính, hơi đẹp trai, điều kiện kinh tế gia đình tốt.

Cái tên Cao Mỗ Mỗ không phải là tên gọi tắt, tên của cậu thuộc series 'không phải con đẻ', cậu họ Cao, tên Mỗ Mỗ (Nghĩa là 'ai đó').

Thế nên Cao Mỗ Mỗ chính là tên thật của cậu.

Trong lòng Cao Mỗ Mỗ có một khát vọng lớn lao, đó là sau khi tốt nghiệp đại học tìm được việc làm, thoát khỏi sự quản lý kinh tế của bố, cậu sẽ lập tức tới đồn cảnh sát để đổi tên.

Nhất định phải đổi tên!

Ngoài ra, cậu là 'người thắng cuộc' duy nhất trong ký túc xá của Tống Thư Hàng có bạn gái.

So với thiên tài lập trình 'Lý Dương Đức', 'Lâm Thổ Ba' dư thừa năng lực quá độ, và một Tống Thư Hàng có thể ngồi lỳ cả buổi chiều trong hiệu sách cũ, thì Cao Mỗ Mỗ được coi là thành viên 'trưởng thành' duy nhất trong cả phòng.

Cậu thường xuyên đảm nhận trách nhiệm 'chăm sóc các bạn cùng phòng khác'.

Ví dụ như hai tháng trước, khi Tống Thư Hàng bị cảm ốm, việc mua thuốc, mua cháo đều do Cao Mỗ Mỗ nhắc nhở, sau đó phối hợp cùng các bạn cùng phòng khác thực hiện.

Một Cao Mỗ Mỗ 'trưởng thành' và 'viên mãn' như vậy, thực chất lại có một bí mật nhỏ mà ngay cả bạn cùng phòng cũng không biết.

Cậu đang âm thầm viết tiểu thuyết mạng... hơn nữa còn đã viết được vài năm rồi.

Cậu bắt đầu viết từ thời cấp ba, trong lúc vô tình cũng đã tích lũy được một nhóm nhỏ độc giả trung thành.

Chỉ tiếc là vì việc học bận rộn nên thời gian viết lách của cậu không nhiều.

Cậu vốn là một sinh viên có thành tích ưu tú, nếu không cũng chẳng thể thi đỗ vào khu đại học Giang Nam.

Thời gian mỗi ngày cậu có thể dành ra để gõ chữ rất ít, thông thường một ngày chỉ có thể gõ được khoảng sáu nghìn chữ để cập nhật.

Lại thêm Cao Mỗ Mỗ cảm thấy viết tiểu thuyết có cảm giác như đang viết 'nhật ký riêng tư' vậy, nếu để bạn cùng phòng biết được thì sẽ rất xấu hổ.

Thế nên cậu chưa bao giờ nhắc chuyện này với họ.

Lúc gõ chữ đều rất cẩn thận, trạng thái tốt thì gõ nhiều một chút, tích trữ ít bản thảo phòng khi có chuyện ngoài ý muốn.

Trước khi đi du lịch hè lần này, Cao Mỗ Mỗ đã vất vả âm thầm tích góp được nửa tháng bản thảo.

Theo tính toán ban đầu, mỗi ngày đăng định kỳ sáu nghìn chữ, cộng thêm trong chuyến du lịch cũng có thể tiếp xúc với máy tính, internet, ít nhiều gì cũng lén gõ thêm được ít chữ.

Cập nhật kỳ nghỉ hè chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng chẳng ngờ chuyện đen đủi lại xảy ra, máy bay gặp sự cố!

Bọn họ thế mà lại rơi xuống một cái đảo dã nhân!

Trên đảo dã nhân chỉ có cư dân bản địa.

Ngoài chỗ ở của vị đại phú hào áo đen bí ẩn kia ra, cả hòn đảo không hề có máy tính, không có nguồn điện, không có mạng internet.

Tiếp theo đây chắc là phải đứt chương hơn nửa tháng rồi.

Học kỳ này cậu vừa mới mở một quyển sách mới, vất vả lắm mới đạt được kỷ lục từ lúc đăng sách đến giờ không nghỉ ngày nào, không đứt chương ngày nào.

Giờ xem ra kỷ lục này sắp bị phá vỡ rồi.

Độc giả sẽ không chửi mình là thái giám chứ?

Quan trọng hơn là, thám hiểm đảo hoang thì cũng nhịn đi, sao lúc ngủ cậu lại phải ngủ riêng với Nha Y chứ?

Bọn họ là người yêu của nhau cơ mà!

Sao bên cạnh cậu lại nhét thêm hai thằng đần Thổ Ba và Gia Cát Trung Dương vào chứ.

Hai tên thần kinh thô này hoàn toàn chẳng biết 'lo âu' là cái gì, đã sớm ngủ say như chết rồi.

“Haizz... mình nên bắt đầu nghẹn lời từ đâu đây?” Cao Mỗ Mỗ thở dài thườn thượt.

Đồng thời còn có một chuyện nữa vẫn đè nặng trong lòng Cao Mỗ Mỗ.

Tống Thư Hàng – người cùng lên máy bay với họ, sau sự cố không biết đã chạy đi đâu rồi.

Tuy vị đại phú hào áo đen trên đảo nói mình và Tống Thư Hàng là bạn thân, đảm bảo Tống Thư Hàng tuyệt đối không xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn nào.

Nhưng đã một tuần rồi mà không nghe thấy tin tức gì của Tống Thư Hàng, trong lòng Cao Mỗ Mỗ vẫn có chút lo lắng.

Mà nói đi cũng phải nói lại... cái thằng Tống Thư Hàng đó từ lúc nào mà lại trở thành bạn bè với vị đại phú hào áo đen chủ hòn đảo này vậy?

Đúng lúc Cao Mỗ Mỗ không ngủ được, đang suy nghĩ vẩn vơ thì đột nhiên, có một bóng người lướt qua trước ngôi nhà đất của cậu. [Ai thế nhỉ?] Cao Mỗ Mỗ cảnh giác.

Toàn thân cậu căng cứng lại.

Đừng thấy cậu là dáng vẻ thư sinh đeo kính, lúc nhỏ cậu cũng từng luyện võ đấy.

Tuy đã bỏ bê nhiều năm rồi nhưng vẫn còn chút căn cơ.

Cao Mỗ Mỗ căng cứng người, cẩn thận nhích ra phía ngoài căn nhà đất.

Nhờ ánh trăng, Cao Mỗ Mỗ nhìn rõ bóng hình kia.

Đó là một ông tây cao lớn tóc vàng.

Người phù hợp với dáng người này trên đảo chỉ có một, chính là ngài Joseph, vị 'đệ tử danh nghĩa' của Tống Thư Hàng.

Ông ta đã học được thần công 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 từ Tống Thư Hàng, lại còn khổ luyện ngày đêm, thế mà thật sự luyện cho thể chất mạnh lên rất nhiều.

“Lạ thật, ngài Joseph đêm hôm khuya khoắt ra ngoài làm gì nhỉ?” Cao Mỗ Mỗ thầm nghĩ.

Lúc này, chỉ thấy Joseph băng qua cụm nhà đất, đi thẳng tới bìa rừng bên cạnh.

Trong rừng có một khoảng đất trống.

Joseph tới chỗ đất trống, hít sâu một hơi, sau đó bắt đầu một, hai, ba, bốn tập bài 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》.

Cao Mỗ Mỗ: “...” Hiểu rồi, xem ra là vị Joseph này nửa đêm nửa hôm không ngủ được nên ra ngoài tập thể dục đây mà.

Mà nói chứ, Joseph vẫn cứ đinh ninh Tống Thư Hàng là cao thủ võ lâm sao?

“Cái thằng Tống Thư Hàng đó mà là cao thủ võ lâm thì mình chắc cũng cỡ nhân vật ngũ tuyệt giang hồ rồi nhỉ?” Cao Mỗ Mỗ vui vẻ thầm nghĩ, dù sao thì lúc nhỏ cậu cũng thật sự từng học võ một thời gian mà.

Thế nhưng, vừa dứt lời, trong lòng Cao Mỗ Mỗ lại trào dâng một cảm giác 'kỳ quặc'.

Dường như trong ấn tượng của cậu có một hai đoạn ký ức nào đó.

Những hình ảnh rất rời rạc – Tống Thư Hàng đang bay vút trên tường, Tống Thư Hàng đang sử dụng kỹ năng 'Liệt Hỏa Kiếm Pháp' của chiến binh trong game Nhiệt Huyết Truyền Kỳ?

Tại sao lại có những hình ảnh như vậy lóe qua nhỉ?

Cao Mỗ Mỗ dùng sức lắc đầu.

Chắc là do cậu viết tiểu thuyết nhiều quá nên giờ không phân biệt nổi hiện thực và ảo giác nữa rồi?

Thôi kệ, quay về ngủ tiếp vậy.

Cậu chẳng rảnh hơi đâu mà cùng ngài Joseph chơi trò 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 lúc nửa đêm thế này đâu~ Nghĩ vậy, Cao Mỗ Mỗ lặng lẽ nhích trở lại, không muốn làm hỏng nhã hứng của ngài Joseph.

Ngay khi Cao Mỗ Mỗ chuẩn bị về lại ngôi nhà đất của mình thì đột nhiên, trong rừng truyền đến một tiếng sột soạt.

Ngay sau đó, từ bốn phương tám hướng của khoảng đất trống đổ xô vào hai mươi cư dân bản địa trên đảo, bọn họ vây quanh Joseph. [Hỏng rồi!] Tim Cao Mỗ Mỗ thắt lại!

Trong đầu cậu hiện lên đủ loại tình tiết phim ảnh, tiểu thuyết về 'tộc ăn thịt người' các kiểu.

Đám dã nhân này muốn làm hại Joseph sao?

Ánh mắt Cao Mỗ Mỗ tìm kiếm xung quanh, cố gắng tìm một món vũ khí, dù chỉ là một cái gậy gỗ thì cũng còn tốt hơn là tay không.

Nhưng còn chưa đợi cậu tìm được món vũ khí vừa tay, cảnh tượng trước mắt lại thay đổi.

Hai mươi người bản địa giống như đang đóng phim cổ trang, đồng loạt chắp tay, cúi người hành lễ với Joseph.

Miệng đám bản địa còn dùng thứ tiếng An Lạc cứng ngắc hét lên từ 'Thứ phụ' (Sư phụ).

Cao Mỗ Mỗ hoàn toàn ngớ người.

Đây là đang diễn cái trò gì vậy?

Joseph đưa mắt nhìn quanh hai mươi người bản địa, gương mặt uy nghiêm, ánh mắt sáng quắc: “Tốt lắm, người đã đến đủ rồi chứ?” “Vâng, thứ phụ.

Hôm nay~~ tới lượt hai mươi người bọn con tới đây...

Chương 494

cầu thứ phụ, tiếp tục chỉ dạy thần công cho bọn con!” Trong hai mươi tên dã nhân có một tên cầm đầu bước ra, dùng tiếng An Lạc cứng ngắc nói.

Joseph hài lòng gật đầu: “Vậy thì bắt đầu đi.

Diễn lại ba thức thần công đầu tiên mà ta đã dạy cho các ngươi một lần xem!” “Rõ, thứ phụ!” Hai mươi tên dã nhân cung kính nói.

Sau đó, bọn họ xếp thành hàng, nhanh chóng tạo thành một đội hình vuông vắn như miếng đậu phụ.

Kế tiếp, hai mươi cư dân bản địa nghiêm túc biểu diễn bài 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》.

Cảnh tượng này đúng là làm lóa cả mắt Cao Mỗ Mỗ.

Thế giới này bị làm sao vậy?

Thế giới sụp đổ rồi à?

Hay là, 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 thực sự là một loại thần công tuyệt thế?

Chỉ là đám sinh viên ngu muội như họ ôm núi vàng mà không biết cách khai thác thôi?

Rất nhanh, ba tiết động tác đầu tiên của 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 đã được đám cư dân bản địa thi triển xong.

“Tốt lắm, động tác của các ngươi rất chuẩn.” Trên mặt Joseph lộ ra vẻ hài lòng: “Vậy thì tiếp theo, hôm nay ta sẽ dạy cho các ngươi chiêu thức thứ tư của thần công!” “Thứ phụ, bao giờ thì bọn con mới có thể trở thành cường giả, phản kháng lại tên đảo chủ tàn bạo, treo hắn lên mà đánh hả sư phụ!” Một đệ tử bản địa khát khao hỏi.

“Học võ kiêng kỵ nhất là nóng vội, nóng vội thì không thể luyện thành thần công tuyệt thế được đâu.” Joseph nghiêm túc nói.

Sau đó, Joseph lại tiếp tục bảo: “Tố chất cơ thể các ngươi vượt xa ta, đợi các ngươi học xong toàn bộ bộ thần công này, chăm chỉ luyện tập, trong thời gian ngắn sẽ cảm nhận được tố chất cơ thể thăng tiến vượt bậc!” Vì đám người bản địa học tiếng Trung chưa lâu nên nhiều lúc Joseph phải múa tay múa chân để miêu tả ý nghĩa trong lời nói của mình.

“Sau đó, đến khi nào các ngươi luyện ra được khí cảm.

Khi nắm đấm của các ngươi tung ra có thể đánh nổ không khí, phát ra tiếng nổ mạnh, lúc đó mới là lúc thần công sơ thành!” Joseph nói đến đây, trong mắt lộ ra vẻ ngưỡng mộ.

Tôn sư Tống Thư Hàng của ông ta đã đạt đến cảnh giới chỉ cần khẽ vẫy tay một cái là đã 'bép' một tiếng đánh nổ không khí rồi.

Nghe Joseph miêu tả xong, trong mắt đám người bản địa cũng hiện lên vẻ mong chờ.

Một quyền có thể đánh nổ không khí, cảnh giới đó chắc chắn phải lợi hại hơn tên đảo chủ tàn bạo kia nhiều rồi?

Đám người bản địa cảm thấy, đợi đến khi họ luyện ra được 'khí cảm', một quyền có thể đánh nổ không khí, đó chính là lúc họ phản kháng lại tên đảo chủ tàn bạo kia, giành lại tự do!

Nghĩ đến sự tàn bạo của đảo chủ, đám người bản địa lại ứa nước mắt.

Một chữ viết không đẹp là bị đánh vào lòng bàn tay, đánh cho đỏ rực cả lên.

Đọc sai văn chương là phải nhịn đói, có khi cả ngày không được cho ăn cơm.

Có đôi khi viết sai chữ nhiều quá còn bị treo lên cái cây lớn ở lối vào bộ lạc, bị roi quất vù vù vào người, đau lắm luôn.

Đáng hận hơn là sau này khi nhóm giáo viên mới vào dạy học, đám người bản địa mới biết hóa ra trước kia, phương pháp viết chữ Hán trong 《Tam Tự Kinh》 mà tên đảo chủ tàn bạo dạy toàn bộ đều là sai hết, tất cả đều là vẽ bùa!

Sai bét nhè hết cả...

Trong lòng đám người bản địa khổ lắm, nhưng lại không dám nói ra trước mặt tên đảo chủ tàn bạo đó.

Nói ra thì có khi lại bị nhịn đói, còn bị treo lên đánh nữa.

Thế nhưng, ở đâu có áp bức, ở đó có đấu tranh!

Cho nên bọn họ phải học thần công tuyệt thế!

Bọn họ phải trở thành người mạnh mẽ, sau đó phản kháng lại vị đảo chủ kia.

Đến lúc đó, bắt vị đảo chủ kia học tượng hình văn trên đảo họ, học không tốt là không cho ăn cơm, viết sai chữ là đánh vào lòng bàn tay, đọc sai là treo lên đánh!

Nghĩ đến cảnh tượng tươi đẹp đó, bọn họ thèm đến chảy cả nước miếng.

Thế là đám dã nhân này càng thêm nỗ lực bắt đầu tu luyện thần công tuyệt thế 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》.

Khóe miệng Cao Mỗ Mỗ giật giật.

Cậu khẳng định cấp độ kỹ năng 'khua môi múa mép' của ngài Joseph chắc chắn không hề thấp.

Trong hoàn cảnh chẳng có gì cả mà lại có thể lừa được nhiều người bản địa như vậy đi theo mình học 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》.

Đặt vào thời cổ đại thì chắc chắn ông ta có thể dùng 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 để khai tông lập phái, trở thành một môn phái võ lâm rồi nhỉ?

Phái Quyền Pháp Thời Đại Mới?

Triệu Hoán Quyền Tông?

Được rồi, dù sao đi nữa, Cao Mỗ Mỗ cảm thấy nguyện vọng muốn treo đảo chủ 'nam tử áo đen' lên đánh của đám dã nhân này đã hoàn toàn không có tương lai gì rồi...

Cao Mỗ Mỗ đã có thể tưởng tượng được một ngày nào đó, đám người bản địa tự cho là 'thần công đại thành', một đám người vây quanh nam tử áo đen rồi bắt đầu tập bài 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》.

Cảnh tượng đó đúng là đẹp đến mức không dám nhìn!

Chắc lúc đó trên cái cây lớn ở lối vào bộ lạc sẽ mọc đầy 'quả dã nhân' bị quất cho tơi tả mất? [Dù sao thì con người sống là phải có ước mơ, người không có ước mơ thì khác gì người máy chứ?

Thế nên tôi sẽ âm thầm chúc phúc cho các người vậy.] Cao Mỗ Mỗ thầm nghĩ.

Sau đó, cậu lặng lẽ rút khỏi khu rừng nhỏ, quay về ngôi nhà đất của mình để ngủ tiếp.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thuận lợi rời khỏi chiếc máy cày tay bùa của Bạch tiền bối, người tới đón cậu là Diệt Phượng Công Tử.

Chẳng biết mấy chiếc máy cày tay bùa đã qua cải tạo ma pháp này sẽ được xử lý thế nào nhỉ?

Có bị niêm phong lại để đợi đến giải đấu 'Máy cày tay bùa' lần sau mới dùng tiếp không?

Không thể cứ bỏ mặc không quản được... bởi vì những chiếc máy cày tay bùa đã qua cải tạo này ở một mức độ nào đó đều là những 'pháp khí' rất mạnh mẽ.

Đặc biệt là chiếc máy cày mũi khoan mà Túy Xá Cư Sĩ tiền bối cải tạo, nếu lái nó thì Tống Thư Hàng tuyệt đối có nắm chắc sẽ nghiền nát được tu sĩ tầm Nhị Phẩm.

Cái mũi khoan đó nếu mà đâm chính diện thì tu sĩ Tứ Phẩm cũng phải mất nửa cái mạng chứ chẳng chơi!

Diệt Phượng Công Tử dùng linh lực dẫn dắt Tống Thư Hàng giúp cậu có thể đạp nước mà đi, cả hai đang tiến về phía 'Đảo dã nhân' của Thất Sinh Phù phủ chủ.

Đang đi, Tống Thư Hàng chợt nhớ ra một chuyện.

“Diệt Phượng tiền bối, đúng lúc có chuyện muốn nói với ngài.” Nói đoạn, Tống Thư Hàng lấy chiếc găng tay bạc kia ra đưa cho Diệt Phượng Công Tử.

“Gì vậy?” Diệt Phượng Công Tử nhận lấy chiếc găng tay bạc.

“Toàn Phong tiền bối quăng qua đó, bảo là món quà tặng cho ngài?” Tống Thư Hàng trả lời: “Ngoài ra, Toàn Phong tiền bối còn hỏi ngài có muốn làm thú cưng của ngài ấy không?” “Bảo hắn đi chết một vạn lần đi!” Diệt Phượng Công Tử gầm lên.

“Vâng, ngài yên tâm, tôi đã từ chối yêu cầu của ngài ấy rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Diệt Phượng Công Tử tiếp tục gào thét: “Đập hắn cho ta, tít tít

tít~~, thú cưng cái đầu hắn ấy!” “Ha ha~” Tống Thư Hàng cười gượng một tiếng, đối phương là Tôn Giả đấy, đập Tôn Giả chẳng phải là chê mạng quá dài sao?

Sau khi cười gượng xong, Tống Thư Hàng bảo: “Tóm lại, chiếc găng tay bạc này tôi giao cho Diệt Phượng tiền bối nhé.” “Ngươi giúp ta trả lại cho Toàn Phong đi!” Diệt Phượng Công Tử dứt khoát quăng chiếc găng tay bạc lại vào tay Tống Thư Hàng.

“Chuyện này vẫn là Diệt Phượng tiền bối tự mình đi trả thì tốt hơn.” Tống Thư Hàng quăng chiếc găng tay bạc trở lại...

Giác quan thứ sáu của tu sĩ mách bảo cậu rằng Toàn Phong Tôn Giả là một kẻ cực kỳ phiền phức.

Việc trả găng tay bạc này vẫn là để Diệt Phượng Công Tử đích thân đi thì hơn.

“Đừng có quăng cho ta, là ngươi nhận mà!

Đàn ông thì phải dám làm dám chịu, quà mình đã nhận thì dù có ngậm đắng nuốt cay cũng phải đem trả lại chứ!” Diệt Phượng Công Tử lại quăng găng tay bạc trở lại.

“Nhưng đó là nhận dưới danh nghĩa của Diệt Phượng tiền bối mà.

Cho nên Diệt Phượng tiền bối tự mình đi trả mới đúng.” Tống Thư Hàng lại quăng găng tay bạc trả về.

“Khốn thật, vậy ngươi đừng có thay ta nhận món quà này chứ.” Diệt Phượng Công Tử lại một lần nữa quăng găng tay bạc qua.

“Tôi đã từ chối rồi mà, nhưng Toàn Phong tiền bối vẫn cứ quăng nó qua đây.

Thế nên tôi cũng đã cố hết sức rồi.” Tống Thư Hàng lại quăng găng tay bạc trở lại: “Còn nữa, Diệt Phượng tiền bối đừng có quăng qua nữa nhé!

Quăng qua nữa là tôi không nhận đâu đấy.” Diệt Phượng Công Tử cầm chiếc găng tay bạc, quăng cũng không được, mà không quăng cũng chẳng xong.

Hải Vương mà thấy cảnh này chắc là mắt sẽ rưng rưng mất.

Sau một hồi im lặng.

“Thôi...

được rồi, chiếc găng tay bạc này ta nhận vậy.” Diệt Phượng Công Tử nói.

“Vậy mới đúng chứ, chỉ là một chiếc găng tay bạc thôi mà, cùng lắm thì cứ nhận lấy rồi vứt vào kho báu đừng quan tâm đến nó là được.” Tống Thư Hàng nói.

“Ha ha.” Diệt Phượng Công Tử gật đầu, rồi đột nhiên cất tiếng: “Đúng rồi Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Trước kia các đạo hữu có nhắc tới việc thời gian qua cậu luôn giúp đỡ chăm sóc Đậu Đậu?” “À, vâng ạ.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vất vả cho cậu rồi, Thư Hàng tiểu hữu.” Diệt Phượng Công Tử rũ mắt, cảm thán: “Cái thằng Đậu Đậu đó lúc nào cũng biết cách hành hạ người khác nhỉ.” Phong cách của Diệt Phượng Công Tử đột nhiên thay đổi khiến Tống Thư Hàng có chút không kịp thích nghi, cậu cười gượng một tiếng, đáp: “Diệt Phượng tiền bối quá lời rồi, thực ra Đậu Đậu cũng giúp tôi không ít việc.” “Cậu không cần phải nói tốt cho con chó ngốc đó đâu, tóm lại Thư Hàng tiểu hữu vất vả rồi.” Diệt Phượng Công Tử bước một bước tới bên cạnh Tống Thư Hàng, nắm lấy tay cậu: “Ta có món quà nhỏ này... coi như là quà cảm ơn vì cậu đã chăm sóc Đậu Đậu suốt thời gian qua nhé.” Tống Thư Hàng: “...” Quả nhiên, trong lòng bàn tay cậu đã có thêm một chiếc găng tay bạc.

Phong cách thay đổi đột ngột như vậy chỉ là để tìm cái cớ nhét chiếc găng tay bạc này cho cậu thôi à!

Tống Thư Hàng theo bản năng muốn nhét chiếc găng tay bạc trở lại: “Diệt Phượng tiền bối, chuyện chăm sóc Đậu Đậu thì Hoàng Sơn Chân Quân đã tặng quà cảm ơn tôi rồi.

Cái gọi là một việc không phiền hai chủ...

à, dùng từ không đúng lắm.

Nhưng ý là vậy đó.

Diệt Phượng tiền bối không cần phải đưa thêm quà cảm ơn cho tôi nữa đâu.” Diệt Phượng Công Tử không hài lòng bảo: “Cậu đường đường là đấng nam nhi mà sao cứ lề mề như đàn bà vậy?

Chiếc găng tay bạc này là một bảo bối đấy biết không?

Bây giờ ta cũng có bảo cậu đem nó trả lại cho Toàn Phong Tôn Giả đâu...

Ta chỉ là nhận món quà của Toàn Phong Tôn Giả, sau đó đem nó làm quà cảm ơn tặng cho cậu, sao cậu lại không nhận chứ?” Diệt Phượng Công Tử nói nghe rất có lý!

Chiếc găng tay bạc này rõ ràng là một bảo vật.

Ngay cả kẻ có thực lực sánh ngang Tôn Giả như Hải Vương cũng phải phí hết tâm tư tìm kiếm nó kia mà.

Ngoài ra...

Chương 495

cho dù chiếc găng tay bạc này Tống Thư Hàng không dùng được, nhưng lát nữa chẳng phải có cái 'Chợ phiên giao dịch tu sĩ' sao!

Không dùng được thì có thể dùng nó để đổi đủ thứ đồ tốt với các vị tiền bối tu sĩ khác mà!

“Vậy tôi xin phép không khách sáo mà nhận lấy nhé?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Là đàn ông thì phải sảng khoái lên một chút.” Diệt Phượng Công Tử cười ha hả, vỗ mạnh vào vai Tống Thư Hàng.

Sau đó, Công Tử đẩy đẩy mắt kính, thái độ thay đổi, nghiêm túc nói: “Ngoài ra, kẻ giám sát cậu, ta đã có chút manh mối rồi.” “Đối phương là ai vậy ạ?” Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

Điều cậu khá lo lắng là có kẻ chơi trò giám sát rồi âm thầm giở trò xấu.

Nếu kẻ địch chỉ nhắm vào bản thân Tống Thư Hàng thì cậu chẳng sợ.

Binh tới tướng chặn, nước tới đất ngăn.

Thế nhưng không ai có thể đảm bảo những kẻ âm thầm giở trò xấu này có chuyển mục tiêu sang người thân bạn bè của Tống Thư Hàng hay không.

Vì thế, không thể không đề phòng.

Đối phương rốt cuộc là ai?

Hải Vương và Chiến sĩ Hải Đằng?

Thế lực của Vô Cực Ma Tông?

Hay là sự tồn tại đứng sau gã con rối 'Tiên sinh' đã bị tháo rời linh kiện kia?

Những kẻ có thể tìm cậu gây phiền phức mà Tống Thư Hàng nghĩ tới được chính là ba đối tượng trên.

“Hắc hắc, nhân lúc cơ thể cậu đang hôn mê, ta đã đặc ý để hai vị đệ tử Sở gia có tu vi bình thường trông coi cơ thể cậu...

đối phương quả nhiên đã lộ sơ hở.” Diệt Phượng Công Tử khẽ đẩy mắt kính, tròng kính phản chiếu ánh sáng của trí tuệ: “Sơ hở thực sự ấy, đối phương là một con Hắc Mã Tinh đã tu luyện thành hình người.” “Hắc Mã Tinh?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Cậu đắc tội với một con Hắc Mã Tinh từ bao giờ vậy?

Đối phương còn có ý đồ xấu, âm thầm giám sát cậu nữa chứ?

Cậu tò mò hỏi: “Con Hắc Mã Tinh này có thuộc thế lực đặc thù nào không ạ?

Ví dụ như Vô Cực Ma Tông chẳng hạn?” Hải Vương và Chiến sĩ Hải Đằng có tính bài ngoại rất mạnh, chắc là sẽ không có quan hệ gì với con Hắc Mã Tinh này đâu.

Vậy thì chỉ có Vô Cực Ma Tông, hoặc thế lực đứng sau gã con rối 'Tiên sinh' kia thôi.

“Không liên quan gì tới Vô Cực Ma Tông đâu...

Nếu ta không đoán sai thì con Hắc Mã Tinh này chắc thuộc về tổ chức tinh quái rồi.” Diệt Phượng Công Tử vuốt cằm nói.

Diệt Phượng Công Tử là một đại yêu đã tu luyện thành hình người, về phương diện tổ chức yêu quái, ngài ấy hiểu biết nhiều hơn các tiền bối khác trong nhóm vài phần.

“Tổ chức tinh quái?” Tống Thư Hàng vò đầu bứt tai, cậu thật sự không nhớ nổi mình từng đắc tội với tổ chức tinh quái khi nào.

“Yên tâm đi, chuyện này cứ để ta xử lý giúp cậu.

Ta đảm bảo con Hắc Mã Tinh này sau này sẽ không tới tìm cậu gây phiền phức nữa đâu.” Diệt Phượng Công Tử đẩy mắt kính, cười nói.

“Cảm ơn Diệt Phượng tiền bối.” Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm: “Ngoài ra, cũng xin tiền bối giúp tra xem vì sao con Hắc Mã Tinh này lại giám sát tôi...

Lẽ ra tôi chưa từng đắc tội với tổ chức tinh quái mới đúng.” Có lẽ vì Tống Thư Hàng đã nhận chiếc găng tay bạc nên Diệt Phượng Công Tử tỏ ra cực kỳ hào sảng: “Cứ giao cho ta!” Cho dù là đêm tối, tròng kính của ngài ấy vẫn có thể phản chiếu ánh sáng lóa mắt.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử đưa Tống Thư Hàng tới hòn đảo dã nhân kia.

Lúc này, lại có một vị tiền bối bay lượn đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Là Thất Sinh Phù phủ chủ.

“Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng cũng tìm được cậu!” Thất Sinh Phù phủ chủ cười ha hả, thu lại phi kiếm.

Chiếc áo khoác gió màu đen tung bay, ngài ấy bước tới đón Tống Thư Hàng một cách cực kỳ phong độ.

“Thất Sinh Phù tiền bối?” Tống Thư Hàng mỉm cười nhẹ, rồi cũng vén chiếc cà sa bích ngọc của mình lên...

đồng dạng bước tới đón: “Tiền bối, đám bạn của tôi vẫn ổn chứ ạ?” “Bạn bè của cậu đều rất tốt, để ta đưa cậu vào đảo thăm bọn họ.” Thất Sinh Phù phủ chủ cười nói.

Sau đó, ngài ấy dẫn Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử vào đảo.

Trên đảo dã nhân có một kết giới đặc biệt bao phủ.

Vì muốn sắp xếp 'Đại hội đua máy cày tay bùa' ở gần đây, để tránh cho đám người bản địa và bạn bè của Tống Thư Hàng trên đảo bị ảnh hưởng bởi giải đấu bên ngoài, Thất Sinh Phù phủ chủ đã bố trí trận pháp xung quanh hòn đảo, cách tuyệt hoàn toàn hòn đảo với thế giới bên ngoài.

Như vậy, cho dù bên ngoài cuộc đua máy cày có hò hét nhộn nhịp đến đâu cũng sẽ không ảnh hưởng đến cư dân trong đảo.

Sau khi bước vào hòn đảo được trận pháp bảo vệ, Tống Thư Hàng thấy trên đảo tối om, chỉ có lác đác vài ngọn đuốc đang cháy, điểm xuyết đôi chút cho màn đêm của hòn đảo.

Trên hòn đảo cực kỳ yên tĩnh, đám người bản địa trên đảo cùng các thành viên gặp nạn trên máy bay thảy đều đã đi ngủ.

Tống Thư Hàng bảo: “Haiz...

đã nửa đêm nửa hôm rồi cơ đấy.” Giờ này chắc nhóm Cao Mỗ Mỗ đã ngủ say rồi...

Nhưng như vậy cũng tốt, vì hiện giờ cậu vẫn còn đang mặc chiếc cà sa không tháo ra được đây.

Nếu bọn họ còn thức mà mình mặc cà sa tới gặp thì chắc chắn bọn họ sẽ tưởng mình đi tu mất thôi.

Thất Sinh Phù phủ chủ nói: “Để ta đưa cậu đi xem bạn bè trước.

Sau đó ta sẽ dẫn cậu tới kho báu của ta xem thử, cho cậu chọn một mớ đồ vật tương đương giá trị để giao dịch lấy 'Huyết Thần Toản'.” “Làm phiền tiền bối quá.” Tống Thư Hàng vừa nói vừa lấy viên 'Huyết Thần Toản' kia từ trong túi thu nhỏ ra đưa cho Thất Sinh Phù phủ chủ.

Viên Huyết Thần Toản này đối với Tống Thư Hàng hiện giờ giống như một củ khoai nóng bỏng tay vậy.

Gã Công Tử Hải kia dù đang trong quá trình xung kích cảnh giới Ngũ Phẩm mà vẫn cứ nhớ mãi không quên viên Huyết Thần Toản này.

Gã vẫn chưa từ bỏ ý định đoạt lấy món bảo bối này từ tay cậu.

Cho nên, cứ sớm giao dịch nó với Thất Sinh Phù tiền bối cho rảnh nợ.

Đến lúc đó, để xem Công Tử Hải có bản lĩnh tới tìm Thất Sinh Phù tiền bối hay không.

Thất Sinh Phù phủ chủ nhận lấy viên Huyết Thần Toản, cẩn thận lấy ra một chiếc hộp gỗ đã chuẩn bị sẵn để bỏ vào.

Dù sao thì viên Huyết Thần Toản này có liên quan tới số lượng 'long văn trên kim đan' khi ngài ấy xung kích cảnh giới Ngũ Phẩm mà.

Sau đó, phủ chủ cười bảo: “Đi thôi, đi xem bạn bè của cậu trước đã.” Trên hòn đảo nhỏ, tại cụm nhà đất.

Thất Sinh Phù phủ chủ dẫn Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử tiến vào phạm vi khu nhà đất.

Tống Thư Hàng không bước vào nhà, dựa vào thị lực mạnh mẽ của tu sĩ, cậu xuyên qua những ô cửa sổ đơn sơ là có thể thấy được từng bóng hình quen thuộc.

Thổ Ba, Gia Cát Trung Dương đang ngủ say sưa, còn có Cao Mỗ Mỗ cũng vừa mới đi ngủ không lâu.

Trong căn phòng cách đó không xa, cô bạn gái Nha Y của Cao Mỗ Mỗ, chị em Lục Phỉ, và con gái Kyousuke của Joseph đều ở trong căn phòng đó.

Còn Gia Cát Nguyệt – kẻ từng cưỡng hôn Cao Mỗ Mỗ và không rõ giới tính kia thì đang co rụt một mình trong một căn phòng nhỏ hẹp.

Ngoài ra còn có vị lão giáo sư, ông chú da đen hội nhai vũ từng cùng vào đảo huyền bí trên máy bay, đương nhiên còn có cả một số hành khách mà Tống Thư Hàng không quen biết, thảy đều đang an cư trong các ngôi nhà đất khác nhau.

Thấy mọi người đều bình an vô sự, Tống Thư Hàng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Thế nhưng cậu tìm một vòng mà chẳng thấy ông đệ tử danh nghĩa Joseph của mình đâu: "Ơ?

Joseph đi đâu rồi ạ?" "Joseph?

Ý Thư Hàng tiểu hữu có phải là ông tây trung niên đó không?" Thất Sinh Phù phủ chủ hỏi lại.

"Vâng, chính là ông ấy ạ." Tống Thư Hàng nói, nghe giọng của Thất Sinh Phù tiền bối, hình như Joseph lại gây ra chuyện gì rồi sao?

Khóe miệng Thất Sinh Phù phủ chủ nhếch lên: "Ông ta ấy hả, ở đằng kia kìa.

Để ta dẫn các cậu qua đó." Rồi ngài ấy dẫn Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử cẩn thận băng qua khu rừng, chỉ tay về phía khoảng đất trống xa xa: "Đó, Thư Hàng tiểu hữu nhìn xem, đằng kia có phải Joseph mà cậu muốn tìm không?" Tống Thư Hàng thấy Joseph đang dẫn đầu tập bài 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》, và cả hai mươi người bản địa với vẻ mặt cuồng nhiệt đang xếp thành đội hình nhỏ để học tập theo.

"..." Tâm trạng của Thư Hàng lúc này giống như có vạn con ngựa đang phi nước đại trong lòng vậy.

"Mấy tên này đang làm gì vậy?" Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi.

“Ha ha, đang luyện thần công tuyệt thế đó.” Thất Sinh Phù phủ chủ bảo: “Bọn họ định luyện xong bộ thần công tuyệt thế này, chờ ngày thần công đại thành sẽ phản kháng ta, treo ta lên mà đánh.

Còn bảo là sẽ không cho ta ăn cơm nữa cơ chứ ~ hắc hắc hắc.” “Thất Sinh Phù, ông giỡn tôi chắc?” Diệt Phượng Công Tử nói.

“Không giỡn đâu, bọn họ thực sự định làm vậy đó.

Ta đã lén xem bọn họ luyện 'thần công tuyệt thế' mấy ngày nay rồi, nghe bọn họ cứ lẩm bẩm lặp đi lặp lại suốt, không sai được đâu.

Thú vị cực kỳ luôn.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

Tống Thư Hàng ôm mặt.

Mẹ kiếp...

Tuyệt đối không được để Thất Sinh Phù tiền bối biết mối quan hệ giữa mình và Joseph.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy việc mình dạy Joseph bài 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 hồi đó đúng là một sai lầm lớn.

Sau khi thăm xong bạn bè của Tống Thư Hàng.

Thất Sinh Phù phủ chủ lại vội vàng kéo Tống Thư Hàng đi: “Đi thôi đi thôi, Thư Hàng tiểu hữu, tiếp theo ta sẽ dẫn cậu tới kho báu của ta.

Ta sưu tầm được nhiều món đồ tốt lắm đấy, chắc chắn sẽ không làm cậu thất vọng đâu.” Đêm khuya thanh vắng.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lại trở nên náo nhiệt hẳn lên.

Thông báo hệ thống: Lệ Chi Tiên Tử đã mở video nhóm.

Vừa thấy tin nhắn này hiện lên, rất nhiều đạo hữu biết chuyện đã lôi điện thoại ra, nhanh chóng nhấn vào xem.

Sau khi video nhóm được mở, có một khung cảnh bắt đầu được phát sóng.

Nhìn môi trường trong video thì chắc là động phủ của Dược Sư, khắp nơi trồng một số dược liệu quý giá, còn có đủ loại thiết bị luyện đan, giá để thảo dược.

Ống kính video xoay chuyển... nhắm thẳng vào một bóng hình trên bầu trời.

Trên không trung có một vị nữ tử phương Đông, gương mặt rạng rỡ nụ cười khoáng đạt, mỗi khi cười lại lộ ra hai lúm đồng tiền.

Chính là Lệ Chi Tiên Tử.

Hiện giờ cũng có thể tôn xưng cô ấy là Lệ Chi Chân Quân.

Chương 496

Lệ Chi Tiên Tử đang xoa tay bặm môi, mặt lộ vẻ cười xấu xa.

Cách Lệ Chi Tiên Tử không xa còn có một tu sĩ mặt búng ra sữa đang mai phục.

Góc quay video tiếp tục chuyển động, phương xa có một bóng người đang ngự kiếm bay tới với tốc độ cực nhanh.

Trên gương mặt người tới lộ rõ vẻ lo lắng.

Tuy là một gương mặt lạ lẫm nhưng trong lòng mọi người đều có thể đoán được, người tới chắc chắn là Đồng Quái Tiên Sư không nghi ngờ gì nữa. "Lệ Chi Tiên Tử?

Sao cô lại ở cửa nhà Dược Sư thế này?" Đồng Quái Tiên Sư vẫy vẫy tay với tiên tử, gương mặt tươi cười rạng rỡ. "Đồng Quái đạo hữu, chào anh." Lệ Chi Tiên Tử mỉm cười ngọt ngào, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu: "Ta đang đợi ngươi đây." Đồng Quái Tiên Sư ngẩn người: "Đợi ta?" "Ừm, ta đã đợi đạo hữu rất lâu rồi đó." Nụ cười của Lệ Chi Tiên Tử càng lúc càng trở nên ngọt ngào hơn. "Tiên tử tìm ta có việc gì sao?" Đồng Quái Tiên Sư ngơ ngác không hiểu gì, sau đó cười nói: "Tiên tử, chúng ta vừa đi vừa nói đi.

Đúng rồi, ta còn phải cảm ơn Lệ Chi Tiên Tử đã đưa tiểu đồ đệ của ta đến chỗ Dược Sư huynh...

Thật sự cảm kích vô cùng!" Đồng Quái Tiên Sư vừa nói vừa ngự kiếm tiến lại gần Lệ Chi Tiên Tử, chuẩn bị vừa đi vừa nói chuyện với nàng.

Trong lòng Đồng Quái Tiên Sư vẫn đang lo lắng cho thương thế của đệ tử, không biết Thiết Quái bị thương có nặng không, hiện giờ tình hình thế nào rồi?

Làm sư phụ như ông cũng lo lắm chứ.

Ngay khi Đồng Quái Tiên Sư lại gần, Lệ Chi Tiên Tử bỗng lên tiếng gọi: "Đồng Quái đạo hữu." "Tiên tử cứ nói." Đồng Quái Tiên Sư gật đầu.

Nhưng ngay lúc đó, Lệ Chi Tiên Tử vốn đang đứng yên bỗng nhiên dốc toàn lực lao tới.

Thân hình nàng nhảy vọt lên cao, xoay người một trăm tám mươi độ trên không trung, lưng hướng về phía Đồng Quái Tiên Sư, thúc cùi chỏ ra sau, một cú phản đòn bằng khuỷu tay cực mạnh nện thẳng vào Đồng Quái Tiên Sư.

Cùng lúc đó, trong mắt tiên tử lộ ra tia sáng đáng sợ.

Vì Lệ Chi Tiên Tử đột ngột bộc phát tấn công, hơn nữa nàng hiện đã là tu vi Lục phẩm Chân Quân, cộng thêm việc Đồng Quái Tiên Sư hoàn toàn không có chuẩn bị... thế nên kết quả cuối cùng là, mặt của Đồng Quái Tiên Sư đã có một cuộc tiếp xúc thân mật với cú thúc cùi chỏ của Lệ Chi Tiên Tử. "Ô nga~~" Thân thể ông bị hất văng khỏi phi kiếm, bị Lệ Chi Tiên Tử tông bay đi một đoạn... nhưng chiêu thúc cùi chỏ sau khi bay người này mới chỉ là bắt đầu thôi!

Ngay sau đó, thân thể Lệ Chi Tiên Tử mềm mại như không xương, trượt ra sau lưng Đồng Quái Tiên Sư, tung ra một cú 'Kẹp cổ tam giác' cực đẹp.

Đôi chân nàng quấn quanh sau gáy Đồng Quái Tiên Sư, hai bắp đùi siết chặt, đồng thời đặt mắt cá chân trái lên mắt cá chân phải, khóa chặt cổ của tiên sư.

Rắc rắc~~ Đồng Quái Tiên Sư cảm thấy cổ mình như bị kìm thép kẹp lấy, đau đớn vô cùng: "Ô nga~~" "Y nha!" Lệ Chi Tiên Tử khẽ quát một tiếng, đôi chân dùng lực!

Đồng Quái Tiên Sư bị quăng bay ra ngoài.

Tiên sư hiện giờ vẫn đang trong trạng thái mờ mịt.

Cái quái gì thế này?

Tại sao bản tiên sư vừa mới gặp mặt đã bị Lệ Chi Tiên Tử đối xử như bao cát thế này?

Chẳng lẽ thằng nhóc Thiết Quái kia đã chọc giận Lệ Chi Tiên Tử, rồi tiên tử đem cơn giận này trút lên đầu ta sao?

Còn chưa kịp nghĩ nhiều, một bóng người đã thuấn di đến ngay trước mặt ông.

Là Lệ Chi Tiên Tử, nàng lại dùng thuấn di hiện ra trước mặt ông lần nữa. "Cú đá lốc xoáy, y nha!" Đôi chân Lệ Chi Tiên Tử xoạc ra thành một đường thẳng, xoay tròn cực nhanh.

Đôi chân ngọc đáng yêu nhưng ra đòn tàn nhẫn như một cơn lốc 'bốp bốp bốp' nện thẳng vào người Đồng Quái Tiên Sư. "Ô nga~~" Đồng Quái Tiên Sư thảm thiết kêu lên, bị cú đá lốc xoáy đánh bay lên không trung, càng bay càng cao! "Vẫn chưa xong đâu, nếm thử cái này đi!" Lệ Chi Tiên Tử lôi ra một khẩu súng phóng tên lửa chống tăng AT4, khẽ quát: "Y nha!" Oành~~ Đuôi súng phun ra ngọn lửa rực nóng.

Quả đạn pháo bắn ra, nổ tung trên người Đồng Quái Tiên Sư. "Ô nga~~" Đồng Quái Tiên Sư kêu thảm, thân hình bị đánh văng lên cao hơn.

Trên không trung, quả tên lửa nổ tung, hóa thành một đóa pháo hoa rực rỡ. "Lại nữa đây!

Xem chiêu móc bóng ngược của ta!" Thân hình Lệ Chi Tiên Tử biến ảo ra một chuỗi tàn ảnh, 'vèo' một cái đã vọt tới, đáp xuống ngay trước mặt Đồng Quái Tiên Sư: "Y nha~" Một cú sút vô lê trên không đầy ngầu lòi! "Ô a~~" Đồng Quái Tiên Sư không hề có sức phản kháng, ngoài việc kêu thảm ra, ông thậm chí không thể chống đỡ nổi lấy một cái.

Lệ Chi Tiên Tử: "Thăng Long Quyền, y nha!!" Đồng Quái Tiên Sư: "Ô nga~~" "Tất Lạc Xoay Vòng, y nha!!" Đồng Quái Tiên Sư kêu thảm: "Ô nga~" "Liên hoàn cước bộ bộ cao, y nha!!" "Ô nga~~" "Súng máy tán đả, y nha!!" "Ô nga~~" "Chiêu thức không tên số 18, y nha!!" Đồng Quái kêu thảm: "Ô nga~~" "Y nha!!" "Ô nga~~"... "Xong việc.

Đặng Y Ma đạo hữu, phiền anh qua đây giúp ta thu dọn xác Đồng Quái, khiêng anh ta lên giường bệnh mà ta đã đặt trước ở chỗ Dược Sư đi." Lệ Chi Tiên Tử thỏa mãn vỗ vỗ lòng bàn tay.

Tu sĩ có gương mặt búp bê trốn trong góc nãy giờ liền chui ra.

Anh ta vốn ẩn nấp ở chỗ tối là để ngăn Đồng Quái Tiên Sư chạy trốn, muốn chặn đường lui của ông ta.

Nhưng xem ra hành động này hơi thừa rồi...

Đồng Quái Tiên Sư tội nghiệp, căn bản chẳng có lấy một cơ hội để chạy.

Lúc này, trên gương mặt búp bê của Đặng Y Ma hiện lên một tầng thương cảm.

Vốn dĩ trước khi đến đây tìm Đồng Quái Tiên Sư, trong lòng anh ta tràn đầy oán hận.

Cho dù anh ta đã nhận được một khoản linh thạch kha khá từ chỗ Hoàng Sơn Chân Quân để bù đắp tổn thất, nhưng sự oán giận đối với gã thầy bói đen đủi Đồng Quái Tiên Sư này chẳng giảm đi chút nào.

Thế nhưng hiện giờ, khi nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Đồng

Quái Tiên Sư... trong lòng Đặng Y Ma lại nảy sinh cảm giác 'liên minh' một cách vi diệu.

Phụ nữ khi nổi giận, đặc biệt là kiểu phụ nữ như tiên tử, thật là đáng sợ!

Bao nhiêu oán hận gì đó đều tan thành mây khói lúc nào không hay.

Đặng Y Ma khiêng Đồng Quái Tiên Sư lên, bay về phía động phủ của Dược Sư.

Thực tế thì, thương thế của Đồng Quái Tiên Sư không nghiêm trọng như trong video thấy.

Lúc bị tên lửa chống tăng bắn lên trời, ông đã nhìn thấy Đặng Y Ma đang núp ở chỗ tối rồi.

Trong tích tắc, ông đã đoán ra nguyên nhân khiến Lệ Chi Tiên Tử bật chế độ cuồng bạo, hóa ra là do trước kia mình giả danh nàng để đi xem bói đây mà.

Thế là Đồng Quái Tiên Sư ngoan ngoãn đóng vai kẻ 'bị ăn đòn tơi tả'.

Chỉ là...

Lệ Chi Tiên Tử ra tay nặng thật đấy, đau quá đi mất, Đồng Quái Tiên Sư lệ chảy thành dòng.

Video đến đây là kết thúc.

Lệ Chi Tiên Tử tắt video nhóm.

Trong nhóm im lặng một hồi lâu.

Rất lâu sau.

Bắc Hà Tán Nhân: "Thật ngầu quá...

Lệ Chi Tiên Tử!" Vân Du Tăng Thông Huyền: Gửi biểu tượng ngón tay cái.

Điền Thiên đảo chủ: "Nhưng mà, không biết có phải là ảo giác của tôi không, mà giờ trong tai tôi chỉ còn vang lên đúng hai từ thôi." Tuyết Lang động chủ phối hợp phát ngôn: "Y nha!!" Phá Dương Kích Quách Đại cũng hùa theo: "Ô nga~~" Đông Phương Tiên Tử: "Chính là thế đó!" Điền Điềm phó đảo chủ: "Chính là cảm giác này!" Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: "Chính là cảm giác này!" Lưu Huỳnh Tiên Tử: "Chính là cảm giác này!" Vừa rồi trong video, tiếng quát của Lệ Chi Tiên Tử và tiếng kêu thảm của Đồng Quái Tiên Sư đơn giản là có ma tính, cứ lặp đi lặp lại trong đầu mọi người không dứt.

Lúc này, Tống Thư Hàng cùng Diệt Phượng Công Tử đi theo Thất Sinh Phù phủ chủ đến bảo khố của ông.

Nói mới nhớ, kho báu của các tu sĩ đa phần đều ẩn giấu ở những nơi bí mật, người ngoài không thể biết được.

Sau đó, nếu có vị tu sĩ nào không may 'thân tử đạo tiêu', thì bảo khố hay động phủ của họ sau rất nhiều năm sẽ trở thành kho báu cho các hậu bối đi khám phá.

Bảo khố của Thất Sinh Phù tiền bối lẽ nào lại nằm trên cái đảo thổ dân này sao?

Thất Sinh Phù phủ chủ dẫn Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử đi tới bãi cát trắng ở phía sau hòn đảo.

Sau đó, ông đi tới một chỗ trên bãi cát, thò tay kéo ra một cánh cửa ngầm.

Lối vào bảo khố đơn giản vậy sao, Thất Sinh Phù tiền bối không sợ bị trộm à?

Lúc này, Thất Sinh Phù tiền bối đi tiên phong vào đường hầm, Diệt Phượng Công Tử và Tống Thư Hàng cũng nối gót đi vào bên trong cánh cửa ngầm đó.

Dưới cửa ngầm là một cái hố sâu không thấy đáy xoáy tròn đi xuống, không hề có bậc thang.

Thất Sinh Phù phủ chủ ngự kiếm từ từ hạ xuống.

Còn Tống Thư Hàng thì được phi kiếm của Diệt Phượng Công Tử đỡ lấy, chậm rãi rơi xuống theo.

Không biết đã hạ xuống bao lâu, trước mắt Tống Thư Hàng cuối cùng cũng xuất hiện ánh sáng: "Đến nơi rồi sao?" "Đến rồi, bảo khố của ta nằm ở đây." Thất Sinh Phù phủ chủ cười nói, sau đó ông chỉ tay về phía trước.

Trước mặt ông là một con rùa ngọc dài cả trăm mét, toàn thân đúc bằng ngọc thạch, sống động như thật.

Luồng ánh sáng kia chính là do cơ thể nó tỏa ra.

Nó cứ thế lặng lẽ nằm sấp trong vực sâu không đáy này, không nhúc nhích tí nào.

Thất Sinh Phù phủ chủ cười ha ha: "Đây chính là nơi đặt bảo khố của ta." Diệt Phượng Công Tử nhìn con rùa lớn này, cảm thán: "Thất Sinh Phù đạo hữu thật là hào phóng quá." "Hắc hắc, chỉ là vận may tốt thôi, ta có chút thiện duyên với vị Quy tiền bối này." Quy tiền bối?

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, con rùa ngọc khổng lồ này lẽ nào là sinh vật sống?

Trong lúc suy tư, Thất Sinh Phù tiền bối đã dẫn cậu và Diệt Phượng Công Tử đáp xuống lưng rùa. "Mọi người cũng biết rồi đó, năm xưa tôi đã lập ra rất nhiều lời thề kỳ quái.

Có một lần trong quá trình hoàn thành lời thề, tôi đã kết giao với Quy tiền bối.

Sau đó, tôi liền chuyển toàn bộ bảo khố của mình tới cất giữ trên người Quy tiền bối." Nói xong, Thất Sinh Phù phủ chủ đi tới vị trí cao nhất trên mai rùa, vỗ nhẹ một cái.

Đỉnh mai rùa tách ra, hiện ra một cánh cửa lớn.

Phủ chủ nói: "Vào thôi, bảo khố ở bên trong." Trước khi vào bảo khố, Tống Thư Hàng nhìn xuống con rùa khổng lồ một cái.

Từ đầu đến cuối, con rùa ngọc kia vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, đến cả mí mắt cũng không thèm động đậy.

Vào bên trong mai rùa, Tống Thư Hàng thấy một không gian trắng muốt rộng lớn.

Chương 497

Thất Sinh Phù phủ chủ và Diệt Phượng Công Tử cứ thế trôi nổi giữa hư không, không gian này dường như không có trọng lực.

Trong không gian này trôi lơ lửng từng cái kệ gỗ, hộp gỗ, rương gỗ.

Bên trong đều là bảo vật của Thất Sinh Phù phủ chủ.

Phủ chủ vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng, nói: "Nói mới nhớ, Thư Hàng tiểu hữu có thiếu cái gì không?" "Tôi cũng không rõ nữa, hay là tiền bối giới thiệu cho tôi một chút đi?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ừm, tiểu hữu hiện tại đã là tu vi Nhị phẩm.

Tôi thấy pháp y, vũ khí của cậu đều có rồi, về mặt công pháp cũng không thiếu.

Đan dược cũng đủ..." Thất Sinh Phù phủ chủ vuốt cằm nói. "Hay là tiền bối cho tôi thêm mấy cái 'phù bảo' đi?" Tống Thư Hàng lên tiếng, phù bảo của Thất Sinh Phù tiền bối đã cứu cậu khỏi nguy hiểm mấy lần rồi.

Đặc biệt là kiếm phù, đã giúp Tống Thư Hàng giết chết mấy tên cường địch vượt cấp. "Về phù bảo thì do tu vi của tôi hiện tại có hạn, cấp độ cao nhất tôi chế tác được chỉ là Tứ phẩm thôi...

Nếu cậu muốn thì tôi tặng cậu mấy tấm trước vậy." Nói xong, Thất Sinh Phù tiền bối đưa tay vẫy một cái.

Ba xấp phù giấy từ trên kệ gỗ bay tới, rơi vào tay ông.

Sau đó, ông đếm chúng như đếm tiền, xoạch xoạch, mỗi loại lấy ra hai mươi tấm rồi đưa cho Tống Thư Hàng. "Đây là hai mươi tấm Giáp phù, hai mươi tấm Kiếm phù và hai mươi tấm Phi hành phù.

Đều là cấp Tứ phẩm, mạnh hơn loại cậu dùng lần trước một chút...

Sáu mươi tấm phù bảo này coi như thù lao Thư Hàng tiểu hữu đã đưa bao nhiêu 'giáo viên' tới cho tôi nhé.

Không tính vào giao dịch 'Huyết Thần Toản' đâu!" Thất Sinh Phù phủ chủ ha ha cười lớn.

Tống Thư Hàng cười khổ nhận lấy sáu mươi tấm phù bảo đó...

Đống giáo viên trên đảo kia đâu phải do cậu đưa tới đâu. "Tiếp theo, về thù lao của Huyết Thần Toản, thực ra tôi có chuẩn bị mấy món đồ, xem Thư Hàng tiểu hữu thích loại nào." Thất Sinh Phù phủ chủ cười hắc hắc.

Sau đó, ông dẫn Tống Thư Hàng tới trước ba cái rương lớn.

Cái rương thứ nhất mở ra, lộ ra một sợi dây thừng màu vàng.

Thất Sinh Phù phủ chủ giới thiệu: "Vật này là 'Khổn Tiên Thừng'... bản sao thôi.

Một khi thi triển ra có thể trói chặt kẻ địch.

Tuy là bản sao, nhưng dù là Ngũ phẩm Linh Hoàng cũng sẽ bị trói trong chốc lát.

Có điều nó có giới hạn số lần sử dụng.

Sau khi có được nó, tôi đã dùng năm lần.

Hiện giờ, 'Khổn Tiên Thừng' này còn dùng được mười sáu lần nữa.

Sau mười sáu lần, nó sẽ biến thành một sợi dây thừng bình thường." Trói được kẻ địch mười sáu lần, tuy có giới hạn số lần sử dụng nhưng nếu dùng khéo thì vật này có tác dụng vô cùng lớn.

Đặc biệt là đến cả tu sĩ Ngũ phẩm cũng bị trói trong chốc lát...

Trong trận chiến giữa các tu sĩ Ngũ phẩm, một khoảnh khắc ngắn ngủi cũng đủ để xoay chuyển thắng bại.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, đúng là món bảo bối tốt! "Tiếp theo là món thứ hai, là một con khôi lỗi." Thất Sinh Phù phủ chủ lại mở cái rương thứ hai.

Bên trong là một con khôi lỗi tinh xảo.

Con khôi lỗi này Thư Hàng nhìn quen mắt lắm rồi, hình dáng là một con rồng khổng lồ phương Tây, dài tầm hơn ba mét, cao hơn hai mét, toàn thân màu bạc trắng.

Ngoại trừ màu sắc khác với con 'Hắc Long' của 'tiên sinh' kia trong hang động, thì mọi chi tiết còn lại gần như y hệt. "Đây là một loại khôi lỗi phi hành do Mặc Môn sản xuất, chỉ cần lắp linh thạch vào là có thể khởi động.

Nếu phẩm chất linh thạch đủ cao, loại khôi lỗi phi hành này thậm chí có thể đạt tới tốc độ siêu thanh.

Trước khi tiểu hữu thăng cấp lên Tứ phẩm và nắm vững pháp môn ngự kiếm phi hành, con khôi lỗi này chính là phương tiện di chuyển tuyệt vời nhất.

Nhược điểm duy nhất là hơi tốn linh thạch một chút." Thất Sinh Phù phủ chủ giới thiệu.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy con khôi lỗi bạc trắng này, trong lòng đã nảy sinh sự yêu thích.

Làm long kỵ sĩ gì đó ngầu lắm luôn!

Dù đây chỉ là một con cự long khôi lỗi... nhưng vẫn ngầu bá cháy.

Hơn nữa quan trọng nhất là, có nó rồi, Tống Thư Hàng có thể tự do bay lượn trên bầu trời trước khi đạt tới Tứ phẩm! "Xem ra Thư Hàng tiểu hữu rất thích món quà thứ hai này." Thất Sinh Phù phủ chủ cười nói: "Nhưng tôi vẫn muốn giới thiệu cho cậu món bảo vật thứ ba." Nói đoạn, ông mở cái rương thứ ba ra.

Bên trong rương là một búp măng nhỏ, trông có vẻ rất ngon miệng. "Đây là thiên tài địa bảo gì vậy?

Cần phải dùng như thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu nhớ lại hồi Bạch tiền bối phát hiện ra hai cái 'măng trúc xanh', ăn xong có lợi ích cực lớn cho việc khai mở Tị khiếu, qua tay cô đầu bếp của Không Không Đạo Môn chế biến thì mùi vị cũng rất tuyệt. "Ách, cái này không phải dùng để ăn...

Tuy là cũng ăn được, nhưng ăn đi thì phí quá." Thất Sinh Phù phủ chủ vội xua tay.

Diệt Phượng Công Tử bên cạnh nhìn búp măng hồi lâu, bỗng nhiên lên tiếng: "Có yêu khí, không đúng...

Linh khí trên người nó dồi dào hơn nhiều, đây là linh vật đã tu luyện thành công sao?" "Chính xác, búp măng này sinh trưởng ở nơi linh khí dồi dào, mà điều hiếm thấy là nó không hề hóa thành yêu.

Sau khi sinh ra một chút linh trí, nó bắt đầu tiến hóa theo hướng linh vật.

Chỉ cần cẩn thận chăm sóc cho nó lớn lên, đợi đến khi nó trưởng thành thành một cây trúc, không cần luyện chế, tự bản thân nó đã là một pháp bảo thiên sinh có 'khí linh' rồi." Thất Sinh Phù phủ chủ cười ha ha.

Đây quả thật là món bảo bối hiếm có.

Một món pháp khí muốn nuôi dưỡng ra khí linh không hề dễ dàng.

Không chỉ cần đầu tư rất nhiều thiên tài địa bảo, mà còn phải gửi gắm tình cảm vào pháp khí, bầu bạn ngày đêm, lại còn cần có đủ cơ duyên nữa.

Đến cả trong tay Bạch tiền bối cũng chỉ có Lưu Tinh kiếm là nuôi dưỡng được một tia khí linh mà thôi.

Còn búp măng nhỏ này, chỉ cần nuôi lớn thành trúc thì bẩm sinh đã là gậy linh trúc rồi.

Giá trị của món bảo vật này đã vượt xa 'Huyết Thần Toản' rất nhiều. "Thất Sinh Phù đạo hữu, búp măng này lẽ nào có vấn đề gì sao?" Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Bảo bối như vậy, tại sao phủ chủ lại mang ra để giao dịch lấy một viên 'Huyết Thần Toản' của Tống Thư Hàng?

Việc này chẳng khác nào lấy viên kim cương to đùng đổi lấy một đồng xu lẻ cả. "Bản thân búp măng không có vấn đề gì...

Sở dĩ mang nó ra giao dịch là vì nó vốn dĩ không phải của tôi.

Nó chỉ vì một lời hẹn ước với tôi nên tạm thời ký gửi trong bảo khố này thôi." Thất Sinh Phù phủ chủ nói: "Theo ước định giữa tôi và nó, mỗi khi tôi cần giao dịch với đạo hữu nào trong bảo khố riêng, tôi bắt buộc phải để đạo hữu đó tiếp xúc với 'búp măng nhỏ' này.

Xem thử khi nào thì chủ nhân mà nó thích sẽ xuất hiện để đưa nó đi." Lai lịch của Thất Sinh Phù phủ chủ rất thần bí, sau lưng ông là một thế lực tu sĩ khổng lồ vô cùng.

Điểm này trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần gần như không phải là bí mật.

Thất Sinh Phù phủ chủ cũng chẳng bao giờ né tránh chủ đề này... nhưng ông cũng rất ít khi nhắc tới thế lực đứng sau mình là gì.

Trong tay Thất Sinh Phù phủ chủ luôn có mấy món đồ kỳ kỳ quái quái... giống như những lời thề kỳ quái mà ông đã lập khi còn trẻ vậy.

Tống Thư Hàng cười nói: "Kịch bản bảo vật nhận chủ à?" Thất Sinh Phù phủ chủ cười đáp: "Đại loại là thế." "Vậy tôi cần phải làm gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đơn giản lắm, cậu cứ đưa tay bắt lấy nó, xem thử nó có phản ứng gì là được." Thất Sinh Phù phủ chủ bảo.

Tống Thư Hàng gật đầu, vén tay áo cà sa, đưa tay chộp lấy búp măng đó.

Đồng thời cậu thuận miệng hỏi thêm: "Đúng rồi Thất Sinh tiền bối, nếu thật sự có người nhận được sự thừa nhận của búp măng này và mang nó đi, thì mất bao lâu nó mới biến thành cây trúc?" "Ừm...

Tầm năm trăm năm là có thể mọc ra mầm trúc nhỏ.

Khoảng hai nghìn năm thì chắc là trưởng thành." Thất Sinh Phù phủ chủ vuốt cằm nói.

Năm trăm năm mà mới chỉ mọc ra được một cái ngọn trúc thôi sao.

Trong lúc suy nghĩ, tay Tống Thư Hàng đã chạm vào búp măng.

Cảm giác hơi nhám nhưng lại mềm mềm, sờ vào rất thích.

Bất thình lình, tinh thần Tống Thư Hàng rung động mạnh.

Sau đó, trước mắt cậu hiện ra ảo ảnh trời đất xoay chuyển.

Và giữa trời đất bao la đó, có một cây gậy trúc khổng lồ chống trời sừng sững.

Một đầu của nó đâm thẳng vào tầng mây, đầu kia cắm sâu vào lòng đất.

Một tư thế như muốn chọc thủng cả trời đất. "Bá đạo thật." Tống Thư Hàng cảm thán.

Nhưng ngay lúc đó, cây gậy đột nhiên rút lên từ lòng đất, giáng một gậy thẳng xuống đầu Tống Thư Hàng!

Boong~ Một tiếng va chạm kim loại chát chúa vang lên.

Tống Thư Hàng cảm thấy trong đầu mình toàn là tiếng 'o o', khó chịu vô cùng. [Đã quá~~] Một giọng nói như tiếng sấm vang vọng giữa trời đất.

Chương 498

Giọng nói này chấn động khiến Tống Thư Hàng bị văng thẳng ra khỏi ảo ảnh đó.

Lúc này, Tống Thư Hàng phát hiện mình đã lùi lại xa búp măng hơn mười bước, mặt đầy mờ mịt.

Bị ăn đòn rồi sao? "Đã xảy ra chuyện gì thế?" Thất Sinh Phù phủ chủ nghi hoặc hỏi.

Ông đã từng giao dịch với rất nhiều đạo hữu thân thiết trong bảo khố này, tính ra cũng có hơn hai mươi vị đạo hữu tiếp xúc với búp măng rồi, nhưng chưa từng thấy ai có phản ứng như Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoa xoa đầu: "Cái búp măng này biến thành cây gậy lớn đập tôi!" Bây giờ cậu cảm thấy hơi hoa mắt chóng mặt, trước mắt cứ như có đàn đom đóm bay múa vậy.

Diệt Phượng Công Tử: "..." Thất Sinh Phù phủ chủ: "..." Xem ra, búp măng và Tống Thư Hàng không hợp nhau rồi?

Vừa mới chạm mặt mà búp măng đã ra tay đánh lén Thư Hàng tiểu hữu rồi.

Nhưng mà lạ thật đó.

Rõ ràng Thư Hàng tiểu hữu là người tốt mà, mọi người trong nhóm đánh giá về cậu ấy vẫn luôn rất tốt.

Tại sao búp măng vừa gặp đã muốn táng Tống Thư Hàng rồi?

Đang lúc Thất Sinh Phù phủ chủ còn đang thắc mắc, bỗng nhiên cái búp măng nhỏ kia rung lên một cái.

Sau đó có một luồng ý niệm truyền vào não bộ của Thất Sinh Phù phủ chủ.

Ý niệm của búp măng dịch ra có nghĩa là thế này: "Vãi thật...

Ngại quá, vừa nãy nhìn nhầm người rồi." "Hả?" Thất Sinh Phù phủ chủ ngây người. "Thì là chuyện đó đó...

Xin lỗi nha, nãy ta đánh nhầm người." Búp măng nói.

Khóe miệng Thất Sinh Phù phủ chủ giật giật.

Đánh nhầm người~~ Nói đi cũng phải nói lại, ý thức của búp măng này trở nên nhân tính hóa như vậy từ bao giờ thế?

Trước đây, mỗi khi nó giao tiếp với ông đều rất đứt quãng, dường như linh trí mới chỉ vừa mới mở ra thôi.

Đến cả lúc giao ước nhờ ông tìm chủ nhân hộ, nó diễn đạt cũng lủng củng, tốn bao nhiêu công sức mới hiểu nổi.

Vậy mà trong cuộc trao đổi vừa rồi, thần trí của búp măng đã rất hoàn thiện...

Hơn nữa, nó còn bảo là nhìn nhầm người?

Hóa ra là cái búp măng này từ xưa đã quen biết rất nhiều 'người' rồi.

Quả nhiên, mình lại lượm một thứ rắc rối về rồi.

Thất Sinh Phù phủ chủ day day thái dương. "Thất Sinh Phù, giúp ta xin lỗi tiểu đạo hữu kia một tiếng nha~" Giọng của búp măng tiếp tục truyền tới.

Thất Sinh Phù phủ chủ thở dài một hơi thật sâu: "Cái đó, Thư Hàng tiểu hữu.

Búp măng này vừa nói là, ngại quá, vừa nãy nó nhìn nhầm người.

Thế nên, đánh nhầm rồi." Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Thất

Sinh Phù tiền bối: "..." Phủ chủ bị Thư Hàng nhìn chằm chằm đến mức ngại quá chừng, ông quay sang liếc búp măng một cái.

Búp măng cũng bị phủ chủ lườm đến mức thấy ngại theo.

Một lúc sau, búp măng rung mình một cái, rụng xuống một miếng bẹ măng.

Đồng thời, nó lại truyền một ý niệm cho phủ chủ.

Thất Sinh Phù phủ chủ nhận lấy miếng bẹ măng đó, đưa cho Tống Thư Hàng: "Khụ, Thư Hàng tiểu hữu, coi như là lời xin lỗi, nó tặng cậu miếng bẹ măng này.

Đừng coi thường nó nhé, miếng bẹ măng này có thể cứu mạng cậu một lần trong lúc nguy cấp đấy!" Tống Thư Hàng nhận lấy miếng bẹ măng, nói: "Được rồi, nó đã xin lỗi thì tôi nhận vậy." Lúc này, cái rương đựng búp măng 'phanh' một cái đóng sập lại, có vẻ như nó đang thấy xấu hổ lắm. "Khụ khụ khụ." Thất Sinh Phù tiền bối hắng giọng mạnh hai cái, sau đó chỉ vào hai cái rương phía trước, hỏi Tống Thư Hàng: "Vậy Thư Hàng tiểu hữu, trong hai món bảo bối này, cậu thích món nào hơn?

Tất nhiên, nếu cậu không thích món nào cả thì trong bảo khố của ta có rất nhiều thứ, cứ việc chọn thoải mái.

Ta bảo đảm giá trị món cậu nhận được cuối cùng so với 'Huyết Thần Toản' chỉ có cao hơn chứ không thấp hơn đâu!" Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi chỉ vào cái rương thứ hai: "Lấy con khôi lỗi Ngân Long này đi." Khổn Tiên Thừng bản sao tuy trông cũng được, nhưng đối với Tống Thư Hàng ở giai đoạn hiện tại thì không có tác dụng lớn lắm.

Với trang bị, phù bảo, đan dược hiện có của cậu, nếu gặp phải kẻ địch mà cậu đánh lại được thì căn bản chẳng cần dùng đến cái dây thừng đó làm gì.

Còn những kẻ địch đánh không lại thì dùng Khổn Tiên Thừng cũng vô dụng.

Ví dụ đối phương là Ngũ phẩm Linh Hoàng thì dây thừng tối đa cũng chỉ trói được họ trong chốc lát, khoảng thời gian ngắn ngủi đó Tống Thư Hàng căn bản không thể chạy thoát được.

Cho nên, chọn con khôi lỗi Ngân Long này vẫn tốt hơn.

Khôi lỗi không phải là sinh vật, nên có thể cất vào trong 'Nhất thốn súc tiểu đại'.

Khi cần thì lấy ra dùng, rất hợp với cậu.

Hơn nữa quan trọng là Tống Thư Hàng nhớ lúc trong hang động, con 'khôi lỗi Hắc Long' kia còn có khả năng chiến đấu nhất định nữa. "Được, giao dịch hoàn thành!" Thất Sinh Phù phủ chủ nhấc cái rương lớn lên đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lấy cái túi Nhất thốn súc tiểu đại ra, bỏ cả cái rương lẫn con khôi lỗi Ngân Long vào.

Giao dịch xong xuôi!

Lúc này, Diệt Phượng Công Tử lên tiếng: "Thất Sinh Phù đạo hữu, cái Khổn Tiên Thừng kia của ông có giao dịch không?" "Diệt Phượng đạo hữu muốn à?" Thất Sinh Phù phủ chủ hỏi: "Nếu đạo hữu muốn thì cứ dùng vật có giá trị tương đương đổi với tôi là được." "Ha ha, chỗ tôi đúng lúc có mấy thứ không tệ đây, Thất Sinh Phù đạo hữu xem thử có cần cái nào không?" Diệt Phượng Công Tử lấy ra một cái túi nhỏ.

Trông có vẻ cũng là một cái túi Nhất thốn súc tiểu đại.

Thất Sinh Phù phủ chủ ghé mắt nhìn vào trong túi một cái, hài lòng nói: "Toàn là hàng tốt cả, vậy đưa cho ta năm phần, giao dịch coi như xong." "Thành giao, hợp tác vui vẻ." Diệt Phượng Công Tử lấy ra từ trong túi năm luồng vật phẩm đỏ rực đưa cho Thất Sinh Phù phủ chủ, sau đó nhận lấy sợi Khổn Tiên Thừng.

Cả hai người đều lộ vẻ mặt hài lòng.

Dù biết hai vị tiền bối đang giao dịch những thứ rất quang minh chính đại.

Nhưng không hiểu sao, cảnh tượng hai vị tiền bối chụm đầu vào nhau giao dịch cứ khiến Tống Thư Hàng liên tưởng đến cảnh tượng mấy gã bán đĩa lậu đang giao dịch vậy. "Giao dịch xong rồi, chúng ta đi thôi.

Lát nữa còn có một buổi 'Đại hội giao dịch tu sĩ' nữa, nói không chừng còn vớt được mấy thứ hay ho đấy." Thất Sinh Phù phủ chủ nói, rồi dường như sực nhớ ra điều gì, ông bảo Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, lát nữa cậu nhớ bám sát Bạch tiền bối nhé.

Nếu Bạch tiền bối cảm thấy cái gì đó không tệ thì cậu phải nhớ cho kỹ.

Nếu có cơ hội thì cứ quét sạch đống đồ đó về, bảo đảm toàn hàng xịn thôi!" Tống Thư Hàng cười trừ, trong túi cậu hiện giờ chỉ có đúng ba viên linh thạch, đây còn là phần thưởng an ủi mà Bạch tôn giả tặng sau vụ quét sạch huyết ma của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Ba viên linh thạch thì mua được cái gì ở 'Đại hội giao dịch tu sĩ' chứ?

Thất Sinh Phù phủ chủ và Diệt Phượng Công Tử ngự kiếm bay lên, đưa Tống Thư Hàng rời đi.

Cả ba rời khỏi mai rùa, bay lên mặt đất.

Trên đường quay về, Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy toàn thân phát lạnh... "Lại đến nữa rồi." Con linh quỷ kia vẫn còn đang ở Nam Cực đắp người tuyết với chim cánh cụt à?

Lạnh chết đi được~ tôi đang ở vùng Đông Bắc nghịch bùn đây này.

Phi!

Đợi sau khi ra ngoài, nhất định phải đi tìm linh quỷ ngay mới được.

Lúc này, tại một góc trên đảo thổ dân.

Một chiếc xe thương mại đang bị mấy thổ dân vây quanh.

Trên xe, hai đệ tử nhà họ Sở đang khổ sở xoa xoa thái dương, họ bị Bạch tiền bối dùng phi kiếm tống thẳng tới hòn đảo này.

Sau đó, lập tức bị mấy tên thổ dân phụ trách 'canh gác' trên đảo vây kín.

Với thực lực của hai đệ tử nhà họ Sở, đối phó với mấy tên thổ dân này là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng họ biết đống thổ dân này là do một vị tiền bối bảo kê, nên họ thật sự không tiện động tay động chân với chúng.

May mà đám thổ dân cũng không có ý định dùng vũ lực.

Mấy người thổ dân này chỉ vây quanh chiếc xe, rồi tỏ vẻ rất hứng thú, rón rén đưa tay sờ sờ chiếc xe, sau đó cúi đầu xì xào bàn tán với nhau.

Hai đệ tử nhà họ Sở cười khổ, giờ họ chỉ có nước ngồi đợi Bạch tiền bối tới, hoặc là vị tiền bối bảo kê cái đảo này xuất hiện thôi. "Nha~" Lúc này, từ phía sau xe thương mại truyền tới một tiếng kêu đau đớn.

Là người đàn ông cao lớn kia tỉnh lại rồi sao?

Tư Mã Giang xoa xoa cái đầu của mình, trong ký ức mờ nhạt ông nhớ là xe chuyển phát nhanh của mình bỗng nhiên mất lái, rồi lật xe, sau đó mình ngất đi luôn?

Giờ là chuyện gì thế này?

Tư Mã Giang mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một chiếc xe thương mại lớn.

Ông vội vàng nhìn sang bên cạnh, rồi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cái thùng hàng chuyển phát nhanh khổng lồ vẫn còn đó. "Đại thúc, anh tỉnh rồi à." Cô gái đệ tử nhà họ Sở quay đầu lại, đôi mắt linh hoạt, nụ cười ngọt ngào.

Gương mặt tươi cười của cô thuộc kiểu khiến người ta vừa nhìn thấy đã vô thức buông lỏng cảnh giác. "À, chào cô." Tư Mã Giang sờ sờ cái trán vẫn còn hơi đau: "Là mọi người đã cứu tôi sao?

Đây là đâu vậy?" "Câu hỏi này chúng tôi cũng đang muốn biết đây." Cô gái nhà họ Sở nhún vai. "?" Tư Mã Giang nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sau đó, ông thấy mấy người nguyên thủy đen thùi lùi đang vây quanh xe, không ngừng sờ mó. "Cái quái gì thế!" Tư Mã Giang vô thức thốt lên.

Đống người nguyên thủy này từ đâu ra thế?

Ở An Lạc làm gì có chủng loại loài người kiểu này chứ?

Giọng của Tư Mã Giang không lớn, nhưng tai của đám thổ dân bên ngoài thính lắm, rất nhanh đã nghe thấy tiếng kêu của ông. "Vị... tiên sinh này...

Chương 499

chửi người, là không đúng đâu!" Một người thổ dân ghé sát vào cửa kính xe, nhìn chằm chằm vào mắt Tư Mã Giang nói.

Tuy phát âm hơi không rõ, nhưng không sai vào đâu được, tuyệt đối là ngôn ngữ An Lạc.

Tư Mã Giang: "..." Mình nghe nhầm à?

Hay là ngôn ngữ của người rừng có phát âm hơi giống tiếng An Lạc, rồi tai mình tự động chuyển hóa nó sang trạng thái nghe được?

Lúc này, lại có một người thổ dân khác hắng giọng, vẫy vẫy tay với Tư Mã Giang và hai đệ tử nhà họ Sở trong xe, chào hỏi: "Khụ, Tử viết: Hữu bằng tự viễn phương lai, lai nhi bất vãng phi lễ dã!" Tư Mã Giang: "..." Má ơi, đúng là tiếng An Lạc thật này!

Hơn nữa, câu tiếp theo của 'Hữu bằng tự viễn phương lai' không phải là 'Bất diệc nhạc hồ' sao? 'Lai nhi bất vãng phi lễ dã' là cái quái gì thế? "Đồ ngốc, Đại Căn, anh đọc sai rồi.

Nhỏ tiếng thôi, đọc sai là lại bị đánh vào lòng bàn tay đấy, đau lắm luôn." Một người thổ dân bên cạnh vội vàng nhắc nhở.

Tên thổ dân tên 'Đại Căn' kia vội vàng bịt miệng mình lại, không dám phát ra tiếng động nào nữa.

Tư Mã Giang day day thái dương, đống thổ dân này vậy mà lại biết nói tiếng Hán.

Suy nghĩ một lát, ông nhìn hai đệ tử nhà họ Sở: "Cậu em, cô bé, hay là chúng ta xuống xe xem thử?

Đống người này dường như có thể giao tiếp được?" "Cũng được." Chàng trai gật đầu.

Họ tuy mới chỉ có thực lực tầm Nhị khiếu Nhất phẩm, nhưng đối phó với đám thổ dân này thì hoàn toàn không vấn đề gì, nên không sợ hãi. "Vậy để tôi xuống trước, hai người cứ ở trên xe quan sát tình hình đã." Tư Mã Giang nói, sau đó mở cửa xe, giữ cảnh giác bước xuống.

Lúc này, lại có một người thổ dân trông có vẻ hiền lành bước tới một bước, làm tư thế mời: "Tử viết: Bạn bè xin mời đi lối này!" "Thạch Đầu anh cũng là đồ ngốc nốt, Tử chưa bao giờ 'viết' như thế cả!

Anh mà còn dám viết bừa như thế là sẽ bị trói lại đánh đấy, siêu đau luôn." Tên thổ dân trông hiền lành kia mặt đầy ngượng ngùng: "Ơ?

Tử chưa từng 'viết' thế à?" "Chưa bao giờ luôn~ A, Tử chưa bao giờ 'viết' kiểu đó đâu!" Một người thổ dân khác hét lớn.

Khóe miệng Tư Mã Giang giật giật, ông không biết phải bình luận gì về cuộc đối thoại của đám thổ dân này nữa.

Chỗ mình đang ở thật sự là một cái 'đảo thổ dân' sao?

Đống thổ dân này không chỉ mở miệng ra là 'Tử viết', mà thỉnh thoảng còn thốt ra mấy câu kiểu như 'sẽ bị đánh vào lòng bàn tay, bị treo lên đánh, siêu đau đấy' linh tinh nữa.

Tổng cảm giác như mình đang đi nhầm đoàn làm phim vậy. "Khụ, chào mọi người.

Cho tôi hỏi một chút, đây là nơi nào vậy?" Tư Mã Giang cố tình nói chậm lại để hỏi. "Cái này... ta biết!" Tên thổ dân hiền lành kia cười nói: "Nghe cái người đàn ông đáng sợ kia nói thì ở đây... là một hòn đảo tên là 'Thai Bằng Dạng'." 'Thai Bằng Dạng' là cái quái gì nữa thế?!

Tư Mã Giang vò đầu bứt tai nghĩ mãi, đột nhiên mắt ông sáng lên, chẳng lẽ là 'Thái Bình Dương' sao?

Đây là một hòn đảo nào đó ở giữa Thái Bình Dương à?

Không đúng, trước khi gặp tai nạn xe, mình đang ở sâu trong nội địa An Lạc mà.

Cách biển cả vạn dặm ấy chứ...

Tại sao mình lại xuất hiện trên một hòn đảo giữa Thái Bình Dương thế này?

Chẳng lẽ từ lúc mình ngất đi đến giờ thực ra đã trôi qua mấy tháng trời rồi sao?

Tư Mã Giang nhất thời suy nghĩ mông lung.

Đúng lúc Tư Mã Giang định hỏi thêm chút thông tin từ đống thổ dân 'dễ nói chuyện' này, thì phía xa có ba bóng người đang từ từ đi tới.

Một bóng dáng gầy cao, mặc áo măng tô màu đen, trông vừa ngầu vừa chất.

Một bóng dáng buộc tóc đuôi ngựa đơn giản, da dẻ như ngọc, trên mặt đeo một cặp kính gọng đen lớn, dù là trong đêm tối thì mắt kính vẫn phản chiếu ra thứ ánh sáng gọi là 'trí tuệ'.

Bóng dáng cuối cùng là một cái đầu trọc lóc, khoác trên mình bộ cà sa màu xanh ngọc, nhìn từ xa không rõ mặt mũi, dường như là một vị đại sư trẻ tuổi?

Khi ba bóng người kia lại gần, đám thổ dân rõ ràng là bị dọa sợ rồi.

Họ lập tức xếp thành hai hàng chỉnh tề, đứng im phăng phắc.

Người đàn ông mặc áo măng tô đen đi nhanh nhất, tới cạnh mấy người thổ dân, lạnh giọng nói: "Tử viết: Học nhi thời tập chi..." Mấy tên thổ dân vội vàng ngẩng đầu ưỡn ngực, đáp lại: "Học nhi thời tập chi, bất diệc duyệt hồ!" Người đàn ông măng tô đen tiếp tục lạnh lùng: "Hữu bằng tự viễn phương lai..." "Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ?" Đám thổ dân vội vàng đáp.

Nhưng ở giữa vẫn có một tên thổ dân đáp sai: "Hữu bằng tự viễn phương lai, lai nhi bất vãng phi lễ dã!" Ánh mắt người đàn ông măng tô đen trở nên lạnh lẽo, anh ta chẳng biết lấy từ đâu ra một cây thước bản to, chỉ về phía tên thổ dân đáp sai.

Tên thổ dân kia mặt mếu máo đi tới trước mặt anh ta, rụt rè đưa bàn tay đen thùi lùi ra. 'Chát!' một tiếng thật lớn, cây thước không chút lưu tình nện thẳng vào lòng bàn tay. "A~~" Tên thổ dân đau đớn kêu lên.

Đến cả Tư Mã Giang đứng bên cạnh cũng không khỏi rùng mình một cái, cảm giác như mình cũng đang bị đánh vậy.

Lúc này, hai bóng người phía sau cũng từ từ tiến lại gần.

Trong đó, vị đại sư trẻ tuổi kia khi tới gần bỗng nhiên nhìn chằm chằm vào Tư Mã Giang. "Hi, Tiểu Giang, chào anh!" Vị đại sư trẻ tuổi lên tiếng.

Trời hơi tối, Tư Mã Giang cố gắng trợn to mắt nhìn kỹ vị đại sư kia.

Gương mặt trẻ trung, hiền lành này trông quen lắm.

Ơ?

Đợi đã, đây chẳng phải là bạn Tống Thư Hàng ở đại học Giang Nam sao?

Tư Mã Giang kinh ngạc nói: "Bạn Thư Hàng, sao cậu lại ở đây?" "Ha ha, đây là... coi như là địa bàn của một người bạn của tôi đi, tôi tới đây làm khách thôi." Tống Thư Hàng nhún vai đáp.

Sau khi ra khỏi bảo khố của Thất Sinh Phù phủ chủ, Tống Thư Hàng liền theo cảm ứng với 'linh quỷ' để xác định vị trí của nó.

Điều khiến cậu kinh ngạc là linh quỷ ở rất gần cậu, ngay trên cái đảo thổ dân này.

Thế là Tống Thư Hàng tìm tới đây, cuối cùng dừng lại ở chỗ xe thương mại, gần Tư Mã Giang.

Lúc này, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được linh quỷ của mình đang ở trên chiếc xe này!

Nhưng cậu đã thử triệu hồi linh quỷ về, song linh quỷ chỉ truyền lại một ý niệm 'lực bất tòng tâm'.

Ngay sau đó là một đống cảm giác lạnh lẽo run rẩy truyền qua 'cộng hưởng cảm quan'.

Càng đến gần chiếc xe thương mại này, cái lạnh càng trở nên nghiêm trọng.

Tống Thư Hàng cảm thấy các khớp xương của mình như bị đông cứng lại vậy.

Không còn cách nào khác, cậu đành phải tạm thời ngắt 'cộng hưởng cảm quan' với linh quỷ, chỉ giữ lại chức năng khóa tọa độ.

Lúc này, Tư Mã Giang nhìn Tống Thư Hàng đầu trọc, mặc cà sa, ướm hỏi: "Bạn Tống Thư Hàng, cái đó, cậu đi tu rồi à?" Quả nhiên là bị hỏi câu này mà!

Tống Thư Hàng thở dài một hơi thật thượt, cố gắng rặn ra một nụ cười nói: "Chưa đâu, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện đi tu cả.

Tôi cạo trọc đầu là vì một tai nạn nhỏ thôi...

Còn bộ cà sa trên người là món quà của một người bạn tốt tặng tôi.

Tất cả những chuyện này chỉ là trùng hợp thôi, anh tin không?" Tư Mã Giang lặng lẽ gật đầu, nhưng ông có tin lời Tống Thư Hàng nói hay không thì chẳng ai biết được.

Tống Thư Hàng lại thở dài thêm cái nữa...

Đợi lát nữa phải đi tìm Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối hỏi xem pháp thuật giúp tóc mọc lại nhanh của ông ấy cần cấp bậc nào mới học được.

Còn cả Hoàng Sơn Chân Quân nữa!

Chân Quân dẫn Đậu Đậu đi lâu vậy rồi mà mật mã giải khóa bộ 'Bích Ngọc Cà Sa' này là bao nhiêu vẫn chưa nói cho mình biết!

Không có mật mã thì bộ cà sa này không cởi ra được! "Cái đó, bạn Tống Thư Hàng.

Tôi muốn hỏi một chút, đây là khu vực Thái Bình Dương phải không?" Tư Mã Giang hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Tư Mã Giang cười khổ...

Đúng là chạy tới Thái Bình Dương thật rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc là kẻ nào rảnh rỗi sinh nông nỗi, mang mình từ nội địa An Lạc vận chuyển thẳng tới một hòn đảo ở Thái Bình Dương thế này? "Bạn Tống Thư Hàng... chúng ta có thể rời khỏi hòn đảo này không?" Tư Mã Giang hỏi. "Yên tâm đi Tiểu Giang.

Mấy ngày nữa chúng ta sẽ về, lúc đó anh đi cùng tôi về An Lạc luôn." Tống Thư Hàng cười bảo.

Có câu nói này của cậu, Tư Mã Giang lập tức yên tâm hơn hẳn, chỉ cần về được An Lạc là tốt rồi.

Tống Thư Hàng lần theo cảm ứng với 'linh quỷ', leo lên xe.

Hai đệ tử nhà họ Sở hành lễ với Tống Thư Hàng: "Chào Tống tiền bối." Vị Tống tiên sinh này tuy trông rất trẻ, nhưng đã là tu sĩ cấp Nhị phẩm rồi, nên tiếng gọi tiền bối này của họ không hề sai. "Chào hai bạn." Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu, sau đó ánh mắt rơi trên thùng hàng chuyển phát nhanh kia.

Cảm nhận được rồi... linh quỷ đang ở trong cái thùng này, cái kiện hàng gửi cho lão tổ nhà họ Sở 'Sở Khang Bá' này!

Trên kiện hàng không có tên người gửi, chỉ có dòng chữ 'Cố nhân Sở Khang Bá thân mở'.

Tống Thư Hàng thử đưa tay ra chạm vào thùng hàng, nhưng khi tay cậu vừa đưa ra, rõ ràng là 'cộng hưởng cảm quan' với linh quỷ đã bị ngắt, vậy mà vẫn có một luồng hơi lạnh ập thẳng vào mặt.

Cái lạnh thấu xương khiến bàn tay đang vươn tới thùng hàng của Tống Thư Hàng khựng lại một chút. "Cái kiện hàng này kỳ quái thật đấy." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Chương 500

"Đúng là hơi kỳ quái." Tư Mã Giang gật đầu phụ họa.

Người gửi kiện hàng này đã gửi nó ở chỗ ông từ một tháng trước, và trả một khoản tiền đặt cọc hậu hĩnh.

Người gửi hẹn với Tư Mã Giang rằng, nếu sau một tháng mà ông ta vẫn chưa tới hủy kiện hàng này thì nhờ Tư Mã Giang gửi nó đi.

Thế nên sau khi hết hạn một tháng, Tư Mã Giang liền tự mình vận chuyển kiện hàng này tới địa bàn của tộc nhà họ Sở.

Cũng không biết linh quỷ đang làm cái gì bên trong nữa, cưỡng chế triệu hồi cũng không về, chỉ không ngừng truyền lại 'hơi lạnh'.

May mà dù linh quỷ lạnh đến mức run lẩy bẩy nhưng không hề truyền lại tín hiệu 'nguy hiểm' nào.

Chỉ cần không có nguy hiểm thì Tống Thư Hàng cũng không tiện phá kiện hàng của lão tổ nhà họ Sở ra... "Xem ra chỉ còn cách đợi kiện hàng được giao tận tay lão tổ nhà họ Sở rồi mới tính tiếp được." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu cười khổ, đưa tay vỗ nhẹ lên thùng hàng một cái.

Đồng thời truyền một ý niệm cho linh quỷ: [Nếu cảm thấy có nguy hiểm thì lập tức gọi tôi ngay.] Nếu linh quỷ thật sự gặp nguy hiểm, cậu cũng chỉ đành phá kiện hàng này ra cứu linh quỷ trước rồi tính sau.

Lúc đó xin lỗi lão tổ nhà họ Sở cũng chưa muộn.

Sau khi truyền ý niệm này cho linh quỷ...

đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy một cơn choáng váng dữ dội ập đến.

Vô số hình ảnh cùng lúc tràn vào não bộ cậu.

Có một bể máu khổng lồ, xung quanh là rất nhiều linh kiện tay chân khôi lỗi bị tháo rời.

Còn có từng tấm da người bị phơi khô...

Những hình ảnh này thuộc về vị [khôi lỗi] tiên sinh Xá Lam kia.

Lại có một hòn đảo thần kỳ, lần này nhìn rõ ràng hơn, đó là một thành phố trên không khổng lồ, có những con thần ưng khổng lồ đang sải cánh bay lượn... còn có những con thằn lằn cực lớn.

Thấp thoáng còn có vô số cung điện, cùng với bóng dáng của cô nàng Cửu Đăng, hơn nữa lại là phiên bản Cửu Đăng tóc dài...

Những hình ảnh này thuộc về [Đảo Thần Bí] sao?

Cuối cùng, là một khối băng lớn vô cùng, trong khối băng dường như có những tiếng kêu gọi lo lắng...

Hình ảnh này lại thuộc về cái gì?

Đợi đã, băng giá và hơi lạnh, lẽ nào đây là thông tin do [linh quỷ] truyền lại sao? "Đầu đau quá." Tống Thư Hàng dùng lực day day thái dương.

Cơn buồn ngủ mãnh liệt ập đến, Tống Thư Hàng cảm thấy mí mắt mình nặng trĩu, không tài nào mở ra được.

Cậu gắng gượng xoay người lại, bảo Diệt Phượng Công Tử và Thất Sinh Phù phủ chủ: "Tiền bối, có chỗ nào để nghỉ ngơi không?" "Hả?" Thất Sinh Phù phủ chủ nghi hoặc hỏi. "Tôi đột nhiên thấy hơi... buồn ngủ?" Vừa dứt lời, cả người Tống Thư Hàng đã đổ gục xuống.

Cậu cứ thế nằm gục trên ghế xe thương mại.

Chỉ một lát sau đã nghe thấy tiếng thở đều đặn của cậu.

Ngủ rồi sao?

Tốc độ vào giấc thật tuyệt vời, chất lượng giấc ngủ cũng thật đáng nể, điều này khiến cho những người bị mất ngủ kinh niên, cả đêm thao thức không ngủ được phải biết sống sao đây.

Diệt Phượng Công Tử: "..." Thất Sinh Phù phủ chủ hơi lo lắng tiến lại gần, kiểm tra toàn thân cho Tống Thư Hàng. "Đúng là ngủ rồi thật, chỉ là giấc ngủ bình thường thôi.

Làm tôi hết cả hồn." Thất Sinh Phù phủ chủ dở khóc dở cười nói. "Có lẽ là do tôi chăng." Diệt Phượng Công Tử áy náy bảo, với tinh lực của tu vi Nhị phẩm mà Tống Thư Hàng phải điều khiển cơ thể của anh lâu như vậy... chắc là do tinh thần của Thư Hàng tiểu hữu đã mệt mỏi quá độ rồi. "Thôi kệ đi, để tôi sắp xếp một chỗ cho cậu ấy nghỉ ngơi." Thất Sinh Phù phủ chủ cười nói.

Tống Thư Hàng lại mơ một giấc mơ kỳ lạ...

Lần này, cậu trở thành một đệ tử của 'Thiên Thủ Môn'.

Là môn phái danh tiếng lẫy lừng ngang hàng với 'Không Không Đạo Môn' thời viễn cổ, bí pháp của Thiên Thủ Môn không hề kém cạnh so với kỹ năng 'Không Không Diệu Thủ', đặc biệt thiện nghệ trong việc giải trừ phong ấn, còn có những chiêu thức độc đáo trong việc che giấu đồ vật!

Nhưng đáng tiếc là Thiên Thủ Môn không được thông minh như Không Không Đạo Môn, thân là một đạo môn mà lại hoàn toàn không biết thu mình kín kẽ.

Cuối cùng bị xóa sổ trong dòng chảy lịch sử, đến tận bây giờ truyền thừa gần như đã đứt đoạn hoàn toàn.

Tuy nhiên, lần này Tống Thư Hàng nhập mộng hơi muộn một chút.

Lúc vào giấc mơ thì vị đệ tử Thiên Thủ Môn này đã học thành tài và xuống núi rồi.

Điều này khiến Tống Thư Hàng mất đi cơ hội học tập những kỹ xảo của Thiên Thủ Môn vốn có thể sánh ngang với 'Không Không Diệu Thủ' của Không Không Đạo Môn.

Thế nhưng... tại sao mình lại mơ thấy đệ tử Thiên Thủ Môn nhỉ?

Ngoài đời mình có liên hệ gì với đệ tử Thiên Thủ Môn không?

Những giấc mơ trước đây ít nhất cũng có liên hệ nhất định với đối tượng 'nhập mộng'.

Còn đệ tử Thiên Thủ Môn này thì Tống Thư Hàng thật sự không có ấn tượng gì cả.

Đang lúc suy nghĩ thì trong mơ kịch tình đã bắt đầu.

Vị đệ tử Thiên Thủ Môn này cùng các đạo hữu lập đội đi thám hiểm một cổ mộ.

Nghe nói đây là cổ mộ của một vị 'Tôn Giả' Thất phẩm mạnh mẽ thời viễn cổ để lại.

Nếu có thể thâm nhập thành công thì thu hoạch chắc chắn không hề nhỏ.

Giấc mơ của đệ tử Thiên Thủ Môn về cái 'cổ mộ' này rất mờ nhạt.

Tống Thư Hàng sau khi nhập mộng thì thấy cái cổ mộ này đâu đâu cũng bị làm mờ, những cảnh tượng phía xa lại càng là một màn sương mù bao phủ.

Tuy nhiên, ở chỗ lối vào có một tấm bia đá nhìn lại rất rõ ràng.

Tấm bia đó... chính xác mà nói phải là một tấm bia mộ!

Trên đó viết sáu chữ cổ [Mộ của Lục Tu Tôn Giả].

Nó vô cùng nổi bật, nên ngay cả khi ký ức của đệ tử Thiên Thủ Môn rất mờ nhạt thì vẫn nhớ rõ tấm bia mộ này.

Lục Tu Tôn Giả?

Tống Thư Hàng thấy cái tên này nghe rất quen tai.

Não bộ cậu bắt đầu hoạt động hết công suất.

Tôn Giả Thất phẩm...

Những nhân vật cấp Tôn Giả mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc chỉ có vài vị thôi.

Bạch Tôn Giả, Toàn Phong Tôn Giả, Linh Vũ Điệp Tôn Giả!

Sau đó, còn có quản trị viên 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng là nhân vật cấp Tôn Giả.

Ngoài ra còn một vị nữa, cũng là quản trị viên của nhóm, người có đức cao vọng trọng chính là 'Thất Tu Tôn Giả'.

Đúng rồi, chính là ông ấy!

Thất Tu Tôn Giả!

So với vị 'Lục Tu Tôn Giả' này chỉ khác nhau đúng một con số... thậm chí con số đó cũng chỉ chênh lệch có 1 đơn vị.

Hai người này không phải là họ hàng với nhau đấy chứ?

Hay là quan hệ sư huynh đệ?

Nếu thật sự là sư huynh đệ thì đúng là đáng sợ thật.

Người xếp thứ 6 và thứ 7 đều là đại nhân vật cấp Tôn Giả cả.

Vậy phía trước chắc còn có các sư huynh từ 1 đến 5 nữa cơ.

Từ Nhất Tu Tôn Giả, Nhị Tu Tôn Giả cho đến Ngũ Tu Tôn Giả, tất cả đều là Tôn Giả, thậm chí là những tồn tại còn mạnh mẽ hơn nữa, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Trong lúc suy nghĩ miên man, đệ tử Thiên Thủ Môn mà Tống Thư Hàng nhập vai đã tiến vào phần mộ của 'Lục Tu Tôn Giả'.

Vì đệ tử Thiên Thủ Môn nắm giữ mọi bí kỹ giải trừ phong ấn nên anh ta đảm nhận công việc phá giải bẫy, mở phong ấn, dò đường, vân vân.

Lúc đầu, việc thám hiểm cổ mộ diễn ra rất thuận lợi.

Đệ tử Thiên Thủ Môn tuy chỉ có tu vi cấp Tứ phẩm, nhưng phá giải một số cạm bẫy ở lối vào cổ mộ Lục Tu Tôn Giả thì không thành vấn đề.

Cùng đi thám hiểm với anh ta dường như có sáu người bạn, chỉ là mặt của sáu người này đều bị làm mờ hết, căn bản không nhìn rõ diện mạo của họ.

Theo thời gian trôi qua, bảy người đã tiến vào sâu trong cổ mộ. "Vận may của chúng ta không tệ, suốt quãng đường vừa rồi đều rất thuận lợi.

Nhưng sắp tới mới là khu vực thực sự của cổ mộ, chúng ta phải cẩn thận đấy." Một người bạn lên tiếng.

Giọng nói vừa dứt thì bỗng nhiên... phía trước truyền tới tiếng nổ lớn!

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy toàn thân đau đớn kịch liệt.

Vị đệ tử Thiên Thủ Môn mà cậu nhập vai đã trúng phải cạm bẫy trong cổ mộ.

Trong vụ nổ đó ngưng tụ hàng trăm đạo kiếm khí...

Chương 501

Những đạo kiếm khí này chém thẳng lên người đệ tử Thiên Thủ Môn.

Nhưng hàng trăm đạo kiếm khí đó không lấy mạng của anh ta.

Mà chúng chuẩn xác không sai một li, chém đứt tứ chi của anh ta.

Đúng một trăm đạo kiếm khí, như những lưỡi dao cùn cứa vào người, gọt anh ta thành một cái 'gậy người'.

Đau đớn vô cùng. "A a a a~" Đệ tử Thiên Thủ Môn kêu thảm.

Sau đó, ý thức của anh ta dần tan biến...

Bên cạnh truyền tới tiếng hét chói tai của những người bạn.

Giấc mơ kết thúc rồi sao?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chưa đâu... giấc mơ vẫn đang tiếp tục.

Khi ý thức của Tống Thư Hàng tỉnh lại lần nữa, đệ tử Thiên Thủ Môn phát hiện mình đang ở trong một bể máu khổng lồ. "Đừng lo, bạn của anh đã đưa anh tới đây...

Hiện giờ anh đã an toàn rồi." Một giọng nói khô khốc như tiếng máy móc vang lên.

Đệ tử Thiên Thủ Môn mở mắt ra, thấy mình đang nằm trong một bể máu lớn.

Bể máu?

Đây chẳng phải chính là cái bể máu trong hang động dưới lòng đất kia sao?

Ngước mắt nhìn lên thì thấy bên cạnh bể máu có một gã trông như quả bóng bay bơm căng nước, đang cười quái dị với mình.

Đồng thời, gã bóng nước này vừa lắc lư vừa lắp tay chân giả cho anh ta.

Gã bóng nước này chính là loại 'khôi lỗi da người' chứa đầy máu tươi đó! "Kỹ thuật xuất sắc đến từ Mặc Môn cổ xưa, bảo đảm tay và chân của anh sẽ hoạt động tốt như lúc chưa bị thương.

Hơn nữa, sau khi thay chúng xong, anh sẽ không bao giờ phải lo lắng về việc tay chân bị thương nữa." Gã khôi lỗi da người kia cười quái ác.

Đệ tử Thiên Thủ Môn khẽ gật đầu, nằm im bất động. "Vậy thì... tiếp tục ngủ một giấc thật ngon đi.

Đợi khi anh tỉnh lại, anh sẽ thấy tay chân mình đều đã hồi phục cả rồi." Gã bóng nước kia dùng giọng điệu quỷ dị khẽ gọi: "Sau đó...

đợi sau khi anh tỉnh lại, anh chính là chủ nhân của hang động này!" Giọng nói phát ra từ miệng của khôi lỗi dường như có năng lực thôi miên.

Đệ tử Thiên Thủ Môn một lần nữa lịm đi.

Còn Tống Thư Hàng thì đã xác định được thân phận 'nhập mộng' rồi, chính là vị 'tiên sinh' trong hang động dưới lòng đất kia, Xá Lam, gã bị khôi lỗi hóa toàn thân mà không hề hay biết.

Gã khôi lỗi da người bên cạnh chính là kẻ đã âm thầm biến Xá Lam thành khôi lỗi.

Cũng không biết kẻ đứng sau gã khôi lỗi da người này có âm mưu gì nữa.

Không biết trôi qua bao lâu, vị 'tiên sinh' Xá Lam này lại tỉnh lại.

Đôi mắt anh ta khẽ mở ra...

Lúc này, anh ta đang đứng ở nơi sâu nhất trong hang động.

Đó chính là nơi Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất khi lục soát hang động đã phát hiện ra đống da người phơi khô.

Tuy nhiên, nơi sâu nhất của 'hang động' mà tiên sinh Xá Lam đang nhìn thấy bây giờ có chút khác biệt.

Trước đôi mắt vừa khẽ mở của Xá Lam, có một cánh cửa đá dày đang từ từ hạ xuống.

Bên trong cửa đá cất giấu một con rối gỗ có đường nét vô cùng tinh xảo.

Con rối gỗ đó nằm im bất động, được khảm sâu vào trong vách tường.

Cánh cửa đá hạ xuống hoàn toàn, rồi có một lớp đất cát phủ lên che lấp cánh cửa, khiến nó trông như liền một khối với vách tường hang động.

Và ngay lúc đó, Xá Lam tiên sinh chấn động toàn thân.

Ý thức của anh ta lúc này mới thực sự khôi phục lại... "Ta là Xá Lam của Thiên Thủ Môn...

Ta là chủ nhân của hang động này, ta là người chi phối tất cả rối!" Xá Lam lẩm bẩm, từ khoảnh khắc này, cả người hắn đều phát sinh biến hóa, hoàn toàn như bị thôi miên.

Đúng lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng khẽ chấn động, thoát ly khỏi mộng cảnh.

Mộng cảnh đến đây là kết thúc.

Lại là một mộng cảnh chẳng học được gì cả.

Cũng đúng, đâu phải mộng cảnh của ai cũng giống như của tán tu Lý Thiên Tố, có thể may mắn gặp được tiền bối cấp bậc như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, còn thiện ý để lại cho hắn một chiêu 'Hỏa Diễm Đao Pháp' gì đó.

Tuy nhiên, mộng cảnh lần này cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Nơi sâu nhất trong hang động dưới lòng đất kia lại có một tầng ngăn cách, trong đó còn giấu một con rối hình người tinh xảo.

Con rối tinh xảo đó và kẻ đứng sau cải tạo toàn thân Xá Lam có liên hệ gì?

Thú vị đấy.

Đến lúc đó lại đi xem hang động dưới lòng đất kia một chút vậy.

Dù sao cũng phải đi cùng Tư Mã Giang về địa bàn Sở gia một chuyến, Linh Quỷ của mình vẫn còn đang dính chùm với cái kiện hàng gửi cho 'Sở Khang Bá' kia mà.

Có điều, đến lúc đó tốt nhất là nên dẫn theo một vị tiền bối thực lực cường đại đi cùng hang động đó để đề phòng bất trắc.

Vậy thì, đã đến lúc phải tỉnh dậy rồi nhỉ?

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Sau đó cậu phát hiện mình đã khôi phục lại trong cơ thể của chính mình.

Đúng là cơ thể của cậu, cậu rất chắc chắn.

Bởi vì nó quá đỗi quen thuộc, từng tấc da thịt, bàn tay và lòng bàn tay đều quen thuộc như thế.

Lúc này, phía trước có luồng khí lưu chuyển động hóa thành cơn gió nhẹ lướt qua mặt, khiến da đầu cậu có chút cảm giác.

Đó là cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ... cảm giác của tóc!

Tóc của mình mọc lại rồi sao?

Ơ, không đúng.

Cảnh giới của mình có chút không ổn.

Hiện giờ mình lại đang ở nhất phẩm cảnh giới.

Rõ ràng mình đã thăng lên nhị phẩm đan điền thứ hai rồi mà.

Chẳng lẽ giấc mơ vẫn đang tiếp tục?

Lúc này, cậu phát hiện trước mặt mình còn có một bóng người. "Ha ha ha ha, đi theo ta quan vài năm đi, yên tâm đi, bế quan một cái là trôi qua ngay thôi." Một cô nàng đầu trọc đang cười lớn không chút hình tượng.

Tay cô ta cầm một thứ giống như 'máy khoan', đang điên cuồng khoan vào vách tường.

Ầm ầm ầm~~ Lần này không phải là 'nhập mộng' sao?

Hay là mình đang nằm mơ một giấc mơ bình thường?

Nhưng giấc mơ này là thế nào?

Mơ thấy mình mọc lại tóc thì thôi đi, sao lại còn có một cô nàng đầu trọc ở cùng mình?

Cô nàng đầu trọc này còn đòi cùng mình bế quan vài năm nữa?

Có ý gì đây?

Nằm mơ thì ít nhất cũng phải có đầu có đuôi chứ, đừng để người ta mờ mịt thế này.

Đang suy nghĩ thì cô nàng đầu trọc kia ha ha cười lớn: "Vách đá phía trước không phải là đặc, có mật thất!" Vừa nói, cô nàng đầu trọc đó vừa quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Là Cửu Đăng sư thái!

Tại sao cô ấy lại xuất hiện trong mộng cảnh của mình?

Mộng cảnh... vẫn đang tiếp tục.

Thư Hàng và Cửu Đăng tiến vào trong mật thất đó.

Ở đó, cậu nhìn thấy mười cái cổ quan.

Ở chính giữa là thủy tinh quan, bên cạnh có chín cái cổ đồng quan bao quanh thủy tinh quan.

Mà trong thủy tinh quan kia là một con linh thú dáng người thon dài.

Gạc như hươu, đầu như lạc đà, mắt như thỏ, cổ như rắn, bụng như con thận, vảy như cá, vuốt như ưng, chưởng như hổ, tai như bò, toàn thân trắng muốt không tì vết. "Rồng!" Tống Thư Hàng trừng lớn mắt, hơn nữa còn là một con Bạch Long toàn thân trắng muốt!

Mộng cảnh phát triển đến bước này, hoặc là nói khi nhìn thấy Cửu Đăng, Tống Thư Hàng đã lờ mờ đoán được nguyên nhân.

Mộng cảnh này... vẫn là 'nhập mộng'.

Chương 502

Chỉ có điều đối tượng 'nhập mộng' lần này chính là bản thân Tống Thư Hàng.

Mà phần kịch bản nhập mộng này... rất có khả năng là ký ức bị mất của cậu.

Đây là những chuyện cậu đã trải qua trên đảo thần bí sao?

Không ngờ... trên đảo thần bí cậu lại từng gặp chân long?

Kịch bản tiếp tục, từ trong đồng quan có cốt giao xuất hiện.

Sau một hồi giao lưu, cốt giao dùng 'Long Cốt Khô Đằng' để hoàn thành giao dịch với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bảo Cửu Đăng rạch cổ tay mình, nhỏ một bát máu vào cái 'rãnh' trên thủy tinh quan đó.

Tiên huyết thuận theo rãnh bao quanh thủy tinh quan.

Chỉ là, con tiểu bạch long trong thủy tinh quan kia không hề nảy sinh phản ứng với máu của Tống Thư Hàng.

Cốt xà trong thanh đồng quan dường như có vẻ rất thất vọng. "Không thể nảy sinh cộng minh với con Bạch Long này thật là xin lỗi nha." Tống Thư Hàng thầm nghĩ, nhưng mà mình luôn cảm thấy không nảy sinh cộng minh sẽ tốt hơn.

Trực giác bảo cậu rằng, nếu máu của cậu nảy sinh cộng minh với con Bạch Long này thì sẽ là một chuyện rất phiền phức.

Cốt long trong thanh đồng quan cười tiễn khách: "Giao dịch hoàn thành, vậy thì để ta tiễn hai vị đạo hữu rời khỏi đây.

Tuy rằng rất muốn giữ hai vị lại hàn huyên thêm chút nữa, nhưng trong mộ huyệt này tràn ngập đại lượng long thi khí tức...

ở đây lâu sẽ tổn hại đến cơ thể hai vị." Trong mộng cảnh, Tống Thư Hàng và Cửu Đăng bắt đầu rời khỏi mộ thất dưới lòng đất.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng định rời khỏi mộ thất, tinh thần cậu đột nhiên chấn động.

Lại sắp có chuyện gì xảy ra sao?

Khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy cảnh tượng trước mắt hoán đổi.

Trước mắt cậu xuất hiện một tòa thái vân khổng lồ, trên tầng mây có một con bạch sắc cự long đang bơi lội. "Bá đạo thật!" Tống Thư Hàng cảm thán.

Đây chính là rồng, con rồng trong truyền thuyết.

Tư thế phi vũ của nó trong tầng mây thật là bá khí biết bao.

Cự long bay lượn một hồi, con ngươi nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Một rồng một người chạm mắt nhau. "Phi, thằng trọc thối, ăn một trảo của mỗ!" Đột nhiên, con Bạch Long kia kêu quái dị, từ trong tầng mây vung ra một trảo, tát mạnh vào người Tống Thư Hàng.

Bốp!

Tống Thư Hàng bị tát bay đi ngay lập tức.

Đau, cực kỳ đau.

Sau đó cậu cảm thấy trong đầu mình bị tát cho ong ong, siêu khó chịu.

Con Bạch Long kia khoái chí bảo: "Sướng quá!" Sau đó, thế giới trước mắt Tống Thư Hàng bắt đầu sụp đổ.

Bị con Bạch Long này tát một cái, việc nhập mộng về 'đảo thần bí' cũng sắp kết thúc rồi.

Ngoại trừ nhớ lại lai lịch của 'Long Cốt Khô Đằng' cùng một vài chuyện mờ nhạt trên đảo thần bí, mộng cảnh này cũng chẳng có thu hoạch gì khác.

Nhưng mà, mẹ kiếp, tại sao con Bạch Long này lại đánh mình chứ? "Ái chà... mẹ nó, đánh nhầm người rồi." Trước khi mất đi ý thức, Tống Thư Hàng chỉ nghe thấy tiếng kêu bực bội của con Bạch Long đó.

Thế này là thế nào?

Lại một kẻ đánh nhầm người?

Cảm giác kịch bản tương tự thế này dường như không phải lần đầu tiên xảy ra!

Trước đó là cái gậy trúc cũng thế, con Bạch Long này cũng vậy, dường như vừa nhìn thấy cậu là đều nhận lầm cậu thành 'ai đó', sau đó rất vui vẻ ra tay tẩn cậu một trận?

Rốt cuộc bọn họ nhận nhầm mình thành 'ai'?

Đặc biệt là con Bạch Long vừa rồi gọi là 'thằng trọc thối', nghĩa là quả nhiên có liên quan đến cái đầu trọc sao?

Tạo Hóa tiền bối, cái thuật pháp mọc lại mái tóc đen nhánh của ngài, tôi nhất định phải học cho bằng được!

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt ra.

Lần này là tỉnh thật rồi, vì đầu cậu lành lạnh, còn cảm thấy chóng mặt hoa mắt, khó chịu vô cùng.

Bên ngoài mặt trời đã lên cao, một ngày mới lại bắt đầu.

Hôm nay là thứ hai rồi nhỉ, hôm nay hãy gọi cậu là 'Kim Cương

Quân Tử Đao'... "Yêu, tỉnh rồi à." Tạo Hóa Pháp Vương với mái tóc đen lãng tử đang ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng dụi mắt: "Ơ?

Tạo Hóa tiền bối?

Sao ngài lại ở đây?" Nếu là Thất Sinh Phù phủ chủ, Diệt Phượng công tử hay Bạch tôn giả ở bên cạnh cậu thì còn bình thường, nhưng tại sao người phụ trách trông coi cậu lại là Tạo Hóa Pháp Vương? "Nói sao nhỉ." Tạo Hóa Pháp Vương có chút ngại ngùng bảo: "Lúc cậu nằm mơ, không biết tại sao cứ gọi tên ta suốt, gọi hết lần này đến lần khác, làm ta cũng thấy ngại quá.

Sau đó Thất Sinh Phù đạo hữu đã gọi ta qua đây." Tạo Hóa Pháp Vương hiện giờ đặc biệt không tự nhiên, ông ta và Tống Thư Hàng còn chưa chính thức tiếp xúc qua mà?

Nhiều nhất là Hoàng Sơn Chân Quân hoặc các đạo hữu khác giới thiệu qua đạo hiệu của ông ta cho Thư Hàng tiểu hữu thôi chứ?

Tại sao Thư Hàng tiểu hữu lúc nằm mơ còn gọi tên ông ta hết lần này đến lần khác, làm ông ta thấy áp lực quá.

Hả?

Gọi tên Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối hết lần này đến lần khác?

Mẹ kiếp!!

Chắc chắn là vì mình muốn mọc tóc dài, nên mới nghĩ đến Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhưng không ngờ mình lại nói mớ...

Tống Thư Hàng lúc này đừng nói là xấu hổ đến mức nào. "Khụ, cái đó, Thư Hàng tiểu hữu có phải là tìm ta có việc gì quan trọng không?" Tạo Hóa Pháp Vương cẩn thận hỏi.

Tống Thư Hàng vội vàng nhân cơ hội giải thích: "Ha ha ha, đúng là tôi có việc muốn thỉnh giáo Tạo Hóa tiền bối!

Vừa rồi tôi gặp ác mộng, mà cách hóa giải cơn ác mộng này chính là việc tôi muốn thỉnh giáo ngài!" Tạo Hóa Pháp Vương nghe đến đây thì thầm thở phào nhẹ nhõm: "Thư Hàng tiểu hữu cứ nói đi.

À đúng rồi, nghe nói Thư Hàng tiểu hữu có bảy cái đạo hiệu?

Hôm nay cậu tên là gì ấy nhỉ?" "Đạo hiệu thứ hai chắc là 'Kim Cương Quân Tử Đao' ạ." Tống Thư Hàng cười gượng, sau đó nói: "Thật ra, tôi muốn thỉnh giáo Tạo Hóa tiền bối, có cách nào có thể giống như tiền bối, khiến tóc mình mọc lại trong thời gian ngắn không ạ!" Tạo Hóa Pháp Vương nghe xong thì ha ha cười lớn. "Ta còn tưởng Thư Hàng tiểu hữu muốn thỉnh giáo vấn đề gì, hóa ra là cái thuật pháp nhỏ này." Nói xong, ông ta nhìn cái đầu trọc lóc của Tống Thư Hàng, trong lòng dâng lên một cảm giác tri kỷ - cả hai đều là những người đàn ông đang nỗ lực thoát khỏi hình tượng đầu trọc! "Tạo Hóa tiền bối, thi triển thuật pháp này có yêu cầu gì không?

Với cảnh giới hiện tại của tôi có thể tu luyện được không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Cậu sợ cái thuật 'mọc tóc' này cần tam phẩm, tứ phẩm thậm chí cảnh giới cao hơn mới sử dụng được thì cậu chỉ còn nước trừng mắt đứng nhìn. "Yên tâm đi, thực lực cấp bậc nhị phẩm của cậu đủ để thi triển thuật pháp nhỏ này rồi." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Mắt Tống Thư Hàng lập tức sáng lên: "Xin tiền bối dạy tôi thuật pháp này." Sau đó cậu lại nhớ đến thói quen trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, liền nói: "Ngoài ra, tiền bối có cần thứ gì không?

Hoặc là nói, tôi có thể dùng thứ gì để đổi lấy thuật pháp này?" Cho dù chỉ là một thuật pháp nhỏ, nếu không phải các tiền bối chủ động chia sẻ cho mọi người sử dụng, thì khi học tập cũng nên chủ động bỏ ra chút gì đó, dù chỉ là một viên linh thạch. "Đây chỉ là một thuật pháp nhỏ thôi, không cần cậu phải trả giá gì đâu." Tạo Hóa Pháp Vương vuốt cằm nói, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, ông ta lại bảo: "Nhưng mà, nếu cậu thật sự cảm thấy áy náy... hay là nghe ta hát một bài?

Gần đây ta mới sáng tác một bài hát mới, chưa từng hát cho ai nghe cả.

Cậu làm thính giả, đánh giá giúp ta một chút thấy sao?" "Tạo Hóa tiền bối còn biết tự sáng tác nhạc và viết lời nữa sao?

Lợi hại thật!

Mời tiền bối hát, tôi xin rửa tai lắng nghe." Tống Thư Hàng cảm thán.

Tạo Hóa Pháp Vương khi không thi triển Chiến Phật Chân Thân, vốn dĩ là kiểu soái ca lãng tử phong trần, rất có phong thái ngôi sao. "Vậy ta hát nhé!" Tạo Hóa Pháp Vương mừng rỡ, ông ta hắng giọng, thử âm trước: "A~~ a a a~ a a~~" Nhìn dáng vẻ thử âm của ông ta rất có phong thái, vừa nhìn là biết dân chuyên nghiệp. "Có cần nhạc khí phối âm không tiền bối?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương đáp: "Không cần, ta hát chay một đoạn cho cậu nghe thôi." Sau đó, Pháp Vương há miệng bắt đầu hát. "Đinh đinh đương đương?~~ la la la la?~~ Minh thương dễ tránh?~~ Ám tiễn khó phòng?~~ Ta đứng trên tường thành?~~ Nhìn quân địch dưới thành ~ nga nga nga ~~" Vừa mở miệng đã quỳ!

Sức phá hoại của âm thanh đó hoàn toàn không dùng ngôn ngữ nào tả xiết.

Thậm chí khi Tạo Hóa Pháp Vương mở miệng, có từng đợt sóng âm như 'sóng xung kích của bom hạt nhân' lan tỏa ra xung quanh, gây ra sát thương toàn diện bất kể địch ta, bỏ qua phòng ngự.

Tống Thư Hàng là người đứng mũi chịu sào, cả người đều bị đánh cho ngơ ngác.

Chuyện gì thế này, tai mình bị sao vậy?

Tống Thư Hàng cảm thấy mình như hóa thân thành một con thuyền nhỏ bất lực, chao đảo giữa những làn sóng dữ dội và bão tố, có thể lật thuyền bất cứ lúc nào.

Chuyện gì thế này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chết rồi, mình sắp chết rồi sao?

Cùng lúc đó, bên ngoài cũng truyền đến rất nhiều tiếng kêu hoảng loạn.

Còn có tiếng rất nhiều người ngã xuống, tiếng đồ vật đổ vỡ, đủ loại hỗn loạn.

Chương 503

"Chuyện gì thế này, ai đang hát đấy?

Ai phát động công kích sóng âm vậy?" "Giọng hát đó... không sai được rồi, là 'Ca Vương Linh Hồn' Tạo Hóa Pháp Vương khai khẩu!" "Tai, tai của tôi~~" "Là Tạo Hóa Pháp Vương?

Trời ạ...

đừng mà, đừng mà, mẹ ơi cứu con." "Tạo Hóa đạo hữu, đừng hát nữa... là người mình cả mà!" "Chết rồi, chết rồi, sắp chết rồi~~ Ai đi ngăn cản Pháp Vương đi, ngăn cản ông ta lại!" "Tai sắp có bầu rồi, cứu tôi với..." "Diệt đoàn rồi, sắp diệt đoàn rồi." "Tôi chọn 'đi bán muối' đây, đi đây đi đây..." "Pháp Vương đừng hát nữa, không hát chúng ta vẫn là bạn tốt, phụt~~~" (tiếng phun máu) "Ngừng bắn đi, mau ngừng bắn, là... là quân mình~~" "Không xong rồi, tai sắp sảy thai rồi..." "Mau đâm thủng màng nhĩ của mình đi!

Nhanh lên!

Như vậy còn có thể cứu vãn một chút." "Đông Phương tiên tử, nhảy một điệu múa trung hòa lại đi, ơ...

Đông Phương tiên tử, tiên tử cô sao thế ~ Đông Phương tiên tử ~" Không biết qua bao lâu, có lẽ dài như cả một thế kỷ.

Tống Thư Hàng ngơ ngẩn ngồi trên giường, vẻ mặt đờ đẫn.

Công kích sóng âm thật đáng sợ!

Lưu ý, đây không phải tính từ, mà là khi Tạo Hóa Pháp Vương mở miệng hát, sẽ tự động kèm theo thuật pháp sóng âm đáng sợ tương tự như 'Sư Tử Hống'.

Ma âm xuyên não...

đúng là xuyên não thật.

Sóng âm trực tiếp qua tai xông vào trong não, không ngừng khuấy động, khiến đại não của người ta đảo lộn hết cả.

Nếu là người bình thường nghe thấy âm thanh đáng sợ này thì chắc thành kẻ ngốc mất?

Thậm chí tu sĩ thực lực yếu một chút cũng sẽ phát điên?

Bên ngoài phòng. "Kết thúc rồi sao?

Cái âm thanh đáng sợ đó.

Mình... mình còn sống sao?" "Tuyết Lang đạo hữu, vừa rồi anh nói gì thế?

Tôi chỉ thấy miệng anh cử động nhưng không nghe thấy bất cứ âm thanh nào cả." "Minh thương dễ tránh?~~ Ám tiễn khó phòng?~~ Trong đầu tôi chỉ còn vang vọng hai câu hát này thôi.

Đáng sợ quá, bao giờ mình mới quên được cái âm thanh này đây." "Đừng hát, Cổ Hồ Quan đạo hữu, đừng hát ra miệng.

Nếu không, tôi cảm thấy mình cũng sẽ hát theo mất." "Nhà cửa phải sửa lại rồi, hỏng bét hết rồi." "Đừng nói gì cả...

Bắc Hà đạo hữu, quan trọng là chúng ta còn sống." "Ơ?" Giữa một đám tiền bối đang rên rỉ, có một thiếu nữ dáng người cao ráo, tóc đen xõa tung, đôi chân dài miên man đứng đó: "Chẳng lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy bài hát của Tạo Hóa tiền bối khá hay sao?" Vũ Nhu Tử cô nương lẩm bẩm.

Trong phòng.

Sau khi hát xong một bài, Tạo Hóa Pháp Vương tâm tình vui vẻ.

Là một MT (Main Tank), nhất định phải sở hữu kỹ năng khiêu khích mạnh mẽ.

Công phu hát của Tạo Hóa Pháp Vương còn mạnh hơn bất cứ kỹ năng khiêu khích nào.

Không hợp ý là hát, thích hát là hát, hát phải vang dội.

Hát xong, trong trạng thái vui vẻ, Pháp Vương bắt đầu truyền thụ cho Tống Thư Hàng thuật pháp nhỏ 'Thuật mọc tóc' này.

Vì tâm tình rất tốt nên ông ta dạy bảo Tống Thư Hàng từng bước một, cầm tay chỉ việc.

Tống Thư Hàng thì lại giống như một khúc gỗ, tiếp nhận quá trình truyền thụ của Tạo Hóa Pháp Vương.

Thuật mọc tóc là một thuật pháp nhỏ rất hay, hơn nữa học tập cũng rất thuận tiện.

Điểm không tiện duy nhất là độ dài của tóc mọc ra không dễ khống chế.

Nói không chừng một lần chỉ mọc ra một ít tóc ngắn ngủn, nhưng cũng có thể một lần là mọc ra tóc dài ngang lưng.

Nhưng không sao, tóc ngắn thì có thể sử dụng thuật pháp thêm lần nữa.

Còn nếu dài quá thì có thể cắt!

Tống Thư Hàng cũng không biết mình học được thuật pháp này từ lúc nào, cậu giống như một người máy, Tạo Hóa Pháp Vương dạy cái gì thì cậu nhớ cái đó.

Tạo Hóa Pháp Vương chỉ đạo cậu làm thế nào thì cậu làm thế nấy.

Sau đó, một cái 'Thuật mọc tóc' được thi triển lên trán mình, rất nhanh, một mái tóc dài ngang vai đã được thuật pháp kích thích mọc ra.

Tóc đen bóng mượt, lấp lánh như ngọc trai đen. "Vậy thì, Tống

Thư Hàng tiểu hữu.

À không đúng...

Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu, ta còn có việc nên xin cáo từ trước, cậu hãy nghỉ ngơi cho tốt.

Còn nữa, hôm nay 'Đại hội giao dịch tu sĩ' sắp bắt đầu rồi.

Nhất định đừng bỏ lỡ nhé, biết đâu còn đào được vài món đồ tốt." Tạo Hóa Pháp Vương vỗ vỗ vai Tống Thư Hàng, ha ha cười rời đi... tâm tình siêu vui vẻ. "Đại hội giao dịch tu sĩ." Tống Thư Hàng máy móc lẩm bẩm mấy từ này - cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi, cái đại hội này.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói, đại hội giao dịch chỉ là đi dạo cho biết thôi.

Việc quan trọng nhất của cậu lúc này là chuẩn bị hành lý.

Tiếp theo đây, chuyến du hành vũ trụ một tháng đang vẫy gọi cậu.

Nên chuẩn bị hành lý gì đây?

Ăn uống đã có 'Bích Cốc Đan' giải quyết, không thành vấn đề.

Nhưng chuyện vệ sinh thì phải nghĩ cách giải quyết mới được.

Nếu không ở trong không gian, rất có khả năng sẽ bị chất thải của chính mình bao phủ cả người.

Còn gì nữa không nhỉ?

Trong lúc Tống Thư Hàng còn đang suy nghĩ trong đầu xem nên mang hành lý gì lên cho chuyến 'du hành không gian một tháng', lại có một vị tiền bối đến bên cạnh cậu.

Là Thất Sinh Phù phủ chủ.

Lúc này sắc mặt phủ chủ có chút nhợt nhạt, sau khi đến bên cạnh

Thư Hàng, ông quan tâm hỏi: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu đã đỡ hơn chưa?" Tống Thư Hàng chỉ mê man ngẩng đầu lên, cậu chỉ cảm thấy tai mình vẫn đang 'ong ong ong', trước mắt còn rất nhiều sao vàng đang bay lượn. "Hỏng rồi, Thư Hàng tiểu hữu hỏng bét rồi." Thất Sinh Phù phủ chủ cảm thán.

Cũng đúng, trúng trực diện một đòn gào thét của 'Ca Vương Linh Hồn', mạng lớn không chết đã là may mắn lắm rồi. "Tiền bối, ngài đang nói gì vậy?" Tống Thư Hàng lắc lắc đầu nói: "Hiện giờ tai tôi nghe không rõ lắm, ngay cả phản ứng cũng chậm mấy nhịp.

Cho dù muốn đọc khẩu hình thì não cũng không phản ứng kịp." Thất Sinh Phù phủ chủ thương cảm vỗ vỗ đầu Tống Thư Hàng - tiểu hữu đúng là chịu khổ rồi. "Không sao, đi theo ta nào.

Tiện thể dẫn cậu đi xem bạn bè của cậu, thuận tiện ăn chút bữa sáng." Thất Sinh Phù phủ chủ cười nói.

Đám 'thầy giáo' gồm Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Gia Cát Trung Dương, chị em Lục Phỉ vừa mới thức dậy.

Sau khi vệ sinh cá nhân xong, họ chuẩn bị đi ăn sáng.

Trên đảo thổ dân, ngoài việc quần áo và nơi ở không được như ý ra, thì chuyện ăn uống lại rất khá.

Bữa nào cũng toàn cá lớn thịt béo, sơn hào hải vị, hơn nữa còn là thực phẩm tự nhiên 100%, không ô nhiễm.

Mỗi ngày bữa sáng đều là hình thức buffet, muốn ăn gì thì tự lấy.

Bữa sáng kiểu Trung, bữa sáng kiểu Tây, muốn loại nào có loại đó.

Ngay khi Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba bọn họ tiến vào nhà ăn chuẩn bị thưởng thức bữa sáng, đột nhiên từ xa có một tràng tiếng hát quỷ dị truyền đến.

Tiếng hát đó giản trực là ma tính, rõ ràng cảm thấy đã ở rất xa rất xa rồi, nhưng khi truyền đến tai mọi người, từng chữ vẫn nghe rõ mồn một.

Hơn nữa trong tiếng hát dường như còn mang theo năng lực 'hào quang não tàn', nghe được một nửa thì mọi người đều cảm thấy đầu óc mình có chút nổ tung, tư duy chậm đi mấy nhịp.

Đây là do Thất Sinh Phù phủ chủ đã bố trí đầy các trận pháp phòng ngự trên đảo nhỏ, giảm bớt rất nhiều công kích sóng âm từ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương rồi đấy.

Nếu không thì ma âm xuyên não trực tiếp khiến tất cả người bình thường trên đảo đều biến thành kẻ ngốc.

Sau tiếng hát, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba bọn họ vẫn đứng đờ ra tại chỗ, cảm thấy trong đầu trống rỗng, trong thời gian ngắn không biết mình định làm gì nữa?

Một lúc lâu sau, Cao Mỗ Mỗ theo bản năng nói: "Đây là tiếng hát của nữ yêu Siren sao?" "Không, anh nghe giọng vừa rồi xem, là nam đấy.

Nếu là Siren thì cũng là nam yêu." Thổ Ba nói.

Gia Cát Trung Dương cảm thán: "Có thể hát thành thế này cũng cần phải có thiên phú đấy." Trong lúc mọi người đang nói chuyện, bên ngoài nhà ăn có hai bóng người tiếp cận.

Một người là nam tử mặc áo gió đen - vị 'đảo chủ'.

Một người khác là nam tử trẻ tuổi khoác cà sa, nhưng lại để tóc dài ngang vai.

Thời đại này hòa thượng có thể để tóc dài sao?

Ơ, đợi đã! "Thư Hàng!" Cao Mỗ Mỗ kinh khiếu.

Chàng trai trẻ để tóc dài ngang vai, vẻ mặt ngơ ngác này không phải là Tống Thư Hàng sao?

Tóc của Thư Hàng dài thế này từ lúc nào vậy?

Trước khi máy bay gặp nạn, Thư Hàng vẫn còn tóc ngắn mà.

Còn bộ cà sa trên người cậu ấy là thế nào?

Tống Thư Hàng đờ đẫn nhìn về phía Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba.

Vẻ mặt nửa ngày vẫn chưa phản ứng lại được.

Chương 504

Thổ Ba đón lấy, lo lắng hỏi: "Đảo chủ, Thư Hàng bị làm sao thế này?" "À, chuyện kể ra thì dài.

Vừa rồi các cậu có nghe thấy tiếng hát kia không?" Thất Sinh Phù phủ chủ sắc mặt nhợt nhạt đáp lời. "Tiếng hát Siren đó sao?" Thổ Ba theo bản năng đáp lại. "Siren, ha ha ha ha." Thất Sinh Phù phủ chủ ha ha cười lớn, sau đó nói: "Chúng tôi đều gọi vị ca sĩ đó là 'Ca Vương Linh Hồn'.

Tuy rằng cách hơi xa nhưng chắc các cậu cũng cảm nhận được sức sát thương của tiếng hát đó rồi nhỉ?

Sau đó...

Tống Thư Hàng tiểu hữu đã bị tiếng hát của 'Ca Vương Linh Hồn' rót đầy lỗ tai ở khoảng cách gần đấy.

Hiện giờ cậu ấy vẫn đang ở trạng thái phản ứng chậm chạp, không sao... với thể chất của cậu ấy, quá nửa ngày nữa là khôi phục thôi." Còn phải nửa ngày nữa mới khôi phục sao? "À, là Thổ Ba, lão Cao à." Tống Thư Hàng một lúc lâu sau mới phản ứng lại được, trên mặt lộ ra một nụ cười gượng - trạng thái hiện giờ của cậu rất giống lúc cậu điều khiển cơ thể của 'Diệt Phượng công tử'.

Đều cảm thấy cơ thể như bị lag mạng vậy, lúc đó cơ thể Diệt Phượng công tử bị lag 3 giây đã khiến Tống Thư Hàng nếm đủ khổ đau rồi.

Mà hiện giờ tình trạng cơ thể cậu còn tệ hơn, lag tầm khoảng 3 đến 11 giây, thỉnh thoảng còn lâu hơn. "Vậy thì, mấy vị thầy giáo, Tống Thư Hàng tiểu hữu giao lại cho các cậu trước nhé.

Tôi còn có việc, xin cáo từ.

Chúng ta gặp lại vào buổi trưa." Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ đỡ Tống Thư Hàng ngồi xuống, Gia Cát Trung Dương, Gia Cát Nguyệt cùng chị em Lục Phỉ cũng tụ tập lại.

Cha con Joseph vẫn chưa qua, dạo này Joseph không biết bị làm sao mà giờ thức dậy ngày càng muộn...

Cao Mỗ Mỗ cùng bạn gái Nha Y đi lấy cho Tống Thư Hàng một phần bữa sáng.

Thổ Ba lo lắng hỏi: "Thư Hàng, mấy ngày nay cậu chạy đi đâu thế?

Sao không ở cùng bọn tôi?" "Các cậu nói chuyện đừng nhanh quá, tốc độ nói chậm lại chút.

Hiện giờ trong đầu, trong tai tôi toàn tiếng 'ong ong ong', các cậu nói chuyện tôi nghe rất vất vả." Tống Thư Hàng khổ sở trả lời: "Vận khí của tôi không tệ, lúc máy bay gặp nạn tuy bị rơi xuống biển, nhưng rất nhanh đã có một vị bạn học tìm thấy tôi và cứu tôi lên.

Sau đó tôi và vị bạn học đó về An Lạc trước... rồi biết các cậu đang ở trên đảo nhỏ này nên tôi mới cùng vị bạn học đó đến đây thăm các cậu." Bữa sáng khá ngon, có trứng chiên, bánh tráng, sữa đậu nành, đều là những món Tống Thư Hàng thích.

Tống Thư Hàng run rẩy đôi tay, khó khăn gắp bữa sáng đưa vào miệng.

Lục Phỉ tò mò hỏi: "Thư Hàng đồng học, bộ cà sa trên người cậu là sao thế?" "À..." Tống Thư Hàng một lúc lâu sau mới đáp lại: "Đây là món quà của một vị bạn học khác tặng." Trong bữa ăn, Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ cùng mọi người đã quan tâm hỏi han một vài vấn đề.

Khi thấy Tống Thư Hàng thật sự bình an vô sự, Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba trong lòng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tống Thư Hàng tiếp tục vất vả dùng bữa sáng, vừa nghe Cao Mỗ Mỗ kể lại những chuyện thú vị khi dạy học cho đám thổ dân.

Đột nhiên Tống Thư Hàng khựng lại, cậu quay đầu nhìn về phía sau hai bàn ăn.

Ở đó, một cô nàng công sở đang cùng đồng nghiệp ngồi xuống, bắt đầu nhâm nhi bữa sáng.

Mà trên cổ cô ấy đeo một viên trân châu lớn cỡ quả trứng bồ câu.

Tống Thư Hàng có thể nhạy bén cảm ứng được, trong viên trân châu đó tỏa ra một luồng linh lực, nhưng khác với linh lực thuần khiết trong 'linh thạch', luồng linh lực này dường như pha lẫn khí tức của thú loại.

Có lẽ cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, cô nàng công sở đang ăn sáng ngẩng đầu lên nhìn lại Thư Hàng.

Khi nhìn thấy dáng vẻ của Tống Thư Hàng, cô nàng mỉm cười với cậu - một cảm giác rất kỳ lạ, rõ ràng là lần đầu gặp Tống Thư Hàng nhưng trong lòng cô lại có cảm giác [đây là một người đàn ông đáng tin cậy] thật khó hiểu.

Cho dù đối phương đang nhìn chằm chằm vào mình rất thất lễ, nhưng trong lòng cô lại không thấy phản cảm.

Cảm giác như người đàn ông trước mắt này dường như đã cứu mạng cô vào lúc nào đó vậy.

Đặc biệt đáng tin cậy.

Tống Thư Hàng áy náy mỉm cười lại. "Anh đang nhìn cái này sao?" Cô nàng công sở tên Nhạc Nhi kéo viên minh châu trên cổ mình lên hỏi.

Cô rất nhạy bén cảm nhận được ánh mắt của Thư Hàng đang dán vào viên trân châu trên cổ mình. "Vâng.

Cảm thấy viên trân châu này có chút kỳ lạ." Tống Thư Hàng gật đầu - rõ ràng không phải linh thạch nhưng lại hàm chứa linh lực, còn có cả khí tức thú loại kia nữa.

Không biết là thứ gì?

Nhưng chỉ cần là thứ chứa linh lực thì chắc đều là bảo vật nhỉ?

Chỉ là tại sao Thất Sinh Phù tiền bối lại không chú ý đến viên minh châu trên cổ cô gái này?

Thất Sinh Phù tiền bối tiếp xúc với đám 'thầy giáo' này lâu như vậy, không thể nào không chú ý đến viên 'minh châu' này được chứ?

Hoặc là đối với tu sĩ cấp bậc như Thất Sinh Phù tiền bối, thứ linh lực cấp bậc này không đáng để họ tốn công thu thập?

Ừm... bất kể Thất Sinh Phù tiền bối vì sao bỏ qua viên minh châu này, nhưng cơ thể Tống Thư Hàng lúc này có một cảm giác kỳ lạ - cậu cần viên trân châu chứa 'khí tức thú loại' này.

Thứ này có giúp ích cho việc tu luyện của cậu, đây là một trực giác mạnh mẽ! "Thứ này tôi cũng không biết từ đâu ra, rõ ràng trước khi máy bay gặp nạn tôi không hề mang theo nó, nhưng khi tỉnh lại trên đảo nhỏ tôi phát hiện viên trân châu này đã ở trong túi mình rồi." Nhạc Nhi nhớ lại.

Sau đó cô suy nghĩ một chút, tháo viên minh châu trên cổ xuống, làm một hành động nằm ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng - cô ném viên minh châu đó về phía Thư Hàng. "Tặng anh đấy~~" Nhạc Nhi nói.

Tống Thư Hàng lóng ngóng đón lấy viên minh châu. "Hi hi." Nhạc Nhi cười khẽ. "Ơ kìa, Nhạc Nhi nhà mình nhìn trúng anh chàng này rồi sao?" Bên cạnh Nhạc Nhi, một vị tiếp viên hàng không hơi đậm người nhưng rất xinh đẹp trêu chọc. "Không phải đâu." Nhạc Nhi lườm một cái.

Chỉ là cảm giác... dường như mình nợ chàng trai này một ân tình, nên theo bản năng muốn trả lại ân tình đó thôi.

Tống Thư Hàng ngại ngùng cầm viên trân châu, một lúc lâu sau cậu gãi đầu nói: "Cảm ơn cô nương, đúng là tôi rất thích viên trân châu này.

Tuy nhiên, viên trân châu này là thứ rất trân quý, tôi không thể lấy không như vậy được.

Hay là... tôi bỏ tiền ra mua lại được không?" Cách xưng hô cô nương này...

Nhạc Nhi nghe mà thấy lạ lạ.

Cô cười nói: "Không cần đâu, chỉ là một viên trân châu mà chính tôi cũng không biết từ đâu ra, tặng anh đó." "Nhưng nó rất trân quý.

Tuy tôi không nhận ra được nó là thứ gì, nhưng tôi cam đoan giá trị của nó vượt xa tưởng tượng của cô đấy." Tống Thư Hàng nắm chặt viên trân châu, vẻ mặt nghiêm túc nói. "Phụt~~" Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tống Thư Hàng, Nhạc Nhi cảm thấy rất thú vị, cô cười nói: "Vậy được rồi, tùy anh vậy." Thấy dáng vẻ nghiêm túc của Tống Thư Hàng, nếu cô không đồng ý thì chàng trai này có khi sẽ trả lại viên 'minh châu' này mất.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi thò tay vào lòng ngực, mượn hành động đó để lấy từ trong 'Túi thu nhỏ một tấc' ra một xấp tiền lớn.

Tống Thư Hàng vốn định dùng thứ khác để giao dịch viên minh châu trong tay Nhạc Nhi, vì trong tình huống này, hễ nhắc đến tiền là lại thấy hơi tục khí.

Tuy nhiên con người ta trong cuộc sống ai cũng không thiếu được nó.

Nhưng rất tiếc, trong tay Tống Thư Hàng không có thứ gì phù hợp với Nhạc Nhi cô nương trước mắt.

Nghĩ đi nghĩ lại, tục thì tục vậy, thứ hiện giờ cậu có thể lấy ra được cũng chỉ có tiền thôi. "Tôi không biết giá trị thực sự của viên 'minh châu' này.

Hay là thế này, tôi đặt cọc trước mười vạn.

Chờ tôi nhờ bạn bè giám định vật này xong sẽ bù thêm phần chênh lệch cho cô sau nhé?" Tống Thư Hàng đưa xấp tiền lớn cho Nhạc Nhi. "Phụt~~" Nhạc Nhi nhìn xấp tiền lớn đó, dở khóc dở cười: "Anh ra ngoài mà còn mang theo tiền thành từng xấp thế này à, không thấy nặng sao?" "Cái đó, vì mấy người bạn chúng tôi vốn định đi đảo nghỉ dưỡng mà...

đảo nghỉ dưỡng không thuộc lãnh thổ An Lạc, rút tiền ở nơi khác rất phiền phức nên tôi cứ mang theo nhiều tiền mặt cho tiện." Tống Thư Hàng giải thích. "Anh đúng là người thú vị." Nhạc Nhi cười, cô nhận lấy xấp tiền đó: "Vậy thì giao dịch hoàn thành nhé, mấy chuyện chênh lệch gì đó đừng nhắc lại nữa, nhắc nữa là tôi lật mặt đấy!" "Được rồi... cảm ơn cô." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Nhạc Nhi cô nương này rõ ràng không phải kiểu người thiếu tiền.

Lại nợ thêm một ân tình rồi.

Tống Thư Hàng ghi nhớ ân tình này trong lòng.

Sau khi Tống Thư Hàng về lại chỗ ngồi, Thổ Ba nhìn chằm chằm viên minh châu trong tay cậu: "Thư Hàng, cái gì đây?" "Tôi không biết." Tống Thư Hàng đáp. "Không biết mà cậu còn mua?" Thổ Ba dở khóc dở cười. "Nhưng nó là bảo vật, điểm này chắc chắn không sai." Tống Thư Hàng cười nói, cẩn thận cất viên minh châu vào lòng.

Đang nói chuyện thì...

Rầm!

Cửa nhà ăn lại bị đẩy ra.

Một bóng người hớt hải xông vào nhà ăn, chạy đến bên cạnh Tống Thư Hàng. "Tống tiền bối, tìm thấy anh rồi!" Bóng người đó hi hi cười, nắm lấy cánh tay Tống Thư Hàng: "Đi thôi Tống tiền bối.

Bạch tiền bối bảo em đến dẫn anh qua đó, đại hội giao dịch sắp bắt đầu rồi!" "Ơ?

Vũ Nhu Tử?

Đợi chút, tôi còn đang ăn cơm mà!" Tống Thư Hàng kêu lên. "Không kịp nữa đâu, đi trước đã!" Vũ Nhu Tử một tay lôi Tống Thư Hàng đi, sau đó lại hớt hải chạy biến.

Vũ Nhu Tử tu vi tam phẩm đỉnh phong, Tống Thư Hàng căn bản không có sức phản kháng, cứ thế bị lôi đi xềnh xệch~~ Rồi Vũ Nhu Tử chạy đến cửa thì đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Chương 505

Cô quay đầu lại vẫy vẫy tay với Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba bọn họ: "Đúng rồi, nhớ ra rồi.

Các anh chính là bạn cùng phòng của Tống tiền bối hả?

Ha ha ha, tôi và Tống tiền bối có việc đi trước nhé, lát nữa tìm các anh chơi nha!" Nói xong, không đợi Cao Mỗ Mỗ bọn họ phản ứng, Vũ Nhu Tử lại lôi Tống Thư Hàng chạy biến mất.

Cao Mỗ Mỗ: "..." Thổ Ba: "..." "Không đúng nha!" Thổ Ba đột nhiên đập bàn kêu lớn: "Cô nàng chân dài này không phải là một người chị khác của Tống Thư Hàng sao?

Sao cô ta lại gọi Tống Thư Hàng là 'tiền bối'?" "Là bạn gái chứ gì." Nha Y nói: "Nhìn quan hệ giữa cô ấy và Tống Thư Hàng chắc chắn không phải quan hệ chị em rồi.

Vừa là chị vừa là tiền bối~~ có khi nào cô ấy và Tống Thư Hàng đang chơi trò nhập vai tình nhân không?" "Nhập vai?

Hôm nay làm chị, ngày mai làm hậu bối?

Có khi vài ngày nữa còn làm thư ký nhỏ nữa ấy chứ?

Tống Thư Hàng cái thằng nhóc này, không ngờ lại chơi mấy trò sến súa như vậy." Cao Mỗ Mỗ nghiến răng nói, cậu và Nha Y còn chưa chơi như thế bao giờ.

Vũ Nhu Tử lôi Tống Thư Hàng chạy thẳng ra bờ biển, sau đó leo lên một chiếc mô tô nước. "Tống tiền bối, ngồi lên đi, để em lái!" Vũ Nhu Tử vẻ mặt phấn khởi.

Tống Thư Hàng thử hỏi: "Cô biết lái không?" "Dĩ nhiên rồi, vừa rồi em cũng lái suốt quãng đường qua đây mà." Vũ Nhu Tử hắc hắc cười nói: "Ngoài ra Tống tiền bối đừng coi thường em.

Bất kể là máy bay, ô tô, chỉ cần là phương tiện giao thông em đều đã lái qua rồi.

Bám chặt vào nhé, tốc độ có thể sẽ hơi nhanh đấy." Tống Thư Hàng đưa tay cẩn thận nắm lấy vạt áo Vũ Nhu Tử.

Sau đó Vũ Nhu Tử khởi động mô tô nước.

Tốc độ đó, nói thật làm Tống Thư Hàng khá kinh ngạc - tối đa chỉ tầm hơn 20km/h!

Đây là cái gọi là 'tốc độ hơi nhanh' của Vũ Nhu Tử sao? "Á, trận pháp mất hiệu lực rồi." Vũ Nhu Tử bất mãn nói: "Mấy cái phương tiện giao thông hiện đại này đúng là mong manh, cứ thêm trận pháp vào là dùng xong là báo phế ngay.

Chẳng bằng máy cày tay chắc chắn.

Thôi bỏ đi, dù sao cũng chỉ còn một đoạn ngắn, Tống tiền bối, chúng ta từ từ qua đó vậy." "Ha ha.

Không vấn đề gì, từ từ qua đó là ổn thỏa nhất!" Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái tán thành - không cần đua xe là tốt quá rồi. "Đúng rồi Tống tiền bối.

Bạch tôn giả bảo em trả lại cái điện thoại này cho anh, đã cải tạo hoàn thành rồi.

Chỉ cần trong phạm vi trái đất đều có thể nhận được tín hiệu.

Trừ khi bị trận pháp mạnh mẽ gây nhiễu." Vũ Nhu Tử quay người đưa cho Tống Thư Hàng chiếc điện thoại màn hình lớn đó. "Đã cải tạo xong rồi sao?

Nhanh vậy?" Tống Thư Hàng nhận lại điện thoại của mình, cảm thấy vô cùng thân thiết.

Do hiện giờ tốc độ di chuyển không nhanh, Tống Thư Hàng chọn tư thế thoải mái, lướt mở màn hình điện thoại, thành thạo đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Đinh!

Thông báo hệ thống: Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử chia sẻ một tập tin âm nhạc. "Vũ Nhu Tử cô chia sẻ cái gì đấy?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi, vừa hỏi tay cậu đã nhấn vào tập tin âm nhạc đó. "Bài hát Tạo Hóa tiền bối hát lúc nãy ấy, em cảm thấy khá hay nên đã ghi âm lại rồi chia sẻ vào không gian nhóm." Vũ Nhu Tử không ngoảnh đầu lại nói.

Tống Thư Hàng: "..." Mẹ ơi!

Mau tắt đi, nhân lúc nhạc chưa phát mau tắt đi!

Nhưng lúc này chứng 'não bộ phản ứng chậm' của cậu dường như lại tái phát, ngón tay nhấn mấy lần mà vẫn không tắt được trình phát nhạc.

Tại sao tay mình lại táy máy thế này?

Khắc tiếp theo... "Đinh đinh đương đương ~~ la la la la ~~ minh thương dễ tránh ~~ ám tiễn khó phòng ~~ ta đứng trên tường thành ~~ nhìn quân địch dưới thành ~ nga nga nga ~~" Chất giọng đặc trưng của Ca Vương Linh Hồn Tạo Hóa tiền bối vang lên.

Ngày 22 tháng 7 năm 2019, thứ hai, trời nắng.

Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu, tử trận...

May mà lần này giọng hát của Ca Vương Linh Hồn là 'bản ghi âm', không kèm theo công kích sóng âm, khiến Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu 'tử trận' một cách khá êm ái, không đến nỗi quá đau đớn.

Thật là vạn hạnh trong bất hạnh.

Người 'tử trận' lần này không chỉ có một mình Tống Thư Hàng.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Điền Thiên đảo chủ: "Thanh máu đã cạn..." Điền Điềm phó đảo chủ: "Tôi đã cùng anh trai ngu xuẩn tử trận rồi..." Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: "Tai... tai của tôi..." Lưu Huỳnh tiên tử: "Không được, tôi vẫn chưa thể chết... tôi còn phải tạo phúc cho toàn nhân loại! @Thất Tu tôn giả, @Hoàng Sơn chân quân, @Đại La Giáo Vũ Nguyệt chân quân, @Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, @Tô Thị A Thất...

Mọi người ra xem này, âm nhạc hay lắm, đi ngang qua đừng bỏ lỡ nha." Rất nhanh, mấy vị tiền bối đã bị triệu hồi ra.

Mười lăm giây sau... [Thông báo hệ thống: (******) Lưu Huỳnh tiên tử đã bị quản trị viên Thất Tu tôn giả cấm ngôn 24 giờ.] [Thông báo hệ thống: (******) Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã bị quản trị viên Thất Tu tôn giả cấm ngôn 24 giờ.] Thất Tu tôn giả: "Khốn kiếp, đang lúc không phòng bị chút nào, tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên vang lên.

Lỗ tai của bản tôn!

Lưu Huỳnh tiên tử, cô bị Tam Lãng đạo hữu hack nick à?" Thư Sơn Áp Lực Đại: "..." Đồng thời Tống Thư Hàng chọc chọc Vũ Nhu Tử: "Vũ Nhu Tử, cô bị cấm ngôn rồi." "Ơ kìa?

Tại sao?

Em đâu có làm gì xấu đâu?

Ai cấm em thế?" Vũ Nhu Tử bất mãn nói. "Thất Tu tôn giả tiền bối." Tống Thư Hàng cười gượng đáp. "Tại sao lại cấm em?" Vũ Nhu Tử kêu lên. "Vì bài hát cô vừa chia sẻ đấy." Tống Thư Hàng trả lời. "Tại sao chứ, rõ ràng hay như thế, em mới chia sẻ để các tiền bối trong nhóm cùng thưởng thức mà." Vũ Nhu Tử bĩu môi, vẻ mặt không vui.

Tống Thư Hàng: "..." Hay như thế?

Tế bào âm nhạc của Vũ Nhu Tử cô nương rốt cuộc là phát triển ngược thế nào vậy?

Cái giọng hát đáng sợ đó, cô ấy thưởng thức từ góc độ nào được chứ?

Vũ Nhu Tử bĩu môi, hùng hồn thề thốt: "Lần sau tuyệt đối không chia sẻ những bản nhạc hay thế này cho các tiền bối nữa." Tống Thư Hàng nghe đến đây thì cảm thấy an ủi vô cùng.

Đồng thời cậu lướt màn hình điện thoại, nhìn cái tên 'Thất Tu tôn giả' vừa phát ngôn.

Trong đầu cậu bất chợt nhớ lại mộ của 'Lục Tu tôn giả' mà Xá Lam của Thiên Thủ Môn đã khám phá trong mộng cảnh ngày hôm qua.

Lục Tu tôn giả và Thất Tu tôn giả có mối liên hệ gì không?

Liệu Thất Tu tôn giả có còn năm vị sư huynh sư tỷ tên là Nhất Tu, Nhị Tu, Tam Tu, Tứ Tu, Ngũ Tu không nhỉ?

Suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nhập một tin nhắn vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thư Sơn Áp Lực Đại: "Thất Tu tiền bối, ngài có biết 'Lục Tu tôn giả' không ạ?" Tin nhắn của Tống Thư Hàng vừa gửi lên, ngay lập tức có người phản hồi.

Là thánh đấu sĩ luôn online, Bắc Hà tán nhân: "Ơ?

Thư Hàng tiểu hữu biết Lục Tu tôn giả sao?" Thất Tu tôn giả gần như phản hồi cùng lúc: "Thư Hàng tiểu hữu nghe thông tin về 'Lục Tu tôn giả' từ đâu thế?" "À thì, Lục Tu tôn giả là sư huynh của Thất Tu tiền bối ạ?" Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi, dù sao cậu cũng đã thấy mộ của 'Lục Tu tôn giả', nếu là sư huynh đệ thì chẳng phải nghĩa là 'Lục Tu tôn giả' đã qua đời rồi sao? "À, không phải.

Ta không có sư huynh nào tên là Lục Tu tôn giả cả." Thất Tu tôn giả khẳng định. "Vậy thì tôi yên tâm rồi." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nói: "Thực tế là ngày hôm qua tôi có thông tin từ một đệ tử Thiên Thủ Môn, vị đệ tử này từng khám phá 'mộ của Lục Tu tôn giả'.

Nghĩa là Lục Tu tôn giả đã thân tử đạo tiêu rồi nhỉ." "À à à, mộ của Lục Tu tôn giả, là cái đó hả!" Thất Tu tôn giả ngay lập tức phản hồi. "Tiền bối biết ạ?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Ừ, biết.

Cái mộ đó hiện đang nằm trên một thiên thạch trong không gian.

Mộ của Lục Tu tôn giả, trong nhóm dường như chưa có ai từng đến nhỉ?" Thất Tu tôn giả nói. "Vẫn chưa, tôi nhớ cái tôi từng đến là mộ của Ngũ Tu chân quân." Bắc Hà tán nhân phản hồi.

Thất Tu tôn giả: "Ha ha ha, vậy thì tốt quá, hôm nay có thể tiếp tục tổ chức hoạt động thám hiểm cổ mộ của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' rồi.

Đây là kỳ thứ mấy nhỉ?

Kỳ thứ mười ba rồi phải không?" Thất Tu tôn giả lại nói: "Vậy Tống Thư Hàng tiểu hữu, cậu có muốn khám phá cổ mộ không?" Thư Sơn Áp Lực Đại: "Khám phá cổ mộ?" Hơn nữa, điều Bắc Hà tán nhân vừa nói khiến Tống Thư Hàng rất để ý - các tiền bối trong nhóm còn từng khám phá mộ của Ngũ Tu chân quân?

Cộng thêm mộ của Lục Tu tôn giả và Thất Tu tôn giả, nếu bảo ba cái này không liên quan đến nhau thì có đánh chết cậu cũng không tin.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, Thất Tu tôn giả lại nói: "Là một tu sĩ, tìm kiếm động phủ, di tích cổ tu, thám hiểm cổ mộ đều là những nơi có thể đạt được 'kỳ ngộ'.

Rất nhiều cổ mộ của cổ tu đều để lại 'truyền thừa'.

Trong đời tu sĩ tuyệt đối không thể thiếu loạt phim hành động thám hiểm cổ mộ đâu.

Thư Hàng tiểu hữu muốn thử chút không?" "Tôi rất có hứng thú muốn thử, nhưng mà khi nào ạ?" Tống Thư Hàng phản hồi, vì dạo này cậu còn có chút việc.

Nhân lúc chưa lên vũ trụ, cậu phải cùng Tư Mã Giang gửi kiện hàng về địa bàn Sở gia cái đã, Linh Quỷ của cậu vẫn còn đang ở trong kiện hàng, đến giờ vẫn không chịu ra.

Thất Tu tôn giả: "Về phương diện thời gian thì... ta nghe nói Thư Hàng tiểu hữu sắp đi du hành không gian một tháng?" "Ha ha, ha ha." Tống Thư Hàng gõ vài tiếng cười gượng. "Vậy đợi cậu lên vũ trụ rồi ta sẽ liên lạc sau.

Đúng rồi, chỗ các cậu chẳng phải đang có đại hội giao dịch tu sĩ sao, chuẩn bị ít đồ dùng thám hiểm cổ mộ đi." Thất Tu tôn giả dặn dò.

Chương 506

"Đồ dùng thám hiểm cổ mộ?

Cần những thứ gì ạ?" Tống Thư Hàng hỏi, chẳng lẽ lại giống như mấy người trộm mộ bình thường, chuẩn bị xẻng Lạc Dương gì đó sao? "Cậu tự xem mà liệu, nhưng trong cổ mộ tu sĩ khá u ám, cơ quan trùng điệp, lại còn kèm theo các loại kịch độc.

Cậu chuẩn bị thêm nhiều đồ mang theo, đề phòng bất trắc vẫn tốt hơn." Thất Tu tôn giả nói.

Tống Thư Hàng lẳng lặng gửi một biểu tượng gật đầu. "Vậy hẹn gặp lại trên vũ trụ nhé." Thất Tu tôn giả cười nói. "Vâng, thưa tiền bối." Tống Thư Hàng đáp.

Bất kể Thất Tu tôn giả có quan hệ gì với 'mộ của Lục Tu tôn giả' thì đến lúc đó sẽ biết thôi.

Đồng thời cậu còn nghĩ đến một việc - trong ký ức của Xá Lam phái Thiên Thủ Môn, cái 'mộ của Lục Tu tôn giả' đó dường như không nằm trong không gian mà?

Tuy rằng toàn bộ mộ địa đều bị làm mờ, nhưng lúc đó đệ tử Thiên Thủ Môn không hề có phòng ngự đặc biệt gì mà vẫn hô hấp bình thường. "Đến rồi, Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử dừng mô tô nước lại.

Đại hội giao dịch tu sĩ lần này diễn ra trên biển.

Nhưng không phải trên mặt biển, mà là trên một tấm gỗ khổng lồ vô cùng.

Tống Thư Hàng ước lượng, tấm gỗ này dài và rộng tầm một nghìn mét.

Trên mặt gỗ khắc đầy các phù văn thuật pháp và đủ loại trận pháp.

Ngay cả ban ngày, những đường nét pháp thuật đó vẫn tỏa sáng vô cùng rực rỡ.

Tống Thư Hàng nhảy từ mô tô nước lên tấm gỗ, nhẹ nhàng dẫm dẫm: "Đây là pháp bảo gì vậy?" "Đây là ván sàn tiên cung của môn phái Toàn Phong tôn giả." Vũ Nhu Tử trả lời. "Cái gì?" Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm tấm gỗ dài rộng nghìn mét này, đây mà là ván sàn sao?

Dành cho người khổng lồ cao hai nghìn mét dùng à? "Môn phái của Toàn Phong tôn giả là 'Việt Giới Tông', giỏi về không gian thuật pháp.

Việt Giới Tông từ hai trăm năm trước đã bắt đầu chế tạo một tòa tiên cung khổng lồ.

Trong ý tưởng của họ, tiên cung này bình thường sẽ dùng không gian thuật pháp thu nhỏ lại một nghìn lần.

Khi cần thiết có thể giải trừ thuật pháp không gian trên đó, ngay lập tức phình to gấp nghìn lần thành pháo đài chiến tranh." Vũ Nhu Tử cười giải thích. "Tuy nhiên Việt Giới Tông dùng thời gian hai trăm năm vẫn mới chỉ làm xong phần móng.

Ngay cả gỗ lát sàn cũng mới chuẩn bị được một nửa.

Mà lần này mở 'đại hội giao dịch', đúng lúc cần một mặt bằng sử dụng trên mặt biển, thế là Toàn Phong tôn giả mượn tạm một tấm ván sàn từ tông môn qua đây, giải phóng nguyên hình của nó." Vũ Nhu Tử đáp.

Thế là tấm ván sàn khổng lồ kích thước 1000*1000 này trở thành mặt bằng cho đại hội giao dịch tu sĩ.

Các tu sĩ đến từ khắp nơi đã theo quy tắc bày sạp hàng của mình trên tấm gỗ khổng lồ.

Có người ngồi bệt dưới đất, trải một tấm vải là thành sạp hàng.

Cũng có người chuẩn bị từ sớm, mang theo quầy kệ tinh xảo.

Thậm chí còn có người dựng cả những căn phòng nhỏ đơn sơ.

Đại hội giao dịch đã bắt đầu, vô cùng náo nhiệt.

Sau khi bước lên mặt gỗ của đại hội giao dịch, Tống Thư Hàng nhanh chóng thấy bên cạnh có một sạp hàng vây kín tu sĩ.

Tống Thư Hàng tò mò ghé qua, nhìn một lượt các món đồ trên sạp.

Đó là những thứ to tầm quả trứng bồ câu, lờ mờ có thể thấy bóng đen chuyển động bên trong.

Mà những bảo vật to như trứng bồ câu này lại được phân thành nhiều loại, có loại giá một viên linh thạch nhị phẩm, loại một viên linh thạch tam phẩm... cho đến loại một viên linh thạch ngũ phẩm.

Cậu tò mò hỏi: "Ơ, cái này là cái gì?" Vũ Nhu Tử cũng chen qua nhìn một cái, nói: "Đây là sạp hàng giao dịch đặc sắc luôn xuất hiện trong mỗi kỳ đại hội giao dịch tu sĩ.

Nó gọi là 'Linh Nguyên Châu', là một loại bảo vật đi kèm với 'linh thú'.

Tu sĩ sau khi có được Linh Nguyên Châu không cần luyện chế, có thể trực tiếp uống luôn.

Tùy theo phẩm giai của Linh Nguyên Châu mà hiệu quả khác nhau, có thể nâng cao bản mệnh chân khí hoặc linh lực của tu sĩ.

Là một loại bảo vật hỗ trợ tu luyện giống như đan dược vậy.

Một số tông môn chuyên nuôi dưỡng linh thú mỗi năm đều có thể thu hoạch được không ít 'Linh Nguyên Châu'." "Tuy nhiên 'Linh Nguyên Châu' rất kỳ diệu, Linh Nguyên Châu cùng cấp bậc nếu nhìn vẻ ngoài thì căn bản không thấy có gì khác biệt.

Tu sĩ chỉ sau khi uống vào mới biết nó có thể tăng cường cho mình bao nhiêu chân khí hoặc linh lực." "Nghĩa là thứ này hiệu quả thế nào hoàn toàn dựa vào nhân phẩm sao.

Giống như quay số trúng thưởng vậy." Tống Thư Hàng ngộ ra.

Vận khí tốt thì bỏ ra một viên linh thạch có thể thu về linh lực gấp mấy lần, thậm chí gấp mười lần 'một viên linh thạch'.

Vận khí không tốt thì chịu lỗ vốn. "Chính là như vậy... dù sao giá nó cũng không đắt, đại hội giao dịch mỗi năm đều có người đến mua một ít cho xôm trò.

Hơn nữa vị của nó rất ngon, em rất thích ăn." Vũ Nhu Tử cười hi hi, vừa nói vừa tiến đến sạp hàng, bỏ ra mười viên 'linh thạch tứ phẩm' mua mười viên 'Linh Nguyên Châu cấp bốn'.

Lại lấy ra bốn viên linh thạch nhị phẩm, mua bốn viên 'Linh Nguyên Châu cấp hai'.

Cô đưa bốn viên Linh Nguyên Châu cấp hai cho Tống Thư Hàng: "Nào, Tống tiền bối cũng nếm thử đi, vị ngon lắm." Tống Thư Hàng nhận lấy Linh Nguyên Châu, thử ăn một viên.

Vị đúng là không tệ, có cảm giác giống như ăn socola.

Sau khi nuốt xuống bụng, đan điền một trận nóng hổi, có thêm một luồng chân khí.

Tống Thư Hàng chưa từng dùng 'linh thạch' tu luyện nên cũng không biết lượng chân khí tăng thêm từ 'Linh Nguyên Châu' là nhiều hay ít so với linh thạch. "Nói mới nhớ, sạp hàng thử vận may kiểu này... nếu để Bạch tiền bối đến chọn thì chắc chắn có thể chọn được những viên 'Linh Nguyên Châu' cực phẩm nhỉ?" Tống Thư Hàng cười nói. "Ừm... nhưng mà ta không thích vị của Linh Nguyên Châu lắm, hơi đắng.

Nhưng nếu Thư Hàng muốn mua thì ta chọn giúp cậu một ít nhé?" Bạch tôn giả không biết xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng từ lúc nào, đang vuốt cằm nói. "Ơ?

Bạch tiền bối ngài bận xong rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Lễ khai mạc đại hội giao dịch thì ta chỉ cần ra mặt một chút thôi, mấy việc khác không cần đến ta." Bạch tôn giả vừa nói vừa ngồi xổm xuống trước sạp hàng, lại vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng: "Trên người cậu có bao nhiêu linh thạch?" Tống Thư Hàng lôi ra toàn bộ gia tài của mình - ba viên 'tiền an ủi' mà các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần tặng cậu sau lần quay phim máu me, Bạch tôn giả đưa cho cậu.

Còn có hai viên đào được từ xác 'chiến sĩ hải đảm', trông xấu xí, dường như cũng là 'linh thạch'.

Lại thêm mười viên linh thạch thu được khi cùng Vũ Nhu Tử và Lưu Kiếm Nhất lục soát hang động của 'Tiên sinh'. "Chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

Hết rồi hả?" Bạch tôn giả bưng số linh thạch này, mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. "Hết rồi ạ." Tống Thư Hàng lắc đầu. "Thư Hàng, cậu nghèo thật đấy." Bạch tôn giả nhận xét.

Mình thân không xu dính túi thật là xin lỗi nha, Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt - số linh thạch này đều mới có được trong hai ngày nay thôi.

Trước đó, Tống Thư Hàng còn chẳng biết 'linh thạch' là cái gì nữa kìa.

Dù sao cậu cũng mới tiếp xúc với tu chân chưa lâu mà. "Ba viên linh thạch tứ phẩm, mười viên linh thạch tam phẩm, hai viên linh thạch nhị phẩm.

Vừa vặn có thể mua được bốn trăm linh hai viên 'Linh Nguyên Châu cấp hai'." Bạch tôn giả đưa số linh thạch này cho chủ sạp. "Ơ?

Đổi hết ạ?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi - tuy rằng đại hội giao dịch này cậu chỉ đến xem cho biết, mở mang tầm mắt.

Nhưng đây mới chỉ vừa lên bờ thôi mà, đã tiêu sạch toàn bộ gia sản rồi sao? "Dù sao hiện giờ cậu giữ linh thạch cũng chẳng để làm gì... vả lại ở cấp nhị phẩm mà dùng linh thạch tu luyện thì phiền phức lắm, thà đổi thành Linh Nguyên Châu mà ăn.

Ít nhất vị cũng ngon, lại còn có thể ăn cho no bụng.

Đợi sau khi cậu lên vũ trụ, ăn chán Bích Cốc Đan rồi có thể ăn Linh Nguyên Châu để đổi vị." Bạch tôn giả nói.

Bạch tiền bối thật thấu hiểu lòng người, đã tính đến cả chuyện sau khi cậu bay lên vũ trụ rồi - không biết vì sao mắt Tống Thư Hàng bỗng cay cay.

Nếu có thể thì Bạch tiền bối rút ngắn chuyến du hành một tháng thành nửa tháng thì tốt biết bao?

Bạch tôn giả cầm lấy một cái giỏ nhỏ, tự tay nhặt Linh Nguyên Châu cấp hai, liên tục ném vào giỏ.

Rất nhanh đã đầy một giỏ nhỏ. "Vừa đúng bốn trăm linh hai viên." Bạch tôn giả đưa giỏ nhỏ cho Tống Thư Hàng: "Lúc rảnh rỗi thì cứ ăn vài viên, ăn hết giỏ này chắc cũng đủ làm đầy khoảng một phần trăm chân khí ở đan điền thứ hai của cậu đấy." "Ăn nhiều thế này mà cũng chỉ đầy được một phần trăm thôi sao?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Bạch tôn giả bảo: "Biết đủ đi, nếu cậu trực tiếp dùng linh thạch tu luyện thì mấy viên linh thạch đó còn không đủ làm đầy một phần nghìn đan điền của cậu đâu." Nói xong Bạch tôn giả vươn vai một cái, cùng Vũ Nhu Tử đi vào sâu trong đại hội giao dịch. "Tính ra thì mình lời gấp mười lần rồi nhỉ?" Tống Thư Hàng thu giỏ nhỏ vào 'Túi thu nhỏ một tấc', rồi rảo bước đi theo Bạch tôn giả.

Phía sau, khóe miệng chủ sạp giật giật.

Nghĩa là Bạch tôn giả vừa rồi cứ nhặt bừa một lượt như vậy đã thu về lợi nhuận gấp mười lần từ chỗ ông ta sao?

Bạch tôn giả dẫn Tống Thư Hàng tiếp tục đi sâu vào 'đại hội giao dịch tu sĩ', trên đường đi, ông giới thiệu cho Tống Thư Hàng đủ loại vật phẩm trong đại hội.

Có những loại đan dược sống động như thật, có những loại linh thảo thậm chí còn phát ra tiếng kêu như dã thú để mê hoặc các sinh vật khác, ví dụ Tống Thư Hàng thấy một cây gọi là 'Hổ Vương Thảo' cứ liên tục phát ra tiếng hổ gầm.

Lại có đủ loại thần binh lợi khí, đan dược.

Còn có các loại hộ giáp, phù bảo.

Chương 507

Khiến Tống Thư Hàng nhìn đến hoa cả mắt.

Thỉnh thoảng Bạch tôn giả cũng ngồi xổm xuống, tò mò nhìn chằm chằm một vài bảo vật trên sạp hàng một lúc.

Nhưng cuối cùng Bạch tiền bối đều khẽ lắc đầu, không có ý định mua những bảo vật đó.

Mà lúc này... cô nàng đại gia Vũ Nhu Tử đi sau Bạch tôn giả sẽ vung chi phiếu, à không, là vung linh thạch, mua sạch những bảo vật mà Bạch tôn giả từng nhìn qua.

Chỉ cần sau đó chủ sạp không hét giá quá 20% so với giá gốc thì Vũ Nhu Tử có bao nhiêu mua bấy nhiêu.

Ba người dạo một lát, Tống Thư Hàng bất ngờ thấy ở một sạp hàng có người bán gạo trắng phau. "Ở đây còn bán cả gạo nữa sao?" Cậu nghi hoặc hỏi. "Đó là linh mễ... thực tế là gạo bình thường thôi, nhưng được nuôi dưỡng bằng linh tuyền, rồi rắc thêm ít tro xương linh thú, phân bón linh lực gì đó là thành linh mễ.

Rất có hiệu quả trong việc tăng cường khí huyết cho đệ tử nhất phẩm cảnh giới, người bình thường cũng có thể ăn một chút.

Tuy nhiên... bày sạp ở đây chắc là bán sỉ theo đơn đặt hàng." Bạch tôn giả nói. "Nếu cậu có nhu cầu có thể đặt một ít linh mễ cho người nhà." Câu nói này đánh trúng điểm yếu của Tống Thư Hàng.

Cậu đã bước chân vào con đường tu sĩ nên cũng muốn mang lại chút lợi ích cho người nhà.

Nhưng đến giờ, thứ cậu có thể làm cũng chỉ là đưa cho gia đình một ít 'Trà bích linh mạch'. "Vậy tôi qua hỏi thử xem." Tống Thư

Hàng đến trước sạp hàng đó. "Ông chủ, linh mễ ở đây bán thế nào ạ?" "Giá thống nhất toàn thế giới, một viên linh thạch nhất phẩm một bao.

Tuy nhiên chúng tôi ở đây là bán sỉ linh mễ, nên lượng đặt tối thiểu là mười vạn bao trở lên." Ông chủ là một người đàn ông trung niên mặc áo trắng, cười trông đặc biệt phúc hậu. "Cái gì... mười vạn bao mới bán?" Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu.

Nhưng cậu lập tức hiểu ra, đối phương là làm ăn với môn phái.

Một môn phái nhỏ bình thường tiêu thụ linh mễ chắc cũng tính bằng vạn bao, vì tu sĩ nhất phẩm cần tích lũy lượng lớn khí huyết nên ăn rất khỏe.

Bạch tôn giả đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, cười ha ha hỏi: "Hết linh thạch rồi hả Thư Hàng?" "Tiền bối ngài chẳng phải biết rõ còn hỏi sao." Tống Thư Hàng nói, số linh thạch của cậu vừa nãy đã đổi hết thành 'Linh Nguyên Châu' rồi còn đâu.

Hơn nữa cho dù chưa đổi, quy đổi ra linh thạch của cậu cũng chỉ có 4 viên linh thạch tứ phẩm, kém xa giá mười vạn bao linh mễ. "Thôi bỏ đi, tôi đi xem chỗ nào có bán lẻ linh mễ vậy." Tống Thư Hàng nói. "Trong đại hội giao dịch tu sĩ sẽ không có bán lẻ linh mễ đâu." Bạch tôn giả cười nói: "Cậu muốn mua lẻ linh mễ thì chỉ có thể tìm đến mấy người tán tu mà mua.

Nhưng giá sẽ hơi đắt đấy." Tống Thư Hàng: "..." "Không sao, ta cho cậu mượn vậy.

Quy đổi ra thì cũng chỉ là một viên linh thạch lục phẩm thôi." Bạch tôn giả hào phóng nói. "Một viên linh thạch lục phẩm sao, nghe thế này thì bỗng thấy nợ nần không nặng nề lắm." Một viên linh thạch lục phẩm và mười vạn viên linh thạch nhất phẩm đúng là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau. "Nhưng mà... thôi ạ." Tống Thư Hàng lắc đầu: "Mười vạn bao số lượng nhiều quá, căn bản là ăn không hết đâu."

Cậu chỉ muốn mang một ít về cho bố mẹ Tống, mẹ Tống, cùng lắm là chia thêm một ít cho những người thân thiết và mấy cậu bạn cùng phòng thôi.

Nhưng mười vạn bao thì con số này quá khủng khiếp.

Vậy nên vẫn là tìm cơ hội mua của tán tu vậy.

Lượng linh mễ trong một bao đủ cho nhà ba người Tống Thư Hàng ăn trong một tháng.

Mười vạn bao chính là mười vạn tháng.

Quy đổi ra năm thì là hơn tám nghìn năm.

Lịch sử của đất nước mới chỉ có năm nghìn năm, mười vạn bao linh mễ này đủ cho nhà cậu ăn từ lúc lập quốc đến tận bây giờ mà vẫn còn dư dả.

Đây là định ăn suốt trăm kiếp hay sao?

Thấy Tống Thư Hàng bị số lượng mười vạn bao dọa sợ, chủ quán linh mễ khẽ giật khóe miệng, lập tức mỉm cười nói: “Khụ khụ, vị tiểu huynh đệ này, thực ra nể mặt Bạch tôn giả, tôi có thể giảm bớt lượng hàng đặt tối thiểu.” Tuy bình thường gã đều bắt đầu từ mười vạn bao mới bán, lượng nhỏ quá thì chút lời lãi đó gã không thèm để vào mắt.

Nhưng mà, điều đó còn tùy vào việc đối phương giao dịch là ai.

Đối phương là Bạch tôn giả, nếu có thể kết thiện duyên với một vị tôn giả thì lượng đặt hàng ít một chút cũng không sao.

“Thật sao?

Vậy có thể hạ xuống bao nhiêu?” Tống Thư Hàng vui mừng hỏi.

“Một vạn bao đi.” Chủ quán linh mễ cảm thấy mình đặc biệt hào phóng, một hơi giảm đi mười lần.

Một vạn bao đã là giới hạn thấp nhất trong lòng gã, thấp hơn nữa thì chẳng khác gì bán lẻ.

Thế nhưng, một vạn bao đối với Tống Thư Hàng vẫn còn quá nhiều.

Lúc này, Bạch tôn giả nói: “Đừng lo, Thư Hàng.

Cậu có thể đem linh mễ này tặng cho người thân bạn bè.

Hơn nữa, chỗ dư cậu có thể bán lại.

Một số tán tu hoặc các thế lực nhỏ do tán tu tổ chức đều rất cần linh mễ.

Nếu bán lẻ, cậu có thể kiếm được không ít đâu.

Mà một vạn bao thì chỉ cần một viên linh thạch tứ phẩm thôi, rất hợp lý.” “Hóa ra còn có thể làm như vậy sao!” Tống Thư Hàng hiểu ra, nhưng sau đó cười khổ: “Nhưng một vạn bao vẫn là quá nhiều.” Hơn nữa, trong thời gian ngắn cậu chưa định tiếp xúc quá nhiều với các tán tu khác.

Việc bán lại linh mễ cho những tán tu không quen biết không phù hợp với cậu lúc này.

“Vậy tiểu hữu muốn mua bao nhiêu bao?” Chủ quán linh mễ giật khóe miệng.

“Một...

Một...

Một nghìn bao?” Tống Thư Hàng chớp mắt.

Ban đầu cậu định nói một trăm bao, nhưng thấy nụ cười của chủ quán đã cứng đờ và méo mó đi rồi...

Thế là cậu mới báo tăng thêm một chữ số so với dự định ban đầu.

Một nghìn bao?

Chủ quán linh mễ cũng không biết phải nói gì nữa.

Thật sự coi gã là người bán lẻ linh mễ chắc?

Nhưng gã nhìn sang Bạch tiền bối bên cạnh, nghiến răng một cái.

“Tiểu đạo hữu, coi như ta kết bạn với cậu.

Một nghìn bao thì một nghìn bao!” Chủ quán linh mễ nhe răng: “Một nghìn bao linh mễ, một viên linh thạch tứ phẩm!” “Bạch tiền bối, một viên linh thạch tứ phẩm, em mượn nhé!” Tống Thư Hàng hào khí nói.

Bạch tôn giả ha ha cười, lấy ra một viên linh thạch tứ phẩm đưa cho chủ quán.

“Cảm ơn đã ủng hộ ~~ Có địa chỉ nhận hàng không?

Đợi sau khi giao dịch này kết thúc, ta sẽ sai người chuyển một nghìn bao linh mễ đến phủ của cậu.” Chủ quán lại nặn ra nụ cười đôn hậu, nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút...

Đợi đã, địa chỉ nhận hàng mình nên điền ở đâu đây?

Một nghìn bao linh mễ, không thể gửi về nhà mình ở quê được, chỗ đó có nhét đầy cũng không chứa hết.

“Không có chỗ gửi sao?” Bạch tôn giả hiếu kỳ nhìn Tống Thư Hàng.

“Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Nhìn ta này.” Bạch tôn giả móc điện thoại ra, gửi tin nhắn vào nhóm Cửu Châu Số 1: “Có đạo hữu nào có kho hàng trống và sạch sẽ ở thành phố Ôn Châu không?

Ta cần để nhờ một nghìn bao linh mễ.” Rất nhanh, có một tin nhắn riêng gửi cho Bạch tôn giả.

Đó là Lưu Huỳnh tiên tử đang bị cấm ngôn trong nhóm, nên cô mới dùng hình thức nhắn tin riêng: “Bạch tiền bối, em có một tòa nhà bỏ trống ở Ôn Châu, một nghìn bao linh mễ chắc là để vừa.

Em gửi địa chỉ cho tiền bối ngay đây.” Rất nhanh, Lưu Huỳnh tiên tử đã gửi thông tin tòa nhà cho Bạch tôn giả.

“Xong rồi.” Bạch tôn giả mỉm cười, điền địa chỉ tòa nhà mà Lưu Huỳnh tiên tử vừa đưa.

Chủ quán linh mễ xác định địa chỉ xong liền cười đôn hậu: “Hợp tác vui vẻ ~” Đồng thời, chủ quán đưa ra một tấm danh thiếp.

So với giao dịch một nghìn bao linh mễ, việc đưa được danh thiếp vào tay Bạch tôn giả còn quan trọng hơn nhiều.

Chỉ cần danh thiếp được nhận, đó chính là một thiện duyên.

Nếu sau này có nhu cầu về linh mễ hay các thứ liên quan, Bạch tôn giả nhớ tới tấm danh thiếp này thì lúc đó sẽ là một mối làm ăn lớn.

“Hợp tác vui vẻ.” Bạch tôn giả mỉm cười nhận lấy danh thiếp.

Tống Thư Hàng - người mua thật sự - ngược lại bị phớt lờ hoàn toàn.

Lại nợ Bạch tiền bối một viên linh thạch tứ phẩm rồi, Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi mua xong linh mễ.

“Đi theo ta nào.” Bạch tôn giả cười nói với Thư Hàng và Vũ Nhu Tử: “Tiếp theo, ta dẫn các bạn đến một nơi khác, ở đó còn có những thứ tốt rất hợp với hai bạn.” Nói đoạn, Bạch tôn giả dẫn hai người đi về phía trung tâm đại hội giao dịch, rất nhanh ba người đã đến trước một sạp hàng.

Nhưng tại sạp hàng đó lại không có một ai, cũng chẳng có món hàng nào cả.

“Ơ, sạp hàng trống rồi?” Bạch tôn giả nhìn sạp hàng trống không, hơi nhíu mày.

Ngài hỏi chủ quán bên cạnh: “Đạo hữu, cho hỏi người ở sạp này đi đâu rồi?” “Ơ?

Bạch tiền bối, chào ngài.

Sạp hàng bên cạnh tôi này... vẫn luôn để trống mà?” Tu sĩ sạp bên cạnh trả lời.

Chương 508

Trong ấn tượng của gã, sạp hàng này từ đầu đến cuối không hề có người.

“Chậc chậc, chạy mất rồi...

Thật là keo kiệt.” Bạch tôn giả lẩm bẩm.

Tuy không biết chuyện gì đã xảy ra, nhưng có vẻ ‘nguyên chủ quán’ đã bị Bạch tiền bối dọa sợ?

Cuộn đồ chạy mất dép rồi?

Làm ăn mà còn sợ ‘người mua’ thì ra thể thống gì chứ?

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Sau đó, cậu nhìn sang hàng hóa của vị chủ quán vừa trả lời.

Hàng của vị này rất tạp nham, từ vũ khí, khôi giáp cho đến đan dược, phù khí đều có đủ.

Khi lướt qua một lượt, ánh mắt Tống Thư Hàng nhanh chóng bị một khối kim cương thu hút.

Cậu cảm ứng được một luồng linh lực từ khối kim cương này, khác với linh lực thuần khiết trong linh thạch, luồng linh lực này còn lẫn lộn khí tức của thú loại.

Lại là cảm giác này?

Ngoại trừ vẻ ngoài, khối kim cương này mang lại cho Thư Hàng cảm giác y hệt viên minh châu trên cổ cô nàng văn phòng trước kia.

“Đây là thứ gì vậy?” Tống Thư Hàng chỉ vào khối kim cương hỏi.

“Đây là đồ tốt đấy.” Chủ quán lập tức nhiệt tình mỉm cười giới thiệu: “Thứ này tên là ‘Linh Thú Tinh’.

Là kết tinh có tỉ lệ rất thấp sinh ra trong cơ thể linh thú khi chúng qua đời.

Nó hội tụ linh lực cả đời của linh thú, là một thứ rất tuyệt vời.” “Đúng vậy, rất tuyệt...

để làm vật phẩm trang trí.” Vũ Nhu Tử thò đầu ra từ cạnh Tống Thư Hàng, hi hi cười nói: “Tuy có lẫn một chút thú khí, nhưng linh lực bên trong Linh Thú Tinh rất thuần khiết, gần như không thua kém linh thạch bao nhiêu.

Nhưng đáng tiếc là linh lực bên trong không thể dẫn ra ngoài được, trừ khi ăn luôn viên Linh Thú Tinh đó.” “Cáp cáp ~~” Chủ quán cười khan hai tiếng.

“Bán bao nhiêu linh thạch?” Bạch tôn giả hỏi.

“Một viên tứ phẩm.” Chủ quán nhanh chóng đáp.

“Cho cậu mượn!” Bạch tôn giả giơ hai ngón tay với Tống Thư Hàng nói: “Nợ ta 2 viên rồi nhé.” Cầu quan tâm, cầu bao dưỡng nha.

Đã nợ một viên thì nợ hai viên cũng thế thôi.

Hai viên linh thạch tứ phẩm, tương lai mình nhất định sẽ trả được.

Thế là Tống Thư Hàng gật đầu: “Được ạ.” Chủ quán nhanh chóng đưa viên Linh Thú Tinh cho Tống Thư Hàng, sau đó nhận lấy viên linh thạch tứ phẩm từ tay Bạch tôn giả.

Tuy nói vật hiếm thì quý, Linh Thú Tinh đúng là hiếm có thật, nhưng công dụng của nó hơi ‘gân gà’, muốn tống khứ đi cũng chẳng dễ dàng gì.

“Đạo hữu, có thể hỏi đây là thú tinh của loại linh thú nào không?”

Tống Thư Hàng nắn bóp viên kim cương thú tinh này hỏi.

“Đây là một viên ‘Hổ Tinh’, là thú tinh của linh thú thuộc hệ hổ.” Chủ quán đáp.

Hổ Tinh sao?

Tại sao mình lại có cảm giác cộng minh với một viên Hổ Tinh, thậm chí có trực giác là nhất định phải có được ‘nó’?

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng lại lôi viên bảo châu mua từ tay cô nàng văn phòng ra hỏi: “Đạo hữu, ngài có biết viên này là thú tinh của loại linh thú nào không?” Vị tiểu hữu này có sở thích sưu tập thú tinh sao?

Biết thế nãy mình hét giá Hổ Tinh cao hơn một chút rồi!

Không ổn, đây là tham niệm...

Chủ quán nhận lấy bảo châu của Tống Thư Hàng, quan sát một lúc lâu rồi nói: “Nếu ta không nhìn nhầm... thì đây là thú tinh thuộc loại ‘Rùa’.

Thú tinh của rùa và rắn đều có hình dạng trân châu như thế này.

Mà khí tức bên trong viên này thiên về khí tức của rùa hơn.” “Cảm ơn chủ quán.” Tống Thư Hàng gật đầu, cất thú tinh của mình đi.

Thú tinh hệ hổ, thú tinh hệ rùa đều phản ứng với mình.

Mình và rùa, hổ có liên hệ đặc biệt gì sao?

Tống Thư Hàng lục lại tư duy, rà soát các vật phẩm và công pháp trên người...

Ngay lập tức, cậu nghĩ đến một thứ: 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》!

Đây là thứ duy nhất trên người cậu có liên quan đến ‘thú’.

Môn công pháp đặc biệt có thể hóa ra ‘ngụy tiên thiên chân khí’ này bao gồm ba mươi ba phương pháp tu luyện.

Tống Thư Hàng đã chọn ‘Cự Kình Thiên’ để tu luyện.

Ngoài cá voi khổng lồ ra, trong ba mươi ba loài thú của môn kỳ công này có bao gồm cả ‘rùa’ và ‘hổ’.

Sự cộng minh giữa mình và hai khối thú tinh này có phải là do《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 không?

Bạch tôn giả tiếp tục dẫn Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đi dạo trong chợ giao dịch tu sĩ.

“Bạch tiền bối, trong đại hội giao dịch lần này liệu còn có ‘Linh Thú Tinh’ nào khác không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu muốn xác nhận phỏng đoán của mình.

Nếu cả ba mươi ba loại thú tinh ứng với ba mươi ba loài linh thú trong công pháp đều phản ứng với cậu thì có thể khẳng định được một nửa.

Còn nếu tìm được loại thú tinh không thuộc ‘ba mươi ba loài’ mà cũng thử xem có phản ứng hay không, nếu không có thì có thể hoàn toàn xác định.

“Cứ dạo xem sao, chắc chắn là tìm được thôi.” Bạch tôn giả mỉm cười: “Trong lòng cậu có suy đoán gì à?” “Có một chút... có lẽ liên quan đến môn công pháp mà tiền bối dạy em.” Tống Thư Hàng hạ thấp giọng.

Bạch tôn giả suy nghĩ một lát.

Sau đó, trong mắt ngài hiện lên những vòng phù văn màu vàng xoay chuyển nhanh chóng, những phù văn đó đại diện cho bộ《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Bạch tôn giả đang thôi toán bộ công pháp này.

Một lát sau, tôn giả khẽ gật đầu: “Cũng có khả năng đó...

Chúng ta tiếp tục dạo xem có tìm thêm được ‘Linh Thú Tinh’ nào nữa không.” Một tiếng rưỡi sau.

Ba người đã dạo qua tất cả các sạp hàng, tìm được thêm bảy viên ‘Linh Thú Tinh’.

Thỏ, dê, hươu, chó, gấu, ngựa, hạc - bảy loại.

Đây đều là những loại linh thú mà các môn phái nuôi dưỡng linh thú thường nuôi với số lượng lớn, cho nên phần lớn thú tinh tìm thấy trên thị trường đều thuộc bảy loại này.

Cộng thêm bảy viên này, hiện tại Tống Thư Hàng đã nợ Bạch tiền bối 9 viên linh thạch tứ phẩm.

Tích tiểu thành đại, càng nợ càng nhiều...

Ngoài ra, Bạch tôn giả và Tống Thư Hàng còn phát hiện vài loại thú tinh khác như ‘loại bướm’ và ‘loại ong’.

Hai loại này cũng được các môn phái tu sĩ nuôi dưỡng rất nhiều.

Nhưng đúng như Tống Thư Hàng dự đoán, hai loại thú tinh này không hề nảy sinh cảm giác ‘cộng minh’ với cậu.

Bướm và ong không nằm trong danh sách ba mươi ba loài linh thú của《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

“Như vậy có thể khẳng định những viên thú tinh này có liên quan đến《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Có lẽ...

đây là một phương pháp khác để cậu ngưng tụ ‘ngụy tiên thiên chân khí’.” Bạch tôn giả nói.

“?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Bạch tiền bối.

Về môn kỳ công này, vẫn luôn là Bạch tôn giả nghiên cứu, cậu chỉ phụ trách tu luyện thôi.

Trước đó Bạch tôn giả đã lấy được quyển một và quyển hai của môn kỳ công này từ tay kẻ đứng sau tổ chức sát thủ ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, sau khi cải tiến đã truyền thụ cho Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng tu luyện Cự Kình Thiên, trong đan điền đã hình thành một luồng chân khí hình kim đứng thẳng ở chính giữa.

Luồng chân khí hình kim này chính là mầm mống của ‘ngụy tiên thiên chân khí’.

Thế nhưng, làm sao để biến ‘mầm mống chân khí’ này thành ngụy tiên thiên chân khí thì cậu vẫn chưa có chút manh mối nào.

“Thư Hàng còn nhớ mấy tên sát thủ của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ không?

Mỗi người bọn họ đều tu luyện một loại thú trong môn kỳ công này.” Bạch tôn giả cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đặc biệt là tên Kình Bát tu luyện cùng chương ‘Cự Kình Thiên’ với cậu, cái chiêu ‘Hoài Trung Bão Muội Sát’ tàn nhẫn không nhân tính đó...

Nhớ lại mà lệ tuôn rơi.

Cậu đã trải nghiệm cả đời của cô nương ‘Sở Sở’, còn tận hưởng trọn vẹn quá trình của cái chiêu ôm gái kiểu đó nữa chứ.

“Nhưng trong cơ thể mấy tên sát thủ đó lại không hình thành ‘mầm mống chân khí’, đúng không?” Bạch tôn giả ha ha cười.

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu còn nhớ khi Bạch tôn giả nhắc đến ‘ngụy tiên thiên chân khí’ với tên Kình Bát kia, đối phương mặt mày ngơ ngác, căn bản không biết công pháp mình tu luyện có thể luyện ra thứ đó.

“Công pháp bọn họ tu luyện đã bị cắt xén...

Giống như quyển một và quyển hai mà kẻ đứng sau ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ gửi cho chúng ta vậy.” Bạch tôn giả tiếp tục: “Bọn họ được nuôi dưỡng để làm ‘hạt giống chân khí’.” Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, tên là ‘Ba mươi ba thú’, nhưng người tu luyện không thể nào một mình học hết cả ba mươi ba chương công pháp linh thú được.

Tuy nhiên, muốn ngưng tụ ra một tia ‘ngụy tiên thiên chân khí’ thì chắc chắn cần chân khí của ‘ba mươi ba loài thú’ hợp lại làm một.

Thời thượng cổ, lúc ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ còn hưng thịnh, chắc chắn có bí pháp để đệ tử hoàn thành việc hợp nhất chân khí của ba mươi ba thú.

Hoặc là để ba mươi ba vị đệ tử phối hợp với nhau, dùng bí pháp ‘Hợp thể 33 tu’.

Hoặc là nhờ vào ngoại vật để hoàn thành việc hợp nhất chân khí.

Nhưng hiện nay, môn phái thượng cổ này đã lụi bại.

Phương pháp hợp nhất chân khí này không còn hoàn chỉnh nữa.

Thế là ‘kẻ đứng sau’ kia nghĩ ra một cách.

Hắn bồi dưỡng ba mươi mấy thuộc hạ, mỗi người tu luyện một chương trong 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, nhưng lại sửa đổi công pháp bọn họ tu luyện.

Nhóm sát thủ này trở thành hạt giống của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Chỉ đợi thời cơ chín muồi, kẻ đứng sau đó sẽ thôn phệ sạch ‘bản nguyên chân khí’ trên người tất cả bọn họ.

Chương 509

Đây vốn chỉ là suy đoán của Bạch tôn giả.

Tuy nhiên, khi kẻ đứng sau đó đến chuộc thuộc hạ, trong quá trình chuộc ba tên tù binh, hắn đã đi một vòng quanh những thuộc hạ bị bắt khác.

Trong lúc đi vòng quanh đó, hắn đã lặng lẽ thôn phệ bản nguyên chân khí trên người thuộc hạ.

Chỉ là kẻ đó không ngờ rằng, trên người mấy tên thuộc hạ kia đã bị Bạch tôn giả bí mật giở trò.

Bản nguyên chân khí mà hắn lén lút thôn phệ đi, tính toán thời gian thì cũng sắp đến lúc phát tác rồi.

Bạch tôn giả chỉ chờ đối phương tìm tới cửa lần nữa, đúng lúc có thể nhân cơ hội đó lấy được bản hoàn chỉnh của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 cũng như phương pháp dung hợp ‘ngụy tiên thiên chân khí’.

Nhưng giờ xem ra, những viên thú linh tinh này mới là chìa khóa để dung hợp ‘tiên thiên chân khí’?

Có lẽ thú linh tinh có thể thay thế cho những ‘hạt giống chân khí’ kia.

Nếu đúng như vậy, sau khi Tống Thư Hàng có được pháp môn ‘dung hợp tiên thiên chân khí’ và gom đủ ba mươi ba viên thú linh tinh, cậu có thể thử ngưng tụ ‘tiên thiên chân khí’.

“Vậy em có cần cố gắng thu thập thêm ‘thú linh tinh’ không ạ?” Tống Thư Hàng hiện có 9 viên, so với 33 viên thì vẫn còn thiếu khá nhiều.

“Cứ cố gắng thu thập đi...

Trước khi cậu thăng cấp lên cảnh giới Tam phẩm Chiến Vương, nhất định phải làm cho ‘tiên thiên chân khí’ trong cơ thể ngưng tụ ra mới được.” Bạch tôn giả gật đầu: “Đợi lần này ta và các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 thám hiểm xong ‘di tích thượng cổ’ kia, ta sẽ lấy bộ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hoàn chỉnh về nghiên cứu một chút.

Thư Hàng, cậu cứ tranh thủ thời gian này nỗ lực thu thập thú linh tinh đi.” “Không vấn đề gì ạ!” Tống Thư Hàng nắm đấm quả quyết.

“Tiếp theo chúng ta đi dạo thêm xem có món đồ nào cậu dùng được trong ‘chuyến du lịch không gian một tháng’ không.” Bạch tôn giả nheo mắt nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Tiền bối, một tháng dài quá, chúng ta chỉ nên tranh thủ từng chút thôi.

Nhầm... chúng ta có thể rút ngắn thời gian lại không?

Nửa tháng thôi được không ạ?” Tống Thư Hàng khẩn khoản cầu xin.

“Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.” Bạch tôn giả quay đầu lại nói: “Đã nói một tháng là một tháng.

Một phút cũng không được thiếu.” “Vậy khi nào em phải lên không gian ạ?” Tống Thư Hàng đành cắn răng hỏi.

Bạch tôn giả giơ ngón tay cái lên: “Sau khi đại hội giao dịch kết thúc, ta sẽ tiễn cậu lên đường!

Yên tâm đi, dòng ‘phi kiếm dùng một lần’ của ta đã nghiên cứu ra phiên bản mới, sau khi đưa cậu lên trời, một tháng sau sẽ đón cậu trở về thuận lợi.

Không vấn đề gì!” “Tiền bối, có thể hoãn lại vài ngày được không?” Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Linh quỷ của em hiện vẫn đang bị phong ấn trong thùng chuyển phát nhanh của lão tổ Sở gia, không chịu ra ngoài.

Chí ít hãy để em và anh Giang giao thùng hàng cho lão tổ Sở gia xong đã được không ạ?” “Vậy à.” Bạch tôn giả vuốt cằm: “Nhưng sau khi đại hội giao dịch kết thúc, ta phải đi thám hiểm di tích thượng cổ cùng các đạo hữu rồi.

Thám hiểm di tích không biết mất bao lâu, lúc đó ta không thể thân hành tiễn cậu vào vũ trụ được.” “Không sao, không sao, em không gấp, em chẳng gấp tí nào luôn.” Tống Thư Hàng kích động nói.

Thứ cậu cần chính là cái này mà!

“Được rồi, vậy đành phải thay đổi kế hoạch thôi.” Bạch tôn giả nói.

Cách đưa Tống Thư Hàng vào vũ trụ cần phải điều chỉnh lại một chút...

Hoàng hôn buông xuống.

Đại hội giao dịch tu sĩ cũng dần khép lại, đại hội chỉ kéo dài một ngày khiến nhiều đạo hữu vẫn còn chưa thỏa lòng...

Nhưng không sao, sau ‘Giải đua xe máy cày tay cầm’, ‘Giải đua phi kiếm’ của tu sĩ sắp được tổ chức.

Sau giải đua phi kiếm sẽ có một đại hội giao dịch tu sĩ quy mô lớn kéo dài suốt một tuần, những đạo hữu chưa thỏa mãn lúc đó có thể tìm được niềm vui.

Toàn Phong tôn giả - người thích chơi nổi, lúc này đang xử lý các công việc hậu cần của đại hội giao dịch.

Với tư cách là người chủ trì đại hội lần này, Toàn Phong tôn giả đã được một phen vẻ vang nên vô cùng hài lòng.

Chỉ cần được chơi nổi, ngài ấy hoàn toàn có thể làm lụng vất vả mà không lời oán thán.

Lúc này, giữa hư không.

Bạch tôn giả ngự phi kiếm, theo sau ngài là Giao Bá chân quân, Lạc Trần chân quân, Thông Huyền đại sư, Tuyết Lang động chủ, Vũ Nhu Tử của đảo Linh Điệp... và Bạch Hạc chân quân đang kích động đến rơi nước mắt.

Ngoại trừ Bạch Hạc chân quân, những vị còn lại chính là năm người đứng đầu giải đua xe máy cày vừa rồi, họ sẽ cùng Bạch tôn giả đi khám phá ‘di tích viễn cổ’.

Bạch Hạc chân quân vốn vì không lọt vào top 5 nên vô cùng thất vọng, cả người như biến thành màu đen trắng...

À mà, Bạch Hạc vốn dĩ đã là màu đen trắng rồi.

Nhưng ngay khi Bạch Hạc chân quân đang cực kỳ thất vọng, Bạch tôn giả đã đặc cách cho gã một suất vào ‘di tích viễn cổ’, coi như lời cảm ơn gã đã giúp xử lý sự kiện phi hành gia ‘thầy giáo Lý’.

Bạch Hạc chân quân lập tức hồi máu sống lại tại chỗ, hiện đang trong trạng thái cực kỳ hưng phấn.

Bạch tiền bối quả nhiên là yêu mình!

Bạch Hạc chân quân tin chắc điều đó, chuyến mạo hiểm di tích viễn cổ này gã nhất định phải nắm lấy cơ hội bồi đắp tình cảm với Bạch tiền bối.

Nếu thời cơ chín muồi thì sẽ tỏ tình với ngài ấy lần nữa ngay trong di tích.

Làm người phải có mục tiêu, nếu không thì khác gì con sâu cái kiến?

Đúng không?

Trước khi đi, Bạch tôn giả đưa cho Tống Thư Hàng một chiếc hộp gỗ: “Thư Hàng, cái này cho cậu.” Chiếc hộp này chính là quà tặng mà các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1 gửi đến thông qua ‘mưa sao băng’.

“Phi kiếm sao băng dùng một lần bản 001 ạ?” Tống Thư Hàng cầm hộp gỗ.

Bạch tiền bối định dùng thứ này tiễn mình vào vũ trụ sao?

“Không phải, đây là phù văn ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ thông thường.

Trên hộp gỗ đã thiết lập phong ấn, chỉ chờ sau khi cậu vào vũ trụ được một tháng, hộp gỗ sẽ mở ra, thông qua Vạn Lý Phi Độn Thuật kéo cậu trở lại Trái Đất.” Bạch tôn giả mỉm cười: “Còn về cách đưa cậu vào không gian, ta đã liên hệ với đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 rồi...

Lưu Huỳnh tiên tử nói mấy ngày tới cô ấy sẽ qua Ôn Châu một chuyến.

Đến lúc đó cô ấy có thể tiện đường tiễn cậu lên trời.” Tại sao mình cứ có cảm giác như kiểu [tiện đường tiễn cậu về tây thiên] thế này ~ Tống Thư Hàng hỏi: “Lưu Huỳnh tiên tử định ‘ngự kiếm phi hành’ đưa em vào vũ trụ ạ?” “Không rõ nữa, nhưng ta biết thuộc tính công pháp mà Lưu Huỳnh tiên tử tu luyện rất đặc biệt, có lẽ lúc đó cậu sẽ có một trải nghiệm rất tươi mới.” Bạch tôn giả nói.

Tống Thư Hàng: “...” Trải nghiệm tươi mới gì đó, cứ thấy trong lòng không yên tâm chút nào.

Tiệc nào rồi cũng đến lúc tàn.

Sau khi Bạch tôn giả dẫn sáu vị đạo hữu rời đi, các tiền bối khác trong nhóm Cửu Châu Số 1, bạn bè của Bạch tôn giả và những đạo hữu đến xem giải đua xe máy cày cũng lần lượt tản đi.

Ngay cả đại bộ phận đệ tử Sở gia cũng được pháp bảo mây ngũ sắc hộ tống trở về An Lạc.

Mặt biển náo nhiệt lại khôi phục vẻ bình lặng.

Bên cạnh Tống Thư Hàng chỉ còn lại tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều.

Thông Huyền đại sư đi thám hiểm di tích cùng Bạch tôn giả nên tiểu hòa thượng tạm thời vẫn ở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ngư Kiều Kiều cũng vậy, Giao Bá chân quân giành giải nhất cuộc đua.

Thêm vào đó, cô nàng còn muốn ở lại bên cạnh Tống Thư Hàng để tìm một vị tác giả, định bắt đối phương về nhốt vào phòng tối.

Ngoài tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều, Diệt Phượng công tử nói sẽ ẩn mình bên cạnh Tống Thư Hàng để âm thầm xử lý con hắc mã tinh kia.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng nhìn mặt biển trống trải.

Tiếp theo... cứ cùng anh Giang về Sở gia một chuyến đã.

Tiện thể xem có thể đưa bọn Cao Mỗ Mỗ từ tiểu đảo về không.

Tống Thư Hàng dẫn theo Ngư Kiều Kiều và tiểu hòa thượng trở lại hòn đảo nhỏ của Thất Sinh Phù phủ chủ.

Lúc này đã gần hoàng hôn.

Đám người thổ dân đang nhóm lên những đống lửa trại rồi vây quanh nhảy múa.

Miệng họ hát bài ca chữ cái: a... o... e... y... u...

Vừa hát, đám thổ dân vừa nhảy nhót, chân giậm mạnh xuống đất phát ra tiếng hô vang dội.

Cảnh tượng này nhìn kiểu gì cũng giống như đang nguyền rủa người ta vậy.

Hai tiếng sau.

Một con tàu du lịch khổng lồ sang trọng cập bến hòn đảo.

Nể mặt Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù phủ chủ vung tay quyết định hộ tống tất cả các ‘thầy giáo’ trở về An Lạc ngay trong ngày.

Bởi vì lời thề ‘hữu giáo vô loại’ (dạy dỗ không phân biệt đối tượng) của ngài đã hoàn thành.

Thực tế là sau khi các ‘thầy giáo’ dạy đám thổ dân không dùng văn tự ‘vẽ bùa’ nữa mà chuyển sang cách viết chữ Hán bình thường, lời thề của Thất Sinh Phù đã được hóa giải.

Vì lời thề đã xong nên đám thổ dân không cần phải tiếp tục học《Luận Ngữ》, nhóm Cao Mỗ Mỗ với tư cách là ‘thầy giáo’ cũng được về nhà sớm.

Tất cả các ‘thầy giáo’ kích động đến rơi nước mắt, thu dọn đồ đạc xong liền bắt đầu bước lên con tàu sang trọng.

Đám thổ dân dùng một buổi vũ hội lửa trại nhiệt tình để tiễn đưa các thầy giáo.

Trong đó có rất nhiều thổ dân quyến luyến nhìn sư phụ Joseph, mắt rưng rưng lệ...

Tuyệt thế võ công ‘Thời đại đang triệu hồi’ (thể dục nhịp điệu) của họ vẫn chưa học xong mà.

Thần công chưa thành thì làm sao họ đi báo thù đây?

Joseph cũng muốn ở lại trên đảo để tiếp tục truyền thụ võ học cho đám thổ dân...

Nhưng đáng tiếc là mọi người đều đi cả, ông không tìm được cái cớ nào để ở lại một mình.

Joseph chỉ đành bùi ngùi chia tay các đệ tử: “Có cơ hội, sư phụ nhất định sẽ quay lại!” “Sư phụ, nhất định phải quay lại nha!” Đám đệ tử thổ dân gọi vọng theo bằng tiếng Trung phát âm kỳ quái.

Con gái Joseph là Kỷ Song Tuyết thật sự không nhìn nổi nữa, cô kéo ông bố già của mình lôi vào trong khoang thuyền...

Chương 510

Con tàu khởi hành.

Tư Mã Giang ôm chiếc thùng chuyển phát nhanh, ánh mắt hướng ra ngoài khoang thuyền.

Trong lòng thầm cầu nguyện: Hy vọng chuyến này thuận buồm xuôi gió, để mình thuận lợi giao thùng hàng này cho 'Sở Khang Bá'.

Cầu trời đừng xảy ra chuyện gì nữa.

Con tàu lướt đi trên mặt biển.

Trên không trung, một đám mây đen bám sát theo con tàu không rời nửa bước.

Trong đám mây, một con ngựa đen thỉnh thoảng lại ló nửa cái mặt ngựa ra nhìn chằm chằm con tàu.

"Xa thêm chút nữa... rời xa hòn đảo kia thêm chút nữa là có thể hành động rồi." Hắc mã tinh lẩm bẩm.

Dưới đáy biển sâu.

Có mười mấy bóng người đầy gai nhọn trên mình đang lẳng lặng bám theo sau con tàu.

"Khóa chặt 'ấn ký', tuyệt đối không được để hắn chạy thoát!

Bất cứ kẻ nào nhuốm máu của chiến sĩ hải đảm đều sẽ phải dùng máu để dập tắt cơn thịnh nộ của tộc hải đảm!" Tống Thư Hàng trò chuyện với các bạn cùng phòng rất lâu, đêm đã về khuya, mọi người mới lần lượt về phòng nghỉ ngơi.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ hình tròn của phòng tàu, chiếu rọi lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng kết thúc buổi tu luyện 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 hôm nay, mở mắt ra.

Bên cạnh, tiểu hòa thượng đã đi vào giấc ngủ.

Thằng bé này nhìn thì ngoan ngoãn nhưng bên trong lại ẩn chứa một con ‘Đậu Đậu’, bản lĩnh gây rắc rối không hề nhỏ.

Vì vậy Tống Thư Hàng mới mang nó theo bên mình để tránh làm phiền những hành khách khác trên tàu.

Ngư Kiều Kiều lúc này đang nằm bò bên bệ cửa sổ, hấp thụ tinh hoa ánh trăng, cô nàng cũng đang nỗ lực tu luyện.

Tống Thư Hàng vươn vai một cái, từ khi bước vào Nhị phẩm, thời gian ngủ nghỉ cần thiết của cậu đã giảm đi đáng kể.

Thậm chí hiện giờ cậu hoàn toàn có thể dùng việc ngồi thiền và minh tưởng để thay thế cho giấc ngủ.

Rút điện thoại ra lướt xem một lát, sau đó cậu mở nhóm ‘Cửu Châu Số 1’.

Trước khi vào nhóm chát, Thư Hàng đổi đạo hiệu của mình thành ‘Kim Cương Quân Tử Đao’.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Cách đây không lâu, Bắc Hà Tán Nhân đã tải lên một đoạn video toàn cảnh ‘Giải đua xe máy cày tay cầm’.

Lúc này, chủ đề bàn luận của các tiền bối trong nhóm đều xoay quanh giải đua này.

Ví dụ như nói về đạo hữu Tam Lãng - con khỉ đột lớn.

Hay như nói về nữ sát thủ xa lộ Đông Phương tiên tử.

Điều khiến các tuyển thủ tham gia vui mừng nhất chính là ‘Vạn

Phù Đại Trận’ ở cuối cùng, tất cả các đạo hữu tham gia đều nhận được lợi ích.

Tống Thư Hàng nhìn thấy cái tên ‘Vạn Phù Đại Trận’ liền nhớ tới một chuyện.

“Các tiền bối tối ấm ạ.” Kim Cương Quân Tử Đao hỏi trong nhóm: “Em có thể hỏi một chút, lúc ở trong Vạn Phù Đại Trận, vị tiền bối nào đã từng bước chỉ điểm em phá vỡ bình cảnh đan điền thứ hai ‘Long Vĩ đan điền’ vậy ạ?” “Kim Cương Quân Tử Đao?

Là vị đạo hữu mới nào sao?” Tài khoản Dược Sư đột nhiên hiện lên hỏi.

Nhưng nhìn tốc độ gõ chữ nhanh thế này... không cần đoán cũng biết lại là Giang Tử Yên đang dùng tài khoản của Dược Sư.

“Là em đây, chị Tử Yên, Tống Thư Hàng đây ạ!” Kim Cương Quân Tử Đao trả lời.

Dược Sư: “Ơ?

Cái danh hiệu Thư Sơn Áp Lực Đại của cậu nghe cũng hay mà, sao lại đổi rồi?” Kim Cương Quân Tử Đao: “Ha ha, vì đây là đạo hiệu em mới nhận được hôm kia mà.” Dược Sư: “Đạo hiệu?

Phụt ~~ Ừm, rất hợp với cậu.

Kim Cương Quân Tử Đao đạo hữu, ha ha ha ha.” Cô nàng Giang Tử Yên này hoàn toàn không biết an ủi người khác gì cả.

Kim Cương Quân Tử Đao: “...” “Thực ra tôi thấy cậu gọi là Bá Đao hay Tuyệt Đao gì đó nghe còn oai hơn Kim Cương Đao nhiều.” Giang Tử Yên lại nói tiếp.

“...” Kim Cương Quân Tử Đao: “Bá Đao Tống Nhất.” Dược Sư: “?” “Bá Đao Tống Nhất cũng là đạo hiệu của em.” Tống Thư Hàng

nói.

Dược Sư: “...” Dược Sư: “Một mình cậu có tận hai đạo hiệu?

Hôm nay dùng cái này, mai đổi cái khác?

Cậu rảnh rỗi quá rồi đấy à?” Kim Cương Quân Tử Đao gãi đầu ngượng ngùng: “Cái đó... chị Tử Yên ơi, em có tận bảy cái đạo hiệu cơ.” “Phụt ~ [biểu tượng nôn ra máu]” Dược Sư: “Cậu nói nghiêm túc đấy chứ?” “Vâng, tổng cộng bảy cái.

Mỗi ngày trong tuần đổi một cái.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Cậu thắng rồi!

Để tôi xuống mạng đi cười một lát đã.” Giang Tử Yên gửi liền mấy biểu tượng ‘nôn máu’ rồi offline đi chia sẻ ‘niềm vui’ này với Dược Sư.

Tống Thư Hàng lại hỏi trong nhóm thêm vài lần nữa.

Nhưng các tiền bối trong nhóm không ai thừa nhận đã giúp cậu đột phá bình cảnh ‘Long Vĩ đan điền’ lúc ở đại trận cả.

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Nếu không phải tiền bối nhóm Cửu Châu Số 1 giúp cậu phá vỡ bình cảnh... vậy thì cái giọng nói trực tiếp cung cấp hướng dẫn nâng cấp trong đầu cậu rốt cuộc là ai?

Giúp cậu xong lại không để lại danh tính.

Chẳng lẽ cậu gặp được ‘Lôi Phong’ phiên bản giới tu sĩ sao?

Thế giới này quả nhiên vẫn còn nhiều người tốt mà!

Tống Thư Hàng lại hỏi tiếp: “Đúng rồi các tiền bối, em hỏi thêm một câu nữa.

Gần đây em muốn thu thập một ít ‘Linh Thú Tinh’, nên đến địa điểm nào để tìm ạ?” Ba mươi ba loại thú tinh, hiện giờ cậu mới chỉ có 9 viên.

“Linh Thú Tinh à, cái thứ hoa hòe hoa sói mà không có thực dụng này chắc trong nhóm không có đạo hữu nào sưu tập đâu.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Phá Dương Kích Quách Đại: [Hình ảnh chú chó con đáng yêu] Phá Dương Kích Quách Đại: [Biểu tượng gõ đầu chó lầu trên] Sau khi hoàn thành màn tự trào quen thuộc, Phá Dương Kích Quách Đại trả lời: “Thực ra trong nhóm có vài đạo hữu chắc là sẽ có Linh Thú Tinh đấy.

Ví dụ như Tuyết Lang động chủ, động Tuyết Lang của lão ngoài yêu sói ra còn nuôi rất nhiều linh thú hệ sói.

Có lẽ trong tay lão sẽ có vài viên Linh Thú Tinh ‘hệ sói’.

Còn có Hoàng Sơn chân quân nữa, dưới trướng ngài ấy có mấy trang trại nuôi linh thú quy mô lớn, chắc chắn sẽ có Linh Thú Tinh.” Tuy nhiên, lúc này Hoàng Sơn chân quân không online.

Tuyết Lang động chủ thì đang đi mạo hiểm di tích viễn cổ cùng Bạch tôn giả rồi, trong thời gian ngắn sẽ không lên mạng.

“Cảm ơn Quách Đại tiền bối, vậy em đợi chân quân hoặc Tuyết Lang tiền bối online rồi hỏi sau ạ.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi trả lời xong, Tống Thư Hàng bắt đầu lướt xem không gian nhóm.

Trong không gian nhóm thỉnh thoảng sẽ có các tiền bối đưa ra một số nhiệm vụ.

Hoàn thành nhiệm vụ xong là có thể nhận được đủ loại phần thưởng.

Tống Thư Hàng hiện giờ đang cần linh thạch, cậu còn nợ Bạch tôn giả 9 viên linh thạch tứ phẩm lận.

Phải kiếm tiền trả nợ thôi.

Con tàu du lịch ngày càng đi xa.

“Chính là lúc này!” Trên bầu trời, con hắc mã tinh thầm nghĩ.

“Chính là lúc này!” Dưới đáy biển, một lũ chiến sĩ hải đảm nghiến răng nói.

Bên kia.

Bạch tôn giả dẫn theo top 5 của giải đua xe máy cày và Bạch Hạc chân quân đang bay về phía ‘di tích viễn cổ’.

Đi cùng họ còn có Linh Điệp tôn giả.

Linh Điệp tôn giả không ngờ ‘Vũ Nhu Tử’ lại có thể vượt qua nhiều tuyển thủ như vậy để giành vị trí thứ năm, có được cơ hội tham gia di tích thượng cổ.

Di tích thượng cổ đầy rẫy cơ duyên, nhưng cũng đầy rẫy hiểm nguy.

Linh Điệp tôn giả cứ nghĩ đến việc Vũ Nhu Tử phải vào nơi nguy hiểm như vậy là lại mất ăn mất ngủ.

Nhưng ngài cũng không nỡ ngăn cản Vũ Nhu Tử đi mạo hiểm, dù sao đây cũng là cơ hội con bé vất vả giành được, tôn giả không muốn làm hỏng hứng thú của con mình.

Cuối cùng, Linh Điệp tôn giả đành dày mặt xin Bạch tôn giả một suất đặc cách vào ‘di tích viễn cổ’.

Đồng thời để Lưu Kiếm Nhất quay về đảo Linh Điệp chủ trì đại cục.

Trên đường đi.

“Đúng rồi bố ơi, con có chuyện này!” Vũ Nhu Tử đột nhiên nhớ ra một việc, đôi mắt cô sáng rực nhìn Linh Điệp tôn giả.

Linh Điệp tôn giả ôn hòa cười hỏi: “Chuyện gì thế?” “Bố ơi, bố đặt thêm cho con 365 cái đạo hiệu nữa được không!” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Linh Điệp tôn giả ngẩn người: “Cái gì?

Bao nhiêu đạo hiệu cơ?” “365 cái ạ!” Ánh mắt Vũ Nhu Tử lấp lánh: “Con muốn mỗi ngày đổi một đạo hiệu, một năm 365 ngày không trùng cái nào.

Cộng thêm cái tên Vũ Nhu Tử này nữa, dư ra một cái vừa vặn để dành cho năm nhuận ạ!” Linh Điệp tôn giả: “...” Ba trăm sáu mươi lăm cái đạo hiệu, đùa gì thế?

Có phải đặt tên cho mèo cho chó đâu mà bố kiếm đâu ra 365 cái đạo hiệu bây giờ?

Khốn kiếp, là kẻ nào đã dạy hư con gái ta?

Linh Điệp tôn giả dám khẳng định, đứa con gái ngoan ngoãn của mình chắc chắn sẽ không chủ động đòi 365 cái đạo hiệu, chắc chắn là bị ai đó ảnh hưởng rồi.

Đừng để ta biết là kẻ nào đã tiêm nhiễm vào đầu Vũ Nhu Tử, nếu không lão phu sẽ không để yên cho ngươi đâu!

Linh Điệp tôn giả tâm như mãnh hổ, đang gào thét phẫn nộ trong lòng.

Vũ Nhu Tử ánh mắt sáng ngời: “Được không bố?” Linh Điệp tôn giả hít một hơi thật sâu, một lát sau, tôn giả nở nụ cười rạng rỡ, ngài giơ ngón tay cái lên đầy dứt khoát: “Không vấn đề gì, bất kể là bao nhiêu đạo hiệu, bố nhất định sẽ lo liệu cho con!

Chương 511

Có 365 cái đạo hiệu thôi mà, không làm khó được bố đâu.

Đến lúc đó, mỗi đạo hiệu đều sẽ mang ý nghĩa sâu sắc, không cái nào trùng cái nào cả!" "Bố là nhất!" Vũ Nhu Tử vui sướng nói.

Linh Điệp tôn giả vẻ mặt đầy an ủi.

Tuyết Lang động chủ: "..." Giao Bá chân quân: "..." Thông Huyền đại sư: "..." Bạch Hạc chân quân: "..." Lạc Trần chân quân: "Ái chà chà, dùng nhiều đạo hiệu sắp trở thành trào lưu rồi sao?" Từ bảy đạo hiệu của tiểu hữu Tống Thư Hàng, đến ba trăm sáu mươi sáu cái của Vũ Nhu Tử cô nương.

Người tiếp theo thách thức kỷ lục 'nhiều đạo hiệu nhất' sẽ là vị đạo hữu nào đây?

Nếu có một ngày, mỗi đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Số 1 mỗi ngày đều luân phiên đổi đạo hiệu, cảm giác chắc sẽ thú vị lắm đây.

Lạc Trần chân quân tỏ vẻ mình sẽ mỏi mắt chờ mong.

Mặt khác, dưới đáy sâu của con tàu sang trọng.

Tổng cộng mười sáu chiến sĩ hải đảm đang bơi nhanh như chớp, đuổi theo con tàu.

"Bất cứ kẻ nào nhuốm máu của chiến sĩ hải đảm chúng ta đều là kẻ thù chung của toàn bộ tộc hải đảm trên thế giới.

Đừng để hắn thoát, đuổi theo, giết chết hắn.

Chiến sĩ hải đảm dũng cảm không hề sợ hãi!" Một chiến sĩ hải đảm cầm đầu trầm giọng nói, toàn thân gã lóe lên ánh kim loại, rõ ràng cũng là một chủng loại biến dị trong tộc: "Chúng ta phải dùng phương pháp tàn nhẫn nhất để giết chết hắn, tế linh hồn tộc nhân đã khuất!" Tất cả các chiến sĩ hải đảm gầm nhẹ, mắt vằn tia máu.

Ở phía cuối mười sáu chiến sĩ hải đảm, một chiến sĩ trẻ tuổi rút ra một chiếc điện thoại - một kiểu dáng đặc biệt có tín hiệu ngay cả dưới đáy biển và chịu được áp lực cực lớn.

Rõ ràng là sự kết hợp giữa pháp thuật và công nghệ.

Chiến sĩ trẻ tuổi mở khóa điện thoại, lướt qua giao diện phần mềm trò chuyện.

Sau đó, gã đăng một tin nhắn vào vòng bạn bè của mình. [Hôm nay, cuối cùng chúng ta cũng khóa chặt được con mồi, đó là một con tàu du lịch sang trọng, con mồi của chúng ta đang ở trên đó.

Hồi hộp quá, đến lúc săn bắt rồi!

Đây là lần đầu tiên tôi đi săn, kích động quá đi mất.] Đồng thời, gã còn dùng camera có đính kèm hiệu ứng pháp thuật hướng về phía con tàu sang trọng, chụp liên tiếp hai bức ảnh.

Sau khi biên tập nội dung, gã gửi cả ảnh và chữ vào vòng bạn bè trong phần mềm trò chuyện.

"Chiến sĩ hải đảm anh dũng không hề sợ hãi!" Chiến sĩ trẻ cất điện thoại, dốc sức lao về phía con tàu.

Sau khi giết được con mồi, gã sẽ giẫm chân lên đầu con mồi để chụp lại tư thế oai hùng sau mỗi lần săn bắn của mình!

Trong khi đó, ở một vị trí cách con tàu khoảng một nghìn mét về phía đông, có một rạn san hô nhỏ.

Trên rạn san hô nhỏ đó có hai mươi người đàn ông ăn mặc kỳ lạ đang đứng.

Những người này mặc đạo bào màu vàng hạnh, nhưng đạo bào lại không có tay áo.

Hơn nữa trên vai đạo bào của họ treo hơn mười dải bùa chú dài, trên đó viết đầy những chú văn chằng chịt.

Mỗi một dải bùa là 25 đến 30 miếng phù bảo.

Chỉ cần giật xuống kích hoạt là có thể phóng thích pháp thuật.

Không chỉ vậy, trên cánh tay để trần của những người này cũng xăm đầy các loại hoa văn phù văn.

Những hình xăm này có công dụng tương tự như phù bảo, chỉ cần rót chân khí hoặc linh lực kích hoạt là có thể trực tiếp thi triển pháp thuật.

Nhìn cách ăn mặc trang phục của họ có thể nhận ra thân phận - chính là mạch ‘Tróc Yêu Nhân’ (Người bắt yêu) đã ẩn dật khỏi giới tu sĩ mấy nghìn năm qua.

Khác với những tu sĩ khác chú trọng tu chân luyện cấp để cầu trường sinh bất tử.

So với trường sinh, Tróc Yêu Nhân thích hàng yêu phục ma hơn.

Họ cố chấp cho rằng, chỉ cần là yêu, bất kể tốt hay xấu đều phải bắt lại.

Yêu quái tà ác thì phải tìm cách tiêu diệt, còn yêu quái lương thiện cũng phải phong ấn lại.

Tóm lại, thế giới này không nên tồn tại thứ gọi là yêu quái!

“Đã tìm thấy tung tích của lũ hải đảm yêu tà ác đó chưa?” Tróc Yêu Nhân cầm đầu là một người đàn ông to lớn vùng Đông Bắc, dáng người khôi ngô, diện mạo uy nghiêm.

“Chắc là ở vùng biển này thôi, chỉ là biển rộng mênh mông, muốn tìm chúng cũng không dễ.” Một thiếu niên Tróc Yêu Nhân vừa nói vừa rút điện thoại ra lướt nhanh.

ID tài khoản của thiếu niên này là [Viện trưởng bệnh viện tâm thần điên cuồng].

Trong vòng bạn bè của gã có rất nhiều ID kỳ quái và có phần bệnh hoạn như: ‘Quái vật vảy cá Đông Hải’, ‘Yêu cá chép Hồ Hoa’, ‘Yêu hổ đại vương Đông Bắc’, ‘Yêu hoa núi Trường Bạch’, ‘Tỉnh Long Vương’, ‘Oán hồn nhà vệ sinh’...

Đủ loại ID thần ma tinh quái.

Trong đó có một ID là ‘Chiến sĩ hải đảm anh dũng lớp 59 năm 8 số 32’.

Để kết bạn được với nhiều ID quái đản như vậy, thiếu niên này đã phải bỏ ra những nỗ lực mà người thường không thể tưởng tượng nổi!

“Ơ, có tin nhắn rồi.” Thiếu niên Tróc Yêu Nhân đột nhiên lộ vẻ vui mừng.

Chỉ thấy trên màn hình điện thoại của gã, vị ‘Chiến sĩ hải đảm anh dũng’ kia vừa đăng một tin nhắn mới.

Tin nhắn đính kèm ảnh một con tàu du lịch sang trọng, cùng với thông tin lũ hải đảm yêu này chuẩn bị tấn công con tàu để giết một hành khách trên đó.

Đúng vậy, không sai đâu.

Vị ‘Chiến sĩ hải đảm anh dũng’ kia chính là gã chiến sĩ trẻ tuổi dưới đáy biển.

Một ‘chiến sĩ hải đảm’ đang sống trong danh sách bạn bè của một Tróc Yêu Nhân.

Thời buổi này, quyền riêng tư cá nhân quan trọng lắm... kết bạn càng phải cẩn thận hơn.

“Mục tiêu của đối phương là con tàu sao?

Chúng ta lên thôi, tuyệt đối không cho phép lũ hải đảm yêu này làm hại người bình thường.” Tróc Yêu Nhân cao lớn cầm đầu trầm giọng nói: “Xuất phát, nguyện thế giới này không còn yêu quái!” “Nguyện thế giới này không còn yêu quái!” Tất cả Tróc Yêu Nhân chắp tay trước ngực, đồng thanh đáp.

Ngay sau đó, hai mươi Tróc Yêu Nhân nhảy xuống từ rạn san hô.

Họ đạp trên mặt nước, lao như bay về phía con tàu cách đó ngàn mét.

Hai mươi Tróc Yêu Nhân này đều là tu vi cấp bậc Nhị phẩm Chân Sư!

Họ đã tìm kiếm trên biển khơi mênh mông này rất lâu, vẫn luôn truy lùng dấu vết của lũ hải đảm.

“Chuẩn bị sẵn sàng bố trí ‘Tróc Yêu Không Gian’, ngay khi hải đảm yêu xuất hiện là kéo chúng vào trong đó ngay!” Tróc Yêu Nhân cầm đầu hô lớn.

“Thư Hàng đạo hữu, có khách đến rồi kìa.” Ngư Kiều Kiều đang nằm trên bệ cửa sổ đột nhiên mở mắt, gọi Tống Thư Hàng bằng giọng mềm mại.

Ngư Kiều Kiều sau khi thu nhỏ lại tuy là mình cá chân người nhưng trông vẫn rất dễ thương, giống như một tiểu tinh linh vậy.

Tuy nhiên, nếu cô nàng hiện ra nguyên hình dài mấy mét thì phong cách sẽ trở nên đáng sợ ngay.

Cho nên mới nói, bất kể thứ gì, cứ nhỏ nhắn xinh xắn là chân lý và đáng yêu hết.

“Tôi biết rồi.” Tống Thư Hàng khẽ đẩy cửa phòng ra, không làm phiền tiểu hòa thượng đang ngủ say.

Thực tế là ngay khi Ngư Kiều Kiều cảm ứng được đám hải đảm tiến lại gần, Tống Thư Hàng cũng cảm nhận được những vị khách không mời này.

Không phải vì giác quan của cậu có thể so sánh với một người ở cảnh giới Tứ phẩm như Ngư Kiều Kiều, mà là vì cái ‘Ấn ký Đồ Hải Đảm’ trên người cậu.

Khi chiến sĩ hải đảm thi triển năng lực thiên phú để khóa vị trí của cậu, Tống Thư Hàng cũng có thể lờ mờ cảm nhận được chúng đang tới gần.

Ngư Kiều Kiều chớp đôi mắt nhỏ: “Cần giúp một tay không?” “Kiều Kiều cô nương nếu sẵn lòng giúp đỡ thì còn gì bằng.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu không phải hạng người ‘sĩ diện hão để rồi chịu khổ’.

Nhóm khách không mời này thực lực chưa rõ, mang theo Ngư Kiều Kiều chính là một sự bảo đảm mạnh mẽ.

“Cứ gọi tôi là Kiều Kiều thôi, thêm chữ cô nương nghe lạ lắm.” Ngư Kiều Kiều hi hi cười, nhảy một cái từ bệ cửa sổ lên đầu Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, cô nàng giấu thân hình nhỏ nhắn của mình vào trong mái tóc dài của cậu.

Tống Thư Hàng rời khỏi phòng, leo thẳng lên khu tắm nắng của con tàu sang trọng, tránh khỏi sự giám sát của tàu rồi nhìn xuống mặt biển mênh mông.

Đúng lúc này, trên mặt biển vang lên một trận động tĩnh.

Tiếp đó, có mười sáu bóng người từ dưới đáy biển vọt lên, bám chặt lấy thân tàu như thạch sùng.

“Chiến sĩ hải đảm anh dũng, không hề sợ hãi!” Những chiến sĩ hải đảm khẽ quát, lao nhanh về phía đỉnh tàu.

Chiến sĩ hải đảm mang huyết mạch yêu tộc, chỉ cần không hiện hình thì người phàm không thể nhìn thấy họ.

Trong lúc leo lên, họ đã cảm ứng được Tống Thư Hàng.

“Mục tiêu ở ngay đỉnh tàu, tiêu diệt hắn!” Tên cầm đầu toàn thân tỏa ra ánh kim loại hô lớn.

Tống Thư Hàng đứng trên cao nhìn xuống những chiến sĩ hải đảm đang leo lên nhanh chóng.

Bên tai cậu vang lên giọng của Ngư Kiều Kiều: “Ngoại trừ tên to khỏe nhất kia là Tam phẩm, những tên còn lại đều là Nhị phẩm.” Sau khi biết thực lực của nhóm hải đảm này, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Mười sáu chiến sĩ hải đảm mà không có cường giả Tứ phẩm thì cậu không cần phải lo lắng.

Tống Thư Hàng vừa mới bổ sung một bộ ‘phù bảo’ từ chỗ tiền bối Thất Sinh Phù, cho dù không có Ngư Kiều Kiều trợ giúp, chỉ dùng phù bảo thôi cậu cũng có thể giải quyết được chúng.

“Tên cấp Tam phẩm kia nhờ Kiều Kiều xử lý giúp được không?

Chỗ còn lại để tôi lo.” Tống Thư Hàng rút bảo đao Bá Toái từ trong túi thu nhỏ ra.

“Không vấn đề gì.” Ngư Kiều Kiều nói: “Ngoài ra, cứ gọi tôi là Kiều Kiều thôi.” Tống Thư Hàng ha ha cười, nhân lúc lũ hải đảm chưa lên tới nơi, cậu âm thầm vẽ một cái ‘Chưởng Tâm Lôi’ trong lòng bàn tay trái.

Đồng thời kẹp một tấm ‘Kiếm Phù’ mạnh mẽ giữa các ngón tay.

Tay phải nắm chặt bảo đao Bá Toái, cổ tay khẽ lật.

Chân khí rót vào trong bảo đao, Hỏa Diễm Đao đã sẵn sàng.

Chỉ chờ lũ hải đảm này lọt vào phạm vi tấn công, Tống Thư Hàng sẽ cho chúng nếm mùi hải đảm nướng.

“Oa nha nha nha, mục tiêu vậy mà còn muốn phản kháng!” Một tên hải đảm nhìn Tống Thư Hàng, gầm lên: “Phàm là kẻ nào nhuốm máu của chiến sĩ hải đảm chúng ta, sẽ là kẻ thù của toàn bộ tộc hải đảm trên thế giới.

Ngươi không chạy thoát đâu, không chỉ ngươi mà cả gia đình ngươi cũng sẽ bị chúng ta trừng trị!

Quỳ xuống, ngoan ngoãn dâng đầu ra đây, ta có thể tha cho gia đình ngươi một mạng!” Tống Thư Hàng: “...” Không đổi được câu thoại nào khác à?

Bảo đao Bá Toái hơi nâng lên, nhắm vào một tên hải đảm Nhị phẩm đang chạy nhanh thứ hai bên cánh trái.

Tên Tam phẩm chạy nhanh nhất kia phải để Ngư Kiều Kiều đối phó.

Chương 512

“Gần chút nữa, gần chút nữa thôi.” Tống Thư Hàng thầm nhủ, chân khí đã ở trạng thái kích hoạt, Hỏa Diễm Đao có thể bùng cháy bất cứ lúc nào.

Ngay khi Tống Thư Hàng đã đạt đến trạng thái tinh khí thần cực hạn, sẵn sàng ra tay thì từ xa có một nhóm bóng người lao đến.

“Yêu nghiệt, chớ có hại người!” Một tên khôi ngô to lớn cầm đầu gầm lên.

Sau đó, gã đàn ông này đưa tay lên vai giật phăng mấy dải phù văn xuống.

Vút vút vút vút!

Những dải phù văn đó được gã búng đi.

Trong nháy mắt, phù văn bao vây xung quanh lũ hải đảm, liên kết lại với nhau.

Thoáng chốc, phù văn hóa thành một không gian hình lập phương màu vàng mà chỉ ‘tu sĩ’ mới nhìn thấy được, bao trùm toàn bộ đám chiến sĩ hải đảm vào trong.

Đó chính là ‘Tróc Yêu Không Gian’, sử dụng trận pháp để tạo ra một chiến trường bên trong không gian lập phương đó.

Đây là thứ mà các Tróc Yêu Nhân thiết kế ra để tránh làm tổn thương người thường trong quá trình bắt yêu.

Sau khi cuốn lũ hải đảm vào không gian, hai mươi Tróc Yêu Nhân kia cũng hú hét lao thẳng vào trong không gian màu vàng đó.

Tống Thư Hàng: “...” Cái quái gì thế này?

Cướp quái giữa đường à?

"Ái chà, là bọn Tróc Yêu Nhân.

Cũng là những kẻ rất phiền phức đấy." Ngư Kiều Kiều nói.

Vừa nói, cô nàng vừa thu nhỏ lại thêm nữa, giấu hẳn mình vào trong tóc của Tống Thư Hàng.

Cô không sợ đám người này, kẻ mạnh nhất trong đám đó cũng chỉ có ba người Tam phẩm.

Ngư Kiều Kiều dù sao cũng là đại yêu Tứ phẩm đã độ kiếp thành công.

Tuy nhiên Tróc Yêu Nhân rất phiền, tốt nhất là không nên chạm mặt để tránh rắc rối dây dưa.

Thế nên cô giấu kín thân mình và thu liễm khí tức lại.

Tống Thư Hàng nhìn không gian màu vàng đang bám trên tàu: "Hay là chúng ta cũng vào trong đó xem sao?" "Tùy cậu thôi, nhưng có bọn Tróc Yêu Nhân ở đó là tôi không ra đâu.

Bọn chúng phiền lắm, đánh đứa nhỏ lại lòi ra đứa lớn, đánh đứa lớn lại lòi ra đứa già, dai như đỉa ấy." Ngư Kiều Kiều nói.

"Vậy Kiều Kiều cứ trốn cho kỹ, tôi vào xem chút." Tống Thư Hàng nói.

Dù sao lũ hải đảm này cũng là nhắm vào cậu mà tới.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị nhảy vào không gian màu vàng đó.

Đúng lúc này, trên bầu trời có một cái vó ngựa màu đen thò ra, giẫm mạnh xuống đầu cậu.

Cái vó ngựa màu đen... chính là con hắc mã tinh mà Diệt Phượng công tử đã nhắc tới.

Lúc trước vì ở quá gần hòn đảo của Thất Sinh Phù phủ chủ, nơi đó cao thủ như mây nên hắc mã tinh không dám ra tay.

Nhưng hiện giờ tàu đã đi xa, nó cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Đây là một con hắc mã tinh đã tu luyện thành hình người, nghĩa là tu vi ít nhất cũng cấp Ngũ phẩm.

Dù chỉ là một cú giẫm tùy ý, Tống Thư Hàng cũng không dám đỡ trực tiếp.

"Đại yêu Ngũ phẩm?" Ngư Kiều Kiều trong tóc Tống Thư Hàng toàn thân căng cứng...

Tứ phẩm và Ngũ phẩm chỉ cách nhau một cảnh giới.

Nhưng Tứ phẩm Tiên Thiên trong người vẫn là chân khí, còn Ngũ phẩm Linh Hoàng sau khi ngưng tụ Kim Đan, chân khí sẽ chuyển hóa hoàn toàn thành linh lực.

Ngư Kiều Kiều dù có dốc toàn lực cũng không cản nổi con hắc mã tinh này.

Lúc này, Tống Thư Hàng cất tiếng gọi: "Diệt Phượng tiền bối!" "Yên tâm, tôi vẫn luôn ở đây." Giọng nói của Diệt Phượng công tử vang lên, đồng thời ngài xuất hiện trước mặt con hắc mã tinh, đẩy kính mắt một cái, một chỉ đâm thẳng về phía chân ngựa đen kia.

Ở cảnh giới Ngũ phẩm, tùy vào số lượng long văn trên Kim Đan hay Yêu Đan mà thực lực có thể chênh lệch gấp mấy lần.

Diệt Phượng công tử vốn là đại yêu có Yêu Đan bảy long văn.

Còn con hắc mã tinh này, số lượng long văn trên Yêu Đan rõ ràng không nhiều, thuộc loại bét bát trong hàng Ngũ phẩm.

Một chỉ đâm ra, hắc mã tinh bị hất văng đi, ngã lộn nhào trên không.

Diệt Phượng công tử khẽ đẩy kính mắt, thân hình lóe lên đã xuất hiện cạnh hắc mã tinh, vung chưởng vỗ xuống.

Hắc mã tinh rống lên một tiếng, không chịu yếu thế, hiện ra nhân hình quyết chiến cùng Diệt Phượng công tử.

Tống Thư Hàng dán mắt vào trận chiến giữa hai vị đại yêu Ngũ phẩm trên bầu trời, thỉnh thoảng lại liếc nhìn về phía không gian bắt yêu màu vàng kia.

Nói đi cũng phải nói lại, con hắc mã tinh này và lũ hải đảm kia đã hẹn nhau trước rồi à?

Sao lại cùng lúc gây khó dễ cho cậu thế này.

Cậu vừa theo dõi chiến cục vừa suy nghĩ.

Đột nhiên Ngư Kiều Kiều lên tiếng nhắc nhở: “Cẩn thận, Thư Hàng!” Gần như ngay khoảnh khắc Ngư Kiều Kiều nhắc nhở, Tống Thư Hàng không chút do dự quay người vung đao.

Trên thân đao, ngọn lửa hừng hực bùng lên, ‘Hỏa Diễm Đao’ mang theo khí thế thiêu cháy bầu trời chém về phía sau. [Keng!] Cú chém mãnh liệt này của Tống Thư Hàng đã bị đối phương chặn lại.

Và đối phương cũng bị cú chém này ép phải hiện thân.

Đó là một bóng người mặc đồ dạ hành, trên tay cầm một chiếc búa nhỏ... chính là loại búa công cụ dùng trong sinh hoạt hằng ngày.

“《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》!” Tống Thư Hàng thốt lên.

Ngay khi vừa giao thủ, cậu đã cảm nhận được sự quen thuộc trong chân khí của đối phương.

Nếu không có gì sai sót, đối phương tu luyện chương Heo trong 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Và thực lực của đối phương đang ở khoảng sơ nhập Tam phẩm.

Tống Thư Hàng nheo mắt: “Bọ ngựa bắt ve, chim sẻ chực sẵn, còn có cả một con rắn độc ẩn mình bên cạnh nữa.

Thật đúng là nguy cơ tứ phía mà.” “...” Gã mặc đồ đen hơi lùi lại, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Một lúc sau, gã nói bằng giọng khàn đặc: “Không ngờ ngươi lại luyện thành 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.” “Ha ha.” Tống Thư Hàng cười nhẹ.

“Đã vậy thì cũng đỡ để ta phải tốn công tốn sức.” Gã mặc đồ đen nhe răng cười hung tợn.

“Ồ?” Tống Thư Hàng nhếch mép.

“Ta xin nhận lấy ‘bản nguyên chân khí’ trên người ngươi vậy!

Sau đó ta còn phải bắt ngươi đi đổi thuốc giải nữa.” Gã mặc đồ đen đưa tay về phía Tống Thư Hàng, làm động tác ‘chụp lấy’.

Đây là chiêu trò gã đã cài cắm trong 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, thông qua bí pháp, gã có thể thôn phệ bản nguyên chân khí của những tu sĩ luyện bộ công pháp đã bị sửa đổi này!

Thế nhưng gã lặp lại động tác ‘chụp lấy’ hai lần mà ‘bản nguyên chân khí’ trong dự tính vẫn không hề bị hút ra ngoài.

Ngược lại là Tống Thư Hàng lao thẳng về phía gã, ở tay trái của cậu, một đoàn lôi quang nổ lách tách, đập thẳng xuống đầu gã mặc đồ đen.

“Khốn khiếp.” Gã mặc đồ đen lập tức hiểu ra, những chiêu trò gã cài cắm trong công pháp e là đã bị cao nhân sau lưng đối phương phát hiện và sửa đổi rồi.

Lão già cao nhân đó, lần trước khi gã đến chuộc thuộc hạ đã âm thầm hạ kịch độc cho gã... thật là thâm hiểm!

Gã áo đen này chính là chủ nhân đứng sau tổ chức sát thủ "Tam Thập Tam Thú Thần Tông", cũng là kẻ lần trước dùng 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đổi lấy thuộc hạ bị Dược Sư bắt giữ.

Hắn dùng công pháp đổi về ba tên thuộc hạ, đồng thời trong quá trình giao hoán đã lén lút hấp thu "Bản nguyên chân khí" trên người những thuộc hạ bị bắt khác.

Thế nhưng, sau khi mang ba tên thuộc hạ về căn cứ không lâu... trên người gã bắt đầu xuất hiện đủ loại triệu chứng.

Nôn mửa, chóng mặt, tinh thần không thể tập trung.

Khi tu luyện thường xuyên xuất hiện huyễn tượng, chân khí cũng không giữ được sự thuần khiết.

Hơn nữa cả người thường xuyên buồn ngủ một cách kỳ lạ, mỗi ngày đều bị ép phải ngủ hơn mười tiếng.

Đáng sợ hơn là mấy ngày nay khi ngủ, gã liên tục mơ thấy mình mang thai sinh con.

Cảm giác đau đớn khi sinh con đó thật sự là xé lòng xé dạ, siêu cấp đau.

Mà gã, mẹ kiếp, là đàn ông kia mà!

Vì sao phải mơ thấy giấc mơ sinh con chân thực đến thế chứ?!

Nghĩ đi nghĩ lại, trạng thái hiện tại của gã chỉ có thể giải thích là bị trúng độc.

Gã nghi ngờ... lần trước đi giao hoán thuộc hạ đã bị vị "cao nhân" kia lén hạ độc.

Vì lý do "trúng độc", trạng thái cơ thể gã ngày càng tệ, cả người mềm nhũn, không sử dụng được sức lực.

Rõ ràng có thực lực Tam Phẩm đỉnh phong, hiện tại lại chỉ có thể phát huy chiến lực sơ nhập Tam Phẩm.

Bây giờ, gã áo đen chỉ có một ý niệm: bắt lấy Tống Thư Hàng để đổi lấy giải dược!\n\n"Thằng ranh này tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đã không còn cửa sau, ta không thể hấp thu bản nguyên chân khí trên người hắn.

Nếu đã như vậy." Gã áo đen nghiến răng, nắm chặt chiếc búa nhỏ: "Thì trực tiếp bắt sống hắn luôn!

Dùng hắn để đổi giải dược từ tay vị 'cao nhân' kia." Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đã lao đến trước mặt gã áo đen, lòng bàn tay vang lên tiếng lôi điện, oanh tạc về phía gã. "Chút trò Chưởng Tâm Lôi..." Gã áo đen khinh bỉ nói, nhưng lời mới nói được một nửa: "...Mẹ nó, tên xảo quyệt!" Gã thấy dưới sự yểm hộ của Chưởng Tâm Lôi trong tay Tống Thư Hàng còn có một tấm phù bảo đang lấp lánh.

Từ tấm phù bảo này truyền đến hơi thở cấp bậc "Tứ Phẩm".

Đây là một tấm phù bảo tấn công có sức sát thương Tứ Phẩm, nếu bị chém trúng trực diện, gã không chết cũng tàn phế.

Gã áo đen vội dừng lại, hai chân phát lực, thân hình uốn éo như một sợi mì, xoay người ra sau lưng Tống Thư Hàng như một con rắn.

Tuy gã tu luyện phần Trư Thiên trong 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, nhưng thân hình chẳng ngu ngốc như lợn chút nào, ngược lại linh hoạt như rắn.

Chương 513

Khả năng di chuyển trong phạm vi nhỏ thật tuyệt vời!\n\nChưởng Tâm Lôi của Tống Thư Hàng đánh vào không trung. "Né được rồi à." Nhưng cậu không hề hoảng loạn.

Cậu cũng không nghĩ chỉ dùng một tấm Kiếm Phù là có thể hạ gục đối phương, dù sao đối phương cũng là tu sĩ Tam Phẩm.

Sau một đòn không trúng, Tống Thư Hàng thu hồi Kiếm Phù, cơ thể nhanh chóng lăn lộn sang bên cạnh.

Thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 của Nho môn rất kỳ diệu, luyện đến cảnh giới đại thành thì dù có lăn lộn dưới đất cũng lăn rất đẹp trai, lại còn rất nhanh.

Tống Thư Hàng lăn liên tục, sau đó lộn người đứng dậy, phong độ ngời ngời. "Phản ứng nhanh đấy, nhóc con." Gã áo đen xoay xoay chiếc búa, lạnh lùng nói: "Nhưng ngươi không chạy thoát được đâu." Tống Thư Hàng cười ha hả: "Vì sao tôi phải chạy?" Hiện tại cậu đang mặc pháp y phòng ngự cao, tay cầm bảo đao Bá Toái, túi áo lận mấy xấp phù bảo, vũ trang đến tận răng.

Tuy không nắm chắc chiến thắng tu sĩ cấp bậc Tam Phẩm, nhưng bảo vệ tính mạng thì tuyệt đối không vấn đề gì.

Hai mươi tấm Giáp Phù cộng thêm Bích Ngọc Cà Sa, gã áo đen muốn hạ gục Tống Thư Hàng đúng là nằm mơ.\n\nMặt khác...

Con hắc mã tinh trên trời kia tuy đáng sợ, nhưng Diệt Phượng Công Tử còn mạnh hơn.

Đám Hải Đảm Chiến Sĩ rất phiền phức, nhưng bất kể số lượng hay chiến lực của đám Tróc Yêu Nhân đều cao hơn bọn chúng.

Mấy con Hải Đảm Chiến Sĩ kia không còn là vấn đề nữa.

Tống Thư Hàng chỉ cần cầm cự trước gã áo đen một lát, chờ Diệt Phượng Công Tử giải quyết xong đối thủ quay lại, chẳng lẽ không hạ được gã sao?

Hơn nữa... trên đầu Tống Thư Hàng còn giấu một con Ngư Kiều Kiều cấp bốn kia kìa!

Cậu việc gì phải chạy chứ?\n\n"Hừ hừ, ta để xem miệng ngươi còn cứng được đến lúc nào." Gã áo đen cười lạnh, tay phải kết pháp ấn, một tấm phù chỉ xuất hiện trong tay.

Tuyệt đối không để thằng nhóc này chạy thoát.

Phải nhanh chóng bắt lấy nó... "kịch độc" trong cơ thể hình như lại phát tác rồi, cơn buồn ngủ cứ thế ập tới. "Phong Phược Thuật!" Gã áo đen khẽ quát.

Tu sĩ Tam Phẩm trở lên đã có thể nắm vững nhiều loại đạo thuật.

Theo đạo thuật được thi triển, trên tấm phù vàng hiện lên ánh sáng xanh. "Đi!" Tấm phù được gã áo đen bắn ra, giữa đường hóa thành những sợi xích gió màu xanh, quấn lấy Tống Thư Hàng. "Pháp thuật hệ trói buộc." Tống Thư Hàng lập tức vung đao chém về phía xích gió.

Thế nhưng khi một đao chém xuống, "xích gió" lại nương theo đao phong mà lướt đi, khéo léo tránh được nhát đao rồi xoay tròn quấn lấy cơ thể Tống Thư Hàng. "Bắt được ngươi rồi!" Gã áo đen cười nanh ác, vung búa lao về phía Tống Thư Hàng.\n\nĐúng lúc này, Bích Ngọc Cà Sa trên người Tống Thư Hàng tự bay dù không có gió.

Cà sa hơi phồng lên một chút, đạo "xích gió" đang quấn quanh người cậu liền bị thổi tung.

Phong Phược Thuật bị phá! "Thằng khốn này, bảo bối trên người thật không ít." Gã áo đen nghiến răng, khoảnh khắc tiếp theo lại kết pháp quyết.

Lần này gã không dùng Phong Phược Thuật nữa mà chuyển sang Ẩn Nặc Thuật!

Ngay sau đó, bóng dáng gã biến mất trước mặt Tống Thư Hàng, ngay cả tinh thần trinh trắc cũng không thể dò ra vị trí của gã. "Lại còn tàng hình, đúng là coi trọng tôi quá, tôi chỉ là tu sĩ Nhị Phẩm thôi mà." "Ngoài ra, phải chuyển chiến trường mới được...

đây là du thuyền, với sức phá hoại của tu sĩ Tam Phẩm sẽ làm hỏng nơi này mất." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Ánh mắt cậu rơi vào "Không gian bắt yêu" nằm phía trên du thuyền hạng sang.

Không nơi nào thích hợp làm chiến trường hơn chỗ đó.

Thế là, Tống Thư Hàng nhân cơ hội nhảy vọt lên, hướng về phía "Không gian bắt yêu" do đám Tróc Yêu Nhân bố trí.\n\nTuy nhiên...

Không gian bắt yêu là do Tróc Yêu Nhân bố trí, Tống Thư Hàng không chắc mình có thể vào được không gian đó không.

Nhưng dù không vào được đó, cậu vẫn có thể xuống biển.

Khả năng bơi lội của Tống Thư Hàng không tệ, quan trọng hơn, đại dương chính là địa bàn của Ngư Kiều Kiều.

Coong!

Sau khi Tống Thư Hàng nhảy lên, hai chân đạp trên Không gian bắt yêu nhưng không thể tiến vào trong, mà như đạp trên đất bằng vậy.

Quả nhiên, chỉ có Tróc Yêu Nhân mới có thể từ bên ngoài trực tiếp đi vào không gian đặc thù đó. "Vậy thì chuyển chiến trường xuống biển thôi." Tống Thư Hàng không do dự, thân hình nhảy mạnh một cái, lao về phía mặt biển.\n\nĐinh!

Gần như ngay lúc Tống Thư Hàng xoay người nhảy xuống biển, một thanh đoản nhận đã đâm vào vị trí cậu vừa đứng.

Gã áo đen một tay cầm nhận, một tay cầm búa hiện ra từ trạng thái ẩn nấp, ánh mắt lạnh lùng nhìn theo Tống Thư Hàng. "Hú hồn." Tống Thư Hàng rơi xuống biển. "Muốn thoát thân dưới nước sao?

Ngây thơ." Gã áo đen cười lạnh, kết thủ ấn, thân hình lại ẩn nấp một lần nữa. "Kiều Kiều, hành động được chưa?" Tống Thư Hàng hỏi nhỏ. "Lặn sâu thêm chút nữa đi." Ngư Kiều Kiều cười hì hì đáp. "Được, một hơi tóm gọn gã." Tống Thư Hàng cười hắc hắc, đồng thời lấy điện thoại ra, tìm số của Bạch Tôn Giả...\n\nBạch Tôn Giả còn có kế hoạch hậu kỳ trên người gã áo đen này, tôn giả muốn lấy được toàn bộ bộ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hoàn chỉnh từ gã, cùng với một số phương pháp hỗ trợ tu luyện liên quan.

Cho nên, sau khi bắt được gã áo đen, Tống Thư Hàng muốn gọi cho Bạch Tôn Giả hỏi xem nên xử lý gã thế nào, tránh làm hỏng kế hoạch của Bạch Tôn Giả — dù sao chính cậu mới là người hưởng lợi lớn nhất từ kế hoạch này. "Cẩn thận tập kích, bên trái ngang hàng với anh!

Hì hì, tốc độ của đối phương nhanh lắm đấy." Bên tai truyền đến tiếng cười của Ngư Kiều Kiều.

Tống Thư Hàng vội vàng lặn tới trước hai bước, đồng thời bảo đao Bá Toái trong tay chém mạnh về phía vị trí bên trái ban nãy.

Coong!

Đao búa va chạm, gã áo đen lại hiện hình.

Ẩn Nặc Thuật của gã sẽ hiện hình mỗi khi tấn công.

Hơn nữa, do hiện tại đang ở dưới đáy biển, khi gã thi triển pháp thuật ẩn nấp, thân hình có thể ẩn đi nhưng khi di chuyển sẽ để lại dấu vết dòng nước, hiệu quả Ẩn Nặc Thuật giảm mạnh.\n\n"Cái thằng như con bọ chét này." Gã áo đen liên tục ra tay đều bị Tống Thư Hàng né được, trong lòng đại nộ.

Dù bản thân đang trúng kịch độc, nhưng với tu vi Tam Phẩm mà mãi không bắt được một tu sĩ Nhị Phẩm, truyền ra ngoài sẽ bị người ta cười chết.

Nếu đã như vậy, đừng trách ta tâm độc thủ lạt. "Vốn dĩ ta chỉ định bắt sống ngươi thôi... nhưng giờ, ta sẽ đập nát cả hai tay hai chân ngươi.

Để xem ngươi còn chạy đường nào!" Vì ở dưới đáy biển, gã áo đen không động đậy môi nhưng âm thanh vẫn thông qua chân khí truyền trực tiếp vào tai Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, gã áo đen ném chiếc búa nhỏ về phía Tống Thư Hàng: "Bạo Phong Chi Chùy!" Chiếc búa bay ra, toàn thân bốc lên lôi quang, nếu bị đập trúng chắc chắn không dễ chịu gì.

Đồng thời, gã áo đen hai tay cầm đoản nhận: "Dã Trư Chi Nha!" Quanh thân gã huyễn hóa ra một hư ảnh lợn lòi khổng lồ, húc thẳng về phía Tống Thư Hàng.\n\nBạo Phong Chi Chùy đi trước, Dã Trư Chi Nha theo sau.

Lần này tuyệt đối phải làm cho cái thằng bọ chét này tàn phế. "Ư ư ư~~" Tống Thư Hàng vẫn chưa học được "Truyền âm nhập mật", ở dưới nước không thể phát ra tiếng.

Tuy nhiên, Ngư Kiều Kiều đang ẩn trong tóc cậu đã nghe thấy tiếng gọi.

Cô chui ra từ mái tóc dài của Tống Thư Hàng, đưa cái vuốt nhỏ đáng yêu ra làm tư thế khẩu súng, miệng phát ra âm thanh: "Pia~" Ngay sau đó, nước biển cuộn trào mãnh liệt, hóa thành một cái đầu rồng khổng lồ, đón lấy Bạo Phong Chi Chùy và Dã Trư Chi Nha của gã áo đen!

Cái đầu rồng này không phải đạo thuật hay yêu pháp gì, nó chỉ đơn giản là thiên phú khống thủy của Ngư Kiều Kiều.

Tuy nhiên, cái đầu rồng nước biển này hơi bị to quá.

Cái đầu rồng cao hai mươi mét đâm sầm vào Bạo Phong Chi Chùy.

Chẳng khác nào xe lửa nghiền nát một con bọ hôi... chiếc búa nhỏ chứa sức mạnh lôi điện trực tiếp bị đầu rồng nước biển đâm cho nát vụn.

Ngay sau đó, đầu rồng nước biển không giảm thế, đâm thẳng vào gã áo đen.\n\nGã áo đen kinh hãi tột độ: "Làm sao có thể, loại pháp thuật này không thể nào do một tu sĩ Nhị Phẩm thi triển ra được!" Đồng thời gã lập tức chuẩn bị từ bỏ "Dã Trư Chi Nha", tránh cái đầu rồng này trước rồi tính sau.

Nhưng ngay khi gã chuẩn bị né tránh, một cơn buồn ngủ ập đến không kịp đề phòng...\n\nThế giới dưới đáy biển là sân nhà của Ngư Kiều Kiều.

Mọi đòn tấn công của cô đều được tăng cường.

Dù chỉ là đòn khống thủy đơn giản cũng có thể phát huy uy lực của pháp thuật Tứ Phẩm cao giai.

Uỳnh...

Gã áo đen bị đầu rồng húc đi, không ngừng bị đẩy ra xa.

Thanh đoản nhận trên tay gã vỡ tan ngay lập tức.

Tiếp đó là hai bàn tay gã, da thịt trên cánh tay rạn nứt, hai tay vặn vẹo một cách quái dị, máu tươi bắn ra. "A a a a a." Gã áo đen thảm thiết kêu gào, trong miệng phun ra một chuỗi bong bóng.

Ngay sau đó, trên người gã không ngừng lóe lên ánh sáng pháp thuật.

Đó là pháp y tự động bảo vệ chủ nhân, triệt tiêu sức sát thương của đầu rồng nước biển.

Nhưng uy lực của đầu rồng quá mạnh, pháp y của gã áo đen không chống đỡ được bao lâu.

Đợi đến khi phòng ngự trên pháp y mất hiệu lực, gã áo đen e rằng cũng bị đâm thành phấn vụn.

Tống Thư Hàng vội vàng lấy điện thoại ra, mở chức năng tin nhắn, nhanh chóng nhập: "Kiều Kiều, đừng giết gã, giữ cho gã một mạng." "Rõ rồi." Ngư Kiều Kiều đáp, đồng thời đôi mắt nhỏ của cô cũng đầy vẻ nghi hoặc.\n\nĐối phương là tu sĩ cấp bậc Tam Phẩm, uy lực thủy long cô vừa phóng ra tuy lớn nhưng tốc độ thực ra không nhanh lắm.

Đối phương hoàn toàn có thể bỏ dở chiêu "Dã Trư Chi Nha" giữa chừng rồi dựa vào tốc độ của tu sĩ Tam Phẩm để chạy thoát mà.

Vì sao lại ngu ngốc đứng im tại chỗ chịu húc vậy chứ?

Dù nghi ngờ, Ngư Kiều Kiều vẫn quắp vuốt một cái, khiến thủy long tan biến.

Lúc này, gã áo đen đã đầy rẫy vết thương, toàn thân rỉ máu.

Hơn nữa vết thương ngâm trong nước biển, cảm giác đau đớn tăng thêm bội phần.

Chương 514

"Chết tiệt, lạc đà, lạc đà a!" Gã áo đen uất ức đến cực điểm!

Vừa rồi khi đối mặt với thủy long, theo lý với tốc độ hiện tại, gã thực sự có thể né được.

Thế nhưng...

đúng lúc mấu chốt, cơn buồn ngủ đột ngột ập tới.

Cơn buồn ngủ đó đến bất thình lùn lại còn mãnh liệt như thế.

Trong chớp mắt, gã thậm chí thấy mí mắt nặng trĩu, căn bản không mở ra được.

Thế rồi, không có thế rồi nữa.

Thủy long vô tình húc trúng người gã, trực tiếp làm gã tàn phế. "Ta không phục, ta không phục a." Gã áo đen gào thét trong lòng, sau đó mắt tối sầm lại, ngất xỉu.\n\nTống Thư Hàng thấy gã áo đen có vẻ như sắp chìm thành xác chết, liền nhập vào điện thoại: [Chết rồi sao?] "Chưa chết, chỉ là ngất đi thôi.

Cái gã này... cảm giác hơi yếu nhỉ?" Ngư Kiều Kiều nói: "Thư Hàng, lên đó bắt gã lại, đưa về thuyền." Tống Thư Hàng gật đầu thu điện thoại lại, bơi tới xốc gã áo đen lên, vác gã bắt đầu bơi về mặt biển.\n\nTrên mặt biển, du thuyền hạng sang vẫn đang lững lờ trôi, những hành khách trên đó căn bản không biết gần du thuyền đang xảy ra mấy trận chiến cấp bậc siêu nhân.

Tống Thư Hàng vác gã áo đen, lặng lẽ leo lại lên đỉnh du thuyền — may mà có Ngư Kiều Kiều giúp đỡ, dưới sự đẩy đưa của sóng biển, cậu bơi thôi cũng đuổi kịp du thuyền.

Diệt Phượng Công Tử vẫn chưa quay lại, hắc mã tinh dù sao cũng là ngũ phẩm đại yêu, không dễ bại trận nhanh thế được.

Không gian bắt yêu màu vàng cũng chưa tan, thực lực của Tróc Yêu Nhân và Hải Đảm Chiến Sĩ không chênh lệch quá nhiều, e là một trận khổ chiến. "Không ngờ lại là chỗ của mình giải quyết xong đối thủ sớm nhất." Tống Thư Hàng cười nói.

Đúng lúc này, một chiếc khăn lông khô được đưa tới.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn, thấy thuyền trưởng của du thuyền đang đứng cạnh mình mỉm cười.

Trên người thuyền trưởng có dao động chân khí tu vi Nhị Phẩm.

Tống Thư Hàng mỉm cười nhẹ, nhận lấy khăn lông.

Khi bước lên tàu cậu đã phát hiện ra vị thuyền trưởng này, dĩ nhiên đó cũng là vì đối phương không hề che giấu hơi thở.\n\nCon tàu này là du thuyền cá nhân của Thất Sinh Phù phủ chủ, thuyền trưởng là tu sĩ cũng không có gì lạ. "Thực lực của Thư Hàng tiên sinh thật mạnh mẽ, vượt xa tưởng tượng của tôi...

Tôi là thuyền trưởng Khương Trương." Thuyền trưởng mỉm cười nói: "Sau khi tôi cảm nhận được trận chiến giữa Thư Hàng công tử và gã áo đen, đã lập tức rời khoang thuyền định đến trợ giúp tiên sinh một tay.

Nhưng không ngờ tôi vừa mới ra tới nơi thì tiên sinh đã giải quyết xong gã này rồi." Ông ta vừa chạy từ trong thuyền ra thì trận chiến đã kết thúc.

Đúng là tu sĩ có thể kết giao với phủ chủ, dù là tu vi Nhị Phẩm nhưng chiến lực lại mạnh mẽ như vậy. "Ha ha, may mắn thôi ạ.

Hơn nữa trạng thái của gã áo đen này có chút không đúng." Tống Thư Hàng dùng khăn lau tóc, lại nói: "Khương thuyền trưởng, trên tàu còn phòng nào kiên cố một chút không, tôi phải nhốt gã này lại mới được." "Không vấn đề gì, Thư Hàng tiên sinh mời đi theo tôi." Thuyền trưởng Khương dẫn đường phía trước.

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Không gian bắt yêu màu vàng kia một lần nữa.

Sau đó, cậu kéo gã áo đen đi theo thuyền trưởng Khương.\n\nGã áo đen tỉnh lại rất nhanh, không phải vì đã ngủ đủ... mà là vì những cơn đau dữ dội khắp cơ thể đã ép gã phải tỉnh lại.

Thực tế, không lâu sau khi Tống Thư Hàng kéo gã vào căn phòng riêng, gã đã tỉnh rồi.

Khi gã áo đen tỉnh lại, gã phát hiện mình bị trói thành một cái kén, treo lủng lẳng trên trần nhà, đang xoay vòng vòng.

Có hai thủy thủ đang giúp gã băng bó vết thương.

Còn trên người gã chỉ còn lại đúng một chiếc quần lót...

Bộ đồ dạ hành và tất cả vật phẩm trên người đều được xếp gọn gàng sang một bên.

Bộ đồ dạ hành màu đen là một bộ pháp y có khả năng phòng ngự khá tốt, nhưng đáng tiếc là nó đã bị hủy gần hết trong đòn tấn công của Ngư Kiều Kiều.

Ngoài ra, còn có một lọ Giải Độc Đan; mười viên linh thạch Tam Phẩm; một xấp phù vàng — đây là vật trung gian hỗ trợ thi triển đạo pháp, giúp tu sĩ tiết kiệm không ít chân khí, linh lực và tinh thần lực khi thi pháp.\n\nCòn có một món đồ khác trông hoàn toàn không ăn nhập gì với những đồ vật của tu sĩ, đó là một sợi dây chuyền vàng.

Trông nó y hệt mấy sợi dây chuyền vàng giả mười tệ một sợi, thô kệch, to tướng.

Nhưng nhìn kỹ thì trên mỗi mắt xích của sợi dây chuyền vàng này đều khắc một hình động vật.

Có bò, dê, ngựa, lừa, hươu... lại có lạc đà, lợn, chó, mèo... vân vân.

Sợi dây chuyền vàng có tổng cộng 33 mắt xích. "Họa tiết 33 loài thú." Tống Thư Hàng trong lòng hiểu rõ, sợi dây chuyền này chắc chắn có liên quan đến 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》. "Đáng chết." Gã áo đen giận dữ nhìn Tống Thư Hàng.

Nếu không phải kịch độc phát tác không đúng lúc, gã làm sao có thể thất thủ bị bắt chứ? "Ha ha." Tống Thư Hàng mỉm cười với gã áo đen, sau đó đưa tay lấy điện thoại, gọi cho Bạch Tôn Giả.

Đã đến lúc hỏi tiền bối xem nên xử lý gã áo đen này thế nào.\n \nSau khi gọi đi, rất nhanh sau đó, giọng nói dịu dàng của Bạch Tôn Giả vang lên: [Chào đạo hữu, hoan nghênh gọi điện cho A Bạch, nhưng rất xin lỗi, tôi đang thám hiểm di tích...

Nếu không có việc gì quan trọng cần để lại lời nhắn, vui lòng ấn phím 1...

Việc quan trọng bình thường, cần triệu hoán huyễn ảnh phân thân từ xa vui lòng ấn phím 2...

Việc cực kỳ quan trọng, cần phục vụ nhân công vui lòng ấn phím 3...

Nếu không có việc gì muốn nói chuyện phiếm thì xin cứ treo máy.] Tống Thư Hàng: "..." Mình đang gọi cho tổng đài 10086 đấy à?

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng muốn ấn phím 3 để chuyển sang phục vụ nhân công.

Nhưng nghĩ lại, lỡ như làm phiền Bạch Tôn Giả thám hiểm di tích thì không hay lắm.

Thế là, Tống Thư Hàng chuyển ngón tay sang số 2, khẽ ấn một cái.\n\nNgay sau khi Tống Thư Hàng ấn số 2, một luồng sáng từ điện thoại của cậu bắn ra.

Luồng sáng khựng lại trong hư không một lát, sau đó hình chiếu 3D của Bạch Tôn Giả hiện lên. "Ơ?

Là Thư Hàng à...

Ừm, hôm nay là thứ hai, đạo hữu Kim Cương Quân Tử Đao, chào cậu!

Tìm tôi có việc gì?" Hình chiếu của Bạch Tôn Giả hỏi thăm.

Tống Thư Hàng: "Công nghệ đen thật đấy." "Cũng không tính là công nghệ đen, chỉ là kết hợp pháp thuật phân thân với cách dùng hình chiếu thôi, cũng giống như gọi video ấy mà, không khó khăn như cậu tưởng đâu." Bạch Tôn Giả xua tay, lại nói: "Nhưng mà thời gian triệu hoán huyễn ảnh phân thân có hạn, có chuyện gì thì nói mau đi?" "Bạch tiền bối, tôi đã bắt được gã này rồi.

Kẻ đứng sau tổ chức sát thủ Tam Thập Tam Thú Thần Tông." Tống Thư Hàng chỉ vào gã áo đen đang bị treo trên trần nhà.

À... giờ gã không còn mặc áo đen nữa, áo đen bị cởi ra rồi.\n\n"Ơ?

Gã này lại dám tìm đến cậu à." Bạch Tôn Giả cười ha hả: "Tôi còn tưởng gã sẽ đi tìm Dược Sư chứ." Tống Thư Hàng hỏi: "Gã dường như muốn tìm tôi để đến chỗ tiền bối Dược Sư đổi lấy giải dược, gã trúng độc thật sao ạ?" "Làm gì có...

Chuyện phiền phức như phối độc dược ấy tôi lười làm lắm.

Tôi chỉ làm chút thủ thuật trong 'bản nguyên chân khí' của mấy tên bị bắt kia, cài đặt vài loại pháp thuật thôi.

Mà gã này sau khi hấp thu bản nguyên chân khí của thuộc hạ, mấy pháp thuật ẩn giấu đó liền chuyển sang cơ thể gã." Bạch Tôn Giả trả lời.

Nghe thấy câu này, gã áo đen xoay như cái quạt điện hai vòng, cả người ngây dại.

Không có giải dược... không có giải dược...\n\nTống Thư Hàng hỏi: "Bạch tiền bối, vậy nên xử lý gã này thế nào?" "Cứ để tôi." Hình chiếu của Bạch Tôn Giả đi đến trước mặt gã áo đen, nhìn chằm chằm gã, nghiêm túc thẩm vấn: "Giao toàn bộ bộ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 ra đây, còn cả các công pháp hỗ trợ tu luyện nữa...

Rồi tôi sẽ giải khai 'pháp thuật' trong 'bản nguyên chân khí' của ngươi." Ánh mắt gã áo đen lóe lên. "Đừng nghĩ đến việc dùng công pháp giả để lừa tôi...

Thật hay giả, tôi nhìn một cái là biết ngay." Bạch Tôn Giả lại nói.

Gã áo đen im lặng hơn mười giây.

Cuối cùng, gã thở dài một hơi nặng nề, nói: "Ngài trước tiên hãy giải khai pháp thuật trong bản nguyên chân khí của tôi, tôi sẽ giao tất cả cho ngài!" "Ừm... không thể nào." Bạch Tôn Giả nói. "Vì sao chứ!" Gã áo đen giận dữ: "Ngài đang giỡn tôi đấy à?" Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói: "Bởi vì ở đây chỉ là một huyễn ảnh phân thân thôi, nói trắng ra là gọi video đấy, không làm được gì cả." Gã áo đen: "..." "Ngươi cứ giao toàn bộ công pháp cho tôi trước, rồi đợi tôi quay về sẽ giải khai thủ thuật trong bản nguyên chân khí của ngươi.

Tôi nói lời luôn giữ lấy lời, ngươi cứ yên tâm." Bạch Tôn Giả nói. \n\nGã áo đen nhắm mắt lại, trầm tư suy nghĩ — kẻ ngu mới tin nhé!

Giao ra hết công pháp rồi thì mình sẽ mất đi tư cách mặc cả, mặc cho người ta xâu xé.

Cho nên công pháp tuyệt đối không thể giao ra!

Đúng lúc này, Bạch Tôn Giả lại nói: "Dĩ nhiên, nếu hiện giờ ngươi không bằng lòng giao dịch... thì vĩnh viễn không cần giao dịch nữa!" Gã áo đen: 0_0 Ý gì đây, chẳng lẽ vị 'cao nhân' này không cần 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 nữa mà định trực tiếp thịt mình luôn? "Thư Hàng, cậu trông chừng gã này cho kỹ, đợi tôi thám hiểm di tích xong quay về sẽ lấy 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 từ trên người gã sau." Bạch Tôn Giả nói.

Là một Thất Phẩm Tôn Giả, muốn moi bí mật từ một tu sĩ Tam Phẩm thì chẳng có gì khó khăn cả. "Không vấn đề gì, tiền bối." Tống Thư Hàng gật đầu đáp. "Vậy hẹn gặp lại sau khi thám hiểm di tích kết thúc." Hình ảnh Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay rồi biến mất.

Gã áo đen đang bị treo thầm thở phào nhẹ nhõm, hóa ra không phải định giết gã.\n\nLúc này, hai thủy thủ viên sau khi băng bó xong vết thương cho gã áo đen cũng rời khỏi phòng.

Tống Thư Hàng xoa cằm, nhìn chằm chằm gã áo đen.

Nhãn cầu của cậu bất động, nhìn thẳng vào đối phương.

Gã áo đen bị nhìn đến mức cả người khó chịu, gã luôn cảm giác đôi nhãn cầu đen láy của thanh niên này không có ý tốt, dường như đang có âm mưu gì đó định dùng lên người gã.

Tống Thư Hàng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng gật đầu cái rụp, dường như đã hạ quyết tâm.

Sau đó, cậu lấy một cái ly.

Lại rút bảo đao Bá Toái ra, tự rạch nhẹ một đường lên cổ tay mình.

Máu chảy ra, rơi vào trong ly.

Chương 515

"Thư Hàng, anh làm gì thế?" Ngư Kiều Kiều nghi hoặc hỏi. "Tôi muốn thử một chuyện." Tống Thư Hàng thu hồi bảo đao Bá Toái, vết thương trên cổ tay nhanh chóng lành lại.

Trong ly nhỏ đã có nửa ly máu tươi.

Tống Thư Hàng cầm ly, đi đến trước mặt gã áo đen.\n\n"Kiều Kiều, giúp tôi một tay, đổ máu của tôi cho gã này uống!" Tống Thư Hàng nói. "Không vấn đề gì, nhưng mà anh cho gã uống máu làm gì thế?" Ngư Kiều Kiều khẽ nhảy xuống đất, thân hình rung lên hóa thành kích thước người lớn.

Cô dùng một cái vuốt giữ chặt đầu gã áo đen, vuốt kia bóp mũi gã: "Nào, uống đi!" Gã áo đen liều mạng giãy giụa, nhưng sức của gã sao bì được với Ngư Kiều Kiều Tứ Phẩm?

Tống Thư Hàng đổ hết nửa ly máu tươi vào miệng gã áo đen. "Tiếp theo xem tớ đây." Ngư Kiều Kiều cười hì hì, vỗ một chưởng lên người gã áo đen.

Yêu lực thúc đẩy, ép gã áo đen phải nuốt trôi chỗ máu đó.

Đồng thời, yêu lực của Ngư Kiều Kiều tiếp tục vận hành, làm máu của Tống Thư Hàng khuếch tán đến khắp nơi trong cơ thể gã, không cho gã có cơ hội nôn ra.\n\n"Oẹ... oẹ...

Thằng khốn, tít tít tít~~ tít tít tít~~" Gã áo đen phá miệng mắng chửi, tên này bắt gã uống máu chắc chắn không có chuyện gì tốt.

Tên này không phải là độc nhân gì đó, máu chứa kịch độc đấy chứ?

Sau khi đổ máu xong, Ngư Kiều Kiều ngồi xổm trước mặt gã áo đen, tò mò nhìn gã.

Thế nhưng... mười mấy giây trôi qua, trên người gã áo đen không hề xảy ra bất kỳ biến dị nào. "Rồi sao nữa?

Thư Hàng?" Ngư Kiều Kiều hỏi.

Cho đối phương uống máu xong rồi thì không có thay đổi gì sao? "Rồi sao á?

Ừm... rồi tôi phải đi ngủ một giấc thật ngon!" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. "Cái gì?" Ngư Kiều Kiều cảm thấy tư duy của mình hoàn toàn không theo kịp tần số của Tống Thư Hàng. "Khi ngủ, tốt nhất là hy vọng có thể mơ thấy gì đó." Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Có thành công hay không thì phải xem chất lượng giấc ngủ tiếp theo thế nào rồi!\n\nÝ tưởng của Tống Thư Hàng rất đơn giản: cậu muốn thử xem mình có thể phát huy năng lực "Nhập mộng" đó không.

Lần trước, cậu cũng rạch tay lấy máu, đưa cho Sở Sở làm dược dẫn cho cao dán.

Máu của cậu theo cao dán thấm vào cơ thể Sở Sở...

Đêm đó, năng lực nhập mộng của cậu phát động.

Chỉ sau một đêm, cậu đã trở thành người hiểu rõ "Sở Sở" nhất thế giới.

Còn bây giờ, cậu bắt gã áo đen uống máu mình, đôi bên chắc hẳn đã thiết lập được mối liên kết...

Nếu có thể phát động năng lực "Nhập mộng", mơ thấy cuộc đời của "gã áo đen" thì nói không chừng sẽ có cách biết được manh mối về 《Tam Thập Tam Thú Thần Nhất Khí Công》.

Tuy nhiên, cậu cũng không chắc cách này có khả thi không.\n\nNăng lực "Nhập mộng" của cậu rốt cuộc phát động như thế nào, ngay cả cậu cũng chưa hoàn toàn làm rõ.

Nhưng ít nhất, trước khi muốn "Nhập mộng", giữa cậu và đối phương phải có sự "liên kết" mới được.

Lời nguyền, linh hồn, máu tươi, sợi dây nhân quả, thậm chí là thông qua sợi hành lá, đều có thể trở thành liên kết để "Nhập mộng".

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt: "Tớ hoàn toàn không hiểu anh muốn làm gì, nhưng tớ vẫn chúc anh thành công." Sau đó, cô thu nhỏ cơ thể, lại chui tọt vào tóc của Tống Thư Hàng. "Cảm ơn." Tống Thư Hàng cười ha hả, sau đó đi đến bên cửa sổ phòng, nhìn ra ngoài du thuyền.

Không gian bắt yêu bên ngoài vẫn chưa mở ra.

Diệt Phượng Công Tử cũng chưa quay lại. "Chờ thêm chút nữa vậy, đợi chuyện Hải Đảm Chiến Sĩ và hắc mã tinh kết thúc là có thể đi ngủ rồi." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.\n\nKhoảng hai phút sau.

Đùng!

Không gian bắt yêu màu vàng tan biến.

Hai mươi tên Tróc Yêu Nhân, ai nấy đều tắm mình trong máu.

Hơn nữa, mỗi vị Tróc Yêu Nhân trên người ít nhiều đều mang thương tích.

Nhưng không có ai thiệt mạng.

Ngược lại, mười sáu con Hải Đảm Chiến Sĩ đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tróc Yêu Nhân rất có kinh nghiệm khi đối phó yêu quái.

Cộng thêm sự phối hợp ăn ý giữa các Tróc Yêu Nhân, khi chiến đấu có thể phát huy chiến lực 1+1 lớn hơn 2.

Xét về thực lực đơn thể, Hải Đảm Chiến Sĩ không kém Tróc Yêu Nhân bao nhiêu, nhưng do thiếu sự phối hợp và trận chiến nên cuối cùng bị tiêu diệt sạch.

Thủ lĩnh của Tróc Yêu Nhân đang xách cơ thể của tên Hải Đảm Chiến Sĩ bằng kim loại kia, một thanh âm dương đao đâm xuyên ngực đối phương.\n\nLúc này, tên Hải Đảm Chiến Sĩ bằng kim loại vẫn chưa chết hẳn.

Trong miệng hắn run rẩy phát ra thông cáo tử vong: "Lũ ngu xuẩn...

Phàm là kẻ nào dính phải máu của chúng ta...

Hải Đảm Chiến Sĩ, kẻ đó sẽ là kẻ thù chung của... toàn bộ Hải Đảm Chiến Sĩ trên thế giới.

Các ngươi...

đều chết chắc rồi, dù có chạy tới chân trời góc bể... những Hải Đảm Chiến Sĩ hùng mạnh cũng sẽ tìm thấy các ngươi, lấy đi... mạng sống của các ngươi!" "Ha ha ha ha." Gã Tróc Yêu Nhân cao lớn phát ra tiếng cười khoái trá: "Đúng ý ta lắm!

Tróc Yêu Nhân chúng ta hoan nghênh các ngươi tới trả thù nhé.

Ta không sợ các ngươi tới bao nhiêu, chỉ sợ các ngươi không tới thôi, ha ha ha ha." Nói đoạn, thanh âm dương đao trong tay gã xoay một vòng, tên Hải Đảm Chiến Sĩ bằng kim loại hồn siêu phách tán.

Đối với Tróc Yêu Nhân mà nói, không có gì sướng bằng việc lũ yêu quái tự tìm tới cửa báo thù.

Khỏi mất công họ phải đi khắp thế giới tìm tung tích yêu quái.

Trận chiến kết thúc.\n\nĐám Tróc Yêu Nhân bắt đầu thuần thục dọn dẹp chiến trường, thu thập máu của Hải Đảm Chiến Sĩ và các bảo vật trên người chúng.

Tống Thư Hàng đứng bên cửa sổ.

Sau đó cậu thấy gã Tróc Yêu Nhân cao lớn kia, sau khi lục lọi trên người tên Hải Đảm Chiến Sĩ kim loại, đã lấy ra được hai khối đá lạ to bằng bàn tay.

Khi nhìn thấy hai khối đá lạ này, cơ thể Tống Thư Hàng đột nhiên nảy sinh cảm giác cộng minh.

Lại là cảm giác cộng minh này?

Hai khối đá lạ này là Linh Thú Tinh?

Trùng hợp thế sao?!

Tống Thư Hàng sờ vào túi thu nhỏ một tấc của mình, nếu hai khối đá này đúng là hai trong số ba mươi ba loại Linh Thú Tinh cậu cần, cậu không thể bỏ qua được.

Tốt nhất là có thể giao dịch từ tay Tróc Yêu Nhân.\n\nĐang lúc Thư Hàng đang suy tính thì trên bầu trời có hai bóng người hạ xuống.

Là Diệt Phượng Công Tử và con hắc mã tinh kia.

Diệt Phượng Công Tử đang đè con hắc mã tinh ra đập một trận tơi bời.

Nắm đấm rơi xuống như mưa, hắc mã tinh đã bị đánh đến ngây người.

Uỳnh...

Diệt Phượng Công Tử và hắc mã tinh rơi xuống mặt biển cạnh du thuyền.

Hai mươi tên Tróc Yêu Nhân thấy cảnh này đột nhiên mắt sáng rực lên.

Đặc biệt là gã Tróc Yêu Nhân cao lớn, hét lớn một tiếng: "Yêu nghiệt!" Tống Thư Hàng đứng trên cao thở dài, ảo não day day thái dương.

Mỗi Tróc Yêu Nhân trong đầu đều có một quy tắc chí cao: Thấy yêu quái là không được nhát, cứ việc chiến thôi!

Đầu óc Tróc Yêu Nhân cứ như đá vậy, ngoan cố vô cùng, họ thấy yêu quái là như cắn thuốc, điên cuồng lao vào.

Thậm chí còn chẳng thèm nhìn xem khoảng cách cảnh giới giữa mình và yêu quái là bao nhiêu.

Về điểm này, thực ra họ và đám "Hải Đảm Chiến Sĩ" có nét tương đồng kỳ lạ.

Tróc Yêu Nhân đôi khi thật phiền phức quá đi...

Mà Diệt Phượng Công Tử và hắc mã tinh đều là loài yêu.

Tiếp theo đây sẽ được xem cảnh Tróc Yêu Nhân tử chiến với tiền bối Diệt Phượng sao?

Tróc Yêu Nhân sẽ xong đời mất thôi?\n\nTrong khi đang suy nghĩ, hai mươi tên Tróc Yêu Nhân đã như hổ đói vồ mồi lao tới...

Sau đó, họ nhắm thẳng vào con hắc mã tinh đã bị đánh gục dưới đất mà nện tới tấp.

Đủ loại phù văn, đủ loại Diệt Yêu Phù, ánh sáng của pháp thuật làm lóa cả mắt người xem.

Hắc mã tinh trước đó đã bị Diệt Phượng Công Tử đánh cho choáng váng, giờ thêm một đợt ném bom Diệt Yêu Phù của hai mươi tên Tróc Yêu Nhân, nổ cho nó sướng đến phát điên.

Tuy nhiên, hai mươi tên Tróc Yêu Nhân lại không hề ra tay với "Diệt Phượng Công Tử" — vị ngũ phẩm đại yêu này.

Dường như họ không hề phát giác ra thân phận đại yêu của Diệt Phượng Công Tử vậy. "Chẳng lẽ là thủ pháp ẩn giấu hơi thở của tiền bối Diệt Phượng cao minh quá, nên hai mươi tên Tróc Yêu Nhân kia coi anh ấy là con người?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Như vậy cũng tốt, ít nhất màn kịch Tróc Yêu Nhân đại chiến Diệt Phượng Công Tử sẽ không xảy ra.\n\nHắc mã tinh bị đánh gục dưới đất, không thể đứng dậy nổi.

Trong đám Tróc Yêu Nhân, gã cao lớn hướng về phía Diệt Phượng Công Tử chắp tay hành lễ: "Vị tiền bối này, vừa rồi chúng tôi đã thất lễ." Trong quá trình các tu sĩ khác đang thu phục yêu quái, Tróc Yêu Nhân đột nhiên ùa tới, hành vi tranh quái này quả thực là chuyện rất thất lễ.

Diệt Phượng Công Tử nhếch mép.

Chương 516

"Vậy thưa tiền bối, yêu nghiệt đã bị đánh bại, chúng tôi xin phép cáo lui trước." Gã Tróc Yêu Nhân cao lớn lại nói.

Diệt Phượng Công Tử gật đầu.

Hai mươi tên Tróc Yêu Nhân dưới sự dẫn dắt của gã cao lớn, quay người rời đi.

Thế nhưng sau khi đi được hai ba bước, bọn họ đột nhiên đồng loạt quay lại.

Mỗi người trong tay đều cầm một tấm phù văn, ném thẳng về phía Diệt Phượng Công Tử!\n\n"Không gian bắt yêu!" Gã Tróc Yêu Nhân cao lớn hét lớn.

Cái "Không gian bắt yêu" màu vàng đó lại được thi triển ra, bao trùm lấy Diệt Phượng Công Tử. "Yêu nghiệt, chịu chết đi oa oa oa!" Đám Tróc Yêu Nhân gào thét, xông vào trong không gian bắt yêu màu vàng đó.

Dù đối phương là ngũ phẩm đại yêu thì họ cũng không nhát, cứ chiến thôi!

Cùng lắm là chết chứ gì.

Hơn nữa, họ cũng không phải không có cơ hội thắng.

Gã Tróc Yêu Nhân cao lớn chuyến này ra ngoài, trên người vừa vặn mang theo bí bảo của tộc Tróc Yêu Nhân.

Đó là một sợi dây xích trói buộc cực mạnh, dù đối phương là ngũ phẩm đại yêu đã hóa hình cũng có cơ hội trói lại được.

Chỉ cần tìm cơ hội trói chặt con đại yêu này, bọn họ có thể làm gì nó tùy thích!

Đứng trên cao, Tống Thư Hàng ôm trán.

Đám Tróc Yêu Nhân này đúng là hết cứu thật rồi.\n\nMột phút sau.

Không gian bắt yêu màu vàng tan vỡ. "Ha ha ha." Diệt Phượng Công Tử phát ra tiếng cười đắc ý, khẽ đẩy kính mắt: "Nghĩ rằng một sợi Phược Yêu Tác nhỏ nhoi mà đòi nhốt được ta sao?

Các ngươi tưởng ta là loại yêu quái đồ cổ tu luyện trong núi sâu, không biết bắt kịp thời đại sao?" Phía sau, đám Tróc Yêu Nhân đã nằm rạp hết cả, đổ gục trên đất hôn mê bất tỉnh.

Trên người họ thỉnh thoảng còn có những tia điện lóe lên.

Trận chiến kết thúc!

Tống Thư Hàng nhảy ra khỏi phòng, vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, nhảy vài cái đã đáp xuống cạnh Diệt Phượng Công Tử. "Tiền bối Diệt Phượng, đám Tróc Yêu Nhân này xử lý thế nào ạ?" "Kiếm chiếc thuyền nhỏ rồi quăng bọn họ lên đó, để bọn họ tự sinh tự diệt đi.

Đám này siêu cấp phiền phức luôn." Diệt Phượng Công Tử xua tay nói. "Vâng, vậy để cháu nhờ thuyền trưởng chuẩn bị một chiếc thuyền nhỏ." Tống Thư Hàng đáp lời, lấy điện thoại ra liên lạc với thuyền trưởng.\n\nMột lát sau, có năm vị thủy thủ đi tới.

Những thủy thủ này ai nấy khí huyết dồi dào, đều có tu vi Nhất Phẩm Nhị Khiếu trở lên.

Với sự giúp đỡ của họ, Tống Thư Hàng đã khiêng toàn bộ hai mươi tên Tróc Yêu Nhân lên một con thuyền nhỏ.

Dĩ nhiên... trước khi thả đám Tróc Yêu Nhân đi, Tống Thư Hàng thuận tiện lục soát người từng vị một.

Tổng cộng thu được hai trăm viên linh thạch Nhị Phẩm, mười lăm viên linh thạch Nhất Phẩm, cùng với hai mươi lọ cao dán trị ngoại thương.

Tróc Yêu Nhân ra ngoài làm nhiệm vụ, trên người không mang theo bảo bối gì nhiều.

Bảo vật lớn nhất là sợi "Phược Yêu Tác" kia đã bị Diệt Phượng Công Tử thu nạp rồi.

Ngoài linh thạch và cao dán ra, còn có một ít máu của Hải Đảm Chiến Sĩ linh tinh, những thứ đó Tống Thư Hàng không cần.

Sau đó... thứ quan trọng nhất chính là hai khối đá lạ kia.\n\nKhi Tống Thư Hàng cầm chúng, cậu có thể khẳng định đây là hai khối "Linh Thú Tinh".

Trong đó một khối có sự cộng minh cực kỳ mạnh mẽ với cậu — đây là một viên linh thú tinh loại "Cá Voi".

Viên còn lại, cảm giác chắc là linh thú tinh loại "Cá Mập", đều là đặc sản của linh thú dưới biển.

Sau khi vơ vét xong xuôi, các thủy thủ thuận tay đẩy một cái.

Con thuyền nhỏ chở theo hai mươi tên Tróc Yêu Nhân lênh đênh về phía xa...

Tống Thư Hàng mang theo chiến lợi phẩm quay lại bên cạnh Diệt Phượng Công Tử: "Tiền bối Diệt Phượng, đồ trên người đám Tróc Yêu Nhân đều ở đây cả.

Ngoài ra... cháu muốn mua lại hai viên thú linh tinh này từ tiền bối." "Thú linh tinh à?

Ta không cần thứ này." Diệt Phượng Công Tử nói: "Tặng cậu đấy!

Tặng cậu hết." Những viên linh thạch Nhị Phẩm, Nhất Phẩm này, trong mắt Diệt Phượng Công Tử... chắc cũng giống như tiền lẻ vài xu vài hào bây giờ vậy.

Chút linh thạch này Diệt Phượng Công Tử căn bản lười thu vào túi.\n\n"Vậy cháu không khách sáo đâu ạ." Tống Thư Hàng cười hắc hắc, thu lấy Linh Thú Tinh.

Thứ này chính là thứ cậu đang cần gấp lúc này, dĩ nhiên sẽ không khách khí với các tiền bối.

Cộng thêm hai khối thú linh tinh này, cậu đã thu thập được một phần ba số linh thú tinh cần thiết.

Diệt Phượng Công Tử cười ha hả, lại đi tới trước mặt con hắc mã tinh kia: "Đừng có nằm dưới đất giả chết nữa, dậy cho ta.

Mấy tên Tróc Yêu Nhân đó thực lực mới chỉ Nhị Phẩm, đòn tấn công bằng phù văn bọn họ ném tới cùng lắm chỉ làm ngươi trầy da thôi." Hắc mã tinh cười khổ mở mắt, nhìn Diệt Phượng Công Tử, u u thở dài một tiếng.

Sau đó hắc mã tinh không giả chết nữa, bò dậy khỏi mặt đất.

Xương cốt toàn thân nó kêu răng rắc, cơ thể hơi khom lại, chuẩn bị phát lực!\n\n"Vẫn muốn phản kháng sao?" Diệt Phượng Công Tử nhếch mép.

Hắc mã tinh hít sâu một hơi.

Sau đó nó thi triển một siêu cấp tuyệt chiêu — chỉ thấy cơ thể nó nhảy vọt lên cao, sau đó dùng tư thế Mãnh Hổ Lạc Địa nện xuống rầm một cái. "Đậu xanh!" Tống Thư Hàng đứng bên cạnh không nhịn được thốt lên.

Bởi vì tuyệt kỹ này Tống Thư Hàng quá quen mắt, hơn nữa tuyệt kỹ này cậu cũng biết.

Tên của nó là 'Năm trăm phương pháp đầu hàng tu sĩ nhân loại khi đánh không lại' chi 'Thế đầu hàng Mãnh Hổ Lạc Địa'.

Một tuyệt kỹ cực kỳ 'ba chấm'. "Thượng tiên, xin hãy tha cho tiểu yêu.

Tiểu yêu vừa rồi chỉ là đang đùa giỡn với ngài thôi, tiểu yêu đầu hàng đây ạ!" Hắc mã tinh đầu hàng cực kỳ thành khẩn.\n\nKhông sai chút nào, cái 'Thế đầu hàng Mãnh Hổ Lạc Địa' này chính là tuyệt học không bao giờ truyền ra ngoài của một tổ chức tinh quái thần bí nào đó.

Sau khi gia nhập tổ chức tinh quái này, qua được thử thách của tổ chức, sẽ có truyền công trưởng lão ôm một cuốn 'bí tịch' dày cộp tới giáo dục các thành viên mới gia nhập học tập cái 'tuyệt học không truyền ra ngoài' này — tên của nó là 《Hai trăm bản lĩnh cần thiết để yêu tinh tồn tại kiên cường》!

Nếu gạt bỏ định kiến thì Tống Thư Hàng thực ra khá tán thưởng tuyệt kỹ 'Mị lực dụ hoặc của nữ yêu xinh đẹp' trong đó, đứng từ góc độ thị giác mà nói thì chiêu này rất thuận mắt.

Ngoài ra, chiêu 'Thần thánh thâu thiết thuật' cũng rất thú vị, Tống Thư Hàng ở cảnh giới Nhị Phẩm nếu sử dụng 'Thần thánh thâu thiết thuật' thì có xác suất nhất định trộm được vài món đồ nhỏ từ trên người tu sĩ Tam Phẩm.

Nhưng Tống Thư Hàng không thích kỹ năng này cho lắm.\n\nVì thế, khi con hắc mã tinh này tung ra chiêu 'Mãnh Hổ Lạc Địa đầu hàng thế', Tống Thư Hàng liền biết lai lịch của nó — tổ chức tinh quái từng dụ dỗ Thông Nương gia nhập: 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại thành một gia đình】.

Mà mục tiêu của con hắc mã tinh này e rằng chính là Thông Nương trên người mình.

Nhưng Thông Nương luôn được mình giấu rất kỹ, đối phương làm sao phát hiện ra cô ấy được?

Diệt Phượng Công Tử nhìn con hắc mã tinh đang thành khẩn đầu hàng này, đặc biệt cạn lời.

Cứ ngỡ con hắc mã tinh này định phản kích tuyệt địa, ai ngờ cái gã này đầu hàng cực kỳ gọn gàng dứt khoát. "Được rồi, nếu ngươi đã đầu hàng... thì hãy khai thật đi, vì sao ngươi cứ luôn bám theo vị tiểu hữu bên cạnh ta với ý đồ xấu thế?" Diệt Phượng Công Tử hỏi.\n \nCon hắc mã tinh này từ trước khi cuộc đua 'Xe máy cày tay cầm' bắt đầu đã âm thầm bám theo và giám sát Tống Thư Hàng.

Nhờ phúc của nó mà Diệt Phượng Công Tử và Tống Thư Hàng đã hoàn thành một vụ giao dịch — Diệt Phượng Công Tử phụ trách điều tra lai lịch của hắc mã tinh, còn Tống Thư Hàng thì thay Diệt Phượng Công Tử tham gia giải đấu.

Nghe thấy câu hỏi của Diệt Phượng Công Tử, hắc mã tinh ngẩng đầu cẩn thận nhìn Tống Thư Hàng một cái, trên khuôn mặt ngựa đen thùi lùi vậy mà lại lộ ra vẻ thẹn thùng.

Sau đó hắc mã tinh bắt đầu giải thích: "Thực ra, tôi là một con mã yêu khao khát có hậu cung...

Dạo này mùa xuân của tôi lại đến rồi.

Thế nên tôi vẫn luôn tìm kiếm đối tượng thích hợp để sinh em bé." Nói đến đây, nó tỏ ra đặc biệt ngại ngùng.\n\n"Lập hậu cung?

Tìm đối tượng?

Ơ, đợi đã!!" Diệt Phượng Công Tử đột nhiên trợn tròn mắt, anh chỉ tay vào Tống Thư Hàng nói: "Mùa xuân của ngươi tới, rồi ngươi cứ âm thầm lén lút bám theo vị tiểu hữu này làm gì?

Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho kỹ đi, tiểu hữu nhà ta tuy trông thanh tú thật đấy nhưng cậu ấy là đàn ông kia mà!" Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: "Tiền bối Diệt Phượng, anh nói thế dễ làm người ta hiểu lầm lắm đấy!" "Tôi dĩ nhiên biết cậu ấy là đàn ông rồi." Hắc mã tinh cũng gào lên. "Ngươi đã biết tiểu hữu nhà ta là đàn ông mà vẫn cứ bám theo cậu ấy mãi?" Diệt Phượng Công Tử lùi lại vài bước, vẻ mặt đầy ghét bỏ, muốn giữ khoảng cách với con hắc mã tinh này.\n\n"Không phải như thế!

Các người đừng có hiểu lầm, là một con ngựa muốn lập hậu cung, tôi ở phương diện này rất bình thường!" Hắc mã tinh lớn tiếng giải thích: "Mục tiêu của tôi không phải vị đạo hữu này...

à, cũng không phải, mục tiêu của tôi là cậu ấy...

á, cũng không đúng!

Ý của tôi là mục tiêu của tôi là một con nữ yêu trên người cậu ấy!" Diệt Phượng Công Tử quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: "Nữ yêu?" "Quả nhiên là nhắm vào Thông Nương mà đến." Tống Thư Hàng vỗ vỗ vào túi áo, Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương đều vẫn còn đó. "Đúng thế, chính là Thông Nương, dù mấy trăm năm không gặp tôi vẫn nhớ cô ấy là một con yêu tinh rất xinh đẹp." Hắc mã tinh lại nghiêm túc nói: "Tiểu đạo trưởng, Thông Nương chỉ là một con nữ yêu không có chiến đấu lực, cô ấy là thành viên tổ chức của chúng tôi.

Thế nên dù thế nào đi nữa tôi cũng nhất định phải cứu cô ấy ra!

Đó chính là lý do tôi bám theo cậu." Tống Thư Hàng: "..." Cứu ra xong để sinh ngựa con màu xanh lá với Thông Nương chắc?\n\n"Vì sao ngươi biết Thông Nương ở chỗ tôi?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hắc mã tinh khựng lại.

Nó lại trầm tư rất lâu.

Sau đó nó nháy mắt tinh nghịch với Tống Thư Hàng và Diệt

Phượng Công Tử: "Không thể nói cho các người biết được đâu, vì đó là điều cấm kỵ đấy!" Tống Thư Hàng: "..." Sợi dây mang tên 'lý trí' trong não cậu ngay lập tức đứt phựt. "Nói tiếng người đi!" Diệt Phượng Công Tử đứng bên cạnh nổi giận, rút 'Phược Yêu Tác' ra, quất mạnh một cái lên người hắc mã tinh. "Phược Yêu Tác." Tống Thư Hàng đã từng xem qua giới thiệu về thứ này trong tệp chia sẻ của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần — đây là pháp khí độc môn của 'Tróc Yêu Nhân', có hiệu quả khắc chế mạnh mẽ đối với yêu tộc.

Dù chỉ chạm nhẹ vào cơ thể yêu tộc cũng sẽ gây ra sát thương thuộc tính 'đốt cháy yêu thể' cho chúng.\n\nHắc mã tinh tức thì bị quất cho kêu la thảm thiết, trên người xuất hiện một vết thương cháy đen.

Thế nhưng Tống Thư Hàng chú ý thấy, khi Diệt Phượng Công Tử một tay cầm Phược Yêu Tác lại hoàn toàn không bị sợi dây xích này ảnh hưởng.

Bản thể của Diệt Phượng Công Tử rốt cuộc là gì?

Sao lại có thể miễn nhiễm với 'Phược Yêu Tác' được nhỉ?

Chương 517

Sau khi bị quất thêm hai roi nữa, hắc mã tinh khóc lóc khai sạch sành sanh: "Là linh hồn ấn ký...

Thành viên tổ chức chúng tôi sau khi học được 'tuyệt học không truyền ra ngoài' thì trên người sẽ sản sinh linh hồn ấn ký.

Trong một phạm vi khoảng cách nhất định, các thành viên tổ chức có thể cảm ứng được lẫn nhau.

Tôi ở cảnh giới Ngũ Phẩm, trong phạm vi một vạn mét là có thể cảm ứng được Thông Nương."\n\nTống Thư Hàng xoa cằm, trên người Thông Nương hóa ra còn có thứ này?

Nói cách khác, sau này gặp phải yêu tinh của cái tổ chức này thì đối phương đều sẽ phát giác ra Thông Nương sao?

Xem ra mình còn phải nghĩ cách kiếm thứ gì đó có thể ngăn cách sự cộng minh của 'linh hồn ấn ký' mới được.

Hắc mã tinh nhăn nhó, vẻ mặt đau đớn nói: "Tiểu đạo trưởng... cậu phải thế nào mới chịu thả Thông Nương ra?

Cứ ra điều kiện đi, chỉ cần tôi làm được tôi nhất định sẽ dốc hết sức hoàn thành.

Tôi là đại yêu Ngũ Phẩm, dù là điều kiện gì tôi cũng sẽ không làm cậu thất vọng đâu." Tống Thư Hàng lắc đầu: "Không thể nào." Thông Nương hiện tại vẫn đang mọc dính cùng với Ngộ Đạo Thạch kia kìa, trừ phi cô ấy có cách thoát ra khỏi Ngộ Đạo Thạch... nếu không Tống Thư Hàng không thể thả cô ấy đi được.\n\n"Vì sao chứ?" Hắc mã tinh hỏi vặn lại.

Tống Thư Hàng nói: "Chẳng vì sao cả, tóm lại trong thời gian ngắn tôi sẽ không thả Thông Nương đâu." "Chẳng lẽ... cậu yêu Thông Nương rồi sao?" Hắc mã tinh kinh hãi nói: "Tiểu đạo hữu, người và yêu ở bên nhau là không có hạnh phúc đâu!

Đứa trẻ sinh ra sẽ là 'nhân yêu' đấy.

Tôi khuyên cậu nên sớm cắt đứt đoạn tình cảm này đi, tìm một nữ tu nhân loại khác làm đạo lữ thì hơn!

Thông Nương cứ để tôi chăm sóc là được rồi, tuy tôi muốn lập hậu cung nhưng tôi đối xử với phụ nữ của mình tốt lắm, cậu cứ yên tâm." Tống Thư Hàng: "..."\n\nHắc mã tinh bị Diệt Phượng Công Tử hạ cấm chế, tạm thời bị nhốt lại.

Đám Tróc Yêu Nhân cũng đã trôi đi xa rồi~~ Tống Thư Hàng quay về phòng mình, bắt đầu nhắm mắt đi ngủ. "Mơ một giấc mơ đẹp nào, Thư Hàng." Cậu lẩm bẩm tự nhủ...

Có thể 'Nhập mộng' được hay không thì phải xem chất lượng giấc ngủ hôm nay rồi.

Con ngựa giống kia cùng vị gã áo đen của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đều đã bị Diệt Phượng Công Tử hạ cấm chế, nhốt trên du thuyền.

Chiếc thuyền nhỏ của Tróc Yêu Nhân đã trôi đi xa, đám Tróc Yêu Nhân trên đó đều bình an vô sự...

Một lát nữa thôi bọn họ sẽ tỉnh lại, cho nên không cần lo lắng họ bị lật thuyền.

Tống Thư Hàng điều chỉnh tâm trạng, nhắm mắt.

Rất nhanh... cậu đã chìm vào giấc ngủ.\n\nCó thể 'Nhập mộng' không?

Tống Thư Hàng thầm mong đợi, nếu có thể thuận lợi 'Nhập mộng' thì cậu đã thành công nắm giữ được 'thiên phú' mạnh mẽ này.

Một lát sau, Tống Thư Hàng thực sự đã mơ.

Cậu mơ thấy chính mình... biến thành một con ngựa!

Tại sao không phải gã áo đen mà lại biến thành một con ngựa chứ?

Kịch bản sai sai rồi!

Sau đó ở bên trái cậu, Tô Thị A Thập Lục với vẻ mặt lạnh lùng đang đi cùng cậu.

Bên phải là cô nàng Vũ Nhu Tử với nụ cười rạng rỡ, trên tay cô cầm một chiếc bánh bao, đang nhỏ nhẻ gặm, trông cực kỳ đáng yêu.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, phát hiện phía sau còn có Ngư Kiều Kiều, lúc này cô ấy chỉ nhỏ bằng bàn tay, đang nhảy từng bước từng bước trên mặt đất, trông đặc biệt dễ thương.\n\nTống Thư Hàng còn cảm giác được dường như trên lưng mình còn có người ngồi, nhưng góc độ của cậu không nhìn thấy được người đang cưỡi trên mình là ai.

Ở phía trước cậu không xa, Bạch Tôn Giả, Hoàng Sơn Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng... vân vân, tất cả các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đang vừa đi vừa trò chuyện gì đó.

Ngày nghĩ gì đêm mơ nấy.

Trước khi ngủ cậu tiếp xúc với con ngựa giống kia, cho nên lúc nằm mơ liền biến thành ngựa sao?

Quả nhiên... năng lực nhập mộng không dễ kích hoạt như vậy.

Tiếc cho ly máu tươi mình đã bỏ ra, lãng phí vô ích rồi.

Tống Thư Hàng u u thở dài một tiếng.\n\nNgày hôm sau, khi tỉnh lại một lần nữa thì đã là bắt đầu một ngày mới.

Du thuyền vẫn đang lững lờ trôi, cũng không biết bao giờ mới về tới bờ.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem thời gian và ngày tháng.

Ngày 23 tháng 7, thứ Ba.

Đạo hiệu hôm nay là Bá Đao Tống Nhất.

Tiện tay Tống Thư Hàng đổi tên phần mềm chat của mình thành 'Bá Đao Tống Nhất'. "Mỗi ngày đổi một cái đạo hiệu, đến lúc đó xem thử trong bảy cái đạo hiệu cái nào được đánh giá tốt nhất." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó cậu mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần ra.

Chỉ sau một đêm, trong nhóm đã có thêm mấy trang tin nhắn trò chuyện.\n\nThiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: "Bạch Tôn Giả chắc đã dẫn đội tiến vào cái di tích thượng cổ đó rồi nhỉ?

Thật ngưỡng mộ mấy vị đạo hữu đó quá, chỉ cần họ mạng lớn không chết thì chắc chắn thu hoạch sẽ rất nhiều." Ai cũng biết đi theo Bạch Tôn Giả tuy thường xuyên gặp đủ loại tai nạn và nguy hiểm đến tính mạng, nhưng chỉ cần kiên cường sống sót được thì cứ đợi mà thu hoạch lớn thôi. "Nghe nói tiền bối Linh Vũ Điệp cũng đi theo Bạch Tôn Giả vào di tích đó, có tiền bối Linh Vũ Điệp ở đó thì an toàn tính mạng được đảm bảo rồi." Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả nói. "Thật ngưỡng mộ quá đi, lần sau có giải đua Máy cày tay cầm nhớ gọi tôi với nhé." Lưu Huỳnh Tiên Tử nói: "Đúng rồi, tiền bối Bắc Hà, anh sắp tấn cấp rồi phải không?" Bắc Hà Tán Nhân: "Giờ tôi chỉ đang đợi gã Đồng Quái kia thôi, đợi sau trận chiến trên đỉnh Tử Cấm, đánh cho gã một trận tơi bời xong tôi sẽ nhân cơ hội đó đột phá." Lưu Huỳnh Tiên Tử: "Chúc tiền bối Bắc Hà kỳ khai đắc thắng."\n\nLúc này, một vị thành viên từ lúc Tống Thư Hàng gia nhập nhóm đến giờ chưa từng lộ diện bỗng dưng online.

Hiến Công Cư Sĩ: "Chào buổi sáng các đạo hữu, nói mới nhớ, dạo này có ai thấy tung tích của 'Long Ma' không?

Cầu xin tình báo." Tên ID này nghe quen quá nhỉ!

Phá Dương Kích Quách Đại hỏi: "Long Ma?

Tiền bối Hiến Công cần dược liệu gì trên người Long Ma sao?" "Cần gấp để phối chế dược tề!" Hiến Công Cư Sĩ phản hồi: "@Bắc Hà Tán Nhân, Bắc Hà có tin tức nội bộ gì không?" "Gửi tiền bối Hiến Công, tôi đang liên hệ với người bạn ở trung tâm giám sát Thiên Ma, nhờ cậu ấy xem hộ tin tức.

Long Ma mấy năm nay rất ít khi xuất hiện.

Dù có xuất hiện thì cũng toàn là đẳng cấp thấp thôi." Bắc Hà Tán Nhân trả lời: "Mấy hôm trước có xuất hiện một con Huyết Ma cấp bậc Lục Phẩm, đã bị chúng tôi tiêu diệt rồi.

Ha ha ha."\n\nLong Ma cũng là một loại Vực Ngoại Thiên Ma, so với Huyết Ma thì còn mạnh hơn nhiều.

Hơn nữa không giống với các loại Vực Ngoại Thiên Ma khác thỉnh thoảng sẽ rơi ra trang bị hay dược liệu, Long Ma nổi tiếng là nghèo rớt mồng tơi, giết chết một con mà moi ra được vài viên 'linh thạch' đã là không tệ rồi.

Tuy nhiên...

Long Ma tuy không rơi ra bảo vật nhưng bản thân nó đã là bảo bối.

Máu của Long Ma là nguyên liệu chính cho vài loại 'đan dược' và 'dược tề' đặc thù trong giới tu chân.

Da Long Ma lại càng là nguyên liệu ưu tú để chế tạo pháp y.

Hiến Công Cư Sĩ: "Tôi muốn phối một ít 'Long Ma dược tề' để tăng cường thể chất.

Mấy chục năm nay vẫn luôn hồi phục vết thương do bom hạt nhân gây ra...

Mãi mới dưỡng thương xong, nhưng dạo này tinh thần lực tăng nhanh quá, thể chất có chút theo không kịp.

Tôi cần phối một liều 'Long Ma dược tề' để kéo cường độ cơ thể lên.

Nếu không, điểm yếu về thể chất sẽ ảnh hưởng đến việc tôi xung kích cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả."\n\nTống Thư Hàng lập tức nhớ ra Hiến Công Cư Sĩ là ai. [Phương án lựa chọn địa điểm bế quan — Đừng để bi kịch của Hiến Công Cư Sĩ lặp lại lần nữa!] Hiến Công Cư Sĩ chính là vị tiền bối xui xẻo nọ, bị trúng trực diện đòn tấn công của vũ khí tối thượng của nhân loại hiện nay là bom hạt nhân mà vẫn còn sống nhăn răng.

Vị tiền bối này xem ra đang chuẩn bị xung kích cảnh giới 'Thất Phẩm Tôn Giả', vậy hiện giờ ông ấy chắc là tu vi Lục Phẩm Chân Quân. "Long Ma dược tề, cái đó đúng là đồ tốt đấy~~ Tiền bối Hiến Công có công thức dược tề sao?" Bắc Hà Tán Nhân cười nói: "Nếu Dược Sư biết ngài có công thức này chắc chắn sẽ dày mặt đến chỗ ngài làm khách cho xem." Hiến Công Cư Sĩ: "Hắc hắc, công thức này là ngày trước một đệ tử của tôi có được khi đi thám hiểm.

Anh không nói tôi cũng suýt quên mất, @Dược Sư, khi nào online nhớ liên hệ với tôi nhé." Ông ấy cần Dược Sư giúp phân tích công thức 'Cự Long dược tề' này.\n\nBắc Hà Tán Nhân: "Tiền bối Hiến Công, người bạn kia của tôi nói dạo này không có tin tức gì về việc 'Long Ma' giáng lâm.

Cậu ấy sẽ theo dõi giúp chúng ta, hễ có tin gì về 'Long Ma' sẽ thông báo ngay." Hiến Công Cư Sĩ: "Đã rõ, thay tôi cảm ơn người bạn đó của anh nhé.

Bắc Hà, đợi anh thăng cấp tôi sẽ bao một cái phong bao lớn chúc mừng." Bắc Hà Tán Nhân: "Tiền bối khách sáo quá, nhưng mà tôi thích lắm ạ." "Long Ma, Long Ma dược tề." Tống Thư Hàng tiện tay mở tệp chia sẻ của nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', tìm tài liệu liên quan đến 'Vực Ngoại Thiên Ma' xem một chút.

Đúng lúc cậu đang xem tài liệu về Vực Ngoại Thiên Ma thì có một người bạn gửi tin nhắn tới.

Đó là một người bạn có ID là [Viện trưởng bệnh viện tâm thần điên cuồng], nhớ không lầm thì đây là người bạn Tống Thư Hàng kết bạn từ hồi còn chơi game ngày xưa. "Ơ, là Áp Lực Đại à, sao ông đổi tên rồi?

Nếu không phải nhìn avatar quen mắt thì tôi suýt nữa đã xóa bạn rồi đấy." Viện trưởng bệnh viện tâm thần điên cuồng gửi một cái mặt cười rạng rỡ qua. "Ha ha ha, tôi định mỗi ngày đổi một cái tên~~ để xem tên nào hay hơn thôi." Tống Thư Hàng trả lời. "Ông đúng là thú vị thật đấy." Viện trưởng cười nói: "Nhưng mà cái tên 'Bá Đao Tống Nhất' này đọc lên hơi kỳ, tôi thấy đổi thành Bá Đao Tống Tam nghe xuôi tai hơn đấy." Tống Thư Hàng: "..." Đáng ghét, tin tôi lật bàn cho ông xem không!

“Đừng nhắc đến Tống Tam nữa, chúng ta vẫn là bạn tốt.” Tống Thư Hàng trả lời.

Quy tắc ‘Sự bất quá tam’ của tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng và cái đạo hiệu Tống Tam này là những thứ cậu tuyệt đối không muốn kế thừa.

Viện trưởng bệnh viện tâm thần điên cuồng: “Vậy thì Tống Tứ, Tống Ngũ?” “Đừng tiếp tục chủ đề này nữa, tôi sẽ rất cảm ơn anh đấy.” Tống Thư Hàng nhắn lại, sau đó quả đoạn chuyển chủ đề:

“Dạo này sao không thấy anh lên mạng chơi game?” “Tôi tốt nghiệp đi làm rồi, thời gian chơi game ít đi.” Viện trưởng cảm thán: “Ngoài ra, dạo này tôi đang nghiên cứu cách sửa một thói quen cũ.” “Thói quen gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Một thói quen khiến tôi rất sầu não.” Viện trưởng nói: “Nói thế nào nhỉ... ví dụ nhé, khi một người đàn ông nhìn thấy một người phụ nữ rất đẹp lại quyến rũ, sẽ muốn ‘ba ba’ đối phương, đúng không?” “...” Tống Thư Hàng: “Anh là giống ngựa giống à, tinh trùng lên não sao?” “Ví dụ, chỉ là ví dụ thôi!” Viện trưởng nhanh chóng phản hồi.

Tống Thư Hàng nhắn lại: “Được rồi, tuy có khả năng là anh tinh trùng lên não thật, nhưng đàn ông nhìn thấy mỹ nữ quyến rũ mà nảy sinh dục vọng muốn ‘ba ba’ thì cũng không tính là bệnh gì lớn.” “Nhưng vấn đề là... thói quen của tôi không chỉ dừng lại ở đó.” Viện trưởng cảm thán.

Tống Thư Hàng gửi một dấu chấm hỏi: “?” “Thói quen của tôi là, khi trong đầu nảy sinh dục vọng muốn ‘ba ba’ đối phương, tôi đã không tự chủ được mà lao lên ‘ba ba’ người ta rồi.” Viện trưởng cảm khái.

“...” Tống Thư Hàng: “Tôi có thể báo cảnh sát không?

Chú công an ơi, chính là cái gã biến thái ở tầng trên này này, đáng sợ quá, mau bắt anh ta đi!” “Đã bảo là ví dụ rồi mà, chỉ là ví dụ thôi!” Viện trưởng nói.

Tống Thư Hàng: “Dùng cái ví dụ biến thái và đáng sợ như vậy, quả nhiên vẫn nên báo cảnh sát thì hơn.” “STOP!

Đừng tiếp tục chủ đề báo cảnh sát 110 nữa, chúng ta vẫn là bạn tốt.” Viện trưởng bất lực nói.

Chương 518

Tống Thư Hàng: “2333 (cười lớn).” “Và lại, tôi thật sự rất muốn sửa cái thói quen ‘không tự chủ được’ này.” Viện trưởng cảm thán.

“Có hai phương án giải quyết.” Tống Thư Hàng đề nghị: “Một là dựa vào ý chí mạnh mẽ!” Viện trưởng: “Ý chí mà có tác dụng thì tôi đã chẳng sầu não thế này.” “Cách thứ hai là thiến anh luôn!

Cắt đứt nguồn gốc dục vọng, như vậy anh có muốn ‘ba ba’ cũng không có công cụ gây án.

Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng ác ý nói.

Viện trưởng: “...” Nhưng một lát sau, anh ta lại nghiêm túc trả lời: “Có lẽ, đây thật sự là một cách.” Lần này đến lượt Tống Thư Hàng cạn lời.

“Này này này, viện trưởng, anh đừng nghĩ quẩn nhé!” Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Tôi không muốn vì một câu đùa của mình mà anh trở thành thái giám cuối cùng của An Lạc đâu!” “Cút, ai bảo tôi muốn làm thái giám?

Tôi chỉ nói là, có lẽ giải quyết cái xung động ‘không tự chủ được’ kia từ nguồn gốc sẽ là một phương án.” Viện trưởng nói: “Thôi, không tán dóc nữa.

Tiền bối gọi tôi rồi, đi làm rồi thật là phiền phức, cứ luôn thân bất do kỷ.” “Đi đi đi.” Tống Thư Hàng cười ha hả.Trên biển cả mênh mông, trên một chiếc thuyền nhỏ có hai mươi người đàn ông đang chen chúc.

Chính là đám người săn yêu quái kia.

Trong đó, một thợ săn yêu quái trẻ tuổi cất điện thoại đi, lẩm bẩm:

"Giải quyết từ nguồn gốc... nhưng mà, cái xung động cứ thấy yêu quái là lao vào của thợ săn yêu quái thì phải cắt bỏ thế nào đây?" "Lầm bầm cái gì đấy?" Gã đội trưởng vạm vỡ cười ha hả, vỗ mạnh vào vai chàng trai trẻ.

"Không có gì ạ, nhưng đội trưởng ơi, lần này ngay cả Phược Yêu Tác cũng bị đối phương cướp mất rồi, thật sự không vấn đề gì chứ?" "Yên tâm đi, chỉ là một sợi Phược Yêu Tác thôi mà.

Hơn nữa, nó sẽ trở thành tọa độ để chúng ta khóa định vị trí của con yêu quái lúc nãy." Gã đội trưởng nắm chặt tay: "Sẽ có ngày, chúng ta sẽ phong ấn trấn áp nó!" Khóe miệng chàng trai trẻ co giật.Tống Thư Hàng cất điện thoại, sau khi vệ sinh cá nhân xong thì gọi tiểu hòa thượng dậy.

"Sư huynh Thư Hàng chào buổi sáng." Tiểu hòa thượng dụi mắt ngồi dậy.

"Rửa mặt đi, lát nữa đi ăn sáng.

Sau đó đừng quên tu luyện và làm khóa lễ buổi sáng." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

"Vâng." Tiểu hòa thượng tung người dậy, chạy đi rửa mặt.

Dạo này cậu nhóc luôn ở bên cạnh Tống Thư Hàng, nhờ có 'Ngộ Đạo Thạch' hỗ trợ mà tốc độ tu luyện tiến triển vượt bậc.

Ngư Kiều Kiều từ bậu cửa sổ nhảy một cái lên vai Tống Thư Hàng, Ngộ Đạo Thạch cũng rất có tác dụng với cô, nên dạo này cô ngày càng thích ở gần cậu.

"Khi nào chúng ta mới tới An Lạc?" Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng nói: "Mình cũng không biết, nhưng du thuyền này đã được tiền bối Thất Sinh Phù cải tạo, chắc là nhanh hơn du thuyền bình thường." "Về An Lạc nhanh lên, rồi chúng ta đi bắt gã tác giả kia về viết kịch bản điện ảnh.” Ngư Kiều Kiều phấn khích.

Tống Thư Hàng cười: “Ha ha, được.” Nói xong, Thư Hàng nhìn sang mấy món đồ trên tủ đầu giường — chính là những thứ lột được từ tên ‘người áo đen’.

Cậu đưa tay cầm sợi xích vàng thô kệch kia lên, càng nhìn càng thấy giống dây xích chó mạ vàng!

“Đúng rồi, Thư Hàng, hôm qua cậu có thành công không?” Ngư Kiều Kiều hỏi, cô nhớ Tống Thư Hàng đã cho tên áo đen uống máu, rồi định mượn giấc ngủ để thi pháp?

“Thất bại rồi, tốn không công một cốc máu.” Tống Thư Hàng phiền muộn, không ‘nhập mộng’ thành công, ngược lại còn mơ thấy mình biến thành một con ngựa.

Ngư Kiều Kiều: “Vậy hôm nay chúng ta lại đi tra khảo tên áo đen đó?” “Ừm, cũng được...

Chúng ta đi tìm tiền bối Diệt Phượng trước, xem anh ấy có cách nào hỏi ra chút tình báo từ miệng tên đó không.” Tống Thư Hàng nói.Sau bữa sáng, tiểu hòa thượng đi tu luyện khóa lễ.

Diệt Phượng Công Tử vẫn đang nhập định, Tống Thư Hàng không làm phiền, chỉ có thể đợi tiền bối tu luyện xong mới đi tra khảo tên áo đen.

Hiện tại, Tống Thư Hàng cùng mấy người bạn cùng phòng đang nằm phơi nắng trên boong tàu.

“Tuy kế hoạch nghỉ dưỡng ở đảo bị hỏng, nhưng chuyến đi này lại kích thích bất ngờ nhỉ.” Thổ Ba cảm thán — máy bay gặp nạn, dạy người dã man trên đảo học chữ Hán, rồi lại đến du thuyền siêu sang, ngày tháng trôi qua đặc biệt sung sướng.

Cao Mỗ Mỗ nằm cạnh bạn gái, lười biếng nói: “Lúc này mà đám bóng đèn các cậu biến mất hết thì mình sẽ thấy hạnh phúc lắm." "A ha ha...

Nhưng mà, kế hoạch hẹn hò với Lục cô nương của mình vẫn chưa có cơ hội thực hiện." Gia Cát Trung Dương nói.

Mục đích chuyến du lịch này là để anh ta hẹn hò với Lục cô nương, không ngờ giữa đường lại xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Tống Thư Hàng quay đầu lại cười: "Du thuyền cập bến An Lạc còn vài ngày nữa, cậu có thể tranh thủ thời gian hẹn cô ấy." "Ý hay đấy." Gia Cát Trung Dương vuốt cằm, rồi kéo Cao Mỗ Mỗ sang một bên để bàn kế hoạch hẹn hò.

Cao Mỗ Mỗ hung hăng lườm Tống Thư Hàng một cái.Tống Thư Hàng vươn vai một cái, tay mân mê sợi xích vàng.

Sợi xích này chắc chắn có liên quan đến 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', nhưng làm sao để giải mã bí mật của nó đây?

Hay là thử nhỏ máu nhận chủ?

Hoặc là dùng lửa đốt, nước ngâm, đất chôn?

"Thư Hàng, cậu kiếm đâu ra sợi xích vàng to thế này?" Thổ Ba ở bên cạnh thấy sợi xích trong tay Tống Thư Hàng thì cười hỏi.

Từ khi nào gu thẩm mỹ của Tống Thư Hàng lại trở nên kỳ quặc thế này, lại đi mua cái loại xích chó vàng lớn này?

"Hôm qua vừa có được, đẹp không?" Tống Thư Hàng trêu chọc.

"Ừm... rất hợp với cậu!" Thổ Ba hắc hắc cười: "Hay là đeo thử xem?

Cảm giác cậu mà đeo nó vào thì sẽ thú vị lắm." "Đeo nó?" Tống Thư Hàng cầm sợi xích vàng lên suy nghĩ.

Thú thực là từ lúc có được đến giờ, cậu vẫn chưa thử đeo bao giờ.

Vì vẻ ngoài của nó hơi ‘lúa’, đeo vào cảm giác sẽ rất xấu.

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng thò ngón tay út khều nhẹ Ngư Kiều Kiều đang trốn trong tóc mình.

Sau đó, cậu cẩn thận quàng sợi xích vàng vào cổ — biết đâu, đeo nó vào lại chính là cách giải mã bí mật?

Tuy nhiên, với những thứ liên quan đến ‘tu sĩ’ thế này, việc tùy tiện quàng vào cổ là hành động rất mạo hiểm.

Vì vậy, để đề phòng bất trắc, cậu nhờ Ngư Kiều Kiều chú ý giúp.

Một khi sợi xích này có gì lạ, Ngư Kiều Kiều có thể ra tay ứng cứu kịp thời.

Sợi xích vàng đã đeo xong.

Nhưng đáng tiếc là chẳng có phản ứng gì.

Tống Thư Hàng trong lòng thở phào, nhưng cũng hơi thất vọng.

“Phụt ——” Thổ Ba bên cạnh cười lớn: “Cậu đeo thật đấy à.” “Không đẹp sao?” Tống Thư Hàng nhướn mày.

Thổ Ba: “Hoàn toàn không hợp với cậu chút nào!

Mình thấy nhé, chắc phải đợi cậu đeo thêm mười chiếc nhẫn vàng nữa thì mới phối hợp được với nó.” “Vậy thì thật đáng tiếc, hiện tại mình muốn đeo nhẫn cũng chẳng có mà đeo.” Tống Thư Hàng đưa tay định tháo sợi xích vàng ra.

Ngay khi Tống Thư Hàng nắm lấy sợi xích, trong lúc tháo nó ra và đưa lên ngang tầm mắt...

đột nhiên, động tác của cậu khựng lại.

Nhìn sợi xích vàng từ góc độ này, trên các mắt xích có họa tiết các loài thú, dưới ánh mặt trời phản chiếu những tia sáng nhàn nhạt.

Những tia sáng trên họa tiết dường như có khả năng thôi miên, khiến người ta không thể rời mắt.

Và nếu cứ nhìn chằm chằm vào đó, cảm giác như cả tâm thần sẽ bị hút vào trong.

Cảm giác này quen thuộc quá.

Lúc trước khi xem bí tịch 《Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 cũng có cảm giác như thế này!

Dựa vào họa tiết phối hợp với văn tự, tạo thành một ảo thuật sơ cấp để đạt được mục đích truyền công.

Mà họa tiết trên sợi xích vàng này, nhờ ánh mặt trời và góc độ đặc biệt, cũng hình thành một ảo thuật đơn giản.

Có điều hiện tại tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã mạnh mẽ, không dễ dàng bị ảo thuật này ảnh hưởng.

Thú vị đấy!

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, cậu tháo sợi xích vàng xuống, vỗ mạnh vào vai Thổ Ba: “Thổ Ba, cảm ơn cậu nhé.

Đợi về đến An Lạc, mình mời cậu một bữa thật lớn, muốn ăn gì cứ việc nói, đừng khách sáo với mình!” Sau đó, cậu cầm sợi xích vàng, nghênh ngang đi về phòng mình.

Chỉ để lại Thổ Ba phía sau với một bụng thắc mắc.“Tiểu hòa thượng vẫn chưa về sao?” Tống Thư Hàng trở về phòng vẫn không thấy bóng dáng cậu nhóc đâu.

Ngư Kiều Kiều đáp: “Chắc vẫn đang làm lễ buổi sáng, Phật môn chính là điểm này hơi phiền phức.

Nhưng đổi lại, việc làm lễ tích lũy ngày qua ngày khiến ý chí của họ trở nên đặc biệt kiên định.” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó, cậu đeo lại sợi xích vàng: “Kiều Kiều, mình đã phát hiện ra bí mật của sợi xích này rồi.

Lát nữa mình sẽ chủ động chìm vào ảo thuật...

Nếu có gì bất trắc, nhờ bạn ra tay giúp đỡ nhé.” Ngư Kiều Kiều đáp: “Không vấn đề gì, cứ giao cho mình.” Tống Thư Hàng đưa sợi xích vàng lên ngang tầm mắt.

Thông qua ánh nắng chiếu qua cửa sổ, sợi xích vàng lại một lần nữa biến ảo.

Trên sợi xích, ba mươi ba họa tiết các loài thú bắt đầu tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ, các đường nét cấu thành họa tiết uốn lượn như những làn sóng.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào những họa tiết đó, chậm rãi xoay sợi xích vàng, theo thứ tự chiều kim đồng hồ, nhìn kỹ từng họa tiết một.

Khi cậu xoay đến họa tiết ‘Cá Voi’, các đường nét trên sợi xích biến hóa ngày càng mạnh mẽ.

Quả nhiên có liên quan đến chương Cự Kình trong 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà mình đang tu luyện sao?

Tiếp theo, làm thế nào để tiến vào ‘ảo thuật’ khắc trên sợi xích này?

Ban đầu, cậu có thể vào ảo thuật của 《Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 là vì có khẩu quyết và họa tiết phối hợp, cộng với lúc đó cậu chỉ là người thường, tinh thần lực rất thấp nên dễ dàng bị ảo thuật ảnh hưởng.

Còn bây giờ, cậu đã là tu sĩ Nhị phẩm, tinh thần lực mạnh hơn trước gấp trăm lần.

Hơn nữa sợi xích này cũng không có khẩu quyết đi kèm...

Chỉ dựa vào chương Cự Kình của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 liệu có thể vào được không?

Tống Thư Hàng không chắc chắn, nhưng cậu vẫn muốn thử một lần.Khoảng ba phút sau, đôi mắt Tống Thư Hàng mất đi tiêu cự.

Cậu đã thành công tiến vào ảo thuật khắc trên sợi xích vàng.

Đây là một hành động mạo hiểm, nhưng mức độ mạo hiểm này vẫn nằm trong tầm kiểm soát của Tống Thư Hàng.

Và thấp thoáng đâu đó, cậu còn khá thích sự kích thích mà sự mạo hiểm này mang lại.

Trong không gian ảo thuật.

Hiện ra trước mặt Tống Thư Hàng là đại dương và những con sóng khổng lồ.

Giữa những đợt sóng, có một con cá voi khổng lồ đang phun nước như suối.

“Cảm giác này đúng là không gian truyền thừa công pháp rồi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, nơi này y hệt không gian truyền thừa của ‘Cương Cơ Sở Quyền Pháp’.

Chương 519

Vậy thì, con cá voi này sẽ truyền thừa công pháp như thế nào?

“U u ——” Con cá voi phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Sau đó, nó quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Sắp bắt đầu truyền thừa công pháp sao?

“Mật mã!” Con cá voi dùng giọng trầm đục kêu lên.

“Hả?” Tống Thư Hàng khẽ thốt lên một tiếng.

“Mật mã!” Con cá voi lại gào lên một lần nữa.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, rồi gọi đại một câu: “12345?” “Mật mã sai, giải trừ truyền thừa.” Con cá voi lại kêu lên, sau đó... không gian hơi rung động, đẩy Tống Thư Hàng ra khỏi không gian ảo thuật.“Tỉnh lại từ ảo thuật rồi à?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu, quả nhiên đúng như cậu dự đoán... không gian truyền thừa này chỉ là một loại ảo thuật bậc thấp được khắc trên sợi xích vàng.

Ngoài tri thức truyền thừa ra, nó hoàn toàn không có lực sát thương nào.

Cho nên dù có báo sai mật mã, tối đa cũng chỉ là ảo thuật đóng lại mà thôi, không thể làm tổn thương ý thức của Tống Thư Hàng.

“Có thu hoạch gì không?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Ừm, đúng như mình đoán, họa tiết trên sợi xích vàng này dùng để truyền thừa công pháp.

Mình đã vào được bên trong ảo thuật.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ngư Kiều Kiều hỏi: “Vậy thứ cậu muốn đã lấy được chưa?” “Chưa, không gian đó có biện pháp bảo mật.

Cần mật mã chính xác mới có thể truyền thừa công pháp...

Đáng tiếc là chúng ta không có mật mã.” Tống Thư Hàng nhún vai.

Ngư Kiều Kiều cười hì hì: “Vậy nên vẫn phải đi tra khảo tên áo đen kia thôi.” “Chính xác là như thế.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Vươn vai một cái, cậu đứng dậy định đi xem tiền bối Diệt Phượng đã tu luyện xong chưa.

Nhưng ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng đứng dậy, đột nhiên cảm thấy đầu hơi nặng.

Cậu thấy hoa mắt, dường như có cảm giác đom đóm bay đầy trời.

“Dạo này mình bị thiếu dinh dưỡng sao?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Không đúng, dạo này cậu luôn đủ dinh dưỡng, lại còn ăn bao nhiêu thiên tài địa bảo nữa.

Cậu nhắm mắt lại, xoa xoa thái dương.

Nhưng ngay khi cậu nhắm mắt... có hai hình ảnh vụt qua trước mắt.

Cậu thấy mình đang đứng trên một đống đổ nát, run rẩy cầm cập.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy hình ảnh đó, lòng cậu bắt đầu đau thắt lại.

Đống đổ nát đó là tàn tích của một tiên cung khổng lồ... nhưng xung quanh không có dấu vết chiến đấu, cảm giác như có một sức mạnh to lớn không lời nào tả xiết đã triệt để hủy diệt tòa tiên cung hùng vĩ này trong tích tắc.

Tiếp sau đó, lại một hình ảnh nữa vụt qua.

Đó là một lòng bàn tay dính máu.

Trong lòng bàn tay có viết mấy chữ ‘Ái Khuyển 43B’, cùng một sợi xích vàng.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, đó chính là mật mã của không gian truyền thừa sao?

Chỉ là vào lúc này, tâm trạng cậu không tài nào vui nổi.

Khi nhìn thấy tòa tiên cung bị hủy diệt kia, trong lòng cậu vô cùng khó chịu.Hai hình ảnh kỳ lạ xuất hiện và biến mất trong chớp mắt ngay khi Tống Thư Hàng cúi đầu.

“Tóm lại là đã có thứ mình muốn.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Ngư Kiều Kiều: “Cái gì cơ?” “Không có gì, mình phát hiện ra vài thứ thú vị.” Tống Thư Hàng cười: “Kiều Kiều, để mình thử lại ảo thuật trên sợi xích kia một lần nữa.” Nói xong, Tống Thư Hàng lại đeo sợi xích vàng vào.

Chuyển sợi xích đến họa tiết ‘Cá Voi’, thả lỏng bản thân, chủ động phối hợp với hình ảnh đó để tiến vào ảo thuật.

Ba phút sau, cậu lại thành công vào được không gian ảo thuật.

Những con sóng khổng lồ, và con cá voi đang phun nước.

“U u ——” Con cá voi kêu lên kỳ quái: “Mật mã!” “Ái Khuyển 43B!” Tống Thư Hàng trả lời.

“Mật mã chính xác.” Con cá voi cất tiếng.

Ngay sau đó, con cá voi bắt đầu hành động.

Nó nhảy vọt lên khỏi mặt nước, uốn lượn trên không trung.

Nếu xem con cá voi này là một luồng ‘chân khí’, xem đại dương bên dưới là đan điền, thì có thể thấy đây là một pháp môn vận chuyển chân khí, chính là pháp môn vận chuyển công pháp chương Cá Voi của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Tuy nhiên, chỉ có pháp môn vận chuyển chương Cá Voi thì vẫn chưa phải là công pháp hoàn chỉnh!

Bộ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này còn có một bộ công pháp phối hợp.

Giống như 《Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 có công pháp 《Bất Động Cương Thân》 làm công pháp bổ trợ vậy.

Cả hai kết hợp lại mới là một môn công pháp thực sự.

Mà công pháp bổ trợ của chương Cá Voi... chính là 《Kình Thôn Thuật》!Kình Thôn Thuật... nghe cái tên có vẻ rất ngầu.

Nhưng thực tế, nó chỉ là một môn công pháp tăng cường răng miệng và dạ dày, hệ tiêu hóa.

Hơn nữa, Kình Thôn Thuật cũng không phải cái gì cũng ăn được.

Thứ nó có thể nuốt chửng hình như chỉ có một loại — đó là tinh thạch linh thú.

Khi tiếp xúc với 'Kình Thôn Thuật', Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Đây là pháp môn bổ trợ để chương 'Cá Voi' dung hợp ra luồng 'ngụy tiên thiên chân khí' kia.

Thông qua việc nuốt tinh thạch linh thú, khiến mầm mống tiên thiên chân khí trong cơ thể dung hợp với bản nguyên chân khí của ba mươi ba loại linh thú, từ đó thúc đẩy sinh ra bản nguyên chân khí tiếp cận vô hạn với 'tiên thiên chân khí'.

Ngoài 《Kình Thôn Thuật》, trong truyền thừa còn có công pháp từ tầng 1 đến tầng 4 của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Tổng cộng bốn bộ công pháp, đủ để người ta tu luyện đến cảnh giới 'Tiên thiên' Tứ phẩm.

Cảnh giới Tứ phẩm cũng chính là lúc luồng 'ngụy tiên thiên chân khí' kia có thể phát huy hiệu quả.Tống Thư Hàng lại một lần nữa thoát khỏi không gian ảo thuật của sợi xích vàng.

Vừa ra ngoài đã thấy Ngư Kiều Kiều và tiểu hòa thượng đang nhìn mình với vẻ mặt lo lắng.

Tiểu hòa thượng còn đưa cho cậu một chiếc khăn nóng.

"?" Tống Thư Hàng thắc mắc.

Tiểu hòa thượng đáp: "Lau đi sư huynh Thư Hàng.

Lúc nãy huynh đột nhiên gào khóc thảm thiết, khóc thương tâm lắm.

Chị Kiều Kiều và em nhìn mà thấy xót cả lòng." Tống Thư Hàng quệt mặt, mới phát hiện mặt mình đầy nước mắt — là do lúc nhìn thấy cảnh tiên cung bị hủy diệt, vì lòng quá đau thắt mà không tự chủ được rơi lệ sao?

Tống Thư Hàng vội nhận lấy khăn từ tay tiểu hòa thượng, lau sạch nước mắt...

Nói đi cũng phải nói lại, tại sao mình nhìn thấy tiên cung đó lại không cầm được nước mắt?

Tòa 'tiên cung' bị hủy diệt đó là tông môn của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao?

Hay là cung điện của thế lực khác?

Ngư Kiều Kiều hỏi: "Thư Hàng, lần này có thu hoạch không?"

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu: “Ừm, đã bổ sung hoàn chỉnh công pháp mình đang tu luyện, lại còn nắm vững một môn công pháp bổ trợ rất khá.” Nói xong, cậu đặt khăn nóng xuống, lấy viên tinh thạch linh thú ‘Cá Mập’ từ trong túi thu nhỏ ra.

Đôi mắt nhỏ của Ngư Kiều Kiều đảo quanh: “Công pháp bổ trợ của cậu có liên quan đến viên tinh thạch này à?” Tinh thạch linh thú cũng rất nổi tiếng trong giới tu sĩ, linh lực chứa trong đó không kém gì ‘linh thạch’, nhưng vì cấu trúc đặc thù nên gần như không có cách nào chiết xuất năng lượng ra được.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy, tác dụng của môn công pháp bổ trợ đó là hấp thụ tinh thạch linh thú.” Tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều tò mò nhìn Tống Thư Hàng, xem cậu sẽ dùng ‘công pháp’ để sử dụng viên tinh thạch này như thế nào.

Tống Thư Hàng cầm viên tinh thạch linh thú loại cá mập này, chẳng mấy chốc trên mặt lộ vẻ do dự.

Theo mô tả của 《Kình Thôn Thuật》 trong truyền thừa, khi vận chuyển môn này, răng miệng cậu sẽ trở nên cứng đến mức có thể nhai nát tinh thạch linh thú, dạ dày và hệ tiêu hóa có thể tiêu hóa sạch sành sanh cả viên tinh thạch, đồng thời thông qua 《Kình Thôn Thuật》 có thể dẫn dắt hoàn mỹ năng lượng trong đó vào đan điền.

Sau đó, linh lực trong tinh thạch linh thú sẽ hòa vào đan điền, tăng thêm tu vi chân khí.

Còn luồng sức mạnh bản nguyên linh thú kia sẽ dung hợp vào mầm mống ‘ngụy tiên thiên chân khí’.

Khi ăn đủ ba mươi ba loại tinh thạch linh thú, mầm mống ‘ngụy tiên thiên chân khí’ đó sẽ sinh ra lột xác, hóa thành ‘ngụy tiên thiên chân khí’ trạng thái hoàn chỉnh.

Thế nhưng... vấn đề là viên tinh thạch này phải ăn như thế nào?

Ăn sống à?

Rắc thêm muối?

Chấm nước tương?

Hay là tẩm đường?

“Sư huynh Thư Hàng đang làm gì thế?” Tiểu hòa thượng thắc mắc hỏi.

Ngư Kiều Kiều trầm giọng nói: “Đừng gấp, biết đâu cậu ấy đang vận chuyển thần công gì đó để hấp thụ năng lượng bên trong.” Tiểu hòa thượng gật gù, đầy mong đợi.

Sau đó, trước ánh mắt của cậu nhóc và Ngư Kiều Kiều, Tống Thư Hàng cầm viên tinh thạch lau lau vài cái, rồi cho vào mồm, ‘răng rắc’ một tiếng cắn xuống.

Tiểu hòa thượng: “...” Ngư Kiều Kiều: “...” Tống Thư Hàng: “...” Đau quá đau quá đau quá!!

Răng muốn rụng luôn rồi.

“Cái 《Kình Thôn Thuật》 này chỉ làm răng cứng thêm một tẹo thôi, chứ căn bản không thể cắn nát tinh thạch được!” Tống Thư Hàng ôm miệng.

Chương 520

Nhưng rất nhanh cậu đã hiểu ra vấn đề — cậu vừa mới nhận truyền thừa trong không gian ảo thuật, môn kỳ công này giỏi lắm là mới nhập môn.

Muốn ăn trực tiếp ‘tinh thạch linh thú’ thì còn quá sớm.

Phải tu luyện môn 《Kình Thôn Thuật》 này nhiều hơn, ít nhất là đạt tới cảnh giới Tiểu thành mới ăn được tinh thạch này chứ?

Nhưng mà... môn kỳ công này không dễ luyện đâu.

Lúc tu luyện phải luôn ngậm tinh thạch linh thú.

Ngày nào cũng nghiến răng nghiến lợi với nó, lỡ có tiền bối nào không rõ chân tướng nhìn thấy, chắc tưởng Tống Thư Hàng bị điên mất.

“Xem ra chỉ có thể đi đường tắt thôi.” Mắt Tống Thư Hàng lóe lên: “Đi, chúng ta đi tìm tiền bối Diệt Phượng!” Ngư Kiều Kiều và tiểu hòa thượng cùng chớp chớp mắt, mặt đầy ngơ ngác.Diệt Phượng Công Tử kết thúc buổi nhập định, mở mắt ra.

“Lại là khởi đầu của một ngày mới.” Anh ta vươn vai một cái.

Kế hoạch một ngày bắt đầu từ buổi sáng, anh ta thích không khí buổi sáng tuyệt vời này.

Lúc này, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Vào đi.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Cửa phòng mở ra, Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng và Ngư Kiều Kiều hùng hổ xông vào.

Diệt Phượng Công Tử nghi hoặc nhìn ba người: “Tìm ta có việc gì?” Tống Thư Hàng lập tức nói: “Tiền bối Diệt Phượng, anh lại thi triển hoán đổi thân thể với tôi một lần nữa được không?” Diệt Phượng Công Tử chớp mắt: “Làm gì!” “Mượn CPU của tiền bối để giúp tôi vận hành một chương trình.” Tống Thư Hàng trả lời.

Diệt Phượng Công Tử: “Nói tiếng người đi!” “Mượn thân thể tiền bối để luyện một môn công pháp, môn đó rất có ích cho tôi.” Tống Thư Hàng thành thật nói.

Khóe miệng Diệt Phượng Công Tử giật giật.Nhưng cuối cùng, Diệt Phượng Công Tử vẫn thi triển năng lực thiên phú ‘hoán đổi thân thể’: “Lần cuối cùng đấy nhé, đừng có ngày nào cũng nghĩ đến chuyện chiếm tiện nghi của ta.” “Tiền bối Diệt Phượng đúng là một con yêu quái tuyệt thế tốt bụng.” Tống Thư Hàng cảm kích nói: “Nhưng mà, lần sau tôi có thể trả phí để mượn thân thể tiền bối dùng một chút không?” “Biến đi chơi bùn đi!” Xem ra là hết hy vọng rồi ~ thật đáng tiếc.

“Và nói trước cho rõ, lần này chúng ta coi như giao dịch công bằng.

Với ta mà nói, quá trình hoán đổi ý thức cũng là một kiểu tu luyện.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Trong khi nói, anh ta tháo kính ra, đồng tử yêu dị nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng, ý thức của hai người lập tức hoán đổi cho nhau trong khoảnh khắc tiếp theo.

Cảm giác trễ ba giây quen thuộc lại đến!

Thời gian không có nhiều.

Tống Thư Hàng vội mượn thân thể Diệt Phượng Công Tử để bắt đầu tu luyện 《Kình Thôn Thuật》.

Cũng giống như lần trước luyện 《Nghịch Lân Đao Pháp》, khi

Tống Thư Hàng tu luyện 《Kình Thôn Thuật》 đến lần thứ tư, chỉ cảm thấy trong đầu đột nhiên nảy ra hàng trăm cảm hứng, hơn bảy mươi kiến thức cơ sở về các pháp thuật 'thôn phệ' tương tự, hay pháp thuật cường hóa răng miệng...

Xem ra Diệt Phượng Công Tử có nghiên cứu rất sâu về việc 'làm sao để có một hàm răng tốt', chắc là lĩnh ngộ được từ những trận đại chiến với Đậu Đậu trước khi hóa hình chăng? 《Kình Thôn Thuật》 chỉ là một môn công pháp bổ trợ cấp Nhị phẩm, với tu vi đại yêu Ngũ phẩm của Diệt Phượng Công Tử, tu luyện cực kỳ dễ dàng.Trong khi đó, ý thức của Diệt Phượng Công Tử tiến vào thân thể Tống Thư Hàng.

Năng lực thiên phú này của anh ta có thể cưỡng chế đưa ý thức mình vào người khác, giống như lúc trước anh ta điều khiển thân thể Đậu Đậu hét lớn 'Hoàng Sơn đại nhân là chó trung thành của ta' vậy.

Hoặc là kéo 'ý thức' của người khác trực tiếp vào thân thể mình, giống như lúc trước anh ta kéo ý thức Tống Thư Hàng qua để điều khiển thân thể mình.

Hoặc là như hiện tại, ý thức hai bên cùng hoán đổi cho nhau.

Khi Tống Thư Hàng mượn thân thể Diệt Phượng Công Tử để tu luyện 《Kình Thôn Thuật》 và 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, Diệt Phượng Công Tử cũng đang mượn thân thể Tống Thư Hàng để tu luyện thiên phú 'hoán đổi ý thức' này.

Trong tiền đề cả hai bên đều 'đồng ý hoán đổi', năng lực thiên phú của Diệt Phượng Công Tử có thể được rèn luyện đạt hiệu quả gấp đôi với công sức bỏ ra chỉ bằng một nửa.

Tuy nhiên, nói là 'giao dịch công bằng', thực tế là Diệt Phượng Công Tử nể mặt Đậu Đậu nên mới cho Tống Thư Hàng sự tiện lợi lần cuối này.

Thật sự coi CPU của anh ta là máy tính công cộng, ai cũng mượn được chắc?Sau khi Diệt Phượng Công Tử giải trừ thiên phú ‘hoán đổi ý thức’, Tống Thư Hàng đã tu luyện 《Kình Thôn Thuật》 đến cảnh giới Đại thành.

Cậu lại lấy viên tinh thạch linh thú loại cá mập ra lau lau.

Sau đó, Thư Hàng lại cất tiếng hỏi: “Ai có tương cà không?” “Em có này.” Tiểu hòa thượng đưa ra một phần tương cà đỏ rực cùng hai ổ bánh mì trắng: “Em vừa mới làm lễ xong, vẫn chưa kịp ăn sáng nữa.” Tống Thư Hàng: “Cảm ơn Quả Quả nhé.” Sau đó, cậu dùng tinh thạch phối với tương cà.

Lại một lần nữa vận chuyển 《Kình Thôn Thuật》.

Lần này sau khi vận chuyển Kình Thôn Thuật, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy răng miệng mình trở nên cứng như thần binh...

Giờ mà cậu đi biểu diễn ‘răng cắn đao thép’ thì tuyệt đối không vấn đề gì.

Sau này nếu không làm ăn gì được, còn có thể ra vỉa hè biểu diễn xiếc. ‘Răng rắc’ một tiếng.

Viên tinh thạch linh thú cứng ngắc cứ thế bị cắn nát.

Nhai nhai, nhai nhai... ‘Ực’ một cái nuốt xuống.

“Vị hơi kỳ kỳ, còn có mùi tanh của cá.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tiểu hòa thượng: “Ăn thật rồi kìa.” Ngư Kiều Kiều: “Nhìn lợi hại quá.” Diệt Phượng Công Tử: “Thứ này ăn vào có tiêu hóa được không?

Ta ý là... nếu tinh thạch linh thú đã vỡ mà không tiêu hóa được thì có bị đau bụng không?” “...” Tống Thư Hàng: “Tiền bối Diệt Phượng, lúc đang ăn uống anh có thể đừng nhắc đến chuyện kinh tởm như vậy được không?” Diệt Phượng Công Tử: “...” Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đã ba miếng nuốt sạch viên tinh thạch linh thú.

Khối tinh thạch này do linh thú loại cá mập Tam phẩm ngưng tụ ra, tương đương với linh lực của một khối ‘linh thạch Tam phẩm’.

Đối với Tống Thư Hàng, linh lực chứa trong khối linh thạch này hơi cao quá.

Trong đan điền truyền đến cảm giác như sắp nổ tung.

May mà đan điền của cậu đã được Bạch tôn giả dùng ‘Súc Khí Khuếch Trương Pháp’ gia cố, dung lượng đan điền lớn gấp nhiều lần tu sĩ Nhị phẩm bình thường.

Tống Thư Hàng không dám lơ là, vội vàng ngồi xuống tại chỗ, nhắm mắt, bắt đầu không ngừng vận hành 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, dẫn dắt luồng linh lực khổng lồ rót vào đan điền.

Lại dẫn dắt đạo ‘bản nguyên chân khí loại cá mập’ trong tinh thạch linh thú dung hợp vào ‘mầm mống tiên thiên chân khí’.

Cạnh mầm mống tiên thiên chân khí hình cây kim kia xuất hiện một hư ảnh cá mập nhỏ xíu, bơi quanh mầm mống chân khí đó.“Sư huynh Thư Hàng bị sao thế?” Diệt Phượng Công Tử: “Chắc là ăn no quá rồi.” “Bởi vậy, trên đời này có những thứ không thể ăn bậy được đâu.” Ngư Kiều Kiều bổ sung.

Tiểu hòa thượng gật đầu ra vẻ hiểu biết.Nửa giờ sau, Tống Thư Hàng mệt mỏi mở mắt, trong mắt cậu có ánh sáng xanh nhạt lóe lên.

Khó khăn lắm mới chuyển hóa toàn bộ linh lực trong tinh thạch linh thú thành chân khí.

Lúc này, Khí Hải đan điền và Long Vĩ đan điền thứ hai của cậu đều căng phồng, nếu thêm chút chân khí nữa là sẽ có cảm giác nổ tung.

Bên cạnh ‘mầm mống tiên thiên chân khí’ đã có thêm một hư ảnh linh thú cá mập, đồng thời trên mầm mống chân khí cũng xuất hiện thêm một đạo linh văn.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy giữa lông mày căng tức.

Đó là tinh thần lực của cậu, vì nguyên nhân từ tinh thạch linh thú mà cũng bùng phát mạnh mẽ.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng vốn đã mạnh hơn tu sĩ Nhị phẩm bình thường, giờ đây bùng phát thêm càng có cảm giác như muốn nổ tung.

“Tinh thần lực đã tiếp cận giới hạn mà thân thể có thể chịu đựng rồi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc nói chuyện, đôi mắt cậu thỉnh thoảng lại lóe lên những tia sáng xanh.

Đó là dấu hiệu của việc tinh thần lực bùng phát mà không thu liễm lại được.

Thể chất, chân khí và tinh thần lực của tu sĩ luôn liên quan mật thiết với nhau.

Thể chất mạnh đến đâu mới có thể dung nạp bấy nhiêu chân khí và tinh thần lực.

Mà độ mạnh yếu của tinh thần lực đại diện cho khả năng điều khiển chân khí.

Tinh thần lực càng mạnh, việc điều khiển chân khí và linh lực càng tinh tế, không gây lãng phí dư thừa.

Hiện tại, Tống Thư Hàng do tốc độ thăng cấp gần đây quá nhanh, chân khí và tinh thần lực đều đã đạt tới giới hạn.

Thể chất lại có phần không theo kịp, kéo lùi tổng thể tu vi của cậu.

Tình huống này nếu tu sĩ bình thường biết được chắc sẽ ghen tị đến phát điên — tu sĩ bình thường tu luyện từng bước một, một tiểu cảnh giới có khi mất vài năm mới đột phá được.

Thể chất của họ luôn mạnh hơn hẳn chân khí, linh lực và tinh thần lực trong cơ thể.

Gần như chẳng có mấy tu sĩ phải phiền não vì chân khí hay tinh thần lực quá mạnh cả.

Cho nên... trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng có thể nói là một sự phiền não đầy hạnh phúc.

Tống Thư Hàng lấy ra một lọ Thối Thể Dịch, uống cạn một hơi.

Thối Thể Dịch đối với việc tăng cường thể chất của cậu đã không còn mấy tác dụng, nhưng dù sao vẫn còn không ít hàng tồn nên cứ coi như thuốc bổ mà uống thôi.

“Phải tăng cường rèn luyện quyền pháp và đao pháp thôi, để thể chất mạnh lên.” Sự phiền não dù hạnh phúc thì vẫn là phiền não.

Nếu thể chất của cậu vẫn không theo kịp, mà chân khí hay tinh thần lực lại bùng phát thêm lần nữa... thì có khi bùng nổ cơ thể mà chết mất, có sợ không?

Thật sự sẽ nổ đấy!“Ơ, tiền bối Diệt Phượng và tiểu hòa thượng đâu rồi?” Sau khi thu công, Tống Thư Hàng thấy trong phòng chỉ còn Ngư Kiều Kiều đang ngồi trên vai cậu, cũng đang nhắm mắt điều tức.

“Họ đi thẩm vấn con ngựa đen và tên áo đen rồi.

Mình ở lại đây trông cậu.” Ngư Kiều Kiều dịu dàng nói.

Yêu tu trước khi hóa hình tu luyện khó khăn hơn tu sĩ nhân loại gấp nhiều lần.

Cho nên Ngư Kiều Kiều không bao giờ lãng phí thời gian được ‘ké’ Ngộ Đạo Thạch bên cạnh Tống Thư Hàng.

Dưới tác dụng của Ngộ Đạo Thạch, cô tu luyện mới có thể đuổi kịp tu sĩ nhân loại một cách tối đa.

“Vậy chúng ta cũng qua đó đi.” Tống Thư Hàng nhảy dựng lên, chạy về phía phòng thẩm vấn.Trong phòng thẩm vấn.

Tên áo đen vẫn bị treo lên, Diệt Phượng Công Tử không dùng hình với hắn, chỉ để tiểu hòa thượng ngồi trước mặt hắn bắt đầu tụng kinh.

Đồng thời, Diệt Phượng Công Tử dặn dò tiểu hòa thượng, từ hôm nay cho đến khi cập bến An Lạc, mỗi ngày khóa lễ sáng tối đều làm trước mặt tên áo đen này.

Cái này gọi là ‘độ hóa kẻ ác’.

Tiểu hòa thượng hớn hở nhận nhiệm vụ, độ hóa kẻ ác này nọ nghe có vẻ rất phong thái cao tăng, cậu nhóc rất thích.

Cậu đã tụng kinh trước mặt tên áo đen được nửa giờ rồi, vẫn đang hăng hái lắm.

Với trạng thái hiện tại, tụng cả buổi sáng cũng không vấn đề gì.Bên cạnh, Diệt Phượng Công Tử lập một kết giới cách âm, đang quất con ngựa đen túi bụi.

Con ngựa đen bị quất kêu la thảm thiết.

Diệt Phượng Công Tử quất mỏi tay, hơi nghỉ một lát.

Chương 521

“Vị đạo hữu này, rốt cuộc anh muốn lão mã tôi phải làm gì đây?

Anh nói một câu đi chứ!” Mắt con ngựa đen đã đẫm lệ.

Diệt Phượng Công Tử vừa vào phòng đã chẳng nói chẳng rằng, cầm roi quất nó tới tấp.

Không hỏi han gì, cũng chẳng bảo nó làm gì, cứ thế mà quất.

Con ngựa đen khổ sở nói: “Lão mã tôi biết sai rồi không được sao?

Tôi không đòi Thông nương nữa, tôi cũng sẽ không đến làm phiền vị tiểu đạo hữu kia nữa, được chưa?” “Ừm.” Diệt Phượng Công Tử uống miếng nước cho nhuận giọng, rồi lại cầm Phược Yêu Tác quất mạnh vào con ngựa đen một trận nữa.

Con ngựa đen lại kêu la thảm thiết, khắp mình đầy vết thương.

“Đạo hữu...

đừng mà... a... dừng đi... a... dừng lại đi ~~ cầu xin anh cho tôi một lời giải thích đi, a a a...

Cho dù muốn tôi bồi thường thế nào cũng được mà.” Con ngựa đen khóc lóc.

“Ừm, bồi thường cái gì thì ta vẫn chưa nghĩ ra.” Diệt Phượng Công Tử dừng tay, lại uống hớp nước.

Con ngựa đen nổi giận: “Thế tại sao anh lại cứ quất tôi suốt thế?” “Vì ngươi là ngựa giống!” Diệt Phượng Công Tử thản nhiên nói.

Con ngựa đen ngẩn người: “Hả?” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính, mắt kính phản chiếu ánh sáng tàn khốc: “Ngựa giống là đáng ghét nhất.

Trên thế giới này yêu tinh vốn đã ít ỏi, theo thống kê lần trước của Liên minh Yêu tộc, trong giới tu chân hiện nay, số lượng yêu nam đã gấp 5 lần yêu nữ!

Tức là cứ 5 yêu nam thì có 4 gã định sẵn là không lấy được vợ.

Trong tình huống như vậy, ngươi lại còn dám làm ngựa giống!

Ngươi không biết là ngươi càng làm ngựa giống với một yêu nữ thì sẽ có thêm 5 yêu nam không tìm được vợ sao?" Con ngựa đen ngoẹo đầu: "Vậy nên, lỗi tại tôi à??" Diệt Phượng Công Tử: "..." Chát chát chát —— lại một trận quất mạnh.

Tiếng kêu thảm thiết của con ngựa đen lại vang lên, vô cùng thê lương.

"Người sai không phải tôi!" Con ngựa đen phẫn nộ: "Tôi làm ngựa giống có gì sai?

Tôi vốn dĩ là một con ngựa giống thành tinh, tôi làm ngựa giống là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà?

Cho nên, người sai không phải tôi, mà là cái thế giới tàn khốc này!

Cái thế giới nam nhiều nữ ít này mới là cội nguồn của mọi tội ác!" Diệt Phượng Công Tử sững người, cảm thấy con ngựa đen nói rất có lý...

Thế là anh ta quất càng hăng hơn!

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều vừa vào phòng thẩm vấn thì thấy ngay cảnh Diệt Phượng Công Tử đang hung hăng quất con ngựa đen.

Cả hai đồng loạt rùng mình một cái.

Đôi mắt sáng của Thư Hàng và đôi mắt nhỏ đáng yêu của Ngư Kiều Kiều nhìn nhau, cùng lúc gật đầu — quả nhiên sau này tuyệt đối không được chọc Diệt Phượng Công Tử tức giận.

Quá là đáng sợ.Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều đi tới trước mặt tên áo đen trước.

Tên áo đen mệt mỏi ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng một cái, đôi mắt hắn đờ đẫn không tiêu cự.

Tuy nhiên khi thấy Tống Thư Hàng, mặt hắn lại lộ vẻ đắc ý.

“Nhóc con, ngươi tưởng chỉ cần tụng mấy bài kinh chó là có thể phá vỡ ý chí của ta sao?

Quá ngây thơ rồi, ý chí của ta kiên cường như thép.

Trước khi ngươi giải khai được ‘pháp thuật’ trong bản nguyên chân khí trên người ta thì đừng mong lấy được bất kỳ thông tin nào từ miệng ta!” Tên áo đen giọng khản đặc nói.

Tống Thư Hàng nhìn sâu vào mắt hắn, một lát sau, cậu đọc lên một cái mật mã: “Ái Khuyển 43B.” Nói xong, Tống Thư Hàng quay người đi về phía con ngựa đen.

Tên áo đen hoàn toàn ngây người, mặt lộ vẻ không tin nổi.

“Không thể nào!

Điều này không thể nào, sao ngươi có thể biết được mật mã này!” Tên áo đen gầm lên phẫn nộ, cả người lại xoay tít như cái quạt điện.

Tại sao mật mã này lại bị đối phương biết được?

Nếu mật mã này bị biết thì chẳng phải bí mật trên sợi xích vàng đã bị phá giải sao?

Vậy thì hắn... sẽ hoàn toàn mất đi vốn liếng để mặc cả với đối phương.

“Thi chủ, không nên dễ dàng nổi giận.

Thi chủ đừng nôn nóng, đừng dễ dàng nổi giận, vì cơn giận thường trú ngụ trong lòng kẻ ngu muội.” Tiểu hòa thượng vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Ngu muội cái ‘tít tít’ nhà ngươi ấy, mà đây cũng chẳng phải nội dung trong kinh chó, đây là Thập Tự Giáo phương Tây!” Tên áo đen điên cuồng hét lên.

“Ồ?

Vậy sao?

Xin lỗi thi chủ, dạo này em đang tìm hiểu danh tác của tất cả các tôn giáo trên thế giới nên trí nhớ hơi loạn một chút.

Nhưng mà, tuy không phải kinh chó nhưng lời này nói cũng rất có lý.

Con người phải luôn giữ lý trí, nổi giận sẽ hại thân.” Tiểu hòa thượng nghiêm túc nói.

“Khốn kiếp, đi chết đi.

Tên khốn kia, rốt cuộc ngươi lấy mật mã ở đâu ra, đáng ghét, ta ‘tít tít’...” Tên áo đen lại gầm lên.

“Chửi người là không đúng đâu thi chủ.

Còn chửi nữa là tiểu tăng phải thực hiện hành vi ‘Cương’ đấy.” Tiểu hòa thượng nhíu mày nói.

“Tít tít —— tít tít tít —— lạc đà!

Lạc đà!” Ý chí mà tên áo đen hãm diện bấy lâu nay trong khoảnh khắc này hoàn toàn tan thành mây khói.

Tiểu hòa thượng đứng dậy, ‘bộp’ một phát vỗ vào người tên áo đen, làm hắn xoay tít mù.

Càng xoay càng nhanh, xoay còn mạnh hơn cả nấc mạnh nhất của quạt điện.

“U u u ——” Tiếng chửi của tên áo đen biến thành một chuỗi âm thanh nghẹn ngào.Ở phía bên kia, khi Tống Thư Hàng đi tới cạnh con ngựa đen và Diệt Phượng Công Tử.

Lúc này, con ngựa đen mắt sáng rực lên, lập tức hét lớn: “Tiểu đạo hữu cứu mạng với, lão mã tôi sẽ không bao giờ tơ tưởng đến con ‘Thông nương’ trên người cậu nữa, sau này chỗ nào có tiểu đạo hữu xuất hiện là lão mã tôi tránh xa mười dặm ~~ a a a ~~ còn nữa, tiểu đạo hữu ơi, lão mã sẽ bồi thường Long Mã cho cậu, cầu xin cậu cứu tôi với!” Diệt Phượng Công Tử cười lạnh, Phược Yêu Tác quất nhanh như gió.

“Long Mã?” Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

“A a a —— lão mã tôi dù gì cũng là vua của loài ngựa mà ~~ a a, dưới trướng thống lĩnh cả một bầy ngựa yêu đấy.

Trong đó có một chi Long Mã mang huyết mạch Giao Long, một ngày có thể băng qua hơn nửa An Lạc, cực kỳ oai phong đấy.” Con ngựa đen gào lên.

Tống Thư Hàng nhún vai: “Tiếc quá, tôi có thứ oai phong hơn rồi.” Con ngân long khôi lỗi mà cậu giao dịch với phủ chủ Thất Sinh Phù cực kỳ oai phong, lại còn có thể bay với tốc độ siêu thanh.

Làm thú cưỡi thì có con ngân long khôi lỗi đó là đủ rồi.

“Vậy cậu muốn gì?

Bồi thường cái gì cũng được mà, ít nhất cũng nói cho tôi một câu đi, đừng quất nữa, chết ngựa bây giờ.” Con ngựa giống gào khóc.

Đây đúng là nhịp điệu [đến quất tôi đi, đến quất tôi đi] mà.

Diệt Phượng Công Tử dừng Phược Yêu Tác, tiếp tục uống trà nhuận giọng.“Vậy chúng ta bàn về vấn đề bồi thường nhé.” Tống Thư Hàng ngồi xuống, nghĩ về những thứ mình đang cần gấp lúc này: “Có tinh thạch linh thú không?” “Có có, thứ đó tôi có nhiều lắm.” Con ngựa đen lập tức trả lời.

Ngoài thân phận ngựa giống, nó còn là một vua ngựa.

Dưới trướng ngoài đám ngựa yêu ra còn có rất nhiều linh thú hệ ngựa, hệ lừa và hệ lạc đà.

Những linh thú này qua năm tháng đã tích lũy được không ít tinh thạch linh thú.

Cộng thêm việc tinh thạch linh thú không thể hấp thụ sử dụng như linh thạch nên chỉ ngày càng nhiều thêm.

“Ngươi có những loại nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có loại ngựa, loại lừa và loại lạc đà.

Chỉ có ba loại đó thôi, nhưng số lượng thì không ít.” Con ngựa đen cố nặn ra một nụ cười.

“Vậy mỗi loại cho tôi một tá đi.” Tống Thư Hàng nói.

Tinh thạch loại ngựa cậu đã có rồi, giờ đang thiếu loại lừa và lạc đà...

Nhưng dù sao Kình Thôn Thuật của cậu cũng không phải mỗi loại trong ‘ba mươi ba thú’ chỉ được ăn một viên, cậu có thể dùng chúng như linh thạch, liên tục nuốt chửng các loại tinh thạch linh thú.

“Không vấn đề gì, mỗi loại một tá.” Tuy không biết một tá cụ thể là bao nhiêu, nhưng với số hàng tồn của con ngựa đen, mỗi loại nó có thể lôi ra hơn hai trăm viên.

Tất nhiên nó sẽ không lôi ra nhiều thế, tối đa mỗi loại chỉ đưa ra một trăm viên thôi.

Thứ này tuy chỉ để ngắm chứ không ăn được, nhưng lấp lánh lại đầy linh khí, nhìn cũng sướng mắt.

“Vậy quyết định thế nhé.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Con ngựa đen ngẩn người, sau đó kích động nói: “Tiểu đạo hữu chỉ muốn bồi thường bấy nhiêu thôi sao?” “Ừm, tôi chỉ cần tinh thạch linh thú là được.” Tống Thư Hàng đáp.

Mắt con ngựa đen lại đẫm lệ: “Cậu... cậu đúng là người tốt.” “A ha ha.” Tống Thư Hàng cười giả lả, rồi nói với Diệt Phượng Công Tử: “Những khoản bồi thường còn lại xin mời tiền bối Diệt Phượng lo liệu ạ.

Tôi không am hiểu nhiều về bảo vật giới tu sĩ, vả lại con ngựa đen này là do tiền bối bắt được.” “Cũng đúng, tiếp theo để ta lo.” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính, ánh sáng trí tuệ không ngừng phản chiếu từ các góc độ.

Con ngựa đen toát mồ hôi lạnh, lập tức nằm bẹp xuống.

Diệt Phượng Công Tử ngồi trước mặt con ngựa đen, vắt chéo đôi chân dài: “Có Thiên Lý Quả không?” Thiên Lý Quả, một loại linh quả có thể cường hóa đôi chân tu sĩ, tăng cường thân pháp.

Thường mọc cộng sinh với linh thú hoặc yêu thú hệ ngựa.

“Có một ít.” Con ngựa đen đáp — Thiên Lý Quả đối với yêu thú hay linh thú hệ ngựa cũng là thứ rất quan trọng.

“Cho ta một tấn.” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính.

Chương 522

“Anh giết tôi luôn đi!” Con ngựa đen trợn mắt — anh tưởng linh quả là cái gì?

Là táo à?

Mà tính bằng tấn?

Diệt Phượng Công Tử vung Phược Yêu Tác lên, chát chát chát quất cho một trận.

Con ngựa đen kêu la thảm thiết.

Tống Thư Hàng giật giật khóe mắt...

Cậu cảm thấy Diệt Phượng Công Tử hoàn toàn là đang tìm đủ mọi lý do để quất con ngựa đen thôi.

“Mười quả, tôi giỏi lắm chỉ kiếm được mười quả thôi.” Con ngựa đen gào lên: “Có giết tôi cũng không đào đâu ra thêm được nữa.” Diệt Phượng Công Tử: “Được rồi, mười quả thì mười quả.” Nói xong, anh ta quay sang bảo Tống Thư Hàng: “Ghi lại đi, mười quả Thiên Lý Quả.

Thứ này ăn sống có thể tăng cường sức mạnh đôi chân, rất có lợi cho thân pháp.

Đến lúc đó chúng ta chia đôi.” “Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng lôi điện thoại ra ghi lại.

“Tiếp theo, cho hai con linh thú Long Mã.” Diệt Phượng Công Tử tiếp tục.

Con ngựa đen nghiến răng: “Được.” “Phải là màu trắng toàn thân nhé, đừng có đưa con nào đen thui hay ngựa vằn ra.

Nếu là giống do ngươi gieo thì ta sẽ thấy buồn nôn lắm.” Diệt Phượng Công Tử bổ sung.

Con ngựa đen lại nghiến răng, rặn ra một chữ “Được”.

Diệt Phượng Công Tử chốt hạ: “Còn lại, nhìn cái vẻ nghèo kiết xác của ngươi chắc cũng chẳng lôi ra được món gì tốt.

Cho một vạn linh thạch Ngũ phẩm là được rồi.” Con ngựa đen lại trợn mắt, nằm như cá chết: “Mạng thì có một cái, linh thạch thì không có!” Khóe mắt Diệt Phượng Công Tử giật giật, vung Phược Yêu Tác lên quất thêm trận nữa.

Con ngựa đen kêu la thảm thiết: “Không có linh thạch, a —— thật sự không có mà.

Có bao nhiêu linh thạch là dùng hết sạch rồi.

Bộ tộc của tôi đông thế kia, đào đâu ra linh thạch dư thừa cơ chứ.” “Nghèo hơn ta tưởng.” Diệt Phượng Công Tử bất mãn cất Phược Yêu Tác: “Liên lạc với thuộc hạ của ngươi, mang đồ đến bến cảng An Lạc, lúc đó chúng ta tiền trao cháo múc.” “Trả điện thoại cho tôi, để tôi gọi điện về.” Con ngựa đen nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt — thuộc hạ của ngựa đen đều là ngựa hả?

Hình như ngoài nó ra thì chẳng có con ngựa nào hóa hình được Ngũ phẩm cả.

Thế thì họ nghe điện thoại kiểu gì?

Dùng móng guốc nghe điện thoại à?

“Xong rồi, con ngựa đen này đã giải quyết ổn.” Diệt Phượng Công Tử chỉ tay về phía tên áo đen vẫn đang lẩm nhẩm ‘lạc đà, lạc đà’: “Tên này xử lý thế nào?” Tống Thư Hàng đáp: “Đợi đến An Lạc rồi tìm cách gửi hắn đến chỗ tiền bối Dược Sư.

Sau đó đợi Bạch tôn giả về rồi xử lý hắn sau.” “Chỗ Dược Sư hả?

Vậy thì lúc đó cứ giao cho ta.

Ta cũng đang định qua chỗ Dược Sư một chuyến, nhờ anh ấy luyện cho một vị đan dược.” Diệt Phượng Công Tử nói.

“Vậy thì làm phiền tiền bối Diệt Phượng quá!” “Không khách sáo, tiện tay thôi.” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính, mắt kính phản chiếu ánh sáng tàn khốc.

Tên áo đen đang chửi bới bỗng thấy lạnh sống lưng, tiếng chửi cũng im bặt.Hai ngày sau.

Ngày 25 tháng 7, thứ Năm.

Trời nắng, Bạch Kình Đao Khách.

Bạch Kình Đao Khách chính là đạo hiệu hôm nay của Tống Thư Hàng.

Du thuyền hạng sang của phủ chủ Thất Sinh Phù đã cập bến bến tàu thành phố Tang Hải thuộc An Lạc.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng muốn du thuyền cập bến trực tiếp ở thành phố Văn Châu, nhưng mà...

đám thuộc hạ của ngựa đen đều tập trung ở Tang Hải, nên đành phải để du thuyền cập bến Tang Hải.

“Về rồi, An Lạc, chúng ta về rồi.” Hành khách trên thuyền sau khi xuống bến, ai nấy đều vô cùng kích động.

Có người ôm nhau khóc nức nở.

Người xung quanh đều nhìn đám hành khách này với ánh mắt kỳ quặc.

Sau đó, hành khách chào tạm biệt nhau rồi tản ra.

Thông qua các loại phương tiện giao thông, ai nấy đều tranh nhau về nhà.

Cao Mỗ Mỗ và mấy người bạn định đi ra sân bay trước xem có chuyến bay nào về nhà không.

“Thư Hàng, cậu không về cùng bọn mình à?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Tống Thư Hàng cười: “Mình phải đi cùng bạn giải quyết chút việc, không sao đâu, đừng lo cho mình.

Về đến nhà rồi chúng mình liên lạc qua điện thoại nhé.” Bên cạnh cậu, Diệt Phượng Công Tử nở nụ cười thiện chí với đám Cao Mỗ Mỗ.

“Vậy cậu tự chú ý an toàn nhé.” Cao Mỗ Mỗ vẫy tay.

Thấy Thư Hàng còn có việc, đám Cao Mỗ Mỗ liền đi trước ra sân bay.Trên đường đi, Cao Mỗ Mỗ hỏi: “Nói đi cũng phải nói lại, người bạn bên cạnh Thư Hàng là ai thế?

Các cậu có ai từng thấy chưa?” Thổ Ba: “Chưa thấy bao giờ, nhưng bạn của Thư Hàng thì đúng là đủ loại người nhỉ.

Ngay cả gã đảo chủ kia cũng là bạn của cậu ấy, không thể tưởng tượng nổi hai người họ làm sao mà thành bạn được.” Gia Cát Nguyệt: “Các cậu có cảm thấy không, người bạn đứng cạnh Thư Hàng lúc nãy trông dễ thương quá.

Thật muốn chạy lại sờ thử một cái.” Cao Mỗ Mỗ: “...” Thổ Ba: “Dễ thương á?

Không thấy thế.” Cậu hoàn toàn không thể liên hệ cái sinh vật hình người đeo kính, mắt kính thỉnh thoảng phản chiếu ánh sáng trí tuệ kia với hai chữ ‘dễ thương’ được.

“Các cậu đúng là chẳng có khiếu thẩm mỹ gì cả, rõ ràng là nhìn rất moe mà.” Gia Cát Nguyệt lẩm bẩm.Tư Mã Giang khệ nệ bê cái hòm lớn, nói với Tống Thư Hàng: “Vậy bạn học Thư Hàng, tôi cũng phải đi trước đây, tôi còn phải liên hệ với công ty chuyển phát nhanh Phong Thu để giao cái kiện hàng này cho khách hàng nữa.” Bên cạnh anh ta còn có hai đệ tử Sở gia cũng định đi cùng Tư Mã Giang về.

“Tiểu Giang, đừng vội.” Tống Thư Hàng vẫy tay: “Anh đợi tôi một lát, tôi cũng quen biết lão nhân gia bên Sở gia, cũng đang có việc cần tìm cụ ấy.

Lát nữa chúng ta cùng đi.” “Được.” Tư Mã Giang gật đầu, đi cùng Tống Thư Hàng cũng giúp tăng thêm tình cảm giữa hai bên.

“Vậy Tiểu Giang đợi đây một lát nhé, tôi với bạn đi lấy chút đồ, lát nữa chúng ta sẽ khởi hành.” Tống Thư Hàng cười nói.Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử đi vào một kho hàng ở bến tàu.

Ở đó có mấy gã đàn ông mặc vest đen trông rất ngầu đang canh giữ, trời nóng thế này mà nhìn họ mặc đồ như vậy cũng thấy phát ngột.

“Ơ, là con người à.” Tống Thư Hàng nói, cậu cứ tưởng thuộc hạ của ngựa đen sẽ là một bầy ngựa cơ.

Diệt Phượng Công Tử xách theo hai cái hòm lớn, hỏi: “Hàng có đủ không?” “Vâng, đều ở đây ạ, mời ngài kiểm nhận.” Một gã áo đen mở mấy cái thùng gỗ ra.

Đầu tiên là ba trăm viên tinh thạch linh thú của ba loại ngựa, lừa, lạc đà, đều được ‘tuyển chọn kỹ lưỡng’ — đều chỉ là tinh thạch do linh thú Nhị phẩm sinh ra.

Chỉ có trong loại lạc đà là có lẫn vài viên tinh thạch Tam phẩm.

Đó là vì số lượng tinh thạch linh thú loại lạc đà khá ít, thật sự không gom đủ số lượng Nhị phẩm bậc thấp nên đành phải dùng tinh thạch Tam phẩm quý giá để bù vào cho đủ số.

Tiếp theo là một cái hộp nhỏ đựng mười quả màu tím vàng to bằng nắm tay, nhìn hơi giống quả táo xanh.

Đó chính là ‘Thiên Lý Quả’, không cần luyện thành đan dược, ăn trực tiếp là tốt nhất.

Cuối cùng là hai cái thùng, chắc là hai con Long Mã.

Có điều thể tích hai cái thùng này không lớn lắm, nhìn qua hoàn toàn không chứa nổi một con ngựa trưởng thành.

“Tên này không phải là tặng chúng ta hai con ngựa non đấy chứ.” Tống Thư Hàng đoán — đến cả tinh thạch linh thú đối phương còn phải ‘tuyển chọn kỹ lưỡng’ để toàn bộ đổi thành Nhị phẩm bậc thấp.

Theo cái tính nết này thì Long Mã được tặng chắc cũng là ngựa non thôi?

“Dám tặng ngựa non thì xem ta có quất chết hắn không.” Diệt Phượng Công Tử lạnh lùng nói.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử mở thùng ra.

Vừa mở thùng, một mùi tanh của nước biển xộc thẳng vào mũi.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính, mắt kính phản chiếu ánh sáng bạo liệt: “Dám chơi trò chữ nghĩa với ta sao?

Hả?” Diệt Phượng Công Tử mở một cái hòm mình mang theo, lộ ra con ngựa đen đang bị trói như đòn bánh tét ở bên trong.

“U u u.” Con ngựa đen ú ớ kêu.

Diệt Phượng Công Tử lôi Phược Yêu Tác ra, quất tới tấp vào con ngựa đen...

“A a —— đau quá —— a a a, đừng mà ~ a a ~ dừng lại đi ——” Con ngựa đen kêu la thảm thiết.

Tống Thư Hàng nhìn xuyên qua cái thùng, thấy bên trong chứa đầy nước biển, rồi trong hai cái thùng đó, mỗi bên đựng một con... cá ngựa.

Tống Thư Hàng: "..." Chẳng trách Diệt Phượng công tử lại tức giận đến thế, con Hắc Mã Tinh (tinh linh ngựa đen) này quả nhiên là thiếu đòn mà, dám chơi trò chữ nghĩa.

Tất nhiên, thứ trong thùng không phải cá ngựa bình thường.

Thể hình của chúng rất lớn, không tính phần đuôi cuộn lại thì riêng thân mình đã dài một mét năm.

Hơn nữa, phần bụng của chúng còn mọc ra bốn cái vuốt nhỏ, trên đầu có một cái độc giác.

Đúng thực là loại "Long Mã" có huyết thống giao long.

“Đừng đánh nữa mà ~ Đánh nữa là chết ngựa đó ~~ Á á, tôi kiếm hai con hải long mã này về cũng là bất đắc dĩ thôi ~~ Tại vì ngài đã nói, đừng lấy loại long mã có ‘huyết thống’ của tôi mà ~~ Nhưng mà, số long mã trong tay tôi... ngoại trừ mấy con ngựa cái đã là vợ tôi ra, thì còn lại đều mang huyết thống của tôi hết.

Tôi chính là đại chủng mã mà ~~” Hắc Mã Tinh bị đánh tới mức lăn lộn trên đất.

Tống Thư Hàng: “...” Đây mới thực sự là chủng mã (ngựa giống), giống tới mức sinh ra cả một tộc quần luôn.

“Đừng bảo tôi là trong đàn long mã của ngươi, ngoại trừ đám vợ ra thì không có nổi một con ngựa đực nào?” Diệt Phượng công tử lạnh lùng hỏi.

Hắc Mã Tinh thẹn thùng đáp: “Cái này đúng là không có thiệt, cái quần lạc long mã này cũng là tôi mới thu phục cách đây không lâu...

Mấy con long mã đực trước đó đều bị tôi đuổi đi hết rồi.

Chỉ giữ lại toàn bộ ngựa cái thôi.” Diệt Phượng công tử: “...” Đánh không chết được con hắc mã tinh tinh trùng lên não này mà!

“Với lại, hai con hải long mã này cũng lợi hại lắm đó, đừng nhìn thân hình chúng nhỏ mà lầm, chúng mang huyết thống giao long, sức mạnh vô cùng.

Cõng hai người cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, vì có huyết thống giao long nên chúng không chỉ chạy được trên mặt đất mà còn có thể đằng vân giá vũ nữa!” Hắc Mã Tinh bổ sung thêm.

Nghe có vẻ rất ngầu.

Tống Thư Hàng tưởng tượng một chút, mình cưỡi trên con hải long mã dài một mét năm, cứ như người lớn cưỡi ngựa gỗ trẻ con vậy, rồi phi như điên trên mặt đất...

Chương 523

Hình ảnh đó đúng là quá đẹp không dám nhìn.

Lúc này, Diệt Phượng công tử quay đầu nhìn cậu: “Thư Hàng, hai con hải long mã này cậu có lấy không?” Tống Thư Hàng lắc đầu lia lịa, thà đổi thành linh thú bạch mã bình thường còn tốt hơn con hải long mã này.

“Vậy thì đổi đi, đổi thành linh thú bạch mã bình thường.” Diệt Phượng công tử thở dài nói.

Đúng lúc đó, Ngư Kiều Kiều khẽ giật giật tóc Tống Thư Hàng.

Đôi mắt nhỏ của cô tràn đầy vẻ khẩn cầu: “Thư Hàng đạo hữu, thu nhận hai con linh mã này đi có được không?” Linh thú cá ngựa mang huyết thống giao long nha.

Mà Ngư Kiều Kiều cũng là... nhân ngư mang huyết thống giao long?

Tống Thư Hàng nhìn vào đôi mắt đen láy nhỏ xíu của Ngư Kiều Kiều, cuối cùng thở dài: “Được rồi, Diệt Phượng tiền bối.

Con hải long mã của tôi cứ giữ lại đi.” “Ha ha.” Diệt Phượng công tử liếc nhìn Ngư Kiều Kiều, cười nói: “Được rồi, con của tôi cũng để lại cho Kiều Kiều vậy.” “Cảm ơn Diệt Phượng tiền bối, cảm ơn Thư Hàng đạo hữu.” Ngư Kiều Kiều vui vẻ nói.

Thế là... giao dịch hoàn tất!

Tống Thư Hàng thu linh thú tinh vào trong ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’, lại đưa mười quả Thiên Lý Quả cho Diệt Phượng công tử.

Lần giao dịch này, cậu vừa có linh thú tinh, lại vì Ngư Kiều Kiều mà thu nhận thêm hai con hải long mã.

Cho nên, số Thiên Lý Quả này cậu không thể giữ lại.

Diệt Phượng công tử mỉm cười, lấy năm quả Thiên Lý Quả, còn lại thì đẩy về phía Tống Thư Hàng: “Thiên Lý Quả này đối với tôi sớm đã chẳng còn tác dụng gì.

Ban đầu vốn là đòi về để bồi thường cho cậu...

Tôi nhận năm quả, coi như là phí tình nghĩa ra tay đi.” “Vậy thì Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta tạm biệt tại đây.” Nói xong, Diệt Phượng công tử xách cái thùng to đựng ‘hắc y nhân’ khác, ngự kiếm bay về hướng nhà Dược Sư. ... ...

Tống Thư Hàng xách hai cái thùng đựng hải long mã, gật đầu với Hắc Mã Tinh và thuộc hạ của hắn: “Vậy thì, chủng mã tinh đạo hữu, tôi cũng cáo từ đây.

Hy vọng chúng ta sẽ không gặp lại.” “Đợi~ đợi chút đã.” Hắc Mã Tinh đau đớn giơ tay gọi: “Giải cấm chế trên người tôi trước đã chứ.” Trên người hắn vẫn còn cấm chế của Diệt Phượng công tử.

“Cấm chế hả?

Ồ, cái đó không cần lo, hai ngày sau cấm chế sẽ tự động giải khai thôi.” Tống Thư Hàng cười vẫy vẫy tay: “Không hẹn ngày gặp lại nha.” “Vĩnh viễn đừng gặp lại!” Hắc Mã Tinh hằn học vẫy tay. ********** Ở phía bên kia.

Tư Mã Giang điều động năng lực của mình, rất nhanh đã từ phân bộ chuyển phát nhanh Phong Thu ở thành phố Tang Hải điều một chiếc xe việt dã đến.

Tống Thư Hàng, hai đệ tử Sở gia cùng với Tư Mã Giang bắt đầu tiến về tộc địa Sở gia.

Lộ trình xa xôi, vì gấp gáp thời gian nên hai đệ tử Sở gia và Tư Mã Giang luân phiên lái xe, người nghỉ nhưng xe không dừng.

Sau gần mười một tiếng đồng hồ đi đường, cả nhóm cuối cùng cũng đến được ngôi làng nhỏ bên ngoài tộc địa Sở gia.

Vì Tư Mã Giang là người bình thường nên đệ tử Sở gia không đưa anh vào sâu trong tộc địa.

Lão tổ Sở gia là Sở Khang Bá sớm đã nhận được tin tức, đứng đợi món hàng chuyển phát nhanh ở ngôi làng nhỏ này. ... ...

Bàn giao chuyển phát nhanh xong xuôi.

Nhiệm vụ hoàn thành, Tư Mã Giang cáo từ mọi người.

Trước khi đi, lão tổ Sở gia tặng hai cái bình nhỏ cho Tư Mã Giang.

Đó là một ít nước thuốc chứa linh lực, có thể uống trực tiếp, giúp tăng cường thể chất người thường một chút, hiệu quả đại khái tương đương với ‘Linh Mạch Bích Trà’.

Tư Mã Giang nhận lấy hai bình nhỏ, trên mặt cuối cùng cũng lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Anh tiếp tục chào tạm biệt Tống Thư Hàng rồi lái xe rời đi trước.

Lão tổ Sở gia bàn tay hơi run rẩy vuốt ve cái thùng lớn.

Kiện hàng này là đồ vật mà người bạn thân của ông, tán tu Linh Hoàng Lý Thiên Tố đã gửi cho ông trước khi lâm chung.

“Sở tiền bối, kiện hàng này... có phải là do Lý Thiên Tố đạo trưởng gửi tới không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Trước đó dựa vào một số mô tả của Tư Mã Giang, cộng thêm việc linh quỷ chui vào kiện hàng rồi không chịu ra, cậu suy đi tính lại, cũng chỉ có khả năng là Lý Thiên Tố.

“Chính là do vị hảo hữu của lão phu gửi tới.” Lão tổ Sở gia trầm mặc thở dài.

Không ngờ một lần bế quan trị thương, khi xuất quan thì cố nhân hảo hữu đã thân tử đạo tiêu.

Đây chính là sự tàn khốc của thế giới tu sĩ...

Có đôi khi chỉ một lần bế quan, thế giới bên ngoài đã vật đổi sao dời, mọi chuyện đã khác xưa.

Quả nhiên là vậy, Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu nhìn vào cái thùng, có thể cảm ứng được linh quỷ đang ở bên trong.

Cậu lại thử triệu hoán linh quỷ, nhưng linh quỷ chỉ truyền lại ý niệm ‘lạnh quá, lạnh quá’, nhất quyết không chịu ra.

Lúc này, lão tổ Sở gia bắt đầu mở kiện hàng.

Bên trong kiện hàng là một cái thùng lớn, trên đó khắc đầy trận pháp phù văn, trông như một cái phong ấn đại trận.

Ngay sau đó, một luồng hàn khí thấu xương toát ra từ bên trong.

Chỉ một tia hàn ý thôi mà đám đệ tử bình thường của Sở gia đứng cạnh đã run cầm cập, không tự chủ được mà lùi lại.

“Ai dưới nhị phẩm cảnh giới thì tản ra hết đi.” Sở Khang Bá lên tiếng.

Đồng thời, ánh mắt ông lướt qua Tống Thư Hàng.

Ông nhận ra Tống Thư Hàng đang đợi ông mở kiện hàng này.

Ông không đoán ra được ý nghĩ của đối phương.

Nếu nói cậu ta ham muốn đồ vật trong kiện hàng, thì trên suốt quãng đường đi, cậu ta có thừa cơ hội để cướp đi chứ?

Mà hiện tại, kiện hàng đã trao tận tay ông, với tu vi ngũ phẩm Linh Hoàng của mình, một trăm Tống Thư Hàng cũng không thể cướp nổi đồ từ tay ông.

Chẳng lẽ đối phương chỉ đơn thuần hiếu kỳ về bảo vật bên trong?

... ...

Sở Khang Bá hít sâu một hơi, sau đó đặt tay lên thùng, mở nó ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một khối băng tinh tỏa ra hàn khí xuất hiện trước mắt ông.

Hàn khí cực kỳ khủng bố, Sở Khang Bá chỉ mới chạm tay mở thùng mà trên lòng bàn tay đã ngưng kết một lớp băng sương.

Ông là ngũ phẩm Linh Hoàng, thân thể vốn đã hàn thử bất xâm, vậy mà chỉ mới tiếp xúc với cái thùng mà lòng bàn tay đã bị đóng băng cứng đờ.

Sở Khang Bá u u thở dài.

Ông lập tức đoán ra thứ trong thùng này là gì — đó là con gái của cố hữu.

Ông biết Lý Thiên Tố có một người con gái mắc chứng bệnh quái lạ.

Trên người cô bé có một luồng hàn khí kỳ quái, khi phát tác nghiêm trọng thậm chí sẽ đóng băng cả người cô bé lại.

Căn bệnh quái ác này ngay cả Lý Thiên Tố là ngũ phẩm Linh Hoàng cũng không thể chữa trị.

Vì đứa con gái này, Lý Thiên Tố thậm chí đã tán gia bại sản.

Cô bé cũng là người duy nhất mà Lý Thiên Tố không buông bỏ được trước khi chết. [Chỉ là, bệnh hàn mà một người thiên tư tung hoành như Lý đạo hữu còn không có cách nào, lão phu thì làm được gì đây?] Sở Khang Bá thầm cười khổ trong lòng.

Nhưng đã là bạn sinh tử của Lý Thiên Tố, nếu Lý Thiên Tố trước khi chết đã thác phó con gái cho ông, ông sẽ tận lực chăm sóc cô bé.

Nếu có cơ hội chữa khỏi cho con gái Lý Thiên Tố, dù có phải tán gia bại sản, Sở Khang Bá cũng không tiếc.

Tiền tài là vật ngoài thân, chỉ cần người còn đó, linh thạch có nhiều đến đâu cũng có thể từ từ kiếm lại. ... ...

Tống Thư Hàng nhìn về phía băng tinh, một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng.

Trong quan tài băng là một cô bé tóc bạc.

Mái tóc dài thắt thành bím đuôi sam rủ xuống vai.

Cô bé mặc một chiếc áo khoác dày cộp, bao bọc cả người tròn ủng như một quả cầu.

“Lý Âm Trúc.” Tống Thư Hàng vô thức thốt ra cái tên này.

Trong quan tài băng chính là con gái của tán tu Lý Thiên Tố, Lý Âm Trúc.

Vốn dĩ Lý Âm Trúc đã là một thiếu nữ duyên dáng, nhưng vì căn bệnh quái lạ mà thể hình không ngừng thu nhỏ lại.

Giờ đây trông cô bé chỉ như một đứa trẻ ba tuổi.

Hóa ra là vậy, hèn gì trong thùng lại đầy hàn khí.

Hèn gì linh quỷ cứ bám lỳ trong thùng băng không chịu ra.

Ơ?

Đợi chút!

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhìn thấy một chỗ lồi lên trên quan tài băng hình chữ nhật, linh quỷ lúc này đang bị kẹt trong khối băng lồi ra đó.

“Thả tôi ra, thả tôi ra ~~ Lạnh quá, lạnh quá ~~” Linh quỷ không ngừng truyền đạt ý niệm đó cho Tống Thư Hàng.

Chương 524

Hóa ra không phải nó không chịu ra, mà là ra không được.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Sở tiền bối, kiện hàng đã mở, vậy tại hạ xin phép thu hồi linh quỷ của mình trước.” Tống Thư Hàng chắp tay với Sở Khang Bá.

Sở Khang Bá lúc này cũng đã phát hiện ra con linh quỷ bị kẹt trong khối băng, có ngoại hình giống hệt Tống Thư Hàng.

Hóa ra là vậy, đối phương cứ đợi ông mở kiện hàng là để lấy lại linh quỷ của mình.

Nhưng mà... tại sao linh quỷ của đối phương lại chui vào trong kiện hàng được chứ?

Lúc này, Tống Thư Hàng rút bảo đao Bá Toái ra, nhẹ nhàng khứa một cái vào chỗ băng tinh lồi lên kia.

Chỗ băng tinh đó bị đao Bá Toái dễ dàng gọt xuống.

Tuy nhiên, trên bảo đao Bá Toái cũng nhanh chóng ngưng kết một lớp băng tinh mỏng.

Hàn khí này đúng là đủ bá đạo thật, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay khi cậu chuẩn bị thu hồi bảo đao Bá Toái, dị biến bỗng xảy ra.

Trên đao Bá Toái đột nhiên bùng lên một lớp hỏa diễm...

“Hỏa Diễm Đao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Không đúng, cậu đâu có thôi động Hỏa Diễm Đao đâu!

Sở Khang Bá ở bên cạnh vội vàng hỏi: “Tiểu hữu, cậu làm gì thế?” Tống Thư Hàng: “Tôi có làm gì đâu.” Trong lúc nói chuyện, hỏa diễm trên bảo đao Bá Toái càng lúc càng hừng hực, trong ngọn lửa trên đao còn tỏa ra một luồng ‘thiên uy’ nhàn nhạt.

“Kiếp hỏa!” Tống Thư Hàng chợt hiểu ra.

Ngọn lửa này không phải chân hỏa do Hỏa Diễm Đao thôi động, mà là thiên kiếp chi hỏa!

Cậu vội vàng cầm bảo đao Bá Toái định dời nó ra khỏi khối băng tinh.

Kiếp hỏa không phải thứ để đùa, nếu lỡ làm bị thương Lý Âm Trúc bên trong băng tinh thì Tống Thư Hàng biết ăn nói làm sao?

Nhưng khi Tống Thư Hàng dùng sức nhấc đao Bá Toái lên, cây đao lại không hề nhúc nhích.

Băng tinh lúc này giống như nam châm, hút chặt lấy hỏa diễm đao, với sức mạnh nhị phẩm của Tống Thư Hàng cũng không thể nhấc nổi.

“Có chuyện gì vậy?” Sở Khang Bá vội vàng bước tới, đỡ lấy cánh tay Tống Thư Hàng, truyền một luồng linh lực qua định giúp cậu một tay.

Nhưng khi linh lực của Sở Khang Bá rót vào, kiếp hỏa trên đao Bá Toái lại như đổ thêm dầu vào lửa, bỗng chốc bùng cháy dữ dội hơn.

Tống Thư Hàng và Sở Khang Bá đồng thời buông tay lùi lại để tránh bị kiếp hỏa trên đao làm bị thương.

“Kiếp hỏa này là từ lần trước còn sót lại sao?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chủ nhân cũ của đao Bá Toái là tông chủ Nguyệt Đao Tông - Bá Thiên Quân, một tu sĩ tứ phẩm bị kiếp hỏa hành hạ.

Cuối cùng, dưới một cái phẩy nhẹ của ‘Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến’ của Tống Thư Hàng, cả người lẫn pháp bào, lệnh bài đều bị kiếp hỏa thiêu sạch sành sanh.

Khi đó, đao Bá Toái đang ở trong tay Bá Thiên Quân, cũng bị thiên kiếp chi hỏa thiêu đốt.

Lúc Tống Thư Hàng nhặt đao Bá Toái về, cả thanh đao đều bị kiếp hỏa thiêu đến đen thui.

Chỉ không ngờ trong đao Bá Toái vẫn còn giấu một luồng kiếp hỏa, mãi đến tận bây giờ mới bị hàn ý của băng tinh kích phát ra.

Kiếp hỏa hừng hực cháy, bao phủ cả bề mặt băng.

Không ổn, cứ để kiếp hỏa cháy tiếp thế này, khéo cả khối băng tinh sẽ bị thiêu hủy mất.

Tống Thư Hàng nghiến răng, lại đưa tay định nắm lấy đao Bá Toái — chuôi đao vẫn chưa bị kiếp hỏa lan tới, vừa vặn có thể nắm được.

Sở Khang Bá nhíu mày nói: “Tiểu hữu cẩn thận, thiên kiếp chi hỏa không phải chuyện đùa đâu.” Tuy nhiên, ngay khi Tống Thư Hàng vươn tay chộp lấy đao Bá Toái, kiếp hỏa trên đao dường như đã cạn năng lượng, đột nhiên tắt lịm!

Thư Hàng chộp lấy bảo đao.

Không còn kiếp hỏa, băng tinh cũng không còn lực hút với đao Bá Toái nữa, cậu dễ dàng nhấc nó lên.

Mà khối băng tinh kia chỉ bị thiên kiếp chi hỏa thiêu cháy lớp bề mặt, hóa thành nước băng chảy xuống.

Bên trong vẫn cứng như sắt, tỏa ra hàn khí u u.

Kiếp hỏa không hề làm tổn thương đến Lý Âm Trúc ở bên trong.

Tống Thư Hàng không khỏi thở phào nhẹ nhõm. ... ...

Sau khi xác định băng tinh không sao, Tống Thư Hàng chắp tay hành lễ với Sở Khang Bá: “Sở tiền bối, kiện hàng đã giao tận tay, linh quỷ tôi cũng đã lấy lại.

Vì vậy, tôi xin phép cáo từ tiền bối.” Mẹ Tống và mọi người vẫn còn đang lo lắng chuyện cậu gặp ‘tai nạn máy bay’, tốt nhất là nên về nhà sớm để báo bình an, cho họ yên tâm.

Đồng thời, Tống Thư Hàng thôi động chân khí, làm tan lớp băng tinh bao quanh linh quỷ — lớp băng này sau khi tách rời khỏi quan tài băng của Lý Âm Trúc thì mất đi sự hỗ trợ của ‘hàn khí’, trở thành khối băng bình thường, chỉ cần chân khí thúc đẩy là tan ngay lập tức.

Linh quỷ sau khi thoát khỏi băng tinh thì run rẩy một lúc, rồi nhanh chóng chui tọt vào khí hải đan điền của Tống Thư Hàng, nhất quyết không chịu ra nữa.

Từ khi Tống Thư Hàng thăng lên nhị phẩm cảnh giới, linh quỷ đã có hai nơi để trú ngụ: nó có thể ở trong tâm khiếu, cũng có thể vào trong khí hải đan điền.

“Tiểu hữu đợi đã!” Lúc này, Sở Khang Bá lại lên tiếng giữ lại: “Sẵn tiện có tiểu hữu ở đây, hay là cùng tôi về tộc địa Sở gia một chuyến.

Tôi có thể giao bản đồ ‘cấm địa’ đó, cùng với những tình báo mà tôi và Lý đạo hữu từng thám hiểm cho tiểu hữu.” Cấm địa đó chính là nơi mà Lý Thiên Tố đã phải bỏ mạng.

Sở Khang Bá thầm nhìn ‘Lý Âm Trúc’ đang bị đóng băng, biết đâu hy vọng cứu chữa cho con gái của cố nhân lại nằm ở ‘cấm địa’ đó.

Nếu vị Bạch tiền bối kia và Tống Thư Hàng tiểu hữu sau khi thám hiểm nơi đó mà tìm được cách cứu chữa cho Lý Âm Trúc, thì cũng coi như cứu được giọt máu của cố nhân.

“Cũng được.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Dù sao cũng đã đến đây rồi, vậy thì mang bản đồ ‘cấm địa’ đi luôn vậy.

Biết đâu nể mặt ‘bản đồ cấm địa’, Bạch tiền bối sẽ cho mình kết thúc sớm chuyến ‘du lịch vũ trụ một tháng’ thì sao?

Phàm sự cứ phải nghĩ theo hướng tốt đẹp chứ! ... ...

Trong khi Tống Thư Hàng và Sở Khang Bá đang trò chuyện, điện thoại của cậu bỗng reo vang.

Cậu rút điện thoại ra xem, là Hoàng Sơn Chân Quân gọi tới.

Chân Quân cuối cùng cũng nhớ tới mình rồi sao?

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt, cái áo cà sa trên người cậu đến giờ vẫn chưa cởi ra được đây này.

Giọng nói ôn hòa của Hoàng Sơn Chân Quân vang lên: “Alo, Thư Hàng tiểu hữu hả?” “Chân Quân, tôi đợi cuộc điện thoại này của ngài mấy ngày nay rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Khụ, ha ha ha.

Mấy ngày nay đang bị con Đậu Đậu nhỏ phiền phức kia quậy phá, ha ha ha, mãi mới xử lý xong nó.” Trong giọng điệu của Hoàng Sơn Chân Quân có vẻ rất đắc ý.

Đậu Đậu... không phải bị nấu lẩu thịt chó rồi chứ?

“Khụ, mật mã áo cà sa của cậu có rồi đây, tôi gửi ảnh qua cho cậu, nhớ nhận nhé.

Vậy nha, tạm biệt.” Hoàng Sơn Chân Quân nói xong liền cúp máy — Chân Quân có vẻ đang bận việc gì đó?

Rất nhanh, Tống Thư Hàng nhận được một tin nhắn đa phương tiện.

Trên đó chính là cách giải mã áo cà sa.

Làm theo cách giải khóa được đánh dấu trên ảnh, Tống Thư Hàng nhấn lên chiếc Bích Ngọc Cà Sa. ‘Tạch’ một tiếng, cái áo cà sa đáng chết đó cuối cùng cũng rơi xuống từ người cậu.

Áo cà sa rơi xuống, Tống Thư Hàng cảm giác như một tảng đá đè nặng trong lòng cũng rơi xuống theo, cậu thở phào một hơi nhẹ nhõm.

... ...

Sở Khang Bá lẳng lặng đợi Tống Thư Hàng cởi áo cà sa xong mới lên tiếng: “Vậy thì mời tiểu hữu cùng lão phu về tộc địa Sở gia một chuyến.” Tống Thư Hàng vắt áo cà sa lên tay: “Mời Sở tiền bối dẫn đường.” Sở Khang Bá đưa tay, cẩn thận dùng linh lực nâng khối băng tinh kia lên, đặt nó vào một chiếc xe đẩy nhỏ đã chuẩn bị sẵn để đẩy về tộc địa Sở gia.

Băng tinh được linh lực nâng đỡ, nhẹ nhàng rơi xuống xe đẩy. ‘Bộp!’ Khi rơi xuống, cả khối băng tinh khẽ rung lên.

Sau đó, Sở Khang Bá và Tống Thư Hàng thấy trên khối băng tinh xuất hiện một vết nứt, rồi càng lúc càng nhiều vết nứt như mạng nhện hiện ra trên bề mặt băng.

Tống Thư Hàng nói: “Không phải tại tôi đâu nhé?” “Lão phu đặt rất nhẹ mà.” Sở Khang Bá cũng nói theo. ‘Rắc rắc rắc’...

Cả khối băng tinh bắt đầu vỡ vụn ra. ... ...

“Có khi nào là Lý Âm Trúc bên trong tỉnh lại không?” Tống Thư Hàng đoán — hàn khí trong người con gái Lý Thiên Tố không phải lúc nào cũng ở trạng thái ‘phát bệnh’.

Sau khi phát tác một thời gian, nó cũng sẽ tiềm phục một giai đoạn.

Lúc hàn khí tiềm phục, Lý Âm Trúc có thể hoạt động như người bình thường, chỉ là thân nhiệt hơi thấp và đặc biệt sợ lạnh.

Bây giờ có lẽ là lúc hàn khí của cô bé bắt đầu tiềm phục?

“Rất có khả năng.” Sở Khang Bá gật đầu, ông cũng có hiểu biết về bệnh tình của con gái Lý Thiên Tố. ... ...

Sự thực đúng như hai người dự đoán, luồng hàn khí đáng sợ trên băng tinh bắt đầu thu liễm lại, cả khối quan tài băng cũng chuyển hóa thành khối băng bình thường.

Rất nhanh, những khối băng trên quan tài vỡ tan hoàn toàn, lộ ra cô bé tóc bạc mặc quần áo dày cộp, tròn ủng như quả cầu bên trong.

Chương 525

Sau khi Lý Âm Trúc ra khỏi khối băng, cả người run rẩy cầm cập, trên tóc và trên người vẫn còn dính nhiều vụn băng.

Cô bé mở mắt ra...

Không chỉ có mái tóc biến thành màu bạc trắng, nhìn kỹ lại, lông mi và đồng tử của cô bé cũng đều là màu bạc trắng.

Trông cô bé tinh tế, đáng yêu như một con búp bê vậy.

Mỗi lần phát bệnh, Lý Âm Trúc nhẹ thì bảy tám ngày, nặng thì vài tháng, hàn khí trong người sẽ tự động thu liễm, để cô bé có một khoảng thời gian tự do hoạt động.

Nhưng lần này bệnh tình quá nghiêm trọng, trực tiếp hình thành quan tài băng.

Người cha Lý Thiên Tố lo lắng cho bệnh tình của con nên đã trực tiếp phong ấn cả quan tài băng lại.

Kết quả là mãi đến khi phong ấn được giải trừ, hàn khí trong người cô bé mới thu liễm, cho phép cô bé chui ra khỏi quan tài băng.

“Suýt~ suýt~” Lý Âm Trúc co rùm lại, miệng phát ra những tiếng gọi yếu ớt. ... ...

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy cô bé run rẩy, trong lòng bỗng dâng lên một cảm giác xót xa — không phải vì thuộc tính ‘người tốt’ của cậu phát tác, mà vì cậu đã từng ‘nhập mộng’ vào cuộc đời của Lý Thiên Tố, trải qua quá trình Lý Thiên Tố kết hôn, nuôi dưỡng con gái.

Cho nên khi thấy Lý Âm Trúc run rẩy, khó tránh khỏi có chút tình cảm đồng cảm.

“Có khăn khô không?” Tống Thư Hàng lập tức hỏi.

Bên cạnh có đệ tử Sở gia đưa tới một chiếc khăn lông dày và khô.

Tống Thư Hàng bước tới, thuần thục bế Lý Âm Trúc đang run rẩy lên, dùng khăn lông tỉ mỉ lau sạch vụn băng trên tóc, trên mặt và cổ của cô bé — động tác trôi chảy như thể đã làm việc này hàng trăm hàng nghìn lần vậy.

Đồng thời, Tống Thư Hàng nhíu mày nhìn quần áo trên người Lý Âm Trúc.

Những bộ quần áo này vốn dĩ phải là các loại vật phẩm ‘pháp bào’ có hiệu quả pháp thuật, có thể giữ ấm cho chủ nhân.

Nhưng hiện tại, những bộ pháp y này dưới sự xâm thực của hàn khí trong người Lý Âm Trúc đã mất hoàn toàn hiệu quả giữ ấm.

Lại bị đóng băng trong băng tinh bấy lâu, giờ đây quần áo lạnh như băng đá vậy.

Phải thay cho cô bé một bộ đồ khác mới được.

Tống Thư Hàng lấy chiếc Bích Ngọc Cà Sa của mình ra choàng lên người Lý Âm Trúc, rồi quay đầu nói với Sở Khang Bá: “Sở tiền bối, xin hãy nhờ nữ đệ tử Sở gia lau người cho đứa trẻ này, rồi thay cho bé bộ quần áo nào ấm áp một chút.” Sở Khang Bá gật đầu, sai hai nữ đệ tử tới, bảo họ đưa Lý Âm Trúc đi thay đồ trước.

Hai nữ đệ tử tiến lên, đưa tay định đón lấy cô bé tóc bạc từ tay Tống Thư Hàng.

Nhưng đôi mắt Lý Âm Trúc bỗng trợn to vì kinh hãi, cô bé bám chặt lấy Tống Thư Hàng, cả người rúc ra sau lưng cậu.

Sau đó, cô bé càng run rẩy dữ dội hơn.

Hai nữ đệ tử Sở gia hơi ngượng ngùng mỉm cười.

Tống Thư Hàng nhìn cô bé đang túm góc áo mình, trong lòng khẽ động, cậu nhìn xuống chiếc nhẫn cổ đồng trên ngón tay mình.

Có phải vì chiếc nhẫn này mà Lý Âm Trúc vô thức muốn gần gũi cậu không? ... ...

Chính vì trên chiếc nhẫn cổ đồng có hơi thở của Lý Thiên Tố đạo trưởng nên Lý Âm Trúc mới theo bản năng mà lại gần cậu sao?

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên vai Lý Âm Trúc, nhu giọng nói: "Đừng sợ, hai chị đây chỉ giúp em thay quần áo thôi." Nghe thấy giọng nói của cậu, Lý Âm Trúc run rẩy gật gật đầu.

Sau đó, cô bé mới cẩn thận đưa tay mình cho hai nữ đệ tử Sở gia.

Nữ đệ tử Sở gia khẽ cười một tiếng, bế Lý Âm Trúc lên, đưa cô bé tới căn phòng gần đó để tắm rửa và thay quần áo sạch sẽ.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, cậu cảm thấy trạng thái của Lý Âm Trúc có chút không đúng.

Trong ký ức 'nhập mộng' của cậu, tuổi của Lý Âm Trúc chắc hẳn không còn nhỏ nữa.

Trước khi căn bệnh hàn phát tác lần đầu tiên, cô bé đã ngoài hai mươi tuổi.

Sau đó Lý Thiên Tố vì chữa bệnh cho con mà tán gia bại sản, tìm đủ mọi cách, quá trình đó cũng kéo dài nhiều năm.

Nhưng hiện tại, từ ngoại hình cho đến hành vi cử chỉ, cô bé chẳng khác gì một đứa trẻ ba bốn tuổi.

Chẳng lẽ sau khi cơ thể thoái hóa về kích thước ấu nhi, ngay cả thần trí của cô bé cũng thoái hóa về trạng thái trẻ thơ luôn rồi sao? ********** "Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu, xem ra cậu rất giỏi chăm sóc trẻ con nha." Lão tổ Sở gia Sở Khang Bá cười ha hả, ông liếc nhìn chú tiểu luôn đi theo sát bên cạnh Tống Thư Hàng không rời nửa bước.

Chú tiểu sau khi đến thành phố An Lạc thì không quay về Thiên Nhai Vân Du tự ngay, mà tiếp tục đi theo Tống Thư Hàng để đợi Tam Nhật sư huynh tới đón về.

Thấy lão tổ Sở gia chú ý tới mình, chú tiểu chắp tay, lễ phép chào một tiếng.

Lão tổ Sở gia cũng cười chào lại.

Tống Thư Hàng cười khổ, mình giỏi chăm sóc trẻ con sao?

Chẳng lẽ trên người mình có cái hào quang 'vua trẻ con', nên những đứa trẻ như Quả Quả, Kinh Ba Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, rồi cả Ngư Kiều Kiều nữa, toàn bộ đều dưới tác động của hào quang đó mà lần lượt xuất hiện bên cạnh mình?

Trong lúc nói chuyện, hai nữ đệ tử Sở gia đã đưa Lý Âm Trúc đi ra.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, mái tóc bạc của Lý Âm Trúc được xõa ra sau lưng, vừa dài vừa dày, trông càng thêm đáng yêu.

Điểm trừ duy nhất là cô bé mặc một chiếc áo len dày cộp, bên ngoài còn choàng chiếc Bích Ngọc Cà Sa, trông vô cùng kỳ quặc.

Lý Âm Trúc vừa thấy Thư Hàng liền chạy nhanh tới bên cạnh cậu, bàn tay nhỏ bé thò ra khỏi áo cà sa, nắm lấy góc áo Tống Thư Hàng không chịu buông.

Khi cơ thể Tống Thư Hàng tiếp xúc với chiếc Bích Ngọc Cà Sa trên người Lý Âm Trúc: "Nóng thế?" Chiếc áo cà sa này có chức năng tự động điều tiết nhiệt độ, cho nên khi cảm ứng được thân nhiệt của Lý Âm Trúc rất thấp, nó liền không ngừng tăng nhiệt.

Lúc này, chiếc áo cà sa giống như một cái đèn sưởi ấm trong mùa đông giá rét vậy, sờ vào thấy hơi bỏng tay.

Nghe thấy tiếng lầm bầm của Tống Thư Hàng, Lý Âm Trúc vẻ mặt nghi hoặc nhìn cậu.

“Không có gì đâu.” Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên người cô bé, nhiệt độ này đối với Tống Thư Hàng hiện tại cũng chẳng thấm tháp gì.

Lúc này, lão tổ Sở gia Sở Khang Bá nói: “Mời tiểu hữu đi theo tôi.” Ông dẫn đường phía trước, Tống Thư Hàng đi theo, chú tiểu cũng bám sát gót Tống Thư Hàng.

Chú tiểu thỉnh thoảng lại nhìn Lý Âm Trúc, đối với cô bé chui ra từ khối băng này, chú cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Người ta thường bảo trẻ con là từ trong đá nhảy ra, chứ từ trong khối băng nhảy ra thì đây là lần đầu chú tiểu thấy. ***************** Tộc địa Sở gia.

Tống Thư Hàng ngồi trên ghế sofa, bên trái là chú tiểu, bên phải là Lý Âm Trúc, trên vai là Ngư Kiều Kiều.

Chiếc Bích Ngọc Cà Sa trên người Lý Âm Trúc đã trả lại cho Tống Thư Hàng, lão tổ Sở gia đã thay cho cô bé một bộ pháp y dành cho nữ tu nhỏ nhắn.

Sở Khang Bá dù gì cũng là ngũ phẩm Linh Hoàng, thời trẻ từng cùng Lý Thiên Tố xông pha không ít di tích, bảo vật ông sưu tầm được rất nhiều, một bộ pháp y chẳng đáng là bao.

Tiếp đó, Sở Khang Bá đem bản đồ ‘cấm địa’, cùng với những thông tin về vùng ngoại vi cấm địa mà ông và Lý Thiên Tố từng thám hiểm, toàn bộ ghi lại trên một cuộn giấy dài rồi đưa cho Tống Thư Hàng.

Cấm địa đó, Sở Khang Bá thực sự không dám bén mảng tới nữa.

Ông ngay cả cổng lớn cấm địa còn chưa thấy mà đã bị trọng thương, phải dưỡng thương nhiều năm.

Mà người bạn thân Lý Thiên Tố lại còn bỏ mạng ở đó, nơi này không phải là nơi mà ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng có thể thám thính được.

“Tiểu hữu, đây chính là vị trí cấm địa cùng với một số bố trí ở ngoại vi.

Chỉ là đã nhiều năm trôi qua, không biết bên ngoài cấm địa có thay đổi gì không, cho nên những gì lão phu và Lý đạo hữu từng thám hiểm chỉ có thể dùng để tham khảo thôi.” Sở Khang Bá lên tiếng.

“Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng lại hứa: “Ngoài ra, xin Sở tiền bối yên tâm.

Nếu trong cấm địa đó có cách chữa trị cho Lý Âm Trúc, chúng tôi nhất định sẽ dốc hết sức mang về.” Sở Khang Bá nghe vậy thì lòng cũng yên tâm phần nào.

Sau đó, hai người trò chuyện rất lâu.

Kinh nghiệm mạo hiểm thời trẻ của Sở Khang Bá đã giúp Tống Thư Hàng học hỏi được rất nhiều điều.

Cuối cùng, hai người trao đổi số điện thoại, nếu chuyến đi cấm địa của Tống Thư Hàng có thu hoạch gì thì có thể liên hệ trực tiếp với Sở Khang Bá. ********** “Sở tiền bối, vãn bối còn có việc phải về nhà một chuyến.

Chúng ta hậu hội hữu kỳ!” Tống Thư Hàng chắp tay với Sở Khang Bá.

“Hậu hội hữu kỳ.” Sở Khang Bá đứng dậy tiễn khách.

Khi ra đến khoảng sân trống bên ngoài, Tống Thư Hàng lấy con

‘Ngân Long khôi lỗi’ từ trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại ra.

Lúc Thất Sinh Phù tiền bối tặng con Ngân Long khôi lỗi này, bên trong đã lắp sẵn một viên linh thạch tam phẩm, đủ để nó bay trong một thời gian dài.

Cũng may là trong khôi lỗi đã có linh thạch... chứ nếu không với cái túi rỗng không, nửa viên linh thạch cũng không có của Tống Thư Hàng hiện giờ, con Ngân Long khôi lỗi này chỉ có nước để làm cảnh.

Chú tiểu nhìn thấy con Ngân Long khôi lỗi liền reo lên một tiếng, ‘vèo’ một cái nhảy tót lên lưng rồng.

Dù bình thường có tỏ ra già dặn đến đâu, khi thấy thứ mình thích, chú cũng khó lòng kiềm chế được tính trẻ con của mình.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên vai Lý Âm Trúc đang nắm góc áo mình: “Ngoan, Âm Trúc ở lại đây với Sở tiền bối nha...

Qua một thời gian nữa tôi lại tới thăm em, được không?” Lý Âm Trúc chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy mê mang.

Tay cô bé vẫn bám chặt lấy góc áo Tống Thư Hàng, nhất quyết không buông.

Trên vai, Ngư Kiều Kiều cười nói: “Hi hi, cô bé quấn cậu rồi kìa, Thư Hàng.” “Chắc là do trên chiếc nhẫn này có mùi hương mà cô bé thấy quen thuộc.” Tống Thư Hàng xoa xoa chiếc nhẫn cổ đồng.

Chiếc nhẫn này có đính kèm pháp thuật ‘Hỏa Diễm Đao’, ‘Trì Dũ Thuật’ (thuật trị thương), còn có tụ linh trận pháp cấp bậc tam phẩm, là một bảo vật hiếm có đối với Tống Thư Hàng ở giai đoạn hiện tại.

Chiêu ‘Hỏa Diễm Đao’ đã mấy lần giúp cậu thoát khỏi hiểm cảnh sinh tử, Trì Dũ Thuật lại càng quý giá hơn, đó là pháp thuật có thể cứu mạng thật sự.

Nhưng suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng vẫn tháo chiếc nhẫn khỏi ngón tay.

Cậu ngồi xổm xuống, cầm lấy bàn tay nhỏ bé của Lý Âm Trúc, đặt chiếc nhẫn cổ đồng vào lòng bàn tay cô bé.

Đây là di vật của cha cô bé, nên xét về tình về lý thì đều nên trả lại cho cô bé.

Đây cũng coi như là vật về chủ cũ.

“Tạm biệt, bảo trọng nhé.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói với cô bé.

Lý Âm Trúc đôi mắt màu bạc nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trong lòng bàn tay, đứng đực ra đó không nhúc nhích.

Sở Khang Bá tiến lên một bước, vỗ nhẹ lên vai Lý Âm Trúc rồi bế cô bé lên.

Chương 526

“Sở tiền bối, tạm biệt.” Tống Thư Hàng nhảy lên Ngân Long khôi lỗi, chắp tay chào.

Đôi mắt của Ngân Long khôi lỗi lóe lên ánh sáng vàng kim, đôi cánh khổng lồ khẽ đập một cái, lao vút lên trời cao...

Đám đệ tử Sở gia nhìn theo con khôi lỗi đầy ngưỡng mộ, cảm giác loại khôi lỗi bay này trông ngầu thật đấy.

Tiếc là đừng nói khôi lỗi bay, ngay cả loại khôi lỗi chạy dưới đất thôi đối với đệ tử Sở gia cũng là cái giá trên trời rồi.

Có tiền mua khôi lỗi thì thà để đổi lấy tài nguyên tu luyện còn hơn.

“Đi thôi, chúng ta về thôi.” Sở Khang Bá lên tiếng.

Trong lòng ông, Lý Âm Trúc vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn, không biết cô bé đang nghĩ gì.

Sở Khang Bá vỗ nhẹ lên người con gái cố nhân: “Từ hôm nay, chúng ta cùng chung sống nhé.” Ông sẽ coi Lý Âm Trúc như con gái ruột, tận tâm chỉ bảo và bồi dưỡng cô bé.

Nếu có một ngày có thể trừ bỏ hàn độc trên người cô bé, thì ông cũng coi như có lời giải đáp với người bạn cũ của mình. ... ...

Khi Sở Khang Bá bế cô bé đi được năm sáu bước, Lý Âm Trúc đột nhiên mở miệng, phát ra một âm tiết: “Phần.” Sau đó, từ trong miệng Lý Âm Trúc có một vật phẩm nhỏ như viên thuốc bay ra.

Đó chính là...

Kiếm Hoàn!

Nó được tạo thành từ những lưỡi kiếm cực mảnh cuộn lại thành hình tròn, chỉ cần rót chân khí hoặc linh lực vào, kiếm hoàn có thể hóa thành trường kiếm sắc bén, hoặc dùng ngay hình dạng kiếm hoàn để giết địch.

Luyện chế kiếm hoàn rất khó, ở cùng đẳng cấp thì giá trị của nó gấp năm đến mười lần phi kiếm thông thường.

Chiếc kiếm hoàn này bay ra từ miệng Lý Âm Trúc, bùng nổ giữa không trung, hóa ra kiếm quang hoàn chỉnh.

Sở Khang Bá ngây người mất nửa giây: "Ngự kiếm chi thuật!" Và ngay lúc đó, Lý Âm Trúc vùng ra khỏi vòng tay ông, cô bé khẽ nhảy một cái, cơ thể nhỏ bé đáp xuống luồng kiếm quang.

Tiếp đó, cô bé cẩn thận nằm bò trên kiếm quang, trông như một con thú nhỏ đáng yêu. 'Vèo!' Kiếm quang lao vút đi, chớp mắt đã biến mất nơi chân trời...

Nhìn hướng bay, chắc chắn là đuổi theo vị trí của Tống Thư Hàng rồi.

"Tứ phẩm Tiên Thiên." Sở Khang Bá cười khổ.

Ông vậy mà đã nhìn lầm, đứa con gái của người bạn già này lại là một tu sĩ tứ phẩm cảnh giới Tiên Thiên!

Cô bé mới bao nhiêu tuổi chứ, vậy mà đã có tu vi tứ phẩm rồi.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, để chữa trị căn bệnh hàn cho con gái, Lý Thiên Tố đã dốc toàn bộ gia sản, nợ nần chồng chất, còn vô số lần vào sinh ra tử ở các bí cảnh, di tích, bao nhiêu tài nguyên kiếm được đều dồn hết lên người con gái.

Đó thực sự là lượng thiên tài địa bảo khổng lồ, dù phần lớn dùng để chống chọi với 'hàn khí' trong cơ thể, thì một phần dược lực ít ỏi còn lại cũng đủ để đưa Lý Âm Trúc lên tới cảnh giới tứ phẩm Tiên Thiên.

Sở Khang Bá suy nghĩ một chút rồi rút điện thoại ra gọi cho Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, điện thoại được kết nối.

“Ơ?

Sở tiền bối, có chuyện gì vậy ạ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, chẳng lẽ mình quên thứ gì ở Sở gia sao?

Sở Khang Bá ngại ngùng nói: “Tống tiểu hữu, Âm Trúc đang bay về phía cậu đấy.” “Hả?

Cô bé bay tới đây?

Bay bằng cách nào cơ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Khang Bá: “Ngự kiếm phi hành.” “Tứ phẩm Tiên Thiên?” Tống Thư Hàng ngây người.

Sở Khang Bá: “Ừ, tứ phẩm Tiên Thiên.” Tống Thư Hàng: “...” Thời buổi này thiên tài rẻ rúng đến thế sao?

Các bậc tiền bối ngày xưa phải mất hàng mấy trăm năm mới có cơ hội thăng lên cảnh giới tứ phẩm Tiên Thiên. ... ...

Nhưng hiện tại, Vũ Nhu Tử mới mười mấy hai mươi tuổi đã sắp đạt tới cảnh giới này.

Lớn hơn Vũ Nhu Tử một chút là Tô Thị A Thập Lục cũng đã đang trùng kích cảnh giới tứ phẩm rồi.

Con Ngư Kiều Kiều trên vai cậu, nếu quy đổi theo tỉ lệ tuổi con người thì cũng chẳng lớn hơn Tô Thị A Thập Lục bao nhiêu, vậy mà hiện giờ cũng đã là cảnh giới tứ phẩm rồi.

Đây dường như là thời đại của các thiên tài xuất hiện lớp lớp thì phải.

Lúc này, trong điện thoại Sở Khang Bá lại nói: “Cho nên, có thể phiền Tống tiểu hữu giúp chăm sóc cháu gái tôi vài ngày được không.

Phía tôi sẽ lập tức cử hai đệ tử Sở gia qua đó, lúc đó hai người họ sẽ chịu trách nhiệm chăm sóc sinh hoạt cho Lý Âm Trúc, đảm bảo sẽ không gây phiền phức gì cho tiểu hữu đâu.” Sở Khang Bá nhận thấy Lý Âm Trúc không biết vì nguyên nhân gì mà cứ nhất quyết quấn lấy Tống Thư Hàng — chẳng lẽ giống như gà con mới nở, coi thứ đầu tiên mình thấy là mẹ sao?

Nói chung bất kể thế nào thì Lý Âm Trúc tạm thời sẽ không rời xa Tống Thư Hàng, vậy thì chi bằng cứ phái hai người qua đó chăm sóc cô bé, để cô bé ở cạnh Tống Thư Hàng tiểu hữu một thời gian.

Đợi tìm được cách giải quyết thì sẽ đưa cô bé về sau.

Mà nhân tuyển để chăm sóc Lý Âm Trúc, trong đầu Sở Khang Bá đã có ngay một người phù hợp — thiên tài của Sở gia, tiểu Sở Sở.

Với tư chất của cô bé, nếu cứ tiếp tục ở lại Sở gia thì hơi lãng phí thiên tài.

Như vậy thì chẳng thà để cô bé đi cùng Tống Thư Hàng tiểu hữu, biết đâu còn có được cơ duyên gì cho mình.

Một nhân tuyển khác thì cần tìm một đệ tử Sở gia thật thà, chăm chỉ mới được...

Tống Thư Hàng nhìn chú tiểu đang hò reo trên lưng Ngân Long, thôi được rồi, chăm một đứa cũng là chăm, chăm hai đứa cũng là chăm thôi.

“Không vấn đề gì đâu Sở tiền bối.

Tôi có thể chịu trách nhiệm giúp chăm sóc Lý Âm Trúc một tay, nhưng mà... thời gian tới có lẽ tôi sẽ phải đi xa một chuyến, nên đệ tử Sở gia ngài phái tới tốt nhất là nên đến trong vòng hai ngày.” Tống

Thư Hàng trả lời.

“Hai ngày hả?

Không vấn đề gì.

Tiểu hữu cứ gửi địa chỉ cho tôi, tôi đảm bảo trước khi mặt trời lặn ngày mai, hai đệ tử Sở gia sẽ có mặt chỗ cậu.” Sở Khang Bá vỗ ngực bảo đảm, đồng thời lão tổ lại thuận miệng hỏi thêm một câu: “Thư Hàng tiểu hữu định đi xa tới đâu?

Có cần giúp đỡ gì trên đường không?” “À...

Đi một nơi rất xa, rất xa luôn ấy ạ.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao: “Cảm ơn ý tốt của Sở tiền bối, nhưng chuyến đi xa này đã được Bạch tiền bối sắp xếp ổn thỏa rồi, tôi chỉ việc vác xác đi thôi ạ.” “Vậy thì tiểu hữu đi đường cẩn thận nhé.” Sở Khang Bá nghe ra giọng điệu của Tống Thư Hàng có gì đó hơi là lạ, cũng chẳng biết phải tiếp lời thế nào, chỉ đành nói câu chúc phúc. ... ...

Sau khi Tống Thư Hàng cúp máy, cậu thấy phía sau Ngân Long có một luồng kiếm quang lao tới rất nhanh, tốc độ cực nhanh, phải gấp đôi con khôi lỗi Ngân Long này.

Trên kiếm quang, cô bé tóc bạc Lý Âm Trúc đang nằm bò trên đó như một con thú nhỏ đáng yêu.

Khi ánh mắt cô bé chạm phải mắt Tống Thư Hàng, đôi đồng tử màu bạc lập tức bừng sáng.

Tốc độ kiếm quang càng nhanh hơn, chớp mắt đã đuổi kịp Tống Thư Hàng.

Sau đó, Lý Âm Trúc nhảy vọt một cái từ kiếm quang sang khôi lỗi Ngân Long của Tống Thư Hàng.

Động tác nguy hiểm này khiến tim Tống Thư Hàng như muốn nhảy ra ngoài, cậu vội vàng đưa tay đón lấy ‘tổ tông’ này.

May mà Lý Âm Trúc có thể khống chế lực va chạm, khi cô bé lao vào người Tống Thư Hàng thì lực va chạm đã rất nhỏ rồi.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng ôm lấy cô bé.

Bên cạnh, luồng kiếm quang đó thu nhỏ lại, hóa thành một viên kiếm hoàn bay tới cạnh Lý Âm Trúc.

Cô bé hơi há miệng, liền nuốt lấy kiếm hoàn.

“Hi hi hi.” Lý Âm Trúc túm lấy góc áo Tống Thư Hàng, phát ra tiếng cười mãn nguyện.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, vỗ nhẹ lên người cô bé.

Chú tiểu thì trợn tròn mắt, cô bé trông còn nhỏ hơn chú này vậy mà đã có thể ngự kiếm phi hành rồi.

Thế giới quan của chú tiểu hơi bị sụp đổ một chút.

Nhưng rất nhanh, chú lại nghiến răng kiên định nói: “Chắc chắn là dạo này mình tu luyện chưa đủ rồi, mình phải cố gắng, cố gắng nhiều hơn nữa mới được.” Lý Âm Trúc đã vô tình kích lệ động lực tu luyện của chú tiểu. ... ...

Sau khi bám chắc vào áo Tống Thư Hàng, Lý Âm Trúc đưa bàn tay nhỏ nhắn ra, đem chiếc nhẫn cổ đồng dâng lên.

“Cho tôi sao?” Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Vâng.” Lý Âm Trúc khẽ gật đầu.

“Đây là đồ của cha em, tôi chỉ là vật về chủ cũ thôi.

Cho nên nó là đồ của em.” Tống Thư Hàng lắc đầu, dịu giọng nói.

Lý Âm Trúc vẫn giơ bàn tay nhỏ bé, đôi mắt màu bạc nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Thư Hàng bị cô bé nhìn tới mức phát ngại, đành phải nhận lại chiếc nhẫn cổ đồng kia — nói đi cũng phải nói lại, Lý Âm Trúc lại gần mình không phải vì chiếc nhẫn này sao?

Nếu không phải vì chiếc nhẫn thì là vì nguyên nhân gì nhỉ?

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến linh quỷ trong người mình...

Hồi đó khi khế ước với linh quỷ, nó đã hấp thu một phần nhỏ năng lượng 'hóa đạo' của Lý Thiên Tố.

Có lẽ nguyên nhân này khiến trên người Tống Thư Hàng cũng mang theo mùi vị của Lý Thiên Tố, dẫn đến việc Lý Âm Trúc theo bản năng muốn lại gần cậu?

Thôi kệ đi, dù sao thì cứ đưa cô bé về nhà trước đã — mẹ Tống rất thích trẻ con, chắc chắn sẽ thích cô bé đáng yêu này thôi.

À, không được quên là vẫn còn một chú tiểu nghiêm túc nữa. *************** Đường Bạch Kình, thành phố Ôn Châu, nhà Tống Thư Hàng.

Mẹ Tống đang ngồi trên ghế sofa cắn hạt hướng dương xem phim Hàn.

Ba Tống thì tựa lưng vào sofa nhắm mắt dưỡng thần.

Chương 527

Bản tin thời sự hôm nay đưa tin, những người trên máy bay gặp nạn lần trước rơi xuống đảo hoang đã được vị đại phú hào bí ẩn dùng du thuyền đưa về thành phố Tang Hải an toàn, các hành khách đã bắt đầu lên đường trở về nhà.

Cho nên hôm nay, ba Tống đặc biệt xin nghỉ phép, mẹ Tống thì sớm chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn ngon, chỉ đợi Tống Thư Hàng về nhà. ‘Kính coong ~~’ Ngoài cửa vang lên tiếng chuông.

“Thư Hàng về rồi hả?” Ba Tống nhảy dựng từ sofa lên, động tác nhanh nhẹn hoàn toàn không giống người ở độ tuổi của ông.

Sau đó ông sải bước tới cửa, dùng sức mở cửa phòng.

“Cái thằng này cuối cùng cũng biết đường về...

Ơ?” Đang nói dở thì ông thấy người đứng ngoài cửa, liền ngây người.

Trước mặt ông không phải Tống Thư Hàng, mà là một cô gái vóc dáng cao ráo.

Cô gái cao ráo thì không có gì lạ, nhưng cô này lại mặc một bộ váy cổ trang màu đỏ, trông như tiên tử bước ra từ phim cổ trang vậy.

Mà giữa trưa nắng nóng thế này mặc bộ đồ này thì không chỉ kỳ quặc mà còn nóng lắm đúng không?

“Chào cô, cô tìm ai?” Ba Tống hỏi.

“À, cho hỏi đây có phải là nhà của Thư Sơn Áp Lực Đại tiểu hữu không ạ?” Cô gái mặc váy đỏ cổ trang chớp chớp mắt, cười hỏi.

Khi cô mỉm cười, trên người tỏa ra một sức hút rất mạnh, khiến cơ thể ba Tống không tự chủ được mà ngả về phía cô — đừng nghĩ bậy nhé, không phải loại 'hấp dẫn quyến rũ' đâu, mà là sức hút thực sự, như nam châm vậy, ba Tống cảm giác mình đứng không vững nữa.

"Thư Sơn Áp Lực Đại?

Cái gì cơ?" Ba Tống mù tịt, đồng thời ông thấy mình mất thăng bằng nên vội vàng ngả người ra sau.

"Ủa?

Đợi chút, hôm nay đổi ngày rồi." Cô gái mặc váy đỏ rút điện thoại ra xem xem, rồi ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Đây có phải là nhà của Bạch Kình Đao Khách không ạ?" "Bạch Kình Đao Khách lại là cái quái gì nữa?" Ba Tống dùng sức xoa xoa thái dương, giới trẻ bây giờ biết chơi quá, nhịp điệu tư duy của ông theo không kịp nữa: "Tôi chỉ biết đây là đường Bạch Kình thôi." "Ồ, bác đợi cháu chút...

Cháu quên mất việc quan trọng." Cô gái váy đỏ lại mở điện thoại ra, gõ nhanh thoăn thoắt.

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: "Cứu mạng!

Đạo hữu nào đang online cho hỏi cái, tên tục của Bạch Kình Đao Khách là gì nhỉ?

Tự dưng tôi quên mất tiêu." Điền Điềm phó đảo chủ: "Bạch Kình Đao Khách là ai?" Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Đạo hữu mới vào nhóm hả?" Lưu Huỳnh Tiên Tử: "Không phải, chính là đạo hữu có bảy cái đạo hiệu, mỗi ngày thay một cái ấy!" Đông Phương Thanh Tuyết: "À ~ là Thất Nhật đạo hữu hả!" Tạo Hóa Pháp Vương: "Thất Nhật đạo hữu là cái quỷ gì, người ta chỉ là bảy ngày thay một cái đạo hiệu thôi mà." Bắc Hà Tán Nhân: "Thất Nhật đạo hữu... cái đạo hiệu này không tồi nha, tôi rất ưng.

Ngoài ra, Lưu Huỳnh Tiên Tử nè, tên tục của Bạch Kình Đao Khách là ‘Tống Thư Hàng’, cô hỏi cái này làm gì?” Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Tôi vừa tới nhà cậu ấy, nhưng có lẽ gặp phải cha cậu ấy rồi.

Mà tôi nhất thời không nhớ ra tên tục của Bạch Kình Đao Khách đạo hữu.

Giờ thì biết rồi, cảm ơn Bắc Hà nha, moah moah.” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Lưu Huỳnh Tiên Tử tắt điện thoại, một lần nữa ngẩng đầu nhìn ba Tống: “Chào bác, đây là nhà Tống Thư Hàng tiểu hữu đúng không ạ?” “À à, hóa ra là bạn của Thư Hàng à.” Ba Tống gật gật đầu, đồng thời liếc nhìn Lưu Huỳnh Tiên Tử — một cô gái rất xinh đẹp, xét về khí chất và dung mạo thì mỗi người một vẻ mười phân vẹn mười so với cô gái Vũ Nhu Tử lần trước...

Chỉ là hành vi cử chỉ, trang phục hơi bị kỳ quái.

Còn cái danh xưng ‘Bạch Kình Đao Khách’ lúc nãy nữa.

Đợi đã, có lẽ đây chính là cái trò giới trẻ bây giờ hay chơi gọi là ‘cosplay’ gì đó, đóng vai nhân vật gì gì đấy.

Không ngờ thằng nhóc Tống Thư Hàng cũng chơi trò này.

“Mời cô vào nhà, Thư Hàng vẫn đang trên đường từ Tang Hải về, chắc là hôm nay sẽ tới nơi thôi.

Cô tìm Thư Hàng có việc gì không?” Ba Tống nhiệt tình tiếp đón.

“Dạ, Tống Thư Hàng có đặt một lô đặc sản, đã vận chuyển tới Ôn Châu rồi, hiện đang gửi tạm ở chỗ cháu.

Cháu nghe nói cậu ấy sắp về nhà nên qua đây gặp cậu ấy một chút.

Xem lúc nào cậu ấy rảnh thì vận chuyển số đặc sản đó về đây.”

Lưu Huỳnh Tiên Tử mỉm cười nói.

Mấy ngàn bao linh mễ (gạo linh khí) của Tống Thư Hàng đã tới rồi, hiện đang để trong tòa nhà bỏ không của Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Ngoài ra...

Lưu Huỳnh Tiên Tử được Bạch Tôn Giả thác phó, phải đưa Tống Thư Hàng vào vũ trụ.

Đã lâu không dùng cách này để đưa người vào vũ trụ rồi, Lưu Huỳnh Tiên Tử hiện giờ đang rạo rực hết cả người, ngứa ngáy chân tay lắm.

Tiên tử đã chuẩn bị sẵn một bộ trang phục du hành vũ trụ toàn diện cho Tống Thư Hàng rồi.

Chỉ đợi cậu về, chuyển linh mễ đi, sau đó chào tạm biệt gia đình là sẽ một hơi bắn cậu vào vũ trụ luôn.

“Đặc sản?

Thư Hàng lần này đi ra ngoài còn đặt đặc sản gì nữa?

Cái thằng này đúng là.” Ba Tống hỏi. ... ...

“Dạ, là một ít gạo, loại gạo có hương vị rất ngon ạ.

Vì rất hiếm nên Thư Hàng tiểu hữu đã đặt mua khá nhiều.” Lưu Huỳnh Tiên Tử mỉm cười nói.

Khi cô mỉm cười, trên người lại bắt đầu vô thức tỏa ra luồng ‘sức hút’.

Ba Tống dẫn đường phía trước chỉ cảm thấy cơ thể nặng nề, như thể đang đi ngược gió vậy, mỗi bước chân đều thấy cực kỳ tốn sức.

“Có chuyện gì vậy?

Dạo này sức khỏe mình yếu đi rồi sao?” Ba Tống thầm nghĩ:

“Xem ra tối nay phải bảo mẹ nó làm chút đồ tẩm bổ, bồi bổ lại mới được.” Ngoài ra, nghe thấy Tống Thư Hàng mua là gạo nên ba Tống cũng không hỏi thêm gì nữa — cũng may là ông không hỏi tiếp.

Nếu không nếu biết Tống Thư Hàng một hơi mua mấy ngàn bao gạo, ba Tống chắc chắn sẽ hét to ‘thằng con phá gia chi tử’, rồi tìm đủ mọi công cụ để nện Thư Hàng một trận tơi bời rồi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử đứng sau cảm ứng được trạng thái của ba Tống liền lập tức tắt nụ cười đi, thế là luồng ‘sức hút’ kia cũng lập tức biến mất.

Ba Tống thấy người nhẹ nhõm hẳn, cảm thấy có chút mơ hồ khó hiểu.

Đi thêm vài bước nữa, ba Tống lên tiếng hỏi: “Đúng rồi cô gái, cô xưng hô thế nào nhỉ?” Từ lúc vào cửa đến giờ ông vẫn chưa kịp hỏi tên cô gái mặc váy đỏ này.

“Cứ gọi cháu là Lưu Huỳnh được rồi ạ.” Lưu Huỳnh Tiên Tử mỉm cười nói.

“Lưu Huỳnh, tên hay lắm, tên hay lắm.” Ba Tống nói: “Đã là bạn tốt của Thư Hàng thì cô cũng đừng khách sáo, cứ gọi tôi là chú Tống được rồi.” Lưu Huỳnh Tiên Tử cười khổ: “...” Dù sao thì cô cũng chưa vô liêm sỉ đến mức cưa sừng làm nghé, đi gọi một người thanh niên hơn bốn mươi tuổi là ‘chú’.

Tuổi thật của cô chắc phải nằm ở mấy trang đầu của gia phả nhà họ Tống rồi ấy chứ.

Ba Tống nhiệt tình đưa Lưu Huỳnh Tiên Tử vào phòng khách, rồi mẹ Tống thấy khách tới cũng vội vàng đi pha một ly ‘Linh Mạch Bích Trà’.

Vẫn theo lời dặn của Tống Thư Hàng, một ly trà chỉ cho tối đa hai lá trà.

Lưu Huỳnh Tiên Tử nhận lấy tách trà, nhìn hai cái lá trà cô đơn trên mặt nước, có cảm giác dở khóc dở cười.

May là Lưu Huỳnh Tiên Tử tuy đã lâu không tiếp xúc với người thường nhưng tuổi tác để đó, kinh nghiệm sống vẫn còn dày dặn.

Vì thế, cô nhanh chóng ‘hòa nhập’ vào câu chuyện của ba mẹ Tống.

Ba người nói chuyện rất vui vẻ.

Trời ạ, Thư Hàng tiểu hữu sao vẫn chưa về nhỉ?

Cứ nói tiếp thế này, lát nữa cô khó tránh khỏi việc phải gọi ba Tống, lúc đó chả lẽ gọi ‘chú Tống’ thật sao?

Nghĩ đến cảnh đó thôi là Lưu Huỳnh Tiên Tử đã thấy nổi hết cả da gà da vịt rồi. ************* Mặt khác, Tống Thư Hàng đang điều khiển Ngân Long khôi lỗi, không bay thẳng về hướng thành phố Ôn Châu... mà là rẽ ngang, đến một cái hang động.

Đúng vậy, chính là nơi hang động động phủ của ‘Tiên sinh’ Xá Lam.

Lần trước khi ‘nhập mộng’ vào cuộc đời của Xá Lam, Tống Thư Hàng đã tiếp cận được hai thông tin hữu ích.

Một là chuyện Xá Lam cùng đồng bọn thám thính ‘Lục Tu Tôn Giả chi mộ’.

Thông tin còn lại chính là sâu trong hang động này vẫn còn ẩn giấu một lớp ngăn cách.

Trong lớp ngăn đó có một con rối gỗ tinh xảo vô cùng, có liên quan tới Mặc môn, liên quan tới kẻ chủ mưu đứng sau Xá Lam, điều này khiến Tống Thư Hàng rất để tâm.

Con rối gỗ đó, vào khoảnh khắc Xá Lam bị cải tạo thành khôi lỗi nhân... ngay trước khi ý thức được khôi phục, đã được chôn giấu ở sâu trong hang động.

Tống Thư Hàng vốn định đưa một vị tiền bối tới để thám thính lớp ngăn hang động đó.

Hiện tại, trên vai cậu đã có Ngư Kiều Kiều cảnh giới tứ phẩm, bên cạnh còn có một Lý Âm Trúc cũng là cảnh giới tứ phẩm, có lẽ có thể thử thám thính cái hang động đó xem sao?

Ngoài ra, ngoại trừ hai vị tứ phẩm ra, Tống Thư Hàng còn có chú tiểu cảnh giới Nhất Phẩm Dược Phàm làm đội cổ vũ.

Còn có hai con linh thú cá ngựa mang huyết thống 'giao long', đang tò mò bám cạnh Lý Âm Trúc thổi bong bóng.

Trên người Lý Âm Trúc tỏa ra hàn ý khiến hai con hải long mã có vẻ rất thích.

Đồng thời, Lý Âm Trúc cũng rất thích hai con hải long mã đó, nhìn nước dãi thỉnh thoảng chảy ra từ khóe miệng cô bé là biết ngay... ... ...

Đến không trung phía trên địa điểm mục tiêu, Ngân Long khôi lỗi từ từ hạ cánh.

Trên lưng rồng, sắc mặt Tống Thư Hàng trắng bệch...

Sau khi cảm giác hưng phấn ban đầu khi cưỡi Ngân Long làm 'long kỵ sĩ' qua đi, cái chứng sợ độ cao của cậu lại ập tới.

Nhìn xuống dưới thấy mấy ngôi nhà chỉ nhỏ như cái chấm đen, Tống Thư Hàng thấy bủn rủn cả chân.

Việc này không liên quan tới ý chí, ý chí lực của Tống Thư Hàng chắc chắn là rất kiên định.

Nhưng mà chứng sợ độ cao là một loại triệu chứng đáng sợ mà ngay cả ‘ý chí’ cũng không thể khắc phục được.

Tống Thư Hàng đoán, có lẽ chỉ đợi đến khi cậu nắm vững thuật ngự kiếm phi hành, không cần lo mình sẽ rơi từ trên trời xuống nữa thì cái chứng sợ độ cao này mới có khả năng bình phục.

May là lưng rồng khôi lỗi rộng hơn luồng kiếm quang của ‘phi kiếm dùng một lần’, lại là ‘tọa kỵ bay’ chuyên dụng nên có dây cương để bám vào.

Điều này giúp Thư Hàng kiềm chế được nỗi sợ hãi, điều khiển phi long bạc từ từ hạ cánh.

Chương 528

“Quay về phải nhờ tiền bối lắp thêm một lớp kính chắn gió lên con Ngân Long khôi lỗi này mới được.” Tống Thư Hàng lầm bầm, xung quanh trống không, lúc bay trên trời cậu thấy lòng dạ cứ bất an thế nào ấy. ... ...

Ngân Long khôi lỗi từ từ hạ cánh xuống cái hố mà ban đầu Bạch Tôn Giả đã đục ra.

Chú tiểu nhảy từ lưng rồng xuống, hiếu kỳ nhìn quanh: “Đây là nơi nào vậy ạ?” Trong hang động, bốn phía vách đá đều là một màu đen cháy.

Cảnh tượng khi con hắc long khôi lỗi cùng ‘tiên sinh’ Xá Lam tự bạo năm xưa dường như vẫn còn vẹn nguyên.

Vị trí hồ máu ban đầu cũng đã bị Linh Vũ Điệp Tôn Giả hủy đi.

Hồ máu cạn khô, thậm chí cả những phù văn trong hang động đều bị Linh Vũ Điệp Tôn Giả dời đi — những phù văn đó liên quan tới ‘không gian truyền tống trận’, rất giúp ích cho nghiên cứu của Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Tống Thư Hàng lên tiếng nói: “Đây là một động phủ của một tu sĩ đã đạo tiêu, cẩn thận một chút, chúng ta vào vị trí sâu nhất bên trong.” Lý Âm Trúc bám sát góc áo Tống Thư Hàng, nửa bước không rời.

Chú tiểu thì cách Lý Âm Trúc một khoảng thân người.

Hai con hải long mã không có mấy sức tấn công nên được Tống Thư Hàng để lại cạnh Ngân Long khôi lỗi.

Ngân Long khôi lỗi vẫn ở trạng thái kích hoạt, chỉ cần Tống Thư Hàng ra lệnh một tiếng là có thể khởi hành bất cứ lúc nào — dù sao con rối gỗ ẩn giấu sâu trong hang động đó có chút quỷ dị, Tống Thư Hàng không thể không phòng bị kỹ càng. ... ...

Rất nhanh, nhóm của Tống Thư Hàng đã tới sâu nhất trong hang động.

Nơi này vốn có rất nhiều 'da khôi lỗi nhân' cùng một số linh kiện khôi lỗi.

Sau này đều bị Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử cùng Lưu Kiếm Nhất sư huynh tiêu hủy hết.

Hiện trường vẫn là một màu đen cháy, đó là dấu vết sau khi đám cháy lớn bùng lên.

Tống Thư Hàng tỉ mỉ quan sát xung quanh, thấy gần đó không có dấu vết người lạ từng lui tới.

"Kiều Kiều, chuẩn bị một chút, lát nữa tôi sẽ đánh tan lớp đá này, bên trong lớp đá có một con nhân ngẫu cổ quái, có lẽ liên quan tới Mặc môn." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đồng thời, cậu lấy chiếc Bích Ngọc Cà Sa ra choàng lên người.

Bản thân chiếc cà sa đã có khả năng phòng ngự cực mạnh, còn có thể kích hoạt một lớp hộ thuẫn.

Nếu mà sửa nó thành đạo bào được thì Tống Thư Hàng sẽ thích hơn.

Ngư Kiều Kiều gật đầu: "Không vấn đề gì, tôi sẽ chuẩn bị một hộ thuẫn mạnh cùng với một pháp thế thân." Lý Âm Trúc không cần Tống Thư Hàng dặn dò, cô bé hơi há miệng, chiếc kiếm hoàn đó bay ra khỏi miệng cô bé, lơ lửng bên cạnh, duy trì trạng thái cảnh giới.

"Vậy thì, tôi ra tay đây." Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, dựa theo ký ức trong 'nhập mộng' mà đi tới phiến đá đang che giấu con rối gỗ tinh xảo kia.

Chân khí của «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» vận chuyển, khiến mỗi cử động của Tống Thư Hàng đều ẩn hiện tiếng cá voi khổng lồ kêu vang.

Trạng thái này của Tống Thư Hàng lúc mạnh nhất có thể bộc phát ra thần lực sánh ngang với cá voi khổng lồ.

Tiếp đó, Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, cổ tay xoay một vòng.

Trong não hải minh tưởng đao ý Phần Thiên của Xích Tiêu Tử tiền bối.

“Hỏa Diễm Đao!” Một vệt lửa rực rỡ được Tống Thư Hàng mạnh mẽ chém ra, hóa thành đao khí chém về phía phiến đá.

Trong quá trình mượn CPU của Diệt Phượng công tử để tu luyện «Nghịch Lân Đao Pháp», kiến thức về ‘đao pháp cơ bản’ của Tống Thư Hàng đã tăng vọt rất nhiều.

Kiến thức đao pháp cơ bản càng phong phú, sự lý giải về đao pháp càng sâu, khi chém ra một nhát ‘Hỏa Diễm Đao’ này, đao ý ẩn chứa trong đó cũng càng thêm mạnh mẽ.

Đao ý và uy lực của Hỏa Diễm Đao bổ trợ cho nhau!

Một nhát ‘Hỏa Diễm Đao’ này kích thước lớn hơn hẳn so với hồi ở trận chiến ‘Đoạn Tiên Đài’, đao khí hỏa diễm chém ra cách không cao tới gần bốn mét!

Nhát Hỏa Diễm Đao này chắc là đủ để phá tan phiến đá che đậy kia rồi chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ... ...

Ngay khi đao khí của Hỏa Diễm Đao chém ra, đột nhiên có một bóng người lướt qua bên cạnh Tống Thư Hàng, chắn ngay trước phiến đá đó!

Cái bóng đó đối diện với đao khí hỏa diễm, hai tay dang rộng, miệng nhỏ hơi há ra.

Mái tóc dài màu bạc bay múa trong gió, chính là Lý Âm Trúc!

“Âm Trúc??

Em làm gì thế!” Tống Thư Hàng hét lớn, con bé này lên cơn gì vậy, sao tự dưng lại chắn trước Hỏa Diễm Đao.

Chẳng lẽ phiến đá đó có gì cổ quái sao?

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay chộp vào không trung. ‘Đao ý’ trên Hỏa Diễm Đao tan biến đi, cái ‘đao ý’ này vốn là mô phỏng từ đao ý của Xích Tiêu Tử tiền bối nên sát thương rất lớn.

May là Tống Thư Hàng có thể khống chế nó, khiến nó tan biến bất cứ lúc nào.

Đao khí hỏa diễm sau khi mất đi ‘đao ý’ thì lực sát thương giảm mạnh, chỉ còn lại vòng lửa nóng rực.

Lúc này, chỉ thấy Lý Âm Trúc há miệng, hai tay nhanh chóng bắt vài cái đạo ấn.

“Hút!” Miệng nhỏ của cô bé hút một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cảnh tượng kinh người xảy ra.

Luồng đao khí hỏa diễm khổng lồ cứ như một sợi mì, bị cô bé hút tọt vào cái miệng nhỏ. ‘Xì xì’... chỉ trong vòng hai giây, đao khí hỏa diễm đã bị hút sạch sành sanh.

“Ợ ~~” Lý Âm Trúc mãn nguyện ợ một cái, vẻ mặt vô cùng hưởng thụ.

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt: 0_0 Vậy mà lại ăn luôn ‘Hỏa Diễm Đao’ rồi!

Tuy rằng đó là cái xác Hỏa Diễm Đao không có ‘đao ý’, nhưng đó cũng là chân hỏa do chân khí phát ra, nóng hơn lửa thường rất nhiều.

Vậy mà lại bị Lý Âm Trúc há miệng hút tọt vào bụng.

Đây chính là ‘tranh thủ ăn lúc còn nóng, để nguội là không ăn được nữa’ trong truyền thuyết sao?

Sau khi ăn xong Hỏa Diễm Đao, Lý Âm Trúc thở ra một hơi ấm, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn trắng bệch đã hơi ửng hồng lên một chút, trông có vẻ có sức sống hơn nhiều.

Nhìn cái bộ dạng thuần thục này của cô bé thì tuyệt đối không phải lần đầu tiên ăn ‘Hỏa Diễm Đao’ đâu!

Tống Thư Hàng theo bản năng nhìn xuống chiếc ‘nhẫn cổ đồng’ trên ngón tay mình, rồi lại nghĩ tới pháp thuật ‘Hỏa Diễm Đao’ khắc trên đó.

Có khi nào Lý Thiên Tố đạo trưởng thường xuyên đút cho con gái ăn Hỏa Diễm Đao không?

Nên Lý Âm Trúc cứ thấy Hỏa Diễm Đao là theo bản năng sáp tới ăn sạch luôn?

Nhìn bộ dạng mặt mũi Lý Âm Trúc hồng hào hẳn lên, Tống Thư Hàng thầm nghĩ: 'Có lẽ để con bé ăn Hỏa Diễm Đao lại có ích cho bệnh hàn của nó?

Vậy thì trước khi bệnh hàn của nó được giải quyết, mình có nên thường xuyên cho nó ăn vài nhát Hỏa Diễm Đao không nhỉ?'.

Sau khi ăn xong Hỏa Diễm Đao, Lý Âm Trúc dường như mới nhận ra mình vừa làm chuyện gì đó sai sai.

Con bé thẹn thùng 'vèo' một cái rồi rụt lại sau lưng Tống Thư Hàng, nắm lấy vạt áo cậu, bộ dạng không dám ngẩng đầu lên.

Nếu có tên cuồng loli nào ở đây, nhìn thấy dáng vẻ này của con bé, chắc chắn sẽ bất chấp mọi giá để ôm con bé về nuôi cho bằng được. 'Thôi bỏ đi, dù không dùng Hỏa Diễm Đao thì tôi vẫn có thể chẻ lớp đá này ra được.' Tống Thư Hàng lại nhấc bảo đao Bá Toái lên, lần này cậu không dùng Hỏa Diễm Đao nữa mà chỉ vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.

Chân khí quán nhập vào trong Bá Toái, kết hợp với kỹ thuật của Cơ Sở Đao Pháp.

Nhờ vào sự sắc bén của bảo đao Bá Toái, lưỡi đao đâm vào lớp đá dễ dàng như cắt đậu hũ.

Sau năm đao, một khối đá lớn bị tách ra.

Chẳng mấy chốc, vị trí của con rối gỗ trong ký ức 'nhập mộng' đã lộ ra trước mắt nhóm Tống Thư Hàng.

Y hệt như trong ký ức, một con rối gỗ sống động như thật hiện ra trong lớp nham thạch.

Ngư Kiều Kiều đậu trên vai Tống Thư Hàng lên tiếng: 'Không có linh lực, cũng không có bất kỳ dao động năng lượng nào.' Có vẻ như con rối gỗ trước mắt chỉ là một món đồ chơi bình thường, trên người nó cũng không có bất kỳ phù văn đạo pháp hay cơ quan ám khí nào cả. 'Chẳng lẽ mình nghĩ nhiều quá sao?' Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Thế nhưng khi 'nhập mộng', tên Xá Lam của Thiên Thủ Môn trước khi khôi phục ý thức đã đứng ngay vị trí này nhìn con rối bị chôn vùi.

Bảo đây chỉ là một con rối bình thường thì ai mà tin cho nổi?

Tống Thư Hàng suy đoán: 'Liệu có khi nào đằng sau con rối ẩn giấu thứ gì đó, hễ động vào là sẽ kích hoạt cơ quan đáng sợ nào không?'.

Ngư Kiều Kiều nói: 'Rất có thể.

Chúng ta đứng xa ra một chút, tôi dùng khả năng khống chế nước kéo nó ra.' Thế là ba người Tống Thư Hàng lùi ra xa.

Ngư Kiều Kiều đưa tay kết đạo ấn, một đoàn nước trong suốt xuất hiện lơ lửng trước mặt.

Dưới thiên phú khống chế nước của cô, đoàn nước hóa thành bốn dải lụa nước quấn lấy con rối. 'Chuẩn bị nhé, có gì bất thường là chạy ngay lập tức!' Ngư Kiều Kiều dặn.

Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc cùng gật đầu.

Ngư Kiều Kiều động đậy móng vuốt nhỏ, dải nước kéo mạnh, con rối gỗ ẩn trong lớp đá bị kéo bay ra ngoài.

Không có cơ quan ám khí nào bị kích hoạt, con rối cứ thế rơi xuống cạnh Tống Thư Hàng.

Theo quán tính, nó nảy lên vài cái rồi nằm im bất động.

Ngư Kiều Kiều: '...' Tống Thư Hàng: '...' Một lúc sau, Tống Thư Hàng bước tới một bước, dùng bảo đao Bá Toái khều khều con rối.

Vẫn không có phản ứng gì, nó cũng chẳng đột nhiên bật dậy tấn công người.

Thế là Tống Thư Hàng mở túi Một Tấc Thu Nhỏ áp sát con rối.

Túi này chỉ có thể thu nhỏ vật phi sinh học, nghĩa là nếu con rối này là dạng rối người được cải tạo toàn thân như Xá Lam thì sẽ không thu nhỏ được.

Nhưng khi túi áp lại gần, con rối dễ dàng bị thu nhỏ lại.

Chương 529

Đúng là một món 'đồ vật' bình thường.

Tống Thư Hàng liền bỏ nó vào túi.

Ngư Kiều Kiều ngạc nhiên: 'Chỉ vậy thôi sao?'.

Tống Thư Hàng gật đầu: 'Xem ra là vậy rồi.

Để lát nữa tôi vào nhóm hỏi xem có vị tiền bối nào hiểu rõ về Mặc Môn Khôi Lỗi Pháp không, rồi nhờ họ xem hộ con rối này có vấn đề gì không.' Ngư Kiều Kiều nói: 'Có hơi thất vọng nhỉ.' Tống Thư Hàng cười: 'Tôi cũng vậy...

Mà thôi kệ đi, dù sao cũng lấy được rồi.

Giờ chúng ta về nhà thôi.' Bố mẹ ở nhà chắc đang đợi rồi, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu Số 1, mấy vị đạo hữu đồng loạt ngoi lên.

Lạc Trần Chân Quân: '...' Tuyết Lang Động Chủ: '...' Thông Huyền Đại Sư chỉ gửi một dấu chấm: '.'.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: 'Ha ha ha ha ha.' Bắc Hà Tán Nhân thắc mắc: 'Ơ?

Mấy người không phải đang đi cùng Bạch Tôn Giả khám phá di tích thượng cổ sao?

Sao lại đồng loạt online thế này?

Chẳng lẽ trong di tích cũng có sóng điện thoại hả?'.

Vũ Nhu Tử cười đáp: 'Ha ha ha, Bắc Hà tiền bối ơi, chúng ta bị quét sạch cả đoàn rồi.' Bắc Hà Tán Nhân sửng sốt: 'Cái gì?'.

Bị quét sạch?

Có Bạch Tôn Giả dẫn đường, lại có Linh Vũ Điệp Tôn Giả trấn áp trận hình, thế mà vẫn bị quét sạch cả đoàn sao?

Lạc Trần Chân Quân giải thích: 'Ừ, mấy người bọn ta vừa mới tỉnh lại sau cơn hôn mê, trên người ai cũng có chút thương tích.

Hiện tại bọn ta đã tạm thời rời khỏi di tích để dưỡng thương.

Ha ha ha.' Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói: 'Có tận hai vị Tôn Giả ở đó mà mấy người vẫn hôn mê hết sạch, phải rút khỏi di tích sao?

Cái di tích đó đáng sợ đến thế à?

Chúc mừng nhé!'.

Di tích càng đáng sợ thì thu hoạch về sau sẽ càng lớn.

Lệ Chi Tiên Tử nói: 'Chào Túy Dương Cư Sĩ...

Thật ra tôi muốn biết vì sao đoàn thám hiểm lại bị quét sạch cơ?'.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu cải chính: 'Túy Nguyệt, là Túy Nguyệt mà!

Nếu không nhớ được thì nhìn nickname của ta đi, Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu, là chữ Nguyệt trong Minh Nguyệt đó!'.

Lệ Chi Tiên Tử xin lỗi: 'Xin lỗi nhé... lần sau tôi nhất định sẽ nhớ.

Minh Nguyệt, Minh Nguyệt!'. 'Khụ khụ, nguyên nhân bị quét sạch thì nói ra dài dòng lắm.' Tuyết Lang Động Chủ gửi một biểu tượng u sầu, kèm theo một [biểu cảm cười mỉm của Bạch tiền bối].

Tầm này mà Tuyết Lang Động Chủ còn dám dùng meme Bạch tiền bối, đúng là chán sống rồi mà.

Lạc Trần Chân Quân kể: 'Chuyện là thế này, sau khi Bạch tiền bối dẫn chúng ta vào di tích không lâu, ngài ấy vừa thám hiểm vừa nghiên cứu các phù văn đạo pháp thượng cổ xung quanh.' Thông Huyền Đại Sư: '.'.

Tuyết Lang Động Chủ tiếp lời: 'Sau đó chẳng biết thế nào mà Bạch tiền bối rơi vào trạng thái "chế độ nghiên cứu", có chút lơ đễnh.' [Hệ thống nhắc nhở: Chào mừng 'Muốn sinh một đứa con trai nên Giao Bá' gia nhập nhóm Cửu Châu Số 1] Muốn sinh một đứa con trai nên Giao Bá: 'Cảm ơn Hoàng Sơn đạo hữu đã cho vào nhóm.

Chào mọi người, ta là Giao Bá đây!'.

Bắc Hà Tán Nhân cười: 'Nickname của Giao Bá Chân Quân cá tính thật đấy.

Mà mọi người đừng ngắt quãng, kể tiếp đi nào.' Vũ Nhu Tử nhanh tay gõ: 'Bạch tiền bối lơ đễnh... nhưng bọn ta đi sau lưng ngài ấy nên lúc đầu không biết.

Thế rồi đang đi thì Bạch tiền bối vấp ngã.' Bắc Hà Tán Nhân: [Biểu cảm đổ mồ hôi hột].

Lệ Chi Tiên Tử: 'Thành kính phân ưu!'.

Các thành viên khác cũng lần lượt 'Thành kính phân ưu' theo hàng lối.

Điền Thiên Đảo Chủ thốt lên: 'Đậu mợ, Bạch tiền bối vấp ngã, chẳng lẽ kỹ năng "ngã sấp mặt bình địa" đã phát động sao?

Hèn gì mấy người bị quét sạch cả đoàn.' Em gái của đảo chủ liền nói: 'Anh trai ngốc nghếch ơi, đừng quên là còn có Linh Vũ Điệp Tôn Giả đi cùng mà.

Kỹ năng vấp ngã của Bạch Tôn Giả tuy đáng sợ, nhưng Linh Vũ Điệp Tôn Giả chắc chắn có thể bảo vệ mọi người ngay lập tức chứ.' Thất Sinh Phù Phủ Chủ thắc mắc: 'Vậy rốt cuộc sao lại bị quét sạch?'.

Vũ Nhu Tử giải thích tiếp: 'Bởi vì chúng ta đang ở trong di tích thượng cổ mà, khắp nơi đều là bẫy và cơ quan ẩn giấu.

Bạch tiền bối vừa ngã một cái là lập tức làm nổ tung một đống bẫy và cơ quan xung quanh.' Các đạo hữu trong nhóm bắt đầu tưởng tượng ra cảnh tượng đó...

đáng sợ, quá sức đáng sợ. 'Nhưng mà, chúng ta cũng phải thấy may mắn vì cú ngã đó của Bạch đạo hữu.' Giao Bá Chân Quân bổ sung: 'Cơ quan trong di tích được ẩn giấu cực kỳ tinh diệu, có vài cái ngay cả hai vị Tôn Giả cũng không nhận ra.

Lúc đó cả đám đã vô tình bước vào phạm vi của mấy cái cơ quan đáng sợ rồi.

May mà cú ngã của Bạch đạo hữu đã trực tiếp đánh nổ chúng trước khi chúng kịp phát động.

Nếu không có cú ngã đó, chắc đội thám hiểm còn thê thảm hơn.' Vũ Nhu Tử cũng đồng tình: 'Vâng, bố cháu cũng nói vậy.

Lúc đó đúng là may mắn thật, cảm ơn cú ngã sấp mặt của Bạch tiền bối.' Nói cách khác, cú ngã bất ngờ của Bạch Tôn Giả giống như một nét bút của thần, cứu cả đội thám hiểm sao?

Bắc Hà Tán Nhân cảm thán: 'Bạch tiền bối may mắn thật đấy.' Nói xong, ông liền chọn một tấm [Bạch tiền bối chúc phúc] trong bộ meme để lưu lại.

Đợi đến lúc ông đột phá ngũ phẩm Linh Hoàng, xung kích lục phẩm thì sẽ mang tấm hình này theo bên người.

Biết đâu lại được Bạch tiền bối phù hộ cho thăng cấp thuận lợi hơn?

Cả nhóm lại bắt đầu spam dòng chữ 'Bạch tiền bối may mắn'...

Một lát sau, Lưu Huỳnh Tiên Tử xuất hiện: '@Thư Sơn Áp Lực Đại, Thư Hàng tiểu hữu, cậu vẫn chưa về nhà sao?

Tôi ở nhà cậu đợi nửa ngày trời rồi, sắp chịu không nổi nữa rồi hu hu hu.' Lúc này, Tống Thư Hàng đang nằm bò trên con rối rồng bạc, mặt cắt không còn giọt máu.

Do chứng sợ độ cao phát tác ngày càng thường xuyên, cậu không còn đủ sức điều khiển rồng bạc nữa nên đành giao quyền điều khiển cho Ngư Kiều Kiều.

Dù sao trong số những người ở đây, tiểu hòa thượng thì còn quá nhỏ, Lý Âm Trúc thì trạng thái bất ổn, chỉ có Ngư Kiều Kiều là có thể lái được.

Thế nhưng chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng đã hối hận.

Đúng là hổ phụ vô khuyển tử...

Giao Bá thì không có con gái yếu đuối?

Tóm lại là thế.

Là con gái của nhà vô địch giải đua máy cày giới tu sĩ, Ngư Kiều Kiều sở hữu thiên phú và niềm đam mê điều khiển phương tiện giao thông vượt xa người thường.

Ngay khi móng vuốt nhỏ nắm lấy dây cương của rồng bạc, trạng thái của cô hoàn toàn thay đổi.

Ánh mắt cô trở nên sắc lẹm và đầy sát khí, khí thế tiến về phía trước, thần ngăn diệt thần, ma ngăn diệt ma!

Tốc độ của rồng bạc lập tức bùng nổ đến cực hạn, chỉ trong nháy mắt đã vượt qua tốc độ âm thanh.

Khó khăn lắm mới vượt qua được chuyến hành trình dài đằng đẵng, rồng bạc lặng lẽ đáp xuống một nơi không người bên bờ biển thành phố Ôn Châu.

Bước xuống khỏi rồng bạc, Tống Thư Hàng cảm thấy đôi chân mình mềm nhũn, chứng sợ độ cao càng thêm trầm trọng.

Nếu thang điểm sợ độ cao là 10 thì cậu cảm thấy mình đã đạt cấp LV8 rồi.

Thư Hàng thầm thề rằng lần tới tuyệt đối không để Ngư Kiều Kiều chạm vào rồng bạc nữa.

Sau khi thu hồi rồng bạc, cậu nhìn về phía tiểu hòa thượng và Lý Âm Trúc đang ngái ngủ, cùng với hai thùng nước lớn đựng Hải Long Mã.

Tống Thư Hàng nói: 'Từ bờ biển này về đến đường Bạch Kình xa lắm, xem ra phải tìm một chiếc xe thôi.' 'Xe hả?

Cứ để đó cho tôi!' Ngư Kiều Kiều vỗ ngực bảo đảm. 'Cô tìm được xe sao?' 'Không vấn đề gì!

Vùng biển này thuộc quyền quản lý của một vị chú của tôi, ở đây cũng có người của chúng ta.

Tìm một chiếc xe dễ như trở bàn tay.' Ngư Kiều Kiều đáp.

Đại dương bao la hơn lục địa rất nhiều.

Trên đất liền thì chật ních con người, ngay cả Lục phẩm Chân Quân cũng chỉ có thể chiếm cứ một mảnh địa bàn nhỏ hoặc phải tự mở ra không gian dị thứ nguyên.

Nhưng ở đại dương, phạm vi một vị Lục phẩm Chân Quân có thể chiếm giữ lớn hơn nhiều.

Ngoài địa bàn chính, họ còn có rất nhiều địa bàn phân tán khác.

Vùng biển gần thành phố Ôn Châu này chính là do một vị nghĩa đệ của Giao Bá Chân Quân chiếm giữ.

Ngư Kiều Kiều rút chiếc điện thoại nhỏ nhắn xinh xắn ra gọi điện.

Rất nhanh, đầu dây bên kia vang lên tiếng cười trầm ấm: 'Kiều Kiều đấy à?

Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hay sao mà cháu lại chủ động gọi điện cho chú thế này?' 'Hì hì, chú Đại Giác ơi, cháu đang ở vùng biển ven thành phố Ôn Châu đây.

Chú có cấp dưới nào ở đây không, qua giúp cháu một tay với!' Ngư Kiều Kiều ngọt ngào nói. 'Vùng biển Ôn Châu à?

Được thôi, đợi chú một chút để chú định vị tọa độ, lát nữa chú phái người qua đón cháu.' Vị chú Đại Giác đó sảng khoái đồng ý.

Chưa đầy mười phút sau, mặt biển nổi sóng dữ dội.

Sau đó, một con cua khổng lồ có thân hình rộng hơn ba mét bò từ dưới biển lên, bò ngang đến trước mặt đám người Tống Thư Hàng.

Đây là một con cua yêu có tu vi Tam phẩm.

Con cua này rõ ràng có kỳ ngộ, sau khi lên bờ, nó lăn lộn một vòng, lớp vỏ trên người như biến hình robot, tách ra rồi lắp ghép lại.

Chẳng mấy chốc, nó biến thành một quái nhân hình người, hay đúng hơn là dạng bán nhân.

Lớp giáp cứng bảo vệ toàn bộ cơ thể nó, hai cái càng lớn biến thành cánh tay, các chân nhỏ còn lại hợp lại thành hai chân người.

Chương 530

Sau đó, con cua yêu này bò ngang đến trước mặt Tống Thư Hàng, giơ càng về phía Ngư Kiều Kiều: 'Kiều Kiều đại tiểu thư, tại hạ là Hoành Hành Công, nhận lệnh của Đại Giác chủ công hỏa tốc đến đây.

Không biết đại tiểu thư có gì sai bảo?'.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt: 'Chúng tôi cần một chiếc xe.' 'Xe sao?' Cua tinh gật đầu: 'Đã rõ.

Xe của nhân loại tôi cũng có sưu tầm.

Nhắc đến xe, tôi đặc biệt thích chúng lắm, giải đua máy cày vừa rồi thật là tuyệt vời.

Đúng rồi, chúc mừng Giao Bá Chân Quân đại nhân đã giành chức vô địch!'.

Nói xong, cua tinh bò ngang về phía một nhà kho trên bờ: 'Mời Kiều Kiều đại tiểu thư và mọi người đi theo tôi đến gara.

Tuy tôi sưu tầm không nhiều xe, nhưng chiếc nào cũng cực kỳ chất lượng.' 'Xong nhé.' Ngư Kiều Kiều đắc ý.

Tống Thư Hàng khệ nệ bê hai thùng nước lớn đi theo cua tinh.

Nói thật, cua tinh dù đã biến thành hình người nhưng vẫn cứ đi ngang nhỉ?

Đúng là 'Hoành Hành Công', đi ngang bá đạo, tự đi đường mình để người khác không còn đường đi, trông cũng ngầu phết.

Hoành Hành Công rất thành thật, số lượng xe sưu tầm không nhiều, tổng cộng chỉ có bảy chiếc, nhưng chiếc nào cũng là hàng tuyển.

Hơn nữa đều có một đặc điểm chung là kích thước khá lớn.

Đó là vì Hoành Hành Công ở dạng người cao hơn hai mét. 'Xe ở đây đại tiểu thư cứ tùy ý chọn.' Hoành Hành Công hào phóng.

Tống Thư Hàng nhận xét: 'Chiếc nào cũng ổn, lại còn đủ chỗ để hai thùng nước, chọn bừa một chiếc là được.' Ngư Kiều Kiều cũng gật đầu đồng ý.

Đang lúc nói chuyện, tiểu hòa thượng đột nhiên nhìn thấy một chiếc xe khác biệt hoàn toàn, được phủ một tấm bạt khổng lồ.

Với tính hiếu động của trẻ con, cậu bé chạy nhanh tới lột tấm bạt ra. 'Ngầu quá!' Đôi mắt cậu bé sáng rực.

Ngay cả một người không hiểu gì về xe như tiểu hòa thượng cũng thấy chiếc xe này đẳng cấp hơn hẳn bảy chiếc cồng kềnh kia.

Chiếc xe đen tuyền này có ngoại hình hơi giống Batmobile trong phim Người Dơi vài năm trước.

Tuy nhiên không gian bên trong được cải tạo rộng hơn, thân xe cũng to hơn.

Đặc biệt là bốn cái bánh xe, mỗi bánh cao tận một mét rưỡi, trông cực kỳ bá khí. 'Lấy chiếc này đi!' Mắt Ngư Kiều Kiều sáng lên.

Chưa đợi Hoành Hành Công kịp phản ứng, cô đã nhảy khỏi vai Tống Thư Hàng, khi chạm đất thì cơ thể phình to ra thành một cô gái cao 1m70.

Sau đó cô nhanh nhẹn chui vào ghế lái.

Chìa khóa điện tử của chiếc Batmobile (bản cải tạo) nằm ngay cạnh ghế lái.

Ngư Kiều Kiều bấm khóa khởi động xe. 'Oanh oanh oanh oanh~~' Tiếng động cơ gầm rú đầy uy lực, đây đúng là một chiếc xe đầy 'dã tính'.

Tống Thư Hàng đặt hai thùng nước xuống, vỗ vỗ Lý Âm Trúc đang ngái ngủ bảo con bé trông thùng hàng.

Sau đó cậu đi tới bên cạnh chiếc Batmobile, ngắm nhìn những chiếc lốp khổng lồ và thân xe dã tính đó.

Nói thật, là đàn ông thì ai cũng sẽ mê chiếc xe này.

Chỉ là xe này có được chạy trên đường không nhỉ?

Hơn nữa, chiếc xe này có vẻ là vật cưng của Hoành Hành Công, quân tử không nên đoạt đồ người khác thích.

Tống Thư Hàng đang định khuyên Ngư Kiều Kiều chọn xe khác, nếu thích thì bỏ tiền ra nhờ Hoành Hành Công độ thêm một chiếc tương tự. 'Để tôi lái thử xem động lực của nó thế nào.' Giọng Ngư Kiều Kiều từ trong xe vọng ra.

Lúc này, Hoành Hành Công đứng đằng xa hét lớn: 'Kiều Kiều đại tiểu thư cẩn thận, chiếc xe này là do tôi tự cải tạo, là xe chuyên dụng của tôi đấy!'. 'Yên tâm đi, tôi không lấy không xe của ông đâu.

Cứ để tôi thử trước, nếu động lực ổn thì tôi sẽ trả ông gấp năm lần giá tiền, đủ để ông độ thêm năm chiếc nữa!

Rồi độ cho tôi một chiếc luôn!' Ngư Kiều Kiều nói lớn rồi nhả phanh tay. 'Kiều Kiều đại tiểu thư ơi, ý tôi không phải vậy.

Độ xe không tốn bao nhiêu tiền đâu, ý tôi là cách điều khiển chiếc xe này...

Ách, muộn rồi.' Hoành Hành Công ôm mặt.

Ngay khi Ngư Kiều Kiều nắm vô lăng, một chân đạp ga, bốn bánh xe của Batmobile đột nhiên quay ngang lại. 'Oanh~' một cái, chiếc xe lao ngang ra ngoài.

Tống Thư Hàng đang đứng cạnh xe trầm trồ chiêm ngưỡng bỗng thấy tối sầm mặt mũi.

Chiếc Batmobile đen thui cứ thế đâm ngang vào người cậu.

Không kịp đề phòng!

Tống Thư Hàng bị thân xe nặng nề tông trúng chính diện...

à không, tông trúng từ bên hông.

Sau đó, cả người cậu bị lực cực đại hất văng ra xa mười mét, tông thẳng vào tường nhà kho.

Chuyện gì vậy, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng nghệt mặt ra.

Dù Ngư Kiều Kiều là nữ tài xế thì xe đâm ngang là kiểu gì?

Chẳng lẽ đây chính là sự đáng sợ của nữ tài xế, hoàn toàn phớt lờ các định luật vật lý và động lực học sao?

Mãi đến khi trượt từ trên tường xuống, cậu mới nghĩ ra nguyên nhân: Chiếc Batmobile này là sản phẩm cải tạo của 'Hoành Hành Công'.

Xe này là dòng xe chuyên dụng để đi ngang!

Hiểu rõ nguyên nhân, nước mắt Tống Thư Hàng chực trào ra. 'Làm quái gì có cái xe nào di chuyển ngang cơ chứ!

Dù ông là cua tinh, bản thân ông đi ngang thật, nhưng một chiếc xe thì có cần thiết phải độ thành lái ngang không hả?'.

Hơn nữa, dù xe lái ngang thì sao không lái sang phải mà cứ phải lái sang trái đâm thẳng vào mặt cậu chứ?

Tóm lại là: 'Xui quá đi mà...'.

May mà lúc bị xe tông, chân khí trong cơ thể cậu tự động vận chuyển hộ thể.

Trông thì bị văng xa mười mét nhưng ngoài việc hơi đau ra thì cậu không bị thương.

Cũng may lúc mấu chốt Ngư Kiều Kiều đã kịp phanh lại, nếu không còn bị tông lần hai.

Tống Thư Hàng kích hoạt 'Trì Dũ Thuật' từ chiếc nhẫn cổ đồng, vận động gân cốt một chút là lại khỏe re.

Cuối cùng, nhóm Tống Thư Hàng chọn một chiếc xe thương mại có cốp sau cực rộng để chở hai thùng nước.

Hai con Hải Long Mã trong thùng đã dùng khả năng giả dạng của linh thú biến thành hình dạng hải mã bình thường, chỉ to bằng lòng bàn tay.

Đem về nhà thế này có thể tạm thời coi chúng là 'cá cảnh' mà nuôi.

Đồng thời cậu cũng phải dặn mẹ Tống đừng có đem hai con này đi làm thịt... dù sao cũng đã có bài học từ Thông Nương rồi.

Lần này, Tống Thư Hàng đích thân làm tài xế.

Ngư Kiều Kiều nằm ở ghế phụ, thành khẩn xin lỗi: 'Xin lỗi nhé, tôi không cố ý đâu.' 'Cũng không trách cô được, ai mà ngờ xe của Hoành Hành Công lại đi ngang cơ chứ.' Tống Thư Hàng thở dài, tự nhận mình đen đủi. 'Vâng, lần sau thấy xe của Hoành Hành Công thì chưa hỏi kỹ tôi tuyệt đối không đụng vào nữa.' Ngư Kiều Kiều nghiêm túc hứa.

Mà nói đi cũng phải nói lại, chiếc xe đó ngầu thật đấy!

Băng qua những con đường đầy rẫy cây cối đổ nát, Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới về đến đường Bạch Kình.

Sắp về đến nhà, cậu gọi điện báo trước cho bố mẹ một tiếng.

'Thằng quỷ nhỏ, cuối cùng con cũng về rồi.' Mẹ Tống nói: 'Khách đợi con ở nhà nửa ngày rồi đấy.' 'Khách?

Ai vậy ạ?' Tống Thư Hàng thắc mắc.

Cậu còn chưa về mà đã có khách đến rồi sao? 'Một cô bé tên Lưu Huỳnh, trông xinh lắm.

Thế cô này với cô Vũ Nhu Tử lần trước, ai mới là bạn gái con vậy?' Mẹ Tống nhỏ giọng hỏi.

Lưu Huỳnh?

Đợi đã, đó chẳng phải là Lưu Huỳnh Tiên Tử người định đưa mình vào vũ trụ sao?

Chẳng lẽ mình vừa về nhà là sẽ bị 'viu' một cái, bay lên trời ngắm sao luôn hả?

Đừng tàn nhẫn thế chứ Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Cùng là tu sĩ với nhau, ít nhất cũng phải để tôi về nhà nghỉ ngơi vài ngày, đưa tiểu hòa thượng với Lý Âm Trúc tận hưởng niềm vui gia đình với bố mẹ đã chứ... rồi sau đó mới chuẩn bị lên trời cũng chưa muộn mà.

Mẹ Tống thấy Thư Hàng im lặng hồi lâu, đột nhiên nảy ra ý nghĩ: 'Thư Hàng, không lẽ con bắt cá hai tay đấy chứ?'. 'Phụt~~' Tống Thư Hàng suýt sặc: 'Mẹ, mẹ nói gì linh tinh thế.

Vũ Nhu Tử với Lưu Huỳnh tiên...

đều là bạn con thôi.

Quan hệ bạn bè trong sáng lắm, không như mẹ nghĩ đâu.

Bọn con sắp về đến nhà rồi.

Chương 531

Đúng rồi mẹ ơi, mẹ giúp con chuẩn bị thêm ít đồ chay nhé, không dùng mỡ lợn, con dắt một cậu bé về cùng.' 'Trẻ con ăn chay à?' Mẹ Tống gật đầu rồi bảo: 'Nhưng trẻ con sao chỉ ăn chay được, phải dinh dưỡng cân bằng mới lớn được chứ.' Tống Thư Hàng cười đáp: 'Mẹ ơi, cậu bé này là người xuất gia.' 'Hóa ra là vậy, để mẹ đi chuẩn bị đồ chay.

Thôi không nói nữa, về nhanh đi, cô Lưu Huỳnh đang đợi con đấy.

Mẹ cúp máy đây.' Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu, nhấn ga cho xe lao nhanh về nhà.

Phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi.

Nếu Lưu Huỳnh Tiên Tử thật sự muốn đưa mình đi ngay, cùng lắm thì... không, nhất định phải cầu xin cô ấy dời lại hai ngày.

Khi Tống Thư Hàng về đến nhà, vừa đẩy cửa vào đã thấy Lưu Huỳnh Tiên Tử đang cùng bố Tống chơi game rất vui vẻ trong phòng khách.

Họ đang chơi một trò bắn súng trực tuyến ra mắt năm 2017.

Cách điều khiển tương tự game CS cổ điển nhưng lấy bối cảnh khoa học viễn tưởng tương lai hoành tráng.

Kinh phí sản xuất bình thường, ban đầu cũng chẳng định thu hút nhiều người chơi.

Nhưng kỳ lạ là trò chơi này lại thu hút không ít game thủ.

Ngay cả bố Tống lúc rảnh rỗi cũng hay vào làm vài ván.

Nhớ đợt nghỉ đông, bố Tống còn lập nick phụ bắt Tống Thư Hàng vào cày cùng để lấy phụ kiện súng trong phụ bản.

Lúc này, Lưu Huỳnh Tiên Tử đang dùng nick phụ của Tống Thư Hàng, cùng bố Tống 'thảm sát' người chơi khác trên chiến trường PK.

Đúng là một thảm án máu chảy thành sông.

Dù chỉ là nick phụ, lực tấn công không cao, nhưng dưới khả năng thao tác đáng sợ của Lưu Huỳnh Tiên Tử, phe địch vẫn bị giết cho tan tác.

Ngay cả những bóng người lướt qua kẽ hở cũng bị cô nhanh tay bắn trúng.

Chẳng khác gì hack cả.

Tống Thư Hàng vào nhà liền nghe thấy tiếng cười ha hả của bố: 'Cô Lưu Huỳnh ơi, không ngờ cô lại là cao thủ thế này.' 'Cũng bình thường thôi ạ.' Lưu Huỳnh Tiên Tử khiêm tốn.

Nhìn cảnh này, Tống Thư Hàng bỗng nhớ lại chuyện ba năm trước khi còn là học sinh cấp ba, cậu và mấy đứa bạn cùng phòng cũng chơi một trò game online.

Trong game, họ cũng gặp một kẻ địch mạnh mẽ tương tự.

Rõ ràng cấp độ không cao, trang bị cũng chẳng mạnh, nhưng khi PK thì đối phương cứ như bật hack, đi không tì vết, về không dấu vết.

Tấn công tầm xa thì như lắp tên lửa tầm nhiệt, bách phát bách trúng.

Bốn người phòng cậu thông báo tin tức cho nhau mà vẫn bị một mình đối phương bán hành cho ngập mặt.

Sau đó có đứa bạn cho rằng đối phương chắc chắn dùng hack nên đã báo cáo lên trang chủ.

Kết quả trang chủ phản hồi là trạng thái của đối phương hoàn toàn bình thường, tuyệt đối không hack.

Chuyện đó khiến mấy đứa bạn cậu tức tối suốt mấy ngày.

Giờ nhớ lại...

Đậu mợ, năm xưa bốn anh em mình đối đầu không lẽ cũng là một vị 'tu sĩ' rảnh rỗi chơi game sao?

Nếu đúng là tu sĩ thì đúng là đối phương 'bật hack' thật, không phải hack game mà là 'hack tu sĩ', đúng là không có cách nào giải được! 'Nha, Thư Hàng tiểu hữu về rồi đấy à.' Lưu Huỳnh Tiên Tử ngẩng đầu liếc nhìn cậu một cái rồi bảo: 'Tôi đợi cậu mãi, ăn cả bữa trưa ở nhà cậu luôn rồi đấy.' 'Để tiên...

để cô đợi lâu rồi.

Sau khi xuống tàu tôi có việc ghé qua nhà bạn lấy ít đồ.' Tống Thư Hàng đáp lời.

Nói rồi cậu lách vào nhà, đặt hai thùng nước đựng Hải Long Mã xuống.

Phía sau cậu, Lý Âm Trúc một tay dụi mắt, một tay nắm vạt áo cậu, như thể sắp lăn ra đất ngủ đến nơi.

Trạng thái của con bé vẫn bị ảnh hưởng bởi bệnh hàn nên rất dễ buồn ngủ.

Tiểu hòa thượng đi theo sau vào nhà, nhìn thấy tiên tử và bố Tống liền lễ phép chào: 'Chào Lưu Huỳnh tiền bối, chào chú Tống ạ.' Bố Tống gật đầu cười hiền hậu: 'Chào tiểu sư phụ.' Sau đó ngón tay ông lại gõ bàn phím 'lạch cạch', nhân vật của ông trong game đang ở tình thế ngàn cân treo sợi tóc. 'Chào Tiểu Quả Quả.

Ơ?

Bé gái đằng sau là con nhà ai thế?' Lưu Huỳnh Tiên Tử nhìn Lý

Âm Trúc cũng không khỏi ngạc nhiên.

Cô bé này chân khí hùng hậu, lại mang hơi thở tiên thiên.

Đây là tiên thiên chân khí, tu sĩ Tứ phẩm sao?

Nhìn cô bé này chắc chưa đến năm mươi tuổi đâu nhỉ?

Tất nhiên Lưu Huỳnh Tiên Tử không nhìn vẻ bề ngoài, tu sĩ có phương pháp riêng để xác định tuổi thật.

Tống Thư Hàng cảm thán: 'Con gái của một vị tiền bối đã khuất, tôi phụ trách chăm sóc con bé một thời gian.' Lưu Huỳnh Tiên Tử gật đầu không hỏi thêm nữa.

Cô tiếp tục click chuột loạn xạ rồi nói: 'Đúng rồi Thư Hàng, tôi qua đây để báo cho cậu biết là một ngàn bao linh mễ của cậu đã về rồi, đang chất đống trong tòa nhà bỏ trống của tôi đấy.

Lúc nào rảnh thì qua mà chở về.

Này, chìa khóa đây, địa chỉ cậu còn nhớ chứ?'.

Lưu Huỳnh Tiên Tử búng nhẹ, một chiếc chìa khóa bay về phía Tống Thư Hàng.

Hóa ra là chuyện linh mễ chứ không phải đưa mình đi vũ trụ ngay!

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, cậu quên khuấy mất chuyện linh mễ được giao đến tòa nhà của Lưu Huỳnh Tiên Tử ở Ôn Châu.

Địa chỉ đó cậu tất nhiên là biết.

Nhận lấy chìa khóa, cậu xem giờ thấy cũng sắp đến bữa tối, đúng lúc có thể đi lấy hai bao linh mễ về nấu cơm. 'Đợi đã!' Bố Tống đột nhiên ngẩng đầu hỏi: 'Bao nhiêu bao gạo cơ?'.

Lưu Huỳnh Tiên Tử không thèm ngẩng đầu đáp: 'Một ngàn bao ạ.' Mồ hôi lạnh trên trán Tống Thư Hàng lập tức túa ra. 'Một ngàn bao gạo?' Bố Tống trố mắt nhìn cậu.

Đùa gì vậy, nhà mình cả tháng mới ăn hết một bao, một ngàn bao thì ăn đến bao giờ?

Ăn cả đời à!

Quan trọng hơn là Tống Thư Hàng lấy đâu ra tiền?

Một bao gạo cứ cho là một trăm tệ đi, một ngàn bao là mười vạn tệ rồi!

Con trai mình không lẽ bị người ta lừa rồi? 'Có trả lại được không?' Bố Tống lo lắng hỏi ngay.

Lưu Huỳnh Tiên Tử đáp hộ: 'Không trả được đâu ạ, tiền trao cháo múc rồi, muốn trả cũng chẳng có chỗ mà trả.' Bố Tống nghiến răng, cuối cùng thở dài một tiếng.

Thôi thì con người phải trải qua va vấp mới trưởng thành được.

Con trai bị lừa thì coi như bỏ tiền mua bài học vậy. 'Bị lừa bao nhiêu tiền?

Nói thật cho bố biết đi.' Bố Tống nói: 'Hơn nữa, nhiều gạo thế này, có phải con đi vay tiền người ta không?

Còn thiếu bao nhiêu để bố bù cho.

Tuyệt đối không được dính vào vay nặng lãi, biết chưa?'.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thấy lòng ấm áp vô cùng. 'Bố yên tâm đi, con không bị ai lừa cả.' Một ngàn bao linh mễ này là do thương nhân nể mặt Bạch Tôn Giả nên mới bán giá ưu đãi cho cậu đấy.

Cậu bổ sung: 'Hơn nữa con cũng không vay tiền, vì không phải mua bằng tiền mà là đổi bằng một viên... nói sao nhỉ, một viên đá quý ạ!'. 'Đá quý?' Bố Tống khẽ cử động ngón tay.

Có sát khí, bố Tống có sát khí rồi.

Một viên đá quý đổi lấy một ngàn bao gạo, ừ thì thế giới này đúng là có loại đá quý đắt giá như vậy thật.

Nhưng đừng bảo là con trai ông tình cờ nhặt được nhé?

Lúc này Lưu Huỳnh Tiên Tử bồi thêm một câu: 'Nói là đá quý cũng không sai, dùng một viên đá quý Tứ phẩm đổi lấy một ngàn bao linh mễ.

Không liên quan gì đến tiền cả.' 'Thật sao?' Bố Tống nhìn Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Con người đôi khi cũng thật thú vị, 'ba người thành hổ', chuyện gì mà có người làm chứng là độ tin cậy tăng vọt ngay. 'Chuẩn không cần chỉnh ạ.' Tống Thư Hàng đáp: 'Hơn nữa bố ơi, loại gạo đó hay lắm.

Cô Lưu Huỳnh, chúng ta đi lấy mấy bao về nấu cơm tối nay đi.' 'Được thôi, để tôi giết nốt thằng này cái đã.' Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

Tiếng súng giòn giã vang lên từ máy tính. 'Xong phim, tổng cộng giết nó mười lần.' Lưu Huỳnh Tiên Tử đứng dậy thoát game: 'Chúng ta đi lấy linh mễ thôi.' Tống Thư Hàng thầm mặc niệm cho cái người chơi đen đủi liên tục bại trận kia. 'Mẹ ơi, hai thùng nước này của con là hải mã cảnh, mẹ đừng có đem đi làm thịt nhé.

Con với cô Lưu Huỳnh đi lấy ít gạo về ngay đây.' Tống Thư Hàng gọi với vào bếp. 'Đi mau về mau, chú ý an toàn nhé.' Tiếng mẹ Tống vọng ra.

Tiểu hòa thượng và Lý Âm Trúc được để lại nhà.

Lý Âm Trúc đã buồn ngủ rũ rượi, nằm vật ra sofa ngủ say sưa.

Tiểu hòa thượng thì tò mò ngắm nghía nhà của Tống Thư Hàng.

Trên đường lái xe đến tòa nhà của Lưu Huỳnh Tiên Tử, cô đột nhiên hỏi: 'Đúng rồi Thư Hàng tiểu hữu, tôi đã chuẩn bị cho cậu một bộ đồ phi hành cực kỳ tân tiến cùng một số vật dụng cần thiết trên vũ trụ.

Cậu định bao giờ thì đi?

Tôi xem lịch của các cậu thì chỉ còn hơn một tháng nữa là khai giảng rồi nhỉ?'.

Quả nhiên chủ đề này lại quay lại.

Chương 532

'Chắc vài ngày tới đi ạ, để tôi ở nhà nghỉ ngơi hai ngày rồi xuất phát.' Tống Thư Hàng trả lời. 'Được thôi, lúc nào muốn đi cứ gọi tôi một tiếng, gọi cái có mặt ngay.' Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

Vừa dứt lời, cô chợt nhớ ra hình như ba ngày nữa mình còn một việc quan trọng phải làm!

Đúng thế, ba ngày sau Lưu Huỳnh Tiên Tử có một việc tư cực kỳ quan trọng.

Nghĩa là cô vừa mới hứa với Tống Thư Hàng [không vấn đề gì, muốn đi cứ gọi, gọi cái có mặt ngay!], nhưng thực tế là trước ngày kia cô phải 'viu' một cái đưa cậu lên trời cho xong.

Lưu Huỳnh Tiên Tử cảm thấy hơi ngại.

Cô thầm mong Tống Thư Hàng có thể tận hưởng 'không khí gia đình' trong hai ngày tới, thu xếp ổn thỏa mọi việc rồi ngoan ngoãn để cô đưa lên trời.

Hôm sau, ngày 26 tháng 7 năm 2019, thứ Sáu, nhiều mây chuyển nắng, Thư Sơn Cư Sĩ.

Hôm nay là đạo hiệu mà Tống Thư Hàng yêu thích nhất.

Ngoài ra món linh mễ hôm qua ngon tuyệt cú mèo, bố mẹ Tống mê tít luôn.

Thế là bố Tống cũng chẳng cằn nhằn chuyện cậu mua tận một ngàn bao nữa.

Chỉ có điều số lượng gạo quá nhiều, nhà cậu có ăn tám mươi năm cũng không hết...

Thế là sáng sớm nay Tống Thư Hàng lại chở về thêm ba mươi bao.

Bố mẹ Tống bắt đầu đi thăm hỏi họ hàng thân thích và bạn bè thân thiết, gõ cửa từng nhà để tặng gạo, gửi gắm tình cảm.

Tại vị trí núi Ngưu Đỉnh gần đường Bạch Kình, có một con đường núi có thể lái xe tốc độ cao, hơn nữa trong rừng ít người qua lại, linh khí tương đối cao hơn trong nội thành, là một nơi luyện công lý tưởng.

Tống Thư Hàng dắt theo Lý Âm Trúc, tiểu hòa thượng Quả Quả và Ngư Kiều Kiều, sau khi vệ sinh cá nhân và ăn uống xong liền kéo nhau vào rừng bắt đầu buổi tập sáng.

Thư Hàng giờ đã cắt tóc ngắn gọn gàng.

Trước khi về nhà hôm qua cậu đã giải quyết mái tóc dài chấm vai rồi, nếu không bố mẹ nhìn thấy chắc kinh hãi lắm.

Làm gì có ai chưa đầy hai tuần mà tóc mọc từ ngắn cũn lên tận vai?

Ăn thuốc tăng trọng à!

Ngư Kiều Kiều không luyện võ kỹ, dạo này cô chủ yếu tập trung ổn định cảnh giới, thường xuyên thổ nạp linh lực đất trời.

Tiểu hòa thượng thì luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 và 《Bất Động Kim Cương Thân》.

Ba môn công pháp này Tống Thư Hàng đã dùng CPU của Diệt Phượng công tử đẩy lên cảnh giới 'đại thành'.

Khi tiểu hòa thượng luyện tập, Tống Thư Hàng có thể chỉ điểm cho cậu bé rất nhiều kinh nghiệm.

Lại thêm có 'Ngộ Đạo Thạch' hỗ trợ, đan dược thì cậu bé không thiếu, nên tiến bộ vượt bậc, trong thời gian ngắn đã khai mở được khiếu thứ ba là 'Tị khiếu', tiếp theo chỉ cần phá nốt hai khiếu 'Nhĩ' và 'Khẩu' là có thể xung kích cửa ải Dược Long Môn.

Lý Âm Trúc thì đang luyện một bộ kiếm pháp.

Bộ kiếm pháp này Tống Thư Hàng thấy hơi quen, chính là bộ kiếm pháp 'trực đạt ngũ phẩm Linh Hoàng' mà tiền bối Xích Tiêu Tử đã truyền thụ cho Lý Thiên Tá trong 'nhập mộng'.

Vừa là kiếm vừa là pháp, một kiếm trong tay, ngũ phẩm không lo!

Lúc ở trong 'nhập mộng' của đạo trưởng Lý Thiên Tá, hình ảnh Xích Tiêu Tử truyền thụ bộ kiếm pháp này rất mờ ảo, Tống Thư Hàng nhìn như hoa trong màn sương, không rõ lắm.

Mà giờ đây khi Lý Âm Trúc thi triển từng chiêu từng thức, Tống Thư Hàng vẫn thấy như 'hoa trong màn sương'.

Từng chiêu thức tách rời thì cậu hiểu, nhưng hợp lại thì cậu hoàn toàn mù tịt.

Khả năng lĩnh ngộ kiếm pháp của cậu đúng là khiến người ta tuyệt vọng. 'Rõ ràng mình xem đao pháp chỉ cần một lần là hiểu đến bảy tám phần mà.' Tống Thư Hàng thở dài.

Cậu hiểu rằng nếu không có kỳ ngộ thì e là đời này cậu không có cơ hội làm một vị kiếm khách áo trắng tiêu sái rồi.

Nhưng cậu sẽ không bỏ cuộc, chỉ cần có cơ hội, dù chỉ học được một chiêu kiếm thuật mạnh mẽ thôi cũng đủ rồi!

Sau khi buổi tập kết thúc, Tống Thư Hàng một tay dắt tiểu hòa thượng, một tay dắt Lý Âm Trúc, thong thả đi xuống theo con đường núi quanh co.

Núi xanh nước biếc, tiếng chim hót côn trùng kêu khiến tâm cảnh con người cũng trở nên bình hòa hơn.

Trên đường về đi qua một tiệm điểm tâm, Thư Hàng mua cho tiểu hòa thượng một phần kem, mua cho Lý Âm Trúc một phần đồ uống nóng, còn Ngư Kiều Kiều thì một miếng bánh ngọt nhỏ.

Sau đó lại mua thêm ít đồ ăn vặt, vừa đi vừa ăn.

Đúng là trộm được nửa ngày thảnh thơi...

Gần đây từ khi thoát khỏi đảo huyền bí đã có quá nhiều chuyện xảy ra, hầu như ngày nào cũng có biến cố.

Vô hình trung khiến cả thân lẫn tâm đều mệt mỏi.

Mà giờ đây khoảng thời gian thảnh thơi hiếm hoi này giúp Tống Thư Hàng được thư giãn hoàn toàn.

Tu luyện là phải có lúc căng lúc giãn.

Đó cũng là lý do vì sao nhiều tiền bối tu sĩ dù kỹ thuật trồng trọt tệ hại vẫn thích lập một vườn thuốc nhỏ, lúc rảnh thì đi trồng trọt linh thảo linh dược.

Chăm sóc vườn thuốc, nuôi dưỡng linh thú, những hành vi tưởng chừng lãng phí thời gian này thực chất chính là cách tu sĩ điều tiết nhịp độ tu luyện.

Mặt khác, ở dưới chân núi Ngưu Đỉnh có một bóng người đang dắt chó đi dạo.

Đó là Giáo sư Smith, một ông già người Anh nghiêm túc có sở thích dắt chó đi dạo và du lịch.

Ông từng nuôi một con chó cảnh rất dễ thương, nhưng vì một nỗi đau thầm kín mà con chó đó đã được ông đem tặng cho người khác.

Sau đó ông nuôi một con béc-giê Đức hùng dũng, nhưng rồi con béc-giê đó lại bị một con chó Bắc Kinh đáng yêu đánh bại...

Thôi, hôm nay tâm trạng đang tốt nên không nhắc lại chuyện buồn của lão giáo sư nữa.

Trong kỳ nghỉ dài này, giáo sư đã đi tham quan khá nhiều địa điểm du lịch.

Hôm qua ông mới đến Ôn Châu vì một người bạn đạo diễn của ông định chọn bối cảnh tại núi Ngưu Đỉnh để quay phim.

Lão giáo sư rảnh rỗi nên lặn lội đến gặp bạn cũ, biết đâu lại giúp được bạn mình việc biên dịch.

Đoàn làm phim của bạn ông phải hai ba ngày nữa mới tới nên giờ ông đang ở khách sạn đợi.

Sáng nay ông dắt chú chó mới ra ngoài đi dạo, tiện thể xem trước phong cảnh núi Ngưu Đỉnh.

Chú chó mới của giáo sư là một con Pitbull lai đã qua huấn luyện bài bản.

Pitbull thuần chủng thì quá dữ tợn, phải nuôi từ nhỏ và có khi còn cần huấn luyện viên chuyên nghiệp, không phù hợp với người già như ông.

Còn con béc-giê Đức lần trước đánh không lại cả một con chó Bắc Kinh, hôm đó về ông đã đem trả hàng luôn. 'Núi Ngưu Đỉnh này đúng là nơi tuyệt vời.' Lão giáo sư dắt chú chó Pitbull lai đi dạo.

Dù là chó lai nhưng trông nó cơ bắp cuồn cuộn, rất uy mãnh.

Lão giáo sư rất hài lòng với chú chó mới này.

Đang đi thì giáo sư Smith thấy phía đối diện có một thanh niên dắt theo hai đứa trẻ đi tới.

Thanh niên cắt tóc ngắn, tay trái dắt một cậu bé trọc đầu nghiêm túc đang gặm kem, tay phải dắt một bé gái tóc dài màu bạc đang uống đồ uống nóng hổi.

Thiếu nữ tóc bạc trắng như thủy ngân. 'Trẻ con tí tuổi đầu mà đã nhuộm tóc rồi sao?' Giáo sư Smith thầm nghĩ.

Đồng thời lão giáo sư cảm thấy thanh niên tóc ngắn ở giữa trông rất quen mắt.

Gương mặt hiền lành đó khiến ông có cảm giác đã gặp ở đâu đó rồi. 'Chào buổi sáng giáo sư Smith, không ngờ lại gặp ngài ở đây.' Tống Thư Hàng từ xa nhìn thấy lão nhân người Anh liền cười chào hỏi.

Cậu luôn cảm thấy áy náy với ông lão này, vì cậu mà ông đã bị trúng một tiễn vào đầu gối, à không, chính xác là bị chó cắn vào bắp chân. 'Chào buổi sáng, tôi nhớ ra cậu rồi, cậu là cậu sinh viên nuôi chó Bắc Kinh, Thư Hàng Tống!' Giáo sư Smith cười đáp, thảo nào ông thấy thanh niên này quen thế. 'Ha ha, giáo sư vẫn còn nhớ cháu sao.' Tống Thư Hàng cười gượng rồi nhìn chú chó mới của giáo sư: 'Giáo sư lại đổi thú cưng ạ?'.

Giáo sư Smith nghiêm túc nói: 'À, con béc-giê Đức kia đến một con chó Bắc Kinh nhỏ xíu còn đánh không lại, tôi trả hàng rồi.'.

Tống Thư Hàng: '...' Giáo sư ơi, đó không phải lỗi của con béc-giê đâu, thật đấy!

Dù là con chó dữ tợn nhất thế giới này tới đây cũng không phải đối thủ của 'con chó Bắc Kinh' đó đâu, tin cháu đi!

Lúc này giáo sư Smith lại hỏi: 'Thư Hàng Tống, cậu là người Ôn Châu à?'.

Tống Thư Hàng gật đầu: 'Vâng ạ, giáo sư đến đây du lịch sao?'. 'Ừ, coi là vậy đi.

Một người bạn đạo diễn của tôi định chọn núi Ngưu Đỉnh để quay phim nên tôi đang đợi ông ấy ở đây.' giáo sư đáp.

Đạo diễn sao?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến việc mình muốn mời Bạch Tôn Giả tham gia bộ phim 《Chưa biết》.

Đúng vậy, thể loại phim chưa biết, nội dung chưa biết, cái gì cũng chưa biết cả.

Diễn viên xác định gồm Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều.

Đạo cụ xác định gồm: rất nhiều 'đạo cụ' bằng lái xe, biết đâu còn có rất nhiều xe sang nữa.

Đồng thời Ngư Kiều Kiều đang ẩn hình trên vai Tống Thư Hàng khi nghe thấy hai chữ 'đạo diễn' cũng sáng rực cả mắt. 'Tác giả' kịch bản thì Ngư Kiều Kiều đã có ý tưởng rồi, còn về phần 'đạo diễn' thì cô cũng rất hứng thú đấy!

Trong lúc giáo sư và Thư Hàng trò chuyện, Lý Âm Trúc thò tay lấy một xiên cánh gà nướng từ trong túi của Thư Hàng ra gặm nhấm.

Có lẽ mùi cánh gà nướng đã kích thích chú chó mới của giáo sư Smith, con Pitbull lai đột nhiên sủa ầm ĩ, tiếng sủa cực kỳ hung tợn, nó còn không ngừng lắc lư thân người như muốn lao vào Lý Âm Trúc. 'Đại Thủy Tinh, ngồi xuống!' Giáo sư Smith rất ngại, lớn tiếng quát mắng.

Có lẽ vì mới nuôi chưa lâu nên con Pitbull không nghe lời chủ, ngược lại càng sủa hăng hơn. 'Gâu gâu gâu gâu gâu~~' Vừa sủa nó vừa nhe răng nanh nhọn hoắt, nhe răng múa vuốt.

Lý Âm Trúc ngước đôi mắt màu bạc lên tò mò nhìn con chó lớn, sau đó con bé lại lặng lẽ cúi đầu, bình thản tiếp tục gặm cánh gà...

Giáo sư Smith lần đầu thấy một bé gái bình tĩnh đến thế.

Nhưng ở bên kia, tiểu hòa thượng đang ăn kem bị tiếng sủa bất ngờ làm cho lỡ tay nuốt một miếng quá to.

Chương 533

Tiểu hòa thượng thấy đau lòng vô cùng, lúc cậu bé ăn kem đều nâng niu như báu vật, liếm từng chút một để tận hưởng quá trình đó, thế mà bị con chó này làm giật mình nuốt chửng mất hơn nửa.

Sau miếng nuốt đó mức độ tận hưởng giảm hẳn năm phần trăm, mặt tiểu hòa thượng trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Tiểu hòa thượng bước lên một bước, mắt nhìn chằm chằm vào mắt con Pitbull: 'Im miệng!

Đồ chó ngốc!

Còn sủa nữa là... tiểu tăng sẽ thi triển Kim Cương Chi Nộ đấy!'.

Đáng tiếc là chó không hiểu tiếng người nên nó càng sủa hăng hơn: 'Gâu gâu gâu gâu', biểu cảm còn trở nên dữ tợn hơn.

Giáo sư Smith hốt hoảng kéo mạnh dây xích, sợ con chó này lao ra cắn trẻ con, đồng thời định bảo Tống Thư Hàng dẫn hai đứa trẻ đi chỗ khác.

Nhưng giáo sư chưa kịp mở lời thì thấy tiểu hòa thượng hít một hơi thật sâu, gầm lên với con Pitbull: 'Gâu gâu gâu gâu!'. 'Gâu gâu gâu gâu gâu!' Con Pitbull không hề kém cạnh.

Tiểu hòa thượng lạnh lùng: 'Gâu gâu!

Gâu gâu gâu!

Gâu gâu gâu!'.

Trong lúc gầm thét cậu bé còn dồn sức nhét hết phần kem còn lại vào miệng, cậu bé muốn làm thật rồi.

Con Pitbull cũng sủa rất hăng: 'Gâu gâu gâu gâu gâu!'.

Nếu không phải chủ nhân của nó là lão già người Anh gầy gò kia lại có sức mạnh kỳ lạ thì nó đã nhào tới cắn tiểu hòa thượng rồi.

Mắt tiểu hòa thượng lóe sát khí.

Sau đó cậu bé sử dụng [Nhãn Khiếu thiên phú], gầm lên một tiếng: 'Gâu!'.

Con Pitbull định gầm lại nhưng đột nhiên nó nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ.

Đó là một hình ảnh vô cùng tàn nhẫn: Hàng trăm con mèo lớn đủ màu sắc bao vây lấy nó.

Nếu chỉ là mèo thường thì dù có hai trăm con nó cũng không sợ, nhưng mấy con mèo này to quá mức rồi, dài hơn hai mét, tiếng kêu 'meo meo' mà thân hình thì to như hổ, đó có thực sự là mèo không vậy?

Hơn nữa phía trước đó là cái gì, một cái nồi lớn sao?

Bên trong bốc mùi gia vị thơm phức, rồi từng con Pitbull y hệt nó bị lột da ném vào nồi.

Đó chính là nồi lẩu thịt chó vạn ác!

Đúng lúc này đám mèo lớn lao vào như hổ đói, mỗi con mèo đều to như một con hổ.

Thật đáng sợ.

Con Pitbull sắp mù mắt luôn rồi, thực ra ngay khi nhìn thấy đồng loại bị ném vào nồi lẩu là cơ thể nó đã bắt đầu run rẩy.

Đây đúng là địa ngục mà!

Trong mắt giáo sư Smith, con Pitbull vốn dĩ hung hăng tột độ của ông bỗng nhiên khựng lại. 'Ư ư ư.' Con chó được mệnh danh là mãnh khuyển Pitbull rên rỉ hai tiếng rồi co rúm người lại như bị đá trúng chỗ hiểm.

Nó nằm bẹp xuống đất, run bần bật. 'Cái gì?

Chuyện gì thế này?

Vừa rồi mình bỏ lỡ tình tiết nào sao?' Não giáo sư không kịp phản ứng, tại sao con chó chiến của ông đột nhiên lại yếu xìu thế này?

Hay là giống như tiểu hòa thượng kia, gặp chó dữ cứ phải sủa 'gâu gâu gâu' điên cuồng mới là bí quyết thu phục chó dữ?

Hay lần sau mình thử với mấy con chó dữ khác xem?

Ế, thôi đừng, vạn nhất không áp đảo được nó bằng khí thế mà bị nó cắn cho một phát thì xui xẻo. 'Xin lỗi giáo sư Smith, trẻ con không biết chuyện.

Ha ha... giáo sư cứ tiếp tục đi dạo nhé, cháu dắt hai đứa nhỏ về nhà đây.' Tống Thư Hàng áy náy nói, rồi cậu chợt nhớ ra một chuyện: 'Đúng rồi giáo sư, nếu sau này rảnh ngài có thể dắt cháu đi xem đoàn phim quay phim được không ạ?'.

Cậu cũng chuẩn bị quay phim mà, ít nhất cũng phải biết đoàn phim vận hành thế nào cho biết chừng. 'Không vấn đề gì, lúc đó tôi sẽ nói trước với bạn tôi một tiếng.

Khi nào ông ấy đến núi Ngưu Đỉnh quay phim, cậu cứ trực tiếp đến là được.' Giáo sư Smith cười ha hả: 'Nhưng nhớ là đừng làm phiền đoàn phim làm việc nhé.' 'Vâng ạ, cảm ơn giáo sư!' Tống Thư Hàng cảm kích.

Hai bên chào tạm biệt.

Tống Thư Hàng dắt Lý Âm Trúc và tiểu hòa thượng rời đi.

Có điều kế hoạch đi dạo của giáo sư Smith thì tiêu tùng rồi...

Con Pitbull lai của ông vẫn nằm bẹp dí run rẩy, dù nhóm Tống

Thư Hàng đã đi xa tít tắp rồi nó vẫn chưa ngừng run.

Giáo sư Smith xoa cằm: 'Mãnh khuyển cũng chẳng đáng tin tí nào, quả nhiên vẫn nên đổi một con chó Bắc Kinh mạnh mẽ thì hơn nhỉ?

Vừa đáng yêu lại vừa chiến đấu giỏi.'.

Ừ, quyết định vậy đi, lần này về sẽ đổi sang chó Bắc Kinh đáng yêu.

Giáo sư Smith dùng sức kéo dây xích, vừa kéo vừa lôi con Pitbull lai đi.

Nói mới nhớ, sau lần bị chó cắn dạo trước, có cô nữ sinh gửi cho ông ít thuốc kỳ lạ.

Điều khiến chính ông cũng ngạc nhiên là lúc đó ông lại vui vẻ uống mớ 'thuốc' đó mà chẳng sợ trúng độc.

Không biết có phải ảo giác không, từ khi uống thuốc đó thể chất của ông trở nên cực kỳ mạnh mẽ.

Lúc mua con béc-giê ông đã thấy sức mình tăng lên nhiều nên mới chọn loại chó to, lần này kéo con Pitbull lai cũng thấy nhẹ tênh.

Có điều cô nữ sinh đó từ bấy đến nay ông chẳng bao giờ gặp lại nữa. 'Thôi, không nghĩ nhiều nữa, chuẩn bị liên hệ với cửa hàng thú cưng đặt một con chó Bắc Kinh thật xịn thôi.' giáo sư lẩm bẩm.

Cả ngày 26 tháng 7, Tống Thư Hàng dắt hai đứa nhỏ đi chơi khắp thành phố.

Buổi chiều còn đi cùng mẹ Tống đến nhà mấy người thân tặng quà.

Đến tối, Tống Thư Hàng cảm thấy mệt mỏi rã rời.

Tuy hôm nay đi chơi khá thảnh thơi nhưng vẫn thấy mệt quá.

Đi cả ngày trời đúng là không chịu nổi.

Quả nhiên ngày mai nên dắt tiểu hòa thượng với Lý Âm Trúc vào hiệu sách nằm vùng cả buổi chiều cho đỡ mệt, Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Đêm khuya, cả nhà Tống Thư Hàng đã chìm vào giấc ngủ.

Nhà cậu đủ phòng nên tiểu hòa thượng và Lý Âm Trúc mỗi người một phòng.

Chỉ có Ngư Kiều Kiều là ở chung phòng với Tống Thư Hàng, vì chẳng thể xếp cho cô một phòng riêng được.

Đêm đó Tống Thư Hàng lại mơ thấy một giấc mơ.

Không phải là 'nhập mộng'.

Tuy dạo này thiên phú 'nhập mộng' thường xuyên phát tác bất thình lình nhưng không phải ngày nào cũng mơ kiểu đó.

Tống Thư Hàng chỉ mơ thấy mình đang ăn cơm.

Có lẽ do ban ngày tiêu hao năng lượng quá nhiều, rõ ràng buổi tối đã đánh chén hai bát cơm no căng rốn nhưng đến nửa đêm dạ dày mạnh mẽ của cậu lại vận động hết công suất, tiêu hóa hết sạch chỗ thức ăn đó thành năng lượng.

Không cách nào khác, 《Kình Thôn Thuật》 cấp đại thành nó 'ngầu' vậy đó. 《Kình Thôn Thuật》 vốn là công pháp tăng cường mạnh mẽ hàm răng và khả năng tiêu hóa của dạ dày.

Người sáng tạo ra nó đúng là kỳ tài trong giới tu sĩ!

Ngay cả tinh thể linh thú còn tiêu hóa không còn mảnh vụn thì sá gì mấy bao linh mễ và thức ăn người thường.

Gần như ngay khi Tống Thư Hàng nằm xuống giường, dạ dày đã được cường hóa bởi 《Kình Thôn Thuật》 bắt đầu phát huy hiệu quả.

'Đói quá, đói quá đi mất.' Ý nghĩ này bắt đầu tràn ngập não bộ Tống Thư Hàng.

Mọi người đều biết giấc mơ đôi khi sẽ biến hóa theo 'khao khát' mạnh mẽ của con người.

Ví dụ khi một người cực kỳ muốn đi vệ sinh lúc ngủ, giấc mơ mười phần thì đến tám chín phần là sẽ mơ thấy mình đang đi toilet, và điều đáng sợ là đi mãi không hết, như thể sắp đi đến thiên hoang địa lão, thế giới tận thế vậy.

Mà càng đi thì cảm giác buồn tiểu lại càng tăng cao.

Giấc mơ 'đi mãi không hết' này chính là thủ phạm khiến bao đứa trẻ tè dầm.

Tương tự vậy, khi một người đói bụng sẽ mơ thấy đang ăn cơm, lại còn là đủ loại món ngon vật lạ.

Thậm chí các loại món ngon trong mơ như cá lớn thịt lớn, Phật Nhảy Tường, sơn hào hải vị đều xuất hiện.

Cùng nguyên lý với giấc mơ đi vệ sinh, trong mơ con người vĩnh viễn không thể có cảm giác 'no'.

Đủ loại món ngon trước mắt nhưng ăn mãi chẳng no, càng cố ăn càng thấy đói cồn cào.

Tống Thư Hàng lúc này chính là như thế.

Nào là cừu quay nguyên con, bít tết bò mềm mại, cả nồi cơm linh mễ, nhân hạt sen to bằng nắm đấm, đủ loại món ngon Ôn Châu.

Đủ loại nguyên liệu, có thứ thậm chí chỉ có trong truyền thuyết và tưởng tượng.

Cậu ra sức ăn, ăn lấy ăn để nhưng chẳng thấy no tí nào, ngược lại càng thấy đói hơn.

Tống Thư Hàng cảm giác dịch vị sắp tan chảy cả dạ dày mình rồi.

Khổ quá đi mất, cái gì cũng được, cho xin tí gì ăn đi, dù là bánh mì đen bình thường cũng tốt.

Đang nghĩ như vậy thì Tống Thư Hàng thấy trong miệng mình bỗng có thêm thứ gì đó, chắc là tay cậu vô thức quờ quạng được thứ gì ăn được rồi nhét vào miệng.

Thứ này cứng lắm, nhai hơi đau răng.

Nhưng không sao cả, dù cứng đến đâu thì dưới trướng 《Kình Thôn Thuật》 cũng sẽ bị nghiền nát và tiêu hóa hết thôi.

Chương 534

《Kình Thôn Thuật》 khởi động đi nào!

Nghiền nát nó đi, bất kể là thứ gì, đã vào miệng ta rồi mà còn muốn chạy sao?

Đồ ngu xuẩn, hãy nát vụn dưới hàm răng cứng như thép của ta đi! 'Rắc rắc'~ thứ đó bị nghiền nát. 'Có vị thịt cừu này, ngon phết.' Tống Thư Hàng nghĩ thầm. 'Ực'~ khối vật chất có vị thịt cừu cực cứng đó bị cậu nuốt xuống bụng.

Đúng là đồ tốt, vừa vào bụng một cái là dạ dày lập tức tràn đầy năng lượng, cảm giác no nê ngập tràn, không còn đói nữa.

Giấc mơ đại tiệc mười món cũng tan biến sạch sành sanh.

Đúng là hạnh phúc.

Đôi khi khi đói đến cực hạn, một mẩu bánh mì đen cũng là hạnh phúc.

Con người thỉnh thoảng đúng là sinh vật dễ thỏa mãn nhỉ.

Chỉ là... chẳng biết tại sao sau khi nuốt khối vị thịt cừu đó xuống, Thư Hàng lại thấy có gì đó sai sai.

Đan điền có cảm giác căng chướng đến cực độ... không xong rồi, càng ngày càng chướng.

Sau đó cảm giác căng chướng đó từ đan điền truyền đi khắp toàn thân.

Cảm giác như cả người sắp nổ tung đến nơi. 'Không ổn!' Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

Ngày 27 tháng 7, thứ Bảy, mưa nhỏ.

Trên đê sông, Ngư Kiều Kiều đã chìm sâu vào giấc mộng.

Thời tiết mưa dầm khiến thủy khí giữa đất trời dồi dào, giúp cô nàng ngủ cực kỳ ngon giấc.

Hôm nay, đạo hiệu 'Tầm Đạo Thư Sinh' - Tống Thư Hàng, chợt bừng tỉnh sau cơn mơ.

Cậu nhanh chóng nhìn xuống tay trái của mình.

Lúc này, tay cậu đang nắm chặt 'Túi thu nhỏ một tấc'.

Trong túi đựng toàn bộ pháp khí, phù bảo của cậu, nên ngay cả khi cởi áo đi ngủ, Thư Hàng cũng đặt túi ở nơi tiện tay nhất.

Một khi có bất trắc xảy ra, cậu có thể ngay lập tức lấy ra bảo đao Bá Toái hoặc các loại phù bảo, đan dược bên trong để tiến vào trạng thái chiến đấu!

Còn hiện giờ, một tay cậu nắm chặt chiếc túi ấy, tay kia lại đang cầm mấy viên tinh thể sáng lấp lánh.

Là linh thú tinh!

Nhớ lại thứ 'vị thịt dê' mà mình vừa nhai ngấu nghiến trong mơ, chẳng lẽ đó chính là thú tinh của linh thú 'Dê'?

Đại sự không ổn rồi!

Tống Thư Hàng vội vàng ngồi xếp bằng, thầm vận chuyển «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», ý thức trầm vào trong khí hải đan điền.

Quả nhiên, bên cạnh đạo 'Tiên thiên chân khí sơ hình', lại xuất hiện thêm một hư ảnh 'Dê', cùng với hư ảnh 'Cá mập' xoay quanh luồng chân khí kia.

Trên đạo chân khí ấy cũng xuất hiện thêm một đường vân linh thú.

Gom đủ ba mươi ba đường vân chính là lúc cậu thăng tiến lên ‘Ngụy tiên thiên chân khí’.

Bình thường mà nói, có thêm hư ảnh và đường vân là chuyện tốt.

Nhưng vấn đề là bốn ngày trước, vào ngày 23, Tống Thư Hàng đã dùng «Kình Thôn Thuật» để nuốt viên tinh thú ‘Cá mập’ kia.

Vì viên tinh thú đó cấp bậc tam phẩm, nên khí hải và long vĩ đan điền của cậu suýt chút nữa bị nổ tung.

Đồng thời, do tác dụng của Kình Thôn Thuật, tinh thần lực cũng tăng vọt khiến thể chất hiện tại của cậu có chút không chịu nổi.

Suốt bốn ngày qua, Tống Thư Hàng khổ tu mỗi ngày còn chưa tiêu hóa xong năng lượng của ‘Cá mập’, giờ lại thêm năng lượng của linh thú ‘Dê’ vào phá bối.

Viên tinh thú này cũng mua được từ ‘Đại hội giao dịch tu sĩ’, cấp bậc tam phẩm.

Tóm lại, thân thể cậu hiện đang ở trạng thái rất nguy hiểm.

Khi chân khí vận chuyển, cậu cảm thấy quá tải, kinh mạch và đan điền toàn thân như sắp nổ tung.

Tinh thần lực ở mi tâm cũng vậy, cảm giác như sắp hóa thành thực thể xé toạc trán cậu ra.

Tống Thư Hàng thử điều động tinh thần lực để thi triển mấy mẹo nhỏ như ‘Tinh thần trinh thám pháp’, nhưng đại não liền đau nhói như bị kim châm.

Đây chính là trạng thái ‘ăn quá no’ thực sự.

Hơn nữa, loại ‘no’ này còn đe dọa đến tính mạng, mấy viên thuốc tiêu hóa chẳng có tác dụng gì ở đây cả.

“Nguy cơ lớn rồi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hiện tại, thể chất đã trở thành điểm yếu hạn chế sự trưởng thành của cậu.

Nếu thể chất theo kịp, chỉ cần nuốt linh thú tinh, cảnh giới của cậu sẽ tăng phi mã.

Nhưng không theo kịp thì sẽ nổ xác mà chết.

Tống Thư Hàng lập tức mở điện thoại, đăng nhập vào phần mềm chat, tiến vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' và đổi biệt danh thành 'Tầm Đạo Thư Sinh'.

Tầm Đạo Thư Sinh: "Chào buổi sáng các vị tiền bối.

Cho con hỏi chút, có phương pháp nào để tăng cường 'tố chất thân thể' nhanh chóng không ạ?" Người đầu tiên trả lời Tống Thư Hàng tự nhiên là Bắc Hà Tán Nhân: "Thư Hàng tiểu hữu, tu luyện là chuyện phải đi từng bước một, rèn luyện nhiều thì thể chất tự nhiên sẽ lên thôi.

Đừng suốt ngày nghĩ đến chuyện đi đường tắt, như vậy không tốt cho việc tu hành đâu." Tầm Đạo Thư Sinh: "[Biểu cảm Vũ Nhu Tử lệ rơi đầy mặt]" Đây là bộ meme do chính Vũ Nhu Tử tổng hợp trên trang cá nhân, giờ ngoài [Meme Bạch tiền bối] ra, còn có thêm [Meme Tống tiền bối] và [Meme Vũ Nhu Tử].

Đồng thời, còn có bộ 'Tổng hợp meme các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần' do Bạch Tôn Giả đăng lên nhóm.

Bộ này đều là phôi ảnh, chỉ chờ Vũ Nhu Tử rảnh sẽ làm thành meme cho từng người theo đúng giao kèo.

Tầm Đạo Thư Sinh: "Bắc Hà tiền bối không biết đấy thôi, [Meme trong lòng con khổ quá].

Gần đây con tu luyện một môn công pháp đặc thù tên là «Kình Thôn Thuật», kết quả là sau mấy ngày luyện, tinh thần lực và chân khí trong người tăng quá nhanh.

Hiện giờ khí hải và long vĩ đan điền của con sắp nổ tung rồi.

Tinh thần lực cũng vượt xa giới hạn chịu đựng của cơ thể...

Nhưng thể chất của con lại không theo kịp!" Nếu thể chất không theo kịp, cậu hoàn toàn không dám đột phá đan điền thứ ba là 'Long trảo đan điền'.

Bởi vì khi đột phá, tinh thần lực chắc chắn sẽ lại tăng vọt.

Thể chất không chịu nổi, tinh thần lực tăng vọt sẽ khiến Tống Thư Hàng nổ tung như pháo hoa rực rỡ.

Bắc Hà Tán Nhân: "..." Tinh thần lực và chân khí tăng quá nhanh đến mức sắp nổ xác?

Đây có phải tình tiết trong mấy bộ tiểu thuyết sảng văn ngày xưa, nam chính lên núi đào được đống 'khoai lang vạn năm' rồi ăn sạch không vậy?

Tu sĩ bình thường hầu như không ai gặp phải nỗi khổ này.

Đa phần thể chất tu sĩ luôn cao hơn nhiều so với dung lượng tinh thần lực và chân khí.

Trường hợp của Thư Hàng tiểu hữu đúng là 'nỗi phiền phức hạnh phúc' mà.

Tuy nhiên, Bắc Hà Tán Nhân vẫn nhanh chóng tóm lược vài phương pháp: "Có mấy cách có thể giải quyết, mỗi cách đều có ưu khuyết điểm.

Thứ nhất, tìm đạo hữu nào tinh thông phong ấn thuật để phong ấn toàn bộ chân khí và tinh thần lực của cậu lại.

Sau đó trong thời gian phong ấn, cậu hãy liều mạng luyện công pháp luyện thể để nâng thể chất lên.

Đạt mục tiêu rồi thì giải ấn.

Nhưng cách này rất nguy hiểm, nếu bị phong ấn hết mà gặp bất trắc, cậu sẽ không có sức phản kháng.” Tống Thư Hàng thầm gật đầu, kiểu tự trói chân trói tay này cậu cũng không thích.

Bắc Hà Tán Nhân nói tiếp: “Cách thứ hai, tìm một bí cảnh có khả năng áp chế chân khí và tinh thần lực để tu luyện.

Trong bí cảnh đó, chân khí vận chuyển cực kỳ khó khăn, tinh thần lực cũng bị đè ép.

Ngược lại, hiệu quả luyện thể sẽ cực kỳ tốt.

Nhược điểm là ‘nén càng chặt, phản bật càng mạnh’.

Biết đâu cậu đang ở trong bí cảnh bị ép tinh thần lực, vừa ra ngoài một cái là nó bùng nổ ngay lập tức.” Tống Thư Hàng cười khổ, lỡ nó phản bật thật thì cậu nổ xác mất: “Còn cách nào khác không tiền bối?” “Tất nhiên là có.

Còn nhớ mấy hôm trước Hiến Công tiền bối online không?

Trong tay tiền bối có phương thuốc ‘Dược tề Long Ma’, thứ đó có thể tăng mạnh tố chất thân thể của tu sĩ, ngay cả Lục phẩm Chân Quân cũng có tác dụng!

Với cậu thì chỉ cần uống một ngụm nhỏ cũng đủ để tăng thể chất lên gấp mấy lần rồi.” Đây chắc chắn là phương pháp tốt nhất, một ngụm là xong hết phiền não.

Tống Thư Hàng cười khổ: “Nhưng mà cần phải tìm được ‘Long Ma’ đúng không ạ?” Mà Long Ma thì đã mấy năm rồi không thấy bóng dáng đâu nhỉ?

“Chính xác là vậy.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

Tống Thư Hàng thở dài.

Trong ba cách này, dễ nhất là cách đầu tiên.

Lưu Huỳnh Tiên Tử đang ở Văn Châu, có thể nhờ cô ấy làm cho mấy cái phong ấn.

Phương án tốt nhất tất nhiên là ‘Dược tề Long Ma’, chỉ cần một ngụm.

Chẳng lẽ thực sự phải tự trói chân tay, phong ấn chân khí sao?

Cậu thật sự không muốn làm vậy chút nào.

Đang lúc Thư Hàng nghĩ về Lưu Huỳnh Tiên Tử, cô ấy liền xuất hiện trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần như được triệu hồi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Ta cũng có một ý hay đây, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu!” Tống Thư Hàng đáp: “Mời tiên tử nói ạ.” “Chẳng phải cậu sắp lên trời sao?

Đợi ta đưa cậu vào không gian xong, cậu hãy cởi bộ đồ phi hành ra, ở vị trí gần Mặt Trăng mà tu luyện ‘công pháp luyện thể’.

Ở đó có một số năng lượng đặc thù, tia xạ và vật chất thần kỳ, cực kỳ hiệu quả trong việc tăng cường thể chất tu sĩ, tiến triển một ngày bằng ngàn dặm.” Lưu Huỳnh Tiên Tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “Tu luyện trong không gian mà còn cởi đồ phi hành sao tiên tử...

Chương 535

Con mới chỉ là tu sĩ Nhị phẩm thôi.

Mất bộ đồ đó là con đi đời nhà ma ngay.” “Lúc đó chính là lúc kiện ‘Bích Ngọc Cà Sa’ của cậu lên sàn.

Khoác nó vào rồi tu luyện cạnh Mặt Trăng, hiệu quả tuyệt lắm, tin ta đi!” Bắc Hà Tán Nhân cũng chêm vào: “Tiên tử nói không phải không có lý, trong vũ trụ có rất nhiều năng lượng kỳ lạ mà tu sĩ chúng ta đến nay vẫn chưa giải mã hết...

Ví dụ như yêu tu thích mượn ánh trăng tu luyện vì trong đó chứa năng lượng và vật chất bí ẩn giúp tăng cường thể chất.

Mấy trăm năm gần đây, khi chúng ta khám phá vũ trụ nhiều hơn, nhiều yêu tu mạnh mẽ cứ cách một thời gian lại chạy lên Mặt Trăng tu luyện, hiệu quả mạnh hơn ở Trái Đất nhiều.” Bắc Hà Tán Nhân nói thêm: “Vậy nên Thư Hàng tiểu hữu cứ thử xem sao.

Đương nhiên phải chú ý trạng thái cơ thể, thấy không ổn thì dừng ngay.” Thực sự có hiệu quả sao?

Lưu Huỳnh Tiên Tử thừa thắng xông lên: “Chọn ngày không bằng gặp ngày, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu, hôm nay ta đưa cậu lên trời luôn nhé!” “Không gấp ạ, con định ngày mai đi Ngưu Đỉnh Sơn xem đạo diễn và đoàn phim quay phim thế nào đã.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thể chất của cậu chắc vài ngày tới chưa xảy ra chuyện ngay đâu.

“Chuyện nhỏ, ta có thể để một phân thân ở Ngưu Đỉnh Sơn phụ trách quay toàn cảnh đoàn phim.

Đến lúc đó truyền thẳng dữ liệu lên điện thoại của cậu trong không gian.

Cậu vừa tu luyện vừa có thể xem đoàn phim làm việc.” Tống Thư Hàng: “...” Sao cứ có cảm giác Lưu Huỳnh Tiên Tử rất muốn tống mình lên trời ngay hôm nay thế nhỉ?

“Nhưng mà tiểu hòa thượng nhà con vẫn còn ở đây, con phải đợi Tam Nhật sư huynh tới đón nó về đã.” Cậu vừa mới về Văn Châu, còn nhiều việc chưa làm xong.

Lời vừa dứt, phần mềm chat vang lên tiếng ‘tích tích tích’.

Tài khoản ID ‘Tam Nhật tiểu hòa thượng’ gửi tin nhắn tới: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu có ở Văn Châu không?

Một tiếng nữa tôi tới nơi rồi, tôi đến đón tiểu Quả Quả về đây.” Tống Thư Hàng: “...” Cậu trả lời Tam Nhật sư huynh: “Con đang ở thành phố Văn Châu, sư huynh cứ qua lúc nào cũng được.” “Một tiếng nữa gặp.” Tam Nhật sư huynh trả lời đầy hỏa tốc.

Tống Thư Hàng vuốt cằm, chẳng lẽ ý trời đã định là bắt cậu hôm nay phải đi ngắm sao sao?

Thế là cậu lại gõ vào nhóm: “Vậy để con chuẩn bị một chút đã, ít nhất cũng phải thuyết phục được bố mẹ cái đã.” Thất Tu Tôn Giả: “Ơ, Thư Hàng tiểu hữu sắp xuất phát rồi à?

Đúng lúc lắm, đợi cậu lên không gian xong ta sẽ đi tìm cậu.” Tống Thư Hàng: “Tiền bối định đi thám hiểm mộ của Lục Tu Tôn Giả ạ?” “Chính xác, bảo đảm kích thích.” Thất Tu Tôn Giả nói thêm: “Vả lại, chỗ ta có mấy món pháp khí cấp thấp thú vị vừa trúng thưởng được, ta không dùng đến nên tặng cậu làm quà gặp mặt.” Trúng thưởng pháp khí?

Giới tu chân cũng có hoạt động này à?

Nghe có vẻ thú vị đấy, không biết ở đâu tổ chức rút thưởng nhỉ?

Đợi hôm nào mình nắm tay Bạch Tôn Giả xong thì đi rút thưởng một chuyến xem sao.

Một tiếng sau, 5 giờ sáng.

Tam Nhật sư huynh đúng giờ có mặt tại nhà Tống Thư Hàng.

Tiểu hòa thượng Quả Quả vẫn đang say giấc nồng.

Vì mọi người trong nhà vẫn đang ngủ nên Tống Thư Hàng lén lút mở cửa cho Tam Nhật sư huynh vào: “Chào sư huynh buổi sáng.” “Không sớm đâu, 5 giờ rồi.” Gương mặt Tam Nhật sư huynh lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Lần này ra ngoài vất vả lắm mới giúp sư phụ hoàn thành nhiệm vụ, tiện đường đón tiểu Quả Quả về luôn...

À mà thời gian qua nó có gây rắc rối gì cho đệ không?” “Haha, cũng ổn ạ.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Tiểu hòa thượng trừ những lúc ở cùng Đậu Đậu gây ra chút rắc rối thì những lúc khác đều khá ngoan.

Tam Nhật sư huynh khẽ đẩy cửa phòng Quả Quả, bế cậu nhóc lên đặt lên phi kiếm.

Động tác của anh rất thuần thục và nhẹ nhàng, tiểu hòa thượng hoàn toàn không hay biết gì, vẫn ngủ như chết.

“Vậy tôi và tiểu Quả Quả xin cáo từ trước.

À đúng rồi, sư phụ bảo tôi đưa cái này cho đệ.” Tam Nhật sư huynh ném cho Tống Thư Hàng một tấm lệnh bài nhỏ khắc hình một vị kim cương đầu trọc.

“Đây là cái gì ạ?” “Kim Cương Lệnh, là bằng chứng để vào ‘Kim Cương động phủ’ lĩnh ngộ.

Thư Hàng sư đệ chắc cũng biết môn «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp» là do Dược Sư tiền bối và sư phụ tôi cùng thám hiểm đệ tử ‘Kim Cương Tự’ mà có đúng không?

Lần thám hiểm đó, sư phụ tôi thu được công pháp và cả Kim Cương động phủ do cao thủ của chùa để lại.

Trong động phủ có một miệng giếng cổ [Luyện Tâm], và những cảm ngộ của cao thủ về môn quyền pháp kia.

Hơn nữa sư phụ nói trong đó còn ẩn giấu công pháp tiến giai là «Kim Cương Phục Ma Quyền».

Đó là bộ quyền pháp mạnh mẽ gồm tám thức, từ Nhị phẩm đến Ngũ phẩm đều có chiêu thức.

Tấm Kim Cương Lệnh này chính là chìa khóa vào đó.

Có điều... dù có lệnh bài thì mỗi lần vào vẫn phải nộp phí 6 viên linh thạch tứ phẩm.” Truyền thừa công pháp ẩn giấu trong động phủ cũng giống như bốn bức họa trong tổ địa của Sở gia, cần phải tự mình lĩnh ngộ.

“Nghĩa là chỉ cần có tấm lệnh bài này, mỗi lần nộp 6 viên linh thạch tứ phẩm là có thể vào lại Kim Cương động phủ ạ?” Tống Thư Hàng đã hiểu ra.

“Đúng là như vậy.” “Nhưng sư huynh ơi, con hiện giờ đang trắng tay mà... con còn đang nợ Bạch Tôn Giả mấy viên linh thạch tứ phẩm đây này.” “Không vội.

Tu sĩ có ai mà không thiếu linh thạch đâu, haha.” Tam Nhật sư huynh cười nói: “Dù sao với đệ bây giờ vào đó cũng hơi sớm, đợi khi nào gom đủ linh thạch rồi tính.

Lệnh bài cứ giữ lấy, khi nào nộp đủ tiền là vào được thôi.” Nói xong, Tam Nhật sư huynh vẫy tay, mang theo tiểu hòa thượng đang ngủ say bay vút lên trời.

Khoảng 6 giờ sáng.

Khi người nhà Tống Thư Hàng lần lượt thức dậy, lại có thêm một vị khách ghé thăm.

Là Sở Sở cô nương của Sở gia.

Cô cùng một đệ tử Sở gia khác đã đến Văn Châu từ tối qua.

Nhưng vì lúc đó đã muộn nên họ thuê một căn phòng gần nhà Tống Thư Hàng, bố trí trận pháp để chuẩn bị hộ vệ cho Lý Âm Trúc.

Trời vừa sáng, Sở Sở đã tới để hội quân với Tống Thư Hàng.

Đệ tử Sở gia còn lại ẩn nấp trong bóng tối, đó là một nữ đệ tử thông minh thạo việc, kinh nghiệm phong phú được lão tổ Sở gia đích thân tuyển chọn.

Theo kế hoạch, cô ấy và Sở Sở sẽ một sáng một tối chịu trách nhiệm bảo vệ Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc.

Khi Tống Thư Hàng mở cửa cho Sở Sở, phía sau vang lên giọng của mẹ Tống: “Thư Hàng, tiểu hòa thượng đâu rồi?

Sao không thấy nó?” Mẹ Tống mặc đồ ngủ bước ra khỏi phòng tiểu hòa thượng.

Ngay sau đó, bà nhìn thấy Sở Sở cô nương đang đứng trước cửa.

Lại là một thiếu nữ xinh đẹp, tóc đen dài, váy ngắn đen, tất đen, giày cao gót đen, một cây đen từ đầu đến chân càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết.

Cái thằng con ngốc nhà mình từ khi ‘khai khiếu’ xong lại có duyên với phụ nữ thế à?

Những cô nương xinh đẹp cứ lần lượt tìm đến cửa, làm bà nhìn mà hoa cả mắt.

Tống Thư Hàng quay lại đáp: “Mẹ, anh trai tiểu hòa thượng đến đón nó đi từ 5 giờ rồi ạ.

Vì mọi người còn đang ngủ nên họ không muốn làm phiền bố mẹ.” “Hóa ra là vậy.

Vị cô nương này là...?” Mẹ Tống nhiệt tình: “Thư Hàng, đừng đứng ngẩn ra đó, thất lễ quá, mau mời người ta vào nhà đi.” Tống Thư Hàng ái ngại cười với Sở Sở.

“Chào bác ạ, cháu là Sở Sở, bạn của Thư Hàng.” Sở Sở lễ phép đáp lời.

Bận rộn mãi đến tận trưa, Tống Thư Hàng mới thu xếp xong mọi việc trong nhà.

Cậu phải lấy hết dũng khí mới dám nói với mẹ rằng mình lại sắp đi du lịch với bạn.

Cứ tưởng mẹ sẽ phản đối vì lần trước máy bay vừa gặp sự cố, gia đình chắc chắn sẽ lo lắng.

Nhưng không ngờ bố mẹ lại rất bình tĩnh đồng ý.

Thậm chí bố còn lén lút tài trợ riêng cho cậu ba nghìn tệ làm lộ phí.

Tống Thư Hàng nhìn Lý Âm Trúc đang bám mình như hình với bóng và Sở Sở đang theo sát phía sau.

Bố mẹ chắc không lại hiểu lầm gì nữa chứ?

Cậu nhét đủ thứ có thể nghĩ ra vào ‘Túi thu nhỏ một tấc’: máy tính bảng, điện thoại, laptop, máy chơi game, các loại đan dược, phù bảo, con rối Ngân Long, vân vân...

Tiếp đó, Thư Hàng đến điểm hẹn với Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Cô ấy đã đợi sẵn ở đó, thấy cậu tới liền hớn hở: “Thư Hàng tiểu hữu, đây là những thứ ta chuẩn bị cho cậu.

Đây là khoang không gian đã được cường hóa, giúp cậu có chỗ nghỉ ngơi trong một tháng lang thang ngoài vũ trụ.

Bên trong có một bộ đồ phi hành rất xịn đấy.” Cô chỉ vào một cái hộp hình vuông bên cạnh.

“Tiên tử, cái hộp này sao con nhìn càng lúc càng giống xe hơi thế?” “Cậu đoán đúng rồi đấy, cải tạo từ xe hơi mà ra.

Ngoài ra còn có một tháng phần ích cốc đan và mấy món đồ chơi thú vị, hy vọng cậu dùng được ngoài không gian.” Lưu Huỳnh Tiên Tử nói: “Thời gian không còn sớm, mau vào đi thôi.” Tống Thư Hàng vội hỏi: “Tiên tử, con có thể mang theo vài người nữa không ạ?” Ngư Kiều Kiều cũng muốn lên Mặt Trăng một chuyến, cô thuộc hệ yêu tu, tu luyện ở đó rất có lợi.

Lý Âm Trúc thì không chịu rời xa cậu, chỉ cần mở mắt ra là cô bé phải ở trong phạm vi mười mét quanh cậu, nếu không sẽ trở nên cực kỳ bất an.

Sở Sở phụ trách chăm sóc cô bé cũng không thể bỏ lại được.

“Đưa thêm vài người cũng không vấn đề gì, Bạch Tôn Giả cũng không giới hạn số lượng...

Với ta thì thêm vài người cũng thế thôi.

Có điều...

ích cốc đan ta chỉ chuẩn bị phần cho một người.” “Không sao ạ, cháu mang theo rất nhiều.” Sở Sở lên tiếng.

“Vậy ta không còn ý kiến gì nữa.

Mọi người vào khoang đi, ta chuẩn bị thi pháp.” Sở Sở và Lý Âm Trúc chen vào cái ‘khoang không gian’ đó... rồi đến lượt Tống Thư Hàng.

Khi cậu nhìn vào bên trong thì mặt mũi hơi cứng đờ.

Khoang này vốn Lưu Huỳnh Tiên Tử chuẩn bị cho một mình cậu nên không gian không lớn.

Sở Sở bế Lý Âm Trúc chui vào đã chiếm mất ba phần năm chỗ rồi.

Nhét thêm Tống Thư Hàng nữa thì cũng được thôi... nhưng mà cảnh tượng đó chắc sẽ bị 'thần hài hòa' che khuất mất.

Tống Thư Hàng quay sang hỏi: "Tiên tử, có cái khoang nào to hơn không ạ?" "Không có, chỉ có mỗi cái này thôi." Đây là đồ cô ấy tạm thời chế tác mà.

"Vậy con tính sao?" "Nếu cậu không muốn chen chúc thì mặc bộ đồ phi hành vào đi.

Ta sẽ tống cả cậu và cái khoang này vào không gian một lượt.

Chương 536

Yên tâm, đi cùng lúc nên không lạc nhau đâu.

An toàn cũng khỏi lo, trên đồ phi hành và khoang không gian ta đều khắc trận pháp phòng ngự, đâm vào thiên thạch cũng không sao cả.” Chưa đi mà tiên tử đã lập flag cho con rồi.

Ba phút sau, Tống Thư Hàng dùng hai sợi xích sắt khóa chặt mình vào khoang không gian.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Chuẩn bị xong chưa?” “Tiền bối, chúng ta vào vũ trụ bằng cách nào ạ?” “Cứ yên tâm, an toàn lắm, xem đại chiêu của ta đây!” Lưu Huỳnh Tiên Tử bắt pháp ấn, một luồng sức mạnh bắt đầu bùng phát trên người cô.

“Hóa thành tên lửa đi, Siêu Xích Lực Phún Xạ!

Tận hưởng niềm vui lên trời nào!” ‘Biu~~’ Khoang không gian phóng vọt lên trời, chính xác mà nói là nhận được một luồng ‘xích lực cực mạnh’, bị mẹ Trái Đất vô tình bài trừ ra ngoài.

Cứ thế, khoang không gian lao vút lên cao. [Vui vẻ lên trời sao?] Tống Thư Hàng trong bộ đồ phi hành lệ rơi đầy mặt.

Lên trời chẳng thấy vui tí nào cả.

Hiện tại cậu có cảm giác như đang rơi xuống vực thẳm vạn trượng, cảm giác mất trọng lực cực kỳ nghiêm trọng, cứ rơi mãi không dứt.

Hội chứng sợ độ cao của cậu tăng cấp vù vù...

Cấp LV9 không còn là mơ nữa.

Phía bên kia.

Nhà hàng xóm của Tống Thư Hàng, Vân Vụ đạo trưởng.

“Đợi chờ bao lâu~ Cuối cùng cũng đến hôm nay~~” Vân Vụ đạo trưởng soi gương, bày ra nụ cười mà ông tự cho là đẹp trai nhất.

“Hôm qua đã xác định thằng nhóc Tống Thư Hàng cuối cùng cũng về nhà rồi.

Hôm nay mình phải sang tận nhà ‘ké’ miếng đá ngộ đạo mới được.” Ông xách hai hộp quà nhỏ, nghênh ngang đi sang nhà Thư Hàng.

Mẹ Tống đón Vân Vụ đạo trưởng vào phòng khách, thấy ông lại xách quà sang liền ngại ngùng: “Ôi, tiên sinh Vân Vụ sao bác lại mang quà sang nữa rồi, thật là, chúng ta đã nói là hàng xóm với nhau, bác lại còn là bạn của Thư Hàng nhà tôi, thật sự không cần khách sáo thế đâu.” “Haha, chút lòng thành thôi mà, chị không cần khách sáo quá.” Vân Vụ đạo trưởng nhấp một ngụm trà Linh Mạch Bích, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ông hỏi ngay vấn đề quan tâm nhất: “Thư Hàng không có nhà hả chị?” Bước vào nhà ông đã không cảm nhận được khí tức của Thư Hàng cũng như ‘đá ngộ đạo’, thằng nhóc này lại chạy đi đâu rồi?

“Ôi thật không may, Thư Hàng nó lại dẫn một cô bé đi hẹn hò rồi.” Mẹ Tống cười híp mắt.

Nói đến chuyện con trai đi hẹn hò là bà lại hào hứng hẳn lên.

Bà cứ thế luyên thuyên với Vân Vụ đạo trưởng gần một tiếng đồng hồ.

Vân Vụ đạo trưởng đắng ngắt nuốt ngụm trà, ánh mắt lộ vẻ ‘sống chẳng còn gì luyến tiếc’.

Thằng cha nó chứ, thằng nhóc Thư Hàng này rõ ràng vừa mới về, thế mà lại dẫn gái đi du lịch, mà còn đi tận một tháng.

Cái quái gì vậy!

Tin ông đập bàn không hả!

Lần nào cũng vừa về cái là đi ngay, lần nào đi cũng bảo đi chơi một tháng, ông tức quá đi mất!

Cuối cùng Vân Vụ đạo trưởng cũng chẳng biết mình về phòng bằng cách nào.

Trong lòng ông giờ chỉ còn một cảm giác: Tít tít tít tít~~ Tống Thư Hàng vẫn đang trong quá trình phi thăng.

Bên ngoài bộ đồ phi hành của cậu, các trận pháp minh khắc tạo thành một lớp màn phòng ngự, giúp cậu không bị tổn thương khi xuyên qua tầng khí quyển.

Ngư Kiều Kiều đang nấp trong mũ bảo hiểm của cậu.

Đúng lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên, cậu khó khăn lắm mới nhét được điện thoại vào trong mũ.

Nhìn màn hình thấy Lưu Huỳnh Tiên Tử gọi tới.

Chẳng phải tiên tử đang điều khiển pháp thuật đưa bọn mình vào vũ trụ sao?

Gọi điện làm gì lúc này?

Chẳng lẽ pháp thuật gặp trục trặc?

Tống Thư Hàng lo lắng vội bắt máy.

Giọng Lưu Huỳnh Tiên Tử vang lên: “Alo, Thư Hàng, sắp xuyên qua tầng khí quyển rồi đấy, lát nữa điện thoại sẽ mất tín hiệu, mọi người chuẩn bị tâm lý cho cú va chạm nhé.” “Vâng ạ, thưa tiên tử.” Cậu đáp đầy mệt mỏi.

“Lên trời thấy vui không?” Tống Thư Hàng: “...” Câu này làm cậu nhớ đến cái chương trình 'Bạn có hạnh phúc không?' cực kỳ muốn khẩu nghiệp.

Con không hạnh phúc, con chỉ thấy 'hành phúc' (bị hành cho phát phúc) thôi.

"Hahaha, chơi vui nhé.

Vậy một tháng sau gặp lại, Thư Hàng tiểu hữu." Lưu Huỳnh Tiên Tử nói xong thì cúp máy.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cùng cái 'khoang không gian' sơ sài kia lao thẳng vào vũ trụ.

Chẳng biết đã bay bao lâu.

Nhóm Tống Thư Hàng lần này sẽ bay thẳng về hướng Mặt Trăng.

Rảnh rỗi không có việc gì làm, cậu cất tiếng hỏi: "Kiều Kiều, trên Mặt Trăng có tu sĩ không?" Lần này đi mang theo vài người đúng là quyết định đúng đắn, ít nhất cũng có người nói chuyện cùng.

"Trước kia trên Mặt Trăng có vài căn cứ của các môn phái tu sĩ và yêu tu, nhưng khoảng trăm năm gần đây họ đã lần lượt dời đi rồi." "Ơ?

Sao lại dời đi?" "Thứ nhất là do công nghệ của người thường đã tiến vào thời đại khám phá vũ trụ, các loại thiết bị dò tìm, phi thuyền bắt đầu thâm nhập vào Mặt Trăng và các hành tinh khác.

Thứ hai là tài nguyên tu chân trên đó cũng bị khai thác gần hết rồi nên các tu sĩ dời đi thôi.

Chỉ còn vài cứ điểm ẩn mật của yêu tu được giữ lại để tiện cho yêu tu lên đó tu luyện có chỗ nghỉ chân." "Nghĩa là khi lên tới nơi, chúng ta có thể sẽ gặp vài tu sĩ hoặc yêu tu sao?" "Chắc là không dễ gặp đâu, Mặt Trăng rộng lớn lắm... mà mỗi năm lượng người lên đó tu luyện cũng chỉ tầm vài nghìn thôi, lại còn chia ra rải rác mười hai tháng.

Xác suất đụng mặt trên đó không cao đâu.” “Không gặp phải tu sĩ khác cũng tốt.” Hiện tại thực lực cậu còn yếu, gặp tu sĩ khác mà xảy ra xung đột thì phiền lắm.

Nghĩ đoạn, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn vào trong ‘khoang không gian’.

Chỉ thấy cạnh cửa khoang, Lý Âm Trúc áp sát khuôn mặt nhỏ nhắn vào lớp kính, đôi mắt to màu bạc không chớp lấy một cái nhìn chằm chằm vào cậu.

Dường như với cô bé, Tống Thư Hàng còn hấp dẫn hơn cả tinh không rực rỡ kia.

Trái lại, cô nàng Sở Sở thì mang vẻ mặt ‘tam quan hoàn toàn sụp đổ’.

“Đơn giản thế này thôi sao?

Cứ thế mà bay vào vũ trụ rồi à?” Đó chính là suy nghĩ lúc này của cô.

Vào vũ trụ lại đơn giản đến thế.

Rồi cô chợt nghĩ đến một vấn đề lớn... chuyện hít thở thì tính sao đây?

Cô chưa học Quy Tức Công, cũng chưa đạt đến cảnh giới Tiên Thiên.

Mà dù có luyện Quy Tức Công đến mức thượng thừa thì một tháng cũng phải hít thở khối lần chứ?

Sở Sở cảm thấy mình chuẩn bị quá thiếu sót, cứ thế mà lao đầu vào không gian.

Mình sẽ không chết chứ?

Tống Thư Hàng và khoang không gian tiếp tục bay đi.

Đột nhiên, có một vật thể phóng vọt qua trước mắt mọi người.

Hình như là một đạo kiếm quang, tốc độ cực nhanh, hơn nữa bay lượn không theo quỹ đạo nào cả, cứ loạn xạ hết cả lên.

Trên kiếm quang dường như có chở một vật gì đó, mờ ảo thấy có màu đỏ rượu.

Đạo kiếm quang đó khiến Tống Thư Hàng có cảm giác quen thuộc vô cùng.

“Trời đất ơi, chẳng phải là dòng ‘phi kiếm dùng một lần’ của Bạch tiền bối sao?” Cậu kêu lên.

Có điều cái thứ màu đỏ rượu kia là gì thì không nhìn rõ được.

Đang lúc cậu suy nghĩ thì lại có vài bóng người lướt qua từ phía xa, đuổi theo đạo kiếm quang kia như điên.

Mấy bóng người này thi triển đủ loại thần thông.

Người thì ngự phi kiếm.

Người thì cưỡi mây thái.

Người thì lái tiên chu.

Lại còn có kẻ đi đôi ủng kỳ quái chạy hùng hục trong vũ trụ...

Đủ mọi hình thức, tốc độ ai nấy đều nhanh đến kinh người.

Những bóng dáng này có tu sĩ, có yêu tu, lại có cả bán nhân bán yêu.

Tu vi của họ ít nhất cũng từ Tứ phẩm trở lên.

Muốn tồn tại lâu dài trong vũ trụ mà không lo chuyện hít thở hay các loại bức xạ thì phải đạt đến Ngũ phẩm Linh Hoàng mới được.

Khỏi cần nói, đám người đang tranh nhau chạy như hội này chắc chắn là đang đuổi theo đạo kiếm quang kia!

Thứ trên kiếm quang là bảo vật gì mà khiến nhiều tu sĩ, yêu tu phát điên lên tranh giành như thế?

Tống Thư Hàng nhẩm lại những thứ gần đây bị Bạch tiền bối dùng ‘phi kiếm một lần’ tống lên trời.

Có tủ lạnh, có tivi màu, có nồi cơm điện, rồi đủ thứ đồ điện tử gia dụng khác.

Những thứ đó mà đáng để đám tu sĩ này phát cuồng thế sao?

Hay là do họ thấy đạo kiếm quang này uy lực mạnh mẽ, kiếm khí ngút trời nên tưởng thứ trên đó là chí bảo?

Thế nên mới liều mạng đuổi theo?

Vạn nhất họ vất vả lắm mới đuổi kịp nhưng cuối cùng lại thu được một cái tủ lạnh hỏng, không biết các vị tu sĩ có suy sụp đến mức phát điên không nhỉ?

Chẳng hiểu sao Tống Thư Hàng lại thấy có chút mong chờ cảnh tượng đó xảy ra.

Không đúng không đúng, suy nghĩ ác ý thế này là không tốt.

“Là một cái hồ lô!” Đang lúc cậu nghĩ ngợi, bên tai vang lên giọng nói của Lý Âm Trúc qua thuật truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng giờ đã là Nhị phẩm nên cũng có thể luyện kỹ năng này, chỉ là chưa có dịp cũng chưa ai dạy cho cậu thôi.

Chương 537

“Hồ lô?

Hồ lô màu đỏ rượu à?” Cậu cảm thấy mình dường như đã thấy thứ này ở đâu đó rồi.

Nhắc đến hồ lô đỏ rượu... cái đầu tiên cậu nghĩ tới là Anh Em Hồ Lô?

Không phải cái này.

Ngoài Anh Em Hồ Lô ra thì còn gì nữa nhỉ?

Trong Tây Du Ký có cái ‘Tôn Hành Giả, ta gọi một tiếng ngươi có dám thưa không?’, là Tử Kim Hồng Hồ Lô sao?

Đang mải suy nghĩ, giọng Lý Âm Trúc lại vang lên: “Phía trước có người!” Tống Thư Hàng lập tức tập trung tinh thần nhìn về phía xa.

Ở đó có hai bóng người đang nhanh chóng tiếp cận khoang không gian của cậu.

Đó là hai nam tử mặc đạo bào đen, trên bào có thêu chữ ‘Vô Cực’.

Hai gã dừng lại trước mặt Tống Thư Hàng, nhìn cậu bằng ánh mắt lạnh lùng.

Một kẻ tu vi Nhị phẩm?

Không muốn sống nữa hay sao mà dám vác xác ra ngoài vũ trụ?

Tên tóc đen đứng bên trái lạnh lùng nói: “Các ngươi cũng muốn đến cướp ‘Phệ Hồn Yêu Hồ’ à?” Thuật truyền âm nhập mật này dùng trong không gian đúng là rất tiện lợi.

“Phệ Hồn Yêu Hồ?” Tống Thư Hàng nhướng mày: “Là thứ trên kiếm quang lúc nãy sao?

Tôi không phải đến vì nó.” Tống Thư Hàng không biết truyền âm, may mà đối phương có thể đọc khẩu hình để hiểu ý cậu.

“Hừ, thế thì tốt nhất.

Thứ đó không phải loại mà tu sĩ Nhị phẩm như ngươi có thể chạm vào đâu.

Khôn hồn thì biến khỏi đây đi.” Nói xong gã định quay người đuổi theo kiếm quang.

Nhưng đúng lúc này, tên mặc áo đen bên phải chợt sáng mắt lên, gã nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng: “Không sai, chính là hắn!” “Hử?” Tên bên trái thắc mắc.

“Thư Sơn Áp Lực Đại!

Là tên tu sĩ hèn mọn đã khiến Công Tử Hải sư huynh chịu thiệt thòi đây mà, chậc chậc, không ngờ lại gặp hắn ở đây.” Tên bên phải hào hứng hẳn lên.

Chuyện xích mích giữa Công Tử Hải và Tô Thị A Thất vốn rất ầm ĩ, nhiều người trong Vô Cực Ma Tông đều biết.

Công Tử Hải cũng chẳng có ý định giấu giếm, cứ để mặc cho tông môn bàn tán.

Hơn nữa hai tên này rõ ràng là đệ tử thân cận với phe cánh của Công Tử Hải nên họ quá quen thuộc với dung mạo của ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Nếu bắt được tên này mang về cho sư huynh thì... tên bên phải thầm tích tụ tiên thiên chân khí, khóa chặt mục tiêu.

Tống Thư Hàng nhìn thấy ánh mắt thay đổi của đối phương là biết sắp có chuyện.

Giọng Lý Âm Trúc lại vang lên: “Đệ tử Vô Cực Ma Tông, cảnh giới Tứ phẩm.” “Quả nhiên là bọn họ.” Đi đâu cũng gặp cái đám này là sao.

Đối phương là hai tu sĩ Tứ phẩm, theo cảm ứng khí tức, Ngư Kiều Kiều đoán họ cũng chỉ mới bước vào Tứ phẩm sơ kỳ thôi.

Lực lượng bên phía Tống Thư Hàng cũng không kém.

Ngư Kiều Kiều là Tứ phẩm, Lý Âm Trúc trong khoang cũng là Tứ phẩm.

Cộng thêm đống phù bảo, pháp khí lộn xộn trong tay Thư Hàng, nếu thực sự liều mạng một trận thì bên phía cậu có cơ hội thắng lớn hơn.

Có điều... với tiềm lực của Vô Cực Ma Tông, lỡ đâu hai tên này chỉ là tiên phong, phía sau còn có cao thủ mạnh hơn đang kéo đến thì sao?

Không thể không phòng.

Hơn nữa, nhóm của cậu mới vào không gian chưa lâu, chưa thích nghi được với môi trường, nếu giao chiến sẽ rất bất lợi.

Vì vậy, hay là rút lui chiến thuật trước?

Sau đó lặng lẽ bám theo hai tên này xem chúng có đồng bọn không, tìm hiểu chiêu thức và thực lực thực tế của chúng.

Biết người biết ta mới trăm trận trăm thắng được.

Nếu có cơ hội thì xông lên tập kích một vố cũng chẳng tồi.

Tống Thư Hàng một tay nắm chặt ‘Túi thu nhỏ một tấc’, cân nhắc xem có nên lôi con rối Ngân Long ra để mượn tốc độ tránh né trước hay không.

Lúc này, tai cậu nghe tiếng Ngư Kiều Kiều phấn khích: “Thư Hàng, mở mũ ra thả tôi ra, để tôi lên xử đẹp bọn chúng!” Từ khi thăng cấp Tứ phẩm cô vẫn chưa có dịp thực chiến chính thức nên đang ngứa ngáy chân tay.

Cô mang huyết thống giao long, lại trải qua thử thách ‘Cá chép hóa rồng’ gian nan để trở thành bán ngư bán nhân, lực chiến mạnh hơn tu sĩ Tứ phẩm thường nhiều.

Tu sĩ Tứ phẩm bình thường hả, cô cảm thấy mình chấp ba cũng được!

Đồng thời, giọng Lý Âm Trúc lại vang lên: “Cẩn thận, chúng tấn công rồi!” Một thanh phi kiếm đen kịt lặng lẽ áp sát sau lưng Tống Thư Hàng, ngay lúc Lý Âm Trúc lên tiếng, nó đột nhiên hiện hình đâm mạnh xuống.

Thanh kiếm này cực kỳ kín kẽ... chỉ đến lúc tấn công mới bộc phát kiếm khí.

“Để tôi lo phòng ngự.” Ngư Kiều Kiều nói, lập tức bố trí hai lớp hộ thuẫn quanh người Thư Hàng.

Xoẹt!

Phi kiếm đâm thẳng vào lưng cậu.

Tên đệ tử Vô Cực Ma Tông bên phải nhếch mép: Được rồi!

Thanh kiếm này của gã là loại thích sát đặc biệt, có khắc các loại đạo thuật phù văn như ‘Phá giáp, Phá độn, Sắc bén’.

Hộ thuẫn pháp thuật thông thường không tài nào đỡ được.

Thư Hàng có hai lớp hộ thuẫn thì gã tin chắc một đòn là nát vụn!

Nhưng giây tiếp theo, nụ cười của gã bỗng cứng đờ.

Chỉ thấy thanh phi kiếm đen kịt khựng lại giữa không trung sau lưng Thư Hàng, còn chưa chạm tới hộ thuẫn nữa mà như thể đâm vào một bức tường vô hình, không tài nào tiến thêm được nửa phân.

Bức tường vô hình này không phải do Ngư Kiều Kiều dựng lên.

Đó là một tầng xích lực cực mạnh, thanh phi kiếm bị chặn lại không ngừng rung lên ong ong, thân kiếm thậm chí còn có dấu hiệu bị bẻ cong ngược lại.

“Là xích lực của Lưu Huỳnh Tiên Tử, đây là dư âm bí pháp của cô ấy sao?” Cậu lập tức nhận ra.

Bí pháp xích lực đó mạnh đến mức tống được bọn họ từ Trái Đất lên tới tận đây, có thể tưởng tượng nó kinh khủng thế nào!

Dù trên người họ chỉ còn chút dư âm nhưng cũng đủ để hất văng thanh phi kiếm kia, thậm chí là phản chấn!

Thanh phi kiếm bị xoay ngược lại rồi bị xích lực bắn văng đi.

Cuối cùng, nó cắm ngập vào một tảng thiên thạch cách đó cả nghìn mét.

Chủ nhân của nó nhất thời không tài nào thu hồi lại được.

“Cơ hội tốt!

Thư Hàng mau mở mũ ra, tôi lên đây!

Xem tôi cho hai tên này một trận.” Ngư Kiều Kiều kêu lên.

Nhưng tiếc thay, Ngư Kiều Kiều không có cơ hội ra tay.

Vì có người đã chen ngang.

Gần như ngay lúc phi kiếm bị bắn bay, từ phía xa có mười lăm bóng người ‘vèo vèo vèo’ lao tới.

Mười lăm người này ai nấy cơ bắp cuồn cuộn, cao trên hai mét như những tháp sắt di động, đứng đó thôi cũng tỏa ra áp lực nặng nề.

Họ hiện thân chắn giữa Tống Thư Hàng và đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Ánh mắt lướt qua nhóm của cậu rồi dừng lại trên người hai tên áo đen.

“Chính là bọn chúng, không sai, đệ tử Vô Cực Ma Tông.” Một nam tử mặc giáp da nhìn chữ ‘Vô Cực’ trên áo gã kia, trầm giọng nói.

Tên mặc giáp da vừa dứt lời, mười bốn gã còn lại lập tức nắm chặt nắm đấm, bao vây hai tên đệ tử ma tông kia tầng tầng lớp lớp.

Giống như một bầy gấu xám đang vây quanh hai con cừu nhỏ tội nghiệp vậy.

Hai tên đệ tử ma tông ngơ ngác không hiểu chuyện gì đang xảy ra!

Tiếp đó, mười lăm gã lực lưỡng thuần thục rút từ trong lòng ra mấy lá cờ, biểu ngữ, lắp ráp xong xuôi rồi căng ra. [Nợ thì phải trả, là lẽ đương nhiên!] [Cuộc sống gian nan, trả lại tiền mồ hôi nước mắt cho chúng ta, Vô Cực Ma Tông trả tiền!] [Đệ tử Vô Cực Ma Tông Nhận Bảo Đông nợ lương 5 vạn linh thạch tứ phẩm, trả lại tiền mồ hôi nước mắt cho chúng ta!] [TRẢ LẠI TIỀN CHO CHÚNG TA] (Chữ viết như máu chảy ròng ròng) [Làm ơn cho chúng con một đường sống, trả lại tiền cho chúng con!] [Bình đẳng, công chính, pháp trị, ái quốc, thành tín, hữu thiện, phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa...

Chúng ta chỉ muốn tiền lương!] Đồng thời còn có một bản ‘hợp đồng’ phóng đại.

Theo cách gọi của giới tu chân thì là một tấm khế ước - một đệ tử Vô Cực Ma Tông nào đó đã thuê mười lăm gã này với giá 5 vạn linh thạch tứ phẩm để hỗ trợ truy đuổi, vây bắt đạo kiếm quang và bảo vật kia ngoài không gian.

Thời hạn là bảy ngày.

Bất kể có bắt được bảo vật hay không, hết bảy ngày là phải trả tiền.

Trong thời gian đó, mười lăm gã này phải có ít nhất ‘5 lần’ bao vây được đạo kiếm quang để gã tên ‘Nhận Bảo Đông’ kia có cơ hội thu phục bảo vật.

Họ là những người chuyên nghiệp, trong bảy ngày đã tạo ra tới chín cơ hội.

Nhưng gã đệ tử kia vẫn không thu phục được.

Cái gì là của mình thì sẽ là của mình, không phải của mình thì miễn cưỡng không có hạnh phúc đâu...

Sau khi hết hạn khế ước, gã đệ tử kia lại lén lút bỏ trốn, hoàn toàn không có ý định trả 5 vạn linh thạch.

Đây là một vụ quỵt lương nghiêm trọng!

Nhưng mười lăm gã này không ngại, chuyện đòi nợ thì họ cũng là chuyên gia rồi.

Hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông sau khi hiểu đầu đuôi câu chuyện liền nhíu mày: “Nhận Bảo Đông?

Xin lỗi, bọn ta không quen gã đó.” Vô Cực Ma Tông rộng lớn như vậy, đệ tử hàng vạn, chi nhánh đếm không xuể, họ không thể nào quen hết mọi người được.

Gã mặc giáp da lạnh cười: “Haha, ta mặc xác các ngươi có quen hay không.

Chương 538

Tóm lại, khôn hồn thì nộp ra 5 vạn linh thạch tứ phẩm, nếu không thì đừng trách mười lăm anh em ta không khách khí.” Tên đệ tử bên phải lạnh giọng: “Không đời nào, Nhận Bảo Đông nợ tiền tại sao bọn ta phải trả?

Ai nợ thì người đó trả!

Các ngươi muốn tiền thì đi mà tìm hắn!

Tóm lại, một viên linh thạch bọn ta cũng không trả!” Gã giáp da sầm mặt xuống: “Haha, nghĩa là các ngươi không muốn trả tiền?” “Không trả tiền?

Nợ thì phải trả, không trả tiền thì đừng làm người nữa!” Một gã lực lưỡng khác nắm chặt tay.

“Nhìn chúng trắng trẻo mềm mại thế kia, hay là bắt trói lại đem bán cho các nữ tu của ‘Nguyệt Hạ Ngọc Nữ Minh’ đi, cũng kiếm được mấy vạn đấy!

Biết đâu còn lời thêm một mớ.” “Lần trước bên ‘Bạch Y Ma Tông’ chẳng phải có người thu mua nam tu thân hình mềm mại sao, hai tên Vô Cực Ma Tông này chắc bán được giá cao ở đó đấy.” Mười lăm gã lực lưỡng xì xào bàn tán.

Tên đệ tử bên phải điên tiết, gã là thiên tài của Vô Cực Ma Tông, bao giờ phải chịu nhục thế này?

“Các ngươi tìm chết!” Gã gầm lên, bắt pháp ấn rồi vung tay bắn ra một đạo lôi điện.

Ánh điện hóa thành mũi thương, tia chớp nổ đì đùng, thanh thế hào hùng lao thẳng về phía tên giáp da cầm đầu!

“Phi!” Gã giáp da nhổ một bãi nước bọt, chỉ thấy tay phải gã nắm lại, từng khối cơ bắp như có sự sống cuộn lên.

Sau đó, gã vươn tay chộp thẳng lấy mũi thương lôi điện, bóp mạnh một cái khiến nó vỡ vụn ngay tại chỗ.

Thể tu!

Giống như Tạo Hóa Pháp Vương, gã này cũng đi theo con đường thể tu, cơ thể cực kỳ mạnh mẽ.

Rõ ràng chỉ là tu vi Tứ phẩm nhưng nhục thân còn mạnh hơn cả một số Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Sau khi bóp nát mũi thương, gã giáp da lướt tới trước mặt tên đệ tử bên phải, đấm một phát vào bụng gã.

Tên đệ tử lập tức kích hoạt hộ thuẫn nhưng quyền kình của gã giáp da xuyên thẳng qua hộ thuẫn, đánh thẳng vào bên trong cơ thể.

Hộ thuẫn không vỡ nhưng tên đệ tử ma tông thì co quắp lại như con tôm, miệng sùi bọt mép, đau đớn vô cùng.

“Nợ lương không trả mà còn dám ra tay đánh người à.

Ta ghét nhất loại rác rưởi như các ngươi, chết đi!” Gã giáp da lạnh lùng thu tay lại.

Đồng đội bị hạ đo ván trong chớp mắt khiến tên đệ tử bên trái tỉnh táo lại hẳn.

Khóe mắt gã giật giật, cố trấn tĩnh: “Đợi đã, các vị.

Người nợ linh thạch là Nhận Bảo Đông, các vị nên tìm hắn mới đúng.

Tìm bọn ta thì có ích gì?” Gã giáp da nắm chặt nắm đấm to như cái vồ: “Sao lại không có ích?

Các ngươi đều là người của Vô Cực Ma Tông, cùng một giuộc cả.

Bọn ta không tìm được Nhận Bảo Đông thì tìm các ngươi.

Bớt nói nhảm đi, mau trả tiền!” Một gã khác bồi thêm: “Theo khế ước thì còn có lãi suất...

à không, tiền phạt vi phạm. 5 vạn linh thạch tứ phẩm, mỗi ngày phạt 500 viên.

Giờ đã qua bốn ngày, tổng cộng là 5 vạn 2 nghìn linh thạch tứ phẩm!” “Các ngươi là quân cho vay nặng lãi!” Tên đệ tử bên trái nghiến răng.

“Phi, nếu là vay nặng lãi thì một ngày ta phải lấy một phần mười, thậm chí là một nửa tiền phạt rồi.” Gã giáp da khinh bỉ: “Mười lăm anh em ta cũng là những nhân vật có tiếng trong giới tu sĩ.

Bọn ta là đội đòi nợ chuyên nghiệp, chính quy, đừng có đánh đồng bọn ta với lũ nghiệp dư cho vay nặng lãi đó.” “Đòi nợ, chúng ta là chuyên nghiệp!” Gã giáp da tự tin đầy mình, đắc ý nói.

Tống Thư Hàng cùng Ngư Kiều Kiều, Lý Âm Trúc, Sở Sở đứng xem ‘cảnh tượng đòi nợ’ hùng vĩ trước mắt.

Biết nói thế nào đây, thế gian này thật là biến hóa khôn lường.

Chẳng ai biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì!

Có khi giây trước còn là thiên đường, giây sau đã thành địa ngục, giống như hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia, giây trước còn tưởng mình là thợ săn, giây sau đã biến thành con mồi.

Nhưng chính vì những điều không thể dự đoán đó mà tương lai mới có nhiều khả năng, mới khiến cuộc sống muôn màu muôn vẻ.

“Đời là thế đó.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Tiếc là thiếu ấm trà ngon.

Ngư Kiều Kiều tiếc nuối: “Tiếc quá, bị người ta cướp quái mất rồi.” “Tôi thì thấy may mắn, cảm giác nếu lúc nãy cô ra tay thì giờ chúng ta đã bị cuốn vào vụ ‘tu sĩ đòi nợ’ này rồi.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Hơn nữa, chẳng biết hai tên Vô Cực Ma Tông kia có đồng bọn nào khác không.

Ngư Kiều Kiều đảo mắt, nói tiếp: “Nếu không có việc gì thì chúng ta đi thôi, sắp đến Mặt Trăng rồi.” “Tán thành +1.” Lý Âm Trúc nói.

“Tán thành +2.” Sở Sở cũng truyền âm.

“Tán thành +3.” Tống Thư Hàng nhấn vào nút trên bộ đồ phi hành cồng kềnh.

Trên bộ đồ có trận pháp động lực giúp cậu di chuyển được trong vũ trụ.

Vì cậu không biết ngự kiếm phi hành nên nếu không có trận pháp này thì cậu chỉ có nước trôi dạt vô định.

Con rối Ngân Long khi bay tốn linh thạch lắm, mà cậu thì đang cháy túi nên phải để dành linh thạch của con rối cho những lúc mấu chốt.

Đang lúc cậu khởi động trận pháp định rời đi thì gã giáp da bên đội đòi nợ đột nhiên quay đầu lại vẫy vẫy tay: “Nhóc con, cậu thuộc môn phái nào?” “Tôi không phải người của Vô Cực Ma Tông đâu!” Tống Thư Hàng vội xua tay, cậu không muốn bị đòi nợ đâu vì cậu đang nghèo rớt mồng tơi mà.

Ngoài ra, hy vọng đối phương đọc được khẩu hình của mình.

Sau này nhất định phải học thuật truyền âm mới được, giao tiếp thế này phiền quá.

Gã giáp da cười sảng khoái: “Ta biết cậu không phải người của Vô Cực Ma Tông mà, nhìn cái là biết ngay.

Ta đã nói rồi, đòi nợ chúng ta là chuyên nghiệp!” “...” “Tôi là tán tu, chưa gia nhập môn phái nào cả.” “Tán tu à?

Tiểu huynh đệ cố gắng lên nhé!” Nghe thấy cậu là tán tu, thái độ của gã giáp da thân thiết hơn hẳn, xưng hô cũng đổi thành tiểu huynh đệ luôn.

Vì tán tu ấy mà, vất vả lắm chứ chẳng chơi.

Nói xong gã búng một tấm thẻ kim loại về phía Thư Hàng.

Cậu đưa tay đón lấy rồi nhìn sơ qua.

Trên thẻ có khắc một đóa hoa kim loại, phía dưới là một cái đầu bò vàng. [Hoàng Quan Hoa. ‘Đội trưởng tiểu đội chuyên nghiệp mười lăm người Heavy Metal’, biệt danh: Kim Ngưu Tọa] [Tiểu đội nhận bảo kê, hộ tống, tìm bảo vật, đòi nợ và các loại nhiệm vụ chuyên nghiệp khác, chúng tôi là những chuyên gia chuyên nghiệp nhất.] [Số điện thoại liên hệ: *******, ID chat: ******, Email: *******] Đây là danh thiếp à?

“Tiểu huynh đệ, có nhu cầu thì cứ liên hệ nhé.

Bọn ta chuyên nghiệp lắm... chuyên nghiệp trên mọi phương diện luôn!” Gã giáp da giơ ngón tay cái, vẻ mặt đắc ý.

“Haha, nhất định rồi, nhất định rồi.” Tống Thư Hàng cười gượng.

Sau đó hệ thống động lực khởi động, cậu phi vọt về phía Mặt Trăng.

Khi rời đi, hình như cậu còn nghe thấy tiếng thét thảm thiết của hai tên đệ tử ma tông... chắc là ảo giác thôi vì âm thanh không truyền được trong chân không mà.

Đội đòi nợ chuyên nghiệp sao...

Tống Thư Hàng cất tấm danh thiếp đi, nếu thù lao hợp lý mà lại không quỵt lương thì đội ngũ gã cơ bắp này cũng là đối tác không tồi nhỉ?

Chắc vậy.

“Những người chuyên nghiệp thật đáng sợ.” Ngư Kiều Kiều tổng kết.

Tống Thư Hàng gật đầu đồng tình, hỏi: “Kiều Kiều, cô đã đánh dấu lên thanh kiếm đen kia chưa?” “Yên tâm đi, đánh dấu thành công rồi.” Ngư Kiều Kiều cười híp mắt: “Tôi đánh dấu kín lắm, bảo đảm không ai phát hiện ra đâu.” Thư Hàng yên tâm hơn nhiều.

Nhìn mười lăm gã lực lưỡng kia có vẻ không phải hạng tu sĩ ma đạo coi rẻ mạng người.

Chỉ cần đòi được tiền lương của mình, chắc họ sẽ thả hai tên kia ra thôi.

Nếu vậy, hai tên đệ tử ma tông đang uất ức và giận dữ chắc chắn sẽ muốn tìm chỗ hoặc tìm người để xả giận.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình chính là một đối tượng ‘cực kỳ thích hợp’ để chúng xả giận.

Giả sử hai tên đó thoát được đội đòi nợ thì 80% là chúng sẽ đuổi theo cậu.

Vì vậy phải đề phòng trước.

Nhờ Ngư Kiều Kiều đánh dấu lên phi kiếm chính là để cảnh báo.

Nếu hai tên đó tiếp cận, cậu có thể phản ứng ngay lập tức.

Hai mươi phút sau...

Nhờ trận pháp trên đồ phi hành, Tống Thư Hàng và khoang không gian từ từ tiến về phía Mặt Trăng.

Đang trôi dạt thì trong đầu cậu chợt nhớ tới chuyện cái hồ lô đỏ rượu kia.

“Dòng ‘phi kiếm dùng một lần’ của Bạch tiền bối, cộng với cái hồ lô đỏ rượu trên đó.

Đợi đã, không lẽ là thứ đó!” Cậu chợt nhớ ra một chuyện, nguồn gốc của cái hồ lô này rất có thể liên quan đến cậu.

Đó là chuyện ngày 6 tháng 7, hôm đó cậu được Thổ Ba mời về quê ngoại chơi.

Sau khi cùng ‘Tam Nhật sư huynh’ phá hủy tổ chức nhỏ của tên ‘Đàn chủ’ địa phương, Tống Thư Hàng bị Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông và một gã tên ‘Bán Hồ đạo nhân’ tập kích.

Lúc đó nhờ có đại sát khí [Máy phóng phi kiếm bản 013] do Bạch tiền bối đưa cho, cậu đã phóng một thanh [Phi kiếm dùng một lần bản 004] xuyên thủng người Bán Hồ đạo nhân.

Thanh kiếm đó găm vào người gã rồi lao thẳng vào tinh không, mất hút trong vũ trụ.

Nếu không nhớ nhầm thì cái hồ lô có thể hút người của gã cũng màu đỏ rượu.

Trùng hợp thế.

Mẹ nó chứ, cái hồ lô đó không lẽ chính là ‘Phệ Hồn Yêu Hồ’ này sao?

Không lẽ lại trùng hợp đến thế?

Nhớ khi đó cái hồ lô của Bán Hồ đạo nhân cũng chỉ là bảo vật Tứ phẩm thôi mà.

Thế mà giờ nó lại khiến các cao thủ Ngũ phẩm Linh Hoàng phát điên lên đuổi theo.

Chương 539

“Là trùng hợp hay cái hồ lô đó đã biến dị ngoài không gian?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Xem chừng hơn 50% cái Phệ Hồn Yêu Hồ kia chính là hồ lô của Bán Hồ đạo nhân năm xưa.

Chẳng lẽ mình có duyên với nó sao?

Nhưng giờ mình đâu có thiếu pháp bảo.

Cái hồ lô đó ngoài việc hút người nhìn khá ngầu ra thì cũng chẳng có tác dụng gì lớn.

Đúng là có duyên thiên lý năng tương ngộ!

Đang suy nghĩ thì tai cậu lại nghe giọng nói đáng yêu của Lý Âm Trúc: “Cẩn thận, đạo kiếm quang phía trước lại tới kìa!” Tống Thư Hàng mở mắt ra nhìn, quả nhiên, một đạo phi kiếm mang hơi thở của Bạch tiền bối đang lao nhanh về phía cậu.

Trên kiếm quang, một cái hồ lô đỏ rượu đang tỏa sáng nhè nhẹ.

Đệch!

Nó thực sự lao về phía mình à?

Nhưng mà tới không đúng lúc chút nào hết!

Không phải cậu không thích pháp bảo, dù là pháp bảo cấp thấp mà tự tìm đến tận cửa thì ai mà chả muốn?

Huống chi cái này còn là thứ khiến Linh Hoàng phải phát cuồng.

Vấn đề là đằng sau cái hồ lô này còn có cả một lũ tu sĩ đang đuổi theo.

Cả đám tu sĩ đó ai nấy đều mặt mày hung tợn, hò hét ầm ĩ, trông như thần cản sát thần, ma cản sát ma.

Trong đó có vài tên nhìn thấy Tống Thư Hàng đứng chắn đường thì ánh mắt lộ rõ sát khí ngút trời!

Nếu cái hồ lô rơi vào tay cậu, đám tu sĩ Tứ, Ngũ phẩm này chắc chắn sẽ lột da cậu ra.

Thậm chí dù hồ lô chỉ bay ngang qua đầu cậu thôi thì cậu cũng 'dính chưởng' chắc luôn!

Vì vụ tai nạn giẫm đạp!

Trong đám đông tu sĩ đang truy đuổi này, tuy có nhiều người dùng phi kiếm, pháp bảo nhưng cũng không thiếu những gã lực lưỡng dùng đôi chân 'xe bus số 11' chạy hùng hục.

Ai cũng biết những vụ giẫm đạp là cực kỳ nguy hiểm, có thể chết người như chơi.

Mà bị cả một đám tu sĩ giẫm qua người thì hệ số nguy hiểm tăng lên gấp ba trăm lần chứ chẳng chơi.

Hiện tại tuyệt đối không được chạm vào cái hồ lô đó.

Tống Thư Hàng biết lượng sức mình.

Trừ phi lúc này Thất Tu Tôn Giả xuất hiện kịp thời làm hậu thuẫn cho cậu, nếu không thì muốn giữ mạng thì phải tránh xa cái hồ lô đó ra.

Thế là cậu toàn lực khởi động trận pháp động lực trên đồ phi hành, dạt sang một bên để né cái hồ lô đỏ rượu kia.

Thấy Tống Thư Hàng né sang một bên, không có ý định tranh đoạt 'Phệ Hồn Yêu Hồ', đám tu sĩ đang đuổi theo cũng thầm thở phào.

Đồng thời, trong đám người đó có một lão già nhảy vọt lên, ném ra một cái pháp bàn.

“Này, mấy đứa chuẩn bị kỹ đi, mau ra tay đoạt lấy hồ lô!

Xem đại phong ấn pháp ‘Thái Sơn Phong Ấn’ của lão phu đây!” Lão già hét lớn.

Trong đội ngũ có bảy tu sĩ lập tức tăng tốc vọt lên, bọn họ cùng một hội với lão già!

Lão già vung pháp bàn, một đạo pháp thuật phong ấn bắn ra từ đó.

Chỉ chờ lão già dùng phong ấn giữ chân kiếm quang lại, bảy đồng bọn của lão sẽ thừa cơ cướp lấy hồ lô rồi rút lui thần tốc.

Pháp thuật phong ấn bay cực nhanh, đuổi sát nút đạo kiếm quang!

“Lão tặc đừng hòng!” “Hồ lô là của ta, đứa nào dám cướp ta thiến sạch.” “Chỉ là một tên Linh Hoàng Kim Đan ba long văn mà cũng dám hống hách?” Thế rồi trước mắt bao nhiêu tu sĩ...

Đạo phong ấn đó chẳng hiểu kiểu gì lại bay theo đường parabol, vượt qua ‘Phệ Hồn Yêu Hồ’, rồi chụp thẳng xuống đầu Tống Thư Hàng - người đang nỗ lực né sang một bên.

Thái Sơn áp đỉnh!

Nặng quá, nặng quá, nặng quá đi mất.

Chết chắc rồi, chết chắc rồi...

Cái giá này đúng là 'áp lực như núi' thật mà, cứ như Thái Sơn đè đầu vậy.

Nhưng mà, tại sao cái 'Thái Sơn Phong Ấn' này lại rơi trúng người mình chứ?

Lão già đó dù sao cũng là cường giả tứ, ngũ phẩm, dù có mù thế nào đi nữa, ném một cái phong ấn ra cũng không thể ném trúng đầu mình được chứ?

Cố ý đúng không?

Chắc chắn là cố ý rồi!

Tất nhiên lão giả kia không phải cố ý.

Bởi vì tốc độ của hồ lô kiếm quang quá nhanh, lão thông qua 'Khí tức tỏa định pháp' để khóa mục tiêu kiếm quang, sau đó ném ra 'Thái Sơn Phong Ấn'!

Thế nhưng rõ ràng là khóa vào khí tức của kiếm quang, không hiểu sao 'Thái Sơn Phong Ấn' lại đột ngột bẻ lái một vòng lớn, rơi thẳng xuống người Tống Thư Hàng.

Bản thân lão giả cũng đang ngơ ngác đây.

Tống Thư Hàng không biết lão tu sĩ kia sử dụng 'Khí tức tỏa định pháp', nếu không cậu đại khái có thể đoán được nguyên nhân.

Đạo kiếm quang chở cái hồ lô kia là 'Nhất thứ tính phi kiếm' của Bạch tôn giả, khí tức trên đó là của Bạch tôn giả.

Mà trên người Tống Thư Hàng vẫn còn mang theo 'Vạn lý phi độn thuật' của Bạch tiền bối.

Khi lão giả sử dụng pháp thuật khóa khí tức, lúc phong ấn rơi xuống, xác suất trúng kiếm quang hay trúng Tống Thư Hàng đều là 50%.

Tống Thư Hàng và kiếm quang đều là đối tượng bị phong ấn của Thái Sơn Phong Ấn pháp.

Hoặc có lẽ, là vì đạo hiệu nguyên bản của Tống Thư Hàng là 'Thư Sơn Áp Lực Đại', nên Thái Sơn Phong Ấn pháp có độ hảo cảm +1 với cậu, thế là đè lên người cậu luôn?

Áp lực như núi thực sự, xương cốt của Tống Thư Hàng đang rên rỉ đau đớn, cả người cậu như sắp bị ép dẹt lại. "Khốn kiếp, Thái Sơn Phong Ấn pháp ta dày công chuẩn bị!" Lão tu sĩ kia suýt chút nữa thì tức nổ phổi: "Nếu không phải thằng nhóc này đột ngột nhảy ra, ta đã phong ấn được cái hồ lô trên kiếm quang kia rồi, đúng là đồ sát thiên đao." Thái Sơn Phong Ấn rơi lên người Tống Thư Hàng, kế hoạch của lão tu sĩ và đồng bọn đổ bể.

Mấy tên đồng bọn của lão xung phong liều chết vô ích, hơn nữa còn làm lộ ra 'quan hệ hợp tác', các tu sĩ khác bên cạnh bắt đầu âm thầm đề phòng mấy người bọn họ.

Đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo.

Đạo kiếm quang kia vẫn chở 'Phệ Hồn Yêu Hồ' lao đi, tốc độ không hề giảm.

Đoàn quân tu sĩ hò hét ầm ĩ, tiếp tục đuổi theo.

Lão tu sĩ và mấy tên đồng bọn hận đến nghiến răng nghiến lợi, đành bấm bụng tiếp tục truy đuổi phi kiếm.

Còn về tiểu gia hỏa đang bị 'Thái Sơn Phong Ấn pháp' đè chặt kia, lão giả tự nhiên sẽ không phí thời gian đi giải phong ấn.

Lão không quay lại đạp cho Tống Thư Hàng thêm hai nhát đã là tốt lắm rồi.

Hiện giờ việc truy đuổi kiếm quang và Phệ Hồn Yêu Hồ là quan trọng nhất, làm gì có thời gian lãng phí đi giải phong ấn?

Cứ như vậy, các tu sĩ cường đại lập thành đoàn đội, rầm rộ lướt qua phía trên Tống Thư Hàng.

Thân thể Tống Thư Hàng bị 'Thái Sơn Phong Ấn' đè ép, không ngừng rơi xuống.

Tất nhiên, trong hư không không có khái niệm phương hướng, cái gọi là rơi xuống chỉ là cảm giác tâm lý của cậu mà thôi.

Tống Thư Hàng dùng hết sức bình sinh hỏi: "Kiều Kiều, có thể giải khai phong ấn không?" "Đây là phong ấn cấp bậc ngũ phẩm, muốn giải khai phải mất mấy ngày." Ngư Kiều Kiều đáp: "Mà đợi đến lúc tôi giải xong, ước chừng phong ấn cũng tự mất hiệu lực, tự động giải mở rồi." Thái Sơn Phong Ấn pháp này chỉ nhằm mục đích cầm chân phi kiếm và yêu hồ, không phải loại phong ấn ngàn năm vạn năm.

Cho dù không phá giải thì tầm ba bốn ngày sau, linh lực cạn kiệt nó cũng tự động biến mất. "Nghĩa là có giải hay không cũng như nhau sao?" Tống Thư Hàng cười khổ.

Thời gian trôi qua, đã hơn ba tiếng kể từ khi Tống Thư Hàng bị trúng phong ấn.

Ban đầu cậu còn định ở gần mặt trăng để tu luyện, rèn luyện thân thể, nâng cao thể chất.

Nhưng hiện tại, cậu chẳng làm được gì cả.

Bị 'Thái Sơn Phong Ấn' nặng nề đè ép, đến một ngón tay cũng không động đậy nổi.

Thân thể như bị ép bẹp, xương cốt như muốn vỡ vụn.

Lúc đầu, dưới áp lực khổng lồ, Tống Thư Hàng theo bản năng vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, định dùng chân khí để kháng cự áp lực phong ấn.

Nhưng khi cậu điều động chân khí, chân khí trong Khí Hải đan điền và Long Vĩ đan điền liền cuộn trào mãnh liệt, đan điền truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé rách.

Do trong giấc mộng đã ăn tinh nguyên của 'Dương' linh thú, chân khí trong đan điền của cậu đã tiếp cận ngưỡng tự bạo.

Hiện giờ, một là chờ đợi vài tháng để thân thể dần tiêu hóa và thích ứng với số chân khí này, hai là nâng cao thể chất để dung nạp được chúng.

Không chỉ chân khí, mà tinh thần lực ở mi tâm cũng truyền đến cơn đau như kim châm cùng lúc.

Tống Thư Hàng lập tức ngừng vận chuyển công pháp.

Tuy nhiên, không dùng chân khí chống đỡ áp lực của 'Thái Sơn Phong Ấn', phong ấn nặng nề kia liền nghiền ép thân thể cậu.

Trên người cậu, da dẻ bắt đầu nứt nẻ, xuất hiện những vết thương như vết rạn trên đồ sứ, chẳng mấy chốc Tống Thư Hàng đã biến thành một huyết nhân. "Nào, há miệng ra, ăn chút thuốc đi." Giọng nói của Ngư Kiều Kiều vang lên.

Trong phong ấn ngũ phẩm, hành động của Ngư Kiều Kiều cũng bị ảnh hưởng.

Có điều cô tốt hơn Tống Thư Hàng nhiều, chỉ cảm thấy thân thể hơi nặng nề chứ phong ấn không thể gây thương hại cho cô.

Chiếc 'khoang vũ trụ' bên cạnh có trận pháp phòng ngự do Lưu Huỳnh tiên tử bố trí nên ít chịu ảnh hưởng hơn.

Lý Âm Trúc cũng có tu vi tứ phẩm nên không sợ áp lực này.

Sở Sở thì cũng bị ép đến mức không cử động được, nhưng nhờ có khoang vũ trụ bảo vệ nên cô chỉ cảm thấy không động đậy được chứ không lo bị thương.

Ngư Kiều Kiều đưa một viên đan dược vào miệng Tống Thư Hàng.

Đan dược trị thương nội phục loại tốt, vừa vào miệng đã tan, dược lực nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể, khôi phục thương thế cho cậu.

Tống Thư Hàng cười khổ: "Trong thời gian bị phong ấn này, chẳng lẽ tôi phải cắn thuốc liên tục để cầm cự sao?" Ngư Kiều Kiều đáp: "Tạm thời chỉ có thể như vậy thôi." Bị phong ấn nghiền ép gây thương tích, rồi lại uống thuốc để hồi phục.

Cứ tuần hoàn như vậy.

Tống Thư Hàng cảm thấy trong miệng đắng ngắt, đúng là thuốc đắng dã tật mà.

Chương 540

Cho dù là đan dược của tu sĩ thì loại trị thương cũng đắng không chịu nổi. "Tôi cảm thấy mình chẳng khác gì một con cá mặn cả." Tống Thư Hàng nói.

Phải làm gì đó mới được. 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 không thể triển khai vì giờ cậu một ngón tay cũng không nhích nổi. 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 và 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 cũng không thể vận hành, cứ vận hành là sẽ nổ xác.

Như vậy, môn công pháp duy nhất có thể luyện bây giờ chính là 《Bất Động Kim Cương Thân》.

Đây là một môn công pháp thối thể phụ trợ, tăng cường phòng ngự nhục thân.

Khi tu luyện không cần phải múa may quay cuồng, có thể giữ trạng thái tĩnh lặng.

Thông qua công pháp này, cơ thể sẽ tự chủ hấp thu năng lượng bên trong để cường hóa bản thân.

Đây là việc duy nhất Tống Thư Hàng có thể làm lúc này.

Lại ba tiếng nữa trôi qua.

Tống Thư Hàng cảm thấy thể chất của mình rõ ràng đã tăng lên rất nhiều.

Dưới áp lực của Thái Sơn Phong Ấn, nhục thân không ngừng tan vỡ rồi lại được tu phục, cộng thêm hiệu quả thối thể của 《Bất Động Kim Cương Thân》, thể chất của cậu tăng vọt theo đường thẳng.

Có lẽ trong mấy ngày bị phong ấn này, cậu có thể nâng cao thể chất đến mức thích ứng được với 'chân khí' và 'tinh thần lực' hiện tại, thoát khỏi nguy cơ bạo thể.

Đúng là có áp lực mới có động lực!

Áp lực càng lớn mới càng ép ra được nhiều tiềm năng của con người! "Biết đâu lần này lại là họa điềm phúc cũng nên." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang mải suy nghĩ, bên tai cậu lại vang lên tiếng cảnh báo của Lý Âm Trúc: "Cẩn thận, có người đang tiếp cận." Thư Hàng lập tức thoát khỏi trạng thái tu luyện, ngước mắt nhìn ra xa.

Chỉ thấy phía xa có một điểm sáng đỏ rực đang nhanh chóng tiến lại gần.

Tốc độ của nó rất nhanh, chỉ vài hơi thở đã đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Đó là một người đàn ông với mái tóc và râu đỏ rực, mặc hồng bào, tay cầm một thanh khảm đao đỏ thẫm.

Từ trên xuống dưới một màu đỏ lòm.

Đối phương có linh lực cuộn trào, không hề che giấu tu vi, là một vị ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng. "Tìm được rồi." Nam tử tóc đỏ cười hà hà, gã đưa tay ấn lên 'Thái Sơn Phong Ấn' bên cạnh Tống Thư Hàng, quát khẽ: "Mở!" Linh lực bùng nổ, va chạm với Thái Sơn Phong Ấn pháp.

Phong ấn pháp biến thành một cái chuông vàng kín mít nhốt Tống Thư Hàng bên trong, còn nam tử tóc đỏ đang phá bỏ lớp vỏ phong ấn bên ngoài.

Ngư Kiều Kiều hỏi: "Thư Hàng, bạn của anh à?" "Không quen." Tống Thư Hàng đáp.

Cậu cũng thắc mắc, mình chưa từng gặp người này, tại sao đối phương lại lặn lội xa xôi đến đây giải phong ấn cho mình?

Rõ ràng không phải đi ngang qua mà là chuyên môn tìm vị trí của cậu.

Cũng chẳng biết gã xích phát này muốn làm gì.

Trong lúc chưa rõ bạn hay thù, tốt nhất vẫn nên phòng bị trước.

Tống Thư Hàng chậm rãi đưa tay về phía túi thu nhỏ.

Ngư Kiều Kiều cũng lặng lẽ chuẩn bị một pháp thuật phòng ngự.

Một phút sau, 'Bành!' một tiếng, pháp thuật Thái Sơn Phong Ấn bị phá vỡ một cách thô bạo!

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ bẫm.

Cảm giác này không biết tuyệt vời thế nào, tiếc là cậu không có thời gian để tận hưởng.

Thư Hàng nhanh tay thò vào túi thu nhỏ, nắm chặt 'Ngân Long khôi lỗi'!

Ngư Kiều Kiều cũng cảnh giác nhìn nam tử tóc đỏ kia. "Hắc hắc, cảnh giác gớm nhỉ." Nam tử tóc đỏ cười khẩy, đại thủ vươn ra chộp về phía Tống Thư Hàng: "Nhưng mà, có cảnh giác thì ích gì?

Ngươi tưởng mình chạy thoát được sao?" Theo động tác của gã, trong hư không một bàn tay đỏ rực hình thành, bao trùm lấy Tống Thư Hàng.

Đây rõ ràng là thủ đoạn của gã. "Uông dương vi phòng, ba đào hóa thuẫn!" Ngư Kiều Kiều quát khẽ, hai cái móng nhỏ múa may.

Một lớp hộ thuẫn xanh nhạt xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, chắn lấy bàn tay đỏ kia.

Ngay khi tiếp xúc, hộ thuẫn xanh đã bắt đầu vỡ vụn. "Chính là lúc này, mau đi!" Ngư Kiều Kiều kêu lên.

Đối phương là ngũ phẩm Linh Hoàng, đối kháng trực diện không có cửa thắng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng ném Ngân Long khôi lỗi ra, lập tức kích hoạt nó.

Đồng thời cậu túm chặt khoang vũ trụ, nhảy lên lưng rồng. "Tốc độ tối đa!" Tống Thư Hàng thúc giục khôi lỗi.

Đôi mắt Ngân Long tỏa sáng, hóa thành một đạo ngân quang lao vút đi. "Phi hành khôi lỗi?" Nam tử tóc đỏ cười ha hả, phi hành khôi lỗi đối với tu sĩ tứ phẩm thì tốc độ khá ổn, nhưng đối với ngũ phẩm Linh Hoàng thì hoàn toàn không đủ!

Gã cầm khảm đao, ngự đao phi hành đuổi theo.

Tư thế ngự đao của gã khá kỳ lạ, không đứng trên đao quang như các tu sĩ khác, mà hai tay nắm chặt khảm đao, cả người treo lơ lửng phía sau đao.

Thanh khảm đao đỏ rực 'vút' một tiếng lao đi, còn gã thì bị kéo theo như một quả tên lửa.

Tư thế này là do gã tự nghiên cứu ra, là tư thế ngự đao nhanh nhất, phù hợp hoàn hảo với các học thuyết khí động học gì đó.

Vừa đuổi theo, gã vừa nhếch mép lẩm bẩm: "Quả nhiên cảm ứng của mình không sai, trên người thằng nhóc này có khí tức giống hệt đạo 'kiếm quang' kia!" Vị Linh Hoàng tóc đỏ này chính là một thành viên trong nhóm tu sĩ truy đuổi 'Phệ Hồn Yêu Hồ' lúc nãy.

Gã tận mắt chứng kiến cảnh lão tu sĩ dùng 'Thái Sơn Phong Ấn' đè lên Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc phong ấn rơi xuống, gã nhạy bén cảm nhận được trên người Tống Thư Hàng có một tia khí tức giống với 'kiếm quang' kia.

Thiếu niên này có liên hệ với đạo kiếm quang đó?! [Có lẽ, đạo kiếm quang kia lượn một vòng rồi gặp thằng nhóc này không phải ngẫu nhiên.

Mà là trên người nó có bảo vật gì đó liên quan đến kiếm quang, nên kiếm quang mới chở theo yêu hồ chủ động tiếp cận nó!] Gã thầm suy đoán.

Có lẽ muốn đoạt lấy 'Phệ Hồn Yêu Hồ' thì phải bắt đầu từ thằng nhóc này!

Thế là gã âm thầm rời khỏi đoàn đội.

Sau khi lượn vài vòng, gã đã đến bên cạnh Tống Thư Hàng và giải mở Thái Sơn Phong Ấn cho cậu.

Gã muốn lấy món bảo vật có cùng khí tức với 'kiếm quang' từ người Tống Thư Hàng. "Gã đó đuổi kịp rồi, tốc độ của Ngân Long khôi lỗi không cắt đuôi được gã, chẳng mấy chốc sẽ bị đuổi kịp thôi." Tống Thư Hàng ngoái lại nhìn.

Ngư Kiều Kiều hỏi: "Anh còn tuyệt chiêu gì không?" "Tôi có mấy lá bùa, nhưng đều là cấp tứ phẩm thôi." Tống Thư Hàng cười khổ, bùa tứ phẩm đấu với ngũ phẩm Linh Hoàng thì tác dụng chẳng được bao nhiêu.

Ngư Kiều Kiều: "Hay là chúng ta đầu hàng đi?" "Ha ha." Phía sau, gã Linh Hoàng tóc đỏ cười lớn, khoảng cách giữa hai bên lại rút ngắn đáng kể.

Sau đó, gã búng ngón tay, hai đạo đao khí bắn ra từ đầu ngón tay gã.

Ngư Kiều Kiều nhanh chóng thi pháp, khởi động hộ thuẫn.

Ngay từ khi nhảy lên khôi lỗi cô đã tích tụ pháp thuật rồi.

Hộ thuẫn của cô chặn được một đạo đao khí.

Đạo còn lại vẫn chém thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Cậu nghiến răng, rút bảo đao Bá Toái ra. 《Nghịch Lân Đao Pháp》 Long Lân thức!

Đao vung ra, đao khí hóa thành chân long xoay quanh bảo vệ Tống Thư Hàng.

Đồng thời, cậu hộc máu mồm.

Khi thi triển Long Lân đao pháp cần dẫn dắt chân khí, mà trạng thái cậu bây giờ đang cận kề mức nổ xác, một đao chém ra liền bị phản phệ ngay.

Xoẹt!

Long Lân thức va chạm với đao khí của Linh Hoàng.

Chỉ một đòn, Long Lân thức đã bị đánh tan.

Chênh lệch thực lực quá lớn, không phải đao pháp có thể bù đắp nổi.

Đao khí của gã tóc đỏ sau khi phá tan phòng ngự vẫn chưa dừng lại, chém thẳng vào người Tống Thư Hàng.

Lúc này, bộ đồ phi hành trên người cậu bừng sáng rực rỡ, một vòng phòng ngự xích lực mở ra.

Đao khí chạm vào bộ đồ liền bị bật ra.

Đây là phòng ngự do Lưu Huỳnh tiên tử bố trí, chủ yếu để đề phòng Shuhang bị bắn ra vũ trụ va phải thiên thạch.

Cái vòng phòng ngự này đã giúp cậu đỡ được một đòn chí mạng.

"Đỡ tốn được một tấm Giáp phù rồi." Tống Thư Hàng lẩm bẩm. "Đinh linh linh ~ đinh linh linh ~" Lúc này điện thoại reo.

Ngư Kiều Kiều: "Shuhang, có điện thoại kìa." "Tầm này thì thời gian đâu mà nghe điện thoại!" Tống Thư Hàng điên cuồng thúc giục khôi lỗi chạy trốn, khóe mắt vẫn chú ý gã tóc đỏ phía sau.

Xác suất thoát khỏi tay gã chưa đầy 10%.

Tiền đồ mịt mờ. "Tiểu gia hỏa có nhiều bảo vật đấy chứ." Gã Linh Hoàng tóc đỏ nhếch môi, lúc nãy gã chỉ bắn ra đao khí tầm cấp tứ phẩm vì không muốn giết Shuhang mà muốn bắt sống.

Không ngờ cả hai đạo đao khí lại bị chặn đứng.

Nếu là bình thường, gặp được tiểu gia hỏa thú vị thế này gã cũng không ngại chơi đùa thêm chút nữa.

Chương 541

"Nhưng hiện tại, bản tọa không rảnh chơi với ngươi nữa." Gã lại thúc giục khảm đao, tốc độ ngự đao tăng gấp ba lần.

Chớp mắt, gã đã vọt tới ngay trước mặt Ngân Long khôi lỗi! "Ngươi không thoát khỏi lòng bàn tay của bản tọa đâu, tiểu gia hỏa." Gã quát khẽ, vươn tay chộp lấy.

Để đối phó với Shuhang và Ngư Kiều Kiều tứ phẩm, gã thậm chí chẳng cần dùng đạo thuật, chỉ cần vươn tay là bắt được.

Lần này, Tống Thư Hàng không còn cách nào chống đỡ bàn tay khổng lồ kia, cả người lẫn khôi lỗi và khoang vũ trụ đều bị tóm gọn.

Bị bắt làm tù binh rồi.

Nói ra thì đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng bị kẻ địch bắt giữ, cảm giác cũng mới lạ thật đấy. "Ha ha, ta đã nói rồi, ngươi không chạy được đâu." Gã xích phát cười toe toét sau khi bắt được Shuhang.

Sau đó, gã lấy ra một pháp khí kết giới hình cầu nhốt Shuhang vào trong.

Trong kết giới này có không khí.

Thế là từ trên người Tống Thư Hàng, tiếng chuông điện thoại lại vang ra: "Đinh linh linh ~~ đinh linh linh ~~" "Vị tiền bối này, tại sao ông lại bắt tôi?" Tống Thư Hàng bình tĩnh lại hỏi, dù sao cũng bị bắt rồi, tranh thủ hỏi xem tại sao gã lại ra tay.

Tổng không lẽ nhìn mình ngứa mắt nên bắt về chơi?

Cậu cũng không lo lắng tính mạng lắm, vì 'Vạn lý phi độn thuật' phiên bản cải tiến của Bạch tôn giả là bảo hiểm an toàn vững chắc của cậu.

Gã xích phát quái tiếu: "Hà hà, ta cần thứ trên người ngươi..." "Đinh linh linh ~~ đinh linh linh ~~" Tiếng chuông cắt ngang lời gã.

Gã khựng lại một chút rồi nói tiếp: "Ta cần một thứ trên người ngươi.

Đó chính là..." "Đinh linh linh ~~ đinh linh linh ~~" Gã xích phát: "..." "Hay là tiền bối để tôi nghe điện thoại cái đã?" Tống Thư Hàng vừa nói vừa lôi điện thoại ra.

Người gọi đến là Thất Tu tiền bối.

Là Thất Tu Tôn Giả.

Trước khi vào vũ trụ, Thất Tu Tôn Giả đã nói sẽ liên lạc với Shuhang bất cứ lúc nào để đi khám phá cái gọi là 'Mộ Lục Tu Tôn Giả'.

Ông còn đưa số điện thoại cho Shuhang, dặn giữ liên lạc.

Không ngờ ông lại gọi nhanh thế. "Chào ông, Thất Tu tiền bối." Tống Thư Hàng bắt máy, cứ ngỡ gã xích phát sẽ bắt cúp máy, không ngờ gã lại cho phép nghe?

Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói trầm ổn của một người đàn ông: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu vào không gian rồi à?" "Vâng, thưa tiền bối.

Lưu Huỳnh tiên tử đã đưa cháu vào vũ trụ hôm nay." Tống Thư Hàng trả lời.

Thất Tu Tôn Giả nói: "Cậu đang ở đâu, tới mặt trăng chưa?

Nếu tới rồi thì qua tìm ta, ta đang ở tọa độ ***." "Dạ... tiền bối.

E là hiện giờ không tiện lắm, cháu bị người ta bắt rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Thất Tu Tôn Giả: "...

Kẻ bắt cậu là ai?" "Cháu không quen, là một vị Linh Hoàng.

Tóc đỏ, râu đỏ, áo choàng đỏ." Tống Thư Hàng trả lời. "Chưa nghe nói có vị Linh Hoàng nào như thế cả." Thất Tu Tôn Giả nói: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu bật loa ngoài đi, để lão phu nói chuyện với gã." "Vâng ạ." Tống Thư Hàng ngước nhìn vị Linh Hoàng kia rồi bật loa ngoài.

Giọng của Thất Tu Tôn Giả vang lên: "Đạo hữu, lão phu đạo hiệu Thất Tu, tiểu hữu nhà chúng ta có chỗ nào đắc tội với đạo hữu chăng?" Tống Thư Hàng cướp lời: "Cháu còn chưa từng gặp ông ta, sao đắc tội được ạ." Gã xích phát suy nghĩ một chút: "Thằng nhóc này đúng là không đắc tội gì ta." Thất Tu Tôn Giả: "Đã vậy, đạo hữu có thể nể mặt lão phu một lần, thả tiểu hữu nhà ta ra được không?

Nếu được vậy, ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra." "Phụt." Gã xích phát cười lạnh: "Ngươi tưởng mình là ai chứ, tại sao ta phải nể mặt ngươi?" Gã xích phát nãy giờ vắt óc suy nghĩ mà chẳng nhớ nổi trong tu chân giới có vị cao nhân nào tên 'Thất Tu' cả.

Một gã nghe tên chưa từng nghe mà dám lên mặt với gã sao?

Còn nói [ta có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra], nghe mà thấy ngứa tai.

Hơn nữa, dù đối phương có là lão tiền bối tu sĩ đi chăng nữa, gã cũng không sợ.

Chỉ cần đoạt được Phệ Hồn Yêu Hồ, vũ trụ bao la thế này, thiếu gì chỗ trốn?

Đến lúc đó tìm một nơi ẩn cư vài chục năm, đợi tu vi thành tựu, thăng tiến lên lục phẩm Chân Quân, thiên hạ rộng lớn này gã sợ gì ai?

Tống Thư Hàng cười hì hì nói: "Thất Tu tiền bối, ông ta bảo: Mặt mũi của ông đáng giá mấy đồng, sao ông ta phải nể mặt ông chứ."

Thất Tu Tôn Giả ho khẽ một tiếng: "Ngươi không biết lão phu?" Gã xích phát dứt khoát không thèm để ý Thất Tu Tôn Giả nữa, nói với Tống Thư Hàng: "Thằng nhóc, cúp máy đi." Tống Thư Hàng: "Vậy Thất Tu tiền bối, chào ông nhé." Rồi cậu rất ngoan ngoãn cúp máy.

Tiếp đó, cậu ngước nhìn gã xích phát, sâu trong đáy mắt có một tia thương cảm.

Gã này coi như là đắc tội chết với Thất Tu Tôn Giả rồi. "Tiểu gia hỏa, ta không cần biết lai lịch của ngươi thế nào.

Nhưng hiện tại, giao bảo vật ra đây." Gã xích phát trầm giọng nói.

Tuy gã không sợ cái gọi là 'tiền bối' của đối phương, nhưng có những phiền phức nên tránh được thì cứ tránh. 'Tiền bối' của thằng nhóc đang ở ngay trên mặt trăng, cách đây không xa, nói không chừng sẽ tới nhanh thôi.

Thời gian không có nhiều. "Bảo vật gì ạ?" Tống Thư Hàng thắc mắc.

Trên người cậu không ít bảo vật, ai biết gã muốn cái nào? "Đừng có giả ngốc nữa, giao cái bảo vật có thể dẫn dụ kiếm quang Phệ Hồn Yêu Hồ ra đây, ta có thể tha chết cho ngươi." Gã tóc đỏ lạnh lùng nói.

Gã vốn không phải kẻ hiếu sát, nên nếu Shuhang hợp tác, gã cùng lắm chỉ đánh cậu trọng thương thôi.

Trong khi gã xích phát đang bức hỏi Tống Thư Hàng, thì ở sâu trong không gian, một đạo kiếm quang của 'Nhất thứ tính phi kiếm' dường như bị thu hút, đang lao nhanh về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Gã xích phát định đợi Shuhang giao bảo vật ra rồi... sẽ đánh cậu trọng thương!

Bởi vì khi đó, Shuhang bị thương nặng có thể giúp gã cầm chân cái vị 'Thất Tu tiền bối' có vẻ có máu mặt kia, còn gã thì thừa cơ chạy xa. "Trên người tôi có bảo vật dẫn dụ Phệ Hồn Yêu Hồ sao?" Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, rồi thành khẩn nói: "Nếu cháu nói cháu không có món bảo vật nào như thế, ông có tin không?" Tống Thư Hàng nói thật lòng, nhưng đôi khi sự thật lại chẳng ai tin. "Thằng nhóc, sự kiên nhẫn của ta có giới hạn đấy." Gã xích phát vuốt ve bảo đao của mình, lạnh lùng nói: "Ta cho ngươi một cơ hội cuối cùng, nếu vẫn không chịu giao ra thì đừng trách ta vô tình!" Con người có tứ chi, gã định cho Shuhang tổng cộng bốn cơ hội trả lời...

ồ, hoặc là năm cơ hội cũng được, vì là đàn ông mà.

Tống Thư Hàng nhíu mày suy nghĩ.

Nếu thực sự nói thứ gì trên người liên quan đến 'Nhất thứ tính phi kiếm' thì chắc hẳn là cái hộp gỗ 'Vạn lý phi độn thuật' cũng của Bạch tôn giả?

Hay là mình đưa cái hộp đó cho gã nhỉ?

Hiện tại đội thám hiểm của Bạch tôn giả đã rút khỏi di tích để nghỉ ngơi.

Nếu gã xích phát kích hoạt 'Vạn lý phi độn thuật' rồi bay thẳng đến chỗ Bạch tôn giả thì cũng thú vị lắm đây?

Không ổn, không ổn.

Cái này không chỉ là bài tẩy giữ mạng mà còn là cách để cậu về nhà từ vũ trụ, đưa đi rồi thì tháng sau muốn về trái đất sẽ phiền phức lắm.

Đang mải suy nghĩ, bỗng nhiên gã xích phát khựng lại!

Sau đó, gã nhìn ra ngoài 'kết giới hình cầu' với vẻ mặt phấn khích!

Để tra khảo Shuhang, gã cũng chui vào trong kết giới.

Chính vì ở trong môi trường có không khí này mà gã mới nghe được chuông điện thoại và giọng của Thất Tu Tôn Giả.

Còn Ngư Kiều Kiều nghe được là vì cô ở ngay trong mũ bảo hiểm của cậu.

Lúc này, gã xích phát thấy một đạo kiếm quang đang lao tới nhanh như chớp.

Đạo kiếm quang đó chính là đạo đã chở Phệ Hồn Yêu Hồ lúc nãy!

Khí tức đó không sai vào đâu được!

Đúng là đi mòn gót sắt không tìm thấy, lúc gặp được chẳng tốn chút công.

Gã xích phát cười cuồng loạn: "Ông trời cũng giúp ta mà!" Thằng nhóc này còn dám nói không có thứ gì hấp dẫn kiếm quang.

Giờ thì nó tự tìm đến rồi đây!

Nó rốt cuộc cũng là của ta, Phệ Hồn Yêu Hồ này ta xin nhận vậy.

Mà nói đi cũng phải nói lại, đám tu sĩ đuổi theo yêu hồ nãy giờ đâu mất rồi?

Lẽ nào bị kiếm quang cắt đuôi rồi sao? "Nhưng giờ không rảnh nghĩ nhiều, việc cấp bách là phải chặn đạo kiếm quang đó lại." Gã tóc đỏ di chuyển, lao ra khỏi kết giới.

Đồng thời linh quang Kim Đan trong người gã tỏa sáng rực rỡ.

Gã sở hữu Kim Đan bốn long văn, thuộc hàng trung đẳng trong các Kim Đan tu sĩ.

Sức mạnh Kim Đan hóa thành bốn đạo thần quang trên đầu gã, số lượng màu sắc tương đương với số long văn.

Thần quang trên đầu tu sĩ Kim Đan không phải chỉ để cho đẹp.

Mỗi màu thần quang có thể tăng thêm 10% uy lực cho đạo thuật và tấn công của họ.

Bốn màu nghĩa là tăng thêm 40%.

Gã xích phát đã sẵn sàng xuất kích. "Hóa ra các vị tiên nhân trong thần thoại đều có hào quang trên đầu là thế này sao?" Trong kết giới, Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cậu cũng dõi mắt nhìn theo đạo kiếm quang kia.

Chẳng lẽ Nhất thứ tính phi kiếm thực sự bị ảnh hưởng bởi mình mà chủ động bay tới?

Nếu vậy, biết đâu đây là cơ hội để mình thoát thân.

Bên ngoài kết giới, gã xích phát hai tay bắt quyết.

Gã nhìn chằm chằm vào đạo kiếm quang đang tới gần, nhanh chóng tính toán khoảng cách.

Khi kiếm quang vào phạm vi ngàn mét, mắt gã lóe sáng: "Chính là lúc này!" Gã há miệng phun ra bốn cái vòng lửa liên tiếp bay về phía kiếm quang.

Chương 542

Bốn cái vòng này là một loại phong ấn pháp, gã cũng định hạn chế tốc độ rồi phong ấn kiếm quang để lấy bảo vật giống như lão già lúc nãy.

Bốn vòng lửa tròng trúng kiếm quang chính xác tuyệt đối.

Kiếm quang bị khống chế, tốc độ chậm lại hơn mười lần, ánh sáng cũng mờ đi, lờ mờ lộ ra bảo vật bên trong... sao nhìn nó không giống cái hồ lô nhỉ?

Nhưng lúc này gã xích phát không kịp nghĩ nhiều. "Thành rồi!" Gã mừng rỡ, lao nhanh về phía kiếm quang.

Nhưng ngay lúc đó, một đạo kiếm khí từ kiếm quang bùng phát!

Bốn vòng lửa bao quanh lập tức vỡ vụn thành từng mảnh!

Gã xích phát khựng lại, một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Bốn cái vòng lửa đó là thuật phong ấn mạnh nhất của gã, vậy mà không cầm cự nổi một giây đã tan tành.

Đạo kiếm quang này rốt cuộc là đòn tấn công cấp bậc gì vậy?

Nhưng bảo vật ngay trước mắt, gã không thể từ bỏ. "Để xem đạo kiếm quang này còn phóng ra được bao nhiêu đạo kiếm khí nữa." Gã xích phát nghiến răng, thần quang trên đầu lại tỏa sáng, tay bắt quyết thi triển thuật phong ấn vòng lửa lần nữa.

Lần này gã còn lấy ra một cái vòng kim cương phối hợp với thuật phong ấn.

Cả hai cùng bay ra! 'Nhất thứ tính phi kiếm' chỉ bay loạn trong vũ trụ không người điều khiển nên lại bị pháp thuật của gã tròng trúng dễ dàng.

Bốn vòng lửa tròng vào, vòng kim cương cũng tròng theo.

Dưới phong ấn kép, tốc độ kiếm quang lại đình trệ.

Lúc này gã đã vọt tới nơi, chỉ chờ phong ấn phát huy tác dụng là gã sẽ cướp lấy yêu hồ!

Linh lực cuộn trào trên các vòng phong ấn, kiếm quang mờ hẳn đi. "Ha ha, Phệ Hồn Yêu Hồ là của ta rồi!" Gã vươn tay định lấy bảo vật.

Nhưng đúng lúc này, gã nhận ra có gì đó sai sai: "Hả?" Lúc trước bị kiếm quang bao phủ nên gã không nhìn rõ, chỉ thấy lờ mờ hình dạng một món 'bảo vật'.

Bây giờ khi kiếm quang bị phong ấn ngắn hạn, gã mới thấy rõ cái món 'bảo vật' quái quỷ đó...

Thần linh ơi, đó đâu phải yêu hồ, đó là một cái máy điều hòa gia dụng loại 1.5 ngựa!

Có lừa người không chứ?

Tại sao trên kiếm quang lại là một cái máy điều hòa?

Phệ Hồn Yêu Hồ đâu?

Sao lại thế này?

Chết tiệt, chẳng lẽ không phải cùng một đạo kiếm quang sao? "Hóa ra hèn gì không thấy đám tu sĩ đuổi theo sau, trong không gian này không chỉ có một đạo kiếm quang, khốn khiếp!" Gã xích phát lập tức hiểu ra.

Nhưng tại sao trên kiếm quang lại là cái máy điều hòa?

Đùa nhau à?

Đứa nào rảnh rỗi đem máy điều hòa vào vũ trụ vậy?

Định đem cho người ngoài hành tinh dùng sao?

Khoan đã... cái máy điều hòa này hình như đen thui một mảng.

Đây mẹ nó còn là một cái máy điều hòa hỏng nữa chứ.

Ôi trời đất ơi!

Hơn nữa, gã xích phát đã nhìn rõ bản thể của kiếm quang...

đó là một thanh mộc kiếm tầm thường, trông như được khắc tùy tiện.

Một thanh mộc kiếm sao lại mạnh như vậy, dễ dàng đánh nát phong ấn của gã?

Loại mộc kiếm này phải là tu sĩ cảnh giới nào mới tạo ra được?

Trong lúc gã còn đang ngẩn người, trên mộc kiếm lại bùng lên một đạo kiếm quang khác.

Giây tiếp theo, bốn vòng lửa trên người nó tan nát. "Không xong!" Gã thầm kêu khổ, vội vàng bắt quyết định thu hồi vòng kim cương để tháo chạy.

Nhưng kiếm khí còn đáng sợ hơn gã tưởng.

Chỉ trong 0.001 giây sau khi vòng lửa vỡ, pháp khí vòng kim cương của gã đã bị kiếm khí chém vụn.

Gã xích phát xót xa vô cùng, đây là pháp khí phong ấn quý giá của gã đấy!

Đúng là trộm gà không thành còn mất nắm gạo, lỗ vốn đến tận nhà bà ngoại luôn.

Nhưng giờ không phải lúc xót của... kiếm khí bùng nổ, kiếm ý ngang dọc.

Cả cơ thể gã cũng nằm trong phạm vi tấn công. "Khốn kiếp, hây!"

Gã gầm lên, thần quang bốn màu trên đầu nhấp nháy liên tục, trong nháy mắt gã tung ra hơn mười đạo phòng ngự, thân hình nấp sau hộ thuẫn tháo chạy thục mạng.

Dù vậy, trên người gã vẫn dính ba vết thương sâu thấy xương.

Máu hóa thành từng giọt lơ lửng trong không trung.

Thanh mộc kiếm sau khi bộc phát kiếm khí, thân kiếm lại được bao phủ bởi kiếm quang.

Dưới ánh mắt u ám của gã xích phát, mộc kiếm thong dong bay về phía Tống Thư Hàng. "Nó thật sự bay về phía mình này." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhất thứ tính phi kiếm chở máy điều hòa chắc là do Bạch tôn giả vô tình làm hỏng máy điều hòa sau khi chơi bời rồi tiện tay phóng vào không gian, phiên bản 004 gì đó.

Phi kiếm bay tới, đâm thẳng vào kết giới nhốt Tống Thư Hàng. 'Rầm!' Pháp khí kết giới hình cầu quý giá của gã tóc đỏ bị kiếm quang chém nát!

Sau đó, phi kiếm dừng lại, lặng lẽ lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thử đưa tay chạm vào thanh mộc kiếm, kiếm khí trên đó không hề có ý định làm hại cậu.

Thật thần kỳ, phi kiếm đặc chế của Bạch tiền bối còn có chức năng nhận diện nữa cơ đấy.

Tống Thư Hàng không kịp nghĩ nhiều, cậu vác theo khoang vũ trụ, xoay người nhảy lên thanh mộc kiếm.

Giờ không chạy thì đợi đến bao giờ? "GO!" Tống Thư Hàng chỉ tay ra xa, hét lớn! "Thằng nhóc, đứng lại!" Phía sau vang lên tiếng gầm phẫn nộ của gã xích phát.

Gã liên tục bị hỏng mất hai pháp bảo quý giá, mà giờ thằng nhóc này lại định cưỡi thanh mộc kiếm kỳ quái kia bỏ chạy.

Không được, món bảo vật hấp dẫn kiếm quang trên người nó nhất định phải đoạt lấy.

Gã gào thét đuổi theo. "Đi đi đi mau!" Tống Thư Hàng giục.

Nhưng ngặt nỗi, vấn đề đã xảy ra.

Nhất thứ tính phi kiếm phiên bản 004 này sau khi dừng lại thì chẳng có ý định khởi động nữa.

Có vẻ như... tới được bên cạnh Tống Thư Hàng đã là điểm dừng cuối cùng của nó rồi.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu quay đầu nhìn gã xích phát đang đuổi tới.

Đúng là bi kịch.

Bi kịch thật sự!

Tống Thư Hàng không ngờ phi kiếm lại không nhúc nhích, quá ngoài dự kiến.

Thấy bóng dáng gã xích phát ngày càng gần, cậu cam đoan nếu bị gã bắt được chắc chắn sẽ bị băm thành trăm mảnh để xả giận.

Tống Thư Hàng đưa tay chạm vào 'Vạn lý phi độn thuật', chẳng lẽ lúc này... phải dùng đến món bảo mệnh này sao?

Hơi không cam tâm tí nào, cậu mới vừa vào không gian, còn chưa kịp rèn luyện thể chất, còn chưa kịp cùng Thất Tu tiền bối đi thám hiểm cổ mộ nữa mà.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng nảy ra một ý tưởng.

Khoan đã, có lẽ còn một thứ có thể dùng được!

Cậu lấy từ túi thu nhỏ ra hai cái hộp.

Một cái là hộp gỗ 'Vạn lý phi độn thuật', một tháng sau nó sẽ tự động mở để đón cậu về.

Lúc nguy cấp cậu cũng có thể chủ động rót chân khí vào để kích hoạt nó biến về chỗ Bạch tôn giả.

Cái hộp còn lại có nút bấm, cũng là tác phẩm của Bạch tiền bối, tên là 'Máy phóng phi kiếm bản 013'.

Đây là món đồ Bạch tôn giả tặng cho cậu phòng thân lúc cậu đến nhà ông ngoại chơi hè năm nay.

Thông qua nó, Tống Thư Hàng có thể phóng các loại 'Nhất thứ tính phi kiếm'.

Nhờ nó mà cậu đã từng đóng đinh chết tên Bán Hồ đạo nhân, đưa cả người lẫn hồ lô của lão vào không gian.

Hiện tại, cậu muốn dùng 'Máy phóng phi kiếm bản 013' để phóng thanh phi kiếm 004 dưới chân mình!

Chương 543

Nếu thành công, dù là ngũ phẩm Linh Hoàng cũng phải ăn trái đắng.

Nếu thất bại, tay kia của cậu vẫn đang cầm hộp phi độn thuật, sẽ lập tức 'lái xe' chạy ngay!

Tống Thư Hàng tung chân đá bay cái máy điều hòa, trong trạng thái tiềm năng bùng nổ, dù mặc bộ đồ phi hành cồng kềnh nhưng động tác của cậu vẫn vô cùng linh hoạt.

Cậu kẹp hộp phi độn thuật vào nách, hai tay thoăn thoắt thao tác, nạp 'Nhất thứ tính phi kiếm bản 004' vào máy phóng.

Tiếp đó, chân khí trong đan điền thúc giục.

Nén đau đớn, cậu rót chân khí vào máy phóng.

Máy phóng cộng minh với cậu... sau đó, một ống ngắm hiện ra trong mắt Tống Thư Hàng.

Mọi việc diễn ra liền mạch.

Vì đã dùng một lần nên lần này cậu rất thành thạo.

Ống ngắm khóa mục tiêu vào gã xích phát!

Chuẩn bị sẵn sàng!

Phía xa, gã xích phát đột nhiên cảm thấy một luồng nguy cơ, cơ thể gã cứng đờ. "Ăn một phát của ta đây!" Tống Thư Hàng không chút do dự nhấn nút.

Đồng thời tay kia sẵn sàng kích hoạt hộp gỗ chạy trốn. 'Vút!!' Nhất thứ tính phi kiếm 004 thuận lợi phóng ra, vốn dĩ chúng là đồ bộ với nhau mà.

Đồ của Bạch tôn giả, tất cả đều là hàng tinh phẩm.

Kiếm quang rực rỡ, tốc độ cực nhanh.

Kiếm khí trên mộc kiếm bị nén lại thành một đạo tia sáng nhỏ, nhờ thể tích thu nhỏ mà lực sát thương tăng lên bội phần.

Hồi đó Bán Hồ đạo nhân hoàn toàn không tránh nổi đạo kiếm quang này nên bị đâm chết tươi.

Tuy nhiên, gã xích phát không phải Bán Hồ đạo nhân.

Gã trừng mắt nhìn kiếm mang, thần quang bốn màu trên đầu bùng phát: [Khốn kiếp, thằng nhóc này quả nhiên có liên quan đến kiếm quang này.] Nhưng muốn dùng đạo kiếm quang này để ngăn ta sao, nằm mơ đi!

Gã nắm chặt khảm đao, tay phải giơ lên, miệng lẩm bẩm, liên tiếp sáu cái trận pháp đạo thuật chồng lên nhau trước mặt. "Hỏa Vương Đao Trận!" Gã đâm mạnh đao vào sáu trận pháp, sức mạnh của chúng đều gia trì lên đao.

Sau đó, gã giơ cao khảm đao, chém xuống một nhát.

Một đạo đao mang đỏ rực bừng lên trong hư không.

Đao mang như núi lửa phun trào, hơi nóng hừng hực như muốn thiêu rụi cả không gian.

Trong nháy mắt, kiếm quang va chạm với đao mang.

Không có tiếng động... chỉ có ánh sáng vụ nổ chói mắt.

Những vụ nổ liên tiếp nhấn chìm hình bóng gã xích phát.

Cuối cùng, một tia kiếm mang nhỏ bé đã đánh tan đạo đao mang như núi lửa của gã.

Kiếm mang vẫn chưa dừng lại, lao thẳng vào đống lửa chém về phía gã xích phát!

Kiếm mang thật khủng khiếp!

Đây vốn là thanh phi kiếm 004 đã lang thang lâu ngày trong không gian và vừa mới phát động hai đợt kiếm khí tiêu hao đại lượng linh lực.

Vậy mà nó vẫn đủ uy lực để đánh bại một ngũ phẩm Linh Hoàng. "Xong đời gã chưa nhỉ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ. "Không chắc, nhưng chúng ta tranh thủ chạy mau đi." Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng bám chắc khoang vũ trụ, lấy Ngân Long khôi lỗi ra định chạy.

Đúng lúc này, một bóng người vọt ra từ đống lửa. "Thằng nhóc, chịu chết đi!" Tiếng gầm phẫn nộ của gã xích phát truyền thẳng vào não bộ Tống Thư Hàng.

Ngũ phẩm Linh Hoàng quả nhiên không dễ chết như vậy.

Lúc này trạng thái của gã trông rất thảm, khắp người đầy vết thương, không chỗ nào nguyên vẹn.

Pháp bào bị nổ thành giẻ rách và vẫn còn đang bốc cháy hừng hực.

Ngay cả bảo đao bản mệnh cũng bị gãy làm đôi.

Tổn thất nặng nề, toàn bộ pháp bảo và bùa chú trên người gã đã tiêu sạch, phút chốc trắng tay.

Thực tế thì vận khí của gã còn khá tốt, vì thanh mộc kiếm kia đã tiêu hao phần lớn năng lượng khi lang thang trong vũ trụ.

Nếu là một thanh mộc kiếm hoàn toàn mới thì với tu vi Kim Đan bốn long văn của gã, chắc chắn đã đi đời nhà ma rồi. "Thằng nhóc, ta sẽ băm ngươi thành từng mảnh." Gã xích phát nghiến răng nanh ác.

Không cần tra hỏi nữa, rõ ràng cái hộp nhỏ vừa phóng 'mộc kiếm' kia chính là bảo vật điều khiển kiếm quang.

Chỉ cần giết thằng nhóc chết tiệt này, đoạt lấy cái hộp đó là gã có thể đi thu phục Phệ Hồn Yêu Hồ.

Bây giờ chỉ có lấy được yêu hồ mới bù đắp nổi tổn thất lần này.

Thân hình gã liên tục nhấp nháy, chớp mắt đã hiện ra trước mặt Tống Thư Hàng, vung đao chém xuống. "Không ngờ cuối cùng vẫn phải dùng 'Vạn lý phi độn thuật' để chạy trốn." Tống Thư Hàng đặt tay lên hộp gỗ, cậu đã rót đủ chân khí vào đó, chỉ cần một ý niệm là có thể chạy thoát ngay. "Dừng tay!!" Đúng lúc này, một giọng nói khác vang lên, cũng truyền thẳng vào não Tống Thư Hàng.

Giọng nói này như tiếng sư tử gầm, chấn cho não cậu 'oong oong', cắt đứt việc kích hoạt Vạn lý phi độn thuật.

Tiếp đó, một bóng hình nhỏ bằng nắm đấm từ xa lao tới nhanh như chớp!

Ngay khi gã xích phát đang đỏ mắt muốn chém đôi Shuhang, bóng hình đó nhảy vọt tới chắn giữa hai người. "Ta bảo dừng tay!" Bóng hình đó lại lên tiếng.

Giọng nói này truyền vào não cả hai, đồng thời dường như mang theo một loại 'mệnh lệnh' cực mạnh!

Nhát đao phẫn nộ của gã xích phát bị giọng nói này quấy nhiễu, đao thế khựng lại một cách cưỡng ép. "Tâm linh công kích đạo thuật." Gã xích phát nghiến răng, loại đạo thuật này vô cùng quỷ dị, khó mà phòng bị.

Lúc này, Tống Thư Hàng đã nhìn rõ sinh vật đứng giữa mình và kẻ địch.

Đó là một con sư tử bằng bạch ngọc to bằng nắm tay, trông sống động như thật.

Lúc này, con sư tử ngọc đó đang nói tiếng người: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu không sao chứ?" "Cháu không sao, cháu ổn ạ." Tống Thư Hàng gật đầu.

Con sư tử ngọc này chắc là thú cưng của Thất Tu Tôn Giả?

Hay là pháp khí?

Sư tử ngọc gật đầu rồi quay lại nhìn gã tóc đỏ. "Ngươi là ai." Gã tóc đỏ nghiến răng hỏi. "Lão phu chính là Thất Tu vừa mới nói chuyện với ngươi qua điện thoại đây." Sư tử ngọc lắc đầu vẫy đuôi, nói tiếp: "Vẫn câu nói đó, lão phu cho ngươi thêm một cơ hội... nể mặt lão phu một lần, lập tức rời đi, lão phu có thể coi như chuyện này chưa từng xảy ra.

Dù sao mấy ngày tới lão phu và tiểu hữu đây còn phải đi thám hiểm cổ mộ, hiện giờ không muốn sát sinh để tránh bị ám mùi máu." Gã xích phát mặt mày u ám, nắm chặt thanh đao gãy, nghiến răng ken két. "Còn không mau cút đi?" Sư tử ngọc vừa liếm móng vuốt vừa nói.

Mặt gã xích phát đỏ gay, linh lực của con sư tử ngọc này cảm nhận được cũng chỉ tầm cấp tứ phẩm là cùng.

Vậy mà nó dám kiêu ngạo thế này, là có âm mưu gì hay chỉ là đang hù dọa gã? "Cút con mẹ ngươi ấy!" Gã gầm lên, dường như không kiềm chế nổi cảm xúc, vung đao gãy chém xuống, linh lực cuộn trào.

Đao mang bao phủ cả sư tử ngọc và Tống Thư Hàng.

Ngay lúc vung đao, một hình xăm ngọn lửa trên lưng gã âm thầm rơi xuống, hóa thành một đốm lửa nhỏ nấp sau một tảng thiên thạch gần đó...

Tu sĩ mà không có vài ngón nghề phòng thân thì chết lâu rồi.

Gã xích phát chính là kiểu người có vài ngón nghề như thế.

Sư tử ngọc tiếp tục liếm móng: "Đúng là cho mặt mũi mà không biết điều." Đang nói, nó vỗ mạnh một chưởng xuống, lẩm bẩm: "Triệu hoán Thất Tu bản tôn!" Dưới móng vuốt của nó, một cánh cửa không gian mở ra.

Sau đó, một bóng người bước ra từ đó. "Không nể mặt đến thế sao?" Bóng người đó hiện thân rồi lẩm bẩm.

Sau đó, người nọ giơ tay, một nhát thủ đao nhẹ nhàng chém về phía gã xích phát.

Quả nhiên muốn chơi chiêu âm!

Gã xích phát hừ lạnh, xoay nửa thanh đao gãy chắn lấy lòng bàn tay đối phương. 'Đang!' Bảo đao chạm vào lòng bàn tay.

Ngay giây sau, thanh đao của gã như làm bằng giấy, bị bàn tay đối phương chém vỡ vụn.

Gã xích phát lạnh cả người.

Bảo đao của gã dù gãy làm đôi nhưng chất liệu vẫn vô cùng cứng rắn, là bảo đao cấp ngũ phẩm cơ mà.

Đối phương chỉ dùng lòng bàn tay đã đánh nát nó, quá hư cấu rồi! 'Bốp!' Nhát thủ đao sau khi đánh nát đao vẫn chưa dừng lại, vỗ thẳng vào trán gã.

Nhát thủ đao nhẹ nhàng đó lại đáng sợ hơn bất kỳ thanh bảo đao nào.

Gã xích phát bị đánh bay ra xa, trán bị khứa một vết thương sâu cả tấc, máu phun xối xả...

Chương 544

Ý thức bắt đầu mờ mịt.

Hỏng rồi, đụng phải cao nhân thật rồi.

May mà mình còn để lại hậu chiêu, nếu không thì xong đời hẳn.

Gã run rẩy hỏi: "Ngươi rốt cuộc là ai!" Thất Tu Tôn Giả đã online. "Lão phu là Thất Tu bản tôn." Bóng người đó chắp tay sau lưng, đứng lơ lửng trong hư không.

Ông chẳng làm gì cả, chỉ đứng đó thôi mà khiến người ta có cảm giác cả 'hư không' đều lấy ông làm trung tâm và đang không ngừng sụp đổ.

Ông mỉm cười với gã xích phát, dịu dàng nói: "Đạo hữu, giờ chúng ta có thể nói chuyện tử tế được chưa?" Nói cái nỗi gì nữa!

Gã xích phát cảm thấy ý thức mình đã cận kề hôn mê, đây là cảm giác sắp chết mà, người ta sắp chết đến nơi rồi còn nói cái gì nữa.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm: "Thất Tu tiền bối, ông đến nhanh thật đấy." Không biết thuật 'truyền âm nhập mật' nên Shuhang chỉ có thể hy vọng người ta đọc được khẩu hình mình qua mũ bảo hiểm.

May mắn là với thị lực siêu phàm của tu sĩ, việc đọc khẩu hình không có gì khó khăn.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười: "Cũng khéo thật, phân thân của lão phu đang tìm người ở gần đây.

Sau khi biết tọa độ của cậu, ta liền cho phân thân đi đường thẳng tới đây nhanh nhất, rồi thông qua phân thân để triệu hoán bản tôn tới." Con sư tử ngọc vẫy vẫy móng với Shuhang: "Chào cậu, Thư Hàng tiểu hữu.

Tôi chính là Thất Tu phân thân." Tống Thư Hàng cảm ơn: "Đến sớm không bằng đến đúng lúc, may mà tiền bối tới kịp, nếu không cháu phải về trái đất sớm rồi." "Thư Hàng tiểu hữu không cần khách khí." Thất Tu Tôn Giả nói xong liền nhìn gã xích phát: "Vậy thì, tiếp theo xử lý vị đạo hữu này thế nào đây?" "Không cần xử lý đâu, chết rồi." Sư tử ngọc ấn ấn lên xác gã xích phát: "Thần hình câu diệt rồi." Thất Tu Tôn Giả lắc đầu nói: "Tứ Tu, cậu nhìn lầm rồi, vị đạo hữu này chưa chết, chỉ là dùng một loại thế thân pháp khá thú vị mà thôi." [Tứ Tu?] Tống Thư Hàng không nhịn được liếc nhìn con sư tử ngọc, lúc nãy Thất Tu Tôn Giả gọi nó là 'Tứ Tu'?

Lại thêm cái mộ của Lục Tu Tôn Giả, rõ ràng là có liên quan gì đó rồi.

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả bước tới sau một tảng thiên thạch: "Đạo hữu, đừng trốn nữa, ra đây nói chuyện đi." Một sự im lặng chết chóc. "Không nể mặt đến thế sao?" Thất Tu Tôn Giả xoa cằm, tùy ý đưa ngón tay ra, linh lực bùng cháy trên đầu ngón tay rồi chỉ vào tảng thiên thạch. 'Xì xì xì~~' "A a a... tha mạng, xin tiền bối tha mạng." Một đốm lửa từ thiên thạch chui ra, lăn lộn trên mặt đá rồi hóa thành một tiểu nhân bằng lửa to bằng bàn tay.

Chính là hình dạng gã xích phát nhưng thu nhỏ đi nhiều lần.

Lúc này gã kinh hãi vô cùng, lần này thì tiêu đời thật rồi.

Ngay cả thế thân pháp giữ mạng của gã cũng bị đối phương nhìn thấu chỉ bằng một cái liếc mắt.

Chênh lệch thực lực quá lớn!

Thất Tu Tôn Giả cười hà hà: "Hà hà, Hỏa Diễm Thế Thân Pháp.

Không ngờ sau năm trăm năm lại được thấy môn thế thân thần kỳ này một lần nữa.

Nếu không phải lão phu kinh nghiệm phong phú thì đã bị đạo hữu qua mặt rồi." Sư tử ngọc gật đầu: "Hóa ra là môn kỳ công này, hèn gì ngay cả tôi cũng không nhận ra." "Thực lực của Tứ Tu cậu tạm thời bị giới hạn ở tứ phẩm nên không nhận ra điều bất thường là phải." Thất Tu Tôn Giả ôn tồn nói, gương mặt trông cực kỳ hiền hậu: "Vậy thì, đạo hữu, ngươi muốn sống không?" Gã xích phát khổ sở gật đầu.

Tất nhiên là muốn sống, ngàn năm khổ tu mới ngưng tụ được một viên đại đạo Kim Đan.

Thực lực đến tầm này rồi, ai mà muốn chết chứ? "Vậy thì giao dịch đi." Thất Tu Tôn Giả cười hì hì: "Ta muốn môn Hỏa Diễm Thế Thân Pháp của ngươi, và cả những kỹ năng sở trường khác nữa." Gã xích phát cảm thấy mình giờ như một con cừu non bị dắt đến lò mổ, mặc người xẻ thịt.

Quả nhiên là nhắm vào môn thế thân pháp của gã.

Gã khổ sở đáp: "Báo cáo tiền bối, tôi còn giỏi một môn Hỏa Diễm Phong Ấn Pháp nữa." Thất Tu Tôn Giả chưa kịp trả lời thì sư tử ngọc đã lên tiếng: "Phong ấn pháp à?

Cái đó không ăn thua, còn gì khác không?

Phải có gì đặc sắc chút, đừng có lấy mấy thứ đại trà ra lừa bọn ta." Gã xích phát nghĩ một lúc rồi nói: "Báo cáo tiền bối, tôi có một môn đao pháp kết hợp với trận pháp phụ trợ, uy lực khá tốt.

Ngoài ra thuật ngự đao phi hành của tôi cũng rất đặc sắc." Ở trạng thái lửa, gã giao tiếp không bằng miệng mà dùng tinh thần lực để truyền âm cho mọi người cùng nghe.

Sư tử ngọc hứng thú hỏi: "Thuật ngự đao đặc thù à, thế nào?" Tống Thư Hàng nghe vậy lập tức nhớ tới tư thế ngự đao của gã... hai tay bám đao để đao kéo đi.

Tư thế đó quái dị vô cùng.

Người ta ngự đao là đứng trên đao, oai phong lẫm liệt.

Còn cái thuật này của gã trông chẳng khác gì bị buộc dây kéo sau xe, cả quãng đường bị kéo lê lết.

Lúc này Thất Tu Tôn Giả tùy tay ném ra một thanh pháp đao cấp thấp: "Đạo hữu, hay là bay thử một đoạn cho ta xem?" Gã xích phát cảm thấy nhục nhã vô cùng... gã đâu phải làm xiếc, gã cũng có tôn nghiêm mà!

Nhưng thôi, tôn nghiêm quý giá nhưng mạng sống còn quý hơn.

Thế là gã cầm đao, thi triển thuật ngự đao diễn một đoạn ngắn.

Thất Tu Tôn Giả nhìn gã bay rồi gật đầu: "Thuật ngự đao này thú vị đấy, hơn nữa so với thuật bình thường thì nó hợp với người mới học hơn, không lo bị mất thăng bằng.

Tốc độ cũng nhanh, môn này mà đem đi thi 'Đại hội Đua Phi Kiếm' thì được đấy." Gã xích phát cười gượng: "Cảm ơn tiền bối đã khen." "Vậy chốt thế nhé, Hỏa Diễm Thế Thân Pháp và thuật ngự đao đặc biệt này.

Mà cái thuật này tên gì thế?" Thất Tu Tôn Giả hỏi. "Khiên Đao Thuật (Thuật kéo đao)." Gã xích phát thật thà đáp. "Tên hơi phèn nhưng rất hình tượng.

Vậy lấy hai môn công pháp này đổi lấy một con đường sống nhé.

Đạo hữu cũng thật thà đấy, là người sảng khoái." Thất Tu gật đầu.

Sảng khoái cái đầu ông!

Nếu không phải ông mạnh hơn tôi thì tôi đã băm vằm ông ra rồi.

Gã xích phát thầm chửi rủa trong lòng.

Sư tử ngọc nhếch mép: "Thất Tu, gã đang chửi ông trong lòng kìa." Hỏng bét, quên mất con sư tử ngọc này chuyên về tâm linh đạo pháp, gã xích phát thầm kêu khổ. "Không sao, đó là sự căm hận và phẫn nộ trong lòng gã thôi.

Đạo hữu, nếu oán hận thì hãy cố gắng tu luyện đi, ngày nào đó thần công thành tựu thì cứ tìm lão phu mà báo thù.

Lão phu đạo hiệu Thất Tu, luôn sẵn sàng nghênh đón đạo hữu quang lâm." Thất Tu Tôn Giả mỉm cười, nụ cười hiền hậu như thánh mẫu vậy.

Gã xích phát cảm thấy như vừa bị chó gặm, mau chóng giao ra 'Hỏa Diễm Thế Thân Pháp' và 'Khiên Đao Thuật'.

Gã không dám giở trò vì thực lực đối phương cao hơn gã quá nhiều, có làm gì cũng bị nhìn thấu ngay. "Giao dịch hoàn tất." Thất Tu Tôn Giả thu hai môn công pháp lại, rồi vỗ nhẹ lên tiểu nhân lửa: "Chúc mừng đạo hữu giữ được mạng.

Giờ chúng ta chia tay tại đây nhé." Gã xích phát: "..." "À đúng rồi, mấy trăm năm tới lão phu sẽ ở trên mặt trăng để chuẩn bị đột phá bát phẩm.

Đạo hữu sau này hãy tu luyện cho tốt nhé.

Nhớ lúc nào rảnh thì cứ đến báo thù." Thất Tu Tôn Giả cười hì hì nói.

Gã xích phát: "..." Đột phá bát phẩm, vậy chẳng phải bây giờ là thất phẩm Tôn Giả sao?

Gã cảm thấy mình có lẽ cũng may mắn khi giữ được mạng từ tay một thất phẩm Tôn Giả.

Nhưng sao mắt gã lại cay thế này.

Rõ ràng là trạng thái lửa thì làm gì có nước mắt đâu chứ...

Cái tên Thất Tu này gã sẽ nhớ cả đời.

Lần sau gặp chắc chắn gã sẽ nể mặt Thất Tu tiền bối, chắc chắn luôn!

Ở phía bên kia, Thất Tu Tôn Giả thả ra một chiếc tiên chu.

Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Lý Âm Trúc và Sở Sở bước vào trong.

Còn con sư tử ngọc kia không vào mà quay lại không gian mênh mông, dường như nó phải tiếp tục đi tìm một 'người' nào đó ở gần đây.

Thất Tu Tôn Giả nói: "Thư Hàng tiểu hữu, tiếp theo chúng ta sẽ tới một động phủ của ta trên mặt trăng để nghỉ ngơi một lát." "Mọi chuyện nghe theo sắp xếp của tiền bối ạ." Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, cậu cảm thấy một cơn mệt mỏi ập đến.

Từ khi vào không gian tới giờ, đầu tiên là gặp tu sĩ Vô Cực Ma Tông cướp đường, tiếp theo là Thái Sơn Phong Ấn, rồi đến gã Linh Hoàng tóc đỏ.

Chuyến du hành không gian của cậu đúng là đầy sóng gió.

Hôm nay lại bình an sống sót rồi. "À đạo hữu, đây là phần chiến lợi phẩm của cậu." Thất Tu Tôn Giả quay người, đưa cho Shuhang một môn công pháp. 《Khiên Đao Thuật》.

Chính là thuật ngự đao kỳ quặc của gã tóc đỏ kia.

Tống Thư Hàng: "..." "Không hài lòng sao?" Thất Tu Tôn Giả mỉm cười nói: "Đừng nhìn tư thế nó không đẹp, nhưng tốc độ nó nhanh và ít tốn sức lắm.

Theo ta tính toán, đợi khi tiểu hữu lên tứ phẩm, luyện thành môn này thì khi dốc toàn lực, thoát khỏi tay ngũ phẩm tu sĩ cũng không phải chuyện khó." "Đỉnh thế ạ?" Tống Thư Hàng theo bản năng thốt lên. "Vậy nên không thể nhìn mặt mà bắt hình dong được.

Thế môn 《Khiên Đao Thuật》 này cậu có lấy không?" "Lấy chứ, lấy chứ ạ!" Tống Thư Hàng nhận lấy bí pháp.

Tư thế xấu tí thì đã sao?

Cái mạng mới là quan trọng nhất.

Cùng lắm thì lúc bình thường cậu học một môn ngự đao cho thật bảnh, lúc chạy trốn mới dùng 《Khiên Đao Thuật》 này!

Tống Thư Hàng lúc này còn chưa nhận ra mình đã không còn tơ tưởng đến chuyện ngự kiếm phi hành đẹp mã nữa.

Có lẽ là do tên đạo hữu thư sinh tầm đạo kia đã khiến cậu hoàn toàn tuyệt vọng với kiếm rồi chăng? "Ngoài ra môn 'Hỏa Diễm Thế Thân Pháp' là bí pháp cấp ngũ phẩm.

Đó là một môn giữ mạng rất tốt.

Khi nào Thư Hàng tiểu hữu lên ngũ phẩm có thể tới tìm ta, ta sẽ dạy cho cậu." Thất Tu Tôn Giả bổ sung: "Tuy nhiên, theo quy tắc của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', có làm thì mới có ăn.

Môn thế thân pháp này lúc đó ta sẽ thu một khoản phí nhất định." "Cảm ơn tiền bối ạ." Tống Thư Hàng nói.

Nhưng ngũ phẩm thì còn xa lắm: "Tiền bối, sau này nếu cháu học thì phí tổn là bao nhiêu ạ?" Thất Tu Tôn Giả tùy ý đáp: "Thu phí hữu nghị thôi, mười ngàn linh thạch ngũ phẩm nhé.

Đổi ra linh thạch thất phẩm thì chỉ có một trăm viên thôi, rất đáng tiền đấy." Một trăm viên linh thạch thất phẩm nghe thì không nhiều.

Chương 545

Nhưng đổi sang linh thạch tứ phẩm thì chính là mười vạn viên; đổi thành linh thạch tam phẩm thì con số lên tới cả triệu!

Trước kia Tống Thư Hàng từng thấy trong không gian của 'Nhóm Cửu Châu Số 1', các tiền bối đăng mấy nhiệm vụ nhỏ hằng ngày, thù lao cũng chỉ là bảy tám viên 'linh thạch nhị phẩm'.

Dĩ nhiên những nhiệm vụ đó linh thạch chỉ là phụ, chủ yếu là công pháp hay đan dược thực dụng hơn.

Nhưng nếu lấy linh thạch nhị phẩm làm đơn vị tính toán, một trăm viên linh thạch thất phẩm sẽ tương đương với con số hàng chục triệu!

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy, kiếm được ngần ấy linh thạch chắc là chuyện cả đời mới làm nổi.

Chưa kể, mình còn đang nợ Bạch Tôn Giả mấy viên linh thạch tứ phẩm nữa kìa.

Thấy vẻ mặt ngơ ngác của Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều cười bảo: "Cứ có cảm giác Thư Hàng đang nghiêm túc suy nghĩ cách kiếm tiền ấy nhỉ." "Ha ha ha." Tống Thư Hàng cười gượng, Kiều Kiều à, nhân gian không nên vạch trần nhau thế chứ.

Trong lúc nói chuyện, Lý Âm Trúc lại trốn sau lưng Tống Thư Hàng, đôi tay nhỏ nắm chặt vạt áo cậu.

Cô bé dụi mắt, dường như lại buồn ngủ.

Chịu ảnh hưởng của đạo hàn khí trong người, cô bé luôn trong trạng thái ngủ đông, có khi ba phần tư thời gian một ngày đều là ngủ.

Từ lúc lên tiên chu, Sở Sở cô nương liền tìm một chỗ ngồi xuống tĩnh dưỡng. 'Thái Sơn Phong Ấn Pháp' lúc trước đã gây ra gánh nặng rất lớn cho cơ thể cô.

Khi bị phong ấn, cô phải gồng mình chống lại áp lực, cơ thể đã sớm mệt mỏi rã rời.

Sau đó, Xích Phát Linh Hoàng xuất hiện, uy áp của tu sĩ ngũ phẩm dù cách một lớp 'khoang vũ trụ' vẫn khiến Sở Sở có cảm giác khó thở. [Cuộc sống như thế này chính là hằng ngày của Tống Thư Hàng tiên sinh sao?

Mỗi ngày đều chiến đấu kích thích và áp lực như vậy ư?] So với việc du hành không gian và đối đầu với đối thủ cấp Linh Hoàng ngũ phẩm, những chuyến mạo hiểm trước kia của cô chẳng đáng nhắc tới nữa.

Thật lòng mà nói, từ lúc vào khoang vũ trụ đến khi bị Lưu Huỳnh Tiên Tử bắn vào không gian, cho tới tận bây giờ, Sở Sở vẫn có cảm giác như đang nằm mơ.

Cô còn cảm thấy nếu cứ bám theo Tống Thư Hàng, ngày nào cũng trải qua kích thích thế này mà sống sót được, chẳng bao lâu nữa cảnh giới của mình sẽ đột phá vù vù mất.

Bởi vì áp lực quá lớn, không nỗ lực là chết như chơi...

Thất Tu Tôn Giả búng tay một cái, trên tiên chu liền có người hầu rối mang trà linh mạch lên cho mọi người giải tỏa mệt mỏi.

Tôn giả lại hỏi: "Đúng rồi Thư Hàng tiểu hữu, ta nhớ cậu từng nhắc trong nhóm là dạo này muốn rèn luyện thể chất phải không?" "Vâng thưa tiền bối.

Vì Kình Thôn Thuật và một chút sự cố, tinh thần lực và chân khí của tôi đã vượt xa giới hạn mà thể chất có thể chịu đựng.

Nếu không nâng cao thể chất, chắc tôi nổ xác mà chết mất." Tống Thư Hàng buồn bực nói.

Trong trận chiến với Xích Phát Linh Hoàng, cậu đã cưỡng ép vận chuyển chân khí một lần, hiện giờ đan điền vẫn còn cảm giác căng tức, tinh thần lực cũng hơi đau nhói.

May mà lúc đầu ở trong 'Thái Sơn Phong Ấn', thể chất đã được nâng cao ít nhiều nên giờ mới gắng gượng được. "Nếu cậu muốn nâng cao thể chất, ta có một chỗ rất tốt trong động phủ trên mặt trăng để cậu tu luyện." Thất Tu Tôn Giả nói: "Vừa hay còn hai ngày nữa mới đến lúc 'Mộ Lục Tu Tôn Giả' mở ra.

Trong hai ngày này, cậu hãy tranh thủ thời gian rèn luyện thể chất đi.

Cố gắng nâng cao thể chất đến mức không kéo chân sau trước khi vào thăm dò cổ mộ." "Chỗ tốt để rèn luyện thể chất?

Là dạng gì thế ạ?" Tống Thư Hàng lập tức phấn chấn hẳn lên.

Thể chất là nỗi lo lớn nhất của cậu hiện giờ, dù là cách gì, chỉ cần tăng được thể chất nhanh chóng là cậu sẵn sàng thử ngay.

Dĩ nhiên là trừ cải tạo cơ thể ra.

Thất Tu Tôn Giả nói: "Cách đây không lâu, Hoàng Sơn Chân Quân có nghiên cứu một thứ gọi là 'máy điều tiết trọng lực', đại khái là loại máy dùng lực ly tâm để tạo ra trọng lực từ 3 đến 10 lần.

Ta có đặt mua một cái, hiện đang để trong động phủ.

Chút nữa ta sẽ mang nó ra, đặt ở tầng mười sáu dưới đáy động phủ.

Ở đó có lượng lớn vật chất thần bí và năng lượng đặc thù của mặt trăng, có thể tăng cường thể chất cho tu sĩ rất mạnh.

Cậu ở đó thử huấn luyện với trọng lực gấp 2-3 lần xem, chắc chắn sẽ có hiệu quả không tồi." "Huấn luyện trọng lực?

Nghe có vẻ lợi hại đấy ạ." Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi thêm: "Tôn giả đã thử hiệu quả chưa?" Thất Tu Tôn Giả nhún vai: "Vô dụng với ta, dù là trọng lực gấp mười lần thì ta đứng vào cũng chẳng cảm thấy gì.

Nhưng ta xem tivi với tiểu thuyết thấy người ta hay dùng trọng lực để luyện thể chất, thấy cũng có lý lắm.

Tóm lại cứ thử đi, nếu hiệu quả thì sau này mời các đạo hữu trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' dắt đệ tử qua chơi." Tống Thư Hàng: "..." Tiên chu tiến về phía trước một cách bình ổn.

Cho nên khi hạ cánh xuống động phủ trên mặt trăng thì đã là rạng sáng ngày hôm sau, ngày 28 tháng 7, Chủ Nhật.

Chủ Nhật, đạo hiệu của Tống Thư Hàng là Thiện Tâm Tu Sĩ.

Đạo hiệu này nghe cứ quái quái, đọc lên có cảm giác kiểu 'Tôi là người tốt' ấy.

Tống Thư Hàng quyết định qua vài ngày nữa sẽ xóa nó khỏi danh sách bảy đạo hiệu.

Trong động phủ của Thất Tu Tôn Giả có đủ loại kết giới và trận pháp, trọng lực và oxy đều giống hệt Trái Đất.

Sau khi vào động phủ, bộ đồ du hành và khoang vũ trụ đều có thể bỏ sang một bên.

Lý Âm Trúc không biết từ lúc nào đã dựa vào người Tống Thư Hàng ngủ thiếp đi.

Ngư Kiều Kiều thì sau khi vào phạm vi mặt trăng đã chuyển sang chế độ đả tọa tu luyện.

Cô nàng có lẽ muốn tranh thủ bế quan một thời gian.

Ánh trăng và những năng lượng thần bí trên mặt trăng có hiệu quả cực tốt với yêu tu, tu luyện ở đây đối với Ngư Kiều Kiều chẳng khác nào được nhân đôi kinh nghiệm.

Để điều chỉnh thời gian, Thất Tu Tôn Giả sắp xếp cho mỗi người một phòng để nghỉ ngơi một đêm. 8 giờ sáng, do mệt mỏi từ hôm qua nên Tống Thư Hàng ngủ nướng thêm một chút.

Sau đó, cậu bị đánh thức bởi một cơn đau dữ dội ở vùng bụng dưới.

Cơn đau đó khiến dạ dày Thư Hàng như đảo lộn hết cả lên.

Đứa nào mới sáng sớm đã tập kích bụng mình mạnh thế này?

Tống Thư Hàng trợn mắt tỉnh dậy, sau đó phát hiện một cọng hành non bị ngắt ngọn đang nhảy tưng tưng vui sướng. "Cảm nhận được rồi~~ Cảm nhận được rồi~~ Nơi này tràn ngập sức mạnh khiến ta thoải mái, sức mạnh đang tuôn ra cuồn cuộn không ngừng, ta sẽ sớm khôi phục lại trạng thái tốt nhất để hóa thành hình người!" Cọng hành lớn có chân tay kia phấn khích hò hét.

Rồi nó nhảy a nhảy, vô tình nhảy trúng bụng Tống Thư Hàng...

Lại một cơn đau thấu trời.

Trời mới biết lúc Thông Nương nhảy lên thì lực va chạm lại đáng sợ đến thế. "Thông Nương, cô không thể gọi tôi dậy bằng cách nào nhẹ nhàng hơn sao?" Tống Thư Hàng cười khổ, đưa tay chộp lấy Ngộ Đạo Thạch. "Buông ta ra, buông ta ra.

Để ta đi hấp thụ sức mạnh ở đây, ta sẽ sớm khôi phục hình người thôi!" Thông Nương gào lên. "Đừng quậy nữa." Tống Thư Hàng nhét Thông Nương vào túi áo: "Còn quậy nữa là tôi cắt sạch mấy cái mầm hành mới nhú của cô đấy." Thông Nương lập tức im re.

Bước ra khỏi phòng là khu vực phòng ăn của Thất Tu Tôn Giả.

Lúc này, Tôn giả đang cầm một tờ báo đọc rất chăm chú.

Thấy bóng dáng Tống Thư Hàng, Thất Tu Tôn Giả cười nói: "Chào buổi sáng, Thư Hàng tiểu hữu, đêm qua ngủ ngon chứ?" "Cảm ơn Tôn giả, tôi ngủ một mạch đến sáng luôn." Tống Thư Hàng hỏi: "Mọi người vẫn còn ngủ sao ạ?" "Ừ, trừ Kiều Kiều tiểu hữu vẫn đang đả tọa, hai cô bé kia vẫn còn đang ngủ." Thất Tu Tôn Giả bảo: "Bữa sáng muốn ăn gì không?" "Gì cũng được ạ, tôi cảm thấy giờ mình có thể ăn hết cả một con bò luôn." Tống Thư Hàng xoa xoa bụng.

Nhờ có Kình Thôn Thuật, hiện giờ cậu thấy đói cồn cào, đói đến mức dạ dày phát đắng. "Vậy thì nếm thử tay nghề tiên trù nhà ta đi.

Biết đâu trong lúc thưởng thức bữa sáng, tiểu hữu lại có thu hoạch ngoài ý muốn đấy." Thất Tu Tôn Giả đứng dậy, mở từng hộp thức ăn kín trên bàn ra, lộ ra đủ loại món ngon khiến người ta chảy nước miếng. "Tiên trù?" Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến Thực Tiên Yến và Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Giống kiểu Biệt Tuyết Tiên Cơ sao ạ?" Thất Tu Tôn Giả: "Chính là vậy...

Dĩ nhiên tay nghề tiên trù nhà ta còn kém xa Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng hương vị vẫn rất tuyệt." "Vậy thì tôi không khách sáo đâu." Tống Thư Hàng cứ nghe các tiền bối trong nhóm tả Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ ngon cỡ nào, hưởng thụ ra sao mãi rồi.

Tiên trù nhà Thất Tu Tôn Giả làm ra món ăn vị sẽ thế nào đây?

Cậu cầm đũa gắp một miếng trông như bít tết.

Cậu đang rất đói, mấy món miếng to thế này nhìn có vẻ chắc dạ.

Miếng bít tết lớn thơm mà không ngấy, có cảm giác tan ngay trong miệng.

Hơn nữa không biết có phải ảo giác không, sau khi nuốt trọn miếng thịt, Tống Thư Hàng lại thấy thể chất mình hơi tăng lên một chút.

Thất Tu Tôn Giả cười ha hả: "Cảm nhận được hiệu quả rồi chứ?" "Thể chất... mạnh lên ạ?" Tống Thư Hàng nói, rõ ràng chỉ ăn một miếng bít tết mà lại tăng được thể chất.

Tuy tăng rất ít, chỉ tương đương một lần cậu luyện 'Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp' thôi. "Đó chính là năng lực của tiên trù, tuy hiệu quả tổng thể không bằng đan dược hay dược tề, nhưng thắng ở chỗ ngon miệng và không có tác dụng phụ.

Nguyên liệu cũng dễ kiếm hơn đan dược nhiều." Thất Tu Tôn Giả nói: "Nhưng tiên trù nhà ta trình độ không cao, thể chất tăng thêm cho cậu cũng chỉ được bấy nhiêu thôi." "Tôi đã mãn nguyện lắm rồi." Tống Thư Hàng cảm thán, cậu bắt đầu mong chờ Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Không biết Thực Tiên Yến sẽ mang lại thay đổi lớn thế nào cho cậu đây?

Đợi Tống Thư Hàng ăn xong, Thất Tu Tôn Giả lại buông tờ báo xuống, vận động cơ thể một chút rồi bảo: "Thư Hàng tiểu hữu, ăn xong rồi thì chúng ta đi luyện tập chút đi?" "Chúng ta?

Tôi và Thất Tu tiền bối ạ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đúng vậy, hai ta luyện chút!" "Không vấn đề gì thưa tiền bối!" Tống Thư Hàng bật dậy.

Thất Tu tiền bối muốn chỉ điểm cậu tu luyện sao?

Đây chính là đãi ngộ đặc biệt trong truyền thuyết đây mà!

Thất Tu Tôn Giả dẫn Tống Thư Hàng đến tầng 16 dưới đáy động phủ, đây là một không gian trắng muốt khổng lồ, trống trải vô cùng, không hề có vật tạp.

Tầng 16 này chính là nơi tập trung 'vật chất và năng lượng thần bí của mặt trăng' đậm đặc nhất trong động phủ.

Thất Tu Tôn Giả hỏi: "Thư Hàng tiểu hữu, hiện giờ cậu không dùng được chân khí, vậy chúng ta hãy làm một trận đối luyện không dùng chân khí nhé.

Cậu thích môi trường chiến đấu thế nào?

Rừng rậm?

Cổ thành?

Bình nguyên?

Chương 546

Hay đại dương?" Môi trường chiến đấu có thể thay đổi tùy ý sao?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi đáp: "Vậy thì cổ thành đi ạ." "Được, cổ thành!" Thất Tu Tôn Giả dang rộng hai tay, thúc động linh lực trong người.

Khắc sau, không gian trắng muốt bắt đầu biến hóa.

Không gian mở rộng ra vô hạn.

Những bức tường cao gần mười mét mọc lên từ mặt đất, tháp canh, lầu chuông, nhà dân, lâu đài, trung tâm thành trấn, đủ loại kiến trúc cổ xưa mọc lên san sát.

Chớp mắt, tầng 16 này đã hóa thành một tòa cổ thành phòng thủ nghiêm ngặt.

Tống Thư Hàng thốt lên: "Chân Thực Huyễn Tượng ạ?" Chỉ có 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Tôn giả mới có thể tạo ra cảnh tượng vật chất từ hư vô như thế này.

Chân Thực Huyễn Tượng là năng lực của Tôn giả thất phẩm, khai mở một không gian huyễn tượng trong thế giới thực.

Mọi thứ trong huyễn tượng không khác gì đồ thật.

Thậm chí vết thương chịu trong đó cũng sẽ còn nguyên khi ra ngoài.

Giống như 'Thế giới sa mạc' của Bạch Tôn Giả vậy.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười: "Xem ra Thư Hàng tiểu hữu đã trải nghiệm Chân Thực Huyễn Tượng của Bạch đạo hữu rồi?

Có điều, chúng ta hiện giờ vẫn đang ở thế giới hiện thực." "Vẫn ở hiện thực...

Vậy chẳng lẽ là 'Sự Thật Hư Ảo' sao?" Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Trái ngược với 'Chân Thực Huyễn Tượng'. 'Sự Thật Hư Ảo' sau khi triển khai có thể biến những 'chuyện có thật' thành ký ức hư ảo.

Năng lực này Bạch Tôn Giả mới lĩnh ngộ được chút lông mi và đã cho Tống Thư Hàng nếm mùi một lần, đó đúng là một hồi ức bi thảm.

Ngày hôm đó, Tống Thư Hàng biến thành cá vàng và bị Đậu Đậu nuốt chửng, hàm răng chó sắc lẹm cùng với axit trong dạ dày chó...

Cứ nghĩ đến đó là Tống Thư Hàng lại rùng mình. "Tiểu hữu ngay cả 'Sự Thật Hư Ảo' cũng biết à?" Thất Tu Tôn Giả hơi tò mò nhìn Tống Thư Hàng, sau đó giải thích: "Có điều năng lực này của ta không phải 'Sự Thật Hư Ảo'.

Đó là năng lực mà Huyền Thánh bát phẩm sau khi 'Hiển Thánh trước mặt mọi người' mới nắm giữ được.

Ta còn thiếu một chút nữa mới tới tầm đó." "Năng lực này của ta chỉ là phối hợp với phù văn, kết giới, trận pháp khắc trong động phủ, sau đó dùng đạo thuật 'Nghĩ Hình' để cụ hiện hóa một số thứ trong Chân Thực Huyễn Tượng của ta ra thế giới thực.

Nói cách khác, đây là một loại pháp thuật 'phỏng vật', mọi thứ cậu thấy đều cấu thành từ năng lượng thuần khiết, cứ chạm tay vào thử là biết ngay." Tống Thư Hàng tò mò sờ thử tường thành, quả nhiên cậu cảm thấy mình đang chạm vào một loại năng lượng thuần khiết.

Có thể tiếp xúc được nhưng lại khác với tường thành thật.

Đạo thuật thần kỳ thật đấy.

Sau khi cổ thành hiện ra.

Tống Thư Hàng hỏi: "Thất Tu tiền bối, chúng ta luyện thế nào đây ạ?" Cậu chỉ là tu sĩ nhị phẩm, chân khí và tinh thần lực đều không dùng được.

Nếu Thất Tu tiền bối muốn bồi cậu luyện tập thì chắc phải giới hạn thực lực xuống mức nhị giai.

Thất Tu Tôn Giả bảo: "Trước khi đối luyện, ta muốn tìm hiểu lực chiến cụ thể của cậu hiện nay.

Đến đây, cậu hãy dốc toàn lực tấn công ta đi!" Đúng là phong thái cao nhân.

Nghe vậy, Tống Thư Hàng không hề do dự lao về phía Thất Tu Tôn Giả.

Hiện giờ cậu không dùng được chân khí và tinh thần lực, thứ có thể thi triển chỉ có 'Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp', 'Nghịch Lân Đao Pháp' thuần chiêu thức không kèm chân khí, cùng bộ thân pháp 'Quân Tử Vạn Lý Hành'.

Nếu cộng thêm thiên phú khẩu khiếu thì cũng có thể miễn cưỡng dùng 'Sư Tử Hống', nhưng chắc chắn trò đó vô dụng với Thất Tu Tôn Giả.

Tống Thư Hàng đạp bộ thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành, nhanh chóng áp sát Thất Tu Tôn Giả.

Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp được triển khai, tấn công tôn giả từ những góc độ hiểm hóc.

Tôn giả không phản công, chỉ đứng yên tại chỗ hóa giải chiêu thức.

Hai tay ông múa lượn, hóa giải toàn bộ nắm đấm của Tống Thư Hàng một cách nhẹ nhàng.

Bước chân ông không hề di chuyển một phân. "Khá lắm, bộ quyền pháp này của cậu đã đại thành, thi triển linh hoạt đa biến, không bị gò bó theo chiêu thức chết.

Phối hợp giữa thân pháp và quyền pháp cũng rất chuẩn xác." Tôn giả hài lòng nói.

Sau năm nhịp thở, Tống Thư Hàng đã thi triển hết một lượt Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp.

Sau đó, cậu dừng tấn công: "Tiền bối, tôi còn vài loại công pháp khác nhưng cần chân khí hỗ trợ.

Ở trạng thái hiện giờ thì không thi triển được." Tiếc thật đấy, khó khăn lắm Thất Tu tiền bối mới hứng chí bồi cậu luyện tập, vậy mà cậu chỉ có thể dùng bộ quyền pháp cơ bản này.

Cảm giác giống như cực khổ gom đủ bảy viên ngọc rồng nhưng cuối cùng chỉ ước được một bữa cơm no vậy.

Tống Thư Hàng biết mình còn thiếu sót về võ kỹ và đạo thuật, nhưng cũng chẳng còn cách nào, dù sao thời gian tu luyện của cậu cũng quá ngắn.

Thất Tu Tôn Giả gật đầu, qua đợt tấn công vừa rồi ông đã đoạt được lực chiến hiện tại của Thư Hàng.

Vậy thì bắt đầu giai đoạn huấn luyện thứ hai thôi.

Thất Tu Tôn Giả hỏi trước: "Thư Hàng, cậu có kinh nghiệm giao thủ với yêu thú khổng lồ hay thiên ma chưa?" "Dạ rồi, từng gặp một con Huyết Ma và một con mực khổng lồ kỳ quái.

Nhưng chưa từng giao thủ chính diện ạ." Tống Thư Hàng đáp. "Vậy ta sẽ tập trung bổ sung cho cậu kinh nghiệm 'chiến đấu với sinh vật khổng lồ' nhé.

Ngoài ra, thủ đoạn tấn công của cậu còn hơi thiếu.

Lúc nào rảnh cậu cứ vào 'Không gian nhóm' của Nhóm Cửu Châu Số 1 mà xem, chắc có đạo hữu treo nhiệm vụ thưởng công pháp, võ kỹ đấy, ráng mà hoàn thành, luyện thêm vài ngón nghề, kỹ nhiều không lo thân." Thất Tu Tôn Giả nói. "Tôi cũng có dự định đó ạ." Tống Thư Hàng đáp. "Vậy thì tốt...

Tiếp theo, chúng ta đổi phương thức huấn luyện đi!

Ta làm cho cậu mấy đối tượng luyện tay phù hợp nhé!" Thất Tu Tôn Giả nói xong liền giơ hai tay lên: "Thiết định: Chiều cao từ 5m đến 10m.

Thiết định: Thực lực nhị phẩm.

Thiết định: Võ kỹ Điện Quang Quyền.

Thiết định: Số lượng 100.

Thiết định: Điểm yếu chí mạng đánh dấu ngẫu nhiên, Thất Tu Cự Nhân!" Theo tiếng nói của Thất Tu Tôn Giả, phía ngoài cổ thành xuất hiện một trăm bóng hình khổng lồ mọc lên từ mặt đất.

Những cự nhân này đều có khuôn mặt y hệt Thất Tu Tôn Giả, cơ bắp cuồn cuộn, cao từ năm đến mười mét.

Chúng cũng giống như kiến trúc cổ thành, đều do năng lượng thuần túy cấu thành.

Lúc này, từng con một tạo dáng kiểu Kẻ Hủy Diệt bên ngoài cổ thành.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm lũ cự nhân: "Tiền bối, ông không định bảo tôi đấu với một trăm con cự nhân này đấy chứ?" Dù chúng chỉ có thực lực nhị phẩm nhưng cái xác to đùng thế kia!

Lại còn những một trăm con, đánh đấm gì nữa?

Tống Thư Hàng cảm giác mình sẽ bị dẫm bẹp dí mất.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười: "Thư Hàng tiểu hữu, hãy tin vào thực lực của mình.

Đây là đối thủ phù hợp nhất mà ta tính toán dựa trên lực chiến của cậu.

Chỉ cần cậu phát huy được 100% sức mạnh, một trăm con cự nhân này chẳng đáng ngại đâu." "Tiền bối chắc chứ ạ?" "Chắc chắn...

Thư Hàng tiểu hữu, cậu có hai lựa chọn.

Thứ nhất: Cầm cự được một tiếng dưới tay một trăm Thất Tu Cự Nhân này, bảo vệ trung tâm thành trấn.

Thứ hai: Tiêu diệt sạch sẽ cả trăm con." "Nếu thành công, ta sẽ truyền thụ cho cậu môn pháp 'Truyền Âm Nhập Mật' độc môn, loại có thể truyền âm cho cả nhóm luôn đấy." Tống Thư Hàng buột miệng: "Thế nếu thất bại thì sao ạ?" "Thất bại à...

Ta vẫn chưa nghĩ ra." Thất Tu Tôn Giả ngẫm nghĩ một hồi rồi bảo: "Thất bại cũng không sao, dù sao chủ yếu là để huấn luyện cho cậu thôi.

Thế nên nếu thất bại thì cổ thành sẽ được khôi phục, lúc đó sẽ có cự nhân mới được tạo ra liên tục, huấn luyện đến khi nào cậu thành công mới thôi!" Tống Thư Hàng: "..." Đây là chế độ thi lại vô tận cho đến khi qua môn đấy hả? "Ngoài ra, xét thấy cậu hiện giờ không dùng được chân khí, nên lũ cự nhân này cũng chỉ dùng man lực thôi." Thất Tu Tôn Giả búng tay cái 'chóc': "Vậy thì, bắt đầu!" Phía ngoài tường thành, một trăm Thất Tu Cự Nhân gầm rống lao về phía tường thành.

Tường thành cao mười mét căn bản không ngăn được chúng, hễ chúng áp sát tường là một bước nhảy tót vào trong.

Thất Tu tiền bối ơi, cách ông dạy kèm thế này không đúng rồi! "Đúng rồi, nhắc thêm một điểm nữa: Thư Hàng tiểu hữu, thấy trên người lũ cự nhân có ký hiệu hình nắm đấm không?

Tìm ra những ký hiệu đó, dốc toàn lực đấm một cú vào, đó chính là điểm yếu chí mạng của chúng đấy." Giọng Thất Tu Tôn Giả vang lên.

Tống Thư Hàng giật khóe miệng, hít sâu một hơi, đạp Quân Tử Vạn Lý Hành lao về phía tường thành.

Phải thử di dời chiến trường lên tường thành hoặc ra ngoài tường thành trước đã.

Khi Tống Thư Hàng nhảy lên tường thành, một con cự nhân cao mười mét đã lao tới dưới chân tường, hai tay nó bám lấy tường, lộ ra nửa cái đầu.

Mà trên đầu nó vừa vặn có một ký hiệu nắm đấm. "Đến hay lắm." Thân hình Tống Thư Hàng nhảy cao, bảo đao Bá Toái xuất hiện trong tay, chém một đao xuống đầu cự nhân. "Đúng rồi, quên mất cái nhắc nhở cuối cùng: Thư Hàng tiểu hữu, ta sẽ mở trọng lực gấp ba nhé!" Giọng Thất Tu Tôn Giả lại vang lên.

Tiền bối, đừng hố người thế chứ!

Tống Thư Hàng thầm kêu không ổn.

Ý nghĩ vừa lóe lên, cậu liền thấy người nặng trĩu.

Thân thể đang ở trên không trung vì trọng lực đột ngột mà mất thăng bằng.

Con cự nhân cao mười mét kia thừa cơ vung tay một cái, tát Tống Thư Hàng như tát muỗi —— bọn chúng là thực thể năng lượng, không chịu ảnh hưởng của trọng lực.

Thất Tu Tôn Giả đứng giữa hư không, chắp tay sau lưng quan sát trận chiến.

Bên cạnh ông, bạch ngọc sư tử Tứ Tu đã quay lại, đứng song hàng với ông: "Thất Tu, ta chẳng thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu có điểm gì đặc biệt cả?

Cậu ta không có thể chất tu chân đặc thù, lại bỏ lỡ độ tuổi vàng để trúc cơ.

Kinh nghiệm chiến đấu cũng bình thường, chẳng có điểm nào khiến người ta phải sáng mắt cả?" "Nhưng cậu ta chỉ mất khoảng hai tháng để thăng lên nhị phẩm." Thất Tu Tôn Giả mỉm cười nói.

Chương 547

"Là khí vận sao?" Tứ Tu theo bản năng hỏi.

Không có thiên phú đặc thù, lại lỡ mất tuổi vàng tu luyện, khởi đầu cấp độ khó nhằn như vậy mà vẫn thăng cấp như bay, chắc chắn khí vận phải cực mạnh mới được.

Chưa kể trong Nhóm Cửu Châu Số 1 còn có một Bạch Tôn Giả khí vận nghịch thiên, nên Tứ Tu lập tức nghĩ theo hướng đó. "Có lẽ vậy." Thất Tu Tôn Giả cười ha hả.

Dạo này ông ít online, nhưng từ lịch sử chat trong nhóm vẫn có thể thấy được, chỉ trong thời gian ngắn Tống Thư Hàng đã hòa nhập vào nhóm và được phần lớn đạo hữu công nhận.

Điểm này không chỉ đơn thuần là do khí vận đâu.

Có bỏ ra mới có nhận lại, Tống Thư Hàng được các đạo hữu công nhận tất nhiên phải có nỗ lực tương ứng. "Hơn nữa, ngay cả Bạch đạo hữu cũng rất chiếu cố tiểu hữu này." Thất Tu Tôn Giả bổ sung.

Khí vận trên người Bạch Tôn Giả đã đạt đến mức quỷ dị, mà ông ấy lại vô thức chiếu cố Tống Thư Hàng nhiều như vậy, chuyện này thú vị lắm đây.

Phía bên kia.

Tống Thư Hàng sau khi bị lũ cự nhân tát bay mấy lần, cuối cùng cũng dần thích nghi với trọng lực gấp ba, dần nắm bắt được kỹ xảo chiến đấu với cự nhân.

Đám cự nhân mà Thất Tu Tôn Giả tạo ra tuy to xác, sức mạnh uy mãnh nhưng bù lại khá vụng về.

Sau khi thích nghi với trọng lực, Tống Thư Hàng nỗ lực phát huy ưu thế của Quân Tử Vạn Lý Hành, cuối cùng nhờ vào độ sắc bén của bảo đao Bá Toái mà giải quyết được một con cự nhân cao năm mét. "Con đầu tiên." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc chiến đấu, thể chất của cậu không ngừng được nâng cao.

Dù sao thì việc thối thể hằng ngày sao so được với việc nâng cao thể chất ngay trong thực chiến?

Cộng thêm vật chất và năng lượng thần bí dồi dào ở nơi này, đây quả thực là nơi tốt nhất để thối thể tăng cường thể chất.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn phát hiện một 'quả trứng phục sinh' mà Thất Tu Tôn Giả để lại —— lũ cự nhân thỉnh thoảng sẽ thi triển 'Điện Quang Quyền' khi tấn công.

Đây chắc là một bộ quyền pháp nhị phẩm, nghe tên thôi đã thấy cùng cấp với Hỏa Diễm Đao rồi.

Đám cự nhân không dùng được chân khí, khi tung chiêu chỉ có bộ khung quyền pháp chứ không kèm sát thương lôi điện.

Như vậy lại tạo cơ hội cho Tống Thư Hàng học lỏm Điện Quang Quyền.

Dĩ nhiên chỉ học bộ khung thì vô dụng, còn cần khẩu quyết đi kèm nữa.

Không biết khẩu quyết của Điện Quang Quyền có bị Thất Tu Tôn Giả giấu ở đâu không nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thất Tu Tôn Giả cười tủm tỉm: "Xem ra Thư Hàng tiểu hữu đã phát hiện ra bố trí của ta rồi." Sau đó, ông lại nhìn sang Tứ Tu: "Tìm được 'người đó' chưa?" Những ngày qua, Tứ Tu luôn tìm kiếm một 'người' quanh khu vực này.

Đó là một 'kỳ môn tu sĩ' trong giới tu chân, khi chưa tìm thấy thì không được nhắc đến tên người đó.

Nếu không, chỉ cần lọt vào tầm cảm ứng của người đó, hễ nghe ai nhắc tên là hắn sẽ lập tức viễn độn cả vạn dặm, biến mất không sủi tăm.

Tứ Tu lườm một cái rồi bảo: "Muốn tìm người đó đâu có dễ, nếu hắn không muốn thì gần như chẳng ai tìm được.

Nhưng cũng có chút manh mối rồi.

Dạo này chẳng phải có rất nhiều tu sĩ tứ phẩm, ngũ phẩm đang truy đuổi một món pháp bảo gọi là 'Phệ Hồn Yêu Hồ' (Hồ lô yêu hút hồn) sao?" Thất Tu Tôn Giả gật đầu hỏi: "Có liên quan đến cái hồ lô đó à?" "Trên cái hồ lô đó có dính một luồng khí tức của người kia.

Nói cách khác, cái 'Phệ Hồn Yêu Hồ' đó rất có thể đã tiếp xúc gần với hắn." Tứ Tu vừa liếm vuốt vừa nói. "Vậy cái Phệ Hồn Yêu Hồ đó lai lịch thế nào?" Thất Tu Tôn Giả hỏi. "Chuyện này... có khi ông phải hỏi Tống Thư Hàng tiểu hữu ấy.

Hôm qua Xích Phát Linh Hoàng đó tìm đến Thư Hàng tiểu hữu cũng là vì manh mối về Phệ Hồn Yêu Hồ." Tứ Tu vươn vuốt chỉ về phía Tống Thư Hàng.

Thất Tu Tôn Giả chắp tay sau lưng cười: "Vậy ra chuyện tìm 'người đó' cũng liên quan đến Tống Thư Hàng tiểu hữu rồi?" Trên người tiểu hữu này đúng là có nhiều điểm thú vị thật.

Trong lúc Thất Tu Tôn Giả và Tứ Tu đang trò chuyện, tình hình chiến sự bên dưới lại có biến.

Tống Thư Hàng tiểu hữu bị 'đo ván' rồi.

Cậu bước sai một bước, kết quả bị đám cự nhân bao vây.

Sau đó là hàng loạt nắm đấm nện xuống, tống thẳng Tống Thư Hàng xuống đất.

Vào lúc ngàn cân treo sợi tóc, trên người Tống Thư Hàng hiện lên một lá chắn vàng kim, đỡ lấy những đòn tấn công còn lại.

Lá chắn này là do Thất Tu Tôn Giả để lại trên người cậu.

Khi lá chắn này xuất hiện, đồng nghĩa với việc Tống Thư Hàng đã 'chết' một lần.

Tống Thư Hàng buồn bực vô cùng.

Nghỉ ngơi mười phút, Tống Thư Hàng bước vào chế độ 'thi lại'.

Những nơi bị phá hỏng trong cổ thành được sửa lại, lũ cự nhân bị cậu giết cũng được hồi sinh.

Một trăm con cự nhân lại được xếp đặt bên ngoài cổ thành.

Thi lại bắt đầu.

Không đạt là sẽ rơi vào 'vòng lặp thi lại tử thần' đấy nhé~~ Mặt khác, trong không gian gần mặt trăng.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang dây dưa với trăm con cự nhân, không gian xung quanh đã xảy ra rất nhiều chuyện.

Chẳng hạn như đám tu sĩ đang đuổi theo Phệ Hồn Yêu Hồ bỗng phát hiện ra luồng 'kiếm quang' thần kỳ đó không chỉ có một đạo!

Họ đang đuổi, đuổi mãi, bỗng nhiên kiếm quang trước mặt tách ra làm hai... nhiều tu sĩ ngớ người, chẳng biết nên đuổi theo đạo nào nữa.

Không chỉ vậy, thỉnh thoảng họ lại nghe tin các tu sĩ khác thấy những đạo kiếm quang mạnh mẽ vụt qua trong không gian.

Cho đến sáng nay, cuối cùng cũng có một đội tu sĩ liên thủ, may mắn chặn được một đạo kiếm quang.

Khi mấy vị tu sĩ này cùng nhau phong ấn kiếm khí trên đạo kiếm quang đó, họ vui mừng khôn xiết định lấy bảo vật trên đó ra chia nhau, nhưng rồi lập tức ngây người.

Cái quái gì thế này?

Thứ mà đạo kiếm quang mang theo chẳng phải pháp bảo, cũng chẳng phải Phệ Hồn Yêu Hồ, mà là một chiếc tivi màu màn hình lớn.

Trên đó còn có dòng chữ nổi bần bật 'Made in China' (Sản xuất tại Trung Quốc).

Cả bọn mệt đến đứt hơi, thậm chí còn tiêu tốn cả phù bảo phong ấn quý giá, cuối cùng chỉ nhận được một cái tivi màu màn hình lớn thôi sao? "Hơn nữa, cái tivi này còn hỏng rồi." Một vị tu sĩ tứ phẩm trong nhóm lập tức rơi nước mắt.

Để bắt được đạo kiếm quang này, ông ta đã tiêu tốn phù bảo giá trị tận 16 viên linh thạch ngũ phẩm đấy.

Giờ thì lỗ vốn trắng tay!

Nhìn cái tivi hỏng hóc, đội tu sĩ liên thủ này thấy nghẹn một họng máu già, không phun không được.

Cuối cùng, họ đặt niềm hy vọng vào chính đạo kiếm quang đó —— kiếm quang uy lực mạnh như vậy, biết đâu nó là một thanh 'phi kiếm' cực mạnh?

Bán phi kiếm đi chắc cũng đủ bù đắp thiệt hại.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ngụm máu già của đám tu sĩ rốt cuộc cũng phun ra xối xả.

Bản thể của đạo kiếm quang đó... hóa ra chỉ là một thanh kiếm gỗ, loại tiện tay gọt ra mà thành.

Thật là hố chết người mà!

Như một hiệu ứng domino, sau khi thanh kiếm gỗ đầu tiên bị bắt, liên tiếp có thêm vài đạo kiếm quang khác bị các tu sĩ tóm được.

Rồi khi họ đầy mong đợi mở kiếm quang ra nhìn bảo vật bên trong.

Tinh!

Chúc mừng quý khách nhận được một chiếc lò vi sóng hỏng. "Phụt~~~" Đội tu sĩ liên thủ thứ hai phun máu.

Tinh!

Chúc mừng quý khách nhận được bộ đôi tủ lạnh và máy tạo độ ẩm sau vụ nổ. "Phụt~~" Đội tu sĩ thứ ba phun máu.

Tinh!

Chúc mừng quý khách nhận được bộ trang bị gồm tivi hỏng, mảnh vỡ điều hòa, tủ lạnh, lò vi sóng đã cháy nổ. "Phụt~~~" Đội tu sĩ thứ tư hộc máu.

Hôm nay, có lẽ người trên Trái Đất sẽ được chiêm ngưỡng cảnh tượng 'trăng máu' quý giá đây.

Thời gian trôi qua. 3 giờ chiều.

Tại một điểm tụ tập tu sĩ trên mặt trăng.

Một đám đông tu sĩ tụ tập ở đây với ánh mắt đờ đẫn, trên mặt họ cùng chung một biểu cảm 'đời không còn gì luyến tiếc'. "Lại có người quay về kìa, nhìn biểu cảm của họ là biết cũng tóm được kiếm quang rồi." "Không biết thứ họ nhận được là gì nhỉ?" "Tôi nghe nói đội về trước tóm được cái tivi với tủ lạnh.

Giờ có vị tu sĩ trẻ đang nghĩ không thông, ôm cái tivi về tháo ra nghiên cứu, còn khẳng định chắc nịch là trong tivi giấu bảo vật nữa." "Không chỉ vị tu sĩ trẻ đó đâu, tôi nghe nói cũng có nhiều đạo hữu khiêng cả điều hòa, tủ lạnh, lò vi sóng về kìa." "Lỗ vốn trắng tay, đổi lại là tôi thì tôi cũng suy sụp thôi." "Tôi đoán họ đang muốn làm thịt chó cho hả giận luôn ấy chứ." Trong lúc nói chuyện, lại có một đội tu sĩ nữa đi tới, ánh mắt cũng đờ đẫn, mặt cũng không còn luyến tiếc gì đời.

Trong đội chỉ có một tu sĩ tóc dài là nghiến răng nghiến lợi.

Vị tu sĩ tóc dài này vào đến nơi liền chắp tay hỏi thăm mọi người: "Các đạo hữu, có ai biết quanh mặt trăng có khuyển yêu muội tử nào xuất hiện không?" "Ơ?

Chẳng lẽ tiểu huynh đệ có thu hoạch gì sao?" Mọi người tò mò hỏi ngay.

Lẽ nào tóm được bảo vật gì chỉ khuyển yêu mới dùng được? "Ha ha." Tu sĩ trẻ cười tiêu sái, giơ ngón cái lên: "Hôm nay tôi nhất định phải làm thịt chó một lần cho bõ ghét!" Ngày hôm sau.

Ngày 29 tháng 7, Thứ Hai.

Chương 548

Đạo hiệu hôm nay: Kim Cương Quân Tử Đao.

Hôm qua, Tống Thư Hàng ở dưới hầm trọng lực gấp ba bị trăm con cự nhân hành hạ suốt cả ngày, hành đến tận rạng sáng mới thôi.

Về sau, Sở Sở và Lý Âm Trúc cũng được người hầu của Thất Tu Tôn Giả dắt tới xem Tống Thư Hàng bị đám cự nhân tẩn.

Sáng nay lúc thức dậy, Tống Thư Hàng thấy rã rời cả người lẫn tâm trí.

Tu chân phải biết kết hợp nghỉ ngơi.

Thế là Thất Tu Tôn Giả khuyên Tống Thư Hàng đi dạo một chút, khó khăn lắm mới lên mặt trăng một chuyến, cạnh động phủ tôn giả vừa hay là một điểm tụ tập tu sĩ, bên trong có một khu chợ nhỏ.

Vậy nên Tống Thư Hàng dắt theo Lý Âm Trúc, Sở Sở, Ngư Kiều Kiều ngồi tiên chu của Thất Tu Tôn Giả đến đó dạo chơi, muốn xem ở chợ có gì hay không.

Dĩ nhiên là chỉ xem thôi, chứ cái thằng nghèo rớt mồng tơi không một xu dính túi như Tống Thư Hàng lấy đâu ra linh thạch mà mua đồ.

Sau khi xuống tiên chu.

Nhóm Tống Thư Hàng đến cổng khu tụ tập, Tống Thư Hàng thấy gần lối vào chất một đống đồ điện gia dụng lớn.

Nào là lò vi sóng, tủ lạnh, tivi, lò điện...

Có phải ảo giác không?

Tại sao mình lại thấy đám tủ lạnh, tivi, lò vi sóng này quen mắt thế nhỉ?

Chắc là mình nghĩ nhiều rồi, mấy đồ này sản xuất hàng loạt mà, thỉnh thoảng thấy mấy cái giống hệt nhau cũng chẳng có gì lạ.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng dẫn Lý Âm Trúc cùng mọi người vào chợ chuẩn bị dạo một vòng cho thư thái.

Lúc đi dạo, Thư Hàng nghe thấy mấy chủ sạp đang tán gẫu.

Phần lớn là nói về chuyện hôm qua, rất nhiều tu sĩ liên thủ đi bắt 'kiếm quang' quanh mặt trăng để đoạt bảo vật.

Sau đó, rất nhiều người đã thành công!

Theo lý thì đây là chuyện đáng mừng.

Nhưng đám tu sĩ tóm được kiếm quang đều lỗ vốn trắng tay, lỗ đến tận gốc rễ vì trên kiếm quang toàn là đồ điện hỏng.

Nghe nói hôm qua có vị tu sĩ tóc dài không chịu nổi đả kích đã thật sự đi tìm thịt chó rồi.

Càng nhiều tu sĩ trắng tay đã khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Khỏi phải nói, đống đồ điện ở cổng chính là chiến lợi phẩm mà đám tu sĩ hôm qua tóm được!

Tống Thư Hàng nghe đến đây thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không ngăn được luôn.

Chả trách thấy đống đồ điện kia quen thế... hóa ra chính là đống mà Bạch Tôn Giả đã tiễn lên trời đây mà.

Đúng là trùng hợp thật.

Mà khoan, đống phi kiếm đó không phải bị tống vào sâu trong vũ trụ rồi sao?

Sao giờ lại quay ngược lại đây?

Phù văn 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' trên người mình mạnh đến thế sao?

Ngay cả 'phi kiếm dùng một lần' ở tít mù tắp cũng bị hút về đây được à?

Chẳng hiểu sao, trong lòng bỗng thấy có lỗi với nhân dân quần chúng quá đi mất.

Tống Thư Hàng đang mải suy nghĩ.

Trong chợ bỗng có tu sĩ thạo tin hô lớn: "Tin mới đây, tin mới đây!

Thiên Nham Tán Nhân dẫn đội cùng Khung Quỷ Tán Nhân, Yến Vô Hoan và đại yêu hình người Mặc Nhiễm liên thủ, cuối cùng đã tóm được đạo kiếm quang mang theo 'Phệ Hồn Yêu Hồ' rồi!

Hiện tại đội của Thiên Nham Tán Nhân đang hộ tống Phệ Hồn Yêu Hồ cùng đạo kiếm quang đó quay về!" Cái hồ lô yêu hút hồn đó cuối cùng cũng bị tóm rồi sao?

Các thành viên trong đội của Thiên Nham Tán Nhân ai nấy đều có thực lực cao cường, là những Linh Hoàng ngũ phẩm kim đan có tiếng ở khu tụ tập này.

Đan văn của ai cũng từ ngũ long văn trở lên.

Nhưng theo tin tức này, dường như ngay cả đội đó cũng không thu phục được cái hồ lô đó, mà phải bê cả kiếm quang lẫn hồ lô về luôn? "Khốn kiếp, bị bọn họ nhanh chân hơn một bước." "Thiên Nham Tán Nhân đúng là dẫm phải phân chó mà." "Không cam tâm, tại sao chúng ta liên thủ lại chỉ tóm được cái tủ lạnh?

Cay quá." "Thiên Nham Tán Nhân định mang cả hồ lô lẫn kiếm quang về, không tự thu phục mà định đem đấu giá à?" "Ai biết được, nhưng dù sao chuyện truy đuổi 'Phệ Hồn Yêu Hồ' cũng kết thúc rồi.

Mọi người cũng không cần đi bắt mấy cái đồ điện hỏng hố người kia nữa." "Kết thúc ư?

Tôi thấy chẳng đơn giản thế đâu." Có người cười ha hả bảo: "Trước đó bao nhiêu người lỗ vốn vì cái 'Phệ Hồn Yêu Hồ' này?

Lại còn bao nhiêu cường giả kim đan của các thế lực lớn đã coi nó là vật trong túi.

Các anh nghĩ họ sẽ bỏ qua dễ dàng thế sao?" Chỉ cần đội của Thiên Nham Tán Nhân chưa thu phục được 'Phệ Hồn Yêu Hồ', chuyện này vẫn chưa xong đâu.

Không biết có bao nhiêu đôi mắt đang chằm chằm nhìn vào đội của bọn họ nữa!

Biết đâu chưa kịp về đến nơi đã có kẻ chặn đường cướp hồ lô rồi. "Cái hồ lô đó cuối cùng cũng bị bắt rồi." Tống Thư Hàng mỉm cười.

Cậu cũng chẳng quan tâm lắm việc cái hồ lô bị ai bắt.

Hồ lô đó có phải của cậu đâu, huống chi cậu cũng chẳng đủ thực lực mà tham gia tranh đoạt.

Với Tống Thư Hàng, hồ lô bị tóm là tốt rồi...

Đỡ phải lại mọc đâu ra 'Hồng Phát Linh Hoàng' hay 'Hắc Phát Linh Hoàng' gì đó, nhận ra liên hệ giữa 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' trên người cậu và kiếm quang rồi lại bao vây cậu đòi bảo vật, nghĩ thôi đã thấy phiền.

Không ham muốn thì sẽ mạnh mẽ thôi!

Tống Thư Hàng dắt theo ba người Lý Âm Trúc tiếp tục dạo chợ.

Không hổ danh là chợ tu sĩ, đủ loại kỳ trân dị bảo không thiếu thứ gì.

Thứ 'Dưỡng Nhan Đan' mà ở thế tục vạn vàng khó cầu, ở đây chỉ cần linh thạch nhị phẩm là có ngay một bình ba mươi viên.

Tống Thư Hàng còn thấy người ta bán linh mễ, một túi lớn mà giá tận hai viên linh thạch nhất phẩm, giá tăng gấp đôi mà túi còn nhỏ hơn một cỡ.

Đúng là gian thương!

Ngoài ra còn đủ loại linh thú, đan dược, linh thực.

Thứ khiến Tống Thư Hàng thích nhất là một tiệm pháp bào, trong đó có nho sam thanh nhã, đạo bào soái khí, còn có cả áo gió phong cách hiện đại nhìn cực ngầu.

Tống Thư Hàng rất muốn mua một bộ, ngặt nỗi túi tiền không cho phép.

Cậu suýt chút nữa đã muốn lôi 'Bích Ngọc Cà Sa' của mình ra để đổi lấy đạo bào.

Nhưng cuối cùng cậu vẫn nhịn được.

Vì Bích Ngọc Cà Sa thực sự rất thực dụng, hiệu quả phòng ngự mạnh hơn mấy bộ pháp y sản xuất hàng loạt trong tiệm nhiều.

Tống Thư Hàng là người thực tế, không thể vì vẻ ngoài mà đánh đổi độ an toàn của tính mạng được.

Ngoài tiệm pháp bào và phi kiếm, còn có vài nơi bán công pháp tu sĩ cũng rất thu hút Tống Thư Hàng.

Hỏa Diễm Đao, Thổ Linh Côn, Ngự Hỏa Quyết, Trúc Cơ Kiếm Thuật cơ bản, vân vân, đủ loại công pháp với mức giá khác nhau.

Đây đều là những công pháp tu luyện phổ biến, nhiều cái còn bị sứt mẻ thiếu sót.

Những công pháp này một khi mua về là thuộc về mình, có thể tùy ý truyền thụ cho đệ tử.

Xem hồi lâu, Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt.

Giá công pháp rất đắt, loại trúc cơ rẻ nhất cũng phải từ linh thạch tam phẩm trở lên.

Sở dĩ chúng quý giá như vậy là vì mỗi quyển đều được chép bằng phương thức đặc thù, yêu cầu gắt gao về giấy bút mực.

Hơn nữa, phần lớn bí tịch công pháp cấp thấp đều đính kèm chức năng không gian huyễn thuật cấp thấp.

Không phải quyển nào cũng được chế tác tinh xảo, dùng văn tự và đồ họa để tạo ra không gian truyền thừa huyễn thuật như 'Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp' đâu.

Đa số bí tịch công pháp cấp thấp chỉ đơn giản là thêm năng lượng huyễn thuật vào, dùng cũng bị giới hạn số lần. "Đợi sau này mình có tiền... có tiền đã..." Không có tiền thì bước đi cũng khó, đúng là chân lý mà.

Sau khi dạo chơi hồi lâu, Lý Âm Trúc lại bắt đầu buồn ngủ.

Hai ngày nay, thời gian ngủ của cô bé ngày càng dài, hàn khí trên người cũng ngày càng mạnh.

Có lẽ... chẳng bao lâu nữa cô bé sẽ lại rơi vào trạng thái đóng băng.

Đối với căn bệnh này của cô bé, Tống Thư Hàng cũng lực bất tòng tâm.

Chỉ có thể đợi sau này cùng Bạch Tôn Giả đi thăm dò 'cấm địa' trong ký ức của Lý Thiên Tố xem có cách nào cứu chữa không. "Buồn ngủ." Lý Âm Trúc kéo vạt áo Tống Thư Hàng, ngáp một cái, đôi mắt bạc mọng nước nhìn cực kỳ đáng yêu.

Tống Thư Hàng cúi người, thành thạo bế xốc Lý Âm Trúc lên.

Cô bé cũng thành thạo tựa vào vai Tống Thư Hàng, tìm một tư thế thoải mái rồi nhắm mắt ngủ ngay lập tức.

Hai người phối hợp cực kỳ ăn ý.

Tống Thư Hàng bế Lý Âm Trúc, bảo Sở Sở: "Sở Sở cô nương, chúng ta cũng về thôi." Sở Sở gật đầu, cô dạo một vòng cũng chẳng thấy thứ gì cần mua.

Chuyến này ra ngoài, lão tổ họ Sở có đưa cho cô một ít linh thạch, nhưng cô không nỡ tiêu xài bừa bãi.

Số linh thạch này phải dùng vào việc đại sự chứ không thể lãng phí được.

Cả ba người cùng Ngư Kiều Kiều leo lên tiên chu, quay về động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

Tiên chu do hai người hầu của Thất Tu Tôn Giả điều khiển nên bọn họ không phải bận tâm.

Cả ba ngồi ổn định.

Chương 549

Thư Hàng cẩn thận bế ngang Lý Âm Trúc trong lòng, hàn khí trên người cô bé khi ngủ lại càng nghiêm trọng hơn, khiến cậu có cảm giác như mình đang ôm một tảng băng vậy. "Ráng kiên trì thêm một thời gian nữa, đợi thăm dò xong cấm địa kia, biết đâu sẽ có bước ngoặt." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc bế Lý Âm Trúc, cậu cứ như đang nhập vai 'Lý Thiên Tố', coi cô bé như con gái của mình vậy.

Trong tâm khiếu của cậu, linh quỷ hơi rung nhẹ, cộng minh với ý nghĩ của Tống Thư Hàng.

Tiên chu khởi hành, tốc độ bình ổn, dần bay về phía động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

Tống Thư Hàng: "Hôm nay nhất định phải hoàn thành thử thách với trăm con cự nhân kia." Những trận chiến với cự nhân giúp cậu thu hoạch được rất nhiều.

Sau cả ngày hôm qua chiến đấu, tuy mệt rã rời nhưng thể chất thực sự đã tăng lên một đoạn dài.

Hiện giờ chân khí trong đan điền của cậu đã dần ổn định lại, cảm giác căng tức đã vơi đi nhiều.

Tinh thần lực giữa lông mày cũng vậy, không còn đau nhói như trước nữa.

Tiên chu tiếp tục bay.

Đang bay, vị người hầu điều khiển tiên chu bên phải bỗng đứng dậy, đưa tay nắm lấy một cần điều khiển phía trên đầu và khẽ kéo một cái.

Đây chắc là hệ thống phanh, sau khi kéo cần đó, tiên chu lập tức giảm tốc rồi dừng lại. "Có chuyện gì vậy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Người hầu còn lại quay đầu cười với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng đạo trưởng, Sở Sở tiên tử xin hãy yên tâm, chỉ là khu vực phía trước có tu sĩ đang chiến đấu, chúng ta tốt nhất nên né đi để tránh bị vạ lây." Tiên chu là pháp khí rất quý giá, ngộ nhỡ bị hỏng hóc thì sửa chữa phiền phức lắm.

Vì thế, gặp tu sĩ đánh nhau là cứ phải né được thì né.

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu ngước mắt nhìn lên thì thấy hai nhóm tu sĩ đang giao phong.

Cảnh tượng chiến đấu vô cùng rực rỡ.

Phi kiếm xoay tròn, bùng lên từng vòng kiếm quang chói lòa như mặt trời buổi sớm, khiến người ta không thể nhìn trực diện.

Lại có đao khí tung hoành, hóa thành thác nước đổ ụp xuống, bá đạo đánh tan mọi vật cản trước mặt.

Còn có phù văn xoay chuyển khắp cả không gian chiến đấu, số lượng phù văn đó chắc phải lên đến hàng ngàn tấm.

Hai bên giao chiến đều là những cao thủ tu sĩ thực thụ.

Lúc này, một giọng nói dữ tợn vang lên từ chiến trường: "Thiên Nham Tán Nhân, nếu biết điều thì giao cái Phệ Hồn Yêu Hồ kia ra, nếu không bản tọa hôm nay sẽ khiến ngươi thân tử đạo tiêu, còn rút hồn phách của ngươi ra để hành hạ ngày đêm!" "Xì, có giỏi thì nhào vô, ai sợ ai?

Mấy lời khoác lác ai chẳng nói được?

Tưởng ta Thiên Nham này sợ đám Vô Cực Ma Tông các ngươi chắc?" Một giọng nói thanh sảng đáp trả.

Lại là cuộc tranh giành do Phệ Hồn Yêu Hồ gây ra...

Chào buổi sáng~~~ Ba chương, cầu phiếu tháng.

Oái oăm thay, Tống Thư Hàng lại thấy hai gương mặt quen thuộc trong phe Vô Cực Ma Tông.

Chính là hai đệ tử áo đen của Vô Cực Ma Tông mà cậu gặp lúc mới vào không gian...

Nhưng giờ đây, áo choàng đen pháp y trên người bọn họ đã biến mất, thay vào đó là hai cái áo cộc màu trắng trông kém hơn nhiều.

Thậm chí kiếm pháp trong tay bọn họ cũng chẳng còn, đánh đấm toàn dùng đạo thuật từ xa, đánh cận chiến thì phải dùng nắm đấm, nhìn thê thảm vô cùng. [Về khoản đòi nợ thì chúng ta là chuyên nghiệp!] Hình ảnh đội trưởng đội đòi nợ tu sĩ mặc giáp da đầy vẻ tự hào khi nói câu đó lại hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Đội tu sĩ cơ bắp cuồn cuộn đó chắc không phải lột sạch cả áo choàng đen của người ta đi đấy chứ?

Lúc này, đám tu sĩ Vô Cực Ma Tông và phe Thiên Nham Tán Nhân sau khi nói mấy lời hăm dọa hùng hồn xong lại tiếp tục lao vào choảng nhau.

Đủ loại hiệu ứng ánh sáng như phim điện ảnh lại bùng nổ.

Đạo thuật, phù bảo, kiếm quang bao trùm lấy bóng hình hai bên... và phạm vi tàn phá vẫn đang không ngừng mở rộng.

Không rời đi ngay là bị cuốn vào mất!

Hơn nữa, trong lòng Tống Thư Hàng còn lo lắng một chuyện khác.

Nhớ lại tin tức ở chợ tu sĩ, các thành viên đội của Thiên Nham Tán Nhân dường như không thu phục được cái Phệ Hồn Yêu Hồ đó nên đã bê cả kiếm quang lẫn hồ lô về.

Bê cả kiếm quang lẫn hồ lô...

Vậy nên nếu kiếm quang ở quá gần cậu, liệu nó có mang theo cả hồ lô bay về phía này không?

Vãi thật, khả năng này hơi bị phiền đây.

Tống Thư Hàng bảo: "Chúng ta mau đi đường vòng né đám tu sĩ đang đánh nhau đi." "Không vấn đề gì đâu Thư Hàng đạo trưởng." Hai người hầu của Thất Tu Tôn Giả điềm tĩnh đáp.

Sau đó, họ điều khiển tiên chu lượn một vòng lớn, tránh khỏi khu vực chiến đấu của Vô Cực Ma Tông và Thiên Nham Tán Nhân.

Mà nói thật, nghe người ta gọi mình là 'Thư Hàng đạo trưởng' thấy cứ sao sao ấy, nhưng mà không phải 'Thư Hàng đại sư' là tốt lắm rồi.

May mắn là chuyện Tống Thư Hàng lo lắng đã không xảy ra.

Đội của Thiên Nham Tán Nhân không hổ là những tán tu lẫy lừng ở khu tụ tập, thủ đoạn phong ấn rất mạnh, phong ấn chặt chẽ đạo kiếm quang đó không cho nó thoát ra.

Tiên chu chở nhóm Tống Thư Hàng thuận lợi về tới động phủ của Thất Tu Tôn Giả. "Về rồi, về nhà an toàn rồi." Tống Thư Hàng thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Hôm nay cậu không gặp chuyện gì xui xẻo, đúng là tốt quá.

Cậu bế Lý Âm Trúc đi về phía động phủ. "Cẩn thận!!

Thư Hàng đạo trưởng, mau né đi!" Đột nhiên, tiếng hét của hai người hầu điều khiển tiên chu vang lên từ phía sau.

Tống Thư Hàng theo bản năng nhảy mạnh sang một bên để né tránh nguy cơ có thể ập tới —— cái sự 'xui xẻo' của ngày hôm nay hóa ra lại mai phục mình ngay trước cửa nhà sao?

Đồng thời, Thư Hàng nghi hoặc quay đầu lại xem hai người hầu bảo 'cẩn thận' là cái gì, vì cậu chẳng cảm nhận được nguy hiểm nào cả.

Lúc này, cậu thấy có thứ gì đó đang lao về phía mình từ trên trời.

Đó là một đạo kiếm quang.

Rất chói mắt, rất quen thuộc. [Vãi, đây chẳng phải là ánh sáng của 'phi kiếm dùng một lần' của Bạch Tôn Giả sao?] Nói tới đây, đây là đạo kiếm quang duy nhất mà Tống Thư Hàng có thể nhận ra bằng mắt thường.

Chẳng lẽ mấy đạo kiếm quang chở 'đồ gia dụng' khác trên không trung đang bay về phía mình sao?

Nếu là vậy thì còn đỡ... cùng lắm thì đi nhặt rác vũ trụ thôi.

Nhưng còn một khả năng khác khiến người ta đau đầu hơn, đó là đạo kiếm quang mang theo 'Phệ Hồn Yêu Hồ' bị Thiên Nham Tán Nhân phong ấn đã thoát ra và bay về phía cậu.

Đám Thiên Nham Tán Nhân chọn cách bê cả 'kiếm quang và Phệ Hồn Yêu Hồ' về không chỉ vì họ không thu phục được yêu hồ đó, mà rất có thể là họ chẳng cách nào tách được yêu hồ ra khỏi kiếm quang cả.

Vì vậy, dù biết kiếm quang rất mạnh và có thể phá phong bỏ chạy bất cứ lúc nào, họ vẫn phải cắn răng mang cả hai về cùng lúc.

Đang mải suy nghĩ, Ngư Kiều Kiều trên vai Tống Thư Hàng lên tiếng: "Trên kiếm quang dường như ẩn hiện bóng một cái hồ lô." Tống Thư Hàng ôm trán, đúng là ghét của nào trời trao của nấy mà.

Vút~~ Kiếm quang bay cực nhanh, lao thẳng tới trước mặt Tống Thư Hàng...

Trước khi chạm vào người cậu, kiếm quang bỗng dừng phắt lại, lơ lửng im lìm giữa không trung.

Tống Thư Hàng một tay ôm chặt Lý Âm Trúc, tay kia đưa ra nắm một cái là tóm gọn chuôi phi kiếm dùng một lần một cách dễ dàng.

Đạo kiếm quang mà hàng trăm tu sĩ không làm gì nổi, lúc này lại ngoan ngoãn nằm trong tay Tống Thư Hàng.

Sở Sở chớp chớp mắt, cái thứ mà bao nhiêu tu sĩ tứ phẩm, ngũ phẩm ngoài không gian phải liều chết tranh giành, vậy mà lại tự động bay đến trước mặt Tống Thư Hàng sao? "Ái chà, có người đuổi theo phía sau kìa." Ngư Kiều Kiều lại nói.

Trên bầu trời, hai nhóm người đang thi triển thần thông bay nhanh về phía này.

Chính là đội Thiên Nham Tán Nhân vừa đánh nhau chí tử và đám tu sĩ Vô Cực Ma Tông. "Phệ Hồn Yêu Hồ là của chúng ta!" "Mấy tên tán nhân kia, còn dây dưa nữa là Vô Cực Ma Tông sẽ không tha cho các ngươi đâu!" "Vô Cực Ma Tông à, các ngươi mới là kẻ phải cẩn thận đấy!

Bị 'Tô Thị A Thất' phá hủy gần chục chi nhánh mà vẫn còn dám kiêu ngạo thế sao.

Nếu chọc giận chúng ta... mấy anh em ta liên thủ lại cũng chẳng kém Tô Thị A Thất là bao đâu." "Lũ tạp nham các ngươi mà cũng đòi so với Tô Thị A Thất...

Dám tới đây, Vô Cực Ma Tông chúng ta sẽ cho các ngươi chết không có chỗ chôn." "Kiếm quang dừng lại ở phía dưới rồi!" "Tên kia là ai, hắn tóm được kiếm quang và Phệ Hồn Yêu Hồ rồi!

Khốn kiếp, giao hồ lô ra đây!" "Ơ?

Là tên đó sao?" Hai đệ tử áo đen của Vô Cực Ma Tông trợn tròn mắt —— cái tên ở dưới kia chính là Thư Sơn Áp Lực Đại đạo nhân, kẻ đã khiến 'Công Tử Hải' phải chịu thiệt thòi lớn đây mà!

Nhưng tại sao kiếm quang lại rơi vào tay hắn?

Hơn nữa, kiếm quang còn có vẻ ngoan ngoãn, cứ như là thú cưng của tên Thư Sơn Áp Lực Đại này vậy.

Khoan đã, hóa ra là thế.

Tất cả đều là âm mưu của tên Thư Sơn Áp Lực Đại này!

Cái gã đàn ông khiến sư huynh Công Tử Hải mưu lược vô song liên tục nếm trái đắng này quả thực là một kẻ thâm hiểm đáng sợ. "Nhưng mà, chỉ là một tu sĩ nhị phẩm mà dám đùa giỡn với bao nhiêu Linh Hoàng mạnh mẽ thế này, đúng là tự tìm đường chết, đùa với lửa có ngày cháy túi!" Hai tu sĩ áo đen nghiến răng nói.

Trong số hai bên, những kẻ mạnh nhất như Thiên Nham Tán Nhân và Bảo Bình Phong Chủ của Vô Cực Ma Tông chớp nhoáng mấy cái đã lao về phía Tống Thư Hàng. "Giao Phệ Hồn Yêu Hồ ra đây!" Bảo Bình Phong Chủ chắp hai tay thành hình cái phễu, một luồng sương khói phun ra từ giữa hai lòng bàn tay, cuốn về phía cái hồ lô trong tay Tống Thư Hàng. "Hồ lô là của ta, cái tên đáng chết kia, không được cướp hồ lô của ta!" Thiên Nham Tán Nhân gào lên, rõ ràng là bảo vật do đội ông ta phong ấn được, thịt vịt nấu chín rồi mà còn bay mất sao!

Thiên Nham Tán Nhân phun ra một luồng hồng quang, cuốn về phía Tống Thư Hàng! "Đúng là lũ gan to bằng trời." Người hầu của Thất Tu Tôn Giả nhìn hai vị Linh Hoàng kim đan đang lao xuống từ trên trời, lẩm bẩm —— nơi này là động phủ của Thất Tu Tôn Giả đấy.

Tự tiện xông vào động phủ của người khác là điều tối kỵ của tu sĩ.

Gặp phải chủ nhà tính tình nóng nảy, giết chết kẻ xâm nhập thì kẻ đó cũng chỉ biết kêu trời vì mình sai rành rành ra đấy.

Chương 550

Đồng thời, vị người hầu này đưa tay ra đỡ, một đạo kết giới phòng ngự hiện lên phía trên động phủ, chặn đứng đòn tấn công của Thiên Nham Tán Nhân và Bảo Bình Phong Chủ.

Sau đó, một người hầu khác mỉm cười nói với Thư Hàng và Sở Sở: "Thư Hàng đạo trưởng, mời vào động phủ." Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình được một luồng lực vô hình nâng lên, đưa vào trong động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

Sở Sở đi bên cạnh cũng được đưa vào theo. "Kích hoạt kết giới phòng ngự!" Người hầu của Thất Tu Tôn Giả tiếp tục ra lệnh.

Nói xong, trước cửa động phủ mọc lên những cột đá, trông như là nền móng của kết giới phòng ngự.

Những cột đá này dựng lên một hệ thống phòng thủ khổng lồ. "Hừ, chỉ với loại kết giới cấp độ này mà cũng đòi chặn ta sao?" Thiên Nham Tán Nhân gầm lên —— dù có là xông bừa vào động phủ của tu sĩ khác đi nữa thì cái Phệ Hồn Yêu Hồ thuộc về ông ta nhất định phải đoạt lại.

Hơn nữa quan trọng nhất là, phòng ngự trước cửa động phủ này rất bình thường, chỉ tầm cấp độ tứ phẩm.

Loại phòng thủ này Thiên Nham Tán Nhân chỉ cần một tay là tháo dỡ được ngay.

Trên người ông ta lập tức bùng lên vô số tia sáng như những mũi kim.

Mỗi tia sáng đều nhắm chuẩn xác vào các cột đá trước cửa động phủ mà bắn tới!

Chỉ riêng khả năng điều khiển linh lực này thôi đã cho thấy trình độ kiểm soát linh lực đáng nể của Thiên Nham Tán Nhân.

Những mũi kim nhỏ xíu này thế mà lại lách qua được kết giới phòng ngự của động phủ Thất Tu Tôn Giả, bắn thẳng vào bên trong hệ thống phòng thủ.

Bép bép bép bép bép~ Những cột đá trước cửa động phủ lần lượt bị bắn nổ, hóa thành đá vụn. "Phòng ngự động phủ của Thất Tu tiền bối yếu thế sao ạ?" Tống Thư Hàng nghi hoặc, đây là động phủ của Tôn giả kia mà. "Thường thôi, mấy cái cấm chế phòng ngự đó là do ta bố trí, mạnh thế nào được." Lúc này, bạch ngọc sư tử Tứ Tu xuất hiện cạnh Tống Thư Hàng, đắc ý nói. "Ơ?

Là Tứ Tu bố trí sao?" Tống Thư Hàng lại nhìn ra ngoài: "Hệ thống phòng thủ sụp đổ rồi, đối phương đã phá trận xông vào, không sao chứ ạ?" "Không sao đâu, dạo này đang thiếu vài gã khỏe mạnh để đào mỏ đây.

Nếu là ngũ phẩm trở lên thì càng tốt." Bạch ngọc sư tử Tứ Tu cười bảo: "Mới đây Thất Tu vừa tìm được một hành tinh rất đẹp, trên đó có một mạch linh thạch chất lượng cực tốt.

Có điều trên hành tinh đó có thứ gì đó ô uế, tu sĩ dưới cấp Linh Hoàng ngũ phẩm mà ở lâu trên đó đều sẽ biến thành quái vật mất trí hết." "Nên cần tìm mấy phu đào mỏ khỏe mạnh ạ?" Sở Sở lẩm bẩm, Linh Hoàng ngũ phẩm vốn là tồn tại cao cao tại thượng trong giới tu sĩ, vậy mà sắp bị bắt đi làm phu đào mỏ sao?

Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên bên tai Thư Hàng: "Né ra!" Sau đó, một cái chân trắng nõn như ngọc đưa ra, đá bay bạch ngọc sư tử Tứ Tu đi mất.

Đá bay luôn cơ đấy.

Tống Thư Hàng nhìn theo gót chân ngọc kia rồi ngước lên, thấy một người phụ nữ mặc váy dài màu xanh nhạt bước ra từ trong động phủ.

Cô mặc chiếc váy xanh thêu vài con bướm, váy xẻ tà đến tận đùi, là sự kết hợp giữa quyến rũ và ưu nhã.

Người phụ nữ có mái tóc dài màu kim óng ả như đúc từ vàng ròng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Trên mắt cô đeo một cái bịt mắt màu đen, che đi quá nửa khuôn mặt.

Sau khi đá bay Tứ Tu, người phụ nữ tóc vàng bước đi với dáng vẻ uyển chuyển như mèo, tiến về phía cửa động phủ. "Vị này là ai vậy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nữ tu tóc vàng này là đạo lữ hay là đệ tử của Thất Tu Tôn giả?

Không đúng, dù là đạo lữ hay đệ tử thì cũng không thể một cước đá bay phân thân 'Tứ Tu' của Thất Tu Tôn giả như vậy được?

Làm thế quá thất lễ, bất kể là với thân phận đạo lữ hay đệ tử. "Một kẻ mà ta cực kỳ ghét." Tứ Tu lồm cồm bò dậy từ mặt đất, liếm liếm vuốt của mình.

Tuy vẻ mặt nó đầy vẻ phiền muộn nhưng lại không có vẻ gì là đang tức giận.

Có vẻ như nó đã sớm quen với việc này rồi.

Tống Thư Hàng: "..." Lúc này, nữ tu tóc vàng kia đã đi tới cửa động phủ. "Đám tạp chủng các ngươi dám xông vào động phủ của người khác, bây giờ cho các ngươi một giây, tất cả cút hết xuống đây cho ta!" Cô nàng có thân hình cao ráo, đứng bình thản ở cửa động phủ.

Cho dù trên mắt cô có đeo một cái băng che mắt, nhưng tất cả mọi người dường như đều có thể thấy được ánh mắt tràn đầy sự 'khinh miệt và bỉ thị' của cô, ngay cả lớp băng che mắt dày cộm cũng không ngăn nổi khí chất coi thường người khác đó.

Kỹ năng châm chọc của nữ tu tóc vàng này chắc đã đạt cấp tối đa rồi.

Ngoài ra, ngay cả khi đối mặt với đám đông kẻ thù, cô ấy cũng không mở băng che mắt ra, lẽ nào cô ấy tu luyện loại đồng thuật đặc biệt nào đó, kiểu như vừa mở mắt ra là sẽ phóng ra tia sáng hóa đá, biến kẻ địch thành đá hết chăng?

Một tu sĩ Vô Cực Ma Tông giận dữ hét lên: "Chỉ là một con nhóc miệng còn hôi sữa, đừng có mà kiêu ngạo...

Á!!" Một mũi tên vàng óng đâm xuyên qua bụng tên tu sĩ Vô Cực Ma Tông đó, bắn rụng hắn từ trên không trung.

Cứ như bắn một con chim nhỏ vậy, thật dễ dàng.

Sau khi đệ tử Vô Cực Ma Tông này rơi xuống đất, Tống Thư Hàng mới nhìn rõ hình dạng thật sự của mũi tên ở bụng hắn — đó là một sợi tóc vàng, giống hệt như vàng ròng và y hệt sợi tóc trên đầu nữ tu tóc vàng kia.

Dùng tóc của mình làm vũ khí bắn ra ư?

Nếu vậy... lẽ nào cô ấy không sợ bị hói sao?

Hay là cô ấy cũng giống như Tạo Hóa Pháp Vương, có khả năng phục hồi lại một mái tóc óng ả ngay lập tức? "Ực!" Trên bầu trời, tất cả tu sĩ Vô Cực Ma Tông và thành viên tiểu đội Thiên Nham Tán Nhân đều thầm nuốt nước miếng một cái.

Bởi vì... tên tu sĩ Vô Cực Ma Tông bị bắn rụng kia là một vị Ngũ phẩm Linh Hoàng đấy!

Ngũ phẩm Linh Hoàng mà lại bị bắn rụng từ trên trời xuống như thế, hoàn toàn không có sức chống trả, chẳng khác nào một con chim nhỏ thật sự.

Thực lực của nữ tu tóc vàng này rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào rồi? "Một, hai, ba... sáu... mười... mười ba.

Tổng cộng mười ba tên Kim Đan Linh Hoàng, số lượng hơi ít một chút, nhưng dùng tạm cũng được." Nữ tu tóc vàng lên tiếng.

Mái tóc dài trên đầu cô tự bay múa dù không có gió. "Mau giải tán ra, cẩn thận đòn tấn công của cô ta!" Bảo Bình phong chủ hét lớn.

Người phụ nữ trước mắt này tuyệt đối là cường giả từ Ngũ phẩm Linh Hoàng trở lên, lẽ nào là Lục phẩm Chân Quân?

Thế nhưng, lời của Bảo Bình phong chủ vừa dứt, mười ba đạo kim quang liền lóe lên giữa không trung.

Bép bép bép!

Giống như mưa rơi, mười ba vị Kim Đan Linh Hoàng rớt từ trên trời xuống... bao gồm cả Thiên Nham Tán Nhân mạnh nhất và chính bản thân Bảo Bình phong chủ.

Tiếp đó, mấy người hầu của Thất Tu Tôn giả từ trong động phủ nối đuôi nhau đi ra, trên tay họ cầm những sợi xích dài, trói nghiến mười bốn vị Kim Đan Linh Hoàng lại rồi kéo vào trong động phủ.

Hành vi bắt cóc này đám người hầu làm rất thuần thục... có vẻ như đây không phải lần đầu bọn họ làm việc này.

Trên không trung, mấy tu sĩ Tứ phẩm còn sót lại sợ đến mức mặt xanh mặt vàng. "Đám tu sĩ trên trời chỉ có cấp bậc Tứ phẩm kia tạm thời chưa có tác dụng gì.

Cho nên các ngươi rất may mắn, cút đi!" Nữ tu tóc vàng nhạt giọng nói. "Khốn khiếp, Vô Cực Ma Tông chúng ta sẽ không... sẽ không..." Một tu sĩ Tứ phẩm kêu gào, nhưng hắn mới nói được một nửa thì khựng lại.

Chỉ thấy nữ tu tóc vàng vung tay lên, một tấm bảng hiệu bị bụi bặm che phủ trên động phủ hiện ra.

Ba chữ lớn [Thất Tu Phủ] vàng chói lọi, làm lóa cả mắt người nhìn. "Thất...

Thất...

Thất Tu Phủ!" Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được giọng nói của tu sĩ Tứ phẩm kia đang run rẩy.

Xem ra cái tên 'Thất Tu' thực sự rất có danh tiếng trong giới tu sĩ nhỉ?

Cũng phải thôi, nếu không có danh tiếng thì trong sự kiện Xích Phát Linh Hoàng lúc trước, Thất Tu Tôn giả cũng không mở miệng đòi người ta 'nể mặt lão phu' được.

Nữ tu tóc vàng hờ hững nói: "Trước khi ta đổi ý, cút hết khỏi đây cho ta.

Nếu còn dám lại gần, ta sẽ bắn rụng hết các ngươi, tống vào linh thú viên cho lợn ăn." Lập tức, đám tu sĩ Tứ phẩm kia chạy trối chết khỏi [Thất Tu Phủ].

Ngay cả một câu kiểu như 'ta sẽ quay lại báo thù' cũng không dám để lại.

Đúng là như chim sợ cành cong. "Hừ." Nữ tu tóc vàng hừ lạnh một tiếng, rồi lại bước những bước chân mèo thanh nhã quay trở vào động phủ.

Lúc đi ngang qua chỗ sư tử ngọc Tứ Tu, đôi chân ngọc trắng nõn của cô lại nâng lên, 'uỳnh' một tiếng đá bay Tứ Tu đi. "Tên đần Tứ Tu này, lần sau có mang rắc rối về thì chọn thời gian cho đúng vào.

Đừng có quấy rầy lúc ta đang ngủ, ta đã mất ngủ hơn hai mươi năm rồi, vất vả lắm mới ngủ được một chút, biết không hả?" Người phụ nữ tóc vàng lạnh lùng nói.

Nói xong, cô lại kéo kéo cái băng che mắt màu đen: "Đi ngủ tiếp đây, đừng có làm phiền ta nữa." Cái băng che mắt màu đen kia hóa ra chỉ là thứ cô đeo để đảm bảo chất lượng giấc ngủ mà thôi.

Cộp, cộp, cộp.

Người phụ nữ tóc vàng bước đôi chân ngọc trở về sâu trong động phủ rồi biến mất.

Sư tử ngọc Tứ Tu muốn khóc mà không có nước mắt: "Nhưng mà, rắc rối lần này đâu phải do ta dẫn tới đâu." Rõ ràng là rắc rối do Tống Thư Hàng dẫn tới mà.

Đúng là nằm không cũng trúng đạn.

Vất vả lắm mới tự đào mình ra khỏi vách tường, sư tử ngọc Tứ Tu nhẹ nhàng nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ánh mắt nó liếc qua thanh phi kiếm dùng một lần trong tay cậu, cùng với 'Hồ lô yêu phệ hồn' ở trên đó.

Chương 551

Hôm qua nó còn đang bàn với Thất Tu Tôn giả về chuyện cái hồ lô này.

Hôm nay cái hồ lô này đã rơi vào tay Tống Thư Hàng rồi.

Là ngẫu nhiên và trùng hợp?

Hay là cái hồ lô này đã tự lựa chọn?

Bởi vì cái hồ lô này đã từng tiếp xúc ở khoảng cách gần với 'người kia'.

Hoặc có lẽ, người kia đã để lại thứ gì đó trên cái hồ lô cũng không chừng.

Với tư cách là [Thương nhân] bí ẩn nhất trong truyền thuyết giới tu chân, chỗ của người đó gần như có thể mua được bất kỳ bảo vật nào đã biết trong vũ trụ, thậm chí là rất nhiều dược liệu và bảo vật thượng cổ đã tuyệt tích.

Chỉ cần bạn có thể trả được cái giá tương xứng, người đó cái gì cũng bán.

Trong giới tu sĩ, vô số đại năng đều đang tìm kiếm tung tích của [người đó].

Thế nhưng, mỗi lần người đó xuất hiện thì thời gian và địa điểm đều không thể dự đoán trước.

Các loại thuật bói toán, chiêm tinh đều không có tác dụng gì với người đó cả.

Mà hiện tại, manh mối để tìm kiếm [Thương nhân] lại nằm trên cái hồ lô của Tống Thư Hàng. "Thư Hàng tiểu hữu, bây giờ cậu có thời gian không?" Tứ Tu lên tiếng hỏi. "Vâng, Tứ Tu tiền bối có việc gì ạ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Nên nói là Thất Tu tìm cậu có việc.

Thất Tu dạo này đang tìm một 'người', cần Thư Hàng tiểu hữu giúp một tay." Tứ Tu cười nói. "Không vấn đề gì, để tôi đưa Lý Âm Trúc về phòng trước đã." Tống Thư Hàng đáp. "Đúng rồi Thư Hàng, nếu có cơ hội thì thời gian này hãy tích lũy thêm ít linh thạch đi." Tứ Tu liếm vuốt nói.

Tích lũy linh thạch sao?

Lời của sư tử ngọc Tứ Tu có chút chạm vào nỗi đau của Tống Thư Hàng.

Con rối Ngân Long cần linh thạch để vận hành; cậu còn nợ linh thạch của Bạch tiền bối; nói đến mới nhớ, sử dụng Kim Cương Lệnh đến chỗ Thông Huyền đại sư để lĩnh ngộ công pháp hậu kỳ của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 cũng cần linh thạch; tương lai nếu muốn học tập 《Hỏa Diễm Thế Thân Pháp》 từ Thất Tu Tôn giả cũng cần một lượng lớn linh thạch.

Hơn nữa, sau khi thăng lên Nhị phẩm cảnh giới, cơ hội dùng đến linh thạch ngày càng nhiều.

Đúng là cần phải tích lũy một ít linh thạch mới được.

Tống Thư Hàng thử hỏi: "Tứ Tu tiền bối, có cách nào tích lũy được một ít linh thạch trong thời gian ngắn không ạ?" Sư tử ngọc suy nghĩ hồi lâu: "Hay là cậu đi tìm mỏ linh thạch gần đây mà đào mỏ đi?

Tu sĩ Nhị phẩm mỗi ngày đào quặng linh thạch thô có thể nhận được tiền công là năm viên linh thạch Tam phẩm.

Hơn nữa, quá trình đào mỏ trong mạch khoáng cũng là một cách tu luyện rất tốt.

Mạch khoáng linh thạch tỏa ra một lượng lớn linh khí." Tống Thư

Hàng thuận miệng hỏi: "Thất Tu tiền bối có mỏ quặng gần đây không?" "Không có, các mỏ quặng gần đây giờ chỉ còn lại toàn linh thạch bậc thấp thôi, thuộc loại mỏ tàn, không đáng để Thất Tu bỏ công sức ra khai thác." Sư tử ngọc liếm liếm vuốt, bắt đầu dùng vuốt rửa mặt.

Bộ ngươi là mèo đấy à?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, một ngày năm viên linh thạch Tam phẩm kia, có nên đi đào mỏ không nhỉ?

Trong lòng Tống Thư Hàng bỗng thấy hơi rạo rực.

Năm viên linh thạch Tam phẩm tuy không nhiều, nhưng cứ nghĩ mà xem, một quyển công pháp tu chân cơ bản như 《Thổ Linh Côn》 hay 《Khai Lãng Chưởng》 cũng chỉ tốn khoảng 2 viên linh thạch Tam phẩm thôi.

Nghĩa là chỉ cần vào mỏ linh thạch làm phu mỏ, một tu sĩ Nhị phẩm chịu khó một chút, linh thạch kiếm được sau một ngày đào mỏ đã đủ để mua một quyển công pháp cơ bản rồi.

Mà quyển công pháp cơ bản này nếu đưa cho một người bình thường thì chính là [tiên duyên] đấy.

Không đúng, hiện giờ việc nâng cao thể chất mới là quan trọng nhất đối với mình, đào mỏ cái gì chứ?

Sau đó, Tống Thư Hàng đưa Lý Âm Trúc về phòng của cô bé.

Rồi cùng sư tử ngọc đi gặp Thất Tu Tôn giả. ***************** Phía bên kia.

Tại nơi tập trung của các tu sĩ.

Tin tức Hồ lô yêu phệ hồn bị người của [Thất Tu Phủ] lấy đi đã được truyền ra ngoài.

Đồng thời, tin tức về việc tiểu đội 'Thiên Nham Tán Nhân' và Bảo Bình phong chủ của 'Vô Cực Ma Tông' cùng mười bốn vị Kim Đan Linh Hoàng xông vào Thất Tu Phủ thất bại, bị người của Thất Tu Phủ bắt đi đào mỏ cũng lan truyền khắp nơi.

Tuy nhiên... bị bắt đi đào mỏ nói không chừng cũng là một loại cơ duyên.

Bởi vì đó là mỏ quặng của Thất Tu Tôn giả, ở trong đó tu luyện cũng sẽ đạt được hiệu quả gấp bội.

Nói đi cũng phải nói lại, vì 'Hồ lô yêu phệ hồn' đã vào trong [Thất Tu Phủ] nên đa số những người khác đều từ bỏ ý định tranh đoạt cái hồ lô đó.

Đó là động phủ của một vị Tôn giả, trừ phi là chán sống, muốn vào đào mỏ chung với bọn Thiên Nham Tán Nhân, nếu không thì ai lại muốn xông vào động phủ của Tôn giả chứ?

Cứ như thế, các tu sĩ tụ tập quanh mặt trăng vì 'sự kiện yêu hồ' bắt đầu quay trở lại Trái Đất.

Sau khi các tu sĩ tầm bảo rời đi, những tu sĩ bày sạp bán hàng không có khách cũng nối gót rời theo.

Chỉ trong vòng nửa ngày, mặt trăng vốn náo nhiệt mấy ngày nay chớp mắt chỉ còn lại bóng dáng của vài chục tu sĩ, trông cực kỳ tĩnh mịch. ***************** Nhóm Cửu Châu Nhất Hào: Hiến Công Cư Sĩ: "Có đạo hữu nào tìm được thông tin về 'Long Ma' không? @Bắc Hà Tán Nhân." Bắc Hà Tán Nhân: "Hiến Công tiền bối, dạo này có tin tức vài con Vực Ngoại Thiên Ma sắp xuất hiện, nhưng đều là Cốt Ma và Bạch Ma, chưa nhận được thông báo dự kiến về việc 'Long Ma' giáng thế." "Cảm ơn Bắc Hà, vất vả cho vị đạo hữu kia của cậu rồi." Hiến Công Cư Sĩ gửi kèm một biểu tượng tiếng thở dài.

Cư sĩ nói tiếp: "Vậy thì có ai có thông tin về 'Máu Long Ma' không?

Tôi có thể mua lại với giá cao.

Đúng rồi, có ai biết trung tâm giao dịch tu sĩ hiện giờ ở đâu không, để tôi vào treo nhiệm vụ thu thập máu Long Ma?" Bắc Hà Tán Nhân: "Tôi sẽ để ý giúp Hiến Công tiền bối, nếu có 'Máu Long Ma' tôi sẽ báo cho tiền bối ngay.

Ngoài ra... tôi sẽ gửi địa chỉ trang web giao dịch của tu sĩ hiện giờ cho tiền bối, tiền bối có thể đăng ký một tài khoản rồi lên đó đăng tin tìm mua thử xem." "Cảm ơn vô cùng." Hiến Công Cư Sĩ nói.

Không lâu sau khi Hiến Công Cư Sĩ xuất hiện, Vũ Nhu Tử của Đảo Linh Điệp cũng online, biệt danh của cô nàng đã đổi thành Vũ Nhu Tử (Cơ Nguyệt Tiên Tử).

Linh Điệp Tôn giả thực sự bắt đầu đặt cho con gái mỗi ngày một cái đạo hiệu rồi sao?

Vũ Nhu Tử (Cơ Nguyệt Tiên Tử): "Các tiền bối ơi, hôm nay chúng cháu lại chuẩn bị lên đường tiến vào di tích đó lần nữa, hôm nay cháu cũng sẽ cố gắng hết sức!" Bắc Hà Tán Nhân: "Vũ Nhu Tử, chúc các cháu may mắn!" Vũ Nhu Tử (Cơ Nguyệt Tiên Tử): "Bắc Hà tiền bối xin hãy gọi cháu là Cơ Nguyệt Tiên Tử, đa tạ lời chúc của tiền bối, chúng cháu nhất định sẽ gặp may mắn, sau đó thu hoạch đầy túi mà trở ra." Bắc Hà Tán Nhân: "..." Bạch Tôn Giả: "Vũ Nhu Tử, chuẩn bị xuất phát thôi, mọi người đều đang ở dưới lầu chờ mỗi mình cháu đấy." "Vâng, Bạch Tôn Giả, cháu xuống lầu ngay đây ạ." Vũ Nhu Tử (Cơ Nguyệt Tiên Tử) nhanh chóng trả lời.

Bạch Tôn Giả: "[Mặt cười].

Đúng rồi, @Lưu Huỳnh Tiên Tử, Thư Hàng tiểu hữu đã lên không gian chưa?" "Dạ có, tiền bối." Lưu Huỳnh Tiên Tử xuất hiện, nói: "Hai ngày trước em đã đưa 'Tầm Đạo Thư Sinh' vào không gian rồi, nhiệm vụ đã hoàn thành!" "Vất vả cho tiên tử rồi, cũng chúc tiên tử gặp nhiều may mắn nhé." Bạch Tôn Giả đáp.

Lưu Huỳnh Tiên Tử mấy ngày nay đang bận xử lý một việc tư nhân rất quan trọng. "Cảm ơn lời chúc của Bạch tiền bối." Lưu Huỳnh Tiên Tử cười đáp lại.

Đúng lúc này, Kim Cương Quân Tử Đao hiện hồn: "Vị tiền bối nào gọi em thế?" Tống Thư Hàng đã cài đặt các từ khóa liên quan đến mình như [Thư Hàng, Tống tiểu hữu, Thư Sơn Áp Lực Đại... cùng với bảy cái đạo hiệu nữa] trong nhóm.

Cho nên chỉ cần tiền bối nào trong nhóm nhắc đến hai chữ 'Thư Hàng' là cậu sẽ nhận được thông báo ngay.

Sau khi xem qua lịch sử trò chuyện, Kim Cương Quân Tử Đao: "Bạch tiền bối, các vị lại chuẩn bị đi khám phá di tích ạ?" Bạch Tôn Giả: "Mấy vị đạo hữu kia chỉ bị thương ngoài da, đã bình phục rồi nên hôm nay lại vào di tích tiếp.

Cậu ở trên không gian có thích ứng không?" "Không vấn đề gì ạ, tuy có chút trắc trở...

Ngoài ra, hiện giờ em đang ở chỗ của Thất Tu tiền bối để tăng cường thể chất." Tống Thư Hàng trả lời.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại nhớ ra vài chuyện.

Kim Cương Quân Tử Đao: "Đúng rồi Bạch tiền bối, em muốn hỏi một chút, ngoài việc đi làm phu mỏ ra thì còn cách nào kiếm linh thạch phù hợp với em không ạ?

Tốt nhất là có thể gom được một ít linh thạch trong thời gian ngắn." Bạch Tôn Giả: "Cách nhanh nhất trong thời gian ngắn chính là mượn linh thạch của tiền bối.

Ta có thể cho cậu mượn." Tống Thư Hàng: "..." Các tiền bối khác trong nhóm dường như cũng không có kiến nghị gì, những cách kiếm linh thạch mà họ biết đều không phù hợp với Tống Thư Hàng.

Ví dụ như Dược Sư hay Thất Sinh Phù phủ chủ đều là những tuyệt học độc môn.

Bắc Hà Tán Nhân thì đang suy nghĩ xem có cách nào phù hợp để Tống Thư Hàng kiếm linh thạch không, vẫn còn đang tổng hợp lại.

Thế là đạo hữu Kim Cương Quân Tử Đao đổi chủ đề: "Đúng rồi Bạch tiền bối.

Khi ở trên không gian, em đã gặp được những 'phi kiếm dùng một lần' mà trước đây tiền bối phóng lên.

Không hiểu vì sao bọn chúng đều bay ngược trở lại hết!" Tống Thư Hàng đoán có lẽ là do cái hộp gỗ 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' trong tay mình đã thu hút những thanh phi kiếm dùng một lần cũng do Bạch Tôn Giả sản xuất kia, khiến chúng lũ lượt bay về phía vị trí của cậu.

Thế nhưng... phi kiếm dùng một lần có cái đã phóng vào vũ trụ gần một tháng rồi nhỉ?

Với tốc độ của phi kiếm dùng một lần, lẽ ra chúng đã phải bay tới các hành tinh khác trong hệ mặt trời rồi mới đúng, tại sao vẫn còn lượn lờ quanh mặt trăng chứ? "Phi kiếm dùng một lần đều bay ngược trở lại sao?" Bản thân Bạch Tôn Giả dường như cũng rất kinh ngạc.

Những thanh phi kiếm đó sau khi bị ngài quăng vào không gian thì ngài không còn để tâm tới nữa...

Dù sao thì trong tình huống bình thường, chẳng ai lại đi đặc biệt chú ý đến đống rác mà mình đã vứt đi cả.

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi nói: "Có lẽ là vì nguyên nhân này, mười ngày trước khi ta đưa các bạn đến Sở gia xem trận chiến trên Đoạn Tiên Đài, chẳng phải đang bay thì ta đột nhiên bế quan tu luyện hai ngày sao?

Lần bế quan đó ta đã sáng tạo ra một kiếm trận rất thú vị, có liên quan đến kiếm trận 'nhân quả'.

Chắc là do cái kiếm trận nhân quả này đã triệu hồi tất cả những 'phi kiếm dùng một lần' có liên quan đến ta từ khắp nơi quay trở lại." Ngủ một giấc...

à không, bế quan có khoảng hai ngày mà đã nghĩ ra được một cái kiếm trận nhân quả rồi sao?

Bạch tiền bối ngài bá đạo như vậy làm chúng em thấy thốn quá. "Nhưng mà, những thứ có thể triệu hồi về chắc đều là những phi kiếm dùng một lần mới phóng lên gần đây thôi, ha ha." Bạch Tôn Giả cười gượng hai tiếng.

Những phi kiếm mà Bạch Tôn Giả phóng lên từ hơn một trăm năm trước chắc chắn sẽ không bị triệu hồi về rồi.

Kim Cương Quân Tử Đao thành thật nói: "Đúng là toàn bộ đều là những phi kiếm dùng một lần mới phóng lên gần đây thôi ạ, chỉ là số lượng nhiều hơn em tưởng tượng rất nhiều." Có thể khẳng định rằng sau khi tháo tung đống đồ điện trong tòa nhà của Dược Sư, Bạch tiền bối còn tháo thêm rất nhiều đồ gia dụng không biết lấy từ đâu ra nữa... "Ha ha ha ha, không cần quan tâm đến mấy thanh phi kiếm dùng một lần đó đâu, vả lại mười ngày đã trôi qua rồi, sức ảnh hưởng của kiếm trận nhân quả cũng sắp biến mất rồi.

Tự chúng sẽ rời đi thôi...

Không nói nữa, bọn ta lại lập tổ đội đi vào di tích đây, nói chuyện sau nhé." Bạch Tôn Giả gửi một biểu tượng vẫy tay.

Chương 552

"Tạm biệt Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó, khi Tống Thư Hàng chuẩn bị cất điện thoại đi thì trong nhóm lại có một vị tiền bối nữa online.

Tô Thị A Thất tiền bối: "Thư Hàng tiểu hữu còn đó không, còn nhớ cái bưu kiện mà ta chuyển cho cậu sau khi bắt được tên Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông lần trước không?" Lúc đó, Tống Thư Hàng sau khi dùng phi kiếm dùng một lần đóng đinh Bán Hồ đạo nhân, lại bị Cảnh Mạch đà chủ ép đến mức phải sử dụng 'Vạn Lý Phi Độn Thuật'.

Kết quả là Cảnh Mạch đà chủ bám đuổi không buông, quyết tâm bắt bằng được Tống Thư Hàng... cứ thế đuổi theo mãi cho đến chỗ Bạch Tôn Giả, kết thúc cuộc đời bi thảm của hắn.

Bảo vật trên người hắn sau đó đã bị Tô Thị A Thất lột sạch sành sanh, phong ấn lại rồi giao cho Tống Thư Hàng.

Trên những món đồ này có ấn ký cá nhân, nếu không xử lý thì cho dù Tống Thư Hàng có cầm cũng không sử dụng được.

Lúc đó A Thất tiền bối dặn Thư Hàng rằng chờ khoảng một hai tháng sau khi anh ta xử lý xong Cảnh Mạch đà chủ, Thư Hàng có thể mở phong ấn ra để lấy vật phẩm bên trong. "Cái bưu kiện đó vẫn còn ở chỗ em, bây giờ có thể mở ra được chưa ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thất nói: "Được rồi, Cảnh Mạch đã bị tộc Tô Thị xử lý ổn thỏa.

Cộng thêm tác dụng phong ấn của ta, những ấn ký cá nhân trên đống đồ đó của hắn đã bị mài mòn sạch rồi, cậu có thể yên tâm sử dụng." "Vâng, tiền bối." Tống Thư Hàng trả lời.

Tô Thị A Thất: "Ngoài ra, cảm ơn tiểu hữu vì 'Long Cốt Khô Đằng' lần trước, thương thế của A Thập Lục đã ổn định hơn nhiều rồi, đã hoàn toàn vượt qua thời kỳ nguy hiểm." "Tuyệt quá." Tống Thư Hàng nghe đến đây, trong lòng cũng thấy yên tâm hơn.

Nỗ lực của cậu cuối cùng cũng không uổng phí.

Chắc là vẫn còn cơ hội gặp lại Tô Thị A Thập Lục nhỉ?

Tống Thư Hàng vừa nhanh tay gõ chữ trên điện thoại, vừa di chuyển theo Tứ Tu.

Lúc này, phía trước vang lên giọng nói của Thất Tu Tôn giả: "Tiểu hữu đang trò chuyện với các đạo hữu trong nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào' sao?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên, thấy sư tử ngọc Tứ Tu đã dừng lại, đang liếm vuốt.

Phía trước nó là một khoảng đất trống rộng như sân bóng đá.

Và rồi, Thất Tu tiền bối đang... phơi pháp bảo?

Không phải là chụp ảnh đăng lên mạng để khoe bảo vật, mà là thực sự mang pháp bảo ra phơi nắng.

Thất Tu tiền bối xắn tay áo, bê từng món bảo vật kỳ lạ từ trong động phủ ra xếp trên bãi đất trống.

Có những cây mộc trượng hình thù kỳ dị; những vật phẩm hình tháp lớn nhỏ khác nhau; những cái hồ lô đủ màu sắc; các loại gương làm từ nhiều chất liệu; mấy chục chiếc giá treo đầy pháp bào; từng hòm phù chỉ...

Mỗi một món vật phẩm đều tỏa ra dao động linh lực mạnh mẽ, toàn bộ đều là pháp bảo từ Ngũ phẩm trở lên.

Pháp bảo cấp bậc này, với tu vi Nhị phẩm của Thư Hàng, chỉ cần chạm tay vào thôi cũng sẽ bị phản phệ mà bị thương.

Chủng loại pháp bảo quá nhiều, nhìn mà Thư Hàng hoa cả mắt.

Thất Tu Tôn giả đặt 'huỵch' một cái tượng phượng hoàng đá xuống, phủi phủi lòng bàn tay. "Tiền bối, ngài đang làm gì thế ạ?" Tống Thư Hàng hỏi, chẳng lẽ thực sự là đang phơi pháp bảo sao?

Pháp bảo của tu sĩ lẽ nào cũng phải thường xuyên mang ra phơi nắng để chống ẩm mốc à? "Như cậu thấy đấy, ta đang dọn dẹp kho báu của mình, xem có món đồ nào có thể bán đi được.

Lâu rồi không dọn kho, ta phát hiện ra có rất nhiều thứ mình không dùng đến nữa.

Sẵn tiện dọn dẹp hết ra để đổi lấy linh thạch." Thất Tu Tôn giả đáp.

Thất Tu Tôn giả không hề thiếu linh thạch, trong tay ngài nắm giữ vài mạch khoáng linh thạch, mỗi năm đều có vài triệu viên linh thạch chất lượng cao vào túi.

Bình thường ngài rất giàu có, linh thạch hoàn toàn đủ cho việc tu luyện và chi tiêu hàng ngày.

Thế nhưng, sắp tới ngài sẽ đi tiếp xúc với vị thương nhân 'Cái Gì Cũng Bán' thần kỳ kia.

Nghe đồn rằng nếu có đủ linh thạch, ngay cả 'Thuốc Bất Tử' cũng có thể mua được!

Cái gọi là 'Thuốc Bất Tử' không phải là uống vào sẽ trường sinh bất lão.

Trên thế gian này, ngoại trừ 'Thiên Đạo' và những Kiếp Tiên đã bước ra con đường của riêng mình, lĩnh ngộ được cảnh giới 'Trường Sinh' ra thì không ai có thể bất tử được cả.

Cường đại như Cửu phẩm Kiếp Tiên, tuổi thọ có thể đạt tới nghìn vạn năm.

Nhưng nếu không thể kế thừa thiên mệnh để hóa thân thành 'Thiên Đạo', hoặc không bước ra đại đạo của riêng mình để lĩnh ngộ 'Trường Sinh' thì vẫn sẽ chết như thường.

Mà tác dụng của Thuốc Bất Tử chính là giúp người ta sống lại một đời nữa, khiến cho tuổi thọ vốn đã cạn kiệt được luân hồi một lần nữa.

Cây khô gặp mùa xuân, sống lại một đời.

Cửu phẩm Kiếp Tiên nếu lúc sắp hết thọ nguyên mà ăn được một viên Thuốc Bất Tử thì có thể sống thêm nghìn vạn năm nữa một cách ngon lành.

Đáng tiếc là cái thứ này chỉ có thể ăn được một lần duy nhất.

Nếu không thì chỉ cần cắn thuốc thôi là cũng có thể thực sự bất tử rồi!

Chỉ cần có đủ thật nhiều linh thạch, cái gì cũng mua được.

Đối mặt với người đàn ông 'Cái Gì Cũng Bán' đó, chuẩn bị bao nhiêu linh thạch cũng thấy không đủ dùng.

Hơn nữa...

Thất Tu Tôn giả hiện đang rất cần mua một món bảo bối, một món bảo vật đã tuyệt chủng nhưng lại cực kỳ quan trọng đối với việc ngài thăng lên Bát phẩm.

Bây giờ chỉ có hy vọng mua được món bảo vật đó từ chỗ vị 'Cái Gì Cũng Bán' kia mà thôi.

Đúng lúc này, sư tử ngọc Tứ Tu vừa lăn lộn trên một món pháp bảo bằng da thú vừa nói: "Thất Tu, Thư Hàng tiểu hữu đã lấy được cái Hồ lô yêu phệ hồn kia rồi." "Ồ?

Chính là cái hồ lô đó sao?" Thất Tu Tôn giả nhìn về phía tay Tống Thư Hàng.

Trong tay Thư Hàng vẫn đang xách thanh phi kiếm dùng một lần phiên bản 004 kia.

Phía trên có một cái hồ lô màu đỏ rượu đang tỏa ra ánh hồng nhạt yếu ớt.

Nhìn hình dáng cái hồ lô, Tống Thư Hàng có thể khẳng định đây chính là cái hồ lô trong tay Bán Hồ đạo nhân bị cậu đóng đinh lúc đó.

Tuy nhiên... xác của Bán Hồ đạo nhân trên phi kiếm đã biến mất, vị trí đặt hồ lô cũng khác so với lúc đầu.

Có lẽ là do tiểu đội Thiên Nham Tán Nhân khi bắt được kiếm quang đã xử lý xác của Bán Hồ đạo nhân rồi?

Hay là do cái hồ lô này trôi dạt trong không gian nên xác của Bán Hồ đạo nhân đã bị thất lạc? "Tiền bối cũng đang tìm cái hồ lô này ạ?" Tống Thư Hàng đưa phi kiếm và hồ lô cho Thất Tu Tôn giả, cái hồ lô này có lai lịch lớn đến thế sao?

Ngay cả Tôn giả cũng đang tìm nó à?

Thất Tu Tôn giả đưa tay nhận lấy Hồ lô yêu phệ hồn, giải thích: "Ta không phải đang tìm cái hồ lô này, mà là đang tìm 'người' đã tiếp xúc với cái hồ lô này gần đây.

Rồi sau đó định mua một món đồ ta muốn từ tay 'người đó'." Sau khi nhận lấy hồ lô, Thất Tu Tôn giả cười nói: "Hóa ra là seri 'phi kiếm dùng một lần' của Bạch đạo hữu à, hèn chi những thanh phi kiếm này lại cứ tìm đến chỗ Thư Hàng tiểu hữu." "Bạch tiền bối nói có lẽ là do một cái kiếm trận nhân quả mà ngài ấy mới lĩnh ngộ được mười ngày trước, nên những thanh phi kiếm ngài ấy phóng vào vũ trụ gần đây đều quay trở lại hết ạ." Tống Thư Hàng đáp.

Thất Tu Tôn giả gật đầu: "Cái hồ lô này cũng là do Bạch đạo hữu phóng vào không gian sao?" "Không ạ, cái này là do em phóng lên." Tống Thư Hàng nói xong, lại giải thích lại chuyện của mình và 'Bán Hồ đạo nhân' một lần nữa.

Thất Tu Tôn giả khẽ vuốt ve thanh kiếm gỗ, chuyện này đúng là có duyên với Thư Hàng tiểu hữu.

Hồ lô của Bán Hồ đạo nhân do Tống Thư Hàng phóng vào không gian.

Khi ở trong không gian, cái hồ lô đã tiếp xúc với 'Cái Gì Cũng Bán'.

Sau đó, cái hồ lô này xảy ra dị biến rồi quay trở lại tay Tống Thư Hàng.

Đây đã không còn là sự trùng hợp và ngẫu nhiên đơn thuần nữa rồi.

Xem ra nếu muốn tìm được 'Cái Gì Cũng Bán' thì mang theo Thư Hàng tiểu hữu có lẽ sẽ có thu hoạch bất ngờ. "Thư Hàng tiểu hữu, cái hồ lô này tạm thời cho ta mượn nghiên cứu một thời gian được không?" Thất Tu Tôn giả hỏi. "Không vấn đề gì ạ." Tống Thư Hàng trả lời, dù sao thì vốn dĩ đây cũng không phải đồ của cậu. "Thư Hàng tiểu hữu thật sảng khoái." Thất Tu Tôn giả cười ha hả, tay phải ấn một cái, một đạo phù văn phong ấn phủ kín cái hồ lô, phong ấn nó lại rồi cất vào trang bị không gian. "Tiểu hữu, hôm nay có muốn tiếp tục thử thách một trăm tên khổng lồ nữa không?" "Tất nhiên rồi ạ, em phải tranh thủ nâng cao thể chất lên càng sớm càng tốt." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thất Tu Tôn giả hỏi: "Nhắc đến thể chất... ta nhớ Thư Hàng tiểu hữu có tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và bộ 《Bất

Động Kim Cương Thân》 đi kèm phải không?" "Vâng ạ." Thất Tu Tôn giả nói: "Cậu đã tu luyện 《Bất Động Kim Cương Thân》 rồi thì trong ký ức của ta có một môn công pháp rất hợp với cậu.

Môn công pháp này có thể nâng cao thể chất của tu sĩ, khuyết điểm duy nhất là khi tu luyện sẽ tiêu tốn một lượng lớn chân khí để cường hóa nhục thân.

Như thế sẽ kéo chậm tốc độ thăng cấp của tu sĩ.

Ừm, xem ra khá phù hợp với cậu lúc này đấy.

Bởi vì hiện tại chân khí trong người cậu đang tăng vọt, mà thể chất lại quá yếu." Lời giới thiệu về công pháp của Thất Tu Tôn giả khiến Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới 'Chiến Phật Chân Thân' của Tạo Hóa Pháp Vương, tuyệt học trấn phái của Đấu Chiến Phật Tông.

Tạo Hóa Pháp Vương dựa vào nhục thân cấp bậc Ngũ phẩm Linh Hoàng mà khi lột đồ có thể khô máu với Huyết Ma cấp bậc Lục phẩm. "Tiền bối, đó là công pháp gì ạ?" Thư Hàng hỏi.

Thất Tu Tôn giả đáp: "Cương Thủ!" Tống Thư Hàng: "?" "Tên môn công pháp đó chính là 《Cương Thủ》, tu sĩ cấp bậc Nhị phẩm đã có thể tu luyện được rồi.

Một khi tu luyện thành công có thể khiến thể chất của tu sĩ tăng lên một bậc, đặc biệt là đôi bàn tay có thể trở nên đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, đôi tay có thần lực, có thể dùng tay không chống đỡ được pháp bảo cấp bậc Nhị phẩm!" Thất Tu Tôn giả nói: "Đừng coi thường môn công pháp 《Cương Thủ》 này, tuy cái tên của nó có hơi quê mùa một chút, nhưng nó chính là công pháp bắt buộc của đệ tử đại tông môn đúc khí thượng cổ 'Huyền Trọng Phái' đấy." Hóa ra là tuyệt kỹ của tông môn đúc khí, thần kỹ rèn sắt à. "Muốn học không?" Thất Tu Tôn giả cười hơ hơ hỏi.

Tống Thư Hàng nghiến răng: "Có!" Cương Thủ thì Cương Thủ, dù sao cũng nghe lọt tai hơn mấy cái tên như Kim Chung Tráo, Thiết Bố Sam...

Hơn nữa, công pháp có ích cho mình thì tại sao lại không học chứ? "Tiền bối, học 《Cương Thủ》 thì tốn bao nhiêu linh thạch ạ?" "Chỉ là một môn công pháp Nhị phẩm thôi, coi như là thù lao mượn cái hồ lô này của cậu để nghiên cứu vậy." Thất Tu Tôn giả mỉm cười nói.

Công pháp Nhị phẩm đối với Thất Tu Tôn giả mà nói đúng là những thứ từ rất, rất lâu về trước rồi.

Nói xong, Tôn giả đưa tay chỉ vào hư không, trong mắt ngài hiện lên ánh sáng vàng kim.

Ánh sáng vàng này từ trong mắt Tôn giả in vào hư không, hóa thành một đoạn khẩu quyết công pháp.

Tứ Tu ở bên cạnh há miệng, nhả ra một cuộn giấy trắng.

Ngón tay Tôn giả hạ xuống tờ giấy trắng đó, khẩu quyết công pháp trong hư không liền in lên giấy. "Đây chính là công pháp và khẩu quyết của 《Cương Thủ》, tu luyện rất đơn giản, có chỗ nào không hiểu cứ hỏi Tứ Tu." Thất Tu Tôn giả nói. "Vậy tiền bối, em xin phép không khách sáo mà nhận lấy ạ." Tống Thư Hàng nhận lấy tờ giấy trắng.

Chương 553

Tuy nó chỉ là công pháp cấp bậc Nhị phẩm nhưng cũng không phải là loại hàng đại trà như 《Thổ Linh Côn》 hay 《Khai Lãng Chưởng》 có thể so bì được.

Môn công pháp này ít nhất cũng đáng giá vài viên linh thạch Ngũ phẩm, thậm chí còn cao hơn.

Dạo này mình cứ có cảm giác mình toàn 'không khách sáo' với các vị tiền bối mãi thôi...

Nợ ân tình không ít rồi. ***************** Sau đó, Tứ Tu đưa Tống Thư Hàng đến sân tập luyện trong động phủ, tiếp tục thử thách phó bản trăm tên khổng lồ.

Sở Sở và Ngư Kiều Kiều đã bắt đầu tu luyện ở đây rồi.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng tranh thủ mở cái 'bưu kiện' mà Tô Thị A Thất đã nhắc tới.

Bảo vật của Cảnh Mạch đà chủ chẳng có mấy thứ.

Dù sao thì không có trang bị không gian hay mấy thứ như túi thu nhỏ một tấc, đồ mà Cảnh Mạch đà chủ có thể mang theo bên người cũng không nhiều.

Đầu tiên là một thanh phi kiếm đen kịt, đây là phi kiếm chế tác của Vô Cực Ma Tông, miễn cưỡng đạt tới tiêu chuẩn cấp bậc Tứ phẩm.

Tốc độ bay bình thường nhưng hiệu quả 'đánh lén' rất khá.

Quăng vào mấy môn phái yếu ớt như 'Hư Kiếm Phái' thì có khi còn trở thành trấn tông bảo vật được đấy.

Một món pháp khí phi hành có dạng mây mù, chỉ cần đạt tới cảnh giới Tứ phẩm là có thể sử dụng.

Tốc độ của món pháp khí phi hành này rất tốt, lúc đó Cảnh Mạch chính là nhờ nó mà đuổi kịp Tống Thư Hàng đang trong trạng thái 'Vạn Lý Phi Độn'.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng không dùng đến nó.

Cậu đã có con rối Ngân Long ngoại hình đẹp hơn, tốc độ nhanh hơn, mà bây giờ đã có thể sử dụng được rồi.

Còn đến khi lên Tứ phẩm, Tống Thư Hàng đã có thể ngự kiếm phi hành, lại càng không cần đến thứ này.

Hay là bán nó đi để đổi lấy ít linh thạch nhỉ?

Tiếp đó trong bưu kiện còn có một số đan dược, đều là loại dùng để chữa trị thương thế lúc này.

Cuối cùng còn có linh thạch, hơn nữa đều là linh thạch cấp bậc Tứ phẩm.

Tổng cộng có 12 viên, trong đó có một viên đã được dùng để tu luyện rồi, linh lực bên trong chỉ còn lại một nửa.

Nếu trả nợ cho Bạch tiền bối 9 viên linh thạch Tứ phẩm thì vẫn còn dư lại được 3 viên.

Thật đáng mừng.

Tống Thư Hàng sau khi vào sân tập luyện, Tứ Tu liền khởi động chế độ tu luyện của cậu.

Cổ thành cao lớn lại hiện ra, một trăm tên khổng lồ với kích thước khác nhau được triệu hồi.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, hú dài một tiếng, bắt đầu một vòng chiến đấu mới với đám khổng lồ.

Hôm nay cậu đã nhanh nhẹn hơn hôm qua nhiều.

Thân hình cậu bay nhảy giữa đám khổng lồ, thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 được thi triển đến cực hạn.

Mười phút sau...

Xoẹt!

Đao quang lóe lên, chỉ là sự vận dụng cơ bản của đao pháp cơ sở, thanh bảo đao Bá Toái sắc bén xé toạc lớp phòng ngự của tên khổng lồ, chém trúng vào điểm yếu chí mạng được đánh dấu trên người hắn.

Máu tươi phun ra xối xả.

Tên khổng lồ to xác đổ rầm xuống đất. "Con thứ mười tám." Tống Thư Hàng khẽ thở dốc, thân hình chạy nhảy trên tường thành, mượn độ cao của tường thành, cậu đột ngột nhảy vọt lên, đao Bá Toái đâm thẳng vào đỉnh đầu con khổng lồ thứ mười chín.

Sau một ngày rèn luyện hôm qua, Tống Thư Hàng tiến bộ thần tốc.

Những tên khổng lồ hôm qua còn khiến cậu phải vất vả chống đỡ thì hôm nay trông có vẻ hành động hơi chậm chạp, ngay cả trong tình huống bị đám khổng lồ bao vây, cậu vẫn có thể tìm được kẽ hở để thoát ra khỏi vòng vây.

Thậm chí lúc đột phá vòng vây còn có thể thuận tay chém chết một con khổng lồ.

Lại thêm việc cậu đang mang theo 'Ngộ Đạo Thạch' bên người, mỗi lần vung đao đều có một tia linh quang lóe lên, sau khi được Ngộ Đạo Thạch tăng cường liền biến thành một tia lĩnh ngộ, điểm kinh nghiệm đao pháp tăng vọt.

Áp lực càng lớn thì tiềm năng bị ép ra càng nhiều, câu nói này quả không sai chút nào. "Thư Hàng tiểu hữu tiến bộ nhanh thật đấy." Sư tử ngọc Tứ Tu cười lớn: "Vậy thì tiếp theo, ta sẽ tăng trọng lực lên nhé!

Lên thẳng trọng lực gấp năm lần đi, ta tin cậu làm được!" "Cái gì?

Lên thẳng gấp năm lần luôn á?" Tống Thư Hàng lập tức kêu to: "Tứ Tu tiền bối, đừng có làm bừa mà!" Lời vừa dứt, cậu cảm thấy cơ thể mình trĩu xuống.

Cơ thể vừa mới nhảy lên giữa không trung liền rơi bịch xuống đất.

Đau quá!

Cái đau hơn còn ở phía sau, mười tên khổng lồ thừa cơ bao vây Tống Thư Hàng.

Mười cái bàn chân khổng lồ từ trên trời giáng xuống, giẫm mạnh lên người Tống Thư Hàng, sát thương đè nén, chí mạng!

Chẳng mấy chốc, hào quang hộ thuẫn trên người Tống Thư Hàng vụt sáng.

Thử thách thất bại.

Tống Thư Hàng nằm bẹp dưới đất như cá ươn, không nhúc nhích nổi.

Bất kể là ai, bị mười mấy tên khổng lồ giẫm đạp một trận cuồng nhiệt thì cũng chẳng dễ chịu gì.

Hơn nữa không biết có phải là ảo giác của Tống Thư Hàng không, hình như mấy tên khổng lồ này bị hôi chân.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang khổ sở tu luyện, Thông nương trên người cậu cũng đang khổ sở tu luyện theo.

Cô nàng có thể cảm nhận được mình chỉ còn thiếu một chút năng lượng nữa thôi là có thể hóa lại thành hình người rồi.

Thế nhưng, Thông nương hiện giờ đang suy nghĩ một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng — sau khi hóa thành hình người, Ngộ Đạo Thạch sẽ nằm ở vị trí nào trên cơ thể cô?

Không lẽ nó sẽ biến thành sỏi trong cơ thể cô luôn chứ?

Trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng.

Một viên linh thạch Tứ phẩm đã chạm vào con búp bê tinh xảo kia — chính là con búp bê lấy được từ sâu trong hang động đó.

Khi linh thạch chạm vào con búp bê, nó liền bị con búp bê nuốt chửng như đá rơi xuống nước vậy...

Con rối búp bê của Mặc Môn cần năng lượng để vận hành.

Con rối càng mạnh mẽ thì càng cần nhiều linh thạch để vận hành.

Con rối búp bê này sau khi hấp thụ một viên linh thạch Tứ phẩm, chỉ có bộ phận hai mắt hơi lóe lên một chút, sau đó lại rơi vào tĩnh lặng.

Một viên linh thạch Tứ phẩm đủ để khiến con rối Ngân Long bay liên tục không nghỉ trong một tháng, vậy mà ngay cả việc khởi động con rối búp bê này cũng không làm nổi.

Con rối búp bê này thực sự rất mạnh mẽ.

Nó còn cần nhiều linh thạch hơn nữa...

Trong túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng vẫn còn 11 viên linh thạch Tứ phẩm.

Con rối búp bê không thể cử động, nhưng theo những vận động kịch liệt khi Tống Thư Hàng chiến đấu với đám khổng lồ, 11 viên linh thạch Tứ phẩm thế nào cũng có lúc va chạm vào nó.

Chỉ cần chạm phải là linh thạch sẽ bị nó hấp thụ mất.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đang toàn tâm toàn ý chiến đấu với đám khổng lồ dưới trọng lực gấp năm lần nên vẫn chưa nhận ra sự biến đổi dị thường trong túi thu nhỏ của mình.

Không biết sau khi buổi huấn luyện kết thúc, trong túi của Thư Hàng còn sót lại được mấy viên linh thạch nữa đây?

Thời gian trôi mau, nửa ngày đã qua đi.

Chiến đấu với đám khổng lồ dưới trọng lực gấp năm lần suốt nửa ngày trời khiến cả người Thư Hàng như muốn rã ra.

Giờ An Lạc là 8 giờ tối.

Trong phòng của Thư Hàng.

Cậu đang mở quyển bí tịch 《Cương Thủ》 ra, tranh thủ buổi tối rảnh rỗi để học môn tuyệt học này.

Ở bên cạnh Thư Hàng, ba người Lý Âm Trúc, Sở Sở và Ngư Kiều Kiều đang chơi bài.

Lý Âm Trúc buổi sáng đã ngủ nướng suốt nửa ngày nên giờ đang rất tỉnh táo.

Sau khi ngủ dậy, cô bé liền chạy sang phòng Tống Thư Hàng, nhất quyết không chịu rời đi.

Sở Sở để chăm sóc cô bé nên cũng đi theo luôn.

Ngư Kiều Kiều thì vốn vẫn luôn ở chung với Tống Thư Hàng rồi.

Thế là ba cô nàng rảnh rỗi sinh nông nổi, bắt đầu ngồi chơi bài tây — trời mới biết bộ bài tây đó ở đâu ra nữa.

Bọn họ không chơi Đấu Địa Chủ mà chơi kiểu so điểm lớn nhỏ, ai thắng sẽ được búng trán hai người còn lại.

Vốn là một trò chơi rất bình thường.

Thế nhưng... "Hì hì hì, mình thắng rồi." Ngư Kiều Kiều đắc ý nói.

Sắc mặt Sở Sở trắng bệch, cô đau khổ vén tóc mái của mình lên.

Sau đó Ngư Kiều Kiều co vuốt lại, búng một cái vào đầu cô ấy.

Cộp — một âm thanh giòn giã vang lên. "A a a." Sở Sở thảm thiết kêu lên, cả người bị búng bay đi luôn.

Tiếp theo là Lý Âm Trúc, đôi mắt cô bé rưng rưng nước mắt, đưa trán về phía Ngư Kiều Kiều.

Cộp... "A a a." Lý Âm Trúc cũng bị búng bay đi.

So với Sở Sở thì trạng thái của Lý Âm Trúc tốt hơn nhiều vì cô bé ở cảnh giới Tứ phẩm, thể chất khá mạnh.

Cô bé bị búng bay đi là vì cô bé đã tự mình từ bỏ mọi sự phòng thủ. "Chơi tiếp!" Sở Sở xoa xoa cái trán của mình, bò trở lại.

Chương 554

"Ừm!" Lý Âm Trúc gật đầu lia lịa.

Một lát sau. "A a a ~~" Sở Sở lại thảm thiết kêu lên rồi bị búng bay đi. "Ha ha ha." Lần này người bị búng là Ngư Kiều Kiều, nhưng cho dù có chủ động từ bỏ phòng ngự thì cô nàng vốn là hậu duệ của Giao Long, phòng ngự của cơ thể đã cực kỳ kinh người rồi.

Lý Âm Trúc dùng sức búng một cái cũng chẳng thấm tháp gì đối với cô.

Ở bên cạnh, Tống Thư Hàng lặng lẽ đặt bí tịch 《Cương Thủ》 xuống, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà.

Thế này thì làm sao mà người ta tập trung học bí kỹ được hả trời! ***************** Vô Cực Ma Tông là một đại tông môn ma đạo trong giới tu sĩ.

Nội bộ Ma Tông lại chia thành ba đường.

Dưới mỗi đường lại quản lý rất nhiều phong chủ.

Đường chủ của ba đường, mỗi vị đều có tu vi cấp bậc Lục phẩm Chân Quân.

Lúc này tại đường thứ hai — Cửu Nhãn Già Ma Đường.

Tượng thần Cửu Nhãn Già Ma khổng lồ được thờ phụng ở giữa đại điện, dưới chân tượng ma có một luồng hỏa diễm u ám.

Xung quanh tượng ma, hơn hai mươi vị phong chủ ngồi thành một vòng, vây quanh tượng thần như các vì sao vây quanh mặt trăng.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường ngồi xếp bằng trong luồng hỏa diễm dưới chân tượng thần.

Hình bóng của ông ta hư ảo, gần như dung nhập làm một với tượng thần Cửu Nhãn Già Ma sau lưng.

Ánh mắt Già Ma Đường chủ trầm xuống, nói: "Tám vị Kim Đan Linh Hoàng đều bị bắt hết rồi sao?" Đây là tám vị Kim Đan Linh Hoàng chứ không phải tám hạt đậu vàng đâu.

Cho dù là đại tông môn ma đạo như Vô Cực Ma Tông thì Linh Hoàng cũng là sức mạnh nòng cốt của môn phái, mỗi một người đều cực kỳ quý giá.

Nếu mất đi tám vị Kim Đan Linh Hoàng cùng một lúc, 'Cửu Nhãn Già Ma Đường' của ông ta sẽ ngay lập tức trở thành đường yếu nhất trong ba đường của tông môn. "Nhất định phải cứu tám vị phong chủ về." Già Ma Đường chủ trầm giọng nói.

Đối phương là Thất Tu Tôn giả, một nhân vật cấp bậc Tôn giả cường đại.

Nếu có thể thì ông ta thực sự không muốn dây dưa với loại tu sĩ cấp bậc này.

Thế nhưng tám vị Kim Đan Linh Hoàng kia nhất định phải cứu về cho bằng được.

Các phong chủ đang ngồi đó bắt đầu bàn tán xôn xao.

Sau đó có một vị phong chủ lên tiếng: "Thưa Đường chủ, theo tin tình báo của chúng ta trên mặt trăng, Thất Tu Tôn giả dường như định phái tám vị phong chủ đi làm phu mỏ.

Nếu vậy, chúng ta có thể chặn đánh chiếc tiên chu áp tải các phong chủ ở giữa đường để cứu họ ra." Già Ma Đường chủ gật đầu, nói: "Ba tiếng nữa phải trình báo các thông tin liên quan lên đây.

Đến lúc đó, ta sẽ thân tự tham gia vào kế hoạch giải cứu." "Rõ." Rất nhiều phong chủ bắt đầu hành động, từng mệnh lệnh được truyền

ra ngoài.

Trong luồng hỏa diễm u ám, Đường chủ khẽ thở dài trong lòng.

Ông ta cần phải chuẩn bị hai phương án.

Trong lúc chuẩn bị kế hoạch giải cứu, ông ta còn phải gom một khoản linh thạch.

Một khi kế hoạch giải cứu thất bại thì chỉ còn cách cắn răng đi chuộc người, để chuộc lại tám vị phong chủ chắc chắn sẽ phải trả một cái giá cực kỳ đắt đỏ.

Dưới Cửu Nhãn Già Ma Đường, trên ngọn núi thứ sáu mươi chín 'Ma Hầu Phong'.

Trên mỏm đá bên vách núi quanh năm mây mù bao phủ, có một con rối đang đứng đó, chính là phân thân con rối của Công Tử Hải.

Kể từ sau khi có được viên 'Huyết Hải Ngọc' đó, bản thể của Công Tử Hải đã bắt đầu đột phá lên cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Mà con rối phân thân này sẽ thay mặt Công Tử Hải đang bế quan để xử lý một số việc khẩn cấp.

Biển mây cuộn trào, một luồng sương đen từ trong biển mây chui ra, chính là phân thân của An Tri Ma Quân.

Ma công mà An Tri Ma Quân tu luyện rất quỷ dị, ông ta có thể sở hữu một lượng lớn phân thân, những phân thân này có chung tư duy với bản thể, rải rác khắp nơi ở An Lạc để thu thập tình báo cho An Tri Ma Quân. "Vừa có tin tức, dưới Cửu Nhãn Già Ma Đường của chúng ta có tám vị phong chủ đã bị 'Thất Tu Tôn giả' bắt giữ." Phân thân của An Tri Ma Quân khựng lại một chút rồi nói tiếp: "Hơn nữa, lại là vì nguyên nhân từ cái tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia." Ma Quân sử dụng thủ đoạn 'truyền âm nhập mật' để đề phòng người khác nghe thấy cuộc trò chuyện của bọn họ.

Phân thân con rối của Công Tử Hải khẽ động đậy, cũng truyền âm nhập mật lại: "Lại là Thư Sơn Áp Lực Đại?

Hắn có quan hệ gì với Thất Tu Tôn giả sao?" An Tri Ma Quân nói: "Quan hệ còn mật thiết hơn tôi tưởng nhiều, Thư Sơn Áp Lực Đại kể từ khi lên mặt trăng đã luôn ở trong động phủ của Thất Tu Tôn giả." Con rối của Công Tử Hải im lặng một lát, dường như đang cân nhắc vấn đề gì đó.

Một lúc sau, Công Tử Hải lại hỏi: "Đường chủ định xử lý các phong chủ bị bắt làm tù binh như thế nào?" An Tri Ma Quân đáp: "Tất nhiên là phải giải cứu tám vị phong chủ đó rồi." Phân thân con rối của Công Tử Hải nói: "Tám vị phong chủ bị bắt...

đối với chúng ta mà nói đây lại là một cơ hội.

Chúng ta phải nắm bắt cơ hội này... cho nên, không thể để tám vị phong chủ đó quay về hết được." Trong Vô Cực Ma Tông, chỉ cần thăng lên Ngũ phẩm Linh Hoàng là có thể trở thành một phong chủ của Ma Tông.

Tuy nhiên, các phong chủ mới cần phải tự bỏ công sức ra để xây dựng ngọn núi thuộc về riêng mình.

Việc này đòi hỏi phải đầu tư rất nhiều tinh lực, nhân lực cũng như vật lực.

Tất nhiên khi xây dựng ngọn núi mới, Vô Cực Ma Tông cũng sẽ cấp cho một khoản kinh phí.

Nhưng số tiền đó quá ít, cùng lắm chỉ đủ để xây cái móng cho ngọn núi mới mà thôi.

Kế hoạch của Công Tử Hải là trong thời gian ngắn khiến ba người bọn họ trở thành tầng lớp thượng lưu của Vô Cực Ma Tông.

Bọn họ không thể lãng phí quá nhiều tinh lực và thời gian vào việc xây dựng ngọn núi mới được.

Cho nên, nếu có thể 'kế thừa' lại ngọn núi của các phong chủ khác thì không còn gì tốt bằng, có thể tiết kiệm được rất nhiều nhân lực, vật lực và tài nguyên.

Tám vị phong chủ bị bắt đi, nếu không quay về hết được thì sẽ trống ra vài vị trí phong chủ.

Mà ba người bọn họ chỉ cần kịp thời thăng lên phong chủ là có thể thay thế vào đó, tiếp quản thế lực và ngọn núi sẵn có của các cựu phong chủ.

Quá trình tiếp quản thế lực cũ có thể sẽ có chút rắc rối, nhưng so với việc xây dựng một ngọn núi mới thì lại dễ dàng hơn nhiều.

An Tri Ma Quân hiểu ngay ý của Công Tử Hải.

Nghĩa là trong số tám vị phong chủ kia, ít nhất phải để ba người ở lại chỗ Thất Tu Tôn giả mà đào mỏ. "Chúng ta phải làm thế nào?" Phân thân của An Tri Ma Quân cười tà. "Để tôi suy nghĩ kỹ đã... có lẽ chúng ta có thể ra tay từ chỗ đạo hữu 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia." Con rối của Công Tử Hải vuốt cằm nói.

An Tri Ma Quân: "Ra tay thế nào?

Tiết lộ kế hoạch của Đường chủ cho 'Thư Sơn Áp Lực Đại' sao?" "Không ổn, trực tiếp bán đứng đồng đội rất dễ khiến chúng ta bị lộ.

Hơn nữa, vạn nhất 'Thất Tu Tôn giả' sau khi có được tình báo mà thân tự ra tay, bắt luôn cả Đường chủ đi đào mỏ thì sẽ rất bất lợi cho chúng ta." Công Tử Hải đáp.

Hắn phải nghĩ ra một cách ổn thỏa để Đường chủ chỉ có thể giải cứu được một nửa số phong chủ quay về mà thôi... ***************** An Lạc, khu vực Giang Nam.

Những ngón tay của Cao Mỗ Mỗ gõ phím liên hồi.

Chuyến đi đến hòn đảo thổ dân lần trước và quá trình dạy đám thổ dân học chữ đã kích thích vô số linh cảm trong đầu Cao Mỗ Mỗ.

Chỉ tiếc là trên đảo không có máy tính nên cậu không thể biến những linh cảm đó thành văn bản được.

Hôm kia sau khi đưa bạn gái Nha Y về nhà, cậu đã ở lì trong phòng suốt ba ngày nay để điên cuồng gõ chữ.

Khi trong đầu có linh cảm, viết lách cứ như có thần trợ giúp, cực kỳ trôi chảy. "Đã quá, một ngày hai vạn chữ, ba ngày đã viết được sáu vạn chữ rồi.

Sau đó mỗi ngày đăng sáu nghìn chữ thì có thể đăng được mười ngày.

Ha ha ha ha." Cao Mỗ Mỗ đắc ý cười một tiếng.

Cậu chia số chữ mình vừa gõ xong thành từng chương rồi cho vào hòm bản thảo dự trữ, cài đặt thời gian tự động cập nhật. "Có nhiều bản thảo dự trữ thế này, ngày mai có thể hẹn Nha Y đi chơi rồi.

Lần này tuyệt đối không cho phép bất kỳ ai phá hoại chuyến du lịch tuần trăng mật giữa mình và Nha Y nữa.

Gia Cát Nguyệt hay Gia Cát Trung Dương gì đó thì biến hết đi cho ta.

Ha ha ha ha." Cậu thậm chí đã chọn xong địa điểm tuần trăng mật rồi, một chuyến du lịch nghỉ dưỡng ba ngày ba đêm tại một sơn trang tránh nóng, nghĩ thôi đã thấy phấn khích rồi.

Vốn dĩ định chọn đi biển chơi nhưng dạo này cậu thấy hơi dị ứng với biển cả.

Cho nên thôi thì cứ vào rừng sâu núi thẳm vậy.

Sau khi sắp xếp xong hòm bản thảo, Cao Mỗ Mỗ lại mở phần mềm chat lên.

Cậu tùy tay gửi vài biểu tượng hỏi thăm cho ba người bạn cùng phòng là Tống Thư Hàng, Thổ Ba và Lý Dương Đức.

Thấy không có ai online trả lời, cậu liền tắt phần mềm chat đi.

Tiếp đó, Cao Mỗ Mỗ lại đăng nhập vào một tài khoản chat khác — đây là tài khoản chat chuyên dụng dành cho tác giả của cậu, rất riêng tư, chỉ kết bạn với độc giả chứ không kết bạn với bất kỳ người bạn ngoài đời nào.

Ngay khi Cao Mỗ Mỗ vừa mở tài khoản chat lên... [Tít tít tít ~] Có thông báo người nào đó muốn kết bạn hoặc mời vào nhóm. "Lại có độc giả muốn kết bạn với mình à." Cao Mỗ Mỗ bấm vào xem thông báo. [Long Nữ Ngư Kiều Kiều (******) yêu cầu kết bạn.] Lời nhắn kèm theo: Kết bạn với tôi đi, kết bạn đi, mau kết bạn với tôi đi! "Ngư Kiều Kiều, nghe tên có vẻ là một em gái nhỉ?" Cao Mỗ Mỗ thầm nghĩ.

Cậu không online tài khoản này thường xuyên, vả lại tài khoản cũng chưa từng được công bố ra ngoài, ai tìm được tài khoản này để kết bạn thì đều là độc giả trung thành cả.

Cho nên chỉ cần là độc giả, cậu đều thuận tay kết bạn luôn.

Cao Mỗ Mỗ tùy tay bấm đồng ý yêu cầu kết bạn.

Thế nhưng... yêu cầu kết bạn của đối phương đã gửi từ mấy ngày trước rồi, hiện giờ dường như cô ấy không online.

Cao Mỗ Mỗ tùy tay gửi một biểu tượng mặt cười sang.

Chương 555

Sau đó cậu lại mở nhóm độc giả của mình lên và bắt đầu 'tám chuyện' trong đó một hồi.

Tám chuyện xong, Cao Mỗ Mỗ mãn nguyện tắt phần mềm chat đi.

Rồi bắt đầu gọi điện cho bạn gái Nha Y để bắt đầu một kế hoạch hẹn hò mới. ***************** Ngày hôm sau.

Ngày 30 tháng 7, thứ Ba, thời tiết không xác định vì Tống Thư Hàng hiện đang ở trên mặt trăng.

Đạo hiệu hôm nay là Bá Đao Tống Nhất, do Bạch Tôn Giả cung cấp.

Sáng sớm sau khi thức dậy, Tống Thư Hàng thử tu luyện công pháp 《Cương Thủ》. 《Cương Thủ》 là công pháp cấp bậc Nhị phẩm, tu luyện khó hơn 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 nhiều.

Tống Thư Hàng thử mười mấy lần mới hơi nắm được một chút manh mối.

Đang tu luyện thì từ xa vang lên giọng nói của Thất Tu Tôn giả: "Thư Hàng tiểu hữu, chuẩn bị xong chưa?" "Có chuyện gì không tiền bối?" Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi. "Chẳng phải đã hẹn rồi sao, hôm nay chúng ta cùng đi khám phá 'Mộ của Lục Tu Tôn giả' mà!" Thất Tu Tôn giả nói.

Chút nữa thì quên mất, Thất Tu tiền bối đã hẹn từ hôm kia là hôm nay đi khám phá 'Mộ của Lục Tu Tôn giả' rồi.

Chỉ là hai ngày nay cậu cứ mải mê đánh đám khổng lồ nên đầu óc có hơi quay cuồng. "Vâng ạ, em có thể xuất phát bất cứ lúc nào." Tống Thư Hàng nói.

Kể từ sau trận đại chiến với đám khổng lồ dưới trọng lực gấp năm lần hôm qua, thể chất của Tống Thư Hàng lại tăng thêm một bậc.

Hiện giờ cảm giác căng tức trong tim cậu đã biến mất, cơn đau nhói ở giữa lông mày cũng dịu đi nhiều.

Chân khí đã có thể điều động được.

Hỏa Diễm Đao và Nghịch Lân Đao Pháp đều đã có thể sử dụng.

Tinh thần lực thì vẫn cần thêm một thời gian nữa để hồi phục, chờ thể chất tăng thêm một bậc nữa mới có thể tu luyện các pháp môn minh tưởng bình thường được.

Cho nên các loại đạo thuật cần sự phối hợp của tinh thần lực như 'Chưởng Tâm Lôi' vẫn chưa thể thi triển.

Thất Tu Tôn giả: "Vậy thì mang theo cả cô nương Sở Sở kia nữa, chúng ta xuất phát thôi." Cả nhóm lên tiên chu của Thất Tu Tôn giả, rời khỏi mặt trăng và tiến vào không gian.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Tiền bối, tại sao mộ của Lục Tu Tôn giả lại ở trong không gian ạ?" Bởi vì trong 'nhập mộng' cậu thấy mộ của Lục Tu Tôn giả lẽ ra phải ở một vị trí nào đó trên Trái Đất mới đúng chứ. "Bởi vì 'Mộ của Lục Tu Tôn giả' không phải là một ngôi mộ cố định.

Nó là mộ di động, có thể di chuyển bất cứ lúc nào.

Đừng dùng ánh mắt của thế giới phàm trần để định nghĩa cổ mộ của tu sĩ.

Thực tế thì loại cổ mộ di động này rất thịnh hành trong giới tu sĩ viễn cổ đấy." Thất Tu Tôn giả giới thiệu.

Kể từ khi loại mộ của tu sĩ biết di động này được một vị tu sĩ thượng cổ phát minh ra, những tu sĩ tầm bảo giỏi phong thủy định vị thời thượng cổ đều đặc biệt khổ não.

Khi đó, rất nhiều tu sĩ phong thủy tầm bảo khó khăn lắm mới xác định được vị trí cổ mộ, sau đó khi đã chuẩn bị sẵn sàng để vào mộ thì cổ mộ dưới chân lại không biết đã chạy đi đâu mất tiêu rồi... khiến người ta đặc biệt sầu muộn.

Nhưng mà... cho dù cổ mộ của tu sĩ có biết tự chủ di động đi chăng nữa, mà chạy thẳng vào tận trong không gian vũ trụ thì cũng chạy quá xa rồi đấy?

Ở bên cạnh, Sở Sở cô nương đã ngây người ra.

Vừa rồi cô nghe thấy cái gì?

Mộ của Lục Tu Tôn Giả?

Tiếp theo bọn họ sẽ đi thám hiểm cổ mộ của một vị Tôn Giả sao?

Loại chuyện này, trước đây Sở Sở căn bản ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ tới.

Nhưng từ sau khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng, Tôn Giả cô đã thấy được mấy người rồi.

Cả người sống lẫn người chết...

Tiên chu bay rất lâu sau đó mới bắt đầu giảm tốc độ.

Thất Tu Tôn Giả chỉ vào một khối thiên thạch đang tỏa ra ánh vàng kim phú hào ở đằng xa, nói: “Đến rồi, chính là phía trước.

Thấy khối thiên thạch lớn phát sáng kia không?

Đó chính là vị trí của ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’.” Ở bên trong thiên thạch sao?

Tống Thư Hàng lại điên cuồng phun tào, cổ mộ của một tu sĩ rốt cuộc phải di động theo phương thức nào mới có thể chui vào bên trong một khối thiên thạch trong không gian vũ trụ cơ chứ!

Hơn nữa cái màu vàng kim phú hào chói mù mắt này, đám tu sĩ dạo quanh vũ trụ gần đây chẳng lẽ đều mù cả rồi sao, mà lại không ai phát hiện ra 'Mộ Lục Tu Tôn Giả' này?

Tiên chu dừng lại bên cạnh thiên thạch, lúc này Tống Thư Hàng mới phát hiện, tầng ánh sáng vàng kim kia là một tầng kết giới phòng ngự, khiến tiên chu không thể tiến vào bên trong.

"Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, chân khí của cậu đã có thể vận dụng được rồi phải không?

Trước khi vào mộ Lục Tu Tôn Giả, vừa hay có một tiểu pháp thuật muốn dạy cho cậu, ở trong cổ mộ chắc chắn sẽ dùng tới tiểu pháp thuật này." Thất Tu Tôn Giả mỉm cười nói.

"Tiền bối, là pháp thuật gì ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Là thứ trước đó ta đã hứa với cậu, sau khi cậu chiến thắng một trăm tên khổng lồ thì sẽ truyền thụ cho cậu 'Truyền âm nhập mật'.

Nói là pháp thuật, nhưng Truyền âm nhập mật thực chất là một loại kỹ xảo vận chuyển chân khí đơn giản, rất nhanh là có thể học được thôi." Thất Tu Tôn Giả nói.

"Ơ?

Nhưng thưa tiền bối, tôi vẫn chưa chiến thắng một trăm tên khổng lồ đó mà?" Thất Tu Tôn Giả cười nói: "Ha ha, thực ra lúc Tứ Tu điều chỉnh trọng lực lên gấp năm lần thì đã coi như cậu qua màn rồi." Ở mức trọng lực gấp ba, Tống Thư Hàng đã nắm vững kỹ xảo giao chiến với sinh vật khổng lồ, dựa vào địa thế đã có thể dễ dàng chém giết tất cả những tên khổng lồ có 'điểm yếu chí mạng'.

Lúc đó nếu Tứ Tu không nâng trọng lực lên gấp năm lần thì Thư Hàng quả thực có cơ hội chém hết một trăm tên khổng lồ đó.

Thế là, trước khi vào ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’, Thất Tu Tôn Giả bắt đầu dạy Tống Thư Hàng học kỹ xảo sử dụng ‘Truyền âm nhập mật’.

Truyền âm nhập mật chính là vận chuyển chân khí thành một đường chỉ, đem những lời mình muốn nói trực tiếp thông qua chân khí truyền vào tai người khác.

Rất bí mật, rất thực dụng.

Đặc biệt là trong không gian vũ trụ, khi âm thanh không thể truyền đi thì kỹ năng này chẳng khác nào thần kỹ.

Đúng như Tôn Giả đã nói, ‘Truyền âm nhập mật’ học không hề khó khăn.

Dưới sự chỉ bảo tận tình của Thất Tu Tôn Giả, năm phút sau, Tống Thư Hàng đã đại khái nắm bắt được kỹ xảo ‘Truyền âm nhập mật’.

Tuy rằng khi sử dụng âm thanh có chút đứt quãng, còn mang theo cảm giác cứng nhắc như tiếng robot, nhưng ít nhất người khác vẫn nghe hiểu được.

Thế là đủ dùng rồi.

Sau khi Tống Thư Hàng học xong Truyền âm nhập mật, Thất Tu Tôn Giả lại nói: “Vậy tiếp theo chúng ta phải nghĩ cách hóa giải tầng kết giới này, nếu không chúng ta không thể vào mộ Lục Tu Tôn Giả được.” Ngư Kiều Kiều hỏi: “Hóa giải thế nào ạ?” “Rất đơn giản, các ngươi nhìn chằm chằm vào kết giới màu vàng kim kia đi, có phát hiện ra gì không?” Thất Tu Tôn Giả chỉ vào kết giới.

Đám người Tống Thư Hàng nhìn về phía tầng kết giới màu vàng kim phú hào đó.

Rất nhanh, mọi người liền nhìn ra điểm khác biệt trên kết giới.

Trên kết giới vàng kim ẩn hiện hình dạng một ô cửa sổ.

Mà bên trong ô cửa sổ đó có thể thấy bóng dáng một người phụ nữ đang ngồi đoan trang.

“Suỵt~~” Tống Thư Hàng đột nhiên rùng mình một cái, khi nhìn thấy bóng hình người phụ nữ này, cậu cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Chuyện gì thế này?

Chỉ mới nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ này mà đã thấy lạnh cả người sao?

“Đó là cái gì ạ?” Thất Tu Tôn Giả nói: “Bóng ma người chết, thứ thường thấy nhất trong cổ mộ tu sĩ.

Sau khi tu sĩ mạnh mẽ chết đi, tử khí phát tán trên người sẽ liên kết với cấm chế trong cổ mộ của chính mình, hóa thành loại bóng ma người chết này.

Mà nếu muốn tiến vào kết giới cổ mộ, cửa ải đầu tiên phải vượt qua chính là bóng ma người chết này.” Lúc này, Sở Sở cũng lên tiếng: “Cảm giác nhìn thấy bóng ma người chết này là thấy lạnh cả người.” Người thấy lạnh cả người không chỉ có mình Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhớ lại ký ức ‘nhập mộng’ về ‘tiên sinh’ Xá Lam của Thiên Thủ Môn, quả thực có ký ức liên quan đến kết giới.

Nhưng trong trạng thái nhập mộng, kết giới đều bị che mờ, hơn nữa trong ký ức của Xá Lam, khi thám hiểm mộ Lục Tu Tôn Giả, việc phá trừ kết giới này là dùng phương thức bạo lực.

Mà theo ý trong lời của Thất Tu Tôn Giả, kết giới vàng kim này không phải là phá trừ bằng bạo lực?

Tiên chu dừng lại, cửa khoang mở ra.

Thất Tu Tôn Giả thi triển ‘Quy tức thuật’ và trận pháp phòng ngự lên người đám Tống Thư Hàng, đảm bảo họ có thể sinh tồn trong vũ trụ, không cần lo lắng về vấn đề hô hấp, áp lực hay bức xạ.

Sở Sở, Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Lý Âm Trúc toàn bộ bước xuống từ tiên chu, đáp xuống rìa kết giới cổ mộ.

Phải mở kết giới này như thế nào đây?

“Hay là thử bí pháp của tộc chúng tôi xem, cha tôi là Giao Bá Chân Quân rất có kinh nghiệm trong việc phá trừ phong ấn.” Ngư Kiều Kiều nói.

Đang nói chuyện, cô xòe tay ra, trên đó hiện lên năm quả cầu nước: “Bí pháp, Hắc Hà Chi Thủy!” Truyền thuyết kể rằng, ở Thiên Phủ thượng cổ có một dòng sông đen.

Nước sông trong đó có thể gột rửa mọi phong ấn và phù văn.

Cho dù là pháp bảo mạnh mẽ rơi vào trong đó, phù văn trên đó cũng sẽ bị nước sông đen tẩy sạch, cuối cùng biến thành những khí cụ bình thường.

Bí pháp ‘Hắc Hà Chi Thủy’ do Giao Bá Chân Quân khai phá ra cũng có thần hiệu phá trừ phong ấn tương tự.

Ngay khi Ngư Kiều Kiều vừa xòe tay ra, trên kết giới vàng kim phú hào, ‘bóng ma người chết’ kia đột nhiên như sống lại, dịch chuyển tức thời từ phía trên kết giới đến ngay trước mặt Ngư Kiều Kiều.

Sau đó, nàng đưa lòng bàn tay tới phía trước vỗ một cái.

Bí pháp Hắc Hà Chi Thủy của Ngư Kiều Kiều liền bị phá tan, cơ thể cô thậm chí còn bị bóng ma người chết vỗ bay đi.

Thất Tu Tôn Giả ở phía sau nói: “Không thể dùng sức mạnh được, đây là kết giới cổ mộ cấp bậc Tôn Giả, không dễ dàng bị phá mở cưỡng ép như vậy đâu.” “Vậy chúng ta phải làm sao?” Sở Sở hỏi.

Thất Tu Tôn Giả: “Hay là thử giao lưu với bóng ma người chết trên kết giới hoàng kim này xem, biết đâu sẽ có gợi ý thêm?” Tống Thư Hàng: “...” Sao mình cứ cảm thấy Thất Tu tiền bối giống như một bản hướng dẫn thám hiểm hay bản crack game vậy nhỉ?

Theo gợi ý của Thất Tu Tôn Giả, Sở Sở thử giao tiếp với ‘bóng ma người chết’ trên kết giới vàng kim, không ngờ lại thành công thật!

Bóng ma linh hồn này dễ nói chuyện một cách lạ kỳ, sau khi dâng lên cống phẩm là một viên linh thạch tứ phẩm, bóng ma người chết liền đưa ra gợi ý: [Ở bên cạnh kết giới cổ mộ có một cái giếng cạn.

Khai quật cái giếng cạn này có thể lấy được một miếng kim loại.

Đó chính là chìa khóa để mở kết giới cổ mộ.] Tống Thư Hàng đứng ra nộp một viên linh thạch tứ phẩm.

Có điều nói đi cũng phải nói lại, sau khi nộp viên linh thạch này, tại sao linh thạch của cậu chỉ còn lại mười viên?

Chương 556

Lạ thật, thiếu mất một viên linh thạch?

Chẳng lẽ mình nhớ nhầm?

Không thể nào, cậu nhớ rõ là tổng cộng có 12 viên linh thạch tứ phẩm, trong đó có một viên đã dùng quá nửa.

Viên linh thạch bị thiếu kia biến đi đâu mất rồi?

Chỉ là hiện tại không phải lúc nghiên cứu việc linh thạch biến mất.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi lấy số linh thạch còn lại ra khỏi 'túi thu nhỏ một tấc', bỏ vào túi áo có khóa kéo kín mít.

Sau đó nhìn về phía cái giếng cạn kia.

Theo gợi ý của bóng ma linh hồn, sau khi mấy người đào cái giếng cạn đó lên, quả nhiên đào được một miếng kim loại.

Trên miếng kim loại khắc hình một con chim và một con cá.

"Cái chìa khóa này dùng thế nào?" Tống Thư Hàng cầm miếng kim loại, tò mò vươn tay ấn ấn vào hình 'chim'.

Rắc rắc rắc~~ Kết giới vàng kim phát ra âm thanh chói tai, cuối cùng mở ra một lối vào cao ba mét.

Không chỉ kết giới, mà trên khối thiên thạch lớn kia cũng xuất hiện một lối vào, đó chính là lối vào dẫn tới cổ mộ.

Tống Thư Hàng lại thử ấn ấn vào hình 'cá' trên miếng kim loại.

Ầm ầm ầm~~ Cánh cửa kết giới vừa mới mở ra cùng lối đi thiên thạch lại đóng sầm lại.

Một mở một đóng, hai nút bấm.

“...” Tống Thư Hàng: “Chìa khóa điều khiển từ xa à?” Rất nhiều công nghệ hiện đại hóa lại bị các cổ tu sĩ thời thượng cổ nghịch nát rồi.

Tống Thư Hàng lại ấn vào hình con chim nhỏ.

Kết giới mở ra, cả nhóm nối đuôi nhau đi vào.

Sau khi đi qua lối đi thiên thạch, rất nhanh đã tới lối vào thực sự của ‘cổ mộ’.

Một tấm bia mộ dựng ở vị trí lối vào, trên đó viết sáu chữ cổ [Mộ Lục Tu Tôn Giả].

Chỉ riêng trong sáu chữ cổ này đã ẩn chứa một luồng sức mạnh mạnh mẽ.

Sở Sở cảm thấy hơi tiếp cận tấm bia mộ này là đã bị uy áp mạnh mẽ ảnh hưởng, tim đập nhanh không kiểm soát được.

Mãi cho đến khi đạt tới vị trí này, môi trường xung quanh mới liên kết được với tình huống trong ‘nhập mộng’ của Tống Thư Hàng.

Tiếp theo mới là sự bắt đầu của nguy hiểm thực sự.

Tống Thư Hàng nhớ rất rõ, ‘tiên sinh’ Xá Lam của Thiên Thủ Môn đã dựa vào bí kỹ tinh xảo, một đường loại bỏ cạm bẫy để đi sâu vào cổ mộ.

Nhưng còn chưa đến được khu vực thực sự của ‘cổ mộ’ thì đã vô tình kích hoạt cạm bẫy, tứ chi đều bị chém đứt, biến thành một cái gậy người.

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả nói: “Tiếp theo mọi người phải cẩn thận đấy, từ đây mới là thực sự bước vào phạm vi ‘Cổ mộ Lục Tu Tôn Giả’, khắp nơi đều đầy rẫy nguy cơ.

Tới đi, vào thôi!

Hãy thực sự trải nghiệm sự kích thích của cổ mộ tu sĩ nào!” “Đợi chút, Sở Sở cô nương.

Cách phía trước bên phải của cô mười centimet có một cái cạm bẫy, đừng giẫm vào.

Thư Hàng tiểu hữu, chú ý quan sát xung quanh.

Tuy vẫn chỉ là khu vực phía trước cổ mộ, nhưng xung quanh vẫn ẩn giấu một số món đồ chơi nhỏ khá hay ho đấy.” Thất Tu tiền bối... trình độ hiểu biết của ngài về cái cổ mộ này đã đạt tới mức ‘nằm lòng trong bàn tay’ rồi phải không.

Mặc dù từ lúc biết đến ‘Mộ Ngũ Tu Chân Quân’ cũng như sư tử bạch ngọc Tứ Tu, Tống Thư Hàng đã nghi ngờ giữa ‘Lục Tu Tôn Giả’ và Thất Tu Tôn Giả có mối liên hệ.

Nhưng bây giờ, Thất Tu Tôn Giả giống như đang đếm của quý trong nhà mình, chỉ điểm cho đám người Tống Thư Hàng tiến về phía trước trong cổ mộ.

Một đường bắt đầu spoil nội dung, chỗ này có cạm bẫy nhé, chỗ kia giấu bảo vật kìa... cái này là cái kiểu gì vậy?

Chuyện này giống như đang định chơi một trò chơi offline kinh điển, nhưng chưa chơi đã xem hết sạch hướng dẫn, kết quả là khi chính thức chơi game thì chẳng còn thấy thú vị chút nào nữa!

Trạng thái của đám người Tống Thư Hàng chính là như vậy.

Chuyến thám hiểm cổ mộ tu sĩ vốn dĩ rất kích thích, kinh hiểm, giờ đây lại biến thành chuyến du lịch tham quan ngắm cảnh.

Nhờ phúc của Thất Tu tiền bối spoil nội dung...

đám người Tống Thư Hàng ngược lại thu hoạch được một số món đồ nhỏ.

Sở Sở nhận được một mũi ‘Phá Ma Tiễn’, giống như phù bảo, một khi kích phát ra sẽ có sức sát thương gần cấp bậc ngũ phẩm.

Ngư Kiều Kiều nhận được một viên ‘Quy Châu’ hệ thủy, đeo trên người có thể giữ cho cơ thể ẩm ướt.

Điều này giúp Ngư Kiều Kiều khi sinh hoạt trong môi trường khô ráo trên lục địa có thể tiết kiệm được quá trình thường xuyên dùng pháp thuật để duy trì độ ẩm cơ thể, tiết kiệm được rất nhiều pháp lực.

Lý Âm Trúc nhận được một thứ giống như quả bom, chỉ cần ném ra là có thể nổ ra một luồng sương mù kịch độc.

Những thứ này không phải là bảo vật vốn có của ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’ – nói gì thì nói đây cũng là mộ của một vị Tôn Giả, bảo vật bên trong không thể là những món đồ chơi nhỏ cấp thấp này được.

Những bảo vật này đều là đồ của những tu sĩ vào thám hiểm cổ mộ trước đây, sau khi gặp sự cố đã đánh rơi lại trong mộ...

Còn Tống Thư Hàng thì nhận được một cuốn bí tịch kiếm thuật!

Cuốn bí tịch kiếm pháp mà cậu đã khao khát từ lâu!

Không phải loại hàng đại trà bán đầy đường đâu.

Tên của nó là 《Thánh Quang Kiếm Thuật》.

Nghe cái tên... cảm thấy không phù hợp với phong cách của tu sĩ An Lạc cho lắm.

“Đây là một cuốn bí tịch kiếm pháp khá tốt, phong cách đường đường chính chính, uy lực trực diện không tệ.

Tổng cộng có sáu thức, từ nhị phẩm dùng đến tứ phẩm đều không vấn đề gì.” Đây là đánh giá khách quan của Thất Tu Tôn Giả về cuốn bí tịch kiếm thuật này.

Tuy nhiên có một vấn đề nhỏ – cuốn 《Thánh Quang Kiếm

Thuật》 này không phải là sản phẩm bản địa của An Lạc, mà vốn xuất xứ từ kiếm thuật của các kỵ sĩ Thánh Đường phương Tây thời cổ đại.

Sau khi truyền đến An Lạc, nó đã được một vị cao nhân tu sĩ sửa đổi lại.

Kiếm thuật vẫn giữ được phong cách và đặc sắc của kiếm thuật kỵ sĩ Thánh Đường phương Tây.

Nói cho hay thì cái này gọi là kiếm thuật 'kết hợp Đông Tây'.

Nhưng sự thật là phong cách kiếm thuật này không hề phù hợp với kiếm tu An Lạc.

Khi Tống Thư Hàng lật trang đầu tiên của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》: Thức thứ nhất: Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.

Kiếm quyết: Thánh quang ơi, tên tà ác kia trông có vẻ đáng để đánh một trận đấy!

Lật thêm trang nữa, thức thứ hai: Thánh Quang Thập Tự Kiếm.

Kiếm quyết: Đối thủ đáng kính, hãy chiến đấu vì vinh quang!

Đậu má, cái quái gì thế này?

Quyển kiếm thuật này có phải đi nhầm kịch bản rồi không?

Tống Thư Hàng có cảm giác muốn xé xác quyển kiếm thuật này ra cho rồi.

Nhưng sau khi hồi tưởng lại một chút, cuối cùng cậu vẫn cất quyển 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 đi... dù sao cũng là một quyển kiếm thuật, nếu thực sự rảnh rỗi thì cứ luyện đại vậy.

Hơn nữa 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 này cũng không phải là vô dụng hoàn toàn, ít nhất là sau khi luyện thành kiếm pháp này thì có thể mọc cơ bắp.

Mọc cơ bắp thì có thể gián tiếp thúc đẩy thể chất của tu sĩ thăng cấp.

Cùng lắm thì coi nó là công pháp luyện thể vậy.

Trên suốt quãng đường đi, ‘Bản hướng dẫn crack cổ mộ thương hiệu Thất Tu’ liên tục spoil nội dung, giúp đám người Tống Thư Hàng tránh được vô số cạm bẫy, dễ dàng bước ra khỏi từng mê cung, thoát khỏi từng nguy cơ tiềm ẩn.

Quả nhiên cái ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’ này là do nhà ngài mở ra đúng không, Thất Tu tiền bối?

Tống Thư Hàng dám bảo đảm, chỉ cần đi theo Thất Tu tiền bối thì việc phá đảo đến tận nơi sâu nhất của cổ mộ là hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thế nhưng, kẻ chuyên spoil nội dung như Thất Tu Tôn Giả lại không thể spoil từ đầu đến cuối được.

Sau khi xuyên qua khu vực ngoài cùng của cổ mộ, chính thức tiến vào ‘Phạm vi Cổ Mộ Thật’ thì tổng cộng có bảy con đường rẽ xuất hiện trước mặt đám người Tống Thư Hàng.

Sở Sở: “Có bảy con đường rẽ.” Ngư Kiều Kiều: “Chọn con đường nào đây?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Thất Tu tiền bối: “Tiền bối, đi thế nào ạ?” “Khà~~ chim ưng non rồi cũng phải rời tổ mà tung cánh bay cao.

Trên đường đời, các ngươi cũng không thể cứ mãi dựa dẫm vào trưởng bối được, đã đến lúc tự mình đưa ra lựa chọn rồi.” Thất Tu Tôn Giả nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng nói: “Được rồi... chúng ta chọn thế nào đây, bỏ phiếu hay ném cành cây?” Sở Sở: “Ném cành cây đi, bỏ phiếu phiền lắm vì có tận bảy lối đi.” Ngư Kiều Kiều: “Tán thành, ném cành cây

đi.

Ai vận khí tốt thì người đó ném.” Lý Âm Trúc túm lấy vạt áo Tống Thư Hàng, không đưa ra ý kiến.

Sở Sở đáp: “Tôi cảm thấy vận khí của mình bình thường thôi, nên không ném đâu.” Tống Thư Hàng im lặng ngẩng đầu: “Tôi thì thôi đi.” Cậu chính là người đàn ông thường xuyên gặp phải bất hạnh mà.

Có thể sống đến bây giờ đã là kỳ tích rồi.

“Ta bảo này, tại sao nhất định phải ném cành cây vậy?

Nếu phía trước có bảy lối rẽ thì lúc này không phải nên phân tán ra, mỗi người chọn một con đường để đi sao?” Thất Tu Tôn Giả ở bên cạnh không nhịn được mà nhắc nhở.

Tống Thư Hàng là một người biết tôn trọng ý kiến tiền bối, thế là cậu nói với các bạn đồng hành: “Chia ra đi nhé?” Ngư Kiều Kiều: “Được rồi, vậy thì chia ra vậy.” Sở Sở: “Vậy thì chia ra đi, nhưng thực ra tôi cảm thấy chia ra nghe chừng hơi ngốc!

Giống như tình tiết trong phim kinh dị ấy, mỗi khi nhân vật chính và nhân vật phụ phân tán ra trong môi trường nguy hiểm thì luôn có nhân vật phụ phải nhận cơm hộp.

Rõ ràng là đi cùng nhau... thì có thể tương trợ lẫn nhau mà.” Tống Thư Hàng: “...” Thất Tu Tôn Giả: “...” Cuối cùng, đám người Tống Thư Hàng vẫn chia ra, mỗi người tự chọn một con đường rẽ.

Dù sao đây cũng là đề nghị của ‘bản hướng dẫn crack hình người’ Thất Tu Tôn Giả, mọi người đều biết Thất Tu Tôn Giả có liên hệ với ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’ này nên ý kiến của ngài vẫn cần được coi trọng.

Sở Sở chọn con đường số 5, cô quay đầu nhìn Lý Âm Trúc một cái rồi đâm đầu vào lối rẽ.

Ngư Kiều Kiều chọn con đường số 2.

Chương 557

Lý Âm Trúc chọn con đường số 1, trước khi vào cô bé nhìn Tống Thư Hàng với vẻ quyến luyến không rời.

Còn Tống Thư Hàng thì chọn con đường số 7.

Hình bóng bốn người biến mất trong những lối rẽ.

Sư tử bạch ngọc Tứ Tu liếm liếm vuốt: "Cả bốn người đều vào rồi." Thất Tu Tôn Giả nói: "Vậy chúng ta cũng vào thôi, Tứ Tu, chú ý chăm sóc tốt cho đám nhỏ Thư Hàng, đừng để bọn họ chơi quá trớn.

Lần trước ở trong 'Mộ Ngũ Tu Chân Quân', Tam Lãng đạo hữu đã chơi quá trớn, suýt nữa thì mất mạng nhỏ đấy." Tứ Tu: "Tôi cảm thấy người thích tìm đường chết như Tam Lãng trên đời này hiếm có lắm." Thất Tu Tôn Giả: "Cẩn thận vẫn hơn, không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.

Hơn nữa...

Thư Hàng tiểu hữu cũng là thành viên trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Mấy ngày trước khi ta lên mạng tàu ngầm thì thấy các đạo hữu trong nhóm đang thảo luận về đạo hiệu của cậu ấy, trong đó có một cái đạo hiệu là Bá Đao Tống Tam.

Cái đạo hiệu này làm ta lập tức nhớ tới Tam Lãng ngay.

Cứ phải phòng hờ chút." Sư tử bạch ngọc Tứ Tu: "Có lý, vậy cứ quan tâm đến họ nhiều hơn chút." Sở Sở tiến vào lối rẽ số 5, suốt quãng đường luôn giữ cảnh giác cao độ.

Khi cô càng lúc càng đi sâu vào trong, không biết từ lúc nào, trong lối đi số 5 xuất hiện sương mù... loại sương mù rất bình thường, không chứa bất kỳ linh lực nào, cũng không chứa bất kỳ độc tố nào.

Nhưng sương mù càng bình thường thì càng phải cẩn thận – sương mù bình thường xuất hiện trong ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’ vốn dĩ đã là một chuyện quái dị rồi. [Sương mù nồng đậm thế này, là thể chất thuộc tính Thủy rồi.

Hơn nữa nhìn qua thì có vẻ là thuộc tính Thủy thuần khiết hiếm thấy.] Một con mắt bằng ngọc thạch lặng lẽ bám theo sau Sở Sở, giữ một khoảng cách nhất định với cô mà không để cô phát giác.

Đó chính là một con mắt được phân tách ra từ Tứ Tu.

Sau khi Sở Sở đi tiếp một đoạn đường, trong lối rẽ số 5 nảy sinh biến hóa.

Bốn bóng người tỏa ra yêu khí chặn đường Sở Sở, bốn bóng người này nửa người nửa thú, thực lực toàn bộ ở cảnh giới Khí Hải Đan Điền nhị phẩm, thấp hơn cảnh giới của Sở Sở hai tiểu cảnh giới.

Sở Sở đặt tay lên đoản kiếm bên hông đùi, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm bốn con yêu loại nửa người nửa thú trước mắt này.

“Tê hống.” Đám yêu tộc nửa người nửa thú gầm gừ lao lên, trong mắt chúng đầy tơ máu, không có lý trí, giống như dã thú.

Sở Sở hít sâu một hơi, đoản kiếm ra khỏi vỏ, đồng thời dùng giọng nói chỉ có chính mình nghe thấy khẽ lẩm bẩm: “Cả đời ta, chỉ chú tâm vào một kiếm.” Khi lời vừa dứt, đoản kiếm trong tay cô phát ra tiếng kiếm minh ‘ong ong’.

Đoản kiếm đâm ra, thần bí kiếm quyết được thi triển.

Một kiếm đâm ra chứa đựng hai mươi bảy loại biến hóa khác nhau, khiến kẻ địch không kịp phòng bị.

Bốn tên bán thú nhân không có lý trí căn bản không thể đỡ nổi loại kiếm pháp như vậy.

Chỉ trong một chiêu, hốc mắt chúng đã trúng kiếm, kiếm khí đâm thẳng vào não bộ, chém đứt sinh cơ của chúng.

"Ô ô~~" Yêu tộc nửa người nửa thú phát ra tiếng kêu bi thảm, khoảnh khắc tiếp theo, thân hình chúng đột nhiên tan biến, hóa thành sương mù hòa vào đám sương mù dày đặc xung quanh.

Sở Sở cầm đoản kiếm giữ thế phòng bị.

Hồi lâu sau, xác định không còn yêu tộc nào khác phục kích, Sở Sở mới thu hồi đoản kiếm.

Lúc này, cô cảm thấy nơi lồng ngực truyền đến cảm giác đau nhức âm ỉ – mặc dù dưới sự điều trị bằng hai thang thuốc cao của Dược Sư, thương thế của cô đã gần như hồi phục hoàn toàn, nhưng sau khi bị 'Kình Bát' ôm ấp kiểu giết chóc thì vẫn còn để lại chút di chứng, mỗi khi hành động kịch liệt, Sở Sở lại cảm thấy lồng ngực có chút đau nhói.

Sau khi thu đoản kiếm lại, Sở Sở tiếp tục tiến lên.

Sương mù càng lúc càng nồng, lần này trong sương mù có thêm một số năng lượng không rõ tên.

Sở Sở ngưng tụ chân khí vào đôi mắt mà cũng chỉ có thể nhìn thấy đồ vật trong phạm vi mười mét.

Cô càng thêm cẩn thận tiếp tục tiến lên.

Đi được khoảng năm mươi mét thì phía trước lại xuất hiện bán thú nhân mang theo yêu khí chặn đường, lần này số lượng đã biến thành mười tên, cảnh giới vẫn chỉ là thực lực mới vào nhị phẩm, vừa xuất hiện đã gầm gừ lao về phía Sở Sở.

Sở Sở bình tĩnh ra tay, thần bí kiếm quyết thi triển, chém giết mười tên bán thú nhân này.

Sau đó... tiếp tục tiến lên năm mươi mét, lại có thêm nhiều bán thú nhân nhảy ra chặn đường.

Sở Sở lại ra tay một lần nữa, dứt khoát xử gọn đám bán thú nhân này.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy tổng cộng mười lần.

Sở Sở đã giết sạch mười đợt bán thú nhân, đợt sau số lượng nhiều hơn đợt trước.

"Không lẽ cứ phải giết mãi thế này sao." Sở Sở thầm nghĩ.

Vừa mới nghĩ vậy thì đột nhiên trước mắt cô sáng rực lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô đã rời khỏi lối đi đầy sương mù đó, xuất hiện trước một phòng mộ.

Một ngôi mộ đá rất mộc mạc, không có trang trí lộng lẫy.

Nhìn qua thì có vẻ như một vị tu sĩ mạnh mẽ đã dùng đại pháp lực trực tiếp đục rỗng một khối đá lớn để chế thành phòng mộ.

Ở giữa phòng mộ đặt một chiếc quan tài đúc bằng vàng ròng.

"Đây là đã đến được nơi sâu nhất của mộ Lục Tu Tôn Giả rồi sao?" Sở Sở lẩm bẩm, đơn giản vậy sao?

Suy nghĩ một lát, Sở Sở bước một chân vào phòng mộ.

Ngay khoảnh khắc này, cô đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ bẫm.

Đồng thời, chân khí trong đan điền của cô bùng nổ.

Cô vốn đang ở trạng thái viên mãn của đan điền thứ 3 'Long Trảo Đan Điền' nhị phẩm, nay bị cưỡng ép nâng lên một tiểu cảnh giới, chân khí bùng nổ trong cơ thể thừa thắng xông lên phá khai đan điền thứ 4 'Long Khu Đan Điền'!

So với ba đan điền trước, hễ một tí là phải mất bốn năm năm mới đột phá được, thì việc nâng cao cảnh giới đan điền thứ 4 này đơn giản là hạnh phúc đến mức khiến Sở Sở cô nương muốn khóc.

Cô chưa bao giờ nghĩ tới việc nâng cao một tiểu cảnh giới lại có thể 'nước chảy thành mương' như vậy.

Chuyến thám hiểm cổ mộ hạnh phúc thế này thì dù có tham gia bao nhiêu lần cô cũng sẵn lòng!

Trong khi Sở Sở đang đắm chìm trong quá trình thăng cấp hạnh phúc thì chiếc quan tài vàng ròng kia đã xảy ra biến hóa.

Quan tài vàng mở ra.

Một bóng người bị quấn như xác ướp từ trong quan tài bò dậy, lơ lửng giữa không trung, cứ thế bay đến trước mặt Sở Sở.

Phản ứng đầu tiên của Sở Sở là vươn tay chộp lấy đoản kiếm.

Thế nhưng... cô đột nhiên phát hiện cơ thể mình không cử động được, ngay cả một ngón tay cũng không thể nhúc nhích.

Cô chỉ có thể giương mắt nhìn bóng hình xác ướp trong quan tài vàng kia bay đến trước mặt mình, bóng hình đó vươn tay ra, lật mí mắt Sở Sở lên để xem nhãn cầu, lại nhéo mũi cô, còn bóp miệng cô ra để xem lưỡi.

Cái này là đang làm gì vậy?

Cảm giác rất kinh tởm.

Sau khi xem xong mắt, mũi, miệng, lưỡi, tai của Sở Sở, bóng hình đó lại nắm lấy bàn tay Sở Sở, xem kỹ vân tay.

Xem xong, bóng hình đó lại lật Sở Sở nằm xuống đất, cởi giày, lột tất chân của cô ra.

Sau đó, bóp lấy bàn chân ngọc của cô, nhìn vân chân của cô.

Sở Sở cảm thấy xấu hổ muốn chết.

Sau khi xem xong bàn chân của Sở Sở, bóng người đó lùi về bên cạnh quan tài vàng, từ trong quan tài móc ra một cái mai rùa, nhét ba đồng tiền vào bên trong.

Sau khi dừng lại một lát, bóng người đó dường như cảm thấy số lượng đồng tiền không đủ, lại nhét thêm năm đồng nữa vào cho đủ con số cát tường.

Sở Sở thầm nghĩ: "Bóng người này định bói toán sao?" Đúng là bói toán thật.

Chỉ thấy bóng dáng xác ướp đó bấm ngón tay tính toán một chút, đem mấy cái phù văn đánh vào mai rùa – mấy cái phù văn này bao gồm cả tướng mặt, tướng tay và cả tướng chân của Sở Sở?

Dù sao thì cũng bao gồm đủ loại thông tin của Sở Sở.

Sau khi đánh vào mai rùa, mai rùa liền sáng lên, nó bay lên giữa không trung, xoay tròn.

Xoay được tám vòng, mai rùa như tiên nữ rắc hoa phun ra tám đồng tiền.

Các đồng tiền xếp thành một hình vòng tròn trên mặt đất.

Bóng người nhìn tám đồng tiền trên mặt đất, bắt đầu suy nghĩ.

Một lát sau, bóng người đó lại bay đến trước mặt Sở Sở, trịnh trọng nói: "Cô bé, ta thấy ngươi có khung xương kỳ lạ, hơn nữa đôi chân cũng rất đẹp.

Có muốn cân nhắc ký kết khế ước với ta, trở thành..." *********** Ở một bên khác.

Trong lối rẽ số 1.

Lý Âm Trúc vừa ngáp vừa đi trong lối đi, đang đi thì trong lối đi bắt đầu có tuyết rơi. [Không ngờ lại có tuyết rơi, đây là biến dị thuộc tính Băng của hệ Thủy rồi, một thuộc tính rất hiếm thấy.

Chỉ là trạng thái của cô bé này không tốt lắm.] Một con mắt bạch ngọc của Tứ Tu lơ lửng sau lưng Lý Âm Trúc, quan sát hành động của cô bé.

Cũng giống như Sở Sở, Lý Âm Trúc chậm rãi tiến bước trong tuyết lớn.

Đang đi, Lý Âm Trúc đột nhiên ngồi thụp xuống.

Cô bé thu người lại thành một cục, ôm chặt quần áo, không hề nhúc nhích.

Hóa ra là hàn khí trong cơ thể phát tác, thế là đi vào trạng thái ngủ đông luôn rồi.

Con mắt của Tứ Tu: "..." Lý Âm Trúc: "ZZZZZ" Trong trạng thái ngủ đông, cô bé ngủ mới ngon lành và ngọt ngào làm sao.

Con mắt bạch ngọc thở dài một hơi, nó bay về phía trước, bay đến bên cạnh Lý Âm Trúc.

Sau đó, nó lắc mình một cái, hóa thành một con sư tử bạch ngọc cỡ nhỏ.

Nó tha lấy cơ thể Lý Âm Trúc, rời khỏi lối rẽ số 1, quay về tiên chu bên ngoài mộ Lục Tu Tôn Giả.

Xem ra, 'Mộ Lục Tu Tôn Giả' không có duyên với Lý Âm Trúc rồi.

Trong lối rẽ số 2.

Lối đi nơi Ngư Kiều Kiều đang đứng đang có bão tố sấm sét... trong một lối đi nhỏ mà lại có bão tố sấm sét, khiến cô cũng chẳng biết phải bắt đầu phun tào từ đâu nữa.

Chương 558

Thực tế, bão tố sấm sét này biểu thị Ngư Kiều Kiều có thể chất song hệ Lôi, Thủy.

Giao Long sinh ra đã có khả năng hô mưa gọi gió, Ngư Kiều Kiều sở hữu song thuộc tính Lôi, Thủy là chuyện rất bình thường.

Giống như Sở Sở, sau khi Ngư Kiều Kiều đi được một đoạn trong bão tố sấm sét thì gặp phải kẻ địch chặn đường.

Có điều thứ cô gặp không phải bán thú nhân mà là những ma đạo tu sĩ với ánh mắt tàn nhẫn.

Đẳng cấp của những ma đạo tu sĩ này đang ở mức vừa bước vào cảnh giới Tiên Thiên tứ phẩm, nếu chỉ luận về cảnh giới thì ngang hàng với Ngư Kiều Kiều.

Nhưng Ngư Kiều Kiều là bán ngư nhân đã trải qua 'Cá chép vượt Long Môn' để hóa hình, sức chiến đấu thực tế của cô cao hơn hẳn một bậc so với tu sĩ cùng cảnh giới.

Bốn tên ma đạo tu sĩ nhanh chóng bị Ngư Kiều Kiều hạ gục.

Những tên ma đạo tu sĩ bị tiêu diệt tan biến một cách kỳ quái, hóa thành một phần của bão tố sấm sét.

Bão tố sấm sét càng lúc càng lớn, che khuất hoàn toàn tầm mắt của mọi người.

Giống như Sở Sở, tầm nhìn của Ngư Kiều Kiều chỉ còn lại chưa đầy mười mét.

Cô tiếp tục tiến lên năm mươi mét, sau đó lại gặp đợt ma đạo tu sĩ tiếp theo...

Ngư Kiều Kiều có vẻ suy tư.

Sau khi hạ gục đợt ma đạo tu sĩ thứ hai, cô dứt khoát quay người, lùi lại về phía lối vào của lối rẽ số 2.

Thế nhưng, khi cô lùi lại được năm mươi mét thì đợt ma đạo tu sĩ thứ ba lại đang đợi cô ở đó.

Dù là tiến hay lùi thì đều gặp phải kẻ địch chặn đường, hơn nữa thực lực của kẻ địch gặp phải còn thấp hơn Ngư Kiều Kiều một bậc.

“Thú vui ác độc.” Ngư Kiều Kiều lẩm bẩm.

Cô đành phải quay trở lại, tiếp tục đi sâu vào lối rẽ.

Tương tự, sau khi đánh xong mười đợt ma đạo tu sĩ chặn đường, Ngư Kiều Kiều thuận lợi bước vào phòng mộ đá kia.

Ngay khi vừa bước chân vào cổ mộ, thân hình cô run rẩy, không thể duy trì thân hình nửa người nửa cá nữa mà biến trở lại thành hình thái giao ngư.

Đồng thời, lượng tiên thiên chân khí trong cơ thể cô tăng lên tới một phần tư, cảnh giới tứ phẩm hoàn toàn được củng cố!

“Không hổ là mộ Tôn Giả, vừa cái đã cho lợi ích lớn thế này rồi.” Ngư Kiều Kiều nheo mắt lại, ánh mắt nhìn về phía quan tài vàng trong phòng mộ đá.

Lúc này, quan tài vàng mở ra, một bóng người từ trong đó bay ra.

Ngư Kiều Kiều ở cảnh giới tứ phẩm, khi đối mặt với bóng người trong quan tài vàng cũng chẳng khá hơn Sở Sở ở cảnh giới nhị phẩm là bao.

Cô cũng giống như bị trúng ‘Định thân thuật’, không thể cử động.

Bóng người trong quan tài vàng bay đến bên cạnh Ngư Kiều Kiều, kiểm tra ngũ quan, bốn cái vuốt và cái đuôi của cô một lượt.

Sau đó, bóng người đó lại lôi cái mai rùa kia ra, nhét tám đồng tiền vào.

Mai rùa bay động, đồng tiền rơi lả tả, hiện ra trạng thái lộn xộn không quy tắc.

“Ơ?

Quẻ tượng này... tiếc thật đấy.

Xin lỗi nhé cô bé, xem ra ngươi không phù hợp với ta.

Mặc dù khi ở hình thái bán ngư nhân, đôi chân của ngươi cũng rất đẹp, nhưng giữa chúng ta định sẵn là không có duyên phận rồi.” Bóng người trong quan tài vàng nói đầy tiếc nuối.

Ngư Kiều Kiều: “...” “Nhưng ngươi cũng đừng thất vọng, tuy rằng chúng ta không có duyên phận, nhưng ta vẫn sẽ có giải thưởng an ủi cho ngươi.

Dù sao thì ngươi cũng có một đôi chân đẹp.” Nói rồi, bóng người đó quay lại bên cạnh quan tài vàng, đào a đào, đào ra một viên bảo thạch.

“Nguyệt Quang Thạch, thứ yêu tu thích nhất.

Chỉ cần mang nó theo là lúc nào cũng được tận hưởng khoái cảm ‘tu luyện dưới ánh trăng’.

Viên Nguyệt Quang Thạch này vẫn còn một nửa năng lượng, đủ cho ngươi dùng mười mấy năm.” Sau khi bóng người đó giao Nguyệt Quang Thạch cho Ngư Kiều Kiều, lại đưa tay vỗ nhẹ lên người cô một cái.

Cơ thể Ngư Kiều Kiều liền giống như mũi tên rời cung ‘vèo’ một cái bị bắn ra khỏi cổ mộ.

Một lát sau, khi cơ thể cô dừng lại thì đã xuất hiện bên cạnh tiên chu bên ngoài cổ mộ.

Ngư Kiều Kiều điều chỉnh trạng thái, sau đó lắc mình một cái hóa thành trạng thái bán ngư nhân.

Cô quay đầu nhìn 'Mộ Lục Tu Tôn Giả' khổng lồ, thầm nghĩ: "Không duyên phận?

Nghĩa là 'Mộ Lục Tu Tôn Giả' này đang tìm kiếm người hữu duyên?

Chẳng lẽ bà ấy đang chọn người kế thừa đạo thống?" Thời thượng cổ, rất nhiều tu sĩ mạnh mẽ một lòng một dạ lao vào tu luyện.

Trong núi không có lịch, hết lạnh chẳng biết năm.

Do tu luyện quá nhập tâm, rất nhiều cổ tu khi còn sống thậm chí còn quên cả thu đệ tử.

Hoặc là cảm thấy thu đệ tử phiền phức nên lười không thu.

Thế rồi đột nhiên một ngày, vị cổ tu mạnh mẽ phát hiện cơ thể mình có gì đó không ổn – đó là thọ mệnh sắp hết, mình sắp tèo rồi.

Các cổ tu lúc này mới cuống cuồng lên – nhưng lúc này, muốn thu một đệ tử để bồi dưỡng cẩn thận thì đã không còn kịp nữa.

Hoặc là, vẫn cảm thấy thu đệ tử rất phiền phức, chết rồi vẫn lười thu.

Thế nhưng, việc truyền thừa đạo thống của tu sĩ cũng là chuyện rất quan trọng, không thể để đạo thống của mình bị đứt đoạn được.

Thế là, một số cổ tu sẽ để lại 'đạo thống' của mình trong cổ mộ, chờ đợi người hữu duyên tới kế thừa đạo thống, phát huy quang đại công pháp của mình.

Đây chính là di mộ cổ tu và người hữu duyên.

“Cũng không biết trong chúng ta, ai sẽ là người may mắn trở thành người kế thừa đạo thống của cổ mộ đây?

Đây là đạo thống của một vị Tôn Giả đấy.” Ngư Kiều Kiều thầm nghĩ.

Trong lối rẽ số 7.

Năm phút trước.

Tống Thư Hàng nhìn lên phía trên đỉnh đầu mình, nơi đó có những tia điện kêu ‘tí tách’, thỉnh thoảng còn nổ tung ra những tia lửa. [Xem ra Thư Hàng tiểu hữu có thể chất song thuộc tính Lôi, Hỏa rồi.] Sư tử bạch ngọc Tứ Tu đi theo sau Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bởi vì Tống Thư Hàng là thành viên ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’, từng suýt nữa sở hữu cái đạo hiệu ‘Bá Đạo Tống Tam’ – mặc dù sau đó đổi thành ‘Bá Đao Tống Nhất’.

Cho nên, sư tử bạch ngọc Tứ Tu đặc biệt cẩn thận đi sau Tống Thư Hàng, kẻo cậu ấy cũng giống như Tam Lãng, thích tìm đường chết rồi suýt nữa tự làm chết mình.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm tia chớp và tia lửa kia hồi lâu, xác định cái thứ này sẽ không đột nhiên giáng xuống giật điện mình thì cậu mới bước chân vào sâu trong lối rẽ số 7.

Đi được một đoạn đường, từ xa đã nhìn thấy bốn kẻ chặn đường.

Bốn cái gã chặn đường này, Tống Thư Hàng nhìn phát là thấy quen ngay – toàn thân bọn chúng quấn trong vải đen, trên mặt còn có những cái gai nhọn đâm ra.

Đây chẳng phải là ‘Chiến sĩ Nhím Biển’ sao!

Thế là, Tống Thư Hàng không chút do dự, rút đao lao lên – lúc cậu nhìn thấy đối phương thì đối phương cũng đã nhìn thấy cậu!

Thêm vào đó trên người Thư Hàng có ‘Ấn ký kẻ đồ sát nhím biển’, giữa cậu và chiến sĩ nhím biển vốn dĩ là thế bất lưỡng lập, căn bản không có khả năng hòa giải.

Đã như vậy, tiên hạ thủ vi cường là không sai đâu được.

Tống Thư Hàng hiện giờ đang ở cảnh giới đan điền thứ 2 ‘Long Vĩ Đan Điền’ nhị phẩm, bốn tên chiến sĩ nhím biển này đều ở mức vừa vào nhị phẩm, thấp hơn cậu một tiểu cảnh giới.

Tuy là một chọi bốn, nhưng bản thân có một thân phù bảo, pháp khí, tỉ lệ thắng chắc chắn trên tám phần.

Tống Thư Hàng: “Bá Vương Toàn Phong Trảm!” Cậu thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, nhanh như chớp, một đao chém về phía tên chiến sĩ nhím biển ở ngoài cùng bên phải!

Trong miệng hét lớn Bá Vương Toàn Phong Trảm, nhưng khi ra chiêu lại là ‘Hỏa Diễm Đao’.

Điểm này là mới học được từ các đệ tử Hư Kiếm Phái và Sở gia trong trận chiến Đoạn Tiên Đài trước đó – khi giao chiến trực diện, hét lớn tên kỹ năng của mình có thể làm tăng khí thế bản thân, khiến uy lực chiêu thức tăng thêm vài phần.

Tuy nhiên, nếu hét ra tên chiêu thức thực sự của mình thì rất dễ bị đối thủ hóa giải.

Thế nên... phần lớn các tu sĩ khi ra chiêu giao chiến trực diện sẽ hét lên một cái tên nghe cho thật ngầu, một là để tăng khí thế cho mình, hai là để đánh lạc hướng kẻ địch, ba là nếu tên tuyệt chiêu của mình quá phèn thì vừa hay có thể dùng tên giả để che đậy một chút.

Tóm lại miệng hét ‘Kiếm Nhận Phong Bạo’ nhưng thực tế lại dùng ‘Dã Man Chàng Kích’, gặp phải đối thủ không biết rõ chân tướng là có thể vui vẻ hố được một vố.

Nhưng đáng tiếc thay, bốn tên chiến sĩ nhím biển đối diện Thư Hàng căn bản không thèm ăn cái bài đó.

Đôi mắt chúng đỏ ngầu, hoàn toàn không có lý trí, trong chiến đấu căn bản chẳng dùng não để suy nghĩ gì cả.

Thấy Tống Thư Hàng một đao chém tới, tên chiến sĩ nhím biển ở ngoài cùng bên phải bất chấp thân mình dùng ngực để đỡ lấy đao lửa đó, đồng thời vươn tay chộp lấy bảo đao Bá Toái, nhằm tạo cơ hội phản kích cho ba người đồng đội của mình.

“Đúng là phong cách chiến đấu của chiến sĩ nhím biển.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đối mặt với cái thế đánh đổi mạng của chiến sĩ nhím biển, cậu không hề hoảng loạn.

Đôi mắt Thư Hàng sáng rực, từng chi tiết nhỏ nhất trong hành động của chiến sĩ nhím biển đều lọt vào mắt cậu.

Đồng thời, trong lòng cậu dâng lên một cảm giác kỳ lạ – động tác của bốn tên chiến sĩ nhím biển trong mắt cậu trông thật chậm chạp, đâu đâu cũng là sơ hở.

“Động tác quá chậm chạp, trong chiến đấu có quá nhiều động tác thừa.” “Không có thân pháp hỗ trợ, hoàn toàn chỉ dựa vào tốc độ bản năng...

Đừng nói là bốn người vây đánh, trong tình huống này dù có thêm mười tên nữa cũng chẳng chạm được vào người mình.” Trong quá trình nhờ Phượng Công Tử Diệt CPU để nâng cao độ thành thục võ học, cậu đã thuận tay sao chép được rất nhiều kiến thức cơ bản.

Cộng thêm hai ngày qua, Thư Hàng liên tục quần thảo với đám khổng lồ.

Nhãn lực và kinh nghiệm chiến đấu của cậu đã vô tình tăng lên rất

nhiều.

Đối mặt với lối đánh đổi mạng của chiến sĩ nhím biển, Thư Hàng chọn kích hoạt ‘Thanh Phong Gia Tốc Hộ Phù’ trên người mình.

“Thanh phong gia tốc.” Một luồng gió xanh xoay quanh thân thể cậu, khiến tốc độ của cậu lại tăng vọt thêm một bậc.

Ánh đao lóe lên.

Tên chiến sĩ nhím biển ngoài cùng bên phải thậm chí còn chưa kịp vươn tay chộp lấy thân đao đã bị ánh đao lửa quét qua, thần hình câu diệt.

Cổ tay Tống Thư Hàng khẽ xoay, trước khi đòn tấn công của ba tên chiến sĩ nhím biển kia ập tới, thức Long Vũ trong 《Nghịch Lân Đao Pháp》 đã súc thế sẵn sàng bùng nổ.

Đao khí hóa rồng, bay lượn quanh thân.

Keng keng keng keng!

Chương 559

Đòn tấn công của ba tên chiến sĩ nhím biển toàn bộ đều bị ‘thức Long Vũ’ đỡ lại.

Ba tên chiến sĩ nhím biển còn bị lực phản chấn của đao khí đánh bật ra, lùi lại liên tục.

Sau khi đánh bật ba tên chiến sĩ nhím biển, Tống Thư Hàng không truy kích.

Thay vào đó, cậu dựa vào ‘Thanh phong gia tốc’, phi thân nhanh như chớp về phía sâu trong cổ mộ, không lãng phí thời gian dây dưa với đám chiến sĩ nhím biển.

Tốc độ của Thanh phong gia tốc cộng thêm 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 đã lập tức bỏ xa ba tên chiến sĩ nhím biển lại phía sau.

Cứ như vậy, khi Tống Thư Hàng chạy được năm mươi mét thì phát hiện phía trước lại có chiến sĩ nhím biển chặn đường.

Lần này là mười tên chiến sĩ nhím biển, tên nào cũng mắt đỏ ngầu, trừng trừng nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt dữ tợn.

“Hống~~~” Tống Thư Hàng há miệng gầm lên một tiếng, 《Sư Tử Hống》 cộng với thiên phú giọng nói ‘Huyễn Âm’ của cậu, sau một tiếng nộ hống, mười tên chiến sĩ nhím biển khựng người lại, bị Sư Tử Hống làm cho sững sờ.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội nhảy vọt lên cao, vượt qua đầu mười tên chiến sĩ nhím biển.

Hiệu quả của ‘Thanh phong gia tốc’ vẫn chưa biến mất, cậu tiếp tục cắm đầu chạy thục mạng.

Cứ như vậy, nhờ vào 《Sư Tử Hống》 được tăng cường bởi năng lượng huyễn âm, cũng như 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 được tăng cường bởi thanh phong gia tốc, Tống Thư Hàng một hơi xông qua năm đợt chiến sĩ nhím biển ngăn chặn.

Khi gặp phải đợt chiến sĩ nhím biển thứ sáu, số lượng chiến sĩ nhím biển chặn đường đã lên tới hai mươi tên, đây không còn là con số có thể nhảy một cái là qua được nữa.

Hơn nữa lúc này, hiệu quả 'Thanh phong gia tốc' trên người Tống Thư Hàng đã tan biến.

"Xem ra phải đánh một trận ra trò rồi." Tống Thư Hàng nói.

Hai mươi tên chiến sĩ nhím biển cấp bậc mới vào nhị phẩm, cho dù đều trong trạng thái máu dồn lên não, chỉ biết chiến đấu bằng bản năng, không biết bất kỳ thân pháp, công pháp hay võ kỹ nào, thì đối phó cũng rất vất vả.

Thế là, Tống Thư Hàng thò tay vào túi, định nhờ uy lực của 'Kiếm Phù' để quét sạch hai mươi tên chiến sĩ nhím biển này.

Khi Tống Thư Hàng chuẩn bị đánh một trận ra trò thì từ phía sau truyền đến một tràng tiếng gầm thét và gào rú điên cuồng.

Năm đợt chiến sĩ nhím biển bị xông qua trước đó lúc này đã tập hợp lại với nhau, hóa thành một đạo quân chiến sĩ nhím biển đang điên cuồng lao về phía Tống Thư Hàng.

"..." Tống Thư Hàng: "Lại còn chạy hết qua đây nữa chứ, thật là.

Bị người ta vượt qua rồi thì không thể ngoan ngoãn ở yên tại chỗ sao." Cậu dứt khoát rút 'Kiếm Phù' ra, kích hoạt!

Thế nhưng, Tống Thư Hàng đã hoàn thành quá trình kích hoạt kiếm phù... vậy mà kiếm phù lại xịt ngóm, không hề chém ra kiếm khí.

"Chuyện gì thế này?

Không lẽ vừa hay vớ phải hàng lỗi của Thất Sinh Phù tiền bối rồi sao.” Tống Thư Hàng nhanh chóng đổi sang một tấm kiếm phù khác, định lại kích hoạt nó lần nữa.

Thế nhưng, tấm kiếm phù thứ hai vẫn cứ xịt.

Không phải nguyên nhân do kiếm phù, chẳng lẽ trong ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’ này không thể sử dụng phù bảo sao?

Tống Thư Hàng đoán đúng rồi!

Rất lâu, rất lâu về trước, có một vị đạo hữu tên là Cuồng Đao Tam Lãng khi khám phá ‘Mộ Ngũ Tu Chân Quân’ đã mang theo một tấm phù bảo mạnh mẽ vào trong.

Cuối cùng, do cơ duyên xảo hợp, Tam Lãng đạo hữu nhờ vào phù bảo cực mạnh đó mà suýt chút nữa đã làm nổ tung cả mộ Ngũ Tu Chân Quân... ngay cả bản thân Cuồng Đao Tam Lãng cũng suýt bị nổ chết.

Thế nên, trong ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’ này đã được lắp thêm một trận pháp áp chế ‘phù bảo’.

Tống Thư Hàng đành phải cất phù bảo đi, nắm chặt bảo đao Bá Toái: “Biết thế này thì cứ ngoan ngoãn gặp đợt nào, xử đợt đấy cho xong.” Nhưng hiện tại, chẳng còn thời gian cho cậu hối hận nữa.

Quân đoàn chiến sĩ nhím biển gầm thét, điên cuồng lao về phía Tống Thư Hàng.

Móng vuốt, răng, gai nhọn, từng bộ phận trên cơ thể chúng đều biến thành vũ khí mạnh mẽ. 《Nghịch Lân Đao Pháp》 thức Long Lân!

Đao khí hóa thành vảy rồng, bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Chiến sĩ nhím biển tuy đông, nhưng cùng một lúc chỉ có mấy tên là có thể tấn công được Tống Thư Hàng.

Đòn tấn công của chúng rơi lên thức Long Lân và toàn bộ đều bị đỡ lại.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng bắt đầu phản kích.

Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp, Hỏa Diễm Đao, Sư Tử Công, cùng với Chưởng Quạt Giấy mới nắm được chút lông tơ hôm qua, các thủ đoạn đều được tung ra hết.

Sau một trận khổ chiến, Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới giải quyết được tất cả các chiến sĩ nhím biển.

Trạng thái của đám chiến sĩ nhím biển này không đúng, đôi mắt đỏ ngầu tơ máu, giữa chúng không biết phối hợp gì cả.

Chỉ dựa vào bản năng để tấn công, tuy đều có cảnh giới cấp nhị phẩm nhưng sức chiến đấu thực sự phát huy ra e rằng còn không bằng một tu sĩ khai được ba, bốn khiếu ở nhất phẩm.

Cho nên số lượng tuy đông nhưng vẫn bị Tống Thư Hàng chém giết sạch sành sanh.

Mà những chiến sĩ nhím biển này sau khi bị chém chết không hề để lại thi thể, mà hóa thành lửa và tia điện bay vút lên trên, hóa thành một phần của lôi hỏa trên đỉnh lối đi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn tia điện và tàn lửa trên đầu – quả nhiên đám chiến sĩ nhím biển vừa rồi không phải là vật sống, mà là do ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’ dùng phương pháp đặc biệt nào đó để sản xuất hàng loạt sao?

Chiến đấu với những tên chiến sĩ nhím biển giả mạo này chẳng lẽ có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Dẹp đi, không nghĩ nhiều nữa, cứ vượt qua lối rẽ số 7 này để vào sâu trong cổ mộ xem sao... biết đâu lại có được câu trả lời.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng tiếp tục đi sâu vào lối rẽ.

Lần này, cậu ngoan ngoãn quét sạch từng đợt một, cứ gặp đợt chiến sĩ nhím biển nào là chém đợt đấy.

Tương tự, sau khi giải quyết xong mười đợt chiến sĩ nhím biển, Tống Thư Hàng bước chân vào phòng mộ đá của 'Mộ Lục Tu Tôn Giả'.

Căn phòng mộ đá khổng lồ mộc mạc, cùng với chiếc quan tài vàng đúc bằng vàng ròng kia.

Đồng thời ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng bước vào phòng mộ... cậu liền cảm thấy lượng chân khí trong cơ thể mình bùng nổ.

Là cạm bẫy sao?

Không, không phải cạm bẫy, đây chắc hẳn là phúc lợi sau khi vượt qua lối rẽ!

Nhưng cái phúc lợi này đến không đúng lúc chút nào.

Thật bất hạnh...

Tống Thư Hàng thầm cay đắng trong lòng, cậu đã trải qua 'Thái Sơn Phong Ấn Pháp', rồi lại chiến đấu liên tục với một trăm tên khổng lồ suốt hai ngày, khó khăn lắm mới nâng cao được một chút thể chất, khiến chân khí trong Khí Hải Đan Điền không còn bị căng đầy nữa.

Thế mà không ngờ, cậu vừa mới giải trừ được nguy cơ 'chân khí nổ xác'... thì ngay lập tức, một kỳ ngộ ập đến khiến chân khí trong cơ thể lại bùng nổ thêm một đoạn.

Trong Khí Hải Đan Điền lại bắt đầu đau tức âm ỉ, cả người dường như có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

"Đau khổ quá, khó chịu quá, sắp nổ rồi, mình sẽ không chết ở đây chứ." Trong lúc suy nghĩ, chiếc quan tài vàng trong phòng mộ đá mở ra, cái bóng xác ướp kia từ trong quan tài bò ra, bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ngay khoảnh khắc cái xác ướp này bay ra, Tống Thư Hàng giống như bị trúng định thân thuật, trừ đôi nhãn cầu ra thì toàn thân ngay cả một ngón tay út cũng không thể cử động.

Xác ướp bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa tay bắt đầu lật mí mắt cậu, sờ mũi, tai và miệng, còn cưỡng ép mở miệng cậu ra để xem lưỡi.

Sau khi đo xong ngũ quan, bóng hình xác ướp lại xem tướng tay cho Tống Thư Hàng.

Xem xong tướng tay, bóng người này lật Tống Thư Hàng nằm bò ra đất, túm lấy đôi chân cậu, lột giày ra để xem lòng bàn chân.

Tư thế của Tống Thư Hàng lúc này cực kỳ xấu hổ, khoảnh khắc này cậu thực sự chỉ muốn chết quách cho xong.

Sau khi xem xong lòng bàn chân của Thư Hàng, bóng hình xác ướp đột nhiên cảm thán: "Chân đẹp đấy... nhưng tiếc quá, sao lại là nam nhỉ." Tống Thư Hàng: "..." Nếu tôi là nữ, bây giờ tôi đã kiện bà tội quấy rối tình dục rồi đấy nhé!!!

Đặt đôi chân của Thư Hàng xuống, bóng hình xác ướp bay lại quan tài vàng, lấy ra cái mai rùa kia, nhét tám đồng tiền vào.

Lại đem thông tin về tướng mặt, tướng tay, tướng chân hóa thành phù văn rồi nhập vào mai rùa.

Mai rùa lắc lư, xoay vài vòng, cuối cùng rơi lả tả trên đất.

Sau khi đồng tiền rơi xuống đất, chúng xếp thành hai hàng ngay ngắn, mỗi hàng bốn đồng.

Một quẻ tượng kỳ lạ.

Bóng dáng xác ướp nhìn chằm chằm quẻ tượng trên đất hồi lâu, trầm ngâm suy nghĩ, rồi lại bắt đầu bấm ngón tay tính toán.

Một lúc lâu sau, xác ướp lại bay về bên cạnh Tống Thư Hàng: “Chàng trai trẻ, mặc dù ngươi là nam, nhưng ta thấy ngươi có khung xương kỳ lạ, hơn nữa dáng chân của ngươi cũng rất đẹp...” Tống Thư Hàng: “...” [Nếu có thể thì bà thực sự không cần nể mặt dáng chân của tôi đâu.] Tống Thư Hàng điên cuồng phun tào trong lòng.

Hơn nữa, điều làm cậu để ý hơn trong lời của xác ướp lại là từ ‘Bát Tu’.

Ký kết khế ước, trở thành Bát Tu?

Nghĩa là sao?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến rất nhiều thứ.

Phân thân của Thất Tu Tôn Giả là ‘Sư tử bạch ngọc Tứ Tu’, ‘Mộ Ngũ Tu Chân Quân’ mà tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 từng thám hiểm, hiện tại bọn họ đang thám hiểm ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’, còn có cả Thất Tu Tôn Giả nữa.

Tống Thư Hàng lờ mờ đoán ra một khả năng.

Chẳng lẽ Tứ Tu, Ngũ Tu, Lục Tu, Thất Tu Tôn Giả đều từng ký kết khế ước với một ‘người’ nào đó để trở thành (Số thứ tự) Tu?

Rồi nếu mình ký kết khế ước thì có thể trở thành ‘Bát Tu’?

Nhưng tại sao sư tử bạch ngọc ‘Tứ Tu’ lại biến thành phân thân của Thất Tu Tôn Giả?

Lúc này, cái xác ướp đó đưa tay nắm lấy lớp băng gạc trên cánh tay, dùng lực kéo một cái.

Như rút sợi tơ ra khỏi kén, lớp băng gạc quấn trên người xác ướp toàn bộ đều bị kéo xuống, để lộ ra chân thân bên trong của xác ướp.

Dưới lớp băng gạc dày cộm lại là một người phụ nữ thanh nhã.

Người phụ nữ mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, váy xẻ tà đến tận gốc đùi, vừa gợi cảm vừa thanh lịch.

Trên váy thêu từng đôi bướm hồ điệp.

Hơn nữa, những họa tiết bướm này lại là sinh vật sống, đang vỗ cánh bay lượn trên chiếc váy dài màu xanh.

Người phụ nữ sở hữu một mái tóc dài như tơ vàng ròng, lấp lánh vô cùng.

Chương 560

Lông mày và lông mi của cô cũng có màu vàng kim.

Khi cô mở mắt ra, ngay cả con ngươi cũng là màu vàng.

Tống Thư Hàng lập tức nhận ra cô ngay – chính là người phụ nữ tóc vàng đã ra tay một chiêu hạ gục mười bốn tu sĩ Kim Đan của tiểu đội Thiên Nham Tán Nhân thuộc Vô Cực Ma Tông khi còn ở trong động phủ của Thất Tu Tôn Giả.

“Lục Tu Tôn Giả?” Tống Thư Hàng gọi thành tiếng, khi người phụ nữ tóc vàng cởi bỏ lớp băng gạc thì hiệu quả ‘Định thân thuật’ trên người cậu cũng được hóa giải.

Người phụ nữ này chẳng lẽ chính là Lục Tu Tôn Giả sao?

Nhưng cô vẫn còn sống sờ sờ ra mà.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được sức sống mạnh mẽ từ trên người cô, tuyệt đối không phải loại tồn tại như ‘con rối’, ‘cương thi’ hay ‘oán quỷ’.

Đã còn sống thì tại sao lại đi xây dựng một cái ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’, còn tự mai táng mình trong quan tài vàng?

Chẳng lẽ là sở thích cá nhân sao?

“Không sai, ta chính là Lục Tu.” Người phụ nữ tóc vàng thản nhiên nói: “Ngoài ra, mặc dù trước đây ta đã đạt tới cảnh giới Tôn Giả, nhưng hiện tại... thực lực của ta bị hạn định ở cảnh giới Chân Quân lục phẩm.” “Vậy thì cậu nhóc, có hứng thú ký kết khế ước để trở thành Bát Tu không?” Cùng một câu hỏi đó... trong ngôi mộ đá gương ở bên cạnh, Lục Tu cũng đang hỏi Sở Sở như vậy.

Lục Tu Tôn Giả là một nữ tử tóc vàng, từng đạt đến cảnh giới

Thất phẩm Tôn Giả nhưng không rõ lý do gì lại rớt xuống Lục phẩm Chân Quân, cuối cùng còn tự lập cho mình một cái 'Mộ Lục Tu Tôn Giả' để mai táng chính mình.

Sau đó, Thất Tu Tôn Giả đại diện cho các đời Tứ Tu, Lục Tu và các 'Tu' số hiệu khác để hành tẩu thế gian?

Nói cách khác, nếu ký vào khế ước trở thành Bát Tu... cũng sẽ có một ngày trong tương lai, mình sẽ thay thế Thất Tu Tôn Giả sao?

Lúc này, nữ tử tóc vàng lại hỏi: “Thế nào, có muốn ký khế ước không?” Tống Thư Hàng đáp: “Lục Tu tiền bối, ít nhất bà cũng phải cho tôi biết 'Bát Tu' là chuyện như thế nào chứ?” Cậu vẫn còn đang mơ hồ, sao dám tùy tiện ký bừa.

“Ta biết ngay nhóc sẽ hỏi câu này mà... cho nên ta đã chuẩn bị sẵn rồi.” Nữ tử tóc vàng thò tay vào lòng ngực lấy ra một viên bảo thạch in ấn pháp thuật.

Đây là một trong những phương thức tu sĩ dùng để lưu lại hình ảnh từ thời trước khi máy ảnh được phát minh.

“Tìm thấy rồi, may mà ta còn giữ lại, tuy niên đại hơi lâu nhưng vẫn xem được.” Lục Tu nói đoạn mở bảo thạch ra, chiếu lên một hình ảnh trong cổ mộ.

Đó cũng là một mật thất mộ táng giản dị, nhưng quan tài bên trong lại được đúc bằng bạc trắng.

Trên vách mộ treo một tấm biển đề: [Nơi Ngũ Tu Chân Quân mai táng quá khứ chi thân].

Đây chính là mộ của Ngũ Tu Chân Quân.

Trong hình ảnh, nắp quan tài bạc từ từ mở ra, một thân ảnh chui ra ngoài, gương mặt nở nụ cười nhàn nhạt, trông rất dễ gần.

Khi người trong quan hiện hình, Tống Thư Hàng lập tức thốt lên: “Lạc Trần Chân Quân?!” Người vừa chui ra khỏi quan tài bạc chính là tiền bối Lạc Trần Chân Quân trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thư Hàng nhớ rõ tiền bối này rất kiên nhẫn.

Cách đây không lâu, khi các tiền bối đi săn Huyết Ma, chính Lạc Trần Chân Quân đã ngồi bên cạnh giải thích chiến huống cho cậu.

Sau đó trong đại hội xe kéo tay, tiền bối Lạc Trần cũng lọt vào top 5, hiện tại đã đi cùng Bạch Tôn Giả vào di tích thượng cổ rồi.

Lạc Trần Chân Quân lại chính là 'Ngũ Tu' sao?

“Lạc Trần Chân Quân?

Ồ... nhóc nói đứa cháu đời thứ ba mươi mấy của Ngũ Tu hả.

Thằng nhóc đó cũng khá đấy, tuổi trẻ đã thành Chân Quân rồi.” Nữ tử tóc vàng tùy tiện đáp.

Tống Thư Hàng: “...” Cách nhau đến ba mươi mấy đời mà vẫn giữ được một khuôn mặt sao?

Gen di truyền của vị 'Ngũ Tu' này bá đạo đến mức nào vậy?

Chẳng lẽ cả nhà Lạc Trần Chân Quân từ ông nội đến cha chú, bác trai đều đúc từ một khuôn ra hết à?

Trong hình ảnh, lão tổ 'Ngũ Tu' đang bay lơ lửng trên quan tài bạc, đối diện với một tu sĩ trẻ tuổi, dường như đang kiên nhẫn giải thích điều gì đó.

Tống Thư Hàng nhìn gương mặt vị tu sĩ trẻ kia, chính là Thất Tu Tôn Giả!

Tuy nhiên trong ảnh, Thất Tu Tôn Giả trông còn rất trẻ, tu vi chỉ khoảng Tứ phẩm Tiên Thiên vì ông ta vẫn đang đạp phi kiếm để ngự kiếm phi hành.

Đây là cảnh tượng Thất Tu Tôn Giả thám hiểm mộ Ngũ Tu trước khi ký khế ước trở thành 'Thất Tu' sao?

Lúc này, 'Ngũ Tu' trong hình bắt đầu giải thích: “Thất Tu không phải là một chức nghiệp, ký kết khế ước cũng không phải là nhận nhóc làm đồ đệ...

Chính xác mà nói, Ngũ Tu hay Lục Tu, Thất Tu cũng vậy, không phải là một đạo hiệu hay chức nghiệp truyền thừa theo mạch, mà nó là một món Đạo khí!” Giống như hậu duệ đời thứ ba mươi mấy của mình, Ngũ Tu cũng là một người đàn ông rất kiên nhẫn, giải thích mọi chuyện rất tỉ mỉ.

Đạo khí?

Thất Tu trẻ tuổi trong hình có chút ngơ ngác.

Tống Thư Hàng ở hiện trường cũng ngơ ngác không kém.

Các 'Tu' số hiệu lại là một món Đạo khí?

Tuy không biết Đạo khí cụ thể là gì, chắc cũng thuộc loại pháp bảo, nhưng tại sao lại liên quan đến người?

Ngũ Tu Chân Quân tiếp tục giải thích: “Món Đạo khí này tên là 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', trên thân đao có chín tầng phong ấn, mỗi một tầng thăng cấp đều tăng thêm uy lực của một phẩm cấp.

Bản tọa tiếp nhận nó từ tay Tứ Tu, lúc đó nó mang uy lực ngũ chuyển, bản tọa đã tế luyện nó lên lục chuyển.

Sau khi công thành viên mãn, bản tọa sẽ giao nó cho 'Lục Tu' để người đó tiếp tục tế luyện.” Thất Tu trẻ tuổi hỏi: “Nghĩa là sau khi kế thừa đạo hiệu 'Thất Tu', tôi phải kế thừa thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đó?

Rồi tiếp tục tế luyện nó, đợi đến một ngày công thành viên mãn thì giao lại cho 'Bát Tu'?” “Chính xác là vậy.” Ngũ Tu Chân Quân gật đầu: “Thế nào, có muốn ký khế ước với ta không?

Chỉ cần ký vào, món Đạo khí truyền thuyết này sẽ thuộc về nhóc!” “Không làm.” Thất Tu Tôn Giả từ chối thẳng thừng: “Kế thừa đạo hiệu này không chỉ tốn công sức tế luyện đao mà còn bị nó hạn chế.

Tương lai còn phải đưa nó cho người khác.

Trong quá trình này tôi được cái gì?” “Ha ha, nếu không có lợi ích đủ lớn để làm động lòng tu sĩ, sao chúng ta có thể cam tâm tình nguyện kế thừa nó chứ?” Ngũ Tu Chân Quân cười lớn: “Khi nhóc chính thức tiếp nhận Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nhóc sẽ nhận được một quyển 'Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công' hoàn chỉnh, đây là bộ công pháp đủ để nhóc thăng tiến đến Cửu phẩm Kiếp Tiên mà không có bất kỳ thiếu sót nào!

Ngoài ra, khi trở thành chủ nhân Đạo khí, nhóc còn có thể trải nghiệm và kế thừa kinh nghiệm tu luyện cũng như tâm đắc của các đời chủ nhân trước đó.” Nói cách khác, nắm giữ thanh đao này chính là mở ra con đường dẫn tới đỉnh phong của tu sĩ.

“Hơn nữa, tu sĩ chúng ta không tránh khỏi việc phải chịu Thiên kiếp.

Thiên kiếp vô tình, chỉ cần một sai sót nhỏ khi độ kiếp là sẽ bị kiếp hỏa thiêu thân, vạn kiếp bất phục.” Ngũ Tu thở dài.

Thất Tu trẻ tuổi âm thầm gật đầu.

Thiên kiếp là tai nạn đáng sợ nhất và không thể tránh khỏi trên con đường tu luyện.

Từ xưa đến nay, ít nhất một phần tư tu sĩ chết vì Thiên kiếp chứ không phải vì hết tuổi thọ.

“Chỉ cần nhóc sở hữu Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, dù sau này nhóc độ kiếp thất bại cũng sẽ không bị thần hình câu diệt.

Tất nhiên, để che mắt Thiên Đạo, người nắm giữ đao cũng phải trả một cái giá nhỏ...” Nghe đến đây, Tống Thư Hàng đã hiểu cái giá đó là gì.

Cái giá có lẽ giống như chú sư tử trắng Tứ Tu, được thanh đao bảo hộ nhưng bị hạn chế tu vi, trở thành một dạng 'phân thân' tồn tại.

So với việc tan thành mây khói thì như thế này vẫn tốt hơn nhiều.

“Nhưng không cần lo lắng, dù phải trả giá thì vẫn có cách cứu vãn.” Ngũ Tu mỉm cười.

Có cách cứu vãn cái giá phải trả, thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao này chẳng khác nào thần khí bảo mạng khi độ kiếp.

“Ngũ Tu tiền bối, ngài cũng là vì độ kiếp thất bại nên mới ở lại đây sao?” Thất Tu trẻ tuổi hỏi.

“Sai rồi!” Ngũ Tu lắc đầu cười đáp: “Thứ ta để lại trong cổ mộ này là một đạo 'phân thân đặc biệt' được trảm ra.

Bản tôn của ta năm đó đã độ kiếp thành công thăng cấp Chân Quân, tế luyện đao lên lục phẩm rồi giao cho Lục Tu, có thể nói là công thành thân thoái.” Cho nên trên tấm biển trong mộ mới viết là 'quá khứ chi thân'.

Nếu Ngũ Tu Chân Quân không ngã xuống, e rằng hiện tại ông ta đã là Bát phẩm Huyền Thánh, thậm chí là cảnh giới cao hơn rồi.

“Vậy nhóc có muốn ký khế ước không, chàng trai trẻ?” Ngũ Tu hỏi lại lần nữa.

Thất Tu trẻ tuổi trầm tư hồi lâu: “Thành giao.” Cuối cùng ông đã quyết định kế thừa danh hiệu Thất Tu và thanh đao kia.

Đến hôm nay, Thất Tu đã là Thất phẩm Tôn Giả, chỉ còn cách Bát phẩm một bước chân.

Thanh đao trong tay ông cũng đang ở ngưỡng cửa thăng lên bát chuyển.

Đoạn hình ảnh kết thúc tại đó.

Tống Thư Hàng nhìn sang nữ tử tóc vàng, xem ra Lục Tu đã độ kiếp thất bại nên thực lực mới tụt xuống Lục phẩm Chân Quân.

Lục Tu nhìn lại Thư Hàng, hỏi: “Giờ nhóc có muốn ký khế ước trở thành Bát Tu không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Lục Tu tiền bối, kế thừa thanh đao này ngoài những lợi ích kia ra thì có hạn chế gì không?” Có được nhiều lợi ích như vậy, chắc chắn phải có nhược điểm gì đó chứ.

Lục Tu lắc đầu: “Có lẽ là có, nhưng trong quá trình ta nắm giữ thì chưa thấy hạn chế nào hiện ra.

À... khi cầm Đạo khí, uy lực Thiên kiếp mỗi lần độ kiếp sẽ mạnh thêm vài phần, đó chắc tính là một nhược điểm nhỉ?” “Tôi hiểu rồi, vậy chúng ta ký khế ước thế nào?” Thư Hàng hỏi.

Uy lực Thiên kiếp tăng lên chút đỉnh so với cả bộ công pháp đến Cửu phẩm và kinh nghiệm của tiền nhân thì chẳng đáng là bao.

Từ lúc chọn bước chân vào con đường tu tiên, cậu đã chuẩn bị tâm lý đối mặt với tử vong rồi.

Tu chân mà không dám liều lĩnh một chút thì thà về quê trồng ruộng cho xong.

“Ta biết nhóc sẽ chọn ký mà.” Lục Tu khẽ cười, thò tay vào ngực lấy ra một cuộn trục.

Mở ra, bên trên dày đặc tên người.

Ở ô dành cho 'Bát Tu', cũng đã có rất nhiều đạo hiệu được điền vào.

Trong đó Tống Thư Hàng thấy ba cái tên quen thuộc: Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái Tiên Sư tiền bối và Tuyết Lang Động Chủ.

Ba vị tiền bối này từng lần lượt vào mộ Ngũ Tu thám hiểm.

Xem ra tất cả bọn họ đều là 'Bát Tu dự bị'.

Đợi khi Thất Tu Tôn Giả độ kiếp lên Bát phẩm, ông ấy sẽ chọn một người trong danh sách này để giao lại đao.

Đúng lúc Thư Hàng định đặt bút viết tên mình thì trên cuộn trục đột nhiên hiện lên một cái tên với nét chữ tú lệ: 'Sở Sở'.

Cô nương Sở Sở cũng chọn làm dự bị cho Bát Tu.

Cũng đúng, so với các thành viên trong nhóm chat, một quyển công pháp Cửu phẩm đối với Sở Sở có sức hút lớn hơn nhiều.

Chương 561

Tống Thư Hàng mỉm cười, đặt bút viết ba chữ 'Tống Thư Hàng'.

“Xong rồi.” Cậu đặt bút xuống.

“Tiếp theo cứ để ta lo.” Lục Tu đưa tay định thu hồi cuộn trục.

Nhưng ngay lúc đó... ba chữ 'Tống Thư Hàng' trên đó biến mất sạch sẽ.

Đôi mắt vàng của Lục Tu hiện lên vẻ nghi hoặc: “Ơ?” “Chuyện gì vậy?” Thư Hàng hỏi.

“Nhóc viết sai tên à?” “Không sai mà, ba chữ Tống Thư Hàng rõ ràng.” Tống Thư Hàng đáp, tên mình viết cả vạn lần rồi sao sai được.

Lục Tu chớp chớp hàng mi vàng rồi bảo: “Nhóc có đạo hiệu không?

Thử viết đạo hiệu lên xem.” “Đạo hiệu?

Được thôi, có cần viết hết không?” “Tất nhiên phải viết hết rồi.” Thế là Tống Thư Hàng gật đầu, vung bút viết một tràng dài ngoằng.

Bắt đầu từ Thứ Hai: Kim Cương Quân Tử Đao, lần lượt đến Thứ Ba: Bá Đao Tống Nhất, Thứ Tư: Mộc Đạo Nhân, Thứ Năm: Bạch Kình Đao Khách, Thứ Sáu: Thư Sơn Cư Sĩ, Thứ Bảy: Tầm Đạo Thư Sinh, Chủ Nhật: Thiện Tâm Tu Sĩ.

Lục Tu: “...” Ôi trời, quên mất tên nhóc này có tới tận bảy cái đạo hiệu.

Giờ một mình hắn chiếm sạch bảy hàng tên luôn.

“Viết xong rồi tiền bối.” Thư Hàng buông bút.

Nhưng ngay khoảnh khắc đó, các đạo hiệu vừa viết bắt đầu biến mất.

Thiện Tâm Tu Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Thư Sơn Cư Sĩ, Bạch Kình Đao Khách... từng cái một tiêu biến.

Cuối cùng chỉ còn lại duy nhất một cái: Bá Đao Tống Nhất.

Tống Thư Hàng: “...” Ý gì đây?

Chẳng lẽ ý chí thiên địa chỉ công nhận đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất thôi sao?

Nhưng tại sao ngay cả bản danh Tống Thư Hàng cũng không được thừa nhận?

Tin không cậu lật bàn luôn cho xem, cái đạo hiệu này rõ ràng là nể mặt Bạch tiền bối nên mới đưa vào cho đủ số, cậu đang định ít bữa nữa sẽ xóa nó đi mà!

“Bá Đao Tống Nhất, đạo hiệu hay đấy!” Lục Tu khen ngợi, nhưng hàng mi vàng run rẩy đã bán đứng suy nghĩ thật trong lòng bà.

“...” Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới kìm nén được thôi thúc muốn xé xác cuộn trục kia.

Lục Tu cầm lại cuộn trục, cuộn lại rồi nhét vào ngực: “Khế ước hoàn thành!” Vị tiểu hữu Thư Hàng này có duyên phận rất kỳ lạ với mình, nếu một ngày cậu ta thực sự trở thành Bát Tu, chắc sẽ thú vị lắm đây.

Sau khi Lục Tu cất cuộn trục, đạo hiệu 'Bá Đao Tống Nhất' trên đó lại biến mất một nửa.

Hai chữ 'Bá Đao' mất tăm, chỉ còn lại hai chữ 'Tống Nhất'.

Cả Lục Tu và Thư Hàng đều không nhìn thấy cảnh này.

Hoàn thành nhiệm vụ, Lục Tu vươn vai một cái rồi nhìn Thư Hàng, sực nhớ ra một chuyện.

Chân khí trong người Thư Hàng do đi qua 'Đường rẽ cổ mộ' mà tăng vọt, hiện đang ở ngưỡng nổ tung.

Trước khi rời khỏi đây, phải xử lý đống chân khí này, nếu không vừa ra ngoài mất đi trận pháp áp chế, Thư Hàng sẽ nổ xác mà chết ngay. *** Trong mộ Lục Tu có rất nhiều trận pháp trấn áp.

Hiện tại dù đang ở trong mộ, chân khí trong người Thư Hàng đã có dấu hiệu làm căng nứt khí hải đan điền.

Chỉ cần bước ra khỏi phạm vi cổ mộ, chắc chắn sẽ 'Bùm' một tiếng, nổ tung thành pháo hoa rực rỡ.

Lục Tu nhìn chằm chằm Thư Hàng, suy tính cách giải quyết.

Thư Hàng cảm thấy ánh mắt của Lục Tu có chút rợn người, giống như đang nhìn một bệnh nhân sắp chết vậy.

“Tiền bối, người tôi có vấn đề gì sao?” Lục Tu gật đầu: “Có chút vấn đề, ta đang nghĩ xem nên xử lý thế nào để nhóc không bị nổ tung ngay khi vừa ra khỏi đây.

Ta không muốn mang tội danh giết người đâu.” “Là do chân khí tăng vọt ạ?” Lục Tu lại gật đầu.

“Tiền bối có cách giải quyết không?” Chẳng lẽ phải phong ấn chân khí lại sao?

“Coi như nhóc vận khí tốt, hôm nay gặp được ta!” Lục Tu nói rồi chỉ vào chiếc quan tài vàng của mình: “Thấy nó không?” “Dạ thấy.” “Vào đó nằm đi.

Chiếc quan vàng này là thứ ta thu thập từ một loại vật chất đặc biệt gần mặt trăng có khả năng tăng cường thể chất tu sĩ trong suốt trăm năm qua, kết hợp với mười ba loại dược liệu quý hiếm mà thành.

Vào nằm một lát, hiệu quả không thua gì việc nhóc đấu vật tay không với bọn người khổng lồ trong môi trường trọng lực gấp năm lần đâu.” Lục Tu giải thích.

Cảnh giới của bà bị hạn chế ở Lục phẩm Chân Quân, nhưng nhục thân vẫn còn không gian để cường hóa.

Hơn nữa bà vốn có tu luyện một môn luyện thể, chỉ cần chịu khó thì cường độ nhục thân hoàn toàn có thể đạt tới Thất phẩm Tôn Giả.

Vì thế, trước khi giải trừ được hạn chế cảnh giới, bà chỉ có thể làm mình mạnh lên bằng cách cường hóa cơ thể.

Chiếc quan tài vàng này mới được chế tạo xong, có tác dụng với cả nhục thân Lục phẩm Chân Quân thì đối với một tiểu tu sĩ Nhị phẩm như Thư Hàng, hiệu quả phải gọi là cực kỳ mạnh mẽ.

Tống Thư Hàng nhìn chiếc quan tài: “...” Tuy biết nó có công năng tốt nhưng nhìn cái ngoại hình đó vẫn thấy rợn tóc gáy.

Lục Tu đã đẩy nắp quan tài ra, lôi từ bên trong ra đủ thứ: mai rùa, tiền đồng, linh thực, thậm chí còn có cả một chiếc tivi và máy tính.

Cuối cùng, Thư Hàng còn thấy một cái router Wi-Fi không dây...

Khỏi cần nói, đây lại là một món hắc công nghệ của giới tu sĩ, thứ có thể kết nối mạng ngay cả trong không gian.

“Còn không mau lại đây?” Lục Tu giục.

Tống Thư Hàng nghiến răng, cứng da đầu chui vào trong quan tài vàng.

“Đừng có làm cái mặt như đi chịu chết thế, nếu không phải sợ nhóc vừa ra ngoài đã nổ tung thì ta còn lâu mới cho nhóc dùng ké cái quan tài vàng này.” Lục Tu nói đoạn nắm lấy nắp quan tài đậy lại.

Bên trong quan tài tối đen như mực, ngay cả âm thanh bên ngoài cũng bị nắp quan chặn đứng.

Vừa tối vừa lạnh, lại không có lấy một tiếng động, còn đáng sợ hơn cả căn phòng tối nhỏ.

Khổ nỗi lúc này Thư Hàng không thể tu luyện chân khí cũng không thể minh tưởng, chỉ có thể mở to mắt ngây người trong đó.

Chẳng biết phải nằm bao lâu nữa.

Ngây người được khoảng ba phút, Thư Hàng thò tay móc ra chiếc điện thoại đã được Bạch Tôn Giả độ lại.

Vừa mở lên đã phát hiện có tín hiệu Wi-Fi lân cận, lại còn không đặt mật khẩu.

Thế là cậu kết nối mạng — thật sự lướt web được luôn!

Có mạng rồi thì không sợ buồn chán nữa.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần: Hiến Công Cư Sĩ: “Không xong rồi... vẫn chưa có tin tức gì về Long Ma.

Có đạo hữu nào có thông tin không?” Bắc Hà Tán Nhân: “Gần đây vẫn không có Long Ma nào hạ lạc...

Đúng rồi Hiến Công tiền bối, ngài đã treo tin giao dịch trên mạng chưa?” Hiến Công Cư Sĩ: “Treo rồi, nhưng người trên đó không đáng tin lắm.

Ta mới lập một tài khoản để treo tin, không lâu sau đã có hai kẻ ngốc tưởng ta là gà mờ, mang mấy loại máu thiên ma khác đến định giả mạo máu Long Ma...

Hiện tại hai gã đó đã bị ta bắt lại, phong ấn tu vi, ném vào vườn linh thú để nuôi lợn linh cho ta rồi.” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Giới tu chân này lúc nào cũng có người thích tìm đường chết theo đủ kiểu khác nhau.

Hiến Công Cư Sĩ tiếp tục: “Nếu đạo hữu nào có tin tức về tiên huyết Long Ma thì nhớ liên hệ ta nhé!

Thu mua giá cao.” “Hiến Công tiền bối yên tâm, có tin tức tụi em sẽ báo ngay.” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đáp.

Các đạo hữu khác cũng lần lượt xác nhận sẽ báo cho Hiến Công Cư Sĩ nếu có tin.

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt.

Tiên huyết Long Ma à, nếu mình có được thứ đó thì có thể đưa cho Hiến Công tiền bối.

Đến lúc ngài ấy chế ra 'Dược tề Long Ma', chỉ cần cho mình uống một chút là đủ để thể chất thăng thẳng lên cấp Tam phẩm rồi.

Khi đó tu luyện Kình Thôn Thuật và Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công sẽ không còn lo bị nổ xác nữa.

Tiếc là tiên huyết Long Ma không dễ kiếm như vậy.

Đang mải suy nghĩ thì Dược Sư gửi tin nhắn riêng cho cậu.

Dược Sư: “Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng cậu cũng online rồi!

Tôi xem lại lịch sử trò chuyện thấy mấy hôm trước cậu hỏi cách thăng cấp thể chất?” “Đúng vậy, Dược Sư tiền bối.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Giờ cậu đang ở Nhị phẩm đúng không?

Tôi đang có một phương thuốc dùng để tắm thuốc.

Cậu tìm cách phối một chút, mỗi ngày tắm hai lần, chắc chắn sẽ giúp thể chất tăng lên không ít.

Muốn không?” Tắm thuốc!

Tăng thể chất!

Chắc chắn là phải muốn rồi!

"Dược Sư tiền bối!

Chắc chắn là muốn ạ!" Thư Hàng hồi đáp nhanh chóng: "Tiền bối, phương thuốc này giá bao nhiêu linh thạch ạ?" Hiện tại trên người cậu chỉ có mười viên linh thạch tứ phẩm, không biết có đủ không.

"Ha ha, linh thạch thì cậu cứ giữ lại mà dùng.

Cậu mới vào nghề tu chân, nhiều chỗ cần dùng đến lắm.

Nếu thực sự thấy ngại... nghe nói cậu có nuôi một cây hành tinh mấy trăm năm à?

Sau này tùy tiện cắt một ngọn hành trả nợ cho tôi là được." Dược Sư tùy ý đáp.

Nói đoạn, ông gửi cho Thư Hàng một tệp tài liệu, chính là thông tin về nước tắm và hình ảnh các loại dược liệu.

Ngọn hành của Thông nương ư?

Trong tay cậu đang có một viên kết tinh của yêu hành, không biết có thay thế được không nhỉ?

Chương 562

Đang mải suy nghĩ, trong túi quần cậu đột nhiên cộm lên.

Là Thông nương.

Lúc ở mặt trăng, cô nàng đã cảm thấy vật chất thần bí trên đó giúp ích rất nhiều cho việc tái tạo hình người.

Giờ đây hiệu quả của quan tài vàng của Lục Tu còn mạnh hơn, khiến tốc độ hóa hình của Thông nương nhanh lên gấp bội.

Thông nương lại hóa thành người rồi!

Túi quần Tống Thư Hàng bị bục ra.

Thông nương hiện ra hình người, nằm đè lên người cậu.

Trùng hợp thay, vừa biến thành người, điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là tin nhắn trả lời của Dược Sư trên điện thoại của Thư Hàng.

Sắc mặt Thông nương lập tức trắng bệch.

Thông nương ước gì mình bị cận thị, như vậy cô sẽ không nhìn rõ mấy chữ trên điện thoại của Tống Thư Hàng, cũng sẽ không bị dọa đến mức mặt cắt không còn giọt máu.

Mà cái gì gọi là 'tùy tiện cắt một ngọn hành' chứ?

Coi cô là hành tây ngoài chợ chắc, cắt xong rắc tro cỏ vào là lại mọc ra lứa mới hả?

Ngọn hành của cô khó mọc lắm, mà cắt ngọn hành chẳng khác nào bẻ đầu cô, chuyện đó tàn nhẫn biết bao nhiêu?

Thông nương rơm rớm nước mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“...” Tống Thư Hàng: “Cô thấy rồi hả?” Thông nương gật đầu lia lịa.

Đồng thời, não bộ cô bắt đầu vận hành hết tốc lực.

Chuyện liên quan đến ngọn hành và hạnh phúc cả đời, cô phải tìm cách tự cứu mình.

Lúc này, chẳng lẽ lại phải dùng đến thần công 'Hai trăm kỹ năng để yêu tinh sinh tồn kiên cường' sao?

Nhưng cô chợt nhớ lại lần trước, khi cô dùng chiêu 'Năm trăm cách đầu hàng tu sĩ nhân loại khi đánh không lại', kết quả đối phương vẫn vô tình dùng Chưởng Tâm Lôi định ném cô.

Sau đó cô dùng tuyệt kỹ 'Mỹ nữ yêu tinh dùng sắc dụ', hắn vẫn trơ trơ ra như khúc gỗ, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc là gì.

Dù không muốn thừa nhận nhưng cái gã này dường như miễn nhiễm với bộ kỹ năng sinh tồn của cô.

Còn nếu muốn đánh trực diện thì cô lại không lại.

Cô ở bên cạnh Thư Hàng bấy lâu nên biết hắn thăng cấp cực nhanh, giờ đã vào tới đan điền thứ hai 'Long Vĩ Đan Điền' của Nhị phẩm rồi.

Còn cô vẫn chỉ là con hành tinh Nhất phẩm tội nghiệp.

Mềm không được, cứng không xong.

Chẳng lẽ cô thực sự phải hiến tế ngọn hành để sống nhục nhã sao?

Không đâu, nếu hắn dám cắt, cô sẽ liều mạng.

“Thông nương, cô có thể biến lại thành cây hành trước được không?” Thư Hàng lên tiếng.

Quan tài vàng chỉ rộng có thế, Thông nương cứ đè lên người cậu thế này, đối với một người đàn ông bình thường thì đúng là một loại thử thách.

Nghe câu đó, Thông nương cuống quýt hẳn lên.

Biến thành hành để bị cắt ngọn sao?

Không đời nào!

“Không, tuyệt đối không!

Tôi không muốn bị cắt ngọn hành đâu!” Cô hét lớn, vùng vẫy kịch liệt.

“Đừng quậy nữa, tôi đã nói là sẽ cắt ngọn đâu.

Tóm lại cô biến lại thành hành đi, tôi sẽ giải thích rõ ràng.” Thư Hàng kêu lên.

Trong tay cậu còn một viên kết tinh yêu hành, hiệu quả tốt hơn ngọn hành nhiều.

Chắc là có thể dùng nó để trả nợ cho Dược Sư tiền bối thay cho phương thuốc tắm.

“Anh đừng hòng lừa tôi, định đợi tôi biến lại thành hành rồi ra tay cắt phéng đi chứ gì?

Mơ đi!” Thông nương điên cuồng đẩy nắp quan tài vàng.

Nhưng chiếc quan này là do Lục Tu chuẩn bị cho chính mình, Chân Quân Lục phẩm bình thường còn không mở nổi huống chi là một con hành tinh Nhất phẩm.

Nắp quan vẫn bất di bất dịch.

Tuy nhiên tiếng hét và tiếng đập quan của Thông nương đã lọt vào tai Lục Tu.

Tiếng phụ nữ từ trong quan tài vàng truyền ra?

“Mình nhớ là chỉ bỏ mỗi nhóc Bá Đao Tống Nhất vào thôi mà?” Lục Tu lẩm bẩm, rồi đưa tay mở nắp quan tài.

Một cảnh tượng gây sốc và đầy 'hòa hợp' đập vào mắt bà.

Thông nương đang đè trên người Tống Thư Hàng, không ngừng la hét vùng vẫy.

Tống Thư Hàng bị đè phía dưới, tay đang túm lấy Thông nương định bịt miệng cô lại.

Quan tài đột nhiên mở ra, cả Thư Hàng và Thông nương đều ngẩn người.

Ánh sáng bất ngờ khiến cả hai hơi chói mắt.

Tống Thư Hàng còn phát hiện ánh mắt Lục Tu nhìn mình trở nên vô cùng quái dị, cứ như đang nói: Bà đây khó khăn lắm mới quyết định nhường cái quan tài vàng cho nhóc vào tu luyện, thế mà nhóc lại lén lút dắt gái vào đây hành sự hả?

“Lục Tu tiền bối, hiểu lầm, tất cả là hiểu lầm thôi!” Thư Hàng vội kêu lên.

Chuyện này liên quan đến danh dự, phải giải thích cho rõ.

Lúc này, ánh mắt Lục Tu dừng lại trên người Thông nương, sau đó càng trở nên quái đản hơn.

Thư Hàng cảm thấy có gì đó sai sai, bèn nhìn theo hướng mắt của bà, rồi cậu cũng đứng hình.

Cậu thấy trong lúc Thông nương vùng vẫy, phần bụng nhỏ của cô lộ ra ngoài áo.

Phần bụng phẳng lì vốn có giờ đây hơi nhô lên, tạo thành một đường cong đầy vẻ 'mẫu tính'.

Đó là bụng của người mang bầu!

Cái quái gì thế này?

Tống Thư Hàng kinh hãi tột độ.

Thông nương có thai?

Từ bao giờ chứ?

Cô ấy chẳng phải luôn ở trong túi mình sao?

Tại sao đột nhiên lại biến thành bà bầu thế này?

Chẳng lẽ là do con 'Chủng Mã Tinh' lúc trước?

Hắn có bản lĩnh chỉ nhìn một cái là khiến yêu nữ mang thai à?

“Xin lỗi, hình như ta làm phiền hai đứa rồi.” Lục Tu tiền bối u uất nói.

Ánh mắt vàng của bà trống rỗng, lặng lẽ đậy nắp quan tài lại lần nữa, dường như không muốn quấy rầy đôi tình nhân đang 'vui vẻ'.

“Tiền bối, hiểu lầm mà, thật sự là hiểu lầm đó!” Trong quan tài vàng vang lên tiếng gào thét của Tống Thư Hàng.

Chắc chắn không phải là giống của cậu rồi!

Tại sao bụng Thông nương lại nhô lên chứ?

Đợi đã, chẳng lẽ là do cái đó?!

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến một khả năng: Ngộ Đạo Thạch mà Thông nương cắm rễ vào!

Lúc ở dạng hành, rễ của cô cắm sâu vào viên đá đó.

Sau này khi lớn lên, cô có thể mọc ra hai cái chân từ đáy đá để chạy nhảy.

Tính ra nếu biến thành người, viên Ngộ Đạo Thạch đó nằm ngay vị trí bụng dưới!

“Giới trẻ bây giờ thoáng thật đấy.” Lục Tu cảm thán.

Lúc này, một chú sư tử trắng xuất hiện bên cạnh bà, lặng lẽ nhìn chiếc quan tài vàng.

Tứ Tu và Lục Tu có thể thông qua 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' để chia sẻ thông tin ở mức độ nhất định.

Vì thế, Tứ Tu cũng thấy cảnh Thư Hàng và Thông nương quấn quýt trong quan tài, cũng như cái bụng hơi nhô lên của cô nàng.

Tứ Tu thở dài một tiếng, rồi nằm bò bên cạnh quan tài.

Không biết ông ta lôi đâu ra mấy khúc gỗ nhét vào dưới đáy quan.

Một chân giữ bó đuốc, chân kia cầm một can xăng.

“Tứ Tu, huynh làm gì thế?” Lục Tu hỏi.

Tứ Tu giả bộ ngạc nhiên hỏi ngược lại: “Ơ?

Sao tự nhiên trên tay ta lại có đuốc với xăng thế này?” Đúng rồi, đuốc với xăng không quan trọng.

Quan trọng là việc ông sắp làm đây. [Đốt đi~ đốt đi~ đốt đi nào~].

Nói rồi Tứ Tu tưới xăng lên đống củi dưới quan tài, dùng đuốc châm lửa.

A, ngọn lửa thánh bùng cháy dữ dội...

Trong quan tài có một nam một nữ, đáng bị thiêu lắm.

“Tiền bối, thật sự là hiểu lầm mà!

Nghe tôi giải thích đi, bụng Thông nương không phải là con đâu, là viên Ngộ Đạo Thạch đó!

Bà cảm ứng một chút là biết ngay vật bên trong bụng cô ấy không có sự sống mà.

Chương 563

Hơn nữa lúc nãy tôi với Thông nương tranh chấp là vì phương thuốc tắm của Dược Sư tiền bối gửi tới thôi!” Tống Thư Hàng gào lên.

Lục Tu với mái tóc vàng tung bay trong gió, nhìn ngọn lửa hừng hực mà không nói nên lời: “Tứ Tu, huynh đốt thật đấy à...

Ta chỉ định đùa với nhóc Thư Hàng một chút thôi mà!” Thực lực của Lục Tu tuy bị hạn chế nhưng bà vẫn giữ được trình độ của một Chân Quân.

Dù không có mắt nhìn xuyên thấu thì bà cũng cảm ứng được ngay vật trong bụng Thông nương không có hơi thở sự sống.

Chú sư tử trắng Tứ Tu khựng lại một giây, rồi quay đầu cười gượng: “À thì...

Lục Tu này, ta cũng đang đùa thôi, muội tin không?” Tin ông thì có quỷ ấy!

Cái bộ dạng châm lửa nghiêm túc thế kia thì đùa cái nỗi gì.

Đang nói chuyện thì túi áo Lục Tu vang lên tiếng 'đinh đoong'.

Bà móc điện thoại ra, lướt màn hình thì thấy thông báo tài khoản chat của mình đang đăng nhập trên máy khác.

“Ơ, ai đăng nhập tài khoản 'Thất Tu' thế nhỉ?” Lục Tu thắc mắc.

Bình thường khi muốn xem hóng hớt trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, bà vẫn dùng tài khoản của Thất Tu Tôn Giả.

Xem ra là chính chủ Thất Tu đã online rồi?

Hiếm khi thấy lão già đó rảnh rỗi lên mạng nhỉ.

Thế là Lục Tu đổi sang một tài khoản khác để online.

Đó là tài khoản mang tên 'Phượng Hoàng Đao Mạt Lỵ', một nick ẩn tàng trong nhóm chưa bao giờ lên tiếng.

Bà ít dùng nick này vì không có nhiều bạn bè, không vui bằng nick Thất Tu.

Vừa đăng nhập vào nhóm, bà đã thấy một bức ảnh mới được gửi lên.

Là do nick Thất Tu Tôn Giả gửi.

Trong ảnh là một mật thất u ám, giữa phòng là một chiếc quan tài vàng chói mắt.

Cảnh này nhìn quen thế nhỉ?

Trong quan tài vàng, một thanh niên mặt mũi ngơ ngác.

Trên người hắn là một cô nàng xinh xắn tóc buộc hai bên màu xanh lá, trông vô cùng ái muội.

Đặc biệt, ống kính còn tập trung vào phần bụng hơi nhô lên của cô gái.

“Ái chà, ai chụp thế này?” Lục Tu kêu lên.

Bà đâu có gửi, bà vừa bị văng nick mà!

“Cũng không phải ta, ta còn chẳng có điện thoại.” Tứ Tu vẫy vẫy cái vuốt để chứng minh sự trong sạch.

“Bản thân Thất Tu cũng không làm mấy trò vô vị này, tính tình lão nghiêm cẩn lắm.” Lục Tu nói tiếp.

Vậy thì là ai làm?

Không lẽ là Ngũ Tu?

Ngũ Tu độ kiếp thành công, không còn liên kết với thanh đao nữa nên liên lạc với mọi người rất yếu ớt.

Vậy rốt cuộc là ai?

Đối với Tống Thư Hàng đang ở trong quan tài vàng, là ai làm cũng không còn quan trọng nữa rồi!

Ngay khi tài khoản Thất Tu Tôn Giả đăng bức ảnh đó vào nhóm, các tiền bối đang lặn sâu bỗng chốc bị nổ văng ra hết.

Bắc Hà Tán Nhân: “Đậu xanh rau má!” Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: “Đợi đã, thiếu niên trong ảnh có phải Thư Hàng tiểu hữu không?” Điền Thiên Đảo Chủ: “Không sai đâu, chính là đạo hữu 'Bảy cái đạo hiệu' chứ ai nữa!” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Con bé nằm trên người cậu ta là ai thế?” Các tiền bối trong nhóm chưa ai từng thấy hình người của Thông nương.

Tuy nhiên, có một vị tiền bối khi thấy cô gái tóc xanh đã đoán ra danh tính.

Đó chính là Diệt Phượng Công Tử.

Lúc đánh con Chủng Mã Tinh kia, ông ta nghe hắn nói Thư Hàng có một con yêu tinh hành lá rất xinh đẹp, khiến hắn phải lặn lội ngàn dặm tìm đến định 'làm một nháy'.

Thế là Diệt Phượng Công Tử trả lời ngay: “Đây chẳng lẽ là con hành tinh mà Thư Hàng nuôi sao?” “Đó là yêu sủng hả?

Không ngờ Thư Hàng tiểu hữu lại là hạng người như vậy, ngay cả yêu sủng của mình cũng làm cho có bầu luôn.” Lệ Chi Tiên Tử cảm thán: “Mà hành tinh mang thai nhanh thế sao?” “Vì là hành mà, chu kỳ sinh trưởng nhanh lắm...

Tóm lại Thư Hàng làm tốt lắm, người với yêu hành đẻ con chắc thú vị lắm đây.

Không biết nó có mọc ra tóc toàn hành lá không nhỉ?” Một nick tên 'Đồng Quái trên giường bệnh' phát biểu.

“Hay là mọc ra tay chân hình củ hành?” Nick 'Thiết Quái trên giường bệnh' bồi thêm.

Lúc này Cuồng Đao Tam Lãng hưng phấn: “Mọi người ơi, hay mình thảo luận xem nên đặt tên gì cho con của Thư Hàng đi?” Cả nhóm chat bỗng chốc trở nên náo nhiệt vô cùng.

Còn kẻ khơi mào là tài khoản Thất Tu Tôn Giả thì đã phủi áo ra đi, ẩn giấu công danh sự nghiệp.

Lục Tu giật giật khóe mắt, có vẻ đùa hơi quá trớn rồi.

Thư Hàng tiểu hữu trong quan tài nãy giờ không thấy phản ứng gì, không lên tiếng cũng không đập quan.

Thậm chí khi các tiền bối bàn tán xôn xao về tên của 'con tương lai' cậu ta, cậu ta cũng chẳng thèm ho một tiếng.

Chắc bị chơi hỏng rồi?

Lục Tu cẩn thận hé mở một góc quan tài.

Quan tài bị đốt hơi nóng nhưng với bà thì không thấm vào đâu.

Vừa mở ra đã thấy Thư Hàng đang điên cuồng bấm điện thoại.

“Xong rồi, xong rồi, đời mình tiêu tùng rồi.” Cậu lẩm bẩm, màn hình điện thoại đen thui — hết pin.

Ngay lúc then chốt thì điện thoại hết pin!

Bình thường thì dùng 'Sạc Điện Thuật' là xong, nhưng dù là đạo thuật sơ cấp thì cũng cần tinh thần lực để dẫn dắt.

Mà hiện tại Thư Hàng không chỉ bị căng tức khí hải mà tinh thần lực cũng đang ở mức quá tải, khiến mi tâm đau nhức.

Trạng thái này cậu không thể làm phép sạc pin được.

Đó là lý do tại sao các tiền bối bàn tán rôm rả mà Thư Hàng không nói được câu nào.

Trước khi máy tắt, cậu đã kịp thấy bức ảnh Thất Tu gửi và những lời bình phẩm nhiệt tình như lửa của mọi người.

Lúc đó cậu định dùng chức năng voice chat để giải thích, nhưng vừa bấm vào thì máy 'tạch' một cái, nhạc tắt máy vang lên đầy du dương.

Tống Thư Hàng đứng hình toàn tập.

Cậu có thể tưởng tượng ra trong lúc mình offline, trí tưởng tượng của các tiền bối sẽ bay xa đến mức nào!

Có lẽ không lâu nữa, cậu sẽ có thêm những biệt danh kiểu như 'Ma đầu xào hành', 'Kẻ ngay cả ma sủng cũng không tha' hay 'Cha của bán yêu'.

“Xong rồi, hết thật rồi.” Thư Hàng lặp đi lặp lại.

Ở đầu kia quan tài, Thông nương ngây người co thành một cụm, tay run rẩy sờ bụng mình.

Màu sắc cuộc đời cô dường như đã chuyển sang màu xám xịt.

Lục Tu định đậy nắp quan lại thì Thư Hàng ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người chạm nhau.

Đó là một ánh mắt 'sinh vô khả luyến' (sống không còn gì luyến tiếc).

“Ảnh đó không phải ta gửi đâu nha.” Lục Tu vội thanh minh rồi lảng chuyện: “Hay là để ta sạc pin giùm cho?

Miễn phí luôn.” Nói đoạn bà dùng ngón tay chạm nhẹ vào điện thoại.

Một tia điện xẹt qua, máy bắt đầu khởi động.

Tống Thư Hàng tập trung hết vào chiếc điện thoại.

Chỉ cần có điện, cậu có thể giải thích mọi chuyện!

“Mà tiền bối, không biết có phải ảo giác không, tôi thấy... hơi nóng?” Lục Tu nhìn xuống đống lửa thánh vẫn đang cháy dưới quan tài.

Bà quay người tung một cú đá trời giáng vào Tứ Tu.

“Á á á!” Tứ Tu thảm thiết bay thẳng vào tường.

“Đừng bận tâm, là trò của gã ngốc Tứ Tu thôi.

Ta hạ nhiệt ngay đây.” Lục Tu nói rồi phẩy tay một cái, ngọn lửa tắt ngúm.

Nhạc khởi động vang lên, điện thoại Thư Hàng đã lên nguồn.

Cậu mở ngay nhóm chat với tốc độ siêu thanh.

Lúc này các tiền bối đang bàn đến chuyện đặt tên cho 'cháu' của Thư Hàng luôn rồi.

Mới có mấy phút mà chủ đề đã bay xa tới mức đó rồi sao?

Thư Hàng lướt xem lịch sử trò chuyện, thấy Lệ Chi Tiên Tử còn dùng chức năng vẽ để họa ra một đứa bé đầu củ hành, tóc là hành lá...

đó là hình ảnh con của cậu trong tưởng tượng của bà ấy.

Không được, phải giải thích ngay!

Cậu định mở voice chat thì Dược Sư lại gửi tin nhắn riêng: “Ha ha ha Thư Hàng tiểu hữu, tôi không ngờ cậu với con hành tinh đó lại có mối quan hệ này đấy.

Thôi thì ngọn hành tôi không lấy nữa, coi như quà mừng nhé.

Mà không hổ là hành tinh, mang thai nhanh thật.

Chúc mừng nhé!” Xem xong tin nhắn, đầu Thư Hàng ngoẹo sang một bên, cả người biến thành màu xám xịt.

Cảm giác bây giờ có nhảy ra giải thích thì cũng chỉ càng bôi đen thêm thôi.

Xong đời rồi.

“Thư Hàng tiểu hữu.” Lục Tu chọc chọc cậu.

“Hết rồi, hết thật rồi...” Lục Tu thấy nên để cậu yên tĩnh một chút bèn cẩn thận đậy nắp quan lại.

Nhưng lúc này bà lại thấy phương thuốc tắm tăng cường thể chất của Dược Sư trên màn hình điện thoại.

Chương 564

“Phương thuốc mới của Dược Sư à?

Khá kinh tế và thực dụng đấy, tiếc là chỉ có tác dụng với tu sĩ cấp thấp.” Bà bèn hỏi: “Này, cậu có cần mấy loại dược liệu trong đơn thuốc này không?” Thư Hàng ngẩng đầu, gật đầu cái rụp: “Cần ạ.” “Vừa hay ta có sẵn một đống ở đây.

Ta để lại giá gốc cho, một lần tắm tốn khoảng bảy viên linh thạch tam phẩm, lấy không?” “Lấy ạ.” Thư Hàng móc ra một viên linh thạch tứ phẩm.

Lục Tu nhận lấy rồi thối lại ba viên tam phẩm.

Thư Hàng cất vào túi 'Nhất Thốn Súc Tiểu' rồi lại tiếp tục ôm điện thoại ngẩn ngơ.

Ba phút sau, Lục Tu quay lại mở nắp quan, đổ một chậu lớn dược liệu vào.

Bà định dùng quan tài vàng làm bồn tắm cho cậu luôn.

“Đạo hữu Bá Đao Tống Nhất, cậu đưa mấy món đồ thừa thãi cho ta giữ giúp đi.” Thư Hàng đang trong trạng thái thất thần, đưa túi túi đồ và điện thoại cho bà theo bản năng.

Lục Tu nhận đồ xong nhìn sang Thông nương đang thu mình trong góc.

Bà định lôi con hành tinh này ra, nhưng nghĩ lại, cứ để cô ấy ở trong đó coi như một cái duyên, sẵn tiện nâng cao thể chất luôn.

Biết đâu tắm uyên ương xong lại tăng thêm tình cảm, sau này lên đời làm nữ chủ nhân cũng nên.

Lục Tu thấy đôi chân của con hành tinh này cũng khá đẹp, có thiện cảm.

Đổ thuốc xong, bà bắt đầu niệm chú.

Một quả cầu nước lớn hiện ra, đổ đầy quan tài, ngập cả Thư Hàng và Thông nương.

“Bắt đầu tắm thuốc đây... lúc đầu hơi đau một chút, ráng chịu đựng nhé.” Nói rồi bà đậy nắp lại.

Tứ Tu đã chuẩn bị sẵn sàng, bà vừa đậy nắp là ông ta cầm một cái hồ lô vàng phun lửa đốt lại đống củi dưới quan. [Đốt đi~ đốt đi~ đốt đi nào~].

“Ừm, thế này là ổn rồi.

Theo đơn của Dược Sư thì ngâm khoảng hai tiếng là nhục thân của đạo hữu Tống Nhất sẽ hấp thu hết dược lực thôi.” Lục Tu hài lòng gật đầu. *** Trong quan tài vàng, nhiệt độ nước tăng dần, dược lực hòa vào nước.

Tống Thư Hàng chìm trong nước, nhờ có 'Quy Tức Thuật' của Thất Tu Tôn Giả nên cậu không cần thở.

Nhìn nước tắm dần vẩn đục, cậu thấy giống hệt lúc mình nấu 'Thối Thể Dịch' vậy.

Cậu bắt đầu toàn tâm toàn ý tận hưởng việc tắm thuốc.

Còn chuyện 'Thư Hàng xào hành' trên nhóm thì cứ kệ đi, người thanh bạch tự khắc thanh bạch, đợi các tiền bối hết hứng bàn tán thì cậu giải thích sau cũng được.

Thả lỏng toàn thân, Thư Hàng nhanh chóng cảm nhận được tác dụng của thuốc.

Trong nước tắm sôi sùng sục, dược lực chủ động thấm vào cơ thể, tăng cường gân cốt, khiến mỗi thớ cơ đều trở nên mạnh mẽ hơn.

Hơn nữa quan tài vàng kết hợp với thuốc tắm tạo ra hiệu quả một cộng một lớn hơn ba.

Nếu coi thể chất tu sĩ Nhất phẩm là 100, Nhị phẩm là 200, thì hiện tại Thư Hàng đang ở mức 230.

Ngâm mình thế này cứ ba phút lại tăng thêm khoảng 0.1.

Sau hai tiếng sẽ tăng được hơn 4 điểm.

Hiệu quả này bằng cả hai ba tháng khổ luyện không dùng thuốc ở Trái Đất!

Ước tính chỉ cần thể chất lên khoảng 240 là cậu không còn lo chân khí bành trướng nữa.

“Tắm thuốc sướng thật, đa tạ Dược Sư tiền bối.” Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong khi Thư Hàng đang hưởng lạc thì Thông nương ở góc quan tài bỗng hét lên kinh hoàng: “Á á á... không xong rồi, tan chảy mất, tôi tan chảy rồi!” “Cái gì?” Thư Hàng ngơ ngác ngẩng đầu lên.

Cậu thấy một cảnh tượng cực kỳ phi lý: Thông nương đang tan chảy.

Cơ thể cô bắt đầu rữa ra từ đôi chân, giống như một khối slime, hay đúng hơn là một người tuyết dưới ánh mặt trời vậy.

“Chết chắc rồi, tôi chết chắc rồi!” Thông nương khóc lóc thảm thiết, quờ quạng chân tay nhưng điều đó chỉ làm cô tan nhanh hơn.

Chẳng mấy chốc đã tan tới bụng, nơi viên Ngộ Đạo Thạch đang phát sáng.

Thư Hàng vội lao tới nâng viên đá lên, cố giữ nó khỏi mặt nước thuốc: “Này này, sao tự nhiên cô lại tan ra thế?” “Tôi không biết, tôi thực sự không biết mà...

Hu hu, tôi sắp chết rồi phải không?” Thư Hàng nhìn nước thuốc đang sôi sùng sục — chẳng lẽ là do nước này?

Cậu nhớ lại lúc luyện 'Thối Thể Dịch', mấy loại dược liệu cho vào sẽ phản ứng hóa học rồi tan ra.

Có khi nào bồn thuốc này vô tình có tác dụng hòa tan một cây hành tinh không?

Sao mà trùng hợp quá vậy trời?

Thông nương số nhọ thế sao?

Thư Hàng vội vã đập nắp quan kêu cứu, đồng thời hỏi: “Rễ còn không?

Rễ hành còn không?” Đây là vấn đề sống còn.

Ngọn hành có đứt thì vẫn có thể mọc lại, nhưng rễ mà tan mất là tiêu đời thật.

“Còn, còn... nhưng cảm giác rễ cũng sắp tan rồi.” Thông nương hốt hoảng.

Thực ra rễ tan chỉ là ảo giác của cô thôi.

Tuy không hiểu vì sao rễ cô lại cắm được vào viên Ngộ Đạo Thạch, nhưng có viên đá bảo vệ, cái rễ của cô không thể bị một bồn thuốc tắm này hòa tan được.

Lục Tu nghe tiếng đập liền mở nắp quan ra: “Lại gì nữa đây?

Nước nóng quá hả?

Á á á!

Chuyện gì thế này?” Bà cũng thấy Thông nương đang tan chảy.

Ngay khoảnh khắc bà mở nắp, toàn bộ cơ thể Thông nương đã tan hết vào bồn nước thuốc.

Lục Tu: “...” Con hành tinh này đi đời nhà ma rồi sao?

“Lục Tu tiền bối, xin bà trông nom viên Ngộ Đạo Thạch này giùm tôi.

Rễ của Thông nương vẫn còn trong đá.” Thư Hàng khẩn khoản.

“Rễ còn hả?

Thế thì tốt, tưới chút nước vào chắc sớm mọc lại thôi.” Lục Tu thở phào nhận lấy viên đá: “Đạo hữu Tống Nhất cứ tiếp tục ngâm đi, đừng lãng phí thuốc.” Thư Hàng gật đầu chui lại vào trong.

Lục Tu đậy nắp quan rồi vuốt ve viên đá: “Hơi thở sự sống vẫn còn...

Không biết nên nói con hành này may hay rủi đây.” Nói đoạn bà làm phép chữa trị, ánh sáng phủ lên viên đá khiến hơi thở của Thông nương ổn định hơn.

Sau đó bà ra ngoài mang vào một cái chậu hoa, đặt viên đá vào trong.

“Rắc thêm chút tro cỏ chắc nó sẽ mọc nhanh hơn đấy.” Bà lẩm bẩm.

Bên cạnh khối thiên thạch chứa mộ Lục Tu.

Trên tiên chu của Thất Tu Tôn Giả, Lý Âm Trúc đang ngủ say sưa, nhưng hàn khí trên người con bé ngày càng nặng, sắp đến lúc bốc hỏa bệnh rồi.

Ngư Kiều Kiều bị đẩy ra khỏi mộ đã quay lại thuyền.

Cô nàng tâm trạng khá tốt, tuy không được truyền thừa nhưng đổi lại được một viên 'Thủy Hệ Quy Châu' giữ ẩm cho cơ thể và một viên 'Nguyệt Quang Thạch' quý giá, thu hoạch phong phú.

Lát sau, Sở Sở cũng ra ngoài.

Cô nhìn Thất Tu Tôn Giả, rõ ràng sau khi ký khế ước 'Bát Tu', cô đã hiểu thêm về bí mật của dòng truyền thừa này.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười với cô.

“Giờ chỉ còn chờ đạo hữu Bá Đao Tống Nhất thôi.” “Bá Đao Tống Nhất, phụt... ha ha.” Ngư Kiều Kiều bật cười.

Cô biết nguồn gốc cái tên này, nhưng cứ nghe thấy nó gắn với Thư Hàng là cô lại không nhịn được cười.

“Ừm, đạo hữu Tống Nhất chắc ra hơi muộn, cậu ta đang tắm.” Phân thân Tứ Tu đáp.

Tắm?

Đi thám hiểm mộ sao lại liên quan đến tắm rửa?

“Là tắm thuốc sao?

Nếu đơn thuốc không sai thì đó là cách tăng thể chất an toàn nhất đấy.” Thất Tu Tôn Giả mỉm cười nói.

Dù là thuốc uống hay thuốc tắm thì công thức vẫn là quan trọng nhất.

Tống Thư Hàng tiếp tục ngâm mình trong dược dục bên trong hoàng kim quan, cảm giác dược lực càng lúc càng mạnh mẽ, cơ thể đột nhiên cảm thấy một cơn đau rát cháy bỏng.

Đau rát...

Cậu cảm thấy có gì đó không đúng lắm.

“Nhưng tốc độ thăng tiến thể chất rõ ràng là tăng nhanh hơn nhiều, hay là bây giờ mới là lúc dược lực thực sự phát huy tác dụng?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trước đó, thể chất của Tống Thư Hàng tăng khoảng 0.1 sau mỗi ba phút, hiện tại là 0.2, tốc độ tăng trưởng đã gấp đôi.

Công thức dược dục của tiền bối Dược Sư quả nhiên rất tuyệt.

Tống Thư Hàng nghĩ vậy rồi để cả người chìm đắm trong dược dịch.

Chỉ cần nghĩ đến việc thể chất đang thăng cấp vèo vèo như ngồi tên lửa, có vẻ như cơn đau rát này cũng trở nên dễ chịu đựng hơn...

Chịu đựng cái con khỉ ấy!

Ban đầu chỉ là đau rát, nhưng cơn đau này không hề dịu đi mà trái lại càng lúc càng kịch liệt.

Đến lúc này, nó đã trở nên đau đớn như bị dao cắt.

Chương 565

Ngâm mình trong dược dịch mà cậu cảm giác như có ngàn nhát dao đang lăng trì cơ thể, cảm thấy da thịt mình đều đã nát vụn, thân hình như bị băm vằn ra vậy.

“Đau quá, đau quá... ui da da.” Tống Thư Hàng đau đến mức lăn lộn dưới đáy hoàng kim quan.

Đã gần chạm tới cực hạn rồi, cơn đau này có thể sánh ngang với lúc nhập mộng thành 'Sở Sở' rồi phải chịu chiêu 'Hoài trung bão muội sát' khi đó.

May thay, đau khổ càng thảm khốc thì thể chất tăng càng nhiều.

Khi Thư Hàng cảm thấy toàn thân như bị dao cắt, cứ mỗi ba phút cậu đã có thể tăng 0.3 thể chất.

Dược dịch trong hoàng kim quan không biết từ lúc nào đã nhuộm thành màu xanh bích.

Dược dịch tỏa ra ánh sáng, chiếu sáng cả hoàng kim quan.

Bên ngoài quan, hỏa thế vẫn hung mãnh.

Bên trong quan, hương thơm của dược dịch ngày càng nồng đậm...

Dù không hít thở, nhưng miệng mũi Tống Thư Hàng vẫn cảm nhận được một mùi hương thoang thoảng.

Mùi hương ấy không sao xua đi được, khiến người ta có ham muốn chảy nước miếng, giống như mùi hành trong món 'thịt dê xào hành tây' vậy.

Ơ, khoan đã, mùi hành!

Chẳng lẽ là liên quan đến Thông Nương sao?

Cả thân thể cây hành của cô nàng đã hòa tan vào trong dược dịch này rồi, tương đương với việc trong công thức dược dục của tiền bối Dược Sư lại có thêm một cây tinh hành mấy trăm năm tuổi.

Cho nên mới dẫn đến việc dược dục bị biến dị?

Khả năng này tám chín phần mười là thật rồi.

Sẽ không có vấn đề gì chứ?

Tống Thư Hàng hơi lo lắng...

Tuy nhiên, ngoại trừ cảm giác đau đớn như bị lăng trì ra, tạm thời cậu chưa thấy vấn đề gì khác.

Ngược lại, thể chất còn tăng nhanh hơn.

Vậy thì ráng nhịn thêm một lát xem sao, hễ có biến cố gì là phải gọi tiền bối Lục Tu ngay.

Trong khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, dược dịch trong hoàng kim quan lại thay đổi.

Dược dịch xanh bích dần chuyển sang màu kim lục, thấp thoáng có một bóng ảo ảnh mầm hành hiện ra trong hơi nước dược dịch, mầm hành ấy đung đưa theo gió, dáng vẻ thướt tha.

Dần dần, ảo ảnh mầm hành càng lúc càng ngưng tụ, giống như vật thật.

Sau khi ngưng tụ đến một mức độ nhất định, ảo ảnh mầm hành này chậm rãi bay về phía Tống Thư Hàng, cuối cùng dừng lại ở khoảng cách một cánh tay.

Nhờ ánh sáng của dược dịch, Tống Thư Hàng nhìn thấy ảo ảnh mầm hành này. [Có thể khẳng định chắc chắn rồi, sự thay đổi của dược dịch quả nhiên có liên quan đến Thông Nương.] Tống Thư Hàng đưa tay ra định chạm vào ảo ảnh mầm hành kia.

Tuy nhiên ảo ảnh đó không phải vật chất, ngón tay Thư Hàng xuyên qua giữa nó, không thể chạm vào được.

Tuy không thể chạm vào nhưng sau khi ảo ảnh ngưng hình, cơn đau trên người Tống Thư Hàng lập tức biến mất!

Cơn đau như bị thiên đao vạn quả kia nói mất là mất ngay!

Ngay sau đó là cảm giác thư thái khi dược dịch gột rửa cơ thể.

Tốc độ thăng tiến thể chất chỉ tăng chứ không giảm.

Hiện tại, mỗi phút cậu đều có thể tăng hơn 0.1 thể chất.

“Thời kỳ kịch độc cuối cùng cũng qua rồi sao?” Có lẽ là vì trước đó nghiến răng chịu đựng đau đớn tột cùng nên đã tích lũy một lượng lớn sự mệt mỏi.

Khi cơn đau biến mất và chuyển thành cảm giác thư sướng, Tống Thư Hàng vô thức rơi vào trạng thái nửa ngủ nửa tỉnh.

Cậu nằm im bất động, để mặc cơ thể tiếp nhận dược dịch gột rửa, ý thức dần dần cách tuyệt với thế giới bên ngoài.

Một tiếng năm mươi lăm phút sau, dược dục sắp kết thúc.

Tống Thư Hàng tỉnh lại từ trạng thái nửa ngủ.

Lúc này, dược dịch trong hoàng kim quan đã chuyển thành màu xanh đen, đây là kết quả của việc dược lực trong dược dịch đã bị cơ thể Tống Thư Hàng hấp thụ hết.

Gần hai tiếng đồng hồ, nếu dùng con số để hình dung thì Tống Thư Hàng đã tăng tận 13 điểm thể chất.

Cậu vốn dĩ đã có hơn 230 thể chất, chính xác là khoảng 232.

Giờ cộng thêm 13 điểm này, thể chất lập tức đạt tới mức 245.

Sau khi sở hữu thể phách đủ mạnh mẽ, chân khí trong khí hải đan điền lại một lần nữa bình ổn lại.

Lúc này Tống Thư Hàng tuy vẫn chỉ ở cảnh giới Nhị phẩm đan điền thứ hai 'Long Vĩ đan điền', nhưng nhờ 'Súc khí khoách chân pháp' của Bạch tôn giả cộng với một loạt sự kiện chân khí bùng nổ gần đây, nếu chỉ bàn về lượng chân khí thì cậu đã có thể sánh ngang với tu sĩ Nhị phẩm đan điền thứ tư 'Long Khu đan điền' rồi!

Cơn đau nhức tinh thần lực ở mi tâm cũng đã gần như biến mất.

“Thể chất vậy mà một hơi tăng lên nhiều như thế...

Như vậy thì đợi mình ôn dưỡng chân khí trong khí hải đan điền thêm vài lần nữa, có lẽ có thể trùng kích đan điền thứ ba [Long Trảo đan điền] rồi.” Hiện tại thể chất đã theo kịp, để tránh việc chân khí vô tình làm nổ đan điền thì việc khai tịch đan điền mới là điều bắt buộc.

Khai tịch đan điền càng nhiều thì lượng chân khí có thể dung nạp trong cơ thể càng lớn.

Lần này, có lẽ thực sự phải cảm ơn Thông Nương một tiếng?

Ừm, hoặc là cô ấy sẽ không nhận lời cảm ơn của mình đâu... dù sao thì cả cơ thể cô ấy đều đã tan chảy trong dược dịch rồi.

“Cũng đến lúc phải ra ngoài rồi.” Tống Thư Hàng chậm rãi ngồi dậy, nhờ ánh sáng tỏa ra từ dược dịch, cậu có thể thấy ảo ảnh mầm hành trong hơi nước.

Ảo ảnh mầm hành này vẫn chưa tan biến sao?

Chẳng lẽ dược lực của Thông Nương trong dược dục vẫn chưa bị mình hấp thụ hết?

Ngay lúc này, linh quỷ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng liên tục truyền tới một ý niệm.

Thư Hàng hơi ngẩn ra, sau đó đồng ý: “Được rồi.” Khắc sau, một phiên bản Tống Thư Hàng nhỏ chui ra từ tâm khiếu, lao đến trước mặt ảo ảnh mầm hành.

Nó há miệng, 'ực' một phát đã nuốt chửng ảo ảnh mầm hành kia!

Sau khi nuốt xong, linh quỷ lại mãn nguyện chui ngược vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Cậu sờ soạng cơ thể mình, sau khi nuốt ảo ảnh kia thì cơ thể không có phản ứng bất lợi nào. 'Rầm rầm rầm' —— Lúc này, nắp hoàng kim quan được cô nàng Lục Tu mở ra.

Đôi mắt vàng kim của cô nhìn về phía Tống Thư Hàng trong quan: “Kết thúc rồi, ra ngoài đi, Tống Nhất đạo hữu!” “Ơ, mùi dược dịch này thơm quá, làm ta nhớ tới bánh hành áp chảo đã lâu không ăn.” Tứ Tu đột nhiên lên tiếng.

Lục Tu vuốt cằm, chớp chớp mắt rồi nghiêm túc nói: “Bánh hành Tống Nhất?

Hay là Bánh hành Tống Thư Hàng?” Tống Thư Hàng: “...” Cậu chống tay vào thành hoàng kim quan rồi nhẹ nhàng nhảy lên một cái! 'Cốp' ~ Đầu cậu đập ngay vào trần cổ mộ, tạo thành một cái hố nhỏ, nhưng cái hố đó nhanh chóng được trận pháp của cổ mộ phục hồi.

“Thể chất tăng vọt một đoạn dài, nhất thời không khống chế được lực đạo.” Tống Thư Hàng xoa xoa đầu.

Nhưng không cần lo lắng, từ khi tu chân đến nay cậu đã trải qua mấy lần kinh nghiệm thể chất và lực đạo tăng vọt rồi.

Chỉ cần cho cậu chút thời gian là sẽ nhanh chóng thích nghi lại thôi.

Tống Thư Hàng đáp đất an toàn.

Tứ Tu đưa móng vuốt ra nhẹ nhàng điểm một cái.

Một pháp thuật làm sạch rơi lên người Tống Thư Hàng, làm bốc hơi nước trên người cậu.

“Cảm ơn tiền bối Tứ Tu.” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

“Không khách khí, lúc làm bốc hơi nước trên người ngươi thì mùi hành càng nồng hơn, đặc biệt thơm luôn.” Sư tử trắng Tứ Tu liếm liếm khóe miệng.

Vãi thật...

Tứ Tu chắc không định ăn mình chứ?

Tống Thư Hàng cảm thấy rợn tóc gáy.

“Tống Nhất đạo hữu, đây là điện thoại của ngươi, đã được thu nhỏ lại.

Còn đây là con tinh hành kia của ngươi nữa.” Cô nàng Lục Tu giao trả đồ đạc cho Tống Thư Hàng.

Nói đi cũng phải nói lại, cô vốn định xem một quẻ cho Thông Nương xem cô nàng có duyên với 'Bát Tu' không, nhưng Thông Nương đã tan chảy sạch sẽ, mặt mất, tay mất, chân cũng mất, thế này thì không xem quẻ được, đành đợi lần sau vậy.

Tống Thư Hàng hỏi: “Thông Nương không sao chứ?” Lục Tu đưa cho cậu cái chậu hoa đựng Thông Nương: “Chắc là không sao đâu, vì gốc hành vẫn còn nên cơ thể vẫn có thể mọc ra được...

Tuy nhiên, có thể sẽ có một chút bất ngờ nhỏ.” Tống Thư Hàng: “Bất ngờ gì cơ?” Lục Tu: “Ngươi cứ tỉ mỉ cảm ứng là sẽ nhận ra ngay...

Trên phần gốc của tinh hành này không còn yêu khí nữa.” Tống Thư Hàng gắng gượng dùng tinh thần lực cảm ứng một chút, quả nhiên trên gốc hành trong Ngộ Đạo Thạch đã không còn cảm nhận được một tia yêu khí nào nữa.

Yêu khí của Thông Nương vốn dĩ rất mạnh, dù sao cô nàng cũng là đại yêu sống mấy trăm năm mà.

Tuy cô ấy hoàn toàn không biết cách thao túng yêu khí của mình, nhưng luồng yêu khí đó vẫn rất có sức hù dọa.

Lúc mới gặp lần đầu, cậu suýt chút nữa đã bị yêu khí của cô nàng dọa sợ.

Mà hiện tại trên người cô ấy không có một chút yêu khí nào.

Không phải là biến mất trên bề mặt, mà là yêu khí đã bị tuyệt diệt khỏi người Thông Nương.

“Vậy hiện tại cô ấy còn được tính là yêu tinh không?” Tống Thư Hàng hỏi, yêu tinh mà không có yêu khí sao?

Lục Tu suy nghĩ một chút rồi đáp: “Chắc là vẫn tính thôi, đối với yêu tinh mà nói thì yêu khí chỉ là một loại năng lượng thôi.

Xe không có xăng thì vẫn là xe.” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm...

Vấn đề thực sự là chiếc xe này trong tương lai có lẽ không dùng xăng nữa mà chuyển sang dùng dầu thực vật.” Lục Tu bổ sung thêm một câu.

Tống Thư Hàng: “...” Chuyển sang dùng dầu thực vật là ý gì, chẳng lẽ sau này Thông Nương không dùng yêu khí nữa mà dùng loại năng lượng khác sao?

Bánh xe cuộc đời đôi khi cứ chuyển động về phía mà bạn không thể ngờ tới được.

Chương 566

Thông Nương của tương lai không dùng xăng để chiến đấu nữa mà dùng dầu ăn, thật là hoàn toàn nằm ngoài dự kiến.

Mà thôi, dù sao Thông Nương cũng chưa bao giờ dùng được yêu khí.

Lần đầu tiên cô ấy chiến đấu với mình còn dùng cả phật môn công pháp đường đường chính chính cơ mà.

Nếu có thể thì nên chọn một môn công pháp phù hợp khác cho Thông Nương tu luyện vậy.

"Dược dục xong rồi thì đi theo ta.

Thất Tu bọn họ đã đợi ngươi ở bên ngoài lâu lắm rồi." Sư tử trắng Tứ Tu nhẹ nhàng nhảy lên dẫn đường.

"Vâng ạ." Tống Thư Hàng gật đầu.

Lúc sắp đi, cậu sực nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi tiền bối Lục Tu, tiền bối có thể bán thêm cho tôi vài phần dược liệu dược dục không?" "Không vấn đề gì, chỉ là mấy loại dược liệu cấp thấp thôi, dự trữ của ta rất phong phú.

Cứ thu của ngươi giá 7 viên linh thạch tam phẩm nhé." Cô nàng Lục Tu nói.

"Làm phiền tiền bối cho tôi mười phần dược liệu ạ." Hiện tại trong tay cậu còn dư 9 viên linh thạch tứ phẩm và 3 viên linh thạch tam phẩm.

Tuy nhiên trong số đó có một viên tứ phẩm đã bị dùng mất một nửa.

Vì thế cậu giữ lại một viên tứ phẩm để phòng thân, 7 viên tứ phẩm còn lại vừa vặn đổi được mười phần dược liệu.

Còn về chuyện nợ linh thạch của Bạch tôn giả... thì cứ nợ tiếp thôi, tổng có ngày cậu sẽ trả được!

Nếu có thể, Thư Hàng thực sự muốn đổi thêm mấy phần nữa, vì qua khỏi cửa tiệm này thì sẽ chẳng bao giờ mua được dược liệu với giá hời như vậy.

Sau khi đổi xong mười phần dược liệu, Tống Thư Hàng đi theo sư tử trắng Tứ Tu rời khỏi 'Lục Tu chi mộ' để trở lại tiên chu.

Sau đó, tiên chu chở cả nhóm quay về mặt trăng.

Phía sau lưng, 'Lục Tu Tôn Giả chi mộ' ẩn mình vào hư không rồi biến mất.

Cổ mộ này có thể di động, trừ khi cô nàng Lục Tu tự nguyện, còn không thì muốn gặp được ngôi mộ này chỉ có thể dựa vào vận may.

“Thư Hàng tiểu hữu cũng ký khế ước rồi sao?” Thất Tu Tôn Giả ngồi bên cửa sổ tiên chu, ngắm nhìn tinh không rồi mỉm cười hỏi.

“Vâng ạ.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Nhưng tiền bối Lục Tu nói quẻ tượng của tôi hơi kỳ lạ.

Tôi chắc là không có duyên phận gì với 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' đâu, chỉ vào cho đủ số thôi.” Thất Tu Tôn Giả mỉm cười: “Ha ha, duyên phận không liên quan đến nhiều hay ít đâu, có duyên chính là có duyên.” Tiên chu bay trong không gian hơn mười phút thì tốc độ dần chậm lại.

Thất Tu Tôn Giả đột ngột nói: “Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta sắp phải tạm biệt rồi.

Đợi một thời gian nữa sau khi ta giải khai được bí mật trên hồ lô, ta sẽ tìm cậu.” “Tạm biệt sao?

Tiền bối Thất Tu định đi đâu ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ừm, ta đương nhiên là quay về động phủ của mình.

Người phải rời đi là mấy đứa các cậu cơ.

Bạch đạo hữu hôm đó đặc biệt lên mạng tán gẫu với ta một lúc.

Anh ấy bảo sau khi ta thăm xong 'Lục Tu Tôn Giả chi mộ' thì cứ thả tiểu hữu trôi lơ lửng trong vũ trụ.” Thất Tu Tôn Giả giơ ngón tay lên nói: “Bạch đạo hữu bảo, chuyến hành trình vũ trụ này là một cuộc thí luyện đối với Thư Hàng tiểu hữu.” Tống Thư Hàng: “...” “Vậy thì Thư Hàng tiểu hữu chuẩn bị khởi hành thôi.

Ta đã chuẩn bị sẵn đồ đạc cho tiểu hữu rồi, khoang thoát hiểm và cả bộ đồ phi hành trụ nữa.” Thất Tu Tôn Giả cười nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Thư Hàng, cố lên nhé.” Ngư Kiều Kiều cười vỗ vai Tống Thư Hàng: “Ngoài ra chuyến này mình không đi cùng cậu nữa đâu, mình phải về Trái Đất một chuyến.” “Ơ ơ ơ?

Kiều Kiều bạn định bỏ rơi tụi mình sao?” Tống Thư Hàng kêu lên.

Ngư Kiều Kiều nói: “Ha ha, mình đã có Nguyệt Quang Thạch trong tay rồi, không cần ở lại mặt trăng tu luyện nữa.

Ngoài ra, cậu còn nhớ gã tác giả viết tiểu thuyết thú vị mà lần trước mình kể không?” “À, Kiều Kiều không nhắc là mình cũng suýt quên mất.” Tống Thư Hàng sực nhớ ra.

Cậu còn hứa với Bạch tiền bối là sẽ quay một bộ phim nữa.

Cậu chỉ định quay một bộ phim ngắn kiểu nghiệp dư cho vui thôi, Tết đến cả nhà tụ tập thì bảo bố Tống chiếu cho mọi người xem giải trí.

“Hôm qua mình xác định được vị trí nhà hắn rồi.

Thế nên mình phải về Trái Đất một chuyến để bắt hắn về nhốt vào phòng tối.” Kiều Kiều cười ha hả.

Thế là Ngư Kiều Kiều bỏ rơi mấy người Tống Thư Hàng, một mình về Trái Đất tìm gã tác giả đáng yêu kia.

Còn Tống Thư Hàng, Sở Sở và Lý Âm Trúc thì bị Thất Tu Tôn Giả 'phóng' ra khỏi tiên chu vào vũ trụ bao la...

Đúng thế, không nhầm đâu, là bị bắn đi đấy!

Lúc đó Sở Sở và Lý Âm Trúc chui vào cái khoang thoát hiểm nhỏ xíu kia, Tống Thư Hàng mặc bộ đồ phi hành dày cộp rồi khóa mình chung với khoang thoát hiểm, chuẩn bị rời tiên chu.

Thất Tu Tôn Giả thân thiết hỏi: “Chuẩn bị xong chưa?” Tống Thư Hàng: “Xong rồi ạ.” Thất Tu Tôn Giả: “Làm một phát nhé?” Tống Thư Hàng: “Làm một phát?

Tiền bối Thất Tu có quà gì tặng tôi sao?

Được ạ.” Sau đó...

Thất Tu Tôn Giả cưỡng ép nhét bọn họ vào một thứ trông rất giống 'nòng pháo', rồi “Oanh” một tiếng bắn vèo bọn họ ra ngoài.

Đúng là 'làm một phát' thật sự!

“Thất ~ Tu ~ tiền ~ bối ~ tôi ** ông nha!” Tống Thư Hàng gào thét thảm thiết trong kinh hãi, bộ không thể cho cậu xuống xe một cách bình thường được sao?

Rõ ràng tiên chu có cửa mà đúng không!

“Lên đường bình an nhé!” Bên cửa sổ tiên chu, vẫn còn thấy Thất Tu Tôn Giả đang quyến luyến vẫy tay chào.

Cứ thế, Tống Thư Hàng không biết mình bị Thất Tu Tôn Giả bắn đi đâu nữa.

Đây không phải Trái Đất, cậu cũng chẳng có mấy thứ công nghệ đen kiểu 'hệ thống định vị vũ trụ', hiện giờ cậu còn không xác định được tọa độ của mình.

Để mặc cơ thể trôi nổi trong không trung, Tống Thư Hàng lẩm bẩm: “Thí luyện của Bạch tiền bối sao?” Cứ ngỡ việc Bạch tôn giả tống cậu vào không gian là hình phạt vì không lọt top 10 cuộc đua máy cày tay, giờ xem ra Bạch tôn giả còn bố trí thứ gì đó trong không gian chờ cậu đến thí luyện nữa.

Lúc này, trong túi thu nhỏ của Tống Thư Hàng, do bị bắn đi quá dữ dội nên ba viên linh thạch tam phẩm mà cậu vừa đổi từ chỗ Lục Tu đã chạm vào con búp bê tinh xảo kia.

Giống hệt lần trước, ba viên linh thạch tam phẩm vừa chạm vào con búp bê đã hòa tan vào trong nó, bị hấp thụ sạch sành sanh không còn một mảnh vụn.

Đợi đến khi Tống Thư Hàng mở cái túi này ra lần nữa, cậu sẽ phát hiện một chuyện kinh hoàng: Linh thạch của mình lại mất sạch rồi!

Thành phố Ôn Châu, đường Bạch Kình, nhà Tống Thư Hàng.

Hôm nay nhà cậu lại có hàng xóm mới chuyển đến.

Gia đình bà Hà hàng xóm cũ sau khi nhận được một khoản tiền hậu hĩnh đến mức không thể từ chối, đã hoàn tất việc chuyển nhà và sang nhượng quyền sở hữu trong vòng hai ngày.

Joseph Cury Mobasan mãn nguyện ngắm nhìn ngôi nhà mới, đây là căn hộ rộng khoảng 200 mét vuông, chủ cũ là bà Hà vốn là người ưa sạch sẽ nên căn nhà luôn tinh tươm, cửa kính sáng loáng.

“Quả là một nơi tuyệt vời.” Joseph cảm thán đầy thỏa mãn.

Bên cạnh ông, cô con gái Kỷ Song Tuyết thì trưng ra bộ mặt dở khóc dở cười.

Cô nghe bố nói đột nhiên muốn mua nhà ở Trung Quốc, còn tưởng ông định mua ở khu đại học Giang Nam vì đó là nơi cô đang học.

Nhưng cô hoàn toàn không ngờ bố lại mua một căn hộ ở tít thành phố Ôn Châu, cách xa trường cô vạn dặm.

Bố cô bị chạm dây thần kinh nào rồi?

Vợ của Joseph cũng không hiểu nổi cách làm của chồng.

“Đã chuyển đến đây rồi thì tiếp theo phải chuẩn bị chút quà nhỏ sang thăm hàng xóm mới thôi.” Joseph trông có vẻ rất vui.

“Hàng xóm mới?” Kỷ Song Tuyết nghi hoặc hỏi: “Nhà nào ạ?” “Nhà thầy của ta.” Joseph cười ha hả.

“Thầy?” Trong lòng Kỷ Song Tuyết bỗng trỗi dậy một dự cảm chẳng lành: “...

Là nhà của bạn Tống Thư Hàng ạ?” “Ha ha ha ha.” Joseph đắc ý cười lớn.

Dù là một cô gái dịu dàng như Kỷ Song Tuyết thì lúc này cũng có thôi thúc muốn nổi điên.

“Đây là cơ hội ta khó khăn lắm mới giành được đấy.” Joseph hãnh diện nói...

Ông mơ hồ nhớ mang máng mình từng đề cập với sư phụ Tống Thư Hàng chuyện muốn chuyển đến làm hàng xóm, và sư phụ cũng đã đồng ý rồi.

Ừm... chỉ có một vấn đề là Joseph dù thế nào cũng không nhớ ra nổi mình đã nói chuyện đó với sư phụ vào lúc nào và ở đâu.

Trên đảo huyền bí tuy ký ức của mọi người đều bị xóa sạch... nhưng có những thứ nằm sâu trong tiềm thức, dù ký ức bị mất đi thì vẫn còn sót lại chút gì đó.

Giống như Joseph vậy.

Dù sao đi nữa thì ông cũng đã chuyển đến làm hàng xóm với sư phụ Tống Thư Hàng rồi, sau này sẽ có nhiều thời gian hơn để nhờ sư phụ chỉ điểm thần công.

Thế là trong khi Joseph mặt mũi hớn hở, vợ ông thì ngơ ngác, con gái thì dở khóc dở cười, cả gia đình ông đã đến gõ cửa nhà Tống Thư Hàng.

Khi Joseph đến thăm thì nhà Tống Thư Hàng cũng đang có một vị khách khác là Vân Vụ đạo trưởng.

Gần đây Vân Vụ đạo trưởng hầu như thường xuyên ghé qua nhà Tống Thư Hàng chơi, thời gian qua ông đã trở thành bạn 'tâm giao' của bố mẹ Tống.

Bố Tống gần đây đang dự định cùng hai người bạn hợp tác mở một 'công ty sản xuất thiết bị thể hình'.

Vốn dĩ bố Tống định đợi Thư Hàng tốt nghiệp đại học, không còn phải lo lắng ảnh hưởng đến việc học của con thì mới xin nghỉ việc ở mạng lưới điện quốc gia để cùng bạn bè liều một phen trước khi già.

Nhưng kế hoạch không đuổi kịp sự thay đổi.

Năm nay họ gặp được một cơ hội tốt.

Ở Ôn Châu có một xưởng sản xuất thiết bị thể hình, vì ông chủ sức khỏe yếu cần tiền chữa bệnh nên đang chuẩn bị bán tháo toàn bộ nhà xưởng cùng trang thiết bị.

Nếu mua được xưởng này thì sẽ tiết kiệm được rất nhiều công sức cho nhóm của bố Tống.

Trong phòng khách, Vân Vụ đạo trưởng và bố Tống đang trò chuyện về đề tài 'thiết bị thể hình'.

Vân Vụ đạo trưởng tuy mới tiếp xúc với thiết bị hiện đại không lâu, nhưng ông là tu sĩ Ngũ phẩm Kim Đan mà, về khía cạnh 'thể hình' này, những lý niệm và phương pháp ông đưa ra đều mang lại rất nhiều cảm hứng cho bố Tống.

Bố Tống càng xem Vân Vụ đạo trưởng như tri kỷ.

Vân Vụ đạo trưởng nhấp một ngụm trà Linh Mạch Bích, u buồn thở dài một tiếng rồi rút điện thoại ra.

Gần đây ông đã bỏ cái 'tài khoản chat' dùng lúc bị Hoàng Sơn Chân Quân trấn áp.

Ông đổi sang một chiếc điện thoại khác với phần mềm trò chuyện nhiều chức năng hơn.

Chương 567

Phần mềm này là do bố Tống giới thiệu cho ông, nghe bảo hơn sáu mươi phần trăm người dân cả nước đang dùng phần mềm này đấy.

Vân Vụ đạo trưởng mở điện thoại, đăng một dòng trạng thái lên vòng bạn bè.

Tiêu đề: [Gần đây cứ ở nhờ nhà một tiểu hữu suốt, vốn định hưởng sái chút kinh nghiệm, không ngờ tiểu hữu cứ vắng nhà suốt, đau lòng quá.

Mấy hôm trước tiểu hữu khó khăn lắm mới về được một chuyến thì lại lỡ mất nhau, đúng là rầu lòng mà.

Hy vọng tiểu hữu sớm ngày về nhà, tâm mệt quá.] Kèm theo: [Hai bức ảnh tự sướng của Vân Vụ đạo trưởng].

Nhưng lượt thích lèo tèo chẳng mấy, bạn bè cũng chẳng có mấy người.

Dù sao thì cũng chẳng phải ảnh tự sướng của mấy em gái xinh tươi nên chẳng mấy ai xem.

Điều này làm Vân Vụ đạo trưởng có chút nhớ cái phần mềm trò chuyện lúc bị trấn áp kia.

Khi đó bất kể ông đăng tin tức gì cũng lập tức có hàng trăm người nhấn thích và bình luận đủ kiểu.

Cảm giác được nhiều người ủng hộ đó khiến Vân Vụ đạo trưởng rất thích.

“Tiếc là cái phần mềm đó không dùng được nữa rồi.” Vân Vụ đạo trưởng cảm thán, ông đã nhận ra phần mềm đó có vấn đề, rất có khả năng bên trong có sự theo dõi...

à không, là âm mưu của Hoàng Sơn Chân Quân.

Thế nên ông mới dứt khoát đổi phần mềm khác.

Nhưng cái phần mềm mới này mãi mà không tăng được bạn bè.

Lượt thích và bình luận ít quá làm ông thấy như mình đang chơi game offline vậy.

Gia đình Joseph đã đến trước cửa nhà Tống Thư Hàng và nhấn chuông.

Nghe tiếng chuông, mẹ Tống ra mở cửa rồi thấy một ông Tây tóc vàng mắt xanh đang đứng cười ngớ ngẩn ở cửa.

Bên cạnh ông Tây là một người phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp.

Phía sau còn có một thiếu nữ lai tóc vàng.

Mẹ Tống hỏi: “Chào anh chị, anh chị tìm ai ạ?” “Chào bà, cho hỏi đây có phải là nhà của Tống Thư Hàng th...?” Ông Tây mở lời.

Nhưng lời mới nói được một nửa thì cô gái lai phía sau đã vội vàng tranh lời: “Chào bác ạ, cho hỏi đây có phải nhà bạn Tống Thư Hàng không ạ?” Mẹ Tống chớp chớp mắt: “À, đúng rồi cháu.” “Nhà cháu mới dời đến gần đây, nghe nói nhà bạn Tống Thư Hàng cũng ở đây nên sang thăm hỏi ạ.” Cô gái lai nói năng rất lễ phép.

Đồng thời ông Tây kia cũng đưa tay ra, đưa tới một hộp quà lớn: “Một chút lòng thành, ý tứ ý tứ.” Tiếng Trung của ông Tây này cũng khá ra phết.

Mẹ Tống tiếp tục chớp mắt, lại là bạn của thằng bé Thư Hàng sao?

Sau đó bà nở nụ cười rạng rỡ, mời ba vị khách vào nhà: “Mời vào, mời vào, người đến là quý rồi còn quà cáp gì nữa, thật là, ai cũng khách sáo quá.” Vào nhà xong, Joseph sốt sắng hỏi: “Thư Hàng th...?”

Ông còn chưa nói hết câu, con gái ông đã tranh hỏi: “Bác ơi, bạn Tống Thư Hàng không có nhà ạ?” Mẹ Tống thấy cặp cha con này thật thú vị, liền đáp: “Thư Hàng mấy hôm trước đi du lịch với người ta rồi, bảo khoảng một tháng mới về, các cháu tìm nó có việc gì không?

Để bác gọi điện cho nó.” Chẳng biết từ đây gọi cho Thư Hàng thì nó có nhận được không nữa.

Nếu mà gọi được thì không biết cước phí tính thế nào nhỉ?

“Không có gì đâu bác, bác không cần gọi điện đâu ạ.” Kỷ Song Tuyết mỉm cười, một tháng sau mới về thì còn gì tuyệt bằng.

Đến lúc đó thì vừa vặn vào học rồi, đúng là tin tốt.

Joseph thì lại lộ vẻ thất vọng.

Nhưng nỗi thất vọng của ông không kéo dài lâu vì ông lại nghĩ đến một chuyện khác.

Sư phụ Tống Thư Hàng từng nói môn thần công tuyệt thế kia là tuyệt học gia truyền.

Đã là tuyệt học gia truyền thì trong bố mẹ Thư Hàng chắc chắn phải có một người là cao nhân tuyệt thế!

Theo quy tắc 'võ học gia truyền không truyền ra ngoài', rất có khả năng bố của sư phụ mới là vị cao nhân đó.

Có lẽ ông có thể thỉnh giáo thần công từ bố Tống.

Dù sao hiện giờ ông cũng là đệ tử ký danh của sư phụ Tống Thư Hàng mà.

Nghĩ đến đây, linh hồn 'Công phu Trung Hoa' của Joseph lại bùng cháy dữ dội.

Nếu không phải lúc này trong phòng khách còn có một vị khách lạ [Vân Vụ đạo trưởng] thì nói không chừng Joseph đã lao đến trước mặt bố Tống để múa một bài võ lâm tuyệt học rồi nhờ bố Tống chỉ giáo vài chiêu.

Trong lúc gia đình Joseph đang làm khách thì ở một nơi không xa nhà Tống Thư Hàng có hai bóng người lén lút đang tiếp cận.

“Phía trước chính là nhà của tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia sao?” Một tên hắc bào nhỏ giọng hỏi.

“Thông tin do đích thân sư huynh Công Tử Hải đưa, không sai được đâu.” Tên hắc bào còn lại đáp, mắt lộ ra vẻ hưng phấn: “Nếu chúng ta có thể bắt được người thân của tên đó làm con tin thì có thể dùng họ để đổi lấy các phong chủ Vô Cực Ma Tông bị Thất Tu Tôn Giả bắt giữ, đây sẽ là đại công.” “Nói không chừng còn có thể đổi cả con 'Phệ Hồn Yêu Hồ' kia về nữa.” Tên số 1 sáng mắt lên.

“Đến lúc đó chắc chắn chúng ta sẽ nhận được phần thưởng lớn từ tông môn.

Biết đâu đây sẽ là cơ hội để chúng ta thăng tiến lên Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng, trở thành phong chủ cũng nên!” Tên số 2 kích động nói.

Hai tên hắc bào này chính là hai đệ tử Vô Cực Ma Tông mà Tống Thư Hàng gặp lúc mới vào không gian.

Khi đó bọn chúng muốn bắt Thư Hàng để lập công với 'sư huynh Công Tử Hải', không ngờ lại gặp phải 'đội tu sĩ đòi nợ' nên bị lột sạch sành sanh.

Tiếp đó tên số 1 và số 2 bắt đầu quan sát tình hình trong nhà Thư Hàng.

Một cặp vợ chồng trung niên, chắc là bố mẹ của tên kia rồi.

Lại thêm một cặp vợ chồng Tây và cô con gái lai, chắc là khách hoặc người thân, tiện thể bắt luôn đi, biết đâu lại đổi thêm được ít linh thạch.

Còn một gã đàn ông bình thường nữa, có vẻ cũng là khách.

Vân Vụ đạo trưởng vốn là vị Kim Đan Linh Hoàng thăng cấp dưới 'Ngũ Chỉ Sơn phong ấn pháp' mà không cần dùng đến đan dược, tích lũy bằng tu vi chân thực nên cơ sở vững chắc vô cùng!

Vì thế khi ông ẩn giấu khí tức thì hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông kia hoàn toàn không nhận ra tu vi của ông, chỉ coi ông là một vị khách bình thường qua đường.

Hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông từ từ áp sát nhà Tống Thư Hàng.

Ngay lúc đó, trên một cái cây đại thụ gần nhà Thư Hàng, một bóng người ẩn nấp lộ ra nụ cười hài lòng.

Người đó âm thầm rút điện thoại ra gửi một tin nhắn. [Phát hiện hai nhân vật khả nghi áp sát nhà Bá Đao đạo hữu, xác định là đệ tử Vô Cực Ma Tông, thực lực Tứ phẩm Tiên Thiên, xin chỉ thị hành động bắt giữ.

Báo cáo kết thúc.] Người nhận là Tô Thị A Thất.

Rất nhanh sau đó phản hồi của A Thất đã tới: [Đồng ý hành động bắt giữ, tiểu đội số 5 xuất kích, không được để lại bất kỳ dấu vết nào.] Tô Thị A Thất rất vui mừng.

Nói đi cũng phải nói lại, từ sau khi Tống Thư Hàng lấy được một miếng 'Huyết Thần Toản' từ tay Công Tử Hải khiến kế hoạch của hắn không được hoàn mỹ, A Thất đã chắc chắn Công Tử Hải sẽ có hành động nhắm vào Thư Hàng.

Thế nên anh đã giao một nhiệm vụ dài hạn cho phân bộ Thiên Hà Tô Thị ở Ôn Châu là quan tâm đến gia đình tiểu hữu Thư Hàng, nếu bắt được đệ tử Vô Cực Ma Tông còn sống thì có thể đến chỗ anh lĩnh thưởng.

Ban đầu A Thất cứ nghĩ với tính cách của Công Tử Hải thì nhiệm vụ này ít nhất phải treo vài năm mới có thu hoạch, không ngờ mới treo được một tháng đã có kết quả.

Tại nhà Cao Mỗ Mỗ ở khu JN.

Hôm nay Cao Mỗ Mỗ cảm thấy bồn chồn không yên, lúc gõ chữ cứ thấy người cứ lạnh sống lưng.

“Bị cảm rồi sao?” Cao Mỗ Mỗ thầm nghĩ.

Quay lại nhà Tống Thư Hàng.

Trong phòng khách, Vân Vụ đạo trưởng đang uống trà tán gẫu với bố Tống đột nhiên khẽ ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa.

“Hai khí tức cấp bậc Tứ phẩm sao?

Áp sát vào đây làm gì?” Vân Vụ đạo trưởng thầm nhíu mày, chẳng lẽ là vì 'Ngộ Đạo Thạch' mà đến?

Ngộ Đạo Thạch quý giá thế nào tiểu hữu Thư Hàng cũng hiểu rõ, chưa kể còn có vị tiền bối mạnh mẽ kia chỉ điểm, cậu ta chắc không ngốc đến mức để người khác biết sự tồn tại của Ngộ Đạo Thạch chứ?

Nếu không phải vì Ngộ Đạo Thạch thì hai tên tu sĩ Tứ phẩm Tiên Thiên này lén lút tiếp cận để làm gì?

“Tốt nhất là đừng có nhắm vào Ngộ Đạo Thạch, nếu không thì...” Mà nếu không cái khỉ gì chứ, Ngộ Đạo Thạch có ở đây đâu!

Đúng lúc này tình hình bên ngoài lại thay đổi.

Khi Hắc bào số 1 và số 2 đang âm thầm tiếp cận nhà Tống Thư Hàng thì đột nhiên tên số 1 thấy mắt tối sầm lại, 'phịch' một cái ngã nhào xuống đất.

Bị tập kích?

Tên số 2 lập tức cảnh giác cao độ.

Đạt đến cảnh giới Tứ phẩm thì bình thường nếu không phân tâm thì không thể nào bị vấp ngã được, chắc chắn là có người tập kích!

Trước khi đến đây, sư huynh Công Tử Hải đã liên tục nhắc nhở bọn chúng khi tiếp cận nhà của tên tu sĩ 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia phải hết sức cẩn thận vì nói không chừng ở đó sẽ có cao thủ trú ngụ.

Hai tên số 1 và số 2 suốt quãng đường cũng đã vô cùng cẩn trọng nhưng không ngờ vẫn dính chưởng.

Lúc này tên số 2 cảm thấy rợn tóc gáy, kẻ ẩn nấp trong bóng tối kia dường như vô cùng am hiểu về bọn chúng, hay nói đúng hơn là am hiểu về 'Vô Cực Ma Tông'.

Am hiểu thói quen hành động, đặc điểm công pháp, nhược điểm, thậm chí là biết cách tấn công thế nào để có thể một chiêu giết chết bọn chúng.

Cảm giác này giống hệt như gặp phải 'thiên địch' vậy!

Tên số 2 giữ cảnh giác, đồng thời thận trọng tiếp cận tên số 1 để xem có thể đánh thức đồng bọn không.

Trong quá trình di chuyển cẩn thận đó, một khối kim loại vàng rực hiện ra ở góc chết trong cảm nhận của hắn, đập thẳng vào gáy.

Trực tiếp đánh ngất tên số 2.

Sau đó năm thành viên của Thiên Hà Tô Thị xuất hiện.

Một người cầm nòng thổi dùng một chiếc lông vũ tẩm thuốc mê làm ngất tên số 1 chính là anh ta.

Một người khác đưa tay vẫy một cái thu hồi thỏi kim loại về.

Hai vị tu sĩ này không phải thành viên 'tiểu đội số 5' do Tô Thị A Thất phái đến...

Họ là 'đội săn bắn' chuyên biệt do Thiên Hà Tô Thị bồi dưỡng, chuyên phụ trách truy lùng và săn lùng những kẻ thù có ân oán với Thiên Hà Tô Thị.

Hai thành viên đội săn bắn này có thể nói là am hiểu các công pháp cơ bản của 'Vô Cực Ma Tông' như lòng bàn tay.

Họ thực sự có thể coi là thiên địch của các đệ tử Vô Cực Ma Tông thông thường.

Họ không phải đặc biệt đến để thực hiện nhiệm vụ bắt giữ, loại nhiệm vụ nhỏ này chưa đến lượt họ ra tay.

Sở dĩ họ xuất hiện ở đây hoàn toàn là trùng hợp!

Hôm qua họ vừa hoàn thành một nhiệm vụ và đang trên đường quay về Thiên Hà Tô Thị thì đi ngang qua Ôn Châu.

Tình cờ họ lại là bạn cũ của thành viên tiểu đội số 5 nên ghé lại hàn huyên.

Sau đó nghe bảo tiểu đội số 5 sắp đi bắt hai đệ tử Vô Cực Ma Tông nên họ tiện tay ra tay giúp một trận.

Chương 568

Họ ra tay chẳng khác nào người chơi chuyên nghiệp đi bắt nạt gà mờ cả.

Hai tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này chắc dạo này ra đường chưa bước chân trái trước nên xui xẻo tột cùng.

Trong không gian thì đụng phải đội chuyên đòi nợ, về Trái Đất lại đụng ngay 'đội săn bắn' của Thiên Hà Tô Thị, đúng là tâm mệt mỏi mà.

Ba thành viên của tiểu đội số 5 mỉm cười đi tới trói hai tên đệ tử kia lại.

“Nhiệm vụ hoàn thành, đợi đến lúc Thất ca phát thưởng ta sẽ mời các anh uống rượu.” Ba người cười ha hả.

Nhưng trong lúc họ đang nói cười, cơ thể của hai kẻ bị trói đột nhiên hóa thành một làn sương máu, lao về tứ phía bát phương.

Hai thành viên đội săn bắn sáng mắt lên: “Đại Di Mụ Độn Pháp!” Ba thành viên tiểu đội số 5 đồng thanh kêu lên: “Huyết Độn Đại Pháp!” Huyết Độn Đại Pháp... còn gọi là Đại Di Mụ Độn Pháp, ví von này thật sinh động. 'Huyết Độn Đại Pháp' này rất có tiếng tăm, người thi triển sẽ hóa thành sương máu tản ra chạy trốn, cuối cùng sẽ hội tụ lại ở một địa điểm nào đó thành hình người sống sờ sờ.

Dù sương máu bị hủy hoại một phần giữa chừng thì cùng lắm cũng chỉ bị thương chút ít, bồi bổ vài ngày là hồi phục.

Nếu may mắn thì một số vật phẩm quý giá tùy thân cũng sẽ ẩn trong 'sương máu' và được mang đi theo!

Thậm chí nếu luyện Huyết Độn Đại Pháp đến cảnh giới cao nhất thì chỉ cần một mảnh sương máu nhỏ thoát ra được là có thể khôi phục nguyên trạng.

Thương thế nặng nhất cũng chỉ cần tĩnh dưỡng vài năm là bình phục.

Cũng chính vì thế mà môn 'Huyết Độn Đại Pháp' này dám huênh hoang là có thể thoát chết ngay cả dưới tay 'Chân Quân'.

Thuật pháp này nghe có vẻ rất oai đúng không?

Đúng thế, nó thực sự khá oai, hai thành viên đội săn bắn cũng không có năng lực ngăn cản nó.

Việc thi triển được thuật pháp này đồng nghĩa với việc hai tên hắc bào số 1 và số 2 đã giữ được mạng nhỏ.

Tuy nhiên dù không ngăn được Huyết Độn Đại Pháp nhưng các thành viên đội săn bắn vẫn có thể kiếm được chút lợi lộc từ đó.

Chỉ thấy hai thành viên đội săn bắn đưa tay ra nhanh thoăn thoắt bắt lấy những làn sương máu đó rồi đóng chai phong ấn lại.

Mất đi một phần sương máu không thể ngăn cản hai tên hắc bào chạy thoát, nhưng chỉ cần đợi đến khi sương máu của chúng bay về hội tụ thì những làn sương máu bị phong ấn này sẽ hiện ra nguyên hình.

Một số sẽ biến thành những bảo vật mang theo trên người chúng.

Nhưng phần lớn sẽ hóa thành một loại tinh khối màu máu thuần năng lượng.

Những tinh khối này không thể trực tiếp hấp thụ như linh thạch nhưng lại có thể dùng để nạp năng lượng cho khôi lỗi hay trận pháp thay thế linh thạch.

Ngoài ra sương máu còn có một xác suất nhỏ hóa thành một loại máu màu bạc.

Máu bạc này chính là tinh thần lực của chúng ngưng tụ lại, bên trong sẽ lưu trữ một phần ký ức của chúng.

Đối với thành viên Thiên Hà Tô Thị, mục tiêu bắt giữ hai tên này là để tra khảo lấy thông tin về 'Vô Cực Ma Tông'.

Nếu trong sương máu này thu được 'ngân huyết' thì nhiệm vụ của họ coi như hoàn thành.

Sương máu tản đi và biến mất rất nhanh, nhưng hai thành viên Thiên Hà Tô Thị vẫn thu hoạch được một lượng lớn sương máu.

Lúc này, tại Vô Cực Ma Tông, dưới trướng Cửu Nhãn Già Ma Đường, trên đỉnh núi thứ sáu mươi chín 'Ma Hầu Phong'.

Bên vách đá mây mù lượn lờ, con khôi lỗi của Công Tử Hải chậm rãi đứng dậy, trước mặt nó có hai lá bùa.

Lúc này hai lá bùa đột nhiên tự bốc cháy trong không trung.

“'Huyết Độn Đại Pháp' trên người hai vị sư đệ đã bị kích hoạt rồi.” Khôi lỗi của Công Tử Hải đung đưa theo gió, cất tiếng nói.

Bùa chú 'Huyết Độn Đại Pháp' trên người hai tên kia là do Công Tử Hải bí mật tặng cho.

Dù sao thì trong nhà của tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia khả năng cao là có cao thủ, hắn cũng không thể để hai đệ tử cấp Tứ phẩm đi chết vô ích được.

Phân hồn của An Tri Ma Quân hiện ra đáp lời: “Điều này có nghĩa là gần nhà tên đó có người mai phục bảo vệ.” “Nằm trong dự đoán thôi.” Công Tử Hải gật đầu, hai vị sư đệ hắc bào kia thực ra chỉ được hắn coi là quân cờ để dò đường.

Lúc này một cây trúc tím chui ra cạnh khôi lỗi của Công Tử Hải, đó là hóa thân của Chính Năng thuộc Tiên Nông Tông: “Ta có tin tức, sau khi cuộc đua 'máy cày tay' kết thúc, miếng 'Huyết Thần Toản' trên người tên đó đã được giao dịch cho một vị tu sĩ tên là 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ'.” Chuyện này không phải bí mật, thậm chí Thất Sinh Phù Phủ Chủ còn cố ý tuyên truyền chuyện này thay cho Thư Hàng, chủ động gánh lấy rắc rối này: Ai muốn Huyết Thần Toản thì cứ đến tìm ông ta!

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ sao?

Tu vi thế nào?” An Tri Ma Quân hỏi.

Cây trúc tím đáp: “Tu vi Tứ phẩm đỉnh phong, có lẽ sắp trùng kích cảnh giới Ngũ phẩm.” “Chỉ có Tứ phẩm thôi sao?

Vậy chúng ta phái người đi cướp lại Huyết Thần Toản từ tay lão ta đi.

Tuy chúng ta có Huyết Hải Ngọc rồi nhưng nếu có thêm một miếng Huyết Thần Toản nữa thì số lượng long văn khi chúng ta ngưng tụ Kim Đan sẽ ổn định hơn.” An Tri Ma Quân nói.

Lúc này khôi lỗi của Công Tử Hải lại khẽ lắc đầu: “Nếu 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ' mà ngươi nói là một đại sư luyện bùa thì chúng ta tuyệt đối không thể ra tay với lão.” “Tại sao?” An Tri Ma Quân tò mò hỏi.

“Dù ta dám chọc vào Thiên Hà Tô Thị nhưng ta tuyệt đối không muốn dây dưa với thế lực đứng sau 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ'.

Ta thích thử thách kích thích giữa ranh giới sinh tử nhưng ta sẽ không đi làm chuyện nắm chắc phần chết.” Công Tử Hải cười ha hả.

Thế lực đứng sau Thất Sinh Phù Phủ Chủ không nhiều người biết đến, nhưng bất cứ ai biết đến sự tồn tại của họ đều tuyệt đối không muốn đối đầu.

An Tri Ma Quân trong lòng khó chịu: “Vậy Huyết Thần Toản của chúng ta cứ thế bỏ qua sao?” “Tạm thời... cũng chỉ có thể nuốt trôi cơn giận này thôi.

Vì Huyết Thần Toản không còn trên người Thư Sơn Áp Lực Đại nữa nên sự quan tâm của chúng ta dành cho hắn có thể giảm bớt một chút.” Công Tử Hải nói.

Ân oán với Tống Thư Hàng chỉ có thể đợi sau khi họ thăng cấp Ngũ phẩm thành công, củng cố cảnh giới rồi mới tính tiếp!

Chuyện này sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy đâu!

“Được rồi, đành vậy thôi.” Chính Năng thở dài, sau đó hắn bắt đầu dùng phương thức 'truyền âm nhập mật' để trao đổi: “Đúng rồi, đường chủ lấy được lộ trình đi cứu tám vị phong chủ kia chưa?” Theo kế hoạch của họ, tốt nhất là để tám vị phong chủ kia ở lại đó một nửa, có như vậy ba người họ mới có cơ hội thay thế, chiếm lĩnh các ngọn núi có sẵn để thăng tiến địa vị trong Vô Cực Ma Tông trong thời gian ngắn nhất.

Công Tử Hải mỉm cười, cũng truyền âm đáp: “Đã lấy được rồi, đây cũng chẳng phải tình báo bí mật gì.” An Tri Ma Quân truyền âm: “Chuyện bên ta cũng xong xuôi rồi, một phân thân của ta đã tìm thấy tung tích của hậu duệ tộc Cổ Vu tên là 'Elise'!” Chữ 'Elise' ở đây không phải tên tiếng Anh mà là một cách phát âm, hay còn gọi là 'âm hiệu'.

Cổ Vu là những người tu luyện thượng cổ đã hành tẩu trên mảnh đất này từ trước khi 'tu chân giả' xuất hiện.

Hệ thống tu luyện của họ rất khác biệt so với tu sĩ, nhưng khi luyện đến cảnh giới cao nhất thì cũng có khả năng lấp biển dời non, hái sao cách không.

Chỉ là không biết từ lúc nào truyền thừa Cổ Vu dần biến mất và bị thay thế bởi truyền thừa 'tu chân giả'.

Cổ Vu dần biến mất không có nghĩa là họ đã tuyệt diệt, chỉ là muốn gặp được họ ngày càng khó khăn hơn. 'Âm hiệu' là đặc quyền của Cổ Vu.

Họ không bao giờ dễ dàng cho người khác biết 'chân danh' của mình vì chân danh chứa đựng nhiều sức mạnh kỳ diệu, nên họ lấy một cách phát âm đặc biệt [âm hiệu] để thay thế cho chân danh.

Điểm này khá giống với 'đạo hiệu' của tu sĩ.

Tuy nhiên 'âm hiệu' là để che giấu chân danh, còn 'đạo hiệu' của tu sĩ là cái tên thứ hai, thậm chí có liên hệ ẩn mật với vận mệnh của tu sĩ đó.

Elise mà An Tri Ma Quân nhắc tới chính là một hậu duệ Cổ Vu như vậy, cảnh giới của cô ấy không thể áp dụng theo hệ thống của tu sĩ, nhưng lực chiến của cô ấy có thể sánh ngang với cấp bậc 'Chân Quân'.

Thậm chí khi cô ấy tung ra các loại vu trùng, vu độc, vu thuật thì còn mạnh hơn cả tu sĩ cấp Chân Quân.

Ba người Công Tử Hải muốn tìm vu nữ Elise này là vì kế hoạch tiếp theo cần sử dụng sức mạnh của cô ấy.

Vị vu nữ này là chí giao hảo hữu với Thất Tu Tôn Giả.

Thất Tu đã nhiều lần cứu cô ấy thoát khỏi cửa tử nên cô ấy luôn tìm cơ hội báo đáp.

Nhóm Công Tử Hải muốn để vài vị phong chủ tiếp tục đào mỏ chỗ Thất Tu Tôn Giả nên mượn sức mạnh của Elise sẽ là lựa chọn rất tốt.

Kế hoạch của Công Tử Hải là trong lúc đường chủ 'Cửu Nhãn Già Ma Đường' dẫn đội đi cứu tám vị phong chủ thì sẽ dụ vu nữ này ra, chỉ cần chọn đúng thời điểm là có thể khiến đường chủ chỉ cứu được ba đến bốn phong chủ mà thôi, số còn lại sẽ tiếp tục ở lại đào mỏ.

Tuy nhiên... hậu duệ Cổ Vu này không dễ lợi dụng như vậy.

Có lẽ do phương pháp tu luyện nên mỗi Cổ Vu đều có tư duy khá kỳ quặc, tần số não không giống người bình thường.

Đối với một kẻ luôn tính toán không bỏ sót điều gì, thích nắm giữ mọi thứ như Công Tử Hải thì phiền nhất là loại người có tư duy nhảy vọt như thế.

Chẳng ai biết được hạng người đó giây sau sẽ làm gì, vì ngay cả chính họ cũng chẳng biết mình định làm gì nữa!

“Hy vọng kế hoạch thuận lợi.” Công Tử Hải thở dài.

Đồng thời, khôi lỗi của hắn bắt ấn pháp quyết.

Ở thành phố Ôn Châu xa xôi, tại nhà Tống Thư Hàng, nơi hai tên đệ tử hắc bào dùng Huyết Độn chạy thoát, có một sợi sương máu nhỏ dính trên lá cây xung quanh mà đệ tử Thiên Hà Tô Thị không nhận ra.

Sợi sương máu này sau khi Công Tử Hải bắt ấn liền biến thành một con nhện kim loại nhỏ bằng cái cúc áo.

Xung quanh, đệ tử Thiên Hà Tô Thị đã rời đi.

Con nhện kim loại này bắt đầu bò nhanh về phía nhà Tống Thư Hàng, đây là thứ mà Công Tử Hải đã giấu sẵn trong bùa chú 'Huyết Độn Đại Pháp' của hai tên đệ tử kia.

Theo kế hoạch, con nhện này sẽ lẻn vào nhà Thư Hàng.

Đây là kế hoạch dự phòng của Công Tử Hải, nếu kế hoạch dụ vu nữ thất bại, hắn có thể kích hoạt con nhện này để thực hiện kế hoạch thứ hai: lợi dụng mối quan hệ giữa Thư Hàng và Thất Tu Tôn Giả để đạt được mục đích của mình.

Tuy nhiên, kế hoạch dự phòng này nếu không phải dùng đến thì tốt hơn.

Thất Tu Tôn Giả rất phiền phức.

Chính xác mà nói, bất cứ ai là Tôn Giả cũng đều rất phiền phức!

Một sơ sảy nhỏ thôi là có thể mất mạng như chơi.

Con nhện kim loại nhỏ lẻn vào nhà Tống Thư Hàng, mọi thứ đều bình thường, không gặp phải kết giới phòng ngự nào và cũng không bị ai phát hiện.

Công Tử Hải thầm thở phào, sau đó hắn điều khiển con nhện bò lên đèn chùm trên trần nhà, ẩn mình bên trong đó.

Làm xong tất cả, hắn ra lệnh cho con nhện ẩn nấp và tạm thời ngắt liên lạc để tránh bị các cao thủ tu sĩ ghé thăm nhà Thư Hàng phát hiện.

Bảo hiểm kép đã xong.

Tiếc là thời gian không đủ dư dả, nếu không với tính cách của Công Tử Hải thì hắn nhất định phải lập tới ba kế hoạch dự phòng trở lên.

Ngay khi Công Tử Hải ngắt liên lạc với con nhện kim loại thì Vân Vụ đạo trưởng đang cúi đầu uống trà bỗng khẽ ngẩng lên, liếc mắt nhìn về phía chiếc đèn chùm nơi con nhện ẩn nấp.

Ánh mắt ông chỉ lướt qua, thậm chí không dừng lại quá lâu.

Sau đó ông tiếp tục uống trà tán gẫu với bố Tống.

Joseph ngồi bên cạnh cũng nhanh chóng nhập cuộc.

Lợi dụng lúc trao đổi, tinh thần lực của Vân Vụ đạo trưởng vẫn luôn quan sát con nhện kia.

Chương 569

Một thứ đồ chơi kiểu 'rình mò' sao?

Kẻ thả con nhện này vào đây rốt cuộc muốn làm gì?

Suy nghĩ một lát, Vân Vụ đạo trưởng định tạm thời không phá hủy nó để tránh rút dây động rừng.

Phải làm rõ xem kẻ này có phải nhắm vào 'Ngộ Đạo Thạch' hay không đã.

Tuy nhiên một số biện pháp phòng bị cần thiết vẫn phải làm!

Dù sao ông cũng không thể ở lỳ nhà Thư Hàng suốt được, ông còn phải tu luyện và giải trí nữa chứ.

Thế nên sau khi trò chuyện thêm hơn nửa tiếng, Vân Vụ đạo trưởng đứng dậy cáo từ bố Tống.

Lúc rời phòng, tay phải ông khẽ cử động, linh lực hóa thành dạng sợi thi triển Không Không Diệu Thủ.

Khắc sau, tám cái chân của con nhện kim loại đều bị ông tháo sạch... chỉ để lại cái thân trọc lốc tại chỗ.

Làm xong xuôi, Vân Vụ đạo trưởng mới mãn nguyện rời đi.

Sau khi Vân Vụ đạo trưởng đi, Joseph bắt đầu kích động, ông chuẩn bị đứng dậy múa một đoạn 'Thời đại đang vẫy gọi' trước mặt bố Tống để xin chỉ giáo.

Nhưng đúng lúc này vợ và con gái ông từ phòng khác bước ra.

“Anh yêu, không còn sớm nữa, chúng ta phải về thôi.” Vợ Joseph mỉm cười nói.

Kỷ Song Tuyết cũng tiếp lời: “Bố ơi, người của công ty chuyển nhà đến rồi, mình còn nhiều đồ phải dọn vào nhà mới lắm.” Thế là Joseph đành quyến luyến chào tạm biệt bố Tống.

Nhưng không sao, đã là hàng xóm rồi thì ông có khối thời gian sang nhà Thư Hàng.

Có một ngày, mình cũng có thể như sư phụ, đấm một phát ra tiếng nổ vang dội, trở thành võ lâm cao thủ.

Joseph thầm nghĩ.

Giấc mơ võ thuật Trung Hoa từ nhỏ của ông, ảo tưởng trở thành võ lâm cao thủ cuối cùng cũng sắp thành hiện thực rồi!

Ồ ~ Võ thuật Trung Hoa!

Tuyệt nhất!

Khu vực Giang Nam, nhà Cao Mỗ Mỗ.

Hôm nay Cao Mỗ Mỗ cảm thấy cả người không thoải mái, ông thay đổi đủ tư thế từ ngồi trước máy tính gõ chữ đến ôm laptop ngồi bệt dưới sàn rồi dùng máy tính bảng nằm trên giường, nhưng tư thế nào cũng thấy không ổn.

Rõ ràng trong đầu cốt truyện rất đầy đủ nhưng cứ bắt đầu gõ là ngón tay lại cứng đờ, cả người bứt rứt.

“Chẳng lẽ bệnh lười của mình lại tái phát sao?” Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm.

Mỗi tháng luôn có một hai ngày ông chẳng muốn gõ chữ chút nào, chỉ muốn bỏ chương.

May mà ông là người có bản thảo dự phòng, mỗi khi lười là có thể lấy ra dùng, nếu không tháng nào cũng bỏ chương mấy ngày thì độc giả chắc chắn sẽ nghi ngờ giới tính của ông mất.

“Đã lười thì thôi không gõ nữa.” Cao Mỗ Mỗ nói.

Ông dứt khoát đóng văn bản lại, mở phần mềm trò chuyện lên, đăng nhập vào tài khoản cá nhân và tài khoản dành riêng cho tác giả.

Ở tài khoản cá nhân, Lý Dương Đức và Thổ Ba cũng chỉ đáp lại vài câu bâng quơ, chẳng có gì mới mẻ nên ông cũng chỉ tán dóc vài câu với họ.

Sau đó ông mở khung chat với Tống Thư Hàng.

Hôm qua lúc rảnh rỗi ông có nhắn cho Thư Hàng một tin chỉ có hai chữ: [Có đó không?] Mà mãi đến tận trưa hôm nay Thư Hàng mới trả lời một chữ: [Có!] Cao Mỗ Mỗ gõ trả lời: "Giờ còn đó không, đang chơi ở đâu thế?" Tống Thư Hàng trả lời rất nhanh: "Nói ra sợ ông sợ chết khiếp, tôi đang trôi lơ lửng trong vũ trụ đây này, xung quanh chỉ có thiên thạch thôi, chán chết đi được." Hiện giờ Thư Hàng đang rất rảnh, đang trôi dạt vô định trong không gian.

Cao Mỗ Mỗ cười đáp: "Ông coi mình là phi hành gia chắc, còn đi bộ trong không gian với thiên thạch, 2333, nói thật đi, có phải đang đi hẹn hò với em nào không?" "Không tin thì thôi, tôi nói thật mà.

Ông dạo này làm gì thế?" Tống Thư Hàng trả lời, lòng thầm nghĩ đợi ngày mình thần công đại thành chắc chắn phải dắt thằng nhóc này lên không gian chơi một chuyến cho nó sợ mất mật.

"Tôi đang chuẩn bị tiếp tục đi tuần trăng mật với Nha Y, lần này tuyệt đối không để các ông quấy rầy đâu, oa cá Kha Kha.

Nên mười mấy ngày tới có chuyện gì cũng đừng tìm tôi, kể cả có tận thế thì tôi cũng phải ở bên Nha Y." Cao Mỗ Mỗ đắc ý nói.

Trong lúc tán gẫu, Cao Mỗ Mỗ thấy biểu tượng phần mềm trò chuyện ở góc dưới màn hình nhấp nháy.

Hình như là em gái mới kết bạn hôm qua, tên là 'Ngư Kiều Kiều' thì phải?

Tống Thư Hàng trả lời: “Cái đồ đáng chết nhà ông, có ngày tôi phải trói ông lại đem thiêu mới được.” “Ha ha, tôi thích nhìn các ông ghen tị với vẻ đẹp trai và có bạn gái của tôi thế đấy.” Cao Mỗ Mỗ đắc ý: “Người đẹp trai nó thế, có sức hút lắm.

Chẳng phải hôm qua lại có em gái mới kết bạn với tôi sao.

Ngưỡng mộ không?” Tống Thư Hàng: “...” Cao Mỗ Mỗ: “Tiếc là tôi có bạn gái rồi, haizz... hay để tôi xem em này có xinh không, nếu xinh thì giới thiệu cho các ông nhé?

Nickname của em này nghe cũng hay lắm, Ngư Kiều Kiều, nghe cái tên là biết mỹ thiếu nữ đáng yêu rồi.

Xao xuyến chưa?” Ở nơi không gian xa xôi, Tống Thư Hàng vừa thấy tin nhắn của ông bạn Cao Mỗ Mỗ thì suýt nữa phụt cả nước: “Phụt~~” Ngư Kiều Kiều?

Có cần phải trùng hợp vậy không, không lẽ là trùng tên?

Dù sao thì cái tên 'Kiều Kiều' nghe cũng rất nữ tính, nhiều cô nàng thích lấy tên này làm nickname lắm.

Với lại Cao Mỗ Mỗ hình như đâu có viết tiểu thuyết đâu nhỉ?

Nhưng Thư Hàng vẫn không yên tâm lắm, liền hỏi: “Cao Mỗ Mỗ, đúng rồi, ông có biết tác giả mạng nào không?” Cao Mỗ Mỗ đáp: “Cậu nói thừa, tác giả mạng thì đương nhiên tôi biết rồi.

Tôi có phải người ngoài hành tinh đâu, tôi cũng thường xuyên đọc truyện mạng mà.

Tôi còn có mấy tài khoản đọc sách, chuyên môn để bầu phiếu, đặt mua chương ủng hộ tác giả mình thích nữa kìa.” “...” Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, lại hỏi: “Thế Mỗ Mỗ này, cậu có hứng thú với việc viết truyện mạng không?” Cao Mỗ Mỗ nghe tới đây, tim bỗng dưng ‘thình thịch’ một cái, cả người cứng đờ.

Như đã nói trước đó, sở thích của Cao Mỗ Mỗ là viết truyện mạng nhưng cậu ấy không bao giờ cho người quen xem những thứ mình viết.

Đối với Cao Mỗ Mỗ, truyện cậu ấy viết giống như nhật ký riêng tư, nếu để người quen nhìn thấy thì sẽ ngượng chết mất.

Đặc biệt là bút danh của Cao Mỗ Mỗ rất ‘trung nhị’.

Trước kia cậu ấy còn viết rất nhiều tiểu thuyết mang phong cách ảo tưởng tuổi dậy thì cực nặng, nếu bị người quen phát hiện thì đúng là ‘lịch sử đen tối’ không gì xóa nhòa được. [Tống Thư Hàng hỏi vậy là ý gì?

Chẳng lẽ cậu ta biết mình đang lén lút viết tiểu thuyết?] Cao Mỗ Mỗ thầm nghi ngờ. [Không thể nào, mình vẫn luôn che giấu rất tốt mà!

Đặc biệt là lúc lén lút viết ở ký túc xá, mình đều chú ý trốn trên giường tầng, tránh khỏi ánh mắt của đám bạn cùng phòng, không thể bị phát hiện được!] Nghĩ ngợi một lát, Cao Mỗ Mỗ trả lời: “Không hứng thú, sao tự nhiên cậu lại hỏi thế?

Chẳng lẽ Thư Hàng cậu muốn viết tiểu thuyết à?” “Không có, không có, chỉ là đột nhiên nảy ra ý tưởng thôi.” Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi âm.

Cao Mỗ Mỗ không hứng thú viết tiểu thuyết, vậy ‘Ngư Kiều Kiều’ mà nhà cậu ấy nhắc tới chắc không phải là cô nàng người cá Kiều Kiều đâu nhỉ?

Có lẽ chỉ là trùng hợp, một cô em nào đó lấy nickname là ‘Ngư Kiều Kiều’ thôi?

Tống Thư Hàng hơi yên tâm một chút.

Bởi vì thử tưởng tượng mà xem, đột nhiên Ngư Kiều Kiều bắt một vị tác giả tới viết truyện, nhốt người ta vào phòng tối, bắt mỗi ngày phải viết hai vạn chữ, viết không xong không cho ăn cơm.

Mà nếu vị tác giả đó lại là Cao Mỗ Mỗ...

Tống Thư Hàng biết đối mặt với người bạn thân của mình thế nào đây?

Đặc biệt là Ngư Kiều Kiều còn định bắt vị tác giả kia viết kịch bản để quay phim ngắn.

Đến lúc đó, với tư cách là nhà đầu tư kiêm diễn viên, Tống Thư Hàng phải nhìn mặt tác giả đó làm sao?

Nói chung, không phải Cao Mỗ Mỗ là tốt rồi.

“Thư Hàng này, cậu toàn hỏi mấy câu kỳ quái thôi, không phải đọc sách nhiều quá nên thành mọt sách rồi đấy chứ.” Cao Mỗ Mỗ trêu chọc: “Không tán phét với cậu nữa, để tôi trêu ghẹo cô nàng ‘Ngư Kiều Kiều’ này một chút, cố gắng bảo cô ấy gửi tấm ảnh đẹp qua đây.

Nếu xinh đẹp vừa mắt thì tôi sẽ chia sẻ tài khoản cho cậu một bản, cho các cậu một cơ hội theo đuổi người ta.” Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng phản ứng, Cao Mỗ Mỗ đã nhanh chóng chuyển sang cửa sổ chat với ‘Ngư Kiều Kiều’.

Cô nàng Ngư Kiều Kiều này vừa gửi tin nhắn tới ba phút trước: “Xin hỏi có phải tác giả Nãi Kỵ của bộ 《*****》 không ạ? [Biểu cảm ngượng ngùng]” Cao Mỗ Mỗ: “Không sai, chính là tôi!” “Nãi Kỵ, tôi vẫn luôn theo dõi truyện của anh đó ~~ Thật sự rất thú vị.

Bút danh của anh cũng thú vị nữa.” Ngư Kiều Kiều nói tiếp.

Cao Mỗ Mỗ: “[Biểu cảm cười ha ha].

Kiều Kiều, nickname của bạn cũng thú vị lắm.” “Nãi Kỵ, anh là người vùng Giang Nam đúng không?” Ngư Kiều Kiều lại hỏi.

Cao Mỗ Mỗ: “À, đúng vậy.

Trong thông tin cá nhân của tôi có viết mà ~~ Còn Kiều Kiều thì sao?” Ngư Kiều Kiều: “Tôi sống ở gần Đông Hải, hi hi.” “Gần Đông Hải sao?

Nói ra cũng thật khéo, tôi cũng vừa đi du lịch ở Đông Hải về không lâu.” Cao Mỗ Mỗ thành thạo gõ phím.

Chỉ qua vài câu ngắn ngủi, Cao Mỗ Mỗ đã bắt đầu kéo gần quan hệ với Ngư Kiều Kiều.

Đương nhiên, cậu ấy không có ý định phát triển tình cảm qua mạng.

Cậu ấy dù sao cũng là người đã có bạn gái, ngoài đời thực cậu ấy sẽ không đi tán gái lung tung, tình cảm của cậu ấy dành cho Nha Y rất kiên định.

Điểm này có thể thấy từ hồi ở trên đảo thần bí, để cứu bạn gái mà cậu ấy đã liều mình, cuối cùng chính mình lại bị đại bàng quắp đi.

Tuy rằng hiện tại Cao Mỗ Mỗ đã mất đi đoạn ký ức đó.

Ngoài đời không thể tán gái, cho nên Cao Mỗ Mỗ mới lên mạng tìm người nói chuyện.

Hơn nữa, cậu ấy cũng không dùng tài khoản cá nhân để nhắn tin, chỉ dùng tài khoản tác giả mà thôi.

Đúng là quen tay hay việc, kỹ năng ‘tán gái qua mạng’ của Cao Mỗ Mỗ đã luyện tới trình độ cao cấp từ lúc nào không hay.

Sau khi trò chuyện thêm một lát, dưới sự phối hợp của Cao Mỗ Mỗ, hai người nhanh chóng ‘nói chuyện rất hợp ý’.

Cuối cùng, Cao Mỗ Mỗ thuận theo tự nhiên, nhân cơ hội đưa ra yêu cầu: “Gửi tấm ảnh xinh đẹp qua xem chút đi.” “Không vấn đề gì, anh đợi tôi một chút, tôi tìm trong album ảnh đã.” Ngư Kiều Kiều trả lời cực kỳ sảng khoái.

Rất nhanh, một tấm ảnh đại mỹ nhân xinh đẹp đã được Ngư Kiều Kiều gửi tới.

Bối cảnh tấm ảnh là một tiểu đình viện có hồ nước, ánh nắng rực rỡ, một người phụ nữ tóc đen xoăn sóng ngồi bên hồ.

Gương mặt cô tinh tế như tinh linh, mang theo nét đẹp lai tây.

Đôi mắt màu xanh nhạt, làn da trắng như ngọc.

Trên người mặc một chiếc váy dài, gấu váy ngâm trong làn nước.

Trong tay đại mỹ nhân đang bưng một vật nhỏ, vì góc chụp hơi xa nên không nhìn rõ đó là cái gì.

Chương 570

Tấm ảnh này đúng là ảnh của Ngư Kiều Kiều.

Nhưng mà, đại mỹ nhân trên ảnh là mẹ của Ngư Kiều Kiều.

Mẹ cô là người cá hóa hình Ngũ phẩm, cực kỳ xinh đẹp.

Còn cái vật nhỏ không nhìn rõ trong tay mẹ Ngư Kiều Kiều mới chính là cô.

Cao Mỗ Mỗ nhìn tấm ảnh mà kinh ngạc.

Cô nàng này quá xinh đẹp rồi!

“Ảnh nghệ thuật à?

Hay là ảnh đã qua chỉnh sửa?” Cao Mỗ Mỗ sao chép tấm ảnh, nhanh tay gửi cho người bạn Lý Dương Đức.

Cao Mỗ Mỗ: “Dương Đức, có đó không, xem hộ tôi tấm ảnh này có phải là hàng Photoshop không?” “Đợi chút.” Lý Dương Đức trả lời.

Chỉ khoảng mười giây sau, Lý Dương Đức đã phản hồi: “Không thấy dấu vết chỉnh sửa, nhưng tấm hình này đẹp một cách quá đáng đấy.

Một là kỹ thuật Photoshop quá cao tay đến mức tôi cũng không nhìn ra; hai là cô gái trong ảnh vốn dĩ đã cực xinh đẹp, cộng thêm kỹ thuật chụp ảnh cấp độ truyền kỳ của nhiếp ảnh gia mới đạt được hiệu quả hoàn mỹ thế này.” Cao Mỗ Mỗ cười ha hả: “Nghĩa là khả năng cao là ảnh thật rồi?

Đẹp hơn cả minh tinh nữa.

Tôi đi gửi cho Thổ Ba với Thư Hàng một bản, đây là em gái tôi vừa mới kết bạn trên mạng, có muốn tôi giới thiệu cho mấy ông làm quen không?” “Không cần, tôi có máy tính là đủ rồi.” Lý Dương Đức trả lời cực kỳ dứt khoát.

Cao Mỗ Mỗ: “...” Sau đó, cậu ấy gửi ảnh cho Tống Thư Hàng và Thổ Ba: “Thư Hàng, đây chính là ảnh cô nàng ‘Ngư Kiều Kiều’ vừa gửi tới, thế nào, xinh không?

Có thấy rung động không?” Tống Thư Hàng nhận được ảnh, nhìn qua một lượt, không phải là nửa người nửa cá như Ngư Kiều Kiều, xem ra thật sự là một sự hiểu lầm tình cờ rồi?

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ cười nói: “Có cần anh đây giới thiệu cô ấy cho cậu làm quen không?” “Thôi khỏi, hảo ý của cậu lão phu xin nhận.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Hiện tại cậu lấy đâu ra thời gian mà yêu đương chứ!

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng mở tài khoản của Ngư Kiều Kiều ra, cậu muốn xác nhận lại một lần nữa xem vị ‘tác giả’ mà cô nàng muốn tìm trông thế nào, sống ở đâu, là nam hay nữ?

Tuy rằng Cao Mỗ Mỗ nói mình không phải là ‘tác giả’, lại còn gửi một tấm ảnh cô nàng xinh đẹp qua... nhưng với tính cách cẩn thận, Thư Hàng vẫn muốn xác nhận lại với Ngư Kiều Kiều lần nữa cho chắc ăn.

Chỉ là khi Tống Thư Hàng vừa mở giao diện chat với Ngư Kiều Kiều lên, đột nhiên trên thanh trạng thái hiện lên một dấu chấm than màu đỏ: [Khoảng cách xa nhất trên thế giới này chính là không có mạng, xin vui lòng kiểm tra lại cài đặt mạng.

Kèm theo một biểu cảm mặt cười.] “Ơ, mất mạng à?” Tống Thư Hàng thoát ra màn hình chính, thấy điện thoại của mình đã hoàn toàn mất tín hiệu.

Nói đi cũng phải nói lại, ban đầu điện thoại ở ngoài vũ trụ mà vẫn có sóng đã là chuyện cực kỳ thiếu khoa học rồi.

Nhưng đây là phiên bản điện thoại đã được Bạch tiền bối ‘ma cải’.

Dù cho nó có đột nhiên biến thành một thanh kiếm laser của ‘Hiệp sĩ Jedi’ thì Tống Thư Hàng cũng chẳng thấy ngạc nhiên.

“Mất tín hiệu rồi, xem ra là do cách Trái Đất quá xa, đến cả điện thoại ma cải của Bạch tiền bối cũng không bắt được sóng nữa.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cậu đành cất điện thoại đi, chỉ đành đợi đến ngày nào đó bay gần về phía Trái Đất rồi mới xác nhận với Ngư Kiều Kiều vậy.

Chắc là sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng tiếp tục trôi dạt trong vũ trụ.

Trong khoang cứu sinh bên cạnh, Sở Sở đang ôm Lý Âm Trúc, cả người run rẩy nhẹ.

Hàn khí trên người Lý Âm Trúc ngày càng nghiêm trọng, sắp bộc phát lần nữa rồi.

Loại hàn khí này ngay cả lão tổ nhà họ Sở cấp bậc Ngũ phẩm còn bị thương, huống chi là Sở Sở mới ở Chân Sư cảnh Nhị phẩm.

“Còn cố chịu được không?” Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật hỏi.

Sở Sở khẽ gật đầu nhưng không trả lời.

Hiện tại cô phải dùng toàn bộ chân khí để chống chọi với hàn khí truyền tới từ người Lý Âm Trúc, hoàn toàn không thể phân tâm để truyền âm lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài, xem ra phải tìm chỗ nào đó để nghỉ chân

thôi.

Vừa lúc cậu đang nghĩ vậy thì nhìn thấy cách đó vài nghìn mét, trên một mảnh thiên thạch có một kiến trúc hình cung điện.

Trên kiến trúc đó có trận pháp bảo vệ, chỉ có tu sĩ mới nhìn thấy được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát... quả đoạn thúc động trận pháp trên bộ đồ du hành, đẩy cơ thể mình tránh xa cung điện đó!

Ở giữa vũ trụ thiên thạch lại có một tòa cung điện quỷ dị thế này, vừa nhìn đã thấy có điềm báo ‘rắc rối sắp tới’ rồi.

Trong vũ trụ, khi chưa rõ là địch hay bạn, cậu không thể mạo hiểm xông tới được.

Cho nên cứ lánh đi xem tình hình thế nào đã.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang định tránh đi thì cửa tòa cung điện kia đột nhiên mở ra.

Có một cặp Kim Đồng Ngọc Nữ từ trong cửa bước ra, môi đỏ răng trắng, bọn họ đứng bên cửa và nhìn thấy Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Kim Đồng Ngọc Nữ rất có lễ phép, hướng về phía Tống Thư Hàng mà hành lễ từ xa.

Tống Thư Hàng nghĩ một hồi, cách một lớp đồ du hành dày cộp, cậu cũng đáp lễ lại bọn họ.

Kim Đồng Ngọc Nữ cùng phát ra tiếng cười vui vẻ, dù cách xa như vậy nhưng nụ cười của bọn họ vẫn rất rõ nét.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình như bị một thỏi nam châm khổng lồ hút lấy, bay thẳng tắp về phía tòa cung điện kia.

Hoàn toàn không thể dừng lại được! [Hỏng rồi, chỉ hành lễ một cái mà đã trúng chiêu sao?] Chẳng lẽ giống như cái hồ lô tử kim, 'Tề Thiên Đại Thánh, ta gọi ngươi một tiếng ngươi có dám thưa không?', cứ đáp lại là bị hút vào bên trong.

Việc cậu đáp lễ chính là một cái lẫy, vừa đáp lễ là kích hoạt chức năng thu hút của cung điện, hút cậu vào đó luôn?

Bất luận thế nào, đã bị hút vào rồi thì cứ vào xem sao, chuẩn bị phòng bị vậy.

Đối phương sở hữu thủ đoạn như thế, một tu sĩ Nhị phẩm như Tống Thư Hàng hoàn toàn không có sức phản kháng.

Chạy không thoát thì đối mặt thôi.

Đang suy tính, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy mí mắt mình bắt đầu trĩu nặng.

Ngày 31 tháng 7, thứ Tư, đạo hiệu hôm nay là 'Mộc Đạo Nhân'.

Vì đang ở trong vũ trụ nên không biết thời tiết Trái Đất thế nào.

Hôm qua, sau khi Tống Thư Hàng đáp lễ Kim Đồng Ngọc Nữ thì bị hút vào trong cánh cửa cung điện.

Lúc đó cậu đã chuẩn bị phòng bị để tùy cơ ứng biến, nhưng đột nhiên một cơn buồn ngủ ập tới, cậu liền hôn mê đi.

Vừa chớp mắt một cái đã là ngày hôm sau.

Ngày cuối cùng của tháng 7, ngày 31.

Khi Tống Thư Hàng mở mắt ra, cậu phát hiện mình đang nằm trên một cây cầu vòm cực kỳ khổng lồ.

Hai đầu cầu có hai cột đèn, tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ chiếu sáng cây cầu.

Hiện tại cậu đang ở chính giữa cầu.

“Đây là đâu?” Tống Thư Hàng nhìn ra xung quanh, cây cầu vòm này có thể sánh với những cây cầu vượt biển hiện đại, rất dài, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy cột đèn ở phía cuối.

Cậu lại nhìn xuống thân mình, vẫn đang mặc bộ đồ du hành dày cộp.

Trong khoang cứu sinh bên cạnh, Sở Sở và Lý Âm Trúc vẫn đang ngủ say.

Đồ đạc trên người vẫn còn, không mất thứ gì.

Thư Hàng lôi điện thoại ra xem giờ, đã một ngày trôi qua rồi.

Hơn nữa ở đây không có sóng, không thể liên lạc với bên ngoài.

Cậu lại quay đầu nhìn quanh nhưng không thấy bóng dáng cặp Kim Đồng Ngọc Nữ hôm qua đâu.

“Chỗ này trông có vẻ không còn ở ‘ngoài không gian’ nữa rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dưới cầu là biển mây mênh mông không thấy đáy.

Khi ngẩng đầu nhìn lên thì thấy bầu trời màu xanh, mây lành giăng khắp nơi, chỉ là hơi tối một chút.

Cậu thử mở mũ bảo hiểm của bộ đồ du hành ra, phát hiện xung quanh tràn đầy không khí, còn trong lành hơn cả ở Trái Đất.

Hít một hơi vào thấy có linh lực thuần khiết theo không khí đi vào cơ thể, tinh thần sảng khoái.

Linh lực nồng độ cao thế này, chẳng lẽ cánh cửa cung điện hôm qua là lối vào một động thiên?

“Có ai không?

Có ai ở đây không?” Tống Thư Hàng lớn tiếng gọi.

Nhưng xung quanh không có chút phản ứng nào.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi vác khoang cứu sinh lên, đi về phía cuối cây cầu.

Vì đang ở giữa cầu nên cậu tùy ý chọn một hướng...

Sau khi đi được khoảng năm cây số, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tới được cuối cầu.

Hiện ra trước mắt cậu là một tòa lâu đài cổ phong hai tầng.

Tòa lâu đài này chắn ngay lối đi duy nhất ở đầu cầu, giống như một cổng thành ngăn cản đường đi của Tống Thư Hàng.

Trên lâu đài treo một bức biển, viết ba chữ [Bích Thủy Các].

“Bích Thủy Các, nghe tên có vẻ là một môn phái?” Tống Thư Hàng tới trước cửa lâu đài, đưa tay gõ cửa. *Kẹt kẹt...* Cánh cửa lớn mở ra, cặp Kim Đồng Ngọc Nữ hôm qua lại xuất hiện trước mặt Thư Hàng.

Ngọc Nữ chớp mắt: “Vị tu sĩ từ phương xa tới, chào mừng anh đã ghé thăm.” Kim Đồng cười hi hi: “Tôi biết ngay mà, đạo hữu có duyên với chúng tôi.

Anh nhất định sẽ chọn đi về hướng ‘Bích Thủy Các’.” Cây cầu vòm đó là một bài thử nghiệm nhỏ về duyên phận.

Hai đầu cầu, một đầu thông tới ‘Bích Thủy Các’, đầu kia thông thẳng ra lối ra.

Có duyên?

Nghe thấy hai chữ này, Tống Thư Hàng cảm thấy một bụng đầy lời muốn mắng mà không thốt ra được.

Chương 571

Tôi chỉ là người đi đường qua đây, bị cung điện của các người cưỡng ép hút vào thôi mà!

Có nửa xu duyên phận nào đâu chứ?

Chuyện này giống như bạn đang đứng trước cửa nhà, thấy một cô nàng xinh đẹp hay anh chàng đẹp trai đi ngang qua, thế là bạn cầm gậy đập ngất người ta rồi lôi về nhà mình.

Đúng rồi, còn phải chuẩn bị hai cánh cửa, một cánh để rời đi, một cánh dẫn vào phòng ngủ.

Nếu người ta chẳng may đi vào cửa phòng ngủ...

ôi, em/anh à, hai chúng ta thật là có duyên!

Hay là chúng ta tới với nhau luôn đi?

Duyên cái con khỉ gì chứ!

Nhưng mà, Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói ra lời mắng mỏ thì Kim Đồng Ngọc Nữ đã như thể có thuật đọc tâm, hiểu thấu tâm tư của cậu.

“Đạo hữu không phải ngẫu nhiên trôi tới cửa Bích Thủy Các đâu... rõ ràng là anh được người ta gửi tới chỗ chúng tôi mà.” Kim Đồng lên tiếng.

Ngọc Nữ che miệng cười khẽ: “Chúng tôi chỉ là ngăn anh không để anh đâm sầm vào cửa ngoài của Bích Thủy Các thôi, trên cửa có đinh đồng, đâm vào đau lắm.

Cho nên chúng tôi mới đưa anh vào trong cầu vòm của Bích Thủy Các.” Kim Đồng tiếp lời: “Vì vậy, lựa chọn của anh chính là đại biểu cho duyên phận với Bích Thủy Các chúng tôi.” Thuật đọc tâm à?

Tống Thư Hàng lập tức khống chế biểu cảm của mình, không dám nghĩ vớ vẩn nữa.

Ngoài ra... nếu cậu không phải ngẫu nhiên trôi tới đây mà là được người ta gửi tới, thì ai đã gửi cậu qua?

Chẳng lẽ là Thất Tu Tôn Giả?

Cậu bị Thất Tu Tôn Giả nhét vào ống pháo của tiên chu rồi bắn ra... là Thất Tu Tôn Giả cố ý đưa cậu tới vị trí ‘Bích Thủy Các’ sao?

“Xem ra đạo hữu đã nghĩ ra là ai gửi anh tới rồi.” Kim Đồng mỉm cười.

Tống Thư Hàng cười nhẹ, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận.

Đây chỉ là lời nói một phía của đối phương.

Trước khi làm rõ mối quan hệ thực sự giữa mình và đối phương, lời nói một phía đương nhiên không thể tin hoàn toàn, tối đa chỉ tin một nửa thôi.

Ngọc Nữ nói tiếp: “Như vậy... vị đạo hữu có duyên kia, anh có muốn gia nhập Bích Thủy Các, trở thành đệ tử của chúng tôi không?” “Bích Thủy Các chúng tôi đã mấy trăm năm rồi không thu nhận đệ tử mới đâu đấy.” Kim Đồng nói.

Trở thành đệ tử Bích Thủy Các?

“Tôi có hợp không?” Tống Thư Hàng chui ra khỏi bộ đồ du hành cồng kềnh, cười đáp: “Tôi đã quá tuổi tu luyện tốt nhất rồi, trong người cũng không còn luồng ‘tiên thiên chân khí’ kia nữa.

Hơn nữa tư chất tu luyện của tôi cũng chỉ tính là bình thường thôi.” Cậu có thể thăng cấp Nhị phẩm nhanh như vậy là nhờ các tiền bối trong nhóm chăm sóc, cộng thêm có khí vận của Bạch Tôn Giả bao phủ.

“Những thứ đó đều không phải là điều Bích Thủy Các chúng tôi quan tâm khi thu đệ tử.” Kim Đồng vẫn giữ nụ cười.

Ngọc Nữ nói: “Tư chất, tuổi tác đối với Bích Thủy Các chúng tôi đều không là gì cả.

Chỉ cần anh nguyện ý ở lại Bích Thủy Các, chúng tôi có đủ tài nguyên cung cấp cho anh tu luyện.” Ở lại Bích Thủy Các... cũng phải, các môn phái lớn đều có yêu cầu đối với đệ tử chính thức nhập môn.

Khi đệ tử chưa đạt đến cảnh giới nhất định, chưa có khả năng tự vệ thì sẽ không cho phép đệ tử rời khỏi tông môn một cách dễ dàng.

Đương nhiên, đệ tử ngoại môn thì không tính.

Đệ tử ngoại môn chỉ được coi là đệ tử dự bị thôi.

“Cảm ơn hảo ý của hai vị.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng lắc đầu.

Việc nên trở thành đệ tử tông môn hay là một tán tu, vấn đề này ngay sau khi gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần một thời gian ngắn, cậu đã có quyết định rồi.

Cậu tạm thời không muốn bị môn phái ràng buộc, tán tu là lựa chọn tốt nhất của cậu hiện nay.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cũng không quá phụ thuộc vào môn phái.

Có ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ở đây, chỉ cần nỗ lực và cần cù, những gì Tống Thư Hàng nhận được không hề kém cạnh đệ tử của các tông môn lớn.

“Đạo hữu đừng vội từ chối, chí ít hãy vào xem Bích Thủy Các chúng tôi thế nào đã?” Kim Đồng cười ha hả.

Sau đó, cậu bé và cô bé đứng hai bên lâu đài, làm động tác ‘mời vào’.

Một bước lên tiên, đó chính là cảm nhận thực sự của Tống Thư Hàng khi đánh giá về Bích Thủy Các.

Sau khi xuyên qua tòa lâu đài kia, thứ Tống Thư Hàng nhìn thấy là một tiên giới thực sự.

Chim hót hoa thơm, đường lớn lát bằng ngọc thạch, dược liệu quý hiếm có thể thấy ở khắp nơi, dòng nước trong suối đều tỏa ra linh lực nồng đậm.

Thậm chí, không khí trong toàn bộ Bích Thủy Các đều tràn ngập linh lực.

Linh lực thực sự quá dồi dào, ở trong Bích Thủy Các, dù không cố ý tu luyện, chỉ cần hít thở thôi cũng có thể sánh bằng việc khổ cực tọa thiền tu luyện ở bên ngoài.

Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn đường cho Tống Thư Hàng tiến về nơi sâu nhất của Bích Thủy Các, nơi có tòa tháp cao vút chính là nơi cư ngụ của chủ nhân Bích Thủy Các — ‘Sở Tiên Tử’.

Trên đường đi, các đệ tử Bích Thủy Các, dù nam hay nữ, đều nhiệt tình chào hỏi Kim Đồng Ngọc Nữ.

Bầu không khí này giống như ‘người một nhà’ vậy, hòa thuận và thân thiết.

Ở đây, giữa người với người dường như không có bất kỳ mâu thuẫn cá nhân nào.

Sự hòa thuận và thân thiết này xuất phát từ chân tâm của mỗi đệ tử Bích Thủy Các.

Nơi đây hoàn toàn là hình mẫu chân thực của tiên giới, thiên đường hay cực lạc thế giới trong các truyền thuyết tôn giáo.

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng lại dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Rõ ràng trên người mỗi đệ tử Bích Thủy Các đều có thể cảm nhận được sự thân thiết và thiện lương chân thành, nhưng... cậu lại có một cảm giác 'không chân thực' thoang thoảng.

Không phải là sự thân thiết của đệ tử Bích Thủy Các có vấn đề, mà thấp thoáng đâu đó, cậu cảm thấy sự tồn tại của cả Bích Thủy Các dường như có gì đó dị thường không nói nên lời.

“Phía trước là 'Vân Trung Các' của Các chủ, Các chủ đang ở bên trong đợi đạo hữu.” Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn Tống Thư Hàng tới dưới tháp cao thì dừng bước.

Vừa lúc đó, Sở Sở trong khoang cứu sinh đã tỉnh lại.

Tống Thư Hàng mở khoang cứu sinh, đón lấy Lý Âm Trúc từ tay Sở Sở.

Tống Thư Hàng hỏi: “Tôi có thể đưa họ vào cùng để gặp Các chủ tiền bối không?” “Đương nhiên không vấn đề gì, Các chủ đang chờ đạo hữu, bao gồm cả hai vị tiên tử này nữa.” Kim Đồng Ngọc Nữ cười nói.

Sau đó, Kim Đồng mở cánh cửa của tháp cao.

Tống Thư Hàng bế Lý Âm Trúc, cùng Sở Sở đi vào bên trong.

Men theo cầu thang xoắn ốc đi lên, cuối cùng họ đẩy cánh cửa trên đỉnh tháp.

Ba người bước vào một căn phòng tràn ngập sương mù.

Căn phòng không lớn, thứ đầu tiên đập vào mắt là một chiếc ghế nằm bằng gỗ.

Ngoài ra còn có một lò luyện đan bằng kim loại đang tỏa ra đan khí.

Chính những đan khí này đã hóa thành sương mù bao phủ cả căn phòng.

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng đẩy cửa bước vào, trên chiếc ghế gỗ kia, một bóng người chậm rãi ngồi dậy.

Đó là một người phụ nữ tóc đen, mái tóc dài không biết bao lâu rồi chưa cắt, phủ kín xung quanh ghế nằm, cứ thế xõa tung ra.

Làn da người phụ nữ trắng bệch đến gần như trong suốt, đôi mắt nửa nhắm nửa mở, dáng vẻ như thiếu ngủ trầm trọng.

Khắp người cô toát ra một cảm giác uể oải, suy sụp.

Nhưng chính cái vẻ uể oải đó khi kết hợp với bản thân người phụ nữ lại tạo nên một nét đẹp biếng nhác đặc biệt.

Cô ngồi dậy, liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái.

“Là anh à.” Người phụ nữ ngáp một cái: “Sao thế, anh cũng định đến đây cười nhạo tôi sao?

Tống Mộc Đầu.” “Tiền bối, chúng ta quen nhau sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Đôi mắt nửa nhắm nửa mở của người phụ nữ lại nhìn kỹ Tống Thư Hàng một lần nữa: “À... hóa ra là nhận nhầm người.” Lại nhận nhầm?

Tống Mộc Đầu?

Đây đã là lần thứ ba cậu bị nhận nhầm rồi.

Lần đầu tiên là búp măng trúc giấu trong kho báu của ‘Thất Sinh Phù phủ chủ’, không chỉ nhận nhầm cậu mà còn tặng cho cậu một gậy đau điếng.

Lần thứ hai là khi 'nhập mộng' trở lại ký ức 'đảo thần bí', nhìn thấy tiểu bạch long trong hầm mộ dưới đất của Cúc Hoa Trư.

Tiểu bạch long cũng tặng cậu một đòn chí mạng, và cũng là nhận nhầm người.

Mà hiện tại, vị Các chủ Bích Thủy Các trước mắt này cũng nhận nhầm cậu thành người khác.

Tống Thư Hàng nhìn thẳng vào người phụ nữ tóc đen biếng nhác kia: "Tiền bối...

Tống Mộc Đầu là ai vậy?" Chẳng lẽ cậu thực sự là chuyển thế của một vị tu sĩ nào đó thời thượng cổ?

"Tống Mộc Đầu à." Người phụ nữ tóc đen ngửa đầu nằm trên ghế xích đu, dường như chìm vào hồi tưởng: "Đó là một vị đạo hữu từ rất, rất lâu về trước của tôi, quan hệ cũng khá tốt.

Đến nay không biết đã qua bao nhiêu năm rồi, cũng không biết anh ta còn sống hay không...

Tôi đã rất lâu rồi không gặp anh ta." "Tiền bối, tôi là chuyển thế của người đó sao?" Tống Thư Hàng hỏi ra câu hỏi mình muốn biết nhất.

Tuy rằng chưa từng tiếp xúc qua, nhưng tu sĩ thực sự là có luân hồi.

Chỉ cần không chết dưới 'thiên kiếp' hoặc bị đối thủ đánh cho thần hình câu diệt, tu sĩ vẫn còn cơ hội bước vào luân hồi.

"Ưm... riêng điểm này thì không thể nào." Người phụ nữ tóc đen đang nằm bỗng ngửa ngược đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng, lười biếng nói: "Bởi vì tên Tống Mộc Đầu đó không có kiếp sau.

Nếu anh ta muốn chuyển thế...

Chương 572

chỉ có thể đoạt xá, hoặc là nhập vào cơ thể con rối thôi.” Nếu là đoạt xá thì Tống Thư Hàng đã không còn là Tống Thư Hàng, mà là ‘Tống Mộc Đầu’ trong miệng người phụ nữ kia rồi.

Còn nếu là dùng ‘cơ thể con rối’ thì vị ‘Tống Mộc Đầu’ kia càng không thể có quan hệ gì với Tống Thư Hàng được.

Chỉ là nếu đã vậy, mình và vị ‘cổ tu’ trong miệng người phụ nữ kia không có quan hệ gì, vậy tại sao lại bị người ta liên tục nhận nhầm chứ?

Đã bị nhận nhầm nhiều lần như vậy...

ắt hẳn cũng tồn tại một loại ‘nhân quả’ nào đó.

Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa: “Tôi và người đó trông rất giống nhau sao?” Cái sự giống nhau mà cậu nói không chỉ đơn thuần là tướng mạo, mà là những thứ ở tầng sâu hơn.

Trên thế giới này không có hai chiếc lá nào hoàn toàn giống hệt nhau.

Tương tự, cũng sẽ không có hai con người y hệt nhau.

Tu sĩ nhìn người càng không phải chỉ nhìn cái ‘vẻ bề ngoài’ đơn giản như vậy.

Thế nhưng, búp măng cũng vậy, bạch long cũng vậy, ngay cả người phụ nữ tóc đen biếng nhác trước mắt này cũng thế, họ đều nhận nhầm!

“Nói sao nhỉ... nếu chỉ nói về vẻ ngoài thì hai người cũng chỉ có chút ít tương tự thôi.

Nhưng linh hồn của các người, khí tức trên người đều rất dễ khiến người ta lầm tưởng.

Thật là bất ngờ, anh là hậu duệ của anh ta sao?” Người phụ nữ tóc đen vẫn ngửa đầu, tiếp tục nói: “Tôi nhớ anh ta từng có đạo lữ, nói không chừng anh là hậu duệ đơn truyền của mạch đó, như vậy thì có thể giải thích được rồi.” “Hậu duệ?” Tống Thư Hàng lắc đầu, nhà cậu vì nhiều lý do mà đã chuyển nhà mấy lần, gia phả gì đó sớm đã thất lạc, truy ngược lên cao nhất cũng chỉ đến đời ông nội của cha cậu thôi.

Lúc này, người phụ nữ tóc đen đứng dậy khỏi ghế, mái tóc đen vừa dày vừa dài phủ sau lưng như một chiếc áo choàng, dài quết đất.

Cô đứng dậy đi tới trước mặt Tống Thư Hàng, ngẩng đầu nhìn cậu.

Khi tiến lại gần, Thư Hàng mới phát hiện người phụ nữ này không cao lắm, đứng chỉ tới cằm cậu.

“Mà nhắc mới nhớ, năm đó Tống Mộc Đầu có gửi một vật ở chỗ ‘Bích Thủy Các’ chúng tôi.

Anh ta còn bảo rồi sẽ có một ngày anh ta quay lại lấy... nhưng thật đáng tiếc, món đồ đó bây giờ tôi không trả lại được cho anh ta rồi.

Vì món đó đã bị tôi dùng mất rồi, ha ha ha.” Người phụ nữ tóc đen cười đắc ý.

Tống Thư Hàng: “...” Người phụ nữ tóc đen lại phất tay một cái, Lý Âm Trúc trong lòng Tống Thư Hàng bị một luồng lực vô hình nhấc lên, đưa vào trong tay Sở Sở đang đứng ở cửa.

Sau đó, người phụ nữ tóc đen đưa tay ra, nhẹ nhàng vuốt ve má Tống Thư Hàng.

Tay cô lạnh giá, mang theo một cảm giác thanh mát.

“Ưm, để tôi xem nào.

Công pháp anh tu luyện là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và... 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》?

Anh là đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao?” Người phụ nữ hỏi.

Chỉ qua việc ngón tay tiếp xúc với cơ thể Tống Thư Hàng, cô đã có thể đọc van vách những công pháp mà cậu tu luyện.

Tu vi và kiến thức của vị tiền bối này thật sâu không lường được!

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm nhận được trên người người phụ nữ này một loại áp lực tương tự như Bạch Tôn Giả, Linh Điệp Tôn Giả, Toàn Phong Tôn Giả và Thất Tu Tôn Giả.

Không nghi ngờ gì nữa, đây cũng là một tồn tại cấp bậc Tôn giả.

Thậm chí có thể còn mạnh hơn nữa!

“Thưa tiền bối, tôi không phải đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông.” Tống Thư Hàng lắc đầu đáp: “Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã bị diệt vong rồi, bộ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 tôi tu luyện là do Bạch tiền bối giúp tôi phục nguyên, cộng thêm tình cờ có được 《Kình Thôn Thuật》 ghép lại mà thành.” “Tam Thập Tam Thú Thần Tông mà cũng bị diệt vong sao?” Người phụ nữ tỏ vẻ rất kinh ngạc.

Năm đó, Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng là một danh môn đại phái, trong môn phái có mấy vị tu sĩ cấp Tôn giả, không ngờ cũng bị diệt vong.

“Thế sự vô thường.” Người phụ nữ nói, tay cô nâng mặt Tống Thư Hàng lên.

Đột nhiên, chân mày cô hơi nhíu lại, vẻ mặt biếng nhác tan biến.

Sau đó, cô kéo theo mái tóc đen dài lê thê kia, leo trở lại chiếc ghế xích đu cao lớn, cả người cuộn tròn lại trên ghế.

“Tôi mệt rồi.” Người phụ nữ nói.

Tống Thư Hàng: “?” “Mệt rồi, nên muốn ngủ.

Tôi phải đánh một giấc đây...

Chúng ta hẹn gặp lại vào ngày mai nhé.” Nói xong, không biết cô lôi từ đâu ra một chiếc chăn rồi đắp lên người.

Chiếc ghế xích đu dưới thân bắt đầu biến hình như một con rô-bốt Transformers, trong chớp mắt biến thành một chiếc giường lớn êm ái.

“Chúc ngủ ngon.” Người phụ nữ tóc đen vẫy tay với nhóm ba người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, thế này là thế nào chứ?

Phía sau, cửa phòng được đẩy ra, Kim Đồng Ngọc Nữ khẽ khàng bước vào, bọn họ mỉm cười xin lỗi Tống Thư Hàng và Sở Sở, làm tư thế ‘mời’.

“Vậy được rồi, tiền bối.

Hẹn gặp lại vào ngày mai.” Tống Thư Hàng chỉ đành rời khỏi tòa tháp.

Sau khi Tống Thư Hàng, Sở Sở và Lý Âm Trúc đi xa, Sở Tiên Tử mới mở mắt ra.

Đôi mắt cô hơi động đậy, từng phù văn tự động hóa thành các hình ảnh trước mắt cô.

Có thanh đao rực cháy thiêu rụi cả bầu trời.

Có những hạt sen vàng thô to khắc ba mươi ba loài thú.

Có con rối tinh xảo vô cùng.

Còn có một mảnh lá măng trúc và hư ảnh bạch long.

Ngoài ra còn có một chiếc găng tay bằng bạc trắng, một khúc xương máu...

Những thứ này, mỗi món đều đại biểu cho một vị tu sĩ cường đại.

“Xích Tiêu Tử tên thần thần bí bí đó thì thôi đi, còn mấy tên khác muốn làm cái gì đây?” Sở Tiên Tử lẩm bẩm.

Một lát sau, Sở Tiên Tử kéo chăn, thoải mái vươn vai một cái: “Ưm, nhưng dù sao cũng chẳng liên quan đến mình.

Buồn ngủ quá...

Đúng rồi, dẫu sao anh ta trông cũng có chút nhân quả với Tống Mộc Đầu, thôi thì giúp một tay vậy.” “Thời Gian Thành là một nơi không tệ, ngày mai cứ để bọn họ đến đó nghỉ ngơi đi.” Sở Tiên Tử lơ mơ nói mớ.

Sau khi ra khỏi ‘Vân Trung Các’ của Sở Tiên Tử, Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn Tống Thư Hàng và Sở Sở tới một thảm cỏ ven sông trong Bích Thủy Các.

Ở đó, các đệ tử Bích Thủy Các nhiệt tình đã chuẩn bị sẵn yến tiệc để chào mừng sự xuất hiện của Tống Thư Hàng, Sở Sở và Lý Âm Trúc.

Tống Thư Hàng cũng đang đói lả, từ hôm qua hôn mê trên cầu vòm tới tận bây giờ, cậu chưa có hạt cơm nào vào bụng.

Trong bữa tiệc, thỉnh thoảng lại có chấp sự, phân các chủ, trưởng lão của Bích Thủy Các tới hỏi han Tống Thư Hàng và Sở Sở về tin tức bên ngoài, về tình hình phát triển của xã hội thực tế, vân vân...

Đồng thời, bọn họ còn vòng vo tam quốc muốn lôi kéo Tống Thư Hàng và Sở Sở bái vào môn hạ của mình.

Cảm giác như bọn họ đang tiếp thị chính mình vậy, cực kỳ khát khao thu nhận đệ tử, thậm chí còn hứa hẹn đủ thứ lợi ích.

Sở Sở ngồi bên cạnh cũng đã có chút động lòng.

Chỉ cần cô đồng ý là có thể lập tức trở thành đệ tử chính thức của Bích Thủy Các, thậm chí là đệ tử chân truyền.

Công pháp và tài nguyên của Bích Thủy Các đều sẽ mở cửa với cô.

Tuy cô đã ký khế ước trở thành 'Bát Tu', nhưng việc trở thành đệ tử 'Bích Thủy Các' và sau này trở thành 'Bát Tu' cũng không hề xung đột.

Sau bữa tiệc, Kim Đồng Ngọc Nữ dẫn ba người Tống Thư Hàng tới 'Tân Khách Điện' để nghỉ ngơi.

"Tống đạo hữu và Sở Sở đạo hữu, hiện tại hai người đã hiểu qua về Bích Thủy Các của chúng tôi chưa?

Có ý định gia nhập tu luyện cùng chúng tôi không?" Kim Đồng Ngọc Nữ vừa dẫn đường vừa không quên hỏi chuyện này.

Sở Sở hơi gật đầu, cô rất dao động nhưng vẫn cần phải cân nhắc thêm một chút.

Tống Thư Hàng thì tò mò hỏi: "Hai vị, tôi có thể hỏi một câu không, tại sao mọi người lại muốn chúng tôi gia nhập Bích Thủy Các đến vậy?" Bích Thủy Các dù sao cũng là một môn phái tu sĩ lớn mạnh, sao lại vội vàng chiêu mộ người thế này?

Kim Đồng Ngọc Nữ nhìn nhau cười: "Bởi vì chỗ chúng tôi đã rất lâu, rất lâu rồi không có đệ tử mới gia nhập." Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, nhưng thực tế lý do này không đủ thuyết phục cậu.

Kim Đồng Ngọc Nữ rõ ràng là không nói ra nguyên nhân thực sự.

Sau khi đưa ba người vào Tân Khách Điện, Kim Đồng Ngọc Nữ cười chào tạm biệt.

Tống Thư Hàng, Sở Sở và Lý Âm Trúc mỗi người một phòng.

Nằm trên giường trong phòng mình, Tống Thư Hàng mãi không ngủ được.

Bởi vì cậu vừa mới tỉnh dậy sau cơn hôn mê trên cầu vòm, giờ làm sao mà ngủ tiếp cho nổi?

Cậu luôn cảm thấy ở mỗi ngóc ngách của Bích Thủy Các đều tràn ngập một cảm giác lạc lõng khó tả.

Mãi đến tận nửa đêm về sáng, Tống Thư Hàng mới chợp mắt được một lát.

Ngày hôm sau, mùng 1 tháng 8, thứ Năm.

Lúc sáu giờ rưỡi sáng, Tống Thư Hàng đã mở mắt ra.

“Đạo hiệu hôm nay chắc là Bạch Kình Đao Khách nhỉ.” Cậu lôi điện thoại ra xem ngày tháng, trên điện thoại vẫn không có tín hiệu.

“Chào buổi sáng, Bạch Kình Đao Khách.” Lúc này, một giọng nói uể oải vang lên bên tai cậu.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn, thấy Các chủ Bích Thủy Các — người phụ nữ tóc đen kia đang ngồi không xa giường của cậu, mái tóc đen trải dài trên mặt đất.

Trông tư thế thì có vẻ cô đã ngồi đó từ rất lâu rồi.

Tống Thư Hàng: “Chào buổi sáng, Sở tiền bối.” May mà cậu không có thói quen ngủ nướng...

“Bạch Kình Đao Khách đạo hữu, anh đi vệ sinh cá nhân trước đi, ăn sáng xong tôi sẽ đưa anh tới một nơi tuyệt vời!” Sở Các chủ nói.

Bảy giờ sáng, Tống Thư Hàng và Sở Sở dưới sự dẫn dắt đích thân của Sở Các chủ đi về phía sâu trong Bích Thủy Các.

Hàn khí trong người Lý Âm Trúc lại bộc phát, cô bé lại rơi vào trạng thái ngủ đông.

Lần này không biết cô bé sẽ ngủ trong bao lâu nữa...

Chương 573

Đi được khoảng hai mươi phút, Sở Các chủ đưa nhóm Thư Hàng tới trước một bức tường thành.

"Tới rồi, chính là đây, Thời Gian Thành." Sở Các chủ nói.

Đây chính là bảo địa Thời Gian Thành do cô dùng bảo vật mà 'Tống Mộc Đầu' để lại để xây dựng nên.

Đúng như tên gọi, bảo vật đó là một vật phẩm quý hiếm có liên quan đến 'thời gian'.

Dưới sự bố trí của Sở Các chủ, bảo vật đó đã phát huy tác dụng kỳ diệu.

Trong Thời Gian Thành được chia thành Thượng thành và Địa hạ thành.

Ở Thượng thành, một ngày bên trong bằng mười hai ngày bên ngoài.

Mười hai là một vòng luân hồi, tốc độ thời gian trôi nhanh hơn.

Còn trong 'Địa hạ thành' của Thời Gian Thành thì hoàn toàn ngược lại.

Ở Địa hạ thành, mười hai ngày bên trong mới bằng một ngày bên ngoài.

Tốc độ thời gian chậm lại đáng kể.

Dù là Thượng thành hay Địa hạ thành, tu sĩ mỗi lần vào chỉ có thể ở tối đa ba mươi ngày.

Sở Các chủ hiện giờ định đưa Tống Thư Hàng và Sở Sở vào chính là Địa hạ thành.

Mười hai ngày bằng một ngày.

Người khác tu luyện một ngày, thì ở trong Địa hạ thành của Thời Gian Thành có thể tu luyện được mười hai ngày.

Khu vực Giang Nam, nhà Cao Mỗ Mỗ.

“Cái thằng Thư Hàng này vẫn chưa trả lời tin nhắn, thế này là xác định cô đơn cả đời rồi.” Cao Mỗ Mỗ ngồi trên ghế, cứ lắc qua lắc lại.

Mà nhắc mới nhớ, cô nàng Ngư Kiều Kiều hôm qua trông thật là xinh.

Không biết cô ấy ở đâu, có bạn trai chưa nhỉ?

Nếu có cơ hội giới thiệu cô ấy cho Tống Thư Hàng hoặc Thổ Ba thì chắc chắn là tuyệt vời lắm.

Đang mải suy nghĩ thì điện thoại Cao Mỗ Mỗ vang lên, là một số lạ.

“Ai thế nhỉ, sáng sớm tinh mơ đã gọi điện rồi?

Chẳng lẽ là lừa đảo hay đa cấp?” Cao Mỗ Mỗ lập tức ngồi thẳng dậy, uống một ngụm trà nhuận giọng.

Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba đều có sở thích chém gió với nhân viên lừa đảo, đa cấp.

Nếu đối phương là nữ thì chiến đấu lực của họ còn nhân lên gấp ba.

Thế là Cao Mỗ Mỗ bắt máy: “Alo ~~ xin chào ~” “Xin chào, cho hỏi có phải anh Cao Mỗ Mỗ không ạ?” Trong điện thoại truyền đến giọng một cô gái rất êm tai.

Là con gái!

Cao Mỗ Mỗ: “Chính là tôi, tìm tôi có việc gì không?” “Tôi ở bên

[Chuyển phát nhanh Lam Hải], mời anh xuống lầu nhận hàng ạ!” Giọng cô gái đó nghe rất dịu dàng.

Không phải lừa đảo à?

Cao Mỗ Mỗ đành khoác thêm cái áo ngủ rồi đi xuống lầu.

Nhắc mới nhớ, mấy ngày nay cậu đâu có mua đồ trên mạng.

Chẳng lẽ là Nha Y hay đám bạn Thư Hàng gửi quà cho mình?

Sau khi xuống lầu, Cao Mỗ Mỗ nhanh chóng tìm thấy chiếc xe ‘Chuyển phát nhanh Lam Hải’ ở phía xa.

Đó là một chiếc xe van bảy chỗ.

Cao Mỗ Mỗ đi tới bên cạnh xe, gõ gõ vào cửa kính: “Tôi là Cao Mỗ Mỗ đây, hàng của tôi đâu?” Cửa xe van trượt ra, đập vào mắt đầu tiên là một đôi chân dài trắng nõn...

Ngay sau đó, một cái móng vuốt quái vật mạnh mẽ thò ra, tóm chặt lấy Cao Mỗ Mỗ.

“Ơ?” Cao Mỗ Mỗ ngẩn người.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh không thể kháng cự truyền tới, trực tiếp lôi tuột cậu vào trong xe van.

“Á ~” Cao Mỗ Mỗ thét thảm một tiếng.

Bắt cóc?

Mình bị bắt cóc rồi sao?

Cái móng vuốt quái vật lúc nãy là cái gì thế?

“Chào anh, anh Cao Mỗ Mỗ, chúng ta cuối cùng cũng gặp mặt rồi.” Giọng nói dịu dàng lúc nãy vang lên, đó chính là chủ nhân của đôi chân đẹp kia.

Cao Mỗ Mỗ nhìn về phía cô gái, đối phương mặc một chiếc áo có mũ, còn đeo một chiếc khẩu trang dày: “Cuối cùng cũng gặp mặt?

Cô tìm tôi sao?” “Tự giới thiệu một chút, tôi là Ngư Kiều Kiều.” Cô gái vẫn giữ giọng nói mang theo ý cười: “Chính là fan hâm mộ Ngư Kiều Kiều của anh đây.” Cao Mỗ Mỗ: “...” Cao Mỗ Mỗ lúc này hoàn toàn rơi vào trạng thái ngơ ngác.

Ngư Kiều Kiều?

Tại sao cô ta lại tìm tới tận nhà mình?

Hơn nữa cô ta còn dùng danh nghĩa ‘giao hàng’ để lừa mình xuống lầu, lôi lên xe van làm cái gì?

Làm như bắt cóc vậy.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy hơi hoang mang, cậu thử hỏi thăm: “Kiều Kiều, bạn đặc biệt chạy tới tìm mình có việc gì không?

Muốn ký tên à?” Ngư Kiều Kiều cười lắc đầu, nói: “Thực ra tôi đã muốn tìm anh từ lâu lắm rồi, hôm nay mới tìm được cơ hội.

Mà này Nãi Kỵ, dạo này anh cập nhật chương mới lười biếng quá đấy nhé!!” Cập nhật không tích cực?

Thế này là thế nào?

Fan hâm mộ đến tận nhà giục chương à?

Cao Mỗ Mỗ muốn khóc không ra nước mắt, loại độc giả này đáng sợ quá đi.

Không đúng, đợi chút đã, dạo này mình cập nhật rất đều đặn mà!

Ngay cả lúc trước bị kẹt ở đảo Thổ Trứ ở Đông Hải, nhờ có bản thảo dự trữ nên mình cũng chưa từng đứt chương.

Vừa về là mình đã viết một đống bản thảo, thiết lập tự động đăng đến tận cuối tháng rồi cơ mà!

Một tác giả có lương tâm như mình thì cả giới truyện mạng chắc cũng hiếm thấy lắm chứ?

So với mấy ông tác giả mỗi ngày chỉ đăng một chương, thậm chí là vài ngày một chương, một tháng một chương, Cao Mỗ Mỗ cảm thấy mình đúng là lương tâm của ngành.

Ngư Kiều Kiều nhìn biểu cảm của Cao Mỗ Mỗ là biết cậu đang nghĩ gì: “Mỗi ngày anh chỉ đăng có năm, sáu nghìn chữ, thật sự là quá ít!” Cao Mỗ Mỗ: “!” Mỗi ngày năm sáu nghìn chữ mà còn ít?

Thế phải đăng bao nhiêu mới được gọi là đạt yêu cầu?

“Mỗi ngày không viết được một đến hai vạn chữ thì làm sao tồn tại được trong cái xã hội cạnh tranh ngày càng khốc liệt như hiện nay hả?!” Giọng Ngư Kiều Kiều trở nên kích động.

Một ngày không viết được một hai vạn chữ mà anh cũng dám bảo mình là nhà văn sao?

Vừa nói, cửa xe van vừa khóa lại, chiếc xe từ từ lăn bánh.

“Đợi đã, đợi đã nào, Ngư Kiều Kiều, chúng ta đi đâu vậy?” Cao Mỗ Mỗ kêu lên, đồng thời cậu bám vào cửa xe, muốn nhảy xuống.

Đúng lúc đó, một gã vệ sĩ mặc vest bên cạnh Ngư Kiều Kiều đưa tay ôm lấy Cao Mỗ Mỗ, khiến cậu không thể động đậy.

“Yên tâm đi Nãi Kỵ, chúng tôi không có ác ý đâu.” Ngư Kiều Kiều cười nói: “Chúng tôi đưa anh tới một nơi để anh có thể tập trung gõ chữ.” Cao Mỗ Mỗ: “...” Đưa tác giả tới một nơi tốt để gõ chữ?

Fan đến tận nhà giục chương đã đáng sợ rồi, bắt tác giả đi gõ chữ thế này là phạm pháp đúng không, chắc chắn là phạm pháp rồi!!

“Đúng rồi Nãi Kỵ, trước khi đón anh đi, tôi đã nói chuyện với gia đình anh rồi, họ cũng đồng ý để chúng tôi đưa anh đi chơi một chuyến.” Ngư Kiều Kiều hi hi cười.

Không biết cô nàng đã dùng cái cớ gì mà có thể thuyết phục được bố mẹ Cao Mỗ Mỗ.

Cao Mỗ Mỗ quay đầu lại, qua cửa kính xe, cậu lờ mờ thấy mẹ mình đang đứng trên ban công, mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt mình?

Tại sao lại thế chứ?

Ngư Kiều Kiều đã dùng thủ đoạn gì mà có thể khiến một bà mẹ yên tâm để con trai mình bị người ta mang đi như vậy?

Ngư Kiều Kiều: “Cho nên, ngoan ngoãn đi theo tôi về gõ chữ đi.

Ha ha ha ha.” “Không được, không được đâu!

Tôi từ chối, mấy ngày tới tôi còn có việc mà.

Đúng rồi Ngư Kiều Kiều, trong kho bản thảo của tôi còn nhiều chương lắm, tôi có thể đưa hết bản thảo cho cô mà.” Cao Mỗ Mỗ gào lên.

Cậu còn hẹn với bạn gái Nha Y mấy ngày tới sẽ đi hưởng tuần trăng mật riêng của hai người cơ mà!

Chỉ hai người thôi, không mang theo bất kỳ cái bóng đèn nào, tận hưởng chuyến đi lãng mạn!

Nếu cậu bị bắt đi gõ chữ thì buổi hẹn hò tính sao đây?

Đáng tiếc là sự phản kháng của Cao Mỗ Mỗ hoàn toàn không có hiệu quả... cậu vẫn bị Ngư Kiều Kiều bắt đi.

Để chuẩn bị cho Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả một kịch bản thú vị, Ngư Kiều Kiều đã chuẩn bị sẵn cho cậu một căn phòng tối nhỏ nhắn tiện nghi, một dàn máy tính cấu hình siêu hạng.

Mục tiêu là mỗi ngày mười vạn đến hai vạn chữ.

Gõ không xong không cho ăn cơm, gõ xong sớm thì được nghỉ sớm, gõ không xong thì thức đêm mà gõ.

Ngư Kiều Kiều đã chuẩn bị sẵn cho Cao Mỗ Mỗ các loại đan dược và dược dịch như 'Linh Mạch Bích Trà', 'Tỉnh Mục Đan', 'Hoạt Lực Dược Dịch'... mà người bình thường cũng có thể dùng được.

Có những thứ này, cô có thể đảm bảo Nãi Kỵ Cao Mỗ Mỗ sẽ có tinh lực dồi dào suốt hai mươi bốn giờ, bút viết không ngừng nghỉ!

Đừng nói là một ngày một hai vạn chữ, khi trạng thái bùng nổ thì một ngày ba bốn vạn chữ cũng chẳng phải là mơ!

Ở một phía khác, trong Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng và Sở Sở được người phụ nữ tóc đen đưa vào Địa hạ thành của 'Thời Gian Thành'.

Đó là một thế giới dưới lòng đất được cấu thành từ những đường hầm dài dằng dặc.

"Đây là Địa hạ thành của Thời Gian Thành, thời gian trôi đi ở đây khác với bên ngoài.

Chương 574

Mười hai ngày ở đây chỉ bằng một ngày bên ngoài.

Thần kỳ lắm đúng không?" Người phụ nữ tóc đen nói một cách lười biếng.

Rõ ràng là một thứ rất đáng để khoe khoang, nhưng khi cô giới thiệu lại mang cảm giác uể oải, hụt hơi.

"Nơi tốt mà Sở Các chủ nói chính là đây sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Chính xác...

Đây quả là một nơi tu luyện tuyệt vời.

Ngoài tỉ lệ lưu động của thời gian ra, nơi này còn là nơi linh khí nồng đậm nhất của 'Bích Thủy Các', tu luyện ở đây sẽ đạt hiệu quả gấp bội.

Là một nơi rất thích hợp để bế quan ngắn hạn." Sở Các chủ nói rồi dụi dụi mắt: "Nếu các người đủ may mắn, nói không chừng còn có thể ngộ ra được một chút đại đạo liên quan tới 'thời gian' nữa đấy.

Hôm nay hai người cứ tu luyện trong Thời Gian Thành đi, ừm... 'một ngày' tôi nói là một ngày bên ngoài nhé.

Tức là mười hai ngày ở Địa hạ thành của Thời Gian Thành.

Đến lúc đó tôi sẽ tới đón hai người!" Nói xong, Sở Các chủ mỉm cười vẫy tay rồi rời đi một cách tiêu sái, để lại Tống Thư Hàng và Sở Sở đang ngẩn ngơ.

Mọi chuyện diễn ra thật là khó hiểu, tự dưng vào Bích Thủy Các, gặp một Các chủ kỳ lạ, rồi lại được đưa vào Thời Gian Thành.

Những nơi như Thời Gian Thành này ở các tông môn khác chắc chắn phải là khu vực cấm địa chứ.

Sao Sở Các chủ lại yên tâm đưa hai người lạ mặt như bọn họ tới đây?

Chỉ đơn giản vì có duyên thôi sao?

Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể hiểu nổi cách tư duy của vị Sở Các chủ này.

“Nhưng mà, đã đến thì cứ yên tâm ở lại thôi.

Đây đúng là một nơi tu luyện tốt, chúng ta cứ tu luyện một thời gian ở đây đi.” Tống Thư Hàng thở dài.

Sở Sở gật đầu.

Đối với cô, một địa điểm bế quan như Thời Gian Thành là thứ cô hằng ao ước.

Với cô, đây chính là một kỳ ngộ trời ban, là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, chẳng có lý do gì để từ chối cả.

Sau khi rời khỏi Thời Gian Thành, Sở Các chủ lờ đờ như đang mộng du bay tới dưới chân tường thành của Thời Gian Thành.

Sau đó cô đột nhiên dừng lại, đứng ngây ra bất động... có vẻ như là đã ngủ quên rồi.

Cái năng lực bảo ngủ là ngủ ngay lập tức này chắc chắn không phải một sớm một chiều mà luyện ra được.

Khoảng một tiếng sau, Sở Các chủ bỗng dưng tỉnh lại, cô vươn vai một cái và ngáp một hơi thật dài.

Tiếp đó, Sở Các chủ dụi mắt, vẻ mặt đầy hoang mang.

“Ơ?

Sao mình lại ở Thời Gian Thành thế này?” Sở Các chủ đột nhiên tự lẩm bẩm một mình.

Sau đó cô bày ra vẻ mặt cố gắng suy nghĩ.

Trong ký ức, dường như mình đã ngủ rất lâu, rất lâu rồi.

Trong lúc nửa tỉnh nửa mê, thấp thoáng có một người quen tới tìm mình, sau đó... thì chẳng còn sau đó nữa, buồn ngủ quá nên cả người chẳng còn chút sức lực nào.

Mình đã làm gì, đã nói gì với người quen đó, cô đều không nhớ rõ.

Giống như một người đang ngủ say thì có điện thoại gọi tới, người đó mơ màng bắt máy rồi nói gì đó không biết, sau khi ngủ dậy thì rất khó để nhớ lại những gì mình đã nói trong điện thoại.

Nghĩa là, việc tiếp xúc với Tống Thư Hàng, việc đưa cậu vào Thời Gian Thành, trong ký ức của Sở Các chủ hiện giờ đều mờ mịt.

Bây giờ cô còn quên béng luôn sự tồn tại của Tống Thư Hàng và Sở Sở nữa... rõ ràng đó là chuyện mới xảy ra một tiếng trước thôi.

Trạng thái hiện tại của Sở Các chủ có vấn đề lớn rồi!

“À thôi kệ đi, không nhớ ra thì khỏi nghĩ nữa, chắc cũng chẳng liên quan gì tới mình đâu.” Sở Các chủ lẩm bẩm.

Khoảnh khắc tiếp theo, thần thức của cô mở rộng ra, bao trùm toàn bộ Bích Thủy Các.

Các đệ tử Bích Thủy Các vẫn đang chăm chỉ tu luyện, mỗi người đều tràn đầy tinh lực, lạc quan yêu đời.

Các trưởng lão, chấp sự thì người tu luyện, người luận đạo, người đánh cờ, không khí vô cùng hòa hợp.

Trong một gian Tân Khách Điện, Kim Đồng Ngọc Nữ đang thay chăn cho một vị khách nhỏ có mái tóc bạc đáng yêu.

Bích Thủy Các có khách tới sao?

Dường như là đi cùng với người quen của mình vào đây, nhưng mà... người quen của mình đâu rồi?

Không nhớ nổi nữa ~~ thôi kệ, đã là người quen của mình thì chắc chắn sẽ không có vấn đề gì.

“Bích Thủy Các hôm nay vẫn thật yên bình.” Sở Các chủ mỉm cười an lòng.

Sau đó cô kéo lê mái tóc đen dài, vài bước nhảy vọt đã rời khỏi Thời Gian Thành, trở về ‘Vân Trung Các’ của mình.

“Lần này cảm thấy đặc biệt buồn ngủ, phải ngủ lâu hơn một chút mới được.” Sở Các chủ trở về giường của mình, tìm một tư thế thoải mái rồi cuộn tròn người lại lầm bầm.

Rất nhanh, cô đã chìm vào giấc mộng.

Lần ngủ này không giống với mấy ngày trước.

Lần này là trạng thái ngủ sâu thực sự.

Ngay khoảnh khắc Các chủ Sở Tiên Tử thực sự chìm vào giấc ngủ... bên ngoài, mọi thứ trong toàn bộ Bích Thủy Các đều ngừng hoạt động.

Giống như thời gian bị ngưng đọng lại vậy.

Kim Đồng Ngọc Nữ đang đắp chăn cho Lý Âm Trúc vẫn giữ nguyên tư thế đó, bất động.

Những đệ tử bình thường đang nỗ lực tu luyện bên ngoài cũng khựng lại, giữ nguyên động tác tu luyện cuối cùng.

Ngay cả các chấp sự, phó các chủ, trưởng lão cũng toàn bộ đứng hình ở khoảnh khắc cuối cùng, người đang uống trà, người đang hạ cờ, người đang luận đạo, người đang trò chuyện.

Không chỉ tu sĩ trong Bích Thủy Các, mà ngay cả dòng nước sông, đài phun nước, chim chóc trên trời, thú chạy dưới đất, côn trùng bò trên cây, toàn bộ đều ngừng lại.

Không gian và thời gian của cả Bích Thủy Các đã đình trệ.

Thứ duy nhất không bị ảnh hưởng chính là Lý Âm Trúc đang nằm trên giường bệnh chìm trong giấc ngủ sâu vì hàn khí phát tác.

Nhịp thở của Lý Âm Trúc vẫn đều đặn, chỉ là hơi thở thoát ra từ mũi miệng đều mang theo hàn khí, hóa thành một làn sương trắng.

Chẳng mấy chốc, cả căn phòng đã tràn ngập hàn khí.

Lông mi của Lý Âm Trúc khẽ run rẩy, không biết là sắp tỉnh lại hay là sắp bị hàn khí trong người đóng băng một lần nữa?

Trong Địa hạ thành của Thời Gian Thành.

Tống Thư Hàng và Sở Sở men theo đường hầm dài dằng dặc, đi tới một đại điện rộng rãi.

Trong đại điện đó, ngoại trừ một bức họa tổ sư Bích Thủy Các đang treo trên tường ra thì trống trơn không có gì khác.

Linh khí trong đại điện nồng đậm hơn bên ngoài đường hầm khoảng ba lần.

Thế là Tống Thư Hàng và Sở Sở chọn tu luyện tại đây.

Ban đầu, hai người ai luyện phần nấy.

Sở Sở chủ yếu tu luyện ‘Thần bí kiếm quyết’ của nhà họ Sở, đó là một bộ công pháp tu luyện thẳng tiến đến Kim Đan Ngũ phẩm.

Ngoài ra, Sở Sở còn bắt đầu luyện tập một số đao pháp cơ bản.

Những đao pháp cơ bản này là cô nhận được từ chỗ Lục Tu cô nương sau khi ký kết khế ước trở thành ‘Bát Tu’.

Kế thừa danh hiệu ‘Bát Tu’ thì đồng thời cũng phải kế thừa thanh ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ kia, mà đã kế thừa Phượng Hoàng Đao thì Sở Sở đương nhiên phải học đao pháp mới được.

Tống Thư Hàng tạm thời chủ yếu tu luyện 《Bất Động Kim Cương Thân》 và bộ 《Cương Thủ》 lấy được từ chỗ Thất Tu Tôn Giả.

Cậu muốn cố gắng nâng cao thể chất của mình thêm nữa.

Nếu dùng con số để hình dung thì thể chất của cậu hiện nay khoảng 245.

Chỉ xét riêng về thể chất, cậu đã không thua kém Sở Sở ở đan điền thứ tư của Nhị phẩm là bao.

Mục tiêu của Tống Thư Hàng là nhanh chóng nâng thể chất lên khoảng 250.

Sau đó cậu có thể yên tâm đột phá đan điền thứ ba — Long Trảo đan điền!

Đợi Long Trảo đan điền mở ra, Tống Thư Hàng lại có thể thử gặm tinh thạch linh thú để tu luyện ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’. 《Bất Động Kim Cương Thân》 của Tống Thư Hàng đã đại thành, dù giữ nguyên tư thế bất động cậu cũng có thể tu luyện môn công pháp phụ trợ tôi thể này.

Nhưng tu luyện 《Cương Thủ》 thì khó khăn hơn nhiều.

Mấy ngày nay Tống Thư Hàng vẫn luôn luyện tập kỹ năng rèn sắt thần thánh này.

Hiện tại khi cậu toàn lực thi triển 《Cương Thủ》, mới chỉ khiến mười đầu ngón tay hiện lên sắc thép nhàn nhạt.

Đừng nói tới việc hai cánh tay có thần lực hay tay không có thể chống đỡ pháp bảo cấp Nhị phẩm, giờ đây khi cậu vận chuyển 《Cương Thủ》 ở đầu ngón tay mà va chạm nhẹ với binh khí thông thường thôi cũng sẽ bị tan biến ngay.

“Lúc này thực sự thấy nhớ một vị tiền bối quá.” Tống Thư Hàng thở dài.

Sở Sở ở bên cạnh vừa luyện xong kiếm pháp liền hỏi: “Là vị Bạch Tôn Giả đó sao?” Nhắc đến, Sở Sở thực sự rất ngưỡng mộ Tống Thư Hàng vì có một vị tiền bối cấp Tôn giả chỉ dạy tu luyện mỗi ngày.

“Không phải Bạch Tôn Giả đâu.

Là một vị tiền bối rất đẹp trai khác kìa, chức năng CPU của anh ấy mạnh lắm.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Tuy Bạch Tôn Giả cũng là một người thầy rất tuyệt vời, khi dạy đạo pháp hay võ kỹ cho Tống Thư Hàng đều giảng giải rất sâu sắc, dễ hiểu, nhưng người Tống Thư Hàng nhớ hơn lại là Diệt Phượng Công Tử tiền bối.

Chương 575

Tu luyện công pháp ở đâu mạnh nhất, đến vùng đất An Lạc tìm Lam...

à tìm Diệt Phượng Công Tử!

Chỉ cần mượn CPU của anh ấy dùng một chút, độ thông thạo kỹ năng cứ gọi là tăng vù vù.

Đợi độ thông thạo đầy rồi quay lại cơ thể mình chỉ cần luyện tập vài lần là trực tiếp luyện kỹ năng tới cảnh giới ‘đại thành’ trở lên luôn.

“Tuy không biết Thư Hàng đạo hữu đang nói gì, nhưng chắc hẳn đó là một vị tiền bối rất tốt.” Sở Sở nói.

“À, cực kỳ tốt luôn.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái: “Đúng rồi, tôi thấy Sở Sở cô nương đang luyện đao pháp cơ bản, có cần giúp một tay không?” Kỹ năng đao pháp cơ bản của Tống Thư Hàng rất cừ, ban đầu trong năng lực ‘Thực cảnh huyễn tượng’ của Bạch Tôn Giả, cậu đã bị vị thiếu niên lang cưỡi ngựa trắng áo xanh kia ngược đãi đến chết đi sống lại mới nắm vững được đao pháp cơ bản.

Cuối cùng, nhờ mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử để luyện《Nghịch Lân Đao Pháp》, cậu càng đưa đao pháp cơ bản lên một cảnh giới rất cao.

Sở Sở đương nhiên không đời nào từ chối sự chỉ điểm của một tu sĩ đã đại thành đao pháp, tuy rằng trình độ của Thư Hàng là nhờ 'ngoại quải' mà có, nhưng đao pháp của cậu đúng thật là cảnh giới đại thành không sai vào đâu được!

Thế là, Tống Thư Hàng bắt đầu dạy Sở Sở những kiến thức cơ bản về đao pháp.

Cách cậu dạy cũng giống hệt như cách mà chàng thiếu niên mặc áo xanh cưỡi ngựa trắng từng dạy cậu trong 'Chân thực huyễn tượng' của Bạch Tôn Giả năm đó.

Đơn giản và thô bạo, đầu tiên cậu giảng giải qua các kỹ năng dùng đao, sau đó vác bảo đao Bá Toái lên, để Sở Sở dùng chính cơ thể mình cảm nhận mị lực của đao pháp cơ bản.

Điểm đáng tiếc duy nhất là lần này vào đây Sở Sở không mang theo đao, chỉ có thể dùng kiếm để thi triển đao chiêu nên luyện tập có chút gượng gạo.

Tuy nhiên khả năng lĩnh ngộ của Sở Sở rất mạnh, thường xuyên có thể suy một ra ba.

Đây mới chính là thiên tài thực sự, dù là đao hay kiếm cũng không bị câu nệ bởi hình thái.

Ngày thứ nhất ở 'Địa Hạ Thành' trôi qua trong lúc Tống Thư Hàng và Sở Sở tu luyện.

Đến tối, hai người chia nhau ra đả tọa minh tưởng.

Cả hai đều mang theo đủ Ích Cốc Đan nên không cần lo lắng về vấn đề thực phẩm.

Ngày thứ hai ở Địa Hạ Thành, Tống Thư Hàng và Sở Sở thử rời khỏi đại điện, tiếp tục tiến lên theo lối đi hầm ngầm.

Nửa giờ sau, họ tìm thấy một đại điện mới.

Trong điện này có hơn ba mươi cái bồn đồng lớn, dưới mỗi bồn là những khối tinh thể màu đen.

Những bồn đồng này là vật dụng để tu sĩ dùng cho dược dục (tắm thuốc).

Gần đó còn bày biện đủ loại vũ khí như đao, thương, côn, bổng.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh, muốn gì có nấy.

Thư Hàng đang thiếu bồn tắm thuốc, còn Sở Sở cô nương lại thiếu một thanh đao vừa tay.

Thế là Tống Thư Hàng vui vẻ quyết định tiến hành một lần dược dục.

Những tinh thể đen dưới bồn đồng là một loại nhiên liệu, chỉ cần một đốm lửa nhỏ là có thể đốt cháy.

Cậu đổ một phần dược liệu vào bồn, thêm đầy nước.

Ngâm mình trong dược dịch, Tống Thư Hàng phát ra một tiếng thở dài thư thái.

Tiếc là hiệu quả lần này không mạnh bằng lúc ở trong quan tài vàng của Lục Tu cô nương.

Khi đó, dược dục giúp thể chất tăng khoảng 0.1 mỗi ba phút.

Còn hiện tại, mười phút mới tăng được chừng đó.

Sau hai tiếng đồng hồ ngâm mình, thể chất cũng chỉ tăng được khoảng 1.2.

Có còn hơn không, dù sao một ngày tắm hai lần cũng tăng được 2.4 thể chất rồi.

Ở phía bên kia, Sở Sở cô nương đi chọn một thanh đao vừa tay, luyện một lượt cơ sở đao pháp.

Luyện xong, cô kéo một tấm màn che ở chỗ bồn đồng cách xa Tống Thư Hàng, rồi đổ đầy nước vào bồn.

Sau khi vào bồn tắm, cô cúi đầu nhìn xuống vị trí dưới cổ mình.

Lần trước sau khi bị dính chiêu 'Hoài trung bão muội sát', may mắn nhận được sự giúp đỡ của vị đạo hữu thần y Tống Thư Hàng kia, thương thế của cô đã hồi phục.

Nhưng ngực lại không thể khôi phục lại độ cong như ban đầu, không biết sau này có cơ hội khôi phục không?

Cho dù có thể khôi phục độ cong như cũ, không biết độ đàn hồi có bị ảnh hưởng gì không?

Dù sao đây cũng là khuôn mặt thứ hai của phụ nữ, không thể lơ là được.

Ngày thứ ba ở Địa Hạ Thành, khi Sở Sở tỉnh dậy, cô đột nhiên ngồi xếp bằng vào trạng thái tu luyện.

Sau đó, cô bắt đầu quá trình đột phá tiểu cảnh giới.

Tống Thư Hàng thấy cô bắt đầu xung kích cảnh giới liền chủ động lại gần hộ pháp cho cô.

Hộ pháp không chỉ đơn giản là tránh cho Sở Sở bị ngoại giới ảnh hưởng, quan trọng hơn là nếu cô gặp sự cố khi xung kích, người hộ pháp có thể ra tay giúp đỡ, hoặc cho uống đan dược bạo phát chân khí, hoặc ngăn chặn cô bị tẩu hỏa nhập ma vào lúc mấu chốt.

Hai tiếng sau, Sở Sở mở mắt, đan điền thứ 5 của Nhị phẩm [Long Chưởng đan điền] đã khai tịch thành công!

Sau lưng cô đã ngưng tụ được phần lớn thân hình của một con chân long, tiếp theo chỉ còn thiếu cổ rồng và đầu rồng. 'Phù.' Sở Sở nhả ra một ngụm trọc khí.

Lần thăng cấp này nhanh hơn trước, lại còn có cảm giác nước chảy thành sông.

Dù sao cách đây không lâu cô suýt nữa bị người ta ép nổ xác, thu hoạch giữa lằn ranh sinh tử là cực lớn.

Thêm vào đó, những ngày này đi theo Tống Thư Hàng lên không gian, ngộ ra áp lực của 'Thái Sơn Phong Ấn Pháp', tu luyện trong phòng trọng lực của Thất Tu Tôn Giả, thu hoạch ở mộ Lục Tu Tôn Giả, và hiện giờ là ở Địa Hạ Thành của 'Thời Gian Thành'.

Những kỳ ngộ này nếu là trước đây thì cả mấy năm cô cũng khó lòng gặp được một lần, vậy mà mấy ngày nay lại xuất hiện dồn dập, hầu như ngày nào cũng có một lần.

Cho nên cảnh giới tăng vọt cũng không có gì lạ.

Sau khi Sở Sở thăng cấp thành công, Tống Thư Hàng bắt đầu tự mình tu luyện.

Hiện tại, khi cậu vận chuyển 《Cương Thủ》, hai bàn tay đã có thể nhuộm màu thép, giống như đang đeo một đôi găng tay sắt vậy.

Tu luyện 《Cương Thủ》 cũng có thể nâng cao thể chất của Tống Thư Hàng, hôm nay cậu đã thành công nâng thể chất lên khoảng 250, đã có thể xung kích đan điền thứ 3 của Nhị phẩm [Long Trảo đan điền]!

Nhưng hôm nay không cần vội.

Thư Hàng chuẩn bị dành một ngày để ôn dưỡng chân khí trong đan điền, đồng thời điều chỉnh tinh thần lực của mình về trạng thái tốt nhất. 'Ngày mai sẽ là lúc đột phá cảnh giới!' Tống Thư Hàng khẽ nói.

Ngày thứ tư ở Địa Hạ Thành, Tống Thư Hàng điều chỉnh trạng thái bản thân lên mức cao nhất, rồi không quên thỉnh giáo Sở Sở kinh nghiệm đột phá 'Long Trảo đan điền'.

Lần trước khi xung kích 'Long Vĩ đan điền', cũng vì không có kinh nghiệm nên cậu suýt chút nữa đã thất bại.

May mà có một vị tiền bối 'làm việc tốt không để lại danh' đã chỉ điểm kinh nghiệm, từng bước dẫn dắt cậu đột phá.

Nhắc mới nhớ, vị tiền bối tốt bụng đó rốt cuộc là ai nhỉ?

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần không thấy vị tiền bối nào nói mình từng giúp cậu cả.

Có kinh nghiệm của Sở Sở, Tống Thư Hàng bắt đầu xung kích [Long Trảo đan điền].

Sở Sở đứng một bên hộ pháp cho cậu.

Cửa ải của Long Trảo đan điền cũng không chỉ có một tầng, cần phải xung kích theo từng đợt.

Tống Thư Hàng xung kích tiểu cảnh giới không cảm thấy tốn sức lắm, hiện giờ trong cơ thể cậu không có gì nhiều, chỉ có lượng chân khí là cực lớn.

Ở Nhị phẩm tiểu cảnh giới thứ 2, lượng chân khí của cậu đã không thua kém tu sĩ Nhị phẩm tiểu cảnh giới thứ 4 là bao.

Những rào cản của Long Trảo đan điền giống như những bức tường bùn, bị sóng lớn chân khí của Tống Thư Hàng phá hủy từng lớp một.

Chỉ mất hơn nửa giờ, Tống Thư Hàng đã đột phá thành công [Long Trảo đan điền], bước vào giai đoạn ôn dưỡng sau khi khai tịch đan điền!

So sánh với cậu, chẳng hiểu sao Sở Sở lại cảm thấy ngực mình hơi đau thắt lại.

Thời gian trôi mau.

Mười hai ngày nhanh chóng trôi qua.

Trong mười hai ngày này, Tống Thư Hàng đã dùng hết số dược liệu tắm thuốc mua từ chỗ Lục Tu cô nương.

Cảnh giới đan điền thứ ba [Long Trảo đan điền] cũng đã hoàn toàn củng cố, sau khi có đan điền thứ ba chia sẻ áp lực chân khí, nguy cơ bạo thể của Tống Thư Hàng đã được giải trừ.

Về lý thuyết, Tống Thư Hàng đã có thể 'ăn' thêm một viên 'Linh Thú Tinh' nữa, nhưng cậu định nâng cao thể chất thêm một chút để tránh tình trạng thể chất không đủ, lại rơi vào một vòng nguy cơ bạo thể mới.

Thần kỹ rèn sắt 《Cương Thủ》 cuối cùng cũng tu luyện thành công, đạt đến cấp độ 'nhập môn'.

Thể chất của Tống Thư Hàng thậm chí còn tăng lên đến khoảng 265.

Nếu thể chất cứ tiếp tục tăng lên, biết đâu cậu có thể giống như 'Tạo Hóa Pháp Vương', sở hữu thể chất của Tam phẩm ngay khi còn ở Nhị phẩm cảnh giới.

Tam phẩm cảnh giới là Chiến Vương cảnh giới.

Tu sĩ ở cảnh giới này so với Nhị phẩm thì chân khí đã hóa lỏng, chất lượng chân khí tăng vọt.

Ngoài ra, đặc điểm lớn nhất của tu sĩ Tam phẩm là khi đốt cháy 'chân khí lỏng' trong cơ thể, họ có thể bộc phát [Chiến Vương Chi Khu], giúp chiến lực tăng mạnh trong thời gian ngắn. 'Mười hai ngày sắp kết thúc rồi.' Sở Sở tay trái cầm kiếm, tay phải cầm đao.

Cô quả không hổ danh là tu sĩ cấp thiên tài, trong mười hai ngày đã nắm vững hết những kiến thức cơ bản của đao pháp.

Sở Sở trong tương lai biết đâu sẽ là một tu sĩ mạnh mẽ song tuyệt đao kiếm.

Trong lòng Sở Sở có chút luyến tiếc, khi tu luyện ở tầng hầm của Thời Gian Thành, tốc độ nhanh gấp năm sáu lần bên ngoài.

Điều này tương đương với việc cô lúc nào cũng được dùng đan dược hỗ trợ tu luyện quý giá.

Cô thực sự không nỡ rời khỏi đây.

Ở cách cô không xa, Tống Thư Hàng hai tay đang cầm một thanh đại kiếm.

Chỉ thấy thân hình Tống Thư Hàng nhảy vọt lên cao, thanh quái kiếm lóe lên ánh sáng chói mắt.

Đồng thời, miệng Tống Thư Hàng hét lên những lời thoại kỳ quặc: 'Thánh quang ơi, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng để đánh một trận đấy!' [Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!] Bộ kiếm thuật cải biên từ phương Tây này tuy có uy lực khá tốt khi đánh trực diện, nhưng 'kiếm quyết' thì quá xấu hổ.

Nhưng Tống Thư Hàng lại múa may rất vui vẻ.

Kiếm thuật đấy!

Đây chính là kiếm thuật đó!

Chương 576

Tuy là đại kiếm hai tay, nhưng nó cũng là kiếm đúng không?

Cuối cùng cậu cũng luyện thành một chiêu kiếm thuật, chiêu Thánh Quang Trảm Ác Kiếm này trông uy lực cũng rất khá.

Sở Sở từng thử giao thủ với cậu một chiêu.

Khi tiếp xúc trực diện với [Thánh Quang Trảm Ác Kiếm], Sở Sở cần phải bộc phát hai mươi mốt kiếm liên tục (những nhát chém thông thường) mới có thể chống đỡ được chiêu này.

Hơn nữa, khi Tống Thư Hàng thi triển kiếm thuật, trên kiếm quang sẽ kèm theo sát thương thánh diễm, thuộc tính của ngọn lửa đó rất thú vị, tuy sát thương không cao nhưng lại rất bám dính.

Với lại ngọn lửa đó 'khẩu vị' cũng tốt, cái gì cũng đốt được...

ừ, cái gì cũng đốt được!

Vì đã là ngày cuối cùng tu luyện trong Địa Hạ Thành của Thời Gian Thành, Tống Thư Hàng và Sở Sở không lãng phí thời gian, họ tu luyện liên tục đến tận rạng sáng. 'Tiếp theo, cứ đợi Sở các chủ đưa chúng ta ra ngoài thôi.' Tống Thư Hàng chống thanh đại kiếm, gương mặt lộ vẻ mệt mỏi.

Sở Sở ngồi xếp bằng bên cạnh cậu, trên người khoác một bộ quần áo may lại từ tấm màn, cô hơi tiếc nuối nhìn về phía Thời Gian Thành sau lưng.

Đúng là một nơi tốt, nếu có thể tu luyện thêm vài ngày nữa ở đây thì tốt biết mấy?

Thế nhưng, hai người cứ đợi mãi, đợi mãi.

Đợi hơn nửa ngày trời mà 'Sở các chủ' lẽ ra phải đến đón họ vẫn không thấy xuất hiện.

Sở Sở nhíu mày: 'Chuyện gì thế này, đã đến giờ hẹn rời khỏi Thời Gian Thành rồi mà.' Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: 'Có lẽ... là vị Sở các chủ kia lại ngủ quên rồi?

Trạng thái của cô ấy hơi lạ, lúc nào cũng có vẻ rất buồn ngủ, chắc là ngủ quên mất rồi.

Thời gian trôi qua ở chỗ chúng ta khác với bên ngoài, một ngày bên ngoài bằng mười hai ngày của chúng ta.

Cô ấy mà ngủ thêm vài tiếng thì đối với chúng ta đã là mấy ngày rồi.' Mắt Sở Sở hiện lên vẻ vui mừng: 'Vậy hay là chúng ta quay lại tu luyện thêm vài ngày nữa?' Tống Thư Hàng có chút lo lắng cho Lý Âm Trúc, nhưng nếu không có Sở các chủ dẫn đường, họ không thể tự mình rời khỏi Thời Gian Thành.

Chẳng còn cách nào khác, cậu đành đồng ý với ý kiến của Sở Sở, quay lại tu luyện.

Hiệu quả tu luyện ở tầng hầm của Thời Gian Thành quả thực rất tốt.

Quay lại dòng thời gian tiếp tục tu luyện.

Hết ngày này đến ngày khác...

Chẳng mấy chốc lại một đợt mười hai ngày nữa trôi qua, nhưng các chủ Sở tiên tử vẫn không thấy tới.

Tống Thư Hàng bắt đầu nghi ngờ không biết mình có bị Sở tiên tử lãng quên rồi không?

Sở Sở thì mỗi ngày tu luyện rất vui vẻ...

Đối với cô, mỗi ngày cảm nhận được mình mạnh lên là một chuyện vô cùng hạnh phúc.

Cô là một cô gái rất dễ thỏa mãn. 《Cương Thủ》 của Tống Thư Hàng đã tu luyện đến cảnh giới tiểu thành, thậm chí cả bộ 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 cũng đã luyện xong, đạt mức 'nhập môn'.

Dù dược liệu tắm thuốc đã dùng hết, nhưng nhờ hiệu quả nâng cao thể chất của công pháp luyện thể 《Cương Thủ》, trong mười hai ngày này, Tống Thư Hàng đã đẩy thể chất lên mức 275.

Và mấy ngày nay, những lúc rảnh rỗi Tống Thư Hàng còn nghiên cứu một thứ khác.

Đó chính là con búp bê khôi lỗi trong 'Túi thu nhỏ một thốn' của cậu.

Cái thứ đáng ghét này lại biết ăn linh thạch!

Lần trước mua dược liệu chỗ Lục Tu cô nương chẳng phải còn dư lại 3 viên linh thạch Tam phẩm sao, lúc bỏ vào túi thu nhỏ thì chúng lại biến mất tiêu.

Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng xót của, đó là 3 viên linh thạch Tam phẩm đấy, cậu phải đào khoáng nửa ngày trời trong 'mạch linh thạch' mới có được thù lao đó!

Tại sao linh thạch bỏ vào túi lại biến mất?

Thế là vì tò mò, Tống Thư Hàng bỏ viên linh thạch Tứ phẩm đã dùng một nửa vào túi thu nhỏ.

Sau đó cậu thử lắc lắc cái túi.

Rất nhanh, cậu đã nhìn thấy thủ phạm chính là con búp bê khôi lỗi kia đang 'nuốt chửng' viên linh thạch. 'Đau lòng quá.' Vì cái thí nghiệm này mà nửa viên linh thạch Tứ phẩm cũng đi tong.

Từ đó về sau, Tống Thư Hàng không bao giờ dám bỏ linh thạch vào túi thu nhỏ nữa.

Hơn nữa, mỗi khi tu luyện xong nghỉ ngơi, cậu lại đem con búp bê nhỏ xíu này ra nghiên cứu.

Có điều con búp bê không có đủ năng lượng thì cũng giống như một món đồ chơi bình thường, chẳng có gì đặc biệt.

Tống Thư Hàng cũng không phải đại sư khôi lỗi, căn bản chẳng nghiên cứu ra được trò trống gì. 'Có lẽ phải đợi Bạch Tôn Giả quay lại rồi đưa thứ này cho anh ấy nghiên cứu?' Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Bạch tiền bối tháo đồ đạc thì giỏi cực kỳ.

Chỉ đáng tiếc là tháo ra xong, khả năng cao là không lắp lại được.

Mà dù có lắp lại được thì cũng tiềm ẩn nguy cơ mất an toàn. 'Nhưng dù sao cũng chẳng phải đồ của mình.

Hỏng thì hỏng thôi, lần sau cứ đưa Bạch tiền bối tháo thử xem sao.' Tống Thư Hàng thầm hạ quyết tâm. 'Hôm nay Sở các chủ vẫn chưa tới nhỉ.' Sở Sở lên tiếng.

Cô và Tống Thư Hàng đã ở trong Địa Hạ Thành của Thời Gian Thành được 24 ngày rồi.

Nhưng Sở tiên tử vẫn chưa nhớ ra họ. 'Bên ngoài chắc đã qua hai ngày.' Tống Thư Hàng đáp.

Lúc này mà có mạng thì tốt biết mấy, có thể gọi điện cho Sở tiên tử bảo cô ấy dậy mà đi đón người.

Sở Sở nghĩ ngợi một hồi rồi nói: 'Thư Hàng đạo hữu, hay là chúng ta thử đi sâu hơn vào trong Địa Hạ Thành xem, biết đâu lại tìm được cách ra ngoài?' Cô đương nhiên vẫn muốn ở lại đây tu luyện, nhưng ngoài giờ tu luyện thì tìm lối ra trước cũng là để chừa cho mình một đường lui.

Sở các chủ vẫn chưa đến đưa Thư Hàng và Sở Sở rời khỏi Thời Gian Thành.

Thế là sau khi kết thúc việc tu luyện hàng ngày, Tống Thư Hàng và Sở Sở lại đi khám phá các lối đi, phòng ốc, đại điện và hang động trong Thời Gian Thành để xem có tìm được cách chủ động rời khỏi đây hay không.

Khi vào Thời Gian Thành, họ được Sở các chủ dẫn vào, suốt dọc đường các loại cấm chế và mê cung đều ở trạng thái mở.

Nếu không có cô dẫn đường, hai người muốn tự ra ngoài là điều cực kỳ khó khăn.

Chớp mắt đã hai ngày nữa trôi qua.

Thư Hàng và Sở Sở đã khám phá gần bảy mươi gian phòng và hang động... nhưng vẫn không tìm thấy thông tin gì về lối ra.

Lúc này, trông Tống Thư Hàng và Sở Sở vô cùng nhếch nhác.

Các đại điện trong Thời Gian Thành không phải cái nào cũng an toàn.

Chỉ vài phút trước, họ vừa bước vào một quảng trường ngầm có 'Đồng Nhân Trận'.

Trong quảng trường này có một trăm linh tám người đồng, mỗi người đều có chiến lực cấp Nhị phẩm.

Nếu đánh một chọi một thì cả Tống Thư Hàng và Sở Sở đều không sợ những người đồng này.

Nhưng khi họ vừa đặt chân vào quảng trường, toàn bộ một trăm linh tám người đồng đều bị kích hoạt, kết thành trận pháp bao vây lấy hai người.

Sở Sở và Tống Thư Hàng hợp lực cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ khổ sở dưới sự tấn công của chúng.

Kiếm quang của Sở Sở quét ngang, đẩy lui ba người đồng trước mặt: 'Thư Hàng đạo hữu, chúng ta hợp lực chạy ra ngoài thôi!

Những người đồng này không biết mệt mỏi, cứ tiêu hao thế này chúng ta sẽ bị chúng bào mòn đến chết!' Tống Thư Hàng vận dụng Cương Quyền đấm bay một người đồng phía trước, hét lớn: 'Sở Sở cô nương, cô yểm hộ tôi hai nhịp thở.

Tôi sẽ toàn lực bộc phát chiêu Long Vũ thức của 《Nghịch Lân Đao Pháp》, lúc đó chắc chắn sẽ ngăn được đám người đồng này, rồi chúng ta nhân cơ hội thoát thân!' Nghịch Lân Đao Pháp không có lực tấn công, nhưng khả năng phòng ngự của nó đúng là không còn gì để chê! 'Được, không vấn đề gì!' Sở Sở đáp lời.

Vừa nói, cô vừa thu nhỏ vòng kiếm khí, bảo vệ Tống Thư Hàng bên trong.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, chân khí trong người vận chuyển, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 phối hợp với 《Nghịch Lân Đao Pháp》 toàn lực bộc phát.

Cậu quát khẽ: 'Long Vũ thức!' Ngay sau đó, chân khí hóa thành những luồng đao mang hình rồng sống động như thật, quấn quanh Tống Thư Hàng từng vòng, tạo thành một vòng phòng thủ vững như tường đồng vách sắt, hất văng đám người đồng đang lao tới.

Ngay cả Sở Sở cũng bị đao mang của Long Vũ thức ép lùi lại hai bước.

Tống Thư Hàng lập tức điều khiển vòng phòng thủ, mở ra một khe hở ở chỗ Sở Sở.

Chân khí hình rồng không ngừng múa may, mở rộng phạm vi phòng ngự và lao thẳng về phía lối ra! 'Chính là lúc này!

Sở Sở cô nương mau vào trong phạm vi phòng ngự Long Vũ thức của tôi, chúng ta cùng tông ra ngoài!' Thư Hàng gọi to.

Sở Sở lập tức thu vòng kiếm của mình lại, nhảy vọt vào khe hở mà Tống Thư Hàng vừa mở ra. 'Được rồi, xông lên thôi!

Ha ha ha.' Tống Thư Hàng cười lớn.

Nhưng đúng lúc này, từ trong 'Túi thu nhỏ một thốn' của Tống Thư Hàng, một chiếc hộp gỗ tự động chui ra, lơ lửng trước mặt cậu.

Ngay sau đó, hộp gỗ tự động mở ra, lộ ra một tấm phù văn bên trong chính là 'Vạn lý phi độn thuật' của Bạch Tôn Giả!

Tống Thư Hàng đã ở trong Địa Hạ Thành của Thời Gian Thành tròn hai mươi sáu ngày.

Cộng thêm thời gian trước khi vào đây, cậu đã ở trong vũ trụ, động phủ của Thất Tu Tôn Giả, mộ Lục Tu Tôn Giả, rồi đứng trước Bích Thủy Các hết bốn ngày.

Tổng cộng vừa vặn đủ ba mươi ngày.

Phù văn 'Vạn lý phi độn thuật' của Bạch Tôn Giả có bộ đếm ngược ba mươi ngày, bắt đầu từ lúc Tống Thư Hàng bị bắn vào vũ trụ.

Và bây giờ, bộ đếm ngược đã về không, thế là tấm phù văn mà Bạch Tôn Giả bố trí sẵn đã kích hoạt!

Phù văn hóa thành một vòng hạt sáng quấn chặt lấy Tống Thư Hàng.

Từ lúc chiếc hộp gỗ tự bắn ra cho đến khi 'Vạn lý phi độn thuật' kích hoạt chưa đầy một phần trăm giây.

Cả Tống Thư Hàng và Sở Sở đều không kịp phản ứng.

Chương 577

Ánh sáng độn của vạn lý phi độn thuật đã cuốn Tống Thư Hàng lên, đưa cậu vút lên trời xanh! 'Đừng mà, đột ngột quá vậy trời ơi~~' Tống Thư Hàng gào thét, cả người lẫn đao khí của chiêu 'Long Vũ thức' cùng lúc bị đưa lên không trung, 'vút' một cái đã bị đưa khỏi quảng trường ngầm của [Một trăm linh tám người đồng].

Tống Thư Hàng cứ thế bị đưa đi một cách đột ngột như vậy...

để lại một mình Sở Sở ngơ ngác đứng tại chỗ.

Cô không thể tin nổi nhìn theo Thư Hàng vừa mới 'viu' một cái đã biến mất.

Sở Sở lúc nãy vừa mới thu vòng kiếm, chuẩn bị nấp dưới sự phòng ngự của 'Long Vũ thức' để thoát khỏi trận pháp người đồng này.

Thế mà bây giờ, Tống Thư Hàng cùng với đao khí phòng ngự đều bay mất tiêu, Sở Sở lập tức bị phơi mình trước đám người đồng mà không có chút phòng bị nào. 'Bán đứng đồng đội kiểu này không được đâu nha!' Sở Sở thực sự dở khóc dở cười.

Lúc này, hàng chục người đồng vây thành một vòng, đồng loạt tấn công Sở Sở.

Chín mươi người đồng còn lại kết thành đại trận, vây khốn cô kín mít như nêm cối.

Một trăm linh tám người đồng đấu với một mình Sở Sở, hiệp hai, bắt đầu!

Có cả Sở Sở và Tống Thư Hàng mà mới chỉ miễn cưỡng đối phó nổi cái trận pháp này.

Giờ chỉ còn mình cô, đúng thật là rơi vào tuyệt cảnh rồi!

Tống Thư Hàng bất lực vẫy vẫy tay từ biệt Sở Sở, sau khi vạn lý phi độn thuật kích hoạt, cậu đã rơi vào chế độ 'người ngoài cuộc', hoàn toàn không thể điều khiển được phép độn này.

Thư Hàng chỉ còn biết nỗ lực truyền âm nhập mật cho Sở Sở: 'Sở Sở, sau khi thoát khỏi trận người đồng thì tìm cách đi theo tôi.' Vạn lý phi độn thuật biết đâu có thể trực tiếp đưa cậu rời khỏi Địa Hạ Thành.

Cứ thế, thân hình Tống Thư Hàng được ánh sáng độn bao bọc, lao nhanh vun vút trong các lối đi của Địa Hạ Thành.

Lần vạn lý phi độn thuật này chắc hẳn là bản cải tiến của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng còn nhớ lúc trước tấm nhãn dán 'Hồ lô biến' của Bạch tiền bối khi bay mà gặp chương ngại vật nhỏ là cứ thế đâm sầm vào luôn.

Hồi đó cậu đã phải cõng gã đệ tử Lãnh Diễm Kiếm của Không Không Đạo Môn mà bay một quãng đường dài.

Còn tấm phù văn lần này rất linh hoạt, hễ thấy vật gì treo lơ lửng phía trước là nó tự động né tránh.

Chỉ cần không có gì bất ngờ, chắc chắn cậu có thể rời khỏi Thời Gian Thành.

Ánh sáng độn giống như một 'lão tài xế' dày dạn kinh nghiệm, bao bọc lấy Tống Thư Hàng, rẽ trái quẹo phải, cuối cùng lao vào một lối đi tối đen như mực.

Trong Địa Hạ Thành của Thời Gian Thành, đoạn đường nào cũng luôn sáng trưng.

Lối đi tối om khác thường này chắc hẳn là lối ra rồi!

Tống Thư Hàng xốc lại tinh thần.

Lối đi tối tăm này rất dài, với tốc độ của ánh sáng độn mà bay hơn mười phút vẫn chưa thấy điểm dừng.

Cuối cùng, sau khi bay được nửa giờ, phía trước mới xuất hiện ánh sáng.

Sắp ra rồi!

Tuy nhiên, vì vạn lý phi độn thuật được định vị theo Bạch Tôn Giả, nên có lẽ sắp tới cậu sẽ trực tiếp rời khỏi 'Bích Thủy Các' để quay về Trái Đất.

Như vậy thì cậu sẽ không có cơ hội chào tạm biệt 'Sở các chủ' rồi.

Khách đến chơi mà ra về không lời từ biệt thì đúng là hơi ngại thật.

Còn có Lý Âm Trúc nữa, cậu cũng không thể đưa cô bé đi cùng.

Hy vọng sau khi Sở Sở thoát khỏi Thời Gian Thành sẽ chăm sóc tốt cho cô bé.

Tuy không phải con gái mình, nhưng do chịu ảnh hưởng từ ký ức mộng cảnh của tán tu Lý Thiên Tố, Tống Thư Hàng có một cảm giác thân thiết đặc biệt với Lý Âm Trúc.

Đang mải suy nghĩ thì ánh sáng độn đã đưa Tống Thư Hàng lao vào vùng sáng đó.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đâm sầm vào một bức màn mềm mại.

Ngay sau đó, dưới lực xung kích mạnh mẽ của vạn lý phi độn thuật, cả người cậu bị ép mạnh vào bên trong bức màn! 'Ra ngoài rồi...

ế, không đúng, đây là cái nơi quái quỷ gì vậy?!' Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào không gian trước mắt.

Hiện ra trước mặt cậu không phải lối ra của Thời Gian Thành, cũng không phải Bích Thủy Các, mà là một hốc cây khổng lồ.

Ở giữa hốc cây có một khối phát quang trông giống như một con sứa khổng lồ.

Trên khối phát quang đó có hàng ngàn vạn tia sáng tỏa ra như những xúc tu, giăng kín khắp hốc cây. 'Nếu không phải lối ra thì đây là chỗ nào?' Đồng thời, khi nhìn thấy con sứa khổng lồ phát sáng này, cả người cậu cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Dường như cảm ứng được kẻ xâm nhập, vô số xúc tu của con sứa phát sáng đó 'vút' một cái quấn chặt lấy cậu.

Ngay cả vạn lý phi độn thuật linh hoạt cũng không thể né tránh sự tấn công dày đặc trong không gian hẹp này!

Dù có nhanh nhẹn đến đâu, khi đối mặt với kiểu tấn công bao phủ toàn diện trong không gian hẹp, cũng chỉ biết trố mắt đứng nhìn.

Các xúc tu của con sứa không trực tiếp tấn công vào người Tống Thư Hàng.

Chúng lấy cậu làm trung tâm, bao bọc không gian bán kính hai mét xung quanh cậu bằng ba lớp trong ba lớp ngoài.

Giống như tằm nhả tơ kết kén, Tống Thư Hàng bị các xúc tu quấn chặt thành một cái kén dày đặc.

Sau khi cái kén hoàn thành, trên các xúc tu hiện ra từng bộ phận giống như giác hút.

Những giác hút đó co bóp, áp sát vào ánh sáng độn của vạn lý phi hành thuật quanh người Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, ánh sáng độn của vạn lý phi độn thuật thế mà lại bị những giác hút đó chuyển hóa thành linh lực thuần khiết rồi hấp thụ mất.

Vạn lý phi độn thuật thế mà bị 'ăn thịt' luôn rồi?

Tống Thư Hàng u ám thở dài: xui xẻo thật.

Xem ra mấy ngày trước đã dùng hết 'điểm may mắn' tích lũy được rồi, giờ bắt đầu xui tận mạng đây.

Đồng thời, sau khi vạn lý phi hành thuật biến mất, Tống Thư Hàng cảm thấy ngột ngạt, trong hốc cây này không có không khí!

Hơn nữa cũng không có trọng lực, mất đi sự bảo vệ của ánh sáng độn, Tống Thư Hàng vẫn lơ lửng giữa không trung, nằm giữa cái kén xúc tu.

Những xúc tu phát sáng kia sau khi nuốt chửng vạn lý phi độn thuật xong, vô số xúc tu bắt đầu rục rịch, những đầu xúc tu thò về phía Tống Thư Hàng. '《Nghịch Lân Đao Pháp》 Long Vũ thức!' Tống Thư Hàng vung bảo đao Bá Toái, chân khí tuôn trào, hóa thành một con chân long đang múa may.

Đao khí hóa rồng, sống động như thật.

Thế nhưng, con chân long do chiêu Long Vũ thức hóa thành vừa mới hiện hình, những giác hút kia đã nhanh chóng ập tới.

Giác hút co bóp, trong cháy mắt đã hút sạch sẽ chân khí hình rồng của 'Long Vũ thức'.

Giống hệt như vạn lý phi độn thuật, bị nuốt gọn không còn một mẩu. [Ngay cả chân khí, linh lực đã hóa hình cũng có thể hóa giải và hấp thụ, con sứa này là cái thứ gì vậy trời.] Cảm giác lạnh sống lưng của Tống Thư Hàng càng trở nên rõ rệt hơn.

Dù là vạn lý phi độn thuật của Bạch Tôn Giả hay đao khí Long Vũ thức của cậu, tất cả đều bị phân rã trở về năng lượng nguyên thủy rồi bị nuốt chửng.

Con sứa phát sáng này dường như ở trạng thái đối lập hoàn toàn với 'tu sĩ'!

Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái.

Lúc này... con sứa phát sáng sau khi hấp thụ chân khí của chiêu Long Vũ thức dường như đã ăn no.

Nó không tiếp tục quấn lấy Tống Thư Hàng nữa mà vẫn giữ nguyên hình dạng cái kén, giam giữ cậu bên trong, bất động. [Nó không chủ động tấn công mình nữa sao?] Tống Thư Hàng lập tức điều khiển chân khí, vẽ một phù văn 'Quy Tức Thuật' lên lòng hai bàn tay, rồi dùng tinh thần lực kích hoạt chúng, hai tay kết thủ ấn Huyền Quy, thi triển 'Quy Tức Thuật'.

Trong không gian hốc cây không có không khí này, điều quan trọng nhất là làm sao để mình không bị chết ngạt.

Thế nhưng, ngay khi Tống Thư Hàng vừa kết thủ ấn Huyền Quy, một cái xúc tu từ trong kén đột nhiên thò ra, nhanh như chớp chạm nhẹ vào lòng bàn tay cậu.

Ngay sau đó, phù văn 'Quy Tức Thuật' bị phân rã thành năng lượng thuần khiết và bị giác hút trên xúc tu của con sứa hút mất.

Tống Thư Hàng: "..." Xem ra con sứa phát sáng không phải là không tấn công cậu, mà là đang đợi cậu sử dụng 'chân khí' để hóa thành đao khí hay đạo thuật rồi mới nuốt chửng! [Cứ thế này mãi thì không có không khí, mình sẽ bị ngạt chết mất.] Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao Bá Toái, dồn sức vào hai tay.

Nếu chân khí và linh lực đều bị hấp thụ... vậy thì thử tấn công vật lý xem sao.

Cậu vung đao chém mạnh một nhát, không dùng chân khí mà chỉ dùng sức mạnh thuần túy.

Keng keng keng keng~~ Một loạt tia lửa bắn ra.

Những xúc tu trông có vẻ mềm mại kia, mỗi cái đều cứng hơn cả thần binh lợi khí.

Bảo đao Bá Toái vốn có thể chém đứt nhục thân của tu sĩ Tứ phẩm, vậy mà chém lên xúc tu lại chẳng để lại nổi một vết trắng.

Quả nhiên, tấn công vật lý cũng vô dụng.

Dù sao con sứa này cũng phá giải được cả 'Vạn lý phi độn thuật' mà Bạch Tôn Giả thiết lập cơ mà...

Con sứa phát sáng này nếu không ở cảnh giới Tôn Giả thì ít nhất cũng đẳng cấp Chân Quân Lục phẩm.

Đao khí không xong, đạo thuật cũng bị nuốt.

Vậy thì thử cái này xem!

Tống Thư Hàng cất bảo đao Bá Toái đi, lôi thanh đại kiếm ra. 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!

Lực tấn công của Thánh Quang Kiếm Thuật khá ổn, nhưng muốn phá vỡ xúc tu của con sứa phát sáng thì vẫn chưa đủ.

Tống Thư Hàng muốn dùng là ngọn thánh diễm đi kèm khi thi triển kiếm thuật.

Ngọn thánh diễm đó uy lực bình thường nhưng lại có 'khẩu vị' tốt, độ bám dính cao, không dễ bị dập tắt, không biết loại hàng ngoại nhập từ phương Tây này con sứa phát sáng kia có 'ăn' được không?

Thánh Quang Trảm Ác Kiếm chém nhẹ lên xúc tu của con sứa.

Vẫn là những tiếng keng keng giòn giã, xúc tu của con sứa không hề hấn gì.

Chương 578

Tuy nhiên, thánh diễm đã bám dính lên xúc tu và bắt đầu bùng cháy.

Lực sát thương của thánh diễm rất thấp, có đốt cả trăm năm cũng chẳng làm tổn thương được con sứa.

Và những giác hút trên xúc tu lại mở ra, co bóp một cái, một lượng lớn thánh diễm đã bị chuyển hóa thành năng lượng thuần túy và bị hấp thụ. [Vẫn chưa xong đâu!] Tống Thư Hàng thi triển một tiểu đạo thuật: "Ngự Hỏa Thuật!" Thánh diễm cũng thuộc loại lửa có thể điều khiển được bằng 'Ngự Hỏa Thuật', điểm này Tống Thư Hàng đã cùng Sở Sở thử nghiệm mười bốn ngày trước.

Và những xúc tu của con sứa có thể đóng vai trò là vật dẫn để thánh diễm bùng cháy.

Dưới sự điều khiển của Ngự Hỏa Thuật, thánh diễm bắt đầu bùng cháy dữ dội, không cầu đốt thương đối phương, chỉ cầu diện tích cháy thật lớn.

Diện tích cháy càng lớn, có khả năng cao là xúc tu sẽ phải di chuyển để dập lửa.

Đó chính là một tia hy vọng để tẩu thoát.

Các xúc tu... thực sự đã cử động.

Ở sau lưng Tống Thư Hàng, hơn ba mươi cái xúc tu bện lại thành một bó lớn, vụt thẳng về phía cậu như một cây gậy.

Boong~~ Bó xúc tu đánh lén thất bại, nó đập trúng một chiếc khiên vàng nhỏ.

Linh Quỷ đang ẩn nấp trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng đã thông qua khả năng cảm ứng đặc thù của mình để hỗ trợ cậu cảm nhận mọi thứ xung quanh.

Khi xúc tu quất xuống, Linh Quỷ đã chủ động kích hoạt thiên phú Kim Thuẫn để đỡ đòn cho cậu.

Nhưng ngay sau đó, trên bó xúc tu bện chặt kia lại hiện ra hàng trăm cái giác hút.

Giác hút bám chặt lấy chiếc khiên vàng, co lại rồi nở ra, thiên phú Kim Thuẫn của Linh Quỷ cũng bị chuyển hóa thành năng lượng thuần khiết và bị con sứa phát sáng kia hấp thụ mất.

Ngay cả phòng ngự Kim Thuẫn do năng lực thiên phú hóa thành cũng bị hấp thụ! 'Không sợ mày động, chỉ sợ mày nằm im thôi!

Ngự Hỏa Thuật, bùng cháy hết mức cho tao!' Tống Thư Hàng nghiến răng, toàn lực thúc động Ngự Hỏa Thuật, điều khiển 'thánh diễm' bùng cháy.

Cậu hy vọng có thể khiến con sứa phát sáng cử động mạnh hơn để có cơ hội thoát thân. 'Xèo xèo xèo.' Lúc này, con sứa phát sáng phát ra những tiếng động kỳ lạ.

Sau khi hấp thụ xong năng lượng từ Kim Thuẫn của Linh Quỷ, tất cả xúc tu của nó co lại, trở về hình dạng cái kén ban đầu.

Sau đó, nó giữ trạng thái bất động, mặc cho 'thánh diễm' bùng cháy trên lớp vỏ ngoài xúc tu.

Thậm chí nó còn mở các giác hút ra, thong thả hấp thụ và chuyển hóa năng lượng từ thánh diễm.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu đành phải bất lực ngừng Ngự Hỏa Thuật, vì tiếp tục duy trì thánh diễm chỉ tổ cung cấp thêm năng lượng cho đối phương, phí công vô ích.

Tống Thư Hàng nằm im không động đậy, khổ sở suy nghĩ cách thoát thân.

Cậu không động, các xúc tu của con sứa cũng không động.

Nhưng khi Thư Hàng không chịu nổi nữa định sử dụng 'Quy Tức Thuật' thì các xúc tu lại nhanh chóng thò tới, trong nháy mắt hóa giải và hấp thụ phù văn trên tay cậu.

Cứ tình trạng này, chắc cậu sẽ bị ngạt chết thật mất. [Không ổn rồi, không có Quy Tức Thuật, phổi mình sắp nổ tung rồi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, cái kén bao quanh cậu bắt đầu chuyển động.

Các xúc tu bên trong mở ra từng cái lỗ nhỏ, bắt đầu phun ra từng luồng sương mù trắng xóa, đó là không khí ẩm ướt?

Một bên thì chặn không cho cậu dùng 'Quy Tức Thuật', một bên lại cung cấp không khí cho cậu?

Con sứa phát sáng này định làm trò gì đây?

Chẳng lẽ không khí này có vấn đề, ẩn chứa độc khí hay gì đó?

Nhưng vào lúc này...

Tống Thư Hàng không còn lựa chọn nào khác.

Đương nhiên, cậu không trực tiếp hít lấy hít để.

Đầu tiên cậu lấy từ trong túi thu nhỏ ra một viên 'Đạo Hòa Đan' bản tinh giản do Cổ Hồ Quan tiền bối tặng, đây là đan dược trị thương dùng để uống, đồng thời có hiệu quả giải độc khá tốt.

Thư Hàng ngậm viên Đạo Hòa Đan trong miệng rồi mới cẩn thận hít một hơi nhỏ.

Một khi không khí do con sứa phun ra có vấn đề, cậu có thể lập tức nuốt viên Đạo Hòa Đan để giải độc.

Thở ra trọc khí trong người, rồi tiến hành một vòng tuần hoàn hô hấp.

Không khí trong lành đi vào cơ thể, xoa dịu lá phổi sắp nổ tung vì nhịn thở.

Khoảnh khắc này, trong lòng Thư Hàng dâng lên một cảm giác vô cùng hạnh phúc.

Không khí rất thuần khiết, không có dấu hiệu của bất kỳ độc tố nào.

Nhưng để cho chắc chắn...

Tống Thư Hàng vẫn chọn nuốt viên Đạo Hòa Đan.

Dù có độc hay không thì cũng không nên ngừng uống thuốc.

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa nuốt viên 'Đạo Hòa Đan', đột nhiên một cơn chóng mặt dữ dội ập đến não bộ.

Thư Hàng chỉ thấy đầu óc trống rỗng, trời đất quay cuồng.

Giây tiếp theo, cơ thể cậu nhũn ra, bất tỉnh nhân sự. 'Xèo xèo xèo.' Con sứa phát sáng phát ra tiếng kêu kỳ lạ, nghe như tiếng cười đểu vậy.

Tiếp đó, nó vẫn giữ nguyên hình dạng cái kén, cẩn thận kéo Tống Thư Hàng lại gần bản thể của mình... sau đó, trên thân con sứa nứt ra một cái miệng, nuốt chửng cả người Thư Hàng vào trong.

Không biết bao lâu sau, Tống Thư Hàng giật mình tỉnh lại từ cơn hôn mê. [Uống thuốc vào mà lại bị hôn mê, chẳng đúng bài bản gì cả.] Sau khi mở mắt, cậu nhanh chóng quan sát xung quanh, mình lại bước vào một nơi kỳ quái khác.

Xung quanh là vô số những tấm gương kính, phản chiếu ra vô số hình ảnh của Thư Hàng.

Trong không gian được tạo thành từ những tấm gương này có trọng lực, có không khí.

Ngoài ra, cách cậu khoảng ba mét có một khối cầu màu đen không định hình hiện ra mờ ảo.

Khối cầu đen tỏa ra ánh huỳnh quang nhạt, soi sáng không gian gương kính cổ quái này. 'Chỗ này lại là nơi nào nữa đây?' Tống Thư Hàng tự hỏi.

Cậu quay đầu nhìn quanh, hàng vạn 'mình' trong những tấm gương cũng quay đầu nhìn cậu...

Cả không gian ngoài gương ra thì chỉ có gương, và khối cầu đen phát sáng kia. 'Có phải con sứa phát sáng đó đưa mình tới đây không?' Tống Thư Hàng nghĩ ngợi, rồi rút bảo đao Bá Toái đâm về phía khối cầu đen.

Giống như chạm vào trăng dưới nước, Bá Toái đâm xuyên qua lớp vỏ ngoài của khối cầu đen đó. 'Đồ giả sao?' Tống Thư Hàng nhíu mày, định thu đao về.

Nhưng đúng lúc đó, khối cầu đen lại nương theo lưỡi đao mà lăn về phía Tống Thư Hàng.

Không phải đồ giả, Tống Thư Hàng không thể chạm được vào khối cầu đen, nhưng khối cầu đen lại có thể chạm vào Tống Thư Hàng và thanh đao.

Khối cầu đen lăn cực nhanh, Thư Hàng thậm chí chưa kịp buông đao lùi lại thì nó đã chạm vào ngón tay cậu.

Giây tiếp theo... vô số thông tin từ khối cầu đen đó rót thẳng vào não bộ của Tống Thư Hàng.

Trong đầu Thư Hàng, tám mươi tám ngàn tám trăm tám mươi tám giọng nói cùng lúc vang lên, không ngừng tụng niệm những nội dung mà cậu hoàn toàn không hiểu được.

Giọng nói quá nhiều, đan xen vào nhau thành một chuỗi âm thanh 'u u u', Tống Thư Hàng căn bản không thể phân biệt được họ đang tụng cái gì.

Cậu chỉ thấy đầu mình như sắp nổ tung, ngay cả khi nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát ở cự ly gần cũng không có sức công kích mạnh đến thế.

Nhưng điều quái quỷ là cậu lại biết rõ mồn một có tất cả 88888 giọng nói!

Không thừa một người, không thiếu một người. 'Đây là cái bẫy sao?' Tống Thư Hàng ôm lấy đầu, cảm thấy mình như trúng chiêu thần quyền [Ngươi đã chết rồi], đầu óc sung huyết dữ dội, chực chờ nổ tung bất cứ lúc nào.

Nếu đây là một cái bẫy thì người thiết kế ra nó chắc chắn phải mắc chứng rối loạn cưỡng chế cực nặng!

Chỉ cần 88888, mang một cái bẫy về nhà~~ [Không ổn rồi, đầu sắp nổ rồi, nếu cứ để những giọng nói này tiếp tục thì mình sẽ phát điên mất!] Tống Thư Hàng giơ nắm đấm định tự đấm vào đầu mình một cái xem có thể khiến mình ngất đi được không.

Thế nhưng...

ý nghĩ đó vừa mới hiện lên thì 88888 giọng nói trong đầu cậu bỗng nhiên trở nên cao vút, tốc độ tụng niệm tăng gấp ba lần.

CPU trong đầu Tống Thư Hàng lập tức quá tải, cả người đứng hình.

Cơ thể cậu như bị trúng chiêu 'Định thân thuật', không thể cử động được chút nào. 88888 giọng nói tiếp tục tụng niệm điên cuồng, để những nội dung khó hiểu đó tràn ngập khắp đầu óc Tống Thư Hàng.

Cứ thế, trong đầu Thư Hàng chẳng còn nghĩ được gì nữa, cậu nghệt mặt ra như một kẻ ngốc, chỉ có thể bị động lắng nghe 88888 giọng nói đó.

Trong giới tu chân, có một số đạo thuật và công pháp đặc thù chứa đựng những quy luật thiên địa mạnh mẽ và đạo lý tối cao.

Những tuyệt thế công pháp và siêu phàm đạo thuật như vậy không thể ghi lại bằng văn tự.

Dù có cố tình dùng văn tự để ghi lại thì cũng sẽ bị sức mạnh quy luật của thiên địa xóa sạch...

Muốn truyền thừa những loại tuyệt thế công pháp và siêu phàm đạo thuật này là cực kỳ khó khăn.

Một số công pháp chứa đựng ít 'quy luật thiên địa' thì còn có thể dùng các phương tiện như 'Truyền công ngọc giản' để ghi lại cho hậu bối lĩnh ngộ.

Nhưng những công pháp chứa đựng 'quy luật thiên địa' hoàn chỉnh thì ngay cả truyền công ngọc giản cũng không thể ghi lại.

Thậm chí người sáng tạo ra công pháp, đạo thuật đó cũng rất khó dùng 'ngôn ngữ' để truyền đạt cho đệ tử.

Chính vì thế, rất nhiều đạo thuật quý giá và tuyệt thế công pháp đã bị thất truyền do không thể ghi lại được.

Để có thể lưu giữ lại tinh hoa của mình, các cường giả tu sĩ cổ đại đã phải tốn không biết bao nhiêu tâm tư.

Chương 579

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Cuối cùng, sau đúng 45 giờ đồng hồ, gần hai ngày trời, 88888 giọng nói trong đầu cuối cùng cũng đi đến hồi kết!

Sau một tiếng hô vang thống nhất của chúng, tiếng 'u u u' kéo dài suốt 45 giờ cuối cùng cũng chấm dứt.

Tống Thư Hàng cả người nhũn ra, ngã gục xuống đất.

Giây tiếp theo, máu không ngừng chảy ra từ mắt, mũi, tai và miệng của cậu.

Một ngày nữa lại trôi qua.

Tống Thư Hàng một lần nữa tỉnh lại.

Đầu đau như búa bổ, nhưng ở giữa lông mày lại truyền đến từng đợt khí tức thanh mát.

Tống Thư Hàng chống tay ngồi dậy, dạ dày truyền đến cơn đau thắt vì đói.

Cậu nhanh chóng mở 'Túi thu nhỏ một thốn', lấy Ích Cốc Đan ra nuốt xuống.

Ích Cốc Đan tùy theo phẩm chất mà cung cấp dưỡng chất khác nhau.

Ích Cốc Đan thông thường có thể cung cấp dưỡng chất cho người thường trong một tháng, tu sĩ Nhất phẩm uống vào có thể nhịn ăn mười ngày, còn tu sĩ Nhị phẩm thì chỉ cầm cự được bốn năm ngày.

Viên Ích Cốc Đan trong tay Tống Thư Hàng là do Tô Thị A Thập Lục tặng, mỗi viên đủ cho tu sĩ Nhất phẩm dùng trong hai tháng trở lên, tu sĩ Nhị phẩm cũng có thể dùng được khoảng một tháng.

Lúc đầu Tô Thị A Thập Lục định tặng loại phẩm chất cao hơn, nhưng khi đó tu vi của Tống Thư Hàng không đủ, Ích Cốc Đan phẩm chất quá cao ngược lại sẽ khiến cậu bị bội thực.

Nhưng hiện tại...

Tống Thư Hàng nuốt một viên Ích Cốc Đan mà vẫn thấy bụng đói cồn cào.

Cậu lại lấy ra một viên nữa.

Rồi lại một viên...

Tiếp tục một viên nữa.

Sau khi uống liền tám viên Ích Cốc Đan, cậu mới cảm thấy bụng dạ hơi no được bảy phần. 'Mình đã hôn mê bao lâu rồi?

Sao lại đói đến mức này?' Tống Thư Hàng lẩm bẩm, đồng thời ngẩng đầu nhìn vào tấm gương bên cạnh.

Trong gương, sắc mặt cậu trắng bệch, không còn một chút máu.

Hơn nữa ở khóe mắt, lỗ mũi, khóe miệng và tai đều có vết máu đã khô.

Điều khiến cậu chú ý hơn là ở giữa lông mày của mình thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng màu đồng.

Màu đồng đó là do tinh thần lực của cậu tăng vọt một lần nữa, dẫn đến sự biến đổi về chất, tạo ra dị tượng.

Đây không còn là tinh thần lực mà một tu sĩ Nhị phẩm có thể sở hữu.

Tống Thư Hàng gần đây đã bổ sung rất nhiều kiến thức về 'thể chất' và 'tinh thần lực' của tu sĩ, cậu biết rằng tinh thần lực màu đồng này chính là biểu tượng của tinh thần lực đạt tới trình độ Tam phẩm. 'Phiền phức lớn rồi đây.' Tống Thư Hàng hít một hơi khí lạnh.

Ở giữa lông mày, khi tinh thần lực lưu chuyển mang lại cảm giác thanh mát.

Tuy nhiên, khi luồng khí mát này tích tụ đến một mức độ nhất định, nó sẽ hóa thành ánh sáng đồng lóe lên ở mi tâm.

Lúc đó, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc căng tức, đau âm ỉ — đây là nỗi đau do cơ thể không theo kịp cường độ của tinh thần lực.

Theo thời gian, cơn đau nhức này sẽ ngày càng trở nên dữ dội.

Thông thường, chỉ những tu sĩ Tam phẩm mới có thể nén tinh thần lực vô hình của mình thành hình dạng có màu sắc.

Màu đồng cổ là hình thái sơ khai của tinh thần lực hóa hình.

Ở giai đoạn này, tinh thần lực vẫn giống như một đứa trẻ, tuy sức tấn công trực tiếp còn yếu nhưng lại có rất nhiều công dụng thần kỳ.

Khi tinh thần lực tiếp tục tăng cường theo cảnh giới và chuyển sang màu bạc sáng, đó mới là biểu tượng của tinh thần lực đã trưởng thành.

Đến lúc đó, tu sĩ sẽ có đủ tinh thần lực để tu luyện pháp môn ngự kiếm phi hành, bay lượn trên chín tầng trời. 88888 giọng nói vang lên trong đầu Thư Hàng suốt hai ngày hai đêm đã trực tiếp đẩy tinh thần lực của cậu lên ngang hàng với tu sĩ Tam phẩm.

Kết quả là, thể chất mà cậu vất vả lắm mới nâng cấp được giờ lại không theo kịp tinh thần lực.

Khoảng cách giữa tinh thần lực và thể chất lúc này không phải chỉ dùng một bộ công pháp luyện thể như 《Cương Thủ》 là có thể san bằng được. 'Đúng là đau đầu, lại là cái kiểu phiền não trong hạnh phúc này...

Phải tìm cách nâng cao thể chất nhanh hơn mới được.' Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu cứ có cảm giác thể chất của mình nâng cấp bao nhiêu cũng không bao giờ là đủ dùng.

Hay là mình thực sự nên cân nhắc việc học một bộ công pháp luyện thể bài bản như 'Tạo Hóa Pháp Vương'?

Thực ra chiêu 《Chiến Phật Chân Thân》 của ông ấy cũng khá ngầu, lúc biến thân trông giống như Siêu Saiyan vậy, dù là phiên bản không có tóc.

Lau đi những vệt máu trên mặt, Tống Thư Hàng nghỉ ngơi một chút rồi quan sát xung quanh.

Vẫn là không gian gương kính đó, nhưng khối cầu đen phát sáng đã biến mất.

Rõ ràng là đã mất đi nguồn sáng, nhưng cả không gian gương lại trở nên sáng sủa hơn — vì mỗi tấm gương đều đang tự phát sáng. 'Nhắc mới nhớ, 88888 giọng nói đó rốt cuộc là cái gì vậy?' Tống Thư Hàng xoa thái dương, hồi tưởng lại những âm thanh đã hành hạ cậu suốt gần hai ngày hai đêm suýt chút nữa khiến cậu phát điên...

Không ổn rồi...

đầu đau quá.

Chỉ cần hơi nhớ lại cảnh tượng 88888 giọng nói đó là Tống Thư Hàng lại thấy mặt mũi tái mét, toàn thân rã rời.

Cậu đưa tay chống lên tấm gương bên cạnh, thở hổn hển. [U u~~] Lúc này, tai cậu nghe thấy một tiếng ù ù.

Đồng thời, bàn tay phải đang chống lên gương của cậu có cảm giác đau đớn kịch liệt như bị nhét vào 'máy xay thịt', mồ hôi hột trên trán Tống Thư Hàng chảy dài. 'Chuyện gì thế này?' Tống Thư Hàng rụt tay lại...

Chỉ thấy trên bàn tay phải của cậu xuất hiện hàng trăm vết thương nhỏ.

Vết thương không sâu, với thể chất hiện tại của cậu thì chỉ vài phút sau là sẽ lành lặn như cũ.

Nhưng mà nó đau thấu tim.

Cảm giác đau đớn này giống như dây thần kinh cảm giác đau bị phóng đại lên gấp trăm lần vậy! 'Kỳ lạ, lúc nãy mình đâu có bị ai tấn công đâu.' Tống Thư Hàng tự nhủ, cậu chỉ dùng tay vịn vào gương, sao cổ tay lại bị rạch hàng trăm vết như thế được?

Cậu nhìn về phía tấm gương vừa rồi, lẽ ra tấm gương này có gì đó quái lạ?

Trong gương đang phản chiếu hình ảnh của Tống Thư Hàng.

Cậu nhìn vào gương, và cái bóng trong gương cũng đang nhìn lại cậu.

Một lát sau, Tống Thư Hàng nhận thấy cái bóng của mình trong gương có gì đó rất lạ.

Là đôi mắt!

Đôi mắt của cậu trong gương hiện lên những phù văn dày đặc, những phù văn này phủ kín cả con ngươi.

Sau đó, những phù văn đó chui ra khỏi hốc mắt, lao về phía trước! [Không phải cái bóng trong gương quái lạ, mà là chính con ngươi của mình có dị trạng!] Những phù văn từ hốc mắt Tống Thư Hàng rơi lên mặt gương, thấp thoáng ghép thành hình dạng một chiếc 'đồng hồ'.

Cậu có thể thấy kim đồng hồ đang quay ngược cực nhanh.

Trong nháy mắt đã quay ngược được cả trăm vòng.

Sau đó, những phù văn này lại tán ra khỏi hình dạng đồng hồ, từ mặt gương bay ngược trở lại, rơi vào trong hốc mắt Tống Thư Hàng.

Khi các phù văn quay trở lại, Tống Thư Hàng không tự chủ được mà thốt lên: [Kính thủy tinh bình thường đã được cường hóa bằng pháp thuật, độ cứng vượt xa thép...

Thời gian chế tác không rõ, người chế tác không rõ.

Khi Thời Gian Thành được xây dựng, nó đã được Sở tiên tử vận chuyển tới đây.

Đồng thời mỗi mặt gương đều được phù phép bằng đạo thuật chiếu sáng.] Nói xong, Tống Thư Hàng sững người.

Ơ?

Sao lúc nãy mình lại đột ngột tự nói một mình thế này?

Định thần lại, cậu mới nhận ra mình vừa thuật lại lai lịch của tấm 'gương' trước mắt.

Tấm gương này vốn chỉ là thủy tinh bình thường, nhưng đã được một cao nhân dùng pháp thuật cường hóa.

Sau đó nó được Sở tiên tử đưa tới đây để tạo thành một 'không gian gương'.

Có nghĩa là không gian gương này là kiệt tác của Sở tiên tử?

Vậy thì con sứa phát sáng đã đưa cậu tới đây cũng có liên quan đến Sở tiên tử sao?

Tống Thư Hàng xoa thái dương, xoa dịu cơn đau nhức ở mi tâm để sắp xếp lại suy nghĩ.

Xem ra, vừa rồi mình đã vô ý thi triển một pháp thuật?

Và pháp thuật này có lẽ tương tự như [Giám định thuật]?

Không đúng, chắc chắn không đơn giản chỉ là 'Giám định thuật'!

Cậu vừa thấy những phù văn thoát ra từ mắt mình đã ghép thành hình dạng 'đồng hồ' trên mặt gương.

Pháp thuật này không lẽ có liên quan đến thời gian sao?

Nhưng mà... pháp thuật này rốt cuộc là gì?

Và cậu phải sử dụng nó như thế nào?

Ầm ầm ầm~~ Trong khi đang suy nghĩ, hai tấm gương phía trước Tống Thư Hàng tự động mở ra, lộ ra một lối đi để rời khỏi 'không gian gương'.

Chương 580

Rõ ràng là có người vẫn luôn dõi theo trạng thái của cậu.

Khi xác định cậu đã tiếp nhận truyền thừa và học được bí pháp, người đó đã mở cửa lối thoát cho cậu.

Có lẽ người mở cửa chính là con sứa phát sáng kia, vì rất có thể nó chính là kẻ đã đưa cậu tới đây.

Tống Thư Hàng cầm bảo đao Bá Toái, sải bước tiến vào lối đi đó.

Cậu muốn biết con sứa phát sáng kia rốt cuộc định làm gì?

Lối đi không dài.

Năm phút sau, Tống Thư Hàng đã ra khỏi lối đi.

Tuy nhiên, hiện ra trước mắt cậu không phải là 'không gian hốc cây' của con sứa kia.

Vừa bước ra khỏi lối đi, cậu đã thấy mình đang ở trong một hành lang của Địa Hạ Thành thuộc Thời Gian Thành.

Phía trước chính là đại điện bình thường mà cậu và Sở Sở đã vào lúc mới bắt đầu tiến vào Địa Hạ Thành.

Trong điện chẳng có gì cả, chỉ có một bức chân dung của tổ sư gia 'Bích Thủy Các' treo lẻ loi giữa điện.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì phát hiện 'lối đi' mình vừa bước ra đã biến mất không dấu vết.

Nếu không phải giữa lông mày vẫn còn đau âm ỉ, cậu đã nghi ngờ không biết mình có vừa nằm mơ hay không. 'Tóm lại, cứ đi tìm Sở Sở trước đã.' Tống Thư Hàng nghĩ thầm rồi nói.

Hàng trăm vết thương trên tay cậu đã gần như lành hẳn, chỉ còn cảm giác đau đớn kịch liệt vẫn đang kích thích dây thần kinh.

Nhắc mới nhớ, lần trước 'Vạn lý phi độn thuật' đột ngột bay mất, để lại một mình Sở Sở trong trận pháp một trăm linh tám người đồng, không biết giờ cô ấy thế nào rồi?

Chắc cô ấy không bị đánh đến phát khóc đấy chứ.

Hy vọng cô ấy bình an vô sự...

Nếu đã thuận lợi rời khỏi Thời Gian Thành thì càng tốt.

Việc tìm kiếm Sở Sở không khó, chỉ cần lần theo mùi hương trên người cô là có thể tìm được.

Mũi của tu sĩ Nhị phẩm rất thính!

Đương nhiên, khứu giác quá nhạy bén cũng khiến nhiều tu sĩ Nhị phẩm khổ sở.

Khi chưa thể tự do điều khiển 'khứu giác' của mình, lúc này mà có ai đưa cho Tống Thư Hàng một viên 'Ác Xú Hoàn' thì chắc chắn cậu sẽ nôn thốc nôn tháo cho xem!

Lần theo hơi hướng mà Sở Sở để lại, Tống Thư Hàng di chuyển nhanh chóng trong các hành lang của Địa Hạ Thành.

Đồng thời, trong đầu cậu hồi tưởng lại cảnh tượng mình thi triển cái chiêu 'Giám định thuật' kỳ quái lúc trước — tạm gọi pháp thuật đó là 'Giám định thuật' đi, dù nó chắc chắn không đơn giản như vậy.

Khi vô ý sử dụng giám định thuật đó, trước tiên cậu đã hồi tưởng lại nội dung của 88888 giọng nói ù ù trong đầu.

Đồng thời, bàn tay phải của cậu vô ý chạm vào tấm gương.

Sau một cơn đau đớn như bị nghiền thịt kịch liệt, các phù văn từ trong mắt cậu chui ra, rơi lên mặt gương.

Khi phù văn quay trở lại, cậu liền có được thông tin về tấm 'gương' đó? 'Hay là thử lại lần nữa xem sao?' Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nghĩ là làm!

Thế là Tống Thư Hàng lại thử hồi tưởng lại cảnh tượng 88888 giọng nói ù ù bên tai.

Hồi tưởng lại cảnh này đúng là tự hành hạ bản thân; nhớ lại một lần là lại ngược đãi mình thêm một lần nữa.

Lần này, nên chọn mục tiêu nào để giám định đây?

Tống Thư Hàng vừa chạy vừa nhìn quanh quất.

Rất nhanh, cậu đã tìm thấy mục tiêu thích hợp, ngay gần đó trong hành lang Địa Hạ Thành có một bãi đá kỳ quái.

Trông có vẻ khá thú vị.

Thế là Tống Thư Hàng chạy tới bãi đá, dùng bàn tay trái còn lành lặn nhặt một viên đá to bằng nắm tay lên, nhìn chằm chằm vào nó.

Khoảng hai nhịp thở sau, Thư Hàng cảm thấy bàn tay trái nóng ran như bị nung!

Tiếp đó là cảm giác đau rát vì bị bỏng kịch liệt, lòng bàn tay không biết từ lúc nào đã bị lột một lớp da, cháy đen một mảng.

Giống như hàng trăm vết thương trên tay phải, rõ ràng không có thứ gì tấn công Tống Thư Hàng, nhưng vết thương trên tay trái lại xuất hiện một cách khó hiểu!

Tống Thư Hàng nhăn mặt: 'Quả nhiên, những vết thương và nỗi đau quái dị này có liên quan đến Giám định thuật.

Đây là cái giá phải trả để sử dụng nó sao?' Nén cơn đau vì bị bỏng, Thư Hàng chăm chú nhìn vào viên đá.

Đúng như cậu dự đoán.

Trong mắt cậu, các phù văn lại hiện lên, bay ra ngoài và rơi lên bề mặt viên đá, hiện ra hình dạng một chiếc 'đồng hồ'.

Kim đồng hồ quay ngược nhanh chóng.

Sau hàng trăm vòng, các phù văn quay trở lại con ngươi Tống Thư Hàng.

Đồng thời mang về một đoạn thông tin về viên đá kỳ quái này. [Đây là một viên đá có lịch sử lâu đời 1 tỷ năm...

đá, một viên đá bình thường!

Ưu điểm là rất cứng.] Lời giới thiệu thật ngắn gọn.

Tống Thư Hàng: "..." Không phải thứ gì có lịch sử lâu đời cũng là bảo vật.

Đá thì không giống như nhân sâm, năm tháng có nhiều đến đâu thì nó vẫn là đá.

Một viên đá bình thường 1 tỷ năm thì nó vẫn là đá...

Để biết được điều này, Tống Thư Hàng đã phải trả giá bằng vết bỏng trên tay trái.

Cậu dở khóc dở cười ném viên đá lại bãi đá, rồi tiếp tục lần theo mùi hương để truy lùng dấu vết của Sở Sở.

Đồng thời, tâm trí cậu cũng bắt đầu rục rịch.

Trong túi thu nhỏ của cậu chẳng phải có con búp bê bí ẩn đó sao?

Nếu dùng 'bí pháp' này để thăm dò nó, không biết có nhìn ra được gì không?

Trong Bích Thủy Các, một con sứa phát sáng đang bay về phía 'Vân Trung Các', nơi Sở tiên tử đang nghỉ ngơi.

Trên đường đi, toàn bộ hoa cỏ, cây cối, con người, động vật và dòng nước trong Bích Thủy Các đều giữ nguyên trạng thái 'thời gian dừng lại'.

Con sứa phát sáng không hề để tâm đến những đệ tử Bích Thủy Các đang đứng bất động kia, nó lướt qua đỉnh đầu họ.

Nó vốn rất quen thuộc với nơi này, chẳng mấy chốc đã bay vào bên trong Vân Trung Các.

Là nơi nghỉ ngơi của Sở tiên tử, Vân Trung Các được bố trí rất nhiều kết giới phòng ngự, chỉ cần một làn gió thổi qua cũng đủ khiến Sở tiên tử tỉnh giấc.

Thế nhưng, khi con sứa phát sáng lướt qua những cấm chế và kết giới này, nó hoàn toàn không kích động bất kỳ hệ thống phòng thủ nào.

Đó là bởi vì cấm chế của Sở tiên tử không hề đề phòng nó!

Đây là một sự tin tưởng tuyệt đối.

Con sứa phát sáng cứ thế tĩnh lặng bay đến bên cạnh Sở tiên tử.

“Thật là, lại ngủ thiếp đi rồi à.” Con sứa phát sáng cảm thán, nó thốt ra tiếng người, giọng nói trong trẻo như thiếu nữ.

Sở tiên tử vẫn đang ngủ rất sâu, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

“Dù cậu có đang ngủ thì tớ cũng không ở đây đợi cậu tỉnh đâu.

Cho nên... tớ cứ nói chuyện ở đây vậy, đợi cậu tỉnh lại thì tự mình xem lại ghi chép từ kết giới giám sát đi.” Dừng lại một chút, con sứa phát sáng nói tiếp: “Theo đúng hợp đồng, từ khi Thời Gian Thành được xây dựng, tớ đã ở lại 'Địa Hạ Thành' tiềm tu cho đến tận hôm nay.

Sẵn tiện giúp các cậu thủ hộ pháp thuật truyền thừa mà Tống Mộc

Đầu để lại.

Trong thời gian đó, có tổng cộng mười bảy đợt tu sĩ may mắn xông vào không gian hốc cây tớ canh giữ.

Đáng tiếc là mười sáu đợt trước không có ai phù hợp với pháp thuật truyền thừa của gã.” “Mãi đến hôm nay, vị nam tu sĩ trong đợt thứ mười bảy sau khi xông vào hốc cây đã thành công nhận được truyền thừa.

Vậy thì theo ước định ban đầu của chúng ta, từ hôm nay tớ sẽ rời khỏi 'Thời Gian Thành'.” “Ngoài ra, cái 'Vòng Thời Gian Đêm Tối' mà Tống Mộc Đầu để lại, tớ mang đi nhé.

Theo thỏa thuận, nó thuộc về tớ.” Nói đến đây, con sứa phát sáng vẫy vẫy xúc tu, để lộ ra một khối cầu huỳnh quang màu đen.

Đó chính là khối cầu đen truyền thừa với 88.888 giọng nói đã hành hạ Tống Thư Hàng đến sống dở chết dở.

Sau khi nói xong, con sứa phát sáng vươn ra mấy cái xúc tu, ngưng tụ lại thành hình dạng bàn tay người, nhẹ nhàng vuốt ve má Sở tiên tử.

“Vậy thì... tạm biệt nhé, cô bé họ Sở.” Con sứa phát sáng dịu dàng nói. [Cũng chúc cậu sớm ngày tỉnh lại từ giấc mộng không bao giờ kết thúc này, người bạn tri kỷ của tớ.] Nói xong, nó để lại một đoạn xúc tu bên cạnh Sở tiên tử.

Đoạn xúc tu nhỏ này sẽ bảo vệ cô và chờ cô tỉnh lại để truyền đạt lại lời nhắn.

Làm xong mọi chuyện, nó cuộn lấy cái 'Vòng Thời Gian Đêm Tối' kia, nhẹ nhàng rời khỏi Vân Trung Các.

Sau vài lần lóe sáng, nó đã rời khỏi Bích Thủy Các.

“Vậy tiếp theo nên đi đâu dạo chơi đây nhỉ?

Hay là đi xem xem mấy lão bạn già năm xưa còn mấy người còn sống.” Nói đoạn, hình thể con sứa phát sáng chớp nháy, nhanh chóng biến mất trong vũ trụ bao la... ***************** Cảm giác bị thiên đao vạn quả là như thế nào?

Tống Thư Hàng bây giờ coi như đã được nếm trải!

Lúc này cậu đang đau đến mức lăn lộn trên đất, nước mắt chảy dài một cách chẳng nam tử hán chút nào.

Loại nước mắt này là phản ứng bản năng của cơ thể, giống như việc mũi bị đấm một cú thì nước mắt sẽ tự động trào ra vậy.

Ba mươi giây trước, sau khi dần nắm bắt được bí quyết sử dụng 'Giám định thuật', Tống Thư Hàng vừa lần theo mùi hương của Sở Sở để tìm tung tích, vừa lấy con rối từ trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' ra.

Trong đầu thầm nhớ lại nội dung của 88.888 giọng nói, sau đó, cậu dùng hai tay nắm lấy eo con rối, ánh mắt chằm chằm nhìn nó.

Chương 581

Cậu rất muốn biết lai lịch của con rối này.

Khắc tiếp theo... trên người Tống Thư Hàng bỗng dưng xuất hiện gần vạn vết thương, cậu bước hụt một bước, ngã nhào xuống đất.

Đây đúng là thiên đao vạn quả thực sự, lúc này từ trên xuống dưới cả người Tống Thư Hàng hầu như không có chỗ nào nguyên vẹn.

Cả người cậu bị nhuộm thành huyết nhân, đau đến mức lăn lộn.

Bây giờ cậu ngồi cũng không xong, đứng cũng không được.

Mông và lòng bàn chân đều có vết thương, đau rát như lửa đốt.

May mà cũng giống như vết thương ở tay trước đó, tuy đau thấu xương nhưng vết thương không sâu, nghỉ ngơi vài phút là thương thế tự động hồi phục.

Những vết thương quái dị xuất hiện này chính là cái giá để 'giám định' vật phẩm... một trong số đó.

Vật phẩm phẩm cấp càng cao, cái giá phải trả khi giám định càng nặng nề.

Hơn nữa, hiện tại Tống Thư Hàng căn bản chưa nắm vững bí pháp 'Giám định' này.

Chỉ khi nào cậu có thể nhớ lại toàn bộ nội dung mà 88.888 giọng nói truyền đạt, cậu mới coi như nhập môn bí pháp này.

Sau cơn đau thiên đao vạn quả, Tống Thư Hàng cũng nhận được một chút thông tin về 'con rối'. [Con rối tinh phẩm được Mặc Môn thời thượng cổ chế tạo riêng cho khách hàng tôn quý, sở hữu nhiều công năng thần dị.

Cần 5 vạn linh thạch bát phẩm để khởi động.] 5 vạn linh thạch bát phẩm?

Đùa cái gì thế!

Có bán Tống Thư Hàng đi một ngàn vạn lần cũng không gom đủ 5 vạn linh thạch bát phẩm đâu!

Đối với cậu, đây đúng là cái giá trên trời.

Hơn nữa con rối này còn là đồ chế tạo riêng.

Đồ chế tạo riêng đồng nghĩa với tính độc nhất.

Biết đâu con rối này còn có phương pháp điều khiển đặc biệt, phải chính chủ nhân của nó mới điều khiển được thì sao.

Nếu thật sự là vậy, bỏ ra 5 vạn linh thạch bát phẩm để khởi động nó có khi cũng chẳng thu được cái gì hữu ích.

“Niêm phong, vĩnh viễn niêm phong!” Tống Thư Hàng nghiến răng, ném con rối trở lại Nhất Thốn Súc Tiểu Đại.

Tuyệt đối không thể để nó tiếp xúc với linh thạch của mình nữa.

Năm vạn linh thạch bát phẩm, quả thực là một cái hố sâu không đáy...

Năm phút sau, các vết thương trên người Tống Thư Hàng kết vảy, miễn cưỡng khôi phục khả năng hành động.

Chỉ là đầu óc vẫn còn kêu 'ong ong', chắc là di chứng của việc dùng bí pháp 'Giám định thuật' vài lần trong thời gian ngắn.

“Cái bí pháp tự ngược này, trước khi chưa nắm vững hoàn toàn thì có thể không dùng thì đừng dùng.” Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi nói.

Con rối hình người mới chỉ giám định ra được một chút thông tin mà đã bị thiên đao vạn quả, khiến cậu thương tích đầy mình.

Vạn nhất ngày nào đó gặp phải thần binh cấp bậc như 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', nếu cậu nhất thời nổi hứng muốn giám định thì chắc là mất nửa cái mạng luôn quá? ***************** Sau khi thương thế khôi phục đôi chút, Tống Thư Hàng tiếp tục đi tìm Sở Sở.

Nửa giờ sau, cậu đã thành công tìm được vị trí của cô.

Lúc này, Sở Sở đang ngồi khoanh chân trong một không gian đạo quán để đả tọa minh tưởng.

Khi nghe thấy tiếng bước chân lại gần, Sở Sở lập tức mở mắt ra.

Tiếp đó, cô nhìn thấy Tống Thư Hàng trông như một người máu.

Dáng vẻ của cậu lúc này thảm không còn gì để nói.

Ban đầu trong lòng Sở Sở vẫn còn chút oán trách, dù sao mấy ngày trước (theo thời gian Địa Hạ Thành), Tống Thư Hàng nói dùng Vạn Lý Phi Độn Thuật là bay mất tiêu, bỏ lại mình cô một mình chống chọi với Trận Một Trăm Lẻ Tám Đồng Nhân.

Ngày đó cô bị đám đồng nhân ức hiếp đến thảm, mãi mới dùng hết hai tấm phù bảo mới thoát khỏi đại trận đó được.

Vốn dĩ Sở Sở định khi gặp lại Tống Thư Hàng sẽ cằn nhằn cậu vài câu.

Nhưng giờ nhìn thấy Tống Thư Hàng cả người đẫm máu như từ địa ngục đi ra, chút oán khí đó trong lòng cô tan thành mây khói.

Xem ra... mấy ngày qua Tống Thư Hàng còn thê thảm hơn cả cô, như vậy lòng cô bỗng thấy cân bằng trở lại!

Sở Sở đứng dậy, tiến lại gần Tống Thư Hàng, hỏi: “Thư Hàng đạo hữu, bạn không sao chứ?” “Không ngại gì, chỉ là vết thương ngoài da thôi.” Tống Thư Hàng nhe răng: “Đúng rồi, Sở Sở cô nương.

Hai ngày nay bạn có tìm thấy manh mối lối ra không?” Sở Sở lắc

đầu.

Tống Thư Hàng cười khổ: “Ai... xem ra trước khi Các chủ nhớ ra chúng ta và đến đưa chúng ta ra ngoài, chúng ta phải tiếp tục tìm đường thoát thôi.” “Ừm, chúng ta cùng cố gắng.” Sở Sở mỉm cười gật đầu, điều này đúng với ý nguyện của cô.

Cô chỉ mong có thể ở lại trong Địa Hạ Thành này để tu luyện thêm nhiều ngày.

Thế là hai người đưa tay ra nhẹ nhàng nắm lấy nhau, cùng cười thấu hiểu...

Ngay khi tay Tống Thư Hàng và Sở Sở nắm lấy nhau, trên tay phải của cậu đột nhiên xuất hiện hơn ba mươi vết thương, máu tươi bắn ra tung tóe!

Máu phun ra cực mạnh, làm nhuộm hồng cả tay của Sở Sở. [Mẹ kiếp, chuyện gì thế này?

Mình đâu có sử dụng bí pháp 'Giám định thuật' đâu, sao tự dưng trên tay lại xuất hiện vết thương?] Tống Thư Hàng ngẩn người một lúc.

Ngay sau đó, cơn đau dữ dội khiến cậu phải nghiến răng.

Hơn ba mươi vết thương này ít hơn nhiều so với lúc giám định mặt gương, nhưng chúng sâu hơn, đau hơn!

Máu cũng chảy nhiều hơn.

“Thư Hàng đạo hữu, vết thương của bạn bị nứt ra rồi!” Sở Sở vội vàng lấy từ sau lưng ra một cuộn băng gạc để băng bó cho cậu.

Trong lúc Sở Sở đang băng bó, trong mắt Tống Thư Hàng hiện lên các phù văn, rơi trên lưng Sở Sở rồi hóa thành một chiếc đồng hồ.

Kim đồng hồ bắt đầu quay ngược chiều.

Chỉ trong vài nhịp thở, thông tin về 'quá khứ' và tình báo của Sở Sở đã được chiếc đồng hồ do phù văn hóa thành thu thập lại.

Khắc tiếp theo, những phù văn đó như dòng nước chảy ngược về mắt Tống Thư Hàng.

Mà trong suốt quá trình này, bản thân Sở Sở không hề có phản ứng gì.

Cô hoàn toàn không cảm nhận được dòng phù văn trong mắt cậu, cũng không cảm nhận được chiếc đồng hồ do phù văn biến ra.

Sau đó, thông tin về Sở Sở truyền vào não Tống Thư Hàng. [Đây là một nữ tu sĩ 28 tuổi, cảnh giới Nhị phẩm - Đan điền thứ 5 'Long Chưởng Đan Điền'.

Cao 1m68, nặng 48kg.

Tiềm năng cực lớn, thiên phú rất tốt.] Tống Thư Hàng cảm thấy lỗ nặng rồi, mấy cái này cậu đều biết cả!

Hơn nữa cậu còn biết nhiều hơn thế.

Cậu từng nhập mộng vào cuộc đời của Sở Sở, có thể nói trên đời này Tống Thư Hàng là một trong những người hiểu rõ cô nhất, còn hiểu rõ hơn cả mẹ cô nữa.

Ừm... vấn đề không phải là chuyện đó!

Vấn đề là vừa rồi rõ ràng cậu không hề khởi động bí pháp 'Giám định thuật' mà?

Cũng không hề hồi tưởng lại 88.888 giọng nói kia để ngâm tụng!

Tại sao lại bị đổ máu?

Không lẽ bí pháp bị mất kiểm soát rồi sao?

Không ổn, nếu bí pháp mất kiểm soát thật thì sẽ chết người đấy.

Dù là tu sĩ Nhị phẩm thì mất máu quá nhiều cũng tiêu đời như chơi!

Tống Thư Hàng hiện tại thấy đắng lòng vô cùng.

Vừa rồi còn may mắn, đối tượng bị bí pháp 'Giám định' là Sở Sở nên cái giá chỉ là tay phải chảy chút máu.

Nhưng bây giờ cái bí pháp này vẫn đang ở trạng thái mất kiểm soát, nó tự động giám định bất cứ thứ gì cậu chạm vào...

Cậu có biến thành kho máu thì cũng chẳng đủ để nó phun đâu!

Giám định đất đá, cây cối gì đó thì còn đỡ, ngộ nhỡ chẳng may vấp ngã xuống đất, không lẽ nó bắt cậu giám định luôn cái 'đại thiên thạch' nơi Bích Thủy Các tọa lạc sao?

Một hòn đá 10 ức năm đã làm cậu thương tích đầy mình, một khối thiên thạch khổng lồ không rõ tuổi thọ chắc chắn sẽ khiến cậu cạn máu mà chết mất.

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy ngón tay đau nhói.

Xoẹt... trên ngón tay lại có thêm một vết thương.

Mười đầu ngón tay nối liền với tim, cái đau ở ngón tay là đau thấu tim gan nhất.

Lại nữa à?

Lần này là cái gì?

Dòng phù văn trong đồng tử Tống Thư Hàng trào ra, cuối cùng rơi lên cái 'băng gạc' đang quấn trên tay, ngưng tụ thành hình đồng hồ.

Khi phù văn quay trở lại, Tống Thư Hàng nhận được thông tin mới. [Đây là một cuộn băng y tế phổ thông, các hiệu thuốc đều có bán, có tác dụng cầm máu, đệ tử Sở gia thường mang theo bên mình để phòng hờ.] Tống Thư Hàng: “...” Mình cần cái loại 'thông tin' này làm gì hả trời!

Ở bên cạnh, Sở Sở nhíu mày.

Cô thấy trên ngón tay Tống Thư Hàng lại nứt ra vết thương mới, cảm thấy có gì đó không đúng.

Chương 582

Cô nhớ rất rõ, vị trí ngón tay của cậu ban đầu không hề có vết thương!

Vết thương này cứ thế hiện ra hư không!

“Thư Hàng đạo hữu, có phải bạn bị trúng thuật nguyền rủa không?” Sở Sở hỏi.

Chỉ có những loại đạo thuật nguyền rủa mới xuất hiện những vết thương quỷ dị như vậy.

“Coi là vậy đi.” Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt.

Cậu vất vả lắm mới nắm được bí quyết dùng 'Giám định thuật', nhưng mà cái bí pháp này làm sao để tắt đi đây?

Nói đoạn, Tống Thư Hàng run rẩy đưa tay ra, lấy Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, từ bên trong lấy ra một viên Đạo Hòa Đan trị thương.

Ngay khoảnh khắc cậu lấy thuốc, cánh tay cầm đan dược lại gặp họa, xuất hiện hơn ba mươi vết thương dạng lỗ tròn, máu chảy không ngừng.

Phù văn trong mắt lại hóa thành hình đồng hồ, mục tiêu lần này là viên 'Đạo Hòa Đan' trong tay. [Đạo Hòa Đan, một loại đan dược uống trong để trị thương, tinh chế cấp 5.

Hội tụ cả giải độc, điều trị, khôi phục khí huyết.

Sản phẩm của Cổ Hồ Đạo Quán, dược tính trung chính hòa bình.] Tống Thư Hàng: “...” Cậu đã hoàn toàn không biết phải nói gì nữa rồi.

Ngay cả đồ vật trên người mình cũng phải giám định một phát ư?

Đây là nhịp điệu muốn giám định toàn bộ bất cứ thứ gì mà hai tay mình chạm vào đây mà.

Tiêu rồi!

Hay là mình nên cân nhắc viết di thư trước nhỉ?

Mà nói đi cũng phải nói lại, lúc mình viết di thư, có phải sẽ phải giám định tờ giấy với cây bút trước không?

Nghĩ đến viễn cảnh chua xót đó, Tống Thư Hàng cảm thấy mắt mình hơi ươn ướt.

Sở Sở: “Thư Hàng đạo hữu, hay là trước tiên tìm cách giải trừ thuật nguyền rủa trên người bạn đi!” Cô thấy trên người Tống Thư Hàng không ngừng xuất hiện vết thương mới, máu phun xối xả, nhìn thôi cũng thấy đau thay.

Tống Thư Hàng một hơi nuốt viên Đạo Hòa Đan cấp 5 vào, sau đó nghiến răng nói: “Sở Sở cô nương, đánh ngất tôi đi!

Họa chăng chỉ có cách này mới giúp tôi ngừng bán máu thôi!” Cậu không tin là nếu cậu hôn mê đi rồi thì cái bí pháp 'Giám định thuật' kia vẫn có thể khởi động được.

“Được!” Hình bóng Sở Sở lóe lên, dịch chuyển ra sau lưng cậu.

Sau đó, cô điểm nhẹ một ngón tay.

Tống Thư Hàng chủ động từ bỏ mọi sự phòng thủ.

Ngón tay Sở Sở điểm vào gáy cậu, chân khí thúc động.

Khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng ngã rầm xuống đất, hôn mê một cách sảng khoái.

Dược hiệu của Đạo Hòa Đan cấp 5 rất tốt, những vết thương trên người Tống Thư Hàng dưới tác dụng của dược lực nhanh chóng khép miệng.

Sau khi cậu ngất đi, 'dòng phù văn' trong hốc mắt cuối cùng cũng ẩn đi rồi tan biến mất.

Chủ động hôn mê quả nhiên có hiệu quả.

Tuy nhiên... trong lúc Tống Thư Hàng hôn mê, trong não cậu vẫn có 88.888 giọng nói bắt đầu lặp đi lặp lại những thứ mà cậu hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Trước khi Tống Thư Hàng hoàn toàn nắm vững môn 'đạo thuật truyền thừa' này, 88.888 giọng nói kia sẽ không bao giờ ngừng lại!

Sở Sở vác Tống Thư Hàng đang hôn mê đến một góc của không gian đạo quán.

Nhìn Thư Hàng đang đẫm máu, cô thầm thở dài.

Cái 'Thời Gian Thành' - Địa Hạ Thành này còn rắc rối hơn cô tưởng nhiều.

Ngoài không gian Trận Một Trăm Lẻ Tám Đồng Nhân ra, vậy mà còn có cả kiểu tấn công bằng nguyền rủa quỷ dị này nữa.

Cô và Tống Thư Hàng muốn thăm dò Địa Hạ Thành để tìm lối ra, e là đường còn dài, nhiệm vụ còn nặng nề đây.

Tạm thời cứ nghỉ ngơi ở không gian đạo quán này một thời gian vậy. ***************** Bích Thủy Các, trong khách điện.

Lý Âm Trúc mở mắt, tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu.

“Lạnh quá.” Cô bé lẩm bẩm, lúc này cả căn phòng tràn ngập hàn khí trắng xóa, khiến căn phòng trở nên lạnh lẽo như một kho băng.

Đây đều là hàn khí phát tác trong cơ thể cô khi cô đang ngủ, tỏa ra theo nhịp thở.

“Đây là đâu?” Lý Âm Trúc thầm nghĩ.

Rất nhanh, cô thấy một cặp kim đồng ngọc nữ đang đứng bên giường.

Kim đồng ngọc nữ vẫn giữ tư thế đang cầm chăn, dường như muốn đắp chăn cho cô.

Nhưng lúc này, họ đã bị dừng lại, bất động như tượng.

Lý Âm Trúc thậm chí không thể cảm nhận được hơi thở 'sinh mệnh' từ trên người họ.

Họ dường như chỉ là hai bức tượng đá.

Lý Âm Trúc nhíu mày, cô nhảy phắt xuống giường, đi đến bên cạnh ngọc nữ, đưa tay vỗ vỗ vào người đối phương, cơ thể nàng ta lạnh lẽo và cứng ngắc.

Lý Âm Trúc lại thử tăng thêm chút lực tay, nhưng cơ thể của kim đồng và ngọc nữ cứ như đã gắn liền với mặt đất, không hề nhúc nhích. [Rốt cuộc đây là nơi nào, đã xảy ra chuyện gì?

Sở Sở và anh ấy đâu rồi?] “Lạnh quá.” Lý Âm Trúc ôm chặt lấy pháp y trên người, không để ý đến kim đồng ngọc nữ nữa, đứng dậy rời khỏi khách điện.

Khi Lý Âm Trúc bước ra khỏi khách điện, cô thấy cả thế giới đều đang ở trạng thái tĩnh lặng.

Các đệ tử Bích Thủy Các đang đi lại, chim chóc trên trời, linh thú trên mặt đất, lá cây, sóng nước, vạn vật đều đứng yên.

“Thời gian dừng lại sao?” Lý Âm Trúc thắc mắc.

Cô đi dạo quanh vòng ngoài Bích Thủy Các một lát, không có ngoại lệ nào cả, vạn vật đều tĩnh lặng, cả Bích Thủy Các chìm trong sự chết chóc im lìm.

Lý Âm Trúc bắt đầu tìm kiếm tung tích của Sở Sở và Tống Thư

Hàng.

Nhưng cô đã đi tìm hơn nửa Bích Thủy Các mà vẫn không thấy bóng dáng hai người đâu.

Lý Âm Trúc bắt đầu thấy hoảng sợ, bàn tay nhỏ của cô vô thức quơ quào trong không trung như muốn nắm bắt lấy thứ gì đó.

“Đừng hoảng, không được hoảng.

Mình có thể cảm ứng được anh ấy đang ở đây.” Lý Âm Trúc dụi dụi mắt, cuối cùng đi về phía kiến trúc cao nhất trong Bích Thủy Các.

Đó là Vân Trung Các, nơi Sở Các chủ đang ngủ say.

Xung quanh Vân Trung Các bố trí đầy rẫy các loại phòng ngự và cạm bẫy.

Con sứa phát sáng lúc trước là vì có được sự tin tưởng hoàn toàn của Sở Các chủ nên mới có thể đi lại tự do trong các tầng phòng ngự và cấm chế này.

Nhưng Lý Âm Trúc làm gì có quyền hạn đó.

Ngay khoảnh khắc cô bước chân vào vùng ngoại vi Vân Trung Các, cô đã kích hoạt một cấm chế cảnh báo.

Sâu trong Vân Trung Các, hàng mi của Sở Các chủ đang ngủ say khẽ cử động...

Theo việc Sở Các chủ bị tiếng cảnh báo đánh thức, toàn bộ 'Bích Thủy Các' đã giải trừ trạng thái dừng thời gian, bắt đầu vận chuyển trở lại.

Nước sông lại bắt đầu chậm rãi chảy xuôi, chim chóc trên trời vỗ cánh bay đi.

Các đệ tử trong Bích Thủy Các cũng tiếp tục tu luyện.

Bích Thủy Các dần dần khôi phục lại sức sống. ***************** Ở một nơi khác, tại khu vực gần mặt trăng, có một khối thiên thạch bị khoét rỗng đang trôi nổi trong hư không.

Bên trong thiên thạch, một lão giả tóc hạc đứng dậy, kết thúc buổi đả tọa tu luyện hôm nay của mình.

“Vẫn chưa đến sao?

Vị Tống tiểu hữu kia rốt cuộc đang làm gì thế?” Lão giả tóc hạc lấy ra một chiếc điện thoại màn hình lớn, trượt mở màn hình, vào thư viện ảnh.

Trong thư viện có một tấm ảnh của 'Tống Thư Hàng'.

Lão giả này là một tán tu, đạo hiệu là 'Khốc Lão Nhân', là một Linh Hoàng ngũ phẩm mạnh mẽ.

Công pháp lão tu luyện là một môn kỳ công quái dị truyền lại từ thời thượng cổ mang tên 《Thiên Khấp Bảo Điển》.

Môn bảo điển này nổi danh là có thể khiến người tu luyện và kẻ thù của lão đều chìm đắm trong đau thương không thể tự thoát ra được.

Khi Khốc Lão Nhân còn trẻ, lão từng tiến vào một di tích có liên quan đến 'Bích Thủy Các' và nhận được môn 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này.

Nhờ có nó, lão đã từng bước trở thành một Linh Hoàng ngũ phẩm cường đại.

Nhìn tấm ảnh của 'Tống Thư Hàng' trong thư viện, không hiểu sao Khốc Lão Nhân lại thấy buồn từ trong lòng, không kìm được mà rơi những giọt nước mắt đau xót.

“Hu hu hu hu~~” Khốc Lão Nhân òa khóc nức nở, càng khóc càng thấy thương tâm.

Nếu có ai không biết chuyện mà nhìn thấy cảnh này, chắc hẳn sẽ tưởng lão giả tóc hạc này đang khóc tang mất.

“Tống tiểu hữu ơi, cậu đang ở đâu thế hả, đã mấy ngày rồi, nếu còn không ra thì ta biết ăn nói sao với Bạch tiền bối đây.” Khốc Lão Nhân lau nước mắt khóe mắt, ngay cả vành mắt cũng khóc đến đỏ hoe.

Khốc Lão Nhân hơn năm trăm năm trước từng nợ Bạch Tôn Giả một món nhân tình rất lớn.

Cũng giống như Bạch Hạc Chân Quân kia, Khốc Lão Nhân cũng luôn tìm kiếm cơ hội để báo đáp Bạch Tôn Giả.

Cách đây không lâu, thông qua kênh thông tin riêng của mình, Khốc Lão Nhân biết được Bạch Tôn Giả muốn đưa một vị hậu bối trẻ tuổi vào không gian, chuẩn bị sắp xếp một vài thử luyện cho vị hậu bối đó trong vũ trụ.

Khốc Lão Nhân lập tức nhận ra cơ hội báo đáp của mình đã đến!

Thế là lão nắm bắt cơ hội, chủ động liên hệ với Bạch Tôn Giả, nhận nhiệm vụ bố trí 'thử luyện' trong không gian để đón tiếp hậu bối trẻ tuổi Tống tiểu hữu.

Bạch Tôn Giả đã đồng ý yêu cầu của lão, đồng thời gửi cho lão một tấm ảnh của Tống Thư Hàng cùng với một tấm phù bảo có thể khóa định vị trí của cậu.

Thế là Khốc Lão Nhân đã chuẩn bị một trường thử luyện cực tốt ở gần mặt trăng.

Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ chờ Tống Thư Hàng tiểu hữu tới để tận hưởng những màn thử luyện vừa kích thích vừa giúp rèn luyện bản thân này.

Thế nhưng.

Chương 583

Tống Thư Hàng tiểu hữu lại mãi không thấy xuất hiện.

Sau đó, Khốc Lão Nhân nghe nói mấy ngày trước Tống Thư Hàng đã theo 'Thất Tu Tôn Giả' đi thám hiểm cổ mộ.

Nhưng tính toán thời gian thì đáng lẽ cậu phải về rồi chứ?

“Hu hu, thôi được rồi, để ta đích thân đi tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu vậy.

Tuy rằng như vậy thì niềm vui của 'trường thử luyện' sẽ giảm đi rất nhiều.” Khốc Lão Nhân lau nước mắt nói.

Lão có phù bảo định vị được vị trí của Tống Thư Hàng, tìm thấy rồi đưa cậu tới đây là xong.

Khốc Lão Nhân kích hoạt tấm phù bảo mà Bạch Tôn Giả đưa cho lão dùng để định vị 'vị trí của Tống Thư Hàng'.

Ngay sau đó, trong não lão xuất hiện hai điểm sáng.

Một điểm màu xanh là vị trí hiện tại của chính Khốc Lão Nhân.

Sau đó ở một vị trí cách đó rất xa là một điểm màu đỏ, đó chính là vị trí đại khái của Tống Thư Hàng.

“Không hổ là Bạch tiền bối, phù định vị cũng làm xuất sắc như vậy ~ hu hu, thật là khiến người ta cảm động quá đi.” Khốc Lão Nhân lại khóc rống lên một cách khó hiểu.

Cảm động đến lạ lùng...

Sau khi khóc một trận đã đời vì cảm động, Khốc Lão Nhân lại giấu đi 'trường thử luyện' mà mình đã bố trí để tránh các đạo hữu khác vô tình lạc vào phá hỏng công sức của lão.

Sau đó, Khốc Lão Nhân tiến về phía điểm màu đỏ!

Lão phải mang (bắt) vị Tống tiểu hữu kia tới đây để tiến hành cuộc thử luyện vui vẻ nhằm báo đáp đại ân của Bạch tiền bối!

Khốc Lão Nhân bay mãi bay mãi trong không gian, mãi đến tận chiều tối, cuối cùng lão cũng tới được vị trí của Tống Thư Hàng được đánh dấu trong 'phù định vị'.

Hiện ra trước mắt lão là một khối thiên thạch to lớn vô cùng.

Trên đó có một kiến trúc dạng cung điện.

Chỉ là toàn bộ kiến trúc đã bị pháp thuật che phủ, không nhìn rõ được hình dáng cụ thể.

Chỉ có cánh cửa cung điện khổng lồ đầy đinh đồng kia là hiện lên vô cùng chân thực trong mắt Khốc Lão Nhân.

Lúc này, Khốc Lão Nhân sững sờ.

Lão còn chẳng buồn khóc nữa, chỉ im lặng quan sát cánh cửa cung điện trước mắt.

Sau đó, lão ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm vào phía trên cửa cung điện.

Ở đó khắc ba chữ ngoằn ngoèo, không phải bất kỳ loại chữ viết nào đã biết, nhưng Khốc Lão Nhân biết ba chữ đó là gì. 'Bích Thủy Các'!

Khi Khốc Lão Nhân còn trẻ, lão từng vào một di tích liên quan đến 'Bích Thủy Các' và nhận được 《Thiên Khấp Bảo Điển》 ở đó, nhờ môn công pháp này mà lão cuối cùng đã ngưng tụ được Kim Đan, trở thành cao thủ ngũ phẩm trong hàng tán tu.

Tính ra như vậy thì Khốc Lão Nhân cũng coi như là truyền nhân cách đời của Bích Thủy Các!

Cho nên lão rất hiểu rõ về Bích Thủy Các.

“Không sai, đây chính là hình dáng về 'Bích Thủy Các' mà ta đã thấy trong di tích.” Khốc Lão Nhân bước ra khỏi thiên thạch pháp khí của mình, đi tới trước đại môn cung điện này, lão đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt ve những chiếc đinh đồng trên cửa điện.

Thế nhưng... tại sao Bích Thủy Các lại xuất hiện ở đây?

Xuất hiện trong không gian vũ trụ?

Bích Thủy Các chẳng phải từ nhiều năm trước đã bị hủy diệt vì cuốn vào một trận đại chiến giữa các tông môn tu sĩ rồi sao?

Trong ký ức của Khốc Lão Nhân, thời thượng cổ 'Bích Thủy Các' từng bị cuốn vào một trận đại chiến của giới tu sĩ, toàn bộ tông môn bị hủy diệt sạch sành sanh.

Lẽ nào là hậu nhân may mắn sống sót của Bích Thủy Các đã xây dựng lại nó sao?

Đôi tay Khốc Lão Nhân khẽ run rẩy, nước mắt lại trào ra không kìm được.

“Hu hu hu~~” Khốc Lão Nhân khóc vô cùng thương tâm, lần này là khóc vì quá đỗi vui mừng!

Bản 《Thiên Khấp Bảo Điển》 năm xưa lão nhận được vốn không hoàn chỉnh, khi tu luyện đến cảnh giới ngũ phẩm thì đã hết đường.

Muốn tu luyện tiếp thì phải có công pháp phần sau... nhưng Bích Thủy Các đã không còn, mà môn 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này lại là công pháp độc môn của Bích Thủy Các năm đó!

Thật là một chuyện bi kịch biết bao.

Khốc Lão Nhân nếu muốn tiến thêm một bước từ cảnh giới ngũ phẩm, hoặc là phải đổi một bộ công pháp khác, hoặc là... chỉ còn cách tự mình mày mò từng chút một để bổ sung cho 《Thiên Khấp Bảo Điển》.

Khốc Lão Nhân vẫn luôn mày mò bổ sung nó nhưng hiệu quả rất thấp.

Mà bây giờ, nếu Bích Thủy Các vẫn còn tồn tại thì lão sẽ có cơ hội nhận được bản 《Thiên Khấp Bảo Điển》 hoàn chỉnh!

Dù tỉ lệ có thấp đến đâu thì vẫn tốt hơn là không có cơ hội nào.

Khốc Lão Nhân vuốt ve cánh cửa điện của Bích Thủy Các, dịu dàng như vuốt ve người tình của mình vậy, nơi này chứa đựng hy vọng thăng cấp Chân Quân của lão!

Khoảnh khắc này, Khốc Lão Nhân bỗng nhiên nảy sinh cảm giác 'gần quê nhà lại thấy sợ hãi'.

Hồi lâu sau, lão hạ quyết tâm, gõ mạnh vào cửa.

Đông đông đông ~ Tiếng gõ cửa vang lên như tiếng chuông truyền đi thật xa.

Trên khối thiên thạch nhỏ này, dưới sự bảo vệ của trận pháp, có không khí tồn tại nên có thể truyền đi âm thanh.

Sau khi gõ cửa, Khốc Lão Nhân hồi hộp chờ đợi rất lâu...

Chỉ là đại môn của Bích Thủy Các dường như không có vẻ gì là sắp mở ra cả.

Khốc Lão Nhân lại lấy hết can đảm gõ cửa lần nữa.

Đông đông đông ~~ Cánh cửa vẫn im lìm không chút động tĩnh.

Không có ai sao?

Hay là đối phương căn bản không muốn mở cửa?

“Có nên xông vào không nhỉ?” Khốc Lão Nhân lẩm bẩm, nhưng lão nhanh chóng phủ định ý nghĩ đó.

Xông vào tuyệt đối sẽ bị coi là kẻ thù xâm lược.

Đến lúc đó, dù đối phương thật sự có 《Thiên Khấp Bảo Điển》 thì lão cũng chẳng còn cơ hội nào để lấy nữa, biết đâu vừa mới bắt đầu xông vào đã bị đối phương chém giết, hồn phi phách tán luôn rồi.

Thế là Khốc Lão Nhân kiên trì tiếp tục gõ cửa.

Kiên nhẫn của lão rất tốt, thời còn trẻ lão từng muốn bái vào môn hạ của một vị tiền bối tán tu, cuối cùng đã quỳ trước động phủ của vị tiền bối đó suốt năm ngày năm đêm.

Bây giờ chính là lúc để lão tiếp tục phát huy sự kiên nhẫn của mình. ***************** Ở một diễn biến khác, bên trong Bích Thủy Các.

Lý Âm Trúc bước vào 'Vân Trung Các' nơi Sở Các chủ đang ở, kích hoạt trận pháp 'cảnh giới' ở rìa Vân Trung Các, Sở Các chủ cũng tỉnh dậy từ giấc ngủ sâu.

Đồng thời, hệ thống phòng ngự của Vân Trung Các được kích hoạt, từng cột đá tinh tháp mọc lên xung quanh đó.

Lý Âm Trúc lập tức biết mình đã xông vào cấm địa, bàn chân nhỏ của cô giẫm mạnh xuống đất, kiếm hoàn trong miệng bay ra, tỏa ra dưới chân hóa thành kiếm quang.

Cô muốn rời khỏi Vân Trung Các với tốc độ nhanh nhất.

Nhưng mà...

đã muộn rồi.

Hệ thống phòng ngự của Vân Trung Các là do chính tay Sở Các chủ bố trí.

Lý Âm Trúc vừa mới ngự kiếm bay lên, trong hư không đã có một tấm lưới lớn ập xuống, chụp lấy cô.

Tiếp đó lại có mười sợi xích bắn ra, trói Lý Âm Trúc theo hình chữ 'Đại', treo lủng lẳng ở lối vào Vân Trung Các.

Cảm giác bị treo lên như thế này thật là xấu hổ vô cùng.

Lý Âm Trúc muốn khóc mà không có nước mắt.

Với tu vi tứ phẩm của cô thì căn bản không thể thoát khỏi những sợi xích này.

Càng vùng vẫy, xích càng trói chặt hơn.

“Cứu mạng, làm ơn thả cháu xuống, cháu không cố ý xông vào đây đâu.” Lý Âm Trúc cất tiếng gọi, trong đầu không khỏi hiện lên hình bóng của Tống Thư Hàng.

Bên trong Vân Trung Các.

Sau khi xác định kẻ xâm nhập đã bị khống chế, Sở Các chủ lại một lần nữa chìm vào trạng thái ngủ say.

Tuy nhiên, có lẽ vì đã ngủ được hai ngày rồi nên lần này cô không ngủ sâu lắm.

Do đó, Bích Thủy Các không bước vào trạng thái 'thời gian dừng lại' một lần nữa.

Các tu sĩ trong môn phái bắt đầu khôi phục hành động.

Đệ tử đang đi đường tiếp tục vùi đầu đi tiếp, đệ tử đang tu luyện lại tiếp tục tu luyện, các vị trưởng lão đang đánh cờ uống trà cũng tiếp tục cuộc sống nhàn nhã của mình.

Họ hoàn toàn không có cảm giác gì về việc 'thời gian bị dừng lại'.

Chỉ có cặp kim đồng ngọc nữ trong 'Tân Khách Điện' là ngơ ngác cầm lấy tấm chăn trong tay.

Trong ấn tượng của họ, có một vị khách nhỏ tuổi đang hôn mê được họ đưa vào căn phòng này.

Nhưng bây giờ, cả căn phòng đầy hàn khí mà vị khách nhỏ kia lại chẳng thấy tăm hơi đâu.

Kim đồng ngọc nữ vội vàng bắt đầu đi tìm vị khách nhỏ đã biến mất.

Cùng lúc đó, tại lối vào của 'Thời Gian Thành'.

Một nữ đệ tử Bích Thủy Các ôm một chồng sách dày cộp bước vào 'Thời Gian Thành', đi về phía 'Địa Hạ Thành'.

Cái 'lối vào' mà cô vào không cùng một chỗ với lối vào mà Sở Các chủ đưa Tống Thư Hàng và những người khác vào.

Bởi vì nơi mà Sở Các chủ vào lúc đó không có đệ tử canh giữ.

Hiển nhiên, nơi mà Sở Các chủ đưa nhóm Tống Thư Hàng vào là một lối tắt bí mật.

Chương 584

Đệ tử phụ trách canh giữ lối vào Thời Gian Thành cười nói: “Diệp sư tỷ, chị lại vào 'Địa Hạ Thành' tu luyện đấy à.” “Ừm, chị định ở trong đó tu luyện một tháng.” Nữ đệ tử được gọi là 'Diệp sư tỷ' quay đầu lại mỉm cười.

Một tháng ở thế giới bên ngoài mà cô nói tương đương với gần một năm ở trong 'Địa Hạ Thành'.

Trong lòng cô ôm một chồng sách dày, mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt.

Cô có mái tóc dài màu nâu hạt dẻ được tết bím cẩn thận.

Phần mái dài che lấp đôi mắt của cô.

Khi cô quay đầu mỉm cười, để lộ vành mắt đỏ hoe, khóe mắt vẫn còn đọng lệ, dường như vừa mới khóc xong.

Đây là một thiếu nữ mong manh, lay động lòng người như đóa hoa dạ lan hương vậy.

Sau khi mỉm cười nhẹ, cô gái lại ôm chồng sách dày chạy lon ton vào bên trong 'Địa Hạ Thành'...

để lại mùi hương mực sách thoang thoảng.

Sau khi thiếu nữ xinh đẹp như hoa dạ lan hương kia chạy đi xa, hai đệ tử phụ trách canh giữ lối vào Thời Gian Thành cùng cảm thán: “Diệp sư tỷ vừa mới khóc xong đúng không?” Giá trị mị lực cộng thêm 100 điểm luôn ấy chứ!

Sự tồn tại của Diệp sư tỷ đơn giản là để giải thích cho cụm từ 'Lê hoa đái lệ' vậy.

Mỹ nhân lệ sầu, Giọt lệ chữa lành của Bích Thủy Các... những danh hiệu này khá nổi tiếng trong Bích Thủy Các đấy. ***************** Thời Gian Thành, Địa Hạ Thành.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

Khi tỉnh lại, cậu nhận ra mình đang ở trong căn phòng 'Tắm thuốc'.

Là Sở Sở đã vác cậu tới căn phòng này sao?

“Cuối cùng bạn cũng tỉnh rồi?” Sở Sở đang mặc một chiếc váy liêm tử mới, nói.

“Tôi ngủ lâu lắm rồi à?” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, trong giấc mơ 88.888 giọng nói kia vẫn không tha cho cậu, cậu ngủ bao lâu thì tám vạn giọng nói đó lải nhải bấy lâu.

“Bạn đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi đấy.” Sở Sở đáp.

Bây giờ đã là ngày thứ ba mươi tư kể từ khi cô và Tống Thư Hàng vào 'Thời Gian Thành'.

Quy đổi ra thời gian bên ngoài chắc cũng đã trôi qua gần ba ngày rồi nhỉ?

“Đã ngủ lâu thế rồi à.” Tống Thư Hàng cười khổ, sau đó cậu cẩn thận đưa tay ra, chạm vào cái 'bồn tắm thuốc' bên cạnh... cậu muốn xem xem cái bí pháp hệ giám định kia có còn đang bật không?

Sau khi chạm vào bồn tắm, trong mắt Tống Thư Hàng không còn xuất hiện 'phù văn giám định' nữa, trên người cũng không xuất hiện thêm vết thương nào!

Cậu lập tức vui mừng: “Tuyệt quá!” Hiệu quả của bí pháp Giám định thuật cuối cùng cũng qua đi, cậu không cần lo lắng hễ chạm vào cái gì hay nhìn thấy cái gì là toàn thân lại phun máu để giám định nữa.

Xem ra chỉ cần mình hôn mê đi là có thể kết thúc cái 'Giám định thuật' đó.

Sở Sở thấy vẻ mặt vui mừng của Tống Thư Hàng, hỏi: “Lời nguyền trên người bạn biến mất rồi à?” “Biến mất rồi, cuối cùng cũng không phải lo lúc nào cũng bị phun máu nữa.

Như vậy chúng ta lại có thể tiếp tục đi tìm lối ra rồi.” Tống Thư Hàng nhảy phắt dậy, khởi động gân cốt sau khi đã hôn mê ba ngày ba đêm.

Khi cậu đứng dậy, cơ thể phát ra những tiếng nổ như pháo tre, 'pộp pộp pộp' giòn giã.

Cùng với những tiếng nổ từ xương tủy toàn thân, Thư Hàng cảm thấy thể chất của mình dường như còn được tăng cường thêm một chút, dù chỉ là một chút xíu thôi.

Không chỉ thể chất, hình như chiều cao cũng nhích lên một tí thì phải?

Trong mấy ngày hôn mê bất tỉnh vừa qua, thể chất không những không yếu đi mà còn tăng lên sao?

Lẽ nào là kết quả của việc sử dụng 'Giám định thuật' lần trước?

Trong quá trình không ngừng 'hiến máu', thể chất của mình cũng được cường hóa theo?

Nhưng loại cường hóa kiểu này cậu thà không cần còn hơn, cái giá và thu hoạch hoàn toàn không tương xứng!

Đúng là một vụ làm ăn lỗ vốn.

“Bạn ngủ một hơi mấy ngày trời, mấy ngày qua mỗi khi đổi qua một căn phòng thông đạo, tôi đều phải vác bạn đi đấy.” Sở Sở vừa nói vừa lấy từ trong túi nhỏ ra mấy viên Ích Cốc Đan đưa cho Tống Thư Hàng: “Ăn không?

Ở chỗ tôi có đủ loại hương vị đây.

Bạn ngủ nhiều ngày như vậy chắc là đói rồi nhỉ?” “Có những vị gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Ích Cốc Đan mà Tô Thị A Thập Lục đưa cho cậu đều không có vị gì cả, cậu cứ tưởng Ích Cốc Đan nào cũng nhạt nhẽo như thế.

Sở Sở giải thích: “Vị trái cây, vị thịt nướng, vị cà chua, vị gà, có hết.” “Làm ơn cho tôi một viên vị gà thử xem.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu và Sở Sở ở trong 'Thời Gian Thành' này gần một tháng trời, ngoài Ích Cốc Đan ra cũng chỉ có Ích Cốc Đan, nghe nhắc tới vị gà là cậu thấy thèm nhỏ dãi rồi.

Sở Sở đưa cho cậu một viên Ích Cốc Đan màu vàng nhạt.

Thư Hàng đón lấy rồi nhẹ nhàng ngửi một cái, quả nhiên ngửi thấy mùi gà quay thoang thoảng, nước miếng không tự chủ được mà tiết ra: “Chỉ mới ngửi mùi thôi đã thấy thơm rồi, Ích Cốc Đan này có bán ở đâu không nhỉ?

Thậm chí còn có đủ loại hương vị nữa.” Tống Thư Hàng vừa dứt lời...

đột nhiên, sắc mặt cậu biến đổi.

Khắc tiếp theo, cánh tay đang cầm viên Ích Cốc Đan bỗng dưng xuất hiện hơn hai mươi vết đao đâm sâu nông khác nhau.

Máu tươi tuôn ra xối xả.

Lại nữa à?!

Cái bí pháp 'Giám định thuật' hại người này vẫn chưa tắt sao?

Đừng đùa chứ, mình đâu phải cái kho máu!

Mấy ngày qua mình phun máu còn nhiều hơn cả đời cộng lại rồi

đấy.

Sở Sở: “Không ổn rồi, Thư Hàng đạo hữu... bạn lại phun máu kìa.” “Ừ, tôi đang nhìn đây.” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào vết thương trên cánh tay... bao nhiêu máu quý giá cứ thế lãng phí hết cả.

Nói đi cũng phải nói lại, cậu có nên cân nhắc nuôi một con ma cà rồng đáng yêu nào đó làm thú cưng không nhỉ?

Như vậy sẽ không lãng phí máu nữa.

Theo Tống Thư Hàng biết, sinh vật như ma cà rồng trên đời này thực sự có tồn tại.

Chỉ không biết có giống như trên phim là anh tú nữ đẹp không thôi?

Sở Sở: “Không cầm máu à?” “Cứ để đó đi, chảy một hồi nó tự cầm ấy mà.

Tôi thấy mình cũng hơi quen rồi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói, nhìn lượng máu chảy ra thì có vẻ nhiều nhưng đó chỉ là vì vết thương hơi nhiều thôi.

Thực tế vết thương rất nông, loáng cái là khép lại thôi.

Có điều vì gần đây vết thương cứ nứt ra rồi lành, lành rồi lại nứt nên trên người cậu đã có thêm khá nhiều sẹo.

Người ta bảo 'vết sẹo' là huân chương của đàn ông...

Tống Thư Hàng đoán nếu cứ tiếp tục thế này thì một tháng sau, từ trên xuống dưới người cậu sẽ treo đầy huân chương mất.

Sở Sở hỏi: “Vẫn chưa giải được lời nguyền sao?” “Ừm, chắc là chưa giải quyết triệt để.” Tống Thư Hàng thở dài.

Nhưng cũng coi như có tiến bộ.

Ít nhất là cái bí pháp 'Giám định thuật' này từ chỗ hễ chạm vào cái gì là khởi động, nay đã chuyển sang khởi động ngẫu nhiên, vậy là tiến bộ rồi.

Trong lúc nói chuyện, phù văn trong mắt cậu như dòng nước chảy lên viên Ích Cốc Đan, lại hóa ra hình thái đồng hồ.

Kim giờ trên mặt đồng hồ quay ngược cực nhanh...

Một lát sau, phù văn lại như thủy triều rút về mắt Tống Thư Hàng. [Ích Cốc Đan vị gà, giòn tan rôm rốp, đủ để duy trì dinh dưỡng cho tu sĩ Nhất phẩm trong vòng một tháng.

Sản xuất tháng 4 năm 2018, hạn sử dụng 20 năm.

Nơi sản xuất: phía Nam An Lạc, Thực Tiên Động sản xuất. 1 viên linh thạch Nhị phẩm mua được 20 viên.

Mua nhiều có ưu đãi.] Tống Thư Hàng: “...” Lần này Giám định thuật còn quảng cáo cho Thực Tiên Động luôn à?

Thực Tiên Động có trả phí quảng cáo không vậy?

Ơ, đợi đã! [Vừa nãy lúc mình nhận viên Ích Cốc Đan vị gà, mình có hỏi Sở Sở là 'Ích Cốc Đan này có bán ở đâu không?' đúng không nhỉ?] [Sau đó Giám định thuật liền khởi động.

Không chỉ giám định tác dụng của Ích Cốc Đan mà còn làm nổi bật cả 'nơi sản xuất'.

Họa chăng chính vì sự tò mò trong lòng mình mà Giám định thuật mới khởi động sao?] Tống Thư Hàng trầm tư, nếu phán đoán của cậu không sai thì coi như cậu đã nắm bắt được quy luật khởi động của 'Giám định thuật' rồi.

“Vết thương kiểu này thì có gì mà phải tập quen chứ.” Sở Sở dở khóc dở cười, lại lấy băng gạc ra quấn vết thương trên tay cho cậu.

Như vậy cả hai tay trái phải của Tống Thư Hàng đều đã quấn băng, trông hệt như một cao thủ tán thủ vậy.

Nhìn chằm chằm vào hai bàn tay mình, Tống Thư Hàng lẩm bẩm: “Có lẽ mình nên thử lại xem!” Sở Sở: “Thử lại?

Thử cái gì?” Tống Thư Hàng nhìn quanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên cuộn băng mới quấn trên tay mình...

Nếu giám định cái băng gạc này thì cùng lắm là ngón tay lại thêm một vết thương thôi!

Vậy thì thử xem nào!

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi: “Cái băng gạc này sản xuất ở đâu!” Còn chưa đợi 'Giám định thuật' của cậu khởi động, Sở Sở ở bên cạnh đã nhanh chóng đáp lời: “Đây là đồ nhà họ Sở tự sản xuất.

Sở gia chúng tôi có mở một công ty sản xuất đồ dùng y tế ở An Lạc, cung cấp cho đệ tử tiêu dùng khi tu luyện.

Dù sao tu sĩ trong giai đoạn luyện thể cũng thường xuyên bị thương mà.” Sở Sở cô nương cướp lời hay lắm!

Tống Thư Hàng: “...” Không biết có phải vì bị 'Sở Sở' cướp lời hay không mà lần này Giám định thuật không hề khởi động.

Sau khi tỉnh lại lần này, bí pháp 'Giám định thuật' trên người Tống Thư Hàng dường như đã trở nên linh hoạt hơn nhiều.

Thôi bỏ đi, xem xem trên người mình có thứ gì có thể giám định mà cái giá phải trả thấp thấp chút không.

Chương 585

Thế là Thư Hàng bắt đầu lục lọi cái Nhất Thốn Súc Tiểu Đại của mình.

Đột nhiên cậu nghĩ tới một chuyện...

Ái chà, lần trước trước khi hôn mê, lúc mình lấy 'Đạo Hòa Đan' ra, hình như là mình chạm vào cái Nhất Thốn Súc Tiểu Đại này trước?

Sau đó mới chạm vào Đạo Hòa Đan đúng không?

Lúc đó Giám định thuật đang ở trạng thái mất kiểm soát nhưng nó lại không 'giám định' cái Nhất Thốn Súc Tiểu Đại trước mà lại chọn giám định 'Đạo Hòa Đan'...

Điều này đồng nghĩa với việc vô hình trung đã giúp cậu thoát được một kiếp nạn rồi!

Nghĩ thôi cũng biết cái 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' lai lịch thần bí này so với Đạo Hòa Đan cấp 5 của Cổ Hồ Đạo Quán, dùng ngón chân cái cũng biết cái nào rắc rối hơn rồi.

Do mất đi ký ức trên 'Thần Bí Đảo' nên Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết cái 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' này từ đâu mà có.

Lúc đó nếu không phải bên trong túi có một tờ giấy nhỏ ghi chú thì cậu có lẽ đã đem tặng hoặc vứt bỏ cái túi 'hình con thỏ' đáng yêu này rồi.

Mà nói chứ cái túi này mình làm sao mang từ Thần Bí Đảo về được nhỉ?

Mất trí nhớ rồi nên chẳng nhớ ra nổi.

Không xong rồi!!

Không xong, không xong rồi, vừa nãy mình đang nghĩ đến ý niệm nguy hiểm gì thế này!

Mau dừng cái ý niệm ngu xuẩn đó lại ngay. [Tâm tĩnh tự nhiên lương, hắn mạnh mặc hắn mạnh, vô dục vô cầu.

Làm trống rỗng não bộ của mình... bình đẳng, công chính, pháp trị, ái quốc, kính nghiệp, thành tín, hữu thiện, phú cường, dân chủ, văn minh, hòa hài, tự do... các kiểu hộ thể!] Tống Thư Hàng dốc sức làm trống rỗng đầu óc của mình.

Thế nhưng đã muộn rồi!

Mà con người đôi khi rất lạ, bạn càng không muốn 'nghĩ về một thứ gì đó' thì thứ đó lại cứ ám ảnh trong đầu bạn không chịu tan đi.

Tống Thư Hàng đã cảm thấy trên người mình có một cảm giác đau nhói. [Xong đời rồi, chết chắc rồi.] Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt...

Khắc tiếp theo, trên người Thư Hàng xuất hiện mấy ngàn vết rách sâu nông khác nhau, máu tươi phun ra như không cần tiền.

Một lần nữa nhuộm cậu thành một người máu.

“A a a a, đau đau đau, chết mất, chết mất thôi.” Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc thương tâm thôi.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa rơi những giọt lệ nam nhi... không phải vì đau, mà là vì sai lầm sơ đẳng của chính mình, rơi những giọt lệ hối hận.

“Thư Hàng đạo hữu!” Sở Sở bên cạnh hoảng loạn chân tay, không biết phải làm sao cho phải.

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, cay đắng giơ ngón tay cái về phía Sở Sở: “Không sao đâu, đều là vết thương nhỏ thôi, chỉ là hơi nhiều một chút, không ngại gì.” “Thế này mà còn là vết thương nhỏ à, cả người bạn đang phun máu kìa.” Sở Sở nhanh chóng lấy băng gạc ra nhưng lại chẳng biết phải bắt đầu quấn cho cậu từ đâu.

Cả người Tống Thư Hàng chỗ nào cũng phun máu, nếu quấn thật thì chắc phải quấn cậu thành xác ướp luôn, mà băng gạc cô mang theo không nhiều đến thế!

Tống Thư Hàng: “Không sao, vài phút nữa vết thương sẽ lành thôi.” “Nhìn kiểu gì cũng không giống như là không sao cả!

Cái lời nguyền trên người bạn rốt cuộc là thế nào thế?

Bạn gặp phải nó ở đâu, chúng ta cùng nghĩ cách phá giải nó rồi hãy nói tiếp.” Sở Sở nhanh chóng nói.

Có cái lời nguyền này thì Tống Thư Hàng cứ hở tí là phun máu, chẳng làm được việc gì cả.

“Yên tâm đi, tôi đã tìm ra quy luật phun máu rồi.” Tống Thư Hàng nhe răng.

Trong lúc nói chuyện, phù văn trong mắt cậu như dòng nước rơi lên cái 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại', rồi lại rút về hốc mắt cậu. [Túi Nhất Thốn Súc Tiểu Đại hình con thỏ đáng yêu, được làm từ lớp da lột của Nhất Thốn Chỉ Xà.

Người chế tạo là một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên thích tiếng 'ong ong ong' của loài thỏ.

Do người đó đích thân chế tạo và tặng cho Tống Thư Hàng đạo hữu.] Tiếng 'ong ong ong' là âm thanh bị nhiễu, vốn dĩ 'ong ong ong' lẽ ra phải đại diện cho 'đạo hiệu' hoặc tên của vị Cửu phẩm Kiếp Tiên thích thỏ kia.

Thế nhưng vị Cửu phẩm Kiếp Tiên đó đã cố ý che giấu đi quá khứ, hiện tại và tương lai của mình.

Ngay cả 'Giám định thuật' của Tống Thư Hàng cũng không thể giám định ra đạo hiệu hay tên của người đó.

Cũng may là vị đại tiền bối trên Thần Bí Đảo kia đã che giấu thiên cơ của mình, nếu không Tống Thư Hàng muốn giám định thông tin của một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên thì cái giá phải trả không đơn giản chỉ là phun máu toàn thân đâu.

Có khi là vỡ mạch máu toàn thân mà chết luôn ấy chứ. [Lúc mình ở trên Thần Bí Đảo, vậy mà lại gặp được một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên sao?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lại nhớ tới lần trước khi nhập mộng vào chính mình, trên Thần Bí Đảo đã gặp 'Cửu Đăng cô nương' kia, còn có cả Tiểu Bạch Long trong cổ mộ nữa.

Thần Bí Đảo quả nhiên không hề đơn giản chút nào.

Lại một ngày nữa trôi qua...

Tống Thư Hàng một mình đi lại trong đường hầm Địa Hạ Thành của 'Thời Gian Thành'.

Hôm qua do sơ suất giám định cái 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' khiến toàn thân phun máu, cậu và Sở Sở đành phải nghỉ ngơi thêm một ngày nữa.

Sáng sớm hôm nay, hai người lại cùng lập đội thám hiểm 'Địa Hạ Thành' để tìm lối ra.

Khi thám hiểm, Tống Thư Hàng và Sở Sở hành động cùng nhau.

Bởi vì trong Địa Hạ Thành tràn đầy các loại nguy cơ, dù là Trận Một Trăm Lẻ Tám Đồng Nhân hay là cái 'lời nguyền' khiến Tống Thư Hàng phun máu toàn thân trong mắt Sở Sở, tất cả đều là mối nguy hiểm.

Trong môi trường đầy rẫy nguy hiểm như thế này, hai người hành động cùng nhau có thể hỗ trợ lẫn nhau.

Tống Thư Hàng và Sở Sở không muốn giống như cái kiểu 'đội mạo hiểm của nhân vật chính' trong phim, vào một phó bản nguy hiểm mà lại tách rời cả đội ngũ ra.

Thế nhưng Thư Hàng không ngờ rằng cậu và Sở Sở vẫn bị lạc nhau!

Lúc đó Sở Sở đang đi phía trước cậu, nhưng khi đến một khúc quanh của đường hầm, Sở Sở vừa rẽ một cái... liền biến mất tăm!

Tống Thư Hàng rõ ràng đã bám sát gót rẽ theo ngay nhưng vừa rẽ qua đã không thấy Sở Sở đâu, đồng thời còn có cảm giác hẵng như đang đi thang máy.

Cậu lập tức hiểu ra, đường hầm Địa Hạ Thành của 'Thời Gian Thành' này có thể di chuyển được?

Khốn thật!

Sau khi lạc mất Sở Sở, Tống Thư Hàng đành phải một mình đi tìm kiếm trong đường hầm, vừa tìm lối ra, vừa tìm Sở Sở.

Mỗi khi đi qua một đoạn đường hầm cậu đều để lại những ký hiệu khác nhau.

Chẳng mấy chốc, một ngày nữa lại trôi qua.

Tống Thư Hàng vẫn không tìm thấy tung tích của Sở Sở.

“Hoàn toàn không biết quy luật di chuyển của các thông đạo trong Địa Hạ Thành, lần này ngay cả mùi hương cũng bị xáo trộn, muốn tìm thấy Sở Sở chỉ có thể dựa vào vận may thôi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhắc tới vận may thì dạo gần đây vận khí của cậu có vẻ không tốt lắm.

Đang suy nghĩ thì đột nhiên cậu nhìn thấy ở không gian cuối đường hầm có ánh đèn sáng rực, có bóng người đang di động bên trong!

Có người!

Là Sở Sở hay là đệ tử Bích Thủy Các?

Bất kể là ai thì cũng đều là tin tốt cả!

“Vận may cuối cùng cũng đến rồi sao?” Tống Thư Hàng nói.

Cậu tăng tốc độ, nhanh chóng tiến vào không gian cuối đường hầm đó.

Sau khi bước vào, Tống Thư Hàng thấy đây là một thư viện khổng lồ.

Chắc là... một thư viện nhỉ??

Trong không gian trước mắt chất đầy sách.

Đâu đâu cũng là sách, ít nhất cũng phải đến vài chục vạn cuốn, quả thực là một đại dương sách.

Có điều những cuốn sách này không được xếp ngay ngắn trên giá sách mà chất thành từng đống dưới đất, trông rất lộn xộn.

Và giữa biển sách mênh mông đó có một thiếu nữ đang ngồi.

Cô mặc chiếc váy dài màu tím, mái tóc màu nâu hạt dẻ được tết bím cẩn thận, phần mái dài che khuất đôi mắt.

Lúc này thiếu nữ đang cầm một cuốn sách đọc một cách say sưa.

Miệng cô khẽ lẩm bẩm: [Chẳng có nơi nào tuyệt vời hơn Địa Hạ Thành của Thời Gian Thành nữa, ở đây một ngày mình có thể đọc sách bằng mười hai ngày ở bên ngoài... hạnh phúc quá đi!] Những lời thì thầm của cô bị Tống Thư Hàng, người hiện có thính lực không tệ, nghe thấy hết sạch.

Cô nương ơi, năng lực thời gian của Địa Hạ Thành mà bị cô dùng như thế này thì Sở Các chủ sẽ khóc mất thôi!

Nhưng đồng thời thiện cảm của Thư Hàng đối với thiếu nữ lập tức tăng thêm 20 điểm, cậu cảm nhận được hơi thở 'đồng loại' từ cô gái này.

Cùng thích vùi mình trong biển sách, chỉ cần có sách trong tay là thấy thiên đường.

“Hu hu hu hu~~” Đột nhiên thiếu nữ đang đọc sách bỗng khóc lóc thảm thiết.

Những giọt lệ không ngừng lăn dài trên đôi mắt, lướt qua gò má mịn màng rồi làm ướt sũng trang sách trong tay cô.

Thiếu nữ lại luống cuống lấy tay lau nước mắt trên sách nhưng vì nước mắt cứ không ngừng rơi nên cô càng lau nước mắt trên trang sách lại càng nhiều, chẳng mấy chốc đã làm ướt nhẹp cả trang sách.

Là vì đọc tới tình tiết đau buồn nào đó nên không nhịn được mà khóc sao?

Đây là một thiếu nữ văn chương đa sầu đa cảm đây mà.

Thiện cảm của Tống Thư Hàng dành cho cô gái lại tăng thêm hơn 20 điểm nữa.

Thấp thoáng đâu đó cậu còn có cảm giác như gặp được 'tri kỷ'.

Lên tiếng chào một cái nhỉ?

Chương 586

Đối phương là đệ tử Bích Thủy Các, chắc hẳn phải biết cách rời khỏi Thời Gian Thành chứ?

Thế là Tống Thư Hàng cất tiếng: “Xin lỗi, đã làm phiền...” Lúc này vị thiếu nữ văn chương thích đọc sách này mới nhận ra có khách tới.

Cô vội vàng giấu cuốn sách ra sau lưng, ánh mắt chằm chằm nhìn Tống Thư Hàng.

Đồng thời nước mắt cô vẫn không ngừng rơi xuống, đôi mắt đẫm lệ của cô diễn tả hoàn hảo cụm từ 'Lê hoa đái lệ'.

“Chào bạn.” Tống Thư Hàng ái ngại vẫy vẫy tay.

“Chào bạn, hu hu hu hu.” Thiếu nữ gật đầu với cậu rồi lại khóc càng thảm thiết hơn.

Thấy cô cứ khóc mãi không thôi, Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng.

Dường như thấy được sự ngượng ngùng của Tống Thư Hàng, thiếu nữ như đóa dạ lan hương khẽ xua tay: “Xin đừng để ý đến mình, hu hu hu ~~ mình vốn dĩ là thế, một khi đã khóc là một lúc lâu mới nín được.

Mà vị sư đệ này, bạn là đệ tử phân các nào vậy?

Hu hu hu, hình như trước đây mình chưa từng gặp bạn?” “Chào bạn, tôi không phải đệ tử Bích Thủy Các.

Mấy ngày trước tôi vô tình lạc vào Bích Thủy Các rồi gặp được Sở Các chủ.

Sau đó Sở Các chủ đã đưa tôi và bạn của tôi vào 'Địa Hạ Thành' đầy ánh sáng thời gian này.” Tống Thư Hàng đáp.

“Hóa ra là vậy... hu hu hu ~~ thế thì bạn là khách của Bích Thủy Các rồi.” Thiếu nữ cũng không nghi ngờ Tống Thư Hàng, bởi vì Thời Gian Thành này là một nơi rất đặc thù, liên quan đến khái niệm 'thời gian', nếu không được sự đồng ý của Sở Các chủ - người nắm giữ Thời Gian Thành - thì không ai có thể vào được.

“Hu hu hu ~~ mình là đệ tử chữ Diệp của Bích Thủy Các, đạo hiệu là Diệp Tư.

Hu hu hu.” Thiếu nữ văn chương lau nước mắt, nói tiếp: “Ngoài ra vì mình rất thích đọc sách và suy ngẫm nên các sư huynh muội cũng có người gọi mình là 'Diệp Tư Khảo' (Diệp suy ngẫm) hoặc 'Diệp Chi Tư Khảo'.” Còn mấy cái danh hiệu như [Mỹ nhân lệ sầu] hay [Giọt lệ chữa lành của Bích Thủy Các] thì cô còn lâu mới thừa nhận nhé!

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, nghĩ thầm vị sư tỷ này sao mới gặp mặt đã khai luôn cả 'biệt danh' của mình ra làm gì thế nhỉ?

Cậu vẫn nhanh chóng lịch sự đáp lại: “Tôi gọi bạn là Diệp sư tỷ nhé, tôi là Tống Thư Hàng.

Đạo hiệu thì... bên ngoài hôm nay là mùng 3 hay mùng 4 ấy nhỉ.

Ừm, vẫn là mùng 3.

Cho nên đạo hiệu của tôi là 'Tầm Đạo Thư Sinh'!” “Tầm Đạo Thư Sinh?

Bạn cũng thích đọc sách à?” Đôi mắt Diệp sư tỷ sáng lên, cuối cùng cô cũng không khóc nữa, chỉ thỉnh thoảng sụt sịt một cái.

“Ừm, tôi thích đọc sách nhất.” Tống Thư Hàng khẳng định chắc nịch, đây đúng là một trong những sở thích lớn nhất cuộc đời cậu mà.

Diệp sư tỷ liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái, cô cảm nhận được hơi thở 'đồng loại' từ cậu, đúng là một đồng đạo cũng chung sở thích đọc sách rồi!

Vì có 'sở thích chung' nên chẳng mấy chốc hai người đã trò chuyện với nhau một cách vui vẻ...

“Mà này Diệp sư tỷ, vừa nãy chị đang đọc cuốn gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, là cuốn sách gì mà lại khiến chị ấy khóc thương tâm đến thế chứ?

“Thực ra chỉ là một cuốn sách tiện tay lấy đại thôi.” Diệp sư tỷ đưa cuốn sách đằng sau lưng cho cậu.

Tống Thư Hàng đón lấy cuốn sách. 《Luận về cách tiết kiệm chân khí hoặc linh lực khi tu sĩ ngự kiếm phi hành!》 "Bình tĩnh, phải giữ tâm thế bình thường!" Khi nhìn thấy tựa sách này, Tống Thư Hàng cố gắng để đại não duy trì trạng thái bình tĩnh, cảm xúc không dao động.

Tránh để bí pháp 'Giám định thuật' tự động kích hoạt, đột nhiên lại phun máu ngay trước mặt Diệp sư tỷ.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng lại nhìn cái tựa sách nghiêm túc kia, nếu nhìn tựa sách thì hoàn toàn không thể tưởng tượng được có chỗ nào đáng để Diệp sư tỷ phải khóc lớn như vậy?

Chẳng lẽ nội dung bên trong ẩn chứa huyền cơ?

Ví dụ như tựa sách là thảo luận học thuật nghiêm túc, nhưng nội dung lại là câu chuyện tình cảm bi kịch thuần khiết?

Loại tựa sách kiểu 'treo đầu dê bán thịt chó' này, trước đây Tống Thư Hàng đã tiếp xúc không ít!

Thế là, Tống Thư Hàng nhanh chóng lật xem cuốn 《Luận về cách tu sĩ tiết kiệm chân khí hoặc linh lực khi ngự kiếm phi hành》 này, còn đặc biệt lật đến trang bị nước mắt của Diệp sư tỷ làm ướt nhèm.

Tuy nhiên, thứ cậu nhìn thấy là một chuỗi những thứ giống như công thức toán học.

Cậu đọc lướt nhanh, lật liên tiếp mấy trang, nhưng chỉ thấy những lý luận khô khan về 'làm sao tiết kiệm tiêu hao khi ngự kiếm'.

Hoàn toàn không thấy nội dung nào thuộc kiểu 'điểm gây xúc động' hay 'bi kịch' cả!

Chết tiệt, Diệp sư tỷ rốt cuộc đứng ở góc độ độc giả nào mà lại có thể đối mặt với nội dung lý luận khô khan thế này mà khóc thương tâm đến vậy?

Chẳng lẽ chị ấy thuộc loại độc giả có 'não động siêu lớn'?

Ví dụ như, có loại độc giả có thể đem những cảnh chiến đấu nhiệt huyết sôi trào trong truyện robot đại chiến như 'Hãy nổ tung một cách hoa lệ ở đây đi!

Tàu Công Dân!', 'Cỗ máy số 1, ăn một chiêu tia sáng vô địch của ta!', 'Tàu Hòa Bình, lãnh địa tuyệt đối của ngươi sắp bị ta công phá rồi' tự động biến thành 'truyện người lớn bản robot' luôn?

Nhưng... cho dù Diệp sư tỷ là loại độc giả có não động siêu lớn đi nữa, thì làm sao chị ấy có thể biến những 'công thức lý luận' phức tạp thành bi kịch được?

Chẳng lẽ phù văn dấu * là nam chính, phù văn dấu # là nữ chính, phù văn dấu ￥ là nam phụ, rồi diễn ra một vở bi kịch lấy nước mắt người xem sao?

Tống Thư Hàng lẳng lặng trả lại cuốn sách cho Diệp sư tỷ.

Quả nhiên, thế giới của thiếu nữ văn chương, mình vẫn không hiểu nổi sao?

Trên con đường văn chương, mình vẫn còn quá trẻ con ư? "Tầm

Đạo Thư Sinh sư đệ, ta luôn cảm thấy ngươi đang nghĩ chuyện gì đó rất thất lễ." Sau khi nhận lại sách, đôi mắt Diệp sư tỷ đỏ hoe, bất mãn nói.

Tống Thư Hàng vội xua tay: "Không có, không có chuyện đó đâu!" "Nhìn bộ dạng chột dạ của ngươi kìa, quả nhiên là đang nghĩ chuyện thất lễ." Diệp sư tỷ sụt sịt vài cái, sau đó hai tay ôm mặt, nước mắt đột nhiên không ngừng rơi xuống, lại thương tâm khóc rống lên.

Tống Thư Hàng: "..." "Xin lỗi xin lỗi, ta không phải vì nguyên nhân của ngươi mà đột nhiên khóc đâu, hu hu hu, ta chỉ là đột nhiên có cảm giác bi thương ập tới, nhịn không được nên mới khóc.

Hu hu hu~ thật sự không liên quan tới ngươi.

Ngươi đừng hiểu lầm." Diệp sư tỷ vừa khóc đặc biệt thương tâm, vừa đưa tay vẫy vẫy với Tống Thư Hàng, chủ động lên tiếng an ủi cậu.

Tống Thư Hàng: "..." Điểm rơi nước mắt của Diệp sư tỷ thật sự quá kỳ quái rồi~~ nhưng cái dáng vẻ vừa khóc vừa thiện lương an ủi người khác của chị ấy, ngoài ý muốn lại có chút đáng yêu?

Khó khăn lắm, Diệp sư tỷ mới ngừng được nước mắt. "Để Tầm Đạo Thư Sinh sư đệ chê cười rồi." Diệp sư tỷ thỉnh thoảng lại sụt sịt một cái.

Tống Thư Hàng đưa lên một gói khăn giấy - không phải cậu tự mang theo, mà là bên cạnh Diệp sư tỷ vốn đã để không ít khăn giấy rồi.

Diệp sư tỷ lau nước mắt, sau đó... gượng ép chuyển chủ đề: "Tầm Đạo Thư Sinh sư đệ, ngươi thích xem loại sách gì nhất?" Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi đáp: "Cái gì tôi cũng thích, có lẽ, tôi chỉ đơn thuần là thích đọc sách thôi." Cho dù là kiến thức lý luận khô khan, sách giáo khoa; hay là tiểu thuyết, truyện tranh; hoặc là luận văn khoa học, thơ từ cổ, chỉ cần là sách, Tống Thư Hàng cầm lên là có thể xem đến mê mẩn.

Một khi đã xem là hết cả buổi chiều, thậm chí lâu hơn! "Cái gì cũng không kén chọn sao?" Diệp sư tỷ tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng gật gật đầu. "Ngươi giống ta thật đấy, ta cũng vậy.

Tuy có rất nhiều sách xem không hiểu, nhưng chỉ cần là sách, ta đều rất thích.

Cho nên ta mới đặc biệt thích ở lại địa hạ thành của 'Thời Gian Thành', ở đây ta có thể đọc được nhiều, thật nhiều sách hơn nữa." Diệp sư tỷ rất vui vẻ nói.

Quả nhiên là cùng một loại người!

Hai người nhìn nhau một cái.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình và vị Diệp sư tỷ này thật sự rất hợp duyên!

Diệp sư tỷ lại hỏi: "Vậy bình thường ngươi xem loại sách nào nhiều nhất?" "Xem nhiều nhất chắc là sách học tập, sách bổ trợ này nọ, vì tôi vẫn là sinh viên nên tiếp xúc với loại sách này nhiều nhất." Tống Thư Hàng hồi tưởng lại: "Ngoài ra, tiếp xúc nhiều nhất chắc là tiểu thuyết và truyện tranh, hai loại này dùng để thư giãn là tốt nhất.

Danh tác thế giới và thơ từ thì xếp sau." "Tiểu thuyết diễn nghĩa và họa sách sao?

Ta cũng rất có hứng thú với hai loại này, gần đây có tiểu thuyết hay họa sách nào hay không, đề cử cho ta với?" Diệp sư tỷ vui mừng nói.

Khi hai người yêu sách giao lưu, chủ đề sẽ tự nhiên xoay quanh trung tâm là 'sách'.

Đây gọi là có 'chủ đề chung'.

Thế là, Tống Thư Hàng kể về vài cuốn tiểu thuyết mình rất thích.

Vì phạm vi đọc của cậu rất rộng, từ danh tác thế giới đến võ hiệp, rồi đến văn học mạng hiện đại, cậu đều có tác phẩm yêu thích.

Nhưng khi nghe Tống Thư Hàng đọc một tràng tên sách, Diệp sư tỷ mặt đầy vẻ cảm thán: "Những thứ ngươi nói, ta đều chưa từng nghe qua nha.

Là tiểu thuyết mới xuất hiện trên thế giới vài trăm năm gần đây sao?" "Chắc là vậy." Tống Thư Hàng gật đầu.

Thời gian đúng là thú vị, tu sĩ bế quan một cái là vài trăm năm, lúc ra ngoài thì cả thế giới đã thay đổi nghiêng trời lệch đất rồi. "Vậy ngươi giới thiệu cho ta vài cuốn tiểu thuyết thú vị đi được không?

Ta đột nhiên thấy rất hứng thú đấy." Diệp sư tỷ mong đợi nói. "Cái này thì không vấn đề gì.

Tôi có thể mô tả cho Diệp sư tỷ về những điểm thú vị và cốt truyện đại khái của những cuốn sách đó.

Nếu Diệp sư tỷ thật sự thích chúng, sau này có cơ hội tới Bích Thủy Các lần nữa, tôi sẽ mang những cuốn sách đó theo cho chị." Tống Thư Hàng cười hi hi, sau khi trở thành tu sĩ trí nhớ của cậu trở nên rất tốt, cốt truyện những tiểu thuyết đã xem qua vẫn còn nhớ được bảy tám phần, kể lại một lượt không thành vấn đề. "Đúng rồi Diệp sư tỷ, trước đó tôi và bạn đồng hành bị lạc trong đường hầm địa hạ thành, chị có cách nào tìm thấy cô ấy không?" Tống Thư Hàng hỏi thăm.

Ngoài Sở Sở ra, còn có lối ra khỏi 'địa hạ thành' nữa, cũng phải nhân cơ hội này hỏi Diệp sư tỷ cho rõ mới được. "Hi hi, chắc là các ngươi vừa vặn gặp phải lúc khu vực 'Thời Gian Thành' di dời rồi.

Để giảm bớt gánh nặng do 'thời gian' quét qua, cứ cách một khoảng thời gian là cấu trúc nội bộ và vị trí của Thời Gian Thành sẽ thay đổi." Diệp sư tỷ giải thích: "Trên người ngươi có vật gì mang theo khí tức của bạn đồng hành không?

Đưa cho ta, ta sẽ tìm giúp ngươi." "Băng gạc được không?" Tống Thư Hàng tháo băng gạc trên cánh tay ra, đây là do Sở Sở quấn cho cậu, chắc hẳn có khí tức của cô ấy. "Được chứ." Diệp sư tỷ mỉm cười, đón lấy miếng băng gạc từ tay Tống Thư Hàng.

Trong quá trình đón lấy, ngón tay chị ấy chạm vào ngón tay Tống Thư Hàng, cả hai đều có thể cảm nhận được nhiệt độ giữa các đầu ngón tay của nhau.

Khoảnh khắc đầu ngón tay chạm nhau, sắc mặt Tống Thư Hàng bỗng biến đổi mạnh mẽ.

Hỏng bét! "Tới rồi, sắp tới rồi!" Tống Thư Hàng lầm bầm.

Chương 587

Cảm giác đó lại tới, không thể dừng lại được.

Đó là cảm giác khi bí thuật giám định sắp phát tác!

Diệp sư tỷ chớp chớp mắt, mặt đầy vẻ nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng bỗng nhiên lên cơn co giật. "Diệp sư tỷ, mau tránh ra!" Tống Thư Hàng thốt lên.

Thế nhưng, chưa đợi Diệp sư tỷ kịp tránh né, trên người Tống Thư Hàng như một cái vòi phun, máu tươi bắn ra tung tóe!

Hơn nữa lần này, máu tươi phun ra còn mãnh liệt hơn hẳn những lần trước!

Diệp sư tỷ khẽ phất tay, máu tươi phun về phía mình liền bị một tấm bình phong vô hình ngăn lại. "Chết tiệt, đau quá." Tống Thư Hàng hạ thấp giọng, cố gắng nén tiếng thảm thiết trong cổ họng.

Nhưng ngay khắc sau, từ miệng cậu cũng không ngừng phun ra máu tươi: "Oẹ——" Mấy lần trước đều chỉ xuất hiện vết thương trên người, chưa bao giờ bị thổ huyết cả.

Trên người vị Diệp sư tỷ này rốt cuộc ẩn chứa bí mật gì?

Lần bị thương này còn nghiêm trọng hơn cả khi giám định 'con rối' và 'nhẫn không gian' nữa.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, kích hoạt 'Trì dũ thuật' trên 'Nhẫn cổ đồng'.

Những vết thương trước đây chỉ là thương ngoài da, vài phút là tự động hồi phục.

Nhưng vết thương lần này đã có chút nghiêm trọng rồi.

Cho nên, cậu tiêu hao lần sử dụng trì dũ thuật có giới hạn mỗi ngày trên chiếc nhẫn cổ đồng.

Ánh sáng của trì dũ thuật bao phủ lên người Tống Thư Hàng, bắt đầu chữa trị những vết thương trên cơ thể.

Thế nhưng... vết thương trên người cậu vừa mới khép miệng thì rất nhanh sau đó lại nứt ra.

Đồng thời, càng có nhiều vết thương mới hiện lên.

Cái giá phải trả để giám định vị 'Diệp sư tỷ' này lại nặng nề đến vậy sao?

Hơn nữa, giám định thuật khởi động cũng rất đột ngột.

Tống Thư Hàng rõ ràng không hề tò mò về thân phận của vị Diệp sư tỷ này, cũng chưa từng nghĩ tới chuyện giám định chị ấy, tại sao lần này bí pháp giám định thuật lại tự mình khởi động chứ?

Thư Hàng phun máu xối xả, trạng thái này khiến cậu ngay cả đan dược chữa thương cũng không thể uống nổi.

Rất nhanh sau đó... vì mất máu quá nhiều, cậu cảm thấy mí mắt nặng trĩu, đầu óc bắt đầu choáng váng.

Diệp sư tỷ ngẩn người, sau đó lập tức hai tay bắt đạo ấn, thi triển một đạo thuật trị thương lên người Tống Thư Hàng.

Cấp độ trì dũ thuật của chị ấy mạnh hơn nhiều so với cái đính kèm trên nhẫn của Tống Thư Hàng.

Sau khi một đạo trì dũ thuật hạ xuống, thương thế của Tống Thư Hàng bắt đầu ổn định lại.

Vết thương bắt đầu hồi phục từng chút một, không còn bị nứt ra nữa.

Diệp sư tỷ: "Cảm thấy khá hơn chút nào chưa?" "Đỡ nhiều rồi, cảm ơn Diệp sư tỷ." Tống Thư Hàng nói.

Lần này, thật sự khiến cậu có cảm giác cận kề cái chết!

Trong lúc nói chuyện, dòng chảy phù văn trong mắt cậu đã được kích hoạt, đổ dồn về phía thiếu nữ văn chương Diệp sư tỷ trước mặt.

Trong tình huống bình thường, dòng phù văn này sẽ hóa thành hình dạng một chiếc đồng hồ trên bề mặt cơ thể Diệp sư tỷ rồi bắt đầu quay ngược.

Nhưng lần này, tình hình lại có chút đặc thù.

Khi dòng phù văn rơi xuống người 'Diệp sư tỷ', nó lại trực tiếp chìm vào trong cơ thể chị ấy rồi mới hóa thành đồng hồ.

Mà Diệp sư tỷ hoàn toàn không hề hay biết gì về tình huống này!

Không lâu sau, phù văn quay trở lại trong hốc mắt Tống Thư Hàng.

Kết quả giám định thuộc về Diệp sư tỷ phản hồi lại trong não hải của cậu. [Người nắm quyền Bích Thủy Các, Sở tiên tử... u u u u u~~] Thông tin Tống Thư Hàng nhận được trong đầu chỉ có bấy nhiêu đó.

Tiếng 'u u u u' phía sau là do giám định thất bại sao?

Người nắm quyền Bích Thủy Các, Sở tiên tử?

Diệp sư tỷ và Sở tiên tử có mối liên hệ đặc biệt nào sao?

Phần giám định thất bại đó là có ý gì?

Tống Thư Hàng há hốc mồm, sau đó trước mắt tối sầm lại, đổ rầm xuống đất ngất đi.

Ngay khoảnh khắc cậu ngất đi, lại lục tục có thêm một số thông tin truyền vào não hải, đó là phần được truyền lại sau khi tiếng 'u u u' kéo dài kia kết thúc. [Diệp Tư tiên tử, được gọi là 'Lệ mỹ nhân hay khóc' của Bích Thủy Các, 'Nước mắt chữa trị'.

Đối xử với mọi người lương thiện, sở thích là đọc sách.

Nàng được xưng tụng là tàng thư các sống của Bích Thủy Các, mẫn đạo vu... rắc!] Nội dung giám định phía dưới vì ý thức của Tống Thư Hàng hôn mê nên đã bị đứt đoạn! "Phụt——" Tống Thư Hàng trong cơn hôn mê lại phun ra một ngụm máu tươi.

Theo ý thức của cậu tiêu tán, bí pháp 'Giám định thuật' cũng dừng lại.

Lúc này... không ai phát hiện ra, trong đống máu tươi phun ra khắp người Tống Thư Hàng, có một phần nhỏ hội tụ về phía túi áo của cậu.

Ở đó, Ngộ Đạo Thạch và 'rễ' của Thông nương đang hấp thụ máu của cậu, giống như nhận được sự tưới nhuần, bắt đầu chậm rãi sinh trưởng...

Một canh giờ sau.

Tống Thư Hàng tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Có thể tỉnh lại nhanh như vậy phần lớn là nhờ pháp thuật của Diệp sư tỷ. "Ngươi bị làm sao vậy, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu?

Đột nhiên lại phun máu?

Hơn nữa trên người còn xuất hiện nhiều vết thương như thế?" Diệp sư tỷ nghi hoặc hỏi. "Chắc là bị đạo thuật phản phệ, hoặc cũng có thể nói là trúng phải đạo thuật kiểu nguyền rủa gì đó." Tống Thư Hàng cười khổ.

Nguyên lý của bí thuật 'giám định' đó, chính cậu còn chưa nắm rõ, không biết phải giải thích với người khác thế nào. "Pháp thuật phản phệ đến mức phun máu toàn thân...

đó là loại pháp thuật gì vậy?" Diệp sư tỷ rất tò mò hỏi: "Nếu tiện nói thì có thể kể cho ta nghe một chút.

Ta đã xem qua rất nhiều, rất nhiều sách phân tích đạo thuật, biết đâu có thể tìm ra cách giải quyết cho ngươi?" Diệp sư tỷ đã xem qua vô số kiến thức lý luận pháp thuật, những thứ dùng được, không dùng được, thậm chí vì một số nguyên nhân nào đó, chị ấy còn nắm giữ rất nhiều kiến thức đạo thuật mà ngay cả chính chị ấy cũng không biết! "Tất nhiên, nếu là pháp thuật bí mật đặc thù thì đừng có tùy tiện nói cho người khác biết.

Đó là kiến thức cơ bản." Diệp sư tỷ bổ sung thêm.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Bí pháp này vốn dĩ có được từ trong 'Thời Gian Thành'.

Hơn nữa, ngay cả chính cậu cũng không thể mô tả rõ ràng pháp thuật này.

Hơn nữa, vì Diệp Tư tiên tử là người lương thiện, lại được xưng là tàng thư các sống của 'Bích Thủy Các', có lẽ... có thể chọn thử một lần. "Cụ thể thì tôi cũng không biết nên hình dung thế nào.

Đại khái là một loại năng lực giám định mọi vật phẩm, nhưng khi sử dụng... sẽ bị phản phệ khiến toàn thân phun máu.

Pháp thuật này sau khi tôi sử dụng lần đầu tiên đã rơi vào trạng thái mất kiểm soát." Tống Thư Hàng mô tả khái quát hiệu quả pháp thuật cho Diệp sư tỷ nghe.

Diệp sư tỷ nỗ lực suy nghĩ, nhưng cho dù là người được mệnh danh là tàng thư các di động của 'Bích Thủy Các', chị ấy cũng chưa bao giờ tiếp xúc với kiến thức về triệu chứng tương tự.

Loại pháp thuật giám định thì trong giới tu sĩ cũng có.

Ví dụ như một số nhãn thuật có thể quan sát những chi tiết nhỏ nhặt của vật phẩm, còn hiệu quả hơn bất kỳ loại kính hiển vi nào.

Hoặc là pháp thuật trực tiếp thông qua giám định nguyên tố để đo niên đại của vật phẩm, vân vân, còn có rất nhiều loại khác.

Nhưng loại pháp thuật giám định mà Diệp sư tỷ biết, không có loại nào dẫn đến việc người thi thuật bị phun máu xối xả cả.

Diệp sư tỷ lắc lắc đầu: "Ta cũng chưa từng thấy chứng bệnh này...

Ơ?" Nhưng đột nhiên, trong não hải chị ấy dường như lóe lên một tia linh quang, dường như chị ấy đã từng thấy triệu chứng tương tự ở đâu đó!

Nhưng nhất thời không tài nào nhớ ra được.

Theo lý mà nói, với trí nhớ của tu sĩ thì không nên xuất hiện vấn đề này.

Có lẽ là kiến thức về triệu chứng này chị ấy đã lướt qua ở cuốn sách nào đó? "Có lẽ, ta thật sự đã từng thấy qua chứng bệnh này ở đâu đó rồi!" Diệp sư tỷ day day huyệt thái dương, giọng không chắc chắn lắm: "Nhưng nhất thời ta cũng không nhớ nổi là đã xem trong cuốn sách nào!" Thậm chí, chị ấy còn không thể xác định được mình có phải từng thấy chứng bệnh này trong 'sách vở' hay không, vì kiến thức về 'triệu chứng' này xuất hiện rất đột ngột... cứ như thể vốn dĩ nó không thuộc về ký ức của chị ấy vậy. "Thật sao?" Thư Hàng trong lòng vui mừng. "Nếu không ngại thì Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu cùng ta tìm thử xem, trong không gian đường hầm này ta có mang theo rất nhiều sách vở, bao gồm đủ loại kiến thức lý luận đạo thuật, kỹ xảo sử dụng.

Chúng ta cùng tìm ở đây xem có thấy trường hợp nào tương tự với ngươi không." Diệp sư tỷ nói. "Cảm ơn Diệp sư tỷ... nhưng mà, sách ở đây tôi có thể xem được sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 588

Sách ở đây đều là nội dung về kiến thức tu sĩ.

Ở bên ngoài, ngay cả loại đại trà như Hỏa Diễm Đao cũng phải tốn mấy viên linh thạch tam phẩm mới mua được.

Những cuốn sách ở chỗ Diệp sư tỷ chắc chắn quý giá hơn loại như 《Hỏa Diễm Đao》 nhiều. "Ừm, đây đúng là một vấn đề." Diệp sư tỷ gật đầu.

Thế là, Diệp sư tỷ một mình tìm kiếm trong biển sách mênh mông. "Đúng rồi, người bạn đồng hành của ngươi, ta đã thông qua pháp thuật liên lạc thông dụng trong 'Thời Gian Thành' để tìm thấy cô ấy rồi.

Khí tức trên băng gạc đã khóa định vị trí của cô ấy, rất nhanh thôi sẽ có thể dẫn đường cho cô ấy đến chỗ chúng ta." Đôi tay nhỏ nhắn của Diệp sư tỷ nhanh thoăn thoắt lật giở những cuốn sách. "Cảm ơn Diệp sư tỷ!" Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Như vậy, sự an nguy của Sở Sở cũng có thể yên tâm rồi.

Cậu đứng một bên, lòng ngứa ngáy nhìn Diệp sư tỷ lật sách nhanh như gió.

Dáng vẻ Diệp sư tỷ lật xem giữa biển sách trông thật hạnh phúc làm sao.

Cậu cũng rất muốn cùng Diệp sư tỷ đứng đó, lật xem biển sách mênh mông này...

Chỉ tiếc là sách ở đây cậu không có tư cách để xem.

Diệp sư tỷ lại tìm trong biển sách hồi lâu.

Đột nhiên, chị ấy lên tiếng hỏi: "Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu, ngươi là đệ tử môn phái nào?" "Tôi không có môn phái, coi như là một tán tu thôi." Tống Thư Hàng cười đáp. "Ơ?

Tán tu?" Diệp sư tỷ không khỏi nhìn Tống Thư Hàng thêm vài lần.

Tu sĩ có cách nhìn tuổi tác của riêng mình.

Chị ấy có thể nhìn ra Tống Thư Hàng còn chưa tới hai mươi tuổi.

Nhưng đã là cảnh giới đan điền thứ 3 nhị phẩm [Long Trảo đan điền] rồi.

Hơn nữa, tinh thần lực lại còn ánh lên sắc đồng, đó là biểu tượng tinh thần lực đã bước vào cảnh giới tam phẩm. "Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu, có muốn gia nhập Bích Thủy Các không?" Đôi mắt Diệp sư tỷ sáng lên hỏi. "Cảm ơn ý tốt của Diệp sư tỷ... nhưng e là trong thời gian ngắn tôi không thể cân nhắc lựa chọn gia nhập môn phái được." Tống Thư Hàng khéo léo từ chối. "Vậy sao, thật đáng tiếc.

Với tư chất của ngươi, nếu gia nhập môn phái chắc chắn sẽ được môn phái dốc lòng bồi dưỡng." Diệp sư tỷ cười nói.

Tống Thư Hàng cười gượng gạo, tư chất của cậu rất bình thường.

Hơn nữa lại bỏ lỡ thời kỳ tu luyện tốt nhất, căn bản không phải thiên tài gì.

Diệp sư tỷ lại vùi đầu vào biển sách tìm kiếm.

Chị ấy tĩnh lặng tìm tòi trong biển sách, Tống Thư Hàng đứng bên cạnh nhàm chán nhìn chị ấy.

Sau đó, Thư Hàng bắt đầu tu luyện 《Cương Thủ》 và 《Bất Động Kim Cương Thân》. "Đúng rồi, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu, ngươi có đạo lữ chưa?" Diệp sư tỷ đột nhiên hiếu kỳ hỏi. "Đạo lữ?

Chưa có, tôi còn trẻ lắm.

Ha ha." Tống Thư Hàng cười gượng, lên đại học rồi mà cậu vẫn còn độc thân, đúng là một chuyện buồn mà. "Vẫn chưa có đạo lữ sao?" Diệp sư tỷ che miệng cười.

Tống Thư Hàng luôn có cảm giác mình bị Diệp sư tỷ tấn công bằng sự chế giễu. "Vậy thì... có muốn trở thành đạo lữ với ta không?" Diệp sư tỷ chỉ tay vào mình, đôi mắt chớp chớp. "Hả?" Tống Thư Hàng ngây ra như phỗng, cậu gần như tưởng lỗ tai mình có vấn đề rồi. "Ta nói là, có muốn cân nhắc trở thành đạo lữ với ta không?" Diệp sư tỷ lặp lại lần nữa.

Tống Thư Hàng lúc này mới hỏi một câu ngớ ngẩn: "Tại sao?" Chủ yếu là vì cậu tự nhận thấy mình không phải loại nhân vật có thể khiến người ta vừa gặp đã chấn động, tỏa ra hào quang bá chủ.

Dựa vào cái gì mà Diệp sư tỷ vừa mới gặp mặt không lâu đã chủ động muốn trở thành đạo lữ với cậu chứ? "Bởi vì cảm thấy hai chúng ta rất hợp nhau, giữa chúng ta sẽ có chủ đề chung." Ánh mắt Diệp sư tỷ sáng rực, tiếp tục nói: "Tuy không biết tại sao, nhưng ta có một loại thôi thúc muốn thử kết một 'đạo lữ'.

Dường như...

đó là một nguyện vọng rất mạnh mẽ!" Đúng vậy, nguyện vọng rất mạnh mẽ!

Rõ ràng trước đây chị ấy chưa bao giờ nghĩ tới việc muốn tìm 'đạo lữ'.

Nhưng đột nhiên, trong lòng chị ấy lại nảy sinh nguyện vọng như thế.

Nguyện vọng này cứ như là một chấp niệm trong lòng chị ấy vậy.

Muốn thử kết một 'đạo lữ', tốt nhất là người có cùng hứng thú, cùng sở thích với mình.

Mà Tống Thư Hàng trước mắt chính là một đối tượng rất tốt.

Ít nhất, cả hai đều thích đọc sách.

Có chủ đề chung, giống như tri kỷ vậy. "Nhưng mà, đột ngột quá đi." Tống Thư Hàng cười khổ.

Cậu quả thực có ấn tượng rất tốt với Diệp sư tỷ, thiếu nữ văn chương, cùng sở thích, nói chuyện cũng rất vui vẻ.

Nhưng hai người mới chỉ gặp mặt chưa bao lâu mà? "Cũng đúng, có hơi đột ngột thật." Diệp sư tỷ gật gật đầu, sau đó chị ấy nghĩ ngợi một lát rồi nói: "Nếu ngươi và ta thành đạo lữ thì sẽ không tính là người ngoài nữa!

Đến lúc đó, tất cả sách ở đây ngươi đều có thể xem đó!" Vừa nói, Diệp sư tỷ vừa dang rộng hai tay, chỉ vào hàng trăm ngàn cuốn sách liên quan đến tu luyện trong không gian này!

Tống Thư Hàng cười gượng.

Sư tỷ à, chị dụ dỗ trực tiếp như vậy thật sự không vấn đề gì sao?

Thấy Thư Hàng cười gượng, Diệp sư tỷ cũng cảm thấy mình dụ dỗ lộ liễu quá, ngượng ngùng cười lên: "Ha ha ha." Sau đó, Diệp sư tỷ tiếp tục ngồi xổm đọc sách, Tống Thư Hàng tiếp tục tu luyện. "Nhưng mà, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu, thật sự không cân nhắc một chút sao?

Ta cảm thấy hai chúng ta nhất định sẽ rất hợp nhau." Diệp sư tỷ nói: "Chúng ta có thể thử dành thời gian dài hơn để tìm hiểu nhau, sau đó đợi thời gian lâu rồi chúng ta hãy trở thành đạo lữ thì sao?" Tống Thư Hàng im lặng nhìn Diệp sư tỷ.

Cậu biết qua thông tin phản hồi từ giám định thuật rằng trong Bích

Thủy Các, vị Diệp sư tỷ này có hai danh hiệu tích cực.

Diệp sư tỷ ở Bích Thủy Các chính là người cực kỳ có tiếng tăm!

Tống Thư Hàng đoán chừng, nếu Diệp sư tỷ đứng ngoài Bích Thủy Các hét to một tiếng: "Cho ta một vị đạo lữ!", lập tức sẽ có hàng tá nam tu sĩ tranh nhau vỡ đầu để được kết thành đạo lữ với chị ấy.

Thật ra nhắm vào hàng trăm ngàn cuốn sách kia, Tống Thư Hàng quả thực có chút thôi thúc muốn đồng ý ngay.

Nhưng cậu không làm vậy, vì như thế quá không có trách nhiệm.

Đạo lữ cũng tương đương với vợ chồng.

Nếu tùy tiện đồng ý, không chỉ là vô trách nhiệm với bản thân mà còn là vô trách nhiệm với Diệp sư tỷ.

Thấy vẻ mặt khó xử của Tống Thư Hàng, Diệp sư tỷ chớp chớp mắt. "Ơ?

Từ từ bồi dưỡng cũng không được sao?" Đột nhiên chị ấy dường như hiểu ra gì đó: "Chẳng lẽ Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu đã có người trong lòng rồi?" Người trong lòng sao?

Trước khi trở thành tu sĩ, Tống Thư Hàng vẫn luôn độc thân, mục tiêu của cậu là trong bốn năm đại học sẽ tìm được một cô bạn gái đáng yêu.

Sau khi trở thành tu sĩ, trong một thời gian dài, Tống Thư Hàng căn bản không có ý định tìm bạn gái.

Theo cậu thấy, tu hành quan trọng hơn tìm bạn gái nhiều.

Ừm, hiện tại cậu vẫn giữ suy nghĩ đó.

Sau đó, khi trở thành tu sĩ, Thư Hàng đã tiếp xúc với mấy nữ tu rất ưu tú.

Quan hệ khá tốt, thời gian tiếp xúc cũng lâu như Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và hiện tại là Sở Sở.

Còn có rất nhiều vị tiền bối nữ xinh đẹp trong Cửu Châu Nhất Hào Quần nữa.

Nhưng nói đến người có thể trở thành 'đạo lữ' thì chắc là vẫn chưa có đâu?

Thế là, Tống Thư Hàng lắc lắc đầu. "Vậy thì thật sự hãy cân nhắc việc cùng ta kết đạo lữ đi!

Trong địa hạ thành Thời Gian Thành này, mười hai ngày bằng một ngày bên ngoài.

Chúng ta có thể ở bên nhau thời gian rất dài đó, một năm ở đây bên ngoài mới trôi qua có một tháng thôi." Diệp sư tỷ nói. "Tôi sẽ cân nhắc...

Ách." Lời của Tống Thư Hàng mới nói được một nửa, đột nhiên thấy vành mắt Diệp sư tỷ đỏ hoe.

A, Diệp sư tỷ không phải sắp khóc đấy chứ?

Ý nghĩ của Tống Thư Hàng vừa mới nảy ra, trong hốc mắt Diệp sư tỷ, lệ châu đã trào ra, từng giọt nước mắt lớn rơi xuống.

Khóc thật rồi! "Hu hu hu hu~" Diệp sư tỷ quệt nước mắt, sau đó dùng cuốn sách che mặt mình lại, khóc càng to hơn.

Đồng thời chị ấy lại đưa tay xua xua với Tống Thư Hàng: "Hu hu, đừng để ý.

Ta chỉ là trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác bi thương, cho nên nhịn không được mới khóc.

Không liên quan gì tới ngươi hết, hu hu hu, Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu ngươi không cần để ý đâu.

Chương 589

Hu hu, thật sự không phải tại ngươi đâu!" Diệp sư tỷ nói là sự thật, bởi vì chị ấy tu luyện kỳ công độc môn của Bích Thủy Các là 《Thiên Khấp Bảo Điển》, từ khi tu luyện môn kỳ công này thành công, điểm rơi nước mắt của chị ấy liền trở nên rất kỳ quái.

Có đôi khi đang đọc sách, một từ phù đột nhiên chạm đúng điểm rơi lệ, khiến chị ấy đại khóc một trận.

Có đôi khi, nhìn thấy khuôn mặt của ai đó đột nhiên làm chị ấy liên tưởng đến điều gì, kích nổ điểm rơi lệ, lại đại khóc một trận.

Có đôi khi đang trò chuyện với người khác, đang nói chuyện bình thường, một từ ngữ khiến điểm rơi lệ bị trúng mục tiêu, lại đại khóc một trận.

Kỳ quặc hơn là, tại sao lại trúng điểm rơi lệ thì ngay cả bản thân chị ấy cũng mù mịt.

Tóm lại, lúc muốn khóc là sẽ khóc ngay lập tức, bất kể hoàn cảnh nào.

Vừa rồi, trong lời nói của Tống Thư Hàng, chữ 'tôi' đó không biết tại sao lại bắn trúng ngay hồng tâm điểm rơi lệ của chị ấy lúc này, thế là chị ấy sảng khoái khóc rống lên.

Vị thiếu nữ văn chương như hoa lục bình này khóc đặc biệt thương tâm, trông thật đáng thương, không hổ danh hiệu [Lệ mỹ nhân hay khóc].

Tống Thư Hàng: "..." Vẫn là câu nói đó, điểm rơi nước mắt của Diệp sư tỷ quá kỳ quái rồi~~ nhưng cái dáng vẻ vừa khóc vừa thiện lương an ủi người khác của chị ấy lại rất đáng yêu.

Diệp Tư sư tỷ trong lúc khóc mị lực tăng thêm 100 điểm, hơn nữa sau khi khóc xong, đôi mắt đỏ hoe của chị ấy, điểm mị lực còn có thể tăng thêm 20 nữa!

Tống Thư Hàng day day huyệt thái dương, trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Có lẽ, mình có thể đồng ý yêu cầu kết đạo lữ của Diệp sư tỷ trước.

Diệp sư tỷ đã nói rồi, không phải hai người lập tức trở thành đạo lữ ngay, mà đôi bên sẽ dùng một khoảng thời gian dài để tìm hiểu nhau.

Biết đâu vài ngày sau, khi Diệp sư tỷ bình tĩnh lại sẽ cảm thấy Tống Thư Hàng không phù hợp làm đạo lữ của mình?

Thậm chí biết đâu, chuyện kết đạo lữ chỉ là hứng thú nhất thời của Diệp sư tỷ, muốn chơi trò chơi nuôi dưỡng đạo lữ một chút, qua vài ngày là hết hứng thú rồi?

Hơn nữa, nói thật lòng thì một thiếu nữ văn chương xinh đẹp, thích đọc sách, có cùng sở thích như Diệp sư tỷ quả thực rất phù hợp với hình tượng 'nửa kia' của Tống Thư Hàng. "Vậy...

Diệp sư tỷ, chúng ta cứ thử xem sao?" Tống Thư Hàng trả lời. "Hửm?" Diệp Tư sư tỷ buông cuốn sách xuống, trên mặt vẫn còn vệt nước mắt rõ rệt, những giọt lệ vẫn không ngừng rơi, trông cực kỳ khiến người ta thương xót.

Tống Thư Hàng nói: "Chúng ta hãy thử tìm hiểu đối phương, xem xem có thật sự thích hợp để trở thành đạo lữ không nhé?" "Được, chúng ta thử xem!" Đôi mắt Diệp sư tỷ sáng lên.

Sau đó, chị ấy lại vui mừng khóc nức nở: "Vậy chúng ta, hu hu hu, coi như là đạo lữ dự bị rồi nhé, hu hu hu~~" "Đạo lữ dự bị?

Ừm, đúng rồi, đạo lữ dự bị." Tống Thư Hàng mỉm cười nói. "Vậy chúng ta hãy cùng nỗ lực tìm hiểu đối phương nhé!" Diệp sư tỷ cố gắng lau nước mắt: "Đúng rồi Thư Hàng, vì vẫn mới chỉ là 'đạo lữ dự bị' nên không thể song tu được đâu, cái đó nhất định phải đợi đến khi chúng ta trở thành đạo lữ thực sự mới được!" Tống Thư Hàng: "..." "Được rồi, đầu tiên chúng ta hãy tự giới thiệu về mình đi.

Tự giới thiệu chi tiết để đối phương hiểu rõ về mình." Diệp sư tỷ quỳ ngồi trước mặt Tống Thư Hàng như người xưa. "Được thôi." Tống Thư Hàng học theo Diệp sư tỷ, cũng quỳ ngồi xuống. "Để ta trước cho." Diệp sư tỷ hệ thống lại trong đầu rồi lên tiếng: "Lúc trước ta đã giới thiệu rồi, ta là đệ tử bối tự Diệp của Bích Thủy Các, đạo hiệu Diệp Tư.

Ta được sư phụ đưa vào Bích Thủy Các từ nhỏ, nên đạo hiệu cũng chính là tên của ta.

Ta hiện tại là tu vi ngũ phẩm Linh Hoàng, sư phụ là phân các chủ [Ngân Nguyệt Các] của Bích Thủy Các - Sở Ngự Hành Giả.

Công pháp ta tu luyện là 《Thiên Khấp Bảo Điển》, ngươi chỉ nghe tên công pháp là có thể đoán ra rồi đó, việc trong lòng ta đột nhiên dâng lên sự bi thương chính là có liên quan tới môn công pháp này.

Tuy nhiên, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 rất lợi hại, ngươi đừng có mà xem thường ta đó." "Sở thích của ta là đọc sách, nơi ta thích nhất là đọc sách trong địa hạ thành của Thời Gian Thành, ở đây trôi qua mười hai ngày bên ngoài mới qua một ngày.

Ta có thể tranh thủ đọc được nhiều sách hơn...

Tất nhiên, tu luyện cũng không được lơ là, nếu không sư phụ sẽ hủy bỏ thời gian tu luyện của ta trong địa hạ thành này." "Còn những thứ ta thích ăn là...

Những người bạn thân nhất của ta là..." Diệp sư tỷ nói liến thoắng, hận không thể kể hết cuộc đời mình từ lúc còn ẵm ngửa đến tận bây giờ.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, ghi nhớ những lời chị ấy nói. "Được rồi, tiếp theo đến lượt ngươi đó." Diệp sư tỷ chớp chớp mắt, chị ấy gần như đã thành thật kể hết mọi thứ về mình cho Tống Thư Hàng nghe. "Tôi tên Tống Thư Hàng, đây là tên tục gia của tôi.

Còn về đạo hiệu của tôi...

ừm, Kim Cương Quân Tử Đao, Bá Đao Tống Nhất, Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thư Sơn Cư Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ!" Tống Thư Hàng một hơi đọc hết bảy cái đạo hiệu của mình lên.

Diệp Tư sư tỷ chớp chớp mắt: "Đạo hiệu của ngươi dài quá vậy!" Tống Thư Hàng hít một hơi, nói: "Không, đây là bảy cái đạo hiệu của tôi.

Bảy cái đạo hiệu này mỗi tuần tôi thay đổi một cái mỗi ngày!" Diệp Tư sư tỷ: "..." Chẳng lẽ gần đây giới tu sĩ thịnh hành kiểu một tu sĩ đặt nhiều đạo hiệu sao?

Một trào lưu thật kỳ quái. "Một tuần?

Nghĩa là đại diện cho chu kỳ bảy ngày sao?

Trong một chu kỳ, mỗi ngày đổi một đạo hiệu?

Như vậy không mệt sao?" Diệp sư tỷ hỏi. "Ha ha, cái đó thì từ từ rồi cũng quen thôi." Tống Thư Hàng cười gượng, rồi tiếp tục giới thiệu bản thân.

Bao gồm việc ba tháng trước mình vô tình lạc vào Cửu Châu Nhất Hào Quần, bắt đầu cuộc đời tu chân của mình.

Sau đó nhận được sự giúp đỡ của các vị tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, thành công hoàn thành bách nhật trúc cơ.

Tiếp đó là những cuộc phiêu lưu và sự kiện trong hơn hai tháng qua, cậu mô tả lại một lượt đơn giản. "Đợi đã!" Diệp sư tỷ đột nhiên lên tiếng hỏi: "Từ lúc ngươi bắt đầu tu luyện đến giờ đã qua bao lâu rồi?" Tống Thư Hàng đáp: "Chắc là khoảng hai tháng, cộng thêm thời gian trong địa hạ thành Thời Gian Thành thì là hơn ba tháng." [Ba tháng?!] Vành mắt Diệp sư tỷ đỏ lên, đột nhiên lại khóc rống lên.

Tống Thư Hàng: "..." Sư tỷ lại bị làm sao nữa đây?

Diệp sư tỷ xua xua tay: "Đừng quản ta, hu hu hu, ngươi cứ tiếp tục nói đi.

Hu hu hu, ta vừa rồi lại thấy bi từ tâm khởi, nhịn không được nên mới khóc...

Tuyệt đối không phải vì nghe thấy thời gian tu luyện ngắn ngủi của ngươi mà nghĩ ngợi rồi thương tâm đâu...

Ngươi hoàn toàn không cần tự trách!

Hu hu hu." Tống Thư Hàng: "..." Cậu cảm thấy nếu mình định chung sống lâu dài với Diệp sư tỷ thì nhất định phải thích nghi với cái thói quen thỉnh thoảng lại khóc lớn của chị ấy.

Sau khi hai bên tự giới thiệu đơn giản xong, họ cũng coi như hiểu rõ về nhau hơn.

Diệp sư tỷ lau nước mắt: "Vậy thì từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là đạo lữ dự bị nhé, nỗ lực phát triển thành kiểu song tu ấy." Sư tỷ à, chị có thể đừng có treo chữ song tu trên miệng được không? "Sau đó, tất cả sách ở đây ngươi cũng có thể tùy ý xem!

Nhiều sách như vậy đủ cho ngươi xem trong thời gian rất, rất dài đó!" Diệp sư tỷ dang tay hướng về hàng trăm ngàn cuốn sách trong không gian này, cười hi hi.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Ơ?

Vẫn chưa thực sự thành đạo lữ mà đã được xem rồi sao?" Công pháp nội bộ, truyền thừa kinh nghiệm và sự tích lũy kiến thức của mỗi môn phái đều là bí mật không truyền ra ngoài và là vốn liếng của môn phái đó, không bao giờ dễ dàng truyền thụ ra ngoài.

Ngay cả đệ tử trong môn phái, muốn có được những công pháp, kinh nghiệm tu luyện và kiến thức này cũng phải thực hiện từng bước một, tích lũy thâm niên trong môn phái mới có thể từng bước đạt được chúng. "Ừm, không sao đâu.

Toàn bộ nội dung sách vở ở đây không có công pháp truyền thừa của Bích Thủy Các chúng ta.

Phần lớn đều là lý luận, kỹ xảo, kinh nghiệm tu chân được lưu truyền rộng rãi trong giới tu sĩ.

Chỉ cần ngươi và ta xác nhận muốn thiết lập quan hệ 'đạo lữ', những cuốn sách này có thể cung cấp cho ngươi xem." Diệp sư tỷ đáp.

Nghĩa là hàng trăm ngàn cuốn sách ở đây đều là 'ấn phẩm' của giới tu chân.

Thời kỳ thượng cổ giới tu chân cực kỳ phồn vinh trước khi trải qua kiếp nạn 'Tân Thiên Đạo'.

Rất nhiều kiến thức, kinh nghiệm quý giá đều có người chỉnh lý thành sách, cung cấp cho tu sĩ toàn giới tu chân đọc, từ đó thu về lượng lớn linh thạch.

Đối với tán tu mà nói, đó là thời kỳ tu chân tuyệt vời nhất. "Hóa ra là vậy." Tống Thư Hàng nghe xong thì yên tâm không ít, cậu tiện tay rút một cuốn sách trong biển sách ra.

Trên bìa sách viết bốn chữ cổ... là những chữ Tống Thư Hàng không biết, nhưng khi nhìn bốn chữ này, chân khí trong cơ thể cậu lại chuyển động theo quy luật của con chữ.

Một cách tự nhiên, cậu lại đọc hiểu được ý nghĩa của bốn chữ này. 《Thiên Khấp Bảo Điển》 Chết tiệt!

Đây chẳng phải là công pháp chính mà Diệp sư tỷ tu luyện sao? "Diệp sư tỷ, bộ công pháp này chị để nhầm vào đây rồi." Tống Thư Hàng vội vàng đưa bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 trả lại cho Diệp sư tỷ.

Vô tình xem trộm công pháp độc môn của môn phái người khác là phải trả giá đắt lắm, hơn nữa còn đặc biệt rắc rối.

Tống Thư Hàng không muốn dính vào chuyện phiền phức như vậy. "Tầm Đạo Thư Sinh, ngươi gọi trực tiếp tên ta là Diệp Tư đi!

Chúng ta hiện tại là đạo lữ, cho dù là đạo lữ dự bị, nhưng chúng ta lấy song tu làm tiền đề để giao thiệp mà!" Diệp sư tỷ nghiêm túc nói.

Chị ấy đưa tay nhận lấy bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》, nhìn một cái rồi lại đưa trả cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "?" "Bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này không tính là bí pháp của Bích Thủy Các.

Đây là do ta và sư phụ cùng nhau sáng tạo ra, là bộ công pháp được đo ni đóng giày cho riêng ta.

Tuy hiện tại vẫn chưa hoàn chỉnh, mới chỉ suy tính đến cấp bậc lục phẩm.

Nhưng mà...

đây là công pháp thuộc về ta.

Chỉ cần ta đồng ý thì có thể cho ngươi mượn xem." Diệp sư tỷ đắc ý nói.

Công pháp chuyên biệt, đo ni đóng giày!

Công pháp như vậy có lẽ không phải là công pháp đỉnh tiêm hàng đầu, nhưng chắc chắn là phù hợp nhất với bản thân, có thể phát huy trạng thái mạnh nhất của chính mình.

Chả trách Diệp sư tỷ lại để bộ công pháp này trực tiếp trong biển sách.

Nhưng mà... cậu tiện tay rút một cuốn mà trúng ngay bộ 'Thiên Khấp Bảo Điển' này thì quá trùng hợp rồi phải không?

Chương 590

"Muốn xem bộ công pháp này không?

Thông qua nó, ngươi sẽ hiểu rõ về ta hơn đó.

Theo một nghĩa nào đó, bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này chính là bản tóm tắt cuộc đời ta." Diệp sư tỷ cười hi hi tiến lại gần.

Tống Thư Hàng nhìn chị ấy một cái, rồi lật mở bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》.

Những chữ trông giống như chữ Hán nhưng lại không phải chữ Hán mô tả về công pháp.

Giống như bốn chữ tên sách, khi Tống Thư Hàng nhìn vào nội dung của 'Thiên Khấp Bảo Điển', chân khí trong cơ thể cậu bắt đầu rục rịch.

Sau đó, cậu 'tự nhiên' đọc hiểu được nội dung của nó.

Một trang!

Tống Thư Hàng mới chỉ xem trang đầu tiên của bảo điển, đột nhiên, trong lòng dâng lên một cảm giác bi thương mãnh liệt.

Nỗi bi thương này trầm trọng đến mức không thể diễn tả bằng lời!

Từ ký ức lúc nhỏ Tống Thư Hàng bị chị gái cướp mất kẹo... rồi đến đủ loại chuyện vặt vãnh lông gà vỏ tỏi khác.

Ví dụ như đi đường hụt chân, ví dụ như bên cạnh đột nhiên xuất hiện một cái hố lớn, ví dụ như ăn cơm bị nghẹn, ví dụ như bị người ta truy sát một cách vô lý, ví dụ như tinh thần lực tăng vọt mà thể chất không theo kịp, ví dụ như cơ thể lại bắt đầu phun máu...

Vô số nỗi bi thương hội tụ lại một chỗ, gây ra đòn chí mạng trầm trọng cho tâm linh Tống Thư Hàng.

Cậu cảm thấy mũi cay cay, hốc mắt đỏ hoe.

Thật bi thương, thật bi thương làm sao!

Nước mắt không kìm được cứ thế rơi xuống. "Hu hu hu hu hu, thương tâm quá, tại sao lại thương tâm thế này." Tống Thư Hàng quỳ rạp xuống đất: "Cuộc đời tôi chẳng khác nào một vở bi kịch, quá thê thảm, tại sao tôi lại có một cuộc đời như vậy chứ?

Ý nghĩa của tôi khi sống trên đời này là gì?

Hu hu hu... cảm giác lúc nào tôi cũng chìm trong bất hạnh.

Hu hu hu." [Đợi đã, đợi đã, miệng mình đang nói cái gì vậy?

Tại sao ý chí đột nhiên lại tiêu trầm thế này?] [Chút bất hạnh cỏn con này thì có là gì đối với mình chứ?

Mình là Tống Thư Hàng có ý chí sắt đá cơ mà.] [Ý chí của mình tuyệt đối sẽ không dễ dàng bị chút bi thương nhỏ nhoi này đánh bại đâu.] Nhưng mà đau lòng quá.

Cứ như thể ý chí và nhục thân của Tống Thư Hàng đã tách rời nhau ra vậy, tuy ý chí cứng rắn như thép nhưng nhục thân lại mềm yếu rồi.

Cuối cùng... cậu khóc rống lên, khóc đến thương tâm cực độ.

Nước mắt rơi như mưa, làm ướt sũng mặt đất dưới chân cậu.

Diệp sư tỷ vội vàng nói: "Này này, Tầm Đạo Thư Sinh, ngươi đừng khóc thương tâm như vậy chứ, ngươi khóc thế này ta cũng bị ngươi làm cho lây theo đó." "Tôi biết...

Diệp sư tỷ, tôi biết... hu hu hu, nhưng tôi căn bản không thể dừng lại được.

Thật xấu hổ quá, hu hu hu, đau lòng quá, nỗi đau không thể khống chế nổi.

Tôi cũng muốn dừng lại lắm, nhưng tôi không khống chế được bản thân mình." Tống Thư Hàng càng khóc càng to, càng thấy xấu hổ thì lại càng khóc thương tâm hơn - cảm giác xấu hổ cũng trở thành một trong những nguồn cơn bi thương của cậu.

Không xong rồi, lát nữa nhất định phải uống nhiều nước vào, chất lỏng thất thoát quá nhiều.

Vừa phun máu, lại vừa tuôn lệ, hoàn toàn không thể khống chế nổi. "Hu hu hu, Tầm Đạo Thư Sinh!

Đừng khóc nữa, không xong rồi, ta cũng sắp khóc theo rồi đây." Diệp sư tỷ thấy Tống Thư Hàng khóc nức nở như vậy, bị tiếng khóc của cậu làm cảm động, không tự chủ được cũng bắt đầu sụt sịt.

Ngươi khóc, ta cũng khóc.

Tiếng khóc của Thư Hàng khơi dậy nỗi bi thương của Diệp sư tỷ.

Ngược lại, tiếng khóc của Diệp sư tỷ cũng khiến Tống Thư Hàng càng thêm đau lòng.

Cuối cùng, hai người ôm lấy nhau, khóc rống lên thảm thiết.

Ngươi nức nở một tiếng, ta rên rỉ một hồi.

Càng khóc thì lại càng không thể tự chủ.

Hai người ôm lấy nhau, tựa đầu vào vai nhau.

Nước mắt Diệp sư tỷ làm ướt đẫm vai Thư Hàng.

Nước mắt Thư Hàng cũng làm ướt sũng vai Diệp sư tỷ. [Không xong rồi, không chỉ có nước mắt, đến cả nước mũi cũng sắp khóc ra rồi.

Nếu tựa vào vai Diệp sư tỷ mà khóc ra cả nước mũi thì...] Đây tuyệt đối sẽ trở thành sự xấu hổ và lịch sử đen tối lớn nhất đời cậu.

Sau này chỉ cần nhớ lại cảnh tượng này, chắc chắn cậu sẽ muốn chui xuống lỗ nẻ cho xong. [Dừng lại cho ta, nước mắt mau ngừng lại đi.] [Nhưng mà đau lòng quá, hoàn toàn không dừng lại được.

Hơn nữa... khóc đi khóc đi, lại cảm thấy thân tâm đều sảng khoái hẳn lên, dường như mọi áp lực trong lòng đều theo nước mắt mà trôi ra ngoài hết vậy.] [Thôi bỏ đi, nam nhi rơi lệ cũng không phải tội lỗi gì.

Chỉ cần cảnh này không bị người khác nhìn thấy là được rồi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ý nghĩ này vừa mới hiện lên trong đầu thì... ngay khắc sau, ở cửa 'không gian thư viện', một chú chim nhỏ do băng gạc hóa thành đã bay vào.

Phía sau chú chim băng gạc đó, một đôi chân dài thon thả mang tất đen ngay lập tức xuất hiện trong tầm mắt Tống Thư Hàng.

Là Sở Sở cô nương tới.

Sở Sở là lần theo chú chim nhỏ do băng gạc biến thành mà tìm tới.

Sáng sớm nay, khi cô và Tống Thư Hàng đang thăm dò 'lối ra địa hạ thành' thì đi một hồi liền bị lạc mất Tống Thư Hàng.

Sau đó, chú chim băng gạc dính máu kia tìm đến cô, cô lập tức biết đó là băng gạc trên tay Tống Thư Hàng.

Vì trên miếng băng gạc đó có ký hiệu 'Sở gia sản xuất'.

Lúc đó Sở Sở rất lo lắng, sợ Tống Thư Hàng gặp chuyện không may.

Thế là cô lập tức bám theo chú chim băng gạc suốt dọc đường.

Khi cô tới nơi thì vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng và một thiếu nữ đầy vẻ văn chương đang ôm nhau quỳ dưới đất, khóc rống thảm thiết.

Đứng ở góc độ của cô nhìn qua, còn có thể thấy nước mắt trên mặt Tống Thư Hàng chảy dài như suối, thậm chí lờ mờ còn thấy cả nước mũi sắp thò ra nữa.

Sở Sở cô nương: "..." Cô há hốc mồm, nhưng không biết nên nói gì cho phải.

Chẳng lẽ bảo cô lên tiếng an úy đạo hữu Tống Thư Hàng và vị thiếu nữ đầy vẻ văn chương này sao? "Hai người cứ tiếp tục đi, tôi xin phép tránh mặt trước." Sở Sở đưa ra một quyết định sáng suốt để bảo toàn bản thân, cô quyết định không dính vào trạng thái quỷ dị giữa đạo hữu Tống Thư Hàng và vị thiếu nữ đầy khí chất văn chương này. "Hu hu hu, Sở Sở cô nương đợi đã, hu hu hu, sự việc không phải như cô tưởng tượng đâu.

Cô chắc chắn là hiểu lầm gì đó rồi." Tống Thư Hàng đưa tay ra gọi.

Sở Sở mặt đầy vẻ cảnh giác thế kia, chắc chắn là hiểu lầm gì đó rồi. "Vậy thì một đại nam nhân như anh, khóc thương tâm thế này để làm gì?" Sở Sở dừng bước, nhưng cơ thể vẫn không tự chủ được mà lùi ra ngoài 'không gian tàng thư các'. "Chỉ là do ảnh hưởng của một môn công pháp thôi, hu hu hu~ nhịn không được nên mới khóc ra thế này." Tống Thư Hàng đáp.

Sở Sở ngẩn ra một chút, rồi tò mò hỏi tiếp: "Vậy vị tiên tử bên cạnh anh, tại sao lại khóc cùng anh?" Diệp sư tỷ tự mình trả lời: "Hu hu hu, vì ta và Tầm Đạo Thư Sinh đạo hữu đã trở thành đạo lữ kiểu đó rồi, Tầm Đạo Thư Sinh khóc thương tâm như vậy, ta cũng không tự chủ được mà thấy đau lòng theo.

Hu hu hu~" Đạo lữ kiểu đó sao?

Sở Sở bấm đốt ngón tay, tính toán thời gian mình và Tống Thư Hàng lạc nhau.

Căn bản là chưa được bao lâu mà!

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà đạo hữu Tống Thư Hàng đã trở thành đạo lữ với vị tiên tử đầy khí chất văn chương này rồi sao?

Lại còn là đạo lữ kiểu đó nữa?

Những từ ngữ thời thượng như 'máy dập hình người', 'nắm tay là có bầu', 'nguồn ô nhiễm di động' hiện lên trong đầu Sở Sở.

Nhưng cô nhanh chóng lắc đầu, xua tan những từ đó ra khỏi đầu.

Dù sao cô cũng không phải lần đầu tiếp xúc với Tống Thư Hàng, cậu là người thế nào cô cũng hiểu đôi chút...

Nhưng mà, trong thời gian ngắn ngủi như thế, một vị tiên tử trông cảnh giới không thấp chút nào lại cùng Thư Hàng đạo hữu trở thành đạo lữ kiểu đó, sự xung kích này đối với Sở Sở là quá lớn.

Mãi đến nửa giờ sau.

Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ cuối cùng cũng ngừng khóc.

Thư Hàng tiểu hữu cảm thấy rã rời cả người, từ khi sinh ra đến giờ cậu chưa bao giờ khóc lớn như vậy, lại còn khóc lâu thế này, nước mắt đều khóc cạn sạch luôn rồi!

Sau khi nghỉ ngơi một lát, ba người chủ động né tránh chủ đề 'đau khổ'.

Để xoa dịu bầu không khí ngượng ngùng, Diệp sư tỷ bắt đầu chỉ điểm cho Tống Thư Hàng và Sở Sở tu luyện.

Diệp sư tỷ chính là cao thủ cấp 'ngũ phẩm Linh Hoàng' hàng thật giá thật.

Hơn nữa, chị ấy không phải là một ngũ phẩm Linh Hoàng bình thường.

Chị ấy là một thiên tài tu sĩ đã cùng sư phụ của mình tự sáng tạo ra một bộ 'công pháp chuyên biệt'.

Chị ấy có sự thấu hiểu bậc thầy về công pháp tu chân, võ kỹ, đạo thuật, cũng như kỹ xảo vận hành chân khí và linh lực.

Thậm chí đối với một số kiến thức phù hợp với chuyên môn của bản thân, chị ấy còn đạt tới trình độ bậc tông sư.

Sau khi nhận được sự chỉ điểm của Diệp sư tỷ, Sở Sở thu hoạch được rất nhiều.

Chương 591

Một lúc sau, Sở Sở lẳng lặng ra một góc, bắt đầu cảm ngộ những gì vừa lĩnh hội được.

Tiếp đó, Diệp sư tỷ chỉ điểm cho Tống Thư Hàng tu luyện.

Chị ấy có chút khổ não mà day day trán.

Bởi vì chị ấy phát hiện ra rằng, tuy số lượng công pháp và võ kỹ mà Tống Thư Hàng nắm giữ không nhiều, nhưng phần lớn đều đã đạt tới trình độ 'đại thành'. 《Cơ Bản Kim Cương Quyền Pháp》, 《Bất Động Kim Cương Thân》, 《Nghịch Lân Đao Pháp》, 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, 《Kình Thôn Thuật》, Chưởng Tâm Lôi.

Những môn công pháp và võ kỹ này đều đã đạt cấp độ đại thành.

Thứ chị ấy có thể chỉ điểm cho Tống Thư Hàng chỉ có môn 《Cương Thủ》 mà cậu vừa mới luyện gần đây, cùng với môn 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 chẳng ra sao kia.

Về mặt công pháp thì chị ấy không giúp được Tống Thư Hàng nhiều, chỉ có thể giới thiệu cho cậu một số mẹo nhỏ.

Ví dụ như khi dùng chân khí 'kích phát' đao khí, kiếm mang thì làm sao mới có thể dùng lượng chân khí ít nhất mà đạt được hiệu quả tấn công mạnh nhất.

Làm thế nào để khi sử dụng 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, nhờ vào sự bùng phát của chân khí mà khiến thân pháp của mình trở nên hiệu quả hơn, nhanh hơn!

Những mẹo nhỏ trông có vẻ không mấy nổi bật này lại chứa đựng sự đúc kết kinh nghiệm của vô số tiền bối tu sĩ.

Mà những mẹo nhỏ, kỹ xảo này vào những lúc quan trọng biết đâu có thể quyết định thắng phụ, sinh tử.

Sau khi tu luyện xong, Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ cùng nhau tìm kiếm trong biển sách xem có cách nào hóa giải triệu chứng phun máu toàn thân sau khi Thư Hàng sử dụng giám định thuật không.

Sở Sở không đụng vào những cuốn sách này.

Cô là con gái, không thể trở thành 'đạo lữ' của Diệp sư tỷ được.

Cho nên, cô không thể xem sách trong không gian thư viện này.

Thế là cô chọn cách tránh ra một góc nghỉ ngơi yên tĩnh, làm một cái bóng đèn sáng trưng.

Cô đặc biệt tò mò không biết giữa Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ sẽ có diễn biến siêu việt gì không.

Đáng tiếc là, có lẽ do công suất của cái bóng đèn này quá cao chăng, Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ căn bản không có bất kỳ tiến triển nào.

Cả hai cứ ngồi xổm giữa biển sách, mỗi người ôm một cuốn sách dày cộp, đọc một cách say sưa.

Cùng lắm thì lúc đổi sách, hai người mới trao nhau một nụ cười hiểu ý.

Ngoài ra, giữa hai người căn bản không có sự thân mật tiến thêm một bước nào.

Tiến độ phát triển cốt truyện kiểu này khiến Sở Sở đứng một bên nhìn cũng thấy sốt ruột thay. [Có lẽ mình nên lánh sang phòng bên cạnh, như vậy đạo hữu Thư Hàng và Diệp sư tỷ biết đâu mới có thể tiến triển thêm một bước?] Sở Sở thầm nghĩ.

Ngày thứ hai, sáng sớm.

Đã là ngày thứ 37 kể từ khi Tống Thư Hàng và Sở Sở bước vào Thời Gian Thành.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Bên ngoài chắc mới bắt đầu là ngày thứ tư nhỉ?

Tống Thư Hàng hiện tại đã có thể khẳng định rằng các chủ đại nhân thật sự đã quên bẵng bọn họ trong 'Thời Gian Thành' này rồi.

Cũng tốt... nếu đã vậy thì cậu cứ ở trong Thời Gian Thành này tu luyện thật tốt một thời gian.

Nơi này là một địa điểm rất thích hợp để tu luyện.

Bên cạnh truyền tới tiếng sụt sịt kìm nén.

Diệp sư tỷ lại khóc sao?

Sáng sớm ra thế này, lại có chuyện gì chạm đúng điểm rơi lệ của chị ấy rồi?

Thế là Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Diệp sư tỷ đang cuộn tròn như một chú mèo nhỏ, lúc này chị ấy có lẽ là mơ phải cơn ác mộng gì đó nên đang khóc thút thít, thỉnh thoảng còn sụt sịt một tiếng.

Với thực lực của chị ấy, vốn dĩ là không cần phải ngủ.

Chỉ là hôm qua chị ấy thấy Tống Thư Hàng đã ngủ thiếp đi nên cũng tùy tiện tìm một chỗ nằm xuống ngủ một lát.

Lần ngủ này, vậy mà lại hiếm hoi mơ thấy một giấc mơ. "Này, Diệp sư...

Diệp Tư, Diệp Tư, mau tỉnh lại đi." Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng lay lay Diệp sư tỷ.

Diệp sư tỷ mở mắt ra, chị ấy sụt sịt vài cái, ngượng ngùng nói:

"Ta lại khóc nữa hả?" "Đúng vậy, Diệp sư...

Diệp Tư, chị mơ thấy gì thế?" Tống Thư Hàng hỏi thăm.

Diệp sư tỷ nghĩ ngợi một lát, cười khổ nói: "Một giấc mơ rất khó tin...

Ta mơ thấy cảnh tượng như tận thế, sự sát phạt tàn khốc giữa các tu sĩ, còn có đủ loại sự hủy diệt nữa.

Đã lâu lắm rồi ta không mơ, vậy mà lại mơ phải giấc mơ kỳ quái như vậy.

Trong lòng thấy khó chịu quá." "Đúng là một cơn ác mộng." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói. "Ừm, cho nên khóc xong là cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi." Diệp sư tỷ vươn vai một cái, cười ha ha.

Nước mắt chính là cách tốt nhất để giải tỏa những dồn nén trong lòng con người.

Bữa sáng là viên ích cốc đan vị sườn cừu.

Sau đó, vẫn như cũ, dưới sự chỉ điểm của Diệp sư tỷ, Sở Sở và Tống Thư Hàng bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, kiếm thuật của Sở Sở đã tiến bộ thêm một bậc, kiến thức cơ bản về đao pháp cũng đã nhập môn.

Tống Thư Hàng còn nhận được nhiều hơn thế.

Sau khi tu luyện xong, Sở Sở tìm một cái cớ, tạm thời rời khỏi không gian thư viện này, để lại Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ ở riêng với nhau.

Điều đáng tiếc là cả Thư Hàng và Diệp sư tỷ đều không có cái ý thức của việc 'cô nam quả nữ ở riêng một phòng'.

Diệp sư tỷ rất hăng hái vùi mình vào biển sách, ôm lấy những cuốn sách dày cộp, đọc một cách ngon lành.

Còn Tống Thư Hàng thì lấy một viên linh thú tinh từ trong túi ra.

Đây là linh thú tinh hệ 'Ngựa', lấy từ tay tên 'Chủng Mã tinh' định cướp Thông nương trước kia.

Phẩm giai rất thấp, chỉ có mức độ nhị phẩm.

Lúc đó, Chủng Mã tinh để gom được chừng này linh thú tinh 'nhị phẩm' cũng đã dốc hết vốn liếng rồi.

Nếu hấp thụ nó thì cũng tương đương với việc hấp thụ một viên linh thạch nhị phẩm.

Thể chất của Tống Thư Hàng hiện tại đã nâng cao đến mức tiệm cận 'đỉnh phong tu sĩ nhị phẩm', tinh thần lực lại càng đạt tới cảnh giới tam phẩm.

Cách đây không lâu, cậu đã khai thông đan điền thứ ba 'Long Trảo đan điền', nhược điểm 'lượng chân khí quá lớn' của cơ thể cậu đã được hóa giải.

Hiện tại, ngoài việc tinh thần lực khiến huyệt mi tâm của cậu thỉnh thoảng trướng đau ra, cơ thể cậu đã không còn vấn đề gì khác.

Bây giờ, cậu có thể thử dùng 'Kình Thôn Thuật' để thôn phệ thêm một viên linh thú tinh, bổ sung hoàn thiện đạo 'ngụy tiên thiên chân khí sồ hình' trong khí hải đan điền.

Cộng thêm việc linh thú tinh loại 'Ngựa' mà Chủng Mã tinh đưa là cấp 'nhị phẩm'... chắc hẳn là có thể thôn phệ được!

Chỉ là không biết nuốt viên linh thú tinh hệ 'Ngựa' này vào có gây ra xung kích đối với tinh thần lực không?

Đang lúc suy tính, đột nhiên Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Ngay khắc sau, trên bàn tay phải đang cầm linh thú tinh của cậu rỉ máu ra hai vết nứt nhỏ, rất nông.

Nhưng cũng đau buốt vô cùng.

Tống Thư Hàng nhe răng trợn mắt.

Trong mắt, dòng phù văn đó lại hiện ra, rơi lên linh thú tinh, hóa thành chiếc đồng hồ.

Một lát sau, phù văn quay trở lại đôi mắt Tống Thư Hàng. [Một viên linh thú tinh của linh thú hệ ngựa, cấp nhị phẩm, uống thông qua 'Kình Thôn Thuật' có thể tăng cường một chút thể chất, tăng cường dung lượng chân khí, hoàn thiện 'ngụy tiên thiên chân khí'.

Sau khi dùng 'Kình Thôn Thuật' ăn vào, bốn chân chạm đất chạy năm ngàn mét, có thể dung hợp 'linh thú tinh' với tốc độ nhanh nhất.] Tống Thư Hàng: "..." "Tầm Đạo Thư Sinh, ngươi lại bị thương sao?" Diệp sư tỷ nhanh chóng đặt sách xuống, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, một luồng đạo thuật chữa trị rưới lên vết thương của cậu. "Đừng lo lắng, Diệp sư...

Tư, chỉ là hai vết thương nhỏ thôi." Tống Thư Hàng cười nói.

Vết thương kiểu này căn bản không cần dùng tới trì dũ thuật, với thể chất của cậu thì tối đa một phút là có thể hồi phục. "Ngươi lại tái phát bí pháp 'Giám định thuật' đó sao?" Diệp Tư tiên tử hỏi thăm. "Ừm." Tống Thư Hàng đáp. "Xem ra phải nhanh chóng tìm ra cách giải quyết di chứng của bí pháp này thôi, nếu không ta sợ có ngày nào đó ngươi đột nhiên giám định phải thứ gì quá mạnh rồi mất mạng mất." Diệp Tư tiên tử thở dài nói.

Tống Thư Hàng cười cay đắng.

Bây giờ cậu đặc biệt sợ bị ngã...

Cậu cảm thấy vạn nhất mình ngã lộn nhào xuống đất, lòng bàn tay chạm xuống mặt đất mà giám định thuật kích hoạt đòi giám định 'Thời Gian Thành', thậm chí là khối 'thiên thạch' dưới chân, thì chắc cậu tiêu đời thật rồi. "Hay là mình nên đeo găng tay thử xem sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dựa trên hiểu biết hiện tại của cậu về bí pháp 'Giám định thuật', để kích hoạt bí pháp này, trước tiên tay cậu phải tiếp xúc với vật cần giám định.

Sau đó, khi ánh mắt cậu tập trung vào vật đó, hoặc trong lòng nảy sinh sự tò mò, thì xác suất kích hoạt bí pháp là rất lớn! 'Tay tiếp xúc' là điều kiện đầu tiên, như vậy nếu đeo găng tay, cậu có thể ngăn cách ngón tay với vật thể, phần nào giảm bớt xác suất kích hoạt bí pháp chăng?

Cùng lắm thì lúc đeo găng tay sẽ bị chảy chút máu, chịu đau chút là qua thôi!

Có lẽ phương pháp này khả thi! "Đang nghĩ gì thế?" Diệp sư tỷ thấy Tống Thư Hàng vẻ mặt trầm tư bèn lên tiếng hỏi.

Thư Hàng liền đem suy nghĩ vừa rồi kể lại cho chị ấy nghe. "Găng tay hả?

Chương 592

Nếu cậu cần thì tôi vừa vặn có một đôi đây!

Cũng chẳng biết từ đâu ra nữa, đại khái một tháng trước khi tôi tỉnh lại sau khi bế quan thì thấy đôi găng tay này bên cạnh.

Vì cảm thấy hơi kỳ lạ nên tôi đã thu giữ lại.

Cậu thử xem có vừa tay không." Diệp sư tỷ vừa nói vừa chạm tay vào vòng tay của mình, ngay sau đó, chị lấy ra một đôi găng tay trắng.

Đó là pháp khí không gian dạng vòng tay, đây là hàng quý hiếm, hạng Linh Hoàng ngũ phẩm bình thường dù có tốn hết gia sản cũng chưa chắc mua được.

Diệp sư tỷ lấy găng tay ra, trông nó khá có dấu ấn thời gian.

Vì không phải là pháp bảo nên chị ấy tiện tay tặng luôn cho Thư Hàng. "Cảm ơn Diệp sư...

Tư.

Để mình đeo thử xem." Tống Thư Hàng mừng rỡ đón lấy đôi găng tay trắng, trong lòng đã chuẩn bị sẵn tinh thần bị 'giám định'.

Nhưng lần này, bí pháp giám định thần bí kia lại không hề bị kích hoạt.

Có vẻ như nó khinh thường đôi găng tay này, cho rằng không đáng để 'giám định'.

Tống Thư Hàng: "..." Đùa tôi à!

Mày không chủ động kích hoạt thì tao cũng phải ép mày kích hoạt một lần cho bằng được.

Thế là, Thư Hàng bắt đầu hồi tưởng lại cảnh tượng 88.888 âm thanh kia, ánh mắt nhìn chằm chằm vào đôi găng tay.

Đồng thời, trong lòng thầm niệm: [Mình rất tò mò về đôi găng tay này, mình muốn biết lai lịch và cấu tạo của nó!] Một lát sau... bí thuật đã kích hoạt thành công.

Trên cổ tay phải của Thư Hàng xuất hiện vài vết thương nhỏ.

Băng gạc trên tay phải vẫn chưa tháo ra, máu tươi chỉ nhuộm đỏ lớp băng.

Cảm giác đau đớn kích thích thần kinh, cậu nhe răng trợn mắt.

Sau đó, những phù văn trong mắt cậu rơi lên đôi găng tay, hóa thành chiếc đồng hồ.

Kim đồng hồ quay ngược... phù văn quay trở lại mắt Tống Thư Hàng. [Găng tay tình yêu, đây là vật rơi của một kiếm khách Mộc Ngưu hào hoa phong nhã tại Bích Thủy Các vào sáu trăm năm trước.

Đôi găng tay này do người yêu của ông ta là 'Dực tiên tử' tự tay dệt bằng tơ băng tằm, từng đường kim mũi chỉ đều chứa đựng tình yêu thương của nàng.

Đeo nó, bạn sẽ có được vận may!] Găng tay chứa đựng tình yêu của người thương... vị kiếm khách Mộc Ngưu vô ý làm rơi găng tay sáu trăm năm trước kia, chắc về nhà bị bắt quỳ bàn giặt rồi nhỉ?

À không, hình như giới tu chân thịnh hành quỳ 'Sầu riêng Kim Cương Vô Cực'.

Tống Thư Hàng từng thấy một tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chia sẻ một tin tức, hình như là tông chủ của 'Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông' - một danh môn trong giới tu chân, xảy ra mâu thuẫn với phu nhân.

Vị tông chủ đó hùng hổ tuyên bố muốn đoạn tuyệt quan hệ, nhưng sau đó... vị tông chủ tội nghiệp đã phải quỳ trên 'Sầu riêng Kim Cương Vô Cực' suốt một ngày trời.

Thư Hàng chưa thấy thứ đó bao giờ, nhưng chắc là phải bá đạo hơn sầu riêng thường nhiều.

Cơn đau nơi cổ tay lại khiến Tống Thư Hàng rên rỉ.

Cậu định thần lại, đồng thời nảy sinh nghi vấn: [Đây là vật do kiếm khách Mộc Ngưu đến Bích Thủy Các làm khách sáu trăm năm trước để lại.

Tại sao Diệp sư tỷ mới nhận được nó một tháng trước?

Hơn nữa, chị ấy hoàn toàn không biết lai lịch đôi găng tay này?] Tống Thư Hàng chỉ nghĩ vậy chứ không hỏi nhiều.

Cậu nhanh chóng đeo đôi 'găng tay tình yêu' vào.

Kích cỡ rất vừa vặn, tay của vị kiếm khách kia chắc cũng to ngang tay cậu!

Nếu đã vậy, Thư Hàng cũng không khách khí mà nhận lấy...

Đợi sau này rời khỏi Bích Thủy Các, nếu có cơ hội gặp vị tiền bối 'kiếm khách Mộc Ngưu' kia, cậu nhất định sẽ trả lại! 'Găng tay tình yêu' dệt từ tơ băng tằm, đeo vào nhẹ tênh như không.

Thư Hàng thử cử động ngón tay, đôi găng này hầu như không ảnh hưởng đến sự linh hoạt.

Khuyết điểm duy nhất là nhiệt độ găng tay khá thấp, đeo lâu sẽ thấy hơi cứng tay. "Găng tay tốt thật." Tống Thư Hàng khen ngợi.

Diệp sư tỷ cười híp mắt, đừng nhìn chị ấy tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 mà lầm, thực tế phần lớn thời gian chị ấy là một cô gái rất hay cười.

Sau khi đeo găng tay, Tống Thư Hàng không đợi được nữa mà sờ thử đèn bàn, sàn nhà, ghế ngồi, tinh thạch xung quanh.

Sau đó, cậu lại lấy từ trong 'Túi Thu Nhỏ Một Tấc' ra Băng Châu Phong Hồn, các loại đan dược, phù bảo, khôi lỗi Ngân Long... lần lượt chạm vào từng thứ một.

Sờ Băng Châu Phong Hồn, không phản ứng!

Sờ đan dược, phù bảo, không phản ứng!

Sờ khôi lỗi Ngân Long cũng không phản ứng!

Sau khi sờ hết lượt đồ vật trong túi, bí pháp giám định kia không hề có dấu hiệu kích hoạt! "Có hiệu quả rồi!" Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Tuy không biết một đôi găng tay có thể ngăn cách hoàn toàn bí pháp 'Giám định thuật' hay không, nhưng ít nhất cũng giảm đáng kể xác suất nó phát tác.

Trước khi tìm được cách giải quyết tác dụng phụ phun máu của 'Giám định thuật', cậu sẽ đeo đôi găng này suốt không tháo...

À không, lúc đi vệ sinh vẫn phải tháo ra.

Năm phút sau.

Tống Thư Hàng cầm một viên linh thú tinh hệ 'Ngựa' trong tay, lau chùi một chút.

Cậu chuẩn bị nuốt viên linh thú tinh này.

Diệp sư tỷ đứng bên cạnh, tò mò quan sát quá trình cậu sử dụng 'Kình Thôn Thuật'.

Chị ấy rất hiếu kỳ về môn công pháp có thể nuốt chửng và tiêu hóa linh thú tinh này.

Ngoài ra, có chị đứng cạnh, nhỡ Thư Hàng gặp sự cố gì trong lúc vận công thì chị cũng kịp thời ra tay giúp đỡ.

Tống Thư Hàng điều chỉnh trạng thái lên mức tốt nhất, sau đó bỏ viên linh thú tinh vào miệng.

Khi 《Kình Thôn Thuật》 vận chuyển, hàm răng của Thư Hàng trở nên sắc bén có thể nghiền nát linh thú tinh, dạ dày và hệ tiêu hóa có thể tiêu hóa sạch sẽ viên tinh thạch, đồng thời thông qua 《Kình Thôn Thuật》 dẫn dắt năng lượng hoàn mỹ vào đan điền.

Thực tế khi tu luyện môn này, Thư Hàng luôn nghĩ rằng ngoài việc nuốt linh thú tinh, đây hẳn là một môn tuyệt học cắn người rất lợi hại.

Bởi vì khi vận công, răng của cậu cứng như bảo binh vậy, nếu cắn vào kẻ địch thì xé xác róc thịt là chuyện nhỏ.

Khụ khụ... tất nhiên môn tuyệt học này hơi tàn nhẫn, không cần thì không dùng. *Rắc rắc*, một miếng cắn xuống, viên thú linh tinh cứng rắn đã bị nghiền nát.

Nhai nhai... *ực* một tiếng nuốt xuống. "Lần này là vị thịt nướng à?

Chỉ là hơi chát một chút." Tống Thư Hàng lầm bầm.

Lần trước cậu ăn linh thú tinh hệ Cá thì có vị hơi tanh.

Còn trong mơ ăn hệ 'Dê' thì thấy giống như ăn sườn dê.

Vậy vị thịt nướng trong miệng lúc này là vị thịt ngựa sao?

Bên cạnh, Diệp sư tỷ kinh ngạc: "Ăn thật luôn kìa, trông lợi hại quá." Linh thú tinh vốn là loại tinh hạch rất khó trích xuất linh lực, vậy mà lại có thể dùng cách 'ăn' đơn giản như vậy.

Tiền bối sáng tạo ra 《Ba mươi ba thú tiên thiên nhất khí công》 đúng là quỷ tài! "Nhưng mà Thư Hàng này, linh thú tinh dù có nghiền nát thì vẫn là dạng tinh thạch.

Nó có làm cậu bị khó tiêu hay đau bụng không?" Diệp sư tỷ hỏi, chị đứng ở góc độ thảo luận học thuật để suy xét vấn đề này.

Tống Thư Hàng: "..." Chẳng lẽ ai nhìn thấy mình dùng 《Kình Thôn Thuật》 ăn linh thú tinh cũng chỉ quan tâm xem mình có bị đau bụng hay không thôi sao?

Hồi đó Diệt Phượng tiền bối cũng hỏi vậy, giờ đến lượt Diệp sư tỷ.

Cậu cười khổ lắc đầu: "Kình Thôn Thuật có thể tiêu hóa hoàn mỹ toàn bộ linh thú tinh, không để lại chút cặn bã nào đâu." "Hóa ra là thế." Diệp sư tỷ gật đầu.

Quá trình vận hành 《Kình Thôn Thuật》 diễn ra rất thuận lợi.

Tống Thư Hàng không dám lơ là, ngồi xếp bằng vận chuyển 《Ba mươi ba thú tiên thiên nhất khí công》, dẫn linh lực từ linh thú tinh vào đan điền.

Cậu lại dẫn luồng 'bản nguyên chân khí hệ ngựa' đó hòa nhập vào phôi thai tiên thiên chân khí.

Mọi chuyện suôn sẻ... trừ việc giữa chừng do tinh thần lực ở mi tâm quá lớn gây ra một đợt đau nhức thì không có dị trạng nào khác.

Cuối cùng, bên cạnh 'phôi thai tiên thiên chân khí' trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng đã xuất hiện thêm một hư ảnh ngựa nhỏ.

Nó cùng với hư ảnh cá mập và dê xếp thành một vòng, xoay quanh phôi thai tiên thiên chân khí.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Tiếp theo là bước cuối cùng. ['Kình Thôn Thuật' sau khi hoàn thành, tứ chi chạm đất, chạy bộ năm ngàn mét để dung hợp 'linh thú tinh' nhanh nhất.] Thật sự phải làm vậy sao?

Cảm thấy hơi xấu hổ quá, bên cạnh còn có Diệp sư tỷ nữa chứ.

Chương 593

Nhưng mà... trong 'Địa Hạ Thành' của Thời Gian Thành có rất nhiều lối đi và không gian khác nhau.

Thư Hàng có thể lặng lẽ tìm một nơi khác, một mình tha hồ cuồng nhiệt chạy bộ.

Thế là, cậu đứng dậy nói với Diệp sư tỷ: "Diệp Tư~~ mình muốn ra ngoài vận động một chút, sẽ về ngay!" Chỉ có năm ngàn mét thôi, dù có bò bằng cả tay chân thì tốc độ nhanh chút cũng chỉ vài phút là xong. "Đi đường cẩn thận nhé.

Đúng rồi, đeo huy chương này vào, cậu sẽ không lo bị lạc đâu." Diệp sư tỷ đưa cho cậu một chiếc huy chương nhỏ cỡ cái cúc áo.

Thư Hàng nhận lấy huy chương, rời khỏi không gian thư viện của Diệp sư tỷ.

Đi dọc theo lối đi, cậu đến một không gian trông giống như một võ đài khổng lồ.

Võ đài rất lớn, tương đương với đường chạy ở trường học, một vòng chắc cũng ba bốn trăm mét. "Tầm hai mươi vòng nhỉ." Tống Thư Hàng thử chống hai tay hai chân xuống đất, tư thế này mà muốn 'chạy' thì chẳng dễ dàng gì.

Hay là thử chạy nhảy như báo săn xem sao?

Tống Thư Hàng chống hai tay xuống sàn, mông vểnh cao.

Sau đó, cả người cậu dùng lực bật nhảy lên...

Trong tưởng tượng của Thư Hàng, thân hình cậu lúc này chắc phải như báo săn, mỗi bước nhảy đều đầy sức mạnh bùng nổ!

Nhưng thực tế thì tư thế của cậu chẳng đẹp đẽ gì cho cam, chống tay xuống đất rồi nhảy tưng tưng, nhìn không giống báo săn mà giống một loại động vật lưỡng cư giỏi bơi lội hơn.

Đây chính là sự khác biệt giữa [Tôi trong mắt người khác], [Tôi trong mắt chính mình] và [Tôi trong thực tế].

Tuy nhiên, mặc kệ dáng vẻ hiện tại ra sao, dù sao trong không gian võ đài này cũng chỉ có mình cậu, chẳng ai nhìn thấy cả.

Cậu có thể thả lỏng tâm trí, tự do nhảy nhót, muốn nhảy kiểu gì thì nhảy, miễn là tay chân cùng chạm đất chạy hết năm ngàn mét là được!

Sau khi cuồng chạy (nhảy vọt) khoảng hai trăm mét, Tống Thư Hàng dần thích nghi với kiểu chạy bốn chân này.

Tốc độ của cậu ngày càng nhanh... thậm chí sau khi chạy thêm hai trăm mét nữa, cậu còn áp dụng được vài mẹo di chuyển của thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》.

Nắm vững một môn công pháp không phải là sử dụng máy móc từng chiêu từng thức, mà phải thành thạo tháo rời chúng ra, linh hoạt vận dụng, rồi tinh lọc các kỹ thuật đó thành kinh nghiệm của chính mình.

Tống Thư Hàng càng chạy càng nhanh, càng chạy càng thuận.

Nội dung mà 'Giám định thuật' thần bí đưa ra không sai, khi cậu dùng cả tay chân cuồng chạy, năng lượng linh thú tinh hệ ngựa trong cơ thể nhanh chóng dung hợp với cơ thể cậu.

Dù không biết nguyên lý là gì, nhưng phương pháp này cực kỳ hiệu quả! "Nhanh thêm chút nữa, chỉ năm ngàn mét thôi, sắp xong rồi." Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Bên cạnh, trong không gian thư viện của Diệp sư tỷ.

Diệp Tư tiên tử không đọc sách mà đang lắp ráp một pháp khí nhỏ.

Đó là một pháp khí hình gương, mặt sau khắc bát quái đồ.

Chị ấy đang gắn thêm nhiều linh kiện lên gương.

Thứ này cực kỳ giống với [Bát Quái Tín Tức Thu Tập Khí] dùng để phát trực tiếp cuộc đua máy cày hồi trước, chỉ có điều cái trong tay Diệp sư tỷ nhỏ hơn nhiều lần. "Cuối cùng cũng xong, giờ chỉ thiếu bước cuối cùng thôi." Diệp sư tỷ khẽ nói.

Pháp khí này dùng để định vị chiếc huy chương trên người Tống Thư Hàng.

Pháp khí và Tống Thư Hàng có thể tạo ra liên kết, dù vị trí của 'Thời Gian Thành' có thay đổi thì cũng không lo Thư Hàng bị lạc.

Tuy nhiên, sau khi lắp ráp xong, còn cần phải kích hoạt pháp khí và huy chương của Thư Hàng.

Thế là Diệp sư tỷ nhập vào pháp khí một đoạn thông tin: [Yêu cầu kích hoạt huy chương định vị và gương định vị.

Chủ sở hữu huy chương 'Đạo hiệu': 1.

Kim Cương Quân Tử Đao, 2.

Bá Đao Tống Nhất, 3.

Mộc đạo nhân, 4.

Bạch Kình đao khách, 5.

Thư Sơn cư sĩ, 6.

Tầm Đạo thư sinh, 7.

Thiện Tâm tu sĩ. (Ghi chú: Bảy đạo hiệu trên là cùng một người).

Thân phận: 1.

Khách của Bích Thủy Các, đích thân các chủ đưa đến Thời Gian

Thành. 2.

Đạo lữ song tu của tôi!

Người nộp đơn: Diệp Tư.] Làm xong, Diệp sư tỷ khẽ chạm tay, gửi thông tin này đi thông qua 'gương định vị'.

Đây là bước cuối cùng để kích hoạt.

Yêu cầu này sẽ được chuyển đến điện điều khiển của 'Thời Gian Thành'.

Tại đó, tu sĩ quản lý trực ban sẽ dựa theo thông tin được nộp để xác định thân phận của người giữ huy chương và kích hoạt hai pháp khí.

Đây là một hệ thống quản lý rất tiện lợi của Thời Gian Thành.

Sau khi Diệp Tư tiên tử gửi thông tin đi, rất nhanh sau đó, quản lý trực ban của 'Thời Gian Thành' đã nhận được.

Quản lý hôm nay là một nữ tu ngũ phẩm, cũng là sư muội của Diệp Tư tiên tử. "Ơ?

Tu sĩ trong đơn này vậy mà một người có tới bảy cái đạo hiệu, lợi hại thật đấy." Nữ tu này cười khúc khích, rồi đọc tiếp nội dung thứ hai. "Hóa ra là khách do đích thân Các chủ đưa đến, hèn chi không qua lính canh mà vào thẳng luôn.

Khoan đã, [Đạo lữ song tu của tôi] là ý gì?

Người gửi là Diệp Tư sư tỷ...

Chẳng lẽ vị khách mới đến này là đạo lữ của Diệp sư tỷ?" Lạ thật, Diệp sư tỷ có đạo lữ từ bao giờ thế?

Cô hoàn toàn không biết gì cả.

Đừng nói là cô, cả Bích Thủy Các này chẳng ai biết 'Mỹ nhân rơi lệ', 'Giọt lệ chữa lành của Bích Thủy Các' đã có đạo lữ song tu từ lúc nào!

Đây đúng là tin sốt dẻo, thuộc dạng gây nổ luôn ấy chứ.

Nữ tu sư muội liền kích hoạt huy chương định vị và gương định vị. "Hehe...

để mình thử định vị xem đạo lữ của Diệp sư tỷ đang ở đâu.

Nếu biết được anh ta đang làm gì thì càng tốt." Nữ tu này bắt đầu thao tác trên một pháp khí gương bát quái.

Đồng thời, trong đầu cô nảy ra một ý nghĩ: "Hehe, tin tức bùng nổ thế này phải để cả Bích Thủy Các cùng biết mới hay, mình không nên ích kỷ giữ cho riêng mình." Thế là, tay kia của cô thao tác trên một mặt gương pháp khí khác bên cạnh.

Mặt gương bên trái dùng để khóa vị trí của Tống Thư Hàng, và quản lý có thể xem hình ảnh xung quanh người đó sau khi được họ 'đồng ý'.

Còn mặt gương bên phải thì kết nối với các màn hình lớn đặt khắp các nơi trong Bích Thủy Các.

Những màn hình đó vốn dùng để thông báo tình huống khẩn cấp, nhưng dần dần cũng được dùng để đưa tin tức lớn. "Kết nối thành công, tiếp theo là gửi 'Yêu cầu liên kết định vị' cho đạo lữ của Diệp sư tỷ nào!" Nữ tu này gõ lên bảng điều khiển, gửi lệnh yêu cầu kết nối đến huy chương của Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang cuồng chạy thì đột nhiên phát hiện huy chương trước ngực lóe lên ánh sáng đỏ liên tục.

Chuyện gì vậy?

Cậu vừa giữ tư thế chạy, vừa đưa tay chạm vào huy chương một cái.

Sau khi chạm, huy chương không còn lóe sáng nữa. "Lạ thật?

Tình huống gì đây?" Tống Thư Hàng đầy nghi hoặc.

Cậu tính toán quãng đường mình vừa chạy, còn khoảng ba ngàn mét nữa.

Đợi chạy xong rồi về hỏi Diệp sư tỷ xem cái ánh sáng đỏ đó là sao vậy!

Trong phòng quản lý Thời Gian Thành, nữ tu sư muội mắt sáng lên: "Liên kết định vị đã thông qua, đạo lữ của Diệp sư tỷ hào phóng ghê!" Bởi vì không phải ai cũng sẵn lòng để người khác nhìn trộm trạng thái của mình, dù chỉ là vài phút.

Nói rồi, cô cười hì hì mở định vị của Tống Thư Hàng ra.

Giây tiếp theo, trên mặt gương bát quái bên trái gợn lên một tầng sóng nước.

Dần dần, một bóng người mờ ảo hiện ra trong gương, nhìn dáng vẻ thì bóng người này đang tu luyện?

Có lẽ là một người đàn ông khổ luyện chăng?

Hình ảnh trong gương bắt đầu rõ nét dần.

Nhân lúc đó, nữ tu sư muội gạt mặt gương bát quái bên phải, đồng bộ hình ảnh sang đó.

Đồng thời, cô còn đặt cho buổi trực tiếp này một cái tên thật kêu: [Trực tiếp toàn bộ quá trình tu luyện gian khổ của đạo lữ Diệp Tư sư tỷ!] Người đẹp nhờ lụa, tin tức hay nhờ tiêu đề.

Một cái tiêu đề bắt mắt luôn thu hút được nhiều sự chú ý.

Các đệ tử Bích Thủy Các vốn đang tu luyện hoặc nghỉ ngơi đột nhiên khựng lại.

Ánh mắt họ đổ dồn về các màn hình gương bát quái khắp nơi, nhìn chằm chằm vào cái tiêu đề tin tức gây sốc kia.

Trên gương bắt đầu xuất hiện bóng dáng một nam tử, có vẻ đang tiến hành tu luyện.

Chương 594

Hình ảnh đang rõ nét lên từng chút một...

Đạo lữ của Diệp sư tỷ đang tu luyện?

Giọt lệ chữa lành của Bích Thủy Các chúng ta có đạo lữ từ bao giờ?

Đùa gì thế, gã đàn ông trời đánh nào dám trở thành đạo lữ của Diệp Tư sư tỷ vậy?

Ra đây, mau ra đây cho chúng ông xem mặt!

Nếu mà bọn này soi ra được khuyết điểm gì thì đừng trách tại sao bị chém chết nhé!

Rất nhanh, hình ảnh trên gương bát quái đã trở nên rõ nét.

Nam tử xuất hiện trong hình có ngũ quan thanh tú, gương mặt hiền lành.

Kiểu gương mặt người tốt này rất khó để người ta nảy sinh ác cảm.

Lúc này, vị thanh niên kia đang chống cả hai tay hai chân xuống đất, chạy thật nhanh.

Có lúc như đang trườn đi, chân sau hơi co lại, tốc độ cực nhanh.

Có lúc lại bắt đầu nhảy vọt, từng bước từng bước một.

Nhảy vọt cũng có vài kiểu, lúc thì giống như một kiện tướng bơi lội thuộc loài lưỡng cư, lúc thì như một con chuột túi cơ bắp, cũng có vài khung hình trông khá ngầu như báo săn. [Anh ta đang làm cái gì vậy?] Lúc này, hơn một phần ba đệ tử Bích Thủy Các đang dán mắt vào màn hình lớn, nhìn cái tư thế tu luyện quái dị của 'đạo lữ Diệp sư tỷ'. "Chẳng lẽ là đang tu luyện một loại thần công đặc thù nào đó, hình như tôi từng nghe nói có môn 《Thanh Oa Đại Pháp》 thì phải." "Hoặc là 《Thú Nhân Nghĩ Hình Thuật》, nghe nói có một số tu sĩ mang huyết mạch yêu tộc thượng cổ trong người, khi tu luyện hằng ngày sẽ hành động như dã thú để kích phát thú huyết trong cơ thể hoàn mỹ hơn.

Tôi nghe nói bên cạnh có vị tu sĩ đã ăn cỏ giống hệt trâu hơn ba mươi năm rồi đấy." Các đệ tử Bích Thủy Các bàn tán xôn xao. "Cảm giác thú vị thật đấy." Ở một nơi khác, bên ngoài không gian võ đài nơi Tống Thư Hàng đang ở, có một bóng người vừa vặn đi ngang qua.

Đó là Sở Sở.

Cô cố tình rời khỏi không gian thư viện lớn để tránh làm cái bóng đèn công suất lớn, nhường không gian riêng tư cho Thư Hàng và Diệp sư tỷ.

Vì tính hiếu kỳ, sau khi rời đi một thời gian, cô lại lén lút quay lại xem giữa hai người có nảy sinh tia lửa tình nào không.

Trên đường quay lại, cô đi ngang qua không gian võ đài và thấy Tống Thư Hàng đang bò bốn chân cuồng chạy.

Sở Sở ngẩn ngơ cả người.

Thư Hàng đạo hữu đang chơi trò gì thế?

Không tận dụng cơ hội nam đơn nữ chiếc ở chung một phòng để phát triển tình cảm với Diệp sư tỷ, lại chạy ra đây chơi một mình làm gì?

Tống Thư Hàng đang chạy thì bỗng cảm thấy không tự nhiên lắm.

Lạ thật, sao mình cứ có cảm giác như có vô số cặp mắt đang nhìn chằm chằm vào mình vậy?

Chẳng lẽ do tư thế chạy bốn chân này hơi bị xấu hổ nên tâm lý mới nảy sinh ảo giác sao? "Còn một ngàn mét nữa." Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Cậu nghiến răng, dồn hết sức lực bắt đầu chạy nước rút một ngàn mét cuối cùng!

Tuy tư thế không đẹp cho lắm, nhưng khi dùng cả tay chân để bứt tốc nhảy vọt, Thư Hàng phát hiện sự hiểu biết của mình về thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 càng lúc càng thấu triệt!

Bất luận sự vật gì, khi bạn nhìn nó từ một góc độ khác, suy nghĩ về nó từ một khía cạnh khác thì sẽ có được những thu hoạch bất ngờ.

Nhìn nhận sự việc không thể chỉ nhìn một mặt! "Có lẽ đây là thu hoạch ngoài ý muốn chăng." Ngoài cửa, Sở Sở chớp chớp mắt, lặng lẽ lùi lại.

Tuy không biết Thư Hàng đạo hữu bò bốn chân chạy huỳnh huỵch trong đó làm gì, nhưng đó là sở thích của người ta, cô không tiện nói gì.

Hơn nữa, biết đâu anh ấy đang tu luyện công pháp gì đó thì sao?

Ừm, dù anh ấy làm gì đi nữa thì cô cũng sẽ cố gắng coi như mình chưa thấy gì hết.

Người phụ nữ thông minh luôn hiểu cách âm thầm giữ gìn tôn nghiêm cho đàn ông.

Giữ mặt mũi là chuyện rất quan trọng.

Cùng lúc đó, toàn thể đệ tử Bích Thủy Các thấy tốc độ hình ảnh trên màn hình bắt đầu nhanh hơn.

Thời gian trong Bích Thủy Các và 'Địa Hạ Thành' là tỷ lệ 1:12.

Ban đầu họ thấy hình ảnh ở tốc độ bình thường, tuy nói là 'trực tiếp' nhưng thực tế là hình ảnh được truyền phát sau khi đã lưu trữ qua pháp thuật gương bát quái.

Đợi đến khi quá trình truyền phát tiến hành đến một mức độ nhất định, tốc độ hình ảnh bắt đầu tăng lên.

Truyền phát được khoảng một nửa, Tống Thư Hàng trong hình ảnh bắt đầu hành động với tốc độ gấp 12 lần!

Nói thế nào nhỉ, bất kể hình ảnh gì mà phát ở tốc độ gấp 12 lần thì trông cũng sẽ rất 'ảo diệu'.

Các đệ tử Bích Thủy Các cũng cảm thấy vậy, khi Tống Thư Hàng dốc toàn lực cuồng chạy ở tốc độ gấp 12 lần, hình ảnh trông cực kỳ kịch tính.

Một số đệ tử bắt đầu rút ra các bảo vật như 'Pháp thuật thác ấn', 'Thủy tinh hình ảnh' để ghi lại cảnh tượng trên màn hình.

Hình ảnh thú vị thế này rất đáng để lưu giữ.

Trong Thời Gian Thành.

Năm ngàn mét kết thúc!

Ngay khoảnh khắc đó, một luồng hơi ấm trào ra trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng.

Linh lực của linh thú tinh hệ ngựa đã bị hấp thu triệt để, thậm chí phần chân khí này giống như do chính Thư Hàng tu luyện ra vậy, hoàn toàn không cần phải ôn dưỡng lại!

Bình thường, dù dùng 'Linh thạch' hay 'Đan dược' hỗ trợ tu luyện thì chân khí gia tăng trong cơ thể đều cần tu sĩ ôn dưỡng vài lần, đó là một quá trình 'thuần hóa'.

Thông qua ôn dưỡng để biến chân khí ngoại lai hoàn toàn thành chân khí của mình, có như vậy mới sai khiến được như ý.

Còn bây giờ, sau khi chạy năm ngàn mét, phần chân khí này chẳng cần ôn dưỡng đã như chân khí do mình cực khổ luyện ra vậy. "Trừ cái tư thế hơi khó coi ra thì hiệu quả thật sự rất tuyệt." Tống Thư Hàng lầm bầm.

Sau đó, cậu nghỉ ngơi một lát rồi đứng dậy quay về không gian 'Thư viện' của Diệp sư tỷ.

Trong không gian thư viện.

Không biết Diệp sư tỷ lấy đâu ra một chiếc ghế lớn.

Hiện tại chị ấy đang cuộn tròn trên ghế, thu mình thành một cục nhỏ xíu.

Hai tay chị ôm một cuốn sách dày cộp, đọc đến mê mẩn.

Không có gió, nhưng theo những cử động nhỏ của cơ thể, những bím tóc nhỏ nhắn của chị khẽ đung đưa.

Cộng thêm không gian đầy rẫy sách vở, tạo nên một khung cảnh đẹp như tranh vẽ.

Tống Thư Hàng bước vào, thấy cảnh tượng đó cũng phải ngẩn người mất một lúc.

Diệp sư tỷ đang cuộn mình đọc sách hình như cảm ứng được có người vào, chị ngẩng đầu lên, đôi mắt hơi đỏ hoe nhìn Thư Hàng.

Rõ ràng là chị ấy vừa mới khóc một trận.

Sau đó, chị nở nụ cười rạng rỡ, nhu mì nói: "Về rồi à." Hàm lệ mang cười!

Tống Thư Hàng cũng dịu dàng đáp lại: "Ừm, mình về rồi.

Vận động một chút thấy cả người sảng khoái hẳn lên." Sau đó, Thư Hàng đi tới bên cạnh Diệp sư tỷ, tiện tay rút một cuốn sách dày.

Cậu hơi khom người, định ngồi xuống sàn bên cạnh chị ấy.

Nhưng lúc này, Diệp sư tỷ dịch người một chút, nhường ra một nửa chỗ ngồi trên chiếc ghế lớn.

Hai người là đạo lữ mà, lại còn hướng tới mục tiêu 'đạo lữ song tu', nên ngồi cạnh nhau cũng là chuyện bình thường thôi nhỉ?

Tống Thư Hàng cười cười, chiều theo ý Diệp sư tỷ mà ngồi nép vào chiếc ghế lớn đó, hai người dựa sát vào nhau.

Ngọt ngào quá đi mất...

Cảnh tượng này cũng được 'huy chương định vị' trên người Thư Hàng truyền phát tới mọi ngóc ngách của Bích Thủy Các.

Trong Bích Thủy Các tức thì vang lên tiếng kêu than dậy đất.

Dù là hình ảnh gia tốc gấp 12 lần thì với những tu sĩ mạnh mẽ cũng chẳng là gì, não bộ của họ có thể trực tiếp chuyển đổi hình ảnh đó về tốc độ bình thường.

Giọt lệ chữa lành, Mỹ nhân rơi lệ của Bích Thủy Các bọn họ thật sự đã thành 'vợ người ta' mất rồi. "Muốn khóc quá, thực sự muốn khóc quá đi." "Mấy cái cảnh này mau tắt đi cho tôi, tại sao lại phát mấy cái này ra hả, tắt ngay cho tôi!" "Sao lại tàn nhẫn khoe ân ái như thế chứ?" "Đầu gối run quá, cảm giác đứng không vững nữa rồi.

Không, cả người tôi đều nhũn ra rồi, tôi cần sư tỷ, sư muội đáng yêu nào đó hô hấp nhân tạo cho tôi, cho tôi sức mạnh đi." "Đột nhiên tôi muốn tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 quá." "Không, nếu cậu tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 thì mỗi lần tu luyện sẽ đều nghĩ đến Diệp sư muội, mà hễ nghĩ đến muội ấy là cậu lại càng đau lòng hơn." "Như thế thì tốc độ tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của tôi mới nhanh hơn được chứ." "À, cậu nói nghe cũng có lý đấy." Trong không gian thư viện.

Tống Thư Hàng tháo 'huy chương định vị' ra: "Diệp Tư, mình muốn hỏi một câu." Diệp sư tỷ: "Câu gì thế?" "Lúc nãy khi mình đang tu luyện, chiếc huy chương này cứ lóe sáng đỏ liên tục, là sao vậy?

Sau đó mình chạm tay vào giữa huy chương thì nó hết sáng." Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp Tư tiên tử: "..." Chị ấy đưa tay nhận lấy chiếc huy chương, nhìn một lát rồi dứt khoát nhấn mạnh vào chính giữa huy chương.

Buổi 'trực tiếp' của các đệ tử Bích Thủy Các lập tức bị ngắt quãng!

Sau đó, Diệp Tư tiên tử nói: "Cái ánh sáng đỏ đó là 'Yêu cầu định vị' từ phòng quản lý Thời Gian Thành gửi tới.

Thư Hàng, cậu chạm vào một cái nghĩa là đã đồng ý 'định vị' rồi đấy." "Đồng ý định vị?

Vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra?" Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên một dự cảm bất an...

Ngay lúc này, cậu nhớ lại cảm giác như bị 'vạn người chú mục' khi mình đang bò lồm cồm chạy bộ.

Đừng nói với cậu đó không phải là ảo giác nhé!

Diệp Tư tiên tử đáp: "Cũng chẳng có gì đâu, không gây hại gì cho cậu cả.

Sau khi cậu đồng ý định vị, 'Phòng quản lý' có thể xác định được vị trí của cậu.

Nếu họ muốn, họ còn có thể thông qua pháp khí mẫu 'Bát quái kính' để xem hình ảnh xung quanh chiếc huy chương nữa.

Nghĩa là, thông qua nó để nhìn thấy cậu." Nhìn thấy cậu...

Nhìn thấy cậu...

Nhìn thấy cậu...

Chương 595

Cảm giác 'vạn người chú mục' thực sự không phải là ảo giác sao?

Thế là, Tống Thư Hàng ôm một tia hy vọng cuối cùng, hỏi: "Diệp Tư, mình hỏi một câu nữa.

Sau khi mình nhấn vào huy chương, 'Phòng quản lý' có thể nhìn thấy toàn bộ con người mình, hay chỉ một phần thôi?" Cậu đúng là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ mà! "Tất nhiên là toàn bộ rồi, chức năng định vị này dùng để cứu hộ mà, phạm vi tối đa có thể nhìn thấy mọi thứ trong bán kính hai trăm mét quanh huy chương." Diệp Tư tiên tử đáp.

Bán kính 200m mọi thứ!

Nghĩa là hình ảnh cậu bò lồm cồm cuống chạy đã bị người ta nhìn thấy hết rồi...

Tống Thư Hàng cảm thấy hơi muốn khóc.

Thời gian trôi mau, ba ngày trong 'Địa Hạ Thành' đã trôi qua.

Mấy ngày nay, não bộ của Tống Thư Hàng 'từ chối' nhớ lại sự kiện huy chương định vị đó.

Còn Sở Sở vẫn hằng ngày nhận được sự chỉ điểm của Diệp Tư tiên tử, sau đó lại một mình rời thư viện đi tìm một nơi yên tĩnh để tu luyện.

Với Sở Sở, chuỗi ngày này chính là thời gian hạnh phúc nhất trong đời tu luyện của cô.

Có một vị Linh Hoàng Kim Đan ngũ phẩm chỉ bảo tận tình, lại có không gian linh khí dồi dào sánh ngang 'Bí cảnh' để tu hành, cảnh giới của cô tiến triển cực nhanh.

Có lẽ nếu tu luyện ở đây một năm, cô sẽ có đủ tự tin để đột phá đệ lục đan điền 'Long Cảnh đan điền' của nhị phẩm.

Thực sự muốn ở lại đây tu luyện cả đời luôn!

Do Sở Sở vô ý tạo không gian riêng cho Tống Thư Hàng và Diệp Tư tiên tử, tình cảm giữa hai người cũng dần dần tăng nhiệt.

Tình cảm giữa người với người luôn cần thời gian để bồi đắp.

Hai người mấy ngày nay lúc nào cũng quấn quýt bên nhau, dựa vào nhau...

đọc sách.

Hơn nữa hai người lại có chung nhiều chủ đề, chuyện trên trời dưới biển gì cũng nói được, tình cảm tự nhiên càng thêm sâu đậm.

Diệp Tư tiên tử kể cho Thư Hàng nghe nhiều chuyện thú vị thời thượng cổ, cùng các loại mẹo tu luyện.

Tống Thư Hàng thì kể cho chị ấy nghe về những chuyện thú vị ở thế giới bên ngoài, về các sản phẩm hiện đại, cũng như những chuyện trong giới tu chân hiện nay, ví dụ như đại hội đua máy cày.

Hay như việc cậu sắp quay một bộ 'phim ngắn', đã có vài đạo hữu tiền bối muốn góp mặt diễn xuất.

Diệp Tư tiên tử rất hứng thú với việc Thư Hàng muốn quay 'phim'.

Hiện giờ hai người đang tựa lưng vào nhau, trò chuyện về chủ đề 'phim ảnh'. "Kịch nghệ mà có thể phát triển đến mức không tưởng thế này sao." Diệp Tư tiên tử cảm thán.

Trước kia tuy giới tu chân cũng có 'Thủy tinh hình ảnh', 'Pháp thuật thác ảnh' nhưng các tu sĩ chẳng bao giờ nghĩ đến việc quay một bộ 'phim' cả.

Tu sĩ dù sao cũng khác người phàm, họ vẫn lấy tu luyện làm trọng. "Đến lúc cậu quay phim, mình cũng muốn tham gia." Diệp Tư tiên tử quyết định: "Vừa vặn mình cũng đã lâu lắm rồi chưa rời khỏi Bích Thủy Các." "Hoàn toàn không vấn đề gì.

Hiện tại kịch bản vẫn đang trong giai đoạn chuẩn bị, đợi chúng ta về, có thể bảo tác giả viết kịch bản sắp xếp cho chị một vai thật thú vị." Tống Thư Hàng nhẹ giọng đáp. "Vậy quyết định thế nhé." Diệp Tư tiên tử vui mừng.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu dẫn Diệp Tư tiên tử rời Bích Thủy Các quay về Trái Đất, cậu sẽ giới thiệu chị ấy với bố mẹ thế nào đây?

Tất nhiên không thể giới thiệu là đạo lữ rồi.

Vậy chắc là thân phận bạn gái nhỉ?

Bạn gái sao.

Ôi trời, đây chẳng phải tâm nguyện của mình lúc mới vào đại học sao?

Trong bốn năm đại học nhất định phải tìm được một cô bạn gái phù hợp.

Tâm nguyện này vậy mà đã thành hiện thực rồi ư?!

Sao tự nhiên thấy có chút hư ảo thế này.

Buổi trưa, Sở Sở không về, tiếp tục nhường không gian cho Thư Hàng và Diệp sư tỷ.

Tống Thư Hàng ngồi bệt dưới đất, tựa lưng vào tường, tay cầm một cuốn sách giới thiệu về 'Vực Ngoại Thiên Ma'.

Diệp Tư tiên tử tựa đầu lên vai cậu.

Lúc nãy chị ấy nhìn thấy một chuỗi ký hiệu công thức, không hiểu sao trúng ngay điểm yếu lòng, thế là khóc nức nở.

Thư Hàng đành phải ôm chị ấy, để chị ấy tựa vào lòng mình.

Sau khi khóc một trận đã đời, Diệp Tư tiên tử hơi ngượng ngùng tựa lên vai Thư Hàng, nằm im thin thít giả làm đà điểu.

Tống Thư Hàng mỉm cười, tiếp tục lật cuốn sách về Thiên ma.

Lật một hồi, cậu thấy trang giới thiệu về 'Long ma'.

Long ma cũng là một loại Vực ngoại thiên ma, sức chiến đấu mạnh hơn Huyết ma nhiều.

Tuy nhiên, Long ma lại là kẻ dị biệt trong đám Thiên ma.

Các loại Thiên ma khác khi rơi xuống Trái Đất thường mang theo trang bị, dược liệu.

Nhưng Long ma thì nổi tiếng nghèo rớt mùng tơi, giết chết một con mà tìm được vài khối 'Linh thạch' là may lắm rồi.

Nhưng mà... tuy Long ma không rớt vật phẩm, nhưng bản thân nó đã là một kho báu.

Máu của Long ma là nguyên liệu chính của vài loại 'Đan dược' và 'Dược tề' đặc thù trong giới tu chân.

Da Long ma lại là nguyên liệu tuyệt hảo để chế tạo pháp y. [Không biết 'Dược tề Long ma' của Hiến Công tiền bối đã chế biến thành công chưa nữa.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Loại dược tề thần kỳ có thể tăng cường thể chất mạnh mẽ đó chính là thứ cậu cần nhất lúc này.

Cảm giác đau nhức do tinh thần lực ở mi tâm mang lại đang tăng lên từng ngày.

Dù cậu đã nỗ lực tu luyện môn luyện thể 《Cương Thủ》 nhưng thể chất tăng cường vẫn chưa đủ.

Hiện tại, Thư Hàng dự định trong mấy ngày tới sẽ dùng thêm vài viên 'Linh thú tinh', nhanh chóng đẩy cảnh giới lên đệ tứ đan điền 'Long Khu đan điền'.

Mượn lúc thăng cấp tiểu cảnh giới để nâng cao thể chất, làm dịu đi cơn đau ở mi tâm.

Khi nghĩ đến 'Linh thú tinh' và vấn đề thể chất của mình, trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên một tia sáng.

Cậu nhìn đôi bàn tay đang đeo găng của mình - găng tay tình yêu của kiếm khách Mộc Ngưu rất tốt, đeo nó mấy ngày nay cậu không còn bị mất máu nữa. [Trước kia khi mình giám định linh thú tinh hệ 'Ngựa', Giám định thuật không chỉ cho biết chủng loại tinh thạch, mà còn kết hợp với công pháp của mình để đưa ra phương án giúp hấp thu nhanh hơn bằng 'Kình Thôn Thuật'.] Nhớ lại thì đáp án từ 'Giám định thuật' lần trước đã không còn đơn thuần là 'giám định bản chất vật phẩm' nữa rồi. [Nếu như... mình nói là nếu như, mình dùng Giám định thuật để giám định trạng thái hiện tại của bản thân, liệu có thể có được phương án 'giải quyết tinh thần lực quá mạnh' không?] Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng táo bạo!

Bí pháp 'Giám định thuật' thần kỳ mà Tống Thư Hàng nhận được sẽ yêu cầu cái giá khác nhau tùy theo cấp độ của vật phẩm.

Vậy nếu giám định chính mình, cái giá phải trả chắc không quá lớn đâu nhỉ?

Vì là 'chính mình' nên mình rất hiểu bản thân.

Mình bây giờ chỉ muốn có phương án giải quyết cho vấn đề [tinh thần lực quá lớn] mà thôi...

Có lẽ khả thi thật!

Tống Thư Hàng vốn là người thiên về hành động, chuyện gì đã quyết định thì sẽ tìm cách làm cho bằng được. "Đang nghĩ gì thế?" Diệp sư tỷ tựa trên vai Tống Thư Hàng cảm nhận được trạng thái của cậu dao động, tò mò hỏi.

Thế là Thư Hàng đem suy nghĩ của mình kể cho chị nghe một lượt. "Bí pháp giám định của cậu có thể giám định ra chuyện như vậy sao?

Đây hoàn toàn không đơn thuần là 'giám định' nữa rồi." Diệp sư tỷ trầm ngâm một lát rồi gật đầu: "Nếu cậu thực sự muốn thử thì tôi sẽ hộ pháp cho.

Ngoài ra, tôi sẽ chuẩn bị trước một trận pháp." "Trận pháp gì thế?" Thư Hàng hỏi.

Diệp sư tỷ đáp: "Một tiểu trận pháp chữa trị, đứng bên trong đó có thể giảm bớt đau đớn khi bị thương và giúp vết thương nhanh lành hơn.

Đồng thời nó cũng tăng cường hiệu quả pháp thuật trị liệu của tôi lên khoảng hai lần.

Như vậy lỡ bí pháp của cậu xảy ra chuyện gì, tôi cũng có thể hỗ trợ kịp thời." Chị ấy cũng thấy tò mò về hiệu quả 'Giám định bí pháp' mà Thư Hàng nói.

Nó hình như đã chạm tới khía cạnh 'Đại đạo' rồi.

Diệp sư tỷ dọn một khoảng trống trong đống sách, dùng kiếm làm bút khắc một trận pháp đơn giản xuống sàn.

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng, bước vào trong trận pháp.

Cậu tháo găng tay ra, hít một hơi thật sâu, rồi đặt tay lên ngực mình. 'Bí pháp Giám định thuật' không chủ động kích hoạt...

Thế là, trong đầu cậu bắt đầu hồi tưởng lại 88.888 âm thanh đó.

Mấy ngày nay mỗi khi ngủ, hàng vạn âm thanh đó cứ văng vẳng trong đầu cậu.

So với lúc mới nhận được bí pháp, giờ đây Thư Hàng đã hiểu sâu hơn về nó.

Vừa hồi tưởng lại những âm thanh đó, Thư Hàng vừa lẩm bẩm: "Tôi muốn biết phương pháp giải quyết tình trạng tinh thần lực quá lớn của bản thân, tôi chỉ cần phương pháp giải quyết đó thôi!" Năm nhịp thở trôi qua.

Đến rồi!

Sắp đến rồi!

Cảm giác của 'bí pháp Giám định thuật' sắp tới rồi!

Nhưng mà trên người Tống Thư Hàng lại không xuất hiện bất kỳ vết thương nào.

Rõ ràng dù chỉ giám định một hòn đá nhỏ cũng sẽ xuất hiện vết thương trên cánh tay, tại sao giám định chính mình lại chẳng có chuyện gì xảy ra?

Chương 596

Chẳng lẽ bản thân mình chẳng có chút giá trị nào sao?

Còn không bằng một hòn đá?

Hoặc giả... giám định chính mình thì không cần trả giá? "Không thấy vết thương?

Hay là bí pháp chưa khởi động?" Diệp sư tỷ tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Bí pháp giám định đã thi triển thành công, nhưng lại không có vết thương, hay là vì thông tin về chính mình nên không cần trả giá nhỉ?" Nhưng lời mới nói được một nửa thì mặt Thư Hàng đột nhiên co rúm lại. [Đau quá, đau quá, đau quá!] Không phải là không có cái giá phải trả, mà là cái giá này tới hơi muộn!

Cơn đau muộn màng này cực kỳ dữ dội.

Quái lạ ở chỗ, rõ ràng Thư Hàng thấy đau đến chết đi sống lại, nhưng trên người lại không có vết thương nào.

Thậm chí cậu còn không cảm nhận được cơn đau cụ thể ở đâu, chỉ thấy toàn thân không chỗ nào là không đau!

Diệp sư tỷ vội hỏi: "Có vết thương không?" Đồng thời chị cũng rải thuật trị liệu lên người cậu. "Chắc chắn là có vết thương rồi." Được thuật trị liệu của Diệp sư tỷ hỗ trợ, Thư Hàng thở hắt ra nói: "Nhưng mình không biết vết thương nằm ở đâu!" Khắp cơ thể đau nhức, nhưng cậu nhìn tay chân, ngực bụng mình thì chẳng thấy chỗ nào bị thương cả.

Hơn nữa 'dòng phù văn' trong mắt cậu cũng không xuất hiện! [Bí pháp Giám định thuật thất bại rồi sao?] "Không biết vết thương ở đâu?

Thương thế của cậu đúng là kỳ quái thật." Diệp sư tỷ nói, bàn tay trắng nõn của chị tỏa ra ánh sáng trị liệu, sờ nắn khắp người cậu để kiểm tra vết thương.

Nhưng chị đã kiểm tra đại khái toàn thân mà vẫn không tìm ra vết thương nào, trên người Thư Hàng cũng không có lấy một giọt máu.

Diệp Tư tiên tử nhíu mày: "Lạ thật...

Thư Hàng, cậu cởi quần áo ra để tôi nhìn kỹ xem nào." Tống Thư Hàng hơi ngượng ngùng. "Ngượng gì chứ, chúng ta sắp thành 'đạo lữ song tu' rồi cơ mà." Diệp sư tỷ nói. "Không phải ngượng đâu, chỉ là chưa quen thôi!" Tống Thư Hàng bắt đầu cởi quần áo, cuối cùng chỉ còn lại một chiếc quần đùi nhỏ.

Diệp sư tỷ lại kiểm tra toàn thân cậu một lượt, nhưng vẫn không có một vết thương nào. "Mình về rồi!

Thư Hàng đạo hữu, Diệp sư tỷ, mình vừa tìm thấy một không gian nhà bếp, có đủ loại nguyên liệu luôn, trưa nay chúng ta có thể ăn món khác, vừa hay thuốc tích cốc cũng sắp hết hiệu lực rồi." Sở Sở hăng hái xông vào thư viện.

Giây tiếp theo, cô lùi ra ngoài với tốc độ nhanh gấp ba lúc xông vào: "Xin lỗi, tôi không thấy gì hết!

Thư Hàng đạo hữu và Diệp sư tỷ cứ tiếp tục đi, đến trưa mai tôi mới quay lại làm phiền hai người.

Tạm biệt!" Chúc phúc cho Thư Hàng đạo hữu và Diệp sư tỷ!

Hai người nhất định sẽ sinh được một đứa bé đáng yêu. "Sở Sở đạo hữu, đừng đi mà, không phải như cô nghĩ đâu, đừng hiểu lầm!" Tống Thư Hàng vươn tay gọi lớn, nhưng Sở Sở đã sớm chạy mất tăm. "Hi hi hi hi." Diệp sư tỷ bật cười, tay vẫn không ngừng thi triển thuật trị liệu lên người Thư Hàng: "Tôi vẫn không thấy thương thế nào cả, hay cơn đau này là ảo giác tâm lý của cậu?" "Ảo giác tâm lý sao?

Không, không phải.

Hiện giờ cả người mình đều đau, đau dữ dội lắm, tuyệt đối không phải ảo giác đâu." Thư Hàng đáp.

Diệp sư tỷ nói: "Vậy thì vết thương có thể ở nơi cuối cùng chưa kiểm tra rồi..." "Chắc không phải ở đó đâu..." Thư Hàng chưa kịp nói hết câu thì một đợt đau đớn dữ dội lại ập đến.

Đợt đau này hoàn toàn vượt qua giới hạn chịu đựng hiện tại của cậu!

So với lúc trước nhập mộng vào Sở Sở bị Kình Bát ôm chết, nó còn đau đớn gấp nghìn lần.

Thư Hàng cảm thấy cả người như bị đưa vào máy nghiền, bị nghiền đi nghiền lại.

Nhưng rõ ràng trên người cậu không có vết thương nào.

Đúng là gặp ma rồi.

Ngay lúc đó, trong đầu cậu hiện ra một đoạn thông tin, đó là thông tin về cơ thể cậu!

Giám định thuật không hề thất bại. [Tống Thư Hàng, nam, 18 tuổi, cao 182cm.

Người đường Bạch Kình, thành phố Ôn Châu, cảnh giới nhị phẩm đệ tam đan điền 'Long Trảo đan điền'.

Thuộc tính Lôi, Hỏa.

Tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, 《Bất Động Kim Cương Thân》, 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, 《Nghịch Lân Đao Pháp》, 《Phần Thiên Hỏa Diễm

Đao》, 《Sư Hống Công》, 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thiên Cự Kình, 《Kình Thôn Thuật》, 《Cương Thủ》.

Đạo pháp: Chưởng Tâm Lôi, Thuật Sạc Điện, Thuật Quy Tức, Khống Hỏa Quyết, Thuật Tăng Phát.

Đạo hiệu: Một tuần bảy đạo hiệu.] Những thông tin này Tống Thư Hàng đều biết cả.

Ngoài việc chiều cao lại tăng thêm 2cm và 'Hỏa Diễm Đao' do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ đã biến thành 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》, thì những thứ khác không có gì thay đổi.

Không ngờ mình đã tu luyện nhiều loại công pháp đến thế rồi nhỉ?

Trong lúc suy nghĩ, thông tin trong đầu đột nhiên dừng lại.

Hết rồi sao?

Chỉ thế thôi ư?

Mình chịu đau đớn khủng khiếp như vậy mà chỉ nhận được những thông tin này thôi sao?

Mấy cái này mình đều biết cả mà!

Tại sao phải trả giá lớn như thế?

Chẳng lẽ đây chính là cái gọi là 'thầy bói xem voi, xem cho người không xem cho mình'?

Xem cho chính mình phải trả cái giá cực kỳ thảm khốc?

Vậy nỗi đau mình chịu có ý nghĩa gì chứ?

Lỗ nặng rồi.

Đúng lúc này, trong đầu Thư Hàng lại hiện thêm một số thông tin, đó là phần sau của bí pháp giám định. [Trạng thái cơ thể dị thường, tinh thần lực quá cao.

Phương án giải quyết đề xuất: 1.

Loại dược tề: Dược tề Long Ma, Dược tề Bá Thể, Huy Hoàng Đan. 2.

Loại công pháp: Tu luyện công pháp luyện thể mạnh mẽ 《Chiến Phật Chân Thân》, 《Long Vương Thể》, 《Huyết Ma Hóa Thân Đại Pháp》. 3.

Loại phong ấn: Phong ấn tinh thần lực. 4.

Tu luyện Công đức chi quang: Tinh tu 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, độ hóa mười vạn oán hồn, Công đức chi quang sẽ sinh ra biến chất, trong khi nâng cao thể chất và tinh thần lực, Công đức chi quang có thể chia sẻ áp lực của tinh thần lực lên cơ thể.] Đây chính là thứ Tống Thư Hàng cần!

Cậu nhẹ nhàng xoa thái dương, lần này 'bí pháp Giám định thuật' mới thực sự kết thúc.

Một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại khẽ xoa thái dương cho cậu.

Diệp sư tỷ hỏi: "Có hiệu quả không?" "Ừm, bí pháp giám định đã khởi động thành công." Tống Thư Hàng thở phào, thuật lại kết quả giám định một lượt.

Loại dược tề, ngoài Dược tề Long ma ra thì những loại khác cậu chưa nghe tên bao giờ, chắc độ khó để có được cũng không kém gì Long ma dược tề.

Nếu cậu tìm được tung tích của một con 'Long ma' hoặc lấy được một ít 'Máu Long ma', cậu có thể hợp tác với Hiến Công cư sĩ tiền bối để đổi lấy một phần dược tề.

Còn mấy loại khác thì khỏi nghĩ tới.

Loại công pháp... cậu cũng mới nghe qua 《Chiến Phật Chân Thân》, đó là tuyệt kỹ trấn phái của ca thần linh hồn 'Tạo Hóa pháp vương', ngoài việc mỗi lần dùng đều bị nổ tóc ra thì hầu như không có khuyết điểm gì.

Nhưng muốn tu luyện môn này thì phải gia nhập tông môn của Tạo Hóa pháp vương là 'Đấu Chiến Phật Tông'...

Đây không phải là điều Thư Hàng mong muốn lúc này.

Có muốn gia nhập tông môn thì trong kế hoạch của cậu cũng phải mấy chục năm nữa.

Còn hai môn kia, đã có thể đặt ngang hàng với 《Chiến Phật Chân Thân》 thì đều là công pháp luyện thể nhất nhì thiên hạ, đâu có dễ dàng đạt được?

Còn phong ấn tinh thần lực, trừ phi bất đắc dĩ, Thư Hàng sẽ không làm vậy... vì nó chẳng khác nào tự trói tay trói chân mình, không tốt cho việc tu hành.

Phương án cuối cùng 'Tu luyện Công đức chi quang' lại khiến mắt Thư Hàng sáng lên.

Còn nhớ vị hòa thượng Dương bên hồ Đại Minh năm nào không?

À nhầm, là vị hòa thượng Dương đẹp trai đeo gùi trên tàu điện ngầm ấy!

Trên người vị đó có 'Công đức chi quang' cực kỳ nồng hậu.

So với những phương án trước, phương án thứ tư này là dễ bắt tay vào làm nhất.

Công đức chi quang chỉ cần học được kinh văn độ hóa như 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, tìm vong hồn để độ hóa là được.

Thư Hàng muốn thì không khó để có được.

Chỉ là...

độ hóa mười vạn oán hồn không phải chuyện dễ dàng.

Tất nhiên mười vạn oán hồn không có nghĩa là phải đủ mười vạn cái.

Có những oán hồn mạnh mẽ, hay quỷ tướng, thì một cái có thể tương đương với mười cái, trăm cái, thậm chí nghìn cái oán hồn bình thường.

Thư Hàng từng rất thèm muốn 'Công đức chi quang' và hiệu quả rèn luyện cơ thể của vị hòa thượng Dương kia, nên cậu đã từng tìm hiểu chuyên sâu về nó.

Chương 597

"Nếu không có được Dược tề Long ma... có lẽ mình thực sự nên cân nhắc 'Công đức chi quang'." Thư Hàng lầm bầm.

Tốt nhất là tiến hành cả hai hướng, vừa tu luyện Công đức chi quang vừa xem có thông tin gì về Long ma không.

Nếu có được 'Dược tề Long ma' là tốt nhất, không được thì tinh tu Công đức chi quang!

Trong lúc suy nghĩ, một cơn đau dữ dội khác lại ập đến.

Cơn đau này cứ từng đợt một... hơn nữa còn như sóng biển, đợt sau xô đợt trước, càng lúc càng dữ dội!

Đợt đau này mạnh gấp mười lần đợt trước!

Cơn đau lúc nãy đã vượt qua giới hạn nhẫn nhịn của Thư Hàng, đợt này trực tiếp vượt quá giới hạn đó gấp mười lần.

Thư Hàng cảm thấy từng bộ phận trên cơ thể đều bị nghiền nát.

Ngón tay, ngón chân như bị cắt đứt liên tục... cổ bị vặn gãy hết lần này đến lần khác!

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, chịu đựng được hai giây, cuối cùng dứt khoát ngã sấp mặt xuống đất! "Thư Hàng, Thư Hàng!" Diệp sư tỷ lo lắng gọi, chị liên tục rải thuật trị liệu lên người cậu nhưng hoàn toàn không có hiệu quả.

Ngay khi Tống Thư Hàng hôn mê, từ sau lưng cậu, một bóng người hư ảo như con bướm rực rỡ thoát xác chui ra.

Bóng người này giống hệt Tống Thư Hàng, chỉ là kích thước nhỏ hơn một nửa.

Linh hồn xuất khiếu sao?

Tống Thư Hàng thật sự thăng thiên rồi à? "Linh quỷ?" Tiếng Diệp sư tỷ vang lên.

Hình bóng đó chính là Linh quỷ của Tống Thư Hàng...

Lúc này, Linh quỷ chui ra với vẻ mặt đau đớn.

Trên tấm lưng trần của nó có hai vết thương sâu thấy tận xương!

Hai vết thương này rất lạ, bên trong có thể thấy 'xương' của Linh quỷ, nhưng những chỗ khác lại u ám như hố đen, không nhìn thấy gì cả.

Cái giá 'vết thương' sinh ra khi Thư Hàng giám định chính mình vậy mà lại chuyển dời lên người Linh quỷ? "Hèn chi dùng thuật trị liệu lên bản thể của cậu ấy chẳng có tác dụng gì." Diệp sư tỷ cười khổ, chị vội vàng chuyển sang một loại thuật trị liệu đặc thù, chuyên dùng cho thương thế của Linh quỷ.

Thuật trị liệu cho con người và Linh quỷ là khác nhau.

Ánh sáng trị liệu rơi lên người Linh quỷ, vết thương đen ngòm trên lưng nó bắt đầu lành lại.

Vẻ đau đớn trên mặt Linh quỷ cũng vơi bớt đi phần nào.

Rất nhanh, vết thương đã khép miệng, Diệp sư tỷ dừng thuật trị liệu.

Nhưng ngay khi chị vừa dừng tay, vết thương trên lưng Linh quỷ lại toác ra... "A a a a a!" Linh quỷ thét lên thảm thiết. "A a a a!" Tống Thư Hàng đang hôn mê cũng phát ra tiếng kêu đau đớn.

Viền mắt Diệp sư tỷ lập tức đỏ hoe.

Tống Thư Hàng đang hôn mê lại mơ thấy một giấc mơ.

Lần này không phải trạng thái ‘nhập mộng’, mà chỉ đơn thuần là mơ thấy cuộc đời mình.

Từ lúc bắt đầu có ký ức thuở nhỏ, nhân sinh của cậu như một bộ phim chậm rãi triển khai, tỉ mỉ không sót thứ gì.

Rất nhiều ký ức vụn vặt tưởng như đã quên từ lâu, nay lại lần lượt hiện về.

Đặc biệt là những chuyện mà Tống Thư Hàng muốn quên đi, một lần nữa hiện lên rõ mồn một trong ký ức khiến cậu cảm thấy thật là khó chịu.

Trong lúc hôn mê mơ màng, Tống Thư Hàng dường như nghe thấy tiếng khóc của Diệp sư tỷ.

Cậu cũng muốn sớm tỉnh lại, nhưng giấc mơ của cậu mới chỉ tới năm lớp tám, cách thời gian đại học vẫn còn phân nửa cuộc đời, muốn tỉnh lại e là còn sớm. [Đúng là cái bí pháp hố cha mà.] Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Tuy nhiên, mặc dù lần này đau đến chết đi sống lại, suýt chút nữa là mất mạng, nhưng dù sao vẫn có thu hoạch, ít nhất đã tìm được vài phương pháp giải quyết vấn đề ‘tinh thần lực quá mạnh’.

Đợi lần này tỉnh lại từ cơn hôn mê, cậu có thể bắt đầu tích lũy [công đức chi quang].

Trước đó, cậu phải tu luyện một bộ độ hóa chi pháp kiểu như 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Nếu có thể gặp lại vị Dương hòa thượng kia thì tốt rồi, trên người đối phương có lớp công đức chi quang dày đặc như thực chất, ít nhất cũng phải tầm độ hóa mấy vạn người rồi nhỉ?

Thậm chí nói không chừng, công đức chi quang của đối phương đã đạt đến số lượng độ hóa mười vạn người, sinh ra chất biến!

Ở cảnh giới Nhất Phẩm Dược Long Môn mà đã độ hóa được ngần ấy oán quỷ, tích lũy được công đức chi quang phong hậu như vậy, Dương hòa thượng tuyệt đối là người có kinh nghiệm phong phú.

Nếu có thể gặp lại Dương hòa thượng, nói không chừng có thể nhận được chút kinh nghiệm 'độ hóa oán quỷ' từ chỗ hắn.

Tống Thư Hàng đang nghĩ ngợi như vậy, đột nhiên cảm thấy trên người nhẹ bẫng! ... ...

Thời Gian Thành, không gian thư viện.

Lệ châu của Diệp sư tỷ lăn dài: "Hu hu ~ nói trước cho cậu biết nhé, tôi không phải vì cậu bị thương nặng thế này mà khóc đâu.

Hu hu ~ chỉ đơn thuần là vì tâm lý bi thương trào dâng thôi.

Khóc đến nỗi không kìm được luôn, hu hu, lau mãi không hết." Diệp sư tỷ vừa khóc vừa thi triển đạo thuật trị liệu lên linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Các đạo thuật trị liệu không ngừng hạ xuống, ức chế thương thế trên lưng linh quỷ.

Nhưng hễ Diệp sư tỷ dừng tay, vết thương trên lưng linh quỷ lại nứt ra.

"Vết thương này bao giờ mới khỏi đây?

Không lẽ cứ nứt mãi thế này sao?

Hu hu ~" Diệp sư tỷ thầm nghĩ.

Đang nói, vết thương trên lưng linh quỷ lại một lần nữa nứt ra!

Lần này, rõ ràng Diệp sư tỷ vẫn đang thi triển trị liệu nhưng vết thương lại càng lúc càng to.

Vết thương đen ngòm, bên trong sâu không thấy đáy như một lỗ đen.

“Chuyện gì thế này?” Diệp sư tỷ tăng cường hiệu quả trị liệu, nhưng vết thương trên lưng linh quỷ không hề có dấu hiệu khôi phục.

Vết thương không thể khôi phục sao?

“Phải làm sao đây, lẽ nào phải đi nhờ lão sư giúp đỡ?” Lúc này, tiếng thảm thiết của linh quỷ lại ngừng bặt.

Vết thương trên lưng vẫn còn đó, nhưng không còn đau đớn nữa.

Linh quỷ lập tức suy yếu hẳn đi, rũ đầu ghé sát vào lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang hôn mê cũng bình tĩnh lại.

Diệp sư tỷ nhỏ giọng hỏi: “Không còn đau nữa sao?” Linh quỷ khẽ gật đầu.

Diệp sư tỷ hiếu kỳ đưa ngón tay định chọc vào vết thương trên lưng linh quỷ.

Nhưng ngón tay cô còn chưa chạm tới, linh quỷ đã nhanh chóng né sang một bên.

Thị giác của linh quỷ khác với con người, thị giác của nó là hình cầu 360 độ không góc chết.

Cho nên, nó có thể nhìn thấy cảnh Diệp sư tỷ định chọc vào vết thương của mình.

“Chạm vào sẽ đau à?” Diệp sư tỷ tò mò hỏi.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó... linh quỷ dường như chợt nhớ ra điều gì.

Nó ‘vèo’ một cái lao tới trước mặt Diệp sư tỷ, đưa tay mình áp vào tay cô.

“?” Diệp sư tỷ nghi hoặc, tiếp xúc với tay linh quỷ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo ý niệm từ linh quỷ truyền tới.

“Ồ?

Cậu muốn rời khỏi ‘Thời Gian Thành’ và Bích Thủy Các?” Diệp sư tỷ hỏi.

Linh quỷ gật đầu.

Diệp sư tỷ: “Cậu định rời Bích Thủy Các đi đâu?” [Trở lại mặt đất.] Linh quỷ tiếp tục truyền ý niệm.

“Thân thể Thư Hàng vẫn ở đây, cậu về Địa Cầu không vấn đề gì chứ?” Diệp sư tỷ lo lắng hỏi. [Không vấn đề gì.

Tôi đi thực hiện một mệnh lệnh của bản thể.

Tìm kiếm cách giải quyết vấn đề tinh thần lực quá lớn.] Linh quỷ suy yếu đáp lại.

Diệp sư tỷ gật đầu: “Được rồi, tôi chỉ cho cậu cách rời đi.” Diệp sư tỷ chỉ cho linh quỷ phương pháp rời khỏi ‘Thời Gian Thành’ và Bích Thủy Các.

Sau đó, linh quỷ bay ra khỏi Thời Gian Thành, rời khỏi Bích Thủy Các.

Vì là linh thể nên tốc độ di chuyển của nó nhanh đến cực hạn, so với tu sĩ Tứ Phẩm ngự kiếm phi hành còn nhanh hơn mấy lần.

Một số vật chất như thiên thạch, mảnh vỡ, linh quỷ có thể trực tiếp xuyên qua.

Chương 598

Chỉ nửa ngày sau, linh quỷ đã trở lại Địa Cầu, tới khu vực Giang Nam.

Trên đường đi, linh quỷ luôn giữ cảnh giác cao độ, không thu hút sự chú ý của bất kỳ tu sĩ nào.

Trở về Giang Nam, linh quỷ tới nhà cũ của Tống Thư Hàng ở đường Bạch Kình, thành phố Ôn Châu trước.

Xác định cha mẹ đều bình an, linh quỷ lại bay tới 'núi Ngưu Đỉnh' gần đường Bạch Kình.

Ở đó, một đoàn làm phim đã đóng quân, đang lắp đặt đạo cụ cần thiết...

đó chính là đoàn phim của vị đạo diễn là bạn của giáo sư Smith, người thích nuôi chó kia.

Xem ra đoàn phim vẫn chưa chính thức khai máy?

Linh quỷ bay lơ lửng trên không trung đoàn phim một lúc, cuối cùng lặng lẽ bay đi.

Đợi đoàn phim chính thức quay thì nó lại quay lại sau.

Tiếp đó, linh quỷ lại muốn đi tìm Ngư Kiều Kiều xem cô ấy đã bắt vị 'tác giả' thú vị kia về chưa?

Nhưng nó không cảm ứng được khí tức của Ngư Kiều Kiều.

Linh quỷ cũng không có phương thức liên lạc với cô ấy — số điện thoại của Ngư Kiều Kiều được lưu trong máy của Tống Thư Hàng.

Xem ra chỉ có thể đợi bản thể tỉnh lại rồi mới tìm cách liên lạc sau.

Linh quỷ từ bỏ ý định tìm Ngư Kiều Kiều.

Vậy thì, cuối cùng chuẩn bị thực hiện mệnh lệnh của bản thể thôi!

Linh quỷ tiếp tục bay đi lang thang.

Lần này trở lại Địa Cầu, mục đích chính của nó là tìm vị 'Dương hòa thượng' kia!

Tống Thư Hàng trong cơn hôn mê từng nảy ra ý niệm 'tìm vị Dương hòa thượng đó' để học cách độ hóa oán quỷ, xin chút kinh nghiệm.

Không biết vì sao, linh quỷ lại coi ý niệm này là 'mệnh lệnh'.

Thế là linh quỷ rời khỏi Bích Thủy Các, vượt vạn dặm trở về Địa Cầu để tìm Dương hòa thượng.

Nhưng giờ cũng không biết vị Dương hòa thượng kia ở đâu, đôi bên lại chẳng có cách nào liên lạc, giữa Giang Nam mênh mông thế này, biết tìm người ở đâu?

Linh quỷ bắt đầu suy nghĩ, nó và Tống Thư Hàng có tư duy và cảm quan đồng bộ.

Chỉ cần Tống Thư Hàng cho phép, nó có thể truy cập vào mọi ký ức của cậu.

Trong ký ức của Tống Thư Hàng, vị Dương hòa thượng kia cuối cùng bị các chú cảnh sát đưa đi, nhốt vào đại lao Giang Nam. [Có lẽ có thể đến nhà lao Giang Nam xem thử, biết đâu lại có thu hoạch?] Linh quỷ nghĩ bụng.

Thế là, linh quỷ bay tới ga tàu điện Ôn Châu, chuẩn bị đi nhờ một chuyến xe tới khu vực Giang Nam.

Trên bảng giờ tàu hiển thị, chuyến tàu điện tiếp theo đến Giang Nam phải ba tiếng nữa.

Thời gian dài quá nhỉ, có nên cân nhắc chuyển sang đi máy bay

không?

Nhưng lúc này, cảm giác mệt mỏi ập đến với linh quỷ.

Hôm nay nó đã bay từ vũ trụ về Địa Cầu, lại bay quanh thành phố Ôn Châu nửa ngày, nó mệt lắm rồi.

Thôi thì cứ nghỉ ngơi một chút để bảo tồn thể lực vậy.

Dù sao cảnh giới hiện tại của nó cũng giống bản thể, chỉ là cảnh giới Đan điền thứ ba của Nhị Phẩm, tiêu hao hiện tại đối với nó là khá lớn.

Sẵn tiện trong ba tiếng này nghỉ ngơi một lát.

Vết thương trên lưng vẫn còn đó, chỉ là không còn đau đớn nữa, chẳng biết bao giờ mới lành.

Linh quỷ bay lơ lửng phía trên ga tàu điện, bắt đầu nghỉ ngơi.

Trong lúc đó, Dương hòa thượng đang đứng trong ga tàu điện khu vực Giang Nam.

Hắn đã được thả ra khỏi đại lao Giang Nam được vài ngày rồi — thực ra hắn có thể ra sớm hơn, nhưng hắn chọn ở lại trong đó để độ hóa kẻ ác và quỷ hồn, nên mới nán lại tới giờ.

Hiện tại, Dương hòa thượng đã thành công vượt qua Long Môn, trở thành một tu sĩ Nhị Phẩm.

Hắn có lớp công đức chi quang dày đến mức đáng sợ hộ thể, cho nên cảnh giới 'Vượt Long Môn' vốn là thiên tiệm đối với đa số tu sĩ bình thường, thì đối với Dương hòa thượng lại là chuyện nước chảy thành dòng, gần như chẳng gặp chút trắc trở nào, nhẹ nhàng thăng tiến Nhị Phẩm!

Sau khi thăng cấp thành công, hắn mới chọn rời khỏi nhà lao Giang Nam.

Lúc hắn rời đi, người vui mừng nhất chính là vị đệ tử Triệu Bất Luật mà hắn thu nhận trong ngục.

Đó chính là tên đệ tử ngoại môn của Nguyệt Đao Tông, kẻ đã cướp đơn hàng của 'Phong Thu Tốc Đệ' Giang Bá Tử Tư Mã Giang, sau đó bị Tư Mã Giang bắt lại và đánh gãy cả hai chân.

Tội nghiệp tiểu Triệu, sau khi bị tống vào đại lao Giang Nam thì gặp ngay Dương hòa thượng.

Kết quả là bị cưỡng ép độ hóa, cưỡng ép đi tu, còn bị chấm lên đầu sáu cái giới sẹo, hằng ngày phải cùng Dương hòa thượng tụng kinh niệm phật.

Điều dã man nhất là cơm nước trong đại lao vốn đã chẳng ra gì, Dương hòa thượng còn bắt hắn chỉ được ăn phần cơm chay.

Triệu Bất Luật đã không ít lần nghĩ đến từ 'tự sát'.

Cho nên, Dương hòa thượng rời khỏi nhà lao, Triệu Bất Luật có thể nói là người hạnh phúc nhất — nếu Dương hòa thượng có thể rút lại câu 'Đợi ngươi ra tù, vi sư sẽ tới đón ngươi' trước khi đi thì còn tốt hơn nữa.

Trong một tuần kể từ khi ra tù, Dương hòa thượng vừa đi khất thực, lang thang, vừa củng cố cảnh giới Nhị Phẩm của mình.

Đồng thời, dọc đường hắn còn nhận vài việc làm pháp sự tống táng cho người đời, kiếm được mấy bữa cơm chay.

"Bần tăng hiện đã thăng lên Nhị Phẩm rồi, nói đi cũng phải nói lại, có nên về tông môn thăm sư phụ Vô Âm Tử không nhỉ?" Dương hòa thượng lẩm bẩm.

Sau khi gặp sư phụ Vô Âm Tử, chắc chắn ông ấy sẽ bắt mình thay bộ tăng bào này ra... rồi thì thiền trượng trong tay cũng bị đổi thành phi kiếm mất?

Nghĩ tới cảnh đó, Dương hòa thượng cảm thấy mệt mỏi vô cùng.

“Thôi thì cứ nán lại vài ngày rồi hãy về tông môn vậy.

Chứ về bây giờ là lại bị sư phụ mắng cho xem.” Dương hòa thượng xoa xoa cái đầu trọc, trong đầu đã tưởng tượng ra cảnh lão sư của mình nổi trận lôi đình.

Quyết định rồi, không về tông môn nữa!

“Đã không về sư môn... vậy tiếp theo nên đi đâu thì tốt đây?” Dương hòa thượng móc điện thoại ra, mở bản đồ lên xem.

Thế giới lớn thế này, hắn muốn đi khắp nơi xem thử, đi đâu bây giờ? ‘Đinh đoong’ ~~ Lúc này, trên điện thoại hiện lên một thông báo quảng cáo. [Đạo diễn nổi tiếng Jacob tiên sinh đã tới thành phố Ôn Châu vào ngày hôm qua, và chọn núi Ngưu Đỉnh ở đường Bạch Kình làm địa điểm quay cảnh đầu tiên cho bộ phim mới của mình.] “Jacob tiên sinh tới Ôn Châu quay phim mới sao?” Dương hòa thượng thấy vậy thì tim đập rộn ràng.

Tuy hắn tự cạo đầu đi tu, nhưng vẫn giữ lại rất nhiều sở thích và đam mê.

Ngoài việc độ hóa oán quỷ, hắn cũng thích xem phim.

Vị đạo diễn mà hắn thích nhất chính là Jacob tiên sinh, người cùng quê hương với hắn, một đạo diễn cấp thế giới, niềm tự hào của quê nhà!

“Nếu có cơ hội được đóng một vai quần chúng trong phim của Jacob tiên sinh thì thú vị biết mấy.” Dương hòa thượng nghĩ thầm.

Quyết định rồi!

Điểm dừng chân tiếp theo chính là đường Bạch Kình, thành phố Ôn Châu!

Thế là, Dương hòa thượng bước lên chuyến tàu điện hướng về Ôn Châu.

Ba tiếng rưỡi sau.

Gần ga tàu điện Ôn Châu.

Chu Lực, 46 tuổi, kéo lê thân hình mệt mỏi về nhà, đem chiếc xe điện mới cáu của mình dựng ngay ngắn rồi khóa lại.

Mấy ngày nay công ty cứ bắt tăng ca suốt làm Chu Lực bực cả mình.

Đã thế hai ngày trước, chiếc xe điện cũ của anh còn bị trộm mất.

Vì chuyện đó mà anh phải tốn hơn ba ngàn tệ để tậu chiếc xe mới này.

Thế là mất toi hơn nửa tháng lương.

Anh còn bị bà vợ ở nhà cằn nhằn suốt cả đêm, trong lòng đang nghẹn một cục tức không tên.

“Mẹ kiếp, đừng để tao biết đứa nào trộm xe của tao, không thì tao cho nó biết thế nào là sức mạnh của nắm đấm.

Chết tiệt!” Chu Lực dứ dứ nắm đấm.

Cứ nghĩ tới tên trộm là anh lại nghiến răng nghiến lợi.

Khóa xong chiếc xe điện mới, Chu Lực lết thân xác rã rời đi lên lầu.

Cùng lúc đó, từ xa có một bóng dáng gầy gò đang dật dờ tiến lại gần.

“Hì hì, hai ngày trước mới kiếm được một con xe cũ, hôm nay lại có con xe mới.

Bữa tối hôm nay có chỗ dựa rồi.” Cái bóng đó cười hắc hắc, ánh mắt nhanh chóng quét qua xung quanh.

Trong phạm vi mấy chục mét không có ai, cơ hội tốt.

Hắn lặng lẽ tiếp cận chiếc xe điện mới.

“Khóa thêm ổ khóa to à?

Chậc chậc, ngây thơ quá.

Cái loại khóa này, lão tử ba giây mở được hai cái.” Bóng người gầy gò tiến sát chiếc xe, ngồi thụp xuống, giữa kẽ tay xuất hiện một sợi dây thép, nhanh chóng cạy khóa.

Nhưng mà...

ổ khóa to này nhìn thì kiểu cũ, nhưng bên trong lại có mấy món mới, loay hoay suốt năm giây mà vẫn không mở được.

“Mẹ kiếp, khóa gì thế này.” Tên trộm bực bội, hắn mở không nổi cái khóa này.

Hắn nghiến răng, sau đó từ trong túi móc ra một sợi dây xích, đây là thói quen của hắn — hễ gặp con xe nào không mở khóa được, hắn sẽ tặng cho con xe đó thêm một cái khóa nữa...

Tao không trộm được xe thì cũng phải làm cho mày tức chết!

Nếu có cơ hội nhìn thấy cảnh chủ xe nổi trận lôi đình, hắn sẽ vui lắm.

Chương 599

Đây tuyệt đối là một loại tâm lý vặn vẹo, là bệnh, cần phải chữa!

Đúng lúc này, từ xa có một vị Dương hòa thượng chậm rãi đi tới.

“Thi chủ, xin dừng tay!” Dương hòa thượng quát lớn, tiếng vang như sấm: “Vị thi chủ này, trộm cắp là không đúng!

Phải nên bỏ đi tội ác!

Xin hãy dừng tay ngay, kẻo phải chịu trừng phạt!” Khi nói đến từ ‘trừng phạt’, đôi mắt đại hòa thượng này lại sáng rực lên.

Giọng của Dương hòa thượng quá lớn, tên trộm đang khóa xe bị giật nảy mình. [Thằng khốn nào dọa ông đấy?] Tên trộm hằn học quay đầu lại.

Sau đó, hắn nhìn thấy thân hình hộ pháp như gấu Bắc Cực của Dương hòa thượng, cùng với cái đầu trọc lóc sáng bóng loáng, đây là hình người bạo long à?

Tên trộm nuốt nước bọt cái ực.

Nhưng hắn lập tức nghiêm mặt, bày ra vẻ hung ác đe dọa Dương hòa thượng: “Thằng trọc kia, đừng có xía vào việc của người khác!

Không thì cho mày ăn dao đấy!” Thời buổi này, làm cái nghề này là phải biết hung dữ.

Mình càng hung thì người khác càng sợ!

Nhưng chiêu này không phải lúc nào cũng có hiệu quả...

“Thi chủ, ngươi vẫn chứng nào tật nấy không chịu hối cải sao?” Dương hòa thượng trầm giọng nói, một tay bưng bình bát, tay kia lộ ra khỏi tăng bào.

Sau đó, Dương hòa thượng làm một động tác gồng tay của vận động viên thể hình, cơ bắp trên cánh tay phải nổi cuồn cuộn thành từng khối, từng sợi gân xanh nảy lên bần bật.

Dương hòa thượng ôn tồn nói: “Thi chủ à, đây là cánh tay phải đã độc thân ba mươi sáu năm của bần tăng đấy, nếu ngươi còn không chịu hối cải, lão phu sẽ cho ngươi nếm thử sức mạnh của cánh tay này.” Cánh tay phải độc thân ba mươi sáu năm của hắn lực lưỡng vô cùng, bắp tay còn to hơn cả đùi của tên trộm!

Tên trộm dám chắc rằng, đối phương mà đấm một phát là mình chỉ có nước bán muối.

Thế là hắn nhũn ra ngay — đúng là mình hung thì người khác sợ, mà Dương hòa thượng hung thì tên trộm sợ.

“Mày cứ nhớ đấy, lần sau để tao gặp lại thì đừng trách tao gọi anh em tới phế mày!” Tên trộm buông lời đe dọa, định đứng dậy chuồn lẹ.

Nhưng đúng lúc này, một cánh tay khác cũng rất lực lưỡng đột nhiên túm lấy cổ áo hắn, nhấc bổng cả người hắn lên không trung.

“Á á á.” Tên trộm hét lên kinh hãi, hắn quay đầu nhìn lại, người đang túm hắn chính là chủ xe Chu Lực! tiếng gầm lớn của Dương hòa thượng vừa nãy đã đánh động Chu Lực — có trộm?

Chiếc xe điện mới mua của anh lại bị trộm để ý sao?

Khốn khiếp, hôm nay không đánh cho mày đến mức mẹ mày cũng không nhận ra thì tao không mang họ Chu!

Chu Lực từ trên lầu lao xuống, trong lòng anh đang dồn nén một cục tức từ hai ngày nay!

Giờ thì tên trộm này tự đâm đầu vào họng súng.

Anh muốn dùng nắm đấm của mình đấm nát mặt tên trộm, cho hắn biết thế nào là cơn thịnh nộ của anh.

“Thằng ranh, mày định trộm xe của tao đấy à?” Chu Lực cười lạnh, anh siết chặt nắm đấm phải.

Nắm đấm này thật đáng sợ, nếu mà đấm vào mặt thì chắc chắn sẽ khiến tên trộm mặt mũi máu me bê bết, rồi chấn thương sọ não vào viện nằm luôn!

Sắc mặt tên trộm lập tức trắng bệch, Chu Lực này nhìn qua là biết hạng người có sức trâu, một cú đấm này hạ xuống, hắn cảm thấy mình chắc chắn tiêu đời, nói không chừng nửa đời sau thành kẻ ngốc luôn.

“Ăn một đấm của tao này!” Chu Lực vung ra một cú đấm đầy căm hận!

“Á á á.” Tên trộm dùng hai tay che mặt, ra vẻ yếu đuối.

“Thi chủ xin khoan đã!” Ngay khi nắm đấm của Chu Lực sắp nện vào mặt tên trộm, đột nhiên, một cánh tay cường tráng chộp lấy nắm đấm của anh!

Chu Lực cảm thấy cánh tay mình như bị kìm sắt kẹp chặt, không tài nào nhúc nhích nổi!

Anh phẫn nộ nhìn về phía chủ nhân cánh tay đó — chính là vị Dương hòa thượng có giọng nói oang oang kia.

“Đại sư?” Chu Lực nghi hoặc hỏi, vì sao vị đại sư này lại ngăn cản anh?

“Vị thi chủ này, ngươi không được đánh hắn.” Dương hòa thượng bình thản nói.

“Vì sao?

Chẳng lẽ đại sư định bao che cho tên trộm này sao?” Chu Lực phẫn nộ gào lên!

Anh ghét nhất là mấy kiểu người tốt thánh mẫu này, cái gì cũng muốn bao che.

Bất kể đối phương thiện hay ác đều bao che mù quáng.

Chính vì mấy cái loại thánh mẫu ngớ ngẩn này mà xã hội này bọn ác ôn mới ngày càng nhiều, ngày càng kiêu ngạo!

“Không, bần tăng không phải muốn bao che cho tên trộm này.” Dương hòa thượng khẽ mỉm cười nói: “Chỉ là vị thi chủ này, nếu ngươi đấm một phát này, tên trộm gầy yếu này sẽ bị trọng thương mất, chấn thương sọ não là cái chắc!” “Thì đã sao?!” Chu Lực giận dữ quát, mục đích của anh chính là đánh cho cái thằng ranh này thành kẻ ngốc luôn mà!

“Nếu vậy... thi chủ sẽ phải trả giá cực lớn.

Theo quy định của pháp luật, dù hắn là trộm nhưng nếu ngươi đánh hắn bị thương nặng, ngươi vẫn phải chịu án hình sự.

Nghiêm trọng có khi phải ngồi tù ba năm đấy.

Còn tên trộm này, tối đa cũng chỉ bị tạm giam mười ngày thôi.

Dùng ba năm của ngươi để đổi lấy mười ngày tạm giam của một tên trộm, có đáng không?” Dương hòa thượng bình tĩnh nói.

Câu nói này tuy nghe rất khó lọt tai nhưng lại là sự thật.

Chu Lực: “...” Sao vị đại sư này lại am hiểu pháp luật thế nhỉ?

“Vậy tôi phải làm sao?

Chẳng lẽ cứ thế mà thả tên trộm này đi?” Chu Lực nghiến răng nói.

Tên trộm lập tức sáng mắt lên, đúng là sơn cùng thủy tận nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn (hết đường này lại có đường khác)!

“Thi chủ có thể đưa hắn đến đồn cảnh sát!” Dương hòa thượng chắp tay nói.

Tên trộm thì chẳng sợ đồn cảnh sát, cùng lắm là nhốt năm mười ngày, coi như đi nghỉ dưỡng!

“Nhưng như vậy tôi không cam tâm.” Chu Lực nghiến răng.

“Nếu đã như vậy... cứ giao cho bần tăng xử lý đi.” Dương hòa thượng vẫn chắp tay, gương mặt đầy vẻ từ bi: “Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?” Sau đó, Dương hòa thượng tiếp nhận tên trộm từ tay Chu Lực.

Chu Lực nghi hoặc: “Đại sư định xử lý tên trộm này thế nào?

Chẳng lẽ đại sư muốn độ hóa hắn?” Chỉ thấy Dương hòa thượng một tay nhấc bổng tên trộm lên, sau đó lại đưa ra cánh tay thô tráng độc thân ba mươi bảy năm của mình.

À không đúng, là ba mươi sáu năm.

“Nếu thi chủ trong lòng không nguôi được oán hận, vậy thì hãy để bần tăng giải tỏa oán hận trong lòng thi chủ vậy!

Thế gian này có nhân ắt có quả, ‘nhân quả báo ứng’ không phải không báo mà là thời điểm chưa tới.

Lần này, cứ để bần tăng tới kết thúc nhân quả này đi!” Đại sư ra vẻ đại nghĩa lẫm nhiên, tiếp tục nói: “Nếu đã phải vào tù thì cứ để bần tăng vào đi!

Chẳng phải ba năm tù sao?

Chớp mắt một cái là qua thôi.” Nói xong, Dương hòa thượng bày ra vẻ từ bi.

Chu Lực: “Cái gì?” “...” Tên trộm: “Đừng mà!” Mẹ kiếp, đầu óc thằng trọc này có vấn đề rồi!

Hắn đã lờ mờ đoán được đại hòa thượng này định làm gì!

Nhưng mà, muộn rồi!

Khoảnh khắc tiếp theo, một nắm đấm đáng sợ đã nện thẳng vào người tên trộm.

Lực đạo của nắm đấm đó như một con trâu mộng húc tới!

Răng rắc, tên trộm cảm thấy xương cốt mình nát vụn.

Thậm chí nội tạng cũng có thể đã bị thương, chắc chắn là trọng thương rồi... nói không chừng còn sắp chết đến nơi nữa.

“Á á á á á.” Tên trộm phát ra tiếng kêu thảm thiết, cả khuôn mặt trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Hắn vốn dĩ gầy yếu, sao chịu nổi cái loại đau đớn này?

Mẹ nó, một đấm này uy lực đúng là kinh hồn bạt vía.

Thà rằng để cái ông chủ xe kia đấm cho một trận còn hơn, ông ta cùng lắm là đánh hắn trọng thương, còn lão trọc này đấm một phát là muốn lấy mạng già của hắn luôn rồi.

Chết mất, chết chắc rồi.

Đánh xong tên trộm, Dương hòa thượng kiểm tra thương thế của hắn một chút.

“Không thừa không thiếu, vừa vặn trọng thương cấp độ hai!” Dương hòa thượng hài lòng gật đầu, sau đó rút điện thoại ra gọi 110.

“Á á á á.” Tiếng thét thảm thiết của tên trộm làm nhạc nền cho Dương hòa thượng.

Chủ xe Chu Lực hoàn toàn đờ người ra, anh cảm thấy bộ não mình không đủ dung lượng để xử lý tình huống này.

“Alô, 110 phải không?

Tôi muốn báo án.

Chỗ tôi bắt được một tên trộm.

Đúng vậy, một tên trộm định lấy cắp xe điện.

Phiền các anh qua đây một chuyến đưa hắn đi.

À mà, trong lúc bắt trộm có xảy ra chút ngoài ý muốn.

Vâng, đúng rồi, là ra tay hơi nặng, tôi đã đánh tên trộm đó trọng thương rồi.

Tầm mức độ trọng thương cấp 2, có lẽ còn nặng hơn một chút.

Theo luật pháp thì chắc tôi phải bị xử ba năm tù nhỉ!

Hả?

Chương 600

Tôi không nói đùa đâu, thật đấy!

Các anh tới xem là biết ngay thôi.

Nếu không được tôi chụp ảnh tên trộm gửi cho các anh xem nhé.

Trọng thương cấp 2, giờ vẫn đang đổ mồ hôi hột trong tay tôi đây.

Các anh mau phái người tới bắt tôi và tên trộm đi.

Không đùa đâu, tôi nói thật đấy.

Tôi là tăng lữ nên cũng có hiểu biết về thương thế, vì thế tôi mới đoán được hắn bị trọng thương cấp 2 mà.

Thật mà, tôi là người xuất gia, không nói lời giả dối!

Các anh nghe đi, tiếng tên trộm vẫn đang thét thảm thiết đây này, ‘á á á á’ kêu to lắm!” “...” Một lát sau, Dương hòa thượng cười khổ cúp máy: “110 dường như không tin lời bần tăng, tưởng bần tăng gọi điện quấy rối, còn cảnh cáo bần tăng nếu còn gọi điện cản trở công việc của họ thì sẽ phạt hai trăm tệ.” Chu Lực: “...” “Dù thế nào đi nữa, cứu tôi với, cứu tôi với á á á á.” Tên trộm đau đớn kêu lên, dù sao thì cũng đưa tôi đi bệnh viện trước đã chứ?

Hắn cảm thấy nội tạng mình đang chảy máu, để lâu chắc chết mất.

“Thật là hết cách với các anh.” Dương hòa thượng vác tên trộm lên vai, hỏi Chu Lực: “Thi chủ, đồn cảnh sát gần nhất ở đâu?” Chu Lực ngơ ngác chỉ hướng.

“Cảm ơn thi chủ, vậy bần tăng đưa tên trộm tới đồn cảnh sát tự thú đây, dù sao đánh người trọng thương cũng là phạm pháp, dù hắn có là trộm đi chăng nữa.

Điểm này mong thi chủ hãy ghi nhớ, sau này làm việc đừng có bốc đồng." Dương hòa thượng chắp tay, sau đó vác tên trộm đi xa dần.

Chu Lực: "..." Cứ như vậy, Dương hòa thượng vác tên trộm dần đi xa.

"Đưa tôi đến bệnh viện trước đi, á á á, đau quá, chết mất thôi." Tên trộm trên vai phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

"Không được, bần tăng đánh ngươi trọng thương, chúng ta phải tới đồn cảnh sát lấy lời khai trước." Dương hòa thượng dịu dàng nói.

"Không khai, không cần khai cái gì hết.

Chỉ cần ông đưa tôi đi bệnh viện, cái gì cũng được." Tên trộm khóc lóc thảm thiết, khóc rất thương tâm.

"Không được, ngươi phạm tội trộm cắp, phải bị tạm giam mười ngày mới được." Dương hòa thượng nghiêm túc nói.

Tên trộm hoàn toàn tuyệt vọng, cái lão trọc này đúng là một thằng ngớ ngẩn!

Chỉ để mình bị nhốt mười ngày mà lão sẵn sàng đi tù ba năm?

Cái đầu lão chứa cái gì thế không biết!

Đây chắc chắn là một thằng tâm thần rồi!

Ơ, đợi đã!

Tên trộm đột nhiên nghĩ tới một chuyện đáng sợ.

Tâm thần?

Mẹ nó chứ, tâm thần giết người còn chẳng phải ngồi tù nữa là?

Tên trộm lần này thực sự sợ khiếp vía.

Vạn nhất mình mà chết dọc đường vì vết thương quá nặng, lão trọc này cũng chẳng phải chịu hình phạt gì, cùng lắm bị nhốt vào bệnh viện tâm thần thôi á á á...

Trên cao, linh quỷ của Tống Thư Hàng lặng lẽ quan sát toàn bộ sự việc.

Lớp 'công đức chi quang' trên người Dương hòa thượng dường như lại dày thêm một chút...

Linh quỷ của Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn chằm chằm Dương hòa thượng trên không trung.

Không chỉ dùng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 độ hóa vong hồn mới tăng công đức chi quang sao?

Cách giải quyết nhân quả kỳ quặc như Dương hòa thượng cũng có thể tích lũy công đức chi quang ư?

Sự hiểu biết của mình về công đức chi quang vẫn còn quá ít.

Và xem ra, lớp công đức chi quang dày đặc trên người Dương hòa thượng đến từ rất nhiều nguồn khác nhau.

Linh quỷ đang chuẩn bị lên tàu điện đi 'khu vực Giang Nam' thì đúng lúc nhìn thấy Dương hòa thượng bước ra từ ga tàu.

Có lẽ là do vận may, vốn dĩ linh quỷ định tới Giang Nam tìm Dương hòa thượng, không ngờ lại gặp mục tiêu dễ dàng như vậy.

Thế là nó đi theo Dương hòa thượng suốt quãng đường.

"Vậy thì, đợi hắn ra khỏi đồn cảnh sát rồi gặp mặt vậy." Linh quỷ thầm nhủ, bản thể muốn thỉnh giáo 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 cũng như kinh nghiệm tích lũy công đức chi quang từ Dương hòa thượng.

Tuy nhiên... nhìn thấy vị Dương hòa thượng thiếu dây thần kinh này, linh quỷ trong lòng luôn có cảm giác bất an.

Nhỡ đâu nó đột nhiên xuất hiện trước mặt Dương hòa thượng, liệu có bị gã này coi là oán quỷ gì đó rồi liều mạng muốn tịnh hóa mình không?

Linh quỷ cảm thấy, với thiết lập nhân vật của Dương hòa thượng, hơn 90% là gã sẽ làm vậy.

Nghĩ tới đây, linh quỷ cảm thấy hơi đau đầu... vết thương trên lưng cũng bắt đầu âm ỉ đau.

Nhưng hiện tại, người đau đầu hơn chính là các chú cảnh sát ở đồn.

Khi họ nhìn thấy một vị Dương hòa thượng lực lưỡng vác một tên trộm nước mắt giàn giụa đi vào, tim các chú cảnh sát thắt lại, đồng thời cũng rất nghi hoặc.

"Các đồng chí, tôi tới đây để tự thú.

Đây là một tên trộm định lấy cắp xe điện, bị tôi bắt quả tang, toàn bộ quá trình hắn trộm xe tôi đã quay lại rồi, đây là chứng cứ." Dương hòa thượng móc điện thoại ra, vẻ mặt đắc ý nói: "Các anh có thể theo pháp luật mà tạm giam tên trộm này." "Cảm ơn vị...

đồng chí này.

Nhưng mà, tự thú là có ý gì?" Một vị cảnh sát bước ra nói, nhìn thân hình lực lưỡng như gấu của Dương hòa thượng, anh cảm thấy áp lực đè nặng.

"Tự thú là vì tôi do phẫn nộ nên đã lỡ tay...

à không, là cố ý đánh tên trộm này bị trọng thương cấp độ hai.

Tôi đã giám định rồi, vừa vặn đạt mức cực hạn của trọng thương cấp hai!

Cho nên theo luật pháp, tôi chắc phải bị xử tầm ba năm tù.

Vì thế, tôi tới đây tự thú." Dương hòa thượng ném tên trộm sang một bên, chắp tay, vẻ mặt chính khí lẫm nhiên!

Tên trộm run rẩy rên rỉ: “Đưa tôi đi... bệnh viện đi, á á á.” Cảnh sát: “...” Tôi nên làm gì bây giờ?

Tôi nên dùng biểu cảm gì để đối phó với vị khách quốc tế này đây?

Có nên bắt gã ngồi tù ba năm không?

Nhưng cứ thấy có gì đó sai sai ấy.

Mãi một lúc sau, vị cảnh sát mới hít sâu một hơi, hỏi tên trộm: “Anh có xác nhận là vị đại sư này đã đánh anh trọng thương không?” Làm theo quy trình thôi, lấy lời khai vậy.

Nếu tên trộm cũng thừa nhận là Dương hòa thượng đánh hắn... thì sẽ tống vị đại sư này vào bệnh viện tâm thần!

“Không phải ông ta, hoàn toàn không phải vị đại sư này, chỉ là tôi không cẩn thận tự ngã thôi, hu hu hu, dù sao đi nữa thì sau đó bắt tôi nhốt mười ngày cũng được, hu hu hu, nhưng trước đó xin hãy đưa tôi đi bệnh viện đi.

Hu hu hu.” Tên trộm khóc như mưa.

Hắn không muốn dính dáng gì tới cái thằng cha tâm thần này nữa.

Dù sao đi nữa cũng đừng cho thằng cha tâm thần này có cơ hội lên tiếng nữa!

Không thể để lão lảm nhảm chuyện ‘nhốt ba năm’ với ‘nhốt mười ngày’ thêm được nữa... chỉ cần được vào bệnh viện là tốt lắm rồi.

Hắn chỉ muốn đi bệnh viện thôi, lạy trời cho lão hòa thượng chết tiệt này cút đi cho rảnh nợ.

Tốt nhất là cả đời này không bao giờ gặp lại nữa.

Sau đó, không biết chuyện gì đã xảy ra trong đồn cảnh sát.

Đại khái là Dương hòa thượng cứ thế bị đuổi ra khỏi đồn một cách khó hiểu... còn tên trộm kia cuối cùng cũng được đưa đi bệnh viện.

Nhưng Dương hòa thượng vẫn không từ bỏ: “Các đồng chí, các anh không thể chỉ nghe lời phiến diện của tên trộm đó được, thực sự là tôi đã đánh hắn trọng thương cấp hai mà.

Tin tôi đi, người xuất gia không nói lời giả dối!” Các chú cảnh sát day day thái dương, đau đầu quá.

“Các đồng chí, hay là để tôi đấm tên trộm đó thêm một nhát nữa nhé?

Đánh cho hắn bị thương nặng hơn luôn?

Dù có phải ngồi tù thêm mấy năm tôi cũng nhận hết.” Dương hòa thượng gào lên.

Sắc mặt tên trộm tái mét, tâm thần rồi, đúng là đáng sợ quá mà.

“Xin tuyệt đối đừng làm thế!” Các chú cảnh sát hét lên.

Cuối cùng...

Dương hòa thượng bị đuổi ra khỏi đồn trong ánh mắt ‘quan tâm kẻ ngốc’ của các chú cảnh sát.

Dương hòa thượng thở dài thườn thượt: “Người xuất gia không nói lời giả dối mà!” Tất nhiên hắn cũng biết bị nhốt ba năm chẳng phải chuyện hay ho gì — nhưng một là hắn không sợ vào tù, hắn ở trong tù thấy cũng khá thoải mái; hai là kiểu gì vào đó một thời gian cũng ra được thôi.

Quan trọng là người xuất gia không nói dối, hơn nữa hắn rất chú trọng nhân quả.

Đã đánh người thì phải bị nhốt.

Ở quốc gia này thì phải tuân thủ pháp luật quốc gia này.

Tiếc là các chú cảnh sát không cho hắn như nguyện.

“Xem ra bần tăng phải tự ước thúc bản thân, tìm nơi nào đó tự nhốt mình ba năm để kết thúc đoạn nhân quả này thôi.” Dương hòa thượng lẩm bẩm.

Vậy thì, tìm một nơi để tự nhốt mình lại!

Coi như là bế quan ba năm vậy.

Nghĩ đoạn, Dương hòa thượng bắt đầu đi về hướng núi Ngưu Đỉnh ở đường Bạch Kình.

Chương 601

Sẵn tiện đi xem vị đạo diễn đại tài trong lòng mình luôn.

Sau đó, sẽ tìm một nơi yên tĩnh trên núi Ngưu Đỉnh, lặng lẽ làm một mỹ nam tử, à không, mỹ hòa thượng vậy!

Tất nhiên nếu có thể đóng một vai quần chúng trong phim của đạo diễn đại tài thì không còn gì bằng.

Thế là, Dương hòa thượng bắt đầu đi bộ tới núi Ngưu Đỉnh, coi như là một hình thức tu hành.

Linh quỷ trên không trung: "..." Thôi kệ, dù sao thì Dương hòa thượng cũng ra khỏi đồn cảnh sát rồi.

Vậy thì xuống gặp mặt hắn thôi.

Linh quỷ đang chuẩn bị xuống gặp Dương hòa thượng.

Đúng lúc này, có mấy vị khách không mời mà đến đã nhanh chân hơn linh quỷ một bước tiếp cận Dương hòa thượng.

Đó là bốn gã đàn ông mặc vest đen, đeo kính râm.

Trời nóng thế này mà mặc thế kia không sợ nổi rôm sảy à.

"Cuối cùng cũng chịu ra tù rồi sao?

Cái lão hòa thượng đáng ghét này." Bốn gã vest đen vây quanh Dương hòa thượng.

Dương hòa thượng ngơ ngác nhìn mấy gã này: "Chúng ta có quen nhau không?" Bốn gã vest đen cười lạnh một tiếng, không nói nhảm nữa.

Từ sau lưng chúng hiện lên một làn khói đen.

Trong làn khói đó có tiếng quỷ hú thê lương truyền ra.

Đồng thời, có những móng vuốt sắc nhọn thò ra từ đám khói đen.

“Quỷ tu?” Linh quỷ lơ lửng trên không, nhìn mấy vị khách không mời mà đến kia.

Sau đó nó đại khái đoán được nguyên nhân mấy tên quỷ tu này tìm Dương hòa thượng rồi — chắc là Dương hòa thượng hôm nào đó đi ngang qua nơi nào đó, lỡ tay tịnh hóa mất mấy con oán quỷ của chúng rồi chứ gì?

Bốn gã quỷ tu hiển nhiên cũng biết sự lợi hại của Dương hòa thượng — gã này tuy là người ngoại quốc nhưng lớp ‘công đức chi quang’ kia đúng là làm người ta nhức nhối, còn dày hơn cả nhiều vị cao tăng đức độ trong giới tu chân.

Lớp công đức chi quang dày cộp đó chính là trời đất đang nói cho vạn vật biết công đức mà Dương hòa thượng đã tích lũy trong quá khứ.

Công đức chi quang hộ thể, bách tà bất xâm!

Độ hóa nghìn vong hồn mới có thể gọi là có công đức.

Độ hóa vạn hồn phách mới có công đức chi quang hộ thể.

Mà lớp công đức chi quang dày đặc quanh Dương hòa thượng đã đạt đến mức chất biến, tuyệt đối là cấp độ độ hóa hơn mười vạn người trở lên!

Với lớp công đức chi quang dày thế này, quỷ binh Nhất Phẩm thông thường căn bản không phá nổi lớp phòng ngự của hắn.

Hơn nữa, sau khi Dương hòa thượng thăng lên Nhị Phẩm, khả năng điều khiển công đức chi quang lại tiến thêm một bước, quỷ binh Nhất Phẩm thông thường chỉ cần chạm vào công đức chi quang là sẽ tan thành mây khói!

Nếu Dương hòa thượng trong trạng thái tụng kinh niệm phật, ngay cả quỷ tương Nhị Phẩm mà đâm vào công đức chi quang của hắn cũng sẽ bị thiêu cho trọng thương!

Dương hòa thượng này đã hóa thân thành thiên địch của những ‘quỷ tu’ cùng cấp.

Bốn tên quỷ tu trước khi tới báo thù Dương hòa thượng đã điều tra kỹ lai lịch của hắn — vốn dĩ chúng định ra tay ngay khi Dương hòa thượng bước ra khỏi nhà lao Giang Nam.

Nhưng vì ‘nhà lao Giang Nam’ là địa bàn của một vị đại nhân vật nào đó trong giới tu sĩ, chúng chưa điên đến mức làm loạn trên địa bàn của vị đó.

Cho nên mới kiên nhẫn đợi Dương hòa thượng mãn hạn tù.

Chỉ là không ngờ, Dương hòa thượng vừa ra tù đã thăng lên Nhị Phẩm rồi.

Thế là bốn tên quỷ tu đành phải thay đổi kế hoạch, chuẩn bị thêm một số món đồ khác.

Vì vậy mới trì hoãn mất một thời gian.

Cho đến tận hôm nay mới tìm tới cửa để báo thù Dương hòa thượng! ... ...

Bốn tên quỷ tu xuất hiện xong là không nói nhiều lời.

Chúng tế ra quỷ vật sau lưng, đồng thời vung tay lên tung ra một mảnh cát máu đỏ thẫm.

Khi vừa xuất hiện, chúng đã bí mật bao vây Dương hòa thượng, cát máu tung ra thành từng mảng, Dương hòa thượng căn bản không có chỗ né tránh.

Cát máu này là thứ được luyện chế từ những thứ cực kỳ ô uế trên thế gian, chuyên môn khắc chế công đức chi quang.

Chỉ cần bị cát máu này dính vào, công đức chi quang dù có dày đến đâu cũng sẽ tạm thời bị khắc chế.

Phá được lớp 'công đức chi quang' phiền phức kia của Dương hòa thượng thì đối với bốn tên quỷ tu cũng giống như phá được cái mai rùa của đối phương vậy!

Cát máu rơi trúng người Dương hòa thượng, lớp 'công đức chi quang' quanh người hắn tối sầm lại... công đức chi quang tạm thời bị 'phong ấn'.

Muốn khôi phục lại như cũ ít nhất cũng phải mất năm phút.

"Nghiệt chướng!" Dương hòa thượng đôi mắt sáng rực, gầm lên một tiếng, hắn lập tức giật tràng hạt trên tay ra rồi vung mạnh về phía trước.

Tràng hạt ánh lên kim quang, bắn thẳng về phía bốn tên quỷ tu.

Đây là một trong những chiêu tuyệt kỹ của Dương hòa thượng để đối phó với quỷ vật.

Đáng tiếc là lần này lực tấn công của tràng hạt hơi yếu.

Bốn tên quỷ tu phun ra một làn khói đen đã chặn đứng được đợt tấn công của tràng hạt.

Dương hòa thượng thầm tiếc nuối: [Shit!

Nếu không phải mấy chuỗi tràng hạt cũ của bần tăng đã bị tiêu hao hết ở ga tàu điện mấy tháng trước thì làm sao lũ các ngươi có thể chặn đứng dễ dàng như thế.] Chuỗi tràng hạt vừa rồi là do hắn mới mài giũa trong ngục nên uy lực còn kém một chút.

Tuy nhiên, đòn tấn công của tràng hạt cũng đã giúp Dương hòa thượng tranh thủ được một khoảnh khắc.

Ngay sau đó, lớp tăng bào rộng thùng thình của hắn rung lên, một thanh kim cương xử tuột ra rơi vào tay.

Dương hòa thượng vung kim cương xử, mãnh liệt lao về phía tên quỷ tu ở phía trước bên phải.

Địch đông ta yếu, phải phá vòng vây trước rồi mới tiêu diệt từng tên một!

“Khặc khặc khặc.” Bốn tên quỷ tu đồng thanh phát ra tiếng cười quái dị.

Ngay sau đó, khói đen mà chúng phun ra hòa làm một với bốn con quỷ tương phía sau.

Quỷ tương lại hòa nhập với chính bản thân chúng.

Chớp mắt, một cái oán quỷ đại trận đã thành hình.

Bốn tên quỷ tu đều có tu vi Nhị Phẩm, oán quỷ sau lưng chúng cũng đều là quỷ tương Nhị Phẩm, điều này tương đương với cảnh tám đánh một.

Oán quỷ đại trận thành hình, Dương hòa thượng dù tấn công bất kỳ tên quỷ tu nào trong trận thì cũng tương đương với việc tấn công cả bốn tên quỷ tu và bốn con quỷ tương hợp lực. *Keng!* Thanh kim cương xử của Dương hòa thượng bị một đôi hắc đao chặn lại. *Uỳnh!* Cú húc đầy uy lực của hắn cũng bị khói đen chặn đứng.

Làn khói đen đó trong nháy mắt đông cứng lại, còn cứng hơn cả thép miếng, lực phản chấn khiến hắn hoa cả mắt.

Đối phương đã có chuẩn bị từ trước, sao có thể để hắn dễ dàng thoát thân được? ... ...

“Sẽ không để ngươi chạy thoát đâu...

Hạt giống oán quỷ cực phẩm mà tộc ta dày công nuôi dưỡng, vốn có hy vọng thăng lên Quỷ Vương Tứ Phẩm, vậy mà lại bị ngươi âm thầm tịnh hóa mất.

Mối thù này không đội trời chung!” Một tên quỷ tu nghiến răng nói.

Song đao trong tay hắn chém điên cuồng về phía Dương hòa thượng, thế công dồn dập như máy xay thịt.

Dương hòa thượng dùng kim cương xử chống đỡ đòn tấn công của đối phương, mặt mũi ngơ ngác.

Hắn hoàn toàn không nhớ mình đã từng độ hóa hạt giống oán quỷ cực phẩm nào cả — cũng phải, cả đời này hắn đã độ hóa quá nhiều oán quỷ rồi, không nhớ nổi cũng là chuyện thường.

Khi một người dành mấy chục năm trời để điên cuồng tiêu diệt hàng vạn con kiến, chẳng lẽ hắn lại nhớ nổi trong hàng vạn con kiến đó có con nào đặc biệt sao?

Nếu mà nhớ được con kiến nào mông to hơn, con nào chân dài hơn thì đúng là biến thái rồi.

“Ta cầm chân hắn, các ngươi làm ô nhiễm hắn!

Phá nát phật môn công pháp của hắn đi!” Tên quỷ tu dùng song đao lạnh lùng nói.

Ngoài cát máu để tạm thời phong ấn ‘công đức chi quang’, bọn quỷ tu còn chuẩn bị rất nhiều bảo vật mang tính nhắm vào.

Tu sĩ phật môn khắc chế ‘quỷ tu’ quá mạnh, nên bọn quỷ tu luôn nghiên cứu cách để phản lại phật môn công pháp!

Chúng nghiên cứu đủ loại chất bẩn, chất độc chuyên dùng để đối phó với tu sĩ phật môn.

“Phù phù phù phù!” Bốn con oán quỷ quỷ tương há miệng phun ra một loại dịch thể màu xanh lục thẫm.

Bị nhốt trong trận, Dương hòa thượng không thể né tránh, bị thứ dịch thể đó dính đầy người.

“Đây gọi là Diệt Phật Thủy, là loại kịch độc mà quỷ tu chúng ta chuyên nghiên cứu ra.

Chuyên phá phật môn nội công chân khí, chỉ cần dính vào người là nó sẽ xâm nhập vào cơ thể ngươi, trong vòng ba nhịp thở sẽ nuốt chửng sạch bách phật môn chân khí trong người ngươi.

Ha ha ha ha.” Bốn tên quỷ tu cười lớn.

Tên quỷ tu dùng song đao tiếp tục tấn công để kìm chân Dương hòa thượng, chờ cho Diệt Phật Thủy phát tác.

Hai tên quỷ tu khác cũng tìm sơ hở để đâm lén, chỉ cần Dương hòa thượng lộ ra sơ hở là chúng sẽ như rắn độc lao ra, để lại trên người hắn những vết thương rướm máu.

Tên quỷ tu cuối cùng không ra tay, hắn duy trì đại trận vận hành để ngăn Dương hòa thượng thoát thân.

Lúc này, tên quỷ tu không ra tay đó đang đếm nhẩm: “Một, hai, ba!” Sau ba tiếng, cả bốn tên quỷ tu và bốn con quỷ tương đồng loạt lao vào tấn công.

Vừa ra tay đã là các tuyệt chiêu ép hòm như “Tang Hồn Quỷ Cước!”, “Diệt Nhân Quyền!”, “Bát Tử Thần Công!”, “Hận Sự Đao”...

Chương 602

đủ loại võ kỹ kinh điển của quỷ tu được thi triển.

Bốn con quỷ tương cũng biến hóa ra quỷ trảo, quỷ vĩ, quỷ binh để vồ tới.

Chúng định nhân lúc Diệt Phật Thủy phát tác sẽ một hơi hạ gục Dương hòa thượng. ... ...

“Shit!

Cái thứ dịch thể màu xanh này là cái quái gì thế, dính đầy người bần tăng rồi.

Tởm quá đấy nhé!

Các ngươi làm ta nổi giận rồi đấy, hôm nay bần tăng sẽ cho các ngươi thấy tuyệt học thực sự!” Dương hòa thượng nổi giận.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hắn chộp lấy một đầu kim cương xử, mạnh mẽ kéo ra!

Một lưỡi kiếm mềm được rút ra từ bên trong kim cương xử.

Thanh kim cương xử này là pháp khí được cải tạo, bên trong giấu một thanh nhuyễn kiếm.

“Xem kiếm đây, Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm!” Dương hòa thượng hét lớn một tiếng, tay múa kiếm hoa.

Mỗi đường kiếm đưa ra đều mang theo một luồng tiên khí đỏ rực đi kèm.

Bộ 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》 này mới là võ kỹ chủ tu thực sự của Dương hòa thượng, sau khi thăng lên Nhị Phẩm và khai mở khí hải đan điền, hắn mới có thể thực sự thi triển môn kiếm thuật thần kỳ này.

Mỗi luồng tiên khí đỏ rực kia tuy cực kỳ đẹp mắt nhưng cũng cực kỳ nguy hiểm!

Những luồng tiên khí đó chính là kiếm khí được nén ở mức cao, trúng phải là trọng thương ngay!

Đây là kiếm thuật trấn phái của một đại môn phái đấy!

“Sao có thể như vậy, tại sao hắn không bị ‘Diệt Phật Thủy’ ảnh hưởng?!” “Diệt Phật Thủy không có chút tác dụng nào sao?” “Có khi nào mua phải hàng giả không?” “Không thể nào, ta mua Diệt Phật Thủy của một vị tiền bối quỷ tu có đánh giá ‘năm sao kim cương’ mà, đó là thương hiệu năm trăm năm rồi, tuyệt đối không thể giả được.” *Keng keng keng keng keng!* Dương hòa thượng một mình chống tám, 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》 một hơi chặn đứng toàn bộ các loại tuyệt học quỷ tu của đối phương!

Phẩm cấp của 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》 cao hơn võ học của bốn tên quỷ tu kia quá nhiều.

Thậm chí, hai tên quỷ tu dùng cước và dùng quyền còn bị kiếm khí ‘tiên khí chi hồng’ của Dương hòa thượng làm bị thương, trên tay chân xuất hiện nhiều vết kiếm, máu nhuộm đỏ cả bộ vest đen.

Chạm vào là bị thương, hơn nữa nếu không xử lý kịp thời thì kiếm khí của 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》 sẽ để lại ám thương suốt đời.

Bốn tên quỷ tu nằm mơ cũng không ngờ tới, vị Dương hòa thượng tích lũy mười vạn công đức chi quang này nhìn bề ngoài giống như một vị đắc đạo cao tăng, nhưng thực tế công pháp hắn tu luyện lại là đạo môn chính tông, chẳng liên quan gì tới phật môn cả!

Loại kịch độc ‘Diệt Phật Thủy’ vốn được điều chế để nhắm vào phật môn công pháp thì làm sao có tác dụng đáng kể với Dương hòa thượng được?

“Đùa cái gì thế...

Khốn kiếp, cho dù Diệt Phật Thủy không có hiệu quả, bốn người chúng ta cộng với bốn con quỷ tương chẳng lẽ lại không hạ nổi một tên hòa thượng ngốc này sao?

Toàn lực tấn công, một hơi bắt sống hắn cho ta.” Tên quỷ tu bên phải nghiến răng ra lệnh.

Bốn tên quỷ tu và bốn con quỷ tương tăng tốc độ tấn công.

Thời gian của chúng không còn nhiều, nếu quá năm phút mà ‘công đức chi quang’ của đối phương thoát khỏi sự ô nhiễm của cát máu và khôi phục lại, thì với lớp công đức chi quang biến thái đó, chúng muốn hạ gục Dương hòa thượng sẽ không hề dễ dàng!

Đòn tấn công của đám quỷ tu như mưa rào đổ xuống.

Dương hòa thượng chỉ còn cách nghiến răng, hết lần này tới lần khác thi triển 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》 để khổ sở chống đỡ!

Sau năm nhịp thở, Dương hòa thượng thở hổn hển.

Trạng thái hiện tại của hắn không tốt lắm... 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》 uy lực cực lớn, thậm chí đủ để hắn một mình đấu tám mà không bị lép vế.

Nhưng uy lực mạnh mẽ đồng nghĩa với việc tiêu hao cũng cực kỳ khủng khiếp.

Mỗi luồng tiên khí đỏ rực của 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》 đều là kiếm khí được nén lại!

Vừa đẹp đẽ vừa trí mạng, và tiêu hao cũng cực kỳ ‘đậm đà’.

Dương hòa thượng mới đột phá Nhị Phẩm chưa lâu, lượng chân khí trong khí hải đan điền không nhiều.

Hiện tại hắn cũng đang phải gắng gượng.

Nếu trước khi chân khí trong người cạn kiệt mà vẫn không thể phá vòng vây, thì hôm nay cái thân xác hơn một trăm năm mươi cân này của hắn coi như xong đời ở đây rồi!

Trước mắt, đòn tấn công của bốn tên quỷ tu và bốn con quỷ tương càng lúc càng mãnh liệt.

Hơn nữa chúng còn kết hợp trận pháp, công thủ nhịp nhàng khiến Dương hòa thượng không thể thoát ra khỏi trận. [Có lẽ hôm nay mình phải chết ở đây rồi?] Dương hòa thượng thầm nghĩ.

Lớp pháp bào trên người hắn cùng lắm cũng chỉ chịu được một đòn toàn lực của tu sĩ Nhị Phẩm, dù có kích hoạt phòng ngự của pháp bào thì hắn cũng không chạy thoát được.

Hắn mới thăng lên Nhị Phẩm, kinh nghiệm chiến đấu cấp độ Nhị Phẩm vẫn còn quá ít. [Biết thế này, vừa ra tù mình đã ngoan ngoãn về gặp sư phụ rồi.

Quả nhiên con người ta nhất định phải hiếu thuận, một khi không hiếu thuận là không biết chuyện đáng sợ gì sẽ xảy ra đâu.] [Sư phụ, nếu có kiếp sau, con vẫn muốn làm đệ tử của người.] [Nhưng mà, kiếp sau người nhất định cũng phải đồng ý cho con đi tu đấy nhé.] Dương hòa thượng trong đầu nghĩ vẩn vơ, bàn tay cầm kiếm của hắn vì liên tục va chạm với đám quỷ tu và quỷ tương nên đã bắt đầu run rẩy. [Đã sắp tới cực hạn rồi.] Dương hòa thượng nghiến răng, ánh mắt lộ vẻ hung ác, ít nhất... cũng phải giết được một tên địch.

Trước khi chết cũng phải kéo theo một đứa đệm lưng!

“Cẩn thận, hắn sắp liều mạng phản kích đấy.” Bốn tên quỷ tu kinh nghiệm đầy mình, thấy Dương hòa thượng có ý định liều chết liền tăng tần suất tấn công.

Nhưng phương thức tấn công lại chuyển thành ‘đánh một cái rồi lùi ngay’, hoàn toàn không cho Dương hòa thượng cơ hội liều mạng.

Thế gian này ai cũng khôn lanh cả rồi. ... ...

Trên không trung, linh quỷ của Tống Thư Hàng lặng lẽ quan sát.

Trận chiến bên dưới giúp nó mở mang thêm rất nhiều kiến thức.

“Dùng chất bẩn để đối phó với công đức chi quang, sau này nhất định phải lưu ý điểm này.” “Kiếm thuật của Dương hòa thượng mạnh thật đấy, thật là... rõ ràng là một đại hòa thượng mà lại học được bộ kiếm thuật tiêu sái thế này.

Tại sao ‘chúng ta’ lại chỉ có thiên phú về đao pháp thôi nhỉ.” “Trận pháp của đám quỷ tu đó mạnh quá, phải hết sức cảnh giác.

Tuyệt đối không được để bị rơi vào trận pháp của đối phương như Dương hòa thượng, rồi biến thành thú dữ bị nhốt trong lồng.” [Dương hòa thượng xem ra sắp tới giới hạn rồi.

Đến lúc phải ra tay rồi.] Linh quỷ khựng lại một chút.

Sau đó nó thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, lao vút xuống từ trên không.

Linh quỷ xét theo một nghĩa nào đó chính là phân thân của Tống Thư Hàng.

Những gì Tống Thư Hàng biết, nó cũng đều biết.

Tống Thư Hàng lĩnh ngộ được gì, nó cũng đồng thời nhận được phần lĩnh ngộ đó — tất nhiên, một số kỹ năng bị hạn chế bởi thể chất, linh quỷ dù biết lý thuyết cũng không thi triển được.

Trong lúc lao xuống, linh quỷ chắp hai tay lại, thi triển hai năng lực thiên phú của mình.

Một tấm khiên nhỏ màu vàng xuất hiện ở tay trái, một thanh kiếm nhỏ màu vàng xuất hiện ở tay phải.

Trái khiên phải kiếm.

“《Thánh Quang Kiếm Thuật》, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!” Linh quỷ chọn bộ kiếm thuật đặc thù này để mở đường.

Nếu là bản thể của Tống Thư Hàng ở đây thì thi triển ‘Chưởng Tâm Lôi’ là phương thức tấn công tốt nhất, chỉ cần trúng đòn là có thể lập tức phế bỏ một con quỷ tương của đối phương.

Nhưng linh quỷ vì nguyên nhân thể chất nên không sử dụng được món ‘Chưởng Tâm Lôi’ mà Bạch tôn giả truyền thụ.

Vì vậy, nó đành chọn phương án thay thế là bộ 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 có hiệu quả khắc chế oán quỷ tương tự như công pháp phật môn.

Tốc độ di chuyển của linh quỷ dưới sự cường hóa của 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 đã đạt tới gần bằng tốc độ ngự kiếm phi hành của tu sĩ Tứ Phẩm.

Chỉ trong chớp mắt, nó đã xuất hiện sau lưng tên quỷ tu số 1 và con quỷ tương của hắn!

Đồng thời, linh quỷ há miệng, đôi môi mấp máy liên tục.

Chỉ là không có âm thanh nào phát ra, nó chỉ đang thầm niệm: [Thánh quang ơi, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng để chiến một trận đấy!] Bộ kiếm thuật được cải biên từ phương Tây này rất kỳ quặc, tuy không niệm ‘kiếm quyết’ vẫn có thể thi triển kiếm thuật, nhưng chỉ cần niệm ‘kiếm quyết’ thì uy lực của kiếm pháp có thể tăng thêm khoảng hai phần!

Khi Diệp sư tỷ chỉ dạy cho Tống Thư Hàng đã đưa ra hai khả năng — bộ ‘kiếm quyết’ này hoặc là một loại chú văn đạo thuật kiểu như ‘cấp cấp như luật lệnh’, khi niệm chú sẽ đính kèm thêm hiệu quả tấn công ‘pháp thuật’ cho kiếm thuật, nâng cao uy lực; hoặc là... nó là một loại khẩu lệnh ‘tự thôi miên’ để bản thân bộc phát tiềm năng lớn hơn.

Tóm lại, chỉ cần da mặt đủ dày, hét to những câu chú văn kỳ quặc đó thì uy lực thi triển 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 sẽ tăng lên rất nhiều!

Thanh kiếm 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 chém mạnh vào lưng một con quỷ tương.

Tốc độ quá nhanh, quỷ tương và tên quỷ tu số 1 tuy cảm ứng được có người đánh lén sau lưng nhưng chưa kịp quay người phòng thủ thì lưng quỷ tương đã dính một kiếm.

“Á á á á á ~~” Quỷ tương thét lên thảm thiết, đòn đánh lén này quá hiểm độc.

Trong trạng thái hoàn toàn không phòng bị, lưng quỷ tương bị chém một vết dài gần một mét, suýt chút nữa là cả cơ thể bị chém làm đôi!

Không chỉ vậy, trên thanh kiếm của đối phương dường như còn đính kèm hiệu quả ‘thương tổn thánh diễm’ rất khó chịu.

Loại này quỷ tu cũng biết, đây là thủ đoạn của phương Tây, cũng giống như phật môn công pháp, nó có hiệu ứng cộng dồn sát thương lên các loại quỷ vật.

Tuy hiệu quả sát thương không bằng phật môn công pháp, nhưng nó thắng ở chỗ ‘cái gì cũng thiêu được’, tính bám dính cực cao, nếu không tìm cách dập tắt thì thánh diễm có thể cháy mãi cho đến khi sinh mệnh của quỷ tương kết thúc.

Tính bám dính đúng là tàn nhẫn vô cùng!

Dương hòa thượng đang bị bao vây cũng nhìn thấy viện binh, tinh thần lập tức chấn hưng, có hy vọng rồi, việc phản kháng cũng trở nên hăng hái hơn hẳn. ... ...

Chương 603

Sau khi đánh trúng, linh quỷ lại cau mày, đòn vừa rồi không tiêu diệt được quỷ tương của đối phương khiến nó hơi không hài lòng.

Nhưng mà... thôi kệ, không giết được thì thôi, chỉ cần trọng thương đến mức nhất định là đủ rồi!

Chỉ cần quỷ tương bị thương đến mức không còn sức chống đỡ thì nuốt chửng nó là không thành vấn đề.

Khoảnh khắc tiếp theo, linh quỷ há to miệng. 《Kình Thôn Thuật!》 Vốn dĩ chỉ là thuật để nuốt tinh thạch linh thú, nhưng khi được linh quỷ thi triển thì lại trở nên cực kỳ đáng sợ.

Một cú nuốt thực sự, nó há miệng rồi dùng lực hút mạnh một cái.

Con quỷ tương đang bốc cháy thánh diễm và thét thảm thiết kia bị một lực hút cực mạnh kéo tới, cuối cùng... con quỷ tương to lớn bị linh quỷ nuốt chửng vào bụng.

Một cảnh tượng cực kỳ kỳ quái... linh quỷ há miệng nuốt chửng một con quỷ tương to gấp đôi nó.

Nuốt xong quỷ tương, linh quỷ liên tục lùi lại, dựa vào tốc độ phi hành của tu sĩ Tứ Phẩm mà bay vút lên cao.

Bốn tên quỷ tu bên dưới chỉ biết trố mắt nhìn nó bay cao mà không làm gì được.

Biết bay đôi khi là một năng lực cực kỳ 'vô đối'.

Quỷ tu tuy có thể điều khiển quỷ tương của mình bay lên, nhưng tốc độ phi hành của quỷ tương so với linh quỷ thì đúng là yếu xìu, có chạy theo hít khói cũng chẳng kịp. ... ...

Mất đi một con quỷ tương, đại trận do bốn tên quỷ tu lập ra không còn hoàn hảo nữa, áp lực lên Dương hòa thượng giảm hẳn, lực phản kháng +2.

Trên không trung.

“Ợ ~~” Linh quỷ hài lòng ợ một cái, miệng phun ra một làn khói thánh diễm còn sót lại.

Theo đà phát động 《Kình Thôn Thuật》, khả năng tiêu hóa của linh quỷ được tăng cường — đúng vậy, linh quỷ của Tống Thư Hàng có hệ thống tiêu hóa đặc thù của riêng nó.

Hơn nữa hệ thống tiêu hóa này cũng có thể được cường hóa bởi 《Kình Thôn Thuật》.

Sau ba nhịp thở, một con quỷ tương Nhị Phẩm đã bị tiêu hóa sạch sành sanh không còn một mảnh vụn.

“Ợ ~~” Linh quỷ lại hài lòng ợ thêm cái nữa.

Trên lưng nó, hai vết thương không thể khôi phục kia đã khép lại thêm một chút xíu!

Ánh mắt linh quỷ sáng rực, nó nhìn chằm chằm vào ba con quỷ tương còn lại, thèm thuồng liếm môi.

Khoảnh khắc tiếp theo, tay trái nó cầm khiên, tay phải cầm kiếm, một lần nữa thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, lao thẳng xuống.

Như chim ưng vồ mồi vậy.

Bọn quỷ tu bên dưới vẫn luôn đề phòng linh quỷ.

“Cái thứ quỷ quái đáng chết kia còn dám xuống đây, lần này nhất định phải thịt nó!” Tên quỷ tu số 2 gầm lên, quỷ tương của hắn đột nhiên mọc thêm một đôi quỷ trảo nữa.

Trên quỷ trảo có quỷ diễm bập bùng cháy rực, bắn thẳng về phía linh quỷ trên trời.

Tấm khiên nhỏ màu vàng bên tay trái linh quỷ đỡ một cái là chặn đứng hoàn toàn đám quỷ diễm đó.

Đồng thời hình thái của ‘thanh kiếm nhỏ màu vàng’ bên tay phải nó cũng thay đổi, thân kiếm hơi cong lại, hóa thành một thanh đao vàng.

Khả năng thay đổi hình thái thiên phú này cũng là năng lực mà linh quỷ mới nhận được gần đây.

Tay cầm đao vàng, đao khí tung hoành — 《Nghịch Lân Đao Pháp》, Long Vũ Thức!

Đao khí hóa thành một con chân long sống động như thật bao quanh linh quỷ.

Linh quỷ nấp trong con chân long đao khí đó để phòng ngự, đâm sầm vào trận pháp của bốn tên quỷ tu, hạ xuống ngay trên đầu Dương hòa thượng.

Chân long đao khí cuộn lại, bao bọc cả Dương hòa thượng vào trong.

“Khốn khiếp, nó định cứu người!” Bốn tên quỷ tu đại nộ, tăng cường lực tấn công, toàn lực ra tay.

Trong đám quỷ tương của chúng, thậm chí có một con còn tế ra một tấm phù bảo, chẳng biết trong tấm phù bảo đó chứa đòn tấn công cấp bậc gì!

Chỉ có thể cảm nhận được đòn tấn công trong phù bảo đó cực kỳ đáng sợ. *Bành bành bành!* Đòn tấn công của bọn quỷ tu rơi trúng chân long đao khí nhưng hoàn toàn không phá vỡ nổi lớp phòng ngự của nó.

Bộ 《Nghịch Lân Đao Pháp》 khi chuyển sang thủ thế thì lực phòng ngự mạnh đến mức không có đối thủ!

Trên mặt linh quỷ lộ vẻ tươi cười, nó một tay xách Dương hòa thượng lên, 'vèo' một cái bay vút lên cao.

Bốn tên quỷ tu hoàn toàn không theo kịp tốc độ của linh quỷ, chỉ biết giương mắt nhìn linh quỷ đưa Dương hòa thượng thoát khỏi vòng vây.

Linh quỷ lưu luyến nhìn lại phía sau một cái, tuy rất muốn tiêu diệt nốt ba con quỷ tương kia để ăn, nhưng tấm phù bảo mà đối phương tế ra khiến nó cảm thấy bất an.

Lúc này tốt nhất là không nên mạo hiểm.

Hơn nữa, mục tiêu của nó cũng chỉ là cứu Dương hòa thượng ra.

Mục tiêu đã đạt được, thế là nó xách Dương hòa thượng dứt khoát bỏ chạy.

Chỉ để lại tiếng gầm phẫn nộ không cam lòng của bốn tên quỷ tu.

... ...

Được cứu rồi!

Dương hòa thượng thở phào nhẹ nhõm, nguy quá, suýt chút nữa là mất mạng rồi.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn vị ân nhân đã cứu mình: "Cảm ơn tiền bối đã cứu mạng...

Ủa, quỷ vật sao?" Dương hòa thượng trong lòng giật thót.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nhìn rõ khuôn mặt của 'quỷ vật' này.

"Ân công!" Dương hòa thượng lại một lần nữa kinh ngạc.

Đây chẳng phải là vị ân công đã cứu hắn một mạng khỏi tay gã

Đàn chủ quỷ tu đáng sợ trên ‘tàu điện’ ngày đó sao?

Ân công sao lại biến thành quỷ vật thế này?

Chẳng lẽ...

ân công tèo rồi?

Viền mắt Dương hòa thượng đỏ hoe, gương mặt đầy vẻ đau thương: “Ân công... ngài tẻo rồi sao?” Tiếng của Dương hòa thượng có chút nghẹn ngào, nghe không rõ lắm.

Linh quỷ: “...” Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại nó đang xách Dương hòa thượng bay ở độ cao một trăm mét, tương đương với tầm tòa nhà 35 tầng.

Vậy đặt ra một câu hỏi: Ở độ cao này mà ném một vị tu sĩ Nhị Phẩm không biết bay xuống, liệu có làm gã ngã chết không nhỉ?

Linh quỷ của Tống Thư Hàng đã khôi phục lại phẩm cấp trung giai, hơn nữa trong cơ thể nó còn sở hữu một đạo phù văn cốt lõi, đó là thứ mà linh quỷ thượng giai mới có.

Có được phù văn cốt lõi này, linh quỷ của Thư Hàng có một tỉ lệ nhỏ tiến hóa thành linh quỷ thượng giai!

Linh quỷ trung giai đã có trí tuệ khá tốt, còn linh quỷ thượng giai thì trí tuệ hoàn toàn không thua kém gì con người, tốc độ tu luyện còn nhanh hơn tu chân giả thông thường, lại còn có thể tu luyện một số quỷ đạo pháp thuật.

Từ sau khi Tống Thư Hàng hoàn thành 'đồng bộ' với linh quỷ, nó đã bắt đầu chậm rãi tiến hóa hướng tới phẩm cấp linh quỷ thượng giai.

Tuy hiện tại nó vẫn là phẩm cấp trung giai nhưng đã sở hữu trí tuệ rất cao. ...

Dương hòa thượng hoàn toàn không chú ý tới việc mình đang đứng bên bờ vực sinh tử, tiếp tục mở miệng hỏi: "Ân công, có phải ngài còn tâm nguyện gì chưa dứt không?" Một tu sĩ mạnh mẽ như ân công mà hóa thành quỷ vật, chắc chắn là phải có oán niệm gì đó, hoặc là có tâm nguyện gì chưa thành.

Nếu ân công có tâm nguyện gì chưa hoàn thành, Dương hòa thượng cảm thấy mình có trách nhiệm phải giúp ân công thực hiện!

Ơn cứu mạng không có gì báo đáp được, huống chi đối phương còn cứu hắn tận hai lần!

Linh quỷ: "..." Dương hòa thượng đợi một lát, thấy 'ân công' mãi không lên tiếng, nghi hoặc hỏi: "Ân công, ngài có tâm nguyện gì thì cứ nói với tôi, tôi nhất định sẽ giúp ngài hoàn thành!" Linh quỷ: "..." "Ân công, nói gì đi chứ." Dương hòa thượng nói, đột nhiên trong lòng hắn khẽ động: Chẳng lẽ ân công không phải có tâm nguyện chưa dứt, mà đơn giản là chưa được siêu độ sao?

Đây cũng là chuyện bình thường, tu sĩ mạnh mẽ sau khi ngoài ý muốn qua đời, vì tinh thần lực của họ rất mạnh nên linh hồn rất dễ hóa thành quỷ hồn phiêu đãng khắp nơi.

Quỷ hồn của ân công lặn lội ngàn dặm tìm tới hắn... lẽ nào là muốn hắn giúp đỡ siêu độ sao? "Tôi hiểu rồi, ân công.

Tôi nhất định sẽ dùng nghi thức long trọng nhất để siêu độ quỷ hồn của ngài!

Giờ tôi sẽ mặc niệm Cẩu Kinh ba trăm biến để làm nóng người trước, sau đó ân công tìm chỗ nào hạ cánh, tôi sẽ chuẩn bị nghi thức siêu độ cho ngài!" Dương hòa thượng nghiêm túc nói.

Vừa nói, hắn vừa bắt đầu lầm bầm tụng Cẩu Kinh.

Cũng không biết hắn tụng loại Cẩu Kinh gì... dường như thỉnh thoảng còn xen kẽ vài câu tiếng Anh hoặc tiếng Phạn.

Khoảnh khắc này, linh quỷ thật sự có xung động muốn ném quách Dương hòa thượng từ trên không xuống đất.

Nó không phải không nói chuyện, mà là nó không thể nói chuyện được!

Rất nhanh, Dương hòa thượng đã tụng xong một lượt Cẩu Kinh.

Hắn chỉ chờ tụng đủ ba trăm biến là sẽ chuẩn bị nghi thức siêu độ cho linh quỷ.

Khóe miệng linh quỷ giật giật, nó vung tay một cái, ném Dương hòa thượng lên cao. "Ơ?

Ân công!!" Dương hòa thượng gào thét, giữa không trung đó, hắn đang ở giữa không trung cách mặt đất cả trăm mét!

Chương 604

Hắn không có phi hành pháp khí, cũng chẳng biết bay.

Cho dù là tu sĩ nhị phẩm, rơi từ độ cao này xuống cũng sẽ nát bét như tương thịt thôi.

Chân khí hộ thể cũng vô dụng!

Giữa không trung, Dương hòa thượng hoảng loạn: "Ân công, có phải tôi nói sai gì không?

Á á á!" Lúc này, linh quỷ bay tới bên dưới hắn, đưa tay đỡ lấy. "Ân công!" Dương hòa thượng lệ rơi đầy mặt.

Nhưng ngay sau đó, linh quỷ lại vung tay ném hắn đi lần nữa, mục tiêu là đỉnh của một tòa cao ốc ba mươi tầng.

Linh quỷ không phải cố ý trả thù, mà là nó xách theo Dương hòa thượng nặng nề bay lâu như vậy, có chút chống đỡ không nổi.

Linh quỷ cấp nhị phẩm có cường độ cơ thể hạn chế, xách theo Dương hòa thượng bay với tốc độ tiếp cận tu sĩ tứ phẩm để trốn chạy nãy giờ đã sắp đến cực hạn rồi.

Nếu không hạ cánh ngay, Dương hòa thượng sẽ thật sự rơi từ trên không xuống mà chết mất. ...

Bộp!

Dương hòa thượng hạ cánh an toàn, nhưng sợ tới mức đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Lúc này, linh quỷ bay đến trước mặt hắn, đưa tay ra, lòng bàn tay hướng về phía hắn.

Dương hòa thượng nghi hoặc nhìn tay linh quỷ, sau đó hắn cũng đưa tay ra, áp vào lòng bàn tay nó.

Sau khi hai bên chạm tay, một sợi dây liên kết được thiết lập.

Khoảnh khắc tiếp theo, một giọng nói vang lên trong não Dương hòa thượng: [Bản thể của ta còn chưa chết.

Ta là linh quỷ, linh quỷ đó!] Dương hòa thượng lập tức hóa đá vì xấu hổ.

Thì ra là linh quỷ!

Tuy Dương hòa thượng chưa từng thấy linh quỷ, nhưng hắn có nghe nói qua thứ này chính là món "plugin" mà tu sĩ hằng mơ ước, cho dù là linh quỷ hạ giai cũng có thể khiến tốc độ tu luyện của tu sĩ tăng gấp đôi.

Có linh quỷ tương đương với việc tu sĩ có thêm một cái sạc dự phòng di động, dung lượng pin cực khủng.

Có linh quỷ rồi thì không bao giờ phải lo lắng về việc đánh tiêu hao chiến nữa.

Mà trước mắt, linh quỷ của ân công lại linh hoạt như vậy, hành vi cử chỉ gần như không khác gì con người.

Đây ít nhất cũng phải là linh quỷ phẩm cấp trung giai trở lên nhỉ? "Ha ha ha ha, hóa ra là linh quỷ à.

Tôi đã bảo mà, với tu vi mạnh mẽ của ân công thì làm sao dễ chết thế được, oa ha ha ha ha." Dương hòa thượng dùng điệu cười ngốc nghếch để che đậy sự ngượng ngùng của mình.

Sau đó, hắn khô khốc chuyển chủ đề: "Ân công, ngài tìm tôi có chuyện gì không?" Linh quỷ ngồi thẳng người dậy: [Ta tới đây là muốn thỉnh giáo ngươi về phương pháp siêu độ vong hồn.] "Phương pháp siêu độ?

Ân công cũng có hứng thú với cái này sao?" Mắt Dương hòa thượng sáng rực lên, sau đó hắn lục lọi trong túi áo tăng, lấy ra một cuốn sách cũ kỹ ngả vàng.

Phương pháp siêu độ tuy quý giá, nhưng không đáng là bao so với hai lần ơn cứu mạng của ân công.

Dương hòa thượng cẩn thận đưa cuốn sách cũ cho linh quỷ: "Ân công, đây chính là phương pháp siêu độ mà tôi có được, tôi cứ theo nội dung trong này mà tu luyện, rồi học được cách 'siêu độ vong hồn'.

À đúng rồi, còn phải phối hợp với cái này nữa." Dương hòa thượng vừa nói vừa lấy thêm một cuốn 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, bảo: "Kết hợp hai thứ này lại là có thể siêu độ đủ loại vong hồn!" Linh quỷ thầm gật đầu, rồi đưa tay lật xem cuốn 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Ở trang đầu có lời ghi chú của Dương hòa thượng: Chúng sinh độ tận, phương chứng Bồ Đề; địa ngục vị không, thệ bất thành Phật.

Linh quỷ nhanh chóng lật xem, đây chắc hẳn là kinh văn bí truyền của một tông phái Phật môn nào đó, nội dung rất thâm ảo.

Chỉ cần đọc kinh văn thôi là đã có thể dẫn động linh lực thiên địa dao động rồi.

Cũng không biết Dương hòa thượng làm sao mà có được.

Thế là linh quỷ lật xem từ đầu đến cuối, ghi nhớ kỹ nội dung bên trong.

Nó có trực giác rằng cuốn 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 này nhất định sẽ có ngày dùng đến.

Sau khi nhớ kỹ kinh văn, linh quỷ mở tiếp cuốn sách cũ ngả vàng kia của Dương hòa thượng ra.

Nói là sách... nhưng trông nó giống một cuốn sổ tay bình thường hơn.

Lật ra, linh quỷ nhìn thấy mấy chữ nhỏ ở trang đầu: 《Nhật Ký Khổ Hành Của Cao Tăng》.

Linh quỷ: "..." Nó ngẩng đầu nhìn Dương hòa thượng, gã này thật sự từ cái thứ này mà ngộ ra 'phương pháp siêu độ vong hồn' sao?

Linh quỷ bán tín bán nghi lật xem cuốn nhật ký.

Nhật ký không phải do vị cao tăng khổ hành kia viết, mà là do một người đứng xem ghi chép lại quá trình khổ hành của ông.

Vị cao tăng trong nhật ký đầu trọc, mình mặc áo vải gai mỏng manh, đi chân trần.

Thân hình gầy gò nhưng đôi mắt sáng quắc, tinh khí thần sung mãn.

Nhật ký rất rườm rà, hơn nữa rất nhiều chương nội dung lặp đi lặp lại việc mô tả quá trình khổ hành.

Ví dụ như cao tăng đi bộ trong trời băng đất tuyết, mấy chục ngày không ăn không uống.

Nội dung này viết tận năm sáu ngày.

Lại ví dụ như cao tăng đi trong rừng đá sắc nhọn, chân trần dẫm lên đá nhọn, màn trời chiếu đất.

Nội dung này cũng dài tận năm ngày.

Trong đó cũng có cảnh cao tăng gặp phải một số yêu thú và quá trình chiến đấu.

Nhưng cái quá trình khiến người ta hứng thú này lại bị người viết nhật ký lướt qua một cách sơ sài.

Tác giả nhật ký cứ lặp đi lặp lại việc viết về quá trình thụ nạn của cao tăng, mô tả sự đói khát, đau đớn, lạnh lẽo, khô héo...

Không biết có phải là ảo giác của linh quỷ không, nhưng nó đọc tới đọc lui, thế mà lại đọc ra được sự vui sướng ẩn chứa trong từng con chữ của tác giả.

Trời ạ, tác giả nhật ký này chắc chắn là một kẻ biến thái thích ngược đãi (S), hắn nhìn quá trình cao tăng chịu khổ mà cả người hưng phấn hẳn lên.

Lật từng trang, cuốn nhật ký mỏng đã vơi đi một nửa.

Nhật ký ghi lại cảnh cao tăng tiến vào một khu rừng rậm đáng sợ đầy rẫy độc trùng.

Ngày đầu tiên vào rừng, cao tăng đã trúng độc, suýt chút nữa là mất mạng.

Nhật ký dùng đủ loại từ ngữ hoa mỹ để mô tả chi tiết trạng thái trúng độc của vị cao tăng: môi tím tái, mặt thâm đen, thở dốc kịch liệt, rên rỉ đau đớn, tuyệt vọng dùng ngón tay cào bới mặt đất.

Vị tác giả nhật ký này quả nhiên đang tìm thấy niềm vui từ nỗi đau của vị cao tăng. [Đây thật sự là một cuốn nhật ký sao?] Linh quỷ đã bắt đầu hoài nghi.

Nó nghi ngờ đây có phải là 'tiểu thuyết' do một người xưa nào đó viết ra không?

Tác giả thông qua việc mô tả chi tiết quá trình thụ khổ thụ nạn của một vị cao tăng để thỏa mãn dục vọng tăm tối trong lòng mình?

Hơn nữa... rốt cuộc Dương hòa thượng đã đứng ở góc độ nào để đọc cuốn sách này, rồi từ đó lĩnh ngộ ra 'phương pháp siêu độ' vậy?

Linh quỷ lại ngẩng đầu nhìn Dương hòa thượng, chỉ thấy hắn đang mong chờ nhìn mình.

Hơn nữa, khi ánh mắt Dương hòa thượng lướt qua cuốn nhật ký cũ kỹ đó, trông hắn cứ như đang nhìn thấy bảo vật vô giá, chỉ sợ linh quỷ lật tay quá mạnh làm rách sách.

Linh quỷ: "..." Thế là nó lại kiên nhẫn lật tiếp.

Vị cao tăng trong nhật ký sau khi trúng độc thì cửu tử nhất sinh, nhưng cuối cùng bằng ý chí kiên cường đã vượt qua được kịch độc, khôi phục lại sinh cơ!

Vượt qua cái đầu ngươi ấy!

Kịch độc mà có thể dựa vào ý chí để vượt qua được sao?

Viết thêm một chút quá trình giải độc thì chết à?

Tốc độ lật sách của linh quỷ ngày càng nhanh.

Cao tăng khổ hành đi chân trần leo qua núi cao, lội qua đầm lầy, băng qua sa mạc, bơi qua đại dương.

Gặp bão tố, bị sét đánh, vượt biển lửa, còn bị bão cát chôn vùi.

Trải nghiệm của ông ta đúng là kinh khủng!

Lật mãi, đến những trang cuối cùng, linh quỷ đột nhiên có chút cảm ứng.

Nó nhớ tới thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》.

Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng cảm giác phương pháp khổ hành của cao tăng trong nhật ký này rất hợp với bản thể của nó khi luyện 《Quân Tử Vạn Lý Hành》!

Một bên là phương pháp khổ hành của Phật môn, một bên là phương pháp đi vạn dặm đường của Nho môn, hai bên lại có điểm tương đồng.

Hoặc là khi nào rảnh, bản thể cũng có thể làm một chuyến du lịch "xách ba lô lên và đi".

Không mang theo lương khô và nước uống, giống như vị khổ hành tăng trong nhật ký, trèo đèo lội suối, màn trời chiếu đất.

Vượt núi, băng sa mạc, qua đầm lầy, bơi biển lớn.

Trải qua bão tố sấm sét, trải qua bão cát và sóng thần... sau đó giống như vị khổ hành tăng này, kết thúc hành trình vạn dặm, cả người sẽ được thăng hoa, đây cũng là một cách tu hành rất tốt nhỉ?

Đang nghĩ ngợi như vậy, linh quỷ cũng lật tới trang cuối cùng của 《Nhật Ký Khổ Hành Của Cao Tăng》.

Trang cuối rất ngắn: [Cuối cùng, ông ấy đã chết... ngay cả xương cốt cũng mục nát trong bùn đất.

Ông ấy dùng chính sinh mạng của mình làm kết thúc cho chuyến khổ hành.

Nhưng linh hồn của ông ấy đã được thăng hoa!

Đó chính là chuyến khổ hành tuyệt vời nhất!] Linh quỷ: "..." Khoảnh khắc này, trong lòng nó trào dâng xung động muốn xé sách.

Cái quái gì mà 'Cuối cùng, ông ấy đã chết...' chứ.

Thế mà lại chết ngóm rồi!

Chương 605

Còn có thể trò chuyện vui vẻ được nữa không?

Vẫn là câu hỏi đó: Rốt cuộc Dương hòa thượng làm sao mà ngộ ra được 'phương pháp siêu độ vong hồn' từ trong này thế?

Linh quỷ gấp cuốn nhật ký lại, khóe miệng giật giật, đưa trả cho Dương hòa thượng. "Ân công, có thu hoạch gì không?" Dương hòa thượng cẩn thận cất cuốn nhật ký đi, rồi mong chờ hỏi. "..." Linh quỷ đi thẳng vào vấn đề: "Ta muốn biết ngươi làm sao học được phương pháp siêu độ từ cuốn nhật ký này?" "Ơ, ân công xem xong nhật ký mà không thấy cảm động sao?" Dương hòa thượng kinh ngạc hỏi ngược lại: "Ân công không thấy một vị cao tăng khổ hành như vậy rất đáng kính trọng sao?

Khi xem đến đoạn cuối, trong lòng tôi trào dâng một ý niệm muốn cầu phúc cho vị cao tăng này.

Khi ý niệm đó xuất hiện, cuộc đời khổ hành của vị cao tăng hiện ra trong não tôi như một bộ phim.

Thế là tôi học được phương pháp siêu độ vong hồn từ ông ấy thôi." Dương hòa thượng đáp với vẻ mặt nghiêm túc.

Chuyện này chẳng khác gì việc: [Hôm nay tôi đang giải bài tập toán, đột nhiên cảm thấy cảm động, trong đầu hiện ra định lý Pytago, từ định lý Pytago lại nghĩ tới hình tam giác.

Thế là tôi học được tuyệt thế thần công 'Tam Giác Thần Quyền'.] Linh quỷ thở dài thườn thượt.

Xem ra việc mình muốn lĩnh ngộ phương pháp siêu độ từ cuốn nhật ký này là không thực tế rồi, phải tìm cách khác thôi.

Hay là lát nữa về nhà lên 'Nhóm Cửu Châu Số 1' hỏi các tiền bối xem.

Trong số các tiền bối chắc chắn có người biết 'pháp môn độ hóa'.

Nghĩ tới đây, linh quỷ chuẩn bị tạm biệt Dương hòa thượng để về nhà, nhân tiện liên lạc với Ngư Kiều Kiều luôn. ***************** Bích Thủy Các, Thời Gian Thành.

Từ khi linh quỷ rời khỏi Bích Thủy Các, Tống Thư Hàng vẫn luôn trong trạng thái hôn mê cho tới tận bây giờ.

Trong Thời Gian Thành, cậu đã hôn mê suốt năm ngày.

Ngay lúc linh quỷ đang đọc cuốn nhật ký kia, sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên nứt ra mười vết thương.

Máu phun xối xả, ngay lập tức nhuộm đỏ bộ quần áo mới...

Bộ đồ này là do Diệp sư tỷ vừa mới thay cho cậu sau khi cậu hôn mê.

Tống Thư Hàng đang hôn mê đột nhiên mở choàng mắt, trong mắt có phù văn bay ra, phù văn đó lặn vào hư không rồi biến mất.

Một lát sau, phù văn lại từ hư không quay về trong mắt cậu. [《Nhật Ký Khổ Hành Của Cao Tăng》, mô tả nhật ký khổ hành của một vị cao tăng, là mồi dẫn cho 'Siêu Độ Thuật' của Cứu Thế Phật Tông.

Chỉ cần là người có lòng đại từ bi thì có thể lĩnh ngộ được chân tủy của 'Siêu Độ Thuật' từ cuốn nhật ký này.

Đọc cuốn sách này với lòng từ bi, bạn sẽ có những thu hoạch bất ngờ.] "Sao lại phun máu nữa rồi?

Lần này có giám định cái gì đâu?" Diệp sư tỷ lo lắng nói, tay cô nhanh chóng thi triển một đạo trị dũ thuật lên lưng Tống Thư Hàng:

"Thư Hàng, không lẽ cậu bị nứt vết thương tới mức thành thói quen rồi đấy chứ?" "Làm gì có ai nứt vết thương thành thói quen được đâu sư tỷ." Tống Thư Hàng mở mắt ra, cười khổ yếu ớt: "Chào buổi sáng, Diệp sư tỷ." "Tính theo thời gian thì đã là buổi tối rồi.

Vậy nên phải là chúc ngủ ngon mới đúng, Thư Hàng." Diệp sư tỷ thành thục thay bộ đồ đẫm máu cho cậu.

Tống Thư Hàng: "Chúc ngủ ngon, Diệp sư tỷ." "Đói không?

Lúc cậu hôn mê hình như vẫn luôn tiêu hao thể lực và năng lượng." Diệp sư tỷ nói.

Tống Thư Hàng xoa bụng: "Cũng hơi đói." "Cho cậu này, Bích Cốc Đan do Sở Sở cô nương cung cấp, lần này là vị trái cây." Diệp sư tỷ đưa qua một viên Bích Cốc Đan.

Tống Thư Hàng sực nhớ ra một chuyện, hỏi: "Ơ, tôi nhớ Sở Sở nói đã tìm được một không gian nhà bếp, bên trong còn có nguyên liệu nấu ăn mà?" Diệp sư tỷ bình thản nói: "Ừ, đó là chuyện của năm ngày trước rồi." Tống Thư Hàng: "?" "Nguyên liệu trong không gian đó đã bị ăn sạch sành sanh rồi.

Dù sao cũng đã qua năm ngày mà." Diệp sư tỷ mỉm cười.

Tống Thư Hàng: "..." "Chúng ta đừng bàn về đề tài đau lòng này nữa, không là tôi lại muốn khóc mất.

Cả một phòng đầy thức ăn mà chỉ ba ngày đã hết sạch." Viền mắt Diệp sư tỷ bắt đầu đỏ lên: "Đúng rồi, vừa nãy cậu lại phát động giám định thuật à?

Tự nhiên lại phun máu." "À, đúng là có phát động.

Nhưng không phải do tôi kích hoạt, mà là linh quỷ đã kích hoạt bí pháp." Tống Thư Hàng cười khổ, nhìn đôi 'Găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách' trên tay mình.

Khó khăn lắm mới tìm được cách ngăn chặn 'giám định bí pháp' phát động, không ngờ phòng được mồng một lại chẳng phòng được rằm.

Linh quỷ sau khi thỏa mãn một số điều kiện nào đó, những thứ nó tiếp xúc cũng có thể kích hoạt 'giám định bí pháp' trên bản thể.

Hơn nữa, kết quả vẫn là làm bản thể phun máu xối xả.

Nhức đầu thật đấy.

Xem ra trước khi hoàn toàn kiểm soát được 'giám định bí pháp', sau này phải cố gắng hạn chế hành động của linh quỷ mới được.

Ngộ nhỡ nó vô tình chạm vào thứ gì đó khủng khiếp, rồi mình lại chết vì mất máu quá nhiều một cách lãng xẹt thì đúng là đáng sợ.

Sau đó, cậu nhớ lại kết quả giám định vừa rồi. [《Nhật Ký Khổ Hành Của Cao Tăng》, mô tả nhật ký khổ hành của một vị cao tăng, là mồi dẫn cho 'Siêu Độ Thuật' của Cứu Thế Phật Tông.

Chỉ cần là người có lòng đại từ bi thì có thể lĩnh ngộ được chân tủy của 'Siêu Độ Thuật' từ cuốn nhật ký này.

Đọc cuốn sách này với lòng từ bi, bạn sẽ có những thu hoạch bất ngờ.] Đọc cuốn 'nhật ký' này với lòng từ bi sao?

Hiện tại Tống Thư Hàng và linh quỷ đã hoàn thành đồng bộ, chỉ cần cậu muốn, những gì linh quỷ tiếp xúc hay nhìn thấy đều có thể đồng bộ sang.

Cuốn nhật ký đó đã được linh quỷ ghi nhớ toàn bộ.

Tống Thư Hàng có thể lật xem nội dung trong ký ức của mình giống như đang đọc sách thật vậy. "Đọc cuốn nhật ký này với lòng từ bi sao..." Tống Thư Hàng xoa thái dương.

Làm như vậy là có thể đạt được bí mật ẩn giấu bên trong sao?

"Đang nghĩ gì vậy?" Diệp sư tỷ hỏi. "Đang nghĩ xem làm sao dùng 'lòng từ bi' để đọc một cuốn sách." Tống Thư Hàng cười đáp.

Diệp sư tỷ vừa nghe thấy 'sách' là lập tức phấn chấn hẳn lên: "Sách gì thế?" Tống Thư Hàng: "《Nhật Ký Khổ Hành Của Cao Tăng》." "Ở đâu?

Cho chị xem với được không?" Diệp sư tỷ vui vẻ hỏi.

Tống Thư Hàng gãi đầu: "Sư tỷ muốn xem thì tôi cũng không lấy ra được.

Cuốn sách này nằm trong ký ức của tôi." "Nội dung có dài không?" Diệp sư tỷ hỏi tiếp. "Cũng không dài lắm, hay đúng hơn là khá ngắn." Tống Thư Hàng trả lời. "Vậy hay là cậu viết nó ra đi?" Diệp sư tỷ hào hứng.

Với tốc độ của tu sĩ, cho dù dùng giấy bút để viết thì một tiếng đồng hồ cũng có thể viết được mấy vạn chữ dễ dàng.

Viết ra rồi cô cũng có thể xem cùng.

Sau đó... dưới sự yêu cầu nhiệt tình của Diệp sư tỷ, Tống Thư Hàng bắt đầu chép lại cuốn nhật ký đó.

Thư Hàng viết một trang, Diệp sư tỷ xem một trang.

Diệp sư tỷ vừa xem vừa bình luận: "Tác giả này có thù với vị cao tăng kia à?" "Tôi cũng nghĩ vậy." Tống Thư Hàng gật đầu: "Nhưng đó chỉ là nội dung bề mặt thôi.

Nếu xem với lòng nhân từ thì sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Giám định thuật của tôi đã bảo thế." "Vậy chúng ta hãy cùng thử đọc cuốn sách này với lòng từ bi xem sao." Diệp sư tỷ sắp xếp lại xấp giấy chép tay thành một tập sách, mỉm cười ngọt ngào với Tống Thư Hàng. ...

Trước cửa 'Vân Trung Các' ở Bích Thủy Các. "Có ai không, làm ơn thả tôi xuống đi mà." Lý Âm Trúc sắp khóc tới nơi rồi.

Cô bé đã bị treo theo hình chữ 'Đại' suốt mấy ngày nay, nhưng chủ nhân ở đây hoàn toàn không có ý định thả cô xuống.

Rốt cuộc còn định treo cô bao lâu nữa chứ?

Tư thế này rất xấu hổ có được không?

Hơn nữa mấy ngày rồi, cô bé bắt đầu muốn đi vệ sinh rồi... ***************** Ngay lúc này, tại khu vực rìa ngoài cùng của hệ Mặt Trời.

Con sứa phát quang đó sau khi rời khỏi Bích Thủy Các đã tới đây.

Đây là một cái sào huyệt từ rất lâu về trước của nó, ẩn giấu trong không gian dị thứ nguyên.

Vì được ẩn giấu rất kỹ nên suốt ba ngàn năm qua chưa từng bị ai phát hiện.

Nói cách khác, những kẻ mạo hiểm nên cảm thấy may mắn vì không tìm thấy nơi này, nếu không thì chưa chết tới vạn người thì đừng hòng bước chân vào đây.

Sau khi quay về sào huyệt, sứa phát quang lấy 'Ám Dạ Thời Luân' - vật truyền thừa pháp thuật do Tống Mộc Đầu để lại ra nghiên cứu.

Những năm qua khi ở trong Thời Gian Thành, nó đã bầu bạn với viên cầu phát quang màu đen này rất lâu, vẫn luôn nghiên cứu nó nhưng chưa từng có thu hoạch gì.

Vật truyền thừa chứa đựng quy tắc 'thời gian' này khi chưa được kích hoạt thì chỉ là một viên cầu phát quang bình thường.

Tuy nhiên, sau khi Tống Thư Hàng kích hoạt nó, bảo vật truyền thừa này cuối cùng cũng đã mở ra một kẽ hở.

Sứa phát quang nghiên cứu ngày đêm suốt mấy ngày qua, cuối cùng cũng đã có chút manh mối.

Nhưng trong lòng nó lại không có chút niềm vui nào.

Hơn nữa, ngay khi nghiên cứu sắp có kết quả, sứa phát quang đột ngột dừng mọi hành động lại.

Sau đó, nó phong ấn viên cầu màu đen này tầng tầng lớp lớp, một hơi hạ xuống hơn hai trăm cái phong ấn!

Bởi vì ngay lúc nó sắp giải khai bí mật của Ám Dạ Thời Luân, trong lòng lại trào dâng một cảm giác bất an không thể diễn tả bằng lời.

Sự bất an như thế này, nó đã hơn năm ngàn năm rồi chưa từng trải qua. "Là do ta chuẩn bị chưa đủ kỹ lưỡng sao?

Hay là hiện tại chưa phải lúc để mở nó ra?" Sứa phát quang lẩm bẩm.

Dù sao cũng liên quan tới truyền thừa 'thời gian', có chút kỳ quái cũng là bình thường.

Nghĩ vậy, nó đặt Ám Dạ Thời Luân đã bị phong ấn vào một chiếc rương bảo vật.

Ngay khoảnh khắc đặt vào rương, xúc tu của nó dường như xuyên qua lớp phong ấn mà chạm phải thứ gì đó...

Chương 606

Ngay lập tức, hình ảnh một bóng người đầy oán niệm và sát khí hiện lên trong tâm trí nó.

Thế mà có thể trực tiếp ảnh hưởng tới tâm trí của nó sao?

Bên trong cái Ám Dạ Thời Luân này rốt cuộc là thứ gì đáng sợ vậy? "Có lẽ ta phải tìm mấy người bạn cũ giúp một tay mới được." Sứa phát quang khẽ nói, ngẩng đầu nhìn về phía Trái Đất.

Sau trận hạo kiếp thay đổi Thiên Đạo mới cũ thời thượng cổ, không biết mấy người bạn cũ của nó có bao nhiêu người còn sống bình an? ****************** Trái Đất, trong một di tích thượng cổ dưới đáy biển.

Đội mạo hiểm của Bạch Tôn Giả đang cẩn thận tiến bước.

Sau lần suýt bị xóa sổ đầu tiên, nhóm của Bạch Tôn Giả không còn dám xem thường di tích này nữa. "Chỗ này có bẫy, ghi lại trước đã.

Lần sau đưa các đạo hữu khác trong nhóm vào thì có thể tránh được." Bạch Tôn Giả nói.

Bên cạnh, Lạc Trần Chân Quân một tay cầm bảng vẽ, tay kia nhanh thoăn thoắt vẽ bản đồ.

Từ lúc vào đây, qua bao nhiêu cái bẫy, Lạc Trần Chân Quân đều vẽ lại chi tiết.

Sau khi Bạch Tôn Giả kiểm tra xong, Linh Vũ Điệp Tôn Giả còn rà soát lại một lượt.

Hai vị Tôn Giả cùng hiệp lực, mấy ngày nay mọi người tiến triển rất thuận lợi.

Trên đường đi, các thành viên trong đội đều ít nhiều thu hoạch được không ít bảo vật.

Trong di tích này, vật trấn giữ các cạm bẫy và trận pháp đều là đồ tốt, sau khi phá giải là có thể lấy được rất nhiều thứ.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đang dẫn đầu bỗng dừng bước.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đứng cạnh hỏi: "Bạch đạo hữu, có bẫy à?" Bạch Tôn Giả lắc đầu, hỏi ngược lại: "Chúng ta vào lại di tích này được bao nhiêu ngày rồi?" Vũ Nhu Tử nhanh nhẩu đáp: "Chúng ta vào lần hai từ ngày 30 tháng 7, hôm nay đã là đêm muộn ngày 4 tháng 8 rồi, gần rạng sáng ngày 5.

Đã được gần 7 ngày rồi ạ.

Sau khi qua rạng sáng nay, đạo hiệu của em sẽ là 'Vũ Kính Tử' nha.

Còn hôm nay em vẫn gọi là Xưởng Tinh tiên tử." Bên cạnh, Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang động chủ, Bạch Hạc Chân Quân, Thông Huyền đại sư đều im lặng nhìn Linh Vũ Điệp Tôn Giả một cái.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả lẳng lặng quay đầu đi chỗ khác, sau lưng con gái khẽ thở dài một tiếng. "Nghĩa là mới qua khoảng sáu ngày thôi sao." Bạch Tôn Giả nhíu mày.

Tuyết Lang động chủ nghi hoặc hỏi: "Có chuyện gì vậy, Bạch tiền bối?" "Phù văn 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' ta để lại cho Tống Thư Hàng, vì kỳ hạn 30 ngày đã tới nên nó tự động kích hoạt rồi." Bạch Tôn Giả cau mày nói.

Hơn nữa, cộng thêm việc họ đang ở trong 'di tích thượng cổ', tin tức liên quan từ bên ngoài truyền vào sẽ bị trễ một đến hai ngày.

Có nghĩa là phù văn trên người Tống Thư Hàng đã tự động kích hoạt từ một hoặc hai ngày trước do hết hạn 30 ngày?

Bạch Hạc Chân Quân giật mình: "Kỳ hạn 30 ngày?

Chẳng lẽ bên ngoài đã trôi qua ba mươi ngày rồi sao?" Chẳng lẽ họ đã bước vào động phủ của một 'Trường Sinh Giả' viễn cổ mạnh mẽ có liên quan đến 'thời gian' sao?

Bạch Tôn Giả chớp mắt, sau đó rơi vào trầm tư.

Đúng lúc này, Linh Vũ Điệp Tôn Giả sau khi thở dài xong quay đầu lại thì kinh hãi kêu lên: "Ơ?

Chờ đã!

Bạch đạo hữu, đừng động đậy!" "Hả?" Bạch Tôn Giả nghi hoặc ngẩng đầu lên.

Ơ?

Sao mặt đất lại càng lúc càng gần mình thế này?

Ầm!

Cho dù là tốc độ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng không kịp cứu vãn thảm kịch.

Dưới chân đội mạo hiểm nổ tung một cái hố khổng lồ, ngay sau đó toàn bộ mặt đất sụp xuống, bên dưới chân mọi người hóa ra lại ẩn giấu một vực sâu không đáy!

Mọi người hoàn toàn không phòng bị, rơi thẳng xuống vực. "Á á á, lại sắp bị xóa sổ nữa sao?" Cô nàng hôm nay có đạo hiệu 'Xưởng Tinh tiên tử' la hét.

Tuyết Lang động chủ: "Cái cảm giác này ghét quá đi mất!" Thông Huyền đại sư: "..." Lạc Trần Chân Quân thử ngự kiếm để hãm tốc độ rơi nhưng không thành công: "Không thể bay được, có phù văn cấm không ảnh hưởng!

Bạch Hạc đạo hữu, cậu hiện nguyên hình dùng cánh bay thử xem có được không?" "Thử rồi, tôi còn không hiện nguyên hình nổi đây này." Bạch Hạc Chân Quân cười khổ.

Xem ra lại là một cái bẫy nhắm vào mục tiêu cụ thể rồi!

Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên lên tiếng: "Ừm, mọi người yên tâm đi, ta cảm nhận được sinh linh bên dưới không có ác ý.

Chúng ta cứ thuận theo tự nhiên mà rơi xuống là được." "Sinh linh bên dưới?

Bên dưới có thứ gì sao?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả thắc mắc, tại sao ông chẳng cảm ứng được gì cả?

Khả năng cảm ứng của ông cũng đâu có kém Bạch Tôn Giả bao nhiêu.

Bịch bịch bịch bịch!

Các thành viên đội mạo hiểm lần lượt rơi xuống đáy vực sâu.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả thản nhiên bò ra khỏi hố, phủi phủi quần áo, dùng một đạo pháp thuật tẩy trần là cả người lại sạch sẽ sảng khoái ngay.

Sau đó, Bạch Tôn Giả kết pháp ấn, thi triển một đạo 'Bình Thổ Chú' lấp đầy cái hố do chính mình đâm ra.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả bế Vũ Nhu Tử bò ra khỏi hố.

Vũ Nhu Tử thực lực yếu nhất, nếu không có cha bảo vệ thì rơi từ độ cao thế này chắc chắn sẽ bị thương.

Tiếp đó, Thông Huyền đại sư, Lạc Trần Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Giao Bá Chân Quân, Tuyết Lang động chủ đều bò ra.

Tuyết Lang động chủ hỏi: "Đây là nơi nào?" Lúc này, Bạch Tôn Giả bỗng làm động tác giữ im lặng.

Tôn giả nhìn chằm chằm về phía trước, dường như đang chăm chú quan sát thứ gì đó.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả và những người khác tò mò nhìn theo hướng mắt của Bạch Tôn Giả, nhưng chỉ thấy một vùng đất đen kịt, chẳng có gì cả.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả truyền âm: "Bạch đạo hữu, phía trước có thứ gì sao?" "Có một vị đại năng viễn cổ đang giảng pháp, chắc là cảnh tượng được thiên địa khắc ghi lại giống như đang chiếu phim vậy, mọi người không nhìn thấy sao?" Bạch Tôn Giả tò mò quay đầu lại hỏi.

Mọi người đều lắc đầu.

Ai nấy đều hiểu ra ngay, đây chắc chắn là vấn đề về 'duyên phận'.

Người có duyên mới thấy được hình ảnh, kẻ vô duyên dù có ở ngay trước mắt cũng chẳng thấy gì.

Các đạo hữu trong lòng ngứa ngáy hết cả lên, đây là cảnh đại năng viễn cổ giảng pháp đấy, dù chỉ là hình ảnh do thiên địa khắc lại thì cũng quý giá vô cùng.

Đây là cơ duyên lớn lao, rõ ràng ở ngay trước mắt mà không thấy được, đúng là làm người ta sốt ruột chết đi được.

Lúc này, Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói: "Hóa ra là vậy, ta hiểu rồi.

Có lẽ ta có cách giải quyết vấn đề này." Ngài quay đầu lại bảo: "Các vị đạo hữu đừng kháng cự, ta sẽ triển khai năng lực 'Chân Thực Huyễn Tượng' trong phạm vi nhỏ." Vừa nói, trên người Bạch Tôn Giả tỏa ra một lớp 'Giới' nhạt nhạt lan rộng ra.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả thầm nghĩ: [Không ngờ ở đây lại có cơ hội được thấy thế giới sa mạc của Bạch đạo hữu.] Các đạo hữu khác cũng rất tò mò, họ đều biết 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch Tôn Giả là một sa mạc khổng lồ.

Mấy vị Chân Quân lại càng tò mò hơn.

Đây là thứ đặc biệt nhất của Tôn Giả thất phẩm, được trải nghiệm thế giới huyễn tượng này sẽ giúp ích rất nhiều cho việc đột phá lên thất phẩm sau này.

Lớp 'Giới' lan tỏa, nhưng 'thế giới sa mạc' trong truyền thuyết lại không xuất hiện. "?" Mấy vị đạo hữu nghi hoặc, họ rõ ràng cảm nhận được mình đã vào trong 'Chân Thực Huyễn Tượng', nhưng tại sao xung quanh chẳng có gì thay đổi cả? "Chẳng lẽ đây là một thế giới huyễn tượng 'trong suốt' sao?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả kiến thức sâu rộng, lập tức đoán ra nguyên nhân.

Không ngờ Bạch đạo hữu đã đạt tới trình độ thâm sâu như vậy trong 'Chân Thực Huyễn Tượng', không còn bị giới hạn trong 'thế giới sa mạc' nữa?

Nhưng cái thế giới trong suốt này thì có ý nghĩa gì chứ?

Chân Thực Huyễn Tượng là có thể biến ra những thứ như 'đồ thật'.

Cái thế giới trong suốt này chẳng biến ra cái gì thì có ích lợi gì?

Đang lúc mọi người suy nghĩ, đột nhiên, một bóng người chậm rãi hiện ra giữa họ, ngồi xếp bằng.

Bóng người này có gương mặt hiền hậu — kiểu gương mặt mà dân gian hay gọi là mặt người tốt, nếu có đóng vai phản diện thì chắc chắn cũng chỉ đóng được loại 'mặt hiền tâm ác' thôi. "Tống tiền bối!" Xưởng Tinh tiên tử Vũ Nhu Tử kinh ngạc kêu lên.

Thư Hàng tiểu hữu sao lại xuất hiện trong 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch Tôn Giả thế này?

Lúc này, sau khi Tống Thư Hàng xuất hiện, trên mặt lộ ra nụ cười khổ: "Bạch Chân Quân tiền bối, tôi ở ngay cạnh ngài đây mà!" Vũ Nhu Tử: "?" Bạch Hạc Chân Quân: "?" Tuyết Lang động chủ: "?" Thông Huyền đại sư: "..." Linh Vũ Điệp Tôn Giả, Lạc Trần Chân Quân, Giao Bá Chân Quân thì có vẻ đăm chiêu.

Bạch Tôn Giả: "..." Chính Bạch Tôn Giả cũng hơi ngớ người, ngài vừa rồi chỉ định thử triệu hoán 'Chân Thực Huyễn Tượng' của mình xem sao, không ngờ thế giới sa mạc không ra, lại hiện ra một thế giới huyễn tượng kỳ quặc thế này.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng đột ngột xuất hiện là sao?

Còn nữa, Tống Thư Hàng vừa gọi 'Bạch Chân Quân tiền bối' à?

Cảm giác cảnh tượng này quen thuộc quá nhỉ?

Đúng lúc này, đột nhiên Tống Thư Hàng lộ vẻ kinh hoàng: "Phanh xe!

Mau phanh xe lại!...

Đừng mà tiền bối, phía trước là vực thẳm đó!" Vẻ mặt Bạch Tôn Giả lập tức trở nên mất tự nhiên, ngài nhớ ra hình ảnh này chính là lần đầu tiên ngài đua xe rồi lao thẳng xuống vực cùng Tống Thư Hàng.

Nhưng tại sao 'Chân Thực Huyễn Tượng' lại hiện ra cảnh này chứ?

Các đạo hữu nhìn vẻ mặt kinh hoàng của Tống Thư Hàng, không khỏi tự sờ vào lương tâm mình...

Tống Thư Hàng tiểu hữu năm đó phụ trách đón Bạch tiền bối xuất quan cũng vất vả thật đấy!

Sau đó, khoảng hơn hai mươi giây, Tống Thư Hàng đột nhiên ngơ ngác nói: "Ví dụ như Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi..." Phụt!

Máu tươi phun trào!

Cậu chàng Tống Thư Hàng do 'Chân Thực Huyễn Tượng' ngưng tụ ra bị Bạch tiền bối đánh bay đi, máu phun tung tóe.

Tất cả các đạo hữu đều đứng hình, nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng lúc này, 'Tống Thư Hàng tiểu hữu' bị đánh bay vẫn kiên cường bò dậy, tiếp tục đọc lời thoại: "Đợi tóc ngươi...

Chương 607

dài..." Lời chưa dứt, thân hình Bạch Tôn Giả lóe lên, ngay lập tức xuất hiện cạnh 'Tống Thư Hàng'.

Ngài nhẹ nhàng vỗ một cái lên người 'cậu ta', nhàn nhạt nói: "Hóa cát." "Á~~" Tống Thư Hàng tiểu hữu thảm thiết kêu lên một tiếng rồi biến thành một đống cát vàng trên mặt đất.

Cát vàng rơi lả tả.

Đáng sợ quá, Bạch tiền bối giết người diệt khẩu kìa!

Tuy biết Tống Thư Hàng này chỉ là ảo ảnh, nhưng Bạch tiền bối dịu dàng thế mà lại ra tay giết chết Tống Thư Hàng để diệt khẩu.

Hình ảnh này chứa đựng lượng thông tin lớn quá đi mất!

Các đạo hữu cảm thấy tim gan run rẩy, dường như vô tình họ đã nhìn thấy thứ gì đó không nên thấy.

Nhưng rốt cuộc Tống Thư Hàng tiểu hữu đã nói gì chứ?

Đợi ngươi?

Đợi ngươi?

Rồi chữ 'dài' nữa?

Hoàn toàn không chắp nối lại được!

Tò mò quá đi mất, cực kỳ tò mò không biết câu nói dở dang của Tống Thư Hàng là gì.

Đôi khi con người ta kỳ lạ vậy đấy, rõ ràng biết bí mật trong miệng 'Tống Thư Hàng' có thể rất khủng khiếp, thậm chí có thể khiến Bạch tiền bối giết người diệt khẩu hoặc 'đánh cho mất trí nhớ', nhưng bí mật càng nguy hiểm thì lại càng đáng để khám phá.

Quả thực càng nguy hiểm thì lại càng ngọt ngào!

Tiếc thay, Tống Thư Hàng tiểu hữu 'chưa kịp ra trận đã hy sinh', không thể nói hết câu được. ...

Trong lúc các đạo hữu còn đang suy nghĩ, sau khi 'Tống Thư Hàng số 1' bị hóa cát diệt khẩu, Chân Thực Huyễn Tượng lại thay đổi, một Tống Thư Hàng khác lại được sinh ra trong huyễn tượng.

Tống Thư Hàng số 2 vừa xuất hiện đã nở nụ cười khổ: "Bạch Chân Quân tiền bối, tôi ở ngay cạnh ngài đây mà!" Bạch Tôn Giả: "..." Lại nữa à?

Mắt các đạo hữu sáng rực lên, lại tới rồi!

Khóe miệng Bạch Tôn Giả giật giật, sau đó ngài đưa ngón tay chỉ vào Tống Thư Hàng số 2: "Cấm ngôn!" Đây là 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch Tôn Giả, ở đây ngài làm chủ tất cả.

Ngài bảo cấm ngôn thì Tống Thư Hàng số 2 vừa mới ra lò lập tức ngậm miệng, không thốt ra được nửa lời.

Các đạo hữu trong lòng trào dâng một cảm giác nuối tiếc khôn nguôi. ...

Bạch Tôn Giả vỗ tay một cái để mọi người tập trung sự chú ý vào mình.

Sau đó, ngài chỉ về phía xa: "Mọi người nhìn về hướng kia xem." Các đạo hữu lại nhìn theo.

Sau đó mắt họ sáng lên, ở đó vốn là một vùng đất đen kịt, nhưng bây giờ lại là một khu rừng cổ thụ chọc trời, thảm cỏ xanh, dòng suối nhỏ, và một đạo trường khổng lồ.

Sau khi được 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch Tôn Giả bao phủ, họ đã có thể nhìn xuyên qua ngài để thấy cảnh đại năng viễn cổ giảng pháp?

Chân Thực Huyễn Tượng còn có thể dùng kiểu này sao?

Ngay cả Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng thấy mình được mở mang tầm mắt.

Các đạo hữu tạm thời từ bỏ việc nghiên cứu 'nội dung chưa nói hết của Tống Thư Hàng', sự chú ý bị thu hút bởi hình ảnh trước mắt.

Trên đạo trường, bóng dáng một vị đại năng cổ xưa thấp thoáng hiện ra.

Vị ấy đội đạo quan viễn cổ, mặc đạo bào dệt chỉ vàng, ngồi trên đài sen bạch ngọc.

Phía sau đầu vị đại năng này có một vòng hào quang rực rỡ như vầng trăng tròn che khuất dung mạo, khiến người ta không nhìn rõ mặt.

Chỉ cần nhìn thấy vòng hào quang ấy, trong lòng các đạo hữu đã trào dâng biết bao nhiêu cảm ngộ.

Vòng hào quang đó chính là ánh sáng 'Đạo' do 'Trường Sinh Giả' tạo ra.

Nó giống như một tấm gương, dù tu sĩ ở đẳng cấp nào khi nhìn thấy ánh sáng ấy cũng sẽ thấy được hình ảnh phản chiếu của chính mình, kết hợp với ánh sáng 'Đạo' sẽ có được những cảm ngộ khác nhau.

Lúc này, vị đại năng cổ xưa một tay kết ấn, một tay khẽ gảy phất trần, miệng đang giảng một thiên kinh văn được lưu truyền rộng rãi — dường như là 《Đạo Tạng》.

Thiên kinh văn này ngày nay vẫn còn được lưu truyền trong giới tu sĩ, ngay cả một đệ tử Phật môn như Thông Huyền đại sư cũng có hiểu biết về nó.

Tất cả các thành viên trong đội của Bạch Tôn Giả đều biết ít nhiều về 《Đạo Tạng》, thậm chí mỗi người đều từng nghiên cứu sâu thiên kinh này.

Tuy nhiên, khi vị đại năng cổ xưa này cất lời giảng giải, mọi người vẫn cảm thấy nó huyền diệu vô cùng.

Nội dung 《Đạo Tạng》 được vị đại nhân vật ấy giảng giải súc tích, hóa thành thanh âm của đại đạo.

Từng lời từng chữ quý như châu ngọc, mỗi câu nói của đại năng đều có sức mạnh đại đạo của trời đất cộng hưởng theo.

Dị tượng luận đạo hiện ra, mây lành từng đóa, hoa sen vàng không ngừng nở rộ rồi tan biến trong hư không...

Các thành viên trong đội của Bạch Tôn Giả thực lực cao thấp khác nhau, nhưng ai nấy đều nghe tới mức mê mẩn.

Cùng một nội dung nhưng lọt vào tai mỗi người lại sinh ra những lĩnh ngộ phù hợp với chính họ.

Buổi giảng pháp còn chưa kết thúc nhưng trong lòng Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã nảy sinh xung động muốn đi bế quan tu luyện ngay lập tức!

Chỉ mới vài câu giảng pháp đã giúp ông lờ mờ chạm tới cánh cửa của 'Bát Phẩm Huyền Thánh'.

Chuyến mạo hiểm di tích này chỉ riêng mấy câu đại đạo chi âm này thôi đã là lời to đối với Linh Vũ Điệp Tôn Giả rồi.

Bạch Tôn Giả cũng thu hoạch rất lớn, ngài đang nhắm mắt trầm tư.

Linh lực trên người Bạch tiền bối không ngừng nén lại, rồi lại nén lại...

đang diễn ra một sự lột xác.

Tương tự, Vũ Nhu Tử, Giao Bá Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Tuyết Lang động chủ, Thông Huyền đại sư, Bạch Hạc Chân Quân, người thì trầm tư, người thì say mê, ai nấy đều có thu hoạch.

Đợi khi họ bình an rời khỏi di tích này, chỉ cần bế quan tu luyện là việc đột phá một tiểu cảnh giới, thậm chí là đại cảnh giới cũng không phải là mơ.

Đại năng viễn cổ giảng pháp, đúng là đại cơ duyên, đại tiên duyên nghìn năm có một!

Huống chi vị đại năng này không phải là Cửu Phẩm Kiếp Tiên thông thường, đây là một vị 'Trường Sinh Giả'.

Sau Cửu Phẩm Kiếp Tiên, trong trường hợp Thiên Đạo đã có chủ, những thiên tài có thiên mệnh muốn tiến thêm một bước đều phải tạo ra con đường (Đạo) của riêng mình, tiến thêm nửa bước nữa để trở thành 'Trường Sinh Giả'.

Thời thượng cổ, mỗi vị tạo ra 'Đạo' riêng đều là những nhân vật lẫy lừng trong thời đại của mình.

Thiên Đế từng xây dựng Viễn Cổ Thiên Đình đã lấy Thiên Đình làm cơ sở để tạo ra 'Trường Sinh Chi Đạo' đồ sộ.

Con đường trường sinh của ngài không chỉ giúp bản thân trường sinh mà còn giúp các thành viên trong Thiên Đình đều đạt được hiệu quả trường sinh.

Chỉ cần Thiên Đình không đổ, các vị tiên trong đó đều có thể trường sinh, sớm tiếp xúc với bí ẩn của 'Trường Sinh'.

Lại còn vị tổ sư khôi lỗi của Mặc Môn, người đã chọn con đường mạo hiểm khi cải tạo cơ thể mình thành khôi lỗi để tạo ra 'Khôi Lỗi Trường Sinh Chi Đạo' cho riêng mình.

Vị đại năng đang giảng pháp trước mắt đây cũng là một trong số các 'Trường Sinh Giả', chỉ không biết 'Đạo' của vị ấy là gì?

Đang lúc mọi người suy nghĩ, vị đại năng viễn cổ dần ngừng lời — chương đầu tiên của 《Đạo Tạng》 đã giảng xong!

Sau đó, vòng hào quang trên đầu vị đại năng càng lúc càng sáng rực.

Đài sen trắng dưới chân hóa thành những hạt tinh thể tan biến.

Trên cơ thể vị ấy bỗng 'mọc' ra một đóa hoa sen khổng lồ bao bọc lấy.

Bạch Tôn Giả lập tức hiểu ra, nói: "Đây là 'Trường Sinh Giả' đang diễn giải 'Đạo' của mình!" Trường Sinh Giả đang biểu diễn nguyên lý con đường trường sinh cho mọi người xem.

Theo quá trình diễn giải của vị đại năng này, mọi người cảm nhận được một số quy luật không hoàn chỉnh.

Đó là cảm giác về quy luật 'trong cái chết nảy mầm sự sống mới', hay có thể nói là cây khô gặp mùa xuân?

Trong cơ thể vốn có của vị đại năng đang thai nghén một sinh mạng mới, và giờ đây quá trình thai nghén đã sắp hoàn thành.

Sinh mạng mới đó vừa là con của vị ấy... mà cũng vừa chính là vị ấy!

Đúng vậy, chính là bản thân vị ấy.

Khi đóa hoa sen trên người vị đại năng nở ra, một dáng hình thanh mảnh ẩn hiện bên trong đó là hình thể của một nữ tử.

Mọi người đồng loạt ngộ ra — đây có lẽ chính là 'Đạo' mà vị đại năng viễn cổ đã chọn: Đạo thai nghén sự sống mới.

Giống như sinh con vậy, từ trong cơ thể mình lại 'sinh' ra một cái tôi mới.

Và sau khi cái tôi mới được sinh ra, nó sẽ kế thừa tất cả mọi thứ của cơ thể cũ, bao gồm kiến thức, linh hồn, thực lực, cảnh giới, cảm ngộ, tất cả mọi thứ!

Hơn nữa mỗi lần tái sinh, vị đại năng này lại càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Cũng là một con đường trường sinh rất đặc biệt. ...

Tuy nhiên lúc này, Bạch Tôn Giả và mọi người có chút tò mò, vị đại năng này để lại đoạn hình ảnh này rốt cuộc là muốn diễn đạt điều gì?

Trước đó vị ấy giảng 《Đạo Tạng》, vậy năm đó vị ấy giảng cho ai nghe?

Chỉ là hiện tại mọi người không có thời gian nghĩ nhiều, ai nấy đều dán mắt vào quá trình thai nghén sự sống mới của vị đại năng.

Quá trình này là Trường Sinh Giả đang diễn giải 'Đạo', so với việc giảng pháp còn mạnh hơn gấp trăm, gấp ngàn lần.

Nếu lĩnh ngộ được dù chỉ một chút thôi cũng đã là lợi ích vô cùng.

Trước mắt, đóa hoa sen quanh vị đại năng bung nở, lộ ra một cơ thể ngọc ngà như được tạo hóa ban tặng.

Cơ thể ấy hoàn mỹ tới mức không thể diễn tả, không một tì vết!

Đó chính là sự tái sinh của vị ấy!

Còn cơ thể cũ đã hòa vào đóa sen khổng lồ rồi biến mất.

Cái tôi mới tái sinh bước ra từ đóa sen, cánh hoa hóa thành đạo bào khoác lên mình.

Hạt sen hóa thành đạo quan.

Đài sen thu nhỏ lại, biến thành một đóa sen trắng dưới chân nâng đỡ cơ thể. "Hôm nay, ta lại một lần nữa 'vượt cạn' thành công, tự sinh ra chính mình.

Chương 608

Lần này ta đã thử đẩy sớm thời gian 'sinh' ra một chút.

Rất thành công, hiệu quả còn tốt hơn ta tưởng tượng." Vị Trường Sinh Giả tái sinh nói với hư không, nở nụ cười.

Giọng nói mang âm hưởng địa phương khá nặng, nhưng cũng giống như lúc giảng pháp, có một loại sức mạnh của trời đất tự động 'phiên dịch' lời nói của vị ấy, khiến bất cứ ai nghe thấy cũng tự nhiên hiểu được ý nghĩa.

Nhìn thấy cảnh này, nhiều người trong đội của Bạch Tôn Giả trào dâng cảm giác quen thuộc — vị Trường Sinh Giả 'tự sinh ra mình' này đang quay video tự sướng à?

Không sai, đúng là đang tự sướng thật.

Vị ấy nói chuyện với hư không nhưng dáng vẻ cứ như đang nói chuyện với rất nhiều khán giả vậy.

Thời viễn cổ làm gì có 'livestream', vị đại năng này đang ghi lại video hình ảnh của mình sao?

Nếu vậy thì việc nơi này lưu lại quá trình giảng pháp cũng dễ giải thích rồi — có lẽ là do chính vị ấy tự quay lại rồi để lại đây. "Trạng thái hiện tại của ta rất tốt...

Có lẽ bây giờ ta đã có thể ứng phó với trận chiến sắp tới rồi nhỉ?" Vị Trường Sinh Giả cười hì hì trước 'ống kính'.

Dù là vẻ mặt cười hì hì nhưng qua hình ảnh có thể thấy, dù là Trường Sinh Giả nhưng dường như vị ấy cũng không mấy tự tin vào 'trận chiến' sắp tới? "Trốn hắn hơn ba trăm năm rồi, cuối cùng vẫn bị tìm ra.

Đúng là một người đàn ông kiên trì...

Chậc, dù ta không ghét đàn ông kiên trì, nhưng nếu đối phương cứ kiên trì truy sát ta thì ta cũng thấy phiền lắm chứ bộ." Vị ấy nói tiếp. "Không nói chuyện này nữa...

Tóm lại trước khi chết, ta sẽ ghi lại tất cả.

Dù sao công việc của ta cũng là ghi chép lại mọi thứ trước mắt, ghi lại toàn bộ lịch sử 'chân thực'.

Nếu có một ngày ta thật sự phải chết, ta nhất định sẽ ghi lại toàn bộ cảnh tượng cái chết của mình.

Đó cũng là một phần của lịch sử mà." Vị Trường Sinh Giả phủi đạo bào, chỉnh lại cái đạo quan hơi lệch.

Hình ảnh im bặt.

Khoảng ba mươi nhịp thở sau — nhưng trong 'video' chắc hẳn đã trôi qua thời gian lâu hơn nhiều, hình ảnh vốn sáng sủa giờ trở nên u tối. "Tới rồi." Nữ Trường Sinh Giả khẽ gọi một tiếng.

Trước mặt vị ấy, không gian bị một đôi bàn tay đen kịt xé toạc ra.

Đôi tay đó quấn đầy ma khí đen ngòm, trong làn khói đen mờ ảo có thể thấy chi chít những đôi mắt đỏ ngầu mọc đầy trên đôi tay ấy. "Tìm được ngươi rồi, Trình Lâm." Giọng nói từ đôi bàn tay đen kịt chứa đựng sự phẫn nộ vô tận. "Ừm, là ta đây." Vị Trường Sinh Giả tên Trình Lâm khẽ đáp, giọng điệu bình thản, không chút căng thẳng. "Trả lời ta, Trình Lâm, tại sao ngươi lại tiết lộ tình báo Thiên Đình ra ngoài!

Tại sao ngươi lại phản bội chúng ta?" Chủ nhân của đôi bàn tay đen kịt nén giận tới cực hạn, hắn giống như một ngọn núi lửa sắp phun trào. "Hóa ra là vậy, ngươi biết ta là kẻ tiết lộ tin tức nên mới truy đuổi ta không buông à.

Rõ ràng ta đã làm rất kín kẽ rồi mà, ha ha." Trường Sinh Giả Trình Lâm mỉm cười, phong thái vô song.

Chủ nhân đôi bàn tay đen kịt bước ra từ không gian: "Tại sao ngươi vẫn có thể bình tĩnh như thế?

Chính vì ngươi tiết lộ tình báo mà Thiên Đình đã bị hủy diệt chỉ trong một đêm...

Ngươi là kẻ phản bội không thể tha thứ." "À, ta đương nhiên biết Thiên Đình sẽ bị hủy diệt vì chuyện đó nên mới gửi tình báo đi mà." Trường Sinh Giả Trình Lâm cười hì hì.

Đang nói chuyện, chủ nhân đôi bàn tay đen kịt đã dịch chuyển tới cạnh vị ấy, cánh tay thô tráng bóp lấy cổ họng Trình Lâm.

Phía sau đầu hắn cũng có một vòng hào quang trăng tròn, nhưng hào quang ấy tràn ngập quy luật hủy diệt và cái chết — đây cũng là một vị Trường Sinh Giả.

Hắn dùng thân hình hộ pháp to lớn nhấc bổng Trình Lâm lên không trung.

Trường Sinh Giả Trình Lâm lại không hề ra tay phản kháng. "Nói cho ta biết lý do ngươi phản bội, nói mau!" Hắn nghiến răng, giọng nói như thú dữ gầm gừ. "Cái đó là bí mật nha." Trường Sinh Giả Trình Lâm cười ngọt ngào, còn tinh nghịch nháy mắt với hắn: "Hơn nữa Thiên Đình đã sụp đổ rồi, nói cho ngươi lý do thì có ý nghĩa gì chứ?

Chẳng lẽ ngươi có thể vì cái 'lý do phản bội' trong miệng ta mà làm cho nỗi đau trong lòng mình vơi bớt đi chút nào sao?" "Ngươi đúng là đáng chết!" Chủ nhân đôi bàn tay đen kịt đứt dây thần kinh, hắn một tay bóp cổ Trình Lâm, tay kia túm lấy đầu vị ấy rồi dùng lực bóp mạnh.

Giống như bóp nát một vật dễ vỡ, đầu của Trường Sinh Giả Trình Lâm bị bóp nát bét như vậy.

Trong suốt quá trình, vị ấy không hề phản kháng chút nào.

Rõ ràng trước đó vị ấy còn nói sẽ 'đối diện' với trận chiến sắp tới, nhưng khi thực sự đối mặt với hắn, vị ấy lại chẳng thèm chống đỡ — cùng là Trường Sinh Giả, tồn tại vượt xa Cửu Phẩm Kiếp Tiên, không đời nào vị ấy lại không có chút sức kháng cự nào.

Theo cái chết của Trường Sinh Giả Trình Lâm, đoạn 'phim' kết thúc đột ngột.

Mọi thứ trở lại yên tĩnh. ...

Tuyết Lang động chủ không thể tin nổi: "Trường Sinh Giả mà cứ thế chết rồi sao?" Một người phụ nữ đứng trên đỉnh cao nhất của giới tu tiên, vượt xa Cửu Phẩm Kiếp Tiên, mà cứ thế 'ngỏm' sao?

Đang đóng phim chắc?

Linh Vũ Điệp Tôn Giả bình thản nói: "Chưa chắc đâu, chỉ là bị đập nát đầu thôi mà...

Ngay cả tôi cũng có mấy cách để khôi phục lại, huống chi là một vị Trường Sinh Giả." "Chuyện này liên quan đến việc Viễn Cổ Thiên Đình bị diệt vong rồi.

Thiên Đình biến thành tro bụi chỉ sau một đêm, và từ hình ảnh vừa rồi, Trường Sinh Giả Trình Lâm này đóng một vai trò không mấy tốt đẹp gì." Ánh mắt Lạc Trần Chân Quân trầm xuống...

Về chuyện Viễn Cổ Thiên Đình, nhà anh có một vị lão tổ tông có lẽ biết chút ít thông tin.

Lão tổ tông nhà anh chính là chủ nhân đời thứ năm của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', Ngũ Tu.

Mạch Thất Tu truyền đời từ xưa, nhất định Nhất Tu hoặc Nhị Tu đầu tiên đã từng trải qua sự kiện 'Thiên Đình sụp đổ', thông tin chắc chắn sẽ được truyền lại cho đời sau.

Bạch Hạc Chân Quân nói: "Tôi quan tâm hơn đến vị Trường Sinh Giả đôi tay đen đầy mắt xuất hiện sau cùng đó, hắn là ai vậy?

Không lẽ chính là 'Thiên Đế' sao?" Bạch Tôn Giả lắc đầu: "Không phải Thiên Đế.

Năm đó Thiên Đế là một trong những Trường Sinh Giả mạnh nhất, cùng ngài ấy xây dựng Thiên Đình còn có vài vị đạo hữu tài năng không kém.

Sau này nghe nói trong số họ cũng có mấy người tạo ra Đạo riêng để trở thành Trường Sinh Giả.

Chủ nhân đôi tay đen đó chắc chắn là một trong số họ.

Thậm chí cả Trường Sinh Giả Trình Lâm kia cũng có thể là một trong những người bạn năm xưa của Thiên Đế." Bên cạnh, Thông Huyền đại sư chắp tay thở dài.

Phật môn giảng nhân quả.

Tu sĩ làm bất cứ việc gì cũng có thể là một cái 'Nhân' dẫn tới những cái 'Quả' khác nhau.

Không nghi ngờ gì nữa, mấy người họ e là đã bị cuốn vào nhân quả của 'Viễn Cổ Thiên Đình' rồi. "Chuyện Viễn Cổ Thiên Đình cách chúng ta quá xa xôi, mọi người đừng nghĩ ngợi nhiều quá, cứ yên tâm mà tu luyện từng bước một thôi.

Nghĩ nhiều dễ sinh tâm ma lắm." Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu: "Mọi người nghỉ ngơi một lát đi, rồi đợi đoạn 'phim' đó chiếu lại.

Trong đoạn vừa rồi, trước khi giảng 《Đạo Tạng》, Trường Sinh Giả Trình Lâm còn giảng những kinh văn khác nữa.

Đợi chiếu lại chúng ta sẽ xem kỹ một lần." Các thành viên trong đội đều gật đầu.

Trước khi Bạch Tôn Giả kích hoạt 'Chân Thực Huyễn Tượng', họ đã bỏ lỡ nhiều nội dung, giờ được xem lại thì không còn gì bằng.

Nhóm của Linh Vũ Điệp Tôn Giả ngồi xuống trong không gian 'Sự thật ảo huyền' của Bạch Tôn Giả, vừa đợi phim chiếu lại vừa ôn lại những gì lĩnh ngộ được sau khi nghe Trình Lâm giảng đạo.

Bạch Tôn Giả lặng lẽ nhìn vùng đất đen xa xăm.

Trường Sinh Giả Trình Lâm...

Trường Sinh Giả đôi tay đen đầy mắt...

Thiên Đế mất tích trong vụ nổ Thiên Đình... "Cảm giác có vẻ thú vị đây." Bạch Tôn Giả khẽ nói.

Hơn nữa hiệu ứng 'Trường Sinh Giả giảng pháp' ở đây rất tuyệt.

Ghi nhớ chỗ này lại, sau này nếu các đạo hữu khác trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' có hứng thú, ngài có thể đưa họ vào đây nghe pháp, lĩnh ngộ.

Đến lúc đó lại có thêm một khoản 'vé vào cửa' bằng linh thạch chảy vào túi...

Giống như Thông Huyền đại sư sau khi phát hiện trong 'Kim Cương Động Phủ' có một cái giếng cổ [Luyện Tâm], đại sư đã làm ra 'Kim Cương Lệnh' để thu tiền vé vậy.

Bạch Tôn Giả chiếm được di tích này cũng có thể thu một khoản phí vào cửa nhất định.

Đây là quy định của 'Nhóm Cửu Châu Số 1', có bỏ ra thì phải có thu lại!

Nhưng muốn đưa người vào tham ngộ nghe pháp, Bạch Tôn Giả còn phải đi cùng để mở 'Chân Thực Huyễn Tượng', khoản tiền này kiếm có vẻ hơi vất vả nhỉ?

Nghĩ tới đây, Bạch Tôn Giả quay đầu lại, đúng lúc nhìn thấy 'Tống Thư Hàng số 2' đang ngồi đó.

À đúng rồi, còn có Thư Hàng tiểu hữu nữa.

Phù văn 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' của cậu ấy đã kích hoạt, vậy giờ chắc cậu ấy đã về Trái Đất rồi?

Nếu có thời gian, sau khi đóng xong 'phim' thì đưa cậu ấy vào di tích này xem như phần thưởng vậy.

Đương nhiên, tiền đề là bộ 'phim' đó phải quay cho ngài hài lòng mới được — Bạch Tôn Giả thầm nghĩ. ***************** Trước cửa Bích Thủy Các.

Lão già khóc mướn canh cửa với vẻ mặt nghiêm túc, cửa Bích Thủy Các không mở thì lão không đứng dậy!

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, hôm qua dường như lão thấy có thứ gì đó bay ra từ Bích Thủy Các, nếu lão không nhìn nhầm thì đó là một con linh quỷ.

Nhưng lão già khóc mướn không đuổi theo con linh quỷ đó, hiện tại đối với lão, có được bản đầy đủ của 《Thiên Khấp Bảo Điển》 mới là chuyện quan trọng nhất.

Linh quỷ hay gì đó không còn sức hút với lão nữa.

Lão già chọn cách tiếp tục đứng canh cửa.

Lão muốn dùng ý chí kiên cường của mình để làm cảm động người bên trong Bích Thủy Các, nếu cần thiết thì trở thành đệ tử Bích Thủy Các lão cũng chấp nhận, dù sao lão cũng chỉ là một kẻ tán tu!

Chương 609

Dù là mười ngày, một tháng, hay thậm chí là một năm, mười năm, lão cũng sẽ đợi cho bằng được!

Lão già thầm nghĩ, lão không tin người của Bích Thủy Các mười năm trời không bước chân ra khỏi cửa! "Hu hu hu, dù có chết tôi cũng phải chết trước cửa Bích Thủy Các, hu hu hu, hãy cảm nhận ý chí của tôi đi!" Lão già vừa khóc vừa nói. ...

Bích Thủy Các, Thời Gian Thành. "Hu hu hu, khi đọc cuốn 《Nhật Ký Khổ Hành Của Cao Tăng》 này với lòng nhân từ, đột nhiên thấy vị cao tăng này lợi hại quá.

Hu hu hu, bao nhiêu đau khổ như vậy mà ông ấy vẫn kiên cường vượt qua.

Đặc biệt là đoạn trúng độc, cuối cùng cao tăng dựa vào ý chí kiên cường của mình để vượt qua kịch độc, thật sự là cảm động quá đi.

Hu hu hu." Diệp sư tỷ vừa xem vừa khóc, nước mắt rơi lã chã.

Tống Thư Hàng một bên nhẹ giọng an ủi, một bên lau nước mắt cho cô.

Nói thật đấy sư tỷ ơi, bảo chị đọc với lòng nhân từ không có nghĩa là bảo chị vứt quách cái 'trí thông minh' đi mà đọc đâu!

Cái đoạn dùng ý chí vượt qua kịch độc nghe nó cứ ảo lòi thế nào ấy.

Ý chí kiên cường mà giải được kịch độc suýt mất mạng sao?

Nếu ý chí mà bá đạo thế thì cần gì bác sĩ nữa?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại...

Diệp sư tỷ khóc tới mức này thì lòng nhân từ chắc là thừa thãi luôn rồi.

Đây là combo lòng nhân từ cộng với lòng thương xót luôn rồi.

Trong lúc suy nghĩ, Diệp sư tỷ lật từng trang cho tới cuối cuốn nhật ký. "Hu hu hu, cảm động quá.

Cuối cùng ông ấy đã chết... xương cốt cũng mục nát trong bùn đất.

Cách thức lãng mạn này quả nhiên mới là nơi chốn tốt nhất của cao tăng.

Hu hu hu." Diệp sư tỷ khóc nức nở.

Tống Thư Hàng tiếp tục dịu dàng lau nước mắt cho cô. [Nói đi cũng phải nói lại, 'xương cốt mục nát trong bùn đất' thì lãng mạn chỗ nào chứ!

Hơn nữa cao tăng chẳng phải có ý chí kiên cường lắm sao?

Ngay cả kịch độc còn vượt qua được, sao cái 'cái chết' lãng xẹt này lại không vượt qua nốt đi cho rồi!

Đùng một cái lăn ra chết, kỳ quặc quá đi mất!] Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng hiểu ra, giờ Diệp sư tỷ không chỉ vì 'lòng nhân từ' đâu, mà chắc chắn là tác dụng phụ gây u sầu của 《Thiên Khấp Bảo Điển》 lại phát tác rồi.

Thế nên lúc này cô mới nhạy cảm lạ thường, chỉ cần một chút cảm động nhỏ cũng chạm tới tuyến lệ, khiến cô khóc bù lu bù loa.

Nghĩ lại thì, Diệp Tư sư tỷ ở trạng thái này cũng thú vị thật.

Nếu cái ngưỡng rơi lệ của cô có thể nâng cao lên một chút xíu thôi thì tốt biết mấy. "Diệp Tư, chị có lĩnh ngộ được gì không?" Tống Thư Hàng nhẹ giọng hỏi.

Theo lời của giám định thuật, đọc cuốn nhật ký này với lòng nhân từ sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Diệp sư tỷ đã đọc xong rồi, có thu hoạch hay lĩnh ngộ gì không?

Diệp Tư tiên tử lau nước mắt, thỉnh thoảng lại nấc lên vài tiếng.

Sau đó cô nhớ lại một lát: "Hình như lúc đọc đến cuối có cảm giác 'lóe sáng' một cái." Tống Thư Hàng sáng mắt lên: "Chính là nó đó, cái 'lóe sáng' đó chắc chắn là pháp môn của 'Siêu Độ Thuật' rồi!" Diệp sư tỷ ngượng ngùng cúi đầu: "Nhưng sau đó vì trong lòng buồn quá không kìm được nên chị đã khóc một trận cho đã đời.

Cái linh quang lóe lên đó chị không kịp nắm bắt lấy." Tống Thư Hàng: "..." "Nhưng không sao đâu, chúng ta xem lại một lần nữa là được!

Lần này nhất định sẽ thành công." Diệp sư tỷ thút thít.

Dù đã đọc qua một lần và ghi nhớ hết trong đầu, nhưng cô cảm thấy xem lại lần nữa sẽ hiệu quả hơn. "Được rồi, đành vậy vậy." Tống Thư Hàng lật lại trang đầu cuốn nhật ký.

Lòng nhân từ, lòng nhân từ! "Thư Hàng, cậu đọc cho chị nghe được không?" Diệp sư tỷ đột nhiên đề nghị.

Tống Thư Hàng: "?" Diệp sư tỷ nũng nịu: "Vừa nãy khóc nhiều quá nên mắt hơi đỏ.

Thế nên cậu đọc cho chị nghe đi.

Chị muốn nghe giọng của cậu đọc cuốn sách này." Tuy có thể dùng trị dũ thuật để hồi phục mắt, nhưng Diệp sư tỷ cảm thấy đây là cách hay để tăng tiến tình cảm giữa cô và Thư Hàng. "...Được thôi." Tống Thư Hàng gật đầu.

Thế là cậu mở cuốn nhật ký ra, bắt đầu tụng đọc.

Lòng nhân từ, lòng nhân từ!

Giọng của Tống Thư Hàng chậm rãi vang lên trong không gian thư viện, cậu thong thả đọc nội dung trong nhật ký.

Tình tiết trong đó vang vọng bên tai cậu.

Vị cao tăng đó đầu trọc, chân trần, mình mặc áo vải gai mỏng manh.

Thân hình gầy gò nhưng đôi mắt sáng quắc, tinh khí thần sung mãn.

Ông đi chân trần trên tuyết lạnh, mấy chục ngày không ăn không uống.

Cao tăng chịu đựng cái đói cái lạnh.

Diệp sư tỷ ngồi ôm gối, nhắm mắt nghe cậu đọc.

Giọng đọc của Tống Thư Hàng vẫn đều đặn vang lên.

Đột nhiên, Thư Hàng đang đọc bỗng rùng mình một cái.

Cậu cảm thấy mình đang vừa đói vừa lạnh, lòng bàn chân còn truyền đến cơn đau nhức nhối vì bị bỏng lạnh, lạnh thấu xương!

Không phải là ‘vào mộng’, cũng chẳng phải là ảo giác.

Khi Thư Hàng đọc cuốn 《Nhật ký khổ hạnh của cao tăng》 này, cơ thể cậu thực sự cảm nhận được nỗi thống khổ mà vị cao tăng kia phải chịu đựng khi tu khổ hạnh.

Cảm giác mặc bộ quần áo gai mỏng manh, đi chân trần trên nền tuyết băng giá, cái lạnh thấu xương và đói khát bủa vây...

Năng lực kháng lạnh mà tu sĩ vốn tự hào vào lúc này hoàn toàn không có tác dụng chống đỡ gì cả.

Những đau đớn trong nhật ký trực tiếp tác động lên thân thể Tống Thư Hàng, phớt lờ mọi phòng ngự ma pháp lẫn vật lý.

Sắc mặt Tống Thư Hàng tím tái vì lạnh, môi thâm lại, lòng bàn chân cảm giác như sắp bị đóng băng đến nứt toác ra.

“Thư Hàng?” Diệp sư tỷ thấy trạng thái của cậu không ổn, lập tức thi triển một phát Trì Dũ thuật (thuật chữa trị) lên người cậu.

Nhưng Trì Dũ thuật hoàn toàn không có hiệu quả, bởi vì cơ thể Thư Hàng không hề bị thương.

Cuốn nhật ký này quả nhiên có vấn đề, vừa đọc đã xảy ra dị trạng.

Tống Thư Hàng lập tức ngừng niệm tụng: “Chọc không nổi thì tôi trốn không được sao?

Cùng lắm là tôi không đọc nữa là xong!” Thế nhưng... chuyện quái dị đã xảy ra.

Tiếng của Thư Hàng đã dừng, nhưng trong hư không vẫn có một giọng nói đang đọc to bản nhật ký đó.

Giọng nói ấy giống hệt giọng của Tống Thư Hàng.

Cậu vội vàng bịt chặt miệng mình lại.

“Quỷ tha ma bắt, sao có thể chứ, miệng mình rõ ràng không hề cử động mà!

Thế cái tiếng này phát ra từ đâu?

Từ lỗ mũi hay là từ... mông?” Diệp sư tỷ như suy nghĩ điều gì, nói: “Kỹ thuật ‘tự động tụng tiếp’ của cổ chú văn Vu thuật thượng cổ sao?

Thư Hàng, chắc là cậu chưa nắm vững kỹ thuật thâm sâu này đâu nhỉ?” Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy.

Cái gì mà kỹ thuật tự động tụng tiếp?

Nghĩa là cậu chỉ cần niệm đoạn đầu, cuốn nhật ký này sẽ tự động đọc hết cả bản luôn sao?

Tống Thư Hàng cảm thấy thật bi thương.

Đây rõ ràng là gian lận mà!

Chẳng lẽ ép cậu phải chịu đựng hết nỗi đau này đến nỗi đau khác giống như vị cao tăng kia sao?

Diệp sư tỷ nhíu mày bảo: “Xem ra cái ‘tự động tụng tiếp’ này là một cái bẫy ẩn giấu trong nhật ký.

Khi cậu bắt đầu đọc, chân khí trong người có lẽ đã vô tình chuyển sang hình thức ‘ngâm xướng chú văn’ rồi.

Cậu nhớ lại xem có điểm gì bất thường không?” Có một điểm Diệp sư tỷ chưa kịp nói.

Tự động tụng tiếp là một loại kỹ thuật tương tự pháp thuật, Thư Hàng hiện giờ đã trực tiếp trải nghiệm, nếu vận khí tốt, biết đâu sau này cậu có thể nhân cơ hội này mà nắm vững nó.

Tuy nhiên, đối với tu sĩ thì kỹ thuật này không mấy hữu dụng.

Bởi vì tu sĩ không giống cổ Vu, những đạo pháp cần ngâm xướng dài dòng không nhiều.

“Rất lạnh, giống hệt vị cao tăng trong nhật ký, dường như tôi đang đi chân trần trong băng thiên tuyết địa vậy.” Tống Thư Hàng cười khổ.

“Thế thì phiền phức thật rồi.” Diệp sư tỷ lo lắng, vì nàng nhớ đoạn kết của 《Nhật ký khổ hạnh của cao tăng》 là vị cao tăng kia đã ‘viên tịch’.

Nghĩ đến đây, Diệp sư tỷ lập tức dùng kiếm làm bút, nhanh chóng khắc họa trên mặt đất.

Nàng phải cắt đứt cái ‘tự động tụng tiếp’ kia, nếu không Thư

Hàng có thể gặp nguy hiểm tính mạng.

Thấy vẻ mặt khẩn trương của Diệp sư tỷ, Tống Thư Hàng thở dài, cậu cũng nghĩ tới cái kết cục chết chóc đó.

Chương 610

Chẳng lẽ cậu phải chết thử một lần sao?

Đang suy tư, đột nhiên cái lạnh trên người tan biến sạch sành sanh... thay vào đó là cái nóng khô khốc không lời nào tả xiết.

Cứ như đang đi bộ giữa sa mạc, lòng bàn chân từ cực lạnh chuyển sang nóng bỏng như bị đun sôi.

Thư Hàng cảm thấy mình lúc này chẳng khác gì con vịt nhỏ trong món 'Vịt nướng' của nhà hàng An Lạc [đặt vịt sống trên tấm sắt nóng, bôi gia vị rồi gia nhiệt, con vịt vì nóng mà chạy qua chạy lại trên tấm sắt, cuối cùng khi chân vịt đã chín thì người ta chặt xuống dọn lên bàn, con vịt vẫn còn sống].

Chân cậu đau rát như sắp bị thiêu chín, chắc vài phút nữa là có thể chặt ra ăn được luôn rồi, đáng ghét!

"Lần này là sa mạc à?" Hành hạ người khác vui lắm sao?

Tác giả cuốn nhật ký này nhất định là một kẻ cuồng ngược đãi.

Còn chưa kịp thích ứng với cái nóng dưới chân, khoảnh khắc sau, lòng bàn chân lại đau như bị dao cắt, là bước đi trong rừng đá lởm chởm.

Từng cơn đau xuyên tim thấu cốt!

Chết tiệt, cái sở thích đi chân trần của khổ hành tăng rốt cuộc là từ đâu ra vậy?

Khổ tu kiểu chân trần thật là tàn ác.

Tống Thư Hàng thầm nghiến răng, theo trí nhớ thì sau rừng đá đao phong sẽ là... trúng độc phải không?

Haiz, không xong rồi, đột nhiên cảm thấy cuộc sống chẳng còn gì luyến tiếc nữa.

Tới rồi, tới rồi.

Cảm giác trúng độc, hình như là ăn nhầm độc vật cộng thêm bị độc trùng cắn, một trạng thái trúng độc hỗn hợp.

Thật thống khổ, hô hấp khó khăn, cứ như đang sốt trên 40 độ!

Không khí hít vào cũng như lẫn cát, làm tổn thương đường hô hấp.

Tống Thư Hàng phát ra tiếng rên rỉ tuyệt vọng.

“Xin lỗi, xin lỗi, đều tại ta sai.” Diệp sư tỷ đứng bên cạnh đã thử mấy phương pháp nhưng đều không giải được năng lực tự động tụng tiếp kia.

Là kỹ năng đắc ý của cổ Vu, tự động tụng tiếp là thần kỹ bảo đảm khi người niệm chú bị cưỡng chế ngắt quãng giữa chừng thì chú văn vẫn tiếp tục vang lên!

Muốn giải khai trong thời gian ngắn không hề dễ dàng.

Thấy Tống Thư Hàng mặt mày xanh mét, sùi bọt mép, Diệp sư tỷ không nhịn được mà bật khóc nức nở: “Huhu...” Tống Thư Hàng há miệng nhưng không phát ra được lời an ủi nào.

Sau kịch độc là sóng lớn vỗ vào người, bão cát vùi lấp, rồi bị sét đánh...

đủ loại thống khổ như cực hình.

Và rồi... cuối cùng cũng tới hồi kết.

Chương cuối cùng chính là cái chết sao?

Lúc này, một giọng nói trung tính, trầm trọng vang lên bên tai Tống

Thư Hàng: [Linh hồn đắm chìm trong tội ác, thiếu hụt lòng nhân từ kia ơi, hãy chết đi một lần nào!] Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hiểu ra, đây là vì mình không mang theo 'lòng nhân từ' khi đọc nhật ký nên đã vô tình kích hoạt bẫy rập sao?

Có bệnh à!

Nội dung nhật ký của ông viết như hạch ấy, chỗ nào cũng thấy sự hả hê của tác giả, bảo tôi làm sao mà mang 'lòng nhân từ' ra đọc cho nổi!

Thật là làm khó người ta mà.

Với lại, Tống Thư Hàng cảm thấy khi mình đọc nhật ký đã lờ mờ tìm thấy cái gọi là lòng nhân từ rồi.

Cho cậu thêm một cơ hội nữa, cậu nhất định có thể ôm lòng nhân từ mà đọc.

Nhưng cậu không còn cơ hội thứ hai nữa.

Bây giờ, dù Tống Thư Hàng có uất ức hay phát điên đi chăng nữa, cảm giác tử vong vẫn ập xuống người cậu.

Cậu thấy mình như bị nhốt vào một căn phòng tối nhỏ hẹp.

Cậu cảm nhận được xương cốt mình bị vùi vào bùn đất, bắt đầu thối rữa. [Cuối cùng, ông ấy đã chết... ngay cả xương cốt cũng thối rữa trong bùn đất.

Ông ấy dùng mạng sống để kết thúc chuyến hành trình khổ hạnh của mình.

Nhưng linh hồn ông ấy đã được thăng hoa!] Cuối cùng, mắt Tống Thư Hàng tối sầm lại, mất đi sự kiểm soát đối với cơ thể.

Đây chính là cảm giác tử vong sao?

Rất quái dị, khi hoàn toàn mất đi sự kiểm soát cơ thể, trong lòng

Tống Thư Hàng lại dâng lên một cảm giác ‘tự do’.

Một cảm giác thoát khỏi mọi xiềng xích, không còn bất kỳ sự ràng buộc nào.

Cảm giác kỳ quái này khiến cậu rợn cả tóc gáy.

Trước khi mất ý thức, thấp thoáng cậu nghe thấy tiếng khóc của Diệp sư tỷ: “Huhu...”.

Khoảng mười phút sau, ý thức Tống Thư Hàng khôi phục, chỉ là ý thức vẫn nằm trong không gian đen tối.

Đối với Thư Hàng, mười phút mất ý thức này còn dài hơn cả một thế kỷ, là một loại dày vò không thể diễn tả bằng lời.

Nhưng sự dày vò này vào khắc cuối cùng lại trở thành tài sản kinh nghiệm quý giá cho cậu.

Đạo tâm của cậu sau khi trải qua kinh nghiệm ‘tử vong’ này đã trở nên củng cố hơn.

Tâm thái của người từng chết đi một lần và người chưa từng chết hoàn toàn khác biệt.

“Vẫn chưa khôi phục từ trạng thái ‘tử vong’ sao?

Phải tiếp tục đợi tỉnh lại tự nhiên à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hoặc là phải dùng cách gì đó để mình khôi phục từ trạng thái đen tối này?

Ý niệm vừa nảy ra, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên toàn bộ công pháp, đạo thuật đã học, cũng như những cuốn sách trong tàng thư của Diệp sư tỷ mà cậu đã đọc qua.

Cùng lúc đó, Ngộ Đạo Thạch trong lòng cậu bắt đầu tỏa ra sức mạnh.

Thông nương ở trên đá lại mọc thêm một mẩu ngọn hành nhỏ.

Mẩu ngọn này lại nhiễm sắc đỏ như huyết mạch, khiến cây hành xanh biếc trở nên đẹp đẽ hơn.

Theo sức mạnh của Ngộ Đạo Thạch phát động, trong đầu Tống Thư Hàng có một bộ kinh văn bị động kích hoạt.

Đó chính là 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 được chia sẻ từ ký ức của linh quỷ.

Không biết là mật truyền kinh văn của tông phái Phật giáo nào, nhưng tuyệt đối là bảo điển. [Chúng sinh độ tận, phương chứng bồ đề; địa ngục vị không, thệ bất thành Phật.] (Chúng sinh độ hết mới chứng Bồ Đề; địa ngục chưa trống, thề không thành Phật).

Lời dẫn của hòa thượng Dương viết trên kinh văn hiện lên đầu tiên trong đầu Thư Hàng.

Sau đó, nội dung của 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 chậm rãi triển khai trong ý thức của cậu như một cuộn tranh dài.

Sức mạnh Ngộ Đạo Thạch liên tục kích hoạt năng lực lĩnh ngộ của Thư Hàng.

Theo từng chút nội dung mở ra, trong đầu cậu bừng sáng linh quang.

Cậu đã nắm bắt được bí quyết của ‘thuật siêu độ’.

“Hóa ra là thế, đây chính là pháp siêu độ sao.” Tống Thư Hàng minh ngộ.

Trải qua trạng thái ‘tử vong’ một lần, cậu nhìn nhận cuốn kinh này dưới góc độ của ‘người chết’, từ đó lĩnh ngộ được huyền bí của pháp siêu độ.

Như vậy, đối tượng siêu độ đầu tiên của mình đã được quyết định

rồi.

Chính là ngươi!

Tống Thư Hàng mặc niệm nội dung kinh văn.

Khi tiếng tụng kinh ngày càng lớn, một quyển 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 thực chất hóa tỏa ra ánh kim quang trong ý thức hải của cậu, chiếu sáng không gian đen tối.

Không gian đen tối hóa thành không gian kim sắc rực rỡ.

Tống Thư Hàng cũng mở mắt ra, tỉnh lại từ trạng thái hôn mê.

"Cậu tỉnh rồi, Thư Hàng." Diệp sư tỷ quỳ ngồi bên cạnh cậu, vành mắt đỏ hoe, đang cẩn thận lau mồ hôi lạnh trên trán cho cậu.

Lúc hôn mê, Thư Hàng như trải qua chuyện gì đáng sợ lắm, mồ hôi lạnh cứ túa ra liên tục.

"Ừm, cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Dù là một trải nghiệm quái dị, nhưng cũng rất quý báu.

Diệp Tư, tôi đã ngủ bao lâu rồi?" Tống Thư Hàng cười hỏi.

"Mười ba phút rồi, cậu không sao chứ?" Diệp sư tỷ lo lắng.

"Hoàn toàn không sao, trạng thái của tôi hiện giờ cực kỳ tốt." Tống Thư Hàng chống tay ngồi dậy: "Hơn nữa, tôi còn thu hoạch được thứ khá tốt." Bây giờ nếu dùng 'Chân Ngã Minh Tưởng Pháp' quan sát 'Chân ngã' của mình, có thể thấy Chân ngã của cậu lại có thêm biến đổi.

Trạng thái của Chân ngã lúc này đại khái giống hệt Tống Thư Hàng.

Điều khiến cậu an tâm là trên người Chân ngã không xuất hiện thêm cà sa, vẫn là cái quần đùi bốn góc đó.

Đầu cũng không bị trọc, vẫn là gương mặt thư sinh, dù thân hình vẫn là cơ bắp cuồn cuộn.

Lúc này, giữa đôi mày của Chân ngã có thêm một tia xót thương, trong tay cầm một bộ kinh văn.

Đó là hình chiếu của 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 trên người Chân ngã.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng tiếp xúc với loại kinh văn trực tiếp ảnh hưởng đến trạng thái Chân ngã.

Rất có khả năng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 cùng một nguồn gốc, đều là sản phẩm của Kim Cương Môn thượng cổ.

Tóm lại, khi kinh thư xuất hiện trong Chân ngã, phần tinh thần lực sắp bùng nổ của Tống Thư Hàng đã được Chân ngã gánh vác thêm một phần, khiến cậu thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Tiếp theo, nếu có thể tu luyện ‘Công đức chi quang’ đến trình độ của hòa thượng Dương, công đức chi quang khi đạt tới chất biến cũng có thể giúp gánh vác tinh thần lực.

Đến lúc đó, cậu sẽ không sợ chứng đau đầu do tinh thần lực quá mạnh nữa.

Chương 611

Diệp sư tỷ tò mò: “Thu hoạch?

Cậu lĩnh ngộ được pháp siêu độ rồi sao?” “Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó, cậu mặc niệm bộ kinh văn kia, ngón tay khẽ điểm vào hư không.

Trong hư không hiện lên một luồng oán hồn đen kịt, phát ra tiếng kêu ‘chi chi’ quái dị trên ngón tay cậu.

Đó là lời nguyền của ‘Đàn chủ’!

Năm đó sau khi biết mình bị hại thê thảm, Đàn chủ đã dùng mạng sống còn lại của mình để hạ một lời nguyền độc địa như giòi trong xương lên người Tống Thư Hàng.

Lời nguyền này thậm chí còn bao hàm một phần nhỏ tàn hồn của Đàn chủ.

Đáng tiếc là lời nguyền này sống khá thảm.

Xuất hiện mấy lần đều không hại được Thư Hàng, ngược lại lần nào cũng thành thức ăn cho Linh quỷ.

Có một lần còn bị Bạch Tôn Giả chủ động kích hoạt, vo thành quả cầu đen nhỏ cho Linh quỷ của Thư Hàng ăn.

Lời nguyền này trừ đi số lần đã phát tác, đại khái còn khoảng ba đến bốn lần cơ hội thành hình nữa.

Lời nguyền mang theo một tia oán hồn này vẫn luôn âm thầm tích lũy năng lượng, chờ đợi báo thù.

Nhưng tốc độ tấn cấp của Thư Hàng quá nhanh, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã từ một tu sĩ Nhất phẩm bình thường thăng lên Nhị phẩm.

Sức mạnh của lời nguyền Đàn chủ căn bản không tìm được cơ hội bộc phát, chỉ có thể âm thầm ẩn giấu tích lũy sức mạnh.

Thế nên giai đoạn sau nó không còn cơ hội ra sân, vẫn giữ được đến tận bây giờ.

Lúc này, luồng oán khí đen kịt bị Tống Thư Hàng chỉ trúng.

Trên ngón tay cậu ẩn chứa sức mạnh siêu độ.

Trong ánh sáng siêu độ của 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, tàn hồn của Đàn chủ hóa thành những hạt bụi vàng, dần dần tan biến...

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm nhận được sự oán hận và nộ ý từ tàn hồn truyền tới đang tan biến từng chút một.

Diệp sư tỷ một tay chống cằm, chớp chớp mắt nhìn quá trình Thư Hàng siêu độ tàn hồn Đàn chủ.

Trong đồng tử nàng tràn ngập hình ảnh tàn hồn hóa thành bụi sáng.

Những hạt kim sắc ấy dường như mang theo sự giải thoát, buông bỏ mọi oán hận.

Nàng vô thức khẽ thở dài, ngay cả nàng cũng không biết tại sao mình lại thở dài!

Rồi nàng đột nhiên làm một hành động khiến cả Thư Hàng và chính nàng đều không ngờ tới.

Nàng bay đến bên cạnh Thư Hàng, đưa ngón tay thon dài ra khẽ chạm vào ngón tay cậu – ngón tay đang điểm vào oán quỷ để siêu độ tàn hồn.

Khi hai ngón tay chạm nhau, Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ đồng thời cảm thấy như bị điện giật, cả hai đều run lên.

Cảm giác như có dòng điện chạy từ đầu ngón tay đến khắp cơ thể.

Xoẹt... lúc này tàn hồn của Đàn chủ hoàn toàn tan biến.

Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ nhìn nhau.

“Hi hi hi hi.” Diệp sư tỷ đột nhiên cười vui vẻ.

Cảm giác điện giật khi hai ngón tay chạm nhau khiến nàng có cảm giác thân thiết với Thư Hàng hơn, cảm giác này không hề đáng ghét.

Tống Thư Hàng cũng cười theo, cậu khẽ xoa ngón tay mình.

Khoảnh khắc chạm vào ngón tay Diệp sư tỷ, cậu cảm thấy như mình và nàng có sự kết nối.

Cậu cảm nhận được sự hân hoan từ đầu ngón tay nàng, nàng đang rất vui.

Thời gian trôi qua, tính theo thời gian của Thành Thời Gian thì đã bước sang ngày mới.

Tống Thư Hàng và Sở Sở đã vào đây được 48 ngày.

Ở thế giới bên ngoài cũng vừa vặn bắt đầu một ngày mới.

Ngày 5 tháng 8, thứ Hai, đạo hiệu của Thư Hàng: Kim Cương Quân Tử Đao.

An Lạc, động phủ của Lệ Chi Tiên Tử.

Hôm nay Lệ Chi Tiên Tử nhận được một món quà.

Đó là bộ ‘Nữ tu pháp bào mẫu mới của Tú Hoa Cung’ phiên bản giới hạn năm nay, do Đồng Quái Tiên Sư đang nằm giường bệnh đặt mua trên mạng giao dịch chuyên dụng của tu sĩ.

Hơn nữa còn là kiểu dáng đặt may riêng theo số đo.

Không có công năng đặc biệt gì, chỉ là mặc vào cực kỳ đẹp.

Đây là món quà tạ lỗi của Đồng Quái Tiên Sư, tiêu tốn tận nửa tháng thu nhập của gã đấy.

Tháng trước, Đồng Quái bị Lệ Chi Tiên Tử rình rập bắt sống ngay cửa nhà Dược Sư.

Sau một trận ‘y nha y nha’ bị tẩn tơi bời, Đồng Quái Tiên Sư quả đoạn chọn cách bồi lễ xin lỗi.

Lệ Chi Tiên Tử mở hộp quà, pháp bào bên trong rất đẹp, vô cùng bắt mắt.

Loại pháp bào này cung ứng số lượng có hạn, tuy giá cả không đến mức trên trời nhưng vì hiếm nên những nữ tu yêu kiều dù có linh thạch cũng khó mà mua được.

Không ngờ Đồng Quái Tiên Sư lại có kênh riêng để săn được bộ này?

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần ai nấy đều có năng lực đáng gờm nhỉ, Lệ Chi Tiên Tử thầm nghĩ.

Đồng Quái Tiên Sư đời nào thèm kể cho tiên tử biết gã chính là khách hàng siêu cấp VIP của Tú Hoa Cung.

Gã đã đặt mua đủ loại pháp bào ở đó, cả nam lẫn nữ.

Kỹ thuật dịch dung đạt cấp độ tối đa của gã cũng cần một lượng lớn tiền bạc để duy trì mà.

Lệ Chi Tiên Tử mặc bộ pháp bào tinh mỹ vào, đó là kiểu váy dài hai dây màu đen, tôn lên hoàn hảo vóc dáng thon thả của nàng.

“Hừm, dạo này cảm thấy hơi béo lên một chút thì phải.” Nàng khẽ lẩm bẩm.

Sau đó, nàng rút điện thoại ra, bắt một cái pháp ấn, điện thoại tự động bay lơ lửng trên không trung, tìm một góc độ chụp ảnh hoàn mỹ.

Tách tách!

Một bàn tay vô hình nhấn nút chụp, lưu lại dung nhan xinh đẹp của Lệ Chi Tiên Tử vào album ảnh.

Từ trước khi gậy tự sướng được phát minh ra, kỹ năng tự sướng của Lệ Chi Tiên Tử đã đạt cấp tối đa rồi.

Nàng thích tự sướng, thích từ lúc bắt đầu có ký ức đến giờ.

Không chỉ tự sướng, nàng còn thích ghi chép những sự việc mình biên soạn ra, đó là sở thích của nàng.

Sau đó, nàng chọn vài tấm ảnh có góc độ đẹp nhất, đăng lên không gian của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Mỗi khi Lệ Chi Tiên Tử đăng ảnh tự sướng đều là thời gian hưởng phúc lợi của nhóm.

Tiên tử xinh đẹp trong giới tu sĩ không thiếu, nhưng cỡ như Lệ Chi Tiên Tử mà còn thích đăng ảnh tự sướng thì hiếm lắm.

Hôm nay là phúc lợi từ rạng sáng.

Cùng lúc đó, tại động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Một con chó Pekingese nhỏ đang tự nhốt mình trong phòng tối – nó đã nhốt mình hơn nửa tháng rồi.

Đậu Đậu co ro ở một góc phòng, tay cầm máy tính bảng, âm thầm đăng nhập vào Cửu Châu Nhất Hào Quần để xem trộm tin nhắn.

Hiện giờ nó không thể phát ngôn, vì Hoàng Sơn Chân Quân đã tặng nó một combo cấm ngôn 30 ngày trong nhóm.

Hơn nữa ngoài đời nó cũng không thể phát ra tiếng, vì Chân Quân đã tặng nó combo cấm ngôn hẳn một năm.

Lần này lão ngốc Hoàng Sơn thực sự giận dữ rồi. [Lệ Chi Tiên Tử lại đăng ảnh tự sướng rồi, lão ngốc Hoàng Sơn mà thấy chắc tâm tình sẽ tốt lắm nhỉ?] [Nhắc mới nhớ, cái thằng Thư Hàng không nghĩa khí kia, lâu rồi không thấy online, mấy hôm trước có lên cũng chẳng nghĩ tới ta...

Quá thiếu nghĩa khí!

Chẳng lẽ hắn không biết ta đang rơi vào cuộc khủng hoảng lớn nhất đời chó sao?

Gâu gâu!] Đậu Đậu trong lòng cực kỳ uất ức.

Nó tự nhốt mình nhưng vẫn có cách để nắm bắt tin tức bên ngoài.

Nếu không có chút thủ đoạn thì sao nó có thể thường xuyên bỏ nhà ra đi từ động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân được?

Theo tin tình báo Đậu Đậu nắm được, hiện giờ Hoàng Sơn Chân Quân đã hẹn gặp mấy vị đạo hữu để chuẩn bị hôn lễ cho nó.

Hôn lễ thì cũng chẳng sao, dù gì nó cũng là một con yêu khuyển Tứ phẩm, sắp ngưng tụ yêu đan thành Đại yêu Ngũ phẩm, là siêu tân tinh trong giới yêu quái, cũng đến lúc tìm một nàng khuyển nương để kết hôn, sinh một đàn chó con rồi.

Nhưng vấn đề là, trong hôn lễ sắp tới này, nó là phía bị gả đi!

Không thể tưởng tượng nổi cảnh nó khoác hồng y bị gả đi sẽ như thế nào. [Lão ngốc Hoàng Sơn rốt cuộc có âm mưu gì?

Lão muốn thiến mình sao?

Hay lão có thủ đoạn đặc biệt gì có thể biến mình thành một con Đậu Đậu (giống cái)?] Ngoài hai khả năng này ra, còn một khả năng khiến Đậu Đậu thấy kinh hãi hơn – đó là vốn dĩ nó là một con yêu khuyển giống cái!

Những ‘thứ nhỏ bé’ hiện giờ của nó có khi là do lão ngốc Hoàng Sơn dùng đạo thuật thần kỳ tạm thời biến ra?

Chẳng lẽ mình bẩm sinh đã là một khuyển nương?

Mấy ngày nay Đậu Đậu cứ trăn trở mãi vấn đề đáng sợ này.

Từ khi Hoàng Sơn Chân Quân đưa nó về động phủ, lão chưa từng gặp lại nó lần nào, chỉ lo sắp xếp hôn lễ cực kỳ long trọng.

Những động tác đơn giản của Chân Quân đã khiến Đậu Đậu bắt đầu hoài nghi cuộc đời và giới tính của mình. [Không được, mình không thể ngồi chờ chết.

Mình nhất định phải trốn đi một lần nữa.

Dù là thiến mình, biến mình thành giống cái hay bẩm sinh mình là cái đi nữa, đó đều không phải cuộc đời chó mà mình muốn!

Kiểu nào mình cũng không thèm, nếu bắt phải chọn, mình chọn ‘cẩu đái’ (đi chết đi)!] Đậu Đậu dùng móng vuốt tắt mạnh máy tính bảng.

Chương 612

Nó chuẩn bị bỏ nhà ra đi lần nữa, và lần này nó sẽ không quanh quẩn trên Trái Đất nữa.

Nó sẽ giống như Tống Thư Hàng, tiến thẳng vào không gian bao la!

Cái thằng Nhị phẩm gà mờ Tống Thư Hàng còn sống sót được ngoài không gian, chẳng lẽ một con Đại kinh ba Tứ phẩm như nó lại chết đói được sao?

Ừm, trước khi đi phải mang theo nhiều Ích Cốc Đan mới được. ****************** Lúc này trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Dù là rạng sáng nhưng các đạo hữu online vẫn rất đông, tu sĩ mạnh mẽ vốn không cần ngủ nhiều.

Đồng Quái Đang Nằm Viện nịnh nọt: “Lệ Chi Tiên Tử xinh quá đi mất, bộ đồ đó hài lòng chứ?” Lệ Chi Tiên Tử: “Tha cho ngươi đó!” Thế là ‘Đồng Quái Đang Nằm Viện’ vui vẻ đổi ID lại thành ‘Đồng Quái Tiên Sư’, bản thân cũng từ trên giường bệnh nhảy dựng lên, không cần tiếp tục giả vờ làm bệnh nhân nữa.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân gửi một biểu tượng ‘cười gian’ vào nhóm.

Bắc Hà Tán Nhân: “Đồng Quái, ta muốn hỏi ngươi một câu.” “Khỏi hỏi, Bắc Hà hạng xoàng nhà ngươi, câu hỏi của ngươi ta sẽ không trả lời đâu!” Đồng Quái Tiên Sư phản hồi cực nhanh.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Đồng Quái Tiên Sư bổ sung: “Tất nhiên, nếu ngươi tôn kính gọi ta một tiếng Đồng Quái đại nhân, ta có thể cân nhắc, xem tâm tình mà trả lời.” “Cứ đợi đấy tên thầy bói hắc ám kia, ngươi tiêu đời rồi.

Ngày 1 tháng 9 trên đỉnh Tử Cấm, ta sẽ cho ngươi thăng thiên!” Bắc Hà Tán Nhân nghiến răng.

“Câu này ta trả lại nguyên văn cho ngươi!

Người phải thăng thiên là ngươi mới đúng, Bắc Hà hạng xoàng!” Đồng Quái Tiên Sư cười ha hả, gã đang rất vui.

Lệ Chi Tiên Tử không truy cứu gã nữa, đệ tử Thiết Quái Toán Tiên cũng đang dần hồi phục, Đồng Quái cảm thấy thế giới này tràn ngập tình yêu.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Tô Thị A Thất ngoi lên, tò mò hỏi: “Bắc Hà, ngươi định hỏi Đồng Quái chuyện gì thế?” “A Thất huynh bắt chuyện hay lắm.” Bắc Hà Tán Nhân cười hắc hắc: “Ta đang nghĩ một vấn đề.

Năm đó tên thầy bói hắc ám này dịch dung thành Lệ Chi Tiên Tử để đi xem bói dạo.

Vậy ta muốn hỏi gã, ngoài Lệ Chi Tiên Tử ra, gã có từng giả dạng vị đạo hữu nào khác trong nhóm để đi hành nghề không?” Đồng Quái Tiên Sư vừa thấy tin nhắn này, trong lòng thầm kêu không ổn.

“Vãi luyện!” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức ló đầu ra, gửi tin nhắn thoại hét lên.

Khả năng này cực cao, không thể không phòng nha.

Tô Thị A Thất: “@Đồng Quái Tiên Sư, câu hỏi này ta cũng muốn biết đáp án!” Lệ Chi Tiên Tử: “Hehe.” Diệt Phượng Công Tử: “@Đồng Quái Tiên Sư, ta cũng muốn biết!” Càng nhiều đạo hữu ngoi lên, tin nhắn trong nhóm lại bắt đầu trôi vèo vèo.

Đồng Quái Tiên Sư: “Ha ha ha ha, thời tiết hôm nay thật tốt.

Mọi người cứ tán gẫu nhé, ta đột nhiên nhớ ra mình còn việc bận, đi trước đây.” Thời tiết tốt cái khỉ gì chứ, An Lạc hiện giờ vẫn đang là rạng sáng mà.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thấy tin nhắn của Đồng Quái, lập tức không thể bình tĩnh nổi: “Đợi đã, Đồng Quái đạo hữu đứng lại đó cho ta, chẳng lẽ ngươi cũng từng dùng diện mạo của ta để đi bói dạo?” Thảo nào năm năm trước có hôm mấy vị tiền bối trong nhà nhìn gã với ánh mắt quái dị, cứ cảm giác có hiểu lầm gì đó, hóa ra là do tên thầy bói này gây họa rồi bắt gã đổ vỏ sao?

“A, ta cũng đột nhiên nhớ ra một việc, tầm trăm năm trước thì phải, tự dưng có dạo các đạo hữu cứ hỏi ta có phải đang tu luyện quái thuật không, lúc đó ta còn ngơ ngác chẳng hiểu gì.

Đồng Quái đạo hữu, trăm năm trước ngươi không dùng ngoại hình của ta để đi bói dạo đấy chứ?” Tô Thị A Thất gửi một biểu tượng cười lạnh.

Cảm thấy có vấn đề không chỉ có mình Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Lúc này tay cầm điện thoại của Đồng Quái Tiên Sư cũng có chút run rẩy.

“Không trả lời sao?

Đồng Quái đạo hữu, đao của mỗ đã đói khát khó nhịn rồi đấy.” Tô Thị A Thất tiếp tục, gã là cuồng nhân chiến đấu, đánh nhau là gã thích nhất.

Diệt Phượng Công Tử: “Bảo kiếm của ta cũng đã đói khát khó nhịn.” Phá Dương Kích Quách Đại gửi biểu tượng [Chó ngáo].

Phá Dương Kích Quách Đại gửi biểu tượng [Đập đầu con chó lầu trên].

Phá Dương Kích Quách Đại: “Tự làm nhục xong rồi, đại kích của ta cũng đã đói khát khó nhịn!” Tạo Hóa Pháp Vương: “Giọng hát của ta cũng đã đói khát khó nhịn!!” “Đừng mà, Pháp Vương huynh đừng để cả hai cùng thiệt, phần của huynh cứ để Cuồng Đao Tam Lãng ta làm thay cho.

Đại đao của Lãng mỗ đã đói khát khó nhịn gấp đôi rồi!” Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng can ngăn.

“Tam Lãng đạo hữu nói rất đúng.” Cổ Hồ Quan Chân Quân thản nhiên nói, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương sẽ gây ô nhiễm hạt nhân mất.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Phần ta thì chắc Đồng Quái đạo hữu sẽ không dịch dung thành ta đâu nhỉ?” Lệ Chi Tiên Tử: “Tỉnh Mục Cư Sĩ đạo hữu không cần sợ, Đồng Quái Tiên Sư căn bản không nhớ ra huynh đâu.” “Cảm ơn Lệ Chi Tiên Tử.” Minh Nguyệt Phân Kỷ Thời Hữu gửi biểu tượng [Thở dài]: “Nhưng ta là Túy Nguyệt Cư Sĩ.

Nếu tiên tử không nhớ được tên thì có thể dùng chức năng ‘ghi chú tên bạn bè’ mà!” “Xin lỗi, xin lỗi nha.” Lệ Chi Tiên Tử liên tục xin lỗi, nhưng chẳng hiểu sao nàng cứ không muốn dùng chức năng ghi chú cho Túy * Cư Sĩ.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân lại lên tiếng bồi thêm một đao cho Đồng Quái: “Hehe, Đồng Quái đạo hữu, ngươi vẫn còn ở nhà Dược Sư đúng không?

Ta thấy địa chỉ IP của ngươi rồi.” Hỏng bét, lộ IP rồi!

Đồng Quái Tiên Sư âm thầm đặt điện thoại xuống, hít một hơi thật sâu.

Sau đó gã lấy mai rùa ra, tự bói cho mình một quẻ.

Tuy thầy bói thường không tự bói cho mình, nhưng giờ là trường hợp đặc biệt.

Đồng tiền rơi ra từ mai rùa, khi chạm đất hóa thành một đồ án rất đẹp.

Quẻ thượng thượng, đại cát đại lợi.

Mắt Đồng Quái Tiên Sư lập tức đỏ hoe.

Khắc sau, gã hào sảng hét lớn về phía Dược Sư đằng xa: "Dược Sư huynh!

Giường VIP đặt thêm mười ngày nữa, không, đặt đến tận ngày 1 tháng 9 luôn!" Dược Sư thản nhiên bỏ điện thoại xuống, gật đầu: "Ừm, không vấn đề.

Đồng Quái đạo hữu cứ yên tâm dưỡng thương đi." Hiển nhiên Dược Sư cũng đang tàu ngầm trong nhóm nên biết rõ sự tình.

Đồng Quái Tiên Sư: "Vẫn là Dược Sư huynh tâm lý nhất." "Ừm, thầy thuốc như mẹ hiền mà, yên tâm đi, dù thương thế nặng thế nào ta cũng nhất định sẽ chữa khỏi cho ngươi." Dược Sư nói.

Đồng Quái Tiên Sư cảm động đến rơi lệ đầy mặt.

Lúc này Dược Sư lại hỏi thêm một câu: "Vậy ta muốn hỏi chút, năm xưa Đồng Quái đạo hữu có từng dịch dung thành ta để đi xem bói dạo không?" Ca!

Đồng Quái Tiên Sư đờ người ra, hồi lâu sau gã cười gượng: "Cái đó... chắc là... không có đâu nhỉ?" "Xem ra là có rồi." Dược Sư thản nhiên gật đầu.

Chân Đồng Quái Tiên Sư nhũn cả ra...

Còn gì nguy hiểm hơn việc lúc sắp bị trọng thương lại còn đắc tội bác sĩ chủ trị chứ?

Trái Đất quá nguy hiểm, gã có nên cân nhắc chạy trốn ra ngoài không gian không? ****************** Lúc này tại một căn biệt thự sang trọng ở khu vực Giang Nam.

Ngư Kiều Kiều hóa thành kích thước bằng bàn tay, nằm bò trên giường, vẻ mặt hưởng thụ dùng móng vuốt lướt màn hình điện thoại, xem nội dung chương mới nhất của một vị tác giả bị nhốt trong phòng tối nào đó.

Dù là rạng sáng nhưng tinh thần cô nàng đang rất phấn chấn.

“Một ngày mười chương, mỗi chương ba ngàn chữ, xem ba vạn chữ mỗi ngày đúng là sướng thật.” Ngư Kiều Kiều vẻ mặt mãn nguyện.

“Tiểu thư anh minh.” Bên cạnh Ngư Kiều Kiều, một cô gái mặc trang phục nha hoàn cổ điển khẽ nói, rồi đưa cho cô một miếng bánh ngọt.

“Nể tình gã hôm nay chăm chỉ như vậy, cho gã thêm bữa khuya đi.” Ngư Kiều Kiều gật đầu: “Đúng rồi, trong bữa khuya nhớ xào thêm một chút Thôi Thể Dịch, xem thể chất gã có chịu đựng được không.” Khó khăn lắm mới gặp được một tác giả viết truyện hợp gu, Ngư Kiều Kiều đang cân nhắc xem có nên bồi dưỡng gã thành tu sĩ không?

Như vậy ít nhất cũng bắt gã viết được vài trăm năm nhỉ?

Chuyện này trong giới tu sĩ ngày xưa có đại lão từng làm rồi.

Nghe nói từng có mấy văn nhân viết tiểu thuyết diễn nghĩa rất hay, bị một vị đại lão giới tu sĩ bắt đi, nhận làm đệ tử tu hành.

Danh nghĩa là: Ta thấy ngươi tư chất thượng giai, là hạt giống tu chân tốt, chi bằng theo ta tu đạo thành tiên đi.

Thực tế là mấy đệ tử đó bị bắt đi ngày nào cũng phải nai lưng ra viết tiểu thuyết.

À đúng rồi... nghe nói vị đại lão đó giàu nứt đố đổ vách, tuy mấy đệ tử kia căn bản không có thiên phú tu chân nhưng lão vẫn dùng tài nguyên khổng lồ để chất đống tu vi cho họ, còn tìm rất nhiều đan dược tăng thọ, thiên tài địa bảo để kéo dài mạng sống cho họ nữa.

Có thể thấy, nắm giữ một kỹ năng có thể kiếm cơm quan trọng đến mức nào!

Ngư Kiều Kiều cảm thấy mình có thể học tập vị đại lão đó.

“Tiểu thư nhân từ quá.” Cô gái nha hoàn che miệng cười khẽ: “Ngoài ra, vị tiên sinh đó hôm nay có đề cập với tôi rằng gã muốn gọi điện thoại cho bạn gái.” “Bảo gã là gọi điện thì miễn đi, vì ta đã chuẩn bị sẵn bất ngờ cho gã rồi, ta đã mời bạn gái gã tới làm khách.

Cô ấy đang trên đường tới đây rồi!” Ngư Kiều Kiều đắc ý nói.

“Không vấn đề, tôi sẽ trả lời gã như vậy.” Cô gái nha hoàn cười đáp.

Ngư Kiều Kiều lại hạnh phúc lăn lộn trên giường.

“A, biết thế này thì mình đã nhốt tác giả vào phòng tối từ sớm rồi, đọc sướng bao nhiêu.

Ngoài ra còn mấy tác gia và họa sĩ truyện tranh mình đang theo dõi nữa, hay là bắt cả về nhốt chung nhỉ?” Ngư Kiều Kiều thầm nghĩ.

“Đúng rồi, không được quên chính sự.” Cô nàng vất vả lắm mới dừng được ảo tưởng, gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn.

“Thư Hàng, kịch bản phim cần đề tài gì?

Chúng ta quay phim đô thị?

Võ hiệp?

Tiên hiệp?

Hay là khoa học viễn tưởng?” Dù là võ hiệp, tiên hiệp, viễn tưởng hay huyền huyễn, Ngư Kiều Kiều đều bảo đảm có thể quay cực kỳ đẹp mắt!

Kỹ xảo chân thực 100%, hỏi xem ai mà không sợ?

Những đạo pháp, tiên thuật, chỉ có bạn không nghĩ tới chứ không có gì họ không làm được!

Bay lượn độn thổ là chuyện nhỏ!

Dù là không gian vũ trụ, đáy biển, núi lửa hay sa mạc, thích cảnh nào có cảnh đó!

Hơn nữa diễn viên ai nấy đều là nam thanh nữ tú, lôi bừa một người ra cũng đủ làm siêu sao quốc tế, ngưỡng mộ không?

Thậm chí còn có cả thần thú, vật nuôi đáng yêu tới đóng vai quần chúng nữa cơ.

Ngư Kiều Kiều gửi tin nhắn đi nhưng Tống Thư Hàng không trả lời ngay.

Cậu vẫn đang trong ‘Thành Thời Gian’, điện thoại không có sóng. ***************** Ngày 5 tháng 8, thứ Hai, Kim Cương Quân Tử Đao.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng đã thay đổi lộ trình.

Ban đầu nó định đi hội hợp với Ngư Kiều Kiều, nhưng giờ nó quyết định cùng hòa thượng Dương đi làm một phi vụ siêu độ người chết.

Chương 613

Bản thể Tống Thư Hàng sau khi trải qua cuộc đời ‘khổ hành tăng’ đã lĩnh ngộ được pháp siêu độ.

Thư Hàng lĩnh ngộ được thì cũng đồng nghĩa với việc Linh quỷ cũng lĩnh ngộ được.

Hơn nữa rất trùng hợp là điện thoại của hòa thượng Dương reo lên, có mối làm ăn tìm đến.

Là một gia đình có người già qua đời, họ gọi cho hòa thượng Dương để làm một buổi lễ siêu độ.

Gia đình này trước đây đã từng nhờ hòa thượng Dương làm các buổi lễ khác, cảm thấy tuy gã là người nước ngoài nhưng đúng thực là một vị đắc đạo cao tăng.

Sau khi làm lễ xong, ngay cả người bình thường cũng cảm nhận được hiệu quả mạnh mẽ!

Thế nên lần này ông cụ trong nhà mất, họ lại đặc biệt mời hòa thượng Dương tới chủ trì lễ siêu độ.

Hòa thượng Dương đồng ý ngay lập tức.

Siêu độ là sở thích của gã mà.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng vì mới nắm giữ ‘pháp siêu độ’ nên rất hứng thú đề nghị được lập đội cùng hòa thượng Dương tới nhà đó xem có cơ hội thử nghiệm kỹ năng mới không.

Là ân nhân cứu mạng của hòa thượng Dương, nên yêu cầu của Linh quỷ được gã vui vẻ chấp nhận.

Thế là một hòa thượng Tây và một con Linh quỷ bắt đầu hành trình đi Tây Thiên thỉnh kinh...

à không, là bước lên xe khách đi tới điểm hẹn. ***************** Thành Thời Gian, trong địa hạ thành.

Tống Thư Hàng điều chỉnh trạng thái, lại dùng ‘Kình Thôn Thuật’ nuốt một viên tinh thạch linh thú hệ ‘Lừa’.

Viên tinh thạch này cũng là loại Nhị phẩm do con Chủng Mã Tinh kia bồi thường.

Trước khi nuốt, Tống Thư Hàng nghiến răng dùng ‘Bí pháp giám định’ để kiểm tra. [Một viên tinh thạch linh thú họ lừa, cấp Nhị phẩm.

Thông qua ‘Kình Thôn Thuật’ để phục dụng có thể tăng cường một chút thể chất, tăng dung lượng chân khí, hoàn thiện ‘Ngụy Tiên Thiên chân khí’.

Gợi ý: Sau khi dùng Kình Thôn Thuật, người thi triển mang theo vật nặng chạy quanh vòng tròn 5000 mét như lừa kéo cối xay sẽ giúp dung hợp tinh thạch nhanh nhất.] Cái giá phải trả là một vết thương nhỏ xíu, cảm giác đau đớn cũng nằm trong phạm vi Tống Thư Hàng có thể chấp nhận được.

Tiện đây cũng nói luôn, Tống Thư Hàng cảm thấy dây thần kinh cảm giác đau của mình càng ngày càng có vấn đề.

Khả năng chịu đau của cậu tăng vọt, vết thương nhỏ này mang lại nỗi đau gấp mười lần mà cậu chẳng thấy xi nhê gì.

Có thể tưởng tượng, với việc liên tục dùng cái ‘bí pháp giám định’ quái quỷ này cộng thêm việc không ngừng phun máu, sẽ có một ngày cậu không còn sợ bất kỳ nỗi đau nào nữa.

Lúc đó ‘ba đao sáu lỗ’ với cậu chắc cũng nhẹ nhàng như uống nước thôi!

Một Tống Thư Hàng không sợ bị thương, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Sau khi dùng Kình Thôn Thuật nuốt tinh thạch hệ lửa, Ngụy Tiên Thiên chân khí trong cơ thể cậu càng thêm hoàn thiện.

Sau đó Tống Thư Hàng đứng dậy.

Diệp sư tỷ cười hì hì nhảy lên lưng cậu.

Trước đó Thư Hàng có hỏi nàng trong không gian này có thứ gì để 'luyện tập mang nặng' không, nàng liền chỉ vào chính mình.

"Ta chính là vật nặng tốt nhất đây, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của ta là công pháp thuộc tính Thủy và Thổ. 'Thiên Cân Trụy' và 'Gia Trọng đạo thuật' của ta đều đã luyện tới cực hạn, đừng thấy ta gầy gò thế này, chỉ cần ta dùng đạo thuật tăng trọng lượng, ta có thể nặng tới mười tấn đấy nhé!" Diệp sư tỷ đã trả lời như vậy.

Ừm, Diệp sư tỷ tuyệt đối không thích hợp tư thế 'nữ ở trên', tuyệt đối không!

Tống Thư Hàng tất nhiên không cần tới mười tấn, cậu chỉ cần mang nặng khoảng một ngàn cân (500kg) là đủ rồi.

Thế là sau khi hấp thu xong tinh thạch hệ lửa, cậu cõng Diệp sư tỷ, bắt đầu chạy quanh một cây cột trong không gian thư viện.

"Hi hi hi hi, nhanh lên nữa đi, Thư Hàng nhanh lên chút nữa." Diệp sư tỷ rất vui vẻ, dường như sau khi chạm vào ngón tay Thư Hàng và cảm nhận được luồng điện đó, tâm trạng nàng luôn rất tốt, đã nửa ngày rồi nàng không khóc.

"Không vấn đề, tôi sẽ tăng tốc." Tống Thư Hàng nói, cậu bắt đầu vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》.

Nhờ lần trước lĩnh ngộ kiểu chạy bốn chân như chó nên giờ cậu dùng thân pháp này càng thêm mượt mà.

"Hi hi hi hi." Tiếng cười như chuông bạc của Diệp sư tỷ vang vọng khắp không gian tu luyện.

Sở Sở lặng lẽ quay lại không gian tàng thư.

Rút kinh nghiệm lần trước, nàng không dám xông bừa vào không gian thư viện để làm phiền thế giới hai người của Thư Hàng và Diệp sư tỷ nữa.

Vì biết đâu được họ đang làm chuyện gì đó mờ ám thì sao?

Thế là Sở Sở cô nương lén lút tiếp cận, thò đầu vào nhìn trộm một cái.

Rồi nàng thấy cảnh Tống Thư Hàng cõng Diệp sư tỷ chạy thục mạng quanh cột nhà.

Tiếng cười của Diệp sư tỷ thật ngọt ngào: "Thư Hàng, nhanh lên, nhanh lên nữa đi." Giọng Thư Hàng đầy nội lực: "Được thôi, bám chắc vào!" Sau đó cậu như một cơn lốc nhỏ cuồng phong chạy quanh cột.

Hình ảnh này quá 'đẹp', Sở Sở không dám nhìn thẳng.

"Giới trẻ bây giờ thật biết cách chơi nha." Sở Sở âm thầm gật đầu, lặng lẽ lùi ra sau... hai mét!

Rồi nàng móc điện thoại ra, bật chức năng quay phim, âm thầm quay lại một đoạn ngắn.

Sau này nếu có ngày Thư Hàng và Diệp sư tỷ thành 'đôi bạn tu lữ' thì nhất định phải bắt họ bao cho nàng một cái bao lì xì thật lớn mới được.

Nàng đã tận lực tạo không gian riêng cho hai người thì tình cảm của họ mới thăng hoa nhanh như vậy chứ lị.

Thời gian trong Thành Thời Gian trôi qua nhanh chóng.

Ngày hôm sau, Tống Thư Hàng lại dùng Kình Thôn Thuật nuốt tinh thạch hệ 'Lạc đà'.

Cũng là loại Nhị phẩm do Chủng Mã Tinh cung cấp.

Diệp sư tỷ: "Thư Hàng, đói chưa?

Có muốn ăn gì không?

Tuy chỉ có Ích Cốc Đan thôi." "Không ăn." Tống Thư Hàng khẽ nói, cậu phải học tập lạc đà, cả ngày hôm nay không chạm một giọt nước.

"Ơ?

Mấy ngày nay cậu tu luyện tiêu hao lớn lắm mà, thật sự không ăn sao?" Diệp sư tỷ tò mò hỏi.

"Ừm, hôm nay không ăn." Tống Thư Hàng kiên định.

Sở Sở đứng một bên thầm nghĩ: Đang giận dỗi nhau à?

Lại một ngày nữa qua đi.

Tống Thư Hàng cầm trong tay một viên tinh thạch hệ 'Hươu'.

Viên này là loại Tứ phẩm mà cậu cùng Bạch Tôn Giả mua được ở chợ tu sĩ.

Phẩm cấp của nó quá cao, tương đương với một viên linh thạch Tứ phẩm, nếu Thư Hàng cưỡng ép nuốt bằng Kình Thôn Thuật thì chắc chắn sẽ lại gây ra nguy cơ bùng nổ chân khí bạo thể.

"Tạm thời chưa thể hấp thu viên này được." Cậu thầm nghĩ.

Cậu chuyển sự chú ý sang Linh quỷ.

Theo tin tức đồng bộ từ Linh quỷ, nó đang cùng hòa thượng Dương đi tham gia một buổi lễ siêu độ.

Tống Thư Hàng tuy nắm giữ pháp siêu độ và đã độ hóa thành công lời nguyền 'Đàn chủ' nhưng đó chỉ là tàn hồn, không phải linh hồn hoàn chỉnh.

Cậu muốn xem nếu Linh quỷ dùng pháp độ hóa cho một linh hồn hoàn chỉnh thì bản thân mình sẽ có biến hóa gì.

****

Hòa thượng Dương là người hiểu đạo lý 'uống nước nhớ nguồn, ăn quả nhớ kẻ trồng cây', nên dù gã là một kẻ cuồng siêu độ nhưng khi Linh quỷ của Thư Hàng đề nghị muốn được làm, gã vẫn nghiến răng nhường nhiệm vụ lần này cho nó.

Sau khi đến nơi, hòa thượng Dương không vào ngay mà cùng Linh quỷ đi mua một số trang thiết bị bày trận của các hòa thượng.

Sau đó gã mới đến nhà ông cụ vừa mất.

Sau vài câu trao đổi đơn giản, hòa thượng Dương bắt đầu bày biện.

Đầu tiên là lập đàn siêu độ, rồi bày trận pháp.

Thực tế mấy thứ này chỉ để làm màu cho người phàm xem thôi.

Để siêu độ một linh hồn người thường, gã chỉ cần niệm một biến 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 rồi đặt tay lên là xong.

Nhưng nếu làm sơ sài quá thì 'khách hàng' sẽ cảm thấy không yên tâm.

Thật lòng mà nói, khi khoa học kỹ thuật ngày càng phát triển, nhiều 'khách hàng' mời hòa thượng về siêu độ không phải vì tín ngưỡng tôn giáo mà là vì ưa chuộng hình thức!

Đa số mọi người thông qua sự long trọng này để bày tỏ sự thương nhớ với người thân đã khuất, muốn cái chết của người thân cũng phải thật rình rang.

Vì thế, nếu không làm cho ra trò thì sau này hòa thượng Dương khó mà nhận được thêm ‘kèo siêu độ’ nào nữa.

Để có thể nhận thêm nhiều mối, giúp siêu độ được nhiều vong hồn hơn, hòa thượng Dương đã đầu tư rất kỹ vào phần ‘tốt nước sơn’ này.

Đây cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Khổ cho gã vốn xuất thân từ đạo sĩ, để nghiên cứu cách bày trận pháp của hòa thượng cũng phải tốn bao công sức.

Sau khi bày biện xong, hòa thượng Dương khoác cà sa, bắt đầu âm thầm tụng kinh.

Tay gã gõ mõ, trước mặt có một bộ kinh văn phát sáng nhàn nhạt theo tiếng tụng.

Bộ kinh này cũng là do gã chép tay trong những ngày ở tù, xem như một loại vật phẩm tương tự bùa chú, khi đối phó với quỷ vật chỉ cần xé ra là có thể tấn công.

Đây chính là ưu điểm của gã so với các hòa thượng bình thường – gã có bản lĩnh thực sự, các đạo cụ có thể phát ra phật quang; tiếng tụng kinh của gã khiến những người xung quanh thấy lòng thanh thản; dáng vẻ gõ mõ của gã trông cực kỳ thần thánh.

Khi tiếng tụng kinh vang lên, những người thân đang khóc lóc bên linh cữu bỗng thấy tâm tình bình lặng lại, nỗi đau mất người thân dường như tan biến sạch.

Ngay lập tức, không ai dám khinh thường vị hòa thượng Tây này nữa.

Nói thật, ban đầu thấy gã đi một mình, không dẫn theo đoàn tăng lữ nào, nhiều người cũng thấy không hài lòng vì cho rằng như thế là thiếu trang trọng.

Nhưng chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều phải công nhận đây là một vị ‘cao tăng’ có tu vi thâm hậu thực sự!

Lúc này, Linh quỷ của Tống Thư Hàng bắt đầu hành động.

Nó nhẹ nhàng bay lên phía trên linh cữu.

Mỗi vùng có tập tục riêng, vùng này thường để người chết trong nhà hai ba ngày mới đem đi hỏa táng.

Chương 614

Khi Linh quỷ bay trên linh cữu, nó thấy một luồng sáng nhạt đang trôi nổi, đó chính là linh hồn người chết.

Một linh hồn rất bình thường, trôi lờ lờ trên quan tài, dường như vẫn còn quyến luyến thân xác.

Linh hồn này lúc sinh thời không phạm lỗi gì, lại hay làm việc thiện tích đức, nên dù có quyến luyến cũng không biến thành oán quỷ.

Khi cảm nhận được Linh quỷ của Thư Hàng, luồng sáng đó hoảng sợ lùi lại như gặp phải thiên địch.

Linh quỷ đúng thực là thiên địch của linh hồn thường và oán quỷ, vì thực đơn của nó vốn là oán quỷ mà.

Đã nuốt được oán quỷ thì tự nhiên cũng nuốt được quỷ hồn thường, chỉ là Linh quỷ của Thư Hàng chưa bao giờ làm vậy thôi.

Nó đưa ngón tay ra, thầm tụng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, một chỉ điểm tới.

Linh quỷ không chắc mình có dùng được ‘Độ hóa thuật’ không, vì mấy môn như ‘Chưởng Tâm Lôi’ hay ‘Ngự Hỏa Thuật’ nó đều hiểu nguyên lý nhưng vì cơ thể linh quỷ hạn chế nên không triển khai được.

May mà môn độ hóa này không giống mấy đạo thuật kia.

Khi ngón tay Linh quỷ chạm vào linh hồn thường, một cảm giác kinh ngạc truyền tới từ linh hồn đó, rồi sau đó hóa thành niềm hân hoan.

Vong hồn bình thường kia cứ thế tan biến thành những hạt bụi sáng.

Siêu độ thành công.

Từ trên trời rơi xuống một luồng công đức chi lực, rót vào Linh quỷ của Thư Hàng.

Luồng công đức đó chia làm ba phần: một phần hóa thành vòng sáng công đức mỏng manh quanh người nó, nhưng luồng sáng này quá nhỏ, ít nhất phải siêu độ cả ngàn vong hồn mới hiện rõ, mười vạn người mới đạt tới chất biến.

Phần thứ hai hòa vào tinh thần của Linh quỷ, tăng cường tinh thần lực, nhưng với Linh quỷ cấp Nhị phẩm thì chút tinh thần lực này chẳng thấm vào đâu.

Phần cuối cùng hòa vào cơ thể Linh quỷ để cường hóa, cũng chỉ tăng một chút xíu không đáng kể.

Sau khi tịnh hóa thành công vong hồn, Linh quỷ lơ lửng trên không, cảm nhận kỹ luồng công đức chi lực nhập thể, rồi thông qua đồng bộ ký ức truyền đạt lại cho Tống Thư Hàng.

Hòa thượng Dương đang tụng kinh chợt chắp tay niệm khẽ: “Công đức vô lượng!” Linh quỷ gật đầu chào gã rồi chính thức từ biệt: “Đạo hữu, hậu hội hữu kỳ.” Hòa thượng Dương lẳng lặng gật đầu.

Sau đó gã tiếp tục tụng kinh, giả vờ gõ mõ tiếp.

Trận pháp đã bày ra rồi, không lẽ mới niệm vài phút đã đi ngay?

Dù sao cũng phải niệm đủ mười biến mới được.

Nếu không, thiếu hình thức sẽ khiến khách hàng thấy không an lòng.

Cái xã hội trọng hình thức này đúng là làm khổ người ta, làm khổ cả chính mình mà.

Linh quỷ bay lên cao.

Trước khi đi, nó còn đặc biệt quan sát xung quanh hòa thượng Dương.

Mấy tên quỷ tu truy sát gã không thấy tới, thật là đáng tiếc.

Mấy con quỷ tướng đó ngon lắm cơ.

Thôi bỏ đi, nếu chúng không tới thì coi như thoát được một kiếp.

Nó nhìn lại hòa thượng Dương đang ngồi gõ mõ, vị đại hòa thượng này tuy trông có vẻ hơi khờ nhưng Linh quỷ biết gã không hề ngốc, chỉ là cách tư duy hơi bay bổng khác người thôi.

Trong tình cảnh có quỷ tu muốn lấy mạng, tất nhiên gã sẽ không ở lại một chỗ quá lâu.

Làm xong lễ này chắc gã sẽ tức tốc chạy về sư môn thôi.

Linh quỷ không cần lo cho gã nữa.

Thế là nó bay về nhà Thư Hàng.

Đồng thời nó truyền đạt một ý niệm cho bản thể: [Ta có cảm giác pháp siêu độ này rất có ích cho ta.

Có lẽ đây chính là cơ hội để ta đột phá lên phẩm chất Linh quỷ cao giai!] Khi luồng công đức chi lực chia ba rơi xuống, nó đã có trực giác rằng chỉ cần tiếp tục dùng pháp siêu độ, nó sẽ có cơ hội nhờ công đức này mà thực sự đột phá lên cảnh giới Linh quỷ cao giai!

Đó chính là cảnh giới mà nó hằng ao ước! ****************** Thành Thời Gian, địa hạ thành.

Sau khi kết thúc nửa ngày tu luyện, Tống Thư Hàng nhận được tin nhắn đồng bộ từ Linh quỷ: “Pháp siêu độ lại giúp Linh quỷ tấn cấp sao?” Thư Hàng biết sự khác biệt giữa Linh quỷ trung giai và cao giai.

Trung giai có giới hạn thực lực, tối đa chỉ lên được khoảng Lục phẩm.

Còn cao giai thì chẳng khác gì tu sĩ thiên tài, có thể tu luyện tới tận Cửu phẩm Kiếp Tiên, thậm chí còn luyện được những pháp thuật quỷ tiên đặc thù, đó thực sự là một siêu cấp phân thân tuyệt đối trung thành.

Nếu Linh quỷ lên được cao giai, thì dù Thư Hàng có lười đến mức nằm im một chỗ, chỉ dựa vào Linh quỷ kéo tu vi thì cậu cũng có thể đạt tới Ngũ phẩm Kim Đan!

Tất nhiên là với điều kiện cậu phải vượt qua được thiên kiếp.

Đây chính là sự khác biệt giữa hack thường và hack VIP.

Thế là Tống Thư Hàng gửi lại một ý niệm cho Linh quỷ: [Sau khi liên lạc được với Ngư Kiều Kiều, xem cô ấy có cần giúp đỡ gì không.

Sau đó, hãy đặt việc siêu độ vong hồn lên hàng đầu!

Trước khi tôi quay về Trái Đất, cậu cứ tự do hành động.] Phản hồi xong cho Linh quỷ, Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn đôi bàn tay mình...

Linh quỷ siêu độ vong hồn xong, bản thể cậu chẳng được hưởng chút lợi lộc nào.

Công đức chi quang của Linh quỷ dường như được tính độc lập trên người nó?

Hay là phải đợi nó quay về cơ thể mình thì công đức mới kết hợp lại?

“Đang nghĩ gì thế?” Lúc này Diệp sư tỷ sau khi chỉ điểm Sở Sở tu luyện xong liền quay lại bên cạnh Tống Thư Hàng, thấy cậu đang trầm tư thì lên tiếng hỏi.

“Đang nghĩ về chuyện công đức chi quang thôi.” Tống Thư Hàng cười đáp, rồi kể lại việc mình vừa thử nghiệm ‘pháp siêu độ’ thông qua Linh quỷ.

Kể xong cậu hỏi: “Diệp sư tỷ, quanh Bích Thủy Các có vong hồn nào để độ hóa không nhỉ?” Quanh đây là vũ trụ bao la, nhưng tinh không cũng là chiến trường của tu sĩ, biết đâu lại có vong hồn lảng vảng quanh đây không chừng?

“Quanh Bích Thủy Các hả?

Cái này ta cũng không để ý lắm.” Diệp sư tỷ suy nghĩ một hồi rồi vỗ tay cái bộp: “Hay là ta dẫn cậu ra ngoài dạo một vòng nhé?

Chúng ta cứ ở lì dưới địa hạ thành mãi cũng lâu rồi, ra ngoài hít thở không khí chút cho thoáng!” Chẳng hiểu sao, trong ký ức của nàng, dường như đã rất, rất lâu rồi nàng chưa từng bước chân ra khỏi Bích Thủy Các.

Rõ ràng với tu vi Ngũ phẩm Linh Hoàng, nàng đã thừa tiêu chuẩn ‘xuống núi’ du ngoạn từ lâu.

Nhưng bao nhiêu năm nay, nàng dường như chưa bao giờ nảy ra ý định ‘rời khỏi Bích Thủy Các để đi chơi’.

Thật là một chuyện kỳ lạ.

Nếu hôm nay Tống Thư Hàng đã nhắc tới, vậy thì nhân cơ hội này đưa cậu đi dạo một chuyến luôn vậy!

Thế là, Diệp sư tỷ vui vẻ dẫn theo Tống Thư Hàng rời khỏi Thời Gian Thành và địa hạ thành.

Sở Sở không đi theo, tuy trong lòng cô rất muốn biết Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ rốt cuộc đã tiến triển tới bước nào, nhưng vào lúc này, cô cảm thấy mình không nên làm một bóng đèn quá sáng.

Đặc biệt là... trước khi đưa Tống Thư Hàng rời đi, Diệp sư tỷ còn dạy cho cô một chiêu kiếm thuật thần kỳ mang tên [Ám Kiếm Thuật, Kiếm Trung Kiếm].

Khi một kiếm chém ra, bên trong còn ẩn giấu một đạo kiếm khí cực kỳ kín đáo, rất khó bị phát hiện trong lúc chiến đấu.

Thế nên, Sở Sở vui vẻ bắt đầu tu luyện chiêu kiếm thuật thần kỳ này.

Cô nàng Sở Sở đúng là một thiếu nữ rất dễ thỏa mãn.

Năm phút sau, Diệp sư tỷ đưa Tống Thư Hàng rời khỏi địa hạ thành của Thời Gian Thành.

Ngay lập tức, Tống Thư Hàng cảm thấy trên người một trận nóng rực.

Cảm giác giống như giữa mùa hè oi ả, đột nhiên từ trong phòng điều hòa mát rượi bước ra ngoài trời nắng gắt vậy!

“Đây là lực tu chính của thế giới, sau khi cậu ra khỏi Thời Gian Thành, tuổi thọ sẽ bị ảnh hưởng trong thoáng chốc.

Tuy nhiên lực tu chính này sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn, tối đa cũng chỉ mất đi một hai phút tuổi thọ thôi.” Diệp sư tỷ mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, dùng một hai phút tuổi thọ để đổi lấy thời gian tỷ lệ 1:12 trong địa hạ thành, quả thực là hời to rồi.

Diệp sư tỷ nhìn Tống Thư Hàng một cái, cười bảo: “Nhưng mà, mười hai ngày cậu trải qua trong địa hạ thành thì vẫn tính là mười hai ngày nhé.

Tuổi thọ không tính theo một ngày của thế giới bên ngoài đâu.” Tống Thư Hàng hơi thất vọng một chút, cái ‘không gian tu luyện thời gian’ này có vẻ không mạnh mẽ như mình tưởng tượng.

Diệp sư tỷ hì hì cười: “Đi thôi, chị đưa cậu lẻn ra ngoài bằng cửa sau của Bích Thủy Các.” “Không đi cửa trước sao?” Tống Thư Hàng hỏi, mà tại sao phải lén lút rời đi?

“Nếu cậu muốn bị toàn thể đệ tử Bích Thủy Các vây xem thì chúng ta cũng có thể đi cửa trước mà.” Diệp sư tỷ khẽ cười.

Hiện tại toàn bộ Bích Thủy Các đều biết cô đã tìm được một đạo lữ, kiểu song tu hẳn hoi.

E rằng hơn phân nửa đệ tử Bích Thủy Các đều đang tò mò về Tống Thư Hàng.

Nếu bắt gặp, tuy nể mặt cô họ sẽ không có hành động gì quá đáng, nhưng việc bị tập thể vây xem là không tránh khỏi.

Thế là, Tống Thư Hàng đành đi theo Diệp sư tỷ lén lút rời khỏi cửa sau Bích Thủy Các.

Tại cửa trước Bích Thủy Các, lão nhân hay khóc vẫn ngồi kiên định trước đại môn.

Lão tọa thiền tu luyện ở đó, vì bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》, cứ cách một khoảng thời gian lão lại đại khóc một trận trước cổng.

Dù thời gian trôi qua từng ngày, đại môn Bích Thủy Các vẫn đóng chặt.

“Không sao, ta đã quyết định rồi, dù có phải chờ vài năm ta cũng sẽ kiên trì.” Lão nhân hay khóc nghiến răng nói.

Đây là cơ duyên của lão, tìm được manh mối về công pháp tiếp theo của 《Thiên Khấp Bảo Điển》 liên quan đến tương lai của lão, lão sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Lão không hề biết rằng, ngay vừa rồi, lão và Diệp sư tỷ cùng Tống Thư Hàng đã lướt qua nhau.

Nếu lão biết Diệp sư tỷ chọn đi cửa sau, chắc chắn lão sẽ khóc ngất trước cổng Bích Thủy Các luôn mất.

Bên trong Bích Thủy Các, tại Vân Trung Các, Lý Âm Trúc vẫn đang bị treo lơ lửng giữa không trung.

“Làm ơn thả cháu xuống được không, nhốt cháu lại cũng được mà.

Đừng treo cháu như thế này nữa có được không?” Lý Âm Trúc muốn khóc quá, mà hàn khí trên người cô bé ngày càng nghiêm trọng, không chừng hàn bệnh lại sắp phát tác rồi.

Đến lúc đó nếu bị đóng băng trong tình trạng tè dầm thì biết làm sao?

Mà tệ hơn nữa là hiện tại cô bé đang rất buồn tiểu, vạn nhất lúc băng tan mới tè dầm thì còn xấu hổ hơn.

Lúc đó cô bé chẳng còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Rốt cuộc chủ nhân của tòa gác mái này là ai chứ, tại sao lại treo cô bé lên mà không thả xuống, cũng chẳng bắt đi, đúng là biến thái mà!

Chương 615

Ở một phía khác, cách Bích Thủy Các khoảng năm trăm cây số, một chiếc phi chu cỡ lớn đang xuyên hành trong không gian.

Ở phía trước phi chu, một nữ tu tóc vàng đang nằm nghỉ.

Cô mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, xẻ tà đến tận đùi, lộ ra làn da trắng ngần, kết hợp giữa vẻ gợi cảm và thanh lịch.

Mái tóc vàng óng ả như những sợi chỉ vàng, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Trên mắt cô đeo một chiếc bịt mắt màu đen che khuất nửa khuôn mặt.

Lúc này, cô đang ngồi ở vị trí lái phụ mà ngủ gật.

Bên cạnh cô, một con sư tử bạch ngọc đang liếm vuốt, vẻ mặt đầy buồn chán.

Phía sau tiên chu, có mười ba vị Kim Đan Linh Hoàng bị xiềng xích pháp thuật trói chặt, trên các tử huyệt của họ còn bị những sợi tóc vàng đâm vào.

Đây chính là những tu sĩ Kim Đan đã xông vào Thất Tu phủ lần trước và bị bắt giữ hết thảy.

Gồm có Thiên Nham Tán Nhân, Khung Quỷ Tán Nhân, Yến Vô Hoan, đại yêu nhân hình Mặc Nhiễm, cùng với Bảo Bình phong chủ và bảy vị phong chủ khác của Vô Cực Ma Tông.

Con tàu này do Lục Tu 'Phượng Hoàng Đao Mạt Lỵ' và Tứ Tu Sư Tử Bạch Ngọc áp tải mười ba vị Kim Đan Linh Hoàng đến một mỏ linh mạch xa xôi để đào quặng, tiện thể mang linh thạch đã đào được từ quý trước về.

Ngay phía trước phi chu không xa, có một đội ngũ đang mai phục.

Đó là đường chủ ‘Cửu Nhãn Già Ma Đường’ của Vô Cực Ma Tông dẫn theo các phong chủ thuộc cấp.

Dù sao thì tám vị Kim Đan Linh Hoàng cấp phong chủ bị bắt đi là tổn thất quá lớn đối với một đại môn phái như Vô Cực Ma Tông, đó đều là những chiến lực cao cấp quý giá.

Cho dù phải đắc tội với Thất Tu phủ, đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường cũng buộc phải cứu người.

Lão dự định phục kích phi chu, cứu người thật nhanh rồi tẩu thoát thần tốc.

Lão đã trang bị phù văn độn thuật đào mạng cho từng thuộc cấp, định dùng chiến thuật đánh nhanh thắng nhanh.

Ở một nơi xa hơn trong vũ trụ, có một bóng người cũng đang tìm kiếm phi chu của Thất Tu phủ.

Đó là hảo hữu của Thất Tu Tôn Giả, cổ vu nữ Elise.

Cô vừa nhận được tình báo khẩn cấp rằng người của Vô Cực Ma Tông muốn cướp phi chu của Thất Tu Tôn Giả, nên cô nhanh chóng chạy tới để trợ giúp, coi như trả một món nợ ân tình.

Chỉ là tư duy của Elise hơi nhảy vọt, không ai đoán được cô sẽ dùng cách gì để giúp đỡ.

Mười phút sau, Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ đã đến cửa sau Bích Thủy Các.

“Đi thôi, đi qua đây là có thể lặng lẽ rời khỏi Bích Thủy Các mà không gây chú ý rồi.” Diệp sư tỷ hì hì cười.

Cửa sau Bích Thủy Các chẳng có ai canh giữ.

Đừng nói là cửa sau, ngay cả cửa trước cũng không có đệ tử phòng ngự!

Nếu Tống Thư Hàng tinh ý sẽ nhận ra toàn bộ Bích Thủy Các đều ở trạng thái không có phòng ngự.

Cặp Kim Đồng Ngọc Nữ lúc trước cũng là cố ý ra cửa để dẫn bọn họ vào.

Có vẻ đối với Bích Thủy Các, phòng ngự là thứ dư thừa?

Dù sao thì hai người họ đi suốt đến cửa sau mà chẳng gặp đệ tử nào khác.

Cánh cửa sau mở ra, hiện ra trước mắt Thư Hàng và Diệp sư tỷ là vũ trụ mênh mông bát ngát.

Đằng xa còn có vài mảnh thiên thạch nhỏ bị lực hút của thiên thạch Bích Thủy Các kéo tới.

Tống Thư Hàng lấy bộ đồ phi hành vũ trụ dày cộm từ trong 'Nhất Thốn Thu Nhỏ Đại' ra mặc vào.

Cái thân hình nhị phẩm của cậu tuy có thể dùng Quy Tức Thuật để giải quyết vấn đề hô hấp, nhưng trực tiếp tiếp xúc với môi trường vũ trụ thì vẫn rất nguy hiểm, nên cần đồ bảo hộ.

Diệp sư tỷ mỉm cười, vẫy tay triệu hồi một cuốn sách lớn và dày.

Đó chính là pháp khí phi hành của cô.

Cuốn sách mở ra, bên trên có hàng trăm đạo phù văn màu vàng xoay quanh.

Tốc độ bay của cuốn sách này tuyệt đối không thua kém phi kiếm loại tốc độ.

“Lên đi, chị chở cậu.” Diệp sư tỷ nói.

Thế là Tống Thư Hàng leo lên cuốn sách lớn.

Ở trong vũ trụ, nếu muốn di chuyển cậu chỉ có thể dựa vào trận pháp động lực nhỏ gắn trên đồ bảo hộ, tốc độ đó chậm đến mức phát bực.

Cho nên muốn bay trong vũ trụ thì vẫn phải dựa vào Diệp sư tỷ.

“Ngồi chắc nhé!” Diệp sư tỷ bắt quyết, cuốn sách dưới chân bay lên, rời khỏi phạm vi Bích Thủy Các.

Ngay khi hai người sắp ra khỏi tầng phòng hộ của Bích Thủy Các, Diệp sư tỷ đột nhiên khựng lại, cuốn sách lớn đang bay bỗng dừng hẳn.

Nước mắt cô không kìm được mà rơi lã chã.

Lần này, cô không phát ra tiếng khóc thút thít mà chỉ im lặng để lệ rơi dọc theo gò má.

“Lại có chuyện gì chạm đúng điểm khóc của chị sao?” Tống Thư Hàng mỉm cười, đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt cho Diệp sư tỷ.

Cậu cảm thấy lần khóc này của cô hơi lạ.

Không có tiếng ‘hu hu’ êm tai thường lệ, cô chỉ lẳng lặng rơi lệ, trông Diệp sư tỷ lúc này mới thực sự giống như đang ‘đau lòng’.

“Ơ?

Mình đang khóc sao?” Diệp sư tỷ ngạc nhiên lau mắt: “Khóc thật này?

Lạ quá, sao nước mắt tự dưng lại rơi thế này.

Lần này mình đâu có bị chạm đúng điểm khóc, trong lòng cũng không thấy buồn.” Đang lúc nói chuyện, từ trong Bích Thủy Các có một đạo quang mang bay ra, rơi xuống người Diệp sư tỷ.

“Có chuyện gì vậy?

Chẳng lẽ Bích Thủy Các không cho phép chị rời đi sao?" Tống Thư Hàng nhớ lại dáng vẻ lén lút của Diệp sư tỷ, lo lắng hỏi.

Chẳng lẽ trước đây cô từng phạm lỗi gì đó nên bị cấm túc, hễ rời đi là bị trừng phạt?

Đạo quang mang vừa rồi là ánh sáng trừng phạt sao?

"Không có mà, chị nhớ trước đây mình vẫn thường xuyên ra ngoài.

Chị đâu có bị cấm túc đâu." Diệp sư tỷ cảm thấy khó hiểu.

Chính cô cũng bị đạo quang mang đó làm cho giật mình.

Tuy nhiên cô không tránh được nó, vả lại cô cảm thấy luồng sáng đó rất thân thiết, dường như không có ý định làm hại mình.

Một lát sau, nước mắt trong mắt Diệp sư tỷ không còn rơi nữa.

"Không sao rồi, Thư Hàng, cậu không cần lo cho chị đâu." Diệp sư tỷ ngược lại còn lên tiếng an ủi cậu.

Cô luôn như vậy, rõ ràng bản thân đang khóc sướt mướt nhưng vẫn không quên dặn Tống Thư Hàng đừng lo lắng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, lại đưa tay lau nốt nước mắt cho cô.

Khoảnh khắc đạo quang mang đó nhập vào cơ thể Diệp sư tỷ, cậu cảm nhận được một cảm giác đặc biệt từ người cô, giống hệt như lúc đối mặt với Bạch Tôn Giả vậy.

Thất phẩm Tôn Giả?!

Do mặc bộ đồ phi hành nặng nề, động tác lau nước mắt của Thư Hàng trông rất vụng về, vì vậy cậu đặc biệt cẩn thận, ngón tay cử động thật nhẹ nhàng.

Khí tức cậu cảm nhận được từ Diệp sư tỷ trong thoáng chốc đó chính là cấp bậc Thất phẩm Tôn Giả, thậm chí... rất có thể là áp lực còn mạnh hơn cả Thất phẩm Tôn Giả.

Tuy chỉ là trong tích tắc, nhưng Tống Thư Hàng đã ở bên cạnh Bạch Tôn Giả một thời gian dài, cậu cực kỳ quen thuộc với uy áp và khí tức từ cấp bậc 'Tôn Giả' trở lên.

Không thể sai được.

Tại sao trên người Diệp sư tỷ lại đột nhiên xuất hiện khí tức cấp Tôn Giả trở lên chứ?

Nhưng nhìn thấy Diệp sư tỷ mặt đầy nước mắt, Tống Thư Hàng tạm thời nén sự tò mò xuống đáy lòng.

"Cảm ơn cậu nhé, Thư Hàng." Diệp sư tỷ khẽ nắm lấy bàn tay đang lau nước mắt của cậu, giọng vẫn còn chút nấc nghẹn: "Chẳng biết tại sao, sau khi ra khỏi Bích Thủy Các rồi quay đầu nhìn lại, nước mắt cứ thế trào ra.

Cái bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này thật là dở tệ, dù là công pháp hệ Thủy và Thổ thì cũng đừng bắt mình lúc nào cũng biến thành người pha lê như vậy chứ." "Giờ thì ổn rồi chứ?" Tống Thư Hàng cười hỏi.

"Ừm, không sao rồi, hoàn toàn ổn rồi." Diệp sư tỷ hì hì cười, buông tay Thư Hàng ra rồi tự lau mắt mình.

Khi ngón tay cô lướt qua mí mắt để lau đi vệt lệ thừa, nơi đó bỗng hiện ra hai vệt phấn mắt màu tím nhạt.

Chỉ thêm hai vệt phấn mắt nhạt thôi mà khí chất của Diệp sư tỷ đã thay đổi rất nhiều.

Từ khí chất thiếu nữ văn chương hơi có chút thanh xuân, nay đã thêm một nét quyến rũ trưởng thành.

Không chỉ vậy, trên người cô còn toát ra một mùi vị thoát tục.

“Đẹp không?” Diệp sư tỷ chớp chớp mắt hỏi Tống Thư Hàng, nhưng vừa dứt lời cô lại nấc thêm mấy tiếng, làm hỏng sạch khí chất vừa rồi.

“Đẹp lắm.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Không cần những tính từ hoa mỹ, hai chữ ‘đẹp lắm’ đã khiến Diệp sư tỷ rất mãn nguyện.

“Đi thôi, chị đưa cậu đi dạo quanh Bích Thủy Các xem có vong hồn nào để siêu độ không.” Diệp sư tỷ đưa tay nắm lấy cánh tay Thư Hàng.

Một lát nữa khi bay ra khỏi trận pháp phòng ngự của Bích Thủy Các, Tống Thư Hàng sẽ bị mất trọng lượng mà trôi lơ lửng, nên cô phải giữ lấy cậu để cậu khỏi bay mất.

Cuốn sách lớn mở rộng, phù văn tung bay, chở Thư Hàng và Diệp sư tỷ lao nhanh về phía trước.

Trận pháp phòng ngự của Bích Thủy Các không hề ngăn cản họ, trái lại còn chủ động mở ra một lối nhỏ để họ dễ dàng rời đi.

Khi ra khỏi phạm vi Bích Thủy Các, khí chất thoát tục trên người Diệp sư tỷ càng lộ rõ.

Diệp sư tỷ: “Tiếp theo chúng ta đi hướng nào đây?” “Tùy chị thôi, tôi thấy nhìn lên xuống trái phải đâu đâu cũng giống nhau hết.” Tống Thư Hàng cười đáp, phóng mắt nhìn qua toàn là tinh không.

“Vậy chị chọn đại một vị trí nhé!” Diệp sư tỷ cười nói, cô nhắm mắt lại, tỏa tinh thần lực ra cảm ứng xung quanh.

Ba nhịp thở sau, Diệp sư tỷ mở mắt ra, đôi mắt sáng rực: “Đi hướng kia đi, ở đó sắp có chuyện hay rồi.” Hướng cô chỉ chính là vị trí phi chu của ‘Thất Tu phủ’.

Trên phi chu của Thất Tu phủ, Lục Tu đứng sừng sững, mái tóc vàng xõa tung, tự bay dù không có gió.

Mái tóc vàng như đúc bằng vàng thật ấy kéo dài ra rất nhiều, kết thành một tấm lưới lớn bao bọc toàn bộ phi chu bên trong.

Lúc này trên lưới tóc vàng có nhiều dấu vết bị pháp thuật tấn công: có vết đóng băng, vết cháy, cả vết kiếm khí và đao khí.

Chương 616

Chỉ là những đòn tấn công đó đều không thể phá vỡ được sự bảo hộ của tấm lưới tóc vàng này.

Lục Tu đưa tay gỡ bịt mắt ra, để lộ đôi đồng tử màu vàng đầy sát khí: “Đúng như Thất Tu dự đoán, quả nhiên có lũ tạp nham kéo tới cứu người.

Hừ, ta đợi các ngươi lâu rồi đấy.” Trước mặt cô chính là đội ngũ phục kích của Vô Cực Ma Tông do đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường dẫn đầu.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường chắp tay sau lưng, lão nhận ra nữ tử trước mắt cũng giống lão, đều ở cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Phục kích không thành thì quang minh chính đại đánh một trận vậy.

Cùng là Lục phẩm, lão đã ở đỉnh phong nên không ngại giao chiến trực diện, hơn nữa lão còn có rất nhiều tu sĩ Ngũ phẩm hỗ trợ, tỷ lệ thắng rất lớn.

Lục Tu dùng đôi đồng tử vàng quét qua tất cả mọi người trong đội cứu viện của Vô Cực Ma Tông, ánh mắt dừng lại lâu hơn một chút ở mấy nữ tu.

“Chậc... chẳng lẽ không có ai dáng chân đẹp một chút sao?

Ngay cả một đôi chân cực phẩm cũng không có.” Lục Tu vẻ mặt khinh thường nói.

Trong mắt cô, chân của mấy nữ tu Vô Cực Ma Tông này còn chẳng bằng Tống Thư Hàng.

Hồi đó trong ‘Mộ Lục Tu Tôn Giả’, Tống Thư Hàng còn được cô đánh giá là cấp bậc ‘dáng chân khá tốt’ đấy nhé.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường: “...” Chân đẹp hay không thì liên quan gì đến trận chiến sắp tới?

“Nếu trong số các ngươi không có ai chân dài dáng đẹp, thì ta sẽ không thương hoa tiếc ngọc, không nương tay đâu.” Lục Tu khoanh tay trước ngực, hành động này càng làm tôn lên vòng một đầy đặn của cô.

Kỹ năng khiêu khích của Lục Tu cô nương quả thực là đạt mức tối đa.

Hai chữ ‘thương hoa tiếc ngọc’ khiến gân xanh trên trán các phong chủ Vô Cực Ma Tông giật nảy, mặt đầy giận dữ.

“Nhân lúc ta chưa ra tay, khuyên các ngươi mau tấn công đi.

Vì các ngươi chỉ có duy nhất một cơ hội ra tay thôi, nếu không, hễ ta ra tay thì không một ai có thể đứng vững đâu.” Trên đầu Lục Tu, một phần tóc vàng như có linh tính chỉ thẳng về phía đám người Vô Cực Ma Tông.

“Vậy xin đạo hữu chỉ giáo đôi chiêu.” Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường vẫn giữ vẻ bình tĩnh.

Là một cường giả Lục phẩm Chân Quân, lão đã trải qua vô số sóng gió, sao có thể bị vài câu nói làm ảnh hưởng?

Vừa nói, lão vừa chấn hai tay, sau lưng hiện lên một hư ảnh ma tượng khổng lồ.

Ma tượng đó như muốn hủy thiên diệt địa, giáng một chưởng về phía phi chu.

Nếu bị đánh trúng, tiên chu này chắc chắn sẽ vỡ vụn.

Ngay chiêu đầu tiên đã là đòn tấn công mạnh nhất!

“Chậc, tuy chân ngắn thật đấy nhưng xem ra ngươi cũng có chút bản lĩnh.” Đôi đồng tử vàng của Lục Tu sáng rực, đòn này nếu trúng đích thì cô ở cảnh giới Lục phẩm hiện tại cũng không dễ chịu gì.

Thế là Lục Tu đưa tay chộp vào hư không.

Một ngọn lửa hừng hực bùng lên ở tay phải cô, sau đó một thanh đao toàn thân bao phủ trong lửa được Lục Tu rút ra từ hư không.

Ngọn lửa bao trùm cả thân đao, không nhìn rõ hình dáng cụ thể, chỉ thấp thoáng thấy bóng dáng một loài thần điểu lửa.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Hiện tại nó đã thức tỉnh đến cấp bậc ‘Đạo khí’ của Thất chuyển Tôn Giả.

Lục Tu cầm đao, nghênh đón chưởng thế của đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường mà chém xuống một đao.

Trong sát na, thế giới trong mắt các thành viên Vô Cực Ma Tông tràn ngập lửa đỏ!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao là thanh đao của sự hủy diệt.

Một đao chém xuống, ngọn lửa điên cuồng hủy diệt mọi thứ trước mắt, không chết không thôi, ngọn lửa này thoang thoảng có nét tương đồng với ‘Thiên Kiếp Chi Hỏa’.

Một đao chém ra, thắng bại đã phân.

Chỉ một đao duy nhất, đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường đã bại thảm hại.

Hư ảnh ma tượng do ma công hóa hình chắn phía trước bị chém nổ tung.

Ngay sau đó, ngọn lửa Phượng Hoàng có mặt khắp nơi quấn lấy lão, trong vòng hai nhịp thở đã thiêu rụi lớp phòng ngự hộ thân, thêm một nhịp thở nữa là pháp bào cháy sạch.

Ba nhịp thở sau, nó phá tan các pháp bảo phòng ngự còn lại.

Cuối cùng, ngọn lửa quấn lấy cơ thể lão, thiêu đốt điên cuồng, bất tử bất diệt.

“A a a ~” Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường thét lên đau đớn.

Không chỉ lão, tất cả các phong chủ cấp Ngũ phẩm Kim Đan phía sau cũng bị lửa Phượng Hoàng làm bị thương, tiếng la hét vang trời.

“Rút lui!” Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường quả quyết hét lên.

Ngay sau đó, độn quang trên người tất cả các phong chủ được kích hoạt.

Họ hóa thành đủ loại trạng thái, người dùng huyết độn, người dùng ảnh độn, người dùng kiếm độn cực tốc để tháo chạy.

Nhưng dù đang chạy trốn điên cuồng, ngọn lửa Phượng Hoàng vẫn quấn quýt lấy họ như dòi bám xương.

Họ vừa chạy vừa gào thét liên hồi.

Có giữ được mạng hay không thì phải trông vào vận may thôi.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường cũng kích hoạt một loại độn pháp đặc biệt, dứt khoát bỏ chạy.

Kết quả này lão hoàn toàn không ngờ tới.

Lão từng nghĩ việc phục kích có thể thất bại, dù sao đối phương cũng là thế lực của Thất Tu Tôn Giả, nhưng lão không ngờ mình lại bại thảm hại đến thế.

Kế hoạch phục kích của họ thật nực cười trước sức mạnh tuyệt đối, và càng uất ức hơn khi đối phương chỉ dùng một thanh thần binh có sức tấn công +99999 để nghiền nát họ.

May là lần này lão đã trang bị độn pháp bảo mạng cho tất cả, chỉ cần chạy được về Vô Cực Ma Tông thì sẽ có cách dập tắt ngọn lửa quái dị kia.

Khi Diệp sư tỷ đưa Tống Thư Hàng bay về phía phi chu, đột nhiên trước mắt họ xuất hiện một quả cầu lửa.

Bên trong quả cầu lửa đó là một tu sĩ áo đen đang không ngừng la hét, trên người hắn dường như có bảo vật nên tạm thời chống đỡ được một lớp phòng hộ hình tròn, ngăn cản ngọn lửa Phượng Hoàng.

Nhưng tình trạng của hắn không tốt lắm, lớp phòng hộ sắp sụp đổ, lửa đã bắt đầu ăn mòn phòng ngự của pháp bào.

Hắn đang dùng kiếm độn để tháo chạy thật nhanh, hy vọng thoát xa chiến trường để tìm nơi dập lửa.

“Tu sĩ Vô Cực Ma Tông.” Tống Thư Hàng vừa nhìn pháp bào trên người hắn đã nhận ra ngay.

“Cậu quen sao?” Diệp sư tỷ hỏi.

“Tôi từng có tiếp xúc với họ.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu và Vô Cực Ma Tông đúng là có duyên nợ, đi đâu cũng gặp.

Diệp sư tỷ: “Bạn bè à?” “Không, chắc chắn là kẻ thù rồi.” Tống Thư Hàng dứt khoát trả lời, đồng thời rút bảo đao Bá Toái từ trong Nhất Thốn Thu Nhỏ Đại ra.

Gặp đệ tử Vô Cực Ma Tông, chỉ cần có cơ hội là cậu không ngại ‘ném đá xuống giếng’ chút nào.

Diệp sư tỷ gật đầu.

Sau đó cô chắp hai tay lại, vỗ nhẹ ba cái rồi khẽ đọc: “Ta khóc trời khóc, Thiên Khấp Bảo Điển!” Tu sĩ đang chạy thục mạng bỗng cảm thấy một nỗi bi thương không thể kìm nén dâng trào trong lòng.

“Hu hu hu hu hu ~~” Hắn gào lên khóc nức nở, khóc vô cùng thảm thiết.

Nước mắt rơi lã chã không ngừng.

Và theo mỗi giọt nước mắt rơi xuống, cơ thể hắn lại trở nên nặng nề hơn, mỗi giọt lệ tương ứng với sức nặng tăng lên gấp bội. 《Thiên Khấp Bảo Điển》, một công pháp đặc thù song thuộc tính Thủy và Thổ.

Thật là một công pháp đáng sợ!

Đây là loại công pháp khiến người ta phải khóc giữa bàn dân thiên hạ.

So với khả năng sát thương pháp thuật, khả năng gây sát thương tâm lý của nó còn cao hơn nhiều.

Hơn nữa đây còn là kỹ năng tấn công diện rộng, nếu dùng trong một cuộc hội họp hàng vạn người, cảnh tượng vạn người cùng khóc chắc chắn sẽ rất ‘đẹp’.

“Hu hu hu hu.” Vị tu sĩ kia cuống cuồng cả lên, nhưng càng cuống thì lại càng khóc thương tâm.

Càng khóc thương tâm thì cơ thể càng nặng trĩu.

Đáng sợ hơn là hắn phát hiện ‘linh lực’ của mình cũng đang theo nước mắt mà không ngừng trôi đi.

Linh lực đang bị tiêu hao nhanh chóng.

Chết tiệt, chuyện gì thế này?

Nước mắt làm mờ cả đôi mắt, khiến hắn không nhìn thấy gì trước mặt.

Hắn điên cuồng dùng vài đạo thuật giải trừ trạng thái dị thường và tịnh hóa phù lên người mình, nhưng chẳng có chút tác dụng nào.

Đây là cái loại công pháp quái quỷ gì vậy?

Hắn chợt nhớ ra, đây là công pháp của lão nhân hay khóc kia!

Lão già hay khóc đáng chết, một kẻ tán tu hèn mọn mà dám phục kích người của Vô Cực Ma Tông, đợi giữ được mạng lần này lão sẽ tính sổ sau.

Nhưng hắn không còn cơ hội đó nữa.

Khi hắn bay đến trước mặt Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ, toàn bộ cơ thể hắn đã bị ngọn lửa Phượng Hoàng bao trùm.

Mất đi phòng ngự và pháp bào, chỉ trong năm nhịp thở, một cường giả cấp Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng đã bị thiêu thành tro bụi.

Giữa không trung chỉ còn một cụm lửa Phượng Hoàng lơ lửng.

Tống Thư Hàng nhìn cụm lửa Phượng Hoàng kia, đột nhiên trong lòng cậu nảy sinh một cảm giác ‘thân thiết’.

Cụm lửa đó dường như cũng có sự đồng điệu với cậu, khoảnh khắc sau, nó chủ động bay về phía Tống Thư Hàng.

Diệp sư tỷ thấy ngọn lửa đáng sợ nên định điều khiển pháp khí né tránh, nhưng lúc này Tống Thư Hàng lại chủ động đưa bảo đao Bá Toái ra.

Lửa Phượng Hoàng rơi lên thanh đao của Thư Hàng rồi... hòa nhập vào trong đó.

Bảo đao Bá Toái dài ba thước ba, làm từ Lôi Trì Trọng Kim, chí dương chí cương, độ cứng vượt xa bảo đao cùng cấp, có thể chém được nhục thân tu sĩ Tứ phẩm.

Hơn nữa nó từng bị Thiên Kiếp Chi Hỏa nung nấu nên có khả năng dung hợp đặc biệt với lửa.

Chương 617

Lửa Phượng Hoàng hòa vào trong Bá Toái, khiến thanh đao vốn đen thùi lùi nay hiện lên những đường vân đỏ rực rỡ.

Diệp sư tỷ hỏi: “Cậu từng tiếp xúc với ngọn lửa kỳ lạ này rồi sao?” “Không, đây là lần đầu tôi thấy nó.” Tống Thư Hàng đáp: “Nhưng tôi biết nó là gì.

Lửa Phượng Hoàng, ngọn lửa sinh ra từ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.” “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?” Diệp sư tỷ dường như chưa từng nghe qua thanh đao này.

“Ừm, đó là một thanh thần binh kỳ diệu, và tôi có một giao ước với nó.

Có lẽ vì vậy mà ngọn lửa của nó không có ác ý với tôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu đã ký khế ước với Lục Tu để trở thành thiếu nữ ma pháp...

à phi, là có cơ hội trở thành người đàn ông Bát Tu mà.

“Cảm giác duyên phận của cậu thật là đủ loại kỳ quái.” Diệp sư tỷ chớp chớp mắt cười.

Sau đó cô chỉ vào một vị trí cách đó không xa: “Thư Hàng, cậu xem kìa, một vong hồn tươi mới, lại còn là linh hồn tu sĩ cấp Ngũ phẩm.

Hắn lúc sống bị tấn công đặc biệt, thần trí bị tiêu diệt hoàn toàn, trở thành một linh hồn mạnh mẽ nhưng trống rỗng.

Chẳng phải đây chính là vong hồn cậu đang tìm sao!” Linh hồn tu sĩ Ngũ phẩm là thứ rất hiếm gặp, vì đa số tu sĩ cấp này khi chết đều là kết cục ‘thần hình câu diệt’, chết sạch sành sanh cả thể xác lẫn linh hồn.

Ngay cả khi chết do hết tuổi thọ, họ cũng thường chọn cách ‘hóa đạo’ để linh hồn tan biến vào trời đất để nhập luân hồi, nghĩa là căn bản không cần được ‘siêu độ’.

Còn nếu một số tu sĩ Ngũ phẩm không muốn hóa đạo, linh hồn họ có tinh thần lực cực mạnh, muốn cưỡng ép siêu độ là chuyện không hề dễ dàng!

Ít nhất là một tu sĩ Nhị phẩm như Tống Thư Hàng hoàn toàn không có cách nào siêu độ linh hồn Ngũ phẩm.

Nhưng linh hồn trống rỗng này thì khác.

Lửa Phượng Hoàng cực kỳ bá đạo, nó thiêu rụi mọi thứ của tu sĩ Ngũ phẩm từ thể xác, pháp khí, linh thạch đến cả tinh thần lực.

Tuy nhiên, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đại diện cho sự hủy diệt nhưng cũng đại diện cho ‘niết bàn trùng sinh’, linh hồn trống rỗng này chính là một tia sinh cơ trong sự hủy diệt đó.

Thế nên sau khi bị thiêu đốt, thứ còn sót lại duy nhất là một linh hồn mạnh mẽ nhưng trắng tinh, ngay cả dấu ấn linh hồn cũng không còn.

Loại linh hồn này nếu được siêu độ, tuy không bằng linh hồn Ngũ phẩm nguyên vẹn nhưng chắc chắn thu hoạch sẽ không nhỏ.

“Linh hồn tu sĩ Ngũ phẩm dù đã thành trắng tinh, nhưng nếu siêu độ xong chắc chắn vẫn mang lại rất nhiều công đức.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Để chị canh chừng cho, cậu mau đi siêu độ đi.” Diệp sư tỷ nói xong đột nhiên lại che mắt khóc thút thít.

“Lại chạm đúng điểm khóc à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải, đây là sau khi dùng 《Thiên Khấp Bảo Điển》 đôi khi sẽ đột ngột khóc một trận.

Không sao đâu, nhanh thôi mà.” Cô vừa thút thít vừa giải thích.

Cái bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này đúng là phiền phức không hề nhẹ.

Tống Thư Hàng bay đến bên linh hồn Ngũ phẩm kia.

Siêu độ một vong hồn như thế này sẽ mang lại bao nhiêu công đức nhỉ?

Cậu thầm vận chuyển siêu độ chi pháp, miệng niệm 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, một ngón tay điểm vào linh hồn kia.

Quá trình siêu độ bắt đầu.

Linh hồn trống rỗng không hề kháng cự, cứ thế dần dần được siêu độ, hóa thành những điểm sáng tinh khiết.

Tống Thư Hàng không cảm nhận được bất kỳ ý niệm nào từ nó, không có bi thương, không có oán hận, cũng chẳng có luyến lưu.

Bởi vì tất cả đều đã bị lửa Phượng Hoàng thiêu rụi.

Lần siêu độ này kéo dài hơn bình thường.

Mãi đến lúc kết thúc, từ linh hồn trống rỗng đó cuối cùng cũng truyền đến một cảm xúc cảm kích.

Giây tiếp theo, một luồng công đức từ trên trời rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Công đức chi lực chia làm ba phần: một phần tăng cường tinh thần lực của cậu (tinh thần lực từ linh hồn Ngũ phẩm chỉ giúp tinh thần lực của Thư Hàng tăng thêm một chút), một phần tăng cường nhục thân (cũng tăng không nhiều), phần còn lại hóa thành công đức chi lực ẩn hiện quanh người cậu!

Công đức chi lực ẩn hiện, đại diện cho việc siêu độ vong hồn của một nghìn người!

Siêu độ vong hồn một nghìn người mới được gọi là công đức.

Siêu độ một vạn người mới có ánh sáng công đức hộ thể.

Siêu độ mười vạn người, ánh sáng hộ thể sẽ có sự biến đổi về chất!

Một linh hồn Ngũ phẩm Linh Hoàng bị suy yếu mà cũng tương đương với công đức của hơn nghìn người!

Nếu là linh hồn Ngũ phẩm nguyên vẹn thì công đức sẽ lớn đến nhường nào!

“Một cái đã bằng nghìn người, nếu có mười cái chẳng phải sẽ có ngay ánh sáng công đức hộ thể sao?” Tống Thư Hàng không khỏi cảm thán.

Ôi trời, lỡ tay tham lam một chút rồi.

Hôm nay siêu độ được một linh hồn Linh Hoàng trống rỗng đã là cực kỳ may mắn, vậy mà mình còn muốn một hơi mười cái, tham quá rồi, vả lại trên đời làm gì có chuyện trùng hợp đến thế.

Tống Thư Hàng nghĩ vậy định thu tay lại.

Lúc này Diệp sư tỷ chẳng biết đã đến bên cạnh cậu từ lúc nào.

Giống như lần trước, cô cũng đưa ngón tay ra chạm vào ngón tay cậu.

Trên ngón tay Thư Hàng vẫn còn dư uy của siêu độ chi pháp.

Khi hai ngón tay chạm nhau, cảm giác như bị điện giật lại truyền tới, cả hai cùng run lên một cái.

Hơn nữa lần này cảm giác dòng điện mạnh hơn hẳn lần trước, khiến Thư Hàng thấy tê dại cả người.

Cậu dở khóc dở cười: “Diệp Tư.” “Có!” Diệp sư tỷ đáp nhanh rồi chớp mắt với cậu.

Qua sự tiếp xúc, Thư Hàng cảm nhận được tâm trạng vui mừng và mong đợi của cô.

“Thôi được rồi, chị vui là tốt rồi.” Thư Hàng khẽ nói.

“Ừm.” Diệp sư tỷ hì hì cười.

Tại Bích Thủy Các, trong Vân Trung Các, em gái Lý Âm Trúc cuối cùng cũng được cứu thoát!

Kim Đồng Ngọc Nữ lùng sục khắp Bích Thủy Các mà không thấy, cuối cùng Kim Đồng mới nhớ tới ‘cấm địa’ cuối cùng là Vân Trung Các.

Quả nhiên tại lối vào Vân Trung Các, hai người đã thấy Lý Âm Trúc đang bị treo với tư thế đầy hổ thẹn.

Thế là họ vội vàng dùng phương thức đặc biệt gọi Sở các chủ.

Vất vả lắm mới nhận được phản hồi, sau một hồi loay hoay, Lý Âm Trúc cuối cùng cũng được thả xuống.

Khoảnh khắc ấy nước mắt cô bé rơi không ngừng.

“Làm ơn chỉ cho cháu nhà vệ sinh ở đâu được không?” Giọng cô bé run rẩy.

Sau khi Kim Đồng Ngọc Nữ đưa Lý Âm Trúc đi, bên trong Vân Trung Các, Sở các chủ dụi dụi mắt rồi ngồi dậy.

“Buồn... ngủ... quá...” Cô vươn vai một cái thật dài, mái tóc dường như lại dài thêm ra, nhưng cô không có ý định cắt ngắn mà cứ để chúng phủ đầy sàn nhà.

“Muốn ngủ thêm chút nữa quá.” Cô lười biếng lẩm bẩm.

Ngồi thẫn thờ trên giường một lúc, Sở các chủ cuối cùng cũng phát hiện ra điều gì đó, cô mở bản ghi lại của kết giới giám sát lên và thấy lời nhắn của Sứa Phát Quang.

Sứa Phát Quang nhắn rằng nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, tiện tay đã trả thù xong và mô tả sơ qua những chuyện đã xảy ra trong những năm qua.

Cuối cùng trong màn hình giám sát, Sứa Phát Quang dịu dàng nói: “Vậy thì... tạm biệt nhé, cô bé họ Sở.” “Ừm, tạm biệt, bạn của ta.

Hy vọng ngươi cũng tìm thấy con đường trường sinh của mình.” Sở các chủ khẽ đáp.

Cô biết tuổi thọ của Sứa Phát Quang chỉ còn khoảng ba nghìn năm.

Với người thường thì đó là một thời gian dài, nhưng với Cửu phẩm Kiếp Tiên thì ba nghìn năm là quá ngắn.

Nếu Sứa Phát Quang không bước ra được con đường trường sinh của riêng mình thì chỉ còn cách chờ hết thọ nguyên mà tan biến.

Sau đó Sở các chủ lại gật gù, cơn buồn ngủ lại ập tới.

Nhưng lát sau cô bỗng mở mắt, day day thái dương nói: “A, cuối cùng cũng nhớ ra mình quên gì rồi.

Mình bỏ quên cái cậu nhóc Thư Hàng và cô bé kia trong địa hạ thành của Thời Gian Thành mất rồi!” Qua lời nhắn của bạn mình, cậu nhóc tên Thư Hàng đó đã lĩnh ngộ được truyền thừa ‘Ám Dạ Thời Hoàn’ của Tống Mộc Đầu để lại.

Cùng họ Tống, cậu nhóc này với Tống Mộc Đầu có quan hệ gì nhỉ?

Chắc chắn không phải cùng một người, cũng không phải chuyển thế, nhưng chắc chắn là có liên quan.

Nếu không sao cậu ta lại tình cờ nhận được truyền thừa của Tống Mộc Đầu như vậy?

“Thôi bỏ đi, nhân lúc còn chưa quên, đi đón cậu nhóc họ Tống và cô bé kia ra khỏi Thời Gian Thành thôi.” Sở các chủ đứng dậy, kéo theo mái tóc đen dài dằng dặc, định đi đưa họ ra ngoài.

Nhưng mới đi được hai bước, một loạt ký ức ùa vào não bộ: Diệp Tư tiên tử gặp gỡ Tống Thư Hàng, họ trở thành đạo lữ, rồi hôm nay Diệp Tư dẫn Tống Thư Hàng rời Bích Thủy Các đi dạo xung quanh...

Sở các chủ: “...” Mấy ngày mình ngủ, Bích Thủy Các rốt cuộc đã xảy ra bao nhiêu chuyện vậy?

Cậu nhóc Thư Hàng này không chỉ tiếp xúc được với truyền thừa của Tống Mộc Đầu mà còn gặp được Diệp Tư, lại còn thành đạo lữ nữa?

Sở các chủ khẽ thở dài.

Cô nhẹ nhàng áp tay lên ngực, nơi có một phù văn khế ước ẩn hiện.

“Một đạo lữ hợp ý sao.” Cô khẽ cúi đầu lẩm bẩm.

Nói đến đạo lữ, cô cũng từng có ý nghĩ đó.

Trong lúc tuyệt vọng nhất cô từng ảo tưởng rằng khi Bích Thủy Các bị hủy diệt sẽ có một người xuất hiện cứu vớt nơi này.

Tất nhiên kết cục rất đáng tiếc...

Thế gian đều cho rằng Sở tiên tử của thượng cổ Bích Thủy Các luôn sống trong giấc mộng do mình dệt ra.

Sau khi Bích Thủy Các bị hủy diệt, nàng đã tạo ra một giấc mộng mang tên ‘Bích Thủy Các’ và không bao giờ tỉnh lại.

Nhưng sự thực là nàng đã không còn là vị Sở tiên tử ‘sống trong mộng’ đó nữa rồi.

Chương 618

Giấc mộng đó đã kéo dài rất lâu, rất lâu, cho đến một ngày nàng bỗng khóc mà tỉnh lại.

Dù những người do ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ tạo ra có nhiệt độ, có khí tức, chẳng khác gì người thật, nhưng mộng thì vẫn là mộng.

Sau một trận đại khóc, Sở tiên tử đã tỉnh lại.

Nhưng nàng không làm tan biến giấc mộng Bích Thủy Các.

Bích Thủy Các ngưng tụ từ Chân Thực Huyễn Tượng nay đã trở thành ‘Đạo’ của nàng, thành con đường để nàng bước vào cảnh giới ‘Trường Sinh’.

“Sẽ có một ngày, ta khiến tất cả đệ tử Bích Thủy Các thực sự phục sinh, thực sự sống trên thế gian này.” Cảnh giới Trường Sinh không biết có thực hiện được điều đó không.

Nhưng không sao... nếu Trường Sinh không được thì tìm cách trở thành ‘Thiên Đạo’.

Một Thiên Đạo chúa tể vạn vật, vô sở bất năng.

Toàn bộ Bích Thủy Các hiện tại chính là một giấc mộng do Chân Thực Huyễn Tượng của Sở tiên tử dệt nên, tất cả đệ tử trong đó chỉ có thể hoạt động bên trong phạm vi của nó, không thể rời đi.

“Cơ mà, nếu cậu nhóc họ Tống muốn đưa Diệp Tư rời khỏi Bích Thủy Các, ta có vài thứ nhất định phải cho cậu ta xem qua.” Sở các chủ ngẩng đầu, ánh mắt hướng về một quả cầu đồng xanh bên cạnh.

Đó là mô hình địa cầu.

Ánh mắt cô dừng lại ở vị trí An Lạc, nơi đó... chính là cửa vào của

Bích Thủy Các nguyên bản.

“Hy vọng không làm cậu ta sợ.

Mà thực ra làm cậu ta sợ chút cũng vui nhỉ?

Ha ha ha.” Sở các chủ bỗng bật cười vui vẻ.

Cô lại nhẹ nhàng ấn vào ngực, phù văn ẩn hiện trong tâm khiếu dần mờ đi rồi biến mất.

Cười xong, cô lại nhìn qua Bích Thủy Các, thấy lão nhân hay khóc ở ngoài cổng.

“《Thiên Khấp Bảo Điển》 sao, quả là một nhân quả thú vị.” Sau đó cô thu hồi ánh mắt, mặc kệ lão tiếp tục ở đó.

Lão tu luyện môn công pháp đó nên có nhân quả với Diệp Tư.

Vì thế không cần vội, đợi Diệp Tư và Tống Thư Hàng quay về gặp lão là được, cô không định can thiệp.

Cuối cùng cô lại nhìn về phía Lý Âm Trúc đang phi nhanh vào nhà vệ sinh...

Đây thực sự là một điều đáng sợ, toàn bộ Bích Thủy Các trong mắt Sở các chủ chẳng hề có bí mật gì!

Cô bé này dường như bị mình treo ngoài cửa mấy ngày rồi nhỉ?

Ánh mắt cô lướt qua cơ thể Lý Âm Trúc và nhận ra căn bệnh của cô bé.

Một luồng chí hàn chi khí mang theo từ trong bụng mẹ, lại không được chữa trị đúng cách nên bệnh tình đã ác hóa.

Cô bé sống được đến giờ đã là một kỳ tích rồi.

Sở các chủ không giỏi công pháp thuộc tính băng nên cũng không biết ra tay thế nào.

Nhưng với nhãn quang của cô, có thể thấy hàn khí trong người cô bé đã đạt đến giới hạn cực đại.

Trước đây luôn dùng dược liệu quý giá để giữ mạng nhưng giờ thuốc đã không còn áp chế nổi nữa.

Trong vòng tối đa một năm tới, nếu không giải quyết được luồng hàn khí này, cô bé sẽ phải đối mặt với sinh tử chi kiếp.

Vượt qua được thì sống thêm vài năm, không thì sẽ bị đóng băng vĩnh viễn, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Chuyện này không biết cậu nhóc Tống Thư Hàng có biết không?

Đến lúc đó nhắc nhở cậu ta một chút vậy.

Nghĩ đoạn, Sở các chủ lại thấy buồn ngủ, chẳng mấy chốc cô đã bắt đầu ngủ gật.

Ở phía khác, Tống Thư Hàng và Diệp sư tỷ đang định tiến về phía phi chu của Thất Tu phủ thì đột nhiên đằng xa có một đám hỏa cầu gào thét bay tới.

Tổng cộng mười hai cái.

“Toàn bộ là Ngũ phẩm Linh Hoàng.” Ánh mắt Diệp sư tỷ lướt qua đã nhìn thấu tu vi của họ.

“Toàn là người của Vô Cực Ma Tông.” Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Mình vừa mới buột miệng nói thôi, không ngờ lại có một đám Ngũ phẩm Linh Hoàng bốc cháy bay tới thật?

Hôm nay mình may mắn đặc biệt sao?

Chẳng lẽ lúc Bạch tiền bối đang thám hiểm cổ di tích đột nhiên nhớ tới mình nên ban phúc lành cho sao?

Dù sao thì mười hai vị Linh Hoàng đang bốc cháy, nếu hạ được hết sẽ là mười hai linh hồn trống rỗng.

Một cái tương đương với nghìn người thường, bấy nhiêu đây đủ để cậu ngưng tụ ánh sáng công đức hộ thể rồi!

“Diệp Tư, có thể chặn đứng những đạo độn quang này không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không vấn đề gì, đã nói rồi mà, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của chị mạnh lắm đấy nhé!” Diệp sư tỷ tràn đầy tự tin.

“Vậy chúng ta chặn họ lại!” Tống Thư Hàng nói.

Đợi ánh sáng công đức hộ thể hình thành rồi cũng đến lúc quay về Trái Đất.

Vốn dĩ sau khi thua cược với Bạch tiền bối, cậu phải ở trong không gian ba mươi ngày, giờ tính cả thời gian trong địa hạ thành thì đã vượt xa con số đó rồi.

Nghĩ lại cũng đủ yêu cầu của Bạch tiền bối rồi.

Sau khi về phải học cách đóng phim một chút.

Ừm, dù đóng phim gì cũng nhất định phải đưa cảnh mình ‘xoẹt’ một cái lôi ra xấp bằng lái vào.

Tuy cảnh đó chắc chắn sẽ rất ngớ ngẩn nhưng phải quay mới có cái để nộp cho ba được.

“Thư Hàng, cẩn thận, đừng lơ đễnh!” Tiếng Diệp sư tỷ vang lên.

Một đạo độn quang bao bọc trong lửa lao về phía Thư Hàng, cậu theo bản năng đưa tay ra đỡ.

Thế rồi một bí pháp bị kích hoạt.

Dù đã đeo hai lớp găng tay nhưng nó vẫn kiên định kích hoạt.

Trên người Tống Thư Hàng bỗng xuất hiện hơn bảy mươi vết thương, máu tươi phun xối xả.

Đùa gì thế?

Tại sao bí pháp giám định lại bị kích hoạt?

Tống Thư Hàng không thể hiểu nổi.

Cậu vẫn đang đeo 'Găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách', mặc bộ đồ phi hành dày cộm, mà quan trọng hơn là tay cậu còn chưa chạm vào bất cứ thứ gì cơ mà!

Khi đạo độn quang lửa đó đâm tới, cậu đúng là có ý định đưa tay ra đỡ theo bản năng, nhưng thực tế là tay cậu chưa hề chạm trúng nó!

Phản xạ thứ hai của cậu là né sang một bên mà!

Huống chi bên cạnh còn có Diệp sư tỷ bảo vệ, cô làm sao để ngọn lửa đó đâm trúng cậu được!

Khoảng cách giữa ngọn lửa và Tống Thư Hàng vẫn còn một đoạn!

Dù cậu không tránh thì Diệp sư tỷ cũng sẽ cản lại giúp.

Vậy mà chẳng hiểu sao, bí pháp giám định vẫn khởi động.

Thật là hại người mà!

Hơn bảy mươi vết thương sâu hoắm khiến Tống Thư Hàng đau đến mức co rúm lại.

Cậu vội vàng kích hoạt 'Trì Dũ Thuật' từ nhẫn đồng cổ, luồng sáng chữa trị bao phủ lấy cậu làm dịu bớt cơn đau xé tâm can.

Diệp sư tỷ đang ngăn chặn mười hai đạo độn quang, thấy Thư Hàng co thành một đoàn liền hỏi: "Thư Hàng, bí pháp đó của cậu lại phát tác sao?" "Đúng vậy, chẳng hiểu sao lại kích hoạt.

Xem ra dù đeo găng tay cũng không thể ngăn chặn nó hoàn toàn."

Tống Thư Hàng khổ sở truyền âm lại.

“Cậu ráng nhịn chút, chị chặn mười hai kẻ này lại rồi sẽ chữa thương cho cậu.” Diệp sư tỷ nói. 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của cô quỷ dị khôn lường, mười hai vị Linh Hoàng đang dùng độn thuật bỏ chạy đều bị một mình cô chặn lại sạch!

Độn pháp mà đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường đưa cho thuộc cấp đều là loại có thể thoát khỏi tay Lục phẩm Chân Quân, tốc độ ngang ngửa ngự kiếm của Lục phẩm hoặc có các thuộc tính quái dị như Huyết độn, Âm Dương độn...

Vậy mà tất cả đều bị chặn đứng.

Các phong chủ gào khóc thảm thiết, mặt đầy nước mắt, cơ thể ngày càng nặng nề và linh lực cũng dần trôi mất.

Diệp sư tỷ đặt hai ngón tay lên thái dương, đôi mắt tím nhạt quét qua mười hai người.

Một pháp thuật quái lạ phóng ra từ đôi mắt cô.

Đó không phải đạo thuật mà là một loại ‘thiên phú năng lực’!

Trong sát na, mười hai phong chủ cảm thấy tâm thần bị chấn động, ý thức trở nên trống rỗng, chỉ còn thấy đôi mắt tím đang lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Bị đôi mắt đó nhìn trúng, họ như những chú ếch bị rắn nhìn, không thể cử động, đành trơ mắt nhìn lửa Phượng Hoàng thiêu rụi mình.

Lúc này, những phù văn trong mắt Tống Thư Hàng như dòng nước chảy ra, rơi lên đạo kiếm độn đang bốc cháy trước mặt.

Phù văn ngưng tụ thành hình đồng hồ, quay ngược thần tốc, rồi quay về mắt cậu. [Lửa Phượng Hoàng do Đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chém ra, một trong những nguyên hình của Thiên Kiếp Chi

Hỏa, đại diện cho sự hủy diệt, thiêu rụi mọi kẻ địch đến chết mới thôi.

Tuy nhiên, trong sự hủy diệt lại ẩn chứa một tia sinh cơ.] Thứ mà mình phải trả giá đắt để giám định chính là ‘Lửa Phượng Hoàng’ này sao?

Là một trong những nguyên hình của Thiên Kiếp Chi Hỏa, nghĩa là Thiên Kiếp Chi Hỏa là sự dung hợp của lửa Phượng Hoàng với các loại lửa đặc thù khác sao?

Có lẽ cũng chính vì thuộc tính đặc biệt này mà Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mới trở thành ‘Thần khí bảo mạng khi độ kiếp’.

Chủ nhân của nó dù độ kiếp thất bại vẫn có thể trả một cái giá nhất định để qua mắt Thiên Đạo, tiếp tục tồn tại theo một cách đặc biệt, thậm chí có cơ hội nghịch chuyển trạng thái để phục sinh hoàn mỹ!

“Nhưng thông tin này thì có ích gì cho mình lúc này chứ.” Tống Thư Hàng cay đắng đến mức muốn khóc.

Chỉ để giám định một chút thông tin này mà phải trả giá bằng bảy mươi vết thương sâu hoắm, cái thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao này rốt cuộc lai lịch thế nào.

Đang nghĩ ngợi, cậu bỗng thấy một cảm giác lạ lùng dâng lên.

Chương 619

Bí pháp giám định quái dị kia dường như lại kích hoạt sâu thêm một tầng, men theo lửa Phượng Hoàng để tiếp xúc trực tiếp với bản thể của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

“Không ổn!

Đùa gì vậy, dừng lại đi, chết người đấy!” Tống Thư Hàng hoảng hốt.

Nhưng đã muộn.

Một dòng thông tin mới hiện ra trong não cậu. [Đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, thần binh do Đệ Tam Thiên Đạo để lại trước khi mất tích.] Một dòng tin đơn giản nhưng nội dung lại cực kỳ không đơn giản.

Liên quan đến ‘Thiên Đạo’ cơ đấy!

Thiên Đạo bất hủ, bất tử bất diệt.

Nhưng chẳng biết tại sao từ xưa đến nay, vị trí chấp chưởng Thiên Đạo đã thay đổi nhiều lần.

Đệ Tam Thiên Đạo không biết là Thiên Đạo thời kỳ nào, nhưng trước khi mất tích lại đặc biệt để lại thanh đao này, chắc chắn bên trong ẩn chứa bí mật cực lớn.

Thậm chí có thể liên quan đến lý do Thiên Đạo mất tích.

Với một bí mật nặng nề như vậy... cậu sẽ phải trả cái giá gì đây?

Tống Thư Hàng linh cảm chẳng lành.

Không lẽ tiêu đời luôn sao?

Cậu cắn chặt răng chờ đợi cơn đau sắp tới.

Nhưng... hồi lâu sau, trên người cậu không hề xuất hiện thêm thương tích nào.

Không phải trả thêm cái giá nào sao?

Cái bí pháp giám định này từ khi nào lại trở nên nhân từ thế nhỉ?

Đang suy tư, giọng nói dịu dàng của Diệp sư tỷ vang lên: “Thư Hàng, cậu không sao chứ?” “Ừm, tôi không sao.” Tống Thư Hàng gật đầu, vết thương trên người đã lành, chỉ còn hơi đau nhói.

“Vậy thì tốt rồi.” Diệp sư tỷ thở phào: “Thư Hàng, đến siêu độ vong hồn đi.” Trước mặt cô, mười hai vị Linh Hoàng của Vô Cực Ma Tông đã lần lượt bị lửa Phượng Hoàng biến thành những linh hồn trống rỗng.

Diệp sư tỷ chỉ chặn họ lại, sau đó chẳng cần làm gì thì lửa Phượng Hoàng cũng tự kết liễu họ.

Cô rất mong chờ xem sau khi siêu độ nhiều vong hồn thế này, công đức của Thư Hàng sẽ biến đổi ra sao.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Mười hai linh hồn Linh Hoàng trống rỗng, chỉ cần siêu độ xong là cậu sẽ có ánh sáng công đức hộ thể!

Cậu đọc kinh siêu độ, bắt đầu hành động!

Cứ mỗi linh hồn được siêu độ là một luồng công đức lại giáng xuống, mỗi luồng ít nhất cũng mang lại hơn một nghìn điểm công đức!

Cách đó không xa, đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường mắt muốn nứt ra vì căm hận khi chứng kiến Tống Thư Hàng lần lượt siêu độ thuộc cấp của mình.

Lão hận không thể lao tới bóp chết tên tiểu tu sĩ Nhị phẩm này ngay lập tức, nhưng lão không làm được.

Lão đã phải trả giá rất lớn, dùng một loại pháp thuật thoát xác mới thoát khỏi sự đeo bám của lửa Phượng Hoàng, rồi sau đó lại bị người ta truy sát.

Kẻ truy sát lão không phải là Lục Tu tóc vàng mà là một nữ tử mặc trang phục Miêu tộc.

Dáng người cô cao ráo, một vệt vẽ màu đỏ huyết chạy từ mũi sang hai bên má, không hề làm giảm nhan sắc mà còn tăng thêm vẻ đẹp đặc biệt.

Đó chính là truyền nhân Cổ Vu, Elise, người bị Công Tử Hải âm thầm dẫn dụ tới.

“Hi hi hi hi.” Tiếng cười của Elise vang vọng trong không trung, rót thẳng vào tai mọi người như truyền âm nhập mật.

Bình thường đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường và Elise có đánh nhau cũng chỉ là năm ăn năm thua, nhưng hôm nay lão đã trúng một đao của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, lại dùng bí thuật thoát thân nên tiêu hao quá lớn.

Thế nên lão chỉ có thể điên cuồng chạy trốn, vì đan dược và túi càn khôn đều đã bị thiêu thành tro, không có gì để khôi phục linh lực.

Lão chỉ có thể nhìn hằn học Tống Thư Hàng một cái để ghi nhớ dáng vẻ của cậu rồi tiếp tục bỏ chạy.

Tống Thư Hàng vẫn mải miết siêu độ mười hai linh hồn.

Diệp sư tỷ cẩn thận canh chừng bên cạnh, cô nhìn thấy sự phẫn nộ trong mắt vị đường chủ kia.

May mà lão đang bị truy sát, nếu không hai người họ chắc phải bỏ chạy rồi.

Diệp sư tỷ dù sao cũng chỉ có thực lực Ngũ phẩm, nhờ công pháp đo ni đóng giày mới có thể thoát thân từ tay Chân Quân thôi.

Khi siêu độ đến linh hồn thứ bảy, công đức trên người Thư Hàng bắt đầu biến đổi.

Mỗi linh hồn Linh Hoàng ít nhất cũng được một nghìn điểm, có cái mạnh hơn còn được nghìn ba nghìn tư.

Cộng với cái đầu tiên, điểm công đức của cậu đã đạt con số một vạn.

Với một vạn điểm công đức, ánh sáng công đức hộ thể đã hình thành.

Hiện tại bất kỳ tu sĩ nào cũng có thể cảm nhận được luồng công đức quanh người cậu, còn nếu ai đã khai 'Nhãn khiếu' thì sẽ thấy một lớp hào quang kim sắc rực rỡ.

Tại địa cầu, ở An Lạc, linh quỷ của Thư Hàng lại một lần nữa 'nằm không cũng dính đạn'.

Linh quỷ đang định về nhà ở Ôn Châu để liên lạc với Ngư Kiều Kiều thì bỗng cảm thấy đau đớn kịch liệt.

Hai vết thương trên lưng lại rách ra, lần này còn to hơn, sâu hơn và đau hơn lần trước.

Linh quỷ biết chắc chắn là bản thể đen đủi lại kích hoạt cái bí pháp giám định quái quỷ kia rồi, khiến nó phải chịu trận thay.

Nhờ có kinh nghiệm lần trước, linh quỷ chủ động cắt đứt liên hệ cảm quan với Tống Thư Hàng, rồi lẳng lặng gửi cho bản thể một tin nhắn: [Sắp chết rồi, sắp chết rồi đây này.] Trong tầng khí quyển của Trái Đất, một con sứa phát sáng xuyên qua không gian hiện ra.

Nó là một tồn tại ở cảnh giới Kiếp Tiên cửu phẩm, nắm giữ sức mạnh không gian.

Chỉ mất vài nhịp thở, nó đã có thể xuyên qua cả hệ Mặt Trời, từ vùng biên duyên trở về vị trí của Trái Đất.

Con sứa phát sáng mang theo một chiếc ròm bảo vật bị phong ấn, bên trong chứa 'Pháp thuật truyền thừa Ám Dạ Thì Hoàn'.

Nó định tìm vài vị đạo hữu sinh tử có nhau để cùng nghiên cứu 'Ám Dạ Thì Hoàn' này.

Cách đây không lâu, từ bên trong Ám Dạ Thì Hoàn truyền ra 'oán hận và sát khí', thậm chí có thể ảnh hưởng đến tâm linh của nó, khiến nó cảm thấy bất an.

“Đi về hướng Đông Hải trước vậy.” Con sứa phát sáng nhẹ nhàng nói.

Nó nhớ có một vị hảo hữu có động phủ ở Đông Hải, hy vọng vị đó không đi vắng.

Ngay khi con sứa phát sáng đi vào tầng khí quyển Trái Đất, chiếc ròm bảo vật chi chít phong ấn trong tay nó bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Tiếp đó, cạnh chiếc ròm xuất hiện một cánh cổng không gian, có thứ gì đó từ bên trong ròm muốn phá phong ấn chui ra!

Con sứa phát sáng nhíu mày, thứ bên trong 'Ám Dạ Thì Hoàn' tràn đầy oán hận và sát khí, trước khi làm rõ nó là gì, nó không muốn để thứ nguy hiểm này chạy ra ngoài.

“Hát!” Nó khẽ quát một tiếng, các xúc tu lao ra nhanh như chớp, giống như kim chỉ khâu thẳng cánh cổng không gian đó lại.

Tuy nhiên, 'phía sau' cánh cổng không gian vừa bị nó khâu lại, thế mà lại xuất hiện một đường hầm không gian khác.

Một thân ảnh ngay lập tức bước ra từ đó, đó là một người đàn ông ăn mặc kiểu thư sinh, toàn thân như lưu ly, trong ngoài trong suốt.

Chỉ là đôi mắt của vị thư sinh này đỏ ngầu, tràn đầy vẻ điên cuồng của máu.

Cánh cổng không gian này là loại 'một cổng hai đường', phía sau mặt chính còn ẩn giấu một cửa ngầm khó nhận ra.

Vị thư sinh lặng lẽ lơ lửng trên hư không.

Khi con sứa phát sáng nhìn thấy vị thư sinh này, đôi mắt nó lập tức trợn tròn: “Tống Mộc Đầu!” Vị thư sinh trong trạng thái điên cuồng, toàn thân như lưu ly trước mắt chính là Tống Mộc Đầu – người đã để lại 'Pháp thuật truyền thừa Ám Dạ Thì Hoàn', cũng là hảo hữu của nó và Sở các chủ.

Nhưng tại sao Tống Mộc Đầu lại ở bên trong 'Ám Dạ Thì Hoàn'?

Năm đó, rõ ràng Tống Mộc Đầu đã đích thân giao 'Ám Dạ Thì Hoàn' cùng một món bảo vật chứa 'Quy tắc thời gian' cho Sở các chủ.

Bây giờ, tại sao hắn lại chui ra từ đó?

Chẳng lẽ năm đó hắn đã tự phong ấn mình vào trong, rồi thông qua phân thân để giao 'Ám Dạ Thì Hoàn' cho Sở các chủ?

Lúc này, vị thư sinh lưu ly nghe thấy tiếng của sứa phát sáng thì quay đầu lại.

Đôi mắt đỏ rực vẫn đầy vẻ điên cuồng và sát ý, nhưng gương mặt của hắn lại rất bình tĩnh.

Sự điên cuồng và sát ý kia đang bị hắn kìm nén.

“Chào đạo hữu... thật ngại quá, tôi không phải là Tống Mộc Đầu.” Thư sinh lưu ly mỉm cười nhẹ nhàng, cáo lỗi: “Tôi chỉ là nhiều năm trước có nhờ hắn giúp một tay, bảo hắn phong ấn tôi vào trong ‘Ám

Dạ Thì Hoàn’, đợi đến thời gian đã hẹn thì giải khai phong ấn để tôi ra ngoài.” Thư sinh lưu ly tiếp tục giải thích: “Còn về ngoại hình hiện tại, chắc là trò đùa quái đản của tên Tống Mộc Đầu kia rồi.

Đạo hữu nếu đã quen biết Tống Mộc Đầu thì chắc cũng hiểu cái tính cách chập mạch của hắn.” Con sứa phát sáng khẽ gật đầu, chuyện này quả thực đúng là phong cách của Tống Mộc Đầu.

“Đạo hữu, thời gian của tôi không có nhiều.

Nếu không còn việc gì khác, tôi xin cáo từ trước.

Trạng thái hiện tại của tôi tiêu tốn ‘thời gian’ rất lớn, mỗi một giây đều vô cùng quý giá.” Vị thư sinh mỉm cười hành lễ: “Tôi còn phải tranh thủ trước khi ‘thời gian’ cạn sạch để đi gặp một người.” Nói xong, không đợi con sứa phát sáng trả lời, thân thể vị thư sinh đã hòa vào không gian, biến mất không dấu vết.

Con sứa phát sáng mở chiếc hộp bảo vật của mình ra, bên trong 'Ám Dạ truyền thừa Thì Hoàn' vẫn còn nguyên vẹn.

Vị thư sinh lưu ly kia thật sự là chủ động để Tống Mộc Đầu phong ấn sao?

Nếu không, nếu hắn phá phong ấn mà ra thì Ám Dạ Thì Hoàn đáng lẽ phải vỡ nát rồi mới đúng.

Sau một hồi suy nghĩ, con sứa phát sáng cắn răng, lần theo tọa độ của vị thư sinh vừa rồi mà đuổi theo.

Nó muốn xem thử vị thư sinh đó rốt cuộc định làm gì!

Vị thư sinh lưu ly kia cũng là tồn tại cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm, hắn vượt qua không gian, cuối cùng xuất hiện ngay cạnh linh quỷ của Tống Thư Hàng.

“Tìm thấy rồi.” Thư sinh lưu ly mỉm cười với linh quỷ đang nằm dưới đất.

Lúc này linh quỷ đang đau đến chết đi sống lại, sau khi gửi thông báo cho bản thể, nó nằm bẹp trên nóc một tòa lầu, không nhúc nhích.

Vì đau đến mức muốn mạng, linh quỷ nghĩ đi nghĩ lại rồi gửi thêm một tin nhắn cho Thư Hàng: “Bản thể ơi, xin hãy dịu dàng an ủi tâm hồn tôi trong vòng năm phút đi, nếu không tôi sẽ mở cộng hưởng cảm quan trực tiếp đấy.

Đau một mình không bằng đau cùng nhau, mọi người cùng đau mới là đau thật sự!” Ngay khi linh quỷ vừa gửi tin nhắn xong, đột nhiên bên cạnh xuất hiện một vị thư sinh toàn thân như lưu ly.

Đôi mắt vị thư sinh đầy vẻ điên cuồng và sát khí, nhưng trên mặt lại mang nụ cười ôn hòa.

Tên này là ai?

Chương 620

Trong trí nhớ của linh quỷ không hề biết người này.

“Thời gian gấp rút, tôi không có thời gian để giải thích với cậu.” Thư sinh lưu ly dịu dàng nói: “Tôi muốn mượn thân thể linh quỷ của cậu dùng một chút để đi gặp một người.

Sau khi xong việc, tôi sẽ trả lại linh quỷ an toàn, và sẽ kèm theo một phần thù lao khiến cậu hài lòng!” Linh quỷ ngẩn ra, mượn thân thể?

Quỷ nhập tràng à?

Nhưng nó vốn là linh quỷ mà, nhập cái quái gì nữa.

“Đừng kháng cự, cứ để tôi đi vào thân thể cậu là được.” Thư sinh nói nhẹ nhàng nhưng giọng điệu lại mang uy nghiêm không thể chối từ. [Tôi từ chối nhé, tôi không muốn để một người đàn ông đi vào cơ thể mình đâu!] Linh quỷ của Tống Thư Hàng há hốc mồm, tiếc là nó không phát ra âm thanh được.

Sau đó, vị thư sinh lưu ly kia cứ thế chui tọt vào trong cơ thể linh quỷ của Thư Hàng!

Linh quỷ lập tức cảm thấy ý thức chìm xuống, mất đi mọi cảm giác.

Sau khi mất cảm giác, nó lại không còn thấy cái đau thấu xương sau lưng nữa, đây có lẽ là cái phúc trong cái họa.

Hai nhịp thở sau, linh quỷ bò dậy từ mặt đất.

Đôi mắt nó trở nên đỏ ngầu, tràn đầy điên cuồng và sát ý, nhưng gương mặt lại rất bình tĩnh.

Đồng thời, trên người nó hiện ra một bộ áo bào nho sinh cổ xưa.

Linh quỷ đứng yên tại chỗ, nhưng lại tỏa ra phong thái và uy nghiêm của một cao thủ.

Nhưng chỉ một lát sau, gương mặt bình tĩnh của linh quỷ lại nhăn nhó: “Đau đau đau, đau quá.

Chết mất, chết mất thôi...” Ở phía bên kia, Tống Thư Hàng sau khi siêu độ cho tất cả vong hồn Linh Hoàng ngũ phẩm, trị số công đức đã lên tới một vạn bảy nghìn.

Mục tiêu mười vạn công đức đã hoàn thành gần một phần năm chỉ trong một ngày.

Lúc này, Tống Thư Hàng chợt khựng lại vì nhận được tin nhắn từ linh quỷ: [Chết mất, chết mất thôi.] Linh quỷ bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ gặp phải nguy hiểm gì?

Tống Thư Hàng định liên lạc với linh quỷ để hỏi rõ tình hình.

Ngay sau đó, tin nhắn tiếp theo của linh quỷ truyền tới: [Bản thể ơi, xin hãy dịu dàng an ủi tâm hồn tôi trong vòng năm phút đi, nếu không tôi sẽ mở cộng hưởng cảm quan trực tiếp đấy.

Đau một mình không bằng đau cùng nhau, mọi người cùng đau mới là đau thật sự.] Tống Thư Hàng: “...” Tôi đại khái hiểu chuyện gì đang xảy ra rồi.

Hèn gì lúc nãy thi triển bí pháp giám định xong mà không thấy đau đớn gì, hóa ra là linh quỷ đã gánh hộ.

Cái ‘bí pháp giám định’ này quái đản thật, có lúc linh quỷ giám định thì hắn gánh thương thế, có lúc hắn giám định thì linh quỷ lại đổ vỏ.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng định liên lạc để an ủi tâm hồn bị tổn thương của nó.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên mối liên kết giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ biến mất.

Không phải bị đứt đoạn, mà là bị một sức mạnh cường đại cưỡng ép chặn lại.

Sau khi tu sĩ và linh quỷ ký kết khế ước và hoàn thành 'đồng bộ', liên kết giữa hai bên không thể bị cắt đứt.

Thế nhưng, sức mạnh cực lớn vẫn có thể tạm thời phong tỏa mối liên hệ này.

Trước khi bị phong tỏa, linh quỷ đã kịp truyền hình ảnh cuối cùng nó thấy cho Tống Thư Hàng: Một vị thư sinh lưu ly đã mượn đi thân thể linh quỷ.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: "Mượn cả thân thể linh quỷ cơ à, chuyện này cũng làm được sao?" Diệp sư tỷ thấy Thư Hàng lại ngẩn người ra, liền lên tiếng hỏi: "Thư hàng, có chuyện gì vậy?" "Linh quỷ của tôi bị người ta cưỡng ép mượn đi rồi." Thư Hàng trả lời.

"Linh quỷ bị mượn đi?" Diệp sư tỷ sững sờ, linh quỷ mà cũng mượn được sao?

"Diệp Tư, tôi phải về Trái Đất một chuyến." Thư Hàng nghĩ ngợi rồi nói.

Linh quỷ đối với hắn quá quan trọng, nếu không có nó, tốc độ tu luyện của hắn sẽ chậm đi rất nhiều.

Hơn nữa, linh quỷ chính là một nửa của hắn.

Dù đối phương nói sẽ trả lại và có thù lao, nhưng trong lòng Tống Thư Hàng không tài nào yên tâm được, một nửa của chính mình bị người ta cưỡng ép mượn đi, làm sao không cuống cho được?

"Được, vậy chúng ta về Bích Thủy Các trước, tôi báo cáo với sư phụ hoặc các chủ một tiếng, sau đó tôi đi cùng cậu về Trái Đất." Diệp sư tỷ nhẹ nhàng an ủi: "Đừng gấp, liên kết giữa linh quỷ và bản thể không thể bị cắt đứt.

Dù đối phương có cưỡng ép mang nó đi, chúng ta vẫn có thể tìm lại được." "Cảm ơn chị, Diệp Tư." Thư Hàng khẽ gật đầu.

"Ngồi chắc nhé, chúng ta về Bích Thủy Các trước." Diệp sư tỷ nói.

Linh quỷ bị mượn đi...

Trong lòng Diệp sư tỷ đột nhiên hiện lên một vài mảnh ký ức.

Cô cảm thấy dường như mình cũng từng trải qua chuyện tương tự?

Nhưng ký ức rất mờ nhạt.

Diệp sư tỷ điều khiển pháp khí phi hành, chuẩn bị trở về Bích Thủy Các.

Đúng lúc này, một chiếc phi chu nhanh chóng áp sát hai người.

Từ trong phi chu, một con sư tử bạch ngọc bay ra – có vẻ như bị ai đó đá văng ra ngoài.

"Lục Tu, cái đồ ngốc này, cô không thể dịu dàng một chút sao?" Sư tử bạch ngọc Tứ Tu vừa bay vừa giận dữ hét lên.

"Cái loại sinh vật có bốn chân ngắn ngủn như ngươi mà còn muốn ta dịu dàng à?" Giọng của cô nàng Lục Tu truyền ra từ phi chu.

Tứ Tu: "..." Nó là sư tử bạch ngọc cơ mà, chẳng lẽ cô muốn sư tử mọc chân dài như hươu cao cổ à?

Tứ Tu nhào lộn một vòng rồi đáp xuống trước mặt Thư Hàng, rũ rũ bộ lông, thản nhiên nói: "Lại gặp nhau rồi, Thư Hàng tiểu hữu."

“Chào tiền bối Tứ Tu.” Tống Thư Hàng nói.

Người của Vô Cực Ma Tông đã bị Cửu Tu Phượng Hoàng Đao xử lý, nên Tứ Tu và Lục Tu ở gần đây cũng không có gì lạ.

“Lục Tu lúc nãy cảm nhận được ‘Phượng Hoàng Chi Hỏa’ bị ai đó hấp thụ nên tới xem thử, hóa ra là Thư Hàng tiểu hữu.” Tứ Tu cười hắc hắc, rồi đưa một tấm phù văn cho hắn: “Đây là ‘Truy Nhật Phi Độn Phù’ mà Thất Tu chuẩn bị cho cậu, cậu giữ lấy.” ‘Truy Nhật Phi Độn Phù’, nghe tên có vẻ là một loại độn pháp tương tự như ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’?

Tứ Tu giải thích tiếp: “Thư Hàng tiểu hữu, về con Phệ Hồn Yêu Hồ của cậu, Thất Tu nghiên cứu đã có chút manh mối.

Tấm phù này là một loại pháp thuật phi độn, chỉ cần Thất Tu tìm được tồn tại có liên quan đến con yêu hồ đó, ông ấy sẽ thông báo cho cậu qua tấm phù này để đón cậu đến.” Tống Thư Hàng: “Tồn tại có liên quan đến Phệ Hồn Yêu Hồ sao?” Con yêu hồ đó đã bị hắn dùng phi kiếm một lần của Bạch tôn giả tống vào vũ trụ, sau đó cái hồ lô còn biến dị trong không gian, hắn không biết giờ nó lại dính líu đến ai nữa.

“Đó là một tồn tại đặc biệt, trước khi tìm thấy hắn, chúng ta không được nhắc tên hắn, nếu không hắn sẽ cảm ứng được mà chạy mất ngay.

Đúng rồi, Thất Tu bảo ta nhắc cậu, tiểu hữu chắc là có thứ gì đó rất muốn có phải không?

Vậy thì chuẩn bị nhiều linh thạch vào nhé.

Chỉ cần có đủ linh thạch, thứ cậu muốn đều có cơ hội mua được.” Tứ Tu nhắc nhở.

Đều có cơ hội mua được?

Vậy cả ‘Máu Ma Long’ cũng mua được sao?

“Cảm ơn tiền bối, tôi hiểu rồi.” Thư Hàng gật đầu.

“Vậy thì Thư Hàng tiểu hữu, hẹn ngày tái ngộ.” Sư tử bạch ngọc vẫy vẫy cái vuốt rồi cưỡi gió bay về phi chu.

Tống Thư Hàng cất tấm phù đi.

Nếu thật sự mua được ‘Máu Ma Long’, vấn đề lại quay về điểm xuất phát: linh thạch.

Hắn cần một lượng lớn linh thạch.

Làm sao để kiếm được một khoản lớn trong thời gian ngắn đây?

Ngoài việc đang bay trong vũ trụ đột nhiên đâm sầm vào một thiên thạch cấu tạo hoàn toàn từ linh thạch ra, thì cách nhanh nhất là gì? [Cách nhanh nhất trong thời gian ngắn là mượn linh thạch của tiền bối.

Ta có thể cho cậu mượn.] Giọng của Bạch tôn giả vang lên trong đầu Thư Hàng.

Có nên mượn không nhỉ?

Sau khi chia tay Tứ Tu, Diệp sư tỷ đưa Thư Hàng trở về Bích Thủy Các.

Lần này họ đi vào trực tiếp từ cổng chính.

Khi gần đến nơi, từ xa đã nghe thấy tiếng khóc nức nở.

“Hức hức hức...” Hơn nữa tiếng khóc này như ma âm rót vào tai, dù ở trong hư không vẫn có thể giống như ‘truyền âm nhập mật’ mà vang thẳng trong đầu mọi người.

“Thiên Khấp Bảo Điển?” Tống Thư Hàng đã quá quen thuộc với tiếng khóc này, mỗi khi Diệp sư tỷ cảm động là sẽ khóc như vậy.

Nhưng tiếng khóc của Diệp sư tỷ nghe rất êm tai, mang vẻ đẹp yếu đuối khiến người ta thương xót.

Còn tiếng khóc đằng xa này cứ như tiếng mèo hoang gào thét, khàn khàn thảm thiết, khiến người ta nghe mà da đầu tê dại.

Diệp sư tỷ đầy vẻ nghi hoặc: "Đúng là Thiên Khấp Bảo Điển!

Nhưng trong Bích Thủy Các chỉ có một mình tôi tu luyện môn này thôi mà!" Đây là công pháp do cô và sư phụ cùng nghiên cứu sáng tạo ra cho riêng cô.

Cả môn phái chỉ có mình cô luyện, ngay cả sư phụ cũng không luyện.

Vậy cái người đang khóc kia là ai?

Diệp sư tỷ tăng tốc, đưa Thư Hàng xuyên qua đại trận phòng ngự, đáp xuống trước cổng chính.

Hai người nhìn qua, chỉ thấy ở cổng có một lão già đang ngồi khoanh chân, tóc trắng xóa nhưng mặt không mấy nếp nhăn.

Chỉ ngồi đơn giản ở đó thôi cũng tỏa ra phong thái cao nhân.

Một Linh Hoàng ngũ phẩm, số lượng long văn trên Kim Đan chắc chắn không dưới bốn đường!

Lúc này, lão già đang gào khóc thảm thiết, mắt đã đỏ hoe: "Oa oa oa, sáu mảnh thiên thạch phía trước nhìn từ góc độ của lão, thế mà lại xếp thành một đường sóng lượn.

Hức hức, thật là một khung cảnh khiến người ta cảm động.

Oa oa oa, cảm động quá, lão không cầm lòng được mà khóc mãi không thôi..." Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn về phía lão già đang nhìn...

Cái quái gì thế, đó chỉ là một đám thiên thạch đang trôi nổi vô định thôi mà.

Rốt cuộc phải nhìn từ góc nào mới thấy được khung cảnh khiến lão già này đau lòng muốn chết như vậy?

Diệp sư tỷ cũng tò mò định quay đầu lại nhìn, Thư Hàng vội vàng đưa tay che mắt cô lại: “Đừng nhìn.” Hắn có dự cảm rằng nếu Diệp sư tỷ mà nhìn thấy cái gọi là ‘sáu mảnh thiên thạch thành đường sóng lượn’ kia, cô cũng sẽ cảm động mà khóc theo.

Một người khóc đã đủ rắc rối rồi, hai người cùng khóc thì không biết bao giờ mới xong.

Diệp sư tỷ: “...” Sau đó, cô và Thư Hàng đáp xuống trước mặt lão già.

Diệp sư tỷ hành lễ, hỏi thẳng: “Chào đạo hữu, xin hỏi ông là ai?” Lão già cũng đã sớm thấy hai người, chỉ là tiếng khóc nhất thời chưa dừng lại được nên không kịp lên tiếng chào.

Chương 621

“Hức hức, chào đạo hữu.

Bần đạo là Khốc lão nhân, vô môn vô phái, chỉ là một tán tu.” Khốc lão nhân đứng dậy đáp lễ.

Rồi lão nhìn sang Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng cũng tìm được cậu rồi.

Oa oa oa, lão tìm cậu khổ quá mà, hức hức, cuối cùng cũng tìm được, lão vui quá.” Ngay sau đó, dưới sự kích động kép từ việc ‘sáu mảnh thiên thạch’ và ‘tìm thấy Thư Hàng’, Khốc lão nhân khóc không thành tiếng, trông như sắp khóc đến ngất xỉu tới nơi.

Thư Hàng tò mò: “Tiền bối biết tôi sao?” “À, lão được Bạch tiền bối nhờ vả, oa oa oa, chuyên môn đợi cậu trong vũ trụ, hức hức, còn bố trí sẵn một bãi thử luyện khổng lồ cho cậu nữa, định để cậu vào đó thử luyện một tháng.” Khốc lão nhân vừa nói vừa lôi điện thoại ra, mở khóa màn hình rồi đưa tấm ảnh ‘Tống Thư Hàng’ mà Bạch tôn giả gửi cho lão xem.

Thư Hàng nhìn thấy tấm ảnh thì khóe miệng giật giật.

Đó chính là tấm ảnh Bạch tiền bối chụp lúc hắn chơi nhảy Bungee trên cao, trong ảnh hắn đang cười gượng gạo, cái mặt trông còn thảm hơn cả khóc.

Không ngờ Bạch tôn giả còn chu đáo sắp xếp người thử luyện cho hắn trong vũ trụ nữa.

“Thật ngại quá, tiền bối Khốc lão nhân.

Lúc vào vũ trụ tôi đã gặp phải rất nhiều chuyện, nói ra thì dài lắm.” Thư Hàng cảm thán.

Khốc lão nhân: “Không sao, thực ra chuyện của tiểu hữu lão cũng có nghe loáng thoáng.

Oa oa oa.” Nhưng có vẻ như cái sự ‘nghe loáng thoáng’ này lại chạm đúng vào dây thần kinh xúc động của lão, khiến lão khóc càng dữ dội hơn.

Diệp sư tỷ và Thư Hàng nhìn nhau ái ngại.

Rồi sư tỷ hỏi tiếp: “Đạo hữu Khốc, ông tu luyện có phải là Thiên Khấp Bảo Điển không?” “Đúng là Thiên Khấp Bảo Điển, đây là bản tàn quyển lão tìm được trong một phế tích liên quan đến Bích Thủy Các thượng cổ.” Khốc lão nhân thành thật trả lời.

“Phế tích Bích Thủy Các thượng cổ?” Diệp Tư nhíu mày, phế tích ư?

Khốc lão nhân đáp: “Đúng vậy, một phế tích.

Trong đó có miêu tả quá trình Bích Thủy Các bị hủy diệt.

Không ngờ ở đây lại có thể thấy một Bích Thủy Các mới toanh thế này.” Cái gì, Bích Thủy Các đã bị diệt vong từ thời thượng cổ sao?

Diệp sư tỷ sững sờ hoàn toàn.

Làm sao có thể, cô vẫn luôn sống trong môn phái, Bích Thủy Các được truyền thừa từ thời thượng cổ đến tận bây giờ, làm gì có chuyện bị diệt vong bao giờ?

Diệp sư tỷ định lên tiếng phản bác, nhưng không hiểu sao lời định nói ra lại nghẹn lại ở cổ họng.

Đồng thời, không hiểu vì lý do gì, cô cảm thấy toàn thân bỗng dưng bủn rủn, ngã nhào ra sau.

Chuyện gì thế này, sao cô lại cảm thấy như không còn chút sức lực nào, cơ thể mềm nhũn ra.

Thư Hàng đang ở bên cạnh liền vội vàng đỡ lấy cô... thật nhẹ, cơ thể Diệp sư tỷ trở nên nhẹ bẫng, cứ như không có chút trọng lượng nào vậy.

“Thư hàng.” Diệp sư tỷ ngẩng đầu nhìn hắn, nước mắt lưng tròng.

“Sư tỷ đừng hoảng, chúng ta cứ tìm hiểu kỹ mọi chuyện đã.” Thư Hàng đỡ lấy cô, an ủi: “Biết đâu chỉ là một môn phái trùng tên cũng gọi là Bích Thủy Các đã bị diệt vong từ lâu thì sao?” Khả năng này vừa nói ra, chính Thư Hàng đã tự phủ định nó trong đầu!

Môn phái có thể trùng tên, nhưng Khốc lão nhân đang luyện đúng là Thiên Khấp Bảo Điển thật sự kia mà!

Khốc lão nhân lúc này cuối cùng cũng nhịn được tiếng khóc, nhưng trong lòng lão đang như có hàng vạn con ngựa chạy qua.

Chết tiệt, mình vừa nói cái gì thế này?

Ngay trước cửa Bích Thủy Các mới mà lại thốt ra câu ‘năm đó Bích Thủy Các thượng cổ đã bị hủy diệt’, đúng là tìm đường chết mà!

Ví dụ như trong Tây Du Ký, Ngọc Đế vất vả lắm mới sửa sang lại Thiên Cung sau khi bị khỉ quậy phá, lúc đó có khách đến chơi lại hỏi: “Ngọc Đế à, nghe nói ngài bị khỉ đánh bầm dập hả?” – chính là cái cảm giác đó đấy.

Chắc lúc nãy khóc đến mụ mị đầu óc rồi nên mới lỡ lời.

Phen này ấn tượng đầu tiên chắc chắn tan nát, có khi còn bị người ta ghét bỏ nữa chứ.

Phải cứu vãn thế nào đây?

Khốc lão nhân vắt óc suy nghĩ, chuyện này liên quan tới việc lão có lấy được phần công pháp tiếp theo hay không mà.

Lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “Tiền bối Khốc, ông có thể mô tả cho tôi biết cái ‘phế tích Bích Thủy Các’ mà ông thấy trông như thế nào không?” Hắn cố giữ bình tĩnh.

Nếu Bích Thủy Các thượng cổ đã bị hủy diệt, vậy cái ‘Bích Thủy Các’ trước mắt này là gì?

Chẳng lẽ thật sự là xây dựng lại sau này sao?

Hay là nó tồn tại theo một cách thức khác?

Khốc lão nhân ngừng khóc, bắt đầu kể: “Đó là một động phủ tiên nhân trông có vẻ rất bình thường, ẩn sâu dưới lòng đất.

Khi còn trẻ, lão vô tình lạc vào đó.

Động phủ dường như đã bị bỏ hoang từ lâu; hoặc có lẽ trước lão đã có người vào rồi, đồ đạc bên trong bị dọn sạch bách, chỉ còn lại những giá sách khổng lồ.

Có lẽ ngày xưa trên đó từng chứa rất nhiều công pháp, đạo pháp.” “Trên tường động phủ có một bức bích họa vẽ cảnh Bích Thủy Các thời phồn vinh, trông y hệt Bích Thủy Các hiện tại.

Bên cạnh có một đoạn văn giới thiệu.

Đoạn đó nói năm xưa dưới sự dẫn dắt của Sở các chủ, môn phái hưng thịnh vô cùng, đệ tử hầu như sống tách biệt với thế gian.

Bích Thủy Các giống như một đại gia đình vậy.

Chỉ là vào thời thượng cổ, do cuộc hỗn chiến giữa năm thế lực tu chân hùng mạnh, Bích Thủy Các bị cuốn vào, chỉ trong một đêm đã bị san thành bình địa, đệ tử trong môn phái không một ai sống sót.” Khi Khốc lão nhân kể đến đây, Diệp sư tỷ bên cạnh nắm chặt lấy cánh tay Thư Hàng, mắt dường như đang nhớ lại điều gì đó, nhưng phần nhiều là vẻ mờ mịt.

Thư Hàng khẽ vỗ vai sư tỷ, hỏi tiếp: “Vậy tiền bối tìm thấy Thiên Khấp Bảo Điển trong động phủ đó sao?” Đây là công pháp do sư tỷ và sư phụ sáng tạo riêng cho cô, cả môn phái chỉ có hai người biết.

Nếu đúng như vậy, động phủ mà Khốc lão nhân tìm thấy có liên quan đến Diệp sư tỷ?

“Đúng vậy, lão tìm được Thiên Khấp Bảo Điển trong động phủ đó, nhưng chỉ là bản thiếu, công pháp chỉ dừng lại ở cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm.

Chính vì thế mà lão bị kẹt ở cảnh giới này nhiều năm nay, mãi không tiến bộ thêm được chút nào.” Khốc lão nhân nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Tiền bối có biết chủ nhân của động phủ là ai không, có manh mối gì không?” Khốc lão nhân lắc đầu, chủ nhân không để lại bất kỳ danh tính nào.

Thư Hàng lại nhìn Diệp sư tỷ.

Cô vẫn mang vẻ mặt mờ mịt, rồi nhăn mặt khổ sở: “Tôi không nhớ ra được gì cả, Thư Hàng.” Vì không nhớ ra được nên cô đâm ra sốt ruột, trông như sắp khóc đến nơi.

“Đã vậy thì... chúng ta vào hỏi trực tiếp Các chủ đi.” Thư Hàng nhẹ giọng nói: “Đứng đây đoán già đoán non thì có tác dụng gì?

Hỏi thẳng Sở các chủ là sẽ có câu trả lời thôi.” Nghe thấy danh tính Sở các chủ, Khốc lão nhân lập tức kích động: “Bích Thủy Các mới này quả nhiên là do Sở các chủ xây dựng lại sao?

Thư Hàng tiểu hữu, nếu cậu gặp Các chủ, có thể thay lão hỏi xem nơi này còn tuyển người không?

Chỉ cần cho lão tiếp xúc với bản đầy đủ của Thiên Khấp Bảo Điển, độ trung thành của lão tuyệt đối không thành vấn đề!” Lão vốn là tán tu có lý lịch trong sạch, không môn phái.

Hơn nữa đã tu luyện tới ngũ phẩm Kim Đan, trên Đan còn có tận năm đường long văn!

Một tán nhân như lão nếu thành tâm gia nhập môn phái, thường thì nơi nào cũng sẽ chào đón.

Dù không thể so bì độ trung thành với các trưởng lão tự đào tạo, nhưng dù sao cũng là một chiến lực cấp ngũ phẩm, giữ lại làm Trưởng lão cung phụng hoặc Khách khanh cũng quá tốt rồi.

Tống Thư Hàng nhướng mày, người sáng tạo ra Thiên Khấp Bảo Điển đang đứng ngay cạnh đây nè.

Hình như Bích Thủy Các cũng đang có vẻ muốn chiêu mộ thêm người, biết đâu tiền bối Khốc lại có cơ hội thật.

“Vậy tôi sẽ thay tiền bối hỏi Sở các chủ một tiếng.” Thư Hàng đáp.

Vừa dứt lời, cửa Bích Thủy Các từ từ mở ra.

Một bàn tay nhỏ nhắn trắng trẻo đột nhiên thò ra, túm lấy cổ áo Khốc lão nhân xách bổng lên.

Cao thủ ngũ phẩm như lão mà lúc này trước bàn tay ấy lại không có chút sức phản kháng nào, bị xách lên như một con gà con.

“Cút đi cho ta!” Tiếng quát của Sở các chủ vang lên.

Sau đó, Khốc lão nhân bị ném bay đi mất hút, để lại một tràng tiếng la thảm thiết: “A a a~~”.

Dám nhắc chuyện Bích Thủy Các thượng cổ bị diệt ngay trước mặt nàng, chẳng khác nào xát muối vào vết thương lòng của nàng cả.

Khốc lão nhân đang bay giữa chừng thì phía sau lão xuất hiện một cánh cổng không gian, lão rơi tọt vào đó... rồi bị dịch chuyển đi đâu không rõ!

Thế mà lại là thủ pháp dịch chuyển không gian.

Sở các chủ phủi phủi tay, lười biếng vươn vai một cái.

Mái tóc đen dài của nàng xõa xuống đất, rồi lại bay phất phơ phía sau như một chiếc áo choàng.

Nàng khẽ cụp mắt nhìn Thư Hàng: "Tiểu hữu, lúc nãy cậu nói muốn hỏi ta chuyện gì trực tiếp cơ?" Tống Thư Hàng đột nhiên thấy lạnh sống lưng.

Hắn len lén nhìn về hướng Khốc lão nhân vừa biến mất, có cảm giác nếu mình dám hỏi bừa thì chắc cũng sắp được đi theo dấu chân của lão rồi...

Hắn chỉ là một tu sĩ nhị phẩm nhỏ nhoi, bị ném đi kiểu đó chắc chết là cái chắc.

Đúng lúc này, Diệp Tư sư tỷ ngẩng đầu nhìn Sở các chủ: "Các chủ, Bích Thủy Các của chúng ta thật sự đã từng bị diệt vong ở thời thượng cổ sao?" Sở các chủ vuốt lọn tóc đen, khẽ đáp: "Ừ, bị diệt rồi.

Chỉ trong một đêm bị san thành bình địa, đó là bao nhiêu tâm huyết của ta...

Lúc đó ta đã khóc thảm lắm, suýt chút nữa là khóc mù cả mắt.

Sau đó, ta còn mắc chứng tự kỷ suốt mấy nghìn năm." Nước mắt của Diệp Tư lập tức rơi lã chã.

Sở các chủ ôm cô vào lòng, an ủi: "Ngốc quá, có gì mà khóc.

Thời thượng cổ, môn phái hưng thịnh rồi diệt vong là chuyện quá bình thường.

Bích Thủy Các chúng ta chỉ là không may bị cuốn vào thị phi thôi.

Chúng ta chẳng làm gì sai cả, nếu có sai... thì chỉ có thể trách lúc đó chúng ta không đủ mạnh." Nếu năm đó nàng đã có tu vi như bây giờ, Bích Thủy Các đã không bị diệt.

Sở các chủ rõ ràng không có khiếu an ủi người khác, lời an ủi của nàng lại càng làm Diệp sư tỷ khóc thảm hơn.

Thì ra đúng là từng bị diệt vong thật.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, hắn nhìn Bích Thủy Các mới trước mắt: "Vậy Bích Thủy Các hiện tại là do Các chủ xây dựng lại sao?" Sở các chủ mắt nhắm mắt mở nhìn hắn: "Trong lòng cậu đã có câu trả lời rồi, việc gì phải hỏi lại?" Thư Hàng cười khổ, trước đó hắn quả thực có một suy đoán táo bạo – Chân thực huyễn tượng, năng lực đặc thù của Tôn giả thất phẩm.

Chỉ là hắn không dám tin vào suy đoán này.

Mọi thứ trong Bích Thủy Các từ con người, kiến trúc cho đến cỏ cây sông ngòi đều quá chân thực.

Chương 622

Đệ tử trong môn phái ai cũng sống động, có tư tưởng và ý chí riêng.

Nếu đây cũng là ‘Chân thực huyễn tượng’ thì nó có khác gì thế giới thật đâu?

Tống Thư Hàng bỗng thấy đồng cảm với Vân Vụ đạo nhân – bạn tưởng cái nhóm này náo nhiệt lắm sao?

Thực ra cả nhóm toàn là nick phụ của tôi thôi!

Còn hắn bây giờ đang trải qua phiên bản đời thực – bạn tưởng cả cái Bích Thủy Các này náo nhiệt lắm sao?

Thực ra những người ở bên cạnh bạn đều là nick phụ của tôi cả đấy.

Ơ, chờ một chút!

Có vấn đề lớn rồi!

Nếu cả Bích Thủy Các đều là ‘Chân thực huyễn tượng’, vậy...

“Các chủ, vậy còn Diệp sư tỷ thì sao?” Thư Hàng hỏi câu quan trọng nhất.

Tuy hắn và sư tỷ mới chỉ là quan hệ ‘đạo lữ dự bị’, quen nhau chưa lâu, vẫn đang trong giai đoạn bồi dưỡng tình cảm – hiện tại có lẽ là ‘đôi bạn thân cùng sở thích’ hoặc hơn một chút, còn cách tình nhân thật sự xa lắm – nhưng dù sao cô cũng được coi là mối tình đầu của hắn mà.

Mối tình đầu... lúc thì chua xót, lúc thì ngọt ngào.

Hắn lo quá.

Sở các chủ phất tay một cái trước mặt Diệp Tư, khiến cô chìm vào giấc ngủ sâu.

“Diệp Tư là trường hợp đặc biệt, cô ấy không phải do ta hóa ra từ ‘Chân thực huyễn tượng’.

Chân thực huyễn tượng ở một góc độ nào đó chính là một phần của ta.

Nếu cô ấy là huyễn tượng của ta, ta làm sao có thể để cô ấy đi tìm cậu rồi còn định trở thành đạo lữ với cậu được.” Sở các chủ đáp.

Nàng đâu có vã đến mức phải đi tìm một tu sĩ nhỏ nhoi làm đạo lữ song tu.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy mối tình đầu của mình hình như vẫn còn cứu vãn được?

Nếu không phải do ‘Chân thực huyễn tượng’ tạo ra, vậy Diệp sư tỷ là đệ tử Bích Thủy Các còn sống sót từ năm đó sao?

Hay là đệ tử mà Sở các chủ thu nhận khi đang thi triển ‘Chân thực huyễn tượng’?

Vì trong huyễn tượng, các trưởng lão và phân các chủ đều đang tích cực thu nhận đệ tử.

Thư Hàng lúc nãy còn định giới thiệu Khốc lão nhân vào làm đệ tử nữa... xem ra duyên phận của lão với môn phái này đứt đoạn rồi.

Thư Hàng có thể khẳng định Diệp sư tỷ không phải vong hồn.

Cô từng tiếp xúc với ngón tay trong trạng thái siêu độ của hắn hai lần mà không có dấu hiệu bị siêu độ.

Nếu là vong hồn, dù thực lực có cao đến đâu thì ít nhất cũng phải có chút cảm ứng chứ.

“Vậy Các chủ, Diệp sư tỷ cô ấy vẫn ổn chứ?” Thư Hàng hỏi.

Lúc này, Sở các chủ lại ngáp một cái dài, vẻ mặt trông rất buồn ngủ, như thể sắp ngủ gật tới nơi.

“Tỉnh lại đi Các chủ, xin hãy trả lời nốt câu hỏi của tôi rồi hẵng ngủ!” Thư Hàng quá hiểu tính nàng.

Nàng mà đã buồn ngủ là bất chấp tất cả, muốn ngủ là ngủ luôn, rất ngang ngược.

Hơn nữa hễ nàng ngủ một giấc là bao nhiêu chuyện quan trọng sẽ quên sạch sành sanh – giống như hồi hắn và Sở Sở bị kẹt trong Thời Gian Thành mà nàng quên bẵng đi mất.

Sở các chủ không trả lời, vẻ buồn ngủ ngày càng đậm, nàng vừa xoay người một cái thì phía sau đã xuất hiện cổng dịch chuyển không gian.

Rồi nàng bế Diệp Tư bước vào, đầu bên kia chính là phòng ngủ ‘Vân Trung Các’ của nàng.

Tống Thư Hàng ngẩn ngơ nhìn cổng không gian mãi không đóng lại.

Hắn nghiến răng, cũng chui tọt vào theo.

Chớp mắt một cái, hắn đã xuất hiện trong Vân Trung Các.

Trước mặt hắn, Sở các chủ vươn vai rồi ngã xuống giường lớn, mí mắt trĩu xuống...

“Các chủ, ít nhất hãy trả lời tôi một câu đã chứ!” Thư Hàng cuống lên.

Sở các chủ hé mắt nhìn hắn: “Tiểu hữu, có muốn ngủ chung một giấc không?” Thư Hàng đứng hình: “...” Tiền bối, cô uống nhầm thuốc à?

Hay hôm nay quên uống thuốc vậy?

“À, không muốn ngủ chung à.

Thế thì cậu ngủ dưới sàn đi.” Nàng với tay kéo chăn đắp cho mình và Diệp Tư.

“Chúc ngủ ngon, tiểu hữu.” Tống Thư Hàng: “...” Cô cố ý phải không?

Có tin tôi lật giường luôn không hả!

Chỉ là câu trả lời ‘có’ hoặc ‘không’ thôi mà cũng lười nói đến thế sao?

Chỉ trong chớp mắt, trên giường đã phát ra tiếng thở đều đặn của Sở các chủ.

Với tu vi của nàng, thực ra đã không cần hô hấp từ lâu rồi, chỉ là khi ngủ nàng vẫn làm theo bản năng.

Thư Hàng thở dài thườn thượt, chẳng lẽ hắn phải bắt chước Khốc lão nhân đứng canh ngoài cửa phòng nàng đợi nàng tỉnh sao?

Nhưng trời mới biết bao giờ nàng mới tỉnh.

Hay là...

Thư Hàng nhìn ‘Găng tay yêu thương của Mộc Ngưu kiếm khách’ trên tay mình, có nên hạ quyết tâm dùng thuật giám định lên Diệp sư tỷ một phát không?

Lần trước giám định cô, hắn đã phải trả giá bằng việc ngất xỉu.

Nhưng bây giờ, với những âm thanh không ngừng rót vào đầu mỗi khi đi ngủ, hắn đã nắm vững thuật giám định hơn nhiều, nội dung giám định được nhiều hơn mà cái giá phải trả cũng giảm đi đáng kể.

Có nên làm không?

Hắn nhìn hai mỹ nhân đang ngủ trên giường, nếu xông lên lật chăn để giám định rồi máu phun đầy người thì trông biến thái quá.

Hay là đợi Diệp sư tỷ tỉnh rồi thử sau vậy?

Không biết Sở các chủ ngủ bao lâu, nhưng Diệp sư tỷ chắc không ngủ lâu thế đâu nhỉ?

Trong lúc Thư Hàng đang suy nghĩ, tiếng thở đều đặn của Sở các chủ cứ vang bên tai như một loại thuật thôi miên.

Chẳng mấy chốc, mí mắt hắn cũng trĩu nặng, rồi cứ thế lịm đi trên sàn nhà.

Hắn chìm vào giấc ngủ.

Rồi Thư Hàng cảm thấy mình lại bắt đầu mơ, cảm giác này khác hẳn với những giấc mơ thông thường.

“Chờ đã, không đúng, đây không phải là ‘nhập mộng’.” Hắn nhận ra tầm mắt của mình đang nhìn xuống từ trên bầu trời, giống như đang xem phim chứ không phải nhập vào vai ai cả.

Quan trọng nhất là lần này không có hàng vạn tiếng xì xào bên tai.

Vậy ai đã đưa hắn vào giấc mơ này?

Có vẻ chỉ có Sở các chủ mới làm được chuyện này.

Cảnh tượng dần trở nên rõ nét.

Phía dưới ‘tầm mắt’ của hắn hiện ra một địa bàn môn phái khổng lồ... chính là Bích Thủy Các.

Lúc này, các thành viên trong môn phái đang lo lắng nhìn lên bầu trời.

Ở vị trí nổi bật nhất, Sở các chủ trong bộ váy áo đang nắm chặt tay, đứng thẳng tắp.

Trong ký ức này, tóc nàng chỉ dài đến eo, mặt cũng không có vẻ lười biếng buồn ngủ.

Tuy thiếu đi vẻ đẹp uể oải thường ngày nhưng trông nàng lại rất tinh anh.

Hệ thống phòng ngự của Bích Thủy Các đang ở trạng thái mạnh nhất.

Vô số đệ tử đang ở vị trí của mình, dốc toàn lực truyền linh lực vào đại trận phòng ngự.

Toàn bộ linh thạch dự trữ trong môn phái đều được Sở các chủ mang ra làm năng lượng cho trận pháp.

Thư Hàng không thể tìm thấy Diệp Tư trong đám đông đệ tử kia, khung cảnh quá hỗn loạn, có lẽ cô đang ở một vị trí nào đó ngoài tầm mắt của hắn.

Phía trên bầu trời chắc hẳn đang diễn ra trận đại chiến giữa các tu sĩ.

Tuy nhiên từ góc nhìn này, hắn chỉ thấy được Bích Thủy Các chứ không thấy được trận chiến trên không.

Chỉ thỉnh thoảng thấy đại trận phòng ngự gợn lên từng đợt sóng hoặc bùng lên lửa hoa, đó là dư chấn từ các pháp thuật rơi xuống.

Cũng có thi thể của các tu sĩ hùng mạnh rơi xuống, họ không chọn cách tiêu tan mà chọn tự bạo ngay khi rơi xuống.

Dù việc tự bạo không làm hại được đối thủ nhưng lại liên tục bào mòn hệ thống phòng ngự của Bích Thủy Các. [Đúng rồi, đây chính là cảnh tượng Bích Thủy Các thượng cổ bị hủy diệt.] Thành cháy vạ lây đến cá dưới ao.

Bích Thủy Các thượng cổ hầu như sống tách biệt, chỉ lo tu luyện trên địa bàn của mình, nhưng không may địa chỉ môn phái lại nằm ngay cạnh chiến trường của năm thế lực hùng mạnh. [Nhưng dù trận chiến có thảm khốc đến mấy thì nhìn qua ảnh, chiến trường chính không nằm ở đây, chỉ là dư chấn thôi mà.

Chẳng lẽ chỉ vì dư chấn mà cả môn phái bị hủy diệt sạch, chỉ còn mỗi Sở các chủ sống sót sao?] Chẳng lẽ năm môn phái kia đánh đến cuối cùng đã dùng đến loại ‘cấm thuật’ nào đó san bằng mọi thứ xung quanh?

Hay đã có biến cố gì đó xảy ra?

Trong lúc Thư Hàng đang suy nghĩ, các thi thể tu sĩ trên trời rơi xuống như mưa, đập liên tiếp vào hộ tông đại trận!

Hơn nữa những thi thể này rơi nhanh đến mức không kịp tự bạo.

Góc nhìn của Thư Hàng vẫn không thấy được trên không trung, nhưng ánh mắt của Sở các chủ đã chuyển sang kinh ngạc, thậm chí là hoảng sợ.

Tần suất tu sĩ tử vong quá nhanh, nhanh gấp trăm lần trước đó. [Chuyện gì đã xảy ra?] Ngay khi hắn vừa nghĩ vậy, tầm mắt hắn không còn bị hạn chế nữa, trận chiến trên không hiện ra trước ‘mắt’ hắn.

Trên trời, năm môn phái chia thành hai phe.

Chương 623

Một phe gồm hai phái đạo môn và một phái phật môn.

Phe đối diện là một tông môn chìm trong ma vụ và một môn phái toàn là yêu quái hình người.

Lúc này, thành viên cả hai phe liên tục bị chém giết, nhưng không phải chết dưới tay đối phương mà là do một thế lực thứ ba đột ngột xuất hiện – một đội quân gồm hơn ba nghìn Tróc yêu nhân.

Trang phục của Tróc yêu nhân từ cổ chí kim không thay đổi mấy nên Thư Hàng nhận ra ngay.

Sức chiến đấu của phe Tróc yêu nhân mạnh đến mức quái đản, cộng thêm việc năm môn phái kia đã kiệt sức sau trận chiến dài nên khi họ vào cuộc, một cuộc thảm sát bắt đầu diễn ra.

Tróc yêu nhân thời thượng cổ rất mạnh, mạnh hơn tu sĩ thông thường nhiều.

Họ nghiên cứu mọi cách để đối phó với yêu quái và cũng tạo ra nhiều cấm thuật.

Mỗi người đều có kinh nghiệm thực chiến phong phú vô cùng, lại còn dùng các bộ phận yêu vật để chế tạo pháp khí cường lực.

Đội quân Tróc yêu nhân này giết chóc điên cuồng.

Trong số đó, nổi bật nhất là một Tróc yêu nhân trẻ tuổi.

Hai cánh tay hắn được cấy ghép gần mười con mắt của các loại yêu quái khác nhau, mỗi khi vung tay là đủ loại thiên phú pháp thuật cổ yêu tuôn ra, từ hóa đá, ảo thuật đến phun ra tia sáng hay chân hỏa.

Bất kể là người hay yêu, cứ đứng gần hắn là ngã rạp.

Các thành viên của năm môn phái định dùng độn pháp bỏ chạy, nhưng trên không trung đã có một tấm lưới Thiên La Địa Võng kết từ mười vạn sợi dây thừng bắt yêu chặn đứng đường sống.

Đội quân Tróc yêu nhân này có chuẩn bị từ trước, căn bản không định để ai sống sót rời đi.

Phía dưới, sắc mặt Sở các chủ ngày càng khó coi.

Những Tróc yêu nhân này ra tay tuyệt tình như vậy, liệu họ có tha cho Bích Thủy Các không?

Nàng lập tức hạ lệnh chuẩn bị chiến đấu, nhưng trong lòng vẫn do dự không biết có nên để đệ tử tham chiến trực tiếp không.

Trận chiến trên không toàn là cấp bậc Linh Hoàng ngũ phẩm trở lên, mà cả Bích Thủy Các cũng không có nổi ba mươi vị cấp bậc đó.

Chỉ trong thời gian ngắn, thành viên của cả năm tông môn bị đồ sát sạch bách, không một ai thoát khỏi.

Nhanh đến mức đệ tử Bích Thủy Các còn chưa kịp phản ứng gì.

Ngay sau đó, hơn ba nghìn Tróc yêu nhân lao thẳng xuống Bích Thủy Các.

Chứng kiến cảnh này, Thư Hàng không khỏi thở dài.

Hắn đã biết trước kết cục từ miệng Sở các chủ, nhưng khi tận mắt thấy cảnh đó, trong lòng vẫn dâng lên một nỗi bất lực khôn cùng.

Nhưng sao Tróc yêu nhân thời thượng cổ lại điên cuồng đến thế?

Không chỉ nhắm vào yêu vật mà ngay cả tu sĩ cũng bị giết hại bừa bãi, chẳng lẽ đây là lý do sau này họ đột nhiên biến mất không dấu vết?

Trong lúc Thư Hàng đang trầm tư, giọng của Sở các chủ đột ngột vang lên bên tai: “À, đoạn này bỏ qua đi.

Đoạn ký ức này dù ta có xem bao nhiêu lần đi nữa thì lòng vẫn thấy đau buồn lắm...

Chúng ta nhảy qua nhé.” Quả nhiên là nàng cố ý dẫn dắt hắn vào giấc mơ này!

Sau đó, trước mắt Thư Hàng tối sầm lại.

Hắn cạn lời, bị nàng ngắt quãng như vậy làm chút cảm thương trong lòng hắn tan biến sạch.

Khi hình ảnh hiện lên lần nữa, Bích Thủy Các phồn vinh đã trở thành một đống đổ nát, khắp nơi là máu và dấu vết của chiến đấu, còn có cả vết tích của sấm sét.

Sở các chủ đang bị trọng thương quỳ trong phế tích, khóc nức nở.

Lúc đó nàng bi thương đến cực điểm, trông vô cùng đáng thương.

Trên trời sấm sét vẫn không ngừng giáng xuống thân thể nàng.

Nàng quỳ đó không nhúc nhích, mặc cho thiên kiếp đánh từng nhát một vào người.

Cảnh tượng này khiến Thư Hàng đau thắt lòng.

Giọng Sở các chủ lại vang lên: “Lúc đó ta trông cũng đẹp đấy chứ, kiểu đẹp thê lương ấy.

Nếu là mấy tên đàn ông có sở thích đặc biệt mà thấy cảnh này chắc phấn khích lắm nhỉ.

Một đại mỹ nhân quỳ dưới đất khóc lóc, vừa bị lôi đánh vừa phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.” Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối à, cô đừng giải thích thêm thì tốt hơn đấy.

“Đúng rồi, cậu thấy cảnh này có phấn khích không?” Sở các chủ lại hỏi.

Thư Hàng hét lên: “Hoàn toàn không nhé!” “Xem ra cậu không có con mắt nhìn ra ‘vẻ đẹp’ rồi.” Nàng nói.

“Tôi không phải biến thái.” “Biến thái thì có gì không tốt?

Không điên cuồng sao thành chính quả được, đôi khi kẻ điên mới sống tốt hơn.” Nàng cười lạnh.

“Biến thái và kẻ điên là hai giống loài khác nhau nhé!” Sở các chủ đột nhiên á khẩu, chẳng lẽ trong mắt hắn kẻ điên chính là biến thái sao?

Ngay sau đó, nàng chuyển chủ đề: “Nhìn thấy cảnh bên dưới chưa?

Tiếc thật, giá mà lúc đó ta đột phá sớm hơn một chút thì có lẽ đã giữ được Bích Thủy Các rồi.

Lúc đó ta đã dẫn thiên kiếp xuống giết chết được một nửa kẻ địch đấy.

Ta đã cố ý dẫn dụ bọn chúng quây quanh mình rồi mới bắt đầu độ kiếp.

Lôi kiếp rơi xuống như mưa, mấy kẻ bao vây ta tan thành tro bụi trong nháy mắt.

Rồi ta còn vác cả thiên lôi đuổi theo chém giết bọn chúng một hồi lâu, ít nhất cũng giết được một nửa.” Nàng kể đoạn này có chút lộn xộn, rồi dừng lại một chút: “Chỉ là chính ta cũng không ngờ cuối cùng mình lại độ kiếp thành công...

Nếu lúc đó chết luôn thì có lẽ đã tốt hơn.” Trận thiên kiếp đó kéo dài suốt mười ngày, nàng quỳ trong đống đổ nát của môn phái bị sét đánh suốt mười ngày liền. [Sở các chủ đang cố che giấu sự đau buồn của mình sao?] Thư Hàng định an ủi nàng một câu.

Lúc này nàng nói: “Đoạn bị sét đánh này cũng bỏ qua nhé, bị đánh nhiều ngày lắm.

Tiếp theo là phần cậu quan tâm đây, lúc đó sau khi độ kiếp xong, ta bắt đầu tìm kiếm xem còn người bạn nào sống sót không.” Phần hắn quan tâm...

Diệp sư tỷ sao?

Trong giấc mơ, Sở các chủ bắt đầu đào bới trong phế tích, vừa đào vừa khóc gọi tên mọi người.

“Đoạn này cũng đau lòng lắm, bỏ qua, bỏ qua tiếp.” Trước mắt Thư Hàng lại tối thui.

Khi sáng lại, Sở các chủ đã đến bên một đại trận tàn khuyết.

Ở đó, Diệp sư tỷ đang nằm mềm nhũn bên rìa đại trận, cơ thể cô một nửa bị hóa đá, lại còn bị đánh vỡ nát.

Trên người cô không còn chút dấu hiệu sự sống nào, ngay cả vong hồn cũng không tìm thấy – không lẽ do thiên kiếp lôi đánh nát cả linh hồn rồi sao?

Tim Thư Hàng thắt lại.

Diệp sư tỷ năm đó đã hồn phi phách tán rồi sao?

Vậy là hết sạch hy vọng rồi còn gì.

“Ha ha ha, biểu cảm tốt đấy, ta chính là muốn xem cái mặt bị dọa sợ của cậu.” Sở các chủ cười nói.

Thư Hàng mắt sáng lên: “Chẳng lẽ Các chủ đã cứu sống được chị ấy?” “Không, chết hẳn rồi.

Linh hồn cũng biến mất, đừng nói là lúc đó ta mới là Tôn giả thất phẩm, dù là bây giờ ta cũng không thể cứu sống một người có cơ thể hóa đá bị vỡ vụn và linh hồn tan biến như thế.” Chết tiệt, mối tình đầu của tôi...

“Thế không thể cứu vãn thêm chút nào sao?” Thư Hàng hỏi.

“Hết cách cứu rồi.” Nàng nói: “Đừng gấp, cậu xem tiếp đi.” Trong hình ảnh, khi Sở các chủ đến bên xác Diệp sư tỷ, từ trong cơ thể cô có một luồng hồn phách trắng bệch chui ra.

Diệp sư tỷ đã chết, linh hồn biến mất, vậy luồng hồn phách này là gì?

Hơn nữa tuy mang hình dáng nữ giới nhưng trông nó chẳng giống Diệp sư tỷ chút nào.

“Linh quỷ?” Sở các chủ trong hình ảnh lẩm bẩm.

Và bên tai Thư Hàng cũng có tiếng giải thích của nàng: “Đó là linh quỷ... nhưng không phải của Diệp Tư.” “Không phải linh quỷ của sư tỷ, chẳng lẽ... là cô ấy mượn linh quỷ từ đâu đó?” Thư Hàng nghĩ ngay đến việc linh quỷ của mình vừa bị ‘mượn’ đi.

“Cậu biết cũng nhiều đấy chứ, cũng đúng, cậu cũng là tu sĩ may mắn sở hữu linh quỷ mà.” Sở các chủ giải thích tiếp: “Đúng vậy, con linh quỷ này có thể coi là đồ ‘mượn’.

Nó là linh quỷ gia truyền của nhà Diệp Tư, truyền qua nhiều đời huyết mạch, đến tay Diệp Tư đã là đời thứ năm rồi.

Cũng không biết là vị đại năng nào đã cho gia tộc cô ấy mượn nữa.” “Vậy Diệp sư tỷ mà tôi thấy bây giờ chính là con linh quỷ này sao?” Thư Hàng cười khổ.

Mối tình đầu của hắn là một con linh quỷ ư?

Không hiểu sao tim hắn thấy đau đau, thà là vong hồn còn hơn, ít nhất vong hồn vẫn chính là cô ấy.

“Ha ha, cậu cũng có linh quỷ mà.

Linh quỷ và chủ nhân tâm ý tương thông, ở góc độ nào đó có thể coi là nhất tâm nhị thể.

Cậu nghĩ con linh quỷ đó sẽ đi yêu đương với cậu chắc?

Chủ nhân thật sự của nó là nam hay nữ còn chưa biết chừng đâu." Sở các chủ nói.

Cũng đúng thật.

Nhưng nếu không phải con linh quỷ đó thì chuyện này là sao?

Đúng lúc này, con linh quỷ trong giấc mơ đột nhiên biến đổi.

Bụng nó phình to ra như thổi bong bóng.

"Cái gì?" Thư Hàng kinh hãi.

"Ừ, đúng như cậu nghĩ đấy." Sở các chủ thản nhiên gật đầu.

Trời ơi, linh quỷ mà cũng mang thai được sao?

Lần đầu tiên Thư Hàng biết đến chuyện này.

Đến nước này, hắn đã lờ mờ đoán ra phần nào: "Sau đó, không lẽ nó sinh ra Diệp sư tỷ?" "Ừ, ngạc nhiên lắm phải không?

Lúc đó ta thấy cảnh này cũng chẳng biết nói gì luôn." Trong giấc mơ, dưới chân con linh quỷ hiện ra từng đóa sen trắng bao bọc lấy nó.

Sau đó nó nhìn Sở các chủ đầy khát cầu, đưa tay ra, trên tay hiện lên một dấu ấn khế ước – nó cần Sở các chủ cung cấp năng lượng cho mình.

Chương 624

Sở các chủ trong mơ không chút do dự đưa tay ra ký kết khế ước với nó.

Không phải ‘khế ước linh quỷ’ vì nó đã có chủ rồi.

Đây chỉ là khế ước cung cấp linh lực thôi – chủ nhân của nó dường như vì một hạn chế nào đó mà không thể cung cấp năng lượng cho nó, có lẽ đó cũng là lý do nó luôn được đem cho gia tộc Diệp Tư mượn?

Nhưng dù sao thì vì Diệp Tư, Sở các chủ năm đó đã đồng ý ngay.

Phù văn khế ước rơi vào tâm khiếu của nàng.

Con linh quỷ nhận được năng lượng, đóa sen trắng khổng lồ bao trọn lấy nó, bập bềnh trên phế tích Bích Thủy Các, một vẻ đẹp đầy tàn khốc.

Hồi lâu sau, đóa sen nở ra, bên trong ngoài con linh quỷ kia ra còn có thêm một thân ảnh nữa.

Chính là Diệp Tư sư tỷ.

Không phải trẻ sơ sinh, mà là một Diệp Tư mới hoàn toàn, bên trong cơ thể đó là một linh hồn trọn vẹn của cô.

Linh hồn đã biến mất của Diệp Tư đã được con linh quỷ kỳ lạ kia bảo tồn, rồi sinh ra một Diệp Tư mới.

Đó chính là sư tỷ hiện giờ.

Thảo nào mỗi khi cô mất kiểm soát cảm xúc, cơ thể lại nhẹ đến mức không cảm thấy trọng lượng.

Sau khi sinh ra Diệp Tư, con linh quỷ thần kỳ kia đứng dậy chào tạm biệt Sở các chủ rồi bay vút lên không trung.

Ở giữa không trung, trên người nó hiện ra một bộ đạo bào, trên đầu đội một chiếc đạo quan lệch lạc, cứ thế bay cao rồi biến mất.

Sở các chủ trong mơ ôm lấy Diệp Tư mới sinh mà khóc nức nở.

Diệp Tư được sinh ra từ linh quỷ, bảo là người cũng được mà bảo là linh quỷ cũng chẳng sai, nhưng cũng không hẳn là linh quỷ vì cô có một linh hồn trọn vẹn.

“Đó chính là Diệp Tư.” Sở các chủ nhàn nhạt nói: “Diệp Tư mới sinh đã hôn mê suốt mười năm trời.

Trong mười năm đó, ta đã dùng Chân thực huyễn tượng để phục dựng lại mọi thứ của Bích Thủy Các.

Còn Diệp Tư sau khi tỉnh lại có mọi ký ức y hệt như trước đây, chỉ duy nhất thiếu đi ký ức về việc môn phái bị hủy diệt.” Đoạn ký ức đau thương đó dường như đã bị con linh quỷ kia xóa đi, hoặc có lẽ đã bị nó mang đi mất rồi.

Tống Thư Hàng: “...” Mối tình đầu của mình không phải linh quỷ, thật tốt quá.

Nhưng mà, mối tình đầu của mình lại do linh quỷ sinh ra, mình phải làm sao bây giờ?

“Tiếc thật, cậu đã ký khế ước với một con linh quỷ rồi, mà con đó còn đang có xu hướng tiến hóa lên cấp cao nữa.

Nếu không thì ta cũng muốn để cậu ký khế ước linh quỷ với Diệp Tư luôn cho rồi.” Sở các chủ nói.

Diệp sư tỷ cũng có thể bị ký khế ước như linh quỷ sao?

Thư Hàng đứng hình hoàn toàn.

Tống Thư Hàng: "Đợi đã, Diệp sư tỷ có thể ký kết Linh Quỷ Khế

Ước với người khác sao?" "Ừm, đúng vậy." Sở các chủ đáp: "Ngươi đừng kinh ngạc, dù sao hiện tại từ thể chất mà nói, Diệp Tư càng thiên về linh quỷ." Tống Thư Hàng hoảng quá.

Đây là vấn đề lớn mà... ...Ý là, luôn có một ngày, Diệp sư tỷ cũng sẽ giống linh quỷ, ký kết khế ước với người khác?

Nếu vậy, nếu tôi tiếp tục hẹn hò với Diệp sư tỷ, đột nhiên một ngày Diệp Tư lại ký Linh Quỷ Khế Ước với người khác, vậy tôi và Diệp sư tỷ phải làm sao?

Mỗi lần hẹn hò, đều bị một cái bóng đèn sáng trưng, thông qua 'Linh Quỷ Khế Ước' từ xa cảm ứng sao?

Nếu đối phương là nữ thì còn đỡ.

Nếu đối phương là nam...

Tương lai nếu tôi và Diệp sư tỷ trở thành 'Đạo Lữ Song Tu', cái người đàn ông ký Linh Quỷ Khế Ước với Diệp sư tỷ kia, có cảm động thân thụ không?

Siêu cấp đáng sợ.

Không đúng không đúng, Diệp sư tỷ nếu trở thành Đạo Lữ Song Tu với tôi, vậy thì tuyệt đối không thể ký Linh Quỷ Khế Ước với người khác nữa!

Cho dù đối phương là nữ cũng không thể.

Nhưng vấn đề lại đến...

Linh Quỷ Khế Ước có thể cưỡng chế ký kết mà!

Nếu đối phương thực lực đặc biệt cường đại, hoàn toàn có thể cưỡng ép Diệp sư tỷ ký xuống Linh Quỷ Khế Ước.

Ngay cả khế ước giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ của mình cũng là sau khi chinh phục linh quỷ mới ký kết.

Nói cách khác, mối tình đầu của tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị người ta ký khế ước cướp đi sao?

Điều này đơn giản là khiến người ta tuyệt vọng mà.

Cứ như vậy, nếu muốn đưa Diệp sư tỷ rời khỏi Bích Thủy Các, thì quá nguy hiểm rồi.

Bởi vì sự đáng sợ của nỗi tuyệt vọng này, Tống Thư Hàng chợt tỉnh giấc từ trong mộng cảnh. 8 tháng 6, Thứ Ba Tống Thư Hàng vừa tỉnh dậy, phát hiện mình vẫn nằm sấp trên sàn Vân Trung Các, vì tư thế nằm hơi khó chịu nên cổ cậu có chút đau mỏi. "Ngủ bao lâu rồi nhỉ?" Thư Hàng lẩm bẩm, vì trải qua Thời Gian Thành 'Địa Hạ Thành' nên điện thoại, đồng hồ trên người cậu đều trở nên không chính xác.

Trong phòng của Sở các chủ cũng không có công cụ tính giờ, nên cậu cũng không biết đã qua bao lâu.

Tống Thư Hàng nhìn Sở các chủ và Diệp sư tỷ đang ngủ trên giường, khẽ thở dài.

Thể chất của Diệp sư tỷ là một phiền phức lớn.

Linh quỷ bình thường có lẽ sẽ không thu hút sự chú ý của các tu sĩ mạnh mẽ... nhưng Diệp sư tỷ cực kỳ đặc biệt, hơn nữa đã là cảnh giới Ngũ Phẩm.

Còn quý giá hơn cả 'Cao Cấp Linh Quỷ'.

Ngay cả Thất Phẩm Tôn Giả, thậm chí Bát Phẩm Huyền Thánh khi nhìn thấy Diệp sư tỷ, nếu bản thân họ không có linh quỷ, cũng sẽ không ngại tặng cô một 'khế ước cưỡng chế' làm quà.

Nếu không giải quyết vấn đề này, cậu căn bản không dám đưa Diệp sư tỷ rời khỏi Bích Thủy Các.

Mối tình đầu của cậu, chẳng lẽ phải biến thành tình yêu xa?

...Cười khổ một tiếng, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng rời khỏi Vân Trung Các.

Diệp sư tỷ và Sở các chủ xem ra còn phải ngủ thêm một lúc nữa, Thư Hàng không tiện tiếp tục ở lại Vân Trung Các, nhìn hai mỹ nhân ngủ.

Vậy thì, tiếp theo đi đâu đây?

Đúng rồi, phải tìm Lý Âm Trúc trước đã.

Sau khi vào Bích Thủy Các, Lý Âm Trúc vì hàn bệnh phát tác mà lâm vào trạng thái ngủ, cũng không biết cô bé giờ thế nào rồi?

Cô bé này từ khi ra khỏi băng phong thì đặc biệt ỷ lại vào mình, gần như không rời nửa bước.

Nếu cô bé tỉnh lại mà không thấy mình ở bên cạnh, không biết có hoảng loạn không?

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng nhanh chóng rời khỏi Vân Trung Các, đến lối vào của Vân Trung Các.

Ngay khi Thư Hàng đặt chân vào khu vực 'lối vào Vân Trung Các', đột nhiên, bên cạnh có từng cột đá tinh tháp bay lên.

Tống Thư Hàng: "?" Đợi đã, đây hình như là hệ thống cảnh giới phải không?

Tại sao hệ thống phòng ngự của Vân Trung Các lại được kích hoạt?

Mình là từ trong Vân Trung Các đi ra mà!

Chẳng lẽ hệ thống phòng ngự này coi mình là "hộ khẩu đen" của Bích Thủy Các?

Tống Thư Hàng lập tức quyết định, hai chân dùng sức, mạnh mẽ nhảy lùi lại.

Đã là hệ thống phòng ngự, vậy mình nhảy trở lại Vân Trung Các thì chắc sẽ không sao chứ?

Tuy nhiên, ngay khi Tống Thư Hàng mạnh mẽ nhảy lùi lại, một tấm lưới lớn đột nhiên trùm xuống từ hư không, bắt giữ cậu.

Khoảnh khắc tiếp theo, mười sợi xích nữa từ những cột đá tinh tháp kia bắn ra, trói Tống Thư Hàng thành hình chữ 'Đại', treo lơ lửng ở lối vào Vân Trung Các.

Tư thế bị treo như vậy, vô cùng sỉ nhục. "Không!

Không muốn!" Tống Thư Hàng kêu lên, cậu bản năng giãy giụa vài cái.

Nhưng với tu vi nhị phẩm tu sĩ của cậu, làm sao có thể thoát khỏi hệ thống phòng ngự do Sở các chủ đích thân bố trí?

Cậu càng giãy giụa, những sợi xích trói cậu càng chặt.

Cơ thể vốn đang mở rộng thành hình chữ 'Đại' của cậu, bị kéo càng lúc càng chặt, bây giờ gần như sắp thành hình chữ 'Thổ', hai chân cậu đã sắp bị kéo thành 'xoạc ngang'!

Nếu không phải thể chất cậu trong khoảng thời gian này đã tăng cường đáng kể, độ dẻo dai của cơ thể xuất sắc, thì cái 'xoạc ngang' tiêu chuẩn này đã trực tiếp khiến cậu ngất xỉu rồi. "Đau đau đau đau, chân sắp chuột rút rồi." Tống Thư Hàng muốn khóc không ra nước mắt: "Sở các chủ, mau tỉnh dậy đi mà.

Là tôi mà, tôi không phải kẻ xâm nhập đâu, xin hãy mau thả tôi xuống!" Nhưng, Sở các chủ trong trạng thái ngủ say, làm sao có thể dễ dàng đánh thức như vậy?

Quan trọng hơn là, nơi đây là 'cấm địa' của Bích Thủy Các, các đệ tử bình thường trong Các nếu không có việc gì thì sẽ không đến khu vực 'cấm địa' này.

Tiếng kêu thảm thiết của cậu, không ai có thể nghe thấy.

Thư Hàng hoảng loạn.

Lúc này, không biết từ đâu một trận gió mát thổi qua, Tống Thư Hàng rùng mình một cái.

Hai chân bị kéo thành 'xoạc ngang' đau ê ẩm.

Không chỉ vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy bàng quang hơi trướng lên, có chút muốn đi vệ sinh.

Cái cảm giác buồn tiểu này rất kỳ diệu, khi bạn không để ý đến nó, đôi khi có thể nhịn rất lâu.

Nhưng khi bạn bắt đầu để ý đến nó, sẽ càng ngày càng cảm thấy buồn tiểu nghiêm trọng, càng để ý, càng có cảm giác không nhịn được.

Mặt cậu tái mét.

Đây đúng là họa vô đơn chí mà. "Cứu mạng, cứu mạng!

Bất kể là ai, hãy đến cứu tôi với!" Tống Thư Hàng xé họng hét lớn.

Cậu không muốn diễn cảnh bị treo thành 'xoạc ngang' rồi tè dầm đâu.

Chương 625

"Sở các chủ, mau tỉnh dậy đi mà.

Diệp sư tỷ, Diệp sư tỷ, mau tỉnh dậy đi mà!" "Bất kể là ai, hãy thả tôi xuống đi!" "Nếu không thả tôi xuống, tôi sẽ tè dầm ngay trước cửa Các của mấy người đó, tôi nói được làm được đó!" "Có ai không, có ai không!" "Chết tiệt, chẳng lẽ phòng ngủ của Sở các chủ có kết giới cách âm sao?" Hét mãi, Tống Thư Hàng kiệt sức, giọng cũng trở nên yếu ớt.

Haiz, tuyệt vọng rồi, hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới đầy ác ý này rồi.

Không được rồi, sắp tè ra mất.

Nhanh chóng chuyển sự chú ý, nghĩ về những chuyện khác.

Đúng rồi, trước đây trong tiểu thuyết võ hiệp, khi nhân vật chính uống say, còn có thể dùng nội lực bức rượu ra ngoài.

Vậy mình có thể bức tiểu ra ngoài không?

Có lẽ là một ý hay, mình bây giờ đã khai tịch Đan Điền, còn mấy cái lận mà!

Mình bây giờ mạnh hơn nhiều so với các đại hiệp trong tiểu thuyết võ hiệp, chắc chắn làm được. ...Làm được cái quái gì chứ!

Tiểu tiện cái thứ này cần bức à?

Vừa bức một cái là tè dầm ngay đó, được không hả!

Không được, chuyển sự chú ý, chuyển sự chú ý.

Đúng rồi, mình có thể mặc niệm "Địa Tạng Độ Hồn Kinh", niệm nhiều lần, sự lĩnh ngộ về thuật 'Siêu Độ' sẽ càng sâu sắc hơn.

Thế là, Tống Thư Hàng bắt đầu mặc niệm "Địa Tạng Độ Hồn Kinh", để chuyển sự chú ý.

Hình như thật sự có chút tác dụng?

Vậy thì niệm thêm vài lần nữa.

Đợi đã, chuyển sự chú ý quá tiêu cực rồi.

Mình nên chủ động hơn một chút, có lẽ mình có thể thử xem có thể dùng 'Giám Định Thuật Bí Pháp' để giám định sợi xích này không, xem có cách nào giải khai không?

Dù sao thì 'Giám Định Thuật Bí Pháp' của mình từ một góc độ nào đó mà nói, cũng rất hữu dụng mà.

Mặc dù bây giờ mình vẫn đang đeo 'Găng Tay Ái Tâm Kiếm Khách Mục Ngưu', nhưng cái găng tay nhỏ bé này chắc chắn không thể ngăn cản Giám Định Thuật.

Vậy thì thử xem sao, cùng lắm là chảy chút máu, phun máu mãi rồi cũng quen thôi. "Giám định cho tôi!" Tống Thư Hàng hét lớn.

Rất tiếc, Giám Định Bí Pháp không khởi động.

Mặc dù cách lớp găng tay cũng có một xác suất rất nhỏ để kích hoạt Giám Định Bí Pháp, nhưng xác suất đó thực sự quá nhỏ.

Haiz, không được rồi.

Vừa kích động, lại càng muốn đi vệ sinh hơn.

Hay là cứ tè đi... dù sao ở đây cũng không có ai nhìn thấy.

Không không không, không đúng.

Ý chí kiên định như thép của mình, sao có thể dễ dàng từ bỏ như vậy?

Trong quyển "Nhật Ký Khổ Hạnh Cao Tăng" nhảm nhí kia, vị cao tăng đó nhờ ý chí mà khắc phục được cả kịch độc.

Cái cảm giác buồn tiểu nhỏ bé này, xem tôi khắc phục cho mấy người xem đây.

Bây giờ, chính là lúc để kiểm tra xem ý chí của mình mạnh mẽ đến mức nào!

Ngay khi Tống Thư Hàng định dùng ý chí mạnh mẽ của mình để khắc phục mọi khó khăn...

Đột nhiên, cậu cảm thấy ở xương sống của mình truyền đến một trận mát mẻ dễ chịu.

Đó là một cảm giác sảng khoái như khi lưng đã còng làm việc rất lâu rồi bỗng thẳng người lên.

Đồng thời, phù văn khế ước giữa cậu và linh quỷ trong cơ thể hơi phát sáng.

Có chuyện gì xảy ra với linh quỷ sao?

Do vị đại năng đã mượn 'linh quỷ' dùng sức mạnh cường đại để bình ổn 'cảm ứng' giữa Tống Thư Hàng và linh quỷ, Tống Thư Hàng không thể biết linh quỷ đã trải qua chuyện gì.

Tuy nhiên, dựa vào mối liên hệ giữa khế ước, Tống Thư Hàng đã suy đoán được trạng thái hiện tại của linh quỷ – linh quỷ đang tiến hóa!

Linh quỷ của cậu vốn có cơ hội tiến hóa thành 'Cao Cấp Linh Quỷ', nhưng xác suất đó rất thấp, có lẽ Thư Hàng cả đời cũng không thể khiến linh quỷ hoàn thành tiến hóa.

Mà bây giờ, linh quỷ của cậu đang tiến hóa, tiến hóa hướng tới cảnh giới Cao Cấp Linh Quỷ.

Không, nói chính xác hơn, linh quỷ của cậu sắp hoàn thành tiến hóa rồi!

Quá trình tiến hóa đã đi vào giai đoạn cuối, vì vậy, phù văn khế ước trong cơ thể cậu mới phát sinh biến hóa.

Và cùng với sự tiến hóa của linh quỷ, Chân Khí trong Khí Hải Đan Điền, Long Vĩ Đan Điền, Long Trảo Đan Điền của Tống Thư Hàng bắt đầu bành trướng, tràn ra.

Trong khoảng thời gian này, Tống Thư Hàng lại phục dụng thêm vài viên 'Linh Thú Tinh', lượng Chân Khí trong cơ thể đã gần bão hòa.

Bây giờ, không cần Tống Thư Hàng đặc biệt khống chế, Chân Khí trong cơ thể bắt đầu xông vào Đan Điền thứ tư [Long Khu Đan Điền]!

Một loại cảm giác sảng khoái vô cùng tràn ngập khắp cơ thể Tống Thư Hàng. "A a a, không ổn rồi.

Cơ thể trở nên thoải mái như vậy, sẽ không nhịn được mất." Khóe mắt Tống Thư Hàng lại hơi ướt.

Đáng sợ hơn là, cùng với việc Chân Khí trong cơ thể bắt đầu công kích cửa ải 'Long Khu Đan Điền', cơ thể Tống Thư Hàng không tự chủ được mà rung lên.

Mà sự rung động của cơ thể cậu, lại khiến sợi xích trói cậu càng chặt hơn.

Cứ thế này, 'xoạc ngang' sẽ biến thành 'xoạc chữ U'.

Họa vô đơn chí.

Khi trạng thái Tống Thư Hàng đang rất tệ hại, lại có thứ trên người cậu bắt đầu gây rối – 'Túi Thu Nhỏ Một Tấc' trong ngực rung lên.

Sau đó, một chiếc găng tay bọc thép bạc từ 'Túi Thu Nhỏ Một Tấc' bay ra.

Chiếc găng tay bọc thép bạc này là thứ mà các chiến sĩ hải đởm của Đài Từ Điếu Điếu thờ phụng 'Hải Vương' muốn đoạt lấy.

Ban đầu, chiếc găng tay bọc thép bạc này bị Bạch Tôn Giả, Linh Vũ Điệp Tôn Giả và Toàn Phong Tôn Giả hợp lực đoạt lấy.

Cuối cùng, Diệt Phượng Công Tử lại cưỡng ép nhét chiếc găng tay này cho Tống Thư Hàng.

Chiếc găng tay bọc thép bạc này rõ ràng là một bảo bối, nhưng cũng là một phiền phức lớn, bởi vì cái 'Hải Vương' kia hình như có thể thông qua một tế đàn kỳ lạ để tiến hành huyết tế, sau đó xuyên qua sự hạn chế của không gian trực tiếp khóa chặt chiếc găng tay bọc thép bạc này.

Mà bây giờ, chiếc găng tay bạc bị một lực kéo dẫn, chui ra khỏi Túi Thu Nhỏ Một Tấc, rõ ràng là cái 'Hải Vương' kia lại bắt đầu mở tế đàn triệu hoán chiếc găng tay bạc này. "Không hay rồi." Tống Thư Hàng thầm kêu không ổn trong lòng.

Lần trước, trong trận đấu rác thải của Thủ Phù, 'Hải Vương' đã trực tiếp mở ra cánh cửa không gian, đoạt lấy găng tay bọc thép bạc.

Lần này, hắn sẽ không lại mở một cánh cửa không gian ngay trước mặt mình chứ?

Ong ong ong ong.

Găng tay bạc rung lên trong hư không, một đạo lực lượng không gian cách không giáng lâm, muốn bắt lấy găng tay bạc.

Chỉ là, đạo lực lượng không gian kia không thể khóa chặt chính xác găng tay bạc, dẫn đến cánh cửa không gian vẫn không thể mở ra.

Là Bích Thủy Các, phải biết, toàn bộ Bích Thủy Các đều là 'Thực Thể Huyễn Tượng' của Sở các chủ.

Dưới sự can nhiễu của 'Thực Thể Huyễn Tượng', Hải Vương không thể chính xác mở ra cánh cửa không gian ngay bên cạnh găng tay bạc.

Năm nhịp thở sau, đạo lực lượng không gian giáng lâm từ trên không bắt đầu dao động, Hải Vương bắt đầu trở nên nóng nảy.

Cuối cùng, hắn chuẩn bị cưỡng chế mở ra cánh cửa không gian – dù sao thì găng tay bạc cũng ở gần đây, cùng lắm là sau khi mở cánh cửa không gian thì tìm kiếm một chút là được!

Thế là, cách Tống Thư Hàng hơn một trăm mét, một vết nứt không gian từ từ hình thành.

Nếu cánh cửa không gian này mở ra, Tống Thư Hàng đang bị treo giữa không trung chắc chắn sẽ xong đời.

Ngay lúc này, một bàn tay trắng nõn bỗng xuất hiện bên cạnh Thư Hàng.

Bàn tay ngọc trắng muốt kia đối với đạo 'lực lượng không gian' kia, cách không nhẹ nhàng túm một cái.

Lực lượng không gian liền bị bóp nát, vết nứt không gian đang mở ra lập tức tan biến, cánh cửa không gian mở ra thất bại!

Không chỉ vậy, bàn tay nhỏ trắng nõn kia thuận theo đạo lực lượng không gian này, cách không ấn ra một chưởng.

Chưởng này, xuyên qua vô số hạn chế của không gian, trực tiếp đánh trúng thân thể Hải Vương.

Trong hư không, ẩn ẩn truyền đến tiếng kêu thảm thiết liên hồi của Hải Vương.

Chưởng nhìn có vẻ nhẹ nhàng kia, uy lực không hề tầm thường!

Trộm gà không được còn mất nắm gạo. "Sở tiền bối." Tống Thư

Hàng mừng rỡ kêu lên, chủ nhân của bàn tay trắng nõn này, chính là Sở các chủ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Sở các chủ dụi mắt bước ra từ hư không phía sau Tống Thư Hàng.

Toàn bộ Bích Thủy Các chính là thế giới của nàng, có người cưỡng chế dùng lực lượng không gian muốn xâm nhập, liền cưỡng chế đánh thức nàng khỏi giấc ngủ.

Vừa ngủ chưa đủ giấc nên nàng có chút cáu kỉnh, một chưởng dạy cho 'Hải Vương' kia cách làm người. "Chào buổi sáng, Thư Hàng." Sở các chủ lười biếng nói.

Mái tóc đen dài của nàng xõa trong hư không, khi nàng lơ lửng trên không trung, Thư Hàng mới nhìn rõ chiều dài mái tóc của nàng dài gấp ba lần cơ thể.

Tóc dài như vậy, không nặng sao?

Đợi đã, vấn đề bây giờ không phải cái này. "Xin hãy mau thả tôi xuống, Sở tiền bối." Tống Thư Hàng nghiến răng nói, sự nhịn nhục cũng có giới hạn mà, cậu thật sự sắp không nhịn được rồi. "Ừm, ngươi bị treo lên rồi à.

Gần đây sao vậy, từng người một đều thích bị treo trước cửa của ta?" Sở các chủ lẩm bẩm, sau đó nàng phất tay một cái, những sợi xích trói Tống Thư Hàng nhanh chóng co lại. [Ai mà thích bị treo trước cửa cô chứ!] Tống Thư Hàng thầm chửi trong lòng, đồng thời cậu từ giữa không trung rơi xuống, một cú lộn người đẹp mắt, ổn định hạ cánh.

Chương 626

Ngay khi cậu hạ cánh thuận lợi, [Long Khu Đan Điền] trong cơ thể cậu vừa vặn bị khai mở một cách thô bạo, Đan Điền thứ tư, Long Khu Đan Điền khai tịch thành công!

Thể chất Tống Thư Hàng lại tăng lên một chút, tuy nhiên, tinh thần lực cũng tăng không ít, mà cái đau nhói ở mi tâm lại càng tăng chứ không giảm.

Nếu không nhanh chóng nâng thể chất lên cảnh giới 'Tam Phẩm', cái đau nhói ở mi tâm sẽ càng ngày càng nghiêm trọng. "Linh quỷ thăng cấp thành công rồi." Tống Thư Hàng thầm hiểu rõ trong lòng, thông qua Linh Quỷ Khế Ước, cậu có thể cảm ứng được linh quỷ đã hoàn thành thăng cấp.

Hiện giờ linh quỷ đã là 'Cao Cấp Linh Quỷ', là một tồn tại sánh ngang thiên tài tu sĩ, tốc độ tu luyện nhanh hơn tu sĩ bình thường, thậm chí còn có thể tu luyện Quỷ Đạo Pháp Thuật!

Quả là một tin vừa đáng mừng vừa đáng sợ.

Nhưng bây giờ, điều quan trọng hơn không phải cái này.

Tống Thư Hàng vội nói: "Tiền bối, nhà xí ở đâu?" "Nơi ngũ cốc luân hồi sao?

Ngươi và cô bé tên Lý Âm Trúc kia quả nhiên rất có duyên mà." Sở các chủ cười ha hả, nàng búng tay một cái.

Bốp!

Tống Thư Hàng bị truyền tống đi.

Sau khi truyền tống Thư Hàng đi, Sở các chủ cúi người, nhặt chiếc hộ thủ bạc kia lên, nhẹ nhàng nói: "Thánh Kiếm Chiến Tranh

Bảo Giáp, đáng tiếc chỉ có một chiếc găng tay." Bộ giáp này nếu thu thập đủ thì là Tiên Khí cấp bậc Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Sở các chủ nghe nói vào thời thượng cổ, bộ giáp này tổng cộng có mười hai bộ, nếu có thể thu thập đủ mười hai bộ thì sẽ phát hiện ra bí ẩn trường sinh ẩn chứa bên trong. "Ừm, tuy rằng chỉ có một chiếc găng tay, nhưng chỉ cần phối hợp thêm một ít dược liệu, vẽ một trận pháp, dùng để che giấu khí tức linh quỷ trên người Diệp Tư, ngụy trang cô bé thành tu sĩ bình thường, thì cũng đủ rồi." Sở các chủ lẩm bẩm.

Sau đó, nàng từ trên người lấy ra một cái bình, đổ lên chiếc găng tay bạc này.

Chất lỏng màu xanh biếc đổ ra từ trong bình, rơi xuống trên găng tay bạc.

Chất lỏng còn chưa chạm vào găng tay bạc, đã phát ra tiếng 'xèo xèo', và có một lượng lớn khói bốc lên.

Đó là dấu ấn mà 'Hải Vương' dùng để khóa chặt găng tay bạc từ xa, cũng là kênh liên lạc giữa bộ 'Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp' này và tế đàn dưới đáy biển.

Mà bây giờ, chất lỏng xanh biếc mà Sở các chủ đổ ra đã trực tiếp làm tan chảy sạch sẽ dấu ấn này.

Từ khoảnh khắc này trở đi, dù 'Hải Vương' có khởi động huyết tế nữa, cũng không thể cảm ứng được chiếc găng tay bạc này.

Làm xong tất cả những điều này, Sở các chủ lại lưu lại dấu ấn của chính mình trên chiếc găng tay bạc này, dấu ấn này là một tọa độ không gian.

Thông qua tọa độ không gian, Sở các chủ có thể xuất hiện bên cạnh găng tay bạc bất cứ lúc nào: "Thế này thì tạm ổn rồi." [Sau đó, Tống tiểu hữu sắp phải quay lại.] Sở các chủ lại búng tay một cái.

Bốp.

Tống Thư Hàng liền xuất hiện trước mặt nàng, lúc này Thư Hàng đang tạo dáng chạy bộ. "Nhà xí xong rồi chứ." Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: "..." Các chủ ngài truyền tống tôi đến đây, chẳng lẽ không chú ý trạng thái của tôi sao?

Không sợ đột nhiên truyền tống tôi đến đây, tè ra sàn nhà ngay trước cửa ngài sao?

Sở các chủ: "Chiếc găng tay bạc này, trả ngươi." Tống Thư Hàng nhận lấy găng tay, cảm kích nói: "Cảm ơn Sở tiền bối." Lần này thật sự là nhờ có Sở các chủ, nếu không phải lần này cậu vừa vặn ở 'Bích Thủy Các', cái 'Hải Vương' kia mở cánh cửa truyền tống, đoạt lại chiếc 'găng tay bạc' này đồng thời, nhất định sẽ không ngại thuận tay giết chết Tống Thư Hàng, tiểu tu sĩ nhị phẩm chướng mắt này. "Không cần khách khí." Sở các chủ cười mỉm, hỏi: "Ngươi muốn rời khỏi Bích Thủy Các, phải không?" "Đúng vậy, tiền bối.

Một là tôi chắc đã hoàn thành lời hẹn với Bạch tiền bối, hai là, linh quỷ của tôi gặp vấn đề." Tống Thư Hàng đáp. "Linh quỷ gặp vấn đề sao?" Sở các chủ tò mò hỏi. "Linh quỷ của tôi, mấy hôm trước tôi đã phái nó về Địa Cầu.

Sau đó, cách đây không lâu, nó bị người ta cưỡng chế mang đi." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Giờ cậu phải trở về Địa Cầu tìm linh quỷ của mình. "Thì ra là vậy.

Đã vậy ngươi có việc, ta sẽ không giữ ngươi ở lại lâu." Sở các chủ gật đầu, lại nói: "Đúng rồi, cô bé tên Lý Âm Trúc mà ngươi mang đến, bệnh tình rất không lạc quan." "Bệnh tình của cô bé lại nặng hơn sao?" Tống Thư Hàng nhíu mày.

Bệnh tình của Lý Âm Trúc, cậu gần như bất lực, bây giờ cậu chỉ có thể đặt hy vọng vào 'cấm địa' mà Đạo Trưởng Lý Thiên Tố đã khám phá trước khi Hóa Đạo, có lẽ bên trong có hy vọng chữa trị bệnh tình của Lý Âm Trúc.

Tuy nhiên, để đến được 'cấm địa' đó, còn phải xem Bạch Tôn Giả khi nào có thời gian.

Nếu không, với thực lực của Tống Thư Hàng đi qua đó chỉ là tự tìm cái chết. "Ừm, nhiều nhất là một năm nữa, hàn khí trong cơ thể cô bé sẽ hình thành Sinh Tử Chi Kiếp.

Vượt qua thì cô bé còn sống thêm vài năm, không vượt qua thì cái chờ đợi cô bé chính là sự đóng băng vĩnh viễn." Sở các chủ đáp. "Một năm?" Tống Thư Hàng nhíu mày, một năm thì quá gấp rút, cậu căn bản không nắm chắc tìm được cách chữa trị Lý Âm Trúc trong một năm.

Có lẽ... cái tồn tại 'có thể bán mọi thứ' mà Thất Tu tiền bối từng nói, có thể mua được cách chữa trị Lý Âm Trúc.

Nhưng, cái 'có thể bán mọi thứ' đó còn chưa tìm thấy tung tích, cũng không biết Thất Tu tiền bối trong vòng một năm có thể tìm thấy đối phương không.

Hơn nữa, Linh Thạch là một vấn đề lớn.

Sở các chủ nhìn ra sự khổ não của Tống Thư Hàng, suy nghĩ một lúc, nàng lên tiếng: "Nếu ngươi trong vòng một năm, không nắm chắc chữa khỏi hàn bệnh cho cô bé.

Ta thì có thể làm cho hàn bệnh của cô bé, kéo dài thêm mười hai năm nữa." Mười hai năm?

Tống Thư Hàng lập tức vui mừng trong lòng: "Xin tiền bối chỉ điểm!" "Cái giá không hề nhỏ đâu." Sở các chủ cười nói.

Tống Thư Hàng: "Cần cái giá như thế nào?" Chỉ cần là cái giá cậu có thể gom đủ, dù là vay mượn, cậu cũng sẽ vay mượn cho đủ.

Cậu nợ Đạo Trưởng Lý Thiên Tố, cha của Lý Âm Trúc quá nhiều thứ.

Hơn nữa vì nhập mộng, cậu và Lý Âm Trúc có duyên phận rất sâu sắc. "Thời Gian Thành, ngươi cũng đã trải nghiệm qua, mười hai ngày trong Địa Hạ Thành của Thời Gian Thành tương đương với một ngày bên ngoài.

Mà phía trên Thời Gian Thành, một ngày tương đương với mười hai ngày bên ngoài.

Chỉ cần để cô bé vào Thời Gian Thành, cô bé ở trong đó một năm, bên ngoài sẽ là mười hai năm.

Đương nhiên, để duy trì Thời Gian Thành vận chuyển, cần tiêu hao rất nhiều Linh Thạch." Sở các chủ từ từ đáp. "Tiền bối, có thể nói cho tôi biết ước chừng cần bao nhiêu Linh Thạch không?" Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Liên quan đến khái niệm 'thời gian', có thể tưởng tượng, đây chắc chắn là một con số Linh Thạch thiên văn.

Nhưng dù bao nhiêu, cậu cũng sẽ cố gắng tìm cách gom đủ.

Sở các chủ chớp chớp mắt, nói: "Linh Thạch ta tạm thời không thiếu...

Vì vậy, về cái giá, ta muốn những thứ khác." "Tiền bối xin nói." Tống Thư Hàng đáp.

Sở các chủ: "Chiếc găng tay bạc kia." "Không thành vấn đề!" Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa lại chiếc găng tay bạc cho Sở các chủ, đặc biệt hào sảng. "Ta nhắc nhở ngươi trước, chiếc găng tay bạc này, không phải là thứ bình thường.

Nó cực kỳ quý giá, thậm chí ngay cả tu sĩ cấp bậc Bát Phẩm Huyền Thánh cũng sẽ khao khát có được nó, ngươi xác định dùng nó để giao dịch với ta chứ?" Sở các chủ mỉm cười nói. "Tôi biết sự quý giá của nó." Tống Thư Hàng gật đầu.

Bạch Tôn Giả, Linh Vũ Điệp Tôn Giả, Toàn Phong Tôn Giả hợp lực, mới cướp được chiếc găng tay bạc này từ tay Hải Vương.

Nhưng, dùng găng tay bạc đổi lấy mười hai năm kéo dài thời gian cho Lý Âm Trúc, giao dịch này rất có lời.

Mặt khác, so với sự quý giá của nó, trong mắt Thư Hàng, chiếc găng tay bạc này còn là một phiền phức lớn mà! "Ha ha ha." Sở các chủ thu chiếc găng tay bạc, lại hỏi: "Khi ngươi trở về Địa Cầu, có muốn mang Diệp Tư đi không?" "Muốn mang đi, chỉ là tôi e rằng không thể mang Diệp sư tỷ rời khỏi Bích Thủy Các." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Thực lực hiện tại của cậu, căn bản không thể bảo vệ Diệp sư tỷ.

Nếu đưa cô về Địa Cầu, vạn nhất gặp phải Tôn Giả, Huyền Thánh nào đó, cưỡng chế bắt Diệp Tư đi.

Đến lúc đó Thư Hàng khóc cũng không có chỗ mà khóc. "Ừm.

Đã vậy thì, việc của Diệp Tư cứ để ta giải thích với cô bé.

Ngươi cứ yên tâm trở về Địa Cầu." Sở các chủ nói xong, lại đưa ra một khối lệnh bài, nói: "Ngươi mang theo cái này.

Đây là lệnh bài thông hành Bích Thủy Các, có nó ngươi có thể tìm thấy Bích Thủy Các bất cứ lúc nào.

Ngoài ra, nó còn có chức năng tăng cường của 'Thiên Lý Truyền Âm', nếu may mắn, ngươi ở Địa Cầu cũng có thể liên hệ với Diệp Tư trong Bích Thủy Các." Tống Thư Hàng cẩn thận thu lại lệnh bài này: "Cảm ơn các chủ." Xem ra, mối tình đầu thật sự sẽ biến thành tình yêu xa.

Một bên khác, trong Các Lâu tiếp đãi khách của Bích Thủy Các.

Lý Âm Trúc co ro trên giường, run cầm cập.

Hàn bệnh của cô bé càng ngày càng không theo quy luật, hơn nữa cũng càng ngày càng nghiêm trọng, lúc này cả căn phòng đều tràn ngập hàn khí.

Cái chăn cô bé đắp trên người cũng đã đóng băng.

Kim Đồng Ngọc Nữ đã đặt phù văn tăng nhiệt độ phòng trong phòng, nhưng những phù văn này nhiều nhất chỉ nửa canh giờ là bị hàn khí trên người Lý Âm Trúc phá hủy.

Ngay cả việc đốt chậu than cũng bị dập tắt trong thời gian rất ngắn.

Lúc này, ý thức Lý Âm Trúc càng lúc càng mơ hồ.

Cô bé cố gắng mở đôi mắt bạc không ngừng nhìn khắp nơi, muốn tìm kiếm bóng dáng khiến cô bé an tâm.

Chỉ là đã mấy ngày rồi, bóng dáng đó vẫn không xuất hiện.

Hàn khí dâng lên, Lý Âm Trúc rùng mình một cái, co ro thành một cục.

Lúc này, cửa phòng lại một lần nữa mở ra.

Lý Âm Trúc nhanh chóng ngẩng đầu nhìn về phía cửa.

Nhưng, người đi vào vẫn là Kim Đồng Ngọc Nữ.

Ánh mắt Lý Âm Trúc không che giấu được vẻ thất vọng.

Kim Đồng trên tay cầm phù văn tăng nhiệt độ phòng, thay thế những phù văn bị hàn khí phá hủy.

Còn Ngọc Nữ trong tay bưng một viên Hỏa Diễm Châu tỏa ra nhiệt khí, đặt gần Lý Âm Trúc. "Cảm ơn." Lý Âm Trúc khẽ nói.

Chương 627

"Không cần khách khí." Kim Đồng Ngọc Nữ mỉm cười.

Lúc này, đột nhiên ở cửa có một bóng người không trung xuất hiện.

Bốp một tiếng, ngã lăn ra đất.

Là Tống Thư Hàng bị Sở các chủ truyền tống đến.

Trước khi về Địa Cầu, Tống Thư Hàng cần sắp xếp ổn thỏa cho Lý Âm Trúc...

Còn có cô bé Sở Sở, không biết cô bé chọn ở lại Bích Thủy Các chăm sóc Lý Âm Trúc, hay là cùng cậu trở về Địa Cầu? ************* Gì?

Còn vé tháng sao?

Tôi thấy rồi, hào quang của vé tháng!

Lý Âm Trúc đang co ro thành một cục, sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, đôi mắt bạc lập tức sáng rực lên.

Kim Đồng Ngọc Nữ hành lễ với Thư Hàng. "Tống đạo hữu, xin chào." "Tống đạo hữu buổi sáng an lành." Tống Thư Hàng từ dưới đất bò dậy, phủi phủi bụi trên người, đáp lễ Kim Đồng Ngọc Nữ: "Chào buổi sáng hai vị đạo hữu, cảm ơn hai vị đạo hữu đã giúp đỡ chăm sóc, tiểu...

Âm Trúc." Chết tiệt suýt nữa, vừa rồi Tống Thư Hàng suýt chút nữa thuận miệng nói ra hai chữ 'tiểu nữ'.

Chủ yếu là do ảnh hưởng của 'nhập mộng' với Đạo Trưởng Lý Thiên Tố quá sâu.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhìn Lý Âm Trúc đang co ro trên giường, run rẩy.

Suy nghĩ một lúc, cậu lấy ra Bảo Đao Bá Toái.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Kim Đồng Ngọc Nữ, Tống Thư Hàng kích hoạt 'Hỏa Diễm Đao' trên cổ đồng giới chỉ, một luồng Hỏa Diễm Đao khí hóa thành hình bán nguyệt, chém về phía vị trí của Lý Âm Trúc. "Tống đạo hữu, ngươi làm gì vậy?" Kim Đồng Ngọc Nữ trợn tròn mắt, Tống Thư Hàng ra tay quá đột ngột, Kim Đồng Ngọc Nữ thậm chí không kịp chống đỡ.

Tống Thư Hàng vội vàng giải thích: "Không sao không sao, Hỏa Diễm Đao này tôi bây giờ khống chế rất thành thạo rồi, muốn nó tiêu tán lập tức sẽ tiêu tán.

Hơn nữa, hai vị cứ tiếp tục xem đi." Đang nói chuyện, Lý Âm Trúc trên giường nhanh chóng bò dậy, chạy đến phía trước Hỏa Diễm Đao, sau đó cô bé khẽ há miệng, tóc bạc bay lượn, hai tay nhanh chóng kết vài đạo ấn. "Hấp!" Miệng nhỏ của cô bé hút một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, luồng Hỏa Diễm Đao khí khổng lồ giống như mì sợi, bị Lý Âm Trúc hút vào miệng nhỏ.

Xì xì xì ~~ Chỉ khoảng hai giây, toàn bộ Hỏa Diễm Đao khí bị cô bé hấp thu sạch sẽ. "Rắm ~~" Lý Âm Trúc hài lòng ợ một tiếng, vẻ mặt hưởng thụ.

Nuốt xong Hỏa Diễm Đao, sắc mặt cô bé cũng trở nên hồng hào hơn rất nhiều, hàn ý trên người cũng bị áp chế.

Đương nhiên, nuốt Hỏa Diễm Đao chỉ là phương pháp chữa trị ngọn không trị gốc, chỉ có thể tạm thời áp chế hàn khí trong cơ thể cô bé, khiến cô bé không còn đau đớn như vậy.

Đây cũng là tiểu pháp thuật mà cha cô bé là Đạo Trưởng Lý Thiên

Tố khổ tâm nghiên cứu ra.

Bên cạnh, Kim Đồng Ngọc Nữ trợn tròn mắt: O_O "Muốn nữa không?" Tống Thư Hàng hỏi Lý Âm Trúc.

Lý Âm Trúc lắc đầu, cô bé từ trên giường nhảy xuống, chạy những bước chân ngắn đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó, bàn tay nhỏ bé thuần thục nắm lấy góc áo Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay bế cô bé lên: "Vậy tôi đưa em đi tìm Sở Sở trước, sau đó, tôi sẽ đưa em đến một nơi tốt." Lạnh quá, cho dù đã ăn một luồng Hỏa Diễm Đao, nhiệt độ trên người Lý Âm Trúc vẫn rất thấp, vào mùa hè ôm cô bé chắc chắn sẽ rất thoải mái nhỉ.

Không đúng không đúng, nếu hàn khí của cô bé phát tác, mùa hè ôm cô bé cũng sẽ nếm trải sự khắc nghiệt của mùa đông. "Vâng." Lý Âm Trúc ngoan ngoãn gật đầu.

Tống Thư Hàng vẫy tay chào Kim Đồng Ngọc Nữ, tạm biệt họ.

Sau đó, cậu bế Lý Âm Trúc đi đến 'Địa Hạ Thành' của Thời Gian Thành, có lệnh bài của Sở các chủ, cậu có thể tự do đi lại khắp nơi trong Bích Thủy Các.

Bây giờ Bích Thủy Các, cũng không hoàn toàn là 'Thực Thể Huyễn Tượng' của Sở các chủ.

Ít nhất, Vân Trung Các của chính Sở các chủ, và Thời Gian Thành, đều là những kiến trúc thật sự được xây dựng sau này.

Một bên khác.

Cốc Lão Nhân sau khi bị Sở các chủ ném đi, bị ném vào không gian truyền tống, không biết đã truyền tống đến đâu.

Khi gã biến mất khỏi trạng thái truyền tống, phát hiện mình hình như bị nhét vào thứ gì đó bên trong. "Chật quá, chuyện gì vậy?

Mình bị vị Sở các chủ kia truyền tống đến đâu rồi?" Cốc Lão Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Gã cảm giác mình như bị nhét vào đáy sa mạc, không thể động đậy.

Thậm chí lỗ mũi hình như cũng đầy vật cản.

Gã lại lập tức kiểm tra cơ thể mình...

May mắn là, trong cơ thể không có dị vật nào xâm nhập.

Có lẽ là Sở các chủ khi truyền tống gã, còn phủ cho gã một lớp bảo vệ. "Cảm giác vị Sở các chủ kia tính khí không được tốt lắm, trong bích họa miêu tả, nàng không phải ôn nhu lương thiện sao?

Thế này thì 'Thiên Khấp Bảo Điển' của mình còn hy vọng không?" Cốc Lão Nhân trong lòng có chút thất vọng.

Thôi, không nghĩ nhiều nữa, trước tiên ra khỏi nơi kỳ lạ này đã.

Chỉ cần biết được Bích Thủy Các ở đâu, gã chỉ cần kiên trì, dựa vào ý chí kiên cường, tổng sẽ có ngày làm cảm động đối phương!

Nghĩ đến đây, linh lực trong đan điền Cốc Lão Nhân bùng nổ, bùng nổ về bốn phương tám hướng của cơ thể!

Oanh ~~ An Lạc, trong một khu rừng núi sâu có phong cảnh tươi đẹp.

Có mấy thanh niên rảnh rỗi không có việc gì làm đã vượt núi băng rừng, đến được nơi này.

Gần đây có rất nhiều thanh niên, vừa sinh ra đã ở vạch đích của cuộc đời, đặc biệt nhàn rỗi.

Một thanh niên đầu trọc uống một ngụm nước, nói: "Lần trước một người anh em của tôi nhắc đến, trên đỉnh ngọn núi phía trước, có một khối đá khổng lồ, hình dáng đặc biệt đẹp mắt, được gọi là kỳ thạch hiếm có." Một thanh niên khác đeo ba lô, cười tiếp lời: "Tôi cũng nghe nói, tôi còn nghe nói đoàn làm phim Tây Du Ký năm nay cũng đã để mắt đến đây rồi, có lẽ sẽ quay cảnh Hầu Vương xuất thế trên ngọn núi đó." "Vậy tôi phải qua đó xem thử mới được, dù sao hôm nay rảnh rỗi cũng không có việc gì làm." Một cô gái trẻ lên tiếng, cô gái thích vận động này trông đặc biệt tinh thần.

Thanh niên đầu trọc nói: "Thật ra chúng ta đứng ở góc độ này cũng có thể lờ mờ nhìn thấy khối cự thạch kia.

Tiểu Tư Nãi qua đây, đến góc độ của tôi, vừa vặn có thể nhìn thấy." Cô gái thích vận động rất hứng thú xích lại gần.

Quả nhiên, đứng ở góc độ này, có thể nhìn thấy khối cự thạch cách đó không xa trên đỉnh núi, hình dáng rất đặc sắc.

Tiểu Tư cười hì hì nói: "Đẹp quá, chúng ta tăng tốc lên, tranh thủ trời còn sáng, chụp ảnh với khối kỳ thạch này." Rồi...

Ngay khi nhóm nam nữ thanh niên này đang cười nói, đột nhiên, từ xa truyền đến tiếng nổ vang trời.

Tiếng nổ đó giống như pháo núi, chấn động đến mức tai muốn điếc.

Mấy thanh niên cảm thấy dưới chân mình cũng đang rung chuyển. "A a a ~ nổ rồi!" Tiểu Tư hét lớn. "Động đất hay sạt lở núi?" "Không phải động đất, chắc là ai đó vô đức lén lút bắn pháo núi?" "Không đúng, là khối kỳ thạch phía trước nổ tung!" Tiểu Tư lại hét lên.

Từ xa, khối kỳ thạch xinh đẹp kia mạnh mẽ nổ tung, dù cách rất xa, vẫn có thể cảm nhận được cảm giác chấn động khi kỳ thạch nổ.

Khoảnh khắc tiếp theo, nhóm nam nữ thanh niên này nhìn thấy từ trong khối cự thạch đó, có một bóng người phát sáng, bay vút lên không, thẳng lên mây xanh.

Khi bóng người đó bay vút lên trời, còn phát ra một trận tiếng kêu 'ô ô ô' kỳ lạ. "Chết tiệt, Hầu Vương xuất thế!" "Ngộ Không, là Ngộ Không!" "Quay lại, mau quay lại đi!" "Sợ chết tôi rồi, chết tiệt, cách xa quá, quay không rõ nét." "Muộn rồi, bay lên không trung mất rồi, quay không được nữa." "Mau qua đó xem, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Thế là, nhóm nam nữ thanh niên này nhanh chóng chạy về phía nơi khối đá kỳ lạ nổ tung.

Đây chính là cảnh 'Hầu Vương xuất thế' thật sự đó, tuy không biết thứ bay ra từ bên trong là gì, nhưng đây tuyệt đối là kỳ tích.

Nếu đăng video lên mạng, chắc chắn sẽ gây chấn động.

Nhưng, do vấn đề khoảng cách, hình ảnh quay được rất mờ.

Nếu đăng lên mạng, liệu mọi người trên mạng có nghĩ là bọn họ đang làm trò đùa ác không?

Kệ đi, đến lúc đó đăng lên rồi tính!

Một bên khác, trên một hòn đảo nào đó ở Thái Bình Dương. "Cuối cùng, công đức viên mãn." Thất Sinh Phù Phủ Chủ hài lòng lấy ra cuốn sổ nhỏ, gạch bỏ mục [Vô Giáo Vô Loại, dạy người nhận biết chữ Hán].

Trải qua mấy tháng, nhiệm vụ này đã hoàn thành.

Hơn nữa, Huyết Thần Toản của Tống tiểu hữu cũng đã đổi được rồi, đã đến lúc xung kích cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cất cuốn sổ nhỏ, lại ngẩng đầu nhìn những thổ dân trên đảo bên ngoài, những thổ dân này tuy hơi ngốc nghếch, nhưng sau khi ở chung một thời gian, ít nhiều cũng nảy sinh chút tình cảm.

Từ một góc độ nào đó mà nói, những người man rợ này đều là 'học sinh' của Thất Sinh Phù Phủ Chủ mà. "Thôi được rồi, trước khi rời đi, cho bọn họ chút lợi lộc vậy.

Đợi ta gọi điện về phủ, điều hai vị Tiên Trù qua đây, làm cho bọn họ một bữa ngon, để bọn họ biết thế nào mới gọi là mỹ thực 'ngon'.

Đúng rồi, đến lúc đó lại cho bọn họ uống chút đan dịch, để bọn họ có thể thân thể khỏe mạnh, trường mệnh trăm tuổi vậy." Tiền bối Thất Sinh Phù vuốt cằm, thầm nghĩ trong lòng. ...Và cùng lúc đó, trong khu rừng nhỏ trên đảo thổ dân.

Một nhóm thổ dân kiên trì luyện tập mỗi ngày 'Thời Đại Đang Chiêu Hoán' tập trung lại với nhau. "Không được nữa rồi, tên ác ma đó quá tàn nhẫn, hôm nay Lão Thất, Lão Thập Cửu, đều bị treo lên cây đánh.

Bây giờ vẫn còn treo trên cây đó." "Còn tôi nữa, bị đói hai bữa, giờ tôi nhìn thấy vỏ cây cũng sáng mắt lên." "Tôi bị đánh vào lòng bàn tay nhỏ, giờ lòng bàn tay vẫn còn đỏ ửng, cầm bút cũng không nổi, nhưng tối nay còn có bài tập một ngàn chữ, phải chép năm lần.

Tôi không biết phải viết đến bao giờ." "Tôi nghe nói, tên ác ma đó không chỉ muốn cưỡng bức chúng ta học tập.

Hắn còn muốn đưa bàn tay độc ác của mình đến con cái của chúng ta!

Nghe nói hắn còn chuẩn bị mở một thứ gọi là 'trường tiểu học', muốn con cái của chúng ta cũng vào đó, ngày ngày bị hắn treo đánh, ngày ngày đói bụng, ngày ngày đánh vào lòng bàn tay nhỏ." "Sợ quá, ngày tháng này không thể sống nổi nữa rồi." "Vậy nên, giống như lời thầy Joseph nói, nơi nào có áp bức, nơi đó có phản kháng!

Chúng ta phải đoàn kết lại, chúng ta phải phản kháng!" "Chúng ta không thể kéo dài nữa, vậy nên chúng ta phải hạ quyết tâm!" "Hôm nay, ngay trong hôm nay, chúng ta phải tập hợp lại, phản kháng tên ác ma đó!" "Có áp bức, thì có phản kháng!

Chúng ta không muốn đói bụng, chúng ta không muốn bị treo đánh, không muốn bị đánh vào lòng bàn tay nhỏ, chúng ta không muốn có nhiều bài tập như vậy!" "Bài tập thì có thể có, nhưng tuyệt đối không thể nhiều như vậy.

Mỗi ngày tôi đều viết đến nửa đêm, hôm sau còn phải sáu giờ dậy, muốn khóc quá." "Gần đây tôi cảm thấy thị lực của mình hơi kém, chắc chắn là do mỗi ngày viết bài tập đến quá muộn." "Đừng biến thành buổi họp kể khổ nữa, hôm nay chúng ta hãy hành động, phản kháng tên ác ma đó!" "Được, hôm nay hành động!" Một nhóm thổ dân cuối cùng đã hạ quyết tâm. "Chúng ta đi kêu gọi bạn bè người thân, tối nay, hãy để chúng ta tay trong tay, lòng nối liền lòng, đồng tâm hiệp lực, chém yêu trừ ma!" Thế là, các thổ dân cuối cùng đã họp xong và tản ra, họ bắt đầu gọi bạn bè, tối nay, họ sẽ tiến hành hành động phản kháng ác ma.

Chương 628

...Thất Sinh Phù Phủ Chủ luôn giám sát toàn đảo: "..." Thất Sinh Phù Phủ Chủ đặt điện thoại xuống, vốn dĩ hắn còn định điều hai vị 'Tiên Trù' từ phủ đến, để cư dân trên đảo nếm thử những món mỹ vị quý hiếm, và cũng hơi tăng cường tuổi thọ của họ.

Nhưng bây giờ nếm thử cái quái gì!

Xem bản tọa tối nay làm sao dọa chết các ngươi.

Tối hôm đó.

Các cư dân trên đảo thổ dân đều tụ tập lại.

Sau đó, một thổ dân vóc dáng cao lớn đứng dậy, hắn là người chủ đạo kế hoạch phản kháng lần này.

Hắn giơ tay hô lớn: "Hôm nay, ngay trong hôm nay, chúng ta nhất định phải kiên quyết phản kháng tên ác ma đó!" Bên dưới lập tức có thổ dân mắt sáng rực, đáp: "Đúng, chúng ta phải phản kháng hắn!

Sau đó, bài tập mỗi ngày nhất định phải giảm một nửa, không, nhất định phải giảm hơn hai phần ba mới được!" "Còn nữa còn nữa, tuyệt đối không thể một lần đói hai bữa, nhiều nhất là đói một bữa, nếu không tôi không chịu nổi!" "Đúng vậy, còn đánh vào lòng bàn tay, nhiều nhất là đánh một bàn tay.

Nếu đánh cả hai bàn tay thì căn bản không thể viết bài tập." Các thổ dân được kêu gọi đến, bắt đầu lớn tiếng nói ra nguyện vọng của mình – đây là những nguyện vọng đơn thuần đến mức nào!

Nhiều nhất đói một bữa, nhiều nhất đánh đỏ một bàn tay, đánh đỏ tay rồi cũng không quên viết bài tập.

Lúc này, thổ dân vóc dáng cao lớn trầm giọng nói: "Vô dụng!

Các ngươi, đều quá vô dụng!

Lần này chúng ta, muốn phản kháng tên ác ma đó, muốn đánh đổ hắn!

Bài tập giảm một phần ba?

Thế sao đủ?

Chúng ta không muốn bài tập!" Thổ dân vóc dáng cao lớn trầm giọng nói.

Các thổ dân bên dưới ngẩn người, đúng vậy, tại sao chúng ta lại phải có bài tập? "Không muốn bài tập, không muốn bài tập!" Tất cả thổ dân lớn tiếng nói.

Thổ dân vóc dáng cao lớn tiếp tục nói: "Tương tự, chúng ta không muốn đói bụng, chúng ta không muốn bị đánh vào lòng bàn tay, chúng ta không muốn bị treo lên đánh!" "Không muốn đói bụng, không muốn bị đánh vào lòng bàn tay, không muốn bị treo lên đánh!" Tất cả các thổ dân lớn tiếng nói.

Nếu thế giới này không có bài tập, không bị đánh lòng bàn tay, không bị treo đánh, không bị bỏ đói không cho ăn – thì đó đơn giản là tiên cảnh! "Vì vậy, chúng ta phải phản kháng hắn, chúng ta phải lật đổ sự thống trị của hắn!" Thổ dân vóc dáng cao lớn hét lên: "Đánh đổ đảo chủ tàn bạo, đánh đổ đảo chủ tàn bạo!" Tất cả thổ dân cảm thấy nhiệt huyết sôi trào: "Đánh đổ đảo chủ tàn bạo!

Đánh đổ đảo chủ tàn bạo!" Thổ dân vóc dáng cao lớn dùng sức nắm chặt tay, sau đó, tạo dáng khởi thủ của 'Thời Đại Đang Chiêu Hoán': "Vậy thì, trước khi phản kháng vị đảo chủ tàn khốc, chúng ta hãy tiến hành vận động khởi động.

Điều chỉnh trạng thái của chính chúng ta đến tốt nhất!" Ừm... chủ yếu là đảo chủ đáng sợ quá, thổ dân vóc dáng cao lớn chuẩn bị trước khi hành động, luyện tập thần công để tăng thêm dũng khí cho mình.

Thế là, các thổ dân đã học 'Thời Đại Đang Chiêu Hoán' bên dưới, xếp thành hàng ngay ngắn, mỗi người trong mắt đều tràn đầy hy vọng. "Một hai ba bốn, năm sáu bảy tám; hai hai ba bốn, năm sáu bảy tám..." Mấy trăm thổ dân biết 'Thời Đại Đang Chiêu Hoán', quần ma loạn vũ, khí thế bàng bạc.

Đây gọi là quân tâm khả dụng sao?

Dù sao thì cũng gần nghĩa đó.

Thổ dân vóc dáng cao lớn trong lòng rất hài lòng, nhưng lại có chút tiếc nuối: "Đáng tiếc là thời gian chúng ta tu luyện còn quá ngắn, chưa thể đạt đến cảnh giới 'một quyền đánh ra, đánh nổ cả không khí' mà thầy Joseph nói.

Nếu không, phản kháng đảo chủ, chỉ trong vài phút là có thể đánh bại hắn." Đáng tiếc, bây giờ không thể chờ đợi được nữa rồi.

Đảo chủ quá tàn bạo, bọn họ đã bị áp bức đến cực hạn, hôm nay nhất định phải phản kháng, nếu không phản kháng thì huyết khí của họ sẽ bị mài mòn hết.

Cho dù thất bại, cũng phải cho đảo chủ biết, bọn họ đều có huyết tính, bọn họ cũng có lý tưởng.

Hắn không muốn viết bài tập!

Trời biết hắn, một chiến binh bộ lạc mạnh mẽ với đôi tay chai sạn, khi cầm bút viết chữ lại một lần nữa thì đau khổ đến mức nào.

Người khác viết ba chữ thì hắn mới miễn cưỡng viết được một chữ.

Viết chữ bằng bút thông thường thì còn được, nhưng mỗi khi phải học 'chữ lông' thì hắn cảm thấy cánh tay thô tráng mạnh mẽ của mình cũng đang run rẩy, viết ra những nét bút đều là sóng lượn.

Bài tập gì đó, đều đáng chết!

Nghĩ đến đây, ý chí phản kháng đảo chủ của thổ dân cao lớn càng trở nên kiên định. ...Nếu những thổ dân này biết rằng, vốn dĩ tối nay Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã chuẩn bị từ biệt họ, và mở tiệc chia tay họ, thì sẽ nghĩ sao? ...Một bài 'Thời Đại Đang Chiêu Hoán' hoàn thành, tất cả thổ dân cảm thấy khắp người tràn đầy sức mạnh.

Làm được, chúng ta đã không còn là chúng ta của ngày xưa, chúng ta đã luyện được thần công, nhất định có thể lật đổ sự thống trị của đảo chủ tàn bạo. "Xuất phát, tiến đến nhà của đảo chủ!" Thổ dân cao lớn giơ tay hô vang.

Thế là, dưới sự dẫn dắt của hắn, một đám đông thổ dân, bao vây chặt lấy ngôi nhà của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Nhưng vì e sợ uy nghiêm của Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngày trước, các thổ dân không dám lập tức xông vào nhà. "Tiếp theo chúng ta làm gì?

Xông vào sao?" "Không ổn đâu, lỡ có bẫy thì sao?" "Xông thẳng vào, địa hình chật hẹp, chúng ta nhân đa đích ưu thế tựu phát huy bất xuất lai." Lúc này, thổ dân cao lớn bình tĩnh suy nghĩ một lát, đột nhiên hắn nghĩ thông: "Đảo chủ tàn bạo nhất định đã sợ chúng ta rồi!

Tiếp tục luyện thần công!

Hô to hơn nữa, hắn sợ chúng ta, trốn trong nhà không dám ra rồi!

Chúng ta phải khiến hắn tiếp tục sợ hãi, buộc hắn phải ra ngoài." Được thổ dân cao lớn cổ vũ, các thổ dân khác trên mặt nở nụ cười hạnh phúc.

Họ tập thể dục càng thêm mạnh mẽ.

Bốp bốp bốp, đều tăm tắp.

Đảo chủ tàn bạo đã sợ rồi!

Quả nhiên, đảo chủ cũng sợ hãi bọn họ đã luyện thành thần công.

Sau khi tập xong một lần, họ phấn khích bắt đầu tập lần thứ hai.

Tất cả mọi người đều chìm đắm trong thế giới ảo tưởng của riêng mình – một thế giới tươi đẹp không có bài tập, không có hình phạt.

Một tương lai tốt đẹp, đang chờ đợi chúng ta! "Cố lên, làm thêm một lần nữa!

Lần này, chúng ta từng bước tiến tới, vừa thi triển thần công, vừa tiến về phía trước!

Xông vào nhà đảo chủ!" Thổ dân cao lớn lớn tiếng nói.

Rõ ràng chỉ là ba lần 'Thời Đại Đang Chiêu Hoán', nhưng vì kích động, hắn bây giờ lại mồ hôi đầm đìa.

Thế là, tất cả thổ dân bắt đầu tập lần thứ tư 'Thời Đại Đang Chiêu Hoán', vừa tập vừa từng bước tiến tới.

Nhìn thấy, hàng thổ dân phía trước sắp xông vào nhà của Thất Sinh Phù Phủ Chủ rồi.

Ngay lúc này... từ xa đột nhiên truyền đến tiếng nổ vang trời.

Rầm rầm rầm rầm ~~ Tiếng động đó giống như tiếng sấm, âm vang cuồn cuộn.

Sau đó, là tiếng sóng nước, tiếng nước lớn cuồn cuộn.

Các thổ dân đang thi triển thần công lập tức khựng lại, tiếng hô hào của các thổ dân phía sau cũng đột ngột bị cắt đứt. "Chuyện gì xảy ra vậy?" Thổ dân cao lớn trầm giọng hỏi.

Sấm sét ư?

Không thể nào, trăng sáng vằng vặc trên cao, sao thưa thớt, không hề có dấu hiệu sấm sét mưa bão. "Là ở bờ biển, ở đó đột nhiên có một cột nước dâng lên, cao hơn mười mét!" Một thổ dân mắt tinh nhanh kêu lên. "Ai đi xem xem đã xảy ra chuyện gì?" Thổ dân cao lớn kêu lên.

Đang nói chuyện, có một thổ dân thiếu niên, chạy từ bờ biển đến: "Không xong rồi, chúng ta tìm thấy đảo chủ rồi.

Đảo chủ ở bờ biển!" Đảo chủ ở bờ biển, không ở trong nhà sao?

Tất cả các thổ dân vừa rồi đang tập 'Thời Đại Đang Chiêu Hoán', và tưởng rằng đảo chủ đã sợ hãi, bỗng chốc trở nên ngượng ngùng. [Đảo chủ ở bờ biển, vậy tiếng sấm kia có liên quan đến hắn sao?] Thổ dân cao lớn nghiến răng: "Vậy chúng ta hãy đến bờ biển tìm hắn, duy trì khí thế vừa rồi, chúng ta làm được!

Nghĩ đến bài tập nặng nề, nghĩ đến đồ ăn, nghĩ đến không bị treo đánh, hãy thể hiện khí thế của chúng ta ra!" "Đúng vậy, khí thế vừa rồi!" Tất cả thổ dân lập tức kiên định nói.

Thế là, các thổ dân hùng dũng tiến về phía bờ biển, muốn dùng khí thế phản kháng đảo chủ! ...Rất nhanh, một đám đông thổ dân hùng hổ đến bờ biển.

Rồi họ cứng đơ người.

Trong tầm nhìn của họ, đảo chủ đang đứng ở bờ biển...

Đảo chủ vốn dĩ luôn mặc phong y đen, vẻ mặt lạnh lùng, giờ lại thay một bộ luyện công phục trắng tinh, chân đi giày vải.

Sau đó, đảo chủ hình như đang luyện công.

Chỉ thấy thân hình đảo chủ nhảy vút lên cao, cú nhảy này cao hơn mười lăm mét!

Đây là độ cao mà con người có thể nhảy tới sao?

Đùa cái quái gì vậy?

Ngay sau đó, đảo chủ giữa không trung duỗi thẳng chân phải, rồi chỉ thấy chân hắn liên tục đá ra.

Liên hoàn cước?!

Khoảnh khắc tiếp theo, điều đáng sợ đã xảy ra.

Chỉ thấy mũi chân đảo chủ, liên tục đá ra từng đạo khí kình trắng nõn có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Những luồng khí kình đó, bay ra sau, giữa không trung lại hóa thành hình rồng, hổ, va chạm vào mặt nước.

Cảnh tượng này đơn giản là huyền huyễn, đây căn bản không phải con người.

Đây là điều mà thần thánh mới có thể làm được phải không?

Rầm rầm rầm rầm ~~ Rầm rầm rầm rầm ~~ Khi khí kình hình rồng va chạm vào mặt biển, một loạt tiếng nổ, trực tiếp để lại một xoáy nước trên mặt biển.

Chương 629

Xoáy nước kéo dài năm sáu nhịp thở, mặt biển lâu lắm không thể hồi phục.

Còn khi khí kình hình hổ va chạm vào mặt biển, sẽ tạo ra cột nước cao hơn hai mươi mét, cột nước ngưng tụ không tan.

Rồng ngâm hổ gầm, vừa ngầu vừa đẹp trai.

Một đám đông thổ dân vốn hùng hổ, đều bị dọa sợ hãi.

Nếu cú đá này của đảo chủ mà đá vào người bọn họ, bọn họ sẽ trực tiếp bị đá thành bã thịt phải không?

Nhớ lại ngày xưa, khi đảo chủ chinh phục hòn đảo nhỏ này, là tay không, từng người một đoạt lấy vũ khí của chiến binh trên đảo, sau đó dùng nắm đấm đánh ngất các chiến binh.

Không ngờ, hắn lại đáng sợ đến vậy?

Mẹ ơi, đầu gối con mềm nhũn rồi.

Đám thổ dân đang cực kỳ hoảng sợ.

Đảo chủ năm xưa tuy nghiêm khắc nhưng vẫn còn nằm trong phạm vi 'con người', còn vị đảo chủ trước mắt này đã hoàn toàn phi nhân loại rồi.

Đối mặt với một vị đảo chủ đáng sợ như vậy, cái gọi là 'thần công' mà cả đám lén lút luyện tập bấy lâu nay chẳng khác nào một trò cười.

Cho dù mỗi người bọn họ có thể đấm ra một quyền làm nổ tung không khí, thì trước mặt vị đảo chủ phi nhân loại này, chắc chắn vẫn bị ăn hành như thường.

Tuy nhiên, cơn sốc đầu tiên còn chưa kịp tiêu hóa hết thì một chuyện còn khoa trương hơn đã xảy ra.

Đảo chủ không biết lấy đâu ra một lá bùa, ném mạnh lên không trung: “Thần phù nghe lệnh, thần lôi triệu tới!” Lá bùa màu vàng bay vút lên trời, lặn vào trong tầng mây.

Ngay sau đó, từng mảng lôi điện màu vàng xé toạc bầu trời, giáng xuống chỗ đảo chủ!

Mỗi một đạo lôi điện đều mang theo sức mạnh hủy diệt.

Những thổ dân nhát gan đã bắt đầu ôm đầu ngồi thụp xuống đất.

Triệu hồi lôi điện?

Đảo chủ thế mà có thể triệu hồi lôi điện!

Trời ạ, ngài ấy là tiên nhân sao?

Nhưng mà đảo chủ muốn làm gì vậy?

Tự triệu hồi lôi điện đánh chính mình, ngài ấy nghĩ quẩn sao?

Ý nghĩ của đám thổ dân vừa mới nảy ra thì thấy đảo chủ giơ cánh tay lên.

Sau đó...

đảo chủ tung nắm đấm, từng quyền từng quyền một, đánh tan nát những đạo thiên lôi đang oanh kích về phía mình.

Đánh tan rồi!

Thần lôi bị đánh tan rồi!

Tất cả thổ dân vốn đã bủn rủn chân tay, cuối cùng không trụ vững nổi nữa...

đồng loạt quỳ sụp xuống.

Sau khi đánh tan hết đám thần lôi trên trời, đảo chủ quay người lại nhìn đám thổ dân, trầm giọng hỏi: “Các ngươi tụ tập đông đủ ở đây làm gì?

Bài tập đã viết xong hết chưa?” Đám thổ dân nhìn nhau, không biết trả lời thế nào cho phải.

Lúc này, gã thổ dân cao lớn nhanh trí nhất, lập tức đáp lời: “Đảo chủ, chúng tôi vừa nghe thấy tiếng nổ lớn, vì tò mò nên mới kéo tới xem.” Nói xong, gã còn bồi thêm một câu nịnh nọt: “Đảo chủ đại nhân thần công cái thế, thiên hạ vô song!” “Ừm.” Thất Sinh Phù phủ chủ mỉm cười nói: “Đúng rồi, vừa nãy ta thấp thoáng nghe thấy có tiếng hô hoán gì đó, hình như là [phải phản kháng tên ác ma tàn bạo], chuyện đó là sao?” “Ác ma?

Ác ma là cái gì?

Chúng tôi hoàn toàn không biết.” Gã thổ dân cao lớn trưng ra bộ mặt nghiêm túc nhất có thể.

“Các ngươi đều không biết sao?

Xem ra vừa nãy ta luyện công tiếng động hơi lớn nên nghe nhầm rồi.” Thất Sinh Phù phủ chủ thản nhiên gật đầu.

Tất cả thổ dân đều thở phào nhẹ nhõm, dù sao thì chỉ cần lấp liếm qua chuyện là tốt rồi.

Lúc này, Thất Sinh Phù phủ chủ lại hỏi: “Đúng rồi, hôm nay dạy《Kinh Thi》, mọi người đã nhớ hết chưa?

Bộ《Kinh Thi》này có nhiều chữ lạ, học có thấy khó khăn không?” “Không khó, không khó chút nào.

Chúng tôi thích học《Kinh Thi》nhất!” Gã thổ dân cao lớn vỗ ngực đôm đốp.

Đám thổ dân phía sau cũng hùa theo: “Câu từ trong《Kinh Thi》 là ưu mỹ nhất, 'Quan quan sư cưu, tại hà chi châu.

Yểu điệu thục nữ, quân tử hảo cầu!' Thật là tuyệt vời!" "Hôm nay chúng tôi vẫn luôn thảo luận về chủ đề này, chúng tôi rất mong chờ đảo chủ có thể dạy thêm nhiều nội dung trong 《Kinh Thi》 hơn nữa." "Đúng thế, đúng thế, 《Kinh Thi》 là sở thích hàng đầu của tôi!" "Tôi hận không thể mỗi ngày đều được học 《Kinh Thi》!" Đám thổ dân tranh nhau nói, thi nhau vỗ ngực bày tỏ sự hứng thú và niềm yêu thích với bộ 《Kinh Thi》 này, đồng thời khao khát đảo chủ dạy thêm.

Thất Sinh Phù phủ chủ lẳng lặng gật đầu: "Không ngờ các ngươi lại yêu thích 《Kinh Thi》 đến vậy." Ngập ngừng một chút, phủ chủ như đưa ra một quyết định: "Nếu đã như thế, tiếp theo đây chúng ta hãy từ từ học cho hết bộ 《Kinh Thi》 này đi!" Đám thổ dân trong lòng muốn khóc nhưng ngoài mặt vẫn phải gượng cười.

Lúc này, Thất Sinh Phù phủ chủ lại bồi thêm một đòn chí mạng cuối cùng: "Thật ra ấy mà, vốn dĩ tối nay ta dự định sẽ tạm biệt mọi người.

Bởi vì nguyện vọng ban đầu của ta là dạy mọi người biết chữ, học văn hóa.

Nguyện vọng này đã hoàn thành, còn 《Kinh Thi》 thật ra ta chỉ định dạy một đoạn mở đầu coi như kết thúc buổi học.

Ta thậm chí đã chuẩn bị sẵn một bữa tiệc linh đình để làm tiệc chia tay." "Nhưng mà, vì mọi người đã yêu thích 《Kinh Thi》 như vậy, nên ta quyết định rồi, dạy xong toàn bộ mới cáo biệt mọi người.

Chư vị, chúng ta hãy ở bên nhau thêm một thời gian nữa nhé!" Toàn bộ đám thổ dân đều đờ người ra.

"Oa oa oa~~~" Cả đám đột nhiên òa lên khóc nức nở, khóc vô cùng thương tâm.

Thất Sinh Phù tiền bối nở nụ cười tà ác: “A, xem ra các ngươi cảm động lắm nhỉ.

Tốt lắm, ta sẽ dốc toàn lực dạy bảo các ngươi, nhưng ta cũng sẽ nghiêm khắc hơn đấy, các ngươi hãy chuẩn bị tâm lý đi.” “Oa oa oa~~” Đám thổ dân suýt chút nữa ngất đi vì “cảm kích”.

Nếu tối nay bọn họ không ra đây “tìm đường chết” thì tên ác ma này đã chuẩn bị rời đi rồi...

Muốn khóc quá, nỗi đau này như thác đổ chảy ngược vào tim.

Thất Sinh Phù tiền bối tiếp tục nói: “Được rồi, trời không còn sớm nữa, mọi người về nghỉ ngơi đi.

Viết xong bài tập sớm, sáng mai năm giờ chúng ta lên lớp.

Vì thời gian của ta không còn nhiều, nên tranh thủ trong vòng nửa tháng phải dạy xong 《Kinh Thi》.

Thế nên... thời gian lên lớp sẽ sớm hơn một chút, tan lớp muộn hơn một chút, và bài tập cũng nhiều hơn một chút!

Rất nhanh là học xong thôi!” “Oa oa oa.” Rất nhiều thổ dân đã ôm lấy gốc cây khóc hết nước mắt.

Có kẻ còn đập đầu vào cây, hận không thể tự làm mình ngất đi.

“Cuộc sống thật là tốt đẹp quá mà.” Thất Sinh Phù tiền bối cảm thán.

Nhân lúc nửa tháng này, ông có thể mài giũa ‘Huyết Thần Toản’ thành mực máu để vẽ bùa bảo bối.

Khó khăn lắm đám thổ dân khóc lóc thảm thiết mới tản đi, vừa rơi lệ vừa bắt đầu làm bài tập.

Thất Sinh Phù phủ chủ cởi bộ đồ luyện công trên người ra, thay lại chiếc áo gió màu đen thường ngày.

“Lũ nhóc ngây thơ, còn muốn phản kháng bản tọa sao.

Nửa tháng tới, bản tọa sẽ cho các ngươi nếm mùi đặc huấn nhồi nhét kiểu địa ngục phổ biến nhất hiện nay, học tới khi nào các ngươi nhìn thấy nội dung 《Kinh Thi》 là buồn nôn mới thôi.” Phủ chủ cực ngầu đeo kính râm vào.

Nói xong, phủ chủ chuẩn bị quay về phòng.

Lúc này, bên cạnh ông đột nhiên có một khe nứt không gian mở rộng ra.

Thất Sinh Phù phủ chủ biến sắc, ngón tay siết chặt lấy một chiếc nhẫn thủy tinh, đôi mắt nhìn chằm chằm vào khe nứt không gian đó.

Ngay sau đó, một người đàn ông mặc nho sam bước ra từ khe nứt.

Người này có vẻ ngoài nho nhã, chỉ có điều đôi mắt đỏ ngầu, tràn đầy vẻ điên cuồng và sát khí.

“Đau đau đau đau, vết thương này sao vẫn chưa lành vậy chứ.

Khó khăn lắm mới thăng tiến lên cao giai rồi mà.” Vị thư sinh nho nhã này sau khi chui ra khỏi khe nứt thì cơ mặt co rút kịch liệt vì đau đớn.

Đó chính là vị đại năng đã 'mượn' linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Vết thương trên lưng hắn là do ‘Bí pháp giám định’ của Tống Thư Hàng gây ra.

Vô thị phòng ngự, vô thị kháng phép, cảm giác đau đớn của vết thương còn bị phóng đại lên gấp ngàn lần, lại còn không có cách nào chữa trị, chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

“Thư Hàng tiểu hữu?” Khi Thất Sinh Phù phủ chủ nhìn rõ người tới, ông có chút kinh ngạc lên tiếng.

“A, xin lỗi, đạo hữu chắc nhận nhầm người rồi.” Vị thư sinh nho nhã nhe răng vì đau, trả lời.

“Tiền bối, xin lỗi, chỉ là ngài trông rất giống một vị đạo hữu mà tôi quen biết.” “À, chuyện đó, có lẽ ông không nhận nhầm đâu.

Lần này ta cưỡng ép 'mượn' linh quỷ của một vị tiểu đạo hữu.

Có lẽ linh quỷ ta đang mượn chính là của Thư Hàng tiểu đạo hữu mà ông quen biết đó.

Tiện thể, phiền ông nhắn lại với vị Thư Hàng đạo hữu đó một tiếng, nói là ta mượn linh quỷ của cậu ấy, nhưng một thời gian nữa sẽ trả lại ngay.

Lúc đó sẽ kèm theo một món quà bồi thường khiến cậu ấy hài lòng.” Vị thư sinh nho nhã chắp tay với Thất Sinh Phù phủ chủ.

Thất Sinh Phù phủ chủ: “...” Linh quỷ mà cũng bị cưỡng ép mượn sao?

Lúc này, vị thư sinh nho nhã lại lấy ra một tấm bản đồ, hỏi: “Đúng rồi đạo hữu.

Ông có thấy ở khu vực Đông Hải có một gã ăn mặc thư sinh giống ta nhưng thần trí không tỉnh táo không?

Theo cảm ứng của ta, hắn hiện tại chắc đang lang thang ở Đông Hải.” “Rất tiếc, tôi không thấy.” Thất Sinh Phù phủ chủ lắc đầu, sau đó có ý tốt nhắc nhở: “Ngoài ra tiền bối, đây là Thái Bình Dương.” Vị thư sinh nho nhã lập tức tìm vị trí Thái Bình Dương trên bản đồ: “...” “Vậy đạo hữu, ta đi trước một bước đây.

Thời gian của ta không nhiều, phải sớm tìm thấy gã đó mới được.

Chúng ta từ biệt ở đây.” Vị thư sinh nho nhã cười gượng một tiếng, sau đó đưa tay xé rách không gian trước mặt, chui tọt vào trong.

Trước khi đi, hắn còn quay đầu nói với Thất Sinh Phù phủ chủ: “Đúng rồi, đừng quên nói với vị tiểu hữu của ông một tiếng.

Ta xưa nay có mượn có trả, rất giữ tín dụng.

Bảo cậu ấy cứ yên tâm một trăm phần trăm!” Thất Sinh Phù phủ chủ: “...” Xé rách không gian, đây là Cửu phẩm Kiếp Tiên rồi.

Thất Sinh Phù phủ chủ nhẹ nhàng chạm vào chiếc nhẫn thủy tinh trên tay mình, dẫu chiếc nhẫn này có khả năng truyền tống không gian nhưng cũng không thể bảo đảm ông thoát mạng trước mặt một Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Đối mặt với một tồn tại như vậy, bất tri bất giác ông đã toát mồ hôi lạnh.

Chương 630

Thở dài một tiếng, Thất Sinh Phù phủ chủ nỗ lực trấn tĩnh lại.

Thế nhưng khi ông còn chưa kịp bình tĩnh thì bên cạnh lại nứt ra một đường hầm không gian lớn hơn.

Đồng thời có rất nhiều xúc tu thò ra từ đường hầm đó.

Lại tới nữa?!

Thất Sinh Phù phủ chủ nhìn chằm chằm vào đường hầm không gian.

Một con sứa khổng lồ phát sáng chui ra.

Sau khi xuất hiện, nó nhìn quanh một vòng rồi nhìn về phía Thất Sinh Phù phủ chủ: "Chào đạo hữu.

Ông có thấy một gã ăn mặc kiểu thư sinh không?" Thất Sinh Phù phủ chủ đáp: "Vị tiền bối đó vừa mới đi về hướng Đông Hải rồi." "Cảm ơn." Con sứa phát sáng mỉm cười, đột nhiên hỏi tiếp: "Đúng rồi, ông có quen tiểu đạo hữu nào tên là Tống Thư Hàng không?" "Có." Thất Sinh Phù phủ chủ gật đầu.

Lại là Thư Hàng tiểu hữu sao?

"Thảo nào, tôi thấy trong 'Nhất Thốn Thu Nhỏ' của cậu ấy có vài tấm bùa hộ mệnh mang hơi thở của ông.

Những tấm bùa đó làm khá tốt.

Ông là một phù sư rất có óc sáng tạo." Con sứa phát sáng nói.

"Cảm ơn tiền bối đã khen ngợi." Thất Sinh Phù phủ chủ kích động nói.

"Vậy thì, tôi còn phải đuổi theo gã thư sinh kia, chúng ta từ biệt ở đây.” Xúc tu của con sứa phát sáng xòe ra, xé toạc không gian rồi chui vào.

Đợi nó biến mất, Thất Sinh Phù phủ chủ mới thở phào một hơi dài.

Liên tục hai vị Kiếp Tiên chỉ có trong truyền thuyết xuất hiện, áp lực quá lớn.

Tuy hai vị Kiếp Tiên này đã cố gắng thu liễm hơi thở, nhưng khi đối mặt với họ, phủ chủ vẫn cảm thấy nghẹt thở...

Dù sao thì đó là những tồn tại chỉ cần búng tay một cái là có thể nghiền nát ông. [Đây là báo ứng sao?] Thất Sinh Phù phủ chủ cười khổ.

Ông vừa hù dọa đám thổ dân một trận, ngay lập tức bị hai vị Kiếp Tiên hù dọa lại.

Sau khi hai vị Cửu phẩm Kiếp Tiên rời đi, Thất Sinh Phù phủ chủ quay về phòng, đăng nhập vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, muốn xem Tống Thư Hàng có online không.

Nếu có thì sẽ kể cho cậu nghe chuyện về hai vị Kiếp Tiên kia... có điều không biết Thư Hàng tiểu hữu ở ngoài không gian có lên mạng được không?

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần dạo này rất náo nhiệt.

Mọi người đang bàn tán xôn xao về việc có bao nhiêu đạo hữu đang ngứa ngáy tay chân, muốn đến chỗ Dược Sư để tìm Đồng Quái đạo hữu “tâm sự”.

Các đạo hữu đều muốn biết mấy trăm năm qua, Đồng Quái đã dùng cái ‘Dịch dung thuật’ chết tiệt đó biến thành hình dáng của ai để đi lừa lọc khắp nơi?

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng hỏi: “@Tô Thị A Thất, A Thất đạo hữu, nghe nói anh đã lên đường tới chỗ Dược Sư huynh để tìm Đồng Quái đạo hữu rồi à?” “Ừm, vì tôi cũng cần tới chỗ Dược Sư lấy một loại dược liệu đặc biệt, nên sẵn tiện muốn gặp mặt Đồng Quái đạo hữu một chút.

Nhưng mà giữa đường có chút rắc rối nhỏ.

Ha ha ha.” Tô Thị A Thất hiện thân, gửi một chuỗi biểu tượng cười lạnh lùng.

Bắc Hà Tán Nhân: “Gặp chuyện gì vậy?” “Giữa đường tôi bắt gặp một con khỉ lớn nhảy nhót tưng bừng tự xưng là ‘Tô Thị A Thất’, ha ha ha ha.

Hiện tại tôi vẫn đang truy sát con khỉ đó, mẹ kiếp, hôm nay nếu tôi không chém chết con khỉ này thì tôi không mang họ Tô nữa.

Không nói nhiều nữa, tôi bận tiếp đây.

Lúc đó tôi nhất định sẽ xách đầu con khỉ chết tiệt này tới làm quà gặp mặt cho Dược Sư đạo hữu.” Tô Thị A Thất nói xong liền lặn mất tăm.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Tạo Hóa Pháp Vương: “Nói đến khỉ lớn thì...” Diệt Phượng Công Tử: “Chắc chắn là Tam Lãng huynh rồi!” Đông Phương Lục Tiên Tử (Sát thủ đường phố): “Nhắc tới Tam Lãng đạo hữu, hình dạng khỉ lớn đó là lớp ngụy trang lúc ở Đoạn Tiên Đài phải không?

Sau này anh ta dùng đến nghiện luôn à?” Bắc Hà Tán Nhân: “Tôi nghĩ với tính cách của Tam Lãng, chắc chắn anh ta sẽ nghĩ thế này: 'Ôi chu choa mẹ ơi, hình dạng khỉ lớn này tốt quá xá, dùng rồi là không dừng lại được'.

Sau đó khi biến thành khỉ, chắc chắn anh ta còn đi rêu rao khắp nơi: ‘Tôi là Tô Thị A Thất đây, mọi người hãy nhìn cho kỹ mặt tôi nhé’ kiểu vậy.” Diệt Phượng Công Tử: “Thảo nào A Thất đạo hữu tức điên lên như vậy, bất luận là ai nhìn thấy cảnh đó cũng sẽ phát cuồng thôi.

Ngoài ra, Lục tử, cái ghi chú sau ID của cô là cô tự đặt à?” Đông Phương Lục Tiên Tử (Sát thủ đường phố): “Ghi chú gì cơ?” Diệt Phượng Công Tử: “Sát thủ đường phố?” Đông Phương Lục Tiên Tử (Sát thủ đường phố): “Tôi có đặt đâu?

Chết tiệt, đứa nào dám thêm ghi chú cho bà?

Bước ra đây ngay!

Xem ta có lái xe đâm nát mặt ngươi không.” Bắc Hà Tán Nhân: “Có thể sửa biệt danh trong nhóm thì ngoài bản thân ra chỉ có Hoàng Sơn Chân Quân và vài quản trị viên thôi.

Nhưng mấy vị quản trị viên đều là đại tiền bối đức cao vọng trọng, chắc không rảnh rỗi làm chuyện vô bổ này đâu.” Diệt Phượng Công Tử: “Nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân cũng không rảnh thế đâu.” Bắc Hà Tán Nhân: “Ha ha, Chân Quân tất nhiên không rảnh rồi, nhưng mà... nhà Chân Quân có con Đậu Đậu mà.

Không ai dám chắc tài khoản của Chân Quân thỉnh thoảng có phải là do Đậu Đậu dùng hay không?” Tạo Hóa Pháp Vương: “Tôi dám cá là Đậu Đậu, không sai vào đâu được.” Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Đậu Đậu +1” Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: “Đậu Đậu +2” Điền Thiên Đảo Chủ: “Đậu Đậu +3” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Đậu Đậu +4” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Chết tiệt, món nợ này bản tiên tử ghi nhớ rồi nhé!” Lúc này tại động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Đậu Đậu đang lén lút chuẩn bị bỏ nhà ra đi, đột nhiên cảm thấy toàn thân không thoải mái, có linh cảm mình sắp gặp tai nạn giao thông đến nơi. [Lạ thật, dạo này mình có làm gì đâu nhỉ?

Không đúng, dạo này mình ngoan lắm mà, đâu có quậy phá gì đâu?

Kệ đi, chuẩn bị trốn ra ngoài không gian cái đã, không thì để gã ngốc Hoàng Sơn gả mình đi là xong đời.] Đậu Đậu lấy vuốt dụi mũi, tiếp tục âm thầm triển khai đại kế đào tẩu.

Nó, Đậu Đậu, một đại yêu khuyển tứ phẩm, tuyệt đối không thèm lấy người đâu!

Thất Sinh Phù phủ chủ online: “Mà này, dạo này Thư Hàng tiểu hữu có online không?” Lệ Chi Tiên Tử: “Tiểu Thư Hàng chẳng phải bị Lưu Huỳnh Tiên Tử tống ra ngoài không gian rồi sao?

Nghe nói phải ở đó cả tháng trời.

Đúng rồi, mấy hôm trước Thất Tu tiền bối chẳng phải bảo sẽ đưa Thư Hàng tiểu hữu đi khám phá cổ mộ sao? @Thất Tu Tôn Giả.” Nhưng Thất Tu Tôn Giả không online nên không có phản hồi.

Lệ Chi Tiên Tử: “Xem ra Thất Tu tiền bối không có ở đây, mà Thất Sinh Phù tìm Thư Hàng tiểu hữu có việc gì vậy?” “Thôi, tôi cũng chỉ hỏi vu vơ vậy thôi.

Nhắc mới nhớ, đội thám hiểm của Bạch Tôn Giả vào di tích đó có tin tức gì chưa?” Thất Sinh Phù phủ chủ hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Vẫn đang ở trong đó.

Lần này không bị đoàn diệt vì cú ngã của Bạch tiền bối, chắc thu hoạch cũng không nhỏ đâu.” Lệ Chi Tiên Tử: “Thật ghen tị với bọn họ, biết thế tôi cũng tham gia giải đua máy cày cho rồi.” Bắc Hà Tán Nhân: “Lệ Chi Tiên Tử không cần vội, giải đua máy cày sẽ còn có mùa tiếp theo mà.” Thất Sinh Phù phủ chủ: “Ha ha, nhưng tôi nghe Bạch Tôn Giả nói, mùa sau anh ấy sẽ tham gia với tư cách tuyển thủ.

E là lúc đó tình hình sẽ vô cùng... thảm khốc đấy!” Các đạo hữu lập tức liên tưởng đến một khung cảnh kinh hoàng...

Trong giải đua máy cày, Bạch Tôn Giả may mắn gặp vô số “bẫy may mắn”, băng băng về đích.

Còn các đạo hữu khác thì thảm bại, kẻ thì bị thiên thạch rơi trúng đầu, người thì bị núi lửa phun trào ngay dưới chân, hoặc là đất sụt các kiểu.

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Bắc Hà Tán Nhân: “Giải đua máy cày lần tới định để ai đứng ra tổ chức vậy?

Trước khi tổ chức, nhất định phải nhắc nhở đạo hữu đó mua bảo hiểm cho các tuyển thủ nhé.” “Bắc Hà đạo hữu nói rất có lý.” Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán.

Trong khi các tiền bối đang bàn tán về ‘Giải đua máy cày lần thứ hai’, Tống Thư Hàng tiểu hữu lẳng lặng online.

Đêm khuya, tại một khu rừng già sâu thẳm ở An Nam.

Hình bóng Tống Thư Hàng hiện ra từ hư không, rơi xuống khu rừng.

“Oẹ, chuyện gì vậy, truyền tống không gian mà cũng bị say sao?” Tống Thư Hàng vịn cây, nôn thốc nôn tháo.

Mãi một lúc sau, cậu ngẩng đầu nhìn chủng loại cây cối, có vẻ giống rừng mưa nhiệt đới.

Lần này trở về Trái Đất chỉ có mình cậu, Lý Âm Trúc và Sở Sở đều không đi cùng.

Lý Âm Trúc phải ở lại tầng trên của ‘Thời Gian Thành’ để kéo dài thời gian phát tác hàn bệnh.

Tống Thư Hàng cũng phải tốn bao công sức mới khuyên nhủ được cô bé.

Còn Sở Sở đương nhiên ở lại ‘Bích Thủy Các’ chăm sóc Lý Âm Trúc.

Cuối cùng vẫn là Sở các chủ đích thân đưa cậu trở về Trái Đất...

Chỉ là không ngờ lúc Sở các chủ truyền tống không gian cự ly dài, cảm giác cứ như tận thế đến nơi vậy.

Khó khăn lắm mới ngừng nôn, Thư Hàng hít một hơi thật sâu.

Ngay lập tức, cậu cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm hẳn.

Trọng lực ở Bích Thủy Các nặng gấp ba lần Trái Đất.

“Mà này, đây là đâu nhỉ?” Tống Thư Hàng nhìn xung quanh, không lẽ bị truyền tống ra nước ngoài rồi?

Thôi kệ... có thể về tới Trái Đất thành công đã là vạn hạnh rồi.

Cậu rút điện thoại ra.

Sau khi về tới Trái Đất, chiếc điện thoại đã được Bạch Tôn Giả cải tiến này liền kết nối được mạng internet.

Sau đó, điện thoại tự động đồng bộ thời gian, ngày tháng: Ngày 6 tháng 8 năm 2019, 10 giờ 25 phút tối.

Hôm nay là thứ Ba.

Cậu mở bản đồ lên định vị vị trí hiện tại của mình: An Nam, khu vực Hoa Nam.

May quá, được gửi về An Nam thành công, lại còn không bị vứt vào sa mạc.

Có điều từ đây muốn về thành phố Ôn Châu thì cũng hơi xa.

Thư Hàng không nỡ dùng ‘Khôi lỗi phi long’ để bay về, cái đó bay thì nhanh thật nhưng tốn linh thạch quá. [Tiếp theo phải nghĩ cách tìm lại linh quỷ mới được.] Nhưng tìm linh quỷ thế nào thì Tống Thư

Hàng vẫn chưa có manh mối gì.

Cảm ứng giữa cậu và linh quỷ đã bị vị đại năng kia phong tỏa hoàn toàn.

Hiện giờ ngoài việc cảm nhận được linh quỷ vẫn còn khế ước với mình, cậu chẳng cảm ứng được gì khác.

“Hay là tìm Đồng Quái tiền bối bói một quẻ nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồng Quái tiền bối tuy toàn bói ra quẻ đen nhưng ở góc độ nào đó, quẻ của anh ta rất lợi hại.

Chỉ cần nhìn ngược lại kết quả là ra ngay sự thật.

Chương 631

Trong lúc Thư Hàng còn đang suy tính, trên điện thoại hiện lên thông báo từ ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, có người nhắc đến tên cậu.

Cậu bấm vào xem thì thấy Thất Sinh Phù tiền bối đang tìm mình.

“@Thất Sinh Phù phủ chủ, tiền bối, ngài tìm tôi có việc gì không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Thất Sinh Phù phủ chủ: “Ơ?

Thư Hàng tiểu hữu, cậu lên mạng được à?” “Tôi đã về tới Trái Đất rồi.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Tống Thư Hàng vừa gửi tin nhắn xong, Lưu Huỳnh Tiên Tử liền vội vàng hỏi: “Cái gì?

Cậu về Trái Đất rồi á?

Mới có mấy ngày mà?

Còn lâu mới đủ ba mươi ngày mà.

Chẳng lẽ lúc tôi tống cậu vào không gian đã thất bại rồi sao?” “Không phải đâu Lưu Huỳnh Tiên Tử, là tôi chủ động quay về.” Tống Thư Hàng giải thích.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Thế sao được?

Cậu đang ở đâu, để tôi tống cậu lên trời lần nữa!” Tống Thư Hàng: “...” “Cậu đợi tôi, tôi định vị vị trí của cậu đây, đừng đi đâu xa nhé.” Lưu Huỳnh Tiên Tử nói tiếp.

“Đừng mà!” Tống Thư Hàng vội vàng nhắn: “Tiên tử thủ hạ lưu tình, nói theo một góc độ nào đó thì tôi đã hoàn thành ước định với Bạch tiền bối rồi.

Thời gian tôi ở trong không gian đã vượt quá ba mươi ngày.

Phù văn ‘Vạn lý phi độn thuật’ mà Bạch tiền bối để lại cho tôi cũng đã kích hoạt rồi!” Lưu Huỳnh Tiên Tử không hiểu: “Hả?” Bắc Hà Tán Nhân nghe tới đây, mắt chợt sáng lên: “Thư Hàng, chẳng lẽ cậu gặp phải bí cảnh liên quan tới ‘thời gian’ sao?” Thật đáng ngưỡng mộ, dù là thời gian hay không gian, nếu tiếp xúc sớm sẽ rất có lợi cho tương lai của tu sĩ.

“Không hổ là Bắc Hà tiền bối, đoán một phát trúng luôn.” Tống Thư Hàng tán thưởng.

Lưu Huỳnh Tiên Tử gửi biểu tượng ‘trầm tư’.

Một lát sau cô lại nói: “Không được, tôi cứ cảm thấy không ổn.

Tôi đã hứa với Bạch tiền bối là phải tống cậu vào không gian một tháng.

Một tháng đó phải tính theo thời gian bình thường.

Dùng bí cảnh thời gian kiểu này là lách luật rồi, thế nên...

Thư Hàng cậu đợi đó, để tôi tống cậu lên lần nữa cho đủ số ngày!” “Đừng mà Lưu Huỳnh Tiên Tử!

Tiếp theo tôi còn việc quan trọng phải làm.

Hơn nữa, tôi thực sự đã trải qua hơn ba mươi ngày ở ngoài không gian mà, sao có thể nói là lách luật được?

Hay là Lưu Huỳnh Tiên Tử liên hệ với Bạch tiền bối trước đi, hỏi xem tôi làm thế có được tính không!” Tống Thư Hàng không kịp gõ chữ, vội vàng gửi tin nhắn thoại.

Nhưng mà... tin nhắn thoại còn chưa kịp gửi đi thì ảnh đại diện của Lưu Huỳnh Tiên Tử đã tối thâm lại, cô đã offline rồi.

Xem ra cô đã khóa được vị trí của Tống Thư Hàng thông qua địa chỉ IP và đang hỏa tốc lao tới.

Tống Thư Hàng muốn khóc quá.

Sao Lưu Huỳnh Tiên Tử mà mình biết lại cứng nhắc thế này chứ!

Rõ ràng lần đầu gặp mặt, Lưu Huỳnh Tiên Tử mặc váy đỏ rất dễ nói chuyện mà!

Lúc đó cô còn thương lượng với cậu xem lúc nào thì tiện để tống cậu vào không gian.

Cô còn cho cậu mượn kho tàng để tạm linh mễ, trong tâm trí Tống Thư Hàng, tiên tử hoàn toàn là một mỹ nhân váy đỏ hào phóng.

Không ngờ lúc cô đã nổi máu bướng bỉnh lên thì lại đáng sợ thế này!

Thế là...

Tống Thư Hàng lôi khôi lỗi ngân long ra, không chút do dự rời khỏi chỗ cũ với tốc độ nhanh nhất... hy vọng có thể chạy xa một chút trước khi Lưu Huỳnh Tiên Tử đuổi tới.

Đồng thời cậu cũng nhanh chóng ẩn danh tài khoản, chuyển sang trạng thái lặn mất tăm.

Khôi lỗi ngân long bay lượn trên không trung.

Tống Thư Hàng dùng chức năng nhắn tin riêng liên hệ với Thất Sinh Phù tiền bối: “Tiền bối, vừa nãy ngài tìm tôi có việc gì ạ?” Thất Sinh Phù phủ chủ nói: “Thư Hàng, con linh quỷ của cậu có phải gặp vấn đề rồi không?” “Ơ?

Sao tiền bối biết ạ?” Tống Thư Hàng kinh ngạc, rồi nói: “Đúng ạ, linh quỷ của tôi... bị người ta cưỡng ép mượn đi rồi.” “Quả nhiên là linh quỷ của cậu!” Thất Sinh Phù phủ chủ cười khổ: “Vừa nãy tôi đã gặp vị cao nhân ‘mượn’ linh quỷ của cậu đấy.” Tống Thư Hàng mắt sáng rực lên: “Phiền tiền bối cho hỏi, ngài gặp ở đâu vậy?” “Ngay tại hòn đảo thổ dân ở Thái Bình Dương này này, nhưng giờ vị cao nhân đó đang hướng về phía Đông Hải rồi... chắc là vậy!” Thất Sinh Phù phủ chủ nói, vì ông cảm thấy vị tiền bối kia hơi mù đường, đi Đông Hải mà lại chạy tới tận Thái Bình Dương.

Trời mới biết ông ấy đi Đông Hải có thuận lợi không.

“Cảm ơn Thất Sinh Phù tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm kích. [Đông Hải, lại là Đông Hải.] Lần trước ở khu vực Đông Hải, cậu đã lạc vào ‘Đảo Thần Bí’ và mất đi rất nhiều ký ức.

Sau này dù khôi phục được một ít vụn vặt, nhưng tới giờ vẫn chưa hoàn chỉnh.

Ngoài cậu ra, ký ức của Bắc Hà tiền bối, Cuồng Đao Tam Lãng, Cổ Hồ Quan tiền bối còn thảm hơn, tới giờ vẫn chưa có dấu hiệu khôi phục gì.

Dược Sư tiền bối vẫn đang dốc sức nghiên cứu cách giải khai ký ức.

Tống Thư Hàng day day thái dương.

“Đông Hải rộng lớn thế này, mình biết tìm vị cao nhân mượn linh quỷ kia ở đâu chứ, thật đúng là mò kim đáy bể mà.” Không đúng, mình không được bi quan như vậy.

Nhìn theo hướng tích cực thì cuối cùng cũng có tin tức về linh quỷ.

Ít nhất phạm vi tìm kiếm đã thu hẹp lại ở Đông Hải, thay vì phải đi tìm khắp thế giới.

Chuyến đi ngoài không gian lần này cậu thu hoạch được rất nhiều, trong đó việc lĩnh hội ‘nhìn sự vật từ nhiều góc độ khác nhau’ đã giúp ích cho cậu rất nhiều.

Lúc này, Thất Sinh Phù tiền bối lại gửi tin nhắn tới: “Thư Hàng, cậu có quen vị tiền bối nào có hình dạng con sứa phát sáng không?” “Sứa phát sáng?” Tống Thư Hàng mặt tái mét: “Có lẽ đã gặp, nhưng tôi và vị đó không thân lắm.” Cậu lại nhớ tới cảnh mình bị con sứa phát sáng dùng xúc tu đánh cho tơi tả, thật không muốn nhớ lại chút nào.

Thất Sinh Phù phủ chủ tiếp tục: “Vị tiền bối hình sứa đó đang đuổi theo con linh quỷ của cậu đấy.” Ơ?

Con sứa phát sáng đó đã rời khỏi Thời Gian Thành ở ‘Bích Thủy Các’ rồi sao?

“Cảm ơn Thất Sinh Phù tiền bối, tin tức này quá hữu ích với tôi.” Tống Thư Hàng cảm ơn, đây cũng là một manh mối quan trọng để tìm linh quỷ.

“Ngoài ra, vị đại năng mượn linh quỷ của cậu nói ông ấy sẽ trả lại, còn chuẩn bị sẵn quà bồi thường cho cậu nữa.

Nghe có vẻ ông ấy khá giữ chữ tín.” Thất Sinh Phù tiền bối nói.

Cưỡng ép mượn rồi mới bù tiền mà gọi là giữ chữ tín sao?

“Thư Hàng tiểu hữu, tôi đoán cậu đang muốn tới Đông Hải tìm vị đại năng mượn linh quỷ kia đúng không?” Thất Sinh Phù phủ chủ lại hỏi.

“Vâng tiền bối.

Nếu được, ít nhất tôi cũng muốn biết đối phương mượn linh quỷ của mình để làm gì.

Tất nhiên tôi sẽ không làm liều đâu, nếu có nguy hiểm tôi sẽ lánh đi ngay.” “Nếu vậy, cậu có thể thử liên hệ với phe cánh của ‘Giao Bá Chân Quân’.

Họ là bá chủ một phương ở Đông Hải, nếu ở đó có biến động gì, chắc chắn họ sẽ nhận được tin nhanh nhất.” Tống Thư Hàng mắt sáng lên, phe cánh Giao Bá Chân Quân, chính là Ngư Kiều Kiều mà!

Cậu mừng rỡ, vội nói: “Cảm ơn Thất Sinh Phù tiền bối đã nhắc nhở, tôi đi tìm Ngư Kiều Kiều đây.” Kết thúc cuộc trò chuyện với Thất Sinh Phù tiền bối, Tống Thư Hàng nhanh chóng tìm tài khoản của Ngư Kiều Kiều, gửi cho cô một tin nhắn.

Bá Đao Tống Nhất: “Kiều Kiều, cậu đang ở đâu đấy?” Tại một biệt thự sang trọng ở khu vực Giang Nam.

Ngư Kiều Kiều lúc này đang nằm trên giường, biến hóa thành kích thước nhỏ bằng bàn tay, lấy vuốt nhỏ lướt máy tính bảng.

Hôm nay lại ép tác giả Cao Mỗ Mỗ viết được hai vạn chữ, đọc đã quá đi mất.

Thấy dạo này đọc sướng như vậy, Ngư Kiều Kiều định ngày mai sẽ đặc biệt khai ân, cho gã có bút danh là ‘Nãi Kỵ’ kia nửa ngày ra ngoài hít thở không khí.

Đang mải suy nghĩ thì có tin nhắn từ Tống Thư Hàng.

“Ơ?

Thư Hàng, cậu về từ ngoài không gian rồi à?” Ngư Kiều Kiều nhanh chóng trả lời: “Đúng rồi, tin nhắn trước tôi gửi cậu có thấy không?” “Tôi vừa mới về tới Trái Đất, nói ra thì dài lắm.

Cậu gửi tin nhắn gì cho tôi thế?” Tống Thư Hàng lướt xem lịch sử trò chuyện, cậu đâu có nhận được tin nhắn nào của Ngư Kiều Kiều.

Thế là Ngư Kiều Kiều gửi lại tin nhắn hôm nọ: “Thư Hàng, kịch bản phim muốn lấy đề tài gì?

Chúng ta quay phim đô thị?

Võ hiệp?

Tiên hiệp?

Hay là khoa học viễn tưởng?” Cô bổ sung thêm: “Thư Hàng, báo cho cậu một tin tốt, tôi đã tìm được gã tác giả viết lách khá thú vị kia rồi.

Hiện tại tôi đã bắt hắn về, nhốt trong phòng tối, mỗi ngày bắt hắn viết hai ba vạn chữ.

Đọc sướng cực kỳ luôn.

Đợi thời gian nữa tôi định bắt luôn gã họa sĩ truyện tranh mà mình thích về nhốt lại để vẽ truyện cho tôi xem.” Tống Thư Hàng: “...” Tác giả bị bắt về nhốt phòng tối, mỗi ngày viết hai ba vạn chữ...

Chuyện này nghe thật là đầy nghị lực, khiến người ta rơi nước mắt mà.

Việc cậu có thể làm bây giờ chỉ là mặc niệm cho vị tác giả xấu số kia năm giây, sau đó đợi khi kịch bản viết xong sẽ bí mật nhét thêm ít tiền cho gã vậy.

Bần đạo cũng chỉ có thể giúp tới đây thôi.

Sau đó Thư Hàng trả lời: “Về đề tài phim, vì định chiếu vào dịp Tết nên chúng ta quay câu chuyện gì đó vui vẻ đi.

Nhưng cũng không được lãng phí thiên phú của dàn diễn viên, vì có rất nhiều tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ muốn tham gia.

Các tiền bối ai nấy đều là siêu cấp cao thủ, nếu quay cảnh đánh nhau chắc chắn sẽ cực ngầu, thế nên chúng ta quay tiên hiệp hoặc ma ảo đi.” “Có lý.” Ngư Kiều Kiều trả lời.

“Đúng rồi, đống giấy đăng ký xe của tôi phải có cơ hội được lên sóng, nên bối cảnh câu chuyện phải đặt ở đô thị.

Hoặc là đặt ở tương lai, bối cảnh khoa học viễn tưởng cũng được.” Tống Thư Hàng nói thêm.

Dù sao thì khởi nguồn của vụ ‘quay phim’ này chính là mấy cái giấy đăng ký xe đó mà, cũng phải cho chúng xuất hiện chút đỉnh để bố mẹ cậu xem còn thấy hài lòng.

“Quay đô thị chán lắm, chúng ta quay tương lai đi.

Khoa học viễn tưởng kết hợp tiên hiệp, hoặc khoa học viễn tưởng kết hợp ma ảo, chắc chắn sẽ kích thích lắm đây.” Ngư Kiều Kiều hào hứng.

Chương 632

“Kích thích hay không cũng không quan trọng, dù sao cũng chỉ là chúng ta quay chơi thôi mà.

Quan trọng là nhân vật xuất hiện phải nhiều, các tiền bối trong nhóm còn lôi kéo thêm bạn bè tới tham gia nữa, cố gắng đáp ứng yêu cầu của mọi người.” “Nhiều nhân vật xuất hiện quá thì sợ phim quay xong sẽ bị lỗ vốn mất.” Ngư Kiều Kiều nói.

Trừ phi chỉ xuất hiện một cái rồi chết luôn, hoặc quay nghiêng mặt rồi chết.

“Không sao đâu, quay xong chúng ta cũng đâu định cho người ngoài xem, chúng ta quay để tự sướng thôi mà.

Cứ quay thế nào cho sướng là được, rồi Tết đến mang ra chiếu ở nhà cho vui, thế là thú vị rồi.” Tống Thư Hàng cười ha ha.

“Cậu nói cũng phải.” Ngư Kiều Kiều gật đầu.

“Đúng rồi, nhân vật chính nhất định phải là Bạch tiền bối nhé.

Bạch tiền bối rất kỳ vọng vào bộ phim này đấy.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Điểm này không được quên, nếu Bạch tiền bối không vui thì hậu quả nghiêm trọng lắm.

“Không vấn đề gì.” Ngư Kiều Kiều nói, nhưng cô đột nhiên hỏi thêm một câu: “Nam chính hay nữ chính?” “Chắc chắn phải là nam chính rồi, nếu dở chứng mà sắp xếp cho Bạch tiền bối đóng vai nữ là tôi bị giết chắc luôn đấy.” Tống Thư Hàng nói ngay.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lần trước Vũ Nhu Tử và cậu cùng nhau ‘tìm đường chết’, chụp cho Bạch Tôn Giả đủ loại ảnh để tóc hai bím, chụp đẹp thật đấy, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần còn rộ lên phong trào để ảnh đại diện đó luôn mà.

Với nhan sắc của Bạch tiền bối, dù đóng vai nữ chính cũng hoàn toàn không thành vấn đề đâu nhỉ?

Không được không được!

Tống Thư Hàng vội vàng dập tắt ý nghĩ đáng sợ đó.

Cái gọi là: Không tìm đường chết sẽ không chết.

Vừa nãy trong nhóm cậu mới thấy A Thất tiền bối đang truy sát con khỉ Tam Lãng kìa.

Cậu không muốn trở thành kẻ tìm đường chết thứ ba đâu.

“Rõ rồi, Bạch tiền bối là nam chính.” Ngư Kiều Kiều ghi lại: “Nhưng mà cứ cảm thấy để Bạch Tôn Giả đóng nam chính thì hơi tiếc.

Hay là cho nam chính có sở thích mặc đồ nữ đi?” “Đừng tìm đường chết nữa!

Kiều Kiều, cậu mới vào nhóm được mấy ngày mà đã lây bệnh ‘Tam Lãng’ rồi à.” Tống Thư Hàng vội vàng can ngăn.

“Bệnh Tam Lãng là bệnh gì thế?” “Tên đầy đủ là bệnh ‘Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối không tìm đường chết là không chịu nổi’, cậu hiểu mà.” Ngư Kiều Kiều: “...” Bá Đao Tống Nhất: “Đợi đã!

Vừa nãy mải buôn chuyện quá suýt quên mất việc chính, Ngư Kiều Kiều cậu hiện đang ở đâu?

Tôi qua tìm cậu.” Vừa nãy mải bàn chuyện quay phim quá nên cậu quên khuấy mất việc chính.

Cậu tìm Ngư Kiều Kiều là muốn nhờ cô giúp theo dõi tình hình ở Đông Hải xem có tìm được tung tích vị đại năng mượn linh quỷ của cậu không.

Ngư Kiều Kiều trả lời: “Tôi đang ở khu vực Giang Nam.” “Tôi qua ngay đây!” Tống Thư Hàng gõ câu trả lời, rồi cậu ôm chặt lấy cổ khôi lỗi ngân long, cố định mình thật chắc trên lưng nó.

“Tốc độ nhanh nhất, xông lên!

Mục tiêu là khu vực Giang Nam.” Ngân long vỗ cánh bay cao... lao vút đi, linh thạch trong người nó tiêu hao nhanh chóng.

Sắc mặt Tống Thư Hàng hơi tái đi, rõ ràng là đã đi dạo một vòng ngoài vũ trụ về rồi mà chứng sợ độ cao vẫn chẳng cải thiện được gì.

Hay là lắp thêm cái lan can cho con ngân long này nhỉ?

Như thế cảm giác sẽ an toàn hơn.

Đợi đã, vừa nãy mình quên hỏi địa chỉ cụ thể của Ngư Kiều Kiều rồi.

Xem ra phải tới Giang Nam rồi mới hỏi được, chứ ngân long đang tăng tốc thế này thì khó mà nhắn tin được.

Trong khi đó, tại một căn biệt thự ở khu vực Giang Nam, trong căn phòng mà Ngư Kiều Kiều gọi là ‘phòng tối’.

Gọi là phòng tối nhưng thực ra nó rất rộng rãi, độ sáng có thể tùy ý điều chỉnh.

Ở một góc phòng có một chiếc bàn lớn, đi kèm một chiếc ghế giám đốc có độ cao vừa vặn.

Cao Mỗ Mỗ hiện đang dựa mình vào chiếc ghế, chiếc ghế này còn có chức năng ‘massage toàn thân’ khiến gã sướng phát run.

Cạnh gã là một chiếc giường đôi lộng lẫy, cô bạn gái Nha Y của gã đang cuộn mình trên giường ngủ ngon lành.

Ngư Kiều Kiều quả nhiên thần thông quảng đại, hôm nọ gã vừa mới định bụng gọi điện tâm sự đêm khuya với bạn gái thì tối hôm đó Nha Y đã được đưa tới.

Cũng giống như Cao Mỗ Mỗ, lúc Nha Y được đưa đi, người nhà cô còn vui vẻ vẫy tay chào tạm biệt, cứ như bị tẩy não vậy.

Sau đó Nha Y ở lại phòng tối cùng Cao Mỗ Mỗ, nhưng cô không bị hạn chế phạm vi hoạt động, có thể đi dạo bất cứ đâu trong biệt thự, muốn rời đi lúc nào cũng được.

“Lại viết xong một chương nữa rồi, nhưng chưa sửa xong...

Thôi để chương này tính cho ngày mai vậy.

Dù sao cũng sắp rạng sáng rồi.” Cao Mỗ Mỗ tự lẩm bẩm, hôm nay gã đã viết được gần hai vạn ba ngàn chữ.

Mấy ngày nay, mỗi ngày hai ba vạn chữ, tốc độ này là điều mà Cao Mỗ Mỗ trước đây không dám tưởng tượng.

Trước đây mỗi ngày gã viết tối đa được một vạn chữ, dù có là ngày lễ ngày Tết ngồi lỳ ở nhà gõ phím cả ngày thì cũng chỉ được chừng đó thôi.

Hơn nữa... mỗi lần viết xong một vạn chữ là đầu gã cứ như sắp nổ tung, chẳng nghĩ thêm được tình tiết nào nữa.

Nhưng bây giờ gã cảm thấy não bộ lúc nào cũng tỉnh táo mát lạnh.

Dù có gõ xong ba vạn chữ thì tinh thần vẫn cực kỳ minh mẫn!

Lúc mới đầu gã cũng sợ lắm, gã cứ tưởng cái cô ‘Ngư Kiều Kiều’ mới chỉ nghe tiếng, thấy ảnh chứ chưa gặp mặt kia đã lén bỏ thuốc kích thích vào cơm của gã.

Chứ ngoài thuốc kích thích ra thì làm gì có thứ gì khiến người ta viết lách cả ngày trời mà vẫn hăng hái như vậy?

Nhưng sau đó gã nhận thấy ngoài việc tinh thần luôn minh mẫn ra thì gã chẳng gặp bất cứ tác dụng phụ nào cả.

Điều khiến gã không dám tin hơn nữa là tình trạng sức khỏe của mình.

Mấy ngày nay gã cứ nhốt mình trong phòng tối cắm đầu vào viết, lý ra sức khỏe phải giảm sút nhanh chóng mới đúng.

Nhưng mấy ngày qua gã thấy cơ thể mình cực kỳ sung mãn.

Mấy múi cơ bụng vốn đã biến mất do lười vận động thời đại học, giờ đây từng ngày một hiện rõ lên, gã cảm thấy hai cánh tay mình tràn đầy sức mạnh.

Không chỉ có vậy, gã còn cảm thấy mỗi ngày đều có một lượng lớn độc tố được đào thải ra khỏi cơ thể, trạng thái của gã tốt chưa từng thấy.

Thậm chí vài vết thương ngầm trên người gã cũng được chữa khỏi.

Ví dụ như bả vai phải của gã, do chơi game nhiều thời trung học và thức đêm viết lách nên thường xuyên đau nhức.

Chỉ cần ngồi viết hơi lâu một chút là nó sẽ nhức buốt.

Thế mà sáng hôm qua thức dậy, Cao Mỗ Mỗ thấy cái vai phải chẳng còn đau nhức chút nào nữa!

Giờ đây Cao Mỗ Mỗ có thể khẳng định chắc chắn là thức ăn mỗi ngày Ngư Kiều Kiều đưa tới có vấn đề.

Chỉ là không biết mấy thứ đó là ‘tốt’ thật hay có hậu họa gì về sau không.

Lưu chương vừa viết xong lại, Cao Mỗ Mỗ ấn vào một cái nút trên bàn dùng để liên hệ với ‘Ngư Kiều Kiều’.

Vừa ấn xong, bên tai gã vang lên giọng nói của một cô gái rất dễ thương: “Cao tiên sinh, anh lại viết xong một chương nữa rồi à?” Xung quanh chẳng có thiết bị loa đài nào cả nhưng giọng nói của đối phương cứ thế vang lên bên tai gã.

Đây là pháp thuật [Truyền âm nhập mật], Cao Mỗ Mỗ đương nhiên không hiểu nổi.

“Chưa sửa xong, để tính cho ngày mai đi.” Cao Mỗ Mỗ lắc đầu.

“Không vấn đề gì, hôm nay tôi đọc thế là mãn nguyện lắm rồi.” Ngư Kiều Kiều cười hì hì: “Vậy anh tìm tôi có việc gì không?” “Có, tôi có chuyện muốn hỏi cô.” Cao Mỗ Mỗ nói.

Nghe giọng nói dễ thương này, thật không thể tin nổi cô ấy lại là fan cuồng tàn nhẫn đã bắt gã về nhốt phòng tối.

Một fan chân chính đáng sợ thế này thật khiến gã áp lực quá.

“Cứ hỏi đi ạ, tôi nhất định biết gì nói nấy.” Ngư Kiều Kiều cười hì hì.

Cao Mỗ Mỗ: “Câu hỏi 1: Cô còn định nhốt tôi bao lâu nữa?” “A, nếu được thì tôi nhốt anh cả đời có được không?” Giọng nói của Ngư Kiều Kiều vang lên đầy vẻ ngây thơ.

“Tôi từ chối!” Cao Mỗ Mỗ khẳng định chắc nịch, bị nhốt cả đời thì gã thà đập đầu chết cho xong.

“Đùa chút thôi mà, tôi đưa Cao tiên sinh tới đây chủ yếu là muốn anh viết cho chúng tôi một câu chuyện thật thú vị!

Sau đó chúng tôi sẽ dùng câu chuyện đó để quay phim.” Cao Mỗ Mỗ: “...” Trời ạ, nói trắng ra là các người muốn tôi viết kịch bản phim chứ gì?

Chuyện này cứ nói một tiếng rồi ký hợp đồng là xong mà.

Thời buổi này tác giả mạng có tiểu thuyết được chuyển thể thành phim điện ảnh, truyền hình đâu có gì lạ.

Có cần thiết phải bắt tôi về nhốt phòng tối thế này không?

“Sau đó tôi nghĩ, nếu đã nhờ anh viết truyện thì sẵn tiện bắt anh về đây viết luôn cho tiện.

Tôi rất thích tiểu thuyết của anh... chỉ tội anh ra chương chậm quá, tôi đọc không bõ dính răng.

Bây giờ mỗi ngày hai ba vạn chữ mới tạm khiến tôi hài lòng.

Thật ra năm sáu vạn chữ thì tốt hơn, tiếc là tốc độ của anh không nhanh được đến thế.” Ngư Kiều Kiều nói tiếp.

Mắt Cao Mỗ Mỗ bỗng nhòe lệ, thì ra kịch bản phim chỉ là phụ, bắt gã về nhốt phòng tối để gõ phím mới là mục đích chính!

“Cao tiên sinh còn câu hỏi nào nữa không?” Ngư Kiều Kiều khẽ cười.

“Câu hỏi 2: Cô bỏ cái gì vào thức ăn mỗi ngày của tôi vậy?” Câu hỏi này rất quan trọng, tuy ngắn hạn chưa thấy tác dụng phụ gì, lại còn chữa được vết thương ngầm của gã, nhưng lỡ như hậu quả của nó phát tác muộn thì sao?

Thế còn đáng sợ hơn.

“Cuối cùng anh cũng để ý đến chuyện này rồi, tôi cứ ngỡ anh phải nhận ra sớm hơn chứ.” Nói đến chủ đề này, Ngư Kiều Kiều tỏ ra rất hứng thú, hào hứng kể: “Thật ra cũng chẳng có gì to tát đâu.

Trong cơm nước mỗi ngày của anh tôi có bỏ thêm ‘Tỉnh Mục Đan’ và ‘Hoạt lực dược dịch’.

Hai loại dược dịch này là đồ bổ cực phẩm, giúp anh mỗi ngày đều tinh mắt thính tai, tinh thần sảng khoái, tràn đầy sức sống.

Mà công thức của hai loại dược này được lưu truyền từ xưa, dược liệu đều là loại quý hiếm, không có bất kỳ tác dụng phụ nào đâu, anh cứ yên tâm.

Thêm nữa, dạo gần đây tôi có bỏ thêm một ít ‘Thối thể dịch’ vào món đậu phụ thối mà anh thích ăn, cũng may là anh thích ăn món đó chứ không thì mùi vị của Thối thể dịch khó mà giấu được.

Thối thể dịch là thứ mà chúng tôi...

Chương 633

ừm, những người tập võ thường dùng để rèn luyện cơ thể.

Nó giúp tăng cường thể chất, loại bỏ các vết thương ngầm do quá trình luyện tập gây ra, và nó cũng không có tác dụng phụ.

Chỉ là vì thể chất của anh hơi yếu nên tôi đã pha loãng Thối thể dịch ra rất nhiều lần rồi mới cho anh dùng.” “Thực sự không có tác dụng phụ gì chứ?” Cao Mỗ Mỗ vẫn lo lắng hỏi lại.

“Tuyệt đối không có, anh hoàn toàn có thể tin tôi.” Giọng nói của Ngư Kiều Kiều dường như mang theo một sức mạnh thuyết phục lòng người, ngọt ngào nhưng đầy vẻ bí ẩn.

Đó là sức mạnh di truyền từ mẹ cô - một ngư yêu.

Tiếng hát của nhân ngư có khả năng mê hoặc lòng người.

Lúc Ngư Kiều Kiều đưa ra lời bảo đảm, giọng nói của cô vô tình mang theo hiệu ứng ‘mê hoặc’ mà chính cô cũng không nhận ra.

“Tôi hiểu rồi.” Cao Mỗ Mỗ gật đầu, chẳng hiểu sao sau khi nghe cô bảo đảm, gã lập tức tin sái cổ!

Sau đó Cao Mỗ Mỗ lại hỏi: “Thế trong đồ ăn của Nha Y, cô cũng cho mấy thứ tương tự à?” “Đúng thế, coi như là quà tặng kèm vì nể mặt Cao tiên sinh đấy.” Ngư Kiều Kiều cười hì hì, món quà này thực sự là vô giá.

“Tôi nên nói lời cảm ơn chăng?” Cao Mỗ Mỗ lại nói: “Vậy tôi còn một yêu cầu cuối cùng.” “Cao tiên sinh cứ nói.” “Cho tôi gọi vài cuộc điện thoại, tôi muốn rủ thêm mấy thằng bạn chí cốt tới đây bầu bạn, cùng tôi ngồi phòng tối.” Giọng nói của Cao Mỗ Mỗ đầy vẻ kiên định.

Đúng là anh em tốt, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Bây giờ gã gặp được ‘vận may’ thần kỳ thế này, đương nhiên phải chia sẻ với đám anh em rồi.

Thổ Ba, Dương Đức, Thư Hàng, ba gã đó cũng nên được bồi bổ một chút.

Rồi sau khi hưởng thụ ‘vận may’ xong, đám anh em ở lại cùng gã ngồi phòng tối một thời gian chắc cũng chẳng vấn đề gì đâu nhỉ?

Có họa cùng chia mà.

“Được rồi, tôi cho phép anh liên lạc với mấy người bạn của mình.” Ngư Kiều Kiều gật đầu đồng ý.

Lát sau, hai cô gái ăn mặc như người hầu đi vào, lắp một chiếc điện thoại bàn lên bàn làm việc của Cao Mỗ Mỗ.

Lắp xong, hai cô gái cúi chào lễ phép rồi rời khỏi phòng.

Cao Mỗ Mỗ thở dài, gã lôi điện thoại mình ra, tìm số của Tống Thư Hàng.

Nhắc mới nhớ, trong phòng tối này tín hiệu điện thoại bị chặn hoàn toàn.

Thế nên điện thoại của gã không thể vào mạng hay gọi điện được.

Không phải Ngư Kiều Kiều sợ gã liên lạc với bên ngoài, mà là để tránh gã mải lướt mạng không tập trung viết lách.

Cao Mỗ Mỗ cầm điện thoại bàn lên, bấm số của Tống Thư Hàng.

Đầu dây bên kia vang lên giọng của Thư Hàng: “Alo, xin chào, ai đấy ạ?” “Thư Hàng, tớ đây, Cao Mỗ Mỗ đây.” Cao Mỗ Mỗ nhiệt tình nói.

“Ha ha, là Mỗ Mỗ à, giờ này cậu chẳng phải đang đi hưởng tuần trăng mật với bạn gái sao?

Gọi tớ có việc gì thế?” Cao Mỗ Mỗ nghe qua điện thoại hình như có tiếng gió rít gào.

Thư Hàng đang làm gì vậy nhỉ?

“Thư Hàng, giờ cậu có rảnh không?

Nếu rảnh thì mấy anh em mình hẹn nhau một chỗ rồi tụ tập cái nhỉ.” “Được chứ!

À, nhưng hiện tại tớ đang có chút việc bận, nhưng sẽ xong sớm thôi.

Bao giờ tụ tập?

Hẹn ở đâu?

Tớ sẽ cố gắng qua sớm.” Tống Thư Hàng sảng khoái đáp lời.

“Chỗ tụ tập tớ tìm được rồi...

Để lát nữa tớ gửi tin nhắn địa chỉ cho cậu.

Còn thời gian thì cậu cứ xong việc rồi qua luôn đi, lần này mấy anh em mình tụ tập vài ngày.

Nha Y bạn gái tớ cũng ở đây.” Cao Mỗ Mỗ trả lời nhanh chóng.

Sở dĩ gã không nói luôn địa chỉ vì từ lúc bị bắt tới đây gã đã ra khỏi phòng đâu.

Gã còn chẳng biết địa chỉ biệt thự này là gì nữa.

Thế là Cao Mỗ Mỗ lại ấn cái nút khác trên bàn.

Hai cô gái vừa lắp điện thoại lại đi vào, mỉm cười hỏi: “Cao tiên sinh có gì dặn bảo ạ?” “Địa chỉ cụ thể của biệt thự này là gì thế?” “Khu vực Giang Nam, trấn Hồng Hà, đường Hàng Nhiên số 105 ạ.” Một trong hai cô hầu gái trả lời.

“Được rồi, tớ nhớ rồi.

Đúng rồi, các cô gửi một tin nhắn địa chỉ này tới số điện thoại của bạn tôi nhé.” Nói rồi Cao Mỗ Mỗ đọc số điện thoại của Tống Thư Hàng cho hai cô gái.

“Vâng thưa Cao tiên sinh, chúng tôi sẽ gửi tin nhắn ngay ạ.” Hai cô gái lưu số điện thoại của Tống Thư Hàng rồi lui khỏi phòng tối. [Mà này, cái cô Ngư Kiều Kiều đó lai lịch thế nào nhỉ.

Thời buổi này rồi mà còn có cả người hầu.] Cao Mỗ Mỗ thầm nghĩ.

Sau đó gã bắt đầu gọi điện cho Thổ Ba, bắt đầu một đợt lừa đảo mới.

Dù có phải lộ thân phận tác giả mạng thì gã cũng phải kéo bằng được ba thằng bạn cùng phòng tới đây ngồi phòng tối với gã cho bằng được!

Mặt khác, Tống Thư Hàng đã nhanh chóng bay tới không phận khu vực Giang Nam.

Khôi lỗi ngân long giảm tốc độ lại, Tống Thư Hàng mở tài khoản của Ngư Kiều Kiều ra gửi tin nhắn: “Kiều Kiều, địa chỉ cụ thể của cậu là ở đâu?” Ngư Kiều Kiều nhanh chóng hồi âm: “Khu vực Giang Nam, trấn Hồng Hà, đường Hàng Nhiên số 105.

Đến ngay đi, tôi giới thiệu gã tác giả đó cho cậu biết mặt.” Chưa đầy hai giây sau khi Ngư Kiều Kiều gửi tin nhắn, một tin nhắn SMS cũng được gửi tới điện thoại của Tống Thư Hàng: [Địa chỉ: Khu vực Giang Nam, trấn Hồng Hà, đường Hàng Nhiên số 105.] “Kiều Kiều chu đáo thật đấy, còn cẩn thận gửi thêm cả tin nhắn điện thoại nữa.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Cậu mở điện thoại lên, dẫn đường tới địa chỉ đó.

Khôi lỗi ngân long lại vỗ cánh, lao nhanh về phía biệt thự của Ngư

Kiều Kiều.

Hai phút sau, khôi lỗi ngân long duy trì trạng thái 'tàng hình' mà người thường không thể thấy, hạ cánh xuống sân biệt thự.

Ở đó Ngư Kiều Kiều đã đợi sẵn từ lâu.

Tống Thư Hàng vừa hạ cánh, cô liền nhảy một cái đáp lên vai cậu: "Đi thôi, tôi đưa cậu đi xem gã tác giả đó.

Đúng rồi, cậu tìm tôi có việc gì, vừa đi vừa nói đi." Khi nhảy lên vai Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều nhận thấy quanh thân cậu có một tầng ánh sáng vàng nhạt mờ ảo, dường như đang bảo vệ cậu.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt: "Mẹ ơi, ánh sáng công đức hộ thể à?".

Cô là bán giao bán yêu, nên rất nhạy cảm với ánh sáng công đức.

Ánh sáng này chính là khắc tinh của yêu ma quỷ quái.

Chỉ vì Ngư Kiều Kiều không có ác ý với Tống Thư Hàng, nên khi nhảy lên mới không bị ánh sáng công đức đẩy ra.

"Ha ha, cô nói cái này à?

Nói ra thì dài lắm, tôi vừa học được 'Siêu độ chi pháp' không lâu.

Sau đó tình cờ gặp được rất nhiều vong hồn cấp bậc ngũ phẩm Linh Hoàng, thế là tôi một hơi siêu độ hết bọn họ, kết quả là ngưng tụ được ánh sáng công đức hộ thể này." Tống Thư Hàng giải thích.

"Rất nhiều vong hồn cấp Linh Hoàng?

Rồi đứng chờ anh tới siêu độ để anh một hơi ngưng tụ được ánh sáng công đức?

Vận khí của anh đúng là tàn nhẫn đến mức phát bệnh rồi đấy." Ngư Kiều Kiều đảo mắt trắng dã: "Thư Hàng, anh khai thật đi, anh có phải là Bạch Tôn Giả ngụy trang không?”.

“Có lẽ là do hôm đó Bạch tiền bối tình cờ nhớ tới tôi, nên ban cho tôi một cái chúc phúc từ xa chăng?” Tống Thư Hàng trả lời.

Mà thực ra, cậu không hề thấy dạo này mình may mắn chút nào.

Cậu thấy mình khá thảm là đằng khác.

Cứ hễ không cẩn thận kích phát Giám định bí pháp là cả người phun máu; lúc học ‘Siêu độ chi pháp’ thì được trải nghiệm cảm giác tử vong; linh quỷ của mình còn bị người ta cưỡng ép mượn đi; à đúng rồi, mối tình đầu của mình còn từng hy sinh một lần, giờ đang ở trạng thái linh quỷ sinh ra.

Nghĩ đến điểm cuối cùng này là khóe mắt cậu lại thấy cay cay.

Mối tình đầu của mình mà lại bị người khác ký ước mất rồi!

Ngư Kiều Kiều rơi vào trầm tư, chúc phúc của Bạch Tôn Giả hiệu quả đến thế sao?

Hay là mình cũng đi xin cái bùa hộ thân nhỉ?

Dưới sự dẫn dắt của Ngư Kiều Kiều, Thư Hàng đi tới chỗ ‘phòng tối’ đang nhốt vị tác giả kia.

Trên đường đi, cậu kể cho Ngư Kiều Kiều chuyện linh quỷ bị người ta cưỡng ép ‘mượn’ mất, cũng như việc vị ‘đại năng’ kia đang mang linh quỷ của cậu đi về hướng Đông Hải.

Ngư Kiều Kiều thốt lên: “Linh quỷ mà cũng bị người ta cưỡng ép ‘mượn’ đi được sao?

Chuyện này đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ”.

Linh quỷ sau khi ký ước với bản tôn thì đã là một thể thống nhất.

Mượn linh quỷ, theo một nghĩa nào đó, giống như mượn cánh tay của Tống Thư Hàng mà không cần chặt rời ra vậy.

Làm sao mà mượn được chứ?

Tống Thư Hàng cười khổ.

Tuy nhiên sau khi linh quỷ bị mượn đi, cậu cũng nhận được không ít lợi ích.

Ví dụ như hiện tại, linh quỷ đã là ‘Linh quỷ cao giai’ hiếm có, lôi ra ngoài thì đến cả tu sĩ cấp bậc thất phẩm Tôn Giả trở lên cũng phải thèm khát.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ giúp anh để ý tin tức ở Đông Hải.

Chỉ cần có tình báo gì đặc biệt, tôi sẽ thông báo cho anh ngay lập tức.” Ngư Kiều Kiều vỗ ngực cam đoan, chuyện này đối với cô chỉ là tiện tay mà thôi.

“Cảm ơn cô, Kiều Kiều.” Tống Thư Hàng nói.

Đông Hải mênh mông như vậy, một mình cậu thực sự lực bất tòng tâm.

Hiện giờ chỉ có thể chờ tin tức của Ngư Kiều Kiều, hy vọng có thể tìm thấy tung tích của linh quỷ.

“Đừng lo lắng, nghe anh mô tả thì vị tiền bối kia dường như không có ác ý.

Hơn nữa tiền bối tầm cỡ đó thường nói lời giữ lời, đã hứa trả lại linh quỷ thì nhất định sẽ trả.” Ngư Kiều Kiều an ủi.

“Hy vọng là thế.” Tống Thư Hàng thở dài: “Đi thôi, mấy chuyện phiền não cứ gác sang một bên.

Chúng ta đi xem vị tác giả kia, rồi nhờ anh ta viết cho chúng ta một câu chuyện thú vị”.

Chương 634

Trên đường, Tống Thư Hàng tiện miệng hỏi: “Kiều Kiều, vị tác giả đó cô tìm thấy ở đâu vậy?”.

Ngư Kiều Kiều cười hì hì: “Ngay tại khu vực Giang Nam này thôi, nên tôi mới thiết lập phòng tối trực tiếp ở đây luôn”.

Tống Thư Hàng gật đầu, nhưng trong đầu lại vô thức nhớ tới cậu bạn thân Cao Mỗ Mỗ, anh ta cũng là người ở khu Giang Nam.

Ba người bạn cùng phòng của cậu là Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức đều là người vùng lân cận Giang Nam.

Thế nên họ thường đi học theo kiểu bán trú, từ thứ hai đến thứ sáu ở trường, thứ bảy chủ nhật thì về nhà.

Nhắc tới Cao Mỗ Mỗ, Thư Hàng chợt nhớ cách đây không lâu, Cao Mỗ Mỗ còn hào hứng muốn giới thiệu cho cậu một cô bạn trên mạng tên là ‘Ngư Kiều Kiều’.

Đợi đã, sao càng nghĩ càng thấy sai sai nhỉ?

“Kiều Kiều, làm sao cô tìm thấy vị tác giả đó?” Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa.

Ngư Kiều Kiều hắc hắc cười: “Nói ra thì dài lắm.

Mấy hôm trước tôi mới đăng ký một tài khoản chat, sau đó tìm kiếm tài khoản của vị tác giả đó, rất nhanh anh ta đã kết bạn với tôi”.

Chiêu thức này quen thuộc quá...

Thư Hàng lại hỏi: “Kiều Kiều, ID tài khoản mới của cô là gì?”.

“Chính là tên thật của tôi, Ngư Kiều Kiều đó.

Tôi thấy tên mình rất hay mà.” Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng: “...”.

Trong lòng cậu bắt đầu dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Ngư Kiều Kiều hào hứng kể tiếp: “Sau đó, hôm đó tôi giả làm một cô gái nhỏ e lệ, nói chuyện với vị tác giả đó vài câu đã thành công lừa được địa chỉ nhà anh ta.

À đúng rồi, giữa chừng còn có chuyện khá thú vị, vị tác giả đó còn đòi tôi gửi ảnh cơ”.

Tống Thư Hàng: “...”.

Không ổn rồi, chiêu trò này nghe quen tai quá đi mất.

Tống Thư Hàng hỏi: “Rồi sao nữa, cô gửi ảnh của ai cho anh ta?”.

Ngư Kiều Kiều không thể gửi ảnh hiện tại của mình được, dù sau khi thăng cấp ngũ phẩm hóa hình cô chắc chắn là mỹ nhân, nhưng hiện tại cô đang ở trạng thái nửa người nửa cá mà.

“Tất nhiên là gửi ảnh của chính tôi rồi.

Đó là tác giả tôi yêu thích, tôi không thể dùng ảnh của người khác để lừa anh ấy được.” Ngư Kiều Kiều cười hì hì: “Nhưng mà tôi gửi ảnh hồi nhỏ chụp chung với mẹ.

Lúc đó tôi vẫn còn là một con cá oa oa nhỏ xíu.

À, tiện thể nói luôn, mẹ tôi là một đại mỹ nhân, vị tác giả đó không thiệt đâu”.

Tống Thư Hàng: “...”.

Cậu bắt đầu thấy hoảng loạn.

Không lẽ trên đời này lại có chuyện trùng hợp đến thế sao?

Ngoài ra, Kiều Kiều à, cô tùy ý gửi ảnh đẹp của mẹ mình cho người lạ trên mạng như thế, phụ thân Giao Bá Chân Quân của cô có biết không hả?

Khi Tống Thư Hàng đáp xuống từ không trung, thời gian đã là 23 giờ 58 phút.

Sau khi nói chuyện với Ngư Kiều Kiều vài câu, đồng hồ đã bước sang ngày mới.

Ngày 7 tháng 8, thứ Tư, rạng sáng.

“Đến rồi, chính là căn phòng phía trước.” Ngư Kiều Kiều chỉ vào ‘phòng tối’ và nói.

Tại cửa phòng, hai cô gái ăn mặc như nha hoàn khẽ cúi chào Thư Hàng, sau đó họ đưa tay định đẩy cửa phòng ra.

“Đợi đã, hai vị đừng vội mở cửa!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Cậu đang nghi ngờ vị tác giả trong phòng tối này chính là bạn thân Cao Mỗ Mỗ của mình.

Nếu đúng là anh ta, cậu biết đối mặt thế nào đây?

Thế nên, cậu cần chuẩn bị tâm lý trước đã!

Tốt nhất là để cậu nhìn qua khe cửa một cái để xác nhận xem ‘tác giả’ bên trong là ai.

Nhưng giọng của Thư Hàng đã chậm một bước.

Hai cô gái kia đều là bán yêu cảnh giới nhị phẩm, họ vừa đưa tay ra, một luồng nhu kình đánh ra từ xa, tay còn chưa chạm vào cửa đã khiến cánh cửa mở toang.

Cửa phòng chậm rãi mở ra.

Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện: [Đừng là Cao Mỗ Mỗ, đừng là Cao Mỗ Mỗ, nghìn vạn lần đừng là Cao Mỗ Mỗ mà!].

“Thư Hàng, anh làm sao vậy?” Ngư Kiều Kiều nghi hoặc nhìn

Tống Thư Hàng, thấy cậu có vẻ hơi kỳ lạ.

Lúc này, cánh cửa mở ra, lộ ra vị ‘tác giả’ đang ngồi trên ghế giám đốc hưởng thụ massage trong ‘phòng tối’.

Cảm nhận được cửa mở, vị tác giả kia cũng ngẩng đầu lên.

Ánh mắt Thư Hàng và đối phương chạm nhau.

Tống Thư Hàng đứng hình: 0_0!

Dưới ánh sáng rực rỡ, Tống Thư Hàng nhìn thấy gương mặt vô cùng quen thuộc kia.

Hơi đẹp trai một chút, đeo một chiếc kính mới rất thời thượng.

Khi vị tác giả này ngẩng đầu, mắt kính phản chiếu ánh sáng kỳ quái — chiếc kính này chắc chắn mua cùng tiệm với Diệt Phượng Công Tử rồi.

Không sai vào đâu được, chính là anh bạn thân Cao Mỗ Mỗ của cậu!

Tên ngốc Cao Mỗ Mỗ này, chẳng phải trước đó một mực phủ nhận mình là ‘tác giả mạng’ sao?

Tại sao cuối cùng lại bị Ngư Kiều Kiều bắt về đây nhốt vào phòng tối gõ chữ thế này!

Nhưng vấn đề hiện tại không phải là chuyện đó, mà là cậu phải đối mặt với Cao Mỗ Mỗ thế nào đây?

Não bộ của Tống Thư Hàng hoạt động hết công suất.

Phương án xin lỗi nhanh chóng: [A, siêu cấp xin lỗi cậu, Cao Mỗ Mỗ.

Tất cả chỉ là một sự hiểu lầm tuyệt đẹp thôi.

Ngư Kiều Kiều là bạn của tớ, vì tớ muốn quay một bộ phim nên muốn tìm một tác giả viết truyện hay, kết quả là cô ấy bắt cậu tới đây].

Rồi sau đó viết thêm một bài văn xin lỗi ba trăm chữ?

Hay là phương án phủ đầu: [Cái đệch, Cao Mỗ Mỗ, cái tên ngốc này sao lại ở đây?].

Hoặc là giả ngu: [Ơ?

Cao Mỗ Mỗ?

Cậu cũng ở đây làm khách à?

Thật là trùng hợp quá, tớ cũng vừa mới tới đây làm khách thôi].

Trong phòng, Cao Mỗ Mỗ cũng nhìn về phía cửa phòng.

Rồi anh ta cũng sững sờ.

Đây chẳng phải là cậu bạn thân Tống Thư Hàng của mình sao?

Cái quái gì thế, tốc độ của Thư Hàng sao lại nhanh như vậy?

Mấy phút trước, anh ta vừa bảo hai cô gái nha hoàn gửi địa chỉ chỗ này cho Thư Hàng, vậy mà cậu ấy đã có mặt rồi?

Chẳng lẽ Thư Hàng đang ở ngay gần đây?

Bầu không khí trở nên vô cùng quỷ dị.

"Lão Cao." Tống Thư Hàng đành cắn răng vẫy vẫy tay với Cao Mỗ Mỗ.

"Mẹ kiếp, Thư Hàng, cậu đến nhanh thật đấy.

Tớ vừa mới nhờ người gửi tin nhắn địa chỉ cho cậu được vài phút mà cậu đã tới rồi?" Cao Mỗ Mỗ đứng dậy khỏi ghế giám đốc, vẫy tay gọi Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, chẳng lẽ lúc nãy cậu ở gần đây à?". [Nhờ người gửi địa chỉ cho cậu]?

Hóa ra tin nhắn cậu nhận được trên người con rồng bạc cơ quan kia là do Cao Mỗ Mỗ nhờ người gửi sao?

Tống Thư Hàng cười gượng.

Chuyện này sao mà trùng hợp đến thế được chứ?

“Đừng đứng ngây ra ở cửa nữa, mau vào đi.

Đúng rồi, nhỏ tiếng một chút, Nha Y vừa mới ngủ thôi, đừng làm cô ấy thức giấc.” Cao Mỗ Mỗ lại nhắc nhở.

Nhờ anh ta nhắc, Tống Thư Hàng mới thấy trên chiếc giường đôi lộng lẫy bên cạnh, thân hình nhỏ nhắn của Nha Y đang cuộn tròn ngủ rất ngon lành.

Tống Thư Hàng: “...”.

Cậu có cả một bụng lời muốn nói mà chẳng biết phải thốt ra thế nào.

Mà lúc này, Ngư Kiều Kiều đang ngồi trên vai cậu cũng đờ người ra: 0_0!

Vị tác giả này quen biết Tống Thư Hàng sao?

Ngư Kiều Kiều truyền âm nhập mật: “Thư Hàng, vị tác giả này là người quen của anh à?”.

Tống Thư Hàng cũng truyền âm trả lời đầy dở khóc dở cười: “Cao Mỗ Mỗ là bạn thân cùng phòng ký túc xá của tôi”.

Ngư Kiều Kiều: “...”.

Trên thế giới có hơn tám tỷ người, cô tùy tiện bắt đại một tác giả tiểu thuyết mà lại trúng ngay bạn thân của Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ họa sĩ tiếp theo cô định tìm lại là dì của Tống Thư Hàng không chừng?

Tống Thư Hàng da mặt dày đi vào phòng tối, tùy tiện kéo một chiếc ghế ngồi đối diện Cao Mỗ Mỗ.

Cậu liếc nhìn chiếc ghế giám đốc xa hoa mà Cao Mỗ Mỗ đang ngồi, có vẻ anh ta cũng đang khá tận hưởng?

Chương 635

Phía sau, hai cô gái nha hoàn mỉm cười đóng cửa lại.

Cao Mỗ Mỗ rót một ly nước đưa cho Tống Thư Hàng, hỏi: “Thư Hàng, lúc nãy trong điện thoại cậu nói còn có việc phải bận, đã giải quyết xong chưa?”.

“Tìm được cách rồi, giờ đang đợi giải quyết thôi, chuyện này không vội được.” Tống Thư Hàng cười đáp, mắt vẫn dán vào Cao Mỗ Mỗ và chiếc máy tính của anh ta.

Cậu phải tìm cơ hội giải thích chuyện này cho Cao Mỗ Mỗ, dù sao cũng là bạn thân, lừa dối anh ta sẽ khiến cậu thấy vô cùng tội lỗi.

Đặc biệt là vì cậu mà anh ta mới bị Ngư Kiều Kiều bắt nhốt vào phòng tối gõ chữ.

“Cậu đến nhanh thế, nãy ở gần đây thật à?” Cao Mỗ Mỗ lại hỏi.

“Cũng có thể coi là vậy.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Cao Mỗ Mỗ nhìn Thư Hàng với ánh mắt kỳ quái, cảm giác hôm nay Thư Hàng cứ như đang trên mây ấy.

Hơn nữa... nửa tháng không gặp, Thư Hàng dường như cao lên một chút?

Lại còn rắn chắc hơn nữa?

Cao Mỗ Mỗ nói tiếp: “Tớ cũng vừa gọi điện cho Thổ Ba và Dương Đức rồi.

Thổ Ba nói cậu ấy đang ở nhà ngoại, trưa mai là qua được.

Dương Đức thì bảo hôm nay phải thức đêm làm xong một chương trình nhỏ, chiều mai ngủ dậy sẽ qua.

Ngày mai bốn đứa mình lại có thể tụ tập một trận ra trò rồi".

"Được." Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu bưng ly nước nhấp một ngụm nhỏ.

Phải giải thích thế nào cho Cao Mỗ Mỗ bây giờ?

Nói thẳng quá thì sợ tình bạn chấm dứt, mà nói vòng vo lỡ không rõ ràng lại gây hiểu lầm lớn hơn thì mệt.

Cao Mỗ Mỗ ngồi lại vào ghế, khẽ đẩy kính.

Trạng thái của Thư Hàng quả nhiên không đúng.

Từ lúc vào cửa nhìn thấy anh ta, Thư Hàng cứ ngây người ra suốt.

Hơn nữa, cậu ấy không tò mò vì sao anh ta lại ở trong căn biệt thự này sao?

Bình thường thì Thư Hàng phải dành cho anh ta một cái ôm nhiệt tình, rồi hỏi ngay vì sao lại chọn gặp nhau ở đây chứ?

Cao Mỗ Mỗ đan tay chống dưới cằm, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng qua mắt kính.

Sao anh ta cứ có cảm giác như Tống Thư Hàng đã biết hết mọi chuyện, biết rõ vì sao anh ta lại ở trong biệt thự này vậy?

Cao Mỗ Mỗ suy nghĩ một lát rồi nói: "Thư Hàng, tớ có một bí mật muốn nói với cậu".

"Bí mật gì cơ?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

"Thực ra... lần trước trên mạng tớ đã giấu cậu.

Thật ra tớ có viết tiểu thuyết, hơn nữa còn viết nhiều năm rồi." Cao Mỗ Mỗ thú nhận.

Từ lúc định gọi Thư Hàng, Thổ Ba và Dương Đức tới chơi, anh ta đã xác định bí mật này không giữ được rồi.

Bởi vì sắp tới mỗi ngày anh ta đều phải cắm đầu gõ hai ba vạn chữ cho Ngư Kiều Kiều.

Thế nên thà tự mình nói ra còn hơn.

“Ừ.” Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, cuối cùng cũng quay lại chủ đề này rồi.

Cao Mỗ Mỗ vẫn giữ tư thế đan tay chống cằm...

Thư Hàng vậy mà chẳng ngạc nhiên chút nào!

Anh ta tiếp tục: “Rồi... mấy hôm trước tớ kể với cậu có một cô độc giả rất xinh đẹp kết bạn với tớ ấy.

Nhớ không, cái người tên Ngư Kiều Kiều đại mỹ nhân mà tớ còn gửi ảnh cho mấy ông xem để giới thiệu cho mấy tên độc thân các ông ấy”.

“Nhớ mà.” Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu, ấn tượng sâu sắc luôn ấy chứ.

Ngư Kiều Kiều trên vai cậu lấy tay che mắt, chuyện này phát triển quỷ dị quá rồi.

Đặc biệt là khi nghe Cao Mỗ Mỗ kể lại, cô thấy ngượng muốn chết.

Cao Mỗ Mỗ đau khổ nói: “Thế rồi cái cô Ngư Kiều Kiều đó không biết dùng thủ đoạn gì mà thuyết phục được bố mẹ tớ, rồi lôi tớ tới đây nhốt vào phòng tối, bắt tớ ngày nào cũng phải gõ chữ liên tục.

Một ngày ít nhất phải hai ba vạn chữ mới được, không gõ xong là không được ăn cơm”.

Tống Thư Hàng: “...”.

Cả khuôn mặt cậu giờ đanh lại, chẳng biết nên dùng biểu cảm gì để đáp lại Cao Mỗ Mỗ cho phải.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đồ ăn ở đây ngon cực kỳ.

Bây giờ mỗi bữa tớ có thể ăn tận ba bát lớn, gạo đó thơm dã man, kể cả không có thức ăn tớ cũng đánh bay được hai bát.” Cao Mỗ Mỗ kể tiếp.

Chuyện đó là đương nhiên, vì đó là ‘Linh mễ’ mà.

Cao Mỗ Mỗ lại thần thần bí bí nói: “Hơn nữa, trong thức ăn ở đây còn cho thêm mấy thứ rất đặc biệt.

Tớ ăn mấy ngày nay cảm giác người lúc nào cũng tràn đầy sức sống, ngay cả mấy vết thương cũ trên người cũng biến mất tiêu.

Nghe nói mấy loại gia vị này không có tác dụng phụ, tớ định lúc nào đi sẽ hỏi xin cô Ngư Kiều Kiều đó một ít ‘nước tăng lực, nước thối thể’ gì đó mang về cho người nhà dùng thử”.

Vì trước đó Ngư Kiều Kiều có dùng năng lực ‘mị hoặc’ gây ảnh hưởng, nên vô ý thức Cao Mỗ Mỗ đã tin sái cổ vào công hiệu của mấy loại dược dịch đó.

Cao Mỗ Mỗ mải mê kể, còn Tống Thư Hàng thì chỉ biết gật đầu phụ họa.

Chờ Cao Mỗ Mỗ nói xong, Thư Hàng khẽ thở dài, hỏi: “Lão Cao, cậu có bao giờ nghĩ đến chuyện... trốn khỏi đây chưa?”.

Cậu bị bắt tới đây để gõ chữ mà!

Bị nhốt trong phòng tối, không gõ xong là không có cơm ăn mà!

Sao giờ lại ra vẻ tận hưởng thế này, còn ăn mỗi bữa ba bát cơm nữa chứ!

Cái này hoàn toàn khác với hình tượng lý trí thường ngày của cậu rồi.

Phải biết là ở ký túc xá, Cao Mỗ Mỗ luôn là người trưởng thành nhất, chuyên chăm sóc cho ba người kia.

“Trốn đi á?” Cao Mỗ Mỗ đang đan tay chống cằm bỗng ngẩn ra.

Đệch, đúng rồi, sao mình chưa bao giờ nghĩ đến chuyện phải trốn đi nhỉ?

Lạ lùng thật, từ lúc bị bắt vào phòng tối anh ta đã bắt đầu cam chịu số phận, liều mạng gõ chữ để đổi lấy bữa cơm.

Tuy Ngư Kiều Kiều chưa từng để anh ta bị đói, nhưng sao anh ta lại chưa từng có ý định bỏ trốn?

Thậm chí lúc nãy khi biết được ‘địa chỉ’ từ miệng mấy cô nha hoàn, anh ta cũng chẳng hề có ý niệm ‘chạy trốn’, cũng không ngầm nhờ Tống Thư Hàng cứu mình thoát thân.

Chẳng lẽ đúng là vì cơm canh ở đây quá ngon sao?

Nhưng mình đâu phải kẻ tham ăn đến thế.

Cao Mỗ Mỗ bắt đầu cảm thấy mâu thuẫn.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều đảo mắt trắng dã, truyền âm cho Thư Hàng: [Là do ám thị tâm lý đấy].

Cô đã bắt Cao Mỗ Mỗ về nhốt phòng tối viết truyện thì tất nhiên phải phòng hờ anh ta bỏ chạy chứ.

Nhưng nếu thật sự nhốt anh ta vào lồng sắt thì sẽ khiến anh ta bị ức chế tâm lý, lúc đó sao mà viết ra được truyện vui vẻ được?

Có khi lúc đó anh ta lại viết mấy bộ kiểu ‘đời sống phòng tối bi thảm’ mất.

Thế nên Ngư Kiều Kiều đã sử dụng thủ đoạn ‘ám thị tâm lý’.

Chiêu này đối với người có nửa huyết thống nhân ngư như cô là sở trường rồi.

Sau khi dính ám thị, trong đầu Cao Mỗ Mỗ sẽ không bao giờ xuất hiện ý niệm [trốn đi].

Mỗi ngày anh ta chỉ vui vẻ ăn cơm, gõ chữ, ngủ và nộp bản thảo.

Tống Thư Hàng: "...".

Quả nhiên đối với các tác giả, việc trong đám độc giả có tiên nhân, người có siêu năng lực hay người ngoài hành tinh là chuyện đáng sợ nhất.

Vì bạn hoàn toàn không thể dùng lẽ thường để suy đoán xem đám siêu nhân này sẽ dùng thủ đoạn gì để thúc giục bản thảo.

May mà mình không có hứng thú viết tiểu thuyết, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ sau một hồi đấu tranh tư tưởng liền nghiến răng nói: "Thư Hàng, đợi ngày mai Thổ Ba với mấy ông kia tới, chúng ta sẽ bàn bạc 'kế hoạch đào tẩu' nhé".

Tống Thư Hàng: "...".

Cậu liếc nhìn Ngư Kiều Kiều trên vai mình.

Bàn bạc cách trốn thoát ngay trước mặt chính chủ, chuyện này có hơi thảm không nhỉ?

"Không đúng không đúng, chúng ta chưa thể trốn ngay được.

Tớ còn muốn mấy ông cũng nếm thử đồ ăn ở đây, hiệu quả tuyệt vời lắm.

Tớ mới ăn mấy ngày mà cơ bụng sắp lộ ra rồi đây này.

Chẳng cần tập luyện mà cũng có thân hình đẹp, đúng là mơ ước của tớ luôn." Cao Mỗ Mỗ cảm thán.

Tống Thư Hàng: "...".

Cao Mỗ Mỗ mấy ngày nay gõ chữ nhiều quá nên hỏng não rồi chăng?

“Tuy đồ ăn ở đây rất tốt, nhưng tớ vẫn phải trốn ra ngoài.

Thế nên Thư Hàng này, ngày mai phiền cậu đi dạo quanh biệt thự xem có đường nào đào tẩu tốt không nhé.

Chương 636

Cô Ngư Kiều Kiều đó chắc chắn không hạn chế phạm vi hoạt động của cậu đâu, chúng ta có thể lợi dụng điểm này.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Không thể cứ thế này mãi được, cứ giấu giếm thì hiểu lầm sẽ như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, lúc đó mà thú thực thì chắc tình bạn tan vỡ thật.

Tống Thư Hàng nói: “Lão Cao, tớ cũng có một bí mật muốn nói với cậu”.

“Nói đi.” Cao Mỗ Mỗ đan tay dưới cằm cười ha hả: “Từ lúc vào cửa cậu đã trưng cái bộ mặt như bị táo bón ra rồi, chắc chắn là có chuyện muốn nói.

Tớ đợi câu này của cậu nãy giờ rồi”.

“Thì thế này, nói trước với cậu nhé, tớ nói xong bí mật này thì cậu đừng có trở mặt đấy.” Tống Thư Hàng tiêm phòng trước.

Cao Mỗ Mỗ cười, dùng giọng điệu khoa trương nói: “Thư Hàng à, tình cảm giữa chúng ta là thế nào chứ?

Yên tâm đi, tình bạn của chúng ta có thể chịu đựng được mọi sóng to gió lớn”.

“Ừm, vậy tớ nói đây.” Tống Thư Hàng hắng giọng: “Biết bắt đầu từ đâu bây giờ nhỉ, thôi cứ kể từ đợt nghỉ hè này đi.

Hôm đó, tớ đột nhiên muốn quay một bộ phim”.

Tuy phải thú nhận là vì lý do của mình mà Ngư Kiều Kiều mới bắt Cao Mỗ Mỗ vào phòng tối, nhưng thú nhận cũng cần có kỹ thuật.

Nếu nói huỵch toẹt ra ngay từ đầu thì áp lực lớn quá.

Thế nên cậu phải từ từ giải thích nguyên nhân và diễn biến câu chuyện.

“Quay phim á?” Khóe miệng Cao Mỗ Mỗ giật giật.

“Ừ, tất nhiên không phải kiểu phim mà cậu nghĩ đâu.

Chỉ là một bộ phim để chúng mình tự chơi với nhau cho vui thôi, để tết đến đem ra xem cho nó nhộn ấy mà.” Tống Thư Hàng nói tiếp: “Sau đó lúc ấy có một người bạn gợi ý rằng đã quay phim thì phải có kịch bản, tệ nhất cũng phải có một cốt truyện mới được chứ”.

Tống Thư Hàng bình thản kể: “Lúc đầu tớ nghĩ mình chỉ quay phim ngắn thôi, cần gì kịch bản chi cho mệt, cứ thấy cái gì hay thì quay...

Nhưng nghe bạn tớ nói thế tớ cũng thấy có lý.

Thêm nữa là người bạn đó còn tự nguyện đi tìm một tác giả biết viết kịch bản phim, còn hứa chắc chắn sẽ mang về một câu chuyện cực kỳ thú vị.

Thế là tớ đồng ý”.

Nghe đến đây, Cao Mỗ Mỗ sờ sờ mặt mình, khóe miệng đã bắt đầu co giật nhẹ.

“Cách đây mấy hôm, tớ đột nhiên có việc bận phải đi một chuyến rất xa...

Thế nên nhiệm vụ tìm tác giả đó tớ giao toàn quyền cho người bạn đáng tin cậy kia, tớ không can thiệp vào nữa.” Thư Hàng nói.

Cao Mỗ Mỗ: “...”.

Anh ta cảm thấy cơ mặt mình sắp biến dạng.

“Ha ha, nhìn biểu cảm của cậu chắc cậu cũng đoán ra rồi chứ gì?

Đúng vậy, người bạn đáng tin cậy đó của tớ tên là Ngư Kiều Kiều.

Theo một nghĩa nào đó thì cô ấy đúng là một cô gái rất đáng yêu.” Tống Thư Hàng vừa nói vừa giơ ngón tay cái với Cao Mỗ Mỗ.

Mẹ của Ngư Kiều Kiều đẹp như vậy, sau này Kiều Kiều thăng cấp ngũ phẩm hóa hình chắc chắn cũng không kém cạnh gì.

Xét theo góc độ ‘tương lai’ thì cô ấy chắc chắn là đáng yêu và xinh đẹp rồi.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy đau dạ dày: “Vậy là cái tên xui xẻo bị cô Ngư Kiều Kiều bắt nhốt vào phòng tối, mỗi ngày gõ hai ba vạn chữ, gõ không xong không được ăn cơm đó... chính là Cao Mỗ Mỗ này chứ gì?”.

“Chuẩn luôn, không hổ danh là tác giả tiểu thuyết!

Khả năng tư duy tốt thật.” Tống Thư Hàng tranh thủ nịnh một câu.

Nhưng rõ ràng là nịnh thối rồi.

“Nghĩa là lý do tớ bị bắt nhốt phòng tối, thức trắng đêm liều mạng gõ chữ là vì cậu, Thư Hàng, cậu đột nhiên muốn quay phim hả?” Cao Mỗ Mỗ ôm ngực, động tác này giúp tim anh ta đập chậm lại một chút.

Tống Thư Hàng khẳng định: “Đúng thế, chính xác là vậy”.

Cao Mỗ Mỗ nghiến răng: “Thư Hàng”.

“Có tớ.” Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Mỗ Mỗ à, chúng mình đã nói trước rồi mà, tất cả chỉ là một tai nạn thôi.

Đây là trò đùa của thần vận mệnh với chúng mình thôi, tớ cũng đã giải thích kỹ càng cho cậu rồi, đừng có trở mặt nhé”.

“Yên tâm, con thuyền tình bạn của chúng ta chịu được sóng to gió lớn, không nói lật là lật được đâu.” Cao Mỗ Mỗ nhe răng: “Cậu lại đây!”.

“Làm gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Lại đây, tớ hứa không đánh chết cậu đâu!” Cao Mỗ Mỗ nắm chặt nắm đấm, lúc này anh ta chỉ có một thôi thúc duy nhất là cho Tống Thư Hàng nếm mùi ‘thiết quyền tình bạn’!

Yên tâm, hứa là sẽ đau lắm đấy!

“Đừng hòng.” Tống Thư Hàng cười hì hì: “Hơn nữa bây giờ cậu đánh không lại tớ đâu”.

“Đừng tưởng cao lên một tí là thiên hạ vô địch nhé.

Mau lại đây cho tớ nếm thử thiết quyền tình bạn phát nào.” Cao Mỗ Mỗ hạ thấp giọng gầm gừ.

“Tớ không chỉ cao lên một tí thôi đâu.” Tống Thư Hàng nở nụ cười tiêu chuẩn lộ sáu chiếc răng, sau đó đưa tay vén áo lên, để lộ thân hình như tạc từ đá cẩm thạch.

Từng múi cơ bắp rõ ràng, không phải kiểu lực lưỡng thô kệch của vận động viên thể hình, mà là kiểu cơ bắp tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Chỉ cần Thư Hàng khẽ gồng nhẹ, cả cơ thể đều vận động, toát lên vẻ đẹp đầy bạo lực.

“Cái đệch.” Cao Mỗ Mỗ trợn tròn mắt.

Cái quái gì thế này, rõ ràng trước khi nghỉ hè mấy hôm Thư Hàng vẫn còn cái bụng mỡ nhỏ mà.

Mới có hơn ba tháng, làm sao mà luyện ra được khối cơ bắp lóa mắt thế này chứ?

Dù có tiêm thuốc tăng cơ cũng không thể ra được kiểu này.

"He he." Tống Thư Hàng làm một tư thế thể hình: "Thấy chưa, nhìn đống cơ bắp này là biết thể chất của tớ hiện giờ đã đạt mức tối đa rồi.

Cậu bây giờ đánh không lại tớ đâu".

Cao Mỗ Mỗ nghiến răng: "Xì, tớ không quan tâm.

Cậu không được đánh lại, để tớ đấm một trận cho hả giận".

"Mơ đi, cửa cũng không có chứ đừng nói cửa sổ!" Tống Thư Hàng cười: "Tớ đâu phải kẻ thích bị ngược".

"Phi, vậy tớ tự đấm vào tường vậy.

Xem chiêu, Thư Hàng chịu chết đi!" Cao Mỗ Mỗ một tay chống bàn, thân mình nhảy lên, tung cú đá kéo nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng — Cao Mỗ Mỗ ngày xưa cũng từng tập võ đấy!

Nhưng động tác nhảy của anh ta mới thực hiện được một nửa thì chân kia đã vướng vào cạnh bàn...

Cái bàn đi kèm với ghế giám đốc cũng khá to lớn.

Một tiếng 'bạch' vang lên, Cao Mỗ Mỗ mất thăng bằng, ngã nhào xuống đất.

Tống Thư Hàng: "...".

Nhìn có vẻ đau lắm đây.

"Cậu không sao chứ?" Cậu ngồi xuống cạnh Cao Mỗ Mỗ hỏi.

"Cậu thử xem có sao không?" Cao Mỗ Mỗ ngẩng đầu lên, ôm mũi, mắt rân rấn nước, oán hận nói: "Ban đầu tớ chỉ định kéo ông bạn thân là cậu tới đây ở cùng phòng tối cho vui.

Ai ngờ cuối cùng cậu lại chính là kẻ chủ mưu đứng sau tống tớ vào phòng tối.

Tình bạn chấm dứt!”.

Tống Thư Hàng cười nói: “Nhanh thế đã chấm dứt rồi à?

Chẳng phải cậu bảo con thuyền tình bạn của chúng mình chịu được sóng to gió lớn sao?”.

“Nó bị thủng lỗ rồi không được à?

Thủng rồi thì vẫn chìm như thường!” Cao Mỗ Mỗ lườm một cái.

“Được rồi, vậy thì cho nó chìm đi.” Tống Thư Hàng đưa tay kéo Cao Mỗ Mỗ dậy.

Cao Mỗ Mỗ lập tức cảm thấy một sức mạnh khổng lồ không thể kháng cự kéo mình lên.

So sánh sức mạnh giữa hai bên giống như một đứa trẻ không thể thoát khỏi tay người lớn vậy!

Anh ta nhe răng: “Vãi, Thư Hàng, dạo này cậu ăn cái gì thế?

Sức mạnh lớn kinh khủng vậy?”.

Thư Hàng khẽ nói: “Ừ, dạo này tớ trải qua nhiều chuyện lắm, nói ra thì dài dòng lắm”.

“Cơ hội đây, xem chiêu!” Đang nói chuyện, Cao Mỗ Mỗ đột nhiên tung một cú đá quét ngang cực hiểm vào bắp chân Tống Thư Hàng.

Cao Mỗ Mỗ hồi nhỏ từng luyện võ, tuy đã bỏ bễ nhiều năm nhưng vẫn còn chút căn bản.

Keng!!

Giây tiếp theo, mắt Cao Mỗ Mỗ suýt chút nữa thì lòi ra ngoài.

Cú đá vừa rồi của anh ta cảm giác như đá vào một cây cột sắt vậy.

Lực phản chấn làm chân anh ta đau điếng.

“Hèn hạ, Thư Hàng cậu dám lót miếng sắt trong quần à!

Tình bạn chấm dứt thật rồi!” Cao Mỗ Mỗ đau đến nhe răng trợn mắt, vì không muốn làm Nha Y thức giấc nên đành nghiến răng chịu đựng, đúng là ngậm đắng nuốt cay.

Tống Thư Hàng: “...”.

Cậu lặng lẽ vén ống quần lên, để lộ bắp chân săn chắc.

Sau đó cậu nở nụ cười đầy khiêu khích: “Thấy chưa, tớ không có lót miếng sắt nào nhé, nhìn cái bắp chân đầy cơ bắp này đi”.

“Cái tên khốn này, cậu luyện Kim Chung Tráo à?” Cao Mỗ Mỗ xoa chân.

Cú đá vừa rồi của anh ta mang tính trêu đùa là chính, lực không mạnh lắm, nhưng dù vậy vẫn thấy đau điếng.

“Thế nào...

Chương 637

giờ cậu có muốn đá thêm vài phát cho hả giận không?

Tớ hứa sẽ không tránh đâu.” Tống Thư Hàng chớp mắt nói.

Khi người ta đá chân trái của bạn, bạn hãy đưa nốt chân phải ra cho người ta đá một phát, như vậy bạn sẽ thấy sướng lắm đấy~~ “Đá cái em gái cậu ấy.” Cao Mỗ Mỗ lườm một cái.

Anh ta bò về ghế giám đốc, sau đó nghĩ ngợi một hồi rồi bỗng bật cười thành tiếng.

Trên đời này có những chuyện thật tình cờ, nhiều sự trùng hợp nhỏ nhặt kết nối lại sẽ tạo nên những chuyện không ngờ tới.

Tống Thư Hàng ngồi xuống đối diện Cao Mỗ Mỗ, nói: “Xin lỗi nhé, nhưng thật sự là ngoài ý muốn, tớ hoàn toàn không ngờ tác giả mà Ngư Kiều Kiều bắt tới lại là cậu.

Hơn nữa trước đó tớ hỏi cậu có viết tiểu thuyết không cậu lại bảo không.

Cho nên chính cậu cũng có một phần trách nhiệm đấy nhé”.

Cao Mỗ Mỗ lườm một cái, viết tiểu thuyết là bí mật riêng tư của anh ta, sao có thể nói cho người quen được.

“Thế này đi, tớ sẽ bảo Ngư Kiều Kiều không nhốt cậu vào phòng tối nữa, cậu cứ coi như ở đây chơi vài ngày là được.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

Ngư Kiều Kiều trên vai Thư Hàng giơ móng vuốt lên phản đối.

Không nhốt Cao Mỗ Mỗ nữa đồng nghĩa với việc cô không được xem chương mới hai ba vạn chữ mỗi ngày sao.

Cao Mỗ Mỗ tiếp tục lườm.

Cậu mà còn dám nhốt tớ vào phòng tối nữa là tớ liều mạng với cậu luôn đấy!

“Nhưng mà Mỗ Mỗ này, cậu có hứng thú viết kịch bản phim không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Nếu Cao Mỗ Mỗ không muốn viết thì họ phải tìm người khác.

“Viết chứ, sao lại không?

Tiện thể kiếm cho tớ với Nha Y ít tiền tiêu vặt đi tuần trăng mật.” Cao Mỗ Mỗ hậm hực nói.

Trước đó Ngư Kiều Kiều đã thỏa thuận thù lao viết kịch bản với anh ta, cái giá cũng không hề thấp.

Sau đó Cao Mỗ Mỗ bổ sung thêm: “Nhưng tớ cũng có một yêu cầu”.

Tống Thư Hàng hào sảng: “Yêu cầu gì?

Cứ tự nhiên”.

Cao Mỗ Mỗ nghiêm túc: “Lúc đó tớ cũng muốn đóng một vai”.

“Chuyện nhỏ, tiện thể rủ luôn cả Thổ Ba với Dương Đức tham gia.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Diễn viên càng đông càng vui mà.

Chỉ cần lúc Cao Mỗ Mỗ đóng phim, cậu dặn các tiền bối tiết chế lại một chút để không làm họ sợ phát khiếp là được.

“Quyết định thế đi.

Cần đề tài gì, tớ sẽ dốc sức nghĩ ra một câu chuyện thật thú vị.” Cao Mỗ Mỗ nói.

“Khoa học viễn tưởng kết hợp Tiên hiệp được không?” Tống Thư

Hàng ướm hỏi.

Cao Mỗ Mỗ: “...”.

Khoa học viễn tưởng?

Dù là người ngoại đạo cũng biết cái đó cần kỹ xảo máy tính cực khủng, Tống Thư Hàng định quay phim viễn tưởng với kỹ xảo năm xu à?

Lại còn Tiên hiệp nữa, cũng cần đống kỹ xảo cơ mà.

Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi: “Không được à?”.

“Không vấn đề, viễn tưởng kết hợp tiên hiệp chứ gì... tớ viết cho cậu xem.” Cao Mỗ Mỗ nghiến răng.

“À đúng rồi lão Cao, nhớ là nhân vật chính phải cực kỳ đẹp trai, tràn đầy tiên khí nhé.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Dù sao thì Bạch tiền bối cũng đóng vai chính mà.

“Không vấn đề.” Cao Mỗ Mỗ nở nụ cười gian xảo.

Để xem lúc đó anh ta ngược đãi nhân vật chính thế nào.

Cao Mỗ Mỗ định tự mình đóng vai đối thủ truyền kiếp của nhân vật chính, hết lần này đến lần khác hành hạ nhân vật chính lên bờ xuống ruộng để báo thù vụ này!

Trong mắt Cao Mỗ Mỗ, nhân vật chính chắc chắn là Tống Thư Hàng rồi.

Cùng lúc đó, tại một nơi khác trên bầu trời khu vực Giang Nam.

Một thanh niên có gương mặt hiền lành đang đứng trên sân thượng một tòa nhà cao tầng, tận hưởng làn gió đêm.

Chàng trai có mái tóc đen ngắn, trông rất tinh anh.

Nếu Tống Thư Hàng có mặt ở đây chắc chắn sẽ đứng hình.

Vì thanh niên này có vẻ ngoài giống hệt Tống Thư Hàng.

Không chỉ vẻ ngoài mà ngay cả khí tức tỏa ra, hành vi cử chỉ cũng y đúc Tống Thư Hàng!

Nhưng người này không phải linh quỷ của cậu.

"Cuối cùng cũng thoát được Dược Sư huynh, huynh ấy đúng là khó đối phó thật, dám bí mật rắc nhiều loại bột dược truy tung lên người mình thế.

Nếu là người khác chắc chắn đã trúng chiêu rồi.

Tiếc là đối thủ lại là mình." Vị 'Tống Thư Hàng' này đắc ý nói.

"Tiếp theo nên đi đâu nhỉ?

Dạo này Trái Đất nguy hiểm quá, hay là cứ bay vào vũ trụ trốn đi." Người này lầm bầm.

Đúng rồi, phải xem 'tình hình địch' cái đã.

Anh ta rút ra một chiếc điện thoại kỳ lạ, lướt vài cái.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần: Tô Thị A Thất: "Dược Sư huynh, tọa độ hiện tại của huynh là bao nhiêu.

Đệ đang dắt theo một con khỉ đột lớn qua tìm huynh...

Tối nay chúng ta ăn não khỉ!".

Cuồng Đao Tam Lãng: "...

Cái đó, A Thất đạo hữu, ăn não khỉ là tà đạo đấy!

Phải biết quý trọng khỉ chứ".

Tô Thị A Thất: "Xì!

Con khỉ đột này cứ ngoan ngoãn để ta bổ não ra là được, đừng có lôi thôi".

Cuồng Đao Tam Lãng: “...”.

Khoảng một phút sau, Dược Sư xuất hiện: “Tọa độ đây.

Ngoài ra, Đồng Quái chạy rồi”.

Tô Thị A Thất: “Chạy nhanh thật đấy”.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Với tính cách của Đồng Quái đạo hữu, biết nhiều đạo hữu muốn tìm mình tâm sự như vậy thì chắc chắn là phải chạy rồi.

Dược Sư đạo hữu, huynh không để lại thứ gì truy tung trên người hắn sao?”.

“Có để lại rất nhiều, nhưng đều bị xóa sạch rồi.” Dược Sư đáp ngắn gọn.

Diệt Phượng Công Tử: “Đồng Quái chạy lúc nào, chạy bao lâu rồi?”.

Dược Sư trả lời: “Bốn tiếng trước, cách đây nửa tiếng bột dược trên người hắn đã bị xóa.

Địa điểm cuối cùng xuất hiện là ở khu vực ven biển”.

Diệt Phượng Công Tử: “Lâu như vậy thì chắc hắn chạy ra nước ngoài rồi”.

Phá Dương Kích Quách Đại: “[Biểu cảm đầu chó đáng yêu]”.

Phá Dương Kích Quách Đại: “[Biểu cảm gõ đầu chó lầu trên]”.

Phá Dương Kích Quách Đại: “Với tính cách của Đồng Quái đạo hữu, hễ đã chạy thì cực kỳ khó tìm.

Chỉ cần hắn dịch dung một cái thì giữa biển người mênh mông, biết đâu mà tìm”.

Rất nhiều đạo hữu muốn tìm Đồng Quái tâm sự đều cảm thấy tiếc nuối.

Lúc này Dược Sư lại nói: “Tuy nhiên, ta có để lại một loại thuốc trong người hắn.

Giờ chắc sắp tự động kích hoạt rồi, một khi kích hoạt có thể khiến Đồng Quái đạo hữu trở nên rất suy yếu trong thời gian ngắn.

Có lẽ chúng ta có thể tranh thủ tìm thấy hắn”.

Vị ‘Tống Thư Hàng’ trên tòa nhà cao tầng ở Giang Nam nở nụ cười đắc ý — khu vực ven biển chỉ là nghi binh thôi.

Hừ, muốn tìm ta à, mơ đi.

Dù có ở trạng thái suy yếu thì kỹ thuật dịch dung của ta cũng chẳng giảm sút phân nào!

Bây giờ ta chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu, không ai có thể nhìn thấu được!

Đúng vậy, vị ‘Tống Thư Hàng’ này chính là Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân online: “Đồng Quái không chạy thoát được đâu, ta bảo đảm!

Đúng rồi, có đạo hữu nào dạo này đang ở ngoài không gian không... liên lạc với ta một chút.

Ta sẽ cung cấp vài tọa độ.

Theo ta đoán, tên thích bói toán đen đủi kia chắc chắn đang bay vào vũ trụ.

So với Trái Đất thì vũ trụ rộng lớn và an toàn hơn.

Chương 638

Mấy tọa độ đó là những nơi hắn có khả năng tiến vào không gian nhất”.

Diệt Phượng Công Tử: “Bắc Hà đạo hữu, huynh nói trong nhóm thế này thì Đồng Quái đạo hữu cũng thấy hết rồi”.

“Không sao, ta chính là muốn hắn thấy.

Ta dám khẳng định hắn đang bay vào vũ trụ, chỉ cần hắn tiến vào không gian, ta có năm phần chắc chắn sẽ chặn được hắn.

Đến lúc đó, hừ hừ.” Bắc Hà Tán Nhân gửi một biểu cảm cười nham hiểm.

Để tên Đồng Quái đó thấy tin nhắn này càng tốt.

Nếu hắn vì tin nhắn này mà chọn ở lại Trái Đất thì càng hay.

Không gian rộng lớn như vậy, nếu hắn trốn được vào đó thì muốn bắt sẽ khó càng thêm khó.

Ở lại Trái Đất thì vẫn luôn có cơ hội tìm thấy.

Còn nếu Đồng Quái vẫn nhất quyết bay vào vũ trụ thì tin nhắn vừa rồi của Bắc Hà ít nhất cũng dọa cho hắn một trận kinh hồn bạt vía!

Ngay khi Bắc Hà Tán Nhân vừa gửi tin nhắn xong, trong nhóm có vài đạo hữu hiện hồn, cho biết họ cũng đang định đi vào không gian một chuyến.

Sau đó Bắc Hà Tán Nhân chuyển sang chế độ chat riêng.

Trên tòa nhà cao tầng ở Giang Nam, khóe miệng ‘Tống Thư Hàng’ co giật.

Không hổ là Bắc Hà Tán Nhân, đối thủ cũ vẫn là người hiểu mình

nhất.

Câu nói kẻ hiểu rõ bạn nhất thường là kẻ thù quả không sai chút nào.

Mình đang định trốn vào vũ trụ thì tâm tư đã bị đối phương đoán trúng.

Bắc Hà cứ như con sâu trong bụng mình vậy.

Đồng Quái Tiên Sư khẽ thở dài, lôi mai rùa ra định tự bói cho mình một quẻ.

Nếu là đại cát đại lợi thì ở lại Trái Đất kiếm chỗ nào đó chui lủi.

Còn nếu tiền đồ hung hiểm thì sẽ vui vẻ bay lên trời.

Chậc, chẳng còn cách nào khác, ai bảo mình là kẻ chuyên bói quẻ đen chứ!

Tự mình biết mình là kẻ bói quẻ đen, thật là đau lòng quá đi mà.

Đồng xu gieo xuống từ mai rùa, Đồng Quái Tiên Sư nhìn quẻ tượng, bấm ngón tay tính toán.

Quẻ Thượng Thượng, Hồng vận đương đầu (Vận đỏ rực rỡ)!

Không ổn rồi, xem ra chuyến đi vào vũ trụ đúng là đa tai đa nạn.

Có khi tên Bắc Hà đó đã giăng sẵn thiên la địa võng chờ mình tự chui đầu vào lưới rồi.

“Hừ, thiên hạ rộng lớn thế này, chẳng lẽ không có chỗ cho ta dung thân?

Cùng lắm ta lại đổi mặt khác, trà trộn vào đám đông.

Thế giới tám tỷ người, các ngươi tìm ta kiểu gì?” Đồng Quái Tiên Sư lạnh lùng nói.

Thậm chí hắn còn có thể dịch dung thành động vật nhỏ cơ mà.

Nhưng mà Bắc Hà Tán Nhân, ta nhớ kỹ ngươi rồi.

Đến lúc đại chiến đỉnh Tử Cấm, nhất định phải cho ngươi một trận ra trò.

Nghĩ đoạn, Đồng Quái Tiên Sư thu mai rùa lại, khẽ nhảy một cái, di chuyển qua các tòa nhà.

Vèo!

Lúc này, từ xa có một luồng kiếm quang bay nhanh về phía hắn.

Trên kiếm quang là một tiên tử mặc váy đỏ.

Tiên tử mang vẻ mặt nghiêm túc, đồng thời nhắm mắt như đang cảm ứng điều gì đó.

Rất nhanh, tiên tử nhìn thấy Đồng Quái Tiên Sư trong bộ dạng 'Tống Thư Hàng'.

"Tìm thấy cậu rồi, Thư Hàng tiểu hữu!" Tiên tử mỉm cười, 'vèo' một cái hạ cánh xuống trước mặt Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư cười khổ trong lòng, sợ cái gì là cái đó đến ngay.

Vừa định tránh mặt các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần thì đã đụng ngay một người.

Người tới là Lưu Huỳnh Tiên Tử trong nhóm, một tu sĩ đặc thù tu luyện công pháp liên quan đến 'lực hút và lực đẩy'.

Cô là một tiên tử có tính cách rất tốt, bình thường cũng rất dễ nói chuyện.

Tuy nhiên, đôi khi cô lại hay đâm đầu vào ngõ cụt ở một số vấn đề kỳ quái.

Những lúc như thế cô sẽ trở nên rất cố chấp và cứng nhắc.

Đồng Quái Tiên Sư cố nặn ra nụ cười, giả giọng Thư Hàng: “Tiên tử buổi tối tốt lành”.

“Ừm, Thư Hàng tiểu hữu.

Ta đang vội, chúng ta đừng nói nhảm nữa.” Lưu Huỳnh Tiên Tử vừa nói vừa đưa tay cởi dải lụa trang trí ngang eo mình ra.

Trong ánh mắt ngơ ngác của Đồng Quái Tiên Sư, cô buộc dải lụa đó lên eo hắn.

Đồng Quái Tiên Sư hoàn toàn không hiểu tiên tử này đang định giở trò gì.

“Viên Tích Cốc còn không?” Lưu Huỳnh Tiên Tử nhỏ nhẹ hỏi.

Đồng Quái Tiên Sư ngụy trang thành Thư Hàng gật đầu lia lịa: “Vẫn còn một ít”.

Lưu Huỳnh Tiên Tử giải thích: “Vậy thì tốt.

Nói qua một chút, dải lụa này là một phần pháp y của ta, có thể cung cấp phòng ngự giống như bộ đồ phi hành vậy, giúp cậu tránh bị tổn thương trong không gian”.

Đồ phi hành?

Tránh bị tổn thương?

Đây là định làm gì?

Sao mình có dự cảm chẳng lành thế này!

Trước đó Đồng Quái Tiên Sư lẻn ra khỏi chỗ Dược Sư nên chưa kịp xem đoạn chat trong nhóm về việc Lưu Huỳnh Tiên Tử định đưa Tống Thư Hàng trở lại vũ trụ.

Hắn chỉ biết tin Tống Thư Hàng đã từ vũ trụ trở về qua các tin nhắn sau đó.

Thế là hắn tiện tay hóa trang thành Thư Hàng lảng vảng ở Giang Nam.

“Vậy thì Thư Hàng tiểu hữu, lên đường thuận gió nhé.

Một tháng sau gặp lại.” Lưu Huỳnh Tiên Tử vừa nói vừa hạ vài đạo pháp ấn lên người Đồng Quái Tiên Sư.

Vì lần này không kịp chuẩn bị ‘khoang phi hành’, nên Lưu Huỳnh Tiên Tử đã phong ấn đủ linh lực vào dải lụa của mình.

Tầng linh lực bảo vệ này sẽ bảo vệ Thư Hàng tiểu hữu không bị tổn thương khi xuyên qua tầng khí quyển.

Đồng Quái Tiên Sư hoàn toàn ngây người, chuyện này không lẽ là định đưa mình vào vũ trụ sao?

Đừng mà, đừng tàn nhẫn thế chứ!

“Phóng!” Lưu Huỳnh Tiên Tử trầm giọng quát.

Giây tiếp theo, Đồng Quái Tiên Sư như một tia lửa lao vút lên trời, tiến thẳng vào chín tầng mây!

“A a a a...” Tiếng kêu thảm thiết của Đồng Quái Tiên Sư vang vọng.

Là vũ trụ đấy, Lưu Huỳnh Tiên Tử thật sự đưa hắn lên trời rồi.

Chẳng hiểu sao Đồng Quái Tiên Sư thấy bi thương vô cùng.

Hiện giờ hắn đang trúng độc của Dược Sư, vẫn đang trong trạng thái suy yếu, hoàn toàn không đủ sức để thoát khỏi thuật đẩy của Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Hắn chỉ có thể trố mắt nhìn mình bị tống vào không gian, dần dần biến mất.

Chết tiệt, tại sao hôm nay mình lại nổi hứng dịch dung thành Thư

Hàng tiểu hữu làm gì cơ chứ!

“Ta không muốn đi vào vũ trụ đâu!” Tiếng gào thảm thiết của Đồng Quái Tiên Sư vang vọng giữa trời xanh.

Đây chính là cái quẻ ‘Thượng Thượng’ vừa rồi sao?

Phía dưới, Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa tay che trán, đưa mắt tiễn biệt ‘Tống Thư Hàng tiểu hữu’ đi xa dần.

“Ừm, quả nhiên đưa Thư Hàng tiểu hữu trở lại vũ trụ là lựa chọn đúng đắn.

Lòng mình nhẹ nhõm hẳn đi.” Lưu Huỳnh Tiên Tử lẩm bẩm.

Ngoài chứng hay đâm đầu vào ngõ cụt, Lưu Huỳnh Tiên Tử còn mắc một chút chứng rối loạn cưỡng chế nhẹ.

Chỉ cần nghĩ đến việc chuyến du hành không gian ‘ba mươi ngày’ của Tống Thư Hàng chưa đạt chỉ tiêu, vẫn còn thiếu hơn hai mươi ngày là cô lại thấy lấn cấn trong lòng, không thoải mái chút nào.

Nhưng giờ thì ổn rồi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, gửi một tin nhắn: “Đã đưa Tống Thư Hàng tiểu hữu vào không gian một lần nữa, đồng thời để lại ấn ký đạo thuật trên người cậu ấy.

Sau một tháng nữa, đạo hữu nào đang ở ngoài không gian có thể tiện đường đưa cậu ấy về.

Hoặc lúc đó ta sẽ kéo cậu ấy xuống”.

Bắc Hà Tán Nhân: “Tiên tử vất vả rồi”.

Thư Hàng tiểu hữu cũng vất vả rồi.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Đây là ước định của ta với Bạch Tôn Giả, là việc ta nên làm”.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang trò chuyện với Cao Mỗ Mỗ, rút điện thoại ra xem tin nhắn này thì đờ người ra.

Mình bị đưa vào không gian một lần nữa á?

Từ lúc nào thế?

Nếu mình đã bị đưa vào không gian, vậy người đang ngồi trước mặt Cao Mỗ Mỗ đây là ai?

Tất nhiên Thư Hàng tiểu hữu sẽ không dại gì mà nhắc nhở Lưu Huỳnh Tiên Tử trong nhóm rằng mình vẫn đang ở Trái Đất.

Chương 639

Tuy không biết chuyện gì đang xảy ra... nhưng vì 'Tống Thư Hàng tiểu hữu' đã được tiên tử đưa vào vũ trụ rồi, vậy thì cứ để 'hắn' ở đó cho đủ ba mươi ngày rồi hãy về.

Thế là Tống Thư Hàng thản nhiên gập điện thoại lại.

Có câu nói 'Im lặng là vàng', chính là lúc này đây!

Thật đáng mừng, cả nhà cùng vui.

Lúc này Ngư Kiều Kiều trên vai Thư Hàng cũng đặt chiếc điện thoại nhỏ nhắn xuống, cô truyền âm cho cậu: [Thư Hàng, tôi đã liên lạc với các thuộc hạ ở Đông Hải rồi, hễ có tin tức đặc biệt gì họ sẽ báo ngay cho tôi].

Tuy Ngư Kiều Kiều chỉ có một vùng thế lực nhỏ ở Đông Hải, nhưng phụ thân Giao Bá Chân Quân của cô lại là một phương bá chủ.

Giao Bá Chân Quân thuộc long tộc, có ưu thế về chiến lực, thực lực của ông đứng hàng đầu trong số các lục phẩm Chân Quân.

Thậm chí nếu chấp nhận tiêu hao tinh huyết giao long bản mệnh, ông còn có khả năng thoát thân dưới tay thất phẩm Tôn Giả.

Vì vậy ở Đông Hải ông chiếm giữ một địa bàn rất lớn, còn phân phong cho các con của mình.

Ngư Kiều Kiều có thể thông qua thế lực của cha mình để nắm bắt phần lớn tin tức mới nhất ở Đông Hải.

Hơn nữa đám hải yêu ở Đông Hải cũng có kênh thông tin riêng.

Trong thời đại Internet phát triển như hiện nay, người ta chỉ cần ngồi nhà là có thể xem tin tức khắp nơi.

Ở Đông Hải cũng vậy, hễ có chuyện trọng đại xảy ra là đám hải yêu đều có thể biết tin qua các kênh tương tự mạng xã hội. [Cảm ơn nhé.] Tống Thư Hàng cảm kích trả lời.

Có Ngư Kiều Kiều giúp đỡ, cậu cuối cùng cũng không còn phải mò mẫm như mù nữa. [Không cần khách khí, anh chỉ cần bảo anh bạn Cao Mỗ Mỗ của anh mỗi ngày gõ thêm vài vạn chữ nữa là tôi mãn nguyện rồi.] Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng: “...”.

Kiều Kiều vẫn chưa từ bỏ ý định khiến Cao Mỗ Mỗ gõ chữ đến thổ huyết sao?

Lúc này Cao Mỗ Mỗ đang gõ bàn phím, vừa sửa lại nội dung chương đã gõ hôm qua vừa hỏi: “Thư Hàng, nếu cậu muốn quay phim thì thiết bị quay các thứ cậu định lấy ở đâu?”.

Anh ta rất muốn biết Tống Thư Hàng định quay một bộ phim như thế nào.

Không thể cứ cầm cái máy quay phim rồi bắt đầu quay được, thế thì trẻ con quá.

Nhưng Cao Mỗ Mỗ biết, tuy gia cảnh Thư Hàng cũng khá nhưng nếu bảo cậu ấy tự bỏ ra một khoản tiền lớn để quay phim thì nghe có vẻ không thực tế.

Trừ khi là cậu ấy cùng mấy người bạn khác góp vốn đầu tư?

Nhắc tới bạn bè của Thư Hàng... chủ nhân căn biệt thự này là Ngư Kiều Kiều, rồi lần trước còn có vị đại phú hào thần bí cưỡi đảo nữa.

Chẳng biết Thư Hàng quen biết những người bạn này từ lúc nào.

“Thiết bị phim ảnh thì tớ đang định liên hệ với vài người bạn.

Trong tay họ chắc có sẵn công ty sản xuất và phát hành phim, lúc đó nhờ họ hỗ trợ một chút là được.

Vận khí tốt thì có khi họ còn sắp xếp cả đạo diễn với đoàn phim cho mình luôn ấy chứ.” Tống Thư Hàng nói.

“Có bạn mở công ty sản xuất phim à?” Cao Mỗ Mỗ gật đầu: “Thế thì tốt quá rồi”.

Nếu vậy thì dù là phim ‘tự chơi với nhau’ nhưng ít nhất cũng được coi là phim chính quy.

Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, đã hơn mười hai giờ rưỡi đêm, cậu vươn vai một cái: “Muộn rồi, Mỗ Mỗ, cậu cũng ngủ sớm đi”.

Cao Mỗ Mỗ lườm Tống Thư Hàng một cái đầy oán hận.

Nhờ phúc của cô nàng Ngư Kiều Kiều mà giờ anh ta đang tràn trề sinh lực, hoàn toàn không ngủ nổi.

Ở Bích Thủy Các xa xôi, Sở Sở đang cùng Lý Âm Trúc tiến vào ‘Thời Gian Thành’ để chăm sóc cô bé.

Trong Thời Gian Thành không có đệ tử Bích Thủy Các nào khác, chỉ có hai người họ.

Đây quả là nơi tốt để bế quan tu luyện.

Ngay sau khi Sở Sở và Lý Âm Trúc vào trong, Bích Thủy Các bên ngoài lại một lần nữa rơi vào trạng thái ‘thời gian đình trệ’.

Mọi thứ trong Bích Thủy Các đều đứng khựng lại.

Tuy nhiên lần này Sở các chủ không đi ngủ, cô mang theo chiếc ‘giáp tay bạc’ kia, xuất hiện bên cạnh Diệp Tư.

Lúc này Diệp Tư đang chìm trong giấc ngủ.

Thực tế mỗi khi Bích Thủy Các đình trệ thời gian, Diệp Tư cũng sẽ rơi vào trạng thái ngủ say...

đây là sự sắp xếp đặc biệt của Sở các chủ.

Chính vì thế mà trong ‘ảo tượng chân thực’, Diệp Tư chưa bao giờ phát hiện ra điểm bất thường của Bích Thủy Các.

Sở các chủ xuất hiện bên cạnh Diệp Tư, đưa tay đeo chiếc giáp tay bạc đã được cải tạo lên tay cô.

Giây tiếp theo, chiếc găng tay bạc biến đổi.

Vốn dĩ là cấu tạo kim loại nhưng nó lại chảy ra như dòng nước, một lát sau hóa thành một chiếc găng tay màu bạc mỏng như cánh ve.

“Có chiếc găng tay này thì dù là cửu phẩm Kiếp Tiên cũng không nhìn ra sự dị thường trong cơ thể Diệp Tư.” Sở các chủ dịu dàng nói.

Hơn nữa trên chiếc găng tay này có ấn ký tọa độ không gian của cô.

Nếu Diệp Tư thực sự xảy ra chuyện gì, cô có thể trực tiếp phá vỡ hạn chế không gian để xuất hiện bên cạnh cô ấy.

“Đợi con thích nghi được với chiếc găng tay này, con có thể đi tặng cho Thư Hàng tiểu hữu một bất ngờ.” Sở các chủ khẽ nói.

Bích Thủy Các là ‘ảo tượng chân thực’, dù có chân thực đến mấy thì vẫn là ảo tượng.

Diệp Tư đã ở lại đây quá lâu rồi, đã đến lúc để cô ấy rời đi. [Thật đáng tiếc, Tống tiểu hữu đã có linh quỷ phẩm giai cao của riêng mình rồi.

Nếu không, ta lại càng muốn để con ký kết khế ước linh quỷ với cậu ấy hơn.

Như vậy thì không cần lo con sẽ bị người ta cưỡng chế ký ước nữa.] Sở các chủ thầm nghĩ.

Về lý thuyết, số lượng linh quỷ mà tu sĩ có thể ký kết không giới hạn ở một con.

Chỉ cần bản thân có thể khống chế được thì hai con, ba con đều không vấn đề.

Tất nhiên linh quỷ phẩm giai càng cao thì độ khó khi ký ước càng lớn.

Ví dụ như lúc trước, khi Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cùng đi tìm ‘Chùa Đèn Ma’, họ đã phát hiện ra hai con linh quỷ.

Tên Đàn chủ lúc đó đã muốn một hơi ký ước cả hai con, dựa vào động lực của chúng để cưỡng ép mình đột phá nhị phẩm, đạt tới cảnh giới tam phẩm.

Nhưng Diệp Tư khác với linh quỷ thông thường.

Tuy cô có hầu hết các thuộc tính của linh quỷ, nhưng dưới lớp vỏ đó lại ẩn chứa một linh hồn nhân loại.

Đối với Diệp Tư, thân xác linh quỷ không phải là hồn phách của cô, mà là cơ thể của cô.

Sau khi ký kết khế ước với Diệp Tư, cô sẽ không giống như linh quỷ bình thường trở thành ‘phân thân’ của tu sĩ, mà vẫn sở hữu ý chí độc lập của riêng mình.

Thế nên dưới sự ảnh hưởng của trạng thái kỳ quái này, nếu muốn ký ước với Diệp Tư thì sẽ không thể ký ước với các linh quỷ bình thường khác.

Tương tự, nếu đã ký ước với linh quỷ khác thì không thể ký ước với Diệp Tư.

Cả hai không thể tương dung.

Nhìn Diệp Tư hoàn tất việc dung hợp với găng tay bạc, Sở các chủ gật đầu.

“Mệt quá.” Cô vươn vai một cái, đặt Diệp Tư vào nơi ở của cô ấy.

Sau đó cô trở về Vân Trung Các, ngả lưng xuống giường và nhanh chóng chìm vào giấc ngủ.

Khi Sở các chủ ngủ say, cả Bích Thủy Các lại sống động trở lại.

Ở một nơi khác, Khốc lão nhân cố sức lau nước mắt.

Sau đó lão lại một lần nữa bước lên con đường phi thăng dẫn vào vũ trụ.

Lão phải đi tìm Bích Thủy Các một lần nữa!

Không thể bỏ cuộc, phải dốc hết sức mình tranh thủ.

Tuy tranh thủ chưa chắc đã thành công, nhưng nếu từ bỏ thì chắc chắn sẽ thất bại! 《Thiên Khấp Bảo Điển》 chính là hy vọng để lão thăng cấp lục phẩm Chân Quân, lão nhất định phải dùng sự kiên trì của mình để cảm động Sở các chủ, trở thành đệ tử Bích Thủy Các để tu luyện phần tiếp theo.

Nếu có thể gặp lại Tống Thư Hàng tiểu hữu thì tốt quá...

Cậu ấy trông có vẻ rất thân với Sở các chủ, biết đâu có thể nói giúp lão vài câu?

Cùng lúc đó, tại vị trí gần Trái Đất, một trận chiến cấp bậc Chân Quân bùng nổ.

Đó là Đường chủ của ‘Cửu Nhãn Già Ma Đường’ và Cổ Vu Elise.

Lúc này Đường chủ đã nết người, mệt mỏi chống đỡ mà không có sức đánh trả.

Đường chủ nghiến răng: “Mụ điên này, ngươi rốt cuộc muốn cái gì chứ?!”.

“Hi hi hi hi.” Tiếng cười của Cổ Vu Elise vang vọng, từ tay cô từng luồng tia sáng và bột phấn lao về phía đối thủ.

Có kịch độc, có cổ, còn có cả lời nguyền vu thuật.

Vu ở thời thượng cổ từng có thời đại huy hoàng.

Cách tấn công của họ cũng quỷ dị khó lường giống như tư duy của họ vậy, không ai biết được giây tiếp theo cô ta sẽ tung ra đòn tấn công gì.

Sau một đợt tấn công, đột nhiên Vu nữ Elise dừng tay.

“Thực ra, ta đuổi theo ngươi lâu như vậy là muốn nói cho ngươi biết một chuyện.” Vu nữ Elise mỉm cười nói.

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường: “...”.

“Nghe kỹ đây, câu này ta chỉ nói một lần, không có lần thứ hai đâu.” Vu nữ Elise bỗng trở nên nghiêm túc.

Hơn nữa khi nói được một nửa, mặt cô còn hơi ửng hồng.

Chương 640

Vừa rồi còn là trận ác chiến tàn khốc giữa các lục phẩm Chân Quân, trong nháy mắt dường như sắp biến thành một màn tỏ tình lãng mạn giữa các Chân Quân?

Đường chủ: "...".

"Thực ra... lý do ta xuất hiện trong vũ trụ, còn đuổi kịp các ngươi để cướp Thất Tu Phi Chu là vì..." Vu nữ Elise đột nhiên ôm mặt thẹn thùng: "Có người cố tình dẫn dụ ta, đưa ta đi suốt một quãng đường tới gần chỗ các ngươi.

Hơn nữa ta vừa mới nhận được tình báo chính xác, thật trùng hợp làm sao, kẻ dẫn dụ ta tới đây lại có quan hệ với Vô Cực Ma Tông các ngươi đấy".

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường ngầm nắm chặt nắm đấm, sắc mặt bình thản, không nhìn ra được biến hóa trong lòng.

Những lời Elise nói lão sẽ không tin hoàn toàn, nhưng có một điểm có thể khẳng định, đúng là có người đã ngầm bán đứng lão.

"Vậy thì, lời cần nói ta đã nói xong, chúng ta từ biệt tại đây nhé.

Hẹn gặp lại sau." Vu nữ Elise vẫy tay với Đường chủ rồi bay ngược trở ra...

Thật sự bay đi mất rồi...

Không phải lừa đảo, rõ ràng Đường chủ đã sắp không trụ vững nổi nữa, nếu đánh tiếp lão chỉ còn cách tự bạo 'Linh Hồ' trong người để liều mạng.

Không ngờ mụ phù thủy này lại bỏ đi dứt khoát như vậy.

Mẹ kiếp, dây thần kinh của đám cổ vu này mọc kiểu gì không biết, hoàn toàn không thể hiểu nổi trong đầu họ đang nghĩ cái gì!

Sau cơn thập tử nhất sinh, Đường chủ cười khổ, xác định mụ phù thủy kia đã rời đi thật chứ không có ý định quay lại đâm lén.

Lão nghiến răng, ngự kiếm quay về Vô Cực Ma Tông.

Lần này Cửu Nhãn Già Ma Đường đúng là lỗ nặng, không những không cứu được Linh Hoàng dưới trướng mà còn mất sạch mười mấy tên Linh Hoàng cùng một lúc.

Đặc biệt là lúc ở ngoài vũ trụ, khi thấy tên tiểu tu sĩ nhị phẩm mặc bộ đồ phi hành siêu độ từng vong hồn cấp dưới của mình, lão tức đến nổ phổi.

Khí tức của tên tiểu tu sĩ nhị phẩm đó lão đã ghi nhớ kỹ.

Đừng để lão gặp lại hắn, nếu không lão nhất định sẽ cho hắn biết tay.

Nếu rơi vào tay lão, lão nhất định sẽ khiến tên tiểu tu sĩ đó sống không bằng chết!

Tại khu vực An Lạc, thành phố Ôn Châu, gần núi Ngưu Đỉnh đường Bạch Kình.

Dương hòa thượng khoác thêm áo ngoài bên ngoài cà sa, đầu đội một chiếc mũ lớn che giấu khí tức, âm thầm đi tới gần núi Ngưu Đỉnh.

Tên quỷ tu bám theo anh ta suốt bấy lâu đã bị anh ta cắt đuôi.

Cuối cùng anh ta cũng thuận lợi tới được núi Ngưu Đỉnh.

Ở nơi này, vị đạo diễn mà anh ta yêu thích nhất đang quay phim.

Dương hòa thượng vẫn đang mơ tưởng xem có thể xin một vai quần chúng nào đó không.

Nhưng Dương hòa thượng lại đụng phải một người mà lúc này anh ta hoàn toàn không muốn gặp — sư phụ của anh ta, Vô Âm Tử đạo nhân.

Rõ ràng chỉ mới có ba năm ngắn ngủi mà Vô Âm Tử trông đã già nua hơn nhiều.

Dương hòa thượng cười gượng, tiến lên hành lễ: “Sư phụ, sao người lại ở đây?”.

“Lão đạo cố tình ở đây đợi con.” Vô Âm Tử thở dài, nhìn đứa đệ tử càng ngày càng giống hòa thượng này mà lòng đau như cắt.

Lão thật muốn lôi hết đám sản xuất phim về chủ đề ‘Thiên hạ võ công xuất Thiếu Lâm’ ở An Lạc ra đánh cho một trận.

Mẹ kiếp, rảnh rỗi không có việc gì làm đi nhồi nhét tư tưởng hòa thượng cho người nước ngoài làm gì chứ?

“Sư phụ có việc gì cứ gọi điện một tiếng là đệ tử có mặt ngay mà, để người phải đích thân tới đây đợi đệ tử thật là ngại quá.” Dương hòa thượng vội nói.

“Nói nhảm, ta mà gọi điện bảo con tới gặp ta, chắc hôm sau con bay về châu Âu luôn quá.” Vô Âm Tử lườm một cái: “Ta biết con đã thăng cấp nhị phẩm, mấy ngày tới cứ đi theo ta, ta sẽ truyền thụ phần tiếp theo của công pháp 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》 cho con.

Ngoài ra, bộ đạo bào trên người con cũng nên thay đi thôi”.

Vô Âm Tử nhìn bộ đạo bào dán một lớp ‘vỏ cà sa’ kia mà dạ dày lại ẩn ẩn đau.

Thu nhận đứa đệ tử này cảm giác mình sẽ bị tổn thọ mất bao nhiêu năm.

Vừa nói, Vô Âm Tử vừa lôi từ trong ba lô ra một bộ đạo bào màu xanh.

“Đây là bộ đạo bào nhị phẩm mà sư phụ có được từ chuyến mạo hiểm thời trẻ, được dệt từ tơ của linh thú ‘Kim Chu’, cực kỳ nhẹ nhàng.

Mặc nó vào thì đao thương bất nhập, dù không kích hoạt trận pháp phòng ngự bên trên cũng có thể chống đỡ được đạn súng nhỏ.

Còn nếu chủ động mở trận pháp thì con có thể tự do đi lại trong làn mưa tên mũi đạn.

Ngoài ra, bộ đạo bào này còn kèm theo ‘Quy Tức Trận Pháp’, khi mở ra có thể giúp con không bị ảnh hưởng bởi khói độc, đúng là cực phẩm hiếm có trong các loại đạo bào nhị phẩm.” Vô Âm Tử lải nhải giải thích một tràng dài.

Lão nói nhiều như vậy thực ra chỉ có một mục đích duy nhất, đó là hy vọng đệ tử của mình đừng có dán thêm lớp vỏ cà sa lên bộ đạo bào quý giá này nữa.

“Cảm ơn sư phụ.” Dương hòa thượng mừng rỡ cởi bộ ‘cà sa’ trên người ra đưa trả cho Vô Âm Tử.

Sau đó anh ta đón lấy bộ đạo bào mới từ tay sư phụ, hào sảng mặc vào.

Tuy nhiên, Dương hòa thượng rất muốn dán một lớp cà sa lên chiếc đạo bào mới này ngay lập tức, nhưng hắn đã cố gắng kiềm chế ý niệm đó.

Giờ đây hắn đã không còn “khắt khe” như trước nữa.

Dù sao thì, sau khi cáo biệt sư phụ, hắn có thể từ từ dán cà sa sau.

Không cần thiết phải làm sư phụ tức giận ngay trước mặt.

Đồng thời, nếu mặc đạo bào trước mặt sư phụ, có thể khiến sư phụ vui hơn một chút.

Quả nhiên, Vô Âm Tử nhìn thấy hắn trực tiếp mặc đạo bào xong, trên khuôn mặt già nua lộ ra một nụ cười nhẹ.

Vô Âm Tử nói: “Đi thôi, đi theo ta.

Ta sẽ truyền thụ cho ngươi hậu tục công pháp của 《Tiên Diệu Đạo Huyền Kiếm》, cùng với một số công pháp phụ trợ khác.” Dương hòa thượng thành thật đi theo, không rời nửa bước.

Khi Vô Âm Tử đi phía trước, đột nhiên thở dài một tiếng nói: “Ngoài ra, hai tháng nữa ngươi về tông môn một chuyến.

Sau cảnh giới Nhị Phẩm, có thể thắp sáng ‘Mệnh Đăng’ của ngươi.

Có ‘Mệnh Đăng’ ở đó, ngươi ra ngoài bôn ba, ta cũng có thể yên tâm hơn một chút.” Dương hòa thượng khựng lại, sau đó cung kính nói: “Vâng, sư phụ.

Đến lúc đó, con nhất định sẽ về môn phái.” Việc dán cà sa lên đạo bào, hãy hoãn lại một chút vậy.

Ít nhất là lần này về môn phái, sẽ không còn khiến sư phụ phải đau đầu nữa.

Dương hòa thượng thầm nghĩ trong lòng.

Nói đi cũng phải nói lại, không biết ‘ân nhân’ Linh Quỷ lần trước sau này đi đâu rồi?

Nếu có cơ hội gặp lại, nhất định phải tìm cách báo đáp hai lần ân cứu mạng của ân nhân. *** Hai giờ sáng, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng rời khỏi căn phòng tối nhỏ của Cao Mỗ Mỗ.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng Cao Mỗ Mỗ lại có thuộc tính nói nhiều đến vậy.

Cao Mỗ Mỗ tràn đầy tinh lực kéo Tống Thư Hàng, từ rạng sáng đến tận bây giờ mới miễn cưỡng thả Thư Hàng đi.

Sau đó, Ngư Kiều Kiều sắp xếp cho Tống Thư Hàng một căn phòng để cậu nghỉ ngơi.

Trở về phòng, Thư Hàng không ngủ ngay.

Cậu đầu tiên tu luyện một lượt 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, sau đó là 《Bất Động Kim Cương Thân》, cuối cùng là 《Cương Thủ》 mà cậu nhận được từ Thất Tu tiền bối.

Sau khi tu luyện xong một lượt, thể chất lại tăng lên một chút.

Nhưng, thể chất vẫn còn xa mới đủ.

Thư Hàng nhẹ nhàng xoa xoa ấn đường, tinh thần lực cấp bậc Đồng của tu sĩ Tam Phẩm vẫn còn âm ỉ nhức nhối ở ấn đường của cậu.

Phải giải quyết vấn đề này càng sớm càng tốt.

Đồng thời với việc nâng cao thể chất, cậu tốt nhất nên tìm cơ hội để nâng cao công đức chi lực của mình.

Đợi trời sáng, sẽ đi tìm xem có vong hồn nào có thể siêu độ không.

Công đức chi quang hộ thể của cậu muốn sinh ra chất biến, vẫn cần hơn tám vạn vong hồn nữa.

Hơn tám vạn vong hồn, đi đâu mà tìm đây?

“Đang nghĩ gì vậy?” Đột nhiên, một giọng nói vang lên phía sau Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị dọa giật mình.

Cậu quay đầu lại, phát hiện Ngư Kiều Kiều đã hóa thành kích thước bằng bàn tay, đang nằm trên bệ cửa sổ tắm trăng.

Ngư Kiều Kiều không phải đã về phòng mình rồi sao?

Sao lại chạy đến chỗ cậu nữa rồi?

“Bởi vì trên người cậu có Ngộ Đạo Thạch chứ sao.” Ngư Kiều Kiều chỉ liếc một cái là đã biết Thư Hàng đang nghĩ gì, lười biếng đáp.

Trong ‘Mộ của Thất Tu Tôn Giả’, cô đã có được một viên Nguyệt Quang Thạch.

Khi đeo trên người, cô có thể tận hưởng tốc độ tu luyện dưới ánh trăng mọi lúc mọi nơi.

Nếu cộng thêm Ngộ Đạo Thạch trên người Tống Thư Hàng, hiệu suất tu luyện sẽ càng cao hơn.

Thì ra là vì Ngộ Đạo Thạch.

Thư Hàng trả lời câu hỏi của Ngư Kiều Kiều: “Tôi đang nghĩ, đi đâu mới có thể tìm thấy nhiều vong hồn đây?” “Tìm quỷ tu đó, chỉ cần tìm thấy một động phủ của quỷ tu, dù là quỷ tu cấp Nhị Phẩm, trong tay cũng sẽ có hàng nghìn vong hồn, quỷ binh, quỷ tướng.” Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến ‘Đàn chủ’.

Đáng tiếc là Đàn chủ lão gia đã không còn, tất cả quỷ binh, quỷ tướng bên trong đều bị Tam Nhật sư huynh đệ tử của Thông Huyền đại sư mang đi luyện bí pháp rồi.

Nhưng mà, quỷ tu đâu phải củ cải, đâu dễ tìm đến vậy?

Khoan đã, đúng là có quỷ tu thật!

Tống Thư Hàng nghĩ đến mấy tên quỷ tu đang truy sát Dương hòa thượng, có lẽ có thể gặp Dương hòa thượng một chuyến chăng?

Tống Thư Hàng ghi nhớ chuyện này trong lòng, sau đó tiếp tục hỏi: “Ngoài quỷ tu, còn có nơi nào khác có thể tìm thấy số lượng lớn vong linh không?” “Đi tìm một quốc gia chiến loạn, cậu hẳn là có thể tìm thấy không ít vong hồn.

Tuy nhiên, hiện tại khoa học kỹ thuật phát triển, uy lực vũ khí cũng ngày càng lớn.

Cậu hiện tại cảnh giới Nhị Phẩm, cộng thêm chiếc Bích Ngọc Ca Sa kia, không sợ công kích vũ khí thông thường.

Chương 641

Chỉ cần cẩn thận một chút, không gặp phải hỏa khí uy lực lớn, nói không chừng có thể siêu độ không ít vong hồn trong thời gian ngắn." Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thì quả thật có chút động lòng.

"Xem ra cậu thật sự động lòng rồi à?" Ngư Kiều Kiều liếc mắt, lại bổ sung: "Nếu cậu thật sự muốn đi đến khu vực chiến loạn, tôi khuyên cậu nên rủ một tiền bối mạnh mẽ đi cùng, như vậy an toàn của cậu mới được đảm bảo." "Tôi cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, hơn nữa khu vực chiến loạn, nguy cơ và thu hoạch không thành tỷ lệ thuận." Tống Thư Hàng cười cười nói: "Thôi, không nghĩ nhiều nữa.

Kiều Kiều, tôi muốn nghỉ ngơi, ngủ ngon." "Ngủ ngon." Ngư Kiều Kiều tiếp tục nằm trên bệ cửa sổ, hô hấp thổ nạp. *** [Khu vực chiến loạn ư?] Tống Thư Hàng nằm trên giường, thầm nghĩ trong lòng.

Cậu không hề có ý định vội vã đến khu vực chiến loạn, chỉ là khi nghĩ đến [chiến loạn], trong đầu cậu đột nhiên hiện lên một hình ảnh.

Một phế tích tiên cung khổng lồ bị hủy diệt, xung quanh không có dấu vết chiến đấu, toàn bộ tiên cung dường như bị một sức mạnh cường đại san bằng trong tích tắc.

Cùng với phế tích tiên cung đó, còn có một bàn tay đẫm máu, và dòng chữ 'Ái Khuyển 43B' trên lòng bàn tay.

Đó là hình ảnh Tống Thư Hàng đã 'nhìn' thấy từ sợi dây chuyền vàng khi cậu lĩnh ngộ 'Kình Thôn Thuật' lúc ban đầu.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lại lấy ra sợi dây chuyền vàng thô to đó từ ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’.

Sợi dây chuyền vàng trông rất ‘dân nhà giàu’, trên mỗi mắt xích đều khắc một trong ‘Tam Thập Tam Thú’.

Phế tích tiên cung bị hủy diệt kia rốt cuộc là nơi nào?

Ở đó, liệu có vong hồn tồn tại không?

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên, sắc mặt Tống Thư Hàng tái mét!

Không ổn, sắp đến rồi, sắp đến rồi!

Rõ ràng cách một chiếc ‘Găng tay tình yêu của Kiếm Khách Mộc Ngưu’, bí pháp giám định thần bí kia lại khởi động rồi.

Đối tượng giám định không cần nói cũng biết, chính là sợi dây chuyền vàng trong tay này.

Sợi dây chuyền vàng này, lai lịch thần bí, có quan hệ mật thiết với ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ thời cổ đại, truyền thừa công pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Tóm lại, đó là một thứ chứa đại bí mật!

Đại bí mật, tức là cái giá phải trả cực lớn!

Tống Thư Hàng khóe mắt đều ướt át.

Một hơi thở sau, trên người Thư Hàng đột nhiên xuất hiện gần hai trăm vết thương.

Mỗi vết sâu hai ly, máu tươi bắn tung tóe, nhuộm Tống Thư Hàng thành một người máu me.

Cơn đau dữ dội kích thích thần kinh cậu.

“Ô ô ô ô.” Tống Thư Hàng cắn răng, cố chịu đựng cơn đau, nước mắt, mồ hôi, máu thấm ướt giường chiếu.

Ngư Kiều Kiều đang nằm trên bệ cửa sổ, đột nhiên ngửi thấy mùi máu tanh nồng.

Cô vừa quay đầu lại, mắt đã trợn tròn.

Tống Thư Hàng cả người đang phun máu, giống như một ‘quả bóng nước’ bị chọc vô số lỗ, máu chảy xối xả.

Thư Hàng đang làm gì vậy?

Không có chuyện gì lại tự tạo ra nhiều vết thương trên người như vậy, tự ngược à?

“Thư Hàng, cậu nghĩ quẩn rồi, chơi tự ngược à?” Cô nhảy vọt một cái, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó, từ lòng bàn tay cô hiện ra một đoàn đạo thuật hình cầu nước, vỗ lên người Thư Hàng.

Là con lai giữa người cá và giao long, cô bẩm sinh đã nắm giữ vài loại đạo thuật trị liệu hệ Thủy.

Hiệu quả trị liệu không kém gì Diệp sư tỷ.

Tống Thư Hàng im lặng nhìn Ngư Kiều Kiều, cắn răng chịu đau nói: “Tuyệt đối không phải tự ngược!

Đây là cái giá phải chịu sau khi một bí thuật được thi triển.” “Bí thuật tự ngược đến vậy à?

Cậu không có chuyện gì dùng bí thuật này làm gì?” Ngư Kiều Kiều hỏi, đồng thời lại thi triển thêm một đạo thuật trị liệu nữa.

Dưới sự nỗ lực của cô, các vết thương trên người Tống Thư Hàng dần dần lành lại.

“Vấn đề nằm ở đây này, từ khi tôi học được bí thuật này, nó kích hoạt mà không chịu sự khống chế của tôi!” Tống Thư Hàng bi thương nói.

Ngư Kiều Kiều: “……” Cô thương hại nhìn Tống Thư Hàng, sau đó nghiêm túc hỏi: “Muốn mộ địa không?

Mộ địa dưới biển, giá rẻ hơn trên đất liền vạn lần đó, hơn nữa không sợ có người tranh mộ địa với cậu đâu.

Cậu cân nhắc xem?” “Tôi mới không dễ chết vậy đâu!” Tống Thư Hàng kích động nói, vừa kích động, máu tươi trên người cậu lại phun ra.

Máu tươi, sau cơn đau dữ dội, phù văn trong mắt Tống Thư Hàng chảy ra, rơi lên sợi dây chuyền vàng, hiện ra hình dạng đồng hồ.

Kim đồng hồ trên đồng hồ quay ngược.

Sau đó, phù văn trở về não hải Tống Thư Hàng, mang đến tin tức của bí pháp giám định. 【‘Linh Thú Liên’, được chế tạo từ Tinh Kim, là biểu tượng thân phận đệ tử của ‘Thú Thần Bộ’ thuộc tám mươi tám bộ phụ thuộc của Viễn Cổ Thiên Đình.

Mỗi một Linh Thú Liên đều đại biểu cho một ‘Đại Sư Huấn Dưỡng Linh Thú’ được Viễn Cổ Thiên Đình công nhận.

Là biểu tượng của thân phận.】 Linh Thú Liên?

Thứ này không phải bảo vật truyền thừa của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao?

Sao lại biến thành đồ của ‘Thú Thần Bộ’ thuộc tám mươi tám bộ phụ thuộc của Viễn Cổ Thiên Đình?

Nhưng rất nhanh, Tống Thư Hàng liền bừng tỉnh.

Tiền thân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, có lẽ chính là ‘Thú Thần Bộ’ của Viễn Cổ Thiên Đình!

Đang suy tư, bí pháp giám định tiếp tục truyền đến tin tức tiếp theo. 【Linh Thú Liên số hiệu ‘Nhân cấp 10541’, thuộc sở hữu của trưởng lão Tam Thập Tam Thú Thần Tông ‘Trúc Quản Tử’.

Và đã được ‘Trúc Quản Tử’ cải tạo một loạt, ẩn chứa huyền bí của tông môn bí pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trên đó.

Đeo dây chuyền này có thể nâng cao hiệu suất tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Mật mã: Ái Khuyển 43B.

Bằng vật này, có thể lấy về một kiện tiêu vật tại ‘Tam Thế Tiêu Cục’.

Tiêu vật này là gói quà đã được Trúc Quản Tử đặt trước cho đệ tử một trăm ba mươi năm trước.】 Tin tức của bí pháp giám định đến đây là hết.

Tống Thư Hàng thở hổn hển từng ngụm lớn, trong đầu truyền đến từng trận đau nhức.

Cùng với 88888 giọng nói không ngừng lải nhải trong đầu mỗi đêm, bí pháp giám định của cậu quả thật ngày càng mạnh mẽ.

Những thứ có thể giám định ra cũng ngày càng nhiều.

Lần này, còn giám định ra thứ kỳ lạ nữa.

Ngư Kiều Kiều hỏi: “Kết thúc rồi à?” “Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng đau khổ nhếch miệng, vết thương trên người đã hồi phục dưới sự trị liệu của Ngư Kiều Kiều, nhưng cảm giác ‘đau đớn’ vẫn còn kéo dài rất lâu.

Nói đi cũng phải nói lại, cái giá lần này nhẹ hơn cậu tưởng tượng à?

Liên quan đến thứ của Viễn Cổ Thiên Đình, vậy mà chỉ khiến cậu phải trả giá bằng hai trăm vết thương?

Thật sự rất hời.

“Bí pháp của cậu, quả thật rất phiền phức.” Ngư Kiều Kiều nói, sau đó, cô lại truyền ra một đạo ‘Truyền Âm Nhập Mật’.

Rất nhanh, cửa phòng bị người mở ra.

Một bán yêu mặc đồ người hầu đi vào, hành lễ với Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng.

Một lát sau, người hầu kéo tấm ga trải giường thấm máu của Thư Hàng ra ngoài, rồi thay một tấm ga trải giường mới vào.

Đợi người hầu rời đi, Ngư Kiều Kiều nhìn về phía Thư Hàng: “Bí pháp của cậu sau khi kích hoạt có hiệu quả gì?” “Cũng có chút thu hoạch… Kiều Kiều, cậu có biết ‘Tam Thế Tiêu Cục’ không?” Tống Thư Hàng siết chặt sợi dây chuyền vàng này, nghe có vẻ như là một tổ chức vận chuyển bảo vật của các tu sĩ thời xưa à?

“Tam Thế Tiêu Cục?

À, cái này có ấn tượng, nhưng họ đã đổi tên rồi, giờ là ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ thì phải… Nhưng gần hai mươi năm nay, họ đã rất ít khi nhận nghiệp vụ trong phạm vi Địa Cầu rồi, họ bây giờ thường chỉ nhận nghiệp vụ vận chuyển hàng hóa trong không gian.” Ngư Kiều Kiều giới thiệu. [Chinh đồ của chúng ta, là tinh thần đại hải nha!] Tống Thư Hàng không hiểu sao lại nghĩ đến câu nói này trong đầu.

“Vậy họ ở An Lạc còn cứ điểm không?” “Đương nhiên có chứ, tông môn của họ đặt ở An Lạc mà.

Đúng rồi, khu vực Giang Nam cũng có một phân bộ của họ.

Hồi nhỏ, cha tôi từng gửi đồ cho mẹ tôi khi bà giận bỏ ra ngoài hành tinh.

Nên tôi có ấn tượng.” Ngư Kiều Kiều gật đầu nói.

Nếu cô gái bình thường cãi nhau với đàn ông, nhiều nhất cũng chỉ giận dỗi về nhà mẹ đẻ.

Các cô gái trong giới tu chân mà giận, có thể sẽ trực tiếp chạy ra ngoài hành tinh.

Trước khi nguôi giận, có lẽ cậu căn bản không tìm thấy họ.

Tống Thư Hàng lại hỏi: “Vậy, nếu có một tiêu vật từ hơn một trăm ba mươi năm trước, đến giờ vẫn chưa có người đến nhận thì bây giờ có thể đến nhận không?” “Tiêu vật một trăm ba mươi năm trước ư?

Cái này hoàn toàn không thành vấn đề, đối với tu sĩ mà nói, đây là chuyện rất bình thường.

Nói không chừng đột nhiên nảy ra ý niệm, liền bế quan một cái, bế quan mấy trăm năm, mà trong thời gian bế quan không thể ký nhận chuyển phát nhanh gì đó.

Cho nên, ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ có cơ quan bảo quản tiêu vật, chuyển phát nhanh cho khách hàng.

Cụ thể thì vẫn phải đến đó xác nhận mới biết.” Ngư Kiều Kiều giải thích: “Tuy nhiên, họ chắc chắn sẽ thu phí bảo quản tương ứng.” “Vậy Ngư Kiều Kiều, ngày mai chúng ta đi ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ xem sao nhé!” Tống Thư Hàng nói.

Món quà mà trưởng lão Trúc Quản Tử chuẩn bị cho đệ tử của mình, lại được ‘bí pháp giám định’ đặc biệt nhắc nhở, chắc chắn là thứ rất không tệ đúng không?

“Không thành vấn đề.” Ngư Kiều Kiều nói: “Để báo đáp, ngày mai cậu bảo hảo hữu của cậu nhật canh bốn vạn chữ thì sao?” Tống Thư Hàng khóe miệng co rút, nhanh chóng đáp: “Tôi đi tắm trước đã!”

“Hừ.” Ngư Kiều Kiều giơ ngón giữa về phía Tống Thư Hàng. *** Ở một nơi xa xôi ngoài Đông Hải.

Một thư sinh hai tay chắp sau lưng, hai mắt đỏ ngầu đầy vẻ điên cuồng, nhưng vẻ mặt lại vô cùng bình tĩnh.

Vẻ điên cuồng và bình tĩnh, hai biểu cảm đối lập hoàn toàn, kết hợp lại tạo thành khí chất đặc biệt của hắn.

Thư sinh lướt đi trên không, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Mỗi bước chân đạp xuống, đều có một loại ‘khí chất cao thủ’ tản ra.

Chương 642

Đột nhiên, sắc mặt thư sinh tái nhợt, khuôn mặt vặn vẹo.

“Đau đau đau đau đau, lại đến nữa à?” Trên lưng hắn, lại xuất hiện thêm một vết thương sâu hoắm, vết thương cũ chưa lành, lại thêm vết thương mới.

Thường xuyên như vậy sao?

Kiểu này còn sống nổi không?

Tin hay không thì tùy, ta sẽ bật ‘Cảm Quan Đồng Bộ’ để ngươi cũng nếm thử nỗi đau của ta bây giờ!

Đương nhiên, đó cũng chỉ là nghĩ vậy thôi, thư sinh hiện tại tuyệt đối sẽ không bật Cảm Quan Đồng Bộ.

Cơn đau dữ dội này, hắn chỉ có thể cắn răng chịu đựng. *** Tống Thư Hàng vì mất máu quá nhiều, sau khi rửa sạch vết máu trên người, liền yếu ớt nằm bò trên giường ngủ để hồi phục trạng thái.

Còn lúc này, trong không gian, một ‘Tống Thư Hàng’ khác lại gặp phải đại nguy cơ.

Bởi vì bị Dược Sư hạ độc, toàn thân rơi vào trạng thái suy yếu, Đồng Quái Tiên Sư căn bản không thể chống cự ‘Xích Lực Hỏa Tiễn Phi Thiên Pháp’ của Lưu Huỳnh Tiên Tử, bị bắn liên tục lên vũ trụ. [Ai, rốt cuộc vẫn phải vào vũ trụ rồi.

Đáng ghét, nếu không phải ta trúng độc tố suy yếu của Dược Sư huynh, ‘Xích Lực Đạn Xạ’ của Lưu Huỳnh Tiên Tử, ta phút chốc đã có thể hóa giải rồi.] Đồng Quái Tiên Sư buồn bực nghĩ trong lòng.

Đồng thời, tiên sư lại nhớ đến Bắc Hà Tán Nhân tên khốn kiếp kia đã nói trong nhóm chat: [Ta dám khẳng định hắn (Đồng Quái Tiên Sư) bây giờ chắc chắn đang bay về phía không gian, chỉ cần hắn vào không gian, ta có một nửa khả năng sẽ chặn hắn lại.] Kẻ hiểu rõ ngươi nhất, chính là kẻ thù của ngươi.

Đồng Quái Tiên Sư rất tin vào câu nói này!

Hiện tại, mình đã vào vũ trụ rồi.

Nếu Bắc Hà Tán Nhân thật sự đã bố trí gì đó gần không gian, nếu mình không cẩn thận lộ chân thân trong vũ trụ, nói không chừng thật sự sẽ bị Bắc Hà Tán Nhân mai phục bắt quả tang.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh bị các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vây quanh 'tâm sự', Đồng Quái Tiên Sư không khỏi rùng mình. [Vậy là, tốt nhất ta nên duy trì hình dạng 'Tống Thư Hàng tiểu hữu', tránh bị Bắc Hà Tán Nhân cùng các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần vây bắt.] Đồng Quái Tiên Sư thầm nghĩ trong lòng.

Thế là, Đồng Quái Tiên Sư càng thêm cẩn thận duy trì hiệu quả 'Dịch Dung Thuật', đồng thời cố ý để mình cố gắng tản ra khí tức 'Tống Thư Hàng tiểu hữu'.

Hiện tại, ngay cả Tống mụ mụ, Tống ba ba cùng đến, cũng tuyệt đối không thể nhận ra hắn là kẻ mạo danh.

Dịch Dung Thuật cấp thần, chính là đáng sợ đến vậy.

Cứ như vậy, một chuyện trùng hợp đã xảy ra.

Chính vì Đồng Quái Tiên Sư cố gắng phóng thích khí tức thuộc về 'Tống Thư Hàng tiểu hữu', khí tức của hắn đã thu hút sự chú ý của một tu sĩ!

Đường chủ 'Cửu Nhãn Già Ma Đường'!

Đường chủ đang trở về Vô Cực Ma Tông, hắn vừa trên đường trở về, vừa gào thét phẫn nộ trong lòng: [Khí tức của tên tu sĩ Nhị Phẩm nhỏ bé kia, hắn đã ghi nhớ rồi.

Đừng để hắn nhìn thấy tên tiểu tu sĩ đó nữa, nếu không nhất định phải cho hắn một trận ra trò!

Nếu rơi vào tay hắn, hắn nhất định phải khiến tên tiểu tu sĩ đó cầu sống không được, cầu chết không xong!] Đang nghĩ như vậy, đột nhiên, hắn cảm ứng được khí tức đó!

Khí tức của tên tiểu tu sĩ đáng chết kia, không thể sai được, hắn đã ghi nhớ khí tức này rất kỹ.

Dù cách vạn dặm xa xôi, hắn cũng sẽ không nhận sai.

Tên tiểu tu sĩ Nhị Phẩm đáng chết này, đang ở gần đây!

“Đi khắp nơi tìm không thấy, đến lúc có được thì không tốn chút công sức nào!” Đường chủ hít sâu, trên mặt hắn lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

Ngày hôm nay của hắn, uất ức đến cực điểm!

Cứu đồng bọn thất bại, số lượng lớn cấp dưới cấp bậc Kim Đan tử vong, ngay cả linh hồn cũng bị một tiểu quỷ Nhị Phẩm siêu độ, sau đó lại bị cô gái phù thủy có tư duy nhảy vọt truy sát.

Trong lòng hắn có một luồng tà hỏa, nếu không phát tiết ra, nói không chừng sẽ trở thành tâm ma của hắn.

Giết tên tiểu tử đó, rút vong hồn của hắn ra, cho hắn nếm thử những thủ đoạn tra tấn tàn khốc nhất thế gian.

Đường chủ tế ra phi kiếm chuyên dụng của Vô Cực Ma Tông, nhanh chóng bay về phía nơi khí tức tản ra.

Mấy cái chớp mắt sau, Đường chủ đã tiếp cận mục tiêu.

Sau đó, hắn phóng mắt nhìn đi, liền nhìn thấy ‘Tống Thư Hàng’ với vẻ mặt trầm tư của tên tu sĩ đáng ghét cấp Nhị Phẩm, đang nắn cằm, dường như đang suy tư về nhân sinh.

Khí tức đó, cùng với khuôn mặt đó, dù ban đầu có cách một lớp mũ bảo hiểm dày cộp, hắn vẫn có thể mơ hồ nhận ra.

Không sai, chính là hắn!

“Tên tiểu tử đáng ghét, tìm thấy ngươi rồi!” Đường chủ ‘Cửu Nhãn Già Ma Đường’ gầm lên, giọng nói thông qua truyền âm nhập mật, trực tiếp rót vào tai Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư giật mình, nhìn về phía kẻ đến: “Đạo hữu, ngươi tìm ai?” “Dám còn giả vờ không nhận ra ta sao?

A a a a… Thôi, dù sao đi nữa, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!

Chịu chết đi!” Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường cười lạnh, chiếc phi kiếm chế thức của Vô Cực Ma Tông dưới chân hắn, ‘soạt’ một tiếng biến mất tại chỗ, chém về phía Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư mặt mày mờ mịt, quái lạ, cái này tính là cái gì?

Vừa gặp mặt đã vung kiếm? [Chẳng lẽ là Bắc Hà Tán Nhân mai phục?] Bắc Hà tên khốn đó chẳng lẽ thật sự thần cơ diệu toán đến vậy, ngay cả mình giả trang thành hình dạng ‘Tống Thư Hàng tiểu hữu’, cũng bị hắn mai phục bắt quả tang sao?

Không đúng!

Đây tuyệt đối không phải phục kích của Bắc Hà Tán Nhân.

Sát ý trên người đối phương quá rõ ràng.

Sát ý trắng trợn như vậy, đối phương thật sự muốn giết mình… Chính xác hơn là muốn giết Tống Thư Hàng tiểu hữu?

“Thù đã siêu độ tất cả cấp dưới của ta, hôm nay sẽ kết thúc tại đây!

Tên tiểu tử đáng chết nhà ngươi.” Đường chủ ‘Cửu Nhãn Già Ma Đường’ giận dữ nói, kiếm quang vung tới.

Nghe đến đây, Đồng Quái Tiên Sư lập tức hiểu ra: Chết tiệt, thì ra đúng là Thư Hàng tiểu hữu thật!

Và bây giờ xem ra, cái nồi này mình phải gánh rồi!

Đùa cái gì vậy, hắn bây giờ vẫn đang trong trạng thái ‘trúng độc suy yếu’ của Dược Sư huynh, hơn nữa còn bị Xích Lực Đạn Xạ của Lưu Huỳnh Tiên Tử bao bọc, ngay cả né tránh cũng không làm được!

Cái này không phải đang đùa ta sao?

Đáng ghét, cái nồi này ta không muốn gánh đâu!

Choang!

Đang suy tư, phi kiếm của Đường chủ ‘Cửu Nhãn Già Ma Đường’ đã chém vào bên cạnh Đồng Quái Tiên Sư.

Nhưng, lại bị một tầng phòng ngự vô hình chặn lại.

Phi kiếm trong hư không bùng lên một chuỗi điện hoa năng lượng thuần túy.

Ngay sau đó, kiếm của Đường chủ với đầy nộ khí, bị Xích Lực bắn ra ngoài… Đó là đạo thuật ‘Xích Lực Hỏa Tiễn’ của Lưu Huỳnh Tiên Tử bao bọc Đồng Quái Tiên Sư.

Tầng bảo vệ này đã thay Đồng Quái Tiên Sư chặn lại một đòn của Đường chủ.

Chỉ là sau kiếm này, tầng Xích Lực biến mất.

Và Đồng Quái Tiên Sư cũng cuối cùng đã khôi phục tự do.

Nhưng mà… cái [tự do] này đến không đúng lúc chút nào.

Lúc này hắn đang trong trạng thái suy yếu, thực lực mười phần chỉ có thể phát huy hai ba phần, mất đi tầng bảo vệ, sẽ rất đau đầu a.

Đường chủ thấy kiếm của mình với đầy nộ khí, vậy mà ngay cả một tu sĩ Nhị Phẩm nhỏ bé cũng không thể chém chết, lại càng nổi trận lôi đình, giận chồng giận.

“Chết đi!” Sức mạnh trong Linh Hồ của hắn, hiện tại đã hồi phục rất nhiều, đã có thể thi triển một số thần thông cấp Lục Phẩm Chân Quân.

Trong tiếng gầm giận dữ, Đường chủ đạp một chân xuống.

Đồng thời, bước chân của hắn hiện ra một Tượng Ma Cự Túc khổng lồ, to lớn vô cùng, đủ để một cước đạp nát đại địa, nghiền nát hư không.

Cước này đạp về phía Đồng Quái Tiên Sư, muốn một cước nghiền nát hắn!

“Mẹ kiếp, nếu không phải ta đang trong trạng thái suy yếu, nhất định phải cho ngươi một trận ra trò.” Đồng Quái Tiên Sư cắn răng, đưa tay tung ra hơn mười que tre.

Những que tre đó đều là que gieo quẻ, nhưng trong tay Đồng Quái Tiên Sư, vừa tung ra liền lập tức bố trí trận pháp bói toán lớn.

Các que quẻ tự động sắp xếp theo phương vị bát quái tạo thành trận pháp triển khai, những que tre trông bình thường nhưng lại có thể mượn sức mạnh của trời đất, hóa thành từng tầng từng tầng trận pháp phòng ngự lớn.

Nếu không phải Đồng Quái Tiên Sư đang trong trạng thái suy yếu, phạm vi và uy lực của trận pháp này có thể tăng cường hơn mười lần.

Mặc dù hắn là một tên bói quẻ đen, nhưng điều đó không có nghĩa là tu vi của hắn trong lĩnh vực bói toán là yếu!

Bói quẻ đen chỉ là vì nhân phẩm kỳ quái trên người hắn, không liên quan đến thực lực!

“Tiểu kỹ điêu trùng, chết cho ta!” Đường chủ gào thét, chân phải dùng sức đạp xuống, Tượng Ma Chi Cước cũng nghiền ép xuống.

Ầm ầm ~~ Trận pháp bát quái mà Đồng Quái Tiên Sư bố trí, bị một cước giẫm nát.

Đồng thời, cự túc đủ để đạp nát hư không kia, dư thế không giảm, nghiền về phía tiên sư. ‘Tống Thư Hàng’ do Đồng Quái Tiên Sư dịch dung bị một cước giẫm trúng trực diện, giống như một con gián bị con người giẫm chết: “A a a a a ~~~” Trong tiếng kêu thảm thiết, ‘Tống Thư Hàng’ do tiên sư dịch dung bị giẫm bẹp, nát bươm tan xương nát thịt.

Đồng Quái ‘bản’ Tống Thư Hàng, phơi thây?

“Hừ, tên khốn đáng chết, đừng tưởng như vậy là xong.

Thù đã siêu độ nhiều cấp dưới của ta như vậy không dễ kết thúc đâu, ta sẽ câu thúc vong hồn của ngươi, cho ngươi nếm trải hết các thủ đoạn tra tấn của Vô Cực Ma Tông.” Đường chủ lạnh lùng nói.

Dứt lời, thân hình hắn chợt động, trong nháy mắt lướt đến bên cạnh thi thể ‘Tống Thư Hàng’.

Lại đưa tay rút một cái, liền muốn rút ‘vong hồn’ từ trong thi thể ra.

Nhưng mà, giây tiếp theo, Đường chủ cứng đờ.

Không rút được vong hồn?

“Là phân thân?

Hay là loại tồn tại như khôi lỗi thế thân?” Đường chủ dùng sức siết chặt nắm đấm.

Hắn nhìn xung quanh, nhưng lại không tìm thấy bóng dáng của tu sĩ Nhị Phẩm kia nữa, khí tức cũng biến mất không dấu vết.

Đáng ghét, vậy mà vẫn không thể giết được tên khốn này!

Chương 643

Nhưng mà… lần gặp mặt tiếp theo, tuyệt đối sẽ giết chết hắn.

Lần sau, đừng hòng có ‘thế thân’ hay thủ đoạn tương tự để thoát thân!

Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường hậm hực thu lại phi kiếm của mình, đạp phi kiếm, tức thì ngàn dặm, biến mất tại đây.

Khoảng hơn mười phút sau.

Trong khoảng không này, ngoài thi thể ‘Tống Thư Hàng’, không có bất kỳ biến hóa nào khác.

Đột nhiên, bóng dáng Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường lặng lẽ xuất hiện phía sau một thiên thạch, chăm chú nhìn chằm chằm vào cái ‘thi thể’ kia.

Cái ‘thi thể’ này vẫn không hề thay đổi.

Đường chủ nhíu mày, cuối cùng hắn đưa tay tóm lấy cái ‘thi thể’ Tống Thư Hàng này, lần nữa ngự kiếm, bay về Vô Cực Ma Tông.

Bất kể cái ‘thi thể’ này là thế thân hay phân thân, nói chung giữa nó và ‘bản thể’ sẽ có liên hệ.

Vô Cực Ma Tông của bọn họ, có cách thuận theo phân thân hoặc thế thân, nghịch hướng tìm đến bản thể.

Chỉ là sẽ tiêu hao không ít cái giá, hơn nữa thời gian thế thân hoặc phân thân bị hủy diệt không được quá lâu, quá dài thì sẽ không thể nắm bắt được sợi ‘liên hệ’ kia.

Cho nên, Đường chủ đã tăng tốc độ quay về. [Lần sau gặp mặt, tuyệt đối phải khiến tên khốn đó chết không có chỗ chôn!] *** Sau khi xác định Đường chủ đã biến mất, trong hư không, một trận pháp bát quái ẩn hình hiện thân, bên trong trận pháp, Đồng Quái Tiên Sư sắc mặt tái nhợt, chui ra từ trận pháp.

“Thật nguy hiểm, nếu không phải bản thiên sư có không ít đạo cụ trên người, một cước này đã lấy mạng bản thiên sư rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, lẽ nào đây mới là chân giải của quẻ ‘Thượng Thiêm’ mà ta đã bói khi còn ở Địa Cầu sao?” Đồng Quái Tiên Sư buồn bực nói.

Sau khi trở về Địa Cầu, Tống Thư Hàng tiểu hữu nhất định phải cảm ơn hắn mới được.

Hắn đã thay Thư Hàng tiểu hữu gánh chịu một lần sát kiếp này. [Vậy tiếp theo, có nên về Địa Cầu không?] Đồng Quái Tiên Sư suy tư, nhìn về phía chiếc khăn lụa ‘Lưu Huỳnh Tiên Tử’ trên eo hắn, cùng với dấu ấn mà tiên tử đã để lại trên người hắn.

Không dễ làm chút nào.

Có mấy dấu ấn và khăn lụa này, hắn vừa trở về Địa Cầu, lập tức sẽ bị Lưu Huỳnh Tiên Tử cảm ứng được.

Đến lúc đó tiên tử nói không chừng lại muốn ngàn dặm xa xôi chạy đến, lại tặng hắn một phát ‘Xích Lực Hỏa Tiễn Phi Thăng Thuật’ để nếm thử. [Vậy, có nên xóa bỏ mấy dấu ấn và khăn lụa này không?] Trong lòng Đồng Quái Tiên Sư lại hiện lên ý niệm này.

Nhưng ngay lập tức, hắn lại gạt bỏ ý niệm này ra khỏi đầu.

Nếu xóa bỏ dấu ấn, Lưu Huỳnh Tiên Tử tuyệt đối sẽ cảm ứng được ngay lập tức.

Đến lúc đó, cô ấy tuyệt đối sẽ nghĩ rằng Tống Thư Hàng tiểu hữu đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Vạn nhất cô ấy hiệu triệu các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đang ở không gian, lập tức chạy đến tọa độ dấu ấn, Đồng Quái Tiên Sư chẳng phải sẽ thành rùa trong hũ sao?

Cho nên, tạm thời không về Địa Cầu nữa.

Vì đã vào vũ trụ rồi, vậy thì cứ ở trong vũ trụ một thời gian đi.

Nhưng mà… cũng không thể tiếp tục dùng hình dạng ‘Tống Thư Hàng tiểu hữu’ nữa.

Thần thông quái dị nào biết Tống Thư Hàng tiểu hữu khi ở vũ trụ, còn chọc phải chuyện gì nữa chứ.

Hắn đã gánh một cái nồi cho Tống tiểu hữu rồi, tuyệt đối không được gánh cái nồi thứ hai!

Vậy thì, đổi mặt đi.

Tốt nhất là đổi cả giới tính, đổi thành nữ đi.

Nữ tu xinh đẹp trong hoàn cảnh xa lạ luôn được ưu ái hơn nam tu một chút.

Vậy nên dịch dung thành hình dạng của ai thì tốt hơn đây?

Đang nghĩ ngợi, chiếc điện thoại đặc biệt của Đồng Quái Tiên Sư có tin nhắn đến.

Hiện tại tiên sư vẫn chưa cách Địa Cầu quá xa, chiếc điện thoại đã được cải tiến này vẫn có thể nhận được tín hiệu.

Là tin nhắn trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Lệ Chi Tiên Tử vừa nổi bọt khí.

Không lâu trước đây, Đồng Quái Tiên Sư đã đặt Lệ Chi Tiên Tử vào danh sách [người quan tâm] trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, chỉ cần tiên tử online, hắn là có thể nhìn thấy.

Bởi vì lúc đó, hắn đã mua một bộ pháp y quý giá tặng cho Lệ Chi Tiên Tử, làm quà xin lỗi.

Nên đặc biệt chú ý tiên tử, xem quà xin lỗi của mình có hiệu quả không.

Hiện tại, Lệ Chi Tiên Tử vẫn còn trong danh sách đối tượng quan tâm của Đồng Quái Tiên Sư.

Lệ Chi Tiên Tử như thường lệ đã đăng hai bức ảnh đẹp, là ảnh chụp ở Nam Cực cùng với chim cánh cụt.

Lệ Chi Tiên Tử hôm nay vẫn đẹp như tranh vẽ.

Quyết định rồi… Cứ dịch dung thành hình dạng của Lệ Chi Tiên Tử đi!

Vì sao hắn bị Lệ Chi Tiên Tử đánh cho một trận xong, lại còn muốn dịch dung thành hình dạng của cô ấy?

Đó là bởi vì Lệ Chi Tiên Tử là thành viên duy nhất trong nhóm đã được xác định, có thể dùng bảo vật ‘mua chuộc’ được!

Dù có lần nữa bị cô ấy phát giác mình dịch dung thành hình dạng của cô ấy, nhưng chỉ cần kịp thời dâng lên lễ vật xin lỗi thì sẽ không có vấn đề gì đâu.

Đồng Quái Tiên Sư nghĩ như vậy.

Thế là, hắn bắt đầu tiến hành dịch dung và thay đổi trang phục trong không gian.

Chỉ mười mấy hơi thở thôi, trong không gian đã mất đi một ‘Tống Thư Hàng’, thêm vào một Lệ Chi Tiên Tử xinh đẹp.

Thực ra, Đồng Quái Tiên Sư hoàn toàn có thể tùy ý dịch dung thành một nữ tu ‘nguyên bản’ bất kỳ.

Nhưng không biết vì sao, mấy năm gần đây Đồng Quái Tiên Sư rất ít khi dịch dung ‘khuôn mặt nguyên bản’, ngược lại ngày càng thích dịch dung thành các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, hoặc các nhân vật nổi tiếng trong Tiên Giới, say mê không chán.

Về nguyên nhân… hẳn là do sở thích của hắn trong khoảng thời gian này ảnh hưởng chăng? [Biến thành Lệ Chi Tiên Tử rồi, tổng không thể tiếp tục gọi ta gánh nồi nữa chứ!] Đồng Quái Tiên Sư khẽ cười, nụ cười giống hệt Lệ Chi Tiên Tử trong bức ảnh đến tận xương tủy! *** Mặt trời mọc.

Tống Thư Hàng mệt mỏi bò dậy khỏi giường, hôm qua mất máu quá nhiều, luôn cảm thấy cơ thể có chút hư nhược.

“Dậy rồi à?

Chuẩn bị một chút, tôi đưa cậu đến phân bộ ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’.” Ngư Kiều Kiều nhảy lên từ bệ cửa sổ, đáp xuống vai Tống Thư Hàng.

Phải đi xem, năm đó trưởng lão Trúc Quản Tử, đã để lại thứ tốt gì! *** Bữa sáng là bữa ăn bổ máu đặc biệt do Ngư Kiều Kiều yêu cầu đầu bếp chuẩn bị cho Thư Hàng, dùng để bù đắp sự tiêu hao máu lớn của cậu hôm qua.

Sau khi dùng bữa sáng, Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều bắt đầu tu luyện buổi sáng.

Một ngày tính toán ở buổi sáng.

Thư Hàng ôn lại toàn bộ công pháp mà mình nắm giữ một lượt, cảm thấy thể chất lại mơ hồ tăng lên một chút.

“Xuất phát chưa?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng thu công, thở ra một hơi đục: “Được, chúng ta xuất phát ngay!

Đi bằng cách nào?

Gần không?” Cái ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ ở khu vực Giang Nam đó, đi ô tô tới, hay đi bộ?

“Nắm chặt tôi, tôi đưa cậu đi.” Ngư Kiều Kiều cười nói.

Nói xong, cô khẽ nhảy một cái, đáp xuống vai Tống Thư Hàng.

“Phải ngự kiếm phi hành tới à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Còn nữa, cậu phải nắm chặt Ngư Kiều Kiều như thế nào đây?

Nắm cả người cô ấy trong lòng bàn tay sao?

Ngư Kiều Kiều lắc đầu nói: “Không phải, Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ không ở trên trời.” Trong khi nói, móng vuốt nhỏ của Ngư Kiều Kiều nắm lấy tai Tống Thư Hàng, đây là vị trí cô ấy dễ nắm nhất.

Sau đó, cô nói: “Chuẩn bị xong rồi, chúng ta đi đây!” “Đi đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Không ở trên không, lại còn phải nắm chặt Ngư Kiều Kiều, ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ rốt cuộc ở đâu?

Đang suy tư, đột nhiên ‘Bùm!’ một tiếng, Tống Thư Hàng thấy trước mắt mình xuất hiện một mảng sương mù lớn, bao bọc cậu và Ngư Kiều Kiều lại.

Ngay sau đó, sương mù hòa vào cơ thể của họ, khoảng hai hơi thở, liền đồng hóa cơ thể của họ thành trạng thái ‘sương mù’.

Trạng thái này, có chút giống trạng thái linh hồn.

Không chỉ cơ thể cậu, ngay cả quần áo, Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, và các vật phẩm khác, tất cả đều bị đồng hóa.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều khẽ gọi một tiếng: “Địa Độn Chi Thuật!” Giây tiếp theo, Thư Hàng thấy mặt đất dưới chân mình như tan chảy, cậu và Ngư Kiều Kiều lập tức rơi xuống bùn đất.

Đại địa dường như trong khoảnh khắc hóa thành biển cả, cậu và Ngư Kiều Kiều bơi lội trong đất.

Hơn nữa, cậu ở trong đất vậy mà có thể mơ hồ nhìn thấy sự vật cách mười mét, mặc dù có cảm giác mịt mờ như nhìn hoa trong sương.

Đây chính là 'Địa Độn Thuật' sao?

Vậy mà có thể biến mặt đất xung quanh thành chất lỏng?

Không đúng, không phải mặt đất hóa thành chất lỏng, mà là cơ thể cậu và Ngư Kiều Kiều đã thay đổi.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, đối với cơ thể hiện tại của họ mà nói, mặt đất chính là chất lỏng, cho phép họ tiềm nhập.

Thư Hàng ban đầu tưởng 'Địa Độn Thuật' là khiến tu sĩ có thể như giun đất, nhanh chóng chui lủi trong đất chứ.

Đúng là đã thua rồi!

Qua tầm nhìn mờ mịt như sương, cậu có thể nhìn thấy một số sinh vật trong lòng đất.

Giun đất, các loại côn trùng kỳ lạ, và một số rễ cây.

Nhưng không nhìn thấy đá, vì đá cũng thuộc phạm vi của 'Địa Độn Thuật', sẽ bị xuyên thấu bởi tầm nhìn.

Khoảnh khắc này, trong lòng Thư Hàng nảy sinh ý muốn học pháp thuật thần kỳ này! [Nhưng mà, vì phải dùng Địa Độn Thuật, lẽ nào cái phân bộ 'Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ' ở khu Giang Nam, được xây dựng dưới lòng đất?] Dù sao cũng là công ty chuyển phát nhanh của tu sĩ, đối tượng phục vụ cũng là tu sĩ, cho nên, không thể đường đường chính chính hiện thân trước mặt người thường.

Chương 644

Dưới lòng đất chính là một nơi ẩn náu rất tốt, có thể hiểu được.

Đang suy tư, đột nhiên, Thư Hàng cảm thấy tai mình đau nhói, Ngư Kiều Kiều không biết vì sao, dùng sức nắm chặt tai cậu.

Tống Thư Hàng không dám quay đầu nhìn Ngư Kiều Kiều, vì nếu bây giờ cậu quay đầu, Ngư Kiều Kiều đang nắm tai cậu sẽ bị hất ra.

Vạn nhất Ngư Kiều Kiều bị hất đi, cậu và Ngư Kiều Kiều mất đi liên kết, vậy cậu sẽ không thể duy trì trạng thái 'Địa Độn Thuật', đến lúc đó, chẳng phải cậu sẽ bị kẹt trong đất sao?

Cho nên, cậu dùng pháp 'Truyền Âm Nhập Mật', hỏi: "Kiều Kiều, có chuyện gì vậy?

Sao lại bóp tôi mạnh như vậy?" Ngư Kiều Kiều rất nhanh đáp: "Không sao, chỉ là lúc nãy tôi tăng tốc Địa Độn, phía trước đột nhiên xuất hiện một công trình nhân tạo, dọa tôi giật mình.

Sau đó tôi phanh gấp, tay không tự chủ được dùng chút lực." Trong phạm vi tầm nhìn của Tống Thư Hàng, lại không nhìn thấy bóng dáng của 'công trình'.

Rõ ràng, Ngư Kiều Kiều khi ở 'trạng thái Địa Độn', phạm vi nhìn xa hơn Tống Thư Hàng rất nhiều.

"Là công trình gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Trông có vẻ là ga tàu điện ngầm… Cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, chúng ta tu sĩ muốn có một nơi tu luyện thanh tịnh ngày càng phiền phức.

Hải tộc chúng tôi còn đỡ một chút, nhân loại tu sĩ đặc biệt đau đầu.

Trước đây tu sĩ chỉ cần ẩn mình trong rừng sâu núi thẳm, là không cần lo lắng có người quấy rầy.

Nhưng bây giờ, nơi có thể ẩn mình trong rừng sâu núi thẳm ngày càng ít, ngay cả dưới lòng đất, trên trời, dưới biển đều có dấu chân của con người.

Rất nhiều môn phái tu sĩ có nội tình mạnh mẽ, dứt khoát tự mở dị không gian, di chuyển cả sơn môn cùng với linh mạch vào đó.” Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng cười khan vài tiếng.

“Đúng rồi, tiếp theo cố gắng đừng nói chuyện với tôi, tôi cần chuyên tâm duy trì ‘Địa Độn Thuật’, không ngờ dẫn một người đi Địa Độn thuật lại mệt hơn dẫn mười người ngự kiếm phi hành.

Tôi không thể phân tâm được nữa.” Ngư Kiều Kiều nói.

“Không thành vấn đề!” Tống Thư Hàng vội vàng ngậm miệng, không dám nói thêm nữa.

Vạn nhất bị kẹt trong đất thì sao?

Vì sự an toàn tính mạng của mình, lúc này tuyệt đối không được làm phiền Ngư Kiều Kiều.

Địa Độn tiếp tục.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy môi trường xung quanh biến đổi nhanh chóng, nhưng vì không có vật tham chiếu, cậu cũng không biết mình và Ngư Kiều Kiều hiện tại đã Địa Độn được bao xa.

Đúng lúc này, đột nhiên, tai cậu lại đau nhói.

“Kiều Kiều, lại có chướng ngại à??” Tống Thư Hàng vô thức hỏi.

Nhưng, Ngư Kiều Kiều không lập tức trả lời.

Tống Thư Hàng phát hiện bên cạnh cơ thể mình, xảy ra một số biến đổi.

Bùn đất xung quanh, đang lưu động.

Khi Địa Độn Thuật mới khởi động, cậu tưởng mặt đất dưới chân đã hóa lỏng.

Nhưng thực tế đó là ảo giác của cậu, biến đổi không phải là mặt đất, mà là cơ thể của họ.

Hiện tại, Tống Thư Hàng có thể khẳng định bùn đất xung quanh có trạng thái lỏng.

Là bùn nhão sao?

Cơ thể Ngư Kiều Kiều và cậu, vẫn nhanh chóng xuyên qua tầng đất nghi là bùn nhão này.

Nhưng xuyên qua bùn nhão, Ngư Kiều Kiều tiêu hao càng lớn.

Cô ấy hiện tại đang cắn răng xông lên, không kịp trả lời Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Sau khi xuyên qua một đoạn đường nữa, Ngư Kiều Kiều trả lời chậm trễ: “Không được rồi, đoạn đường này tiêu hao lớn quá, tôi sắp không trụ nổi nữa.” “Cái gì?!” Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Chị ơi, tôi gọi chị là chị ruột còn không được sao, đừng dọa tôi chứ!

Tôi không muốn bị kẹt trong đất đâu.

“Cắn chặt răng, đằng xa có một con sông ngầm, chúng ta xông đến đó nghỉ ngơi một chút đã!” Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng: “……” Tiếp đó, Ngư Kiều Kiều nhanh chóng xông về phía trước.

Khoảng hai mươi giây sau.

Ngư Kiều Kiều dẫn Tống Thư Hàng mạnh mẽ nhảy lên phía trước, cuối cùng thành công nhảy vào một con sông ngầm!

Bụp, trong sông ngầm bắn tung tóe bọt nước.

“Ha ha ha, được cứu rồi.” Ngư Kiều Kiều cười hì hì, cơ thể cô chui vào nước, bơi một vòng.

Như cá gặp nước, thật sảng khoái.

Nhưng Tống Thư Hàng bên cạnh, cả người mặt mày tái mét.

Ngư Kiều Kiều hỏi: “Thư Hàng, cậu sao vậy?” “Kiều Kiều, chúng ta còn cách điểm cuối bao xa nữa?” Tống Thư Hàng hỏi một cách chua chát.

“Còn khoảng hai phần ba quãng đường nữa.” Ngư Kiều Kiều suy nghĩ một chút, đáp.

“Tôi nghĩ, tôi không ổn.” Tống Thư Hàng u u thở dài, cậu sờ sờ bụng mình: “Tôi đã không thể ăn thêm được nữa rồi.” “Cái gì?” Ngư Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt nhỏ, nghi hoặc hỏi.

“Bùn đất, tôi muốn nói… tôi đã không thể ăn thêm bùn đất nữa rồi!” Tống Thư Hàng vừa nói, vừa đưa ngón tay vào miệng, muốn nôn ra.

Ngư Kiều Kiều lập tức xấu hổ chết đi được. *** Ngay vừa rồi, trong hai mươi giây cuối cùng Ngư Kiều Kiều tăng tốc xông lên, Tống Thư Hàng kinh hoàng phát hiện ‘Địa Độn Thuật’ đã gặp vấn đề.

Trạng thái ‘vụ hóa’ ở vị trí miệng của cậu đang suy yếu, mặc dù vẫn duy trì trạng thái ‘vụ hóa’, có thể miễn cưỡng duy trì hiệu quả ‘Địa Độn’, nhưng quá trình ‘Địa Độn’ đã xảy ra một số bất ngờ – bùn nhão xung quanh Thư Hàng, mạnh mẽ trào vào miệng cậu!

Tống Thư Hàng ăn một ngụm bùn nước.

Cậu nhanh chóng ngậm miệng lại.

Nhưng lúc này, trạng thái ‘vụ hóa’ ở lỗ mũi của cậu cũng đang suy yếu.

Bùn nước kia, vậy mà lại muốn trực tiếp chui vào lỗ mũi cậu!

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay bịt mũi và miệng mình, cậu không muốn trở thành một tu sĩ bị bùn nước nhấn chìm khi đang ‘độn thổ’.

Sau khi bịt mũi và miệng lại, bùn nhão cuối cùng cũng không còn trào vào mũi và miệng cậu nữa.

Lúc đó Tống Thư Hàng thầm thở phào một hơi.

Nhưng hơi thở này vừa dứt, chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra – những bùn nhão này vậy mà lại trực tiếp xuất hiện trong bụng cậu!

Cứ như thể những bùn nhão này biết đạo thuật không gian vậy, xuyên qua bụng cậu, xuất hiện trong dạ dày của cậu.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể hiểu được nguyên lý!

Hiệu quả ‘Địa Độn Thuật’ ở miệng và mũi đã mất, vì sao bùn đất lại trực tiếp xuất hiện trong bụng cậu?

Cái này không khoa học chút nào!

À đúng rồi, tu chân vốn là thứ siêu khoa học.

Nhưng cái này cũng không ‘tu chân’ chút nào!

Trạng thái vụ hóa ‘Địa Độn Thuật’ trên bụng cậu đâu có bị giải trừ!

Tại sao những bùn nước này lại trực tiếp xuất hiện trong bụng cậu?

Lẽ nào ngoài miệng ra, có một bộ phận nào đó trên cơ thể cậu mà chính cậu cũng không nhận ra, hiệu quả vụ hóa ‘Địa Độn Thuật’ đã biến mất?

Thôi thì không cần biết nguyên nhân là gì, bùn nhão đã rót đầy bụng Tống Thư Hàng.

Đến sau này, khi Ngư Kiều Kiều dẫn cậu xuyên qua đoạn đường bùn nhão, bùn đất cũng bắt đầu trực tiếp xuất hiện trong bụng Tống Thư Hàng.

Thần thông quái dị!

Đến cuối cùng, trong ruột Tống Thư Hàng, đầy ắp bùn đất. *** Hiện tại, Tống Thư Hàng đã xóa bỏ ý muốn học ‘Địa Độn Thuật’ khỏi đầu mình.

Dù sau này có học đi nữa, cũng phải với tiền đề được đảm bảo an toàn mới học.

Hương vị một bụng bùn đất quá là chua chát. *** Sau năm phút vất vả, dưới sự giúp đỡ của pháp thuật hệ Thủy của Ngư Kiều Kiều, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng giải quyết được một bụng bùn đất.

Khoảnh khắc này, cậu cuối cùng cũng đã trải nghiệm được nỗi khổ của bách tính thời chiến loạn cổ xưa.

Cái này phải đói đến mức nào, mới phải ăn đất chứ!

“Thư Hàng, chúng ta còn muốn tiếp tục tiến lên không?” Ngư Kiều Kiều đặc biệt ái ngại hỏi, cô đã đánh giá quá cao tu vi ‘Địa Độn Thuật’ của mình.

Chủ yếu là cô là ngư kiều hệ Thủy và giao long lai huyết, tinh thông đạo thuật hệ Thủy.

Sau đó đừng quên, trong ngũ hành… Thổ khắc Thủy!

Ngư Kiều Kiều có thể học được ‘Địa Độn Thuật’ đã là do ‘huyết mạch giao long’ gia thành rồi.

Hiện tại, cô lại dẫn thêm một người tiến hành ‘Địa Độn’, quả thật có chút vượt quá năng lực của cô.

“Tiếp tục!

Đã đi được một phần ba quãng đường rồi, không thể để công sức đổ sông đổ bể!” Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Ngư Kiều Kiều: “Nhưng mà, vạn nhất tôi không trụ nổi, cậu lại phải ăn một bụng đất nữa.” “Cái này dễ thôi.” Tống Thư Hàng đề nghị: “Kiều Kiều, quãng đường tiếp theo, chúng ta chia nó thành bốn đoạn.

Cứ đi được một phần tư thì chúng ta tìm một chỗ dừng lại nghỉ ngơi.

Nếu không tìm được chỗ nghỉ ngơi, thì chúng ta tranh thủ lúc hiệu quả ‘Địa Độn Thuật’ của cậu còn, chúng ta tự mình động tay nổ một cái hang đất để nghỉ ngơi!” “Được, cứ làm như vậy đi.” Ngư Kiều Kiều gật đầu nói.

Thế là, sau khi nghỉ ngơi thêm năm phút, Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng lại ‘Địa Độn’! *** Một giờ sau.

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều cuối cùng cũng thuận lợi đến được lối vào của điểm đến – đó là một thông đạo cao lớn.

Khi Ngư Kiều Kiều thốt ra hai chữ ‘đến rồi’, khóe mắt Thư Hàng đều có chút ướt át.

Dưới sự dẫn dắt của Kiều Kiều, hai người bước vào thông đạo, tiến về vị trí phân bộ ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ ở khu Giang Nam.

Chương 645

Hai người rất nhanh đã đến cuối thông đạo.

Nhưng xuất hiện trước mặt họ lại không phải phân bộ ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’, mà là một không động hình tròn khổng lồ.

Bên trong, không có một bóng người nào!

“Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ đâu?” Ngư Kiều Kiều mờ mịt, hồi nhỏ cô theo cha đến đây một lần, rõ ràng là ở đây không sai mà!

Tống Thư Hàng nhìn không động khổng lồ này, rõ ràng, đây đúng là phân bộ dưới lòng đất của ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ trước đây, nhưng bây giờ, toàn bộ phân bộ đều biến mất rồi.

“Chẳng lẽ, phân bộ của Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ ở đây, đã bị người ta hủy diệt rồi?” Ngư Kiều Kiều nhìn không động khổng lồ trước mắt, một trận nghi hoặc.

“Không có dấu vết chiến đấu.” Tống Thư Hàng tìm kiếm trong không động, rất nhanh, cậu nhìn thấy ở một góc của không động hình tròn khổng lồ, có một chút ánh sáng yếu ớt: “Kiều Kiều, chỗ đó dường như có thứ gì đó!” “Đi xem thử.” Ngư Kiều Kiều nói. *** Hai người vội vàng chạy đến chỗ có ánh sáng yếu ớt đó.

Ở đó, có khắc hai trận pháp nhỏ.

“Trận pháp bên trái là ‘Tụ Linh Trận Pháp’, trận pháp còn lại không hiểu, hình như là trận pháp hệ Hỏa, có vẻ dùng để chiếu sáng?” Ngư Kiều Kiều nói.

Dùng để chiếu sáng?

Toàn bộ phân bộ của Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ đều biến mất, lại để lại một trận pháp chiếu sáng ở đây, lẽ nào bên dưới có thứ gì

đó?

Tống Thư Hàng đưa tay ra, mò mẫm dưới ánh sáng của trận pháp chiếu sáng đó.

“Có thứ gì đó!” Cậu nhanh chóng gạt đi bụi bặm dưới trận pháp chiếu sáng.

Rất nhanh, một vật hình tấm kim loại, được Tống Thư Hàng dọn dẹp ra. 【Kính gửi quý khách hàng của ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’: Công ty chúng tôi do nhu cầu phát triển nghiệp vụ, hiện đã chuyển phân bộ dưới lòng đất ở khu Giang Nam, đến tòa nhà phồn hoa ‘Đường Lạc Viên’ khu Giang Nam.

Xin quý khách hàng có nhu cầu di chuyển đến tầng 30 của tòa nhà phồn hoa.

Gây bất tiện cho quý vị, xin quý vị lượng thứ.

Cảm ơn quý khách hàng đã luôn quan tâm và ủng hộ ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’!

Chúc quý khách hàng có kỳ nghỉ vui vẻ, vạn sự như ý!

Ngày 01 tháng 05 năm 2009.】 Ngư Kiều Kiều: “……” Tống Thư Hàng: “……” *** Ngày tháng khắc trên tấm kim loại là năm 2009, tức là, mười năm trước ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ đã chuyển nhà rồi, còn chuyển đến tòa nhà phồn hoa ‘Đường Lạc Viên’ ở khu Giang Nam trên mặt đất nữa!

Công ty ‘chuyển phát nhanh’ của tu sĩ nói rằng phải ẩn mình khỏi người thường đâu?

Vậy mà lại trực tiếp chuyển đến khu vực đông đúc của con người.

Yên tĩnh ở dưới lòng đất không phải rất tốt sao?

Khóe mắt Tống Thư Hàng lập tức ướt át, cậu đã trải qua ‘Địa

Độn Thuật’ tàn khốc, còn ăn nhiều đất như vậy, chịu nhiều tội như vậy, rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Ngư Kiều Kiều rất ái ngại, hồi nhỏ cô theo cha đến đây một lần, nhưng đó là chuyện của ba bốn mươi năm trước rồi.

Cô lén nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cả người bị đả kích nặng nề, vẻ mặt mờ mịt.

“Khụ.” Ngư Kiều Kiều ho khan một tiếng, hỏi: “Thư Hàng, chúng ta bây giờ đi đến tòa nhà phồn hoa không?” “Đương nhiên phải đi!” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Ăn bao nhiêu khổ như vậy, lẽ nào còn muốn từ bỏ tiêu vật của trưởng lão Trúc Quản Tử sao?

Cậu sẽ không từ bỏ!

Từ ‘công sức đổ sông đổ bể’ không thuộc về cậu.

Ý chí sắt đá của cậu, sẽ không dễ dàng bị đánh bại.

“Vậy chúng ta nghỉ ngơi một chút, rồi về mặt đất.” Ngư Kiều Kiều nói.

“Được!” Tống Thư Hàng nói.

Về mặt đất, lại phải dùng ‘Địa Độn Thuật’ quay về.

Thư Hàng cảm thấy mình ngoài ‘chứng sợ độ cao’ ra, có lẽ còn sẽ thêm một ‘chứng sợ sâu’ – chỉ cần nghĩ đến sâu dưới lòng đất, sẽ có triệu chứng run rẩy chân tay. *** Một tiếng rưỡi sau.

Dưới bóng cây không người chú ý ở khu Giang Nam, lặng lẽ xuất hiện một bóng người, chính là Tống Thư Hàng đã Địa Độn quay về.

Để giảm thiểu tiêu hao của Địa Độn Thuật, Ngư Kiều Kiều lần này Địa Độn theo đường thẳng quay về mặt đất.

Trên đường quay về, lại một lần nữa đi qua sông ngầm dưới lòng đất, Tống Thư Hàng cả người ướt sũng.

Trên vai cậu, Ngư Kiều Kiều vẻ mặt mệt mỏi.

Địa Độn đi đi lại lại gần ba tiếng, cô ấy đã ở trong trạng thái kiệt sức.

Cô yếu ớt nói: "Ra khỏi công viên này là đường lớn, chúng ta có thể gọi taxi đi đến 'tòa nhà phồn hoa'." "Được, tôi đi gọi một chiếc taxi." Tống Thư Hàng sờ sờ túi, may mắn lần này ra ngoài có mang theo chút tiền.

"Tôi phải nghỉ ngơi một lát, đến nơi rồi gọi tôi." Ngư Kiều Kiều nói xong, lại đưa móng vuốt chạm vào người Tống Thư Hàng một cái.

Giây tiếp theo, hơi nước trên quần áo Thư Hàng hóa thành sương trắng bốc lên, bay đi mất.

"Cậu vất vả rồi, Kiều Kiều.

Cậu nghỉ ngơi thật tốt đi." Tống Thư Hàng cảm ơn.

Mặc dù vì 'Địa Độn Thuật' của Kiều Kiều mà cậu đã chịu không ít khổ sở và ăn đất, nhưng Kiều Kiều đã giúp cậu suốt cả quá trình, con người phải có lòng biết ơn. *** Hơn mười phút sau.

Tống Thư Hàng trả tiền taxi, bước xuống xe.

Trước mắt, chính là tòa nhà phồn hoa Đường Lạc Viên đó.

Trước khi bước vào tòa nhà, Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng: [Hy vọng 'Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ' đừng chuyển nhà nữa.] Bước vào tòa nhà phồn hoa, đi vào thang máy, đến tầng ba mươi.

Bước ra khỏi thang máy, Tống Thư Hàng nhìn về cuối hành lang, nhưng cậu nhìn thấy chỉ là một tầng lầu trống rỗng, không có trang trí, cũng không có bóng người.

Một linh cảm không lành dâng lên.

“Không phải lại chuyển nhà rồi chứ?” Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Tin hay không thì tùy, cậu sẽ khóc cho mà xem!

Ngư Kiều Kiều mở mắt ra, nhìn tầng lầu trống rỗng đó một cái, sau đó cười nói: “Hì hì, đây là một loại pháp thuật che mắt đơn giản, Thư Hàng cậu vận chuyển chân khí, nhìn lại một lần, là có thể nhìn rõ.” Dù có chuyển đến khu vực thành phố sầm uất, nhưng dù sao cũng là ‘công ty chuyển phát nhanh’ phục vụ tu sĩ, trong tình huống bình thường không tiếp nhận bưu kiện của người thường.

Cho nên, pháp thuật che mắt đơn giản vẫn là cần thiết, tránh có người thường không cẩn thận xông vào.

Tống Thư Hàng nghe vậy, vận chuyển chân khí, tập trung tinh thần lực nhìn về phía tầng lầu trống rỗng đó.

Lần này, cậu nhìn thấy diện mạo thật sự của tầng lầu.

Cuối hành lang là một cánh cổng đồng lớn, trước cổng có hai bức tượng người ngựa đứng gác, là pháp bảo loại khôi lỗi hộ vệ.

Trông có vẻ khá vắng vẻ… Dù sao số lượng tu sĩ không nhiều, hơn nữa đây là một phân bộ, đương nhiên không giống như các công ty chuyển phát nhanh bình thường đông người qua lại.

Tống Thư Hàng đi dọc hành lang, đến trước cánh cổng đồng đó.

Đôi mắt của hai người gỗ bên cạnh lóe lên chút ánh sáng, xác nhận thân phận ‘tu sĩ’ của Thư Hàng, liền mặc cho cậu đẩy cánh cổng đồng ra bước vào. *** Vừa bước vào cửa, liền có giọng nói trong trẻo vang lên: “Ôi, lại có khách đến à?

Hiếm thấy, hôm nay có hai vị khách cùng đến.” Bên trong cánh cổng đồng, là một đại sảnh mang phong cách rất cổ điển, trong đó có một cô gái mặc sườn xám nhìn về phía Thư Hàng, cười nói.

Cô ấy chính là người phụ trách của ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ ở đây.

Và trước mặt cô ấy, có một đạo nhân tóc bạc phơ, đang cúi đầu viết phiếu chuyển phát nhanh.

Vị đạo nhân này thực lực mạnh mẽ, hơn nữa hắn đang ở giai đoạn sắp tấn cấp, toàn thân khí tức không thể thu liễm, tùy ý tản ra… Khí tức mà ông ta tản ra, vượt xa cấp bậc Kim Đan Ngũ Phẩm thông thường, hẳn là một tu sĩ sắp đột phá cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân.

Khí tức tùy ý tản ra, khiến cho Tống Thư Hàng, vị tu sĩ Nhị Phẩm nhỏ bé này, cảm thấy hơi áp lực.

Lúc này, vị đạo nhân tóc bạc đang điền phiếu chuyển phát nhanh, quay đầu tò mò nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Tu sĩ Nhị Phẩm bình thường, dưới áp lực khí tức không thể thu liễm của ông ta, đã sớm mềm nhũn, không ngờ tên tiểu tử này còn có thể kiên trì trụ lại.

Đạo nhân tóc bạc cười hiền với Tống Thư Hàng, sau đó đưa phiếu chuyển phát nhanh đã viết xong cho cô gái mặc sườn xám, hỏi: “Cần bao nhiêu Linh Thạch?” Cô gái sườn xám nhìn địa chỉ, đáp: “Khoảng cách này khá xa, một viên Linh Thạch Ngũ Phẩm.” “Được, xin hãy giúp tôi gửi đi càng sớm càng tốt.

Bởi vì vật phẩm này khá gấp.” Đạo nhân tóc bạc nói.

“Xin ngài yên tâm, ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ chúng tôi, sẽ gửi chuyển phát nhanh đến với tốc độ nhanh nhất.” Cô gái sườn xám đảm bảo.

“Cảm ơn.” Đạo nhân tóc bạc đứng dậy, rời khỏi đại sảnh ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’.

Trên đường, đạo nhân và Thư Hàng vừa bước vào đại sảnh lướt qua nhau.

Khi đi ngang qua Tống Thư Hàng, đạo nhân tóc bạc đột nhiên hơi khựng lại.

Mũi ông ta khẽ ngửi, ngửi thấy một mùi vị đặc biệt – là mùi vị của ‘Huyết Ma’ Thiên Ma vực ngoại!

Trong mắt lão đạo tóc bạc lướt qua một tia kinh ngạc, nhưng tia kinh ngạc này chợt lóe rồi vụt tắt.

Ông ta mỉm cười với Tống Thư Hàng, rồi rời khỏi đại sảnh. *** Tống Thư Hàng đi đến trước mặt cô gái sườn xám.

“Chào quý khách, xin hỏi quý khách muốn gửi kiện hàng đến hành tinh nào ạ?” Cô gái sườn xám chủ động mở miệng hỏi. ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ hiện tại đã tập trung vào vận chuyển vật phẩm trong không gian.

Kiện hàng trong phạm vi Địa Cầu họ đã rất ít khi nhận.

Trừ phi là kiện hàng rất đặc biệt.

Đương nhiên, ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ không hề từ bỏ nghiệp vụ trong phạm vi Địa Cầu – họ có rất nhiều công ty con trực thuộc.

Thông thường các nghiệp vụ trong phạm vi Địa Cầu, họ đều giao cho các công ty con bên dưới xử lý.

Các công ty con của họ, không chỉ xử lý nghiệp vụ của tu sĩ, đồng thời còn phụ trách một số chuyển phát nhanh của người thường.

Tống Thư Hàng nói: “Tôi muốn đến lấy một tiêu vật, tiêu vật một trăm ba mươi năm trước.” Cô gái sườn xám khựng lại, hỏi: “Tiêu vật một trăm ba mươi năm trước?

Xin hỏi quý khách có tín vật gì không ạ?” “Vâng.” Tống Thư Hàng lấy ra sợi dây chuyền vàng thô to đó, đưa lên.

Cô gái sườn xám nhận lấy sợi dây chuyền vàng, giám định một lát, nói: “Xin quý khách đợi một chút, vì niên đại khá xa xưa, tôi cần một chút thời gian để liên hệ với tổng bộ, xác nhận tiêu vật.” Tiêu vật đương nhiên sẽ không được bảo quản tại phân cục khu Giang Nam… Tất cả những vật phẩm năm đó không được giao đến thành công, cuối cùng đều được gửi về tổng bộ ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’, bảo quản ở đó.

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng đáp.

Chương 646

Cô gái sườn xám đưa tay, thi triển một pháp thuật trên sợi dây chuyền vàng, truyền tin tức của ‘sợi dây chuyền vàng’ về tổng bộ.

Hiệu suất của ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ rất nhanh, khoảng một phút sau, từ tổng bộ đã có tin tức truyền về.

Cô gái sườn xám xem tin hồi đáp, sau đó mỉm cười hỏi: “Đã nhận được tin hồi đáp, là tiêu vật của trưởng lão ‘Trúc Quản Tử’ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông một trăm ba mươi năm trước đúng không ạ?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng đáp.

“Năm đó khi Tam Thế Tiêu Cục chúng tôi vận chuyển tiêu vật đến ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, Tam Thập Tam Thú Thần Tông lại bị người ta hủy diệt, chúng tôi không tìm thấy tung tích của trưởng lão Trúc Quản Tử.

Thế là, liền mang tiêu vật về, vẫn luôn bảo quản tại tổng bộ chúng tôi.” Cô gái sườn xám giải thích.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu… Những ký ức tàn khuyết mà cậu nhìn thấy từ sợi dây chuyền vàng, chính là cảnh Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt năm đó. ‘Tam Thế Tiêu Cục’ năm đó không thể giao tiêu vật đến tay trưởng lão Trúc Quản Tử, cũng chỉ có nguyên nhân này.

Cô gái sườn xám nói: “Vậy thì, theo ước định giữa tiêu cục chúng tôi và trưởng lão Trúc Quản Tử, chỉ cần quý khách mang sợi ‘dây chuyền vàng’ này đến Tam Thế Tiêu Cục chúng tôi, là có thể lấy đi tiêu vật của ông ấy.

Tuy nhiên, ngoài sợi ‘dây chuyền vàng’ này ra, theo khế ước của trưởng lão Trúc Quản Tử năm đó, quý khách còn cần phải cho tôi xem qua 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà quý khách đang tu luyện.” Còn có yêu cầu này nữa sao?

May mắn thay, công pháp mà Thư Hàng tu luyện chính là môn này.

“Không thành vấn đề.” Cậu đưa tay ra, vận chuyển ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, chân khí ngưng tụ trong lòng bàn tay cậu, ẩn ẩn vang lên tiếng gầm của cự kình trong lòng bàn tay Thư Hàng.

“Xác định là Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công không nghi ngờ gì, vậy thì quý khách, có thể xin quý khách để lại một địa chỉ nhận hàng, chúng tôi sẽ trong vòng hai ngày, gửi lại kiện tiêu vật đó, chuyển đến địa chỉ mới của quý khách.” Cô gái sườn xám duy trì nụ cười, đưa ra một phiếu chuyển phát nhanh.

Cô ấy không hỏi thêm gì khác, đối với ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ mà nói, chỉ cần phù hợp với điều kiện mà khách hàng để lại năm đó, là có thể lấy đi vật phẩm tương ứng.

Cô gái sườn xám bổ sung: “Ngoài ra quý khách, phí lưu trữ một trăm ba mươi năm, cộng thêm phí vận chuyển ban đầu, tổng cộng là một viên Linh Thạch Tứ Phẩm.” Một viên Linh Thạch Tứ Phẩm ư?

Tống Thư Hàng từ trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, lấy ra viên Linh Thạch Tứ Phẩm cuối cùng của mình.

Như vậy, trừ viên Linh Thạch đã sắp tiêu hao hết trong cơ thể khôi lỗi Ngân Long, cậu đã trắng tay… Nghèo!

Sau khi giao một viên Linh Thạch tứ phẩm cho ‘Phí bảo quản’, Tống Thư Hàng vội vàng thu tâm.

Đây là một viên Linh Thạch tứ phẩm đó, có thể mua ba bản công pháp loại 《Hỏa Diễm Đao》 bình thường!

Mong rằng đến lúc đó, vật phẩm Trúc Quản Tử Trưởng lão chuẩn bị tặng cho đệ tử sẽ đáng giá với cái ‘phiếu trị giá một viên Linh Thạch tứ phẩm’ này, ngàn vạn lần đừng là mấy món đồ chơi gấu bông mốc meo gì đó!

Tiếp đó, Thư Hàng lại điền địa chỉ biệt thự của Ngư Kiều Kiều vào đơn chuyển phát nhanh.

Mấy ngày nay, cậu sẽ ở nhà Ngư Kiều Kiều.

Vốn dĩ, sau khi từ không gian trở về, cậu định về nhà sớm.

Nhưng hiện tại, Cao Mỗ Mỗ vẫn đang ở nhà Ngư Kiều Kiều, hai người bạn cùng phòng khác cũng đang trên đường tới gấp.

Đã vậy thì cứ ở đây thêm vài ngày, tụ tập với bạn bè vậy.

Người phụ nữ mặc sườn xám mỉm cười nhận lại đơn chuyển phát nhanh, rồi đưa tấm thẻ vàng cho Thư Hàng, bổ sung: “Khách nhân, vật phẩm của ngài sẽ được giao đến trong vòng hai ngày.

Đến lúc đó xin hãy chú ý nhận.

Ngoài ra, khách nhân, ngài còn có nghiệp vụ nào khác cần làm không?” “Cảm ơn, không có nữa.” Tống Thư Hàng đứng dậy, thu tấm thẻ vàng vào túi rút gọn một tấc: “Vậy chúng ta cáo từ.” “Khách nhân tái kiến.” Người phụ nữ mặc sườn xám vẫn giữ nụ cười.

Đối với ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’ mà nói, đồ vật được nhận càng sớm càng tốt.

Nếu quá năm trăm năm, tiếp tục bảo quản sẽ rất không đáng.

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều rời khỏi ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’.

“Kiện hàng đã được nhận thuận lợi, chỉ là không biết bên trong đó là cái gì.

Chỉ mong đừng phải là mấy con búp bê gì đó.” Tống Thư Hàng cảm thán, nếu không thì cậu sẽ phun máu cho mà xem!

Ngư Kiều Kiều nói: “Yên tâm đi, tu sĩ tặng quà cho đệ tử thì cũng chỉ loanh quanh mấy thứ như đạo bào pháp y, phi kiếm bảo đao, đan dược quý hiếm hoặc các loại pháp bảo khác.

Chẳng có vị sư phụ nào lại tặng đệ tử búp bê loại đồ chơi không thực dụng như vậy đâu.” Còn về việc có đáng giá một viên Linh Thạch tứ phẩm hay không, Ngư Kiều Kiều thì không thể đảm bảo.

Nghe Ngư Kiều Kiều nói, Tống Thư Hàng cảm thấy như uống thuốc an thần vậy, an tâm không ít.

Cũng phải, dù sao cũng là tu sĩ, chứ đâu phải người bình thường, chắc sẽ không nhận được gấu bông gì đâu nhỉ.

Ngư Kiều Kiều vươn vai: “Vậy tiếp theo, chúng ta gọi taxi về thôi.

Thời gian không còn sớm nữa, bây giờ về, chắc kịp ăn trưa.” Nghe đến từ ‘ăn’, sắc mặt Thư Hàng hơi tái đi, từ ‘ăn’ khiến cậu nhớ đến vị bùn đất trong miệng, còn cả cái bụng đầy bùn đất đến tàn khốc.

Tối nay về nhà, phải lôi ảnh của Bạch Tôn Giả ra, thành tâm bái lạy một chút mới được.

Vận may hôm nay hơi xui, hy vọng có thể được cải thiện.

Hai người đi thang cuốn xuống ‘Phồn Hoa Đại Hạ’, đang chuẩn bị gọi một chiếc taxi.

Lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều: “Hai vị đạo hữu, xin dừng bước!” Đó là âm thanh truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều quay người lại, liền thấy một đạo nhân tóc bạc phơ đang ngồi bên bồn hoa ở Phồn Hoa Đại Hạ.

Chính là vị đạo trưởng tóc bạc trước đó cùng ký gửi chuyển phát nhanh ở ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’.

Lúc này, dưới sự khống chế toàn lực của ông, khí tức trên người đã thu liễm đi rất nhiều.

Đạo nhân tóc bạc khoanh chân ngồi bên bồn hoa.

Trước mặt ông, chất đầy những đồng xu và tiền giấy.

Đạo trưởng hạc phát đồng nhan, khí chất xuất trần, ngay cả người bình thường cũng có thể nhận ra ông không tầm thường.

Tuyệt đối không phải loại lừa đảo nhuộm tóc bạc.

Sau đó, khi đạo trưởng ngồi thiền nhắm mắt bên bồn hoa, có mấy vị tín đồ đạo môn gan dạ, lén lút đặt mấy đồng xu trước mặt đạo trưởng, rồi chắp tay cầu nguyện.

Mấy vị tín đồ gan dạ này, coi đạo trưởng như hồ ước nguyện.

Khi mấy vị tín đồ này rời đi, một số người qua đường không rõ sự thật, thấy trước mặt đạo nhân có mấy đồng xu, liền tiện tay thêm tiền vào đống tiền trước mặt đạo nhân.

Khi đạo trưởng đứng dậy, thấy đống tiền nhỏ trước mặt mình, trên mặt không khỏi lộ vẻ lúng túng, ông phất tay áo, liền cuốn tất cả số tiền đó vào trong tay áo.

Sau đó, ông bước đi về phía Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều.

Ông dùng phép Súc Địa Thành Thốn, chỉ hai bước đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cúi chào đạo trưởng tóc bạc, nghi hoặc hỏi: “Đạo trưởng gọi cháu lại, có chuyện gì không ạ?” “Tiểu đạo hữu, bần đạo gọi ngươi lại, là có việc muốn nhờ.” Đạo trưởng tóc bạc cười, cố gắng bày tỏ thiện ý của mình, sau đó ông lại dùng truyền âm nhập mật hỏi: “Tiểu đạo hữu, trên người ngươi có vật phẩm nào liên quan đến Thiên Ma vực ngoại ‘Huyết Ma’ không?” Vật phẩm liên quan đến Huyết Ma?

Tống Thư Hàng có hai thứ liên quan đến ‘Huyết Ma’, một là khối xương máu thần bí kia, ngay cả Bạch Tiền Bối cũng không nhìn ra công dụng của nó, liền tiện tay ném cho Thư Hàng, nói đợi Tống Thư Hàng nuôi chó con thì cho nó mài răng.

Ngoài xương máu ra, trên người Thư Hàng còn có một nắm lớn Huyết Trân Châu.

Lúc trước, con Huyết Ma đáng thương đó bị các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vây đánh, cuối cùng bị Bạch Tôn Giả một chưởng đánh thành đầy đất Huyết Trân Châu.

Số lượng Huyết Trân Châu quá nhiều, sau đó Bạch Tôn Giả lại chia một nắm cho Tống Thư Hàng.

Lão đạo tóc bạc hỏi như vậy, hiển nhiên là cảm ứng được bảo vật Huyết Ma trên người cậu.

“Vật phẩm liên quan đến Huyết Ma, trên người tôi xác nhận là có.” Tống Thư Hàng đáp.

Đáy mắt lão đạo tóc bạc hiện lên vẻ mừng rỡ, nhưng trên mặt ông vẫn rất bình tĩnh, nói: “Xin thứ lỗi lão đạo mạo muội, tiểu đạo hữu vật phẩm liên quan đến Thiên Ma vực ngoại kia, có thể cho lão đạo xem qua một chút được không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, đưa tay vào trong ngực, mượn sự che chắn của quần áo, từ túi rút gọn một tấc lấy ra một viên Huyết Trân Châu, đưa cho lão đạo tóc bạc.

Đạo trưởng tóc bạc nhận lấy Huyết Trân Châu, ngửi kỹ lưỡng, sau đó vận chuyển chân khí thăm dò cấu tạo của Huyết Trân Châu.

Ánh mắt mừng rỡ của ông càng lúc càng đậm.

“Đích xác là vật của Huyết Ma, cũng không biết là thủ đoạn của vị tiền bối cao nhân nào, lại có thể chuyển hóa nhục thân Huyết Ma thành phương thức tồn tại thần kỳ như vậy.” Đạo trưởng tóc bạc cầm Huyết Trân Châu, cảm thán.

Thủ đoạn này, chưa từng nghe qua, người ra tay khẳng định là tiền bối cao nhân mạnh mẽ vô cùng.

Sau khi xem thêm một lát, đạo trưởng tóc bạc trả lại Huyết Trân Châu cho Tống Thư Hàng, sau đó ông hành lễ, nói: “Lão đạo Thiên Nhai Tử, tiểu hữu, Huyết Trân Châu do Huyết Ma hóa thành này của ngươi, có ý định giao dịch không?” Tống Thư Hàng nghe đến đây thì lập tức mắt sáng rực: “Thiên Nhai Tử đạo trưởng, ngài muốn dùng vật gì để giao dịch viên Huyết Trân Châu này?” Cậu bây giờ đang rất thiếu tiền!

Đổi Linh Thạch đi!

Linh Thạch gì đó, cậu thích nhất.

Đây chính là Huyết Trân Châu do Huyết Ma cấp bậc Lục phẩm Chân Quân hóa thành, đổi một viên Linh Thạch ngũ phẩm chắc không thành vấn đề chứ?

Thiên Nhai Tử mỉm cười, tiểu hữu Tống Thư Hàng này đồng ý giao dịch, thật là quá tốt rồi.

Vậy, dùng thứ gì để giao dịch thì tốt đây?

Thiên Nhai Tử trầm tư một lát.

Mấy trăm năm gần đây ông ta vẫn luôn nghiên cứu Huyết Ma, viên Huyết Trân Châu này ẩn chứa Linh lực mạnh mẽ.

Thông qua viên Huyết Trân Châu này, ông ta có thể suy ngược ra thực lực của con ‘Huyết Ma’ đã bị hóa thành Huyết Trân Châu kia mạnh đến mức nào, ít nhất cũng là một con Huyết Ma cấp bậc Lục phẩm Chân Quân!

Lục phẩm Huyết Ma... rất có thể chính là con Huyết Ma cấp bậc Lục phẩm đã hạ xuống An Lạc Cảnh không lâu trước đây!

Nghe nói, con Huyết Ma đó cũng xui xẻo tám đời, vừa hạ xuống không bao lâu, liền bị một đám cường giả tu sĩ tiền bối đang tụ hội "quần xoát".

Thực ra ngày hôm đó, Thiên Nhai Tử cũng muốn tìm con Huyết Ma đó, vì gần đây, ông ta đang luyện một bộ pháp khí đặc biệt, cần sức mạnh của Huyết Ma làm lõi.

Ông ta gần đây vẫn luôn thu thập các vật phẩm liên quan đến Huyết Ma, nhưng những vật phẩm thu thập được cả về chất lượng lẫn số lượng đều còn lâu mới đủ.

Nếu bộ pháp khí kia luyện thành, cửa ải Ngũ phẩm đã làm ông ta kẹt gần ba trăm năm, ông ta sẽ có tám phần chắc chắn vượt qua.

Đáng tiếc... lúc đó rõ ràng ông ta đã nhận được tin tức nội bộ, xác định một địa điểm Huyết Ma có khả năng hạ xuống nhất.

Nhưng con Huyết Ma đó không đi theo lẽ thường, giữa đường thay đổi hướng hạ xuống, rơi đúng vào giữa đám tu sĩ đại năng đang tụ hội, tự tìm đường chết.

Chờ Thiên Nhai Tử chạy đến vị trí của Huyết Ma thì Huyết Ma đã sớm không còn dấu vết.

Không ngờ, không lâu sau, ông ta lại tiếp xúc được với kết tinh do thân thể Huyết Ma hóa thành!

Đây chính là duyên phận mà. 【Tuy nhiên, viên Huyết Trân Châu này vô cùng quý giá, nếu dùng Linh Thạch để giao dịch thì dường như sẽ thể hiện ta không có thành ý.

Hơn nữa...

đằng sau tiểu đạo hữu này, hiển nhiên có một vị tiền bối cường đại chống lưng.】 Thiên Nhai Tử thầm nghĩ trong lòng.

Rất đáng tiếc, Tống Thư Hàng chưa từng tu luyện thuật đọc tâm gì đó, nếu không cậu nhất định sẽ cầu xin Thiên Nhai Tử đạo trưởng, không cần quá thành ý đâu, thật đấy, giao dịch bằng Linh Thạch là tốt nhất rồi!

Thiên Nhai Tử nhìn Huyết Trân Châu, trầm tư.

Đột nhiên, ông ta nghĩ đến điều gì đó, ông ta nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Chương 647

Vị đạo hữu này cảnh giới vẫn còn ở Đan Điền thứ 4 cấp Nhị phẩm 【Đan Điền Long Khu】.

Nhưng, nhục thân của tiểu đạo hữu cường đại, thể chất đã gần đạt đến trình độ Đan Điền thứ 7 【Đan Điền Long Thủ】, thậm chí còn mạnh hơn!

Hiển nhiên là đã luyện công pháp thể tu cường đại, hơn nữa còn sử dụng không ít đan dược quý hiếm để tăng cường thể chất.

Không chỉ vậy, ở giữa ấn đường của vị đạo hữu này, thỉnh thoảng lại có ánh sáng màu đồng lóe lên.

Đó là biểu tượng của việc tinh thần lực đã đạt đến cấp bậc Tam phẩm.

Nếu là như vậy... có lẽ ngoài ý muốn lại phù hợp điều kiện a!

Thiên Nhai Tử trầm tư một lát, rồi hỏi: “Tiểu đạo hữu, trong tay ngươi có bao nhiêu loại Huyết Trân Châu này?” Ông ta sớm đã ngửi thấy trên người Thư Hàng còn có khí tức Huyết Ma khác.

Tuyệt đối không chỉ có một viên Huyết Trân Châu.

“Tổng cộng gần hai mươi viên.” Tống Thư Hàng đáp.

Hai mươi viên?

Thật là niềm vui bất ngờ, Thiên Nhai Tử vốn dĩ cho rằng trong tay Tống Thư Hàng nhiều nhất cũng chỉ có bốn năm viên Huyết Trân Châu là cùng.

Không ngờ lại có đến tận hai mươi viên, tất cả đều là loại Lục phẩm chất lượng cao!

Nếu vậy, hoàn toàn đủ để ông ta chế tạo xong bộ pháp khí đặc biệt mà ông ta đã dành gần ba trăm năm để chế tạo riêng cho mình dùng để độ kiếp!

Khổ sở chờ đợi gần ba trăm năm, cơ duyên của ông ta cuối cùng cũng đến rồi sao!

Thế là, Thiên Nhai Tử lên tiếng: "Tiểu đạo hữu, như vậy có được không... lão đạo dùng cách truyền công lực để đổi với ngươi.

Năm viên Huyết Trân Châu tính là một năm công lực, lão phu truyền cho ngươi bốn năm công lực thì sao?" Truyền công lực?

Tu sĩ cũng có thể truyền công lực sao?

Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

"A, ta nhớ ra ngươi rồi!" Lúc này, Ngư Kiều Kiều đột nhiên nói: "Thảo nào ta thấy đạo hiệu Thiên Nhai Tử này quen thuộc, ngươi chính là 'Cuồng Truyền Công'!

Thư Hàng, tuyệt đối đừng để hắn truyền công, chúng ta mau đi!" 'Cuồng Truyền Công' Thiên Nhai Tử, chỉ từ cái biệt danh này cũng có thể nghe ra, đạo trưởng Thiên Nhai Tử truyền công cho người khác đã không phải lần đầu.

Truyền công cho người khác đã trở thành sở thích của ông ta, cho nên mới bị người ta gọi là 'Cuồng Truyền Công'.

Mà nhìn phản ứng của Ngư Kiều Kiều thì... cái việc truyền công của ông lão tóc bạc, thuộc dạng 'cơ duyên tiêu chuẩn của nhân vật chính' trong tiểu thuyết võ hiệp này, lại không phải chuyện tốt đẹp gì.

Nếu không Ngư Kiều Kiều cũng sẽ không bảo cậu ta mau chạy.

"Không phải vậy, các vị đạo hữu hiểu lầm rồi!

Nghe ta giải thích đã!" Thiên Nhai Tử vội vàng nói.

Nhưng, lời của Thiên Nhai Tử còn chưa nói xong, tiểu hữu Tống Thư Hàng ở phía trước đã chạy biến rồi.

Khi Ngư Kiều Kiều nói ‘chúng ta mau đi’, Tống Thư Hàng đã lập tức vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, chạy rất nhanh.

Thiên Nhai Tử cứng đờ vươn tay ra, muốn khóc mà không ra nước mắt.

Hiểu lầm mà, tất cả đều là hiểu lầm.

Biệt danh Cuồng Truyền Công là cái quỷ gì chứ, ông ta đúng là thường xuyên truyền công cho người khác, nhưng đều là giao dịch đôi bên tình nguyện mà, tại sao lại phải chạy chứ?

Ở một bên khác, khi Thư Hàng đang cuồng chạy, Ngư Kiều Kiều bắt đầu kể cho cậu nghe về các sự tích của đạo trưởng ‘Cuồng Truyền Công’ Thiên Nhai Tử.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử đích xác có ‘sở thích’ đặc biệt là ‘truyền công’ cho người khác, nhưng sở thích này không phải tự nhiên mà có, mà là bị hoàn cảnh ép buộc.

Nếu không phải có lý do đặc biệt, thì tu sĩ nào lại nỡ truyền ‘chân khí bản nguyên’ hay ‘Linh lực bản nguyên’ mà mình khổ cực tu luyện cho người khác, làm áo cưới cho kẻ khác chứ?

Suy cho cùng, chủ yếu vẫn là do ‘Thiên Kiếp’.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử đã kẹt ở cửa ải đỉnh phong Ngũ phẩm Linh Hoàng này gần ba trăm năm rồi.

Nhưng ông ta không dám đi xông qua cửa ải Ngũ phẩm tấn thăng Lục phẩm!

Thiên Nhai Tử có tự biết mình, ông ta đã tính toán qua, nếu ông ta trực tiếp xông kích cảnh giới Lục phẩm Chân Quân, chỉ có hai phần mười cơ hội thành công, tỷ lệ thất bại lại cao đến tám phần mười.

Đây là cục diện chín phần chết một phần sống, đạo trưởng Thiên Nhai Tử thân là cường giả Kim Đan, thọ mệnh vẫn còn rất dài, nào có chuyện lấy mạng mình ra đùa giỡn?

Thế là, đạo trưởng Thiên Nhai Tử khổ sở áp chế cảnh giới của mình, đồng thời tìm cách để tăng cường tỷ lệ độ kiếp của mình.

Chỉ là, áp chế cảnh giới của mình không phải là kế sách lâu dài...

ở trạng thái đỉnh phong Ngũ phẩm, đạo trưởng Thiên Nhai Tử, dù không cần phải chuyên cần tu luyện, nhiều nhất là mười năm, Linh lực Kim Đan trong cơ thể ông ta sẽ đạt đến cực hạn.

Đến lúc đó Kim Đan sẽ tự động khai tịch Linh Hồ, buộc ông ta phải cường hành xông kích cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Để tránh tình huống này xảy ra, đạo trưởng Thiên Nhai Tử đã nghĩ ra một ý hay.

Cái ý hay đó chính là truyền ‘công lực’ của mình cho các tu sĩ khác thông qua phương thức truyền công, hoặc tiêu hao Linh lực bản nguyên của mình, để ‘tẩy tủy phạt gân’ cho tu sĩ.

Cứ như vậy, ông ta sẽ không phải lo lắng về Thiên Kiếp nữa.

Khi mới nghĩ ra phương pháp ‘truyền công’ này, đạo trưởng Thiên Nhai Tử cảm thấy mình thật sự quá thông minh.

Thông qua phương pháp ‘truyền công’, ông ta không chỉ có thể truyền ‘chân khí bản nguyên’ của mình cho các tu sĩ khác, đôi khi còn có thể trao đổi ngang giá, đổi được không ít thứ tốt.

Ba trăm năm qua, đạo trưởng Thiên Nhai Tử vui vẻ không ngừng, cứ vài năm hoặc mười năm, ông ta lại tìm cơ hội ‘truyền công’ một lần.

Cứ như vậy, biệt danh ‘Cuồng Truyền Công’ Thiên Nhai Tử nhanh chóng lan truyền.

Nếu chỉ là danh tiếng ‘Cuồng Truyền Công’ lan truyền thì cũng thôi đi... sau khi danh tiếng được khẳng định, đạo trưởng Thiên Nhai Tử còn có thể nhân cơ hội mở cửa làm ăn!

Dù sao, trong giới tu sĩ rất nhiều người đều thiết tha hy vọng có thể đạt được một thân công lực mạnh mẽ.

Đặc biệt là các tu sĩ dưới Ngũ phẩm, nếu có thể được một vị Ngũ phẩm Linh Hoàng quán đỉnh truyền công, thì tu sĩ đó trước Ngũ phẩm, nhục thân sẽ được ‘Linh lực’ tẩm bổ, đồng thời tăng cường công lực, còn có thể đạt được hiệu quả tẩy tủy phạt gân, quả thực đừng quá tuyệt vời.

Tuy nhiên, rõ ràng là một ‘ông lão tóc bạc tận tình truyền công’ tốt đẹp như vậy, tại sao danh tiếng của đạo trưởng ‘Cuồng Truyền Công’ Thiên Nhai Tử lại trở nên ai thấy cũng sợ, vừa nghe đạo trưởng Thiên Nhai Tử muốn truyền công cho người khác là liền chạy biến mất?

Chẳng lẽ là Thiên Nhai Tử đã lén lút giở trò trong công lực ‘truyền công’ của mình, khiến người được truyền công bị tổn hại?

Không phải như vậy!

Thiên Nhai Tử truyền công rất nghiêm túc, mỗi lần truyền công công lực đều mạnh mẽ, chất lượng tốt, cái này là có tiếng đồn tốt!

Chuyện này nói ra thì rất kỳ quái.

Mỗi lần Thiên Nhai Tử chọn được đối tượng truyền công, ông ta sẽ rất vui vẻ tiến lên, gọi vị đạo hữu đó lại.

Ví dụ như: “Đạo hữu, xin dừng bước!” Hoặc là: “Đạo hữu, xin chờ một chút, có thể cho bần đạo mượn một bước nói chuyện không?” “Bần đạo thấy ngươi thiên tư tung hoành, bần đạo ở đây có năm năm công lực, thông qua truyền công cho ngươi, có muốn không?

Chỉ cần trả một chút cái giá là có thể đạt được.” Các loại lời nói như vậy.

Kỹ năng ‘giao dịch’ của đạo trưởng Thiên Nhai Tử rất cao, mỗi lần ông ta quảng bá ‘truyền công’ của mình, tám chín phần mười đều sẽ thành công.

Sau đó, tiền trao cháo múc.

Cả hai bên giao dịch đều rất hài lòng.

Cho đến nay, ba trăm năm qua, đạo trưởng Thiên Nhai Tử đã ‘truyền công’ cho tổng cộng 72 vị tu sĩ.

Vậy, vấn đề đặt ra là!

Trong số 72 vị tu sĩ này, có 29 vị tu sĩ, không lâu sau khi nhận ‘truyền công’, liền chết dưới Thiên Kiếp, thân tử đạo tiêu.

Có người suy đoán, rất có thể là 29 vị tu sĩ này quá tham lam, một hơi nhận quá nhiều công lực từ đạo trưởng Thiên Nhai Tử.

Sau khi công lực tăng vọt, họ còn chưa kịp khoe khoang một chút, đã vì thực lực bạo tăng, bị ép độ kiếp.

Do chuẩn bị không đủ, liền hóa thành tro bụi trong Thiên Kiếp.

Sau đó, còn có 23 vị tu sĩ sau khi ‘giao dịch’ hoàn thành không lâu, liền gặp phải tai kiếp nhục thân bị hủy, bất đắc dĩ chuyển biến hình thái cơ thể, như biến thành trạng thái khôi lỗi gì đó, sống thoi thóp.

Còn có hai vị tu sĩ, đắc tội cao nhân của Ma Tông, bị luyện thành Thi Phó.

Ngoài ra có mười một tu sĩ, mất tích không thấy, sống chết không rõ.

Và cho đến nay, còn sống sót tốt đẹp, chỉ có 7 vị.

Đây là tỷ lệ sống sót thực sự ‘chín phần chết một phần sống’!

Mà trong 7 vị còn sống tốt đẹp này, còn có một vị là mười hai năm trước, đã nhận truyền công của đạo trưởng Thiên Nhai Tử.

Lúc đó vị tu sĩ kia không biết sự đáng sợ của đạo trưởng ‘Cuồng Truyền Công’ Thiên Nhai Tử, sau khi được ‘ông lão tóc bạc’ truyền công, còn rất vui vẻ trở về tông môn của mình, khoe khoang với các sư huynh đệ.

Kết quả, khi y biết được sự đáng sợ của đạo trưởng ‘Cuồng Truyền Công’ Thiên Nhai Tử từ miệng các sư huynh đệ, vị tu sĩ trẻ tuổi suýt nữa sợ chết khiếp.

Y ngay đêm đó đã viết di thư, từ đó về sau mỗi ngày đều sống trong lo sợ, càng khắc khổ luyện công... may mắn là, y vẫn sống sót cho đến bây giờ.

Bảy mươi hai vị tu sĩ được truyền công, chỉ còn lại một vài người an toàn.

Cho nên, nhiều năm trước, những người trong giới tu sĩ biết chuyện, đã tránh truyền công đại pháp của đạo trưởng ‘Thiên Nhai Tử’ không kịp.

Đại bộ phận tu sĩ đều tin vào thuyết ‘Khí vận’.

Chuyện truyền công này, đạo trưởng Thiên Nhai Tử không sai, công lực ông ta truyền ra cũng tuyệt đối không có vấn đề, chất lượng tốt, số lượng đủ.

Nhưng, chuyện này vận khí rất kỳ quái.

Có người suy đoán, có lẽ là sau khi đạo trưởng ‘Thiên Nhai Tử’ truyền Linh lực bản nguyên của mình đi, trong cõi u minh sẽ truyền luôn ‘kiếp nạn’ Thiên Kiếp mà ông ta sắp phải đối mặt đi cùng.

Cho nên, người được truyền công mới chín phần chết một phần sống.

“Tóm lại, truyền công của đạo trưởng Thiên Nhai Tử siêu đáng sợ.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hơn nữa, cậu cũng không thiếu công lực.

Trong túi rút gọn một tấc của cậu bây giờ còn đang chứa rất nhiều ‘Linh Thú Tinh’ chưa kịp hấp thụ, chính là vì thể chất của cậu không theo kịp, nếu công lực lại bạo tăng thì sẽ đòi mạng cậu mất!

Thế là, Tống Thư Hàng tiếp tục thúc đẩy thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, động tác của Thư Hàng khi thi triển thân pháp rất đẹp mắt.

Chương 648

Hơn nữa, nhìn có vẻ như không khác gì người bình thường đi bộ.

Nhưng trên thực tế, tốc độ của cậu nhanh kinh người.

Phía sau, đạo trưởng Thiên Nhai Tử dường như cũng không đuổi theo nữa.

Nếu không với thực lực tu sĩ Ngũ phẩm đỉnh phong của ông ta, đuổi kịp Tống Thư Hàng chẳng qua là chuyện trong vài phút.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Chúng ta gọi taxi về thôi.” Nhưng thực ra nghĩ lại, mình thực ra không cần phải chạy mà!

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử chỉ đề nghị dùng ‘truyền công’ làm cái giá, nhưng cũng không nhất định phải dùng phương thức ‘truyền công’ để giao dịch, vẫn có thể dùng Linh Thạch để giao dịch mà.

Lần sau nếu còn có thể gặp lại đạo trưởng Thiên Nhai Tử, mình sẽ không nói nhảm nữa, trực tiếp bảo đạo trưởng giao dịch bằng Linh Thạch với mình.

Linh Thạch, chính là thứ cậu đang cần nhất hiện tại.

Mặt trời chói chang, nhiệt độ hôm nay vẫn rất cao.

Tuy nhiên, con đường Lạc Viên ở khu vực Giang Nam vẫn đông người qua lại, nhộn nhịp phi thường.

“Gô~~” Tống Thư Hàng xoa xoa bụng.

Vì lý do bị rửa ruột trước đó, bụng cậu trống rỗng.

Mặc dù bây giờ vừa nghĩ đến ‘ăn’ là lại lập tức nghĩ đến bùn đất.

Nhưng hiện tại, cậu thực sự rất đói.

“Hay là ăn gì đó rồi hẵng về?” Thư Hàng nói.

“Cũng được, dù sao vị đạo trưởng Thiên Nhai Tử kia cũng không đuổi theo chúng ta.” Ngư Kiều Kiều đáp.

Tuy nhiên để an toàn, Ngư Kiều Kiều vẫn kích hoạt một kiện pháp khí nhỏ trên người mình.

Đó là một pháp khí ẩn giấu khí tức, do cha cô là Giao Bá Chân Quân tự tay chế tạo, sau khi kích hoạt, có thể ẩn giấu khí tức của cô và Tống Thư Hàng.

Như vậy, sẽ không sợ vị đạo trưởng Thiên Nhai Tử kia lần theo khí tức mà đuổi tới nữa.

Tiếp đó, Thư Hàng nhìn về phía một dãy quán ăn ngon gần đường Lạc Viên.

Các loại đồ ăn, đủ mọi thứ, nhìn từ quy mô, thậm chí còn sắp sánh kịp với con phố ẩm thực ngoài Đại học Giang Nam.

Sau đó...

Thư Hàng nhìn thấy một quán cá đầu rất đặc biệt.

Bởi vì trong thời tiết nóng bức, bên ngoài quán cá đầu này lại xếp một hàng dài.

Người xếp hàng, xếp dài mấy chục mét ngoài cửa quán.

Hàng người thật kinh người, dù có phải chịu đựng cái nóng gay gắt, cũng không thể ngăn cản sự nhiệt tình của những tín đồ ăn uống.

Tuy nhiên, quán cá đầu này nổi tiếng đến vậy sao?

Tại sao trước đây cậu chưa từng nghe nói đến?

Thế là, Tống Thư Hàng tò mò xếp hàng ở cuối hàng.

Trước mặt cậu là một thiếu niên ăn mặc như học sinh, thời tiết nóng bức khiến chóp mũi cậu ta cũng đổ mồ hôi.

Khi Tống Thư Hàng xếp hàng sau cậu ta, cậu ta lập tức cảm thấy một trận mát lạnh, cứ như thể mình đột nhiên bước vào phòng điều hòa vậy.

Cậu ta không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía sau một cái, liền thấy Tống Thư Hàng hiện giờ rất cao.

Tống Thư Hàng mỉm cười với cậu ta.

Thiếu niên đó cũng đáp lại một nụ cười trong sáng.

Hàng người trông có vẻ còn phải xếp rất lâu nữa, Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Tiểu huynh đệ, quán cá đầu này nổi tiếng lắm sao?” “Cá đầu?

Không có đâu anh ơi, cá đầu của quán này thực ra cũng bình thường thôi.” Thiếu niên cười nói.

Tống Thư Hàng: “?” Quán tên là quán cá đầu, nhưng cá đầu lại không nổi tiếng lắm?

Vậy nhiều người xếp hàng mua cái gì?

Lúc này, phía sau Thư Hàng lại có một giọng thiếu nữ nhỏ nhẹ truyền đến: “Vị ca ca này anh nhìn thấy nhiều người xếp hàng, vì tò mò nên đến xếp hàng đúng không?

Chúng ta mọi người xếp hàng đến ăn không phải cá đầu, mà là bánh kẹp thịt.” Tống Thư Hàng: “...” Bánh kẹp thịt?

Xếp hàng ở quán cá đầu để mua bánh kẹp thịt, chủ quán cá đầu chắc sẽ khóc mất nhỉ?

Chủ quán cá đầu quả thực rất muốn khóc.

Ánh mắt ông ta nhìn vào bếp của quán cá đầu mình, ở đó, có thêm một bộ dụng cụ làm bánh kẹp thịt.

Sau đó, một người phụ nữ đeo mạng che mặt cao ráo, đôi tay thon dài nhanh chóng thao tác một bộ dụng cụ mà chủ quán chưa từng thấy, đang thái các loại thịt.

Động tác của người phụ nữ đeo mạng che mặt thuần thục, một động tác thái thịt đơn giản, trong tay cô ấy cũng như một điệu múa nghệ thuật đẹp mắt.

Còn về việc tại sao người phụ nữ đeo mạng che mặt xa lạ này, lại bán bánh kẹp thịt trong quán cá đầu của ông ta?

Chủ quán bắt đầu hồi tưởng.

Chuyện xảy ra vào sáng nay, người phụ nữ đeo mạng che mặt này và một đạo nhân tóc bạc đến quán cá đầu của ông ta ăn cơm.

Mặc dù cảm thấy sự kết hợp này hơi kỳ lạ, nhưng khách đến là thượng đế, mở cửa làm ăn thì tự nhiên sẽ không từ chối khách.

Người phụ nữ đeo mạng che mặt và ông lão tùy ý gọi mấy món đặc trưng của quán ông ta.

Khi món ăn được đưa lên, ông lão tóc bạc ăn rất vui vẻ, nhưng người phụ nữ đeo mạng che mặt chỉ vén mạng che mặt lên ăn một miếng nhỏ, rồi đặt đũa xuống.

Điều này cũng chẳng sao, chủ quán chưa bao giờ cho rằng cá đầu nhà mình có thể khiến tất cả mọi người đều khen ngợi không ngớt.

Có một số khách không hợp khẩu vị cũng là chuyện rất bình thường.

Tuy nhiên, chuyện tiếp theo lại khiến chủ quán ngây người.

Người phụ nữ đeo mạng che mặt lại đứng dậy, đi thẳng vào bếp, nói với đầu bếp chính: "Anh làm cá đầu dở tệ, tôi không nuốt nổi một miếng, căn bản không thể chịu đựng được.

Lại đây, tôi dạy anh cách làm cá!” Đầu bếp chính lúc đó liền ngẩn tò te.

Sau đó, người phụ nữ này cũng không khách khí, đưa tay nhận lấy dụng cụ nấu ăn từ tay đầu bếp chính, bắt đầu từng bước làm cá đầu, vừa làm vừa còn giải thích chi tiết các bước cho đầu bếp chính.【Thái cá như vậy mới khiến cá thấm vị hơn.】【Gia vị phải phối như vậy mới đúng.】【Lửa cũng rất quan trọng, nhất định phải nắm giữ.】Giọng điệu của người phụ nữ khi nói chuyện, cứ như một giáo viên đang huấn luyện học sinh vậy, không hề khách khí.

Chủ quán lúc đó đứng một bên nhìn thấy cảnh tượng này, tức phát điên, người phụ nữ này đang làm trò gì vậy?

Còn cho người ta làm ăn nữa không?

Hơn nữa, đầu bếp chính nhà ông ta dù sao cũng là một đầu bếp lão luyện có kinh nghiệm, bị người phụ nữ này huấn luyện như cháu trai vậy, đầu bếp chính nhà ông ta còn không phát điên ư?

Nhưng...

đầu bếp chính nhà ông ta không hề phát điên, đầu bếp chính thật sự như một đứa cháu trai vậy, khiêm tốn học hỏi.

Hơn nữa, còn không biết từ đâu lôi ra một cuốn sổ nhỏ, ghi chép cẩn thận từng bước mà người phụ nữ đeo mạng che mặt chỉ dạy.

Chủ quán lại ngây người ra, đầu bếp chính nhà ông ta hôm nay ăn nhầm thuốc à?

Biến thành ngây ngô đến vậy?

Sau khi người phụ nữ đeo mạng che mặt dạy xong một lần, đầu bếp chính như nhặt được báu vật, rồi kích động cảm ơn người phụ nữ đeo mạng che mặt.

Rồi sau đó, ông ta ôm cuốn sổ tay đó... chạy mất.

Chạy mất, cứ thế chạy mất.

Ngay cả một lời chào với ông chủ cũng không nói.

Thậm chí chủ quán lúc đó gọi liền năm cuộc điện thoại cho đầu bếp chính, cũng không ai nghe máy.

Chủ quán lúc đó tức đến nổ phổi.

Đùa gì vậy, người phụ nữ đeo mạng che mặt và đầu bếp chính liên thủ chơi khăm ông ta sao?

Chủ quán lúc đó hận không thể xông lên túm lấy cổ áo người phụ nữ đeo mạng che mặt, bắt cô ấy nếm thử kỹ năng ‘tiếng gầm giận dữ của chủ quán’.

Ồ không đúng, chủ quán nhớ mình lúc đó đích xác đã xông lên, định túm lấy cổ áo người phụ nữ đeo mạng che mặt.

Nhưng... rồi chuyện gì xảy ra?

Ông ta nhớ mắt mình đột nhiên tối sầm, cứ thế ngất đi.

Khi ông ta tỉnh lại, liền thấy người phụ nữ đeo mạng che mặt đó chiếm tổ chim khách, bắt đầu làm ‘bánh kẹp thịt’ trong quán cá đầu của ông ta.

Đáng sợ hơn là, công việc kinh doanh của người phụ nữ đeo mạng che mặt này đặc biệt tốt.

Bên ngoài đã xếp một hàng dài, người mua quá nhiều, nhìn một cái cũng không thấy điểm cuối.

Khóe mắt chủ quán lập tức ướt nhòe.

Lúc này, người phụ nữ đeo mạng che mặt nhìn chủ quán, lạnh nhạt nói: “Đừng nhìn tôi như vậy, yên tâm đi, tiền kiếm được tính là của anh.

Chút tiền nhỏ này, tôi còn không thèm để mắt tới.” Cô ấy chỉ là khi đang làm cá đầu, trong đầu đột nhiên lóe lên linh cảm, cứ như đốn ngộ vậy, trong đầu hiện ra mấy loại thịt kết hợp với nhau.

Người phụ nữ đeo mạng che mặt cảm thấy mấy phương pháp kết hợp này sẽ rất thú vị, nếu thành công, có lẽ có thể khiến ‘yến hội’ lần này thăng hoa hơn một tầng nữa.

Thế là, cô ấy lập tức bắt tay vào thử nghiệm.

Cô ấy đã thử rất nhiều cách kết hợp... khi cô ấy đang thử nghiệm, món ăn ngon cô ấy làm ra đã bay hương ngàn dặm, thu hút rất nhiều khách hàng tín đồ ăn uống.

Không biết từ lúc nào, khách hàng đã xếp thành hàng dài, ánh mắt khao khát nhìn cô ấy.

Người phụ nữ đeo mạng che mặt suy nghĩ một lát, rồi cô ấy ôm ý nghĩ ‘dù sao cũng phải thử nghiệm cách kết hợp thịt, vậy thì sản phẩm thử nghiệm vừa hay cũng có thể bán đi, như vậy cũng không lãng phí.’, liền tiện tay làm bánh kẹp thịt.

Đương nhiên, để tránh Linh khí trong nguyên liệu làm khách hàng bị quá tải, tất cả Linh lực trong nguyên liệu đều đã bị cô ấy rút cạn.

Sự viêc diễn ra là như vậy.

Khách hàng tín đồ ăn uống bên ngoài hiển nhiên là may mắn, cho dù Linh lực trong nguyên liệu đã bị rút cạn, nhưng bản thân nguyên liệu là vật tu chân quý hiếm, ăn vào vẫn rất có lợi cho cơ thể.

Chương 649

Đôi khi, làm một tín đồ ăn uống hạnh phúc cũng rất tốt.

Người phụ nữ đeo mạng che mặt tiếp tục làm các thử nghiệm kết hợp của mình.

Lúc này, cửa sau bếp bị người ta đẩy ra.

Một lão đạo tóc bạc bước vào, trên mặt ông ta lúc này có chút vẻ lúng túng.

Ngoài ra, để tránh khí tức của mình ảnh hưởng đến chủ quán là người bình thường, lão đạo tóc bạc đã cố gắng hết sức thu liễm khí tức của mình, còn kết hợp sử dụng một kiện pháp khí ẩn giấu khí tức.

Vị đạo trưởng tóc bạc này, chính là ‘Cuồng Truyền Công’ Thiên Nhai Tử, vị khách hàng cùng người phụ nữ đeo mạng che mặt đến ăn cá đầu vào sáng nay.

“Biệt Tuyết cô nương, ta về rồi.

Có gì ngon không?” Thiên Nhai Tử vừa vào cửa, liền ngửi thấy mùi thơm, nước dãi chảy ròng ròng.

“Chuyện của ngươi làm xong rồi chứ?” Người phụ nữ đeo mạng che mặt Biệt Tuyết cười hỏi.

Thiên Nhai Tử gật đầu, truyền âm nhập mật nói: “Kiện hàng đã gửi đi rồi, ngoài ra ta tiện thể hỏi sư môn của ngươi xem có cất giữ 《Phương Pháp Nuôi Dưỡng Ô Kim Thiền》 không, nhưng hy vọng rất mong manh, dù sao Ô Kim Thiền cũng quá ít người biết.” “Cảm ơn Thiên Nhai Tử đạo hữu, tấm lòng này của ngươi ta nhận rồi.” Biệt Tuyết khẽ gật đầu, gần đây cô ấy có được mấy con Ô Kim Thiền quý hiếm, muốn xem có thể nuôi dưỡng chúng không.

Đây là một món ăn ngon được ghi chép từ thời viễn cổ, cô ấy muốn tìm cơ hội phục hồi lại món ăn này.

“Ngoài ra, về tin tức của Bạch Tôn Giả, ta cũng đã thu thập được rồi.

Bạch tiền bối đích xác từng sống ở khu vực Giang Nam một thời gian.

Ta ở đây còn có một tin tức, nghe nói Bạch tiền bối từng lái... xe đẩy rác tự lái trên một con phố ở khu vực Giang Nam.” Thiên Nhai Tử sắc mặt cổ quái, ông ta lấy điện thoại ra, lướt.

Một người bạn của ông ta nói, vừa hay cất giữ một bức ảnh ‘Bạch Tôn Giả lái xe đẩy rác tự lái trên đường’, hình ảnh được lấy từ camera giám sát nên khá mờ.

Bạn của ông ta đang gửi bức ảnh đó tới...

“Ừm.” Biệt Tuyết cô nương gật đầu, không lâu trước đó Bạch Tôn Giả còn tổ chức một giải đấu xe đẩy rác tự lái lớn nữa cơ mà, gây chấn động toàn bộ giới tu sĩ, còn trực tiếp truyền hình trực tiếp.

Đáng tiếc lúc đó cô ấy có việc, không thể đến kịp.

“Đến rồi, bạn của ta đã gửi ảnh tới rồi.” Thiên Nhai Tử lấy điện thoại ra, phóng to bức ảnh.

Trên bức ảnh.

Một chiếc xe đẩy rác tự lái mới tinh, bốc khói đen, đang chạy trên đại lộ.

Người điều khiển xe đẩy rác tự lái là một tiên nhân như bước ra từ tranh vẽ, đẹp trai kinh người.

Khiến người ta hận không thể dùng tất cả các từ ngữ liên quan đến ‘đẹp trai, tuấn tú, xinh đẹp’ để miêu tả ông ấy!

Nhưng chính một vị tiên nhân đẹp như tranh vẽ đó, lại mặt mày hưng phấn, hai tay nắm chặt tay lái xe đẩy rác, cơ thể còn lắc lư theo nhịp điệu của xe đẩy rác, bộ dạng ‘cực kỳ hưng phấn’.

Bên cạnh tiên nhân, chen chúc một sinh viên đại học dung mạo thanh tú, trên mặt còn mang nét ngây thơ học trò.

Vì xe đẩy rác tự lái chỉ có một chỗ ngồi, sinh viên này chỉ có thể co ro lại một góc, trông thật đáng thương.

“Trước sự kiện Bạch Tiền Bối lái xe đẩy rác tự lái, nghe nói ở một nơi nào đó thuộc khu vực Giang Nam còn đột nhiên xuất hiện một cái hố trời, loại hố sâu hình bán nguyệt.

Khoảng cách thời gian trước sau là hơn một tháng.

Theo suy đoán này, Bạch Tiền Bối sau khi xuất quan, đã sống ở khu vực Giang Nam ít nhất hơn một tháng.

Mà manh mối để tìm Bạch Tiền Bối hiện tại, chính là thiếu niên cùng ông ấy điều khiển xe đẩy rác tự lái...

Ơ ơ ơ!” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử đột nhiên trợn to mắt.

Ông ta đưa tay phóng to bức ảnh, xem xét kỹ lưỡng.

Mặc dù trên ảnh thiếu niên này mặt còn non nớt hơn một chút, nhưng không sai, thiếu niên này chính là vị thiếu niên mà ông ta đã thấy trước đó muốn ‘truyền công’!

Ông ta tuyệt đối không nhận nhầm!

Biệt Tuyết cô nương ánh mắt đẹp nhìn về phía Thiên Nhai Tử, hỏi: “Thiên Nhai Tử đạo hữu quen biết vị thiếu niên này sao?” “Trùng hợp làm sao, ta hôm nay vừa gặp vị thiếu niên này.

Là một tu sĩ Nhị phẩm, trông rất trẻ tuổi.

Thì ra cậu ta có quan hệ với Bạch Tôn Giả, thảo nào tuổi còn nhỏ mà thể chất đã mạnh đến đáng sợ, chân khí trong cơ thể hùng hậu, hơn nữa tinh thần lực thậm chí còn đạt đến trình độ tu sĩ Tam phẩm.” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử không ngừng gật đầu nói.

Biệt Tuyết cô nương lập tức mắt sáng rực: “Thiếu niên này hiện đang ở đâu?” Bốn trăm năm trước, cô ấy muốn cùng Bạch đạo hữu trở thành đạo lữ song tu, còn trực tiếp tỏ tình.

Kết quả Bạch đạo hữu không chút do dự từ chối.

Cô ấy giận dỗi, bốn trăm năm nay không hề gửi thiệp ‘Thực Tiên Yến’ cho đối phương nữa.

Rồi năm nay, cô ấy nghĩ đi nghĩ lại, quyết định vẫn cho ông ấy một cơ hội nữa, gửi cho ông ấy một tấm thiệp.

Nhưng vấn đề là, cô ấy không tìm thấy Bạch đạo hữu.

Cũng không biết ông ấy lại chạy đi đâu, sẽ không đột nhiên lại muốn bế quan, rồi bế quan cả trăm năm nữa chứ?

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử cười khổ: “Lúc đó ta đang chuẩn bị giao dịch với thiếu niên này, kết quả, cậu ta đột nhiên chạy mất...” Biệt Tuyết Tiên Cơ: “...” Cô ấy đương nhiên biết danh tiếng ‘Cuồng Truyền Công’ của Thiên Nhai Tử đạo hữu, cho nên rất hiểu vị thiếu niên kia.

Nếu đổi lại là cô ấy là thiếu niên đó, nghe Thiên Nhai Tử đạo hữu muốn truyền công cho mình, chắc cũng sẽ sợ hãi mà bỏ chạy mất.

Nhưng thật không dễ dàng gì mới tìm được tin tức về ‘Bạch Tôn Giả’, cô ấy không muốn cứ thế bỏ cuộc.

Thế là, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi: “Thiên Nhai Tử đạo hữu, ngài bây giờ còn có thể tìm thấy vị thiếu niên này không?” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử gật đầu nói: “Tất nhiên không thành vấn đề, chỉ cần đối phương còn ở khu vực Giang Nam, tìm thấy cậu ta không hề khó khăn.” Các phương pháp tìm người của tu sĩ rất đa dạng, đạo trưởng Thiên Nhai Tử nắm giữ hơn mười loại phương pháp truy tìm.

Không có năng lực truy tìm mạnh mẽ, ông ta làm sao có thể tìm được tu sĩ thích hợp để ‘truyền công’ chứ?

Ánh mắt Biệt Tuyết Tiên Cơ lộ ra ý cười: “Vậy thì, xin đạo hữu giúp ta việc này, tìm thấy vị thiếu niên này.

Còn về phần báo đáp, đến lúc đó ta sẽ đặc biệt chuẩn bị một bàn đồ ăn khiến đạo hữu hài lòng, thế nào?” “Như vậy tốt quá rồi.” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Vậy lão đạo nhân lúc vị tiểu đạo hữu kia còn chưa chạy xa, sẽ đi truy tìm cậu ta ngay!” Nói rồi, đạo trưởng Thiên Nhai Tử lại nhanh chóng ra khỏi cửa sau bếp, rồi bắt đầu chuẩn bị pháp thuật truy tìm của mình.

Chỉ cần khí tức của vị thiếu niên kia còn lưu lại trong khu vực Giang Nam này, ông ta đều có thể tìm thấy đối phương!

Mà lúc này, ‘thiếu niên’ mà đạo trưởng Thiên Nhai Tử muốn tìm kiếm, lại đang xếp hàng dài bên ngoài quán cá đầu này.

Cái pháp khí nhỏ ‘ẩn giấu khí tức’ trên người Ngư Kiều Kiều do Giao Bá Chân Quân tự tay chế tạo, khả năng che giấu khí tức cực kỳ tốt.

Pháp thuật truy tìm của đạo trưởng Thiên Nhai Tử thậm chí còn không tìm thấy Tống Thư Hàng ngay trước cửa.

Sau đó, pháp thuật truy tìm của đạo trưởng Thiên Nhai Tử, đã đưa đạo trưởng Thiên Nhai Tử đi đến một biệt thự ở khu vực Giang Nam.

Trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều, tự nhiên vẫn còn lưu lại khí tức rất nồng của Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều!

Hơn mười phút sau.

Hàng người dài dằng dặc trước mặt Tống Thư Hàng cuối cùng cũng gần đến cuối.

“Cuối cùng cũng sắp xếp hàng xong rồi, hàng người này thật dài.” Tống Thư Hàng cảm thán, đồng thời, trong lòng cậu đang suy nghĩ một chuyện.

Nói chứ, tại sao mình nhất định phải xếp hàng dài như vậy?

Chỉ để đợi bánh kẹp thịt ở đây?

Rõ ràng mình đã rất đói rồi, hơn nữa mình cũng không kén chọn đồ ăn, chỉ cần có thể lấp đầy bụng, ăn gì cũng được mà!

Tống Thư Hàng Orz.

Nhưng đã gần đến lượt mình rồi, vậy thì cứ làm cho đến cùng đi.

Hãy để cậu trải nghiệm một chút, món bánh kẹp thịt có điểm gì khác biệt mà có thể khiến những tín đồ ăn uống chịu đựng cái nóng gay gắt xếp hàng dài dằng dặc cũng muốn nếm thử.

Cậu không tin, chỉ là một món bánh kẹp thịt, chẳng lẽ còn có thể biến ra đủ kiểu hoa văn?

Rốt cuộc là có thể phát ra ánh sáng vàng, hay ăn xong có thể khiến người ta cảm giác mình đang cuồng chạy bên bờ biển?

Trong lúc suy nghĩ, hàng người lại nhích lên một chút, Tống Thư Hàng bước vào trong quán cá đầu.

Trong quán, ba người đàn ông ăn mặc như phụ bếp, hiện tại lại đóng vai nhân viên bán hàng.

Họ không ngừng đẩy ra từng dãy ‘bánh kẹp thịt’ từ bếp phía sau, rồi lại có người phụ trách đóng gói, bên cạnh là quầy tính tiền.

“Thơm quá.” Tống Thư Hàng khẽ ngửi, mùi vị này quả thực thơm quá mức.

Vừa ngửi thấy, liền khiến người ta có một xung động nhất định phải ‘nếm thử’, nếu không nếm thử, cảm giác như chân mình đã bén rễ vậy, căn bản không thể rời khỏi quán cá đầu này.

Thảo nào, nhiều người xếp hàng đến vậy cũng muốn nếm thử món ngon này.

Tống Thư Hàng còn phát hiện những tín đồ ăn uống xếp hàng mua số lượng không ít.

“Cho tôi mười cái!” Người thanh niên ở phía trước nói.

“Cho tôi mười hai cái!” Người chú phía sau thanh niên không cam lòng kém cạnh.

“Cháu muốn năm cái.” Một cô gái nhỏ nhẹ nhàng nói.

Không chỉ vậy, Tống Thư Hàng còn thấy ban đầu có một khách hàng chỉ mua hai cái, ăn hết một hơi xong, cắn răng, vậy mà lại đi xếp hàng ở cuối hàng phía sau. ...Thảo nào hàng người càng lúc càng dài, không hề có cảm giác ngắn lại.

Đây là một vòng tuần hoàn ác tính mà.

“Trông có vẻ ngon thật, hay là mua thêm mấy cái về, tiện thể cho Cao Mỗ Mỗ bọn họ cũng nếm thử.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Ngư Kiều Kiều trên vai cậu khẽ nói: “Khoan đã, nguyên liệu bên trong cái bánh này có vấn đề.” “Có vấn đề?” Tống Thư Hàng lập tức cứng đờ, có độc sao?

“Nguyên liệu này căn bản không phải nguyên liệu mà người bình thường có thể ăn được, tôi nhìn qua một chút, đại bộ phận đều là thịt trân dị thú mà tu sĩ dùng, chỉ là Linh lực trong nguyên liệu đều đã bị rút cạn... nhưng mùi vị và cảm giác chắc chắn là cấp bậc tiên trân.” Ngư Kiều Kiều tiếp tục giải thích.

Nguyên liệu của tu sĩ?

Ngư Kiều Kiều hạ giọng nói: "Cũng tức là, đầu bếp trong bếp này là một 'Tiên Trù'!" "Tiên Trù?" Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến bữa cơm cậu ăn khi ở chỗ Thất Tu Tôn Giả.

Đó chính là do Tiên Trù tinh chế, ngon đến mức cậu hận không thể ăn luôn cả lưỡi mình.

Quan trọng hơn là, món ngon do Tiên Trù tinh chế, có thể tăng cường thể chất của tu sĩ!

Thể chất chính là vấn đề mà Tống Thư Hàng lo lắng nhất hiện tại, chỉ cần có cơ hội tăng cường thể chất, cậu tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Nhưng tại sao quán cá đầu này lại có Tiên Trù?" Tống Thư Hàng hỏi, từ khi nào Tiên Trù lại phải đến quán cá đầu bán bánh kẹp thịt để mưu sinh vậy?

Lúc này, một phụ bếp lên tiếng hỏi: "Khách nhân, ngài muốn mua mấy cái?" Đã đến lượt Tống Thư Hàng.

"Cho tôi năm mươi cái." Tống Thư Hàng nói.

Đây là nguyên liệu do Tiên Trù chế tác, cho dù đã bị rút cạn Linh lực, nhưng người bình thường ăn vào vẫn rất có lợi cho cơ thể.

Chương 650

Đây còn sướng hơn cả nhặt được tiền trên đường, không nhân cơ hội mua nhiều một chút thì quá có lỗi với bản thân.

Đáng tiếc lần này mang theo tiền mặt không nhiều, nếu không Tống Thư Hàng muốn mua bao nhiêu thì mua bấy nhiêu!

Thậm chí Tống Thư Hàng còn đang nghĩ trong lòng, hay là đi ngân hàng gần đó rút tiền, rồi xếp hàng lại một lần nữa?

Năm mươi cái bánh kẹp thịt, xếp chồng lên là cả một túi lớn đầy ắp.

Tống Thư Hàng một tay xách cái túi lớn này, vừa suy nghĩ vừa đi tính tiền.

Đúng lúc này, trong bếp, một thân ảnh cao ráo bước ra.

Biệt Tuyết Tiên Cơ trên mặt vẫn che một tấm khăn lụa, mũi cô ấy khẽ động đậy.

Vừa nãy ở trong bếp, cô ấy đột nhiên ngửi thấy một mùi hương hành rất dễ chịu.

Đây ít nhất phải là mùi hương của cây hành lớn thành tinh đã bốn trăm năm tuổi mới có.

Thế là, Biệt Tuyết Tiên Cơ lần theo mùi hương, từ bếp đi thẳng ra quán cá đầu.

Cuối cùng, ánh mắt cô ấy dừng lại trên người Tống Thư Hàng, mùi hương hành đó chính là từ thiếu niên này phát ra.

Khi Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn rõ bộ dạng của thiếu niên, ánh mắt cô ấy trở nên kỳ lạ.

Có nên nói là có duyên không?

Cô ấy vừa nãy còn muốn tìm vị thiếu niên này, và mời Thiên Nhai Tử đạo hữu ra tay giúp đỡ.

Nhưng không ngờ, vị thiếu niên mà cô ấy muốn tìm kiếm, lại tự động đến tận cửa.

Cậu ấy đến quán cá đầu, tay xách một cái túi lớn, hiển nhiên là vừa mua sắm xong, đang tính tiền.

Mà 'mùi hương hành' mà Biệt Tuyết Tiên Cơ ngửi thấy trước đó, chính là từ thiếu niên này phát ra.

Không phải từ vật phẩm trên người thiếu niên, mà mùi hương đó là từ làn da, thậm chí là xương cốt của vị thiếu niên này phát ra! {Phiên bản Tống Thư Hàng mùi hành, ngươi xứng đáng có tất cả!} Thậm chí có một khoảnh khắc, Biệt Tuyết Tiên Cơ còn suýt nữa lầm tưởng thiếu niên này là một cây hành lớn tu luyện thành hình người.

Nhưng quan trọng hơn là, mối quan hệ giữa thiếu niên này và Bạch đạo hữu.【Chính là thiếu niên này, cùng Bạch đạo hữu lái chiếc xe đẩy rác tự lái kia.】Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn Tống Thư Hàng, trong đầu không khỏi nghĩ đến Bạch Tôn Giả lái xe đẩy rác tự lái trong bức ảnh, liền khẽ bật cười.

Có lẽ là vì mối quan hệ với Bạch Tôn Giả, hoặc có lẽ là vì mùi hành trên người Tống Thư Hàng, khiến Tiên Trù Biệt Tuyết Tiên Cơ có thiện cảm lớn.

Tóm lại, ấn tượng đầu tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ về Tống Thư Hàng không tệ.

Ánh mắt cô ấy cũng càng lúc càng dịu dàng hơn.

Tống Thư Hàng đang tính tiền đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn chằm chằm vào mình, cậu khẽ quay đầu lại, ánh mắt chạm phải ánh mắt của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Cậu cảm thấy ánh mắt của người phụ nữ đeo mạng che mặt này nhìn cậu cứ như một đại đầu bếp đang nhìn miếng thịt cá dưới dao thái của mình vậy.

Thư Hàng hiểu người phụ nữ đeo mạng che mặt này, chính là Tiên Trù trong quán cá đầu, vì trên người người phụ nữ đeo mạng che mặt này có dao động Linh lực, hơn nữa trên tay cô ấy còn có bột phấn giống như bột mì.

Nhưng vị Tiên Trù này tại sao đột nhiên từ bếp bước ra, nhìn chằm chằm vào mình?

Trên mặt mình có hoa sao?

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ nheo mắt, mỉm cười với Tống Thư Hàng, truyền âm nhập mật nói: “Đạo hữu xin chào.” “Tiên tử xin chào.” Tống Thư Hàng cũng truyền âm nhập mật, đáp lại một lễ.

Sau đó, cậu nhấc nhấc cái túi lớn trong tay mình, khen ngợi: “Tài nấu nướng của tiên tử thật tuyệt vời.” “Cảm ơn.” Trong đôi mắt lộ ra ngoài mạng che mặt của Biệt Tuyết Tiên Cơ, tràn đầy ý cười.

“Vậy tiên tử, nếu không có việc gì, tôi xin cáo từ trước.” Tống Thư Hàng vẫy tay về phía Biệt Tuyết Tiên Tử.

Trong lòng cậu có chút lúng túng, mặc dù là giao dịch mua bán bình thường, nhưng Thư Hàng luôn cảm thấy mình như đang lợi dụng chút tiện nghi, lại bị chủ quán tiện nghi đó nhìn thấy vậy.

Cho nên, sau khi vẫy tay, cậu liền cáo từ chuẩn bị rời đi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe thấy Thư Hàng muốn đi, lập tức truyền âm: “Tiểu đạo hữu, ngươi chờ một chút.” Cô ấy không thể để Tống Thư Hàng cứ thế rời đi!

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nghi hoặc nhìn về phía vị tiên tử đeo mạng che mặt này: “Tiên tử còn có chuyện gì sao?” Chuyện gì, tự nhiên là chuyện của Bạch Tôn Giả rồi.

Nhưng, Biệt Tuyết Tiên Cơ và Tống Thư Hàng dù sao cũng là lần đầu gặp mặt, nếu cô ấy trực tiếp hỏi Tống Thư Hàng ‘Đạo hữu, ngươi có biết Bạch Tôn Giả đang ở đâu không?’, chắc chắn sẽ khiến vị thiếu niên này đề phòng phải không?

Thế là, Biệt Tuyết Tiên Cơ suy nghĩ một chút, rồi nói: “Tiểu đạo hữu, mùi vị trên người ngươi thật dễ chịu.” Tống Thư Hàng: “...” Đây là quấy rối sao?

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ vỗ tay, nói với chủ quán cá đầu: “Chủ quán, hoạt động hôm nay đến đây thôi, trong bếp còn một mẻ bánh kẹp thịt sắp hoàn thành, anh tự mình trông coi lửa, nướng xong thì lấy ra bán.

Tôi có việc, phải đi trước một bước.” Chủ quán cá đầu lập tức xúc động đến rơi lệ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lại quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, nói: “Tiểu đạo hữu, có thể mượn một bước nói chuyện không?” Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Tiên Cơ dẫn Tống Thư Hàng đi về phía cửa sau quán cá đầu, ở đó có một chiếc tiên thuyền tàng hình đang lơ lửng giữa không trung.

Biệt Tuyết Tiên Cơ dẫn Tống Thư Hàng vào tiên thuyền đó, đồng thời lên tiếng hỏi: “Tiểu hữu, ngươi có phải đã sử dụng bảo vật loại hành có niên đại rất lâu năm không?” Hôm nay là sinh nhật Diệt Phượng, chúc cô ấy sinh nhật vui vẻ~~~ Canh một!

Bảo vật loại hành có niên đại rất lâu năm?

Cái này còn cần phải nghĩ sao, tự nhiên là Thông Nương không nghi ngờ gì.

Nhắc đến Thông Nương, lần trước cậu ăn đầu hành của cô ấy xong, suýt nữa bị tức chết.

Đáng sợ hơn là, cậu còn vì vậy mà ‘nhập mộng’ ký ức của Thông Nương, làm một cây hành lớn mấy trăm năm, tùy gió lay động... vừa nghĩ đến giấc mơ đáng sợ đó, cậu lại có cảm giác sinh không còn gì luyến tiếc.

Hơn nữa, lúc đó may mắn thay vị đạo trưởng Vân Vụ của ‘Không Không Đạo Môn’ ở gần đó, dùng ‘Không Không Diệu Thủ’ lấy đầu hành của Thông Nương ra khỏi cơ thể cậu, hóa thành một ‘Kết tinh Yêu Hành’.

Món đó hiện tại vẫn còn trong túi rút gọn một tấc của cậu.

Thế là, Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Vãn bối đích xác từng phục dụng qua bảo vật loại hành.” Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Thảo nào trên người ngươi, lại tỏa ra mùi hương hành nồng nặc.” Tống Thư Hàng: “...” 【Không, tiên tử cô chắc chắn hiểu lầm!

Mùi hương hành nồng nặc khắp người tôi này không phải là do ăn Thông Nương mà có được.

Đó là do tôi bị ném vào trong quan tài vàng để tắm thuốc, thân thể Thông Nương tan chảy vào trong dung dịch thuốc tắm... rồi sau đó, tôi liền bị luộc ra một mùi hành nồng nặc khắp người.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng đây là chuyện cũ không muốn nhớ lại, thôi không nhắc đến nữa.

Ngư Kiều Kiều trên vai Tống Thư Hàng khẽ bật cười, cô ấy thì biết câu chuyện ‘Tống Thư Hàng mùi hành’ mà.

“Đúng rồi, tiểu đạo hữu, bảo vật loại hành mà ngươi đã sử dụng còn sót lại không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi.

“Coi như là còn sót lại.” Tống Thư Hàng nói, viên kết tinh yêu hành kia chính là phần sót lại.

Ngoài ra...

Thông Nương cũng đã mọc ra một đầu hành mới rồi.

Khụ, đương nhiên, cậu sẽ không đi bứt đầu hành của Thông Nương đâu, dù sao Thông Nương cũng là yêu tinh có trí tuệ có thể hóa thành hình người mà.

“Thật sao?” Biệt Tuyết Tiên Cơ vốn dĩ cũng chỉ tiện miệng hỏi, mục đích chính của cô ấy là nói chuyện nhiều với Tống Thư Hàng, sau khi quen thuộc nhau, liền có thể thuận theo dây mà tìm ra tin tức của Bạch Tôn Giả.

Nhưng không ngờ, trong tay Tống Thư Hàng lại thực sự có tàn dư bảo vật loại hành có niên đại rất lâu năm.

Đối với một vị Tiên Trù mà nói, gia vị có niên đại lâu năm, vĩnh viễn không bao giờ là thừa.

Thế là, Tiệt Tuyết Tiên Cơ hỏi: “Tiểu đạo hữu có ý định giao dịch vật loại hành kia không?” “A, đương nhiên có thể chứ.

Bởi vì tôi giữ cũng không có tác dụng gì... nhưng, hình dáng có chút kỳ lạ.” Tống Thư Hàng nói.

Nói rồi, cậu đưa tay vào trong ngực, từ ‘túi rút gọn một tấc’ lấy ra viên tinh thể màu xanh biếc kia, đưa cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Sao lại là dạng tinh thể?” Biệt Tuyết Tiên Cơ nhận lấy khối tinh thể này, kiểm tra một chút.

Không sai, đây là hành lớn thành tinh khoảng ba, bốn trăm năm, hơn nữa viên lớn như vậy, hầu như cả cây hành đều tan chảy mà thành.

Nếu cô ấy có được viên tinh thể này, trải qua các loại xử lý, gia vị làm ra sẽ đủ cho cô ấy dùng mấy năm!

Nghĩ đến đây, Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng: "Tiểu hữu, ngươi có muốn thứ gì không?" Nhìn mặt mũi của Bạch Tôn Giả, cô ấy sẽ cố gắng hết sức để Tống Thư Hàng hài lòng.

"Muốn thứ gì?" Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, nói: "Gần đây tôi thực sự rất muốn một thứ, nhưng tôi không biết giá trị của thứ đó thế nào, trong lòng cũng không có cơ sở." "Nói ra nghe xem, ta định giá giúp ngươi." Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói.

"Là Long Ma Chi Huyết." Tống Thư Hàng đáp.

Đối với cậu mà nói, thể chất là vấn đề lớn, hiện tại, chỉ có 'Long Ma Dược Tề' phối chế từ Long Ma Chi Huyết, mới có thể giải quyết nhanh nhất ẩn họa này của cậu.

"Long Ma Chi Huyết?

Ngươi sao lại muốn thứ này?" Biệt Tuyết Tiên Cơ tò mò đánh giá Tống Thư Hàng một chút, sau đó khẽ bật cười.

Thảo nào, thiếu niên trước mắt này mặc dù thể chất trong Nhị phẩm có thể coi là rất mạnh mẽ, nhưng chân khí trong cơ thể cậu ấy lại hùng hậu, giữa ấn đường càng ẩn ẩn phát ra ánh sáng màu đồng, đó là biểu tượng của tinh thần lực cấp bậc tu sĩ Tam phẩm.

Thể chất của cậu ấy tuy mạnh mẽ, nhưng tinh thần lực và chân khí trong cơ thể cậu ấy lại càng mạnh mẽ hơn, để duy trì sự cân bằng, cậu ấy chỉ có thể cố gắng hết sức tìm cách nâng cao thể chất.

Mà nói đến nâng cao thể chất và 'Long Ma Chi Huyết' thì, chỉ có cái đó thôi nhỉ!

“Ngươi muốn phối chế Long Ma Dược Tề sao?” Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, cái này không có gì phải che giấu, tiền bối tu sĩ có kinh nghiệm liếc mắt một cái là có thể nhìn ra trạng thái hiện tại của cậu.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc đầu nói: “Rất đáng tiếc, trong tay ta cũng không có Long Ma Chi Huyết.

Hơn nữa... giá trị của Long Ma Chi Huyết quý trọng hơn viên kết tinh hành này quá nhiều.” Khoảng cách giá trị giữa hai thứ này trên một trăm lần, hơn nữa Long Ma Chi Huyết là vật khó gặp mà không thể cầu.

Gần đây, đã rất lâu rồi không xuất hiện bóng dáng của ‘Long Ma’.

Khoảng cách giá trị này có lẽ còn phải kéo giãn hơn nữa.

Tống Thư Hàng thở dài, gật đầu.

Tuy nhiên cậu cũng không quá thất vọng, bởi vì kết quả này vốn dĩ đã nằm trong dự đoán của cậu.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nói: “Mặc dù ta không có Long Ma Chi Huyết, nhưng ta đã nghĩ ra một phương án giao dịch rất tốt.

Ta sẽ làm cho ngươi một lần ‘Tiên Trân’ đi.

Mặc dù hiệu quả không mạnh bằng Long Ma Dược Tề, nhưng ta ước tính, ít nhất có thể nâng thể chất hiện tại của ngươi, lên đến cực hạn ‘Nhị phẩm’.” Tiên Trân do Tiên Trù tinh chế có các loại hiệu quả mạnh mẽ.

Tuy nhiên, hiệu quả của Tiên Trân do Tiên Trù bình thường chế tác thì có hạn.

Tiên Trân ở phủ Thất Tu Tôn Giả trước đây, chỉ có thể giúp Tống

Thư Hàng tăng thêm hiệu quả ‘tu luyện một trận 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》’.

Chương 651

Đương nhiên, cũng là vì Tiên Trù ở phủ Thất Tu Tôn Giả không sử dụng hết toàn bộ thủ đoạn, dù sao cũng chỉ là một bữa cơm gia đình bình thường.

Mà vị phụ nữ đeo mạng che mặt trước mắt này, lại vừa mở miệng đã muốn nâng thể chất của Tống Thư Hàng lên 2 đến 3 cảnh giới nhỏ!

Vị tiên tử này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Nghĩ đến vấn đề này, Tống Thư Hàng mới phát hiện mình quá thất lễ... từ khi gặp mặt đến bây giờ, cậu còn chưa biết tên của người phụ nữ đeo mạng che mặt này, cũng chưa giới thiệu về mình.

Thế là, cậu bổ sung một lời tự giới thiệu: “Tiên tử, tại hạ Tống Thư Hàng.

Đạo hiệu của tiên tử là gì?” “Mọi người đều gọi ta là Biệt Tuyết, ngươi cũng gọi như vậy đi...

Tiên Trù chúng ta khác với tu sĩ bình thường, cho nên cũng chưa từng đặt đạo hiệu chính thức.” Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười đáp.

“Biệt Tuyết Tiên Tử?” Thư Hàng cảm thấy cái tên này thật quen tai.

Khoan đã, Biệt Tuyết Tiên Cơ?

“Thực Tiên Yến?!” Tống Thư Hàng vô thức thốt ra.

“Ngươi đã nghe nói về Thực Tiên Yến, ồ... cũng phải.” Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ nói, thiếu niên này có quan hệ rất tốt với Bạch Tôn Giả, có lẽ là nghe nói về tin tức Thực Tiên Yến từ miệng Bạch Tôn Giả đi.

“Vâng, từ một vị tiền bối nào đó mà tôi đã nghe nói về Thực Tiên

Yến của tiên cơ, một bữa yến tiệc khó cầu.

Rất nhiều tiền bối mà tôi quen biết, đều đang tìm cách giành cơ hội tham gia Thực Tiên Yến.” Tống Thư Hàng nói.

Không ngờ tiền bối Tô Thị A Thất còn chưa đưa cậu đi tham gia Thực Tiên Yến, cậu lại đã gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ trước một bước, chuyện này thật trùng hợp.

Tuy nhiên, năm nay các cao nhân đều có sở thích đặc biệt sao?

Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, vang danh khắp giới tu chân.

Bao nhiêu người vì một chỗ ngồi trong yến tiệc mà tranh giành đầu rơi máu chảy.

Bởi vì mỗi lần Thực Tiên Yến chính là một cơ duyên, thể chất thăng cấp, thực lực thăng cấp, nếu vận may tốt thậm chí ăn xong một bữa yến tiệc, trực tiếp đột phá tiểu cảnh giới cũng có.

Nhưng ai có thể ngờ, Biệt Tuyết Tiên Cơ lợi hại như vậy, lại đến một quán cá đầu ở khu vực Giang Nam, âm thầm bán bánh kẹp thịt?

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe Tống Thư Hàng nói xong, đôi mắt đều cười đến híp lại thành một khe.

Trong mắt cô ấy, những lời này của Tống Thư Hàng, chắc chắn là do Bạch Tôn Giả nói cho cậu ấy nghe.

Cho nên, đây là đánh giá của Bạch Tôn Giả về cô ấy sao?

Vì vậy, cô ấy nghe xong rất vui vẻ.

Người một khi tâm trạng tốt, sẽ đặc biệt hào phóng.

“Thế nào, có muốn giao dịch với ta không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói.

Tâm trạng rất tốt của cô ấy, đã chuẩn bị tinh tâm chuẩn bị một bàn tiên trân thịnh soạn cho Tống Thư Hàng.

“Thành giao!” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Kết tinh yêu hành để ở chỗ cậu chẳng có tác dụng gì, nếu có thể nâng thể chất của mình lên đỉnh phong Nhị phẩm, thì có thể giảm bớt rất nhiều nỗi đau ở ấn đường của mình.

Hơn nữa, nếu thể chất đạt đến cực hạn Nhị phẩm, cậu có thể yên tâm hấp thụ ‘Linh Thú Tinh’, tranh thủ sớm ngày đưa cảnh giới của mình lên cảnh giới ‘Tam phẩm’.

“Thành giao.” Biệt Tuyết Tiên Cơ rất vui vẻ: “Vậy tiểu hữu, ngươi để lại một địa chỉ cho ta.

Ta bây giờ sẽ chuẩn bị nguyên liệu... ngày mai ta sẽ chuẩn bị xong tiên trân yến cho ngươi, thế nào?” Cô ấy lần này ra ngoài là đi nhẹ nhàng, trên người không mang theo nhiều nguyên liệu, dụng cụ cũng không đủ.

Để chuẩn bị tiên trân cho Tống Thư Hàng, cô ấy cần thời gian chuẩn bị một chút.

“Không thành vấn đề, tiền bối.” Tống Thư Hàng một lần nữa để lại địa chỉ biệt thự của ‘Ngư Kiều Kiều’ cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hai bên hoàn thành một giao dịch vui vẻ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ có được kết tinh yêu hành, còn thuận lợi bắt được mối quan hệ với Tống Thư Hàng.

Ngày mai mượn tiên trân yến, cô ấy có thể nhân cơ hội lấy được tin tức của Bạch Tôn Giả từ miệng Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng có được cơ hội cường hóa thể chất của mình, tâm mãn ý túc.

Ngư Kiều Kiều cũng rất vui vẻ, bởi vì đến lúc đó cô ấy có thể tự nhiên mà ăn ké.

Tổng cộng mà nói, đây là một giao dịch đôi bên cùng có lợi.

Lúc này, Thông Nương trong túi rút gọn một tấc của Tống Thư Hàng, thở phào một hơi thật dài.

Từ lúc vừa gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ, tim cô ấy cứ treo ngược lên tận họng.

Cô ấy cứ tưởng 'tàn dư hành lớn ba trăm năm' trong miệng Tống Thư Hàng chính là cô ấy Thông Nương, còn tưởng rằng đầu hành mà mình khó khăn lắm mới mọc lại được, lại sắp bị bứt đi để đổi lấy đồ!

Nhưng bây giờ, đã thoát được một kiếp.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, Thông Nương trong lòng lại rối rắm.

"Không được, ta không thể cứ sa sút như vậy nữa.

Lần này có viên 'kết tinh' kia thay ta chịu kiếp, nhưng lần sau thì sao?

Nếu lần sau lại cần dùng hành để đổi đồ, Thư Hàng có bứt đầu hành của ta đi đổi không?" Thông Nương càng nghĩ càng lo lắng.

Quả nhiên, vẫn là bỏ trốn đi!

Lần này, Linh Quỷ của Tống Thư Hàng không có ở đây, chỉ cần tìm được cơ hội, nhất định có thể trốn thoát thuận lợi!

Ở một bên khác.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử cuối cùng cũng lần theo pháp thuật truy tìm, tìm thấy biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

"Không sai, chính là ở đây!" Đạo trưởng Thiên Nhai Tử thầm nghĩ.

Tuy nhiên, vị thiếu niên kia dường như vẫn chưa trở về, mình có nên đợi ở cửa trước không?

Đang suy nghĩ, trong biệt thự có một thân ảnh bước ra.

Đó là một người đàn ông trẻ tuổi, đeo kính.

Trong tay anh ta cầm một cuốn sổ, dường như đang khổ sở suy nghĩ điều gì đó.

“Phải liên quan đến tiên hiệp à, nhưng mình chưa bao giờ viết tiểu thuyết thể loại tiên hiệp, chỉ riêng việc thiết lập thế giới quan đã rất phiền phức rồi.” Người đàn ông trẻ tuổi thầm nghĩ.

Người đàn ông trẻ tuổi này, chính là Cao Mỗ Mỗ cuối cùng cũng thoát khỏi ‘căn phòng nhỏ tối tăm’, có thể ra ngoài nhìn thấy ánh nắng mặt trời.

Cao Mỗ Mỗ đi ra từ biệt thự, chuẩn bị đón Lâm Thổ Ba.

Bởi vì vừa rồi Thổ Ba gọi điện thoại đến, nói rằng cậu ta đã ở trên taxi.

Nếu không bị tắc đường thì dự kiến khoảng mười phút nữa sẽ đến nơi.

Thế là, Cao Mỗ Mỗ liền mang theo laptop ra đón Thổ Ba, tiện thể đi dạo bên ngoài một chút.

Mặc dù hôm nay bên ngoài thời tiết nóng bức, nếu ở trong biệt thự có điều hòa chắc chắn sẽ thoải mái hơn nhiều.

Nhưng mấy ngày nay Cao Mỗ Mỗ bị nhốt trong phòng tối, đã ở lì đủ rồi.

Giờ cậu ta thà bị mặt trời chiếu còn hơn là ở trong phòng tối của biệt thự mà hưởng mát.

Tất cả vì bộ lạc và tự do!

Cái thời tiết nóng bức này thì tính là gì?

Nghĩ đến đây, Cao Mỗ Mỗ tìm một cái cây lớn ở cổng biệt thự, ngồi hóng mát dưới bóng cây.

Vừa đợi Thổ Ba, cậu ta vừa suy tư về ‘kịch bản điện ảnh’.

“Sự kết hợp giữa thế giới tiên hiệp và khoa học viễn tưởng, liệu một thế giới quan như vậy có thực sự làm nên một bộ phim hay không?

Khoan, mình lo lắng cái này làm gì?

Thư Hàng và bạn bè của cậu ấy rõ ràng là muốn làm một bộ phim tự quay tự vui.

Nên, vấn đề thế giới quan không lớn lắm.” Cao Mỗ Mỗ vừa ghi lại ý tưởng vào laptop, vừa lẩm bẩm.

Thật ra, những thế giới quan tương tự vẫn có, không nhất thiết phải là ‘tiên hiệp’, mà là thay tiên hiệp bằng một hệ thống võ lực mạnh mẽ, cộng thêm thế giới tận thế hoặc khoa học viễn tưởng.

Ví dụ, rất nhiều phim anh hùng trên thế giới hiện nay đều có thiết lập thế giới quan như vậy, trong anime thì càng nhiều hơn.

“Vậy thì, mình trực tiếp thay thế các hệ thống võ thuật cao cấp bằng hệ thống tiên nhân, thế giới quan liền thành hình.

Sau đó… nếu muốn làm thành phim, chủ tuyến chẳng qua cũng là chống lại những kẻ xâm lược mạnh mẽ, hoặc là cải cách thế giới mục nát, hoặc là giải quyết nguy cơ diệt tộc của nhân loại.” “Như vậy, mình sẽ chọn hình thức ‘kẻ xâm lược mạnh mẽ’ trực quan hơn.

So với những loại khác, hình thức này sẽ có cảnh quay bùng nổ hơn, không giống như cốt truyện đấu trí đấu lực nhìn mệt mỏi.” Cao Mỗ Mỗ vừa nói vừa ghi chép nhanh chóng vào laptop.

“Sau đó là về nhân vật chính, ha ha ha, nhân vật chính nhất định phải gặp nhiều tai ương, đủ loại yếu tố khổ sở dành cho đàn ông đều phải có.

Ví dụ như mối tình đầu lấy người khác, chú rể không phải mình; hoặc là mối tình thứ hai chết yểu, à chờ chút!

Đây là thế giới tiên hiệp, như vậy có thể thiết lập người yêu thứ hai của nhân vật chính là một vong hồn.

Thử nghĩ xem, nhân vật chính trong tình huống không biết gì, đã yêu một con quỷ rất lâu, đột nhiên biết tin người yêu mình đã chết, đặc biệt thú vị.

Sau đó nhân vật chính hai lần thất tình, ngày ngày mượn rượu giải sầu, sống dở chết dở, đây chính là hình tượng sa đọa của nhân vật chính ở giai đoạn đầu.

Nhưng mà… bây giờ phim ảnh không cho phép xuất hiện quỷ đúng không?

Ừm, không sao, không sao, bộ phim của Tống Thư Hàng đâu có công chiếu.

Tự quay tự vui thôi.” “Tiếp theo là vai phụ của mình, thân phận sẽ là sư huynh của nhân vật chính, mỗi lần đều ác ý tìm nhân vật chính luận võ, mỗi lần đều đánh cậu ta bầm dập, lấy việc hành hạ nhân vật chính làm niềm vui.

Cái này không tệ!

Nhưng để tránh Thư Hàng kháng nghị, cuối cùng nhân vật của mình vẫn phải tìm cơ hội bỏ mạng thì mới được.

Sau đó, trước khi bỏ mạng nhất định phải tìm cách tẩy trắng.

Không thể ảnh hưởng đến hình tượng của mình trong mắt Nha

Y.” “Sau đó, Thư Hàng còn yêu cầu phải xuất hiện nhiều cảnh ‘xe đang chạy’.

Như vậy, còn phải thiết lập một đệ tử ăn chơi trác táng, vai diễn thì sẽ trở thành khí linh của nhân vật chính chẳng hạn.

Chương 652

Cái tên ăn chơi trác táng này, lái xe không cẩn thận đâm phải nhân vật chính đang say rượu, kết quả nhân vật chính không sao, nhưng tên ăn chơi trác táng này lại chết, rồi vì đủ loại trùng hợp mà trở thành khí linh của nhân vật chính, thiết lập này không tệ.” “Toàn bộ câu chuyện phải có sắc thái bi kịch làm chủ đạo, lấy nước mắt của người xem.

Ha ha ha, ai nói tác giả viết truyện hài thì chỉ có thể viết hài?

Đây chính là trò đùa lớn nhất đó!” Như vậy, khung sườn câu chuyện đại khái đã được thiết lập.

Sau đó Cao Mỗ Mỗ bùng nổ cảm hứng, nhanh chóng viết ra đoạn mở đầu. 【Bối cảnh câu chuyện là thế giới song song trong tương lai.】 Trái Đất bị một thế lực bí ẩn đột nhiên tấn công, không ai biết thế lực bí ẩn này đến từ đâu, là người dưới lòng đất?

Người ngoài hành tinh?

Hay là những kẻ dã tâm phản nhân loại điên rồ?

Dù sao thì không ai biết.

Dưới sự tấn công của thế lực bí ẩn mạnh mẽ này, người dân trên Trái Đất tổn thất nặng nề, bước vào thời đại tận thế.

Nếu không phải trên Trái Đất cũng có một thế lực bí ẩn khác bảo vệ, nhân loại có lẽ đã bị quét sạch.

Tiếp theo, thế lực bí ẩn bảo vệ nhân loại đó, cuối cùng cũng lộ diện thân phận thật.

Họ chính là những người tu tiên trong truyền thuyết, thực lực vô cùng mạnh mẽ, trong đó cường giả có thể dời núi lấp biển, cưỡi mây đạp gió.

Để chống lại sự tấn công của thế lực bí ẩn đối địch, các tu chân giả đã liên hợp lại, bắt đầu chiêu mộ đệ tử rộng rãi, từ trạng thái ‘ẩn thế’ trước đây, bước ra trước mặt mọi người.

Đảm nhận vai trò người bảo hộ thế giới.

Còn nhân vật chính, chính là một đệ tử trong thế lực tu chân.

“Sau đó, mở đầu câu chuyện, phải bắt đầu bằng cảnh ‘sư huynh’ trên luận võ đài trêu chọc, hành hạ nhân vật chính.

Tiến hành một màn đối đầu đẹp mắt.” “Đương nhiên, mỗi lần nhân vật chính bị thương, đều sẽ có một sư tỷ ôn nhu xuất hiện, băng bó vết thương cho cậu ta, nhẹ nhàng an ủi.

Vị sư tỷ này chính là mối tình đầu của nhân vật chính.” “Sau đó, phải thiết lập một cốt truyện khiến sư tỷ phải chịu áp lực từ gia đình, gả cho người đàn ông khác.

Chỉ cần nghĩ đến lúc đó Tống Thư Hàng phải khóc lóc đóng cảnh này, mình liền cảm thấy đặc biệt sảng khoái.

Thậm chí… vì nhu cầu cốt truyện, cặp vợ chồng sư tỷ cuối cùng còn phải chết dưới tay ‘thế lực bí ẩn đối địch’, kích phát động lực báo thù của nhân vật chính.” Cao Mỗ Mỗ tiếp tục ghi chép lia lịa vào laptop.

Thật tuyệt vời!

Thật tuyệt vời!

Cao Mỗ Mỗ càng viết càng có cảm hứng, hận không thể lập tức bắt đầu quay bộ phim này, sau đó tự mình oai phong đánh đổ Tống Thư Hàng hết lần này đến lần khác, đánh cho bầm dập, cảm giác thật đã đời!

Sau khi viết xong đoạn mở đầu, Cao Mỗ Mỗ tạm thời dừng bút.

Cốt truyện phía sau cần phải từ từ suy nghĩ.

“Vậy tiếp theo, hãy thiết lập ‘hệ thống cấp bậc tiên hiệp’ trong câu chuyện trước đã, có hệ thống cấp bậc thì sự so sánh mạnh yếu sẽ rõ ràng hơn.” Cao Mỗ Mỗ suy nghĩ.

Nên thiết lập như thế nào cho tốt đây?

Nhắc đến thiết lập tiên hiệp, mọi người quen thuộc chính là bộ đó【Trúc Cơ, Khai Quang, Dung Hợp, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hợp Thể, Động Hư, Đại Thừa, Độ Kiếp】.

Nhưng bộ này nếu muốn làm phim thì sẽ rất dài dòng.

Dù sao phim không phải là phim truyền hình dài tập, không có nhiều thời gian để miêu tả các cảnh giới tu chân.

“Quyết định rồi, cứ Thanh Đồng Tiên Nhân, Bạch Ngân Tiên Nhân, Hoàng Kim Tiên Nhân ba cấp bậc.

Còn ngươi muốn nói với ta, đây không phải tiên hiệp sao?

Đương nhiên rồi, đây là hư cấu mà!

Hơn nữa, thiết lập này một khi được chấp nhận, cũng bất ngờ thú vị đó.” Cao Mỗ Mỗ ha ha cười nói, rồi ghi lại đoạn thiết lập này vào laptop.

Cao Mỗ Mỗ không hề nhìn thấy, khi cậu ta thiết lập cấp bậc tu sĩ ‘Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim’, bên cạnh cậu ta có một lão đạo tóc bạc đang trợn tròn mắt.

Quá trẻ con!

Dù là làm phim, nhưng hệ thống tu sĩ sao có thể trẻ con như vậy?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm thấy mình có thể nhắc nhở một chút cho thanh niên viết kịch bản này.

“Khụ.” Thế là, đạo trưởng hắng giọng một tiếng, lên tiếng nói: “Vị tiểu hữu này, cái đó, ngươi không thấy thiết lập Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim có hơi trẻ con sao?” Cao Mỗ Mỗ giật mình, cậu ta đứng dưới bóng cây ở biệt thự đã lâu, vậy mà không hề phát hiện bên cạnh mình còn có người đứng!

Cậu ta vừa quay đầu lại, liền thấy một đạo nhân tóc bạc, tóc hạc da trẻ, ngoại trừ khóe mắt có một vài nếp nhăn nhỏ, trên mặt không hề có dấu vết của năm tháng.

Lão đạo này giữ gìn thật tốt!

Hơn nữa, vị đạo trưởng tóc bạc này có vẻ mặt hiền lành, cho người ta ấn tượng đầu tiên đặc biệt tốt.

Vừa nhìn thấy ông ấy, người ta sẽ vô thức cảm thấy ông ấy đáng tin cậy, dễ gần.

Đây chính là vầng sáng thân thiện tự nhiên của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, khả năng làm tăng mức độ thiện cảm +50 đối với người lạ!

Cũng chính vì có loại sức hút kỳ lạ này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng trong gần ba trăm năm qua, mới không ngừng tìm kiếm các tu sĩ trẻ tuổi, và khi tiếp xúc với đối phương, liền nhận được thiện cảm tăng lên gấp bội, cuối cùng thành công ‘tiêu thụ’ công lực của mình!

Hiện tại, vì vầng sáng thân thiện này, Cao Mỗ Mỗ vừa nhìn đã cảm thấy vị đạo trưởng này rất đáng mến.

Đã vậy thì, nghe ý kiến của đạo trưởng cũng không sao mà!

“Đạo trưởng ngài khỏe.” Cao Mỗ Mỗ nói.

Trước mặt người ta là đạo sĩ, thiết lập tu chân giả thành ba cấp bậc Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim, có hơi kỳ quái không?

Nhưng mà, cậu ta là làm phim mà, đâu phải muốn phổ cập kiến thức tu chân cho ai, chỉ cần thiết lập thú vị, những thứ khác không quan trọng mà.

“Mặc dù ta biết tiểu hữu ngươi muốn viết kịch bản cho một bộ phim… Xin lỗi tiểu hữu, ta vừa rồi vẫn luôn ở bên cạnh nghe ngươi tự lẩm bẩm, nên biết đại khái.” Đạo nhân tóc bạc chắp tay với Cao Mỗ Mỗ, nói.

“Không sao đâu, đạo trưởng.

Hơn nữa, những gì ta vừa viết cũng chỉ là một thiết lập thôi.” Cao Mỗ Mỗ nhẹ nhàng cười, lại nói: “Vậy đạo trưởng cho rằng, ta nên thiết lập cấp bậc tu sĩ như thế nào?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng tiếp tục nói: “Ít nhất cũng không thể quá tùy tiện, ta cảm thấy Nhất Cấp, Nhị Cấp, Tam Cấp, Tứ Cấp cứ thế mà tiếp nối thì rất tốt!” Cao Mỗ Mỗ: “……” Còn không bằng Thanh Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim của mình, cùng lắm sau đó thêm Bạch Kim, Kim Cương, Đại Sư, Vương Giả.

“Không được sao?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng từ sắc mặt của Cao Mỗ Mỗ đã có thể nhìn ra, đề nghị của mình rất tệ, hoàn toàn không thể được chấp nhận.

Cao Mỗ Mỗ thành khẩn gật đầu: “Nếu là Nhất Cấp, Nhị Cấp thì sẽ làm mình liên tưởng đến hệ thống học sinh tiểu học, Lớp Một, Lớp Hai và Lớp Ba, cứ thế mà tiếp nối.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng: “……” Một lát sau, đạo trưởng nghiến răng nói: “Vậy thì đổi thành Phẩm.

Nhất Phẩm, Nhị Phẩm, Tam Phẩm, như vậy được không?” Cao Mỗ Mỗ im lặng nhìn đạo trưởng một cái, ngoài cấp bậc số học, vị đạo trưởng này không thể nghĩ ra khái niệm cấp bậc nào đặc sắc hơn sao?

Nhưng mà thôi, Nhất Phẩm, Nhị Phẩm, Tam Phẩm gì đó, cũng ghi lại đi.

Đến lúc đó, để Thư Hàng và cô nương Ngư Kiều Kiều cùng thảo luận xem, rốt cuộc là muốn cấp bậc hệ kim loại, hay là cấp bậc hệ số học.

Thế là, Cao Mỗ Mỗ ghi lại thiết lập 'Phẩm cấp' vào laptop.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lập tức hài lòng, chỉ cần làm cho thanh niên này thay đổi thiết lập cấp bậc tu chân, mục đích của ông ấy đã đạt được.

Theo lẽ thường, Thiên Nhai Tử đạo trưởng khi mục đích đã đạt được, lẽ ra nên công thành thân thoái (rút lui).

Nhưng không biết vì sao… không biết từ lúc nào, Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại bắt đầu bàn luận về cốt truyện với Cao Mỗ Mỗ.

Nhớ lại, Thiên Nhai Tử tự mình cũng cảm thấy rất khó tin!

Rõ ràng ông ấy ban đầu chỉ muốn nhắc nhở thanh niên này về khái niệm 'cấp bậc tu chân' đã thiết lập.

Nhưng không biết vì sao, ông ấy cảm thấy thanh niên trước mặt này rất dễ nói chuyện.

Hai người nói chuyện một hồi, liền bàn đến việc viết cốt truyện như thế nào.

Thiên Nhai Tử chưa từng viết tiểu thuyết, nhưng ông ấy có kinh nghiệm sống phong phú!

Kinh nghiệm sống phong phú, chỉ cần hé lộ một chút thôi, cũng có thể mang lại cho Cao Mỗ Mỗ rất nhiều cảm hứng.

Ví dụ như… Thiên Nhai Tử nói: "Ta vừa rồi thấy tiểu hữu khi thiết lập, nói là muốn viết một câu chuyện cảm động?

Hơn nữa nhân vật chính nhất định phải rất bi thảm, khiến người ta không khỏi đồng tình?” “Chính xác, càng khiến nhân vật chính bi thảm hơn, đạo trưởng có kiến nghị gì không?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Càng nói chuyện lâu với đạo trưởng, cậu ta càng vô cùng khâm phục vị đạo trưởng tóc bạc này, kinh nghiệm sống của đối phương phong phú, tầm nhìn độc đáo, mỗi lần chỉ dẫn đều có thể khiến cậu ta bùng nổ thêm nhiều cảm hứng.

“Thật ra, ta vừa rồi nghe tiểu hữu ngươi nói về cốt truyện ‘sư tỷ mối tình đầu của nhân vật chính gả cho người khác’, trong đầu ta liền nhớ lại chuyện rất lâu về trước, một đạo hữu ở môn phái bên cạnh ta, kinh nghiệm của ông ấy khiến người ta ấn tượng sâu sắc.” Thiên Nhai Tử thở dài một hơi, hồi tưởng lại chuyện năm xưa.

Người ta một khi đã có tuổi, liền đặc biệt thích ‘nhớ chuyện năm xưa’.

“Năm đó, một đạo hữu ở môn phái bên cạnh ta, rất giống với nhân vật chính trong thiết lập câu chuyện của tiểu hữu ngươi.

Ông ấy có một sư muội lưỡng tình tương duyệt, hai người đã yêu nhau hơn mười năm.

Nhưng đột nhiên một ngày, sư muội dưới sự sắp đặt của trưởng bối, phải gả cho một người đàn ông khác.

Hơn nữa, hôn lễ sẽ được tổ chức vài ngày sau.” “Lúc đó, sư muội đã nói với vị đạo hữu kia một câu: Ngày đại hôn của ta, ngươi hãy đến tìm ta.

Chỉ cần ngươi đến, ta liền từ bỏ tất cả, cùng ngươi bái đường.” “Thế nhưng, hai ngày trước đại hôn của sư muội, vị đạo hữu của ta đã vội vã đến hiện trường hôn lễ, chuẩn bị dốc hết sức cũng phải ngăn cản hôn lễ của sư muội!

Nhưng mà, trên đường đi, ông ấy gặp phải một con… mãnh thú đang nổi loạn, sau đó ông ấy bị con mãnh thú đó đâm trọng thương, hôn mê mấy ngày.

Khi ông ấy khó khăn lắm mới hồi phục, đi tìm sư muội thì sư muội đã hoàn thành hôn lễ với một người đàn ông khác.” Nói đến đây, Thiên Nhai Tử vô cùng cảm thán.

Nếu năm đó con ‘yêu thú’ kia là một âm mưu thì cũng thôi đi, nhưng sau này ông ấy đã thay vị đạo hữu kia đi kiểm tra một lần, việc con yêu thú nổi loạn xuất hiện thật sự hoàn toàn chỉ là một sự trùng hợp.

Chỉ có thể nói, ý trời trêu người mà.

Cảm thán xong, Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói: “Ta đang nghĩ, ngươi có thể sửa đổi đoạn nội dung này một chút, đưa vào nhân vật sư tỷ trong kịch bản của ngươi.” “Tuyệt vời, quá tuyệt vời.

Như vậy, khi nam nhân vật chính vì ngoài ý muốn mà đau đớn mất đi sư tỷ của mình, nỗi hối hận xé lòng, nỗi bi thương chảy ngược như thác Lư Sơn, chắc chắn có thể khiến rất nhiều người cảm động đến rơi lệ.” Cao Mỗ Mỗ bút pháp như bay, nhanh chóng ghi lại vào laptop.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng mỉm cười gật đầu, sau đó lại bổ sung: “Ngoài ra, ta còn cảm thấy nếu muốn nhân vật chính biến bi thương thành sức mạnh báo thù, chỉ là vợ chồng sư tỷ chết đi, mức độ bi thương vẫn còn xa mới đủ.

Hơn nữa, tình cảm nam nữ dẫn đến bi phẫn thì cục diện quá nhỏ.

Tiểu hữu hoàn toàn có thể rộng lượng hơn một chút, trực tiếp khiến cả môn phái của nhân vật chính bị ‘thế lực bí ẩn tà ác’ tiêu diệt hoàn toàn, như vậy mới có thể kích phát tối đa nỗi bi phẫn trong lòng nhân vật chính!

Như vậy, cũng có thể khiến cốt truyện không giới hạn ở tình yêu hận thù nhỏ nhặt của con cái nhà giàu, mà lập tức nâng tầm lên đến những trường cảnh lớn lao như gia quốc môn phái!

Cục diện đã được nâng cao rất nhiều.” “Đạo trưởng nói quá tuyệt vời.” Cao Mỗ Mỗ cảm thấy mình đã gặp được lương sư ích hữu, người yêu chết sao có thể so được với cả nhà chết?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng tiếp tục mỉm cười: “Thật ra, chúng ta còn có thể thiết lập cho nhân vật chính một căn bệnh ‘khái huyết’ (ho ra máu), khi bi thương đến cực điểm, chỉ cần khẽ hắng giọng một cái là máu đỏ tươi sẽ trào ra.

Càng có thể khơi gợi sự đồng cảm của khán giả.” “Cực tốt, cực tốt!” Cao Mỗ Mỗ nhanh chóng ghi lại.

Cứ như vậy, Cao Mỗ Mỗ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng trên chủ đề ‘ngược chủ’ càng đi càng xa, hoàn toàn không thể quay đầu lại được nữa… …..

Khi Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều trở về biệt thự, liền nhìn thấy cảnh tượng đạo trưởng tóc bạc và Cao Mỗ Mỗ đang đội nắng, nói chuyện rất vui vẻ.

Cảnh tượng này, quả thực thấy quỷ rồi.

Chương 653

Ngư Kiều Kiều kinh ngạc nói: “Không hay rồi, ta còn tưởng truyền công cuồng đã bỏ qua cậu, không ngờ ông ta lại cố chấp như vậy, thậm chí còn tìm đến tận nhà ta.

Đây là muốn ‘thủ chu đãi thỏ’ (ôm cây đợi thỏ) mà.” Không hổ là ‘truyền công cuồng’ trong truyền thuyết, không dễ đối phó chút nào.

Nghe nói, phàm là tu sĩ trẻ tuổi bị truyền công cuồng để mắt đến, tám chín phần mười đều đã tiếp nhận ‘truyền công’ của truyền công cuồng.

Chẳng lẽ, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng khó thoát khỏi kiếp này?

“Chúng ta có nên độn thổ về biệt thự không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng đã muộn rồi, Thiên Nhai Tử đạo trưởng tóc bạc phía trước đã cảm ứng được Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều, ông ấy quay đầu lại, mỉm cười với hai người.

Nụ cười đó, đối với Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều mà nói, tuyệt đối là ‘khuynh thành khuynh quốc’, bởi vì người trong thành và trong nước đều sẽ bị nụ cười này dọa cho gà bay chó sủa… Thiên Nhai Tử cười xong, chắp tay hành lễ với Tống Thư Hàng: “Tiểu huynh đệ, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Tống Thư Hàng cười khổ, đáp lễ: “Đạo trưởng ngài thật cố chấp.” “Khụ, thật ra lão đạo cũng không cố chấp đến vậy.” Thiên Nhai Tử mặt già đỏ ửng, giải thích: “Thật ra lão đạo là chịu ủy thác của người khác đến tìm tiểu hữu… Ơ?” Nói được nửa câu, Thiên Nhai Tử nhìn thấy cái túi lớn trong tay Tống Thư Hàng.

Bên trong đựng rất nhiều thịt kẹp bánh.

Mùi vị này, chính là thịt kẹp bánh do ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’ làm không nghi ngờ gì.

Vị tiểu đạo hữu này, vậy mà lại đi đến tiệm đầu cá mua thịt kẹp bánh?

Vậy cậu ta đã gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ chưa?

Cao Mỗ Mỗ bên cạnh nghi hoặc hỏi: “Thư Hàng, cậu và vị đạo trưởng này quen nhau sao?” Tống Thư Hàng gật đầu, than thở: “Sáng nay, tôi ra ngoài lấy một kiện hàng, tiện đường muốn mua chút đồ ăn cho mọi người.

Sau đó trên đường đi, đã gặp vị đạo trưởng này một lần.” Tiếp đó, Thư Hàng lại hỏi Thiên Nhai Tử: “Đạo trưởng vừa nói là chịu ủy thác của người khác?

Ai muốn tìm tôi?” Thiên Nhai Tử nhìn cái túi lớn trong tay Thư Hàng, mỉm cười thần bí.

Người ủy thác ta tìm ngươi, đã gặp ngươi rồi đó.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang định nói như vậy thì đột nhiên, ông ấy dường như bị thứ gì đó đâm trúng, cả người đột nhiên bay ra ngoài, bị đâm bay xa gần mười mấy mét!

Dọc đường, còn đâm gãy một cây non.

Tiếng rên rỉ đau đớn của đạo trưởng truyền đến.

Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, tại sao đạo trưởng đột nhiên lại bị đâm bay đi?

Ai đang tấn công lén lút trong bóng tối?

Cao Mỗ Mỗ một đầu mù mịt, bay ra xa khoa trương như vậy, là bị xe tải mười tấn đâm bay sao?

Nhưng mà, cậu ta không thấy bất kỳ thứ gì đâm vào đạo nhân tóc bạc cả.

Ngay lúc này, trong hư không có một tầng gợn sóng lan ra, mơ hồ hiện ra hình dáng một chiếc tiên thuyền nhỏ.

Hiển nhiên kẻ chủ mưu đã đâm bay Thiên Nhai Tử đạo trưởng, chính là chiếc tiên thuyền này!

Cùng lúc tiên thuyền bắt đầu hiện hình, còn có một mùi hương thoang thoảng bay ra.

Cao Mỗ Mỗ đang ở trạng thái nghi hoặc, ngửi thấy mùi hương này xong, đột nhiên dụi dụi mắt, ngồi xuống tại chỗ, dựa vào gốc cây lớn đó, cứ thế ngủ thiếp đi.

"Là khí gây mê sao?" Ngư Kiều Kiều nói.

Nhưng loại khí này hình như chỉ có tác dụng với người thường, còn tu sĩ nào đã tu luyện qua, khí huyết chi lực hoặc chân khí, linh lực trong cơ thể đều có thể tự động hóa giải loại khí này.

Đây hẳn là biện pháp khẩn cấp tự động để ngăn người thường nhìn thấy tiên thuyền, giống như túi khí an toàn của ô tô, sẽ tự động bung ra.

Sau khi Cao Mỗ Mỗ hôn mê, cửa tiên thuyền mở ra, có một thiếu niên lo lắng từ trong tiên thuyền chui ra.

Thiếu niên nhanh chóng chạy đến chỗ Thiên Nhai Tử đạo trưởng bị đâm bay, đồng thời nhanh chóng lục tìm đan dược trong lòng: "Xin lỗi, xin lỗi.

Tiền bối ngài có sao không, ta không cố ý!" Thiên Nhai Tử đạo trưởng xoa eo, từ dưới đất bò dậy.

Đột nhiên bị đâm như vậy, tuy không chết được, nhưng rất đau đó!

Khốn kiếp, tên yêu nghiệt nào lái xe không nhìn đường vậy!

Đâm ông ấy không phải là ô tô bình thường, mà là tiên thuyền.

Hơn nữa nhìn kiểu dáng, còn là loại siêu tốc có thể xuyên không gian vũ trụ, cái mũi tiên thuyền sắc nhọn đó, bình thường ngay cả thiên thạch cũng có thể đâm xuyên, thậm chí đâm nát.

Một cú đâm như vậy vào eo ông ấy, eo già đã bị rách da rồi.

May mà ông ấy là Ngũ Phẩm Linh Hoàng, Kim Đan linh khí tự động hộ thể, nên mới không bị thương đến gân cốt.

"Tiền bối, ngài không sao chứ?

Ngài có khỏe không?" Thiếu niên chạy đến bên cạnh Thiên Nhai Tử đạo trưởng, vô cùng lo lắng.

Cậu ta vừa nói, vừa nhanh chóng lấy ra đủ loại đan dược trong lòng, có loại trị ngoại thương, có loại trị nội thương, còn có loại khôi phục thể lực, khôi phục linh lực, đủ cả.

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của thiếu niên, cơn giận của Thiên Nhai Tử cũng vơi đi phần nào: "Yên tâm đi, lão đạo vẫn chưa yếu ớt đến vậy.

Nhưng mà, ngươi lái tiên thuyền cũng quá không cẩn thận rồi đó!" "Xin lỗi, xin lỗi tiền bối.

Vừa rồi rất kỳ lạ, rõ ràng ta vẫn luôn thao túng tiên thuyền rất ổn định, nhưng khi sắp hạ cánh, tiên thuyền đột nhiên bị nhiễu loạn, lập tức mất kiểm soát.

Sau đó, nó trở nên hoàn toàn không thể dừng lại, thậm chí ngay cả hướng cũng không thể điều chỉnh, kết quả liền đâm trúng tiền bối ngài." Thiếu niên giải thích, đồng thời lại đưa tay nâng đủ loại đan dược hỏi: “Tiền bối, hay là ngài tùy tiện chọn chút đan dược mà dùng?” Thiếu niên còn có một điểm chưa nói ra, khi cậu ta sắp hạ cánh, ‘gói hàng’ vận chuyển bên trong tiên thuyền đột nhiên tạo ra cộng hưởng với một vật dưới mặt đất, lực cộng hưởng đó chính là nguyên nhân chính khiến tiên thuyền của cậu ta mất kiểm soát.

Thiên Nhai Tử: “……” Thuốc thang thứ này có thể uống bừa sao?

Không bệnh uống thuốc gì?!

“Lão đạo thật sự không sao, thôi được rồi, xem như lão đạo hôm nay xui xẻo.

Tiểu hữu ngươi tốt nhất vẫn nên kiểm tra lại tiên thuyền của mình đi.

Nếu vừa rồi đâm trúng không phải lão đạo, mà là người khác bên cạnh, thì đã chết người rồi.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm thán.

Dù là Cao Mỗ Mỗ người thường bên cạnh, hay Tống Thư Hàng tu sĩ Nhị Phẩm không xa đó, nếu bị chiếc tiên thuyền nhỏ đủ sức đâm xuyên thiên thạch này đâm trực diện một cú, đều là kết cục mười phần chết không còn đường sống.

Nếu đã chết người, mọi chuyện sẽ rất khó giải thích.

Đặc biệt là tiểu đạo hữu kia, phía sau cậu ta chính là Bạch Tôn Giả, lửa giận của Tôn Giả đâu phải dễ dàng dập tắt.

“May mà đâm trúng tiền bối, à không… ý ta là may mà tiền bối ngài công lực cao thâm!

Ta lập tức đi kiểm tra tiên thuyền, ta còn sẽ báo cáo vấn đề của tiên thuyền cho tổng bộ, chuyện như thế này tuyệt đối không thể xảy ra lần thứ hai, quá nguy hiểm rồi.” Thiếu niên nói nhanh.

Thiên Nhai Tử: “……” “Đúng rồi, còn chưa hỏi tên tôn tính đại danh của tiền bối ngài?” Thiếu niên vừa nói, vừa đưa một tấm danh thiếp: “Ta là đệ tử Tứ Tinh của ‘Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ’, ta tên ‘Lăng Độ Tử’.” Thiên Nhai Tử nhận lấy tấm danh thiếp này, trên đó viết thông tin liên hệ của thiếu niên ‘Lăng Độ Tử’, còn có hai dấu vết lệ ngân đại diện cho hình tượng cá nhân của cậu ta.

Mỗi đệ tử chính thức của Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ, đều có dấu ấn đặc thù của mình.

Dấu lệ ngân này, chính là dấu ấn của Lăng Độ Tử. 【Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ?】 Tống Thư Hàng bên cạnh nghe đến đây thì hơi kinh ngạc.

Bởi vì cậu sáng nay vừa mới đến chi nhánh khu vực Giang Nam của Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ, làm thủ tục nhận hàng.

Nhanh như vậy, đối phương đã gửi hàng đến rồi sao?

Từ trước đến sau cũng chỉ khoảng hơn hai tiếng đồng hồ thôi mà?

Hiệu suất làm việc này thật đáng kinh ngạc.

Hơn nữa, trước đó ở chi nhánh khu vực Giang Nam của Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ, vị nữ tử mặc sườn xám kia không phải nói, hàng hóa sẽ được giao trong vòng hai ngày sao?

Hay nói cách khác… đây chỉ là một nhân viên Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ đi ngang qua, vừa vặn vì sự cố tiên thuyền mà rơi xuống?

Khả năng này hình như lớn hơn.

“Lão đạo Thiên Nhai Tử, tiểu đạo hữu không cần quá để ý, lão đạo thật sự không sao, ngươi cất thuốc đi.

Đừng mạo hiểm như vậy nữa.” Thiên Nhai Tử nhận danh thiếp xong, cảm thán.

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của Lăng Độ Tử trẻ tuổi này, ông ấy cũng không tiện trách móc cậu ta điều gì nữa.

“Cảm ơn Thiên Nhai Tử đạo trưởng, cảm ơn đạo trưởng.

Vài ngày nữa ta nhất định sẽ đến tận nơi bái kiến, để xin lỗi tiền bối về chuyện hôm nay!” Lăng Độ Tử liên tục cảm ơn, nhưng đột nhiên cậu ta dường như nghĩ đến điều gì, vô thức nói: “Truyền công cuồng!” Thiên Nhai Tử mặt già lập tức đen lại.

“Xin lỗi, xin lỗi tiền bối.

Ý ta là, ừm… truyền công cũng rất tốt, truyền công rất tuyệt!

Truyền công gì đó là tuyệt vời nhất, nên, tiền bối ngài cũng rất tuyệt.” Lăng Độ Tử rất muốn tự tát mình một cái, đến lúc đến tận nơi xin lỗi lại thêm một tội danh nữa rồi.

Thiên Nhai Tử thở dài thườn thượt.

Lòng thật mệt mỏi, thật muốn tìm một nơi để chữa lành một chút.

Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh tượng này, cảm thấy điểm cười trong lòng lại bị người ta cứ chọc mãi, thật muốn cười… …..

Khó khăn lắm Lăng Độ Tử mới kết thúc màn xin lỗi, nhớ lại công việc chính của mình.

Cậu ta quay người lại, đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Xin hỏi, ngươi chính là đạo hữu Tống Thư Hàng sao?” Lăng Độ Tử lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, tôi chính là Tống Thư Hàng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Quả nhiên là đến giao kiện hàng cho mình, hiệu suất thật nhanh!

Lăng Độ Tử lấy ra một tập tài liệu, theo quy trình đối chiếu thông tin: “Ta là Lăng Độ Tử của Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ, đạo hữu Thư

Hàng sáng nay đã đến chi nhánh khu vực Giang Nam của chúng ta xin nhận một kiện hàng, và đã thanh toán phí bảo quản rồi, đúng không?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Lăng Độ Tử tiếp tục nói: “Tống đạo hữu, có thể mời ngươi xuất ra sợi Hoàng Kim Liên Tử làm bằng chứng nữa không?” Tống Thư Hàng lấy Hoàng Kim Liên Tử ra, đưa cho Lăng Độ Tử.

Nhưng Lăng Độ Tử không nhận lấy sợi liên tử, cậu ta chỉ dùng một pháp khí nhỏ quét qua sợi liên tử, xác nhận thật giả không sai, liền gật đầu.

“Chờ một lát, ta sẽ giao kiện hàng trả lại cho ngươi.” Nói xong, Lăng Độ Tử lại chạy nhanh về phía tiên thuyền của mình, sau đó ôm ra một cái hộp hình lập phương.

Một cái hộp lớn như vậy sao?

Rốt cuộc sẽ là lễ vật gì?

Tống Thư Hàng mong muốn nhất là vừa mở hộp ra, có thể nhìn thấy đầy ắp linh thạch, tốt nhất là toàn bộ đều là Cửu Phẩm.

Nhưng điều này chỉ có thể nghĩ cho vui trong đầu, hiện thực là điều không thể.

“Đây chính là kiện hàng mà trưởng lão Trúc Quản Tử của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ năm đó đã ủy thác chúng ta vận chuyển, hiện tại hoàn bích quy triệu (về lại nguyên vẹn).

Ngoài ra, còn xin Tống đạo hữu ấn một dấu, xác nhận đã nhận hàng.” Lăng Độ Tử đưa một cái đĩa pha lê.

“Làm thế nào?

Chương 654

Ngón tay hay cả bàn tay?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Mời Tống đạo hữu đặt cả bàn tay lên đĩa pha lê, nhẹ nhàng truyền vào một chút chân khí là có thể để lại dấu ấn.” Lăng Độ Tử cười giải thích.

Tống Thư Hàng làm theo hướng dẫn của Lăng Độ Tử, đặt tay lên đĩa pha lê, thôi động chân khí trong cơ thể. 《Tam Thập Tam Thú Thần Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong cơ thể vận chuyển, mơ hồ truyền đến tiếng cá voi gầm.

Chân khí lưu lại trong đĩa pha lê, để lại dấu ấn độc quyền của cậu ta.

“Vậy thì Tống đạo hữu, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành.

Chúc ngươi cuộc sống vui vẻ!” Lăng Độ Tử cất cái đĩa pha lê.

Sau đó, cậu ta cũng lấy ra một tấm danh thiếp đưa cho Thư Hàng: “Đúng rồi, Tống đạo hữu.

Nếu ngươi có kiện hàng cần gửi đến vũ trụ, cũng có thể trực tiếp liên hệ ta.

Nhưng tháng 12 hàng năm là thời gian ta nghỉ phép.

Nếu ngươi liên hệ ta vào tháng 12, ta chỉ có thể nhận một số ‘việc riêng’ thôi.

Đối với việc riêng, khoảng cách vận chuyển sẽ không xa lắm.

Nhưng giá cả sẽ rất phải chăng đó.” Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ, trong thời gian đệ tử nghỉ phép, cho phép các đệ tử nhận việc riêng.

Nhưng đối với việc riêng, các loại an toàn, uy tín, Tam Thế Toàn

Cầu Tốc Đệ sẽ không có sự bảo đảm lớn như vậy.

Nhưng giá cả việc riêng phải chăng, hơn nữa chỉ cần không phải những thứ quá nguy hiểm đều có thể vận chuyển, nên, việc riêng cũng trở thành một kênh kiếm thêm của các đệ tử Tam Thế Toàn Cầu Tốc Đệ.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn.

Nếu có nhu cầu nhất định sẽ liên hệ cậu.” Tống Thư Hàng cất tấm danh thiếp này.

Tấm danh thiếp này rất tinh xảo, hai vệt thủy ngân trên đó, vừa nhìn đã khiến người ta nhận ra đó là ‘lệ ngân’, một cảm giác rất kỳ lạ, hẳn là có tác dụng của trận pháp nhỏ nào đó.

Trong thời gian ngắn, cậu ấy chắc sẽ không có thứ gì cần gửi lên không gian.

Tạm thời tấm danh thiếp này chắc chưa dùng đến.

Nói đến, trong túi rút nhỏ một tấc của cậu ấy còn có một tấm danh thiếp kỳ quái khác, là tấm danh thiếp của ‘Đội Thảo Tân Tu Sĩ’ đáng sợ kia. 【Thảo Tân, chúng ta là chuyên nghiệp.】 Thư Hàng cảm thấy mình phải bảo quản tấm danh thiếp ‘Đội Thảo Tân Tu Sĩ’ thật tốt, tốt nhất là đừng để ai nhìn thấy… nếu không, vạn nhất một ngày nào đó cậu ấy mượn quá nhiều linh thạch của Bạch Tôn Giả, nhất thời không trả được.

Mà Bạch Tôn Giả nhìn thấy tấm danh thiếp này, nảy ra ý tưởng, mời Đội Thảo Tân Tu Sĩ đến thì sao?

Đương nhiên, chuyện tàn nhẫn như vậy Bạch Tôn Giả hẳn sẽ không làm, cậu ấy chỉ là ví dụ thôi!

Đang suy tư, Thư Hàng đưa tay đỡ lấy cái hộp kiện hàng.

Lúc này, sợi Hoàng Kim Liên Tử trên tay cậu ấy và vật phẩm trong hộp kiện hàng phát ra cộng hưởng.

Sợi Hoàng Kim Liên Tử hơi rung động, ánh sáng màu vàng kim nổi lên.

Tống Thư Hàng lập tức yên tâm.

Có thể gây cộng hưởng với Hoàng Kim Liên Tử, ít nhất cũng không phải là đồ chơi gấu bông các loại!

Cao Mỗ Mỗ dụi dụi mắt, tỉnh dậy.

“Kỳ lạ thật, sao mình vừa rồi đột nhiên lại ngủ thiếp đi?” Cao Mỗ Mỗ nghi hoặc.

Chẳng lẽ là trúng nắng, rồi ngất đi?

Cậu ta phát hiện mình đã không còn ở dưới bóng cây bên ngoài biệt thự, mà nằm trên ghế sofa phòng khách biệt thự.

Xem ra, có người đã đưa cậu ta về biệt thự.

Trên ghế sofa bên cạnh cậu ta, vị đạo trưởng rất hợp ý cậu ta, đang hai tay nâng tách trà, nhàn nhã uống trà.

Trước mặt đạo trưởng, còn chất đống rất nhiều thịt kẹp bánh.

“Lão Cao, cậu tỉnh rồi.” Lúc này, giọng Tống Thư Hàng truyền đến.

Cao Mỗ Mỗ theo hướng giọng nói nhìn sang, liền thấy Thư Hàng đang ở chỗ trống trong phòng khách, đang bóc một cái hộp lớn.

“Ừm, tỉnh rồi.

Thư Hàng, mình vừa hôn mê bao lâu rồi?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

“Không lâu đâu, cũng chỉ vài phút thôi.” Tống Thư Hàng tùy tiện đáp.

Cái khí gây mê đó có tác dụng rất ngắn, cậu ấy vừa xác nhận ký xong kiện hàng, sau đó liền đưa Cao Mỗ Mỗ và kiện hàng cùng vào phòng.

Ngay cả kiện hàng còn chưa mở ra, Cao Mỗ Mỗ đã tỉnh dậy rồi.

“Xem ra thật sự là trúng nắng?

Đúng rồi Thư Hàng, Thổ Ba đến chưa?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Cậu ta cảm thấy sau giấc ngủ này, tinh thần đặc biệt tốt.

Tống Thư Hàng quay đầu nói với Cao Mỗ Mỗ: “Chắc bị tắc đường rồi, vẫn chưa đến, hay là gọi điện hỏi cậu ta?” Trong lúc nói chuyện, cậu ấy thấy Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại đưa tay cầm một cái thịt kẹp bánh, ngon lành cắn ăn.

Đây đã là cái thứ bảy rồi!

Vị lão đạo uống trà ăn thịt kẹp bánh này, là tự mình mặt dày mày dạn đi vào.

Tống Thư Hàng lại không phải chủ nhân của biệt thự, không tiện đuổi ông ấy đi.

Còn chủ nhân biệt thự Ngư Kiều Kiều, cũng không tiện xua đuổi một vị Ngũ Phẩm Linh Hoàng tiền bối đỉnh phong.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng không lạ lẫm gì, sau khi vào liền như ở nhà mình, lại ăn lại uống.

Không hổ là truyền công cuồng… …..

Cao Mỗ Mỗ hoạt động cơ thể một chút, đi đến bên cạnh Thư Hàng, tiện miệng hỏi: “Thư Hàng, trong cái hộp của cậu là gì vậy?” “Coi như là quà của một vị trưởng bối gửi, mình vẫn chưa biết bên trong là gì.” Tống Thư Hàng đáp, trong lúc nói chuyện, cậu ấy cuối cùng cũng bóc xong lớp vỏ ngoài của cái hộp.

Xuất hiện trước mắt cậu ấy là một khối kim loại hình vuông, nhìn giống như một thỏi kim loại, ngay cả khe hở cũng không nhìn thấy.

Đừng nói với mình, một khối kim loại lớn như vậy chính là quà nhé!

“Đây chính là quà sao?” Giọng Ngư Kiều Kiều vang lên bên tai Thư Hàng, để tránh bị Cao Mỗ Mỗ nghe thấy, nàng dùng thủ đoạn truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, nói: “Khi mình mang nó vào, cảm thấy không nặng, rất có thể bên trong là rỗng.

Hoặc có lẽ đây là một chiếc hộp kim loại đặc chế, cần phương pháp đặc biệt mới có thể mở ra.” Nhưng cũng không loại trừ đây là một thỏi kim loại đặc biệt ‘nhẹ’, là do trưởng lão Trúc Quản Tử tìm đến, dùng cho đệ tử luyện khí.

Nghĩ đến đây, Thư Hàng lại lấy ra sợi Hoàng Kim Liên Tử.

Sợi Kim Liên Tử này trước đó đã có cộng hưởng với khối kim loại hình vuông này.

Nếu kiện hàng này là một cái hộp, thì Hoàng Kim Liên Tử hẳn là chìa khóa mở hộp kim loại.

Khi Thư Hàng lấy sợi liên tử ra, khối kim loại hình vuông và sợi Hoàng Kim Liên lại một lần nữa tạo ra cộng hưởng.

Bên trái của khối kim loại hình vuông, hiện ra ba mươi ba đồ án thú loại.

Các đồ án tạo thành một vòng tròn, vừa vặn tương ứng với ba mươi ba con thú trên Hoàng Kim Liên.

Nhưng mà, thứ tự sắp xếp ba mươi ba con thú trên khối kim loại hình vuông và trên Hoàng Kim Liên lại khác nhau.

Tống Thư Hàng cúi người xuống, thử như dùng điện thoại thông minh, đưa tay ấn vào một đồ án 'thú' trong đó, cậu ấy kéo để thay đổi thứ tự.

Cậu ấy đã thành công, giống như đang chơi trò chơi điện thoại, đồ án 'thú' theo ngón tay Tống Thư Hàng kéo, tùy ý cậu ấy thay đổi thứ tự sắp xếp.

Như vậy, Thư Hàng đã biết cách mở cái hộp 'thỏi kim loại' này, cậu ấy đối chiếu với Hoàng Kim Liên trong tay mình, sắp xếp thứ tự ba mươi ba đồ án thú loại đó.

Rất nhanh, khi các đồ án sắp xếp thành công.

Ngay sau đó, một mặt phía trên của khối kim loại hình vuông, từ từ trượt ra, lộ ra một khe hở.

Cao Mỗ Mỗ bên cạnh nhìn thấy, nói: "Công nghệ cao vậy sao?" "Đúng vậy." Tống Thư Hàng gật đầu.

Hơn nữa là công nghệ đen, đây đã là thứ của một trăm ba mươi năm trước rồi.

Quả nhiên, rất nhiều sản phẩm công nghệ hiện đại, rất nhiều năm trước, có lẽ đã bị các tu sĩ chơi hỏng rồi.

Hộp mở ra, Thư Hàng đứng dậy, nhìn vào trong hộp.

Đã trả một viên 'Tứ Phẩm Linh Thạch' làm phí bảo quản, 'lễ vật' trong hộp rốt cuộc là gì đây?

"Đẹp quá!" Lúc này, Ngư Kiều Kiều trên vai cậu ấy lên tiếng kêu.

Đúng vậy, rất đẹp.

Trong hộp, xếp chồng chất đầy ắp… quần áo.

Hơn nữa, toàn bộ đều là đồ nữ!

Đủ loại đồ nữ, mỗi chiếc kiểu dáng đều độc nhất vô nhị, mỗi chiếc đều có thể phối hợp với tiên phục mà tiên tử trong truyện thần thoại mặc.

Nhưng mà… cũng chỉ đẹp mà thôi.

Những tiên phục này, không phải pháp bào.

Vì chất liệu, so với quần áo bình thường, chúng rất bền chắc, nhưng chúng căn bản không phải pháp y, không có công năng và lực phòng ngự của pháp y.

Trên chúng tuy có đủ loại trận pháp phù văn, nhưng tác dụng duy nhất của những trận pháp phù văn đó là làm cho ‘tiên phục’ trở nên đẹp hơn.

Vì chất liệu đặc biệt của chúng, cộng thêm trận pháp bảo quản trong chiếc hộp thỏi kim loại đó, những tiên phục này mới có thể bảo tồn tốt đến tận bây giờ.

Hiện tại có thể khẳng định một điều, đệ tử của trưởng lão Trúc Quản Tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, là một tiên tử.

Hơn nữa, nhìn có vẻ tuổi không lớn lắm, hoặc là thuộc loại thân hình nhỏ nhắn.

Bởi vì cả hộp tiên phục này, size đều hơi nhỏ.

Tống Thư Hàng run rẩy hai tay, lấy ra một bộ tiên phục, màu xanh lam nhạt, tràn đầy khí chất hoa quý, nhưng vì kiểu dáng khá nhỏ, nhìn lại có chút đáng yêu.

Trong đầu Thư Hàng hồi tưởng lại hình ảnh một thiếu nữ nhỏ nhắn Tô Thị A Thập Lục.

Ký ức của tu sĩ rất tốt, nên Thư Hàng chỉ cần hồi ức lại hình thể A Thập Lục trong đầu, so sánh một chút trong đầu, liền có thể khẳng định, bộ tiên phục hoa quý mà đáng yêu này, chắc chắn rất hợp với A Thập Lục.

Dáng tóc ngắn của nàng, khuôn mặt xinh đẹp không cần trang điểm, lại phối với bộ tiên phục màu xanh lam nhạt này, nhất định sẽ rất đẹp!

Tiếp đó, Thư Hàng lại nhìn thấy tầng thứ hai trong hộp.

Chương 655

Trong tầng thứ hai, đương nhiên cũng là tiên phục, nhưng nhìn kiểu dáng thì lớn hơn một chút.

Thư Hàng đặt bộ tiên phục màu xanh lam trở lại, rồi lại lấy một bộ tiên phục khác ở tầng thứ hai, giũ ra xem.

Bộ này màu trắng tinh, hơn nữa là kiểu váy liền ngắn, nhưng vạt váy phía sau lại dài.

Size lại lớn hơn hẳn một cỡ… Kỳ lạ thật, trưởng lão Trúc Quản Tử vì sao lại mua hai loại quần áo khác size cho đệ tử của mình làm quà?

Bộ tiên phục màu trắng tinh size thứ hai, lại khiến Thư Hàng trong đầu nghĩ đến một đạo hữu quen thuộc khác là Vũ Nhu Tử.

Váy ngắn kèm vạt dài phía sau, tiên phục tràn đầy sức sống trẻ trung, rất hợp với cô nương Vũ Nhu Tử chân dài!

Nhưng mà, hình thể giữa Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lại chênh lệch mấy size lận!

Chẳng lẽ, vị đệ tử của trưởng lão Trúc Quản Tử tu luyện công pháp đặc thù, có khả năng biến thân, hình thể sẽ thường xuyên thay đổi?

Hoặc giả đệ tử của trưởng lão Trúc Quản Tử, không chỉ có một người?

Mà là một nhóm nữ tu sĩ?

Nhiều tiên phục như vậy, nhìn cũng rất đẹp, có cái hợp với Tô Thị A Thập Lục, có cái hợp với Vũ Nhu Tử, bên dưới còn có nhiều size khác, có lẽ còn có thể tìm thấy cái hợp với nhiều người hơn nữa.

Tống Thư Hàng rất vui… mới là lạ đó!

Nhiều đồ nữ như vậy, cậu ấy lấy để làm gì chứ!

Một viên Tứ Phẩm Linh Thạch quý giá, đổi lại một hộp đầy tiên phục… mặc dù giá trị của những tiên phục này, rất có thể còn vượt xa Tứ Phẩm Linh Thạch.

Nhưng mà, chẳng lẽ cậu ấy phải bày quầy bán dạo, bán tiên phục sao?

Hơn nữa, những bộ đồ nữ tiên phục này rốt cuộc, là làm sao mà lại tạo ra cộng hưởng mãnh liệt với Hoàng Kim Liên Tử vậy?

Hay nói cách khác, cộng hưởng của Hoàng Kim Liên Tử trước đó, thật ra là với chính cái hộp này sao?

“Nhiều đồ nữ như vậy?

Hơn nữa đều là kiểu cổ điển nữa.” Lúc này, Cao Mỗ Mỗ đi tới, ghé đầu nhìn vào đống đồ nữ trong hộp.

“Mình cũng không ngờ, bên trong toàn là đồ nữ a.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Cao Mỗ Mỗ đùa: “Cái vị trưởng bối tặng quà cho cậu này, thật đúng là thú vị.

Hoặc có lẽ… Thư Hàng cậu có sở thích đặc biệt gì?” “Xì, cậu mới có sở thích đồ nữ đó.” Tống Thư Hàng cười mắng.

“Mình đâu có nói cậu có sở thích đồ nữ, mình ban đầu chỉ muốn nói, cậu có sở thích sưu tầm đặc biệt gì không.” Cao Mỗ Mỗ ha ha cười một tiếng.

Nhưng đột nhiên, mắt cậu ta sáng lên.【A, cái sở thích này rất thú vị đó.

Có nên thêm một tính cách ‘sở thích đồ nữ’ cho nhân vật chính trong cốt truyện không?

Không đúng, như vậy quá trực tiếp.

Mình nên thiết lập một đoạn cốt truyện khéo léo, để nhân vật chính cải nam giả nữ để thực hiện nhiệm vụ bí mật, hoặc tham gia một bữa tiệc nào đó.】 Cao Mỗ Mỗ cảm thấy ‘cảm hứng’ của mình bùng nổ, vô số ý tưởng cốt truyện tuôn ra từ đại não.

Thật muốn lập tức viết xuống a!

Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết Cao Mỗ Mỗ đang nghĩ gì trong đầu, nếu không cậu ấy chắc chắn sẽ… khen ngợi Cao Mỗ Mỗ, sau đó mua cho cậu ta một khu đất phong thủy tốt ở bãi tha ma dưới biển của Ngư Kiều Kiều.

Bởi vì nhân vật chính, không phải cậu ấy a! …..

Sau khi đặt tiên phục trở lại hộp, Tống Thư Hàng thở dài: “Mình sẽ mang những thứ này về phòng trước.” Nói xong, cậu ấy chào Cao Mỗ Mỗ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng một tiếng, ôm cái hộp kim loại, trở về phòng mình.

Khi lên cầu thang, Thư Hàng nói với Ngư Kiều Kiều trên vai: “Kiều Kiều, trong số quần áo này có cái nào nàng thích không?

Hay là chọn một bộ?” Đợi Ngư Kiều Kiều tấn thăng Ngũ Phẩm hóa thành hình người, là có thể dùng được rồi mà ~ Một hộp đầy tiên phục, tặng người khác là lựa chọn tốt nhất.

Ngư Kiều Kiều nghe vậy, lại hi hi cười: “Thôi đi, ta còn lâu mới đến lúc Ngũ Phẩm hóa hình.

Nên, những tiên phục này ngươi cứ giữ lấy mà lấy lòng đạo lữ tương lai của ngươi đi.

Hơn nữa, Thư Hàng ngươi cũng không hợp thẩm mỹ quan của ta lắm.” Tống Thư Hàng: “……” Cậu ấy phải trả lời cô nương Ngư Kiều Kiều thế nào cho phải đây?

Xin lỗi a, cô nương Kiều Kiều, tôi không thể mọc đầu cá ra được, không thể hợp với thẩm mỹ quan của nàng thật sự là xin lỗi quá?

Thật ra, về thẩm mỹ quan Tống Thư Hàng đã hiểu lầm.

Thẩm mỹ quan của Ngư Kiều Kiều, là thiên về hệ giao long của phụ thân nàng.

Đối với nàng mà nói, đàn ông anh tuấn, trước hết phải có sừng rồng cứng cáp hoặc sừng nhỏ loại giao.

Ngay cả sừng rồng cũng không có đàn ông, cũng có thể gọi là đẹp trai sao? …..

Tống Thư Hàng mang cái hộp về phòng mình, nghĩ nghĩ xong, cậu ấy bắt đầu lấy từng bộ tiên phục ra khỏi hộp, xếp gọn gàng sang một bên.

Ngư Kiều Kiều lên tiếng hỏi: “Thư Hàng, cậu đã nghĩ ra cách xử lý những tiên phục này chưa?” Tống Thư Hàng lắc lắc đầu, nói: “Một phần tặng người khác, phần còn lại cứ giữ lại xem tình hình rồi tính tiếp.” “Vậy cậu lấy hết những tiên phục này ra làm gì?” Ngư Kiều Kiều tò mò hỏi, chẳng lẽ, Thư Hàng muốn xem bộ tiên phục nào hợp để tặng tiên tử nào?

Nàng biết, Tống Thư Hàng quen khá nhiều nữ tu trẻ tuổi xinh đẹp.

“Ừm… mình chỉ là không cam lòng.

Mình không tin, cả hộp toàn là quần áo.” Tống Thư Hàng kiên định nói.

Ngư Kiều Kiều đùa: “Ha ha ha, nhưng dù sao cũng là lễ vật mà, toàn là quần áo cũng không có gì là không thể.” Ngay khi nàng đang nói, lại thấy động tác của Tống Thư Hàng dừng lại, hai mắt trở nên sáng rực. 【Trong hộp thật sự còn có lễ vật khác sao?】 Ngư Kiều Kiều tò mò ghé đầu qua, nhìn vào trong hộp.

Thật sự có!

Sau khi phần lớn tiên phục được Tống Thư Hàng dọn ra, Ngư Kiều Kiều cuối cùng cũng nhìn thấy đáy hộp.

Vẫn còn một tầng vật phẩm khác.

Một sợi Hoàng Kim Liên Tử to, gần như y hệt sợi trong tay Tống Thư Hàng, vừa nhìn đã biết là đồ cùng loại.

Còn có một thứ giống hộp kẹo.

Ngoài ra, còn có một cuốn sách đóng bìa.

Cuối cùng là một tờ lễ đơn đã gấp.

Dưới sự bảo vệ của trận pháp trong hộp, những thứ này đã trải qua một trăm ba mươi năm, nhưng vẫn được bảo quản nguyên vẹn.

Thư Hàng trước tiên lấy sợi Hoàng Kim Liên đó, lập tức, sợi Hoàng Kim Liên nguyên bản của cậu ấy, và sợi Hoàng Kim Liên mới giữa chúng tạo ra cảm giác cộng hưởng dữ dội.

Đây mới là nguyên nhân thật sự của cộng hưởng.

Sợi Hoàng Kim Liên mới này, xem ra cũng là quà mà trưởng lão Trúc Quản Tử tặng cho đệ tử của ông ấy sao?

Thư Hàng khẽ thở dài, đặt sợi Hoàng Kim Liên xuống.

Sau đó, lại cầm lấy cuốn sách đóng bìa.

Cuốn sách này, vậy mà lại được viết tay.

Cậu ấy mở sách ra, chữ được sử dụng là chữ phồn thể, đọc hơi khó khăn một chút, nhưng phần lớn vẫn có thể hiểu được.

Trang đầu tiên là lời tựa giống như một bức thư.

Là ‘tác giả’ của cuốn sách này viết cho Trúc Quản Tử.

Trong lời tựa này, tác giả cảm ơn Trúc Quản Tử đã luôn ủng hộ mình.

Sau đó, cuốn ‘Đại Toàn Huấn Thú Thuật’ mà hai người cùng nghiên cứu, tổng kết, cuối cùng cũng đã được biên soạn thành sách.

Chỉ chờ kiểm tra lại toàn văn lần cuối, cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 mới này có thể trình lên tông chủ, thay thế cuốn sách cũ của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Đến lúc đó, cuốn Đại Toàn tuần dưỡng mới này, nhất định có thể nâng cao năng lực huấn thú của đệ tử ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ lên một tầm cao mới.

Và sau khi cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này biên soạn hoàn thành, ‘tác giả’ viết sách liền đặc biệt sao chép một bản, chỉnh sửa thành sách, tặng cho lương sư ích hữu Trúc Quản Tử của mình.

Cậu ấy hy vọng Trúc Quản Tử có thể dành thời gian kiểm tra lại toàn văn cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này cho cậu ấy, xem còn chỗ nào có thể cải tiến, chỉnh sửa hay không.

Đồng thời, cũng coi như để lại một kỷ niệm.

Rất hiển nhiên, ‘tác giả’ của cuốn sách này, cũng là môn nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Hơn nữa, rất có thể là một tu sĩ hệ nghiên cứu quý giá.

Và, vị ‘tác giả’ này bình thường không ở lại ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, mà là ở bên ngoài làm nghiên cứu.

Một hộp tiên phục và các bảo vật khác này, hẳn đều là do trưởng lão Trúc Quản Tử ủy thác cậu ấy mua giúp, rồi gửi đến.

Nhưng đời người khó lường… cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 bản viết tay này, cuối cùng đã không thể đến tay trưởng lão Trúc Quản Tử.

Tam Thập Tam Thú Thần Tông, liền bị người ta hủy diệt.

Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này.

Cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này, ngay từ khoảnh khắc cậu ấy mở ra, đã định sẵn sẽ sản sinh đủ loại liên hệ với Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Không… nói chính xác hơn, khi cậu ấy bắt đầu tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, đã sản sinh liên hệ sâu sắc với tông môn bị hủy diệt cách đây hơn một trăm ba mươi năm này.

Nhưng những liên hệ trước đó, đều có chút cảm giác ‘bị động’.

Nhưng lần liên hệ này, lại là do Thư Hàng chủ động.

Thư Hàng nhẹ nhàng lật mở cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, bên trong ghi lại phương pháp thuần dưỡng hơn một trăm loại linh thú, linh cầm, linh trùng, linh ngư.

Ba mươi ba loại linh thú đầu tiên, chính là ba mươi ba loại linh thú cần thiết cho 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Nguồn gốc của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, chính là ‘Thú Thần Bộ’ thuộc tám mươi tám bộ phụ thuộc của Thiên Đình viễn cổ.

Ngay cả dấu hiệu môn phái của họ ‘Hoàng Kim Liên’, mỗi sợi thật ra đều là chứng minh ‘Đại Sư Huấn Dưỡng Linh Thú’ được Thiên Đình viễn cổ thừa nhận.

Tống Thư Hàng rất nhanh đã lật hết một cuốn sách, và ghi nhớ tất cả nội dung trên đó vào đầu.

Cậu ấy gấp cuốn sách viết tay này lại, thầm nghĩ: ‘Không biết mình có thiên phú thuần thú hay không… nếu mình không có, sau này đợi mình tu luyện có thành tựu, phải nghĩ cách để truyền thừa cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này xuống.’ Nhận ân huệ của người khác, thì cố gắng hoàn thành nhân quả của đối phương.

Như vậy có thể khiến đạo tâm của mình trong sạch, có lợi cho việc tu luyện về sau.

Đối với Thư Hàng mà nói, cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này hoàn toàn đã đáng giá với viên Tứ Phẩm Linh Thạch mà cậu ấy đã tiêu hao.

Chương 656

【Chỉ là không biết, năm đó người gửi kiện hàng này, 'tác giả' của cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, có thoát khỏi kiếp nạn diệt môn của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' hay không?】Đặt bản sao chép viết tay này vào túi rút nhỏ một tấc, Thư Hàng lại lấy ra cái hộp nhỏ giống hộp kẹo, mở ra.

Hộp trong, có đủ loại đá quý hình dạng, tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Tổng cộng ba mươi ba viên.

"Linh Thú Tinh." Tống Thư Hàng vừa nhìn đã nhận ra những viên Linh Thú Tinh này… trong đó có rất nhiều loại, cậu ấy đã từng ăn rồi.

Ba mươi ba viên Linh Thú Tinh trong hộp, toàn bộ đều là cấp bậc Nhị Phẩm, vừa vặn là Linh Thú Tinh cần thiết cho 《Tam Thập Tam Thú Thần Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Đây cũng là quà mà trưởng lão Trúc Quản Tử tặng đệ tử của mình sao?

Nhưng mà, bản thân Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã là đại lão trong giới thuần thú, lượng tồn kho Linh Thú Tinh tuyệt đối rất nhiều.

Trưởng lão Trúc Quản Tử chuẩn bị 'Linh Thú Tinh' cho đệ tử của mình, lẽ nào còn phải mua bên ngoài?

Hoặc giả… đây cũng là quà mà người gửi hàng, tặng cho đệ tử của trưởng lão Trúc Quản Tử?

Thế là, Thư Hàng cuối cùng cầm lấy tờ lễ đơn đã gấp.

Trên lễ đơn là danh sách những 'tiên phục' đó, tổng cộng bốn size, mỗi size đều có mười bộ.

Phía sau danh sách tiên phục, còn có người viết tay thêm dòng chữ 【một hộp ba mươi ba viên Linh Thú Tinh】, nét bút và chữ trong 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 giống nhau.

Hơn nữa, bên dưới còn kèm theo một dòng chữ nhỏ: Chúc mừng đạo hữu đệ tử đột phá cảnh giới Nhị Phẩm, ta bên này không có gì tốt để tặng, chỉ có thể tặng một hộp Linh Thú Tinh được chọn lọc kỹ lưỡng, dùng cho đệ tử đạo hữu tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Thần Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Quả nhiên là vậy.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa lấy ra hộp Linh Thú Tinh đó.

Hộp Linh Thú Tinh này, đối với Thư Hàng hiện tại, mà nói, còn thực dụng hơn cả cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》.

Đây là thứ cậu ấy sắp sửa dùng đến!

Trước đó, Thư Hàng cảm thấy muốn thu thập ba mươi ba loại Linh Thú Tinh trước khi mình tấn thăng Tam Phẩm, là một nhiệm vụ nặng nề và gian nan.

Nhìn thấy cảnh giới của cậu ấy đang tăng lên nhanh chóng, cảnh giới Nhị Phẩm đã sắp hoàn thành một nửa, nhưng 'ba mươi ba viên Linh Thú Tinh' lại chưa gom đủ một nửa.

Hơn nữa, rất nhiều viên Linh Thú Tinh mà cậu ấy hiện tại thu thập được đều là cấp bậc Tứ Phẩm, ăn vào có thể khiến cậu ấy gần như bạo thể, muốn ăn cũng có cảm giác như đang đánh cược mạng sống.

Nhưng, nếu không thể hoàn thành Tiên Thiên Chân Khí trước khi 'Tam Phẩm', hiệu quả của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sẽ yếu đi rất nhiều.

Mà hiện tại, có hộp Linh Thú Tinh này, lập tức tiết kiệm cho Thư

Hàng rất nhiều thời gian.

Cộng thêm hộp Linh Thú Tinh này toàn bộ đều là cấp bậc Nhị Phẩm, dùng nuốt thuật nuốt xuống cũng không cần sợ sẽ bị vỡ tung, không có món quà nào tuyệt vời hơn thế này.

“Đáng giá!” Tống Thư Hàng nói.

Viên Tứ Phẩm Linh Thạch của cậu ấy bỏ ra, quá đáng giá.

Hiện tại, đợi ngày mai ăn xong ‘Tiên Trân Yến’ do ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’ chuẩn bị cho cậu ấy, một hơi nâng cao thể chất đến cực hạn Nhị Phẩm.

Đến lúc đó, cậu ấy có thể thoải mái ăn Linh Thú Tinh, cố gắng hoàn thành việc dùng ba mươi ba viên Linh Thú Tinh trước khi tấn thăng Tam Phẩm!

Đến lúc đó, chân hình Tiên Thiên Chân Khí trong cơ thể, tốc độ tu luyện của cậu ấy, có thể đuổi kịp những thiên tài đã bảo lưu ‘Tiên Thiên Chân Khí mang từ mẫu thể ra’!

Trên vai Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều dùng móng vuốt nhỏ chống cằm, suy tư điều gì đó.

Chết tiệt, nàng cảm thấy vận khí của Tống Thư Hàng mấy ngày nay thật sự có hơi tốt quá mức rồi!

Nhưng mỗi lần nàng nhắc đến vận khí, Thư Hàng liền lập tức đổ vận khí lên đầu Bạch Tôn Giả.

Thần may mắn Bạch Tôn Giả trong truyền thuyết thật sự hiệu nghiệm như vậy sao?

Ngư Kiều Kiều lấy ra chiếc điện thoại nhỏ màu hồng tinh xảo của mình.

Thử thì đâu có mất tiền, nên… thử xem sao?

Thế là, móng vuốt nhỏ của nàng vuốt một cái, lật ra một bức ảnh Bạch Tôn Giả tóc dài được tết thành bím nhỏ, cuộn lên đỉnh đầu.

Chính là một trong những bức ảnh trong gói 'Biểu cảm Bạch Tiền Bối' mà Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã chụp khi 'tác tử' lần trước.

Ngư Kiều Kiều đặt chiếc điện thoại nhỏ bên cổ Tống Thư Hàng, dùng cổ áo của cậu ấy kẹp chặt chiếc điện thoại.

Nói đến nguyện vọng gần đây của Kiều Kiều, nguyện vọng lớn thì không có, nhưng nguyện vọng nhỏ thì quả thực có một! 【Hy vọng cái tên Cao Mỗ Mỗ kia tối nay có thể tự động viết ba vạn chữ cập nhật, nếu năm vạn chữ thì càng tốt.】 Bởi vì Cao Mỗ Mỗ là bạn thân của Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều không thể ép buộc nhốt cậu ta vào phòng tối.

Như vậy, nàng cảm thấy mỗi ngày đọc cập nhật không đủ sảng khoái.

Thế là, nghĩ nghĩ, nàng liền thử ước nguyện như vậy, xem có hiệu quả không.

Thử thì đâu có thiệt!

Ngư Kiều Kiều chắp hai móng vuốt lại, cúi đầu lạy trước màn hình điện thoại của mình.

Tống Thư Hàng: "……" Cậu ấy nhìn qua tấm kim loại phản quang trước mặt, thấy toàn bộ hành động của Ngư Kiều Kiều.

Hơn nữa mắt cậu ấy rất tốt, ngay cả ảnh Bạch Tiền Bối trên điện thoại nhỏ cũng nhìn thấy. …..

Năm sáu phút sau, tiếng Thổ Ba gọi ở cửa biệt thự truyền đến: "Cao Mỗ Mỗ, Thư Hàng, tôi đến rồi.

Trời hôm nay thật sự nóng nực, hơn nữa trong cái thời tiết nóng như vậy, đường phố bên ngoài còn tắc nghẽn như gà mắc tóc, tôi bị kẹt đến bây giờ mới đến.” Nghe thấy giọng của bạn thân, Cao Mỗ Mỗ nhiệt tình ra đón Thổ Ba.

Bạn gái cậu ta Nha Y đang ngồi trên ghế sofa, trò chuyện hoặc nói đúng hơn là đang nghe chuyện với đạo trưởng tóc bạc.

Kinh nghiệm sống của đạo trưởng tóc bạc phong phú như vậy, vừa rồi Cao Mỗ Mỗ rảnh rỗi không có việc gì, lại giao lưu về cốt truyện với Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại rơi vào hồi ức, sau đó liền kể lại những chuyện ‘năm xưa’.

Kinh nghiệm của ông ấy còn tuyệt vời hơn cả tiểu thuyết và phim ảnh, khiến Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y nghe đến mê mẩn.

Tống Thư Hàng vội vàng dọn dẹp cái hộp nhỏ của mình.

Sau đó, cất cái hộp lớn đó vào túi rút nhỏ một tấc của mình.

Dung lượng bên trong túi rút nhỏ một tấc của cậu ấy không quá lớn, sau khi nhét cái hộp lớn này vào, đã gần như đầy rồi.

Hơn nữa, cái túi lớn này lại là một cái túi thỏ.

Ai ~~ cái tiền bối đã chế tác ra cái túi đó cho cậu ấy ban đầu, rốt cuộc là có sở thích ác liệt đến mức nào?

Dọn dẹp đồ đạc xong, Tống Thư Hàng nhanh chóng chạy xuống, ra đến cổng để cùng đón Thổ Ba.

Đợi tối nay, Dương Đức cũng đến nơi, những người bạn cùng ký túc xá lại tụ họp.

Tối nay, nhất định phải say một trận đã đời! ***************** Tối hôm đó.

Mấy người Thư Hàng thật sự đã say một trận.

Sau khi Dương Đức đến nơi, bốn người Tống Thư Hàng, cộng thêm Nha Y, cộng thêm một Thiên Nhai Tử đạo trưởng mặt dày, cộng thêm một mỹ nhân đại mỹ nhân xinh đẹp như minh tinh, cùng nhau uống một trận sảng khoái.

Vị đại mỹ nhân xinh đẹp như minh tinh kia, chính là Ngư Kiều Kiều.

Thư Hàng đã mượn nàng một thứ, chính là chiếc 'Biến Huyễn Hung Châm' mượn từ Vũ Nhu Tử, thứ này lần trước lại quên trả Vũ Nhu Tử.

Thế là, Ngư Kiều Kiều mượn chiếc hung châm này, biến thành bộ dạng của mẹ nàng, cùng mấy người Thư Hàng uống rượu.

Cũng không biết Giao Bá Chân Quân nếu biết Ngư Kiều Kiều lại 'hãm hại' mẹ mình như vậy, có khóc thành tiếng không.

Món ăn dọn ra là do Ngư Kiều Kiều cho người chuẩn bị, trong đó có thêm không ít nguyên liệu tu sĩ quý giá, những nguyên liệu này đã được rút hết linh lực, có thể dùng cho người thường.

Rượu đương nhiên cũng do Ngư Kiều Kiều cung cấp, là cống tửu của hải tộc dâng lên Giao Bá Chân Quân, ngay cả tu sĩ nếu không dùng chân khí hoặc linh lực để kháng cự, uống nhiều cũng sẽ say.

Cuối cùng, trừ Thiên Nhai Tử đạo trưởng công lực thâm hậu, cả bàn đều say không còn ra thể thống gì.

Cao Mỗ Mỗ nâng ly, say sưa cất tiếng cười lớn: "Ha ha ha, từ hôm nay trở đi, ta sẽ trở thành một tác giả hàng đầu thế giới, ta sẽ viết ra một bộ tiểu thuyết có thể làm thành phim điện ảnh tầm cỡ thế giới!" "Thanh niên, mục tiêu này của ngươi ta quá tán thưởng, cạn!" Ngư Kiều Kiều nâng ly.

Tống Thư Hàng và những người khác căn bản không biết Cao Mỗ Mỗ đang nói gì, chỉ nghe thấy từ 'cạn' liền nâng ly.

Cao Mỗ Mỗ ngửa đầu uống cạn ly này một cách phóng khoáng, sau đó lảo đảo đứng dậy: "Ta Cao Mỗ Mỗ nói là làm, trở thành tác giả hàng đầu tương lai, bắt đầu từ hôm nay!

Ta bây giờ sẽ đi gõ chữ, hôm nay ta phải gõ cho đã, chiến đấu đến sáng a!

Ai cũng đừng cản ta, ai cản ta ta sẽ gây sự với người đó!" Ngư Kiều Kiều đã say mềm như cá, đương nhiên là vỗ tay hoan hô.

Tống Thư Hàng và những người khác cũng bản năng vỗ tay hoan hô theo, vậy mà không ai ngăn cản Cao Mỗ Mỗ đi gõ chữ.

Sau đó, Cao Mỗ Mỗ say khướt trở về phòng tối của mình, mở máy tính lên.

Theo lý mà nói, cậu ta say đến mức này, có thể gõ ra thứ gì chứ?

Nhưng Cao Mỗ Mỗ này thật sự có chút khác biệt!

Thời cổ đại có thi nhân mượn rượu giải sầu mà làm thơ.

Cao Mỗ Mỗ cũng vậy, khi cậu ta say đến một mức độ nhất định, viết tiểu thuyết thì nhanh như chớp.

Cộng thêm cốt truyện đã được cậu ta phác thảo đi phác thảo lại trong sâu thẳm bộ não, nên dù là khi say, những gì cậu ta viết ra vậy mà vẫn không đến nỗi quá lạc đề.

Cứ như vậy, con ma men này đã miệt mài gõ chữ đến rạng sáng… Trong một đêm, mượn rượu làm vui, Cao mỗ mỗ một hơi viết hơn năm vạn chữ.

Phải biết ngày thường, dù cho Ngư Kiều Kiều nhốt cô ấy một ngày vào căn phòng đen nhỏ, cho cô ấy uống dung dịch năng lượng, trà bích linh mạch cộng thêm dung dịch tôi thể để bổ sung thể lực và tinh thần, cô ấy có cố chết cũng chỉ viết được ba, bốn vạn chữ.

Nhưng đêm nay, chỉ trong một buổi tối, ngón tay Cao mỗ mỗ gõ nhanh trên bàn phím, đã viết ra thành quả gấp đôi!

Nếu không phải do hơi men dâng trào, cô ấy còn có thể viết nhiều hơn nữa!

Vừa đủ hơn năm vạn chữ.

Đến khi Ngư Kiều Kiều tỉnh rượu, nhìn thấy Cao mỗ mỗ gõ ra năm vạn chữ, không biết cô ấy sẽ kinh ngạc đến mức nào? ...

Một bên khác, tại một khu trúc uyển gần hồ ở Giang Nam.

Đây là nơi ở của một người bạn tốt của Biệt Tuyết Tiên Cơ, toàn bộ kiến trúc bao gồm cả tường bao bên ngoài đều được làm từ tre.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đã dành một đêm để tập hợp đủ các loại nguyên liệu phù hợp, trong đầu nàng đã có công thức món ăn 'Tiên Trân Yến' để tăng cường thể chất cho Tống Thư Hàng.

Một món chính kèm theo mười ba món phụ, món chính nhất định phải ăn hết trong một hơi, còn món phụ thì chỉ cần dùng một lượng nhất định là đủ.

Một bữa yến tiệc, đủ để thể chất của Tống Thư Hàng phi thăng.

Chương 657

Sau khi hoàn thành ý tưởng, Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt đầu xử lý nguyên liệu.

Nàng muốn làm 'Tiên Trân Yến' ngay tại đây, sau đó trực tiếp đưa đến biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Trên cạnh bếp trong nhà bếp, viên 'Thông Yêu Kết Tinh' mà nàng đã đổi được từ chỗ Tống Thư Hàng đang được đặt ở đó.

Tiên Cơ định khi làm một món phụ, sẽ thử thêm một chút bột hành, xem hiệu quả thế nào.

Đúng lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nhanh chóng gia công nguyên liệu, cánh cửa nhà bếp của trúc uyển mở ra, một thân ảnh thon thả ngáp ngủ, uốn éo bước vào.

Cô ấy chính là bạn tốt của Biệt Tuyết Tiên Cơ, chủ nhân của trúc uyển.

Cô ấy có thân hình cao ráo, thậm chí còn cao hơn Biệt Tuyết Tiên Cơ một cái đầu.

Dáng người không quá bốc lửa, nhưng vòng eo đặc biệt thon gọn, đúng kiểu eo con rắn.

Khi đi lại, vòng eo uốn lượn, mỗi bước đi đều duyên dáng như đang nhảy múa.

“Biệt Tuyết, sáng sớm đã làm gì vậy?” Cô gái rắn nước này đến bên cạnh Biệt Tuyết Tiên Cơ, ghé đầu nhìn vào nồi.

“Đừng động đậy, đây là đồ ta làm cho một tiểu đạo hữu.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lên tiếng: “Ngươi không ngủ thêm một lát sao?

Lát nữa ta sẽ làm cho ngươi một phần bữa sáng chay.” “Ta đang ngủ thì ngửi thấy mùi thơm liền đói bụng tỉnh dậy.

Đều tại ngươi, sáng sớm đã làm đồ ăn thơm như vậy.

Lát nữa ta muốn ăn thịt chay, gà chay, bò chay các loại, tóm lại chỉ cần mùi vị giống thịt là được.” Cô gái rắn nước cười hì hì.

Nhưng cô ấy không dám lén ăn đồ ăn mà Biệt Tuyết Tiên Cơ đang chế biến, làm gián đoạn một Tiên Trù khi nấu ăn sẽ chọc giận Tiên Trù.

Mặc dù với mối quan hệ giữa cô ấy và Biệt Tuyết Tiên Cơ, Biệt Tuyết Tiên Cơ hẳn sẽ không tức giận.

Nhưng những chuyện dễ động chạm đến giới hạn, khiến con thuyền tình bạn bị lật úp, tốt nhất vẫn nên tránh.

Quan trọng hơn là vì một số lý do, cô ấy chỉ có thể ăn chay, một chút đồ mặn cũng không được chạm vào!

Ít nhất còn phải nhịn thêm một năm mười tháng nữa!

Vì vậy, cô gái rắn nước ngồi bên cạnh bếp lò, ngửi mùi thơm, nước dãi chảy ròng ròng, nhưng chỉ có thể nhìn mà không được ăn.

Đột nhiên, cô ấy nhìn thấy viên Thông Yêu Kết Tinh được đặt trên cạnh bếp.

Thứ này ngửi thơm quá.

“Biệt Tuyết, đây là cái gì?” Cô ấy hỏi.

“Là hành, nhưng đã thay đổi hình thái, bị người ta hóa thành tinh thể.” Biệt Tuyết Tiên Cơ không quay đầu lại đáp.

Hành sao?

Vậy thì là thực vật?

Thực vật thì là chay, vậy là có thể ăn.

Nghĩ đến đây, cô gái rắn nước nhanh chóng thè đầu ra, lưỡi thoăn thoắt cuốn lấy viên Thông Yêu Kết Tinh.

Nhai hai cái, rồi nuốt xuống.

“Ngon quá, siêu ngon, hạnh phúc quá.” Cô ấy hai tay ôm má, vẻ mặt tràn đầy hạnh phúc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ quay đầu lại: “...” Nàng day day thái dương, nói: “Ngươi đã ăn viên hành kết tinh đó rồi sao?” “Ừ ừ, siêu ngon.” Cô gái rắn nước vẫn đang chìm đắm trong hương vị hạnh phúc.

“Đó là hành mà.

Gần đây ngươi không phải phải giới đồ mặn ăn chay sao?” Biệt Tuyết Tiên Cơ cười khổ nói.

Hơn nữa, đó là hương liệu bảo bối mà nàng vừa đổi được bằng cả một bữa 'Tiên Trân Yến' quý giá.

Còn chưa kịp dùng thì lại bị ăn mất cả rồi.

“Ta biết, vậy nên nó là thực vật, nên có thể ăn.” Cô gái rắn nước đắc ý nói.

“Tuy hành là thực vật không sai... nhưng, hành thuộc về ngũ huân!” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Gì?

Còn có cách nói đó sao?

Nhưng khi tên đầu trọc kia cảnh cáo ta phải ăn chay, y chỉ nói với ta là động vật không được ăn, thực vật thì có thể ăn.

Y lại không nói với ta hành là đồ mặn sao?

Cái tên đầu trọc này lừa ta sao?!” Cô gái rắn nước hét lên the thé.

Đang nói chuyện, bên ngoài trúc uyển có một tòa bảo tháp nhỏ xíu từ trên trời giáng xuống.

“Con rắn ngốc ngu xuẩn kia, ngươi đã phạm giới huân, ngoan ngoãn quay lại tháp tu luyện với tiểu tăng đi, bế quan ba năm sáu tháng, niệm kinh sám hối tội lỗi của mình đi!” Từ trong tòa bảo tháp nhỏ xíu, một giọng nói hùng dũng truyền ra.

Nói xong, từ trong tòa bảo tháp nhỏ xíu có một đạo ánh sáng chiếu ra, xuyên vào nhà bếp trúc uyển, chiếu lên người cô gái rắn nước.

Ánh sáng đó hóa thành lực hút, kéo cô gái rắn nước, lôi cô ấy về phía tòa bảo tháp nhỏ.

“Không, không mà!

Cái tên đầu trọc chết tiệt này lại lừa ta, ta mới ra khỏi tháp được hai tháng, cái gì cũng chưa được hưởng thụ, ta không muốn về ngay đâu.

Hơn nữa tại sao lại là ba năm sáu tháng nữa, ngươi cứ thích ba năm sáu tháng vậy sao?” Cô gái rắn nước la lớn, hai tay cô ấy nắm chặt lấy cạnh bếp, chống cự lại ánh sáng của bảo tháp.

“Chuyện này không do ngươi quyết định, hai tháng trước khi thả ngươi ra khỏi tháp, ngươi đã hẹn với tiểu tăng rồi, sau khi ra khỏi tháp phải tuân thủ ước định, liên tục ăn chay hai năm...

Chỉ cần ngươi có thể kiên trì, tiểu tăng sẽ không bắt ngươi vào tháp nữa.

Nhưng ngươi bây giờ, đã phá giới rồi, ngươi thua rồi!

Bất kể là người hay rắn, chỉ cần phạm lỗi thì phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, ngoan ngoãn theo tiểu tăng vào tháp tu luyện, niệm kinh ba năm sáu tháng đi!” Giọng nói trong bảo tháp lại truyền ra, lực hút của tiểu tháp lại mạnh hơn mấy phần.

Cô gái rắn nước cứ thế từng bước bị kéo đi, bị lôi ra khỏi nhà bếp.

Ngón tay cô ấy cào trên mặt đất để lại mười vết xước sâu, cuối cùng cô ấy nắm chặt ngưỡng cửa không buông: “Tên đầu trọc chết tiệt kia, nhưng ngươi không phải nói động vật không được ăn, chỉ ăn thực vật là được sao?

Hành không phải là thực vật sao?!

Ngươi chơi xấu lừa ta, ta không phục, ta không phục.” Cô gái rắn nước hét lớn: “Biệt Tuyết cứu ta!” Khóe miệng Biệt Tuyết Tiên Cơ co giật, nàng thực sự bất lực.

“Hừ, con rắn ngốc chớ có ngụy biện bóp méo sự thật, tiểu tăng bao giờ nói với ngươi là chỉ ăn thực vật đâu?

Tiểu tăng chỉ nói với ngươi là giới huân tân, động vật không được ăn!” Giọng nói hùng dũng trong tháp tức giận nói.

Cô gái rắn nước chớp chớp mắt, hồi tưởng lại một chút.

Chết tiệt, lúc đó tên đầu trọc kia hình như đúng là chỉ nói như vậy!

Y không hề nói ‘chỉ ăn thực vật là được’.

Nửa câu sau là do cô ấy tự mình suy diễn ra – động vật không được ăn, nên chỉ có thể ăn thực vật mà.

“Mặc kệ, mặc kệ mà, ngươi tên đầu trọc này chơi xấu, dùng bẫy ngôn ngữ, ta không phục!” Cô gái rắn nước la lớn.

Nhưng cô ấy không phục hoàn toàn vô ích, lực hút càng lúc càng mạnh, tiếng kêu của cô gái rắn nước cũng càng lúc càng nhỏ, cứ thế bị kéo vào trong tòa tiểu tháp tinh xảo đó!

Biệt Tuyết Tiên Cơ day day mặt mình, nàng cảm thấy biểu cảm trên mặt mình hơi cứng đờ, vô cùng cạn lời.

“Vậy thì, Biệt Tuyết tiên tử, tiểu tăng xin cáo từ trước, phải dẫn con rắn ngốc này về tụng kinh tu luyện.” Giọng nói trong tiểu tháp lại vang lên. ...Rõ ràng, tăng nhân trong tháp này và Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng quen biết.

Mối quan hệ cũng sẽ không tệ hơn cô gái rắn nước kia.

“Ừm, Đại sư tái kiến...

Cũng chúc hai người chơi vui vẻ.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Đối mặt với chuyện bạn tốt bị hòa thượng bắt đi, nàng tỏ ra đặc biệt bình tĩnh.

Suy cho cùng, chuyện này, trong hơn hai trăm năm qua, đã xảy ra hơn ba mươi lần rồi.

Lần nào cũng xảy ra trước mặt nàng, nên đã quen rồi!

Trong lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ nói chuyện, từ trong tiểu tháp truyền ra tiếng ‘Rầm rầm rầm rầm!’, đó là sự giãy giụa cuối cùng của cô gái rắn nước.

Nhưng lát sau, tiểu tháp đã yên tĩnh trở lại.

Thân tháp xoay một cái, ‘vút’ một tiếng bay vút lên không trung, biến mất không dấu vết. ****************** Ngày 8 tháng 8, trời âm u, không còn ông mặt trời chói chang, thời tiết cuối cùng cũng trở nên mát mẻ hơn một chút. 9 giờ sáng.

Ngư Kiều Kiều cuối cùng cũng tỉnh dậy sau cơn say bí tỉ, hôm qua uống đến cuối cùng, cô ấy và Thư Hàng đã hạ gục Dương Đức và Thổ Bá trước.

Nhưng tiếp theo, cô ấy và Thư Hàng lại bị Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng hạ gục!

Núi này cao còn có núi khác cao hơn, sóng này mạnh còn có sóng khác mạnh hơn!

Bây giờ vừa tỉnh dậy, cô ấy cảm thấy đầu vẫn còn hơi đau nhức.

Thấy cô ấy tỉnh lại, người hầu liền mang đến canh giải rượu, cùng với một phần bữa sáng.

Nói đến bữa sáng, vốn dĩ hôm qua Thư Hàng đã mua tới năm mươi cái bánh kẹp thịt, thậm chí đã tính cả phần bữa sáng hôm nay.

Thế nhưng Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều cộng thêm ba người bạn chỉ ăn có mười cái, bốn mươi cái còn lại, tối qua lại toàn bộ chui vào bụng lão đạo sĩ Thiên Nhai Tử.

Lão đạo sĩ đó hôm qua ăn no uống say, mặt mày hồng hào.

Thật không biết xấu hổ!

Ngư Kiều Kiều lại day day thái dương.

Sau khi bò dậy khỏi giường, cô ấy theo thói quen kéo chiếc máy tính bảng bên cạnh lướt vài cái, muốn xem Cao mỗ mỗ hôm qua đã cập nhật bao nhiêu chữ.

Nhưng sau khi kéo chiếc máy tính bảng, cô ấy lại nhớ đến chuyện hôm qua – hôm qua Cao mỗ mỗ cả ngày đều trò chuyện với bạn bè, buổi tối thì cùng cô ấy uống rượu, cuối cùng say bí tỉ, làm gì có thời gian gõ chữ?

Cũng có nghĩa là, hôm qua Cao mỗ mỗ đáng lẽ không cập nhật mới phải. ...Ngư Kiều Kiều thở dài thườn thượt, mấy ngày nay mỗi ngày xem mấy vạn chữ rất sảng khoái, đột nhiên có một ngày không có, trong lòng đặc biệt không yên.

Chương 658

Đang nghĩ như vậy, trang web trên máy tính bảng của cô ấy vừa làm mới, liền thấy tiểu thuyết của Cao mỗ mỗ, vậy mà một hơi cập nhật 16 chương.

Ngư Kiều Kiều không dám tin dụi dụi mắt bằng móng vuốt nhỏ.

Thật sự là 16 chương, mỗi chương đều là loại 3000 chữ.

Đây chính là khoảng năm vạn chữ!

Chuyện này là sao?

Cao mỗ mỗ khi nào đã viết nhiều bản thảo như vậy?

Ngư Kiều Kiều cố gắng hồi tưởng lại ký ức hôm qua.

Sau đó, đột nhiên một hình ảnh hiện lên trong đầu cô ấy.

Đó chính là hôm qua Cao mỗ mỗ sau khi uống say, đột nhiên đứng dậy một cách phong thái, nói một đoạn mục tiêu và nguyện vọng rất ngầu.

Nói xong Cao mỗ mỗ lại vẫy vẫy tay: 【Bây giờ ta đi gõ chữ đây, hôm nay ta phải gõ cho sướng tay, chiến đấu đến sáng luôn!

Ai cũng đừng kéo ta lại, ai kéo ta lại thì ta sẽ gây sự với người đó!】 Lúc đó mọi người đều say rượu, đương nhiên không ai kéo Cao mỗ mỗ lại.

Lẽ nào lúc đó Cao mỗ mỗ thật sự đi gõ chữ?

Còn gõ đến sáng?

Hơn nữa còn viết năm vạn chữ.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt.

Chờ đã, năm vạn chữ, trùng hợp vậy sao?

Cô ấy lấy điện thoại của mình ra, mở trang điện thoại của mình, hiển thị ảnh của Bạch Tôn Giả.

Khi cầm điện thoại, Kiều Kiều trong lòng có chút kích động.

Thật sự linh nghiệm như vậy sao?

Hôm qua cô ấy đã thử ước một nguyện vọng với bức ảnh của Bạch Tôn Giả, nguyện vọng đó là để Cao mỗ mỗ hôm qua viết năm vạn bản thảo.

Nhưng tình hình hôm qua, theo lý mà nói Cao mỗ mỗ căn bản không có thời gian gõ chữ.

Thế nhưng không ngờ, sáng nay, Cao mỗ mỗ thật sự đã gõ hơn năm vạn chữ!

Đây chính là sức mạnh của nguyện vọng mà! 【Bạch tiền bối, Bạch tiền bối vạn năng!】 Ngư Kiều Kiều nắm chặt móng vuốt, cô ấy cảm thấy mình nên làm gì đó.

Nghĩ nghĩ một lát, Kiều Kiều mở máy tính bảng của mình, đăng nhập một tài khoản.

ID tài khoản đó là 'Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá'.

Không sai, đó là ID của cha cô ấy.

Còn về việc tại sao cô ấy lại có tài khoản của cha mình... bởi vì tài khoản Giao Bá Chân Quân chính là do cô ấy tự đăng ký mà.

Đăng nhập tài khoản Chân Quân xong, cô ấy thành thạo mở 【Cửu Châu Nhất Hào Quần】, tải lại một bản 'Bộ sưu tập biểu cảm Bạch tiền bối' trong chia sẻ nhóm.

Thành thạo đóng gói bộ biểu cảm này, chuyển cho tài khoản chính của mình 【Long Ngư A Kiều】.

Bộ sưu tập biểu cảm Bạch Tôn Giả hoàn chỉnh đã có trong tay.

Kiều Kiều đã chuẩn bị sẵn, mỗi ngày thay một bức ảnh Bạch Tôn Giả làm hình nền điện thoại của mình, có chuyện gì hay không có chuyện gì cũng bái bái, tích lũy chút nhân phẩm.

Như vậy, lần sau có nguyện vọng, nói không chừng sẽ thực hiện hoàn hảo hơn.

Lần sau có nên thử để Cao mỗ mỗ viết mười vạn chữ mỗi ngày không?

Không ổn không ổn, nếu viết mười vạn chữ một lần, nội dung chắc chắn sẽ rất 'nước'.

Vậy thì đổi thành để Cao mỗ mỗ giữ mức cập nhật hai vạn chữ mỗi tháng thì sao?

Trong lúc suy tư, Ngư Kiều Kiều đã thay toàn bộ hình nền máy tính bảng, hình nền điện thoại của mình thành biểu cảm của Bạch Tôn Giả.

Như vậy mỗi lần mở khóa màn hình, đều có thể cầu nguyện với Bạch Tôn Giả một lần.

Đúng rồi, cô ấy còn phải chia sẻ niềm vui này với người khác nữa chứ!

Chia sẻ niềm vui, chia sẻ cuộc đời!

Ngư Kiều Kiều lại dùng điện thoại đăng nhập tài khoản của mình, đăng một tin tức trên trang cá nhân.【Hôm qua đã ước một nguyện vọng với ảnh của một vị tiền bối xinh đẹp, hôm nay vừa tỉnh dậy phát hiện nguyện vọng đã thành hiện thực, cảm thấy thế giới này tràn đầy tình yêu.】Kèm theo một bức ảnh mẹ của Ngư Kiều Kiều với nụ cười rạng rỡ.

Tài khoản ‘Long Ngư A Kiều’ của cô ấy không có nhiều người thêm bạn, chủ yếu là gia đình Giao Bá Chân Quân, các bà vợ của y, các con trai sắp đủ thành một đội bóng đá, và nhiều cô con gái hơn nữa.

Sau đó còn có một số đạo hữu, trưởng bối có quan hệ khá tốt.

Ngoài ra...

Ngư Kiều Kiều cách đây không lâu cũng đã thêm tài khoản của Bạch Tôn Giả, chính là lần đó Bạch Tôn Giả nhờ cô ấy giúp đỡ, trong sự kiện sóng thần nhỏ trên đảo hoang ở Đông Hải, hai người tiện tay thêm bạn bè.

Chính vì vậy, khi Ngư Kiều Kiều đăng trạng thái cá nhân, cô ấy dùng ‘tiền bối xinh đẹp’ thay thế cho Bạch tiền bối, để tránh bị Bạch tiền bối nhìn thấy, rồi tặng cô ấy một phát 【Phi kiếm dùng một lần phiên bản mới nhất】.

Cô ấy lại không phải Vũ Nhu Tử, hoàn toàn không có hứng thú với việc bay trên trời bằng phi kiếm mà còn chơi kiểu nhào lộn xoay vòng.

Ngư Kiều Kiều nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ, tâm trạng vui vẻ. 10:40 sáng, Tống Thư Hàng cũng tỉnh dậy sau cơn say bí tỉ, cậu cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, cứ như có người dùng nắm đấm chọc vào thái dương của cậu mà xoay mạnh vậy.

Vốn dĩ, cậu đã vì tinh thần lực quá lớn mà đầu luôn ở trạng thái ‘đau âm ỉ’. ...Bây giờ lại thêm cơn đau đầu do say rượu, hai cơn đau hợp nhất, thật sự muốn quỵ ngã. 【Cai rượu, gần đây nhất định phải cai rượu.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Hơn nữa, sau khi tỉnh dậy cậu còn phát hiện một chuyện khiến cậu sợ hãi – một chiếc găng tay trên tay cậu đã rơi ra, may mà không rơi xa, chiếc găng tay bên tay phải rơi xuống cạnh giường, chắc là do say rượu ngủ say tự mình cởi ra.

May mà hôm qua vận khí khá tốt, không kích hoạt cái bí pháp giám định kỳ lạ kia, không giám định giường, chăn, gối các loại, thật là may quá.

Thư Hàng vội vàng nhặt chiếc găng tay đó lên, đeo vào.

Sau này trước khi ngủ nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng để xảy ra hành vi cởi găng tay trong mơ nữa.

Tốt nhất là trước khi ngủ, tìm cách cố định găng tay vào tay.

Xuống giường xong, Thư Hàng bắt đầu rửa mặt.

Trong lòng cậu nghĩ đến những việc phải làm hôm nay. ...Hôm nay, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ đến làm 'Tiên Trân Yến' chứ?

Hy vọng sau Tiên Trân Yến thể chất được tăng cường, có thể giảm bớt chứng đau đầu của mình.

Đúng lúc đang suy tư, từ ngoài cửa sổ mở rộng, có một luồng khí lưu tràn vào.

Một chiếc tiên thuyền 'tàng hình' đối với người bình thường, hạ xuống phía trên biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Ngay sau đó, Biệt Tuyết Tiên Cơ xách một hộp thức ăn lớn, từng bước đạp hư không hạ xuống từ tiên thuyền.

Nàng vẫn che mặt bằng khăn voan, khiến người ta không thể nhìn rõ dung mạo của nàng.

Chậm rãi đáp xuống trước cửa biệt thự của Ngư Kiều Kiều, Biệt Tuyết Tiên Cơ gọi: "Thư Hàng tiểu hữu có ở đó không?" "Có ạ, Biệt Tuyết tiên tử, người đến rồi!" Tống Thư Hàng lên tiếng đáp.

Nhanh chóng rửa mặt xong, cậu nhanh chóng xuống lầu đón Biệt Tuyết Tiên Cơ, mở cửa cho nàng.

“Ngọ an, Tống tiểu hữu.” Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nói: “Thời gian vừa vặn, Tiên Trân Yến ta đã hứa với ngươi đã làm xong rồi. ...Nếu không có vấn đề gì, ngươi bây giờ có thể dùng ngay.

Thời gian dài hơn một chút, hiệu quả của Tiên Trân Yến sẽ bị mất đi.” Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức nói: “Tiên Cơ mau mau mời vào!” Nắm lấy thời gian, ăn chúng trước khi hiệu quả của Tiên Trân bị mất đi.

Tiên Cơ bước vào biệt thự, sau đó, nàng lập tức nhìn thấy Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng đang ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng lúc này, đặc biệt oán hận nhìn nàng một cái.

Y thân là bạn tốt của Tiên Cơ, bình thường rất khó để được ăn ‘Tiên Trân Yến’ do nàng tận tâm chuẩn bị.

Bây giờ Tiên Cơ lại vì Tống Thư Hàng tiểu hữu mới gặp hôm qua, tận tâm làm một lần, còn đặc biệt đưa đến tận cửa, thật là trọng sắc khinh bạn!

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn thấy Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng xong, khóe miệng dưới khăn voan co giật.

Thiên Nhai Tử lại ở lại biệt thự này sao?

Chẳng lẽ y vẫn còn muốn giao dịch với tiểu hữu Thư Hàng này, truyền công lực cho cậu ấy sao?

Thiên Nhai Tử truyền công thực ra rất tốt... nếu bỏ qua kết cục ‘cửu tử nhất sinh’ (chín phần chết một phần sống).

Lúc này, Ngư Kiều Kiều cũng từ trên lầu đi xuống.

Ba người bạn của Thư Hàng, và cả Nha Y đều vẫn say ngủ chết đi sống lại, ước chừng hôm nay phải ngủ đến tối.

Phòng ăn của biệt thự Ngư Kiều Kiều.

Biệt Tuyết Tiên Cơ mở hộp thức ăn, từng món một lấy ra, bày lên bàn ăn.

Một món chính, mười ba món phụ.

Tống Thư Hàng nhìn mười bốn món ăn đẹp như tác phẩm nghệ thuật này, trong lòng đặc biệt cảm thán.

Hôm nay cậu mới biết, hóa ra món ăn của tu sĩ, thật sự sẽ phát sáng!

Món 'Tiên Trân Yến' do Biệt Tuyết Tiên Cơ làm ra, mỗi món ăn bề mặt đều có một lớp huỳnh quang nhàn nhạt lấp lánh.

Đó là linh lực trong nguyên liệu, được kỹ thuật Tiên Trù của Biệt Tuyết Tiên Cơ dẫn dắt ra, tạo thành linh quang ở bề mặt.

Đây còn chỉ là 'Tiên Trân Yến' mà Biệt Tuyết Tiên Cơ làm vội trong một đêm, linh quang còn yếu ớt.

Nếu đổi thành 'Thực Tiên Yến' mà Biệt Tuyết Tiên Cơ đã chuẩn bị mấy năm, liệu có phải mỗi khi món ăn xuất hiện, linh khí đều sẽ hóa thành ánh sáng vàng chói lọi bay vút lên trời?

Thậm chí linh khí hóa thành rồng, phượng hoàng các loại hư ảnh khoa trương không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Chương 659

Khách ăn kinh ngạc, chính là một trong những lời khen tốt nhất dành cho đầu bếp.

“Mời dùng.” Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ mỉm cười, đưa món chính đến trước mặt cậu.

Món chính phải do Thư Hàng ăn hết toàn bộ, không thể chia sẻ với người khác.

Mười ba món phụ, với thể chất của Tống Thư Hàng, mỗi món ăn khoảng một phần ba là đủ.

Đương nhiên, ăn hết toàn bộ cũng không có vấn đề gì.

Nhưng Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng ngồi bên cạnh với vẻ mặt mong đợi, Tống Thư Hàng nào dám độc chiếm các món phụ?

Theo giới thiệu của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng trước tiên ăn hết món chính trong một hơi, sau đó theo thứ tự, lần lượt ăn hết mười ba món phụ.

Tuy không có cảm giác khoa trương như cởi áo chạy điên cuồng trên biển... nhưng mỗi miếng tiên trân nuốt vào bụng, trong đầu Tống Thư Hàng chỉ là một khoảng trống rỗng, chỉ có một ý niệm, ăn thêm một miếng nữa, ăn thêm một miếng nữa.

Mà trong lúc Tống Thư Hàng tự mình cũng không cảm nhận được, thể chất của cậu đang nhanh chóng tăng cường.

Mỗi miếng thức ăn vào bụng, sức mạnh ẩn chứa trong đó sẽ nhanh chóng lan tỏa đến mọi ngóc ngách trong cơ thể cậu.

Khi bữa ‘Tiên Trân Yến’ này ăn xong, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm, thân thể dường như muốn bay lên.

Cảm giác âm ỉ đau nhức trong đan điền trước đây, bây giờ đều biến mất sạch.

Ngay cả cảm giác đau nhói ở giữa trán cũng giảm đi quá nửa.

Lúc này thể chất của cậu đã đạt đến trình độ Nhị Phẩm đỉnh phong.

Thậm chí mơ hồ, cậu cảm thấy cơ thể mình dường như ‘trẻ hơn’ một chút.

Cảm giác này không phải là ảo giác, mà là vì tuổi thọ của Tống Thư Hàng đã tăng cường một chút.

Đây chính là thực lực của Đệ Nhất Tiên Trù giới tu chân – món Tiên Trân Yến nàng bỏ tâm huyết chế biến, vừa tăng thể chất, lại còn tăng cường tuổi thọ của Tống Thư Hàng!

“Sảng khoái.” Tống Thư Hàng khẽ kêu một tiếng.

Cảm giác này, còn sảng khoái, còn nhẹ nhõm hơn cả khi ra khỏi phòng trọng lực gấp năm lần.

Cậu rời khỏi bàn ăn, ở khoảng trống trong phòng khách đánh quyền pháp.

Một bộ «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp» đánh xong, chỉ cảm thấy mỗi quyền đều tràn đầy sức mạnh, toàn thân sức mạnh đều có thể dễ dàng tập trung thành một khối.

Lúc này, không mượn chân khí, chỉ bằng sức mạnh của nhục thân một quyền đánh ra, uy lực cũng ngang bằng với một quyền toàn lực của cậu hôm qua!

Hơn nữa... bây giờ cậu đã có thể nuốt chửng ‘Linh thú tinh’, tu luyện «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công»!

Tính toán với tốc độ mỗi ngày nuốt chửng khoảng năm khối Linh thú tinh Nhị Phẩm, nhiều nhất mười ngày, cậu có thể ngưng tụ hoàn thành ‘ngụy tiên thiên chân khí’ trong cơ thể, khiến «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» lột xác!

Tiên Trân Yến đã có hiệu quả như vậy, nếu qua một thời gian nữa cậu lại ăn một bữa ‘Thực Tiên Yến’, liệu có trực tiếp tăng thể chất của cậu lên cảnh giới Tam Phẩm không?

Cảnh giới Nhị Phẩm mà có cường độ nhục thân của cảnh giới Tam Phẩm, chẳng phải giống như Ca Vương Hồn Linh, Tạo Hóa Pháp Vương, sớm rèn luyện nhục thân đạt đến cường độ của cảnh giới tiếp theo rồi sao?

Tuy nhiên Tạo Hóa Pháp Vương là nhờ vào «Chiến Phật Chân Thân» từng chút một khổ luyện ra... còn Thư Hàng thì phần lớn là ăn mà ra. ...

Sau một trận quyền pháp, Tống Thư Hàng ôm quyền cúi chào Biệt Tuyết Tiên Cơ, cảm ơn: “Cảm ơn Tiên Cơ Tiên Trân Yến!” “Không cần cảm ơn, giữa ngươi và ta chỉ là trao đổi ngang giá.” Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nói.

Nhắc đến chuyện này nàng lại đau lòng.

Viên Thông Tinh Kết Tinh có niên đại hàng trăm năm khó khăn lắm mới đổi được từ tay Thư Hàng, còn chưa kịp dùng lần nào thì đã bị con rắn ngốc đó ăn mất rồi.

Nhớ đến vấn đề này, Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi: “Đúng rồi, Tống tiểu hữu... viên thông kết tinh lần trước ngươi đưa cho ta, ngươi còn thừa không?” Khi Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi câu này, Thông Nương trong lòng Tống Thư Hàng sợ hãi đến mức gốc hành cũng mềm nhũn. 【Quả nhiên lại đến rồi, quả nhiên lại đến rồi!

Lần này Tống Thư Hàng không có kết tinh, ngọn hành nhỏ của cô ấy sắp không giữ được rồi!】 Tống Thư Hàng lắc lắc đầu: “Rất xin lỗi tiên tử, trước đây tôi cũng chỉ có một viên kết tinh như vậy.” “Vậy Thư Hàng tiểu hữu, lúc đó ngươi tìm thấy cây hành mấy trăm năm tuổi đó ở đâu?

Nếu có thể, có thể nói cho ta biết địa điểm không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ lại lên tiếng hỏi, nếu có thể biết nơi sản xuất, có lẽ nàng còn có thể đi tìm, nói không chừng có thể tìm thấy một cây hành có niên đại đủ lớn.

“Chuyện này không vấn đề gì, lúc đó tôi gặp cây hành đó, chính là ở ‘Ngưu Đỉnh Sơn’ phía sau nhà tôi.

Chính là Ngưu Đỉnh Sơn gần đường Bạch Kình ở thành phố Ôn Châu.” Tống Thư Hàng lại bổ sung: “Nhưng mà tiên cơ, tình huống của tôi lúc đó khá đặc biệt... không phải là tôi tìm thấy cây hành đó, mà là cây hành đó tự mình đâm đầu vào.

Nơi xuất xứ của cây hành đó, có lẽ không phải ở Ngưu Đỉnh Sơn.” Tống Thư Hàng không muốn nhéo ngọn hành của Thông Nương nữa, Thông Nương gần đây đã rất thảm rồi, lần trước cả cơ thể đều hóa thành tro bụi trong quan tài vàng, Thư Hàng còn cảm thấy mình khá có lỗi với cô ấy.

Vì vậy, về chủ đề liên quan đến Thông Nương, cậu cũng chỉ có thể nói qua loa.

Biệt Tuyết Tiên Cơ gật gật đầu: “Cảm ơn tiểu hữu.” Nàng định quay về phái người đi tìm ở ‘Ngưu Đỉnh Sơn’ đó, xem có thu hoạch được gì không.

Tiên Cơ đương nhiên sẽ không tự mình đi tìm, nàng là người rất bận rộn, chuyện nhỏ như vậy không cần nàng tự tay ra mặt. ...

Tiên Trân Yến dùng xong, Ngư Kiều Kiều, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng, Tống Thư Hàng ba người ngồi trên ghế sofa, hồi vị dư vị của tiên trân.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thu dọn hộp thức ăn, sau đó nàng cũng đến ngồi xuống ghế sofa, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Suy nghĩ một lát, Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn quyết định, trực tiếp hỏi ra điều mình muốn biết nhất: "Tống tiểu hữu, ngươi có biết Bạch đạo hữu không?" Bạch đạo hữu?

"Bạch Tôn Giả tiền bối sao?" Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

"Ừm." Biệt Tuyết Tiên Cơ gật gật đầu.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Sát hãn, nhớ rằng Bạch Tôn Giả từng nói, Biệt Tuyết Tiên Cơ từng chủ động muốn kết thành 'song tu đạo lữ' với Bạch Tôn Giả.

Nhưng mà, Bạch Tôn Giả sau đó đã từ chối.

Rồi sau đó, Biệt Tuyết Tiên Cơ tức giận, hơn bốn trăm năm nay, liền không bao giờ gửi 'Thực Tiên Yến' thiệp mời cho Bạch tiền bối nữa.

Mình bây giờ phải trả lời câu hỏi này thế nào đây?

Nghĩ nghĩ một lát, Thư Hàng đáp: "Vâng, tiên cơ.

Tôi thật sự quen biết Bạch tiền bối.

Bởi vì lần này Bạch tiền bối bế quan xuất quan, là tôi đi đón y ra." "Thì ra là vậy." Biệt Tuyết Tiên Cơ gật gật đầu, khó trách vị Tống tiểu hữu này rõ ràng mới cảnh giới Nhị Phẩm, lại có quan hệ với Bạch Tôn Giả.

Dừng lại một chút, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại mong đợi hỏi: "Vậy Tống tiểu hữu, ngươi có biết bây giờ Bạch đạo hữu đang ở đâu không?” Tống Thư Hàng đáp lại: “Sau lần ‘Thi đấu dọn rác thủ công vĩ đại’ lần trước, Bạch tiền bối đã dẫn theo mấy vị đạo hữu, đi thám hiểm một di tích dưới đáy biển.

Còn về vị trí của di tích đó ở đâu, tôi cũng không biết.” Vị trí di tích đó, chỉ có Bạch Tôn Giả tự mình biết, Tống Thư Hàng lại chưa từng đến đó, đương nhiên không biết vị trí.

Nghe Tống Thư Hàng nói xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ thầm thở dài.

Dừng lại một chút, nàng lại hỏi: “Vậy Tống tiểu hữu, ngươi bây giờ có thể liên lạc được với Bạch đạo hữu không?” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Bạch tiền bối vẫn còn ở trong di tích đó, tôi gọi điện thoại cho y không được.

Bạch tiền bối cũng không để lại cách thức liên lạc nào khác...

Tiên Cơ tìm Bạch tiền bối có việc gì sao?

Hay để tôi đưa số điện thoại của Bạch tiền bối cho người, đợi y ra khỏi di tích, người có thể trực tiếp liên hệ với Bạch tiền bối.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe vậy, mắt nàng sáng lên, nhưng lát sau lại cúi đầu.

Số điện thoại của Bạch đạo hữu, nếu nhận được từ người khác, sẽ hơi thất vọng.

Bởi vì nàng muốn tự mình nghe y nói số điện thoại đó hơn.

Nghĩ nghĩ một lát, Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: “Tống tiểu hữu, có thể cho ta số điện thoại của ngươi không?” “Ồ?

Tôi sao?” Tống Thư Hàng ngây người.

“Ừm, ta muốn số điện thoại của ngươi...

Nếu Bạch đạo hữu ra khỏi di tích, ngươi có thể thông báo cho ta một tiếng không, ta có việc tìm y.” Biệt Tuyết Tiên Cơ dưới khăn voan, răng nàng khẽ cắn.

Tống Thư Hàng: "..." Lòng phụ nữ, khó dò như mò kim đáy biển, cậu hoàn toàn không thể hiểu Biệt Tuyết Tiên Cơ rốt cuộc đang nghĩ gì.

Trực tiếp lấy số điện thoại của Bạch Tôn Giả chẳng phải đơn giản hơn sao, tại sao còn muốn cậu làm trạm trung chuyển?

Nhưng mà... có thể kết nối với Đệ Nhất Tiên Trù giới tu chân, cơ hội tự đến tận cửa này, tại sao lại không muốn chứ?

Thế là, Tống Thư Hàng sảng khoái giao số điện thoại của mình cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Đến lúc đó nếu Bạch tiền bối ra khỏi di tích, Thư Hàng có thể trực tiếp nói cho Bạch tiền bối biết 'Biệt Tuyết Tiên Cơ' đang tìm y, sau đó có thể để Bạch tiền bối trực tiếp liên hệ với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

"Cảm ơn." Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ nói, nàng và Tống Thư Hàng trao đổi số điện thoại cho nhau.

Nghĩ nghĩ một lát, Biệt Tuyết Tiên Cơ lấy ra một thứ giống như thiệp mời, sau đó nàng viết tên 'Tống Thư Hàng' lên đó: "Tống tiểu hữu, cái này tặng cho ngươi." Thiệp mời đó, lại là thiệp mời của Thực Tiên Yến!

Thiệp mời Thực Tiên Yến dễ kiếm vậy sao?

Cậu còn nhớ, Bắc Hà Tán Nhân tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' muốn có một tấm thiệp mời Thực Tiên Yến, nhưng mãi không kiếm được danh ngạch.

"Cảm ơn tiên tử...

Nhưng mà, vô công bất thụ lộc." Tống Thư Hàng cười nói: "Hơn nữa, tấm thiệp này tôi có lẽ không dùng đến." Biệt Tuyết Tiên Cơ: "?" "Tô Thị A Thất tiền bối từng hứa với tôi, đến lúc đó sẽ dẫn tôi đi Thực Tiên Yến." Tống Thư Hàng đáp.

Vì vậy, tấm thiệp mời chuyên dụng ghi tên ‘Tống Thư Hàng’ này, đối với cậu mà nói thì là thừa thãi.

“Thiên Hà Tô Thị A Thất?

Thì ra là vậy.” Biệt Tuyết Tiên Cơ tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

Chàng thiếu niên này, vậy mà có thể khiến cái tên cuồng chiến đấu Tô Thị A Thất cấp cho một ‘danh ngạch Thực Tiên Yến’. ...Không phải là con riêng của A Thất đó chứ?

Nói như vậy, tiểu gia hỏa này và A Thất đúng là có mấy phần tương tự. ...Đều là loại tu sĩ nhìn qua thì rất văn tĩnh, nhưng trong xương cốt lại toát ra đao ý lạnh lùng.

“Nếu đã như vậy...” Biệt Tuyết Tiên Cơ thu thiệp mời lại, sau đó ngón tay nàng vuốt nhẹ lên tên ‘Tống Thư Hàng’, xóa bỏ tên đó đi.

Sau đó, nàng lại vẽ một khung vuông ở cột tên trên thiệp mời, rồi lại lần nữa nhét tấm thiệp mời cho Tống Thư Hàng: “Trong ô tên, tùy ngươi tự điền.

Chương 660

Sau đó...

đây chỉ là một tấm thiệp mời Thực Tiên Yến, bất kể bên ngoài truyền tai nhau thế nào, nhưng đối với ta mà nói chỉ là nấu một bữa cơm, mời người đến ăn mà thôi.

Vì vậy, ngươi không cần từ chối, chỉ là một bữa cơm mà thôi!” Như vậy, Tống Thư Hàng có thể dùng tấm thiệp mời này dẫn một người đến tham gia Thực Tiên Yến.

Giá trị của một tấm thiệp mời này, về mặt lý thuyết ít nhất cũng trị giá hai mươi loại nguyên liệu quý giá của ‘Thực Tiên Yến’, nhưng trên thực tế chỗ này chỉ có thể cao hơn!

Một tấm thiệp mời như vậy, là thứ có tiền cũng khó mà mua được.

Nhét tấm thiệp mời này cho Thư Hàng xong, không đợi cậu từ chối, Biệt Tuyết Tiên Cơ đứng dậy, xách hộp thức ăn nhanh chóng đi ra ngoài nhà.

Khi đi ngang qua Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng, nàng nhìn y một cái.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng lại thầm lắc đầu.

Giữa y và Tống Thư Hàng tiểu hữu, cũng có một cuộc giao dịch.

Y rất muốn những ‘huyết ma trân châu’ trên người Tống Thư Hàng.

Không cần truyền công, y cũng có thể dùng những thứ khác để giao dịch với Thư Hàng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ liền xách hộp thức ăn, rời đi.

Bước ra khỏi cửa, Tiên Cơ khẽ thở phào, có tin tức của Bạch Tôn Giả xong, tâm trạng nàng dường như đã tốt hơn rất nhiều.

Tiên thuyền khởi động, bóng dáng Biệt Tuyết Tiên Cơ dần dần khuất xa. ...

Tống Thư Hàng nắm chặt tấm thiệp mời 'Thực Tiên Yến' này, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã mạnh tay nhét vào, cậu không tiện từ chối nữa.

Nghĩ nghĩ một lát, cậu nhìn về phía Ngư Kiều Kiều: "Kiều Kiều có cần không?" Ngư Kiều Kiều gần đây đã giúp đỡ Tống Thư Hàng rất nhiều, đặc biệt là khi cùng Tống Thư Hàng tiến vào không gian, nhờ sự trợ giúp phòng ngự của cô ấy, Tống Thư Hàng đã vượt qua không ít kiếp nạn.

"Tôi không cần, tôi cũng có danh ngạch rồi." Ngư Kiều Kiều cười hì hì.

Giao Bá Chân Quân thân là một bá chủ Đông Hải, chiếm giữ lãnh địa rộng lớn, phần lớn nguyên liệu của Biệt Tuyết Tiên Cơ đều có được từ tay Giao Bá Chân Quân.

Mỗi năm, danh ngạch Thực Tiên Yến mà Giao Bá Chân Quân có được ngang ngửa với các tông môn lớn.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, liền cất tấm thiệp mời Thực Tiên Yến này đi.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần hình như còn có mấy vị tiền bối muốn danh ngạch.

Đến lúc đó, có lẽ có thể giao dịch với các tiền bối này, kiếm chút linh thạch?

Linh thạch, cậu gần đây rất thiếu.

"Thư Hàng tiểu hữu." Lúc này, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng khẽ mỉm cười, nói: “Chúng ta có nên làm một cuộc giao dịch không?” “Đạo Trưởng muốn tấm thiệp mời ‘Thực Tiên Yến’ này sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không không không, danh ngạch Thực Tiên Yến ta cũng có rồi.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng lắc đầu nói: “Ta chỉ muốn những viên huyết ma trân châu của Tống tiểu hữu ngươi thôi.” Tống Thư Hàng lập tức nói: “Không vấn đề gì, nhưng đạo trưởng, truyền công miễn bàn!” Cậu gần đây vận khí lúc tốt lúc xấu, lúc tốt thì rất tốt, lúc xấu thì thảm hại.

Vì vậy, cậu thật sự không dám đánh cược vào tỷ lệ ‘cửu tử nhất sinh’ sau khi Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng truyền công.

“Ha ha ha.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cười khan vài tiếng: “Không bàn truyền công, ta chỉ muốn biết, Thư Hàng tiểu hữu ngươi muốn thứ gì?” “Máu Long Ma!” Tống Thư Hàng lập tức nói.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cười khổ nói: “Thứ đó lão đạo cũng không có...

Nếu có, lão đạo cũng không ngại giao dịch với ngươi.

Chỉ là Long Ma gần đây xuất hiện quá ít.” “Nếu không có máu Long Ma thì tôi muốn linh thạch.” Tống Thư Hàng trực tiếp nói, vẫn là câu nói đó, cậu nghèo!

“Linh thạch?

Linh thạch là được sao?” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng buồn bực nói.

Hôm qua, y còn đang nghĩ dùng linh thạch giao dịch có vẻ không đủ thành ý.

Không ngờ vòng đi vòng lại, kết quả người ta muốn chính là linh thạch.

“Đúng vậy, linh thạch là được rồi.” Tống Thư Hàng khẳng định, cậu thực sự quá nghèo rồi, bây giờ trên người ngoại trừ viên linh thạch đã tiêu hao gần hết trong con rối ngân long, cậu còn không lấy ra được một mảnh linh thạch vụn nào.

Là một tu sĩ, trên người ngay cả một viên linh thạch cũng không có, cũng thảm quá đi.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng.

Cậu bây giờ có hai mươi viên huyết trân châu, có thể đổi được bao nhiêu linh thạch từ Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng đây?

Mua bán là thuận mua vừa bán, dù chỉ là một khúc gỗ mục, chỉ cần bạn tìm đúng người mua, và đối phương lại thực sự thích món hàng này, thì có thể bán được giá tốt.

Những viên huyết ma trân châu trong tay Tống Thư Hàng, nếu giao dịch với các tu sĩ khác, ước chừng chỉ có thể bán được giá có hạn.

Dù sao các tu sĩ khác cũng không có nhu cầu cấp thiết đối với huyết ma trân châu.

Những viên huyết ma trân châu này là một thí nghiệm của Bạch Tôn Giả, Bạch Tôn Giả ban đầu muốn hóa huyết ma thành thứ giống linh thạch, nhưng quá trình chuyển hóa không mấy thành công.

Cuối cùng, những viên huyết ma trân châu này tuy có cấp độ linh lực cấp Lục Phẩm, nhưng hàm lượng linh lực trong một viên huyết ma trân châu chỉ bằng khoảng bảy phần mười của một viên linh thạch Lục Phẩm thông thường.

Cộng thêm độ tinh khiết của linh lực trong huyết ma trân châu cũng không bằng linh thạch Lục Phẩm thông thường, linh lực trong đó có lẫn tạp chất của huyết ma.

Vì vậy, cuối cùng tính ra, một viên huyết ma trân châu đại khái tương đương với giá hai viên linh thạch Ngũ Phẩm.

Nhưng đây chỉ là trong tình huống bình thường.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng đối diện bây giờ đang rất cần những viên huyết trân châu này, hơn nữa, Đạo Trưởng trông cũng không phải người nghèo.

Nghĩ đến đây, giá trong lòng Tống Thư Hàng là khoảng năm viên linh thạch Ngũ Phẩm, đổi một viên huyết trân châu!

Như vậy, cậu có thể nhận được 100 viên linh thạch Ngũ Phẩm, tương đương với 1000 viên linh thạch Tứ Phẩm.

Đối với Thư Hàng mà nói, đây đã là một số lượng không nhỏ rồi.

Phải biết, để vào một lần «Kim Cương Động Phủ» của ‘Thông Huyền Đại Sư’, từ cái giếng cổ luyện tâm đó lĩnh ngộ «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp» thăng cấp thành «Kim Cương Phục Ma Quyền», cũng chỉ cần dùng 6 viên linh thạch Tứ Phẩm. 1000 viên linh thạch Tứ Phẩm, đủ để Tống Thư Hàng lĩnh ngộ bao nhiêu lần đây?

Còn về việc muốn học ‘Hỏa Diễm Thế Thân Pháp’ thần kỳ bảo mệnh pháp thuật từ Thất Tu Tôn Giả, lại cần tới một vạn linh thạch Ngũ Phẩm.

Cái pháp thuật bảo mệnh thần kỳ đó, sau này tính sau.

Một vạn linh thạch Ngũ Phẩm, bây giờ bán Tống Thư Hàng đi cũng không đáng giá nhiều tiền như vậy. ...

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nghe Tống Thư Hàng muốn linh thạch xong, lập tức mắt sáng ngời.

Việc có thể giải quyết bằng linh thạch, thì không gọi là việc!

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng hỏi: “Tiểu hữu định bán thế nào?” Tống Thư Hàng khẽ cười, hỏi ngược lại: “Đạo Trưởng tự mình ra giá đi.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng suy nghĩ một lát, trong đầu hồi tưởng lại hình dáng của ‘huyết ma trân châu’.

Một viên huyết ma trân châu gần như có trữ lượng linh lực tương đương linh thạch Lục Phẩm, như vậy, cứ coi như một viên đó bằng một viên linh thạch Lục Phẩm đi?

Mà y hiện tại vô cùng khao khát loại huyết ma trân châu này, nếu chỉ với giá một viên linh thạch Lục Phẩm mà muốn lấy được huyết ma trân châu thì không thực tế lắm.

Vậy thì... tăng gấp đôi đi.

“Một viên huyết ma trân châu, 2 viên linh thạch Lục Phẩm, thế nào?” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng không động thanh sắc.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng thật hào phóng, vừa mở miệng, trực tiếp nâng giá trong lòng cậu lên gấp bốn lần.

Thế là, cậu gật đầu nói: “Thành giao!” Có lẽ, nếu cậu còn níu kéo một chút nữa, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng sẽ ra giá cao hơn, dù sao đây mới là lần đầu Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng báo giá, chắc chắn còn một chút khoảng cách so với giới hạn giá trong lòng Đạo Trưởng.

Nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy, cái giá này cũng gần đủ rồi.

Thư Hàng tuyệt đối không phải là một thương nhân đạt chuẩn, nếu cậu mà đi kinh doanh, ước chừng sẽ lỗ nặng không cần thiết.

“Thành giao!” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Hai mươi viên huyết ma trân châu, đổi được bốn mươi viên linh thạch Lục Phẩm.

Cũng tương đương với bốn trăm viên linh thạch Ngũ Phẩm, 4000 viên linh thạch Tứ Phẩm!

Lại là một cuộc giao dịch mà cả hai bên đều hài lòng. ...

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nhận lấy hai mươi viên huyết trân châu, nhẹ nhàng vuốt ve từng viên trân châu, sau đó y nhìn về phía chủ nhân của biệt thự Ngư Kiều Kiều: “Kiều Kiều đạo hữu, có thể cho lão đạo một căn phòng yên tĩnh không?” Đạo Trưởng định dùng những viên huyết trân châu này để làm một thí nghiệm nhỏ, xem độ tương thích giữa những viên huyết trân châu này và bộ ‘độ kiếp pháp khí’ được chế tạo riêng cho y như thế nào?

Y đã có chút nóng lòng rồi.

“Không vấn đề gì, Đạo Trưởng mời đi lối này.” Ngư Kiều Kiều lúc này vẫn dùng ‘huyễn hình hung châm’ của Vũ Nhu Tử, giữ nguyên dáng vẻ của mẹ mình.

Cô ấy đứng dậy, dẫn Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng vào căn phòng trong cùng của biệt thự.

Nơi đó yên tĩnh hơn, không bị quấy rầy.

“Cảm ơn Kiều Kiều đạo hữu.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cảm kích nói.

“Đạo Trưởng không cần khách khí.” Ngư Kiều Kiều mỉm cười đáp lại.

Chỉ cần không nhắc đến ‘truyền công’, chúng ta có thể làm bạn tốt. ...

Một bên khác, Tống Thư Hàng bỏ linh thạch vào túi.

Cậu không dám cho linh thạch vào túi thu nhỏ một tấc, trong đó còn có một con rối sẽ nuốt chửng linh thạch.

Theo kết quả của Giám Định Thuật, thứ đó là 【Con rối tinh phẩm do Mặc Môn thời thượng cổ chế tạo riêng cho khách hàng quý tộc, có rất nhiều công năng thần dị.

Cần 5 vạn linh thạch Bát Phẩm mới có thể khởi động!】 Năm vạn linh thạch Bát Phẩm, bốn mươi viên linh thạch Lục Phẩm của cậu, ngay cả số lẻ cũng không đáng, nếu bị nuốt chửng, ngay cả một gợn sóng cũng không nhìn thấy.

Tống Thư Hàng đã quyết định tặng con rối này cho Bạch Tôn Giả chơi rồi, dù sao cậu tuyệt đối sẽ không làm người chịu thiệt, đi kiếm năm vạn linh thạch Bát Phẩm để chơi con rối này.

Cất linh thạch xong, Tống Thư Hàng lấy ra một hộp quà từ túi thu nhỏ một tấc.

Bên trong là một bộ ‘33 Linh Thú Tinh’ hoàn chỉnh, toàn bộ đều là cấp bậc Nhị Phẩm.

Thể chất của Thư Hàng đã tăng lên đến cực hạn Nhị Phẩm, có thể thông qua ‘Kình Thôn Thuật’ sử dụng những linh thú tinh này, hoàn thiện đạo ‘tiên thiên chân khí’ trong cơ thể mình.

Hiện tại Thư Hàng đã nuốt chửng linh thú tinh của năm loại: ‘cát, dê, ngựa, lừa, lạc đà’.

Chương 661

“Hôm nay, sẽ nuốt chửng năm loại linh thú tinh ‘trâu, hươu, heo, chó, mèo’ này.

Mỗi ngày năm viên, tiên thiên chân khí của «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thế là, cậu quay về phòng mình, lấy ra năm viên linh thú tinh, dùng ‘Kình Thôn Thuật’ nuốt chửng chúng, bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Khoảng cách đến giấc mơ Ngự Kiếm Phi Hành Tứ Phẩm, đã càng ngày càng gần rồi.

Đang nghĩ vậy, Thư Hàng đột nhiên nhớ ra trong tay cậu còn có một pháp môn ngự đao phi hành tên là «Thác Đao Thuật».

Ý niệm xấu xa tan biến!

Trừ phi để bảo mệnh đào tẩu, nếu không cậu tuyệt đối không muốn bị đao kéo đi, thật quá ngốc. ***************** Một bên khác, ở Đông Hải xa xôi.

Vị thư sinh đã chiếm đoạt linh quỷ Lưu Ly Thư Sinh của Thư Hàng, sau khi tìm kiếm rất lâu ở Đông Hải, cuối cùng đã tìm thấy người y muốn tìm.

Trên biển Đông Hải, có một nam tử ăn mặc như nho sam thư sinh, đang chạy trên mặt biển.

Y tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch, trên chân chỉ còn lại một chiếc giày.

Trên mặt y mang theo nụ cười ngây dại, trong lúc chạy, luồng 【Tiên Năng】 đáng sợ quanh thân y cuốn lên những con sóng kinh khủng.

Thư sinh đang chiếm giữ thân thể linh quỷ của Thư Hàng, nhìn thấy bóng dáng tóc tai bù xù đó, khóe mắt y rưng rưng.

Chỉ là chảy ra không phải nước mắt, mà là linh lực thuần khiết vô cùng.

“Đạo Tử sư huynh, ta đến rồi.” Lưu Ly Thư Sinh khẽ nói, trong đôi mắt vừa điên cuồng vừa sát ý của y cũng lộ ra một tia ôn tình.

Chỉ là vị thư sinh phong điên ăn mặc nho nhã kia, căn bản không để ý đến Lưu Ly Thư Sinh.

Y tiếp tục cười điên dại, chạy trên mặt biển, hoặc có lúc, lập tức chui xuống đáy biển, lặn sâu đến cực độ, biến mất không dấu vết.

Lưu Ly Thư Sinh dụi dụi mắt, theo sát vị thư sinh phong điên quần áo xốc xếch kia, không rời nửa bước.

Vị thư sinh phong điên phía trước không ngừng chạy, tìm kiếm các loại cá kỳ lạ, rồi lại đùa giỡn với cá, rùa, tôm.

Đây là hình dáng Đạo Tử sư huynh mà Lưu Ly Thư Sinh trong ký ức chưa từng thấy.

Trong ký ức của y, Đạo Tử sư huynh là đại sư huynh, đệ tử đầu tiên của Thánh Nhân lão sư Nho môn.

Mỗi lời nói, mỗi hành động, mỗi cử chỉ của y đều là tấm gương trong lòng các đệ tử khác, giống như sách giáo khoa vậy.

Vị đại sư huynh uy nghiêm, vị đại sư huynh đáng kính, vị đại sư huynh vừa như huynh trưởng lại vừa như phụ thân.

Nhưng vị đại sư huynh trước mắt, lại như một đứa trẻ, cười đùa, vô mục đích đuổi theo tất cả những gì có thể nhìn thấy trước mắt.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Đạo Tử đại sư huynh cuối cùng cũng chơi mệt rồi.

Sau khi mệt, y cứ thế bất động, mặc cho cơ thể chìm xuống.

Cứ chìm mãi, chìm mãi.

Cuối cùng, chìm xuống đáy biển.

Lưu Ly Thư Sinh cũng đi theo chìm xuống đáy biển.

Đạo Tử sư huynh cứ thế nằm sấp dưới đáy biển, hai mắt nhắm chặt, bất động.

Bên cạnh y, 【Tiên Năng】 tạo thành một không gian, khiến nước biển không thể xâm nhập quanh thân y.

Lưu Ly Thư Sinh quỳ ngồi bên cạnh sư huynh mình.

Lâu thật lâu. ...Đạo Tử sư huynh đang ngủ say, khẽ mở mắt.

Đôi mắt ngây thơ vô tội, giống như một đứa trẻ, tò mò nhìn về phía Lưu Ly Thư Sinh trước mặt.

“Đạo Tử sư huynh, ta đến rồi.” Lưu Ly Thư Sinh lại lần nữa mở miệng nói.

Trong đôi mắt của Đạo Tử sư huynh vẫn chỉ có sự tò mò, căn bản không nhận ra Lưu Ly Thư Sinh.

Lưu Ly Thư Sinh quỳ ngồi, khẽ dập đầu: “Mong Đạo Tử sư huynh chỉ điểm cho ta, di thể của Thánh Nhân, di thể của các sư huynh đệ bị kiếp sát đang ở đâu.” Năm xưa, Thánh Nhân lão sư tranh giành ‘Tân Thiên Đạo’ thất bại.

Cuộc tranh đoạt Bất Hủ, không thắng thì là thập tử vô sinh (mười phần chết không một phần sống).

Thánh Nhân Nho Môn, chết dưới tay ‘Tân Thiên Đạo’.

Không những thế, sự đả kích từ Tân Thiên Đạo nối tiếp nhau.

Môn hạ của Thánh Nhân, mười ba Kiếp Tiên, gần như toàn bộ vẫn lạc.

Vô số bảo điển Nho Môn bị hủy hoại; hàng vạn Nho sinh môn hạ của Thánh Nhân, bị kiếp hỏa thiêu đốt.

Trong trận Nho Môn Hạo Kiếp đó, di thể của Thánh Nhân, di thể của những người vẫn lạc trong số mười ba Kiếp Tiên, lại biến mất không thấy đâu.

Đạo Tử sư huynh nghiêng đầu, vẫn tò mò nhìn Lưu Ly Thư Sinh.

“Sư huynh, Hạo Kiếp đã kết thúc.

Xin hãy cho phép ta thu liễm di thể của Thánh Nhân và các sư huynh đệ, để ta an táng bọn họ thật tốt.” Lưu Ly Thư Sinh phủ phục trên mặt đất, trầm giọng nói.

Y cầu xin Tống Mộc Đầu phong ấn y, kéo dài hơi tàn đến tận bây giờ, một trong những mục đích chính là để mình có thể vượt qua trận Nho Môn Hạo Kiếp đó.

Sau đó, y mới có cơ hội an táng lão sư và các sư huynh đệ của mình.

“Hì hì hì hì.” Đạo Tử sư huynh lại đột nhiên cười hì hì: “Người chết lại làm sao có thể an táng người chết chứ?” “Đạo Tử sư huynh!” Lưu Ly Thư Sinh kiên định dập đầu.

“Người chết không thể an táng người chết.” Đạo Tử sư huynh lại lần nữa cười hì hì nói.

Lưu Ly Thư Sinh cười khổ, cuối cùng thở dài thườn thượt: “Ta hiểu rồi.” Thư sinh lại lần nữa dập đầu cho Đạo Tử sư huynh, cung kính nói: “Đạo Tử sư huynh, ta đã để lại truyền thừa của Thánh Nhân, chờ đợi người hữu duyên.

Nhiệm vụ sư huynh giao cho ta năm xưa, ta cuối cùng cũng đã hoàn thành nó.

Bây giờ, ta trên thế gian này đã không còn lưu luyến gì nữa...

Vì vậy, ta hỏi sư huynh điều cuối cùng, Tân Thiên Đạo là ai.” Tân Thiên Đạo là kẻ có lai lịch thế nào!

Tại sao, cả giới tu hành, bất kể Đạo, Nho, Phật, Ma, Yêu không một ai biết được lai lịch của y.

Năm xưa, Thánh Nhân lão sư rốt cuộc đang tranh giành tư cách ‘Bất Hủ’ với ai!

“Hì hì hì hì.” Đạo Tử sư huynh vẫn cười hì hì, y lật người, bắt đầu lăn lộn dưới đáy biển.

“Sư huynh, thời gian của ta không còn nhiều nữa.

Ít nhất, xin hãy cho ta một cơ hội kết thúc hoặc nói là trút giận.” Lưu Ly Thư Sinh hạ thấp giọng nói.

Đạo Tử sư huynh vẫn tò mò nhìn Lưu Ly Thư Sinh, sau đó, y ngồi dậy, một tay chống cằm, hai lông mày nhíu chặt, dường như đang suy tư điều gì đó.

Nhưng nếu ký ức của y có thể dễ dàng suy nghĩ lại được, thì đã không liên tục phát điên rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, Đạo Tử sư huynh lăn lộn dưới đáy biển, không ngừng lăn, ngón tay vẫn nắm cằm, suy tư điều gì đó.

Lưu Ly Thư Sinh quỳ ngồi tại chỗ, không lên tiếng quấy rầy Đạo Tử sư huynh.

Đột nhiên, Đạo Tử sư huynh ngồi bật dậy:【Cửu U.】【Cửu U?

Tân Thiên Đạo xuất thân từ Cửu U sao?】Lưu Ly Thư Sinh mắt sáng ngời.

“Không phải...

Nhưng mà, ngày hôm đó, người Cửu U, đã giết rất nhiều Nho sinh.” Đạo Tử sư huynh vỗ tay nói.

Lưu Ly Thư Sinh khẽ thở dài thườn thượt, y lần cuối cùng lại cúi đầu lạy Đạo Tử sư huynh.

Sau đó, thân hình y đứng dậy, lao lên mặt biển.

Chuyện an táng Thánh Nhân lão sư, y không thể tự mình làm.

Truyền thừa của Thánh Nhân lão sư, y đã để lại bố trí, chờ đợi người hữu duyên.

Bây giờ, y còn lại một chút thời gian cuối cùng... thì đi Cửu U đi!

Khi Lưu Ly Thư Sinh lao lên mặt nước, một con sứa phát sáng đồng thời xé rách không gian, xuất hiện trước mặt y.

“Đạo hữu, ngươi thật là chấp nhất.” Lưu Ly Thư Sinh nhìn con sứa, trong đôi mắt điên cuồng của y lại ẩn chứa một tia cười nhẹ.

“Ngươi tiếp theo muốn đi đâu, muốn làm gì?” Con sứa phát sáng nhìn Lưu Ly Thư Sinh, sau đó phát hiện hình dáng của y lại có sự thay đổi.

Hả?

Đây là hình dáng của vị Tống tiểu hữu đó sao?

Con sứa phát sáng không nhìn thấy Lưu Ly Thư Sinh cưỡng chiếm linh quỷ của Thư Hàng, vì vậy mới kinh ngạc như vậy.

“Ta muốn đi Cửu U.” Lưu Ly Thư Sinh nhàn nhạt nói: “Đó là nơi cuối cùng ta muốn đến, đi rồi sẽ không trở lại.

Vì vậy, đạo hữu ngươi không cần đi theo ta nữa.” Con sứa phát sáng nhìn chằm chằm Lưu Ly Thư Sinh, cuối cùng khẽ gật đầu: “Bảo trọng.” Lưu Ly Thư Sinh khẽ lắc đầu.

Sau đó, y vươn tay xé rách không gian.

Ở phía đối diện của không gian, là một không gian tràn ngập ô uế, nguyền rủa, tập hợp tất cả ‘ác’ trên thế gian vào một chỗ.

Lưu Ly Thư Sinh khẽ hít một hơi, độn nhập vào Cửu U.

Ngay lập tức khi độn nhập vào Cửu U, sức mạnh vốn bị đè nén trên người y, hoàn toàn bùng nổ.

Sức mạnh 【Tiên Năng】 vô cùng khổng lồ, tràn ngập thân thể linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Tiên Năng, so với chân khí, thậm chí còn cao hơn linh khí hai cấp bậc sức mạnh cường đại, thuộc về sức mạnh của Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Ngay khi Lưu Ly Thư Sinh hoàn toàn bùng nổ... xa tận trong biệt thự ở Giang Nam, Tống Thư Hàng đột nhiên trừng lớn mắt.

Truyền công?

Chết tiệt.

Chuyện gì thế này?

Trong lòng Tống Thư Hàng giật mình.

Chương 662

Cậu vừa nuốt viên Linh Thú Tinh loại 'mèo' thứ năm, bắt đầu chuyên tâm tu luyện.

Bên cạnh cái 'tiên thiên chân khí sồ hình' trong cơ thể cậu, một hư ảnh 'mèo' của linh thú thứ mười vừa ngưng tụ.

Sau đó, cậu bắt đầu dẫn dắt linh lực trong viên Linh Thú Tinh 'mèo' điền đầy bốn Đan Điền của mình.

Nhưng đúng lúc này, một luồng sức mạnh khổng lồ không thể hình dung nổi, từ hư không quán đỉnh mà đến, trực tiếp đổ vào cơ thể cậu.

Luồng sức mạnh này có phẩm chất cực cao, hoàn toàn không phải chân khí có thể so sánh được.

Truyền công?

Trời đất quỷ thần ơi, tên đạo trưởng 'cuồng truyền công' Thiên Nhai Tử lén tấn công mình à?

Cưỡng ép truyền công cho mình sao?

Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Thư Hàng.

Dù sao thì danh tiếng 'cuồng truyền công' của Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng quá đáng sợ rồi.

Khiến người ta có cảm giác vị đạo trưởng đó không đạt được mục đích thì sẽ không bỏ cuộc.

Nhưng Tống Thư Hàng rất nhanh lại phủ nhận khả năng này.

Bởi vì luồng sức mạnh quán nhập vào cơ thể cậu, còn tinh thuần và có phẩm chất cao hơn cả 'linh lực' của Kim Đan ngũ phẩm.

Tuy Thư Hàng chỉ là tu sĩ Nhị phẩm nhỏ bé, nhưng vì các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cậu đã nhiều lần đích thân tiếp xúc với linh lực của tu sĩ Kim Đan.

Vì vậy, lần 'truyền công' này không phải thủ đoạn của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Vậy là ai đang lén truyền công cho cậu?

Tống Thư Hàng hít sâu, cố giữ bình tĩnh.

Cậu trước tiên dung hợp linh lực 'Linh Thú Tinh' vào Đan Điền thứ tư của mình, nhanh chóng ôn dưỡng một lần, chuyển hóa linh lực Linh Thú Tinh thành chân khí bản nguyên của mình...

để tránh lưu lại tai họa ngầm!

Sau đó, cậu giữ nguyên trạng thái tọa thiền luyện công, vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hết lần này đến lần khác.

Luồng năng lượng quán nhập vào cơ thể cậu rất quang minh chính đại, không có ý ẩn giấu.

Vì vậy, Tống Thư Hàng thuận lợi bắt được nguồn gốc của nó: Linh Quỷ!

Bên Linh Quỷ lại xảy ra dị biến gì rồi?

Khi Tống Thư Hàng đang nghĩ vậy, một đạo ý niệm truyền đến từ Linh Quỷ — là loại liên kết giữa Linh Quỷ và cậu.

Vị đại năng cường chiếm Linh Quỷ kia, bây giờ dường như không còn hoàn toàn phong tỏa liên kết giữa Thư Hàng và Linh Quỷ nữa.

Chỉ cần cậu có một ý niệm, Linh Quỷ sẽ truyền đến một vài thông tin ngắt quãng.

Thông qua đạo ý niệm này, Tống Thư Hàng lờ mờ cảm ứng được tình hình bên kia.

Vị đại năng cường chiếm Linh Quỷ đang tiến hành bạo phát năng lượng, chuẩn bị cho một trận đại chiến.

Và trong lúc sức mạnh của vị đại năng bạo phát, có 'rất rất ít' một chút năng lượng đã bị rò rỉ qua liên kết giữa Linh Quỷ và Thư Hàng.

Đối với vị đại năng kia mà nói, đây thật sự là một chút năng lượng 'rất nhỏ rất nhỏ'.

Ngay cả chín trâu một sợi lông cũng không tính là gì, nhiều nhất chỉ có thể coi là mức độ một nhân tế bào của 90 con trâu.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói, luồng năng lượng này vẫn cực kỳ đáng sợ!

Đáng sợ đến mức đủ để làm nổ tung cơ thể cậu. "Đây đã là lần thứ hai rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lần trước, cũng vì Linh Quỷ phẩm chất thăng cấp, trực tiếp dẫn dắt Tống Thư Hàng đột phá một tiểu cảnh giới, từ Đan Điền thứ ba Nhị phẩm 【Long Trảo Đan Điền】 đột phá đến 【Long Khu Đan Điền】.

Sau đó, Tống Thư Hàng hầu như không tích lũy chân khí trong cơ thể, bởi vì những ngày này, cậu tu luyện luôn lấy việc nâng cao thể chất làm chính.

Mãi đến khi thể chất hoàn toàn đầy đủ, mới bắt đầu nuốt năm viên Linh Thú Tinh, tăng cường tu vi chân khí Đan Điền.

Còn bây giờ, luồng năng lượng khủng bố truyền đến từ 'Linh Quỷ' này bắt đầu tràn đầy Đan Điền của Thư Hàng.

Luồng năng lượng này cực kỳ đáng sợ.

Chỉ là một 'điểm' năng lượng, sau khi tiến vào cơ thể Tống Thư

Hàng, lại khiến Đan Điền thứ tư của cậu có cảm giác 'bị lấp đầy', thậm chí còn chèn ép chân khí 'Linh Thú Tinh' mà cậu đã chuyển hóa trước đó.

Rõ ràng Đan Điền thứ tư 【Long Khu Đan Điền】 của Tống Thư Hàng vẫn còn rất trống trải, nhưng khi một tia sức mạnh này tiến vào, nó lại trực tiếp 'chiếm đầy' Đan Điền của cậu, không thể dung nạp thêm bất kỳ sức mạnh nào khác!

Giống như một cái chum nước, ban đầu chỉ có một lớp nước.

Nhưng sau đó một hạt cát nhỏ rơi vào.

Hạt cát nhỏ này lại lấp đầy cả 'cái chum nước', khiến cái chum này không thể chứa thêm bất cứ thứ gì khác, thậm chí còn chèn ép toàn bộ 'nước' trong chum trào ra ngoài!

Tống Thư Hàng hiện tại chính là trạng thái này. 'Chân khí' bị chèn ép ra ngoài không còn chỗ nào để đi, đương nhiên bắt đầu xung kích bình cảnh Đan Điền thứ năm 【Long Chưởng Đan Điền】.

Nhưng chỉ dựa vào một chút chân khí này, làm sao có thể xung kích cửa ải bình cảnh giữa các Đan Điền được?

Những chân khí bị chèn ép ra ngoài này, khi xung kích bình cảnh, rất nhanh đã bị tiêu hao hết, căn bản không thể lay chuyển cửa ải chút nào.

Đúng lúc này, thông qua đường hầm giữa cậu và Linh Quỷ, còn có thêm nhiều hạt cát nhỏ nữa, chuẩn bị cưỡng ép chen vào 'cái chum nước' đã bị chiếm đầy này.

Sau một hơi thở... năng lượng đáng sợ tiếp tục truyền đến từ Linh Quỷ.

Nhiệm vụ xung kích cửa ải bình cảnh được gánh vác bởi những luồng năng lượng phẩm chất siêu cao này.

Sau hai hơi thở, cửa ải giữa Đan Điền thứ tư 【Long Khu Đan Điền】 và Đan Điền thứ năm đã bị đột phá!

Cơ thể Thư Hàng khẽ chấn động, cậu đã là tu sĩ cảnh giới Đan Điền thứ năm 【Long Chưởng Đan Điền】 rồi.

Tổng cộng trước sau chỉ khoảng năm hơi thở.

Quá sức khoa trương!

Nhưng mà, chuyện vẫn chưa xong!

Sau khi 【Long Chưởng Đan Điền】 được khai phá, năng lượng phẩm chất cao tiếp tục quán nhập.

Cũng như trước, một chút chân khí phẩm chất cao có thể tích hơi lớn, chiếm đầy Đan Điền thứ năm của Thư Hàng, sau đó năng lượng phẩm chất cao tiếp tục quán nhập, bắt đầu xung kích Đan Điền thứ sáu 【Long Kính Đan Điền】.

Sáu hơi thở sau, bình cảnh giữa Đan Điền thứ năm và thứ sáu đã bị đột phá!

Cơ thể Tống Thư Hàng lại khẽ chấn động, lúc này cậu đã là tu sĩ Nhị phẩm Đan Điền thứ sáu 'Long Kính Đan Điền' rồi — cao hơn cả Sở Sở cô nương một tiểu cảnh giới đấy!

Sở Sở cô nương chắc đã khóc ngất trong nhà vệ sinh rồi.

Thư Hàng vốn tưởng mình đã liên tiếp đột phá hai tiểu cảnh giới, lần này chắc phải kết thúc rồi chứ?

Nhưng rất nhanh cậu phát hiện, mình quá ngây thơ rồi.

Cũng như trên, lại là một hạt chân khí phẩm chất cao chiếm cứ Đan Điền thứ sáu của cậu, sau đó vòng đột phá mới lại bắt đầu.

Ở cảnh giới Nhị phẩm, giữa mỗi tiểu cảnh giới đều có một cửa ải bình cảnh.

Nếu ví cửa ải bình cảnh này như một bức tường đất, thì chân khí của Thư Hàng chính là cây gậy gỗ.

Trước đây muốn đột phá tiểu cảnh giới, chính là dùng gậy gỗ chọc tường đất, vốn dĩ chọc chọc rất vất vả.

Bây giờ, đột nhiên cây gậy gỗ đã được thay bằng một thanh bảo đao sắc bén như chém bùn, khi chọc vào bức tường đất thì mỗi nhát đao là một lỗ thủng.

Vài nhát đao xuống, bức tường đất liền sụp đổ.

Cứ như vậy, những bình cảnh mà phần lớn tu sĩ Nhị phẩm phải sống chết xung kích, đối với Thư Hàng lúc này, đều trở nên dễ dàng như giấy.

Lần này mất tám hơi thở, Đan Điền thứ bảy 【Long Thủ Đan Điền】 tuyên bố thất thủ... bị địch quân đột phá!

Cơ thể Tống Thư Hàng lại khẽ chấn động, đã là tu sĩ Nhị phẩm Đan Điền thứ bảy.

Hiện tại, tất cả 'Đan Điền' trong cơ thể cậu, dọc theo cột sống đi lên, Đan Điền bản nguyên cộng với bảy Đan Điền Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Kính, Long Thủ, đã liên kết thành một 'long sồ hình' (hình rồng sơ khai).

Bây giờ, chỉ còn thiếu Long Giác, 'con rồng' được liên kết bởi các Đan Điền này sẽ được kích hoạt!

Nếu Đan Điền thứ tám 【Long Giác Đan Điền】 được khai mở, lấy Đan Điền thứ nhất làm điểm xuất phát, toàn bộ chân khí của tu sĩ sẽ không ngừng quán nhập vào Đan Điền thứ tám.

Tiếp đó, chân khí sẽ không ngừng phun trào từ Đan Điền thứ tám, từ đó câu dẫn thiên địa biến hóa, chiêu dẫn Lôi kiếp.

Đó chính là Lôi kiếp Nhị phẩm!

Chỉ cần Độ kiếp thành công, cơ thể tu sĩ Nhị phẩm sẽ được tăng cường rất nhiều!

Đồng thời, chân khí trong cơ thể cũng sẽ không còn tiết lộ phun xạ từ【Long Giác Đan Điền】nữa, mà sẽ theo 'Đan Điền chi long' trở về Đan Điền bản nguyên, lúc đó chân khí sẽ hình thành một vòng tuần hoàn, hóa thành chân khí đại hà.

Khi đó, chân khí sẽ vì 'chân khí đại hà' mà lượng biến đạt đến chất biến, hóa thành hình thái thứ hai 'chân dịch'.

Đó chính là cảnh giới Tam phẩm Chiến Vương, cũng chính là cảnh giới hiện tại của Vũ Nhu Tử!

Ở cảnh giới Tam phẩm Chiến Vương, ngoài chân khí hóa dịch, tinh thần lực cũng sẽ phát sinh biến hóa, hóa ra tinh thần lực màu đồng cổ ở mi tâm.

Đồng thời, nhục thân của Tam phẩm Chiến Vương cực kỳ cường đại.【Chiến Vương Chi Khu】là đặc trưng của Tam phẩm Chiến Vương, cũng là con đường tu luyện của họ. 'Chiến Vương Chi Khu' chỉ bốn đường kinh mạch thần kỳ trải khắp toàn thân tu sĩ: mạch thứ nhất 'Tinh Huy', mạch thứ hai 'Nguyệt Âm', mạch thứ ba 'Dương Viêm', mạch thứ tư 'Không Vương' – đó chính là hình thái hoàn chỉnh của Chiến Vương Chi Khu.

Chỉ cần từng bước đả thông bốn kỳ mạch này, khi chiến đấu, tu sĩ Tam phẩm kích hoạt chúng là có thể trong nháy mắt bộc phát ra sức mạnh cường đại.

Mỗi khi khai mở thêm một mạch, liền có thể bộc phát sức mạnh càng mạnh hơn.

Sau khi tứ mạch tề khai, tu sĩ Tam phẩm dốc toàn lực bộc phát hình thái hoàn mỹ Chiến Vương Chi Khu, có thể dẫn xuống Thiên kiếp, xung kích cảnh giới Tứ phẩm Tiên Thiên tu sĩ.

Cũng chỉ đến cảnh giới 'Tu sĩ Tứ phẩm', mới được coi là độc lập một phương.

Thời thượng cổ, các môn phái cho phép đệ tử hạ sơn lịch luyện đều là cảnh giới này.

Ở cảnh giới này, tu sĩ có thể ngự kiếm, ngự đao mà đi, lấy đầu địch từ ngàn dặm xa!

Nếu Độ kiếp thất bại...

Chương 663

thì không cần phải lo lắng nữa.

Nếu Độ kiếp thất bại, thông thường là trực tiếp thân tử đạo tiêu (chết và đạo nghiệp tiêu tan), khả năng tàn tồn lại là vạn phần không có một.

Ngay cả khi tàn tồn lại, cũng sẽ giống như Tông chủ Nguyệt Đao Tông Bá Thiên Quân năm xưa, ngày đêm chịu đựng nỗi khổ của kiếp hỏa, sống không bằng chết.

Tống Thư Hàng bây giờ, một hơi xông đến Đan Điền thứ bảy【Long Thủ Đan Điền】, cách cảnh giới Độ kiếp chỉ còn một bước chân!

Thật sự là một bước chân!

Bởi vì lại có một chút năng lượng 'phẩm chất cao' lấp đầy Đan Điền thứ bảy của cậu.

Năng lượng phẩm chất cao tiếp theo, bắt đầu xung kích bình cảnh của Đan Điền cuối cùng.

Khoảnh khắc này, trong lòng Thư Hàng không những không có mừng rỡ, ngược lại còn muốn khóc!

Bởi vì một khi đã xung phá Đan Điền thứ tám【Long Giác Đan Điền】 cuối cùng, tiến thêm một bước nữa là chân khí phun trào, dẫn đến Thiên kiếp, sẽ chết người đấy!

Sau Nhị phẩm, tu sĩ mỗi khi xung kích một cảnh giới, đều phải đối mặt với Thiên kiếp.

Thiên kiếp không phải chuyện đùa, mỗi lần Thiên kiếp đối với tu sĩ đều là khảo nghiệm sinh tử.

Trong tình huống chuẩn bị không đầy đủ mà đi xung kích cảnh giới, thì đó chẳng khác nào ông lão thọ tinh ăn thuốc độc, tìm đường chết mà thôi!

Tống Thư Hàng hiện tại lại hoàn toàn không có chuẩn bị.

Nếu cậu bây giờ Độ kiếp, tỷ lệ tử vong là trên chín mươi tám phần trăm!

Trong đó một phần trăm tỷ lệ sống sót là xem những luồng năng lượng 'phẩm chất cao' này khi Độ kiếp có thể giúp cậu được không.

Một phần trăm tỷ lệ sống sót còn lại, chính là xem mặt!

Xem nhân phẩm!

Xem vận khí! "Đủ rồi!

Mau dừng lại đi!" Tống Thư Hàng gào thét trong lòng. "Ít nhất cũng phải cho mình chuẩn bị một chút chứ, mình bây giờ trên người không có một món pháp bảo nào chuyên dùng để Độ kiếp, đan dược dự trữ cũng không đủ.

Quan trọng hơn là, Linh Thú Tinh cần thiết cho《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》của mình còn chưa ăn hết mà.

Mình mới ăn có mười loại Linh Thú Tinh thôi!

Mình phải hoàn thành cái 'tiên thiên chân khí' đó, nếu không một khi tiến vào cảnh giới Tam phẩm, thì công sức trước đó đều đổ sông đổ biển hết sao!

Hơn nữa, mình còn phải đợi Bạch tiền bối từ di tích ra nữa, bởi vì《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》không phải là toàn bộ công pháp, vẫn đang chờ Bạch tiền bối lấy được toàn bộ thần công từ người tên áo đen đó." "Vậy nên...

đừng tiếp tục nữa, dừng lại đi!" Nhưng việc truyền tải 'năng lượng' lại không chịu sự khống chế của Tống Thư Hàng.

Cậu có sốt ruột đến mấy thì cũng...

Ơ?

Có tác dụng rồi!

Dường như cảm ứng được tâm tình kháng cự mãnh liệt của Tống Thư Hàng... liên kết giữa Linh Quỷ và cậu đã đứt!

Liên kết vừa đứt, liền không còn năng lượng phẩm chất cao quán đến nữa.

Cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng dừng lại ở cực hạn Đan Điền thứ bảy 【Long Thủ Đan Điền】.

Chỉ cần có một chút trợ lực nhỏ nữa, cậu sẽ lập tức xông phá đến Đan Điền thứ tám! "Tốt quá rồi, tốt quá rồi." Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng cảm động đến muốn khóc.

Còn chưa đợi Tống Thư Hàng cảm động xong, trong hư không, một luồng năng lượng phẩm chất cao cuối cùng đã rót vào cơ thể cậu — đó là năng lượng được truyền đến ngay khoảnh khắc trước khi liên kết giữa cậu và Linh Quỷ bị cắt đứt.

Tống Thư Hàng trong lòng đại cấp: "Không được mà, một khi chút năng lượng này đi vào, mình sẽ trực tiếp đột phá đến Đan Điền thứ tám mất!" Có lẽ là cảm ứng được hoạt động tâm lý mãnh liệt của cậu, luồng năng lượng phẩm chất cao cuối cùng đó đã không xông vào Đan Điền của cậu, mà thay vào đó là rót vào mi tâm của cậu...

Mi tâm là nơi tinh thần lực ngụ tại.

Đối với Tống Thư Hàng, một chuyện đáng sợ đã xảy ra, tinh thần lực màu đồng cổ ở mi tâm của cậu, càng lúc càng trở nên đậm đặc, có dấu hiệu chuyển sang màu bạc!

Điều này có nghĩa là tinh thần lực của cậu lại tăng cường thêm một đoạn lớn!

Mắt Tống Thư Hàng ướt đẫm, cậu vừa khó khăn lắm mới nâng thể chất lên đến trình độ đỉnh phong Nhị phẩm, làm giảm bớt cảm giác đau nhức do tinh thần lực ở mi tâm gây ra.

Bây giờ, tinh thần lực lại tăng cường mạnh mẽ.

Cậu chỉ cảm thấy đầu mình sắp nổ tung.

Khoảng mỗi mười hơi thở, tinh thần lực lại chấn động, cậu lại cảm thấy có người cầm búa tạ đập vào đầu mình vậy. "Đùng đùng đùng", đầu óc đặc biệt đau.

Cũng không biết đợi đến khi cậu thăng cấp cảnh giới Tam phẩm, thể chất có thể theo kịp tinh thần lực không nữa?

Nhưng dù sao thì mọi thứ cũng đã kết thúc rồi.

Tống Thư Hàng thở ra một hơi trọc khí, thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Tiếp theo... cậu phải cố gắng hết sức để khống chế cảnh giới của mình.

Ít nhất là trước khi Độ kiếp, phải ăn hết toàn bộ ba mươi ba loại Linh Thú Tinh, để 'tiên thiên chân khí sồ hình' trong cơ thể đại viên mãn, lột xác thành 'ngụy tiên thiên chân khí' hoàn mỹ.

Sau đó, tốt nhất là nên đợi Bạch Tôn Giả trở về rồi mới Độ kiếp.

Tống Thư Hàng trầm tư, lập kế hoạch cho tương lai của mình.

Lúc này... cửa phòng Tống Thư Hàng bị đẩy ra.

Ngư Kiều Kiều giữ nguyên dáng vẻ của mẹ cô, xông vào phòng. "Thư Hàng, nhận được tin tức rồi này.

Ở Đông Hải có một tiểu yêu ngư nhân, khi còn ở rất xa đã phát hiện trên mặt biển có hai tồn tại siêu cấp đáng sợ đứng đó.

Một người là nam tử ăn mặc như thư sinh, còn một người lại là một đoàn sữa phát sáng...

Rất có thể chính là vị đại năng chiếm giữ Linh Quỷ của cậu mà cậu muốn tìm." Ngư Kiều Kiều hưng phấn nói.

Ngay sau đó, Ngư Kiều Kiều đột nhiên dừng bước, trợn tròn mắt nhìn Thư Hàng.

Hai hơi thở sau, cô chỉ tay vào Tống Thư Hàng: "Trời đất quỷ thần ơi, cậu bị làm sao thế này?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng tấn công cậu à?" Ngư Kiều Kiều cũng lập tức nghĩ đến khả năng đó.

Thật là quá khoa trương!

Ngư Kiều Kiều dẫn 'Thiên Nhai Tử đạo trưởng' vào căn phòng sâu nhất trong biệt thự...

Sau đó, cô lại tranh thủ đi ăn chút linh thực, rồi lên mạng.

Trong quá trình lên mạng, cô nhận được tin tức từ Đông Hải, liền chạy đến phòng Tống Thư Hàng để báo tin cho cậu.

Nhưng vừa vào, cô liền phát hiện Tống Thư Hàng trước đó còn vừa mới đột phá Đan Điền thứ tư Nhị phẩm không lâu, bây giờ lại đã ở cảnh giới sắp đột phá Đan Điền thứ tám 【Long Giác Đan Điền】, hơn nữa còn là loại có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Tốc độ đột phá như thần!

Tu sĩ đột phá cảnh giới từ khi nào lại trở nên dễ dàng như vậy?

Ngư Kiều Kiều nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có thể nghĩ đến một khả năng: chẳng lẽ trong lúc cô ăn linh thực lên mạng, đạo trưởng 'cuồng truyền công' Thiên Nhai Tử đã lén lút lẻn vào phòng Thư Hàng, tấn công cậu, cưỡng ép truyền công cho cậu?!

Cũng chỉ có khả năng này, mới có thể giải thích được công lực của Tống Thư Hàng đột nhiên tăng vọt!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, cười khổ với Kiều Kiều.

Cậu vừa chuẩn bị mở miệng nói chuyện, tinh thần lực đã có dấu hiệu chuyển sang màu bạc ở mi tâm khẽ lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thư Hàng cảm thấy có một cây búa đang gõ vào đầu cậu, hơn nữa còn là loại búa tạ lớn. "Đùng" một tiếng, như thể vỏ não sắp nứt ra.

Thư Hàng đau đến nhe răng, trải qua một hồi vật vã, thể chất lại trở thành một vấn đề lớn.

Chẳng lẽ thật sự phải mời tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' ra tay, giúp phong ấn tinh thần lực sao?

Nhưng hiện tại, cậu lại không muốn dễ dàng lộ diện trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', vạn nhất lại bị Lưu Huỳnh Tiên Tử cố chấp nhìn thấy nhật ký trò chuyện của cậu, phát hiện cậu vẫn còn ở Trái Đất, sau đó lại vạn dặm xa xôi chạy đến, một pháp thuật xích lực đưa cậu vào không gian thì phải làm sao?

Cậu bây giờ đang có việc gấp, không có thời gian ở trong không gian mà vật lộn đâu. "Cậu sao thế?" Ngư Kiều Kiều thấy Thư Hàng vẻ mặt đau khổ, lo lắng hỏi. "Không sao, chỉ là một hơi đề thăng mấy tiểu cảnh giới, hơi có chút di chứng.

Thuộc loại 'phiền não hạnh phúc' đó mà." Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Ngư Kiều Kiều hỏi: "Là Thiên Nhai Tử đạo trưởng cưỡng ép truyền công cho cậu sao?" "Không phải Thiên Nhai Tử đạo trưởng."

Tống Thư Hàng đáp: "Là bên Linh Quỷ của mình lại xảy ra chút ngoài ý muốn.

Nhờ phúc của Linh Quỷ và vị đại năng kia, mình một hơi đột phá từ Đan Điền thứ tư đến Đan Điền thứ bảy, cách Đan Điền cuối cùng cũng chỉ còn một sợi tơ.

Hí~~ nhưng di chứng cũng không nhỏ đâu~" Trốn tránh mãi, Thư Hàng cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi kiếp nạn 'bị truyền công' này.

Ngư Kiều Kiều lập tức đoán ra đại khái, cô biết Linh Quỷ của Tống Thư Hàng bị một đại năng đáng sợ cường chiếm đi, là vị đại năng kia cách Linh Quỷ truyền công cho Thư Hàng sao? "Đúng rồi, Kiều Kiều, cậu vừa nói đã tìm thấy tung tích Linh Quỷ của mình rồi sao?

Ở vị trí nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đợi chút." Ngư Kiều Kiều mở laptop ra, kéo một bản đồ Đông Hải, sau đó chỉ vào một chấm đỏ nhỏ trên đó nói: "Chính là ở đây.

Mình vừa nhận được tin tức, ở Đông Hải có một tiểu yêu ngư nhân, khi còn ở rất xa đã phát hiện hai tồn tại khủng bố.

Một người là nam tử ăn mặc như thư sinh, còn một người là sứa phát sáng.

Rất có thể đó là Linh Quỷ của cậu!" "Sứa phát sáng?" Nhắc đến cái này, Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến trải nghiệm của mình ở 'thành thời gian' Bích Thủy Các.

Vì 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' của Bạch Tôn Giả, lúc đó cậu từng bay đến một thông đạo được một con sứa phát sáng bảo vệ.

Chương 664

Ở đó, cậu bị xúc tu của một con sứa phát sáng quấn lấy, cuối cùng hôn mê.

Sau đó, cậu đã có được 'Giám định bí pháp' khiến cậu thường xuyên đổ máu đó.

Con sứa phát sáng xuất hiện ở Đông Hải này, liệu có phải là con ở Bích Thủy Các không?

Nếu là vậy, vị đại năng cường chiếm Linh Quỷ của cậu, liệu có liên quan đến Bích Thủy Các không?

Khoan đã!

Cậu vừa rồi sở dĩ thăng cấp điên cuồng, là vì vị đại năng cường chiếm Linh Quỷ của cậu đang ở trạng thái 'bạo phát năng lượng', dường như muốn toàn lực chiến đấu.

Chẳng lẽ, vị đại năng cường chiếm Linh Quỷ của cậu muốn đại chiến với con sứa phát sáng kia sao?

Tống Thư Hàng trong một khoảnh khắc suy nghĩ vạn phần: "Kiều Kiều, hiện tại hai vị này còn ở Đông Hải không?

Họ đang chiến đấu à?" "Chiến đấu?

Không có.

Tiểu yêu ngư nhân kia tuy ở rất xa, nhưng nó thấy hai tồn tại cường đại đó rất ôn hòa với nhau, chỉ đơn thuần nói chuyện vài câu, sau đó thì rời đi." Ngư Kiều Kiều đáp.

Nếu hai tồn tại đáng sợ đó mà xảy ra chiến đấu, thì con tiểu yêu ngư nhân đáng thương kia rất khó sống sót, dư chấn của trận chiến giữa các siêu cấp đại năng cũng đủ để con tiểu yêu đó chết mấy lần rồi. "Không có chiến đấu giữa họ và sứa phát sáng, vậy vị đại năng cường chiếm Linh Quỷ của mình lại muốn quyết đấu với ai đây?" Tống Thư Hàng nhíu mày.

Cậu thử liên hệ lại với Linh Quỷ của mình, nhưng lúc này liên kết giữa cậu và Linh Quỷ lại một lần nữa bị phong tỏa, hoàn toàn không cảm ứng được gì.

Trong lúc suy tư, tinh thần lực trên trán cậu lại tăng vọt, cảm giác đau đớn như bị búa tạ đập xuống truyền đến, Thư Hàng thầm nghiến răng: "Kiều Kiều, sau đó con sứa phát sáng và Linh Quỷ của mình lại đi đâu?

Có tin tức gì không?" Ngư Kiều Kiều: "Nam tử ăn mặc như thư sinh kia sau khi nói chuyện vài câu với sứa phát sáng, đột nhiên biến mất.

Sau đó con sứa phát sáng kia cũng biến mất, không tìm thấy tung tích." "Vậy họ còn ở Đông Hải không?" Tống Thư Hàng khổ não nói, loại tồn tại cường đại này, thần long thấy đầu không thấy đuôi, muốn tìm được họ rất khó. "Không thể xác định được, mình sẽ giúp cậu tiếp tục chú ý.

Nếu còn có thể nhìn thấy họ ở vị trí nào đó ở Đông Hải, thì có thể xác định họ vẫn còn lang thang ở Đông Hải.

Đến lúc đó, chúng ta có thể đến Đông Hải tìm kiếm họ." Ngư Kiều Kiều đáp. "Cảm ơn cậu, Kiều Kiều." Tống Thư Hàng nói.

Lần này, nhờ có Ngư Kiều Kiều giúp đỡ, nếu không ở Đông Hải mênh mông, cậu căn bản không biết bắt đầu tìm từ đâu. "Không có gì, chúng ta là bạn mà." Ngư Kiều Kiều cười nói.

Một bên khác, trong không gian.

Đồng Quái Tiên Sư lại hóa trang thành Lệ Chi Tiên Tử, lơ lửng trong không gian. "Mình bây giờ chắc an toàn rồi chứ?" Đồng Quái Tiên Sư thầm nghĩ. 'Mai phục bố trí trong không gian' mà Bắc Hà Tán Nhân nói trong nhóm chat đã không xuất hiện, Tiên Sư cảm thấy mình chắc đã thoát khỏi vòng vây. "Chậc chậc, muốn bắt được ta Đồng Quái, các ngươi còn non lắm." Đồng Quái Tiên Sư đắc ý dương dương.

Hắn định trước tiên đến Mặt Trăng một chuyến, tìm một nơi định cư.

Sau đó điều chỉnh trạng thái của mình – hắn phải chuẩn bị chiến đấu, chuẩn bị đêm trăng tròn, Tử Cấm Chi Điên, đánh chết Bắc Hà Tán Nhân.

Một Bắc Hà nhỏ nhoi mà cũng muốn quyết đấu với hắn, thật sự là không biết chữ 'chết' viết thế nào!

Keke, bởi vì hắn Đồng Quái Tiên Sư, nửa năm trước đã thành công đột phá cảnh giới rồi.

Hiện tại hắn, đã là Đồng Quái Chân Quân rồi a!

Phải giữ thái độ khiêm tốn, trước khi hành hung Bắc Hà một trận, hắn phải khiêm tốn.

Đồng Quái Tiên Sư đã bắt đầu tưởng tượng, đến khi đêm trăng tròn, Tử Cấm Chi Điên.

Khi Bắc Hà Tán Nhân tràn đầy tự tin, muốn đánh với hắn một trận, thậm chí mượn cơ hội xung kích 'Lục phẩm Chân Quân' cảnh giới, thì hắn Đồng Quái Tiên Sư, sẽ xuất hiện một cách chói lọi, và phô bày cảnh giới Chân Quân của mình.

Khi đó, Bắc Hà Tán Nhân nhỏ bé kia sẽ lộ ra vẻ mặt như thế nào nhỉ?

Thật là đáng mong chờ a. "Ta nhất định sẽ đánh ngươi đến mức tè ra quần, Bắc Hà!" Đồng Quái Tiên Sư tràn đầy tự tin.

Chuẩn bị chiến đấu, chuẩn bị chiến đấu.

Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực; huống chi Bắc Hà Tán Nhân đâu phải là thỏ, dù sao cũng là một con sói hung ác.

Ngay khi đang suy nghĩ như vậy, đột nhiên, Đồng Quái Tiên Sư nhíu mày.

Hắn nhìn thấy ở đằng xa, có một bóng dáng quen thuộc.

Đúng vậy, là một bóng dáng.

Đó là Đậu Đậu đáng yêu, đang nhảy nhót trên một thiên thạch.

Trong Tu Chân giới, số lượng Đại Yêu Đậu Đậu không nhiều. "Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân." Đồng Quái Tiên Sư lập tức nhận ra con Đậu Đậu này.

Tại sao Đậu Đậu lại xuất hiện ở đây?

Hơn nữa nhìn dáng vẻ của Đậu Đậu, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó trong không gian?

Khoan đã, tìm kiếm thứ gì?

Đồng Quái Tiên Sư trong lòng giật mình.

Chẳng lẽ...

đây chính là một trong những cái bẫy mà Bắc Hà Tán Nhân đã bố trí sao?

Dù sao hễ nghĩ đến chó, tự nhiên sẽ nghĩ đến việc 'truy tung'.

Bắc Hà Tán Nhân thật sự đã giăng thiên la địa võng trong vũ trụ, chờ hắn tự chui đầu vào lưới sao?

Nhưng mà, rõ ràng hắn đã thoát khỏi 'tên lửa xích lực' của Lưu

Huỳnh Tiên Tử, sau đó tùy cơ tìm một hướng trong không gian mà tiến về phía trước, vậy mà vẫn bị Bắc Hà Tán Nhân đoán trúng sao?

Bắc Hà Tán Nhân hiểu hắn đến mức đó à? "Nếu đây thật sự là mai phục của Bắc Hà, mình phải làm sao đây?

Có nên nghênh đón Đậu Đậu không?" Đồng Quái Tiên Sư thầm nghĩ.

Hiện tại hắn đang là hình dạng của Lệ Chi Tiên Tử, cho dù bị Đậu Đậu phát hiện, cũng không vấn đề gì chứ?

Tuy Lệ Chi Tiên Tử đang ở Nam Cực chơi tự sướng với chim cánh cụt, nhưng cũng đã qua một ngày rồi, xuất hiện trong không gian cũng là chuyện bình thường mà?

Đồng Quái Tiên Sư tin tưởng thuật dịch dung của mình, sẽ không có sơ hở đâu!

Lúc này Đậu Đậu vẫn chưa phát hiện tung tích Đồng Quái Tiên Sư.

Đậu Đậu chỉ là Đại Yêu cấp bậc Tứ phẩm, nếu ở trên Trái Đất, có lẽ còn có thể nhờ khứu giác nhạy bén mà phát hiện Đồng Quái Tiên Sư.

Nhưng đây là không gian, năng lực trinh sát của nó đã phế đi phần lớn.

Thêm vào đó, Đậu Đậu vốn dĩ không tìm kiếm Đồng Quái Tiên Sư, nó đang tìm kiếm khí tức của 'Tống Thư Hàng'.

Để trốn tránh số phận 'gả chồng', Đậu Đậu lại một lần nữa lén lút bỏ nhà ra đi.

Và nó đã thành công đi vào không gian.

Khi bỏ trốn, nó không mang theo bất kỳ thiết bị liên lạc nào, để ngăn Hoàng Sơn Chân Quân định vị nó.

Cũng chính vì thế, nó không biết việc Tống Thư Hàng đã trở về Trái Đất.

Nó cứ tưởng Thư Hàng vẫn còn ở trong không gian, nên sau khi tiến vào không gian, nó bắt đầu tìm kiếm khí tức của Thư Hàng, chuẩn bị nương tựa Tống Thư Hàng.

Hoàng Sơn Chân Quân đáng sợ quá, lại muốn 'gả' nó đi.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là ở chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu vui vẻ hơn — chỉ là thỉnh thoảng, nó sẽ oán trách 'đồ ngốc Hoàng Sơn' vẫn chưa tìm nó về nhà.

Nhưng lần này, nó tuyệt đối sẽ không tin 'đồ ngốc Hoàng Sơn', trừ phi đối phương không còn quyết định 'gả' nó đi nữa.

Đậu Đậu đã tìm kiếm trong không gian hai ngày rồi, vận khí của nó không tệ, rất nhanh nó đã dùng pháp thuật truy tung, định vị được khí tức còn sót lại của Tống Thư Hàng trong không gian.

Lúc này nó đang theo khí tức của Thư Hàng mà tiến thẳng về phía trước.

Phía sau Đậu Đậu, Đồng Quái Tiên Sư giữ nguyên dáng vẻ Lệ Chi Tiên Tử, lẳng lặng theo sau Đậu Đậu.

Ban đầu hắn cứ nghĩ Đậu Đậu đang tìm hắn.

Nhưng sau đó, khi hắn chuẩn bị nghênh đón Đậu Đậu, lại đột nhiên phát hiện thứ Đậu Đậu đang tìm không phải là hắn.

Vậy Đậu Đậu đang tìm thứ gì?

Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên rất tò mò, liền xa xa theo sau Đậu Đậu.

Cứ như vậy, một người một chó đi càng lúc càng xa trong không gian.

Cũng không biết đã qua bao lâu, cuối cùng...

Đậu Đậu dừng bước.

Nó đã tìm thấy mục tiêu.

Nó ngẩng đầu lên, nhìn về phía không xa phía trước, ở đó có một khối thiên thạch, trên đó có một tòa cung điện, được trận pháp bảo vệ, chỉ có tu sĩ mới có thể nhìn thấy nó. "Không sai rồi, chính là ở đây!" Đậu Đậu hưng phấn nói, khí tức của Tống Thư Hàng chính là đã tiến vào trong tòa cung điện này.

Thế là, Đậu Đậu phóng nhanh chân, chạy về phía tòa cung điện này.

Vừa nhìn đã thấy đây là một nơi xa hoa, khẳng định là đặc biệt vui.

Lát nữa Thư Hàng nhìn thấy nó, có vui không nhỉ?

Dù sao nó là một con Đậu Đậu nhỏ đáng yêu đến vậy mà. "Bộp"~ Đậu Đậu chen vào lớp bảo vệ của cung điện, đáp xuống cửa cung điện. "Có không khí, có thể hô hấp, còn có trọng lực, gâu gâu." Đậu Đậu hưng phấn giẫm giẫm mặt đất, sau đó bò lên cửa cung điện, khẽ đập: "Có ai ở đó không?

Gâu gâu, tôi tìm Tống Thư Hàng, có ai ở đó không?" Ở phía xa xa sau lưng, Đồng Quái Tiên Sư nhìn tòa cung điện kia, khẽ nhíu mày — luôn cảm thấy hình như đã từng thấy tòa cung điện này ở đâu đó rồi?

Chương 665

Lắc đầu sau đó, Đồng Quái Tiên Sư chậm rãi lùi lại.

Đậu Đậu tiến vào không gian chỉ để tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu, thật là đáng tiếc mà...

Đậu Đậu định sẵn sẽ không tìm được Tống Thư Hàng tiểu hữu đâu.

Bởi vì, Tống Thư Hàng tiểu hữu đã về Trái Đất rồi!

Vốn dĩ Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể lại một lần nữa bị đưa vào vũ trụ, nhưng bản Tiên Sư đã dịch dung thành hình dạng của cậu ta, thay cậu ta bị đưa vào vũ trụ rồi!

Vì vậy, Đậu Đậu ngươi có kêu khản cả cổ họng cũng sẽ không có ai đáp lại ngươi đâu.

Khóe miệng Đồng Quái Tiên Sư lộ ra nụ cười mãn ý — xong việc phủi áo đi, công thành danh toại rồi!

Không cần cảm ơn hắn, hắn chính là một người tốt như vậy đó.

Ngay khi Đồng Quái chuẩn bị xoay người rời đi, đột nhiên, cánh cửa cung điện đã mở ra.

Một cô gái thanh tú mở cửa lớn, nàng mặc một bộ váy dài màu tím nhạt, mái tóc dài màu nâu được tết bím cẩn thận, mái tóc mái dài lòa xòa, che khuất đôi mắt nàng một cách mơ hồ.

Trong tay cô gái ôm một cuốn sách dày cộp, vừa nhìn thấy nàng liền cảm thấy khí tức văn học tràn ngập. "Chào ngươi, ngươi tìm Tống Thư Hàng sao?" Thiếu nữ văn học cúi đầu nhìn Đậu Đậu, ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Đậu Đậu, trên tay nàng có một đôi găng tay rất đẹp. "Đúng vậy, ta là bạn tốt của Tống Thư

Hàng, Đậu Đậu, ta đến tìm cậu ấy chơi." Đậu Đậu bày ra vẻ đáng yêu. "Chào mừng ngươi đến chơi, nhưng mà...

Tống Thư Hàng cậu ấy đã về Trái Đất rồi." Thiếu nữ văn học nhẹ nhàng đáp.

Khi đang nói chuyện, nàng đột nhiên tâm có cảm ứng, ánh mắt lướt về phía xa.

Nơi đó, chính là chỗ Đồng Quái Tiên Sư đang ẩn mình.

Thiếu nữ văn học chăm chú nhìn vào vị trí Đồng Quái Tiên Sư đang ở, ánh mắt nàng xuyên thấu sự ẩn nấp của Tiên Sư, trực tiếp nhìn thấy cơ thể hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, nước mắt trong mắt thiếu nữ đột nhiên tuôn trào, đôi mắt nàng trở nên đỏ hoe, không ngừng nức nở.

Nàng càng khóc càng đau lòng, cả người đặc biệt kích động.

Đồng Quái Tiên Sư không hiểu chuyện gì đang xảy ra, ánh mắt hắn lờ mờ đối diện với thiếu nữ văn học kia một cái, đối phương đột nhiên lại khóc nức nở, khóc đến mức hắn toàn thân không tự nhiên.

Mình chọc giận nàng rồi sao?

Nhưng mình chỉ trốn trong bóng tối, liếc nhìn nàng một cái thôi mà!

Liếc một cái cũng sai sao?

Lúc này, Đậu Đậu cũng quay đầu lại, nhìn theo ánh mắt của Diệp Tư tiên tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó liền nhìn thấy 【Lệ Chi Tiên Tử】 đang ẩn mình trong bóng tối. "Lệ Chi Tiên Tử?

Người sao lại ở đây?" Đậu Đậu kinh ngạc reo lên.

Lệ Chi Tiên Tử đối với Đậu Đậu mà nói, chính là một chỗ dựa vững chắc.

Mỗi lần nó chịu 'uất ức' từ Hoàng Sơn Chân Quân, nó liền có thể chạy đến chỗ Lệ Chi Tiên Tử cầu an ủi.

Có khi, nó còn có thể mượn oai hùm của Lệ Chi Tiên Tử, đi gây chút rắc rối cho đồ ngốc Hoàng Sơn.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy Lệ Chi Tiên Tử, Đậu Đậu vui mừng nhảy một cái, từ cửa Bích Thủy Các xông ra, nhảy vào lòng 【Lệ Chi Tiên Tử】, vui vẻ gọi.

Đậu Đậu hoàn toàn không thể nhận ra thật giả của 'Lệ Chi Tiên Tử' trước mắt.

Đây chính là chỗ mạnh mẽ của Đồng Quái Tiên Sư.

Dưới thuật dịch dung của hắn, ngay cả Đậu Đậu quen thuộc với Lệ Chi Tiên Tử cũng không thể từ ngoại hình mà phân biệt được 'Lệ Chi Tiên Tử' thật giả — trừ phi Đậu Đậu và 'Lệ Chi Tiên Tử' này ở chung một thời gian, suy đoán từ một số manh mối nhỏ. "Lệ Chi Tiên Tử, người có biết không?

Gần đây đồ ngốc Hoàng Sơn phát điên rồi, hắn ta lại đang tổ chức hôn lễ cho ta.

Hôn lễ thì cũng thôi đi, nhưng hắn lại muốn 'gả' ta đi." Đậu Đậu chui vào lòng 'Lệ Chi Tiên Tử', một trận nhốn nháo cọ cọ, bắt đầu truyền âm bí mật cho Tiên Tử, kể lể nỗi khổ gần đây của mình. 'Lệ Chi Tiên Tử' mỉm cười xoa đầu Đậu Đậu, cũng nhẹ nhàng truyền âm bí mật đáp: "Ngươi lại làm chuyện gì chọc Hoàng Sơn tiền bối tức giận rồi sao?" Giọng nói hoàn mỹ, ngữ khí hoàn mỹ, động tác với Đậu Đậu hoàn mỹ — đây chính là Lệ Chi Tiên Tử thật! "Đâu có." Đậu Đậu có chút chột dạ — lần trước trên 'Giải Đấu Lớn Cầm Tay Kéo Rác' phát bài hát của đồ ngốc Hoàng Sơn, hình như thật sự đã chọc giận đồ ngốc Hoàng Sơn rồi.

Nó lại cọ cọ loạn xạ trong lòng Lệ Chi Tiên Tử: "Ta không biết đâu, dù sao Lệ Chi Tiên Tử người nhất định phải làm chủ cho ta đó.

Đồ ngốc Hoàng Sơn cũng không biết muốn 'gả' ta đi bằng cách nào...

Ta bây giờ đặc biệt sợ một chuyện, sợ hắn biến tính ta, sau đó 'gả' ta đi." 'Lệ Chi Tiên Tử' nhẹ nhàng xoa Đậu Đậu: "Biến tính?

Hoàng Sơn tiền bối quá đáng rồi." "Chậc chậc, biến tính rồi gả Đậu Đậu đi, ta chỉ muốn nói, Hoàng Sơn Chân Quân làm hay lắm!" Đây là suy nghĩ trong lòng Đồng Quái Tiên Sư. "Đúng vậy, quá đáng lắm.

Đợi chúng ta về Trái Đất rồi, Tiên Tử nhất định phải dạy dỗ đồ ngốc Hoàng Sơn một trận ra trò, nhất định phải bảo hắn thu hồi ý định 'gả' ta đi!

Ta không muốn biến thành vợ người khác đâu." Đậu Đậu lớn tiếng nói. "Cứ giao cho ta, yên tâm đi." 'Lệ Chi Tiên Tử' xinh đẹp khẽ mỉm cười nói. "Đúng vậy, cứ giao cho bản Tiên Sư!

Đậu Đậu ngươi cứ yên tâm trở về Trái Đất đi.

Đến lúc đó, dưới sự giúp đỡ của bản Tiên Sư, nhất định sẽ khiến ngươi có một hôn lễ suốt đời khó quên." Đồng Quái Tiên Sư cười lớn trong lòng.

Nói xong, hắn ôm Đậu Đậu, lại một lần nữa nhìn về phía cửa Bích Thủy Các, cô thiếu nữ vẫn còn đang khóc rất thương tâm kia.

Đồng Quái Tiên Sư hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Không phải chỉ lén nhìn nàng một cái thôi sao, mà đã khóc thành ra thế này rồi? "Ngươi nhìn gì mà khóc" phiên bản?

Sau khi thở dài một tiếng, hắn cứng đầu cứng cổ, ôm Đậu Đậu đi đến cửa đại điện Bích Thủy Các. "Tiên tử muội muội này, sao ngươi đột nhiên lại khóc thương tâm đến vậy?" Đồng Quái Tiên Sư hỏi. "Huhu...

Không biết tại sao, ta nhìn thấy tỷ tỷ người thì cảm thấy thật vui sướng.

Huhu...

Vì quá vui sướng, nên không kìm được mà khóc òa lên." Thiếu nữ văn học vừa lau nước mắt, vừa tự giới thiệu: "Chào tỷ tỷ, ta là Diệp Tư." "Ta là Lệ Chi." Đồng Quái Tiên Sư bình tĩnh nói.

Nhìn thấy 'ta' thì vui sướng?

Hắn chưa từng gặp nữ tu sĩ tên 'Diệp Tư' này.

Cũng có nghĩa là, đối phương nhìn thấy hình dạng 'Lệ Chi Tiên Tử' mà hắn đang dịch dung, sau đó liền vui sướng mà khóc lên sao?

Vậy thì, đối phương và Lệ Chi Tiên Tử có quan hệ gì sao? "Chào Lệ Chi tỷ tỷ...

Đừng lo cho ta, ta khóc thêm một lát là sẽ ổn thôi...

Huhu, đây cũng là do công pháp của ta...

Không liên quan đến người, huhu, xin đừng để ý." Diệp Tư vừa lau nước mắt, vừa cố gắng kiềm chế tiếng nức nở của mình.

Khoảng hơn mười phút sau, Diệp Tư cuối cùng cũng ngừng nức nở.

Chỉ là thỉnh thoảng vẫn còn sụt sịt một cái. "Phụ nữ quả nhiên đều được làm từ nước, nữ tu sĩ lại càng được làm từ biển cả." Đồng Quái Tiên Sư thầm nghĩ, này cũng quá sức khóc rồi, khóc một cái là mười mấy phút, nước mắt không ngừng chảy ra.

Cái này mà gom lại cũng đủ lấp đầy một chai nước 2 lít.

Mãi mới dừng được tiếng khóc nức nở, Diệp Tư tiên tử cẩn thận đưa tay ra, kéo kéo ống tay áo 'Lệ Chi Tiên Tử', cẩn thận cảm ứng khí tức trên người nàng.

Trong sâu thẳm ký ức của nàng, dường như có một đoạn ký ức kỳ lạ.

Đoạn ký ức đó có liên quan đến hình dáng 'Lệ Chi Tiên Tử' và khí tức của nàng.

Thật thân thiết, cứ như là khí tức của mẫu thân vậy.

Nàng là đứa trẻ được Bích Thủy Các nhận nuôi từ nhỏ, đối với nàng, sư phụ và Sở các chủ giống như mẫu thân vậy.

Nhưng hiện tại, từ vị tiên tử tên 'Lệ Chi' này, nàng cũng cảm nhận được sự thân thiết.

Cảm giác thân thiết này mạnh mẽ đến vậy. "Mẫu thân..." Diệp Tư dùng giọng nói cực kỳ nhỏ nhẹ gọi. "Cái gì?" Đồng Quái Tiên Sư nghi hoặc hỏi. "Không có gì không có gì, ta chỉ đang tự nói chuyện một mình thôi." Diệp Tư liên tục xua tay nói, nàng vừa nãy chỉ vì cảm giác thân thiết mãnh liệt kia xung kích, nên không kìm được mà gọi thành tiếng.

Trong lòng nàng hiểu rõ, đối phương chắc chắn không phải mẫu thân của nàng.

Trong lòng Đồng Quái Tiên Sư lúc này đã có vạn con ngựa chạy băng băng trong đầu.

Diệp Tư tuy gọi rất khẽ, rất khẽ, nhưng Đồng Quái hắn là tu vi Lục phẩm Chân Quân a, lập tức đã nghe rõ nàng đang nói gì rồi.

Sở dĩ lại hỏi lại một tiếng, không phải là không nghe rõ, chỉ là vì không dám tin — Mẫu thân?

Nữ tu sĩ tên Diệp Tư này, đang gọi Lệ Chi Tiên Tử là 'mẫu thân' sao?

Lệ Chi Tiên Tử có con gái từ khi nào?

Lại còn lớn như vậy rồi sao?

Nếu tin tức này mà bị lộ ra, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' sẽ có bao nhiêu đạo hữu bi thống đến cực độ đây?

Khoan đã, khoan đã, diễn biến kịch tính này không đúng. "Chắc không phải quan hệ mẹ con đâu, có lẽ là vị Diệp Tư tiên tử này từ trên người Lệ Chi Tiên Tử cảm nhận được cảm giác giống như mẫu thân, nên vô thức gọi ra như vậy thôi?" Đồng Quái Tiên Sư trong lòng suy đoán.

Lúc này, Diệp Tư tiên tử nhiệt tình dẫn dắt 'Lệ Chi Tiên Tử' và Đậu Đậu, mời họ vào Bích Thủy Các làm khách.

Chương 666

Bích Thủy Các đã rất lâu không náo nhiệt như vậy, liên tiếp xuất hiện khách nhân.

Vì Diệp Tư tiên tử rất nhiệt tình, Đồng Quái Tiên Sư và Đậu Đậu cũng không tiện từ chối, đành phải theo nàng tiến vào trong đại điện này. "Có lẽ đây là một nơi tốt, mình có thể ẩn náu ở đây, cho đến khi quyết chiến với Bắc Hà!" Đồng Quái Tiên Sư khi theo sau Diệp Tư, trong lòng suy nghĩ vạn phần.

Khu vực Giang Nam, biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Cao mỗ mỗ cuối cùng cũng tỉnh dậy sau cơn say bí tỉ, hắn gãi đầu, sau đó lấy ra 'kịch bản' kia — đã đến lúc kể cho Thư Hàng nghe về kịch bản của mình rồi.

Cao mỗ mỗ tối qua uống được một nửa thì đi gõ chữ rồi.

Vì vậy, tương đối mà nói, hắn là người uống ít nhất trong số mọi người, cộng thêm tửu lượng không tệ, nên cũng tỉnh dậy sớm hơn.

Sau khi tỉnh táo, hắn cầm bản nháp kịch bản, bắt đầu tìm kiếm Tống Thư Hàng.

Hắn đã nóng lòng muốn Thư Hàng xem cái kịch bản 'thú vị' này.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang cùng Ngư Kiều Kiều 'huyễn hóa thành trạng thái mẹ', trên ban công biệt thự, trò chuyện về những điều cần chú ý khi 【Độ kiếp】.

Thư Hàng hiện tại đã là cảnh giới Đan Điền thứ bảy Nhị phẩm 【Long Thủ Đan Điền】, khoảng cách đến Độ kiếp đã rất gần, lúc này cậu phải tìm hiểu thêm nhiều thông tin về Độ kiếp.

Lúc này trong lòng cậu có một cảm giác: tu sĩ tu luyện kỳ thực cũng giống như đi học vậy.

Tu luyện giống như việc học tập hàng ngày, là thời gian để phong phú kiến thức của mình, nâng cao thực lực của mình.

Sau đó, Độ kiếp của mỗi đại cảnh giới chính là các bài kiểm tra kiểu 'thi giữa kỳ' hoặc 'thi đại học'.

Để Độ kiếp, các tu sĩ phải khổ cực tu luyện, còn cần phải liều mạng chuẩn bị.

Cậu hiện tại có cảm giác giống như hồi sắp 'thi đại học' năm đó.

Ngư Kiều Kiều kể lại cho Tống Thư Hàng cảnh tượng và kinh nghiệm khi mình Độ kiếp 'Thiên Động Nhị phẩm' năm xưa. "Nhưng mà, kinh nghiệm của mình cậu chỉ có thể tham khảo thôi, mình là lai giữa Giao Long và ngư yêu, Thiên kiếp của mình và của cậu có khác biệt.

Hơn nữa năm đó mình có phụ thân ở một bên hộ pháp, chuẩn bị rất nhiều vật phẩm Độ kiếp cho mình.

Tóm lại, cậu tốt nhất nên hỏi thêm các tiền bối tu sĩ nhân loại trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', để hiểu rõ hơn, đặc biệt phải chú ý, khi tu sĩ nhân loại các cậu Độ kiếp thì cần chuẩn bị những gì." Ngư Kiều Kiều nói. "Cảm ơn cậu, Kiều Kiều." Tống Thư Hàng nói.

Tu sĩ nhân loại Độ kiếp cần chuẩn bị những gì nhỉ?

Đợi Bạch tiền bối ra rồi thì hỏi Bạch tiền bối vậy.

Nếu Bạch tiền bối cứ mãi không ra, cậu vẫn có thể hỏi Bắc Hà Tán Nhân và các tiền bối khác trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Độ kiếp, có một cảm giác rất căng thẳng.

Đang suy tư thì phía sau truyền đến tiếng bước chân.

Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều dừng chủ đề 'Độ kiếp', quay đầu nhìn lại.

Sau đó, hai người thấy Cao mỗ mỗ ôm một xấp bản nháp dày cộp đi tới. "Thư Hàng, thì ra cậu ở đây à.

Ồ, Kiều Kiều cô nương cũng ở đây, vậy thì tốt quá rồi." Cao mỗ mỗ cười một tiếng, đi đến ban công, kéo một cái ghế ra nằm vật xuống. "Lão Cao, cậu tìm tôi à?" Tống Thư Hàng cười nhìn Cao mỗ mỗ — cậu đã nhận được tin tức từ Ngư Kiều Kiều, nghe nói Cao mỗ mỗ hôm qua sau khi say rượu, còn đi điên cuồng gõ năm vạn chữ.

Hiện tại, cậu chỉ cần nghĩ đến cảnh Cao mỗ mỗ mơ mơ màng màng mà vẫn liều mạng gõ bàn phím, liền cảm thấy rất buồn cười.

Đương nhiên, cậu cũng rất đau lòng cho người bạn thân này của mình, sau khi say rượu vẫn còn gõ năm vạn chữ...

Vì vậy, Thư Hàng đã đau lòng cho Cao mỗ mỗ ba giây. "Tôi đã viết xong phần mở đầu kịch bản rồi, đến cho hai cậu xem này." Cao mỗ mỗ tự rót cho mình một ly trà, đưa bản nháp kịch bản cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy phần mở đầu bản nháp, trong lòng vô cùng kinh ngạc — Chết tiệt, Cao mỗ mỗ hôm qua không những điên cuồng gõ năm vạn chữ, mà còn chỉnh lý phần mở đầu kịch bản ra, in thành bản nháp sao?

Cao mỗ mỗ của ngày hôm qua, tuyệt đối đã biến thân thành siêu cấp Cao mỗ mỗ!

Sau khi lại một lần nữa bội phục + đau lòng cho Cao mỗ mỗ ba giây, Thư Hàng bắt đầu xem kịch bản.

Ngư Kiều Kiều cũng ghé đầu qua, cùng cậu xem kịch bản.

Bối cảnh câu chuyện là thế giới song song trong tương lai.

Sau đó, thiết lập là Trái Đất bị 'thế lực thần bí' vô cùng cường đại đột nhiên tấn công, dưới sự tấn công của thế lực thần bí cường đại này, nhân loại trên Trái Đất tổn thất thảm trọng, tiến vào thời đại tận thế.

Lúc này, một thế lực thần bí khác trên Trái Đất xuất hiện, đó chính là thế lực thần bí thứ hai, vẫn luôn bảo vệ nhân loại, không để nhân loại bị hủy diệt.

Thế lực thần bí bảo vệ nhân loại đó, chính là những người tu tiên trong truyền thuyết, thực lực cường đại vô cùng, trong đó cường giả có thể dời núi lấp biển, cưỡi mây đạp gió.

Để chống lại sự tấn công của thế lực thần bí đối địch, các Tu Chân giả đã liên hợp lại, bắt đầu chiêu mộ đệ tử rộng rãi.

Từ trạng thái 'ẩn thế' trước đây, họ đã bước ra trước mắt mọi người, đảm nhiệm vai trò người bảo hộ thế giới. "Không hổ là Cao mỗ mỗ, loại thế giới quan xảo diệu này, tùy tay là có ngay." Tống Thư Hàng khen ngợi. "Đương nhiên." Cao mỗ mỗ uống một ngụm trà, đắc ý nói — hắn đang mong chờ biểu cảm của Thư Hàng khi xem đến kịch bản phía dưới.

Tống Thư Hàng tiếp tục đọc.

Câu chuyện mở ra.

Nhân vật chính là đệ tử của một môn phái trung hình trong thế lực Tu Chân giả.

Theo yêu cầu của Tống Thư Hàng, nhân vật chính anh tuấn khôi ngô, khí chất siêu phàm. "Không tệ, không tệ." Tống Thư Hàng gật đầu, nhân vật như vậy, Bạch Tôn Giả nhất định sẽ hài lòng.

Thế nhưng, khi đọc tiếp, sắc mặt Tống Thư Hàng trở nên kỳ lạ.

Màn đầu tiên của kịch bản chính thức mở ra, là một trận 'luận võ' trong môn phái.

Là trận luận võ giữa nhân vật chính và một vị sư huynh tên 'Cao Thăng'.

Sau đó, nhân vật chính anh tuấn đẹp trai, lại bị nhân vật tên Cao Thăng này các kiểu đánh đập.

Hết so đao pháp, lại so kiếm pháp, rồi so quyền pháp, rồi so cước pháp, đủ loại tỷ thí.

Nhân vật chính lại không có cái nào so được với Cao Thăng sư huynh.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên cảnh tượng Bạch tiền bối tuấn mỹ như tiên nhân, bị một vị sư huynh tên 'Cao Thăng' đánh đập.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, tinh thần lực ở mi tâm lại phát tác, cảm giác đau đớn như bị búa tạ đập vào đầu truyền đến — nhưng loại đau đớn này, so với cảm giác trứng đau (đản đông) khi nhìn thấy kịch bản này, hoàn toàn không thể sánh được a. "Cao mỗ mỗ, tôi hỏi một câu được không?" Tống Thư Hàng nói. "Cứ hỏi đi." Cao mỗ mỗ đắc ý rung đùi.

Tống Thư Hàng hỏi: "Cái sư huynh tên 'Cao Thăng' này, do ai đóng?" "Biết rồi còn hỏi, đương nhiên là do tôi anh tuấn đóng rồi." Cao mỗ mỗ đắc ý nói.

Lời hắn vừa dứt, liền phát hiện ánh mắt Tống Thư Hàng đã thay đổi.

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn hắn, tràn đầy vẻ 'thương hại', ẩn ẩn còn có ý đại từ đại bi.

Thậm chí, không biết có phải là ảo giác của Cao mỗ mỗ không, hắn lại nhìn thấy bên cạnh Tống Thư Hàng, có ánh sáng vàng kim tản ra, giống như một con lạc đà, công đức kim quang tứ tán, tràn ngập đại từ bi, đại thương xót. "Đừng nhìn tôi như vậy, tôi nói cho cậu biết, dù cậu không đồng ý, tôi vẫn sẽ cưỡng ép cái vai diễn này, trừ phi cậu không muốn kịch bản của tôi!" Cao mỗ mỗ kiên định nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Yên tâm đi, tôi sẽ không phản đối vai diễn này đâu.

Thật đấy, tôi hoàn toàn không phản đối." Nói rồi, Tống Thư Hàng còn đưa tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Cao mỗ mỗ, thở dài một tiếng u u.

Sau đó cậu truyền âm bí mật cho Ngư Kiều Kiều: "Kiều Kiều, một mảnh đất mộ dưới biển cần bao nhiêu tiền?

Tôi nghĩ, tôi phải cân nhắc mua một mảnh đất mộ cho bạn thân của mình rồi." Ngư Kiều Kiều vẻ mặt mờ mịt: "?" "Bởi vì nhân vật chính của kịch bản này, là Bạch Tôn Giả đó." Tống Thư Hàng cảm thán nói.

Ngư Kiều Kiều chợt tỉnh ngộ! "Hai cậu liếc mắt đưa tình làm gì đấy?!" Cao mỗ mỗ nói: "Có chuyện gì thì nói ra đi chứ." "Không có gì, thật sự không có gì.

Chúng ta tiếp tục xem kịch bản đi." Tống Thư Hàng cười ha ha.

Đương nhiên... cậu kỳ thực cũng chỉ nói đùa mà thôi.

Bạch tiền bối khí lượng vẫn chưa nhỏ đến mức đó, loại kịch tình này Bạch tiền bối khẳng định có thể chấp nhận, dù sao cũng chỉ là diễn kịch mà thôi.

Thư Hàng tiếp tục xem kịch bản của Cao mỗ mỗ.

Nói đến việc, 'Cao Thăng sư huynh' không ngừng khiêu khích nhân vật chính, muốn tỷ thí với nhân vật chính mười tám loại vũ khí đao thương côn bổng — cảnh tượng này sao lại cảm thấy hơi quen thuộc nhỉ.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng hồi tưởng lại một cảnh tượng. "Tiểu Bạch, ngươi vừa rồi chạy đi đâu vậy, ta còn tưởng ngươi lạc đường rồi." "Tiểu Bạch, chúng ta luyện quyền (đao, kiếm, côn, thương) nhé?" "Tiểu Bạch, xem đao (quyền, kiếm, côn, thương) này!" "Tiểu Bạch, lại đây!" "Này này, Tiểu Bạch, hôm nay luyện đến đây thôi nhé.

Ngày mai ta lại đến tìm ngươi chơi!" Âm thanh kèm theo là một chuỗi tiếng lục lạc ngựa. ...

Chết tiệt!

Sa mạc rộng lớn và thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã!

Nghĩ đến đây, lần này Tống Thư Hàng dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Cao mỗ mỗ một cái, luôn cảm thấy bạn thân của mình vô tình đã tìm đường chết rồi a.

Kịch bản này, thật sự muốn dùng sao?

Nếu dùng, người xui xẻo tuyệt đối không chỉ có Cao mỗ mỗ đâu!

Nếu đưa kịch bản này cho Bạch tiền bối, Bạch tiền bối có cảm thấy là cậu Tống Thư Hàng đang thông qua kịch bản, ám chỉ điều gì không?

Đến lúc đó, việc bạn thân Cao mỗ mỗ vô tình tìm đường chết, lại phải để cậu Tống Thư Hàng gánh tội rồi! "Thôi được rồi, tình tiết này tạm gác lại, xem hết tình tiết phía dưới rồi nói sau." Sau khi xoa xoa thái dương, Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, tiếp tục xem tình tiết phía dưới.

Trong tình tiết, nhân vật chính sau khi bị Cao Thăng sư huynh các kiểu hành hạ, sẽ có một sư tỷ xinh đẹp xuất hiện, bôi thuốc và chữa thương cho cậu.

Thiết lập này không tệ, vị sư tỷ này vừa xuất hiện đã mang lại cảm giác 'ngự tỷ ôn nhu', không tệ.

Nhưng ngay sau đó, tình tiết lại chuyển ngoặt đột ngột.

Chương 667

Sư tỷ đột nhiên muốn kết hôn... nhưng chú rể lại không phải nhân vật chính?

May mà, sư tỷ đã hẹn ước với nhân vật chính: "Ngày đại hôn của ta, ngươi hãy đến tìm ta.

Chỉ cần ngươi đến, ta sẽ từ bỏ tất cả, cùng ngươi bái đường." Theo lẽ thường, tiếp theo hẳn là nhân vật chính bùng nổ, đại náo hôn lễ của sư tỷ, sau đó cùng sư tỷ bái đường chứ?

Nhưng mà, Cao mỗ mỗ lại không đi theo lối mòn.

Nhân vật chính trên đường đến địa điểm hôn lễ của sư tỷ, bị 'thế lực thần bí đối địch' tấn công, hôn mê mấy ngày, bỏ lỡ hôn lễ của sư tỷ.

Khi cậu tỉnh lại, sư tỷ đã trở thành đạo lữ song tu của người khác...

Sau đó, Cao mỗ mỗ miêu tả sự hối hận xé tâm liệt phế của nhân vật chính khi đau đớn mất đi sư tỷ, nỗi bi thương như thác Lư Sơn chảy ngược.

Tìm đường chết như vậy thật sự tốt sao?

Tống Thư Hàng lại một lần nữa ngẩng đầu nhìn Cao mỗ mỗ. "Đoạn này, là ý tưởng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng đó, hay lắm phải không?" Cao mỗ mỗ cười ha ha, vừa nói vừa chỉ vào một góc kịch bản, đặc biệt chú thích: 【Tư liệu do Thiên Nhai Tử đạo trưởng cung cấp】.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu lại âm ỉ đau.

Quả nhiên để Thiên Nhai Tử đạo trưởng vào biệt thự, chính là một sai lầm lớn!

Chết tiệt, đến lúc đó, nếu Bạch Tôn Giả có ý kiến gì về đoạn tình tiết này, cậu nhất định phải lập tức bán đứng Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng tiếp tục đọc.

Sau khi mất đi sư tỷ, nhân vật chính đã mượn rượu giải sầu một thời gian, sau đó... cậu lại gặp được người phụ nữ thứ hai mà cậu yêu sâu sắc.

Đó là một thiếu nữ rất xinh đẹp, sở thích là đọc sách, thích cùng nhân vật chính ở tiệm sách Tô mà đọc sách, thích mượn sách, thích cùng nhân vật chính ngắm hoàng hôn, thích ăn đùi gà.

Nữ chính thứ hai này, hoàn toàn là do Cao mỗ mỗ dựa theo sở thích của Tống Thư Hàng mà viết!

Về thiết kế nữ nhân vật chính thứ hai, Cao Mỗ Mỗ hoàn toàn dựa theo sở thích của Tống Thư Hàng.

Đúng là lấy lòng cậu ấy mà!

Thế nên, Tống Thư Hàng lập tức thích nhân vật nữ mới xuất hiện này.

Chính là cái tư vị này, chính là cái hương vị này!

Cô gái như vậy rất tốt, rất hợp với tam quan của cậu.

Thư Hàng định khen Cao Mỗ Mỗ một tiếng, nhưng cậu vừa nghĩ đến cái ‘sư tỷ’ khiến người ta cảm giác nuốt kim ở trước đó, cậu liền cố nhịn lời khen lại.

Vẫn nên xem hết tình tiết phía sau rồi nói.

Thư Hàng trong lòng hiểu rõ kịch bản này, mang theo ác ý mãnh liệt của Cao Mỗ Mỗ.

Chưa xem đến kết cục, cậu không dám dễ dàng đưa ra phán đoán nữa.

Sau đó, xem rồi xem… Cái nữ chính thứ hai rất hợp khẩu vị Tống Thư Hàng này, đột nhiên chuẩn bị thăng thiên!

Ối giời, muốn thăng thiên rồi, nữ chính lại muốn bỏ lại nam chính, tự mình thăng thiên sao?

Vì cô ấy là một con quỷ mà.

Thiến Nữ U Hồn!

Nữ chính mới xuất hiện này ban đầu tràn đầy bất mãn với thế giới, nhưng vì nam nhân vật chính mà cuối cùng sự bất mãn của cô ấy tiêu tan.

Thế nên, cô ấy đã buông bỏ tất cả, linh hồn được thăng hoa.

Nhưng lúc này, vấn đề nảy sinh.

Nếu cô ấy muốn thăng thiên thuận lợi, thì tro cốt của cô ấy còn phải đoạt lại từ tay kẻ địch, không cần nói cũng biết, kẻ địch tự nhiên chính là thế lực thần bí đối đầu kia.

Xem đến đây thì Tống Thư Hàng đau gan.

“Cao Mỗ Mỗ, cậu cố ý phải không?” Tống Thư Hàng kêu lên. 【Tình yêu mới tiến hành được một nửa, đang có dấu hiệu phát triển thành nam nữ bạn bè thì mình đột nhiên phát hiện, đối tượng mình yêu là một con quỷ.】 Thực tế như vậy, đã rất tàn khốc rồi.

Cao Mỗ Mỗ lại còn muốn trong bộ phim hư cấu, cho cậu trải nghiệm thêm một lần tàn khốc nữa sao?

Trêu chọc à!

“Oa ha ha ha, thế nào, kịch bản này rất hay phải không?” Cao Mỗ Mỗ cười cực kỳ đắc ý.

Tống Thư Hàng nhìn thấy cái mặt cười này của lão Cao thì lập tức ngay cả tim cũng bắt đầu đau.

Cậu đang cân nhắc có nên tẩy não Cao Mỗ Mỗ, sửa lại tình tiết không, quá khó chịu.

“Chậc chậc, vì thời gian có hạn, phần mở đầu kịch bản tạm thời viết đến đây thôi.

Từ phần sau trở đi, vô số nhân vật sẽ liên tục xuất hiện, sau đó sẽ có đủ loại cảnh chiến đấu bùng nổ.

Những cái này mình rất giỏi.” Cao Mỗ Mỗ nói: “À đúng rồi, còn có cái cảnh giới tu tiên ấy, cậu cảm thấy hệ kim loại thì tốt hơn hay hệ số thì tốt hơn?” “Hệ kim loại?

Hệ số?” Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt.

“Tức là Đồng, Bạch Ngân, Hoàng Kim, hoặc là đổi thành Cấp một, Cấp hai, Cấp ba, hoặc là Phẩm một, Phẩm hai, Phẩm ba?” Cao Mỗ Mỗ nói.

“Chắc chắn là hệ kim loại, hệ kim loại ngầu hơn nhiều.” Tống Thư Hàng khẳng định đáp.

Hệ kim loại khiến cậu nhớ đến một trò chơi rất thích chơi hồi cấp hai.

Hồi đó kỹ thuật của cậu kém, thường xuyên ‘hại’ đồng đội không ít.

Nhưng điều đó không ngăn cản được tình yêu của cậu với trò chơi đó, đó là một kỷ niệm đẹp.

Thế nên, Cao Mỗ Mỗ vừa nói, cậu liền chọn hệ kim loại.

“Không hổ là bạn thân của tôi, nhãn quan của cậu và tôi giống nhau.” Cao Mỗ Mỗ nói.

Thế là, hắn vung bút một cái, đánh dấu lựa chọn hệ thống thăng cấp kim loại vào sổ tay.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng hôm qua khổ sở lải nhải nửa ngày, cuối cùng cũng công cốc, cũng không phải là hoàn toàn công cốc.

Ít nhất rất nhiều kinh nghiệm nhân sinh của Đạo Trưởng, đã hóa thành một phần kịch bản của Cao Mỗ Mỗ, vừa mừng vừa tủi.

Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới nhịn được ý niệm muốn xé bản thảo, hỏi: “Cao Mỗ Mỗ, khi nào cậu mới có thể viết xong kịch bản?” “Khoảng một tháng là có thể hoàn thiện bản gốc rồi.” Cao Mỗ Mỗ nghĩ nghĩ rồi nói.

Dù sao đây cũng chỉ là một câu chuyện ngắn, không tốn quá nhiều thời gian.

“Như vậy rất tốt.” Tống Thư Hàng nói.

Một tháng thời gian, vừa đúng là thời gian cậu trở về từ ‘không gian’.

Đến lúc đó cậu vừa hay có thể liên hệ các tiền bối trong nhóm, bắt đầu chuẩn bị công việc tiền kỳ ‘quay phim’.

“Nhưng mà, mình chưa từng viết kịch bản điện ảnh, câu chuyện này muốn chuyển thành kịch bản điện ảnh, còn cần phải cải biên một chút nhỉ?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Ngư Kiều Kiều mỉm cười nói: “Cái này không thành vấn đề, tôi có thể liên hệ biên kịch điện ảnh, đến lúc đó sẽ để anh ta phối hợp với anh cải biên kịch bản, và sẽ hoàn thành kịch bản cải biên trong khi cố gắng giữ nguyên câu chuyện gốc của phim.” “Thế thì tốt quá rồi!” Cao Mỗ Mỗ nói, như vậy hắn còn có cơ hội học hỏi một chút từ biên kịch chính thức, xem định dạng kịch bản điện ảnh là như thế nào.

“Nhưng mà, Cao tiên sinh, tôi có một vấn đề.” Ngư Kiều Kiều đưa tay chỉ vào kịch bản này, nhẹ giọng nói: “Đây có phải là một câu chuyện thú vị, vui vẻ không?” Sở dĩ nàng dùng trăm phương ngàn kế đưa Cao Mỗ Mỗ đến đây, chính là muốn tạo ra một câu chuyện thú vị, hài hước mà.

Nhưng cái mở đầu của Cao Mỗ Mỗ này là thế nào, hoàn toàn không vui vẻ gì cả!

Thậm chí còn hơi ưu sầu.

“Yên tâm đi, tiểu thư Kiều Kiều.” Cao Mỗ Mỗ cam đoan nói: “Đây tuyệt đối là một câu chuyện rất thú vị.” Đúng vậy, câu chuyện thú vị.

Nhưng có vui vẻ hay không thì hắn không dám bảo đảm đâu.

Ngư Kiều Kiều dưới sự cam đoan của Cao Mỗ Mỗ, khẽ gật đầu.

Cũng phải, câu chuyện này mới chỉ là bắt đầu mà.

Kiều Kiều vui vẻ nói: “Vậy thì, tối nay chúng ta lại uống rượu ăn mừng đi, ăn mừng Cao tiên sinh đã viết xong mở đầu kịch bản điện ảnh!” Hôm nay thử lại chuốc say Cao Mỗ Mỗ, xem hắn có thể lại ‘mãnh liệt’ viết năm vạn chữ không?

Lúc này vừa nhắc đến rượu, mặt Cao Mỗ Mỗ tái mét.

Tống Thư Hàng đầu cũng âm ỉ đau.

Mới tỉnh rượu, lại uống nữa sao? ******** Đêm đó… Tống Thư Hàng lại say nữa rồi.

Là chủ nhân, Ngư Kiều Kiều nhiệt tình đề nghị tối lại uống một bữa, ăn mừng Cao Mỗ Mỗ đã viết xong mở đầu kịch bản điện ảnh.

Lý do ăn mừng này khiến người ta hoàn toàn không thể từ chối.

Thêm vào đó Ngư Kiều Kiều lại nhiệt tình như vậy, thế là tối hôm đó, Tống Thư Hàng và bạn cùng phòng, cùng với bạn gái Cao Mỗ Mỗ, lại một lần nữa uống say bí tỉ, bị người hầu đưa về phòng riêng.

Đêm đó, Cao Mỗ Mỗ và bạn gái Nha Y rất nhanh đã ngủ say, không thể như Ngư Kiều Kiều mong muốn, lại 'mãnh liệt' viết năm vạn chữ.

Ngư Kiều Kiều rất không cam lòng… … Ngày 9 tháng 8, thứ Sáu, rạng sáng.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Đầu đau quá… Đêm đó cậu cố ý kiểm soát lượng rượu, chỉ là say chứ không say xỉn như hôm qua.

Thế nhưng, hiện tại tinh thần lực của cậu quá mức cường đại, cứ cách một khoảng thời gian, tinh thần lực lại chấn động, giống như một cái búa lớn đang gõ vào đầu cậu.

Cứ một lát, 'bang' một tiếng; một lát, 'bang' một tiếng, cứng rắn khiến Tống Thư Hàng bị đánh thức.

Hơn nữa vì đau nhói ở đầu, Tống Thư Hàng không thể ngủ lại được nữa, cậu bị mất ngủ.

Tống Thư Hàng dụi mắt, cười khổ một tiếng.

Mẹ nó, cái nhịp điệu này căn bản không cho cậu nghỉ ngơi chút nào.

Cơn đau do tinh thần lực tăng vọt lần này đã thuộc về phạm vi cậu không thể 'phớt lờ' được nữa.

Trước khi thể chất chưa được nâng lên đến mức tương xứng, hoặc tìm được cách giải quyết, phỏng chừng cậu sẽ mất ngủ một khoảng thời gian dài.

Thực lực tu vi hiện tại của Tống Thư Hàng, vẫn chưa đạt đến mức có thể không ngủ cả tháng.

Nhiều nhất là bảy tám ngày không ngủ, trạng thái sẽ bị ảnh hưởng.

Chương 668

Thở dài một hơi u u, Tống Thư Hàng bò dậy khỏi giường, đẩy cửa ban công ra, đi đến ban công.

Rạng sáng đêm khuya ở khu Giang Nam, bên ngoài vẫn sáng đèn rực rỡ.

Các quán ăn vỉa hè, nướng, hải sản và các chợ đêm khác đang là thời gian sôi động nhất.

“Thật tốt quá.” Tống Thư Hàng cảm thán một tiếng không rõ nguyên nhân. … Nhìn cảnh đêm một hồi lâu, Thư Hàng trở về phòng mình, lấy ra hộp ‘Linh Thú Tinh’ kia.

Đã không ngủ được thì tu luyện thôi!

Cậu cảm thấy ‘Linh Thú Tinh’ nuốt hôm qua trong cơ thể đã hoàn toàn hấp thu, ôn dưỡng xong xuôi, có thể tiếp tục nuốt.

Hơn nữa, hôm qua cậu liên tục đột phá nhiều tiểu cảnh giới như vậy, bây giờ một hơi có thể nuốt số lượng ‘Linh Thú Tinh’ hẳn là nhiều hơn chút chứ?

Cậu lấy ra năm viên Linh Thú Tinh trước, lần này là năm loại ‘Sư, Hổ, Báo, Lang, Hồ’. ‘Kình Thôn Thuật’ vận chuyển, Linh Thú Tinh hình Sư được Thư Hàng nuốt vào bụng, tiêu hóa, hấp thu tinh hoa bên trong.

Bên cạnh ‘Tiên Thiên Chân Khí Sồ Hình’ trong Bản Nguyên Đan Điền, xuất hiện thêm một ảo ảnh hình sư tử, cách hoàn mỹ lại tiến thêm một bước.

Sau đó linh lực trong Linh Thú Tinh được chuyển hóa thành Chân Khí, quán nhập vào Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên lúc này, tất cả Đan Điền của Thư Hàng đều ở trạng thái tràn đầy.

Đặc biệt là từ Đan Điền thứ tư 【Long Khu Đan Điền】 cho đến Đan Điền thứ bảy 【Long Thủ Đan Điền】, tất cả đều bị một hạt năng lượng phẩm chất cao chiếm cứ, đầy ắp, căn bản không thể chứa thêm Chân Khí dư thừa.

Những năng lượng phẩm chất cao này, sau khi giúp Tống Thư Hàng đột phá cảnh giới, thì vẫn luôn chiếm cứ Đan Điền của Thư Hàng.

Chúng quá cường đại, sau khi tiến vào Đan Điền của Tống Thư Hàng, tuy cũng đang bị Tống Thư Hàng từng chút một 'ôn dưỡng', chuyển hóa thành Chân Khí thuộc về Tống Thư Hàng.

Nhưng quá trình này thật sự quá chậm, quá chậm.

Nếu không có ngoại lực tương trợ, Tống Thư Hàng tự mình từng chút một chuyển hóa chúng, thời gian cần thiết phải tính bằng 'năm'.

Dưới tiền đề như vậy, linh lực trong Linh Thú Tinh hình sư mà Tống Thư Hàng nuốt vào, sau khi được chuyển hóa thành Chân Khí, còn chưa kịp 'ôn dưỡng', đã bị năng lượng phẩm chất cao trong Đan Điền thứ bảy 【Long Thủ Đan Điền】 cưỡng ép đẩy đến bình cảnh.

Nhưng năng lượng của một viên Linh Thú Tinh nhị Phẩm, làm sao có thể đột phá được cái 'bình cảnh' này?

Thế nên, trong chớp mắt, linh lực 'Linh Thú Tinh hình sư' mà Tống Thư Hàng nuốt hấp thu, cứ như vậy tiêu hao hết.

Điều này không nghi ngờ gì là một sự lãng phí!

Tương đương với linh khí của một viên Linh Thạch nhị Phẩm bị lãng phí.

Thế nhưng Tống Thư Hàng lại mắt sáng lên.

Chân Khí nhận được sau khi nuốt Linh Thú Tinh, còn chưa kịp ôn dưỡng đã bị tiêu hao vô ích.

Nhưng, bên cạnh 'Tiên Thiên Chân Khí Sồ Hình' trong Bản Nguyên Đan Điền của cậu, lại đã có thêm một đạo hư ảnh 'Hùng Sư'.

Nếu như vậy, chẳng phải điều đó có nghĩa là cậu có thể một hơi nuốt hết tất cả ba mươi ba loại Linh Thú Tinh, mà không cần lo lắng Chân Khí trong cơ thể bùng nổ sao?

Như vậy, tuy lãng phí Linh Thú Tinh.

Nhưng, lại có thể giúp Tống Thư Hàng giành được mấy ngày thời gian, hoàn thành 'Ngụy Tiên Thiên Chân Khí' sớm hơn.

"Tuy không hợp lý, nhưng đối với mình hiện tại có thể nói là lựa chọn tốt nhất.

Vậy thì thử xem!" Tống Thư Hàng thử nuốt tiếp viên Linh Thú Tinh hình hổ tiếp theo.

Cũng giống như trước, trong Bản Nguyên Đan Điền xuất hiện thêm một hư ảnh hổ.

Chân Khí hấp thu được, còn chưa kịp ôn dưỡng đã bị đưa vào bình cảnh giữa Đan Điền thứ bảy và Đan Điền thứ tám, và bị tiêu hao hết.

"Có hiệu quả!

Nếu có thể duy trì như vậy, hôm nay mình sẽ nuốt hết ba mươi ba Thú Thần Tinh, ngưng tụ đạo 'Ngụy Tiên Thiên Chân Khí' kia!" Tống Thư Hàng trong lòng mừng rỡ. … Thư Hàng bắt đầu từng viên từng viên nuốt Linh Thú Tinh.

Báo, Lang, Hồ, Điêu, Hùng, Tượng, Viên, Kê, Hạc, Nhạn, Ưng, Xà, Quy, Tê Tê, Thỏ, Thử, Kình, Đồn, Giải, Hà, Ô Tặc.

Cộng thêm những viên cậu đã nuốt trước đó là Sa, Dương, Mã, Lư, Lạc Đà, Ngưu, Lộc, Trư, Khuyển, Miêu, Sư, Hổ.

Tổng cộng ba mươi ba viên Thú Thần Tinh!

Viên Thú Thần Tinh cuối cùng đã được nuốt xong, bên cạnh 'Tiên Thiên Chân Khí Sồ Hình' trong Đan Điền của Tống Thư Hàng, tổng cộng ba mươi ba hư ảnh thú loại nhanh chóng xoay tròn.

Sau khi xoay tròn ba mươi ba vòng, những hư ảnh thú loại này bắt đầu dung hợp lại.

Tống Thư Hàng luyện là Cự Kình Thiên trong 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, ba mươi ba đạo thú ảnh trong cơ thể, liền lấy hình thái 'Cự Kình' làm cơ sở bắt đầu dung hợp.

Mỗi một đạo hư ảnh thú loại dung nhập, đều sẽ thay đổi một phần hình thái của hư ảnh Cự Kình.

Hai đến ba giây dung hợp một đạo Thú Thần hư ảnh.

Hai phút sau, hư ảnh Cự Kình đã dung hợp ba mươi ba loại thú này, đã biến thành một con quái vật hung tợn.

Nó có bốn chi thú thô tráng, bờm sư tử, vảy cứng rắn, sừng nhọn, xúc tu mực, cánh chim… và các đặc điểm khác của ba mươi ba loài thú.

Theo sự thành hình của con cự thú hung tợn này, nó bơi lượn bên cạnh 'Tiên Thiên Chân Khí Sồ Hình', cuối cùng há mồm một cái nuốt chửng Tiên Thiên Chân Khí Sồ Hình xuống.

Đây chính là bước cuối cùng để 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' thành hình.

Con cự thú hung tợn này, sẽ hóa thành 'Tiên Thiên Chân Khí' viên mãn của cậu.

Sau khi có được đạo ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’ này, Tống Thư Hàng sau khi thăng cấp Tam Phẩm, tốc độ tu luyện sẽ không kém gì những thiên tài tu luyện từ nhỏ!

Đây chính là công pháp mà Bạch Tôn Giả đã nói là phù hợp nhất với Tống Thư Hàng hiện tại. … Thế nhưng, công năng của 《Tam Thập Tam Tiên Thiên Nhất Khí Công》, công pháp trấn phái của ‘Thú Thần Bộ’ truyền thừa từ Thiên Đình cổ xưa, làm sao có thể đơn giản như vậy? ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ năm đó cũng là đại môn phái lừng danh thiên hạ, đệ tử mà bọn họ chiêu thu, chẳng lẽ sẽ không tu luyện từ nhỏ?

Nhất định phải bỏ lỡ thời kỳ hoàng kim tu luyện, sau đó khổ sở tu luyện 《Tam Thập Tam Tiên Thiên Nhất Khí Công》 để bù đắp khuyết điểm của mình sao?

Tự nhiên không đơn giản như vậy!

Khi Tống Thư Hàng thành công ngưng tụ đạo ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’ hoàn mỹ này, lấy đạo ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’ làm trung tâm, khí tức Tiên Thiên Chân Khí khuếch tán ra!

Giống như ném một khối thuốc nhuộm vào một dòng nước trong, nó bắt đầu thay đổi toàn bộ Chân Khí trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Tốc độ thay đổi này rất nhanh.

Gần như trong hai ba nhịp thở, Chân Khí trong Khí Hải Đan Điền của Tống Thư Hàng đã hoàn toàn chuyển hóa thành ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’.

Tiếp theo, sự chuyển hóa này lan sang các Đan Điền còn lại của Tống Thư Hàng.

Cuối cùng, thần công đại thành!

Tống Thư Hàng trong lòng hơi kích động.

Đến lúc đó, Bạch Tôn Giả từ di tích đi ra, nhìn thấy cậu hiện tại nhất định sẽ rất ngạc nhiên nhỉ?

Ngay cả bản thân cậu cũng không dám tin, mình trong thời gian ngắn như vậy lại có thể có được 'ba mươi ba Linh Thú Tinh' hoàn chỉnh, và hoàn thành Tiên Thiên Chân Khí này!

Tống Thư Hàng kích động chỉ kéo dài khoảng mười giây.

Sau đó, cậu phát hiện khi toàn thân Chân Khí được chuyển hóa thành 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí', bình cảnh Đan Điền thứ tám 【Long Giác Đan Điền】 của cậu cuối cùng cũng không chịu nổi, 'đi đời nhà ma'.

Bình cảnh Đan Điền thứ tám của Tống Thư Hàng, vốn dĩ đã ở trạng thái chao đảo sắp sụp đổ vì bị năng lượng phẩm chất cao do vị đại năng chiếm cứ linh quỷ truyền đến xông kích.

Vào khoảnh khắc 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' thành hình trong cơ thể cậu, bình cảnh cuối cùng cũng không chịu nổi, trận vong. 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' khổng lồ trong cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu bùng nổ mạnh mẽ từ Bản Nguyên Đan Điền.

Tiên Thiên Chân Khí hội tụ vào 'Long Vĩ Đan Điền', rồi đi qua Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ năm Đan Điền, mỗi khi đi qua một Đan Điền, đạo 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' này lại như quả cầu tuyết càng lăn càng lớn, càng lăn càng mạnh.

Đặc biệt là ở mấy Đan Điền phía sau, tồn tại năng lượng phẩm chất cao do vị đại năng 'truyền công' qua.

Những năng lượng phẩm chất cao này chính như vạn cổ hàn băng đang chậm rãi tan chảy, Chân Khí mà nó hóa ra, phẩm chất cũng cực kỳ cao.

Sau khi dung hợp phần Chân Khí này, 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' không ngừng tăng vọt cả về chất lượng lẫn số lượng.

Cuối cùng, cổ 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' khổng lồ này, toàn bộ rót vào Đan Điền thứ tám【Long Giác Đan Điền】.

Một hơi, liền lấp đầy Đan Điền thứ tám!

Đầy ắp rồi!

Tống Thư Hàng lúc này muốn khóc mà không ra nước mắt.

Lại một hơi liền lấp đầy.

Uy năng của《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, vượt xa tưởng tượng của cậu.

Tu sĩ bình thường sau khi đả thông【Long Giác Đan Điền】, còn sẽ có quá trình tích lũy Chân Khí, bọn họ phải dùng Chân Khí lấp đầy Long Giác Đan Điền, sau đó chuẩn bị Độ Kiếp.

Nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn không đi con đường bình thường, trực tiếp bỏ qua quá trình tích lũy Chân Khí.

Chân Khí ở Đan Điền thứ tám tràn đầy, nhưng 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' trong Bản Nguyên Đan Điền và bảy Đan Điền khác của cậu vẫn không ngừng sản sinh. 'Tiên Thiên Chân Khí' do tám Đan Điền sản sinh, toàn bộ quán nhập vào【Long Giác Đan Điền】.

Cuối cùng, tất cả Chân Khí từ Long Giác Đan Điền phun ra, bắn về phía trời đất.

Trong chớp mắt, linh khí quanh Thư Hàng trở nên vô cùng nồng đậm.

Mấy chậu cây cảnh trong phòng, dưới sự bao phủ của linh lực nồng đậm, nhanh chóng trưởng thành.

Chỉ trong vài nhịp thở, lại nở ra những đóa hoa xinh đẹp.

Sau này nếu Tống Thư Hàng không có tiền, đi mở một tiệm hoa nói không chừng rất kiếm tiền? … Tống Thư Hàng lập tức dừng vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, nhưng Chân Khí trong cơ thể cậu vẫn không ngừng phun trào.

Lờ mờ, cậu cảm nhận được giữa trời đất có một sức mạnh thần bí, bị Chân Khí của cậu phun ra câu dẫn đến.

Sắc mặt Thư Hàng thay đổi.

Sức mạnh thần bí bị câu dẫn đến, chính là Thiên Kiếp!

Thiên Kiếp khiến vô số tu sĩ vừa yêu vừa hận.

Yêu là chỉ cần vượt qua Thiên Kiếp, thực lực cảnh giới liền có thể lên một tầng nữa.

Chương 669

Hận là từ xưa đến nay, số lượng tu sĩ chết dưới Thiên Kiếp đã không thể đếm xuể.

Nếu Chân Khí của Tống Thư Hàng tiếp tục phun ra, Thiên Kiếp sẽ thành hình, sau đó giáng xuống cậu!

“Đừng mà a a a a a.” Tống Thư Hàng lúc này hận không thể tự mình đưa tay ra, bịt kín 【Long Giác Đan Điền】 của mình.

Nhưng điều đó là không thể… Hiện tại cậu đã tiến vào ‘chế độ Độ Kiếp’ rồi.

Dù không tu luyện nữa, trong cơ thể vẫn sẽ không ngừng sản sinh Chân Khí, từ Long Giác Đan Điền phun ra.

Thiên Kiếp đã không thể ngăn cản. … Thư Hàng chưa từng Độ Kiếp, nhưng hôm qua nghe Ngư Kiều Kiều nhắc đến, Thiên Kiếp nhị Phẩm chủ yếu là Lôi Kiếp đơn thuần, rất ít khi dung nhập ‘Thiên Kiếp Chi Hỏa’ hay các thuộc tính khác.

Lôi Kiếp nhị Phẩm tùy theo nhân phẩm của tu sĩ mà khác nhau, thông thường chia thành năm đến mười đợt.

Đợt sau mạnh hơn đợt trước, đợt sau càng ‘sóng gió’ hơn đợt trước.

May mắn thì Thiên Kiếp năm đợt kết thúc, liền có thể thăng cấp Tam Phẩm Chiến Vương.

Không may mắn thì phải chịu hết mười đợt.

Năm đợt và mười đợt, đó hoàn toàn là hai khái niệm.

Tóm lại, ngay cả Thiên Kiếp cũng xem xét nhan sắc và nhân phẩm.

Cậu hoàn toàn tuyệt vọng với cái thế giới xem nhan sắc và nhân phẩm này. … Nếu là Lôi Kiếp, Thư Hàng tự nhiên không thể Độ Kiếp trực tiếp trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Cậu lập tức nhảy dựng từ trên giường, mở cửa sổ, nhảy từ lầu hai biệt thự xuống.

Sau đó, vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, nhanh chóng chạy về phía ngoại ô thị trấn Hồng Hà, khu Giang Nam.

Bạn thân Cao Mỗ Mỗ và đám bạn cùng phòng của cậu đều vẫn còn trong biệt thự, vạn nhất Thiên Kiếp lan đến bọn họ thì sao?

Bọn họ chỉ là người bình thường, dưới Thiên Kiếp tuyệt đối sẽ hóa thành tro bụi.

Cùng lúc Tống Thư Hàng nhanh chóng nhảy ra khỏi biệt thự, thân hình Ngư Kiều Kiều cũng lao ra khỏi phòng, theo sát phía sau cậu.

Nàng vốn dĩ hơi say, bị khí tức Thiên Kiếp làm cho tỉnh giấc.

“Thư Hàng, cậu lại bị truyền công à?” Ngư Kiều Kiều lo lắng nói.

Trước khi ngủ hôm nay, Thư Hàng vẫn còn ở cảnh giới nhị Phẩm Đan Điền thứ bảy.

Sao nửa đêm đột nhiên lại đột phá đến Đan Điền thứ tám, không những thế, lại còn trực tiếp bắt đầu Độ Kiếp rồi?

Tống Thư Hàng nghe thấy giọng Ngư Kiều Kiều xong, trong lòng bớt lo lắng không ít, cậu khổ sở nói: “Hôm nay thì không bị truyền công… là tự mình tìm đường chết.” “Cậu đã làm gì?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Hôm nay tôi một hơi nuốt hết ‘ba mươi ba thú’ Linh Thú Tinh, thăng cấp ‘Ngụy Tiên Thiên Chân Khí’ trong cơ thể thành ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’ hoàn mỹ.

Không lâu sau khi thần công của tôi đại thành, Đan Điền thứ tám của tôi liền bị đột phá.

Chân Khí của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đặc biệt lợi hại, một hơi liền lấp đầy Đan Điền cuối cùng của tôi, dẫn đến Thiên Kiếp.” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Ngư Kiều Kiều: “……” Không tìm đường chết sẽ không chết, cái đạo lý này sao Thư Hàng cứ không hiểu được nhỉ?

“Bây giờ Chân Khí trong cơ thể tôi hoàn toàn không thể dừng lại, tôi cảm nhận được Thiên Kiếp sắp giáng xuống.” Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Kiều Kiều, cô có biết gần đây có nơi nào có thể Độ Kiếp mà không bị người khác quấy rầy không?” “Để tôi đưa cậu qua đó, cậu cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình đi.” Ngư Kiều Kiều thân hình khẽ động, rơi xuống phía sau Tống Thư Hàng.

Nàng nắm lấy cơ thể Thư Hàng, sau đó dưới chân nàng xuất hiện một pháp bảo phi hành, bay vút lên trời. … Ba phút sau, Ngư Kiều Kiều đưa Tống Thư Hàng đến một thung lũng ở ngoại ô thị trấn Hồng Hà, khu Giang Nam.

Trong trường hợp bình thường, nơi tu sĩ chọn để Độ Kiếp đều là chọn lựa kỹ càng.

Ví dụ, nếu trong Độ Kiếp có ‘Hỏa Kiếp’ thì sẽ chọn một nơi có nhiều thủy khí.

Nếu trong Độ Kiếp có ‘Thủy Kiếp’ thì sẽ chọn nơi như sa mạc.

Nhưng Tống Thư Hàng bây giờ căn bản không kịp lựa chọn nữa rồi.

Cậu chỉ có thể miễn cưỡng chọn một nơi xa thị trấn, không có người ở.

Ngư Kiều Kiều hỏi: “Đan dược đủ không?” “Đủ.” Tống Thư

Hàng đáp, trong phong bao lì xì lớn mà các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần tặng cậu lần trước, có cả đan dược.

Những đan dược này cậu hầu như chưa sử dụng bao nhiêu, vẫn còn rất đầy đủ.

Ngư Kiều Kiều lại hỏi: “Pháp bảo thì sao?

Cậu có pháp bảo gì không?

Mặc hết vào đi.” Tống Thư Hàng lập tức lấy ‘Bích Ngọc Ca Sa’ từ túi co nhỏ một tấc ra, khoác lên người.

Lại lấy Bảo Đao Bá Toái ra, nắm chặt. ‘Cổ Đồng Giới Chỉ’ và ‘Thanh Phong Gia Tốc Hộ Phù’ đều ở trạng thái sẵn sàng phát động.

Sau đó cậu lại đeo chuỗi Kim Liên Tử thô to kia lên, chuỗi Kim Liên Tử này có thể giúp cậu vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 càng thêm thuận lợi.

Khi Độ Kiếp, dù chỉ là một chút gia trì, cũng không nên bỏ qua.

Cuối cùng, cậu lại lấy ra một viên ‘Hỏa Sơn Đan’, ngậm trong miệng.

Đây là đan dược có thể hồi phục lượng lớn Chân Khí trong thời gian cực ngắn, khi Độ Kiếp nếu Chân Khí không đủ, có thể trực tiếp nuốt xuống.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Tống Thư Hàng nắm chặt Bảo Đao Bá Toái, Chân Khí trên người không ngừng phun trào.

“Cậu chỉ có thế thôi sao?

Không có pháp bảo phòng ngự à?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng cười khổ lắc đầu.

Ngoại trừ Bích Ngọc Ca Sa trên người, cậu không có bất kỳ trang bị phòng ngự nào khác.

Dù sao, cậu cũng không thể ngờ mình sẽ đột nhiên Độ Kiếp, hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Thậm chí cậu còn chưa kịp hỏi các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ về những điều cần chú ý khi tu sĩ nhân loại Độ Thiên Kiếp nhị Phẩm.

“Cậu không thể trì hoãn mấy ngày rồi Độ Kiếp sao, làm người ta sốt ruột chết đi được.” Ngư Kiều Kiều giậm chân lo lắng.

Nàng nhớ khi mình Độ Thiên Kiếp, phụ thân Giao Bá Chân Quân đã chuẩn bị cho nàng mười kiện pháp bảo phòng ngự, còn giúp nàng bố trí từng tầng trận pháp phòng ngự trên hòn đảo nhỏ ở Đông Hải.

Những trận pháp này bắt buộc phải do Ngư Kiều Kiều tự tay khắc họa, Giao Bá Chân Quân không thể ra tay thay thế khắc họa. ‘Thiên Kiếp’ là một việc rất cá nhân.

Nếu có người can thiệp giúp đỡ, uy lực Thiên Kiếp sẽ tăng lên.

Người can thiệp càng cường đại, uy lực Thiên Kiếp sẽ càng cường đại.

Chính vì lẽ đó, lúc này tuy Ngư Kiều Kiều nắm giữ mấy loại trận pháp phòng ngự, nhưng lại không thể bố trí cho Tống Thư Hàng.

Mà việc để Tống Thư Hàng trong thời gian ngắn học được cách bố trí những ‘trận pháp phòng ngự’ này là điều không thể.

Chưa nói đến việc nhiều trận pháp trong số đó là bí kỹ gia truyền của Giao Bá Chân Quân, không được truyền ra ngoài.

Hơn nữa, trận pháp là một học vấn lớn, không phải sao chép dán máy tính, liên quan đến rất nhiều lý luận cơ bản.

Tống Thư Hàng không thể trong thời gian ngắn học được cách bố trí trận pháp.

Quan trọng hơn, Tống Thư Hàng bây giờ căn bản không có dược liệu để bố trận.

Dù cậu có lực học bùng nổ, học được cách bố trận trong nháy mắt, nhưng không có dược liệu, cũng không thể bố trí được trận pháp Độ Kiếp hữu dụng. … Nhìn thấy Thiên Kiếp càng ngày càng đến gần, Ngư Kiều Kiều thở dài: “Thư Hàng, cậu đừng có chết đấy nhé.” “Mình cảm giác… lần này mình e rằng phải chết rồi.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, cười cứng nhắc.

Vì cậu cảm nhận được, số đợt Thiên Kiếp của cậu có lẽ sẽ không ít.

Do cậu đã tu luyện thành công 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, Chân Khí trong cơ thể đã hoàn toàn chuyển hóa thành một loại Chân Khí ‘gần Tiên Thiên Chân Khí’.

Tiên Thiên Chân Khí, đó là Chân Khí của tu sĩ Tứ Phẩm.

Chân Khí của Tống Thư Hàng hiện tại, tuy không phải Tiên Thiên Chân Khí, nhưng phẩm chất đã vô hạn tiếp cận Chân Khí Tứ Phẩm.

Thêm vào đó tinh thần lực của cậu mạnh hơn tu sĩ Tam Phẩm bình thường gấp mấy lần.

Hai điều này cộng lại, liền đẩy Thiên Kiếp của Thư Hàng lên đến mức độ đáng sợ.

Tống Thư Hàng cảm giác Thiên Kiếp mà mình sắp phải đối mặt, rất mạnh!

Chắc chắn là cấp độ mười đợt.

Ngư Kiều Kiều giận dữ nói: “Xì xì xì, đừng nói những lời xui xẻo đó.” “Mình cảm nhận được, Thiên Kiếp của mình ít nhất là mười đợt.” Tống Thư Hàng thở dài.

Ban đầu, vào khoảnh khắc nhấn bàn phím máy tính thực sự hòa nhập vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần ‘đối mặt với nguy hiểm tử vong khi đối mặt Thiên Kiếp, cũng không sợ’.

Không ngờ, sự giác ngộ mấy tháng trước, lập tức có dấu hiệu biến thành hiện thực.

Ngư Kiều Kiều: “……” Nàng cũng không biết phải an ủi Thư Hàng thế nào.

Mười đợt Thiên Kiếp, nhưng Thư Hàng lại hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào, đây quả thực là tình thế 9.9 phần chết 0.1 phần sống.

Ngư Kiều Kiều bây giờ có thể làm là âm thầm cầu nguyện.

Đồng thời nàng âm thầm bắt đầu tích lũy sức mạnh.

Nếu Thư Hàng thật sự Độ Kiếp thất bại, nàng sẽ liều mình ra tay một lần, xem có thể đánh tan Thiên Kiếp không! ******** Tám phút sau… Chân Khí trên người Tống Thư Hàng phun trào càng lúc càng nồng đậm.

Cỏ cây trong thung lũng, được linh khí tưới nhuận, bắt đầu phát triển mạnh.

Mà cơ thể Tống Thư Hàng cũng đang xảy ra những chuyển biến nhỏ, chỉ là sự chuyển biến này quá yếu ớt, Tống Thư Hàng đang chuẩn bị Độ Kiếp, bản thân cậu cũng không nhận ra sự thay đổi.

Sự thay đổi xảy ra ở thể chất của cậu, thể chất của cậu đang chậm rãi, nhưng kiên định tăng lên.

Từ khi ăn ‘Tiên Trân Yến’ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, thể chất của Thư Hàng đã đạt đến ‘Nhị Phẩm Đỉnh Phong’, đây cũng là lý do rạng sáng cậu dám ‘tìm đường chết’, ăn lung tung Linh Thú Tinh.

Hôm qua, Tống Thư Hàng liên tục thăng cấp mấy tiểu cảnh giới.

Mỗi khi thăng cấp một tiểu cảnh giới, toàn bộ thuộc tính của cậu bao gồm tinh thần lực, Chân Khí, thể chất thực ra đều sẽ có mức độ tăng lên nhất định.

Tinh thần lực của Thư Hàng đã quá cường đại, thế nên tương đối mà nói, mức tăng tinh thần lực do thăng cấp mang lại, không rõ ràng.

Đồng thời, lúc đó cậu đang tiếp nhận ‘hư không truyền công’ của vị đại năng kia, lượng lớn năng lượng phẩm chất cao nhập vào cơ thể, thế nên Chân Khí của bản thân cậu tăng cường, cũng trở nên không đáng chú ý.

Chương 670

Chỉ có thể chất, thể chất của cậu vốn dĩ đã đạt đến đỉnh phong.

Hôm qua khi tiếp nhận truyền công, trong quá trình liên tục đột phá từ Đan Điền thứ tư đến Đan Điền thứ bảy, thể chất của cậu vẫn luôn tăng cường.

Hiện tại, sự đột phá của Đan Điền thứ tám, cuối cùng đã khiến nhục thân của Thư Hàng phá vỡ bình cảnh, chậm rãi nhưng kiên định chuyển hóa thành thân thể của tu sĩ Tam Phẩm. … “Đến rồi!” Tống Thư Hàng khẽ nói, cậu nắm chặt Bảo Đao.

Bầu trời thung lũng, đột nhiên mây đen giăng kín, che phủ tinh nguyệt.

Sau đó, từng đạo hồ quang điện chạy lướt trong mây đen.

Đồng thời, toàn bộ vị trí thung lũng, bị sức mạnh Thiên Kiếp bao phủ.

Lúc này, nếu có người bình thường dùng các loại thiết bị nhìn về phía thung lũng này, sẽ phát hiện nơi đây bị một tầng sương mù bao phủ, không nhìn thấy gì cả.

Đây là hiệu quả tự thân của Thiên Kiếp, hiệu quả này có thể đảm bảo cảnh tượng tu sĩ Độ Kiếp, không bị người thường phát hiện.

Cảnh tượng này, giống hệt cảnh tượng mấy tháng trước, Tống Thư Hàng ở tiệm sách bên ngoài trường học, nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục Độ Kiếp.

Đương nhiên, cảnh tượng của A Thập Lục lúc đó còn hoành tráng hơn.

A Thập Lục lúc đó Độ Kiếp thất bại, bên cạnh có Tô Thị A Thất tiền bối chiến lực vô song trong Ngũ Phẩm Linh Hoàng hộ pháp.

Cuối cùng, A Thất tiền bối trực tiếp đánh tan Thiên Kiếp, cứu được A Thập Lục.

Mà bên cạnh Tống Thư Hàng, chỉ có Ngư Kiều Kiều.

Ngư Kiều Kiều bản thân cũng chỉ vừa mới thăng cấp Tứ Phẩm không lâu… không biết nàng có thực lực đánh tan Thiên Kiếp nhị Phẩm của mình không?

Nói đi thì nói lại… trong biệt thự còn có truyền công cuồng Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng, đáng tiếc Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng không biết vì sao, lại không theo qua đây.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng, đương nhiên không thể theo qua rồi.

Bây giờ Đạo Trưởng, trốn Thiên Kiếp còn không kịp, làm sao có thể mò qua tiếp xúc Thiên Kiếp?

Nếu ông ấy qua đây, đến lúc đó Thiên Kiếp của Tống Thư Hàng mà câu động Thiên Kiếp trên người ông ấy, đến lúc đó Thiên Kiếp nhị Phẩm + Thiên Kiếp ngũ Phẩm, Thư Hàng và Đạo Trưởng đều phải hóa thành tro bụi. … Thiên Kiếp thành hình, thân hình Ngư Kiều Kiều nhanh chóng lùi lại, tránh xa Thư Hàng đang Độ Kiếp, tránh bị Thiên Kiếp ảnh hưởng.

Oành Long Long!!

Trời quang mây tạnh, một đạo lôi điện màu vàng phá vỡ tầng mây, giáng xuống đại địa.

Cư dân thị trấn Hồng Hà, khu Giang Nam, bị tiếng sấm sét khổng lồ này làm cho giật mình tỉnh giấc.

Rất nhiều người mơ hồ ngẩng đầu lên, nhìn về phía xa.

Bọn họ chỉ có thể nhìn thấy, ở thung lũng ngoại ô xa xa, mây giông dày đặc. 【Sắp có mưa giông sao?】 Người dân thị trấn Hồng Hà thầm nghĩ. … Oành Long Long ~ Lôi Kiếp vàng giáng xuống, đánh về phía Tống Thư Hàng.

"Kiều Kiều, cô không phải nói Thiên Kiếp nhị Phẩm đợt đầu chỉ có một đạo thôi sao?" Tống Thư Hàng nhìn lôi điện đánh về phía mình, vành mắt hơi ướt.

Lôi Kiếp đánh về phía cậu, đợt đầu tiên liền 'mua một tặng chín mươi' đạo lôi điện điên cuồng giáng xuống.

Lôi Kiếp và lôi điện bình thường khác nhau, nó có một quá trình tích lực.

Tu sĩ khi Độ Kiếp, phải nắm bắt quá trình tích lực của Thiên Kiếp, lựa chọn phương pháp ứng phó thích hợp.

Tu sĩ có kinh nghiệm phong phú, khi nhìn thấy Thiên Kiếp đang thai nghén trong kiếp vân, là có thể đoán ra nó là loại Thiên Kiếp gì.

Tống Thư Hàng không có kinh nghiệm này, cậu trước khi Thiên Kiếp thành hình, vẫn luôn chuẩn bị đao phòng ngự mạnh nhất của mình 《Nghịch Lân Đao Pháp》, Nghịch Lân Thức!

Khoảnh khắc Thiên Kiếp giáng xuống, Tống Thư Hàng vung đao lên. 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' quanh người cậu phun trào ra, hóa thành Nghịch Lân Đao Khí.

Bảo Đao Bá Toái vạch một đường cong, ngưng tụ ra phòng ngự mạnh nhất 【Nghịch Lân】.

Oành Oành Oành Oành Oành ~~ Mười đạo Lôi Kiếp liên tục đánh xuống trên Đao Khí phòng ngự do 'Nghịch Lân Thức' hình thành.

Sức mạnh to lớn, chấn động đến mức tay cậu tê dại.

Thiên Kiếp điên cuồng oanh tạc, lôi quang nhấn chìm Thư Hàng.

Nhưng… Tống Thư Hàng trong Thiên Kiếp, lại nghi hoặc chớp chớp mắt.

Cậu dùng sức nâng đao, chết tử tế cản Thiên Kiếp.

Thiên Kiếp này nhìn thì uy mãnh, nhưng tổng cảm giác, không đáng sợ như tưởng tượng nhỉ?

Mười đạo Lôi Kiếp, hoàn toàn không thể đánh vỡ phòng ngự 【Nghịch Lân Đao Khí】 của cậu, nhiều nhất chỉ làm tay cậu tê dại.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn có cảm giác, lúc này cậu căn bản không cần ra đao, chỉ cần vận chuyển 《Cương Thủ》, tay không quyền đều có thể đánh tan mười đạo Lôi Kiếp này.

Dễ dàng, quá dễ dàng!

Nếu Thiên Kiếp chỉ có uy lực như thế này… dù lợi hại gấp mười lần, cậu cũng không sợ!

Ba Ba Ba Ba ~~ Đợt Lôi Kiếp mười đạo đầu tiên, toàn bộ bị Tống Thư Hàng cản lại.

Trên bầu trời, kiếp vân lại một lần nữa thu lại, hồ quang điện vang lên ba ba, bắt đầu thai nghén đợt Thiên Kiếp thứ hai. … Sau vài nhịp thở, đợt Thiên Kiếp thứ hai bắt đầu.

Cũng là tiếng Oành Long Long.

Lôi Kiếp giáng xuống lần này, lại ít hơn đợt đầu một đạo, chỉ có chín đạo!

Hơn nữa mỗi đạo Lôi Kiếp còn nhỏ hơn đợt đầu tiên, uy lực hiển nhiên yếu đi rất nhiều.

Không phải nói Thiên Kiếp đợt sau đều sẽ mạnh hơn đợt trước sao?

Sao Thiên Kiếp của cậu ngược lại trông yếu hơn?

Nhưng Tống Thư Hàng tính cách cẩn thận, dù trông có yếu thế nào, đây cũng là Thiên Kiếp.

Dù trông có yếu hơn đợt trước, nhưng cậu tuyệt đối sẽ không coi thường.

Bảo Đao Bá Toái trong tay lại một lần nữa vung lên, vẫn là đao phòng ngự mạnh nhất 《Nghịch Lân Đao Pháp》, Nghịch Lân Thức!

Đao quang chuyển động, hóa thành 【Nghịch Lân Đao Khí】 hộ thể.

Ba Ba Ba Ba.

Chín đạo Lôi Kiếp giáng xuống, giống như lần trước, chúng hoàn toàn không thể công phá phòng ngự Đao Khí của Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng dùng Nghịch Lân Đao Pháp, liền cản được toàn bộ Thiên Kiếp.

Dễ dàng vô cùng.

Đợt Thiên Kiếp thứ hai cứ thế kết thúc, kiếp vân trên bầu trời lại một lần nữa thu lại, hồ quang điện vang lên, thai nghén đợt Thiên Kiếp tiếp theo.

"Không phải ảo giác, là thật sự yếu hơn đợt đầu." Tống Thư Hàng vung tay, đợt Thiên Kiếp thứ hai bất kể là lực đạo, uy lực, đều yếu hơn đợt đầu tiên.

Tống Thư Hàng tò mò quay đầu lại, nhìn về phía Ngư Kiều Kiều ở xa.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều trợn tròn mắt nhỏ đáng yêu, vẻ mặt mộng bức.

Nàng cũng chưa từng thấy Thiên Kiếp như vậy.

Đợt sau yếu hơn đợt trước sao?

Thiên Kiếp lại chơi ngược à?

Xem ra, không thể từ Ngư Kiều Kiều mà có được lời giải thích rồi.

Tống Thư Hàng hít thở sâu, tiếp tục điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tối ưu, 'Nghịch Lân Thức' sẵn sàng chờ đợi.

Sau đó… đợt Thiên Kiếp thứ ba giáng xuống.

Lần này, chỉ có 8 đạo Kiếp Lôi, yếu hơn so với đợt thứ hai.

Tống Thư Hàng vung đao, vẫn là Nghịch Lân Thức, dễ dàng cản lại.

Chốc lát sau… đợt Thiên Kiếp thứ tư giáng xuống.

Lần này, chỉ có 7 đạo Kiếp Lôi, cũng yếu hơn so với đợt trước.

Tống Thư Hàng tiếp tục giữ thái độ cẩn thận, Nghịch Lân Thức ra chiêu, cản lại Thiên Kiếp.

Tiếp theo… đợt Thiên Kiếp thứ năm giáng xuống.

Đợt Thiên Kiếp thứ năm lại giảm một đạo Kiếp Lôi, chỉ còn 6 đạo, yếu hơn so với đợt trước.

Tống Thư Hàng nghiến răng, Nghịch Lân Thức xuất chiêu nhẹ nhàng, cản lại Thiên Kiếp. 【Thật sự đợt sau yếu hơn đợt trước sao?

Chẳng lẽ Thiên Kiếp của mình thật sự chơi ngược?】 Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Trong chớp mắt, mười đợt Thiên Kiếp đã trôi qua năm đợt.

Vẫn còn một nửa Thiên Kiếp.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, mười đợt Thiên Kiếp, đợt sau yếu hơn đợt trước, cậu chỉ cần dùng 'Nghịch Lân Thức' là có thể dễ dàng Độ Kiếp rồi. … Trên bầu trời, kiếp vân lại một lần nữa thai nghén, đợt

Thiên Kiếp thứ sáu thành hình.

Cũng giống như trước, Kiếp Lôi lần này lại giảm một đạo, chỉ còn 5 đạo Kiếp Lôi.

Hơn nữa, Kiếp Lôi trở nên nhỏ hơn so với đợt trước.

“Nghịch Lân Thức!” Tống Thư Hàng tiếp tục vung Bảo Đao Bá Toái, chém ra đao phòng ngự mạnh nhất. 【Nghịch Lân Thức】 Đao Khí bao phủ toàn thân.

Năm đạo Kiếp Lôi trên bầu trời lần lượt giáng xuống.

Một đạo, hai đạo, ba đạo, bốn đạo… mỗi đạo đều yếu ớt như vậy, hoàn toàn không thể phá phòng ngự!

“Tiếp theo, có thể chuẩn bị đón đợt Thiên Kiếp tiếp theo rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, tiếp tục duy trì 【Nghịch Lân Thức】, chống đỡ đạo Kiếp Lôi thứ năm.

Ngay lúc này… Oành!!

Một tiếng nổ kinh khủng.

Chương 671

Đạo Lôi Kiếp thứ năm, khi giáng xuống phòng ngự của Tống Thư Hàng, đột nhiên hóa thành một con Lôi Long nhe nanh múa vuốt.

Con Lôi Long kia như sống động như thật, thậm chí ngay cả vảy rồng, râu rồng cũng được nghĩ hóa ra.

Trong Lôi Long, ẩn chứa sức mạnh hủy diệt tất cả, hung hăng va vào.

Vừa tiếp xúc, Đao Khí 【Nghịch Lân Thức】 của Tống Thư Hàng liền vỡ nát.

Phòng ngự trên Bích Ngọc Ca Sa của Tống Thư Hàng tự chủ kích hoạt, dựng lên phòng ngự cực hạn nhị Phẩm, chống đỡ Lôi Long.

Nhưng, phòng ngự trên Ca Sa chỉ trụ được một hơi thở.

Một cú va chạm của sừng Lôi Long, phòng ngự của Bích Ngọc Ca Sa liền bị phá nát.

“Mẹ nó!” Tống Thư Hàng gầm lên giận dữ, Thiên Kiếp của cậu lại chơi xấu.

Dùng kế ‘kỳ địch dĩ nhược’, nó dùng 5.8 đợt Lôi Kiếp để tỏ ra yếu ớt, rồi ẩn sát chiêu vào cú đánh cuối cùng của đợt thứ sáu.

Chỉ là Thiên Kiếp của tu sĩ nhị Phẩm, lại còn chơi binh pháp sao?

“Rống ~” Lôi Long Thiên Kiếp phát ra tiếng gầm rồng sống động như thật.

Tống Thư Hàng nghiến răng, vung song quyền. 《Bất Động Kim Cương Thân》 vận chuyển. 《Cương Thủ》 vận chuyển. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 được thúc đẩy toàn lực.

Trên người cậu, tầng công đức chi quang sáng lên. 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 thức thứ nhất tung ra, khúc trung cầu trực, quyền như trọng pháo, một đi không trở lại, lực lớn thế trầm!

Nắm đấm của Thư Hàng hung hăng đấm vào Lôi Long.

Lôi Long và nắm đấm của cậu va vào nhau, đột nhiên nổ tung ra!

Oành Oành Oành Oành.

Ánh sáng nổ tung của Lôi Long, nhấn chìm thân hình Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khó chịu muốn chết, một quyền mà cậu tụ tập toàn thân sức mạnh và công pháp, vốn dĩ là muốn chính diện đối cứng với Lôi Long.

Nhưng, nắm đấm của cậu còn chưa chạm vào Lôi Long, Lôi Long đã tự mình nổ tung rồi.

Thiên Kiếp này, quả thực có tự ý thức, hoàn toàn không giống loại Thiên Kiếp theo lập trình như khi các tu sĩ khác Độ Kiếp.

Oành Long Long ~~ Ánh sáng nổ tung của Lôi Long nhấn chìm Tống Thư Hàng, Thiên Kiếp chi lực ẩn chứa trong Lôi Long, trực tiếp đánh thẳng vào nhục thân Tống Thư Hàng, bỏ qua vật phẩm phòng ngự trên người cậu!

Dù trận pháp phòng ngự trên Bích Ngọc Ca Sa đã bị phá, nhưng bản thân Bích Ngọc Ca Sa cũng là một pháp y phòng ngự rất mạnh mẽ.

Thế nhưng lúc này, Thiên Kiếp chi lực của Lôi Long, xuyên qua Bích Ngọc Ca Sa, trực tiếp đánh vào nhục thân Thư Hàng.

Sức mạnh Lôi Long bùng nổ, trong chớp mắt, phòng ngự 《Bất Động Kim Cương Thân》 của Tống Thư Hàng bị phá, hiệu quả

《Cương Thủ》 ở hai tay cũng bị phá bỏ.

Sức mạnh Lôi Kiếp trực tiếp tiến vào cơ thể cậu, hoành hành trong cơ thể cậu.

Sức mạnh Thiên Kiếp, có thuộc tính khắc chế 'Chân Khí, Linh Lực' của tu sĩ.

Sau khi Kiếp Lôi nhập thể, Chân Khí trong cơ thể Tống Thư Hàng bị không ngừng tan rã.

Sức mạnh Kiếp Lôi dọc theo kinh mạch, bắt đầu xâm nhập tám Đan Điền của Thư Hàng!

Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân bị điện đến mềm nhũn, toàn bộ cơ bắp đều trở nên không thể kiểm soát… cái cảm giác không thể kiểm soát cơ thể mình này, thật khiến người ta phát điên.

"Khốn kiếp." Tống Thư Hàng nghiến răng, cậu sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Tinh thần lực ở mi tâm cậu không còn giữ lại, toàn lực điều động, tinh thần lực dẫn dắt 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' trong cơ thể đối kháng với sức mạnh Lôi Long Thiên Kiếp.

Nỗi đau thể xác, nỗi đau do tinh thần lực điều động mang lại, song trọng kích thích Thư Hàng, cậu phát ra tiếng gầm gừ đau đớn từ cổ họng. … 【Sắp chết rồi, sắp chết rồi.】 Cùng kêu thảm thiết, còn có cô Thông Nương đáng thương trong túi co nhỏ một tấc.

Trước khi Tống Thư Hàng Độ Kiếp, quên không lấy cô ấy ra, mang theo bên mình.

Mấy đợt Thiên Kiếp trước đều bị 'Nghịch Lân Đao Pháp' của Tống Thư Hàng lần lượt cản lại, không làm tổn thương bản thân.

Thế nên Thông Nương cũng được bảo vệ rất tốt, không bị thương chút nào.

Nhưng đạo Lôi Long này trực tiếp đánh vào người Tống Thư Hàng, bỏ qua phòng ngự, Thông Nương không thể tránh khỏi.

Mặc dù chủ thể chịu kiếp là Tống Thư Hàng, nhưng cô ấy bị Thư Hàng đặt sát người, liền bị uy lực Lôi Long Thiên Kiếp ảnh hưởng.

Cô ấy cảm thấy cơ thể mình sắp bị nướng chín, độ ẩm trong cơ thể kịch liệt mất đi.

Điều khiến Thông Nương đau buồn hơn là, mầm hành mà cô ấy khó khăn lắm mới mọc ra, trong chớp mắt đã bị uy lực Lôi Long Thiên Kiếp đánh thành tro bụi.

Nếu không phải gốc của cô ấy cắm sâu trong Ngộ Đạo Thạch, rễ hành được Ngộ Đạo Thạch bảo vệ, đợt Lôi Long Thiên Kiếp này ảnh hưởng, liền có thể lấy mạng nhỏ của cô ấy! 【Ta không cam lòng, ta khổ cực tu luyện lâu như vậy, vừa xuống núi đã bị ni cô kia bắt đi giam mấy trăm năm.

Khó khăn lắm lại được thả ra tự do, lại bị tiểu tu sĩ này bắt giữ, chặt mầm hành.

Khó khăn lắm mới mọc lại mầm hành, lại trong quan tài vàng bị hòa tan… Hơn nữa cuối cùng, lại còn phải cùng tiểu tu sĩ này chết dưới Thiên Kiếp.】【Ta không phục a, ta vẫn chưa muốn chết a.】 Không phục thì làm đi!

Điều đáng tiếc là, Thông Nương không thể làm gì cả.

Thông Nương hận không thể tự mình lăn ra khỏi túi co nhỏ một tấc, tránh xa Tống Thư Hàng.

Nhưng cô ấy không làm được, bây giờ mầm hành của cô ấy còn bị đánh nát, căn bản không thể hóa hình. … Ở phía xa, Ngư Kiều Kiều cũng lo lắng nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Thiên Kiếp lần này quá kỳ lạ, khi nàng Độ Kiếp năm đó, Thiên Kiếp tuyệt đối không giống như bây giờ. 【Là hình thức Thiên Kiếp gần đây thay đổi?

Hay là Thiên Kiếp của Tống Thư Hàng tương đối đặc biệt?】 Ngư Kiều Kiều trong lòng thầm nghĩ, lo lắng vô cùng.

Tinh thần lực của nàng khóa chặt Tống Thư Hàng, một khi sinh mệnh khí tức của Tống Thư Hàng giảm xuống dưới mức an toàn, nàng sẽ ra tay, đánh tan Thiên Kiếp nhị Phẩm trên bầu trời.

Con Lôi Long vừa rồi tuy đáng sợ, nhưng Ngư Kiều Kiều vẫn có tám phần chắc chắn đánh tan Thiên Kiếp.

Nếu gặp phải hai phần xác suất kia, thì vì tình bạn, nàng sẽ chuẩn bị cho Thư Hàng một ngôi mộ sang trọng dưới đáy biển. ******** Sức mạnh Lôi Long vẫn đang hoành hành trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, dưới sự dẫn dắt của tinh thần lực Tam Phẩm cường đại của Thư Hàng, 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' trong cơ thể đã ổn định cục diện chiến đấu, bắt đầu phản công xua đuổi sức mạnh Lôi Long Thiên Kiếp.

Nếu cho Thư Hàng một khắc thời gian, cậu bằng sức mạnh của chính mình là có thể xua đuổi toàn bộ Lôi Long… nhưng, bây giờ cậu không có nhiều thời gian như vậy!

Trên bầu trời, đợt Kiếp Lôi tiếp theo đã rục rịch.

Chẳng lẽ, cứ thế mà thất bại không cam lòng sao?

Ngay lúc này, cơ thể Thư Hàng, phát ra từng chút ánh sáng kim loại.

Chớp chớp.

Ban đầu chỉ là ngực và bụng có một tầng ánh sáng yếu ớt, nhưng sau đó, ánh sáng này càng lúc càng sáng, rất nhanh lan ra toàn thân Tống Thư Hàng.

Cơ thể cậu vốn dĩ đã phá vỡ giới hạn bình cảnh nhị Phẩm, đang chậm rãi tiến hóa thành 'Chiến Vương Chi Khu' của tu sĩ Tam Phẩm.

Mà lúc này, sức mạnh Thiên Kiếp nhập thể, điên cuồng kích thích nhục thân Tống Thư Hàng.

Dưới sự kích thích của Thiên Kiếp, sự tiến hóa của cơ thể Thư Hàng tăng tốc, một hơi hoàn thành giai đoạn cuối cùng!

Ánh sáng kim loại chớp chớp kia, chính là biểu tượng cơ thể cậu chính thức tiến hóa thành 'Chiến Vương Chi Khu' Tam Phẩm.

Một cảm giác cường đại dâng lên trong lòng Thư Hàng.

Cảm giác tê liệt do Lôi Long Thiên Kiếp mang lại cho cơ thể, bị một hơi xua đuổi sạch sẽ.

Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Lúc này cảnh giới của cậu vẫn chưa thăng lên Tam Phẩm, nhưng tinh thần lực của cậu, nhục thân của cậu, toàn bộ đã sớm đạt đến Tam Phẩm.

Khoảnh khắc thể chất tăng lên, Chân Khí trong cơ thể nhận được sự hỗ trợ mạnh mẽ.

Ba Ba Ba Ba, 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí' trong cơ thể Tống Thư Hàng nhất cổ tác khí, toàn lực xua đuổi sức mạnh 'Thiên Kiếp Lôi Long' nhập thể.

"Ra ngoài cho ta!" Thư Hàng gầm khẽ.

Khi gầm khẽ, tất cả dư uy 'Thiên Kiếp Lôi Long' trong cơ thể, bị dồn về phía tay phải.

Cuối cùng… Thiên Kiếp tàn dư, bị xua đuổi toàn bộ ra ngoài.

Ngay lúc này, trên Bảo Đao Bá Toái trong tay Thư Hàng, truyền đến một trận lực hấp dẫn.

Nó âm thầm nuốt chửng hấp thu năng lượng tàn dư của 'Thiên Kiếp Lôi Long'.

Bảo Đao Bá Toái trước đây đã từng trải qua sự thiêu đốt của Thiên Kiếp Chi Hỏa Tứ Phẩm của Tông chủ Nguyệt Đao Tông 'Bá Thiên Quân', bên trong đao đã sinh ra một số thay đổi, nó có thể tích trữ một chút Thiên Kiếp Chi Lực.

Sau khi hấp thu sức mạnh Thiên Kiếp, thân đao đen sì dường như trở nên sáng hơn một chút.

Lôi Long nổ tung tiêu tán… Lúc này, toàn bộ người Tống Thư Hàng bị điện đến đen thui, tóc, lông mày dưới sức mạnh Thiên Kiếp đều hóa thành tro bụi.

Nhưng đạo Lôi Long Thiên Kiếp này, cuối cùng cậu cũng vượt qua.

Đợt Thiên Kiếp thứ sáu kết thúc!

"Vẫn còn bốn đợt!" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời.

Ngay lúc này, đợt Thiên Kiếp thứ bảy đã thành hình, bốn đạo Kiếp Lôi hung hăng giáng xuống.

Ánh mắt Tống Thư Hàng chăm chú nhìn chằm chằm Kiếp Lôi, ngay khi chúng giáng xuống, Bảo Đao Bá Toái trong tay hung hăng vung ra.

Không sử dụng 'Nghịch Lân Đao Pháp' nữa, chỉ thúc đẩy 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 chém ra một đao bá đạo

nhất.

Một đao chém ra, trong cơ thể Thư Hàng vang lên tiếng gầm thét của Cự Kình, nhưng tiếng gầm thét của Cự Kình lần này, còn pha lẫn các loại tiếng gầm gừ của thú loại, âm thanh hỗn hợp lại, lại có chút tương tự tiếng gầm của rồng.

Phanh!

Bốn đạo Kiếp Lôi của đợt Thiên Kiếp thứ bảy bị đánh tan. … Tiếp theo là đợt Thiên Kiếp thứ tám, 3 đạo Kiếp Lôi cũng bị đánh tan.

Chương 672

Đợt Thiên Kiếp thứ chín, hai đạo Kiếp Lôi, vẫn là một đao chém đứt.

Mỗi khi đánh tan một đợt Kiếp Lôi, ánh sáng kim loại trên người Thư Hàng càng lúc càng sáng, ‘Chiến Vương Chi Khu’ của tu sĩ Tam Phẩm càng lúc càng vững chắc. … Cuối cùng, đợt Lôi Kiếp cuối cùng sắp đến.

Đợt Kiếp Lôi thứ mười, chỉ có một đạo.

Nhưng đạo này, lại ngưng tụ uy lực của mấy đợt Thiên Kiếp trước, đây cũng là cú đánh mạnh nhất.

“Đợt cuối cùng!

Vượt qua đợt này, ta chính là Tam Phẩm Chiến Vương!” Tống Thư Hàng gầm lên, cổ tay cậu xoay một cái, trên Bảo Đao Bá Toái bùng cháy ngọn lửa hừng hực. ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ học được từ Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng, hãy dùng một đao này để kết thúc trận Thiên Kiếp này đi!

Oành… Đạo Lôi Kiếp cuối cùng giáng xuống.

Vẫn là một đạo Lôi Long, nhưng so với Lôi Long của Thiên Kiếp đợt thứ sáu còn nhỏ hơn một phần.

Thiên Kiếp dường như đã hết chiêu.

“Lại muốn tỏ vẻ yếu ớt?” Tống Thư Hàng cười khẽ.

Mười đợt Thiên Kiếp, theo lý mà nói là đợt sau mạnh hơn đợt trước.

Trong tình huống như vậy, sức mạnh mà bốn đợt sau ngưng tụ, làm sao lại yếu hơn sức mạnh mà sáu đợt trước ngưng tụ?

Vô ích, đã dùng một lần chiêu thức với ta, còn muốn dùng lại một lần nữa sao?

Ngươi nghĩ ta còn mắc lừa nữa à?

Đạo Lôi Long Thiên Kiếp này tuyệt đối sẽ mạnh hơn đạo Lôi Long trước, dù có tỏ vẻ yếu ớt thế nào, ta cũng sẽ dốc toàn lực.

Tống Thư Hàng toàn lực thúc đẩy Bảo Đao Bá Toái, ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’ trong tám đại Đan Điền, không ngừng quán nhập vào Bảo Đao Bá Toái.

Trên thân đao, ngọn lửa hừng hực càng cháy càng lớn, ngọn lửa bao phủ toàn bộ Tống Thư Hàng, trong phạm vi ba mét vuông, toàn bộ bị Đao Khí ‘Hỏa Diễm Đao’ bao phủ.

Trong Đao Khí Hỏa Diễm này, ẩn chứa một đạo Phần Thiên Đao Ý, muốn thiêu rụi tất cả vạn vật thế giới!

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Từ khi thăng cấp nhị Phẩm, đây là lần đầu tiên Thư Hàng toàn lực thúc đẩy ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’.

Lôi Long giáng xuống!

Tống Thư Hàng hai tay nắm đao, đột nhiên vung một cái: “Phá cho ta!” Ngọn lửa bao phủ toàn thân cậu theo một đao này, hóa thành một luân Đao Khí như mặt trời rực lửa, chém về phía Lôi Long trên bầu trời.

Oành Oành Oành, Lôi Long gào thét.

Hừng Hực Hừng Hực, Đao Hỏa Diễm thiêu rụi vạn vật.

Lôi Long và Đao Hỏa Diễm va vào nhau.

Đây định sẵn là một trận Long Tranh Hổ Đấu… Ơ?

Hổ đang đấu, nhưng Long lại không tranh.

Trong hư không, đạo Lôi Long kia và Đao Khí liệt nhật của Hỏa Diễm Đao va vào nhau, lại trong chớp mắt… sụp đổ!

Con Lôi Long nhe nanh múa vuốt, bị đánh tan hoàn toàn.

Luân Đao Khí Hỏa Diễm như mặt trời rực lửa kia, còn nuốt chửng, thiêu rụi uy lực Thiên Kiếp tàn dư của Lôi Long.

Từ trong Đao Khí Hỏa Diễm, truyền ra tiếng gầm thét không cam lòng của Lôi Long Thiên Kiếp.

Con Lôi Long này, hóa ra không phải tỏ vẻ yếu ớt, mà là thật sự yếu ớt sao?

Chẳng lẽ, tất cả sức mạnh trong Thiên Kiếp, đều tập trung vào con Lôi Long của Thiên Kiếp đợt thứ sáu kia sao?

Nhưng bất kể thế nào, mười đợt Thiên Kiếp đã qua.

Tống Thư Hàng chống đao đứng, sảng khoái cười lớn.

Cậu đã thành công vượt qua Thiên Kiếp nhị Phẩm!

Tình thế vốn dĩ gần 9.9 phần chết 0.1 phần sống, đã bị cậu thành công vượt qua, có kinh nhưng không hiểm.

Cười sảng khoái xong, Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đạo Lôi Long cuối cùng, yếu ớt như vậy, luôn khiến cậu cảm thấy kỳ lạ.

Hay nói cách khác, uy lực của 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' do Xích Tiêu Tử tiền bối truyền thụ quá lớn rồi? … Ở phía xa, Ngư Kiều Kiều âm thầm thở phào một hơi, nàng vui vẻ, cất tiếng nói: "Chúc mừng cậu Thư Hàng!" Cậu ấy đã thành công, Thiên Kiếp tưởng chừng hung hiểm, trong tình huống không hề chuẩn bị, vẫn bị cậu ấy thành công vượt qua.

Tiếp theo, cậu ấy sẽ là một tu sĩ cấp bậc Tam Phẩm Chiến Vương.

Trong thời đại ngày nay, cảnh giới Tam Phẩm chính là cảnh giới đệ tử chân truyền của môn phái có thể ‘xuất sư hạ sơn’, là cảnh giới được giới tu sĩ đương kim công nhận là ‘xuất sư’.

Thời gian trôi thật nhanh a, khi nàng vừa quen Thư Hàng, đối phương vẫn còn ở cảnh giới Dược Long Môn.

Nhớ lúc đó, Bạch Tôn Giả còn thiết kế cách để nàng trải nghiệm ‘điểm hóa Long Môn’ của mình, hy vọng khiến Thư Hàng khi đột phá cảnh giới ‘Dược Long Môn’ có thể dễ dàng hơn một chút.

Mà bây giờ, Tống Thư Hàng đã trưởng thành thành một tu sĩ Tam Phẩm rồi, thời gian như thoi đưa a.

Khoan đã, thời gian như thoi đưa cái quái gì!

Từ đầu đến cuối nàng quen Tống Thư Hàng cũng chỉ hơn một tháng thời gian, thoi đưa cái đầu quỷ ấy.

Thằng hỗn đản này, một tháng thời gian hoàn thành quá trình mười mấy năm của một tu sĩ thiên phú bình thường a!

Ngư Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, nàng cảm thấy trong lòng thật u sầu.

Ngay khi cô Kiều Kiều đang u sầu nhìn lên bầu trời, đột nhiên đôi mắt nhỏ của nàng trợn trừng lên.

Vì kiếp vân trên bầu trời, vẫn chưa tiêu tán.

Theo lý mà nói, sau khi Thiên Kiếp vượt qua, kiếp vân sẽ tiêu tán trong nháy mắt.

Nhưng kiếp vân trên bầu trời vẫn vô cùng dày đặc.

Chuyện này là sao?

Trừ phi… Thiên Kiếp này vẫn chưa kết thúc?

“Thư Hàng cẩn thận!” Ngư Kiều Kiều không kịp nghĩ nhiều, lớn tiếng kêu lên: “Thiên Kiếp nói không chừng vẫn chưa kết…” Lời của Ngư Kiều Kiều còn chưa nói xong, trên bầu trời, một trụ sét giáng xuống.

Không phải lôi điện, mà là trụ sét.

Một trụ sét thô to vô cùng, không tiếng động, trong chớp mắt thành hình.

Sau đó, trụ sét bao phủ Tống Thư Hàng trong đó.

Trên thực tế, không cần Ngư Kiều Kiều nhắc nhở, Thư Hàng cũng đã phát hiện sự dị thường của kiếp vân trên bầu trời.

Sau đợt Thiên Kiếp thứ mười, cậu vẫn luôn nhìn chằm chằm bầu trời.

Thế nên, khi ‘trụ sét’ này giáng xuống, Tống Thư Hàng đã hai tay nắm đao, lại một phát Hỏa Diễm Đao chém ra!

“Lại, lại ăn ta một đao nữa.” Tống Thư Hàng gầm lên giận dữ.

Nhưng lần này, lại đến lượt Hỏa Diễm Đao bị ‘trụ sét’ nuốt chửng.

Giống như một cây đuốc nhỏ bị ném vào ao nước, rất nhanh đã tắt ngấm.

Sau đó, trụ sét nhanh chóng bao phủ Tống Thư Hàng, sức mạnh Kiếp Lôi bên trong, đổ dồn vào người Tống Thư Hàng.

Binh bất yếm trá, ai quy định Lôi Kiếp nhị Phẩm chỉ có mười đợt?

Thực tế cho mọi người biết, Lôi Kiếp nhị Phẩm có đợt thứ mười một, chỉ là phần lớn tu sĩ nhân phẩm tương đối tốt, không gặp phải đợt thứ mười một mà thôi.

Còn về phần nhỏ tu sĩ có nhân phẩm không tốt, sau khi gặp phải đợt Kiếp Lôi thứ mười một ở nhị Phẩm, cơ bản đều hóa thành tro bụi.

Điều này cũng dẫn đến việc Thiên Kiếp thứ mười một, hầu như chỉ giới hạn trong truyền thuyết.

Dần dần, các tu sĩ đều đương nhiên cho rằng, Thiên Kiếp nhị Phẩm chỉ có mười đợt.

Ba Ba Ba ~~ Thiên Lôi nổ tung trong trụ sét.

“A a a a a ~~” Tống Thư Hàng bị điện kêu thảm thiết, toàn thân run rẩy.

Khó trách cảm thấy đạo Lôi Long thứ mười kia có vấn đề, hóa ra sức mạnh Thiên Kiếp cuối cùng đều ở đây!

Không phải đã nói, Thiên Kiếp chỉ có mười đợt thôi sao?

Sao lại có đợt thứ mười một chứ?

Không được rồi, không được rồi, ngay cả 【Chiến Vương Chi Khu】 Tam Phẩm cũng cảm thấy không chịu nổi sức mạnh Thiên Kiếp này.

Toàn thân bị điện đến mềm nhũn, ngay cả ngón tay cũng không thể cử động.

Thiên Kiếp chi lực lại một lần nữa xâm nhập cơ thể cậu.

Lần này ngay cả Chân Khí trong cơ thể cũng bị Kiếp Lôi ảnh hưởng, vận chuyển không thuận lợi.

Sắp chết rồi, sắp chết rồi, lần này cảm giác thật sự sắp chết rồi.

… Lúc này, trên bầu trời Thái Bình Dương, có một hòn đảo phù không ẩn mình đang chậm rãi di chuyển.

Sâu bên trong hòn đảo phù không, trong điện đồng lạnh lẽo, vị đại tiền bối đeo mặt nạ kia cảm ứng được, liền mở mắt ra.

“Lại là đợt Thiên Kiếp thứ mười một ư?” Vị đại tiền bối nhẹ nhàng vuốt ve con thỏ trong lòng, tay còn lại trắng như ngọc, bấm đốt ngón tay bắt đầu tính toán.

Cái ‘nhất thốn súc tiểu đại’ của Tống Thư Hàng do chính tay y làm ra, trên đó có lưu lại ấn ký của y.

Bình thường ấn ký này sẽ không kích hoạt.

Nhưng nếu Tống Thư Hàng gặp phải nguy hiểm liên quan đến ‘Tân Thiên Đạo’, ấn ký này sẽ kích hoạt, gây sự chú ý cho vị đại tiền bối này.

Đến lúc đó, y có thể âm thầm ra tay tương trợ, giúp Tống Thư Hàng một phen.

Mà ‘Thiên Kiếp’ chính là chuyện có liên quan đến ‘Thiên Đạo’.

Vì vậy, khi Tống Thư Hàng bị cột sét đánh ầm ầm, ấn ký mà vị đại tiền bối lưu lại đã kích hoạt.

Thông qua ấn ký này, y cảm ứng được trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng.

Chương 673

Tiểu tử này, vậy mà lại gặp phải đợt Thiên Kiếp Nhị Phẩm thứ mười một ngàn năm khó gặp!

Không ổn, lẽ nào ấn ký mình để lại trên ‘nhất thốn súc tiểu đại’ đã gây sự chú ý của ‘Tân Thiên Đạo’?

Nên mới xảy ra đợt Thiên Kiếp thứ mười một này?

Bởi vì đối với Tân Thiên Đạo, y chính là ‘tàn dư’ của Cổ Thiên Đình.

Vị đại tiền bối bấm đốt ngón tay tính toán. ...Nhưng tính toán đến cuối cùng, cũng không ra được bất cứ điều gì. [Thôi bỏ đi, dù thế nào thì ta cũng có trách nhiệm.

Hiện tại ta vừa vặn có thể âm thầm ra tay một lần.

Hơn nữa, Tống tiểu hữu này giờ không thể chết được. ...Vậy thì để Cửu Đăng ra tay một lần vậy.] Vị đại tiền bối thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng trước khi ra tay, y còn cần phải ẩn giấu ‘Thiên Giới Đảo’, tránh để ‘Tân Thiên Đạo’ tóm được cái đuôi nhỏ.

Bàn tay đỏ rực của vị đại tiền bối nhẹ nhàng vung lên, các cấm chế trên Thiên Giới Đảo kích hoạt.

Sau đó, vị đại tiền bối trong lòng tính toán thời gian, tay còn lại chuẩn bị mở không gian, giúp Thư Hàng vượt qua đợt Thiên Kiếp thứ mười một.

Y có một bí pháp rất ẩn mật, có thể man thiên quá hải, tăng cường khả năng kháng ‘lôi kiếp’ của nhục thân Tống Thư Hàng.

Chỉ cần tăng cường khả năng kháng lôi kiếp của nhục thân Tống Thư Hàng, hy vọng vượt qua mười một tầng Thiên Kiếp này sẽ rất lớn.

Vị đại tiền bối đã nghiên cứu cách 'ẩn man Thiên Đạo' nhiều năm, pháp thuật này chính là thành quả nghiên cứu bấy lâu nay của y, hiệu quả rất tốt. ... ...

Còn ở ngoại vi Thiên Giới Đảo, Cửu Đăng cô nương khép lại một quyển 'Kinh Cẩu'.

Nàng mặc một bộ váy trắng, chân đạp Phật Liên, khắp người bao phủ bởi ánh sáng công đức nồng đậm.

Sau khi khép 'Kinh Cẩu' lại, nàng chắp tay khẽ cúi lạy về phía sâu bên trong Thiên Giới Đảo, cảm tạ vị đại tiền bối đã ra tay tương trợ.****************** Cửu U.

Nơi đây hội tụ tất cả tà khí và ô uế của thế gian.

Một nho sinh mặc nho sam lại bước vào sâu trong Cửu U, bên cạnh hắn có mấy quyển sách Nho gia lơ lửng, trong đó có âm thanh thánh nhân ngâm tụng nội dung.

Âm thanh thánh nhân vang vọng, xua tan toàn bộ tà khí và ô uế quanh người nho sinh.

Đôi mắt nho sinh tràn ngập điên cuồng và sát ý, từ khi bước vào Cửu U, hắn đã bắt đầu đại khai sát giới, càn quét tà ma Cửu U.

Nhưng đột nhiên, nho sinh dừng lại.

Sau một thoáng dừng, khóe miệng hắn lộ ra ý cười: "Mười một tầng Thiên Kiếp, thú vị, thú vị." "Lực lượng Thiên Kiếp, đây chính là thứ ta đang cần.

Cột sét Thiên Kiếp này có thể quét ngang một khu vực lớn đến nhường nào trong Cửu U?" Nho sinh điên cuồng cười lớn.

Sau đó, hắn mở ra 'liên hệ' giữa bản thân và Tống Thư Hàng.

Thông qua liên hệ này, hắn định vị Tống Thư Hàng, mở ra cánh cửa không gian.

Thân thể hắn đang chiếm giữ, chính là linh quỷ của Tống Thư Hàng, chỉ cần mở 'không gian thông đạo', nối liền 'không gian' của hai bên, thì đợt Thiên Kiếp thứ mười một kia sẽ tự nhiên phân tách một nửa, truy tìm khí tức của 'linh quỷ', đánh thẳng vào thế giới Cửu U.

"Ha ha ha ha ha ha, đến đây, đến đây." Nho sinh cười lớn, cánh cửa không gian mở ra!****************** Bên kia, trong di tích dưới đáy biển.

Đội của Bạch tiền bối đã tiến vào sâu nhất của di tích, nơi sâu nhất của di tích chỉ có một loại bí pháp.

Đó là một bí pháp 'tự lành'.

Thôi động bí pháp, đứt chi có thể tái sinh.

Bí pháp tưởng chừng đơn giản này, lại được ghi chép trên tận sáu bức tường!

Bí pháp này hiển nhiên không hề đơn giản, trong đó rất có thể ẩn chứa 'Đạo trường sinh' của vị 'Trường Sinh Giả Trình Lâm' kia.

Vì vậy, các thành viên trong đội của Bạch Tôn Giả những ngày này vẫn luôn ở đây để lĩnh ngộ bí pháp.

Bí pháp này quả nhiên thâm sâu, với tư chất của Bạch Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả, lĩnh ngộ mấy ngày trời mà vẫn chưa thể nắm vững bí pháp này.

Dù vậy, hai vị Tôn Giả cũng đã thu được rất nhiều từ bí pháp này.

Giao Bá Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền Đại Sư, Tuyết Lang Động Chủ năm vị đạo hữu, cũng đều có lĩnh ngộ.

Trong đó, người thu hoạch lớn nhất phải kể đến Vũ Nhu Tử.

Nàng từ trước khi nghe 'Trường Sinh Giả Trình Lâm' giảng giải Đạo tàng, cảnh giới bình cảnh đã rục rịch muốn đột phá.

Lúc này, khi lĩnh ngộ bí pháp 'tự lành', nàng cuối cùng cũng đã bước ra bước cuối cùng của Tam Phẩm.

Hiện tại nàng, chỉ cần một ý niệm là có thể dẫn hạ Tam Phẩm Lôi Kiếp, tấn thăng Tứ Phẩm Tiên Thiên.

Từ đó về sau, Ngự kiếm phi hành, Ngự kiếm trảm địch ngoài ngàn dặm.

Hiện tại, nàng chỉ chờ rời khỏi di tích, trở về Linh Vũ Điệp Đảo, nhờ Linh Vũ Điệp Tôn Giả giúp nàng bố trí chuẩn bị Độ Kiếp, là có thể xung kích cảnh giới Tứ Phẩm.

Đúng lúc mọi người đang lĩnh ngộ bí pháp 'tự lành' này, Bạch Tôn Giả đột nhiên dừng lại.

Y đưa tay bấm một pháp ấn.

Ở vùng Giang Nam xa xôi, Tống Thư Hàng đang Độ Kiếp, trên ngực có một ấn ký phi kiếm sáng lên — đó là ấn ký 'Bản Tống Thư Hàng Dùng Một Lần 001' mà Bạch Tôn Giả đã đặt lên người cậu từ rất lâu trước đây.

Ban đầu, 'Bản Tống Thư Hàng Dùng Một Lần 001' sau khi giúp Thư Hàng thoát khỏi cơn sóng thần do Ngư Kiều Kiều triệu đến, đồ án phi kiếm đã biến mất.

Tuy nhiên...

đồ án đã biến mất, nhưng ‘gốc’ của ấn ký thực ra vẫn còn đó.

Thông qua ấn ký này, khi Tống Thư Hàng thật sự đối mặt với sinh tử, nếu Bạch Tôn Giả chưa bế quan, thì có khả năng cảm ứng được.

Bạch Tôn Giả hiện tại đã cảm ứng được trạng thái của Tống Thư Hàng.

“Độ Kiếp ư?” Bạch Tôn Giả khẽ nhíu mày, sau đó y lấy ra bội kiếm ‘Lưu Tinh Kiếm’ của mình.

Lưu Tinh Kiếm đã bầu bạn với y nhiều năm, cùng y vượt qua hết lần Thiên Kiếp này đến lần Thiên Kiếp khác.

Nếu Tống Thư Hàng cầm thanh Lưu Tinh Kiếm này, tỷ lệ thành công Độ Kiếp sẽ cao hơn.

Sau đó, Bạch Tôn Giả cầm kiếm, đâm một nhát vào hư không.

Lưu Tinh Kiếm biến mất trong không gian... bị ‘năng lực không gian thiên phú’ của Bạch Tôn Giả đưa đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Hy vọng bội kiếm của mình có thể trợ giúp Thư Hàng tiểu hữu một tay.***************** Vùng Giang Nam, trong thung lũng.

Tống Thư Hàng hiện tại thảm hại không tả xiết. ...Cậu khóc rồi, thật sự muốn khóc rồi.

Khi cậu đang khổ sở chịu đựng cột sét Thiên Kiếp thứ mười một, thiên lôi vô tận xuyên qua đôi ‘Mộc Ngưu Kiếm Khách Ái Tâm Thủ Thao’ trên tay cậu, tiếp xúc với lòng bàn tay cậu.

Sau đó... mọi người ơi, cái ‘Giám Định Bí Pháp’ kia kích hoạt!

Đùa cái quái gì vậy, đây là Thiên Kiếp đó!

Giám định Thiên Kiếp, cậu phải trả cái giá thảm đến mức nào?

Đây đúng là đã tệ lại càng tệ hơn, lại còn tệ thêm mấy tầng nữa.

Lòng Tống Thư Hàng bị ‘Giám Định Bí Pháp’ làm cho tan nát.

Nhưng dù có đau lòng đến mấy, cũng không thể ngăn cản Giám Định Bí Pháp khởi động.

Một hơi thở sau, Tống Thư Hàng bắt đầu chảy máu. ...Tổng cộng năm trăm vết thương lớn nhỏ, xuất hiện trên tứ chi và lưng cậu.

Lập tức, hai tay, hai chân, lưng cậu như bị dao cắt.

Lượng máu chảy ra quá lớn.

Nỗi đau kịch liệt khiến Tống Thư Hàng mềm nhũn cả đầu gối.

Cái giá phải trả nhẹ hơn cậu tưởng tượng một chút.

Cậu vốn cho rằng ít nhất phải bị ngàn đao vạn quả cơ.

Sau đó, phù văn giám định trong mắt cậu rơi xuống Thiên Kiếp, đồng hồ đảo ngược, truyền kết quả giám định về não hải của Thư Hàng.

“Đã kích hoạt thuật giám định rồi, vậy thì hãy giám định cả ‘phương pháp giải quyết’ cho tôi đi chứ!” Tống Thư Hàng cắn răng thầm nghĩ.

Có lẽ...

Giám Định Bí Pháp này chính là hy vọng cuối cùng của cậu.

Nếu có thể giám định ra phương pháp giúp cậu thuận lợi vượt qua đợt lôi kiếp thứ mười một này, thì những vết thương này cũng đáng chịu. [Đợt Thiên Kiếp Nhị Phẩm thứ mười một, uy lực bằng một đòn toàn lực liên tục của tất cả tu sĩ cấp Tam Phẩm.

Khi một trong ba thuộc tính Tinh thần, Thể chất, Chân khí của người Độ Kiếp, đạt đến trình độ Tam Phẩm ngay từ cảnh giới Nhị Phẩm, có tỷ lệ rất nhỏ kích hoạt.

Tỷ lệ kích hoạt là một phần một trăm triệu tỷ.] Cái này đang châm chọc tôi sao?

Tỷ lệ nhỏ như vậy mà tôi cũng có thể gặp phải?

Từ nhỏ tôi chưa từng trúng giải đặc biệt, lẽ nào vận may của tôi đều đã tiêu hao vào những tỷ lệ kỳ lạ này rồi sao? [Phương pháp Độ Kiếp: Cắn chặt răng chịu đựng, coi nỗi đau là sự giày vò ngọt ngào, chỉ cần không chết, ngươi sẽ cảm thấy rất sướng!] Sướng cái gì mà sướng!

Tống Thư Hàng trong lòng đau khổ. ...Nếu không bị mất máu nhiều như vậy, có lẽ cậu còn có một tỷ lệ rất nhỏ để vượt qua.

Nhưng bây giờ cậu mất máu nghiêm trọng, trên người lại có nhiều vết thương như vậy, bảo cậu làm sao tiếp tục chịu đựng đây?

Chương 674

Cậu cảm thấy vết thương trên người đã bị uy lực thiên lôi nướng cháy.

Lần này thật sự xong đời rồi. ... ...

Ngư Kiều Kiều cắn răng, nắm chặt móng vuốt nhỏ, nàng khẽ rống một tiếng, hóa ra yêu thân.

Không ngờ sau mười đợt Thiên Kiếp, lại còn có thêm một đợt nữa.

Khốn kiếp, rõ ràng Thư Hàng tiểu hữu chỉ còn một chút nữa là Độ Kiếp thành công rồi.

Ngư Kiều Kiều thầm nghĩ trong lòng, nhưng giờ không kịp nghĩ nhiều như vậy nữa.

Dưới đợt Thiên Kiếp thứ mười một, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể chống đỡ nổi.

Giờ đây, chỉ có thể đánh tan Thiên Kiếp thôi.

Ngư Kiều Kiều lao vọt lên trời, đang định ra tay đánh tan cột sét Thiên Kiếp này.

Nhưng đúng lúc này, trong hư không có một cánh cửa không gian mở ra, một luồng khí tức cường hãn vô cùng lan tỏa ra.

Trong cánh cửa không gian này, lại lộ ra khí tức tà ác vô cùng.

Bị khí tức ảnh hưởng, thân hình Ngư Kiều Kiều cứng đờ, vậy mà bị luồng khí tức cường hãn đó áp chế không thể động đậy.

Trời ạ, đây là cái gì?

Đang lúc suy nghĩ, cột sét mạnh mẽ trên bầu trời đột nhiên phân thành hai, một cột hơi lớn, một cột hơi nhỏ.

Cột lớn hơn kia, hung hăng đánh thẳng vào cánh cửa không gian.

Cột nhỏ hơn thì tiếp tục giáng xuống người Thư Hàng.

Cứ như vậy, uy lực Thiên Kiếp của Tống Thư Hàng lập tức giảm đi một nửa!

Ngư Kiều Kiều ngơ ngác.

Thư Hàng cũng ngơ ngác không kém.

Lúc này, lại có một cánh cửa không gian khác lặng lẽ mở ra.

Một ngón tay tinh oánh cách không điểm về phía Tống Thư Hàng, rất ẩn mật, Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều đều không hề phát hiện.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy cơ thể mình có thay đổi – cậu trở nên kháng lôi tốt hơn!

Cái này là bị điện giật riết, cơ thể mình sinh ra kháng tính rồi sao?

Vị đại tiền bối trên Thiên Giới Đảo, động tác rất nhanh, lặng lẽ mở ra cánh cửa không gian, từ xa thi triển 'pháp thuật gian lận' tăng cường khả năng kháng lôi điện cho Tống Thư Hàng, sau đó lập tức lặng lẽ rời đi, thu mình trở lại Thiên Giới Đảo, phong bế toàn bộ Thiên Giới Đảo.

Y không còn chú ý đến Tống Thư Hàng nữa, tránh bị 'Tân Thiên Đạo' tóm được điểm yếu.

Đạo thuật 'man thiên quá hải' của vị đại tiền bối, trong tình huống Tân Thiên Đạo đang có vấn đề hiện nay, vậy mà không thể bị phát giác ra những động tác nhỏ của y.

Đây đúng là pháp thuật gian lận Độ Kiếp chân chính. ... ...

Còn vị Lưu Ly nho sinh của Cửu U giới, đang chiếm giữ linh quỷ của Tống Thư Hàng.

Với mối liên hệ này, hắn dễ dàng dẫn đi một phần Thiên Kiếp thuộc về Thư Hàng, đồng thời nhanh chóng đóng thông đạo không gian, một lần nữa cắt đứt liên hệ với Thư Hàng.

Cột sét do Thiên Kiếp hóa thành, khóa chặt linh quỷ của Tống Thư Hàng, hung hăng đánh tới.

Lúc này, nho sinh nhanh chóng chộp lấy một quyển kinh thư đang lơ lửng bên cạnh, trên kinh thư không ngừng vang lên âm thanh thánh nhân.

Hắn ném quyển kinh thư này vào trong lôi của Thiên Kiếp.

Bản kinh văn đó bốc cháy trong thiên lôi, cuối cùng hóa thành một đạo lôi điện màu tím vàng.

Lôi điện tím vàng dưới sự khống chế của Lưu Ly nho sinh, vậy mà dung nhập vào trong cột sét Thiên Kiếp!

Cứ như vậy, cột sét Thiên Kiếp vốn chỉ cấp Nhị Phẩm, lập tức bùng phát ra uy năng cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên!

“Ha ha ha ha, hay, hay, hay!” Lưu Ly nho sinh ha ha cười lớn, thân hình hắn lóe lên, với tốc độ cực nhanh mà chạy trốn trong Cửu U.

Phía sau hắn, cột sét được gia tăng đến Cửu Phẩm đuổi theo không ngừng.

Phàm là nơi cột sét đi qua, tất cả ô uế, tà khí đều tan biến như mây khói, ngay cả mặt đất Cửu U giới cũng bị thuộc tính phá tà của thiên lôi Thiên Kiếp cày xới một lượt.

Sau đó, nếu không có cường giả Cửu U ra tay can thiệp... thì mảnh đất Cửu U giới này, ít nhất trong mười năm tới đừng hòng khôi phục nguyên trạng.

Ngay cả sau khi khôi phục, uy lực thuộc tính ‘Thiên Kiếp’ còn sót lại, đối với sinh vật Cửu U giới mà nói, giống như là chất kịch độc tồn tại.***************** Tại hiện trường Độ Kiếp.

Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân tê dại, nhưng vì thuộc tính kháng lôi được tăng cường, đòn đánh của thiên lôi đối với cậu đau đớn giảm đi rất nhiều.

Cộng thêm cột sét Thiên Kiếp trên đỉnh đầu đã nhỏ đi hơn một nửa, uy lực giảm mạnh. [Mình có thể vượt qua, đợt Thiên Kiếp này, mình nhất định có thể vượt qua!] Đôi mắt Tống Thư Hàng sáng rực, tự tin tăng gấp bội.

Chỉ cần vượt qua Thiên Kiếp này, cậu sẽ là tu sĩ Tam Phẩm.

Trong khi Thư Hàng đang suy nghĩ, Ngư Kiều Kiều trên không trung cuối cùng cũng động đậy.

Nàng vừa nãy bị khí tức tà ác trong cánh cửa không gian ảnh hưởng, cứng đờ giữa không trung không thể động đậy.

Sau khi cánh cửa không gian biến mất, nàng mới khôi phục khả năng hành động.

Sau khi khôi phục hành động, nàng ngay lập tức cảm ứng khí tức của Tống Thư Hàng — không ổn, khí tức của Tống Thư Hàng càng ngày càng yếu ớt!

Nếu cứ tiếp tục thế này, dù Thiên Kiếp đã nhỏ đi một nửa, Thư Hàng vẫn sẽ chết dưới đợt Thiên Kiếp thứ mười một!

Ngư Kiều Kiều không hề biết ‘pháp thuật gian lận’ trên người Tống Thư Hàng, nên ước tính có sai lệch.

Nghĩ đến đây, nàng thầm cắn răng, yêu thân bơi lượn, đột nhiên lao thẳng về phía đợt Thiên Kiếp thứ mười một.

Cột sét Thiên Kiếp đã giảm bớt hơn một nửa, nàng có trăm phần trăm nắm chắc sẽ đánh tan nó!

Đúng vậy, cô nương Kiều Kiều chuẩn bị đánh tan Thiên Kiếp, cắt ngang Độ Kiếp của Thư Hàng! ... ...

Tống Thư Hàng đang chịu đựng lôi kiếp ở phía dưới, nhìn thấy Ngư Kiều Kiều lao về phía cột sét Thiên Kiếp, lập tức đoán được nàng muốn làm gì.

“Đừng mà, Kiều Kiều ra tay lưu tình!” Tống Thư Hàng kêu lớn — cột sét Thiên Kiếp trên không trung đã nhỏ lại, thuộc tính kháng lôi của cậu đã tăng cao, rõ ràng có hy vọng Độ Kiếp rồi!

Nhưng nếu Kiều Kiều đánh tan Thiên Kiếp, Độ Kiếp của cậu sẽ thất bại.

Đáng tiếc là âm thanh của Tống Thư Hàng không thể truyền ra khỏi ‘cột sét’, Ngư Kiều Kiều không thể nghe thấy tiếng cậu.

Giữa không trung, Ngư Kiều Kiều dũng mãnh tiến lên!

Mắt Tống Thư Hàng lập tức ướt nhòe.

Cậu chỉ có thể vô ích đưa tay ra, vẫy vẫy về phía Ngư Kiều Kiều từ xa. ...Lại trơ mắt nhìn Ngư Kiều Kiều càng lúc càng gần kiếp vân.

Xong rồi, chờ Kiều Kiều đâm nát kiếp vân, Thiên Kiếp sẽ bị cưỡng chế gián đoạn, những nỗi khổ phía trước chịu đựng đều uổng phí hết rồi!

Cậu rất cảm kích Ngư Kiều Kiều, vì cứu mình mà nàng lựa chọn xông pha bất chấp nguy hiểm đâm vào kiếp vân, nhưng... cậu hiện tại thật sự không cần cứu vớt a. [Kiều Kiều, đừng bận tâm đến tôi, cứ để tôi bị Thiên Kiếp đánh cho đã đời là được rồi.] Tống Thư Hàng cảm thấy điểm yếu của mình bị chọc trúng.

Đáng tiếc cậu không có nước mắt để mà chảy, cho dù có thể chảy nước mắt, thì nước mắt cũng sẽ nhanh chóng bị thiên lôi bốc hơi.

Haizz...

Thôi vậy, cùng lắm thì dưỡng tinh súc duệ vài ngày.

Đến lúc đó sẽ hỏi kinh nghiệm Độ Kiếp của các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần thật kỹ.

Sau đó, lại chiến Thiên Kiếp!********* Đúng lúc Kiều Kiều sắp đâm vào kiếp vân thì trên không trung xuất hiện một hố đen to bằng nắm đấm.

Lại là năng lực không gian, nhưng không phải thủ đoạn không gian của Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Từ trong hố đen to bằng nắm đấm này, một thanh trường kiếm cổ xưa chui ra, nó giống như có linh tính, xoay một vòng trên không trung.

Chính là bội kiếm ‘Lưu Tinh’ của Bạch Tôn Giả, trong những ngày sớm tối bầu bạn với Bạch Tôn Giả, Lưu Tinh Kiếm đã có hình thái sơ khai của khí linh.

Chỉ cần được ôn dưỡng thêm, nó sẽ có thể sản sinh khí linh.

Đây là một thanh kiếm có linh tính.

Lưu Tinh Kiếm xoay một vòng rồi khẽ dừng lại.

Sau đó nó bắn về phía Ngư Kiều Kiều, trong ánh mắt kinh ngạc của Ngư Kiều Kiều, Lưu Tinh Kiếm quấn lấy nàng, đưa nàng xoay tròn. ‘Xoẹt’ một tiếng, Ngư Kiều Kiều bị xoay đi, đưa ra ngoài phạm vi Thiên Kiếp.

Thanh Lưu Tinh Kiếm này nhận ra Ngư Kiều Kiều muốn phá hoại Thiên Kiếp, nên muốn ngăn cản nàng.

Trí tuệ của nó không cao như vậy, nó chỉ dựa vào một chút linh tính đó, đến để giúp Tống Thư Hàng Độ Kiếp.

Sau đó, trong ‘phạm vi Thiên Kiếp’, nó sẽ tiến hành dọn dẹp, không cho người khác đến gần Thiên Kiếp, để hộ pháp cho Tống Thư Hàng.

Chỉ có thể nói, Lưu Tinh Kiếm xuất hiện quá kịp thời!

Ngư Kiều Kiều với vẻ mặt ngơ ngác bị đưa đi. ...

Chương 675

… …

Sau đó, ‘Lưu Tinh Kiếm’ lại ‘xoẹt’ một tiếng, bắn về phía Tống Thư Hàng, thân kiếm đâm vào trong lôi của Thiên Kiếp, nhẹ nhàng rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Lưu Tinh Kiếm không phải tu sĩ, sau khi nó can thiệp vào Thiên Kiếp của Thư Hàng, mặc dù cường độ Thiên Kiếp cũng sẽ tăng lên, nhưng mức độ tăng cường sẽ không đáng sợ như khi một tu sĩ cùng cấp can thiệp.

Đây cũng là lý do tại sao khi tu sĩ Độ Kiếp, họ sẽ tìm mọi cách để tìm ‘pháp bảo hộ kiếp’.

Tốt nhất là loại pháp khí ‘cấp bậc thấp, phòng ngự mạnh, có khả năng kháng Thiên Kiếp đặc biệt’, rất được những người Độ Kiếp ưa chuộng!

Tống Thư Hàng nhìn thấy Lưu Tinh Kiếm thì hiểu ngay đây là sự viện trợ từ Bạch Tôn Giả.

Cậu đã từng thấy Lưu Tinh Kiếm của Bạch Tôn Giả, thanh kiếm này chính là thứ mà khi cậu dùng ‘Vạn Lý Phi Độn Thuật’ khi trước, đã cắm vào thanh kiếm lạnh lùng của Đạo Môn Không Không, đưa cậu đến bên cạnh Bạch Tôn Giả, rồi mới mang về thanh Lưu Tinh Kiếm này. [Lưu Tinh Kiếm đến thật sự quá kịp thời, Bạch Tôn Giả đỉnh nhất.] Tống Thư Hàng cảm động.

Khi cậu cầm thanh kiếm này, lập tức cảm thấy khả năng chống lại ‘Thiên Kiếp’ của mình trở nên mạnh hơn.

Oanh long long ~~ Cùng với sự gia nhập của Lưu Tinh Kiếm, sức mạnh của cột sét Thiên Kiếp bỗng nhiên tăng cường rất nhiều.

Nhưng cường độ cụ thể tăng bao nhiêu, Tống Thư Hàng lại không cảm ứng được, bởi vì thiên lôi được tăng cường không trực tiếp gây thương hại cho cậu!

Tất cả thiên lôi, vậy mà bị Lưu Tinh Kiếm hấp thu.

Sau khi được Lưu Tinh Kiếm lọc, mới truyền đến người Thư Hàng.

Thiên lôi sau khi được lọc, tính phá hoại giảm đi rất nhiều.

Sau khi nhập thể, về cơ bản sẽ không gây ra thương tổn quá lớn cho Tống Thư Hàng.

Đồng thời... năng lượng của những thiên lôi này, bắt đầu kích thích cơ thể Tống Thư Hàng phát sinh biến đổi.

Đây cũng là bước cuối cùng của Độ Kiếp!

Sau khi Độ Kiếp thành công, sức mạnh Thiên Kiếp sẽ kích thích cơ thể tu sĩ, giúp họ hoàn thành tấn cấp.

“Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối vậy mà còn có khả năng lọc Thiên Kiếp ư?

Vậy lần sau Độ Kiếp, chỉ cần mang bội kiếm của Bạch Tôn Giả theo, mức độ đau đớn khi Độ Kiếp sẽ giảm ngay năm cấp bậc a.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Trong lúc suy nghĩ, cả người Thư Hàng bắt đầu thuế biến.

Chân khí trong tám đan điền vận chuyển càng lúc càng nhanh, nối liền thành một khối.

Một cảm giác ‘sảng khoái’ dâng lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Đây là một cảm giác sảng khoái không thể tả, lâng lâng như muốn thành tiên, cả người nhẹ bẫng như muốn bay lên.

Chân khí trong cơ thể vận chuyển càng lúc càng nhanh, cuối cùng đạt đến một ngưỡng giới hạn.

Sau đó, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tám đan điền trong cơ thể, trong một khoảnh khắc đã đột phá giới hạn, phát sinh biến hóa long trời lở đất!

Ban đầu, mỗi đan điền của tu sĩ đều là một vùng hỗn độn, giống như một cái bình chứa lớn, chịu trách nhiệm tích trữ chân khí.

Còn bây giờ, mỗi đan điền bỗng nhiên khuếch trương gấp đôi!

Ngoại trừ Bản Nguyên Đan Điền, phần khuếch đại của bảy đan điền còn lại [Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, Long Giác] nối liền với đan điền ban đầu, nhưng ở giữa lại có một lớp màng ngăn.

Tương đương với việc bảy đan điền kia đều có thêm một đan điền phụ trợ vậy.

Cùng với sự biến hóa của Bản Nguyên Đan Điền và các đan điền còn lại, lộ tuyến vận chuyển chân khí của Thư Hàng đã thay đổi.

Ban đầu, chân khí của tám đan điền sẽ toàn bộ dũng nhập vào đan điền thứ 8 [Long Giác Đan Điền], rồi từ Long Giác Đan Điền phun ra ngoài.

Còn bây giờ, chân khí từ Bản Nguyên Đan Điền làm điểm khởi đầu, đi qua Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, cuối cùng đạt đến Long Giác Đan Điền.

Sau đó chân khí tiến vào đan điền phụ trợ của Long Giác Đan Điền, rồi lại dọc theo các đan điền phụ trợ của tất cả đan điền, cuối cùng quay trở về ‘Bản Nguyên Đan Điền’, hình thành một vòng tuần hoàn khép kín.

Một con sông chân khí khổng lồ hình thành.

Thân thể Tống Thư Hàng khẽ chấn động, đột phá đến cảnh giới Tam Phẩm!

Khoảnh khắc cảnh giới tăng lên, tinh thần lực, thể chất, chân khí của cậu đều bắt đầu bùng nổ tăng vọt. ...Cảm giác sảng khoái lâng lâng như muốn thành tiên đó tràn ngập khắp cơ thể Tống Thư Hàng. [Cắn chặt răng chịu đựng, coi nỗi đau là sự giày vò ngọt ngào, chỉ cần không chết, ngươi sẽ cảm thấy rất sướng!] Tống Thư Hàng hiện tại trong não hải chỉ có ý nghĩ này.

Sướng!

Sướng!

Sướng!

Siêu cấp sướng.

Đây chính là tu sĩ Độ Kiếp tấn cấp sao?

Cảm giác tấn cấp này, thật sự sẽ khiến người ta nghiện mất.

Cùng với khoảnh khắc Thư Hàng tấn cấp thành công, đạo lôi Thiên Kiếp trong hư không dừng lại một khắc.

Sau đó, sức mạnh kiếp lôi co rút lại, cột sét thu nhỏ thành một đạo lôi tím vàng, cuộn tròn trong kiếp vân!

Đòn đánh cuối cùng thực sự, chỉ cần chịu đựng được đòn này, tiếp nhận thiên lôi tôi luyện cơ thể, Thư Hàng liền thật sự Độ Kiếp thành công.

Tống Thư Hàng nhìn đạo lôi điện tím vàng đang ngưng tụ, trong lòng có chút kích động. ... ...

Đúng lúc này, từ xa có một âm thanh truyền đến.

“Tống tiểu hữu đừng hoảng, lão đạo đến trợ giúp ngươi một tay!

Cắn răng chịu đựng, lão đạo sẽ đánh tan đợt Thiên Kiếp thứ mười một của ngươi!” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng ngự kiếm bay đến, sốt ruột kêu lớn.

Ban đầu Thiên Nhai Tử chọn ở lại biệt thự của Ngư Kiều Kiều, không muốn ra mặt can thiệp ‘Thiên Kiếp’ của Thư Hàng – không phải là hắn không muốn giúp Tống Thư Hàng, mà là chính hắn cũng đang ở bờ vực Độ Kiếp.

Nếu đột ngột ra tay, không cẩn thận một cái, nói không chừng sẽ dẫn đến lôi kiếp của hắn.

Đến lúc đó song kiếp cùng giáng, Thư Hàng và hắn đều sẽ chết ở kiếp này.

Vì vậy, đạo trưởng ở lại biệt thự của Kiều Kiều, cố gắng ẩn giấu khí tức của mình.

Lại từ xa quan sát tình hình Độ Kiếp của Thư Hàng, và tùy thời cảm ứng khí tức sinh mệnh của Thư Hàng.

Hết đợt Thiên Kiếp này đến đợt Thiên Kiếp khác, cậu ta đã vượt qua mười đợt Thiên Kiếp. [Tiểu tử này vậy mà lại gặp phải mười đợt Thiên Kiếp trăm năm khó gặp, may mắn thay cuối cùng cũng đã vượt qua thành công.] Lúc đó, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cũng thầm thở phào một hơi.

Nhưng đúng lúc này, kiếp vân trên bầu trời lại ngưng tụ không tan — sau mười đợt Thiên Kiếp, vậy mà còn có đợt thứ mười một.

Sao lại còn có đợt Thiên Kiếp thứ mười một?

Hơn nữa Thiên Kiếp thứ mười một này, uy lực vậy mà mạnh đến thế, đối với tu sĩ Nhị Phẩm mà nói đơn giản là tình huống thập tử vô sinh, đặc biệt là đạo hữu Tống Thư Hàng, còn là trong tình huống không hề có sự chuẩn bị.

Đợt Thiên Kiếp thứ mười một này, tuyệt đối sẽ lấy mạng cậu ta.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng lập tức nhíu mày.

Sau đó, hắn thầm tính toán trong lòng, đợt Thiên Kiếp này đã là đợt cuối cùng rồi. ...Nếu hắn ra tay, cẩn thận một chút, là có thể một hơi đánh tan kiếp vân!

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái của chính mình.

Cứ coi như là kết một mối thiện duyên vậy.

Thế là, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng ngự kiếm bay nhanh về phía nơi Thư Hàng Độ Kiếp — thực tế, mối quan hệ giữa Thư Hàng và hắn, còn chưa đạt đến mức khiến hắn liều mình thử hiểm, đi cứu đối phương.

Hai người họ mới gặp nhau ba ngày trước, sau đó chỉ giao dịch một lần mà thôi.

Tuy nhiên, vì mối quan hệ với 'Biệt Tuyết Tiên Cơ'... cộng thêm việc hắn đã ăn trực nằm chờ ba ngày trong biệt thự của Ngư Kiều Kiều, nên có thiện cảm không tồi với hai hậu bối Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều.

Vì vậy, trong điều kiện lực có thể làm được, hắn đã chọn ra tay tương trợ. ... ...

Khi Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng bay, hắn vẫn luôn chú ý đến biến hóa của Thiên Kiếp, Thiên Kiếp dường như bị sức mạnh nào đó kéo đi, lập tức yếu đi rất nhiều, nhưng khí tức sinh mệnh của Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng càng ngày càng yếu.

Thế là, vừa đến hiện trường, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng liền kêu lớn an ủi Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu đừng hoảng, lão đạo đến trợ giúp ngươi một tay!” Tống Thư Hàng dưới Thiên Kiếp: 0_0 May mà bên cạnh có Ngư Kiều Kiều.

Không đợi Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng ra tay, Ngư Kiều Kiều đã nghênh đón lên, lớn tiếng nhắc nhở: “Đạo Trưởng ra tay lưu tình!” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nghi hoặc.

“Đạo Trưởng, Thiên Kiếp của Thư Hàng đã sắp kết thúc rồi, Đạo Trưởng không cần phải lo lắng.” Ngư Kiều Kiều vội vàng giải thích.

Tống Thư Hàng đã khó khăn lắm mới vượt qua mười một đợt Thiên Kiếp, hiện tại chỉ còn lại ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’ là có thể hoàn thành Thiên Kiếp.

Lúc này nếu Thiên Kiếp của Tống Thư Hàng bị đánh tan, Thư Hàng thật sự sẽ khóc ngất trong nhà xí mất. ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’ — tu sĩ bình thường khi xung kích cảnh giới Tam Phẩm, sau khi Độ Kiếp hoàn thành, có thể chịu đựng ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’, nâng thể chất lên cảnh giới Tam Phẩm, bước vào ‘Chiến Vương Chi Khu’.

Còn Tống Thư Hàng, khi Độ Kiếp đã hoàn thành ‘Chiến Vương Chi Khu’ rồi, nên ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’ này đối với cậu mà nói, cũng chỉ là nâng cao thể chất thêm một chút.

Nhưng ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’ cũng là một phần của Thiên Kiếp, nếu bị đánh tan, lần Thiên Kiếp sau lại phải bắt đầu lại từ đầu!

Ma nào biết lần Thiên Kiếp tiếp theo có lại là mười một đợt không?

Nếu vẫn là 11 đợt, Thư Hàng cũng không có lòng tin sẽ thuận lợi vượt qua một đợt nữa — mặc dù hiện tại cậu đã là cảnh giới Tam

Phẩm.

Nhưng cùng với thực lực của cậu tăng lên, uy lực Thiên Kiếp cũng sẽ tăng lên đó!

Nghe thấy tiếng kêu của Ngư Kiều Kiều, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cuối cùng cũng dừng lại, lùi về bên cạnh Ngư Kiều Kiều.

Chương 676

Hắn nhìn trạng thái hiện tại của Thư Hàng — vậy mà đã ngưng tụ Chiến Vương Chi Khu, chân khí trong cơ thể hóa thành ‘chân khí đại hà’!

“Quả đúng là anh hùng xuất thiếu niên a.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nói.

Ngư Kiều Kiều cũng cảm thán gật đầu, đồng thời kể cho Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nghe những hiểm nguy trong lần Độ Kiếp này.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng vừa nghe, vừa không ngừng cảm thán.

Đột nhiên, hắn nghĩ đến một chuyện.

Chờ đã, chờ một chút a.

Giữa chừng có phải đã bỏ sót thứ gì không?

Ba ngày trước khi hắn gặp Tống Thư Hàng, Thư Hàng mới là tu vi đan điền thứ 4 của Nhị Phẩm mà?

Tại sao đột nhiên lại Độ Kiếp rồi?

Ai đã truyền công cho Tống Thư Hàng tiểu hữu?

Sao lại có thể như vậy... rõ ràng là hắn đã hẹn trước sẽ truyền công cho Tống Thư Hàng tiểu hữu trước, tại sao ngược lại lại bị người khác cướp công mất rồi?****************** Oanh long long ~~ Trên không trung, đạo ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’ màu tím vàng cuối cùng cũng giáng xuống.

“A a a a.” Tống Thư Hàng bị đánh cho toàn thân tê dại, nhưng kỳ lạ là từ sâu trong cơ thể cậu lại có một cảm giác sảng khoái dễ chịu không ngừng dâng lên, trong cảm giác sảng khoái đó, thể chất của cậu đang từ từ tăng lên.

Tống Thư Hàng trong lòng rất hoảng. ...Bị sét đánh riết, mình vậy mà lại cảm thấy sướng, căn bản không dừng lại được.

Cơ thể mình sẽ không có vấn đề gì chứ?

Thiên lôi tím vàng kéo dài trong mười hơi thở, sau đó mới tiêu tan.

Tống Thư Hàng lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía kiếp vân trên không trung.

Kiếp vân trong nháy mắt tan biến không thấy nữa!

Thiên Kiếp Nhị Phẩm của cậu cuối cùng cũng kết thúc rồi!

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Thành công rồi.” Lần này, cậu không cười nữa, cậu sợ nếu cười thêm một tiếng nhỡ đâu trên trời lại xuất hiện đợt kiếp lôi thứ mười hai thì sao?

Sau đó, cậu bắt đầu kiểm tra những biến hóa của cơ thể mình.

Đầu tiên là chân khí, sau khi chính thức tiến hóa Tam Phẩm, các đan điền trong cơ thể nối liền thành vòng tuần hoàn, hóa thành sông chân khí khổng lồ.

Chân khí tuần hoàn không ngừng nghỉ, dồi dào vô tận.

Tiếp theo, ‘chân khí’ trong cơ thể bắt đầu biến hóa thành ‘chân dịch’.

Mười phần chân khí, có thể ngưng tụ thành một phần chân dịch.

Thể tích co rút lại, nhưng năng lượng ẩn chứa bên trong thì không đổi, chất lượng ngược lại còn cao hơn!

Chỉ cần toàn thân chân khí cô đọng thành ‘chân dịch’, đến lúc đó, cùng một kích thước đan điền nhưng năng lượng có thể tích trữ lại tăng lên gấp mười lần không hơn.

Cộng thêm sau Tam Phẩm, mỗi đan điền đều nở rộng gấp đôi.

Chỉ riêng về lượng chân khí, lượng chân khí của tu sĩ Tam Phẩm là hơn hai mươi lần so với Nhị Phẩm!

Mà Thư Hàng từng trải qua ‘Súc Khí Khoách Chân Pháp’ của Bạch Tôn Giả, dung lượng đan điền còn vượt xa tu sĩ Tam Phẩm bình thường.

Chỉ cần tiếp tục duy trì, độ hùng hậu chân khí của cậu sẽ hơn rất nhiều so với tu sĩ bình thường cùng cảnh giới.

Tiếp theo là thể chất, ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’ chính là để tăng cường thể chất của tu sĩ, trực tiếp cường hóa thể chất tu sĩ Nhị Phẩm lên trình độ Tam Phẩm.

Số lượng đợt thiên lôi càng nhiều, hiệu quả của ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’ càng tốt.

Tống Thư Hàng trước khi Độ Kiếp hoàn thành, thể chất đã đạt đến hiệu quả Chiến Vương Chi Khu Tam Phẩm.

Sau mười một đợt đại Thiên Kiếp này, thể chất của cậu lập tức tăng vọt, gần như gấp đôi.

Cậu phát hiện khi mình vận chuyển chân khí toàn lực, trên cơ thể vậy mà sẽ phát ra những điểm ‘tinh quang’.

Hiện tại Thư Hàng không hề biết, ‘tinh quang’ này chính là dị tượng mà tu sĩ Tam Phẩm bình thường có thể sản sinh sau khi đả thông ‘Tinh Huy Mạch’.

Nhưng hiện tại, bốn kỳ mạch trong cơ thể Tống Thư Hàng vẫn chưa được đả thông.

Cậu chỉ là do thể chất quá mức khổng lồ, vừa mới bước vào cảnh giới Tam Phẩm, thể chất đã cứng rắn tích lũy đến trình độ ‘tu sĩ Tinh Huy Tam Phẩm’.

Tống Thư Hàng hiện tại cảm thấy thể chất của mình trở nên rất mạnh.

Hiện tại, về mặt thể chất và tinh thần lực, cơn đau đầu chắc hẳn sẽ giảm bớt một chút rồi chứ?

Đang lúc suy nghĩ, Thư Hàng cảm thấy tinh thần lực chấn động, sau đó giống như một cây búa nhỏ gõ vào đầu, đau nhói.

Sau khi Độ Kiếp thành công, thể chất, chân khí, tinh thần lực đều được tăng cường toàn diện, thể chất của cậu tăng cường, nhưng tinh thần lực cũng được đề thăng.

Hiện tại trong tinh thần lực ở mi tâm cậu, đã thiên về màu bạc hơn một chút.

Tống Thư Hàng lại rất vui mừng, mặc dù trong lòng vẫn còn rất đau, nhưng so với nỗi đau khi còn Nhị Phẩm, đã nhỏ đi rất nhiều.

Ban đầu còn cảm giác thỉnh thoảng có một cây búa lớn đập vào đầu, bây giờ đều biến thành búa nhỏ rồi.

Chỉ cần tiếp tục nâng cao thể chất, búa nhỏ lại biến thành búa hơi, cậu lại có thể an ổn mà ngủ rồi.

Nghĩ như vậy, tràn đầy cảm giác hạnh phúc.

Tống Thư Hàng thu lại ‘Lưu Tinh Kiếm’, chờ lần sau gặp Bạch tiền bối sẽ trả lại thanh kiếm này cho y.

Sau đó, cậu nhìn về phía xa, cười với Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng làm động tác ‘thành công’!

Thành công rồi, lần này là thật sự thành công rồi.

Sau khi Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng báo tin vui, đột nhiên trong lòng cậu khẽ động.

Sau đó, cậu nhanh chóng thò tay vào ‘nhất thốn súc tiểu đại’, lấy ra một vật — Ngộ Đạo Thạch, Ngộ Đạo Thạch mà rễ hành của Thông Nương đang cắm sâu bên trong.

Vừa nãy, Thư Hàng đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức sinh mệnh khổng lồ đang phát ra từ Ngộ Đạo Thạch! ... ...

Vài phút trước đó.

Thông Nương vẫn cảm thấy hôm nay mình thật sự xui xẻo đến mức tận cùng, khó khăn lắm mới mọc lại mầm hành, lại hóa thành tro bụi trong thiên lôi.

Nàng cảm thấy thật tuyệt vọng.

Rốt cuộc đến bao giờ nàng mới có thể mọc lại mầm hành hoàn chỉnh, lại một lần nữa hóa thành hình người?

Đúng lúc nàng đang suy nghĩ như vậy, đạo ‘Thiên Lôi Tôi Luyện Thân Thể’ trên không trung giáng xuống, khi đang tôi luyện cơ thể cho Tống Thư Hàng, cũng có một phần thiên lôi quán nhập vào Ngộ Đạo Thạch – nơi Thông Nương đang cắm rễ hành, thuộc về huyết mạch Tống Thư Hàng.

Sau khi thiên lôi tôi luyện thân thể qua đi, Thông Nương chỉ cảm thấy rễ hành của mình tê dại từng đợt — nàng cảm thấy hôm nay thật sự là một bi kịch.

Lúc này, Thư Hàng đột nhiên lấy Ngộ Đạo Thạch ra. [Chuyện gì đã xảy ra?] Thông Nương nghi hoặc.

Khoảnh khắc tiếp theo, một mầm hành màu xanh biếc xen lẫn chút đỏ tươi, nhanh chóng mọc lên trên Ngộ Đạo Thạch. ...Trong nháy mắt, Thông Nương đã mọc thành một cây hành lớn cao hơn nửa mét.

Thông Nương ngẩn ra.

Sau đó, nàng phát ra tiếng cười vui vẻ: “Ha ha ha, oa ha ha!” Mầm hành của nàng lại mọc ra rồi, hơn nữa vừa mọc ra đã là hình thái hoàn chỉnh.

Đồng thời, trong lòng Thông Nương khẽ động.

Khoảnh khắc tiếp theo, nàng lắc mình biến hóa, hóa thành một nữ tử da trắng nõn, dung mạo xinh đẹp.

Nàng mặc một bộ sườn xám màu xanh, tôn lên vóc dáng thon thả nhưng lại vô cùng nóng bỏng của nàng.

Một mái tóc dài màu xanh lá, buộc thành hai bím tóc đuôi ngựa, buông phía sau.

Vì trước đó Ngộ Đạo Thạch được Tống Thư Hàng đặt trong lòng bàn tay, nên sau khi Thông Nương hóa hình thành công, đầu ngón chân ngọc ngà của nàng liền điểm trên lòng bàn tay Thư Hàng.

“Ha ha ha ha, ta cuối cùng cũng lại hóa hình thành công rồi!” Thông Nương vui vẻ kêu lên.

Hơn nữa lần này, nàng đã rút kinh nghiệm lần trước.

Khi huyễn hình, viên Ngộ Đạo Thạch kia được nàng giấu sâu trong cơ thể, sẽ không còn tạo ra dáng vẻ mang thai nữa.

Thông Nương hai tay chống nạnh, đứng trên lòng bàn tay Tống Thư Hàng, đắc ý cười lớn.

“Chúc mừng Thông đạo hữu đã hóa hình trở lại.” Tống Thư Hàng xoa xoa tay, cảm thấy Thông Nương trên tay mình nhẹ bẫng.

Thông Nương nghe thấy tiếng Tống Thư Hàng thì tiếng cười chợt dừng lại, sắc mặt trở nên khổ sở.

Nàng khó khăn lắm mới hóa hình thành công, nhưng nàng vẫn là

Thông Nương – cảnh giới tu vi chỉ có tiểu tinh hành đáng thương cấp Nhất Phẩm Tam Khiếu Cảnh Giới Tị Khiếu.

Mặc dù có Ngộ Đạo Thạch tương trợ, nhưng mấy tháng nay mầm hành của nàng cứ đứt rồi lại đứt, gãy rồi lại gãy, cảnh giới không tụt xuống đã là rất tốt rồi.

Cả quá trình nghĩ lại đều là nước mắt.

Còn đối thủ của nàng, tu sĩ nhân loại nhỏ bé Tống Thư Hàng tiên sinh, vốn có cảnh giới gần như tương đương với nàng, lại như bật hack, trong thời gian ngắn đã trở thành một tu sĩ Tam Phẩm cường đại.

Thông Nương ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời không rõ: “Mẹ ơi, bao giờ con mới thoát khỏi tay người đàn ông này, giành lại tự do đây?” Nàng hiện tại đặc biệt hối hận, ban đầu thật sự không nên đầu óc nóng nảy, đi cướp Ngộ Đạo Thạch làm gì. ...Sau khi thở dài rất lâu, nàng lại cúi đầu nhìn về phía Thư Hàng, chớp chớp mắt: “Thư Hàng đạo hữu, ngươi xem ta hóa hình trở lại vất vả như vậy, cho ta tự do nha?” “A a.” Tống Thư Hàng khẽ cười — Ngộ Đạo Thạch vẫn còn trên người Thông Nương, trước khi tách nàng ra khỏi Ngộ Đạo Thạch, cậu làm sao có thể thả Thông Nương chứ?

Thông Nương: “Mẹ kiếp!” Tống Thư Hàng: “A a.”***************** Từ xa.

Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng trên mặt lộ ra ý cười, tiến lên chúc mừng Tống Thư Hàng Độ Kiếp thành công.

Trong giới tu sĩ, mỗi lần Độ Kiếp thành công đều là chuyện đáng để chúc mừng.

Đệ tử của các đại môn phái, đại thế gia Độ Kiếp thành công, còn sẽ thiết yến chiêu đãi khách nhân nữa.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng đi được vài bước thì đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Khí tức trên người hắn bắt đầu rục rịch.

Chương 677

Dường như bị ảnh hưởng bởi dư âm Thiên Kiếp vừa rồi... cảnh giới của hắn có chút không kiềm chế nổi.

Bi kịch, rõ ràng hắn đã rất chú ý khống chế, không ngờ vẫn bị ảnh hưởng.

Hiện tại, tiếp tục áp chế cảnh giới đã vô dụng rồi, nên lúc này phải truyền công!

Thông qua truyền công, hạ thấp cảnh giới của mình, kéo dài Thiên Kiếp của mình.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng bấm một pháp ấn, quay đầu nhìn về phía Ngư Kiều Kiều bên cạnh: “Kiều Kiều cô nương, mặc dù ngươi là hải yêu... nhưng ‘Đại Pháp Truyền Công’ của lão phu sau nhiều năm cải tiến, đã đạt đến trình độ ngay cả yêu tộc cũng có thể tiếp nhận.

Vậy nên, lão phu ở đây có mười năm công lực tinh thuần, lần này không giao dịch, tặng không cho ngươi được không?” Ngư Kiều Kiều: “...” “Xin lỗi Đạo Trưởng, ta nghĩ tạm thời ta không cần công lực.” Ngư Kiều Kiều từ chối.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cảm thấy một trận tiếc nuối.

Sau đó hắn gọi về phía Tống Thư Hàng ở xa: “Thư Hàng tiểu hữu, mặc dù ngươi vừa mới Độ Kiếp thành công, nhưng công lực này thứ này không cần phải chê nhiều.

Lão phu ở đây có mười năm công lực tinh thuần, tặng không cho ngươi có muốn không?” Tống Thư Hàng: “...” “Xin lỗi Đạo Trưởng, tôi vừa tấn cấp thành công, ít nhất muốn củng cố cảnh giới trước đã.”

Tống Thư Hàng thành khẩn trả lời.

“Cũng đúng, ngươi hiện tại củng cố cảnh giới vẫn quan trọng hơn.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng u u thở dài một hơi, nếu không thể truyền công, thì chỉ có thể tự phong ấn mình.

Nhưng tự phong ấn mình thì hậu di chứng rất nhiều, còn thêm nhiều hạn chế... không giống như truyền công, vừa truyền xong là toàn thân nhẹ nhõm.

Đang lúc suy nghĩ, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng đột nhiên nhìn thấy Thông Nương đang đứng trên tay Tống Thư Hàng.

“Hả??” Đạo trưởng trừng lớn mắt.

Ban đầu hắn cho rằng yêu quái hóa hình, thì đó phải là đại yêu ‘Ngũ Phẩm’.

Vì vậy, hắn ngay từ đầu đã không cân nhắc đến việc truyền công cho Thông Nương.

Cùng thuộc Ngũ Phẩm, hơn nữa lại còn là sự khác biệt giữa nhân loại và yêu vật, mười năm công lực tinh thuần của mình, đối với đại yêu Ngũ Phẩm thì không hiếm lạ gì.

Nhưng khi Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nhìn kỹ lại một lần nữa, lại phát hiện Thông Nương này vậy mà chỉ có cảnh giới Nhất Phẩm đệ Tam Khiếu.

Cảnh giới này, thật thấp.

Nói thật, cảnh giới thấp như vậy, tiểu yêu này làm sao mà hóa hình được?

Chẳng lẽ là chủng tộc đặc thù nào đó?

Linh vật thiên địa?

Hay là có kỳ ngộ đặc biệt nào đó.

Nhưng dù là loại nào... tiểu yêu nữ này chính là đối tượng truyền công tốt nhất a.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu, con tinh hành trên tay ngươi là yêu sủng của ngươi sao?” “Yêu sủng cái mặt ngươi ấy, ta là một tinh hành tự do, không phải sủng vật của bất kỳ ai!” Thông Nương quay khuôn mặt nhỏ nhắn lại, giận dữ nhìn Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng, nàng đặc biệt nhấn mạnh hai chữ ‘tự do’!

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: “Đúng vậy, Đạo Trưởng.

Thông Nương không phải sủng vật của tôi, chỉ là vì một số nguyên nhân, tạm thời nàng ấy ở lại bên cạnh tôi thôi.” “Như vậy thì tốt quá.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nói: “Tiểu tinh hành, lão đạo đây có mười năm công lực tinh thuần, tặng không cho ngươi, có muốn không?” “Ta mới không thèm, bị ngươi truyền công sau này sẽ gặp xui xẻo, không bao lâu nữa sẽ chết.” Thông Nương nói, nàng vẫn luôn được Tống Thư Hàng mang theo bên mình, tự nhiên đã nghe được những lời đồn về ‘cuồng truyền công’ từ Ngư Kiều Kiều.

“Cái đó hoàn toàn là ác ý hãm hại lão đạo, kỳ thực sau khi tiếp nhận công lực của lão đạo, chỉ cần cần cù tu luyện, ôn dưỡng tiêu hóa công lực mà ta truyền cho, thì sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng. ...Ví dụ như không lâu trước đây, vị tiểu đạo hữu tiếp nhận công lực của lão đạo, vẫn luôn duy trì tu luyện khổ cực, hiện tại đã là tu sĩ đỉnh phong Tam Phẩm, sắp xung kích cảnh giới Tứ Phẩm rồi!” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng khẽ cười.

Thông Nương nghe đến đây thì... vậy mà lại động lòng.

Bởi vì nàng cảm thấy nếu mình cứ tiếp tục như thế này, khoảng cách cảnh giới giữa mình và Thư Hàng nhất định sẽ càng kéo càng xa.

Sau đó, cùng với cảnh giới của Tống Thư Hàng càng ngày càng cao, chênh lệch thực lực giữa hai bên càng lớn, hy vọng nàng muốn chạy trốn càng trở nên mong manh.

Nhưng nếu tiếp nhận truyền công của vị lão đạo trưởng này, nàng cũng sẽ rất nhanh đạt đến cảnh giới Tứ Phẩm thì sao!

“Thật sự tặng không sao?” Thông Nương hỏi lại.

“Mười năm công lực tinh thuần, tặng không, không một xu nào.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng ôn hòa cười.

“Vậy ta muốn!” Thông Nương kiên định nói: “Nói trước cho ngươi biết, ta trên người không có một khối linh thạch nào.

Cho dù ngươi sau này muốn thu linh thạch, cũng sẽ không nhận được một khối nào đâu.” “Yên tâm đi, lão đạo nhất ngôn cửu đỉnh.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cam đoan, sau đó ra hiệu cho Tống Thư Hàng đặt Thông Nương xuống.

Tống Thư Hàng lúc này mới nhớ ra, Thông Nương vẫn luôn được cậu đặt trên lòng bàn tay.

Thế là, cậu đặt Thông Nương xuống đất.

Đây là quyết định của chính Thông Nương, lại còn là quyết định sau khi đã biết chuyện về ‘cuồng truyền công’, nên Thư Hàng sẽ không ngăn cản.

Nói không chừng, đây chính là tạo hóa của Thông Nương thì sao?

… … …

Theo chỉ dẫn của Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng, Thông Nương khoanh chân ngồi xuống đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả người Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng lơ lửng lên.

“Xem Đại Pháp Truyền Công của lão đạo đây!” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng vừa nói, cả người đã bay lên đỉnh đầu Thông Nương, sau đó ở tư thế lộn ngược, đầu hắn chạm vào đầu Thông Nương, bắt đầu quá trình truyền công.

Tư thế truyền công thật kỳ lạ.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng truyền công trước mắt — ban đầu cậu tưởng truyền công sẽ giống như trong phim võ hiệp, lão gia gia hai tay ấn vào lưng nhân vật chính, một thân công lực bàng bạc không ngừng truyền tới, sau đó cả lão gia gia và nhân vật chính đều mặt đỏ tía tai, có lẽ còn kèm theo chút khói trắng gì đó, không lâu sau nhân vật chính thần công đại thành.

Không ngờ lại phải đầu chạm đầu để truyền công?

Tư thế này nhìn đã thấy mệt rồi.

Cũng không biết Thông Nương ngồi dưới, cổ có bị đau không?

Dù sao nàng cũng đang đội cả người đạo trưởng trên đầu mà.

Truyền công bắt đầu, trên người Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng có ánh sáng chói mắt lấp lánh, 'truyền công' của đạo trưởng quả thực là thật vàng thật bạc, không hề gian lận.

Hắn vốn là đệ tử chính tông của Đạo Môn, công lực trung chính bình hòa, phẩm chất tinh thuần.

Từ Kim Đan của đạo trưởng, bản nguyên linh lực từ đỉnh đầu tuôn ra, quán nhập vào cơ thể Thông Nương.

Hắn cẩn thận khống chế lưu lượng linh khí, tránh làm Thông Nương bị căng mà hỏng mất, bởi vì thực lực của Thông Nương quá yếu một chút.

Sau khi linh lực tiến vào cơ thể Thông Nương, một phần dưới sự khống chế của đạo trưởng giúp nàng cường hóa cơ thể, một phần linh lực khác phân tán thành 'chân khí', rồi lại từ 'chân khí' phân tán thành khí huyết chi lực.

Thông Nương vẫn chỉ là cảnh giới Nhất Phẩm, thứ nàng có thể hấp thu cũng chỉ là khí huyết chi lực.

Một bên, Ngư Kiều Kiều nói: “Truyền công cần lực khống chế rất tinh tế, nếu một lần quán nhập quá nhiều năng lượng, rất có thể sẽ làm nổ kinh mạch của người được truyền công, biến họ thành phế nhân; còn nếu năng lượng truyền vào quá ít, lại có thể gây tiêu hao không cần thiết, uổng phí bản nguyên chân khí hoặc linh lực.” Người được truyền công cũng mạo hiểm lớn sao?

Tống Thư Hàng thầm gật đầu.

“Nhưng mà, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng truyền công nhiều năm như vậy, rất thông thạo, nếu hắn truyền công thì sẽ không có bất kỳ sai sót nào.” Ngư Kiều Kiều bổ sung.

Tống Thư Hàng lại lần nữa gật đầu — dù sao cũng là cuồng truyền công mà. ... ...

Còn lúc này, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng đang truyền công cho Thông Nương, lại khẽ nhướn mày — ‘Đại Pháp Truyền Công’ của hắn quả thực đã trải qua nghiên cứu, ngay cả yêu tộc cũng có thể được truyền công.

Nhưng thông thường mà nói, cho dù là yêu tộc hóa thành hình người, kinh mạch trong cơ thể cũng có sự khác biệt so với nhân loại.

Vậy mà khi hắn truyền công cho Thông Nương, lại phát hiện cấu tạo kinh mạch trong cơ thể Thông Nương y hệt nhân loại, gần như không có bất kỳ khác biệt nào.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ mình có phải đang truyền công cho một tu sĩ nhân loại không?

Nhưng hiện tại không phải lúc truy cứu vấn đề này, trong quá trình truyền công không thể phân tâm.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng chuyên tâm bắt đầu truyền công.

Sau đó, cảnh giới của Thông Nương đã bắt đầu tăng lên nhanh chóng!

Đây chính là một vị Kim Đan Linh Hoàng Ngũ Phẩm tự mình truyền công, linh lực Ngũ Phẩm truyền tới, chuyển hóa thành khí huyết chi lực Nhất Phẩm, đó là một nguồn năng lượng khổng lồ đến mức nào?

Chỉ chưa đầy hai phút, Nhĩ Khiếu thứ tư của Thông Nương đã được đả thông, thể chất của nàng trở nên mạnh mẽ hơn, tai thính mắt sáng.

Thêm vào đó, 'Ngộ Đạo Thạch' trong cơ thể Thông Nương gia trì, không ngừng cường hóa ngộ tính của Thông Nương, giúp nàng khi tiếp nhận truyền công, còn có thể lĩnh ngộ ra rất nhiều bí quyết vận chuyển 'khí huyết chi lực'.

Song trọng khai mở. [Thật tuyệt vời, mình khổ khổ tu luyện ba trăm năm, mới thăng lên cảnh giới Nhất Phẩm Tam Khiếu, không ngờ chỉ mấy phút đã đột phá cảnh giới.

Cứ tấn cấp thế này, nói không chừng mình thật sự có thể bắt kịp cảnh giới của Tống Thư Hàng!] Thông Nương trong lòng kích động.

"Giữ bình tĩnh, im lặng vận chuyển pháp môn minh tưởng của ngươi.

Đừng phân tâm." Thông Nương vừa phân tâm, âm thanh của Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng lập tức truyền đến.

Thông Nương vội vàng thu liễm tâm thần, im lặng vận chuyển pháp môn minh tưởng.

Năm phút sau... cùng với công lực Đạo gia tinh thuần không ngừng quán nhập, Khẩu Khiếu thứ năm của Thông Nương cũng bị đột phá.

Sau đó, Thông Nương đã thức tỉnh một thiên phú Khẩu Khiếu!

Thiên phú Huyễn Âm!

Ngay khoảnh khắc thiên phú này thức tỉnh, Thông Nương đã hiểu rõ tác dụng của nó.

Đây là một thiên phú có thể khiến giọng nói của nàng mang theo năng lực huyễn thuật, khi thôi động, có thể khiến người ta rơi vào huyễn giác trong lúc nói chuyện.

Mà trong tay nàng, vừa vặn có một quyển công pháp 'Sư Tử Hống' của Phật môn, mặc dù bản chính đã đưa cho Tống Thư Hàng, nhưng những nội dung trên đó Thông Nương đều vẫn nhớ.

Chỉ cần nàng tu luyện hoàn thành, kết hợp với hiệu quả Huyễn Âm nhất định sẽ rất tuyệt vời.

Chương 678

Sư Tử Hống cộng Huyễn Âm, một tiếng rống là có thể chấn động cả một vùng người.

Tuy nhiên... cái thiên phú Khẩu Khiếu Huyễn Âm này sao lại cảm thấy có chút quen thuộc?

Thông Nương nhất thời lại không nhớ ra đã từng nghe nói về thiên phú này ở đâu.

Ưm, kệ đi.

Tóm lại, cái thiên phú Khẩu Khiếu này rất hợp với nàng.

Nếu bây giờ, nàng lại thi triển cái 'Hai Trăm Kỹ Năng Cần Thiết Để Yêu Tinh Kiên Cường Sống Sót' chi 'Mị Lực Dụ Dỗ Kỹ Năng Tuyệt Diệu Của Nữ Yêu Xinh Đẹp', vừa thi triển mị hoặc, trong miệng lại phối hợp với âm nhạc Huyễn Âm, không biết có thể mê hoặc Tống Thư Hàng được không?

Thật là chuyện đáng mong chờ a!

Thông Nương rất muốn thử uy lực của thiên phú Khẩu Khiếu này ngay bây giờ, nhưng bất lực, hiện tại nàng vẫn đang trong trạng thái được truyền công.

Chỉ đành nhịn xuống ý niệm này.

Liên tiếp đột phá hai cảnh giới, công lực mà Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng truyền tới, vậy mà còn chưa tiêu hao hết một năm.

Đạo trưởng tổng cộng chuẩn bị truyền cho Thông Nương mười năm công lực, hiện tại mới truyền được một phần hai mươi.

Hiện tại, năm đại khiếu huyệt trong cơ thể Thông Nương đều đã được đả thông, tiếp theo chính là bước cuối cùng của Nhất Phẩm!

Ngũ khiếu tề khai, khí huyết chi lực trong cơ thể nối liền thành một thể, Nhĩ, Tị, Khẩu, Nhãn bốn khiếu liên thông với Tâm Khiếu, liền hiện ra thế Ngư Dược Long Môn.

Cánh Long Môn này, sau khi vượt qua, một thân khí huyết chi lực liền có thể từ vô hình hóa hữu hình, hóa hư thành chân, trở thành chân khí, đó chính là cảnh giới Nhị Phẩm Chân Sư!

“Tập trung tinh thần, sắp sửa tiến vào trạng thái đột phá bình cảnh rồi.

Giữ vững linh đài, giữ tâm linh bình tĩnh.

Pháp môn minh tưởng không được dừng!” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng trầm giọng nói — đương nhiên, âm thanh này là trực tiếp thông qua ‘Truyền Âm Nhập Mật’ tiến vào tai Thông Nương.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng hiện tại đã không thể mở miệng nói chuyện nữa, truyền công đã bước vào thời điểm then chốt.

Giúp Thông Nương đột phá bình cảnh ‘Dược Long Môn’, e rằng sẽ tiêu hao không ít bản nguyên linh lực.

Đây chính là bản nguyên linh lực của Linh Hoàng, dùng để giúp một tiểu yêu Nhất Phẩm tấn cấp, đơn giản là dùng đại bác bắn muỗi.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng rất đau lòng.

Thông Nương vội vàng chuyên tâm vận chuyển pháp môn minh tưởng.

Lúc này, Thư Hàng nhìn thấy Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng trên đỉnh đầu Thông Nương, bắt đầu xoay tròn!

Đúng vậy, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng bắt đầu xoay tròn!

Giống như động tác đầu xoay của breakdance vậy, đầu hắn đội lên đầu Thông Nương, sau đó hai chân hơi khuỵu, hai tay hướng lên trời, bắt đầu xoay tròn.

Xoay còn rất nhanh, nhanh hơn cả quạt điện.

Tống Thư Hàng cảm thấy có chút không đành lòng nhìn thẳng, nếu là một chú da đen lực lưỡng làm động tác này thì vừa vặn, nhưng đổi lại là một đạo trưởng tiên phong đạo cốt...

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng vẫn đang xoay tròn cực nhanh, càng xoay càng nhanh.

“Đến rồi, đến rồi, ta nhìn thấy Long Môn rồi.” Thông Nương vui mừng nói, nàng dường như nhìn thấy một cánh Long Môn to lớn xuất hiện trong mắt nàng.

Chỉ cần nhảy lên, vượt qua cánh Long Môn này, nàng sẽ có thể tấn thăng cảnh giới Nhị Phẩm.

Đây đơn giản là tốc độ thăng cấp như đi tên lửa, cảm giác này, tuyệt vời lắm, tuyệt vời lắm a!

“Phối hợp với lão đạo, lão đạo sẽ đưa ngươi xông lên, vượt qua Long Môn!” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng trầm giọng nói.

Thông Nương ngưng thần, điều động toàn thân khí huyết chi lực, toàn lực phối hợp với Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng.

Lúc này, bản nguyên linh lực trong cơ thể đạo trưởng, đột nhiên tăng vọt, quán nhập gần một năm công lực vào cơ thể Thông Nương.

Thân thể Thông Nương từ từ lơ lửng lên, nàng duy trì tư thế khoanh chân mà lơ lửng giữa không trung.

Trên đỉnh đầu, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng xoay tròn cực nhanh, hai chân hắn vì xoay quá nhanh, đã tạo thành thế chữ nhất, hiện tại tư thế gần giống với Xuân Lệ Toàn Phong Cước.

Nhìn từ xa, giống như trên đỉnh đầu Thông Nương, cắm một chiếc chong chóng tre Doraemon cỡ lớn vậy.

Rất hài hước.

Nhưng chính trong động tác hài hước đó, khí huyết chi lực trong cơ thể Thông Nương tăng vọt, tăng vọt, tăng vọt!

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng trên người lại bùng phát, lại có một đạo công lực tinh thuần truyền xuống, đạo công lực này ẩn chứa hai năm linh lực tinh thuần.

Cuối cùng, một hơi vượt qua Long Môn!

Trong cơ thể nàng, toàn thân khí huyết chi lực tuôn ngược xuống, quán nhập vào vị trí bụng dưới, ở đó khai mở ra đan điền.

Sau đó, toàn thân khí huyết chi lực trong đan điền hóa hư thành thực, trở thành chân khí.

Thông Nương, tu luyện hơn ba trăm năm, cuối cùng vào ngày hôm nay mới được 'hack', tấn thăng đến cảnh giới Nhị Phẩm.

Khoảnh khắc này, nàng có chút cảm giác rưng rưng nước mắt.

Để một hơi giúp Thông Nương tấn cấp thành công, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng đã tiêu hao trọn vẹn ba năm linh lực tinh thuần, vô cùng đau lòng.

Sau khi tấn cấp thành công, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cuối cùng cũng ngừng xoay tròn.

Thông Nương cũng từ trạng thái lơ lửng hạ xuống, một lần nữa rơi xuống đất.

Đạo trưởng tiếp tục đội trên đỉnh đầu nàng bất động. [Đừng lơi lỏng, tiếp theo còn hơn sáu năm công lực nữa cần truyền cho ngươi.

Lập tức vận động pháp môn minh tưởng, làm quen với chân khí trong cơ thể mình.

Lão đạo sẽ đưa ngươi tấn cấp như bay, giúp ngươi một hơi đột phá các tiểu cảnh giới Nhị Phẩm, khai mở đan điền.] Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng tiếp tục truyền âm.

Thông Nương cảm thấy thật hạnh phúc.

Vẫn còn sáu năm công lực, nói không chừng có thể một hơi đưa nàng tấn thăng đến 'cảnh giới Tam Phẩm' sao?

Đạt đến cảnh giới giống như Tống Thư Hàng?

Nàng lập tức bắt đầu làm quen với chân khí trong đan điền của mình.

Đây chính là chân khí sao?

Hoàn toàn khác với khí huyết chi lực.

Khí huyết chi lực mặc dù cũng có thể khống chế, nhưng khi vận chuyển, chỉ có một chút cảm giác ấm áp.

Ví dụ như muốn vận chuyển khí huyết chi lực đến cánh tay, sẽ cảm thấy một cảm giác ấm áp từ Tâm Khiếu và các khiếu huyệt khác dẫn ra, dũng mãnh đi đến cánh tay.

Nhưng chân khí thì khác, khi chân khí vận chuyển trong kinh mạch cơ thể, lại là một cảm giác mát lạnh, hơn nữa có thể cảm nhận tinh tế xúc cảm khi nó vận chuyển trong kinh mạch.

Mức độ khống chế và trải nghiệm hoàn toàn vượt trội so với khí huyết chi lực.

Thật tuyệt vời, thật tuyệt vời!

Từ hôm nay trở đi, mình là một tinh hành Nhị Phẩm, đồng thời nàng khống chế chân khí, bắt đầu vận chuyển trong kinh mạch cơ thể.

... ...

“Vậy là Nhị Phẩm rồi sao?” Tống Thư Hàng sờ sờ ngực mình, dễ dàng vậy sao?

Hồi đó cậu để vượt Long Môn, đầu tiên là bị chó ăn thịt, bây giờ cảm giác răng chó của Đậu Đậu đâm vào cơ thể vẫn là ký ức đáng sợ không thể xóa nhòa.

Sau đó lại bị ấn lên ‘Bản Tống Thư Hàng Dùng Một Lần 001’, xông thẳng lên mây xanh.

Lại còn cảm quan đồng hưởng với Ngư Kiều Kiều, tận hưởng một lần cảm giác ‘Điểm Hóa Long Môn’.

Cuối cùng, còn phải giả nam giả nữ đi tham gia đại chiến Đoạn Tiên Đài.

Trải qua đủ mọi ma nạn sau đó, mới tấn thăng Nhị Phẩm.

Thông Nương trước mắt, lại chỉ cần đặt một chiếc chong chóng tre Thiên Nhai Tử trên đỉnh đầu là tấn cấp rồi. ...Đại Pháp Truyền Công, ai dùng nấy biết a.

Giá như đại pháp truyền công của đạo trưởng Thiên Nhai Tử không có nhiều di chứng đáng sợ đến thế thì tốt biết mấy?

Như vậy thì, vô luận ông ấy muốn truyền công bao nhiêu lần cũng không sợ.

Lúc này, đạo trưởng Thiên Nhai Tử hỏi: “Nhóc con, đã quen chân khí chưa?” “Quen rồi ạ.” Thông Nương hưng phấn nói.

Có Ngộ Đạo Thạch ở bên, nó chỉ mất một lát đã nắm được phương thức vận chuyển chân khí.

Giờ nó có thể để chân khí linh hoạt vận chuyển trong đan điền, đồng thời chuyển qua vài đường kinh mạch gần đan điền.

Tuy nhiên, vì nó chưa học công pháp Nhị Phẩm nên chân khí chỉ có thể vận chuyển gần đan điền, không dám để chân khí đi quá xa. ...Nếu chân khí chạy loạn trong kinh mạch thì sẽ tẩu hỏa nhập ma mất.

“Vậy chúng ta tiếp tục truyền công, chuẩn bị sẵn sàng đi, tiếp nhận hơn sáu năm linh lực tinh thuần còn lại của lão đạo đây.” Đạo trưởng Thiên Nhai hít sâu một hơi, lại bắt đầu xoay tròn.

Lần này tư thế của ông ấy lại thay đổi.

Bởi vì Thông Nương đã thăng lên Nhị Phẩm, cần quán chú không còn đơn giản là năm khiếu huyệt nữa, mà cần quán nhập vào kinh mạch của nó, cuối cùng để năng lượng tiến vào đan điền, nên tư thế truyền công phải biến hóa một chút.

Dưới sự dẫn dắt của đạo trưởng Thiên Nhai Tử, Thông Nương vẫn khoanh chân ngồi, nhưng giờ nó lại giơ hai tay lên trời chống đỡ.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử hai lòng bàn tay đối với nó, sau đó, đầu tựa vào đầu.

Cứ thế, khi đạo trưởng Thiên Nhai Tử bắt đầu xoay tròn, Thông Nương cũng xoay theo.

Hai người cứ xoay xoay, thật là thần kỳ.

Tống Thư Hàng cảm thấy khóe mắt hơi giật giật, ừm, đây chắc chắn là do cậu mệt mỏi vì dùng mắt quá nhiều ngày hôm qua, tuyệt đối không phải vì tư thế của Thông Nương và đạo trưởng trước mặt, tuyệt đối không phải!

Trạng thái truyền công khởi động, đạo trưởng Thiên Nhai Tử trầm giọng nói: “Vận chuyển công pháp ngươi tu luyện, điều động chân khí, phối hợp với lão đạo.” “Minh Tưởng Pháp sao ạ?” Thông Nương hỏi.

“Không đúng, là công pháp vận chuyển chân khí Nhị Phẩm!” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử nói.

Thông Nương: “……” Thông Nương hoảng rồi.

Chương 679

Nó chưa học công pháp Nhị Phẩm mà!

Hồi đó nó bị Cửu Đăng ni cô bắt vào Thiên Long Tự giam cầm, sau đó học một bộ công pháp rèn thể cơ sở của Thiên Long Tự 《Thiên Long Tự Cơ Sở Chỉ Pháp》 và một bộ Minh Tưởng Pháp môn.

Còn về pháp môn vận chuyển chân khí Nhị Phẩm sau đó, thì lại không có ai truyền thụ cho nó.

“Đừng ngây ra đó, mau vận chuyển chân khí phối hợp với lão đạo, để lão đạo một hơi giúp ngươi đả thông Long Vĩ Đan Điền đầu tiên của Nhị Phẩm, truyền thụ thêm nhiều công lực tinh thuần cho ngươi!” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử nói.

Thông Nương khổ sở nói: “Cái đó… đạo trưởng.

Tôi chưa học công pháp Nhị Phẩm.” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử: “……” Đù đù đù đù!

Thiên tính vạn tính, ông ấy lại không tính đến điểm này!

Con bé hành này vậy mà chỉ nắm được công pháp Trúc Cơ Nhất Phẩm, lại không học được công pháp vận chuyển chân khí.

Nếu vậy thì thăng cấp cái quái gì nữa.

Chân khí một thân của ông ấy quán nhập vào cơ thể con yêu hành này, sẽ tích tụ trong Khí Hải Đan Điền của nó, cuối cùng sẽ làm nổ tung đan điền của nó.

Làm sao bây giờ?

Làm sao mới tốt đây, thật là sầu mà.

Thông Nương thăm dò hỏi: “Hay là, đạo trưởng bây giờ dạy tôi một bộ công pháp?” Hiện tại nó có Ngộ Đạo Thạch trên người, khả năng lĩnh ngộ hẳn rất tốt, dạy nó một môn công pháp, hoàn toàn có thể vừa học vừa dùng.

Thậm chí mượn nhờ truyền công của đạo trưởng, nói không chừng một hơi liền luyện công pháp đến cảnh giới rất cao sâu?

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử: “……” Ngươi coi đây là giáo dục nghĩa vụ à, miễn phí truyền công còn miễn phí học công pháp?!

Công pháp môn phái lại đâu phải muốn truyền là truyền?

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử nếu muốn thu đồ đệ thì phải tiến hành một bộ trình tự thu đồ đệ, ghi lại đạo hiệu của đệ tử vào danh sách môn phái rồi mới có thể truyền thụ công pháp môn phái.

Nếu không, tội danh tư truyền công pháp ông ấy cũng không gánh nổi.

Hơn nữa, học công pháp đâu phải như ăn cơm, muốn học là học được chứ?

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử nhíu mày.

Lẽ nào cứ thế kết thúc truyền công sao?

Nhưng mới truyền chưa đến bốn năm công lực, với trạng thái hiện tại của ông ấy, khoảng cách vỏn vẹn bốn năm công lực vẫn rất nguy hiểm.

Nói không chừng Thiên kiếp trên đỉnh đầu vẫn sẽ bị dẫn xuống, giáng xuống đầu.

Ít nhất phải mười năm, mới có thể có sự bảo đảm.

Thế là, đạo trưởng Thiên Nhai Tử từ từ ngừng xoay tròn, ánh mắt ông ấy rơi vào Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều.

“Cái kia, hai vị tiểu hữu cũng nghe thấy rồi.

Hay là, lão đạo đây còn thừa hơn sáu năm công lực tinh thuần, do hai vị chia nhau đi?

Miễn phí đấy!” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử nói.

“Đạo trưởng, tôi vừa hoàn thành thăng cấp, thật sự không cần đâu ạ.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Trạng thái của cậu hiện tại thật sự không tốt để tiếp nhận truyền công.

Nếu không thì cậu nghiến răng cũng nhận rồi, dù sao đạo trưởng Thiên Nhai Tử vì cậu mà cấp tốc chạy tới, mới bị Thiên kiếp ảnh hưởng.

“Tôi cũng không cần.” Ngư Kiều Kiều vẫy đầu lia lịa.

Thông Nương: “Tôi muốn mà, tiếp tục cho tôi đi.” “Muốn cái khỉ gì, ngươi còn chưa học công pháp Nhị Phẩm, lão đạo nếu truyền công nữa thì sẽ trực tiếp làm nổ tung đan điền của ngươi đấy.” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử thở dài.

Thông Nương đau lòng quá.

Vừa mới trải nghiệm cảm giác thăng cấp sảng khoái, vậy mà chốc lát đã phải dừng lại sao?

Còn hơn sáu năm công lực tinh thuần đang chờ nó mà.

Tống Thư Hàng nhìn Thông Nương trước mặt, thầm thở dài.

Nếu trên người cậu có công pháp dư thừa, thuộc về chính mình, thì cậu cũng không ngại cho Thông Nương một phần.

Dù sao mấy tháng gần đây, cậu nợ Thông Nương không ít mầm hành.

Hơn nữa, không biết có phải vì lần trước Thông Nương hóa tan vào nước thuốc Kim Quang Dược Dục hay không, dù sao thì sau khi về Địa Cầu, Tống Thư Hàng đối với Thông Nương lại có thêm một loại cảm giác thân thiết.

Cứ như hai người có huyết mạch tương liên, Thông Nương giống như con gái cậu vậy?

Ví dụ này không đúng lắm, nhưng cứ có loại cảm giác thân thiết như vậy.

Đáng tiếc là, bộ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của cậu là từ Bạch Tôn Giả mà có, không thuộc về cậu.

Cậu dù muốn truyền thụ cho người khác, cũng phải hỏi qua Bạch Tôn Giả mới được.

Đây là điều cấm kỵ của giới tu chân, thuở ban đầu khi Dược Sư tiền bối dẫn dắt Thư Hàng bước vào con đường tu hành, đã cẩn thận dạy dỗ cậu những điều cấm kỵ trong giới tu sĩ.

Hơn nữa, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 khi tu luyện cần có 'Linh Thú Tinh' phối hợp. ...Hiện tại trong tay Tống Thư Hàng cũng không có Linh Thú Tinh dư thừa.

Ngư Kiều Kiều thì gia học thâm hậu, cha cô ấy là một vị Chân Quân lâu năm, có hy vọng xung kích vị trí Tôn Giả, nhiều năm trước là bạn tốt với Bạch Tôn Giả.

Nhưng công pháp của cô ấy liên quan đến Huyết mạch Giao Long.

Không có Huyết mạch Giao Long, căn bản không thể học tập công pháp của cô ấy.

Hơn nữa công pháp của cô ấy, cũng không thể tùy tiện truyền ra ngoài.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử thở dài, rốt cuộc thì, ông ấy vẫn phải tự phong công lực sao?

Thấy đạo trưởng mặt mày sầu não và Thông Nương mặt đầy mờ mịt, Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Trong đầu cậu ngoài 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 ra, còn có một môn công pháp, môn công pháp đó uy lực không tồi, hơn nữa trực chỉ cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân!

Không phải bộ kiếm quyết thần bí trong mật thất Sở gia, bộ kiếm quyết đó vô duyên với Tống Thư Hàng, cậu đến cuối cùng cũng không lĩnh ngộ được.

Thư Hàng chỉ bộ công pháp 《Thiên Khấp Bảo Điển》 mà cậu nhìn thấy không lâu trước đây ở Bích Thủy Các, là công pháp do sư tỷ Diệp Tư và sư phụ cô ấy cùng nhau sáng tạo.

Lúc đó Tống Thư Hàng đã từng đọc qua bộ ‘Thiên Khấp Bảo Điển’ này một lần, bị ảnh hưởng bởi bảo điển, khóc sụt sùi.

Tuy nhiên, bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này cũng không thuộc về cậu, mà thuộc về sư tỷ Diệp Tư.

Suy nghĩ một lát, Thư Hàng lấy ra cái ‘lệnh bài’ mà Sở Các chủ đưa cho cậu lúc trước, cái lệnh bài này có thể trực tiếp liên hệ với sư tỷ Diệp Tư.

Thư Hàng truyền chân khí vào lệnh bài, rất nhanh bên trong liền truyền ra giọng nói của sư tỷ Diệp Tư.

“Alo?

Là Thư Hàng sao?

Huhu~~” Sư tỷ Diệp Tư trong tiếng khóc mang theo ý vui mừng.

“Là tôi.” Tống Thư Hàng nói: “Diệp Tư cô sao lại khóc nữa rồi?”

“Huhu, hôm qua, một người bạn của cậu và một con chó nhỏ tên Đậu Đậu cùng nhau đến Bích Thủy Các.

Người bạn đó cho tôi cảm giác rất thân thiết, khi tôi nhìn thấy cô ấy thì cứ như gặp lại mẹ mình vậy, thật hoài niệm.

Sau đó, vừa nãy tôi ngủ mơ thấy cảnh hồi nhỏ ở bên mẹ, nên lại khóc.” Diệp Tư vừa khóc vừa trả lời.

Tống Thư Hàng ngây người, bạn của cậu và Đậu Đậu cùng đến Bích Thủy Các, bạn của cậu rất giống mẹ Diệp Tư?

Người bạn nào vậy?

“Người bạn đó của tôi, là vị đạo hữu nào?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Cô ấy tên là Lệ Chi Tiên Tử, hiện tại vẫn đang làm khách ở chỗ tôi đây.

Ừm, đúng là một vị tiên tử rất ôn nhu, trông cũng rất xinh đẹp.” Diệp Tư khó khăn lắm mới ngừng khóc, sau đó hỏi: “Thư Hàng cậu tìm tôi có chuyện gì sao?” “Ừm, là thế này… Tôi có một con hành yêu nhỏ, tôi muốn thử xem, nó có thể học tập 《Thiên Khấp Bảo Điển》 không, có được không?” Tống Thư Hàng thăm dò hỏi.

“Không thành vấn đề, chỉ cần cậu muốn dạy, vô luận dạy cho ai cũng được.

Giữa chúng ta không cần phân biệt những thứ này.” Diệp Tư nấc một tiếng rồi nói tiếp: “Vài ngày nữa Các chủ nói để tôi đến Địa Cầu làm một nhiệm vụ, đến lúc đó tôi sẽ đi tìm cậu.” Diệp Tư sở dĩ sảng khoái đồng ý như vậy, còn vì sâu trong lòng cô ấy, có một ý niệm kỳ lạ, hoặc có thể nói là chấp niệm – cô ấy muốn truyền thừa công pháp thuộc về ‘Bích Thủy Các’ xuống!

Không thể để truyền thừa của Bích Thủy Các bị đứt đoạn.

"Được!" Tống Thư Hàng đáp.

Đã là Sở Các chủ để Diệp Tư đến Địa Cầu thì hẳn là có cách để ngăn Diệp Tư bị người khác khế ước chứ?

"Vậy nói thế đã, tôi vẫn cảm thấy rất muốn khóc, để tôi đi khóc một lát nữa.

Đến lúc đó liên hệ." Diệp Tư nói xong, tiếng khóc lại mơ hồ bắt đầu.

Tống Thư Hàng: "……" Nói chứ, Lệ Chi Tiên Tử lại cho sư tỷ Diệp Tư một loại cảm giác 'mẫu thân' ư?

Chẳng lẽ hai người có quan hệ huyết thống?

Tống Thư Hàng tiện tay lấy điện thoại ra xem.

Thật trùng hợp, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Lệ Chi Tiên Tử lại vừa đăng một tấm ảnh tự sướng.

Trên một thảo nguyên bát ngát, Lệ Chi Tiên Tử mặc áo thun rằn ri, đang tự sướng.

Phía sau cô ấy, là một con sư tử đang ngáp.

Lệ Chi Tiên Tử: "Vừa đến đồng bằng Serengeti ở Châu Phi, đây là lần thứ sáu tôi chụp ảnh chung với sư tử ở đây trong mấy năm gần đây, mỗi lần đến đều có chút thay đổi nhỏ, rất thú vị." Bắc Hà Tán Nhân: "Tiên tử vừa đến Châu Phi sao?

Nghe nói ở đó xuất hiện một dị không gian nhỏ, tiên tử có qua xem không?" Lệ Chi Tiên Tử: "Trả lời Bắc Hà, ta chính là chuẩn bị đi xem dị không gian đó, nên mới đến Châu Phi. 【biểu cảm mặt cười】." Sau đó, các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' xoay quanh dị không gian và ảnh tự sướng của Lệ Chi Tiên Tử mà trao đổi.

Tống Thư Hàng: "……" Mẹ kiếp, Lệ Chi Tiên Tử ở Châu Phi?

Vậy người ở Bích Thủy Các cùng Đậu Đậu là ai?

Tống Thư Hàng cảm giác mình dường như đã lĩnh ngộ được điều gì.

Rõ ràng, vị Lệ Chi Tiên Tử thích tự sướng trên Địa Cầu này mới là Lệ Chi thật, vị ở Bích Thủy Các kia hẳn là đồ giả.

Vậy thì, kẻ mạo danh ở Bích Thủy Các rốt cuộc là ai?

Thư Hàng trong đầu lóe lên linh quang, đột nhiên nghĩ đến mấy ngày trước, có một ‘tiểu hữu Tống Thư Hàng’ không rõ nguyên cớ bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ. ...May mắn thay, cậu đã thoát được một kiếp.

Chương 680

Sau đó, cậu lại nghĩ đến chủ đề mà Bắc Hà Tán Nhân phát động các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vây chặn ‘Đồng Quái Tiên Sư’ tiền bối, giăng lưới trời đất trong không gian mấy ngày trước.

Thêm vào đó là dịch dung thuật kinh người của Đồng Quái Tiên Sư tiền bối, Tống Thư Hàng đã từng chứng kiến lúc ở hòn đảo cô lập ngoài biển.

Hôm qua còn là một hán tử cưỡi ngựa uy vũ hùng tráng, ngày hôm sau lại lập tức biến thành cô em bốc lửa dáng người đồng hồ cát.

Tổng kết lại, Tống Thư Hàng phát hiện mình có thể đã vô tình chạm đến sự thật.

Vậy nên, tôi có nên tố cáo Đồng Quái Tiên Sư tiền bối không?

Tống Thư Hàng rất muốn gửi một tin nhắn trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, tiết lộ chuyện Đồng Quái Tiên Sư có thể đang ở Bích Thủy Các.

Đây là một loại tâm lý rất thú vị.

Ví dụ, có một vụ án bí ẩn, khi người khác còn đang mơ hồ, chỉ có bạn phát hiện ra sự thật.

Sau đó, khi mọi người đều đang thảo luận vụ án đó, suy đoán ra các loại kết luận sai lầm, thì trong lòng rất nhiều người sẽ có một loại xung động muốn công bố sự thật ra ngoài.

Tống Thư Hàng hiện tại đặc biệt xung động!

May mắn là cậu nghiến răng nhịn xuống xung động này.

Không tìm đường chết thì sẽ không chết, Tống Thư Hàng trong lòng mặc niệm câu nói này.

Cậu tuyệt đối không thể trở thành tiền bối Tam Lãng thứ hai, cậu không muốn trở thành Bá Đao Tống Tam!

Nếu cậu bây giờ gửi một tin nhắn trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thì sẽ tiết lộ sự thật rằng mình vẫn còn ở Địa Cầu.

Bởi vì điện thoại đã được chỉnh sửa của cậu, không thể lên mạng trong không gian.

Đến lúc đó, tất cả Lưu Huỳnh Tiên Tử có bệnh cưỡng chế, sẽ lại tìm đến tận cửa, ép cậu bay lên trời.

Như vậy cậu sẽ đồng quy vu tận với tiền bối Đồng Quái.

Để vạch trần chuyện của Đồng Quái Tiên Sư, mà lại phải trả giá bằng chính mình, không đáng.

Đương nhiên, có lẽ cậu có thể thử dùng cách tin nhắn riêng, kể chuyện này cho các tiền bối trong nhóm, ví dụ như Bắc Hà Tán Nhân tiền bối.

Nhưng mà… bây giờ không phải lúc.

Tống Thư Hàng cất điện thoại, nhìn về phía Thông Nương và đạo trưởng Thiên Nhai Tử vẫn đang trong trạng thái truyền công.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử đang tiến hành giai đoạn cuối của 'truyền công' – ông ấy đang quán nhập đợt linh lực tinh thuần cuối cùng vào Khí Hải Đan Điền của Thông Nương, truyền xong thì sẽ chuẩn bị thu công.

Tống Thư Hàng lên tiếng: "Thông Nương, có lẽ tôi có thể truyền thụ cho cô tầng công pháp thứ nhất, tức là phần tu luyện Nhị Phẩm." Thông Nương lập tức sáng mắt lên.

“Nhưng mà, có học được hay không, phải xem chính cô.

Ngoài ra… sau khi tôi dạy cô bộ công pháp này, cô coi như đã bái nhập môn hạ của một vị cao nhân tiền bối, coi như là đệ tử dự bị của cô ấy.

Cô có đồng ý không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đồng ý, đồng ý ạ!

Mau truyền cho tôi đi, tôi nhất định sẽ học rất nhanh.

Hơn nữa tôi chắc chắn sẽ là một đồ đệ rất hiếu kính.” Thông Nương gật đầu lia lịa.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Ngoài ra, tôi còn một yêu cầu.” “Nói nói nói đi!” Thông Nương bây giờ đang rất sốt ruột, nó cảm thấy Tống Thư Hàng thật lắm lời.

“Sau khi tôi dạy cô bộ công pháp này, làm cái giá, cô không có sự cho phép của tôi thì không được tự ý bỏ trốn.

Đợi tôi lấy cái thứ kia ra xong, mới có thể trả tự do cho cô.

Nếu đồng ý thì hãy phát thệ.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương lập tức cứng đờ người, thật là rối rắm.

Sở dĩ nó nghiến răng chịu đựng đại pháp truyền công của đạo trưởng Thiên Nhai Tử, ngay cả di chứng cũng không sợ, chính là vì muốn đợi thực lực nâng cao rồi, dễ dàng bỏ trốn khỏi bên cạnh Tống Thư Hàng!

Nhưng bây giờ, nếu đáp ứng điều kiện của Tống Thư Hàng thì nó tiếp nhận truyền công còn có ý nghĩa quái gì nữa?

Thông Nương mặt đầy vẻ khó chịu.

Tống Thư Hàng: “……” Quả nhiên, con bé hành ngốc này muốn sau khi tiếp nhận truyền công của đạo trưởng Thiên Nhai Tử, công lực đại trướng thì sẽ bỏ trốn khỏi bên cậu!

Chậc, tuyệt đối sẽ không để nó được như ý.

Thực ra, nếu không phải Ngộ Đạo Thạch mọc trên người nó, Tống Thư Hàng đã sớm thả nó đi rồi.

Nhưng mà, Ngộ Đạo Thạch quá quan trọng đối với Tống Thư Hàng. ...Tuyệt đối không thể để con bé hành ngốc này bỏ trốn!

Tống Thư Hàng trong lòng đã quyết định, tiếp theo sẽ nâng mức cảnh giác đối với Thông Nương lên ba cấp, canh chừng nó thật chặt!

Sau đó, đợi Bạch Tôn Giả xuất quan, sẽ nhờ Bạch Tôn Giả khắc lên người Thông Nương ‘ấn ký Tống Thư Hàng 001 phiên bản dùng một lần’, một khi Thông Nương bỏ trốn, sẽ kích hoạt ấn ký, cưỡng chế đưa nó trở về!

Thật là một cách hay!

Thông Nương vẫn đang rối rắm.

Nếu không đáp ứng điều kiện của Tống Thư Hàng thì cảnh giới Nhị Phẩm hiện tại của nó, vẫn chưa có pháp môn vận chuyển chân khí tương ứng, hầu như sẽ phải chết già ở cảnh giới này không thể tiến lên.

Mà trong tình huống Tống Thư Hàng đã thăng lên Tam Phẩm, nó căn bản không có cách nào bỏ trốn.

Nếu đáp ứng điều kiện của Tống Thư Hàng thì tuy vẫn không có cơ hội bỏ trốn, nhưng ít nhất có thể có được một quyển công pháp tu luyện Nhị Phẩm, còn có truyền công của đạo trưởng Thiên Nhai Tử.

Cùng một kết cục, vậy thì ít nhất phải tranh thủ một chút lợi ích cho mình. ...Hơn nữa, lời thề cũng có lỗ hổng để lách!

“Cậu bảo đảm sau khi lấy được thứ kia ra thì sẽ trả tự do cho tôi?” Thông Nương nhìn Tống Thư Hàng, nghiến răng hỏi.

“Tôi thề với Thiên kiếp của chính mình.” Tống Thư Hàng nói.

Phát thệ với Thiên kiếp có lực ước thúc rất mạnh.

“Vậy được, tôi đáp ứng cậu, tôi cũng phát thệ với Thiên kiếp của mình.” Thông Nương nói: “Chỉ cần cậu chịu tuân thủ ước định, thì tôi cũng sẽ tuân thủ ước định!

Trước khi lấy được thứ kia ra, sẽ không tự ý bỏ trốn.” Ngư Thần phàm nhân à, ta sẽ không tự ý bỏ trốn, nhưng ta sẽ để lại một tờ giấy nhắn thông báo cho ngươi, sau đó ‘quang minh chính đại’ rời đi.

Haha haha.

“Thành giao.” Tống Thư Hư Hàng khẽ mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ đợi Bạch Tôn Giả xuất quan rồi, sẽ lặng lẽ khắc lên Thông Nương ‘ấn ký Tống Thư Hàng 001 phiên bản dùng một lần’!

Một cái không an toàn, tốt nhất là khắc thêm vài cái, bảo đảm nó dù có trốn đến chân trời góc biển cũng có thể bị cưỡng chế đưa về! ***************** Hai bên phát thệ xong.

Tống Thư Hàng thông qua phương thức ‘truyền âm nhập mật’, truyền thụ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 cho Thông Nương. 《Thiên Khấp Bảo Điển》 hiện nay chia thành năm tầng, tầng thứ nhất là công pháp cấp Nhị Phẩm, tầng thứ năm là cấp Lục Phẩm.

Tống Thư Hàng truyền tầng công pháp thứ nhất cho Thông Nương.

Công pháp cấp Nhị Phẩm, bình thường tu luyện không khó khăn, cốt lõi là khẩu quyết công pháp và lộ tuyến vận chuyển chân khí. 《Thiên Khấp Bảo Điển》 với tư cách là thần công độc quyền, lộ tuyến vận chuyển chân khí khá phức tạp.

Tuy nhiên, môn công pháp này có một đường tắt.

Người càng đau khổ thì càng có thể nhanh chóng tu luyện thành công môn công pháp này.

Vết sẹo lòng càng lớn, nỗi bi thương trong lòng càng mạnh, thì càng nhanh chóng nắm giữ môn công pháp này.

Ví dụ như 'nhân vật chính' trong kịch bản của Cao Mỗ Mỗ, đặc biệt thích hợp để luyện môn thần công này.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử nhìn Tống Thư Hàng và Thông Nương, thở dài thật sâu, nói: "Ai, bây giờ mới bắt đầu tu luyện công pháp Nhị Phẩm thì quá muộn rồi." Ngay cả công pháp cấp Nhị Phẩm, bình thường muốn nắm giữ cũng phải mất một đến vài ngày.

Nhưng hiện tại, đại pháp truyền công của ông ấy đã gần đến hồi kết, chỉ đợi quán đầy chân khí vào Khí Hải Đan Điền của Thông Nương, thì sẽ kết thúc.

Nhiều nhất cũng chỉ mười mấy phút.

Tức là, Thông Nương cần phải trong vòng mười mấy phút nắm giữ công pháp mà tiểu hữu Tống Thư Hàng truyền thụ.

Điều này thật sự quá khó khăn!

Trừ khi con hành tinh này là một loại thiên tài tu luyện ngàn năm khó gặp, mới có thể hoàn thành môn công pháp này trong thời gian ngắn như vậy.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đáp: "Nhưng mà đạo trưởng, chúng ta dù sao cũng phải thử.

Thử nói không chừng có cơ hội thành công, không thử thì vĩnh viễn sẽ không thành công.

Cơ hội chỉ dành cho những người hành động!" Đạo trưởng Thiên

Nhai Tử lại nhìn Thư Hàng, mỉm cười nói: “Tiểu hữu Tống không hổ là đệ tử Phật môn, nói chuyện đều đặc biệt có thiền ý.

Vậy hy vọng nó có thể trong mười mấy phút nắm giữ công pháp mà tiểu hữu truyền thụ cho nó vậy.” Tống Thư Hàng: “……” Hiện tại tiểu hữu Tống Thư Hàng đầu trọc, ngay cả lông mày cũng hóa thành tro bụi trong Thiên kiếp.

Mặc một bộ áo cà sa màu bích ngọc, trên người có một tầng kim quang công đức rực rỡ, công pháp cơ sở là ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’.

Thư Hàng nói mình không phải đệ tử Phật môn, cũng sẽ không có ai tin!

Cậu sờ sờ đầu trọc của mình, nghiến răng, thi triển ‘Tăng Phát Thuật’ học được từ ‘Tạo Hóa Pháp Vương’.

Một cái Tăng Phát Thuật hạ xuống… tóc của Tống Thư Hàng vun vút mọc dài ra.

Thoáng chốc, cậu đã có mái tóc dài ngang eo.

Hiệu quả của Tăng Phát Thuật rất tốt, chỉ là đôi khi độ dài của tóc mọc ra không kiểm soát được.

Đôi khi chỉ mọc được một lớp tóc ngắn, đôi khi lại mọc điên cuồng, tóc dài mười mấy mét cũng có khả năng.

Có cơ hội, nhất định phải đổi bộ ‘áo cà sa bích ngọc’ này thành đạo bào mới được!

Lúc này, Thông Nương đang toàn tâm toàn ý tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 mà Tống Thư Hàng truyền thụ.

Không có sư phụ chỉ đạo nó, Tống Thư Hàng cũng chỉ sao chép nguyên văn, truyền nội dung tầng thứ hai của bảo điển cho nó một lần thông qua phương thức ‘truyền âm nhập mật’.

Có tu luyện thành công hay không, hoàn toàn tùy thuộc vào thiên phú và ngộ tính của Thông Nương.

Nhưng thiên phú của Thông Nương… ba trăm năm từ Nhất Phẩm một khiếu tu luyện đến ba khiếu, một trăm năm mới khai một khiếu huyệt, ngươi còn kỳ vọng gì vào thiên phú của nó nữa?

Lúc này, Thông Nương mặc niệm khẩu quyết 《Thiên Khấp Bảo Điển》, dẫn dắt chân khí vận hành theo lộ tuyến kinh mạch trên bảo điển.

Cũng may, có tác dụng của Ngộ Đạo Thạch, chỉ số ngộ tính của nó được nâng cao không ít, khi tu luyện, mọi việc thuận lợi, không xảy ra sai sót.

Nhưng cho dù có thuận lợi đến mấy, nếu nó muốn tu luyện thành công bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này, ít nhất cũng phải mất hai ngày.

Chương 681

Vậy mà hiện tại, điều nó thiếu nhất chính là thời gian!

Cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và đạo trưởng Thiên Nhai Tử nó đều nghe rõ, nó chỉ có mười mấy phút!

Thông Nương trong lòng rất sốt ruột.

Nhưng khi luyện công điều cấm kỵ nhất là tâm phù khí táo, nó càng vội, tiến triển công pháp ngược lại càng chậm.

Thông Nương rất thất vọng.

Lẽ nào cứ thế kết thúc sao?

Cuộc đời nó lẽ nào sẽ mãi mãi bi kịch như vậy?

Không kìm được, nó hồi tưởng lại cuộc đời hành không đáng nhớ của mình.

Nó vốn là con hành tinh nhỏ vô lo vô nghĩ, sau khi học được bộ 《Hai Trăm Kỹ Năng Cần Thiết Để Yêu Tinh Kiên Cường Sống Sót》 không rõ nguyên cớ, chuẩn bị xuống núi xông pha giang hồ.

Chỉ là vừa xuống núi, nó còn chưa kịp triển khai cuộc đời sóng gió của mình, còn chưa kịp lưu danh trong giang hồ, đã gặp Cửu Đăng ni cô… bị bắt vào Thiên Long Tự giam ba trăm năm.

Ban đầu cứ nghĩ bị giam ba trăm năm đã thảm lắm rồi… nhưng không ngờ những chuyện thảm hơn vẫn còn đang chờ nó.

Ba trăm năm sau, nó cuối cùng cũng giành lại tự do.

Nhưng còn chưa tung tăng được vài ngày, lại gặp Tống Thư Hàng… cướp bóc thất bại còn tự mình bị kẹt vào.

Từ khi gặp Tống Thư Hàng, bi kịch cuộc đời hành của nó mới thực sự mở màn.

Ví dụ như mầm hành bị cắt, ví dụ như mầm hành lại bị cắt, ví dụ như mầm hành còn bị linh quỷ ăn mất, ví dụ như toàn bộ thân hành của nó đều bị hóa tan, ví dụ như mầm hành của nó lại bị Thiên Lôi hóa thành tro bụi.

Đau lòng quá, đau lòng quá.

Thông Nương cảm thấy nỗi bi thương của mình lớn đến vậy, càng hồi tưởng, càng muốn khóc.

Lập tức, ‘điểm yếu’ của nó bị chạm mạnh, thế là không kìm được mà bật khóc lớn.

Khóc đau thương cực điểm.

Khi Thông Nương bi thống muốn tuyệt vọng, khóc sụt sùi… bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của nó lại như xe đua được bật hết công suất, phóng điên cuồng.

Chân khí mới sinh trong Đan Điền bản nguyên của nó, trong hai phút đã được chuyển hóa thành ‘Thiên Khấp Chân Khí’, sau đó những ‘Thiên Khấp Chân Khí’ này cứ như có ý thức tự mình, nhanh chóng vận chuyển trong kinh mạch.

Không cần Thông Nương điều khiển, chúng nhanh chóng tiến vào các đường kinh mạch phức tạp, xoay tròn hết vòng này đến vòng khác mà vận hành.

Cùng với việc 《Thiên Khấp Bảo Điển》 càng thêm hoàn thiện, nỗi bi thương của Thông Nương càng lớn hơn.

Nước mắt to như hạt đậu chảy ra từ khóe mắt nó.

Mùi hành nồng nặc bay tán loạn ~~ càng bay càng xa.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử thấy Thông Nương đột nhiên khóc lớn, có chút không đành lòng, lên tiếng an ủi: “Con hành nhỏ này sao tự nhiên lại khóc?

Cho dù không thể tu luyện thành công công pháp cũng không cần đau lòng, dù sao trong vòng mười mấy phút để ngươi luyện thành một quyển công pháp Nhị Phẩm, là chuyện cực kỳ khó khăn.” “Không sao, không sao đâu, đạo trưởng, cái này hẳn là có liên quan đến công pháp tôi truyền thụ.

Bộ công pháp đó sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của người tu luyện, khiến người tu luyện dễ rơi lệ.” Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

“Công pháp kỳ quái như vậy?” Khóe miệng đạo trưởng Thiên Nhai Tử giật giật, khi ông ấy nghe đến đây, cảm thấy hơi quen tai.

Ồ?

Đây không phải công pháp của lão già chuyên khóc đó sao.

Tự xưng là công pháp khiến người tu luyện và kẻ địch cùng nhau khóc lóc!

Ngay khi đạo trưởng Thiên Nhai Tử đang suy tư, mùi hành nồng nặc xung quanh càng lúc càng đậm.

Là nước mắt của Thông Nương, mùi vị tỏa ra từ nước mắt của nó. ‘Cộp cộp cộp~~’ Bụng Tống Thư Hàng kêu lên.

Vừa nãy độ xong mười một đợt Thiên kiếp, cậu tiêu hao rất lớn, nên bụng đói rồi.

Gần như đồng thời, bụng Ngư Kiều Kiều cũng ‘cộp cộp cộp~~’ kêu lên.

Hôm qua cô ấy chỉ uống rượu, không ăn nhiều món, nên cũng đói.

Thông Nương đang khóc lóc thảm thiết nghe thấy tiếng bụng Tống Thư Hàng kêu, đột nhiên trong đầu hiện lên một cảnh tượng:

Tống Thư Hàng mặt đầy nụ cười tà ác, tàn nhẫn bẻ mầm hành non của nó, mang đi ăn cho đỡ đói.

Cảnh tượng này, khiến nó kinh khủng và sợ hãi, tiếng khóc càng lớn hơn.

Tống Thư Hàng: "……" Nói thật, bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này cái gì cũng tốt, chỉ là cứ động một tí là chạm vào điểm yếu dễ khóc, rất… đáng yêu!

Ưm, với tiền đề là người tu luyện phải là một cô gái dễ thương.

Một người đàn ông to đùng động một tí là khóc thì thôi đi, cái đó sẽ khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Mà lúc này, từ xa có một chiếc tiên thuyền đang nhanh chóng bay về phía vị trí của Tống Thư Hàng và mọi người.

Là tiên thuyền của Bích Tuyết Tiên Cơ.

Cô ấy cũng cảm ứng được Tống Thư Hàng đang độ kiếp, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến.

Tống Thư Hàng liên quan đến việc cô ấy có thể liên hệ được với Bạch Tôn Giả hay không.

Trước khi tìm được Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng không thể xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Khi tiên thuyền đến gần, Bích Tuyết Tiên Cơ khẽ nhíu mũi.

Mùi hành nồng nặc quá.

Trong cảm nhận của Bích Tuyết Tiên Cơ, mùi hành này hoàn toàn không thua kém 'kết tinh hành yêu' mà tiểu hữu Tống Thư Hàng giao dịch với cô ấy lúc trước, thậm chí mùi vị lần này còn thơm thuần hơn.

Mùi vị của kết tinh hành yêu lúc trước, giống như gia vị hành đã được sơ chế, tỏa ra mùi hành thoang thoảng.

Mà mùi vị lần này, cứ như gia vị hành đỉnh cấp đã được chính tay Bích Tuyết Tiên Cơ chế biến, chỉ ngửi mùi thôi đã khiến người ta động lòng, nảy sinh ý muốn ăn uống.【Chẳng lẽ tiểu hữu Thư Hàng trước khi thăng cấp, lại tìm được một cây hành có niên đại rất lâu sao?

Hơn nữa ngửi mùi này, cây hành này dường như bị Thiên kiếp liên lụy, hương vị trở nên tinh thuần đến vậy?】Bích Tuyết Tiên Cơ thầm đoán trong lòng.

Càng đến gần địa điểm độ kiếp của Thư Hàng thì mùi vị này càng thơm.

Đồng thời, lòng Bích Tuyết Tiên Cơ cũng an tâm hơn.

Đám mây Thiên kiếp đã tan, mà khí tức sinh mệnh của tiểu hữu Tống Thư Hàng cũng không có vấn đề.

Xem ra cậu đã vượt qua Thiên kiếp rồi.【Nếu tiểu hữu Tống thật sự lại có được một cây hành mới, thì còn gì bằng.】Bích Tuyết Tiên Cơ thầm nghĩ trong lòng.

Vừa đúng lúc, viên ‘kết tinh hành yêu’ của cô ấy đã bị con rắn ngốc tham ăn kia nuốt mất, cô ấy bây giờ cần kiếm lại một chút để làm gia vị.

Trong ‘Tiệc Tiên Ẩm’ lần này, cô ấy cần loại hành có niên đại lâu năm này.

Nhưng lần này, cô ấy nên dùng cái gì để giao dịch với tiểu hữu Tống Thư Hàng đây?

Trong lúc suy tư, tiên thuyền hạ xuống.

Bích Tuyết Tiên Cơ bước ra khỏi tiên thuyền, sau đó liền nhìn thấy tình hình ở địa điểm độ kiếp.

Thiên kiếp đã tan, sức mạnh của màn sương mù bao phủ địa điểm Thiên kiếp cũng đã tan.

Tuy nhiên, Ngư Kiều Kiều đã kịp thời bố trí một huyễn trận nhỏ ở đây, bao phủ Tống Thư Hàng và cô ấy, cũng như Thông Nương, đạo trưởng Thiên Nhai Tử ở bên trong, tránh bị người thường nhìn thấy họ.

Huyễn trận này chỉ có thể ngăn cản người thường, chứ không ngăn cản tu sĩ.

Bích Tuyết Tiên Cơ bước vào huyễn trận, liền nhìn thấy tiểu hữu Tống Thư Hàng và cô nương Ngư Kiều Kiều đứng một bên. ...Mà mùi hành nồng nặc cô ấy ngửi thấy, lại có hai nguồn gốc.

Một nguồn gốc của mùi vị, là tiểu hữu Tống Thư Hàng.

Mùi ‘hành thịt nổ lớn’ trên người cậu nồng nặc hơn, hẳn là khi Thiên kiếp nâng cao thể chất của cậu, đã kích hoạt toàn bộ dược lực tàn dư của ‘đan dược, thiên tài địa bảo’ các loại tích tụ trong cơ thể cậu trước đây, dẫn đến mùi hành trên người cậu lưu lại mãi không tan.

Đúng là mùi vị rất hấp dẫn!

May mắn là gần đây không có yêu quái lớn hung ác nào, nếu không một số yêu thú hung ác lại mạnh mẽ, nếu ngửi thấy mùi vị này trên người Thư Hàng, nói không chừng sẽ thèm ăn phát điên, kéo đến dùng bữa thịnh soạn.

Tiếp theo, ánh mắt Bích Tuyết Tiên Cơ lại nhìn về một hướng khác.

Ở đó, có một cô bé tóc xanh thắt bím hai bên, đang khoanh chân ngồi, hai tay giơ lên trời.

Trên đỉnh đầu cô bé, đạo trưởng Thiên Nhai Tử trong tư thế treo ngược, đang xoay tròn nhanh chóng như một con ốc vít hình người. ...Nửa ngày không gặp, tên ngốc Thiên Nhai Tử này lại đang tai họa tu sĩ trẻ tuổi rồi.

Cô bé tóc xanh thắt bím hai bên đang được truyền công ở phía dưới, đang khóc rất đau lòng, nước mắt như mưa.

Mùi hành thứ hai, chính là tỏa ra từ cô bé tóc xanh thắt bím hai bên này. ...Nói chính xác hơn, mùi vị tinh thuần cực độ đó, là tỏa ra từ nước mắt chảy ra từ mắt cô bé tóc xanh thắt bím hai bên. 【Lại là một tiểu đạo hữu hành lớn có niên đại lâu năm, giống như tiểu hữu Tống Thư Hàng đã ăn sao?】 Bích Tuyết Tiên Cơ nghi hoặc, nhưng giây tiếp theo mắt cô ấy sáng lên.

Không đúng!

Không phải đã ăn hành lớn có niên đại lâu năm, cô bé này trên người có một luồng yêu khí thoang thoảng.

Cô bé này bản thân chính là một cây hành lớn có niên đại lâu năm!

Chỉ là không ngờ, cây hành lớn này đã có thể hóa thành hình người.

Lúc này, Tống Thư Hàng gọi Bích Tuyết Tiên Cơ: “Bích Tuyết Tiên Cơ tiền bối?

Cô sao lại đến đây?” Bích Tuyết Tiên Cơ cười nói: “Ta thấy cậu đang độ kiếp, tiện đường qua xem có giúp được gì không.

Nhưng xem ra, cậu đã độ kiếp thành công rồi.

Chúc mừng cậu, tiểu hữu Tống!” “Cảm ơn Tiên Cơ.” Tống Thư Hàng chân thành nói.

Bất kể có giúp được hay không, Bích Tuyết Tiên Cơ với tâm ý giúp cậu độ kiếp, vượt ngàn dặm xa xôi đến đây, tấm lòng này cậu thật tâm cảm kích.

Lúc này, Bích Tuyết Tiên Cơ chỉ vào Thông Nương, hỏi: “Tiểu hữu Tống, vị hành yêu đã hóa hình nhưng thực lực chỉ có Nhị Phẩm này là ai?” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Suýt nữa thì quên mất nghề nghiệp của Bích Tuyết Tiên Cơ, cô ấy là tiên trù mà.

Đối với Thông Nương mà nói, đây tuyệt đối là sự tồn tại ‘thiên địch’.

Chương 682

Cậu suy nghĩ một lát, rồi đáp: “Tiên Cơ, nó chính là cây hành yêu có niên đại rất lâu năm mà vì một số nguyên nhân, vẫn luôn ở bên tôi. ‘Kết tinh hành yêu’ mà lúc trước giao dịch cho Tiên Cơ, thực ra chính là lấy từ trên người nó mà ra.” “Ồ?

Ra là vậy.” Bích Tuyết Tiên Cơ gật đầu, sau đó quả nhiên, Tiên Cơ lại lên tiếng hỏi: “Vậy tiểu hữu Thư Hàng, mầm hành của nó cậu có bán không?

Ta thấy nó đã mọc ra mầm hành mới rồi.” Dù sao thì yêu vật loại hành, chỉ cần rễ hành còn, mầm hành sẽ lại mọc ra.

Hơn nữa, nếu chịu dùng thiên tài địa bảo làm phân bón, thì niên đại của mầm hành mới mọc ra, cũng sẽ không kém bao nhiêu so với mầm hành bị bẻ trước đó.

Đương nhiên, làm như vậy rất không đáng.

Dùng thiên tài địa bảo làm phân bón để tưới một cây hành, ngay cả Bích Tuyết Tiên Cơ cũng sẽ không lãng phí như vậy.

Cô ấy hiện tại cũng có trồng một số hành tinh, nhưng mầm hành mới mọc ra, niên đại đều không đủ lâu năm.

Đây cũng là lý do tại sao hành yêu lâu năm lại đáng tiền.

Cây hành yêu của tiểu hữu Tống Thư Hàng này, có lẽ đã hấp thụ thiên tài địa bảo nào đó?

Mầm hành mới mọc ra niên đại cũng rất lâu năm, đáng để giao dịch.

Bích Tuyết Tiên Cơ không biết, mầm hành của Thông Nương đã tái sinh vài lần trong thời gian ngắn.

Hơn nữa… Thông Nương và những hành tinh mà Bích Tuyết Tiên Cơ hiểu biết không giống nhau.

Mầm hành của nó, dù bị bẻ bao nhiêu lần, thì niên đại của mầm hành mới mọc ra, đều lâu năm y như trước khi bị bẻ.

Tống Thư Hàng: “……” Cậu biết ngay Bích Tuyết Tiên Cơ sẽ hỏi vấn đề này mà!

Cái này cũng không trách Tiên Cơ được.

Bởi vì Tống Thư Hàng đã từng bán ‘kết tinh hành yêu’ một lần, hơn nữa chính cậu cũng đã từng ăn Thông Nương.

Vì vậy, Bích Tuyết Tiên Cơ tự nhiên sẽ vô thức cho rằng, mầm hành của con hành yêu này, là thứ có thể giao dịch được.

“Huhuuhu~~” Thông Nương ở không xa sợ hãi quá, nó bây giờ đã là cảnh giới Nhị Phẩm, nhĩ khiếu đã mở, thính lực cực kỳ tốt.

Trước đó, nó thấy Bích Tuyết Tiên Cơ đến thì đã sợ hãi rồi.

Bây giờ nghe Bích Tuyết Tiên Cơ nói muốn mua mầm hành của nó, chân nó mềm nhũn.

Trong lòng vừa sợ vừa hãi, lại có một nỗi tủi thân không nói nên lời – mầm hành non mới mọc của nó, lại sắp bị bẻ nữa sao?

Rất nhiều loại cảm xúc tiêu cực hỗn hợp lại với nhau, cộng thêm ảnh hưởng của 《Thiên Khấp Bảo Điển》, hóa thành nỗi bi thương mạnh mẽ nhất trong cuộc đời hành của Thông Nương.

Thông Nương cảm thấy nước mắt của mình đều muốn chảy ngược.

Vì bi thương đến cực điểm, nước mắt sẽ chảy ngược.

Dưới sự thúc đẩy của nỗi bi thương này, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của Thông Nương liền điên cuồng tiến triển với một tốc độ khoa trương.

Cuối cùng… sau vài hơi thở, trong đan điền của Thông Nương phát ra một tiếng rung nhẹ.

Hoa!

Trong Đan Điền bản nguyên của nó, có thêm một giọt chân khí hình giọt lệ.

Đó là biểu tượng cho việc nó đã tu luyện thành công 《Thiên Khấp Bảo Điển》!

Đồng thời, ngay cả chân khí mà đạo trưởng Thiên Nhai Tử truyền vào cơ thể nó, cũng bắt đầu bị đồng hóa, không ngừng được chuyển hóa thành 'Thiên Khấp Chân Khí', lại nhanh chóng được 《Thiên Khấp Bảo Điển》 ôn dưỡng, triệt để hóa thành chân khí thuộc về Thông Nương.

"Thành công rồi sao?" Đạo trưởng Thiên Nhai Tử không ngừng xoay tròn trên đỉnh đầu kinh ngạc kêu lên.

Thật là chuyện không thể tin được!

Con hành yêu trông có vẻ ngốc manh này, vậy mà thật sự trong mười mấy phút đã luyện thành công pháp vận chuyển chân khí cấp Nhị Phẩm mà tiểu hữu Tống Thư Hàng truyền thụ!

Chẳng lẽ, con hành yêu ngốc manh này, thực ra là một thiên tài tu luyện bị chôn vùi?

Chỉ là trước đây vẫn luôn không có danh sư chỉ đạo, nên không có cách nào thăng cấp?

Trong lúc suy tư, Thiên Nhai Tử kêu lên: "Tuyệt vời, tiểu đạo hữu, mau phối hợp với lão đạo, vận chuyển công pháp của ngươi.

Lão đạo sẽ lấp đầy 'Khí Hải Đan Điền' của ngươi, sau đó chúng ta sẽ xung kích ‘Long Vĩ Đan Điền’.

Theo lão đạo phỏng đoán, chúng ta đồng tâm hiệp lực, ít nhất có thể khiến ngươi một hơi đạt đến đan điền thứ ba của Nhị Phẩm!” Thông Nương lại mặt đầy mờ mịt.

Chính nó cũng không ngờ, bộ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này sao lại đột nhiên luyện thành công, thật là khó hiểu.

Chẳng lẽ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này đặc biệt phù hợp với nó?

Nhưng dù sao đi nữa, luyện thành công rồi thì là thành công rồi.

Nó cuối cùng cũng có thể lại phối hợp với đạo trưởng Thiên Nhai Tử, hưởng thụ cảm giác thăng cấp phi thường rồi!

Thông Nương vừa khóc vừa cười, bắt đầu phối hợp với đạo trưởng Thiên Nhai Tử.

Nó muốn trở nên mạnh hơn, ít nhất phải mạnh đến mức có thể bảo vệ mầm hành của mình.

Một bên khác, Tống Thư Hàng lắc đầu với Bích Tuyết Tiên Cơ: “Xin lỗi Tiên Cơ.

Tôi hiện tại không có ý định bán mầm hành của Thông Nương, tôi từng ước định với nó rồi, sẽ không bẻ mầm hành của nó nữa.” Bích Tuyết Tiên Cơ nửa cười nửa không nhìn Tống Thư Hàng, nói: “Cũng phải… dù sao tuy là một cây hành, nhưng cũng là một mỹ nhân rất dễ nhìn.

Vô luận từ góc độ yêu tộc, hay từ góc độ nhân loại mà nói, đều rất dễ nhìn.

Tiểu hữu Tống không nỡ làm hại cô ấy cũng là bình thường.” Dù sao vị tiểu hữu Tống này, vẫn chỉ là một thiếu niên đang tuổi sung sức mà.

“Không, thật sự không phải như Tiên Cơ cô tưởng tượng đâu.” Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

“Yên tâm đi, ta có thể hiểu được.

Chỉ là đáng tiếc, rõ ràng là nguyên liệu rất tuyệt.” Bích Tuyết Tiên Cơ lẩm bẩm, cô ấy nhìn chằm chằm Thông Nương, trong ánh mắt tràn đầy sự xâm lược.

Đó là ánh mắt của một tiên trù khi nhìn nguyên liệu quý giá.

Thông Nương dưới ánh mắt đó, run rẩy bần bật.

Bích Tuyết Tiên Cơ nhìn chằm chằm Thông Nương một lúc, lại nhìn về đạo trưởng Thiên Nhai Tử đang xoay tròn trên đỉnh đầu nó.

“Ừm… à!

Đúng rồi!” Bích Tuyết Tiên Cơ liên tiếp kêu mấy tiếng cảm thán.

Sau đó cô ấy lại quay sang Tống Thư Hàng nói: “Tiểu hữu Thư Hàng, nếu, ta nói là nếu… con hành Nương của cậu, sau khi trải qua truyền công của Thiên Nhai Tử không lâu… xảy ra ý ngoài.

Cậu có thể giao dịch một phần mầm hành của nó cho ta không?” Ý trong lời nói của Bích Tuyết Tiên Cơ quá rõ ràng – tiếp nhận truyền công của đạo trưởng Thiên Nhai Tử, đại biểu cho con hành yêu tên Thông Nương này, e rằng chín phần chết một phần sống.

Nói không chừng vài ngày nữa, sẽ chết đạo tiêu vì các loại ý ngoài gì đó.

Dù sao đây là truyền công của Thiên Nhai Tử mà, uy danh ‘cuồng truyền công’, tiểu hữu Thư Hàng cũng biết mà.

Cho nên, nếu Thông Nương xảy ra ý ngoài mà mầm hành vẫn còn, chẳng phải có thể mang ra giao dịch sao?

Nói tóm lại, trong mắt Bích Tuyết Tiên Cơ, Thông Nương vẫn là một nguyên liệu, gia vị.

Tống Thư Hàng: “……” Ngư Kiều Kiều: “……” Đạo trưởng Thiên Nhai Tử: “……” Thông Nương tiếp tục run rẩy bần bật, khóc càng thảm hơn.

Đạo trưởng Thiên Nhai Tử nghiêm trọng nói: “Tiểu yêu tinh, ngươi phải sống tốt vào, hơn nữa nhất định phải sống thật tươi tắn.

Tuyệt đối đừng để thế nhân xem thường lão đạo và ngươi!” Không chỉ vì nó, mà còn vì thể diện của ông ấy nữa.

“Đạo trưởng, chúng ta cùng cố gắng.” Thông Nương nức nở nói.

Vừa nói, nó lại nước mắt như mưa.

Lúc này, Bích Tuyết Tiên Cơ đột nhiên lại nhìn chằm chằm Thông Nương, khẽ ngửi ngửi.

Sau đó cô ấy nhanh chóng đến trước mặt Thông Nương và đạo trưởng Thiên Nhai Tử, ngồi xổm xuống, thân hình cao ráo của cô ấy ngang bằng với Thông Nương đang khoanh chân ngồi.

Thông Nương kinh khủng nhắm mắt lại.

“Yên tâm đi, cô bé.

Tiểu hữu Tống không định bán mầm hành của cô, ta cũng sẽ không làm khó người khác.” Bích Tuyết Tiên Cơ an ủi.

Dù sao đợi con hành Nương này xảy ra ý ngoài rồi, cô ấy vẫn có thể giao dịch từ tiểu hữu Tống mà, không cần vội nhất thời.

Cô ấy duỗi ngón tay thon dài, đưa đến khóe mắt Thông Nương, lướt qua nước mắt của nó.

Tiên Cơ vén khăn che mặt của mình lên, đưa đầu lưỡi thon dài, khẽ liếm giọt nước mắt trên đầu ngón tay.

“Ừm, thú vị.

Tuy phẩm cấp không cao lắm, nhưng rất tinh thuần.

Chế biến một chút, sau đó phối với mầm hành yêu thông thường, hẳn là có thể làm ra gia vị rất không tồi.” Bích Tuyết Tiên Cơ khẽ nói.

Trong nước mắt của Thông Nương, mang theo mùi vị tinh thuần rất nồng, không cần xử lý, đã có trình độ gia vị đỉnh cấp.

Nếu lượng nước mắt đủ nhiều, cô ấy có thể cô đặc, chế biến một chút, cũng có thể dùng trộn lẫn.

“Tiểu hữu Tống Thư Hàng, cậu không bán mầm hành thì, nước hành tổng có thể giao dịch chứ?

Mỗi ngày để nó khóc thêm vài lần, sau đó tôi có thể giao dịch nước mắt của nó với cậu.” Bích Tuyết Tiên Cơ nói.

Đến lúc đó loại gia vị này, có thể gọi là ‘Nước Mắt Hành Yêu’.

Tống Thư Hàng: “……” Ngư Kiều Kiều sờ sờ mắt của mình.

Cô ấy dù sao cũng là hỗn huyết Giao Long và người cá, nước mắt của Thông Nương vậy mà có thể bán tiền, nước mắt của cô ấy cũng có thể bán không?

Không cần nhiều đâu, nếu nước mắt của cô ấy có thể đổi được một bữa ‘Tiệc Tiên Trân’ thì cô ấy sẽ chuẩn bị tối nay về xem thêm vài tập phim tình yêu ngược luyến, tích trữ một chút nước mắt.

“Trả lời đi chứ?” Bích Tuyết Tiên Cơ nói.

“Nước mắt thì… Thông Nương đến lúc đó hẳn sẽ có không ít, Tiên Cơ có thể trực tiếp giao dịch với Thông Nương là được.” Tống Thư Hàng đáp.

Luyện Thiên Khấp Bảo Điển xong, cái khác thì không có, nhưng nước mắt thì chắc chắn sẽ có rất nhiều.

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một cảnh tượng.

Bích Tuyết Tiên Cơ tại một bên xào nấu, Thông Nương ở bên cạnh nồi khóc lớn. ...Cảnh tượng này nghĩ thôi đã thấy ma tính rồi.

Hơn nữa, nước hành là cái quái gì chứ!

Chương 683

****************** Hằng Hà Tô Thị, trong linh mạch bí cảnh Hằng Hà, một thân ảnh nhỏ nhắn chui ra từ trường hà linh mạch.

Thân hình cô bé nhỏ nhắn, mái tóc ngắn ngang vai gọn gàng, dung mạo xinh đẹp.

Lúc này, trên cơ thể nhỏ bé của cô ấy, lại tỏa ra uy áp như ‘rồng’.

“Thương thế do Thiên kiếp mang lại, cuối cùng cũng hồi phục gần hết.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

Cô ấy đưa tay ra, lộ ra một cây linh dược dây leo hình dạng giao long sống động như thật.

Long Cốt Khô Đằng, A Thất từng nhắc đến, đó là Tống Thư Hàng lên đảo bí ẩn, tìm về cho cô ấy.

Vì việc này, tên ngốc đó đã mất đi một phần ký ức.

Khép bàn tay nhỏ lại, A Thập Lục rời khỏi bí cảnh Hằng Hà.

Trở về chỗ ở của mình, cô ấy lấy điện thoại ra, bật nó lên.

A Thập Lục bật điện thoại xong, khẽ nhíu mày.

Cô ấy đưa tay vỗ lên điện thoại, một đạo ‘Sạc Điện Thuật’ vỗ lên điện thoại, điện thoại khởi động thuận lợi.

Tiểu đạo thuật này do tiền bối ‘Cuồng Đao Tam Lãng’ phát triển, giờ đã được lưu truyền rộng rãi trong các đạo hữu và giới tu sĩ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nói thật… Cuồng Đao Tam Lãng vậy mà còn biết nghiên cứu loại tiểu đạo thuật tinh xảo này, đúng là ứng với câu ‘nhân bất khả mạo tướng’.

Có lẽ những người thích tìm đường chết, thực ra đều có sức tưởng tượng và sáng tạo rất phong phú?

Sau khi khởi động máy, A Thập Lục nhanh chóng lướt trên màn hình, cô ấy mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Cô ấy trực tiếp vào lịch sử trò chuyện nhóm, lật đến ghi chép trước khi mình bế tử quan, và kéo xuống dưới.

Cô ấy đã gia nhập nhóm này từ rất lâu trước đây, dưới sự tiến cử của Tô Thị A Thất; nhưng vì tính cách, cô ấy không phát ngôn nhiều trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Mấy tháng nay, ghi chép trong nhóm rất dài, A Thập Lục cũng không có thời gian xem từng tin nhắn, cô ấy chỉ tùy ý kéo xem một chút, từ đó hiểu qua tình hình xảy ra trong nhóm mấy tháng này.

Thông qua lịch sử trò chuyện, cô ấy hiểu được rất nhiều điều.

Kể từ khi cô ấy gửi mình đến chỗ Tống Thư Hàng, lần cuối cùng gặp cậu ấy… cuộc sống của Tống Thư Hàng vì các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mà trở nên đa sắc màu.

Ví dụ như… sau khi cô ấy bế tử quan, Tống Thư Hàng đã tiếp đãi vị 'Bạch Chân Quân' trong truyền thuyết, xảy ra rất nhiều chuyện dở khóc dở cười.

Còn có đảo thần bí, Đoạn Tiên Đài của Sở gia, giải đấu võ đài rác thải tay không lớn.

Cuối cùng mấy ngày trước… Tống Thư Hàng bị đưa vào vũ trụ rồi.

Là Lưu Huỳnh Tiên Tử, hai lần đưa cậu ấy vào vũ trụ!

Tô Thị A Thập Lục: "……" Tống Thư Hàng gần đây trông có vẻ rất vất vả?

Hơn nữa, không biết từ lúc nào, Thư Hàng đã là cảnh giới Nhị Phẩm rồi.

Nhanh thật… khi mình lần đầu gặp cậu ấy, cậu ấy còn mới bước chân vào tu chân, dưới sự giúp đỡ của Dược Sư tiền bối đang Trúc Cơ.

Vỏn vẹn mấy tháng, cậu ấy đã chính thức trở thành một tu sĩ.

Rõ ràng đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện tốt nhất, nhưng tốc độ tu luyện của cậu ấy lại rất nhanh.

Mắt A Thập Lục sáng bừng.

“Cũng không biết cậu ấy khi nào mới trở về từ vũ trụ.” A Thập Lục lướt giao diện trò chuyện của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Cô ấy đã quyết định vào cuối tháng này, sẽ lần nữa xung kích cảnh giới Tứ Phẩm.

Lần này, cô ấy sẽ không thất bại nữa!

Ban đầu cô ấy muốn trước khi xung kích cảnh giới Tứ Phẩm, sẽ đi gặp Tống Thư Hàng một lần nữa.

Không ngờ, cậu ấy lại đi vào vũ trụ rồi.

Thôi vậy, đợi mình độ kiếp xong, rồi lại gặp cậu ấy.

Đến lúc đó, mình có thể trực tiếp ngự đao bay đi tìm cậu ấy, tạo cho cậu ấy một bất ngờ.

A Thập Lục đang suy tư, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có người gửi một tin nhắn.

Là Hiến Công Cư Sĩ: “Lão phu hôm nay tức chết rồi, khó khăn lắm mới có người giao dịch ‘Máu Long Ma’ thật sự với ta, nhưng ‘Máu Long Ma’ giao dịch chỉ to bằng ngón cái, lại chỉ là ‘Máu Long Ma’ cấp Ngũ Phẩm.

Tên khốn đó vừa mở miệng đã đòi lão phu ba mươi vạn linh thạch Lục Phẩm.

Muốn linh thạch đến phát điên rồi sao!

Hay là coi lão phu là thằng ngốc?” Bắc Hà Tán Nhân: “Ba mươi vạn linh thạch Lục Phẩm?

Điên rồi.” “Bắc Hà bên ngươi có tin tức gì chưa?” Hiến Công Cư Sĩ buồn bực nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Xin lỗi, Hiến Công tiền bối.

Gần đây quả thật có vài con thiên ma vực ngoại giáng lâm, nhưng đều là hắc ma cấp thấp, cảnh giới Tam Tứ Phẩm.

Nếu có tin tức, ta nhất định sẽ thông báo cho tiền bối ngay lập tức.” “Ai… xin Bắc Hà ngươi tiếp tục giúp ta chú ý vậy.” Hiến Công Cư Sĩ trầm giọng thở dài.

Cứ có cảm giác từ khi bị bom hạt nhân nổ xong, vận khí của ông ấy cứ liên tục giảm sút.

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả đột nhiên nói: “Hiến Công đạo hữu, ba tháng sau nếu ngươi vẫn chưa có được Máu Long Ma, thì hãy liên hệ với ta.

Đến lúc đó ta có cách giúp ngươi kiếm được một phần Máu Long Ma phẩm cấp cao, giá cả tuyệt đối sẽ công bằng, nhưng chất lượng có thể rất rất cao, nên sẽ hơi đắt một chút, ngươi cần chuẩn bị tâm lý.” “Cảm ơn Thất Tu đạo hữu, ta tiếp tục xem xét, nếu trong ba tháng không có thu hoạch thì ta sẽ liên hệ với ngươi.” Hiến Công Cư Sĩ thở dài.

Gần đây Long Ma có phải tuyệt chủng rồi không, sao không giáng lâm nữa?

Sau khi Hiến Công Cư Sĩ phát ngôn xong, nhóm im lặng một lát.

Sau đó, lại có một vị đạo hữu nổi bọt.

Là ca vương tâm linh – Tạo Hóa Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Có vị tiên tử nào, ở gần khu vực An Lạc Giang Nam không?

Có thể giúp ta một tay không? @【nữ tài xế】Đông Phương Lục Tiên Tử.” Tạo Hóa Pháp Vương: “Ơ?

Sao danh xưng của Đông Phương Lục Tiên Tử lại có thêm một cái tên?” Rất nhanh, Đông Phương Lục Tiên Tử liền nổi bọt: “Đù đù đù đù, tên ngốc nào lại đổi biệt danh của ta rồi?

Đậu Đậu, có phải ngươi làm không?” Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện: “Không phải Đậu Đậu làm, Đậu Đậu lại bỏ nhà ra đi… Lần này đi khá xa, ở trong vũ trụ.

Chỗ đó không có tín hiệu, nên không thể là nó làm được.

A a a, ta vẫn luôn khóa vị trí của nó.

Vài ngày nữa sẽ đi bắt nó về.” Đông Phương Lục Tiên Tử: “……” Bắc Hà Tán Nhân: “Hoàng Sơn tiền bối hắc hóa.” Cổ Hồ Quán Chân Quân: “Nghe nói Hoàng Sơn Chân Quân muốn gả Đậu Đậu rồi sao?” Diệt Phượng Công Tử: “Oa ha ha ha ha ha!

Chân Quân làm rất đẹp!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Ơ?

Đậu Đậu muốn gả người sao?

Gả cho ai vậy?

Nói chứ, Hoàng Sơn tiền bối vậy mà lại hắc hóa đến mức này.

Là do bài hát của Đậu Đậu trong giải đấu võ đài rác thải tay không lần trước sao?” Hiến Công Cư Sĩ: “Bài hát gì?” Thất Sinh Phù Phủ

Chủ: “Cái đó, tên bài hát không tiện tiết lộ.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Tôi biết, tôi biết.

Bài hát đó thú vị nhất, không lâu trước đây tôi còn tìm ra nghe lại một lần.

Tên là 《Ca khúc Đại Ngốc Hoàng Sơn》, do Đậu Đậu sáng tác.

Tôi cảm thấy trong toàn bộ giải đấu võ đài rác thải tay không, bài hát của Đậu Đậu là một điểm nhấn, có thể coi là bài hát chủ đề của giải đấu võ đài rác thải tay không, đó là tình yêu thật sự mà.

Thú vị quá~~” [Hệ thống tin tức nhắc nhở: (******)Đông Phương Tĩnh Tuyết đã bị Quần Chủ Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 30 ngày.] Tiên tử Đông Phương Tĩnh Tuyết… Lần trước cũng vì thảo luận chuyện 《Ca khúc Đại Ngốc Hoàng Sơn》 mà bị Hoàng Sơn Chân Quân khóa màn hình cấm ngôn một ngày.

Không ngờ cô ấy vẫn không chịu rút kinh nghiệm, lần này lại dám trước mặt Hoàng Sơn Chân Quân mà thảo luận bài hát này.

Dược Sư: “Ha ha… thú vị quá!” Dược Sư 【nhập liệu giọng nói】: “Khoan đã, khoan đã, tôi không cười Hoàng Sơn tiền bối, tôi đang cười biệt danh của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Chỉ là vì nhập liệu chậm nên mới vừa gửi ra.

Chân Quân đừng cấm ngôn tôi.” Hoàng Sơn Chân Quân: “……” Quản lý cái nhóm này mệt quá, có nên giải tán cái nhóm này không?

“Vậy là ai làm?

Ngoài Đậu Đậu ra, còn ai sẽ làm chuyện vô vị như vậy?” Đông Phương Lục Tiên Tử nghiến răng nói.

Nữ tài xế thì sao?

Nữ tài xế thì không thể lái xe được sao?

Tin không tôi sẽ nghiền nát cô thành phấn!

Trong ‘Thất Tu Phủ’ xa xôi, Thất Tu Tôn Giả đột nhiên có một linh cảm không lành.

Nếu không phải Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân làm, thì người làm chuyện như vậy, chỉ còn lại mấy đứa trẻ rắc rối nhà ông ấy.

Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử, Lục Tu Mạt Lỵ Tiên Tử, cả hai đứa chúng nó đều có thể làm chuyện này.

Thế là Thất Tu Tôn Giả lẳng lặng lặn xuống, không phát ngôn nữa.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Đông Phương Lục Tiên Tử, nói thật chứ, cô bây giờ có gần khu vực Giang Nam không?” “Chuyện gì?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Ta muốn quay một video thú vị, nên muốn tìm cô nhảy một điệu, làm phần mở đầu video.

Với điệu múa tuyệt đẹp của tiên tử cô, chắc chắn sẽ rất đặc biệt!

Ta bây giờ, đang ở trong thành phố điện ảnh và truyền hình mới xây dựng ở khu vực Giang Nam.

Ở đây có một tòa cung điện kiến trúc rất độc đáo, phía trước có một quảng trường hoa biển.

Tranh thủ lúc thành phố điện ảnh và truyền hình này còn chưa khai trương, ta đã tạm thời bao trọn khu vực gần cung điện này, chuẩn bị tranh thủ quay một video trước.” Tạo Hóa Pháp Vương cười nói.

“Quay một video?

Mời tôi nhảy?

Được thôi, không thành vấn đề.

Tôi bây giờ cách khu vực Giang Nam cũng chỉ chưa đến một giờ.

Anh gửi tọa độ cho tôi, tôi lập tức đi ngay.” Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời.

Chương 684

Loại việc nhỏ có thể tiện tay giúp này, cô ấy vẫn rất vui vẻ đi giúp.

Hơn nữa, cô ấy rất thích nhảy múa.

“Trong nhóm còn có vị tiên tử nào rảnh rỗi không, giúp phối nhạc với?

Ta ở đây có vài bài hát hay, muốn mời vị tiên tử nào đó đến hát.

Tốt nhất là có ba vị tiên tử, bài hát này có ba giọng nữ, phối hợp lại nhất định sẽ siêu hay.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Lúc này, Lưu Huỳnh Tiên Tử trả lời: “Tôi có thời gian, khoảng bốn mươi phút nữa sẽ đến khu vực Giang Nam, gửi tọa độ cho tôi.” “Được, Lưu Huỳnh Tiên Tử ta gửi tọa độ cho cô.” Tạo Hóa Pháp Vương rất vui vẻ nói.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nhìn đoạn hội thoại này, suy tư một lát.

Khu vực Giang Nam là địa điểm độ kiếp lần trước của cô ấy, sau đó cô ấy đã gặp Tống Thư Hàng gần khu đại học Giang Nam.

Đi xem một chút cũng không tệ.

Suy nghĩ một lát, Tô Thị A Thập Lục cũng gửi một tin nhắn: “Tạo Hóa tiền bối, tính tôi một người.

Nhưng mà, tôi đi khá chậm, A Thất hôm nay không có ở đây, tôi có thể phải lái xe đi, sẽ mất một chút thời gian.” Bắc Hà Tán Nhân thấy A Thập Lục xuất hiện, lập tức hỏi: “A Thập Lục, thương thế của cô đã khỏi rồi sao?” “Cảm ơn Bắc Hà tiền bối quan tâm, vết thương Thiên kiếp lần trước đã hoàn toàn khỏi rồi.” A Thập Lục gửi một biểu cảm mặt cười.

Tạo Hóa Pháp Vương rất vui vẻ nói: “A Thập Lục cô không cần lái xe, ta sẽ đi đón cô, cô bây giờ đang ở tộc địa Tô Thị sao?” “Vâng.” A Thập Lục cười đáp.

“Đợi ta, ta lập tức đi đón cô.

Dưới toàn lực của ta, đi đi về về cũng chỉ hơn một giờ.” Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ nói.

Có giọng hát của A Thập Lục và Lưu Huỳnh Tiên Tử, cộng thêm điệu múa nghiêng nước nghiêng thành của Đông Phương Lục Tiên Tử, nếu trực tiếp mở livestream thì chắc chắn sẽ thu hút một lượng lớn người xem!

Đúng vậy, Tạo Hóa Pháp Vương không phải muốn quay video gì.

Hắn muốn livestream.

Ca vương tâm linh cảm thấy mình hát một mình hơi vô vị.

Trong thời đại mạng lưới phát triển như hiện nay, hắn hoàn toàn có thể hát trên mạng cho mọi người nghe mà!

Nhưng nếu hắn tự mình mở livestream thì chắc chắn sẽ không thu hút được mấy người.

Vì vậy, Tạo Hóa Pháp Vương đã nghĩ ra một diệu kế.

“Còn có vị tiên tử nào ở đây không?

Có thì giúp ta đủ số người với.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Diệt Phượng Công Tử: “Tạo Hóa đạo hữu, có cần ta giúp không?” “Diệt Phượng đạo hữu muốn đến giúp ta sao?

Vậy thì còn gì bằng, mị lực của ngươi chắc chắn có thể phát huy hiệu quả rất tốt, nhưng mà… ngươi phải mặc nữ trang!

Đồng ý không?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

“Ngươi đi chết đi!” Diệt Phượng Công Tử nói.

Diệt Phượng công tử: “Ta vốn định nói với ngươi, ta quen rất nhiều tiên tử, có thể giới thiệu cho ngươi một vị tiên tử có giọng hát như tiên nhạc.

Không ngờ ngươi lại muốn ta mặc đồ nữ?

Vì ngươi không có thành ý, vậy tạm biệt.

Pháp Vương huynh, chúng ta hữu duyên gặp lại nha ~” “Công tử, công tử ~~ Ta sai rồi, ta vừa nãy chỉ đùa thôi, xin ngươi hãy giúp giới thiệu mấy vị tiên tử đi.

Chỉ cần giọng hát tốt là được mà.” Tạo Hóa Pháp Vương vội vàng kêu lên.

Diệt Phượng công tử: “Ha ha ~~ Muộn rồi, tạm biệt!

Tiếp theo ta sẽ khóa miệng đạo hữu Tạo Hóa ngươi một tháng.” Tiếp đó, Diệt Phượng công tử còn gửi một bức ảnh chụp màn hình.

Đó là ảnh chụp màn hình anh ta đã đánh dấu vào mục ‘Chặn phát ngôn của người này’ trong danh sách bạn bè của Tạo Hóa Pháp Vương trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Đừng mà, Diệt Phượng đạo hữu, đừng tàn nhẫn như vậy mà.” Tạo Hóa Pháp Vương vội vàng nói. …Nhưng rất tiếc, anh ta đã bị Diệt Phượng công tử chặn.

Thế nên, những lời anh ta nói Diệt Phượng công tử đã không còn nhìn thấy nữa.

Tạo Hóa Pháp Vương u oán bỏ điện thoại xuống.

Sau đó anh ta nhìn vào thiết bị trước mặt mình.

Đó là một bộ thiết bị livestream rất tiên tiến, do một vị sư điệt của Tạo Hóa Pháp Vương giúp anh ta chuẩn bị.

Vị sư điệt kia đã chuẩn bị cho Tạo Hóa Pháp Vương bộ thiết bị livestream hàng đầu này, lại còn giúp Tạo Hóa Pháp Vương đăng ký tài khoản, xin phòng livestream và nhiều việc khác. …Sau đó, anh ta chạy biến, chạy càng xa càng tốt.

Vị sư điệt này đã chuẩn bị ít nhất hai năm tới sẽ không nhấp vào trang web livestream này nữa, lỡ không cẩn thận lại thấy sư thúc của mình livestream thì sao?

Kiểu này toi mạng!

Tạo Hóa Pháp Vương tự mình cũng biết, nếu livestream mà anh ta tự thân lên trận ca hát, chắc chắn sẽ không thu hút được bao nhiêu người.

Anh ta muốn livestream ca hát trên mạng là để nhiều người hơn được nghe giọng hát của mình.

Nếu chỉ có lèo tèo vài người thì anh ta thà ở lại môn phái tổ chức hòa nhạc còn hơn!

À, đây cũng là lý do vị sư điệt kia xuất hiện, giúp Tạo Hóa Pháp Vương chuẩn bị bộ thiết bị livestream này, và lo liệu mọi thủ tục đăng ký, xin cấp phép.

Hòa nhạc của Linh Hồn Ca Vương của ‘Đấu Chiến Phật Tông’ diễn ra quá thường xuyên, nên khi biết Linh Hồn Ca Vương chuẩn bị ra ngoài mở livestream, các Trưởng lão trong môn phái đều nhất loạt bày tỏ, làm vậy rất tốt, rất tu chân.

Thế là, môn phái xuất tiền, giúp Tạo Hóa Pháp Vương bố trí địa điểm, chuẩn bị thiết bị, đăng ký tài khoản. … Tạo Hóa Pháp Vương không hề biết chuyện này, anh ta lo lắng sau khi livestream sẽ không có người xem, thế là anh ta nghĩ ra một ý hay: anh ta kéo mấy vị tiên tử bạn bè đến hỗ trợ, ca hát nhảy múa để thu hút người xem. …Khi đã có đủ người xem, Tạo Hóa Pháp Vương sẽ chuẩn bị cất giọng hát vàng của mình!

Tạo Hóa Pháp Vương đánh tính toán như ý.

“Đáng tiếc vẫn còn thiếu một vị tiên tử.

Thôi được rồi, đón Tiểu Thập Lục tiên tử rồi nói sau.” Tạo Hóa Pháp Vương cười ha ha, thân hình bay vút lên không, tế ra pháp khí phi hành của mình, bay về phía Tô Thị Thiên Hà. ******** Cùng lúc đó, tại nơi Tống Thư Hàng độ kiếp.

Quá trình truyền công của Thông Nương, cuối cùng cũng bước vào giai đoạn cuối.

Vì sự xuất hiện của Biệt Tuyết Tiên Cơ đã mang lại nỗi kinh hoàng cực lớn trong tâm trí cô, nỗi sợ hãi trong lòng cô biến thành bi ai, thôi thúc «Thiên Khấp Bảo Điển» phát huy hiệu quả cao, khiến cho lần truyền công này hoàn thành một cách viên mãn.

Cảnh giới của Thông Nương một hơi tăng vọt đến Đan Điền Long Trảo phẩm Nhị cấp 3, hơn nữa Đan Điền Long Trảo đã viên mãn, chỉ còn thiếu một chút là có thể đột phá đến tiểu cảnh giới tiếp theo.

Bây giờ Thông Nương, đã đuổi kịp cảnh giới của Tống Thư Hàng ba ngày trước đó!

Truyền công kết thúc.

Thông Nương và Đạo trưởng Thiên Nhai Tử đều bình an vô sự.

Tôi thầm cảm thán không hổ là hào quang nhân vật chính xếp hạng top 10 trong tiểu thuyết, trong thời gian ngắn như vậy, Thông Nương đã trở thành cao thủ Nhị Phẩm!

Nếu cô bé có thể sống sót an toàn tiếp theo, thì lần truyền công này đã lời to rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, không biết vì sao, sau khi Đạo trưởng Thiên Nhai Tử hoàn thành truyền công cho Thông Nương, mũi tôi đột nhiên có cảm giác ngứa ngáy.

Tôi gãi gãi mũi mình, dùng sức xoa xoa, cảm giác trong mũi có chút nóng rát, đây là di chứng của mười một đợt Thiên Kiếp sao?

Nhưng dù sao đi nữa, mọi chuyện đều kết thúc bình an.

Tôi lấy điện thoại ra, chuẩn bị chụp một tấm ảnh chung cho mọi người, kỷ niệm mình độ kiếp thành công, kỷ niệm Thông Nương được ông nội truyền công. …Vừa lấy điện thoại ra, tôi phát hiện ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đột nhiên có thêm rất nhiều tin nhắn trò chuyện.

Tôi vô thức vuốt một cái, mở nhóm chat ra.

Phía trước vẫn là tin nhắn Hiến Công Cư Sĩ đang cầu mua ‘Long Ma Chi Huyết’.

Phía sau lại là tiền bối Tạo Hóa Pháp Vương đang nhờ mấy vị tiên tử trong nhóm giúp anh ta quay một đoạn video.

Tạo Hóa Pháp Vương đã mời Đông Phương Lục Tiên Tử, còn mời cả Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Tiếp đó, tôi nhìn thấy tin nhắn Tô Thị A Thập Lục nổi lên.

Là A Thập Lục!

Thập Lục xuất quan rồi, vết thương của cô ấy cuối cùng cũng lành ư?

Trong mắt tôi hiện lên vẻ vui mừng, A Thập Lục từ sau khi bế tử quan, vẫn luôn bặt vô âm tín.

Tiền bối A Thất cũng chưa từng đưa ra một câu trả lời khẳng định nào.

Mà bây giờ, A Thập Lục cuối cùng cũng xuất quan an toàn rồi.

Đây thực sự là tin tức tốt nhất tôi nhận được trong mấy ngày nay.

Tôi đặt tay lên khung chat, chuẩn bị gửi tin nhắn chúc mừng A Thập Lục.

Nhưng ngay sau đó, tôi nhìn thấy ảnh đại diện của ‘Lưu Huỳnh Tiên Tử’.

Tôi lập tức dừng ngón tay đang nhập tin nhắn, suýt chút nữa là gửi tin nhắn đi rồi.

Nếu gửi đi, Lưu Huỳnh Tiên Tử lại vừa hay đang đi đến ‘khu vực Giang Nam’, tuyệt đối sẽ khóa chặt tôi, nhân cơ hội tống tôi thêm một quả hỏa tiễn phản lực, tống tôi lên trời. 【Vẫn là nhắn tin riêng cho A Thập Lục đi.】 Tôi nghĩ, như vậy có thể tránh được Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Khoan đã, cách này cũng không ổn.

Lưu Huỳnh Tiên Tử bây giờ đang cùng A Thập Lục đi đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương, để quay video ca hát cho Pháp Vương.

Lỡ đâu, Lưu Huỳnh Tiên Tử thông qua A Thập Lục, biết chuyện tôi vẫn còn ung dung tự tại trên Trái Đất thì sao?

Khả năng này rất nhỏ, nhưng vẫn có rủi ro. … Tôi nghĩ một lúc, rồi nhìn về phía Ngư Kiều Kiều bên cạnh, nhìn vào chiếc ‘biến huyễn hung châm’ trên người cô ấy.

Thật trùng hợp, địa điểm Tạo Hóa Pháp Vương và A Thập Lục hẹn nhau là tại khu điện ảnh mới xây ở khu vực Giang Nam, chỉ cần kiểm tra một chút là có thể biết địa chỉ.

Chi bằng… trực tiếp đến tìm A Thập Lục, cho cô ấy một bất ngờ?

Chỉ cần cẩn thận một chút, đợi Lưu Huỳnh Tiên Tử rời đi rồi, tôi có thể gặp A Thập Lục.

Chương 685

Để đề phòng vạn nhất, tôi có thể đeo ‘biến huyễn hung châm’.

Hơn nữa… vốn dĩ tôi đã chuẩn bị hôm nay đến khu vực thành phố đại học Giang Nam, đến gara xe của Bạch Tôn Giả để lái một chiếc xe ra.

Tôi muốn đưa mấy người bạn của mình về nhà trước, Cao Mỗ Mỗ cũng có thể đưa về nhà trước, chỉ cần cô ấy có thể viết xong kịch bản câu chuyện càng sớm càng tốt.

“Thư Hàng, cậu đang ngẩn người gì thế?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng cười nói: “Vết thương Thiên Kiếp của A Thập Lục đã hồi phục rồi, cô ấy đã xuất quan.” “Tô Thị A Thập Lục?

Cậu quen cô ấy à?” Ngư Kiều Kiều hỏi, cô ấy cũng từng nghe nói đến mấy thiên tài trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nếu tính tuổi của cô ấy theo tỷ lệ của loài người, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đều được xem là đệ tử cùng thế hệ.

“Ừm, tôi quen cô ấy khi mới tiếp xúc tu chân.” Tống Thư Hàng nói.

Cũng vì A Thập Lục, sau này tôi mới tiếp xúc đến chuyện của Nguyệt Đao Tông và Tiên Nông Tông, ở đó tôi đã có được bảo đao Bá Toái, một viên Huyết Thần Toản, và còn rất nhiều lợi ích khác.

“Kiều Kiều, đợi trời sáng tôi sẽ đến khu vực thành phố đại học Giang Nam trước, tôi muốn lấy một chiếc xe ở đó ra.

Sau đó, tôi có thể sẽ đi tìm A Thập Lục, không chừng còn gặp mấy vị tiền bối nữa.

Cậu có muốn đi cùng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ngư Kiều Kiều nghe Tống Thư Hàng nói thì đột nhiên mắt sáng lên: “Không rồi, tôi không đi cùng cậu đâu.” Tống Thư Hàng rời đi cũng có nghĩa là, cô ấy có thời gian ở riêng với Cao Mỗ Mỗ và những người khác.

Như vậy, cô ấy có thể chuốc say Cao Mỗ Mỗ và bọn họ, sau đó cô ấy còn có mấy ý hay, thử xem có thể khiến Cao Mỗ Mỗ trong trạng thái nửa say nửa tỉnh, viết ra năm vạn chữ nữa không.

Nghĩ đến thôi đã thấy hơi kích động rồi.

“Được rồi, thế thì tôi tự đi một mình vậy.” Tống Thư Hàng cười nói, tôi vẫy vẫy điện thoại: “Chúng ta chụp một tấm ảnh chung đi, coi như kỷ niệm tôi độ kiếp thành công, cũng chúc mừng Thông Nương được Đạo trưởng Thiên Nhai Tử truyền công.” “Được thôi, đây là nơi độ kiếp đầu tiên của cậu, quả thực có giá trị kỷ niệm.” Ngư Kiều Kiều cười nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ và những người khác cũng không có ý kiến gì. … Ảnh chụp chung xong xuôi.

Ở giữa là Tống Thư Hàng tóc dài chấm eo, không có lông mày, thân mặc bích ngọc ca sa.

Bên trái là Ngư Kiều Kiều hiện ra nguyên hình, trạng thái nửa người nửa cá; còn có một Đạo trưởng Thiên Nhai Tử chính khí, thần thanh khí sảng.

Bên phải là Biệt Tuyết Tiên Cơ che khăn lụa, thân hình cao nhất trong số mọi người.

Và Tiểu Thông Nương run rẩy bên cạnh Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tống Thư Hàng nhìn bức ảnh trong điện thoại, khóe miệng giật giật: “Vì sao tôi lại không có lông mày chứ!” Ngư Kiều Kiều an ủi:

"Thư Hàng không cần lo lắng đâu, lông mày có thể vẽ lên mà.

Các cô gái loài người các cậu đều có dụng cụ trang điểm, vẽ hai đường lông mày thật đẹp là được rồi." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ba vị nữ tính có mặt.

Kiều Kiều nửa người nửa cá, hiển nhiên không dùng được mỹ phẩm của loài người.

Thông Nương trời sinh xinh đẹp, hơn nữa cô bé chỉ là một cây hành, cũng không dùng mỹ phẩm.

Cuối cùng là Biệt Tuyết Tiên Cơ.

"Thiếp thân quả thực có một ít đồ trang điểm." Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nói: "Nhưng thiếp thân sẽ không vẽ lông mày cho Thư Hàng tiểu hữu đâu.

Đây là tình thú vợ chồng nhỏ, Thư Hàng tiểu hữu vẫn nên tìm nữ tu khác giúp đỡ đi." Tống Thư Hàng: "……" Vẽ lông mày thôi mà, Tiên Cơ!

Bây giờ đâu phải thời cổ đại!

Vẽ lông mày mà cũng tính là tình thú vợ chồng nhỏ, vậy các chuyên gia trang điểm phải làm sao đây?

Theo lời Tiên Cơ nói, họ không được phép… kết duyên vợ chồng với người khác? ******** Một giờ sau.

Tạo Hóa Pháp Vương dẫn theo Đông Phương Lục Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử, và A Thập Lục, đến địa điểm anh ta đã bố trí sẵn.

Mấy vị tiên tử bắt đầu luyện tập ca khúc, Đông Phương Lục Tiên Tử bắt đầu dựa theo nội dung ca khúc, biên đạo vũ đạo ngay tại chỗ.

Tạo Hóa Pháp Vương dẫn theo mấy nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, quay chụp một cách bài bản.

Trong bóng tối, Pháp Vương lén lút bắt đầu livestream trực tiếp của mình.

Livestream bắt đầu, các đệ tử ‘chuyên nghiệp cổ vũ’ của Đấu Chiến Phật Tông, từng người một mở máy tính hoặc điện thoại, bắt đầu lần lượt chú ý đến phòng livestream của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Ơ?

Không phải Sư thúc Tạo Hóa hát sao?

Mà là tiên tử đang nhảy múa?

Phía sau còn có hai vị tiên tử đang hát sao?” “Mau bật âm thanh, nhanh bật âm thanh, tôi muốn nghe giọng nói trong trẻo của tiên tử.” “Sư thúc Tạo Hóa làm đẹp lắm!

Vậy mà lại là tiên tử nhảy múa!” Thế là, những đệ tử tục gia của ‘Đấu Chiến Phật Tông’ này, phân tán khắp An Lạc thậm chí là thế giới, đã nhanh nhất tốc độ bật âm thanh.

Loa, tai nghe, thiết bị khuếch đại âm thanh, tất cả đều bật lên!

Sau đó, hai giọng hát trong trẻo của tiên tử truyền vào tai họ.

Một giọng trầm ấm, một giọng trong trẻo.

Tiếp đó, các đệ tử Đấu Chiến Phật Tông đối chiếu âm thanh với ba vị tiên tử trên màn hình.

Trong khung hình livestream, tổng cộng có ba vị tiên tử.

Vị tiên tử ở phía trước mặc váy màu, tay áo dài bay lượn, mái tóc đen dài bay phấp phới, khóe miệng nở một nụ cười nhàn nhạt, tựa như bướm bay lượn giữa hoa.

Hai vị tiên tử hát thử phía sau, một vị hiện lên vẻ trưởng thành xinh đẹp, mặc váy cổ trang màu đỏ.

Giọng hát mềm mại, nhẹ nhàng, như gió xuân thoảng qua mặt, chính là của cô ấy.

Vị còn lại nhỏ nhắn đáng yêu, cũng mặc trang phục màu đỏ, nhưng lại là phong cách hiện đại.

Áo ngắn màu đỏ, váy ngắn cùng màu, còn có một khăn lụa thắt eo che đi vùng bụng dưới, đôi chân nhỏ trắng nõn của cô ấy đi một đôi dép lê đáng yêu.

Giọng hát trong trẻo xen lẫn chút lạnh lùng, chính là của cô ấy. 【Tiên tử nhảy múa siêu đẹp, tôi đã sẵn sàng, muốn bao trọn mọi khung hình của vị tiên tử này.】【Đồ ngốc, vị tiên tử nhỏ nhắn phía sau mới là tình yêu đích thực của chúng ta, đáng yêu như vậy, giọng nói và con người đều đáng yêu.

Ngực không phẳng thì làm sao bình thiên hạ?】【Tôi ủng hộ vị tiên tử mặc váy đỏ trưởng thành kia, giọng hát uyển chuyển cứ như đang thì thầm dịu dàng bên tai, xương cốt tôi đều muốn mềm nhũn ra.

Tôi muốn cưới cô ấy!】【Lời bài hát là gì vậy?

Nghe không rõ lắm.

Nhưng mà, giọng hát của hai vị tiên tử thật sự quá tuyệt vời.】【Chắc vẫn đang hát thử thôi, họ vẫn đang luyện hát.

Hơn nữa khoảng cách hơi xa, nên không nghe rõ lời bài hát.

Lát nữa chính thức bắt đầu, sẽ nghe được thôi.】【Nhân lúc trước khi diễn chính thức, mau mau triệu tập thêm các sư huynh đệ đến xem đi.】【Điều tốt đẹp thì phải chia sẻ với mọi người!】Lượt đầu tiên theo dõi phòng livestream, cơ bản đều là các đệ tử tục gia của Đấu Chiến Phật Tông, những đệ tử tục gia này đã hành động, thông qua các kênh khác nhau, truyền bá phòng livestream này đi khắp nơi.

“Nhanh vào xem livestream của Sư thúc Tạo Hóa, Sư thúc tuyệt vời nhất, không hề trực tiếp hát, mà tìm mấy vị tiên tử livestream.

Ba vị tiên tử kia không chê vào đâu được, hát hay, nhảy còn siêu đẹp nữa.” “Đây là số phòng livestream, nhanh vào!

Không vào sẽ hối hận!” Tốc độ truyền bá của các đệ tử tục gia Đấu Chiến Phật Tông cực nhanh.

Không chỉ có họ, rất nhanh chóng, những người dùng khác trên nền tảng livestream cũng nhanh chóng bị thu hút đến.

Trong thời đại ngày nay, chỉ cần có một điểm nhấn mạnh mẽ, và điểm nhấn đó thực sự có thể thu hút người khác… thì rất nhanh chóng có thể thu hút một lượng lớn thành viên xem trong thời gian ngắn.

Mà bây giờ, ba mỹ nữ hoàn toàn siêu thực đang livestream, rất nhanh đã được truyền tai nhau giữa các thành viên.

Thế là, ngày càng nhiều thành viên của trang web livestream, thông qua đủ mọi cách, đi vào phòng livestream. 【Tôi đến rồi, tôi cũng đến rồi!】【Đây vẫn chỉ là hình ảnh luyện tập thôi sao?

Lát nữa đợi ba mỹ nữ này thực sự bắt đầu livestream, chắc chắn sẽ rất mãn nhãn.】【Khoan đã, có phải tôi nhìn hoa mắt rồi không, vị mỹ nữ nhảy múa vừa nãy, trong tay hình như có ánh sáng nhấp nháy?

Không phải là hậu kỳ sản xuất, mà là thiết bị hiệu ứng ánh sáng đặc biệt sao?

Ban ngày mà cũng có hiệu ứng ánh sáng đẹp như vậy?

Chuyên nghiệp thật.】【Vũ đạo này là sao vậy?

Cứ xem mãi, khiến người ta như muốn chìm đắm vào đó.】Người hiện đại trên mạng cũng đã từng thấy đủ loại vũ đạo, vũ đạo cổ phong, vũ đạo hiện đại, vũ đạo mạnh mẽ, vũ đạo otaku, thậm chí cả vũ đạo sexy khiêu gợi cũng đã thấy không ít.

Nhưng vũ đạo của vị tiên tử trong livestream này, không thuộc bất kỳ loại nào ở trên, nhưng lại có sức mạnh khiến sâu thẳm tâm hồn người ta sản sinh cộng hưởng.

Trong lòng mọi người chỉ có một ý niệm: xem tiếp, muốn tiếp tục xem, nhìn vị tiên tử này nhảy đến thiên hoang địa lão.

Đây vẫn là thông qua livestream, nhìn vị tiên tử này nhảy múa từ màn hình.

Nếu được xem trực tiếp tại hiện trường thì sẽ chấn động đến mức nào?

Khi nhảy múa, giá trị mị lực của Đông Phương Lục Tiên Tử tăng lên gấp mười, gấp trăm lần.

Lúc này cô ấy rực rỡ vô cùng, khiến người ta hoàn toàn không thể rời mắt.

Hơn nữa giọng hát của hai vị tiên tử một lớn một nhỏ phía sau cũng rất tuyệt.

Một giọng uyển chuyển, một giọng thanh linh, khi hai giọng hát hợp xướng, cảm giác đó đơn giản là tận hưởng vô cùng. … Theo Tô Thị A Thập Lục và Lưu Huỳnh Tiên Tử phối hợp ngày càng tốt, họ cũng hơi thả lỏng giọng để hát.

Một số đoạn nhạc bắt đầu truyền vào tai mọi người trong phòng livestream.

“Khói lượn lờ, mưa mịt mờ, bao nhiêu lầu đài trong mưa khói. … Tôi dừng chân tựa mái hiên.

Đợi người tán thưởng, bước qua bên tôi. …” 【Nghe rõ rồi, nghe rõ giọng hát rồi.

Tai tôi cảm giác đã tan chảy, tôi muốn vĩnh viễn đắm chìm trong âm thanh này.】Cách nói chuyện trong phòng livestream quả thực rất khoa trương.【Thật mong chờ ba streamer chính thức bắt đầu.】Các đạo cụ tặng thưởng bắt đầu bay khắp màn hình.

Mọi người đều chìm đắm trong điệu múa tuyệt đẹp, âm nhạc du dương này.

Người ta tự phát bắt đầu quảng bá phòng livestream này, kêu gọi bạn bè, chia sẻ phòng livestream này cho ngày càng nhiều người hơn.

Số lượng người theo dõi phòng livestream tăng vọt như tên lửa, giống như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn.

Rất nhanh đã vượt qua con số một vạn người xem.

Chương 686

…Con số này vẫn đang tăng vọt nhanh chóng.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu sự thúc đẩy, cổ vũ của các đệ tử Đấu Chiến Phật Tông.

Nhưng sức mạnh của khán giả cũng không thể xem nhẹ.

Sau khoảng một giờ… số lượng người theo dõi đã vượt qua mười vạn.

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn con số này, tim anh ta cũng bắt đầu đập nhanh hơn.

Mười vạn người, tổng cộng đã có mười vạn người đang theo dõi livestream này!

Anh ta chưa từng hát trước mười vạn người bao giờ.

Hơi có chút kích động.

Tạo Hóa Pháp Vương khóe miệng nhếch lên, nở một nụ cười ấm áp. … Sau mười mấy phút nữa, Đông Phương Lục Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử, Tô Thị A Thập Lục tạm thời kết thúc buổi luyện tập, chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, sau đó bàn bạc xem lát nữa sẽ phối hợp như thế nào.

Tạo Hóa Pháp Vương hít một hơi thật sâu, cơ hội đến rồi!

Pháp Vương nhiệt tình dẫn ba vị tiên tử vào trong cung điện phía sau, nơi đó đã có người bố trí sẵn phòng nghỉ ngơi, có trà bánh, có tiên quả quý giá, cung cấp cho ba vị tiên tử nghỉ ngơi một chút.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho ba vị đạo hữu, Tạo Hóa Pháp Vương tìm cớ tạm thời rời khỏi căn phòng này.

Trước khi rời đi, anh ta lén lút bật một trận pháp phòng ngự cách âm trong phòng.

Xong xuôi, Tạo Hóa Pháp Vương chậm rãi đi đến trước thiết bị livestream.

Chỉ trong mười phút ngắn ngủi, số lượng người theo dõi phòng livestream đã tăng gấp đôi, đã có hơn hai mươi vạn người đang theo dõi.

Tạo Hóa Pháp Vương cười hả hê.

Anh ta bắt đầu điều chỉnh thiết bị livestream, sau đó cất tiếng: “Chào mọi người, vừa nãy ba vị tiên tử đã nghỉ giữa hiệp rồi.

Mọi người đừng nóng vội, họ luyện tập đã gần xong rồi, lát nữa chúng ta có thể thưởng thức vũ đạo và giọng hát của tiên tử.” 【Chúng tôi muốn tiên tử xuất hiện, cầu tiên tử nhanh lên xuất hiện.】 “Mọi người đừng nóng vội, nhân lúc nghỉ giữa hiệp, tôi muốn hỏi mọi người, có ai muốn yêu cầu bài hát không?

Tôi sẽ thống kê.” Tạo Hóa Pháp Vương khẽ mỉm cười. 【Tiên tử hát gì cũng được, chúng tôi đều thích nghe.

Chỉ cầu tiên tử nhanh lên xuất hiện.】 【Ví tiền của tôi đã khát khao không chịu nổi, chỉ cần các tiên tử cất tiếng hát, tiền thưởng lập tức đến.】 【Mắt và tai của tôi đã sẵn sàng, tôi muốn tận hưởng bữa tiệc thị giác và thính giác.】 “Không thành vấn đề, không thành vấn đề.” Tạo Hóa Pháp Vương cười ha ha, chính là hiệu quả này đây.

Anh ta nhìn số lượng người theo dõi, vậy mà đã vượt qua ba mươi vạn.

Số người này, đủ rồi.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Nếu hát gì cũng được, vậy lát nữa, sẽ là bài «Thủy Điệu Ca Đầu» thế nào?” 【Thích nhất nhạc cổ phong!】

【Chúng tôi rất thích Thủy Điệu Ca Đầu.】【Ủng hộ, ủng hộ Thủy Điệu Ca Đầu.】【Tiên tử hát gì cũng được!】Những dòng bình luận dày đặc che kín màn hình.

"Ha ha ha, vậy thì mọi người hãy chuẩn bị tai mình thật kỹ nhé." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Thế là, các thành viên theo dõi phòng livestream này đều lần lượt điều chỉnh chất lượng âm thanh của mình, có người điều chỉnh đến mức lớn nhất, có người đổi sang tai nghe.

Thậm chí có người còn bật ghi âm, tất cả mọi người đều chuẩn bị tận hưởng bữa tiệc thị giác và thính giác sắp tới.

Chỉ có các đệ tử tục gia của Đấu Chiến Phật Tông, đột nhiên cảm thấy có gì đó không ổn.

Không phải đã nói là các tiên tử sẽ xuất hiện để hát «Thủy Điệu Ca Đầu» sao?

Vì sao sư thúc Tạo Hóa vẫn chiếm màn hình livestream, không chịu rời đi?

Lẽ nào?

Không phải chứ, không phải chứ?

Có đệ tử thông minh lập tức đưa tay về phía thiết bị loa, hoặc tai nghe, chuẩn bị giảm âm thanh xuống một chút.

Nhưng đúng lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương cất giọng!

Khóe môi Pháp Vương khẽ mở: "Minh nguyệt kỷ thì hữu ~~ bả tửu vấn thanh thiên ~~ bất tri thiên thượng cung khuyết ~~ kim tịch thị hà niên?" Vừa cất giọng đã quỳ!

Không hổ là Linh Hồn Ca Vương, giọng hát của anh ta không chỉ chinh phục đôi tai con người, mà còn có thể trực tiếp xuyên qua thể xác con người, trực tiếp chinh phục linh hồn con người.

Ba mươi vạn khán giả, đột nhiên cảm thấy đầu gối mềm nhũn.

Giọng hát của Linh Hồn Ca Vương tràn đầy sức hủy diệt, hoàn toàn không thể dùng ngôn ngữ để hình dung.

Khi Tạo Hóa Pháp Vương cất tiếng hát, từng đợt sóng âm như ‘sóng xung kích hạt nhân’ khuếch tán ra, gây sát thương toàn diện bỏ qua phòng ngự, bỏ qua địch ta cho mọi thứ xung quanh.

Loại sóng âm đáng sợ này, dù đã được chuyển hóa qua thiết bị điện tử, sức hủy diệt vẫn rất đáng kể.

Trong giọng hát của Pháp Vương, dường như có một loại sóng âm không thể giải thích bằng khoa học, loại sóng âm này, thông qua phòng livestream, xuyên qua tai nghe, điện thoại, thiết bị âm thanh của các thành viên.

Ma âm quán não. … Trong một khoảnh khắc, tất cả khán giả đang theo dõi đều cảm thấy bản thân như một con thuyền nhỏ bé vô trợ, đang chao đảo trong sóng biển giận dữ, bão tố, bất cứ lúc nào cũng có khả năng lật thuyền.

Ngay sau đó, ma âm đó không ngừng khuấy đảo trong não hải, khiến đầu óc người ta quay cuồng.

Cả người đều như đang đối mặt với cái chết. 【A a a a ~】【Đừng mà, đừng mà.】【Giúp tôi, ai ai giúp tôi tháo tai nghe ra, trời ơi. …Đừng mà, đừng mà, mẹ ơi, cứu con.】【Sư thúc thủ hạ lưu tình. …Sư thúc, con là Hư Cảng mà!

Đừng hát nữa, sư thúc, là người nhà mà.

Không được rồi, con đau đầu quá, muốn nôn, toàn thân vô lực, con cách công tắc loa chỉ một gang tay, mà căn bản không có sức để với tới.】【Cứu tôi, không được rồi, tai tôi muốn mang thai, đau đầu quá, muốn nôn, tôi có phải mang thai rồi không. …】【Chết rồi, chết rồi, sắp chết rồi.

Tai tôi muốn tan chảy rồi.】【Tôi chọn chết. …】Đáng tiếc là, những âm thanh này, Tạo Hóa Pháp Vương không thể nghe thấy! ……… Thế nên, Tạo Hóa Pháp Vương lại càng hát càng hăng: “Ngã dục thừa phong quy khứ, hựu khủng quỳnh lâu ngọc vũ, cao xử bất thắng hàn.

Khởi vũ lộng thanh ảnh, hà tự tại nhân gian?” Đây là có tới ba mươi vạn người đang nghe anh ta livestream, ba mươi vạn người đang nghe anh ta hát, tuyệt vời, tuyệt vời quá.

Lúc này, Pháp Vương cảm thấy mình giống như một ngôi sao lớn, càng hát càng có cảm xúc.【Ngừng lửa đi, mau ngừng lửa, sư thúc, con là, là… Hư Uyên, sư điệt xuất sắc nhất của người Hư Uyên đó ~~】【Không ổn rồi, tai tôi sắp sảy thai rồi. …】【Não tôi sắp tan chảy, chảy ra từ tai rồi.】【Mẹ ơi, kiếp sau con vẫn muốn làm con của mẹ.】【Tiểu Nam, Tiểu Nam, anh yêu em. …】…May mắn thay, Tạo Hóa Pháp Vương đã chọn livestream qua mạng. …Giọng hát chinh phục linh hồn con người của anh ta, phần lớn bị hạn chế bởi mạng lưới, thiết bị âm thanh, không thể truyền tải đến đầu kia của mạng lưới.

Những gì có thể truyền tải ra ngoài, chỉ là sức sát thương sóng âm không thể giải thích đi kèm trong giọng hát.

Nếu không, nếu người bình thường trực tiếp nghe thấy giọng hát đáng sợ này, họ sẽ biến thành kẻ ngốc!

“Chuyển chu các ~~ Đê khỉ hộ ~~ Chiếu vô miên.

Bất ứng hữu hận. … Đãn nguyện nhân trường cửu, thiên lý cộng thiền quyên!” Tạo Hóa Pháp Vương hát xong một lần, ý còn chưa dứt đã dừng lại.

Mà lúc này, hơn ba mươi vạn khán giả, trừ một số ít người thông minh đã kịp tắt loa, tháo tai nghe từ trước, số còn lại đều đã hai mắt trắng dã.

Tất cả mọi người cảm thấy chóng mặt, hoa mắt, muốn nôn, toàn thân vô lực.

Thậm chí đến cả sức để đưa tay tháo tai nghe trên đầu cũng không có.

Hơn ba mươi vạn người, tất cả đều như bị chơi hỏng, yếu ớt mềm nhũn trên ghế, trên bàn, trên giường, đủ mọi kiểu sụp đổ.

Đáng sợ hơn là có người đang xem livestream ở quán internet hoặc những địa điểm tương tự, họ đã bật loa đến mức lớn nhất.

Và sau đó… không có sau đó nữa, kết cục là toàn bộ bị tiêu diệt.

Nhưng, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

“A a, a a.” Trong số hơn ba mươi vạn khán giả, phần lớn phát ra tiếng cười ngây ngô. …Cuối cùng cũng thoát khỏi địa ngục rồi.

Giọng hát cuối cùng cũng kết thúc rồi, cuối cùng cũng không cần phải chịu giày vò nữa.

Họ bắt đầu tích lũy sức mạnh, chỉ đợi hồi phục một chút sức lực, sẽ tắt loa hoặc tháo tai nghe.

Nhưng đúng lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương trong phòng livestream lại cất tiếng nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Ha ha, vừa nãy tôi hát không được tốt lắm.

Có mấy âm tiết hát chậm mất một nhịp.” Ba mươi vạn khán giả lặng lẽ trợn trắng mắt, quỷ mới nghe ra được vấn đề trong âm tiết của ngươi.

Rõ ràng toàn bộ quá trình bài hát, chính là não ‘ong ong ong ~~’ cả người như đi tàu lượn siêu tốc không ngừng, nhảy bungee, người bay trên không, vòng quay tử thần. …Tận hưởng đủ mọi kích thích tử vong.

Tạo Hóa Pháp Vương lại nói: “Thế nên, tôi cảm thấy tôi nên hát lại một lần nữa thì tốt hơn.

Vậy thì, xin mọi người hãy dựng tai lên, chúng ta lại thêm một lần nữa.

Xin mọi người hãy cùng tôi hợp xướng trong im lặng nhé!” Ba mươi vạn khán giả trợn mắt há mồm: Chết tiệt, còn muốn hát nữa ư?

Thế là, trong sự tuyệt vọng của hơn ba mươi vạn người, Tạo Hóa Pháp Vương lại cất giọng: “Minh nguyệt kỷ thì hữu ~~ bả tửu vấn thanh thiên ~~ bất tri thiên thượng cung khuyết ~~ kim tịch thị hà niên?” Lại đến rồi, lại đến rồi!

Cơn bão giọng hát đáng sợ lại một lần nữa ập đến.

Lần này, hơn ba mươi vạn khán giả không hề có sức chống cự, họ cảm thấy mình giống như một con cá muối, bị ném vào sóng thần, bị sóng thần tùy ý đùa giỡn. 【A a a a, lần này thật sự phải chết rồi, thật sự phải chết rồi.】 Giọng nói yếu ớt. 【Bác sĩ, bác sĩ, cứu tôi, tôi còn có thể cứu vãn được.】 【Mẹ ơi, thế giới này đáng sợ quá.

Không bao giờ xem livestream nữa, không bao giờ xem nữa.】 【Con không muốn sống, con không muốn sống nữa.】 【Trưởng lão, con thực sự sai rồi. …Con không nên bật âm thanh, cứu con, Trưởng lão.】 Đây là lời kêu than của các đệ tử tục gia Đấu Chiến Phật Tông. 【Sắc đẹp trên đầu là một con dao, tiên tử hại tôi a, tiên tử hại tôi!

Từ hôm nay trở đi, tôi sẽ không còn yêu tiên tử nữa.】 Lời thề này thật sự không có vấn đề gì chứ?

Chương 687

【Từ ngày mai trở đi, sẽ làm một hòa thượng chân chính, giới sắc, giới rượu, giới thịt, tôi muốn về Đấu Chiến Phật Tông thật sự xuất gia, không còn làm đệ tử tục gia nữa.】 Khán phá hồng trần. 【Tạo hóa trêu ngươi a!】 Tiếng than vãn khắp nơi.

Đợi Tạo Hóa Pháp Vương hát xong khúc này, ước tính đến lúc đó, bệnh viện An Lạc sẽ phải một hơi tiếp nhận ba mươi vạn bệnh nhân.

Bệnh tình của họ ước tính đều là chóng mặt, buồn nôn, toàn thân mềm nhũn, vân vân.

Trong đó chắc chắn còn có một phần người sẽ mắc phải 'chứng sợ âm nhạc' và 'chứng sợ lời bài hát', phần lớn người sẽ mắc phải 'chứng sợ livestream'. «Thủy Điệu Ca Đầu» hôm nay sẽ trở thành ác mộng của ba mươi vạn người.

Sự kiện lớn như vậy, không biết đến lúc đó sẽ xử lý thế nào?

Còn giọng hát đã được ghi lại của Tạo Hóa Pháp Vương. …Một ngày nào đó trong tương lai, liệu có trở thành một loại vũ khí đáng sợ, không ô nhiễm, siêu thường quy không? ********** Lúc này, biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Tống Thư Hàng chào tạm biệt Ngư Kiều Kiều, Trưởng lão Thiên Nhai Tử và Biệt Tuyết Tiên Cơ, dẫn theo Thông Nương đi về phía gara xe của Bạch Tôn Giả gần thành phố đại học Giang Nam.

Thông Nương chết sống không chịu ở lại, lần này cô bé tình nguyện đi theo Tống Thư Hàng, cô bé còn biến lại thành hình dáng cây hành, ngoan ngoãn chui vào 'túi không gian' của Tống Thư Hàng.

Vì thiên địch Biệt Tuyết Tiên Cơ của cô bé, vẫn luôn nhìn cô chằm

chằm.

Cô bé sợ nếu mình ở lại biệt thự của Ngư Kiều Kiều, ngày mai sẽ bị cắt mầm hành, bị làm thành món ăn. …Đến gara xe của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng lái một chiếc SUV sản xuất trong nước ra, sau đó tôi khởi động hệ thống định vị, mục tiêu là khu điện ảnh Giang Nam.

Hy vọng khi đến nơi, Lưu Huỳnh Tiên Tử đã rời đi rồi.

Như vậy, tôi có thể quang minh chính đại gặp Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện.

Sau đó, khi tôi lái xe ra khỏi gara, tôi phát hiện bên cạnh gara, có một người đàn ông trông như một chú công sở mặc vest, đang đợi tôi ở cửa gara.

“Ơ?

Là chú à, đại thúc!” Tống Thư Hàng nhìn thấy người đàn ông này, lập tức nhận ra.

Đạo hiệu của vị đại thúc này chắc là ‘Chính Đức’.

Anh ta là đệ tử Tiên Nông Tông, mấy tháng trước dưới sự xúi giục của Công Tử Hải và những người khác, đã lầm tưởng rằng ‘Tô Thị A Thất’ đã cướp đi ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ của Tiên Nông Tông.

Sau đó, vị đại thúc này đã truy tìm đến thành phố đại học Giang Nam, mãi đến khi tìm thấy Tô Thị A Thập Lục.

Lại cùng A Thập Lục, Tống Thư Hàng xảy ra một loạt chuyện.

Tống Thư Hàng dừng xe, nhìn về phía Chính Đức này, tu vi Nhị Phẩm đỉnh phong, cách cảnh giới Tam Phẩm đã rất gần.

Trong ký ức, vị đại thúc này sau đó đã trở thành tông chủ mới của ‘Tiên Nông Tông’, sao lại ở gần thành phố đại học Giang Nam?

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ của anh ta, hình như đang đợi tôi ở đây?

Chính Đức cũng đang đánh giá Tống Thư Hàng.

Vị thiếu niên này cao lên một chút, trông thân hình cũng rắn chắc hơn rất nhiều.

Mái tóc ngắn trước đây cũng biến thành tóc dài chấm eo, lông mày cũng không còn.

Rồi đến cảnh giới… chết tiệt, khóe miệng Chính Đức giật giật.

Hơn hai tháng trước, anh ta gặp thiếu niên này, đối phương thậm chí còn chưa Trúc Cơ, bị anh ta một quyền đánh ngất.

Mà hôm nay gặp lại, thiếu niên Tống Thư Hàng trước mặt này, vậy mà đã là cảnh giới Tam Phẩm rồi.

Chính Đức không nhịn được cất tiếng: "Cậu mở hack gì vậy!" "Ha ha, đại thúc Chính Đức gần đây thời thượng hơn nhiều nhỉ, nắm bắt được rất nhiều từ ngữ hiện đại." Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, bước xuống xe: "Thực ra gần đây tôi có một số kỳ ngộ, sau đó tốc độ thăng cấp hơi nhanh một chút.

Nhưng vì thăng cấp quá nhanh, tôi bây giờ đang nỗ lực tu luyện gấp bội, cố gắng xây dựng nền tảng của mình vững chắc hơn một chút." Dù sao khi ở cảnh giới Nhị Phẩm, cảnh giới của tôi là được 'truyền công' mà nâng lên, cảnh giới có chút phù phiếm.

Thế nên, trong khoảng thời gian sắp tới, tôi sẽ cố gắng xây dựng lại nền tảng cho tốt.

Đại thúc Chính Đức u u thở dài: Có một số kỳ ngộ?

Hơi nhanh một chút?

Người trong giới tu chân mà thấy tốc độ thăng cấp của cậu đều sẽ khóc thét đó biết không?

Tống Thư Hàng hỏi: “Đại thúc Chính Đức chú tìm tôi có việc à?” “Ừm, đúng vậy.

Tôi muốn tìm cậu, nhưng lại không biết nhà cậu ở đâu.

Chỉ đành đợi cậu ở gần thành phố đại học này.” Chính Đức đáp.

Anh ta mấy ngày nay vẫn luôn ở gần thành phố đại học Giang Nam, chính là để đợi Tống Thư Hàng.

Chỉ vì trường học nghỉ hè, nên mãi đến hôm nay, mới gặp được tôi.

“Đại thúc chú có việc gì muốn tôi giúp đỡ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đại thúc Chính Đức lấy ra một hạt giống từ trong lòng, hạt giống lấp lánh bảy sắc cầu vồng, hiển nhiên là thứ quý giá.

“Đây là hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả. …Cây ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ chín muồi của Tiên Nông Tông chúng ta, bị tên trộm của Nguyệt Đao Tông đánh cắp.

Muốn bồi dưỡng lại, cần quá nhiều thời gian.

Hai tháng nay, chúng ta cũng chỉ bồi dưỡng được mấy hạt giống.

Muốn bồi dưỡng cho nó trưởng thành, cần đến cả trăm năm, còn cần lượng lớn tài nguyên.” Đại thúc Chính Đức nói đến đây, trên mặt hiện lên nụ cười chua xót.

“Đại thúc chú muốn tặng thứ này cho tôi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Mối quan hệ giữa tôi và Tiên Nông Tông, khi nào thì đạt đến mức tốt như vậy rồi?

Ngay cả hạt giống ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ quý giá như vậy cũng muốn tặng tôi?

Đại thúc Chính Đức mặt già đỏ bừng, cười khan một tiếng: "Cái đó… thực ra tôi muốn tặng hạt giống này cho tiểu cô nương của Tô Thị Thiên Hà.

Tôi biết, cô ấy đang chịu nỗi khổ vì thương tổn Thiên Kiếp.

Hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả này, hiệu quả quả nhiên không bằng Thất Hoàng Diệu Quả, nhưng uống vào, cũng có tác dụng chữa trị nhất định đối với vết thương Thiên Kiếp." Tống Thư Hàng thấy vô cùng ngượng ngùng.

Hóa ra là muốn thông qua tôi, chuyển giao vật này cho Tô Thị A Thập Lục.

"Đại thúc, chú vì sao không tự mình tặng cho Tô Thị A Thập Lục?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đại thúc Chính Đức cười khổ: "Tôi không mặt mũi đi gặp Tô Thị A Thất và bọn họ." Hồi đó anh ta một mực, suýt chút nữa làm A Thập Lục vết thương chồng chất.

Nhưng sau đó, Tô Thị A Thất không những không so đo với anh ta, còn tặng một lệnh bài cho anh ta, dùng để bảo vệ Tiên Nông Tông.

A Thất đại nghĩa, ân tình này, Chính Đức khắc ghi trong lòng.

Tống Thư Hàng nhận lấy hạt giống 'Thất Hoàng Diệu Quả' trong tay đại thúc Chính Đức: "Được rồi, vậy thì để tôi chuyển giao cho Tô Thị A Thập Lục vậy.

Vừa hay, tôi cũng muốn đi gặp cô ấy." "Thư Hàng tiểu hữu, cảm kích vô cùng." Chính Đức nghiêm túc nói.

"Đại thúc còn việc gì khác không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chính Đức lắc đầu.

Vị đại thúc này, vẫn chẳng thay đổi chút nào, chỉ vì muốn đưa cho tôi hạt giống ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ này, mà đã đợi ở đây mấy ngày liền.

“À phải rồi, đại thúc Chính Đức, chú có điện thoại không?

Thêm liên lạc đi, sau này nếu có việc gì… trực tiếp gọi điện cho tôi là được.” Tống Thư Hàng lấy điện thoại của mình ra, điện thoại được Bạch Tôn Giả sửa đổi, chất lượng tuyệt vời, ngay cả Thiên Kiếp cũng không đánh hỏng được nó.

Chỉ là bề mặt điện thoại có thêm một lớp cháy đen.

“Có thể không?” Đại thúc Chính Đức lấy điện thoại của mình ra, trao đổi số điện thoại với Tống Thư Hàng, lại vụng về thao tác.

Tiên Nông Tông trước đây gần như tồn tại trong trạng thái ẩn thế, đại thúc Chính Đức có thể trong hai tháng nắm bắt các sản phẩm công nghệ hiện đại, đã rất cố gắng rồi. … Sau khi thêm số điện thoại, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “À phải rồi, đại thúc Chính Đức, Tiên Nông Tông của chú có bán dược liệu không?” Không lâu trước đó, tôi từ chỗ tiền bối Dược Sư nhận được một phương thuốc ‘dược tắm’, chính là loại dược tắm tôi đã ngâm trong quan tài vàng ở ‘mộ Lục Tu’.

Hiệu quả rất tốt, ngâm một lần có thể nâng cao thể chất không ít.

Tuy tôi bây giờ đã thăng lên Tam Phẩm, nhưng loại dược tắm này vẫn có hiệu quả nhất định.

Hơn nữa, sau khi pha loãng các dược liệu trong dược tắm, còn có thể cường thân kiện thể cho người bình thường, rất thích hợp cho gia đình tôi sử dụng.

“Tiểu hữu cậu muốn mua dược liệu?

Loại dược liệu nào?” Chính Đức hỏi.

Tống Thư Hàng báo tên các dược liệu cần thiết, và hỏi giá cả.

Chính Đức trong lòng hơi tính toán một chút, đáp: “Những dược liệu này đều là dược liệu cấp thấp, bên chúng tôi đều có.

Giá của một phần dược liệu, khoảng bảy viên Linh Thạch Tam Phẩm.” Giá này, giống hệt với giá mà cô nương Lục Tu đã đưa cho tôi ở mộ Lục Tu hồi đó.

Xem ra hồi đó cô nương Lục Tu thật sự là tính giá gốc cho tôi.

“Không thành vấn đề, vậy thì cho tôi một ít đi.” Tống Thư Hàng lấy ra một viên Linh Thạch Lục Phẩm: “Đổi tất cả thành dược liệu đi.” Chính Đức nhận lấy Linh Thạch Lục Phẩm, hơi tính toán một chút: “Một viên Linh Thạch Lục Phẩm có thể đổi lấy tám trăm năm mươi bảy phần dược liệu và còn thừa.

Tôi sẽ làm tròn, đến lúc đó tặng cậu tám trăm sáu mươi phần dược liệu đi.

Nhưng số lượng này không nhỏ, tôi cần về môn phái chuẩn bị dược liệu, đến lúc đó tôi sẽ giao tận nơi cho tiểu hữu!” “Đa tạ đại thúc Chính Đức, khi giao hàng, chú thông báo cho tôi một tiếng là được.

Tôi sẽ nói cho chú địa điểm giao hàng.” Tống Thư Hàng vui vẻ ra mặt.

“Sau này nếu có nhu cầu về dược liệu, cứ việc đến tìm tôi.

Ngay cả khi Tiên Nông Tông chúng tôi không có, cũng có thể với giá thấp hơn giá thị trường, từ một số môn phái trồng linh dược mà có được.

Đến lúc đó, tuyệt đối sẽ đưa tiểu hữu một cái giá phù hợp.” Đại thúc Chính Đức cười nói.

“Không thành vấn đề, đại thúc hợp tác vui vẻ.” Tống Thư Hàng và đại thúc Chính Đức bắt tay.

Đối với tu sĩ mà nói, trong tu luyện, đan dược và thiên tài địa bảo là những thứ không thể thiếu.

Tống Thư Hàng trước đây không có kênh mua dược liệu, thế nên ngay cả khi muốn luyện chế ‘dịch tẩy luyện cơ thể’ cấp thấp nhất, cũng chỉ có số dược liệu mà Vũ Nhu Tử tặng hồi đó, dùng hết là hết.

Có Tiên Nông Tông, đợi tôi học thêm kiến thức luyện đan từ tiền bối Dược Sư, nếu có thể học được một số đan dược thực dụng, tương lai sẽ tiết kiệm được một khoản lớn Linh Thạch.

Chương 688

… Sau khi chào tạm biệt đại thúc Chính Đức, Tống Thư Hàng một lần nữa bước lên chiếc SUV sản xuất trong nước, lái xe đến khu điện ảnh mới.

Nói đi nói lại, không biết có phải vì thăng cấp lên Tam Phẩm, thể chất và thị lực trở nên quá mạnh không?

Hay là trước đây tôi quen lái xe với ‘trận pháp gia tốc gấp mười’ của Bạch tiền bối, mà tốc độ xe bình thường luôn cảm thấy không đủ lực.

Quá chậm, cảm giác như đang đi xe điện hình cừu nhỏ vậy.

Cũng không biết Bạch tiền bối và mọi người thăm dò di tích xong chưa?

Tống Thư Hàng khẽ sờ thanh ‘Lưu Tinh Kiếm’ đeo bên hông, ‘cấm địa’ do Đạo trưởng Lý Thiên Tố tán tu để lại vẫn đang chờ tôi đến thăm dò, liệu có thể chữa trị cho Tiểu Âm Trúc hay không, thì phải xem ‘cấm địa’ đó.

Nhưng muốn vào cấm địa, chỉ có thể đợi Bạch Tôn Giả rảnh rỗi mới được. ********* Ba giờ chiều, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng đến khu điện ảnh mới.

Tiết trời này nói thay đổi là thay đổi, buổi sáng vẫn còn nắng đẹp, buổi chiều lại đột nhiên đổ mưa lớn.

Mưa xối xả cũng khiến thời tiết nóng bức trở nên mát mẻ hơn.

“Tạo Hóa Pháp Vương và A Thập Lục họ, chắc là ở trong khu điện ảnh này.” Tôi từ xa đã nhìn thấy bên trong khu điện ảnh, có một trận pháp phòng ngự khổng lồ, trên đó có những phù văn Phật môn, chắc hẳn là bút tích của tiền bối Tạo Hóa Pháp Vương.

Cũng không biết Lưu Huỳnh Tiên Tử và mọi người đã quay video xong chưa?

Tống Thư Hàng đậu xe vào bãi đỗ xe của khu điện ảnh, sau đó lấy ra chiếc biến huyễn hung châm, cài lên ngực.

Chiếc hung châm do Linh Vũ Điệp Tôn Giả chế tạo, năng lực biến hóa rất xuất sắc.

Sau khi biến hóa cẩn thận một chút, lại phối hợp với «Pháp môn ngụy trang khí tức» của Hải Đảm Chiến Sĩ, cho dù có gặp Lưu Huỳnh Tiên Tử, cũng có khả năng rất lớn không bị tiên tử nhận ra.

Tôi biến mình thành một người đàn ông to lớn, hung tợn, cố gắng thu liễm khí tức của bản thân.

Sau đó, tôi lấy điện thoại ra, mở khóa màn hình, mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nhưng thấy lúc này, Cửu Châu Nhất Hào Quần đang rất náo nhiệt.

Phủ Chủ Thất Sinh Phù: “Trời ơi, Linh Hồn Ca Vương lại cất giọng rồi!” Bắc Hà Tán Nhân: “Thất Sinh Phù cậu không phải chuẩn bị thăng cấp rồi ư?

Sao lại chạy đi nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát?” Phủ Chủ Thất Sinh Phù: “Không phải, tôi vẫn chưa bắt đầu thăng cấp, cũng không đi gặp đạo hữu Tạo Hóa.

Thổ dân trên đảo của tôi lần trước tìm đường chết, vậy mà lại muốn tập hợp nhau lại chống đối tôi, thế là tôi đã ở lại trên đảo thêm một thời gian, chuẩn bị dạy họ làm «Thi Kinh» rồi mới rời đi.

Nói ra thì thật thú vị, lần trước khi họ chống đối tôi, vậy mà lại vây quanh nhà tôi làm trò thể dục giữa giờ phát thanh.

Ha ha ha ha." Tống Thư Hàng cảm thấy mặt nóng ran, việc dạy cư dân trên đảo 'thể dục giữa giờ phát thanh', chính là đệ tử ngoại môn Joseph của tôi mà.

Joseph… bây giờ hình như đã chuyển đến nhà tôi và làm hàng xóm với tôi.

Nếu tương lai có duyên thì thật sự sẽ nhận cậu ta làm đệ tử đi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Phủ Chủ Thất Sinh Phù lại nói: "Tôi vừa nhận được lời than phiền từ một đạo hữu, nói rằng anh ta bị một đệ tử tục gia của Đấu Chiến Phật Tông dụ dỗ, vào một phòng livestream.

Ban đầu còn là ba vị tiên tử vừa hát vừa nhảy. …Đột nhiên, biến thành Tạo Hóa Pháp Vương hát.

Lại còn hát hết lần này đến lần khác, người bạn của tôi bây giờ vẫn còn sùi bọt mép, chân tay tê dại.

Anh ta nghe nói tôi quen Tạo Hóa Pháp Vương, nên đã đặc biệt đến than phiền với tôi." Bắc Hà Tán Nhân: "……" Chết tiệt, sáng nay Tạo Hóa Pháp Vương lừa ba vị tiên tử đến đó, hóa ra không phải quay video, mà là livestream? …Tống Thư Hàng nhìn thấy đoạn này thì cả người tôi run lên.

Tôi nhớ lại nỗi kinh sợ khi đối mặt trực tiếp với giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương hồi đó, vừa nghĩ đến Pháp Vương livestream, đây đơn giản là thiên tai!

Ầm ~~ Đột nhiên, tôi cảm thấy thân xe rung lên dữ dội.

Sau đó, xe bị đâm văng đi.

Tai nạn xe cộ?

Đùa cái gì vậy, xe của tôi đang đậu đàng hoàng trong bãi đậu xe mà!

May mà hôm nay lái chiếc SUV ra, thân xe khá nặng, nếu không cú đâm vừa nãy, chắc chắn sẽ húc bay xe của tôi!

Là tay lái già nào vậy, lực đâm mạnh như vậy!

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn về phía sau.

Đâm vào xe tôi là một chiếc xe việt dã không rõ nhãn hiệu, đuôi xe của đối phương đâm vào xe tôi.

Rõ ràng là đối phương khi lùi xe, lùi quá mạnh, đã gây ra vụ tai nạn này.

Một chiếc xe việt dã rất thô kệch, toàn bộ thân xe hình như đã được gia cố, trên đuôi xe còn được lắp thêm rào chắn chống va đập dày cộm.

Không đúng!

Không chỉ có đuôi xe, từ góc độ của Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy, toàn bộ chiếc xe của đối phương đều được trang bị bảo vệ chống va chạm.

Đây đâu phải là xe việt dã gì, đây đơn giản là một chiếc ‘xe đụng’ chuyên dùng để va chạm, hơn nữa còn là phiên bản kinh dị, xe đụng ‘sát người’ chỉ cần đâm một phát là mất mạng.

Sau tai nạn, đuôi xe của tôi bị đâm nát, nhưng xe của đối phương thì không hề hấn gì.

Chủ xe không phải cố ý đó chứ?

“A a a a, không tốt rồi, lại đâm vào xe người khác rồi.” Từ trong xe việt dã truyền ra một giọng nói quen thuộc. ‘Lại’ đâm vào xe người khác, hiển nhiên, vị này đã không phải lần đầu tiên đâm vào người khác rồi.

Đây là sát thủ đường phố mà.

Thông qua gương chiếu hậu, Tống Thư Hàng phát hiện trên chiếc xe việt dã thô kệch sản xuất trong nước đó, một vị tiên tử xinh đẹp đã bước xuống.

Tống Thư Hàng: “……” Vậy mà lại là người quen.

Chính là Đông Phương Lục Tiên Tử, sát thủ đường phố số một trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cô ấy từng để lại ấn tượng sâu sắc cho Tống Thư Hàng trong ‘Giải Đấu Xe Đẩy Rác Thần Thánh’.

Cho đến bây giờ, mỗi khi Tống Thư Hàng hồi tưởng lại cảnh Đông Phương Lục Tiên Tử lái xe đẩy rác, tôi đều giật mình tỉnh giấc từ trong mơ.

Đáng sợ, Đông Phương Lục Tiên Tử vậy mà còn dám lái xe ra đường sao?

Cô ấy không sợ gây ra sự kiện tai nạn giao thông mang tính hủy diệt sao?

Kỹ năng lái xe của cô ấy, chỉ riêng việc lùi xe trong bãi đậu xe, cũng đâm vào xe người khác, ra đường rồi thì chẳng phải một đường nghiền nát, để lại một chuỗi án mạng cho chú cảnh sát giao thông sao? … Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử che ô, nhanh chóng chạy đến bên xe Tống Thư Hàng, lo lắng nói: “Xin lỗi, xin lỗi, nhân huynh trên xe này, anh không sao chứ?” Tống Thư Hàng đang định trả lời tiện thể chào hỏi, đột nhiên, tôi nhớ ra mình bây giờ đang trong hình thái biến đổi.

Thế là tôi mở cửa sổ xe, khụ một tiếng, nghiêm túc nhìn về phía Đông Phương Tiên Tử.

Đúng lúc tôi chuẩn bị cất tiếng nói, đột nhiên, mắt Đông Phương Lục Tiên Tử sáng lên: “Di, Thư Hàng tiểu hữu, sao lại là cậu?” “Chết tiệt, tôi biến thành thế này, tiên tử vẫn nhận ra tôi ư?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

“Ha ha ha, tôi tu luyện là «Thiên Ma Cửu Vũ», nhãn khiếu thiên phú của tôi cũng chuyển hóa thành ‘Thiên Ma Nhãn’, huyễn thuật bình thường, tôi chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấu.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

Thiên Ma Cửu Vũ, vốn dĩ là công pháp đỉnh cao về huyễn thuật, mê hoặc, cô ấy giỏi nhất chính là cái này, cộng thêm Thiên Ma Nhãn, tự nhiên chỉ cần nhìn một cái là có thể nhìn thấu biến hóa ngụy trang của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “……” “Vừa nãy làm tôi giật mình một cái, không ngờ lùi xe lại đâm xe rồi.

May mà đâm vào xe của Thư Hàng tiểu hữu, chứ không phải người bình thường. …Tôi vừa mới khởi động xe xong, còn chưa kịp bật ‘trận pháp chống va đập giảm chấn’.

Nếu đâm phải người bình thường thì phiền toái rồi!” Đông Phương Lục Tiên Tử giải thích.

Đông Phương Lục Tiên Tử cũng biết kỹ năng lái xe của mình rất tệ. …Hoặc có thể nói, rất nguy hiểm.

Nhưng mà, kỹ năng lái xe này cũng cần phải luyện tập từng chút một mà.

Để gỡ bỏ danh hiệu ‘sát thủ đường phố’ khỏi đầu mình, Đông Phương Lục Tiên Tử gần đây đang khổ luyện kỹ năng lái xe.

Để ngăn chặn việc mình lái xe không cẩn thận gây ra cục diện ‘nghiền nát đường phố, nhuộm máu đường quốc lộ’, cô ấy đã lắp ‘trận pháp chống va đập giảm chấn’ lên xe của mình.

Có trận pháp này, cho dù cô ấy không cẩn thận đâm vào xe của người khác, hoặc vật thể, tất cả lực đều sẽ bị 'trận pháp chống va đập giảm chấn' chặn lại, sau đó toàn bộ tác động lên chính bản thân cô ấy.

Như vậy thì không cần lo lắng sẽ nhuộm máu cả một con phố.

Chỉ là vừa nãy, cô ấy vừa khởi động xe, còn chưa kịp triển khai trận pháp này, khi lùi xe, cô ấy không cẩn thận đạp ga một cái, xe 'ầm' một tiếng lùi ra, trực tiếp đâm vào chiếc SUV phía sau.

Chiếc SUV đáng thương bị đâm nát đuôi xe.

Lúc đó Đông Phương Lục Tiên Tử cực kỳ căng thẳng, nếu trên xe có người bình thường thì xảy ra tai nạn xe cộ sẽ rất phiền toái.

May mà đâm vào xe của Thư Hàng tiểu hữu, cô ấy lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Thật là hữu duyên, trong bãi đậu xe có nhiều xe như vậy, cô ấy lại vừa hay đâm vào tôi!

Tống Thư Hàng: "……" "Thư Hàng tiểu hữu, nói chứ cậu không phải bị đạo hữu Lưu Huỳnh tống lên không gian rồi sao?

Sao lại quay về rồi?" Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Hơn nữa trạng thái của Thư Hàng tiểu hữu bây giờ cũng rất kỳ lạ, tóc dài chấm eo, nhưng lại không có lông mày, trông rất kỳ dị.

"Chuyện này vẫn xin tiên tử giúp tôi giữ bí mật." Tống Thư Hàng khẽ nói: "Không giấu gì tiên tử, thực ra lần thứ hai, tôi không hề bị Lưu Huỳnh tiên tử tống vào không gian.

Tôi đoán, chắc là ai đó khi dịch dung thành dáng vẻ của tôi, đã bị Lưu Huỳnh tiên tử tiện tay tống vào không gian." "Dịch dung?" Mắt Đông Phương Lục Tiên Tử sáng lên: "Tên quái vật đen đó?" "Tôi đoán có lẽ cũng chỉ có tiền bối Đồng Quái thôi." Tống Thư Hàng vui vẻ bán đứng tiền bối Đồng Quái.

“Đây thật sự là một tin tốt.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói, đưa tay đặt lên người tôi, kiểm tra toàn thân cho tôi.

Xác định tôi rất khỏe mạnh, không bị thương tổn gì, cô ấy mới hoàn toàn thả lỏng.

Nhưng mà… vừa nãy có phải cô ấy kiểm tra nhầm rồi không?

Cảnh giới của Thư Hàng tiểu hữu sao lại biến thành cảnh giới Tam Phẩm rồi?

“À phải rồi Thư Hàng tiểu hữu, chiếc xe này của cậu là xe mới đúng không, nhưng đuôi xe đều bị tôi đâm nát rồi, hay là tôi đổi một chiếc xe mới cho cậu đi.” Tiên tử nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Không sao đâu, chiếc xe này không phải của tôi, là của Bạch Tôn Giả.” “Phụt!!” Đông Phương Lục Tiên Tử lập tức phun ra.

Cái gì?

Xe của Bạch Tôn Giả!

Cô ấy đột nhiên đưa tay hung hăng nhéo đùi mình một cái.

“Tiên tử cô làm gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Chương 689

“Hỏng rồi, không phải mơ, tôi vậy mà lại đâm vào xe của Bạch Tôn Giả.” Đông Phương Lục Tiên Tử lẩm bẩm nói.

Đâm vào xe của Bạch Tôn Giả tức là = đâm vào Bạch Tôn Giả.

Đâm vào Bạch Tôn Giả, mình có bị thiên thạch từ trên trời giáng xuống đè bẹp vào khoảnh khắc tiếp theo không?

“Không sao đâu, không nghiêm trọng đến mức đó đâu, Đông Phương Lục Tiên Tử.” Tống Thư Hàng đáp: “Những chiếc xe này đều là Hoàng Sơn Chân Quân tặng cho Bạch Tôn Giả, chính là để anh ấy tháo ra chơi, đâm vào chơi.

Bạch tiền bối xuất quan đến bây giờ, đã chơi hỏng mấy chiếc rồi.

Nếu tiên tử cô thật sự quá áy náy, thì cứ tặng thêm mấy chiếc cho Bạch Tôn Giả làm bồi thường là được.” “Như vậy là được sao?” Đông Phương Lục Tiên Tử vui mừng nói.

“Thật sự không thành vấn đề, hơn nữa chiếc xe này chỉ bị hỏng đuôi xe một chút, đến lúc đó tôi tùy tiện tìm một thợ sửa xe sửa chữa là được.” Tống Thư Hàng đáp.

Có lời của tôi, Đông Phương Lục Tiên Tử cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“À phải rồi tiên tử, mấy người các cô livestream xong chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Lục Tiên Tử nghi hoặc hỏi: “Livestream?

Livestream gì?” “Di?

Tạo Hóa Pháp Vương không phải đã mời các tiên tử đến livestream sao?

Cô và Lưu Huỳnh tiên tử cùng A Thập Lục ca hát nhảy múa, sau đó nhân lúc các cô nghỉ ngơi, Tạo Hóa Pháp Vương còn tự mình lên cất giọng hát một khúc.

Bây giờ trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều đang bàn chuyện này mà.

Nghe nói sau khi Tạo Hóa Pháp Vương cất giọng hát, đã gây ra hậu quả rất nghiêm trọng đó." Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử mí mắt giật giật, cô ấy lấy điện thoại ra vuốt mấy cái.

Một lát sau, cả người tiên tử đều không tốt rồi.

Đùa cái gì vậy, không phải đã nói là quay một đoạn video sao?

Vì sao đến cuối cùng lại biến thành cô ấy và Lưu Huỳnh tiên tử, A Thập Lục làm nền cho Tạo Hóa Pháp Vương livestream?

"Tạo Hóa Pháp Vương cái tên tâm cơ đó." Đông Phương Lục Tiên Tử thầm nghiến răng.

Tối nay, lão nương sẽ lái xe nghiền nát anh ta thành một bãi máu.

Tống Thư Hàng đã hiểu ra, Tạo Hóa Pháp Vương khi livestream vậy mà không nói cho mấy vị tiên tử biết?

Mà là lén lút livestream sao?

Vậy vừa nãy tôi có phải không cẩn thận đã bán đứng Tạo Hóa Pháp Vương rồi không, kiểu này thì ngượng quá.

Tạo Hóa Pháp Vương có ân truyền công với tôi, từng truyền thụ cho tôi «Tăng Phát Thuật» mà.

Không đúng, không đúng, chuyện này đều đã truyền ra trong Cửu

Châu Nhất Hào Quần rồi.

Ba vị tiên tử chỉ cần lấy điện thoại ra xem, là có thể biết chuyện này rồi.

Thế nên có tôi nhắc nhở hay không, hậu quả đều là như nhau thôi phải không?

Khụ, tiền bối Tạo Hóa. …có thể thấy được mặt trời của ngày mai không? …Đợi Đông Phương Lục Tiên Tử bình tĩnh lại.

Tôi cất tiếng hỏi: “À phải rồi, Đông Phương Lục Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử còn ở đây không?” “Lưu Huỳnh cô ấy ngự kiếm mà đến, sau khi quay video xong, cô ấy trực tiếp lại ngự kiếm bay đi rồi.

Tôi trước khi đến đã mua sắm gần đây, nên đã lái xe đến.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói: “Còn về A Thập Lục, cô ấy trước đó là Tạo Hóa Pháp Vương đưa cô ấy đến.

Nhưng mà, cô ấy không hề muốn về Tô Thị Thiên Hà, mà nói là muốn tự mình đón xe rời đi.” “Vậy A Thập Lục bây giờ ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Trước khi tôi ra, cô ấy đi từ một hướng khác của khu điện ảnh, ở đó có một trung tâm vận tải hành khách, cô ấy chắc là đi về phía đó.” Đông Phương Tiên Tử chỉ về hướng bến xe khách.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, tôi chào tạm biệt Đông Phương Lục Tiên Tử, khởi động chiếc xe bị hỏng đuôi này, nhanh chóng đi về phía trung tâm vận tải hành khách đó.

Hy vọng có thể đuổi kịp A Thập Lục. …Năm phút sau.

Tống Thư Hàng đậu xe vào bãi đậu xe gần trung tâm vận tải hành khách.

Tiếp đó, tôi nhanh chóng chạy về phía một con đường nhỏ.

Rất may mắn, tôi trên đường lái xe đến, vừa hay nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục che ô đi về phía trung tâm vận tải hành khách.

Mưa rơi càng lớn hơn.

Tôi chạy đến dưới một mái hiên của con đường nhỏ, dừng lại.

Tôi tựa vào tường, khẽ thở ra một hơi.

Nước mưa làm ướt người tôi, chảy dọc theo tóc, nhỏ xuống đất.

Sau đó tôi ngẩng mắt nhìn về phía xa.

Ở đó, Tô Thị A Thập Lục che ô từ từ đi đến.

Tóc ngắn, dung mạo xinh đẹp không cần trang điểm.

Một thân trang phục màu đỏ, áo ngắn, váy ngắn, một chiếc khăn lụa thắt eo che đi vùng bụng dưới của cô ấy, đôi chân nhỏ trắng nõn thì đi một đôi dép lê đáng yêu.

Nhìn A Thập Lục càng ngày càng đến gần, khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên.

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng, khi A Thập Lục đến gần tôi, tôi sẽ đột nhiên nhảy ra, cho A Thập Lục một bất ngờ!

A Thập Lục che ô, cô ấy hình như đang nghĩ chuyện gì đó, hơi đi lạc.

Đúng lúc này, đột nhiên có một người đàn ông to lớn, hung tợn từ bên đường nhảy ra, trên mặt nở một nụ cười nham hiểm. … “Ai đó?” Tô Thị A Thập Lục giật mình.

Cơ thể nhỏ nhắn của nàng lập tức vào tư thế sẵn sàng, chân khí dịch thể trong cơ thể ngưng tụ, tay phải chụm lại thành đao.

Đôi mắt sáng quắc chăm chú nhìn kẻ đại hán có khuôn mặt cười nanh ác kia.

Hắn là một tu sĩ Tam phẩm cảnh giới...

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ thì đã đợi nàng ở đây rất lâu rồi.

Lại là ám sát từ kẻ địch của Tô Thị sao?

Ngay lập tức, Tô Thị A Thập Lục đã phản công.

Nàng nheo đôi mắt nhỏ lại, mạnh mẽ vung tay phải chém ra “Thiên Hà Đao Pháp * Bá Đao Quyết * Đao Hoàng” một đao tràn đầy khí phách!

Từ cơ thể nhỏ nhắn của A Thập Lục, bùng nổ ra đao ý cuồng bạo.

Ngay khi nàng ra tay, đại hán mặt cười nanh ác kia vừa hay làm một khuôn mặt quỷ với nàng, dùng giọng kỳ lạ nói: “A Thập Lục, đoán xem ta là ai?” Nhưng lời vừa dứt, đôi mắt của đại hán mặt cười nanh ác lộ ra vẻ hoảng sợ: “Đừng mà A Thập Lục, là ta đây...” Giọng nói này, là giọng của Tống Thư Hàng sao?

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, tay phải của A Thập Lục dùng hết sức kéo về phía sau, thu hồi tối đa đao khí của Thiên Hà Đao Pháp.

Thế nhưng, dư uy của chưởng đao vẫn mạnh mẽ đánh vào người Tống Thư Hàng.

Thiên Hà Đao Pháp, bá khí vô cùng.

Khi xuất đao yêu cầu phải xông thẳng về phía trước, thần cản giết thần, ma cản diệt ma!

Một loại đao pháp như vậy, một khi đã chém ra, rất khó để thu hồi.

“A a a a a ~~” Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu thê thảm, cả người bay ngược ra trong màn mưa.

Để gặp A Thập Lục, trên người cậu không mặc chiếc 'Bích Ngọc Ca Sa' kia.

Thế nên, một đao này của A Thập Lục, hoàn toàn do thân thể cậu phải chịu đựng.

Chân dịch Đại Hà Chân Khí của Tống Thư Hàng kịp thời bùng nổ, hình thành khí kình hộ thể.

Thế nhưng, khí kình hộ thể vội vàng như vậy, làm sao có thể đỡ được tuyệt kỹ 'Thiên Hà Đao Pháp' của Tô Thị A Thập Lục?

Cho dù A Thập Lục đã nhanh chóng thu hồi đao khí vào phút cuối, một đao này vẫn bá khí lẫm liệt.

Sau khi Tống Thư Hàng bị chém bay ra, lại nặng nề rơi xuống vũng nước, nước mưa rơi trên mặt cậu, chảy dọc theo khóe mắt.

"Tim mình đau quá." Kịch bản này không đúng!

Trong tưởng tượng của Thư Hàng, cốt truyện phải là thế này: [Trong cơn mưa phùn lất phất, cậu tự tin dựa vào hiên nhà ngói xanh tường trắng, sau đó Tô Thị A Thập Lục che ô đi ngang qua.

Cậu vui vẻ nhảy ra, kêu lớn với A Thập Lục: "A Thập Lục, đoán xem ta là ai?" A Thập Lục đầu tiên bị giật mình, sau đó nở nụ cười đáng yêu: "Thư Hàng, cậu làm tôi giật mình." Rồi hai người lâu ngày gặp lại, nhìn nhau mỉm cười trong màn mưa mờ ảo.] Nhưng không ngờ, A Thập Lục đột nhiên ra tay, ra tay thật độc ác.

Còn cậu thì ngã nhào trong mưa gió bão bùng, những hạt mưa to như đậu đánh vào mặt, làm cậu ướt sũng cả mặt.

Ngực như muốn nứt ra, cảm thấy thật khó chịu...

Trong cơn mưa lớn, Thư Hàng nằm trong vũng nước, ướt sũng như gà mắc mưa.

Trước mặt cậu, Tô Thị A Thập Lục che ô, một tay vẫn giữ tư thế chưởng đao, nghi hoặc nhìn Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, giải trừ chức năng Biến Huyễn Hung Châm trên người, nói với A Thập Lục: “A Thập Lục, là tôi, Thư Hàng đây.

Đau chết tôi rồi, giúp tôi một tay, kéo tôi dậy đi.” Cú đánh này của A Thập Lục thật đau, may mà thể chất cậu mạnh mẽ, trừ việc hơi đau một chút, nhưng không bị thương.

Thế nhưng...

Tô Thị A Thập Lục lại không lập tức tiến lên kéo cậu dậy.

Mà là cảnh giác nhìn cậu, hơn nữa tay phải lại lần nữa chụm lại thành đao, trên đó có đao khí đang ngưng tụ.

Tống Thư Hàng: “...” Lại sao nữa?

Mình đã biến trở lại hình dáng ban đầu rồi mà, tại sao A Thập Lục lại phản ứng lạnh nhạt như vậy?

“Ngươi là ai?

Tại sao lại giả mạo Tống Thư Hàng!” Tô Thị A Thập Lục lạnh lùng nói, một tay nàng che ô, tay kia chỉ vào Tống Thư Hàng.

Trong đôi mắt đen láy tràn đầy hàn ý.

“Cái gì?

Chương 690

Tôi là Tống Thư Hàng mà, tôi không phải giả mạo!” Tống Thư Hàng ngồi dậy từ vũng nước, dùng sức xoa ngực mình: “A Thập Lục cậu không nhận ra tôi sao?

Nga nga nga, tôi nhớ ra rồi, có phải vẻ ngoài của tôi bây giờ hơi kỳ lạ không?

Đó là do Thiên kiếp đó, tóc và lông mày của tôi đều mất hết rồi, bây giờ tóc dài ra là vì tôi dùng ‘Tăng Phát Thuật’ nên nó dài ra đến mức này.

Tôi còn chưa kịp cắt nó đi.” “Lúc này còn cứng miệng?

Nếu đã vậy, thì đừng trách tôi không khách khí!” Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng bước chân, từng bước một tiến lại gần Tống Thư Hàng, trên bàn tay nhỏ bé của nàng, đao ý lẫm liệt.

“Chẳng lẽ không phải do tóc và lông mày sao?” Tống Thư Hàng vội vàng nói: “A Thập Lục, có phải cậu hiểu lầm gì không?” Chẳng lẽ lại phải chứng minh ‘tôi chính là tôi’ sao?

Cái này phải chứng minh thế nào đây?

“Hừ, Tống Thư Hàng thật sự, mấy ngày trước đã bị Lưu Huỳnh tiên tử lại lần nữa đưa vào vũ trụ rồi.

Bây giờ vẫn còn ở trong không gian.” Tô Thị A Thập Lục lạnh lùng nói: “Nói, rốt cuộc ngươi là ai?

Giả mạo Tống Thư Hàng tiếp cận ta có mục đích gì?” Tống Thư Hàng ngớ người.

“Đệt đệt đệt đệt ~~” Tim cậu lập tức mười vạn con ngựa phi nước đại!

“Mình bị Đồng Quái tiền bối lừa thảm rồi!” “Cái đó, A Thập Lục cậu thả lỏng đi, nghe tôi giải thích.” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay nói.

A Thập Lục cứ thế này áp sát, cậu áp lực lớn lắm.

“Thật ra, lần thứ hai bị đưa vào không gian lúc đó không phải tôi.

Mà là Đồng Quái tiền bối!” Tống Thư Hàng giải thích: “Lúc đó, Đồng Quái tiền bối đột nhiên dịch dung thành dáng vẻ của tôi...

Sau đó, hắn không may gặp phải Lưu Huỳnh tiên tử, liền bị đưa lên không gian.

Lưu Huỳnh tiên tử không nhận ra Đồng Quái tiền bối ngụy trang, liền phát lời trong nhóm, nói là lại lần nữa đưa tôi vào không gian.

Nhưng trên thực tế, lúc đó tôi vẫn còn ở trên địa cầu đây.” Tô Thị A Thập Lục dừng bước, đôi mắt đen láy tiếp tục nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng trước mặt.

“Lần này không có vấn đề gì nữa chứ?” Tống Thư Hàng cười nói: “Tôi đã xem ghi chép trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, cậu muốn đến khu Giang Nam.

Thế là tôi liền lén lút chạy đến tìm cậu, chuẩn bị cho cậu một bất ngờ.” Đôi mắt Tô Thị A Thập Lục hơi trầm xuống, một lát sau, nàng kiên định lắc đầu: “Không thể nào, Thư Hàng rõ ràng không lâu trước đó mới thăng cấp lên Nhị phẩm cảnh giới khi tay chống thi đấu kéo máy.” Và thiếu niên trước mặt này, đã là Tam phẩm cảnh giới rồi!

Tống Thư Hàng mới vừa bước chân vào tu hành mấy tháng trước, chỉ mấy tháng thời gian mà đã thăng cấp đến Tam phẩm cảnh giới sao?

Đùa cái gì vậy?

“Tôi lại thăng cấp rồi!

Tôi mới thăng cấp rạng sáng nay, cậu ngửi xem, trên người tôi vẫn còn mùi Thiên kiếp đây.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nói: “Tôi chỉ ngửi thấy một mùi hành tây.” “...” Tống Thư Hàng gãi gãi đầu: “Hay là, để tôi cho cậu xem chứng minh thư của tôi nhé?” “Cái thứ đó hoàn toàn không đáng tin.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Các vị tiền bối tu sĩ xuất quan, việc đầu tiên là tìm ‘Tuyết Lang Động Chủ’ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần để làm các loại giấy tờ.

Tuyết Lang Động Chủ có thể làm được, thì những tu sĩ khác tự nhiên cũng có người làm được.

Vậy nên, cái thứ như chứng minh thư làm sao có thể tin được?

“Vậy cậu muốn thế nào mới tin tôi là Tống Thư Hàng đây.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, cậu thật sự hết cách rồi.

A Thập Lục hơi cúi đầu, đôi mắt sáng quắc.

Thực ra, sau khi nói chuyện vài câu với Tống Thư Hàng, nàng đã ngầm xác định cậu chính là Thư Hàng.

Mặc dù khí tức trên người đã thay đổi, cơ thể cũng cao lớn hơn rất nhiều, ngay cả cảnh giới tu vi cũng đã khác, nhưng tính cách của cậu, là độc nhất vô nhị, chỉ cần tiếp xúc một chút là nàng có thể xác định.

Nhưng mà... nàng vẫn muốn thử thách Tống Thư Hàng một chút.

“Vậy thì, tôi hỏi cậu một câu hỏi.” Tô Thị A Thập Lục che ô, đi đến bên cạnh Thư Hàng, che mưa cho cậu.

Tống Thư Hàng: “Vấn đề gì?” “Hôm đó, chúng ta bị đại thúc Tiên Nông Tông truy đuổi, sau khi trốn đi... cậu đã cho tôi ăn cái gì?” A Thập Lục nhẹ giọng hỏi.

Chỉ có chuyện này, là chỉ có nàng và Tống Thư Hàng biết.

“Là viên Ích Cốc Đan kia sao?” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Chuyện viên Ích Cốc Đan kia, A Thập Lục vẫn còn nhớ sao?

A Thập Lục mỉm cười, trên mặt còn lộ ra một lúm đồng tiền nhỏ.

Nàng vươn tay kéo Tống Thư Hàng từ dưới đất dậy.

Tống Thư Hàng vừa đứng dậy, A Thập Lục liền âm thầm nghiến răng.

Tống Thư Hàng lúc này, so với mấy tháng trước, chiều cao đã tăng vọt một đoạn, đã từ lúc đầu một mét bảy lăm, tăng lên một mét tám hai.

Còn Tô Thị A Thập Lục thì lại không cao thêm, chiều cao của nàng bây giờ vẫn chỉ hơn một mét năm một chút...

Khoảng cách chiều cao gần ba mươi phân, nàng bây giờ nếu ôm Tống Thư Hàng, chỉ có thể chạm tới ngực cậu.

“Không có việc gì sao lại cao thế?

Một mét bảy lăm chẳng phải rất tốt rồi sao, tại sao còn phải cao thêm?

Cứ cao nữa, có phải sẽ thành người khổng lồ hai mét không!” Tống Thư Hàng nhìn A Thập Lục đột nhiên trở nên rất tức giận, nghi hoặc gãi gãi đầu, cậu lại chọc giận A Thập Lục chỗ nào nữa?

A Thập Lục cuối cùng khẽ thở dài.

Sau đó, nàng đặt tay lên người Tống Thư Hàng, một dòng chân khí dịch thể truyền đến từ lòng bàn tay nàng, bao phủ lấy Thư Hàng.

Trong chớp mắt, hơi nước trên quần áo và tóc của Thư Hàng đều bốc hơi hết.

Chân khí còn có thể dùng như vậy sao?

Tống Thư Hàng tò mò trải nghiệm quá trình này.

Dường như nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng giải thích: “Chỉ cần là chân khí thuộc tính Hỏa, đều có thể làm được điều này.

Không hề khó khăn.” Đây là một thủ đoạn khá tiện lợi, nếu không có chân khí thuộc tính Hỏa, thì phải phối hợp với pháp thuật như ‘Tịnh Y Thuật’.

“Chân khí thuộc tính Hỏa sao?

Tôi nhớ tôi là song thuộc tính Lôi, Hỏa.” Tống Thư Hàng nói.

“Chỉ cần có thuộc tính Hỏa, là đủ rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Đây cũng là một phương pháp để rèn luyện khả năng khống chế chân khí, trước đây A Thất huấn luyện tôi cũng dạy như vậy.

Một lát nữa tôi sẽ dạy cậu cách khống chế chân khí để làm bốc hơi hơi nước trên quần áo và tóc, cậu có thể tự mình thử, rèn luyện lực khống chế chân khí.” “Được.” Tống Thư Hàng lại hỏi: “A Thập Lục, cậu ban đầu muốn đi đâu?” A Thập Lục dừng lại một chút.

Nàng ban đầu tưởng Tống Thư Hàng vẫn còn ở trong không gian, nên muốn đi dạo quanh khu Đại học Giang Nam.

Trước khi Độ kiếp lần nữa, nàng muốn đi thăm nơi lần đầu gặp Thư Hàng.

Nhưng không ngờ, Tống Thư Hàng lại tìm đến tận cửa, còn tạo cho nàng một ‘bất ngờ’ suýt nữa thì nàng đã chém chết Tống Thư Hàng rồi.

Vậy thì, bây giờ đi đâu đây?

A Thập Lục cúi đầu, đột nhiên nhìn thấy bộ quần áo màu đỏ trên người nàng.

Lần này ra ngoài là do Tạo Hóa Pháp Vương đưa đến, đi vội vàng, ngay cả bộ quần áo để thay cũng không có.

A Thập Lục đáp: “Tôi muốn đi tìm cửa hàng quần áo.” “Quần áo?” Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên: “A Thập Lục, đi theo tôi, tôi vừa hay có quần áo rất hợp với cậu, tặng cậu!” Trong tay Tống Thư Hàng vừa hay có một thùng lớn tiên thường, tinh xảo tuyệt đẹp.

Do số lượng khá nhiều, cậu không biết phải xử lý thế nào cho tốt.

Vừa hay bây giờ, A Thập Lục cần quần áo, đây là có duyên với những bộ tiên thường kia.

Thư Hàng trước đây đã nghĩ muốn tặng A Thập Lục một ít, bây giờ chính là cơ hội tốt.

Thùng quần áo đó, bây giờ đều ở trong ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’ của Tống Thư Hàng, nhưng bây giờ không tiện lấy ra.

Thế nên Thư Hàng muốn đưa A Thập Lục tìm một nơi, cho nàng xem trong thùng quần áo đó có bộ nào nàng thích không.

Tô Thị A Thập Lục dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Tống Thư Hàng, cuối cùng nàng đưa ô trong tay cho Tống Thư Hàng: “Được thôi, vậy chúng ta đi.” Tống Thư Hàng nhận lấy ô: “Đi theo tôi, xe của tôi đậu ở bãi đỗ xe của trung tâm vận tải hành khách.” Chiếc ô không lớn, Tô Thị A Thập Lục một mình che thì vừa đủ, chen thêm Tống Thư Hàng to con thì có vẻ hơi chật chội.

Tống Thư Hàng cố gắng dùng ô che cho A Thập Lục, dù sao nếu cậu bị ướt, lát nữa vừa hay có thể thử phương pháp ‘dùng chân khí làm bốc hơi nước trên quần áo’ mà A Thập Lục đã truyền thụ. ... ...

Bãi đậu xe.

A Thập Lục nhìn chiếc xe có phần đuôi bị đụng bẹp dúm: “Đây là xe của cậu sao?” “Ha ha, thật ra lúc nó vừa chạy đến thì vẫn là xe mới cứng.” Tống Thư Hàng nói đến đây thì thở dài một hơi: “Chỉ là trước đó tôi ở bãi đậu xe của khu điện ảnh, gặp phải Đông Phương Lục tiên tử đang lùi xe.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu, không nhịn được bật cười.

Sau đó, tự nhiên là sát thủ đường phố Đông Phương Lục tiên tử, đã đụng phải xe của Tống Thư Hàng rồi.

May mắn thay, mặc dù phần đuôi bị đụng nát, hơi bẹp một chút.

Nhưng các vị trí khác của xe đều không sao, chức năng không bị hư hại, vẫn có thể chạy bình thường.

Đến lúc đó tìm một thợ sửa xe sửa lại là được.

Lên xe sau, Tống Thư Hàng lái xe đến khu Đại học Giang Nam trước, cậu phải đến gara của Bạch Tôn Giả để đổi một chiếc xe khác.

Đến lúc đó đưa ba người bạn về nhà, tổng không thể lái chiếc xe hỏng đuôi này được. ... ...

Chiều, bốn giờ bốn mươi phút.

Tống Thư Hàng đến gara, đổi một chiếc xe thương vụ thông thường.

Hơn nữa, cạnh gara vừa hay có một thợ sửa xe, Thư Hàng liền đưa chiếc SUV đó cho thợ sửa xe. ...

Trong gara còn có rất nhiều siêu xe, nhưng Thư Hàng không muốn lái ra ngoài.

Dù sao ngày mai còn phải lần lượt đưa ba người bạn cùng phòng về nhà.

Chương 691

Lái những chiếc siêu xe đó đi đưa họ về thì lại phải giải thích rất nhiều vấn đề không cần thiết.

Trên đường.

Tống Thư Hàng hỏi: “A Thập Lục, chỗ cậu ở đã đặt trước chưa?” “Chưa, sáng nay vừa bị Tạo Hóa tiền bối đưa đến khu Giang Nam, còn chưa có thời gian tìm chỗ ở.” Tô Thị A Thập Lục ngồi ở ghế phụ lái, trả lời.

“Vậy không bằng cứ theo tôi đến chỗ Ngư Kiều Kiều ở vài ngày nhé?” Tống Thư Hàng nói.

“Ngư Kiều Kiều?

Là ai vậy?” Đôi mắt Tô Thị A Thập Lục hơi nhướng lên, nghe có vẻ là tên một cô gái?

“Là con gái của Giao Bá Chân Quân trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chính là vị có tên nhóm là [Muốn sinh một chân cá giao bá], là lai giữa Giao Long và mỹ nhân ngư.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Cảnh giới gì?” A Thập Lục tùy ý hỏi.

“Tứ phẩm cảnh giới rồi, cậu không định khiêu chiến cô ấy chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Theo Tống Thư Hàng được biết, Tô Thị A Thập Lục cũng giống Tô Thị A Thất, sở thích đều là khiêu chiến người khác?

Nói trắng ra là thích đánh nhau.

Ngày trước khi A Thập Lục Độ kiếp, A Thất còn rất vui vẻ nói trong nhóm: đợi A Thập Lục Độ kiếp thành công, sẽ đưa nàng đi khiêu chiến các tiền bối trong nhóm.

“Yên tâm đi, tôi không hề nghĩ đến việc khiêu chiến.” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Vì đã là lai giữa Giao Long và mỹ nhân ngư Tứ phẩm, nên chắc chắn không thể hóa thành người: “Nếu cô nương Ngư Kiều Kiều đồng ý, vậy tôi sẽ làm phiền vài ngày.” “Ừm.

Vậy cứ quyết định thế đi.” Tống Thư Hàng nói. ... ...

Chiếc xe tiếp tục chạy, trên đường trở về, điện thoại của Tống Thư Hàng reo.

Cậu lướt nhìn màn hình điện thoại, phát hiện là cuộc gọi từ đệ tử tục gia của Thông Huyền đại sư ‘Tam Nhật sư huynh’.

Cậu đỗ xe vào lề tạm thời, vuốt màn hình nghe máy.

“Alo, Tam Nhật sư huynh?

Tìm tôi có việc gì à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thư Hàng, cậu đang ở vị trí nào?

Ồ không đúng, tôi phải hỏi cậu mấy ngày này có rảnh không?

Có thể ra ngoài không?” Tam Nhật sư huynh hỏi dồn dập.

“Ừm, chắc là có thể ra ngoài, có chuyện gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi, chẳng lẽ tiểu hòa thượng lại muốn ra ngoài chữa bệnh trĩ sao?

“Có thể ra ngoài là tốt rồi, cậu còn nhớ ‘Kim Cương Lệnh’ tôi giao cho cậu lần trước chứ?” Tam Nhật sư huynh nói.

Tống Thư Hàng: “Đương nhiên.” Kim Cương Lệnh là bằng chứng để vào ‘Kim Cương Động Phủ’, để lĩnh ngộ công pháp hậu tục của tuyệt học độc môn ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’ của Kim Cương Tự.

Đó là một bộ quyền pháp mạnh mẽ, tổng cộng tám thức, có các chiêu quyền từ cấp bậc Nhị phẩm đến Ngũ phẩm.

Ngoài ra, bên trong động phủ có một giếng cổ [Luyện Tâm], tu sĩ chỉ cần nhìn vào giếng cổ này, sẽ bị giếng cổ kích phát dục vọng và dã tâm từ sâu thẳm trong lòng, thậm chí là những ý niệm thầm kín nhất không thể nói ra.

Sau khi kích hoạt những ý niệm và dục vọng này, rồi thông qua giếng cổ [Luyện Tâm] này, có thể khắc phục từng ý niệm và dục vọng này, đạt được tác dụng rèn luyện tâm cảnh.

Có hiệu quả rèn luyện tâm cảnh không tồi đối với các tu sĩ dưới Ngũ phẩm.

Cầm Kim Cương Lệnh, cộng thêm sáu viên linh thạch Tứ phẩm phí là có thể vào Kim Cương Động.

Tống Thư Hàng sau khi giao dịch linh thạch từ Thiên Nhai Tử đạo trưởng, đã nghĩ đến việc tìm cơ hội đến Kim Cương Động Phủ này, thử xem có thể lĩnh ngộ được 'Kim Cương Phục Ma Quyền' hay không.

Tam Nhật sư huynh nói: "Tối qua, giếng cổ trong Kim Cương Động Phủ đột nhiên phun trào hóa thành suối phun.

Rất nhiều đệ tử của Thiên Nhai Vân Du Tự chúng ta vào đó, đều đạt được thu hoạch lớn.

Trong đó thậm chí có mười ba vị đệ tử lĩnh ngộ được một phần 'Kim Cương Phục Ma Quyền'.

Tôi đoán, đây là một cơ hội rất hiếm có, suối phun giếng cổ có thể khiến người ta dễ dàng lĩnh ngộ quyền pháp hơn.

Hơn nữa, thời gian suối phun chắc chắn sẽ không dài.

Vì vậy, nhân lúc này, nếu cậu có thời gian, tôi sẽ đưa cậu đến Kim Cương Động Phủ để lĩnh ngộ.

Nếu linh thạch của cậu không đủ, tôi sẽ ứng trước.” Tam Nhật sư huynh nợ Thư Hàng vài món nợ nhỏ, đặc biệt là lúc đó tiểu hòa thượng đã gây cho Tống Thư Hàng không ít phiền phức.

Thế nên khi gặp phải chuyện này, Tam Nhật sư huynh liền nghĩ đến Thư Hàng, coi như làm một việc tốt.

“Cảm ơn sư huynh, Tam Nhật sư huynh.” Tống Thư Hàng nói: “Chuyện linh thạch sư huynh không cần lo lắng, tôi không lâu trước vừa kiếm được một khoản linh thạch.

Mà này sư huynh...

Kim Cương Lệnh có thể đưa thêm vài người vào không?

Tôi có thể trả linh thạch tương ứng theo số người.” Tam Nhật sư huynh: “Cậu nhóc này...

Thôi được rồi, lần này tôi sẽ giúp cậu nói hộ một tiếng, đặc biệt cho phép cậu đưa thêm vài người vào.

Cậu cho tôi địa chỉ, tôi sẽ đến đón cậu.” “Cảm ơn sư huynh.” Tống Thư Hàng cười hì hì, sau đó báo địa chỉ biệt thự của Ngư Kiều Kiều cho Tam Nhật sư huynh.

Giếng cổ luyện tâm trong Kim Cương Động Phủ đó, rất hữu hiệu đối với tu sĩ.

A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều đều có thể cùng đi thử xem.

Cúp điện thoại xong, Thư Hàng nói với A Thập Lục: “A Thập Lục, cùng đi Kim Cương Động Phủ xem thế nào?” “Được.” Đôi mắt Tô Thị A Thập Lục nhìn chằm chằm Thư Hàng, nói: “Nhưng tôi không mang linh thạch.” “Tôi sẽ trả.” Tống Thư Hàng nói.

“Được, coi như tôi nợ cậu.

Ngoài ra, lần trước tôi còn nợ cậu bao nhiêu tiền?” Tô Thị A Thập Lục tựa vào ghế ngồi, hỏi.

“Cái đó tôi quên từ lâu rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Chiếc xe khởi động, nhanh chóng quay về biệt thự Ngư Kiều Kiều. ***************** Nửa tiếng sau.

Khi Thư Hàng quay về đến biệt thự, mưa lớn đã tạnh, không khí sau mưa rất trong lành.

Khi Tống Thư Hàng đến cổng biệt thự, lập tức ngửi thấy từng trận mùi rượu.

“Lại uống sao?” Tống Thư Hàng dẫn Tô Thị A Thập Lục đến cổng, nhấn chuông cửa.

“Ai vậy.” Giọng Ngư Kiều Kiều vang lên, trong giọng nói mang theo sự uể oải, say xỉn.

Tống Thư Hàng: “Kiều Kiều, là tôi, tôi về rồi.” “Ừm, đến ngay đây.” Ngư Kiều Kiều đáp.

Sau đó là một trận tiếng bước chân.

Khóa cửa xoay, cửa biệt thự của Kiều Kiều mở ra ngoài... một đôi chân dài trắng nõn đá vào cánh cửa, đá cửa mở ra.

Cánh cửa bị đá mở ra, lộ ra đôi chân dài trắng nõn ấy, cùng năm ngón chân như ngọc.

Dùng lời nói phổ biến trên mạng thì: đôi chân này hoàn toàn có thể chơi một năm.

Theo đôi chân đi lên, là chiếc váy ngắn trên đầu gối.

Rồi đi lên nữa... là phần trên của Kiều Kiều rất đẹp.

Tống Thư Hàng từ bên cạnh Kiều Kiều nhìn vào trong nhà, sau đó, quả nhiên những người bạn đáng thương của cậu lại gục ngã rồi.

Cao Mỗ Mỗ tửu lượng kém nhất, đã gục trên bàn, không biết đang lảm nhảm gì trong cơn say.

Thổ Bá và Dương Đức đã ở trạng thái lơ lửng, đi lại cũng không vững.

“Lại uống sao?” Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Hơn nữa Kiều Kiều, cậu cứ thế hiện nguyên hình mà uống rượu với Cao Mỗ Mỗ và họ sao?” “Yên tâm đi, tôi chưa say đâu.” Ngư Kiều Kiều thở ra nồng nặc mùi rượu: “Trên người tôi có pháp thuật Huyễn Hình đó.

Trong mắt người thường, tôi bây giờ là dáng vẻ của mẹ tôi, sẽ không dọa bạn của cậu đâu.” Tống Thư Hàng: “...” Sở thích của Kiều Kiều chẳng lẽ là uống rượu?

Trước đây cũng không phát hiện ra sở thích này của cô ấy, sao mấy ngày nay đột nhiên trở nên vô tửu bất hoan vậy?

“Cậu về đúng lúc lắm, ở lại uống với tôi thêm chút nữa nhé?” Ngư Kiều Kiều nói, lúc này, cô ấy lại nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục phía sau Tống Thư Hàng.

Sau khi ngẩn ra một lúc, cô ấy đoán: “Vị này chẳng lẽ là Tô Thị A Thập Lục đạo hữu?” “Đã gặp Kiều Kiều đạo hữu.” Tô Thị A Thập Lục cười đáp.

“Không cần khách khí, cứ coi đây như nhà mình.

Mà này, có muốn uống hai ly không?” Ngư Kiều Kiều nói.

“Hôm nay không uống nữa.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay: “Kiều Kiều, lát nữa Tam Nhật sư huynh sẽ đến đón chúng ta, muốn đưa chúng ta đến ‘Kim Cương Động Phủ’.

Giếng cổ ‘Luyện Tâm’ ở đó đang ở trạng thái phun trào, hiệu quả tăng gấp bội.

Tôi muốn nhân cơ hội đi xem thử.” “Giếng cổ luyện tâm của Kim Cương Động Phủ?” Ngư Kiều Kiều mặt mày mờ mịt, hiển nhiên cô ấy không biết chỗ này.

“Kiều Kiều cũng đi cùng đi, giếng cổ luyện tâm rất hữu hiệu đối với tu sĩ.” Tống Thư Hàng nói.

Mấy ngày nay Kiều Kiều đã giúp cậu rất nhiều, cậu vẫn luôn muốn báo đáp Kiều Kiều một chút.

“Ừm.” Ngư Kiều Kiều quay đầu lại, nhìn Cao Mỗ Mỗ bất lực.

Cao Mỗ Mỗ lại say bí tỉ rồi, hôm nay xem ra cũng không thể mã tự được nữa.

Thôi thôi, tha cho hắn một lần vậy.

Nhưng trước khi ra ngoài, phải đánh gục hai tên còn lại đã.

Và Tống Thư Hàng, dẫn A Thập Lục về phòng, lại từ Nhất Thốn Súc Tiểu Đại lấy ra chiếc hộp... ... ...

Chiếc hộp mở ra, lộ ra những lớp tiên thường chồng chất bên trong, hơn nữa, hoàn toàn là nữ trang.

Chương 692

Mỗi một kiểu dáng đều độc nhất vô nhị, mỗi một bộ đều không hề kém cạnh những bộ tiên thường trên người các tiên tử trong truyện thần thoại.

Trên đó có đủ loại phù văn trận pháp, khiến 'tiên thường' trông càng thêm xinh đẹp.

Tô Thị A Thập Lục nhìn thùng tiên thường hoa lệ này, đôi mắt đẹp nhấp nháy.

Nhiều tiên thường như vậy, Tống Thư Hàng lấy từ đâu ra vậy?

Lúc này, Tống Thư Hàng chủ động giải thích: "Thùng tiên thường này, coi như là quà tặng của một vị tiền bối, nó vẫn luôn được giữ ở 'Tam Thế Tiêu Cục'.

Tôi không lâu trước mới từ tiêu cục lấy thùng này về, không ngờ mở ra xem, bên trong toàn bộ đều là tiên thường nữ trang." May mắn thay, ngoài tiên thường, trong thùng này còn có một hộp [Tam Thập Tam Linh Thú Tinh] và một cuốn 'Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn'.

Nếu không thì Tống Thư Hàng nhất định sẽ khóc ngất trong nhà xí, lúc đó cậu đã dùng gần hết linh thạch trên người làm phí ký gửi rồi.

"Khi tôi nhận được thùng tiên thường này, tôi đã thấy trong đó có một kích cỡ rất hợp với A Thập Lục cậu.

Thế là tôi liền nghĩ, nếu có thể gặp lại cậu, thì sẽ tặng tiên thường cho cậu." Tống Thư Hàng lấy một tầng tiên thường trên cùng ra, trải lên giường.

Đôi mắt A Thập Lục lấp lánh, khẽ cười: "Vậy tôi thử nhé?" "Ừm, những cái này đều cho cậu thử, tôi ra cửa đợi cậu trước, cậu thử xong thì gọi tôi.” Tống Thư Hàng xua tay, đi ra ngoài cửa.

“Được.” A Thập Lục cúi đầu, đáp. ... ...

Tống Thư Hàng đứng ngoài cửa phòng, trong tay cầm cuốn ‘Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn’ mà xem.

Cuốn Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn này, đơn giản như một cuốn sách giáo khoa, dễ hiểu.

Hơn nữa, phương pháp ‘tuần dưỡng linh thú’ bên trong, lại có liên quan đến ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ trên người Tống Thư Hàng.

Theo giới thiệu trong ‘Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn’, [Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công] là công pháp tuyệt vời để tuần dưỡng linh thú.

Trong quá trình tuần dưỡng linh thú, dùng ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’ để ôn dưỡng linh thú, có thể khiến linh thú trở nên cường tráng hơn, rút ngắn thời kỳ ấu niên, nâng cao phẩm chất của linh thú... và các hiệu quả huyền diệu khác.

Tóm lại, bộ [Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công] này gần như là công cụ hack giúp linh thú trưởng thành!

Hơn nữa Tống Thư Hàng còn nhìn thấy một điểm rất quan trọng: [Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công] mỗi một tầng công pháp, đều có phương pháp tương tự ‘Kình Thôn Thuật’, có thể dùng các loại phương pháp khác nhau, thôn phệ và hấp thu năng lượng trong linh thú tinh.

Như vậy, đệ tử [Tam Thập Tam Thú Thần Tông], cũng thường xuyên gặp phải tình huống ‘chân khí trong cơ thể đầy ứ, sắp nổ tung đan điền’ như Thư Hàng.

Lúc này, đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông, có thể thông qua phương pháp đặc biệt trên 'Bách Thú Tuần Dưỡng Thủ Sách', dẫn truyền những chân khí 'đầy ứ' này đến linh thú được tuần dưỡng, để ôn dưỡng chúng.

Trong quá trình ôn dưỡng này, từ linh thú cũng có thể phản hồi lại một dòng năng lượng tinh thuần hơn, dòng năng lượng này số lượng giảm đi, nhưng chất lượng trở nên tinh thuần hơn.

Không chỉ vậy, trong quá trình 'ôn dưỡng linh thú' này, còn có thể nâng cao thể chất của đệ tử 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'.

Tống Thư Hàng: "..." Quả nhiên, Tam Thập Tam Thú Thần Tông có phương pháp giải quyết hiệu quả tiêu cực của 'Kình Thôn Thuật'.

Nếu cậu có thể tuần dưỡng một nhóm linh thú, thì có thể thông qua phương pháp này, dẫn truyền chân khí hoặc chân dịch đầy ứ trong cơ thể mình đến linh thú, dùng để ôn dưỡng linh thú.

Trong quá trình này, chất lượng chân khí, chân dịch của cậu có thể nâng cao, hơn nữa điều quan trọng hơn là, thể chất cũng có thể nâng cao!

Đây đơn giản là một công cụ hack sánh ngang 'Linh Quỷ'!

"Không hổ là công pháp khiến ngay cả Bạch tiền bối cũng sản sinh hứng thú." Tống Thư Hàng cảm thán.

Đợi Bạch tiền bối xuất quan, cậu có thể sao chép một bản 'Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn' này, giao cho Bạch Tôn Giả.

Đồng thời, cậu lại nghĩ đến một chuyện, trong nhà cậu còn có hai con linh thú, chính là hải mã linh thú có huyết mạch Giao Long mà Tinh Chủng Mã đưa đến để tạ lỗi.

Nhớ lúc đó, vì chuyện tặng hai con hải mã, con Tinh Chủng Mã đen đó lại bị Diệt Phượng công tử đánh một trận đau điếng, suýt nữa thì ngất xỉu.

Có lẽ cậu có thể dùng hai con hải mã này, thử hiệu quả của ‘Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn’ này!

Xem xem có thần kỳ như sách giới thiệu hay không?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trong phòng truyền đến giọng của A Thập Lục: “Thư Hàng, tôi thử xong hết rồi, cậu có thể vào.” Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, vậy mà mới chỉ qua hơn bảy phút.

Nhanh thật!

Thường thì phụ nữ thử quần áo là một việc rất tốn thời gian, rất rắc rối... không ngờ tốc độ của A Thập Lục lại nhanh như vậy?

Tống Thư Hàng đẩy cửa phòng, nhìn vào trong.

Chỉ thấy A Thập Lục đã thay một bộ tiên thường kiểu sườn xám ngắn màu đỏ trắng, bộ tiên thường này cứ như được may đo riêng cho A Thập Lục vậy, cực kỳ vừa vặn.

Tiên thường kiểu sườn xám làm nổi bật vòng eo nhỏ nhắn của A Thập Lục.

Hơn nữa, theo tỷ lệ cơ thể mà nói, đôi chân của A Thập Lục cũng rất thon dài.

“Ba mươi sáu cái tán!” (Cách nói khen ngợi đôi chân đẹp, ý là có thể chơi 36 năm, nhưng đây là Thư Hàng dùng cách nói văn vẻ hơn) “Đẹp không?” A Thập Lục ngẩng đầu lên, vén tóc ngắn ra sau tai, đôi mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Oa!

Tuyệt vời!” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên: “Những bộ quần áo khác cũng vừa vặn sao?” “Ừm, đều cùng một kích cỡ, đều vừa vặn với tôi.” A Thập Lục nói, nàng suýt nữa thì đã lầm tưởng những bộ quần áo này đều được may đo riêng cho nàng.

“Vậy thì tốt quá rồi, vậy thì những bộ tiên thường cùng kích cỡ này, đều tặng A Thập Lục cậu nhé.” Tống Thư Hàng cảm thấy chỉ cần có thể tặng được những bộ tiên thường này đi là tốt rồi.

“Vậy tôi sẽ không khách khí nhận lấy nhé?” A Thập Lục cười nói.

Thực ra, mấy bộ quần áo khác phong cách hơi hướng dễ thương, không hợp lắm với nàng.

“Không cần khách khí!” Tống Thư Hàng cười nói: “Cậu chịu nhận, cũng đã giải quyết được một vấn đề khó khăn của tôi.” Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu: “Vậy những bộ quần áo khác thì sao?

Cậu định xử lý thế nào?” “Còn vài kích cỡ khác, ừm... một kích cỡ lớn hơn một chút, tôi cảm thấy có lẽ sẽ khá hợp với Vũ Nhu Tử.

Hơn nữa, thực ra tôi cũng nợ cô ấy vài ân tình, đến lúc đó tặng cô ấy thử xem, cũng không biết cô ấy có thích không.” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Nhưng mà, cha của Vũ Nhu Tử là Linh Vũ Điệp Tôn Giả, Linh Vũ Điệp Tôn Giả thân là một vị Tôn Giả lão làng, gia sản vô cùng phong phú.

Vũ Nhu Tử có lẽ không thiếu mấy bộ tiên thường này?

Hơn nữa, nếu tặng tiên thường cho Vũ Nhu Tử, có gây hiểu lầm cho Linh Vũ Điệp Tôn Giả không?

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Linh Vũ Điệp Tôn Giả được gọi là vị tiền bối ‘châm châm kế giác’.

Tuy nhiên, Linh Vũ Điệp Tôn Giả mà Tống Thư Hàng tiếp xúc, là một vị tiền bối rất hòa nhã, đối với hậu bối cũng rất tốt.

Thế nên, chắc là không có vấn đề gì chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tống Thư Hàng lại không biết... lúc trước cậu mua cho Vũ Nhu Tử một đôi dép sandal, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã khó chịu cứng người.

Nếu cậu tặng Vũ Nhu Tử vài bộ tiên thường, nếu Vũ Nhu Tử thay đổi mặc mỗi ngày, Tôn Giả có lẽ sẽ bỏ nhà ra đi mất.

“Ừm, bên dưới còn vài kích cỡ lớn hơn một chút, tôi đang nghĩ... có lẽ vài vị tiên tử trong nhóm mới có thể hợp.

Đến lúc đó xem xem, có thể chuyển tặng cho mấy vị tiên tử đó không.” Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “...” “Không ổn sao?” Tống Thư Hàng nhìn vẻ mặt ‘cạn lời’ của Tô Thị A Thập Lục, cẩn thận hỏi.

Quả nhiên, đi khắp nơi tặng quần áo cho các tiên tử, có vẻ hơi không phù hợp.

Nhưng mà, nếu không tặng đi, chẳng lẽ cứ để trong thùng đóng bụi sao?

Cậu tự mình lại không mặc!

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút, nói: “Dù sao, cậu cũng định tặng hết lô tiên thường này cho người khác đúng không?” “Ừm, dù sao tôi giữ cũng chẳng dùng làm gì...

Hơn nữa, dù muốn đổi thành linh thạch cũng không dễ đổi.

Thế nên, chi bằng tặng hết cho người khác thì tốt hơn.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy thì, đưa hết cho tôi đi!” Tô Thị A Thập Lục nói.

"Hả?" Tống Thư Hàng ngẩn ra: "Nhưng mà kích cỡ quần áo..." "Tôi sẽ lớn lên mà." Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu lên, tự tin đầy mình nói.

Tống Thư Hàng: "..." Về vấn đề này, cậu có nên tin A Thập Lục không?

"Khụ, hơn nữa, mấy kích cỡ lớn nhất kia, tôi cũng có thể mang về Tô Thị tộc địa, tặng cho mấy vị tỷ tỷ." Tô Thị A Thập Lục bổ sung.

Thôi được rồi, mấy kích cỡ lớn nhất kia, A Thập Lục tự cảm thấy, thật sự cả đời này cũng không thể cao đến mức đó.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu nói: "Vậy thì tốt quá rồi!" Dù sao cũng phải tặng cho người khác, tặng cho một mình A Thập Lục cũng tốt, lập tức giải quyết được một nỗi phiền muộn của cậu.

Khóe miệng Tô Thị A Thập Lục cong lên: "Những bộ tiên thường này giá trị không thấp...

Tôi đã nhận hết, vậy tôi cũng tặng cậu một chút đồ làm quà đáp lễ." "Không cần đâu, thật sự không cần đâu.

Tôi bây giờ cũng không thiếu thứ gì." Tống Thư Hàng trả lời.

"Cậu có pháp môn thu liễm khí tức không?" A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu có một pháp môn tương tự, một tiểu pháp môn ngụy trang khí tức cuối cùng của [Hải Đảm Chiến Sĩ Nghĩa Vụ Giáo Dục].

Nhưng cái đó phải phối hợp với Biến Huyễn Hung Châm của Vũ Nhu Tử, mà Hung Châm thì phải trả lại Vũ Nhu Tử, hơn nữa hiệu quả cũng không tốt lắm.

"Hơn nữa, cậu đã là Tam phẩm cảnh giới rồi, đã có thể học tập các pháp thuật cấp cao hơn.

Cậu đã là song thuộc tính Lôi, Hỏa, vậy thì các pháp thuật cơ bản như Dẫn Lôi Thuật, Hư Không Hoán Hỏa Pháp, cậu đều có thể học tập.

Đáng tiếc cậu không có thuộc tính Phong, nếu không thì 'Khinh Thân Pháp' và vài pháp thuật tương tự, sẽ đặc biệt hiệu quả trong chiến đấu." A Thập Lục lại nói.

Nghe thấy Dẫn Lôi Thuật, Hư Không Hoán Hỏa Pháp, đôi mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên.

Thật đấy, cậu thực sự rất thiếu pháp thuật.

Ngày trước một cái 'Chưởng Tâm Lôi' cũng đã khiến cậu kích động đến mức một đêm không ngủ được rồi.

A Thập Lục lại hỏi: "Còn nữa, công pháp Tam phẩm cảnh giới của cậu đã có manh mối chưa?" "Cái này có rồi, bên chỗ Bạch Tôn Giả có công pháp hậu tục của tôi, chỉ đợi ngài ấy từ di tích xuất hiện, tôi là có thể tiếp tục tu luyện." Tống Thư Hàng đáp.

Ban đầu Bạch Tôn Giả cũng không ngờ tốc độ thăng cấp của Tống Thư Hàng lại điên cuồng như vậy, không để lại công pháp tầng thứ ba của 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công'.

Chương 693

Ngoài ra, sau khi tu luyện đến Tam phẩm cảnh giới, cậu có thể học thêm một môn ‘thân pháp’ từ Bạch Tôn Giả.

Ban đầu Bạch Tôn Giả đã biểu diễn cho cậu xem mấy loại thân pháp, mỗi loại Tống Thư Hàng đều rất thích.

Đợi mình học thêm được vài công pháp nữa... có cơ hội sẽ đi tìm Diệt Phượng tiền bối!

Tìm được Diệt Phượng tiền bối rồi, có thể thử xem có mượn CPU của hắn dùng được nữa không...

Ừm, đồng thời chúc Diệt Phượng tiền bối cảnh giới càng thăng càng cao, thăng cấp thuận lợi.

Như vậy, trong tương lai đợi cậu thăng lên Tứ phẩm, Ngũ phẩm, đều có thể tìm hắn mượn CPU.

Khụ... nghĩ xa quá rồi.

Hơn nữa, bây giờ muốn mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối cũng không dễ.

Phải nghĩ cách làm hắn động lòng mới được!

Vừa nghĩ vừa nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên cười ngây ngô.

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh suýt nữa thì tưởng Thư Hàng phát bệnh rồi. ****************** Nửa tiếng sau.

Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, A Thập Lục ngồi trong phòng khách của biệt thự, đợi Tam Nhật sư huynh đến.

Ba người bạn thân của cậu, và bạn gái của Cao Mỗ Mỗ đều đã được đưa về phòng.

Tuy nhiên, Cao Mỗ Mỗ lại không được đưa về giường, hắn bị Ngư Kiều Kiều sai người đưa đến bên cạnh bàn máy tính.

Kiều Kiều muốn thử xem, lỡ đâu nửa đêm Cao Mỗ Mỗ tỉnh dậy, đột nhiên nhìn thấy máy tính, có bùng nổ cảm hứng hay không, sau đó lại viết mấy vạn chữ? ... ...

Oong oong oong ~~ Lúc này, bên ngoài biệt thự truyền đến một trận tiếng kiếm reo.

“Tam Nhật sư huynh đến rồi sao?” Tống Thư Hàng vội vàng nhìn ra ngoài.

Sau đó, cậu nhìn thấy một lão đạo râu tóc bạc phơ mặt trẻ thơ, từ không trung hạ xuống.

Đó chính là Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

“Ồ?

Mấy vị tiểu hữu đều ở đây sao?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng sau khi truyền mười năm công lực tinh thuần cho Thông Nương, tạm thời không cần lo lắng về Thiên kiếp, cả người trạng thái đặc biệt tốt.

Lúc này trong tay hắn đang xách hai vò rượu, vừa bước vào cửa, liền bay ra mùi hương say lòng người.

“Vừa hay, tối nay chúng ta làm một trận say khướt thế nào?

Mấy ngày trước lão đạo toàn ăn uống ké, thật ngại quá.

Thế nên, hôm nay lão đạo từ chỗ Biệt Tuyết tiên cơ kiếm được chút rượu ngon, để chúng ta uống đến sáng nhé!” Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười nói.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lần này đến... thực ra là vì Thông Nương.

Hắn cảm thấy Thông Nương con yêu nhỏ này, có lẽ thực sự là một viên vàng bị che giấu.

Hắn muốn thu Thông Nương làm đệ tử.

Mặc dù Thông Nương đã trở thành ‘đệ tử ký danh’ của một đạo hữu khác của tiểu hữu Tống Thư Hàng, nhưng vì chưa chính thức bái sư, vậy thì hắn vẫn có cơ hội lôi kéo mà.

Đây chính là một thiên tài trong mười mấy phút đã học được một bộ công pháp Nhị phẩm tinh diệu đấy.

Bỏ lỡ rồi, có lẽ cả đời cũng không tìm được người thứ hai.

Thế nên sau khi suy nghĩ cả một đêm, Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn quyết định mặt dày đến tận cửa.

“Đạo trưởng...

ông đến hơi muộn rồi, tôi vừa mới uống xong một trận.” Ngư Kiều Kiều nồng nặc mùi rượu, thực ra cô ấy ngửi thấy mùi hương say lòng người từ vò rượu trong tay Thiên Nhai Tử đạo trưởng xong, lại muốn uống thêm một trận nữa.

Nhưng tối còn có việc mà.

“Không sao, chúng ta có thể uống thêm một trận nữa mà.

Cô nương Kiều Kiều vẫn còn tỉnh táo, tiểu hữu Tống cũng có thể uống mà.

Cô nương nhỏ bên cạnh có muốn uống một chút không, ồ không không không, chưa thành niên thì vẫn nên uống ít rượu thì hơn.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng ha ha cười nói.

Đạo trưởng đương nhiên có thể nhìn ra Tô Thị A Thập Lục không phải thiếu nữ chưa thành niên.

Hắn chỉ thấy vẻ mặt lạnh lùng của A Thập Lục, thế là muốn trêu chọc cô nhóc này một chút.

Con người ta một khi đã lớn tuổi, khi nhìn thấy trẻ con, sẽ bị kích hoạt ‘tâm của ông nội’, thích trêu chọc trẻ con, hưởng thụ niềm vui gia đình.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lúc này đại khái chính là trạng thái đó.

“Chưa thành niên?” Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Thiên Nhai Tử đạo trưởng, tay phải chụm lại thành đao, vẻ mặt rục rịch muốn động thủ.

Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Cái đó, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, xin lỗi, chúng tôi buổi tối còn có việc.

Hay là, mấy ngày nữa chúng ta uống nhé?” Đang nói chuyện, bên ngoài lại truyền đến một trận tiếng kiếm reo oong oong oong.

Trong không trung có một bóng người ngự kiếm mà đến, lần này là Tam Nhật sư huynh.

Sư huynh người chưa đến, tiếng đã đến: “Tiểu hữu Tống, chuẩn bị xong chưa?

Nếu chuẩn bị xong rồi thì chúng ta lập tức đi.” “Ừm, chuẩn bị xong rồi, sư huynh.

Tôi dẫn hai người, Ngư Kiều Kiều và A Thập Lục, được không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không vấn đề, lên đây đi, tôi sẽ đưa các cậu đến Kim Cương Động Phủ với tốc độ nhanh nhất...

Thời gian giếng cổ ‘trong động phủ’ phun trào không biết khi nào sẽ kết thúc, chúng ta càng nhanh càng tốt.” Tam Nhật sư huynh cười tiêu sái.

Tống Thư Hàng kéo Tô Thị A Thập Lục, chắp tay với Thiên Nhai Tử đạo trưởng: “Vậy thì đạo trưởng, chúng tôi xin cáo từ trước ạ.”

“Kim Cương Động Phủ?

Thì ra các cậu muốn đến di phủ Kim Cương Tông của Thông Huyền đại sư à.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng ha ha cười: “Vậy thì, lão đạo cũng sẽ đi cùng các cậu một chuyến.” Nói rồi, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đặt vò rượu xuống, lấy ra một Kim Cương Lệnh, đắc ý vẫy vẫy.

Tiếp đó đạo trưởng lại tế ra một pháp bảo phi hành hình đám mây: “Các cậu đều lên đây đi, tôi sẽ đưa tất cả các cậu qua đó, so với việc các cậu tự mình ngự kiếm phi hành thì nhanh hơn nhiều.” Lúc này, Tam Nhật sư huynh hạ xuống, nhìn rõ dáng vẻ của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, lập tức thất thanh nói: “Truyền Công Cuồng Ma!” Thiên Nhai Tử đạo trưởng: “...” Tô Thị A Thập Lục nghe thấy tiếng kêu của Tam Nhật sư huynh, lập tức phản ứng lại: “Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử lão đạo?

Thảo nào cảm thấy đạo hiệu này quen tai như vậy, Thư Hàng chúng ta đi nhanh!

A Thất đã nói, nếu gặp Thiên Nhai Tử, thì chạy càng xa càng tốt, tuyệt đối đừng để hắn tóm được.

Nếu không sẽ xảy ra chuyện rất khủng khiếp.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng: “...” Đạo trưởng chỉ cảm thấy tim mình thật mệt mỏi, cả thế giới trong chớp mắt đều mất đi tình yêu rồi.

“Khụ khụ.” Tống Thư Hàng vội vàng giải thích: “Yên tâm đi, Thiên Nhai Tử đạo trưởng trong thời gian ngắn sẽ không truyền công nữa đâu.

Hôm trước ngài ấy đã truyền mười năm công lực cho một cây hành yêu rồi.” A Thập Lục, Tam Nhật sư huynh nghe vậy, hơi thả lỏng một chút, nhưng vẫn rất cảnh giác nhìn Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng tim đau quá. ****************** Cuối cùng, cả đoàn người vẫn ngồi trên pháp bảo phi hành của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, đi đến Kim Cương Động Phủ.

Đạo trưởng Ngũ phẩm Linh Hoàng cảnh giới thúc đẩy pháp bảo phi hành, nhanh hơn rất nhiều so với Tam Nhật sư huynh ngự kiếm phi hành.

Bây giờ thời gian chính là linh thạch.

Rất nhanh, cả đoàn người đã đến Kim Cương Động Phủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng thu lại pháp khí phi hành.

Vừa đến gần Kim Cương Động Phủ, mọi người đã có thể cảm nhận được một loại sức mạnh không thể diễn tả được đang tràn ngập xung quanh.

Đó không phải là chân khí hay linh lực của tu sĩ, nếu nhất định phải phân loại, thì nên hơi giống sức mạnh tinh thần... hoặc nói là, sức mạnh linh hồn?

Trong ảnh hưởng của loại sức mạnh tương tự linh hồn này, Tống Thư Hàng và vài người cảm thấy trước mắt xuất hiện rất nhiều hình ảnh hư ảo.

Những hình ảnh này, hiển thị muôn vàn sắc thái của cuộc đời.

Đây là những dục vọng, khao khát sâu thẳm nhất trong lòng các tu sĩ sau khi tiến vào Kim Cương Động Phủ, tiếp nhận thử thách của giếng cổ ‘Luyện Tâm’, chúng được sức mạnh của giếng cổ khi phun trào cụ thể hóa thành những hình ảnh kỳ lạ.

Tam Nhật sư huynh dẫn Tống Thư Hàng và vài người vào động phủ.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lấy ra Kim Cương Lệnh của mình, nộp phí vào động phủ.

Tống Thư Hàng thì nộp linh thạch của ba người, cùng Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều cùng tiến vào động phủ. ... ...

Lúc này, trong động phủ có rất nhiều đệ tử, phần lớn đều là đệ tử Thiên Nhai Vân Du Tự và đệ tử tục gia.

Ở giữa động phủ, là một giếng cổ, nước giếng trong giếng cổ, thỉnh thoảng sẽ như suối phun, phun trào lên trên.

Bên cạnh ngồi một vòng các tu sĩ, thông qua sức mạnh của giếng cổ để rèn luyện tâm cảnh.

Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục chưa từng tu luyện ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’, tự nhiên cũng không cần đi lĩnh ngộ ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’ kia.

Sau khi họ vào động phủ, dưới sự chỉ dẫn của Tam Nhật đại sư, tìm một vị trí bên cạnh giếng cổ ngồi xuống, đợi giếng cổ bình tĩnh lại, liền nhìn vào mặt nước giếng, tiến vào trạng thái ‘Luyện Tâm’.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng véo cằm suy tư một lát, cũng tiến vào trạng thái ‘Luyện Tâm’.

Hắn là khách quen của Kim Cương Động Phủ.

Bởi vì thường xuyên tránh né Thiên kiếp, nên hắn thường đến đây mượn giếng cổ để luyện tâm, giữ cho tâm cảnh của mình bình thường.

Giếng cổ luyện tâm này, đối với Tô Thị A Thập Lục có hiệu quả tốt nhất.

Sau khi luyện tâm, có thể giúp nàng khi Độ kiếp lần sau, tâm cảnh sẽ bình hòa hơn, không bị ảnh hưởng bởi thất bại Thiên kiếp lần trước.

Tống Thư Hàng đầu tiên đi một vòng trong động phủ, cậu xem qua một lần những lĩnh ngộ về ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’ mà cao nhân Kim Cương Tông để lại trong động phủ, điều này giúp cậu thu hoạch không ít.

Chương 694

Một lát sau, cậu lại đối diện với bức bích họa ẩn chứa ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’, bắt đầu lĩnh ngộ.

Lâu sau, Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng.

Cậu cảm thấy mình rất phù hợp với ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’, ban đầu tu luyện quyền pháp này cũng rất nhanh nắm bắt.

Chỉ là từ những thứ ‘bích họa’ hay đại loại như vậy để lĩnh ngộ ra công pháp, dường như không phải sở trường của cậu.

Bất kể là ‘Thần Bí Kiếm Quyết’ của Sở gia hay bích họa ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’ này.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, những thứ này đều quá trừu tượng.

Cậu khẽ vuốt ve ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’ trong lòng, chỉ hy vọng dựa vào năng lực của ‘Ngộ Đạo Thạch’, có thể giúp cậu có chút thu hoạch nào đó.

Hiện tại... tạm gác việc lĩnh ngộ lại.

Tống Thư Hàng quay người đi đến giếng cổ ‘Luyện Tâm’ kia trước.

Cậu muốn xem xem giếng cổ trạng thái ‘suối phun’ này, có gì huyền diệu.

Cậu từng bước tiếp cận giếng cổ, tiến vào phạm vi ‘Luyện Tâm’.

Sức mạnh thần bí của giếng cổ tác dụng lên người Thư Hàng, ngay lập tức kích phát dã vọng và tà niệm sâu thẳm nhất trong lòng mọi người.

Tống Thư Hàng không chống cự, mặc cho sức mạnh của giếng cổ phát huy tác dụng.

Trên đời này không có người hoàn hảo, ngay cả thánh nhân, trong lòng cũng sẽ có dục vọng thuộc về mình, điều này rất bình thường, nếu con người không có dục vọng hoặc nói là những thứ để theo đuổi, thì có gì khác biệt so với cá ướp muối chứ?

Theo giới thiệu của Tam Nhật sư huynh, khi giếng cổ phun trào tạm thời kết thúc, ánh mắt Thư Hàng nhìn về mặt giếng đã bình lặng.

Ở đó, phản chiếu hình bóng Tống Thư Hàng. [Mình muốn những gì?] Tống Thư Hàng trong lòng cũng đang nghĩ vấn đề này.

Trước khi vào Cửu Châu Nhất Hào Quần, những thứ Tống Thư Hàng muốn, đều không thoát khỏi giới hạn của thế tục.

Nhưng sau khi bước chân vào con đường tu hành, cậu muốn những gì?

Ở đây, trong giếng cổ xuất hiện một gợn sóng...

Tống Thư Hàng đã nhìn thấy!

Cậu nhìn thấy mình trong dáng vẻ một Nho sinh, tuấn mỹ phi phàm, bên cạnh lơ lửng từng cuốn kinh thư, trên kinh thư có tiếng thánh nhân đang ngân nga.

Ha ha ha, đây mới là phong cách mà mình muốn chứ.

Và trước mặt mình trong dáng vẻ Nho sinh, là một tồn tại hội tụ tất cả sự tà vật, ô uế.

Đây dường như, là một trận đại chiến?

Mình và giấc mơ, chẳng lẽ là trở thành bạn đồng hành của chính nghĩa, trảm yêu trừ ma sao?

Không đúng, đợi đã, mình trong dáng vẻ Nho sinh này có chút kỳ lạ! ... ...

Mặc dù trông giống hệt mình, nhưng Tống Thư Hàng nhìn kỹ thì có thể phát hiện Nho sinh này không phải là mình, mà hẳn là một phần của mình – Linh Quỷ của cậu... bị vị đại năng không rõ danh tính kia cưỡng chế mượn đi.

Kỳ lạ thật, giếng cổ này không phải có thể thấy dã tâm hoặc dục vọng thầm kín nhất trong lòng mình sao?

Tại sao, mình lại nhìn thấy Linh Quỷ của mình?

Chẳng lẽ dã tâm không ai biết trong lòng mình, là để Linh Quỷ của mình trở thành một tu sĩ Nho gia mạnh mẽ, còn mình thì sao?

Bản thân mình ở đâu?

Bản thân mình chẳng lẽ đang ăn bám chờ chết, sau đó để Linh Quỷ thay thế mình ra ngoài làm bạn đồng hành của chính nghĩa, cuối cùng mình danh lợi song toàn?

Cảm giác tổng thể... mình không phải là người như vậy mà?

Hoặc là, đây không phải dã tâm và dục vọng sâu thẳm trong lòng mình, mà là chuyện thật sự đang xảy ra?

Nếu là chuyện thật sự đang xảy ra, thì mối liên hệ giữa mình và Linh Quỷ đã bị cắt đứt rồi, sao lại có thể nhìn thấy những hình ảnh như vậy?

Là thông qua sức mạnh của ‘giếng cổ’ này, lại lần nữa thiết lập được liên hệ với Linh Quỷ sao?

Nhưng mà, góc độ thị giác của hình ảnh, cũng không phải góc độ của ‘Linh Quỷ’, đây hoàn toàn là góc độ của người ngoài cuộc mà. ... ...

Ngay khi Thư Hàng đang suy nghĩ, trong hình ảnh của giếng cổ, cuộc chiến giữa Linh Quỷ dáng Nho sinh và tà ma kia đã bắt đầu.

Hẳn là một trận chiến rất kinh khủng.

Nhưng nói thật, Tống Thư Hàng xem mà không hiểu gì cả.

Cậu chỉ có thể thấy, Linh Quỷ trạng Nho sinh và con tà ma hội tụ ô uế đứng đối diện, nhìn chằm chằm vào đối phương, giữa hai bên không ngừng có những điểm sáng nhấp nháy.

Những điểm sáng đó, dường như là dấu vết của cuộc giao chiến giữa hai bên.

Nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhìn thấy hai người này giao đấu như thế nào.

Tuy nhiên, gần hai bên, lại có một lượng lớn tà ma không ngừng chết đi.

Những con tà ma chết đi này hình dạng khác nhau, trong đó có một loại hình người, mọc đầy râu ria, mặc quần áo màu hồng đào, còn dùng đai lưng màu đỏ thẫm buộc quanh thân...

Nhìn thấy bóng dáng này, Tống Thư Hàng đột nhiên lẩm bẩm: “Đệ tử Cửu U?” Mặc dù trong đầu cậu hoàn toàn không có ký ức về hình dạng của những đệ tử Cửu U này, nhưng luôn cảm thấy đã từng thấy những tên này ở đâu đó.

Là ký ức đã mất đi sao?

Ký ức đã mất đi thì mình có phải đã từng nhìn thấy con tà ma này trên hòn đảo thần bí không? ... ...

Cứ như vậy, giữa con tà ma vô cùng ô uế và Linh Quỷ dáng Nho sinh, không ngừng giao phong theo một cách mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể hiểu được.

Cũng không biết hai bên rốt cuộc đã duy trì bao lâu thời gian, đột nhiên, con tà ma vô cùng ô uế đó phát ra tiếng cười nanh ác.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy toàn bộ ‘Cửu U’ đều hóa thành chất lỏng đen dính nhớp, đổ vào trong cơ thể con tà ma ô uế đó, khí thế của tà ma không ngừng tăng vọt!

Ngược lại, bên cạnh Linh Quỷ dáng Nho sinh, từng cuốn sách ngân nga ‘tiếng thánh nhân’ bắt đầu cháy rụi.

Chẳng bao lâu, tất cả kinh thư bên cạnh hắn, đều cháy thành tro bụi.

Tim Tống Thư Hàng thắt lại, một cảm giác không lành dâng lên trong lòng.

Linh Quỷ dáng Nho sinh, khẽ thở dài: “Xem ra, vẫn là đến lúc kết thúc rồi.” Vừa nói, trên người Linh Quỷ dáng Nho sinh có một bóng người chui ra, chính là ‘Lưu Ly Thư Sinh’ vị đã cưỡng chế mượn đi cơ thể Linh Quỷ.

Lúc này, sát ý và sự điên cuồng trong mắt hắn đã nhạt đi rất nhiều, trên mặt càng nhiều hơn là sự không cam lòng.

Nếu không phải năng lượng trong cơ thể không đủ, giả sử có thể cho hắn thêm một chút thời gian, hắn ít nhất cũng có thể phong ấn, trấn áp con tà ma trước mắt này.

Đáng tiếc, trên đời này không có nhiều ‘giả sử’ đến vậy.

Lưu Ly Thư Sinh tiến lên một bước, bên cạnh ngưng tụ ra một cuốn sách khổng lồ.

Cuốn sách này bao bọc cơ thể hắn, tiếng thánh nhân vang vọng, đồng thời hóa giải tà khí xung quanh, đánh về phía con tà ma vô cùng ô uế kia.

Và Linh Quỷ của Tống Thư Hàng, cũng bị sức mạnh của Thư

Sinh bao bọc, một cánh cửa không gian xuất hiện bên cạnh Linh Quỷ. [Quay về đi, quay về bên cạnh chủ nhân của ngươi đi.] Giọng nói của Lưu Ly Thư Sinh vang lên bên tai Linh Quỷ của Thư Hàng.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình hơi chấn động.

Cậu đã khôi phục lại liên hệ giữa mình và Linh Quỷ.

Quả nhiên, những hình ảnh nhìn thấy từ 'giếng cổ' này, không phải là dã vọng sâu thẳm trong lòng gì cả.

Mà là cảnh tượng Lưu Ly Thư Sinh, người đã cưỡng chiếm cơ thể cậu, tiến vào Cửu U và đại chiến với người khác.

Trận đại chiến này đã đến phút cuối cùng, thế nên, Lưu Ly Thư Sinh muốn đưa Linh Quỷ của Tống Thư Hàng trở về.

Khoảnh khắc liên hệ với Linh Quỷ được kết nối, Thư Hàng cảm ứng được trạng thái lúc này của Linh Quỷ.

Đau đau đau!

Trên lưng Linh Quỷ, có hai vết thương cực sâu, loại đau đớn đó, không thể dùng lời nào để hình dung.

Sắc mặt Tống Thư Hàng tái nhợt vì đau.

Không chỉ vậy, Linh Quỷ lúc này cứ như đang chìm trong vũng bùn vô cùng ô uế, cả người khó chịu.

Nếu không phải tia sức mạnh cuối cùng của Lưu Ly Thư Sinh bảo vệ, Linh Quỷ đã sớm bị vũng bùn vô cùng ô uế đó làm ô nhiễm, đọa lạc thành một thành viên trong đám tà ma rồi!

Tống Thư Hàng đau đến nỗi thở hổn hển.

Lúc này, khe nứt không gian mở rộng ra, kéo cơ thể Linh Quỷ vào trong. [Xin lỗi, ban đầu đã mượn Linh Quỷ của ngươi lâu như vậy, muốn khi trả lại Linh Quỷ, cho ngươi một sự báo thù vừa ý.

Nhưng bây giờ, tất cả mọi thứ trên người ta đều hóa thành tro bụi, thật sự không còn gì để cho ngươi làm báo thù.

Ta có lẽ phải thất hứa rồi.] Giọng nói của Lưu Ly Thư Sinh, thông qua Linh Quỷ, trực tiếp truyền đến bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài, chuyện báo thù, cậu đã nhận được từ lâu rồi.

Năng lượng truyền về từ Lưu Ly Thư Sinh, một hơi đã giúp cậu từ Nhị phẩm cảnh giới đột phá đến Tam phẩm cảnh giới.

Phần báo thù này, đủ để chi trả cái giá của việc mượn Linh Quỷ rồi.

Chương 695

Dường như có thể cảm ứng được suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng, vị Lưu Ly Thư Sinh kia quay đầu lại, khẽ cười: [A, vậy thì... ta cũng an tâm rồi.] Nói rồi, cánh cửa không gian bao bọc hoàn toàn Linh Quỷ, truyền tống không gian bắt đầu...

Và lúc này, thời gian yên bình vừa đúng lúc qua rạng sáng, bước sang ngày hôm sau.

Ngày 10 tháng 8, thứ Bảy, đạo hiệu: Tầm Đạo Thư Sinh.

Linh Quỷ tiến vào không gian truyền tống, nhưng Thư Hàng vẫn có thể nhìn thấy hình ảnh Lưu Ly Thư Sinh và tà ma giao chiến. ... ...

“Hoong hoong hoong hoong hoong.” Ngay lúc này, con tà ma Cửu U ô uế đó điên cuồng gào thét.

Trong chớp mắt, chất lỏng đen dính nhớp từ Cửu U truyền đến, như biển lớn vô tận, điên cuồng đổ vào trong cơ thể con tà ma này.

Toàn bộ ‘Cửu U Giới’ đều đang đóng vai trò hậu thuẫn cho con ‘tà ma’ này, dưới sự gia trì của sức mạnh khổng lồ này, trong khoảnh khắc, tà ma đã đột phá giới hạn cảnh giới ban đầu, đạt đến cảnh giới cao hơn!

Loại sức mạnh gia trì này có giới hạn thời gian, chỉ có thể duy trì vài hơi thở.

Nhưng đối với tà ma mà nói, đã đủ rồi.

Trên cơ thể tà ma ô uế, có hàng ngàn vuốt ma thò ra, điên cuồng đánh về phía ‘cuốn sách’ mà Lưu Ly Thư Sinh ngưng tụ ra.

Chỉ một đòn, đã phá hủy hoàn toàn cuốn sách đó.

Đồng thời, hàng ngàn vuốt ma quấn lấy nhau, trong hàng ngàn vuốt ma đó, ngưng tụ ra một pháp thuật giống như mặt trời đen khổng lồ.

Lưu Ly Thư Sinh khoanh tay đứng đó, hắn không phòng ngự, trực diện đối mặt với mặt trời đen khổng lồ kia.

Trên thực tế, hắn bây giờ đã không còn một chút sức kháng cự nào, sức mạnh còn lại, chỉ đủ để duy trì cơ thể hắn không tiêu tan mà thôi.

Hắn không sợ chết... bởi vì hắn từ rất rất lâu trước đây, đã là một người chết rồi.

Oanh ~~ Mặt trời đen khổng lồ giáng xuống, lập tức nuốt chửng thân hình Lưu Ly Thư Sinh, cơ thể Thư Sinh hóa thành hạt bụi, tiêu tan trong Cửu U.

Ở trung tâm cơ thể hắn, lộ ra một cây bút màu lưu ly.

Đây là pháp khí ký sinh của Lưu Ly Thư Sinh, pháp khí cấp bậc Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Nhưng dưới uy lực khủng khiếp của mặt trời đen khổng lồ kia, cây bút màu lưu ly trong một hơi thở sau, liền nổ tung thành mảnh vụn.

Những mảnh vỡ bay tán loạn khắp nơi...

Mặt trời đen khổng lồ đó, khủng khiếp vô cùng, sau khi nuốt chửng Lưu Ly Thư Sinh, lại bùng nổ ra.

Uy lực vụ nổ tràn ngập toàn bộ khung cảnh mà Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy!

Thậm chí... vụ nổ của mặt trời đen khổng lồ, bỏ qua giới hạn không gian, năng lượng của mặt trời đen khổng lồ đâm xuyên vào hư

không.

Linh Quỷ của Tống Thư Hàng đang được truyền tống, vậy mà lại bị sức mạnh của mặt trời đen khổng lồ này ảnh hưởng.

“Không ổn!” Tống Thư Hàng kinh hô.

Khoảnh khắc tiếp theo, uy lực vụ nổ của mặt trời đen khổng lồ cuộn lấy Linh Quỷ của Thư Hàng.

Linh Quỷ cứ như bị nhét vào máy xay, điên cuồng xay nát, bị nhào thành một cục bột.

Tiếp đó, lại như có một loại sức mạnh cường đại, đang kéo xé Linh Quỷ của cậu, muốn kéo xé nó thành sợi mì!

Trong suốt quá trình đó, kèm theo sự đau đớn kịch liệt.

Loại đau đớn kịch liệt này, thông qua cảm quan cộng hưởng, đồng bộ đến bản thể Tống Thư Hàng, đau đến nỗi cậu toát mồ hôi lạnh.

Linh Quỷ đã thăng cấp thành phẩm chất thượng giai, sở hữu trí tuệ không kém gì con người.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó kiên quyết cắt đứt liên hệ cảm quan giữa mình và bản thể, để bản thể thoát khỏi loại đau đớn kịch liệt này.

Liên hệ cảm quan bị cắt đứt, Tống Thư Hàng thở dốc trong đau khổ.

Hợp đồng giữa cậu và Linh Quỷ vẫn còn, cậu có thể cảm ứng được trạng thái hiện tại của Linh Quỷ.

Một loại sức mạnh cường đại, đang kéo Linh Quỷ, muốn kéo nó xuống vực sâu không đáy.

Nhưng Linh Quỷ lúc này không hề có sức phản kháng.

“Phải làm sao đây?” Tống Thư Hàng nắm chặt nắm đấm. ... ...

Oanh oanh oanh oanh ~~ Sức mạnh của mặt trời đen khổng lồ, vẫn đang làm chấn động không gian.

Trong quá trình bùng nổ, có một mảnh vỡ hình lưu ly, bị khí tức trên người Linh Quỷ hấp dẫn, rơi xuống người Linh Quỷ.

Oong ~ Mảnh vỡ hình lưu ly đó tiếp xúc với Linh Quỷ, trong thời gian ngắn lại hiện ra khí tức của Lưu Ly Thư Sinh.

Sức mạnh còn sót lại của Lưu Ly Thư Sinh phát ra một tiếng cười khổ.

Một lát sau, giọng nói của hắn vang lên bên tai Linh Quỷ. [Xin lỗi, tiểu hữu, Linh Quỷ của ngươi ta có lẽ không thể thuận lợi đưa nó trở về bên cạnh ngươi.] [Không ngờ, ta lại phải thất hứa một lần nữa.] [Núi Vạn Thư bị đảo ngược, Thánh Tích Trì...] Lưu Ly Thư Sinh dường như muốn tiết lộ thông tin gì đó cho Thư Hàng, nhưng lời hắn còn chưa nói hết, bên cạnh Linh Quỷ không ngừng vang lên tiếng nổ.

Oanh! !

Sức mạnh vụ nổ, cuối cùng đã vặn vẹo thành một loại sức mạnh vượt qua ‘không gian’.

Dòng sức mạnh đó cuộn lấy Linh Quỷ, như cuộn mì, cuộn Linh Quỷ kéo dài rồi lại cuộn thành một cục, nó kéo xé Linh Quỷ rơi xuống vực sâu...

“Không!” Tống Thư Hàng trong lòng kêu gọi.

Nhưng sức mạnh đáng sợ kia vẫn nắm lấy Linh Quỷ của cậu, biến mất không thấy tăm hơi. ... ...

Oanh ~~ Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân như đang trong trạng thái bùng nổ, cơ thể mềm nhũn ngã xuống đất...

Trong cơ thể Tống Thư Hàng, một luồng sức mạnh bị kéo ra, cuối cùng biến mất.

Đó là sức mạnh thuộc về Linh Quỷ, theo Linh Quỷ bị kéo vào vực sâu không đáy, luồng sức mạnh này cũng tiêu tán khỏi cơ thể Thư Hàng.

Bị ảnh hưởng, Thư Hàng cảm thấy Chân Dịch trong cơ thể hỗn loạn, cả người như bị rút cạn, cảm giác nặng nề suy yếu ập đến.

Cậu không còn cảm ứng được sự tồn tại của Linh Quỷ nữa.

Linh Quỷ, biến mất rồi ư?

Từ khi bước chân vào tu chân, nó vẫn luôn ở bên cậu, trải qua bao nhiêu khó khăn, vất vả lắm mới từ Linh Quỷ trung cấp thăng lên phẩm chất Linh Quỷ thượng cấp, có được tiềm chất tu luyện thành Quỷ Tiên, trở thành bạn đồng hành có thể ở bên cậu cả đời.

Nhưng vào lúc này, Linh Quỷ lại bị hủy diệt? "Thư Hàng, cậu sao thế?" Giọng Tam Nhật Sư Huynh đầy lo lắng truyền đến.

Ngay sau đó là giọng của Tô Thị A Thập Lục, giọng Ngư Kiều Kiều và cả giọng Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng.

Nhưng Tống Thư Hàng lại yếu đến mức không thể mở mắt ra được.

Linh Quỷ của mình, tiêu tán rồi sao?

Tống Thư Hàng không cam lòng kiểm tra cơ thể mình, từng tấc một dò tìm phần "năng lượng dự trữ" của Linh Quỷ đã hoàn toàn biến mất.

Tình huống này hoàn toàn khác với liên hệ giữa Ly Ly Thư Sinh và Linh Quỷ bình thường.

Lần này, Linh Quỷ dường như thật sự tiêu tán rồi?

Không đúng!

Đột nhiên, Tống Thư Hàng đưa tay sờ ngực, cậu hít sâu, giữ mình bình tĩnh.

Sau đó, lại lần nữa tỉ mỉ cảm ứng.

Cảm ứng được rồi...

Tuy rất suy yếu, thậm chí dường như có chút 'tàn khuyết', nhưng khế ước với linh hồn vẫn còn.

Khế ước không biến mất, vậy nên, Linh Quỷ không chết!

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Linh Quỷ không tiêu tán, nó chỉ bị luồng sức mạnh khủng khiếp kia kéo vào vực sâu không đáy không rõ đó, nên cậu mới không cảm ứng được nó.

Hơn nữa lần này, liên hệ bị cắt đứt còn triệt để hơn cả Ly Ly Thư Sinh, không chỉ liên hệ cảm quan bị cắt đứt, mà ngay cả "năng lượng dự trữ" vốn thuộc về Linh Quỷ trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng biến mất.

Đây cũng là lý do cậu cảm thấy cơ thể mình bị rút cạn.

Nhưng Linh Quỷ vẫn còn, khế ước của nó cũng vẫn còn.

Chỉ cần Linh Quỷ vẫn còn sống, thì cậu vẫn có cơ hội giải cứu nó ra ngoài.

Thở phào nhẹ nhõm xong, Tống Thư Hàng bắt đầu vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, khôi phục cảm giác suy yếu trong cơ thể.

Trong đầu cậu lại đang hồi tưởng, cái 'vực sâu không đáy' đó rốt cuộc là nơi nào?

Luồng sức mạnh kéo Linh Quỷ kia, cho Tống Thư Hàng một cảm giác 'siêu việt không gian'.

Sức mạnh nào có thể vượt trên năng lực không gian?

Cậu bây giờ không còn là tiểu bạch tu chân không biết gì, ít nhất cậu biết, sức mạnh không gian là sức mạnh cấp bậc Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Siêu việt sức mạnh Cửu Phẩm Kiếp Tiên?

Chương 696

Hay nói cách khác, là từ bản chất đã siêu việt thuộc tính không gian này... ví dụ như, thời gian?

Ngay khi Thư Hàng đang suy nghĩ, trong lòng bàn tay cậu, một cánh cửa không gian nhỏ xuất hiện.

Sau đó, một tinh thể 'dạng lưu ly' rơi vào lòng bàn tay cậu.

Giống như lúc trước rơi vào người Linh Quỷ, đây cũng là một mảnh vỡ Pháp Bảo của Kiếp Tiên.

Tiếp đó, một đoạn thông tin từ tinh thể dạng lưu ly truyền vào não Thư Hàng.

Thân pháp 《Thiên Hành Kiện》.

Thiên Hành Kiện, quân tử tự cường không ngừng.

Đây là Thân pháp Nho gia truyền thừa từ mạch 《Quân Tử Vạn Lý Hành》.

Chỉ cần tu luyện Thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 đến đại thành, liền có thể tu luyện tiếp.

Thân pháp Vạn Lý Hành thích hợp cho việc chạy đường dài, đi mấy ngàn dặm đường cũng không thở dốc.

Dùng để né tránh trong phạm vi nhỏ cũng có hiệu quả rất tốt; tu luyện đến cảnh giới đại thành, thân nhẹ như én, lướt trên mặt nước cũng làm được.

Còn 《Thiên Hành Kiện》, lại là một loại công pháp cường hóa thể phách bản thân, và trên cơ sở thể phách cường đại, bùng nổ Thân pháp cực nhanh trong nháy mắt.

Là công pháp 'Luyện Thể + Tốc độ bùng nổ'.

Đây hẳn là sự bồi thường cuối cùng của Ly Ly Thư Sinh cho Tống Thư Hàng, vào khoảnh khắc cuối cùng, tất cả sức mạnh trong Pháp Khí Kiếp Tiên đã được thúc đẩy, mở ra một cánh cửa không gian nhỏ và truyền công pháp ngắn ngủi này cho Thư Hàng.

Sau khi truyền xong, tinh thể dạng lưu ly này quang mang ảm đạm, hóa thành một mảnh thủy tinh trong suốt trông như bình thường.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài một hơi.

Lúc này, bên tai cậu lại truyền đến đủ loại âm thanh. "Em thấy phải cho Thư Hàng uống đan dược bổ sung thể lực." Giọng Ngư Kiều Kiều.

Tô Thị A Thập Lục: "Đan dược bổ sung Chân Khí và Linh Lực cũng tiện thể cho uống một ít?" Tam Nhật Sư Huynh: "Ta thấy khí tức Thư Hàng hỗn loạn, vẫn là do ta vận công, giúp cậu ấy điều hòa khí tức trong cơ thể đi." "Các vị đều sai rồi!

Tiểu hữu Thư Hàng thân thể suy yếu, qua quan sát của lão phu, kỳ thực là do trong thời gian ngắn đã tiêu hao một lượng lớn 'Bản Nguyên Chân Dịch'.

Xem ra cậu ấy có điều lĩnh ngộ bên cạnh 'cổ giếng'.

Lúc này, chính là lúc lão phu ra tay." Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cười ha hả nói: "Trong tình huống mất đi lượng lớn 'Bản Nguyên Chân Dịch', để lão phu truyền cho cậu ấy một năm công lực, đảm bảo cậu ấy lập tức khỏe mạnh như rồng như hổ." Tống Thư Hàng nghe đến đây thì cố gắng hết sức mở mắt ra: "Đạo Trưởng... xin hãy thủ hạ lưu tình!" "Ôi, Đạo Hữu Thư Hàng đã tỉnh rồi." Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng tiếc nuối nói: "Tiểu hữu, trong cơ thể cậu bây giờ đã mất đi lượng lớn Bản Nguyên năng lượng, lúc này, vẫn là để lão phu truyền cho cậu một chút công lực, bổ sung lại Bản Nguyên Chân Năng lượng cho cậu." "Cảm ơn Đạo Trưởng đã yêu mến, nhưng truyền công thật sự không cần đâu.

Hơn nữa, tôi bây giờ cũng không có gì có thể giao dịch với Đạo Trưởng ngài cả." Tống Thư Hàng cười gượng nói. "Ngươi có thể để cái đó... ha ha ha ha." Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nói được một nửa thì dừng lại.

Vốn dĩ, y muốn nói "Ngươi có thể để con Thông Nương đó bái ta làm sư phụ" đại loại như vậy.

Đây cũng là mục đích của y mà. "Nói chung là cảm ơn Đạo Trưởng, mọi người không cần lo lắng cho tôi, tôi chỉ cần ngồi thiền khôi phục một chút là được." Tống Thư Hàng đưa tay từ trong lòng lấy ra một phần 'Tuyết Hồ Chân Khí Tán số 7' uống vào, bắt đầu điều dưỡng Chân Dịch trong cơ thể.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh cậu, hộ pháp cho cậu.

Linh Quỷ bị luồng sức mạnh cường hãn kia kéo, lúc thì bị kéo giãn như sợi mì, lúc lại cảm thấy bị ép dẹt như sợi mì dẹt, đủ kiểu hành hạ.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng... luồng sức mạnh kéo đó tiêu tán.

Linh Quỷ từ trạng thái 'truyền tống không gian' bị văng ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó bị văng xuống một bãi cỏ. 'Sống sót rồi sao?

Ta còn tưởng lần này chết chắc rồi chứ.' Linh Quỷ ngồi dậy, kiểm tra trạng thái của mình.

May mắn thay, không thiếu linh kiện nào.

Thậm chí trạng thái của nó còn tốt hơn, ví dụ như hai vết thương trên lưng đã biến mất.

Thật đáng mừng!

Nó lại mở lòng bàn tay ra, để lộ một mảnh vỡ Pháp Bảo Kiếp Tiên tinh thể trắng thuần đã cạn kiệt năng lượng.

May nhờ sức mạnh còn sót lại trong mảnh vỡ này, bảo vệ cơ thể nó, mà nó không bị xé nát hoàn toàn trong không gian hỗn loạn.

Nhưng đây là nơi nào?

Linh Quỷ của Tống Thư Hàng quay đầu nhìn xung quanh.

Tiếng chim hót, hương hoa thơm, cổ thụ cao vút.

Linh lực giữa trời đất nồng đậm đến mức đáng sợ.

Linh Quỷ căn bản không cần làm gì, đã cảm thấy sức mạnh trời đất không ngừng dung nhập vào cơ thể nó, bổ sung năng lượng, tăng cường tu vi. 【Là đã tiến vào tiên cảnh nào rồi sao? 】 Linh Quỷ thầm nghĩ, vậy thì trước tiên thử liên hệ với bản thể xem sao.

Lần này, bản thể nhất định phải nhẹ nhàng an ủi nó, hơn nữa phải an ủi nó ba tiếng, không...

ít nhất phải an ủi năm tiếng, mới có thể bù đắp vết thương lòng của nó!

Một lát sau, Linh Quỷ đờ đẫn.

Hoàn toàn không liên hệ được với bản thể...

Rõ ràng lần này, trên người nó không có phong ấn của vị Cửu Phẩm Kiếp Tiên kia, nhưng lại cảm giác bản thể và nó dường như hoàn toàn không ở cùng một thế giới.

Kỳ lạ thật, khế ước giữa nó và bản thể vẫn còn, tại sao lại không liên hệ được với bản thể?

Linh Quỷ tỉ mỉ cảm ứng, phát hiện khế ước, lại có chút tàn khuyết?

Chuyện này là sao?

Linh Quỷ gãi đầu, hoàn toàn không thể hiểu được trạng thái hiện tại của mình.

Thôi vậy, tóm lại, trước tiên cứ tìm một nơi có người ở, hỏi xem đây là đâu đã.

Cũng không biết cách An Lạc bao xa, trở về thành phố An Lạc Văn Châu tìm Tống Thư Hàng phải mất bao lâu?

Thế là, Linh Quỷ bay lên trời, từ trên cao nhìn xuống.

Nó bay càng lúc càng cao, bay đến tận sâu trong không trung.

Rất nhanh... nó nhìn thấy xa xa có một quần thể kiến trúc gồm rất nhiều cung điện.

Nó quen mắt với kiến trúc này.

Bởi vì cách đây không lâu, nó và bản thể đã từng ở trong kiến trúc này một thời gian mà.

Không sai rồi, chính là Bích Thủy Các. "Nếu Bích Thủy Các ở đây, thì có thể thông qua Sở Các Chủ hoặc Diệp Tư Sư Tỷ, liên hệ với bản thể rồi." Linh Quỷ nhanh chóng bay về phía Bích Thủy Các.

Nhưng bay được nửa đường, đột nhiên Linh Quỷ nghĩ đến một chuyện.

Bích Thủy Các không phải đang trôi nổi trong không gian sao?

Từ khi nào lại rơi xuống mặt đất vậy?

Chẳng lẽ Sở Các Chủ đột nhiên chán ghét những ngày tháng ngắm sao trong không gian, nên đã trở về Trái Đất?

Trong lòng Linh Quỷ cảm thấy có chút kỳ lạ.

Tính cách của nó kế thừa sự cẩn thận của Thư Hàng.

Thế là, nó cẩn thận từng li từng tí tiếp cận tòa Bích Thủy Các này. "Này, chào ngươi." Đột nhiên, một giọng nữ vang lên phía sau nó.

Linh Quỷ giật mình thót tim, nó có thị giác 365 độ, nhưng lại không thấy có ai tiếp cận phía sau mình.

Mãi đến khi giọng nói vang lên, nó mới đột nhiên thấy một cô gái tinh nghịch, đột nhiên xuất hiện bên cạnh nó.

Cô gái này đang lơ lửng trong không trung, mái tóc dài buông xuống đến gót chân. "Sở Các Chủ?" Linh Quỷ theo bản năng liền liên hệ cô gái này với Sở Các Chủ.

Mặc dù cô gái trước mắt trông có vẻ trẻ hơn một chút, trên mặt cũng không có cái vẻ uể oải kia.

Nhưng Linh Quỷ có thể khẳng định, cô gái này chính là Sở Các Chủ của Bích Thủy Các. "Ồ?

Ngươi nhận ra ta?" Cô gái cười nói: "Vậy ngươi lén lút tiếp cận Bích Thủy Các của chúng ta muốn làm gì?" "Sở Các Chủ không nhận ra ta sao?" Linh Quỷ trong lòng đã có chút suy đoán, nhưng vẫn thử hỏi. "Chúng ta từng gặp mặt sao?" Sở Các Chủ nghi hoặc nói.

Lúc này, Linh Quỷ lại không trả lời ngay.

Ánh mắt nó chăm chú nhìn Sở Các Chủ.

Trên cây trâm cài tóc của Sở Các Chủ, có một viên châu thủy tinh lớn bằng quả trứng cá sấu.

Linh Quỷ nhìn thấy chính mình trong viên châu thủy tinh đó, dáng vẻ của nó bây giờ, ba phần giống bản thể, bảy phần lại giống vị đại năng 'Ly Ly Thư Sinh' kia.

Dáng vẻ của mình sao lại thay đổi rồi?

Sở Các Chủ thấy Linh Quỷ nửa ngày không nói lời nào, lại hỏi: "Ngươi là ai?" "Bá Đao Tống...

à không." Linh Quỷ ngẩng đầu lên, nghiến răng nói: "Gọi ta là Tống Nhất!" Bá Đao phải bỏ đi. "Vậy Bá Đao Tống Nhất Đạo Hữu, ngươi tiếp cận Bích Thủy Các của chúng ta, có chuyện gì sao?" Sở Các Chủ lơ lửng bên cạnh Linh Quỷ, tiếp tục hỏi.

Chương 697

"Xin hãy gọi ta là Tống Nhất!" Linh Quỷ thở dài một hơi, vốn dĩ nó muốn tìm vị trí Bích Thủy Các, sau đó từ chỗ Sở Các Chủ hoặc Diệp Tư Sư Tỷ lấy được vị trí của 'An Lạc Văn Châu Thị', rồi trở về nhà bản thể để liên hệ với bản thể.

Nhưng hiện tại, trong lòng Linh Quỷ đã mơ hồ hiểu ra, cho dù mình có thật sự tìm được vị trí của 'An Lạc', thì cũng không còn nhiều hy vọng tìm được bản thể ở Văn Châu Thị nữa!

Cho dù là vị Sở Các Chủ trẻ tuổi trước mắt này, hay Linh Khí nồng đậm giữa trời đất, hoặc loại sức mạnh 'siêu việt không gian' mà nó tiếp xúc cuối cùng khi bị cuốn vào không gian thông đạo.

Kết hợp với các loại tri thức đã từng cộng hưởng từ não bản thể trước đây, khiến Linh Quỷ nghĩ đến một tình tiết rất quen thuộc— nó không phải đã xuyên việt rồi chứ? 【Để ta xác định một chút, rốt cuộc ta có phải đang ở thế giới ban đầu không. 】 Suy nghĩ một lúc, Linh Quỷ lên tiếng: "Ta sở dĩ muốn tiếp cận Bích Thủy Các, kỳ thực là muốn tìm Sở Các Chủ ngài đó." "Tìm ta?" Sở Các Chủ nghi hoặc nói.

Linh Quỷ lại hỏi: "Sở Các Chủ, ta có thể mượn 'Thời Gian Thành' của Bích Thủy Các một chút không?" "Thời Gian Thành?

Đó là cái gì?

Trong Bích Thủy Các đâu có Thời Gian Thành nào đâu." Sở Các Chủ đầy vẻ tò mò, nghi hoặc nhìn Linh Quỷ.

Linh Quỷ nghe xong lời này, biểu cảm trên mặt lập tức biến hóa vạn phần, đặc biệt phong phú.

Nó không thực sự muốn vào 'Thời Gian Thành', nó chủ yếu muốn xác nhận một chuyện — trong ký ức của Linh Quỷ, cái 'Thời Gian Thành' đó là do Sở Các Chủ của Bích Thủy Các tương lai, thông qua một Pháp Bảo liên quan đến thời gian mà xây dựng nên.

Còn vị Sở Các Chủ trước mắt này hoàn toàn không biết 'Thời Gian Thành'.

Vị Sở Các Chủ này, không phải là vị Sở Các Chủ uể oải trong tương lai kia.

Nó thật sự đã xuyên việt về quá khứ sao? 【Vậy bây giờ ta phải làm gì đây? 】 Linh Quỷ ngẩng đầu nhìn trời, chẳng lẽ nó phải cố gắng sống sót, rồi sống đến khi bản thể ra đời, sau đó mới hoàn thiện lại khế ước với bản thể sao?

Không đúng, bản thể của tương lai, hoàn toàn chưa từng cảm ứng được khế ước giữa 'chính mình'.

Chẳng lẽ... trong dòng chảy thời gian dài đằng đẵng, nó đã chết rồi sao?

Ngọa Tháo, mình cứ như vậy bị chia cắt hai không gian thời gian với bản thể, cuối cùng còn chết trước khi cậu ấy ra đời sao?

Linh Quỷ đột nhiên cảm thấy hơi mệt mỏi trong lòng.

Vốn dĩ là một Linh Quỷ, nó chỉ cần đi theo chủ nhân của mình, không ngừng thăng cấp, thăng cấp, không cần nghĩ nhiều gì cả.

Sau đó hoặc là cùng chủ nhân chết dưới Thiên Kiếp, thân tử đạo tiêu; hoặc là cùng chủ nhân dũng cảm tiến lên, tấn thăng Kiếp Tiên, có lẽ còn có thể bước vào cảnh giới 'Trường Sinh'.

Thậm chí là tranh đoạt Thiên Đạo, đúc thành Bất Hủ.

Là Linh Quỷ, nó cơ bản không cần phải suy nghĩ 'Ta phải làm gì?

Ta phải làm chuyện gì?

Mục tiêu của ta là gì?'.

Bởi vì những chuyện này, đều do bản thể suy nghĩ và khổ não.

Nhưng hiện tại, nó và bản thể cách nhau dòng thời gian dài đằng đẵng, những khổ não này, đều phải do Linh Quỷ tự mình gánh chịu. "Thật mệt mỏi quá, hay là mình tìm người khác ký khế ước luôn cho rồi?" Linh Quỷ thầm nghĩ trong lòng, nó nhìn khế ước 'tàn khuyết' giữa nó và bản thể trong cơ thể mình.

Khế ước Linh Quỷ vĩnh viễn sẽ không phá diệt...

Sở dĩ sẽ xuất hiện tàn khuyết, là vì trong 'thời gian' này, Tống Thư Hàng còn chưa ra đời!

Đừng nói Tống Thư Hàng, ngay cả tổ tông của tổ tông Tống Thư Hàng, nói không chừng còn đang là tinh * tử.

Kể từ khi không có đối tượng khế ước, cái 'khế ước' vĩnh bất phá diệt này tự nhiên cũng xuất hiện 'tàn khuyết'.

Nếu đã như vậy, nó có thể tìm người khác ký khế ước một lần nữa không?

Sống hết một đời rồi thôi?

Sở Các Chủ nhìn biểu cảm biến hóa của Linh Quỷ, cảm thấy rất thú vị.

Nàng cũng không quấy rầy Linh Quỷ, cứ lơ lửng bên cạnh nó, tỉ mỉ đánh giá.

Sở Các Chủ rất tò mò về 'Linh Quỷ' này, bởi vì trên người nó, có một loại khí tức tàn dư pháp thuật khiến Sở Các Chủ cảm thấy rất quen thuộc – đó là khí tức của nàng.

Loại khí tức tàn dư này, là do Linh Quỷ này thường xuyên nhận được Pháp Thuật phụ trợ của nàng, mà còn sót lại.

Cụ thể mà nói, nếu nàng thường xuyên sử dụng Trị Liệu Thuật cho một đệ tử nào đó, thì sau một thời gian, trên người đệ tử đó sẽ còn sót lại khí tức pháp thuật của nàng.

Hiện tại Linh Quỷ chính là trong trạng thái đó.

Nhưng Sở Các Chủ có thể khẳng định, nàng chưa từng gặp Linh Quỷ này, cũng chưa từng thi triển Pháp Thuật phụ trợ cho nó.

Do đó, Sở Các Chủ rất tò mò.

Đây cũng là lý do khi Linh Quỷ lén lút tiếp cận 'Bích Thủy Các', Sở Các Chủ không trực tiếp bắt nó, mà ngược lại nghênh đón đến giao lưu với nó.

Nàng muốn làm rõ tại sao trên người Linh Quỷ này lại có khí tức của nàng?

Ngay lúc này, Linh Quỷ dường như đã hồi phục từ sự trầm tư khổ não, nó vọng trứ sở các chủ, phiến khắc hậu thăm dò hỏi: "Sở Các Chủ, ngài có nguyện ý tạm thời thu lưu ta, một kẻ không nhà không cửa không?" "Vô cùng nguyện ý." Sở Các Chủ nheo mắt cười nói – điều này đúng ý nàng mà.

Thế là, Sở Các Chủ vui vẻ dẫn Linh Quỷ 'Tống Nhất' đi về phía Bích Thủy Các.

Linh Quỷ thầm thở phào nhẹ nhõm, trước khi nghĩ ra mình bây giờ phải làm gì, thì cứ tạm thời ở 'Bích Thủy Các' một thời gian vậy!

Lúc này, trong Kim Cương Động Phủ.

Cổ giếng vốn đang trong trạng thái 'phun trào' đột nhiên bình lặng trở lại.

Tiếp đó, mặt nước trong cổ giếng nhanh chóng hạ xuống, chỉ trong chớp mắt đã hạ xuống hơn một nửa.

Tất cả các tu sĩ đang 'Luyện Tâm' lập tức dừng quá trình 'Luyện Tâm' – đây là kinh nghiệm mà tiền nhân đã tích lũy.

Nước giếng trong cổ giếng có mối quan hệ trực tiếp với hiệu quả 'Luyện Tâm', nước giếng càng nhiều thì hiệu quả Luyện Tâm càng tốt.

Nếu nước giếng không đủ, khi Luyện Tâm, dã tâm và dục vọng sâu trong lòng tu sĩ sẽ quá mức bành trướng, không thể kiềm chế, đến lúc đó không những không thể 'Luyện Tâm', mà còn sản sinh Tâm Chướng.

Trên thực tế, cũng chỉ có các thành viên của 'Thiên Nhai Vân Du Tự' biết rằng, sâu bên trong 'cổ giếng' Luyện Tâm này, thực ra là nối liền với một nơi đáng sợ – Cửu U Thế Giới!

Mặc dù chỉ là một thông đạo rất nhỏ, rất nhỏ với Cửu U Giới, chỉ lớn bằng đầu móng tay.

Cũng chính vì sức mạnh của Cửu U Giới, cái thế giới tập hợp ô uế, tà ác, hỗn loạn lại làm một truyền đến, mới có thể dễ dàng câu dẫn dã tâm và dục vọng sâu thẳm trong lòng tu sĩ.

Còn 'nước giếng' trên mặt cổ giếng thì là do cường giả Kim Cương Tự năm xưa, dẫn dắt một linh mạch nhỏ, sau đó vận dụng thủ pháp đặc biệt của Kim Cương Tự, tạo thành một loại Pháp Bảo phong ấn.

Phong ấn này không chỉ có thể trấn áp khe nứt nhỏ của 'Cửu U Giới', mà còn có thể vận dụng sức mạnh phong ấn để sản sinh hiệu quả 'Luyện Tâm'.

Hơn nữa, đồng thời khi 'tu sĩ' lợi dụng cổ giếng để Luyện Tâm, quá trình này thực ra lại đang không ngừng củng cố hiệu quả phong ấn này.

Đây là một mũi tên trúng nhiều đích.

Thực ra, nguyên nhân cổ giếng đột nhiên phun trào, chính là vì ở Cửu U Thế Giới, vị Ly Ly Thư Sinh kia đang điều khiển Linh Quỷ của Tống Thư Hàng giao chiến với một Tà Ma cấp bậc Kiếp Tiên trong Cửu U Giới.

Và rất trùng hợp, thông đạo nhỏ bằng đầu móng tay của cổ giếng, không cách xa vị trí đại chiến của hai tôn Kiếp Tiên.

Cuộc chiến của hai vị Kiếp Tiên đã gây ra hiện tượng cổ giếng phun trào.

Bởi vậy, khi Tống Thư Hàng đang tiến hành quá trình 'Luyện Tâm', cậu không nhìn thấy dã tâm trong lòng mình, mà lại nhìn thấy đại chiến giữa Ly Ly Thư Sinh và Tà Ma Cửu U.

Và hiện tại, suối nước trong cổ giếng không ngừng hạ xuống, cũng có liên quan đến tôn Tà Ma cấp bậc Kiếp Tiên kia.

Con Tà Ma đó đã kích nổ vầng mặt trời đen khổng lồ kia, khiến Cửu U Giới đều chấn động.

Thông đạo nhỏ bằng đầu móng tay này cũng bị ảnh hưởng.

Do ảnh hưởng của vụ nổ, một lượng lớn sức mạnh ô uế của Cửu U, từ thông đạo nhỏ bằng đầu móng tay này, bị ép ra ngoài.

Thậm chí thông đạo này, còn bị sức mạnh Cửu U ép cho mở rộng ra một chút. "Xem ra, thời kỳ phun trào của nước giếng đã kết thúc rồi." Tam Nhật Sư Huynh tiếc nuối nói, đồng thời, có mấy chục đệ tử Thiên Nhai Vân Du Tự tiến lên, đứng thành một vòng quanh cổ giếng.

Nước giếng trong cổ giếng cũng không phải lần đầu tiên hạ thấp, những năm trước cũng thường xuyên có lúc nước giếng hạ xuống.

Nước giếng hạ thấp, đại biểu cho phong ấn cổ giếng bắt đầu suy yếu.

Lúc này, cần phải gia cố phong ấn trong thời gian ngắn.

Các đệ tử Thiên Nhai Vân Du Tự, bắt đầu vây quanh cổ giếng, thiết lập phong ấn.

Phong ấn của họ không có năng lực 'Luyện Tâm' như của 'Kim Cương Tự".

Nhưng đồng thời là một tông phái Phật Môn nổi tiếng, hiệu quả phong ấn của Thiên Nhai Vân Du Tự cũng không hề yếu.

Chỉ là lần này, nguyên nhân cổ giếng biến đổi khác với mọi khi!

Hơn mười đệ tử Thiên Nhai Vân Du Tự vừa thiết lập phong ấn xong, từ trong cổ giếng đột nhiên một luồng sức mạnh như bùn đen phun trào ra, va chạm vào phong ấn. "Không hay rồi, tất cả mọi người rút khỏi Kim Cương Động Phủ." Một đệ tử lớn tuổi của Thiên Nhai Vân Du Tự kêu lên: "Tam Nhật Sư Đệ, mau đi liên hệ Sư Thúc, cổ giếng có biến!" Thực tế không cần vị đệ tử lớn tuổi này nhắc nhở, các tu sĩ trong Động Phủ đã nhanh chóng rút khỏi Kim Cương Động Phủ.

Mỗi tu sĩ đều có trực giác nguy cơ nhạy bén, những thứ phun ra từ cổ giếng khiến họ cảm thấy nguy hiểm.

Ngư Kiều Kiều, Tô Thị A Thập Lục, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cũng nhanh chóng rút khỏi Động Phủ này.

Tống Thư Hàng cũng đã khôi phục thể lực, theo sát phía sau họ.

Tuy nhiên, đúng lúc Thư Hàng lùi đến vị trí cửa Kim Cương Động Phủ, cậu lại hơi khựng lại.

Sau đó cậu quay đầu lại, nghi hoặc nhìn vào mấy bức bích họa trong Động Phủ.

Không biết có phải là ảo giác hay không, khi năng lượng bùn đen phun trào ra từ cổ giếng, mấy bức bích họa này bắt đầu phát ra quang mang thuần chính.

Quang mang đó, và một loại sức mạnh trên người Tống Thư Hàng đã sản sinh cộng hưởng.

Đó là Công Đức Chi Quang.

Siêu độ vạn linh hồn chết, mới có thể gọi là Công Đức.

Siêu độ vạn linh hồn chết mới có Công Đức Chi Quang hộ thể.

Công Đức Hộ Thể Chi Quang trên người Tống Thư Hàng lúc này, đã sản sinh cộng hưởng với quang mang trên bích họa.

Thông qua loại cộng hưởng này, Thư Hàng lại bắt đầu lý giải công pháp 'trừu tượng' ẩn chứa trong bích họa.

Cùng lúc đó, trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' của Tống Thư Hàng, sức mạnh của Ngộ Đạo Thạch bắt đầu vận chuyển, tăng cường ngộ tính của cậu.

Chương 698

Vài hơi thở sau, Tống Thư Hàng đã lĩnh ngộ.

Cậu đã lĩnh ngộ ra thức thứ nhất và thức thứ hai của 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, chiêu thức có thể tu luyện ở cảnh giới Nhị Phẩm và Tam Phẩm.

Đúng vậy, 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 rất đặc biệt, tùy theo tính cách khác nhau của người tu luyện, quyền pháp lĩnh ngộ được cũng sẽ có một số khác biệt, giống như 'Kiếm Quyết Thần Bí' ở mật thất dưới lòng đất nhà họ Sở.

Quyền pháp Thư Hàng lĩnh ngộ được, có tên là 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 Một! 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 Hai!

Mẹ kiếp, phong cách đặt tên đậm chất Kim Cương Tự, rõ ràng là Kim Cương Phục Ma Quyền uy phong lẫm lẫm, tên chiêu thức lại vẫn tiếp nối mạch truyền thừa của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, lấy số một, số hai làm tên.

Người sáng lập quyền pháp Kim Cương Tự nhất định có chứng ám ảnh cưỡng chế, hoặc cũng có thể là một kẻ lười biếng đến mức không muốn nghĩ tên chiêu thức.

Lúc này, bên tai Thư Hàng truyền đến tiếng quát thanh thoát của A Thập Lục: "Thư Hàng, cẩn thận!" Sau đó, một đạo đao khí lẫm liệt từ tay Tô Thị A Thập Lục chém ra.

Đao quang rực rỡ chém trước mặt Tống Thư Hàng, tiêu diệt một đoàn vật ô uế đang lao đến cậu.

Phong ấn cổ giếng đã phá vỡ, sức mạnh Cửu U không ngừng từ trong cổ giếng tuôn ra.

Không hiểu vì sao, có một phần vật ô uế dường như đã nhắm vào Tống Thư Hàng...

Rõ ràng trong Động Phủ còn có mấy đệ tử Thiên Nhai Vân Du Tự, nhưng đám bùn nhão này lại cách xa cả một quãng, chuyên môn lao về phía Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục chém tan một đạo bùn nhão xong, lại có mấy đạo bùn nhão ô uế khác lao về phía Tống Thư Hàng. "Thư Hàng, mau lùi lại!" Tô Thị A Thập Lục gọi.

Tống Thư Hàng cười ha hả, cậu hơi lùi lại một bước, sau đó bày ra một thức khởi đầu của quyền pháp.

Cậu không hề sợ những năng lượng bùn nhão ô uế này, trên người cậu có Công Đức Chi Quang hộ thể, vạn tà bất xâm.

Loại ô uế cấp độ này, Công Đức Chi Quang của cậu có thể dễ dàng ngăn cản.

Và cậu lúc này, trong lòng đang rục rịch, muốn thử quyền pháp vừa lĩnh ngộ.

Cậu có một loại xung động và trực giác mạnh mẽ – bây giờ, chỉ cần mình vung quyền, là có thể trực tiếp thi triển ra quyền pháp đã lĩnh ngộ!

Loại xung động và trực giác này mạnh mẽ đến vậy! "《Kim Cương Phục Ma Quyền》!" Tống Thư Hàng trầm giọng quát một tiếng, lại thêm chữ 'Nhất' vào trong lòng.

Khoảnh khắc xuất quyền, Công Đức Hộ Thể Chi Lực trên người Thư Hàng sáng bừng lên, biến cậu thành một vầng mặt trời nhỏ.

Trong cơ thể cậu, Chân Khí đại hà do tám Đại Đan Điền hóa thành điên cuồng vận chuyển, Chân Khí Tiên Thiên Tam Thập Tam Thú dạng dịch hóa bùng nổ theo lộ tuyến vận chuyển của 《Kim Cương

Phục Ma Quyền》.

Khoảnh khắc tiếp theo, Công Đức Chi Quang trên người Tống Thư Hàng lại bành trướng, hóa ra một kim sắc cự nhân cao ba mét trên bề mặt cơ thể Tống Thư Hàng.

Cự nhân đó bao bọc Tống Thư Hàng bên trong, nó có dung mạo giống hệt Tống Thư Hàng, tóc dài đến eo, không có lông mày, ngay cả y phục cũng giống Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tung một quyền, kim sắc cự nhân kia cũng tương tự tung một quyền.

Một quyền vung ra, trong hư không gian lại ẩn ẩn có Phạm Âm vang lên... lại có một con cự kình đang gầm thét.

Công Đức Chi Quang, quyền pháp Phật Môn, mỗi thứ đều là khắc tinh của tà vật ô uế Cửu U.

Quyền phong quét qua, tất cả bùn nhão ô uế lao về phía Thư Hàng đều tan biến!

Không chỉ vậy, quyền phong phá tan mấy tiểu đoàn năng lượng bùn nhão xong, còn khuếch tán ra, quét qua gần hết 'Kim Cương Động Phủ'.

Phàm là nơi quyền phong của Thư Hàng đi qua, năng lượng bùn nhão ô uế đến từ Cửu U đều tiêu tán.

Thành công rồi ư?!

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, không ngờ lại thật sự sử dụng được 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Ánh mắt cậu lại rơi vào những vị trí khác trong Kim Cương Động Phủ, nơi đó vẫn còn năng lượng ô uế tồn tại, Thư Hàng lại nắm chặt quyền, cố gắng quét sạch những sức mạnh ô uế này.

Lúc này, từ trong cổ giếng, truyền ra một âm thanh khiến người ta sởn gai ốc.

Sau đó, một bóng người yêu kiều từ trong cổ giếng chui ra. "Ta ngửi thấy mùi khí tức đáng ghét a." Bóng người yêu kiều phát ra một giọng nói khàn khàn.

Khuôn mặt đầy râu ria, mặc y phục màu hồng đào, còn dùng một chiếc thắt lưng đỏ rực buộc quanh người...

Bóng người áo hồng này là một đệ tử Tà Ma Cửu U.

Trong Cửu U Giới, cũng có rất nhiều chủng tộc, cũng có môn phái và thế lực riêng của họ, trong đó cũng có chủng tộc dạng người.

So với các loại Tà Ma khác, Tà Ma hình thái con người có chỉ số IQ cao hơn một chút.

Và đệ tử Tà Ma Cửu U có râu ria, mặc y phục màu hồng đào này, chính là thành viên của một thế lực chủng tộc hình người trong Cửu U Giới.

Trước đây, khi Tống Thư Hàng nhìn thấy 'Ly Ly Thư Sinh' và tôn Tà Ma cấp bậc Kiếp Tiên kia chiến đấu, gần đó có đủ loại Tà Ma chết dưới dư ba chiến đấu của hai vị đại năng.

Trong đó có rất nhiều đệ tử Tà Ma Cửu U hình dáng áo hồng.

Thực ra, khi Tống Thư Hàng còn ở trên 'Đảo Thần Bí' hồi đó, cậu đã từng chém giết ba tên đệ tử Tà Ma Cửu U loại này, chỉ là cậu đã mất đi đoạn ký ức về Đảo Thần Bí đó.

Thông đạo dưới đáy cổ giếng mở rộng, đệ tử Tà Ma Cửu U này phát hiện lối vào này, liền thuận theo thông đạo chen lấn mà đến.

Vừa chui ra, y liền cảm nhận được khí tức khiến y ghét bỏ, đó là khí tức công pháp Phật Môn, cũng như khí tức Công Đức Chi Quang.

Ánh mắt y lướt qua các đệ tử 'Thiên Nhai Vân Du Tự' trong Kim Cương Động Phủ, trong số tu sĩ thì bọn họ ghét nhất là đám đầu trọc này, thuộc tính tương khắc.

Hơn nữa mười mấy tên đầu trọc này đều là cảnh giới Tứ Phẩm, xương cốt cứng rắn.

Tiếp đó, ánh mắt y lại nhìn về phía Tống Thư Hàng ở cửa – tuy không phải đầu trọc, nhưng tên này trên người có Công Đức Chi Quang hộ thể dày đặc, còn khiến y ghét bỏ hơn cả đại hòa thượng.

Quan trọng hơn là, tên tóc dài đến eo này, chỉ có cảnh giới Tam Phẩm, hơn nữa, cậu ta còn đang chắn ở cửa, chặn đường y thoát thân!

Lúc này mà y không bóp chết tên thiếu niên tóc dài đến eo này, thì thật có lỗi với Cửu U Giới a.

Thế là, đệ tử Tà Ma Cửu U cười lạnh một tiếng, hai tay giơ lên, từ trong cổ giếng, càng nhiều năng lượng bùn đen từ Cửu U phun trào ra, xông về mỗi ngóc ngách của Kim Cương Động Phủ.

Trong nhất thời, các đệ tử 'Thiên Nhai Vân Du Tự' trong Động Phủ đều vất vả chống đỡ.

Tranh thủ lúc này, đệ tử Tà Ma Cửu U nhanh chóng lướt về phía Tống Thư Hàng, y rút ra một cây côn đồng, vung xuống Tống Thư Hàng: "Chết đi!" Ngôn ngữ y nói không phải bất kỳ ngôn ngữ nào của loài người, nhưng lại có thể thông qua phương thức khuếch tán Tinh Thần Lực, khiến người ta có thể hiểu được lời y nói. 【Tà Ma Cửu U cấp bậc Tam Phẩm. 】 Tống Thư Hàng cũng nhìn ra cảnh giới của Tà Ma.

Mặc dù cùng là Tam Phẩm, nhưng đối phương có thể dẫn động sức mạnh ô uế Cửu U từ cổ giếng gia trì, chiến đấu lực có thể sánh ngang tu sĩ cảnh giới Tứ Phẩm.

Nếu trong tình huống không có sức mạnh khắc chế ô uế Cửu U, thì ngay cả tu sĩ cấp bậc Ngũ Phẩm Linh Hoàng, cũng không muốn giao thủ với y, để tránh bị sức mạnh Cửu U ô nhiễm.

Có sức mạnh Cửu U gia trì, tốc độ của đệ tử Tà Ma Cửu U rất nhanh, Tống Thư Hàng thậm chí chỉ có thể nhìn thấy một chuỗi tàn ảnh. 【Thiên Phú Nhãn Khiếu! 】 Tống Thư Hàng kích hoạt Thiên Phú Nhãn Khiếu của mình, cái thiên phú mà cậu gọi là 'Thị Giác Cao Thủ'.

Lập tức, giống như 'Thời Gian Viên Đạn' trong Matrix vậy, tốc độ của đệ tử Tà Ma Cửu U trong mắt Tống Thư Hàng trở nên chậm chạp.

Tốc độ vốn chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh, lúc này trong mắt Thư Hàng lại còn chậm hơn tốc độ của người bình thường một chút.

Và trong trạng thái 【Thiên Phú Nhãn Khiếu】, Tống Thư Hàng nhìn thấy trên người đệ tử Tà Ma Cửu U này ít nhất có sáu chỗ sơ hở!

Trong đó, sơ hở ở bụng dưới là lớn nhất.

Tống Thư Hàng từ từ rút 'Lưu Tinh Kiếm' – bội kiếm của Bạch Tôn Giả – từ bên hông ra, vận chuyển 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Dịch' trong cơ thể.

Cậu muốn thi triển kiếm thuật duy nhất đã học được là 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, kiếm pháp này cũng giống công pháp Phật Môn, có hiệu quả khắc chế sức mạnh ô uế.

Thư Hàng thầm niệm trong lòng: 【Thánh quang a, cái tên tà ác kia trông có vẻ đáng để chiến đấu! 】.

Nếu trực tiếp niệm ra giữa đám đông, tuy uy lực kiếm thuật có thể tăng thêm không ít, nhưng lại rất xấu hổ.

Có lẽ, vị đồ đệ ngoại đạo 'Ước Sắt Phu' của cậu sẽ rất thích cảm giác niệm kiếm quyết chăng? 《Thánh Quang Kiếm Thuật — Thánh Quang Trảm Ác Kiếm! 》 Thân hình đệ tử Tà Ma Cửu U càng lúc càng gần.

Trên Lưu Tinh Kiếm, thánh quang trắng trong hiện lên, Tống Thư Hàng chân đạp 'Thân Pháp Quân Tử Vạn Lý Hành', nghênh chiến đệ tử Tà Ma Cửu U kia.

Khoảnh khắc hai bên sắp tiếp xúc, Tống Thư Hàng đột nhiên xoay người, Thân Pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 đại thành khiến cậu nhẹ nhàng tránh được cây côn của đệ tử Tà Ma Cửu U.

Đồng thời, thân hình Tống Thư Hàng hơi cong lại, người như cung nỏ, sức mạnh bùng nổ!

Cậu hai tay cầm chắc Lưu Tinh Kiếm, 《Thánh Quang Trảm Ác Kiếm》 theo phương thức bình trảm, chém vào vị trí sơ hở lớn nhất của đệ tử Tà Ma – bụng dưới. "Ha ha ha ha, đồ ngốc, ngươi cho rằng đó là sơ hở của ta sao?

Đó là chỗ phòng ngự mạnh nhất của ta, ngươi chết chắc rồi." Tên đệ tử Tà Ma kia cười nanh ác.

Y căn bản không sợ kiếm của Tống Thư Hàng chém vào bụng dưới, trên người y, một tầng vảy rồng dày đặc hiện lên không trung, và vảy rồng ở bụng dưới là dày nhất. 【Ta là đệ tử được Long Động Chủ yêu quý nhất, trên người ta mang theo lực phòng ngự của Long Động Chủ, há lại là kiếm của một tu sĩ Tam Phẩm nhỏ bé như ngươi có thể phá vỡ sao? 】 Tên đệ tử Tà Ma nanh ác cười, xoay người vung côn đồng, phản lại một côn đập về phía sau lưng Tống Thư Hàng.

Ngay lúc này...

Lưu Tinh Kiếm đã chém vào eo y, lưỡi kiếm và phòng ngự vảy rồng va chạm.

Tống Thư Hàng cười khẩy – phòng ngự mạnh nhất sao?

Lưu Tinh Kiếm bình trảm.

Sau đó, phòng ngự vảy rồng mà đệ tử Tà Ma Cửu U tự hào, lại như một tờ giấy mỏng bị chém rách.

Lưu Tinh Kiếm càng không giảm thế, như cắt đậu phụ vậy, cắt đứt thân thể đệ tử Tà Ma Cửu U.

Thánh Quang Kiếm Khí trắng nhợt của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 chém vào cơ thể đệ tử Tà Ma Cửu U, kiếm khí bùng nổ trong cơ thể y, xuyên thấu ra từ các bộ phận khác nhau trên cơ thể y! "A a a a... sao có thể..." Đệ tử Tà Ma Cửu U thảm thiết kêu.

Cơ thể y bị chém đứt, chia làm hai nửa.

Chương 699

Không có máu tươi chảy ra, bởi vì máu tươi của y đều bị sức mạnh Thánh Quang tịnh hóa.

Tống Thư Hàng tiêu sái vẩy vẩy 'Lưu Tinh Kiếm'.

Bởi vì đây là bội kiếm của Bạch Tiền Bối, bội kiếm của Thất Phẩm Tôn Giả, nếu ngay cả thân thể một đệ tử Tà Ma Cửu U Tam Phẩm nhỏ bé cũng không cắt được, đó mới là chuyện cười.

Cho dù không dùng bội kiếm của Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng sử dụng 'Bảo Đao Bá Toái' cũng có thể chém đứt nhục thân của đệ tử Tà Ma, Bảo Đao Bá Toái của cậu cũng có thể tước tứ phẩm tu sĩ đích huyết nhục.

Chỉ là nếu không có Thánh Quang Kiếm Thuật gia trì, việc chém đứt thân thể đệ tử Tà Ma Cửu U này sẽ phiền phức hơn một chút, không thể một kích tất sát.

Hơn nữa, tầng phòng ngự vảy rồng hiện ra trên người đệ tử Tà Ma, cảm giác cứng rắn có lẽ đã vượt quá cấp độ Tứ Phẩm. "A a a, ngươi dám giết ta!" Đệ tử Tà Ma Cửu U thê lương kêu.

Vừa nói, y dùng sức mạnh cuối cùng kích hoạt một năng lực thiên phú của mình.

Sau khi năng lực thiên phú được kích hoạt, thân thể y biến mất.

Đây là một loại năng lực ẩn hình, bên cạnh cơ thể y xuất hiện thêm một tầng Quỷ Vụ mà tu sĩ loài người không thể nhìn thấy, hai tay của đệ tử Tà Ma Cửu U biến thành những móng vuốt khô héo.

Nhưng lúc này y cho dù ẩn thân cũng không thể thoát được, Thánh Quang Chi Lực không ngừng phun ra từ cơ thể y, đã tiết lộ tung tích của y.

Y rốt cuộc muốn làm gì? "Ta nguyền rủa ngươi, ta lấy danh nghĩa đệ tử Cửu U Giới nguyền rủa ngươi, dốc hết ô uế Cửu U Giới, nguyền rủa ngươi vĩnh viễn đọa vào Cửu U!" Đệ tử Tà Ma Cửu U dùng giọng khàn khàn kêu lên.

Trong Quỷ Vụ trên người y, ngưng tụ ra một Phù Văn nguyền rủa, bay về phía Tống Thư Hàng.

Đây là năng lực thiên phú của sinh vật hình người Cửu U Giới, có thể thi triển lời nguyền khi bị giết trong trạng thái bị 'Quỷ Vụ' bao phủ.

Tu vi càng cao, sức mạnh lời nguyền càng mạnh.

Tống Thư Hàng nhìn thấy lời nguyền này, trong lòng đau xót muốn chết – giá mà Linh Quỷ của cậu còn ở đây thì tốt rồi.

Linh Quỷ của cậu do biến dị, có thể thôn phệ Oán Quỷ, thậm chí là nguyền rủa để tăng cường sức mạnh bản thân.

Nếu Linh Quỷ còn ở đây, một ngụm là có thể nuốt chửng lời nguyền này rồi.

Đương nhiên... hiện tại, cậu cũng không sợ loại lời nguyền sơ cấp này.

Tống Thư Hàng vung quyền, 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 Một!

Sức mạnh Công Đức Chi Quang hóa thành kim sắc cự nhân cao ba mét, bao bọc toàn thân cậu, cùng lúc đó tung ra một quyền.

Oanh!

Trong hư không, Phạm Âm trận trận, còn có tiếng cự kình gầm thét, tiếng cự kình này...

đã có dấu hiệu chuyển biến thành tiếng rồng ngâm. 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 va chạm với Phù Văn nguyền rủa màu đen, một quyền liền đánh nát lời nguyền.

Phục Ma Quyền, hàng yêu phục ma, cũng có thể trực tiếp đánh tan những lời nguyền cấp thấp này. "A a a, đáng ghét, đáng ghét." Đệ tử Tà Ma Cửu U hiện thân, không còn thủ đoạn phản kích nào nữa.

Trong tiếng kêu thảm thiết đầy oán hận, khí tức trên người y dần dần tiêu tán, cuối cùng thân tử đạo tiêu.

Phía sau Tống Thư Hàng, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng thu lại thanh trường kiếm của mình, mỉm cười với Tống Thư Hàng.

Ngư Kiều Kiều cũng thu hồi một Pháp Thuật phòng ngự.

Tô Thị A Thập Lục cũng thu lại cây tiểu đao của mình.

Thư Hàng đã không còn là tu sĩ tân binh mới nhập môn như lúc trước nữa rồi.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang đánh giá thi thể của đệ tử Tà Ma Cửu U này – luôn cảm thấy, tên này rất giống 'Oán Quỷ' nhỉ?

Thế là, cậu nghĩ đến ý niệm 【Siêu Độ Vong Hồn】.

Hay là, thử độ hóa một chút xem sao?

Vậy thì độ hóa một chút đi, dù sao siêu độ cũng không mất tiền.

Thế là, Tống Thư Hàng chắp hai tay, trong miệng mặc niệm 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, tay phải điểm về phía thi thể đệ tử Tà Ma Cửu U, thi triển 'Siêu Độ Chi Pháp'.

Các đệ tử 'Thiên Nhai Vân Du Tự' xung quanh kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng – Tà Ma Cửu U cũng có thể siêu độ sao?

Thực tế chứng minh...

Tà Ma Cửu U không phải là Oán Quỷ.

Thứ này, không thể siêu độ được.

Nhưng khi Tống Thư Hàng siêu độ đệ tử Tà Ma Cửu U, dường như đã kích hoạt một Tinh Thần Lạc Ấn trên người đối phương.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ thi thể đệ tử Tà Ma Cửu U, một hình chiếu hắc long hiện thân.

Hình chiếu 3D sống động như thật.

Đây là một con... rồng phương Đông cơ bắp cuồn cuộn.

Vốn dĩ phải là Chân Long phương Đông thân hình thon dài, ưu nhã, lúc này lại trở nên vừa khỏe, vừa lùn.

Hơn nữa có thể hơi dị dạng, chỉ có hai móng vuốt phía trước.

Đây là cái quái gì vậy?

Tống Thư Hàng đề cao cảnh giác.

Tại sao cậu dùng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 thi triển Siêu Độ Chi Pháp lại dẫn ra hình chiếu rồng cơ bắp này?

Lúc này, con rồng cơ bắp dị dạng kia trợn đôi mắt to như đèn lồng, trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng, gầm lên giận dữ: "Nghiệt chướng Kim Cương Tự, ta tìm được ngươi rồi!" Nghiệt chướng Kim Cương Tự?

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, quả nhiên giống như cậu đã từng suy đoán trước đây, 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 này có liên quan đến Kim Cương Tự!

Ban đầu, sau khi Tống Thư Hàng học được 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, trong tay 'Chân Ngã' do 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 hình thành, trong tay lại có thêm một bản hình chiếu 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Lúc đó Tống Thư Hàng đã suy đoán 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 rất có thể là truyền ra từ Kim Cương Tự.

Sau này không biết bằng cách nào mà được Dương Hòa Thượng thu thập được, cuối cùng còn luyện ra 'Siêu Độ Thuật' độc môn, và ngưng tụ một thân Công Đức Chi Quang dày đặc, khiến sư phụ của Dương Hòa Thượng là Vô Âm Tử không ngủ được mấy đêm.

Trong lúc Thư Hàng suy tư, con rồng quái vật cơ bắp trên không trung lại nanh ác nói: "Tiểu tử, ta nhớ kỹ ngươi rồi, nghiệt chướng Kim Cương Tự!

Ngươi không thoát được đâu, vô luận Thiên Nhai Hải Giác, ta đều sẽ tìm được ngươi, chém giết ngươi triệt để, nuốt chửng một hơi!

Đầu lâu của ngươi cứ tạm thời ký gửi trên cổ ngươi đi, tiếp theo cứ tận hưởng đi, quãng đời còn lại của ngươi không còn bao lâu nữa đâu!" "......" Tống Thư Hàng cảm thấy chuỗi đe dọa này nghe quen tai quá, thế là cậu hỏi: "Xin hỏi, ngươi có nhận thức một chủng tộc tên là 'Hải Đảm Chiến Sĩ' không?

Hoặc, ngươi đã từng nhận giáo dục nghĩa vụ hai mươi năm của Hải Đảm Chiến Sĩ chưa?" Nếu chưa từng trải qua huấn luyện giáo dục nghĩa vụ hai mươi năm của Hải Đảm Chiến Sĩ, sao vừa mở miệng đã đầy phong cách đe dọa của Hải Đảm Chiến Sĩ vậy? "Hừ, đồ ngu xuẩn, cứng miệng cũng không thể khiến mạng ngươi kéo dài thêm dù chỉ một giây.

Ta nói cho ngươi biết, ngươi chết chắc rồi!

Ta sẽ khiến ngươi nếm trải sự giày vò tàn khốc nhất thế gian, sau đó từng chút một ăn hết cánh tay nhỏ, cẳng chân nhỏ của ngươi." Rồng cơ bắp cười nanh ác nói.

Tống Thư Hàng nhún vai: "Thực ra, tôi muốn nói với ngươi, tôi không phải người Kim Cương Tự, ngươi tin không?" "Ha ha ha, tên nhát gan, bây giờ mới biết sợ à?

Trễ rồi!" Rồng quái vật cơ bắp cười nói. "Không, tôi chỉ đơn thuần muốn nói với ngươi, tôi không phải hòa thượng mà thôi.

Hơn nữa tôi cũng không có ý định xuất gia." Tống Thư Hàng xòe tay, hỏi: "Vậy, ngươi là cái gì vậy?" "Thân phận của ta, ngươi không xứng biết.

Phàm là nghiệt chướng Kim Cương Tông đều phải chết, chúng ta sẽ không bỏ qua bất kỳ một nghiệt chướng Kim Cương Tự nào còn sống.

Ngươi cứ trong sự sợ hãi mà chờ ta đến lấy đầu lâu của ngươi đi." Nói xong, hình chiếu con rồng quái vật đó bắt đầu từ từ biến mờ.

Tống Thư Hàng quay đầu hỏi: "A Thập Lục, Kiều Kiều, Thiên Nhai Tử tiền bối, các vị đã từng thấy con rồng quái vật như vậy chưa?" Tô Thị A Thập Lục lắc đầu, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lại đầy vẻ ngưng trọng.

Chỉ cần là chủng tộc có dính dáng đến huyết mạch 'rồng', đều không dễ đối phó. "Ta cũng chưa từng thấy chi nhánh nào của tộc rồng lại trông như thế này, có lẽ là biến dị chăng?" Ngư Kiều Kiều nói.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nói: "Bần đạo cũng là lần đầu tiên nhìn thấy Tà Ma hình rồng như vậy." "Kiệt kiệt kiệt kiệt." Con rồng quái vật cơ bắp cười quái dị, hình chiếu càng lúc càng mờ.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó đột nhiên bước tới một bước, cậu cởi găng tay ra, đưa tay ấn vào hình chiếu rồng cơ bắp kia.

Hình chiếu là hư ảo, nhưng Tống Thư Hàng chỉ cần tiếp xúc với hình chiếu là đủ rồi!

Trong đầu cậu hồi tưởng lại 88888 âm thanh kia, toàn lực kích hoạt bí pháp Giám Định Thuật. 【Khởi động cho tôi! 】 Tống Thư Hàng nói.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Nếu ngay cả lai lịch đối phương cũng không làm rõ được, cậu còn phòng bị đối phương thế nào?

Cho nên cho dù phải trả cái giá là đổ máu, cũng phải giám định ra lai lịch của đối phương.

Bí pháp Giám Định Thuật đã được kích hoạt thành công.

Lưng Tống Thư Hàng, hai tay, tổng cộng xuất hiện ba mươi ba vết thương, máu tươi phun trào, nhuộm đỏ y phục của cậu, đau đến mức cậu hít một hơi khí lạnh.

Sau đó, trong mắt cậu có Phù Văn màu vàng chảy ra, rơi lên hình chiếu rồng quái vật này.

Phù Văn hóa thành đồng hồ, kim đồng hồ nhanh chóng quay ngược.

Ngay sau đó, Phù Văn quay trở lại mắt cậu. 【Lạc ấn hình chiếu Pháp Lực, là hình chiếu của Long Động Chủ 'Tà Long Động' thuộc 'Lai Sinh Sơn' của Thất Thập Thất Sơn Tà Ma Cửu U. 】 "Cái tôi muốn không chỉ là những thứ này, hãy truyền cho tôi thêm nhiều thông tin nữa!" Tống Thư Hàng gầm nhẹ trong lòng.

Hư ảnh con rồng quái vật cơ bắp đã tan thành trạng thái trong suốt, nó nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng toàn thân đổ máu, hoàn toàn không thể hiểu cậu đang làm gì.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên thân hình con rồng quái vật cơ bắp chấn động mạnh.

Nó cảm thấy không ổn, dường như có người đang theo dõi bản thể của nó – có phải có kẻ muốn ám sát bản thể của nó không?

Cảm giác này đặc biệt khó chịu, thế là nó nhanh chóng rút ý thức khỏi 'hình chiếu Pháp Lực' này, trở về bản thể.

Chương 700

Và lúc này, trong não Tống Thư Hàng tiếp nhận được thông tin giám định mới. 【Long Động Chủ 'Lai Sinh Sơn', tu vi Lục Phẩm, nguyên là 'Phụ Thân Trùng' của Tà Ma Cửu U, một ngàn năm trước khi từ Cửu U tiến vào An Lạc, may mắn phụ thân vào một con Long Ma suy yếu.

Sau đó, Long Ma bị nó phụ thân đã tránh né sự truy sát của các tu sĩ các phương, thành công trốn về Cửu U Giới.

Nhờ vào Long Ma bị phụ thân, tu vi của nó tiến triển ngàn dặm mỗi ngày, ba trăm năm trước đã thành công tấn thăng Lục Phẩm Chân Quân, trở thành một Động Chủ của 'Lai Sinh Sơn' Cửu U Giới.

Chú thích: Con Long Ma bị nó phụ thân, do bị sức mạnh Cửu U ô nhiễm, ngoại hình thay đổi rất lớn. 】 Tống Thư Hàng rụt tay lại, mất máu quá nhiều khiến cơ thể cậu mềm nhũn, ngã vật xuống đất.

Vết thương trên người cậu vẫn chưa lành, máu tươi bắn ra.

Nhưng Tống Thư Hàng lại lộ ra nụ cười vui vẻ.

Trong hư không, thân hình con rồng quái vật cơ bắp cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tán. ...

Chỉ còn lại thi thể đệ tử Tà Ma Cửu U, lạnh lẽo nằm trên mặt đất.

Khi Tống Thư Hàng ngã xuống, việc đầu tiên cậu làm là đeo 'Găng tay Tình Yêu của Kiếm Khách Mộc Ngưu' vào.

Sau đó, cậu dùng Tinh Thần Lực kích hoạt 'Trị Liệu Thuật' trên chiếc nhẫn đồng cổ, Trị Liệu Thuật tác dụng lên lưng và cánh tay cậu, bắt đầu chữa trị vết thương.

Chỉ là vết thương quá sâu, Trị Liệu Thuật chỉ có thể chữa lành một phần nhỏ vết thương.

Tống Thư Hàng đau đến nhe răng.

Tô Thị A Thập Lục lập tức đưa tay lấy ra đan dược chữa trị, đến bên cạnh Thư Hàng, muốn cho cậu uống.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều nhanh nhẹn đến bên cạnh Tống Thư Hàng: "A Thập Lục cô nương không cần vội, không phải là vết thương nghiêm trọng gì, chỉ là một số vết thương ngoài da, không cần lãng phí đan dược quý giá." Vừa nói, cô bé hết pháp thuật trị liệu hệ thủy này đến pháp thuật trị liệu hệ thủy khác giáng xuống lưng Tống Thư Hàng.

Với cái năng lực Giám Định Thuật phiền phức của Tống Thư Hàng, cô bé đã rất có kinh nghiệm rồi.

Vết thương trên người Tống Thư Hàng nhanh chóng bắt đầu lành lại, sau đó cậu cười hắc hắc thành tiếng. "Bây giờ cậu còn cười được ư?

Cậu không sợ con rồng quái vật cơ bắp kia tìm cậu gây phiền phức thật sao?" Ngư Kiều Kiều vừa chữa trị cho Tống Thư Hàng, vừa hỏi. "Không sợ nó đến, chỉ sợ nó không đến thôi!" Tống Thư Hàng nói.

Long Ma!

Cái Long Động Chủ 'Lai Sinh Sơn' Cửu U này, là một con Long Ma a!

Cho dù có bị sức mạnh ô uế Cửu U ô nhiễm, nhưng bản chất của nó vẫn là Long Ma.

Long Ma thì đại biểu cho 'Long Ma Dược Tề', Long Ma Dược Tề thì đại biểu cho việc có thể giải quyết vấn đề 'Tinh Thần Lực quá mạnh mẽ, thể chất lại không theo kịp' vấn đề!

Đến lúc đó, cậu không cần lo lắng trán mình thường xuyên bị 'búa' gõ đau khổ nữa.

Có thể ngủ một giấc yên ổn rồi. "Thư Hàng, cậu nhìn ra được gì rồi?" Tô Thị A Thập Lục cũng đến bên cạnh Thư Hàng, hỏi. "Ừm, đã nhìn ra được thân phận thật sự của con rồng quái vật cơ bắp này.

Hắc hắc hắc.

Mọi chuyện đợi chúng ta quay về rồi nói." Tống Thư Hàng cười hắc hắc nói.

Mười hơi thở sau, vết thương trên người Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hồi phục như ban đầu.

Và lúc này, viện binh do Tam Nhật Sư Huynh mời đến, các cao tăng Thiên Nhai Vân Du Tự cũng đã đến Kim Cương Động Phủ.

Trước đây cổ giếng của Kim Cương Động Phủ cũng thường xuyên xảy ra chuyện 'nước giếng hạ xuống'.

Nhưng như lần này, nước giếng trực tiếp cạn khô, khiến Tà Ma từ 'thông đạo Cửu U' bên dưới chui vào Kim Cương Động Phủ, thì vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

May mắn thay, trong sự kiện không có ai thương vong.

Các cao tăng Thiên Nhai Vân Du Tự tiến vào Kim Cương Động Phủ, các loại Phật Môn Thần Thông được thi triển, sức mạnh ô uế trong Kim Cương Động Phủ nhanh chóng bị quét sạch.

Tiếp đó, bốn vị cao tăng thiết lập trọng trọng phong ấn bên cạnh cổ giếng, triệt để bịt kín cổ giếng này.

Chỉ là không biết tương lai, cổ giếng 'Luyện Tâm' này còn có thể khôi phục được hay không?

Thiên Nhai Tử uất ức nhìn cổ giếng này, lẽ nào đây chính là 'thịnh cực mà suy' sao?

Cổ giếng trước đây trong trạng thái phun trào, bây giờ lại trực tiếp cạn khô.

Không có cổ giếng 'Luyện Tâm' này, y sẽ không thể thường xuyên đến rèn luyện Tâm Cảnh.

May mắn thay, y đã thu thập đủ 'Huyết Ma Châu', chỉ cần nhanh chóng luyện chế ra Pháp Khí Độ Kiếp kia, tấn thăng Lục Phẩm Chân Quân, trong thời gian ngắn, y không cần lo lắng vấn đề Tâm Cảnh của mình nữa.

Sau đó.

Các đệ tử Thiên Nhai Vân Du Tự đã xin lỗi từng tu sĩ vừa ở trong Kim Cương Động Phủ, và trả lại Linh Thạch mà các tu sĩ Luyện Tâm vừa nộp trong Động Phủ.

Những tu sĩ có thể nhận được 'Kim Cương Lệnh', vốn dĩ đều có quan hệ tốt với Thiên Nhai Vân Du Tự.

Dưới sự an ủi của Thiên Nhai Vân Du Tự, cuối cùng từng người đều tản đi.

Lúc này, Tam Nhật Sư Huynh đến bên cạnh Thư Hàng và mấy người: "Thật sự xin lỗi, tiểu hữu Thư Hàng.

Ta đã ngàn dặm xa xôi đưa ngươi đến đây, nhưng ngươi còn chưa bắt đầu Luyện Tâm, cổ giếng lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn như vậy." Vừa nói, Sư Huynh chuẩn bị trả lại Linh Thạch của nhóm Thư Hàng.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng đã nhận lại Linh Thạch, nhưng Tống Thư Hàng lại từ chối Linh Thạch mà Tam Nhật Sư Huynh trả lại.

Tống Thư Hàng: "Tam Nhật Sư Huynh, chuyến đi này, tôi đã lĩnh ngộ được thức thứ nhất và thức thứ hai của 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Chuyến này tôi đã bội thu mà về.

Nói ra thì, tôi ngược lại phải cảm ơn Sư Huynh đã ngàn dặm xa xôi đến khu vực Giang Nam đón tôi mới phải!" "Cảm kích thì cảm kích, nhưng phần Linh Thạch này ngươi vẫn phải nhận lại.

Điều này không đại biểu cho cá nhân ta, mà là đại biểu cho lời xin lỗi của Thiên Nhai Vân Du Tự.

Hơn nữa ta nghe Sư Huynh nhắc đến, nhờ có ngươi, đã đánh chết con Tà Ma Cửu U kia.

Chuyện này, ta sẽ báo cáo lên Ân Sư." Tam Nhật Sư Huynh cười ha hả, nhét Linh Thạch vào tay Thư Hàng: "Chúc mừng ngươi, một lần đã lĩnh ngộ được 《Kim Cương Phục Ma Quyền》." Tạm biệt Tam Nhật Sư Huynh bận rộn xong, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng lại tế khởi Phi Hành Pháp Bảo, đưa ba người Tống Thư Hàng trở về khu vực Giang Nam, biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Trên Phi Hành Pháp Bảo, Tống Thư Hàng khóe miệng mỉm cười, lấy ra chiếc điện thoại đen sì, kéo ra nhóm chat Cửu Châu Nhất Hào Quần, sau đó gửi lời mời kết bạn với 'Hiến Công Cư Sĩ'.

Chưa đầy hai giây, Hiến Công Cư Sĩ đã thêm bạn với Thư Hàng. "Là Thất Đạo Hào Tiểu Hữu đó à?

Ngươi không phải bị Lưu Huỳnh Đạo Hữu đưa đến không gian rồi sao?

Sao lại có tín hiệu thêm bạn với ta?" Hiến Công Cư Sĩ nói.

Thất Đạo Hào Tiểu Hữu là cái quái gì vậy!

Tống Thư Hàng suýt nữa thì tức giận ném điện thoại!

Dù có bảy đạo hiệu đều là do cậu ấy tự đặt, nhưng cách xưng hô “Thất Đạo Hào tiểu hữu” này... khiến cậu ấy không biết phải bắt đầu cạn lời từ đâu.

Hít thở sâu.

Bây giờ không phải lúc xoắn xuýt về đạo hiệu, quan trọng nhất là phải báo tin về Long Ma cho Hiến Công Cư Sĩ.

Dù sao thì, chuyện này còn liên quan đến sự an toàn tính mạng sắp tới của cậu ấy và... dược tề Long Ma!

Tống Thư Hàng nhập tin nhắn trên điện thoại: “Hiến Công tiền bối, bên cháu có tin tức về Long Ma ạ.” Hiến Công Cư Sĩ: “!!!!” “Tiểu hữu, ngươi có tin tức Long Ma ư?

Ở đâu?

Long Ma sắp giáng lâm ở nơi nào?” Hiến Công Cư Sĩ kích động nói, tốc độ gõ chữ nhanh đến kinh người, chỉ chưa đầy một giây, một chuỗi dài tin nhắn đã được gửi tới.

Rõ ràng, điện thoại của Cư Sĩ cũng đã được tu sĩ cải tiến.

Hiến Công Cư Sĩ gần đây đã thử đủ mọi cách thu mua Long Ma chi huyết, nhưng kết quả là chẳng thu hoạch được gì.

Cách đây không lâu, vừa mới may mắn gặp được kẻ bán Long Ma chi huyết, kết quả lại là đồ chẳng ra gì.

Chỉ có một chút Long Ma chi huyết, vậy mà còn muốn bán với giá trên trời.

Hiện tại, Hiến Công Cư Sĩ đã gần như tuyệt vọng trong việc thu mua Long Ma chi huyết, đúng lúc này, Tống Thư Hàng lại nói có tin tức về Long Ma, đúng là tuyết trung tống than mà!

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Vâng, tiền bối, cháu có tin tức về một con

Long Ma.

Nhưng không phải Long Ma sắp giáng lâm ở Địa Cầu... mà là một con Long Ma đã giáng lâm ở An Lạc từ ngàn năm trước.

Sau đó, nó lại bị ‘Phụ Thân Trùng’ của Cửu U bám vào, bị đưa vào trong Cửu U Giới.” “Cửu U Giới?

Ngươi nói con Long Ma bị Phụ Thân Trùng bám vào đó đang ở trong Cửu U Giới ư?” Hiến Công Cư Sĩ hỏi.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Vâng ạ.” Hiến Công Cư Sĩ: “Khốn kiếp thật, tại sao lại ở trong Cửu U Giới chứ?

Thế giới đó rất phiền phức, với thực lực của ta thì cũng không thể ở lâu trong đó.

Hơn nữa, nếu tiến vào Cửu U Giới, uy lực trận pháp mà ta am hiểu sẽ bị giảm đi rất nhiều, dược liệu để bố trận ở Cửu U Giới cũng sẽ bị ô nhiễm.

Nếu chỉ dùng linh lực hộ giáp của bản thân để cưỡng ép bố trận, hiệu quả và thời gian bố trận đều sẽ kém hơn rất nhiều.

Ta vẫn xui xẻo như vậy sao?” Tống Thư Hàng: “...” Hiến Công tiền bối đang định cân nhắc thâm nhập Cửu U Giới để bắt con Long Ma đó sao?

Suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng nhanh chóng nhập tin nhắn trên điện thoại: “Cháu muốn hỏi một vấn đề.

Hiến Công tiền bối, nếu Long Ma ở trong Cửu U Giới quá lâu, bị ô nhiễm bởi thế giới Cửu U, thậm chí ngay cả ngoại hình của nó cũng thay đổi rất nhiều.

Trong tình huống này, Long Ma chi huyết còn hiệu quả không?” “Cái này thì không thành vấn đề, Thiên Ma vực ngoại vốn dĩ cũng gần giống với sinh vật của thế giới Cửu U, đều mang thuộc tính hỗn loạn, điên cuồng.

Cho dù bị ảnh hưởng bởi thế giới Cửu U, chỉ cần trải qua một số bước xử lý, sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả.” Hiến Công tiền bối trả lời, rồi ông lại bắt đầu phiền não: “Xem ra phải tìm vài đạo hữu giúp đỡ mới được.

À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, con Long Ma đó hiện đang ở vị trí nào trong thế giới Cửu U?” “Vâng, ở ‘Tà Long Động’ thuộc ‘Lai Sinh Sơn’ của Thất Thập Thất Sơn trong thế giới Cửu U.

Đó là một con Long Ma cảnh giới Lục Phẩm.” Tống Thư Hàng đáp lại, đây là thông tin cậu có được sau khi dùng Giám Định Thuật với con Long Cơ Bắp kia.

Chương 701

Hiến Công Cư Sĩ: “ Quả nhiên ta vẫn xui xẻo như vậy sao, khốn kiếp!

Lai Sinh Sơn?

Tuy chỉ là một Động chủ, nhưng ‘Lai Sinh Sơn’ cực kỳ phiền phức, còn phiền hơn cả bom hạt nhân nữa.

Muốn tiến vào Lai Sinh Sơn để giết chết một Động chủ, quá khó rồi...

Ta chỉ muốn một ít Long Ma huyết thôi mà.” Tống Thư Hàng cảm thấy Hiến Công tiền bối đột nhiên tâm trạng sa sút hẳn.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, bom hạt nhân không phải là từ cấm kỵ của Hiến Công Cư Sĩ sao?

Ai nhắc đến nó ông ấy cũng sẽ nổi giận mà?

Sao đột nhiên chính ông ấy lại nhắc đến từ này?

Thư Sơn Áp Lực Đại: “Hiến Công tiền bối, thật ra ông không cần phải phiền não như vậy.

Bởi vì một thời gian nữa, con ‘Long Ma’ này hẳn sẽ từ Cửu U Giới đi ra.” Hiến Công Cư Sĩ lập tức sáng mắt: “Thất Đạo Hào tiểu hữu, có tình báo đặc biệt gì sao?” “Sự thật là, con Long Ma này cách đây không lâu đã thề rằng dù chân trời góc bể cũng sẽ tìm ra cháu.

Nếu nó thật sự cao minh như lời nó nói, thì chẳng bao lâu nữa hẳn sẽ tự động tìm đến bên cháu.” Tống Thư Hàng đáp lời.

“Đây đúng là một tin tức tốt.” Hiến Công Cư Sĩ cười ha hả nói: “Vậy Thư Hàng tiểu hữu ngươi hiện tại đang ở vị trí nào?” “Số 105H đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam, cháu tạm thời sống ở đây.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Thất Đạo Hào tiểu hữu, chậm nhất là ngày mai lão phu sẽ đến chỗ ngươi!” Hiến Công Cư Sĩ nhanh chóng đáp lời.

Đối thủ là một con Long Ma cấp Lục Phẩm, lại còn bị năng lượng Cửu U Giới ô nhiễm, để đề phòng, Hiến Công Cư Sĩ đã chuẩn bị tìm thêm vài người giúp đỡ, tuyệt đối không thể để con Long Ma này chạy thoát!

Trời mới biết đợt Long Ma tiếp theo khi nào mới giáng lâm Địa Cầu, vạn nhất phải vài ngàn năm nữa thì sao?

Ông ta không thể đợi lâu đến như vậy!

Vì vậy, nhất định phải nhất kích tất trúng.

Xem ra, sau ngần ấy năm trải qua sự “tẩy lễ” của bom hạt nhân... vận may của ông ấy cuối cùng cũng đã đến rồi!

“Không vấn đề gì, tiền bối.

Cháu sẽ chờ đợi tiền bối đến.” Tống Thư Hàng cười nói.

Đã có được hiệu ứng bảo hộ [Sự Bảo Hộ của Hiến Công Cư Sĩ].

Lúc này, Hiến Công Cư Sĩ lại hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có muốn thứ gì không?” Tình báo Long Ma đối với ông ta thực sự quá quan trọng, liên quan đến việc ông ta thăng cấp.

Vì vậy, đối với Tống Thư Hàng đã cung cấp tin tức Long Ma, ông ta nhất định phải tặng một món quà tương xứng.

“Tiền bối, cháu cũng muốn một ít dược tề Long Ma.” Tống Thư Hàng đi thẳng vào vấn đề.

“Hahaha, cái này hoàn toàn không thành vấn đề.

Chỉ cần bắt sống được con Long Ma Lục Phẩm này, rút tinh huyết ra, đủ để luyện rất nhiều dược tề Long Ma.

Đến lúc đó luyện ra dược tề, ta có thể cho ngươi một phần." Hiến Công Cư Sĩ hào sảng nói.

"Cảm ơn ông, Hiến Công tiền bối." Tống Thư Hàng mỉm cười đáp, rồi xoa xoa thái dương.

Vừa rồi lực tinh thần lại nhói lên một cái, giống như một cây búa nhỏ nện mạnh vào hộp sọ, đau nhói.

"Không cần khách khí, đây là phần ngươi xứng đáng được hưởng." Hiến Công Cư Sĩ nói xong, lại tò mò hỏi: "À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.

Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi trước đó của ta: Ngươi không phải lại bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ rồi sao?

Chẳng lẽ lại quay về Địa Cầu rồi?" "Vấn đề này... thật ra là vì cách đây không lâu, có một vị tiền bối vừa hay dịch dung thành bộ dạng của cháu, sau đó, ông ấy bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào vũ trụ rồi." Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

"Ồ?

Hahaha, ta hiểu rồi.

Đây đúng là một tin tức không tồi.

Có tin tức này, ta có thể dùng cái giá nhỏ hơn để mời vài vị đạo hữu ra tay tương trợ.

Vậy thì, Thư Hàng tiểu hữu, tạm biệt." Hiến Công Cư Sĩ cười nói.

"Tiền bối, khi kể tin tức này cho các tiền bối khác, đừng có tiết lộ cháu đấy ạ." Tống Thư Hàng nhắc nhở, cậu còn không muốn bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa vào không gian lần nữa.

“Yên tâm đi, ta còn cần hợp tác với ngươi để dẫn dụ con Long Ma kia ra mà.” Hiến Công Cư Sĩ cười ha hả, nói xong thì offline.

Khi trở về biệt thự Ngư Kiều Kiều, trời đã là 6 giờ sáng ngày 10 tháng 8.

Phi hành pháp khí của Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng dừng lại, Tống Thư Hàng cùng vài người nhảy xuống khỏi pháp khí.

“Lại là một ngày mới tốt đẹp.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng nhìn ánh bình minh đang lên, cảm khái nói: “Thời tiết rất đẹp, sao chúng ta không làm một trận say hả?” Mấy loại rượu ngon ông ấy kiếm được từ Biệt Tuyết Tiên Cơ trước đó vẫn chưa uống.

Mới sáng sớm đã muốn uống rượu ư?

Tống Thư Hàng cảm thấy dạ dày hơi chua.

“Đạo Trưởng đừng vội, để cháu bảo người hầu chuẩn bị ít mồi nhắm đã, trưa nay chúng ta hãy uống.” Ngư Kiều Kiều hào sảng nói.

“Cũng đúng, có rượu sao có thể không có đồ nhắm.

Vậy thì trưa nay chúng ta hãy uống, không say không về.” Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng cũng hào phóng nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên có một sự thôi thúc muốn “bỏ nhà đi bụi”, muốn chạy khỏi biệt thự Ngư Kiều Kiều.

Đang nói chuyện, bên ngoài biệt thự Ngư Kiều Kiều truyền đến một tràng tiếng mô tô gầm rú.

Có người đang lái mô tô nhanh chóng tiến về biệt thự Kiều Kiều.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía xa biệt thự.

Sau đó cậu thấy một người đàn ông trắng trẻo mập mạp, đang cưỡi một chiếc mô tô mini, chạy về phía này.

Mô tô mini ở đây không phải loại xe máy điện của phụ nữ, mà là "mô tô mini" thật sự, chỉ cao bằng đầu gối người lớn, dài khoảng nửa mét.

Khi người đàn ông trắng trẻo mập mạp cưỡi trên chiếc mô tô mini này, trông cứ như voi cưỡi lừa con, khiến người ta không khỏi đau lòng cho chiếc mô tô mini đó, lo lắng nó sẽ tan rã bất cứ lúc nào.

Nhưng trên thực tế, chiếc mô tô mini này không những không tan rã mà tốc độ còn khá nhanh nữa.

Cuối cùng, chiếc mô tô mini chạy đến bên cạnh biệt thự Ngư Kiều Kiều, thực hiện một động tác bốc đầu đẹp mắt rồi dừng lại.

Sau đó người đàn ông trắng trẻo mập mạp nhặt chiếc mô tô mini lên bằng tay, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng cùng đoàn người ở cổng biệt thự.

Đoàn người của Thư Hàng chạm ánh mắt với anh ta.

Người đàn ông trắng trẻo mập mạp khẽ cười, đặt chiếc mô tô mini xuống.

Rồi anh ta chắp hai tay, hành lễ với Tống Thư Hàng cùng đoàn người nói: "Chào buổi sáng quý thí chủ, xin hỏi đây có phải là 'số 105H đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam' không ạ?" Ngư Kiều Kiều vẫy vẫy cái tay nhỏ: "Chính là chỗ này, ngươi tìm ai?" "Tiểu tăng là đệ tử tục gia của Đấu Chiến Phật Tông, Thôn Vân, ngoài ra tiểu tăng còn là biên kịch cấp quốc gia, nhận ủy thác của sư huynh 'Tạo Hóa Pháp Vương', đến đây tìm Ngư Kiều Kiều đạo hữu." Người đàn ông trắng trẻo mập mạp mỉm cười ôn hòa, nói: "Nghe Tạo Hóa sư huynh nhắc đến, Ngư Kiều Kiều đạo hữu muốn mời tiểu tăng giúp đỡ cải biên một câu chuyện thành kịch bản phải không?" "Haha, ra là Thôn Vân đại sư.

Ngài đến nhanh thật, ta vốn dĩ đã hẹn với Tạo Hóa tiền bối, một tháng sau tìm biên kịch giúp ta là được rồi.

Sao đại sư lại đến sớm như vậy?” Ngư Kiều Kiều vội vàng đón lên.

Lúc trước cô đã đồng ý với Cao Mỗ Mỗ, sẽ tìm một biên kịch hướng dẫn cậu ta viết kịch bản.

Sau đó cô liền hỏi trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ các tiền bối có ai có thể liên hệ với biên kịch không, cô muốn cải biên câu chuyện phim mà Bạch Tôn Giả muốn quay thành kịch bản.

Lúc đó, Tạo Hóa Pháp Vương liền nói ông ta vừa hay quen một biên kịch rất nổi tiếng, nhiệm vụ này cứ giao cho ông ta.

Vốn dĩ, Ngư Kiều Kiều và Pháp Vương đã hẹn một tháng sau mới mời biên kịch đến sửa kịch bản.

Không ngờ vị Thôn Vân đại sư này lại đến nhanh như vậy?

“Ai.” Thôn Vân đại sư trắng trẻo mập mạp thở dài một tiếng u sầu: “Hôm qua, Tạo Hóa sư huynh livestream trên mạng, đưa gần ba mươi vạn người vào bệnh viện.

Tiểu tăng và rất nhiều sư đệ, chủ yếu là đến để giải quyết chuyện này.

Vì đã đến đây, tiểu tăng tiện đường ghé qua chỗ Ngư Kiều Kiều đạo hữu để làm quen.” “Ba mươi vạn người?” Tống Thư Hàng kinh ngạc, trời ạ, ba mươi vạn người!

Kéo về thời cổ đại đó là cả một đại quân rồi.

Quả không hổ là ca vương linh hồn Tạo Hóa tiền bối, nghe bài hát của người khác phải trả tiền, nghe bài hát của ông ta thì lại cần dùng linh hồn để lắng nghe.

Trên khuôn mặt tươi tắn xinh đẹp của Tô Thị A Thập Lục tràn đầy nghi hoặc: “Tạo Hóa tiền bối livestream ư?

Chuyện khi nào vậy?” “Ơ?

A Thập Lục đạo hữu không biết sao?

Hôm qua trước khi Tạo Hóa sư huynh livestream, ngươi và Lưu Huỳnh Tiên Tử không phải đang hát ca sao, rồi Đông Phương Lục Tiên Tử nhảy múa khuấy động không khí sao?” Thôn Vân đại sư trắng trẻo mập mạp cũng nghi hoặc hỏi ngược lại, tiện thể rất tự nhiên bán đứng Tạo Hóa Pháp Vương.

“Hả?” Ngón tay Tô Thị A Thập Lục bất giác chạm vào chuôi đao của mình, chỉ muốn đi cho Tạo Hóa tiền bối một đao!

“Nén bi thương.” Ngư Kiều Kiều dùng cái tay nhỏ nhẹ nhàng vỗ vỗ A Thập Lục.

“Đợi ta thăng cấp Tứ Phẩm xong, cứ cách một thời gian lại bay đi tìm Tạo Hóa tiền bối để khiêu chiến đao pháp!” Tô Thị A Thập Lục cuối cùng chỉ hừ nặng một tiếng.

Tạo Hóa Pháp Vương, tu luyện ‘Chiến Phật Chân Thân’, sở hữu năng lực biến thân siêu cấp tái á Pháp Vương, độ mạnh của nhục thân có thể sánh ngang với Lục Phẩm Chân Quân.

Ngoài ‘Chiến Phật Chân Thân’, ông ta còn am hiểu côn pháp, ‘Thao Thiên Phúc Hải Côn Pháp’ của Đấu Chiến Phật Tông được mệnh danh là một trong những côn pháp cương mãnh nhất thiên hạ.

Nhưng về đao pháp, Tạo Hóa Pháp Vương nhiều nhất cũng chỉ hiểu chút đao pháp cơ bản.

Xin ông ta chỉ giáo đao pháp...

A Thập Lục đây là muốn dùng sở trường của mình để tấn công sở đoản của đối phương ư?

“A Thập Lục đạo hữu, tiểu tăng ủng hộ ngươi!” Thôn Vân đại sư này giơ ngón cái lên: “Đến lúc đó nếu ngươi muốn tìm Tạo Hóa sư huynh khiêu chiến đao pháp, ta có thể chịu trách nhiệm gửi tọa độ của sư huynh cho ngươi, để ông ta không thể trốn thoát.” Trao đổi một lát sau, Ngư Kiều Kiều mở cửa biệt thự: “Đại sư mời vào... ta đi xem cậu thiếu niên phụ trách viết câu chuyện phim đã tỉnh chưa.

Nếu tỉnh rồi thì vừa hay có thể để cậu ấy và đại sư giao lưu một phen.

Cậu ấy rất mong chờ được giao lưu với biên kịch thật sự đó.” Thật đáng mong đợi mà, tối qua, cô đã chuốc cho Cao Mỗ Mỗ say mềm, lại bảo người hầu sắp xếp Cao Mỗ Mỗ ngồi trước bàn máy tính.

Bây giờ một đêm đã trôi qua, Cao Mỗ Mỗ có nửa đêm tỉnh dậy, điên cuồng gõ mấy vạn chữ không?

Thế là, sau khi mời Thôn Vân đại sư vào nhà, Ngư Kiều Kiều thi triển một ‘Huyễn thuật’ lên người mình, biến mình thành dáng vẻ của mẹ cô, rồi rất vui vẻ đi đến phòng của Cao Mỗ Mỗ.

Trong phòng của Cao Mỗ Mỗ.

Bạn gái của cậu ta là Nha Y vẫn chưa tỉnh vì say, vẫn đang ngủ ngon lành.

Chương 702

Ở phòng bên cạnh Thổ Ba và Dương Đức cũng say bí tỉ như bùn.

Còn Cao Mỗ Mỗ thì gục trên bàn máy tính, nước dãi chảy đầy sàn.

Trên màn hình máy tính, là một trang gõ chữ mới mở, bên trong không có một chữ nào. [Không gõ chữ ư?] Trong lòng Ngư Kiều Kiều một mảnh thất vọng, rồi, cô đến phía sau Cao Mỗ Mỗ, nhìn vào phần mềm gõ chữ ‘Số chữ mới tăng hôm qua’ và ‘Số chữ mới tăng hôm nay’.

Ơ?

Ơ ơ ơ?

Lại là mười vạn chữ?!

Hôm qua tăng sáu vạn chữ, hôm nay cũng tăng ba vạn chữ sao?

Chẳng lẽ, Cao Mỗ Mỗ tối qua nửa đêm tỉnh dậy gõ chữ sao?

Tâm trạng Ngư Kiều Kiều đột nhiên cực kỳ tốt, hai mắt sáng lên.

Quả nhiên, chuốc cho Cao Mỗ Mỗ say rồi ném cậu ta cạnh máy tính là có hiệu quả! [Để ta xem nội dung chương Cao Mỗ Mỗ gõ hôm qua nào, ta đã nóng lòng muốn biết tình tiết mười vạn chữ này rồi!] Ngư Kiều Kiều đưa cái tay nhỏ ra, điều khiển con trỏ chuột, mở trang gõ chữ Cao Mỗ Mỗ gõ hôm qua trong phần mềm.

Một lát sau... cả người Ngư Kiều Kiều cứng đờ.

Chỉ thấy nội dung mười vạn chữ đó là: [Khát cầu lai thì lưu lãm kỳ thực tả tam kiện sáo 1422 quyền hành cá mật thị 98 tiêu toan cam du djsmeoghzbe......] Ngư Kiều Kiều không cam tâm, tiếp tục lăn con trỏ xuống xem... nhưng một chuỗi dài nội dung phía sau, toàn bộ đều là những ký tự tương tự, những cụm từ tiếng Trung không rõ nghĩa, hoặc là những chuỗi chữ cái dài ngoằng, giữa chừng còn lẫn vài con số.

Mấy cái quỷ quái gì đây?

Mấy nội dung này, từng chữ tách rời ra Ngư Kiều Kiều đều nhận biết, nhưng hợp lại thành câu rốt cuộc là có ý gì chứ?

Đây là do Cao Mỗ Mỗ sau khi say rượu, dùng phương thức mật mã để gõ chữ sao?

Đang suy nghĩ, khi Ngư Kiều Kiều cúi người vô tình nhìn thấy khuôn mặt của Cao Mỗ Mỗ, sau đó... cô liền thông minh phát hiện ra chân tướng.

Trên mặt Cao Mỗ Mỗ, đầy những vết hằn chữ cái bàn phím sâu hoắm.

Sẽ không sai, chân tướng chỉ có một: những nội dung mười vạn chữ hỗn loạn này, là do Cao Mỗ Mỗ úp mặt vào bàn phím mà gõ ra.

Ngư Kiều Kiều lòng đau như cắt, cảm thấy cả người đều bị lừa dối.

Xem ra, kế hoạch chuốc cho Cao Mỗ Mỗ say rồi ném cậu ta cạnh bàn máy tính đã thất bại hoàn toàn rồi.

Trong trạng thái này Cao Mỗ Mỗ quả thật có thể gõ chữ, thậm chí còn gõ điên cuồng mười vạn chữ.

Nhưng nội dung gõ ra bằng cách úp mặt vào bàn phím thì hoàn toàn vô nghĩa mà.

Ngư Kiều Kiều thất vọng cùng cực, rời khỏi phòng Cao Mỗ Mỗ quay trở lại phòng khách.

Trong phòng khách, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Thiên

Nhai Tử Đạo Trưởng giữ im lặng, nhìn chằm chằm vào Thôn Vân đại sư.

Còn Thôn Vân đại sư trắng trẻo mập mạp, trước mặt ông ta đặt hơn mười chiếc điện thoại, gần như mỗi chiếc điện thoại đều không ngừng rung.

Lúc này Thôn Vân đại sư đang nhanh chóng nghe điện thoại.

Một cuộc điện thoại vừa nghe, nhanh chóng nói vài câu, rồi cúp máy; sau đó lại nhanh chóng nhấc điện thoại tiếp theo, ba ba ba ra lệnh một tràng, rồi lại cúp máy.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

Ngư Kiều Kiều từ trên lầu đi xuống, đến phòng khách thì Thôn Vân đại sư đã nghe ít nhất sáu cuộc điện thoại.

Thôn Vân đại sư đang làm gì vậy?

Chẳng lẽ ngoài việc là một biên kịch cấp quốc gia, ông ta còn kiêm chức nhân viên chăm sóc khách hàng 10086 sao?

Bận rộn đến mức này à?

Ngư Kiều Kiều đến cạnh Thư Hàng, nhỏ giọng hỏi: “Đại sư đang làm gì vậy?” “Đại sư đang xử lý ‘sự kiện livestream’ của Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối hôm qua đó, ba mươi vạn người bị đưa thẳng vào bệnh viện, hậu quả này vượt xa dự đoán ban đầu của ‘Đấu Chiến Phật Tông’.

Thôn Vân đại sư và rất nhiều sư huynh đệ của ông ấy đang bù đầu sứt trán vì giải quyết chuyện này.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng đáp.

Ban đầu các trưởng lão ‘Đấu Chiến Phật Tông’ căn bản không hề nghĩ rằng Tạo Hóa Pháp Vương trước khi livestream, lại còn dùng ‘mỹ nhân kế’!

Vốn dĩ theo dự tính của tầng quản lý ‘Đấu Chiến Phật Tông’, nếu Tạo Hóa Pháp Vương một người đàn ông to lớn livestream, có được một hai con mèo khán giả đã là tốt lắm rồi.

Bọn họ sẽ lén lút sắp xếp mấy ngàn đệ tử tục gia, mỗi người tạo mười tài khoản phụ, gom đủ một vạn khán giả để ủng hộ Tạo Hóa Pháp Vương.

Như vậy, cho dù Tạo Hóa Pháp Vương cất giọng hát, sát thương cũng có thể được hạn chế ở mức thấp nhất.

Nhưng không ngờ, Tạo Hóa Pháp Vương dùng ba vị tiên tử xinh đẹp như tiên nữ làm mồi nhử, lại lập tức thu hút ba mươi vạn khán giả!

Quá ti tiện!

Lần này, quả thực là thương vong thảm trọng... các trưởng lão Đấu Chiến Phật Tông hối hận không kịp.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh cảm thán nói: “Các đại sư Đấu Chiến Phật Tông cũng thật vất vả.” Thôn Vân tăng đại sư nghe vậy, hít hịt mũi, cảm khái vạn phần: “Đâu chỉ là vất vả... ai, chủ yếu vẫn là chúng ta kinh nghiệm không đủ, hơn nữa Tạo Hóa sư huynh lại quá âm hiểm, lại còn dùng mỹ nhân kế.

Thêm nữa, A Thập Lục cô nương và ba vị tiên tử các ngươi lại quá xinh đẹp chói mắt, lại thu hút ba mươi vạn người chứ!” Tô Thị A Thập Lục ngại ngùng cười khan một tiếng.

“Nhưng dù sao thì cũng tạm thời giải quyết được chuyện rồi... nhưng vẫn còn một chuyện khiến ta rất lo lắng, bởi vì lần livestream này, Tạo Hóa sư huynh đã nổi tiếng trên mạng.” Thôn Vân tăng ngừng một lát, rồi nói tiếp: “Hơn nữa, điều rất khó tin là, hiện tại trên mạng có ít nhất khoảng năm mươi vạn người đã đăng ký tài khoản livestream đó.

Nghe nói, cứ thế chờ Tạo Hóa sư huynh lại livestream!" "Cái gì?" Tống Thư Hàng cảm thấy khó tin.

Cậu biết uy lực giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, hồi đó cậu ngồi trên giường bệnh, trực diện lắng nghe ca vương linh hồn hát một khúc cao.

Nghe xong, Tống Thư Hàng cảm thấy cả người mình quả thực là không còn gì lưu luyến.

Câu [Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng] đó, cứ quanh quẩn không dứt trong đầu cậu, dư âm quanh quẩn mấy ngày cũng không hết!

Lúc đó sau khi nghe một lần, cậu đã thề tuyệt đối sẽ không đi nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát lần thứ hai.

Vậy mà bây giờ, trên mạng lại có ít nhất năm mươi vạn người, đang mong chờ Tạo Hóa Pháp Vương lại livestream ư?

"Năm mươi vạn người vẫn chỉ là thống kê sơ bộ, hiện tại tất cả mọi người trên mạng đều tò mò rốt cuộc giọng hát có thể khiến người ta ngất xỉu, sùi bọt mép đó khủng khiếp đến mức nào?

Đây là một loại tâm lý tò mò đang quấy phá.

Thêm vào đó, trong đô thị hiện đại, có rất nhiều người cuộc sống thiếu đi sự kích thích... vì vậy, mới xuất hiện các chương trình kích thích như nhảy Bungee, tàu lượn siêu tốc.

Livestream của Tạo Hóa sư huynh cũng có yếu tố tương tự, trong năm mươi vạn người, phần lớn đều muốn tìm kiếm sự kích thích." Thôn Vân tăng tiếp tục giải thích.

Tống Thư Hàng vừa nghe thấy từ "nhảy Bungee" thì đột nhiên cảm thấy đầu gối hơi mềm.

Tổng kết lại mà nói, chính là người hiện đại sống buồn chán, rảnh rỗi không có việc gì làm, muốn tìm kiếm kích thích, cho nên mới mong chờ livestream của Tạo Hóa Pháp Vương.

Từ một góc độ khác mà nói, sâu thẳm trong lòng người hiện đại, đều ẩn chứa một loại thôi thúc gọi là “tìm đường chết”.

“Thêm vào đó, trên mạng hiện tại đang lưu truyền một số bản ghi âm bài hát của Tạo Hóa sư huynh.

Nhưng trong những bản ghi âm này, dường như thiếu đi một loại sức mạnh đặc biệt.

Ngoài việc hát hơi khó nghe, nó không có cái sức mạnh khiến tai ngươi mang thai, sẩy thai đó.

Càng như vậy, livestream của sư huynh lại càng gây hứng thú cho nhiều người hơn, ngày càng nhiều người khao khát Tạo Hóa sư huynh lại livestream.

Ta bây giờ đã sầu chết rồi.

Cùng với số lượng người quan tâm ngày càng nhiều, lần tới sư huynh livestream, vạn nhất lại đưa cả trăm vạn người vào bệnh viện, ta còn không biết đến lúc đó phải giải quyết thế nào nữa.” Thôn Vân tăng lại nói.

Nếu một triệu người đều bị đưa vào bệnh viện, sẽ gây chấn động toàn quốc phải không?

Không... ba mươi vạn người vào bệnh viện đã gây chấn động toàn quốc rồi.

Một triệu người, chắc chắn sẽ gây chấn động thế giới.

Nhưng chuyện này phải giải quyết thế nào?

Chẳng lẽ phải ngăn cản Tạo Hóa Pháp Vương hát ư?

Ông ta hiện tại khó khăn lắm mới có nền tảng livestream, hơn nữa đại thế đã thành, muốn ngăn cản cũng không dễ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, đề nghị: “Có lẽ chúng ta có thể để Tạo Hóa tiền bối đi nước ngoài livestream?

Nước ngoài hẳn cũng có những chương trình tương tự chứ.” Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt: “Đúng vậy, đạo hữu chết chứ ta không chết!” Thôn Vân tăng cứng người, sau đó dùng sức vỗ vỗ đùi mình: “Cách này hay quá!” Để tiếng hát của Tạo Hóa sư huynh vang vọng trên bầu trời xứ lạ quê người, cũng rất tuyệt vời mà...

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng lại lo lắng nói: “Nếu vậy, có gây ra tranh chấp quốc tế không?

Dù sao lực sát thương của Tạo Hóa đạo hữu quá lớn.” Chỉ cần cấp cho Tạo Hóa đạo hữu đủ thiết bị và nền tảng, lực sát thương của ông ta còn khủng khiếp hơn cả vũ khí hạt nhân.

Không cẩn thận, thậm chí còn có thể gây ra tận thế thế giới chứ?

Thôn Vân tăng đại sư nghe vậy, rơi vào trạng thái trầm tư.

Đây quả thực là một vấn đề lớn.

Bởi vì Cao Mỗ Mỗ vẫn còn trong trạng thái say mềm, không thể dậy để giao lưu cốt truyện với Thôn Vân tăng đại sư.

Vì vậy, sau khi xin được sự đồng ý của Ngư Kiều Kiều, Thôn Vân đại sư cũng tạm thời ở lại biệt thự Ngư Kiều Kiều.

Biệt thự này của Ngư Kiều Kiều khá lớn, đủ phòng khách.

Sau bữa sáng, Tống Thư Hàng ở phòng luyện công phía sau biệt thự Ngư Kiều Kiều, bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Vì điểm thể chất không đủ dùng, Tống Thư Hàng hiện tại hận không thể nắm bắt từng phút, từng giây để nâng cao thể chất.

Đầu tiên là ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’, ‘Bất Động Kim Cương Thân’, sau đó là ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’ mà cậu lĩnh ngộ được ở Kim Cương Động Phủ hôm nay. ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’ cậu có thể nói là mới vừa nhập môn.

Lúc này, cậu lại bắt đầu nhớ đến chức năng CPU của Diệt Phượng Công Tử, chỉ cần mượn CPU của cậu ta một lần dùng, trong thời gian ngắn là có thể luyện hai chiêu đầu của ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’ này đến cảnh giới đại thành rồi phải không?

Chương 703

Sau quyền pháp là ‘Thánh Quang Kiếm Thuật’ và ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ cùng với ‘Nghịch Lân Đao Pháp’.

Cuối cùng là thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’ và thân pháp ‘Thiên Hành Kiện’.

Thân pháp ‘Thiên Hành Kiện’ không chỉ là thân pháp, mà còn là một môn công pháp luyện thể, phối hợp với ‘Cương Thủ’, rất tốt cho việc nâng cao thể chất.

Sau khi hoàn thành hết các bộ võ kỹ, cậu khoanh chân ngồi tu luyện ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’.

Bên cạnh Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục chỉ đơn giản thực hiện các động tác vung đao, ánh mắt cô vẫn luôn chú ý đến quá trình tu luyện của Tống Thư Hàng.

Trước Tứ Phẩm, tu sĩ không thể nắm giữ nhiều pháp thuật, cũng không thể ngự kiếm bay lượn, khi chiến đấu vẫn lấy võ kỹ làm chủ.

Tống Thư Hàng hiện giờ tay không thì có quyền pháp tinh xảo, về vũ khí thì có đao pháp và kiếm thuật không tồi, thân pháp Nho gia lại vừa đẹp mắt vừa thực dụng.

Từ phương diện võ kỹ mà nói, Tống Thư Hàng tạm thời đã không còn thiếu gì nữa.

Còn về phương diện công pháp, đợi Bạch Tôn Giả xuất quan là có thể chỉ dẫn Tống Thư Hàng tu luyện tiếp theo.

Bất tri bất giác...

Thư Hàng lại trưởng thành đến mức độ này rồi. [Ta cũng phải cố gắng lên.] Tô Thị A Thập Lục thầm nghĩ, nếu không thăng cấp Tứ

Phẩm cảnh giới nữa, thì sẽ bị Tống Thư Hàng đuổi kịp mất.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng hoàn thành vận chuyển chân khí 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', chân khí trong cơ thể càng thêm thâm hậu, chân dịch trong đại hà chân khí chảy cuồn cuộn như sông.

Hiện tại chỉ còn đợi có được công pháp kế tiếp từ Bạch Tôn Giả, cậu có thể bắt đầu tu luyện mạch đầu tiên của Tam Phẩm là 'Tinh Huy Mạch'.

Đợi Tống Thư Hàng tu luyện xong, Tô Thị A Thập Lục thu đao về vỏ, lên tiếng gọi: "Thư Hàng." Tống Thư Hàng: "Hả?" Tô Thị A Thập Lục: "Tình trạng thế nào?

Tranh thủ bây giờ có thời gian, ta sẽ dạy ngươi phương pháp [Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân] và [Bắt Giữ Khí Tức] nhé!" Ẩn tàng khí tức bản thân, đối với tu sĩ mà nói có thể coi là một khóa học bắt buộc.

Dù là đột kích, hay giả heo ăn thịt hổ đều rất hiệu quả.

Thực ra, năng lực [Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân] này, ban đầu được các tu sĩ mạnh mẽ sáng tạo ra để không gây áp lực cho các tu sĩ cấp thấp.

Các tu sĩ mạnh mẽ, nếu không thu liễm khí tức bản thân, thì dao động linh lực, khí thế hay kiếm ý mà họ vô ý phát ra, sẽ trực tiếp áp chế làm suy sụp ý chí của các tu sĩ cấp thấp.

Nếu không biết cách thu liễm khí tức, việc các tu sĩ mạnh mẽ muốn thân cận con cháu của mình cũng sẽ là một chuyện rất đau đầu.

Chỉ là sau này, [Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân] đã được phát triển ra nhiều công dụng khác nhau.

"Được!" Tống Thư Hàng từ dưới đất bật dậy: "À đúng rồi, A Thập Lục.

Cháu từng có được một cuốn ‘Hải Đảm Chiến Sĩ Giáo Dục Nghĩa Vụ’, trên đó có học một bí quyết ngụy trang khí tức của Hải Đảm Chiến Sĩ, cái đó có liên hệ gì với ‘ẩn tàng khí tức bản thân’ không?” “Ta chưa từng tiếp xúc với bí quyết ẩn tàng khí tức của Hải Đảm Chiến Sĩ.” Tô Thị A Thập Lục khẽ cười: “Ta sẽ dạy ngươi hai phương pháp này trước, có chỗ nào tương tự không thì ngươi tự mình suy ngẫm kỹ nhé.” “Cũng được.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, nhưng đột nhiên cậu lại nhớ ra một điều: “Khoan đã, A Thập Lục.

Năng lực ‘ẩn tàng khí tức bản thân’ và ‘bắt giữ khí tức’ này, không phải là bí mật không truyền ra ngoài của Thiên Hà Tô Thị các người đó chứ?” A Thập Lục lắc đầu nói: “Yên tâm đi, hai loại năng lực này không phải là bí mật gì không truyền ra ngoài.

Đây là năng lực mà hơn một nửa tu sĩ trong toàn bộ giới tu sĩ đều biết.” “Vậy thì tốt rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Hai năng lực này nghe thì dễ, nhưng thực tế khi học lại khá phức tạp.

Có Tô Thị A Thập Lục cầm tay chỉ điểm, Thư Hàng vẫn mất cả buổi sáng mới nắm vững được hai loại năng lực này.

Đây là trong tình huống có ‘Ngộ Đạo Thạch’ trợ giúp.

Nếu không có ‘Ngộ Đạo Thạch’ trợ giúp, e rằng cậu phải mất cả một ngày để học hai loại năng lực này. [Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân] có hai phương pháp sử dụng.

Phương pháp sử dụng thứ nhất, có thể trong thời gian ngắn, khiến tu sĩ thu liễm toàn bộ năng lượng, khí thế trong cơ thể, khiến tu sĩ giống như một người bình thường.

Phương pháp này, thực ra giống như người ta nín thở vậy, không thể nín mãi được.

Đến lúc thời gian đã hết, không nín được nữa, linh lực, khí thế của tu sĩ sẽ lại bùng phát ra.

Tuy nhiên, phương pháp này có thể dùng để thoát khỏi sự truy đuổi của kẻ địch trong thời gian ngắn, hoặc để tiến hành đột kích.

Phương pháp sử dụng thứ hai, là thông qua [Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân], che giấu tu vi thực tế của mình, nhưng không thể khiến khí tức của tu sĩ trực tiếp biến thành giống như người bình thường.

Phương pháp này, giống như người ta ‘hít thở chậm lại’ vậy, chỉ cần duy trì trạng thái tốt, có thể liên tục che giấu khí tức bản thân.

Khi mới học được năng lực này, Tống Thư Hàng sử dụng phương pháp thứ nhất nhiều nhất cũng chỉ kiên trì được khoảng 9 giây.

Còn sử dụng phương pháp thứ hai, cũng chỉ có thể áp chế khí tức bản thân xuống cảnh giới Nhị Phẩm đỉnh phong.

Vẫn cần tăng cường độ thành thạo.

Năng lực [Bắt Giữ Khí Tức], chính là thông qua cảm ứng để khóa chặt khí tức của các tu sĩ khác, vận dụng càng thành thạo, phạm vi khóa chặt càng xa.

Các tu sĩ mạnh mẽ, thậm chí có thể xuyên qua một không gian vị diện để khóa chặt kẻ thù của mình.

Năng lực này thực ra hơi giống với ‘Tinh Thần Trinh Thám Pháp’ trong bí quyết vận dụng lực tinh thần mà ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ truyền thụ trước đây.

Nhưng năng lực [Bắt Giữ Khí Tức] này, là kết hợp vận dụng lực tinh thần và chân khí hoặc linh lực, năng lực tìm kiếm và khóa chặt mạnh hơn.

Coi như là phiên bản nâng cấp của ‘Tinh Thần Trinh Thám Pháp’.

“Buổi sáng học đến đây thôi nhé, buổi chiều chúng ta sẽ học Dẫn Lôi Thuật và Hư Không Hoán Hỏa Pháp.” Tô Thị A Thập Lục nheo mắt cười nói.

“Được!” Tống Thư Hàng đáp, tuy rằng cậu nóng lòng muốn học Dẫn Lôi Thuật ngay lập tức, nhưng thời gian đã không còn sớm nữa.

Hai cô gái mặc đồ người hầu của Ngư Kiều Kiều đã đến gọi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi ăn.

Trong phòng ăn.

Cao Mỗ Mỗ, Nha Y, Lý Dương Đức và Thổ Ba đều đã tỉnh dậy.

Bốn người sau một giấc ngủ dậy, tinh thần sảng khoái, không hề có chút uể oải của việc say mềm.

Rượu của Ngư Kiều Kiều đều là đồ quý hiếm, nồng độ cao nhưng không làm đau đầu.

Say thì nhanh, nhưng một giấc tỉnh dậy lại tinh thần sảng khoái.

Lúc này, Thổ Ba lại đang nhanh chóng gõ trên máy tính bảng.

“Thổ Ba, đang làm gì vậy?” Thư Hàng đến sau Thổ Ba, nhìn vào màn hình máy tính của cậu ta.

Rồi Thư Hàng phát hiện, Thổ Ba lại đang viết bài tập hè.

Nhìn tiêu đề, đó là [Bài Tập Hè Môn Ngữ Văn Lớp Hai Tiểu Học].

Tống Thư Hàng: “...” Thổ Ba ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng, cười khan nói: “Đang giúp một đứa em họ viết bài tập hè đây, thằng nhóc này sắp chơi điên rồi, bài tập một chữ cũng chưa động.

Bây giờ mùng mười rồi mới bắt đầu cuống lên.

Thế là liền cầu cứu đến chỗ ta.” “Thổ Ba, cậu không phải là có điểm yếu gì bị thằng em họ cậu nắm giữ rồi chứ.” Cao Mỗ Mỗ bên cạnh đẩy đẩy kính, một câu nói trúng tim đen.

“Sao có thể chứ, ta sao có thể có điểm yếu nào rơi vào tay thằng nhóc con chứ?

Oa ha ha ha, ha ha, ha ha ha.” Thổ Ba cười khan.

Tống Thư Hàng: “...” Nói đi thì cũng phải nói lại, rốt cuộc Thổ Ba hồi đó thi đậu đại học Giang Nam kiểu gì vậy?

Thổ Ba cười khan một tiếng rồi, nhìn Tô Thị A Thập Lục phía sau Tống Thư Hàng, dứt khoát chuyển đề tài: “Thư Hàng, cô bé phía sau cậu là nhà ai vậy?

Dễ thương quá, là em gái cậu à?” Tống Thư Hàng: “...” Trong một khoảnh khắc, cậu cảm thấy Tô Thị A Thập Lục dường như đã xù lông rồi.

“Thổ Ba.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ bạn thân của mình: “Vị này là bạn tốt của tớ, A Thập Lục.

Ừm, nếu cậu muốn nói về tuổi tác, cậu có thể gọi cô ấy là A Thập Lục tỷ tỷ.” “Sao có thể chứ, rõ ràng trông nhỏ như vậy mà.” Thổ Ba buột miệng nói ra.

Tống Thư Hàng cảm thấy, bạn thân của mình hết thuốc chữa rồi, suy nghĩ thẳng tuột, miệng cũng nhanh tuột! ***************** Ở một bên khác, Hiến Công Cư Sĩ đang hô bằng gọi bạn.

Sau khi hẹn vài người bạn thân, ông ta vẫn cảm thấy chưa nắm chắc 100% việc giữ lại con Long Ma đó.

Vẫn là nên tìm thêm vài đạo hữu giúp đỡ đi.

Thế là, ông ta nghĩ đến các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ngay lập tức, ông ta nghĩ đến ‘Tô Thị A Thất’ với chiến lực vô song cảnh giới Ngũ Phẩm, khi đao ý của A Thất bùng phát, ngay cả tu sĩ Lục Phẩm cũng phải tránh mũi nhọn.

Nếu A Thất có thể đến giúp, đối phó với con Long Ma đó sẽ càng nắm chắc hơn.

Hơn nữa, trong tay ông ta vừa hay có một tin tức tốt có thể lay động A Thất.

Hiến Công Cư Sĩ mở điện thoại, gọi cho A Thất.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối, Hiến Công Cư Sĩ đi thẳng vào vấn đề nói: “A Thất đạo hữu, ta có một tin tức tốt muốn nói với ngươi, liên quan đến Đồng Quái đạo hữu đó.” “Tin tức của tên Đồng Quái đó ư?

Tốt quá rồi, Hiến Công tiền bối ngài chờ ta một chút.” Tô Thị A Thất nhanh chóng đáp lại: “Đợi ta xử lý xong con khỉ lớn đó, sẽ lập tức hồi âm cho ngài.” Nói xong, Tô Thị A Thất cúp điện thoại.

Trước mặt y, Cuồng Đao Tam Lãng bị trói như bánh tét, thân hình uốn éo như sâu bướm.

“Tam Lãng, ngươi còn muốn chạy sao?” Tô Thị A Thất cười lạnh nói.

Trước đây ở chỗ Dược Sư đạo hữu, y cuối cùng đã dựa vào lòng nhân từ mà tha cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Tối qua, y và Tam Lãng đều qua đêm ở nhà Dược Sư.

Nhưng sáng nay, khi y tỉnh dậy, lại phát hiện mình bị đặt trong một chiếc quan tài, bị chôn sống rồi...

Khi mở mắt ra, Tô Thị A Thất còn tưởng mình đang nằm mơ.

Hôm qua vẫn còn ngủ ngon lành ở nhà Dược Sư, một giấc tỉnh dậy, lại bị đưa vào quan tài ư?

Hơn nữa, vừa mới tỉnh dậy, y cảm thấy đầu hơi đau, có chút giống cảm giác sau khi say rượu.

Nhưng hôm qua y và Dược Sư bọn họ đâu có uống rượu đâu?

Một chiếc quan tài nhỏ bé, tự nhiên không thể nhốt được Tô Thị A Thất.

Y vươn tay nhẹ nhàng đẩy một cái, liền đẩy nắp quan tài cùng toàn bộ đất phủ trên đó ra.

Sau khi phá quan tài đi ra, y nhìn thấy đống đất bị mình phá ra, còn có một tấm bia mộ trông rất ra dáng [Mộ của cố hữu Tô Thị A Thất, Cuồng Đao Tam Lãng lập].

Khoảnh khắc đó, A Thất cười.

Tiếng cười giận dữ của y như kéo vỡ phong tương, tiếng cười lạnh người.

À đúng rồi, bên cạnh Tô Thị A Thất, còn có một ngôi mộ lớn gấp đôi.

Trên bia mộ viết [Mộ của chí hữu Dược Sư, Giang Tử Yên phu phụ], lạc khoản tương tự là [Cuồng Đao Tam Lãng lập].

Khi A Thất phá mộ đi ra, phát ra tiếng cười giận dữ lạnh người, Dược Sư cũng tương tự phá mộ đi ra.

Chương 704

Cùng ông ấy phá mộ đi ra, còn có Giang Tử Yên mắt tím sáng ngời, lại hơi cúi đầu vẻ thẹn thùng.

Dược Sư và Giang Tử Yên bị chôn trong một chiếc quan tài lớn, trong lòng ma nữ Giang Tử Yên tuy cũng rất tức giận, nhưng sâu thẳm trong lòng, lại khó che giấu một tia vui mừng.

Sau khi phá đất đi ra, Dược Sư trước tiên nhìn xuống chiếc quan tài bên dưới, rồi nhìn thấy bia mộ của mình, tức đến nỗi chuông linh trên đầu ‘đinh đinh đinh’ vang không ngừng: “Tam Lãng, bản tọa với ngươi không chết không thôi!

Bản tọa nhất định phải luyện ngươi thành dược nhân a!” Giang Tử Yên bên cạnh cúi đầu, ánh mắt nhìn bia mộ [Mộ của Dược Sư, Giang Tử Yên phu phụ], ý giận dữ trong lòng đối với Cuồng Đao Tam Lãng, lặng lẽ tan biến.

“Ta bây giờ sẽ đi bắt Tam Lãng về.” Tô Thị A Thất cũng nghiến răng nói.

Hơn nữa y có chút không hiểu, tuy rằng hôm qua y nghỉ ngơi ở nhà Dược Sư, cảnh giác sẽ hạ thấp.

Nhưng Tam Lãng đã đào hai ngôi mộ lớn như vậy, lập bia, còn mang cả quan tài đến!

Lại còn ném cả y và thầy trò Dược Sư vào quan tài.

Động tĩnh lớn như vậy, tại sao y, Dược Sư và Giang Tử Yên ba người lại không có chút phản ứng nào?

Phải biết rằng, với thực lực và độ mẫn cảm giác quan của Tô Thị A Thất, cho dù là khi ngủ say, dù chỉ một chút gió thổi cỏ lay cũng không tránh khỏi cảm ứng của y.

Nhưng hôm qua, y lại ngủ say như chết, không có chút phản ứng nào?

Chẳng lẽ hôm qua trong lúc vô tri vô giác, đã trúng thuốc mê của Cuồng Đao Tam Lãng?

Hoặc là Cuồng Đao Tam Lãng có pháp bảo loại đặc biệt nào đó trên người?

Nhưng bất kể thế nào...

Tam Lãng lần này, chết!

Chắc rồi!!

“Làm phiền A Thất huynh bắt Tam Lãng về, ta sẽ ở đây chuẩn bị hơn mười loại thí nghiệm đau không muốn sống, đến lúc đó sẽ để Tam Lãng đạo hữu nếm thử cho đã.” Dược Sư nghiến răng nghiến lợi nói.

Thế là, Tô Thị A Thất liền truy tìm Tam Lãng mà đi.

Suốt một đêm, tuy rằng Cuồng Đao Tam Lãng đã chạy trốn rất xa, rất xa... nhưng vẫn bị Tô Thị A Thất bắt được.

Tiếp đó, Cuồng Đao Tam Lãng bị pháp bảo Kim Thằng của Tô Thị A Thất trói như bánh tét.

Không còn cách nào, ai bảo y đánh không lại Tô Thị A Thất chứ?

Tam Lãng tự nhận tu vi tinh thâm, hiện đã đạt đến Ngũ Phẩm Linh Hoàng đỉnh phong, chỉ cách Lục Phẩm Linh Quân một bước, nhưng y vẫn đánh không lại A Thất.

Thất Thập Nhị Lộ Đao Pháp của y vừa nhanh vừa hiểm, lại có thân pháp nhanh như chớp, nhưng y vẫn đánh không lại A Thất.

Y tự xưng Cuồng Đao, khi phát cuồng đến cả mình cũng sợ, nhưng y cứ thế là đánh không lại A Thất!

Thế là, y bị trói, uốn éo trên mặt đất.

“Tam Lãng huynh, lần này ngươi còn muốn chạy đi đâu?” Tô Thị A Thất cười như không cười nói.

Trong lòng Tam Lãng hoảng sợ.

Đạo hiệu của y là ‘Cuồng Đao Tam Lãng’, đối với y mà nói con số ‘3’ không chỉ là một con số may mắn, mà còn là lời nhắc nhở cho chính y.

Bởi vì, sự việc không quá ba lần mà!

Cho nên, chỉ cần không liên tục tìm đường chết quá ba lần trong một chủ đề, thì sẽ không thật sự chết.

Trước đây, đây là giới hạn “tìm đường chết” của y.

Nhưng gần đây, y đã liên tục tìm đường chết với Tô Thị A Thất quá ba lần rồi.

Lần này bị bắt được, chắc chắn tiêu đời!

Tại sao ta cứ không nhịn được mà tìm đường chết chứ?

Rõ ràng hôm qua, trong lòng Tam Lãng cũng biết, nếu mình tiếp tục tìm đường chết với Tô Thị A Thất, sẽ thật sự chết.

Nhưng hôm qua thời, y nửa đêm cảm thấy bụng đói cồn cào, trong lúc mơ mơ màng màng đến phòng luyện đan của Dược Sư, mở một chiếc hồ lô ra.

Vừa mở hồ lô, một trận sương trắng phun ra.

Cuồng Đao Tam Lãng giật mình, lập tức nín thở, vận công chống lại sương trắng này.

Đồng thời nhanh chóng đóng hồ lô lại.

Nhưng sương trắng vẫn lan tỏa... chỉ một mảnh sương trắng nhỏ, lại bao phủ cả nhà Dược Sư.

Đạo hữu Tam Lãng trong lòng kinh hãi, vội vàng muốn đánh thức Dược Sư và Tô Thị A Thất.

Những chuyện sau đó, ngươi hiểu mà.

Làn sương trắng này dường như là một loại ‘thuốc mê’ rất mạnh mẽ, một khi hít vào, ngay cả tu sĩ Ngũ Phẩm cũng sẽ bị đánh gục.

Tam Lãng thấy Dược Sư và Tô Thị A Thất ngủ rất say, y gọi thế nào cũng không đánh thức được hai người.

Lúc này... ‘linh hồn tìm đường chết’ trong lòng y bắt đầu rục rịch.

Rõ ràng trong lòng vẫn luôn nhắc nhở mình ‘Tam Lãng Tam Lãng, không thể liên tục tìm đường chết quá ba lần’, nhưng tay y, cơ thể y, lại hoàn toàn không thể kiểm soát được.

Đêm đó.

Lợi dụng màn đêm, y tại sân sau nhà Dược Sư đào hai cái hố, còn đi ra ngoài mua hai chiếc quan tài lớn nhỏ, tự tay làm hai tấm bia mộ.

Sau đó, y bế kiểu công chúa đưa Tô Thị A Thất và Dược Sư vào quan tài, lại tiện tay đặt Giang Tử Yên và Dược Sư ở cùng nhau.

Cuối cùng Tam Lãng còn đóng đinh quan tài lại.

À đúng rồi, làm xong những thứ này, tối qua y còn đốt một ít tiền âm phủ, đều là loại mệnh giá một trăm triệu một tờ.

Trong quá trình đốt tiền giấy, y cảm giác rất vui vẻ, đây là lần y tìm đường chết vui vẻ nhất trong năm nay.

Sau khi tìm đường chết xong, trong lòng Tam Lãng mới bắt đầu hối hận.

Thế là, lợi dụng màn đêm, y bắt đầu bỏ trốn.

Điều đáng tiếc là, mới chạy được một buổi sáng, đã bị Tô Thị A Thất bắt được rồi!

“Ngô ~ ngô ~” Cuồng Đao Tam Lãng liều mạng uốn éo.

Nhìn Tô Thị A Thất cười như không cười, trong lòng y dâng lên một cảm giác chẳng lành.

Nhưng y không thể phát ra tiếng, miệng cũng bị bịt chặt.

Ngay cả truyền âm nhập mật y cũng không dùng được, pháp bảo Kim Thằng của Tô Thị A Thất vừa trói lại, toàn thân linh lực của Tam Lãng đều không thể điều động.

“Yên tâm đi, Tam Lãng huynh.

Ta sẽ không chém chết ngươi đâu.” Tô Thị A Thất cười quỷ dị, rồi vươn bàn tay lớn bắt Cuồng Đao Tam Lãng lên, ném y lên đao của mình.

Tô Thị A Thất càng bình tĩnh như vậy, trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng càng bất an: “Ngô ngô ~” “Ta chỉ sẽ đưa ngươi đến chỗ Dược Sư đạo hữu thôi, Dược Sư đạo hữu đã chuẩn bị rất nhiều thí nghiệm cho ngươi rồi.

Hơn mười loại lận đó, a a a.” Tô Thị A Thất a a cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng trừng lớn mắt, giãy giụa càng mạnh hơn.

Độc nhất là lòng dạ đàn bà, à không... là các Luyện Đan Sư cao minh cũng nhất định giỏi dùng đủ loại độc dược tra tấn người!

Nếu y rơi vào tay Tô Thị A Thất, nhiều nhất cũng chỉ bị đánh cho một trận.

Vết thương ngoài da thì y không sợ.

Nhưng nếu rơi vào tay Dược Sư, sớm muộn gì một viên dược hoàn, sẽ không còn gì lưu luyến cuộc sống này nữa! [Bây giờ chỉ hy vọng nước cờ sau mình để lại hôm qua, có thể cứu mình một mạng!] Cuồng Đao Tam Lãng thầm cầu nguyện trong lòng.

Đúng vậy, hôm qua khi y liều mạng tìm đường chết, còn tự chừa cho mình một đường lui: y đã chôn Giang Tử Yên cô nương và Dược Sư cùng nhau.

Lại còn lập cho cô ấy và Dược Sư một tấm bia mộ phu phụ.

Đến lúc đó, nếu Giang Tử Yên cô nương nhìn thấy tấm bia mộ này mà trong lòng vui mừng, nói không chừng sẽ thấy y thuận mắt hơn một chút.

Khi đó, nếu có cô ấy âm thầm tương trợ, cho dù rơi vào tay Dược Sư, cũng có thể bảo toàn tính mạng.

Lúc tìm đường chết, cũng phải tự chừa cho mình một chút hy vọng, giống như khi nhảy Bungee, chân phải buộc dây an toàn vậy, đó là một đạo lý.

Cuồng Đao Tam Lãng tự cảm thấy tốt đẹp.

Ném Tam Lãng lên đao, sau đó bổ sung hơn mười đạo phong cấm thuật lên người y, Tô Thị A Thất mới hài lòng thu hồi pháp bảo Kim Thằng của mình.

Tiếp đó, A Thất ngự đao bay về phía Dược Sư.

Trên đường, y mở điện thoại, gọi lại số của Hiến Công Cư Sĩ: “Hiến Công tiền bối, chuyện bên cháu đã xử lý xong rồi, tiền bối ngài có tin tức của Đồng Quái đạo hữu không?” Hôm nay, Tô Thị A Thất chuẩn bị đóng vai ‘nhân viên vệ sinh’ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, bắt cả hai tên “tìm đường chết” nhất trong nhóm lại, xử lý chung một thể.

“Theo tin tức ta có được, Đồng Quái đạo hữu đã lặng lẽ tiến vào vũ trụ rồi.” Hiến Công Cư Sĩ ha ha cười nói.

Tô Thị A Thất hỏi: “Tiền bối có tọa độ chính xác không?” “Có!” Hiến Công Cư Sĩ khẽ cười, sáng nay ông ta lại liên hệ với Thư Hàng tiểu hữu một lần nữa, từ tiểu hữu đó có được thêm nhiều tình báo về Đồng Quái đạo hữu.

Trong đó có một tin tức, có thể khóa chặt tọa độ của Đồng Quái đạo hữu.

Hiến Công Cư Sĩ đáp: “Theo tin tức đáng tin cậy, hiện tại Đồng Quái đạo hữu đang ở cùng Tiểu Đậu Đậu của Hoàng Sơn đạo hữu.

Cũng có nghĩa là, chỉ cần tìm được Tiểu Đậu Đậu, là có thể tìm được Đồng Quái đạo hữu.

Mà Hoàng Sơn đạo hữu trong tay có phương pháp khóa chặt tọa độ của Tiểu Đậu Đậu.” “Hiến Công tiền bối, vô cùng cảm kích!” Tô Thị A Thất nói xong, cúi đầu nhìn Cuồng Đao Tam Lãng.

Tam Lãng đạo hữu đừng hoảng, ta sẽ lập tức tìm cho ngươi một người bạn!

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ngô ngô ngô ~~” Lúc này, Hiến Công Cư Sĩ trong điện thoại lại hỏi: “Ngoài ra A Thất, ngươi gần đây có rảnh không?” “Gần đây... trong thời gian ngắn hẳn là có rảnh.

Nhưng cuối tháng thì ta sẽ có chút việc.” Tô Thị A Thất nói, đến lúc đó, Tô Thị A Thập Lục sẽ lại độ kiếp, y cần phải chuẩn bị.

“Vậy thì hẳn là kịp, ta gần đây chuẩn bị vây giết một con Long Ma ở khu Giang Nam.

Vì vậy muốn mời A Thất đạo hữu ngươi giúp ta một tay.

Chương 705

Về phần thù lao cứ việc ra giá, đến lúc đó ta chỉ cần Long Ma chi huyết, những dược liệu khác trên người Long Ma, đều do các ngươi tự do phân phối, thế nào?” Hiến Công Cư Sĩ nói.

“Khu Giang Nam ư?

Trùng hợp vậy?” Tô Thị A Thất gật đầu nói: “Nếu là khu Giang Nam thì ta không vấn đề gì.” Y nhớ Tô Thị A Thập Lục hôm qua bị Tạo Hóa Pháp Vương lôi đi chơi livestream, chuyện Tạo Hóa Pháp Vương một khúc đưa ba mươi vạn người vào bệnh viện đã truyền khắp giới tu sĩ rồi.

Mà địa điểm Tạo Hóa Pháp Vương hát, hình như cũng ở khu Giang Nam phải không?

Vừa hay, y sẽ đi xem A Thập Lục bây giờ thế nào rồi.

Tô Thị A Thất khẽ nắm chặt tay, lần này nhất định phải để cô ấy bình an độ kiếp.

Dưới biển, trong di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm.

Bạch Tôn Giả, Linh Vũ Điệp Tôn Giả lần lượt mở mắt.

Thời gian đã gần đủ rồi, đã đến lúc rời khỏi nơi này.

Bạch Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả đều từ ‘Tự Dũ Tiểu Pháp Thuật’ mà Trường Sinh Giả Trình Lâm để lại, thu được rất nhiều cảm hứng.

Bí pháp này, nhìn bề ngoài chỉ là một loại thuật đoạn chi trọng sinh.

Nhưng thực tế, bên trong nó ẩn chứa ‘đạo trường sinh’ của

Trường Sinh Giả Trình Lâm: [tự mình 'sinh' ra chính mình].

Thực ra, 'Tự Dũ Tiểu Pháp Thuật' này, Bạch Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã tu luyện xong từ mấy ngày trước.

Tiếp theo, là tìm cách từ đó khai quật ra 'đạo trường sinh' của Trình Lâm, dùng để chứng thực 'đạo' của chính mình.

Tuy nhiên, quá trình này không dễ dàng, cần một thời gian dài.

Sở dĩ lại ở lại lâu như vậy, là để đợi các đạo hữu khác nắm vững pháp thuật này.

Mãi cho đến hôm nay, Giao Bá Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền Đại Sư, Tuyết Lang Động Chủ cùng với Vũ Nhu Tử cô nương, mới lần lượt nắm vững pháp thuật này.

Sau khi nắm vững pháp thuật tự dũ này, trong di tích mà Trường Sinh Giả Trình Lâm để lại, tạm thời không còn nơi nào có thể thám hiểm nữa.

"Linh Vũ Điệp đạo hữu, chúng ta đã đến lúc rời đi rồi." Bạch Tôn Giả đứng dậy, cười nói.

"Ta cũng chính là đang nghĩ như vậy." Linh Vũ Điệp Tôn Giả cưng chiều nhìn con gái, Vũ Nhu Tử sau lần lĩnh ngộ này, đã ở vào 'biên duyên thăng cấp', bất cứ lúc nào cũng sẽ dẫn hạ Tam Phẩm Lôi Kiếp, thăng lên Tứ Phẩm Tiên Thiên Cảnh giới.

Vì vậy, Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng đang vội vàng đưa cô bé về Linh Vũ Điệp Đảo, giúp cô bé bố trí trận pháp độ kiếp.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả, đoàn người rời khỏi di tích 'Trường Sinh Giả Trình Lâm'.

Sau đó, Bạch Tôn Giả lại phong ấn lối vào di tích, che giấu nó đi.

Động phủ thời Thiên Đạo cũ này tuy không có nhiều pháp bảo, nhưng hình ảnh ‘Trường Sinh Giả đại năng giảng pháp’ bên trong, còn quý giá hơn bất kỳ pháp bảo nào.

Bạch Tôn Giả đang cân nhắc, trước khi bế quan có nên đưa các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đến di tích này tham quan không?

“Vậy thì, Bạch đạo hữu, Giao Bá đạo hữu, Bạch Hạc đạo hữu, Lạc Trần đạo hữu, Thông Huyền đạo hữu, Tuyết Lang đạo hữu, lão phu xin phép đưa tiểu nữ về Linh Vũ Điệp Đảo trước.

Chúng ta hậu hội hữu kỳ.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả chắp tay với mọi người, nói.

“Ơ ơ?

Ba ơi chúng ta về Linh Vũ Điệp Đảo ngay sao?

Chúng ta không đến chỗ Tống tiền bối xem cậu ấy quay phim ư?

Con còn muốn đóng một vai nữ trong phim của cậu ấy.” Vũ Nhu Tử vừa nghe nói phải về Linh Vũ Điệp Đảo ngay, liền có chút không nỡ.

Khó khăn lắm mới được ra ngoài, nói thật... cô bé còn chưa chơi đủ!

“Độ kiếp quan trọng.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhàn nhạt nói.

Lý do này quá mạnh mẽ, Vũ Nhu Tử căn bản không cách nào phản bác.

Nhưng cô bé không bỏ cuộc.

“Vậy ba ơi, nếu con độ kiếp thành công, mà Tống tiền bối vẫn còn đang quay phim, con có thể qua đó đóng một vai nữ không ạ?” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, làm nũng với cha mình.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả khẽ cười, sảng khoái nói: “Được.” [Đợi về Linh Vũ Điệp Đảo, lão phu sẽ phái một đoàn làm phim tinh nhuệ qua đó, trong chốc lát giúp Tống tiểu hữu hoàn thành việc quay phim.

Như vậy đợi Vũ Nhu Tử độ kiếp thành công, lão phu vừa hay có thể đưa cô bé đến rạp chiếu phim, xem bộ phim mà Tống tiểu hữu đã quay.] Linh Vũ Điệp Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

Gừng càng già càng cay!

Vũ Nhu Tử rất vui vẻ: “Vậy thì quyết định vậy nhé.” Rồi, cô bé vui vẻ vẫy tay với mọi người: “Vậy thì các tiền bối, cháu và ba về Linh Vũ Điệp Đảo trước đây, mọi người hậu hội hữu kỳ.” “Vũ Nhu Tử hậu hội hữu kỳ.” Tuyết Lang Động Chủ vẫy vẫy tay nói.

“Không đúng, không đúng, Tuyết Lang tiền bối.

Không đúng đâu ạ!” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Tuyết Lang Động Chủ: “?” “Hôm nay, đạo hiệu của con là Sồ Vũ Tử, Tuyết Lang tiền bối xin hãy gọi con là Sồ Vũ Tử.” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Tuyết Lang Động Chủ ngẩn ra, sau đó cũng nghiêm túc gật đầu: “Có lý, Sồ Vũ Tử tạm biệt.” “Tạm biệt, Tuyết Lang tiền bối.” Vũ Nhu Tử hì hì cười nói.

Khoảnh khắc này, ngoài Bạch Tôn Giả ra, tất cả các đạo hữu đồng loạt hướng ánh mắt về phía Linh Vũ Điệp Tôn Giả. 365 đạo hiệu à.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả quay người, để lại cho mọi người một bóng lưng vừa rộng lớn, lại vừa cô độc.

Gần đây, Tôn Giả cảm thấy mình có lẽ có chút tóc bạc, về nhà có nên dùng chút vừng đen để bồi bổ không nhỉ?

Sau khi Linh Vũ Điệp Tôn Giả và Vũ Nhu Tử rời đi, Tuyết Lang

Động Chủ, Giao Bá Chân Quân, Thông Huyền Đại Sư, Lạc Trần Chân Quân cũng lần lượt cáo từ ra về.

Mấy vị đạo hữu này đều có thế lực lớn nhỏ sau lưng, không thể cứ ở mãi bên ngoài, sau khi kết thúc ‘cuộc phiêu lưu di tích’, liền phải nhanh chóng trở về tông môn của mình, xử lý các loại chuyện vặt vãnh.

Chỉ có Bạch Hạc Chân Quân, y không rời nửa bước theo sát bên cạnh Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối, tiếp theo chúng ta đi đâu ạ?” “Ơ?

Bạch Hạc ngươi không về sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Gần đây cháu muốn đi theo Bạch tiền bối mãi, cho đến khi ngài bế quan trở lại thì thôi, để báo đáp ân tình của tiền bối.” Bạch Hạc Chân Quân vỗ vỗ ngực mình: “Cho nên, có chỗ nào cần dùng đến cháu, xin tiền bối cứ việc phân phó.” Làm một cái đệm chăn ấm cũng được...

đương nhiên, câu này Bạch Hạc Chân Quân không dám nói ra.

“Ồ.” Bạch Tôn Giả gật đầu, rồi ông ấy rút điện thoại ra, gọi số của Tống Thư Hàng.

Ông ấy biết Thư Hàng đã trở về Địa Cầu.

Lúc này Tống Thư Hàng đang nghỉ ngơi, nên rất nhanh đã nhấc máy: “Bạch tiền bối, ngài ra khỏi di tích rồi ạ?” Ding ~~ Bạn tốt của bạn Bạch Tôn Giả đã online.

Ding ~~ Plugin của bạn Bạch Tôn Giả đã gia hạn.

“Ừm, di tích này rất tốt, thu hoạch rất nhiều.

Sau một thời gian nữa, có thời gian ta sẽ đưa ngươi vào tham quan.” Bạch Tôn Giả nhàn nhạt nói.

“Được ạ được ạ.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói, ngay cả Bạch tiền bối cũng nói là thu hoạch không nhỏ, cậu vào đó sau, nói không chừng cảnh giới lại bay vọt.

Nói đi thì cũng phải nói lại... mấy ngày nay vận may không tệ chút nào!

Cậu muốn gặp A Thập Lục, A Thập Lục liền đến khu Giang Nam rồi.

Muốn Long Ma, Long Ma liền xuất hiện rồi.

Muốn võ kỹ, liền có được ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’.

Muốn biên kịch, biên kịch liền tự tìm đến tận cửa rồi.

Điều tiếc nuối duy nhất là, Linh Quỷ quý giá của cậu đã biến mất... nhưng không sao, Linh Quỷ vẫn còn sống!

Chỉ cần còn sống, cậu luôn có cách để đưa Linh Quỷ trở về.

“Ngươi thăng cấp thành công rồi chứ?” Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng: “Nhờ phúc của tiền bối, trên đường thăng cấp tuy xảy ra nhiều bất ngờ, nhưng có ‘Lưu Tinh Kiếm’ của tiền bối, cộng thêm vài vị tiền bối khác âm thầm tương trợ, cháu đã thuận lợi độ kiếp.

Hiện tại cháu đã là tu sĩ Tam Phẩm rồi.” “Vậy thì tốt, đến lúc đó để ta thử nghiệm căn cơ của ngươi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “À đúng rồi, Bạch tiền bối khi nào ngài về ạ?

Chúng cháu đã hoàn thành phần mở đầu câu chuyện phim muốn quay rồi, hiện tại đang cải biên phần mở đầu câu chuyện thành kịch bản.

Bạch tiền bối ngài về, vừa hay có thể để ngài xem kịch bản.” “Phần mở đầu kịch bản đã ra rồi sao?

Ừm, được, ta sẽ về ngay, ngươi hiện tại ở đâu?” Bạch Tôn Giả hỏi, vừa kết thúc cuộc thám hiểm di tích đầy nguy hiểm, vừa hay quay một bộ phim để nghỉ ngơi một chút.

“Số 105H đường Hàng Nhiên, trấn Hồng Hà, khu Giang Nam, biệt thự Ngư Kiều Kiều, chúng cháu hiện đang ở đây.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả sắp về, công pháp kế tiếp của cậu cũng sắp đến rồi.

Hơn nữa có Bạch Tôn Giả ở đây, cậu càng ngày càng mong đợi cảnh tượng con Long Cơ Bắp đó gặp mặt cậu.

Cũng không biết con Long Cơ Bắp đó đến lúc đó sẽ đến một mình, hay dẫn theo một đám tay sai?

Nếu có thể đến sớm hơn thì tốt... nếu đến muộn một chút, cậu còn phải chuẩn bị quay phim nữa.

Nếu con Long Cơ Bắp này xông đến lúc đang quay phim, thì phiền phức rồi.

Hả?

Khoan đã!

Nếu con Long Cơ Bắp này xông đến lúc đang quay phim thì sao?

Nó sẽ đối mặt với các tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Còn có rất nhiều bạn bè của các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, những tiền bối có hứng thú đến đóng vai quần chúng trong phim.

Đến lúc đó, cảnh tượng nhất định rất tuyệt vời phải không?

Điều này khiến cậu không khỏi nhớ đến cảnh tượng ‘một đám đại gia giết quái nhỏ huyết ma’ cách đây không lâu.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng cảm thấy rất tuyệt.

“Được, một lát nữa ta sẽ ngự kiếm bay qua.” Bạch Tôn Giả nói xong, lại đột nhiên bổ sung: “Ta hơi đói.” Tống Thư Hàng: “Vậy cháu sẽ chuẩn bị chút đồ ăn cho Bạch tiền bối, Bạch tiền bối có muốn ăn gì không ạ?” “Tùy tiện, chỉ là đột nhiên hơi đói, muốn ăn chút gì đó.” Bạch Tôn Giả nghĩ một lát, rồi nói thêm: “Nếu có đồ ăn ngon thì càng tốt.” “Được thôi, cháu sẽ tìm cách chuẩn bị cho Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 706

“Vậy ta xuất phát đây.

Đến lúc đó gặp.” Bạch Tôn Giả nói xong, cúp điện thoại.

Rồi ông ấy đưa tay vào ngang eo...

Lưu Tinh Kiếm biến mất rồi!

Ừm, Lưu Tinh Kiếm đã được ông ấy tặng cho Tống Thư Hàng rồi.

Lần này ra ngoài, ông ấy chỉ mang theo một thanh phi kiếm này thôi.

Không còn cách nào, tìm xem có cành cây tươi nào không, làm một thanh phi kiếm dùng một lần để dùng tạm vậy.

Bạch Tôn Giả đưa mắt nhìn khắp nơi.

Ừm...

đau đầu rồi, đây là biển cả mênh mông, không có cành cây nào thích hợp.

Bạch Hạc Chân Quân hỏi: “Bạch tiền bối, ngài đang tìm gì vậy ạ?” “Ta muốn tìm một cành cây, tiếc là đây là biển cả.

Lần này, cũng không có ai đạp cành cây trên mặt biển mà đi dạo.” Bạch Tôn Giả tiếc nuối nói.

“Cành cây?

Bạch tiền bối muốn cành cây để làm gì?” Bạch Hạc Chân Quân trong lòng rất hối hận, tại sao mình lại không để vài cành cây trong túi không gian chứ?

Như vậy là có thể đáp ứng nhu cầu của Bạch Tôn Giả rồi.

Điểm này phải ghi nhớ, sau này có thể dùng được.

“Làm phi kiếm dùng một lần.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Tiền bối, cháu ở đây có thuyền tiên, chúng ta có thể đi chung một thuyền!” Bạch Hạc Chân Quân vui vẻ nói, cuối cùng mình cũng có thể phát huy tác dụng rồi.

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi nói: “Thế nhưng, ta vẫn muốn cành cây.” Ngự kiếm bay lượn, so với thuyền tiên thì kích thích hơn nhiều.

“Nhưng đây là biển cả mênh mông, chúng ta không tìm được cành cây tươi nào...” Bạch Hạc Chân Quân nói chưa được một nửa, đột nhiên phát hiện trước mắt xuất hiện một vật thể trông giống vết nứt không gian.

Từ bên trong vết nứt không gian này, lộ ra khí tức ô uế, tà ác.

“Thế giới Cửu U!” Ánh mắt Bạch Hạc Chân Quân lạnh đi.

Y kết ấn hai tay, khí tức quang minh toàn thân phát tán ra.

Thế giới Cửu U là kẻ địch chung của tu sĩ, một khi gặp phải, phải cố gắng hết sức tiêu diệt tà ma bên trong, phong ấn thông đạo giữa thế giới Cửu U và Địa Cầu.

Đúng lúc Bạch Hạc Chân Quân chuẩn bị thi triển thần công, hủy diệt thông đạo này thì... từ trong thông đạo giữa thế giới Cửu U và Địa Cầu đó, một cành cây mướt rượt trồi ra.

Hơi giống với cây cối ở chủ thế giới, chỉ là lá cây có màu đen.

Bạch Tôn Giả gật đầu, chất liệu cành cây này không tồi, mướt rượt, rất tươi, Bạch Tôn Giả rất hài lòng.

Khinh Vũ, đạo hiệu Phi Dương Thánh Nữ.

Nàng là một cây yêu, chính xác hơn là một cây yêu liễu đáng yêu.

Nàng là một đại tướng dưới trướng Động chủ Tà Long Động ở núi Lai Sinh, Thất Thập Thất Sơn thuộc Cửu U Thế Giới, tu vi đã đạt đến cảnh giới Ngũ Phẩm.

Nếu nàng sống ở Địa Cầu, một khi tu luyện đến cảnh giới Ngũ Phẩm, ngưng tụ được yêu đan là có thể lập tức hóa thành một mỹ nhân liễu trắng trẻo.

Đáng tiếc là nàng lại sống ở Cửu U Thế Giới "hỗn loạn, tà ác, ô uế".

Do ảnh hưởng của sức mạnh Cửu U, tuy nàng đã ngưng tụ yêu đan nhưng đến giờ vẫn chưa thể tu luyện ra hình người.

Nàng chỉ luyện ra được một khuôn mặt.

Hiện tại, dáng vẻ của nàng là một cây liễu có khuôn mặt mỹ nhân.

Khác với cây liễu trên Địa Cầu, lá của nàng đều có màu đen.

Không thể hóa hình là chuyện uất ức nhất trong đời nàng.

Nguyện vọng lớn nhất của Khinh Vũ là một ngày nào đó tấn thăng Lục Phẩm đại yêu, đến lúc đó, dù là sức mạnh của Cửu U Thế Giới cũng không thể ngăn cản nàng hóa thành hình người – cho dù không thể hóa thành yêu tinh trắng trẻo, nàng cũng phải hóa thành một mỹ nhân liễu đen!Nói lại chuyện chính, sáng nay Khinh Vũ nhận được mệnh lệnh của Động chủ Long.

Động chủ sai nàng tìm một con đường thông đến Địa Cầu, lén lút lẻn vào An Lạc, tìm một tiểu tu sĩ nhân loại Tam Phẩm.

Tiểu tu sĩ nhân loại đó là tàn dư của Kim Cương Tự.

Năm xưa, Lai Sinh Sơn đã phải trả giá rất lớn mới hủy diệt được Kim Cương Tự, tuyệt đối không thể để Kim Cương Tự tro tàn lại cháy bùng!

Thế là yêu liễu Khinh Vũ xuất phát.

Bởi vì trận đại chiến giữa một vị Đại Năng cấp Kiếp Tiên Cửu U và một vị Kiếp Tiên Nho gia trước đó đã hủy hoại rất nhiều thông đạo không gian đã biết.

Thậm chí một số thông đạo bí ẩn ban đầu cũng vì năng lượng bùng phát trong đại chiến mà bị các tu sĩ nhân loại hoặc các thế lực khác trên Địa Cầu phát hiện ngay lập tức và phong ấn.

Giờ đây, muốn tìm một thông đạo từ Cửu U đến Địa Cầu không hề dễ dàng.

Khinh Vũ tìm mất nửa ngày trời, cuối cùng cũng tìm thấy một thông đạo không gian.

Nhưng thông đạo không gian này hơi nhỏ, nàng muốn chui ra không hề dễ dàng.

Còn phải mất thời gian dẫn dắt sức mạnh Cửu U ăn mòn thông đạo, mở rộng nó.

Khinh Vũ nhíu mày, cân nhắc có nên đổi sang thông đạo khác không.

Đúng lúc đó, thông đạo không gian này đột nhiên bắt đầu giãn rộng ra.

Chỉ một lát sau, thông đạo không gian đã giãn đủ lớn để nàng có thể chui ra!

Khinh Vũ mừng rỡ trong lòng.

Tuy nhiên, nàng vẫn phóng ra một tiểu pháp thuật trước để trinh sát đối diện thông đạo.

Đến Địa Cầu đầy rẫy nguy hiểm, nên nàng phải cẩn thận.

Pháp thuật trinh sát truyền về thông tin, nàng phát hiện đối diện thông đạo là một vùng biển rộng lớn, không một bóng người.

Đây quả là một địa điểm đặt chân cực tốt.

Thế là Khinh Vũ rất vui vẻ đưa cành cây của mình từ trong thông đạo không gian chui ra trước!

A, cảm nhận được rồi, gió biển ẩm ướt kia, cùng với mùi nước biển, khiến cành lá của nàng đều trở nên bóng bẩy.

Địa Cầu là tuyệt nhất, tốt hơn Cửu U Thế Giới quá nhiều!

Nếu có thể, nàng thật sự hy vọng mình có thể cắm rễ trên Địa Cầu, yên tĩnh làm một yêu liễu xinh đẹp, tu luyện cho đến khi thành một mỹ nhân liễu đen.

Đáng tiếc là khí tức Cửu U Thế Giới nồng đậm trên người nàng sẽ giống như mặt trăng sáng trong đêm tối, thu hút các tu sĩ nhân loại.

Trong thời gian ngắn, nàng vẫn có bí pháp để che giấu khí tức của bản thân.

Nhưng nếu nàng dám cắm rễ ở một nơi nào đó trên Địa Cầu, nhiều nhất là một tháng, sẽ có Đại Năng tu sĩ nhân loại đến chém yêu trừ ma nàng. "Hừ, rồi sẽ có một ngày, Cửu U Thế Giới chúng ta sẽ chinh phục Địa Cầu!

Đến lúc đó, tất cả mọi thứ trên Địa Cầu đều là chiến lợi phẩm của chúng ta.

Ta nhất định phải cắm rễ bên bờ suối màu mỡ, tận hưởng ánh nắng và dòng suối, lặng lẽ làm một mỹ nhân liễu." Khinh Vũ thầm nghĩ trong lòng.Đúng lúc này, đột nhiên, nàng cảm thấy cành lá của mình bị người ta túm lấy! "Chuyện gì vậy?

Rõ ràng ta đã trinh sát rồi, đối diện thông đạo là một đại dương, căn bản không có ai mà?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện một người?

Khốn kiếp, dám trực tiếp nắm lấy cành lá của ta, không biết sống chết là gì!

Xem ta phát lực, trực tiếp kéo ngươi vào Cửu U Thế Giới, để sức mạnh Cửu U Thế Giới ăn mòn ngươi, khiến ngươi đọa lạc!" Khinh Vũ nghiến răng, cắm rễ sâu vào đất Cửu U Thế Giới.

Cành cây của nàng phát lực, muốn kéo cái tên to gan tày trời, dám dùng tay trực tiếp nắm cành cây của nàng vào Cửu U Thế Giới.

Nhưng rất nhanh, Khinh Vũ bắt đầu hoảng sợ – rõ ràng nàng đã dùng hết khí lực, nhưng lại cảm thấy đối phương vững vàng không nhúc nhích!

Thậm chí cơ thể của nàng còn bị kéo từng chút một về phía Địa Cầu!

Đối phương là Hoàng Cân Lực Sĩ sao?

Khí lực đáng sợ vậy ư?

Không được rồi, không được rồi, Khinh Vũ cảm thấy rễ của mình sắp bị nhổ bật ra khỏi đất Cửu U Thế Giới rồi!Lúc này, trên mặt biển.

Bạch Hạc Chân Quân chớp chớp mắt, pháp thuật trong tay hắn đã chuẩn bị được một nửa, đang định đánh giết ma vật từ Cửu U chui ra, rồi phong ấn thông đạo Cửu U này lại.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là, từ trong thông đạo Cửu U này lại run rẩy thò ra một cành cây mơn mởn.

Khoảnh khắc trước, Bạch Tôn Giả vừa mới nói: "Ta muốn một cành cây tươi non." Khoảnh khắc sau, không gian nứt ra, từ trong Cửu U Thế Giới lại thò ra một cành cây.

Đây là ma vật Cửu U Thế Giới đang bán manh lấy lòng Bạch Tôn Giả sao?

Nhìn biểu cảm của Bạch Tôn Giả, ngài rất hài lòng với cành cây mơn mởn này.

Thế là, Bạch Tôn Giả thân hình chợt lóe, xuất hiện trước cành liễu đen kia, trực tiếp vươn tay túm lấy cành liễu đen.

Bạch Hạc Chân Quân thấy vậy, vội vàng nhắc nhở: "Bạch tiền bối cẩn thận, đó là tà vật đến từ Cửu U, trên đó quanh quẩn sức mạnh ô uế của Cửu U Thế Giới đấy ạ." "Không cần lo lắng." Bạch Tôn Giả bình tĩnh đáp.

Chỉ thấy lấy lòng bàn tay Bạch Tôn Giả làm trung tâm, một đạo sức mạnh Tịnh Hóa khuếch tán ra, trực tiếp xua tan khí tức tà ác Cửu U quanh quẩn trên cành liễu.

Khí tức Cửu U hoàn toàn không thể làm tổn hại đến Bạch Tôn Giả.

Sau đó, Bạch Tôn Giả hơi dùng sức, cành liễu này liền từng chút một bị kéo ra khỏi hư không.

Chỉ trong một hơi thở, cành liễu này cùng với bản thể đã bị kéo ra hơn nửa. "Hóa ra là cả một cây liễu ư?!" Bạch Hạc Chân Quân nói. "A a a a, đau quá đau quá, tên khốn kiếp đáng chết, đâu ra mà có khí lực lớn thế này, rễ ta sắp đứt rồi, sắp đứt rồi!

Buông tay, mau buông tay, nếu không coi chừng ta cắn ngươi!" Lúc này, khuôn mặt mỹ nhân trên thân cây của yêu liễu Khinh Vũ cũng bị kéo ra.

Nàng đau đớn kêu to, rễ của nàng vẫn cắm chặt dưới lòng đất Cửu U Thế Giới, không ngờ tên kia khí lực lại lớn đến vậy, quả thực là muốn nhổ bật cả rễ của nàng lên!

Nàng cảm thấy rễ của mình sắp đứt rồi.

Chương 707

Quan trọng hơn là, đối phương không ngừng truyền một đạo sức mạnh Tịnh Hóa đến, sức mạnh này khiến toàn thân nàng mềm nhũn.

Nàng vốn muốn dùng những cành liễu khác đánh chết đối phương, nhưng giờ đây, nàng ngay cả một chiếc lá cũng không thể động đậy.

Bạch Hạc Chân Quân: "Bạch tiền bối, đây là một con yêu liễu đã tu luyện thành hình." "Ừ." Bạch Tôn Giả gật đầu, ngài vẫn kéo cành liễu đó, ánh mắt chạm vào ánh mắt của yêu liễu.

Yêu liễu Khinh Vũ ánh mắt đối diện với Bạch Tôn Giả, chốc lát sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ửng hồng. "Ai da, trên đời này lại có người tuấn mỹ đến vậy, quả thực như tiên nhân bước ra từ trong tranh cổ.

Nàng cảm thấy tim mình bắt đầu đập nhanh hơn...

Ồ, không đúng, nàng còn chưa tu luyện ra cơ quan tim." "Thì ra là một cây liễu đã thành tinh, thảo nào ta cảm thấy chất liệu cành cây này đặc biệt tốt." Bạch Tôn Giả nói.

Lúc đầu, Tôn Giả chỉ muốn một cành cây để chế tạo "phi kiếm dùng một lần".

Nhưng khi Bạch Tôn Giả nhổ cành cây, ngài phát hiện cành cây này lại nối liền với cả một cây đại thụ.

Bạch Tôn Giả cảm thấy chất liệu cây liễu này rất hợp ý ngài, nếu có thể nhổ cả cây lên, có thể chế tác rất nhiều "phi kiếm dùng một lần" hiệu quả tuyệt vời.

Thế là, Bạch Tôn Giả vươn tay dùng sức nhổ cây liễu này.

Nhưng kéo được một nửa, mới phát hiện cây liễu này lại đã tu luyện thành công, là một cây yêu có ý thức.

Yêu cây có ý thức tự mình, Bạch Tôn Giả liền không tiện chặt đối phương như chặt củi, chặt thành từng miếng gỗ để làm phi kiếm.

Dù sao thì con yêu cây này cũng đâu có đắc tội gì với ngài.

Hơn nữa, Bạch Tôn Giả cũng không phải là người chuyên bắt yêu, thấy yêu quái là hô đánh hô giết.

Thế là sau khi suy nghĩ một lát, Bạch Tôn Giả đưa ra một quyết định.

Ngài một tay vẫn nắm cành cây của yêu liễu, nói với nàng: "Thôi vậy, bản tôn thấy ngươi tu hành không dễ, liền tha cho ngươi một mạng.

Từ nay về sau, ngươi hãy ngoan ngoãn trở về Cửu U Thế Giới mà ở đi, đừng có đến Địa Cầu gây chuyện sinh sự nữa." Trên mặt yêu liễu Khinh Vũ hiện lên hai vệt hồng hà, "Đại nhân vừa tuấn mỹ lại vừa ôn nhu", nàng cảm thấy có lẽ mình đã yêu rồi.

Đại nhân như vậy, đáng để nàng dùng cả đời để hầu hạ bên cạnh a. "Đại nhân, xin hãy cho phép ta đi theo người, dù làm một con yêu sủng đáng yêu cũng được!" Yêu liễu Khinh Vũ thầm nghĩ trong lòng, nàng đang định mở miệng nói như vậy.

Đột nhiên, nàng cảm thấy một trận đau nhói truyền đến từ cành cây của mình.

Vị đại nhân vừa ôn nhu lại tuấn mỹ, đáng để nàng cả đời hầu hạ kia, lại vươn tay bẻ một cái vào cành cây của nàng. "Rắc" một tiếng, cành cây quý giá của nàng liền bị bẻ gãy. "A a a a, đau quá, đau quá." Yêu cây đau đến mức nhựa cây trào ra, chảy từ khóe mắt nàng.

Vị đại nhân ôn nhu này, lại ra tay tàn nhẫn với cây như vậy!

Tiếp đó, Khinh Vũ lại thấy Bạch Tôn Giả dùng tay làm dao, xoẹt xoẹt xoẹt gọt trên cành cây của nàng.

Nàng là yêu liễu cấp Ngũ Phẩm đó, hơn nữa cơ thể còn trải qua sức mạnh Cửu U cường hóa, cành cây sánh ngang với pháp bảo cấp Ngũ Phẩm.

Nhưng dưới tay vị đại nhân này, nó lại chẳng khác gì một cành cây bình thường.

Đáng sợ!

Vị đại nhân ôn nhu này siêu cấp đáng sợ.

Có nên về trước, tìm Động chủ Long ra tay không?

Yêu liễu Khinh Vũ thầm nghĩ trong lòng.Bạch Tôn Giả chế tạo "phi kiếm dùng một lần" đã quá thành thạo rồi, chốc lát sau, một thanh phi kiếm sơ hình liền xuất hiện trong tay Bạch Tôn Giả.

Tiếp đó, ngài lại khắc họa các loại trận pháp phù văn lên phi kiếm, một thanh "phi kiếm dùng một lần phiên bản 004" liền hoàn thành.

Dòng phi kiếm này ban đầu đã hoàn thành đến phiên bản 005, nhưng sau đó phiên bản 005 được đổi thành "Lưu Tinh Kiếm dùng một lần phiên bản 001". "Xong!" Bạch Tôn Giả hài lòng thổi một hơi vào kiếm gỗ: "Bạch Hạc, chúng ta đi thôi." "Chờ đã Bạch tiền bối, trước khi rời đi, để ta xử lý con yêu cây này trước, sau đó phong ấn thông đạo Cửu U Thế Giới ở đây lại!" Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của yêu liễu Khinh Vũ đã tái nhợt đi.

Không ổn rồi, phải lập tức đi mời Động chủ Long ra mặt mới được! "Không cần phiền phức vậy đâu, Bạch Hạc ngươi đưa nó về Cửu U Thế Giới, sau đó phong ấn chỗ này lại là được." Bạch Tôn Giả chân đạp phi kiếm, nói. "Nhưng Bạch tiền bối, nó là tà vật Cửu U mà." Bạch Hạc Chân Quân lo lắng nói.

Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười, nói: "Yên tâm đi, nếu nó là loại tà vật điên cuồng kia, thì khi nó vừa hiện thân ta đã chặt nó thành từng mảnh gỗ rồi." Con yêu liễu này chất liệu không tồi, cho nên...

ấn tượng đầu tiên của Bạch Tôn Giả về nó cũng không tệ.

Nghe Bạch Tôn Giả nói vậy, Bạch Hạc Chân Quân gật đầu.

Sau đó, ba đôi cánh trắng muốt sau lưng hắn giương ra, vỗ mạnh một cái về phía yêu liễu.

Gió bão nổi lên, cuồng phong ập đến yêu liễu. "A a a a." Yêu liễu Khinh Vũ kêu thét, bị quét trở lại Cửu U Thế Giới.

Hiện tại cơ thể nàng vẫn đang trong trạng thái suy yếu, căn bản không có khí lực phản kháng.

Tiếp đó, Bạch Hạc Chân Quân vung hai tay, bắt đầu thi triển pháp phong ấn, phong ấn thông đạo Cửu U này. "Khốn kiếp." Khinh Vũ nghiến răng.

Bị thổi về Cửu U giới, năng lượng Cửu U Thế Giới liền quán nhập vào cơ thể nàng, khôi phục khí lực cho nàng.

Tiếp đó, nàng từ trong cành cây của mình lấy ra một sinh vật hình bọ cánh cứng.

Trong Cửu U Thế Giới, do năng lượng hỗn loạn nên không thể sử dụng thiết bị liên lạc vô tuyến, thậm chí cả pháp thuật "Thiên Lý Truyền Âm" cũng bị hạn chế rất lớn.

Nhưng tà ma Cửu U Thế Giới cũng đã nghiên cứu ra các loại kỹ thuật liên lạc từ xa.

Con bọ cánh cứng này chính là thứ dùng để liên lạc từ xa.

Khinh Vũ với tốc độ nhanh nhất liên lạc với "Động chủ Long".Lúc này, Động chủ Long đang ở "Tà Long Động" của mình, mời mấy vị động chủ của "Lai Sinh Sơn" đến, bàn bạc việc đối phó với tên tàn dư Kim Cương Tự kia.

Mặc dù tàn dư của Kim Cương Tự kia chỉ là cảnh giới Tam Phẩm, nhưng Động chủ Long không dám lơ là.

Vì bên cạnh đối phương còn có các tu sĩ khác.

Do đó, Động chủ Long đã mời mấy vị động chủ của Lai Sinh Sơn, nhờ họ cùng mình lẻn vào Địa Cầu, diệt trừ tên tàn dư Kim Cương Tự kia.

Sau đó nhân cơ hội này thu hoạch thêm một đám tu sĩ nhân loại.

Đối với tà ma Cửu U giới, tu sĩ nhân loại là vật đại bổ.

Dù là trực tiếp nuốt chửng, hay mang về Cửu U giới tiến hành thải bổ song tu, đều có thể nâng cao thực lực của bọn họ rất nhiều.

Động chủ Long bề ngoài là muốn giết tên tàn dư Kim Cương Tự kia, nhưng thực tế, trong lòng cũng muốn nhân cơ hội này tổ chức một "thịnh hội săn bắt" để nâng cao thực lực của mình.

Cuộc săn bắt như vậy, mấy vị động chủ khác cũng vô cùng động lòng.

Hai bên hợp ý ngay.

Cuộc thảo luận đã đi vào hồi kết, Động chủ Long và các vị động chủ đã hẹn thời gian, và chia sẻ thông tin "khí tức" của Tống Thư Hàng.

Chỉ chờ thời gian đến, bọn họ sẽ khóa chặt tọa độ của Tống Thư Hàng, cùng nhau phát động tấn công.

Lúc này, Động chủ Long nhận được "điện thoại" của yêu liễu Khinh Vũ. "Khinh Vũ?

Chuyện gì?" Động chủ Long trầm giọng hỏi. "Động chủ, ta bị người ta chặn ở cửa Cửu U giới không ra được, đối diện có người đánh ta trở lại Cửu U giới, còn muốn phong ấn thông đạo ta khó khăn lắm mới tìm được." Yêu liễu Khinh Vũ nói.

Động chủ Long nhíu mày, mặc dù yêu liễu có thực lực yếu hơn trong số các đại tướng dưới trướng hắn, nhưng nàng cũng là một đại yêu Ngũ Phẩm!

Hơn nữa thân thể cứng rắn, nếu thật sự giao chiến, trong số các đại tướng dưới trướng hắn, nàng cũng có thể ở mức trung bình. "Đối phương có thực lực thế nào?" Động chủ Long mặc dù có thân thể Long Ma, nhưng bản chất hắn là "Phụ Thân Trùng", không hề lỗ mãng. "Đối phương có hai người, một người có thực lực cấp Lục Phẩm.

Một người ta không nhìn rõ, chắc cũng trên Lục Phẩm." Yêu liễu Khinh Vũ đáp. "Ngươi đợi ta ở đó, ta sẽ qua ngay lập tức." Động chủ Long nghe đối phương chỉ có thực lực "Lục Phẩm" liền không lo lắng nữa.

Long Ma là kẻ có chiến lực nổi bật trong số "Thiên Ma Vực Ngoại", mạnh hơn Huyết Ma.

Long Thượng Hải không có lý trí cần mấy tu sĩ nhân loại đồng cấp mới có thể chế ngự.

Mà hắn chiếm cứ thân thể Long Ma, lại thêm thường niên tiếp nhận tẩy lễ của sức mạnh Cửu U, tu sĩ nhân loại Lục Phẩm, hắn một mình đánh hai mươi tên không thành vấn đề!

Thế là, Động chủ Long từ biệt các vị động chủ khác, liền nhanh chóng bay đến vị trí của yêu liễu Khinh Vũ.

Các vị động chủ khác cũng lần lượt tản ra, trở về địa bàn của mình chuẩn bị xuất chinh.Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân đã sắp hoàn tất việc phong ấn thông đạo Cửu U. "Phong!" Bạch Hạc Chân Quân trầm giọng quát một tiếng, pháp phong ấn được thi triển.

Sau đó, thông đạo Cửu U bắt đầu chậm rãi đóng lại.

Pháp phong ấn này đã được lưu truyền giữa các tu sĩ nhân loại từ rất lâu rồi, là pháp thuật chuyên dùng để phong ấn thông đạo Cửu U Thế Giới.

Dùng pháp phong ấn này, Bạch Hạc Chân Quân mặc dù chỉ có tu vi cấp Lục Phẩm, nhưng chỉ cần hắn hoàn thành phong ấn, thì dù là tà ma Cửu U cấp Thất Phẩm Tôn Giả cũng rất khó mở phong ấn này.

Hơn nữa, phong ấn của Bạch Hạc Chân Quân còn chỉ là sơ hình! "Bạch tiền bối, phong ấn sơ hình đã hoàn thành, tiếp theo xin ngài ra tay gia cố phong ấn." Bạch Hạc Chân Quân nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu, vươn tay bổ sung thêm mấy trận pháp vào phong ấn của Bạch Hạc Chân Quân.

Cứ như vậy, nếu tà ma Cửu U không phái Bát Phẩm Huyền Thánh ra tay, thì đừng hòng giải khai phong ấn này.

Trong thời gian ngắn, không cần lo lắng về việc tà ma Cửu U sẽ chui ra từ thông đạo này nữa.

Đại công phong ấn cáo thành. "Bạch tiền bối, vậy chúng ta đi thôi?" Bạch Hạc Chân Quân nói.

Trong lòng hắn còn có chút kích động.

Tiếp theo chính là quá trình hắn và Bạch Tôn Giả cùng đi trên một thanh phi kiếm.

Mặc dù loạt "phi kiếm dùng một lần" của Bạch Tôn Giả đã để lại cho hắn không ít bóng ma tâm lý.

Chương 708

Nhưng chỉ cần ở cùng Bạch tiền bối, thì không sao cả, hắn có thể khắc phục mọi khó khăn!Bạch Tôn Giả bấm kiếm quyết, phi kiếm dùng một lần phiên bản 004 phát ra kiếm quang nhu hòa, nâng thân hình ngài lên.

Sau đó, Bạch Hạc Chân Quân cũng mặt dày, đạp lên phi kiếm dùng một lần.

Bạch Tôn Giả hỏi: "Ồ?

Bạch Hạc ngươi không tự mình lái phi chu sao?" "Bẩm Bạch tiền bối, ta đột nhiên cảm thấy phi chu quá chậm.

Hơn nữa ta muốn theo sát Bạch tiền bối, không rời nửa bước!" Bạch Hạc Chân Quân vẻ mặt nghiêm túc nói. "Được rồi.

Vậy ngươi đứng vững đi." Bạch Tôn Giả không để tâm.

Tôn Giả lại bấm kiếm quyết, phi kiếm dùng một lần phiên bản 004 phát ra tiếng kiếm minh, ong ong chấn động.

Khoảnh khắc sau, phi kiếm dùng một lần vụt bay đi. "Nhanh quá, còn nhanh hơn Lưu Tinh Kiếm dùng một lần lần trước nữa." Bạch Hạc Chân Quân thầm nghĩ trong lòng.

Chuyến đi đến động phủ "Trường Sinh Giả Trình Lâm" lần này đã giúp Bạch Tôn Giả thu hoạch rất nhiều, cảnh giới của Tôn Giả có lẽ đã tiến thêm một tầng rồi.

Đúng lúc Bạch Hạc Chân Quân đang suy tư, đột nhiên... phi kiếm của Bạch Tôn Giả dừng gấp. "Có chuyện gì vậy, Bạch tiền bối?" Bạch Hạc Chân Quân hỏi, hắn suýt nữa thì đứng không vững, muốn bị hất văng khỏi phi kiếm.

Bạch Tôn Giả ngẩng mắt nhìn xung quanh, nói: "Không hay rồi, vừa rồi điều khiển phi kiếm bay quá nhanh, nhất thời không chú ý, sau đó chúng ta trực tiếp xông vào một khe nứt không gian rồi." "..." Bạch Hạc Chân Quân: "Bạch tiền bối, khe nứt không gian chúng ta xuyên vào kết nối với nơi nào?" "Nếu không nhầm thì chúng ta sẽ đến Cửu U Thế Giới." Bạch Tôn Giả đáp.

Bạch Hạc Chân Quân: "..." Trực tiếp tiến vào Cửu U Thế Giới ư?

Không ổn rồi a, hắn thân mang huyết thống thần thú, trời sinh đã có thuộc tính "Quang Minh".

Ở trên Địa Cầu, có thể nói hắn là khắc tinh của tà vật Cửu U.

Nhưng nếu hắn tiến vào Cửu U Thế Giới thì... toi rồi a. "Bạch tiền bối, bây giờ chúng ta quay đầu còn kịp không?" Bạch Hạc Chân Quân nói.

Bạch Tôn Giả nói: "Muộn rồi." Trong lúc nói chuyện, phi kiếm dùng một lần phiên bản 004 vọt một cái, xông qua thông đạo không gian, tiến vào một thế giới tà ác đen tối.

Một loại khí tức khiến người ta buồn nôn ập đến, Bạch Hạc Chân Quân lập tức cảm thấy toàn thân khó chịu.

Đây là nơi khắc chế thuộc tính của hắn, ở đây chiến lực của hắn sẽ giảm đi một nửa.

Đây là bất hạnh đến mức nào a?

Không không, chỉ cần ở cùng Bạch tiền bối, dù bất hạnh lớn đến đâu, hắn cũng cảm thấy ngọt ngào!

Cửu U Thế Giới bé tí này, xem ta khắc phục nó đây!Trong Cửu U Thế Giới. "Chết tiệt, thông đạo không gian bị phong ấn rồi." Yêu liễu Khinh Vũ vô cùng uất ức, phong ấn trước mắt này vô cùng vững chắc, hoàn toàn không phải nàng có thể phá vỡ.

Xem ra, muốn vào An Lạc, chỉ có thể tìm một thông đạo khác. "Khinh Vũ, tình hình thế nào rồi?" Đang suy tư, một con rồng cơ bắp nhanh chóng hạ xuống bên cạnh yêu liễu Khinh Vũ.

Mặc dù rồng cơ bắp nhỏ bé thô tráng, nhưng tốc độ lại rất nhanh.

Chỉ trong thời gian ngắn như vậy đã từ "Tà Long Động" đến bên cạnh yêu liễu. "Động chủ Long, người đến chậm một bước rồi, thông đạo bị phong ấn mất rồi." Khinh Vũ chỉ vào thông đạo không gian bị phong ấn phía trước.

Động chủ Long kiểm tra phong ấn không gian này một chút, nhíu mày: "Không ổn rồi, đây là phong ấn do cường giả cấp Lục Phẩm đặt ra.

Phong ấn này chuyên dùng để đối phó Cửu U Thế Giới, muốn mở ra, e rằng phải tìm cường giả Cửu U trên Thất Phẩm mới được.

Không còn cách nào...

Chỉ có thể tạm thời tha cho bọn họ một mạng.

Khinh Vũ, ngươi hãy tìm một thông đạo khác đi.

Ta cam đoan, lần sau khi chém giết tàn dư Kim Cương Tự, nếu gặp được hai người đó, nhất định sẽ thay ngươi trút giận." "Cũng chỉ có thể như vậy." Yêu liễu Khinh Vũ nói.

Đang nói chuyện...

đột nhiên, một đạo kiếm khí sắc bén xuyên phá không gian, nhanh chóng đâm thẳng về phía vị trí của Động chủ Long và Khinh Vũ. "Kẻ nào tới?" Long Ma cơ bắp trầm giọng quát một tiếng, đột ngột xoay người, hai quyền vung về phía kiếm khí.

Nhưng khoảnh khắc sau, Long Ma cơ bắp cảm thấy hai quyền của mình đau nhói.

Đôi quyền mà hắn vẫn tự hào, bị kiếm khí của đối phương xuyên thủng trực tiếp.

Không chỉ vậy, kiếm khí vẫn không suy giảm sức mạnh, trực tiếp xuyên thủng hắn, cứ thế đâm hắn vào kiếm, ầm ầm lao về phía trước. "Ai da, chúng ta đâm vào cái gì đó rồi." "Không sao đâu Bạch tiền bối, đây là Cửu U Thế Giới, đâm vào thứ gì cũng không thành vấn đề." Một giọng nói khác lên tiếng an ủi. "Để ta xem, đâm vào một con tà ma loài rồng." Bạch Tôn Giả nói, rồi lại quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy con yêu cây đang ngơ ngác không xa.

Thế là, cảm thấy mình khá có duyên với con yêu cây này, Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay, chào hỏi: "Ồ?

Đây chẳng phải là con yêu liễu vừa nãy sao?

Chào ngươi, chúng ta lại gặp nhau rồi." Yêu liễu Khinh Vũ răng run cầm cập, nàng nhìn Động chủ Long bị vị "Đại nhân ôn nhu" này dùng kiếm khí xuyên thành xiên thịt, cảm thấy rễ của mình mềm nhũn, nửa ngày cũng không thốt ra được câu nào.

Quá đáng sợ rồi, Động chủ Long là cảnh giới Lục Phẩm, lại còn có thân thể Long Ma.

Lực chiến đấu ở cảnh giới Lục Phẩm cũng thuộc hàng top!

Nhưng Động chủ Long lợi hại như vậy, vừa chạm mặt lại bị người ta một kiếm xuyên thành xiên thịt.

Yêu liễu Khinh Vũ sợ hãi đến phát điên: "Vị Đại nhân ôn nhu này, rốt cuộc là cảnh giới gì?

Tại sao Động chủ Long cảnh giới Lục Phẩm, trong tay ngài lại không có chút sức phản kháng nào?" "Đừng sợ, ta đến Cửu U Thế Giới không phải để đối phó ngươi.

Ta chỉ là khi ngự kiếm bay quá nhanh, xảy ra chút ngoài ý muốn, kết quả là xông nhầm vào Cửu U Thế Giới." Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay với yêu liễu, lên tiếng an ủi nàng, sau đó lại hỏi: "À phải rồi, tiểu yêu liễu, ngươi có biết cách rời khỏi Cửu U Thế Giới không?" Nói đến đây, đây vẫn là lần đầu tiên Bạch Tôn Giả tiến vào Cửu U Thế Giới.

Ngài không hiểu nhiều về Cửu U Thế Giới.

Yêu liễu Khinh Vũ run rẩy nói: "Ngài từ đâu vào... thì có thể từ đó ra." "Ồ, biết rồi, cảm ơn ngươi nhé." Bạch Tôn Giả mỉm cười nói: "À phải rồi, còn phải cảm ơn cành cây của ngươi đã làm phi kiếm nữa, chất liệu rất tuyệt, ta dùng đặc biệt thuận tay, tốc độ ngự kiếm phi hành không kém gì bản mệnh phi kiếm của ta đâu." Yêu liễu Khinh Vũ: "..." Sau khi chào hỏi yêu liễu xong, Bạch Tôn Giả lại nhìn về phía Long Ma cơ bắp đang bị xiên trên mũi kiếm "phi kiếm dùng một lần phiên bản 004" của mình.

Long Ma cơ bắp vẫn giữ tư thế khoanh tay, bị kiếm khí xuyên thủng.

Kiếm khí xuyên qua hai cánh tay của Long Ma cơ bắp đâm vào ngực hắn, xuyên hắn lên mũi kiếm.

Lúc này, Long Ma cơ bắp đang không ngừng giãy giụa, cố gắng thoát khỏi kiếm của Bạch Tôn Giả.

Nhưng trên kiếm khí của Bạch Tôn Giả lại mang theo một loại sức mạnh "Tịnh Hóa", chính là sức mạnh mà yêu liễu đã tiếp xúc trước đó.

Lực Tịnh Hóa này sẽ mạnh mẽ xua đuổi "năng lượng ô uế Cửu U" trên người Long Ma cơ bắp, không chỉ vậy, còn khiến tà ma Cửu U suy yếu vô lực.

Dù Động chủ Long đã là cảnh giới Lục Phẩm, bị đạo sức mạnh

"Tịnh Hóa" này trực tiếp đâm vào cơ thể, cũng trở nên mềm yếu vô lực.

Động chủ Long căn bản không có sức để thoát khỏi mũi kiếm. "Ồ?

Hóa ra là một con Long Ma?" Bạch Tôn Giả ngửi thấy mùi máu trên người Động chủ Long, ngạc nhiên nói.

Con tà thú hình rồng nhỏ bé, trông có vẻ cường tráng này, hóa ra lại là Long Ma trong số Thiên Ma Vực Ngoại.

Thiên Ma Vực Ngoại, hơn nữa còn là tà ma Cửu U Thế Giới, quả nhiên vẫn nên diệt trừ đi!

Thế là, Bạch Tôn Giả khẽ giẫm chân lên phi kiếm dưới chân, một đạo kiếm ý bùng nổ.

Kiếm ý trực tiếp chém vào cơ thể Long Ma. "Hóa đá!" Khoảnh khắc sau, thân thể Long Ma cứng đờ, một lớp vật chất màu hổ phách từ trong người hắn trào ra, trong nháy mắt bao bọc toàn thân hắn, hóa thành một khối hóa thạch hổ phách khổng lồ.

Khối hóa thạch hổ phách cứ thế, đông cứng trên mũi kiếm dùng một lần.

Khí tức sinh mệnh của Động chủ Long nhanh chóng tiêu tán...

Không chỉ thân thể Long Ma, mà cả "phụ thân trùng" ẩn sâu trong cơ thể hắn cũng hóa thành một phần của hóa thạch hổ phách, thân tử đạo tiêu. "Động chủ Tà Long Động Lai Sinh Sơn" cường đại, chưa ra quân đã chết, thậm chí còn chưa ra khỏi cửa nhà đã chết. "Động chủ Long Thiên Quân!" Yêu liễu Khinh Vũ thất thanh kêu lên.

Long Thiên Quân, chính là tên thật của "Động chủ Long", khi là phụ thân trùng hắn tên là Bách Quân, sau khi bám vào Long Ma thì đổi tên thành "Long Thiên Quân"! "Ồ?

Ngươi quen con Long Ma này sao?" Bạch Tôn Giả quay người lại, nhìn về phía con yêu liễu này.

Yêu liễu mặt tái nhợt, sau đó nàng kiên quyết lắc đầu mạnh: "Không, ta hoàn toàn không quen hắn." Bạch Hạc Chân Quân cười lạnh một tiếng: "Nhưng ngươi vừa nãy đã gọi tên hắn, Động chủ Long Thiên Quân.

Hừ!

Bạch tiền bối, con yêu liễu này quả nhiên cũng có vấn đề, cứ để ta ra tay chặt nó thành củi đi." "Đừng mà!" Yêu liễu sợ hãi, rễ của nàng bật ra khỏi mặt đất Cửu U, sau đó nàng bay vút lên không, trốn về phía xa!

Mặc dù chưa hóa hình, nhưng nàng đã ngưng tụ yêu đan, là một đại yêu cấp Ngũ Phẩm, nàng có thể đạp không mà đi.

Chỉ là... không thể ngự kiếm phi hành, làm sao nàng có thể so sánh được với Bạch Hạc Chân Quân sáu cánh chứ?

Chỉ thấy Bạch Hạc Chân Quân vung cánh mạnh một cái, như tia điện lóe sáng, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh yêu liễu.

Ngay sau đó, Bạch Hạc Chân Quân vung một chưởng tay phải ra.

Bốp!

Yêu liễu bay ngược ra, ngã xuống trước mặt Bạch Tôn Giả.

Thân hình Bạch Hạc Chân Quân lại lóe lên, đã dịch chuyển tức thời đến bên cạnh yêu liễu Khinh Vũ.

Hắn chỉ tay thành kiếm, định chặt yêu liễu thành củi. "Bạch Hạc, chờ một chút." Bạch Tôn Giả lên tiếng ngăn lại.

Chương 709

Bạch Hạc Chân Quân lập tức dừng kiếm khí lại, nghi hoặc nhìn về phía Bạch Tôn Giả: "Bạch tiền bối có gì dặn dò?" "Ta cảm thấy mình có duyên với nó, nên tha cho nó một mạng đi.

Mang nó về... sau đó tìm cách Tịnh Hóa "năng lượng Cửu U" trong cơ thể nó." Bạch Tôn Giả véo cằm, lại bổ sung: "Như vậy, sau này nếu ta muốn chế tạo "phi kiếm dùng một lần", sẽ có thể liên tục có được những cành cây tuyệt vời, có lẽ ta còn có thể nghiên cứu ra một dòng phi kiếm mới, dòng yêu liễu dùng một lần?" Yêu liễu Khinh Vũ: "..." Khốn kiếp, trả lại sự cảm động cho ta!

Lúc nửa câu đầu, nàng đã cảm động muốn chết, hận không thể lấy thân báo đáp vị "Đại nhân ôn nhu cường đại" này, nhưng nửa câu sau trực tiếp đánh nàng từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Bạch Hạc Chân Quân: "Không hổ là Bạch tiền bối, tầm nhìn xa trông rộng!" Thế là, hắn thi triển pháp thuật, trói con yêu liễu này lại, treo ở phía sau "phi kiếm dùng một lần phiên bản 004".

Yêu liễu Khinh Vũ cảm thấy sống không còn gì lưu luyến. "Đứng vững rồi, chúng ta phải quay về!" Bạch Tôn Giả nói.

Ngài bấm kiếm quyết, phi kiếm dùng một lần mang theo ba "người", đội con "Long Ma cơ bắp" kia vụt bay về phía khe nứt không gian trước đó.

Tốc độ phi hành nhanh lắm.

Yêu liễu cảm thấy rễ của mình có chút mềm nhũn, may mà nàng là đại yêu Ngũ Phẩm, tốc độ như vậy vẫn có thể nghiến răng chịu đựng.

Nhưng hai hơi thở sau.

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng: "Cảm thấy bụng càng ngày càng đói...

Tốc độ tăng nhanh thêm chút nữa đi." Sau đó, ngài lại bấm kiếm quyết, tốc độ phi kiếm tăng lên không chỉ gấp năm lần!

Bạch Hạc Chân Quân thân là Chân Quân, thì có thể chịu đựng được tốc độ này.

Nhưng yêu cây bị dây pháp thuật treo lủng lẳng phía sau cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, nàng chưa từng trải qua tốc độ phi hành điên cuồng đến vậy.

Hơn nữa, nàng lại bị dây thừng treo kéo đi, trong quá trình bay đầy rẫy kinh hoàng. "A a a a a." Tiếng yêu cây kinh hãi kêu thét, như một khúc nhạc cá heo, cao độ không ngừng.Một bên khác.

Không xa biệt thự của Ngư Kiều Kiều ở khu Giang Nam, gần một con đường vắng người, không có camera giám sát.

Một chiếc "Ngũ Lăng Hồng Quang" màu bạc trắng lặng lẽ xuất hiện, sau đó tự nhiên đi lên đường công lộ.

Trong xe, một hán tử mặt đỏ bừng, khẽ huýt sáo: "Không bị ai phát hiện, tốt lắm." "Mục tiêu là biệt thự của tiểu hữu Ngư Kiều Kiều, đi thôi." Hán tử mặt đỏ "a a" cười một tiếng, điều khiển chiếc "Ngũ Lăng Hồng Quang" nội địa này lao nhanh trên đường công lộ.

Đừng thấy hắn lái một chiếc "Ngũ Lăng Hồng Quang", trên thực tế chiếc "Ngũ Lăng Hồng Quang" này bản chất là "tiên chu" của tu sĩ – trên có thể bay lên trời, giữa có thể chạy trên công lộ, dưới có thể lặn xuống nước, bá đạo vô cùng.

Vỏ ngoài Ngũ Lăng Hồng Quang chỉ là ngụy trang hắn chế tạo, bình thường khi lái trên đường sẽ không quá thu hút sự chú ý.

Hán tử mặt đỏ lái xe, huýt sáo, sắp đến chỗ tiểu hữu Tống Thư

Hàng rồi đây!

Đang lái xe, đột nhiên phía trước gặp phải các chú cảnh sát giao thông lập chốt, dường như đang kiểm tra nồng độ cồn.

Mấy năm gần đây, cùng với việc xe tư nhân ngày càng nhiều, tai nạn giao thông cũng ngày càng thường xuyên.

Còn đối với chuyện lái xe khi say rượu, hiện tại kiểm tra đặc biệt nghiêm ngặt.

Các chú cảnh sát giao thông kiểm tra nồng độ cồn xuất quỷ nhập thần, không ai biết điểm tiếp theo họ sẽ lập chốt ở đâu.

Hán tử mặt đỏ cũng không để ý, bình tĩnh lái xe qua.

Sau đó... xe của hắn bị chặn lại.

Phía trước hắn có ba bốn chiếc xe, từng chiếc một đều được kiểm tra - chính là hướng vào một thứ giống cái micrô, thổi hơi vào.

Mấy vị tài xế phía trước kiểm tra xong, rất nhanh đã đến lượt hán tử mặt đỏ.

Hắn hạ cửa sổ xe xuống, lấy ra giấy phép lái xe của mình.

Còn chưa kịp mở miệng nói chuyện, chú cảnh sát giao thông trẻ bên cạnh đã nói: "Xin xuất trình giấy phép lái xe...

Chậc, uống không ít đâu nhỉ?" Hán tử mặt đỏ đưa giấy phép lái xe, sững sờ: "Hả?" "Đừng giả ngốc nữa, mặt đỏ bừng thế này rồi." Chú cảnh sát trẻ cười lạnh, hắn nhìn giấy phép lái xe, cột tên là [Hiến Công].

Họ Hiến tên Công?

Cái tên này lạ thật.

Chú cảnh sát trẻ lại lấy ra cái thứ giống micrô, đưa lên. "Tôi cái này là bẩm sinh, mặt đỏ là bẩm sinh!" Hán tử mặt đỏ giận dữ nói. "A a, anh tưởng mình là Quan Nhị Gia à?

Bẩm sinh mặt đỏ?

Thổi đi, bây giờ chỉ cần uống rượu là đừng hòng thoát khỏi kiểm tra, ngụy biện vô dụng thôi." Chú cảnh sát trẻ đưa máy đo nồng độ cồn lên.

Hán tử mặt đỏ nhận lấy, thổi mạnh một hơi.

Sau đó... "Ồ?

Thật sự không uống rượu sao?" Chú cảnh sát trẻ ngạc nhiên nói.

Hắn cũng không phải lần đầu bắt người lái xe say rượu, nhưng thấy một hán tử mặt đỏ bừng như vậy mà lại thật sự không uống rượu thì là lần đầu tiên.

Cái mặt đỏ này thật sự là bẩm sinh sao?

Hơn nữa, cái mặt đỏ này quả thực giống hệt cái kiểu mặt đỏ do rượu lên mặt vậy a. "Thấy chưa?

Tôi cái này là bẩm sinh, bẩm sinh hiểu không?" Hán tử mặt đỏ hận không thể phun đầy mặt chú cảnh sát trẻ một bãi nước bọt.

Mặt đỏ thì sao?

Mặt đỏ thì phải bị kỳ thị à?!

Chú cảnh sát trẻ đặc biệt ngại ngùng, thả hắn đi.

Hán tử mặt đỏ vẻ mặt uất ức lái chiếc "Ngũ Lăng Hồng Quang" của mình tiếp tục đi về phía nhà Ngư Kiều Kiều. "Trên nửa đường đều gặp kiểm tra nồng độ cồn...

Tổng cảm giác vận khí của mình hôm nay không được tốt lắm a." Hiến Công Cư Sĩ thầm nghĩ trong lòng.

Đúng vậy, hán tử mặt đỏ này chính là Hiến Công Cư Sĩ. "Hy vọng con 'Long Ma' của ta sẽ không gặp vấn đề gì chứ?

Đừng để ta còn chưa đến, tiểu hữu Tống Thư Hàng đã bị Long Ma tập kích a.

Không được, ta phải tăng tốc, nhanh chóng đến bên cạnh tiểu hữu Tống Thư Hàng, tuyệt đối không thể để Long Ma chạy thoát, hoặc rơi vào tay kẻ khác!" Rất nhanh, Hiến Công Cư Sĩ đã đến bên cạnh biệt thự của Ngư Kiều Kiều. "Chính là chỗ này rồi." Hiến Công Cư Sĩ xuống xe, sau đó thấy biệt thự của Ngư Kiều Kiều vẫn còn nguyên vẹn.

Xem ra con "Long Ma" kia vẫn chưa đến.

Như vậy thì tốt quá rồi.Lúc này, trong phòng luyện công phía sau biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Tô Thị A Thập Lục tiếp tục chỉ đạo Tống Thư Hàng tu luyện.

Nhưng trong lúc tu luyện, Tống Thư Hàng nhận được điện thoại của Bạch Tôn Giả, biết được tin Bạch Tôn Giả sắp về.

Ngoài ra, Bạch tiền bối còn nhắc đến việc bụng đột nhiên rất đói, muốn ăn thứ gì đó ngon ngon.

Nhắc đến ăn uống, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến "Biệt Tuyết Tiên Cơ"!

Bàn "Tiên Trân Yến" lần trước ngon đến mức cậu suýt nuốt cả lưỡi vào bụng.

Thế là, Tống Thư Hàng gọi điện cho "Biệt Tuyết Tiên Cơ".

Điện thoại rất nhanh được kết nối, giọng tiên cơ truyền đến: "Alo, tiểu hữu Tống?

Tìm ta có chuyện gì sao?" "Ừm, ta muốn hỏi một chút, đặt một bàn

'Tiên Trân Yến' bình thường một chút ở chỗ tiên cơ cần bao nhiêu tiền?" Tống Thư Hàng thử thăm dò hỏi. "Không cần linh thạch!

Chỉ cần cắt một đoạn ngọn Thông Nương của ngươi đưa cho ta, ta sẽ làm cho ngươi một bàn 'Tiên Trân Yến'." Biệt Tuyết Tiên Cơ sảng khoái nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu đã có thể cảm nhận được trạng thái Thông Nương run rẩy trong "Túi Rút Gọn Một Thốn", khiến "Túi Rút Gọn Một Thốn" cũng đang rung động. "Tiên cơ tỷ tỷ, đừng dụ dỗ ta cắt ngọn Thông Nương nữa.

Nếu cứ lặp đi lặp lại dụ dỗ như vậy, nói không chừng một ngày nào đó ta sẽ thật sự cắt Thông Nương a." Tống Thư Hàng trong lòng u u thở dài. "Không nỡ sao?

Nếu vậy, trong trường hợp bình thường, một bàn 'Tiên Trân Yến' phổ thông nhất của ta có giá khởi điểm là năm vạn linh thạch cấp Ngũ Phẩm.

Ta giảm giá cho ngươi một nửa rồi làm tròn số, hai vạn viên linh thạch Ngũ Phẩm là ta sẽ làm cho ngươi một bàn Tiên Trân Yến nữa." Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói.

Nàng là một trong số ít tiên trù hàng đầu của giới tu chân, giá cả tự nhiên cao.

Thực tế, giá khởi điểm năm vạn vẫn là con số đã được Biệt Tuyết Tiên Cơ chiết khấu.

Tống Thư Hàng lập tức quỳ gối.

Cậu không lâu trước mới giao dịch được bốn mươi viên linh thạch Lục Phẩm từ Thiên Nhai Tử đạo trưởng, đổi ra linh thạch Ngũ Phẩm cũng chỉ được bốn trăm viên, còn chưa đủ tiền lẻ cho Tiên Trân Yến a. "Nếu tiểu hữu Tống bây giờ không có linh thạch, cứ nợ trước cũng được.

Đợi sau này ngươi có linh thạch thì từ từ trả ta là được." Biệt Tuyết Tiên Cơ lại bổ sung.

Tiểu hữu Tống dù sao cũng chỉ là tiểu tu sĩ mới bước vào Tam Phẩm, nàng đoán Thư Hàng trên người cũng không có nhiều linh thạch.

Cho nên, nếu đối phương thật sự muốn ăn một bữa, nể mặt Bạch Tôn Giả, cứ cho cậu ấy ghi nợ đi, dù sao cũng chỉ là một bữa "Tiên Trân Yến" mà thôi.

Tống Thư Hàng lặng lẽ hít một hơi, nếu muốn nợ, một lúc liền phải nợ hai vạn linh thạch Ngũ Phẩm!

Tiên Trân Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ thật đắt.

Giá này hoàn toàn không phải là thân phận hiện tại của cậu có thể chịu nổi.

Hết cách rồi, tuy rất muốn đãi Bạch tiền bối một bữa thật ngon, nhưng với tài lực hiện tại của cậu, quả nhiên vẫn là nên gọi món ngon bình thường, hoặc là nhờ đầu bếp nhà Ngư Kiều Kiều chuẩn bị chút đồ ăn đi.

Có lẽ chuẩn bị thêm hai hộp dâu rừng, Bạch Tôn Giả sẽ rất vui? "Cảm ơn tiên cơ, nhưng...

Chương 710

thôi vậy." Tống Thư Hàng thở dài. "Hi hi, thực ra ta có thể cho ngươi ghi nợ vô thời hạn, khi nào ngươi có linh thạch thì trả ta, như vậy được không?" Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng nghe mà động lòng lắm.

Nhưng, còn chưa đợi cậu mở miệng, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại lên tiếng nói: "À phải rồi...

Tiểu hữu Tống, tại sao ngươi đột nhiên nghĩ đến việc đặt một bàn 'Tiên Trân Yến' vậy?" "À, cái đó...

Thực ra, là Bạch tiền bối sắp về." Tống Thư Hàng thành thật đáp.

Hiện tại Biệt Tuyết Tiên Cơ đang ở khu Giang Nam, lát nữa Bạch Tôn Giả ngự kiếm trở về, tiên cơ lập tức có thể cảm ứng được Bạch Tôn Giả.

Muốn giấu cũng không giấu được, mà cũng không có lý do gì phải giấu.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "..." Chốc lát sau, Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiến răng nói: "Ta làm cho ngươi một bàn 'Tiên Trân Yến', giá không chiết khấu năm vạn linh thạch Ngũ Phẩm, ngươi có thể nợ...

Dù nợ đến khi nào cũng không thành vấn đề.

Dù sau này ngươi có linh thạch, không muốn trả ta cũng không sao.

Tóm lại là ngươi mua một bàn, tiền cứ để ngươi nợ trước, không cần ngươi trả, chịu không?" Nói là nợ, thực tế chính là ý "cho không".

Thế là...

Tống Thư Hàng không chút do dự gật đầu: "Được." "Bạch đạo hữu khi nào về?" Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi. "Chắc là rất nhanh thôi, Bạch tiền bối đang ngự kiếm bay về, tuy cách nửa vòng thế giới, nhưng với tốc độ của tiền bối, rất nhanh sẽ đến nơi." Tống Thư Hàng nói. "Đợi đó, ta sẽ với tốc độ nhanh nhất làm xong 'Tiên Trân Yến'." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong, liền cúp điện thoại.Tống Thư Hàng nhún vai, cất điện thoại: "Một lúc cái là nợ Biệt Tuyết Tiên Cơ năm vạn linh thạch Ngũ Phẩm rồi." Tô Thị A Thập Lục bật cười, với thính lực của nàng, tự nhiên có thể nghe thấy cuộc đối thoại giữa Thư Hàng và tiên cơ. "À phải rồi, A Thập Lục, ta suýt nữa quên mất.

Cái này cho em." Tống Thư Hàng nói, từ trong Túi Rút Gọn Một Thốn lấy ra một hạt giống, đưa cho A Thập Lục.

Đây chính là hạt giống "Thất Hoàng Diệu Quả" mà Chú Chính Đức của Tiên Nông Tông giao cho cậu hôm qua.

Lúc đó cậu mang theo định đưa cho Tô Thị A Thập Lục... chỉ là vừa xuất hiện, muốn tạo bất ngờ cho A Thập Lục, lại bị A Thập Lục một đao đánh gục.

Sau đó cứ quên mất chưa đưa cho A Thập Lục. "Cái này là gì?" Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nhận lấy hạt giống này.

Khi tay nàng tiếp xúc với hạt giống, lại có một cảm giác rất dễ chịu.

Dường như những ẩn họa rất nhỏ trong cơ thể nàng đều được xoa dịu. "Đây là hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả, chú Chính Đức của Tiên Nông Tông nhờ ta chuyển giao cho em, đây là lời xin lỗi của chú ấy.

Mặc dù là hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả, nhưng nếu dùng, vẫn có tác dụng nhất định trong việc hồi phục vết thương Thiên Kiếp." Tống Thư Hàng lên tiếng nói. "Là chú ấy kìa." Tô Thị A Thập Lục gật đầu, cất hạt giống này đi: "Tấm lòng tốt của chú ấy ta nhận rồi...

Lần sau nếu Thư Hàng ngươi còn gặp được vị đại thúc đó, xin hãy thay ta cảm ơn lòng tốt của chú ấy." "Ừ." Tống Thư Hàng cười nói.

Nghỉ ngơi một lát sau.

Tô Thị A Thập Lục bắt đầu chỉ đạo Tống Thư Hàng tu luyện hai pháp thuật cấp Tam Phẩm phù hợp với cậu: Dẫn Lôi Thuật và Hư Không Hoán Hỏa Pháp.

Khi bắt đầu tu luyện, Tô Thị A Thập Lục đã đưa cho Tống Thư Hàng hai cuốn sổ nhỏ dày cộp, bên trên là giới thiệu nguyên lý pháp thuật của Dẫn Lôi Thuật và Hư Không Hoán Hỏa Pháp.

Ngay cả pháp thuật Tam Phẩm đơn giản, nguyên lý, giới thiệu, những điều cần chú ý khi thi pháp cũng có đến mấy vạn chữ.

Tống Thư Hàng áng chừng một chút, muốn thi triển hai pháp thuật này thì cần đến mấy bước phức tạp.

Dưới sự chỉ dạy tận tình của Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng bắt đầu thử hai pháp thuật này. "A Thập Lục, pháp thuật cấp Tam Phẩm đều phức tạp như vậy sao?" Tống Thư Hàng vừa thử "Hư Không Hoán Hỏa Pháp", vừa hỏi.

Cậu phát hiện thiên phú của mình khi học pháp thuật trở nên rất bình thường, "Hư Không Hoán Hỏa Pháp" này, cậu đã thử mấy lần mà ngay cả một tia lửa cũng không xuất hiện. "Không tính là phức tạp đâu, độ khó của pháp thuật Tam Phẩm, hẳn là cũng tương tự như 'Chưởng Tâm Lôi' mà ngươi đã nắm giữ thôi." Tô Thị A Thập Lục nói, trước khi đạt đến cảnh giới Tứ Phẩm thì độ khó pháp thuật đều gần như nhau, chỉ là tinh thần lực và năng lượng chú nhập vào lớn hơn một chút mà thôi. "Làm sao có thể?" Tống Thư Hàng nói.

Cậu nhớ khi mình tu luyện Chưởng Tâm Lôi, Bạch Tôn Giả chỉ dạy cậu một phương thức khắc họa "lôi phù", cái "lôi phù" đó khắc họa cũng rất đơn giản, chỉ có bảy nét.

Sau đó, cậu chỉ cần dùng khí huyết chi lực hoặc chân khí, vẽ "lôi phù" vào lòng bàn tay còn lại, rồi dùng tinh thần lực kích hoạt năng lượng bên trong, là có thể ngưng tụ thần lôi trong lòng bàn tay.

Đâu như cái "Hư Không Hoán Hỏa Pháp" này, phải dùng tinh thần lực minh tưởng phù văn và cấu thành của "Hư Không Hoán Hỏa Pháp" trong não hải, rồi dùng phương thức đặc biệt vận chuyển chân khí trong cơ thể, dẫn dắt chân khí khắc họa bốn phù văn trong hư không, sau đó một mặt dùng tinh thần lực duy trì phù văn không đổi, một mặt lần thứ hai quán nhập chân khí vào phù văn.

Cuối cùng, lại dùng tinh thần lực dẫn dắt sức mạnh từ trong phù văn ra...

Cứ như vậy mới có thể dẫn dắt sức mạnh từ trong phù văn ra. "Chưởng Tâm Lôi của tôi chỉ có hai bước, Hư Không Hoán Hỏa Pháp này lại có đến năm bước a!" Tống Thư Hàng nói. "Chưởng Tâm Lôi hai bước?

Làm sao có thể, Chưởng Tâm Lôi của nhà ai mà chỉ có hai bước chứ?!" Lần này đến lượt Tô Thị A Thập Lục không dám tin: "Ngươi dùng một lần Chưởng Tâm Lôi cho ta xem thử?" Tống Thư Hàng nghe đến đây, lập tức hiểu ra. "Má ơi, hóa ra Chưởng Tâm Lôi mình học từ trước đến giờ là phiên bản đặc biệt!

Chắc chắn là phiên bản đã được Bạch Tôn Giả sửa đổi rồi a.

Thảo nào, lúc trước cậu ở quê "Thổ Ba ông ngoại" gặp phải 'quỷ tướng' do tổ chức Đàn Chủ để lại, một phát Chưởng Tâm Lôi đã đánh cho quỷ tướng ngơ ngác.

Chưởng Tâm Lôi, hoàn toàn không phải pháp thuật mà Tống Thư

Hàng mới giai đoạn nhất có thể nắm giữ." "Tôi nghĩ, có lẽ Chưởng Tâm Lôi tôi học là phiên bản đã được Bạch tiền bối sửa đổi." Tống Thư Hàng nói, tay trái nhanh chóng vẽ một "lôi phù" vào lòng bàn tay phải, sau đó dùng tinh thần lực kích hoạt, một khối Chưởng Tâm Lôi "ba ba" vang lên liền xuất hiện.

Hai bước, gần như là thi pháp tức thì.

Tô Thị A Thập Lục: "..." Chỉ có thể nói không hổ là Bạch Tôn Giả sao?

Lại có thể sửa đổi Chưởng Tâm Lôi đơn giản đến vậy?

Mà Tống Thư Hàng lúc này đang nghĩ, Hư Không Hoán Hỏa Pháp và Dẫn Lôi Thuật, cùng với pháp thuật tiến giai của Chưởng Tâm Lôi là "Chưởng Trung Thiên Lôi", có nên học tất cả từ Bạch Tôn Giả thì tốt hơn không?

Trong tay Bạch tiền bối, nói không chừng có tất cả các phiên bản pháp thuật đơn giản hóa?

Pháp thuật phức tạp này, thực sự không thích hợp để sử dụng trong chiến đấu, vẫn là phiên bản đơn giản hóa của Bạch tiền bối, tốc độ thi pháp nhanh, hơn.Đúng lúc này, ngoài nhà truyền đến một giọng nói vang dội. "Tiểu hữu Thư Hàng, lão phu đến rồi đây." Tiếng cười sảng khoái của Hiến Công Cư Sĩ truyền đến.

Hiến Công Cư Sĩ là một tiền bối già của Cửu Châu Nhất Hào Quần, là mãnh nhân từng trực diện chống đỡ bom hạt nhân.

Nếu không phải năm đó bom hạt nhân ảnh hưởng đến trạng thái của hắn, nói không chừng bây giờ hắn đã là Tôn Giả rồi.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cười đón ra, còn có Ngư Kiều Kiều và Thiên Nhai Tử đạo trưởng cùng nhau ra đón Hiến Công tiền bối.

Gặp Hiến Công tiền bối xong, Thư Hàng phát hiện tiền bối hoàn toàn khác với những gì cậu tưởng tượng.

Đạo hiệu "Hiến Công", vừa nghe đã khiến người ta cảm giác là một lão già.

Lại thêm hậu tố "cư sĩ", khiến người ta vừa nghe đã cảm thấy một loại khí chất thư sinh.

Nhưng Hiến Công Cư Sĩ trong thực tế lại là một hán tử mặt đỏ vạm vỡ, cao một mét chín, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn như đá tảng. "Tiểu hữu Thư Hàng, con Long Ma kia còn chưa đến chứ?" Hiến Công tiền bối lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười: "Chưa đâu." "Tuyệt vời!" Hiến Công Cư Sĩ thở phào nhẹ nhõm. "Ta đã hẹn mấy người bạn tốt đến giúp đỡ, lại còn mời thêm người trợ giúp từ 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Đến lúc đó chúng ta sẽ ẩn mình bên cạnh tiểu hữu Thư Hàng, chỉ chờ con 'Long Ma' kia đến, chúng ta sẽ cho nó có đi không có về!" Hiến Công Cư Sĩ nói.

Vì "kế hoạch bắt giữ Long Ma" lần này, hắn đã bỏ ra rất nhiều vốn, còn nợ mấy ân tình.

Nhưng tất cả đều đáng giá!

Chỉ cần có thể bắt giữ Long Ma thành công, phối chế ra "Long Ma Dược Tề", là có thể nâng cao thể chất của hắn đến mức phù hợp với cảnh giới của bản thân, triệt để loại bỏ ẩn họa trong cơ thể!

Đến lúc đó, hắn liền có thể chuẩn bị xung kích Thất Phẩm Tôn Giả! "Tôi sẽ toàn lực phối hợp tiền bối." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hơn nữa, hiện tại Bạch Tôn Giả cũng sắp trở về rồi.

Nếu có Bạch Tôn Giả ở đây, con Long Ma này thật sự sẽ vạn vô nhất thất.Trong phòng khách biệt thự.

Sư đệ của Tạo Hóa Pháp Vương, biên kịch cấp quốc gia Thôn Vân Tăng đang giao lưu kịch bản với Cao Mỗ Mỗ, đồng thời, Thôn Vân Tăng bắt đầu chuyển thể phần mở đầu Cao Mỗ Mỗ đã viết thành kịch bản, và tiện tay chỉ điểm Cao Mỗ Mỗ cách viết kịch bản điện ảnh.

Bạn gái của Cao Mỗ Mỗ là Nha Y ngồi bên cạnh Cao Mỗ Mỗ, một tay chống cằm, cùng Cao Mỗ Mỗ nghe Thôn Vân đại sư giảng giải cách biên kịch.

Dương Đức và Thổ Ba ngồi một bên, mỗi người bận việc của mình.

Dương Đức đang buồn chán chơi game, còn Thổ Ba thì đang thay em trai mình hoàn thành bài tập nghỉ hè.

Hiến Công Cư Sĩ không quấy rầy mọi người trong nhà, trước khi vào nhà, hắn đã đặt pháp thuật "ẩn thân" lên người mình.

Sau đó, hắn bắt đầu quan sát biệt thự của Ngư Kiều Kiều và địa hình xung quanh, khảo sát địa hình, lập kế hoạch tác chiến.

Đồng thời tìm mấy nơi thích hợp để bố trí trận pháp cạm bẫy, giăng thiên la địa võng. "Tổng cảm thấy vận khí của mình hôm nay không được tốt lắm...

Vì vậy, nhất định phải cẩn thận, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào, không thể để Long Ma có cơ hội chạy thoát." Hiến Công Cư Sĩ thầm nghĩ trong lòng.Khoảng hơn nửa tiếng sau, chuông cửa biệt thự của Ngư Kiều Kiều reo lên. "Ai đến vậy?" Tống Thư Hàng đứng dậy ra mở cửa, là Bạch tiền bối hay Biệt Tuyết Tiên Cơ?

Mở cửa ra, Thư Hàng liền thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ, nàng trong tay xách hai hộp thức ăn rất lớn, lớn hơn rất nhiều so với hộp thức ăn làm "Tiên Trân Yến" lần trước cho Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Tiên cơ, người đến rồi." "Bạch đạo hữu đến chưa?" Biệt Tuyết Tiên Cơ trên mặt vẫn đeo khăn che mặt, không nhìn ra biểu cảm của nàng. "Chưa đâu, tính thời gian thì Bạch tiền bối hẳn là sắp đến rồi." Tống Thư Hàng vươn tay, giúp Biệt Tuyết Tiên Cơ xách một hộp thức ăn. "Vậy thì tốt quá." Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói, vào nhà xong nàng nói với Ngư Kiều Kiều: "Kiều Kiều đạo hữu, ta muốn mượn nhà bếp một lát, còn mấy món cần phải đợi Bạch đạo hữu về rồi mới làm tại chỗ." "Không thành vấn đề!" Ngư Kiều Kiều đáp.

Nàng nghe Tống Thư Hàng nhắc đến tin Bạch Tôn Giả sẽ đến, cùng với việc Thư Hàng đã "ghi nợ" năm vạn linh thạch Ngũ Phẩm để đặt một bàn Tiên Trân Yến.

Xem ra hôm nay lại được thưởng thức tài nghệ nấu ăn của tiên cơ rồi.

Tống Thư Hàng giúp Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa hộp thức ăn vào bếp. "À phải rồi, tiên cơ.

Chương 711

Tiên Trân Yến buổi tối có món nào người thường có thể ăn được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tiên Trân Yến chứa đựng linh lực cường đại, nếu người thường ăn vào mà không có "tu chân công pháp" để tiêu hóa linh lực bên trong, sẽ bị linh lực trong "Tiên Trân Yến" làm cho nổ tung. "Yên tâm đi, ta biết ngươi có mấy người bạn bình thường, đã chuẩn bị sẵn rồi." Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói. "Vậy thì tốt quá rồi." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao lát nữa ăn cơm, cũng không thể tách Cao Mỗ Mỗ và mọi người ra một bàn khác để ăn cơm được.

Sau đó, Thư Hàng hỗ trợ Biệt Tuyết Tiên Cơ, phân loại các món ăn và một số nguyên liệu của Tiên Trân Yến.

Trong quá trình này, Thư Hàng phát hiện một chuyện kỳ lạ.

Các món ăn buổi tối hôm nay, mỗi đĩa đều có lượng rất ít, nhưng số lượng loại món ăn lại rất nhiều.

Là do "nguyên liệu" của tiên cơ không đủ sao?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.Khoảng ba phút sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ đến biệt thự, Bạch Tôn Giả và Bạch Hạc Chân Quân đã đến bầu trời khu Giang Nam.

Tốc độ của phi kiếm dùng một lần chậm lại.

Con Long Ma biến thành hóa thạch hổ phách ở mũi phi kiếm, vì cắm ở phía trước phi kiếm sẽ ảnh hưởng đến tốc độ phi hành, đã bị Bạch Tôn Giả thu vào pháp bảo không gian.

Còn con yêu liễu ở đuôi phi kiếm, đã thu nhỏ thân hình đến cỡ bàn tay, nàng đã sợ đến mức rễ mềm nhũn.

Nhân lúc phi kiếm tạm dừng, Bạch Hạc Chân Quân vươn tay kéo yêu liễu lên phi kiếm: "Bạch tiền bối, chúng ta đến nơi rồi sao?" "Ừ, địa chỉ tiểu hữu Thư Hàng cho là ở gần đây.

Ta xem định vị một chút." Bạch Tôn Giả lấy điện thoại ra, nhập địa chỉ biệt thự của Ngư Kiều Kiều. "Tìm thấy rồi, ngay 3 kilomet ngoài, chúng ta hạ cánh về phía mục tiêu!" Bạch Tôn Giả nói.

Phi kiếm dùng một lần lao xuống một cái, trong chốc lát đã đi ngàn dặm, hạ cánh bên cạnh biệt thự của Ngư Kiều Kiều.Trong bếp.

Khi Bạch Tôn Giả hạ cánh. "Lưu Tinh Kiếm" ở eo Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu hoan lạc khẽ khàng, tự động bay lên từ eo cậu. "Ồ?

Là Bạch tiền bối đến rồi sao?" Tống Thư Hàng cười nói: "Tiên cơ, có muốn cùng đi đón Bạch tiền bối không?" "Không cần đâu...

Ngươi đi đón đi.

Ta bây giờ bắt đầu xử lý mấy món cuối cùng, các ngươi ngồi yên đó, lát nữa ta sẽ lên món ngay." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói. "Được thôi." Tống Thư Hàng đáp một tiếng, chạy nhanh về phía cửa.

Bên ngoài biệt thự.

Bạch Hạc Chân Quân đang định bấm chuông cửa thì Tống Thư Hàng đã mở cửa rồi.

Cậu nhìn Bạch Hạc Chân Quân một cái, cười nói: "Bạch Hạc tiền bối, ngài cũng ở đây ạ." "Là ngươi tiểu tử à, làm sao ngươi biết chúng ta đến rồi?" Trong lúc nói chuyện, Bạch Hạc Chân Quân thấy trong nhà có mấy người bình thường, lập tức dùng ảo thuật bao bọc lấy mình, giấu đi đôi cánh của mình. "Là Lưu Tinh Kiếm, nó cảm ứng được khí tức của Bạch Tôn Giả trước rồi." Tống Thư Hàng chỉ vào

Lưu Tinh Kiếm đang bay lượn bên cạnh, giải thích.

Trên Lưu Tinh Kiếm có trận pháp đặc biệt, sẽ không bị người thường phát hiện.

Cho nên nó bay lượn giữa không trung cũng sẽ không thu hút sự chú ý của Cao Mỗ Mỗ và mọi người.

Bạch Hạc Chân Quân thấy Lưu Tinh Kiếm xong, đột nhiên ghen tị trỗi dậy, hắn hung dữ trừng Tống Thư Hàng một cái.

Chính là cái tên nhân loại ngu xuẩn này, lại không hiểu được mị lực và vẻ đẹp của Bạch tiền bối, tuyệt đối là có vấn đề về thẩm mỹ và tam quan.

Mà Bạch tiền bối lại đặc biệt chiếu cố tên này, ngay cả bội kiếm Lưu Tinh Kiếm cũng gửi gắm bên cạnh tên này.

Chậc, tam quan sai lệch của tên nhân loại ngu xuẩn này, Bạch Hạc Chân Quân hắn nhất định phải dành thời gian, tự mình uốn nắn lại!

Tống Thư Hàng bị trừng một cách khó hiểu, cậu gãi đầu sau đó hỏi: "Bạch Hạc tiền bối, Bạch tiền bối đâu rồi ạ?" "Ở bên bồn hoa kìa." Bạch Hạc Chân Quân đáp.

Vừa nói, hắn vừa né người sang một bên, để lộ Bạch Tôn Giả đang ở bên bồn hoa.

Tống Thư Hàng phóng tầm mắt nhìn, sau đó phát hiện Bạch Tôn Giả lúc này đang... chơi bùn.

Chỉ thấy Bạch Tôn Giả đào một khối bùn lớn từ trong bồn hoa, đang chuyên tâm nặn.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu đi đến phía sau Bạch Tôn Giả, hỏi: "Bạch tiền bối, người đang làm gì vậy ạ?" "Ta đang nặn một cái chậu hoa nhỏ, ừm...

Xong rồi, hoàn thành!" Bạch Tôn Giả khẽ nói, chỉ thấy ngón tay ngài chuyển động nhanh chóng, đất bùn bị ngài nặn thành hình một cái chum nhỏ.

Tiếp đó, Tôn Giả vươn ngón tay điểm một cái lên chậu hoa: "Thạch Hóa!" Ánh sáng pháp thuật chợt lóe qua, chậu hoa đất sét dưới tác dụng của pháp thuật, biến thành một chậu hoa bằng đá.

Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu: "Tuy có hơi đơn sơ một chút, nhưng cứ dùng tạm đã." Sau đó, Tôn Giả lại cho đất vào trong chậu hoa, tiếp đó ngài lấy ra một cây liễu nhỏ bằng bàn tay, cắm vào chậu hoa này, rồi phủ thêm chút đất. "Hoàn thành." Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu, vỗ vỗ tay, linh lực trong cơ thể chấn động một cái, toàn bộ bùn đất trên lòng bàn tay đều rụng xuống đất. "Cây liễu nhỏ như vậy, đây là bảo bối tiền bối kiếm được sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu biết vận khí của Bạch Tôn Giả đặc biệt tốt, là trên đường về nhà lại nhặt được thiên tài địa bảo sao?

Nói rồi, Thư Hàng vươn tay chọc một cái vào cây liễu này.

Bốp ~~ Cây liễu run lên dữ dội một cái, sau đó một giọng nữ vang lên: "Lưu manh, đừng có tùy tiện chọc vào cơ thể người ta!" Trong lúc nói chuyện, một bên khác của cây liễu nhỏ, hiện ra một khuôn mặt mỹ nhân, giận dữ nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giật mình, đây là yêu cây thành tinh sao? "Đây là một con yêu liễu của Cửu U Thế Giới, tên là Khinh Vũ." Bạch Tôn Giả giới thiệu cho Tống Thư Hàng: "Nó bị ta bắt, ta thấy cành cây của nó chất liệu rất tốt, rất thích hợp để chế tạo phi kiếm dùng một lần, nên đã giữ nó lại.

Sau này ta muốn làm phi kiếm dùng một lần thì không cần lo lắng về vấn đề cành cây nữa." Yêu liễu nghe vậy, run rẩy.

Tống Thư Hàng véo cằm, tổng cảm thấy cảm giác quen thuộc của cảnh tượng này thật mạnh mẽ?

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại nhắc nhở: "Khinh Vũ hiện tại toàn thân đều là khí ô uế Cửu U, còn cần rất nhiều thời gian để Tịnh Hóa.

Cho nên, Thư Hàng ngươi tốt nhất đừng tùy tiện chọc vào nó, nếu không bị năng lượng Cửu U xâm thực thì không hay đâu, hơn nữa năng lượng Cửu U còn mang theo sức mạnh ăn mòn." Sức mạnh ăn mòn?

Tống Thư Hàng lập tức nhìn vào tay mình.

May quá, "găng tay tình yêu Kiếm Khách Mục Ngưu" vẫn nguyên vẹn, Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nếu cái găng tay này mà hỏng thì cậu sẽ rất phiền phức. "À phải rồi, Thư Hàng.

Đồ ăn chuẩn bị xong chưa?

Ta bây giờ rất đói." Bạch Tôn Giả một tay bưng chậu hoa, quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, hỏi. "Đã chuẩn bị xong rồi, chỉ đợi Bạch tiền bối người vào bàn thôi." Tống Thư Hàng đắc ý nói: "Đảm bảo ngon, đảm bảo Bạch tiền bối hài lòng." "Đảm bảo ngon sao?" Bạch Tôn Giả nghiêm túc gật đầu: "Ta rất mong đợi."Đẩy cửa biệt thự ra, Bạch Tôn Giả bước vào bên trong.

Chỉ thấy trên bàn ăn, đã bày đầy những món mỹ thực, mỗi món đều đầy đủ sắc, hương, vị.

Tống Thư Hàng nhìn lướt qua, bàn ăn này đều là những món được chế biến từ nguyên liệu bình thường, chỉ thêm một chút gia vị của tu sĩ.

Đây hẳn là Biệt Tuyết Tiên Cơ đặc biệt chuẩn bị, để Cao Mỗ Mỗ và mọi người cũng có thể ăn được.

Tiên cơ thật là chu đáo.

Bạch Tôn Giả nhìn thấy bàn ăn này, véo cằm suy tư.

Những món ăn này, dường như xuất phát từ tay của một tiên trù a?

Tống Thư Hàng lại có thể tìm được một vị tiên trù?

Hơn nữa, không biết có phải là trùng hợp hay không, tuy trên bàn đều là những món ăn làm từ nguyên liệu bình thường, nhưng mỗi món đều là những thứ Bạch Tôn Giả thích ăn.

Rõ ràng những sở thích này, Tống Thư Hàng đều không biết.

Thật là trùng hợp quá, ngửi thấy mùi hương của món ăn, Bạch Tôn Giả vui mừng khôn xiết, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Trong khoảnh khắc, vầng hào quang mị lực của Tôn Giả mở ra.

Trong phòng khách, Thôn Vân Tăng đang sửa kịch bản và học kịch bản, Cao Mỗ Mỗ, Nha Y; còn có Dương Đức ban đầu đang chơi game, Thổ Ba đang làm bài tập hè cho em trai, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang thưởng trà, Ngư Kiều Kiều đang giúp bưng đồ ăn...

Cùng với Bạch Hạc Chân Quân phía sau, tất cả mọi người trong nhà đều ngừng lại.

Trong mắt mọi người, toàn bộ thế giới đều biến thành hai màu đen trắng...

Chỉ có Bạch Tôn Giả đang cười rạng rỡ, là bảy sắc cầu vồng.

Duy chỉ có Hiến Công Cư Sĩ vẫn đang khảo sát địa hình gần đó, không có mặt tại hiện trường, thoát được một kiếp. "Không được a, không được a.

Nụ cười của Bạch tiền bối, phải do ta bảo vệ a." Bạch Hạc Chân Quân trong lòng sốt ruột.

Nhiều người như vậy nhìn thấy nụ cười của Bạch Tôn Giả xong đều bị Bạch Tôn Giả mê hoặc thì làm sao đây?

Một hơi đã có thêm rất nhiều tình địch a! "Nụ cười này, phải do ta bảo vệ!" Ngư Kiều Kiều kiên định nói. "Nên là do ta bảo vệ mới đúng...

Không đúng, ta không thể bảo vệ." Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói đến giữa chừng thì tỉnh ngộ ra.

Tống Thư Hàng vội vàng kéo Bạch Tôn Giả: "Tiền bối, tiền bối, thu liễm lại một chút.

Chúng ta còn phải ăn cơm." "Ừ." Bạch Tôn Giả ngượng ngùng thu liễm nụ cười của mình.Chờ Bạch tiền bối thu liễm trường mị lực quỷ dị trên người mình xong, mọi người trong nhà khôi phục tinh thần, bắt đầu vào bàn ngồi.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lấy ra mấy chum rượu ngon mình đã chuẩn bị từ lâu, cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng lại gọi một cuộc điện thoại, mời Hiến Công Cư Sĩ trở về ăn cơm.

Nhưng Hiến Công Cư Sĩ hồi đáp Thư Hàng rằng, hắn vẫn đang chế tác một trận pháp, nên bảo Thư Hàng và mọi người ăn trước, hắn sẽ đến sau.

Đã vậy thì không cần đợi Hiến Công Cư Sĩ nữa.

Chốc lát sau, Biệt Tuyết Tiên Cơ bưng món chính đầu tiên, chậm rãi đi đến.

Lúc này tiên cơ, dùng khăn che mặt che kín cả khuôn mặt mình, hơn nữa còn thay đổi cả hình thể...

Là không muốn Bạch Tôn Giả nhận ra nàng sao?

Tiên cơ đang chơi trò gì vậy?

Chương 712

Nàng không phải rất mong chờ gặp Bạch Tôn Giả sao?

Gặp mặt rồi lại che kín cả khuôn mặt mình làm gì?

Trong lúc Tống Thư Hàng nghi hoặc, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã mở nắp món chính đầu tiên.

Món ăn đầu tiên là há cảo pha lê hấp, mỗi chiếc đều lấp lánh sáng, trong suốt như ngọc.

Bên cạnh là một cuộn sườn chiên vàng óng.

Nhìn thôi đã khiến người ta không ngừng tiết nước bọt.

Nhưng Tống Thư Hàng lại có chút nghi hoặc.

Mặc dù món này hình thức đẹp, mùi thơm.

Nhưng dường như không phải "tiên trân" a?

Tiên Trân Yến đâu rồi?

Tiếp đó, cậu thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ lại bưng ra một cái lồng hấp nhỏ, đặt trước mặt Bạch Tôn Giả.

Sau đó Biệt Tuyết Tiên Cơ vung đầu một cái, lại quay về bếp.

Đúng vậy, chỉ trước mặt Bạch Tôn Giả có thêm một cái lồng hấp, những người khác đều không có.

Tống Thư Hàng dường như đã đoán ra điều gì đó.

Bạch Tôn Giả nghi hoặc mở nắp lồng hấp...

Bên trong cũng là há cảo pha lê và sườn chiên vàng óng.

Nhưng chỉ cần là tu sĩ đã mở mắt khiếu đều có thể thấy được, lồng há cảo, sườn chiên trước mặt Bạch Tôn Giả, trên đó đều phát sáng.

Đây mới là Tiên Trân Yến thật sự. "Tiên Trân Yến năm vạn linh thạch Ngũ Phẩm, ngươi cứ nợ mãi, không cần trả cũng không sao." Tiên cơ tỷ tỷ, đừng có chơi như vậy chứ!

Tiên Cơ tỷ tỷ công khai làm đồ ăn riêng cho Bạch Tôn Giả, để hắn một mình ăn ‘Tiên Trân Yến’, thật sự ổn sao?

Sự thật chứng minh...

đúng là không có vấn đề gì.

Dù các món ăn phụ và món chính khác trên bàn đều là nguyên liệu bình thường, nhưng dưới tài nghệ nấu nướng siêu việt của Biệt Tuyết Tiên Cơ, độ ngon của chúng tuyệt đối không thua kém ‘Tiên Trân Yến’.

Dù là Thiên Nhai Tử đạo trưởng, hay Ngư Kiều Kiều, Tô Thị A Thập Lục, đều ăn rất vừa ý.

Mấy người bạn thân của Tống Thư Hàng thì lần đầu tiên được tiếp xúc với tài nghệ của Tiên Trù, cảm thấy bữa ăn này ngon đến mức khiến người ta có thể ăn liền mười bát cơm, bọn họ hoàn toàn không có thời gian để ý việc Biệt Tuyết Tiên Cơ làm đồ ăn riêng cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả hiếu kỳ chớp chớp mắt, nhìn món ăn phụ cấp Tiên Trù đặc biệt trong tay mình, rồi lại nhìn Tống Thư Hàng, đây đều là tiểu hữu cố ý sắp xếp sao?

Quả nhiên không làm người ta thất vọng, những món ngon hợp khẩu vị này lại còn do Tiên Trù đặc biệt chế biến, Bạch Tôn Giả trong lòng rất hài lòng.Đã có món ngon thì không thể thiếu rượu ngon, Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại lấy ra rượu ngon đã chuẩn bị sẵn, rót đầy cho mọi người đang ngồi.

Tống Thư Hàng mượn hoa dâng Phật, giơ chén cười nói: “Chén đầu tiên, chúc mừng Bạch tiền bối thắng lợi trở về.” Dù không biết Bạch tiền bối đã thu hoạch được bảo vật gì ở ‘di tích thời đại Cựu Thiên Đạo’ kia, nhưng với khí vận của Bạch tiền bối, dùng bốn chữ ‘thắng lợi trở về’ thì tuyệt đối không sai.

“Cảm ơn.” Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười.Rượu qua ba tuần, món chính lần lượt được dọn lên.

Phần lớn các món chính đều chia làm hai phần, một phần là món chính bình thường để mọi người cùng ăn, phần còn lại là đồ ăn riêng Tiên Cơ làm cho Bạch Tôn Giả.

Thỉnh thoảng cũng có vài món chính chỉ có món phụ bình thường.Rượu Thiên Nhai Tử đạo trưởng mang tới có thể nói là cấp bậc tiên nhưỡng, uống vào sảng khoái ngọt ngào, nhưng độ cồn cũng đặc biệt mạnh.

Sau vài chén, mấy người bạn thân của Tống Thư Hàng đã mắt lim dim, Nha Y tửu lượng nhỏ đã gục xuống bàn ngủ.

“Sao hôm nay lại say nhanh đặc biệt thế nhỉ?” Thổ Ba mặt hồng hào, đặc biệt nghi hoặc.

Mà nói, từ ngày hắn lặn lội đường xa đến gặp Cao Mỗ Mỗ, hắn và Dương Đức hai người cứ luôn ở trong một vòng tuần hoàn chết.

Say khướt, ngủ dậy, ăn cơm, uống rượu, rồi lại say khướt...

Thôi xong rồi, cái vòng tuần hoàn này có độc, căn bản không thoát ra được.

Hôm nay cũng là tiết tấu say túy lúy một trận đây mà.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đắc ý nói: “Bởi vì rượu hôm nay là lão phu cố ý mang tới, đặc biệt mạnh mẽ.” “Vì rượu ngon này của đạo trưởng, chúng ta cạn!” Cao Mỗ Mỗ hào sảng vạn trượng, cụng một chén với Thiên Nhai Tử đạo trưởng, uống xong một chén, hắn liền cùng bạn gái gục xuống bàn.

“Cao Mỗ Mỗ say rồi ư?” Ngư Kiều Kiều đột nhiên mắt sáng lên, nàng gọi người hầu, bảo người hầu đỡ Cao Mỗ Mỗ và Nha Y đi ngủ trước.

Đồng thời, nàng ngấm ngầm ra hiệu cho người hầu.

Người hầu cũng âm thầm gật đầu, sau đó, bọn họ lại đưa Cao Mỗ Mỗ đến trước bàn máy tính, bật máy lên, mở phần mềm gõ chữ, điều chỉnh phương thức nhập liệu.

Ngư Kiều Kiều không tin, tối nay Cao Mỗ Mỗ chẳng lẽ còn có thể dùng mặt gõ mười vạn chữ?

Thất bại là mẹ thành công, thất bại thêm vài lần nữa, nàng nhất định sẽ tìm được phương pháp thành công.Sau Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức cũng lần lượt gục ngã.

Cứ như vậy, bàn người phàm này đã toàn bộ 'trận vong' trên tửu trường.Trong nhà bếp, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại bưng một món chính lên.

Không biết có phải trùng hợp hay không, món chính lần này của Tiên Cơ lại là một phần ‘Tiên Trân Yến’ với lượng lớn, đây là một món tiên trân dùng thịt cua làm nguyên liệu, cũng là món cuối cùng.

Sau khi dọn món chính này lên, Biệt Tuyết Tiên Cơ không rời đi ngay, nàng đứng yên bên cạnh Bạch Tôn Giả, dùng thủ pháp siêu việt, nhẹ nhàng giúp Bạch Tôn Giả bóc vỏ cua ra, gắp phần thịt cua béo ngậy bên trong ra, đặt vào chén của Bạch Tôn Giả.

Thủ nghệ thế này, không phải Tiên Trù thì rất khó làm được.

Bạch Tôn Giả bị sự phục vụ chu đáo của Biệt Tuyết Tiên Cơ làm cho có chút không tự nhiên, nhưng... thịt cua do Tiên Cơ gắp ra, ăn vào vị thật sự đặc biệt ngon.“Ngấm ngon không?” Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ dịu dàng nói.

Bạch tiền bối đưa ra một câu trả lời thành thật: “Ngon.” “Muốn ăn mỗi ngày không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp tục hỏi.

Bạch Tôn Giả: “Muốn.” “Vậy... có muốn làm đạo lữ của ta không, sau đó ta sẽ làm những món ngon hơn nữa cho ngươi ăn mỗi ngày.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nhẹ nhàng nói.

Bạch Hạc Chân Quân một bên nghe đến đây, lập tức cảm thấy đáng ghét, sao có thể như vậy chứ?

Đây là dùng mỹ thực để dụ dỗ Bạch tiền bối, đây là phạm quy mà!

Đây là câu cá, không công bằng chút nào.Bạch Tôn Giả ngẩn ra, đột nhiên, hắn bỗng nhiên tỉnh ngộ: “Thảo nào ta cảm thấy những món này rất quen thuộc.

Hơn nữa, cả bàn đều là những món ta thích ăn.

Là ngươi sao, Biệt Tuyết!

Lâu rồi không gặp.” Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ vén nhẹ tấm sa che mặt xuống một chút, để lộ đôi mắt sáng ngời: “Ừm hừm.” “Tài nghệ nấu nướng của ngươi lại tiến bộ rồi đó.” Bạch Tôn Giả cảm thán nói.

“Đương nhiên rồi, người ta thì luôn tiến bộ mà.” Biệt Tuyết Tiên Cơ kiêu ngạo nói, trong con đường nấu nướng, nàng có sự tự tin mạnh mẽ: “Bạch đạo hữu, đừng có tránh né vấn đề ta vừa hỏi.

Trả lời ta đi, có muốn trở thành song tu đạo lữ với ta không?” “Không muốn.” Bạch Tôn Giả nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Vậy ngươi có muốn mỗi ngày đều được ăn đồ ngon không?” “Muốn.” Bạch Tôn Giả không chút do dự nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Vậy thì hãy trở thành song tu đạo lữ với ta đi, ta sẽ làm cho ngươi ăn mỗi ngày!

Hơn nữa, còn có cả những món ngon hơn thế này nữa!” “Không muốn.” Bạch Tôn Giả không chút do dự nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ cảm thấy lòng mình thật mệt mỏi.

“Mấy trăm năm rồi, ngươi không thể thay đổi câu trả lời một chút sao?” Biệt Tuyết Tiên Cơ oán giận nói.

“Ừm.” Bạch Tôn Giả nghĩ nghĩ, nghĩ ra một câu trả lời khác: “Đồ ngon thì muốn, nhưng song tu đạo lữ thì không muốn.” “Đừng có mơ đẹp như thế.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiến răng.

“Ừm, cho nên ta cũng chỉ nghĩ vậy thôi.” Bạch Tôn Giả cười nói.Biệt Tuyết Tiên Cơ trợn trắng mắt, nửa khắc sau nàng lại nói: “Vậy chúng ta làm bạn bè bình thường đi!” Bạch Tôn Giả nói: “Được.” Thực tế, hắn vẫn luôn xem Biệt Tuyết Tiên Cơ là bạn tốt.

Nhớ năm xưa, mỗi lần Tiên Yến nàng tổ chức đều mời Bạch Tôn Giả, Bạch Tôn Giả vẫn luôn cảm thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ là một tiên tử tốt bụng.

Nhìn vẻ mặt bình thản của Bạch Tôn Giả, trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ lại vô cớ cảm thấy buồn bực.

Nàng dùng sức dậm dậm chân.

Két... nền đá cẩm thạch bị Biệt Tuyết Tiên Cơ dẫm nứt.

Tống Thư Hàng và những người khác lặng lẽ lùi lại một chút, giữ một khoảng cách nhất định với Biệt Tuyết Tiên Cơ và Bạch Tôn Giả.

“Cho ngươi!” Biệt Tuyết Tiên Cơ đang tự mình bực bội lại lấy ra một tấm thiệp mời, đưa về phía Bạch Tôn Giả.

Đó là thiệp mời dự Tiên Yến, nàng đã chuẩn bị sẵn trước khi đến.

“Tiên Yến à?

Lần này chuẩn bị mời ta ư?” Bạch Tôn Giả rất tự nhiên nhận lấy tấm thiệp mời.

“Hừ, bữa Tiên Yến lần này, thực tế là ta đã bắt đầu bố trí và chuẩn bị từ hơn trăm năm trước rồi!

Ta nhất định sẽ làm ra món ngon khiến ngươi ăn xong cả đời khó quên!

Đến lúc đó, khiến ngươi hoàn toàn không thể rời xa món ăn ta làm.” Biệt Tuyết Tiên Cơ khí thế bừng bừng!

“Ta rất mong chờ!” Bạch Tôn Giả nói.

“Đến lúc đó, ta nhất định sẽ khiến ngươi phải cầu xin ta làm song tu đạo lữ!” Biệt Tuyết Tiên Cơ nắm chặt tay nói.

Chinh phục trái tim một người đàn ông, trước tiên hãy chinh phục dạ dày của hắn.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tin rằng, nếu thật sự có một người phụ nữ có thể chinh phục được vị giác của Bạch Tôn Giả, thì người phụ nữ đó không ai khác ngoài nàng.

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một chút: “Ừm, nếu thật sự ngon đến thế, ta rất mong chờ!” Tiên Cơ trợn trắng mắt, chỉ là phản ứng này, phản ứng bình thản như thế này của Bạch Tôn Giả khiến nàng có cảm giác chưa đánh đã thua, đặc biệt buồn bực.

Nhưng mà thôi, mục đích đã đạt được rồi.

Đến lúc đó, cứ để nàng dùng trận ‘Tiên Yến’ đó để phân thắng bại với Bạch Tôn Giả đi!

“Đi thôi, Tiên Yến gặp!” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Ừm, được!

Ta rất mong chờ.” Bạch Tôn Giả nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ xoay người một cách tiêu sái, không quay đầu lại mà rời đi, ngay cả hai hộp đựng thức ăn trong bếp cũng vứt đó không quản.

Ngư Kiều Kiều với tư cách là chủ nhà, vội vàng đứng dậy đi tiễn khách.Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ rời đi, Bạch Hạc Chân Quân bắt đầu lo lắng.

Không ổn rồi, Biệt Tuyết Tiên Cơ là một kình địch chưa từng có, hoàn toàn không cùng một đẳng cấp với những tình địch trước đây.

Đặc biệt là đối phương lại nắm giữ tài nghệ nấu nướng có lẽ là mạnh nhất giới tu sĩ, hắn cảm thấy tình cảnh của mình không ổn chút nào.

Chương 713

Xem ra hắn cũng phải phát huy tối đa sở trường của mình thôi.

Vậy vấn đề đặt ra là, sở trường của hắn rốt cuộc là gì chứ?

Hắn không biết nấu ăn, không hiểu luyện đan, không biết hái thuốc, so với Biệt Tuyết Tiên Cơ, luôn cảm thấy chưa đánh đã thua rồi.

Không ổn, đại nguy cơ!

Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ rời đi, Bạch Tôn Giả lại bắt một con cua béo lớn tới, hắn giơ con cua lên nhìn trước nhìn sau.

Một lát sau, hắn nhìn sang Bạch Hạc Chân Quân bên cạnh: “Bạch Hạc, ngươi biết bóc vỏ cua không?

Giống như Tiên Cơ vừa nãy, bóc hết vỏ cua ra, gắp phần thịt cua béo ngậy bên trong ra?” Bạch Hạc Chân Quân lập tức nước mắt giàn giụa, bóc vỏ cua thì hắn biết, nhưng bóc kiểu như Biệt Tuyết Tiên Cơ, không phải Tiên Trù thì không có kỹ thuật đó.

“Không được sao?” Bạch Tôn Giả lại nhìn sang Thư Hàng: “Thư Hàng cậu biết bóc không?” Nhưng vừa hỏi xong, Bạch Tôn Giả liền thất vọng thở dài, bởi vì khi Tống Thư Hàng tự ăn, cậu đều dùng cách ăn thô bạo cắn nát vỏ cua.

Tống Thư Hàng: “......” Bạch Tôn Giả thở dài xong, giơ con cua lên, bắt đầu suy tư.Ăn no rượu say.

Hiến Công Cư Sĩ đến cuối cùng cũng không kịp dự bữa ‘Tiên Trân Yến’ này.

Nhưng cư sĩ cũng không để ý một bữa cơm, đối với hắn bây giờ, bố trí cạm bẫy, bắt được con Long Ma kia còn quan trọng hơn bất cứ thứ gì!

Sau khi Tống Thư Hàng ăn uống no say, vốn dĩ có chút hơi say.

Ban đầu cậu định nghỉ ngơi một lát, nhưng lại bị Hiến Công Cư Sĩ gọi tới.

“Thư Hàng tiểu hữu đến rồi, ta bây giờ cần sự phối hợp của cậu.” Hiến Công Cư Sĩ đứng ở sân sau biệt thự của Ngư Kiều Kiều, vẫy tay với Tống Thư Hàng nói.

“Hiến Công tiền bối cần tôi làm gì ạ?” Tống Thư Hàng tò mò đi tới, hỏi.

“Ta ở đây đã bố trí một chuỗi liên hoàn cạm bẫy, cậu qua đây để lại khí tức của mình trong cạm bẫy.

Như vậy, ta có thể thông qua trận pháp, khuếch tán khí tức của cậu đến mức lớn nhất, để con Long Ma kia có thể tiện tìm thấy cậu hơn.

Bây giờ, bạn bè của ta đã sắp đến, mọi sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông.” Hiến Công Cư Sĩ tự tin nói.

“Không thành vấn đề, Hiến Công tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nhưng, phải làm sao để để lại khí tức của mình đây?

Chẳng lẽ giống như sư tử hoặc Đậu Đậu, dùng nước tiểu để phân định địa bàn của mình sao?Nước tiểu các thứ chỉ là nói đùa, Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ không thật sự học sư tử, để lại khí tức trong cạm bẫy của Hiến Công Cư Sĩ.

Nếu cậu dám làm thế, Hiến Công Cư Sĩ tuyệt đối sẽ trói cậu lại, ném vào trong cạm bẫy, dùng làm mồi sống để hấp dẫn Long Ma.

Phương pháp tu sĩ để lại khí tức thật ra rất đơn giản.

Dù là ‘Chân Khí’ hay ‘Linh Lực’, đều là những thứ mang theo khí tức cá nhân nồng đậm.

Tống Thư Hàng chỉ cần theo chỉ dẫn của Hiến Công Cư Sĩ, truyền Chân Khí vào một khối tinh thể trong suốt ở trung tâm trận pháp là có thể để lại khí tức.

Loại tinh thể trong suốt này thực chất là linh thạch ‘Linh Lực đã tiêu hao cạn kiệt’, sau khi trải qua một số xử lý, sẽ trở thành loại tinh thạch có thể truyền Chân Khí hoặc Linh Lực vào.

Thực ra, ban đầu đây là một tiền bối trong giới tu chân muốn nghiên cứu phương pháp biến linh thạch thành ‘pin sạc điện’, nhưng đáng tiếc nghiên cứu cuối cùng thất bại, chỉ tạo ra được loại bán thành phẩm này.

Chân Khí và Linh Lực truyền vào loại tinh thạch này, không thể rút ra để sử dụng.

Sau khi phương pháp chế tạo bán thành phẩm này truyền ra ngoài, các tu sĩ đã nghiên cứu ra rất nhiều công dụng thần diệu.

Bên trong lệnh bài đệ tử của một số môn phái, đều đặt một viên tinh thạch bán thành phẩm như vậy, dùng để ghi lại thân phận đệ tử.Hiến Công Cư Sĩ chỉ trong một bữa cơm đã bố trí gần hai mươi trận pháp cạm bẫy, biệt thự của Ngư Kiều Kiều cùng với một vùng lớn xung quanh đều bị Hiến Công Cư Sĩ thiết lập trận pháp ẩn nấp.

Tống Thư Hàng đi theo Hiến Công Cư Sĩ một vòng, để lại khí tức của mình trong tất cả các trận pháp.

“Hôm nay cứ đến đây đã.” Hiến Công Cư Sĩ gật đầu hài lòng nói: “Ngày mai chúng ta tiếp tục bố trí nhiều trận pháp hơn.

Tốt nhất là để những trận pháp nhỏ độc lập này liên kết thành một mảng lớn, tạo thành một đại trận pháp.” Tống Thư Hàng nói: “Không thành vấn đề, tiền bối.

Cần tôi giúp chỗ nào thì cứ gọi tôi một tiếng là được.” “À này, Thư Hàng tiểu hữu.

Bạch đạo hữu cũng đã đến rồi sao?” Hiến Công tiền bối hỏi, lúc trước khi bố trận, hắn cảm ứng được khí tức của Bạch Tôn Giả.

“Vâng, khi tôi gọi tiền bối ngài đi ăn, Bạch Tôn Giả vừa hay đến.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trong lúc nói chuyện, cậu lại đột nhiên nghĩ ra một điều: “Hiến Công tiền bối, ngài sẽ không phải vì Bạch Tôn Giả đến nên mới không đến ăn cơm chứ?

Thực ra không sao đâu, bây giờ Bạch tiền bối đã có thể kiểm soát được sự mị lực kỳ lạ trên người một cách tự nhiên, sẽ không gây ảnh hưởng cho những người bên cạnh đâu.” “Khụ, không phải vì Bạch đạo hữu.

Định lực của lão phu kiên định hơn tiểu hữu cậu tưởng tượng nhiều.

Lão phu thật sự là vì vừa nãy đang bố trận, không thể rời đi.” Hiến Công Cư Sĩ nghiêm túc nói.

Do mặt của cư sĩ vốn đã đỏ hồng, nên không thể căn cứ vào ‘mặt có đỏ hay không’ để suy đoán hắn có nói dối hay không.Hiến Công tiền bối nói: “Thực ra lão phu muốn hỏi là, Bạch đạo hữu đến lúc đó có ra tay giúp đỡ không?” “Nếu Long Ma đột kích, Bạch Tôn Giả khẳng định sẽ ra tay.” Tống Thư Hàng nói.

Hiến Công Cư Sĩ: “Nếu vậy, đến lúc đó ta phải cân nhắc kỹ hơn về việc trả ơn Bạch đạo hữu.” Tống Thư Hàng: “Bạch Tôn Giả ra tay cũng cần trả ơn ạ?” “Đương nhiên rồi, lần này là vì con Long Ma của hai chúng ta, bất luận vị đạo hữu nào ra tay giúp đỡ, đều phải đưa một phong bao lì xì gọi là chút lòng thành.

Đặc biệt là Bạch đạo hữu, đưa cho hắn một phong bao lì xì, cầu may mắn.” Hiến Công Cư Sĩ giải thích.

Tống Thư Hàng không rõ vì sao mình lại muốn khóc.

“Nhưng mà, nếu Bạch đạo hữu ra tay thì nên trả ơn bằng gì đây nhỉ?” Hiến Công Cư Sĩ suy tư một lát, đột nhiên mắt sáng lên: “Có rồi, lão phu nghĩ ra một thứ hay ho.” “Thứ gì ạ?” “Lão phu gần đây vẫn luôn nghiên cứu Long Ma.

Long Ma ngoài việc có thể chế thành Long Ma dược tề ra, có thể nói toàn thân đều là bảo bối.

Trừ da và gân ra, xương đuôi Long Ma có thể chế tạo thành một loại pháp bảo tên là ‘Long Vĩ Độn Ảnh’.

Loại pháp bảo này có thể cố định gia trì thêm chút tốc độ bay cho phi kiếm, từ đó đột phá tốc độ cực hạn của bản thân.

Bạch đạo hữu thích phi kiếm nhất định sẽ rất thích.” Hiến Công Cư Sĩ trả lời.

Tống Thư Hàng: “Pháp bảo này Hiến Công tiền bối sẽ chế tạo sao?” Pháp bảo tăng tốc độ, quả thật là loại hình Bạch Tôn Giả thích.

“Chế tạo pháp bảo ‘Long Vĩ Độn Ảnh’ này không hề khó khăn, đợi chúng ta bắt được Long Ma rồi, ta sẽ tự mình ra tay, chế tạo cho Bạch đạo hữu một cái.

Kỹ thuật luyện khí và kỹ thuật trận pháp của ta, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có thể xếp vào top năm.” Hiến Công Cư Sĩ ha ha cười nói.Điểm này Tống Thư Hàng hoàn toàn tin tưởng, bởi vì cư sĩ này có thể dựa vào tầng tầng lớp lớp trận pháp, chính diện cứng đối cứng với vụ nổ hạt nhân mà không chết.

Hồi đó khi cậu nhìn thấy tin tức này trong không gian nhóm, cảm giác Hiến Công Cư Sĩ quả thực là quá ngầu!

Tống Thư Hàng nói: “Đến lúc đó, sau khi bắt được Long Ma, ‘Long Vĩ Độn Ảnh’ vừa hay có thể làm một bất ngờ cho Bạch tiền bối.” “Lão phu sẽ chế tác, đến lúc đó tiểu hữu cậu chuyển giao cho Bạch đạo hữu, cứ vậy mà định đi.” Hiến Công tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Không thành vấn đề, cứ giao cho tôi.” Hai người nhìn từng trận pháp cạm bẫy lớn, trong đầu đồng thời hiện lên hình ảnh ‘Long Ma’ kiêu ngạo từ trên trời giáng xuống, muốn lấy mạng Tống Thư Hàng.

Sau đó Hiến Công Cư Sĩ và bạn bè của hắn bùng nổ ra tay, kích hoạt từng trận pháp cạm bẫy, đè Long Ma xuống đất, đánh hội đồng đến chết, khiến nó có đi không có về!

Đến lúc đó, cần da lấy da, cần máu lấy máu, phân giải Long Ma ra.

Một khung cảnh đẹp đẽ biết bao!

“Long Ma dược tề!” Hiến Công Cư Sĩ nói.

“Long Ma dược tề!” Tống Thư Hàng nắm chặt tay nói.

Hai người nhìn nhau cười.Hiến Công tiền bối tiếp tục kiểm tra đại trận đã bố trí.

Còn Tống Thư Hàng thì cáo từ trước, trở về biệt thự.

“Tiếp theo làm gì đây nhỉ?

À đúng rồi, trước tiên tìm Bạch tiền bối, học xong tầng thứ ba của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đã.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ lòng bàn tay.

Cậu bây giờ đã tấn cấp cảnh giới Tam Phẩm, đã đến lúc học công pháp tiếp theo, bắt đầu đả thông Tứ Đại Kỳ Mạch của mình.

Con đường tu hành như thuyền đi ngược dòng nước, không tiến ắt lùi, cậu phải nỗ lực hơn nữa mới được.

Trong lúc suy tư, Ngư Kiều Kiều đi tới.

“Kiều Kiều, có thấy Bạch tiền bối không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vâng, Bạch tiền bối bây giờ đang ở chỗ Cao Mỗ Mỗ.” Ngư Kiều Kiều cười nói.

“Ở chỗ Cao Mỗ Mỗ à?

Bạch tiền bối đến đó làm gì...

Khoan đã, chẳng lẽ là kịch bản?” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Ngư Kiều Kiều: “Vâng, Bạch tiền bối nghe nói câu chuyện kịch bản điện ảnh đã viết được đoạn mở đầu, nên rất có hứng thú đi tìm người bạn thân Cao Mỗ Mỗ của cậu.

Nhưng Cao Mỗ Mỗ bây giờ vẫn đang say rượu, Bạch Tôn Giả bây giờ đang một mình xem bản nháp kịch bản.” “Ối trời, vậy đoạn mở đầu kịch bản đó phải giải thích với Bạch tiền bối một chút mới được.” Tống Thư Hàng hoảng hốt, nếu Bạch tiền bối cho rằng đoạn mở đầu của Cao Mỗ Mỗ đang ám chỉ hắn thì không hay chút nào.

Dù sao thì đoạn mở đầu mà Cao Mỗ Mỗ viết, quá giống với tình tiết【Thanh Sam Thiếu Niên Bạch Mã Lang】của Bạch tiền bối.

“Kiều Kiều, tôi đi chỗ Bạch tiền bối xem sao!” Tống Thư Hàng nói xong, nhanh chóng chạy về phía phòng của Cao Mỗ Mỗ.Trong phòng của Cao Mỗ Mỗ.

Nhờ phúc của Bạch tiền bối, Cao Mỗ Mỗ đã được người hầu chuyển lên giường, cuối cùng cũng không cần phải gục trên bàn phím ngủ nữa.

Còn Bạch Tôn Giả đang lật xem bản mở đầu kịch bản đã in ra, đã xem không ít rồi.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng đẩy cửa bước vào, khẽ gọi.

“Thư Hàng, có chuyện gì sao?

Gấp thế à?” Bạch Tôn Giả hiếu kỳ hỏi.

“Tôi nghe nói Bạch tiền bối ngài đang xem kịch bản, nên tôi qua xem thử.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc: “Bạch tiền bối xem đến đâu rồi ạ?” “Ừm, xem đến đoạn sư tỷ của nhân vật chính sắp kết hôn với người khác, sau đó nhân vật chính chuẩn bị đến hôn lễ trước vài ngày, định thổ lộ với sư tỷ tại hôn lễ.” Bạch Tôn Giả cầm kịch bản điện ảnh lên, chỉ vào số trang.

Đã xem đến đây rồi sao?

“Bạch tiền bối cảm thấy tình tiết này thế nào ạ?” Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh, kéo một chiếc ghế, ngồi xuống bên cạnh Bạch Tôn Giả.

“Ừm, tuy mới bắt đầu xem.

Nhưng cảm thấy cũng không tệ.” Bạch Tôn Giả a a cười nói.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà, ban đầu Kiều Kiều nói là một câu chuyện thú vị, nhưng kịch bản này tổng thể cảm giác rất u ám, không giống như hài kịch nhỉ?” Bạch Tôn Giả hiếu kỳ nói.

“Đây là vì chúng tôi đột nhiên cảm thấy muốn quay một bộ phim có chiều sâu, không chỉ giới hạn ở việc hài hước.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Ồ.” Bạch Tôn Giả gật đầu, sau đó lại nói: “Rồi đoạn tình tiết mở đầu đó, cái cảnh sư huynh không ngừng luận võ với nhân vật chính, không khỏi khiến ta nhớ lại chuyện rất rất lâu về trước, rất có cảm xúc.” 【Đến rồi, cuối cùng vẫn nói đến tình tiết này.】 Tống Thư Hàng lòng thắt lại.

“Ừm, cho nên, ta đối với nhân vật chính này lập tức có cảm giác nhập vai.

Thư Hàng.

Ta tin rằng, đến lúc đó ta có thể diễn tốt nhân vật chính này.” Bạch Tôn Giả tiếp tục nói.

“Hả?” Tống Thư Hàng đầu tiên là ngẩn ra, sau đó suýt chút nữa thì xúc động đến mức nước mắt giàn giụa.

Chương 714

Vốn dĩ còn lo lắng đoạn mở đầu câu chuyện ngẫu hứng của Cao Mỗ Mỗ sẽ kích động Bạch Tôn Giả.

Hoàn toàn không ngờ tới, vì tình tiết ngược nhân vật chính sống dở chết dở này, ngược lại lại kỳ lạ sản sinh cảm giác nhập vai.

Thật đáng mừng, thật đáng mừng a!

Ôi Cao Mỗ Mỗ của ta, cậu may mắn thoát được một kiếp chết.

Cuối cùng tôi cũng có thể yên tâm đi hủy bỏ lịch hẹn nghĩa trang dưới biển của cậu với Ngư Kiều Kiều rồi.Trong lúc suy tư, Bạch Tôn Giả lại nói: “À phải rồi Thư Hàng, nếu nhân vật chính là ta đóng... vậy cái sư huynh ở đoạn mở đầu, cái nhân vật tên ‘Cao Thăng’ này ai sẽ đóng đây?” “Cái này, hẳn là bạn tốt của tôi, chính là Cao Mỗ Mỗ người viết câu chuyện kịch bản này muốn đóng vai đó.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ồ?

Hắn đóng ư?” Bạch Tôn Giả nhìn Cao Mỗ Mỗ đang say rượu, sau đó lắc đầu: “Không được, khí chất của hắn không hợp lắm với vị sư huynh ‘Cao Thăng’ này, hơn nữa hắn chưa tu luyện bao giờ.” Tống Thư Hàng cười nói: “Vậy tôi sẽ thương lượng với Cao Mỗ Mỗ, không sao đâu, thực ra hắn cũng không nhất thiết phải đóng vai này.” Tống Thư Hàng biết, sở dĩ Cao Mỗ Mỗ thiết lập nhân vật tên ‘Cao Thăng’ là vì Cao Mỗ Mỗ lầm tưởng nhân vật chính là do Tống Thư Hàng đóng.

Cậu dám khẳng định, nếu đến lúc đó nhân vật chính là cậu, Cao Mỗ Mỗ khi diễn, nói không chừng sẽ cố gắng diễn thật chân thực, dựng nên một vở đại hí ‘Cao Mỗ Mỗ đánh tơi bời Tống Thư Hàng’.

Khụ khụ, cho nên, chỉ cần giải thích với Cao Mỗ Mỗ rằng diễn viên chính là Bạch Tôn Giả, Cao Mỗ Mỗ tuyệt đối sẽ từ bỏ nhân vật ‘Cao Thăng’ này.

Hắn muốn hành hạ là Tống Thư Hàng, chứ không muốn hành hạ Bạch tiền bối.

“Vậy Bạch tiền bối, nhân vật Cao Thăng này, ngài muốn ai đóng đây?

Đây cũng là một vai phụ khá quan trọng.” Tống Thư Hàng nói.Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, đột nhiên cảm thấy có một ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm vào cậu.

Là ánh mắt của Bạch tiền bối!

Bạch tiền bối lúc này đang véo cằm, vẻ mặt suy tư, nhìn chằm chằm vào cậu.

Không, không phải chứ?

Bạch Tôn Giả sẽ không phải là muốn cậu đi đóng vai sư huynh ‘Cao Thăng’ đó chứ?

Trong lòng Tống Thư Hàng bất an.

Không được, không thể để Bạch Tôn Giả có ý nghĩ như vậy.

Tống Thư Hàng có một dự cảm, bất kể là ai, nếu đóng vai ‘sư huynh Cao Thăng’ này, sau đó trong tình tiết quay phim, hết lần này đến lần khác hành hạ Bạch Tôn Giả đang diễn nhân vật chính, mười tám ban võ nghệ luân phiên ra trận; đánh đập nhân vật chính đủ kiểu.

Sau khi diễn xong, ‘sư huynh Cao Thăng’ trên chín mươi phần trăm sẽ gặp chuyện không may.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm thấy mình có một khuôn mặt ‘hiền lành’, diễn vai ‘sư huynh Cao Thăng’ với hình tượng phản diện từ đầu chắc chắn rất không thích hợp đúng không?

Nhưng mà, phải làm sao để dập tắt ý nghĩ của Bạch Tôn Giả đây?

Trong lúc cấp bách, Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng khẽ động, cậu nghĩ đến 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vạn năng.

Hồi đó khi bàn bạc với các tiền bối trong nhóm về việc quay một bộ phim cho Bạch Tôn Giả, có rất nhiều vị tiền bối trong nhóm đều bày tỏ rất có hứng thú, thậm chí có hơn nửa số tiền bối, chuẩn bị đóng một vai trong bộ phim này.

Nếu đã như vậy, nhân vật 'sư huynh Cao Thăng' này, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', hẳn sẽ có tiền bối nào đó có hứng thú tham gia diễn đúng không?

Như vậy thì mọi chuyện có thể giải quyết được rồi.

Thế là, Tống Thư Hàng chủ động đề nghị: "Bạch tiền bối, tôi có một ý hay!

Lần trước khi tôi muốn quay một bộ phim, 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lý có rất nhiều vị tiền bối đều biết chuyện này.

Hơn nữa, có mấy vị tiền bối cũng muốn đóng một vai trong bộ phim.

Chi bằng chúng ta truyền thiết lập nhân vật 'sư huynh Cao Thăng' vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', xem xem có vị tiền bối nào có hứng thú với nhân vật này không.

Sau đó, chúng ta sẽ chọn ra một vị, đóng vai sư huynh Cao Thăng này, Bạch tiền bối ngài thấy thế nào?" Thật là một ý tưởng không chê vào đâu được, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có nhiều tiền bối như vậy, tổng sẽ có một người phù hợp với hình tượng 'sư huynh Cao Thăng' trong lòng Bạch Tôn Giả!Bạch Tôn Giả cảm thấy Thư Hàng nói rất có lý, hắn gật đầu nói: "Ừm, các đạo hữu trong nhóm cũng có hứng thú với việc quay phim như vậy sao?

Thế thì còn gì bằng.

Nếu đã như vậy, chúng ta liệt kê tất cả các nhân vật có thể xuất hiện ban đầu ra một bảng.

Những nhân vật nào chưa tìm được diễn viên, thì truyền lên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', xem xem có vị đạo hữu nào có hứng thú tham gia diễn không." Về mặt diễn xuất, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' trừ một số tiểu bối ra, các thành viên khác tùy tiện lôi ra một người, đều đảm bảo là nhân vật cấp diễn đế.

Dù sao, phần lớn các tu sĩ trong cuộc đời dài đằng đẵng của mình, đều đã 'diễn' rất nhiều vai trò khác nhau.

Có một số tu sĩ, đã diễn từ vai ông tổ của mình, cho đến vai vế hiện tại.

Đặc biệt là Đồng Quái Tiên Sư, nói thật...

Đồng Quái Tiên Sư là phái diễn xuất thực lực chân chính trong nhóm.

Nếu hắn đồng ý, hắn một mình cũng có thể quay một bộ phim!

Liên tục dịch dung thành các loại nhân vật khác nhau, sau đó dùng kỹ thuật cắt ghép các tình tiết, một bộ phim sẽ ra đời.

Hơn nữa đảm bảo không ai sẽ tin bộ phim này chỉ có một người diễn viên chính.

"Không thành vấn đề, tiền bối.

Đợi Cao Mỗ Mỗ tỉnh lại, tôi sẽ bảo hắn nhanh chóng hoàn thiện kịch bản với Thôn Vân đại sư, liệt kê các nhân vật ra, rồi truyền lên không gian nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'." Tống Thư Hàng trong lòng âm thầm nắm chặt tay.

YES!

Hoàn hảo tránh được một kiếp.

Bạch Tôn Giả cười gật đầu, hắn lại đánh giá Tống Thư Hàng một lượt từ trên xuống dưới, sau đó tiếp tục xem câu chuyện điện ảnh mà Cao Mỗ Mỗ đã viết.Đoạn mở đầu câu chuyện mà Cao Mỗ Mỗ viết không dài, đặc biệt là các tình tiết phía sau, vẫn là một số đoạn tư liệu hắn nghe được từ Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Cao Mỗ Mỗ vẫn chưa viết những câu chuyện tư liệu này vào kịch bản.

Bạch Tôn Giả sau khi xem xong đoạn mở đầu câu chuyện, gấp kịch bản lại, lẩm bẩm: “Sao ta cứ cảm thấy nhân vật chính có vẻ thảm quá vậy nhỉ.” “Bởi vì như vậy có thể làm nổi bật sự cô độc của anh hùng hơn, cộng thêm màu sắc bi kịch, có thể khiến hình tượng anh hùng của nhân vật chính thêm phong phú, khắc sâu vào lòng người.

Hơn nữa những trải nghiệm bi kịch này cũng là động lực để nhân vật chính đứng dậy phản kháng kẻ thù!” Tống Thư Hàng giải thích.

Ừm, những lời giải thích này đều là Cao Mỗ Mỗ nói với cậu.

Mặc kệ người khác có tin hay không, dù sao Tống Thư Hàng thì tin rồi.

“Ừm, cũng đúng.

Hơn nữa nói thật, ta cảm thấy nhân vật như vậy rất có ý nghĩa.” Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng đặt kịch bản xuống, sau đó cùng Tống Thư Hàng hai người rời khỏi phòng Cao Mỗ Mỗ.Thư Hàng và Bạch tiền bối đi song song.

“À phải rồi Thư Hàng, cậu đã tấn thăng cảnh giới Tam Phẩm rồi phải không?

Vậy chúng ta có thời gian đi liên hệ Dược Sư một chút, từ đệ tử ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ bị Diệt Phượng đạo hữu bắt giữ kia, lấy nốt phần 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 còn lại về đi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng vốn định nói với Bạch Tôn Giả về chuyện công pháp, không ngờ Bạch Tôn Giả lại chủ động mở lời.

“Bạch tiền bối, thực ra về 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, tôi đã có được mười bốn tầng công pháp đầu tiên rồi.” Tống Thư Hàng cười hì hì, lấy ra sợi kim liên tử thô to kia.

Sau khi Tống Thư Hàng phá giải mật mã trên sợi kim liên tử này, cậu đã có được 《Kình Thôn Thuật》, giúp cậu hoàn thành đạo ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’ trong cơ thể.

Ngoài ra, còn có bốn tầng công pháp đầu tiên của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Tống Thư Hàng đã chuyển toàn bộ bốn tầng công pháp đầu tiên lấy được từ kim liên tử cho Bạch tiền bối.

Lại đem sợi kim liên tử này cùng với mật mã đều nói cho Bạch Tôn Giả.

Ý thức của Bạch Tôn Giả chủ động tiến vào không gian truyền thừa của kim liên tử, tiếp xúc với truyền thừa của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, đồng thời cũng tiếp xúc được với ‘Kình Thôn Thuật’ và truyền thừa bốn tầng đầu tiên.

Sau vài hơi thở, ý thức của Tôn Giả rút ra khỏi không gian truyền thừa.

Hắn véo cằm, rơi vào trạng thái trầm tư.

Lâu sau, Bạch Tôn Giả nói: “《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 quả nhiên giống như ta tưởng tượng, rất có ý nghĩa.

Trong đó có rất nhiều chỗ đáng để ta tham khảo.

Đi thôi, Thư Hàng, chúng ta tìm một nơi yên tĩnh.”Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đến phòng luyện công phía sau biệt thự của Ngư Kiều Kiều.Bạch Tôn Giả nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên công pháp tầng 3, 4 của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả mở hai mắt ra, trong mắt có kim sắc quang mang bắn ra, trong hư không hiển hóa thành vô số phù tự màu vàng.

Những phù tự màu vàng này cuộn tròn lại thành ba mươi ba vòng tròn, không ngừng xoay tròn trước mặt Bạch Tôn Giả.

Giống như tình hình khi truyền thụ môn công pháp này cho Tống Thư Hàng ban đầu, ba mươi ba vòng phù văn màu vàng này chính là hóa thân của công pháp tầng ba và tầng bốn của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Bạch Tôn Giả nhìn những phù văn này, trầm tư.

Bản 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 lần này là bản lấy được từ không gian truyền thừa kim liên tử, không giống như công pháp mà ‘đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ giao dịch ban đầu, chứa đựng rất nhiều cửa sau và lỗ hổng.

“Hầu như không có chỗ nào cần sửa đổi, quả không hổ là công pháp trấn tông truyền thừa lâu đời của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Đã gần đạt đến mức hoàn mỹ.” Bạch Tôn Giả nói.

Mặc dù nói vậy, Tôn Giả vẫn đưa tay ra, sửa đổi một chút ở mấy chỗ phù văn màu vàng.

Loại bỏ vài phù văn, lại sửa đổi vài cái.

Mấy chỗ sửa đổi này, không phải công pháp bản thân có vấn đề, chỉ là sau khi được Bạch Tôn Giả sửa đổi, công pháp tầng 3, 4 của

《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 có thể kết hợp với Tống Thư Hàng càng thêm khế hợp.

Bởi vì công pháp tầng 1, 2 mà Tống Thư Hàng tu luyện trước đây cũng đã được Bạch Tôn Giả sửa đổi, tồn tại một số khác biệt nhỏ so với bản gốc.

“Rất tốt, như vậy là gần như hoàn mỹ rồi.” Bạch Tôn Giả gật đầu hài lòng, một ngón tay điểm vào hư không, phù văn màu vàng hóa thành hai thiên công pháp.

Tống Thư Hàng đã có kinh nghiệm, không cần Bạch Tôn Giả nhắc nhở, cậu dùng tốc độ nhanh nhất ghi nhớ hai thiên công pháp này vào lòng.

“Tầng thứ ba Thư Hàng cậu bây giờ có thể tiến hành tu luyện, còn tầng thứ tư thì liên quan đến Tiên Thiên Chân Khí, ta có mấy linh cảm, có lẽ có thể dung hợp vào.

Qua một thời gian nữa ta sẽ thử xem, ta xem liệu có thể cải thiện nó tốt hơn không.” Bạch Tôn Giả giải thích.

“Cảm ơn ngài, Bạch tiền bối.” “Không cần khách khí.

Sau đó, chúc mừng cậu tấn thăng Tam Phẩm rồi, Thư Hàng.” Bạch Tôn Giả nói.

Tu sĩ cảnh giới Tam Phẩm Chiến Vương, chỉ cần không chết vì tai nạn, hoặc đốt cháy tuổi thọ của mình để thi triển một số pháp thuật cấm kỵ, nói chung sống đến hơn ba trăm tuổi không thành vấn đề.Bạch Tôn Giả: “Như vậy, đợi lần sau ta xuất quan, hẳn vẫn còn có thể gặp lại Thư Hàng tiểu hữu.” Chuyến đi đến ‘di tích động phủ của trường sinh giả’ này, Bạch Tôn Giả lại lĩnh ngộ được rất nhiều điều.

Qua một thời gian nữa, hắn sẽ chuẩn bị bế quan lần nữa.

Lần bế quan này, có lẽ sẽ hơi lâu một chút.

Ít nhất cũng khoảng một trăm năm mươi năm, thậm chí có thể gần hai trăm năm.

Trước khi bế quan, hắn muốn quay xong bộ phim này trước.

Ngoài ra, trong tay Tống Thư Hàng còn có một phương pháp mở 'cấm địa'.

Bạch Tôn Giả rất có hứng thú với hai chuyện này.

Cho nên, ít nhất đợi hai chuyện này xử lý xong xuôi, rồi hẵng bế quan đi.

Tống Thư Hàng cười nói: "Vậy đến lúc đó, Bạch tiền bối lần sau xuất quan, lại do tôi đi đón ngài nhé." "Ừm." Khi nói đến chuyện này, Bạch Tôn Giả đột nhiên cảm xúc có chút sa sút.

Mà nói, rõ ràng hắn đã có thể kiểm soát rất tốt sự mị lực kỳ lạ trên người mình.

Chương 715

Tại sao lại cứ cảm thấy các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vẫn đang có ý thức tránh né hắn?

Ví dụ như vị đạo hữu Hiến Công mặt đỏ hồng đang đào hố, đào cạm bẫy bên ngoài biệt thự kia.

Mà nói, Hiến Công Cư Sĩ đào nhiều cạm bẫy như vậy rốt cuộc muốn làm gì?

“À phải rồi, Thư Hàng.” Đột nhiên, Bạch Tôn Giả dường như lại nhớ ra một chuyện, cất tiếng nói.

Tống Thư Hàng: “?” Bạch Tôn Giả: “Ta đã nghĩ rất lâu, lại nghĩ đi nghĩ lại hình tượng các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ trong đầu một lượt.

Nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy nhân vật ‘Cao Thăng’ này...” “Có phải do ‘Tam Lãng tiền bối’ đóng là vừa đẹp không?” Tống Thư Hàng nhanh nhảu trả lời, Tam Lãng tiền bối thích tìm đường chết nhất định sẽ rất thích nhân vật ‘tìm đường chết’ này đúng không?

“Không, Tam Lãng đạo hữu không được.” Bạch Tôn Giả lắc đầu, sau đó nghiêm túc nói: “Ta cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu cậu rất thích hợp.” Tống Thư Hàng: “......” Cuối cùng, vẫn không tránh khỏi sao? Không, tôi cảm thấy mình vẫn có thể cứu vãn được!

“Bạch tiền bối, tôi cảm thấy nhân vật ‘sư huynh Cao Thăng’ này không hợp với tôi cho lắm.” Tống Thư Hàng chỉ vào mặt mình: “Tôi cảm thấy tôi có thể đóng một vai diễn hiền lành hơn.

Ví dụ như...” Ví dụ như, ví dụ như vai nào thì được nhỉ?

Đệt, câu chuyện mà Cao Mỗ Mỗ viết này, trong số mấy nhân vật xuất hiện ở đoạn đầu, muốn tìm một nhân vật nam hiền lành thì không dễ chút nào.

Nhân vật nam hiền lành duy nhất có thể tính đến, dường như chỉ có người kết hôn với sư tỷ, cuối cùng lại cùng sư tỷ chịu chết, thậm chí còn không có tên.

Hơn nữa nhân vật này, vì lý do kết hôn với sư tỷ, ban đầu cũng rất đáng ghét.

Tống Thư Hàng nghĩ nửa ngày, vậy mà không nghĩ ra mình nên đóng vai nào mới hợp.

Thấy Tống Thư Hàng ấp úng mãi, Bạch Tôn Giả nói: “Ta cảm thấy sư huynh Cao Thăng này, phải có một vẻ ngoài rất hiền lành.

Như vậy, vẻ ngoài hòa nhã kết hợp với hành động của hắn, mới có thể mang lại cảm giác tương phản mạnh mẽ cho người xem.” Lời của Bạch Tôn Giả thật có lý, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể phản bác!

Bạch Tôn Giả nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, chẳng lẽ cậu không muốn diễn vai này sao?” Tống Thư Hàng cười gượng nói: “Bạch tiền bối, thực ra... tôi hoàn toàn không có chuẩn bị để diễn vai sư huynh Cao Thăng này, tôi sợ mình diễn không tốt.” “Không cần lo lắng, nhân lúc bộ phim còn chưa khai máy, cậu vừa hay có thể nghiên cứu thêm về nhân vật này.

Hơn nữa, đợi khi bộ phim khai máy, chúng ta vẫn còn cơ hội thử vai.

Nếu thật sự không hợp, chúng ta đổi vai là được.” Bạch Tôn Giả an ủi.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: “Cũng đúng.” Còn có cơ hội thử vai à, đến lúc đó nếu cậu diễn không tốt, thì có thể đổi người mà.Bạch

Tôn Giả lại hỏi: “Mà nói Thư Hàng, bộ phim của chúng ta khi nào mới khai máy vậy?” “Tôi nghĩ ít nhất phải đợi Cao Mỗ Mỗ viết xong câu chuyện, sau đó Thôn Vân đại sư cải biên thành kịch bản, rồi mới bắt đầu quay chụp.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Tôn Giả: “Vậy phải lâu đến thế sao.” “Cao Mỗ Mỗ từng nói, trước cuối tháng này có thể hoàn thành kịch bản.

Sau đó là có thể bắt đầu quay.

Đến lúc đó tôi vừa hay khai giảng rồi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Kỳ nghỉ hè này trôi qua thật nhanh, nhưng lại cảm thấy kỳ nghỉ hè này đặc biệt dài, bởi vì trong khoảng thời gian này, cậu đã trải qua quá nhiều chuyện.

Cộng thêm nguyên nhân thời gian thành của ‘Bích Thủy Các’, khiến cậu trải qua thêm gần một tháng thời gian nữa.

“Cần lâu đến thế sao.” Bạch Tôn Giả khẽ nói.

“Không có cách nào khác, dù sao kịch bản cũng cần thời gian.

Hơn nữa, đợi các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ liên hệ được đoàn làm phim, đoàn làm phim lại chuẩn bị xong xuôi rồi đến quay, cũng cần một thời gian chuẩn bị.” Tống Thư Hàng đáp.

“Tức là, còn cần lâu hơn nữa sao?” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm: “Thật sự hy vọng kịch bản có thể hoàn thành nhanh một chút, nếu chúng ta ngày mai có thể khai máy thì tốt biết mấy.” Bạch Tôn Giả cảm thấy ‘linh hồn diễn viên’ của mình đã bừng bừng cháy, nóng lòng muốn diễn một bộ phim.

“Không nhanh đến thế đâu, hơn nữa Cao Mỗ Mỗ và Thôn Vân đại sư đều uống nhiều rồi, cả hai người đều đang ngủ nghỉ.

Đợi đến ngày mai, tôi sẽ nhờ họ nhanh chóng hoàn thành kịch bản, tranh thủ khai máy sớm nhé.” Tống Thư Hàng cười nói.

Thôn Vân tuy luôn được gọi là ‘đại sư’, nhưng hắn chỉ là đệ tử tục gia, thịt vẫn ăn, rượu vẫn uống.

Cho nên uống hơi nhiều một chút là say.

“Cũng đành vậy thôi.” Bạch Tôn Giả nói.8 tháng 10, 7 giờ tối.

Cao Mỗ Mỗ vốn đã say khướt, đột nhiên tỉnh lại, không tài nào ngủ được.

Trong thâm tâm hắn, có một thứ gọi là ‘linh cảm’, bùng nổ như bom hạt nhân, vô số linh cảm tràn ngập trong đầu hắn.

Đối với một tác giả mà nói, linh cảm là thứ quan trọng nhất để sáng tác.

Không có linh cảm, dù có bút lực đỉnh cao nhất thế giới, thứ viết ra cũng chỉ là một đống từ ngữ hoa lệ xếp chồng lên nhau, thiếu linh hồn.

Lúc này, linh cảm đại bạo phát, Cao Mỗ Mỗ căn bản không ngủ được, hắn nhanh chóng bò dậy khỏi giường, sau đó cầm lấy giấy và bút, nhanh chóng ghi lại những linh cảm trong đầu mình.

Những linh cảm quý giá này, chỉ cần chỉnh lý lại, toàn bộ đều có thể trở thành tình tiết câu chuyện của Cao Mỗ Mỗ.

Viết một lát sau, Cao Mỗ Mỗ lại muốn mở máy tính, ghi lại những linh cảm này vào máy tính.

Nhưng khi chuẩn bị bật máy, hắn nhìn thấy bạn gái Nha Y bên cạnh.

Cao Mỗ Mỗ là một người bạn trai chu đáo.

Để không làm phiền Nha Y nghỉ ngơi, hắn cẩn thận rời khỏi phòng, mang theo giấy và bút của mình, chuẩn bị đi tìm phòng của

Tống Thư Hàng hoặc Thổ Ba để sáng tác.

Khi Cao Mỗ Mỗ đẩy cửa ra ngoài, vừa hay nhìn thấy một bóng người đang đi về phía phòng hắn.

Đó là 'biên kịch cấp quốc gia' Thôn Vân đại sư."Ồ, Cao Mỗ Mỗ tiểu hữu, cậu tỉnh rồi sao?" Thôn Vân đại sư nhìn thấy Cao Mỗ Mỗ thì cười nói.

"Đại sư ngài chẳng phải cũng tỉnh rồi sao?" Cao Mỗ Mỗ khẽ cười, hắn vẫy vẫy tờ giấy và cuốn sổ trong tay mình, nói: "Không biết vì sao, tôi vừa nãy khi ngủ, đột nhiên cảm thấy trong đầu có rất nhiều linh cảm, những linh cảm này quá nhiều, tôi sợ mình ngủ dậy sẽ quên mất những linh cảm này, thế là tôi dậy, chuẩn bị ghi lại những thứ này." "Cao Mỗ Mỗ tiểu hữu, cậu trạng thái không tệ nhỉ." Thôn Vân đại sư ha ha cười: "Thực ra, tôi cũng vậy.

Vừa nãy khi ngủ, đột nhiên tỉnh táo lại, sau đó cảm thấy cả người mình tràn đầy khí thế, cứ muốn tìm việc gì đó để làm.

Sau đó tôi liền nhớ đến câu chuyện của Cao Mỗ Mỗ tiểu hữu cậu.

Cho nên, tôi muốn nhân lúc mình đang tràn đầy khí thế, nhanh chóng cải biên câu chuyện của cậu thành kịch bản." Cao Mỗ Mỗ và Thôn Vân đại sư nhìn nhau, mỉm cười thâm ý.

Không biết vì sao, khoảnh khắc này, hai người đột nhiên cảm thấy như tìm được 'tri âm'.

"Vậy Thôn Vân đại sư, chi bằng chúng ta tìm một nơi, để hoàn thiện câu chuyện này?" Cao Mỗ Mỗ vẫy vẫy cuốn sổ.

"Chính có ý này." Thôn Vân đại sư nói.

"Vậy chi bằng chúng ta đến phòng của đại sư đi, bạn gái tôi vẫn đang nghỉ ngơi." Cao Mỗ Mỗ lại nói.

Thôn Vân đại sư: “Đúng ý tôi.” Thế là, hai người tác giả nguyên tác và biên kịch với linh cảm bùng nổ một cách khó hiểu, tràn đầy khí thế, hẹn nhau ở phòng Thôn Vân đại sư, bắt đầu quá trình sản xuất kịch bản của họ.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy linh cảm của mình từ nhiều năm nay, chưa từng bùng nổ nhiều như vậy, vô số ý tưởng tình tiết, không ngừng bùng phát trong đầu.

Những linh cảm và ý tưởng tình tiết này, hoàn toàn đủ để hắn viết xong câu chuyện kịch bản!

Thôn Vân Tăng cũng cảm thấy động lực của mình, chưa bao giờ dồi dào đến thế, khí thế không ngừng tuôn ra, đủ để hắn hoàn thành vài bản cải biên kịch bản chỉ trong một đêm!

Dù sao, Cao Mỗ Mỗ và Thôn Vân đại sư trong lòng đều có một loại tự tin.

Tối nay, chính là hôm nay!

Bọn họ sẽ hoàn hảo viết ra câu chuyện này!Mặt khác.

Tại giao giới giữa Đông Hải và Thái Bình Dương, có một hòn đảo bí ẩn chưa từng xuất hiện trên bất kỳ bản đồ thế giới nào.

Cả hòn đảo nhỏ được bao phủ bởi sức mạnh siêu nhiên, ngay cả công nghệ tiên tiến nhất cũng không thể phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Trên không trung hòn đảo nhỏ, có vô số Vũ Điệp bảy màu bay lượn.

Đây chính là nhà của cô nương Vũ Nhu Tử, ‘Linh Vũ Điệp Đảo’.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang tĩnh tọa trong một đình tử, chỉ dẫn con gái cấu tạo trận pháp khi độ kiếp.

Việc cấu tạo trận pháp độ kiếp cũng rất có nguyên tắc, Thiên Kiếp không phải chỉ một đợt là xong, Thiên Kiếp Tứ Phẩm ngoài Lôi Kiếp ra, còn có Thủy Kiếp, Hỏa Kiếp, Thổ Kiếp các loại Thiên Kiếp thuộc tính khác.

Thiên Kiếp khó lường, cho nên khi cấu tạo trận pháp độ kiếp, cần có các loại chuẩn bị, để phòng vạn nhất.

Vũ Nhu Tử lau lau mồ hôi, một mình cấu tạo trận pháp khổng lồ, phức tạp này rất mệt người.

Nhưng mà, những trận pháp này nhất định phải do nàng một mình hoàn thành, phụ thân nàng Linh Vũ Điệp Tôn Giả không thể nhúng tay vào, nếu không sẽ khiến uy lực Thiên Kiếp tăng cường.

“Còn thiếu một chút nữa, đừng vội.

Ta của ngày hôm nay là ‘Trĩ Vũ Tử’ đầy kiên nhẫn.

Đợi sau khi hoàn thành trận pháp, độ kiếp thành công, ta là có thể đi tìm Tống tiền bối cùng quay phim rồi, cha cũng đã đồng ý với ta.

Cố lên, Trĩ Vũ Tử!” Vũ Nhu Tử lẩm bẩm.

“Tống tiền bối, đợi ta nha, nhất định phải chuẩn bị cho ta một vai diễn thú vị đó!” Vũ Nhu Tử âm thầm nắm chặt tay, tiếp tục kiên cường cấu tạo trận pháp.

Việc quay phim thú vị như vậy, nàng nhất định không thể bỏ lỡ.Trong đình tử, Linh Vũ Điệp Tôn Giả khẽ nhấp một ngụm trà.

Lúc này, một con Vũ Điệp bảy màu đậu trên vai Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

“Sư tôn, con đã liên hệ được với một đoàn làm phim điện ảnh tinh nhuệ, hiện tại đoàn làm phim đó đang lấy cảnh ở vị trí Ngưu Đỉnh Sơn thuộc Văn Châu Thị An Lạc.

Con đã thỏa thuận xong với họ rồi, ngày mai đoàn làm phim của họ sẽ đến khu vực Giang Nam, bắt đầu chuẩn bị quay bộ phim của Tống Thư Hàng tiểu hữu.” Vũ Điệp bảy màu dùng phương thức truyền âm nhập mật, truyền tin tức cho Linh Vũ Điệp Tôn Giả: “Ngoài ra sư tôn, con đã phái người trà trộn vào đoàn làm phim này, đến lúc đó có thể tăng cường hiệu suất làm việc của đoàn, đảm bảo trong thời gian ngắn nhất sẽ quay xong bộ phim.

Theo lệnh của sư tôn, con đã sắp xếp cho mỗi thành viên đoàn làm phim một con Huyễn Vũ Điệp.

Có Huyễn Vũ Điệp tồn tại, đến lúc đó dù khi quay phim, quay được một số cảnh tượng kinh người, các thành viên đoàn làm phim cũng sẽ không cảm thấy kinh ngạc.” Bởi vì đến lúc đó diễn viên điện ảnh sẽ là một đám tu sĩ cường đại, nói không chừng trong quá trình quay sẽ có cảnh phi thiên độn địa, hoặc là đạo thuật công kích các loại.

Để phòng ngừa bất trắc, Linh Vũ Điệp Tôn Giả tỉ mỉ đã sắp xếp cho mỗi thành viên đoàn làm phim một con Huyễn Vũ Điệp, đến lúc đó... những thành viên đoàn làm phim này nếu nhìn thấy sức mạnh siêu nhiên của tu sĩ, trong đầu sẽ tự động bỏ qua hoặc tự bổ sung những cảnh tượng này.

Ví dụ như nếu tu sĩ sử dụng cảnh ‘Chưởng Tâm Lôi’, Chưởng Tâm Lôi sẽ bị bỏ qua.

Cảnh phi thiên độn địa, sẽ tự động bổ sung các loại đạo cụ.

“Làm rất tốt.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười gật đầu: “Ngoài ra đến lúc đó lại do Linh Vũ Điệp Đảo chúng ta ra mặt, bao trọn phần ăn uống của đoàn làm phim này.

Mỗi bữa ăn đều cho thêm chút ‘Hoạt Lực Dược Tề, dịch huyết khí đan loãng’, nước uống đều thêm chút lá trà linh mạch bích trà.

Đảm bảo toàn bộ đoàn làm phim từ trên xuống dưới đều tràn đầy hoạt lực, tinh lực dồi dào.” “Không thành vấn đề, sư tôn.” Vũ Điệp bảy màu vỗ cánh trả lời.

“Vậy cứ tạm thời như vậy đi.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả gật đầu nói.Chỉ cần có đủ tiền làm động lực, cộng thêm thủ đoạn tăng cường tinh lực của tu sĩ, và các thành viên được Linh Vũ Điệp Tôn Giả phái trà trộn vào đoàn làm phim... có thể tưởng tượng, đợi đến ngày bộ phim bắt đầu quay, hiệu suất của đoàn làm phim sẽ mạnh mẽ đến mức nào!

Đến lúc đó, đoàn làm phim này sẽ như một cỗ máy nghiền khổng lồ, nghiền nát mọi khó khăn cản trở phía trước!

Nói không chừng chỉ vài ngày là có thể quay xong bộ phim mà Tống Thư Hàng cần!

Đáng tiếc, đoàn làm phim ngày mai mới đến được...

Nếu có thể đến sớm hơn, sớm bắt đầu quay bộ phim đó thì tốt biết mấy.

Chương 716

“Không thể nôn nóng.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhấp một ngụm trà.

Con gái Vũ Nhu Tử độ Thiên Kiếp vẫn cần một thời gian chuẩn bị, khoảng thời gian dài như vậy, tuyệt đối đủ để bộ phim của Tống Thư Hàng tiểu hữu hoàn thành.

Con gái đáng yêu của hắn, không cần phải hoa trương xuất hiện trên màn ảnh điện ảnh.

Coi như phần bù đắp, hắn sẽ tự mình dẫn con gái đi xem bộ phim này.

Cứ như vậy...

đoàn làm phim đẳng cấp thế giới đang lấy cảnh trên ‘Ngưu Đỉnh Sơn thuộc Văn Châu Thị’ quê hương Tống Thư Hàng, dưới sự dụ dỗ của khoản tiền khổng lồ và các loại thủ đoạn tu sĩ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, ngay trong ngày đã thu dọn khí tài, hối hả chạy đến khu vực Giang Nam.

Đồng hành cùng đoàn làm phim, còn có một vị hòa thượng Dương đã trà trộn vào đoàn.9 giờ tối.

Tống Thư Hàng kết thúc tu luyện hôm nay, dưới sự chỉ dẫn của Bạch Tôn Giả, cậu đã nhập môn nắm giữ tầng thứ ba của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Tiếp theo, chính là thuần thục hơn công pháp tầng thứ ba của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, tích lũy chân dịch trong biển chân khí trong cơ thể, xung kích mạch đầu tiên ‘Tinh Huy Mạch’.

Sau khi từ biệt Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng trở về phòng mình, chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm.

Trên đường về phòng, Thư Hàng đi ngang qua phòng của Thôn Vân đại sư, phát hiện trong phòng đại sư đèn đóm sáng trưng, bên trong còn có tiếng tranh luận kích động.

Ngoài giọng của Thôn Vân đại sư ra còn có một giọng nói... dường như là giọng của người bạn thân Cao Mỗ Mỗ của cậu.

Cao Mỗ Mỗ không phải đã say như bùn, đang ngủ trong phòng sao?

Khi nào thì dậy, đến phòng Thôn Vân đại sư vậy?

Mộng du à?

Không đúng không đúng, Tống Thư Hàng dừng lại ở cửa lắng nghe một lát, rất nhanh nghe ra Thôn Vân đại sư và Cao Mỗ Mỗ vậy mà đang thảo luận về câu chuyện kịch bản điện ảnh.

Xem ra, Cao Mỗ Mỗ và đại sư nói chuyện rất vui vẻ.

Câu chuyện điện ảnh này, Cao Mỗ Mỗ đã toàn tâm toàn ý đầu tư vào đó.

Thật đáng mừng, thật đáng mừng.

Tống Thư Hàng không làm phiền bạn thân và đại sư, lặng lẽ rời đi, trở về phòng mình nghỉ ngơi.Rạng sáng ngày 11 tháng 8, đêm khuya tĩnh mịch.

Chỉ có trong phòng Thôn Vân đại sư, vẫn còn nghe thấy tiếng Cao Mỗ Mỗ và đại sư trao đổi, hai vị này vẫn chưa nghỉ ngơi, đều tràn đầy khí thế.

Xem ra, tối nay bọn họ định thức trắng đêm.

Tống Thư Hàng chật vật bò dậy khỏi giường, xoa xoa trán, nở một nụ cười khổ sở.

Không phải vì Cao Mỗ Mỗ và bọn họ thảo luận làm ồn đến cậu.

Tống Thư Hàng bây giờ hoàn toàn không thể ngủ được, tinh thần lực ở mi tâm đã ngày càng sáng lên, đây là dấu hiệu tinh thần lực đang tấn thăng từ Tam Phẩm lên Tứ Phẩm.

Thể chất mà Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới nâng cao được, vẫn không chịu nổi tinh thần lực ngày càng khổng lồ.

Khi tinh thần lực nhảy nhót cách một khoảng thời gian, sẽ giống như một cái búa nhỏ hung hăng đập vào đầu cậu.

Tống Thư Hàng vốn đã có chút buồn ngủ, liền bị đánh thức.

Thực tế, cậu đã mấy ngày không thể ngủ yên giấc.

“Phải nhanh chóng bắt ‘Long Ma’, lấy được Long Ma dược tề mới được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu không chế tạo ra Long Ma dược tề, chỉ riêng việc không thể ngủ cũng có thể hành hạ cậu đến phát điên.

Cậu bây giờ mới cảnh giới Tam Phẩm, vẫn chưa thể không ngủ không nghỉ được.Tống Thư Hàng bị mất ngủ và đau đầu, xoa xoa thái dương đi ra ban công biệt thự của Ngư Kiều Kiều.

Lúc này, cậu phát hiện trên ban công biệt thự, còn có một bóng người đang ngậm cái tẩu thuốc dài, ở đó nhả khói.

Là Hiến Công Cư Sĩ mặt đỏ hồng.

Cảm ứng được Tống Thư Hàng đến, Hiến Công Cư Sĩ quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng đang xoa xoa trán: “Thư Hàng tiểu hữu cũng không ngủ được sao?” “Vâng ạ.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Lão phu cũng vậy, tinh thần lực mạnh hơn thể chất quá nhiều, cứ cách một khoảng thời gian, lại cảm thấy có người vung nắm đấm đập vào đầu lão phu, khiến lão phu không thể nghỉ ngơi tử tế.” Hiến Công

Cư Sĩ phun ra một làn khói trắng, ưu buồn nói.

“Tôi thì cảm thấy cứ cách một đoạn thời gian, lại có một cái búa nhỏ đập vào đầu tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Hai người nhìn nhau cười, đồng bệnh tương liên.

“Muốn hút một chút không?” Hiến Công Cư Sĩ lắc lắc cái tẩu thuốc dài của mình: “Nếu muốn, ta ở đây có một cái tẩu dự phòng, chưa dùng bao giờ.” “Cảm ơn tiền bối, tôi không hút thuốc.” Tống Thư Hàng cười xua tay.

“Vậy thì không phí cơ hội hút thuốc quý giá của lão phu cho cậu nữa.” Hiến Công Cư Sĩ ha ha cười, tiếp tục nhả khói.

Một lát sau, Hiến Công Cư Sĩ nói: “Cạm bẫy đã bố trí xong, đến lúc đó, nhất định sẽ bắt được nó!” Tống Thư Hàng phối hợp trả lời: “Đến lúc đó, chúng ta nhất định sẽ có một giấc ngủ ngon.” “Ừm a, một giấc ngủ ngon.

Mặc dù bây giờ ngủ nghỉ đối với lão phu mà nói cũng không có ý nghĩa quá lớn... nhưng lão phu đã gần ba mươi năm không ngủ ngon một giấc.

Hơn nữa, ngay cả bế quan tu luyện cũng sẽ bị tinh thần lực ảnh hưởng.

Lão phu đã chịu đủ rồi.” Hiến Công Cư Sĩ thở dài, lại nói: “Lão phu đã kích hoạt khí tức của tiểu hữu trong trận pháp rồi, cứ xem tiếp theo có thu hoạch gì không!” “Chúng ta sẽ thành công!” Tống Thư Hàng nói.

“Chúng ta sẽ thành công!” Hiến Công Cư Sĩ cũng kiên định nói.

Hai người lại nhìn nhau cười, trong mắt tràn đầy khao khát về một tương lai tươi đẹp.Đúng lúc này, một giọng nói truyền đến: “Thư Hàng tiểu hữu, Hiến Công đạo hữu, hai người đang làm gì vậy?

Cười lạ quá.” Là giọng của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng thuận theo tiếng nói ngẩng đầu nhìn lên, sau đó phát hiện Bạch tiền bối đang khoanh chân ngồi trên sân thượng biệt thự, hai tay nâng một chén trà bằng tre, trong chén có hơi nóng bốc lên nghi ngút.

Bên cạnh Bạch tiền bối, có một cái bàn trà nhỏ, trên đó đặt một ít đồ ăn, hoa quả, và một ấm trà đang đun sôi.

Ánh trăng dịu nhẹ chiếu xuống, khiến Bạch tiền bối như một vị tiên giáng trần.

“Chúng tôi đang thảo luận cách bắt giữ, ừm...” Tống Thư Hàng nói được một nửa thì đột nhiên nhớ đến chuyện Hiến Công Cư Sĩ và cậu đã bàn bạc, rằng đến lúc đó nếu bắt được Long Ma, sẽ chế tạo một cái ‘Long Vĩ Độn Ảnh’ làm bất ngờ cho Bạch Tôn Giả.

Làm bất ngờ cho một mình Bạch Tôn Giả.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng mỉm cười bí ẩn với Bạch tiền bối: “Bí mật, Bạch tiền bối.” Nhưng vừa nói xong câu này, Tống Thư Hàng lại cảm thấy không đúng.

Chuyện Long Ma, có gì mà phải giấu Bạch tiền bối chứ?

Đến lúc Long Ma xuất hiện, Bạch Tôn Giả tự nhiên sẽ biết thôi mà.

Việc cậu cần giữ bí mật với Bạch Tôn Giả, chỉ có chuyện muốn chế tạo một cái ‘Long Vĩ Độn Ảnh’ cho Bạch tiền bối mà thôi.

Thế là, Thư Hàng ho khan một tiếng, đang chuẩn bị giải thích với Bạch Tôn Giả về chuyện ‘Long Ma’.

“Bí mật ư?

Được thôi, vậy ta sẽ không hỏi thêm nữa.” Bạch Tôn Giả a a cười, tiếp tục nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm.

Thế này thì thật là bối rối.

Thôi được rồi, dù sao đến lúc Long Ma xuất hiện, Bạch Tôn Giả cũng sẽ nhìn thấy, na thì đến lúc đó nói cũng được.

“Thư Hàng tiểu hữu, Hiến Công đạo hữu, hai người không ngủ được sao?

Vậy có muốn qua đây ngồi, uống một chén trà không?” Bạch Tôn Giả mời.

“Được thôi.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy một cái, thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, phi diêm tẩu bích, thân nhẹ như yến vài cú nhảy vọt, đáp xuống bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Sau đó, cậu cũng không khách khí, ngồi xuống rồi cầm lấy một quả táo lớn, dùng sức cắn.

So với cái tẩu thuốc của Hiến Công Cư Sĩ, quả nhiên vẫn là hoa quả, mỹ thực, trà của Bạch tiền bối thích hợp với cậu hơn.

Hiến Công Cư Sĩ ở xa gượng cười một tiếng, hắn tắt tẩu thuốc của mình, cứng đầu cứng cổ đi theo Tống Thư Hàng đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả động tác khinh nhu, rót cho Thư Hàng và Hiến Công Cư Sĩ mỗi người một chén trà, khinh khinh phóng tại trà kỷ thượng.

Sau đó, Tôn Giả lại nâng chén trà của mình lên, nhẹ nhàng thổi thổi hơi nóng trong chén, nhấp một ngụm trà nhỏ, vẻ mặt hưởng thụ.

Tống Thư Hàng nhận lấy chén trà trên bàn, cũng thuần thục thổi hơi, nhấp một ngụm nhỏ.

Lá trà của Bạch Tôn Giả không phải linh mạch bích trà, nhưng cũng là một loại linh trà.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hương vị trà lan tỏa trong miệng.

“Cả người đều sống lại rồi.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Hiến Công Cư Sĩ cũng đưa tay ra, chuẩn bị nhận lấy chén trà kia.

Nhưng đột nhiên, hai tay Hiến Công Cư Sĩ cứng đờ.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Có thứ gì đó đến rồi!” Hiến Công Cư Sĩ nói.

“Là mục tiêu đến sao?” Tống Thư Hàng cũng hỏi.

“Không chắc chắn, nhưng mà, thứ này là đến tìm khí tức của tiểu hữu cậu.

Cho dù không phải mục tiêu, thì chắc chắn cũng có liên quan lớn đến mục tiêu.” Hiến Công Cư Sĩ nói.

Nói xong, Hiến Công Cư Sĩ tung người nhảy một cái, lao về phía sau biệt thự.Phía sau biệt thự của Kiều Kiều, có một đội bảy bóng người, đang tiến về phía cạm bẫy mà Hiến Công Cư Sĩ đã bố trí.

“Không sai, ta đã cảm ứng được khí tức đó.” “Đó là khí tức đã nhuốm máu tươi và oán hận của đồng bạn chúng ta.” “Nhất định phải ban cho hắn sự trừng phạt tàn khốc nhất!” “Phàm là người nhuốm máu tươi của tộc ta, chính là kẻ thù chung của toàn bộ Hải Đảm Chiến Sĩ chúng ta.

Hắn không thoát được, số phận của hắn, chính là bị chúng ta chém giết triệt để.

Hải Đảm Chiến Sĩ cường đại, sẽ không có lòng trắc ẩn!” “Không chỉ hắn, mà cả gia đình hắn, tất cả những người có quan hệ với hắn, đều sẽ định trước chết trong tay Hải Đảm Chiến Sĩ chúng ta!” “Nhưng mà, nếu hắn quỳ xuống cầu xin tha thứ, để chúng ta cắt đầu hắn đi, như vậy, Hải Đảm Chiến Sĩ chúng ta có thể tha cho gia đình hắn một mạng!" Bảy bóng người không ngừng giao tiếp với nhau.

Trong cuộc giao tiếp của bọn họ, những câu như 'giết cả nhà ngươi, giết toàn bộ thân hữu của ngươi, cắt đầu của mình để xin lỗi' xuất hiện với tần suất cao nhất.

Rất nhanh, bảy bóng người đã đến gần cạm bẫy.

Ánh trăng chiếu rọi, bảy bóng người đều mặc y phục màu đen, đầu đội mặt nạ chỉ lộ ra đôi mắt.

Trên đỉnh đầu bọn họ, có rất nhiều gai nhọn màu đen mọc ra từ mặt nạ.

Hơn nữa trên người bọn họ, cũng mọc đầy những gai nhọn màu đen, trông cứ như con nhím vậy.

Hải Đảm Chiến Sĩ, không biết sợ hãi!

Ai đụng đến Hải Đảm Chiến Sĩ, dù cách ngàn núi vạn sông, tất phải bị tru di!

Bạch Tôn Giả cười nhìn Tống Thư Hàng: "Là ngươi và Hiến Công đạo hữu đã săn được con mồi rồi sao?" Hôm qua, Hiến Công cư sĩ và Tống Thư Hàng thần thần bí bí ở bên ngoài biệt thự của Ngư Kiều Kiều, đào rất nhiều trận pháp và cạm bẫy, hiển nhiên là muốn bắt giữ con mồi.

Chương 717

Hơn nữa...

Bạch Tôn Giả còn biết, ngay khi gần rạng sáng, xung quanh biệt thự Ngư Kiều Kiều có mấy đạo khí tức cường đại xuất hiện, bọn họ lần lượt ẩn mình bên cạnh các cạm bẫy quanh biệt thự.

Đây cũng là lý do Bạch Tôn Giả giữa đêm đến trên mái nhà uống trà, ban đầu Tôn Giả không thể xác định những khí tức cường đại này là bạn hay thù.

Nhưng bây giờ, ông đã có thể đoán được, những cường giả này hẳn đều là trợ thủ mà Hiến Công cư sĩ đã mời đến.

Xem ra, Hiến Công đạo hữu đối với con mồi này là quyết chí phải đoạt được.

Tống Thư Hàng đặt chén trà xuống: "Tôi cũng không chắc có phải con mồi đến không, Bạch tiền bối, tôi sẽ lén đi xem thử." Ngay sau đó, cậu sử dụng phương pháp 【ẩn giấu khí tức bản thân】 do Tô Thị A Thập Lục dạy, thu liễm tất cả khí tức trên người.

Như vậy, cho dù con long ma Lục phẩm kia đã đến, Thư Hàng cũng sẽ không bị đối phương phát hiện.

Sau đó, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng lướt mình, nhanh chóng bay về phía vị trí mà Hiến Công cư sĩ đã bố trí.

Bạch Tôn Giả đặt chén trà xuống, cong ngón tay khẽ điểm, bội kiếm Lưu Tinh Kiếm hóa thành một đạo quang ảnh, bay theo Tống Thư Hàng.

Âm thầm bảo vệ an toàn cho Thư Hàng.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả tiếp tục nâng chén trà lên, khẽ thổi một hơi.

Bên cạnh Bạch Tôn Giả, Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ trong chậu hoa đơn sơ có một vẻ mặt ngơ ngác.

Liễu Thụ Yêu hôm nay đã hoàn toàn từ bỏ ý định 'đào tẩu', kể từ khi nó bị trồng vào chậu hoa này, rễ của nó đã bám chặt vào chậu, không thể rút ra được.

Vừa nãy, khi Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng cùng uống trà, Liễu Thụ Yêu đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Nó từ thế giới Cửu U tiến vào An Lạc, là vì Long Động chủ đã giao cho nó một nhiệm vụ.

Nhiệm vụ đó, chính là dựa vào thông tin khí tức của một tiểu tu sĩ Tam phẩm mà Long Động chủ đã cung cấp, để định vị vị trí của tiểu tu sĩ Tam phẩm đó.

Đáng tiếc vừa xuất sư chưa thành công đã chết trước...

Sau đó, Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ đột nhiên cảm thấy khí tức của chàng thiếu niên tên 'Tống Thư Hàng' bên cạnh Bạch Tôn Giả, có chút quen thuộc.

Chờ đã!

Khí tức của chàng thiếu niên này, chẳng phải là 'khí tức tiểu tu sĩ Tam phẩm' mà Long Động chủ đã đưa cho nó sao?

Chuyện này cũng quá trùng hợp rồi chứ?

Tức là... chàng thiếu niên trước mặt này, chính là 'dư nghiệt Kim Cương Tự' mà Long Động chủ muốn tìm?

Long Động chủ khi còn sống còn hẹn rất nhiều động chủ của 'Lai Sinh Sơn', chuẩn bị định vị chàng thiếu niên tên 'Tống Thư Hàng' này, sau đó giết chết cậu ta.

Rồi tiện thể giết một nhóm tu sĩ nhân loại bảo vệ thiếu niên, sau đó bắt một nhóm về Cửu U làm đỉnh lô song tu.

Liễu Thụ Yêu lập tức cảm thấy mắt mình hơi ướt.

Trước đây nó còn cảm thấy Long Động chủ chết thật thảm, còn chưa ra khỏi Cửu U, đã bị ‘Bạch Tôn Giả’ này một phi kiếm đâm chết.

Bây giờ xem ra, cho dù Bạch Tôn Giả không một phi kiếm đâm chết Long Động chủ, đợi khi Long Động chủ mang theo một lượng lớn động chủ xông đến, thì vẫn là tự tìm đường chết mà thôi!

Hơn nữa, vừa nãy nó còn nghe nói, chàng thiếu niên tên ‘Tống Thư Hàng’ kia, phối hợp với cường giả tu sĩ nhân loại bố trí thiên la địa võng, các loại cạm bẫy chờ đợi con mồi đến.

Không cần nói, con mồi này chính là Long Động chủ và các động chủ khác của Lai Sinh Sơn.

Không xong rồi!

Vừa nãy chàng thiếu niên kia và tu sĩ nhân loại tên ‘Hiến Công cư sĩ’ đã nhận ra cạm bẫy có thay đổi, chẳng lẽ các động chủ khác của Lai Sinh Sơn đã hành động rồi sao?

Không được!

Ta phải tìm cách thông báo cho các động chủ khác, ở đây có cạm bẫy lớn, còn có nhân vật cấp Tôn Giả cường đại tọa trấn.

Nếu các động chủ khác cứ theo kế hoạch ban đầu của Long Động chủ, xông đến tập kích thì không ổn rồi.

Nói không chừng sẽ ngã sấp mặt hết cả!

Nhưng mà, nó phải làm sao để thông báo cho các động chủ?

Làm sao đây, làm sao đây?

Bên cạnh có ‘Bạch Tôn Giả’ cường đại này ở đây, nó căn bản không thể truyền tin tức ra ngoài một cách thuận lợi.

Liễu Thụ Yêu sốt ruột vô cùng.

“Ngươi có tâm sự?” Lúc này, giọng nói của Bạch Tôn Giả đột nhiên vang lên bên tai Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ.

Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ lập tức phủ nhận: “Không có, ta không có tâm sự gì cả.” Bạch Tôn Giả mỉm cười nhấp một ngụm trà: “Vừa nãy, ngươi đang cảm ứng khí tức trên người Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Sau đó, ngươi trở nên rất kích động.

Không cần phủ nhận, bởi vì chậu hoa mà ngươi bám rễ là do ta tự tay chế tác, cho nên sự biến động cảm xúc của ngươi, không thoát khỏi cảm ứng của ta.” Khinh Vũ: “……” Khốn kiếp, như vậy, nó chẳng còn chút riêng tư nào nữa sao?

“Vậy, ta có thể coi như, vì một lý do nào đó, ngươi đang tìm kiếm Tống Thư Hàng tiểu hữu?” Bạch Tôn Giả tiếp tục mỉm cười nói.

Khinh Vũ: “Ha ha ha, làm sao có thể chứ.

Ta từ trước đến nay chưa từng gặp vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này mà.” Bạch Tôn Giả lướt mắt nhìn Liễu Thụ Yêu, tiếp tục nói: “Hơn nữa, vừa nãy khi Hiến Công đạo hữu nói có người tiếp cận cạm bẫy của ông ấy, sự biến động cảm xúc của ngươi càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Trận pháp của Hiến Công đạo hữu, là khuếch đại khí tức của Tống Thư Hàng tiểu hữu làm mồi nhử...

Tuy không biết Thư Hàng tiểu hữu mấy ngày nay đã trải qua những gì, nhưng có một điều có thể khẳng định, có một số kẻ hoặc một thế lực nào đó, đang tìm kiếm Thư Hàng tiểu hữu, mưu đồ bất chính.

Và Hiến Công cư sĩ vì một số lý do, đã đạt được sự đồng thuận với Tống Thư Hàng tiểu hữu, hai người đã bày trận pháp, dụ bắt kẻ đang tìm kiếm Thư Hàng tiểu hữu kia.” Mặt Liễu Thụ Yêu tái xanh lại.

“Có cần ta tiếp tục nói nữa không?” Bạch Tôn Giả thổi hơi nóng từ chén trà, khẽ cười ha ha.

“Ta, ta...” Khinh Vũ ấp úng nửa ngày còn nói được gì nữa chứ, đều bị người ta đoán ra hết rồi.

“Ha ha ha.” Bạch Tôn Giả khẽ cười.

Tiếp đó, Tôn Giả nhìn về phía ‘long ma’ hóa thành hổ phách trong không gian trang bị của mình.

Ừm, ông đã có thể đoán được, mục tiêu của Tống Thư Hàng tiểu hữu và Hiến Công cư sĩ, chính là cái này đây!

Bởi vì Hiến Công cư sĩ và Tống Thư Hàng tiểu hữu, hiện tại có một đặc điểm chung.

Cả hai đều có tinh thần lực quá mức khổng lồ, nhưng thể chất lại không theo kịp tinh thần lực.

Hai người hẳn đều đang phiền não vì vấn đề tinh thần lực phải không?

Cái ‘Long ma dược tề’ này là một lựa chọn rất không tồi.

Vậy nên, bây giờ vấn đề đã đến rồi.

Ông có nên giao long ma cho Tống Thư Hàng và Hiến Công cư sĩ không?

Ừm... hay là chờ một chút.

Bởi vì Thư Hàng tiểu hữu chẳng phải đã nói rồi sao ~~ bí mật đó ~ Cho nên, Bạch Tôn Giả quyết định dành cho Thư Hàng tiểu hữu một chút riêng tư.

Với tư cách là một tiền bối tốt bụng, sau khi đoán ra bí mật riêng tư của hậu bối, vẫn nên lịch sự giữ bí mật cho hậu bối thì tốt hơn.

Vì vậy, tạm thời cứ để Thư Hàng tiểu hữu tiếp tục giữ bí mật đi.

Còn về long ma...

“Cứ đợi phim quay xong đã.” Bạch Tôn Giả nói.

Đợi phim quay xong, ông có thể dùng thi thể ‘long ma’ này, làm thù lao làm phim cho Tống Thư Hàng tiểu hữu và Hiến Công đạo hữu.

Đến lúc đó, Tống Thư Hàng tiểu hữu và Hiến Công đạo hữu nhất định sẽ rất vui vẻ phải không?

Nếu họ vui vẻ, Bạch Tôn Giả cảm thấy mình sẽ rất có cảm giác thành tựu.

Nghĩ đến đây, Bạch Tôn Giả lại nói với Thụ Yêu: “Hiện tại, Long Động chủ của ngươi đã chết rồi.

Ngươi bây giờ là tù binh của ta, không cần phải lo lắng cho Long Động chủ và những kẻ trợ thủ của nó nữa.

Hơn nữa, tiếp theo ta sẽ ngày đêm mang ngươi theo bên mình.

Nếu ngươi ngoan ngoãn nghe lời... sau này mỗi tháng ta nhiều nhất sẽ bẻ mười cành cây của ngươi để chế tạo phi kiếm, cứ vậy mà hẹn nhé.” Khinh Vũ: “……” Hẹn rồi, hẹn rồi, ai mà hẹn với ngươi chứ!

Mệt ghê, là một Liễu Thụ Yêu, nó cảm thấy mệt mỏi quá. ***************** Một bên khác, nơi trận pháp cạm bẫy của Hiến Công cư sĩ.

Bảy chiến sĩ nhím biển phát động xung kích.

Dù chỉ có bảy người, nhưng khí thế của họ mạnh mẽ như thiên quân vạn mã.

Người cầm đầu chiến sĩ nhím biển quát khẽ: “Cảm giác được rồi, tên đã dính máu tộc nhân chúng ta ở ngay phía trước!

Theo ta xông lên. .....Ôi cha!” Bụp ~ “Đội trưởng, đội trưởng!

Không ổn rồi, đội trưởng giẫm phải cạm bẫy rồi.

Đồ hèn mọn, lại còn đặt cạm bẫy ở đây!” “Đừng bận tâm ta, các ngươi xông lên, đối phương đã bày cạm bẫy, khẳng định có đề phòng.

Nhanh chóng xử lý hắn trước khi đối phương kịp phản ứng!

Cạm bẫy này lợi hại thật, nhưng không giam giữ được ta, ta nhất định sẽ thoát ra.” Nhưng lời vừa dứt, đội trưởng đã im bặt.

Cũng không biết là chết rồi, hay là bất tỉnh.

Sáu chiến sĩ nhím biển còn lại cắn răng, nghe lời đội trưởng, vượt qua cạm bẫy, dưới sự dẫn dắt của phó đội trưởng, tiếp tục xông về phía trước. .....Một lát sau.

“Ôi cha!” Phốc thông ~ “Không ổn rồi, phó đội trưởng cũng rơi vào cạm bẫy, đồ hèn mọn, lại còn là cạm bẫy liên hoàn.” “Đừng bận tâm ta, các ngươi xông lên!” phó đội trưởng trầm giọng nói.

“Giết!

Giết!

Giết!

Chương 718

Kẻ dám giăng cạm bẫy chúng ta, chiến sĩ nhím biển chúng ta, nhất định phải chết trong tay chúng ta!” .....Xa xa, Hiến Công cư sĩ khóe miệng giật giật, nhìn bảy bóng đen phía dưới ngạc nhiên.

Hiến Công cư sĩ: “Thư Hàng tiểu hữu, những tên này cậu có quen không?” Những tên này đến gây cười sao?

Trên người chúng không có khí tức ô uế của Cửu U, hiển nhiên không phải tà ma Cửu U.

Ngược lại, trên người chúng tràn đầy khí tức yêu tộc biển cả, là bán yêu sao?

“Nếu tôi không nhầm thì những tên này hẳn là ‘Chiến sĩ Nhím Biển’.” Tống Thư Hàng xác nhận: “Những tên này không phải mục tiêu lần này của chúng ta.

Tuy nhiên, chúng hẳn cũng là theo khí tức của tôi mà đến.

Lần trước trước giải đấu rác rưởi của Thổ Phù, khi tôi chiến đấu ở Đoạn Tiên Đài nhà Sở, đã giết mấy tên chiến sĩ nhím biển.

Sau đó trên người hình như bị dính ‘dấu ấn kẻ đồ sát nhím biển’, hẳn là cái loại dấu ấn này, khiến tất cả chiến sĩ nhím biển trên toàn thế giới hễ phát giác khí tức của tôi là sẽ xông tới.” Hiến Công cư sĩ véo cằm nhìn Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, có loại kẻ địch này, thật đúng là vất vả cho cậu.” “Đây là một chủng tộc đáng sợ.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu nghĩ đến con độc đảm chiến sĩ Tùy Thiên Quân năm xưa.

Cậu còn ấn tượng sâu sắc với lời chú thích trên 《Sách giáo khoa Giáo dục Nghĩa vụ Hai Mươi Năm của Chiến sĩ Nhím Biển》 của

Tùy Thiên Quân. [Ngươi chết chắc rồi!

Lại còn giết thêm một chiến sĩ nhím biển nữa. .....(lược giữa)......Hãy nhớ kỹ tên ta ‘Chiến sĩ độc đảm dũng cảm Tùy Thiên Quân’, cái tên này, sẽ xuất hiện trong ác mộng của ngươi mỗi ngày đêm!

Chú thích: Chỗ này phải có tiếng cười: Ha ha, ha ha ha, ha ha ha ha.] Một chủng tộc cần cù học tập, một chủng tộc có hai mươi năm giáo dục nghĩa vụ, một chủng tộc đáng sợ.

“Tuy nhiên, trong số các chiến sĩ nhím biển này, ẩn giấu một kẻ thú vị.” Hiến Công cư sĩ nhìn chằm chằm một chiến sĩ nhím biển vẫn đang xông lên.

“Kẻ thú vị?” Tống Thư Hàng nhìn những chiến sĩ nhím biển còn lại, nhưng cậu chẳng nhìn ra điều gì đặc biệt.

“Chiến sĩ nhím biển thứ hai từ bên phải, không phải là vật sống. .....là khôi lỗi.” Hiến Công cư sĩ lấy ra cái tẩu thuốc lớn, phun ra một làn khói trắng, không còn che giấu thân hình nữa.

Kẻ đến không phải con long ma Cửu U kia, nên ông cũng không cần thiết phải che giấu.

Những chiến sĩ nhím biển này thực lực không cao, ông một tay cũng có thể bóp chết.

“Khôi lỗi?” Tống Thư Hàng lại nhìn chằm chằm con chiến sĩ nhím biển đó hồi lâu, nhưng tất cả chiến sĩ nhím biển đều được trùm kín trong áo đen, chỉ lộ ra đôi mắt, làm sao nhìn ra đó là khôi lỗi?

“Tôi xuống xử lý mấy con chiến sĩ nhím biển này trước, không thể để chúng lãng phí cạm bẫy mà tôi đã bố trí.” Hiến Công cư sĩ nói.

Cạm bẫy mà ông khổ công bố trí, không phải để dùng cho mấy con tôm tép này.

Sau đó, Hiến Công cư sĩ từ nóc biệt thự nhảy xuống.

Các chiến sĩ nhím biển dừng lại, cảnh giác nhìn Hiến Công cư sĩ.

“Ha ha.” Hiến Công cư sĩ cười nhẹ một tiếng, chiếc tẩu thuốc trong tay vung lên, một con hỏa long sống động được kích hoạt.

Chiếc tẩu thuốc này, là một kiện pháp khí hệ hỏa mạnh mẽ.

Hỏa long dài hơn hai mươi mét, khi xuất hiện, hơi nước trong không khí đều bị bốc hơi, từng đợt sóng nhiệt ập đến.

Tuy nhiên, ánh sáng và hơi nóng của hỏa long khi đến gần khu biệt thự của Ngư Kiều Kiều thì đều biến mất hoàn toàn, gần biệt thự của Kiều Kiều đã được Hiến Công cư sĩ bố trí một trận pháp phòng hộ khổng lồ, tránh việc chiến đấu ảnh hưởng đến biệt thự.

Có trận pháp này bảo vệ, những người như Cao Mỗ Mỗ trong biệt thự sẽ không cảm nhận được cuộc chiến bên ngoài.

Vèo ~~ Hỏa long cuốn lấy tất cả chiến sĩ nhím biển.

Trong số các chiến sĩ nhím biển xâm phạm này, kẻ mạnh nhất chính là đội trưởng đã bị trận pháp cạm bẫy nuốt chửng ngay từ đầu, cảnh giới Tứ phẩm.

Những kẻ còn lại đều chỉ có tu vi Tam phẩm, chúng căn bản không thể tránh được hỏa long của Hiến Công cư sĩ.

Hỏa long cuộn một vòng, trong một chiêu, tất cả chiến sĩ nhím biển đều hóa thành tro tàn, thân tử đạo tiêu.

Hiến Công cư sĩ khẽ gõ gõ tẩu thuốc của mình, con hỏa long khổng lồ bay lượn một vòng trên không trung, rồi quay trở lại tẩu thuốc.

“Bụp.” Hiến Công cư sĩ khoan khoái hút một hơi, nhả ra một làn khói trắng, ánh mắt nhìn về phía mặt đất bị hỏa long quét qua.

Ở đó, có một khôi lỗi hình người không kim không gỗ, nằm ngã trên mặt đất, lớp vỏ bọc bên ngoài ngụy trang thành chiến sĩ nhím biển đã bị đốt cháy.

Tuy nhiên, con hỏa long khủng bố của Hiến Công cư sĩ, lại không thể thiêu hủy được cái khôi lỗi này, chỉ là đốt cháy một lớp cháy đen trên bề mặt của nó.

“Đúng là có chút thủ đoạn, cái khôi lỗi này hẳn là thủ đoạn của Mặc Môn, khả năng chống cháy khá tốt đấy.” Hiến Công cư sĩ thản nhiên nói.

Con khôi lỗi nằm trên mặt đất khẽ động đậy một chút, từ từ bò dậy.

Trong hốc mắt của khôi lỗi, có trang bị một thiết bị tương tự mắt điện tử.

Đôi mắt điện tử của nó nhìn Hiến Công cư sĩ, trong miệng phát ra giọng nói khàn khàn: “Không chỉ là thủ đoạn của Mặc Môn, lớp bề mặt của khôi lỗi còn có mấy loại công nghệ cao hiện đại hóa chống nhiệt, chống cháy.

Trong thời đại khoa học công nghệ phát triển nhanh chóng này, tu sĩ chúng ta cũng không thể tự mãn.” “Ha ha ha, khoa học công nghệ cái quỷ.” Hiến Công cư sĩ nói.

Nhắc đến khoa học công nghệ, ông lại nhớ đến quả bom hạt nhân nổ tung trên đầu ông ngày xưa.

Ông Hiến Công đã chọc giận ai rồi?

Đang bế quan yên ổn, một quả bom hạt nhân đột nhiên nổ tung trên đầu.

Con khôi lỗi hoạt động cơ thể cứng nhắc, trên thực tế do ảnh hưởng của con hỏa long vừa rồi, động tác của nó trở nên như máy móc, bên trong chắc chắn có linh kiện bị hư hỏng.

Nhưng không sao, dù sao cái khôi lỗi này cũng không định mang về.

Đôi mắt điện tử của nó xoay một vòng, cuối cùng khóa chặt Tống Thư Hàng trên nóc biệt thự.

“Tìm thấy ngươi.” Khôi lỗi nói.

Tống Thư Hàng: “Chúng ta có quen nhau sao?” Sao lại là đến tìm cậu?

Chiến sĩ nhím biển thì cậu có thể hiểu, nhưng cái khôi lỗi này có quan hệ gì với cậu?

Tuy nhiên rất nhanh, Thư Hàng nghĩ đến một chuyện.

Lẽ nào có liên quan đến ‘tiên sinh’ Sa Lam kia?

Chính là cái tên đã dẫn mấy chiến sĩ nhím biển và khôi lỗi da người, đến địa bàn Sở gia để khoe khoang... nhưng đến cuối cùng, bản thân hắn cũng là một khôi lỗi, bị Bạch Tôn Giả vô tình làm nổ tung đệ tử Thiên Thủ Môn.

“Chúng ta không tính là quen biết.” Con khôi lỗi đó đáp, vừa nói nó đột nhiên giơ tay lên chĩa vào Tống Thư Hàng, dường như muốn tấn công.

Hiến Công cư sĩ bên cạnh cười lạnh, coi ông không tồn tại sao?

Trực tiếp muốn ra tay với Tống Thư Hàng?

Hiến Công cư sĩ vung tay bắn ra, một trận pháp trên mặt đất được kích hoạt, vô số dây leo thực vật mọc ra, trong nháy mắt cuốn chặt lấy con khôi lỗi.

Những dây leo này thậm chí còn đâm thẳng vào bên trong cơ thể khôi lỗi, phá hủy cấu trúc bên trong của nó.

“Ha ha ha a.” Con khôi lỗi này không phản kháng, ngược lại phát ra tiếng cười đắc ý.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể nó đột nhiên phình to.

Năng lượng bùng nổ từ vị trí lõi của khôi lỗi.

“Tự bạo?” Hiến Công cư sĩ hừ lạnh một tiếng, vô số dây leo trực tiếp bao bọc khôi lỗi thành một kén xanh.

Oanh ~~ Lực công phá của vụ nổ hoàn toàn bị hạn chế bên trong kén xanh, giống như một quả pháo xịt.

Tống Thư Hàng trên nóc nhà nhíu mày: “Cái này tính là gì?

Đến nói mấy câu đe dọa rồi tự bạo à?” Hay là khi con khôi lỗi của đối phương giơ tay về phía cậu, thì đã thực hiện đòn tấn công nào đó rồi?

Ví dụ như ô nhiễm tinh thần gì đó?

Có cần tìm Bạch tiền bối kiểm tra toàn thân không?

Hiến Công cư sĩ trầm mặc một lát, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu có cảm giác gì đặc biệt không?” Tống Thư Hàng lắc lắc đầu.

“Vậy tên này đến đây làm gì?” Hiến Công cư sĩ vung tay một cái, cái kén xanh đó lại biến thành dây leo, co lại chui xuống đất biến mất.

Mà bên trong cái kén dây leo này, chỉ còn lại một số linh kiện khôi lỗi, phần cấu thành chủ yếu của khôi lỗi, đều đã hóa thành tro bụi trong vụ tự bạo.

Bỏ ra cái giá của một con khôi lỗi quý giá như vậy, nếu nói chỉ là để gặp Tống Thư Hàng tiểu hữu một lần, thì quỷ mới tin.

“Thư Hàng tiểu hữu, cậu qua đây, tôi kiểm tra cho cậu một chút.

Luôn cảm thấy có gì đó không ổn.” Hiến Công cư sĩ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, từ nóc nhà nhảy xuống, đáp xuống bên cạnh Hiến Công cư sĩ.

Hiến Công cư sĩ kiểm tra Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới một lượt.

Nhưng Tống Thư Hàng trên người không có bất kỳ dị trạng nào, không có chú rủa, cũng không bị bất kỳ tổn thương nào.

Hiến Công cư sĩ nghĩ không thông, suy nghĩ một lát, ông lên tiếng nói: “Đi, chúng ta đến chỗ Bạch Tôn Giả, để Bạch Tôn Giả kiểm tra cho cậu một lần nữa!” ***************** Còn lúc này, ở một nơi xa của biệt thự Ngư Kiều Kiều, có một bóng người ẩn mình trong rừng núi, vẻ mặt vô cảm nhìn cảnh tượng các chiến sĩ nhím biển toàn quân bị diệt trong biệt thự.

Dưới ánh trăng chiếu rọi, lộ ra hình dáng của bóng người này.

Đó là vị đường chủ của ‘Cửu Nhãn Già Ma Đường’ thuộc Vô Cực Ma Tông.

Vị đường chủ này khi ở trong không gian, tận mắt chứng kiến linh hồn của thuộc hạ quý giá của mình, từng người một bị Tống Thư Hàng, cái tên tiểu tu sĩ Nhị phẩm trước đây, siêu độ, tức đến mức suýt bạo tẩu.

Sau khi trở về Địa Cầu, hắn cũng luôn tìm kiếm Tống Thư Hàng.

Giống như các chiến sĩ nhím biển, hắn cũng bị khí tức Tống Thư Hàng được khuếch đại trong trận pháp cạm bẫy của Hiến Công cư sĩ thu hút đến.

Tuy nhiên hắn không hấp tấp như các chiến sĩ nhím biển, mà ẩn mình trong bóng tối quan sát.

“Là một cạm bẫy sao?

Lẽ nào là cạm bẫy để thu hút ta ra ngoài?” Đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường lẩm bẩm.

Sau đó, khóe miệng hắn lộ ra nụ cười lạnh.

Ngu xuẩn, muốn giăng cạm bẫy để thu hút hắn, đây là quyết định sai lầm nhất.

Hiện tại, địch sáng ta tối, hắn chỉ cần tiếp tục chú ý đến tiểu tu sĩ kia, chỉ cần có cơ hội là có thể ra tay chớp nhoáng, một chiêu xử lý mục tiêu này, sau đó nhanh chóng cao chạy xa bay, không ai làm gì được hắn!

Lùi một bước mà nói, trong tình huống biết rõ có cạm bẫy, hắn hoàn toàn không cần vội vàng đi đối phó tiểu tu sĩ kia.

Chỉ cần biết tọa độ của tiểu tu sĩ này, hắn quay về tìm mấy đệ tử phổ thông của Vô Cực Ma Tông chú ý đến thiếu niên này.

Tương lai còn rất dài, tổng sẽ có cơ hội xé xác tiểu gia hỏa này thành vạn mảnh.

Chương 719

Nghĩ đến đây, đường chủ Cửu Nhãn Già Ma Đường lặng lẽ rút lui. ***************** Thế giới Cửu U, vị trí Lai Sinh Sơn.

Có mấy vị động chủ lại lần nữa tụ tập, phía sau bọn họ còn có thuộc hạ tinh anh của các động.

“Ơ?

Long Động chủ đâu?

Sao hắn không đến?” “Long Động chủ đặc biệt sốt ruột, sẽ không phải đã xông vào Chủ Thế Giới rồi chứ?

Nói về lần trước, sau khi hắn nhận được tin tức từ thuộc hạ Liễu Thụ Yêu, thì đã nhanh chóng rời đi.” “Vậy hành động của chúng ta thì sao?” “Đừng sợ, khi đó chúng ta đã định ra kế hoạch tác chiến rồi.

Hơn nữa...

Ngày đó Long Động chủ, đã cho ta phương pháp định vị tọa độ của thuộc hạ ‘Liễu Thụ Yêu’.

Ta vừa định vị một chút, con Liễu Thụ Yêu đó quả thực đã đến vị trí An Lạc trên Địa Cầu.

Xem ra, nó đã tìm thấy cái tên dư nghiệt Kim Cương Tự kia.

Chúng ta cứ theo kế hoạch mà làm thôi!” “Nếu có thể mang thủ cấp của tên dư nghiệt Kim Cương Tự đó về thế giới Cửu U, giao cho Sơn chủ, chúng ta nhất định sẽ nhận được vô số phần thưởng.” “Vậy theo kế hoạch, chúng ta sẽ bắt đầu hành động vào ngày mai!” “Cửu U phù hộ chúng ta, chúc chúng ta hành động thuận lợi!” “Cửu U phù hộ!” “Cửu U phù hộ!” Mấy vị động chủ Lai Sinh Sơn đã hẹn trước thời gian, thông đạo đến Địa Cầu đều đã chuẩn bị xong.

Vạn sự đã sẵn sàng.

Thời gian vừa đến, bọn họ sẽ dẫn theo tinh nhuệ, xông vào Địa Cầu An Lạc, một lần tiêu diệt cái tên dư nghiệt Kim Cương Tự đó.

Không chỉ vậy, còn phải bắt một nhóm tu sĩ nhân loại về thế giới Cửu U! ***************** Nơi ở của Dược Sư.

Cuồng Đao Tam Lãng bị trói thành bánh chưng, treo ngược trên mái hiên như một bao cát.

Tô Thị A Thất bình tĩnh nói: “Dược Sư huynh, Tam Lãng giao cho huynh đấy.” “Cứ yên tâm giao cho ta, ta đảm bảo trong một năm tới, mọi người sẽ không gặp lại Tam Lãng đạo hữu đâu.” Dược Sư cũng thản nhiên nói.

“Vậy, Tô mỗ xin cáo từ trước.” Tô Thị A Thất chắp tay về phía Dược Sư.

“Tô huynh đi đường bình an.” Dược Sư đáp lễ.

“A Thất, A Thất, huynh không thể tàn nhẫn như vậy mà.

Mang ta đi ~~ ta không muốn ở lại chỗ Dược Sư đạo hữu đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng kêu lớn, thân hình treo lủng lẳng trong không trung, đung đưa qua lại.

Tô Thị A Thất lạnh lùng cười, không quay đầu lại bước ra ngoài cửa, để lại cho Cuồng Đao Tam Lãng một bóng lưng kiêu ngạo.

“A Thất ~~~” Cuồng Đao Tam Lãng kéo dài giọng, phát ra tiếng kêu thảm thiết khiến người ta đau lòng.

Tiếng kêu thảm thiết của Cuồng Đao Tam Lãng quá chói tai, thế là Giang Tử Yên dùng khăn tay bịt miệng Tam Lãng lại.

“Ưng ưng ưng ~~” Cuồng Đao Tam Lãng bất mãn kêu.

Khốn kiếp, nếu không phải công lực toàn thân của hắn bị phong ấn đến mức thấp nhất, với cảnh giới Ngũ phẩm đỉnh phong của hắn, làm sao có thể bị treo ngược vô vọng như vậy?

“Tam Lãng đạo hữu, tìm đường chết là một bệnh, cần phải chữa.” Dược Sư nói.

Vừa nói, trong tay ông đang trộn lẫn mấy loại dược dịch.

Dược dịch chủ yếu có ba màu đen, đỏ và xanh lục, còn kèm theo màu tím và một chút màu xanh lam.

Khi nhiều màu sắc trộn lẫn vào nhau, tạo thành một màu sắc đáng sợ.

Trong mắt Cuồng Đao Tam Lãng hiện lên vẻ kinh hãi, truyền âm nhập mật nói: “Dược Sư huynh, huynh muốn làm gì?” Hắn hiện giờ bị phong ấn công lực, chỉ có thể dùng tiểu xảo ‘truyền âm nhập mật’ này.

“Vậy, cứ để ta thay Tam Lãng huynh chữa khỏi cái tật này nhé.” Dược Sư dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Yên tâm, thuốc này một chút cũng không đắng, uống xong, từ nay về sau huynh sẽ không còn tìm đường chết nữa.” “Không được, không được!” Cuồng Đao Tam Lãng liều mạng giãy giụa, thân hình như xích đu đung đưa trong không trung: “Nếu người không tìm đường chết, sống có khác gì cá muối?

Không tìm đường chết thà chết còn hơn!

Tôi tuyệt đối sẽ không uống loại dược dịch này.” “Cái này do huynh không được phép, Tử Yên, giữ chặt Tam Lãng đạo hữu.

Thật là, người lớn rồi mà còn như trẻ con, phải ép uống thuốc sao?

Thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng.” Dược Sư nói.

“Dược Sư huynh, vừa nãy huynh không phải nói thuốc này một chút cũng không đắng sao?

Huynh lừa người?” Cuồng Đao Tam Lãng truyền âm nhập mật kêu lớn.

“Ha ha ha.” Dược Sư cười nhẹ, đưa một bát thuốc lớn về phía Tam Lãng.

Giang Tử Yên hợp tác thả miệng Tam Lãng ra, sau đó hai tay cô giữ chặt đầu Tam Lãng, không cho hắn lắc lư nữa.

“Ngoan ngoãn uống thuốc này đi, Tam Lãng đạo hữu.” Dược Sư lắc đầu nguây nguẩy nói, chuông linh đinh trên đầu ông không ngừng vang lên.

“Không thể nào, ta đường đường Cuồng Đao, đã nói không uống là không uống.” Cuồng Đao Tam Lãng rất có khí phách.

“Ha ha.” Dược Sư cười nhẹ, ông khẽ bóp một thủ ấn, khoảnh khắc tiếp theo, dược dịch trong bát bốc lên, như một vật sống chui vào miệng Cuồng Đao Tam Lãng.

Đây là một thủ pháp luyện đan, trong quá trình luyện đan, tu sĩ thường cần khống chế dịch đan, để dịch đan di chuyển linh hoạt trong lò đan.

Thủ pháp này, Dược Sư chơi rất thành thạo.

Dù Tam Lãng hiện giờ đang bị treo ngược, ông cũng có thể khống chế dịch đan, trực tiếp đổ vào dạ dày Tam Lãng.

“Dược Sư huynh, huynh đang ép ta?” Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói: “Ta nói cho huynh biết, Lãng mỗ trong tay có một tuyệt chiêu.

Tuyệt chiêu này một khi sử dụng ra, huynh và ta đều sẽ không dễ chịu.

Vậy nên, ta khuyên Dược Sư huynh vẫn nên thả ta ra sớm thì hơn. .....Ưng ưng ưng ~~” Lời còn chưa nói hết, Dược Sư đã không chút lưu tình đổ hết dịch đan vào miệng hắn, dịch đan chảy ngược lên, trực tiếp đổ vào dạ dày Tam Lãng.

“Đắng đắng đắng, cái vị gì thế. .....” Mặt Tam Lãng tái mét.

Cái này hoàn toàn không thể dùng “thuốc đắng dã tật” để hình dung, đắng đến mức lưỡi hắn tê dại.

Dược Sư ha ha cười, giải thích cho Tam Lãng: “Đây là một loại thuốc ta đặc biệt nghiên cứu cho Tam Lãng đạo hữu.

Thực ra nó là một loại thuốc ức chế hưng phấn.

Ta đã suy nghĩ, mỗi lần Tam Lãng đạo hữu tìm đường chết, là vì huynh thường xuyên quá hưng phấn, thân bất do kỷ mà tìm đường chết.

Mà loại dược dịch này, khi cảm xúc của huynh bắt đầu kích động hưng phấn, sẽ ức chế sự hưng phấn của huynh, như vậy, có thể giảm đáng kể tỷ lệ huynh tìm đường chết.” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức mặt tái đi, trong mắt hiện lên vẻ sống không còn gì để luyến tiếc.

Tức là việc hắn tìm đường chết sẽ bị ức chế?

Cái dược tề này quả thực đáng sợ!

“Dược Sư huynh huynh lại đối xử với ta như vậy, đây là huynh ép ta, ta thật sự phải dùng tuyệt chiêu rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm túc nói.

Dược Sư nhún nhún vai.

Cuồng Đao Tam Lãng quay đầu lại, nhìn chằm chằm Giang Tử Yên: “Tử Yên cô nương. .....ta nói cho cô biết, ta yêu cô!

Từ hôm nay trở đi, Lãng mỗ ta muốn bắt đầu theo đuổi cô, ta tin rất nhanh, hai chúng ta sẽ trở thành đạo lữ song tu.

Đến lúc đó, hãy để cái tên ngốc Dược Sư này một mình ở xó tường mà âm thầm khóc lóc.

Thế nào, có muốn cùng Lãng mỗ ta yêu đương không?” “Tôi không muốn.” Giang Tử Yên thẳng thừng từ chối.

“Quả nhiên không được sao?” Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt lại bất ngờ rất bình tĩnh: “Quả nhiên đúng như ta nghĩ, Giang Tử Yên cô nương cô yêu Dược Sư huynh sâu đậm.” “Chuyện này ai trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng biết.” Giang Tử Yên che miệng cười, đôi mắt không biết từ lúc nào đã biến thành màu tím tà khí.

“Tình thầy trò thật kích thích.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Dược Sư: “......” Muốn đánh cái tên này quá.

“Vậy thì, hãy giao dịch với ta đi, Giang Tử Yên cô nương!” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Ta đảm bảo trong một năm, sẽ khiến cô và Dược Sư huynh bước vào động phòng, trở thành đạo lữ song tu!

Làm không?

Cô hẳn biết năng lực của ta.

Có ta ở một bên giúp đỡ, đảm bảo sẽ khiến Dược Sư thần phục dưới váy lựu của cô, cam tâm tình nguyện trở thành đạo lữ song tu của cô, nghe lời cô răm rắp, cả đời không rời nửa bước!

Chỉ cần cô bây giờ thả ta ra, một năm sau cô sẽ có được thân và tâm của Dược Sư.” Dược Sư trong lòng giật thót, vội vàng muốn vươn tay ra ngăn cản Cuồng Đao Tam Lãng.

“Thật lòng mà nói, tôi rất động lòng.” Giang Tử Yên cười nói: “Nhưng rất xin lỗi, tôi từ chối.” Đùa à, nếu cần Tam Lãng ở một bên giúp đỡ mới có thể cùng Dược Sư trở thành đạo lữ song tu, chẳng phải nói lên sức hấp dẫn của cô không đủ sao?

Duy chỉ điểm này, cô tuyệt đối không thể đồng ý.

Cuồng Đao Tam Lãng kinh ngạc nói: “Ơ?

Ơ ơ?

Không đúng rồi, Tử Yên cô nương, sao cô không theo kịch bản vậy!” “Cho dù không cần huynh giúp, Dược Sư sớm muộn cũng là của tôi.” Giang Tử Yên cô nương tự tin nói.

Dược Sư: “......” “Khốn kiếp, tình hình phát triển không đúng.

Tử Yên cô nương, cô phải suy nghĩ kỹ, nếu cô không hợp tác với ta, đến lúc ta khôi phục tự do, ta sẽ đi cổ động một đám tiên tử đến theo đuổi Dược Sư.

Đến lúc đó, cô nhất định sẽ hối hận!” Cuồng Đao Tam Lãng buột miệng đe dọa.

“Ha ha ha ha ha.” Giang Tử Yên cô nương cười đầy tà khí: “Vậy thì huynh đừng hòng có tự do nữa.” Cuồng Đao Tam Lãng lập tức cảm thấy một luồng khí lạnh từ đỉnh đầu thẳng xuống lòng bàn chân: “Không đúng, Tử Yên cô nương, ta vừa nãy chỉ đùa thôi.

Ta chỉ nói bừa, hoàn toàn không suy nghĩ.

Lời vừa rồi không tính, đó không phải lời thật lòng của ta, xin cô nhất định phải bỏ qua lời ta nói!” Giang Tử Yên khẽ cười: “Ha ha.” Dược Sư bên cạnh véo cằm: “Thuốc chữa tìm đường chết thất bại rồi sao?” Thuốc chữa tìm đường chết chính là bát ‘dược tề chữa bệnh tìm đường chết’ kia, hiện tại xem ra thuốc này dường như không có hiệu quả.

Bởi vì vừa uống xong, Cuồng Đao Tam Lãng đã không ngừng tìm đường chết mấy lần rồi.

Là Tam Lãng bệnh quá nặng, dược tề không đủ liều?

Hay là mình chưa tìm ra triệu chứng? ******************* Bình minh ló dạng.

Đêm nay, ngoài việc các chiến sĩ nhím biển đến gây rối ra, không có chuyện gì khác xảy ra.

Mà Tống Thư Hàng cũng đã để Bạch Tôn Giả kiểm tra tình trạng cơ thể từ trên xuống dưới một lần, không bị chú rủa, cũng không bị tấn công tinh thần.

Trên người ngoài cái ‘dấu ấn kẻ đồ sát nhím biển’ kia ra cũng không có dấu ấn mới nào.

Bạch Tôn Giả cũng không kiểm tra ra bất kỳ vấn đề gì.

Chương 720

Sáng sớm.

Tống Thư Hàng dụi dụi mi mắt đi ra, chuẩn bị bắt đầu luyện công buổi sáng.

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ và Đại Sư Thôn Vân nghênh đón lên.

“Thư Hàng!” Cao Mỗ Mỗ vẻ mặt hưng phấn nói, tuy một đêm không ngủ, nhưng tinh thần của hắn lại rất tốt.

Đại Sư Thôn Vân bên cạnh hắn cũng tràn đầy tinh lực.

“Sao vậy?

Sáng sớm đã tìm tôi à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi và đại sư hôm qua đã hoàn thành kịch bản phim.” Cao Mỗ Mỗ hưng phấn nói, đưa một chồng giấy kịch bản đã in ra.

“Hả?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Chỉ trong một đêm, đã viết xong kịch bản câu chuyện sao?

Lại còn được Đại Sư Thôn Vân sửa thành kịch bản phim?

Tối qua, đại sư và Cao Mỗ Mỗ uống nhầm thuốc à?

Cậu có chút kinh ngạc tiếp nhận kịch bản phim, bắt đầu xem.

Định dạng kịch bản, cảnh và hình thức đối thoại, nhìn có vẻ hơi mệt mỏi.

Tống Thư Hàng lật lật một hồi, hỏi: “Cao Mỗ Mỗ, không phải là định dạng câu chuyện kịch bản sao?” “Trong máy tính của tôi.” Cao Mỗ Mỗ lại đưa máy tính xách tay của mình, vẻ mặt đắc ý.

“Vậy, đến phòng tôi, tôi xem chút?” Tống Thư Hàng tiếp nhận máy tính, nói.

Không ngờ Cao Mỗ Mỗ và bọn họ chỉ trong một đêm đã hoàn thành kịch bản. .....Vậy chẳng phải nói, có thể chuẩn bị quay phim ngay lập tức sao?

Hiện tại chỉ cần các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' liên hệ một đoàn làm phim, rồi tập hợp diễn viên, là có thể quay ngay sao?

Nếu vậy, Bạch tiền bối chắc sẽ rất vui.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thế là, cậu cầm máy tính xách tay, đang chuẩn bị vào phòng để xem câu chuyện này.

Đúng lúc này, điện thoại của cậu reo lên.

Thư Hàng mở điện thoại ra xem, là một số lạ.

Cậu bắt máy: "Alo, xin chào, ai vậy?" "Xin hỏi có phải là Tống Thư Hàng tiên sinh không?" Đối diện, truyền đến giọng nói an lạc của nhân viên hậu kỳ.

"Tôi đây." Tống Thư Hàng đáp.

"Xin chào, chúng tôi là thành viên của 【Đoàn làm phim Nhã Các Bố】, chúng tôi nhận được lời mời từ một vị tên là 'Tiên sinh Linh Vũ Điệp', đến để quay một bộ phim cho Tống Thư Hàng tiên sinh ngài.

Chúng tôi hiện tại đã đến khu vực Giang Nam, xin hỏi Tống Thư Hàng tiên sinh ngài hiện tại ở vị trí cụ thể nào?" Giọng nói bên kia rất lễ phép nói.

Tống Thư Hàng: "......" Đoàn làm phim Nhã Các Bố?

Cái tên này hơi quen quen à, ơ, đây chẳng phải là tên của vị đạo diễn nổi tiếng thế giới kia sao, vị đạo diễn và đoàn làm phim của ông ấy mới đến thành phố Văn Châu núi Ngưu Đỉnh để lấy cảnh cách đây không lâu.

Nhận được lời mời của Tiên sinh Linh Vũ Điệp đến quay phim cho cậu sao?

Tiên sinh Linh Vũ Điệp, hẳn là Linh Vũ Điệp Tôn Giả, cha của Vũ Nhu Tử.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đúng là một tiền bối chu đáo, thích giúp đỡ người khác, Tống Thư Hàng còn chưa nhờ ông ấy, ông ấy lại chủ động tìm một đạo diễn và đoàn làm phim quốc tế đến.

Thật không biết phải cảm ơn Linh Vũ Điệp tiền bối như thế nào cho phải.

Thế là, Tống Thư Hàng kể vị trí biệt thự Ngư Kiều Kiều cho người trong điện thoại nghe.

“Được rồi, Tống Thư Hàng tiên sinh.

Chúng tôi dự kiến sẽ đến sau một tiếng rưỡi.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng tiên sinh, không biết kịch bản bên ngài đã chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói trong điện thoại rất lịch sự nói.

Tống Thư Hàng nhìn kịch bản trong tay mình, thật đúng là trùng hợp: “Vâng, kịch bản tôi đã chuẩn bị xong rồi.” “Vậy thì tốt quá, vậy đợi chúng tôi đến, nghỉ ngơi một chút, rồi sẽ bắt đầu công việc chuẩn bị trước khi quay phim nhé.” Giọng nói trong điện thoại dường như rất vui vẻ.

“Vất vả cho mọi người.” Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi trò chuyện thêm vài vấn đề, Tống Thư Hàng mới cúp điện thoại.

Kết thúc cuộc gọi, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng có chút kỳ lạ.

Đoàn làm phim này có vẻ rất hiệu quả, vừa đến là muốn bắt đầu công việc chuẩn bị tiền kỳ quay phim ngay lập tức.

Nếu mọi chuyện diễn ra suôn sẻ, liệu có phải hôm nay sẽ bắt đầu quay?

“Tôi nhớ Bạch tiền bối hôm qua hình như có nói gì đó. .....Hình như Bạch tiền bối tùy tiện nhắc một câu: Nếu chúng ta ngày mai có thể bắt đầu quay thì hay quá.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Sẽ không phải là vì Bạch tiền bối sao.

Tuy vẫn luôn biết, Bạch Tôn Giả ở một số phương diện vận khí rất đáng sợ, nhưng cái này đã đạt đến trình độ tâm tưởng sự thành rồi chứ?

Có lẽ là trùng hợp?

Lúc này, Cao Mỗ Mỗ bên cạnh tò mò nói: “Thư Hàng cậu vừa nãy nói chuyện với ai?” Tuy hắn không nghe được giọng nói bên kia điện thoại, nhưng hắn nghe Tống Thư Hàng nhắc đến chuyện ‘kịch bản’.

Lẽ nào. .....là đoàn làm phim?

“Là đoàn làm phim vừa nãy liên hệ với tôi, họ hỏi tôi kịch bản đã chuẩn bị xong chưa.

Ngoài ra, họ hiện tại đang trên đường đến, dự kiến một tiếng rưỡi nữa sẽ đến khu vực Giang Nam, tiến hành chuẩn bị tiền kỳ quay phim.” Tống Thư Hàng nói.

“Tức là cái kịch bản này, sắp được quay thành phim rồi sao?” Cao Mỗ Mỗ có chút kích động, tiểu thuyết của mình có thể quay thành phim, là ước nguyện của mỗi người viết tiểu thuyết.

Tuy Tống Thư Hàng và những người bạn kỳ lạ của cậu, có thể là quay phim với tính chất chơi đùa.

Mời đoàn làm phim cũng không biết sẽ thế nào.

Nhưng chỉ cần có thể quay thành phim, thì sẽ rất có cảm giác thành tựu.

“Đúng vậy, đợi 【Đoàn làm phim Nhã Các Bố】 đến đây, vị đạo diễn Nhã Các Bố kia xem xong kịch bản, rồi sắp xếp nhân viên, chuẩn bị xong tiền kỳ quay phim, sau đó là có thể bắt đầu quay.

Đương nhiên, địa điểm quay có lẽ còn phải lựa chọn một chút, phải đi lấy cảnh ở các nơi khác nhau.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cho dù cậu là người ngoại đạo, cũng biết quay phim không phải là một việc đơn giản.

Diễn viên, trang phục, lựa chọn địa điểm, đạo cụ, thu âm. .....Sau đó là hậu kỳ dựng phim, phụ đề, hiệu ứng đặc biệt và thu âm hỗn hợp, các bản nhạc cần thiết trong phim.

Sau đó còn có nhạc phim mở đầu, nhạc phim kết thúc gì đó.

Tất cả những thứ này đều cần có người chuyên nghiệp chuẩn bị.

Cũng không biết đoàn làm phim mà Linh Vũ Điệp tiền bối phái đến, có ai phụ trách mảng này không?

Nhưng cho dù có vấn đề thì cũng không sợ.

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, có mấy vị tiền bối dưới trướng đều có công ty sản xuất phim.

“Đạo diễn Nhã Các Bố?

Cái tên này tôi sao lại cảm thấy quen thuộc nhỉ?” Cao Mỗ Mỗ lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng cười một tiếng: “Vậy tôi xem qua kịch bản này trước đã.

Đúng rồi, tôi còn phải gọi Bạch tiền bối và mọi người qua đây, tiện thể sắp xếp các nhân vật trong kịch bản, xem mọi người muốn diễn vai nào.” “Diễn viên đều do người của chúng ta diễn sao?” Cao Mỗ Mỗ nghi hoặc nói.

“Vâng, đại đa số là người của chúng ta, đương nhiên còn cần rất nhiều vai quần chúng phối hợp, cái này từ từ không vội.

Nói không chừng cũng sẽ mời cả minh tinh gì đó.” Tống Thư Hàng nói đến vai diễn, đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi, Cao Mỗ Mỗ, nhắc cậu một chuyện.” “Chuyện gì?” Cao Mỗ Mỗ nói.

“Nhân vật chính của bộ phim này, không phải tôi diễn.

Ha ha ha.” Tống Thư Hàng nói.

“Hả?” Cao Mỗ Mỗ trừng lớn mắt.

Nói đùa gì vậy, hắn viết kịch bản này, sở dĩ hành hạ nhân vật chính lên bờ xuống ruộng, chính là lấy tiền đề 【Tống Thư Hàng là nhân vật chính】.

Hiện tại, cả kịch bản đã viết xong, Tống Thư Hàng lại nói với hắn là cậu không diễn nhân vật chính?

Nếu Tống Thư Hàng không diễn nhân vật chính, thì vai ‘Cao Thăng sư huynh’ của hắn còn có ý nghĩa gì?

Không thể hành hạ Tống Thư Hàng trong phim, thì chẳng còn chút thú vị nào cả.

“Vậy, nhân vật chính là ai?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Đang nói chuyện, phía trước Bạch Tôn Giả mặc đồ ngủ, đeo tai nghe vừa hát vừa đi về phía này.

“Này, nhân vật chính đến rồi.” Tống Thư Hàng chỉ vào Bạch Tôn

Giả, cười nói.

Cao Mỗ Mỗ quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả cảm nhận được ánh mắt của hắn, tò mò nhìn lại Cao Mỗ Mỗ, sau đó cười vẫy tay với mọi người: “Chào buổi sáng, mọi người.” Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối chào buổi sáng.” Đại Sư Thôn Vân: “Bạch tiền bối an sáng.” Cao Mỗ Mỗ nhanh chóng quay đầu lại, kéo Tống Thư Hàng: “Tôi quyết định rồi, Thư Hàng.” Tống Thư Hàng: “Ừm?” “Vai Cao Thăng sư huynh giao cho cậu đấy!” Cao Mỗ Mỗ thành thật nói.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh mình diễn Cao Thăng sư huynh, đối diện với người tên ‘Bạch’ này, đấm đá lung tung, thì đó hoàn toàn không phải phong cách mà hắn mong muốn.

Nếu đổi ‘Bạch’ thành Tống Thư Hàng, hắn cảm thấy mình chắc chắn sẽ đá rất mạnh.

Nhưng đổi thành ‘Bạch’ này, hắn có cảm giác không thể ra tay.

Tống Thư Hàng: “......” “Cứ quyết định vậy nhé, vai của tôi cũng đã nghĩ xong rồi.

Cậu không phải nói muốn dùng cả đống đạo cụ ‘giấy phép lái xe’ sao, nhiệm vụ này cứ giao cho vai của tôi là được.

Trong câu chuyện, tôi đã thiết lập một công tử ăn chơi, sở hữu rất nhiều xe sang.

Trong câu chuyện, hắn sẽ vô tình uống say đâm vào nhân vật chính.

Kết quả nhân vật chính không sao, công tử ăn chơi lại bị đâm hỏng.

Chương 721

Duyên phận xảo hợp, cuối cùng hắn trở thành khí linh của nhân vật chính.

Tôi cảm thấy vai diễn này đúng là bản sắc diễn xuất của tôi.

Vai diễn này cứ để tôi diễn.” Cao Mỗ Mỗ vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng: “......” Lúc này Bạch Tôn Giả tháo tai nghe ra, ghé sát lại, tò mò hỏi: “Đang nói về cốt truyện à?

Kịch bản viết thế nào rồi?” Đại Sư Thôn Vân đáp: “Không phụ lòng Bạch tiền bối mong đợi, tôi và Cao Mỗ Mỗ tiểu hữu này, đêm qua đã thức trắng viết xong câu chuyện phim này, lại còn đã sửa thành kịch bản.” Bạch Tôn Giả nghe đến đây, mắt lập tức sáng lên: “Kịch bản viết xong rồi sao?

Ở đâu?

Ta xem chút nào.” Tống Thư Hàng giơ máy tính xách tay trong tay mình lên: “Kịch bản và cốt truyện gốc đều ở chỗ tôi đây, vừa hay chúng ta cùng nhau xem qua kịch bản này, chọn ra các nhân vật.

Rồi xác định diễn viên.” .....Kịch bản gốc được Tống Thư Hàng mở ra, mấy người vừa xem cốt truyện, vừa thảo luận diễn viên.

Các nhân vật xuất hiện trong cảnh đầu tiên.

Nhân vật xuất hiện đầu tiên là nhân vật chính, đệ tử Không Vân Phái 【Lăng Dạ】, cái này xác định do Bạch Tôn Giả diễn.

Sau đó là nam phụ số một 【Cao Thăng sư huynh】, cái này tạm thời do Tống Thư Hàng diễn.

Tiếp đến là nữ chính đầu tiên giai đoạn đầu là đại sư tỷ 【Mộ

Dung Họa】.

Còn có trưởng lão Không Vân Phái phụ trách chủ trì cuộc thi lôi đài của các đệ tử 【Bát Tí Kiếm Thánh】, sau này cũng có không ít cảnh xuất hiện.

Lại phối hợp với một số đệ tử bình thường khác, còn có ba tên sư đệ tay sai của 'Cao Thăng sư huynh'.

Bạch Tôn Giả hỏi: "Vai đại sư tỷ do ai diễn thì thích hợp hơn?" "Tôi đến, tôi đến!" Một giọng nói vang lên, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn, phát hiện Bạch Hạc Chân Quân không biết từ lúc nào đã đứng sau lưng mọi người.

Cùng hắn đến còn có Tô Thị A Thập Lục, Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng, và Ngư Kiều Kiều.

Bạch Hạc Chân Quân lúc này vẻ mặt đầy mong đợi.

Hắn hiển nhiên cũng đã xem kịch bản.

Vai sư tỷ này lại là mối tình đầu của nhân vật chính 'Bạch Tôn Giả', hắn cảm thấy vai này không ai thích hợp hơn mình.

"Bạch Hạc huynh không thích hợp." Bạch Tôn Giả nói.

Bạch Hạc muốn diễn vai sư tỷ, ít nhất phải đợi hắn định vị giới tính thành 'nữ' sau đó, mới có cơ hội.

Bạch Hạc Chân Quân chịu đả kích nặng nề.

Tống Thư Hàng véo cằm, thực ra cậu cảm thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ có lẽ rất thích hợp với vai này.

Nhưng rất tiếc, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã rời khỏi khu vực Giang Nam, trở về để chuẩn bị kỹ lưỡng cho 'Tiệc Tiên Đan' của cô ấy, muốn mượn bữa tiệc thịnh soạn của giới tu chân đó để phân cao thấp với Bạch Tôn Giả.

Thế là, mấy người có mặt lại chuyển ánh mắt sang vị nữ tu duy nhất bình thường, Tô Thị A Thập Lục.

“Tôi không thích hợp với vai này đâu, cảm giác vai sư tỷ này, cần người có ngoại hình thành thục hơn một chút diễn mới được.” Tô Thị A Thập Lục thở dài thườn thượt.

Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng ngoại hình của cô quả thực không đủ thành thục.

Nhưng không sao cả, người ai cũng sẽ lớn lên.

“Vậy thì ghi lại vai này, gửi vào nhóm, xem ai muốn diễn vai này.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy trong cảnh đầu tiên, vai ‘Bát Tí Kiếm Thánh’ cuối cùng thì ai diễn?” Bạch Tôn Giả nói: “Nhắc đến tám cánh tay, thì không ai thích hợp hơn hắn.” Tống Thư Hàng: “Ai?” Tô Thị A Thập Lục nói: “Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối, ông ấy tu luyện có Bát Tí Thần Thông, vừa hay cũng là cao thủ dùng kiếm.” “Vậy thì hỏi Cổ Hồ Quan tiền bối, xem ông ấy có hứng thú diễn vai này không.” Tống Thư Hàng vừa ghi chép trên máy tính xách tay.

Cậu vừa nói xong, đột nhiên cảm thấy Cao Mỗ Mỗ bên cạnh, đang dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn cậu.

Cao Mỗ Mỗ cảm thấy người bạn thân Thư Hàng của mình có lẽ bị bệnh rồi.

Trước đó, khi Tống Thư Hàng gọi Bạch Tôn Giả là ‘Bạch tiền bối’, Cao Mỗ Mỗ cảm thấy vẫn có thể chấp nhận được đôi chút.

Tuy cách gọi tiền bối trong thời hiện đại có hơi kỳ lạ, nhưng ‘Bạch tiền bối’ này thực sự có sức hấp dẫn rất lớn, Cao Mỗ Mỗ vô thức cũng bỏ qua cách gọi này.

Nhưng sau đó, cái người muốn diễn sư tỷ tên là ‘Bạch Hạc’.

Cô gái nhỏ nhắn tên là ‘Tô Thị A Thập Lục’.

Tối qua khi uống rượu, hắn mơ hồ cảm thấy cách xưng hô của những người bạn của Tống Thư Hàng có vấn đề, nhưng lúc đó uống quá nhiều, trong trạng thái say rượu hắn căn bản không nghĩ nhiều như vậy.

Bây giờ nhớ lại những cái tên này, đều không bình thường.

Lại còn vừa nãy Tống Thư Hàng trong miệng lại gọi một người là ‘Cổ Hồ Quan Chân Quân’.

Những cách xưng hô này, đều có chút xấu hổ.

Tống Thư Hàng liếc mắt một cái là đoán được người bạn thân của mình đang nghĩ gì trong đầu.

Vừa nãy mải nói chuyện quá, lại quên mất Cao Mỗ Mỗ vẫn còn ở bên cạnh.

“Cao Mỗ Mỗ, đừng hiểu lầm, những danh xưng này là biệt danh trong nhóm của chúng tôi.” Tống Thư Hàng nói: “Trước đây họ còn gọi tôi là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.” Cao Mỗ Mỗ chợt hiểu ra: “Các cậu. .....là cư dân mạng sao?” “Có thể nói là vậy.” Tống Thư Hàng nói.

“Ra là thế.” Cao Mỗ Mỗ nghĩ thông suốt, trách sao lại dùng các loại xưng hô xấu hổ như vậy, hóa ra là cư dân mạng à.

Là cư dân mạng thì có thể giải thích được rồi.

Tống Thư Hàng tiếp tục nói: “Chúng ta tiếp tục, vậy sư tỷ cuối cùng này 【Phong Xuyên Tử】, ai diễn?” “Tốt nhất là phối hợp với đại sư tỷ 【Mộ Dung Họa】, tìm một cặp vợ chồng đến diễn.” Tô Thị A Thập Lục nói, cô rất tự nhiên thay thế từ ‘đạo lữ song tu’ trong lời nói thành từ ‘vợ chồng’.

Tìm một cặp đạo lữ song tu đến diễn đại sư tỷ 【Mộ Dung Họa】 và 【Phong Xuyên Tử】, như vậy có thể tránh được việc các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' diễn xuất ngại ngùng.

Hơn nữa, tiên tử trong đạo lữ song tu và Bạch Tôn Giả diễn cảnh tình cảm, khả năng chống lại sức hấp dẫn của Bạch tiền bối hẳn sẽ mạnh hơn một chút, hẳn sẽ không phải lo lắng diễn một hồi lại giả thành thật, thật sự yêu Bạch tiền bối.

Ý nghĩ của Tô Thị A Thập Lục nhận được sự đồng tình nhất trí của mọi người.

"Vậy thì, trong nhóm có mấy cặp vợ chồng?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Từ khi gia nhập nhóm đến giờ, hình như trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cậu chưa từng thấy một cặp đạo lữ song tu chính thức nào.

Đông Phương Lục Tiên Tử thì có một người theo đuổi là tu sĩ Lưu Long, nhưng hai bên vẫn đang ở giai đoạn 'thử yêu đương', chưa xác định quan hệ nam nữ.

Tô Thị A Thập Lục đáp: "Trong nhóm vẫn có mấy cặp vợ chồng, nhưng bọn họ hiện tại đều đang bế. .....độ trăng mật, trong thời gian ngắn chắc sẽ không đến quay phim." Ngư Kiều Kiều nói: "Thực ra ba tôi và mẹ tôi rất thích hợp. .....nhưng mẹ tôi không lâu trước lại giận, đã lâu không nói chuyện với ba tôi.

Còn mấy người dì nhỏ khác của tôi, tôi sẽ không đề cử, không hợp với gu thẩm mỹ của tôi." Cao Mỗ Mỗ ngạc nhiên nhìn Ngư Kiều Kiều, không ngờ cha của cô bé Ngư Kiều Kiều, không chỉ là một đại phú hào, mà còn lấy mấy bà vợ?

Đúng là người chiến thắng trong cuộc đời.

Lúc này, Tống Thư Hàng nói: “Hay là, chúng ta trực tiếp gửi kịch bản và câu chuyện gốc vào nhóm, để mọi người tự xem cốt truyện, tự chọn vai diễn?” Bọn họ lại không phải công ty điện ảnh chính quy chọn diễn viên, đâu cần thiết phải liệt kê từng vai diễn ra, rồi mới theo vai diễn mà chọn diễn viên chứ?

Bạch Tôn Giả: “Ta sẽ tải lên!” Bạch tiền bối cầm lấy máy tính xách tay, đăng nhập tài khoản trò chuyện.

Lúc này, Ngư Kiều Kiều vội vàng nháy mắt với Cao Mỗ Mỗ.

Cao Mỗ Mỗ nghi hoặc ngẩn người. .....Sau đó, hắn rơi vào trạng thái thất thần.

Đây là thiên phú mê hoặc của ngư nhân, khả năng Ngư Kiều Kiều thừa hưởng từ mẹ cô bé.

Thông tin về ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, liên quan đến rất nhiều tiền bối trong giới tu chân.

Việc Tống Thư Hàng vô tình gia nhập nhóm là một ngoại lệ, trong tình huống bình thường, trước khi có sự đồng ý của nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân hoặc các quản lý khác, vẫn không nên để Cao Mỗ Mỗ nhìn thấy ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thì hơn.

Tôn Giả rất nhanh đã tải tài liệu lên nhóm ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Sau đó, Bạch Tôn Giả nói trong nhóm: “Tất cả những người đang online xem kịch bản phim một chút, xem có muốn diễn vai nào không.

Phim của chúng ta sắp quay rồi.” Người đầu tiên xuất hiện trả lời ngay lập tức, quả nhiên vẫn là Bắc Hà Tán Nhân, chiến sĩ thánh đấu sĩ vĩnh viễn online của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’: “Ơ?

Ngư Kiều Kiều và tiểu hữu Tống bọn họ làm việc hiệu quả nhanh vậy, ngay cả kịch bản cũng đã xong rồi sao?

Để ta xem xem, trong đây có vai nào thích hợp với ta không.

Đúng rồi, có vai nào là đồng quái diễn không?

Rồi ta muốn một vai điên cuồng ngược đồng quái!” Tống Thư Hàng rất tò mò, Bắc Hà Tán Nhân lấy đâu ra nhiều thời gian rảnh rỗi như vậy mà ngày nào cũng chat nhóm?

Lẽ nào bình thường hắn không cần tu luyện?

Hay là Bắc Hà Tán Nhân có mấy phân thân nhỏ, khi bản thể đang tu luyện nghiêm túc, phân thân nhỏ chuyên theo dõi ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ để chat nhóm?

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đã mở tài liệu cốt truyện ra và nhanh chóng xem.

Cái nhìn đầu tiên hắn đã thấy nhân vật chính ‘Lăng Dạ’ bị Cao Thăng sư huynh điên cuồng ngược đãi.

Bắc Hà Tán Nhân vui mừng nói: “@Bạch tiền bối, vai Lăng Dạ này là vai phụ sao?

Nếu là vai phụ thì có nên cân nhắc cho đồng quái diễn không.

Rồi ta diễn vai Cao Thăng sư huynh này?” Bạch Tôn Giả: “Không, đây là nhân vật chính, do ta diễn.

Bắc Hà đạo hữu có hứng thú diễn vai ‘Cao Thăng sư huynh’ không?” Bắc Hà Tán Nhân sợ đến mềm nhũn tay, trong phim điên cuồng ngược đãi Bạch Tôn Giả sao?

Sống không còn kiên nhẫn rồi à?

Hắn vội vàng trả lời: “Ha ha ha ha ha, không có chuyện đó, ta chỉ nói bừa, ta tiếp tục xem kịch bản đây.” Nói chứ, đến lúc đó vai này do ai diễn?

Ai diễn người đó chết chắc!

Đợi phim bắt đầu quay, hắn nhất định sẽ mang theo một vòng hoa.

Bên trái viết ‘xả thân vì người’, bên phải viết ‘vĩnh thùy bất hủ’.

Kỷ niệm vị đạo hữu đã hy sinh vì người, cam tâm tình nguyện đảm nhận vai ‘Cao Thăng sư huynh’ này, giúp các đạo hữu khác trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ tránh được một kiếp.

Tống Thư Hàng tiếc nuối thở dài.

Bắc Hà tiền bối vừa nãy nếu đồng ý ngay thì hay biết mấy?

Nói chứ, cũng không biết Tam Lãng tiền bối bây giờ ở đâu?

Nếu Tam Lãng tiền bối online, hắn đối với vai ‘Cao Thăng sư huynh’ này nhất định rất có hứng thú chứ?

Bởi vì trông rất thích tìm đường chết, đây là sở thích của Tam Lãng tiền bối mà.

Lúc này, nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện: “Ơ?

Kịch bản đã xong rồi sao?

Chương 722

Nhanh vậy.

Bạch đạo hữu, quay phim còn cần giúp đỡ gì không?

Nếu cần thì cứ liên hệ tôi, tôi lúc nào cũng có thể cung cấp các loại hỗ trợ kỹ thuật, nhân lực, vật lực.” Tiếp đó Hoàng Sơn Chân Quân sử dụng chức năng【@Tất cả thành viên】.

Bạch Tôn Giả: “【Biểu cảm Vũ Nhu Tử mỉm cười rạng rỡ】, được rồi, Hoàng Sơn đạo hữu, có vấn đề ta sẽ liên hệ huynh.” Trong kho biểu cảm của Cửu Châu Nhất Hào Quần, ngoài【bộ biểu cảm Bạch Tôn Giả】ra, sau này Vũ Nhu Tử lại tải lên【bộ biểu cảm Vũ Nhu Tử】,【bộ biểu cảm Tống tiền bối】, các bộ biểu cảm của thành viên nhóm khác vẫn đang được làm cẩn thận.

Do sự kiện phi kiếm Lưu Tinh Vũ lần trước, việc công khai spam ‘bộ biểu cảm Bạch tiền bối’ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đã giảm đi rất nhiều. .....Nhưng vẫn có mấy kẻ không sợ chết, thường xuyên spam một chút biểu cảm Bạch tiền bối.

Thực tế, Bạch tiền bối cũng đã không còn truy cứu chuyện này.

Chỉ cần không spam điên cuồng, không spam tràn màn hình, ông ấy cũng sẽ không để ý việc các đạo hữu trong nhóm spam mấy tấm chơi chơi.

Ngay cả bản thân ông ấy hiện tại,【bộ biểu cảm Vũ Nhu Tử】và【bộ biểu cảm Tống tiền bối】cũng thỉnh thoảng dùng vài tấm.

Ừm,【bộ biểu cảm Tống tiền bối】chính là bộ biểu cảm của Tống Thư Hàng, bên trong bao gồm các loại biểu cảm kinh khủng của Tống Thư Hàng.

Cả series đều là ảnh chụp Tống Thư Hàng bị bệnh sợ độ cao làm cho biến dạng.

Dưới sự triệu tập chức năng 【@Tất cả thành viên】 của Hoàng Sơn Chân Quân, các thành viên ẩn danh của Cửu Châu Nhất Hào Quần lần lượt xuất hiện.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Đã nhận, kịch bản đang xem.

Bạch tiền bối hiện tại đang ở chỗ tiểu hữu Ngư Kiều Kiều sao?

Tôi cũng đang ở khu vực Giang Nam, vậy đợi tôi kết thúc buổi livestream trưa nay, sẽ chạy qua tập hợp với mọi người.” Cổ Hồ Quan Chân Quân kinh ngạc nói: “Gì, bản quân chỉ bế quan mấy ngày, Tạo Hóa huynh đã phạm phải đại án kinh thiên động địa rồi sao?” “Các ngươi những người không hiểu âm nhạc, thật là ngu dốt.” Tạo Hóa Pháp Vương đắc ý cười: “Ta nói cho các ngươi biết, hiện tại ít nhất có hơn hai triệu người dùng đang chờ ta livestream trở lại, chỉ chờ ta trưa nay lên sóng ca hát!

Sức hút âm nhạc của ta lớn đến mức nào, các ngươi không hiểu đâu.” Lệ Chi Tiên Tử: “Đã có thể dự đoán một tai nạn khủng khiếp sắp giáng xuống, tận thế sẽ đến rồi sao?” Điền Thiên Đảo Chủ: “Các vị đạo hữu dưới trướng có bệnh viện, hãy chuẩn bị tiếp nhận một lượng lớn bệnh nhân.” Ngay khi Tạo Hóa Pháp Vương xuất hiện, chủ đề trong nhóm dường như đã bị lạc đề. .....Tống Thư Hàng lên tiếng nhắc nhở Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối, vừa hay Cổ Hồ Quan tiền bối đã lên tiếng, hỏi ông ấy có hứng thú diễn vai trưởng lão 【Bát Tí Kiếm Thánh】 kia không, ngoài ra hỏi trong nhóm có cặp vợ chồng nào gần đây có rảnh không?

Vai đại sư tỷ 【Mộ Dung Họa】 và trượng phu 【Phong Xuyên Tử】, ưu tiên cặp vợ chồng.” Bạch Tôn Giả gật đầu, tiếp tục nhập tin nhắn vào nhóm: “@Cổ Hồ Quan Chân Quân, gần đây có rảnh không?

Vai ‘Bát Tí Kiếm Thánh’ ở đầu kịch bản rất hợp với huynh.” Bắc Hà Tán Nhân: “Ơ?

Bạch tiền bối đích thân chỉ định vai diễn!

Thật đáng ngưỡng mộ!” Lệ Chi Tiên Tử: “Thật đáng ngưỡng mộ +1” Tuyết Lang Động Chủ: “Thật đáng ngưỡng mộ +2” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Thật đáng ngưỡng mộ +3” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Thật đáng ngưỡng mộ +4” Giữ nguyên đội hình, trong nháy mắt đã có mấy chục lượt trả lời.

Tống Thư Hàng lại lần nữa xác định, các tu sĩ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần khẳng định ai nấy đều tu luyện Đại *Pháp phân thân nhỏ!

Nếu không thì làm sao ngày nào cũng có người rảnh rỗi, chat nhóm?

Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Không thành vấn đề, Bạch tiền bối.

Vậy vai 【Bát Tí Kiếm Thánh】 này, ta sẽ nhận.

Ta bây giờ sẽ khởi hành đến khu vực Đông Nam.

Dự kiến hai tiếng nữa sẽ đến.” Đây là vai diễn do Bạch Tôn Giả đích thân chỉ định. .....Cổ Hồ Quan Chân Quân đang có thời gian rảnh rỗi, đương nhiên sẽ không từ chối.

Nói không chừng có thể nhân cơ hội này mà gặp được chút vận may.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ngoài ra nói về các cặp vợ chồng, Tuyết Lang Động Chủ, vợ chồng huynh rất hợp với vai đại sư tỷ và trượng phu đó chứ?” Tuyết Lang Động Chủ: “Nhưng ta lại muốn diễn một vai khác. .....@Bạch Tôn Giả, trong cảnh thứ hai, khi nhân vật chính đi đến hiện trường đám cưới, gặp phải một con hung thú nổi loạn, khiến nhân vật chính rơi vào trạng thái hôn mê.

Chỗ này có thể sửa thành một đàn hung thú nổi loạn không, vừa hay ta có thể kéo vợ và một ổ sói con ra đi dạo.” Bạch Tôn Giả: “Không thành vấn đề, thông qua!” Bắc Hà Tán Nhân: “Nếu đã như vậy. .....ta chỉ còn nghĩ đến hai người cuối cùng thôi. @Dược Sư, không cần ẩn mình nữa, chính là huynh!

Giang Tử Yên cô nương, ta dám khẳng định, cô nhất định đang dùng tài khoản Dược Sư để rình xem.

Hai vai này cứ giao cho Dược Sư và cô, thế nào?” Dược Sư: “Cứ để ta lo, Bắc Hà tiền bối.

Về phía Dược Sư, tôi sẽ thuyết phục cô ấy.” Giang Tử Yên: “Vâng.” Bắc Hà Tán Nhân: “Bạch tiền bối, đã xong.” Bạch Tôn Giả: “【Biểu cảm ngón cái giơ lên】Làm tốt lắm, Bắc Hà!” Bắc Hà Tán Nhân: “Không có gì, Bạch tiền bối.

Ngoài ra, vai Cao Thăng sư huynh, ai diễn?” Khi hỏi câu này, Bắc Hà Tán Nhân trong lòng đã có một suy đoán mơ hồ.

“Tống Thư Hàng tiểu hữu.” Bạch Tôn Giả trả lời.

Quả nhiên là vậy, 【Tống Thư Hàng tiểu hữu vĩnh thùy bất hủ.】 Ba chữ ‘Tống Thư Hàng’, dường như là ‘từ khóa’ do Lưu Huỳnh Tiên Tử thiết lập.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Ơ?

Lẽ nào tiểu hữu Tống Thư Hàng lại về Địa Cầu rồi?

Cậu ấy ở đâu?

Thời gian một tháng còn chưa đến mà!” Tống Thư Hàng: “......” Cậu sợ chính là cái này đây.

Hít một hơi, cậu nhìn Bạch Tôn Giả bên cạnh.

May mà lần này Bạch tiền bối ở ngay bên cạnh, kiểu gì cũng có thể giải thích cho Lưu Huỳnh Tiên Tử được!

“Ừm, Lưu Huỳnh Tiên Tử không nói thì ta suýt quên mất.

Thư Hàng, cái hình phạt ‘ở vũ trụ một tháng’ mà ngươi đã đồng ý với ta sau khi cuộc thi kéo xe cùi bắp của ngươi thua cuộc vẫn chưa hoàn thành đâu nhé.” Bạch Tôn Giả véo cằm lẩm bẩm.Tống Thư Hàng giật mình.

Chẳng lẽ giây tiếp theo, cậu sẽ bị ‘phi kiếm dùng một lần’ PIU~ phóng thẳng vào vũ trụ ư?

Với tính cách của Bạch tiền bối, hình như thật sự sẽ làm vậy.Đừng mà ~ Mặc dù cậu rất thích không gian, hồi nhỏ cũng từng có ước mơ làm một chú phi hành gia đẹp trai.

Nhưng bây giờ, cậu thật sự không muốn ra ngoài không gian nữa đâu.Hơn nữa, ở trong thành phố ngầm ‘Thành Thời Gian’ của Bích Thủy Các, thời gian cậu ở lại đã hoàn toàn vượt quá một tháng rồi.Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, thật ra mà nói, về một mặt nào đó, tôi đã ở vũ trụ hơn một tháng rồi!

Tiền bối nghe tôi giải thích...” “Ngươi đã từng vào bí cảnh loại thời gian rồi phải không?” Bạch Tôn Giả cười nói.Tống Thư Hàng: “Ơ?

Sao Bạch tiền bối biết ạ?” “Bởi vì vài ngày sau khi ngươi vào không gian, ‘Vạn Lý Phi Độn Phù’ mà ta đưa cho ngươi đã được kích hoạt.” Bạch Tôn Giả nói.Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả nhập liệu vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’: “@Lưu Huỳnh Tiên Tử, chuyện tiểu hữu Thư Hàng ở vũ trụ một tháng đã hoàn thành.

Chuyện này có thể kết thúc ở đây.” “Ơ?

Vậy sao.” Lưu Huỳnh Tiên Tử có vẻ rất thất vọng, bệnh ám ảnh cưỡng chế của nàng lại tái phát, luôn cảm thấy Thư Hàng chưa ở đủ một tháng, trong lòng cứ khó chịu.Bạch Tôn Giả cười nhẹ một tiếng, lại lấy điện thoại ra, chuẩn bị gọi cho ‘Khốc lão nhân’.

Tống Thư Hàng đã về Trái Đất, Khốc lão nhân không cần phải canh giữ ở nơi thử luyện trong không gian chờ Thư Hàng nữa, có thể để ông ấy trở về rồi.Tuy nhiên, Bạch Tôn Giả không gọi được.

Khốc lão nhân dường như đang ở một nơi bị chặn tín hiệu...

Như vậy, trong điều kiện không biết tọa độ của Khốc lão nhân, ngay cả pháp thuật Thiên Lý Truyền Âm cũng không thể sử dụng.Thôi vậy, đợi một thời gian nữa rồi tìm cách liên hệ ông ấy sau.

Bạch Tôn Giả thầm nghĩ.Lúc này Khốc lão nhân, lại kiên cường lần nữa đến cửa lớn Bích Thủy Các, canh giữ tương lai của ông ấy.Chốc lát sau, các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng lần lượt chọn được vai diễn của mình.Lệ Chi Tiên Tử: “@Bạch Tôn Giả, nữ chính thứ hai trong kịch bản, nữ quỷ 【Linh Nhi】 để ta diễn được không?

Không hiểu sao, ta đột nhiên rất muốn diễn vai nữ quỷ này.” Bạch Tôn Giả: “Không vấn đề, nếu Lệ Chi Tiên Tử không có việc gì thì nhanh chóng đến đây, chúng ta có lẽ hôm nay sẽ bắt đầu quay phim luôn.” “Nhanh vậy sao?

Ta sẽ xuất phát nhanh nhất có thể!” Lệ Chi Tiên Tử hí hí cười nói.Tống Thư Hàng ở một bên véo cằm, khi thấy Lệ Chi Tiên Tử muốn diễn ‘nữ quỷ Linh Nhi’, trong đầu cậu đột nhiên nhớ đến sư tỷ Diệp Tư ở Bích Thủy Các xa xôi.Sở dĩ nhớ đến sư tỷ Diệp Tư, là vì cậu nhớ ra một chuyện...

Đồng Quái Tiên Sư đã hóa trang thành dáng vẻ của Lệ Chi Tiên Tử, cùng Đậu Đậu vào Bích Thủy Các làm khách.Sư tỷ Diệp Tư lại từ ‘Lệ Chi Tiên Tử’ do Đồng Quái Tiên Sư hóa trang mà cảm nhận được khí tức thân thiết.

Sư tỷ miêu tả loại khí tức thân thiết đó là ‘khí tức giống như mẹ’.

Có trùng hợp không?Lúc này, Bạch Tôn Giả lên tiếng: “Thư Hàng đừng ngẩn người, ghi lại, Lệ Chi Tiên Tử sẽ diễn vai nữ chính thứ hai ‘Linh Nhi’.” “Xin lỗi, cháu lơ đễnh rồi.” Thư Hàng vội vàng ghi Lệ Chi Tiên Tử vào danh sách diễn viên.Lạc Trần Chân Quân: “Ta sẽ diễn vai chưởng môn Không Vân Phái 【Vô Vi Đạo Nhân】, dẫn dắt toàn bộ môn phái chống lại thế lực tà ma thần bí đột kích, vì bảo vệ hạt giống tương lai của môn phái mình, chém giết một con đường máu trong đại quân tà ma, cuối cùng lại bị vạn tiễn xuyên tim mà chết.

Ta rất thích vai diễn như vậy.” Bạch Tôn Giả: “Không vấn đề.” Bắc Hà Tán Nhân: “Không ngờ, Lạc Trần đạo hữu lại thích vai anh hùng bi kịch như vậy?” “Ha ha, có lẽ vì bình thường ta luôn cảm thấy mọi thứ đều vô vị, nên mới thích vai diễn như vậy chăng.” Lạc Trần Chân Quân cười nói.Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Ta sẽ diễn vai tà tướng hại đốc 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 khi công diệt Không Vân Phái.

Vai diễn này có cảm giác tồn tại rất mạnh, ta nhất định phải diễn!” Bạch Tôn Giả: “Được, ta sẽ bảo Thư Hàng ghi lại.” Tống Thư Hàng gật đầu, ghi 【Tà Tướng Minh Nguyệt】, diễn viên: Túy (?) Cư Sĩ vào danh sách diễn viên.

Bởi vì không hiểu sao, cậu đột nhiên không nhớ được chữ ở giữa của tiền bối ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’ là chữ gì.

Có thể nhớ được chữ ‘Túy’ là do mấy ngày nay cứ say chết đi sống lại, nên mới nhớ ra chữ này.

Lát nữa sẽ hỏi lại Bạch tiền bối vậy.Lúc này, trong nhóm lại có người lên tiếng.

Diệt Phượng Công Tử: “Vậy ta sẽ diễn vai thần thú hộ sơn 【Thôn Thiên Miêu】 của ‘Không Vân Phái’, mang theo tất cả truyền thừa của Không Vân Phái, cuối cùng tìm thấy nhân vật chính, trở thành thần thú hộ mệnh của nhân vật chính.

Ta rất thích vai diễn này.

Ngoài ra, có thể giao vai thần thú của phe tà ma 【Địa Ngục Ma Khuyển】 cho Đậu Đậu diễn không?

Trong cảnh cuối cùng, Thôn Thiên Miêu xé nát mười cái đầu của Địa Ngục Ma Khuyển, rồi nuốt chửng nó.

Ta cảm thấy nếu để Đậu Đậu diễn đối thủ thì ta sẽ rất nhập vai, đảm bảo diễn xuất bản năng.” Bạch Tôn Giả: “@Hoàng Sơn Chân Quân, Đậu Đậu có thể diễn vai này không?

Thời gian cũng không gấp lắm, Đậu Đậu xuất hiện cũng là vào gần cuối phim rồi.

Chắc là không ảnh hưởng đến việc ngươi tổ chức hôn lễ cho Đậu Đậu chứ?” Hoàng Sơn Chân Quân: “Không vấn đề, ta thay Đậu Đậu đồng ý rồi.” Bạch Tôn Giả: “Vậy là quyết định như vậy nhé.”“Đậu Đậu à.” Tống Thư Hàng ha ha cười.

Nói chứ, nếu Diệt Phượng tiền bối cũng đến, thì đến lúc đó có thể mượn CPU của tiền bối ấy rồi chứ?Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân cũng cuối cùng phát hiện ra một vai diễn phù hợp với mình: “Thư Hàng, vai diễn này nhất định phải là của ta rồi.

Thái Bạch Kiếm Tông【Bạch Y Kiếm Khách】, nam thứ hai, bạn thân và bạn rượu của nhân vật chính, trong lúc nhân vật chính suy sụp nhất, vẫn luôn âm thầm giúp đỡ, cổ vũ hắn.

Vai diễn này rất hợp với ta.” Tống Thư Hàng gật đầu, đang chuẩn bị ghi lại vai diễn của Bạch Hạc Chân Quân.Nhưng đột nhiên, cậu nhớ ra toàn bộ thiết lập nhân vật này.

Thái Bạch Kiếm Tông【Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch】, nam thứ hai (giả), bạn thân và bạn rượu của nhân vật chính, dáng người nhỏ nhắn, diện mạo thanh tú.Cuối cùng...

đã gả cho Cao Thăng sư huynh.

Và cùng Cao Thăng sư huynh tử trận trong trận quyết chiến với tà ma.Trật lất!

Đây là kịch tình quái quỷ gì vậy!

Dáng người nhỏ nhắn, hiểu rồi...

Vai diễn này là do tên Cao Mỗ Mỗ đó, vì bạn gái 'Nha Y' của hắn mà sáng tạo ra.Nhưng trong phim lại để hắn lấy Bạch Hạc Chân Quân sao?

Không được không được, cậu không thể chấp nhận điểm này.Thế là, Tống Thư Hàng nghiêm túc nói với Bạch Hạc Chân Quân: "Không được, Chân Quân không thể diễn vai này." "Vì sao?" Bạch Hạc Chân Quân hỏi ngược lại, khó khăn lắm mới tìm được một vai diễn có thể luôn đồng hành cùng nhân vật chính 'Bạch tiền bối' trong kịch bản, dựa vào cái gì mà tên nhóc Tống Thư Hàng này không cho nàng diễn?"Tôi cảm thấy Bạch Hạc tiền bối dáng người không đủ nhỏ nhắn, vai diễn này...

để A Thập Lục diễn là tốt nhất!" Tống Thư Hàng đề xuất."Tiểu hữu ngu xuẩn à, ngươi vẫn còn hiểu quá ít về tộc ta rồi." Bạch Hạc Chân Quân cao ngạo cười một tiếng, chỉ thấy ba đôi cánh sau lưng nàng mở ra, thân hình hơi phát sáng.Dưới ánh sáng bao phủ, rất nhanh thân hình nàng lại có một số thay đổi.

Nàng biến thành một dáng người nhỏ nhắn, diện mạo thanh tú.Tộc Bạch Hạc, trước khi tìm thấy chân ái thì không phân biệt giới tính.

Cho nên, sau khi tu luyện thành hình người, Bạch Hạc Chân Quân cũng có hai hình thái con người.

Mặc dù cả hai đều là hình thái trung tính... nhưng một loại là hình thái trung tính thiên về nam tính.

Loại còn lại là hình thái trung tính thiên về nữ tính.Hình thái nhỏ nhắn này, chính là hình thái trung tính thiên về nữ tính của Bạch Hạc Chân Quân.“Hơn nữa, tiểu hữu A Thập Lục dùng là đao pháp, ta mới là luyện kiếm.

Vai Bạch Y Kiếm Khách này, không phải ta thì còn ai vào đây!” Bạch Hạc Chân Quân dùng giọng nói trong trẻo dễ nghe đắc ý nói.Tống Thư Hàng há hốc mồm, làm sao bây giờ?

Cậu phải phản bác Bạch Hạc Chân Quân thế nào đây?Bạch Tôn Giả gật đầu: “Rất tốt, vậy quyết định như vậy nhé.” Thế là vai diễn này cứ vậy mà được quyết định.Tống Thư Hàng thề rằng đến lúc đó vai ‘Cao Thăng sư huynh’ nhất định phải đẩy cho đạo hữu khác diễn! Tô Thị A Thập Lục hí hí cười, nàng để mắt đến một vai diễn khác.

Chương 723

Đệ tử cuối cùng còn sống sót của Thái Bạch Kiếm Tông【Đao Vô Tích】, nữ đệ tử duy nhất luyện đao trong Thái Bạch Kiếm Tông.Trong Thái Bạch Kiếm Tông, lại chọn nữ đệ tử luyện đao...

Điều này khiến nàng có chút đồng cảm.

Trong Tô Thị Thiên Hà, có đến hàng chục loại công pháp tu chân cực phẩm.

Trưởng bối trong tộc cũng đề cử nàng tu luyện mấy loại công pháp phù hợp với nữ tu sĩ.

Nhưng cuối cùng nàng lại chọn luyện đao, giống như A Thất.Cứ như vậy... từng vai diễn một đều được sắp xếp ổn thỏa.

Bất kể là vai chính diện, phản diện, hay người thường, đều có các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần chọn.“Cuối cùng cũng xong xuôi rồi.” Tống Thư Hàng cầm danh sách diễn viên dài dằng dặc, cảm thán nói.“Vậy tiếp theo chúng ta làm gì?” Hồn diễn viên của Bạch Tôn Giả đã bùng cháy hừng hực, y đã hận không thể lập tức bắt đầu diễn.

Còn về việc học thuộc thoại gì đó... các tu sĩ mạnh mẽ tuyên bố hoàn toàn không cần.

Bọn họ chỉ cần xem qua một lần là có thể ghi nhớ chắc chắn trong đầu, căn bản không sợ quên.Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, nói: “Nếu diễn viên, đạo diễn, đoàn làm phim đều đã có mặt đầy đủ, vậy tiếp theo điều quan trọng hẳn là ‘trang phục’ và ‘bối cảnh’ nhỉ.

Trước tiên nói về bối cảnh, ví dụ cảnh đầu tiên, tuy là mở màn bằng cảnh nhân vật chính【Lăng Dạ】và sư huynh【Cao Thăng】luận võ.

Nhưng cảnh đầu tiên của phim, nên quay trước một đoạn cổng sơn môn của ‘Không Vân Phái’.

Một cảnh quay bao quát môn phái tiên hiệp, sau đó dần dần thu nhỏ lại, chuyển cảnh đến trường luận võ.

Trong tình huống bình thường, loại cảnh quay này đều dùng kỹ xảo máy tính để hoàn thành, còn chúng ta thì, có cần trực tiếp tìm một môn phái để quay cảnh đó không?”“Ừm, không cần phiền phức vậy đâu, trực tiếp đến một trong những độ giả động phủ của ta mà quay đi.” Bạch Tôn Giả nói: “Rất lâu trước đây, ta tìm được một địa điểm trú ngụ của một môn phái cỡ trung bị bỏ hoang.

Nơi đó phong cảnh không tồi, hơn nữa linh khí cũng khá sung túc.

Không biết ban đầu môn phái đó vì sao lại bỏ hoang địa điểm trú ngụ này.

Sau khi ta tìm thấy, ta đã bỏ tiền ra sửa sang lại toàn bộ, biến nó thành một độ giả động phủ của ta, cứ chọn nơi đó để quay cảnh đầu tiên đi.”“Sau đó, ‘không gian sa mạc’ cần cho trận quyết chiến lớn đến lúc đó, có thể dùng ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của ta làm bối cảnh để quay.” Bạch Tôn Giả lại bổ sung.Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy, khi Bạch Tôn Giả nói những lời này, một loại ‘hào khí’ ập thẳng vào mặt.Độ giả động phủ của Bạch tiền bối hóa ra lại là cả một địa điểm trú ngụ của một môn phái cỡ trung...

Hơn nữa nghe giọng điệu của Bạch tiền bối, y không chỉ có một độ giả động phủ.

Có khi một mình Bạch tiền bối đã sở hữu địa bàn nhiều hơn tất cả các siêu môn phái lớn cộng lại?

Và những địa điểm trú ngụ này, rất có thể đều là do Bạch tiền bối tiện tay nhặt được...

Nhặt được...

Trong thời đại tấc đất tấc vàng này, khối tài sản trong tay Bạch tiền bối rốt cuộc khủng khiếp đến mức nào?

Quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, cứ gọi Bạch Tôn Giả là ‘Bạch Phú Gia Thiên Hạ’ đi.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt, tiếp lời: “Các bối cảnh khác, phần lớn đều là bối cảnh đô thị.

Chúng ta có thể quay bất cứ lúc nào, bất cứ đâu.

Ngoài ra, còn vài cảnh dưới biển thì cứ giao cho ta đi.” Bạch Tôn Giả hài lòng nói: “Vậy cuối cùng, chỉ cần chờ các đạo hữu và đoàn làm phim đến... rồi có thể bắt đầu quay phim rồi chứ?"“Còn có trang phục, không thể quên trang phục đâu.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.“Về trang phục, ta sẽ hỏi xem trong nhóm có đạo hữu nào mở tiệm trang phục không?

Nếu không được, ta sẽ hỏi Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn đã nói có bất cứ yêu cầu gì đều có thể tìm hắn.” Bạch Tôn Giả vừa nói, vừa gõ tin nhắn vào nhóm: “Có vị đạo hữu nào có thể cung cấp ‘trang phục’ cần thiết khi quay phim không?” Còn về đạo cụ thì không cần.

Bất kể là phi kiếm, tiên chu, hay trận pháp, đều có sẵn.

Tuyệt đối là hàng thật giá thật, không hề bị lừa dối.Bắc Hà Tán Nhân: “Về trang phục... mọi người đều có pháp bào hoặc pháp y của mình rồi chứ?” Thiện Tâm Tu Sĩ (Tống Thư Hàng): “Thưa Bắc Hà tiền bối, tôi chỉ có một chiếc Bích Ngọc Ca Sa.

Hơn nữa, trong kịch bản ‘Không Vân Phái’ và ‘Thái Bạch Kiếm Tông’ các môn phái lớn, tổng cộng phải có pháp bào theo chế thức chứ?"“Về pháp bào theo chế thức, bản tọa có thể cung cấp ca sa của mấy tông phái Phật môn trong kịch bản.” Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng nói.Vân Du Tăng Thông Huyền: “【Biểu cảm ngón tay cái】”.

Ý của Thông Huyền đại sư là y cũng có thể cung cấp một loạt ca sa Phật môn.Cổ Hồ Quan Chân Quân nói: “Vậy đạo bào của Không Vân Phái cứ để ta chuẩn bị đi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Ta có thể cung cấp đạo bào của bảy môn phái.” Thiện Tâm Tu Sĩ (Tống Thư Hàng) lại nhắc nhở: “Vậy trang phục theo chế thức thì không vấn đề rồi, nhưng chúng ta còn phải chuẩn bị mấy bộ trang phục khác biệt, ví dụ như trang phục cưới khi đại sư tỷ kết hôn, rồi trang phục khi nhân vật chính lang bạt thiên nhai, vân vân các loại trang phục.”Lúc này, Tô Thị A Thất nói: “Về những trang phục này, ta nghĩ có một vị đạo hữu đó chắc chắn có.” Bắc Hà Tán Nhân mắt sáng rực: “Đồng Quái Tiên Sư!” Diệt Phượng Công Tử: “Chính là hắn!

Đồng Quái Tiên Sư!” Lệ Chi Tiên Tử: “Chính là hắn!

Đồng Quái Tiên Sư +1” Dược Sư: “Chính là hắn!

Đồng Quái Tiên Sư +2.”Các tiền bối một hơi nhàm chán lướt qua mấy chục tầng trả lời.

Tống Thư Hàng trong lòng càng thêm khẳng định, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chắc chắn có lưu truyền ‘Tiểu Hào Phân Thân Đại Pháp’ một cách bí mật, có thể thay thế bản thể luôn túc trực trước điện thoại hoặc máy tính để lướt màn hình và tán gẫu.Tuy nhiên, đề nghị của Tô Thị A Thất tiền bối rất hay.

Thủ đoạn dịch dung của Đồng Quái Tiên Sư thiên hạ vô song, để bản thân có thể dịch dung bất cứ lúc nào, trong trang bị không gian của Đồng Quái Tiên Sư dự trữ vô số y phục.

Nam, nữ, già, trẻ, bằng da thú, dệt vải, cấp tiên thường, quần áo người thường, đủ loại đều có.

Chỉ có ngươi không nghĩ ra, không có gì Đồng Quái Tiên Sư không lấy ra được.Bắc Hà Tán Nhân hỏi: “Nhưng Đồng Quái Tiên Sư đó hiện đang ở đâu?” Lưu Huỳnh Tiên Tử: “@Đồng Quái Tiên Sư, mau ra đây đi, mọi người tìm ngươi có việc nè.” 【Hiện Trường Vụ Án Thảm Sát Đường Máu】 Đông Phương Lục Tiên Tử: “Còn có thể @Thiết Quái Toán Tiên, nói không chừng Đồng Quái đang dùng tài khoản đệ tử hắn.” Thiết Quái Toán Tiên: “Là bản nhân ta đang online, sư phụ y hiện không biết chạy đi đâu rồi, ta cũng không liên lạc được với y.” Thiết Quái sau khi nhận được trị liệu của Dược Sư, thương thế đã đỡ hơn rất nhiều, hiện đã trở về động phủ của mình dưỡng thương.

Thiết Quái thật ra cũng rất muốn tham gia đóng phim... chỉ tiếc là vết thương của y vẫn cần được chăm sóc cẩn thận.Hiến Công Cư Sĩ: “A a a a, mọi người đừng vội. @Tô Thị A Thất, khi nào ngươi đến, hãy mang theo Đồng Quái luôn nhé.” Cư Sĩ đã nói cho A Thất biết cách tìm Đồng Quái rồi, chỉ xem A Thất khi nào hành động thôi.Tô Thị A Thất: “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, ta đã sắp đến không gian rồi, mọi người chờ tin tốt của ta nhé!” Bạch Tôn Giả: “Vậy những trang phục đặc biệt này cứ giao cho A Thất đạo hữu và Đồng Quái vậy.

Ngoài ra, ta ở đây thực ra cũng có cất giữ một số trang phục, đến lúc đó có thể lựa chọn.

Vậy thì... cứ quyết định như vậy nhé.” Bạch Tôn Giả nói xong, lại đeo tai nghe lên, vừa ngân nga hát, vừa mở lại kịch bản phim, chuẩn bị xem lại từ đầu.Bắc Hà Tán Nhân: “A Thất huynh, làm tốt lắm, sau khi tìm thấy Đồng Quái Tiên Sư, cứ thẳng tay tát hắn, không cần nể mặt ta!

Ngoài ra, Đông Phương Tiên Tử, avatar của ngươi lại đổi rồi.” 【Hiện Trường Vụ Án Thảm Sát Đường Máu】 Đông Phương Lục Tiên Tử: “Chết tiệt, ai lại đổi avatar của lão nương vậy?

Ai rảnh rỗi đến mức này chứ!

Đừng để lão nương biết, nếu không lão nương sẽ lái xe cán cho hắn bẹp dí!” Hoàng Sơn Chân Quân: “Không phải ta, cũng không phải Đậu Đậu!” Thất Tu Tôn Giả: “Không phải ta!” Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Nà, cũng không phải thiếp thân ~” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Nếu không phải ai cả, vậy chẳng lẽ là ta tự đổi sao?” Hoàng Sơn Chân Quân: “Nếu đã nói vậy...

Đông Phương Lục Tiên Tử, mỗi ngày chú ý ngủ sớm, để cơ thể có đủ thời gian nghỉ ngơi.

Tâm trạng cũng phải giữ vui vẻ, đừng suy nghĩ lung tung.

Như vậy, sẽ có thể sửa được tật ‘mộng du’.” “Hoàng Sơn tiền bối, cẩn thận tôi mộng du lái xe đến động phủ của ông cán cho ông bẹp dí đấy!” Đông Phương Lục Tiên Tử giận dữ nói: “Tôi từ trước đến nay nào có tật mộng du hả?” Hoàng Sơn Chân Quân: “......”Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương: “【Tin nhắn thoại】” Bạch Tôn Giả theo bản năng đưa chuột ra, nhấp vào ‘tin nhắn thoại’ đó.Tống Thư Hàng vốn dĩ không có cảm giác gì, nhưng đột nhiên trong đầu cậu nhớ ra một chuyện: Khoan đã, Tạo Hóa Pháp Vương trước đây có phải đã nói, đợi sau khi y hát xong một bài 【trực tiếp】 thì mới đến không?

Pháp Vương sẽ không phải đã bắt đầu livestream rồi chứ?

Đoạn thoại này luôn khiến Tống Thư Hàng có cảm giác có chuyện chẳng lành.“Khoan đã!

Bạch tiền bối, đừng nhấn!” Tống Thư Hàng lớn tiếng kêu.

Nhưng đã muộn...

Tốc độ tay của Bạch Tôn Giả nhanh đến mức nào chứ?

Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói xong, Bạch tiền bối đã nhấn vào tin nhắn thoại rồi!Sau đó, tiếng hát thê lương của linh hồn ca vương bùng nổ từ đoạn thoại này: 【Đinh đinh đang đang ~~ La la la la ~~ Súng sáng dễ tránh ~~ tên lén khó phòng ~~ ta đứng trên tường thành ~~ nhìn dưới kia binh lâm thành hạ ~ nga nga nga ~~】 Nga nga nga nga ~~ nga nga nga nga ~~ âm thanh, vang vọng không ngừng trong đầu Tống Thư Hàng.Tiếng hát quen thuộc, giai điệu quen thuộc, lại là cái mùi vị này, tiếng gào thét của linh hồn ca vương khiến người ta 'hoài niệm'.

Hơn nữa, kỹ năng biểu diễn của Pháp Vương, sau khi trải qua sự tẩy rửa của ba mươi vạn khán giả, dường như đã lên một tầm cao mới.

Thật khủng khiếp, thật khủng khiếp!Đoạn ghi âm thoại này vừa mở ra, loại sức mạnh 'xuyên qua tai, đi thẳng vào sâu trong linh hồn' thuộc về linh hồn ca vương, đã bùng nổ toàn bộ.

Hơn nữa đoạn thoại này còn rất dài, dài đến năm phút.Cao Mỗ Mỗ, người thường ở một bên, khi nghe đến đoạn 'súng sáng dễ tránh đó', liền trợn mắt, sùi bọt mép ngã xuống.Sau đó là Tống Thư Hàng có thực lực yếu nhất.

Cậu vì lúc trước trực tiếp đối mặt với tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương nên có chút kháng thể, nhưng trạng thái của cậu cũng chẳng khá hơn là bao.

Hiện tại cậu chỉ cảm thấy tay chân mềm nhũn, toàn thân vô lực, liền ngồi bệt xuống đất.Tô Thị A Thập Lục cũng tay chân mềm nhũn, nhưng nàng vẫn có thể trụ vững.

Điều này cũng nhờ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương được phát ra thông qua 'chức năng thoại', uy lực yếu hơn một chút so với trực tiếp.Thiên Nhai Tử đạo trưởng không hề phòng bị, hai mắt trợn trừng, y nhanh chóng bịt tai lại, cả người run rẩy như Tọa Thủ Phù Tha Lạp Cơ.Ngư Kiều Kiều có thực lực mạnh hơn Tống Thư Hàng một chút, nhưng vì cấu tạo tai khác biệt, nàng cũng chịu ảnh hưởng lớn nhất từ tiếng hát của linh hồn ca vương.

Nàng giống Cao Mỗ Mỗ, sùi bọt mép, ngã vật xuống đất, thân hình co lại bằng bàn tay, ngay cả ảo thuật cũng không thể bảo vệ.May mà Cao Mỗ Mỗ đã ngất đi rồi...

Nếu không, hắn mà thấy siêu cấp mỹ nhân ‘Ngư Kiều Kiều’ đột nhiên biến thành mỹ nhân ngư lớn bằng bàn tay, hắn nhất định sẽ ngất thêm lần nữa.Ngược lại ở hiện trường, người duy nhất không bị ảnh hưởng, chỉ có Bạch Tôn Giả.

Không phải vì Bạch Tôn Giả thực lực quá cao mà không bị ảnh hưởng.

Phải biết rằng tiếng hát của Pháp Vương, ngay cả Thất Tu Tôn Giả cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cùng là cấp Tôn Giả, Bạch Tôn Giả tự nhiên cũng không thể hoàn toàn miễn dịch.Nhưng Tống Thư Hàng mắt tinh, thấy Bạch Tôn Giả trên tai đeo một cặp tai nghe nhỏ nhắn.

Có cặp tai nghe này, cộng thêm lực kháng cự do thực lực bản thân mạnh mẽ của Tôn Giả mang lại.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, rốt cuộc không thể gây ra bất kỳ tổn hại nào cho Bạch Tôn Giả.

Chỉ là hơi khó nghe một chút thôi.Có lẽ... mình nên cảnh giác ngay khoảnh khắc Bạch tiền bối đeo tai nghe!

Mình vẫn còn quá ngây thơ, quá thiếu kinh nghiệm rồi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.Bạch Tôn Giả nhíu mày, sau đó nhập liệu vào nhóm: “Quá khó nghe rồi!” 【Thông báo hệ thống: (******) Tạo Hóa Pháp Vương đã bị quản lý viên Thất Tu Tôn Giả cấm ngôn 30 ngày.】 Thất Tu Tôn Giả: “Khốn kiếp, bản tôn lại không hề phòng bị, đây là lần thứ hai trong tháng này rồi!

Tạo Hóa, chịu chết đi!”Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Dừng lại, chết tiệt, làm sao để tắt đoạn thoại này?

Vì sao tôi đã đóng cửa sổ chat rồi mà âm thanh vẫn phát?” Điền Thiên Đảo Chủ: “Muội muội ngu xuẩn của ta...

Ngươi tắt nhầm rồi, ngươi đã tắt cửa sổ chat với ca ca rồi...

Nhanh, nhanh tắt cửa sổ nhóm thêm lần nữa...

Ta không chịu nổi nữa rồi, muốn chết mất, thật sự muốn chết mất.”Lưu Huỳnh Tiên Tử: “May mà ta tắt nhanh, lần sau gặp Tạo Hóa đạo hữu, nhất định phải bắn y vào sâu trong vũ trụ!” Bắc Hà Tán Nhân: “Không được rồi, suýt nữa thì ta cảm thấy cả người mình kiệt sức.

Có nên bỏ phiếu, kick Tạo Hóa đạo hữu ra không?”Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Nghe thấy tiếng hát này, cơ thể dường như bị rút cạn...

Hơn nữa một vòng những cư dân gần ta đều đã sùi bọt mép...

Bỏ phiếu đi!

Kick Tạo Hóa Pháp Vương +1” Lệ Chi Tiên Tử: “Suýt chết mất, đáng ghét...

Vừa nãy đang ngự kiếm bay đến khu Giang Nam, suýt chút nữa thì rơi từ trên không xuống...

Bỏ phiếu đi!

Kick Tạo Hóa Pháp Vương +2” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Ta cũng vậy, suýt nữa thì đâm vào một ngọn núi.

Bỏ phiếu đi!

Kick Tạo Hóa Pháp Vương +3”Tuyết Lang Động Chủ: “Thật ra ta quan tâm hơn là...

Tạo Hóa Pháp Vương có phải đã bắt đầu livestream rồi không?

Nếu đã livestream rồi, thì thế giới bên ngoài có phải đã tận thế rồi không?

Hai trăm vạn người có phải đã đang nghe Tạo Hóa đạo hữu hát rồi không?” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Đáng sợ!”Lạc Trần Chân Quân: “Yên tâm đi, nghe nói lần này các đệ tử ‘Đấu Chiến Phật Tông’ đã chuẩn bị đa trọng phòng bị, đảm bảo sẽ không chết người.

Nhưng... phần lớn mọi người nhập viện e rằng là không thể tránh khỏi.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Đau lòng cho ‘Đấu Chiến Phật Tông’.” Bắc Hà Tán Nhân: “Cũng không biết ban đầu là ai đã đưa ra cái chủ ý tệ hại đó, để Tạo Hóa Pháp Vương đi mở phòng livestream trên mạng?”Yêu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá: “Từ chối sử dụng vũ khí ô nhiễm âm thanh, từ chối sử dụng Tạo Hóa Pháp Vương, chúng ta cần hòa bình!

Chương 724

Đm, vừa nãy ta mở điện thoại, một vùng cá tôm bên cạnh ta đã chết la liệt, nhiều cá tôm và hải sản thế này, phải ăn bao nhiêu ngày mới hết?

Có đạo hữu nào muốn ăn hải sản không, nhân cơ hội này ta tặng một ít.”“Đến lúc đó cho ta một ít nhé?” Lệ Chi Tiên Tử lại nói: “Ta thấy bên ngoài khắp nơi đều là xe cứu thương...

Dường như đã sớm có chuẩn bị, hiệu suất cứu hộ rất nhanh.

Đừng lạc đề nữa, kick Tạo Hóa Pháp Vương ra đi, hoặc Hoàng Sơn tiền bối, phần mềm ‘nhóm chat’ mà ngài đang nghiên cứu khi nào thì ra mắt, làm một cái chức năng ‘cấm người dùng cụ thể gửi tin nhắn thoại’, đừng cho Tạo Hóa Pháp Vương có cơ hội gửi tin nhắn thoại trong nhóm nữa.”Hoàng Sơn Chân Quân im lặng rất lâu, rồi gửi ba chữ: “Tâm rất mệt.” Ngay cả dấu chấm câu cũng không có, đủ để nói lên Hoàng Sơn Chân Quân mệt mỏi đến mức nào.Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy quản lý nhóm này rất mệt mỏi, cứ vài ngày, các đạo hữu trong nhóm lại gây ra chuyện khiến hắn tắc nghẽn tâm can.

Lần trước Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử còn bị cấm ngôn trong phòng tối nhỏ, Tạo Hóa đạo hữu lại bắt đầu hát trong nhóm.

Có nên giải tán cái nhóm này luôn không?Nói đi thì phải nói lại, ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ của hắn từ khi nào lại trở nên ‘tìm đường chết’ đến vậy?

Nghĩ kỹ lại, mọi chuyện dường như bắt đầu từ khi thêm một người đàn ông nào đó vào.

Đương nhiên, người đàn ông này không phải là tiểu hữu Tống Thư Hàng.

Tiểu hữu Tống Thư Hàng từ khi vào nhóm đến nay, vẫn luôn rất hiểu chuyện, chuyện ‘biểu cảm Bạch tiền bối’ cũng không thể trách cậu ấy.

Hơn nữa, tiểu hữu Tống Thư Hàng cùng lắm cũng chỉ là một thiếu niên.Nhớ lại, mọi chuyện bắt đầu từ một ngày nọ, hắn đã thêm một gã tên là ‘Cuồng Đao Tam Lãng’ vào nhóm.

Phong cách của toàn bộ ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ dường như đã thay đổi nhanh chóng.Quả nhiên, cái thứ ‘tìm đường chết’ này sẽ lây lan phải không?

Hơn nữa khả năng lây lan còn rất mạnh.

Thế là Hoàng Sơn Chân Quân nghiêm túc nói trong nhóm: “Hay là, trước tiên kick Cuồng Đao Tam Lãng ra đi?”Trong nhà Dược Sư.

Giang Tử Yên giơ điện thoại của mình lên, lắc lắc trước mặt Cuồng Đao Tam Lãng.

“Vì sao chứ?!” Cuồng Đao Tam Lãng hét lên: “Ta có nói gì đâu?

Rõ ràng là Tạo Hóa hát mà, sao lại bắt ta chịu tội chứ.

Cô nương Tử Yên, gửi tin nhắn cho tên Hoàng Sơn đại ngốc đó, nói ta Cuồng Đao Tam Lãng một trăm cái không phục!” Giang Tử Yên gật đầu, nhanh chóng nhập liệu trên điện thoại.Hoàng Sơn Chân Quân: “......” Trong lòng thật tắc nghẽn, nghẹn ngào.Dược Sư: “Hoàng Sơn Chân Quân có phải cảm thấy trong lòng rất tắc nghẽn không?” Hoàng Sơn Chân Quân: “......” Dược Sư: “Ta sẽ chữa trị sự tắc nghẽn trong lòng Chân Quân một chút.” Nói rồi, Giang Tử Yên cười tà chụp một tấm ảnh cho Cuồng Đao Tam Lãng...

Cuồng Đao Tam Lãng bị trói thành bánh chưng, treo ngược trên xà nhà.

Để Tam Lãng trông đẹp trai hơn, Giang Tử Yên còn đeo cho Tam

Lãng một cặp kính râm.

Sau đó đeo cho hắn một bộ tóc giả, kiểu tóc giả có hai bím sừng dê chĩa lên trời.“Cô nương Tử Yên, ngươi muốn làm gì?

Đừng như vậy mà, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng, đừng làm hại lẫn nhau chứ.” Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nói.Giang Tử Yên mỉm cười, đưa tay gửi tấm ảnh này vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.Hoàng Sơn Chân Quân: “......” Mặc dù thấy Cuồng Đao Tam Lãng bị treo ngược lên, hắn cảm thấy rất tuyệt.

Nhưng không hiểu sao, trong lòng hắn lại càng tắc nghẽn hơn.

Bởi vì ngay cả Giang Tử Yên cũng bị Tam Lãng lây nhiễm rồi sao?

Nàng cũng có dấu hiệu đi theo con đường ‘tìm đường chết’ rồi.

Quả nhiên cái nhóm chat nát này, vẫn nên giải tán thì hơn.Khi Cao Mỗ Mỗ lần nữa tỉnh lại, đã là 12 giờ trưa.

“Tôi bị làm sao vậy?” Cao Mỗ Mỗ xoa thái dương, nghi hoặc nói.Lúc này, bạn gái Nha Y vừa hay bưng cơm vào.

Thấy hắn tỉnh lại, nàng mỉm cười ngọt ngào.

Sau đó Tống Thư Hàng đi theo vào: “Lão Cao cậu tỉnh rồi à, hôm qua cậu và Thôn Vân đại sư thức trắng đêm để hoàn thành kịch bản, sau đó khi chúng ta đang chọn vai phụ cho kịch bản, có lẽ vì quá mệt mỏi, cậu đã ngủ thiếp đi lúc nào không hay.”“Ơ?

Là như vậy sao?” Cao Mỗ Mỗ xoa thái dương.

Không đúng lắm à, hắn vẫn còn rất trẻ mà?

Ở tuổi trẻ như hắn, đừng nói là thức trắng một đêm, ngay cả thức hai ba ngày cũng chẳng nhằm nhò gì.

Hơn nữa... thời gian này ở nhà Ngư Kiều Kiều, đã ăn rất nhiều món ăn tăng cường thể chất, tăng cường sức sống, trên người hắn thậm chí còn nổi cơ bắp, cơ thể không thể tốt hơn được nữa, cảm giác cho dù thức bốn năm ngày cũng có thể trụ vững.

Chỉ thức trắng một đêm mà không chịu nổi sao?

Thật không khoa học.

Cứ cảm thấy có điều gì đó kỳ lạ ở đây.Cao Mỗ Mỗ dùng tay đẩy đẩy kính, tròng kính phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo của lý trí, hắn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn chằm chằm người bạn thân Tống Thư Hàng.Tuy nhiên, những lời tiếp theo của Tống Thư Hàng lại khiến hắn lập tức quẳng sự nghi hoặc trong lòng lên chín tầng mây.Tống Thư Hàng: “Cao Mỗ Mỗ, 【Đoàn làm phim Nhã Các Bố】 đã đến rồi, đạo diễn Nhã Các Bố hiện đang thảo luận kịch bản với Thôn Vân đại sư, các thành viên khác trong đoàn cũng đã nghỉ ngơi xong, bắt đầu chuẩn bị trước khi quay.

Nếu cậu đã tỉnh rồi thì đi cùng tôi đến giao lưu một chút với đạo diễn Nhã Các Bố nhé?” “Không vấn đề!” Cao Mỗ Mỗ lập tức cảm thấy toàn thân tràn đầy sức sống, bật dậy khỏi giường.Tuy nhiên, lúc này Nha Y lại mỉm cười bưng cơm lên, trong mắt nàng tràn đầy sự kiên định.Tống Thư Hàng ha ha cười: “Lão Cao, ăn cơm xong rồi nói sau.

Người là sắt, cơm là thép!

Ăn xong ra tìm tôi, tôi dẫn cậu đi gặp đoàn làm phim ‘Nhã Các Bố’.” Cao Mỗ Mỗ liếc nhìn bạn gái mình một cái, cười gượng nói: “Được.”Tống Thư Hàng rời khỏi phòng Cao Mỗ Mỗ, nhìn qua cửa sổ ra phía sau nhà.

Ở đó, liên tục có những luồng kiếm quang mà người thường không thể nhìn thấy hạ xuống.

Lệ Chi Tiên Tử, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ...

vân vân các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đã đến.

Hiện tại không biết Tạo Hóa Pháp Vương có đến không?

Dù sao trước đó y đã gửi một đoạn ghi âm dài năm phút livestream ca hát trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ mà.

Nếu y đến, các đạo hữu trong nhóm có vây đánh y không?Ở một bên khác, trong phòng khách.

Đạo diễn Nhã Các Bố và trợ lý của ông đang trao đổi kịch bản với Thôn Vân đại sư.

Lại có một thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, đưa cho Bạch Tôn Giả các loại ‘hợp đồng thuê đạo diễn, hợp đồng thuê nhân viên đoàn làm phim’, và các loại bảo hiểm thân thể.

Thấy Tống Thư Hàng đi tới, Bạch Tôn Giả vẫy tay với cậu.“Bạch tiền bối, có chuyện gì ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả đặt tất cả hợp đồng, tài liệu vào tay Tống Thư Hàng, nghiêm túc nói: “Mấy chuyện này, để tiểu hữu Thư Hàng xử lý là được rồi.”“Vị này chính là Tống Thư Hàng tiên sinh, quả thật trẻ tuổi tài cao.” Thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả giữ nụ cười tươi như gió xuân, nhiệt tình bắt tay Tống Thư Hàng.

Khi bắt tay, hắn nhỏ giọng truyền âm nhập mật: “Tống tiên sinh, Linh Vũ Điệp đại nhân phái ta đến là để giúp Tống tiên sinh xử lý các loại việc vặt trong quá trình quay phim.

Đoàn làm phim có yêu cầu gì, cần thiết bị gì, hay trong quá trình quay cần giao thiệp với thế lực địa phương, tất cả xin hãy giao cho ta xử lý là được.

Tống tiên sinh và mọi người cứ an tâm quay phim đi!”“Xin thay tôi cảm ơn Linh Vũ Điệp tiên sinh.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.“Linh Vũ Điệp đại nhân chỉ có một yêu cầu: mong Tống tiên sinh có thể nhanh chóng quay xong bộ phim này.

Trong quá trình quay, cần thiết bị, cần vốn, cần nhân viên đều sẽ có mặt ngay khi gọi.” Thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả tiếp tục truyền âm nhập mật.Tống Thư Hàng nghi hoặc, cũng truyền âm hỏi: “Vì sao Linh Vũ Điệp tiền bối lại vội vã như vậy ạ?” “Nghe nói, Linh Vũ Điệp đại nhân muốn đích thân cùng đại tiểu thư đi xem bộ phim mà Tống tiên sinh quay sau khi nàng độ kiếp xong.

Bởi vì đại tiểu thư có vẻ rất mong chờ bộ phim này.

Xin Tống tiên sinh nhất định phải quay bộ phim này thật tốt, chúng ta cũng rất mong chờ!” Thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả trả lời.“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu, lòng yêu con thiết tha à: “Hãy yên tâm giao phó cho chúng tôi, bộ phim này nhất định sẽ được quay xong với tốc độ nhanh nhất!”Tiếp theo, chỉ cần chờ các diễn viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đến đông đủ, sau đó dùng mấy chiếc tiên chu cỡ lớn vận chuyển tất cả diễn viên, đạo diễn, đoàn làm phim đến độ giả sơn trang của Bạch Tôn Giả, là có thể bắt đầu quay cảnh đầu tiên.【Cao Thăng sư huynh đánh nhân vật chính ‘Lăng Dạ’.】 Và cậu chính là Cao Thăng sư huynh đó.

Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn vào danh sách ‘bảo hiểm thân thể đạo diễn, diễn viên’ dày cộp trong tay mình.

Liệu mình có nên đi mua chút bảo hiểm không nhỉ?Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, một giọng nói vang lên: “Ơ?

Ân nhân, sao ngươi lại ở đây?” Giọng nói này, như được bôi trơn.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, liền thấy Dương Hòa Thượng quen thuộc đang mỉm cười với cậu.Dương Hòa Thượng vẫn là cái đầu trọc lấp lánh đó, trên đó điểm những giới ba thẳng tắp.

Nhưng trên người y, lại là một bộ đạo bào đẹp trai, trông có vẻ không hợp chút nào.“Đại sư, là ngài à.” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Sao ngài lại đổi sang đạo bào vậy?” “Không có cách nào, vì sư môn của ta là Đạo Giáo mà.” Dương Hòa Thượng a a cười nói.Tống Thư Hàng: “Sư môn của ngài lại là Đạo Giáo sao?” Nói cách khác, Dương Hòa Thượng này thực chất là Dương Đạo Sĩ?“Phải đó...

Thật ra trước khi đến An Lạc, ta vẫn luôn hy vọng có thể trở thành cao tăng của Thiếu Lâm Tự.

Đáng tiếc âm sai dương thác, cuối cùng lại nhập Đạo Giáo.

Nhưng ngay cả bây giờ, ta vẫn có một trái tim hướng Phật.” Dương Hòa Thượng kiên định nói.

Nói đến nửa chừng, y lại thở dài: “Đáng tiếc, sư phụ ta dạy đều là kiếm pháp, tâm pháp cũng là của Đạo Giáo, pháp bào ban cho cũng là đạo bào.”Tống Thư Hàng nghe Dương Hòa Thượng nói vậy, lại tự dưng có cảm giác ‘tri kỷ’.

Ngược lại với Dương Hòa Thượng, cậu lại hướng đến việc trở thành một đệ tử Nho gia đẹp trai, hoặc tu sĩ Đạo Giáo.

Muốn luyện kiếm thuật nhưng âm sai dương thác, công pháp khai mở của cậu là Phật tông, pháp bào nhận được là ca sa, gần như không có thiên phú về kiếm thuật, ngược lại thiên phú đao pháp lại bùng nổ.

“Tôi có thể hiểu cảm giác của ngài.” Tống Thư Hàng cảm thán nói: “Tôi và ngài ngược lại, tôi một lòng muốn trở thành hành giả Nho môn hoặc tu sĩ Đạo Giáo, nhưng công pháp tôi tu luyện phần lớn là Phật tông, sở trường lại là đao pháp, nhận được còn là Bích Ngọc Ca Sa...

Ơ?” Tống Thư Hàng nói đến đây thì dừng lại.Trước mặt cậu, Dương Hòa Thượng cũng mắt sáng rực, sau đó hai người nhìn nhau.

Tiếp đó, hai người lặng lẽ di chuyển đến một góc đại sảnh.Dương

Hòa Thượng chỉ vào bộ đạo bào màu xanh lam đẹp trai trên người mình, giới thiệu: “Bộ đạo bào này, là sư phụ Vô Âm Tử đạo nhân của ta khi còn trẻ mạo hiểm mà có được, trong Nhị phẩm cũng được coi là đạo bào trân phẩm.

Nó được dệt bằng tơ của linh thú ‘Kim Chu’, vô cùng nhẹ nhàng.

Sau khi mặc vào, đao kiếm không làm tổn thương, cho dù không mở trận pháp phòng ngự bên trên, cũng có thể chống đỡ đạn của vũ khí sát thương cỡ nhỏ.

Còn nếu chủ động mở trận pháp, thì giữa biển đạn bão kiếm vẫn tự do đi lại.

Ngoài ra, bộ đạo bào này còn kèm theo ‘trận pháp Quy Tức’, sau khi mở, có thể khiến người ta miễn nhiễm ảnh hưởng của độc vụ!

Ta đặt cho nó một cái tên là ‘Kim Chung Tráo Đạo Bào’!” May mà Vô Âm Tử đạo trưởng không biết cái tên này, nếu không sẽ hộc máu mất.Tống Thư Hàng từ ‘Túi Rút Một Tấc’ trong lòng ngực lấy ra Bích Ngọc Ca Sa, giới thiệu: “Chiếc ca sa này, cũng là ca sa phòng ngự cấp trân phẩm trong Nhị phẩm, được làm từ tơ tằm Bích Ngọc của linh thú, thủy hỏa bất xâm, đao thương bất nhập.

Sau khi mặc vào, cho dù không mở trận pháp phòng ngự bên trên, cũng có thể chặn được đạn của vũ khí sát thương cỡ nhỏ.

Sau khi mở phòng ngự, giữa biển đạn bão kiếm như vào chốn không người!

Không chỉ vậy, nó còn có chức năng chống trộm khóa mật mã.

Một khi mặc vào, không có mật mã thì không thể cởi ra.

Ngay cả cao thủ của ‘Không Không Đạo Môn’ cũng không thể cởi nó ra!”Hai người mỉm cười ăn ý.

“Thiện tai thiện tai!” Dương Hòa Thượng chắp hai tay lại.

“Tuyệt diệu tuyệt diệu.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau đó, Dương Hòa Thượng không chút do dự cởi chiếc ‘Kim Chung Tráo Đạo Bào’ trên người xuống, đưa cho Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy bên trong đạo bào của y, vẫn còn mặc tăng y Phật môn... chỉ thiếu một chiếc ca sa!

Tống Thư Hàng cũng đưa chiếc ‘Bích Ngọc Ca Sa’ này lên, và nói cho Dương Hòa Thượng mật mã để cởi ca sa.

Hai người hoàn thành một giao dịch vô cùng hài lòng.Sau khi giao dịch hoàn thành, Dương Hòa Thượng lại tò mò hỏi: “Ân nhân, ta trên đường đi có nghe nói, tiên sinh Nhã Các Bố muốn đến đây quay một bộ phim. ...Nhà đầu tư của bộ phim này, có quan hệ gì với ân nhân không?” “Ừm, tôi chắc là tính là bên đầu tư rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.“Vậy ân nhân, trong phim của ngài có thiếu vai quần chúng không, có thể cho ta diễn một vai không?” Dương Hòa Thượng hỏi.

“Ngài muốn diễn vai quần chúng?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, trong lòng sáng lên.Cậu sắp tới sẽ phải diễn vai ‘Cao Thăng’ sư huynh đó.

Trong lòng cậu có một ý tưởng...

Một khi bắt đầu diễn, chỉ cần cậu ‘diễn kỹ không đủ’, thì có thể đẩy vai Cao Thăng sư huynh này cho đạo hữu khác.Nhưng mà, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, e rằng không có vị tiền bối nào muốn diễn vai này.

Nếu vậy, Dương Hòa Thượng đến đúng lúc rồi sao?

Đến lúc đó, nếu cậu không thể đảm đương vai Cao Thăng sư huynh, chẳng phải Dương Hòa Thượng có thể thay thế vừa hay sao?“Không vấn đề.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói với Dương Hòa

Thượng: “Đến lúc đó khi bắt đầu diễn, tôi sẽ cố gắng kiếm cho ngài một vai lớn.” “Cảm ơn ân nhân.” Dương Hòa Thượng xúc động nói.Không xa, Bạch Tôn Giả véo cằm nhìn Tống Thư Hàng và Dương Hòa Thượng.

Cuộc đối thoại giữa hai bên y cũng nghe thấy rõ.

Chương 725

Nói chứ...

Tống Thư Hàng đây có phải là nhận hối lộ, sau đó cho Dương Hòa Thượng này một cơ hội diễn xuất không?

Đây có tính là quy tắc ngầm không?Thời gian trôi nhanh.

Các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chuẩn bị tham gia diễn xuất đã đến đông đủ.

Dược Sư và Giang Tử Yên cũng đã đến, không biết Cuồng Đao Tam Lãng... hiện tại còn sống không?

Lúc này, phần lớn các đạo hữu đều đang trêu đùa con sói con của Tuyết Lang Động Chủ, con sói con màu trắng muốt vẫn chưa thể hóa thành hình người, rất đáng yêu.

Bắc Hà Tán Nhân sau khi đến, hỏi: "Vai Cao Thăng sư huynh, đã xác định do tiểu hữu Tống Thư Hàng diễn rồi sao?" Lệ Chi Tiên Tử: "Đúng vậy, trên danh sách diễn viên ghi tên tiểu hữu Tống Thư Hàng." Bắc Hà Tán Nhân gật đầu, trong lòng đang suy nghĩ có nên bàn bạc với mọi người, chuẩn bị trước cho tiểu hữu Tống một vòng hoa không?Hai giờ chiều.

Tất cả nhân viên đã đến đông đủ, bao gồm cả những người bình thường trong đoàn làm phim, và bạn thân của Tống Thư Hàng.

Sau khi được Tống Thư Hàng đồng ý, thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả lặng lẽ thả ra mấy con 'Huyễn Vũ Điệp', đậu lên người Cao Mỗ Mỗ, bạn gái Nha Y của hắn, Thổ Ba và những người khác.

Có Huyễn Vũ Điệp trên người, đến lúc quay phim, cho dù có thấy một số thủ đoạn 'siêu nhiên' của các tu sĩ, trong mắt Cao Mỗ Mỗ và những người khác cũng sẽ tự động lọc bỏ những cảnh đó.

Như vậy, đến lúc quay phim, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần sẽ không cần phải bó tay bó chân.Bạch Tôn Giả vỗ vỗ tay, lên tiếng nói: “Vậy xin mời mọi người đi theo ta, chuẩn bị lên tiên chu, chúng ta lập tức đến địa điểm quay phim đầu tiên, bắt đầu quay cảnh đầu tiên của bộ phim.” Dưới tác dụng của Huyễn Vũ Điệp, trong tai người thường, hai chữ ‘tiên chu’ tự động được dịch thành ‘máy bay’.

Hơn nữa trong mắt họ, mấy chiếc tiên chu đều biến thành hình dáng máy bay vận tải.

Tiên chu khởi động, vận chuyển tất cả thành viên đoàn làm phim và thiết bị điện ảnh, bay vút lên không.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Tôn Giả, đi đến hiện trường quay phim đầu tiên.Ba giờ chiều.

Sau khi tiên chu xuyên qua một kết giới bảo hộ khổng lồ, cuối cùng đã đến độ giả sơn trang của Bạch Tôn Giả.

Từ trên cao nhìn xuống, đó là một địa điểm trú ngụ của một môn phái cỡ trung đẹp vô cùng.

Cứ như một bức tranh, hiện ra trước mắt mọi người.

Tống Thư Hàng đứng bên cửa sổ tiên chu nhìn xuống: “Phong cảnh nơi này thật là đẹp.”Bạch Tôn Giả đứng bên cạnh cậu, cười nói: “Đúng vậy...

Hơn nữa đây còn chỉ là dáng vẻ sau khi ta sơ bộ tu sửa, phục hồi thôi.

Trước khi địa điểm trú ngụ của tông môn này bị bỏ hoang, chắc chắn còn đẹp hơn nữa.

Cũng không biết ban đầu địa điểm trú ngụ của tông môn này, vì sao lại bị bỏ hoang?”“Có lẽ là xảy ra tai nạn gì đó?

Hay là môn phái tìm được nơi tốt hơn, di chuyển đi?” Tống Thư Hàng cười nói.Nhìn xuống địa điểm trú ngụ tông môn xinh đẹp bên dưới, trong lòng cậu hiện lên một ước nguyện.

Chờ đến một ngày nào đó, cậu trở nên mạnh mẽ hơn, đủ sức che chở cho người thân bạn bè.

Cậu sẽ đi quyên góp một khoản linh thạch, tìm một nơi phong cảnh như tranh như thế này, rồi dùng kết giới bố trí thành thế ngoại đào nguyên.

Đến lúc đó, cậu có thể đón gia đình và một số bạn thân mà mình quan tâm vào.Nhắc đến linh thạch...

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối.” “Chuyện gì?” Bạch Tôn Giả quay đầu lại, thấy Tống Thư Hàng ấp úng, có chút nghi hoặc.

“Thế này ạ, Bạch tiền bối ngài có thể cho tôi mượn một ít linh thạch không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiếp theo, Thất Tu tiền bối có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, dẫn cậu đi gặp cái tồn tại kỳ diệu ‘mọi thứ đều có thể bán’ đó.

Còn cậu hiện tại, trên người chỉ có một khoản linh thạch có được sau khi bán huyết ma trân châu của Thiên Nhai Tử trưởng lão lần trước.

Mặc dù đối với cá nhân cậu, đây đã là một khoản tài phú khổng lồ.

Nhưng khi đi gặp cái tồn tại kỳ diệu ‘mọi thứ đều có thể bán’ đó, khoản linh thạch này lại quá ít, quá keo kiệt.Hơn nữa nói không chừng, ở chỗ cái tồn tại kỳ diệu ‘mọi thứ đều có thể bán’ đó, có thể tìm thấy bảo vật chữa trị bệnh hàn trên người 'Lý Âm Trúc'.Theo ký ức của Lý Thiên Tố đạo trưởng, trong cái 'cấm địa' kia có thể có cơ hội điều trị bệnh hàn của Lý Âm Trúc.

Nhưng mà, Lý Thiên Tố đạo trưởng chính mình còn chưa từng vào cái 'cấm địa' đó, y cũng không thể khẳng định mình có thể tìm được cách giải cứu Lý Âm Trúc hay không.

Cho nên, Thư Hàng không thể đặt toàn bộ hy vọng vào 'cấm địa', chuẩn bị thêm một chút sẽ không sai."Ngươi thiếu linh thạch sao?" Bạch Tôn Giả mỉm cười: "Cần bao nhiêu?" Tống Thư Hàng: "Càng nhiều càng tốt!

Nếu không bỏ lỡ, nói không chừng tôi sẽ hối hận cả đời." "Càng nhiều càng tốt?

Ta hiểu rồi." Bạch Tôn Giả cười nói: "Vậy đợi bộ phim này quay xong, rồi ta sẽ dẫn ngươi đến một động phủ khác của ta.

Linh thạch của ta đều cất giữ ở trong động phủ đó." "Cảm ơn ngài, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả: "Không khách khí." "Có tính lãi không ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tính thẳng thắn, luôn là ưu điểm lớn nhất của cậu.

"Được thôi, vậy đến lúc đó thu thêm chút ít nhé." Bạch Tôn Giả a a cười nói.Tiên chu từ từ hạ cánh, 【Đoàn làm phim Nhã Các Bố】 đã bước vào trạng thái làm việc.

Dưới sự giúp đỡ của thuộc hạ Linh Vũ Điệp Tôn Giả, đạo diễn Nhã Các Bố sắp xếp bộ phận quay phim, dùng các góc độ khác nhau để quay bao quát cảnh 'tiên cảnh' bên dưới.

Những cảnh quay bao quát này, sau khi quay xong, sẽ được chọn lọc và cắt dựng thành phần mở đầu của phim.

Tiên chu hạ cánh, các thành viên đoàn làm phim mang thiết bị ra ngoài.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Tôn Giả, mọi người đến trường luận võ của cảnh đầu tiên trong kịch bản phim ‘Cao Thăng sư huynh đánh nhân vật chính Lăng Dạ’. 【Đoàn làm phim Nhã Các Bố】 bắt đầu bận rộn.

Đạo cụ, ánh sáng, máy quay, bố trí bối cảnh vân vân.Bốn giờ chiều.

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khởi động âm thanh... khởi động máy quay.

Diễn viên vào vị trí.

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đều đã thay một bộ pháp bào chế thức của Không Vân Phái do ‘Cổ Hồ Quan Chân Quân’ cung cấp.

Bạch Tôn Giả đóng vai nhân vật chính 【Lăng Dạ】 đã vào vị trí.

Tống Thư Hàng đóng vai nam phụ 【Cao Thăng】 đã vào vị trí.

Cổ Hồ Quan Chân Quân đóng vai trưởng lão Không Vân Phái 【Bát Tí Kiếm Thánh】 đã vào vị trí.

Giang Tử Yên đóng vai đại sư tỷ 【Mộ Dung Họa】 đã vào vị trí.

Ngoài ra, bên cạnh lôi đài còn có rất nhiều đệ tử bình thường mặc chế phục ‘Không Vân Phái’, số lượng đệ tử bình thường này do các thuộc hạ do Linh Vũ Điệp Tôn Giả sắp xếp đóng.

Họ sẽ là những nhân viên vất vả nhất, đáng kính nhất trong bộ phim này, phần lớn việc vặt đều do họ đảm nhiệm, phần lớn các vai quần chúng, vai người qua đường cũng do họ đảm nhận.

Người giữ bảng bấm hiệu cầm chắc bảng bấm hiệu, cái “cạch” một tiếng.

Đạo diễn Nhã Các Bố lên tiếng: “Action!”Bạch Tôn Giả mặt mày bình tĩnh bước lên đài luận võ.

Chỉ trong vài bước đi bình tĩnh đó, Bạch Tôn Giả đã nhập vai.

Lúc này Bạch Tôn Giả, mặt đầy biểu cảm kiên cường, không sợ hãi, không khuất phục.

Bộ đạo bào màu xanh lam nhạt bay trên người y, thật là vừa vặn.

Mái tóc đen dài bay lượn phía sau, lúc này Bạch Tôn Giả đã trở thành ‘Lăng Dạ’ trong kịch bản.

Cổ Hồ Quan Chân Quân đứng bên cạnh đài luận võ, mặt mày lãnh đạm, hai tay khoanh lại.

Chỉ đơn giản là đứng đó, đã cho người ta một cảm giác ‘công chính vô tư’.

Chân Quân cũng lập tức nhập vai.

Quả không hổ là tiền bối với tất cả những kinh nghiệm sống phong phú!【Phải lên thôi! 】 Tống Thư Hàng cắn răng.

Cứ lên đi, cùng lắm diễn kỹ không đủ, thì đổi Dương Hòa Thượng lên thay.

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Tống Thư Hàng lại hơi bình tĩnh lại.

Trước khi vào ống kính, cậu hít một hơi thật sâu, tự cổ vũ bản thân.

Sau đó, trên mặt cậu lộ ra vẻ cười lạnh, bước lớn về phía trường luận võ, tiến vào ống kính!

Phía sau cậu, còn có hai sư đệ chó săn do thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả đóng, không rời nửa bước.“Ha ha ha ha, Lăng Dạ, cuối cùng ngươi cũng không trốn tránh nữa, dám đến ứng chiến sao?” Tống Thư Hàng lạnh lùng cười với Bạch Tôn Giả trên đài luận võ.Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả đóng, mặt mày bình tĩnh, thờ ơ nhìn Tống Thư Hàng.

Diễn kỹ tuyệt vời."Sư huynh, hôm nay nhất định phải dạy dỗ Lăng Dạ thật tốt, cho hắn biết sự lợi hại của huynh." Sư đệ số 1 kêu lên.

"Đúng vậy, khiến hắn từ nay về sau, không bao giờ dám trái ý sư huynh nữa!" Sư đệ số 2 bổ sung."Hừ." 'Cao Thăng sư huynh' do Tống Thư Hàng đóng khẽ hừ một tiếng, tiếp tục nói: "Lăng Dạ, lần này ta sẽ đánh ngươi một tháng không thể xuống giường." Sau khi nói xong câu thoại này... trong lòng Thư Hàng có chút chột dạ.

Rõ ràng biết đây là đang diễn, Bạch Tôn Giả chỉ đang đóng vai 'Lăng Dạ'.

Nhưng khi đối mặt với Bạch Tôn Giả mà kêu【Ta sẽ đánh ngươi một tháng không thể xuống giường】như vậy, trong lòng cậu cứ thấy chột chột.Câu thoại đã đọc xong...

Kịch tình tiếp theo, là Cao Thăng sư huynh lộn 360 độ đẹp mắt để lên đài luận võ.

Thế là, Tống Thư Hàng theo miêu tả trong kịch bản, tự tin nhảy cao lên... giữa chừng, còn lộn một vòng 360 độ trên không.

Cú lộn này rất đẹp.

Tuy nhiên, không biết có phải do vừa nãy cậu trong lòng chột dạ, nên chân có chút mềm không?

Hay là một loại nguyên nhân siêu kinh khủng nào đó, không khoa học cũng không tu chân.

Cậu lộn đến nửa chừng, thấy sắp nhảy lên lôi đài thì đột nhiên tư thế lộn của cậu không phối hợp tốt.

Sau đó... cậu cứ thế ngã mạnh xuống mép lôi đài. *Đông* ~~ Trông có vẻ rất đau.

Bạch Tôn Giả đối diện: “......” Tống Thư Hàng: “......” Cổ Hồ Quan Chân Quân khoanh tay: “......” “Cut!” Đạo diễn Nhã Các Bố hô dừng.

Các vị tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần nhìn sang, phát ra tiếng cười thiện ý, đồng thời lại dùng ánh mắt đầy thương cảm nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ở võ đài cao như vậy mà với tu vi Tam phẩm hiện tại của Tống Thư Hàng, lộn một vòng lên còn ngã sấp mặt, đúng là không hề tu chân chút nào! "Khoan đã, có phải mình nhìn nhầm không?" Đúng lúc này, Bắc Hà Tán Nhân dụi dụi mắt.

Trước đó vẫn luôn không để ý, nhưng giờ hắn đột nhiên phát hiện quanh Tống Thư Hàng ẩn hiện 'tinh quang'.

Chương 726

Đây là dấu hiệu chỉ có ở tu sĩ sắp đả thông mạch 'Tinh Huy Mạch' đầu tiên của Tam phẩm, hoặc đã đả thông Tinh Huy Mạch rồi thôi mà?

Tam phẩm?

Đùa gì thế!

Lần trước gặp Tống Thư Hàng tiểu hữu còn là trước trận chiến Đoạn Tiên Đài của Sở gia, khi mình hộ tống hắn tham gia đại hội tỷ thí rác rưởi kia.

Lúc đó Tống Thư Hàng tiểu hữu dùng thủ pháp đặc biệt biến thành 'Sở Sở cô nương' của Sở gia, và đột phá thăng cấp Nhị phẩm cảnh giới trong trận chiến Đoạn Tiên Đài.

Trận chiến Đoạn Tiên Đài cách hiện tại mới bao lâu?

Tống tiểu hữu đã đả thông 8 đại đan điền, độ qua Nhị phẩm Lôi Kiếp rồi sao? "Có phải tôi nhìn nhầm rồi không?" Bắc Hà Tán Nhân chọc chọc Dược Sư bên cạnh: "Dược Sư huynh, anh xem thử cảnh giới của Thư Hàng tiểu hữu đã là cảnh giới gì rồi?" Đing đing đing đing ~~ Dược Sư vừa quay đầu lại, những cái chuông nhỏ trên đầu hắn không ngừng vang lên.

Bắc Hà Tán Nhân: "......" Dược Sư: "Là cảnh giới Tam phẩm, nhìn khí tức trên người Tống tiểu hữu, chắc vừa đột phá không lâu." "Tốc độ thăng cấp này thật sự quá khủng khiếp." Bắc Hà Tán Nhân nói: "Tôi cũng bị sốc." Dược Sư: "......" Ngọa tào, hắn mới là người bị sốc nhất có được không?

Ban đầu, chính hắn là người đã tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu vào tháng 6, sau đó giao dịch với tiểu hữu một cây 'Độc Long Thảo', và đổi từ Thông Huyền Đại Sư một bộ 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, dẫn dắt Tống Thư Hàng tiểu hữu bước lên con đường tu hành.

Kết quả chớp mắt cái, Tống Thư Hàng tiểu hữu đã tu luyện đến cảnh giới Tam phẩm rồi.

Dược Sư bản thân còn đang vắt óc nghĩ xem làm sao để thăng cấp hoàn mỹ, để khi thăng lên Ngũ phẩm thì đan phẩm đạt được Thất Long Văn.

Dược Sư bản thân hiện tại vẫn mới là cảnh giới Tứ phẩm thôi mà, bỏ mẹ! "Kỳ lạ thật, 'Thất Cái Đạo Hiệu tiểu hữu' tư chất tốt đến thế sao?" Lạc Trần Chân Quân nghi hoặc nói.

Đúng lúc này, Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy kính, tròng kính phản chiếu ánh sáng trí tuệ: "Tôi nghĩ, tôi đã biết đáp án rồi." "Diệt Phượng Công Tử đoán ra điều gì?" Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử: "Diệt Phượng đạo hữu và Tống Thư Hàng tiểu hữu đã đổi thân thể mấy lần, chắc chắn biết một số bí ẩn gì đó." Diệt Phượng Công Tử lại đẩy kính, thản nhiên nói: "Các vị nhìn xem, bên cạnh đoàn làm phim, có một đạo nhân tóc bạc đang ăn trái cây, các vị thấy ông ta không?" "Đạo nhân đó... có gì kỳ lạ sao?" "Nếu tôi không đoán sai, ông ta chính là cuồng ma truyền công trong truyền thuyết, Thiên Nhai Tử đạo nhân." Diệt Phượng Công Tử nói: "Cho nên, chân tướng công lực của Tống Thư Hàng tăng mạnh trong thời gian ngắn chỉ có một!" Bắc Hà Tán Nhân, Lệ Chi Tiên Tử, Dược Sư, Lạc Trần Chân Quân và các đạo hữu khác đồng thanh: "Hắn bị cuồng ma truyền công quán chú công lực tinh thuần, dẫn đến cảnh giới đột phá mãnh tiến sao?" "Chắc chắn rồi." Diệt Phượng Công Tử nói.

Giao Bá Chân Quân: "Không sai, đích xác là Thiên Nhai Tử.

Tôi từng gặp ông ta, mọi người sau này phải chú ý đến các hậu bối trong nhà mình, tuyệt đối đừng để Thiên Nhai Tử đạo nhân gặp phải.

Nếu không nhất định sẽ bị cưỡng ép truyền công." Bắc Hà Tán Nhân thiện ý nhắc nhở: "Giao Bá đạo hữu, Thiên Nhai Tử đạo trưởng hình như gần đây vẫn luôn ở biệt thự của con gái anh, Ngư Kiều Kiều thì phải." "Ngọa tào!" Giao Bá Chân Quân sững sờ, lập tức bắt đầu tìm kiếm tung tích Ngư Kiều Kiều, nhất định phải bảo Ngư Kiều Kiều chuẩn bị phòng bị, tuyệt đối đừng để Thiên Nhai Tử lão đạo quán đỉnh truyền công.

Ở đằng xa...

Thiên Nhai Tử đạo trưởng khóe miệng co giật, lặng lẽ lấy ra một cái bánh mì kẹp thịt cắn ăn.

Hắn ta là Ngũ phẩm Linh Hoàng cơ mà.

Cuộc trò chuyện của nhóm đạo hữu đối diện tuy rất nhỏ, nhưng hắn ta đều nghe thấy hết.

Lòng đau quá. *************** Trên võ đài.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt, bò dậy.

Bạch Tôn Giả: "Thư Hàng, cậu không sao chứ?" "Không sao, không sao, không đau không ngứa, không hề gì." Tống Thư Hàng vẫy tay nói. "Tống tiên sinh, cảnh quay này có cần dùng võ thế không?" Phó đạo diễn của đoàn làm phim lên tiếng hỏi.

Tống tiên sinh này không chỉ là diễn viên, mà còn là nhà đầu tư của bộ phim này.

Giá đối phương đưa ra hậu hĩnh đến mức không thể từ chối, một tài thần như vậy, tuyệt đối phải cẩn thận đừng làm ngã hỏng. "Không cần, không cần, cám ơn, vừa rồi chỉ là ngoài ý muốn thôi.

Động tác nhỏ này, lần sau tôi nhất định sẽ làm rất đẹp." Tống Thư Hàng sảng khoái cười, vẫy tay nói.

Hơn nữa... nếu cậu ấy thật sự diễn không tốt, thì có thể để Dương Hòa Thượng lên diễn mà! "Vậy chúng ta bắt đầu lại nhé?" Phó đạo diễn hỏi. "Không vấn đề gì, chúng ta bắt đầu lại đi." Tống Thư Hàng phủi bụi trên người, quay về vị trí ban đầu. ....

Tất cả mọi người lại chuẩn bị sẵn sàng.

Thư ký trường quay cầm bảng thư ký, "cạch" một tiếng.

Nhã Các Bố đạo diễn lại lên tiếng: "Action!" Bạch Tôn Giả trong vai 【Lăng Dạ】 lại chậm rãi lên đài, gió nhẹ thổi qua, mái tóc đen và đạo bào màu xanh nhạt bay phấp phới trong gió.

Nhã Các Bố đạo diễn không khỏi cảm thán trong lòng: diễn viên tên 'Tống Bạch' này, thật sự tuấn mỹ không thể dùng ngôn ngữ để hình dung, tóm lại chỉ cần dán tất cả những từ ngữ có liên quan đến 'tuấn mỹ, đẹp trai' lên người hắn, tuyệt đối không sai!

Đây là một sự tồn tại hoàn toàn không cần diễn xuất, chỉ cần như vừa rồi chậm rãi lên đài, sau đó bình tĩnh đứng ở đó, là lập tức có thể khiến vô số người hâm mộ la hét.

Thậm chí Nhã Các Bố đạo diễn dám đánh cược, nếu ông ta quay một bộ phim sáu mươi phút, không cần bất kỳ cốt truyện, kịch bản nào, chỉ cần quay diễn viên tên 'Tống Bạch' này lên đài, đứng trên đài.

Sau đó các loại gió nhẹ thổi qua, thổi tung mái tóc dài và đạo bào của hắn.

Các góc độ đẹp trai, cứ thế quay sáu mươi phút... bộ phim của ông ta có thể bán chạy, hơn nữa đảm bảo suất nào cũng kín chỗ, các loại sản phẩm phụ trợ bán chạy như điên.

Đây là sức hút cá nhân đáng sợ.

Không chỉ diễn viên tên 'Tống Bạch' này, mà còn có diễn viên tên 'Cổ Hồ' đứng bên cạnh khoanh tay lạnh lùng, cũng là một soái ca cấp thế giới.

Hơn nữa Cổ Hồ còn mang theo một loại khí chất cao nhân thế ngoại, dù hắn không có kỹ năng diễn xuất, vứt hắn vào bất kỳ bộ phim thần tượng nào, cũng chắc chắn là nhân vật chính.

Còn có kim chủ Tống Thư Hàng vừa rồi không lộn thành công mà ngã xuống đất, cũng là một thiếu niên mặt mày thanh tú.

Bộ phim mà ông ta đã đồng ý quay vì 'mức lương trên trời' không thể từ chối này... có lẽ sẽ khiến sự nghiệp đạo diễn của ông ta lên một tầm cao mới.

Ít nhất, sau khi phim công chiếu, doanh thu phòng vé tuyệt đối sẽ không tệ.

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng đã lại nhập cảnh quay.

Giống như trước đó, sau khi Sư đệ 1 và Sư đệ 2 hoàn thành đối thoại, Tống Thư Hàng trong vai 'Cao Thăng sư huynh' lạnh lùng nói với 'Lăng Dạ' trên võ đài: "Lăng Dạ, lần này ta muốn đánh ngươi một tháng không thể xuống giường." Niệm xong lời thoại...

Tống Thư Hàng dùng sức đạp chân xuống đất, thân hình cao vút bay lên.

Lần này, Tống Thư Hàng cẩn thận điều chỉnh tư thế của mình khi 'lộn người trên không'.【Bạch tiền bối bảo hộ tôi, đừng để xảy ra sai sót nữa!】Cậu ấy thầm kêu trong lòng.

Sau đó, thân thể cậu ấy hoàn thành hoàn hảo một vòng 360 độ trên không, bình ổn đáp xuống võ đài.【Thành công rồi!】Tống Thư Hàng trong lòng có chút phấn khích.

Là một tu sĩ Tam phẩm, cậu ấy lại phấn khích khi hoàn thành một cú lộn 360 độ cao chưa đến hai mét.

Tiếp theo...

đến lượt Sư tỷ 【Mộ Dung Họa】 do Giang Tử Yên diễn xuất hiện.

Giang Tử Yên, với khí chất ban đầu hơi tà khí, khi xuất hiện cũng thể hiện kỹ năng diễn xuất vô song của cô.

Lúc này, cô dịu dàng như nước, trong ánh mắt vốn hơi tà khí, lúc này chỉ có sự dịu dàng và quan tâm đậm đặc không thể hòa tan.

Cô xuất hiện sau đó, không nói bất cứ lời nào, chỉ dịu dàng nhìn 'Lăng Dạ' do Bạch Tôn Giả diễn.

Tống Thư Hàng đoán trong lòng, Giang Tử Yên chắc chắn đã trực tiếp thay thế hình ảnh Bạch Tôn Giả bằng 'Dược Sư' trong đầu, nên mới có ánh mắt yêu thương và dịu dàng nồng nàn như vậy.

Nhã Các Bố đạo diễn trong lòng rất hài lòng, mấy diễn viên này, mỗi người đều có kỹ năng diễn xuất rất mạnh.

Tốt hơn nhiều so với dự kiến của ông ta. .... "Hừ." Tống Thư Hàng lạnh lùng hừ một tiếng: "Lăng Dạ, lần này... ngươi muốn gãy chân nào đây?" Cậu ấy không ngờ cuối cùng vai 'Cao Thăng sư huynh' lại rơi vào tay mình.

Đáng lẽ phải để Cao Mỗ Mỗ sửa lời thoại, câu thoại này khiến cậu ấy cảm thấy rất bất an. "Cao sư huynh, huynh đệ chúng ta cũng không phải lần đầu tỷ đấu trên võ đài, lời thừa thì khỏi nói nhiều." Bạch Tôn Giả bình tĩnh nói: "Lần này tỷ thí gì?" "Kiếm, thương, quyền, cước, côn đều đã tỷ thí rồi, lần này, cứ để sư huynh chỉ điểm đao pháp cho ngươi đi." Tống Thư Hàng khóe miệng nhếch lên, cười tà tà.

Không biết từ lúc nào, hình như cậu ấy cũng có chút nhập vai.

Bảo đao Bá Toái, chậm rãi ra khỏi vỏ.

Bá Toái vốn không có vỏ đao, nhưng lần này vì diễn xuất, đặc biệt được phối một cái vỏ đao.

Như vậy trong quá trình rút đao, có thể trông khí thế hơn.

Sau khi lại trải qua thiên lôi tẩy lễ, tất cả cấm chế, trận pháp trên bảo đao Bá Toái đều bị xóa bỏ, nó trở nên càng đen nhánh, càng sắc bén. "Đao thì đao, ta không sợ ngươi." Bạch Tôn Giả trầm giọng nói, vẻ mặt kiên định, lấy một thanh cương đao trên giá vũ khí ở võ đài.

Tiếp theo, chính là cốt truyện 'Cao Thăng sư huynh' hành hạ nhân vật chính 'Lăng Dạ' tơi tả.

Trước khi lên đài, Bạch Tôn Giả đã hẹn với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cần sử dụng 'Cơ Sở Đao Pháp', sau hai mươi chiêu, Bạch Tôn Giả sẽ tự nhiên lộ ra 'dấu hiệu thất bại'.

Sau đó, sau ba mươi chiêu đánh nhau kịch tính, Bạch Tôn Giả sẽ phối hợp bị đánh ngã xuống đất. ....

Tống Thư Hàng xuất đao, dùng cũng là Cơ Sở Đao Pháp. "Lăng Dạ sư đệ, sư huynh ta dạy ngươi cách dùng đao!" Tống Thư Hàng dùng thân pháp 'Quân Tử Vạn Lý Hành', thân hình lập tức lướt đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Một đao chém ra!

Mặc dù là diễn xuất, nhưng đao của Tống Thư Hàng, dù là góc độ hay lực độ, đều gần như hoàn hảo.

Bạch Tôn Giả theo bản năng giơ đao đỡ!

Chương 727

Đang!

Một luồng cự lực mà Tống Thư Hàng không thể tưởng tượng nổi truyền đến từ đao của Bạch tiền bối... sau đó, Tống Thư Hàng bị đánh bay ra ngoài...

Bạch tiền bối, nói là Cao Thăng sư huynh hành hạ Lăng Dạ tơi tả cơ mà?

Trên không trung, Tống Thư Hàng trong lòng thở dài thườn thượt, cậu ấy bình tĩnh chờ đợi mình ngã xuống đất.

Lúc này, trong lòng Thư Hàng chỉ có một suy nghĩ: Võ thế, cảnh này nhất định phải có võ thế!

Nếu không, cậu ấy rất có thể sẽ phải vào bệnh viện.

Không, không phải có thể, mà là chắc chắn sẽ phải vào bệnh viện!

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng khóe mắt lướt qua Bắc Hà tiền bối đang đứng xem.

Bắc Hà tiền bối hình như đang cùng các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' khác, đang vẽ một vòng tròn gì đó.

Bắc Hà tiền bối và các vị ấy muốn làm gì?

Lẽ nào đã nghiên cứu ra cách nào đó để giúp mình sao?

Lạ thật, sao mình nhìn thứ các tiền bối ấy vẽ, lại giống như vòng hoa trắng nhỉ?

Khoan đã, khoan đã một chút, Bắc Hà tiền bối, ý ngài là gì vậy?!

Trong lúc suy tư, đột nhiên, Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể mình bị một lực hấp dẫn mạnh mẽ kéo lại, khiến cơ thể cậu ấy ngừng lại, lơ lửng giữa không trung!

Cảm giác này, là Lưu Huỳnh Tiên Tử ra tay sao?

Không đúng, không phải Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Là linh lực của Bạch Tôn Giả, hóa thành bàn tay vô hình đỡ cậu ấy!

Lẽ nào Bạch tiền bối vẫn chưa từ bỏ?

Tống Thư Hàng nhìn xuống, cậu ấy thấy Bạch Tôn Giả hừ một tiếng, thân hình chìm xuống, hình như là thi triển một pháp môn Trụ Thiên Cân.

Ngay sau đó, hai chân Bạch tiền bối như dẫm vào bùn lầy, trực tiếp dẫm sâu vào mặt đất cứng rắn!

Bạch Tôn Giả đang bù đắp cho cốt truyện này!

Hiện tại, cảnh này... trong mắt người thường trông thành như thế này: 【Cao Thăng sư huynh như một quỷ mị, lướt đến phía sau Lăng Dạ, một đao chém ra!

Ngay sau đó, nhân vật chính Lăng Dạ quay người đỡ một đao, "đang"...

Kim thiết giao minh, phát ra tiếng va chạm trầm trọng.

Ngay sau đó, Cao Thăng sư huynh đột nhiên lại cao vút bay lên...

Đương nhiên, sự thật là Cao Thăng sư huynh bị đánh bay, nhưng trong mắt người thường, hắn là chủ động cao vút bay lên, và dừng lại trong không trung một lát.

Mà nhân vật chính Lăng Dạ, vốn tiếp được một đao của Cao Thăng sư huynh, lại phát ra một tiếng hừ nhẹ.

Sau đó, toàn bộ người hắn bị áp lực cực lớn đè ép, phần bắp chân trực tiếp lún vào mặt đất cứng rắn!】Tuyệt vời!

Nhã Các Bố đạo diễn trong lòng hô lớn khen ngợi!

Do có Huyễn Vũ Điệp, ông ta thấy Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đều treo dây cáp, mặt đất bị Bạch Tôn Giả dẫm nát cũng đã được chuẩn bị trước.

Nhưng cảnh đầu tiên của cuộc giao đấu giữa 'Lăng Dạ' và 'Cao Thăng sư huynh' quá bùng nổ.

Hai diễn viên này, chắc chắn đều đã học qua 'Âu Lạc công phu', mỗi chiêu mỗi thức đều đầy sức mạnh.

Lúc này, bàn tay linh lực của Bạch Tôn Giả đang đỡ Tống Thư Hàng tiêu tán, Tống Thư Hàng phong thái ngời ngời đáp xuống đất, tạo một thế Cơ Sở Đao Pháp đẹp trai.

Xem ra cảnh này không bị 'cắt', vậy thì phải tiếp tục diễn thôi!

Theo lời thoại trong kịch bản... "Lăng Dạ, giờ ngươi biết khoảng cách giữa ngươi và sư huynh rồi chứ?" Tống Thư Hàng chĩa đao vào Bạch Tôn Giả, khóe miệng lộ ra nụ cười tà khí.

Bạch Tôn Giả mặt trầm như nước: "Vẫn xin sư huynh... tiếp tục chỉ giáo!" Vừa nói xong, hắn 'khó khăn' chui ra từ cái hố.

Theo kịch bản, tiếp theo đến lượt nhân vật chính【Lăng Dạ】tấn công!

Bạch Tôn Giả cũng dùng thân pháp 'Quân Tử Vạn Lý Hành', thân hình lướt đi, thanh cương đao trong tay chém thẳng vào Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối khi thi triển 'Quân Tử Vạn Lý Hành' đã cố ý làm chậm tốc độ.

So với thân pháp quỷ dị của Tống Thư Hàng trước đó, 'Quân Tử

Vạn Lý Hành' mà Bạch Tôn Giả thi triển bây giờ, trông chỉ nhanh hơn một chút so với chạy bình thường.

Tiếp theo là công kích bằng 'Cơ Sở Đao Pháp', Bạch Tôn Giả cũng chọn cách tấn công trực diện.

Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối bắt đầu 'thả nước' một cách nghiêm túc, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. 【Xem ra Bạch tiền bối cuối cùng cũng nhập vai, tiếp theo... chính thức bước vào cốt truyện 'Cao Thăng sư huynh đánh bại Lăng Dạ' rồi.】 Dưới đòn tấn công thả nước của Bạch tiền bối, một đao trực diện như vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy mình có thể đỡ được!

Chỉ cần lực độ vung đao của Bạch tiền bối không còn đáng sợ như vậy nữa...

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng thầm nghiến răng.

Cậu ấy vung đao đỡ, đao này không chỉ là Cơ Sở Đao Pháp, mà còn thầm vận dụng cả thủ pháp chiêu thức 'Nghịch Lân Đao Pháp' phòng ngự mạnh nhất mà cậu ấy nắm giữ.

Đang!

Tống Thư Hàng thuận lợi đỡ được đòn tấn công trực diện của Bạch Tôn Giả!

Bạch Tôn Giả cố ý kìm hãm sức mạnh trên đao của mình, làm chậm tốc độ.

Chỉ cần Bạch Tôn Giả nghiêm túc, với trình độ kiểm soát cơ thể của một cường giả cấp Tôn Giả, hắn có thể dễ dàng khống chế thực lực của mình xuống 'cấp Nhị phẩm'.

Một cảnh giới thấp hơn cả Tống Thư Hàng hiện tại.

Hai bên đều dùng 'Cơ Sở Đao Pháp', nhưng chính vì là Cơ Sở Đao

Pháp nên nhìn mới càng kịch tính.

Pình pình pình pình!

Đang đang đang đang!

Chỉ trong vòng hai hơi thở, Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng đã giao đấu ít nhất hơn hai mươi chiêu.

Tuyệt vời!

Nhã Các Bố đã quay phim lâu như vậy, chưa bao giờ thấy cảnh chiến đấu nào kích thích đến thế.

Cảnh chiến đấu như vậy, căn bản không cần xử lý hiệu ứng đặc biệt bằng máy tính, chỉ cần cắt ghép cảnh quay một chút, rồi kéo dài thời gian của vài động tác đặc biệt đẹp trai trong cảnh chiến đấu, làm cho cảm giác hình ảnh mạnh mẽ hơn, là có thể trực tiếp sử dụng trong phim!

Hơn nữa... cảnh chiến đấu bùng nổ như vậy, ông ta có cảm giác căn bản không nỡ xóa đi một giây nào.

Ông ta dám khẳng định, bộ phim này, chỉ riêng cảnh chiến đấu mở đầu kịch tính này, đã có thể trực tiếp kích hoạt adrenaline của khán giả, khiến khán giả ngay lập tức bùng nổ cảm xúc! ....

Đing đing đing, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả giao đấu gần một trăm chiêu. "Gần đủ rồi." Tống Thư Hàng trong lòng ước tính, có thể tiến hành cốt truyện tiếp theo rồi chứ?

Thế là Tống Thư Hàng liếc mắt ra hiệu cho Bạch Tôn Giả.

Tiếp đó, cậu ấy trầm giọng đọc lời thoại: "Lăng Dạ, đao pháp của ngươi chỉ đến mức này thôi sao?

Cứ để sư huynh dạy..." Ngọa tào!

Đang đọc dở, Tống Thư Hàng phát hiện khi cậu ấy đọc lời thoại, Bạch Tôn Giả lại không phối hợp.

Tiền bối căn bản không chú ý đến ánh mắt ra hiệu của Tống Thư Hàng, có lẽ hắn ta vẫn chưa đánh đủ?

Dù sao thì Bạch Tôn Giả cũng không dừng tay, đao quang trong tay hắn bay múa, trong nháy mắt đã chém ra năm đao về phía Thư Hàng!

Tống Thư Hàng thầm kêu không ổn, không xong rồi, năm đao này mà không đỡ được... thì phải 'cắt'.

Ngay khi Tống Thư Hàng thầm kêu không ổn, Bạch Tôn Giả cũng lập tức phản ứng lại.

Nếu năm đao này Tống Thư Hàng không đỡ được, đoạn này lại phải quay lại.

Nhưng lúc này, đao của hắn đã chém ra, nếu giờ cường hành thu đao, đoạn cốt truyện này cũng sẽ phải 'cắt'.

Thế là, Bạch Tôn Giả một tay cầm đao, tay kia năm ngón linh hoạt vẫy động.

Từng luồng linh lực hóa thành sợi tơ mảnh, dính vào người Tống Thư Hàng, giống như điều khiển con rối gỗ, những sợi tơ này bắt đầu khống chế Tống Thư Hàng.

Thế là... cảnh quay kịch biến.

Khi đối mặt với tuyệt chiêu năm đao trong nháy mắt của Bạch Tôn Giả, 'Cao Thăng sư huynh' do Tống Thư Hàng diễn khéo léo lùi lại một bước nhỏ.

Bước nhỏ này lại giúp 'Cao Thăng sư huynh' có chỗ để thở.

Ngay sau đó, 'Cao Thăng sư huynh' cũng chém ra bảo đao trong tay.

Năm đao này, tốc độ xuất đao không nhanh... nhưng góc độ xuất đao khéo léo vô cùng, ra sau mà đến trước!

Đing đing đing ~ ~ Năm đao trong nháy mắt của Bạch Tôn Giả cứ thế bị phá giải một cách dễ dàng.

Tống Thư Hàng kinh hãi toát mồ hôi lạnh, nhưng... thu hoạch lại càng lớn!

Khi Bạch Tôn Giả khống chế cơ thể cậu ấy, khiến cơ thể cậu ấy như một con rối bị thao túng, cậu ấy đã giật mình một cái.

Chương 728

Nhưng ngay sau đó, khi chính mình khẽ lùi lại, chém ra năm đao khéo léo, Tống Thư Hàng lại sáng mắt lên.

Cách xuất đao của Bạch tiền bối không phải là đao pháp thần kỳ gì.

Nhưng kỹ xảo góc độ, kinh nghiệm xuất đao này, khiến cậu ấy sáng mắt lên, trong đầu lập tức có cảm giác suy một ra ba, kết hợp với các loại kinh nghiệm, kiến thức đao pháp mà Thư Hàng nhận được khi mượn CPU của 'Diệt Phượng tiền bối', bỗng nhiên có cảm giác như khai mở được nút thắt!

Khi mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối, cậu ấy có thể nhận được rất nhiều kiến thức và kinh nghiệm về 'Cơ Sở Đao Pháp' từ Diệt Phượng tiền bối, trong thời gian ngắn đã đẩy các loại võ kỹ của mình đến cảnh giới 'Đại thành'.

Hiện tại, dưới sự 'trực tiếp chỉ đạo' của Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng nhanh chóng tiêu hóa kinh nghiệm và kiến thức nhận được từ Diệt Phượng tiền bối, thực sự biến thành của riêng mình.

Đây có phải là Bạch Tôn Giả 'trực tiếp chỉ điểm' đao pháp cho cậu ấy không? ....

Nhưng hiện tại... không phải lúc để nghĩ nhiều như vậy.

Cốt truyện không 'cắt', cảnh này vẫn phải tiếp tục diễn.

Dưới sự khống chế của Bạch Tôn Giả, 【Cao Thăng sư huynh sau khi phá được kỹ xảo năm đao trong nháy mắt của Lăng Dạ, thân hình lại tiến lên một bước.

Bước này, trực tiếp áp sát Lăng Dạ, nằm trong phạm vi mà Lăng

Dạ không thể quay đao tự cứu trong thời gian ngắn.

Sau đó, 'Cao Thăng sư huynh' quay ngược bảo đao, chém ngược ra.】Một lùi trước đó, bây giờ một tiến.

Hai bước đơn giản, ẩn chứa kinh nghiệm chiến đấu phong phú của Bạch Tôn Giả.

Cốt truyện:【'Lăng Dạ' bay lùi lại, nhưng đạo bào trên người hắn vẫn bị bảo đao cắt rách...

Nếu chậm một bước, đao này có thể trực tiếp khiến 'Lăng Dạ' trọng thương.

Lăng Dạ liên tục lùi lại, kéo giãn khoảng cách với Cao Thăng sư huynh.

Sau đó, hắn bắt đầu thở dốc, dường như rất mệt mỏi.】Tống Thư Hàng biết, cậu ấy nên bắt đầu đọc lời thoại rồi. "Đao pháp của ngươi, chỉ đến mức này thôi sao?" Tống Thư Hàng xoay cổ tay, bảo đao Bá Toái lại được cầm chắc: "Vậy thì...

để sư huynh dạy ngươi, thế nào mới là đao pháp chân chính đi!"【Bạch tiền bối, xin hãy chỉ dạy cho tôi bí ẩn của đao pháp!】Đây là tiếng gọi nội tâm của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể mình lại tiến vào trạng thái 'khống chế con rối'.

Thân hình cậu ấy lướt đi, với một tư thế bá khí lao về phía Bạch Tôn Giả.

Bạch tiền bối muốn một mạch dùng trạng thái này, quay xong cảnh chiến đấu này.

Như vậy cũng tốt...

Nếu không, Tống Thư Hàng thật sự không biết mình phải diễn cảnh 'đánh bại Lăng Dạ' như thế nào.

Dù ra tay thế nào, cũng cảm thấy sẽ rất đáng sợ.

Mà bây giờ, nếu tất cả đều do Bạch Tôn Giả khống chế, cậu ấy chỉ cần không ngừng thay đổi biểu cảm của mình, rồi đọc lời thoại.

Những thứ còn lại, cứ giao cho Bạch Tôn Giả là được.

Tranh thủ thời gian này, cậu ấy có thể nghiền ngẫm kỹ xảo và kinh nghiệm của Bạch tiền bối.

Cảnh tượng hiện tại, tương đương với Bạch Tôn Giả VS Bạch tiền bối. ....

Nhã Các Bố đạo diễn và các thành viên khác trong đoàn làm phim, nhìn không chớp mắt.

Hay quá, cảnh chiến đấu này thật sự quá hay.

Hai diễn viên này kỹ năng diễn xuất bùng nổ, hồn của diễn viên đang bùng cháy dữ dội!

Tuyệt vời!

Dưới sự khống chế của Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng trong vai 'Cao Thăng sư huynh' từng bước áp sát 'Lăng Dạ', bảo đao Bá Toái trong tay thi triển 'Cơ Sở Đao Pháp'.

Nhưng mỗi đao đều bá khí lẫm liệt, hổ hổ sinh uy!

Bạch tiền bối trong vai nhân vật chính 'Lăng Dạ' ở thế yếu, mệt mỏi chống đỡ, đạo bào trên người đều bị cắt mấy vết.

Cốt truyện diễn biến rất thuận lợi, chỉ cần tiếp tục diễn như vậy, 'Cao Thăng sư huynh' sẽ chém 'Lăng Dạ' trọng thương... sau đó Sư tỷ tiến lên dịu dàng an ủi 'Lăng Dạ', cảnh đầu tiên này coi như kết thúc!

Nhưng mà, Tống Thư Hàng lại bắt đầu hoảng sợ.

Không ổn rồi, rất không ổn rồi.

Kỹ năng diễn xuất của Bạch Tôn Giả hoàn toàn không vấn đề gì, một mình Tôn Giả khống chế hai nhân vật, diễn cảnh 'tỷ võ' này cũng rất thuận lợi.

Nhưng theo số vết rách trên đạo bào của Bạch Tôn Giả ngày càng nhiều, dự cảm không lành trong lòng Thư Hàng càng lúc càng nặng.

Cậu ấy cảm thấy có rất nhiều ánh mắt sắc bén, 'vù vù vù' đinh vào người cậu ấy.

Nếu đổi những ánh mắt sắc bén này thành mũi tên sắc nhọn, Tống Thư Hàng lúc này đã vinh quang gia nhập vào tộc chiến binh cầu gai, trở thành một chiến binh cầu gai dũng cảm.

Những ánh mắt sắc bén này, đến từ các tiên tử của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', và toàn thể thành viên đoàn làm phim... trong đó còn bao gồm cả những tồn tại như Bạch Hạc Chân Quân.

Diễn xuất mà, các tiên tử tỷ tỷ, đây chỉ là đang diễn xuất thôi mà!

Tống Thư Hàng cảm thấy sau lưng có chút ẩm ướt, những ánh mắt này khiến cậu ấy áp lực như núi.

Cậu ấy biết, nếu cứ tiếp tục như vậy, số lượng những ánh mắt sắc bén này còn sẽ tăng lên nữa.

Hơn nữa... ngoài áp lực từ những ánh mắt sắc bén này, bản thân Tống Thư Hàng cũng áp lực như núi.

Đạo bào trên người Bạch tiền bối bị từng đường cắt xé, giống như ôm đàn tỳ bà che nửa mặt vậy.

Trạng thái Bạch tiền bối trong hình hài này, giá trị mị lực trở nên đáng sợ.

Gần bằng lần trước mình tìm đường chết trước mặt Bạch tiền bối, nụ cười rạng rỡ của tiền bối khi trời đất hóa thành đen trắng, chỉ có Bạch tiền bối là thất sắc.

Thư Hàng run rẩy, cậu ấy cảm thấy nếu cứ tiếp tục như vậy, sau khi bộ phim này công chiếu, cậu ấy có lẽ sẽ bị "đồ sát" (hội đồng).

Lúc này, có nên tạm dừng một chút không? ....

Dường như đã nghe thấy tiếng gầm trong lòng Tống Thư Hàng. "Cut!" Nhã Các Bố đạo diễn hô dừng.

Sau đó, các chuyên gia trang điểm và thành viên tổ đạo cụ bắt đầu lên sân khấu. "Có chuyện gì vậy?" Bạch Tôn Giả nghi hoặc nhìn Nhã Các Bố đạo diễn, hắn cảm thấy trạng thái của mình hiện tại rất tốt, hoàn toàn có thể một mạch quay xong đoạn cốt truyện này!

Nhã Các Bố đạo diễn cười "a a" một tiếng, nói: "Đoạn quay này tạm dừng, tiếp theo hai vị cần trang điểm một chút.

Ví dụ như Tống Bạch tiên sinh, tiếp theo cần bôi cho anh một ít 'tiết tương đạo cụ'.

Theo kịch bản, cuối cùng còn một cảnh Lăng Dạ bị Cao Thăng sư huynh đánh đến thổ huyết, Tống Bạch tiên sinh cần túi máu vị gì?" Bạch Tôn Giả gật đầu, ra là vậy.

Thế là các thành viên tổ đạo cụ và chuyên gia trang điểm tiến lên, bắt đầu trang điểm cho Bạch tiền bối.

Chủ yếu là bôi một ít máu giả lên những vết cắt trên đạo bào của Bạch tiền bối, cũng như dán một số vết thương lên người Bạch Tôn Giả, và bôi máu giả lên đó. ....

Trong trường hợp bình thường, khi quay phim, một cảnh võ đấu cần quay đi quay lại mấy lần, từng cảnh một.

Ví dụ như cảnh nhân vật chính lên sân khấu... nếu tư thế nhân vật chính đi không tốt, thì phải quay đi quay lại liên tục.

Có lúc cần quay cảnh gió lớn thổi bay, bụi trần mịt trời.

Nếu góc quay không tốt, cũng phải quay lại.

Mỗi động tác chiến đấu đều được thiết kế sẵn từ trước, trước khi quay phải tạo dáng sẵn, khi quay thì cứ theo nhịp mà đánh "ba ba ba", nhịp không tốt lại quay lại.

Có khi, một diễn viên phải "chết" mấy chục lần mới "chết" thành công.

Một phút trên sân khấu, mười năm khổ luyện dưới sân khấu.

Nhưng bộ phim lần này quay khác so với những lần trước. "OK." Nhã Các Bố đạo diễn hài lòng gật đầu. ....

Bạch Tôn Giả vẫn cần một chút thời gian để trang điểm.

Tống Thư Hàng liền chạy đến giữa các vị tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'. "Bắc Hà tiền bối, trước đó tôi thấy các vị cứ vẽ vòng tròn, đang vẽ gì vậy?" Tống Thư Hàng đến bên cạnh Bắc Hà Tán Nhân, hỏi.

Nếu trước đó cậu ấy không nhìn nhầm, hình như là vòng hoa thì phải? "Bí mật." Bắc Hà Tán Nhân cười "a a" một tiếng. "Tiền bối, đừng đùa nữa, chỉ cho tôi một chiêu đi." Tống Thư Hàng nói. "Chỉ chiêu gì, sau đó chẳng phải do Bạch tiền bối toàn quyền tiếp quản toàn bộ cảnh chiến đấu rồi sao, cậu còn lo lắng gì nữa?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi. "Tôi cảm thấy cứ quay tiếp như thế này thì tôi sẽ "toang" mất." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Trước đó khi diễn cảnh chiến đấu, dưới sự khống chế của Bạch Tôn Giả, sau khi đao của tôi cắt rách đạo bào của hắn, ánh mắt của toàn thể thành viên đoàn làm phim nhìn tôi đều đầy sát khí." Mà trong cốt truyện tiếp theo... cậu ấy còn phải chém trọng thương Bạch Tôn Giả, và đánh hắn đến trọng thương.

Chương 729

"Toang" rồi, "toang" sớm rồi!

Bắc Hà Tán Nhân: "Vậy cậu muốn làm gì?" "Có võ thế nào không, cho tôi một cái đi?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc đầu cậu ấy còn muốn để Dương Hòa Thượng thay mình lên sân khấu, nhưng bây giờ xem ra, lực sát thương của Bạch tiền bối quá lớn, làm thế là hại người ta không tốt. "Thư Hàng tiểu hữu, bất kể đạo hữu nào, chỉ cần hắn ta tự nguyện, cậu đều có thể để hắn ta thay thế vai của cậu lên sân khấu!" Bắc Hà Tán Nhân cười nói. "Làm sao có thể tìm được đạo hữu như vậy chứ." Tống Thư Hàng nói. "Vậy thì cậu cứ an phận đi, yên tâm đi...

đám tang của cậu sẽ rất long trọng." Bắc Hà Tán Nhân nói. "Tôi nói nghiêm túc đó, Bắc Hà tiền bối." Tống Thư Hàng nói: "Thật ra tôi có mấy phương án." "Phương án gì?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi. "Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, nhất định có 'phân thân thuật' chuyên dùng để làm loạn nhóm chat đúng không?

Bắc Hà tiền bối anh dạy tôi pháp thuật này đi!

Tôi phân một thân lên, diễn xong đoạn cảnh này với Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng cảm thấy ý tưởng của mình rất hay. "'Phân thân thuật' chuyên dùng để làm loạn nhóm chat?

Sao tôi lại không biết có pháp thuật như vậy?" Bắc Hà Tán Nhân vẻ mặt ngơ ngác.

Tống Thư Hàng: "......" Không còn cách nào nữa, đành phải dùng phương pháp cuối cùng thôi! "Bắc Hà tiền bối, anh xem cái này." Tống Thư Hàng từ trong túi thu nhỏ một tấc của mình, lấy ra con rối mà cậu ấy lấy được từ 'Huyết Trì Dung Động'.

Chính là con rối chuyên lén lút nuốt linh thạch của cậu ấy.

Chỉ là khi lấy con rối, Tống Thư Hàng sờ một cái thì sờ ra hai con.

Một là con rối Huyết Trì Dung Động kia, con kia lại là một con búp bê gỗ nhỏ bị hư hỏng.

Con búp bê gỗ bị hư hỏng này từ đâu ra?

Tống Thư Hàng nghĩ nửa ngày, mới nhớ ra lai lịch của nó.

Đó là lần đầu tiên cậu ấy trải qua 'huyễn tượng chân thực' của Bạch Tôn Giả, khi 'Sa Mạc Nhiệt Tình' biến mất, cậu ấy phát hiện con búp bê gỗ bị hư hỏng dưới chân.

Lúc đó cậu ấy tiện tay nhặt lên, vẫn giữ đến bây giờ. "Bắc Hà tiền bối, anh nói có cách nào, dùng loại thứ như con rối này, thay thế tôi lên sân khấu không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cái thứ này của cậu từ đâu ra vậy?

Là tác phẩm của Mặc Môn thời cổ đại đúng không.

Nhưng cái món đồ chơi này, hiện tại không thể khởi động được." Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Tống Thư Hàng mặt mày khổ sở. "Nhưng mà, cái kia lại rất thú vị.

Chính là con rối gỗ nhỏ kia, tôi sẽ sửa nó cho cậu.

Ừm... cần một viên linh thạch Tứ phẩm làm hạch tâm điều khiển, cậu có muốn sửa không?" Bắc Hà Tán Nhân nói. "Cái món đồ chơi này, có thể thay thế tôi lên sân khấu sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Có thể." Bắc Hà Tán Nhân nói: "Có muốn sửa không?" "Có!" Tống Thư Hàng quả quyết lấy linh thạch ra, giao con rối gỗ này cho Bắc Hà Tán Nhân. ....

Con rối gỗ này là một loại khôi lỗi trinh sát thế thân...

Lúc đó, Chủ đà của Cảnh Mạch thuộc 'Vô Cực Ma Tông', bị 'Công

Tử Hải' kích động, đã đến khu Giang Nam, chuẩn bị tiêu diệt Tống Thư Hàng.

Khi đến căn biệt thự mà Dược Sư đã mua, Chủ đà Cảnh Mạch đã sử dụng con rối gỗ này, muốn dùng nó để thăm dò tình báo trong căn biệt thự của Dược Sư.

Kết quả vừa vào biệt thự, liền gặp phải 'Sa Mạc Nhiệt Tình' của Bạch Tôn Giả, tình báo chưa kịp thăm dò đã bị thiếu niên áo xanh ngựa trắng đánh nát bét.

Tống Thư Hàng không ngờ, một con rối gỗ kỳ lạ tiện tay nhặt được năm xưa, hôm nay lại có thể phát huy tác dụng!

Theo giới thiệu của Bắc Hà Tán Nhân, con rối gỗ này là một 'con rối thế thân hình trinh sát', công dụng giống như máy bay không người lái trinh sát hiện đại, nhưng hiệu suất lại ưu việt hơn.

Loại khôi lỗi thế thân hình trinh sát này, một khi được kích hoạt, có thể hóa hình thành dáng vẻ của người sử dụng, và giác quan kết nối với người sử dụng.

Người sử dụng có thể thông qua con rối thế thân để nhìn mọi thứ, ngửi mùi, nghe âm thanh...

Nhược điểm duy nhất là, cảm giác đau mà con rối chịu đựng, cũng sẽ được đồng bộ đến người sử dụng.

Không có cách nào khác, dù sao đây cũng chỉ là một loại khôi lỗi thế thân giá thấp, không thể làm được cả hai điều hoàn hảo.

Kỹ năng sửa chữa của Bắc Hà Tán Nhân rất tốt, con rối thế thân hình trinh sát này ban đầu là khôi lỗi cấp Tam phẩm, chỉ là mức độ hư hỏng quá lớn, Bắc Hà Tán Nhân chỉ có thể dùng linh thạch Tứ phẩm làm hạch tâm điều khiển để sửa chữa nó. "Nào, Thư Hàng tiểu hữu.

Truyền chân khí trong cơ thể cậu vào trận pháp điều khiển của con rối gỗ này, cậu sẽ có thể khởi động nó, thử xem hiệu quả thế nào." Bắc Hà Tán Nhân nói. "Cám ơn anh, Bắc Hà tiền bối." Tống Thư Hàng mừng rỡ đón lấy con rối gỗ này, theo chỉ dẫn của Bắc Hà tiền bối, truyền chân khí hóa lỏng trong cơ thể vào trận pháp điều khiển.

Ngay sau đó, cậu ấy cảm thấy ngũ quan của mình kết nối với con rối gỗ này.

Cảm giác này cậu ấy vô cùng quen thuộc, giống như khi cậu ấy hoàn thành khế ước với Linh Quỷ năm xưa.

Nhưng con rối gỗ này không thể linh hoạt như Linh Quỷ, mối liên hệ giữa hai bên cũng kém hơn mấy cấp độ so với loại liên hệ giữa 'Linh Quỷ' và chủ nhân.

Nhưng với trình độ liên kết giác quan này, làm thế thân lên sân khấu hoàn toàn không vấn đề gì.

Con rối gỗ kích hoạt hoàn thành...

Ngay sau đó, con rối gỗ nhỏ bé này phồng lớn lên, hóa thành một thân hình gần như y hệt Tống Thư Hàng, ngay cả đạo bào trên người cũng được hóa ra.

Bắc Hà Tán Nhân hơi mỉm cười: "Thế nào?

Kỹ năng sửa chữa của tôi không tệ chứ?" "Bắc Hà tiền bối, ngài quả thực là mưa kịp lúc và cứu tinh." Tống Thư Hàng cảm tạ nói.

Con rối gỗ này hoàn toàn có thể thay cậu ấy lên sân khấu, thay cậu ấy diễn tiếp cốt truyện phía dưới với Bạch tiền bối!

Mặc dù sửa chữa nó cần một viên linh thạch Tứ phẩm, hơi đau lòng một chút.

Nhưng, con rối gỗ này không phải vật phẩm tiêu hao một lần, sau này còn có rất nhiều công dụng, là một bảo bối tốt.

Tóm lại, đợt này không lỗ!

Bắc Hà Tán Nhân cười nói: "Vậy tranh thủ trước khi cảnh quay tiếp theo bắt đầu, cậu hãy làm quen với việc điều khiển con rối gỗ này, đến lúc đó hãy điều khiển nó lên võ đài đi." Tống Thư Hàng gật đầu, bắt đầu nhắm mắt lại, làm quen với việc điều khiển con rối gỗ này.

Với Huyễn Vũ Điệp của Linh Vũ Điệp Đảo, 'con rối gỗ' hóa thành Thư Hàng, trong mắt các nhân viên đoàn làm phim, chỉ là Tống Thư Hàng không biết tìm đâu ra một 'diễn viên đóng thế'. *************** Khoảng năm phút sau, Bạch Tôn Giả đã trang điểm xong.

Nhã Các Bố đạo diễn một tiếng lệnh, các thành viên đoàn làm phim lại ai về chỗ nấy.

Bạch Tôn Giả quay lại võ đài, 【Bát Tí Kiếm Thánh】 Cổ Hồ Quan Chân Quân lại khoanh tay đứng bên cạnh võ đài.

Giang Tử Yên trong vai Đại sư tỷ và một nhóm các sư huynh đệ quần chúng cũng lần lượt về vị trí.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Vì có kinh nghiệm đồng bộ với Linh Quỷ, cậu ấy chỉ mất năm phút để điều khiển con rối gỗ đó thuần thục như tay chân.

Sau đó, cậu ấy thao túng con rối gỗ đó lên đài!

Khi lên đài, Thư Hàng điều khiển con rối gỗ, rút bảo đao Bá Toái đang cắm phía trước ra.

Khi con rối gỗ hóa thành hình dạng của cậu ấy, nó có thể hóa ra hình dạng và y phục của cậu ấy.

Nhưng những vũ khí như bảo đao Bá Toái, thì không thể hóa ra

được.

Lúc này gió nhẹ thổi qua, lướt qua gương mặt Tống Thư Hàng, gió thổi tung đạo bào của cậu ấy.

Trong túi thu nhỏ một tấc trong lòng cậu ấy, có một con rối Mặc Môn tinh xảo, đang phát ra ánh sáng yếu ớt ~~ ....

Trên võ đài, Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay khi Tống Thư Hàng bước lên võ đài, Bạch Tôn Giả đã nhập vào trạng thái diễn xuất.

Vẻ yếu ớt xuất hiện trên mặt hắn, và bắt đầu thở hổn hển.

Bạch Tôn Giả hồn của diễn viên bùng cháy dữ dội, hắn cảm thấy đóng phim, thật sự rất thú vị!

Vì rất thú vị, hắn diễn cũng rất hết mình.

Góc quay của máy ảnh chuyển sang phía Bạch Tôn Giả, khi quay từ góc này, vết bầm tím do trang điểm trên một bên mặt của Bạch Tôn Giả tạm thời sẽ không bị quay vào.

Theo kịch bản, lát nữa khi bắt đầu quay, 'Cao Thăng sư huynh' sẽ chính thức bắt đầu "đánh bại" 'Lăng Dạ'.

Đến lúc đó Cao Thăng sư huynh sẽ bất ngờ đột kích bên sườn Lăng Dạ, một đao chém về phía đầu Lăng Dạ.

Lăng Dạ vung đao đỡ, nhưng đao của hắn lại bị 'Cao Thăng sư huynh' chém đứt, thanh cương đao gãy văng vào mặt Lăng Dạ để lại một vết bầm tím.

Lúc đó, mới là thời điểm một nửa khuôn mặt khác của Bạch Tôn Giả xuất hiện trong ống kính. "Ai vào vị trí nấy." Nhã Các Bố đạo diễn trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng bước đến trước mặt Bạch Tôn Giả, hai người đứng đúng vị trí.

Không cần Nhã Các Bố đạo diễn chỉ dẫn, vị trí Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đứng, vừa đúng là vị trí kết thúc của cảnh quay trước.

Tống Thư Hàng tạo dáng sau khi xuất đao, Bạch Tôn Giả lộ ra biểu cảm hơi nhíu mày vì đau đớn...

Nhã Các Bố đạo diễn lặng lẽ gật đầu, rất tốt, cứ như vậy!

Thư ký trường quay giơ bảng thư ký trước ống kính, "cạch" một tiếng.

Nhã Các Bố đạo diễn: "Action!" Ống kính nhanh chóng chuyển sang Bạch Tôn Giả, tiếp nối động tác sau khi 'Cao Thăng sư huynh' do Tống Thư Hàng diễn xuất đao trước đó.

Trên người 'Lăng Dạ' đầy vết thương, mỗi vết đao đều rỉ máu, nhuộm đỏ đạo bào.

Chương 730

Cốt truyện tiếp nối hoàn hảo, tiếp tục diễn ra! 'Cao Thăng sư huynh' khóe miệng nhếch lên, lạnh lùng cười: "Lăng Dạ, ngươi chỉ có trình độ này thôi sao?

Yếu quá, bất kể là người của ngươi, hay đao của ngươi, đều yếu quá!" "Hô, hô, hô." Lăng Dạ không trả lời, chỉ thở dốc lớn, hai tay hắn siết chặt thanh cương đao trong tay, mồ hôi không ngừng chảy xuống dọc gò má. "Ngươi có biết không?

Ta thích nhất chính là cái tính cách không chịu thua của ngươi, chính vì ngươi không ngừng không chịu thua, ta mới có thể từng chút một khiến ngươi nếm trải sự đau khổ." Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng diễn khóe miệng nhếch lên.

Ngay sau đó, thân hình hắn bùng nổ, tạo ra một loạt tàn ảnh, xuất hiện bên sườn Lăng Dạ. 【Không hổ là khôi lỗi gỗ được Bắc Hà tiền bối sửa chữa, ngũ quan thông suốt, ngay cả giọng nói cũng giống với bản thể của mình.

Thậm chí dưới sự điều khiển của 'linh thạch Tứ phẩm', tốc độ bùng phát cũng không hề kém.

Quả thực là võ thế tốt nhất, đợt linh thạch này chi không hề lỗ!】 Tống Thư Hàng lúc này thầm nghĩ trong lòng.

Theo kịch bản, bảo đao Bá Toái trong tay cậu ấy chém ngang ra, chém về phía đầu 'Lăng Dạ'.

Cảnh này, không cần Bạch Tôn Giả 'linh lực tơ tuyến' khống chế, Tống Thư Hàng phát huy cực kỳ xuất sắc.

Bạch Tôn Giả cũng theo kịch bản, giơ đao đỡ.

Đang!

Cương đao và bảo đao Bá Toái va chạm. "Cho ta vỡ!" Tống Thư Hàng khẽ quát.

Bạch Tôn Giả phối hợp với Thư Hàng, linh lực trong tay thúc đẩy, thanh cương đao trong tay hắn liền gãy đôi.

Sau đó thanh cương đao bị gãy quay tròn, dưới sự khống chế của Bạch Tôn Giả, nhẹ nhàng vỗ vào mặt hắn, sau đó rơi xuống.

Mọi chi tiết, đều nằm trong sự kiểm soát hoàn toàn của Bạch Tôn Giả!

Nói thật, ban đầu cốt truyện này là do Cao Mỗ Mỗ khổ sở suy nghĩ ra, cốt truyện nhằm mục đích đánh vào mặt Tống Thư Hàng... cô ấy thậm chí đã nghĩ ra rất nhiều loại đạo cụ để chỉnh Tống Thư Hàng.

Đáng tiếc, những ý tưởng đó đều không có cơ hội được sử dụng.

Cốt truyện tiếp tục diễn biến...

Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn hừ một tiếng, thân hình ngã xuống đất.

Một bên mặt hắn lộ ra trong ống kính, để lộ vết bầm tím do chuyên gia trang điểm làm trước đó.

Cảnh quay này, cũng hoàn thành hoàn hảo!

Nhã Các Bố đạo diễn cực kỳ hài lòng.

Tiếp theo, chính là Cao Thăng sư huynh nắm lấy cơ hội, bổ đao đánh đập tơi tả Lăng Dạ đang ngã dưới đất!

Đây có lẽ là một trong những cảnh quay dễ dàng nhất trong sự nghiệp đạo diễn của ông ta? ....

Trên võ đài.

Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn ngã xuống đất, khắp mình đầy vết thương, trên mặt còn có vết bầm tím.

Hắn yếu ớt vô cùng, trông có vẻ đáng thương.

Mà Cao Thăng sư huynh do Tống Thư Hàng diễn lộ ra nụ cười nanh ác, hoàn toàn không có chút thương hại nào.

Hắn không ngừng vung đao về phía Lăng Dạ nằm dưới đất...

Lăng Dạ lăn lộn thảm hại trên mặt đất.

Tống Thư Hàng trong lòng lại hô may mắn.

May mà lên sân khấu là một con rối gỗ, nếu không cậu ấy thật sự không thể bổ đao vào Bạch Tôn Giả đang lăn lộn trên mặt đất.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại... dù có lăn lộn trên mặt đất, cũng không hề làm giảm đi sức hút của Bạch Tôn Giả.

Dù có lăn lộn trên mặt đất, Bạch Tôn Giả vẫn có thể lăn lộn một cách đẹp trai như vậy.

Một Bạch Tôn Giả thảm hại như vậy, trước đây chưa từng có ai thấy.

Vì yếu tố 'hiếm có' được cộng điểm, Bạch Tôn Giả đang lăn lộn, giá trị mị lực cũng được cộng thêm ít nhất 100 điểm. "Kết thúc rồi, Lăng Dạ!" Lúc này, 'Cao Thăng sư huynh' trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng giơ cao bảo đao Bá Toái, thi triển 'Long Vũ Thức' của 《Nghịch Lân Đao Pháp》.

Đao khí thôi sinh, hóa thành một con chân long sống động như thật.

Nghịch Lân Đao Pháp, không có lực tấn công, nhưng 'chân long' hóa hình ra khí thế mười phần.

Dùng đao pháp này kết thúc cảnh này vừa vặn!

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, 'chân long đao khí' phòng ngự này cuộn lấy Bạch Tôn Giả.

Chân long đao khí cuộn lấy Lăng Dạ do Bạch Tôn Giả diễn.

Bạch Tôn Giả phối hợp phát ra tiếng kêu đau đớn: "A a a a ~~" 【Cao Thăng sư huynh】 lạnh lùng nói: "Vẫn không chịu thua sao?

Lăng Dạ!" "Tuyệt... không..." 【Lăng Dạ】 bị chân long đao khí cuộn lấy nghiến răng nói. "Không thấy quan tài không đổ lệ.

Vậy thì, chuẩn bị một tháng không thể xuống giường đi!" 【Cao Thăng sư huynh】 lạnh lùng nói.

Nói xong, 【Cao Thăng sư huynh】 bước tới một bước, bắt đầu "đánh đập" 【Lăng Dạ】 một cách tàn nhẫn...

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đều nhập vai vô cùng.

Hai người diễn càng ngày càng ăn ý.

Cảnh quay này cực kỳ tuyệt vời! ....

Lúc này, trong khu vực khán giả, mấy vị tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều vẻ mặt ngơ ngác.

Đặc biệt là Bắc Hà Tán Nhân, hắn ngơ ngác nhìn 'Tống Thư Hàng' đang ngồi bên cạnh mình.

Ngay từ đầu hắn đã cảm thấy kỳ lạ rồi!

Nhưng bây giờ hắn có thể khẳng định, 'Tống Thư Hàng' đang ngồi bên cạnh hắn, chính là con rối gỗ kia đúng không?

Người lên sân khấu kia, là bản tôn của Tống Thư Hàng tiểu hữu đúng không?

Tống Thư Hàng tiểu hữu đang chơi trò gì thế?

Bắc Hà Tán Nhân phát hiện mình, hoàn toàn không thể đoán được suy nghĩ của Thư Hàng tiểu hữu! ....

Tống Thư Hàng tiểu hữu rõ ràng rất khó khăn mới làm ra con rối thế thân này, nhưng sau khi kích hoạt con rối thế thân này, cậu ấy lại đặt nó ở khu vực khán giả, sau đó bản tôn của cậu ấy đích thân lên sân khấu đóng vai đối thủ với Bạch tiền bối.

Tâm tư của người trẻ tuổi bây giờ, thật sự khiến người ta không thể nào hiểu thấu được!

Bắc Hà Tán Nhân thầm nghĩ trong lòng. ....

Tống Thư Hàng cảm thấy khi mình 'điều khiển con rối thế thân lên sân khấu diễn xuất', cậu ấy nhập vai đặc biệt sâu.

Đặc biệt là đoạn cuối cùng 'Cao Thăng sư huynh đánh bại Lăng Dạ', cậu ấy và Bạch Tôn Giả diễn càng ngày càng ăn ý.

Hai người thật sự đã làm sống dậy hai nhân vật 'Cao Thăng sư huynh' và 'Lăng Dạ'.

Đoạn cảnh này, tuyệt đối là phần kịch tính nhất trong cảnh chiến đấu đầu tiên!

Cốt truyện tiếp tục diễn biến...

Lúc này, đến lượt Cổ Hồ Quan Chân Quân trong vai 【Bát Tí Kiếm Thánh】 xuất hiện.

Cổ Hồ Quan Chân Quân vẻ mặt nghiêm túc, khi 'Cao Thăng sư huynh' một đao chém về phía chân 'Lăng Dạ', hắn động rồi.

Thân hình hắn trong nháy mắt, ngay cả ống kính cũng không thể bắt được động tác của hắn.

Một cái chớp mắt, xuất hiện bên cạnh 'Cao Thăng sư huynh' do

Tống Thư Hàng diễn, 【Bát Tí Kiếm Thánh】 khéo léo đưa tay nắm lấy bảo đao Bá Toái.

Lại là một cảnh quay kịch tính, động tác đầy đẳng cấp. 【Bát Tí Kiếm Thánh】 trầm giọng nói: "Trận tỷ thí này, dừng lại ở đây." "Trưởng lão, Lăng Dạ hắn... nhưng chưa chịu thua!" Cao Thăng sư huynh ngẩng đầu lên, bất mãn nói.

Nhưng, nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của 【Bát Tí Kiếm Thánh】 sau đó, 'Cao Thăng sư huynh' nhún vai: "Được rồi, nể mặt Trưởng lão ngài, trận tỷ thí này dừng lại ở đây." "May mắn cho ngươi đi, Lăng Dạ, sau đó... hãy nếm trải thất bại lần này đi." Cao Thăng sư huynh thu đao vào vỏ, quay người không thèm nhìn lại mà đi xuống võ đài.

Khi đến rìa võ đài, 'Cao Thăng sư huynh' quay đầu lại, nhìn chằm chằm 'Lăng Dạ' nói: "Chờ ngươi vết thương lành lại, ta sẽ lại tìm ngươi.

Lần tới, sư huynh ta sẽ chỉ điểm chỉ pháp cho ngươi đi.

Ha ha ha ha." Bạch Tôn Giả trong vai 【Lăng Dạ】 không nói một lời, chỉ không cam tâm nhìn chằm chằm 【Cao Thăng sư huynh】.

Tuyệt vời!

Thư Hàng cảm thấy mình và Bạch tiền bối phối hợp như thần lần này.

Chương 731

Cuối cùng, cảnh diễn thuộc về cậu ấy trong cảnh đầu tiên đã hoàn thành.

Tống Thư Hàng từ trên võ đài nhảy xuống, cùng hai sư đệ tùy tùng rời khỏi ống kính quay phim. ....

Cốt truyện vẫn tiếp tục.

Giang Tử Yên trong vai Sư tỷ 【Mộ Dung Họa】 xuất hiện trên võ đài, cô lặng lẽ băng bó vết thương cho 【Lăng Dạ】, sau đó nhẹ nhàng an ủi Lăng Dạ.

Đôi mắt Giang Tử Yên tràn đầy dịu dàng... nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy, khóe mắt cô, thực ra vẫn luôn liếc về phía Dược Sư trong đám đông.

Vệt dịu dàng này, là thuộc về Dược Sư.

Tống Thư Hàng nhảy xuống võ đài, quay đầu nhìn cảnh tượng này.

Ban đầu cậu ấy nghĩ, Giang Tử Yên diễn vai 'dịu dàng' này sẽ khá khó khăn, vì cô ấy cho người ta cảm giác giống như một ma nữ tà khí.

Không ngờ, Tử Yên tỷ tỷ này lại có một mặt dịu dàng đến vậy.

Dược Sư tiền bối thật sự là người thắng cuộc trong đời a.

Không chỉ nhận được một đệ tử tốt, còn có thể có một mối tình sư đồ kích thích, thu hoạch được một đạo lữ song tu vừa tà khí lại vừa dịu dàng.

Sau khi cảm thán xong, Tống Thư Hàng đi về phía vị trí của Bắc Hà tiền bối. 'Thế thân gỗ' này thật sự quá dễ dùng, diễn cảnh đối thủ với Bạch tiền bối cũng thuận lợi.

Nhất định phải cám ơn Bắc Hà tiền bối mới được, có thế thân gỗ này, tiếp theo diễn cảnh đối thủ với Bạch tiền bối, cậu ấy sẽ không còn sợ nữa!

Trong cảm ứng của Tống Thư Hàng, chính mình vẫn luôn điều khiển con rối thế thân này hành động. ....

Khi Tống Thư Hàng đến gần các vị tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cậu ấy lại phát hiện phần lớn các tiền bối đều cúi đầu, bận rộn nhập tin nhắn trên điện thoại, tất cả mọi người đều có vẻ rất bận rộn.

Tống Thư Hàng từ xa nhìn màn hình điện thoại của Bắc Hà tiền bối.

Tiền bối đang dùng phần mềm chat đăng bài lên "Bảng tin bạn bè" (Friend Circle) ư?

Bắc Hà Tán Nhân vừa đúng lúc đăng một tin nhắn lên "Bảng tin bạn bè": 【Đại điện ảnh Cửu Châu Nhất Hào Quần cuối cùng cũng khởi quay rồi!

Mặc dù đến giờ tôi vẫn chưa biết tên bộ phim này là gì!

Cảnh quay đầu tiên của bộ phim đã gần kết thúc, đại khái cốt truyện là Tống tiểu hữu trong vai 'Cao Thăng sư huynh' đánh bại nhân vật chính 'Lăng Dạ' do Bạch Tôn Giả diễn.

PS1: Tôi đã chuẩn bị sẵn một vòng hoa trắng tinh khiết cho Tống Thư Hàng tiểu hữu, viết bên trái 'Xả thân vì người', bên phải 'Vĩnh thùy bất hủ'.

PS2: Tống Thư Hàng tiểu hữu trước khi diễn cảnh đối thủ với Bạch Tôn Giả, đặc biệt đã chuẩn bị một con rối thế thân cho chính mình, dùng để thay thế mình lên sân khấu, diễn cảnh 'đánh bại' trong cốt truyện... nhưng một phút trước, tôi phát hiện 'Tống Thư Hàng tiểu hữu' vẫn luôn ngồi bên cạnh tôi, thực ra là con rối thế thân đó.

Mà chân thân của Tống Thư Hàng tiểu hữu, đã lên đánh bại Bạch Tôn Giả rồi.

PS3: Mở kèo rồi nhé, cược Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể sống sót quá 1 ngày xin chọn A; cược Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể sống sót quá 2 ngày xin chọn B; cược Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể sống sót quá 3 ngày xin chọn C; nếu cược hắn một ngày cũng không sống nổi xin chọn D; nếu cảm thấy bốn lựa chọn đều không đúng, xin lặng lẽ ấn "like" cho tôi.】 Kèm theo một đoạn video ngắn, chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu trong vai 'Cao Thăng sư huynh', đánh bại 'Lăng Dạ' do Bạch Tôn Giả diễn một đoạn ngắn trong cốt truyện.

Trong hình ảnh, Tống Thư Hàng vẻ mặt nanh ác, động tác rất tàn nhẫn; Bạch Tôn Giả ngã xuống đất, khắp mình đầy vết thương, lông mày và ánh mắt tràn đầy sự quật cường.

Tin nhắn của Bắc Hà Tán Nhân vừa đăng đi, rất nhanh đã thu hút sự chú ý và theo dõi của các tu sĩ bạn bè.

Bắc Hà tiền bối vừa đăng tin nhắn xong làm mới lại, bên dưới đã có thêm mấy chục lượt "like", cùng một hàng dài bình luận trả lời.

Đào Tiên Tử: DDD!

Nhìn hình ảnh, Bạch tiền bối bị đánh thảm quá, lòng tỷ tỷ đau xót.

Tống Thư Hàng tiểu hữu này là đệ tử của nhà ai vậy?

Trước đây chưa từng nghe nói đến?

Hạ Lê Đạo Trưởng: Tôi chọn A đi, nhân tiện Lệ Chi sư muội của tôi cũng đang quay phim ở đây sao?

Cô ấy diễn vai gì trong phim?

Phá Dương Kích Quách Đại: 【Đầu chó thủ công】 Phá Dương

Kích Quách Đại: 【Ném đầu chó lên lầu thủ công!】 Phá Dương Kích Quách Đại: Tôi chỉ lặng lẽ ấn "like", vì Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Đáng tiếc tôi có việc gấp, không thể tham gia bộ phim này, bỏ lỡ cảnh này ở hiện trường, đau lòng, đau lòng!

Đây là một cảnh tượng mang tính lịch sử mà.

Linh Vũ Điệp Đảo Lưu Kiếm Nhất: Chọn lựa phiền phức quá, đánh chữ cũng phiền phức quá, quay phim cũng cảm thấy phiền phức quá...

Các tiền bối bao giờ quay xong phim?

Tôi còn phải đặt vé xem phim cho Sư phụ và Vũ Nhu Tử, phiền phức quá...

Điền Thiên Đảo Chủ: Tôi chọn B đi, vì cảm thấy Bạch tiền bối rất chiếu cố Tống tiểu hữu.

Vì điểm này, tôi vì Thư Hàng tiểu hữu...

à không, là kéo dài thêm một ngày.

Nói thật đáng tiếc, tôi cũng bỏ lỡ cảnh này.

Nhưng chỉ vì cảnh này, đến lúc phim công chiếu, tôi nhất định phải đi ủng hộ!

Tôi còn sẽ bảo toàn bộ đệ tử trên đảo đều đi xem bộ phim này.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: Tôi chọn D, Tống tiểu hữu mà sống quá một ngày cũng là kỳ tích!

Ca ca ngu xuẩn của tôi ơi, nếu không phải anh đột nhiên muốn tu luyện công pháp kỳ lạ kia, chúng ta vừa vặn có thể đi diễn bộ phim này.

Tất cả là lỗi của anh đó!

Điền Thiên Đảo Chủ trả lời Điền Điềm Phó Đảo Chủ: Anh xin lỗi, muội muội, tất cả là do anh nhất thời nổi hứng thôi.

Đông Phương Tĩnh Tuyết: Đáng ghét, trong nhóm bị Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn một tháng rồi, không nói chuyện được, khó chịu quá.

Tôi chọn C, vì tôi cảm thấy Tống tiểu hữu dù sao cũng sẽ sống đến khi bộ phim này quay xong thì chắc không vấn đề gì!

Bộ phim này ít nhất cũng phải quay hơn ba ngày chứ?

Ngoài ra... nhạc chủ đề phim đã định xong chưa?

Nếu chưa định xong, tôi mạnh mẽ đề cử bài 《Hoàng Sơn Đại Ngốc Chi Ca》 mà Đậu Đậu hát lần trước nha, gần đây tôi ngày nào cũng nghe đi nghe lại mấy lần, cảm thấy đặc biệt "tẩy não", ngày nào cũng không nhịn được mà ngân nga vài lần.

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời Đông Phương Tĩnh Tuyết: Tĩnh Tuyết tiên tử, cô có nghĩ rằng đăng ở đây thì bản quân sẽ không nhìn thấy cô sao?

Bản quân nói cho cô biết... bất kể Tống Thư Hàng tiểu hữu khi nào sẽ chết, nhưng Tĩnh Tuyết tiên tử cô chết chắc rồi!

Hoàng Sơn Chân Quân lòng mệt mỏi quá, Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử, ban đầu là một tiên tử rất thục nữ, thích một tay chống cằm một bên nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Nhưng từ khi gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', toàn bộ phong cách của cô ấy đã thay đổi.

Tam Lãng, tất cả đều là lỗi của Tam Lãng!

Đông Phương Tĩnh Tuyết trả lời Hoàng Sơn Chân Quân: Hoàng Sơn tiền bối, tôi sai rồi, tôi sai rồi!

Nhưng mà Chân Quân, thế giới âm nhạc lẽ ra phải là thế giới tự do, ngài làm vậy thực ra là đang bẻ gãy đôi cánh của âm nhạc!

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài thườn thượt, trả lời: Tĩnh Tuyết tiên tử, cô hiện tại tọa độ cũng ở gần 'núi lửa Cleveland' đúng không?

Bản quân vừa rồi xem vị trí của bạn bè, phát hiện cô hiện tại không xa bản quân.

Chờ đó, bản quân sẽ đến bên cạnh tiên tử sau năm phút nữa.

Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử lần này thật sự bị dọa sợ: Hoàng Sơn tiền bối, kịch bản này không đúng a.

Tại sao ngài lại ở gần tôi?

Xin lỗi, tiền bối, tôi lập tức xóa bỏ tất cả các bài 《Hoàng Sơn Đại Ngốc Chi Ca》, xin ngài tha cho tôi một mạng!

Hoàng Sơn Chân Quân trả lời Đông Phương Tĩnh Tuyết: Muộn rồi!

Ba La Đạo Trưởng: Dáng vẻ Bạch tiền bối bị thương, khiến người ta đau lòng.

Tôi chọn D, cược vị Tống tiểu hữu này một ngày cũng không sống nổi.

Ngoài ra @Bắc Hà Tán Nhân, Tĩnh Tuyết tiên tử nói bài 《Hoàng Sơn Đại Ngốc Chi Ca》 tìm ở đâu có nhạc gốc, tôi tìm không ra.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời Ba La Đạo Trưởng: Tôi không biết gì cả.

Đừng kéo lão phu vào chuyện này a, lão phu đâu phải Cuồng Đao Tam Lãng và tên hắc quái kia, tuyệt đối không thể trả lời loại câu hỏi này. ....

Giống như Bắc Hà Tán Nhân, nội dung "Bảng tin bạn bè" mà các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' khác đăng cũng tương tự.

Mà Tống Thư Hàng tiểu hữu lúc này...

đã hóa đá rồi.

Người lên sân khấu diễn vai đối thủ với Bạch tiền bối là chân thân ư?

Là chân thân ư?

Là chân thân ư?

Người vẫn luôn ngồi cạnh Bắc Hà tiền bối, là con rối thế thân ư?

Đùa sao, làm sao có thể!

Cậu ấy dù có căng thẳng đến mấy, làm sao có thể nhầm lẫn mối quan hệ chủ tớ giữa 'bản thể' và 'khôi lỗi thế thân' được?

Giống như một người chơi game online, không thể nhầm lẫn bản thân mình và nhân vật bị điều khiển được.

Chương 732

Điều này không khoa học, không tu chân chút nào!

Đúng lúc này, thân hình Tống Thư Hàng đột nhiên hơi chấn động.

Con rối Mặc Môn thần bí trong túi thu nhỏ một tấc trong lòng không còn phóng ra ánh sáng quỷ dị nữa.

Mà 'thế giới giác quan' của Tống Thư Hàng lập tức trở lại bình thường.

Khoảnh khắc này, sắc mặt cậu ấy tái mét.

Ngọa tào, người đang đứng trên sân khấu hiện tại thật sự là bản tôn!

Nói cách khác, vừa rồi hắn diễn kịch bằng chân thân, thực sự diễn một màn đại kịch 'Tống Thư Hàng đánh tơi bời Bạch Tôn Giả'?

Tống Thư Hàng hiện tại đặc biệt nhớ một người, tên của người đó là Tĩnh Tĩnh.

Đừng hỏi người đó họ gì, hắn chỉ muốn được một mình tĩnh tĩnh mà thôi.

Nhìn thấy bộ dạng hóa đá của Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục tiến lên an ủi: "Thư Hàng, thật ra cậu cũng không cần tuyệt vọng như vậy...

Nghĩ thoáng chút đi." Tống Thư Hàng cứng ngắc gật đầu. "Có lẽ, cậu cũng không nhất định sẽ chết!" Tô Thị A Thập Lục ngẫm nghĩ một chút rồi giải thích: "Vừa rồi tuy rằng trong ống kính cậu biểu diễn cảnh đánh tơi bời Bạch Tôn Giả.

Nhưng mà, đó là vai diễn Bạch Tôn Giả tự mình nguyện ý diễn.

Ở một mức độ nào đó mà nói, đây là cậu đang hoàn thành tâm nguyện của Bạch tiền bối.

Đây là việc khiến Bạch tiền bối rất vui vẻ, không phải sao?" Bắc Hà Tán Nhân ở bên cạnh nghe đến đó, vuốt cằm tán đồng: "Ở một mức độ nào đó, Tiểu Thập Lục nói rất có lý!" Ngay cả Thông Huyền đại sư cũng yên lặng gật đầu, tỏ vẻ tán đồng.

Lệ Chi Tiên Tử: "Nói như vậy, có lẽ Tống Thư Hàng tiểu hữu chẳng những sẽ không chết... thậm chí còn gặp may mắn cũng không chừng?" Lạc Trần Chân Quân: "Có lý, chi bằng đợi màn này quay xong, Thư Hàng tiểu hữu cậu đi hỏi Bạch Tôn Giả xem ngài ấy có vui không?

Như vậy là có kết quả ngay thôi!

Nếu Bạch Tôn Giả tỏ vẻ diễn rất vui, nói không chừng Thất Cá Đạo Hiệu tiểu hữu sắp phát tài rồi." Trong lúc các đạo hữu giao lưu, mọi cảnh quay của màn đầu tiên trong kịch bản điện ảnh đã hoàn thành.

Thành viên đoàn làm phim và các diễn viên bắt đầu nghỉ ngơi, chuẩn bị quay tổ hợp cảnh tiếp theo.

Đạo diễn Jacob đã bắt đầu xem lại cảnh quay.

Giang Tử Yên, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Bạch tiền bối lần lượt đi từ trên lôi đài xuống. ... "Thư Hàng tiểu hữu, là sống hay chết xem ngay lúc này.

Cậu mau đi hỏi Bạch tiền bối xem ngài ấy diễn có vui không?" Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cổ vũ.

Dưới sự cổ vũ của các tiền bối, Tống Thư Hàng đi tới trước mặt Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng hỏi: "Bạch tiền bối, ngài có hạnh phúc không?"

"Hả?" Bạch Tôn Giả bị hỏi đến mức khó hiểu. "A không đúng, mình muốn hỏi là, trong quá trình quay phim, Bạch tiền bối ngài có vui vẻ không?" Tống Thư Hàng hỏi lại. "Ừm, rất vui." Bạch Tôn Giả mỉm cười: "Được quay phim cùng mọi người rất thú vị.

Hơn nữa, vai diễn Lăng Dạ này cũng làm ta nhớ lại rất nhiều chuyện cũ.

Tóm lại là rất thú vị, rất mới mẻ.

Ta hiện tại muốn nhanh chóng quay cảnh tiếp theo." Tống Thư Hàng nghe đến đó thì cũng cười theo: "Bạch tiền bối cảm thấy vui là tốt rồi." Vậy thì cho dù hắn có 'đánh tơi bời' Bạch tiền bối trên lôi đài, đó cũng là chuyện khiến Bạch tiền bối vui vẻ tận hưởng!

Vậy là tốt rồi. "Thư Hàng, diễn không tệ." Cao Mỗ Mỗ cùng Thổ Ba, Ngư Kiều Kiều mấy người cũng đi tới bên cạnh Thư Hàng.

Cao Mỗ Mỗ dùng sức vỗ vai Tống Thư Hàng: "Đặc biệt là đoạn cậu diễn cùng Tống Bạch tiên sinh vừa rồi, quay quá tuyệt.

Nha Y đều nói cậu diễn vai Đại sư huynh thật đáng ghét, làm cho người ta hận không thể tẩn cho cậu một trận.

Vai Cao Thăng sư huynh này, thật sự bị cậu diễn sống rồi!" Cũng may vai diễn này cuối cùng cậu ta không tự mình diễn...

Nếu không, người bị Nha Y nói 'đáng ghét', chính là cậu ta rồi.

Thư Hàng bạn tốt, cái nồi này cõng hay lắm.

Tống Thư Hàng cười khan: "Cậu có thu hoạch gì không?" Hắn trước đó đã chú ý tới, Cao Mỗ Mỗ vẫn luôn chăm chú quan sát đạo diễn Jacob. "Tớ cảm giác tớ rất có hứng thú với nghề đạo diễn này." Cao Mỗ Mỗ nghiêm túc nói: "Cho nên tớ đang cân nhắc, có nên chuyển chuyên ngành, đi học hệ đạo diễn hay không." Tống Thư Hàng: "..." "Ha ha, đùa thôi.

Hơn nữa cho dù chính tớ muốn đi học đạo diễn, cửa ải lão ba nhà tớ cũng không qua được.

Bất quá, tớ ngược lại càng ngày càng có hứng thú với việc 'viết kịch bản'.

Tớ đang nghĩ đi theo học hỏi 'Thôn Vân đại sư' một chút, làm sao viết ra kịch bản khiến đạo diễn hài lòng nhất.

Thôn Vân đại sư cũng đã đồng ý sẽ chỉ dạy tớ." Cao Mỗ Mỗ nói.

Tống Thư Hàng nghe đến đó, lại vuốt cằm tư duy một lát: "Cao Mỗ Mỗ, có dự định xuất gia không?" "Phi phi phi, tớ là đàn ông đã có bạn gái, xuất gia cái rắm ấy." Cao Mỗ Mỗ cuống lên. "Mình lại cảm thấy, có lẽ cậu có thể cân nhắc làm một đệ tử tục gia.

Như vậy có thể kéo gần quan hệ với Thôn Vân đại sư hơn một bước." Tống Thư Hàng nói. "Cậu nói có vẻ rất có lý." Cao Mỗ Mỗ nói: "Bất quá vẫn là thôi đi, tớ không có hứng thú với đệ tử tục gia Phật môn." Tống Thư Hàng khẽ cười một tiếng. ...

Bạch Tôn Giả và Giang Tử Yên mấy người sáp lại chỗ đạo diễn Jacob để xem cảnh vừa quay.

Tống Thư Hàng trở lại chỗ đám người Bắc Hà tiền bối, nói: "Bạch tiền bối nói trong quá trình quay chụp ngài ấy rất vui, ngài ấy cảm thấy quay phim rất mới mẻ, rất khoái lạc." Tô Thị A Thập Lục: "Như vậy cậu không cần lo lắng nữa rồi!

Ít nhất sẽ không xảy ra chuyện gì mới đúng." Lệ Chi Tiên Tử: "Nói như vậy... nói không chừng Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ bắt đầu gặp may!" Bắc Hà Tán Nhân hai mắt sáng lên: "Có lẽ Tống Thư Hàng hiện tại đã bắt đầu gặp may, hay là chúng ta kiểm tra thử một chút?" "Cái này còn có thể kiểm tra?" Tống Thư Hàng tò mò nói. "Nếu nói muốn kiểm tra vận khí, đơn giản nhất hẳn là rút thăm hoặc là lắc xúc xắc." Có tiền bối đề nghị.

Lạc Trần Chân Quân hỏi: "Ở đây có xúc xắc không?" "Tùy tay làm mấy cái là được, loại này lại không phiền toái.

Cần dược liệu gì không?" Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử: "Tuyết Lang đạo hữu làm mấy cái điêu khắc bằng băng đi?" "Được!

Xem ta." Tuyết Lang Động Chủ xoa xoa tay, 'hà' một hơi vào giữa hai tay.

Sau đó lại xoa hai cái, lúc lại đưa tay ra, bốn viên xúc xắc điêu khắc bằng băng lấp lánh tỏa sáng đã xuất hiện trong tay Tuyết Lang Động Chủ.

Nhìn mức độ thành thạo của Tuyết Lang Động Chủ... dường như hắn thường xuyên chế tạo loại xúc xắc này?

Tuyết Lang Động Chủ chẳng lẽ là một con sói mê cờ bạc?

Hay hoặc là tu vi băng hệ pháp thuật của Tuyết Lang Động Chủ tinh thâm, tạo ra xúc xắc như vậy mới tỏ ra nhẹ nhàng như thế?

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử lại từ trong ngực móc ra một cái hộp nhỏ, lấy ra một cây bút vẽ nhỏ nhắn, nhuộm màu đỏ lên các điểm số trên xúc xắc. "Hoàn thành, Thư Hàng tiểu hữu tới thử xem." Tuyết Lang Động Chủ đưa bốn viên xúc xắc băng cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hỏi: "Phải lắc ra điểm số như thế nào mới tính là may mắn?" "Tùy tâm sở dục mới là may mắn chứ, hay là lắc thử bốn con bốn trước xem?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: "Được, mình thử xem." Hắn tùy tay lắc lắc bốn viên xúc xắc băng trong tay, tùy ý ném xuống.

Bốn viên xúc xắc lăn lộn trên mặt đất...

Mấy hơi thở sau, dừng lại.

Bắc Hà Tán Nhân: "Còn đúng là bốn con bốn!" Lệ Chi Tiên Tử: "Thật sự bắt đầu gặp may rồi?" "Một lần không đủ, nói không chừng là trùng hợp.

Thư Hàng tiểu hữu, lại làm bốn con sáu thử xem?" Tuyết Lang Động Chủ nói, còn đưa qua một cái ống lắc xúc xắc, cũng được làm từ băng điêu khắc.

Tống Thư Hàng nhận lấy cái ống, nhét bốn viên xúc xắc vào trong: "Bốn con sáu?" Nói xong hắn tùy tay lắc lắc.

Giây lát sau.

Ống lắc mở ra... lộ ra bốn viên xúc xắc băng bên trong.

Bốn con sáu, lấp lánh tỏa sáng. "Xem ra, Tống tiểu hữu thật sự sắp bắt đầu gặp may rồi!" Tuyết Lang Động Chủ nói. "Tống Thư Hàng tiểu hữu, chi bằng cậu hiện tại ước một nguyện vọng thử xem?" Bắc Hà Tán Nhân đề nghị.

Tống Thư Hàng tiểu hữu hiện tại là trạng thái 'khí vận gia thân', hắn muốn nhìn xem vận may của Thư Hàng tiểu hữu đạt đến trình độ nào? "Nguyện vọng thì...

Tôi hy vọng tiếp theo Bắc Hà tiền bối có thể thay thế tôi diễn vai 'Cao Thăng sư huynh' kia?" Tống Thư Hàng thăm dò hỏi. "Không có khả năng." Bắc Hà Tán Nhân một miệng từ chối: "Bất quá, cậu có thể cân nhắc để Tam Lãng đạo hữu tới thử xem?" "Bạch tiền bối trước đó đã nói, khí chất của Tam Lãng tiền bối không quá thích hợp với 'Cao Thăng sư huynh' này." Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nói. "Vậy lát nữa, Tô Thị A Thất đạo hữu sẽ mang theo Đồng Quái Tiên Sư trở về.

Đến lúc đó, cậu chi bằng để Đồng Quái lên đài thử xem?

Nếu Đồng Quái dịch dung thành dáng vẻ của cậu rồi lên đài, khẳng định có thể làm tốt vai thế thân." Bắc Hà Tán Nhân lại đề cử.

Lệ Chi Tiên Tử gật đầu tán đồng: "Cái này tuyệt nha, nếu nói đến thế thân tốt nhất, Đồng Quái đạo hữu nhất định rất thích hợp.

Thuật dịch dung của hắn quá mạnh, giả ai liền biến thành người đó." [Tiên Tử, nếu chị biết Đồng Quái tiền bối hiện tại đang ở trong vũ trụ ngụy trang thành bộ dạng của chị, không biết chị còn có thể giữ vẻ mặt tán đồng như vậy được hay không.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tuyết Lang Động Chủ: "Bất quá, nguyện vọng trình độ này dường như không cách nào thực hiện...

Hay là, Tống Thư Hàng tiểu hữu cậu đổi nguyện vọng khác thử xem?" Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ rồi thở dài, nghiêm túc nói: "Thật ra nếu nói nguyện vọng...

Kỳ thật tôi hiện tại thật sự có một nguyện vọng.

Nếu Linh Quỷ của tôi có thể sớm bình an trở về thì tốt rồi." Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi: "Linh Quỷ?

Linh Quỷ của Thư Hàng tiểu hữu xảy ra vấn đề gì?" Thảo nào lần này gặp Thư Hàng tiểu hữu, cứ cảm giác trạng thái của hắn có chút không đúng, thì ra là Linh Quỷ xảy ra vấn đề. "Cách đây không lâu...

Chương 733

Linh Quỷ của tôi bị một vị đại năng cưỡng ép mượn đi.

Sau đó, trong quá trình vị đại năng kia trả lại Linh Quỷ cho tôi thì xảy ra sự cố.

Hiện tại, Linh Quỷ của tôi dường như bị nhốt trong một không gian đặc thù nào đó, tôi không cách nào cảm ứng được vị trí và tọa độ của nó, mọi liên hệ với nó đều bị cắt đứt.

Tôi chỉ có thể cảm ứng được nó vẫn còn sống." Tống Thư Hàng ôm ngực mình.

Linh Quỷ, chính là một phần của hắn a.

Sau khi mất đi Linh Quỷ, nói thật, gần đây hắn vẫn luôn rất không thích ứng, luôn cảm thấy trong cơ thể trống rỗng.

Rõ ràng vất vả lắm Linh Quỷ của hắn mới tấn thăng 'Thượng giai Linh Quỷ', hơn nữa Linh Quỷ cũng trở nên rất dễ thương, nhưng đột nhiên nó lại biến mất... "Đã là Linh Quỷ vẫn còn, vậy Thư Hàng tiểu hữu cậu không cần lo lắng, nhất định sẽ có biện pháp tìm nó về." Bắc Hà Tán Nhân an ủi.

Nói đi cũng phải nói lại...

Loại đồ vật như Linh Quỷ cũng có thể bị người ta cưỡng ép mượn đi?

Chuyện này, Bắc Hà Tán Nhân cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, sẽ có một ngày, hắn sẽ cứu Linh Quỷ trở về. ...

Lúc các đạo hữu đang nói chuyện phiếm, duy chỉ có Dược Sư tiền bối vẫn đang hí hoáy trên điện thoại của mình, hắn đang từng chữ từng chữ đăng bài lên vòng bạn bè.

Hắn gõ quá chậm, các đạo hữu khác đều đã đăng xong, tán gẫu đều đã tán gẫu nửa ngày, hắn đến bây giờ mới gửi tin xong.

Sau khi đăng vòng bạn bè, Dược Sư lại theo thói quen quay trở lại giao diện tán gẫu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Lúc này... trong Cửu Châu Nhất Hào Quần có tin mới.

Là Tô Thị A Thất gửi.

Tô Thị A Thất: "Báo cho mọi người một tin tốt, ta đã thành công bắt được tên thầy bói hắc ám kia rồi.

Trong quá trình bắt giữ, Đồng Quái Tiên Sư không hề phản kháng, thúc thủ chịu trói, ta đang đưa hắn về đây.

Đúng rồi, cùng mang về còn có một con Đậu Đậu. @Hoàng Sơn Chân Quân, Đậu Đậu ta cũng mang nó tới trường quay nhé?

Diệt Phượng đạo hữu nói muốn bắt nó diễn một vai trong phim?" Hoàng Sơn Chân Quân trả lời đơn giản: "Phê chuẩn!" Chân Quân hiện tại đang bận, ngài ấy bận bắt Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử nhiều lần tìm đường chết lại, để Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử biết cái gì mới gọi là chân chính 'bẻ gãy đôi cánh âm nhạc'!

Lệ Chi Tiên Tử trả lời: "Vậy liên quan gì đến ta?

Triệu hoán ta làm gì?" Lúc gửi xong câu trả lời, trong lòng Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên có loại dự cảm không lành.

Chẳng lẽ Đồng Quái tên khốn kiếp kia...

Tô Thị A Thất gửi một nụ cười rạng rỡ: "Bởi vì lúc ta phát hiện Đồng Quái đạo hữu, hắn đang dịch dung thành bộ dạng của Lệ Chi Tiên Tử cô a.

Ha ha ha ha.

Cho nên, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta muốn chúc mừng Lệ Chi Tiên Tử cô thu hoạch được một đứa con gái đáng yêu." Tại hiện trường phim. "Tên thầy bói hắc ám kia, ta giết ngươi!" Lệ Chi Tiên Tử giận dữ, trong mắt đẹp tràn đầy sát khí.

Lần trước, cô đã đại độ tha thứ cho Đồng Quái Tiên Sư...

Không ngờ đối phương lại được đằng chân lân đằng đầu, thật sự coi Lệ Chi cô dễ bắt nạt sao?

Lần này, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho tên thầy bói hắc ám này.

Các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cũng đều lần lượt lấy thiết bị điện thoại của mình ra, xem lịch sử trò chuyện trong nhóm.

Đồng Quái Tiên Sư lại tìm đường chết rồi.

Lần này là thật sự chọc giận Lệ Chi Tiên Tử, Lệ Chi Tiên Tử hiện tại giống như hung thú xù lông, Đồng Quái Tiên Sư tiêu đời rồi!

Bắc Hà Tán Nhân sờ sờ một cái vòng hoa trắng tinh trong túi càn khôn...

Lúc đầu cái vòng hoa này chuẩn bị tặng cho Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Nhưng hiện tại xem ra, vòng hoa này thích hợp tặng cho Đồng Quái đạo hữu hơn!

Không hổ là đạo hữu duy nhất trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có thể theo kịp năng lực tìm đường chết của Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu.

Lực tìm đường chết của Đồng Quái Tiên Sư gần đây tăng lên kịch liệt, siêu việt Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu, ở ngay trước mắt!

Tống Thư Hàng cũng lấy điện thoại ra xem một chút. [Vãi, vừa trong lòng còn đang nghĩ chuyện của Đồng Quái tiền bối, lập tức chuyện ổng giả dạng Lệ Chi Tiên Tử liền bại lộ?

Còn cái người gọi Đồng Quái tiền bối là 'mẹ', hẳn là Diệp Tư sư tỷ rồi đi?

Tô Thị A Thất tiền bối nhìn thấy Diệp Tư sư tỷ, vậy là anh ấy cũng tiến vào trong 'Bích Thủy Các' rồi?] Đang lúc suy tư, Lệ Chi Tiên Tử gõ chữ trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần': "A Thất đạo hữu, nghiêm túc hỏi một vấn đề, làm thịt Đồng Quái tên này, phải trả bao nhiêu tiền đặt cọc?" Tô Thị A Thất cười trả lời: "Rất xin lỗi Tiên Tử, ta không làm nghề sát thủ." "Vậy đánh hắn dở sống dở chết, loại khiến hắn một tháng không xuống giường được ấy, có được không?" Lệ Chi Tiên Tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Tô Thị A Thất: "Nói thật... việc này cũng rất không dễ dàng." Lần này tiếp xúc cự ly gần với Đồng Quái đạo hữu, Tô Thị A Thất mẫn cảm cảm ứng được trên người Đồng Quái Tiên Sư có thể có chút vấn đề — Đồng Quái đang ngầm áp chế thực lực.

Lại nhớ lại đầu tháng chín, Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân hẹn nhau tiến hành PK chân nhân tại Tử Cấm Chi Đỉnh, trong lòng Tô Thị A Thất ẩn ẩn có suy đoán.

Lệ Chi Tiên Tử: "[Biểu cảm nộ hỏa trùng thiên]" Tô Thị A Thất: "Lệ Chi Tiên Tử chớ vội, ta hiện tại đang mang tên thầy bói cùng Đậu Đậu về đoàn làm phim của Tống tiểu hữu và Bạch Tôn Giả.

Lệ Chi Tiên Tử cô không phải cũng đang ở đoàn phim sao, ta có thể áp giải tên thầy bói đến trước mặt cô, đến lúc đó hắn còn không phải tùy cô định đoạt sao." Tô Thị A Thất tiếp tục nói: "Ta ra tay thay Tiên Tử giáo huấn hắn, lại làm sao so được với Lệ Chi Tiên Tử cô tự mình ra tay giáo huấn hắn để giải hận?" Lệ Chi Tiên Tử: "Được rồi, A Thất ngươi nói có lý.

Khi nào ngươi tới?" Tô Thị A Thất: "Đang đợi cô bé thú vị kia thu dọn hành lý, cùng ta đi tới đoàn làm phim." "Cô bé?

Không phải là cô bé gọi 'tên thầy bói' là mẹ đó chứ?" Lệ Chi Tiên Tử nhanh chóng hỏi. "Ừ...

Bởi vì Đồng Quái Tiên Sư bị ta chọc thủng bí mật dịch dung, Đồng Quái Tiên Sư bỏ đi thuật dịch dung.

Cô bé kia dường như chịu đả kích cực lớn, khóc không ngừng.

Sau đó, Đồng Quái đạo hữu đành phải đáp ứng cô bé, tới tìm 'Lệ Chi Tiên Tử' chân chính, cũng chính là cô." Tô Thị A Thất giải thích. "Gặp ta?

Đồng Quái cái tên dở hơi này, là muốn ta thay hắn cõng nồi?" Lệ Chi Tiên Tử giận rồi.

Tô Thị A Thất gửi một chuỗi cười xấu xa: "A a a." Tống Thư Hàng nhìn đến đây cũng ngẩn ra — Diệp Tư sư tỷ muốn từ trong Bích Thủy Các đi ra, đến An Lạc?

Nhưng trạng thái hiện tại của tỷ ấy rất không ổn mà.

Tỷ ấy hiện tại là trạng thái 'Loại Linh Quỷ', nếu bị tu sĩ có tu vi cường đại nhìn thấy, nói không chừng sẽ bị bắt đi cưỡng ép khế ước? ...

Tại một động phủ ẩn bí xa xôi, ái đồ của Đồng Quái Tiên Sư là 'Thiết Quái Toán Tiên' yên lặng buông điện thoại của mình xuống.

Sau đó, hắn cuốn gói hành lý, chuẩn bị đi tới một cái động phủ khác càng kín đáo hơn của mình, đó là một cái động phủ mà ngay cả thầy của hắn cũng không biết.

Thiết Quái cảm giác được nguy cơ sâu sắc, sư phụ lần này quá tìm đường chết.

Cổng thành cháy, vạ lây cá trong ao.

Thiết Quái cảm giác mình chính là con cá trong ao kia, sư phụ chính là cái cổng thành.

Hiện tại lửa lớn cổng thành đã nổi lên, hắn nếu không trốn đi, nói không chừng sẽ bị vạ lây.

Đúng rồi, lúc chạy trốn tốt nhất nên dịch dung một chút, miễn cho bị người ta nhìn ra hắn là Thiết Quái. ...

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Tô Thị A Thất lại nói: "@Thư Sơn Áp Lực Đại, Tống Thư Hàng tiểu hữu, đừng có giả chết nữa." Tô Thị A Thất: "Hả?

Triệu hoán thất bại?

Tống Thư Hàng tiểu hữu lại đổi tên rồi?

Cậu vẫn còn chơi cái trào lưu bảy cái đạo hiệu à?

Hôm nay tên đạo hiệu gì?" Thiện Tâm Tu Sĩ (Tống Thư Hàng): "A Thất tiền bối, không phải là trào lưu bảy cái đạo hiệu a!

Chỉ là tôi còn chưa quyết định xong, phải chọn cái nào trong bảy đạo hiệu này làm đạo hiệu cuối cùng." Tô Thị A Thất: "Bá Đao Tống Tam nghe rất không tệ a, chọn cái đó đi!" Thiện Tâm Tu Sĩ: "Là Tống Nhất, Tống Nhất a!" Tô Thị A Thất: "Đều như nhau cả, nói thật, Tống Tam đọc lên thuận miệng hơn Tống Nhất nhiều.

Ngoài ra, cậu vẫn là nhanh chóng xác định đạo hiệu đi.

Ta phát hiện trong nhóm càng ngày càng nhiều đạo hữu đã xưng hô cậu là 'Thất Cá Đạo Hiệu đạo hữu'.

Cứ tiếp tục như vậy, đạo hiệu sau này của cậu sẽ biến thành 'Thất

Cá Đạo Hiệu'.

Cái này còn không bằng 'Thư Sơn Áp Lực Đại' lúc đầu của cậu đâu.

Cái tên đó, ít nhất nghe còn có chút phong phạm Nho gia hành giả." Thiện Tâm Tu Sĩ: "..." Đạo hiệu kiểu như 'Thất Cá Đạo Hiệu', hắn cảm giác mình sẽ khóc mất.

Tô Thị A Thất: "Không tán dóc vấn đề bảy cái đạo hiệu nữa, cậu cũng đừng giả chết.

Ta nghe nói, cô bé tên Diệp Tư này có quen biết với cậu hả." Thiện Tâm Tu Sĩ: "Đúng vậy, A Thất tiền bối." Vừa nói xong, Tống Thư Hàng liền cảm giác một ánh mắt sắc bén rơi vào trên người hắn — là ánh mắt của Lệ Chi Tiên Tử. "Tống Thư Hàng tiểu hữu, xin cậu nói cho ta biết, cô bé tên 'Diệp Tư' này rốt cuộc là chuyện gì?" Lệ Chi Tiên Tử nghiêm túc hỏi. "Trên thực tế, chuyện này không phải dăm ba câu có thể giải thích rõ ràng.

Bất quá, vì sao Diệp Tư sư tỷ lại gọi vị tiên tử do 'Đồng Quái Tiên Sư' dịch dung là mẹ, tôi có thể biết một chút.

Theo chính Diệp Tư đề cập qua, là do dáng vẻ và khí tức của tiên tử mà Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành, làm cho tỷ ấy cảm giác được thân thiết." Tống Thư Hàng giải thích.

Lệ Chi Tiên Tử: "Tống tiểu hữu, cậu đã sớm biết chuyện này?" "Khụ, cũng không có.

Tôi cũng là hôm kia mới biết chuyện này." Tống Thư Hàng cười khan nói.

Lệ Chi Tiên Tử a a cười một tiếng, lộ ra chiếc răng khểnh sắc nhọn với Thư Hàng: "Lát nữa, Thư Hàng tiểu hữu cậu có thể nói chuyện về cô bé tên Diệp Tư này cho ta nghe một chút không.

Để đến lúc ta gặp mặt cô bé, cũng có chút chuẩn bị tâm lý?" Lệ Chi Tiên Tử hiện tại chỉ cần nghĩ đến việc sau khi A Thất trở về, sau lưng dẫn theo một cô nhóc cười tươi như hoa.

Cô nhóc kia mở miệng liền gọi cô là 'mẹ', trong lòng Tiên Tử liền thấy khó chịu.

Chương 734

Cho nên, trước khi gặp cô bé kia, cô phải chuẩn bị tâm lý trước — biết người biết ta trăm trận trăm thắng!

Tô Thị A Thập Lục dựa vào một cây cột, một tay lướt điện thoại, đôi mắt sáng ngời ngước lên, nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Sau đó, cô khẽ cười một tiếng.

Cô nghĩ tới tính cách của Tống Thư Hàng, còn có tràng diện lúc Thư Hàng cùng cô gặp nhau ban đầu. ...

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Tô Thị A Thất tiếp tục nói: "@Thiện Tâm Tu Sĩ, cho nên cô bé tên Diệp Tư này muốn tới An Lạc, một mặt là muốn gặp Lệ Chi Tiên Tử, mặt khác cũng là muốn gặp cậu." Thiện Tâm Tu Sĩ: "A Thất tiền bối, chuyện Diệp Tư sư tỷ muốn tới An Lạc, Sở các chủ biết không?" Trạng thái Diệp sư tỷ không đúng, nếu tỷ ấy đến An Lạc, Sở các chủ sẽ đồng ý sao?

Sở các chủ không sợ Diệp Tư sư tỷ bị người ta khế ước? "Vị Sở các chủ kia, tuy rằng ta không gặp được ngài ấy.

Bất quá ngài ấy thông qua đôi kim đồng ngọc nữ truyền cho ta một tin nhắn, đồng ý để ta mang cô bé tên 'Diệp Tư' này rời đi." Tô Thị A Thất nói.

Tống Thư Hàng nhìn thấy tin nhắn này thì gật đầu.

Sở các chủ đã đồng ý, vậy hẳn là sẽ có biện pháp bảo hộ, sẽ không để Diệp Tư dễ dàng bị người ta khế ước chứ?

Tô Thị A Thất: "Đúng rồi, Thư Hàng.

Vị Sở các chủ kia còn nhờ ta chuyển lời cho cậu, cô bé 'Lý Âm Trúc' lần trước cậu mang đến chỗ ngài ấy, bệnh tình có chút chuyển biến xấu.

Ngài ấy hy vọng cậu có thể mau chóng tìm được phương pháp giải quyết hàn bệnh trong cơ thể cô bé." "Tôi hiểu rồi, A Thất tiền bối.

Tôi sẽ mau chóng nghĩ biện pháp." Tống Thư Hàng thở dài.

Muốn trị khỏi hàn bệnh trong cơ thể Lý Âm Trúc, hoặc là đợi 'Thất Tu Tôn Giả' dẫn hắn đi gặp tồn tại thần bí 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' kia, dùng linh thạch đi mua bảo vật chữa bệnh.

Hoặc là cùng Bạch tiền bối đi vào 'cấm địa' mà tán tu Lý Thiên Tố sinh tiền từng tham tác, tìm kiếm phương pháp trị liệu hàn bệnh.

Thời gian, chỉ có một năm.

Hắn phải tăng tốc rồi.

Cất điện thoại, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Tôn Giả ở xa xa.

Bạch tiền bối, phù hộ con mọi chuyện thuận lợi nhé.

Tô Thị A Thất đang mang theo Đồng Quái Tiên Sư hỏa tốc chạy tới.

Tại hiện trường quay phim, trị số nộ khí của Lệ Chi Tiên Tử đã bạo biểu, tùy thời có thể bạo phát.

Các đạo hữu mặc niệm cho 'Đồng Quái Tiên Sư' 0.1 giây... sau đó lại ăn mừng năm phút đồng hồ.

Tên thầy bói hắc ám này rốt cục sắp tiêu đời, đây là chuyện đáng mừng biết bao! ...

Mà việc quay phim điện ảnh, vẫn tiếp tục tiến hành đâu vào đấy.

Quay theo kịch bản, màn thứ hai là nhân vật chính [Lăng Dạ] biết được tin tức Đại sư tỷ [Mộ Dung Họa] sắp kết hôn, nhưng chú rể lại không phải hắn.

Từ đó dẫn phát một loạt câu chuyện phía sau.

Trước khi quay màn thứ hai, đạo diễn lại để Tống Thư Hàng lên đài, quay vài cảnh với Bạch Tôn Giả.

Cảnh một: Bạch Tôn Giả toàn thân là thương, cả người co rúm lại như con tôm, còn đang không ngừng co giật, bộ dạng rất thống khổ.

Tống Thư Hàng hai tay chập lại thành kiếm, cười lạnh một tiếng: "Lăng Dạ, đây mới là chỉ pháp chân chính!

Nhớ cho kỹ sư huynh chỉ dạy." Sau đó, Tống Thư Hàng xuống đài.

Giang Tử Yên cô nương lên đài, yên lặng băng bó vết thương cho Bạch Tôn Giả, nhẹ giọng an ủi.

Cảnh hai: Bạch Tôn Giả lại toàn thân là thương, nằm thẳng cẳng ở một góc lôi đài, trong tay nắm lấy cây gậy bị gãy thành hai đoạn, dường như đã hôn mê bất tỉnh.

Mà Tống Thư Hàng vác gậy, vẻ mặt cười tàn nhẫn, nghênh ngang xuống đài.

Giang Tử Yên cô nương lên đài, tiếp tục yên lặng băng bó vết thương cho Bạch Tôn Giả.

Cảnh ba: Bạch Tôn Giả ngã ngồi trên mặt đất, ôm ngực, sắc mặt tái nhợt, môi tím tái. "Quyền pháp phải dùng như thế này, Lăng Dạ.

Kẻ địch chân chính sẽ tấn công vào chỗ hiểm của ngươi.

Ngươi quá nhu nhược!" Tống Thư Hàng bày ra một tư thế đẹp trai, cười ha hả.

Tiếp theo lại đến lượt Giang Tử Yên cô nương lên đài.

Mà [Bát Tí Kiếm Thánh] Cổ Hồ Quan Chân Quân, vẫn luôn làm bối cảnh hình ảnh đẹp trai, hai tay khoanh trước ngực đứng ở vị trí bắt mắt trong ống kính.

Những cảnh quay này, đến lúc đó thông qua cắt ghép biên tập, sẽ trở thành đoạn tình tiết trong kịch bản [Cao Thăng đại sư huynh vẫn luôn đánh đập ngược đãi nhân vật chính Lăng Dạ, mà Đại sư tỷ Mộ Dung Họa vẫn luôn âm thầm ủng hộ Lăng Dạ, chữa thương, an ủi Lăng Dạ bị thương].

Tống Thư Hàng hiện tại là liều mạng rồi, lúc lên diễn mấy cảnh này cũng không dùng thế thân, trực tiếp dùng chân thân lên luôn.

Sau khi chuỗi cảnh quay này hoàn tất, đạo diễn tuyên bố tạm nghỉ một chút.

Một lát sau, sẽ lập tức tiến hành quay cảnh màn thứ hai. ...

Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả, Giang Tử Yên, Cổ Hồ Quan Chân Quân từ trên lôi đài đi xuống.

Thư Hàng thuận miệng hỏi: "Bạch tiền bối, trạng thái vẫn ổn chứ?" "Ừm, cũng không tệ lắm." Bạch Tôn Giả gật đầu nói: "Lúc đầu cảm giác giả chết cũng khá thú vị...

Nhưng mấy cảnh sau, đều là nằm ở góc lôi đài, làm ta cảm giác có chút nhàm chán." Diễn viên chi hồn của Bạch Tôn Giả đang hừng hực thiêu đốt, ngài ấy khát vọng tình tiết kích thích hơn, mà không phải vẫn luôn nằm trên mặt đất giả làm bệnh nhân.

Cũng may mấy cảnh này đã quay xong.

Tống Thư Hàng nói: "Yên tâm đi, Bạch tiền bối.

Tình tiết tiếp theo sẽ khảo nghiệm diễn xuất của tiền bối.

Tình tiết tiếp theo, Giang Tử Yên diễn vai sư tỷ sắp phải gả cho người khác, đến lúc đó Bạch tiền bối ngài phải diễn ra loại trạng thái nóng vội, bất an đó.

Cái này rất khảo nghiệm diễn xuất." "Yên tâm đi, tình tiết này không làm khó được ta.

Loại trạng thái đó, ta chỉ cần mô phỏng tình tiết trong đầu một chút, đại nhập vào vai diễn 'Lăng Dạ', là có thể diễn ra được." Bạch Tôn Giả tự tin nói.

Xem ra Bạch tiền bối cũng rất có hứng thú với tình tiết tiếp theo.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu, sau đó phàn nàn về kịch bản do Cao Mỗ Mỗ viết: "Thật ra tôi cảm giác tình tiết này hơi cẩu huyết...

Rõ ràng nam chính nếu có thể thành công đi đại náo hôn lễ của Đại sư tỷ, đánh lui tình địch, cùng Đại sư tỷ trở thành thần tiên quyến lữ cũng rất không tệ a.

Loại tình tiết cả nhà cùng vui này, mới là tình tiết tôi thích.

Quả nhiên tôi vẫn là thích tiểu thuyết và điện ảnh lưu phái sảng khoái." Tống Thư Hàng vừa dứt lời, đột nhiên cảm giác một ánh mắt sắc bén rơi vào trên người hắn — là Giang Tử Yên cô nương ở bên cạnh, sâu trong con ngươi cô có tà khí màu tím hiện lên. "Ta sẽ không cho phép bất kỳ kẻ nào phá hoại hôn lễ của ta và Dược Sư!" Giang Tử Yên thản nhiên nói, nói xong cô lại bổ sung: "Cho dù là trong phim cũng giống như vậy." Tống Thư Hàng: "..." Bạch Tôn Giả: "..." Cổ Hồ Quan Chân Quân: "..." Cảm giác Giang Tử Yên cô nương có chút nghiêm túc quá mức rồi.

Cứ có cảm giác...

Tử Yên cô nương liệu có trực tiếp biến 'hôn lễ' trong bộ phim này, thành hôn lễ chân chính thuộc về cô và Dược Sư tiền bối hay không?

Chờ phim vừa diễn xong, cô liền thật sự từ vai diễn đệ tử biến thành đạo lữ song tu của Dược Sư tiền bối?

Vãi, nghĩ như vậy dường như thật sự có khả năng này a! *** Trong lúc nghỉ giải lao.

Tuyết Lang Động Chủ và người nhà của hắn bắt đầu chuẩn bị đăng tràng, bọn họ sẽ sắm vai hung thú bạo loạn, vào lúc nhân vật chính chạy tới hiện trường kết hôn của Đại sư tỷ, vừa vặn làm nhân vật chính Lăng Dạ bị trọng thương.

Dẫn đến giữa sư tỷ và nhân vật chính Lăng Dạ [có duyên không phận, người hữu tình lại không cách nào trở thành quyến thuộc].

Dược Sư cũng bị các chuyên viên trang điểm lôi đi, bắt đầu hóa trang.

Trong phòng hóa trang, mấy cô gái phụ trách hóa trang gỡ bỏ cái đầu nhím chổng ngược buồn cười và các loại đồ trang sức nhỏ trên đầu Dược Sư, xõa tóc dài của hắn xuống, lại dùng phấn nền che đi quầng thâm mắt trên mặt hắn.

Khi mấy bước hóa trang này hoàn thành, mấy cô gái chuyên viên trang điểm kinh ngây người.

Phán như hai người, chính là hình dung tốt nhất cho Dược Sư giờ phút này — đây là biến thân rồi đi?!

Sau khi hóa trang xong, Dược Sư từ trong phòng hóa trang đi ra. "Di?

Vị huynh đài này ngươi là ai a?" Bắc Hà Tán Nhân nhìn thấy bộ dạng sau khi hóa trang của hắn thì ngẩn người, hỏi.

Dược Sư vốn có chiều cao khoảng 1m82, dáng người gầy.

Hiện tại mái tóc kỳ quái kia được gỡ bỏ, tóc dài xõa sau lưng, quầng thâm mắt cũng được che đi, liền trở thành một người đàn ông rất ưa nhìn. "Ha ha, ha ha." Dược Sư ngại ngùng cười cười: "Bắc Hà huynh thật là, ta là Dược Sư a." Dược Sư cười một tiếng, lập tức giống như gió xuân đập vào mặt.

Vốn hắn chính là tu sĩ có tính cách khá hòa thiện, nụ cười này quả thực quá mức 'soái ca ấm áp'.

Bắc Hà Tán Nhân: "..." "Dược Sư?" Lệ Chi Tiên Tử trừng lớn mắt.

Tuyết Lang Động Chủ ngửi ngửi: "Là Dược Sư không sai, đây chính là sức mạnh của hóa trang?" Các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' khác: "..." Có lẽ bọn họ rốt cục có thể hiểu được, Giang Tử Yên cô nương vì sao phải giống như phòng trộm, đem bộ dạng chân thật của Dược Sư ẩn giấu trong kiểu tóc buồn cười và quầng thâm mắt rồi.

Dược Sư tên này, thế mà lại là một soái ca ấm áp ẩn mình.

Bộ dạng này của hắn, cộng thêm một tay thuật luyện đan xinh đẹp, tuyệt đối sẽ trở thành ứng cử viên đạo lữ song tu trong lòng đông đảo nữ tu. "Ta cảm thấy, bộ phim này nếu công chiếu, Dược Sư sẽ nhận được rất nhiều phi kiếm tình thư." Bắc Hà Tán Nhân nói. "Ta cảm giác sẽ có rất nhiều nữ tu chủ động tìm tới cửa a?" Lệ Chi Tiên Tử vuốt cằm nói. "Lệ Chi Tiên Tử động lòng rồi sao?" Tuyết Lang Động Chủ hỏi. "Rất tiếc nuối, Dược Sư đạo hữu không phải loại hình ta thích.

Bất quá ta đứng ở góc độ nữ tu mà xem, Dược Sư đạo hữu xác thực là loại hình đắt khách." Lệ Chi Tiên Tử khẳng định nói.

Dược Sư gãi gãi đầu, cười xấu hổ.

Hắn có chút không quá thích ứng việc các đạo hữu bình luận ngoại hình của hắn, cảm giác hắn sắp biến thành tình nhân đại chúng, cứ thấy không tự nhiên.

Chương 735

Theo bản năng, ánh mắt Dược Sư chuyển động, tìm kiếm bóng dáng Giang Tử Yên.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy thân ảnh Giang Tử Yên ở cửa một phòng hóa trang khác phía xa, cô đang cúi đầu chơi điện thoại.

Giang Tử Yên cũng cảm ứng được ánh mắt của Dược Sư, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười với Dược Sư đã hóa trang xong.

Sau đó cô tiếp tục bấm trên điện thoại, cô đang liên hệ một vị đạo hữu — Cuồng Đao Tam Lãng.

Giang Tử Yên: "Tam Lãng, tới chưa?

Đồ vật ta muốn đều chuẩn bị xong chưa?" Cuồng Đao Tam Lãng: "Hợp tác với ta cô cứ yên tâm, quần áo nam nữ tiên thường cần cho bái đường, còn có đèn đuốc nến đỏ, câu đối hỉ khánh các loại, ta toàn bộ chuẩn bị thỏa đáng rồi." Nhìn đoạn đối thoại này...

Giang Tử Yên dường như hợp tác với Cuồng Đao Tam Lãng?

Còn ngầm thả Cuồng Đao Tam Lãng ra?

Giang Tử Yên: "Người ta muốn mời đâu?" Cuồng Đao Tam Lãng: "[Biểu cảm nhe răng cười] Yên tâm một trăm phần trăm đi, ta đang mang theo cha mẹ của Dược Sư đạo hữu chạy tới, ta và phụ thân của Dược Sư đạo hữu thân lắm." Giang Tử Yên: "Hợp tác vui vẻ." Cuồng Đao Tam Lãng: "Hợp tác vui vẻ!

Chờ ta đưa cha mẹ Dược Sư huynh đến nơi, thuốc giải cô đáp ứng cho ta?" Giang Tử Yên: "Ta đã chuẩn bị xong rồi.

Chỉ chờ ngươi qua đây, lập tức đưa thuốc giải cho ngươi." Cuồng Đao Tam Lãng: "Như thế rất tốt...

Đúng rồi, Tử Yên cô nương.

Ta vừa rồi nhìn thấy trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều đang nói, bộ phim Bạch Tôn Giả chuẩn bị đã bắt đầu quay rồi?

Còn vai diễn nào trống không?" Giang Tử Yên: "Rất tiếc nuối, tất cả vai diễn đều đã bị người ta đặt trước rồi." Cuồng Đao Tam Lãng: "Ngay cả chạy vai quần chúng cũng đều không còn?

Các người sắp diễn tình tiết màn thứ hai rồi đi?

Ta vừa nãy cũng xem kịch bản màn thứ hai một chút, cái vai quần chúng chạy tới báo mật cho nhân vật chính 'Lăng Dạ', nói cho hắn tin tức 'Đại sư tỷ sắp kết hôn rồi', cũng có người diễn rồi?" Giang Tử Yên nghĩ nghĩ, trả lời: "Vai diễn này, ta nhớ ngược lại là do thuộc hạ Linh Vũ Điệp Tôn Giả phái tới phụ trách diễn.

Vai diễn này, ngươi cũng muốn diễn?" Đây chỉ là vai diễn có vài câu thoại, Cuồng Đao Tam Lãng thế mà cũng để vào mắt? "Vậy thì cái này đi, cứ để ta lộ mặt cái là được.

Dù sao cũng là hoạt động lớn của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', làm sao có thể thiếu Lãng mỗ ta?

Chỉ cần để ta lộ mặt, biểu thị ta rất hòa đồng là được." Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả nói.

Giang Tử Yên nói: "Vậy ngươi tốt nhất trong vòng ba phút phải chạy tới, màn thứ hai lập tức sắp bắt đầu quay.

Chỉ là một vai quần chúng, muốn thì nói với thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả một tiếng, ngươi là có thể tiếp nhận đi diễn." Cuồng Đao Tam Lãng: "Không thành vấn đề, trong vòng ba phút cam đoan chạy tới." *** Năm phút sau.

Máy quay phim mở máy, các loại đạo cụ chuẩn bị thỏa đáng.

Đạo diễn Jacob: "Action!" Quay phim điện ảnh tiếp tục bắt đầu.

Địa điểm quay phim, lần này chuyển dời đến bên cạnh một cái hồ nhỏ.

Bạch Tôn Giả sắm vai [Lăng Dạ] đang luyện tập kiếm pháp bên hồ.

Lá rụng lả tả, đạo bào Bạch Tôn Giả bay múa, kiếm khí tung hoành.

Tuy rằng không phải kiếm pháp gì, nhưng thực lực Bạch Tôn Giả ở đó, tùy tiện luyện vài kiếm, nhìn qua đều thanh thế kinh người, giống như tiên nhân múa kiếm.

Đạo diễn Jacob và thành viên đoàn làm phim nhìn hình ảnh múa kiếm này, âm thầm tán thán.

Một phút sau, ống kính kéo xa, ở nơi đó có một vị đệ tử đồng dạng thân mặc 'Đạo bào Không Vân Phái', vội vội vàng vàng chạy tới.

Vị đệ tử này, chính là sư đệ trong kịch bản chạy tới nói cho Lăng Dạ tin tức [Đại sư tỷ sắp kết hôn].

Khi vị đệ tử báo tin này hiện thân, các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' trừng lớn mắt. "Tam Lãng!" Bắc Hà Tán Nhân nói. "Di, Tam Lãng đạo hữu?" Lệ Chi Tiên Tử đồng thanh nói.

Cuồng Đao Tam Lãng sao lại xuất hiện ở nơi này?

Hắn không phải bị Dược Sư treo ngược lên, đủ kiểu hành hạ sao?

Tống Thư Hàng cũng là vẻ mặt nghi hoặc: "Tam Lãng tiền bối tới lúc nào?" Ở trên tiên thuyền đi qua đây, không có nhìn thấy Tam Lãng tiền bối a.

Các đạo hữu khác cũng đều nhao nhao nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng.

Chẳng lẽ là Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương sau đó lại đại nhân đại lượng, phóng thích Cuồng Đao Tam Lãng?

Bất quá hiện tại, Dược Sư và Giang Tử Yên không ở hiện trường.

Bọn họ đang ở một cái các lầu lớn phía bắc, bố trí hiện trường 'hôn lễ', chờ cảnh bên này quay xong, lát nữa sẽ trực tiếp đi qua đó quay tình tiết hôn lễ của Đại sư tỷ [Mộ Dung Họa] và [Phong Xuyên Tử].

Cho nên mọi người cũng không biết Cuồng Đao Tam Lãng là trốn ra được?

Hay là bị Dược Sư phóng thích? ...

Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần đang suy tư, tình tiết điện ảnh lại vẫn đang tiếp tục quay.

Cuồng Đao Tam Lãng thở hổn hển, chạy đến bên cạnh Bạch Tôn Giả. "Không xong rồi ~~ không xong rồi ~~ Lăng Dạ sư huynh, đại sự không ổn." Cuồng Đao Tam Lãng thở hồng hộc, hai tay chống đầu gối, câu này ngay cả hơi cũng thở không ra.

Diễn xuất này, thật tâm không tệ.

Cuồng Đao Tam Lãng, chẳng lẽ là nghiêm túc tới đóng phim?

Bạch Tôn Giả thu hồi kiếm, tuy rằng trong lòng cũng đang nghi hoặc vì sao cái 'vai quần chúng' này lại đổi thành Cuồng Đao Tam Lãng tới diễn.

Bất quá hiện tại cũng không phải lúc hỏi thăm, hơn nữa dù sao chỉ là vai quần chúng, bất luận ai diễn cũng không thành vấn đề, chỉ cần không phá rối là được.

Bạch Tôn Giả sắm vai [Lăng Dạ] lên tiếng hỏi: "Lăng Sâm sư đệ, đừng vội, có chuyện gì từ từ nói." "Lăng Dạ sư huynh ~~ Hô hô ~

Không xong rồi, Mộ Dung Họa sư tỷ, sắp gả cho người ta, sắp gả cho người khác rồi!" Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt lo lắng. "Sư tỷ, sắp gả cho người khác?" [Lăng Dạ] cứng đờ tại chỗ, nửa ngày đều không hồi thần lại.

Chỉ là vài biểu cảm, Bạch Tôn Giả liền diễn dịch hoàn toàn nội tâm của 'Lăng Dạ'! "Đúng vậy, ba ngày sau, hôn lễ ngay tại ba ngày sau đó!" Cuồng Đao Tam Lãng nói. [Lăng Dạ] cuống lên: "Lăng Sâm sư đệ, Mộ Dung sư tỷ sắp gả cho ai?" "Sư tỷ ấy, sắp gả cho một tên đạo hiệu là [Cuồng Đao Tam Lãng]!" Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cái tên gọi là [Cuồng Đao Tam Lãng] kia ta cũng đã gặp rồi, lớn lên đặc biệt đẹp trai.

Lăng Dạ sư huynh, mau nghĩ biện pháp đi!

Nếu không, ba ngày sau Mộ Dung sư tỷ sẽ phải gả cho cái tên [Cuồng Đao Tam Lãng] kia rồi." Ha ha ha, Giang Tử Yên cô nương, cô vẫn là quá ngây thơ rồi!

Cùng Dược Sư chuốc cho Lãng mỗ một lượng lớn 'thuốc trĩ' khổ sáp, còn đem Lãng mỗ treo ngược lên lâu như vậy...

Lãng mỗ cũng không phải dễ chọc đâu a!

Có thù không báo không phải Tam Lãng.

Cô không phải muốn gả cho 'Dược Sư' trong phim sao?

Lãng mỗ sẽ để cô gả cho 'Cuồng Đao Tam Lãng' trong phim a!

Ha ha ha ha.

Bạch Tôn Giả: "..." Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Bắc Hà Tán Nhân: "..." Các vị tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần: "..." Lúc này, đạo diễn Jacob hẳn là phải hô cắt rồi chứ?

Bởi vì tình tiết đã bị Cuồng Đao Tam Lãng sửa đổi đến không còn hình dáng!

Nhưng mà, đạo diễn Jacob cũng không có hô cắt.

Bởi vì đạo diễn Jacob cảm giác... vai quần chúng đột nhiên xuất hiện này, diễn rất tuyệt!

Rõ ràng chỉ là một vai quần chúng, chỉ có vài câu thoại.

Nhưng diễn xuất của hắn, có linh tính!

Tuy rằng cái tên trong lời thoại phía sau giảng sai — đạo diễn Jacob là Âu Lạc Thông, cho nên câu cú trong lời thoại, ông đều nghe hiểu.

Ông nghe ra lời thoại phía sau của 'vai quần chúng' này, về cái tên người đàn ông mà Đại sư tỷ muốn gả, đọc sai.

Nhưng mà không sao nha, chỉ cần biểu cảm đúng thì không thành vấn đề!

Lồng tiếng lời thoại, hoàn toàn có thể bổ sung trong phòng thu âm sau khi quay xong.

Đặc biệt là giọng nói của một vai quần chúng nhỏ, tùy tiện tìm một người đổi lồng tiếng là được.

Hơn nữa vai quần chúng này, chỉ là đọc sai một cái tên mà thôi, khẩu hình các lời thoại khác đều không sai.

Như vậy càng thuận tiện cho hậu kỳ lồng tiếng!

Phải biết rằng, cho dù diễn viên đọc lời thoại là '1234567', hậu kỳ đều có thể lồng tiếng thành các loại lời thoại đặc sắc, cái này hoàn toàn không phải vấn đề!

Cho nên, cảnh quay này có thể tiếp tục quay xuống.

Chỉ cần biểu cảm của vai quần chúng này không xảy ra lỗi thì không thành vấn đề.

Đạo diễn Jacob quyết định, giữ lại vai quần chúng có linh tính này.

Người am hiểu tìm đường chết, đều là người có linh tính, điểm ấy không thể phủ nhận. ...

Đã là đạo diễn Jacob không có gọi ngừng, vậy vở kịch này cứ tiếp tục diễn xuống!

Bạch Tôn Giả trong nháy mắt liền một lần nữa nhập vai, Đại sư tỷ [Mộ Dung Họa] gả cho Cuồng Đao Tam Lãng thì gả cho Cuồng Đao Tam Lãng đi...

Dù sao đây là vấn đề giữa Dược Sư và Giang Tử Yên?

Sau một khắc, trên mặt Bạch Tôn Giả càng thêm lo lắng hỏi: "Lăng Sâm, Mộ Dung sư tỷ hiện tại ở đâu?

Đệ dẫn ta đi gặp tỷ ấy!" "Lăng Dạ sư huynh, ta vừa từ chỗ Mộ Dung sư tỷ qua đây, hiện tại chỗ ở của sư tỷ khắp nơi đều là người...

E rằng, trước khi tỷ ấy gả cho tên 'Cuồng Đao Tam Lãng' kia, Lăng Dạ sư huynh huynh không cách nào gặp được Mộ Dung Họa sư tỷ.

Bất quá...

Sư tỷ bảo ta mang cho huynh một phong thư." Cuồng Đao Tam Lãng dùng diễn xuất đặc sắc, biểu diễn ra nội tâm lo lắng của 'vai quần chúng' này.

Hắn luống cuống tay chân từ trong ngực mình lấy ra một tờ giấy viết thư, đưa cho 'Lăng Dạ' sư huynh.

Bạch Tôn Giả nhận lấy tờ giấy viết thư này.

Chương 736

Đạo diễn Jacob phất tay, ống kính trước tiên nhắm ngay mặt Bạch Tôn Giả, sau đó lại chuyển dời đến tờ giấy trong tay Bạch Tôn Giả. [Quân nếu không rời không bỏ, thiếp tất sinh tử gắn bó.] Trên tờ giấy, từng chữ của Đại sư tỷ giống như khắc lên giấy — chữ trên thư không nhiều, đang truyền đạt một việc cho 'Lăng Dạ'.

Ba ngày sau đại hôn, Đại sư tỷ [Mộ Dung Họa] muốn Lăng Dạ chạy tới hiện trường hôn lễ...

Chỉ cần hắn tới, đến lúc đó, cho dù tất cả mọi người trong thiên hạ đều ngăn cản, nàng sẽ cùng Lăng Dạ bái đường thành thân!

Tâm ý của sư tỷ, đều ở trên tờ giấy này.

Ống kính trở lại trên người Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả nắm chặt tờ giấy, trên mặt tràn đầy vẻ kiên nghị: "Ba ngày sau, cho dù hai chân ta gãy, cũng sẽ bò đến hiện trường hôn lễ!" "Lăng Sâm, cảm ơn đệ, mang phong thư này đến cho ta.

Thật sự cảm ơn đệ." Bạch Tôn Giả nói. "Ta có thể làm, cũng chỉ có bấy nhiêu thôi." Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt lạc lõng, cảm thán nói.

Ống kính kéo xa, trên mặt hồ trong veo, sóng gợn lăn tăn.

Gió nhẹ thổi lên, lá rụng bay tán loạn.

Bạch Tôn Giả sắm vai [Lăng Dạ] nắm chặt phong thư, tay kia cầm kiếm, đạo bào và tóc đen theo gió bay múa.

Cuồng Đao Tam Lãng sắm vai vai quần chúng Lăng Sâm, vẻ mặt lạc lõng, đứng ở đối diện Bạch Tôn Giả.

Cuồng Đao Tam Lãng, là một nam tử tự mang cuồng khí.

Nếu hắn không tìm đường chết, lẳng lặng đứng ở nơi đó, cũng là cực soái.

Giờ khắc này, hình ảnh trong ống kính, hoàn toàn có thể trực tiếp kéo ra làm hình nền.

Đạo diễn Jacob cảm giác hình ảnh như vậy, làm kết vĩ cho cảnh này vừa vặn: "Cut!" Màn thứ hai cảnh đầu tiên hoàn thành!

Tiếp theo, phải đổi cảnh đi quay tình tiết 'hung thú tập kích Lăng Dạ'. ... "Mọi người nghỉ ngơi một chút, lát nữa đi quay tình tiết tiếp theo.

Tống Bạch tiên sinh diễn xuất của ngài vẫn xuất sắc như vậy.

Vị tiên sinh diễn vai 'Lăng Sâm' này, diễn xuất của cậu thật có linh tính, diễn một vai quần chúng thật sự là đáng tiếc." Tiên sinh Jacob hiếm thấy nói nhiều thêm vài câu.

Bạch Tôn Giả đáp lại bằng nụ cười nhẹ.

Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý cười ha hả.

Sau đó, Bạch Tôn Giả thu kiếm, phất phất tay với Cuồng Đao Tam Lãng.

Tiếp đó Bạch Tôn Giả lại vẫy vẫy tay về phía cả nhà Tuyết Lang Động Chủ, chuẩn bị cùng bọn họ đi tới cảnh tiếp theo.

Cuồng Đao Tam Lãng thấy Bạch Tôn Giả xoay người muốn đi, lập tức kêu lên: "Di?

Bạch tiền bối, chờ một chút a." Bạch Tôn Giả xoay người lại, nghi hoặc nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng: "?" "Bạch tiền bối, cái này...

Ngài không phải nên cho ta một phát 'phi kiếm dùng một lần', tiễn ta lên trời sao?

Dù sao ta tìm đường chết phá hoại kịch tình như vậy, Bạch tiền bối ngài khẳng định rất không vui chứ?" Cuồng Đao Tam Lãng 'thiện ý' nhắc nhở Bạch Tôn Giả: "Tới đi, đừng thương tiếc ta!

Phi kiếm dùng một lần, tiễn ta lên trời đi.

Cho dù là phiên bản cải tiến Lưu Tinh Kiếm dùng một lần, ta cũng sẽ không sợ.

Cuồng Đao Tam Lãng ta không gì sợ hãi!" Hắn Cuồng Đao Tam Lãng, vì sao có thể luôn phóng khoáng mà không chết?

Thứ nhất: Hắn có nguyên tắc cơ bản 'lãng bất quá tam', chuyện trong thiên hạ, sự bất quá tam.

Chỉ cần khắc chế điểm này, là có thể tránh khỏi kết cục chết vì chơi ngu.

Đương nhiên, có đôi khi hắn không cách nào khắc chế chính mình, không cẩn thận liền tìm đường chết quá ba lần thì làm sao bây giờ?

Không sao, còn có thứ hai!

Thứ hai: Mỗi lần hắn chơi lớn tìm đường chết, sẽ lặng lẽ giữ lại cho mình một con đường lui.

Ví dụ như mai táng Tô Thị A Thất, lúc Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương, hắn khéo léo chôn Giang Tử Yên cô nương và Dược Sư cùng một chỗ.

Như vậy, Giang Tử Yên cô nương trở thành một con đường lui của hắn.

Mà lần này, hắn cũng đang chơi lớn, mà hậu lộ hắn giữ lại không sai, chính là Bạch Tôn Giả!

Bạch Tôn Giả phi kiếm dùng một lần, tốc độ nhanh, hiệu suất cao, ai dùng người nấy biết!

Lần này, hắn tứ ý phá hoại toàn bộ kịch tình như vậy, Bạch tiền bối nhất định rất không vui chứ?

Bạch tiền bối không vui, sẽ tặng hắn một phát 'phi kiếm dùng một lần' thậm chí có khả năng là 'Lưu Tinh Kiếm dùng một lần'.

Tốc độ của phi kiếm dùng một lần, kia quả thực tuyệt đến không thể tuyệt hơn, chỉ cần 'vèo' một cái, là có thể tiễn hắn rời đi, đến ngoài ngàn dặm.

Đến lúc đó, vô luận là Dược Sư cũng tốt, Giang Tử Yên cũng được, hay là Tô Thị A Thất, đều đừng hòng đuổi kịp hắn, đi theo sau mông hắn hít khói đi!

Chờ kéo ra đủ khoảng cách, hắn liền trốn vào trong vũ trụ.

Đến lúc đó, mọi người lại muốn tìm được hắn, liền khó hơn lên trời.

Giang Tử Yên cô nương ngàn tính vạn tính, không tính đến một điểm này chứ?

Sau khi ta đưa cha mẹ 'Dược Sư đạo hữu' tới, liền đưa thuốc giải cho ta, đây chính là sai lầm lớn nhất cô phạm phải a Giang Tử Yên cô nương!

Cô cứ như vậy ôm sự hối hận vô tận, gả cho 'Cuồng Đao Tam Lãng' trong bộ phim này đi.

Mi ha ha ha ha ha! "Hả?

Vì sao phải cho ngươi phi kiếm dùng một lần?" Bạch Tôn Giả tò mò hỏi ngược lại. "Hả?" Cuồng Đao Tam Lãng cứng đờ: "Bạch tiền bối, ta phá hoại kịch tình a?!

Ta phá hoại kịch tình điện ảnh ngài muốn quay a, ngài không tức giận?" "Nói thật, lúc đầu ta có chút kinh ngạc, nhưng ta cũng không có tức giận, ngược lại cảm giác rất thú vị." Bạch Tôn Giả chớp chớp mắt, lại nói: "Hơn nữa, vừa rồi đạo diễn không phải nói sao?

Tam Lãng đạo hữu ngươi diễn rất tuyệt, rất có linh tính, ngay cả đạo diễn đều đang khen ngợi ngươi.

Ta cũng cảm giác Tam Lãng đạo hữu ngươi diễn rất xuất sắc." Cuồng Đao Tam Lãng ngốc luôn: "..." Đừng a, Bạch tiền bối, vì sao ngài không ra bài theo sáo lộ a!

Hơn nữa, nguyên nhân cuối cùng thế mà lại là ở trên người chính ta?

Ta diễn quá xuất sắc?

Diễn rất có linh tính, thậm chí nhận được sự khen ngợi và công nhận của đạo diễn và Bạch Tôn Giả?

Cho nên Bạch tiền bối một chút cũng không tức giận, ngược lại cảm giác rất thú vị?

Sao có thể như vậy?

Nếu không có 'phi kiếm dùng một lần' của Bạch Tôn Giả tiễn hắn đến ngoài ngàn dặm, hắn tiêu đời rồi.

Tốc độ tự hắn ngự đao phi hành tuy rằng rất nhanh, nhưng các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tại đây, có vài vị bay còn nhanh hơn hắn!

Tiêu đời, thật sự sắp tiêu rồi.

So với Dược Sư, Giang Tử Yên cô nương càng thêm đáng sợ.

Không được, mau nghĩ biện pháp, mau chóng nghĩ biện pháp!

Việc đã đến nước này, chỉ có dùng đến 'thủ đoạn cuối cùng'.

Ánh mắt Cuồng Đao Tam Lãng nhìn về phía Bạch Tôn Giả — đã là chuyện 'phá hoại kịch tình điện ảnh', không cách nào khiến Bạch Tôn Giả ra tay dùng 'phi kiếm dùng một lần' tiễn hắn rời đi, vậy thì chỉ có lại tìm đường chết một lần nữa! "Bạch tiền bối!" Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên. "Hả?

Còn có chuyện gì sao?" Bạch Tôn Giả tò mò nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng. "Bạch tiền bối, ngài buộc tóc hai bím, đáng yêu nhất!" Cuồng Đao Tam Lãng lớn tiếng kêu lên: "Đầu bánh bao ngài cũng rất tuyệt, ta thích nhất.

Ta sẽ rửa hai tấm ảnh chụp đó ra, chế tác thành ảnh lớn tỉ lệ người thật, treo ở phòng của ta!" Các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chung quanh kinh ngây người.

Tuyết Lang Động Chủ: "Tam Lãng điên rồi?" Thế mà còn dám dùng chuyện tóc hai bím của Bạch tiền bối để nói đùa?

Lệ Chi Tiên Tử: "Tam Lãng, ý có mưu đồ chứ?" Bắc Hà Tán Nhân: "Ta đoán, hẳn là cố ý!" Tô Thị A Thập Lục: "Bất quá cứ như vậy, Tam Lãng tiền bối hẳn là thành công chọc giận Bạch tiền bối rồi đi?" Mọi người nhao nhao suy đoán.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại chỉ gật đầu: "Cảm ơn đã khen ngợi?" Sự kiện [Bạch tiền bối biểu tình bao], sau khi trải qua sự kiện mưa sao băng Đoạn Tiên Đài, Bạch tiền bối đã không để ở trong lòng.

Nói cách khác, đối với chuyện [Bạch tiền bối biểu tình bao], Bạch Tôn Giả đã miễn dịch.

Cho dù đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lại nhắc tới chuyện này, Bạch Tôn Giả cũng sẽ cười cho qua chuyện.

Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Vãi, Bạch tiền bối hôm nay là uống lộn thuốc sao?

Manh manh đát như vậy.

Bạch Tôn Giả mỉm cười, nụ cười này đặc biệt chữa khỏi lòng người.

Tam Lãng muốn 'phi kiếm dùng một lần' của ngài tiễn hắn một đoạn như vậy, không phải là muốn nhân cơ hội đào tẩu, tránh né cơn giận đến từ Dược Sư và Giang Tử Yên một lát sao.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lại làm sao có thể tặng hắn 'phi kiếm dùng một lần'? "Tam Lãng đạo hữu ~" Lúc này, Diệt Phượng Công Tử ở bên cạnh lắc lắc điện thoại: "Ta đã thông báo cho Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương rồi.

Ngươi không cần cảm ơn ta, ta là Diệt Phượng hay giúp người làm niềm vui." "Diệt Phượng Công Tử, ta nhớ kỹ ngươi rồi!" Cuồng Đao Tam Lãng hét lên.

Diệt Phượng Công Tử đã triệu hoán Dược Sư và Giang Tử Yên, vậy hắn nhất định phải trốn!

Cuồng Đao Tam Lãng thầm nghĩ trong lòng.

Nếu không đợi Dược Sư và Giang Tử Yên tới, hắn sẽ tiêu đời.

Thế là, Cuồng Đao Tam Lãng cắn răng ném bảo đao của mình ra, chuẩn bị tự mình ngự đao phi hành đào mệnh, không còn hy vọng vào 'phi kiếm dùng một lần' của Bạch Tôn Giả...

Tuy rằng hắn còn có một số thủ đoạn, trăm phần trăm có thể chọc giận Bạch Tôn Giả.

Nhưng những thủ đoạn kia quá mức cực đoan, một cái không cẩn thận, nói không chừng sẽ bị Bạch tiền bối hủy thi diệt tích.

Cái giá quá lớn, không có lời.

Chương 737

Hắn chỉ là thích tìm đường chết mà thôi, lại không phải muốn tìm cái chết!

Hắn muốn chính là tìm đường chết mà không chết!

Thời gian quý giá, Cuồng Đao Tam Lãng ngay cả đạo bào trên người cũng không kịp cởi ra, hắn bấm pháp ấn, bảo đao vững vàng dừng ở không trung, Tam Lãng tung người nhảy lên đao.

Phi kiếm, phi đao hoặc là các loại pháp bảo phi hành của tu sĩ, đều tự mang ẩn hình trận pháp khiến người bình thường không cách nào nhìn thấy.

Một khi bắt đầu ngự đao, ngự kiếm phi hành, sẽ lập tức tiến vào hình thức ẩn hình.

Sau khi Cuồng Đao Tam Lãng nhảy lên đao, tiêu sái chắp tay hành lễ hướng về phía các tu sĩ tại trường: "Chư vị đạo hữu, Lãng mỗ còn có chút việc, đi trước một bước!

Mọi người sau này còn gặp lại!" Lễ nhiều người không trách, hơn nữa trước khi bỏ chạy hướng về phía các vị đạo hữu cáo biệt, ngầm cũng là xin các vị đạo hữu nể mặt, đến lúc đó đừng giúp Dược Sư đuổi theo hắn.

Cáo biệt xong xuôi, chân Cuồng Đao Tam Lãng đạp một cái: "Cuồng Phong Độn Pháp tam thập tam thức, Cuồng Tiêu Độn!" Trên đao của Tam Lãng cuộn lên bão tố màu xanh, bão tố màu xanh này ngưng mà không tan, giống như siêu xe đang đạp mạnh chân ga, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Đây là đang tích súc sức mạnh, chỉ chờ một cái pháp ấn của Tam

Lãng, bảo đao là có thể mang hắn đào tẩu khỏi nơi này với tốc độ cuồng bạo. "Tam Lãng đạo hữu, xin dừng bước!" Lúc này, Diệt Phượng Công Tử lên tiếng kêu.

Lại là Diệt Phượng Công Tử?

Trong lòng Cuồng Đao Tam Lãng nổi lên cảm giác bất an — tên này mật báo với Dược Sư và Giang Tử Yên, lúc này còn bảo hắn dừng bước?

Thật sự cho rằng Tam Lãng hắn ngốc a, lúc này sao có thể dừng bước?

Bước chân Tam Lãng đạp mạnh lên bảo đao, dựng lên độn quang, thân hình lướt về phía bầu trời.

Tốc độ kia cực nhanh, vừa mới cất cánh, liền đột phá rào cản âm thanh.

Nhưng mà, ngay lúc Cuồng Đao Tam Lãng phóng lên tận trời, đột nhiên, thân thể hắn khựng lại một cái!

Dường như bị thứ gì đó kéo lại?

Sau đó, thắt lưng hắn truyền đến kịch đau! "A a a a, eo sắp đứt rồi." Cuồng Đao Tam Lãng đau đến nhe răng, hắn cúi đầu xem xét, phát hiện thắt lưng mình không biết từ lúc nào, xuất hiện một cái vòng dây thừng.

Hiện tại, cái vòng dây thừng này bởi vì tốc độ ngự đao phi hành siêu nhanh của hắn, lập tức thắt chặt, siết eo hắn thành eo nhỏ...

Siết đến mức hắn thở không nổi.

Phía dưới, Diệt Phượng Công Tử nhún vai: "Cho nên ta đã nói rồi, bảo Tam Lãng đạo hữu ngươi dừng bước a!" "Lúc nào?

Diệt Phượng ngươi lúc nào hạ tròng dây thừng cho ta!

Vì sao ta một chút cũng không phát giác được?" Cuồng Đao Tam Lãng lơ lửng giữa không trung, trên người có đao khí bạo phát, ý đồ chém đứt cái vòng dây thừng này.

Diệt Phượng Công Tử đưa tay đẩy mắt kính, trên tròng kính phản xạ ra hào quang trí tuệ: "A a, rất đơn giản, bởi vì cũng không phải ta hạ tròng dây thừng cho ngươi." "Vậy là ai?" Khi đao khí của Cuồng Đao Tam Lãng chém lên sợi dây thừng này, thế mà chỉ chém đứt biểu bì của sợi dây, căn bản không cách nào chém đứt sợi dây thừng này, trong lòng hắn càng thêm lo lắng. "Là ta." Một nam tử rất có phong phạm ẩn sĩ thản nhiên đáp.

Cái gọi là tiểu ẩn ẩn vu dã, trung ẩn ẩn vu thị, đại ẩn ẩn vu triều.

Nam tử trước mắt này chính là ẩn sĩ chân chính, hắn thuộc về loại vô luận ẩn ở đâu, đều không dễ dàng bị ngươi phát hiện.

Thì ra là hắn!

Thảo nào, pháp bảo của hắn cũng giống như bản thân hắn có 'phong phạm ẩn sĩ', cho nên Tam Lãng bị dây thừng tròng vào, thế mà đều không phát giác! "Túy Nhật cư sĩ, vì sao phải giúp Diệt Phượng ra tay bắt ta?" Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên, gần đây hắn không đắc tội Túy Tửu cư sĩ nha. "A a a." Nam tử ẩn sĩ ôn hòa cười một tiếng: "Tam Lãng đạo hữu, ngươi gọi sai tên của ta rồi." "Lúc này đừng chơi cái trào lưu này nữa được không?

Tên của ngươi, quỷ mới nhớ được a!

Mặc kệ ngươi là Tỉnh Mục, hay là Túy Nhật, hay là Túy Tửu cư sĩ, tóm lại mau thả ta ra.

Chúng ta gần đây không oán không cừu, đừng làm tổn thương nhau a." Cuồng Đao Tam Lãng cuống lên.

Thời gian chính là sinh mệnh.

Cứ tiếp tục như vậy, Dược Sư và Giang Tử Yên sắp tới rồi a. "Rất xin lỗi, Tam Lãng đạo hữu.

Ta trước kia nợ Diệt Phượng đạo hữu một cái ân tình nhỏ...

Hiện tại, hắn nhờ ta bắt Tam Lãng đạo hữu lại, ta nghĩ nghĩ, thuận tay trả cái ân tình nhỏ kia cũng không tệ." Nam tử ẩn sĩ nói, giơ lên ba ngón tay: "Bất quá, ta có thể cho Tam Lãng đạo hữu ngươi ba cơ hội.

Giống như lần trước, đoán ba lần đi, trong ba lần đoán trúng tên của ta, ta sẽ thả ngươi rời đi." Cuồng Đao Tam Lãng lệ rơi đầy mặt: "Đáng giận, lại là ngươi, Diệt Phượng!

Ta gần đây không đắc tội ngươi chứ?" Diệt Phượng Công Tử đẩy mắt kính: "Ừ, ngươi không đắc tội ta." "Vậy tại sao phải tổn thương nhau?

Tương tàn làm chi cho gấp a!

Con thuyền hữu nghị rất trân quý, đừng để lật a!" Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Diệt Phượng Công Tử nhún vai: "Nhưng ta trước kia, nợ Dược Sư huynh một cái ân tình.

Hiện tại Dược Sư huynh nhờ ta giữ ngươi lại, thế là, ta liền thuận tay trả cái ân tình kia cho Dược Sư huynh." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Ân tình, lại là ân tình!

Cái xã hội đâu đâu cũng là ân tình này, làm cho Tam Lãng tuyệt vọng a! "Túy Vương cư sĩ, là Túy Vương đúng hay không?" Cuồng Đao Tam Lãng đành phải đặt hy vọng vào việc đoán đạo hiệu — đáng giận, lần này trở về nhất định phải tra ra đạo hiệu của Túy (?) cư sĩ, sau đó mỗi ngày học thuộc lòng mười lần! "Sai, đoán lại." Nam tử ẩn sĩ mỉm cười. "Túy Hoàng, lần này chắc đúng rồi chứ?

Túy trong chi Hoàng!" Cuồng Đao Tam Lãng cuống lên, còn nho nhỏ nịnh nọt một chút. "Ừm, đạo hiệu này không tệ.

Nhưng rất tiếc nuối, vẫn không phải." Nam tử ẩn sĩ tiếp tục mỉm cười.

Cuồng Đao Tam Lãng cắn răng nói: "Túy Tiên, lần này khẳng định không sai rồi đúng không.

Tửu trung chi Tiên, Túy Tiên cư sĩ!" Từ Vương đến Hoàng, lại đến Tiên...

Cái này nếu còn không đúng, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ có thể lựa chọn 'chết chó' thôi.

Thời gian cấp bách, hắn căn bản không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể dựa vào đoán mò. "Túy Tiên?

Đạo hiệu rất có ý cảnh, không hổ là Tam Lãng đạo hữu." Nam tử ẩn sĩ trong tay nắm lấy dây thừng, đột nhiên sầm mặt lại, hung hăng siết chặt: "Nhưng mà rất tiếc nuối, bản cư sĩ không gọi là Túy Tiên!" Dây thừng siết lại, lập tức siết eo nhỏ của Tam Lãng thành eo hồ lô. "Đừng siết nữa, cư sĩ đừng siết nữa, sắp chết, sắp chết rồi a a a." Cuồng Đao Tam Lãng cảm giác ruột gan mình đều sắp bị siết ra rồi, thật thống khổ.

Hơn nữa, hắn cảm giác mắt nổ đom đóm.

Ngay lúc này, đột nhiên trong đầu hắn linh quang lóe lên: "Ta nhớ ra rồi, cư sĩ, tên của ngươi là 'Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu'!

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu cư sĩ!" "Đồ ngốc, đó là tên trên mạng của bản cư sĩ!" Nam tử ẩn sĩ giận dữ: "Mẹ nó, Túy Nguyệt a!

Ta là Túy Nguyệt cư sĩ a!" Rõ ràng đều nghĩ đến Túy Nhật, vì sao lại không đoán cả ba cái Nhật, Tinh, Nguyệt một lượt a!

Ba cơ hội Túy Nhật, Túy Tinh, lại Túy Nguyệt đều đoán một lần, không phải đoán đúng rồi sao?

Cái này đều đoán không đúng, chịu chết đi Tam Lãng!

Túy Nguyệt cư sĩ lần nữa siết chặt dây thừng! "A a a a." Tam Lãng eo hồ lô lần này bị siết thành eo ong, gợi cảm đáng sợ. "Cư sĩ, đừng siết nữa a!

Lại siết tiếp sẽ xảy ra án mạng đấy." Cuồng Đao Tam Lãng hét lên. "Chết sớm chết muộn đều là chết, chết trong tay Dược Sư đạo hữu và Giang Tử Yên đạo hữu, còn không bằng chết trong tay ta!" Túy Nguyệt cư sĩ cười lạnh nói.

Cuối cùng, Cuồng Đao Tam Lãng đã ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng kêu không được.

Hắn cảm giác trước mắt mình xuất hiện ảo giác — đó là một đời phóng lãng của hắn!

Là đèn kéo quân trước khi chết sao?

A...

đời ta, đã một mảnh không hối tiếc!

Tống Thư Hàng nhìn về phía không trung, nhìn Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối bị siết eo sắc mặt trắng bệch, nghĩ nghĩ, hắn chắp hai tay lại, bắt đầu mặc niệm "Địa Tạng Độ Hồn Kinh".

Bên cạnh hắn, Dương Hòa Thượng cũng học theo bộ dạng của hắn, khoác cà sa bích ngọc, bắt đầu tụng niệm "Địa Tạng Độ Hồn Kinh".

Ngay sau đó, là Thông Huyền đại sư, cũng chắp hai tay lại, tuy rằng không phát ra âm thanh, nhưng cũng đang mặc niệm kinh văn.

Sau đó, biên kịch cấp một quốc gia Thôn Vân Tăng cũng gia nhập hàng ngũ niệm kinh.

Bốn người trên thân đều có công đức chi quang.

Nhất thời, hiện trường phạm âm từng trận, công đức chi quang màu vàng phổ chiếu hiện trường. ...

Cũng không biết qua bao lâu, Cuồng Đao Tam Lãng lần nữa tỉnh lại.

Thống khổ nơi thắt lưng suýt bị siết đứt nhắc nhở hắn chính mình còn sống. "Ha ha ha ha, ta còn chưa chết." Cuồng Đao Tam Lãng phát ra tiếng cười to, chỉ cần không chết, chính là thắng lợi! "Tam Lãng đạo hữu, mời ngươi cười biên độ nhỏ một chút, biên độ quá lớn trói không đẹp." Lúc này, thanh âm thanh lãnh của Giang Tử Yên truyền đến.

Thân thể Cuồng Đao Tam Lãng cứng đờ, hắn cúi đầu xem xét, phát hiện Giang Tử Yên cô nương đang ngồi xổm ở chân hắn, dùng dây thừng do 'Túy (?) cư sĩ' cung cấp, trói hai chân hắn nghiêm nghiêm thật thật.

Sau đó Dược Sư ở trên đỉnh đầu hắn, trói hai tay hắn ra sau đầu, đồng dạng trói nghiêm nghiêm thật thật.

Như vậy, Tam Lãng liền bị trói thành hình chữ '1'.

Dược Sư lên tiếng nói: "Như vậy là không sai biệt lắm rồi đi." Giang Tử Yên trả lời: "Được rồi, trang trí cho hắn hỉ khánh một chút, là có thể nâng lên không trung, treo lên." "Được thôi, vừa vặn dược hiệu cũng xấp xỉ đến lúc phát tác.

Loại thuốc này ta còn chưa bao giờ dùng trên người tu sĩ, cũng không biết hiệu quả như thế nào, rất mong chờ." Dược Sư cười một cái với Cuồng Đao Tam Lãng, hiện tại Dược Sư chính là soái ca ấm áp chân chính, cười đến đặc biệt ôn hòa.

Nhưng Tam Lãng lại cảm giác có luồng khí lạnh từ lòng bàn chân xông lên trán.

Dược Sư lại cho hắn uống thuốc gì?

Chương 738

Treo lên?

Hỉ khánh một chút?

Thuốc mới?

Dược Sư và Giang Tử Yên đôi cẩu nam nữ này, rốt cuộc muốn làm gì hắn? *** Một bên khác, thế giới Cửu U, Lai Sinh Sơn.

Tổng cộng sáu vị động chủ tề tụ một đường, những 'Lai Sinh Sơn' thất thập thất động động chủ này, mỗi một tôn đều có thực lực Lục phẩm Chân Quân. "Long động chủ còn chưa xuất hiện?" "Sẽ không phải đã đến An Lạc rồi đi?" "Sẽ không đâu, nếu hắn đã ở An Lạc, ít nhất cũng sẽ thông báo cho chúng ta một tiếng chứ?" "Thôi, chúng ta mặc kệ hắn.

Cho dù hắn là người phát khởi kế hoạch lần này, nhưng thời gian đến rồi còn không xuất hiện, chúng ta cứ tự mình làm theo kế hoạch." "Tán đồng!" "Tán đồng!" “Vị trí của yêu cây liễu có thể khóa định được không?” “Không thành vấn đề, ta vẫn luôn phụ trách khóa định vị trí của nó.

Trước đó, yêu cây liễu đã di chuyển một đoạn, nhưng bây giờ, lại dừng lại ở một nơi an lành.

Có thể xác định, mục tiêu lần này chính là ở đó.” “Đề nghị, vì an toàn, chúng ta có thể phái một toán tiên phong lên thám thính trước, chúng ta ở phía sau yểm trợ.” “Khả thi, đồng ý.” “Đồng ý.” “Đồng ý.” “Được, cứ quyết định như vậy!

Cửu U phù hộ chúng ta, chúc chúng ta hành động thuận lợi!” “Cửu U phù hộ!” “Cửu U phù hộ!” Sáu vị động chủ Lai Sinh Sơn, vui vẻ quyết định kế hoạch hành động.

Sáu vị Chân Quân động chủ, dẫn dắt các thuộc hạ tinh nhuệ của bọn họ, đây là một lực lượng không thể xem thường! ***************** Hiện trường quay phim.

Màn thứ hai, cảnh thứ 2 đã bắt đầu bố trí, chuẩn bị khai máy.

Cảnh thứ 2 được đặt ở ngoại vi biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả, nơi đó có một con đường nhỏ trong thung lũng, rất thích hợp để quay cảnh nhân vật chính ‘Lăng Dạ’ vội vã đến chỗ đại sư tỷ làm lễ bái đường, nhưng lại bị hung thú tấn công.

Bạch Tôn Giả và gia đình Tuyết Lang Động Chủ đã đến hiện trường cảnh quay sớm, làm quen vị trí, sau đó thảo luận xem cảnh đánh nhau trong cốt truyện sẽ diễn như thế nào.

Bạch Tôn Giả đối với việc quay phim ngày càng có kinh nghiệm!

Thôn Vân Tăng, Ngư Kiều Kiều và Cao mỗ mỗ mấy người, cũng đã đến hiện trường quay phim.

Nhưng Tống Thư Hàng, Bắc Hà Tán Nhân, Tuý * Cư Sĩ và mấy vị tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, lại không lập tức đến hiện trường quay phim.

Bọn họ vây quanh bên ngoài cảnh quay đám cưới của Dược Sư và Giang Tử Yên ở màn thứ hai, cảnh thứ 3, chuẩn bị xem một vở kịch hay.

“Ra rồi, ra rồi.” Lệ Chi Tiên Tử mắt tốt nhất, cất tiếng cười.

Sau đó, Dược Sư và Giang Tử Yên đã cột và dắt Cuồng Đao Tam Lãng ra.

Lúc này, trên đạo bào của Tam Lãng bị treo rất nhiều đồ trang trí màu đỏ mừng rỡ.

Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy kính mắt, hỏi: “Dược Sư, vở kịch hay ngươi nói rốt cuộc là gì?

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn không có gì thay đổi a?” “Đừng vội, dược hiệu mới bắt đầu phát tác, lập tức sẽ có thay đổi.” Dược Sư cười nhẹ, rồi lại nhìn về phía Tuý * Cư Sĩ nói: “Cư Sĩ, ngươi còn loại dây thừng đặc biệt đó không?” Thật ra, không nhớ rõ tên đầy đủ của Cư Sĩ, có thể trực tiếp gọi tắt là ‘Cư Sĩ’ là được rồi mà.

Tam Lãng đạo hữu đúng là quá tự tin, quá tìm đường chết.

“Vẫn còn rất nhiều, Dược Sư huynh cần dài bao nhiêu?” Tuý * Cư Sĩ hỏi.

Giang Tử Yên đáp: “Ừm, hai ba chục mét dài là đủ rồi.” Tuý * Cư Sĩ móc trong lòng ra một sợi dây dài ba chục mét… trời biết hắn mang nhiều dây thừng như vậy làm gì?

“Cảm ơn Cư Sĩ.” Dược Sư cười nhẹ, nhận lấy sợi dây.

“Không có gì.” Tuý * Cư Sĩ nói xong, đột nhiên, hắn có chút mong đợi hỏi: “Dược Sư huynh… huynh có nhớ tên ta không?” Trước đó, đối mặt với Cuồng Đao Tam Lãng nhiều lần nói sai tên mình, Cư Sĩ tuy vẻ mặt bình thản, nhưng nội tâm hình như vẫn có chút tổn thương?

“Ha ha, yên tâm đi Cư Sĩ, Bắc Hà đạo hữu còn dán đạo hiệu của ngươi thành tờ giấy nhỏ trên máy tính!

Chúng ta hỏi Bắc Hà đạo hữu là được rồi.” Dược Sư nhanh chóng đá quả bóng trách nhiệm này cho Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân cười nhẹ, tự tin nói: “Tuý Nhạc Cư Sĩ, yên tâm đi, tên ngươi không cần giấy nhỏ ta cũng nhớ được.” Tuý Nguyệt Cư Sĩ khựng lại, rồi hắn cảm động nắm lấy tay Bắc Hà Tán Nhân: “Lão Bắc Hà, vẫn là ngươi đáng tin nhất.” “Không có gì, Tuý Nhạc.” Bắc

Hà Tán Nhân cười nhẹ… trong mắt sâu thẳm lại có chút ngượng ngùng.

Kể từ lần trước, hắn đã dán tên Cư Sĩ lên một tờ giấy nhỏ bên cạnh laptop, nhưng hắn vẫn quên mất.

Hậu Bắc Hà Tán Nhân bỗng nảy ra một ý hay.

Không nhớ được tên thật của Tuý * Cư Sĩ, vậy thì cứ nhớ một cái tên sai đi!

Chỉ cần phát âm giống nhau, đọc lên chẳng phải hiệu quả cũng như nhau sao?

Bắc Hà Tán Nhân tự khen mình thông minh.

Cuối cùng, hắn chọn cái tên 'Tuý Nhạc Cư Sĩ' giống với đạo hiệu ban đầu của Tuý * Cư Sĩ – quả nhiên, cái đạo hiệu rõ ràng là sai này, Bắc Hà Tán Nhân lại nhớ ngay.

Nhưng mà… Cư Sĩ tên thật rốt cuộc là mấy chữ nào, Bắc Hà Tán Nhân vẫn không nhớ được.

Là Tuý Việt?

Tuý Ước?

Tối Viết?

Tối Dược?

Hay Chủy Duyệt?

Chữ 'Tuý' và chữ 'Nhạc' cũng có rất nhiều từ đồng âm a.

Nhưng không sao, trước khi Tuý * Cư Sĩ thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh, hắn chỉ cần nhớ 'Tuý Nhạc Cư Sĩ' là được.

Dù sao, đọc lên hiệu quả cũng như nhau mà!

Tuý Nguyệt Cư Sĩ không biết nội tình, cảm động đến rơi nước

mắt.

Ngay lúc này, Diệt Phượng Công Tử đột nhiên thì thầm với đạo hữu bên cạnh: “Bắc Hà vậy mà lại nhớ được tên Cư Sĩ rồi?

Các ngươi nói xem, Bắc Hà có phải mấy ngày nay, ngày nào cũng niệm tên ‘Cư Sĩ’ mấy trăm lần không?

Cuối cùng cũng nhớ được tên Cư Sĩ rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Ưm ưm ưm! [Khốn nạn, đây vốn là chuyện Lãng ta muốn làm a, vậy mà lại bị tên Bắc Hà này giành trước!]” Lạc Trần Chân Quân vuốt cằm: “Ta sao cứ cảm thấy khung cảnh mà Diệt Phượng đạo hữu nói, có chút không đúng?” Lệ Chi Tiên Tử nghe xong đột nhiên mắt sáng rực, lập tức hình dung lại một lần, nói: “Ưm ~ Bắc Hà vẫn luôn hàm tình mạch mạch niệm tên Cư Sĩ sao?

Khung cảnh này nghĩ đến thôi đã thấy phấn khích rồi.” Đông Phương Lục: “Hơn nữa, Bắc Hà mỗi ngày còn phải niệm mấy trăm lần nữa chứ.

Ưm ~” Giang Tử Yên: “Hơn nữa, Bắc Hà đạo hữu có thể là dùng các ngữ điệu khác nhau niệm tên Cư Sĩ, hoặc nhanh hoặc chậm, hoặc dịu dàng hoặc uyển chuyển?” Tô Thị A Thập Lục: “Đây là tình yêu sao?” Tống Thư Hàng: “…” Chết tiệt, dù là nhân vật cấp tiên tử, tụ tập lại với nhau xong, chủ đề nói chuyện cũng trở nên đáng sợ a.

Tuý Nguyệt Cư Sĩ: “…” Bắc Hà Tán Nhân: “…” Đừng tưởng nói nhỏ ta không nghe thấy a, mọi người đều là tu sĩ, thính lực mạnh cỡ nào ai cũng biết rõ a, có bản lĩnh thì dùng truyền âm nhập mật a!

Còn có Giang Tử Yên cô nương, tin hay không ta lật bàn a?

Ta vừa rồi còn giúp Dược Sư nhà ngươi giải quyết 【khủng hoảng tên Tuý Nhạc Cư Sĩ】 a!

Dược Sư cảm thấy đặc biệt ngượng ngùng, quả bóng này là hắn đá cho Bắc Hà Tán Nhân.

Thế là hắn vội vàng thay Bắc Hà Tán Nhân giải vây: “Khái, Tử Yên đừng nói nữa, qua đây giúp ta cột Tam Lãng bằng dây thừng, dược hiệu sắp bắt đầu rồi!” Giang Tử Yên mắt hơi trầm xuống, ngoan ngoãn chạy đến bên Dược Sư.

Hai người cột sợi dây vào chân Cuồng Đao Tam Lãng, cảm giác như đang cột một quả bóng bay vậy.

Cuồng Đao Tam Lãng trong lòng đang nghi hoặc, đột nhiên, hắn cảm thấy toàn thân mình bắt đầu phát nhiệt.

“Bắt đầu rồi.” Giang Tử Yên nói, rồi, nàng buộc một cuộn vải đỏ lên chân Cuồng Đao Tam Lãng.

Dược Sư một tay nắm một đầu sợi dây, tay kia hư án trước người Tam Lãng: “Ta đến biến một trò ảo thuật cho mọi người xem!” Các đạo hữu đổ dồn ánh mắt vào Dược Sư và Cuồng Đao Tam Lãng.

“Bành trướng đi!

Cuồng Đao Tam Lãng!” Dược Sư dùng giọng trầm thấp quát.

Rất có phong thái của một ảo thuật gia hàng đầu!

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Cuồng Đao Tam Lãng như được bơm hơi, nhanh chóng bành trướng lên.

Chỉ trong hai cái chớp mắt, cơ thể Cuồng Đao Tam Lãng đã trương phình thành một quả cầu lớn, hơn nữa… cơ thể hắn bắt đầu bay lên!

May mà hắn mặc đạo bào do ‘Cổ Hồ Quán Chân Quân’ cung cấp.

Loại đạo bào chế thức này tuy không có khả năng phòng ngự gì, nhưng đều có các năng lực cơ bản như ‘phóng to thu nhỏ, tự giặt sạch’, vân vân, sẽ không bị rách.

“Ưm ưm ưm!” Cuồng Đao Tam Lãng hoảng hốt, cơ thể hắn xảy ra chuyện gì?

Dược Sư rốt cuộc đã cho hắn uống thứ thuốc quỷ quái gì?

Vì sao cơ thể hắn lại bành trướng thành ra thế này?

“Đây là một loại cổ trùng, là một loại cổ ta đã thử chế tác từ khi còn trẻ, nhưng mãi đến gần đây mới có thời gian hoàn thành.” Dược Sư cười ha ha giải thích: “Loại cổ này hoàn toàn vô hại đối với cơ thể tu sĩ, ta hồi trước chế tác nó, chỉ ở cảnh giới Nhị Phẩm, cách cảnh giới Tứ Phẩm còn rất xa.

Hồi đó, ta đặc biệt ngưỡng mộ tu sĩ Tứ Phẩm có thể tự do bay lượn trên không trung.” Tống Thư Hàng đồng tình nói: “Điểm này, tôi có thể hiểu Dược Sư tiền bối, bầu trời xanh là sự lãng mạn của hảo hán a.

Mỗi người đàn ông trong lòng, đều có một giấc mơ bầu trời xanh!” “Đúng, chính là như vậy.” Dược Sư nói: “Do ta học chế dược luyện đan, nên lúc đó ta muốn thực hiện giấc mơ này sớm bằng phương thức đan dược.

Ta muốn chế tác một số ‘Phù Không Đan, Phi Thiên Dược Tề’ các loại… nhưng rất đáng tiếc, những đan dược này cuối cùng đều thất bại.

Và thứ bán thành phẩm cuối cùng còn lại, chính là ‘Khí Cầu Cổ’ mà Tam Lãng đạo hữu vừa phục dụng.” Các đạo hữu hiểu ra… tóm lại, đây cũng là một trong những bán thành phẩm thất bại của Dược Sư.

Dùng trên người Tam Lãng đạo hữu, chính là vật tận kỳ dụng.

“Dược Sư tiền bối, cái ‘Khí Cầu Cổ’ này sẽ duy trì trong bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thời gian này do ta kiểm soát, không cần lo lắng, sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Tam Lãng đạo hữu.

Chỉ là đến lúc giải trừ ‘Khí Cầu Cổ’ này, cảnh tượng sẽ có chút hùng vĩ.” Dược Sư cười nhẹ: “Một lát nữa khi diễn đến cảnh thứ ba của màn thứ hai, có thể dùng Tam Lãng đạo hữu để tăng thêm chút hiệu ứng vui vẻ.” Tống Thư Hàng: “…” Nói đến tăng thêm hiệu ứng vui vẻ, thì chỉ có nổ tung thôi nhỉ?

À không… là pháo tép!

Cũng có nghĩa là, khi giải trừ cái ‘Khí Cầu Cổ’ đó, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, sẽ nổ tung sao?

Không đúng, không đúng, Dược Sư tiền bối chắc sẽ không tàn nhẫn như vậy… nhưng mà, ít nhất cũng sẽ tạo ra một cảnh tượng ‘hơi hùng vĩ’.

Tiếng pháo tép chắc chắn sẽ không thiếu nhỉ?

Trong lúc nói chuyện, quả bóng khí thải Cuồng Đao Tam Lãng đã bay lên khoảng hai mươi lăm mét, bay phấp phới theo gió.

“Ưm ưm ưm.” Cuồng Đao Tam Lãng sốt ruột kêu.

Thật xấu hổ a.

Thà rằng chọc giận Bạch Tôn Giả, đánh cược xem có cơ hội được ‘phi kiếm dùng một lần’ đưa đi không! ***** Xem xong trò bay lượn của Cuồng Đao Tam Lãng, các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần vội vã đến cảnh thứ hai của màn thứ hai, để xem màn kịch Tuyết Lang Động Chủ một nhà VS Bạch Tôn Giả.

Lúc này, Tống Thư Hàng nhận được điện thoại của Hiến Công tiền bối.

“Thư Hàng tiểu hữu có đó không?

Chương 739

Ta đã chuyển tất cả bẫy đã bố trí gần biệt thự của đạo hữu ‘Ngư Kiều Kiều’ đến đây rồi.

Ngươi bây giờ đến lưu lại khí tức một lần nữa, lần này, chúng ta nhất định phải bắt được con ‘Long Ma’ kia.” Hiến Công Cư Sĩ kiên định nói.

“Tôi đến ngay!” Tống Thư Hàng đáp trong điện thoại.

Long Ma, cậu và Hiến Công tiền bối nhất định phải có!

Chỉ có dược tề Long Ma mới có thể giải quyết vấn đề thể chất không đủ, tinh thần lực quá mạnh của cậu và Hiến Công tiền bối.

Tống Thư Hàng rất nhanh đến chỗ Hiến Công Cư Sĩ.

Lúc này, Hiến Công Cư Sĩ đã di chuyển toàn bộ trận pháp bẫy ban đầu bố trí bên ngoài ‘biệt thự Ngư Kiều Kiều’, đến bố trí bên ngoài biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả.

Giống như lần trước, Tống Thư Hàng cần lưu lại ‘Dịch Hóa Chân Khí’ thuộc về mình trong tinh thạch của trận pháp, sau đó Hiến Công tiền bối sẽ kích hoạt trận pháp, kích phát và khuếch tán khí tức ‘Tống Thư Hàng’ bên trong. ***** Hiến Công Cư Sĩ: “Lần này ta có dự cảm, con Long Ma từ Cửu U kia, nhất định sẽ đến.” Tống Thư Hàng: “Ơ?

Tiền bối huynh cũng có dự cảm này sao?

Tôi cũng vậy, tôi cũng cảm thấy những Tà Ma Cửu U đó nhất định sẽ đến!” Hiến Công Cư Sĩ nở nụ cười hân hoan: “Chúng ta nhất định sẽ thành công!” Tống Thư Hàng gật đầu mạnh: “Tuyệt đối sẽ không thất bại!” Kể từ khi diễn xong cảnh đối thủ với Bạch Tôn Giả, và

Bạch Tôn Giả biểu thị rất vui vẻ, vận khí của Tống Thư Hàng đã trở nên rất tốt.

Trạng thái may mắn này vẫn được duy trì, Tống Thư Hàng cảm thấy lần này, nhất định có thể thu hút Tà Ma đến.

Trong lúc nói chuyện, từ xa truyền đến tiếng gọi của Cao mỗ mỗ: “Thư Hàng, cậu sao còn ở đây?

Mau qua đây, cảnh quay của màn này cũng có phần diễn của 【Cao Thăng sư huynh】.” Màn thứ hai, cảnh thứ hai, Bạch Tôn Giả đóng vai ‘Lăng Dạ’, sớm đến chỗ hôn lễ của đại sư tỷ ‘Mộ Dung Họa’.

Hắn đã mang theo lương khô và nước, chuẩn bị tích trữ tại chỗ đại sư tỷ sắp kết hôn!

Tuy nhiên, tạo hóa trêu người.

Trên đường đi đến hôn lễ, hắn lại gặp phải đàn hung thú bạo tẩu, bị trọng thương dưới sự tấn công của hung thú.

Cốt truyện của cảnh này, sau khi cải biên thành ‘kịch bản điện ảnh’, Cao mỗ mỗ và Thôn Vân Đại Sư lại thêm vào một chi tiết.

Đó chính là sau khi nhân vật chính trọng thương, ‘Cao Thăng sư huynh’ vừa vặn đi ngang qua đây… cuối cùng, Cao Thăng sư huynh tiện tay kéo ‘Lăng Dạ’ đang trọng thương về Không Vân Phái dưỡng thương.

Đây cũng là Cao mỗ mỗ để tẩy trắng cho ‘Cao Thăng sư huynh’ do mình đóng, để lại một phục bút.

“Đến ngay, đến ngay.” Tống Thư Hàng đáp. ****************** Hiến Công Cư Sĩ và những người giúp đỡ mà hắn mời đến, lặng lẽ ẩn phục gần bẫy.

Tống Thư Hàng quay trở lại con đường nhỏ trong thung lũng, tham gia quay cảnh thứ hai.

Từ xa… bên ngoài căn nhà ‘địa điểm kết hôn’ của Dược Sư và Giang Tử Yên, quả bóng bay Tam Lãng vẫn đang bay phấp phới trong gió.

Tam Lãng bây giờ đừng nói là uất ức đến mức nào – ban đầu hắn muốn chơi một pha nguy hiểm, rồi giả bộ ngầu xong chạy, cực kỳ kích thích.

Không ngờ Bạch Tôn Giả không hợp tác với hắn, hắn không thể chạy thoát.

Bây giờ cứ bay lượn theo gió thế này, đến bao giờ mới kết thúc? ***** Trong con đường nhỏ thung lũng bên ngoài biệt thự nghỉ dưỡng.

Máy quay khai máy.

Vì cảnh quay này khá hẹp, ngoài diễn viên ra, tất cả các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều đứng ở phía sau đoàn làm phim, tránh ảnh hưởng đến việc quay phim.

Ngoài ra, do đa số thành viên đoàn làm phim của đạo diễn Nhã Các Bố là người thường, nên các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều cố gắng thu liễm khí tức trên người mình.

Nếu không, nhiều Linh Hoàng Ngũ Phẩm, Chân Quân Lục Phẩm tụ tập lại với nhau như vậy, chỉ riêng khí tức và áp lực linh lực tỏa ra cũng đủ khiến người thường gục ngã rồi.

Máy quay đã sẵn sàng, đạo cụ ánh sáng đã sẵn sàng.

Trợ lý đạo diễn lại lần nữa vỗ bảng bấm máy.

Đạo diễn Nhã Các Bố: “Action!” Trong ống kính, Bạch Tôn Giả đóng vai 【Lăng Dạ】 mặt đầy mồ hôi, hắn một tay cầm kiếm, cuồng bôn trong con đường nhỏ thung lũng.

Chạy mệt, Lăng Dạ ngồi xuống nghỉ ngơi một lát.

“Qua con đường nhỏ thung lũng này, đi thêm nửa ngày đường nữa là đến chỗ đại hôn của Mộ Dung sư tỷ.” Bạch Tôn Giả lấy bình nước ra uống một ngụm nhỏ, kiên định nói: “Nhất định phải đến được chỗ đại hôn của sư tỷ, dù có bò, ta cũng phải bò đến đó.” Nhưng mà… ngay khi Lăng Dạ vừa dứt lời, từ sâu trong thung lũng truyền đến từng tiếng gào thét của hung thú. 【Lăng Dạ】 sắc mặt biến đổi.

Lúc này, từ phía đối diện thung lũng có vài con hung thú khổng lồ xuất hiện.

Đó là những con tuyết lang khổng lồ, toàn thân trắng muốt, chỉ riêng đứng đó, mỗi con đều cao hơn bốn mét.

Chỉ nhìn thôi đã mang lại cảm giác áp lực cực lớn.

Bắc Hà Tán Nhân: “Chậc chậc, cuối cùng cũng ra rồi.

Cảnh đối thủ giữa Tuyết Lang Động Chủ và Bạch tiền bối… chỉ là không biết sau khi diễn xong cảnh này, Tuyết Lang Động Chủ có thể nhận được vận may như Tống Thư Hàng tiểu hữu không?” Lệ Chi Tiên Tử: “Cái đó phải xem Bạch tiền bối quay cảnh này có vui vẻ không đã?” Cổ Hồ Quán Chân Quân: “Tuyết Lang chủ động nhận cảnh này, hiển nhiên là có lòng tin, chúng ta không cần lo lắng cho hắn.” ***** Lúc này, nhân viên công tác trong đoàn làm phim sau khi nhìn thấy cảnh hung thú xuất hiện chấn động đó, không ngừng trầm trồ khen ngợi: “Những mô hình này được chế tác như thế nào vậy?

Tôi còn tưởng đoạn này cần CG để hoàn thành, các anh chị chế tác mô hình quái vật thật sự quá tuyệt vời.” Bắc Hà Tán Nhân cười ha ha, dưới sự trợ giúp của ‘Huyễn Vũ Điệp’ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, chân thân mà Tuyết Lang Động Chủ một nhà hiển hiện, trong mắt người thường trong đoàn làm phim chỉ là những mô hình sống động như thật.

Thế này cũng tốt, đỡ phải giải thích phiền phức.

“Gầm ~~” Tuyết Lang Động Chủ một nhà xuất hiện trong thung lũng, mắt chúng đỏ ngầu, điên cuồng phá hoại mọi thứ xung quanh.

Dù là đại thụ, cự thạch, đồi núi nhỏ, tất cả đều bị những con tuyết lang to lớn này san phẳng. 【Lăng Dạ】 sắc mặt ngưng trọng, thung lũng quá nhỏ, hắn không có chỗ nào để trốn.

Ngay lúc này, từ sâu trong thung lũng lại vang lên một tiếng ngâm nga dài.

Sau đó, một con hung thú có thân hình to lớn, thân thể giống cá chép con, móng rồng, sừng giao long xuất hiện.

“Ngư Kiều Kiều?” Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

Trước đó khi chọn vai diễn kịch bản điện ảnh, Ngư Kiều Kiều cũng không chọn vai trong kịch bản, không ngờ nàng lại xuất hiện trong cảnh quay này.

Đoạn cốt truyện này cũng là do Cao mỗ mỗ, Thôn Vân Đại Sư và đạo diễn Nhã Các Bố cùng nhau thương lượng sau đó thêm vào.

Cao mỗ mỗ cảm thấy nếu ở đây có thể thêm một loại hung thú nữa, hai tộc quần hung thú xảy ra đại chiến, rồi cuốn nhân vật chính ‘Lăng Dạ’ vào trong đó, cốt truyện sẽ có sức công kích mạnh hơn.

Hơn nữa, trận chiến giữa hai loại ‘cự thú’, nếu có thể quay ra, cũng mang lại sự hưởng thụ thị giác lớn hơn cho khán giả.

Thế là, hiện trường biến thành Ngư Kiều Kiều VS Tuyết Lang Động Chủ một nhà.

Trận chiến giữa hai loại hung thú long trời lở đất, người quay phim quay những cảnh tượng như vậy, dù cách ống kính quay, vậy mà vẫn cảm thấy có cảm giác ‘run rẩy’ chân tay.

Bởi vì những ‘mô hình’ hung thú trước mắt này thật sự quá sống động.

Cảnh CG căn bản không thể so sánh với cảnh trước mắt, cảnh CG dù có sống động đến mấy, cũng không thể thể hiện được cái khí thế khi hai loại cự thú chiến đấu.

Đúng vậy, là một loại khí thế.

Khí thế trời long đất lở.

Hai loại hung thú chiến đấu, quấn lấy nhau, lăn lộn.

Vảy bay tứ tung, lông sói bay tán loạn; tuyết lang và yêu cá máu chảy đầm đìa.

Nhưng hai bên không ngừng chiến đấu, cả hai bên đều đã đánh đỏ mắt.

Những vảy và lông sói này đều là thật, đối với Ngư Kiều Kiều và Tuyết Lang Động Chủ một nhà mà nói, những lông tóc và vảy này, chỉ cần một ý niệm là có thể mọc lại, rụng một chút cũng không thành vấn đề.

Đương nhiên, máu là giả, là đã được giấu sẵn trên người.

Đánh đánh đánh, 【Lăng Dạ】 liền bị cuốn vào chiến trường – thung lũng quá hẹp, Lăng Dạ không thể tránh.

Lăng Dạ bị cuốn vào chiến trường của hai loại hung thú, mệt mỏi chống đỡ.

Chẳng bao lâu, kiếm của hắn đứt, đạo bào trên người hắn bị xé rách, thân hình lại lần nữa máu chảy đầm đìa.

Đương nhiên, những vết thương này đều là đã hóa trang sẵn… dù biết rõ như vậy, nhưng người quay phim khi quay cảnh này, vẫn cảm thấy trong lòng thật đau xót, hận không thể tự mình xông ra, đại chiến với những hung thú kia, cứu 'Lăng Dạ' ra khỏi tay hung thú!

Ừm, vị quay phim này là nữ, nên nghĩ như vậy cũng không có gì lạ.

"Vô cùng hoàn mỹ, diễn xuất của Tống Bạch tiên sinh mỗi phút đều tiến bộ.

Cảnh này, diễn quá tuyệt vời." Nhân viên công tác trong đoàn làm phim khen ngợi.

Rõ ràng có thể dựa vào nhan sắc để kiếm cơm, nhưng lại cố tình có một kỹ năng diễn xuất mạnh mẽ, nhất định phải dựa vào tài năng… "Gần xong rồi." Tống Thư Hàng mặc xong đạo bào, tiến vào rìa thung lũng, sẵn sàng bước vào 'ống kính' bất cứ lúc nào.

Một lát sau, đợi Bạch Tôn Giả đóng vai 'Lăng Dạ' trọng thương hôn mê, các hung thú đánh nhau rồi rời khỏi ống kính, thì đến lượt cậu lên sàn.

Đạo diễn Nhã Các Bố cũng rất hài lòng.

Có vẻ, cảnh này lại dễ dàng qua rồi! ***** Lúc này, cách biệt thự nghỉ dưỡng không xa, trong một khu rừng hoang vắng, một vết nứt không gian khổng lồ xuất hiện.

Bên trong vết nứt, tràn ngập khí tức tử vong, ô uế, đọa lạc.

Sau đó, sáu vị Tà Ma Cửu U khổng lồ từ trong đó bước ra.

Chính là sáu vị động chủ 'Lai Sinh Sơn' của Cửu U, mỗi vị đều có chiến lực cấp bậc Lục Phẩm Chân Quân.

Sáu vị động chủ hiện thân xong, phía sau bọn họ lại chen ra gần ba mươi Đại Tà Ma có thực lực cảnh giới Ngũ Phẩm.

Rồi tiếp theo là hơn trăm con tiểu Tà Ma Tam Phẩm, Tứ Phẩm.

Đợt tiểu Tà Ma Tam Phẩm, Tứ Phẩm này, dùng làm đội tiên phong.

Một vị động chủ loại chim khổng lồ trầm giọng nói: “Lên đi, tìm ra kẻ dư nghiệt Kim Cương Tự kia.” Trong số tiểu Tà Ma chui ra bốn mươi con Tà Ma Tam Phẩm, dưới sự dẫn dắt của mười con Tà Ma Tứ Phẩm, chúng lao về phía biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả.

Dù cách rất xa, bọn chúng cũng đã ngửi thấy khí tức của ‘kẻ dư nghiệt Kim Cương Tự’ kia. ***** Năm mươi con Tà Ma tiên phong lao đến biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả.

Bị ảnh hưởng bởi năng lượng hỗn loạn, ô uế của Cửu U, Tà Ma Cửu U thông thường trước Tứ Phẩm, tư duy khá hỗn loạn.

Cũng chỉ có Tà Ma hình người, mới có thể duy trì lý trí ở cấp thấp.

Vì vậy, bốn mươi con Tà Ma Tam Phẩm, cần được mười con Tứ Phẩm dẫn đầu.

Bọn chúng bị khí tức ‘Tống Thư Hàng’ trong trận pháp bẫy của ‘Hiến Công Cư Sĩ’ hấp dẫn, nhanh chóng tấn công đến.

“Đến rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.” Hiến Công Cư Sĩ kích động nói.

Từ rất xa, hắn đã ngửi thấy mùi vị ghê tởm trên người Tà Ma Cửu U.

Nhưng đợi đợt Tà Ma Cửu U này đến gần, Hiến Công Cư Sĩ nhíu mày.

Chương 740

Những Tà Ma Cửu U này phần lớn chỉ có thực lực Tam Phẩm, chỉ có mười con là cảnh giới Tứ Phẩm.

“Là tiên phong dò đường sao?

A a, rất cẩn thận nhỉ.” Hiến Công Cư Sĩ cười nhẹ: “Mọi người chú ý, món khai vị đã đến rồi!

Toàn là mấy tên tiểu gia hỏa Tam, Tứ Phẩm.

Vị đạo hữu nào muốn cùng ta đi tiêu diệt đợt Tà Ma này?” Bẫy và những người giúp đỡ ẩn giấu mà hắn bố trí, không thể dễ dàng lộ ra.

Đó là dùng để đối phó với con cá lớn phía sau.

Vì vậy, đợt tiên phong dò đường này cứ tiêu diệt giữa không trung đi!

Hiến Công Cư Sĩ vừa dứt lời, đã có một vị cao thủ ẩn giấu đứng ra.

“Vậy thì để tại hạ cùng Hiến Công huynh, cùng tiêu diệt đám tiểu gia hỏa này vậy.” Một vị tu sĩ mập mạp mỉm cười bước ra.

Phía sau hắn cõng một cái lồng hấp khổng lồ, khi hắn từ trạng thái ẩn giấu hiện thân, từ trong cái lồng hấp phía sau có một lượng lớn hơi nóng bốc lên.

Hơi nóng bốc lên đến độ cao khoảng một mét rồi dừng lại, ngưng tụ không tan.

Đây là đạo hữu 【Mễ Cao Cư Sĩ】 của Hiến Công Cư Sĩ, cảnh giới Ngũ Phẩm.

Từ cái đạo hiệu này có thể thấy, hắn là một Tiên Trù.

Tuy nhiên, hắn là chiến đấu cơ trong số Tiên Trù.

Phàm là Tiên Trù có thể chiến đấu, sẽ có một hai kỹ năng hoặc thiên phú khá đặc biệt, khiến người ta khó lòng phòng bị.

“Cũng tính ta một phần đi, ta đã ngứa tay đến cực điểm, hơn nữa ẩn phục cũng không phải phong cách của ta.” Lại một vị tu sĩ hiện thân.

Hắn mặc y phục vải bố giản dị, mái tóc ngắn màu xanh lam, có mái dài che mắt – Phi Ngư Cư Sĩ, nàng là một Đại Yêu Ngũ Phẩm.

Phi Ngư Cư Sĩ rất nổi tiếng trong giới nữ tu chân, ở một mức độ nào đó, có lẽ là ‘ác danh’ lan xa.

Giới tính của nàng là nữ, sở thích… cũng là nữ.

“Vậy thì, hai vị đạo hữu giúp ta, một hơi tiêu diệt đám tạp nham này.” Hiến Công Cư Sĩ cười nói.

Tâm trạng của Hiến Công hiện tại đặc biệt tốt – Tà Ma Cửu U đã đến, Long Ma còn xa sao?

Đến đi, đến đi!

Bẫy của ta đã khát khao không thể chờ đợi! ***** Năm mươi con Tà Ma Cửu U sau khi đến ngoại vi biệt thự nghỉ dưỡng, dừng lại.

Bởi vì trước mặt bọn chúng, có ba bóng người đạp không mà đến, chắn đường bọn chúng.

Là tu sĩ nhân loại, còn có khí tức yêu tộc.

Tà Ma Cửu U Tam Phẩm, phát ra tiếng gào thét trầm thấp.

Bất kể là tu sĩ nhân loại hay yêu tộc, chỉ cần không phải sinh vật Cửu U giới, thì là kẻ địch.

Chỉ cần là kẻ địch, thì chỉ có xé xác, hoặc là bắt về Cửu U giới song tu.

Vài con Tà Ma Tứ Phẩm chăm chú nhìn ba người Hiến Công Cư Sĩ, bọn chúng nhận thấy ba người này không dễ đối phó.

Nhưng, còn chưa đợi mười con Tà Ma Tứ Phẩm ra lệnh, bốn mươi con Tà Ma Tam Phẩm phía sau đột nhiên phát điên lao lên.

Tà Ma Tứ Phẩm sững sờ, Tà Ma Tam Phẩm vốn nên chịu sự khống chế của bọn chúng, nhưng bọn chúng còn chưa ra lệnh, vì sao Tà Ma Tam Phẩm lại đột nhiên phát điên?

Nhưng lúc này bọn chúng cũng không kịp nghĩ nhiều, chỉ có thể bị động lao lên.

Lúc này, Mễ Cao Cư Sĩ một bước bước ra, đứng ở phía trước nhất.

Cái lồng hấp trên lưng hắn mở ra, từ bên trong vô số bánh gạo nếp dính dính phun ra.

Bánh gạo nếp mà Mễ Cao Cư Sĩ giỏi nhất chế tác, không chỉ dùng để ăn.

Những bánh gạo nếp này như mưa điểm rơi vào đám Tà Ma, chúng như có sinh mệnh dính chặt vào người Tà Ma, dính chặt cơ thể bọn chúng, khiến bọn chúng không thể động đậy.

“Tiếp theo xem Hiến Công đạo hữu và Phi Ngư đạo hữu biểu diễn.” Mễ Cao Cư Sĩ phô diễn một tay rồi thu chiêu.

“Cứ giao cho ta đi.” Phi Ngư Cư Sĩ thân hình thoáng chốc, lao vào giữa đám Tà Ma, trong tay nàng xuất hiện hàng chục con dao nhỏ, nhanh chóng chém giết.

Điểm mạnh nhất của Phi Ngư Cư Sĩ chính là tốc độ của nàng, chỉ trong một cái chớp mắt, năm mươi con Tà Ma Cửu U đã bị chém giết gần hai mươi con.

Tốc độ của nàng hoàn toàn đã đạt đến cực hạn Ngũ Phẩm, thậm chí không chậm hơn một số Chân Quân Lục Phẩm vừa thăng cấp.

Những người giúp đỡ mà Hiến Công Cư Sĩ mời đến, đều là để kế hoạch vây công 'Long Ma' Lục Phẩm.

Nếu không có thực lực và thủ đoạn tương ứng, Cư Sĩ làm sao lại mời bọn họ giúp đỡ?

Đối phó với Long Ma Lục Phẩm, hơn nữa còn là Long Ma đã được cường hóa bởi lực lượng ô uế của thế giới Cửu U, Linh Hoàng Ngũ Phẩm bình thường rất khó giúp được.

Cũng chỉ có loại như 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' này, ít nhất là tu sĩ Ngũ Phẩm Kim Đan Thất Long Văn; hoặc là, có những năng lực đặc biệt tương tự như 'Mễ Cao Cư Sĩ', mới có thể cung cấp trợ giúp cho Hiến Công Cư Sĩ. ***** Tà Ma không ngừng ngã xuống, lúc này, trong số Tà Ma Cửu U bị tàn sát, một con Tà Ma Tam Phẩm khóe miệng nhếch lên.【Đã xác định… chỉ có ba tu sĩ này.

Trên mặt đất có một số trận pháp khí tức gây nhiễu… nhưng ta đã kiểm tra kỹ lưỡng, không phát hiện ra những người giúp đỡ khác.

Một Lục Phẩm, hai Ngũ Phẩm, tuy có một số thủ đoạn đặc biệt, nhưng tuyệt đối không phải đối thủ của sáu người chúng ta.】Con Tà Ma đó trong lòng cười khẩy.

Con Tà Ma Tam Phẩm này, thực chất là một động chủ cấp bậc Lục Phẩm Chân Quân ngụy trang thành.

Hắn vậy mà lại tự mình trà trộn vào đội tiên phong pháo hôi, để có được tình báo trực tiếp.

Đáng tiếc, nếu hắn đối mặt với tu sĩ nhân loại khác, những trận pháp bẫy phía dưới và các cao thủ ẩn giấu, rất có thể đều sẽ bị hắn phát giác ra.

Nhưng hắn đối mặt với Hiến Công Cư Sĩ!

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, xét về khả năng 'trận pháp' này, Hiến Công đủ sức xếp vào top năm, là một chuyên gia trận pháp siêu cấp!

Trận pháp của Hiến Công Cư Sĩ bố trí ra, Tà Ma động chủ Lục Phẩm căn bản không thể phát giác ra điều bất thường.

Thậm chí… những 'người giúp đỡ' bị Hiến Công Cư Sĩ dùng trận pháp che giấu khí tức, hắn cũng không thể phát hiện. 【Chỉ có trình độ này thôi thì cứ nghiền ép những nhân loại này!

Cướp đoạt bọn chúng!】 Con động chủ cấp Chân Quân này nắm chặt tay, kích nổ một quả pháo hiệu.

Ngay khi quả pháo hiệu này được phóng ra, năm vị động chủ khác và thuộc hạ tinh nhuệ của bọn họ ở xa sẽ nhanh chóng giết đến.

Đồng thời, vị động chủ cấp Chân Quân này hành động.

Hắn vừa rồi, đã từ xa khóa chặt 'kẻ dư nghiệt Kim Cương Tự' Tống Thư Hàng trong thung lũng không xa.

Còn có… con yêu cây liễu của Long Động Chủ!

Sau khi xác định vị trí, vị Tà Ma động chủ này thân hình bành trướng, hóa thành một con đại xà bốn đầu, toàn thân bốc cháy hắc sắc tà hỏa.

Bánh gạo nếp ban đầu dính trên người hắn, lập tức bị tà hỏa thiêu thành tro tàn.

Đồng thời vị động chủ này quẫy đuôi, cuốn lấy hai con Tà Ma Tứ Phẩm bên cạnh mình, cũng hóa giải trói buộc trên người bọn chúng.

Nhưng hắn không phải muốn cứu hai con Tà Ma Tứ Phẩm này –

đây cũng không phải thuộc hạ của hắn.

Hắn cuốn lấy hai con Tà Ma này xong, dùng sức ném, ném bọn chúng về phía Hiến Công Cư Sĩ.

Vị cường giả nhân loại Lục Phẩm này, nếu dây dưa với hắn trước khi mấy vị động chủ khác đến, sẽ rất phiền phức.

Hơn nữa, hắn cũng không hề nghĩ đến việc dây dưa với vị Chân Quân nhân loại này.

Mục tiêu của hắn chỉ có một, tranh công.

Hắn muốn đi trước một bước bắt sống hoặc chém giết ‘kẻ dư nghiệt Kim Cương Tự’ kia, như vậy, khi về ‘Lai Sinh Sơn’ sau này, phần thưởng hắn đương nhiên sẽ chiếm phần lớn.

Nếu có thể bắt sống thì tốt nhất, phần thưởng càng lớn! ***** Hiến Công Cư Sĩ giơ tay lên không trung vạch một đường, một nét thành trận.

Hai trận pháp lửa bằng không hiển hiện, bao bọc và nuốt chửng hai con Tà Ma bị ném về phía hắn.

Mà ngay trong khoảnh khắc này, con Tà Ma đại xà bốn đầu kia lướt qua gần Hiến Công Cư Sĩ, lao về phía thung lũng.

“Vậy mà lại có một con Tà Ma Lục Phẩm ẩn giấu trong đám pháo hôi.” Hiến Công Cư Sĩ nhíu mày, nhưng con đại xà bốn đầu vừa rồi không phải Long Ma.

Hiến Công Cư Sĩ nhanh chóng dùng Thiên Lý Truyền Âm cho Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quán Chân Quân và những người khác, báo tin tức về con Tà Ma đại xà bốn đầu Lục Phẩm này đang lao về phía thung lũng.

Bản thân Cư Sĩ không hề truy kích con Tà Ma đó.

Hắn nhìn lên quả pháo hiệu đang tan ra trên không trung – thời đại nào rồi, còn dùng cách truyền tín hiệu lạc hậu như vậy?

Không thể dùng pháp thuật Thiên Lý Truyền Âm sao?

À… cũng đúng, đối phương là Tà Ma thế giới Cửu U.

Dù là thiết bị vô tuyến hay Thiên Lý Truyền Âm của tu sĩ, ở thế giới Cửu U đều không tiện sử dụng lắm.

Đối phương sử dụng phương thức truyền tín hiệu khá cổ xưa, cũng có thể thông cảm được.

Tín hiệu đã phát ra… vậy thì, viện quân của đối phương sắp đến rồi nhỉ?

Nói về viện quân, chắc chắn là Long Ma rồi!

Cả người Hiến Công Cư Sĩ đều kích động.

“Tất cả đạo hữu chuẩn bị sẵn sàng, mục tiêu sắp đến rồi.

Tuyệt đối phải khiến nó, có đi mà không có về!” Hiến Công Cư Sĩ trầm giọng nói.

Con rắn bốn đầu kia, cứ giao cho các đạo hữu trong thung lũng xử lý vậy. ***************** Tứ đầu xà Tà Ma bộc phát tốc độ nhanh nhất, xuyên thẳng lên không trung thung lũng.

Khi nó xuyên vào thung lũng, vừa vặn nhìn thấy một màn đại chiến hung thú hay ho.

Một con yêu cá có huyết mạch giao long, đang đại chiến với một bầy tuyết lang.

Hai bên chiến đấu máu chảy đầm đìa, khắp mình đầy thương tích… Mà ngay rìa trận đại chiến của hai loại hung thú, có một vị tu sĩ mặc đạo bào, kêu thảm một tiếng, ngã vật xuống đất.

Vị tu sĩ nhân loại này thật đáng thương.

Chương 741

Nhưng ngay sau đó, khi tứ đầu xà Tà Ma nhìn thấy vị tu sĩ ngã xuống đất này, mắt nó không thể rời đi được.

Người đâu mà tuấn mỹ đến mức không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung, nhân vật như vậy chỉ nên có trên trời, căn bản không nên xuất hiện ở nhân gian.

Tứ đầu xà Tà Ma phát hiện 'tâm' vốn khô cằn của mình, vậy mà lại bắt đầu nhảy lên lần nữa.【À ~ chỉ vì giữa dòng người, đã nhìn thấy ngươi một lần ~ Từ đó không thể quên đi dung nhan ấy ~】Chỉ là một ánh mắt, chỉ duy nhất một ánh mắt, dáng vẻ tuấn mỹ của vị tu sĩ này đã in sâu vào trong lòng nó, bốn cái đầu của nó đồng thời truyền đi một thông điệp – phải có được hắn, vị tu sĩ nhân loại này, chiến lợi phẩm này, phải có được hắn!

"Các ngươi đám dã thú ngu xuẩn kia, cút sang một bên!" Tứ đầu xà Tà Ma hạ xuống, bốn cái đầu của nó bay lượn, đuôi quật mạnh.

Ngư Kiều Kiều và Tuyết Lang Động Chủ một nhà đang diễn xuất, trong khuôn mặt ngơ ngác và sững sờ, bị con tứ đầu xà Tà Ma này đánh bay ra ngoài.

Sau đó, tứ đầu xà Tà Ma nhẹ nhàng cuốn đuôi, cuốn lấy Bạch Tôn Giả đang【hôn mê】trên mặt đất.

Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quán Chân Quân, Lệ Chi Tiên Tử và các đạo hữu khác, khóe miệng giật giật.

"Còn ngươi nữa, kẻ dư nghiệt Kim Cương Tự!" Mắt tứ đầu xà lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Một trong các đầu của nó đột nhiên vươn dài ra, cuốn lấy Tống

Thư Hàng.

Tốc độ cấp bậc Lục Phẩm Chân Quân nhanh đến mức nào, Thư Hàng không có sức kháng cự, cứ vậy bị cuốn đi.

Tứ đầu xà Tà Ma lại nhìn đám tu sĩ 'yếu ớt' ở xa, đắc ý cười.

Nếu là bình thường, nó đã nghiền ép qua đó, tiêu diệt tất cả những tu sĩ nhân loại yếu ớt này.

Nhưng hôm nay tâm trạng nó tốt, có được một tu sĩ tuấn mỹ vô cùng – những tu sĩ yếu ớt này, cứ để lại cho các động chủ khác vậy.

Ha ha ha ha ha.

Khoảnh khắc tiếp theo, con tứ đầu xà này lao thẳng lên trời, tóm lấy Bạch Tôn Giả đang【hôn mê】và Tống Thư Hàng đang mặt mũi ngơ ngác, lao vút lên trời… ***** Bắc Hà Tán Nhân nói: "Con tứ đầu xà vừa rồi, chính là con mà Hiến Công tiền bối 'truyền âm nhập mật' nói phải không?" "Chắc chắn không sai rồi, Tà Ma Cửu U Lục Phẩm xông vào, lại còn hình rắn, chính là con mà Hiến Công Cư Sĩ nói." Lệ Chi Tiên Tử đáp.

Nàng đang cầm điện thoại, hướng ống kính vào mình và con tứ đầu xà đang bay xa dần trên không trung, chụp liên tục mấy tấm ảnh đẹp.

Sau đó, nàng lại chọn một tấm ảnh ưng ý nhất trong số đó, đăng lên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' và vòng bạn bè.【Kinh ngạc!

Một con tứ đầu xà Tà Ma xông vào hiện trường quay phim, và bắt 'tiểu hữu Thất Đạo Hiệu' và 'Bạch Tôn Giả' làm con tin.

Hiện tại, tứ đầu xà Tà Ma đã bắt con tin trốn khỏi hiện trường quay phim.

Muốn biết hậu sự ra sao, xin lắng nghe phân tích kỳ sau.】Kèm theo ảnh đẹp của Lệ Chi Tiên Tử, và con tứ đầu xà Tà Ma trên không trung.

Trong ảnh, đuôi của Tà Ma rắn và một cái cổ đang cuốn lấy Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, tin tức này của Lệ Chi Tiên Tử, không ngừng được chia sẻ và lan truyền.

Sau khi thưởng thức xong ảnh đẹp mới nhất của tiên tử, các tu sĩ trong vòng bạn bè, ai nấy đều bắt đầu lo lắng cho an nguy của con 'tứ đầu xà Tà Ma' này.

Vậy mà lại bắt 'Bạch Tôn Giả' làm con tin, thật lo lắng cho con tứ đầu xà Tà Ma này, không biết nó còn sống được bao nhiêu giây nữa? ***** Cổ Hồ Quán Chân Quân: "Bây giờ chúng ta phải làm sao?

Xà Ma bắt Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng đạo hữu chạy rồi.

Ta còn không biết nên nói nó có mắt nhìn xa trông rộng, hay là mắt không đủ tinh, vậy mà dám bắt Bạch Tôn Giả." Diệt Phượng Công Tử: "Hay là, chúng ta đuổi theo xem thử?" Bắc Hà Tán Nhân vuốt cằm, vẻ mặt kỳ quái nói: "Thật ra, ta vốn tưởng con xà Ma này sẽ xông đến đánh nhau trực diện với chúng ta một trận… ta căn bản không ngờ, nó lại bắt Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng tiểu hữu đi.

Quá sơ suất rồi!" Lệ Chi Tiên Tử thu điện thoại lại, hi hi cười: "Nhưng thấy nó vậy mà lại ra tay với Bạch Tôn Giả, ta liền yên tâm rồi." Cổ Hồ Quán Chân Quân: "Ta cũng vậy, có Bạch Tôn Giả ở đó, thì không cần lo lắng cho Tống Thư Hàng tiểu hữu nữa." Bắc Hà Tán Nhân: "Thật ra ta đang nghĩ một vấn đề… con tứ đầu xà vừa rồi, có khi nào nó không biết chúng ta ở đây đang 'quay phim' không?

Tà Ma Cửu U, có con đã mấy trăm năm không bước vào thế giới nhân loại, chưa từng thấy 'phim ảnh' cũng rất bình thường.

Vì vậy, nó nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang 【hôn mê】 trên mặt đất, liền cảm thấy là cơ hội tốt, rồi tiện tay bắt luôn Bạch tiền bối đi?” Tô Thị A Thập Lục: “…” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Ha ha ha ha ha, Bắc Hà Tán Nhân đoán có lý thật!” Lệ Chi Tiên Tử: “Khả năng này quả thật rất lớn.” Lạc Trần Chân Quân: “Có lẽ đây chính là chân tướng!” Tô Thị A Thập Lục: “Mà nói, Bạch tiền bối đang vui vẻ diễn phim, đột nhiên bị người ta bắt đi… tính ra thời gian, lửa giận của Bạch tiền bối cũng nên bộc phát rồi nhỉ?” A Thập Lục vẫn còn chút lo lắng cho Tống Thư Hàng, dù sao đó là một con Tà Ma Cửu U Lục Phẩm.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ừm, nếu không có gì bất ngờ, xà Ma chắc đã bị giải quyết rồi nhỉ… ta trước đây từng nghe nói, Bạch tiền bối từng trói một con xà yêu đã đắc tội với hắn, lên phi kiếm dùng một lần, bắn lên không gian, bắn về phía mặt trời.

Con tứ đầu xà Ma này, có lẽ cũng sẽ bị bắn về phía mặt trời nhỉ?” Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy kính mắt, trên tròng kính có ánh sáng phản chiếu: “Muốn bay lên trời, vai kề vai với mặt trời, thế giới đang chờ ta đi thay đổi!” Tô Thị A Thập Lục: “Diệt Phượng tiền bối tổng kết hay quá.” Bắc Hà Tán Nhân: “Diệt Phượng đạo hữu vừa rồi tổng kết, là lời bài hát phải không?

Chậc, may mà Tạo Hóa Pháp Vương không có ở đây… nếu không Diệt Phượng đạo hữu vừa tổng kết xong, Tạo Hóa Pháp Vương nhất định sẽ thuận thế ‘hát’ ra nguyên khúc.

Hắn mà cất tiếng, chúng ta liền xong đời rồi.” Diệt Phượng Công Tử: “…” ***** Lúc này, đạo diễn Nhã Các Bố tạm dừng quay phim, ông quay người nghi ngờ nhìn Thôn Vân Đại Sư, Cao mỗ mỗ, hỏi: “Cốt truyện vừa rồi đột nhiên xuất hiện loại hung thú thứ ba, bắt đi nhân vật chính 【Lăng Dạ】 và đại sư huynh 【Cao Thăng】, cũng là do các anh sắp xếp sao?” Cao mỗ mỗ cũng vẻ mặt nghi ngờ lắc đầu.

Thôn Vân Đại Sư: "Cốt truyện vừa rồi chắc là một sự cố ngoài ý muốn, chúng ta tuyệt đối không sắp xếp như vậy.

Ông Nhã Các Bố đợi một chút, ta đi xem xem 'mô hình' hung thú thứ ba kia là chuyện gì?

Đoạn cuối cùng vừa rồi, chúng ta cứ cắt đi vậy." Đạo diễn Nhã Các Bố gật đầu – với tư cách là một đạo diễn, ông đương nhiên rất không thích những chuyện nằm ngoài tầm kiểm soát của mình xảy ra trong quá trình 'quay phim'.

Tuy nhiên bộ phim này khá đặc biệt, khi nhận quay bộ phim này từ đầu, ông đã chuẩn bị tâm lý.

Hơn nữa nói thật… cảnh quay vừa rồi cũng khá tốt.

Cốt truyện xuất hiện hung thú thứ ba, rất bất ngờ.

Hung thú đột nhiên xuất hiện, đánh bay toàn bộ yêu cá và quái sói, mang đi nhân vật chính 'Lăng Dạ', cốt truyện như vậy, có lẽ cũng rất tốt.

Còn về cảnh quay Cao Thăng sư huynh cũng bị bắt đi, có thể cắt bỏ – có hung thú thứ ba mang đi 'Lăng Dạ', thì không cần Cao Thăng sư huynh xuất hiện nữa.

Đạo diễn Nhã Các Bố bắt đầu xem lại cảnh quay vừa rồi, trong lòng bắt đầu suy tư. ****************** Thôn Vân Tăng chạy đến chỗ Bắc Hà Tán Nhân, hỏi xem con 'hung thú' thứ ba đột nhiên xuất hiện vừa rồi là chuyện gì.

Mà ở phía bên kia, Giao Bá Chân Quân từ xa nhanh chóng chạy đến, lao đến bên Ngư Kiều Kiều bị đánh bay.

Giao Bá Chân Quân vừa rồi không có mặt ở phim trường, hắn vừa rồi ở trong biệt thự nghỉ dưỡng, lặng lẽ gọi điện thoại cho mấy bà vợ của mình.

Vợ nhiều cũng không dễ dàng, Giao Bá Chân Quân khi ra ngoài, mỗi ngày gọi điện thoại cho các nương tử đều phải mất mấy tiếng đồng hồ.

Vừa rồi, hắn đang gọi điện thoại dở thì đột nhiên nhận được Thiên Lý Truyền Âm của đạo hữu, nói rằng bảo bối nữ nhi Kiều Kiều bị một con Tà Ma Cửu U hình rắn đánh bay, Giao Bá Chân Quân vội vàng cuồng bôn qua.

“Kiều Kiều con không sao chứ?” Giao Bá Chân Quân đau lòng nói.

Ngư Kiều Kiều cười nói: “Không sao đâu ba ba.

Con không bị thương.

Lúc quan trọng, con đã bố trí trận pháp phòng ngự hệ thủy trên người mình, chặn được cú quẫy đuôi của con rắn lớn kia.” Trận pháp phòng ngự hệ thủy của Kiều Kiều thật là lợi hại.

Giao Bá Chân Quân lại kiểm tra cho con gái một lần nữa, mới yên tâm.

Sau đó Chân Quân nghiến răng nói: “Con rắn ngu ngốc vừa rồi đánh bay con đâu rồi?

Dám dùng đuôi đánh con gái ta, xem ta không lột da nó ra hả?” “Chạy mất rồi.” Ngư Kiều Kiều nói.

“Hả?” Giao Bá Chân Quân không dám tin, xung quanh có nhiều đạo hữu như vậy nhìn, một con Tà Ma rắn Lục Phẩm cỏn con, lại còn có thể chạy thoát?

“Ừm, nó bắt Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng bay đi rồi, ha ha.” Kiều Kiều vừa nghĩ đến cảnh tượng trước đó, lại muốn cười.

Đuôi của con tứ đầu xà Tà Ma kia, cẩn thận cuộn lấy Bạch Tôn Giả đang hôn mê trên đất, sau đó lại thô bạo cuộn lấy Tống Thư

Hàng, rồi bay đi.

Ngư Kiều Kiều ban đầu còn mãn mặt ngơ ngác, phiến khắc sau, nàng suýt chút nữa bật khóc vì cười.

“Tính ra thời gian, con tứ đầu xà Ma kia cũng sắp bị Bạch tiền bối làm thịt rồi nhỉ.” Ngư Kiều Kiều lại nói. ****************** Ngay khi mọi người đều đang đoán xem ‘Bạch Tôn Giả’ có phải đã tỉnh lại từ trạng thái 【hôn mê】 trong diễn xuất, rồi dùng thủ đoạn gì đó, giết chết con tứ đầu xà Tà Ma tìm đường chết này hay không.

Lúc này, trên không trung, tứ đầu xà Ma vẫn đang cuộn Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, nương gió mà bay, vút thẳng lên chín vạn dặm.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang dùng Thiên Lý Truyền Âm cho Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối, Bạch tiền bối!

Diễn xong rồi, đừng giả bộ ‘hôn mê’ nữa.

Mau tỉnh dậy đi.” Bạch Tôn Giả vẫn duy trì động tác ‘hôn mê’, bất động.

Tống Thư Hàng lại gọi vài lần, nhưng Bạch tiền bối vẫn không phản ứng.

Trong lòng Thư Hàng đột nhiên dấy lên một dự cảm không lành.

Tình huống này, trước đây cũng đã xảy ra vài lần… Suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng dùng Thiên Lý Truyền Âm cho Thông Nương trong ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’: “Thông Nương, cô có thể cử động không?

Nếu có thể cử động, tìm trong ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’ của tôi, có một cái ‘Thiên Lý Truyền Âm Tiêu’ nhỏ nhỏ, cô thử thổi xem sao?” Thông Nương ban đầu không muốn giúp Tống Thư Hàng, dù sao vì lý do của Tống Thư Hàng, nàng đã rụng bao nhiêu ngọn hành rồi?

Nhưng mà… nàng đột nhiên lại nghĩ đến 《Thiên Khấp Bảo Điển》 mà Tống Thư Hàng đã truyền thụ cho nàng.

Đây chính là ân truyền công.

Dưới ân tình nặng nề này, nàng cảm thấy mình là một yêu tinh có lương tâm, vẫn nên giúp Tống Thư Hàng một chút vậy.

Dù sao cũng chỉ là thổi cái 'Thiên Lý Truyền Âm Tiêu' đó thôi mà.

Thiên Lý Truyền Âm Tiêu là tiểu pháp khí mà Hoàng Sơn Chân Quân đã gửi cho Tống Thư Hàng hồi đó, để cậu đi đón Bạch tiền bối 'xuất quan'.

Chỉ cần thổi nó, là có thể liên lạc được với Bạch Tôn Giả đang bế quan.

Sau này, tiểu pháp khí này cũng trở thành thứ mà Tống Thư Hàng dùng để xác định 'một sự kiện' nào đó.

Thông Nương lật tìm trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, rất nhanh đã tìm thấy vật này.

Nàng cầm lấy cái 'Thiên Lý Truyền Âm Tiêu' này thổi mạnh một cái.

Rồi, từ trong tiếng tiêu nhỏ màu xanh lá truyền đến giọng nói dịu dàng của Bạch Tôn Giả: "Tư tư… xin chào, đây là chỗ bế quan của 'A Bạch', còn 0 ngày 1 thời thần nữa là kết thúc bế quan.

Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi!" Giọng nói dịu dàng, chỉ khi báo số thời gian, giọng nói mới có vẻ hơi cứng nhắc.

Tống Thư Hàng: "…" Quả nhiên, Bạch tiền bối, lại bế quan rồi.

Lần này là bế quan nhỏ 1 thời thần, tính ra cũng chỉ khoảng 2 tiếng đồng hồ.

Chắc là Bạch Tôn Giả trong khi diễn, sau khi bị hung thú 【đánh bất tỉnh】 trên đất, đột nhiên có linh cảm rất tuyệt vời.

Thế là, Tôn Giả cứ vậy nằm bệt trên đất, chọn một gói bế quan hai tiếng đồng hồ.

Với tính cách của Bạch Tôn Giả, chuyện như vậy hắn hoàn toàn có thể làm được!

Hơn nữa… bế quan hai tiếng của Bạch Tôn Giả, cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc quay phim.

Bởi vì theo kịch bản điện ảnh, tiếp theo sẽ quay cảnh 【đại sư tỷ và Cuồng Đao Tam Lãng kết hôn】, à phi!

Là cảnh 【đại sư tỷ và Phong Xuyên Tử kết hôn】, và cảnh 【nhân vật chính Lăng Dạ】 đang được trị liệu, Bạch Tôn Giả chỉ cần nằm bất tỉnh là OK, không cần làm gì cả.

Vì vậy, Bạch tiền bối cứ yên tâm bế quan rồi.

Bây giờ, trừ khi thời gian bế quan đến… hoặc có người phóng sát ý vào Bạch Tôn Giả đang bế quan.

Nếu không Tôn Giả sẽ không tỉnh.

Năm đó, khi Bạch tiền bối biến thành tượng đá bế quan, bị Không Không Đạo Môn đào từ chỗ bế quan ra, rồi lại bị chôn xuống đất.

Chương 742

Sau đó lại bị dân làng đào lên làm thần tượng thờ cúng; sau này thần tượng lại bị người ta cướp tới cướp lui, cũng không ảnh hưởng đến việc Tôn Giả bế quan. ***** Nhưng vấn đề là… Bạch Tôn Giả e rằng cũng không nghĩ đến, có một con tứ đầu xà Tà Ma từ trời rơi xuống, bắt luôn hắn và Thư Hàng đi.

Từ một góc độ nào đó mà nói… con tứ đầu xà Tà Ma này rất may mắn.

Bởi vì cái 【tình cảm nảy sinh từ một ánh mắt】 đó, khi nó cuộn lấy Bạch Tôn Giả, động tác vô cùng dịu dàng, không hề có một chút sát ý.

Nếu không, lúc đó Bạch Tôn Giả lập tức phá quan mà ra, chém nó thành lát rắn sống rồi.

Mà lúc này, sự may mắn của tứ đầu xà Tà Ma, chính là bất hạnh của Tống Thư Hàng.

Thư Hàng lúc này muốn khóc mà không ra nước mắt.

Bạch tiền bối đã tiến vào trạng thái bế quan, phải hai tiếng đồng hồ sau mới hồi phục.

Hai tiếng đồng hồ, đủ để con Tà Ma Cửu U này, làm rất nhiều chuyện rồi nhỉ?

Năng lượng dao động trên người đối phương rất mạnh, áp lực còn lớn hơn Linh Hoàng Ngũ Phẩm, chắc là cấp bậc Lục Phẩm.

Lục Phẩm Chân Quân a, đa số các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thực lực còn chỉ ở cảnh giới Ngũ Phẩm mà.

Mà Tống Thư Hàng mới cảnh giới Tam Phẩm, đối mặt với Tà Ma cảnh giới Lục Phẩm, làm sao phá?

Cậu toàn lực một kích, đối với con Tà Ma Cửu U này mà nói, cũng là không đau không ngứa nhỉ?

Dù có 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 hoặc 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 loại võ kỹ khắc chế thuộc tính này, dưới chênh lệch đẳng cấp quá lớn, e rằng cũng không có hiệu quả gì.

Mà nói… lâu như vậy rồi, các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vì sao còn chưa đuổi theo?

Không phải là vì thấy cậu và ‘Bạch Tôn Giả’ cùng nhau bị bắt đi, rồi các tiền bối trong nhóm liền rất bình tĩnh, không ai đuổi theo nhỉ?

Sao lại thế này?

Đừng mà, kịch bản này quá không ổn rồi.

Còn có, vận may mà mình có được sau khi diễn xong cảnh đối thủ khiến Bạch Tôn Giả rất hài lòng trước đó đâu?

Rõ ràng trước đó, vận may của cậu bùng nổ, gieo xúc xắc muốn gì là ra nấy mà.

Chẳng lẽ, vận may đó không phải ‘giới hạn thời gian’, mà là ‘giới hạn số lần’, lúc đó gieo mấy lần xúc xắc cũng được tính vào ‘số lần may mắn’ rồi sao?

Khoan đã, bây giờ mình còn đang suy nghĩ lung tung mấy thứ vô dụng này làm gì?

Bình tĩnh… bình tĩnh… Bây giờ nên suy nghĩ làm sao để thoát thân.

Đối phương là sinh vật đến từ thế giới Cửu U, mang theo sức mạnh ‘ô uế’ của Cửu U.

Tống Thư Hàng tuy có Công Đức hộ thể, nhưng nếu tiếp xúc với tứ đầu xà Tà Ma quá lâu, nói không chừng cũng sẽ bị sức mạnh Cửu

U ô nhiễm.

Não Tống Thư Hàng nhanh chóng quay cuồng.

Hay là, phóng 【sát ý】 vào Bạch Tôn Giả xem sao, có lẽ có thể khiến tiền bối thoát khỏi trạng thái bế quan?

Nhưng sát ý này thì phải phóng ra thế nào?

Phải trong lòng nghĩ ‘giết Bạch tiền bối’, rồi hung hăng trừng mắt nhìn Bạch Tôn Giả sao?

Chuyện này, quá khó đối với người khác.

Hoặc là… cậu thử xem có cách nào, chọc giận con tứ đầu xà này, khiến nó tiến vào trạng thái chiến đấu, từ đó kích thích Bạch Tôn Giả đang bế quan không?

Không ổn không ổn, con quái xà này dù sao cũng có cảnh giới Lục Phẩm, bóp chết mình cái Tam Phẩm này thì như chơi.

Lỡ may Bạch Tôn Giả đang bế quan không kịp cứu cậu thì sao?

Không còn cách nào rồi, lúc quan trọng chỉ đành tự mình lo liệu!

“Chỉ có thể dùng cái đó sao.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, may mà khi bị con tứ đầu xà Ma này cuốn lấy, hai tay cậu để khá gần nhau.

Tống Thư Hàng dùng tay trái cởi bỏ ‘Găng tay tình yêu của Kiếm Khách Mộc Ngưu’ trên tay phải.

Cuối cùng, cậu cố gắng điều chỉnh tư thế, đặt tay phải lên người tứ đầu xà Tà Ma.

“Tiểu tử.” Tứ đầu xà Tà Ma lạnh lùng nói: “Đừng giở trò vặt gì, nếu không ta không ngại giết ngươi đâu!” Nếu không phải bắt sống ‘kẻ dư nghiệt Kim Cương Tự’ có thể nhận được phần thưởng phong phú hơn, nó đã bóp chết tiểu tu sĩ Tam Phẩm này từ lâu rồi.

Lời tứ đầu xà Tà Ma vừa dứt, đột nhiên, trên người Tống Thư Hàng có vô số máu tươi phun ra.

“????” Bốn cái đầu của tứ đầu xà Tà Ma đồng thời ngơ ngác, mẹ nó ta có làm gì đâu, tiểu tử này vì sao lại đột nhiên phun máu điên cuồng vậy?

Tiểu tử này cũng không vận chuyển công pháp đặc biệt nào a?

Khi tứ đầu xà Tà Ma dùng cơ thể cuốn lấy Tống Thư Hàng, nó vẫn luôn chú ý đến sự vận chuyển ‘Dịch Hóa Chân Khí’ trong cơ thể cậu.

Chỉ cần Tống Thư Hàng có chút dị động, nó sẽ lập tức phóng ra một kích lôi đình.

Tiểu tử này có gì đó quái lạ.

Tứ đầu xà Tà Ma suy nghĩ một chút, cảm thấy độ cao hiện tại đã đủ, đủ để tránh sự ngăn cản của Chân Quân nhân loại kia.

Vì vậy, nhân tiện tranh thủ thời gian đánh bất tỉnh tiểu gia hỏa này vậy!

Cứ cảm thấy tiểu gia hỏa này toàn thân phun máu rất quỷ dị. ***** Lúc này, Tống Thư Hàng đã thành công hoàn thành 【Giám Định Bí Pháp】 – cái giá phải trả lần này không quá nặng nề, nhìn thì phun không ít máu tươi.

Nhưng thực tế cậu chỉ bị mười vết thương, chỉ là vết thương hơi sâu, lượng máu phun ra khá lớn. ‘Nhất định phải giám định ra con tứ đầu xà này có nhược điểm gì, hoặc là có thể cho tôi thấy một tia manh mối sinh cơ!’ Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Rất nhanh, Giám Định Bí Pháp trả lại thông tin về tứ đầu xà Tà Ma vào não hải của Tống Thư Hàng. 【Yêu xà bốn đầu ‘Ba Trát Cổ’, thiện trường ngụy trang, so với Tà Ma thông thường, nó rất xảo quyệt.

Sinh ra từ loại tộc yêu xà nhiều đầu trong vùng đất hỗn loạn của thế giới Cửu U, có huyết mạch của yêu xà chín đầu cổ xưa.

Thiên phú huyết mạch: mỗi khi một cái đầu bị chặt đứt, chỉ cần tiêu hao một cái giá nhất định, là có thể mọc lại đầu mới.】Khốn nạn, vì sao cứ là quái vật rắn có mấy cái đầu, thì nhất định có năng lực【đầu tái sinh】?

Nhiều đầu thì ghê gớm lắm sao?

Nhiều đầu thì chặt chơi sao!【Yếu huyệt chí mạng của Ba Trát Cổ nằm sâu trong nội tạng của nó, tim của nó có khả năng di chuyển tự do trong cơ thể.

Trước khi giải phẫu toàn bộ cơ thể nó, không ai biết tim của nó rốt cuộc nằm ở vị trí nào.】Thông tin rất quý giá… nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói chẳng có ích lợi gì, toàn lực một kích của Thư Hàng hiện tại, ngay cả da thịt của con tứ đầu xà này còn không chém đứt được, nói gì đến việc tìm ra tim của nó, giết chết nó hoàn toàn.【Ba Trát Cổ là một con yêu xà háo sắc, bị năng lượng của thế giới Cửu U ô nhiễm, ý thức của Ba Trát Cổ thường xuyên rơi vào trạng thái gần như hỗn loạn.

Đối với Ba Trát Cổ mà nói, chỉ cần là sinh vật tuấn mỹ, bất kể giới tính gì, Ba Trát Cổ đều rất thích.

Và đối với sinh vật tuấn mỹ trở thành một thành viên hậu cung của nó, Ba Trát Cổ sẽ cẩn thận bảo vệ bọn họ.

Đây là bảo vật của nó, không có bất kỳ Tà Ma Cửu U nào có thể làm tổn thương hậu cung của nó, ngay cả Sơn Chủ Lai Sinh Sơn cũng vậy.】Đây không phải là ‘một tia sinh cơ’ đó chứ?

Lấy lòng con yêu xà tên Ba Trát Cổ này, trở thành một thành viên hậu cung của nó, rồi sau đó là có thể thoát chết sao?

Sinh cơ cái khỉ gió!

Không thể giám định thêm manh mối hữu ích nào nữa sao?

Nhưng manh mối chỉ dừng lại ở đây, không phải ‘Giám Định Bí Pháp’ không đủ mạnh – mà là con yêu xà bốn đầu này, chính là một sinh vật đơn giản như vậy.

Khó trách khi giám định con Tà Ma tứ đầu xà Lục Phẩm này, cái giá phải trả không quá nặng nề, hóa ra những thứ giám định ra cũng chẳng có tác dụng gì a.

Xem ra… lúc quan trọng mình cũng không thể tự dựa vào!

Quả nhiên vẫn phải dựa vào Bạch tiền bối!

Bạch tiền bối, tôi đã phun máu thành ra thế này rồi, sao vẫn chưa tỉnh dậy?

Ngay lúc này, con tứ đầu xà Ma ban đầu chuẩn bị đánh bất tỉnh Tống Thư Hàng đột nhiên dừng lại.

Nó phát ra tiếng cười đắc ý: “Kìa kìa kìa kìa, ở đây vậy mà lại có một thông đạo dẫn đến thế giới Cửu U, thật là một bất ngờ ngoài ý muốn.” Khi nó bay trên không trung, đột nhiên phát hiện một khe nứt nhỏ thông đến thế giới Cửu U, tuy không lớn, nhưng đủ để nó đi qua.

Thật sự quá tuyệt vời!

Như vậy, nó có thể lập tức tiến vào thế giới Cửu U, trước tiên mang chiến lợi phẩm trong tay – tu sĩ nhân loại tuấn mỹ, và ‘kẻ dư nghiệt Kim Cương Tự’ – về Lai Sinh Sơn!

Có hai chiến lợi phẩm này, chuyến đi An Lạc lần này, nó đủ vốn rồi.

Đắc ý cười một tiếng, tứ đầu xà Ma mang theo Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả, xuyên vào trong khe nứt đó.

Tống Thư Hàng cũng cảm nhận được khe nứt, khí tức ô uế, đọa lạc trong đó chính là thế giới Cửu U!

Yêu xà bốn đầu muốn mang cậu và Bạch tiền bối đến thế giới Cửu U?

Không hay rồi, cậu mà bị mang vào thế giới Cửu U, phút mốt sẽ bị sức mạnh của thế giới Cửu U ô nhiễm.

“Bạch tiền bối, mau tỉnh dậy đi!” Tống Thư Hàng sốt ruột kêu.

Không tỉnh nữa, tôi Tống Mỗ liền xong đời rồi.

Đáng tiếc là, Bạch Tôn Giả vẫn không có vẻ gì là sẽ tỉnh lại… trạng thái bế quan của Tôn Giả lần này vô cùng tốt, hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi bên ngoài.

“Thằng nhóc chết tiệt, ngươi vẫn cứ ngoan ngoãn ngủ một giấc đi.” Tứ đầu xà Ma cười quái dị một tiếng, cuộn lấy cơ thể Tống Thư Hàng hơi dùng sức.

“Đau đau đau, Bạch tiền bối ~~ mau tỉnh dậy ~~” Ngay sau đó, hai mắt Thư Hàng tối sầm, sảng khoái hôn mê bất tỉnh.

Trong hư không, chỉ còn lại âm vang 【Bạch tiền bối ~~ Bạch tiền bối ~~】.

Tứ đầu xà Tà Ma lạnh lùng cười một tiếng, một lần nữa cuộn lấy Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, xuyên qua khe nứt không gian, hạ xuống thế giới Cửu U.

“Đến đây, chính là địa bàn của ta rồi, ha ha ha.” Tứ đầu xà Tà Ma đắc ý nói. ***** Lúc này, trong hư không thế giới Cửu U, có một âm thanh trầm trọng vang lên ầm ầm.

Âm thanh đó như sấm sét cuồn cuộn giận dữ, từ xa vọng lại gần.

Nghe thấy âm thanh này, tứ đầu xà Tà Ma phát hiện cơ thể mình, vậy mà không tự chủ run rẩy.

Trong hư không, một bóng đen tuyền, lặng lẽ xuất hiện phía trên tứ đầu xà Tà Ma.

Dưới ánh sáng mờ ảo của thế giới Cửu U, xà Ma nhìn rõ bóng dáng đó.

Đó là một bóng dáng tuấn mỹ đến mức không thể dùng lời nói nào để hình dung, mái tóc đen dài xõa xuống phía sau, đôi mắt sáng ngời như tinh tú chiếu rọi.

Trên người hắn, dường như có một loại 'mị lực' không thể dùng lời nói nào để miêu tả, chỉ cần là sinh vật, sẽ không tự chủ dồn ánh mắt vào người hắn, bị hắn hấp dẫn sâu sắc.

Chương 743

Bóng dáng này, mặc áo choàng đen.

Chiếc áo choàng đen này được ngưng tụ từ sức mạnh Cửu U thuần túy, phía trên hiện lên cái ‘ác’ thuần túy nhất, sự ‘ô uế’ thuần túy nhất, cái ‘tà’ thuần túy nhất.

Không biết vì sao, tứ đầu xà Ma cảm thấy người đàn ông trên không kia có chút quen mắt.

Nó cúi đầu, nhìn về phía bóng dáng tuấn mỹ như ‘tiên nhân trích trần’ đang bị đuôi mình cuốn lấy… cũng tuấn mỹ đến mức không thể hình dung, cũng mái tóc đen bay lượn, cũng mang theo mị lực không thể diễn tả.

Hơn nữa điều quan trọng hơn là, diện mạo của hai bên, giống nhau đến tám phần.

Chỉ là một bên khí tức quang minh chính đại, một bên khí tức tà ác ô uế.

Đuôi của tứ đầu xà Ma đều mềm nhũn ra.

“Kỳ lạ?

Vừa rồi hình như nghe thấy có người gọi ta.” Bóng dáng trên không trung ngáp một cái, rồi nhìn xuống.

Sau đó, bóng dáng này và tứ đầu xà Ma mắt đối mắt.

Bạch Tiền Bối màu đen đôi mắt nhìn chằm chằm con tà ma rắn bốn đầu.

“Lạ thật, vừa rồi rõ ràng cảm giác có ai đó gọi mình mà?” Bạch Tiền Bối màu đen gãi gãi đầu.

Sau đó, y lại nhìn sang Tống Thư Hàng đang trên cổ con tà ma rắn bốn đầu, cùng với Bạch Tôn Giả đang ở trên đuôi nó.

Tống Thư Hàng đang nằm ngửa mặt lên, còn Bạch Tôn Giả thì đang trong tư thế 'bát', không nhìn thấy mặt.

"Một tu sĩ nhân loại Tam Phẩm bình thường...

Còn một người nữa, ôi?" Trên mặt Bạch Tiền Bối màu đen lộ ra vẻ hiếu kỳ.

Nếu y cảm ứng không sai, đây là một tu sĩ nhân loại cấp độ Thất Phẩm Tôn Giả sao?

Mà con tà ma này chỉ có tu vi Lục Phẩm.

Tà ma Lục Phẩm vậy mà có thể bắt được một tu sĩ nhân loại Thất Phẩm, cũng có chút thủ đoạn đấy chứ.

Con tà ma rắn bốn đầu bị Bạch Tiền Bối màu đen trên trời nhìn chằm chằm nửa ngày, không chỉ cái đuôi mà cả bốn cái đầu của nó cũng bắt đầu mềm nhũn.

Cứ thế này nữa, nó cảm giác mình sẽ biến thành giun đất, sợ hãi chui xuống lòng đất.

"Luôn cảm thấy tu sĩ nhân loại đang bị con rắn nhỏ kia quấn đằng sau có một cảm giác rất kỳ lạ." Bạch Tiền Bối màu đen suy tư một lát, sau đó lắc đầu: "Nhưng mà... liên quan quái gì đến mình chứ?" Thế là, Bạch Tiền Bối màu đen ngáp một cái, ôn hòa vẫy tay với con tà ma rắn bốn đầu suýt tè ra quần: "Cố lên nhé, ta không làm phiền ngươi dùng bữa đâu." Thật ra... y khá có hứng thú muốn xem, con tà ma Lục Giai bình thường này sẽ làm cách nào để ăn thịt vị Tôn Giả nhân loại Thất Phẩm với cảm giác rất quái lạ kia?

Nhưng nếu y cứ nhìn chằm chằm, sẽ dọa sợ con quái rắn bốn đầu nhỏ này.

Tốt nhất là không làm phiền những con tà ma nhỏ này, dù sao cũng đều là đại ma đời mới của Cửu U Thế Giới.

Sau một nụ cười ôn hòa, Bạch Tiền Bối màu đen tiêu sái vẫy tay, đứng dậy rời đi.

Trên mặt đất, con tà ma rắn bốn đầu thở phào nhẹ nhõm một hơi thật sâu.

Hơi thở này như muốn tống hết tất cả 'phế khí' trong cơ thể ra ngoài qua bốn cái miệng trên đầu, đến mức cơ thể nó cũng muốn xẹp xuống vì xì hơi.

May quá, vị tồn tại đáng sợ trên trời kia không hề có ác ý với nó, ngược lại còn khuyến khích nó cố lên.

Tà ma rắn bốn đầu lại một lần nữa thoát chết.

Mà nói đi thì phải nói lại, vị tồn tại đáng sợ này rốt cuộc là vị siêu cấp đại năng nào trong 'Cửu U Thế Giới' vậy?

Tà ma rắn bốn đầu cảm giác ngay cả khi đối mặt với Chủ Lai Sinh Sơn, cũng không có áp lực lớn đến thế.

Nghĩ đến đây, tà ma rắn bốn đầu lại lén lút ngẩng đầu, cẩn thận liếc nhìn bóng lưng của vị đại năng trên trời, nó muốn xem vị đại năng khủng bố này đã đi xa chưa.

Cú liếc nhìn này, nó đã thấy một cảnh tượng đáng sợ!

Trên trời, Bạch Tiền Bối màu đen sau khi vẫy tay thì tiêu sái rời đi.

Y bước đi giữa hư không như thể đang đi trên mặt đất bằng phẳng, từng bước một xa dần.

Vì không vội, nên y đi không nhanh, vừa đi vừa ngáp.

Đột nhiên... bước chân Bạch Tiền Bối màu đen dường như lại hụt một nhịp.

Siêu kỳ quái, rõ ràng bản thân y đang đi giữa hư không, bước ‘hụt chân’ này rốt cuộc là hụt như thế nào?

Bất kể thế nào, tóm lại là y đã hụt chân.

Rồi chân còn lại của y, lại kỳ lạ móc vào cái chân vừa hụt.

Cứ thế, Bạch Tiền Bối màu đen ngã nhào giữa không trung.

Vì đang lơ lửng trên không, sau khi ngã, y cứ thế rơi xuống như một viên thiên thạch.

“Nha, lại hụt chân nữa à?” Bạch Tiền Bối màu đen lẩm bẩm.

Vừa nói, y lại ngáp một cái...

Bạch Tiền Bối màu đen dường như không hề có ý định điều chỉnh tư thế để đứng dậy lại.

Y cứ để mặc cơ thể mình từ trên không trung rơi xuống.

Trên mặt đất... cơ thể tà ma rắn bốn đầu lập tức căng cứng.

Bốn cái đầu của nó điên cuồng tính toán, nếu vị đại năng đáng sợ trên trời kia không ngừng rơi xuống, cuối cùng đập trúng, thì sẽ vừa hay đập trúng nó.

Bị một vị đại năng đáng sợ như thế đập trúng, sẽ chết mất đúng không?!

Chắc chắn sẽ chết!

Thế là, tà ma rắn bốn đầu cưỡng ép thúc đẩy năng lượng trong cơ thể, khiến cơ thể đang mềm nhũn của nó dốc toàn lực chạy trối chết.

Trong quá trình chạy điên cuồng, hai cái đầu trong số đó quay lại, chú ý đến vị đại năng đang rơi xuống từ trên trời.

Tiếp đó, tà ma rắn bốn đầu lại nhìn thấy một cảnh tượng kỳ lạ khác.

Trên trời, vị đại năng này trong quá trình rơi xuống, lại còn thay đổi phương hướng, không ngừng điều chỉnh, tiếp tục rơi về phía vị trí của nó!

Trời đất quỷ thần ơi, chuyện gì thế này?

Là vị đại năng này đột nhiên lại thấy mình chướng mắt, nên muốn xử lý mình sao?

Nhưng chuyện này cũng không hợp lý, với thực lực của vị đại năng này, tùy tiện tung một pháp thuật cũng có thể xử lý nó rồi chứ?

Muốn thu thập nó đâu cần phiền phức đến thế?

Lúc này, trong lòng tà ma rắn bốn đầu, đột nhiên nảy ra một suy nghĩ – nó cảm thấy, vị đại năng bí ẩn đang rơi xuống từ trên trời, giống như một cục sắt bị nam châm hút, bị một thứ gì đó thu hút mà rơi về phía nó.

Nếu nói vị đại năng này bị thứ gì đó thu hút... nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có hai tu sĩ nhân loại mà nó đang mang theo trên người thôi nhỉ?

Chẳng lẽ hai tu sĩ nhân loại này chính là ‘nam châm’?

Tà ma rắn bốn đầu đang liều mạng chạy trối chết nghiến răng, ném Tống Thư Hàng đang được cái đầu nó quấn sang một bên.

So với phần thưởng mà ‘tàn dư Kim Cương Tự’ mang lại, quả nhiên vẫn là vị tu sĩ tuấn mỹ không giống phàm nhân ở trên đuôi quan trọng hơn.

Tình yêu và tài phú, rắn bốn đầu đã chọn tình yêu!

Đã vứt Tống Thư Hàng đi, tà ma rắn bốn đầu tiếp tục chạy trối chết, hai cái đầu trong số đó thì tiếp tục chú ý đến vị đại năng đang rơi xuống từ trên trời.

Vị đại năng đang rơi xuống kia, vẫn không ngừng điều chỉnh, càng ngày càng đến gần rắn bốn đầu.

“Khốn kiếp.” Tà ma rắn bốn đầu uất ức nói.

Tàn dư Kim Cương Tự không phải ‘nam châm’ hấp dẫn đại năng.

Quả nhiên, thứ hấp dẫn vị đại năng đang rơi xuống kia, chính là vị tu sĩ tuấn mỹ ở trên đuôi nó.

Thật ra trong lòng nó sớm đã đoán ra rồi, dù sao thì vị đại năng trên trời kia và vị tu sĩ trên đuôi nó có tướng mạo quá giống nhau.

Nếu nói về ‘hấp dẫn’, thì vị tu sĩ nhân loại tuấn mỹ ở trên đuôi, hơn 99% chính là ‘nam châm’.

Nhưng tà ma rắn bốn đầu trong lòng không cam tâm, không nỡ.

Cho nên dù biết rõ ‘nam châm’ lẽ ra phải là vị tu sĩ tuấn mỹ trên đuôi, nhưng nó vẫn tự lừa dối mình, trước hết ném Tống Thư Hàng sang một bên.

Đây là một kiểu tâm lý cờ bạc điên rồ.

Nhưng bây giờ xem ra, thật sự không còn cách nào khác.

Tà ma rắn bốn đầu không cam tâm đến cực điểm, đuôi vừa buông lỏng, liền ném luôn cả Bạch Tôn Giả đang ở ‘trạng thái bế quan’ sang một bên.

Tình yêu tuy đáng quý, nhưng tính mạng nó còn quý hơn nhiều.

Tình yêu và sinh mạng, cuối cùng nó đã chọn sinh mạng!

Quả nhiên, sau khi Bạch Tôn Giả trên đuôi bị ném sang một bên, vị đại năng đang rơi xuống từ trên trời liền lao thẳng xuống vị trí của Bạch Tôn Giả.

Tà ma rắn bốn đầu trong lòng nhói lên một trận đau – vị đại năng trên trời kia quá mức khủng bố, nếu bị y đập trúng, thì vị tu sĩ tuấn mỹ kia căn bản không có cơ hội sống sót.

Thật không cam tâm chút nào, đây chính là thiên đố hồng nhan sao.

Đúng lúc nó đang suy nghĩ như vậy.

Ầm! !

Bên tai truyền đến tiếng nổ lớn.

Sau đó, tà ma rắn bốn đầu cảm giác lưng mình chịu phải một đòn xung kích mang tính hủy diệt, cơ thể nó bị đánh bay ra ngoài.

Hơn nữa, tại vị trí mặt đất dưới chân nó, xuất hiện một cái hố sâu không thấy đáy.

Sau khi bị đánh bay, nó cứ thế rơi xuống cái hố không đáy này. 【Thật đáng sợ...

Chương 744

Chỉ đơn thuần là một cú ngã, mà lại tạo ra sức sát thương thế này sao? 】 Đây là suy nghĩ cuối cùng trong đầu tà ma rắn bốn đầu.

Tiếp đó, nó cảm giác mắt mình tối sầm lại, mất đi tri giác.

Nửa khắc sau.

Bạch Tiền Bối màu đen dụi mắt, bò dậy từ dưới đất.

Buồn ngủ quá, vừa rồi xảy ra chuyện gì thế nhỉ?

À... hình như là lúc mình đang đi, không cẩn thận bị hụt chân, rồi cứ thế từ trên không trung rơi xuống?

Chuyện này cũng không phải lần đầu, dù sao thì có lúc mình đang đi bỗng nhiên mất tập trung, rồi sẽ rơi từ trên không trung xuống.

Y cũng chưa bao giờ bận tâm chuyện này, dù sao thì cũng không chết được vì ngã.

Có khi, nếu lúc rơi xuống mà tư thế tiếp đất không tệ, y còn sẽ nhân tiện ngủ một giấc ngay trong cái hố mà mình vừa đập xuống.

Ngắn thì ngủ vài ngày, dài thì có thể ngủ vài chục năm.

“Hôm nay tư thế tiếp đất không tốt lắm, nên không ngủ được à?” Bạch Tiền Bối màu đen chui ra khỏi hố, vừa ngáp vừa nói.

Ánh mắt y nhìn về phía không xa... một con tà ma rắn bốn đầu tan tành xác vữa, bị sóng xung kích do cú ‘ngã sấp mặt’ của y tạo ra mà xé nát thành từng mảnh.

Rắn bốn đầu vốn có năng lực ‘tái sinh đầu rắn’.

Nhưng giờ đây, cơ thể nó tan nát đến mức này, trái tim trong cơ thể sớm đã vỡ vụn, đã không còn sống được nữa.

Trong mắt Bạch Tiền Bối màu đen, mang theo một nỗi thương cảm khó tả: “Sinh mệnh, thật đúng là mong manh dễ vỡ mà.” Lại qua nửa khắc sau, Bạch Tiền Bối màu đen lại quay đầu lại, nhìn về phía bên cạnh.

Lúc nãy y đập xuống, hình như bên cạnh còn có một thứ gì đó?

Rất nhanh, Bạch Tiền Bối màu đen phát hiện một pho tượng đá.

Hoặc có thể nói, đó là một tu sĩ nhân loại được sức mạnh hệ Thổ từng tầng bao bọc bảo vệ.

Chính là vị Tôn Giả nhân loại Thất Phẩm bị tà ma rắn bốn đầu quấn trên đuôi lúc trước sao?

“Cũng thú vị đấy chứ, vậy mà lại có thể sống sót an toàn không hề hấn gì.” Bạch Tiền Bối màu đen khẽ mỉm cười, ngồi xổm xuống bên cạnh tượng đá, lật tượng đá lại.

Tiếp đó, Bạch Tiền Bôn màu đen ngẩn người.

Pho tượng đá này trực tiếp bao bọc lấy tu sĩ bên trong, ngay cả ngũ quan cũng sống động như thật.

“Luôn cảm thấy pho tượng đá này rất quen thuộc a?” “Khoan đã, đây chẳng phải là mặt mình sao?” Bạch Tiền Bối màu đen đột nhiên nói.

Mặt của pho tượng đá này, căn bản giống hệt mặt y mà.

Trước đó trên không trung, y đã cảm thấy tu sĩ nhân loại này có gì đó kỳ lạ.

Bây giờ lại gần, cảm giác kỳ lạ này càng ngày càng rõ ràng hơn.

Cảm giác kỳ lạ này, không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung.

Bạch Tiền Bối màu đen đưa tay ra, gõ gõ vào tượng đá.

Cốc cốc...

Tượng đá không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng, Bạch Tiền Bối màu đen lại như bị điện giật, cả thân hình bắn ngược ra sau.【Cảm giác này là sao?

Cứ như thể cả người mình sắp bị nuốt chửng, bị hấp thụ vào trong cái vỏ đá này vậy.】Nguy hiểm, tu sĩ nhân loại này mang lại cho y cảm giác nguy hiểm vô cùng.

“Giết hắn? !” Bạch Tiền Bối màu đen thầm nghĩ trong lòng, loại thứ nguy hiểm này, quả nhiên vẫn là nên tiêu diệt hắn trước khi hắn trưởng thành.

Bạch Tiền Bối màu đen giơ tay, nhẹ nhàng vung về phía pho tượng đá trên mặt đất: “Trần quy trần, thổ quy thổ, hóa thành cát bụi đi!” Khi tay y nhẹ nhàng vung lên, toàn bộ sức mạnh của Cửu U Thế Giới đều được điều động.

Trong Cửu U Thế Giới, y chính là Chúa tể.

Ý chí của y, chính là ý chí của Cửu U Thế Giới!

Sức mạnh Cửu U Thế Giới dưới sự thao túng của Bạch Tiền Bối màu đen, bao trùm lấy tượng đá, muốn nghiền nát nó thành cát bụi của lịch sử.

Thế nhưng, đúng lúc này... một bàn tay bằng sắt thép bất ngờ xuất hiện giữa ‘năng lượng Cửu U’ và pho tượng đá do Bạch Tôn Giả hóa thành.

Trên bàn tay sắt thép này, cũng ngưng tụ sức mạnh ‘tà ác’ và ‘ô uế’ thuần túy.

Cũng giống như chiếc áo choàng dài màu đen trên người Bạch Tiền Bối màu đen.

Bàn tay sắt thép vừa cản, đã chặn đứng toàn bộ đòn tấn công của Bạch Tiền Bối màu đen.

Bàn tay sắt thép này, cũng có thể điều động toàn bộ sức mạnh Cửu U Thế Giới, ý chí của nó cũng chính là ý chí của Cửu U Thế Giới!

Một thế giới... lại có hai ý chí khác nhau.

Chẳng phải như bệnh nhân tâm thần phân liệt sao?

Ngay sau đó, bản thể của bàn tay sắt thép chui ra từ hư không, đây là một tồn tại không có hình thái cụ thể.

Trừ bàn tay sắt thép kia ra, bản thể của nó là một quả cầu kim loại lỏng được hình thành từ thiết thủy.

Sau khi hiện thân, bàn tay sắt thép kia cũng co lại vào trong quả cầu kim loại lỏng, hóa thành thiết thủy.

Quả cầu kim loại lỏng này, sở hữu năng lực biến hóa thành đủ loại hình dạng.

“Là ngươi?

Ngươi lại bám theo ta à.” Bạch Tiền Bối màu đen nhìn quả cầu kim loại lỏng này, lạnh nhạt nói.

“Đương nhiên là ta, 【Tiếng cười quái dị】.” Quả cầu kim loại lỏng đó đáp.

Giọng nói của nó giống như âm thanh máy móc, không hề có chút dao động nào.

Ba chữ 【Tiếng cười quái dị】 cũng là do nó thuật lại, bản thân nó không hề phát ra tiếng cười quái dị.

“Rốt cuộc ngươi còn muốn theo ta bao lâu nữa?

Ngươi rõ ràng biết chúng ta không ai làm gì được ai, ngươi theo ta cũng chẳng ích gì.” Bạch Tiền Bối màu đen bất đắc dĩ nói.

Quả cầu kim loại lỏng: “【Cười đắc ý 】,ta chỉ cần bám riết lấy ngươi, phá hoại mọi hành động của ngươi.

Sẽ có một ngày, ta tìm được cách tiêu diệt ngươi!

Cửu U Thế Giới này, chỉ cần có một ý chí của ta là đủ rồi, ngươi là dư thừa!

Người ngươi muốn giết, ta nhất định phải bảo vệ.

Thứ ngươi muốn tạo ra, ta sẽ hủy diệt!” Bạch Tiền Bối màu đen nhún vai: “Người dư thừa là ngươi mới đúng, rõ ràng ta xuất hiện ở Cửu U Thế Giới sớm hơn ngươi.” “【Cười giận 】,cái quái gì, theo quy tắc của Cửu U Thế Giới, khi ta xuất hiện ở Cửu U Thế Giới thì ngươi đáng lẽ phải biến mất, giao vị trí Chúa tể Cửu U Thế Giới cho ta!

Nhưng tại sao ngươi còn ở lại Cửu U Thế Giới?

Cứ bám dính lấy, chiếm đoạt Cửu U Thế Giới thuộc về ta?

Đồ dư thừa nhà ngươi!” Quả cầu kim loại lỏng nói đến đây thì tỏ ra vô cùng vô cùng phẫn nộ, cơ thể nó như quả bóng mà nảy lên trên mặt đất.

Bạch Tiền Bối màu đen nhún vai: “Chuyện này không thể trách ta, ta cũng không biết cách rời khỏi Cửu U Thế Giới mà.

Có bản lĩnh thì ngươi hãy cho ta một cách rời khỏi Cửu U Thế Giới, đưa ta đi đi chứ?” “【Cười siêu cấp phẫn nộ 】,nếu ta mà biết cách rời khỏi Cửu U Thế Giới, ta đã rời đi từ sớm rồi.

Khốn kiếp, ngoài lúc vừa mới đản sinh ở Cửu U Thế Giới có thể ra ngoài một phen ra, sau này vậy mà chỉ có thể vĩnh viễn ở lại Cửu U Thế Giới.” Quả cầu kim loại lỏng đó lại phẫn nộ nảy lên.

“Cho nên, không thể trách ta mà.” Bạch Tiền Bối màu đen ngáp một cái.

Quả cầu kim loại lỏng lại tức giận nảy lên không ngừng.

Đúng lúc này, Bạch Tiền Bối màu đen đột nhiên giậm chân một cái, mặt đất Cửu U Thế Giới hóa thành đầm lầy, nuốt chửng tượng đá của Bạch Tôn Giả vào trong.

Bạch Tiền Bối màu đen khẽ mỉm cười: “Ta thắng rồi.” Quả cầu kim loại lỏng khựng lại một lát.

“【Cười đắc ý】Đồ ngốc, đồ ngốc, đồ ngốc!

Người thắng là ta!” Quả cầu kim loại lỏng đắc ý kêu lên.

Vừa nói, từ sâu dưới lòng đất, một thanh kiếm kim loại phá đất mà ra, dung nhập vào trong cơ thể quả cầu kim loại lỏng: “Pho tượng vừa rồi bị ngươi nuốt xuống lòng đất, là do thân thể của ta hóa thành.

Pho tượng thật sự kia, cùng với tu sĩ nhân loại ở đằng xa, còn có con rắn nhỏ bốn đầu kia, tất cả đều đã bị ta âm thầm đưa ra khỏi Cửu U Thế Giới!” Nói xong, quả cầu kim loại lỏng ba ba ba biến hóa, trong chớp mắt biến thành một người kim loại mảnh khảnh.

Rồi người kim loại này vặn vẹo trước mặt Bạch Tiền Bối màu đen, nhảy một điệu nhảy rất mang tính ‘trào phúng’ đặc sắc.

Điệu nhảy siêu thiếu đòn, khiến người ta vừa nhìn thấy đã có xung động muốn đánh người kim loại này.

“【Cười đắc ý】,【cười hả hê】,【cười siêu cấp đắc ý】.” Người kim loại vui vẻ nhảy múa.

Bạch Tiền Bối màu đen: “...” “Đến đây đi, rất tức giận sao?

Đến đánh ta đi, để chúng ta làm tổn thương nhau đi.【Cười vui vẻ】,【cười đắc ý】.” Người kim loại vừa vặn vẹo, vừa không ngừng khiêu khích Bạch Tiền Bối màu đen.

“Ngươi đồ ngốc này, vẫn nên mau học cách cười đi.” Bạch Tiền Bối màu đen đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc dài của mình, mái tóc dài bay phấp phới, mị lực tứ xạ.

Rồi, Bạch Tiền Bối màu đen nói: “Ngoài ra, cảm ơn ngươi đã đưa họ đi.” Người kim loại đang vặn vẹo đột nhiên cứng đờ lại.

“Ngươi có ý gì, 【Cười giận 】,cảm ơn ta đã đưa họ đi?

Ngươi trước đó chẳng phải muốn giết tu sĩ trong tượng đá kia sao?” Người kim loại lại biến về hình dạng quả cầu kim loại lỏng, nảy lên xuống.

“Ừm, có một khoảnh khắc đó, ta cảm thấy tu sĩ hóa thành tượng đá kia bất lợi cho ta.

Nhưng ngay khoảnh khắc ra tay, ta lại cảm thấy giữa hắn và ta có sự thân thiết.

Chương 745

...Có lẽ nào, hắn là hậu duệ thân nhân của ta chăng?

Cho nên, ta khẳng định sẽ không ra tay làm hại hắn đâu.” Bạch Tiền Bối màu đen ha ha cười nói: “Ngươi chẳng lẽ không thấy mặt của tu sĩ hóa thành tượng đá kia, rất giống ta sao?” “【Cười giận】,giống cái quái gì.

Sau khi ta đo lường chính xác, hắn và ngươi chỉ có 80% tương tự, tuyệt đối không giống mặt ngươi.” Quả cầu kim loại lỏng giận dữ nói.

Bạch Tiền Bối màu đen ngáp một cái: “Đối với ‘người’ như chúng ta mà nói, mức độ tương tự trên 80% đã là rất giống rồi.” Nghe đến đây, quả cầu kim loại quái dị lại khựng lại.

Một lát sau, nó đột nhiên nói: “【Lãnh tiếu】Hừ, chắc chắn là ngươi đang cứng miệng, bị ta phá hoại kế hoạch, rồi giả vờ như không có gì đúng không?

Trong lòng ngươi nhất định hận ta chết đi được, nhưng lại còn phải giả tạo vẻ mặt đó để ta tức chết đúng không?” Bạch Tiền Bối màu đen dụi dụi mắt, cả người đã trong trạng thái mơ màng buồn ngủ: “Hà ~ Tùy ngươi muốn hiểu sao thì hiểu, sao cho ngươi thấy vui là được rồi.

Thật ra... nếu ngươi có thể cho rằng ta đã chết rồi, thì càng tốt.

Sau đó, bây giờ ta phải đi đào một cái hố ngủ một thời gian, ít nhất là ngủ một trăm năm vậy.

Phiền ngươi đừng đến làm phiền ta, cứ xem như ta đã chết rồi, ít nhất trong một trăm năm này, ngươi là Chúa tể duy nhất của Cửu U

Thế Giới.

Cố lên nhé, ta tin tưởng ngươi.” Quả cầu kim loại quái dị: “...” Bạch Tiền Bối màu đen vẫy vẫy tay, lại nói: “À phải rồi, trước khi tạm biệt, ta dạy ngươi thêm một chuyện nữa, nghe kỹ đây, anh anh anh anh anh ~~~ Đây mới là tiếng cười đó, đã ghi nhớ chưa?

Học theo đi!” Nói xong, thân hình Bạch Tiền Bối màu đen chui vào hư không, biến mất.

Cũng không biết y đã đào một cái hố ở đâu trong Cửu U Thế Giới, rồi chui vào ngủ.

Tại hiện trường, chỉ còn lại quả cầu kim loại quái dị kia, trơ trọi đứng nguyên tại chỗ.

Bên kia.

Tống Thư Hàng tỉnh lại.

“Đau đau đau.” Cậu cảm thấy khắp người mình đau nhức, toàn thân xương cốt như vỡ vụn.

Cậu vội vàng thúc đẩy ‘trì dũ thuật’ trên chiếc nhẫn đồng cổ, liên tục thi triển ba lần cho mình, mới hơi khôi phục được chút sức lực.

Sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện mình đang nằm trên ‘độn quang’ của một thanh phi kiếm, chính là ‘Lưu Tinh Kiếm’ bảo kiếm của Bạch Tôn Giả.

Lưu Tinh Kiếm đang bay sao?

Chẳng lẽ là Bạch Tiền Bối tỉnh rồi?

Rồi tiêu diệt con tà ma rắn bốn đầu kia?

“Bạch Tiền Bối, người cuối cùng cũng tỉnh lại vào thời khắc mấu chốt sao?

Quả nhiên vẫn là Bạch Tiền Bối người đáng tin cậy nhất.” Tống Thư Hàng mừng rỡ quay đầu lại...

Rồi, cậu nhìn thấy một pho tượng quen thuộc.

Là tượng Bạch Tôn Giả, lúc này đang đặt nằm trên Lưu Tinh Kiếm, bất động.

Rõ ràng, Bạch Tiền Bối vẫn đang trong trạng thái bế quan, tầng bảo hộ hóa đá trên người người chính là tự bảo vệ khi người bế quan, cũng giống như lúc Tống Thư Hàng đón Bạch Tôn Giả xuất quan ban đầu.

Thời khắc mấu chốt, không chỉ mình cậu không đáng tin cậy... mà Bạch Tôn Giả cũng không đáng tin cậy!

Vì Bạch Tôn Giả vẫn đang bế quan, vậy là ai đã cứu cậu và Bạch Tiền Bối khỏi con ‘tà ma rắn bốn đầu’ đó?

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng lập tức nhìn thấy con ‘tà ma rắn bốn đầu’ kia.

Lúc này, tà ma rắn đó như một mảnh vải rách, quấn trên độn quang của ‘Lưu Tinh Kiếm’.

Cơ thể nó như bị người ta dùng búa bạo lực đập đi đập lại, tan nát bét, trông thảm thương vô cùng.

Ba cái đầu của tà ma rắn bốn đầu đều rũ xuống, đã không còn hơi thở sự sống, ngay cả cái đầu cuối cùng cũng dẹp lép một nửa, đang thở thoi thóp nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

“Không ngờ... cuối cùng ta lại chết như thế này...

Anh hùng khó qua...

ải mỹ nhân!” Cái đầu rắn cuối cùng như dốc cạn sức lực, mới cố nặn ra được câu nói đó từ miệng.

Anh hùng khó qua ải mỹ nhân?

Ý gì?

Chẳng lẽ giữa đường, họ gặp một tuyệt thế mỹ nhân, rồi mỹ nhân đó đã tiêu diệt tà ma rắn sao?

Tống Thư Hàng thầm suy nghĩ trong lòng.

Nhưng tại sao họ bây giờ lại bay trên không?

Chẳng lẽ họ rơi từ trên không xuống, rồi Lưu Tinh Kiếm hộ chủ, tự động kích hoạt, đỡ lấy cậu và Bạch Tôn Giả?

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vuốt ve Lưu Tinh Kiếm.

Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng ‘ông ông ông’, truyền đạt một ý nghĩa ‘hả hê’ đến Tống Thư Hàng.

Không biết từ lúc nào, khí linh của Lưu Tinh Kiếm đã trở nên trưởng thành hơn.

“Được rồi, cảm ơn ngươi.” Tống Thư Hàng cười nói: “Nhưng mà, chúng ta bây giờ đang ở đâu?” Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, điện thoại của cậu reo lên.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại của mình ra, màn hình điện thoại vậy mà đã nứt toác.

May mà vẫn có thể miễn cưỡng thao tác.

Điện thoại là của Bắc Hà Tán Nhân gọi đến.

Tống Thư Hàng nghe điện thoại: “Bắc Hà Tiền Bối, có chuyện gì sao?” “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi và Bạch Tiền Bối vẫn chưa quay về sao?

Mau quay về đi, tiếp theo đến lượt ngươi chết rồi!” Bắc Hà Tán Nhân lo lắng nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tống Thư Hàng: “Bắc Hà Tiền Bối, tôi và Bạch Tôn Giả hiện đang quay về Khu Nghỉ Dưỡng.

Ngoài ra tiền bối... ‘đến lượt tôi chết’ là sao vậy ạ?” “Thư Hàng tiểu hữu, lúc ngươi bị con rắn bốn đầu kia bắt đi, bên ngoài vừa hay có một lượng lớn tà ma từ Cửu U Thế Giới tấn công.

Lúc đó, Diệt Phượng công tử mắt sáng rực, đề nghị nhân cơ hội này, trước tiên quay cảnh 【Không Vân Phái bị hủy diệt 】trong cốt truyện.

Thế là, chúng ta lại thương lượng với đạo diễn Ngài Yagubu một chút...

Tóm lại bây giờ, chúng ta đã quay cảnh 【Không Vân Phái hủy diệt 】đó rồi.

Vừa rồi Cổ Hồ Quan Chân Quân diễn vai ‘Bát Tí Kiếm Thánh’ đã tử chiến, tiếp theo sẽ đến lượt Dược Sư và Giang Tử Yên...

Sau đó, sau khi một loạt các vai phụ chết, sẽ đến lượt ngươi diễn vai ‘Cao Thăng sư huynh’ chết.

Mau đến đây, đừng làm lỡ cảnh quay.

Cảnh diễn này rất kích thích.

Không giải thích nhiều nữa, ta sắp đến lượt diễn cảnh Phó Chưởng Môn 【Vô Đạo Chân Nhân 】của ‘Không Vân Phái’ hy sinh tráng liệt rồi, ta đi lên sân khấu đây...

Ngu Kiều Kiều, cô nương Kiều Kiều, đạo cụ của ta chuẩn bị xong chưa?

Cái nửa thân dưới nhân tạo ấy, chuẩn bị thêm nhiều túi máu vào, kết cục của ta là bị tà ma chém thành hai đoạn, lượng máu phun ra phải thật lớn.

Mau lên mau lên, ta sắp lên sân khấu rồi.” Giọng Bắc Hà Tán Nhân truyền đến từ điện thoại.

Tống Thư Hàng: “...” Bắc Hà Tán Nhân lại nói: “À phải rồi Thư Hàng tiểu hữu, ngươi bảo Bạch Tiền Bối cũng chuẩn bị một chút, khi cảnh 【Không Vân Phái bị hủy 】này kết thúc, trong cốt truyện chẳng phải có một đoạn nhân vật chính 【Lăng Dạ 】từ bên ngoài chạy về, rồi quỳ xuống bên đống đổ nát khóc lóc sao?

Bảo Bạch Tiền Bối ấp ủ cảm xúc bi thương, cố gắng vừa về đến là có thể nhập vai ngay!” Tống Thư Hàng cười khổ: “Cái đó, Bắc Hà Tiền Bối, Bạch Tiền Bối bây giờ vẫn đang bế quan mà.” Bắc Hà Tán Nhân ngẩn người: “Gì?

Bạch Tiền Bối bế quan rồi sao?

Chuyện từ khi nào vậy, người sẽ bế quan bao lâu?” Chẳng lẽ lại đột nhiên bế quan mười năm trăm năm nữa sao!

Trong quá trình quay phim, nhân vật chính đột nhiên bế quan mười năm trăm năm, bộ phim này còn quay kiểu gì nữa?

Chẳng lẽ phải để Đồng Quái Đạo Hữu đến, hóa trang thành Bạch Tôn Giả để hoàn thành phần quay phía sau?

Tống Thư Hàng đáp: “Yên tâm đi Bắc Hà Tiền Bối, thời gian bế quan không dài, chỉ khoảng hai tiếng đồng hồ thôi.

Lúc tôi và Bạch Tiền Bối bị tà ma rắn bốn đầu bắt đi, Bạch Tôn Giả đã ở trong trạng thái bế quan rồi.

Ước chừng là lúc người đang diễn cảnh đập xuống đất trong phim, thì quá trình bế quan này bắt đầu.” “......” Bắc Hà Tán Nhân: “Vậy Thư Hàng, ngươi làm sao thoát khỏi tay con tà ma rắn bốn đầu kia?” Tống Thư Hàng đáp: “Tôi cũng không biết nữa, tôi nhớ là tà ma rắn bốn đầu muốn đưa tôi và Bạch Tiền Bối đến Cửu U Thế Giới...

Rồi tôi bị làm cho choáng váng.

Lúc tôi tỉnh lại, tôi và Bạch Tiền Bối đã nằm trên độn quang của 'Lưu Tinh Kiếm' mà bay, con tà ma rắn bốn đầu kia cũng đã bị người ta đánh chết, treo trên Lưu Tinh Kiếm." Bắc Hà Tán Nhân suy nghĩ một chút, đoán: "Chẳng lẽ đột nhiên có một thiên thạch từ trên trời rơi xuống, đập chết con tà ma rắn bốn đầu đó sao?" Với vận khí của Bạch Tôn Giả, chuyện như vậy là hợp tình hợp lý.

Tống Thư Hàng nhìn con tà ma rắn bốn đầu gần như bị xé nát: "Thật sự có khả năng...

Cơ thể con tà ma rắn bốn đầu này, cứ như bị vật nặng nghiền ép đi nghiền ép lại mấy lần vậy." Bắc Hà Tán Nhân: "Thôi thôi, đừng nói nhiều nữa.

Ngươi trước hết hãy cùng Bạch Tôn Giả quay về Khu Nghỉ Dưỡng đã...

Còn về cảnh Bạch Tôn Giả diễn vai 【Lăng Dạ 】quỳ khóc, chúng ta sẽ nghĩ cách.

Nếu thật sự không được, đợi Bạch Tôn Giả tỉnh lại thì quay bổ sung một cảnh là được.

Dù sao ngươi hãy mau quay về, 【Cao Thăng sư huynh 】hy sinh anh dũng, là một cảnh rất cảm động trong bộ phim này, đừng bỏ lỡ." Tống Thư Hàng: "Tôi biết rồi, tôi sẽ để Lưu Tinh Kiếm quay về với tốc độ nhanh nhất." "Vậy nói thế đã, cúp máy đây, ta lên sân khấu đây, lát nữa nói chuyện ~~~ Đến rồi, đến rồi.

Cô nương Kiều Kiều không cần gọi, ta đến ngay đây.

Yên tâm đi, ta đã ấp ủ cảm xúc xong rồi, đảm bảo chết đẹp, không lề mề luộm thuộm!" Giọng Bắc Hà Tán Nhân truyền ra từ điện thoại.

Tống Thư Hàng: "..." Vội vàng đi 'chết' Bắc Hà Tiền Bối, luôn cảm thấy thật kỳ quái.

Cúp điện thoại xong, Tống Thư Hàng nhìn Bạch Tôn Giả vẫn đang trong trạng thái tượng đá, còn có thi thể của con tà ma rắn bốn đầu.

Thở dài một hơi, cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ Lưu Tinh Kiếm: “Lưu Tinh Kiếm, ngươi còn nhớ đường về Khu Nghỉ Dưỡng trước đó không?

Chúng ta hãy quay về với tốc độ nhanh nhất đi.” Lời này vừa dứt, Tống Thư Hàng trong lòng liền cảm thấy không ổn, mình vừa nói sai điều gì sao? ‘Ông ông ông ~~’ Lúc này, Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng kiếm minh vui vẻ...

Nó rất vui.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng liền hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

Lưu Tinh Kiếm toàn tốc bùng nổ, tốc độ tăng vọt!

Chương 746

Càng lúc càng nhanh, đơn giản là không có giới hạn tốc độ, vẫn luôn tăng tốc!

Chỉ trong ba hơi thở ngắn ngủi, tốc độ của Lưu Tinh Kiếm đã nhanh hơn 'phi kiếm một lần' hơn năm mươi lần.

Tuy không có nhiều chiêu trò như 'Lưu Tinh Kiếm một lần', nhưng chỉ riêng sự 'nhanh' thuần túy đã siêu đáng sợ rồi.

Phong cảnh hai bên đã hoàn toàn không thể nhìn rõ...

Thế là, chứng sợ độ cao của tiểu hữu Tống Thư Hàng lại tái phát.

Tốc độ này thật sự quá nhanh, vượt xa giới hạn mà cậu có thể chịu đựng.

Cậu cẩn thận nắm chặt chân tượng Bạch Tôn Giả, sợ hãi nhắm mắt lại.

Cảnh này tuyệt đối lại là lịch sử đen tối mới trong đời cậu.

Tống Thư Hàng: "Lưu Tinh Kiếm, chậm, chậm lại một chút đi." Nhưng Lưu Tinh Kiếm đã như ngựa hoang thoát cương, căn bản không thể dừng lại.

Tốc độ của nó, vẫn đang tăng lên!

Tiểu hữu Tống Thư Hàng, một tu sĩ sơ nhập Tam Phẩm, còn cách Tứ Phẩm một cảnh giới lớn.

Lúc này trong lòng tiểu hữu, càng kiên định một suy nghĩ: sau này cậu nhất định phải lắp lan can bảo vệ trên phi kiếm hoặc phi đao của mình.

An toàn là trên hết, an toàn... muôn năm!

Bên kia, khu nghỉ dưỡng cao cấp của Bạch Tôn Giả ở ngoại vi.

Hiến Công Cư Sĩ dốc toàn lực thao túng những trận pháp cạm bẫy đó, nhốt năm con tà ma Lục Phẩm và mấy con tà ma Ngũ Phẩm mạnh mẽ.

Cư Sĩ gào thét trong miệng: “Cứ đánh lão phu thật mạnh vào, bắt sống mấy con tà ma Lục Phẩm này, với lại mấy con tà ma Ngũ Phẩm đặc biệt lợi hại kia nữa, đừng để chúng nó chạy.

Những con tà ma Tam Phẩm, Tứ Phẩm bình thường, cùng với những con tà ma Ngũ Phẩm yếu hơn, hãy thả chúng vào trong!” Lam Phát Phi Ngư Cư Sĩ, trong tay xoay chuyển phi đao, đôi mắt dưới mái tóc xanh như chim ưng nhìn chằm chằm con mồi: “Hiến Công Đạo Hữu, ở góc trên kia, có ba con tà ma Ngũ Phẩm có năng lực đặc biệt, chúng nó đang không ngừng triệu hồi đồng bọn.” “Vậy thì cứ để chúng lại, cho chúng tiếp tục triệu hồi, cứ triệu hồi thoải mái đi.

Tất cả tà ma cấp độ Tam Phẩm và Tứ Phẩm đều được thả vào, phối hợp với các đạo hữu bên trong để quay phim cho tốt.” Hiến Công Cư Sĩ nói.

Đồng thời, ánh mắt của y đang tìm kiếm trong đám tà ma.

Long Ma đâu rồi?

Tại sao trong mấy con tà ma Cửu U Lục Phẩm đến đây lại không có Long Ma?

Long Ma nói tốt đâu rồi?

Rốt cuộc nó ở đâu?

Chết tiệt, chẳng lẽ con Long Ma kia xảo quyệt trốn ở đằng sau sao? 【Khốn kiếp, bây giờ chỉ có thể bắt sống mấy con tà ma Lục Phẩm này trước, rồi bức cung từ miệng chúng để tìm ra tung tích của con Long Ma kia! 】 Hiến Công Cư Sĩ thầm nghĩ trong lòng.

Thế là, dưới sự trợ giúp của Hiến Công Cư Sĩ và Phi Ngư Cư Sĩ, Mễ Cao Cư Sĩ cùng các đồng bạn khác, về cơ bản tất cả tà ma từ Ngũ Phẩm đỉnh phong trở lên đều bị chặn lại, bị cạm bẫy nhốt lại.

Còn những con tà ma Tam Phẩm, Tứ Phẩm và Ngũ Phẩm bình thường, thì được thả vào, xông thẳng vào trong Khu Nghỉ Dưỡng.

Ở đó, các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã hóa thân thành ảnh đế, chơi đùa rất vui vẻ.

Lúc này, các tà ma Cửu U khó khăn lắm mới xông vào Khu Nghỉ Dưỡng đều đặc biệt ngơ ngác.

Chúng vừa xông vào, phía trước đột nhiên xuất hiện một lượng lớn tu sĩ mạnh mẽ...

Những tu sĩ này ai nấy đều rất hiểm độc, ban đầu đều ẩn giấu khí tức của mình giả vờ yếu đuối.

Đợi đến khi tà ma Cửu U giết đến, chúng mới từng người một lộ ra bộ mặt hung dữ của cường giả.

Được thôi, đã gặp thì chiến!

Dù sao tà ma Cửu U gặp tu sĩ nhân loại, cũng chỉ có đánh một trận sống mái.

Tu sĩ thắng thì dùng tà ma Cửu U luyện đan, chế tác pháp bảo.

Tà ma Cửu U thắng, thì bắt cóc tu sĩ còn sống về song tu...

Đại chiến không thể tránh khỏi.

Đúng lúc các tà ma Cửu U cho rằng sắp phải đối mặt với một trận huyết chiến...

Đánh đánh, đột nhiên những tu sĩ mạnh mẽ kia sẽ lớn tiếng niệm những lời vô nghĩa, rồi đột nhiên ngã xuống đất ‘chết’ đi.

Ví dụ như trước đó, có một tu sĩ mạnh mẽ, đó là một tồn tại cấp độ Lục Phẩm Chân Quân, có thể sánh ngang với sáu động chủ chịu trách nhiệm tấn công lần này.

Vị Lục Phẩm Chân Quân này chiến lực phi phàm, phía sau có thể hóa ra sáu cánh tay, mỗi cánh tay đều cầm một thanh kiếm.

Lúc y xuất hiện cũng uy phong lẫm lẫm, kiếm chỉ tà ma Cửu U, một tiếng gầm giận dữ: “Nghiệt chướng! 【Bát Tí Kiếm Thánh】của Không Vân Phái ở đây, muốn hủy diệt Không Vân Phái ta, thì hãy dẫm qua thi thể ta!” Sau đó, khi vị 【Bát Tí Kiếm Thánh】này xông vào giữa đám tà ma, đơn giản như sói xông vào đàn cừu...

Không, đây đơn giản là rồng khổng lồ thời Hồng Hoang xông vào đàn cừu.

Tà ma Cửu U Tam Phẩm, Tứ Phẩm bình thường, căn bản không ai có thể chịu nổi một kiếm của y.

Ngay cả tà ma cấp độ Ngũ Phẩm bình thường cũng ít ai là đối thủ năm chiêu của y.

Tà ma Cửu U bị đánh đến muốn khóc, mà nói Không Vân Phái là cái quái gì vậy?

Lần tấn công này của bọn chúng, từ trước đến nay không hề có ý định hủy diệt một môn phái nào!

Bọn chúng chỉ muốn bắt một ‘tàn dư Kim Cương Tự’, rồi bắt vài tu sĩ nhân loại bình thường thôi mà?

Tại sao đột nhiên lại biến thành tấn công một môn phái nhân loại rồi?

Đúng lúc các tà ma Cửu U đang bị vị 【Bát Tí Kiếm Thánh】này đánh cho khóc cha gọi mẹ...

Vị Lục Phẩm Chân Quân tên là 【Bát Tí Kiếm Thánh 】kia, đột nhiên gầm lên một tiếng giận dữ, nghênh chiến một con tà ma Cửu U chỉ có cảnh giới Tứ Phẩm.

Tiếp theo, hai bên ba ba ba đại chiến kịch liệt!

Con tà ma Tứ Phẩm vốn dĩ không phải đối thủ một chiêu của y trước đó, vậy mà lại giao chiến với vị 【Bát Tí Kiếm Thánh 】đáng sợ này bất phân thắng bại...

Thậm chí còn lấn lướt hơn!

Đúng vậy, các tà ma không nhìn nhầm, Lục Phẩm Chân Quân và tà ma Tứ Phẩm đại chiến, tà ma Tứ Phẩm lại còn áp chế Lục Phẩm Chân Quân.

Đây là mắt bị ảo giác sao?

Đúng lúc đang suy nghĩ, con tà ma Cửu U Tứ Phẩm kia nghiến răng bùng nổ, liên tiếp vung ra mười mấy chưởng.

Rồi, vị 【Bát Tí Kiếm Thánh 】kia vậy mà né tránh không kịp, bị mười mấy chưởng đó liên tiếp đánh trúng!

“A a a ~ Trời xanh ơi, diệt ta Không Vân!

Trời xanh ơi, diệt ta Không Vân a a a!” Vừa kêu như vậy, vị 【Bát Tí Kiếm Thánh 】mạnh mẽ này cứ thế đổ sụp xuống đất, tám thanh bảo kiếm rơi lả tả khắp nơi.

Lại còn có máu tươi không ngừng phun ra từ miệng và ngực y.

Trông thật sự đặc biệt thê thảm.

Vị Chân Quân 【Bát Tí Kiếm Thánh 】này, cứ thế mà chết sao?

Nếu không phải đang có mặt tại hiện trường...

Rất nhiều tà ma có lẽ sẽ tin thật.

Nhưng những tà ma Tam Phẩm, Tứ Phẩm tại hiện trường, nội tâm đơn giản là ‘mười vạn chữ ngọa tào hợp thành một chữ ngọa tào lớn’!

Thần kinh a!

Lúc vị 【Bát Tí Kiếm Thánh 】này ‘ngã xuống đất chết’, hơi thở sự sống trên người y vẫn còn mạnh mẽ đến thế, như mặt trời ban mai chói lọi.

Hơn nữa, trên người y còn có thêm một tầng lá chắn phòng ngự trong suốt nhưng rất mạnh mẽ.

Có tầng lá chắn này, tất cả tà ma Cửu U có mặt hợp lại cũng không làm gì được vị 【Bát Tí Kiếm Thánh 】này.

Mà con tà ma Cửu U Tứ Phẩm ‘giết chết’ y, hoàn toàn không thể lý giải được chuyện đang xảy ra trước mắt, đã ngây người ra.

Đám tu sĩ nhân loại này bị chập mạch sao?

Rốt cuộc đang làm cái quái gì?

Chưa đợi đám tà ma nghĩ thông suốt, không xa đột nhiên truyền đến một tiếng gầm thét bi tráng.

Một người đàn ông đang bị ba con tà ma Cửu U Tứ Phẩm vây công, khàn cả giọng hét lên: “Bát Tí ~~ không ~~ Bát Tí!

Bọn tạp chủng các ngươi, vậy mà giết sư đệ Bát Tí của ta, ta liều mạng với các ngươi!” Đôi mắt rồng của người đàn ông đỏ hoe, kêu khóc thảm thiết, cứ như thể vị Chân Quân tên 【Bát Tí Kiếm Thánh 】kia thật sự đã chết vậy.

Sau tiếng gầm giận dữ, linh lực mạnh mẽ trên người người đàn ông bùng nổ toàn bộ, khí tức giao long nồng đậm bốc lên từ người y.

“Giết chết các ngươi, tất cả các ngươi đều phải chết!

Ta 【Thần Long Quyền Vương 】thề, sẽ chém! giết! tất! cả! các! ngươi!

để chôn cùng sư đệ ta!” Người đàn ông mang khí tức giao long kia gào thét, y nhảy vọt lên, phía sau y hóa ra hư ảnh giao long khổng lồ vô cùng!

Đó là một con ‘giao long’ sắp hóa rồng.

Sát ý ngập trời.

Lại là một vị Chân Quân!

Hơn nữa, đây còn là Giao Long Chân Quân thuộc hàng đỉnh tiêm trong số các Lục Phẩm Chân Quân!

Sáu vị động chủ tấn công lần này, không ai là đối thủ của vị Giao Long Chân Quân này!

Sau đó, vị Giao Long Chân Quân tên 【Thần Long Quyền Vương 】này, đơn giản như thể đã bật hack, mỗi cú đấm đều nổ vang, mỗi cú đấm đều mang theo hư ảnh giao long, nổ tung giữa đám tà ma Cửu U!

Chương 747

Trong chốc lát, khắp trời đất tràn ngập tiếng rồng ngâm... cùng với tiếng kêu thảm thiết của tà ma Cửu U. ‘Mẹ nó, mở to mắt ra mà nhìn rõ đi, sư đệ ‘Bát Tí Kiếm Thánh’ của ngươi căn bản chưa chết có được không?

Vẫn sống nhăn răng kìa!

Hơi thở sự sống trên người y rõ ràng như thế, chẳng lẽ mắt ngươi mù không nhìn ra sao?’ Đám tà ma Cửu U rất muốn rửa mắt cho cái tên gọi là ‘Thần Long Quyền Vương’ này.

Là một tu sĩ, mắt đừng có mù đến thế, được không?

Đừng mù đến thế chúng ta còn có thể chiến đấu tử tế chứ!

Đúng lúc các tà ma Cửu U đang uất ức đến mức muốn thổ huyết, vị 【Thần Long Quyền Vương】này đã xông đến trước mặt con tà ma Tứ Phẩm vừa ‘đánh chết’【Bát Tí Kiếm Thánh】.

“Đi chết đi, đỡ ta một chiêu Võ Đang Sơn Giao Long Bá!”【Thần Long Quyền Vương】gầm lên giận dữ, nắm đấm của y lướt trong hư không, dường như đang bày một chiêu quyền pháp mạnh mẽ, lại dường như đang dùng nắm đấm vẽ những đồ án kỳ lạ trong hư không.

Chiêu quyền pháp này mất khá nhiều thời gian để bày...

Nhưng, dưới sự chấn nhiếp bởi khí thế mạnh mẽ của vị ‘Thần Long Quyền Vương’ này, các tà ma xung quanh chỉ cảm thấy cơ thể nặng trĩu, vậy mà không thể nhân cơ hội xông lên tấn công y.

Mãi cho đến khi ‘Thần Long Quyền Vương’ vẽ xong đồ án, sau đó tung một quyền ra!

Trong hư không, tiếng rồng ngâm vang vọng trời đất!

Một con linh khí giao long sống động như thật từ nắm đấm của ‘Thần Long Quyền Vương’ bắn ra, đánh trúng vào người con tà ma Cửu U Tứ Phẩm kia.

“A a a.” Con tà ma Cửu U bị khí thế chấn nhiếp không thể né tránh, đứng cứng đơ tại chỗ, cứ thế bị con linh khí giao long này đánh tan thành mảnh vụn.

“Sư đệ, sư đệ, ta đã báo thù cho ngươi rồi!” 【Thần Long Quyền Vương】 mắt rồng ngấn lệ, ngửa mặt lên trời gào thét.

Rồi... chỉ chưa đầy một phút. 【Thần Long Quyền Vương】 rơi vào vòng vây của 3 con tà ma Tam Phẩm, cuối cùng ‘không thể chống đỡ được’.

Trên người y bị 3 con tà ma Tam Phẩm đó liên tục đánh trúng mười mấy chiêu, đạo bào bị xé nát.

“A ~ Trời xanh ơi, diệt ta Không Vân!

Trời xanh ơi, diệt ta Không Vân a a!” 【Thần Long Quyền Vương】 trong mắt chứa đựng sự bi phẫn không thể tả, niệm câu thoại kinh điển này.

Trên người y, vô số máu tươi phun ra, sau đó thân hình y đổ thẳng về phía sau, cứ thế mà ‘chết’.

Cũng giống như vị 【Bát Tí Kiếm Thánh】 kia, vị 【Thần Long Quyền Vương】 này tuy đã chết, nhưng ‘hơi thở sự sống’ trên người đủ để làm lóa mắt các tà ma.

Đồng thời, cũng có một lớp lá chắn bảo vệ trong suốt xuất hiện trên người 【Thần Long Quyền Vương】, bảo vệ y.

Tà ma Cửu U: “...” Ngọa tào, rốt cuộc chuyện này là sao vậy?

Đám tu sĩ nhân loại này, đầu óc có bệnh sao?

Hay hôm nay ăn nhầm thuốc?

Nhưng bất kể đám tu sĩ nhân loại này có bệnh hay không...

Hai vị tu sĩ cấp độ Chân Quân nằm trên đất giả chết, không còn ra tay tàn sát nữa, đối với đám tà ma Cửu U mà nói là một chuyện tốt.

Ít nhất, thương vong của chúng có thể giảm đi rất nhiều, còn có thể tập trung tinh thần đối phó với các tu sĩ nhân loại khác.

Đúng lúc đang nghĩ vậy...

Một chuyện càng khiến đám tà ma không thể hiểu nổi đã xảy ra.

Không biết từ lúc nào, phía sau đội hình tà ma, xuất hiện một tu sĩ nhân loại mang dáng vẻ 'ẩn sĩ'.

Nói cũng lạ, tu sĩ nhân loại này rõ ràng mặc một bộ giáp đen nổi bật, hung tợn, trong tay cầm một thanh đại đao chém lớn màu đen dài hơn hai mét, rõ ràng là một trang phục bá khí tà ác như vậy, nhưng các tà ma Cửu U vừa nhìn thấy y, lập tức liên hệ y với những 'ẩn sĩ' ẩn mình trong rừng sâu núi thẳm.

Không ai biết, vị 'ẩn sĩ' này làm sao mà chạy đến đại hậu phương của đội hình tà ma.

Lúc này, vị ẩn sĩ nhân loại mặc giáp đen này, giơ cao đại đao, chỉ vào đám tu sĩ nhân loại ăn nhầm thuốc mà cười lớn: "Đồ ngu Không Vân Phái, dám cản đường Đốc Quân 【Tà Tướng Minh Nguyệt 】này sao!

Thiên hạ này, đã là vật trong túi của 'Tà Giới' chúng ta, thuận ta thì sống!

Nghịch ta thì chết!

Tiểu đệ tử, giết cho ta, giết sạch bọn chúng, san bằng Không Vân

Phái!” Tà ma Cửu U: “...” Cái tên này lại là ai vậy?

Tại sao lại đứng trong đội hình tà ma Cửu U của bọn chúng, lại còn ra vẻ ra lệnh? (/￣mạnh ￣)/~ Lật bàn a, tất cả đều mẹ kiếp là thần kinh a!

Đồng thời, mấy con tà ma Cửu U bên cạnh ‘ẩn sĩ’ nghiến răng nhìn nhau, bao vây tiến gần ẩn sĩ, chuẩn bị ra tay giết chết ẩn sĩ đầu óc có vấn đề này.

Đúng lúc các tà ma Cửu U chuẩn bị ra tay, trên người ẩn sĩ tên là 【Tà Tướng Minh Nguyệt 】này, đột nhiên bùng phát khí tức khủng bố...

Cùng là khí tức cấp độ Lục Phẩm Chân Quân, hơn nữa còn là loại đỉnh phong.

Khí tức đáng sợ chấn nhiếp đám tà ma Cửu U đang rục rịch.

Tiếp theo, vị 【Tà Tướng Minh Nguyệt 】này vung đao một cái, đao khí cuốn lấy đám tà ma bên cạnh y, cuốn chúng đến phía trước, đẩy vào vòng vây của tu sĩ nhân loại: “Còn ngây ra đó làm gì, giết cho Đốc Quân này, giết giết giết!

Chỉ cần san bằng Không Vân Phái, Tà Chủ sẽ có trọng thưởng!

Kẻ nào dám lùi lại một bước, giết!” Đám tà ma Cửu U cảm thấy, đơn giản là ‘bít-tất chó’.

Đầu óc là một thứ tốt, chúng thật sự hy vọng đám tu sĩ trước mắt này có thể sở hữu.

Lúc này, Túy Duyệt Cư Sĩ trong lòng ẩn ẩn có chút đắc ý.

Diễn xuất của y vừa rồi tuyệt đối siêu xuất sắc, đỉnh của chóp.

Y cảm thấy mình đã hoàn toàn diễn sống động vai ‘Đốc Quân địch quân’ nổi bật.

Đợi bộ phim này công chiếu, y nhất định sẽ nhận được sự chú ý của rất nhiều người!

Từ nhỏ y vì tu luyện công pháp đặc thù, mà không hiểu sao trở thành một người ẩn thân, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng là ‘tiểu trong suốt’ vạn năm, các đạo hữu thường xuyên không nhớ đạo hiệu của y.

Trong một khoảng thời gian khoa trương nhất, có người nhìn chằm chằm đạo hiệu của y để niệm, cũng sẽ niệm sai...

Nhưng, ngay cả y, một ‘tiểu trong suốt’ vạn năm, cũng muốn được tỏa sáng một lần rực rỡ chứ!

Dù chỉ là vài cảnh quay trong phim, chỉ cần y có thể tỏa sáng, là đã mãn nguyện rồi.

Mà nói, vừa rồi cảnh quay có quay y không?

Vẻ uy nghi tỏa sáng, khí tràng siêu cường của Ma Tướng Đốc Quân vừa rồi của y, đã được quay lại rồi chứ?

Túy Duyệt Cư Sĩ thầm nghĩ trong lòng, khóe mắt liếc nhìn quay phim điện ảnh.

Không biết có phải y ảo giác không...

Vừa rồi rõ ràng đáng lẽ là cảnh của y, nhưng ống kính của quay phim lại chĩa thẳng về phía trước, vào Tô Thị A Thập Lục đang chiến đấu giữa đại quân tà ma?

Không thể không nói, Tô Thị A Thập Lục trong chiến đấu thật sự rất nổi bật.

Thân hình nhỏ nhắn của cô bé, trong tay cũng cầm một thanh tiểu đao.

Nhưng mỗi chiêu của cô bé đều là đao khí tung hoành, bá khí phi phàm!

Thân hình nhỏ nhắn và đao khí bá khí, loại vẻ đẹp tương phản này, thật sự đáng yêu đến bùng nổ.

Túy Duyệt Cư Sĩ hơi có chút ghen tị với Tô Thị A Thập Lục.

Ống kính của quay phim gần như là luôn luôn chĩa vào A Thập Lục, dành cho cô bé rất nhiều cảnh đặc tả cá nhân dài.

Túy Duyệt Cư Sĩ: “...” Có nhầm lẫn gì không?

Theo kịch bản, vừa rồi chẳng phải nên là cảnh của y sao?

Cảnh quay có sự hiện diện rõ ràng như thế của y vừa rồi, vậy mà lại không được quay vào?

Quay phim, mau đến quay tôi đi, đến quay tôi đi!

Túy Duyệt Cư Sĩ vung thanh cự kiếm trong tay, không ngừng cuốn lấy các tà ma Cửu U bên cạnh, ném về phía đội ngũ tu sĩ phía trước, để tranh cảnh quay.

Cuối cùng, quay phim dường như lương tâm trỗi dậy, quay lại không còn quay Tô Thị A Thập Lục nữa, mà chuyển ống kính sang, chĩa vào Túy Duyệt Cư Sĩ.

“Đến rồi, đến rồi.

Cuối cùng cũng đến cảnh của mình rồi.” Túy Duyệt Cư Sĩ bày một tư thế ngầu nhất, khí tràng ‘Ma Đầu Diệt Thế’ trên người bùng nổ toàn bộ.

Quay phim hài lòng giơ ngón cái về phía Túy Duyệt Cư Sĩ...

Rồi chưa đầy hai giây, quay phim lại chuyển ống kính đi, chuyển sang Đại Sư Tỷ 【Mộ Dung Họa 】Giang Tử Yên.

Giống như Tô Thị A Thập Lục, Giang Tử Yên cũng là một cô gái có thân hình nhỏ nhắn.

Nhưng phong cách của cô bé và A Thập Lục hoàn toàn khác biệt.

Phong cách chiến đấu của Tô Thị A Thập Lục là bá khí, còn phong cách chiến đấu của Giang Tử Yên thì quỷ dị...

Quay phim cảm thấy cảnh quay mình bắt được thật sự quá hoàn hảo.

Đến lúc phim công chiếu, khán giả nhất định sẽ cho anh ấy thêm vài cái đùi gà.

Mỹ nhân chất lượng cao như thế này, nhân gian hiếm khi gặp được vài lần ư?

Vậy mà trong bộ phim này, một lúc lại xuất hiện vài vị.

Túy Duyệt Cư Sĩ: 0_0 Lật bàn a, tin hay không y lật bàn a!

Còn có thể quay phim vui vẻ được nữa không chứ, chỉ có chưa đầy hai giây cảnh quay, làm sao thể hiện được sự hiện diện mạnh mẽ của đại phản diện này chứ!

Cảnh phim 【Không Vân Phái hủy diệt】lúc này đang diễn đến phần cao trào.

Dưới diễn xuất tinh xảo của các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, các trưởng lão và đệ tử Không Vân Phái lần lượt ‘bị giết’.

Hầu hết các đệ tử bình thường do các thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả hữu tình diễn xuất, tu vi thực lực trung bình của họ khoảng Nhị, Tam Phẩm.

Đối mặt với tấn công của tà ma Cửu U, họ có ý thức chống cự một chút, rồi có thể vui vẻ nằm xuống đất giả chết.

Trên người họ có cùng một loại pháp thuật phòng ngự ‘trong suốt, mạnh mẽ’ với Cổ Hồ Quan Chân Quân và Giao Bá Chân Quân, có thể đảm bảo tính mạng của tất cả mọi người vô lo.

Vì thế, nội tâm của tà ma Cửu U hoàn toàn sụp đổ.

Chương 748

Rốt cuộc là đang làm cái quái gì vậy?

Tu sĩ mạnh mẽ đang đánh nhau bỗng nhiên nằm xuống đất giả chết thì thôi đi, tại sao những tu sĩ Nhị, Tam Phẩm bình thường này, cũng đang đánh nhau bỗng nhiên nằm xuống đất 'chết'?

Từ khi hai bên chính thức khai chiến đến nay, tà ma Cửu U bị chém giết hết đợt này đến đợt khác, nhưng tu sĩ nhân loại... cái quái gì, không một ai bị thương, tất cả đều nằm trên đất giả chết!

Thế này thì còn chiến đấu vui vẻ kiểu gì nữa!

Bất kể các tà ma Cửu U oán trách thế nào, cốt truyện phim vẫn tiếp tục tiến triển.

Cuối cùng cũng đến lượt Bắc Hà Tán Nhân xuất hiện.

Rõ ràng khác biệt với đãi ngộ của đạo hữu 'Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu' – lúc Bắc Hà Tán Nhân xuất hiện, máy quay chính và máy quay phụ, ngay lập tức chĩa ống kính vào y.

Bắc Hà Tán Nhân diễn vai sư đệ của Chưởng Môn Không Vân Phái 【Vô Vi Đạo Nhân 】 là 【Vô Đạo Chân Nhân 】!

Sau khi xuất hiện, Bắc Hà Tán Nhân lau một vệt máu trên mặt, đi đến bên cạnh Chưởng Môn.

Y thanh âm trung đái trứ vô hạn đích bi thương hòa bất xá: "Chưởng Phái sư huynh, Không Vân Phái đã không giữ được rồi.

Các môn phái khác trong thời gian ngắn cũng không kịp đến cứu chúng ta, chúng ta... rút lui đi." Lạc Trần Chân Quân diễn vai 【Vô Vi Đạo Nhân 】 sắc mặt cứng đờ, y nội tâm giằng xé nửa khắc, trầm giọng thở dài: "Vô Đạo sư đệ, ngươi hãy dẫn một phần đệ tử rời đi trước...

Bọn họ là hạt giống của Không Vân Phái, chỉ cần bọn họ còn, Không Vân Phái chúng ta sẽ không diệt vong!" "Vậy sư huynh người thì sao?" Bắc Hà Tán Nhân cau mày hỏi.

"Ta sẽ giữ chân những yêu ma Tà Giới này cho các ngươi.

Đừng lo lắng cho ta, ta đã là người sắp chết rồi.

Thân tàn này, nếu có thể tranh thủ cho các ngươi một chút thời gian, thì đã đủ rồi." Lạc Trần Chân Quân khẽ mỉm cười, y diễn vai 【Vô Vi Đạo Nhân 】tóc hạc, râu trắng bệch, trên mặt đầy nếp nhăn, rõ ràng tuổi thọ không còn nhiều.

"Không, sư huynh, người là chủ một phái!

Có người ở đây, Không Vân Phái chúng ta mới có chỗ dựa...

Chuyện đoạn hậu, vẫn là giao cho ta đi!" Bắc Hà Tán Nhân diễn vai 【Vô Đạo Chân Nhân 】kiên định nói.

Không đợi sư huynh trả lời, Bắc Hà Tán Nhân đã phi thân xông ra ngoài, trên đường triệu tập các đệ tử môn phái nguyện ý ở lại đoạn hậu cùng y.

Chưởng môn Vô Vi Đạo Nhân u u thở dài một hơi.

Sau đó, y lại nói với một tăng nhân bên cạnh: "Ách Đạo Hữu... là ta đã liên lụy ngươi.

Ngươi đến Không Vân Phái ta làm khách, lại xảy ra chuyện như thế này." Ách Tăng Thông Huyền Đại Sư bên cạnh chắp hai tay, im lặng lắc đầu, lộ ra một nụ cười hòa ái. 【Vô Vi Đạo Nhân 】tiếp tục nói: "Bần đạo có một thỉnh cầu không mời, mong Ách Đạo Hữu có thể hộ tống các đệ tử tinh anh của Không Vân Phái thoát khỏi nơi đây." Ách Tăng trước tiên nhìn về phía 'Vô Vi Đạo Nhân', cuối cùng vẫn gật đầu, đồng ý chuyện này.

Thế là, dưới sự sắp xếp của Chưởng Môn ‘Vô Vi Đạo Nhân’, một số đệ tử trẻ tuổi của Không Vân Phái được âm thầm triệu tập lại, do Ách Tăng và Thần Thú hộ sơn của Không Vân Phái 【Thôn Thiên Miêu】, cùng với vài trưởng lão trầm ổn bảo vệ, thông qua mật đạo của Không Vân Phái để thoát khỏi nơi đây, tiến vào khu nghỉ ngơi giữa trận.

Trong chiến trường, Tô Thị A Thập Lục diễn vai ‘khách nhân Thái Bạch Kiếm Tông’ Đao Vô Tích, cũng được kéo ra khỏi chiến cuộc, cùng với các đệ tử trẻ tuổi được hộ tống rời đi.

Mặt A Thập Lục nhỏ nhắn đầy vẻ không nỡ, cô bé vẫn chưa đánh đã.

Lúc quay cảnh này, ít nhất có ba máy quay, luôn chĩa vào Lạc Trần Chân Quân diễn vai ‘Vô Vi Đạo Nhân’.

Đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ trong phe địch, vành mắt đều đỏ hoe — không được thế này a!

Cũng là Chân Quân, cũng là nhân vật chủ chốt của hai phe, tại sao cảnh quay của Lạc Trần Chân Quân lại dài đến thế... mà cảnh quay của y lại chỉ có hai giây, lại còn chỉ có một máy quay?

Không công bằng, điều này quá không công bằng!

Đợi sau khi bộ phim này diễn xong, y nhất định sẽ kịch liệt phản đối quay phim với đạo diễn ‘Yagubu’.

Bên kia.

Tống Thư Hàng cưỡi ‘Lưu Tinh Kiếm’ cuối cùng cũng đến Khu Nghỉ Dưỡng.

Tốc độ của Lưu Tinh Kiếm nhanh đến tàn khốc, ‘vù ~’ một tiếng, xuyên qua vòng ngoài khu nghỉ dưỡng.

Ngay cả Hiến Công Cư Sĩ và các tiểu đồng đội của y đang canh giữ bên ngoài Khu Nghỉ Dưỡng, cũng không nhìn rõ thứ gì vừa bay qua.

Phi Ngư Cư Sĩ dụi dụi mắt ẩn dưới mái tóc xanh: "Hiến Công Đạo Hữu, vừa rồi thứ gì đã bay qua vậy?" "Ta cũng không nhìn rõ." Hiến Công Cư Sĩ ngậm tẩu thuốc, hít một hơi thật sâu: "Nhưng mà, chắc là Bạch Tôn Giả quay về.

Trước đó, ta thấy con rắn ngu bốn đầu quấn Bạch Tôn Giờ và Thư Hàng tiểu hữu bay lên cao...

Mà vừa rồi, ta hình như ngửi thấy mùi của con rắn ngu đó." "Bạch Tôn Giả?

À, là vị đó à." Phi Ngư Cư Sĩ gật đầu, rồi y không có tâm trạng để ý đến thanh phi kiếm vừa lướt qua.

Mặc dù nghe nói vị 'Bạch Tôn Giả' kia nghiêng nước nghiêng thành, nhưng mà, không phải gu của y.

Y chỉ thích loại nữ tu có làn da mềm mại đến mức véo ra nước.

Một lát sau.

Lưu Tinh Kiếm nói dừng là dừng, từ 'cực động' trong nháy mắt biến thành 'cực tĩnh', Tống Thư Hàng cảm thấy trái tim nhỏ bé của mình hơi không chịu nổi.

Đợi Lưu Tinh Kiếm dừng lại ổn định, cậu mới run rẩy buông tay đang nắm tượng đá Bạch Tôn Giả.

"Hôm nay, Tống Thư Hàng ta lại may mắn sống sót rồi." Thư Hàng lẩm bẩm.

Từ nay về sau, cậu tuyệt đối sẽ không nói những từ như 'bay nhanh’ với pháp khí, pháp bảo phi kiếm có liên quan đến ‘Bạch Tôn Giả’, sẽ tổn thọ mất!

Hít sâu một hơi, Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống.

Không biết cảnh phim 【Không Vân Phái hủy diệt 】đã quay đến đâu rồi?

Thật trùng hợp.

Khi Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống, vừa đúng lúc nhìn thấy cảnh Bắc Hà Tán Nhân ‘hy sinh anh dũng’.

Bên ngoài ‘ống kính’, Lệ Chi Tiên Tử đưa tay túm một cái, một con ‘tà ma Cửu U’ hình dạng bọ ngựa bị một bàn tay vô hình tóm đến trước mặt cô.

Trong cảnh phim này, không có phần diễn của Lệ Chi Tiên Tử.

Cho nên, cô ấy ở bên cạnh làm một số việc hỗ trợ đồng đội.

Sau khi tóm được con tà ma Cửu U hình bọ ngựa này, Lệ Chi Tiên Tử đưa tay nâng nó lên, rồi nhẹ nhàng ném đi.

Con tà ma Cửu U hình bọ ngựa sợ hãi bị ném ra ngoài, như một quả đạn pháo đâm thẳng vào Bắc Hà Tán Nhân.

Mà Bắc Hà Tán Nhân vẫn luôn tàn sát tà ma Cửu U bình thường, sớm đã chuẩn bị sẵn sàng.

Khi con tà ma Cửu U bọ ngựa đâm đến trước mặt y, Bắc Hà Tán Nhân đã bày sẵn tư thế, nghênh đón...

Chỉ thấy đao quang lóe lên, song đao của tà ma bọ ngựa chém ra, vừa đúng lúc chém vào eo của Bắc Hà Tán Nhân.

Ngay sau đó, ‘nửa thân dưới đạo cụ’ mà Bắc Hà Tán Nhân đã chuẩn bị sẵn cứ thế bị chém đứt, túi máu bên trong phun ra, máu tươi dính đầy mặt tà ma bọ ngựa.

“A ~ Khốn kiếp, ta vậy mà lại chết dưới sự đánh lén hèn hạ.” Bắc Hà Tán Nhân diễn vai 【Vô Đạo Chân Nhân 】không cam tâm giận dữ nói.

Đôi mắt to của tà ma bọ ngựa xoay tròn – đánh lén ngươi cái quái gì!

Rõ ràng là đồng đội của ngươi ném ta qua, hơn nữa còn là ngươi tự mình đâm vào song đao của ta có được không?

Đây là vu khống!

Chỉ tiếc là, tà ma bọ ngựa còn chưa kịp kêu oan, nửa thân trên của 【Vô Đạo Chân Nhân 】liền hung hăng vung một chưởng, đập vào đầu nó.

Một chưởng, liền đập nát đầu tà ma bọ ngựa thành mảnh vụn.

Sau đó, Bắc Hà Tán Nhân chỉ còn lại nửa thân trên, trên mặt lại lộ ra nụ cười: “Sư huynh, ta đã cố gắng hết sức rồi.” Vừa dứt lời, y ầm ầm đổ xuống đất.

Giữa nửa thân trên và nửa thân dưới không ngừng chảy máu, hơn nữa còn có ruột gan trông rất thật, trượt ra từ vết chém ở eo.

Khi nằm trên đất giả chết, Bắc Hà Tán Nhân còn có thể cảm nhận được, mấy máy quay đang quay ‘thi thể’ của y.

Bắc Hà Tán Nhân cực kỳ hài lòng — để diễn tốt cảnh ‘Vô Đạo Chân Nhân’ bị chém ngang eo, y đã cẩn thận chuẩn bị cái ‘nửa thân dưới đạo cụ’ này.

Máu, ruột gan đều được làm đặc biệt chân thực!

Bây giờ xem ra, sự chuẩn bị của y không hề uổng phí, có đạo cụ chân thực như vậy thêm vào, ngay cả khi chết, vẫn có thể xuất hiện thêm vài cảnh quay trong phim! 【Cơ hội, chỉ dành cho những người có sự chuẩn bị. 】 Bắc Hà Tán Nhân tin tưởng sâu sắc điều này!

Một lát sau, thính lực siêu cường của Bắc Hà Tán Nhân, nghe thấy tiếng trao đổi của đoàn làm phim đạo diễn Yagubu.

“Cảnh này có vẻ quá chân thực không?

Trông có vẻ đẫm máu quá?” “Nhưng cảnh như thế này mới thật sự chân thực chứ!” “Khó mà nói, chủ đề của bộ phim này của chúng ta không phải là phim bạo lực đẫm máu cấp R phải không?

Ruột gan đều chảy ra rồi, có phải quá đẫm máu không?” “Nhưng cảnh quay này thật sự rất tuyệt, hay là đánh mã mosaic?” “Không, thôi đi.

Cảnh quay này cứ làm một ‘bản chưa cắt’, gửi cho tiên sinh Tống và bạn bè của cậu ấy đi.

Còn phiên bản chiếu rạp, thì cắt bỏ cảnh quay này đi.” “Cũng đành vậy.” “Đồng ý.” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Quá chân thực, nên quá đẫm máu sao?

Rồi, cảnh quay này phải cấm chiếu?

Bản tọa sẽ rất ấm ức có được không!

Bắc Hà Tán Nhân thầm phàn nàn trong lòng.

Lúc này, Dược Sư vừa hay đi ngang qua ‘thi thể’ của Bắc Hà Tán Nhân, khẽ nói: “Bắc Hà huynh, ngươi chính là làm gì cũng quá nghiêm túc rồi, có đôi khi nghiêm túc quá mức, cũng không phải là chuyện tốt.

Ha ha, tiếp theo, hãy xem màn trình diễn của ta và Tử Yên nhé!” Bây giờ, đến lượt cảnh hy sinh của y và Giang Tử Yên.

Lúc này, Tống Thư Hàng lặng lẽ hạ xuống phía sau hiện trường quay phim.

Ngu Kiều Kiều nghênh đón: “Thư Hàng ngươi về rồi à, đến cũng nhanh thật đấy.” Tống Thư Hàng cười khổ, đúng là rất nhanh, nhanh đến mức chân cậu bây giờ vẫn còn hơi mềm nhũn.

Ngu Kiều Kiều đưa ra một bộ đạo bào mới, cười nói: “Mau thay quần áo đi, tìm cơ hội lặng lẽ trà trộn vào đội ngũ đệ tử đào thoát của ‘Không Vân Phái’.

Đến lúc đó đợi tà ma Cửu U truy sát đến, sẽ đến lượt ngươi diễn vai ‘Cao Thăng sư huynh’ tử vong.” “Yên tâm đi, tôi đảm bảo sẽ diễn thật đẹp cảnh hi sinh của ‘Cao Thăng sư huynh’!” Tống Thư Hàng nhanh chóng thay đạo bào mới, lại từ chỗ Ngư Kiều Kiều nhận hai túi máu, nhét vào trong đạo bào.

Trong kịch bản, cậu diễn Cao Thăng sư huynh, cuối cùng là vì bảo vệ những sư đệ, sư muội đang đào thoát mà chiến tử.

Trước khi chết, còn có một câu thoại rất ngầu: 【Ta là sư huynh, bảo vệ tất cả sư đệ và sư muội là chức trách của ta.

Chương 749

Kẻ địch… cứ giao cho ta ngăn cản!】 Cách chết của Cao Thăng sư huynh là một mình ngăn cản mấy chục kẻ địch tà giới trong mật đạo, cuối cùng bị loạn kiếm đâm chết.

Mà bộ đạo bào Ngư Kiều Kiều chuẩn bị cho cậu, là một đạo cụ, bên trong có thiết kế cơ quan.

Đợi Tống Thư Hàng diễn đến tình tiết ‘Cao Thăng sư huynh hi sinh’, chỉ cần ấn nút trên tay áo đạo bào, đạo bào sẽ phát ra ánh sáng chói mắt.

Sau ánh sáng, trên đạo bào sẽ bật ra mười ba cái chuôi kiếm, cắm vào người Tống Thư Hàng, tạo thành cảnh bị loạn kiếm xuyên thủng.

Đến lúc đó, Thư Hàng có thể tìm một tư thế thoải mái, bắt đầu giả chết.

Ngư Kiều Kiều chắp tay về phía Tống Thư Hàng nói: “Thư Hàng, nhất định phải diễn thật tốt đấy!

Đừng để bị các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vượt mặt.

Bộ phim này là tác phẩm của chúng ta và Cao Mỗ Mỗ mà.” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Sau đó, cậu đặt tượng Bạch Tôn Giả đứng vững, lại đặt thi thể con ‘tà ma rắn bốn đầu’ bên cạnh tượng Bạch Tôn Giả.

Lưu Tinh kiếm tự động treo vào thắt lưng tượng Bạch Tôn Giả, hộ pháp cho chủ nhân đang bế quan.

“Vậy cháu đi trước đây.” Tống Thư Hàng vẫy tay với Ngư Kiều Kiều, nhanh chóng chạy về phía ‘mật đạo Không Vân phái’!

Ngư Kiều Kiều cũng vẫy tay, rồi quay người đi làm việc khác.

Cảnh diễn của nàng đã kết thúc, nàng liền chủ động chuẩn bị các loại đạo cụ cho các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng quay lưng đi đều không phát hiện trong cái tủ nhỏ ban đầu dùng để đựng đạo bào của 【Cao Thăng sư huynh】, còn có một tấm ‘phù bảo’.

Đó là phù bảo ‘hộ thuẫn trong suốt’, nó có thể đảm bảo các diễn viên khi ‘giả chết’, không bị tà ma gây thương tích.

Mật đạo Không Vân phái nằm ở phía tây biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả.

Biệt thự nghỉ dưỡng này vốn dĩ là di tích của một môn phái trung hình, Bạch Tôn Giả cũng chỉ tu sửa lại một chút, chứ không thay đổi bố cục của nó.

Trong di tích của môn phái trung hình đó, vốn dĩ có một mật đạo, rất thích hợp để quay phim.

Tống Thư Hàng nhân lúc ống kính chưa chuyển đến, nhanh chóng chạy vào mật đạo, trà trộn vào ‘đội ngũ đào thoát của Không Vân phái’.

Tô Thị A Thập Lục vẫy tay với cậu: “Thư Hàng, cậu về rồi à?” “Ừ, mình về an toàn rồi.” Tống Thư Hàng cười hỏi: “A Thập Lục, cảm giác quay phim thế nào?” “Cũng không tệ.” Tô Thị A Thập Lục vừa lau con dao nhỏ của mình, vừa nói: “Chỉ là vừa nãy vẫn chưa đánh đã cơn ghiền… thì bị Thông Huyền đại sư và Diệt Phượng tiền bối kéo qua đây rồi.” Cô bé vẫn chưa đã cơn ghiền.

Thông Huyền đại sư chắp hai tay lại, khẽ mỉm cười.

Diệt Phượng tiền bối cười khổ nói: “Tính cách của A Thập Lục càng ngày càng giống A Thất đạo hữu… A Thập Lục, con là con gái đấy, ngàn vạn lần đừng biến thành loại cuồng chiến như A Thất, đi khắp nơi khiêu chiến các môn các phái chứ.” “Tiền bối cứ yên tâm đi ạ.

Con tuyệt đối sẽ không giống A Thất, một mình đi khiêu chiến một môn phái đâu.

Loại chuyện đó con không làm được.” Khóe môi Tô Thị A Thập Lục cong lên: “Con chỉ thích chiến đấu thôi.” Diệt Phượng công tử: “…” Tống Thư Hàng nhìn thấy Diệt Phượng tiền bối, liền nhớ ra một chuyện: “Diệt Phượng tiền bối, cháu có một vấn đề muốn hỏi tiền bối.” “Chuyện gì?” Diệt Phượng công tử hỏi.

“Tiền bối có cho thuê CPU không?

Thuê một lần giá bao nhiêu ạ?” Tống Thư Hàng đầy hy vọng hỏi.

Cậu gần đây đã học công pháp tầng thứ ba của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, còn có 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, cũng như thân pháp 《Thiên Hành Kiện》 mà cậu có được từ tên thư sinh lưu ly kia, và cả pháp môn【Ẩn Tàng Khí Tức】với【Bắt Giữ Khí Tức】do Tô Thị A Thập Lục chỉ dạy.

Nhiều kỹ năng như vậy, cậu cũng chỉ mới miễn cưỡng nhập môn.

Cảm thấy trong những công pháp, võ kỹ này có rất nhiều chỗ không thể lý giải.

Lúc này, nếu có thể mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối dùng một chút, thì những công pháp, võ kỹ, kỹ xảo này của cậu đều có thể một hơi tiến vào cảnh giới Đại Thành, cảm giác đó không biết đã sảng khoái đến mức nào.

“Cút đi!” Diệt Phượng công tử nói, thật sự coi cơ thể hắn là máy tính hình người à?

Mượn CPU mà còn mượn đến nghiện rồi sao?

À phì, CPU cái gì mà CPU, tiết tấu đều bị Tống Thư Hàng tên gia hỏa này làm hỏng hết rồi.

“Diệt Phượng tiền bối, không có chút chỗ trống nào để thương lượng sao ạ?” Tống Thư Hàng không cam lòng hỏi.

“Đừng có mơ!” Diệt Phượng công tử không chút lưu tình từ chối.

Thật là quá đáng tiếc… Xem ra, phải hỏi thăm các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ xem Diệt Phượng công tử có sở thích đặc biệt gì không?

Nếu có thể làm theo sở thích của hắn, nói không chừng lại có thể mượn được CPU từ Diệt Phượng công tử lần nữa!

Vì để mượn CPU, Thư Hàng sẽ không dễ dàng từ bỏ.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh rất khó hiểu: “CPU?” Tống Thư Hàng khẽ giải thích với A Thập Lục: “CPU chỉ là một cách nói của mình, thực ra CPU mình nói đến là Diệt Phượng tiền bối… Ưm…” “Dừng!” Diệt Phượng công tử giơ tay lên, bịt miệng Tống Thư Hàng lại: “Thư Hàng tiểu hữu, chuyện này đừng có đi khắp nơi mà tuyên truyền chứ!

Sẽ khiến ta rất xấu hổ đấy!” Mượn cơ thể, mượn đại não gì đó, mình biết là được rồi; để người khác biết sẽ rất xấu hổ đấy!

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Diệt Phượng tiền bối… nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

Diệt Phượng tiền bối không cho phép cậu nói ra, vậy thì cứ giữ riêng tư cho tiền bối vậy.

Tô Thị A Thập Lục vẫn đang mù mịt. *** Trên chiến trường bên ngoài mật đạo, phần lớn các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ diễn vai đệ tử Không Vân phái, lần lượt chiến tử.

Giang Tử Yên diễn vai đại sư tỷ【Mộ Dung Họa】, lúc này đang bị năm con tà ma cấp 3 vây quanh. ‘Tình tiết chắc cũng gần xong rồi nhỉ?’ Giang Tử Yên trong lòng thầm nghĩ.

Ở đằng xa… Lệ Chi Tiên Tử lại vươn tay tóm lấy, bắt một con tà ma hình khỉ lại.

Con tà ma hình khỉ này trong tay đang cầm lợi kiếm, vừa vặn có chỗ dùng.

“Đến lượt ngươi lên sân khấu rồi.” Lệ Chi Tiên Tử cười ha ha, vươn tay túm lấy, nhấc bổng con tà ma khỉ lên, ném về phía Giang Tử Yên.

Tà ma khỉ lập tức sợ đến mức tè cả ra quần – mặc dù nó chỉ là một con tà ma cấp 3, nhưng vì là tà ma hình người, trí tuệ ban đầu khá cao.

Nó vẫn còn nhớ rất rõ, không lâu trước đó một con tà ma hình bọ ngựa cũng bị vị tiên tử xinh đẹp kia tóm lấy, rồi ném về phía đỉnh phong Linh Hoàng【Vô Đạo Chân Nhân】.

Kết cục của con tà ma bọ ngựa đó thật thảm, bị vị Linh Hoàng【Vô Đạo Chân Nhân】kia một quyền đập nát đầu.

Mà bây giờ… nó cũng giống con tà ma bọ ngựa, bị tóm lấy, lại bị ném về phía nữ tu tên là【Mộ Dung Họa】kia.

Cũng có nghĩa là, nó cũng sẽ giống con tà ma bọ ngựa, bị nữ tu tên ‘Mộ Dung Họa’ này một phát đánh nát đầu sao?

“Không!” Con tà ma khỉ này trong quá trình bị ném bay ra, gào lên một tiếng lớn, sau đó… lưng nó đột nhiên vươn ra một đôi cánh dơi, dùng sức vỗ mạnh.

Nhờ lực vỗ cánh này, tà ma khỉ cuối cùng cũng giữ được thân thể của mình, dừng lại giữa không trung.

Lúc này, nó cách nữ tu tên ‘Mộ Dung Họa’ kia vẫn còn mười mấy mét.

Đây là một khoảng cách rất an toàn.

“Khặc… khặc…” Tà ma khỉ thoát chết, thở hổn hển.

May mà nó vẫn còn giấu một đôi cánh, nếu không, nếu bị ném thẳng đến trước mặt nữ tu kia, nữ tu kia chắc chắn cũng sẽ giống như những tu sĩ giả chết trên đất, không hiểu sao phun máu mà chết, trước khi chết chắc chắn còn sẽ tiện tay giải quyết mình.

Muốn ta chết, đâu có dễ dàng vậy! 【Ta chính là con khỉ sẽ trở thành động chủ của ‘Lai Sinh Sơn’, sao có thể dễ dàng chết như vậy được.】 Tà ma khỉ thầm nghĩ.

Ngay khi nó tưởng mình đã thoát khỏi một kiếp, phía sau, một giọng nói đột nhiên vang lên: “Ngươi đứng ngẩn ra làm gì?

Giết, giết, giết!

Nhanh xông lên, đám tạp mao Không Vân phái đã không cản nổi nữa rồi!

Giết sạch chúng, san bằng Không Vân phái!” Tiếp đó, tên gia hỏa phía sau kia vươn tay, vỗ nhẹ vào lưng tà ma khỉ.

Tà ma khỉ cảm thấy sau lưng truyền đến một sức mạnh không thể địch lại, đẩy nó lao về phía trước!

“A a a a~” Nó kêu thảm thiết, lại bị đẩy về phía nữ tu tên ‘Mộ Dung Họa’ kia.

“Cứ như vậy, xông lên, giết sạch đệ tử Không Vân phái, ta sẽ tự mình tấu công với Tà Chủ cho ngươi!” Giọng nói trầm trọng kia lại vang lên, trong ngữ khí, vương bá chi khí tràn ngập.

Tà Chủ cái của ngươi ấy, Tà Chủ rốt cuộc là cái quỷ gì vậy!

Đồ thần kinh!

Không thấy ta vất vả lắm mới dừng được thân hình sao, bị tên ngu ngươi đẩy một cái, lại sắp bị đẩy vào vực sâu tử vong rồi.

Rốt cuộc là đồng đội heo từ đâu ra vậy chứ!

Tà ma khỉ không cam lòng quay đầu lại, liếc nhìn phía sau mình một cái.

Sau đó, nó thấy một thân ảnh mặc bộ khôi giáp đen gồ ghề, trong tay cầm một cây đại khảm đao đen lớn hơn hai mét.

Chính là tu sĩ nhân loại đầu óc có vấn đề kia, tự xưng là Tà Ma Đốc Quân【Tà Tướng Minh Nguyệt】.

“Ta bà nội nhà ngươi, ta bà nội nhà ngươi!” Tà ma khỉ dùng thổ ngữ của bộ lạc mình, mắng chửi【Tà Tướng Minh Nguyệt】.

Tiếp đó, nó cảm thấy mình đụng phải một bức tường vô hình, đau đớn kịch liệt!

Thanh kiếm trong tay nó cũng đâm vào bức tường vô hình đó. ‘Leng keng~’, kiếm của nó gãy đôi, chỉ còn lại một cái chuôi trần trụi.

“Hống ô a.” Tà ma khỉ đau đến nỗi biểu cảm vặn vẹo cả lại.

Nó khẽ mở mắt, phát hiện trước mặt mình, là bóng lưng của nữ tu tên ‘Mộ Dung Họa’.

“A~” Mộ Dung Họa cũng phát ra một tiếng kêu thảm thiết bi thương, nàng chậm rãi quay đầu lại, trên mặt đầy vẻ không thể tin nổi, đau khổ, và không cam lòng.

Ở khóe miệng nàng, có máu tươi đỏ thẫm từ từ chảy xuống.

Tay nàng nắm chặt trước ngực, nơi đó cũng có máu tươi nhuộm đỏ đạo bào… Càng khó tin hơn là, ở ngực nàng, lại có một đoạn mũi kiếm sáng loáng xuyên thấu cơ thể!

Tà ma khỉ: “…” Cái quái gì mà 【xuyên thấu cơ thể】 kiếm nhận chứ?

Kiếm của ta đã gãy rồi, chỉ còn lại cái chuôi trần trụi thôi mà, ta rốt cuộc phải đâm như thế nào, mới có thể dùng cái chuôi kiếm trần trụi mà đâm xuyên tim lạnh lẽo của vị nữ tu tên ‘Mộ Dung Họa’ này chứ?

Tim nghẹn lại.

Tà ma khỉ đã có thể đoán được kết cục của mình.

Tiếp theo, vị nữ tu với vẻ mặt bi thương xinh đẹp này, chắc chắn sẽ vươn bàn tay ngọc ngà, một chưởng đánh nát đầu nó, đánh nát cả gáy nó ra chứ?

Chết rồi, chết rồi! *** Thế nhưng, cách hành động của các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, làm sao con khỉ này có thể đoán được chứ?

Giang Tử Yên cũng không đánh chết con tà ma này, nàng chỉ lộ ra một nụ cười bi thương, ánh mắt nhìn về phía không xa.

Nơi đó, có một vị tu sĩ hình tượng ‘trai ấm’ đang giơ kiếm phấn đấu.

Chương 750

Sau đó, Giang Tử Yên cứ thế từ từ ngã xuống, nàng tìm một tư thế thoải mái, bắt đầu giả chết trên mặt đất.

Tà ma khỉ… lại một lần nữa thoát chết!

Chỉ trong vòng ba bốn giây, nó đã mấy lần lởn vởn giữa ranh giới sinh tử.

“Nàng không giết mình?

Mình lại thoát một kiếp nữa sao?” Tà ma khỉ trong lòng mừng rỡ.

Cuộc đời khỉ đúng là thăng trầm lớn quá mà.

Đã nữ tu này không muốn giết nó, vậy còn đợi gì nữa?

Tà ma khỉ nhảy vọt lên, chuẩn bị bỏ chạy.

Thế nhưng, đúng lúc này, vị tu sĩ ‘trai ấm’ đang giao chiến ở không xa phát ra một tiếng gầm giận dữ: “Họa nhi~ Họa nhi~” Vị tu sĩ trai ấm này hai mắt lóe lên lệ quang, gào thét xông tới.

Hắn giống như một cái máy ủi, phàm là tà ma cản đường trước mặt hắn, tất cả đều bị húc bay ra ngoài.

Tà ma khỉ trong lòng lại kinh hãi – cảnh tượng này lại quen thuộc đến vậy!

Lúc ban đầu, sau khi 【Bát Tý Kiếm Thánh】 Chân Quân ‘chết’, không phải có một Chân Quân tên 【Thần Long Quyền Vương】 cũng đã phát ra tiếng bi thương và gào thét như vậy sao?

Sau đó, vị 【Thần Long Quyền Vương】 kia xông thẳng đến, dùng ‘Võ Đang Sơn Giao Long Bá’ đánh nát con tà ma cấp 4 kia thành tro bụi.

Chẳng lẽ… mình cũng phải giống con tà ma cấp 4 kia, chết trong tay vị ‘tu sĩ trai ấm’ này sao?

Tà ma khỉ lại một lần nữa cảm nhận được ‘tử vong’ đang đến gần!

Lúc này, nó hận không thể mọc thêm mấy cái chân nữa, nhanh chóng thoát khỏi cặp tu sĩ này.

Thế nhưng… tình tiết lại một lần nữa khiến nó bất ngờ.

Vị tu sĩ hình tượng trai ấm kia xông tới, cũng không giống như 【Thần Long Quyền Vương】 trước đó, tóm lấy nó mà oanh sát.

Vị tu sĩ hình tượng trai ấm này chỉ ôm lấy ‘thi thể’ của nữ tu 【Mộ Dung Họa】, rồi lớn tiếng gào khóc: “Họa nhi… Họa nhi… Nàng tỉnh lại đi, nàng tỉnh lại có được không?” Nước mắt nam tử rơi như mưa, khung cảnh trở nên vô cùng thê lương.

Tà ma khỉ, lại một lần nữa ‘thoát chết’!

Lần này nó cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng lùi lại, thoát khỏi cặp nam nữ tu sĩ này.

Trong quá trình bỏ chạy, nó lại quay đầu, dùng khóe mắt liếc nhìn vị nam tu sĩ kia, đề phòng đối phương đột nhiên bạo phát, chém giết nó.

Cái nhìn này đã trở thành cái nhìn cuối cùng mà tà ma khỉ nhìn thấy trên thế giới.

Chỉ thấy vị tu sĩ hình tượng trai ấm kia, lấy ra một cái hồ lô nhỏ tròn, dịu dàng nói: “Họa nhi~ Ta sẽ đến bầu bạn cùng nàng đây.” Sau đó, hắn dùng sức vỗ vào cái hồ lô nhỏ này, Chân Nguyên mạnh mẽ không ngừng rót vào trong hồ lô nhỏ.

Rất nhanh, thân hồ lô nhỏ này nóng rực lên!

Oanh~~ Tiếng nổ vang lên.

Cái hồ lô nhỏ này không phải là loại bom gì cả, sau khi nó nổ tung, một trận khói màu tím phun ra, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tốc độ khói này phun ra quả thực còn nhanh hơn gấp đôi tốc độ toàn lực chạy của tà ma khỉ cấp 3.

Trong nháy mắt, tà ma khỉ đã bị khói đuổi kịp.

Khi cơ thể nó vừa tiếp xúc với khói tím, liền cảm thấy một trận suy yếu như bị gian lận ập đến, thể lực, năng lượng trong cơ thể, khí tức ô uế Cửu U, tất cả đều nhanh chóng tiêu tán.

Ngay sau đó, ngay cả sinh mệnh lực cũng bắt đầu mất đi… Mọi thứ trong cơ thể, đều như bị rút cạn.

Tà ma khỉ chỉ cảm thấy mắt tối sầm, cứ thế ngã xuống đất mà chết.

Không chỉ nó, một vùng lớn tà ma bên cạnh, sau khi tiếp xúc với khói tím này, tất cả đều không hiểu sao ngã xuống đất mà chết.

Khói tím đến nhanh, tan cũng nhanh.

Sau khi khói tím tan đi, trên mặt đất đầy rẫy thi thể tà ma, còn có ‘thi thể’ của Dược Sư và Giang Tử Yên ôm nhau. *** Thành viên tổ kịch Nhã Các Bố, khi nhìn thấy cảnh quay trước mắt này, tấm tắc khen ngợi.

“Cảnh quay này, mang lại một cảm giác bi tráng vô cùng.

Đây chính là sức mạnh của tình yêu mà.” “Lúc này nên phối thêm một bản tình ca bi thương vào, chắc chắn sẽ làm bùng nổ điểm nhấn cảm xúc!” “Khi trượng phu Phong Xuyên Tử ôm lấy ‘thi thể’ của Đại sư tỷ Mộ Dung Họa, tôi thật sự đã bị cảm động.

Trước đây cảm thấy Đại sư tỷ không gả cho nhân vật chính ‘Lăng

Dạ’, trong lòng rất khó chịu.

Nhưng khi thấy cảnh này, phát hiện Đại sư tỷ đã gả cho một người đàn ông thật lòng yêu nàng, trong lòng tôi vậy mà cũng thầm chúc phúc cho Đại sư tỷ và Phong Xuyên Tử.” “Cảnh quay này, đến lúc đó sẽ biên tập thật kỹ một chút, cố gắng thể hiện hoàn hảo cảnh tượng này.

Tôi có một dự cảm, đến lúc bộ phim chiếu đến đoạn này, nhất định sẽ lấy đi vô số nước mắt của khán giả.” Dược Sư đang giả chết, đắc ý ‘truyền âm nhập mật’ cho Bắc Hà Tán Nhân ở không xa: “Bắc Hà huynh, thấy chưa, đây chính là thực lực đấy!” Bắc Hà Tán Nhân: “…” Dược Sư lại sử dụng ‘quần thể truyền âm nhập mật’ nói: “Quay phim này à, không phải chỉ đạo cụ làm chân thực, là có thể có được nhiều cảnh quay hơn đâu!

Ngoài đạo cụ chân thực ra, trong quá trình quay phim, điều quan trọng hơn là ‘sự thể hiện chân tình’.

Chỉ có những cảnh quay dung nhập chân tình, mới có thể lay động lòng người, mới có thể có cảm giác hình ảnh hơn!” Cổ Hồ Quan Chân Quân xen vào nói: “Bắc Hà đạo hữu, màn khoe ân ái này của Dược Sư, quả thực không thể chịu nổi!” Thế là, Bắc Hà Tán Nhân cũng sử dụng ‘quần thể truyền âm nhập mật’ nói: “Đôi uyên ương trẻ con!

Khoe ân ái, chết sớm!” Dược Sư: “…” Hắn khoe ân ái hồi nào?

Giang Tử Yên truyền âm nhập mật: “Hi hi hi hi~” Giao Bá Chân Quân: “Đáng tiếc, vợ ta đều không có mặt.

Nếu không, bản tọa mà cùng các nàng xuất hiện, chắc chắn có thể quay ra cảnh tượng càng thêm ‘thể hiện chân tình’ hơn nữa.” Ngư Kiều Kiều ở đằng xa không nhịn được xen vào: “Đến lúc đó, các vị tiểu mụ sẽ bắt đầu tranh diễn, ba ba người muốn thể hiện chân tình như thế nào?” Giao Bá Chân Quân: 【-_-!】 Minh Nguyệt Kỷ Thì

Hữu Chân Quân: “Khoan đã!

Thể hiện chân tình, là có thể quay ra cảnh quay có cảm giác hình ảnh hơn sao?

Là có thể có được nhiều cảnh quay hơn sao?

Dược Sư đạo hữu, ngươi nói thật đấy ư?!” Dược Sư: “…” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “…” Giang Tử Yên: “…” Ngư Kiều Kiều: “…” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Ê ê, sao đột nhiên đều không nói gì thế?

Ta hỏi các ngươi đấy, ta diễn cái vai Tà Thượng Hải Đốc 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 này, phải thể hiện chân tình thế nào đây?

Không cần nhiều, cho ta một cảnh quay dài hơn mười giây là được rồi.

Cảnh quay hai giây thì ngắn quá!” Một cảnh quay dài hơn mười giây, vậy mà có thể khiến Tùy Nhạc Cư Sĩ mãn nguyện rồi – thật là một ước muốn đáng thương đến nhường nào.

Bắc Hà Tán Nhân không đành lòng trả lời, thế là bắt đầu giả chết: “Khụ, ta bây giờ là người chết.

Ta không nói gì nữa.” Dược Sư: “Đồng tình, đồng tình.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Suýt nữa thì quên, ta cũng đang giả chết đây.” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “…” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Các ngươi mấy cái đồ cặn bã này, có tin ta đào xác các ngươi lên không?” Giao Bá Chân Quân vội vàng nói: “Tùy Thiên Cư Sĩ đừng nóng.

Kiều Kiều, con mau đi nói với đạo diễn Nhã Các Bố một tiếng, bảo hắn cho Tùy Thiên Cư Sĩ một cảnh quay dài hơn mười giây.

Ước muốn này, chúng ta nhất định phải thỏa mãn Tùy Thiên đạo hữu!” Một ước muốn đáng thương đến vậy, lại có lý do gì để không hoàn thành nó chứ?

Ngư Kiều Kiều: “Được ạ ba ba, cứ giao cho con.” Tiếp đó, Ngư Kiều Kiều hóa thành hình dạng mẹ của mình, chạy lon ton đến chỗ đạo diễn Nhã Các Bố.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu xúc động nói: “Giao Bá đạo hữu… thật sự quá cảm ơn ngươi!” Giao Bá Chân Quân: “Cảm ơn cái gì, chuyện nhỏ ấy mà, Tùy Tửu Cư Sĩ ngươi không cần khách sáo.” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu ngẩng đầu nhìn lên trời – xét thấy việc Giao Bá Chân Quân đã nhờ con gái mình nói giúp để thêm cảnh quay, thì hắn sẽ không truy cứu chuyện hắn liên tục hai lần đọc sai đạo hiệu của mình nữa.

Haizz, nếu mỗi đạo hữu trong nhóm đều giống Bắc Hà Tán Nhân, có thể nhớ được đạo hiệu của hắn thì tốt biết mấy?

Thôi được rồi, không nghĩ nhiều nữa.

Việc cấp bách trước mắt, vẫn là phải ‘thể hiện chân tình’ trước đã, trong mười giây cảnh quay sắp tới, phải phát huy sự hiện diện của mình đến mức tối đa! *** Rồi rất nhanh, tình tiết đến lượt đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’ xuất hiện!

Mặc dù tà ma tổn thất nặng nề, nhưng tà ma vẫn không ngừng có viện binh.

Các tu sĩ phụ trách đoạn hậu của【Không Vân phái】hiện tại đã ‘chết’ gần hết rồi.

Người duy nhất còn có thể đứng vững, chính là chưởng môn Không Vân phái do Lạc Trần Chân Quân diễn vai【Vô Vi đạo nhân】.

Lạc Trần Chân Quân khẽ nói: “Vô Vi đạo nhân, cái tên này bất ngờ lại rất hợp với ta.” Lạc Trần Chân Quân và ‘Thất Tu Tôn Giả’ có mối quan hệ rất tốt, bởi vì Lạc Trần Chân Quân, là hậu duệ của ‘Ngũ

Tu’.

Ngũ Tu đã thành công vượt qua Thiên Kiếp, và truyền lại đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ cho ‘Lục Tu cô nương’ lão tiền bối.

Tu vi của y bây giờ, ngay cả Thất Tu Tôn Giả cũng không thể đoán thấu.

“Thế nhưng, cảnh diễn thuộc về ‘Vô Vi đạo nhân’, rốt cuộc cũng phải kết thúc.” Lạc Trần Chân Quân khẽ nói, y chậm rãi rút bội kiếm ra, một người một kiếm, chắn trước tất cả tà ma Cửu U.

“Lão phu, không thể dễ dàng để các ngươi đi qua đây.” Chân Quân trầm giọng nói, âm thanh không lớn, nhưng khi lọt vào tai tất cả tà ma, lại như tiếng sấm cuồn cuộn.

Tất cả tà ma Cửu U đều không tự chủ được lùi lại một bước.

Khoảnh khắc này, cuối cùng cũng đến lượt đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu xuất hiện!

“Không cần sợ hắn, tên lão thất phu này đã tuổi thọ sắp hết, đã là tên nỏ mạnh hết đà rồi!” Tà Thượng Hải Đốc 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 bước lên một bước, lớn tiếng kêu lên.

Tà ma Cửu U: “…” Hắn mù rồi sao?!

Ngươi rốt cuộc là dùng mắt nào để nhìn vậy?

Lão đạo trước mặt này, khí tức sinh mệnh trên người rõ ràng đang ở thời kỳ cường thịnh nhất.

Nếu tính thành tuổi thọ, chỉ cần không bị người khác giết chết, sống mấy ngàn năm cũng như chơi chứ gì?

Cái này cũng gọi là tuổi thọ sắp hết sao?

Tuổi thọ nhà ngươi là dùng ‘ức năm’ làm đơn vị sao?

Lúc này, Tà Thượng Hải Đốc【Tà Tướng Minh Nguyệt】vung thanh cự kiếm của mình: “Bọn tiểu tử, không cần lo lắng, lão đạo này giao cho bản đốc quân giải quyết!

Các ngươi xông qua đó, truy sát đám đệ tử Không Vân phái đang bỏ chạy!” Nói rồi, Tà Thượng Hải Đốc【Tà Tướng Minh Nguyệt】vác cự kiếm, sải bước tiến về phía【Vô Vi đạo nhân】.

Một trận chiến BOSS kinh thiên động địa, đã kéo màn khai mạc!

Từ khi đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’ xuất hiện, đến khi xông ra, trực diện đối kháng Lạc Trần Chân Quân, tổng cộng có tới mười sáu giây cảnh quay!

Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu, mãn nguyện!

Suốt mười sáu giây cảnh quay, đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’ trong vai【Tà Tướng Minh Nguyệt】này, đã dung nhập chân tình của mình vào! ‘Đến khi bộ phim chiếu, mọi người nhất định sẽ chú ý đến ta mà, đúng không?

Tà giới đốc quân, tồn tại mạnh nhất trong số các vai phản diện xuất hiện.’ Khí thế trên người đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu không ngừng tăng lên.

“Đến đây nào, Lạc Trần đạo hữu.

Hãy để chúng ta cùng nhau diễn một cảnh giao đấu có trình độ cao nhất trong bộ phim này nào!” Đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’, là người kiệt xuất trong số Lục Phẩm Chân Quân, là một trong những đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có hy vọng thăng cấp Thất Phẩm Tôn Giả trong vòng trăm năm. ‘Lạc Trần Chân Quân’, cũng là Lục Phẩm Chân Quân, mặc dù khoảng cách đến cảnh giới ‘Thất Phẩm Tôn Giả’ vẫn còn rất dài, nhưng gia thế uyên thâm, sức chiến đấu xuất sắc.

Trận chiến giữa hai vị Chân Quân này, cho dù chỉ là đang diễn kịch, cũng tuyệt đối sẽ rất đặc sắc.

Lạc Trần Chân Quân diễn vai 【Vô Vi đạo nhân】 giơ kiếm, mũi kiếm chỉ vào tà ma: “Có lão phu ở đây, các ngươi đừng hòng đi qua đây!” “Lão già, khẩu khí lớn thật đấy, bản đốc quân trong mười chiêu là có thể giải quyết ngươi.

Bọn tiểu tử, không cần để ý đến lão già này, đi truy kích đệ tử Không Vân phái đi!” 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 lạnh lùng nói, hắn nhấc cự kiếm lên, giơ cự kiếm thật cao.

Nhân lúc hai đại Chân Quân đối đầu, tà ma thế giới Cửu U liền lao về phía mật đạo đào thoát ở đằng xa.

Chương 751

Thực ra, trong lòng bọn chúng không hề muốn đuổi theo vào cái mật đạo kia… Tà ma Cửu U cấp 3 không có nhiều trí tuệ, nhưng trí tuệ của cấp 4 thì không hề yếu.

Bọn chúng rõ ràng cảm thấy cái mật đạo đó không phải là một nơi tốt đẹp gì.

Hơn nữa, so với việc truy kích những tu sĩ 'giả chết' bất cứ lúc nào trong mật đạo, thì một đám lớn tu sĩ cấp thấp đang vây xem ở gần đó, dường như càng đáng để ra tay hơn!

Thế nhưng, tà ma Cửu U không có cơ hội lựa chọn.

Mỗi khi có tà ma muốn thoát ly đội ngũ, đi tấn công những tu sĩ cấp thấp đang vây xem bên cạnh, thì vị nữ tu rất xinh đẹp kia sẽ ra tay, nàng vươn tay tóm lấy, nhấc bổng tà ma thoát đội lên không trung, ném trở lại đội ngũ.

Sau khi lặp lại việc ném hai ba lần, vị nữ tu xinh đẹp kia dứt khoát thi triển một phép thuật, dùng phép thuật giấu đi những tu sĩ cấp thấp đang vây xem.

Sau đó, vị nữ tu xinh đẹp kia lại ném một cục bột dược liệu vào đội ngũ tà ma Cửu U.

Bột dược liệu tan ra… Tà ma Cửu U cấp 4 vốn còn có thể giữ được 'lý trí', cũng đều hai mắt đỏ ngầu, gào thét lao vào mật đạo kia.

"Nghiệt chướng, đừng hòng rời đi!" Lạc Trần Chân Quân diễn vai 【Vô Vi đạo nhân】 trầm giọng quát lên một tiếng, vung kiếm chém ra.

Một đạo kiếm khí cao gần trăm trượng được y chém ra, quét về phía tà ma Cửu U.

“Lão già, đối thủ của ngươi là ta!” Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu diễn vai 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 cũng gào lên một tiếng lớn, cự kiếm trong tay chém ra, cũng là một đạo kiếm khí dài trăm trượng chém ra, va chạm với kiếm khí của 【Vô Vi đạo nhân】.

Oanh oanh oanh~~ Kiếm khí va chạm, triệt tiêu lẫn nhau.

Lúc này, đám tà ma Cửu U đã thuận lợi vượt qua ‘Vô Vi đạo nhân’, lao về phía mật đạo kia.

Lạc Trần Chân Quân hít sâu một hơi, ở khóe miệng y, có máu tươi chảy ra… Theo thiết lập kịch bản, y diễn vai 【Vô Vi đạo nhân】 là một tu sĩ không còn nhiều tuổi thọ, mỗi lần thôi phát một lần công kích, đều sẽ khiến cơ thể già yếu phải chịu áp lực cực lớn.

Ánh mắt y kiên định nhìn về phía 【Tà Tướng Minh Nguyệt】. *** Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu bây giờ cảm thấy tuyệt vời đến cực điểm – từ khi trận chiến BOSS song phương này bắt đầu, ống kính máy ảnh đã luôn hướng về hắn và Lạc Trần Chân Quân.

Ống kính hướng về hắn, tức là đại diện cho sự hiện diện mạnh mẽ.

Vì vậy, trận chiến này, hắn nhất định phải diễn ra trình độ cao!

Ít nhất cũng phải đặc sắc hơn cảnh giao đấu giữa Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng tiểu hữu ở đầu phim mới được.

“Lão già, ăn một kiếm của ta!” Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu, vác cự kiếm, điên cuồng lao tới.

Kiếm ý trên cự kiếm tung hoành! 【Vô Vi đạo nhân】 lau vết máu ở khóe miệng, y không phòng thủ, y chọn lấy công đối công!

Y cũng điên cuồng lao tới, kiếm chỉ 【Tà Tướng Minh Nguyệt】.

Kiếm ý trên người hai đại Chân Quân bùng nổ, khoảng cách giữa hai bên càng ngày càng gần.

“Hát!” “Trảm!” Hai bên đồng thời trầm giọng quát.

Cự kiếm vung vẩy, một lực hàng thập hội!

Bảo kiếm nhanh như chớp, duy nhanh bất phá!

Kiếm quang lóe lên, 【Vô Vi đạo nhân】 và 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 lướt qua nhau.

Nửa hơi thở sau đó.

Leng keng~ Cái đầu khôi gồ ghề trên đầu Tà Tướng Minh Nguyệt bị chém thành hai nửa, rơi xuống đất, tóc dài bay trong gió.

Mà phía sau hắn, 【Vô Vi đạo nhân】 phun máu tươi, ầm ầm ngã xuống đất….

Tà Tướng Minh Nguyệt lạnh lùng thu cự kiếm trong tay lại: “Lão già, ngươi quá già rồi.

Kết cục của ngươi từ đầu đã định sẵn chỉ có cái chết.” Toàn bộ quá trình chiến đấu, diễn ra trôi chảy như mây trôi nước chảy, là một trận chiến đỉnh cao.

Thế nhưng, tại sao lại là miểu sát chứ!

Đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’ trong lòng gào thét – theo miêu tả của kịch bản, hắn và 【Vô Vi đạo nhân】 phải tiến hành một trận chiến đặc sắc mới đúng chứ?

Tại sao 【Vô Vi đạo nhân】 lại bị hắn miểu sát trong một chiêu?

Không thể cùng hắn đại chiến ba trăm hiệp, rồi oanh liệt bị hắn giết chết sao?

Không phải nói 【chiến đấu miểu sát】 không đặc sắc, nhưng đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’ muốn là thời gian xuất hiện mà.

Miểu sát trong một chiêu tuy rất ngầu, nhưng toàn bộ trận chiến chỉ có mấy chục giây, điều này làm sao khán giả điện ảnh có thể nhớ được hắn chứ?

Đại chiến kết thúc, ống kính máy ảnh chuẩn bị chuyển sang cảnh tiếp theo.

Thời gian còn lại, nhiều nhất cũng chỉ có thể cho đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’ tạo dáng một chút, là kết thúc.

Trận chiến BOSS ‘đặc sắc vạn phần’, toàn bộ quá trình cộng lại, cũng chỉ có chưa đến một phút cảnh quay.

Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đã đi tìm nhà vệ sinh, hắn chuẩn bị khóc ngất trong nhà vệ sinh. *** Trận chiến giữa 【Vô Vi đạo nhân】 và 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 kết thúc.

Các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vẫn luôn giả chết trên mặt đất đều lần lượt bò dậy từ mặt đất.

Bắc Hà Tán Nhân hỗ trợ Dược Sư, bắt đầu xử lý thi thể ‘tà ma Cửu U’ trên mặt đất.

Những thi thể tà ma Cửu U này tuy chỉ là cấp 3, 4, nhưng thắng ở số lượng đủ nhiều.

Tụ tập lại cũng là một khoản tài phú đáng kể.

Nếu giao cho Dược Sư xử lý một chút, đến lúc đó có thể phát cho các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng như cấp dưới của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, mỗi người một ít làm kỷ niệm phẩm.

Các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ còn lại, bảo vệ tổ kịch của đạo diễn Nhã Các Bố, tiến về mật đạo kia, còn phải quay tiếp tình tiết tiếp theo.

Mà Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Giao Bá Chân Quân ba vị Chân Quân, đứng dậy đi ra ngoài ‘biệt thự nghỉ dưỡng’, hỗ trợ Hiến Công Cư Sĩ xử lý những tà ma Cửu U còn sống ở bên ngoài.

Cảnh diễn 【Không Vân phái diệt vong】 đã sắp quay xong, vì vậy… sẽ không cần tà ma phản diện nữa rồi.

Vốn dĩ, sau khi một cảnh quay phim hoàn tất, sẽ có thời gian nghỉ ngơi.

Nhưng cảnh diễn này khá đặc biệt – những ‘quân lính phản diện’ đến từ thế giới Cửu U này, sẽ không hợp tác với ngươi mà nghỉ ngơi.

Vì vậy, tổ kịch Nhã Các Bố dưới sự hỗ trợ của ‘Huyễn Vũ Điệp’ và các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, đã nhanh nhất có thể thu dọn thiết bị, đạo cụ, máy ảnh và các vật phẩm khác, chạy đến cái ‘mật đạo Không Vân phái’ kia.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử giống như một người chăn cừu, đang lùa ‘đại quân tà ma Cửu U’ tiến vào mật đạo.

Khi tổ kịch đã bố trí xong máy ảnh, đèn đóm các thứ, Lệ Chi Tiên Tử cũng vừa vặn lùa ‘đại quân tà ma Cửu U’ gặp gỡ Tống Thư Hàng và những người khác trong mật đạo. *** Đạo diễn Nhã Các Bố ra lệnh một tiếng, quay phim bắt đầu.

“Chết tiệt, truy binh tà giới đã đuổi đến rồi.” Tô Thị A Thập Lục diễn vai nữ đệ tử Thái Bạch Kiếm Tông 【Đao Vô Tích】 lên tiếng nói.

Diệt Phượng công tử hóa ra yêu thân của hắn, diễn vai thần thú hộ tông 【Thôn Thiên Miêu】: “Ách Tăng đại sư, ngươi dẫn các đệ tử tiếp tục đi, ta ở lại đoạn hậu!” Thông Huyền đại sư chắp hai tay lại, im lặng gật đầu. 【Thôn Thiên Miêu】 quay người, lao về phía đại quân tà ma Cửu U, giao chiến với đám tà ma đang ập tới.

Vì yêu cầu của tình tiết, 【Thôn Thiên Miêu】 một mình không thể ngăn chặn tất cả tà ma!

Một số tà ma tốc độ nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua ‘Thôn Thiên Miêu’, lao về phía đệ tử Không Vân phái.

Hai vị đệ tử quần chúng Không Vân phái ở cuối đội ngũ kiên quyết quay người, chủ động gánh vác trách nhiệm đoạn hậu.

Thế nhưng, thực lực của bọn họ quá yếu, chỉ sau năm hơi thở, hai vị đệ tử quần chúng Không Vân phái đã phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Bọn họ bị mấy con yêu thú vây công, ‘ngã xuống đất mà chết’.

Khi ngã xuống đất, trên người bọn họ liền kích hoạt một lớp hộ thuẫn trong suốt, bảo vệ chặt chẽ bản thân.

Tà ma Cửu U phát cuồng tức giận tấn công mấy cái hộ thuẫn trong suốt, nhưng không có chút hiệu quả nào.

Sau đó, năng lực ‘ẩn tàng khí tức’ của hộ thuẫn phát động.

Tà ma Cửu U từ bỏ hai vị đệ tử quần chúng này, tiếp tục lao về phía ‘đội ngũ Không Vân phái’ phía trước.

“Đến lượt mình lên sân khấu rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu lại liếc nhìn hộ thuẫn trong suốt trên người hai vị sư đệ quần chúng.

Hóa ra là vậy, lớp hộ thuẫn này, có thể đảm bảo các diễn viên khi ‘giả chết’, không bị tà ma gây thương tích.

Vậy thì, vấn đề đến rồi… Hộ thuẫn của mình đâu?

Tại sao Ngư Kiều Kiều không chuẩn bị hộ thuẫn cho mình?

Hay là, hộ thuẫn của mình ẩn trong cơ quan của đạo bào?

Chắc chắn rồi!

Một lát nữa đợi mình kích hoạt cơ quan, hộ thuẫn chắc chắn sẽ kích hoạt đồng bộ!

Nhìn thấy tà ma phía trước càng ngày càng gần, Tống Thư Hàng dừng bước.

Hai người sư đệ đi theo cậu nghi hoặc hỏi: "Cao sư huynh?

Anh dừng lại làm gì?

Chúng ta mau chạy đi chứ." Tống Thư Hàng chậm rãi rút Bảo Đao Bá Toái ra, đọc lên câu thoại rất ngầu đó: "Lúc này, nhất định phải có người ở lại, phối hợp với đại nhân【Thôn Thiên Miêu】đoạn hậu… Nếu không, tà ma Cửu U đuổi giết lên, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Ta là sư huynh, bảo vệ tất cả sư đệ và sư muội là chức trách của ta.

Kẻ địch, cứ giao cho ta ngăn cản!" Nói xong,【Cao Thăng sư huynh】không chút do dự lao về phía đại quân tà ma Cửu U.

Vai diễn 'Cao Thăng sư huynh' vốn dĩ khiến người ta cảm thấy ghét bỏ ngay từ đầu, trong cảnh diễn này, lập tức được tẩy trắng.

"Tà ma yêu nghiệt, ăn một đao của Cao mỗ!" Tống Thư Hàng toàn lực thi triển những gì đã học, lao vào tà ma Cửu U.

Lúc này, không cần 'diễn giả'.

Đây đã là cảnh diễn cuối cùng của đám tà ma Cửu U, Tống Thư Hàng cứ việc chân đao thực thương mà đánh.

Thực tế, với tu vi mới nhập cảnh giới 'Tam Phẩm' của Tống Thư Hàng, dưới sự tấn công của mấy chục con tà ma cấp 3, 4, cũng không chống đỡ được bao lâu. 'Chiến đấu hết sức một trận, rồi vai diễn【Cao Thăng sư huynh】này, có thể dựa theo tình tiết mà【hi sinh】.’ Tống Thư Hàng trong lòng thầm nghĩ.

Nếu đổi thành tu sĩ cảnh giới Tam Phẩm bình thường, đối mặt với một đám lớn tà ma cấp 3, 4, chắc chắn sẽ bị đám tà ma dễ dàng đẩy lùi.

Thế nhưng, Tống Thư Hàng lại tự tin có thể chống cự một chút, để【Cao Thăng sư huynh】 chết một cách ngầu hơn.

Trong các công pháp, võ kỹ cậu tu luyện, có mấy loại có hiệu quả khắc chế tà ma.

Thêm vào đó là lớp công đức chi quang gia trì trên người cậu, nếu cẩn thận một chút, trước khi ‘chết’, nói không chừng còn có thể chém giết được một hai con tà ma.

Chương 752

《Cương Thủ》 tăng cường thể chất và sức mạnh cánh tay cậu. 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 và 《Thiên Hành Kiện》 tăng cường khả năng né tránh và tốc độ bùng nổ của cậu.

Khí tức chân khí hóa lỏng đặc biệt do 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sản sinh, khiến cậu khi ở cảnh giới Tam Phẩm, uy năng của chân khí hóa lỏng đã có được một phần hiệu quả của ‘tiên thiên chân nguyên’ của tu sĩ cấp 4. 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 có hiệu quả khắc chế mạnh mẽ đối với tà ma.

“Đến đây!” Tống Thư Hàng nắm chặt bảo đao.

Đám tà ma gào thét lao đến.

Con xông lên phía trước nhất là một con tà ma đầu trâu cầm cự phủ.

Khi nó sắp xông đến trước mặt Tống Thư Hàng, đột nhiên vung tay, vậy mà trực tiếp ném cự phủ ra, nện về phía Tống Thư Hàng.

Mật đạo chật hẹp, sau khi đến gần, cự phủ của tà ma đầu trâu căn bản không thể thi triển được.

Vì vậy, còn chưa đánh, nó dứt khoát ném vũ khí ra làm ám khí.

Bề mặt cự phủ còn lớn hơn cả cơ thể Tống Thư Hàng, nếu bị nện trúng, phỏng chừng có thể trực tiếp nện cậu thành tương thịt.

“《Nghịch Lân Đao Pháp》 Long Vũ!” Tống Thư Hàng vung đao chém ngang.

Đao như rồng múa, tiếng rồng ngâm trận trận.

Cậu cũng không có ý định chống đỡ trực diện cái rìu lớn này.

Khi cự phủ nện đến trước người cậu, ‘Long Vũ Thức’ trong tay Thư Hàng điểm ra, vừa vặn đánh vào mặt bên của cự phủ.

Quỹ tích bay của cự phủ thay đổi, xoay tròn chém vào vách đá phía sau Tống Thư Hàng.

Oanh~~ Mật đạo chấn động, cự phủ trực tiếp cắm sâu vào vách đá.

Mà lúc này, con tà ma đầu trâu kia cũng đã xông lên rồi.

Khi xông đến trước mặt Tống Thư Hàng, một đôi nắm đấm còn lớn hơn cả nồi áp suất của nó, vung về phía đầu Tống Thư Hàng.

Ngoài tà ma đầu trâu ra, lại có hơn mười con tà ma hình người khác, nhanh chóng lướt đến, trong tay bọn chúng toàn là lợi kiếm.

Hiển nhiên, đây là sự điều khiển có chủ ý của Lệ Chi Tiên Tử trong bóng tối.

Nhằm phối hợp với cảnh tượng sau đó, 【Cao Thăng sư huynh】 bị mười ba kiếm xuyên thủng, anh dũng hi sinh.

“Đến tốt lắm!” Tống Thư Hàng cổ tay xoay chuyển, vung đao nghênh đón nắm đấm của tà ma đầu trâu mà chém tới.

Tà ma đầu trâu là một con tà ma cấp 3, da dày thịt béo, có một thân man lực, tốc độ tấn công thì lại khá vụng về.

Tóm lại, đây là một con tà ma trông rất oai vệ, nhưng thực lực không cao, tốc độ lại thiên về chậm chạp, kiểu bao cát.

Sở dĩ nó có thể chạy ở vị trí đầu tiên, tiếp xúc trực diện với Tống Thư Hàng sớm nhất, cũng là do Lệ Chi Tiên Tử âm thầm điều khiển.

Mục đích là để 【Cao Thăng sư huynh】 chỉ có cảnh giới Tam Phẩm, có thể có vài cảnh quay đẹp mắt trước khi chết.

Lệ Chi Tiên Tử thật sự dụng tâm lương khổ.

“Oanh~~” Trên Bảo Đao Bá Toái, ngọn lửa bùng lên.

Hỏa Diễm Đao.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng sử dụng ‘Hỏa Diễm Đao’ do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ sau khi thăng cấp cảnh giới Tam Phẩm.

Bây giờ khi thi triển đao này, Tống Thư Hàng vẫn phải bắt chước đao ý Phần Thiên của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Thế nhưng lần này, trong ngọn lửa Phần Thiên của ‘Hỏa Diễm Đao’, thiếu đi một chút bá khí, thêm vào một chút sắc bén.

Hỏa Diễm Đao, có thể nói là kỹ năng võ học thần bí nhất trên người Tống Thư Hàng, ngay cả khi mượn ‘hack’ CPU của Diệt Phượng công tử, cũng không thể thăng cấp cảnh giới của ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ này.

Vì vậy, khi Tống Thư Hàng tu luyện hàng ngày, chiêu đao pháp được mài giũa nhiều nhất cũng chính là chiêu này.

Bây giờ khi thi triển đao này, tuy vẫn phải mô phỏng đao ý của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, nhưng trong đó đã dung nhập suy nghĩ của chính Tống Thư Hàng.

“Tiểu tử, chịu chết đi!” Tà ma đầu trâu rất tự tin vào nắm đấm của mình.

Nó trực tiếp dùng nắm đấm oanh kích bảo đao, căn bản không thèm để ý đến sự sắc bén của Bảo Đao Bá Toái, và ngọn lửa đang bốc cháy trên đó.

Oanh ~ Đao Bá Toái và nắm đấm của tà ma đầu trâu va chạm.

Tống Thư Hàng cảm thấy cánh tay hơi chấn động, một lực lớn từ nắm đấm của tà ma đầu trâu truyền đến, khiến cậu không khỏi lùi lại một bước nhỏ.

Mà tà ma đầu trâu càng thảm hơn, Bảo Đao Bá Toái của Thư Hàng có thể tước thịt nhục thân của tu sĩ cấp 4.

Trực diện đỡ một đao của Tống Thư Hàng, nắm đấm của tà ma đầu trâu trực tiếp phế bỏ.

Không chỉ vậy, ngọn lửa trên Bảo Đao Bá Toái, theo nhát đao của Tống Thư Hàng chém ra, đột nhiên bùng nổ.

Ngọn lửa nuốt chửng nắm đấm của tà ma đầu trâu, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ cơ thể nó.

Hỏa Diễm Đao do đao khí hóa thành không phải lửa phàm có thể sánh bằng, sau khi dính vào người tà ma đầu trâu, điên cuồng bốc cháy.

“A a a a.” Tà ma đầu trâu phát ra tiếng kêu thảm thiết, ngã vật xuống đất.

Cơ thể nó không ngừng lăn lộn trên mặt đất, lại có tà khí đến từ thế giới Cửu U không ngừng tuôn ra từ người nó, cố gắng áp chế, dập tắt những ngọn lửa này.

Nhưng đúng lúc này, Hỏa Diễm Đao khí dường như cảm ứng được ‘Cửu U tà khí’, đột nhiên bùng lên.

Trong ngọn lửa có thêm một loại sức mạnh rộng lớn, uy nghiêm.

Dưới sự gia trì của loại sức mạnh này, trong nháy mắt, tà ma đầu trâu đã hóa thành tro bụi!

Phía sau, hơn mười con tà ma hình người đang xông tới đều ngây người.

Miểu sát!

Tà ma đầu trâu, vậy mà lại bị ‘Hỏa Diễm Đao’ của tu sĩ nhân loại cấp 3 này trực tiếp miểu sát?

Đầu trâu tuy vụng về, nhưng da dày thịt béo, phòng ngự trong số tà ma cấp 3 cũng khá tốt.

Ngay cả tu sĩ cấp 4, cũng rất khó miểu sát tà ma đầu trâu trong một đao.

Tu sĩ nhân loại cấp 3 này, chẳng lẽ lại là một Linh Hoàng cấp 5 giả trang?

Đừng nói là tà ma ngây người, ngay cả Tống Thư Hàng mình cũng ngây ra nửa ngày – chết tiệt, từ khi nào Hỏa Diễm Đao của mình lại bá đạo đến vậy?

Cho dù mình có lý giải sâu hơn một chút về ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’, khiến đao ý mang theo ý chí của chính mình.

Nhưng uy lực của Hỏa Diễm Đao cũng không thể tăng cường nhiều đến thế chứ!

Tống Thư Hàng hồi tưởng ngọn lửa đã hóa tà ma đầu trâu thành tro bụi, trong ngọn lửa đó, dường như có một loại khí tức năng lượng rất quen thuộc – đó là, khí tức Thiên Kiếp!

Vì vừa độ kiếp xong, nên Tống Thư Hàng rất mẫn cảm với khí tức Thiên Kiếp.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn vào Bảo Đao Bá Toái trong tay mình… Chẳng lẽ… là do Bảo Đao Bá Toái?

Thư Hàng nhớ rằng khi mình độ kiếp, Bảo Đao Bá Toái đã âm thầm hấp thu, tích trữ một chút lực lượng kiếp lôi.

Kiếp lôi của Thiên Kiếp, chính là khắc tinh lớn nhất của tà ma Cửu U.

Có thể là trong một kích ‘Hỏa Diễm Đao’ vừa nãy của cậu, đã mang theo một luồng sức mạnh kiếp lôi Thiên Kiếp được tích trữ trong Bảo Đao Bá Toái.

Vì vậy, mới tạo thành cảnh tượng tà ma đầu trâu cấp 3 bị ‘miểu sát’.

Hơn mười con tà ma Cửu U hình người ngây người một lát, nhưng rất nhanh trong mắt lại nổi lên vẻ điên cuồng đỏ như máu.

Trong đó, một con tà ma hình người nghiến răng nói: “Tu sĩ nhân loại này, chỉ có cảnh giới Tam Phẩm, chú ý một chút thanh đao trong tay hắn.

Thanh đao đó có vấn đề, chỉ cần tránh đao của hắn, tên nhân loại này không đáng sợ!

Tăng nhanh tần suất tấn công, đừng để hắn lại kích hoạt ngọn lửa trên đao!” Nói xong, hơn mười con tà ma Cửu U lại nhanh chóng tấn công về phía Tống Thư Hàng.

Khi cách Tống Thư Hàng hơn tám mét, hơn mười con tà ma ăn ý ra tay.

Ám khí, gai nhọn phun ra từ người, lông châm, hoặc dịch độc phun ra từ miệng, tất cả đều bắn về phía Tống Thư Hàng.

Bọn chúng cố gắng dùng phương pháp này, ngăn cản Tống Thư Hàng ‘kích hoạt’ ngọn lửa trên bảo đao. 《Nghịch Lân Đao Pháp》 Long Vũ Thức!

Tống Thư Hàng bình tĩnh vung bảo đao.

Một đao chém ra, như rồng lớn đang múa.

Loáng thoáng, trên Đao Bá Toái có từng trận tiếng rồng ngâm phát ra.

Ám khí mà đám tà ma Cửu U tấn công về phía Tống Thư Hàng, tất cả đều bị quét bay ra ngoài.

Và lợi dụng một đợt tấn công tầm xa, hơn mười con tà ma Cửu U trong nháy mắt đã rút ngắn khoảng cách với Tống Thư Hàng.

“Chính là bây giờ!” Tà ma Cửu U kêu lên the thé, trường kiếm trong tay từ các góc độ khác nhau đâm về phía Tống Thư Hàng. 【Gần đủ rồi!】 Lúc này, Tống Thư Hàng trong lòng tính toán một chút, ‘Cao Thăng sư huynh’ cũng gần như có thể hoàn thành sứ mệnh của mình, bị mười ba kiếm xuyên thủng mà chết rồi.

Sau khi Cao Thăng sư huynh chết… sẽ đến lượt đạo lữ song tu của ‘Cao Thăng sư huynh’ là 【Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch】 xuất hiện.

Điều duy nhất Tống Thư Hàng cảm thấy may mắn là, vai 【Cao Thăng sư huynh】 của mình, so với 【Phạm Bạch】 thì chết sớm hơn một bước.

Chết sớm siêu sinh sớm thật là quá tốt rồi, không cần giống như Dược Sư, ôm ‘thi thể’ của Giang Tử Yên cô nương, thể hiện chân tình mà khóc một trận lớn.

Tống Thư Hàng trong lòng tính toán kỹ khoảng cách an toàn.

Đợi khi mười mấy con tà ma lớn nhỏ khác nhau, từ các góc độ đâm ra những thanh lợi kiếm trong tay bọn chúng, Tống Thư Hàng ấn vào cơ quan ẩn giấu trên tay áo đạo bào.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên người cậu bùng lên ánh sáng chói mắt, bao phủ toàn bộ cậu và mười mấy con tà ma vào trong đó.

Đồng thời, trên đạo bào của cậu ‘tụt tụt tụt’ bắn ra một hàng chuôi kiếm, phía sau cũng bắn ra từng đoạn mũi kiếm, khiến Tống Thư Hàng trông như bị mười mấy kiếm xuyên thủng.

Ngay sau đó, Thư Hàng nhanh chóng nằm xuống đất, bày ra một tư thế thoải mái, để mười ba thanh lợi kiếm ‘xuyên thấu cơ thể’ không quá cấn người.

“Xong rồi.” Tống Thư Hàng trong lòng đắc ý cười một tiếng, nhờ sự che chắn của ánh sáng chói mắt, khi cậu ‘chết’, tư thế tạo dáng phải thoải mái hơn nhiều so với các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Sau khi bày xong tư thế, Tống Thư Hàng bắt đầu chờ đợi cái ‘hộ thuẫn trong suốt’ kia xuất hiện, thay cậu chặn lại những thanh lợi kiếm của hơn mười con tà ma đang đâm về phía cậu.

Thế nhưng… ‘hộ thuẫn trong suốt’ vốn dĩ nên xuất hiện để bảo vệ cậu, vậy mà lại không bật ra!

Bị kẹt à?

Tống Thư Hàng trong lòng kinh hãi.

Chương 753

Hay nói cách khác, trên người cậu căn bản không hề mang theo loại ‘hộ thuẫn’ này.

Chết tiệt, bị lừa rồi!

Tại sao mình lại không có hộ thuẫn chứ!

Quả nhiên ban đầu mình cho rằng ‘đạo bào’ tự có hộ thuẫn, là quá ngây thơ sao?

Đùa cái gì vậy chứ!

Không có hộ thuẫn mình thật sự sẽ chết đấy!

Khoan đã, bây giờ không phải lúc để càm ràm!

Chỉ vài phần mười giây nữa, mười mấy thanh kiếm tà ma sẽ đâm vào người cậu.

Làm sao bây giờ?

Bây giờ đã không kịp thi triển 《Nghịch Lân Đao Pháp》, đạo bào đổi từ Dương hòa thượng cũng không mặc.

Hơn nữa, vì lý do cậu tự mình ‘giả chết’ khi ngã xuống đất, đã bày ra một tư thế chết thoải mái, dẫn đến bây giờ cậu ngay cả không gian để né tránh cũng không có.

Trừ phi có thể ‘thuấn gian chuyển di’, nếu không cậu không có chỗ nào để trốn.

Đây là tuyệt cảnh mà!

Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh, suy nghĩ… Hay là, thử bùng phát chân khí hóa lỏng trong cơ thể ra, hình thành hộ thể chân khí?

Nhưng mà, đối phương toàn bộ là tà ma cấp 3, 4.

Dùng chân khí hóa lỏng hộ thể thô thiển như vậy, cũng không cản được những thanh lợi kiếm này. 【Giáp phù, trên người mình vẫn còn giáp phù!】 Nhưng giáp phù đang ở trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại', lấy ra, rồi kích hoạt giáp phù cũng cần thời gian.

Nghĩ tới nghĩ lui, kế sách hiện tại… chỉ có thể dùng 《Cương Thủ》 và Bảo Đao Bá Toái, che chắn các yếu huyệt trên cơ thể, cứng rắn chịu đựng mười mấy nhát kiếm này.

Những chỗ khác bị thương không sao, chỉ cần không chết, Lệ Chi Tiên Tử và Diệt Phượng tiền bối bên cạnh đều có thể phản ứng kịp thời, bảo toàn mạng nhỏ của cậu.

Không ngờ quay một cảnh diễn mà cũng gặp phải họa sát thân.

Trái đất này thật sự quá nguy hiểm rồi. *** Ánh sáng chói mắt phát ra từ đạo bào, chỉ có thể ảnh hưởng tà ma Cửu U trong chốc lát.

Sau khi bọn chúng khôi phục thị giác, liền thấy Tống Thư Hàng nằm trên đất với tư thế kỳ lạ, trên người còn bị rất nhiều kiếm nhận xuyên thủng, toàn thân đầy máu… Lại là 【giả chết】 sao?

Đám tà ma Cửu U đã tê liệt với chuyện này rồi.

Ể?

Khoan đã, trên người tu sĩ nhân loại đang giả chết này, không có hộ thuẫn trong suốt!

Hai mắt đám tà ma Cửu U sáng bừng lên.

Mặc dù không biết tại sao tu sĩ nhân loại này lại không có hộ thuẫn, nhưng lợi kiếm trong tay bọn chúng sẽ không khách khí, nắm lấy thời cơ, không chút do dự đâm về phía Tống Thư Hàng.

Kiếm nhận càng ngày càng gần Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng đã kích hoạt ‘Thiên phú nhãn khiếu’ của mình.

Dưới Thiên phú nhãn khiếu của cậu, góc độ của những thanh lợi kiếm của tà ma đều được cậu nhìn thấy rõ ràng.

Trong lòng cậu tính toán vị trí những kiếm nhận này đâm xuống, tính toán kỹ vị trí ‘yếu huyệt’.

Sau đó, cậu dùng 《Cương Thủ》 và Bảo Đao Bá Toái che chắn các yếu huyệt của mình.

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng trong lòng đột nhiên có một sự thôi thúc muốn học 《Kim Chung Tráo》 hoặc 《Thiết Bố Sam》.

Keng keng keng keng keng~~ Lợi kiếm của tà ma đâm xuống!

Thế nhưng Tống Thư Hàng đang nghiến răng chịu đựng, lại không cảm thấy đau đớn.

Bên cạnh cậu, xuất hiện thêm một lớp hộ giáp sáng chói.

Là sức mạnh của【Giáp phù】!

“Thông Nương, cảm ơn ngươi!” Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Trong lòng cậu truyền ra tiếng hừ kiêu căng của Thông Nương: “Hừ, nếu ngươi thật lòng cảm ơn ta, thì trả lại tự do cho ta.” Ngay tại thời khắc nguy nan vừa rồi, Thông Nương đã thay Tống Thư Hàng kích hoạt ‘Giáp phù’ trong ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’.

Sức mạnh của giáp phù bao phủ Tống Thư Hàng, chặn lại lợi kiếm của tà ma.

Thế nhưng【Giáp phù】chỉ là phòng ngự cấp 4, thời gian chống đỡ sẽ không quá dài.

Tống Thư Hàng không chút do dự há miệng, gầm lên 《Sư Tử Hống》 đã chuẩn bị sẵn.

Âm ba của 《Sư Tử Hống》 như sấm giận cuồn cuộn, đồng thời phối hợp với năng lực 【Huyễn Âm】 của Thiên phú khẩu khiếu của Tống Thư Hàng.

Đám tà ma đang tấn công cậu đều bị chấn động mà ngây người ba khoảnh khắc.

Ba khoảnh khắc thời gian, đối với Thư Hàng hiện tại mà nói, đủ để lật ngược tình thế rồi.

Tống Thư Hàng từ trên mặt đất nhảy vọt lên. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 toàn lực vận chuyển.

"Hỏa Diễm Đao!" Tống Thư Hàng cổ tay xoay chuyển, thôi phát Hỏa Diễm Đao.

Đồng thời thân thể hắn đột nhiên xoay tròn.

Hỏa Diễm Đao theo thân thể cậu xoay tròn, hình thành một vòng lửa, Hỏa Diễm Đao khí nuốt chửng toàn bộ tà ma vây quanh Tống Thư Hàng.

Cao Thăng sư huynh trên người bị mười ba thanh lợi kiếm 'xuyên thấu cơ thể', bá khí đứng thẳng cầm đao.

Ở đằng xa… Đạo diễn Nhã Các Bố nhíu mày, phân phó nói: "Bảo Tống tiên sinh đừng 'tú' nữa, nhanh chóng ngã xuống đất mà chết đi, đừng có sống lại nữa." Giống như con Tà ma đầu trâu xui xẻo trước đó, hơn mười con Tà ma bị đao khí 'Hỏa Diễm Đao' của Tống Thư Hàng nuốt chửng.

Khí tức Cửu U trên người chúng đã dẫn động 'Thiên kiếp' chi lực ẩn chứa trong đao khí.

Ngọn lửa do đao khí hóa thành, được Thiên kiếp chi lực gia trì, trong nháy mắt đã thiêu rụi hơn mười con Tà ma hình người thành tro bụi.

Nguy cơ của Tống Thư Hàng đã được giải trừ.

Lúc này, cậu đứng thẳng cầm đao, trên người cắm mười ba chuôi kiếm, máu tươi đầm đìa, trông bi tráng vô cùng.

Nguy cơ tạm thời an toàn, nhưng ở đằng xa, đợt Tà ma thứ ba đã vượt qua 'Thiên Miêu Thôn Thiên' (mèo nuốt trời) do 'Diệt Phượng công tử" đóng, lao đến.

Nếu không nghĩ cách giải quyết vấn đề 'lá chắn bảo vệ', nguy cơ mới sẽ không ngừng ập đến.

Cậu cũng không biết Lệ Chi Tiên Tử và Diệt Phượng tiền bối có nhận ra sự bất thường của cậu không?

Ngay lúc đó, một thành viên của đoàn làm phim đạo diễn Nhã Các Bố ở đằng xa nhanh chóng ra hiệu cho Tống Thư Hàng, ý bảo cậu mau 'chết' đi, nếu không cốt truyện bị xáo trộn sẽ ảnh hưởng đến các cảnh quay phía sau.

Tống Thư Hàng cười khổ.

Lúc này sao cậu có thể chết được chứ!

Một khi chết trong 'phim', cậu ở hiện thực cũng sẽ 'Game Over' mất thôi.

Mà nói đi, Lệ Chi Tiên Tử và Diệt Phượng tiền bối phía trước sao không có phản ứng gì?

Chẳng lẽ Tiên Tử và Diệt Phượng tiền bối không nhận ra cậu không mang theo lá chắn trong suốt đó sao?

Nếu vậy thì tiêu đời rồi.

Đúng lúc này, giọng Thông nương từ trong ngực truyền đến: “Thư Hàng, có cần kích hoạt thêm một tấm giáp phù nữa không?” “Giáp phù chỉ là phòng ngự cấp Tứ phẩm, ngăn chặn công kích của Tà ma Tam phẩm thì không vấn đề gì, nhưng trong đợt Tà ma tiếp theo, phần lớn đều là cảnh giới Tứ phẩm, một chiêu là có thể phá vỡ phòng ngự của 'giáp phù' của mình.” Tống Thư Hàng hít một hơi: “Nhưng mà Thông nương, ân tình này của cậu mình ghi nhớ rồi, đợi vở kịch này diễn xong, khi Bạch Tôn Giả xuất quan, mình sẽ hỏi ngài ấy xem có cách nào tách cậu ra khỏi Ngộ Đạo Thạch không.

Đến lúc đó, mình sẽ trả tự do cho cậu.” “...” Thông nương: “Ngộ Đạo Thạch nhất định phải tách khỏi mình sao?

Hay là cậu hào phóng thêm chút nữa, tặng luôn Ngộ Đạo Thạch cho mình đi.” Thông nương hiện tại đã bén rễ trên Ngộ Đạo Thạch, giống như được khai khiếu vậy, các loại linh cảm tu luyện không ngừng tuôn trào, cô có chút không nỡ rời xa Ngộ Đạo Thạch này.

“Cậu mơ đẹp đấy.” Tống Thư Hàng nói, cậu hiện tại đã mất 'linh quỷ' cái cheat này, nếu lại mất 'Ngộ Đạo Thạch' nữa, con đường tu hành của cậu sẽ khó khăn gấp đôi, thậm chí hơn.

Nhìn thấy đợt Tà ma thứ ba ngày càng gần, Tống Thư Hàng thầm thở dài — chỉ còn cách cầu cứu Lệ Chi Tiên Tử hoặc Diệt Phượng tiền bối.

Chỉ là, nếu cậu mở miệng cầu cứu, cảnh này coi như hỏng bét.

Thôi kệ, hỏng thì hỏng, cảnh có thể quay lại. ...

Cứ cứu cái mạng nhỏ đã rồi tính.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị cắt ngang cảnh quay phim, cất tiếng cầu cứu, phía sau cậu vang lên một tiếng gọi trong trẻo: “Phu quân~~” Giọng nói ấy trong trẻo dễ nghe, như ngọc rơi châu.

Khi giọng nói đó gọi hai chữ 'phu quân', thực sự khiến người ta rợn cả xương sống.

Nhưng khi Tống Thư Hàng nghe thấy hai chữ 'phu quân', khắp người cậu nổi hết da gà.

Chủ nhân của giọng nói trong trẻo này chính là giọng của Bạch Hạc Chân Quân ở trạng thái Thiên Nữ tính.

Bạch Hạc Chân Quân đến để cứu nguy.

Lệ Chi Tiên Tử và Diệt Phượng công tử thấy Tống Thư Hàng 'chết' theo kịch bản, nhưng trên người lại không kích hoạt 'lá chắn trong suốt', mà ngược lại còn bi tráng bò dậy từ mặt đất, liền đoán ra nguyên nhân sự việc.

Lệ Chi Tiên Tử lập tức sắp xếp.

Theo kịch bản ban đầu, Bạch Hạc Chân Quân diễn 【Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch】, là bạn chí cốt và bạn rượu của nhân vật chính Lăng Dạ.

Y có thân hình nhỏ nhắn, diện mạo thanh tú, khi xuất hiện ban đầu luôn giả nữ thành nam.

Cuối cùng, y kết hôn với Cao Thăng sư huynh, và chỉ đến sau khi 'Cao Thăng sư huynh' chiến tử trong mật đạo.

Kết cục của y là không chút do dự tiếp nhận nhiệm vụ của trượng phu 'Cao Thăng', yểm hộ cho các đệ tử còn sống sót của Không Vân phái.

Cuối cùng, y cũng chết dưới tay Tà ma giống như Cao Thăng.

Nhưng để cứu nguy cho Tống Thư Hàng đang diễn vai 'Cao Thăng sư huynh', Bạch Hạc Chân Quân với vai 'Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch' đã nhập vai sớm hơn.

Khi cảnh này bắt đầu, Tống Thư Hàng còn đặc biệt may mắn vì vai 【Cao Thăng sư huynh】của mình chết sớm, không cần phải diễn cảnh tình yêu sinh tử ly biệt bi thảm với Bạch Hạc Chân Quân.

Không ngờ Bạch Hạc Chân Quân lại vào sân sớm.

Nói thật, khi Bạch Hạc Chân Quân ở trạng thái 'Thiên Nữ tính trung lập', y tuyệt đối là một cô gái đáng yêu.

Nhưng mà, con người ai cũng có 'ấn tượng đầu tiên'.

Trong lòng Tống Thư Hàng, hình tượng của Bạch Hạc Chân Quân chính là vẻ ngoài thiên về nam tính đó!

Lấy ví dụ thế này, hiện tại Bạch Hạc Chân Quân đối với Tống Thư Hàng mà nói, giống như một ông chú phẫu thuật thẩm mỹ thành một cô gái đáng yêu.

Chương 754

Dù giọng của Bạch Hạc Chân Quân có ngọt ngào đến mấy, Tống Thư Hàng cũng không thể nào cảm thấy đáng yêu được.

Nghĩ đến việc phải diễn 'cảnh tình yêu sinh tử ly biệt bi thảm' với Bạch Hạc Chân Quân, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể hơi khó chịu.

Khi Thư Hàng đang suy nghĩ, thân hình nhỏ nhắn của Bạch Hạc Chân Quân nhanh chóng đến bên Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng đỡ lấy cơ thể cậu.

“Phu quân~~ phu quân~~” Bạch Hạc Chân Quân ở trạng thái Thiên Nữ tính nước mắt như mưa, dáng vẻ đáng thương đến mức khiến người ta chỉ muốn chạy đến an ủi y.

Cả người Tống Thư Hàng run lên, mỗi tiếng 'phu quân' ấy khiến cậu cảm thấy sống không còn gì luyến tiếc. 【Này, tiểu hữu Tống, đừng có mở mắt nữa, mau nhắm mắt lại mà chết đi cho lão nương nhờ.】 Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng vang lên tiếng truyền âm nhập mật của 'Thiên Nữ tính Bạch Hạc Chân Quân'. 【Bạch Hạc tiền bối, cháu không mang lá chắn.】 Tống Thư Hàng đáp. 【Cho nên ta mới phải đến cứu nguy cho ngươi đó, tóm lại ngươi đừng bận tâm, mau nhắm mắt lại mà chết đi, lát nữa ta sẽ bảo vệ ngươi.】 Bạch Hạc Chân Quân đáp lại. 【Vậy tiền bối... sự an toàn của cháu xin giao phó cho người.

Nhất định phải bảo vệ cháu thật tốt nha.】 Tống Thư Hàng lo lắng nói, cậu luôn cảm thấy Bạch Hạc Chân Quân có chút không đáng tin cậy.

Bạch Hạc Chân Quân: “...” Muốn chết thì mau chết đi chứ, đâu ra lắm lời thế!

Bạch Hạc Chân Quân ở 'trạng thái Thiên Nữ tính' dường như tính cách cũng đã thay đổi - ở trạng thái này y đặc biệt thiếu kiên nhẫn.

Mới nói với Tống Thư Hàng vài câu, y đã cảm thấy Tống Thư Hàng phiền phức.

Đã vậy ngươi không tự động 'chết', vậy thì để lão nương giúp ngươi một tay!

Thế là, y đỡ Tống Thư Hàng rồi nhẹ nhàng vỗ một cái, một đạo linh lực đánh vào trong cơ thể Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy toàn thân rung chuyển dữ dội, sau đó, mắt cậu tối sầm lại, cứ thế mà ngất đi.

Bạch Hạc Chân Quân lại một lần nữa đau lòng khóc rống lên, y dùng sức lay Tống Thư Hàng: “Phu quân~~ phu quân~~ chàng tỉnh lại đi, chàng mau tỉnh lại đi!” Y lay rất mạnh, mạnh đến mức hận không thể lay văng cả não của Tống Thư Hàng ra.

May mắn thay, lúc này Tống Thư Hàng đã hôn mê, thực sự giống như đã chết, lay thế nào cũng không tỉnh.

Và lúc này...

đợt Tà ma lớn đã lao đến!

Bạch Hạc Chân Quân đành tiếc nuối đặt Tống Thư Hàng xuống, quay đầu nhìn đám Tà ma.

Sau đó, y nhanh chóng nhập vai.

“A a a a ~” Bạch Hạc Chân Quân ngửa mặt lên trời gào thét, mái tóc dài dựng ngược.

Bởi vì đoạn này là cảnh cứu nguy, kịch bản không có lời thoại, chỉ có thể dựa vào Bạch Hạc Chân Quân ứng biến tại chỗ.

Mà Bạch Hạc Chân Quân cũng lười diễn thêm cảnh quay này.

Đối với y mà nói, cảnh nào không diễn cùng Bạch Tôn Giả đều chẳng có ý nghĩa gì.

Thế là, y đứng dậy chém giết hơn ba mươi con Tà ma rồi để lộ sơ hở, bị một con Tà ma dùng thương đâm xuyên.

Sau đó, Bạch Hạc Chân Quân nằm gục bên cạnh 'thi thể' của 【Cao Thăng sư huynh】, kích hoạt lá chắn trong suốt.

Lá chắn bao bọc cả Bạch Hạc Chân Quân và Tống Thư Hàng bên trong.

Cốt truyện 【Cao Thăng sư huynh phu phụ tử trận trong cuộc chiến Tà ma】 đã được hoàn thành thuận lợi.

Một pha cứu nguy đẹp mắt!

Ở đằng xa, đạo diễn Nhã Các Bố khẽ nhíu mày — cảnh này hoàn toàn không theo kịch bản.

Lúc này, một thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả đến bên đạo diễn Nhã Các Bố, lên tiếng giải thích.

Tóm lại là đạo cụ của Tống tiên sinh khi diễn vai 'Cao Thăng sư huynh' lúc nãy có vấn đề, sau đó đành phải để 'Bạch Hạc nữ sĩ' ra sân sớm để cứu nguy.

Thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả có khả năng ăn nói cực kỳ xuất sắc, chỉ vài lời đã trấn an được đạo diễn Nhã Các Bố.

Đương nhiên, trong đó không thể thiếu sự giúp đỡ của 'Huyễn Vũ Điệp' và hiệu ứng phụ trợ của 'công thế tiền bạc'.

Thêm vào đó, cảnh 【Cao Thăng sư huynh phu phụ】 tử trận cũng coi như đặc sắc, đạo diễn Nhã Các Bố không truy cứu nữa.

Sau đó, việc quay phim tiếp tục.

Sau khi 'đạo cụ' mang tên 'Cửu U Tà ma' được dùng hết, cảnh

【Không Vân phái diệt vong】 cuối cùng cũng đã quay xong thành công.

Ngoại trừ 'Chưởng môn Vô Vi Đạo Nhân' và 'phu phụ Cao Thăng sư huynh' có cách chết khác kịch bản, có chút thay đổi, các tình tiết khác đều không có vấn đề gì, toàn bộ được quay một mạch trôi chảy.

Chưởng môn 'Vô Vi Đạo Nhân' trong kịch bản bản thân lẽ ra phải 'vạn tiễn xuyên tâm mà chết', nhưng khi y diễn đối thủ với Minh Nguyệt Kỷ Tức hữu đạo hữu, cả hai bên đều nhập vai quá đà...

Cuối cùng, Vô Vi Đạo Nhân đã chết theo cách bị 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 miểu sát.

Cảnh này đã kết thúc thành công.

Còn lúc này, 'Cao Thăng sư huynh' đáng thương vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Một chưởng nhẹ nhàng của Bạch Hạc Chân Quân ở 'trạng thái Thiên Nữ tính' ít nhất cũng có thể khiến Tống Thư Hàng ngủ hơn một tiếng đồng hồ.

Thế là, Ngư Kiều Kiều tiến lên, đưa Tống Thư Hàng đến phòng nghỉ, đặt cậu cạnh tượng Bạch Tôn Giả.

Tiểu hữu Tống Thư Hàng đang ngủ say, lúc này đang gặp ác mộng, hơn nữa còn là liên hoàn ác mộng!

Cậu mơ thấy mình đang kết hôn.

Trong một nhà thờ nhỏ ở nông thôn, dưới sự chứng kiến của linh mục, cậu và cô dâu trao nhẫn cưới, sau đó cậu vén khăn che mặt bí ẩn của cô dâu.

Tại sao mình lại chọn kết hôn trong nhà thờ chứ, mình là tu sĩ mà.

Tống Thư Hàng trong lòng lẩm bẩm về giấc mơ này.

Khăn che mặt cô dâu được vén lên, sau đó, Bạch Hạc Chân Quân phiên bản Thiên nam lộ ra nụ cười ngây thơ, ngọt ngào, dịu dàng mỉm cười với cậu, dùng giọng nói trầm đục nói: “Phu quân~” Trời đất quỷ thần ơi, Tống Thư Hàng cảm thấy điều này thật kinh khủng, kinh khủng hơn cả việc cô dâu của mình là một bà hói đầu.

Trong mơ, cậu vô thức vung nắm đấm, đấm vào mặt 'cô dâu'.

Sau khi nắm đấm này tung ra, cơn ác mộng của cậu vỡ tan...

Nhưng ác mộng vỡ tan không có nghĩa là nó đã kết thúc.

Cảnh trong mơ thay đổi, biến thành một ngôi nhà cổ kính, yên bình.

Sau đó, cảnh trong mơ vẫn là một đám cưới.

Nhưng lần này lại là một đám cưới kiểu cổ truyền Trung Quốc.

Giống như cảnh quay trong phim, cậu là chú rể, trong tay dắt một sợi dây đỏ lớn kết hoa.

Đối diện sợi dây đỏ là cô dâu đội khăn trùm đầu đỏ.

Trong tiếng hô của người chủ trì hôn lễ, vợ chồng bắt đầu nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê giao bái.

Sau đó, chú rể tiến lên, vén khăn trùm đầu đỏ của cô dâu.

Khi vén khăn trùm đầu đỏ, nắm đấm còn lại của Tống Thư Hàng đã siết chặt lại — nếu dưới khăn trùm đầu vẫn là mặt của Bạch Hạc Chân Quân, nắm đấm này của cậu sẽ lập tức vung ra.

Không chút do dự!

Khăn trùm đầu đỏ được vén lên, lần này, không phải Bạch Hạc Chân Quân.

Dưới khăn trùm đầu là một khuôn mặt xinh xắn, tóc dài đen, mũi nhỏ nhắn, và nụ cười đặc trưng — là Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải đầu hói, không phải Bạch Hạc Chân Quân là được rồi.

Mặc dù cô dâu trong mơ là Vũ Nhu Tử, điều đó khiến cậu cảm thấy hơi kỳ quái trong lòng.

Mối quan hệ giữa cậu và Vũ Nhu Tử không đạt đến mức độ này.

Thực tế, Vũ Nhu Tử vẫn luôn xem cậu là một 'Tống tiền bối' mà thôi.

Nhưng mà, chỉ cần không phải Bạch Hạc Chân Quân, thì không phải ác mộng rồi.

Ngay khi Tống Thư Hàng nghĩ như vậy, Vũ Nhu Tử trước mặt cậu mở miệng nói chuyện.

Mở miệng liền quỳ!

Giọng nói phát ra từ Vũ Nhu Tử không phải giọng nói ngọt ngào của cô ấy, mà là giọng của một nam tử trung niên: “Oa ha ha ha, tiểu hữu Tống, muốn cưới con gái của lão phu, đúng là mơ mộng hão huyền!” Trong khi nói chuyện, dáng vẻ của Vũ Nhu Tử thay đổi, biến thành một nam tử trung niên đẹp trai không bạn bè: “Hiệu quả của 'Tân Huyễn Hình Hung Châm' của lão phu không tệ chứ?

Ngay cả các Đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' nhìn kỹ cũng không nhìn ra bất cứ điểm gì!” Nhìn khuôn mặt đẹp trai vô cùng này, Tống Thư Hàng không chút do dự vung nắm đấm sắt của mình, đấm thẳng vào khuôn mặt đẹp trai đó!

Quả nhiên vẫn là ác mộng, hơn nữa còn đáng sợ hơn cả giấc mơ 'Bạch Hạc Chân Quân'!

Sau khi nắm đấm này tung ra, cơn ác mộng của cậu lại một lần nữa vỡ tan...

Sau đó, cũng giống như lần trước, cảnh trong mơ lại thay đổi.

Lần này, biến thành một căn phòng hiện đại bình thường.

Tống Thư Hàng yên tĩnh ngồi ở mép giường.

Sau hai lần kinh nghiệm trên, Tống Thư Hàng nhanh chóng kiểm tra các vật phẩm xung quanh, và quần áo trên người mình.

Căn phòng lần này không có gì bất thường, quần áo trên người cậu cũng rất bình thường.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng không còn là cái đám cưới đáng chết đó nữa, cũng không có cô dâu đáng chết nào.

Đang suy nghĩ, đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra.

Sau đó, một con cá voi sát thủ đứng thẳng, mặc vest, vẻ mặt nghiêm túc đẩy cửa bước vào.

Tiếp theo, trên mặt con cá voi sát thủ lớn lộ ra một nụ cười, nói: “Em yêu, để em đợi lâu rồi, xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng, đêm nay là ngày đại hôn của chúng ta, đừng có cau mặt, vui vẻ lên nào, cười cho anh xem một cái đi, hay là để anh cười cho em xem một cái?” Cười cái con khỉ gì, Đậu Đậu, mau cho lão phu chết đi!

Tống Thư Hàng không chút do dự vung nắm đấm sắt chính nghĩa, đấm thẳng vào mặt con cá voi sát thủ lớn này...

Cảnh trong mơ lại một lần nữa sụp đổ.

Sau đó, cảnh lại chuyển đổi.

Lần này, Tống Thư Hàng phát hiện mình đến một xã hội nguyên thủy.

Lúc này cậu đang mặc đồ da thú, sau đó dùng rìu đá trong tay để gọt gỗ.

Đây đã là giấc mơ thứ tư...

Ba giấc mơ trước đều liên quan đến 'hôn lễ' hoặc 'tân hôn'.

Chương 755

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Giấc mơ thứ tư này, sẽ không lại liên quan đến 'hôn lễ' nữa chứ?

Dù cậu đang hôn mê gặp ác mộng, cũng không thể nào ba giấc mơ liên tiếp đều mơ thấy đám cưới, hơn nữa còn là những đám cưới bi thảm như vậy!

Dù là ác mộng, cũng quá ác!

Tống Thư Hàng nghi ngờ, có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến giấc mơ của cậu?

Hay là, vị tiền bối nào đó đang đùa giỡn với cậu?

Lần này, còn mơ thấy mình biến thành người nguyên thủy, chắc là không liên quan đến 'kết hôn' nữa rồi nhỉ?

Người nguyên thủy thì làm gì có hôn lễ chứ?

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên nhìn thấy một bóng người từ xa tiến lại gần.

Cô ấy có thân hình nhỏ nhắn, tóc ngắn ngang vai, dù cũng mặc đồ da thú của người nguyên thủy, nhưng khuôn mặt cô vẫn xinh đẹp.

Là Tô Thị A Thập Lục!

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục trong tay cầm một cây gậy to lớn, trông rất đáng sợ.

Ánh mắt cô ấy đang sáng quắc nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, tràn đầy tính xâm lược!

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy có một dự cảm không lành.

Giả sử, nếu người nguyên thủy cũng có hôn lễ thì Tống Thư Hàng liền nhớ đến một bộ phim hoạt hình hài hước.

Trong đó, người nguyên thủy nếu nhìn trúng một đối tượng nào đó, sẽ đi tới dùng gậy đánh ngất, tha về hang của mình là xong.

Đối với người nguyên thủy, đó chính là 'hôn lễ'.

Tô Thị A Thập Lục ở đằng xa, với vẻ mặt rục rịch.

Ánh mắt nhìn Tống Thư Hàng cứ như nhìn con mồi, lại liên tưởng đến cây gậy lớn trong tay cô ấy, cô ấy sẽ không định dùng một gậy đánh ngất mình chứ?

Tống Thư Hàng: “...” Đây là cái quái mộng gì vậy.

Đập bàn, lão tử không chơi nữa đâu, cái giấc mơ chết tiệt này, là vị tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' nào rảnh rỗi sinh nông nổi, đùa giỡn với mình sao?

Nếu là trò đùa ác ý, thì đủ rồi đó!

Chơi tiếp nữa, người hiền lành cũng sẽ nổi giận đấy!

“Mau cho mình tỉnh lại đi, dù là vị tiền bối nào đang đùa ác, bây giờ thả mình ra mình sẽ không quá tức giận.

Chơi tiếp nữa, mình cũng sẽ nổi giận đấy!” Tống Thư Hàng gào lên.

Ngay khi Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu, đột nhiên cậu cảm thấy sau gáy đau nhói, một cảm giác choáng váng cực độ ập đến.

Tống Thư Hàng cứng đờ quay đầu lại, sau đó nhìn thấy Tô Thị A Thất cũng mặc đồ da thú, vẻ mặt lạnh lùng đứng phía sau cậu.

Trong tay anh ta cầm một cây gậy gỗ dính máu, không nghi ngờ gì nữa, vết máu trên đó là của Tống Thư Hàng.

Sau đó, Tô Thị A Thất vui vẻ vẫy tay về phía Tô Thị A Thập Lục ở đằng xa.

Tống Thư Hàng: “...” Mẹ kiếp, đúng là cái cảnh 'người dã man kết hôn' này thật.

Không chơi nữa đâu, thật sự không chơi nữa đâu!

Cái giấc mơ quái quỷ gì thế này, mau cho mình tỉnh lại đi!

Cái trò 'kết hôn' cũ rích này, thay đổi đủ kiểu để chơi vui lắm sao?

Không thể có chút gì mới mẻ khác sao?

Đừng có chơi trò 'kết hôn' nữa, chúng ta vẫn là bạn tốt mà!

Ý niệm của Tống Thư Hàng vừa mới động đậy.

Đột nhiên, cảnh vật xung quanh thay đổi, Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục biến mất.

Cây cối trong rừng nguyên thủy đều vặn vẹo, hóa thành khôi lỗi hình người và quái vật, tấn công Tống Thư Hàng.

Không chỉ cây cối, đá, đất xung quanh cũng ngưng tụ lại, tất cả đều hóa thành khôi lỗi, lao về phía Tống Thư Hàng.

“Chết tiệt!” Tống Thư Hàng liều mạng bắt đầu bỏ chạy. 【A a a a, ngươi không thoát được đâu, ngươi là của ta, thuộc về ta!】 Một giọng nói quái dị vang lên, giọng nói này tập hợp vô số âm thanh của nam nữ, già trẻ. 【Máu của ngươi!】 【Thịt của ngươi!】 【Xương của ngươi!】 【Tóc của ngươi!】 【Tất cả của ngươi, đều là của ta!】 “Cái thứ quái quỷ gì thế này!” Tống Thư Hàng nhíu mày, nhưng hai chân vẫn nhanh chóng chạy.

Cậu luôn cảm thấy nếu bị đám khôi lỗi quái vật này bắt được thì sẽ không ổn.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cả thế giới đều nhốn nháo, toàn bộ thế giới đều là khôi lỗi.

Không khí, đá, gỗ, đất, lửa, sấm sét, nước, tất cả đều kết hợp thành từng khôi lỗi, vô số khôi lỗi bao vây Tống Thư Hàng, chúng vươn hai tay ra, tham lam lao về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nổi giận: "Cái giấc mơ chết tiệt này là cái quái gì vậy?

Cả giấc mơ đều bị người khác khống chế, mình còn chơi cái quái gì nữa!" Đã không còn nơi nào để trốn.

Cũng không biết sau khi những khôi lỗi này bắt được cậu thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Tống Thư Hàng trong lòng có chút bất an.

Khi vô số khôi lỗi sắp sửa bắt được Tống Thư Hàng, một thanh phi kiếm đen nhánh đột nhiên đâm ra, xuyên phá hư không, đâm đến trước mặt Tống Thư Hàng!

Ngay sau đó, vô số bóng tối được giải phóng từ thanh phi kiếm đen nhánh này.

Đó là bóng tối thuần túy, nuốt chửng tất cả.

Chỉ trong tích tắc, tất cả khôi lỗi trong giấc mơ đều bị bóng tối do phi kiếm giải phóng nuốt chửng sạch sẽ, giấc mơ hóa thành một không gian đen thuần túy, chỉ còn Tống Thư Hàng lơ lửng trong đó.

Đây lại là trò gì nữa?

Tống Thư Hàng vươn tay ra, thử chạm vào thanh phi kiếm đen nhánh đó.

Nhưng thanh phi kiếm đen nhánh đó lại có linh tính, nhẹ nhàng lách qua tay cậu.

Tiếp đó, thanh kiếm đen nhánh bắt đầu biến hóa.

Hai hơi thở sau, một thân ảnh tuấn mỹ xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Mái tóc dài đen nhánh bay theo gió, đôi mắt sáng như ánh trăng bạc.

Trên người y có một loại mị lực không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung, ngay cả không gian đen tối cũng không thể che giấu được mị lực của y.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng vui mừng kêu lên.

Thân ảnh trước mắt không phải ai khác, chính là Bạch Tôn Giả.

“Ừm.” Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười với Tống Thư Hàng, nụ cười ôn hòa khiến Tống Thư Hàng lập tức thả lỏng.

“Bạch tiền bối, người đã bế quan xong chưa ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm.” Bạch Tôn Giả cười gật đầu.

“Bạch tiền bối, giấc ác mộng vừa rồi của cháu là sao ạ?” Tống Thư Hàng lại lên tiếng hỏi, sâu trong lòng cậu vẫn giữ sự cảnh giác.

Cậu hiện tại vẫn đang ở trong giấc mơ.

Mặc dù 'Bạch Tôn Giả' trước mắt dường như đã ra tay cứu cậu, giúp cậu phá vỡ ác mộng.

Nhưng ai có thể đảm bảo rằng Bạch Tôn Giả trước mắt này, không phải cũng là một phần của 'ác mộng'?

Đây không phải là đề phòng Bạch Tôn Giả, mà là đề phòng cái tồn tại đã khiến cậu rơi vào ác mộng đang giở trò.

“Những giấc ác mộng của ngươi, là một loại pháp thuật liên quan đến khôi lỗi của Thượng Cổ Mặc Môn, một loại pháp thuật tương tự nguyền rủa, rất phiền phức.

Ngươi trúng phải loại pháp thuật này từ khi nào?" Bạch Tôn Giả lên tiếng giải thích.

Tống Thư Hàng nhíu mày, cậu trúng phải loại pháp thuật này từ khi nào?

Pháp thuật liên quan đến khôi lỗi của Thượng Cổ Mặc Môn...

Khoan đã, chẳng lẽ là cái đó!

Khi ở biệt thự của Ngư Kiều Kiều, Hiến Công tiền bối đã bố trí thiên la địa võng, muốn hấp dẫn Tà ma đến tận cửa, để bắt con Long ma đó.

Nhưng Long ma không đến, ngược lại lại hấp dẫn một đám Hải Đảm chiến sĩ.

Mà trong đó, có một con Hải Đảm chiến sĩ là khôi lỗi ngụy trang.

Con khôi lỗi đó trước khi chết, đã chỉ tay về phía Tống Thư Hàng từ xa, nhưng không thi triển bất kỳ ba động pháp thuật nào.

Chẳng lẽ là lúc đó, con khôi lỗi đó đã âm thầm giở thủ đoạn với mình?

Vậy mục đích của đối phương là gì?

Tống Thư Hàng đang định nói thêm vài câu với Bạch tiền bối, thì lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên nói: "Được rồi, cũng gần đủ rồi.

Ngươi cũng đến lúc tỉnh lại rồi." Tống Thư Hàng: "?" Chỉ thấy Bạch Tôn Giả mỉm cười giơ tay chỉ vào cậu, cả thế giới đen tối sụp đổ.

Sau đó, Tống Thư Hàng thoát ra khỏi thế giới ác mộng liên hoàn đó.

Tống Thư Hàng giật mình tỉnh dậy từ trong mơ, cảm kích nói: "Bạch tiền bối, cảm ơn người đã giúp đỡ, cháu cuối cùng cũng tỉnh lại từ giấc ác mộng đó rồi.” Sau đó...

Tống Thư Hàng cứng đờ.

Bên cạnh cậu, Bạch Tôn Giả vẫn đang ở trạng thái hóa đá, vẫn chưa xuất quan.

Nếu Bạch Tôn Giả vẫn đang bế quan, thì không thể nào cứu cậu ra khỏi 'ác mộng' được.

Vậy thì trong giấc ác mộng đầy rẫy khôi lỗi đó, ai đã cứu cậu ra?

Tống Thư Hàng: “...” Hơn nữa, ác mộng rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Ban đầu, con khôi lỗi ngụy trang thành Hải Đảm chiến sĩ đã thi triển lời nguyền gì lên người cậu?

Theo lời 'Bạch Tôn Giả' trong mơ, giấc ác mộng đó là một lời nguyền liên quan đến 'pháp thuật khôi lỗi của Mặc Môn', nhưng không nói rõ lời nguyền này có tác dụng gì.

Nhìn từ nửa sau của giấc mơ, sau khi cả thế giới hóa thành khôi lỗi, những khôi lỗi đó đã cố gắng bắt cậu...

Những khôi lỗi đó, muốn lấy được thứ gì đó từ trên người cậu.

Chương 756

Thậm chí, là máu của cậu?

Thịt?

Xương?

Tóc?

Đây là muốn có được cơ thể của cậu?

Lúc này, nếu linh quỷ của cậu vẫn còn thì tốt biết mấy.

Linh quỷ của cậu rất đặc biệt, khẩu vị cũng rất tốt.

Dù là oán quỷ hay lời nguyền, đều là món ngon trong thực đơn của linh quỷ.

Nếu linh quỷ của cậu vẫn còn, lời nguyền 'khôi lỗi của Mặc Môn' này, nói không chừng sẽ rất vui vẻ mà bị nó nuốt chửng.

Linh quỷ...

Linh quỷ.

Nghĩ đến con linh quỷ của mình không biết bị đưa đi đâu mất, lòng Tống Thư Hàng đau nhói.

Đó là một con linh quỷ đã thành công tiến hóa đến cấp Thượng giai, vô cùng quý giá, ngay cả tồn tại cấp Tôn Giả cũng sẽ thèm muốn.

Đáng tiếc, các loại chức năng tiên tiến của linh quỷ Thượng giai, Tống Thư Hàng thậm chí chưa kịp tận hưởng một giây, linh quỷ đã mất.

Đột nhiên có một xung động muốn quỳ xuống mà khóc lớn.

Cửu U Thế giới.

Sâu dưới lòng đất của một vùng bình nguyên trong Cửu U Thế giới, 'Bạch Tôn Giả' màu đen hai tay kê sau gáy, y nhàm chán mở mắt, nhìn không gian đen kịt dưới lòng đất trước mặt.

“Lời nguyền khôi lỗi của Mặc Môn, đúng là một thứ thú vị.

Muốn chiếm đoạt cơ thể của thiếu niên này sao?

Mặc Môn lại đang nghiên cứu cái Đạo Trường Sinh cổ quái của bọn họ à.” 'Bạch Tôn Giả' màu đen lẩm bẩm: “Mặc dù vẫn luôn rất quái dị, nhưng không thể không nói đây là một môn phái rất thú vị.” Đáng tiếc, trong giấc mơ của thiếu niên đó, y không thu được thông tin về vị tu sĩ nhân loại có dung mạo tương tự y.

Ngược lại lại thu được một số thông tin kỳ lạ.

Ví dụ như Bạch Hạc nhất tộc thần thú kỳ lạ lại còn có hậu duệ?

Y luôn cảm thấy với quan niệm yêu đương và giới tính kỳ quái của tộc này, trong vài nghìn năm chắc chắn sẽ bị diệt vong vì không có hậu duệ.

Hơn nữa, yêu chó khi chưa hóa hình người đã kết hôn với tu sĩ nhân loại sao?

Hiện tại tu sĩ nhân loại khẩu vị nặng đến vậy à?

Ngay khi 'Bạch Tôn Giả' màu đen đang suy nghĩ, đột nhiên một tiếng nổ lớn vang lên trên đỉnh đầu y.

“Lại nữa à, không thể để ta ngủ một giấc cho yên sao?” Bạch Tôn Giả màu đen lẩm bẩm.

Vụ nổ lớn đã phá tung hoàn toàn nơi y ẩn náu.

Trên không trung, quả cầu kim loại lỏng lơ lửng, đắc ý nói: “【Cười đắc ý】, tìm thấy ngươi rồi, Bạch!” “Ta không phải đã nói rồi sao, ta muốn ngủ một trăm năm.

Trong một trăm năm này ta sẽ không xuất hiện, ngươi cứ coi như ta đã chết, trong thời gian đó cả Cửu U đều vận hành theo ý chí của ngươi, không phải rất tốt sao?

Cớ gì lại đến làm phiền ta?” Bạch Tôn Giả màu đen ngáp một cái.

Trên không trung, quả cầu kim loại lỏng ngừng lại.

Sau nửa khắc trầm mặc, nó trầm giọng hỏi: “Ta hỏi ngươi, ngươi định biến mất khi nào?” Bạch Tôn Giả màu đen: “Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?

Hơn nữa, ta hiện tại sống tốt như vậy, cớ gì phải biến mất?” Quả cầu kim loại lỏng: “...” “Hơn nữa so với ta, ngược lại ngươi sắp biến mất rồi phải không?” Bạch Tôn Giả màu đen ngồi dậy, đôi mắt đẹp khẽ nheo lại.

Quả cầu kim loại lỏng: “...” “Xem ra ta đoán trúng rồi, cho nên gần đây ngươi mới vội vã tìm ta như vậy, muốn loại bỏ ta, trở thành ý chí duy nhất của Cửu U Thế giới.

Cố gắng mượn điều này để bản thân không biến mất nữa, đúng không?” Khóe miệng Bạch Tôn Giả màu đen nhếch lên.

Quả cầu kim loại lỏng bất động, đứng yên trong hư không.

“Thú vị đây, nếu trạng thái của ngươi không ổn, sắp biến mất rồi...

Vậy thì, vị ở thế giới bên ngoài kia, có phải cũng gặp vấn đề rồi không?

Dù sao từ một phương diện nào đó mà nói, ngươi và vị ở thế giới bên ngoài kia là một thể mà.

Ha ha ha ha, cái này mới thú vị chứ.” Bạch Tôn Giả màu đen cười lớn.

“Tất cả những điều này, đều là lỗi của ngươi!” Trên quả cầu kim loại lỏng hiện ra một cái miệng, nghiến răng nghiến lợi phát ra âm thanh: “Tại sao ngươi không biến mất?

Tại sao ta không thể độc chiếm Cửu U?

Chẳng lẽ, vị ở bên ngươi... vẫn còn ở thế giới này?” “Điều này là không thể nào, chuyện như vậy ngươi tự biết rõ nhất.

Vị của ta, chắc chắn đã rời khỏi thế giới này rồi.” Bạch Tôn Giả màu đen cười ha ha: “Còn về việc tại sao ta vẫn chưa biến mất, ai mà biết được?” “Là chuyện tên Nho gia và vị của ngươi đã hợp mưu đúng không?

Năm đó ta đã cảm thấy Thánh nhân Nho gia có điều kỳ lạ.” Quả cầu kim loại lỏng lạnh giọng nói.

“Ta không biết, đó là chuyện của 'vị' của ta, ta không gánh cái nồi này đâu.” Bạch Tôn Giả màu đen nhún vai: “Hơn nữa năm đó Nho môn Thánh nhân nhất hệ, không phải bị ngươi đích thân ra tay diệt môn sao?

Có gì kỳ lạ, ngươi tự mình còn không rõ ư?” “Ngươi tên khốn đáng ghét này, ta nhìn thấy cái mặt ngươi là thấy ghét rồi.

Ta 'chết tiệt~~' mẹ ngươi!” Quả cầu kim loại lỏng giận dữ nói.

“Ồ, không ngờ khẩu vị của ngươi nặng đến vậy.” Bạch Tôn Giả màu đen đứng dậy: “Ngươi và ta, đều do Cửu U Thế giới thai nghén.

Cho nên, Cửu U Thế giới chính là mẹ của ngươi và ta.

Nếu ngươi muốn 'chết tiệt~~', vậy thì nằm xuống mà 'chết tiệt' cái thế giới này đi!” Quả cầu kim loại lỏng: “Ngươi đại gia, ngươi đại gia!” “Yên tâm đi, đợi ngươi biến mất rồi, ta sẽ lập một bia mộ cho ngươi.

Dù sao chúng ta cũng coi như có duyên tương ngộ một lần.” Bạch Tôn Giả màu đen vẫy tay nói: “Nếu không có chuyện gì thì đừng làm phiền ta ngủ nữa.

Tạm biệt, không tiễn!” “Ta liều mạng với ngươi!” Quả cầu kim loại lỏng gầm lên giận dữ, lao xuống va vào Bạch Tôn Giả màu đen bên dưới.

Tên chết tiệt này, nhất định phải nuốt chửng tên này, như vậy nó mới có thể độc chiếm Cửu U, đối mặt với đại kiếp sắp đến!

“Lại muốn đánh à?

Được thôi, đúng lúc rảnh rỗi vô vị, chơi với ngươi một chút.” Bạch Tôn Giả màu đen giơ tay tóm một cái, một thanh phi kiếm đen nhánh xuất hiện bên cạnh y, chém về phía quả cầu kim loại lỏng.

Kiếm khí tung hoành, năng lượng Cửu U không ngừng bùng nổ.

Trong phạm vi vạn dặm, Tà ma Cửu U nhao nhao bỏ chạy thục mạng, để tránh bị vạ lây...

Một bên khác, tại khu nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả.

Ngư Kiều Kiều đẩy cửa phòng, bước vào phòng nghỉ của Tống Thư Hàng, thấy Thư Hàng đã dậy: “Thư Hàng, cậu tỉnh rồi à.” “Vừa tỉnh, mình ngủ bao lâu rồi?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Gần một tiếng rưỡi rồi, Bạch Hạc Chân Quân ra tay không biết nặng nhẹ.” Ngư Kiều Kiều cười nói: “Nhưng mà mọi người khi xem lại đoạn phim quay bằng camera, đều nói Bạch Hạc Chân Quân diễn rất tuyệt.

Đặc biệt là cảnh y và 'Cao Thăng sư huynh' ôm nhau chết, rất cảm động, không thua kém gì cảnh của Dược Sư và Giang Tử Yên cô nương.

Hơn nữa, khi Bạch Hạc Chân Quân xuất hiện mấy tiếng 'Phu quân' đó, gọi thật ngọt ngào, đến cả mình nghe cũng cảm thấy râm ran cả người.” Đừng nói những chuyện đáng sợ như vậy nữa!

Tống Thư Hàng nghiêng đầu, cảm thấy con người sống thật chẳng có chút gì đáng luyến tiếc.

Ngư Kiều Kiều cười ha ha: “Biết ngay cậu sẽ phản ứng như vậy mà.

Không nói chuyện này nữa, bây giờ chúng ta chuẩn bị quay cảnh hôn lễ của Dược Sư tiền bối và Giang Tử Yên cô nương, Thư Hàng cậu tỉnh rồi thì tốt quá, chúng ta vừa hay có thể diễn khách mời tham dự hôn lễ.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Mình chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ đi ngay.” Sau khi đứng dậy, cậu đột nhiên lại nhớ đến một chuyện quan trọng: “Khoan đã Kiều Kiều, Hiến Công tiền bối đâu rồi?” Tà ma tấn công quy mô lớn, vậy có nghĩa là con 'Long ma' đó cũng đã đến rồi sao?

Long ma đã bị bắt chưa?

Chuyện này còn quan trọng hơn cả đóng phim, liên quan đến việc cậu và Hiến Công tiền bối có giải quyết được vấn đề 'thể chất' hay không!

“Hiến Công tiền bối?

Ông ấy hình như đang hút thuốc bên ngoài phòng, trông cả người đều xám xịt, mình cũng không biết Hiến Công tiền bối đã xảy ra chuyện gì nữa.” Ngư Kiều Kiều trả lời.

“Hiến Công tiền bối biến thành xám xịt?

Không ổn rồi, chẳng lẽ là Long ma chưa bắt được sao?” Lòng Tống Thư Hàng cuống lên.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nói chuyện, tượng Bạch Tôn Giả bên cạnh nổ tung.

Nhưng Bạch Tôn Giả hiện tại có khả năng khống chế tuyệt vời, các mảnh vỡ của tượng đá nổ tung đều bị Bạch Tôn Giả giới hạn trong phạm vi một tấc, sẽ không gây ra thương tích ngoài ý muốn.

Sau đó, Bạch Tôn Giả với đạo bào không dính chút bụi trần, bước ra từ những mảnh vỡ của tượng đá, lên tiếng nói: “Ta vừa nghe thấy 'Long ma'?” “Bạch tiền bối, người cuối cùng cũng xuất quan rồi ạ.” Tống Thư Hàng không hiểu vì sao, có một xung động muốn nước mắt đầm đìa — thật sự là vì trong hai tiếng Bạch Tôn Giả bế quan, Tống Thư Hàng đã trải qua quá nhiều chuyện.

Bạch Tôn Giả thấy Tống Thư Hàng với vẻ mặt kích động, nghi hoặc nói: “Ồ?

Ta mới bế quan một canh giờ thôi mà?

Chẳng lẽ ta không cẩn thận bế quan quá đà, bế quan mấy năm rồi sao?” “Không không, Bạch tiền bối người vừa hay bế quan được một canh giờ thôi.

Đừng nói chuyện này nữa, chúng ta mau đi xem Hiến Công tiền bối đi.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Long ma, Long ma, ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì bất trắc.

Hiến Công cư sĩ đang ở bên ngoài phòng nghỉ của Tống Thư Hàng, trong miệng ngậm tẩu thuốc, hít một hơi thật sâu, sau đó đồng thời phun ra một làn khói trắng từ miệng và mũi.

Cả người cư sĩ đều bị bao phủ trong làn khói, đặc biệt là đầu ông, sau khi bị khói bao phủ, chỉ có thể nhìn thấy ánh lửa từ tẩu thuốc.

Tống Thư Hàng: “...” Nhìn thấy dáng vẻ này của Hiến Công cư sĩ, cậu liền cảm thấy không ổn.

“Hiến Công tiền bối.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Hiến Công cư sĩ ngẩng đầu lên, liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái: “À, tiểu hữu Thư Hàng, cậu tỉnh rồi à.” “Tiền bối, Long ma chưa bắt được sao?” Tống Thư Hàng nhẹ giọng hỏi.

Hiến Công tiền bối đã bố trí thiên la địa võng, mà Long ma vẫn chạy thoát sao?

“Long ma, từ đầu đến cuối đều không xuất hiện.” Hiến Công cư sĩ cười khổ.

“Sao lại thế được!” Tống Thư Hàng trợn to mắt.

“Ta đã bắt sống được mấy con Tà ma Lục phẩm đó, chúng nói Long ma trước đó quả thật đã triệu tập sáu vị Động chủ, cùng nhau chuẩn bị xông vào An Lạc.

Nhưng sau khi hành động bắt đầu, Long ma lại không hề lộ diện.

Rất có thể con Long ma xảo quyệt đó đã đẩy sáu Động chủ ra làm tiên phong, còn bản thân nó thì trốn ở phía sau.

Hiện tại phát hiện tình hình không ổn, liền bỏ chạy.

Chương 757

Khốn kiếp!” Hiến Công cư sĩ nói.

Tống Thư Hàng cứng đờ.

Không có Long ma, thì không thể chế tạo 'Long ma dược tề'.

Vấn đề 'tinh thần lực quá lớn' của cậu và Hiến Công tiền bối sẽ không thể giải quyết được.

“Chúng ta thất bại rồi sao?” Tống Thư Hàng nói.

“À, thất bại rồi.” Hiến Công cư sĩ nói.

Hai người nhìn nhau, cười khổ.

“Nếu thật sự không được, có lẽ chỉ còn cách nhờ 'Thất Tu Tôn Giả' đạo hữu ra tay giúp đỡ.” Hiến Công cư sĩ nói.

Tống Thư Hàng u u thở dài - xem ra, phải chuẩn bị thêm Linh thạch, mua huyết Long ma từ tay vị tồn tại thần bí 'cái gì cũng có thể bán' kia.

“Có lẽ, con Long ma đó sẽ không dễ dàng bỏ cuộc?

Biết đâu nó vẫn đang ẩn nấp trong bóng tối, sẵn sàng phát động tập kích bất cứ lúc nào?” Ngư Kiều Kiều bên cạnh hỏi.

“Ta cũng từng nghĩ như vậy...

Nhưng mà, lần sau muốn bắt nó sẽ càng khó khăn hơn.” Hiến Công cư sĩ thở dài.

“Nhưng chúng ta sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, đúng không tiền bối!” Tống Thư Hàng kiên định nói.

“Cố lên!

Tiểu hữu Tống Thư Hàng, tương lai tươi đẹp đang chờ đợi chúng ta!” “Người cũng cố lên, Hiến Công tiền bối, chúng ta tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc!” Tống Thư Hàng và Hiến Công cư sĩ động viên lẫn nhau.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt, nhìn Tống Thư Hàng và Hiến Công tiền bối, cảm thấy họ thật ngộ nghĩnh.

“Các ngươi đang nói, là Long ma của Cửu U Thế giới sao?” Lúc này, giọng Bạch Tôn Giả vang lên.

“Đúng vậy, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Ban đầu còn định sau khi bắt được con Long ma đó, làm cho Bạch Tôn Giả một pháp khí bất ngờ, không ngờ Long ma đến cuối cùng vẫn không bắt được.” Hiến Công cư sĩ thở dài thườn thượt: “Tạo hóa trêu người a.” Giọng Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên vang lên: “Hiến Công tiền bối, khi nào ta trêu chọc người?” “Tạo Hóa đạo hữu, ngươi đến rồi à.” Hiến Công cư sĩ ngẩng đầu nhìn Tạo Hóa Pháp Vương một cái: “Mà này, ngươi trước đó đã gửi một đoạn tin nhắn thoại trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', khiến rất nhiều đạo hữu bị ô nhiễm tinh thần, các đạo hữu đang tìm ngươi đó, ngươi còn dám đến sao?” “Yên tâm đi, sơn nhân tự có diệu kế.” Tạo Hóa Pháp Vương cười ha ha.

Bạch Tôn Giả một bên vuốt cằm, nhìn Tống Thư Hàng và Hiến Công tiền bối đang ở góc tường.

Được rồi... không trêu chọc họ nữa.

“Ừm, Hiến Công đạo hữu, tiểu hữu Thư Hàng, ta nghĩ con Long ma đó... sẽ không đến tìm các ngươi nữa đâu.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “?” Hiến Công cư sĩ: “Tại sao?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối người có thông tin đặc biệt nào sao?” “Ừm.” Bạch Tôn Giả gật đầu.

Tống Thư Hàng: “Long ma sẽ không đến tìm cháu nữa...

Cũng có nghĩa là, cháu và Hiến Công tiền bối không có hy vọng bắt được nó sao?” Hiến Công cư sĩ: “Quả nhiên, vận khí của ta vẫn xui xẻo như vậy sao?

Ta đã là 'suy thần' (thần xui xẻo) số một của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' rồi sao?” Cư sĩ và tiểu hữu Tống Thư Hàng, cả hai đều bắt đầu biến sắc.

Ngay lúc này, Bạch Tôn Giả lục lọi trong không gian trang bị của mình.

Sau đó... với một tiếng “đông”, một con Long quái cơ bắp khổng lồ hóa thành hổ phách, được Bạch Tôn Giả lôi ra, ném xuống đất.

“Nếu 'Long ma' mà các ngươi muốn tìm chính là nó, thì nó đã chết rồi.” Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng và Hiến Công cư sĩ nhìn con 'Long ma' này.

Mẹ ơi, đầu gối con đột nhiên mềm nhũn, con muốn quỳ xuống quá, phải làm sao đây?

Đúng là Long ma, mặc dù bị phong ấn trong hổ phách, vẻ ngoài cũng thay đổi rất nhiều, toàn thân còn bị năng lượng của Cửu U Thế giới ô nhiễm.

Nhưng mà, đây chính là một con Long ma không sai!

Mắt Hiến Công cư sĩ trợn tròn.

“Tại sao con Long ma cơ bắp này lại ở chỗ Bạch tiền bối người ạ?” Tống Thư Hàng thật sự muốn quỳ xuống rồi, con Long ma cơ bắp lúc trước kiêu căng ngạo mạn, miệng liên tục nói đã khóa chặt Tống Thư Hàng, còn muốn từ Cửu U đến An Lạc để giết cậu, tại sao lại nằm trong tay Bạch Tôn Giả, còn bị chế tác thành hổ phách?

Ngư Kiều Kiều, Tạo Hóa Pháp Vương cũng tò mò nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả chậm rãi nói: “Ừm, chuyện là thế này...

Lần này ta từ 'Di Tích Thượng Thời Đại' đó đi ra, vì trước đó, đã cho tiểu hữu Thư Hàng mượn Lưu Tinh Kiếm để độ kiếp rồi, nên ta không có phi kiếm.” Tống Thư Hàng gật đầu - nhưng Long ma cơ bắp và việc Bạch Tôn Giả không có phi kiếm thì có liên quan gì đến nhau?

“Sau đó, ta liền muốn tìm một cành cây tươi để chế tạo 'phi kiếm dùng một lần'.

Tiếp đó, một cây Liễu Thụ Yêu đến từ Cửu U, xuất hiện trước mặt ta.” Bạch Tôn Giả “a a” cười nói.

“Chính là Liễu Yêu bị Bạch tiền bối di thực sao?” Tống Thư Hàng hỏi, dưới sự bao phủ của vận khí đáng sợ của Bạch tiền bối, Liễu Thụ Yêu từ Cửu U liền tự động đến dâng mình sao?

“Ừm, chính là nó.

Sau này vì nguyên nhân của Liễu Thụ Yêu đó, ta và Bạch Hạc Chân Quân không cẩn thận tiến vào Cửu U Thế giới.

Sau đó, liền gặp phải con Long ma này.

Ừm...

Lúc đó ta tiến vào Cửu U Thế giới, tốc độ ngự kiếm phi hành quá nhanh không phanh kịp, liền một kiếm đâm chết nó.” Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

Không phanh kịp, một kiếm đâm chết nó...

đâm chết...

đâm chết...

Giống như lúc đi đường không cẩn thận giẫm chết một con côn trùng vậy.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa nhìn Hiến Công cư sĩ, khóe mắt cả hai người đều ướt át.

Thật muốn khóc, lần này là thật sự muốn khóc.

Hai người họ tốn hết tâm tư, nào là bẫy rập, nào là lấy thân làm mồi nhử, lại còn mời đến một lượng lớn cao thủ, chỉ vì muốn bắt con Long ma cấp bậc 'Lục phẩm Chân Quân' này.

Nhưng họ làm sao có thể ngờ được, khi họ đang tốn hết tâm tư muốn bắt Long ma, con Long ma đáng thương này đã bị Bạch Tôn Giả một kiếm đâm chết.

Hiến Công cư sĩ cười khổ: “Trước đó chúng ta vất vả như vậy, rốt cuộc là vì cái gì chứ?” Tống Thư Hàng đáp lại bằng một nụ cười khô khốc.

Ngư Kiều Kiều bên cạnh an ủi: “Hiến Công tiền bối vất vả không hề uổng phí.

Ít nhất, một lượng lớn 'Cửu U Tà ma' bị Tống Thư Hàng hấp dẫn đến, vừa hay tham gia diễn xuất, giúp chúng ta hoàn thành cảnh quay 【Không Vân phái hủy diệt】 mà.” Hiến Công tiền bối nghe đến đây, lại càng đau lòng hơn - ông ấy đã tốn rất nhiều nhân tình, mời biết bao nhiêu đạo hữu đến trợ trận, là để diệt Tà ma, chứ đâu phải để đóng phim!

Ông ấy và tiểu hữu Thư Hàng đi săn 'chưa xuất sư đã chết', còn chưa ra khỏi Cửu U, đã bị Bạch Tôn Giả chém giết ngay tại cửa Cửu U Thế giới.

Hơn nữa, con Long ma này bị Bạch Tôn Giả phong ấn thành hổ phách, 'máu' của Long ma có vấn đề gì không?

Vẫn có thể sử dụng được sao?

“Các ngươi muốn con Long ma này không?” Bạch Tôn Giả mỉm cười hỏi.

Nụ cười này của Tôn Giả, quả thực giống như thiên sứ.

“Nếu muốn, ta có thể đưa cho các ngươi.” Bạch Tôn Giả tiếp tục nói: “Mặc dù bị ta dùng pháp thuật biến thành hổ phách, nhưng chỉ cần ta giải khai pháp thuật, con Long ma này sẽ giống hệt như lúc bị ta chém giết, đảm bảo không bị hỏng.” Hiến Công cư sĩ nghe đến đây, cảm thấy có chút ngại ngùng.

Tẩu thuốc trong miệng ông phun ra một lượng lớn khói trắng.

Ông ấy và Bạch Tôn Giả gần như là đạo hữu cùng thời đại, nếu không phải năm đó có một quả bom nguyên tử nổ trên đầu ông, ông ấy hiện tại ước chừng cũng là một nhân vật cấp Tôn Giả, hoặc đang bế quan xung kích vị trí Tôn Giả.

Cho nên trong tình huống này, khi Bạch Tôn Giả hỏi 'các ngươi có muốn không', trong đầu Hiến Công cư sĩ bắt đầu suy nghĩ, phải dùng thứ gì để trao đổi ngang giá với Bạch Tôn Giả lấy thi thể Long ma này?

Hiến Công cư sĩ mặt mũi mỏng manh, khí tiết cao.

Nhưng Tống Thư Hàng bên cạnh lại không nghĩ nhiều như vậy — nợ một cái cũng là nợ, nợ hai cái cũng là nợ.

Đến lúc đó cậu còn phải hỏi Bạch Tôn Giả mượn 'rất rất nhiều' Linh thạch nữa.

Vậy nên, nợ thêm một bộ thi thể 'Long ma' nữa thì có quan hệ gì đâu?

Hơn nữa cậu thật sự rất cần bộ thi thể 'Long ma' này, để giải quyết vấn đề thể chất quá kém, tinh thần lực quá mạnh.

Thế là, Tống Thư Hàng hầu như không cần suy nghĩ nhiều, liền đáp: “Muốn, đương nhiên là muốn!” “Được, vậy tặng cho ngươi.” Bạch Tôn Giả sảng khoái ném bộ 'Long ma' này cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nhận lấy thi thể Long ma, nói: “Cứ coi như là cháu mượn của Bạch tiền bối!” “Cũng được.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Hiến Công cư sĩ một bên: “...” “Hiến Công tiền bối, Long ma đã có rồi, Long ma dược tề của chúng ta đã có hy vọng!” Tống Thư Hàng ôm thi thể Long ma, đưa nó vào tay Hiến Công cư sĩ.

Hiến Công cư sĩ nhận lấy bộ thi thể 'Long ma' này.

Sau một lát, ông ấy nghiến răng nói: “Tinh huyết của cả một con Long ma, có thể luyện ra rất nhiều Long ma dược tề, ước chừng ít nhất cũng luyện được khoảng ba mươi lọ 'Long ma dược tề'.

Đến lúc đó tiểu hữu Thư Hàng, chúng ta chia năm mươi năm mươi, mỗi người mười lăm lọ, đủ để ngươi và ta loại bỏ mối họa tiềm ẩn về thể chất và tinh thần lực quá mạnh.

Ngoài ra, Long bì, Long cốt trên người Long ma này đều có thể luyện chế bảo vật.

Phàm là bảo vật được luyện chế ra, ta đều chia năm mươi năm mươi với ngươi!” Tống Thư Hàng vẫy tay nói: “Hiến Công tiền bối người quá khách khí rồi, chỉ cần chia cho cháu một phần Long ma chi huyết như đã nói trước đó là được rồi.” “Không, tình huống hiện tại khác với trước đây.” Hiến Công cư sĩ nói: “Trước đây giả định là ta 'bắt' được Long ma.

Nhưng hiện tại, là ngươi giao Long ma hoàn chỉnh cho ta.” Tống Thư Hàng: “...” Cái này là Bạch Tôn Giả đưa cho chúng ta mà?

“Vậy thì cứ quyết định như vậy đi.

À đúng rồi, còn xin Bạch đạo hữu giải khai pháp thuật trên người Long ma này, ta sẽ mang Long ma này đi, xử lý khí tức Cửu U trên người nó.

Xử lý xong thì tiện luyện dược.” Hiến Công cư sĩ lại nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu: “Được thôi.” Thực ra, con 'Long ma' này vốn dĩ là thứ Bạch Tôn Giả định trả cho Hiến Công cư sĩ và Tống Thư Hàng làm tiền công diễn xuất.

Nhưng vì mọi chuyện đã diễn biến thành cảnh tượng trước mắt, Bạch Tôn Giả cũng lười giải thích.

Dù sao tiểu hữu Tống Thư Hàng và Hiến Công cư sĩ đều có thể có được 'Long ma chi huyết' mà họ muốn, còn cách xử lý bộ 'Long ma' này thì tùy họ tự quyết định.

Bạch Tôn Giả sảng khoái giải khai hổ phách trên người bộ 'Long ma' này.

Hiến Công cư sĩ thu lại thi thể Long ma, rồi cáo biệt mọi người.

Ông ấy còn phải đi chào hỏi những người giúp đỡ mà mình đã mời đến, rồi phân phối một chút mấy con Tà ma Lục phẩm bị ông ấy và những người giúp đỡ vây giết, cùng với một lượng lớn thi thể Tà ma Ngũ phẩm, Tứ phẩm.

Những thi thể này, đều là chiến lợi phẩm thuộc về Hiến Công cư sĩ và những người giúp đỡ ông ấy đã mời đến.

Chương 758

Cư sĩ còn có thể dùng một phần chiến lợi phẩm, để trả lại nhân tình đã mời những người giúp đỡ này đến.

Thân thể Tà ma cấp Ngũ phẩm, Lục phẩm, rất quý giá.

Sau khi Hiến Công cư sĩ vui vẻ rời đi, Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một chuyện.

Cậu lấy Thông nương và Ngộ Đạo Thạch ra từ 'túi thu nhỏ một tấc'.

“Bạch tiền bối, người có cách nào tách cây Thông yêu này ra khỏi 'Ngộ Đạo Thạch' không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi, lần này Thông nương đã giúp cậu rất nhiều, Thư Hàng cuối cùng cũng nhớ ra chuyện trả tự do cho cô ấy.

Bạch Tôn Giả nói: “Dùng sức nhổ một cái không phải là nhổ ra sao?” “Như vậy sẽ làm tổn thương rễ của Thông yêu sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả hỏi ngược lại: “Ngươi muốn không làm tổn thương rễ Thông yêu mà vẫn tách nó ra khỏi Ngộ Đạo Thạch sao?” “Đúng vậy ạ.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bạch Tôn Giả nói: “Ta hiểu rồi, vậy để ta thử xem.

Nhưng mà, ta cũng không đảm bảo có thể tách Thông nương này ra khỏi Ngộ Đạo Thạch được.” “Được ạ, Bạch tiền bối người thử đi.” Tống Thư Hàng giao Thông nương và Ngộ Đạo Thạch cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả cầm Ngộ Đạo Thạch nghiên cứu một lát.

“Ta sẽ truyền linh lực vào rễ Thông yêu, cường hóa gốc rễ của nó, sau đó thử xem có thể kéo nó ra mà không làm hỏng 'Ngộ Đạo Thạch' không.” Bạch Tôn Giả nói.

Sau đó, Bạch tiền bối truyền linh lực của mình vào gốc rễ của Thông nương, hình thành một lớp bảo vệ linh lực ở gốc rễ của cô ấy, tiếp theo y nhẹ nhàng kéo một cái, cố gắng kéo cô ấy ra khỏi Ngộ Đạo Thạch.

Khi Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng kéo một cái, Thông nương đột nhiên phát ra một tiếng kêu đau đớn: “Không được, đừng, đừng làm thế!” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi: “Đau sao?

Nếu đau thì nhịn một chút, chỉ cần kéo cậu ra khỏi Ngộ Đạo Thạch là được...” Lời cậu mới nói được một nửa thì trong tay Bạch Tôn Giả, đã có thêm một cọng hành lá non.

“Lá hành lại đứt rồi sao?” Ngư Kiều Kiều bên cạnh lên tiếng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương tò mò thò đầu qua: “Ơ?

Lá hành đâu có đứt.” Lúc này Tống Thư Hàng lại phát hiện, rõ ràng Bạch Tôn Giả trong tay cầm một đoạn hành lá non, nhưng lá hành của Thông nương vẫn còn đó, chỉ là lá hành của cô ấy trở nên non hơn một chút.

Đoạn hành lá non trong tay Bạch Tôn Giả, dường như chính là 'lột vỏ' của Thông nương!

Tống Thư Hàng nhìn cọng hành lá non trong tay Bạch Tôn Giả, nhìn đi nhìn lại, rồi ngửi thử — không sai, chính là cọng hành lá non mấy trăm năm tuổi của Thông nương!

Vậy Thông nương đây là chuyện gì?

Bạch Tôn Giả: “Hay là, ta thử lại lần nữa?” Tống Thư Hàng: “Được.” Ngư Kiều Kiều: “Mình sẽ chuẩn bị sẵn pháp thuật trị liệu, để phòng bất trắc.” Thông nương: “Không, đừng!

Sẽ rất đau, đừng thử nữa, cứ để mình mọc trên Ngộ Đạo Thạch, làm một cây Thông nương yên tĩnh đi.” Đáng tiếc, dưới sự tò mò của Bạch Tôn Giả, Thông nương không thể phản kháng.

Bạch Tôn Giả lại một lần nữa truyền linh lực vào cơ thể Thông nương, tiến vào rễ của cô ấy, hình thành lớp bảo vệ.

Tiếp đó Tôn Giả lại một lần nữa giơ tay nắm lấy Thông nương, nhẹ nhàng kéo một cái.

Lần này, Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Tạo Hóa Pháp Vương đều trừng mắt, cuối cùng cũng nhìn rõ!

Giống như một thanh kiếm sắc - không, phải nói là một cọng hành sắc bén xuất vỏ vậy, từ cọng hành lá non trong lòng bàn tay Bạch Tôn Giả, lại nhổ ra một cọng hành lá non mới!

“A a a, đau đau đau, chết mất rồi, chết mất rồi...” Thông nương kêu thảm thiết, cọng hành lá non mới sinh run rẩy trong đau đớn.

Cọng hành lá non xanh mướt, đung đưa theo gió.

Ngoại trừ màu sắc lá hành non hơn một chút, lá hành của Thông nương không có thay đổi nào khác!

“Mình hiểu rồi, có phải cây Thông nương này đã nắm giữ thiên phú 'tái sinh siêu tốc' gì đó không?” Ngư Kiều Kiều nói.

Vớ vẩn!

Ngươi từng thấy yêu tinh hành nào có thể nắm giữ kỹ năng thiên phú “tái sinh siêu tốc” như thế này không?

Rõ ràng đây phải là loại yêu vật hệ thằn lằn hoặc hệ giun đất mới có thể nắm giữ chứ?

Thông Nương lúc này thật sự muốn phun nước hành đầy mặt Ngư Kiều Kiều.

Đây căn bản không phải tái sinh siêu tốc gì cả, mà hoàn toàn là lột da có được không?

Là trực tiếp lột xuống một tầng vỏ hành của nó!

Đau đến mức nước hành cũng chảy ra.

Tuy nhiên... sau cơn đau kịch liệt, cảm giác lại khá sảng khoái.

Khi vỏ hành mới mọc ra bay bay theo gió, Thông Nương còn cảm nhận được một luồng khí mát lạnh.

Cảm giác này, giống như có một cái răng sâu lớn, đau đến tận chân răng.

Khi nha sĩ dùng kìm nhổ bật gốc cái răng sâu đó ra thì rất đau, nhưng đau xong lại thấy rất dễ chịu.

“Không phải tái sinh siêu tốc, chỉ là lột xuống một tầng vỏ hành.

Tuy nhiên, tầng vỏ hành bị lột này có chút kỳ lạ, chỉ có chỗ trung tâm nhất, có một nhúm rỗng ruột nhỏ, nhìn không khác gì việc véo một đầu hành.” Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng nói: “Ngoài ra, tạm thời ta cũng chưa nghĩ ra cách nào để kéo nó khỏi Ngộ Đạo Thạch mà không làm tổn hại đến yêu tinh hành này và Ngộ Đạo Thạch.

Một thời gian nữa, ta sẽ nói chuyện với các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, thử xem các đạo hữu có phương pháp nào tốt hơn không.” Nói xong, Bạch tiền bối trao lại một cây vỏ hành cùng với Ngộ Đạo Thạch, Thông Nương, tất cả cùng trả lại cho Tống Thư Hàng.

Một cây ‘vỏ hành’ khác, hay có thể nói là ‘lá hành’ được lột ra, Bạch tiền bối nghiên cứu một lát rồi cất đi.

“Bạch tiền bối vất vả rồi.” Tống Thư Hàng nhận lấy Thông Nương và cây vỏ hành, lên tiếng nói: “Thông Nương, vậy ngươi cứ ở trên Ngộ Đạo Thạch thêm một thời gian nữa nhé.” Thông Nương thở dài thườn thượt: “Tạm thời cũng chỉ đành như vậy.” Ưm, nói thật thì nó cũng hơi không nỡ rời khỏi Ngộ Đạo Thạch, dù sao cắm rễ trên Ngộ Đạo Thạch, nó được lợi rất nhiều.

Nhưng nó lại rất rất muốn tự do.

Cá và tay gấu không thể có cả hai được!

Người xưa quả không lừa ta. ...

Lúc này, Ngư Kiều Kiều nhớ ra chính sự: “A a, suýt nữa thì quên, Bạch tiền bối, Thư Hàng, cả Tạo Hóa tiền bối nữa, mau chuẩn bị một chút, đi đến trường quay điện ảnh thôi.

Trước đó, nhân lúc trời đã tối, đạo diễn Nhã Các Bố muốn quay trước cảnh 【Mộ Dung sư tỷ và Phong Xuyên Tử kết hôn】.

Ngoài ra, Bạch tiền bối, ngươi còn thiếu một cảnh 【Không Vân Phái bị diệt vong】khi nhân vật chính Lăng Dạ đau buồn rơi lệ ở phế tích Không Vân Phái.

Đạo diễn nói ngày mai còn phải quay bổ sung cảnh đó.” “Không thành vấn đề, ta sẽ phối hợp đạo diễn quay bổ sung cảnh, ha ha...

Trong một canh giờ ta bế quan, hình như đã xảy ra rất nhiều chuyện a.” Bạch tiền bối ngượng ngùng cười một tiếng: “Không nói chuyện này nữa, chúng ta đi xem hôn lễ của Dược Sư huynh và Giang Tử Yên cô nương trước đi.” Ngư Kiều Kiều nói: “Đúng rồi Bạch tiền bối.

Cảnh Dược Sư tiền bối kết hôn này, Bạch tiền bối ngươi phải biến hóa một hình dạng khác để đến đó.

Bởi vì trong kịch bản, ngươi trên đường đến thung lũng hôn lễ đã bị một con Tứ Đầu Xà quái bắt đi.” “Được rồi, đến lúc đó ta sẽ đổi một hình dạng khác để nhập tràng.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Thế là, đoàn bốn người nhanh chóng chạy đến trường quay hôn lễ của ‘Dược Sư’ và cô nương ‘Giang Tử Yên’.

Trên đường, Tống Thư Hàng lại kể tóm tắt cho Bạch tiền bối nghe những chuyện đã xảy ra khi cậu bế quan.

Từ lúc Tứ Đầu Xà Tà Ma bắt cậu và Bạch tiền bối, đến sau đó họ lại đến Cửu U thế giới, rồi lại không hiểu sao quay trở về không gian An Lạc được Lưu Tinh Kiếm chở bay đi.

Thi thể con Tứ Đầu Xà Ma đó, tạm thời bị Tống Thư Hàng cất vào ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’. ***************** Khi bốn người Tống Thư Hàng đến trường quay điện ảnh, đoàn của đạo diễn Nhã Các Bố vẫn đang chuẩn bị, chưa bắt đầu quay.

Nhưng các diễn viên đã lần lượt vào vị trí.

Ngoài các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ tham gia diễn, còn có rất nhiều nhân vật khách mời tạm thời đến từ các đạo hữu của Hiến Công tiền bối.

Ví dụ như Phi Ngư Cư Sĩ, Mễ Cao Cư Sĩ và các đạo hữu khác.

Họ đến làm khách mời cho vai ‘khách dự tiệc cưới’, khiến buổi hôn lễ này trở nên long trọng hơn một chút.

Bạch tiền bối đã biến hóa dung mạo của mình trên đường đi, trở thành một ‘đệ tử Không Vân Phái’ bình thường, đến tham gia cảnh này.

Từ xa, nhân vật chính của cảnh này là ‘vợ chồng’ Dược Sư và Giang Tử Yên đang ngồi cạnh nhau, trong phòng trang điểm để hóa trang.

Trên người họ đã mặc lễ phục màu đỏ và trang phục chú rể.

Bắc Hà Tán Nhân từ xa nhìn thấy Tống Thư Hàng đến, vẫy tay chào Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tỉnh rồi à?

Ơ, đạo hữu bên cạnh ngươi là ai vậy, lần này trong đoàn phim ta chưa từng thấy hắn a.” “Là ta, Bắc Hà đạo hữu.

Bởi vì trong cảnh này, vai ‘Lăng Dạ’ không tiện xuất hiện, nên ta biến hóa ngoại hình, đến xem buổi diễn này.” Bạch tiền bối đáp.

“Ha ha ha, hóa ra là Bạch tiền bối a.” Bắc Hà Tán Nhân ha ha cười, sau đó lại nhìn sang Tạo Hóa Pháp Vương bên cạnh Tống Thư Hàng: “Tạo Hóa huynh, ngươi còn dám đến à!” “Ta vì sao không dám đến?” Tạo Hóa Pháp Vương ha ha cười, hỏi ngược lại.

Bắc Hà Tán Nhân giơ ngón cái lên với Tạo Hóa Pháp Vương.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, không ít đạo hữu trước đó đã mở ‘tin nhắn thoại’ mà Tạo Hóa Pháp Vương gửi.

Hiện tại Tạo Hóa Pháp Vương vậy mà còn dám đến trường quay điện ảnh.

Cuồng Đao Tam Lãng hiện đang treo lơ lửng trên không trung chính là kết cục của Tạo Hóa Pháp Vương đó!

Tạo Hóa Pháp Vương đáp lại bằng một nụ cười đắc ý, cũng giơ ngón cái lên với Bắc Hà Tán Nhân, biểu thị sơn nhân tự có diệu kế!

Ngay lúc Bắc Hà Tán Nhân đang suy nghĩ xem các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ sẽ đối phó Tạo Hóa Pháp Vương thế nào thì...

Dược Sư đạo hữu và cô nương Giang Tử Yên đã hóa trang xong.

Họ sóng vai nhau, uyển chuyển bước đến ‘cảnh hôn lễ’.

Đạo diễn Nhã Các Bố vỗ tay...

Chuẩn bị sẵn sàng, đợi Dược Sư và Giang Tử Yên đến là có thể lập tức quay cảnh này.

Phim sắp bắt đầu quay rồi!

Các đạo hữu cũng đều tò mò nhìn về phía ‘khí cầu Tam Lãng’ đang bay lơ lửng trên không trung.

Nửa ngày đã trôi qua, khí cầu mà Cuồng Đao Tam Lãng biến thành vẫn còn bay lượn trên không.

Các đạo hữu rất tò mò, lát nữa khi phim bắt đầu quay, Cuồng Đao Tam Lãng sẽ diễn một vai ‘làm náo nhiệt không khí’ thế nào?

Là như pháo hoa, phát ra tiếng “ba ba ba” để tăng thêm niềm vui?

Hay là có công hiệu đặc biệt nào khác?

Các đạo hữu rất mong đợi. ...

Tam Lãng bây giờ thật sự là ‘tức muốn nổ phổi’, hiện tại, hắn lại nghĩ ra một chiêu hay để trả thù cô nương Giang Tử Yên.

Mặc dù chiêu này có hơi tìm đường chết...

Chương 759

nhưng không sao cả, chỉ cần có thể phá hoại kế hoạch của cô nương Giang Tử Yên, dù có tìm đường chết thế nào hắn cũng vui vẻ.

Cho dù là tìm đường chết, hắn cũng muốn cho cô nương Giang Tử Yên biết chọc vào Cuồng Đao Tam Lãng hắn sẽ có kết cục ra sao!

Dược Sư và Giang Tử Yên đã đến dưới ‘cảnh hôn lễ’.

Các đạo hữu xung quanh đùa giỡn chắp tay chúc mừng họ, nói những lời tốt lành.

Dược Sư hơi ngượng ngùng vẫy tay với các đạo hữu.

Ngay lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng đang bay lơ lửng trên không trung phát ra tiếng kêu: “Ô ô ô ô ~~” Ồ, suýt nữa quên mất Dược Sư và Giang Tử Yên đã tước đoạt quyền nói chuyện của hắn rồi.

Nhưng không sao, từ khi bị biến thành khí cầu cho đến bây giờ, hắn đã khó khăn lắm mới tích lũy được một chút linh lực.

Chút linh lực này vừa đủ để hắn thi triển một lần ‘Truyền Âm Nhập Mật quần thể’.

Thế là, Cuồng Đao Tam Lãng không chút do dự truyền âm nhập mật cho các đạo hữu phía dưới: “Dược Sư huynh cẩn thận, trong cảnh kết hôn lần này có âm mưu!

Cô nương Giang Tử Yên muốn giả hí chân tố, nàng ấy đã trực tiếp mời phụ huynh của huynh...” Ngay lúc Cuồng Đao Tam Lãng nói đến một nửa, Dược Sư vẫn đang sóng vai đi cùng Giang Tử Yên phía dưới đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Tam Lãng.

Sau đó, Dược Sư giơ tay vỗ một cái!

Trên không trung, khí cầu Cuồng Đao Tam Lãng càng trở nên lớn hơn.

Âm thanh mà hắn muốn truyền âm nhập mật cho các đạo hữu cũng vì cơ thể đột nhiên trương to hơn mà dừng lại.

Là Dược Sư lại một lần nữa kích hoạt 'cổ trùng' trong cơ thể hắn!

Bên cạnh Dược Sư, Giang Tử Yên nhếch mép cười, đắc ý nhìn Cuồng Đao Tam Lãng.

Tam Lãng đạo hữu, ngươi thua rồi!

Cuồng Đao Tam Lãng trợn tròn mắt, rất nhanh, hắn đã hiểu ra: Kim Phu Ngân Phụ!

Cặp đôi đáng ghét này!

Dược Sư tên khốn này căn bản đã biết chuyện 'Giang Tử Yên' lén lút đưa cha mẹ hắn đến, thậm chí hắn hoàn toàn biết, lát nữa Giang Tử Yên sẽ giả hí chân tố với hắn!

Mà Dược Sư căn bản không có ý định phản kháng...

Hay phải nói, Dược Sư cũng muốn nhân cơ hội này, thật sự định danh phận giữa Giang Tử Yên và hắn!

Giữa Dược Sư và Giang Tử Yên, vốn dĩ là tình cảm 'lang hữu tình, thiếp hữu ý', nếu không, hắn cũng sẽ không giữ Giang Tử Yên bên cạnh nhiều năm như vậy, còn mặc cho Giang Tử Yên hóa trang cho hắn thành tạo hình tóc xù dài.

Tuy nhiên, do thân phận 'sư đồ' khó xử giữa Dược Sư và Giang Tử Yên, hắn tuy thích Giang Tử Yên, nhưng lại không tìm được cơ hội thích hợp để hai người từ 'sư đồ' biến thành 'song tu đạo lữ'.

Mà hiện tại, mượn cảnh phim 【Mộ Dung sư tỷ và Phong Xuyên

Tử kết hôn】trong bộ phim của tiểu hữu Tống Thư Hàng này, Giang Tử Yên đã sắp xếp một kế hoạch ‘giả hí chân tố’.

Nếu Dược Sư thật sự bái đường thành thân với Giang Tử Yên trong phim... thì vài ngày nữa, chuyện hắn và Giang Tử Yên trở thành ‘song tu đạo lữ’ cũng là nước chảy thành sông!

Bởi vậy, Dược Sư dù biết rõ cha mẹ mình bị Giang Tử Yên lén lút mời đến, thậm chí được sắp xếp ngay trong ‘cảnh hôn lễ’, chờ hắn và Giang Tử Yên tiến vào, Dược Sư vẫn sáng suốt lựa chọn ‘giả vờ ngốc’, coi như mình không biết gì.

Hắn đang thầm lặng chờ đợi hoàn thành hôn lễ với Giang Tử Yên đó.

Trong tình huống như vậy, Dược Sư sao có thể để cái miệng phá hoại của Cuồng Đao Tam Lãng làm xáo trộn sắp xếp của Giang Tử Yên, hủy hoại hạnh phúc nửa đời sau của mình?

Cuồng Đao Tam Lãng từ ánh mắt sắc bén của Dược Sư, liền lập tức suy đoán ra tất cả.

Kim Phu Ngân Phụ, Kim Phu Ngân Phụ a!

Ta Cuồng Đao Tam Lãng sẽ không bỏ qua các ngươi, ta lấy họ Lãng của ta ra thề!

Ngay lúc Cuồng Đao Tam Lãng không cam lòng, đạo diễn Nhã Các Bố từ xa vẫy tay.

Bảng đạo diễn ‘cạch’ một tiếng.

Cảnh phim này, bắt đầu diễn!

Mà ngay lúc này, thân hình Cuồng Đao Tam Lãng càng trương to hơn.

Khoan đã, khoan đã, nếu còn trương to hơn thì không ổn rồi, sẽ nổ tung mất đúng không?

Dược Sư huynh thật sự muốn tàn nhẫn như vậy, để ta nổ tung thành pháo hoa sao?

Ba ba ba ba~~ một trận tiếng nổ liên tục náo nhiệt vang lên.

Cuồng Đao Tam Lãng nước mắt đầy mặt, đây không phải nước mắt hối hận hay đau buồn, Tam Lãng hắn tìm đường chết chưa bao giờ hối hận.

Đây chẳng qua là vì đau không chịu nổi, mà chảy ra những giọt lệ trong suốt.

Đau, đây là nỗi đau kịch liệt mà cả Linh Hoàng Ngũ phẩm cũng không thể chịu đựng được!

Cuồng Đao Tam Lãng cảm giác cơ thể mình bị căng đến cực hạn, sau đó 'bốp' một tiếng thật lớn, cơ thể hắn như một quả bóng bị đâm thủng, nổ tung!

Dược Sư huynh vậy mà thật sự nhẫn tâm như vậy?

Quá tàn nhẫn rồi!

Sắp chết rồi, hắn sau khi nổ tung thật sự sắp chết rồi...

Ngay lúc Cuồng Đao Tam Lãng đang nghĩ vậy, cơ thể hắn sau khi nổ tung, lại chỉ như lột một lớp da, nổ tung chỉ là một lớp biểu bì.

Bên trong, lại có một Cuồng Đao Tam Lãng hoàn toàn mới, trắng nõn nà 'mọc' ra.

Ngay sau đó, 'Cuồng Đao Tam Lãng mới' này lại một lần nữa nhanh chóng bị căng to ra, rồi nổ tung.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

Mọi người nghe thấy tiếng nổ náo nhiệt như pháo hoa, thực chất chính là Cuồng Đao Tam Lãng nổ tung hết lần này đến lần khác, tái sinh hết lần này đến lần khác, rồi lại tiếp tục nổ tung lặp lại.

Mỗi tiếng 'bốp' vang lên, đều đại biểu Cuồng Đao Tam Lãng nổ tung một lần.

Trung bình mỗi giây, Tam Lãng đều nổ hai đến ba lần!

Mà trận tiếng pháo hoa đáng sợ này, liên tục kéo dài gần một phút, Cuồng Đao Tam Lãng cảm giác mình ít nhất đã nổ hơn một trăm bảy mươi lần.

Mỗi lần nổ tung đều tiêu hao thể lực và linh lực của Cuồng Đao Tam Lãng, sau hơn một trăm bảy mươi lần nổ tung, Cuồng Đao Tam Lãng đã vô cùng suy yếu.

Sống không được, chết cũng không xong.

Cuối cùng, tiếng nổ dừng lại.

Tiếng nổ tuy lớn, nhưng uy lực không mạnh, đạo bào trên người Tam Lãng vẫn chưa bị nổ hủy.

Tam Lãng cảm giác quanh mình dường như có thêm một lớp giáp dày... không, đó không phải giáp.

Đó đều là những 'Cuồng Đao Tam Lãng' cũ đã chết trong vụ nổ a!

Dược Sư, Lãng mỗ và ngươi không đội trời chung!

Cuồng Đao Tam Lãng thầm nghĩ, đợi hôn lễ của Dược Sư và Giang Tử Yên kết thúc, hắn nhất định phải nghĩ cách tặng một phần đại lễ.

Trong đầu hắn đã có rất nhiều ý tưởng, chỉ chờ thoát thân là thực hiện!

Ngay lúc Cuồng Đao Tam Lãng đang suy nghĩ, thân thể hắn lại một lần nữa trương to ra...

Quái lạ, còn nữa sao?

Có hết không vậy!

Nhưng lần này sau khi trương to, không nổ tung nữa.

Chỉ là để Cuồng Đao Tam Lãng đóng vai một quả khinh khí cầu treo lơ lửng trên không.

Sau đó, từ trên người hắn bung ra hơn chục dải lụa đỏ mừng rỡ, bao trùm cả người hắn.

Mỗi dải lụa đỏ rủ xuống, trên đó viết những lời chúc phúc vui mừng.

Cuồng Đao Tam Lãng: "......" Phía dưới, Dược Sư đóng vai 【Phong Xuyên Tử】dắt tay Giang Tử Yên đóng vai 【Mộ Dung Họa】, từng bước tiến về cảnh hôn lễ.

Trong lúc đó, đạo diễn Nhã Các Bố còn đặc biệt sắp xếp cho Cuồng Đao Tam Lãng một cảnh đặc tả—mặc dù cảnh hôn lễ này có vẻ hơi không ra đâu vào đâu, nhưng ông ấy quay đâu phải phim cổ trang, mà là một thế giới tương lai khác trong không gian song song, vì vậy dù có sắp xếp một hôn lễ phong cách hiện đại cũng không thành vấn đề.

Nam nữ nhân vật chính của hôn lễ nhập tràng.

Cha mẹ Dược Sư tươi cười hớn hở ngồi đó, họ đã ngồi đây rất lâu, chỉ chờ con trai Dược Sư bước vào nhà.

Cha mẹ Dược Sư tóc bạc trắng, nhưng dung mạo trông vẫn còn rất trẻ.

Tu vi của họ không cao, đều chỉ ở cảnh giới Tam phẩm, thực tế nếu là tu sĩ Tam phẩm bình thường, đến tuổi này thì cũng đã gần hết tuổi thọ.

Nhưng Dược Sư đã dùng đan dược kéo dài tuổi thọ, kéo dài tuổi thọ của cha mẹ rất nhiều.

Nhưng cũng chính vì thế, cha mẹ Dược Sư vẫn luôn mong mỏi trong đời có thể nhìn thấy Dược Sư kết hôn, rồi sinh ra mấy đứa trẻ mũm mĩm. ...

Không có Cuồng Đao Tam Lãng quấy phá, cảnh quay diễn ra rất thuận lợi. 【Phong Xuyên Tử】và 【Mộ Dung Họa】đã hoàn thành hôn lễ thành công – Dược Sư và Giang Tử Yên cũng nhân cơ hội định danh phận.

Giang Tử Yên trong quá trình hôn lễ diễn ra, cũng không quên máy quay và kịch bản phim.

Nàng vẫn rất tận trách diễn tốt thân phận 【Mộ Dung Họa】, từ lúc ban đầu trong mắt mang theo sự kỳ vọng, kỳ vọng nhân vật chính 【Lăng Dạ】có thể kịp thời xuất hiện.

Cho đến sau đó giữa hai hàng lông mày xuất hiện nỗi buồn nhàn nhạt, đến cuối cùng nàng tâm tử, và 【Phong Xuyên Tử】hoàn thành hôn lễ.

Vì tâm trạng rất tốt, Giang Tử Yên đã diễn rất xuất sắc.

Toàn bộ cảnh phim được quay xong xuôi như nước chảy mây trôi.

Đạo diễn Nhã Các Bố rất hài lòng.

Đến đây, cảnh quay điện ảnh hôm nay tạm thời kết thúc. ...

Cảnh quay điện ảnh tạm thời kết thúc, nhưng yến tiệc của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ sẽ không kết thúc như vậy, dù sao hôm nay là ngày đại hỉ của Dược Sư và Giang Tử Yên.

Giang Tử Yên đã âm thầm sắp xếp sẵn tiệc rượu.

Món ăn chỉ là do đầu bếp bình thường làm, nhưng rượu thì toàn là rượu ngon – phải biết Giang Tử Yên vì ngày hôm nay đã chuẩn bị rất nhiều năm.

Đêm nay, các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cùng với Tống Thư Hàng và những người bạn của cậu, còn có các thành viên đoàn phim, đều đã uống một bữa thật sảng khoái.

Chương 760

Cao Mỗ Mỗ và các thành viên đoàn phim bình thường đã say rất sớm, được thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả đưa đến các phòng nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng sau khi uống kha khá, loạng choạng ra ngoài, tìm kiếm Dược Sư tiền bối.

Cậu vốn định tìm Dược Sư tiền bối để tặng một món quà, coi như hạ lễ mừng đại hỉ của Dược Sư tiền bối.

Món quà cậu cũng đã nghĩ xong, cách đây không lâu Dược Sư tiền bối chẳng phải đã hỏi cậu muốn mấy trăm năm tuổi vỏ hành sao, trong tay cậu vừa hay có vỏ hành tươi mới.

Tuy nhiên...

Tống Thư Hàng nửa say nửa tỉnh không tìm thấy Dược Sư tiền bối.

Cũng phải thôi...

Tiền bối hôm nay vừa hoàn thành hôn lễ với Giang Tử Yên, nói không chừng đang ‘xuân tiêu nhất khắc trị thiên kim’ đó chứ.

Thế là Tống Thư Hàng loạng choạng, chuẩn bị về phòng mình.

Ra đến cửa lớn, cậu nhìn thấy Bắc Hà Tán Nhân và Lạc Trần Chân Quân, đang kéo Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối từ trên không xuống.

Bắc Hà Tán Nhân a a cười nói: “Tam Lãng, còn sống không?” Khi ở trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, quan hệ giữa Bắc Hà Tán Nhân và Cuồng Đao Tam Lãng thực ra khá tốt.

Tống Thư Hàng vẫn nhớ khi mới vào nhóm, mỗi lần Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối tìm đường chết, Bắc Hà Tán Nhân đều sẽ nhắc nhở hắn một chút, bảo hắn đừng tìm đường chết quá đà.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng vẫn tròn ủm, sắc mặt tái nhợt, cười yếu ớt.

“Xem ra vẫn còn một hơi thở.” Lạc Trần Chân Quân cười nói, vừa nói vừa lấy ra một viên đan dược từ trong ngực áo nhét vào miệng Tam Lãng: “Nuốt xuống đi, đây là giải dược cổ độc do Dược Sư điều chế, còn có thể khôi phục một phần nguyên khí cho ngươi.” Đan dược vừa vào miệng, cơ thể tròn ủm của Cuồng Đao Tam Lãng rất nhanh khôi phục như ban đầu.

Chỉ thấy Cuồng Đao Tam Lãng lúc này, trắng nõn nà như đứa trẻ sơ sinh, làn da mịn màng đến mức các nữ tu cũng phải ghen tị.

“Không ngờ cổ độc của Dược Sư lại là một loại mỹ phẩm sao?” Bắc Hà Tán Nhân đùa nói.

“Ta... cảm giác mình... sắp chết rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng khàn giọng nói.

Tống Thư Hàng đi ngang qua, vừa hay nghe thấy lời của Tam Lãng tiền bối.

Có lẽ vì say hơi nặng, cậu loạng choạng đứng cạnh Tam Lãng tiền bối, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vậy Tam Lãng tiền bối, ngài có di ngôn gì không?” Bắc Hà Tán Nhân: “......” Lạc Trần Chân Quân: “......” Cuồng Đao Tam Lãng mắt sáng lên, hắn lập tức nhận ra tiểu hữu Tống Thư Hàng đang trong trạng thái say túy lúy.

Vậy nên, trêu chọc tiểu hữu Tống Thư Hàng nhất định sẽ rất thú vị?

Thế là, Cuồng Đao Tam Lãng run rẩy đưa tay ra, nắm lấy tay Tống

Thư Hàng: “Di ngôn...

đúng, ta cần một di ngôn!” Bắc Hà Tán Nhân: “......” Hắn cảm giác, Tam Lãng dường như lại bắt đầu tìm đường chết.

Tống Thư Hàng say túy lúy dùng sức nắm chặt tay Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối: “Tam Lãng tiền bối, ngài có di ngôn gì cứ nói, tôi sẽ ghi lại cho ngài.” “Đợi ta chết rồi... xin hãy chôn ta ở giữa Dược Sư và Giang Tử Yên.

Sống không thể chia rẽ họ, chết ta cũng phải chen vào giữa họ làm kẻ thứ ba.” Cuồng Đao Tam Lãng càng nói càng có lực.

Tống Thư Hàng gật đầu, lấy ra một quyển sổ nhỏ, sau đó ghi lại lời của Cuồng Đao Tam Lãng.

“Khoan đã... không đúng!” Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên lại thở dài thườn thượt: “Nếu ta bây giờ chết, Dược Sư và Giang Tử Yên lại không biết khi nào mới chết.

Ta còn làm sao chen vào giữa họ đây?

Di ngôn này, không ổn.” “Vậy tôi gạch bỏ di ngôn này nhé?” Tống Thư Hàng ợ một cái, gạch bỏ di ngôn vừa rồi của Tam Lãng tiền bối.

“Vậy đổi cái khác đi...

Đợi ta chết rồi... thì hỏa táng ta đi.” Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt bi thương nói, càng nói giọng càng yếu ớt: “Không cần xây mộ cho ta, cũng không cần lập bia cho ta, chỉ cần rắc tro cốt của ta xuống biển cả.

Hãy để tro cốt của ta theo sóng biển cuồn cuộn, đó là tâm nguyện lớn nhất của ta.” “Không thành vấn đề, Tam Lãng tiền bối!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Cậu viết lại di ngôn của Tam Lãng tiền bối, sau đó... cậu cúi người liền cõng Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối lên.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng đang trong trạng thái suy yếu vô lực, vậy mà không thể phản kháng: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi làm gì vậy?

Mau thả ta xuống a.” “Tam Lãng tiền bối, ngài đừng nói nữa, sẽ tiêu hao khí lực của ngài đó.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Tôi đây sẽ cõng ngài đi hỏa táng.

Sau đó, tôi sẽ ôm tro cốt của ngài, để Bạch tiền bối đưa tôi ra biển.

Rồi rắc tro cốt của ngài xuống biển cả, theo sóng nước cuồn cuộn!” Tống Thư Hàng nửa say nửa tỉnh, đầu óc đã không còn tỉnh táo, thậm chí cậu ta còn không biết mình đang làm gì.

Cậu ta hiện tại trong đầu chỉ có một ý niệm, chính là cõng Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối sắp chết đến lò hỏa táng, hỏa táng hắn.

Sau đó, phải hoàn thành tâm nguyện của hắn, rắc tro cốt của hắn xuống đại dương, theo sóng biển cuồn cuộn.

Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Quái lạ, tiểu hữu Tống Thư Hàng nói thật sao?

“Không được a, tiểu hữu Tống Thư Hàng, ta chỉ là nói đùa thôi a.

Bắc Hà, mau đến giúp ta!” Cuồng Đao Tam Lãng la lớn.

Bắc Hà Tán Nhân: “......” Không biết vì sao, hắn đột nhiên rất mong đợi cảnh Tống Thư Hàng hỏa táng Cuồng Đao Tam Lãng, nhất định sẽ rất thú vị đúng không?

Thế là, họ cứ nhìn Tống Thư Hàng cõng Tam Lãng, từng bước đi về phía xa. ****************** Rất đáng tiếc, cuối cùng, Cuồng Đao Tam Lãng đã không bị Tống Thư Hàng cõng đi hỏa táng.

Sau khi cõng Tam Lãng tiền bối đi khoảng hai trăm mét, Tống Thư

Hàng liền đổ gục.

Cậu cứ thế nằm sấp giữa đường, Cuồng Đao Tam Lãng vốn bị cõng trên vai cũng bị Tống Thư Hàng quăng ra xa.

Trong ánh mắt vẫn còn sợ hãi của Cuồng Đao Tam Lãng, tiểu hữu Tống Thư Hàng đã ngủ ngáy khò khò.

“Tiểu hữu Tống Thư Hàng trong trạng thái say rượu đúng là không thể lý giải nổi a.” Cuồng Đao Tam Lãng thầm lau mồ hôi lạnh, may mà tiểu hữu Tống Thư Hàng đã say đổ, nếu không hắn thật sự có thể bị tiểu hữu Tống Thư Hàng tìm một đống lửa mà ‘hỏa táng’.

Vốn định trêu chọc tiểu hữu Tống, suýt chút nữa thì rước họa vào thân.

Đang suy nghĩ, Lạc Trần Chân Quân đi đến bên cạnh Cuồng Đao Tam Lãng, ngồi xổm xuống đỡ hắn dậy: “Ngươi vẫn ổn chứ, Tam Lãng đạo hữu?” “Suýt chút nữa thì chết rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng cảm thán nói.

“Không chết là tốt rồi, nếu không thứ này ta cũng không biết giao cho ai nữa.” Lạc Trần Chân Quân a a cười, sau đó đưa một tờ hóa đơn dài cho Cuồng Đao Tam Lãng.

“Đây là cái gì vậy?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Lạc Trần Chân Quân: “Phí điều trị do Dược Sư huynh đưa ra, là của huynh đó, Tam Lãng huynh.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Cái gì?” Hành hạ hắn một trận, còn muốn thu phí chữa bệnh của hắn, Dược Sư tên khốn này nằm mơ đẹp gì?

Tin hay không hắn Tam Lãng nổi điên, cho tên khốn Dược Sư nếm thử mùi vị ‘cuồng đao’ của hắn?

Lạc Trần Chân Quân: “Tam Lãng huynh, huynh vẫn nên xem xong hóa đơn rồi hãy nói thì hơn.” Cuồng Đao Tam Lãng nghi ngờ chớp

chớp mắt, hắn mở hóa đơn ra xem từ đầu đến cuối – chỉ thấy trên hóa đơn ghi lại rất nhiều phương thuốc quý giá, mỗi vị đều có công hiệu thoát thai hoán cốt.

Tổng cộng gần hai trăm vị dược liệu, mỗi vị đều rất quý giá, với gia sản của Cuồng Đao Tam Lãng, chi ra cũng sẽ rất xót xa.

Nhưng, cuối hóa đơn, lại ghi tên người thanh toán là 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử'.

Nhìn thấy tên Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, cả người Cuồng Đao Tam Lãng đều không ổn rồi.

Hắn nhớ lại nhiều năm trước, sự kinh hoàng khi hắn bị một 'đại tiền bối' rực rỡ xinh đẹp như mặt trăng giữa đêm khuya hành hạ suốt một năm bốn tháng.

Đúng vậy, vị đại tiền bối xinh đẹp đó, tên là 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử', cảnh giới của nàng là đỉnh phong Linh Tôn Thất phẩm, chỉ còn một bước nữa là đạt đến cảnh giới 'Huyền Thánh' Nhân Tiền Hiển Thánh Bát phẩm.

Đây là một nhân vật cấp đại tiền bối chân chính, cùng thời với một vị đại tiền bối khác trong nhóm là 'Thất Tu Tôn Giả'.

Khi đỡ hắn trong trận chiến rác rưởi, Tạo Hóa Pháp Vương đã mang đến cho Cuồng Đao Tam Lãng một tin tức, nói rằng Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối chuẩn bị đến nhà Cuồng Đao Tam Lãng làm khách nữa.

Lúc đó Cuồng Đao Tam Lãng chân đều nhũn cả ra.

Không ngờ bây giờ, Vân Tước Tử tiền bối còn chưa xuất hiện, đã tặng cho hắn một phần đại lễ.

Lạc Trần Chân Quân tiếp tục giới thiệu: "Vân Tước Tử tiền bối nói, thiên phú 'Cuồng Hóa' của Tam Lãng đạo hữu sẽ gây ra ẩn họa cho cơ thể, vì vậy nàng từ rất lâu trước đã ủy thác Dược Sư luyện chế một viên đan dược.

Viên đan dược này là phương thuốc thời thượng cổ, luyện chế cực kỳ khó khăn.

Dược Sư cũng vừa mới hoàn thành không lâu...

Chỉ cần dùng, lột da hơn một trăm bảy mươi lần, là có thể khiến cơ thể huynh như được tái sinh, triệt để loại bỏ ẩn họa đó, để khi huynh thăng cấp Lục phẩm Chân Quân, không cần lo lắng vấn đề này nữa." Sau khi giới thiệu xong, hắn lại cảm thán: "Thật đáng ghen tị với Tam Lãng đạo hữu huynh a, vậy mà lại được 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' tiền bối coi trọng.

Đúng rồi, Vân Tước Tử tiền bối còn nói, vài ngày nữa sẽ tìm huynh chơi." Cuồng Đao Tam Lãng hít một hơi thật sâu, hắn nhìn về phía tiểu hữu Tống Thư Hàng—hay là, vẫn nên gọi tiểu hữu Thư Hàng dậy, bảo cậu ta hỏa táng mình luôn đi? ...

Tống Thư Hàng đang say túy lúy, rất nhanh lại chìm vào mộng đẹp.

Sau đó, cậu lại gặp một giấc mơ kỳ lạ kinh hãi.

Trong mộng cảnh, cậu xuất hiện trên mặt hồ rộng lớn.

Tống Thư Hàng nghi ngờ dụi dụi mắt, vì say rượu nên phản ứng của cậu chậm hơn một nhịp.

Lúc này, mặt hồ dưới chân đột nhiên xuất hiện một xoáy nước khổng lồ.

Đồng thời, một tiếng cười quái dị vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tiếng cười đó dường như là sự tập hợp của vô số âm thanh, có người già, có trẻ con, có nam, có nữ, còn có cả âm thanh quái gở.【A a a a, ngươi là của ta, thuộc về ta!】【Máu của ngươi!】【Thịt của ngươi!】【Xương cốt của ngươi!】【Tóc của ngươi!】【Tất cả của ngươi, toàn bộ là của ta!】Tiếng nói đó phát ra tiếng thét chói tai, ngay sau đó, xoáy nước hình thành một 'bàn tay khôi lỗi' khổng lồ, chộp lấy Tống Thư Hàng.

Xa xa, trên mặt hồ hình thành từng xoáy nước, trong mỗi xoáy nước đều có một bàn tay khôi lỗi nước chui ra, vây kín Tống Thư Hàng.

Là ác mộng nguyền rủa của Thượng Cổ Mặc Môn.

"Lại nữa sao?!" Tống Thư Hàng nghiến răng nói, đồng thời... cậu cảm thấy đầu mình truyền đến từng trận đau nhức kịch liệt, đó là nỗi đau 'búa nhỏ đập vào đầu' do tinh thần lực quá lớn gây ra.

Trong tình huống bình thường, nỗi đau kịch liệt này sẽ khiến Tống Thư Hàng bị cưỡng ép tỉnh dậy khỏi mộng cảnh.

Nhưng trong mộng cảnh quỷ dị này, Tống Thư Hàng không thể tỉnh lại.

"Bạch tiền bối!!" Tống Thư Hàng thử gọi một tiếng, thỉnh Bạch Tôn Giả lại một lần nữa ra tay giúp đỡ.

Nhưng lần này, Bạch Tôn Giả không xuất hiện.

Tống Thư Hàng xoa xoa đầu, xoa dịu cơn đau đầu của mình.

Đồng thời thân thể cậu bật dậy, thi triển là thân pháp《Thiên Hành Kiện》.

Chương 761

Thiên Hành Kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức!

Cơ thể Thư Hàng bùng nổ, trước khi bàn tay khổng lồ dưới chân kịp chộp lấy cậu, cậu nhón chân đạp lên bàn tay khôi lỗi nước đó, mượn thân pháp 《Thiên Hành Kiện》, bay vụt về phía xa.

Đáng tiếc, cậu vẫn chưa tu luyện đến cảnh giới Tứ phẩm, nếu không lúc này có thể ngự kiếm hoặc ngự đao phi hành, càng dễ dàng tránh né sự vồ bắt của những bàn tay khôi lỗi này.

Ngay lúc này, toàn bộ mặt hồ rộng lớn đều bắt đầu sôi trào, vô số bàn tay khôi lỗi nước lớn nhỏ chộp lấy Tống Thư Hàng.

Nhìn một cái, toàn màn hình đều là bàn tay khôi lỗi nước, trông đến rợn người.

Thế này thì làm sao mà tránh né được chứ?

Ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có, nếu không thể bay, một khi rơi xuống thì chỉ có thể bị những bàn tay khôi lỗi này tóm lấy.

Tống Thư Hàng vô thức đưa tay vào ngực, cố gắng lấy ra Bảo Đao Bá Toái.

Nhưng, cậu trong mộng cảnh trên người vậy mà không có 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại'.

Tống Thư Hàng: "Móa, đây là muốn khai chiến với GM trò chơi sao?

Cảnh, trang bị đều do đối phương thiết lập, thế này thì đánh kiểu gì?" Đang suy nghĩ, thân thể Tống Thư Hàng đã rơi xuống.

Phía dưới, vô số bàn tay khôi lỗi reo hò, đói khát vươn tay chộp lấy Tống Thư Hàng đang rơi xuống. 【Rơi xuống đi, rơi xuống đi!】【Hòa nhập vào chúng ta, trở thành một thành viên của chúng ta!】【Tất cả của ngươi, đều là của chúng ta!】 Tiếng nói quỷ dị tập hợp từ vô số âm thanh đó, lại một lần nữa vang lên.

“Khụ.” Tống Thư Hàng điều chỉnh góc độ cơ thể, tùy ý giơ tay phải lên một chút.

Trong cơ thể, Tiên Thiên Dịch Thể Chân Khí của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 vận chuyển tốc độ cao, từng tiếng vang như hổ gầm lại như rồng ngâm, phát ra từ cơ thể cậu.

Ngay sau đó, khi cơ thể sắp rơi xuống mặt hồ, cậu tung ra một quyền. 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 thứ nhất, Kim Cương Giáng Lâm!

Ưm, ‘Kim Cương Giáng Lâm’ là tên chiêu thức do Tống Thư Hàng tự mình nghĩ ra.

Quyền xuất, ‘ánh sáng công đức’ quanh Thư Hàng tự động phối hợp với cú đấm này của cậu, ngưng tụ một hư ảnh Kim Cương quanh cậu.

Hư ảnh Kim Cương đó bao bọc chặt chẽ cơ thể Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức lúc này tựa như một mặt trời nhỏ sáng chói.

“Đã là ác mộng kiểu nguyền rủa, vậy thì ăn cú đấm này của ta!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Nắm đấm giáng xuống!

Thức thứ nhất của 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, phối hợp với ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, một quyền tung ra đủ để phá hủy một ngôi nhà nhỏ, đây là quyền pháp kinh thiên động địa.

Quan trọng hơn, cú đấm này mang theo hiệu quả ‘phá tà, phục ma, phá trừ nguyền rủa’.

Dùng để đối phó với cái ác mộng ‘giống như nguyền rủa’ này, không gì thích hợp hơn.

Kim Cương do ánh sáng vàng tạo thành cùng Tống Thư Hàng vung quyền.

Oanh~~ Quyền chưa tới, quyền phong đã đến.

Hổ gầm rồng ngâm, ‘bàn tay khôi lỗi’ dưới chân Tống Thư Hàng liền như tuyết tan dưới mặt trời gay gắt, nhanh chóng hòa tan.

Không chỉ cánh tay khôi lỗi dưới thân Thư Hàng, toàn bộ các cánh tay khôi lỗi trên mặt hồ đều bị ảnh hưởng bởi cú đấm này. ‘Tư tư tư tư~~’ Tất cả các bàn tay khôi lỗi đều không ngừng bốc khói đen.

Ngay cả tiếng nói quỷ dị vang vọng bên tai Tống Thư Hàng cũng đồng thời biến mất.

Hai hơi thở sau, mặt hồ khôi phục bình tĩnh.

Cơ thể Tống Thư Hàng rơi xuống mặt hồ, như dẫm trên đất thật vậy, đứng lặng yên.

“Kết thúc rồi sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bàn tay khôi lỗi không còn xuất hiện, nhưng mộng cảnh mặt hồ này vẫn chưa vỡ vụn.

Lần trước, mộng cảnh vỡ vụn là do ‘Bạch Tôn Giả’ ra tay, đưa cậu rời khỏi mộng cảnh.

Lần này, Bạch Tôn Giả không xuất hiện, cậu phải làm sao rời khỏi mộng cảnh này đây? ...

Đang suy nghĩ, giữa hư không, phi kiếm đen tuyền quen thuộc đó lại một lần nữa xé toang hư không, đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Giống như lần trước, phi kiếm đen tuyền phóng ra vô số bóng tối, bóng tối thuần túy này chớp mắt đã nuốt chửng toàn bộ mộng cảnh.

Mộng cảnh mặt hồ vỡ vụn, Tống Thư Hàng lại một lần nữa tiến vào không gian thuần đen đó, chỉ có phi kiếm đen tuyền đứng trước mặt cậu.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Theo tiếng gọi của cậu, phi kiếm đen tuyền biến hóa một trận, hóa thành hình dạng Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng bây giờ vẫn không xác định vị ‘Bạch Tôn Giả’ này là thật hay giả – tạm thời, cứ coi hắn là ‘Bạch Tôn Giả’ đi.

“Ngươi sao lại đến đây nữa rồi?

Mới qua có bao lâu chứ?” Vị Bạch Tôn Giả này nhíu mày, tiểu hữu Tống này nói gì thì nói cũng là tu sĩ Tam phẩm chứ.

Tu sĩ Tam phẩm hai ba ngày ngủ một lần cũng rất bình thường mà?

Tại sao tên tiểu tử này chưa cách mấy tiếng, lại đi ngủ mơ nữa rồi?

Tên này, lẽ nào là loại một ngày ngủ mấy lần sao?

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười khan một tiếng: “Tôi vừa nãy uống hơi nhiều, say rồi, mê man thế là lại rơi vào ác mộng nguyền rủa đó.” Trong lúc nói, mắt cậu hơi trầm xuống – vị ‘Bạch Tôn Giả’ này vậy mà không biết chuyện cậu uống say sao?

Tức là, vị ‘Bạch Tôn Giả’ này rất có thể là giả mạo.

Hay là thử nghiệm chứng một chút?

Thử xem hắn có phải Bạch tiền bối thật sự không!

Thế là, Tống Thư Hàng ngồi thẳng người, vẻ mặt nghiêm túc:

“Bạch tiền bối!” “Có chuyện gì?” Vị ‘Bạch Tôn Giả’ này nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng điều chỉnh lại tư thế của mình, giọng nhẹ nhàng nói: “Tiểu Bạch...

đợi ngươi tóc dài chấm eo...” Nhưng cậu còn chưa niệm xong lời thoại, Bạch Tôn Giả trước mắt đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Ngay sau đó, Thư Hàng liền cảm thấy mình không nói được một câu nào nữa, như thể bị người ta thi triển ‘cấm ngôn thuật’ vậy.

“A a a a.” ‘Bạch Tôn Giả’ trước mắt phát ra nụ cười ‘thân thiện’, gió nhẹ thổi qua, mái tóc đen dài của Tôn Giả bay phấp phới theo gió.

Trong nụ cười của vị 【Bạch tiền bối】 này, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân có chút hư nhược.

Vị 【Bạch tiền bối】 này, cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi câu nói ‘tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài chấm eo’ sao!

Hắn và Bạch Tôn Giả mình quen biết rốt cuộc có quan hệ gì?

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng mất đi tri giác. ...

Cũng không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng mở mắt ra.

Vừa rồi trong một khoảnh khắc, cậu cảm thấy mình đã trải qua một chuyện rất kinh khủng... nhưng, đã trải qua chuyện gì thì hoàn toàn không nhớ ra được.

Nhưng tiềm thức của cậu cảm thấy, mức độ kinh khủng của chuyện mình vừa trải qua là 100% – ước chừng tập hợp tất cả các hình phạt của ‘Thập Bát Tầng Địa Ngục’ áp dụng lên người cậu, mới có thể bằng được sự kinh khủng cậu vừa trải qua. 【Từ phản ứng vừa rồi mà xem, vị ‘Bạch tiền bối’ trong mộng cảnh này dù không phải là Bạch Tôn Giả ngoài đời thực, thì cũng nhất định có liên quan đến Bạch Tôn Giả.】 Nhưng, bây giờ mình hẳn là đã tỉnh dậy khỏi mộng cảnh rồi đúng không?

Tống Thư Hàng ngồi dậy, chuẩn bị ra khỏi giường.

Nhưng ngay sau đó, cậu phát hiện mình... vẫn đang ở trong không gian đen tối đó.

Cách cơ thể cậu không xa, vị 【Bạch tiền bối】 đó đang khoanh chân ngồi, một thanh kiếm đen vắt ngang trên đầu gối hắn, ngón tay hắn đang nhẹ nhàng gõ vào thân kiếm.

Ơ?

Lần này vẫn chưa thoát khỏi mộng cảnh sao?

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, nói: "Ha ha ha, Bạch tiền bối, vừa nãy đã xảy ra chuyện gì vậy?" "A a." 【Bạch tiền bối】 trước mắt không nói gì, chỉ cười nhạt.

Nhưng càng như vậy, trong lòng Tống Thư Hàng càng bất an.

Không khí trở nên căng thẳng.

Rất lâu sau, 【Bạch tiền bối】 trước mắt lên tiếng nói: "Vị 'Bạch tiền bối' mà ngươi quen biết, là một người như thế nào?" Tống Thư Hàng: "Ha ha ha, Bạch tiền bối ngài đang nói gì vậy." "Ngươi hẳn đã đoán ra, ta và vị 'Bạch tiền bối' mà ngươi quen biết không phải cùng một người." 【Bạch tiền bối】 trước mắt chậm rãi nói – chuyện này, nhìn biểu cảm của Tống Thư Hàng là hắn có thể đoán ra rồi.

Thế này thì khó xử rồi.

Lúc này, vị 【Bạch tiền bối】 trước mắt tiếp tục nói: "Ta tên Bạch, không có họ, chỉ một chữ 'Bạch'." Giống Bạch Tôn Giả, cũng là tên một chữ 'Bạch', không có họ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi tên Tống Thư Hàng, đạo hiệu...

đạo hiệu thì khá nhiều, sau này có cơ hội sẽ nói sau.” Vốn dĩ, cậu không muốn nói ra tên thật của mình, bởi vì theo các tiểu thuyết mà xem, nói ra tên thật của mình trong ác mộng, là một chuyện rất đáng sợ.

Nhưng vấn đề là, vị 【Bạch tiền bối】trước mắt này đã sớm biết tên cậu.

Vì vậy, chỉ có thể hy vọng đối phương có chút tiết tháo, đừng dùng pháp thuật gì đó làm ‘búp bê rơm’ nguyền rủa cậu là được.

Sau khi đối thoại xong, hai người lại chìm vào im lặng.

Tuy nhiên lúc này, 【Bạch tiền bối】trước mắt nhếch mép cười, mị lực tỏa ra, hắn nhẹ nhàng gõ vào thanh trường kiếm đen trong tay, tiếng gõ ‘đinh đinh đinh’ vang lên, truyền vào tai Tống Thư Hàng.

Một lát sau, 【Bạch tiền bối】giọng nhẹ nhàng nói: “Vậy thì, tiểu hữu Thư Hàng, có thể nói cho ta biết vị ‘Bạch tiền bối’ mà ngươi quen biết, là người như thế nào không?” Tống Thư Hàng đáp: “Ngài hỏi tin tức của Bạch tiền bối, muốn làm gì?” “Ta nghĩ, ta cần hiểu rõ hơn về con người hắn, ngươi nghĩ sao?” 【Bạch tiền bối】nhẹ giọng nói, giọng nói của hắn mang theo một loại ma lực, khiến người nghe được giọng hắn sẽ không tự chủ mà nói ra suy nghĩ trong lòng.

Giống như thôi miên vậy.

Nhưng rất đáng tiếc, năng lực này của vị 【Bạch tiền bối】lại không có tác dụng trên người Tống Thư Hàng.

“Không thể nào, tôi tuyệt đối sẽ không bán đứng Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng dứt khoát từ chối, đối phương trông giống Bạch Tôn Giả đến vậy, lại muốn thông qua cậu để hiểu về Bạch Tôn Giả, đây tuyệt đối là không có ý tốt.

Cậu lại làm sao có thể bán đứng Bạch Tôn Giả được?【Bạch tiền bối】khóe miệng co giật – tên này, vậy mà có sức miễn dịch sao?

Không bị hắn ảnh hưởng?

“Trừ phi, ngài nói cho tôi biết thân phận của ngài trước, và ngài có quan hệ gì với Bạch tiền bối trước đây?

Chương 762

Tôi mới cân nhắc có nên nói cho ngài tin tức của Bạch tiền bối hay không.” Lúc này, Tống Thư Hàng lại lên tiếng nói. 【Bạch tiền bối】 đối diện cười khẽ một tiếng: “Thân phận của ta... ngươi vẫn không nên biết thì tốt hơn.

Nếu không, sẽ rước lấy vô tận phiền phức, thậm chí là tai họa sát thân.” “Vậy thì, chúng ta không có gì để nói nữa rồi.” Tống Thư Hàng nhún vai – đáng tiếc, vậy mà không moi được thân phận thật sự của vị 【Bạch tiền bối】 này.

Không còn cách nào, đợi cậu tỉnh dậy khỏi ác mộng, nhất định phải kể lại chuyện trong mơ cho Bạch Tôn Giả nghe.

Để Bạch Tôn Giả chuẩn bị phòng bị.

Hai bên lại chìm vào im lặng, không khí ngày càng khó xử.

“Thôi được rồi, ta đưa ngươi rời đi vậy.

Dù sao những chuyện ta muốn biết, từ từ rồi cũng sẽ biết thôi.” 【Bạch tiền bối】 đối diện bất đắc dĩ nói: “Ngoài ra, chuyện về ta, ngươi đừng kể cho vị Bạch tiền bối của ngươi nghe, biết chưa?” Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên: “A a.” “Tên khốn nhà ngươi, cút đi!” 【Bạch tiền bối】 đối diện phất tay một cái, Tống Thư Hàng liền bị quét bay ra khỏi ‘mộng cảnh’ này.

Và vị 【Bạch tiền bối】 này cũng đồng thời rời khỏi mộng cảnh. ...

Trong Cửu U thế giới, ‘Bạch Tôn Giả’ màu đen trầm tư.

Hắn bị hạn chế, không thể bước ra khỏi Cửu U thế giới nửa bước.

Nhưng hắn có thể phái khiển một số tà ma của Cửu U thế giới, âm thầm tiềm nhập vào An Lạc địa cầu, rồi từng chút một đi thu thập thông tin về vị tu sĩ tương tự hắn kia.

“Ngay cả lịch sử đen tối năm xưa của ta cũng biết... ” Bạch Tôn Giả màu đen nhẹ giọng nói.

Lẽ nào thật sự là ‘hậu duệ’ của ta?

Hay là... là ‘chính mình’ để lại hậu thủ?

Hắn mơ hồ cảm thấy rằng dù là tu sĩ, hay các loại tu luyện giả khác, sau khi đạt đến Cửu phẩm và áp đảo quần hùng, chứng đắc【Bất Hủ】, chấp chưởng Thiên Đạo trở thành ‘Tân Thiên Đạo’, cũng không mỹ mãn như tưởng tượng. ******************* Sau khi thoát khỏi mộng cảnh, Tống Thư Hàng không lập tức tỉnh dậy, vẫn đang trong trạng thái ngủ.

Nhưng sau đó, một đêm không mộng mị, ngủ một giấc đến sáng.

Ngay cả cảm giác đau đầu ‘búa nhỏ đập vào đầu’ do ‘tinh thần lực quá lớn’ cũng không thể làm gián đoạn giấc ngủ của Tống Thư Hàng.

Giấc ngủ này thật sảng khoái, tỉnh dậy sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy cả thân tâm đều thư thái.

Mở mắt ra, Thư Hàng nhìn thấy trần nhà – xem ra, sau khi say đổ mình, cậu đã được người ta đưa vào một phòng nghỉ ngơi rồi.

Ngoài ra, không biết Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thế nào rồi?

Hôm qua khi say túy lúy, Thư Hàng mơ hồ cảm thấy mình hình như đã cõng Tam Lãng tiền bối đi hỏa táng.

Chuyện sau đó... cậu không còn chút ấn tượng nào, không biết Tam Lãng tiền bối còn bình an vô sự không?

Đang suy nghĩ, Thư Hàng cảm thấy chân hơi tê.

Cậu ngồi dậy nhìn, phát hiện có một bóng người đang ngồi ở mép giường, hai cánh tay nàng đè lên chân Thư Hàng.

Bóng người này mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt, mái tóc dài màu nâu được tết thành bím cẩn thận.

Lúc này, nàng đang lặng lẽ khóc, khóc đến mức đau lòng, lệ như suối tuôn.

Chiếc chăn Tống Thư Hàng đắp đều bị nước mắt của nàng làm ướt, nước mắt thậm chí thấm qua chăn, rơi xuống chân Tống Thư Hàng.

Dường như cảm ứng được động tĩnh Tống Thư Hàng tỉnh dậy, nàng ngẩng đầu lên, lộ ra đôi mắt sưng đỏ vì khóc.

Đây là một thiếu nữ đẹp đến nao lòng, như cánh bướm ong.

“Diệp...

Diệp Tư sư tỷ?” Tống Thư Hư Hàng kinh ngạc nói – thiếu nữ trước mắt, chính là Diệp Tư, nước mắt chữa lành của Bích Thủy Các.

Hôm qua nghe Tô Thị A Thất tiền bối nhắc đến, huynh ấy mang Đậu Đậu và ‘Đồng Quái Tiên Sư’ về An Lạc, đồng thời còn mang theo một cái đuôi nhỏ là Diệp Tư.

Tô Thị A Thất tiền bối về nhanh vậy sao?

“Ô ô ô...” Diệp Tư ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó nước mắt lại không ngừng tuôn rơi.

“Diệp Tư, lại có chuyện gì chọc vào điểm yếu của em vậy?” Tống Thư Hàng cười nói: “Không phải là tôi đó chứ?

Tôi không sao mà, tôi hôm qua chỉ uống hơi nhiều rượu, say quá thôi.” “Ô ô ô, không phải vấn đề này.” Diệp Tư dùng sức lau nước mắt của mình, sau đó nói: “Thư Hàng, ô ô ô ~~ Đại sự không hay rồi

~~ ô ô trung ~~ Em phát hiện, em đã chết rồi a!” Tống Thư Hàng: “Cái gì?” Chuyện Diệp Tư sư tỷ đã chết, sau đó lại được một Linh Quỷ mang thai sinh ra, Sở Các Chủ hẳn là vẫn luôn giấu cô ấy mà, sao cô ấy đột nhiên lại biết chuyện này?

“Là Sở Các Chủ nói cho em biết sao?” Tống Thư Hàng nhẹ giọng hỏi.

“Không phải.” Diệp Tư lắc đầu, nàng vừa nức nở vừa giải thích: “Khi em đến ‘Bích Thủy Các’ ở mặt đất, em đột nhiên thức tỉnh rất nhiều ký ức.

Trong đó, có ký ức em từng bị người ta giết chết.” “Bích Thủy Các ở mặt đất?” Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống đất, lẽ nào... ‘khu nghỉ dưỡng’ của Bạch Tôn Giả này chính là Bích Thủy Các?

Không thể trùng hợp đến vậy chứ?

Tống Thư Hàng cũng từng vào ‘Bích Thủy Các’ trên không gian, nhưng cậu thật sự không thể liên hệ ‘khu nghỉ dưỡng’ của Bạch Tôn Giả với ‘Bích Thủy Các’ trên không gian đó.

Nhưng nghĩ kỹ lại, cũng bình thường... khi Bạch Tôn Giả phát hiện ‘khu nghỉ dưỡng’ này, nơi đây là một đống đổ nát.

Hiện tại mọi thứ ở đây, đều do Bạch Tôn Giả xây dựng lại trên di tích. ‘Khu nghỉ dưỡng’ sau khi xây dựng lại tuy bố cục và cách sắp xếp đại thể vẫn giữ nguyên so với ‘Bích Thủy Các’ ban đầu.

Nhưng phong cách kiến trúc, thực vật, sông ngòi, trận pháp, v.v., lại có sự khác biệt lớn so với ‘Bích Thủy Các’ gốc.

Giống như một căn nhà cũ bị đập đi xây lại, nền móng không đổi, nhưng căn nhà phía trên thì hoàn toàn khác.

Tống Thư Hàng không nhận ra ngay từ đầu cũng là chuyện bình thường.

“Đúng, nơi chúng ta hiện tại đang ở... chính là di tích Bích Thủy Các.

Tuy bề ngoài đã thay đổi rất nhiều, nhưng mảnh đất này, chính là Bích Thủy Các không sai.

Em vừa đến gần nó, liền sinh ra cộng hưởng với nó.

Sau đó, rất nhiều rất nhiều ký ức của em đã khôi phục.” Diệp Tư sư tỷ vừa nức nở vừa nói.

Tống Thư Hàng: “......” Có cần phải trùng hợp đến vậy không?

“Thư Hàng, phải làm sao đây, phải làm sao đây?

Em đã chết từ rất rất lâu rồi, em bây giờ là người chết đúng không?

Em chỉ là một linh hồn không thể siêu thoát đúng không?” Diệp Tư sư tỷ ngẩng đầu lên, đáng thương nhìn Tống Thư Hàng.

“Diệp Tư ký ức của em, chỉ khôi phục đến cảnh bị giết thôi sao?” Tống Thư Hàng ôn hòa hỏi.

Diệp Tư gật đầu: “Ưm.” Sau đó, nàng đột nhiên mắt sáng lên: “Thư Hàng... anh có biết gì không?” “Diệp Tư, em không phải linh hồn.” Tống Thư Hàng khẳng định nói.

Diệp Tư sư tỷ: “Vậy em là cái gì?” Tống Thư Hàng mỉm cười, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ – lúc này, cậu phải trả lời Diệp Tư thế nào đây?

Có nên nói sự thật cho cô ấy không?

Chủ yếu là chuyện này quá bất ngờ, ai cũng không ngờ ‘khu nghỉ dưỡng’ mà Bạch Tôn Giả tiện tay ‘nhặt’ được lại là di tích Bích Thủy Các...

Lại vì lý do di tích này, Diệp Tư vậy mà đã khôi phục một phần ký ức.

Chuyện Sở Các Chủ khổ sở che giấu nhiều năm, cứ thế bị vạch trần.

“Em là cái gì?

Thư Hàng, em sẽ không phải oán linh chứ?” Diệp Tư kiến Tống Thư Hàng không trả lời ngay câu hỏi của mình, trong lòng chợt thắt lại.

Trong ký ức của nàng, cái chết của mình khi đó đặc biệt thảm, toàn bộ ‘Bích Thủy Các’ bị cuốn vào tai họa vô vọng, bị diệt môn.

Mà nàng thì chết trong trận chiến diệt môn đó, có thể tưởng tượng oán hận của nàng lúc đó lớn đến mức nào?

Trong nỗi bi hận oán nộ lớn như vậy, khả năng nàng biến thành oán linh là quá lớn!

“Không, em không phải oán linh.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng an ủi, lúc này, vẫn nên nói sự thật cho Diệp Tư sư tỷ đi, tránh để cô ấy suy nghĩ lung tung.

Sở Các Chủ hẳn là cũng sẽ không trách cậu.

Tống Thư Hàng đáp: “Diệp Tư, em là linh quỷ.” “Linh quỷ?” Diệp Tư ngẩn người.

“Đúng vậy, em là linh quỷ.

Không phải là quỷ hồn bình thường, càng không phải là oán quỷ gì cả, cho nên em không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng đáp.

Diệp Tư ngẩn người một lát, sau đó nước mắt lại như mưa rơi xuống: “Linh quỷ... chẳng phải vẫn là quỷ sao?

Vẫn là chết rồi a, vẫn là một loại quỷ a.” Nàng vốn dĩ đặt mục tiêu là cùng Tống Thư Hàng trở thành ‘song tu đạo lữ’, hai người bắt đầu thử hẹn hò.

Bây giờ, nàng đã chết rồi, biến thành quỷ rồi... mối tình này còn làm sao mà hẹn hò được nữa?

“Không không không, tình huống của em, có chút đặc thù.” Tống Thư Hàng giải thích: “Theo tôi được biết, em không phải linh quỷ bình thường.

Em là thể chất của tất cả linh quỷ... người?

Tôi cũng không biết phải hình dung thế nào cho đúng, tóm lại trạng thái của em khác với linh quỷ bình thường.

Năm đó, khi Diệp Tư em qua đời, con Linh Quỷ tổ truyền của gia đình em đã dùng một loại phương pháp ‘mang thai’, để ‘sinh’ em ra một lần nữa.

Cho nên, em hẳn là nửa linh quỷ thì đúng hơn.” Diệp Tư trừng lớn mắt, vẻ mặt mờ mịt.

Chương 763

Linh quỷ mang thai?

Sau đó sinh ra nàng?

Tống Thư Hàng tiếp tục nói: “Cho nên, tôi cảm thấy hiện tại Diệp Tư sư tỷ em không phải là linh quỷ, mà chỉ là được linh quỷ dùng một phương pháp nào đó ‘phục sinh’ mà thôi.” Diệp Tư đưa tay, nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt mình.

Sau đó, nàng lại thẫn thờ suy nghĩ, dường như đang tiêu hóa những chuyện Tống Thư Hàng vừa kể cho nàng nghe.

Trong ký ức đã thức tỉnh, gia đình nàng quả thật có một con Linh Quỷ tổ truyền, một con Linh Quỷ rất thần kỳ.

Không ngờ con Linh Quỷ đó, cuối cùng lại giúp nàng ‘trọng sinh’ sao?

Nhưng dù thế nào đi nữa... nàng vẫn là một con quỷ a!

Suy nghĩ một lát, Diệp Tư đột nhiên ngẩng đầu lên, đầy kỳ vọng nhìn Tống Thư Hàng: “Vậy Thư Hàng... anh nghĩ trạng thái hiện tại của em, có thể sinh con không?” Tống Thư Hàng: “......” Chưa đợi Tống Thư Hàng trả lời, Diệp Tư sư tỷ đột nhiên thở dài thườn thượt: “Quả nhiên không được sao, chủng tộc đã khác rồi, sinh con cũng không thể nào được rồi.” Tống Thư Hàng đáp: “Có lẽ, sau khi tìm thấy con Linh Quỷ tổ truyền của gia đình em, thì sẽ có hy vọng sinh con?

Dù sao ban đầu nó cũng đã mang thai và sinh ra Diệp Tư sư tỷ mà.” Diệp Tư sư tỷ lại lắc đầu, con Linh Quỷ tổ truyền của gia đình nàng đã đi xa rồi, muốn tìm lại nó nói gì dễ dàng?

Hơn nữa, Linh Quỷ tổ truyền mang thai sinh ra cũng không phải là đứa trẻ, mà là một loại pháp thuật bảo mệnh trọng sinh, cho dù học được, cũng không thể sinh ra đứa trẻ nàng mong muốn.

Diệp Tư tâm trạng sa sút.

Tống Thư Hàng cũng đau đầu – cậu phải an ủi Diệp Tư thế nào đây?

Nói thật lòng, chuyện để Linh Quỷ mang thai kinh khủng như vậy, cậu cũng không thể làm được a.

Chẳng lẽ chỉ có thể dùng mấy lời 'khô khan' như 'yên tâm đi, sau này nhất định sẽ nghĩ ra cách, sau này sẽ tốt hơn thôi' mà ngay cả mình cũng không tin, để an ủi Diệp Tư sao?

An ủi như vậy, thì có tác dụng gì?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Diệp Tư lại đột nhiên lau khô nước mắt, sau đó chủ động chuyển đề tài: "Đúng rồi, Thư Hàng.

Khi em đến, nghe các đạo hữu nhắc đến, Linh Quỷ của anh đã biến mất sao?" Diệp Tư rất kiên cường, đừng nhìn nàng tu luyện 'Thiên Khấp Bảo Điển', động một chút là khóc lóc, nhưng nội tâm nàng là một nữ tu rất kiên cường – tuy nhiên, sự thật rằng chính mình đã chết, quá chấn động, nàng cần một chút thời gian để từ từ chấp nhận.

"Không biến mất, khế ước của tôi và Linh Quỷ vẫn còn đó mà.

Chỉ là, Linh Quỷ của tôi không biết bị đưa vào không gian nào rồi, tôi không thể cảm ứng được nó, nó cũng không cảm ứng được tôi.

Nhưng, sẽ có một ngày, tôi sẽ tìm nó về." Tống Thư Hàng kiên định nói.

"Ưm." Diệp Tư gật đầu.

Nàng hít một hơi thật sâu, xoa xoa má mình, để bản thân chấn chỉnh lại tinh thần.

Nàng cần một chút thời gian, để chấp nhận sự thật mình là một 'Linh Quỷ'. ...

Đang nói chuyện, cửa phòng lại bị người đẩy ra.

"Thư Hàng, dậy chưa?

Hôm nay quay bổ sung mấy cảnh, sau đó chúng ta sẽ rời khỏi 'khu nghỉ dưỡng' của Bạch tiền bối, đi đến trường quay khác để tiếp tục quay phim thôi." Ngư Kiều Kiều đẩy cửa bước vào, vui vẻ nói.

Cảnh quay 【Không Vân Phái】 trong phim đã gần như hoàn tất, hôm nay chỉ cần quay bổ sung một cảnh Bạch Tôn Giả đóng vai 'Lăng Dạ' đối mặt với 【Không Vân Phái】 bị diệt môn mà rơi lệ đau buồn; sau đó quay bổ sung một vài cảnh lẻ tẻ, là hoàn thành nhiệm vụ.

Trong đó có một cảnh lẻ tẻ, chính là Tống Thư Hàng đóng vai 'Cao Thăng sư huynh' và Bạch Hạc Chân Quân đóng vai 'Bạch Y Kiếm Khách Phạm Bạch', tại cảnh hôn lễ tổ chức ở 【Không Vân Phái】.

Cảnh này chỉ là lướt qua, khá đơn giản.

"Nhanh vậy sao?

Vậy trường quay tiếp theo ở đâu?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

"Trường quay tiếp theo là địa bàn của Nho Môn, Bạch tiền bối đã liên hệ với Hoành Hỏa Chân Quân của Nho Môn 'Bạch Vân Thư Viện', mượn 'Vạn Thư Sơn' của họ để quay phim.

Hoành Hỏa Chân Quân đã đồng ý rồi.

Đợi tất cả các cảnh liên quan đến 【Không Vân Phái】 quay xong, chúng ta sẽ khởi hành đến 'Vạn Thư Sơn', ở đó quay câu chuyện giữa nhân vật chính ‘Lăng Dạ’ và nữ quỷ ‘Linh Nhi’.” Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng: “Được, tôi dậy ngay.” Ơ, khoan đã...

Nho Môn, Vạn Thư Sơn?

Cái tên này, mình hình như đã nghe ở đâu đó rồi. 【Vạn Thư Sơn đảo điên, Thánh Tịch Trì...】 Chính là cái này!

Vị ‘Lưu Ly Thư Sinh’ đã cưỡng ép mang đi Linh Quỷ của mình, sau khi đại chiến một trận với Kiếp Tiên Tà Ma thần bí ở Cửu U, trước khi Lưu Ly Thư Sinh hoàn toàn phá diệt, đã truyền cho cậu một câu nói không đầu không cuối như vậy.

Vạn Thư Sơn của Bạch Vân Thư Viện, và địa điểm trong tin tức mà Lưu Ly Thư Sinh truyền cho mình, là một nơi sao?

Chuyện trên thế gian này, vậy mà lại có sự trùng hợp đến vậy?

Lưu Ly Thư Sinh dường như cũng là Kiếp Tiên của Nho Môn.

Vậy trong ‘Thánh Tịch Trì’ của Vạn Thư Sơn, có phải ẩn giấu thứ gì đó không?

Nhất thời, tư duy của Tống Thư Hàng miên man vạn ý. ...

Một lát sau.

Tống Thư Hàng đứng dậy nói: “Đi thôi, Diệp Tư, tôi đưa em đến trường quay điện ảnh.” Vì không thể giải quyết vấn đề ‘Linh Quỷ sinh con’, không thể an ủi Diệp Tư về điểm này – vậy thì chuyển hướng sự chú ý của cô ấy đi, để cô ấy tập trung vào ‘quay phim’, thì sẽ không còn nghĩ đến vấn đề ‘linh quỷ cũng là quỷ, linh quỷ không thể sinh con với người’ nữa.

Khi bò dậy khỏi giường, Tống Thư Hàng nhìn thấy quyển sổ nhỏ của mình trên tủ đầu giường.

Trên đó ghi lại hai câu di ngôn hôm qua của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, là cậu ghi lại khi say rượu.

Câu di ngôn đầu tiên ‘muốn chôn ở giữa Dược Sư và Giang Tử Yên’ đã bị gạch bỏ.

Di ngôn thứ hai 【Hỏa táng thi thể Tam Lãng tiền bối, không cần xây mộ cho hắn, cũng không cần lập bia cho hắn, chỉ cần rắc tro cốt của hắn xuống biển cả.

Hãy để tro cốt của hắn theo sóng biển cuồn cuộn, đây là tâm nguyện lớn nhất của Tam Lãng tiền bối.】Lúc này, phía dưới câu di ngôn này, có thêm một dòng chú thích giải thích, cũng không biết là nét chữ của vị tiền bối nào. 【Đợi ta chết rồi, không cần xây mộ cho ta, không cần lập bia cho ta, chỉ cần rắc tro cốt của ta xuống biển.

Không phải sợ có người đụng độ trên mộ ta, cũng không vì biển cả rộng lớn hơn, càng không vì thống nhất đất nước.

Chỉ là để ta chết rồi cũng có thể ‘lướt sóng’, theo sóng biển càng lúc càng cao, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.】Tống Thư Hàng: “......” Chỉ có thể nói, không hổ là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối mà?

Bên cạnh, Diệp Tư hớn hở nói: “Điện ảnh em biết rồi, trên đường đi, vị Tô Thị A Thất đạo hữu đó đã giải thích cho em về điện ảnh.

Chính là giống như chúng ta xem kịch hồi xưa, nhưng thú vị hơn, đặc sắc hơn đúng không ạ!” “Ừm, thú vị hơn.” Tống Thư Hàng ha ha cười.

Sau đó, cậu dẫn Diệp Tư, cùng Ngư Kiều Kiều rời khỏi phòng, chuẩn bị đi đến trường quay.

Khi đẩy cửa ra, vừa hay nhìn thấy Bạch Tôn Giả uyển chuyển bước đến, cũng đang đi về phía trường quay điện ảnh.

Bạch Tôn Giả lúc này đã thay một bộ đồ thường ngày hiện đại, bên hông đeo ‘Lưu Tinh Kiếm’.

Cảnh tiếp theo hắn phải diễn là 【Kể từ khi Mộ Dung sư tỷ gả cho Phong Xuyên Tử, nhân vật chính Lăng Dạ liền một mình rời khỏi 'Không Vân Phái', đi đến chiến tuyến nơi tu sĩ và 'tà giới' chiến đấu, dũng cảm chiến đấu.

Cho đến khi hắn nghe tin 'Không Vân Phái' bị 'tà giới' đột kích diệt môn, liền đêm đó gấp rút trở về Không Vân Phái.

Cuối cùng, hắn khóc lóc trên phế tích Không Vân Phái.】 "Bạch tiền bối, sắp quay chưa?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Ưm, ta vừa hóa trang xong.

Đạo diễn Nhã Các Bố nói rồi, đợi ta đến là có thể quay.

Nói thật, loại thuốc nhỏ mắt này hiệu quả không tốt lắm, nhỏ nửa ngày cũng không chảy nước mắt ra được, chi bằng lát nữa ta thúc đẩy linh lực, để mình trực tiếp chảy nước mắt thì nhanh hơn." Bạch Tôn Giả vừa nói vừa véo 'đạo cụ nước mắt' trong tay.

"Ha ha ha." Tống Thư Hàng cười cười.

Tiếp đó, cậu lại nhớ đến chuyện 'một Bạch tiền bối khác' trong ác mộng hôm qua.

Thư Hàng cảm thấy chuyện này cần phải nói trước với Bạch Tôn Giả, thế là cậu lên tiếng nói: "Đúng rồi, Bạch tiền bối, có một chuyện tôi muốn nói với ngài.

Hôm qua khi tôi đang ngủ mơ, mơ thấy 'tít tít tít tít~~'.

Ơ ơ ơ?" Thư Hàng muốn nói là 'mơ thấy một tên kỳ quái giống Bạch tiền bối ngài', nhưng khi lời nói ra khỏi miệng, môi và lưỡi của cậu dường như bị một sức mạnh nào đó hạn chế, mấy từ đó liền biến thành những từ 'tít tít tít~~' bị kiểm duyệt.

Bạch Tôn Giả: "??" Ngư Kiều Kiều: "Thư Hàng, anh muốn nói gì?” Diệp Tư đồng dạng hiếu kỳ nhìn Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Kỳ lạ, chuyện gì vậy?

Tôi không nói ra được lời muốn nói!” Nghĩ nghĩ sau đó, cậu ấy lại thử dùng phương thức ‘Truyền Âm Nhập Mật’ để truyền “lời muốn nói” cho Bạch Tôn Giả.

Cậu nghi ngờ có thể là Bạch tiền bối trong ác mộng đã động tay động chân lên người cậu, khiến lời cậu nói ra biến thành ‘tiêu âm’.

Nhưng đã bẻ cong lưỡi và miệng cậu, phương pháp ‘Truyền Âm Nhập Mật’ chắc chắn sẽ có tác dụng chứ?

Có bản lĩnh thì ‘tiêu âm’ cả ‘Truyền Âm Nhập Mật’ luôn đi!

Thế là, Tống Thư Hàng đem lời mình muốn nói, thông qua phương thức ‘Truyền Âm Nhập Mật’ truyền cho Bạch Tôn Giả.

Nhưng lần này càng tuyệt hơn. ...

Bạch Tôn Giả vẻ mặt mờ mịt, lần này nội dung Tống Thư Hàng truyền âm tới, dứt khoát là bị tiêu âm hoàn toàn.

Y chỉ nghe thấy một chuỗi ‘tít tít tít tít tít ~~’.

“Truyền Âm Nhập Mật cũng không được sao?” Tống Thư Hàng không tin tà, cậu rút ra sổ tay nhỏ của mình, dùng bút viết lên đó: “Bạch tiền bối, hôm qua khi tôi đang mơ, mơ thấy một cái 【XXXXXXX】.” Viết đến phía sau, Tống Thư Hàng cảm thấy tay mình dường như không phải của mình, viết xuống một mảnh XXXX.

Tống Thư Hàng: “...” Tuyệt vời đến vậy sao?

Ngay cả viết cũng không thể viết ra?

Bạch Tôn Giả cau mày hỏi: “Ngươi trúng phải chú nào à?” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Chú thì, đúng là có trúng một cái.

Tiếc là linh quỷ của tôi đã biến mất, nếu không nó một ngụm có thể nuốt chửng chú thuật trên người tôi.” “Là loại chú thuật gì?

Trúng khi nào?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Là pháp thuật Mặc Môn thượng cổ, một loại ‘chú thuật dạng’ sẽ khiến tôi chìm vào ác mộng.

Chính là lần trước Hải Đảm Chiến Sĩ xâm nhập nhà Ngư Kiều Kiều, trong đó một Hải Đảm Chiến Sĩ là khôi lỗi biến thành, nó chỉ vào tôi một cái, liền âm thầm gieo xuống chú thuật này.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Tôn Giả cau mày càng sâu, lúc đó y cũng đã kiểm tra toàn thân Tống Thư Hàng, nhưng không hề phát giác ra chú thuật này.

Chương 764

Chú thuật này ẩn giấu sâu đến vậy sao?

“Tuy nhiên, nội dung tôi không thể nói ra, không thể viết ra, lại không liên quan gì đến chú thuật này.” Tống Thư Hàng khổ não nói.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng lại thử dùng ‘chữ viết sai, chữ âm giả’ để thay thế, mong viết ra nội dung cậu muốn nói. ...

Nhưng tất cả đều thất bại.

Bạch tiền bối trong ‘ác mộng’ rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Năng lực ‘cấm ngôn’ này, đã vượt quá giới hạn cấp bậc rồi chứ.

Tống Thư Hàng càng cố gắng, uy lực ‘cấm ngôn’ này lại càng mạnh mẽ.

Đến cuối cùng, chỉ cần trong đầu Tống Thư Hàng muốn tiết lộ chuyện về vị 【Bạch tiền bối】 trong ‘ác mộng’, những lời cậu nói, những chữ cậu viết, những hình cậu vẽ, thậm chí là những chữ cậu gõ trên điện thoại, tất cả đều tự động biến thành ‘tít tít tít ~’ hoặc một chuỗi 【XXXXX】.

Cảm giác này, quả thực là cực kỳ ức chế.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lên tiếng hỏi: “Chuyện ngươi muốn nói, có liên quan đến ta đúng không?” Tống Thư Hàng dùng sức gật đầu.

“Có ý tứ, ta cũng có chút tò mò ngươi đã mơ thấy thứ gì rồi.

Chuyện này, ta sẽ nghĩ cách giải quyết, Thư Hàng ngươi không cần khổ não.

Bây giờ, chúng ta hãy đi quay phim hoàn thành đã rồi nói sau.” Bạch Tôn Giả nhìn đồng hồ, nói: “Nếu trễ, đạo diễn Nhã Các Bố lại sẽ tức giận.” “Cũng đành vậy thôi.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Sau đó, Bạch Tôn Giả, Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều và Diệp Tư, ba người cùng chạy nhanh về phía trường quay. ... ...

Đợi Bạch Tôn Giả đến trường quay, việc quay phim lập tức bắt đầu.

Trên mặt đất, các Đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cùng với thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, đã từng người từng người nằm rạp trên đất, đóng vai xác chết.

Bên cạnh họ là những phế tích rộng lớn, ngọn lửa cháy rực, tất cả những thứ này đều được hoàn thành chỉ sau một đêm thông qua pháp thuật.

Đạo diễn Nhã Các Bố trong lòng có chút kinh ngạc.

Ban đầu, cảnh tượng như vậy thường được hoàn thành thông qua kỹ thuật CG, nhưng nhóm đại gia này, vậy mà lại toàn bộ dùng cảnh thật với tỷ lệ 1:1 để quay.

Cháy cháy cái gì chứ phế tích này, đây là đốt tiền a!

Đạo diễn Nhã Các Bố cảm thấy bộ phim này, rất có khả năng sẽ là bộ phim mà ông quay sướng nhất trong cuộc đời mình.

Chỉ cần ông đưa ra điều kiện và cảnh quay, bên đầu tư phim trong tích tắc sẽ đáp ứng yêu cầu của ông.

Diễn viên ai nấy đều có nhan sắc đỉnh cao, diễn xuất cũng đỉnh cao.

Những cảnh quay sau khi bộ phim được bấm máy, mỗi một cảnh đều hoàn mỹ như tranh vẽ. ... ...

Việc quay phim bắt đầu, Tống Thư Hàng mặc lên bộ đạo bào ‘toàn thân đầy lợi kiếm’, cùng với Bạch Hạc Chân Quân cùng nằm bò vào trong ‘mật đạo’ thoát hiểm kia, đóng vai xác chết.

Trong kịch bản, 【nhân vật chính ‘Lăng Dạ’ quay về, thấy môn phái của mình bị diệt môn】, ‘Cao Thăng sư huynh’ còn có thể lộ diện lần cuối trong phim.

Diệp Tư sư tỷ rất hứng thú, cô đã thay thế một thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, đóng vai xác chết của một nữ đệ tử không còn nguyên vẹn, nằm ngay cạnh Tống Thư Hàng.

Diệp Tư đóng vai xác chết rất có cảm giác, dù sao cũng là người đã từng chết một lần rồi, ‘chết’ một cách rất khác biệt.

Cảnh quay của bộ phim, đang quay cảnh Bạch Tôn Giả từ xa ngự kiếm mà đến, hạ xuống ‘Không Vân Phái’...

Nhân lúc cảnh quay vẫn chưa chuyển đến, những xác chết trong ‘mật đạo’ vẫn có thể tranh thủ trò chuyện vài câu.

Tống Thư Hàng: “Bạch Hạc tiền bối, anh ở gần tôi quá.” Bạch Hạc Chân Quân: “Phì, anh nghĩ tôi muốn ở gần anh à?

Nếu không phải cảnh quay trước anh quên mang ‘bùa hộ thuẫn’, tôi vì cứu vãn tình thế, đã ‘chết’ cùng anh, chúng ta hai người đâu cần phải nằm dính vào nhau mà chết.” Tống Thư Hàng: “...

Xin lỗi!” Đang nói chuyện, Ngư Kiều Kiều truyền âm nhập mật: “Bạch Hạc tiền bối, Thư Hàng, đừng nói chuyện nữa, cảnh quay sắp chuyển đến rồi.” Cảnh quay đến 【Lăng Dạ hạ xuống, nhìn bao quát phế tích ‘Không Vân Phái’, thấy khắp nơi là xác chết đồng môn, còn có ngọn lửa cháy rực.

Lăng Dạ rơi vào trạng thái phát cuồng, cậu lật từng xác chết của đệ tử.

Nước mắt không tự chủ chảy dài từ khóe mắt cậu.】 Khi quay cảnh này, máy quay còn kéo vài cảnh quay xa, đưa toàn bộ xác chết ‘đệ tử Không Vân Phái’ vào khung hình.

Sau đó, cảnh quay chuyển vào mật đạo, đặc tả Tống Thư Hàng, Bạch Hạc Chân Quân, Diệp Tư và các xác chết nằm la liệt trên đất.

Sau khi đặc tả xong, cảnh quay chuyển về Bạch Tôn Giả. 【Lăng Dạ】 lặng lẽ ôm từng xác chết của đồng môn đệ tử, cậu bắt đầu dựng từng tấm bia mộ.

Khi đào đến mộ của 【Mộ Dung sư tỷ】 và 【Phong Xuyên Tử】, Lăng Dạ đứng lặng một lát, cuối cùng, vẫn là hợp táng Mộ Dung sư tỷ và Phong Xuyên Tử cùng nhau. ... ...

Trong mật đạo, Tống Thư Hàng lặng lẽ đóng vai ‘xác chết’ của mình, lúc này trong tai cậu truyền đến âm thanh ‘truyền âm nhập mật’.

Là giọng Diệp Tư: “Thư Hàng... linh quỷ có thể nuốt chửng chú thuật trên người ư?

Hay là anh có pháp thuật nào có thể phối hợp với linh quỷ để nuốt chú thuật?” Tống Thư Hàng trả lời: “Cái này á, đó là vì linh quỷ của tôi là biến dị, đó chắc là năng lực thiên phú sau khi nó biến dị.” Diệp Tư: “Ồ, thảo nào.” Trước đây cô cũng từng tiếp xúc với một số linh quỷ, nhưng chưa từng nghe nói linh quỷ có năng lực này.

Nhưng cô chưa bao giờ nghĩ rằng, mình cũng sẽ có ngày trở thành linh quỷ. ****************** Thời gian trôi rất nhanh, một ngày trôi qua chớp mắt.

Tại ‘khu nghỉ dưỡng’ của Bạch Tôn Giả, các cảnh quay cần thiết đã hoàn thành toàn bộ.

Cảnh ‘hôn lễ’ của Tống Thư Hàng và Bạch Hạc Chân Quân rất đơn giản, chỉ cần hai người mặc trang phục cưới, không cần đọc bất kỳ lời thoại nào, quay một cảnh là xong. ...

Dù sao cũng không phải nhân vật chính.

Còn có cảnh 【Lăng Dạ】 tỉnh lại, biết đại sư tỷ đã lấy chồng rồi phát điên.

Cùng với cảnh 【Lăng Dạ】 rời khỏi Không Vân Phái, và các cảnh khác, tất cả đều đã quay bổ sung hoàn tất.

Ban đầu Bạch Tôn Giả dự định, sau khi quay xong cảnh này, toàn bộ đoàn làm phim sẽ chuẩn bị đến 'Vạn Thư Sơn' của Nho Môn.

Nhưng không ngờ, việc quay tất cả các cảnh liên quan đến 'Không Vân Phái' lại mất cả một ngày.

Thế là, các thành viên đoàn làm phim Nhã Các Bố đành phải nghỉ ngơi thêm một đêm.

Ngày mai mới khởi hành đến 'Vạn Thư Sơn' của Học Viện Bạch Vân Nho Môn để quay cảnh tiếp theo. ...

Màn đêm buông xuống.

Các thành viên đoàn làm phim Nhã Các Bố, sau một ngày làm việc với cường độ cao, đã lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Nhưng các Đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thì vẫn chưa đến lúc đi ngủ.

Những vị tiền bối cao nhân này, căn bản không cần ngủ mỗi ngày.

Thậm chí khi mệt mỏi, chỉ cần thiền định một lát là có thể hồi phục tinh lực.

Vì vậy, các tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chia thành vài nhóm, hoặc giảng pháp luận đạo, hoặc uống trà nói chuyện phiếm, hoặc khai lò luyện đan. ...

Cũng có người lên lôi đài tỷ thí.

Tô Thị A Thất trở về, tiện thể còn mang theo 'Đồng Quái Tiên Sư' đã trốn thoát vào không gian.

Lúc này, tại sân võ đài khu nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả, đang diễn ra một màn kịch hay 【Lệ Chi Tiên Tử đại chiến Đồng Quái Tiên Sư】.

Tống Thư Hàng dẫn theo Diệp Tư và Ngư Kiều Kiều, ba người cùng nhau đến xem 'Lệ Chi Tiên Tử'.

Ngoài ra, Tô Thị A Thập Lục đã không thấy cả ngày.

Tối qua cô ấy đã bị Tô Thị A Thất bắt đi, để chuẩn bị bảo vật cần thiết cho việc 'độ kiếp' của cô.

Cô ấy còn phải học tập 'trận pháp độ kiếp' mới.

Chỉ chờ phim quay xong, Tô Thị A Thất sẽ dẫn cô ấy đi bố trí trận pháp độ kiếp, chuẩn bị để cô ấy lần nữa xung kích Thiên kiếp cảnh giới Tứ phẩm. ...

"Lệ Chi Tiên Tử ở đâu?" Diệp Tư hiếu kỳ hỏi, cô ấy rất tò mò về 'Lệ Chi Tiên Tử'.

Ngày xưa, Đồng Quái Tiên Sư chỉ giả dạng thành Lệ Chi Tiên Tử, khí tức trên người cũng chỉ là mô phỏng tiên tử, đã khiến Diệp Tư cảm thấy rất thân thiết.

Vậy tận mắt nhìn thấy Lệ Chi Tiên Tử, sẽ là cảm giác như thế nào đây?

Tuy nhiên, sau khi cô ấy được Tô Thị A Thất đưa về, cả ngày đều không thấy đối phương.

Dường như vị 'Lệ Chi Tiên Tử' này đang trốn tránh cô ấy vậy.

Lúc này.

Trên võ đài, Lệ Chi Tiên Tử đang đánh đập Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư đuối lý, phần lớn thời gian chỉ phòng thủ, để Lệ Chi Tiên Tử xả cơn giận trong lòng.

Hơn nữa. ...

Y còn phải ẩn giấu thực lực, chuẩn bị vào đầu tháng chín tại ‘Tử Cấm Chi Đỉnh’ ngược đãi Bắc Hà Tán Nhân một trận tơi bời.

Khi Tống Thư Hàng và Diệp Tư đi lên, liền thấy Lệ Chi Tiên Tử vừa giận dữ quát vừa nắm Đồng Quái Tiên Sư quăng xoay tròn như chong chóng.

Thật đáng sợ, Tống Thư Hàng lén lau một vệt mồ hôi lạnh.

Diệp Tư bên cạnh nhìn thấy bản thể của Lệ Chi Tiên Tử, mắt sáng bừng lên.

Diệp Tư hai mắt sáng rực, không sai rồi.

Chương 765

...

Cái cảm giác huyết mạch tương liên này, khiến cô cảm thấy vô cùng thân thiết.

Cô không nhịn được khẽ nói: “Là cảm giác của mẹ!” Tống Thư Hàng: “Hả?” Diệp Tư sẽ không thật sự muốn coi Lệ Chi Tiên Tử là mẹ chứ?

Giọng Diệp Tư rất nhỏ, nhưng những người có mặt đều là tu sĩ Ngũ Lục Phẩm, ai nấy đều tai thính mắt tinh.

Mà Lệ Chi Tiên Tử thân là Lục Phẩm Chân Quân, tự nhiên cũng nghe thấy giọng Diệp Tư.

Vì vậy, khóe mắt nàng liếc về phía vị trí của Thư Hàng.

Trong tay nàng vẫn đang xoay tròn ‘Đồng Quái Tiên Sư’ như chong chóng, ánh mắt liếc qua vừa vặn nhìn thấy Diệp Tư bên cạnh Thư Hàng.

Ưm, là một thiếu nữ rất đáng yêu, mái tóc dài màu thiên tông được tết bím cẩn thận, mái dài lòa xòa, mơ hồ che khuất đôi mắt của cô, toàn thân trên dưới đều toát ra khí chất văn học.

Lúc này, ánh mắt của Lệ Chi Tiên Tử và đôi mắt của Diệp Tư chạm nhau.

Trong khoảnh khắc, Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy cơ thể dừng lại một thoáng.

Sự dừng lại này, là hô hấp, tư duy, thể xác, tất cả mọi thứ, đều dừng lại trong chớp mắt.

Sau đó, một loại cảm giác từ trái tim tiên tử tuôn trào ra, đó là cảm giác mang tên ‘thân thiết’.

Cảm giác thân thiết quỷ quái gì chứ!

Rõ ràng đây là lần đầu tiên nàng gặp thiếu nữ tên ‘Diệp Tư’ này.

Sau cảm giác thân thiết, Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy có chút nghẹn lòng.

Khi nàng dừng lại một chút như vậy, trong lòng hoảng hốt, tay trượt một cái, Đồng Quái Tiên Sư đáng thương liền bị quăng bay ra ngoài, bay lên không trung. ...

“A liệt liệt liệt liệt ~~” Đồng Quái Tiên Sư đáng thương kêu thảm, bị ném lên không trung.

Mặc dù miệng kêu thảm, nhưng trong lòng Đồng Quái Tiên Sư lại rất vui vẻ.

Đừng hiểu lầm, Đồng Quái Tiên Sư không phải là kẻ bị ngược đãi cuồng, y chỉ đang nghĩ, sau khi bị ném lên trời, y có thể nhân cơ hội trốn thoát khỏi tay Lệ Chi Tiên Tử.

Chỉ cần nhân cơ hội thoát thân, sau này Lệ Chi Tiên Tử hẳn cũng sẽ không tìm y gây phiền phức nữa.

Dù sao tiên tử cũng đã hành hạ y một lần rồi, tổng không thể vì cùng một lý do mà đánh y một lần nữa chứ?

Đợi sau khi thoát thân, y sẽ tìm cơ hội dâng tặng lễ vật hợp ý Lệ Chi Tiên Tử, là có thể khiến tiên tử hết giận, thoát khỏi kiếp này!

Vì vậy, sau khi bị ném lên không trung, Đồng Quái Tiên Sư đã phát huy kỹ năng ‘ảnh đế tối thượng’ của mình, kêu thảm liên miên.

Âm thầm lại thôi động linh lực của mình, khiến mình bay càng ngày càng cao, nhân cơ hội trốn thoát.

“Tên Quái Đen muốn chạy!” Bắc Hà Tán Nhân vẫn luôn chú ý Đồng Quái Tiên Sư lên tiếng nói.

Sau khi kêu xong, Bắc Hà Tán Nhân lại không ra truy đuổi Đồng Quái.

Y và Quái Đen sẽ có một trận chiến, nhưng không phải bây giờ.

Vẫn cần phải nhẫn nại vài ngày nữa.

Đến lúc đó, trận chiến Tử Cấm Chi Đỉnh, nhất định phải mang đến cho tên Quái Đen một bất ngờ kinh thiên động địa, khiến y phải quỳ xuống khóc lóc cầu xin tha thứ!

Sau khi được Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở, lập tức có rất nhiều vị Đạo hữu bay vút lên trời, đuổi theo hướng Đồng Quái Tiên Sư.

Cổ Hồ Quan Chân Quân, Vân Du Tăng Thông Huyền, Diệt Phượng Công Tử và vài vị Đạo hữu khác, đồng thời đuổi theo Đồng Quái Tiên Sư.

Mỗi người trong số họ, đều có một hoặc hai đoạn quá khứ ‘bói toán hãm hại’ khó hiểu. ...

Rõ ràng, chính là tên Đồng Quái này, từng vào một thời gian nào đó, một địa điểm nào đó, giả dạng thành bộ dạng của họ, để bói toán hắc ám.

Bây giờ, cơn giận của Lệ Chi Tiên Tử đã xả một lượt, nhưng ngọn lửa giận trong lòng họ vẫn đang bùng cháy dữ dội!

Không đuổi kịp Đồng Quái Tiên Sư, đánh y một trận, lửa giận trong lòng các Đạo hữu khó mà tiêu tan.

Nói đi thì nói lại. ...

Tên Đồng Quái này bây giờ đang có bộ dạng của ai?

Nhìn qua dường như có chút quen mắt, nhưng vài vị Đạo hữu có mặt nhất thời không thể nhớ ra.

Ước chừng, đó là vị Đạo hữu nào đó đã bế quan rất lâu rồi chăng?

Dù sao cũng không phải bộ mặt thật của tên Đồng Quái này.

“Đại sư, Cổ Hồ Quan Đạo hữu, hai vị có ai đã từng thấy bộ mặt thật của Đồng Quái Tiên Sư chưa?” Diệt Phượng Công Tử hiếu kỳ hỏi, y gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ khá trễ, đến giờ vẫn chưa từng thấy bộ dạng thật của ‘Đồng Quái Tiên Sư’.

Vân Du Tăng Thông Huyền lặng lẽ lắc đầu.

Cổ Hồ Quan Chân Quân cười khổ: “Ta từ khi quen biết ‘Đồng Quái Tiên Sư’ đến nay, chưa từng được chứng kiến một ‘Đồng Quái Tiên Sư’ nào lặp lại, mỗi lần gặp y đều là một bộ dạng khác nhau, thậm chí giới tính, tuổi tác cũng không giống.

Nếu không phải y tự mình thừa nhận, ai cũng không biết y chính là Đồng Quái.” “Thật phiền phức, vì vậy tuyệt đối không thể để y chạy thoát.

Một khi rời khỏi tầm mắt chúng ta, lần sau gặp lại y thì trời biết y sẽ xuất hiện dưới bộ dạng nào?” Diệt Phượng Công Tử nghiến răng nói.

Các Đạo hữu cùng truy kích xung quanh liên tục gật đầu, tuyệt đối không thể để tên bói toán hãm hại chạy xa! ... ...

Trên võ đài, Lệ Chi Tiên Tử nhìn Diệp Tư, hai người bốn mắt nhìn nhau, nhưng tiên tử lại không thể nói nên lời.

Trước đây trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Lệ Chi Tiên Tử đã nghe Tô Thị A Thất nhắc đến, nói rằng khi tìm ‘Đồng Quái Tiên Sư’, một cô bé tên ‘Diệp Tư’, đã gọi Đồng Quái giả dạng thành nàng là ‘mẹ’.

Lúc đó, nàng còn cảm thấy thật hoang đường.

Nhưng không ngờ, chuyện còn hoang đường hơn lại xảy ra với chính nàng.

Nàng cũng từ cô bé tên ‘Diệp Tư’ này cảm ứng được cảm giác ‘thân thiết’.

Cảm giác này, cứ như thể... thiếu nữ tên ‘Diệp Tư’ này, thật sự là ‘con gái’ của nàng vậy.

Không không không, sao nàng lại có thể nảy sinh ý nghĩ đáng sợ này.

Tuyệt đối không được.

Nàng Lệ Chi Tiên Tử, ngay cả đạo lữ song tu còn không có, đột nhiên lại mọc ra một cô con gái, nàng sẽ sụp đổ mất.

Đúng lúc Lệ Chi Tiên Tử đang suy tư, Diệp Tư ở đằng xa, dường như có chút không kiềm chế được.

Cô bé mở miệng về phía Lệ Chi Tiên Tử, nhìn khẩu hình của cô bé, một lát nữa sẽ kêu ra âm thanh là ‘mẹ?’ Tuyệt đối không thể để cô bé kêu ra tiếng!

Một khi thiếu nữ này trước mặt mọi người, kêu ra hai chữ ‘mẹ’, tiêu đề trang nhất của ‘Nhật báo Tu sĩ’ ngày mai, sẽ là 【Lệ Chi Tiên Tử danh tiếng lừng lẫy giới tu chân, thực chất đã bí mật có một cô con gái đáng yêu, xin hỏi phu quân của Lệ Chi Tiên Tử rốt cuộc là ai?】 các loại tin tức như vậy.

“Khoan đã!” Lệ Chi Tiên Tử vội vàng trước khi thiếu nữ Diệp Tư kêu ra hai chữ ‘mẹ’, lên tiếng gọi.

Vẻ mặt lo lắng của Lệ Chi Tiên Tử, khiến các Đạo hữu bên cạnh giật mình.

Họ chưa bao giờ thấy Lệ Chi Tiên Tử có bộ dạng như vậy.

Diệp Tư cũng bị Lệ Chi Tiên Tử dọa giật mình, lời muốn nói cũng nghẹn lại trong cổ họng.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy thân hình Lệ Chi Tiên Tử nhảy vọt lên, không hề thu liễm, những phiến đá trên võ đài dưới chân nàng đều bị giẫm nát.

Ầm ~ một tiếng, nàng hạ xuống bên cạnh Diệp Tư.

Diệp Tư ngậm miệng lại, cô bé nhìn về phía Lệ Chi Tiên Tử, trong ánh mắt tràn đầy vẻ hân hoan.

“Đạo hữu Thất Cái Đạo Hiệu, mượn cô bạn nhỏ của ngươi dùng một chút.” Lệ Chi Tiên Tử nói, nói xong, nàng liền vung tay một cái, ôm ngang eo Diệp Tư.

Ngay sau đó, Lệ Chi Tiên Tử chân đạp hư không, nhanh chóng chạy đi.

Chớp mắt, nàng đã dẫn Diệp Tư, không biết chạy đi đâu mất. ...

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật.

Lệ Chi Tiên Tử định đưa Diệp Tư đi tẩy não giáo dục sao?

Nhưng Lệ Chi Tiên Tử chắc chắn sẽ không làm hại Diệp Tư.

Vở kịch 【Lệ Chi Tiên Tử đại chiến Đồng Quái Tiên Sư】, vì lý do Diệp Tư, đã sớm kết thúc.

Thôi, thời gian cũng không còn sớm, về ngủ thôi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Sẽ về nghỉ ngơi sao?” Ngư Kiều Kiều hỏi: “Tiện thể đưa em đi luôn, mấy ngày nay em tu luyện gặp chút bình cảnh, cần ngộ đạo thạch giúp em một tay.” Cô ấy muốn mượn ngộ đạo thạch rồi.

“Được, vậy chúng ta đi thôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nói đi thì nói lại, đợi Lệ Chi Tiên Tử dẫn Diệp Tư trở về, quan hệ của hai người có biến thành mẹ con không nhỉ? ****************** Vài phút sau.

Tống Thư Hàng trở về phòng mình nghỉ ngơi, Ngư Kiều Kiều hóa thành kích thước bằng lòng bàn tay, ở trong phạm vi năm mét quanh cậu.

“Chúc ngủ ngon, Kiều Kiều.” Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều: “Chúc ngủ ngon.” Đúng lúc Thư Hàng chuẩn bị nghỉ ngơi, điện thoại của cậu reo lên.

Là điện thoại của Hiến Công Cư Sĩ.

Hiến Công tiền bối không phải mới dẫn ‘Long Ma’ rời đi hôm qua sao?

Bây giờ gọi điện cho cậu có chuyện gì?

Tống Thư Hàng tò mò nghe điện thoại.

“Alo, Thư Hàng tiểu hữu?

Cậu đang ở đâu?” Hiến Công Cư Sĩ hỏi.

Chương 766

Tống Thư Hàng nói: “Tôi đang ở trong phòng mình.” “Được rồi, ta lập tức đến tìm ngươi.” Hiến Công Cư Sĩ nói.

“Hả?” Tống Thư Hàng: “Tiền bối ngài tìm tôi có chuyện gì?” “Ha ha ha, là thế này, dược tề Long Ma đã phối chế xong, tổng cộng phối chế ra đúng bốn mươi ống, ngươi ta chia đôi, mỗi người hai mươi ống.

Ta lập tức mang đến cho ngươi.” Hiến Công Cư Sĩ cười nói, tâm trạng vô cùng tốt.

“Dược tề Long Ma phối chế xong?

Nhanh vậy sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Cần biết rằng khi cậu luyện một loại ‘Dịch Thối Thể’ đơn giản nhất, cũng mất mấy tiếng đồng hồ.

Dược tề Long Ma này, lại là đan dược có dược hiệu ngay cả với Lục Phẩm Chân Quân, vậy mà nhanh như vậy đã làm ra rồi?

“Ha ha ha, dược tề và đan dược không giống nhau.

Phối chế dược tề không cần giống như luyện đan, luyện mấy ngày thậm chí mấy tháng.

Phối chế dược tề, lại không cần thời gian lâu như vậy.

Cần là tỷ lệ phối chế dược dịch của dược tề sư, cùng với thời điểm dung hợp dược tề.

Cách thao tác cụ thể ta không hiểu lắm, nhưng Dược Sư chỉ mất vài giờ đã thành công phối chế ra ‘dược tề Long Ma’.” Hiến Công Cư Sĩ cười nói: “Ta lập tức đến tìm ngươi, chỉ cần có dược tề Long Ma, vấn đề thể chất cuối cùng cũng có thể giải quyết rồi!” “Sau đó, chúng ta sẽ không còn phải lo lắng vấn đề ‘tinh thần lực quá lớn’ nữa!” Tống Thư Hàng cũng đáp lại.

A, dược tề Long Ma, anh xứng đáng với tất cả!

Tinh thần lực hiện tại của Tống Thư Hàng, đã đạt đến mức gần ‘Tứ Phẩm’, sắp hóa thành màu bạc trắng; trong khi thể chất của cậu, mới chỉ vừa đạt đến cường độ mạch thứ nhất của Tam Phẩm.

Muốn tinh thần lực không còn gây gánh nặng cho nhục thân, cậu nhất định phải mượn ‘dược tề Long Ma’, nâng thể chất lên mức gần hoặc đạt đến cường độ Tứ Phẩm.

Tinh huyết ‘Long Ma’ cấp bậc Lục Phẩm Chân Quân, được tinh luyện thành ‘dược tề Long Ma’, nhất định sẽ có tác dụng.

Ngư Kiều Kiều hỏi: “Dược tề Long Ma làm ra rồi à?” “Đúng vậy, Hiến Công tiền bối đang mang dược tề đến.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa truyền đến.

Nói đến là đến.

Tống Thư Hàng mở cửa phòng, liền thấy Hiến Công Cư Sĩ ngậm tẩu thuốc đứng ở cửa, trong tay y xách một túi vải đặc biệt.

Trên túi vải, cắm đầy những ống dược tề hình ống nghiệm màu đỏ.

Dược tề bên trong thỉnh thoảng hóa thành những con rồng nhỏ màu đỏ, cuồn cuộn trong ống nghiệm.

Mặt Hiến Công Cư Sĩ vì phấn khích mà càng thêm hồng hào.

Y từ túi vải chia ra hai mươi ống ‘dược tề Long Ma’, bỏ vào một túi vải nhỏ khác, đưa cho Tống Thư Hàng.

Sau vài lần vất vả, dược tề Long Ma cuối cùng cũng được làm ra.

Tống Thư Hàng nhận lấy túi vải nhỏ này: “Hiến Công tiền bối, ‘dược tề Long Ma’ này trực tiếp uống là được sao?” “Trực tiếp uống là được, nhưng trước khi uống, ta kiến nghị ngươi tốt nhất nên tu luyện một lượt công pháp luyện thể, khiến khí huyết toàn thân được thư giãn.

Như vậy sau khi uống, có thể hấp thu dược hiệu ‘dược tề Long Ma’ nhanh hơn.” Hiến Công Cư Sĩ ngậm tẩu thuốc, phun ra một làn khói trắng, đề nghị.

“Vậy khi tôi dùng, có cần pha loãng dược dịch không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Dược tề Long Ma cấp bậc rất cao, dược lực mạnh mẽ, cậu lo lắng nếu trực tiếp dùng, có thể có nguy cơ bạo thể mà chết không?

Hiến Công Cư Sĩ cười nói: “Yên tâm đi, dược tề Long Ma khác với các loại đan dược khác, dược tính không bá đạo như vậy.

Khi ngươi dùng, không cần pha loãng, chỉ cần giảm lượng dùng là được.

Nếu là ta dùng, một lần phải dùng khoảng ba ống ‘dược tề Long Ma’, đợi dược lực hoàn toàn hấp thu xong, mới có thể tiếp tục dùng.

Còn ngươi thì, một ống ‘dược tề Long Ma’, chia thành mười lần dùng là được.” “Hiểu rồi, cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu, cậu lấy ra một ống ‘dược tề Long Ma’, cất những ống còn lại vào túi thu nhỏ.

“Vậy thì Hiến Công tiền bối, bây giờ tôi sẽ đi vận động một chút, sau đó dùng dược tề Long Ma!” Thư Hàng có chút nóng lòng nói.

Chỉ cần thể chất tăng lên, là có thể giải quyết vấn đề tinh thần lực quá lớn.

Đến lúc đó, cậu sẽ không còn phải chịu đựng nỗi đau ‘búa nhỏ đập đầu’ nữa.

Vì vậy, dược tề Long Ma này, dùng càng sớm càng tốt!

“Vậy ta sẽ hộ pháp cho ngươi.” Hiến Công Cư Sĩ gật đầu nói.

Dược tề Long Ma này được tinh luyện từ tinh huyết của ‘Long Ma biến dị’, tuy Dược Sư đã nói rằng ‘dược tề Long Ma’ đã phối chế ra tuyệt đối không có vấn đề, nhưng Hiến Công Cư Sĩ luôn cảm thấy khi dùng dược tề này, vẫn nên có người ở bên cạnh hộ pháp thì tốt hơn, phòng ngừa vạn nhất.

Tống Thư Hàng: “Được ạ, cảm ơn tiền bối.” ... ...

Một lát sau.

Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều, Hiến Công Cư Sĩ ba người đến khoảng đất trống phía sau phòng.

Khoảng đất trống này rất lớn, đủ để Tống Thư Hàng thư giãn gân cốt.

Tống Thư Hàng hít sâu, trước tiên thi triển 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, bộ quyền pháp này chính là quyền pháp khai sáng con đường tu hành của cậu, đã đạt đến cảnh giới đại thành.

Với cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, khi thi triển bộ quyền pháp cơ sở này, sẽ không có một chút cảm giác nặng nề nào, mỗi chiêu, mỗi thức đều như hành vân lưu thủy, nhẹ nhàng tự tại.

Sau 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, cậu lại thi triển 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, lặp đi lặp lại vài lần.

Sau khi đánh xong một lượt quyền pháp, khí huyết toàn thân Thư Hàng cuối cùng cũng được thư giãn, cả người được điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất.

“Được rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Hiến Công Cư Sĩ đồng thời lên tiếng nói: “Thư Hàng tiểu hữu, gần đủ rồi.” Tống Thư Hàng dừng luyện quyền, thở ra một ngụm trọc khí, tiếp đó từ trong lòng lấy ra ‘dược tề Long Ma’.

Bên cạnh, Ngư Kiều Kiều đưa lên một chiếc cốc nhỏ: “Một phần mười lượng, đừng uống nhiều quá.” “Cảm ơn.” Tống Thư Hàng cười hi hi, nhận lấy chiếc cốc nhỏ, đổ ra một phần mười dược dịch từ ‘dược tề Long Ma’.

Cất ‘dược tề Long Ma’ xong, Thư Hàng giơ cốc lên, uống cạn dược dịch bên trong.

Ngọt ngọt, còn có chút vị táo, giống như uống nước ép trái cây bình thường.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Tu sĩ trong trạng thái minh tưởng, có thể hấp thu dược lực đan dược hiệu quả hơn.

Khoảng ba phút sau. ...

Tống Thư Hàng nghi hoặc mở mắt ra: “Lạ thật!” Dược tề Long Ma đã uống xuống lâu như vậy, sao cơ thể không có chút phản ứng nào?

Không có cảm giác dược lực nóng bỏng dâng lên, cũng không có cảm giác khí mát lạnh tràn khắp toàn thân.

Chẳng lẽ tôi uống quá ít?

Hiến Công Cư Sĩ bên cạnh, đang chú ý cậu cũng nghi hoặc hỏi: “Chẳng lẽ, Thư Hàng tiểu hữu ngươi uống quá ít?” “Vậy hay là, tôi uống thêm chút nữa thử xem?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu đứng dậy, đưa tay vào trong lòng, chuẩn bị lấy ra ống ‘dược tề Long Ma’ kia, uống thêm một chút nữa.

Nhưng đúng lúc cậu đứng dậy, đột nhiên, Tống Thư Hàng cảm thấy miệng mình có chút khô chát, sau đó ngay cả lưỡi cũng bắt đầu tê dại.

Thư Hàng vô thức há miệng.

Điều này giống như phản ứng của người ăn đồ siêu cay xong, vô thức há miệng hít khí vậy.

“Ồ?

Có phản ứng rồi sao?” Hiến Công Cư Sĩ mắt sáng lên, hỏi.

Tống Thư Hàng vừa định mở miệng trả lời. ...

Nhưng khi cậu mở miệng nói, liền cảm thấy có thứ gì đó từ miệng cậu phun ra.

Là tơ!

Một sợi tơ trắng tinh, từ miệng Tống Thư Hàng phun ra.

Người ta là Người Nhện phun tơ từ tay, Tống Thư Hàng lại phun tơ từ miệng.

Tống Thư Hàng: “...” Ngư Kiều Kiều: “...” Hiến Công Cư Sĩ: “...” Chuyện này là sao?

Chưa từng nghe nói, người uống dược tề Long Ma lại phun tơ cả?

“Chẳng lẽ là tạp chất trong cơ thể, bị dược tề Long Ma tinh luyện ra, hóa thành tơ phun ra từ miệng?” Hiến Công Cư Sĩ suy đoán.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Cậu có thể cảm nhận được, những sợi tơ này không phải tạp chất trong cơ thể.

Tuy nhiên, khi cậu lại muốn mở miệng nói chuyện, âm thanh còn chưa kịp phát ra từ cổ họng, sợi tơ dài hơn đã từ miệng cậu phun ra.

Sợi tơ phun ra càng lúc càng nhanh.

Đến sau này, theo hơi thở của Tống Thư Hàng, sợi tơ từ miệng cứ liên tục phun ra. ...

Sợi tơ càng lúc càng dài, chớp mắt, Thư Hàng đã phun ra sợi tơ dài gần ba mét.

Mình thế này là muốn biến thành tằm sao?

Tống Thư Hàng cười khổ.

Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt, hỏi: “Thư Hàng, anh có cảm giác gì?

Thử trả lời bằng phương thức truyền âm nhập mật xem.” Tống Thư Hàng gật đầu, dùng truyền âm nhập mật nhóm trả lời: “Tôi cảm thấy miệng rất đắng, rất cay, rất tê, vô thức cứ há miệng.

Vừa há miệng, sợi tơ cứ liên tục phun ra, không thể ngừng lại.” Hiến Công Cư Sĩ cau mày: “Chỉ vậy thôi sao?

Không có cảm giác khác sao?

Có cảm thấy thể chất mạnh hơn không?

Hay sức mạnh lớn hơn không?” Dược tề Long Ma này. ...

Sẽ không thất bại rồi chứ?

“Thể chất, hình như đã tăng cường một chút, nhưng không tăng cường quá nhiều.

Nhưng tôi có thể cảm nhận được dược lực ‘dược tề Long Ma’, bây giờ mới bắt đầu dung nhập vào cơ thể tôi.” Tống Thư Hàng trả lời: “Ngoài ra...

Chương 767

bây giờ tôi có một loại xung động kỳ lạ.” Ngư Kiều Kiều: “Xung động kỳ lạ?

Xung động gì?” “Tôi muốn... kén kén sao?” Tống Thư Hàng chính mình cũng không dám tin trả lời.

Nhưng bây giờ, trong đầu cậu chính là có một xung động như vậy.

Muốn dùng tơ phun ra từ miệng, kết kén, bao bọc mình trong đó.

Ngư Kiều Kiều: “...” Hiến Công Cư Sĩ: “...” “Làm sao bây giờ?

Sợi tơ càng phun càng nhiều.” Tống Thư Hàng truyền âm nói, trong vài câu nói, trước mặt cậu đã chất thành một đống tơ nhỏ, dài phải mười mấy mét rồi.

Ngư Kiều Kiều: “Hay là, anh thử kết kén thử xem?” Hiến Công Cư Sĩ nghĩ nghĩ, bày tỏ đồng tình: “Thư Hàng tiểu hữu có thể thử xem, chúng ta đều biết, sau khi côn trùng kết kén, là có thể tiến hành một lần lột xác.

Nói không chừng Thư Hàng tiểu hữu sau khi kết kén xong, đợi đến khi phá kén mà ra, thể chất cũng có thể hoàn thành một lần lột xác!” Tống Thư Hàng: “...” Hiến Công tiền bối nói thật có lý, cậu hoàn toàn không thể phản bác.

Vậy nên, thử kết kén xem?

Vậy thì, vấn đề đặt ra là kết kén thì phải kết như thế nào?

Là một thanh niên an nhàn tốt đẹp của thế kỷ 21, cậu từ nhỏ đã được giáo dục bắt buộc chín năm, sau đó ba năm cấp ba, một năm đại học. ...

Cậu đã học thiên văn, địa lý, toán học, sinh vật, vật lý, ngữ văn, ngoại ngữ, lịch sử, hóa học, cơ khí, âm nhạc, mỹ thuật, thể dục, tư tưởng đạo đức. ... v.v. các loại môn học!

Cậu nắm giữ lượng lớn kiến thức phức tạp, có một số kiến thức thậm chí cả đời cũng không có cơ hội dùng đến.

Lượng kiến thức khổng lồ này, đều là di sản quý báu của các bậc tiền bối nhân loại.

Nhưng lại vô ích, trong số lượng kiến thức này, không có bất kỳ môn học nào có thể nói cho cậu biết, một 'người' phải kết kén như côn trùng thì phải làm thế nào!

Sợi tơ trong miệng vẫn đang phun ra, Tống Thư Hàng đứng sững một chỗ không động đậy.

Ngư Kiều Kiều thúc giục: "Thư Hàng, đừng đứng ngây ra đó nữa.

Thử kết kén xem!" Hiến Công Cư Sĩ: "Thư Hàng tiểu hữu ngươi cứ yên tâm kết kén đi, có ta ở bên cạnh hộ pháp cho ngươi, sẽ không có vấn đề gì!

Nếu có nguy hiểm đến tính mạng, ta có thể ngay lập tức cắt đứt quá trình kết kén của ngươi." "..." Tống Thư Hàng lắc đầu, truyền âm hỏi: "Kiều Kiều, Hiến Công tiền bối, hai người ai có thể nói cho tôi biết, nếu con người muốn kết kén thì phải kết như thế nào?" Ngư Kiều Kiều và Hiến Công Cư Sĩ: "..." Sau đó, Ngư Kiều Kiều nói: "Em tuy là huyết mạch lai giữa giao long và người cá, nhưng em không kết kén." Hiến Công Cư Sĩ phun ra một làn khói thuốc: "Ta là tu sĩ nhân loại thuần chính, cũng không kết kén." Vào thời điểm quan trọng, Kiều Kiều và Cư Sĩ đều không thể giúp đỡ.

Tống Thư Hàng lại thở dài một hơi, sau đó cậu lấy điện thoại ra.

Sợi tơ trong miệng vẫn đang liên tục nhả ra, Thư Hàng mở 'Cửu

Châu Nhất Hào Quần’ trên điện thoại, gõ tin nhắn.

Cửu Châu Nhất Hào Quần Kim Cương Quân Tử Đao: “Giờ này, trong nhóm còn tiền bối nào online không?

Cầu hỏi: có vị tiền bối nào biết, nếu nhân loại muốn ‘kết kén’ thì phải kết như thế nào?

Đang phun tơ, online đợi, gấp lắm!” Người đầu tiên trả lời, quả nhiên vẫn là Bắc Hà Tán Nhân.

Diệt Phượng Công Tử: “Bắc Hà Đạo hữu nói vậy sai rồi, thân là yêu tu thuần chính, ta cũng không biết nhân loại phải ‘kén’ như thế nào mới đúng.

Ta cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu nên hỏi tu sĩ ‘loài côn trùng’ thì hơn.” Tuyết Lang Động Chủ: “Nộ đỉnh Diệt Phượng Công Tử” Giao Bá Chân Quân: “Nộ đỉnh Diệt Phượng Công Tử +1.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Trong nhóm chúng ta, có tiền bối yêu tu ‘loài côn trùng’ nào không?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Nói về tu sĩ ‘loài côn trùng’ thì chúng ta nên @Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử!

Linh Vũ Điệp Tôn Giả, chắc chắn là từ một con sâu xanh nhỏ bắt đầu tu luyện, rồi tu luyện thành ‘Linh Vũ Điệp’.

Chắc chắn không sai!” Bắc Hà Tán Nhân: “Đồ ngốc Tam Lãng, Linh Vũ Điệp Tôn Giả là tu sĩ nhân loại thuần chính, mau rút lại lời phát biểu của ngươi!” Hệ thống nhắc nhở: 【Cuồng Đao Tam Lãng đã thu hồi một tin nhắn】 Cuồng Đao Tam Lãng: “May mà thu hồi kịp thời!” Nhưng đúng lúc này, Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử xuất hiện: “Rất xin lỗi, lão phu là tu sĩ nhân loại, ‘Linh Vũ Điệp’ chỉ là đạo hiệu mà thôi.

Ngoài ra... lão phu không phải sâu xanh nhỏ, có làm Tam Lãng đạo hữu thất vọng không?” Từ giọng điệu có thể thấy, tài khoản Vũ Nhu

Tử lại là ba cô ấy đang online.

Bây giờ Vũ Nhu Tử đang cố gắng chế tạo trận pháp độ kiếp, gần như không có thời gian online trò chuyện.

Tài khoản của cô ấy, đều là Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang giúp cô ấy online hộ.

Cuồng Đao Tam Lãng vừa nãy trong nhóm @Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, đương nhiên liền triệu hồi Linh Vũ Điệp Tôn Giả ra.

Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng trả lời: "Không không, sao ta có thể thất vọng chứ.

Linh Vũ Điệp tiền bối ngài là nhân loại thuần chính, ta vui mừng còn không kịp!

Tiền bối, không biết không có tội, ngài sẽ không truy cứu chứ?" Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: "A a." Nàng chính là Linh Vũ Điệp Tôn Giả hay tính toán chi li, Cuồng Đao Tam Lãng, lại một lần nữa bị nàng ghi vào danh sách đen.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả thậm chí đã nghĩ kỹ đến lúc đó, sẽ xử lý Cuồng Đao Tam Lãng như thế nào.

Đợi sau khi phim 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' quay xong, nàng sẽ mời đạo diễn Nhã Các Bố quay cho nàng một bộ phim khác.

Tên bộ phim là 《Cuộc đời phóng đãng bất kham của ta》, nhân vật chính chính là Cuồng Đao Tam Lãng, kịch bản phim chính là ném Tam Lãng đạo hữu, vào giữa biển rộng sóng vỗ, đủ loại sóng lớn, đủ loại vật lộn!

Sau đó lại ném vào rặng san hô núi lửa, đủ loại sóng lớn, đủ loại vật lộn!

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đảm bảo, đến lúc đó, bộ phim này nàng sẽ đầu tư một lượng lớn tiền bạc để quay, cố gắng đạt đến sự hoàn hảo.

.....

Cửu Châu Nhất Hào Quần Kim Cương Quân Tử Đao: “【Biểu cảm nước mắt giàn dụa】, các vị tiền bối, đừng đùa nữa, tôi đang nói thật.

Tôi bây giờ đang phun tơ điên cuồng, cầu chỉ dẫn một chút, nhân loại phải làm thế nào mới có thể dùng tơ phun ra từ miệng, kết thành kén ạ.” Lúc này, Bạch Tôn Giả hiện thân: “Thư Hàng, ngươi vì sao muốn kết kén?” Kim Cương Quân Tử Đao: “Bởi vì... trong lòng tôi có một loại xung động mãnh liệt, thúc đẩy tôi đi kết kén?” Bạch Tôn Giả: “...” Kim Cương Quân Tử Đao: “Chủ yếu là vừa rồi, tôi đã uống một ít ‘dược tề Long Ma’, sau đó tôi liền bắt đầu phun tơ, không thể ngừng lại.

Đúng rồi, Bạch tiền bối, ngài có biết kết kén không?” Bạch tiền bối trong ấn tượng của Tống Thư Hàng, hầu như là vạn năng.

Bạch Tôn Giả: “Rất xin lỗi, Thư Hàng.

Về phương diện tu chân ngươi nếu có vấn đề gì, ta có thể giải đáp cho ngươi.

Duy chỉ việc kết kén này, ta chưa từng học qua.” Hoàng Sơn Chân Quân: “Về phương diện kết kén, ta cũng không có gì có thể chỉ dạy ngươi.

Thư Hàng tiểu hữu, ta đành bất lực.” Lạc Trần Chân Quân: “Bất lực +1” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Bất lực +2” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Bất lực +3”.

Trong chốc lát, các tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã làm ngập lụt đến hai trang chat.

Vẫn còn dám nói mình không có tiểu hào phân thân chuyên dùng để spam nhóm sao?

Nếu không có tiểu hào phân thân để spam nhóm, tại sao mỗi ngày lại có nhiều Đạo hữu online trò chuyện và spam đến vậy?!

Tống Thư Hàng rất muốn lật bàn.

Chẳng lẽ cậu thật sự phải lên mạng, tìm kiếm ‘video tằm con kết kén’, vừa học vừa làm sao?

Lúc này, Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử lại xuất hiện: “Thư Hàng tiểu hữu, tuy không biết ngươi vì sao muốn kết kén.

Tuy nhiên, nếu muốn học kết kén, ta có thể phái người đến chỉ dẫn ngươi.” Kim Cương Quân Tử Đao: “Thật sao?

Cảm ơn Linh Vũ Điệp tiền bối!” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Không có gì, ngươi bây giờ còn ở trường quay không?” Kim Cương Quân Tử Đao: “Đúng vậy, sáng nay vừa quay xong tất cả các cảnh liên quan đến ‘Không Vân Phái’, bây giờ đang nghỉ ngơi.” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Được, ngươi đợi một lát, ta sẽ lập tức cho người đến tìm ngươi.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả tuy là tu sĩ nhân loại thuần chính, nhưng trên đảo Linh Vũ Điệp của nàng khắp nơi đều là yêu tinh loại bướm.

Ngay cả trong số đệ tử của nàng, cũng có vài vị là yêu bướm có tư chất xuất sắc.

Lần này, trong số thuộc hạ nàng phái đi giúp Tống Thư Hàng quay phim, cũng có vài yêu bướm.

Những thuộc hạ yêu bướm này của nàng, ai nấy đều có kinh nghiệm nhả tơ kết kén, hoàn toàn có thể đi chỉ dẫn Thư Hàng.

Tuy nhiên... khi yêu bướm nhả tơ kết kén, đều vẫn còn là những con sâu nhỏ, chưa tu thành hình người, cũng không có kinh nghiệm ‘nhả tơ kết kén khi ở hình người’.

Nhưng lúc này, có còn hơn không. ***************** Khoảng sáu phút sau, một con bướm màu sắc lớn bằng lòng bàn tay bay về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Cùng với con bướm màu sắc còn có Bạch Tôn Giả.

Tôn Giả nghe nói Tống Thư Hàng đang nhả tơ, còn chuẩn bị kết kén, liền cảm thấy rất tò mò, vì vậy đặc biệt đến xem.

Lúc này, trước mặt Tống Thư Hàng đã có một khối tơ lớn, nếu kéo thẳng ra thì dài đến cả trăm mét.

“Thật sự đang phun tơ kìa.” Bạch Tôn Giả hiếu kỳ ngồi xổm xuống trước mặt Tống Thư Hàng, dùng một thanh mộc kiếm chọc chọc vào sợi tơ cậu nhả ra.

Sợi tơ chỉ mỏng bằng sợi tóc, rất nhẹ.

Tôn Giả thử dùng mộc kiếm khẽ lướt trên sợi tơ, nhưng sợi tơ lại không hề hấn gì.

“Độ dai rất mạnh mẽ nhỉ.” Tôn Giả lại thử phụ thêm kiếm khí vào mộc kiếm, mới cắt đứt được sợi tơ.

Bạch Tôn Giả... trông có vẻ rất vui vẻ.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Thư Hàng tiên sinh, chào ngài.

Vừa rồi Linh Vũ Điệp Tôn Giả thông báo cho tôi, bảo tôi đến chỉ dẫn Thư Hàng tiên sinh cách nhả tơ kết kén?” Con bướm màu nhỏ này dừng lại trước mặt Tống Thư Hàng, vỗ cánh nói.

“Chào cô.” Tống Thư Hàng truyền âm nói, vì sợi tơ trong miệng vẫn đang không ngừng phun ra, cậu chỉ có thể thông qua phương thức ‘truyền âm nhập mật’ để chào hỏi người khác.

“Thư Hàng tiên sinh, ngài có thể gọi tôi là ‘Tửu Cô’.

Đây là tên Tôn Giả đặt cho tôi.” Bướm màu Tửu Cô cười hi hi nói.

Cô rất hiếu kỳ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng...

Yêu tu biết phun tơ cô gặp nhiều rồi.

Nhưng tu sĩ nhân loại biết phun tơ thì cô là lần đầu tiên gặp.

Tống Thư Hàng: “Tửu Cô... tên hay thật.

Tửu Cô, tôi muốn kết kén thì phải làm thế nào?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả vậy mà còn đặt tên cho các yêu bướm trên đảo Linh Vũ Điệp sao?

Yêu bướm trên đảo Linh Vũ Điệp nhiều như vậy, Tôn Giả tự mình có thể nhớ hết những cái tên đã đặt không?

Ngư Kiều Kiều bên cạnh, đã mở chức năng quay video trên điện thoại, chuẩn bị quay lại cảnh Tống Thư Hàng kết kén.

Tửu Cô hỏi: “Nói về kết kén thì, bước đầu tiên hẳn là tìm một nơi tốt để kết kén.

Chương 768

Thư Hàng tiên sinh, ngài định kết kén ở đâu?” “Hay là, về phòng trước đã?” Nói xong, Tống Thư Hàng ngón tay ngưng tụ chân khí dịch hóa, chĩa ngón tay thành đao nhẹ nhàng lướt qua, cắt đứt sợi tơ không ngừng phun ra từ miệng mình. ...

Mọi người trở lại phòng nghỉ của Tống Thư Hàng.

Bướm màu Tửu Cô đánh giá căn phòng này xong, hỏi: “Thư Hàng tiên sinh, ngài muốn kết kén ở đâu trong phòng?

Theo tôi thấy, bốn góc tường, hoặc góc trần nhà, đều là những nơi rất thích hợp để kết kén.

Nơi có góc, dễ dàng giăng kén, có thể làm giá đỡ cho kén, để kén không bị rơi.” “...” Tống Thư Hàng truyền âm hỏi: “Tôi có thể chọn nằm trên giường để kết kén không?” Cậu luôn cảm thấy giăng kén ở góc tường rất không an toàn, cậu lại không phải sâu nhỏ, vạn nhất rơi xuống thì sao?

Góc trần nhà thì càng không cần nói!

Bướm màu Tửu Cô: “Ừm, chắc là được, chỉ cần di chuyển giường vào góc phòng, nằm ở vị trí góc, như vậy sẽ tiện hơn cho việc kết kén.” Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, Bạch Tôn Giả, Hiến Công Cư Sĩ, Ngư Kiều Kiều bên cạnh đã chủ động đẩy giường của cậu vào góc phòng.

Bạch Tôn Giả, Hiến Công Cư Sĩ, Ngư Kiều Kiều trong mắt đều tràn đầy sự tò mò, chỉ chờ Tống Thư Hàng kết kén.

Đặc biệt là Hiến Công Cư Sĩ, ánh mắt chuyên chú, y đang âm thầm ‘học tập’.

Bởi vì Hiến Công Cư Sĩ đến lúc đó cũng sẽ uống ‘dược tề Long Ma’, nói không chừng đến lúc đó, y cũng sẽ giống Tống Thư Hàng, kết một cái kén gì đó?

Vì vậy, có chuẩn bị thì không lo, nhiều kỹ năng không hại gì, học thêm kiến thức chắc chắn không sai.

Tống Thư Hàng: “...” Trong lòng thầm thở dài một hơi, cậu làm theo chỉ dẫn của bướm màu Tửu Cô, bò lên giường, dựa vào vị trí góc tường.

Bướm màu Tửu Cô: “Thư Hàng tiên sinh, ngài thử xem, có thể dính tơ ngài phun ra lên tường không?

Nếu có thể, thì ở góc tường, cứ dính tơ đi đi lại lại, kết thành mạng kén, làm giá đỡ.” “Tôi thử xem sao.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu thử dính tơ lên tường, quả nhiên dính được, hơn nữa còn rất chắc chắn.

Ngay khoảnh khắc sợi tơ dính thành công, trong lòng Tống Thư Hàng lại ẩn ẩn có chút mất mát, còn có một loại ảo giác. ...

Từ hôm nay trở đi, có lẽ cậu đã nói lời tạm biệt với ‘nhân loại thuần chính’.

Cậu vội vàng lắc đầu, xua tan cảm giác này khỏi tâm trí. ... ...

Dưới sự chỉ dẫn tỉ mỉ của bướm màu Tửu Cô, Tống Thư Hàng dùng tơ ở góc tường dính đông một sợi, tây một sợi, rất nhanh đã hoàn thành bước đầu tiên của việc kết kén là ‘mạng kén’.

Trong quá trình này, Tống Thư Hàng không thể nào chỉ dùng miệng như tằm, cậu còn thỉnh thoảng cần dùng hai tay để hỗ trợ dính những sợi tơ này.

“Thư Hàng tiên sinh rất có thiên phú kết kén nhỉ, sau khi ‘mạng kén’ kết thành, tiếp theo chúng ta sẽ kết kén tơ.” Bướm màu Tửu Cô cười nói.

Tiếp theo, cô chỉ dẫn Tống Thư Hàng bắt đầu nhả tơ theo phương thức đặc biệt, ban đầu là phương pháp nhả tơ hình C, sau đó đến phương pháp nhả tơ hình S, cuối cùng lại biến thành phương pháp nhả tơ hình số 8.

Toàn bộ quá trình không có tiết tấu và quy luật, trông rất lộn xộn.

Dưới sự chỉ dẫn cầm tay chỉ việc của Tửu Cô, rất nhanh một lớp tơ kén mềm mại bồng bềnh đã hoàn thành.

Đây chính là phần bên ngoài của kén, ‘kén tơ’.

“Thật kỳ diệu, cứ nhả nhả tơ, lại có thể kết ra một cục to như vậy.

Nhìn có vẻ rất mềm mại.” Bạch Tôn Giả kéo một cái ghế ngồi xuống, không rời mắt nhìn Thư Hàng đang nhả tơ.

Ngư Kiều Kiều nói: “Em nghĩ chúng ta nên đi tra xem, trong tổ tiên của Thư Hàng có tổ tiên nào là yêu tu ‘loài tằm’ thành tinh không?” Hiến Công Cư Sĩ không biết từ đâu lấy ra một cái máy quay phim, bắt đầu quay toàn bộ quá trình.

Y thông minh không tham gia vào chủ đề này, bởi vì nói không chừng lát nữa, sẽ đến lượt y kết kén.

Bạch Tôn Giả: “Thư Hàng, ngươi bây giờ có cảm giác gì?” Tống Thư Hàng: “Cảm giác?

Tôi cảm thấy mình không còn là con người nữa...

Hơn nữa, tôi cảm thấy hơi khát.” Lý do khát, là vì Tống Thư Hàng liên tục phun tơ. ...

Cậu lại không phải yêu tằm hay yêu sâu bướm, phun tơ lâu như vậy, đương nhiên sẽ khô miệng rát lưỡi.

Ngoài khát ra, Tống Thư Hàng còn cảm thấy hơi chóng mặt.

Kết kén là một hoạt động kỹ thuật, không chỉ đơn giản là phun tơ từ miệng ra là xong.

Khi kết 'kén tơ', lúc thì phải dùng phương pháp phun tơ hình C, lúc thì phải dùng phương pháp phun tơ hình S, cuối cùng lại biến thành phương pháp phun tơ hình số 8.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn thỉnh thoảng cần đưa hai tay ra, cố định vị trí sợi tơ.

Đầu Tống Thư Hàng quay mòng mòng.

Nói đi thì nói lại, tại sao tôi lại phải chịu tội như vậy?

À đúng rồi. ...

Tôi là vì muốn nâng thể chất lên, nên đã uống 'dược tề Long Ma'.

Đáng ghét, nếu không phải vì muốn tăng cường thể chất của mình, cậu sẽ lật bàn ngay lập tức.

Kết kén loại chuyện này, là việc mà con người có thể làm sao?

Cái này đơn giản là làm khó 'người' quá rồi!

Tống Thư Hàng cảm thấy mình quay quá lâu, tốc độ tư duy cũng chậm đi nửa nhịp.

Ngư Kiều Kiều cười hi hi nói: "Thư Hàng anh có muốn uống chút nước không?

Nhưng mà... nhìn anh thế này cũng không uống được nước, hay là đợi anh kết kén xong rồi nói sau ~ hi hi." Tống Thư Hàng liếc mắt trắng dã.

"Thư Hàng tiên sinh xin hãy kiên trì thêm một chút, tiếp theo chúng ta sẽ bước vào giai đoạn cuối cùng là chính thức kết kén.

Thành thật mà nói, tôi rất mong đợi, Thư Hàng tiên sinh sẽ kết ra cái kén như thế nào.” Bướm màu Tửu Cô cười nói.

Nói xong, cô chỉ huy Tống Thư Hàng bắt đầu kết kén bước cuối cùng.

Một con tằm nhà bình thường cần hai ngày hai đêm để kết kén.

Tuy nhiên Tống Thư Hàng lại không phải tằm nhà, cộng thêm tốc độ của tu sĩ Tam Phẩm, dưới sự chỉ dẫn của bướm màu Tửu Cô, sau khi nắm vững kỹ xảo kết kén, tốc độ kết kén của Tống Thư Hàng càng lúc càng nhanh.

Cậu dùng hai tay phụ trợ, tơ từ miệng phun ra rất nhanh.

Nửa tiếng sau, một cái ‘kén’ khổng lồ cao đến hai mét đã được Tống Thư Hàng dệt ra.

Tiếp theo, chỉ là không ngừng làm dày độ dày của kén, cho đến khi miệng không còn phun tơ nữa, thì việc kết kén coi như thành công.

Xuyên qua thành kén mỏng manh, mọi người có thể thấy bên trong cái ‘kén’ này, thân hình Tống Thư Hàng đang xoay chuyển nhanh chóng.

Kết kén nhìn cũng rất vất vả nhỉ.

“Tuyệt vời quá.” Bạch Tôn Giả hai mắt sáng rực, y đưa tay ra, muốn lên chọc chọc cái kén lớn này.

Bướm màu Tửu Cô bên cạnh vội vàng ngăn Bạch Tôn Giả lại: “Bạch tiền bối, bây giờ xin đừng chọc cái kén này.

Kén bây giờ còn rất mỏng, ngài chọc một cái, sẽ bị lõm vào, khiến kén bị lỗi.” Bạch tiền bối ngượng ngùng cười khan một tiếng, rụt tay lại.

Y bây giờ tràn đầy sự tò mò về việc kết kén: kết kén, rất thú vị! ... ...

Lúc này, Ngư Kiều Kiều cười hi hi, dừng việc quay video điện thoại.

Từ lúc Tống Thư Hàng bắt đầu kết kén đến giờ, cô ấy đã quay tổng cộng năm đoạn video ngắn.

Đoạn video thứ 1 là Tống Thư Hàng ở góc tường, dệt mạng kén làm giá đỡ.

Đoạn video thứ 2 là mạng kén đã giăng xong, Tống Thư Hàng bắt đầu dệt 'kén tơ'.

Đoạn video thứ 3 là 'kén tơ' đã dệt xong, bắt đầu kết kén.

Đoạn video thứ 4 và thứ 5, đều là quá trình kết kén, ở cuối đoạn video thứ 5, Thư Hàng vừa vặn kết xong hình dáng cái kén lớn, một cái kén khổng lồ cao gần hai mét xuất hiện trong video.

Sau đó, cô ấy gửi năm đoạn video ngắn này lên nhóm.

Không lâu trước đó, Ngư Kiều Kiều cũng đã gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Tiên Ngư Sứ: "Đoạn phim Thư Hàng đạo hữu kết kén đã đăng, ngoài ra, tôi sẽ nén mấy đoạn video này lại và chia sẻ trong nhóm." Bắc Hà Tán Nhân: "Kiều Kiều cô nương làm tốt lắm!" Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Mở mang tầm mắt, hóa ra nhân loại còn có thể kết kén như vậy.

Lần sau nếu có người hỏi tôi, tu sĩ nhân loại thuần chính phải kết kén như thế nào, tôi có thể chuyển tiếp mấy đoạn video này cho họ." Phá Dương Kích Quách Đại: "【Biểu cảm chó đầu manh manh】" Diệt Phượng Công Tử: "Thật sự đang phun tơ, làm tôi vui chết, bộ dạng Thư Hàng tiểu hữu phun tơ thật sự quá thú vị.

Tôi rất muốn biết bộ dạng cậu ấy phá kén mà ra.” Phá Dương Kích Quách Đại: “【Nộ tha lầu thượng cẩu đầu biểu tình】” Diệt Phượng Công Tử: “...” Phá Dương Kích Quách Đại: “Diệt Phượng, anh giành lầu cái gì chứ.

Làm tôi tự hủy cũng thất bại luôn.” Diệt Phượng Công Tử: “...” Anh nghĩ tôi sẽ ham hố cái ‘lầu chó đầu’ của anh sao?

Đồ khốn!

Phá Dương Kích Quách Đại: “Lại một lần nữa, 【Biểu cảm chó đầu manh manh】” Điền Thiên Đảo Chủ: “Chậc, ta cố ý đợi tên ngốc Quách Đại tự hủy xong, rồi mới gửi tin nhắn @Tiên Ngư Sứ, Kiều Kiều cô nương, quay một bản hoàn chỉnh Thư Hàng tiểu hữu kết kén đi.

Giữa năm đoạn video ngắn, thiếu rất nhiều quá trình kết kén, giáo trình không đầy đủ thì làm sao được chứ?” Phá Dương Kích Quách Đại: “【Nộ tha lầu thượng cẩu đầu biểu tình】” Điền Thiên Đảo Chủ: “...” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Anh trai ngốc nghếch của em ơi, anh vẫn giành lầu rồi.

Đầu chó của anh đã bị Quách Đại kéo đi rồi.” Phá Dương Kích Quách Đại: “Tức rồi, Điền Thiên anh cũng giành lầu cái gì chứ!

Đừng có cắt ngang tôi tự hủy nữa, cắt ngang tôi tự hủy nữa là tôi trở mặt đó!” Điền Thiên Đảo Chủ: “Tên ngốc Quách Đại, anh nghĩ tôi muốn cắt ngang anh tự hủy sao?

Đầu chó của tôi cũng bị anh kéo đi rồi kìa.” Điền Thiên Đảo Chủ: “A phì phì phì phì, tôi mới không phải đầu chó.” Tiên Ngư Sứ: “Bản hoàn chỉnh phải quay mấy tiếng đồng hồ, tôi dùng điện thoại quay không tiện.

Nhưng Hiến Công tiền bối đang ghi hình, đến lúc đó trong tay ông ấy sẽ có bản hoàn chỉnh, để ông ấy tải lên là được.” Bắc Hà Tán Nhân: “Hiến Công tiền bối làm tốt lắm!” Phá Dương Kích Quách Đại: “Ai cũng đừng xen ngang nữa, lần cuối cùng. 【Biểu cảm chó đầu manh manh】” Ta là Chó Trung Thành Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Mạnh mẽ xen ngang, tôi là Đậu Đậu manh manh, tôi tự mình đại diện.

Gâu gâu!” Phá Dương Kích Quách Đại: “【Nộ tha lầu thượng cẩu đầu biểu tình】” Ta là Chó Trung Thành Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Cảm ơn đã kéo ~~ kéo đầu chó của tôi thật thoải mái ~~ gâu gâu ~” Phá Dương Kích Quách Đại: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Diệt Phượng Công Tử: “...” Điền Thiên Đảo Chủ: “...” Chó mà tiện thì vô địch rồi.

Mọi người đã có thể tưởng tượng ra, một con tinh ba đang gõ bàn phím máy tính nhanh chóng, vẻ mặt đắc ý dương dương.

Phá Dương Kích Quách Đại: “Đậu Đậu, anh cố ý, anh con chó ngốc này.” Ta là Chó Trung Thành Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Bị anh nhìn ra rồi à, tôi chính là cố ý đó ~~ đến kéo tôi đi, đầu chó của tôi có thể cho anh kéo đó ~~ nếu anh không phục, có thể đến cắn tôi đi, cắn tôi đi!” Phá Dương Kích Quách Đại: “Đậu Đậu anh đừng có kiêu ngạo. ...

Chương 769

Đợi Hoàng Sơn Chân Quân bắt được Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử xong, mang anh gả đi thì có lúc anh khóc đó.

Đến đi, hại nhau ai mà không biết làm chứ!” Ta là Chó Trung Thành Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “...” Điền Thiên Đảo Chủ: “Nói về cái này, tôi vẫn luôn rất tò mò, Đậu Đậu không phải tinh ba đực sao?

Tại sao nó lại bị gả đi?

Ai lại muốn cưới Đậu Đậu?” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Em cũng rất tò mò, luôn thấy Hoàng Sơn tiền bối đang lo liệu hôn lễ, nhưng về phần chú rể là ai, chúng ta lại không biết gì cả.” Bắc Hà Tán Nhân: “Nói đi thì nói lại, Đậu Đậu anh sẽ không phải là Đậu Đậu (♀) chứ?” Ta là Chó Trung Thành Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Sao có thể chứ, tôi có ‘cái đinh nhỏ’ mà, tôi khẳng định là Đậu Đậu (♂) mà!” Cuồng Đao Tam Lãng: “Liệu có phải Hoàng Sơn Chân Quân có pháp thuật cấm kỵ nào đó, muốn biến Đậu Đậu từ Đậu Đậu (♂) thành Đậu Đậu (♀)?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Tôi cảm thấy khả năng này rất lớn.

Hoàng Sơn tiền bối vẫn luôn thần thần bí bí, dù ông ấy có nắm giữ loại pháp thuật ‘cấm kỵ’ này, tôi cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.” Ta là Chó Trung Thành Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Uy, mấy người đừng dọa tôi chứ!” Tuyết Lang Động Chủ: “Đậu Đậu, tiết ai!” Cuồng Đao Tam Lãng: “Thực ra, nếu Hoàng Sơn tiền bối thật sự có loại pháp thuật cấm kỵ như vậy, tôi ngay lập tức sẽ nghĩ đến việc dùng loại pháp thuật này, lên một vị tiền bối trong nhóm.” Bắc Hà Tán Nhân ban đầu sững sờ, sau đó nhanh chóng gõ bàn phím: 【Dùng lên một vị tiền bối trong nhóm?

Khoan đã, Tam Lãng!

Đừng nói ra, hôm nay ngươi đã không thể tác tử nữa, tác tử nữa là sẽ chết đó!】 Nhưng Bắc Hà Tán Nhân còn chưa kịp gửi câu nói này.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Đại Nạn Bất Tử Tất Hữu Hậu Phúc Đồng Quái: “Tam Lãng huynh nói vị tiền bối nào?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Cái đó còn phải hỏi sao, nhất định là Bạch Tôn Giả chứ!” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Sau đó, Bắc Hà Tán Nhân lặng lẽ xóa tin nhắn trong khung chat của mình.

Ta có Tam Lãng, lần này ta không cứu được ngươi rồi.

Nói đi thì nói lại... tên Đồng Quái này, không phải đang bị Diệt Phượng, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Vân Du Tăng Thông Huyền và vài vị Đạo hữu khác truy sát sao?

Sao vẫn còn có cơ hội online spam nhóm?

Đúng lúc Bắc Hà Tán Nhân đang nghi hoặc, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Diệt Phượng Công Tử nhanh chóng phát ngôn: “Chuyện gì vậy, tên Đồng Quái này không phải đang bị chúng ta trói lại đánh sao?

Y làm sao online spam nhóm được?” Vân Du Tăng Thông Huyền: “【Biểu cảm mắt trợn miệng há】” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Không hay rồi, kế Kim Thiền Thoát Xác, chúng ta đã trúng kế.

Kẻ bị chúng ta đánh đập có thể là một loại phân thân nào đó của Đồng Quái, đáng chết, quả nhiên là khôi lỗi!

Chúng ta bị lừa rồi.” Diệt Phượng Công Tử: “Đáng chết, Đồng Quái dùng khôi lỗi thế thân từ khi nào?” Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân lại cau mày, suy tư.

Sau đó y nhanh chóng nhập vào nhóm: “Cổ Hồ Quan Đạo hữu, Diệt Phượng Đạo hữu, hai vị đừng vội!

Ta kiến nghị, hai vị hãy kiểm tra kỹ càng ‘khôi lỗi Đồng Quái’ đang bị hai vị đánh đập, xem y có thật sự là ‘khôi lỗi’ không.

Nói không chừng... kẻ bị đánh mới chính là chân thân của Quái Đen, chỉ là y lén lút giả dạng thành bộ dạng của khôi lỗi, khiến các Đạo hữu trong lòng sinh ra hiểu lầm.

Còn kẻ online spam nhóm, mới chính là phân thân khôi lỗi các loại, vì muốn thoát thân, cố ý bày ra nghi trận!” Bắc Hà Tán Nhân không hổ là đại địch cả đời của Đồng Quái Tiên Sư, cái gọi là 【Người hiểu ngươi nhất, không phải bạn bè của ngươi, mà là kẻ thù của ngươi.】 Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân, hai bên đều hiểu rõ đối phương như lòng bàn tay.

Chỉ cần đổi vị trí suy nghĩ một chút, thường thì có thể vạch trần âm mưu và quỷ kế của đối phương.

Diệt Phượng Công Tử: “Bắc Hà Đạo hữu nói có lý, mấy vị Đạo hữu, chúng ta hãy kiểm tra kỹ càng lại một chút.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Có lý, dịch dung thuật của Đồng Quái Đạo hữu thiên hạ vô song, không thể không đề phòng!” Thế là, các Đạo hữu đang đánh Đồng Quái, lần lượt thi triển thủ đoạn, kiểm tra trên người Đồng Quái ‘nghi là khôi lỗi’.

Một lát sau, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Đại Nạn Bất Tử Tất Hữu Hậu Phúc Đồng Quái: “Bắc Hà, ngươi hãy nhớ kỹ!

Đầu tháng chín Tử Cấm Chi Đỉnh, ta muốn đánh ngươi đến mức quỳ xuống cầu xin tha thứ, khóc lóc van xin ta buông tha cho ngươi!” Quả nhiên!

Khôi lỗi đồng quái bị đánh cho tơi bời kia mới là chân thân, còn cái tên mặc đồ thủy thủ kia chắc chắn là phân thân hoặc khôi lỗi.

Kế hoạch của Đồng Quái Tiên Sư đã bị Bắc Hà Tán Nhân nhìn thấu, vạch trần.

Bắc Hà Tán Nhân khẽ cười: “Câu này, ta xin nguyên văn trả lại cho ngươi.

Đến lúc đó, kẻ bị đánh đến khóc lóc cầu xin tha thứ, nhất định là ngươi!

Tính sổ với tên quỷ đen đó, chúng ta cứ chờ xem!” Đúng lúc đang nói chuyện, trong nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lại có người gửi tin tức.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Bạch tiền bối, ta sai rồi!

Xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi!” Sau đó, trên bầu trời biệt thự nghỉ dưỡng vang lên một tiếng kêu thảm thiết trong trẻo.

Cuồng Đao Tam Lãng hóa thành một ngôi sao sáng chói, bay thẳng lên trời.

Đại phi xa xoay tròn, kiếm nhận bão táp xoay tròn, siêu tốc phi vũ, dừng gấp bẻ lái, các loại kỹ thuật phi hành hoa lệ… cùng với tiếng kêu thảm thiết của Tam Lãng, bay càng lúc càng xa, biến mất khỏi tầm mắt của các đạo hữu.

Kiểu phi hành kinh điển như vậy, hiển nhiên xuất phát từ chuỗi 'Kiếm Sao Băng Dùng Một Lần' của Bạch Tôn Giả.

“Tam Lãng bay trời à?” Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Giao Bá Chân Quân: “Chắc là bị Bạch đạo hữu cho bay rồi, dù sao lần này Tam Lãng tìm đường chết quá mức, ngay cả ta cũng không nhìn nổi.

Bạch đạo hữu, ta đề nghị chi bằng trực tiếp ném Tam Lãng vào mặt trời đi.” Giao Bá Chân Quân bề ngoài thì đóng vai 'người xấu', nhưng thực ra là đang cầu xin cho Tam Lãng… Hắn nói như vậy, Bạch Tôn Giả sẽ không tiện hạ mình thật sự ném Cuồng Đao Tam Lãng vào mặt trời được.

Bạch Tôn Giả trả lời: “Yên tâm đi, ta cũng không có ý định ném Tam Lãng đạo hữu vào mặt trời.

Hơn nữa, ném Tam Lãng đạo hữu vào vũ trụ cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Tính cách của hắn, cho dù ở trong vũ trụ, cũng có thể chơi rất vui vẻ.” Các đạo hữu nhìn đến đây, lại nghĩ đến tính cách của Cuồng Đao Tam Lãng… quả đúng là như vậy!

Tam Lãng là kiểu người mà cho dù ném hắn vào bất kỳ hoàn cảnh nào, hắn cũng có thể tìm được cơ hội để quẩy lên.

Cho dù là trong vũ trụ, hắn cũng nhất định tìm được cách tìm đường chết.

Bạch Tôn Giả nói tiếp: “Cho nên, ta đã ném hắn đến một bí cảnh mà ta từng phát hiện trước đây.

Đó là một bí cảnh rất thú vị, hiện tại cũng là một trong những biệt thự nghỉ dưỡng của ta, ta đặt tên cho nó là 'Bí Cảnh Chậm Chạp'.

Bất cứ ai tiến vào bí cảnh này, mọi hành động đều sẽ bị làm chậm vô hạn.

Ví dụ, ngươi muốn bước một bước, động tác này trong 'Bí Cảnh Chậm Chạp' lại cần khoảng mười lăm giây.

Mười lăm giây ngươi mới có thể hoàn thành chuỗi động tác nhấc chân, cất bước, và đặt chân xuống đất.

Bất kể ngươi dùng thủ đoạn gì, bùng nổ chân khí hay linh lực để muốn tăng tốc động tác của mình, trong bí cảnh này đều không có hiệu quả.

Bước một bước, bất kể là ai, đều cần cố định mười lăm giây.” Bạch tiền bối, biệt thự nghỉ dưỡng của ngài rốt cuộc có bao nhiêu cái vậy?

Bắc Hà Tán Nhân nghe đến đây, tò mò hỏi: “Bạch tiền bối, đây là bí cảnh làm chậm thời gian sao?” “Không, không liên quan gì đến thời gian cả.

Chỉ là hiệu ứng 'chậm chạp' đơn thuần.

Khi mọi người tiến vào trong đó, sự trôi chảy của thời gian của bản thân sẽ không thay đổi, tốc độ tư duy cũng không thay đổi.” Bạch Tôn Giả giải thích.

Bắc Hà Tán Nhân: “Nghĩa là, Tam Lãng huynh tiến vào 'Bí Cảnh Chậm Chạp' sau, tốc độ suy nghĩ không đổi, nhưng bất kể làm gì, đều sẽ bị hạn chế đến mức chậm nhất?

Bước một bước mất mười lăm giây, nhấc tay cũng mất mười mấy giây?” Bạch Tôn Giả: “Chính là như vậy.” Diệt Phượng Công Tử nghe đến đây, cười lớn: “Ha ha ha, đối với Tam Lãng mà nói, đây quả là điều tàn nhẫn nhất rồi.

Người thích tìm đường chết, thông thường cũng khá hiếu động.

Chính vì họ không thể ở yên, đặc biệt hiếu động, mới có thể phát hiện ra những 'điểm tìm đường chết' mà người khác không thể phát hiện, từ đó làm ra những chuyện tìm đường chết mà người thường không thể tưởng tượng được.

Tam Lãng nếu bị ném vào 'Bí Cảnh Chậm Chạp' đó, nhiều nhất nửa ngày, hắn sẽ chán đến phát điên.” Vân Du Tăng Thông Huyền: “<biểu cảm giơ ngón cái>” Ác Mộng Đường Phố Đông Phương Lục Tiên Tử: “Bạch tiền bối làm đẹp lắm, sớm nên ném Tam Lãng đến 'Bí

Cảnh Chậm Chạp' này, để hắn tỉnh táo lại đi.

Bệnh tìm đường chết của Tam Lãng gần đây quá nghiêm trọng rồi, cần phải chữa trị.” Bắc Hà Tán Nhân: “Đông Phương Lục đạo hữu, biệt danh của ngươi lại thay đổi rồi.” Ác Mộng Đường Phố Đông Phương Lục Tiên Tử: “......” Một lát sau.

Đổi Biệt Danh Của Ta Nữa Là Ta Nổi Giận Rồi Đông Phương Lục Tiên Tử: “Rốt cuộc là ai vậy, suốt ngày đổi biệt danh của ta?

Cái meme sát thủ đường phố này một chút cũng không thú vị!

Ta đã khổ luyện kỹ năng lái xe rồi, sẽ không dễ dàng đâm vào người khác nữa đâu!” Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Lục Lục, ta nghe nói hôm diễn 'Trực Tiếp Tạo Hóa Pháp Vương' đó, lúc ngươi lùi xe ở bãi đỗ, đã đâm nát đít xe của Tống Thư Hàng tiểu hữu à?” Đổi Biệt Danh Của Ta Nữa Là Ta Nổi Giận Rồi Đông Phương Lục Tiên Tử: “......” Lưu Huỳnh Tiên Tử, vô duyên quá đi!

Có những chuyện một khi nói ra, con thuyền tình bạn sẽ lật ngay đó.

Bắc Hà Tán Nhân vội vàng giải vây: “Nhắc đến Tạo Hóa Pháp Vương… Pháp Vương bây giờ đâu rồi?

Sáng nay ta thấy hắn dường như lén lút đến đây, ta cứ tưởng trong nhóm sẽ có đạo hữu tìm hắn tính sổ, nhưng sao không thấy tăm hơi?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Tạo Hóa đạo hữu không phải là định mở trực tiếp trong lúc mọi người đang diễn kịch đó chứ?

Để phối nhạc nền cho tình tiết phim hay gì sao?” Diệt Phượng Công Tử: “Đừng nói chuyện đáng sợ như vậy chứ, @Tạo Hóa Pháp Vương, Tạo Hóa đạo hữu ngươi bây giờ đang làm gì?

Không phải thật sự muốn mở họng hát đó chứ?” Tạo Hóa Pháp Vương rất nhanh đã xuất hiện: “À à, bí mật ~~” “Á đù, Tạo Hóa đạo hữu, ngươi không thật sự muốn hát đó chứ?

Nếu muốn hát thì nói trước một tiếng nha, ta còn kịp bịt tai lại.” Bắc Hà Tán Nhân có chút lo lắng nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Yên tâm đi, ta cũng không phải Tam Lãng hay Đồng Quái.

Ta chỉ thích hát thôi, nhưng sẽ không tìm đường chết.” Thế nhưng, dù Tạo Hóa Pháp Vương cam đoan như vậy, các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' trong lòng vẫn rất hoảng.

Có mấy vị đạo hữu đã chuẩn bị dụng cụ bịt tai, có người đang cân nhắc ngày mai quay phim có nên bịt tai suốt không… Từ khi Tạo Hóa Pháp Vương gửi tin nhắn xong, vì không có chủ đề mới, 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' dần dần yên tĩnh trở lại.

Lại năm phút sau, nhóm vẫn tĩnh lặng như tờ, dường như mọi người đều đã nghỉ ngơi.

Lúc này, Phá Dương Kích Quách Đại cuối cùng cũng nắm bắt cơ hội nổi lên: “Ha ha ha, lần này chắc sẽ không có ai làm phiền ta nữa chứ?

Nhìn ta này <biểu cảm cún con đáng yêu>!” Bắc Hà Tán Nhân: “Ủa, sao đột nhiên đều yên tĩnh lại hết vậy?

Chẳng lẽ mọi người đều đi xem Tống Thư Hàng tiểu hữu kết kén rồi sao?” Phá Dương Kích Quách Đại: “<biểu cảm chó đầu bị kéo lên lầu đầy giận dữ>!” Bắc Hà Tán Nhân: “......” Phá Dương Kích Quách Đại: “Bắc Hà đạo hữu, mẹ kiếp!” Bắc Hà Tán Nhân dở khóc dở cười, oan uổng quá, hắn chỉ thấy nhóm im lặng lâu như vậy, cảm thấy hơi không quen, bèn gửi một tin nhắn, không ngờ lại trúng chiêu.

Hơn nữa, Quách Đại đạo hữu, ta cũng không thèm giành cái 'kéo chó lên lầu' của ngươi đâu.

Oan hơn nữa là, đầu của ta… à phì phì phì, đầu của ta còn bị ngươi kéo, còn bị ngươi mắng một trận.

Đau lòng quá.

Phá Dương Kích Quách Đại: “Không chơi nữa, đi ngủ đây.

Chúc ngủ ngon, Bắc Hà đạo hữu.

Hôm nay thật là quái gở, tức chết.” Bắc Hà Tán Nhân: “Quách Đại đạo hữu, ngủ ngon….” Cứ như vậy, 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lại yên tĩnh trở lại.

Khoảng năm phút sau.

Phá Dương Kích Quách Đại đột nhiên lại xuất hiện: “Hồi mã thương, nhìn ta này <biểu cảm cún con đáng yêu>!” Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Đợi ngươi mãi!

Chèn ngang bá đạo <biểu cảm chó đầu bị kéo lên lầu đầy giận dữ>!” Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân, gửi tin nhắn liên tiếp: “Phàm nhân Ngư Thần à, Đậu Đậu ta biết ngay ngươi sẽ chơi hồi mã thương mà, sớm đã mai phục ở đây đợi ngươi.

Nhìn tốc độ tay cực nhanh của Đậu Đậu ta đi, một phát đã cướp được 'kéo chó lên lầu' của ngươi rồi.

Không cần cảm ơn, mấy cái này ta đã gõ sẵn, chỉ việc sao chép dán thôi!” Nửa buổi sau Phá Dương Kích Quách Đại: “<biểu cảm chó đầu bị kéo lên lầu đầy giận dữ>!” Phá Dương Kích Quách Đại: “Á đù, mạng lag!” Phá Dương Kích Quách Đại: “Đậu Đậu, ngươi nhớ đó, hôm nay ngươi cướp lầu của ta hai lần.

Lần sau gặp mặt, ta tuyệt đối không tha cho ngươi.” Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Vẫn là câu nói đó, không phục thì làm đi, đến kéo đầu chó của ta đi, đến cắn ta đi, ha ha ha ha.” “Đậu Đậu chết tiệt!

Thật sự không chơi nữa, đi ngủ đây.

Đau lòng quá.” Phá Dương Kích Quách Đại nói.

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Ngủ ngon, Quách Đại đạo hữu.

Ngoài ra ta nhắc ngươi, tối nay ta không có việc gì làm, ta sẽ túc trực trước máy tính.

Vì câu 'Đậu Đậu chết tiệt' của ngươi vừa nãy, tối nay chỉ cần là cái lầu kéo chó nào ngươi gửi, ta cướp bằng được!” “Xui xẻo, Đậu Đậu ngươi mau lấy vợ đi.” Phá Dương Kích Quách Đại nghiến răng nói.

Chương 770

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Đến đây, tiếp tục đi, đến đây cùng nhau làm tổn thương nhau đi, ai sợ ai chứ.” “……” Bắc Hà Tán Nhân: “Tổng cộng cảm giác, cái nhóm này hết cứu rồi ấy nhỉ.” Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt lời, Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên xuất hiện: “À, Bắc Hà đạo hữu ngươi cũng cảm nhận được sao.

Ta gần đây cứ luôn cảm thấy, cái nhóm này sắp tiêu rồi, đã vô phương cứu chữa, thật muốn giải tán nó quá.” Bắc Hà Tán Nhân: “<biểu cảm bất ngờ> Chân Quân, ngài đừng nghĩ quẩn nha.

Chúng ta chỉ là nói đùa thôi, 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có sự cần thiết tồn tại mà!” Không có nhóm này, Bắc Hà Tán Nhân còn biết đi đâu để buôn chuyện nữa?

Lời của Hoàng Sơn Chân Quân lại làm một đống đạo hữu đang lặn lội chui ra.

Diệt Phượng Công Tử: “Chân Quân, ta cảm thấy 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vẫn còn có thể cứu vãn được.” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Hoàng Sơn đạo hữu, ta ủng hộ 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', đừng nghĩ quẩn!” Bạch Hạc Chân Quân cũng kêu lên: “Đạo hữu thủ hạ lưu tình!” Không có nhóm này, nàng còn làm sao nắm bắt hành động của Bạch Tôn Giả nữa?

Hoàng Sơn Chân Quân: “Ai… Không tám chuyện với các ngươi nữa.

Ta tiếp tục đi tìm Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đây.” Chân Quân nói xong, liền offline.

Làm sao để ngăn chặn các đạo hữu trong nhóm không ngừng quậy phá, không ngừng tìm đường chết?

Cách thứ nhất, dọa họ trước, để họ biết rằng cứ tiếp tục quậy phá, tìm đường chết, sẽ có hậu quả nghiêm trọng.

Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy mình là một nhóm trưởng đủ tư cách, hắn nhất định sẽ ngăn chặn cái “phong khí không lành mạnh” trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'! ***************** Ở một bên khác, trong phòng nghỉ của Tống Thư Hàng.

Quá trình kết kén của Tống Thư Hàng đã gần đi đến hồi kết.

Một cái kén khổng lồ đã hoàn thành, kén cũng càng lúc càng dày, các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đang vây xem đã không thể nhìn thấy bóng dáng Tống Thư Hàng bằng mắt thường nữa.

Từ khi Ngư Kiều Kiều đăng video 'Tống Thư Hàng kết kén' lên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', rất nhiều tiền bối đều đã đến, vây xem cảnh 'con người kết kén'.

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, đến xem Tống Thư Hàng tiểu hữu kết kén, vừa hay có thể giết thời gian buồn chán mà.

Nhưng họ đã bỏ lỡ cảnh Tống Thư Hàng bắt đầu kết kén, đó mới là cảnh thú vị nhất trong quá trình kết kén.

Lúc này, Bạch Tôn Giả hỏi: “Thư Hàng, kén đã hoàn thành chưa?

Có nghe thấy không?” Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật, trả lời: “Sắp xong rồi, tôi cảm thấy tơ trong miệng đã sắp phun hết, càng phun càng chậm rồi.” “Cố lên nha, mọi người đều đang nhìn cậu đó.” Bạch Tôn Giả nói, sau đó hắn lại nhìn về phía Thái Vũ Điệp: “Tửu Cô, bây giờ ta có thể chọc chọc cái kén lớn này không?” Tửu Cô suy nghĩ một lát: “Chắc… không vấn đề gì đâu, chỉ cần đừng chọc quá mạnh, sẽ không gây hại cho kén.” “Vậy ta đi chọc thử xem.” Bạch Tôn Giả tò mò đến bên cạnh cái kén khổng lồ, vươn ngón tay chọc

chọc vào kén.

“Thật sự là kén à, nhưng cứng quá… cứng quá, đến lúc đó muốn làm kén thành tơ lụa thì không dễ chế tác đâu nhỉ?” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Ngư Kiều Kiều: “......” Thái Vũ Điệp Tửu Cô: “......” Hiến Công Cư Sĩ: “......” Bạch tiền bối còn muốn kéo cái kén khổng lồ của Tống Thư Hàng tiểu hữu này thành tơ để làm lụa sao?

Nghe nói… khi làm tơ từ kén tằm, là phải cho kén sống vào nước sôi luộc, không đợi nhộng bướm chui ra.

Sau khi luộc kén xong, lại kéo tơ, trải qua một loạt công đoạn, mới chế thành tơ lụa.

Vậy nên, là phải ném Tống Thư Hàng tiểu hữu còn sống sờ sờ vào nước sôi mà luộc sao?

Các đạo hữu lập tức tưởng tượng ra cảnh trong nồi nước sôi lớn, cái kén khổng lồ của Tống Thư Hàng tiểu hữu bị ném vào trong đó, sau đó Tống Thư Hàng tiểu hữu không ngừng kêu thảm thiết.

Cảnh tượng này, đơn giản là không thể 'đẹp' hơn được nữa. ......

Khoảng năm phút sau.

Bạch Tôn Giả lại hỏi: “Thư Hàng, bây giờ nhả tơ xong hết chưa?” Giọng của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng vang lên, nhưng giọng cậu rất khàn: “Cuối cùng cũng xong rồi, tôi cảm thấy miệng mình đã không còn cảm giác gì nữa.

Khát nước, miệng tê dại, khó chịu quá.” Bạch tiền bối đặc biệt tò mò: “Vậy bây giờ thân thể ngươi có cảm giác đặc biệt gì không?

Có phải sắp bắt đầu tiến hóa rồi không?” Tống Thư Hàng cẩn thận cảm nhận trạng thái cơ thể mình, lắc đầu đáp: “Không có… cơ thể không hề biến đổi, thể chất cũng không trở nên mạnh hơn.

Có lẽ, vẫn cần một chút thời gian nữa?” “Vậy ngươi ở trong kén có cảm giác gì?” Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Bạch tiền bối, ngài muốn hóa thân thành mười vạn câu hỏi vì sao sao?

“Cảm giác ở trong kén… Hơi nóng, còn rất ngột ngạt, không thông thoáng lắm.

Tối đen như mực, giống hệt bị nhốt vào nhà tù nhỏ vậy.

Kỳ lạ, oxy bên trong càng lúc càng ít, cảm giác hô hấp hơi khó khăn, sao oxy lại tiêu hao nhanh như vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Hiến Công Cư Sĩ đứng một bên nghe đến đây, mí mắt không ngừng giật giật, 'Long Ma Dược Tề' lần này có chút phiền phức rồi.

Bạch Tôn Giả: “Thử dùng 'Quy Tức Thuật' xem sao?” Tống Thư Hàng: “Đã dùng rồi, đỡ hơn nhiều rồi.

May mà Bạch tiền bối trước đây đã dạy tôi 'Quy Tức Thuật', nếu không tôi ở trong cái kén này chẳng phải bị nghẹt thở chết rồi sao?” Khoảng năm phút sau.

Bạch Tôn Giả cảm thấy hơi chán, thế là hắn lại hỏi: “Thư Hàng, bây giờ có cảm giác đặc biệt gì không?” “Ùng ục ~~ có biến đổi.

Trong kén đột nhiên xuất hiện rất nhiều dịch thể, càng lúc càng nhiều, sắp nhấn chìm tôi rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ngư Kiều Kiều kỳ lạ hỏi: “Trong kén xuất hiện dịch thể?

Chúng ta nhìn từ bên ngoài không thấy có biến hóa gì mà.” “Có cần phá kén không?” Bạch Tôn Giả nói.

“Không, không cần.

Tôi cảm thấy thể chất có biến hóa rồi… Thể chất đang tăng vọt, cơ thể trở nên mạnh hơn rất nhiều.” Giọng nói mừng rỡ của Tống Thư Hàng truyền ra từ trong đó.

Dịch thể trong kén này, dường như mới là bản thể của Long Ma Dược Tề?

Long Ma Dược Tề cuối cùng cũng phát huy tác dụng rồi.

Hiến Công Cư Sĩ nghe đến đây, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm – có hiệu quả, Long Ma Dược Tề này tuy rằng 'biến dị', nhưng nó có hiệu quả.

Có hiệu quả là tốt rồi, chẳng qua là nhả tơ, kết kén thôi mà!

Những cái này hắn đều không bận tâm.

Chỉ cần nhả tơ kết kén có thể làm tăng cường thể chất của mình, và đạt được sự cân bằng với tinh thần lực, thì đều đáng giá.

Cứ như vậy, lại mười phút trôi qua.

Bạch Tôn Giả chống cằm bằng một tay, tay kia vô vị gõ gõ vào Kiếm Sao Băng, hỏi: “Thư Hàng, khi nào ngươi mới chui ra khỏi cái kén này?” “Ùm, tôi cũng không biết ~ nhưng mà, dịch thể trong kén đang giảm rất nhanh, tốc độ tăng cường thể chất của tôi cũng đang chậm lại.

Đợi thể chất không còn tăng cường nữa, tôi có thể chui ra rồi… Chắc là như vậy.” Tống Thư Hàng đáp.

Rồi sau đó… lại mười phút trôi qua.

Bạch Tôn Giả đổi tư thế, tay kia chống cằm, đang vô vị chơi cờ với Ngư Kiều Kiều.

Một số đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' bên cạnh cũng vô vị xem cờ.

Chỉ có Hiến Công Cư Sĩ vẫn bất động quay phim Tống Thư Hàng kết cái kén lớn đó, sợ bỏ lỡ bất cứ điều gì.

Lúc này, trong kén truyền ra tiếng kêu của Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, Kiều Kiều, Hiến Công tiền bối, và các tiền bối khác, mọi người tránh ra một chút, tôi sắp chui ra rồi.” “Cuối cùng cũng sắp chui ra rồi sao?” Ánh mắt Bạch Tôn Giả sáng lên, cùng mọi người lùi lại.

......

Khoảnh khắc tiếp theo, trên cái kén khổng lồ cao hai mét, truyền đến một trận âm thanh vỡ nứt.

Cái kén của Thư Hàng vốn đã cứng ngắc, giống hệt gốm sứ.

Cậu mấy quyền đấm vào kén, trên kén liền bị đấm ra một cái lỗ lớn.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng mặc Kim Chung Tráo Đạo Bào từ trong kén chui ra.

Áo đạo bào của Dương hòa thượng, Tống Thư Hàng còn chưa kịp đổi tên cho nó.

Lúc này, cậu mặc chiếc đạo bào này, dang rộng hai tay, hít một hơi thật sâu, vẻ mặt đầy thỏa mãn: “À, không khí trong lành, cảm giác này thật là tuyệt vời làm sao.” Bạch Tôn Giả, Ngư Kiều Kiều, Hiến Công Cư Sĩ, cùng với mấy vị tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vội vàng đến xem náo nhiệt, mắt không chớp nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

“Phụt ~” Đông Phương Lục Tiên Tử đột nhiên không nhịn được bật cười thành tiếng.

Lúc này Tống Thư Hàng, cơ thể đã phình to khoảng năm vòng, toàn thân cơ bắp như sắp nổ tung, các khối cơ bắp cuồn cuộn nổi lên.

Vì toàn thân cơ bắp này quá khoa trương, khiến Tống Thư Hàng vốn đã cao 1m82, bây giờ nhìn qua, lại có cảm giác hơi lùn tịt.

Quan trọng hơn là, đầu Tống Thư Hàng không hề biến đổi, cậu vẫn giữ khuôn mặt thanh tú thư sinh, nhưng lại đi kèm với một cơ thể to ngang đáng sợ.

Ngư Kiều Kiều giơ ngón cái về phía Tống Thư Hàng: “Thư Hàng cơ bắp!

Cơ bắp toàn thân của cậu, thật sự rất đẹp trai.” Thư Hàng cơ bắp là cái quỷ gì vậy?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn cơ thể đáng sợ hiện tại của mình, cậu khẽ vung tay, liền cảm thấy một luồng kình phong đánh ra.

Trên cánh tay, mỗi khối cơ bắp đều gân xanh nổi lên, nhìn siêu cấp đáng sợ.

“Sao lại biến thành thế này!” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Hiệu quả của Long Ma Dược Tề này quả thật rất tuyệt vời, uống một phần mười lượng vào xong, cậu liền cảm thấy thể chất của mình tăng lên gấp ba lần trở lên trong một hơi.

Ước tính, cường độ thân thể của cậu hiện tại ít nhất cũng có cường độ của tu sĩ Nhị Mạch 'Nguyệt Âm Mạch' cấp Ba Phẩm; thậm chí đã gần với cường độ của tu sĩ Tam Mạch 'Dương Viêm Mạch'.

Nhưng một thân cơ bắp khoa trương này là cái trò gì vậy?

Cái bộ dạng này, cậu còn làm sao ra ngoài gặp người được?

Lúc này, Bạch Tôn Giả tiến lên một bước, hắn vươn tay đặt lên người Tống Thư Hàng: “Đừng động, ta kiểm tra cho ngươi một chút.” Tống Thư Hàng vội vàng giữ yên lặng, để Bạch Tôn Giả kiểm tra trạng thái cơ thể cậu lúc này.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả khẽ cười: “Không sao, không sao cả.

Chỉ là cơ thể ngươi đột nhiên hấp thụ một lượng lớn dược lực, Long Ma Dược Tề trong thời gian ngắn đã kịch liệt nâng cao thể chất của ngươi, mới dẫn đến việc hình dáng cơ thể ngươi phình to.

Điều này cũng giống như việc người ăn nhiều sẽ béo phì vậy.

Mấy ngày này ngươi nỗ lực tu luyện 'Công Pháp Luyện Thể', khoảng hai ba ngày là có thể khôi phục nguyên trạng.

Ngoài ra, cơ thể ngươi không có bất kỳ vấn đề gì, trạng thái cũng rất tốt.” Nghe lời của Bạch tiền bối xong, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu mãi mãi biến thành bộ dạng cơ bắp cuồn cuộn, cậu còn không biết về nhà sau, phải giải thích với ba ba, mẹ mẹ thế nào.

Chẳng lẽ phải nói con đã gia nhập một câu lạc bộ thể hình đáng sợ, tùy tiện luyện tập một chút liền mọc ra một thân cơ bắp như vậy?

Tống ba ba và Tống mụ mụ chắc chắn sẽ phát điên mất.

Hiến Công Cư Sĩ một bên cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó hắn ôm quyền, cáo biệt các đạo hữu: “Thư Hàng tiểu hữu, Bạch đạo hữu, và các vị đạo hữu, ta đi trước một bước, phải đi phục dụng Long Ma Dược Tề này đây.” Mọi người cũng biết Hiến Công Cư Sĩ đã đợi ngày này rất lâu rồi, nhao nhao cáo biệt hắn, tiện thể chúc phúc hắn kết kén thành công, kết ra một cái kén đẹp đẽ.

Những lời chúc phúc chân thành này, làm mặt Hiến Công Cư Sĩ đỏ bừng, may mà, hắn vốn dĩ đã có khuôn mặt rất đỏ rồi. ......

Tống Thư Hàng nhảy từ trên giường xuống, nhìn cái kén lớn này – món đồ chơi này phải xử lý thế nào đây?

Đang suy nghĩ, Bạch Tôn Giả bên cạnh kéo kéo đạo bào của cậu.

Tống Thư Hàng quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Chương 771

“Thư Hàng, ngươi có rất nhiều Long Ma Dược Tề mà.” Bạch Tôn Giả nói.

Hiến Công Cư Sĩ và Tống Thư Hàng chia đôi, Tống Thư Hàng có khoảng hai mươi cọng Long Ma Dược Tề.

“Bạch tiền bối ngài muốn sao?” Tống Thư Hàng hỏi, vừa nói, cậu vừa lấy ra một cọng Long Ma Dược Tề mới từ trong túi, đưa cho Bạch Tôn Giả. 'Long Ma' đều là do Bạch Tôn Giả chém giết xong, tặng cho cậu.

Bạch tiền bối muốn Long Ma Dược Tề, Tống Thư Hàng nào có lý do gì mà không cho?

“Một cọng đủ không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Ừm, đủ rồi.” Bạch Tôn Giả gật đầu: “Ta chỉ muốn thử xem 'nhả tơ kết kén' có cảm giác thế nào, cảm giác rất thú vị ấy chứ.” Hắn rất tò mò cảm giác kết kén.

Với lại, cơ thể biến thành một khối cơ bắp to lớn, cũng rất có ý nghĩa nữa.

Sau khi nhận lấy cọng Long Ma Dược Tề này, Bạch Tôn Giả ngửa đầu, uống cạn toàn bộ cọng Long Ma Dược Tề.

Một lát sau… miệng Bạch Tôn Giả khẽ hé, một sợi tơ dài óng ánh được phun ra từ miệng hắn.

“Đến rồi, đến rồi.” Bạch Tôn Giả phấn khích nói.

Hắn đạp hư không, vui vẻ chọn một vị trí ở góc trần nhà trong phòng Tống Thư Hàng, sau đó bắt đầu kết lưới kén… Cũng là kết kén, lúc đó động tác của Tống Thư Hàng trông vụng về, thú vị.

Bạch tiền bối lại có tư thế tiêu sái, động tác ưu mỹ, hệt như một tiên nhân đang múa vậy.

Đây có phải là sự khác biệt giữa ngôi sao hài kịch và ngôi sao thần tượng không?

Chúc mừng <Điện Điện Điện Điện Điện Điện Điện> trở thành minh chủ thứ mười lăm của cuốn sách này… Thế là, ta lại nợ thêm một chương.

Tối nay cố gắng cập nhật!

Mau mau bù đắp chương đã nợ. ......

Mấy vị đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' véo cằm, nhìn Bạch Tôn Giả đang kết kén.

Khi Bạch tiền bối kết kén không chỉ có tư thế ưu mỹ, tốc độ kết kén cũng nhanh hơn Tống Thư Hàng rất nhiều.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài câu nói, khung lưới kén đã được Bạch tiền bối kết thành.

Nhìn Bạch tiền bối đang hứng thú bừng bừng, các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có chút rục rịch muốn hành động. 'Trào lưu' này rất thú vị, có những chuyện, một người làm thì là 'khác thường, không theo số đông'.

Nhưng nếu nhiều người làm, thì sẽ trở thành 'trào lưu' và 'thời thượng'.

Có Bạch Tôn Giả mở đầu, những đạo hữu khác động lòng cũng nhao nhao hành động.

Diệt Phượng Công Tử đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Công Tử và Thông Huyền Đại Sư, Cổ Hồ Quan Chân Quân vừa đánh Đồng Quái Tiên Sư xong, sau đó mãn nguyện trở về.

Sau khi trở về Công Tử, lập tức đến thưởng thức toàn bộ quá trình Tống Thư Hàng tiểu hữu kết kén.

“Thư Hàng tiểu hữu, Long Ma Dược Tề của ngươi còn giao dịch không?” Diệt Phượng Công Tử cũng rất hứng thú hỏi.

Giao dịch?

Giao dịch đến từ Diệt Phượng Công Tử?

Tống Thư Hàng trong lòng sôi sục – đương nhiên giao dịch chứ, nhất định phải giao dịch!

“Giao dịch, đương nhiên giao dịch!” Tống Thư Hàng nói.

Hai mươi cọng Long Ma Dược Tề, cậu không dùng hết nhiều như vậy.

Mặc dù nói, Long Ma Dược Tề có hiệu quả đối với Lục Phẩm Chân Quân.

Nhưng nó cũng không thể tăng cường thể chất của tu sĩ vô hạn, mỗi người tùy theo thể chất khác nhau, sau khi phục dụng Long Ma Dược Tề đến một mức độ nhất định, sẽ sản sinh ra kháng tính.

Sau đó có dùng thế nào đi nữa, cũng không tăng cường được bao nhiêu thể chất.

“Tống Thư Hàng tiểu hữu có muốn thứ gì không?” Diệt Phượng Công Tử hào sảng nói, tuy rằng hắn là Linh Hoàng Ngũ Phẩm mới tấn thăng, nhưng tài sản hắn sở hữu không hề kém cạnh Lục Phẩm Chân Quân bình thường.

“Tôi chỉ muốn một thứ, Diệt Phượng tiền bối cho tôi mượn CPU một lần!” Tống Thư Hàng nói rất nhanh: “Ngoài ra, những thứ khác tôi đều không muốn.” Diệt Phượng Công Tử: “......” Suy nghĩ một lát sau, Diệt Phượng Công Tử nghiến răng: “Ta cho mượn!” “Được, mượn hai mươi lăm lần CPU đổi lấy một cọng dược tề, đa tạ!” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

“Hai mươi lăm lần?

Ngươi không đi chết đi.” Diệt Phượng Công Tử xù lông, thật sự coi CPU của hắn là máy tính công cộng, muốn mượn là mượn sao?

À phì!

CPU cái quái gì, đây là thiên phú đặc biệt của hắn, có nửa sợi lông quan hệ gì với CPU đâu.

“Thật đáng tiếc, xem ra giao dịch của chúng ta phải thất bại rồi.” Tống Thư Hàng nhún vai, tuy có hơi ti tiện nhưng mà, bây giờ không tranh thủ thời gian đòi thêm mấy lần sử dụng 'CPU' hạn ngạch, lần sau muốn tìm được thứ khiến Diệt Phượng Công Tử thích, không biết phải đến khi nào đây.

Bây giờ, Long Ma Dược Tề biến dị này chỉ có cậu và Hiến Công tiền bối có.

Mà khả năng giao dịch Long Ma Dược Tề của Hiến Công tiền bối thì rất thấp.

Còn nếu muốn chế tạo ra Long Ma Dược Tề có thể khiến người ta nhả tơ kết kén nữa, trừ phi trên thế giới có con Long Ma biến dị thứ hai.

“Năm lần, nhiều nhất năm lần.” Diệt Phượng Công Tử suy nghĩ rất lâu sau, nghiến răng nói.

“Diệt Phượng tiền bối ngài mặc cả cũng quá đáng, người ta thì mặc cả lẻ tẻ, ngài thì trực tiếp mặc cả còn mỗi số lẻ không?

Năm lần tôi không làm!” Tống Thư Hàng mặc cả nói: “Ít nhất hai mươi lần.” “Hai mươi lần… được.

Vậy thì, ta chỉ cần một phần tư lượng dược tề, dùng năm lần cơ hội đổi lấy.” Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy kính, trên gọng kính phản chiếu ánh sáng trí tuệ.

Hắn vừa mới nhập cảnh giới Ngũ Phẩm, một lần phục dụng một phần tư Long Ma Dược Tề là đủ rồi, muốn cả một cọng cũng là lãng phí.

Tống Thư Hàng: “......” “Cứ vậy đi, đưa ta một phần tư cọng Long Ma Dược Tề, ta dùng 5 lần cơ hội giao dịch với ngươi.” Trên gọng kính của Diệt Phượng Công Tử, ánh sáng không ngừng phản chiếu từ các góc độ.

Thật là chói mắt.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối, cơ hội khó có, ngài thật sự không cân nhắc lấy một cọng sao?” “Không cần đâu, ta chỉ muốn kết kén chơi chơi thôi, chứ không định kết bốn năm lần kén.

Đừng phí lời nữa, có phải đàn ông không?

Không đổi ta bỏ đi đó, sau này ngươi cũng đừng hòng kiếm chác CPU của ta.” Diệt Phượng Công Tử tuyệt tình nói.

Tống Thư Hàng: “......” Thôi được rồi, năm lần thì năm lần vậy, năm lần cũng đủ cậu sử dụng một thời gian rồi.

Còn về chuyện sau này, sau này tính tiếp.

Nói không chừng cậu còn có thể tìm được bảo vật khiến Diệt Phượng Công Tử cảm thấy hứng thú nữa chứ?

“Thành giao!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Sau đó, Diệt Phượng Công Tử mãn nguyện cầm cốc nhỏ chứa một phần tư Long Ma Dược Tề, uống một hơi cạn sạch.

Tiếp đó Diệt Phượng Công Tử cũng đạp hư không, ở một góc trần nhà đối diện Bạch Tôn Giả, bắt đầu nhả tơ kết kén.

“Thú vị, thì ra là vậy, có ý nghĩa.” Diệt Phượng Công Tử vừa nhả tơ kết kén, vừa không ngừng đẩy kính, dường như đang nghiên cứu nguyên lý của 'nhả tơ kết kén' vậy?

Học bá Phượng? ......

Diệt Phượng Công Tử vừa hoàn thành giao dịch với Tống Thư Hàng, khoảnh khắc tiếp theo, lại có một bóng người nhanh chóng lao đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Đó là Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái thiên nữ trung tính, trạng thái này nàng có vóc dáng nhỏ nhắn, vừa đáng yêu vừa dễ thương, chỉ là tính tình không được tốt lắm, thiếu kiên nhẫn.

Bạch Hạc Chân Quân nói: “Thư Hàng tiểu hữu, Long Ma Dược Tề này, cũng cho ta một phần!” Trong lúc nói chuyện, ánh mắt nàng không ngừng liếc nhìn Bạch Tôn Giả đang kết kén – chuyện Bạch Tôn Giả đang làm, nàng làm sao có thể bỏ lỡ chứ?

“Bạch Hạc tiền bối cũng muốn thử kết kén sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, Bạch Hạc tiền bối chắc là loài sinh ra từ trứng đúng không?

Cảm ứng bên trong kén nàng chắc phải có kinh nghiệm chứ.

“Ít nói nhảm đi, trong tay ta vừa hay có chút đồ tốt.” Bạch Hạc Chân Quân ở trạng thái thiên nữ khó chịu nhất là nói nhảm.

Nàng đưa tay vào túi móc ra ba cọng cỏ nhỏ phát ra ánh kim loại, trên những cọng cỏ này vậy mà lại ngưng tụ 'Đao Ý' yếu ớt, mỗi cọng cỏ, đều tựa như một thanh bảo đao khai thiên tích địa.

“Bảo vật này tên là 'Đao Ý Thông Huyền', là một loại bảo vật sinh trưởng trong 'di tích Trường Sinh Giả' của người lấy đao nhập đạo, trực tiếp phục dụng xuống, liền có cơ hội thể nghiệm, lĩnh ngộ 'Đao Ý'.

Thư Hàng tiểu hữu, thiên phú đao pháp của ngươi cực tốt.

Đặc biệt là chiêu 'Hỏa Diễm Đao' kia, ẩn ẩn đã chạm đến rìa của 'Đao Ý'.

Có ba cọng Đao Ý Thông Huyền này, ngươi nói không chừng có thể từ đó lĩnh ngộ ra Đao Ý thuộc về chính mình.

Đao Ý vừa thành, uy lực đao pháp của ngươi liền có thể tăng vọt.” Bạch Hạc Chân Quân nhanh chóng giải thích: “Ta dùng ba cây Đao Ý Thông Huyền này đổi nửa cọng Long Ma Dược Tề của ngươi.” Bạch Hạc Chân Quân đã là cấp Chân Quân, nhưng thân là thần thú, thể chất vốn dĩ đã vô cùng mạnh mẽ.

Long Ma Dược Tề này đối với nàng mà nói có thể tăng cường thể chất sẽ không nhiều.

Nàng cũng không hề nghĩ đến việc dựa vào Long Ma Dược Tề để tăng cường thể chất, nàng chỉ muốn ở bên cạnh Bạch Tôn Giả, nhả tơ kết lưới, và kết kén cùng với Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng trong lòng sáng bừng, 'Hỏa Diễm Đao' của cậu quả thật đã đang thử nghiệm mò mẫm 'Đao Ý' của chính mình, người tổng phải tiến bộ, cậu không thể cứ mãi dựa vào 'minh tưởng, mô phỏng' Đao Ý của Xích Tiêu Tử tiền bối, để thi triển 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Bảo vật của Bạch Hạc Chân Quân, quả thật là thứ cậu đang cần!

“Thành giao!” Tống Thư Hàng sảng khoái nói.

Nửa cọng Long Ma Dược Tề, đổi lấy ba cây Đao Ý Thông Huyền của Bạch Hạc Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân nhận được nửa cọng Long Ma Dược Tề, há miệng, uống một hơi cạn sạch.

Tiếp đó, Bạch Hạc Chân Quân cũng đạp không mà bay lên, mặt dày chen đến gần Bạch Tôn Giả, bắt đầu nhả tơ kết kén.

Cùng Bạch tiền bối nhả tơ kết kén à, thật là một chuyện lãng mạn biết bao.

Đáng tiếc Diệt Phượng Công Tử ở đằng xa cũng đang kết kén có hơi thừa thãi rồi. ......

“Thư Hàng tiểu hữu, chuyện thú vị như vậy sao có thể thiếu ta chứ?” Tuyết Lang Động Chủ mang theo nụ cười sảng khoái, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hỏi: “Tuyết Lang tiền bối, ngài cũng muốn kết kén sao?” Tuyết Lang Động Chủ ha ha cười một tiếng: “Nói vậy, Tống Thư Hàng tiểu hữu ngươi đã tấn thăng cảnh giới Tam Phẩm rồi đúng không, vậy thì ngươi nhất định cần thứ này 'Tật Phong Đao', à không, là 'Tật Phong Đao'.

Đây là đao pháp cấp Tam Phẩm, tuy rằng không tính là đao pháp đỉnh tiêm, nhưng ở cấp Tam Phẩm cũng coi là trung thượng.

Đây là đao pháp nhanh và mạnh, đao ra tất thấy máu.

Không chỉ tốc độ bùng nổ rất mạnh, lực duy trì cũng không tệ.

Chương 772

'Tật Phong Đao' mười đao đầu, đao sau mạnh hơn đao trước, đao sau nhanh hơn đao trước!

Đây là thứ ta có được khi mạo hiểm lúc trẻ, vừa hay tặng cho Thư Hàng tiểu hữu ngươi!” Nói xong, Tuyết Lang Động Chủ đưa quyển 'Tật Phong Đao' này cho Tống Thư Hàng: “Ta và Diệt Phượng giống nhau, đổi một phần tư lượng dược tề thôi là được!” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, đao pháp cậu hiện đang nắm giữ có 'Hỏa Diễm Đao' và 'Nghịch Lân Đao Pháp'.

Trong đó Hỏa Diễm Đao tuy là đao pháp vô song thiên hạ, nhưng Tống Thư Hàng muốn phát huy uy lực của nó, còn kém xa.

Còn 'Nghịch Lân Đao Pháp' lại là đao phòng thủ.

Hiện tại cậu nắm giữ thêm một môn đao pháp tấn công nữa, dường như cũng không tệ.

Hơn nữa nói không chừng có thể xúc loại bàng thông, khiến 'Hỏa Diễm Đao' của mình lĩnh ngộ sâu hơn?

“Thành giao!” Tống Thư Hàng nói.

Lại là một phần tư lượng dược tề, đổi lấy một quyển đao pháp 'Tật Phong Đao' của Tuyết Lang tiền bối, à không, là đao pháp 'Tật Phong Đao'.

Cứ như vậy, cả một cọng Long Ma Dược Tề đã được giao dịch đi.

Sau khi nhận được Long Ma Dược Tề, Tuyết Lang Động Chủ nhanh chóng uống cạn dược tề.

Sau đó hắn đạp hư không, đến vị trí trung tâm của trần nhà, bên cạnh cái đèn chùm.

Tiếp đó Tuyết Lang Động Chủ bắt đầu nhả tơ từ miệng… Hắn không giống như các đạo hữu khác, kéo 'khung lưới kén' trước.

Hắn trước tiên dán một sợi tơ dài lên trần nhà, rồi thả xuống.

Sau đó, Tuyết Lang Động Chủ lấy sợi tơ thả xuống này làm điểm tựa, kết hợp với cái đèn chùm bên cạnh, bắt đầu dệt nên mạng lưới thuộc về mình.

Nếu cái kén này của Tuyết Lang có thể kết thành công, đến lúc đó, kén của hắn sẽ là một cái kén lớn treo lơ lửng trên trần nhà.

Chắc chắn sẽ đặc biệt đẹp mắt.

Tống Thư Hàng: “......” Bên cạnh, Ngư Kiều Kiều quay lại cảnh Bạch Tôn Giả, Bạch Hạc Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử, Tuyết Lang Động Chủ kết kén trên trần nhà, lại làm một video nhỏ, rồi gửi vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Tiên Ngư Sử: “Từ hôm nay trở đi, 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' của chúng ta có thể gọi là 'Hội Kết Kén Cửu Châu' rồi!” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên xuất hiện: “<biểu cảm giơ ngón cái>, Hội Kết Kén Cửu Châu hay quá.” Điền Thiên Đảo Chủ: “Hội Kết Kén Cửu Châu +1” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Hội Kết Kén Cửu Châu +2” Sau đó là một chuỗi +3, +4, +5 của các đạo hữu xuất hiện. ......

Lúc này, gần núi lửa Cleveland.

Hoàng Sơn Chân Quân lấy điện thoại ra, nhìn các đạo hữu đang buôn chuyện và nội dung trong nhóm.

Nửa buổi sau, Chân Quân u u thở dài một tiếng.

Hội Kết Kén Cửu Châu ư?

Không được rồi, gan đau quá.

Hắn cảm thấy mấy ngày nữa mình phải đến chỗ Dược Sư xem sao, xem Dược Sư có loại đan dược nào kiểu 'thuốc bổ gan cấp tốc' chuyên dùng cho tu sĩ không, Chân Quân cảm thấy gần đây mình thật sự rất cần loại thần dược này.

Mà sự kiện 'Hội Kết Kén Cửu Châu' vẫn chưa kết thúc như vậy.

Sau đó, Ngư Kiều Kiều lại đăng một tấm ảnh 'Thư Hàng cơ bắp' lên: “Đây là trạng thái của Thư Hàng khi chui ra khỏi kén, thân hình cơ bắp này thật là tuyệt vời!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Trời đất ơi, chuyện gì thế này?

Cơ thể của Tống Thư Hàng tiểu hữu sao lại cường tráng đến mức này?

Đơn giản là đáng sợ!” Tiên Ngư Sử: “Bạch Tôn Giả nói, Tống Thư Hàng như vậy là vì cơ thể trong thời gian ngắn đã hấp thụ một lượng lớn dược lực, cơ thể mới cường tráng đến mức này.

Cũng giống như người ăn nhiều sẽ béo phì vậy… Mấy ngày nữa là ổn thôi.

Dược hiệu của Long Ma Dược Tề, còn khoa trương hơn cả tưởng tượng.” Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, nói: “Nói cách khác, lát nữa Bạch tiền bối, Hiến Công Cư Sĩ, Bạch Hạc Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử, Tuyết Lang Động Chủ, những người chui ra khỏi kén, đều có khả năng sẽ có phong cách này sao?” Bạch cơ bắp, Hiến Công cơ bắp, Bạch Hạc cơ bắp, Diệt Phượng cơ bắp, Lang cơ bắp.

Đột nhiên, một cảnh tượng kiểu manga đậm chất cường tráng ập đến, hơn nữa còn là phiên bản tăng cường.

Chỉ cần nghĩ đến phong cách này, liền cảm thấy đáng sợ. 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều trầm tĩnh lại.

Một lát sau, Phá Dương Kích Quách Đại: “Đậu Đậu không đi nhả tơ kết kén sao?

Ta cảm thấy với tính cách của Đậu Đậu, chuyện thú vị như vậy, sao có thể thiếu hắn được chứ?” Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “<biểu cảm Bạch Tôn Giả mỉm cười> Quách Đại, ngươi còn khá hiểu rõ Đậu Đậu ta nha ~ Trong tình huống bình thường, tên Thư Hàng kia bày ra chuyện vui thế này, Đậu Đậu ta chắc chắn sẽ chạy qua tham gia đội ngũ nhả tơ kết kén.

Nhưng tối nay thì không được ~~ Tối nay, Đậu Đậu ta phải đưa vợ đi cày phó bản cuối cùng, bộ trang bị mới còn thiếu một cái mũ <biểu cảm e thẹn>.” Phá Dương Kích Quách Đại: “......” Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Ngoài ra, trong khi đưa vợ đi cày phó bản, ta còn phải luôn chú ý đến 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chuẩn bị sẵn sàng để cướp 'kéo chó lên lầu' của ngươi bất cứ lúc nào. @Phá Dương Kích Quách Đại” Phá Dương Kích Quách Đại: “Thế nhưng, ngươi sắp lấy vợ rồi, Đậu Đậu.

Ngươi sắp cưới người khác rồi, ngươi có vợ cũng vô dụng, ngươi sắp lấy vợ!” Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “......” Bắc Hà Tán Nhân: “Thực ra, Quách Đại đạo hữu, ngươi hoàn toàn có thể gửi cả 'biểu cảm chó đầu' và 'biểu cảm chó đầu bị kéo đầy giận dữ' cùng lúc.

Như vậy, sẽ không ai có thể chèn ngang một cách bá đạo được.” Phá Dương Kích Quách Đại: “Không thể nào!

Đó là tà đạo, tinh hoa của tự giễu chính là tự mình gửi lầu thứ nhất, sau đó ở lầu thứ 2 mới hoàn thành tự giễu.

Tự giễu trong cùng một tin nhắn, có ý nghĩa gì chứ?” Bắc Hà Tán Nhân: “Quách Đại đạo hữu ngươi nói có lý quá.” Nhưng lão phu hoàn toàn không thể lý giải đạo tự giễu của ngươi được.

Tiên Ngư Sử: “Ta bây giờ khá mong chờ, lát nữa khi Bạch Tôn Giả chui ra khỏi kén thì sẽ trông thế nào, có phải cũng là bộ dạng cơ bắp cường tráng không?

Hay là biến thành bộ dạng thú vị hơn?” ****************** Phòng nghỉ của Tống Thư Hàng.

Sau khi gửi tin nhắn xong, Ngư Kiều Kiều nói đùa: “Nếu Bạch tiền bối xuất quan cũng là bộ dạng cơ bắp cường tráng, nhất định sẽ rất thú vị nhỉ?

Đến lúc đó chụp lại dáng vẻ của Bạch tiền bối, <bộ sưu tập biểu cảm Bạch tiền bối> sẽ có thể cập nhật rồi.” Tống Thư Hàng: “Kiều Kiều, cậu đừng có tìm đường chết.” “Yên tâm đi, tôi chỉ nói vậy thôi.” Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt.

Trong lúc nói chuyện, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên.

“Muộn thế này rồi, còn ai gọi điện thoại cho mình chứ?” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình nứt nẻ hiển thị một số lạ.

Lúc này Tống Thư Hàng, vì cơ thể phình to gấp mấy lần, chiếc điện thoại vốn cầm rất thuận tay, giờ trong tay cậu như một khối gỗ nhỏ vậy, phải dùng ngón cái và ngón trỏ để kẹp.

Tùy tiện vuốt mở nút nghe, Thư Hàng liền bắt máy.

“Alo, xin chào ~” Trong điện thoại truyền đến một giọng đàn ông có giọng địa phương.

“Xin chào, anh là ai vậy?” Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Là thế này, vị tiên sinh này, bên chúng tôi là công ty TNHH Thực Phẩm Chức Năng XXX, gần đây công ty chúng tôi có một sản phẩm thực phẩm chức năng rất tuyệt vời, có thể trong vòng một tháng, giúp tiên sinh anh mọc ra một thân cơ bắp cường tráng, hơn nữa tuyệt đối vô hại, không chứa bất kỳ hormone nào, xin hỏi anh có hứng thú không ạ?” Người đàn ông giọng địa phương nói nhanh.

Thì ra là quảng cáo tiếp thị à, muộn thế này rồi còn gọi điện đến, vì để tiếp thị cũng thật là liều mạng.

Nhưng vì sao lại là thực phẩm chức năng 'mọc cơ bắp' lừa đảo chứ?

Là vận động viên thể hình ăn creatine sao?

Cho dù anh thật sự sản xuất ra loại thực phẩm chức năng này, anh không nên giới thiệu cho vận động viên thể hình sao?

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại âm thầm cúi đầu nhìn trạng thái cơ bắp cuồn cuộn hiện tại của mình.

Vị nhân viên tiếp thị thực phẩm chức năng này, chắc chắn không phải đến để chế giễu cậu chứ?

“Rất xin lỗi, tôi bây giờ hoàn toàn không cần loại thực phẩm chức năng này, tạm biệt, cũng xin anh đừng gọi điện thoại lại nữa.” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói.

“Alo, alo, vị tiên sinh này anh đừng vội cúp máy chứ.

Dược hiệu của sản phẩm này bên chúng tôi thật sự rất tuyệt vời, cho dù anh có bụng bia, ăn xong cũng có thể mọc ra cơ bắp, chỉ cần một tháng, không hài lòng có thể trả hàng, thân yêu ~” Nhân viên tiếp thị vội vàng kêu lên.

Tống Thư Hàng nhe răng, vô tình cúp điện thoại, tiện thể cho số điện thoại này vào danh sách đen – đáng tiếc vừa rồi không phải gọi video, nếu không, cậu nhất định phải khoe một chút cơ bắp đáng sợ hiện tại của mình, dọa chết đối phương.

Thuốc mọc cơ bắp tốt nhất thế giới, bây giờ đang ở trong tay ta đây.

Nhả tơ xong kết kén, khi chui ra khỏi kén, cơ bắp của ngươi sẽ cường tráng đến mức ngay cả ngươi cũng không dám tin!

Cứ hỏi ngươi có sợ không?

“Nhân viên tiếp thị?

Tiếp thị cái gì vậy?” Ngư Kiều Kiều bên cạnh khúc khích cười hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tiếp thị một loại thần dược mọc cơ bắp… Cậu vừa nãy không nghe thấy sao?” Với thính lực của Ngư Kiều Kiều, đứng bên cạnh cậu thì tiếng của nhân viên tiếp thị trong điện thoại cô ấy chắc chắn phải nghe rõ chứ.

Ngư Kiều Kiều: “Chỉ là xác nhận với cậu một chút thôi, hắc hắc hắc hắc.” Tống Thư Hàng: “......” Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử lên tiếng: “Bạch tiền bối kết kén dường như đã kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều ngẩng đầu nhìn, tốc độ của Bạch Tôn Giả siêu nhanh.

Lúc này, một cái kén khổng lồ đã được dệt xong, kén đã càng lúc càng dày, không còn nhìn thấy Bạch tiền bối bên trong nữa.

Tống Thư Hàng kêu lên: “Bạch tiền bối, kén đã kết xong chưa?” Bạch Tôn Giả: “Ừm, kết xong rồi, quả nhiên hơi khát nước… Ừm, không cần lo lắng cho ta, ta đã mang theo một ấm trà ngon vào trong rồi.” Nói xong, dường như còn nghe thấy tiếng Bạch Tôn Giả thưởng thức uống trà.

“......” Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, cảm giác kết kén thế nào?” “Rất thú vị, còn thú vị hơn ta tưởng tượng.

Rất vui, trước đây chưa từng nghĩ đến cách chơi này.” Bạch Tôn Giả cười đáp.

Nói đến giữa chừng, Bạch Tôn Giả lại nói: “Ủa, nhanh vậy đã đến rồi sao?

Thôi không nói nữa, dịch thể cường hóa thể chất đã xuất hiện.

Đợi ta chui ra khỏi kén rồi nói chuyện tiếp với các ngươi.

Bây giờ, ta nghiên cứu chút về những dịch thể cường hóa thể chất này đã.” Bạch Tôn Giả nói xong, liền không nói nữa.

Cùng với việc Bạch Tôn Giả kết kén xong, ba vị đạo hữu khác cũng lần lượt bắt đầu tiến vào giai đoạn cuối cùng của việc kết kén.

......

Ngư Kiều Kiều nói: “Bạch tiền bối bất kể là kết kén, hay là biến hóa trong kén, đều nhanh hơn Thư Hàng rất nhiều.” Tống Thư Hàng trả lời: “Tôi là vì không có kinh nghiệm, tự nhiên chậm hơn.” “Không, lúc đó cậu nhả tơ xong, ở trong kén bị ngột ngạt hơn năm phút, dịch thể cường hóa thể chất mới xuất hiện.

Bạch tiền bối đây vừa mới kết kén xong, lời còn chưa nói được hai câu, dịch thể cường hóa thể chất đã xuất hiện rồi.” Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát: “Chẳng lẽ là kết kén càng nhanh, quá trình cường hóa thể chất sẽ xuất hiện càng nhanh?” “Rất có khả năng, tiếp theo đợi thời gian Diệt Phượng tiền bối ba người họ tiêu hao được thống kê, là có thể khẳng định rồi.” Ngư Kiều Kiều nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Ta sẽ giúp các ngươi thống kê thời gian.” Tống Thư Hàng nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử, thuận miệng hỏi: “Đông Phương Lục Tiên Tử, cô không định thử kết kén sao?” “Ha, tuy rằng ta rất tò mò về quá trình kết kén nhưng mà, nếu sau khi kết kén sẽ biến thành bộ dạng như Thư Hàng tiểu hữu cậu, thì thôi ta bỏ đi.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

Thế là, Tống Thư Hàng lại cúi đầu nhìn trạng thái cơ bắp cuồn cuộn của mình… Cũng đúng, trạng thái này nữ tu chắc chắn sẽ không thích đâu nhỉ.

Vốn dĩ, cậu còn muốn để lại mỗi người một cọng Long Ma Dược Tề cho Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Vì hai người họ đều sắp độ Thiên Kiếp Tứ Phẩm.

Trước khi độ kiếp, thể chất cường hóa một chút, độ kiếp nắm chắc cũng có thể lớn hơn một chút.

Bây giờ xem ra, chuyện này còn phải cân nhắc lại. ......

Khi ba người Thư Hàng đang nói chuyện, bên ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

Tống Thư Hàng hỏi: “Ai vậy?” Lại là vị tiền bối nào, định đến thưởng thức bộ dạng của bốn cái kén của Bạch tiền bối sao?

“Là tôi, Thư Hàng.

Cậu ngủ rồi à?” Bên ngoài cửa, truyền đến giọng của Lâm Thổ Ba, bạn cùng phòng của cậu.

Chương 773

Thổ Ba?

Giờ này hắn còn chưa ngủ sao?

“Tôi ra ngay.” Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời cậu ra hiệu cho Ngư Kiều Kiều và Đông Phương Lục Tiên Tử, khẽ nói: “Là bạn cùng phòng của tôi đến, Kiều Kiều, Đông Phương Lục Tiên Tử, làm phiền hai cô chuẩn bị một huyễn thuật cho phòng của tôi, che giấu mấy cái kén khổng lồ này lại.

Cả Kiều Kiều nữa, hình dạng của cô cũng nhanh biến hóa một chút.” Ngư Kiều Kiều và Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu, nhanh chóng bố trí huyễn thuật trong phòng Tống Thư Hàng.

Sau đó, Tống Thư Hàng mở cửa, cười nói: “Thổ Ba, muộn thế này rồi, có chuyện gì sao?” “Chậc, tối nay bị ngược cẩu.

Chó độc thân không thể chịu đựng nổi, nên ngủ không được, qua đây tìm cậu nói chuyện… Á đù!” Lâm Thổ Ba nói đến giữa chừng, lại bị dọa nhảy dựng.

Hắn hoa mắt rồi sao?

Tống Thư Hàng trước mặt cơ bắp cuồn cuộn, một cơ thể to gấp ba lần Thổ Ba, mỗi khối cơ bắp đều cường tráng đáng sợ!

“Thư Hàng, cậu sao vậy?” Thổ Ba trợn tròn mắt. ......

Chết tiệt, mình quên dùng 'Trâm Huyễn Hình' rồi, Tống Thư Hàng trong lòng thầm kêu không hay.

Cậu có thể tưởng tượng, khi Thổ Ba nhìn thấy thân hình cơ bắp khoa trương đến mức nổ tung này của mình, tâm trạng hắn mộng bức đến mức nào… Không đúng, phải nói là tâm trạng hắn mộng đến mức nào.

Gần đây quốc gia đề xướng dùng ngôn ngữ văn minh, nói 'mộng' không kèm 'bức', văn minh tôi, bạn, hắn.

Vậy bây giờ… cậu phải giải thích thế nào với bạn thân về thân hình cơ bắp này của mình?

Nói thật ư?

Đừng đùa nữa!

Nếu cậu nói với Thổ Ba, thân hình cơ bắp này của mình là do nhả tơ, kết kén, sau đó chui ra khỏi kén, liền mọc ra một thân cơ bắp, Thổ Ba tuyệt đối sẽ nghi ngờ thần kinh cậu có vấn đề không.

Có lẽ, cậu có thể đổ lỗi này cho 'công ty thực phẩm chức năng XXXX' kia chăng?

Kể từ khi ăn loại thuốc mới của 'công ty thực phẩm chức năng XXXX' đó, lưng tôi không còn đau, chân không còn nhức, cả người đều có sức lực, một hơi có thể lên ba mươi tầng lầu.

Ăn một tháng sau, thân hình cơ bắp này liền mọc ra trong vòng một tháng?

Không ổn, cũng không ổn.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang do dự, phía sau truyền đến giọng của Đông Phương Lục Tiên Tử: “Thư Hàng, cậu còn mặc cái bộ đồ cơ bắp đạo cụ đó làm gì?

Không thấy nóng à?

Sao còn không mau cởi ra?” Vừa nói chuyện, Đông Phương Lục Tiên Tử vừa chớp chớp mắt về phía Tống Thư Hàng.

“Ha ha, vì Thổ Ba gõ cửa, thế là tôi chạy qua mở cửa, quên cởi bộ đạo cụ này ra.” Tống Thư Hàng cười nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử, làm đẹp lắm. <Thì ra là đạo cụ cơ bắp của phim sao?

Chẳng trách nhìn kỳ quái như vậy.> Thổ Ba thầm gật đầu.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn đột nhiên cảm thấy không đúng.

Ánh mắt hắn nhìn chằm chằm Đông Phương Lục Tiên Tử phía sau Tống Thư Hàng.

Đông Phương Lục Tiên Tử thuộc dạng mỹ nhân cao ráo, cộng thêm nàng tu luyện 'Thiên Ma Cửu Vũ', thiện trường vũ đạo, nên đường nét cơ thể nàng, có thể nói là hoàn mỹ.

Quan trọng là vị mỹ nữ tỷ tỷ này, nửa đêm sao còn ở trong phòng Tống Thư Hàng?

Chẳng lẽ lại sắp khởi động chế độ ngược cẩu sao?

Chó độc thân cũng là chó, xin hãy yêu thương chó đàng hoàng!

Chưa đợi Thổ Ba cảm khái xong, trong phòng Tống Thư Hàng lại bước ra một cô gái – lần này là mỹ nhân kiểu đại tỷ tỷ chưa trưởng thành.

Chính là Ngư Kiều Kiều đã hóa hình thành dáng vẻ mẹ của cậu: “Thư Hàng, con qua đây, mẹ giúp con cởi bộ đồ cơ bắp đạo cụ này ra.” “Vâng ạ, cảm ơn ạ.” Tống Thư Hàng vội vàng chạy về phía Ngư Kiều Kiều: “Thổ Ba cậu đợi tôi một chút, tôi cởi bộ đạo cụ trên người ra đã.” “Được… được thôi.” Thổ Ba gật đầu.

Hai cô gái sao?

Đây là ngược cẩu tăng gấp đôi à? ********* Một lát sau, Tống Thư Hàng với thân hình bình thường đã hóa hình, cùng Thổ Ba đi ra ngoài, tản bộ trên đường ở biệt thự nghỉ dưỡng.

Trên đường, Thổ Ba không nhịn được hỏi: “Thư Hàng, cậu và cô Ngư Kiều Kiều, còn có cô Đông Phương kia là quan hệ gì vậy?” “Quan hệ bạn bè bình thường thôi, không phức tạp như cậu nghĩ đâu, chỉ là tối nay qua thử đạo cụ thôi.” Tống Thư Hàng cười nói: “Ngược lại là cậu, trước đó nói bị ngược đến hả?

Xảy ra chuyện gì rồi?” “Cái đó à, nha, chó độc thân không thể chịu đựng nổi.” Thổ Ba cảm thán: “Cậu còn nhớ mấy hôm trước, tôi đang giúp đứa em họ học lớp hai tiểu học, làm bài tập nghỉ hè không.” “Ừm, có ấn tượng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Lúc đó cuốn 'Bài Tập Nghỉ Hè Ngữ Văn Lớp Hai Tiểu Học' mà Thổ Ba đang làm, khiến cậu ấn tượng sâu sắc.

Thổ Ba cảm thán: “Hôm nay, thằng nhóc đó lại nhờ tôi giúp, nhờ tôi làm hộ bài tập nghỉ hè lần nữa… Lúc đó tôi liền nghi hoặc hỏi nó 'Bài tập nghỉ hè, tôi không phải đã làm xong cùng với cậu rồi sao?', sau đó cậu biết nó trả lời thế nào không?

Nó nói 'Lần này em nhờ anh làm giúp, là bài tập nghỉ hè của bạn gái em, cô ấy học lớp bốn, bài tập của cô ấy em thật sự không biết làm.

Cho nên chỉ đành tìm anh trai giúp đỡ lần nữa'.

Lúc đó tôi chỉ muốn ném điện thoại đi thôi.” Cách ngược cẩu của thằng nhóc này đặc biệt mới lạ, tươi mới tự nhiên.

“Sau đó, tôi đột nhiên không ngủ được, thế là liền nghĩ đến việc tìm các cậu ra ngoài nói chuyện, xoa dịu tâm hồn bị tổn thương của tôi.

Ban đầu tôi muốn tìm Dương Đức cái tên đó, nhưng thằng cha đó ngủ say quá, gọi không tỉnh.

Còn Cao Mỗ Mỗ cái tên nhân sinh thắng gia kia thì thôi đi, nên chỉ đành tìm Thư Hàng cậu thôi.” Thổ Ba tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng cười khan: “Ha ha ha ha.” Cậu coi như đã hiểu rồi, ngược cẩu gì đó chỉ là cái cớ.

Thổ Ba tự mình mất ngủ, thế là muốn tìm người đi dạo cùng.

“Đúng rồi, Thư Hàng, dạo gần đây cậu cứ thần thần bí bí, không phải là âm thầm có bạn gái rồi đó chứ?” Thổ Ba hỏi.

Nhớ lại, dường như từ cuối học kỳ trước, Tống Thư Hàng đã trở nên kỳ lạ.

Thường xuyên buổi tối không thấy bóng dáng, trong giờ nghỉ trưa cũng thường không thấy cậu.

Hơn nữa bên cạnh Thư Hàng, cũng xuất hiện rất nhiều bạn bè kỳ quái.

Ví dụ như lúc đó vị đảo chủ đại gia trên đảo hoang ở hải ngoại; lại ví dụ như lần này quay phim, không biết từ đâu gọi đến một đống bạn bè tuấn nam mỹ nữ.

Tổng cộng cảm giác Tống Thư Hàng gần đây có chút thần bí.

“Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng đáp: “Bạn gái à… Nên nói thế nào đây?

Vẫn chưa xác định quan hệ đâu.” “Quả nhiên, cậu cũng muốn thoát khỏi đội ngũ chó độc thân sao?” “Vẫn chưa đến mức cậu nói đâu, vẫn đang thử tiếp xúc thôi, còn chưa tính là người yêu đâu.” Tống Thư Hàng đáp.

“Tương tư đơn phương sao?” Thổ Ba vỗ ngực nói: “Hay là, cậu kể tình hình của đối phương cho tôi nghe thử?

Tôi sẽ bày mưu tính kế cho cậu, đảm bảo cậu có thể ôm mỹ nhân về.

Đừng thấy tôi bây giờ vẫn là chó độc thân, nhưng tôi đã mai mối thành công mấy cặp người yêu rồi đó.” “Vẫn chưa gấp, vẫn chưa đến mức đó.” Tống Thư Hàng đáp.

Cuộc đối thoại của Tống Thư Hàng và Thổ Ba, trùng hợp thay, lại bị một bóng người đang ngồi trên mái nhà ngẩn người nghe thấy.

Đôi mắt của bóng người đó chuyển động, khóe miệng nhếch lên.

Sau đó, bóng người đó lấy ra hộp trang điểm, dặm lại lớp trang điểm cho mình, tiếp đó, khẽ nhảy từ trên mái nhà xuống. ......

Tống Thư Hàng tiếp tục cùng Thổ Ba tản bộ trong biệt thự nghỉ dưỡng, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Lúc này… đối diện có một bóng người mảnh mai, khoan thai đi về phía hai người họ.

Người còn chưa đến, trong không khí đã có một mùi hương thoang thoảng bay đến.

Thư Hàng và Thổ Ba không tự chủ ngẩng đầu, nhìn về phía bóng người đó.

Mượn ánh trăng, họ nhìn thấy một cô gái mặc váy ngắn màu trắng, đứng cười trước mặt.

Nàng đội một chiếc mũ tròn nhỏ màu trắng trên đầu, mái tóc dài màu xanh lam thẳng mượt đến tận bắp chân, mái tóc của nàng rất dài, rất dày và rất suôn mượt, hệt như một chiếc áo choàng bay phía sau nàng.

Làn da trắng như tuyết, nhìn qua dường như là con lai Á Âu, ngũ quan vừa có nét tinh xảo của người phương Đông, vừa có cảm giác lập thể của người phương Tây.

Lông mi của nàng cũng màu xanh lam, rất dài, rất nổi bật.

Trên chân nàng đi một đôi giày cao gót màu trắng siêu cao, làm tôn thêm vóc dáng cao ráo của nàng.

“Cosplay?” Thổ Ba tò mò hỏi.

Mái tóc xanh lam của đối phương, và lông mi cũng màu xanh lam, trông hệt như búp bê Barbie vậy, đây hoàn toàn không phải màu tóc mà con người bình thường có thể mọc ra được.

Thổ Ba vừa dứt lời, vị mỹ nhân tóc xanh lam dáng vẻ ngự tỷ này, bước đi tao nhã đến trước mặt Thư Hàng.

“Thân ái ~ tìm được anh rồi.” Giọng của mỹ nhân tóc xanh lam mang theo một cảm giác lạnh lùng kiêu ngạo, nhưng lời nói của nàng lại mềm mại ngọt ngào.

Tống Thư Hàng: “?” Thổ Ba: “!” “Thân ái ~ anh sao lại chạy đến đây rồi.

Người ta tìm anh lâu lắm lắm rồi.” Mỹ nhân tóc xanh lam làm nũng nói.

“Xin… xin lỗi, vị tiền… cô nương này, cô có phải nhận nhầm người rồi không?” Tống Thư Hàng vội nói.

“Ghét quá đi, Thư Hàng.” Mỹ nhân tóc xanh lam đưa ngón tay ra, nâng cằm Tống Thư Hàng lên, hơi thở thơm như lan: “Thời gian không còn sớm nữa rồi, chúng ta có nên đi ăn chút đồ ăn đêm không?

Hay là, anh muốn ăn, em, trước?” Mỹ nhân tóc xanh lam vừa nói, vừa dụ hoặc nháy nháy môi.

Tống Thư Hàng mộng… không kèm bức nữa.

Thổ Ba bên cạnh ngây người ra.

Một lát sau, Thổ Ba vỗ vỗ Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, anh trai ta có việc, đi trước một bước đây.

Chúc cậu tối nay, chơi vui vẻ.” “Đợi đã, đợi đã Thổ Ba, tôi không quen cô ấy mà!

Tin tôi đi.” Tống Thư Hàng vội nói.

Nhưng trong lúc cậu nói chuyện, mỹ nhân tóc xanh lam làm nũng nhào tới trước, hai tay ôm lấy cánh tay Tống Thư Hàng, hai mắt híp lại, lộ ra nụ cười ngọt ngào.

Thổ Ba: “Thư Hàng, cảm ơn cậu đã đi dạo với tôi lâu như vậy.

Không cần lo lắng cho tôi nữa, tôi lập tức về ngủ đây.

Tạm biệt ~~” Mỹ nhân tóc xanh lam mỉm cười vẫy tay chào Thổ Ba: “Tạm biệt ~” Tống Thư Hàng: “......” “Em dâu, hãy chăm sóc Thư Hàng của chúng ta thật tốt.” Thổ Ba tiêu sái vẫy vẫy tay, chạy biến mất.

Thời này, thủ đoạn của những người ngược cẩu càng lúc càng cao siêu.

Chương 774

Bị bất ngờ không kịp trở tay, liền bị người ta ngay trước mặt khoe ân ái, bị ép ăn một miệng cơm chó thơm phức. ......

Đợi Thổ Ba chạy xa rồi.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nhìn vị mỹ nhân tóc xanh lam đang ôm chặt cánh tay cậu: “Vị tiền bối này, đừng đùa nữa, Thổ Ba đã đi xa rồi.” Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được 'linh lực' khổng lồ từ vị mỹ nhân tóc xanh lam này, gần như không yếu hơn khí tức của Bắc Hà tiền bối.

Nói cách khác, đối phương là một Linh Hoàng Ngũ Phẩm đỉnh phong.

Đối phương không phải tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', vì các tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đến quay phim cậu đều đã gặp qua, không có nữ tu tóc xanh lam dài.

Cộng thêm đối phương lại biết tên của cậu… là trợ thủ do Hiến Công tiền bối mời đến sao?

“Ai nha nha, Thư Hàng tiểu hữu ngươi thật là tuyệt tình nha ~” Mỹ nhân tóc xanh lam cười gian tà.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối, bây giờ không phải lúc quay phim, ngài không cần nhập vai đến mức này.” “Nhưng ta cảm thấy rất thú vị, ha ha ha ha.” Mỹ nhân tóc xanh lam rút tay về, chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng: “......” “Giận rồi sao?” Mỹ nhân tóc xanh lam hỏi.

Tống Thư Hàng khóe mắt đều giật giật.

“Thật là, ngươi cái người này một chút tế bào hài hước cũng không có.” Mỹ nhân tóc xanh lam thở dài, suy nghĩ một lát, nàng lên tiếng: “Thế này đi, ta xin lỗi ngươi.

Ừm, ngươi có muốn biết chuyện gì không?” “Muốn biết chuyện gì?

Về phương diện nào?” Tống Thư Hàng hỏi – cậu muốn biết nhiều chuyện lắm, nhưng đối phương có thể nói cho cậu những thông tin trong phạm vi nào?

“Phương diện nào à, cái này rất rộng đó.

Nhưng mà, nếu ngươi có bất kỳ người hoặc chuyện gì đang lo lắng, ta có thể nói cho ngươi biết người đó có bình an không.” Mỹ nhân tóc xanh lam suy nghĩ một lát, rồi đáp.

Có bình an không?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, đột nhiên linh quang lóe lên, hỏi: “Vậy tôi muốn hỏi, linh quỷ của tôi bây giờ có bình an không?” “Muốn hỏi linh quỷ của ngươi đúng không?

Được thôi, xem ta đây.” Nói rồi, mỹ nhân tóc xanh lam lấy ra một cái mai rùa.

Tống Thư Hàng: “......” Á đù đù đù đù!

Nhìn thấy chiếc mai rùa trong tay vị tiền bối tóc xanh, Tống Thư Hàng cảm giác nội tâm mình như một đồng cỏ mênh mông yên bình, bỗng bị một đàn ngựa hung hãn giẫm nát không thương tiếc.

Phương thức bói toán... cộng thêm ngoại hình chưa từng thấy... lại rõ ràng quen biết cậu ấy.

Người phù hợp, hình như chỉ có Đồng Quái Tiên Sư phải không?

Nhưng Đồng Quái Tiên Sư không phải bị Diệt Phượng Công Tử, Thông Huyền Đại Sư, Cổ Hồ Quan Chân Quân và mấy vị tiền bối khác bắt lại đánh cho một trận sao?

Lẽ nào Diệt Phượng Công Tử và các vị tiền bối đã thả bà ta?

Hoặc là, lúc đó Bắc Hà tiền bối đoán sai rằng người bị Diệt Phượng Công Tử, Thông Huyền Đại Sư… bắt và đánh là Đồng Quái Tiên Sư không phải bản thể mà là một con khôi lỗi?

Còn bản thể Đồng Quái Tiên Sư thì ẩn mình trong Độ Giả Sơn Trang, tĩnh quan kỳ biến (lặng lẽ quan sát diễn biến)?

Đang lúc suy tư, vị tiền bối mỹ nữ tóc xanh này lắc chiếc mai rùa, tay kia búng ngón tay tính toán.

Lắc như vậy năm lần, vị tiền bối mỹ nữ tóc xanh lật mai rùa lại, ba đồng tiền rơi ra.

Thứ tự sắp xếp của đồng tiền rất lộn xộn...

Tống Thư Hàng chưa học quái thuật, không hiểu quẻ tượng là hung hay cát.

Thế nên, cậu chỉ có thể nhìn chằm chằm vào mặt vị tiền bối nữ tóc xanh này, từ biểu cảm của bà để suy đoán kết quả của 'quẻ tượng' này rốt cuộc là tốt hay xấu.

Vị tiền bối nữ tóc xanh nhìn chằm chằm vào quẻ tượng hồi lâu, nhíu mày suy nghĩ.

Bà không trả lời ngay là hung hay cát, mà lên tiếng hỏi: "Tiểu hữu Thư Hàng, linh quỷ của ngươi gặp chuyện ngoài ý muốn khi nào?" "Từ đêm ngày 9 tháng 8 đến rạng sáng ngày hôm sau." Tống Thư Hàng đáp.

Vị tiền bối nữ tóc xanh gật đầu, tiếp tục búng ngón tay tính toán.

Càng tính, lông mày của bà lại càng nhíu chặt hơn.

Bà lại lên tiếng hỏi: "Linh quỷ của ngươi có từng bị trọng thương không?" Trọng thương?

Tống Thư Hàng nhớ lại cảnh tượng 'Lưu Ly Thư Sinh' điều khiển linh quỷ, và trận chiến cuối cùng với Kiếp Tiên của thế giới Cửu U.

Cuối cùng, khi Kiếp Tiên của thế giới Cửu U bùng nổ, linh quỷ quả thật đã bị thương.

Thế là Tống Thư Hàng gật đầu.

Vị tiền bối nữ tóc xanh gật đầu, lại bắt đầu búng ngón tay tính toán. "Có kết quả chưa, tiền bối?" Tống Thư Hàng có chút căng thẳng.

Nếu vị tiền bối nữ tóc xanh này thật sự là Đồng Quái Tiên Sư, vậy cậu phải mong quẻ này là quẻ đại hung!

Quẻ của Đồng Quái Tiên Sư, theo một ý nghĩa nào đó, vẫn rất chính xác, chỉ cần nhìn ngược lại là được ~ Đương nhiên, không phải quẻ nào cũng có thể nhìn ngược lại, ví dụ như một số quẻ 'trong họa có phúc, trong phúc có nạn'; hoặc một số quẻ 'nhìn hoa trong sương', cũng như một số quẻ tượng đặc biệt.

Vị tiền bối nữ tóc xanh bất mãn nói: "Lỗ lớn rồi, quẻ này thoạt nhìn đơn giản, nhưng càng tính toán, lại càng cảm thấy liên quan đến rất nhiều nhân quả, tính ra cực kỳ phiền phức." "Ha ha ha." Tống Thư Hàng cười ngại ngùng.

Vị tiền bối nữ tóc xanh hỏi: "Câu hỏi cuối cùng, linh quỷ của ngươi có bị biến dị không?" Tống Thư Hàng gật đầu: "Đúng vậy." Quái thuật của vị tiền bối nữ tóc xanh này khá lợi hại nha, bà ấy thật sự là Đồng Quái Tiên Sư sao? "Gần đủ rồi." Vị tiền bối nữ tóc xanh nhíu chặt lông mày, cuối cùng cũng giãn ra. "Tiền bối, kết quả thế nào?" Tống Thư Hàng căng thẳng hỏi. "Nhìn từ mặt quẻ, quẻ này không tốt." Vị tiền bối nữ tóc xanh giải thích: "Theo quái thuật độc môn của ta phân tích, quẻ này rất hung hiểm, nhiều tai nạn, một khi không cẩn thận là kết cục hủy diệt.

Linh quỷ của ngươi, tình cảnh không ổn đâu." Tống Thư Hàng nghe đến đây, lòng thắt lại. "Được rồi, ta đã giúp ngươi tính quẻ này, chúng ta xem như xong nợ.

Vậy, chúc ngủ ngon nhé, tiểu hữu Thư Hàng." Vị tiền bối nữ tóc xanh thu lại tiền đồng và mai rùa dưới đất, đưa tay hất mái tóc xanh dài ra sau đầu, vẫy tay chào Tống Thư Hàng.

Lúc này, Tống Thư Hàng vội vàng lên tiếng: "Khoan đã, tiền bối.

Cháu còn có thể bói thêm hai quẻ nữa không?" "Đương nhiên có thể chứ, nhưng hai quẻ tiếp theo, sẽ không miễn phí đâu.

Ta sẽ thu tiền bói." Vị tiền bối nữ tóc xanh nghe thấy Tống Thư Hàng còn muốn tiếp tục bói quẻ, lập tức mày nở mặt tươi.

Cứ như một chủ tiệm đã lâu không khai trương, đột nhiên gặp phải một vị khách sộp.

Tống Thư Hàng hỏi: "Tiền bối, bà thu tiền bói thế nào?" "Ừm, để ta nghĩ xem...

Ta nghe nói, ngươi có Long Ma Dược Tề có thể khiến người ta kết kén phải không?

Hai quẻ, đổi nửa lượng Long Ma Dược Tề!" Vị tiền bối nữ tóc xanh cười hì hì nói. "Đắt quá!" Tống Thư Hàng không chút do dự nói.

Nửa lượng Long Ma Dược Tề có thể đổi ba tuần [Đao Ý Thông Huyền] của Bạch Hạc Chân Quân; một phần tư lượng Long Ma Dược Tề có thể nhận được một bản đao pháp Tam Phẩm Cật Phong Đao từ Tuyết Lang Động Chủ. "Không đắt, tuyệt đối không đắt!

Ngươi phải biết, trong trường hợp bình thường, một quẻ của ta phải bằng toàn bộ gia sản của một tu sĩ Tứ Phẩm bình thường mới đủ.

Hai quẻ đổi nửa lượng Long Ma Dược Tề của ngươi, ngươi kiếm lớn rồi đó." Vị tiền bối nữ tóc xanh kiêu ngạo nói: "Đổi thì giao dịch, không đổi thì ta đi đây.

Long Ma Dược Tề ta cũng chỉ muốn chơi chơi mà thôi, không phải là thứ nhất định phải có." Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, rồi nói: "Một phần tư lượng đổi hai quẻ, sau đó cộng thêm tiền bối bà trả lời cho cháu một câu hỏi, thế nào?

Hai quẻ cháu muốn bói cũng không phải chuyện gì quan trọng.

Nếu tiền bối không đồng ý, cháu cũng không bói nữa." "Vấn đề gì?" Vị tiền bối nữ tóc xanh cảnh giác hỏi. "Chỉ là một câu hỏi bình thường, chỉ cần tiền bối bà gật đầu hoặc lắc đầu là được." Tống Thư Hàng nói.

Vị tiền bối nữ tóc xanh suy nghĩ một chút, rồi gật đầu nói: "Được, thành giao.

Ngươi muốn bói gì?" "Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử và Thiên Hà Tô Thị A Thập Lục đều sắp độ Thiên Kiếp Tứ Phẩm, cháu muốn nhờ tiền bối tính xem tỉ lệ độ kiếp thành công của hai người họ." Tống Thư Hàng hỏi.

Thật ra, Vũ Nhu Tử căn bản không cần cậu lo lắng...

Có Linh Vũ Điệp Tôn Giả ở đó, khả năng nàng độ kiếp thất bại rất thấp.

Nhưng Tô Thị A Thập Lục đã từng có một lần thất bại, Tống Thư Hàng lo lắng cho cô ấy hơn. "Ngươi muốn bói hai quẻ này sao?" Vị tiền bối nữ tóc xanh nheo mắt, nở nụ cười quyến rũ.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Đúng vậy, chỉ bói hai quẻ này." "Xác định chứ?" Vị tiền bối nữ tóc xanh hỏi lại. "Xác định!" Tống Thư Hàng gật đầu nói. "Được, vậy ta sẽ nói cho ngươi quẻ tượng...

Quẻ tượng của Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đều là điềm đại hung." Vị tiền bối nữ tóc xanh đắc ý nói: "Được rồi, kết quả quẻ tượng đã nói cho ngươi rồi!" "Nhưng tiền bối bà đâu có gieo quẻ...

Khoan đã, lẽ nào?" Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra nguyên nhân – hai quẻ này, đã có người tìm vị tiền bối nữ tóc xanh này bói qua rồi sao?

Hoặc là, vị tiền bối nữ tóc xanh này lúc rảnh rỗi đã tự mình bói cho Tô Thị A Thập Lục hoặc Vũ Nhu Tử một quẻ rồi? "Ha ha ha ha, xem ra ngươi đã hiểu ra rồi." Vị tiền bối nữ tóc xanh cười nói.

Tống Thư Hàng cười khổ gật đầu.

Đồng thời, cậu cũng có thể xác định vị tiền bối nữ tóc xanh trước mắt này chính là Đồng Quái Tiên Sư không nghi ngờ gì nữa! "Vậy tiếp theo, đến lượt ngươi hỏi 'vấn đề'.

Hỏi đi, ngươi có vấn đề gì?" Vị tiền bối nữ tóc xanh đắc ý nói.

Tống Thư Hàng vốn định hỏi [Bà là Đồng Quái tiền bối không sai chứ?] câu hỏi này.

Nhưng bây giờ, câu hỏi này đã không cần hỏi nữa.

Cậu nghĩ đến một câu hỏi mới. "Đồng Quái tiền bối, lần này bà dịch dung thành ai?

Cũng là tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Vị tiền bối nữ tóc xanh cười hì hì, sau đó bà đắc ý gật đầu.

Chương 775

"Được rồi, giao dịch hoàn tất, một phần tư lượng Long Ma Dược Tề, ta xin nhận." Vị tiền bối nữ tóc xanh đưa tay ra.

Tống Thư Hàng cười khổ lấy Long Ma Dược Tề từ 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại', đổ một phần tư lượng cho 'Đồng Quái Tiên Sư'.

Vị tiền bối nữ tóc xanh nhận lấy Long Ma Dược Tề, bà nhìn bộ dạng cười khổ không nói nên lời của Tống Thư Hàng, hắc hắc cười: "Thôi, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, ta sẽ miễn phí giúp ngươi bói thêm một quẻ nữa." Tống Thư Hàng cười nói: "Tiền bối nói thật sao?" Vị tiền bối nữ tóc xanh lấy ra một tờ giấy trắng và một cây bút từ trong váy, đưa cho Tống Thư Hàng: "Tùy ý vẽ tám đường trên giấy, ngang, dọc, chéo đều được, tùy ngươi.

Muốn vẽ thế nào thì vẽ, nhưng chỉ được vẽ tám đường, không được vẽ thêm." "Được." Tống Thư Hàng nhận lấy bút và giấy, nhanh chóng vẽ tám đường lên đó, nói: "Tiền bối, lần này cháu muốn bói..." "Khoan đã, lần này không bói cho người khác, chỉ bói cho ngươi một quẻ, chính là vận khí sắp tới của ngươi." Vị tiền bối nữ tóc xanh khẽ vuốt mái tóc dài màu xanh của mình, nhận lấy tờ giấy trắng, tính toán.

Một lát sau, bà nở nụ cười mãn ý: "Hôm nay cuối cùng cũng có một quẻ cát, tiểu hữu Thư Hàng, trong mấy ngày tới, ngươi sẽ có một lần may mắn, nhất định phải nắm bắt thật tốt nhé." Tống Thư Hàng nghe vậy, trợn tròn mắt!

Vị tiền bối nữ tóc xanh ha ha cười, thu lại giấy và bút, lại vẫy tay chào Tống Thư Hàng: "Vậy thì, tiểu hữu Thư Hàng, chúc ngủ ngon.

Chúc ngươi có một giấc mơ đẹp." Nói xong, thân hình bà nhảy lên, bay vút lên không trung, đạp không mà biến mất. ....

Tống Thư Hàng đứng tại chỗ...

Sẽ có một lần may mắn sao?

Nhưng chỉ cần nghĩ đến người bói quẻ là 'Đồng Quái tiền bối', cậu hoàn toàn không thể vui nổi.

Trái ngược với 'may mắn' chính là 'vận rủi' mà.

May mắn là chỉ có một lần 'vận rủi'.

Mấy ngày này phải cẩn thận một chút...

Ra ngoài băng qua đường không chỉ phải nhìn đèn đỏ đèn xanh, mà còn phải chú ý xem có chiếc xe nào vượt tốc độ mà phanh không kịp từ xa không.

Đi bộ cũng phải chú ý dưới chân và trên trời, nói không chừng dưới chân sẽ xuất hiện cạm bẫy, nói không chừng trên trời sẽ có thiên thạch rơi xuống.

Thở dài thườn thượt...

Trong đầu Thư Hàng lại suy nghĩ về mấy quẻ khác vừa rồi.

Quẻ của linh quỷ Quan Vũ kia [rất hung hiểm, nhiều tai nạn, một khi không cẩn thận là kết cục hủy diệt].

Nếu nhìn ngược lại thì, linh quỷ tạm thời chắc không có nguy hiểm gì lớn phải không?

Quẻ của Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử [điềm đại hung], càng hung hiểm, thì nhìn ngược lại lại càng cát lợi.

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử hai vị này lần này, chắc chắn có thể độ qua Thiên Kiếp, thăng cấp Tứ Phẩm. "Mọi người đều có thể bình an, đây cũng coi như là một tin tốt." ....

Sau đó, Tống Thư Hàng nhanh chóng trở về phòng của mình.

Tính toán thời gian, Bạch Tôn Giả, Diệt Phượng tiền bối, Bạch Hạc Chân Quân và Tuyết Lang Động Chủ, chắc sắp sửa từ trong kén đó ra rồi phải không?

Cũng không biết Bạch Tôn Giả phá kén ra sẽ trông như thế nào?

Sẽ không thật sự như Ngư Kiều Kiều đã nói, biến thành Bạch Cơ Bắp chứ.

Khi Tống Thư Hàng trở về phòng của mình, đúng lúc, có một chiếc kén khổng lồ phát sinh dị động.

Là chiếc kén khổng lồ của 'Tuyết Lang Động Chủ' tiền bối.

Y đến trễ nhất, từ chỗ Tống Thư Hàng đổi một phần tư lượng Long Ma Dược Tề, kết kén cũng trễ nhất.

Nhưng khi phá kén ra, lại là người đầu tiên.

Chỉ thấy móng vuốt sắc bén của Tuyết Lang tiền bối khẽ lướt qua, liền xé toạc kén khổng lồ, tiếp đó thân hình cao lớn của y nhảy ra khỏi kén, vững vàng đáp xuống đất. "Ô?

Ta vẫn là người nhanh nhất sao?" Tuyết Lang Động Chủ bản thân cũng có chút không dám tin.

Ngư Kiều Kiều nhìn Tuyết Lang Động Chủ, có chút thất vọng nói: "Thân hình Tuyết Lang tiền bối không có thay đổi gì cả." Nàng còn mong chờ, có thể nhìn thấy Tuyết Lang Động Chủ cơ bắp cuồn cuộn.

Nếu vậy, khi Động Chủ và Tống Thư Hàng đứng cạnh nhau, chắc chắn sẽ rất hài hước.

Nếu bốn vị tiền bối phá kén ra, biến thành Bạch Cơ Bắp, Diệt Phượng Cơ Bắp, Bạch Hạc Cơ Bắp, Tuyết Lang Cơ Bắp, rồi cùng Cơ Bắp Hàng chụp chung một tấm ảnh, đăng lên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'... 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' sẽ có thêm một biệt danh là 'Cửu

Châu Cơ Bắp Quần'.

Đáng tiếc làm sao.

Ngư Kiều Kiều thở dài. "Thân hình vẫn có chút thay đổi, nhưng không khoa trương như tiểu hữu Thư Hàng." Đông Phương Lục Tiên Tử bên cạnh, đôi mắt đẹp chuyển động, dưới sự quan sát của 'Thiên Ma Nhãn' của nàng, có thể thấy thân hình Tuyết Lang Động Chủ hơi lớn hơn một chút.

Nhưng không rõ ràng, cơ bản không thể nhìn ra. "Ha ha ha, Đông Phương Lục đạo hữu thật tinh mắt." Tuyết Lang Động Chủ cười nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử tiếp tục hỏi: "Thế nào, kết kén có thú vị không?" "Rất thú vị, hơn nữa thể chất cũng được tăng cường nhiều hơn ta tưởng.

Bát thổ ti (tơ nhả ra) này không phí." Tuyết Lang Động Chủ gật đầu nói.

Đang nói chuyện... chiếc kén thứ hai vỡ ra, Bạch Hạc Chân Quân từ trong chui ra.

Thân hình Bạch Hạc Chân Quân cũng không có thay đổi gì, vẫn giữ nguyên trạng thái tiểu thư yểu điệu.

Sau khi phá kén ra, y lập tức quay đầu nhìn về phía chiếc kén lớn của 'Bạch Tôn Giả' bên cạnh. "Bạch tiền bối vẫn chưa phá kén ra sao." Bạch Hạc Chân Quân tiếc nuối nói.

Nhưng một lát sau, trên khuôn mặt nhỏ của y đột nhiên hiện lên vẻ ửng hồng ngượng ngùng — kén của y và kén của Bạch Tôn Giả liên kết chặt chẽ với nhau mà.

Bạch Hạc Chân Quân trong khoảnh khắc đã tưởng tượng ra hàng trăm khung cảnh.

Một lát nữa, đợi Bạch Tôn Giả từ trong kén ra, y nhất định phải ngay lập tức bảo quản hai chiếc kén liên kết với nhau này.

Đây chính là minh chứng cho sự 'liên kết' giữa y và Bạch Tôn Giả. .... "Bạch Hạc tiền bối cũng không thay đổi... thật đáng tiếc." Ngư Kiều Kiều vẻ mặt tiếc nuối, nàng quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, chỉ có thân hình của cậu thay đổi, xem ra cậu là người đặc biệt nhất." Tống Thư Hàng cười khổ.

Tiếp theo, chỉ còn lại chiếc kén lớn của Bạch Tôn Giả và Diệt Phượng Công Tử.

Bạch Tôn Giả đã dùng cả một lượng Long Ma Dược Tề, nên thời gian phá kén ra chậm hơn một chút?

Diệt Phượng Công Tử lại sao vậy, mãi không phá kén ra? ....

Khi Tống Thư Hàng và mấy người đang sốt ruột chờ Bạch Tôn Giả phá kén ra, điện thoại của Thư Hàng lại reo lên.

Cậu lấy điện thoại ra, nhìn màn hình hiển thị cuộc gọi đến.

Ngư Kiều Kiều hỏi: "Sẽ không lại là cuộc gọi quảng cáo đó chứ?" "Không biết, lại là một số lạ." Tống Thư Hàng nghe điện thoại.

Dù sao cậu bây giờ cũng rảnh rỗi, nếu đúng là điện thoại quảng cáo, cậu có thể trò chuyện miễn phí.

Nếu người quảng cáo là một cô gái, cậu không ngại trò chuyện xuyên đêm. "Gâu gâu, Thư Hàng, Thư Hàng, gâu ~ cậu còn ở trong phòng không?

Gâu gâu ~" Từ điện thoại truyền đến tiếng kêu quen thuộc của Đậu Đậu.

Là chó Đậu Đậu. "Có đây, Đậu Đậu, cậu đã cùng 'vợ' cậu càn quét phó bản xong chưa?" Tống Thư Hàng nói đến chủ đề này, trong lòng có chút day dứt...

Hồi đó cậu vì giao dịch với Đậu Đậu mà đóng giả 'Đậu Đậu', chat video với 'vợ' của nó trong game.

Bây giờ cô bé đó sẽ không vẫn coi cậu là 'Đậu Đậu' chứ?

Nghĩ đến thôi đã thấy tội lỗi rồi. "Gâu gâu ~~ phó bản của vợ cả đã càn quét xong từ lâu rồi, vừa nãy ta đang cùng vợ bé đánh một trận bang hội chiến.

Gâu ~~ Sướng thấu trời, mấy tên chiến ngũ tra tra (chiến binh tép riu) đó, không đứa nào là đối thủ của bổn gâu." Đậu Đậu đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: "......" Cậu đột nhiên rất muốn cúp điện thoại! "Đúng rồi Thư Hàng, Diệt Phượng có phải đang kết kén trong phòng cậu không?" Đậu Đậu lại lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng liếc nhìn Diệt Phượng Công Tử vẫn chưa phá kén ra, gật đầu: "Diệt Phượng tiền bối kết thành kén lớn cũng đã một lúc rồi, vẫn chưa ra." "Ha ha ha, tuyệt vời quá!

Cậu đợi một chút, ta lập tức đến ngay." Đậu Đậu hân hoan nói.

Tống Thư Hàng vẻ mặt khó hiểu, Đậu Đậu muốn làm gì? ....

Một lát sau, cửa phòng Tống Thư Hàng bị Đậu Đậu đẩy ra, lúc này Đậu Đậu đã hóa thành hình dạng chó khổng lồ dài năm mét.

Sau khi vào cửa, nó đứng thẳng lên.

Thư Hàng thấy trên hai móng vuốt trước của nó còn treo một gói lớn. "Diệt Phượng Công Tử đâu, kén nào là của y?" Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn hai chiếc kén lớn vẫn chưa vỡ trên trần nhà.

Ngư Kiều Kiều chỉ vào chiếc kén khổng lồ của Diệt Phượng Công Tử, nói: "Cái đó là kén của Diệt Phượng tiền bối." Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Đậu Đậu cậu muốn làm gì?" "Ha ha ha ha, cậu nhìn thì biết ngay!" Đậu Đậu nói xong, đưa móng vuốt thọc vào gói lớn kia, lôi ra một cuộn băng dính siêu lớn.

Sau đó, nó bay vút lên không trung, bay đến bên cạnh kén của Diệt Phượng Công Tử.

Dưới sự chứng kiến của Tống Thư Hàng và những người khác, Đậu Đậu đưa móng vuốt sắc bén ra, cẩn thận cắt chiếc kén khổng lồ của Diệt Phượng Công Tử từ góc trần nhà xuống.

Sau đó Đậu Đậu há miệng, phun ra một luồng yêu phong dịu nhẹ, luồng yêu phong này đỡ chiếc kén khổng lồ của Diệt Phượng Công Tử, khiến nó lơ lửng yên tĩnh giữa không trung.

Chương 776

"Rất tốt, vị trí thích hợp." Đậu Đậu lẩm bẩm một mình.

Tiếp đó, nó dùng móng vuốt xé băng keo, dán một đầu lên chiếc kén khổng lồ của Diệt Phượng Công Tử. "Ha ha ha gâu ~, Diệt Phượng, hôm nay, cuối cùng cũng để ta tìm được cơ hội rồi.

Gâu gâu gâu ~" Đậu Đậu đắc ý cười, nó ngậm cuộn băng dính lớn trong miệng, xoay tròn quanh chiếc kén khổng lồ của Diệt Phượng Công Tử.

Cứ thế, cuộn băng dính liền từng vòng từng vòng bao quanh chiếc kén khổng lồ.

Rất nhanh, chiếc kén khổng lồ của Diệt Phượng Công Tử, đã bị băng dính bao bọc dày cộm, toàn bộ chiếc kén bị dán chặt, không lộ một khe hở nào.

Nhưng Đậu Đậu không dừng lại, tiếp tục xoay tròn từng vòng từng vòng, cho đến khi dán hết toàn bộ cuộn băng dính khổng lồ, mới thỏa mãn. "A phì!" Nhả ra cuộn lõi băng dính trong miệng, Đậu Đậu lại dán chiếc kén khổng lồ đã lớn hơn này trở lại trần nhà. "Xong việc!" Đậu Đậu đắc ý vỗ vỗ móng vuốt trước.

Tống Thư Hàng: "......" Ngư Kiều Kiều: "......" Tuyết Lang Động Chủ, Đông Phương Lục Tiên Tử, Bạch Hạc Chân Quân: "......" Sau khi hoàn thành, Đậu Đậu từ giữa không trung nhảy xuống, thu nhỏ lại kích thước chó cảnh bình thường, đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó đứng bằng hai chân sau, một móng vuốt đặt lên đùi Tống Thư Hàng, dựa người vào.

Tiếp đó, Đậu Đậu chỉ vào chiếc kén khổng lồ đó, đắc ý nói: "Thế

nào?

Tuyệt vời không, đây quả là một tác phẩm hoàn hảo." Tống Thư Hàng nói móc: "Đậu Đậu cậu làm vậy có tác dụng gì?

Cho dù cậu dán thêm mười lớp băng dính lên đó, đợi Diệt Phượng tiền bối từ trong kén lớn ra, một móng vuốt là có thể xé hết toàn bộ băng dính mà?" Bên cạnh, Đông Phương Lục Tiên Tử chớp chớp mắt — tiểu hữu Thư Hàng, cậu không phải nên nói móc 'Đậu Đậu dán băng dính lên kén của Diệt Phượng đạo hữu' mới phải chứ?

Sao lại chuyển chủ đề sang chất lượng băng dính rồi? "Ha ha, cậu nghĩ bổn gâu chưa nghĩ đến điểm này sao?" Đậu Đậu đắc ý nói: "Băng dính ta dùng lần này, không phải loại tầm thường.

Đây không phải băng dính thông thường, mà là sản phẩm đã được tu sĩ dùng pháp thuật gia cố.

Hồi đó trên Tu Sĩ Nhật Báo, quảng cáo loại băng dính này rất rầm rộ.

Theo mô tả trên quảng cáo, ngay cả khi 'Phi Chu' của tu sĩ bị hư hỏng, dùng loại băng dính này cũng có thể dán tạm thời chỗ hư hại.

Hơn nữa, ngay cả tu sĩ Ngũ Phẩm, muốn phá hủy những cuộn băng dính này cũng phải tốn chút sức lực.

Chưa kể, ta còn dán nhiều lớp như vậy lên.

Đủ cho tên Diệt Phượng này uống một bình rồi." Đậu Đậu đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: "......" Quảng cáo loại này, có tin được không?

Nếu quảng cáo thật sự đáng tin... thì mọi người uống Sprite sẽ cảm thấy có nước đổ từ lưng xuống; ăn KFC sẽ có sợi tóc đen bay lượn; mặc Nike sẽ có cảm giác như bay; ăn kẹo thổi bong bóng còn có thể triệu hồi Siêu Nhân nữa!

Nhưng rõ ràng, những điều này đều không thể xảy ra.

Đậu Đậu nhìn biểu cảm trên mặt Tống Thư Hàng, liền đoán được suy nghĩ trong lòng cậu, nó hắc hắc cười nói: "Yên tâm đi, Thư Hàng.

Băng dính này đã được ta thử nghiệm, độ chắc chắn tuyệt đối rất tốt." Đậu Đậu lại nói: "Tên Diệt Phượng đó, tưởng thăng cấp Ngũ Phẩm thì ta không thể trị được nó sao?

Đơn giản là ngây thơ!

Sẽ có một ngày, ta sẽ khiến nó nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị ta đạp đổ xuống đất!" Tống Thư Hàng: "......" Đợi cậu thăng cấp Ngũ Phẩm, Diệt Phượng Công Tử chắc chắn đã thăng cấp đến cảnh giới cao hơn rồi, cậu vẫn không đánh lại y đâu.

Hơn nữa, Đậu Đậu dán băng dính, chỉ là 'tu sĩ Ngũ Phẩm' muốn phá hủy cũng phải 'tốn chút sức lực', chứ không phải là không thể phá hủy!

Đợi Diệt Phượng Công Tử từ trong kén ra, một khi y phá vỡ lớp băng dính này, chính là ngày chết của Đậu Đậu rồi.

Diệt Phượng Công Tử, có thích lẩu thịt chó không?

Tống Thư Hàng nhìn Đậu Đậu, có nên nhắc nhở nó một chút, bảo nó nhanh chóng chạy trốn không?

Đang lúc suy tư, điện thoại của Tống Thư Hàng lại reo lên.

Đêm nay điện thoại nhiều thật đó.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, lướt xem.

Sau đó cậu thấy, màn hình hiển thị cuộc gọi 'Bạch tiền bối'.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn chiếc kén lớn của Bạch tiền bối:

"......" Nhưng cậu vẫn nghe điện thoại. "Alo, Thư Hàng à." Giọng Bạch tiền bối dường như có vẻ yếu ớt. "Tiền bối?

Ngài sao vậy?

Có chuyện gì xảy ra sao?

Có cần cháu phá kén của ngài ra không?" Tống Thư Hàng vội vàng hỏi. "Không cần không cần, ta không có chuyện gì cả." Bạch Tôn Giả nói: "Ta chỉ cảm thấy bên trong kén này rất tốt, mềm mại, không biết từ lúc nào lại cảm thấy hơi buồn ngủ.

Ta ngủ một giấc trong kén này nhé, sáng mai dậy thì gọi ta." Bạch Tôn Giả tiếp tục yếu ớt nói: "Cứ vậy nhé, ngủ ngon nha ~" Nói xong, Bạch Tôn Giả lại ngáp một cái dài, tiếp đó, Tôn Giả cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng: "......" Không hổ là Bạch tiền bối! "Bạch tiền bối nói ngài ấy muốn ngủ trong kén này, tối nay sẽ không ra ngoài nữa." Tống Thư Hàng cất điện thoại, cười khổ không nói nên lời.

Đông Phương Lục Tiên Tử, Bạch Hạc Chân Quân, Ngư Kiều Kiều, Tuyết Lang Động Chủ: "......" Ngư Kiều Kiều tiếc nuối nói: "Nghĩa là tối nay, không thể nhìn thấy cảnh Bạch tiền bối phá kén ra sao?

Thật đáng tiếc, ta rất muốn biết Bạch tiền bối từ trong kén ra sẽ trông như thế nào đó." Bạch Hạc Chân Quân: "Sao có thể như vậy?" "Xem ra không có hy vọng rồi, giải tán đi." Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ nói: "Khoan đã, Diệt Phượng Công Tử vẫn chưa ra mà?" Tuyết Lang Động Chủ đang chờ đợi cảnh Diệt Phượng Công Tử ra, xé toạc 'băng dính' mà Đậu Đậu đã dán, rồi xé nát Đậu Đậu.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Diệt Phượng đạo hữu xem ra cũng không có ý định ra ngoài, có nên hỏi thử không?" "Vậy để ta hỏi." Tống Thư Hàng tiện tay gọi điện cho Diệt Phượng Công Tử...

Không biết từ lúc nào, cậu đã lưu số điện thoại của khá nhiều tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Điện thoại reo hồi lâu, Diệt Phượng Công Tử vẫn không nghe máy. "Xem ra, Diệt Phượng tiền bối trong thời gian ngắn cũng sẽ không ra khỏi kén." Tống Thư Hàng cúp điện thoại, nhún vai nói.

Đậu Đậu: "Đáng ghét, sao có thể như vậy?" "Giải tán đi, giải tán đi.

Đêm đã khuya, mọi người nghỉ ngơi tốt, sáng mai còn phải đến Nho Môn Bạch Vân Thư Viện quay phim nữa." Đông Phương Lục Tiên Tử vươn vai, nói. "Cũng chỉ đành như vậy, vậy hẹn gặp lại mọi người." Tuyết Lang Động Chủ nói, y còn phải về nhà với vợ và các sói con.

Tuyết Lang Động Chủ và Đông Phương Lục Tiên Tử chào tạm biệt xong, rời khỏi phòng Thư Hàng. ....

Ngư Kiều Kiều: "Mà nói Thư Hàng, tối nay chúng ta ngủ ở đâu?" Trên trần phòng treo hai chiếc kén lớn và hai chiếc kén trống, trên giường còn đặt chiếc kén trống của Tống Thư Hàng.

Căn phòng này còn làm sao mà ở được? "Cháu dọn dẹp giường một chút là được, không cần đổi chỗ." Tống Thư Hàng nói, Bạch Tôn Giả và Diệt Phượng Công Tử trong kén, cần có người trông chừng.

Đậu Đậu đảo mắt một cái: "Thư Hàng, tối nay ta cũng ở lại!" Nó không tận mắt nhìn thấy cảnh 'Diệt Phượng Công Tử' từ trong kén ra, làm sao có thể cam tâm?

Nó đã rất khó khăn mới quấn băng dính quanh kén của Diệt Phượng Công Tử, nhất định phải nhìn thấy Diệt Phượng Công Tử phá kén ra, nhưng bị băng dính cản trở, không thể ra được vẻ mặt tức giận.

Bạch Hạc Chân Quân thấy vậy, vội nói: "Tiểu hữu Thư Hàng, ta cũng muốn ở lại!" Y nhất định phải ở lại để bảo vệ Bạch tiền bối, hơn nữa, đợi Bạch tiền bối ra... y phải ngay lập tức cất giữ hai chiếc kén dính liền đó.

Tống Thư Hàng: "......" Tôi có thể từ chối không?

Tuy nhiên, bất kể Tống Thư Hàng trong lòng có từ chối hay không, Đậu Đậu và Bạch Hạc Chân Quân đều mặt dày ở lại.

Tiếp theo, vấn đề phát sinh – trong phòng chỉ có một chiếc giường.

Đậu Đậu nhìn Tống Thư Hàng, nói: "Ta có thể biến nhỏ, chen chúc với cậu." "Tiểu hữu Thư Hàng, cậu cứ ngủ đi." Bạch Hạc Chân Quân bình tĩnh nói: "Ta chỉ cần ngồi thiền nhập định ở bên cạnh là được rồi." Tống Thư Hàng: "......" Rồi khi tôi nằm ngủ, Bạch Hạc tiền bối ngài lại ngồi một bên nhìn chằm chằm sao?

Như vậy làm sao tôi ngủ được chứ?

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng nói: "Cháu cũng ngồi thiền tu luyện vậy." Mặc dù đã uống một lượng Long Ma Dược Tề, thể chất của cậu đã tăng cường hơn ba lần.

Nhưng thể chất của cậu vẫn chưa cân bằng với tinh thần lực.

Thế nên, cứ cách một khoảng thời gian, tinh thần lực vẫn sẽ kích thích cậu, khiến cậu tận hưởng cảm giác hạnh phúc của chiếc búa nhỏ đập vào đầu.

Dưới tình huống này, cho dù cậu muốn ngủ, cũng không ngủ được.

Ước tính, ít nhất phải uống hết một lượng Long Ma Dược Tề, mới có thể nâng thể chất của cậu lên đủ cường độ.

Và cậu bây giờ, cơ thể vẫn chưa tiêu hóa xong dược lực của Long Ma Dược Tề.

Ít nhất phải đợi vài ngày sau, khi cơ thể hồi phục cân bằng, mới có thể tiếp tục dùng Long Ma Dược Tề.

Đã vậy, thà không ngủ nữa, mọi người cùng ngồi thiền tu luyện đến sáng đi! ....

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng ngồi ở đầu giường, Đậu Đậu vô tư lăn lộn bên cạnh cậu, Ngư Kiều Kiều ngồi bên cạnh Đậu Đậu, tiếp đó Bạch Hạc Chân Quân ngồi ở cuối giường.

Bốn người xếp hàng ngồi, bắt đầu tu luyện.

Bên cạnh giường còn đặt một chiếc vỏ kén trống rỗng hai mét.

Trên trần nhà, còn có hai chiếc vỏ kén trống rỗng và hai chiếc kén nguyên vẹn.

Cảnh tượng này, đẹp như một bức tranh... theo phong cách quỷ dị. ****************** Sáng sớm hôm sau, khoảng bốn giờ, trời còn chưa sáng.

Các thành viên đoàn làm phim Nhã Các Bố đã tỉnh dậy từ giấc ngủ, bắt đầu một ngày bận rộn mới.

Vận chuyển thiết bị, đạo cụ, chuẩn bị chuyển sang cảnh quay tiếp theo.

Nói ra cũng lạ, những lúc quay phim bình thường, cũng thường xuyên có kinh nghiệm ngủ không đủ vài tiếng, trời chưa sáng đã phải dậy làm việc... nhưng mỗi lần dậy đều là sự đấu tranh đau khổ.

Chương 777

Còn khi quay bộ phim này, các thành viên đoàn làm phim Nhã Các Bố cảm thấy mỗi ngày mình đều tràn đầy năng lượng.

Trời chưa sáng, họ đã ngủ đến tự nhiên tỉnh, mở mắt ra là không ngủ lại được nữa.

Không chỉ về mặt tinh thần, về mặt thể chất cũng có cảm giác rất khỏe mạnh và tràn đầy sức sống.

Thậm chí một vài thành viên đoàn làm phim vốn đã phát tướng do tuổi tác, phát hiện bụng nhỏ của mình đã biến mất, thậm chí vùng bụng còn xuất hiện đường nét cơ bắp. ....

Tống Thư Hàng cũng kết thúc một đêm tu luyện, thở ra một luồng khí đục.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, chiếc kén lớn của Bạch Tôn Giả và Diệt Phượng Công Tử đều vẫn không có động tĩnh.

Bạch tiền bối dường như ngủ rất ngon, còn Diệt Phượng Công Tử thì không biết vì sao, mãi không phá kén ra.

Có lẽ là vì sau khi dùng Long Ma Dược Tề, y đã thu hoạch lớn, tiện thể liền tu luyện luôn?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tư, bên ngoài phòng truyền đến tiếng gõ cửa.

Sớm như vậy, ai đến tìm cậu? "Thư Hàng, cậu có ở trong đó không?" Ngoài cửa, truyền đến giọng của Diệp Tư sư tỷ [Diệp Chi Tư Khảo]. "Có đây, Diệp Tư?

Cậu về rồi sao.

Chờ một chút, cháu ra mở cửa cho cậu." Tống Thư Hàng a a cười, đứng dậy đi mở cửa cho cô ấy.

Hôm qua Lệ Chi Tiên Tử dùng thủ đoạn gần như 'bắt cóc' đưa Diệp Tư đi, vừa đi là cả một đêm.

Cũng không biết Lệ Chi Tiên Tử và Diệp Tư đã nói chuyện gì?

Vấn đề giữa họ đã được giải quyết chưa?

Tống Thư Hàng vừa mở cửa, liền thấy Diệp Tư sư tỷ mặt đầy hớn hở.

Phía sau Diệp Tư sư tỷ, còn đứng Lệ Chi Tiên Tử đang giơ điện thoại tự chụp ảnh.

Khi Tống Thư Hàng mở cửa, Lệ Chi Tiên Tử 'ba ba ba' liên tục chụp mấy tấm tự sướng, chụp cả chính mình, Diệp Tư, Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "?" Diệp Tư nhào tới, ôm Tống Thư Hàng một cách nhiệt tình: "Thư Hàng, cháu bây giờ rất vui." Cô ấy rất vui, trong trạng thái rất kích động.

Tống Thư Hàng đầy mờ mịt, cười nói: "Xảy ra chuyện gì mà khiến cậu vui đến vậy?" "Hì hì." Diệp Tư kéo tay Tống Thư Hàng, quay người lại đối mặt với Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử khẽ ho một tiếng, trên khuôn mặt nhỏ hiện lên vẻ nghiêm túc.

Sau đó, Diệp Tư giới thiệu với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, từ hôm nay trở đi, Lệ Chi Tiên Tử chính là mẹ đỡ đầu của chúng ta rồi!" Mẹ đỡ đầu là la la la la...

âm thanh vô hạn vang vọng trong đầu Thư Hàng. "Hả?" Tống Thư Hàng trợn tròn mắt: "Lệ Chi Tiên Tử, mẹ đỡ đầu?" "Ừm ừm, sau một đêm giao lưu, Lệ Chi Tiên Tử đã nhận cháu làm con gái nuôi." Diệp Tư gật đầu nói.

Tống Thư Hàng: "......" Kết quả này, thật sự là cậu hoàn toàn không ngờ tới mà!

Lúc này, trên khuôn mặt nhỏ của Lệ Chi Tiên Tử lại nặn ra 'vẻ mặt bậc tiền bối', bà đưa tay khẽ vỗ vai Tống Thư Hàng, rồi lấy ra một bao lì xì từ trong ngực.

Bên trong bao lì xì là hai lá phù bảo 'Lá Chắn Hộ Mệnh trong suốt', chính là loại lá chắn cường lực mà mọi người đã dùng khi giả chết trong vở diễn [Không Vân Phái Diệt Môn].

Cấp bậc Ngũ Phẩm, lực phòng ngự kinh người, ngay cả một nhóm tu sĩ Tứ Phẩm tấn công điên cuồng, cũng không thể làm gì được chiếc lá chắn cường lực này. "Nào, Thư Hàng, đây là bao lì xì gặp mặt của mẹ đỡ đầu cho con.

Sau này, con phải đối xử tốt với Diệp Tư nhà ta đấy." Trên khuôn mặt nhỏ của Lệ Chi Tiên Tử, lại nặn ra nụ cười 'từ ái'.

Cái cảm giác cố tình ra vẻ bậc tiền bối này của bà, bất ngờ lại rất đáng yêu.

Lệ Chi Tiên Tử cứng rắn nhét cái 'bao lì xì' này vào tay Tống Thư Hàng.

Khi nhét bao lì xì, điện thoại của bà vẫn lơ lửng giữa không trung, 'ba ba ba' chụp rất nhiều ảnh.

Tống Thư Hàng: "......" Được rồi, mặc dù nói tuổi thật của Lệ Chi Tiên Tử, đủ làm bà cố của Tống Thư Hàng.

Nhưng đó là hai chuyện khác nhau mà!

Thư Hàng cảm thấy quả là không thể tránh được, không thể tránh được Đậu Đậu, Đậu Đậu đang ở trong phòng mà.

Hơn nữa, Diệp Tư sư tỷ đã nhận Lệ Chi Tiên Tử làm mẹ đỡ đầu, tại sao cậu cũng phải trở thành con gái nuôi của Lệ Chi Tiên Tử?

A phì, sai rồi, không phải con gái nuôi. "Sau này, chúng ta chính là người một nhà rồi." Diệp Tư mong chờ kéo tay Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, vui không?" Tống Thư Hàng cứng đờ quay đầu lại, nặn ra một nụ cười: "Vui!" "Được rồi, ta đưa con gái về rồi, sẽ không làm phiền hai đứa tiểu bối thân mật nữa.

Ta về chuẩn bị một chút, sắp tới là cảnh quay của ta rồi.

Lát nữa, chúng ta cả nhà gặp nhau ở phim trường nhé." Lệ Chi Tiên Tử khẽ cười.

Sau đó bà vẫy tay thật phong thái, nhẹ nhàng rời đi.

Tống Thư Hàng: "......" Ngay sau khi Lệ Chi Tiên Tử rời đi không lâu, điện thoại của Tống Thư Hàng truyền đến tiếng rung thông báo tin nhắn.

Cậu lấy điện thoại ra lướt xem.

Là Lệ Chi Tiên Tử đăng ảnh tự sướng trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' – chính là ảnh chụp chung của bà, Diệp Tư, Tống Thư Hàng.

Cả ảnh Lệ Chi Tiên Tử nhét bao lì xì cho Thư Hàng.

Lệ Chi Tiên Tử: "Vừa đưa con gái nhà ta đi gặp người yêu của nó, ngoài ra ta còn nhét một bao lì xì cho thiếu niên đang cưa cẩm con gái bảo bối nhà ta." Giọng điệu bà thím...

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu có chút đau nhức – là do tinh thần lực xung kích sao?

Người đầu tiên hồi đáp, quả nhiên là 'chiến sĩ bất tử online mãi mãi' của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Bắc Hà Tán Nhân: "[Biểu cảm kinh khủng] Sáng sớm tinh mơ, giọng điệu bà thím của Lệ Chi Tiên Tử, dọa bổn tọa sợ hết hồn.

Hơn nữa, thông tin trong lời của Tiên Tử thật là nhiều!" Lệ Chi Tiên Tử: "Không còn cách nào khác, bổn Tiên Tử bây giờ cũng là nhân vật cấp mẹ rồi." Bắc Hà Tán Nhân: "......" Bắc Hà Tán Nhân: "Lúc này, phải âm thầm thi triển pháp thuật triệu hồi rồi @Hoàng Sơn Chân Quân, Chân Quân mau ra đi.

Tin tức động trời đây, Lệ Chi Tiên Tử còn có cả con gái nữa ~~" Hoàng Sơn Chân Quân: "......" [Thông báo hệ thống: (******) Bắc Hà Tán Nhân đã bị nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 10 phút.] Đồng Quái Tiên Sư: "Oa ha ha ha ha ha ha, cười rớt nước tiểu!

Bắc Hà, ngươi cũng có ngày hôm nay sao." Ngay sau đó, Đồng Quái Tiên Sư trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã phát một bao lì xì mật khẩu [Bắc Hà ngu xuẩn ơi, ngươi cứ thế bị cấm ngôn mà xem ta oai phong chat nước nhóm nhé.] Đing đing đing, các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' bắt đầu nhận bao lì xì mật khẩu của Đồng Quái Tiên Sư.

Lệ Chi Tiên Tử: "Bắc Hà ngu xuẩn ơi, ngươi cứ thế bị cấm ngôn mà xem ta oai phong chat nước nhóm nhé." Điền Thiên Đảo Chủ: "Bắc Hà ngu xuẩn ơi, ngươi cứ thế bị cấm ngôn mà xem ta oai phong chat nước nhóm nhé." Sau đó là Điền Điềm Phó Đảo Chủ, Lưu Huỳnh Tiên Tử, Tiên Ngư Sử (Ngư Kiều Kiều), Thất Sinh Phù Phủ Chủ và một loạt các đạo hữu trong nhóm, nhận bao lì xì mật khẩu, làm tràn ngập màn hình chat của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Bắc Hà Tán Nhân nhìn màn hình chat tràn ngập, tức đến nghiến răng.

Nhưng bị cấm ngôn, y không thể phản kích, chỉ đành cam chịu.

Mãi đến khi bao lì xì được nhận hết, nhóm mới trở lại yên tĩnh.

Lúc này, Phá Dương Kích Quách Đại lên tiếng: "Đậu Đậu còn ở đó không?" Đông Phương Lục Tiên Tử: "Tiểu Đậu Đậu chắc vẫn đang ngủ ở chỗ tiểu hữu Tống Thư Hàng rồi." Phá Dương Kích Quách Đại: "Ở chỗ tiểu hữu Thư Hàng?

Đậu Đậu hôm qua không trực bên máy tính sao?" Đông Phương Lục Tiên Tử: "Không có, theo nó nói, hôm qua sau khi giúp vợ bé đánh xong 'bang hội chiến', liền chạy đến chỗ tiểu hữu Tống Thư Hàng." Phá Dương Kích Quách Đại: "......" Đậu Đậu không ở đây, vậy còn chờ gì nữa?

Phá Dương Kích Quách Đại: "Cơ hội tốt, xem ta đây [biểu cảm mặt chó đáng yêu]!" Nhưng đúng lúc này, 'Tàng Thiên Câu' Chu Ly đột nhiên xuất hiện: "Đợi ngươi mãi đây, mạnh mẽ chen vào [biểu cảm mặt chó giận dữ chửi thằng chó trên lầu]!

Cướp cái mặt chó trên lầu của nó!" Phá Dương Kích Quách Đại: "[biểu cảm mặt chó giận dữ chửi thằng chó trên lầu]!" Phá Dương Kích Quách Đại: "......, Chu Ly!

Đồ ngốc nhà ngươi, lại tiếp tay cho Đậu Đậu làm bậy sao?" 'Tàng Thiên Câu' Chu Ly: "Ha ha ha, Quách Đại tiền bối xin lỗi nha ~ Đậu Đậu nói, chỉ cần cướp được 'mặt chó trên lầu' của tiền bối, nó ít nhất trong vòng một tháng sẽ không gây rắc rối cho ta.

Thế nên, tiền bối xin lỗi!" Vì hạnh phúc cả đời của y và Âu Dương Viện Tiên Tử của Bạch Vân Thư Viện, cái mặt chó trên lầu này, Chu Ly y quyết cướp bằng được!

Hoàng Sơn Chân Quân: "......" Gan đau quá!

Quả nhiên vẫn nên nhanh chóng đến chỗ Dược Sư đạo hữu, pha chút 'Tu Sĩ Cấp Hiệu Bảo Can Hoàn'.

Phá Dương Kích Quách Đại: "Hoàng Sơn Chân Quân, ngài còn không mau gả Đậu Đậu đi sao?

Mau gả nó đi, để chồng nó quản giáo nó cho tốt!" Hoàng Sơn Chân Quân u u thở dài, âm thầm tắt 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' – mắt không thấy thì lòng không đau.

Lúc này, trong tay Hoàng Sơn Chân Quân đang ôm ngang eo một vị tiên tử phong nhã.

Chính là vị Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử cứ cố tình tìm đường chết, còn muốn truyền bài hát 《Hoàng Sơn Đại Ngốc Chi Ca》lên Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đã trốn hai ngày, cuối cùng vẫn bị Hoàng Sơn Chân Quân bắt được.

Hoàng Sơn Chân Quân cúi đầu nhìn Tĩnh Tuyết Tiên Tử, nói: "Nghĩ thông suốt chưa?" Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đưa tay vuốt mái tóc dài bên tai, dù bị ôm ngang eo, nàng vẫn giữ khí chất bình tĩnh của một tiểu thư khuê các: "Ừm, chắc sắp nghĩ thông rồi." "Nghĩ thông rồi, thì xóa hết tất cả những bài 'hát' trong tay ngươi, bất kể là trong điện thoại, máy tính, ổ cứng, USB, MP3, MP4, hay trong ổ đĩa mạng, thư mục mạng.

Tóm lại, tất cả, mọi thứ, toàn bộ đều phải xóa hết cho ta!" Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử bĩu môi: "Ghét quá, Hoàng Sơn tiền bối ngài hư quá, lại lén điều tra cháu, biết cháu đã lưu bài hát đó ở nhiều nơi như vậy." Con bé này thật sự đã lưu nhiều như vậy sao?

Gân xanh trên trán Hoàng Sơn Chân Quân nổi lên: "Xóa hay không xóa?" "Xóa thì xóa chứ..." Đông Phương Tĩnh Tuyết yếu ớt nói: "Dù sao bài hát đó cháu đã thuộc làu, hát ngược lại cũng được.

Không tin?

Cháu hát cho ngài nghe một lần nhé?" Hoàng Sơn Chân Quân lại cảm thấy gan đau quá.

Gần đây 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' của y rốt cuộc là sao vậy? ***************** Khoảng bốn giờ rưỡi sáng.

Diệt Phượng Công Tử vẫn không có dấu hiệu phá kén ra, Bạch Tôn Giả cũng không tỉnh dậy.

Đậu Đậu vô tư lăn lộn trên giường Tống Thư Hàng; Ngư Kiều Kiều đang cắm mặt vào điện thoại; Bạch Hạc Chân Quân một tay chống cằm, khuôn mặt nhỏ đỏ ửng nhìn chiếc kén của Bạch Tôn Giả, cũng không biết đang nghĩ gì.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư ngồi cùng nhau, nghe cô ấy kể lại trải nghiệm tối qua với Lệ Chi Tiên Tử.

Lúc này, bên ngoài phòng Thư Hàng lại vang lên tiếng gõ cửa. "Tiểu hữu Thư Hàng, có ở đó không?" Là giọng của Linh Hồn Ca Vương Tạo Hóa tiền bối. "Có, cháu ra mở cửa đây." Tống Thư Hàng lại đứng dậy đi mở cửa.

Ở cửa, Tạo Hóa Pháp Vương với nụ cười sảng khoái, phía sau y còn đứng Thôn Vân Đại Sư.

Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Tạo Hóa tiền bối, Thôn Vân tiền bối, hai vị có việc gì sao?" "Ha ha, chuyện là thế này, ta gần đây nhận được lời mời 'Lưu diễn vòng quanh thế giới', mấy ngày tới có thể sẽ phải lên đường đi các nơi trên thế giới để tổ chức lưu diễn." Tạo Hóa Pháp Vương cười ha hả, nói: "Thế nên trước khi đi, ta nhận lời mời của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, đã viết xong 'ca khúc chủ đề' của bộ phim lần này, giao trước cho tiểu hữu Thư Hàng ngươi nhé.

Còn các bài hát xen kẽ khác, ta bây giờ không có thời gian giúp ngươi viết, nhưng ta đã tìm được một nhạc sĩ rất tài năng, một thời gian nữa sẽ liên hệ với ngươi." "Ca khúc chủ đề?" Tống Thư Hàng vô cùng nghi hoặc.

Thôn Vân Đại Sư phía sau cười giải thích: "Tiểu hữu Thư Hàng không biết sao?

Tạo Hóa sư huynh thật ra là một nhạc sĩ, nhà soạn lời rất xuất sắc.

Những bài hát y viết, rất được hoan nghênh." Đáng tiếc, mặc dù Tạo Hóa sư huynh viết nhạc rất hay, nhưng giọng hát của y lại quá ma tính.

Tống Thư Hàng: O_O Không dám tin, Linh Hồn Ca Vương Tạo Hóa tiền bối, lại viết nhạc rất hay?

Chương 778

"Đáng tiếc thời gian quá gấp, nếu không, ca khúc chủ đề này ta vốn định tự mình thể hiện.

Nếu giọng hát của ta kết hợp với bài hát này, nhất định sẽ tăng thêm không ít sắc màu cho bộ phim." Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán nói.

Tống Thư Hàng: "......" Tạo Hóa tiền bối, gây tai họa cho khán giả xong, còn muốn vươn móng vuốt ma quỷ đến khán giả xem phim sao?

Quỳ xin tiền bối khẩu hạ lưu nhân (miệng làm phúc)! "Được rồi, không đùa nữa.

Cho ngươi, đây là ca khúc chủ đề ta viết, ngươi đến lúc đó tìm các Tiên Tử trong nhóm hát thử một lượt, xem ai phù hợp với bài hát này hơn." Tạo Hóa Pháp Vương giao một cái túi lớn cho Thư Hàng, bên trong có một cuốn sổ tay kích thước giấy A4. "Vâng, cháu hiểu rồi, Tạo Hóa tiền bối, vất vả cho ngài." Tống Thư Hàng nhận lấy cái túi lớn đó nói. "Chuyện nhỏ thôi, vậy thì tiểu hữu Thư Hàng, hẹn gặp lại.

Mọi người cứ chờ buổi lưu diễn vòng quanh thế giới của ta được truyền trực tiếp nhé." Tạo Hóa Pháp Vương ha ha cười nói. "Nhất định rồi, nhất định rồi." Tống Thư Hàng liên tục gật đầu.

Xem ra, 'Đấu Chiến Phật Tông' dưới đề nghị của Thôn Vân Đại Sư, đã quyết định 'dẫn dụ' Tạo Hóa Pháp Vương ra ngoài rồi.

Chỉ là không biết, sau khi buổi lưu diễn của Tạo Hóa tiền bối kết thúc, có gây ra tranh chấp quốc tế không?

Còn về cái 'truyền trực tiếp' đó, cậu tuyệt đối không thể xem được!

Tuyệt đối! ....

Đợi Tạo Hóa Pháp Vương và Thôn Vân Đại Sư rời đi, Tống Thư Hàng mở cuốn sổ tay lớn đó ra, bắt đầu đọc.

Khả năng viết nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương, quả nhiên là hàng đầu.

Ca khúc chủ đề này rất hay, thật sự là được làm riêng cho kịch bản phim mà Cao Moumou đã viết.

Đợi trời sáng, sẽ sao chép vài bản ca khúc chủ đề này, giao cho các Tiên Tử trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', để họ thử hát.

Đến lúc đó ai phù hợp nhất, thì người đó sẽ hát.

Tống Thư Hàng gấp cuốn sổ tay lại, đặt nó trở lại cái túi lớn.

Khi đặt cuốn sổ tay trở lại cái túi lớn, cậu nhìn thấy bên trong túi còn có một tờ báo.

Thư Hàng tò mò lấy tờ báo ra.

Đây là một tờ báo hai ngày trước, là tờ 《Tu Sĩ Nhật Báo》 nổi tiếng lừng lẫy.

Chắc là Tạo Hóa Pháp Vương đã mua, đọc xong, tiện tay liền đặt chung với cuốn sổ tay viết nhạc.

Tống Thư Hàng tò mò lật tờ báo ra đọc.

Cậu cũng thường xuyên nghe nói về 《Tu Sĩ Nhật Báo》 trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', lần trước giải đấu rác thải 'Hộ Thù' cũng do 《Tu Sĩ Nhật Báo》 chủ trì trực tiếp.

Trang đầu hai ngày trước, là tin tức liên quan đến 'Thiên Nhai Vân Du Tự' của Thông Huyền Đại Sư.

Sự kiện chính là sự cố ngoài ý muốn của 'Luyện Tâm Cổ Tỉnh' trong động phủ Kim Cương.

Lúc đó, trong cổ tỉnh có khí tức của thế giới Cửu U rò rỉ, và có tà ma Cửu U từ cổ tỉnh chui ra, lúc đó Thư Hàng cũng ở hiện trường.

Hiện tại, các cao tăng của Thiên Nhai Vân Du Tự đã bố trí lại phong ấn, nhưng 'Động phủ Kim Cương' khi nào có thể mở lại, vẫn chưa thể xác định.

Tin tức của 《Tu Sĩ Nhật Báo》, không khoa trương, không suy đoán lung tung, thực tế cầu thị, đây cũng là lý do chính khiến nó bán chạy trong giới tu chân.

Phía sau lại đưa tin về rất nhiều sự kiện lớn nhỏ trong giới tu chân.

Ví dụ...

Chân Quân lão làng của Tử Lôi Điện 'Thất Lôi Chân Quân' đã xuất quan, thành công độ kiếp tấn cấp Thất Phẩm Linh Tôn, trở thành 'Thất Lôi Tôn Giả'.

Vị Chân Quân lão làng này năm đó vì tuổi thọ không còn nhiều, đã bế tử quan tìm kiếm đột phá.

Nhiều năm trôi qua, mọi người đều cho rằng y đã thân tử đạo tiêu, không ngờ y lại thành công đột phá trong tuyệt cảnh, thăng cấp Tôn Giả.

Ví dụ... 'Linh Hồn Ca Vương' Tạo Hóa Pháp Vương của Đấu Chiến Phật Tông lại tiếp tục trực tiếp ca hát, đưa thêm nhiều khán giả hiếu kỳ vô tri vào bệnh viện.

Ví dụ...

Tiên Nữ Tiệc Thực Tiên Biệt Tuyết Tiên Cơ chính thức xuất hiện, bắt đầu công bố danh sách các nguyên liệu còn thiếu trong Tiệc Thực

Tiên lần này, chỉ cần có thể cung cấp vài loại nguyên liệu trong danh sách, là có thể nhận được suất dự 'Tiệc Thực Tiên'.

Tống Thư Hàng nhớ ra, trên người mình còn có một suất 'trống' dự Tiệc Thực Tiên.

Cuối cùng, Thư Hàng lại nhìn thấy một tin tức đáng chú ý. [Đệ tử thứ năm của Cực Bích Nhai 'Thiết Bích' Lý Gia Đồ, nửa năm trước đã nuôi một con linh quỷ trung cấp, cố gắng đi theo con đường 'kết ước linh quỷ tình cảm', sống chung với linh quỷ ngày đêm, bồi dưỡng tình cảm, từ đó có thể tự nhiên kết ước thu phục linh quỷ.

Đáng tiếc, phong cách 'cứng cỏi' của Thiết Bích Lý Gia Đồ, không hợp khẩu vị linh quỷ, chỉ số mị lực không đủ, dẫn đến linh quỷ đã bỏ trốn vài ngày trước.

May mắn là trong Cực Bích Nhai, khắp nơi đều là trận pháp phòng ngự, linh quỷ không trốn xa đã bị bắt về.

Hiện tại, 'Thiết Bích' Lý Gia Đồ đã từ bỏ con đường 'kết ước tình cảm', chuyển sang dùng nắm đấm để hàng phục linh quỷ, ký kết khế ước.] Chương này là để thêm chương cho minh chủ [Hạ No ⑥ Nguyệt Phi Tuyết], ba chương đã kết thúc, tuần mới, bình chọn đề cử nhé! 'Kế ước linh quỷ tình cảm'?

Giới tu chân có phương pháp kết ước linh quỷ kiểu này sao?

Đại thiên thế giới, vô kỳ bất hữu (không gì là không có)!

Trong phòng, Diệp Tư sư tỷ tò mò hỏi: "Thư Hàng, cậu đứng ngây người ở cửa làm gì vậy?" "Ha ha." Tống Thư Hàng cười thu lại tờ báo, nói: "Tạo Hóa tiền bối vừa gửi một bài hát qua, là ca khúc chủ đề được làm riêng cho bộ phim chúng ta đang quay.

Đúng rồi, Diệp Tư sư tỷ cậu có muốn thử hát không?" Đang nói chuyện, cậu lại nhìn thấy Bạch Hạc Chân Quân đang một tay chống cằm, trong trạng thái trầm tư.

Bạch Hạc Chân Quân hiện tại đang ở hình thái Tiên Nữ.

Vậy thì, y bây giờ cũng coi như là một 'Tiên Tử' trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' phải không?

Có nên đưa cả ca phổ cho y xem không? "Ca khúc chủ đề?

Được thôi, cháu xem thử." Diệp Tư sư tỷ cười đón lấy, từ tay Tống Thư Hàng nhận lấy cuốn sổ tay viết nhạc.

Cô ấy lật cuốn sổ tay ra, bắt đầu đọc.

Một lát sau, cô ấy ngẩng đầu lên, nước mắt lưng tròng nhìn Tống Thư Hàng, suýt chút nữa đã khóc thành tiếng. "Sao vậy?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Cháu không hiểu, một chữ cũng không hiểu." Diệp Tư sư tỷ nói, cô ấy vừa từ Bích Thủy Các trở về Trái Đất, còn chưa kịp học chữ giản thể hiện đại. "Ha ha, lát nữa cháu sẽ đọc cho cậu nghe nhé." Tống Thư Hàng an ủi nói. "Được rồi, cũng chỉ đành như vậy." Diệp Tư đưa cuốn sổ tay trong tay trả lại cho Thư Hàng: "Đúng rồi, Thư Hàng.

Cháu nghe nói 'phim điện ảnh' đều có tên phải không?

Bộ phim chúng ta đang quay bây giờ gọi là gì?" "Phim điện ảnh gọi là gì?

Ô?

Khoan đã...

Phim điện ảnh gọi là gì nhỉ?" Tống Thư Hàng trợn tròn mắt, cậu đột nhiên phát hiện một vấn đề lớn – cậu cũng không biết, bộ phim mình đang đóng rốt cuộc tên là gì a!!!

Cậu chính là 'người khởi xướng' quay bộ phim này, kịch bản lại do chí hữu Cao Moumou của cậu viết... nhưng đến tận bây giờ, cậu vẫn không biết bộ phim này tên là gì.

Diệp Tư: "Cậu cũng không biết sao?" "Ách." Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, cậu quay đầu nhìn Ngư Kiều Kiều: "Kiều Kiều, bộ phim chúng ta đang quay tên là gì?" "Ô?

Sao lại hỏi ta chứ?" Ngư Kiều Kiều một móng vuốt đẩy Đậu Đậu đang lăn lộn bên cạnh ra, sau đó suy nghĩ một lát, nói: "《Tu Chân Giả Đại Chiến Quái Thú》?" "Đây là tên cậu vừa nghĩ ra phải không?!" Tống Thư Hàng không nhịn được nói móc. "Không được sao?

Vậy 《Siêu Cấp Tu Chân Giả Lăng Dạ》 thế nào?" Ngư Kiều Kiều chớp chớp mắt tiếp tục nói. "......" Tống Thư Hàng: "Kiều Kiều, cháu không phải nhờ cậu đặt tên nha.

Cháu hỏi cậu, bộ phim chúng ta đang quay, không có tên sao?" "Ta không biết gì cả." Ngư Kiều Kiều chớp chớp đôi mắt đáng yêu: "Kịch bản không phải do chí hữu Cao Moumou của cậu viết sao?

Hỏi anh ấy đi." "......" Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó cậu lấy điện thoại của mình ra, bắt đầu gọi điện cho Cao Moumou. ****************** Cao Moumou cũng đã tỉnh dậy, anh đang cùng bạn gái Nha Y tận hưởng buổi sáng yên tĩnh và thế giới hai người hiếm có.

Lúc này, điện thoại của anh reo lên.

Là ai vậy, không hiểu phong tình chút nào?

Cao Moumou nhíu mày.

Nha Y cười lấy điện thoại của anh.

Cao Moumou thở dài, nhận lấy điện thoại nhìn, là điện thoại của Tống Thư Hàng, anh nghe máy: "Thư Hàng, cho cậu ba giây, nhanh chóng nói ra chuyện cậu muốn nói.

Một, hai..." "Tên bộ phim của chúng ta là gì?" Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi. "Hả?" Cao Moumou nhướn mày: "Cậu đến bây giờ, lại vẫn không biết tên bộ phim của chúng ta là gì sao?" "Ha ha ha ha ha." Tống Thư Hàng cười khan một trận. "Trong kịch bản của ta có viết mà, tên là 《Mạt Pháp Chi Chiến》!

Đương nhiên, tên này chỉ mang tính tham khảo, có thể thay đổi bất cứ lúc nào.

Còn vấn đề gì nữa không?" Cao Moumou nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, rồi nghiêm túc nói: "À, còn một chuyện nữa." "Nói nhanh!" Cao Moumou nói. "Ừm, nếu cậu muốn buổi sáng sớm 'làm một phát' với Nha Y, thì tốt nhất nên nhanh lên.

Bởi vì lát nữa, chúng ta sẽ phải lên đường, đến phim trường tiếp theo để quay phim.

Thời gian rất gấp." Tống Thư Hàng thiện ý nhắc nhở chí hữu của mình.

Cao Moumou "......" "Vậy thì, tạm biệt, Lão Cao.

Chương 779

Giúp ta chào buổi sáng Nha Y nữa nhé." Tống Thư Hàng nhanh chóng cúp điện thoại.

Sau đó, cậu quay người lại nói với Ngư Kiều Kiều và Diệp Tư: "Tên bộ phim, là 《Mạt Pháp Chi Chiến》, đương nhiên tên này chỉ mang tính tham khảo.

Đợi Bạch tiền bối ra, chúng ta còn có thể hỏi ý kiến của Bạch tiền bối, dù sao bộ phim này ngài ấy mới là nhân vật chính, đến lúc đó chúng ta cùng nhau biểu quyết." Tên 'Mạt Pháp Chi Chiến' này, có thể nói là trung quy trung củ, không thể khiến người ta mắt sáng rực, nhưng cũng sẽ không khiến người ta vừa nhìn đã bỏ qua.

Ngư Kiều Kiều gật đầu, lại một móng vuốt đẩy Đậu Đậu sang một bên, nói: "Tốt hơn nhiều so với mấy cái tên ta nghĩ ra...

Nếu thật sự không nghĩ ra được tên nào hay, thì dùng cái này đi." Đang nói chuyện, đột nhiên Đậu Đậu bên cạnh nàng, từ trên giường lăn một cái đứng dậy.

Hai mắt nó sáng rực, nhìn chằm chằm vào chiếc kén khổng lồ của 'Diệt Phượng Công Tử' ở góc trần nhà.

Chiếc kén này cuối cùng cũng có động tĩnh – Diệt Phượng Công Tử sắp ra rồi! "Ô ~~" Trong chiếc kén khổng lồ truyền ra tiếng kêu trầm thấp của Diệt Phượng Công Tử, sau đó một thanh kiếm sắc bén xuyên thủng chiếc kén khổng lồ, xé toạc vách kén. "Đến rồi, đến rồi." Đậu Đậu hắc hắc cười nói.

Trên chiếc kén khổng lồ có một lớp lại một lớp băng dính dày đặc bao quanh, kiếm sắc bén của Diệt Phượng Công Tử, lại không thể một kiếm xuyên thủng những lớp băng dính này. 《Tu Sĩ Nhật Báo》 không hổ là tờ báo nổi tiếng vì sự 'thực tế cầu thị', ngay cả quảng cáo trên đó, cũng không có nhiều thành phần khoa trương – loại băng dính mà Đậu Đậu mua này, độ bền và độ cứng không hề có chút nước nào. "Ha ha ha ha." Đậu Đậu nằm trên giường cười lớn, vừa cười vừa lăn lộn: "Diệt Phượng ngu xuẩn, kén lớn của ngươi đã bị bổn gâu quấn đầy băng dính, ngươi đã không thể ra khỏi đó được rồi!" Diệt Phượng Công Tử trong kén: "......" "Ha ha, đáng tiếc ta không dùng băng dính trong suốt, nếu không bây giờ, ta nhất định có thể nhìn thấy khuôn mặt khó coi của ngươi.

Chắc chắn sẽ rất thú vị." Đậu Đậu đắc ý nói, nó đã chờ cả một đêm, chờ chính là khoảnh khắc này.

Mãn nguyện rồi, tuyệt vời!

Tống Thư Hàng thấy vậy khóe miệng co giật, cậu không nhịn được nhắc nhở Đậu Đậu nói: "Đậu Đậu, cậu bây giờ... vẫn không chạy trốn sao?" "Hừ, Thư Hàng, cái này cậu không hiểu rồi." Đậu Đậu kiêu ngạo nói: "Tránh được mùng một, tránh sao được mười lăm!

Ta tiếp theo, còn phải đóng phim để thể hiện tài năng.

Thế nên, cho dù ta bây giờ có chạy trốn, đến lúc quay phim, vẫn sẽ phải đối mặt với Diệt Phượng.

Đã vậy chạy trốn hay không chạy trốn đều có một kết quả, ta tại sao phải chạy trốn?" Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm.

Khốn nạn, Đậu Đậu có giác ngộ sâu sắc quá!

Đây đã vượt xa giác ngộ của Tam Lãng tiền bối rồi – Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, mỗi lần tìm đường chết đều ôm niềm tin 'tìm đường chết mà không chết'.

Mặc dù, y luôn tìm đường chết đến mức không kiểm soát được, gây ra đại họa.

Nhưng ý định ban đầu của y luôn là 'tìm đường chết mà không chết', 'không lãng quá ba lần' chính là châm ngôn sống của y.

Còn Đậu Đậu, đây là biết rõ núi có hổ, vẫn cứ xông lên núi, chết cũng phải tìm đường chết! .... "Rất tốt, Đậu Đậu!!" Trong chiếc kén khổng lồ truyền ra giọng nói âm u của Diệt Phượng Công Tử.

Sau đó, một móng vuốt sắc bén đột nhiên thò ra, trên móng vuốt bốc cháy ngọn lửa u ám, móng vuốt khẽ xé một cái liền trực tiếp xé toạc 'băng dính' mà Đậu Đậu đã quấn chặt từng lớp từng lớp.

Kén khổng lồ và băng dính vỡ ra, lộ ra thân ảnh tà mị đẹp trai của Diệt Phượng Công Tử.

Lúc này, phía sau y, có năm chiếc đuôi đen dài và mảnh đang vẫy vẫy.

Đậu Đậu nhìn thấy năm chiếc đuôi phía sau Diệt Phượng, lập tức giật mình: "Ngươi, ngươi đã mọc ra chiếc đuôi thứ năm!" "A a a." Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy kính, trên gọng kính phản chiếu ánh sáng lạnh lùng: "Ta cũng không ngờ, nhờ sự giúp đỡ của Long Ma Dược Tề, chiếc 'đuôi thứ năm' mãi không mọc ra của ta cuối cùng cũng mọc ra rồi." Và đã mọc ra 'đuôi thứ năm', có nghĩa là y đã lĩnh ngộ được thiên phú chủng tộc thứ năm: "Đậu Đậu, vừa hay, để ngươi nếm thử năng lực thiên phú đã thức tỉnh của chiếc đuôi thứ năm của ta nhé!" "Khoan đã, năng lực thiên phú thứ năm của ngươi, ngươi đã thử nghiệm chưa?" Đậu Đậu kêu lên.

Chủng tộc của Diệt Phượng Công Tử rất thú vị, mỗi lần thăng cấp một cảnh giới, đều có cơ hội mọc ra một chiếc đuôi.

Và mỗi khi mọc ra một chiếc đuôi, liền có thể thức tỉnh một 'thiên phú chủng tộc'.

Thiên phú mà Tống Thư Hàng vẫn luôn gọi là chức năng 'CPU', là thiên phú của chiếc đuôi thứ tư của y. "Chưa thử nghiệm qua, thế nên, dùng trên người ngươi không phải vừa hay sao?" Diệt Phượng Công Tử cười lạnh, đẩy kính, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Đậu Đậu.

Phía sau y, chiếc đuôi thứ năm mảnh dẻ vung lên, trên đó hiện ra một phù văn huyền ảo. "Quá loạn rồi, tên ngốc nhà ngươi, ta mới không muốn làm vật thí nghiệm đâu." Đậu Đậu kêu lên chói tai, thân hình chuyển động, đâm về phía cửa sổ, muốn phá cửa sổ bỏ trốn – sự dũng khí coi cái chết nhẹ tựa lông hồng trước đó, lập tức tan biến. "Ngươi nghĩ mình đã trốn thoát sao?" Diệt Phượng Công Tử khẽ nói: "Ngay từ khoảnh khắc ta xuất hiện, ngươi đã trúng thiên phú của ta rồi." "Cái gì?" Đậu Đậu kinh hoàng nói. "Năng lực thiên phú của đuôi thứ năm, tên là 'Dịch Hóa Thuật', nghe có vẻ là một năng lực rất bình thường, nhưng... cũng rất thú vị." Diệt Phượng Công Tử vừa nói, vừa khẽ vỗ tay: "Tan vỡ xuống đất đi, Đậu Đậu!" Bốp ~~ Đậu Đậu đâm đầu vào kính cửa sổ... nhưng, tấm kính mỏng manh lại không bị vỡ.

Ngược lại là thân thể Đậu Đậu, vỡ tan thành từng mảnh dưới đất.

Dùng từ 'vỡ' để miêu tả, thực ra có chút không thỏa đáng.

Lúc này Đậu Đậu, giống như một chậu nước bị đổ lên kính, sau đó liền tản ra, rơi xuống đất.

Trên mặt đất, một vũng 'Đậu Đậu' từ từ ngưng tụ lại, nhưng lại không thể khôi phục thành hình dạng chó cảnh.

Chỉ có thể như slime vậy, di chuyển trên mặt đất. "A a a a, Diệt Phượng, ngươi đã làm gì ta?

Móng vuốt của ta đâu?

Đuôi của ta đâu?

Cái ấy của ta đâu?" Đậu Đậu kêu thảm thiết.

Tống Thư Hàng và những người khác trợn mắt há mồm nhìn vũng

'Đậu Đậu' trên đất. 'Thiên phú chủng tộc' này thật đáng sợ! "Dịch Hóa Thuật, thiên phú này giống như tên của nó vậy, có thể biến kẻ địch hoặc vật chất của ta thành một chất lỏng.

Tuy nhiên tỉ lệ thành công của nó không cao, khoảng ba phần mười tỉ lệ thành công." Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy kính, bình tĩnh giải thích.

“Tất nhiên, ta sẽ nghĩ cách cố gắng nâng cao tỷ lệ thành công của thiên phú này.

Mà Đậu Đậu, hôm nay vận khí của ngươi hình như không được tốt lắm.

Một xác suất không cao lắm mà ngươi lại gặp phải ngay.” Diệt Phượng công tử từ kén khổng lồ bước ra một bước, nhảy đến bên Đậu Đậu đang hóa thành một vũng bùn.

Đậu Đậu kinh hãi nói: “Ngươi muốn làm gì?” “A a.” Diệt Phượng công tử khẽ cười một tiếng, ánh mắt hắn đảo quanh phòng một lượt, sau đó hắn tìm thấy một cái chum ở góc phòng, mang đến.

“Diệt Phượng, tên này, không phải ngươi muốn nhốt ta vào trong đó chứ?

Không, không mà.

Đó là chum rượu đó, nếu bị nhốt vào, thân thể ta sẽ hòa lẫn với rượu bên trong mất!” Đậu Đậu kinh hãi kêu lên.

“Yên tâm đi, sẽ không có chuyện gì ngoài ý muốn đâu, vì cái chum rượu này rỗng không.” Diệt Phượng công tử an ủi, vừa nói, hắn vươn tay một cái, hút Đậu Đậu đang nằm bẹp trên mặt đất đến, không chút lưu tình nhốt vào trong chum rượu.

“Xong rồi, thật là một buổi sáng vui vẻ.” Diệt Phượng công tử vỗ vỗ chum rượu, hài lòng nói.

Ngư Kiều Kiều: “......” “Thư Hàng, cứu tôi!

Tôi không muốn bị nhốt trong chum rượu!” Đậu Đậu cầu cứu kêu lên.

Tống Thư Hàng u u thở dài một hơi, biết ngày nay hà tất lúc trước chứ?

Khi Đậu Đậu hướng cậu cầu cứu, ánh mắt sắc lẹm của Diệt Phượng tiền bối rơi vào người cậu, năm cái đuôi phía sau hắn khẽ lay động – đây là uy hiếp trắng trợn!

Nếu cậu vì Đậu Đậu mà cầu tình với Diệt Phượng tiền bối, tiếp theo cậu cũng sẽ biến thành một vũng ‘Thư Hàng’ sao?

Thế nên Tống Thư Hàng đã khôn ngoan lờ đi tiếng kêu cứu của Đậu Đậu: “A, đã đến giờ này rồi, là lúc nên đánh thức Bạch tiền bối thôi.” “Đúng vậy, Bạch tiền bối nên dậy rồi!” Bạch Hạc Chân Quân vui vẻ phụ họa, hắn ta đã đợi câu này của Tống Thư Hàng rồi.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, gọi vào số của Bạch Tôn Giả.

Đại khái reo hơn mười tiếng sau, Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng nghe điện thoại.

Giọng nói lười biếng từ điện thoại truyền ra: “Alo~~” “Chào Bạch tiền bối.

Đã ban ngày rồi, không còn sớm nữa, xin hãy nhanh chóng thức dậy đi ạ.” Tống Thư Hàng nói khẽ.

“Nhanh vậy đã sáng rồi sao?

Nhanh quá, ta còn cảm giác vừa mới nhắm mắt lại.

Ân~ thế nên, vẫn cứ để ta ngủ thêm một lát nữa đi.

Hơn nữa, trời còn chưa sáng mà.” Bạch Tôn Giả không ngừng ngáp: “Ân~” “Bạch tiền bối, trời sáng từ lâu rồi ạ!

Ngài bây giờ đang chui rúc trong cái kén khổng lồ kia, trời của ngài sẽ vĩnh viễn không sáng lên được đâu ạ.” Tống Thư Hàng rất muốn gào thét, nhưng lại sợ mình gào thét sẽ làm Bạch tiền bối giật mình.

Nếu Bạch tiền bối giật mình, không cẩn thận bị ngã thì đó sẽ là một thảm kịch nhân gian.

“Ngô, thì ra là như vậy sao...... nhưng mà cảm giác trời vẫn tối như thế này, để ta ngủ thêm một lát nữa đi.” Bạch Tôn Giả nói khẽ, giọng điệu cũng càng ngày càng yếu ớt, bất cứ lúc nào cũng có thể ngủ thiếp đi lần nữa.

Tống Thư Hàng hôm nay mới biết, Bạch Tôn Giả lại còn biết ngủ nướng.

Lại còn vì lý do ‘trời vẫn tối, tôi rất muốn ngủ’ như vậy.

“Bạch tiền bối, ngài nghe tôi nói này, bên ngoài trời đã sáng rồi ạ.

Ngài từ trong kén ra xem là biết ngay, hơn nữa hôm nay chúng ta phải đến địa điểm mới, đến lúc đó phải quay cảnh phim mới.

Ngài là nhân vật chính mà, nhanh chóng ra chuẩn bị đi ạ.” Tống Thư Hàng sốt ruột.

Bạch Tôn Giả: “Ngô...... nga......

ân......” Tống Thư Hàng cảm thấy không đúng, Bạch Tôn Giả đáp lời, hoàn toàn chỉ là trả lời một cách máy móc: “Bạch tiền bối, ngài có đang nghe tôi nói không?” Bạch Tôn Giả: “Ngô, ân ân, có đang nghe......” “Vậy thì nhanh chóng dậy đi ạ, Bạch tiền bối.

Trong quá trình quay phim tiếp theo, không thể thiếu ngài là nhân vật chính được đâu ạ.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả: “Ngô, ân ân, không thể thiếu ta, dù sao ta là nhân vật chính.” Tống Thư Hàng: “......” Bạch tiền bối, đây là đang lặp lại lời cậu ấy nói sao?

“Bạch tiền bối, ngài không ra nữa thì tôi sẽ phá kén đó!” Tống Thư Hàng uy hiếp.

Bạch Tôn Giả: “Ngô, ân......

đừng mà, như vậy, ta có thể sẽ bản năng phản kích đó.” Tống Thư Hàng quỵ cả gối, Bạch Tôn Giả phản kích, một đòn thôi cũng có thể khiến cậu thần hình câu diệt.

Chương 780

“Vậy thì ngài tự mình dậy đi!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

“Nhưng ta...... vẫn muốn, ngủ thêm một lát nữa.

Trời tối lắm, dễ ngủ lắm.” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Hoàn toàn không thể giao tiếp được nữa rồi.

Bạch Tôn Giả lại lẩm bẩm: “Thế nên đừng làm ồn ta nữa, để ta ngủ thêm một lát nữa đi.” “Vậy đến lúc đó phim bắt đầu quay thì sao đây?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Ân......

ân, ồ!

Thư Hàng, chúng ta vẫn chưa đến Bạch Vân Thư Viện phải không.” Bạch Tôn Giả hình như nhớ ra điều gì đó, nói khẽ.

Giọng Bạch tiền bối càng ngày càng nhỏ, Tống Thư Hàng nghe người đó nói chuyện qua điện thoại mà còn cảm thấy hơi khó khăn.

“Bây giờ chúng ta vẫn đang ở biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch tiền bối ngài, nhưng chúng ta lát nữa, sẽ xuất phát đến Nho gia Bạch Vân Thư Viện.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Tôn Giả nói: “Ân......

Thế nên, có thể để ta ở trong kén, mang đến Bạch Vân Thư Viện sao!” Bạch tiền bối cảm thấy mình vừa nghĩ ra một ý hay.

Như vậy, người đó có thể ở trong cái kén khổng lồ này ngủ thêm một đoạn thời gian nữa.

Tống Thư Hàng: “......” Mang Bạch tiền bối đang ở trong kén đi Bạch Vân Thư Viện sao?

Bạch tiền bối vì muốn ở trong cái kén khổng lồ này ngủ thêm một lát, cũng liều mạng thật đó.

Liều mạng cái quái gì chứ!

“Đừng có nói mấy lời tùy hứng đó nữa, Bạch tiền bối!

Mau ra khỏi cái kén khổng lồ đó đi.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

“Vậy thì cứ vậy đi nhé. ......

Nhớ mang ta, cái ổ nhỏ của ta, đến Bạch Vân Thư Viện nha.” Bạch Tôn Giả nói.

Cái kén khổng lồ này nhanh vậy đã thăng cấp thành ổ nhỏ của Bạch tiền bối ngài rồi sao?

Ngài là tồn tại sở hữu vô số ‘biệt thự nghỉ dưỡng’ xa hoa, vậy mà một cái kén nhỏ như vậy đã có thể khiến ngài thỏa mãn sao?

Đừng có kém cỏi như vậy chứ.

Tống Thư Hàng không biết phải bắt đầu thổ tào từ đâu nữa.

Không đúng không đúng, bây giờ điều quan trọng nhất là gọi Bạch tiền bối dậy, tuyệt đối không thể để người đó ngủ nướng nữa.

Đúng lúc Tống Thư Hàng định nói gì đó thì điện thoại của cậu lại bị người ta cướp đi.

Là Bạch Hạc Chân Quân, hắn ta xem Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả nói chuyện lâu như vậy, cuối cùng vẫn không nhịn được nữa.

“Bạch tiền bối, kén khổng lồ cứ giao cho ta vận chuyển đi, ta nhất định sẽ hoàn hảo mang kén khổng lồ đến Bạch Vân Thư Viện.” Bạch Hạc Chân Quân kiên định nói: “Cho dù là chết, ta cũng phải hoàn thành nhiệm vụ!” “Ân, ân, vậy thì giao cho ngươi đó, Thư Hàng.

Ta lại...... ngủ thêm một lát.” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm, nói xong, liền cúp điện thoại.

“Không vấn đề, Bạch tiền bối.” Bạch Hạc Chân Quân nước mắt lưng tròng: “Nhưng ta là Bạch Hạc mà.” Đáng tiếc, Bạch Tôn Giả đã cúp điện thoại nên không nghe thấy giọng hắn ta.

Bạch Hạc Chân Quân đột nhiên quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” “Trả lại cậu!” Bạch Hạc Chân Quân trả điện thoại cho Tống Thư Hàng: “Chuyện vận chuyển Bạch tiền bối cứ bao cho ta, chẳng qua chỉ là một cái kén cao hai mét, ta nhẹ nhàng là có thể vận chuyển qua được.” Khoảng năm giờ sáng.

Các thành viên tổ phim Nhã Các Bố đang ăn bữa sáng.

Họ đã sắp xếp xong thiết bị quay phim và đạo cụ, sau khi ăn xong bữa sáng, có thể xuất phát bất cứ lúc nào.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang cùng Diệp Tư tản bộ trong biệt thự nghỉ dưỡng do Bạch Tôn Giả tiện tay ‘nhặt’ được này.

Bởi vì sắp phải rời khỏi đây, đến trường quay tiếp theo.

Thế nên, trước khi rời đi, Diệp Tư muốn dạo một vòng ở đây – dù sao, đây là di tích nguyên bản của ‘Bích Thủy Các’.

Thế nên, Tống Thư Hàng liền cùng cô ấy tản bộ.

Hai người đến một con đường nhỏ lát sỏi.

Diệp Tư chìm vào suy tư, một lát sau, cô ấy lên tiếng nói: “Chỗ này, vị trí con đường nhỏ lát sỏi này...... vốn là một con sông xinh đẹp, hai bên bờ trồng rất nhiều cây liễu.

Thư Hàng cậu còn nhớ không?” Tống Thư Hàng gật đầu – cậu ở trong ‘Bích Thủy Các’ trên vũ trụ một thời gian, vừa hay cũng đã nhìn thấy con sông xinh đẹp đó.

“Trước kia, khi tôi còn sống, thích nhất là cùng các sư tỷ du ngoạn ở đây.

Dòng sông này trước đây có một loại cá linh thú ‘La Soa Diệp Ngư’, trong quá trình sinh trưởng của chúng, có thể không ngừng sản sinh ra lượng lớn linh khí, khiến cả dòng sông đều bị linh lực bao phủ.” Diệp Tư lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu – nói thật, khi Diệp Tư sư tỷ nói 【khi tôi còn sống】, trong lòng cậu đã cảm thấy đủ loại kỳ lạ.

“Đáng tiếc, thời gian trôi qua, con sông xinh đẹp này cũng biến mất rồi.” Diệp Tư vươn tay khoác lấy Tống Thư Hàng: “Đi thôi, Thư Hàng.

Chúng ta đi xem lầu các của tôi trước đây, không biết nơi đó bây giờ biến thành dạng gì rồi.” Hai người lại nhanh chóng đi bộ.

Rất nhanh, Diệp Tư dẫn Tống Thư Hàng đến trước một lầu các nhỏ.

Lầu các nhỏ được làm hoàn toàn bằng trúc xanh, tự nhiên mà thành.

“Ơ?” Diệp Tư đứng trước lầu các nhỏ, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chỗ ở của tôi, lại vẫn giữ nguyên dạng ban đầu?” Diệp Tư tò mò nói.

Rõ ràng các kiến trúc khác xung quanh đều bị hủy hoại gần hết, đều là do Bạch Tôn Giả sau này cho người sửa chữa, xây dựng lại.

Nhưng lầu các nhỏ này của cô ấy, lại giữ nguyên dáng vẻ ban đầu.

Cô ấy chớp chớp mắt, nắm tay Tống Thư Hàng, bước vào trong lầu các trúc.

Đẩy cửa vào, mọi thứ trong lầu các đều khiến cô ấy hoài niệm.

Rất nhiều giá sách, ở giữa có một chiếc ghế lớn.

Đây chính là chỗ ở của cô ấy trước đây.

Cả lầu các cứ như một thư viện khổng lồ, tổng cộng bốn tầng, toàn bộ đều là giá sách.

Năm xưa, việc cô ấy thích nhất là ngồi trên chiếc ghế lớn, hai tay ôm gối, lặng lẽ đọc sách ở đây.

Chỉ là lúc này...... giá sách vẫn còn, ghế vẫn còn, bàn trà bên cạnh ghế cũng vẫn còn.

Nhưng sách trên giá sách, lại toàn bộ biến mất rồi.

Diệp Tư đánh giá mọi thứ trong lầu các, lại chìm vào suy tư.

Tống Thư Hàng cũng đánh giá xung quanh, lên tiếng nói: “Trên giá sách không có sách, có lẽ nào Bạch tiền bối đã cất giữ những cuốn sách bên trong ở nơi khác không?” Những cuốn sách Diệp Tư đã cất giữ trước đây, mỗi cuốn đều có thể gọi là bí tịch.

Nếu cậu là Bạch tiền bối, chắc chắn cũng sẽ đặc biệt cất giữ chúng.

Lúc này, Diệp Tư lại lắc đầu: “Không, không phải.

Lầu các này...... là bản sao, không phải lầu các của tôi.” Tống Thư Hàng: “Hả?” “Tuy tạo hình lầu các, thậm chí vị trí giá sách bên trong, vị trí sắp đặt bàn ghế, đều giống hệt lầu các của tôi trước đây.

Nhưng mà, vẫn có một số khác biệt nhỏ, tôi có thể nhận ra.

Ví dụ như giá sách và ghế, thậm chí cả lầu các này, đều là bản sao.” Diệp Tư nói khẽ.

“Chẳng lẽ là Bạch tiền bối tạo ra bản sao?” Tống Thư Hàng nói – nhưng mà, Bạch tiền bối lại chưa từng tiếp xúc với Diệp Tư.

Cho dù có trùng hợp đến mấy, Bạch tiền bối cũng không thể phục dựng lầu các này của Diệp Tư ra được chứ.

“Tôi không biết.” Diệp Tư lắc đầu.

Sau đó......

Diệp Tư đột nhiên cũng không còn hứng thú tiếp tục dạo quanh ‘di tích Bích Thủy Các’ nữa, cả ‘Bích Thủy Các’ đã vật đổi sao dời, tiếp tục dạo chỉ càng thêm thương cảm.

Cô ấy và Tống Thư Hàng hai người ngồi ở tầng hai lầu trúc, tựa vào lan can, nhìn phong cảnh phương xa.

Rảnh rỗi không có việc gì làm.

Theo đề nghị của Diệp Tư, Tống Thư Hàng bắt đầu dạy cô ấy nhận biết chữ giản thể hiện đại.

Vừa hay, trong tay cậu có cuốn sổ tay khổng lồ của ‘Tạo Hóa Pháp Vương’, trên người Thư Hàng lại có mang theo bút.

Thế là, Thư Hàng viết chữ ở những trang trống phía sau cuốn sổ tay, dạy Diệp Tư nhận biết.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua......

Không biết từ lúc nào, trên người Tống Thư Hàng và Diệp Tư, có thêm một vài thay đổi.

Hai người hình như trở nên ăn ý hơn – sự ăn ý này, hơi vượt quá quy tắc thông thường.

Ví dụ, khi dạy Diệp Tư nhận biết chữ giản thể, đôi khi Tống Thư

Hàng viết một chữ, còn chưa mở miệng dạy, chỉ là ý niệm trong đầu vừa chuyển.

Diệp Tư liền mắt sáng lên, nhận ra chữ đó.

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm thấy có gì đó không ổn.

Sáu giờ sáng.

Các thành viên tổ phim sau khi ăn bữa sáng xong, chuẩn bị xuất phát.

Tiếp theo, cả tổ phim sẽ đến Nho môn ‘Bạch Vân Thư Viện’.

Cảnh tiếp theo cần quay là Bạch Tôn Giả diễn vai 【Lăng Dạ】, sau sự kiện ‘đại sư tỷ Mộ Dung Họa gả cho Phong Xuyên Tử’, Lăng Dạ đau lòng rời khỏi Không Vân Phái.

Chương 781

Lăng Dạ chủ động đến tiền tuyến chiến đấu giữa nhân loại và 'yêu ma tà giới' nhất, sau khi chiến đấu mệt mỏi, hắn cũng sẽ rời đi, tìm một nơi để nghỉ ngơi.

Thực lực của hắn, nhanh chóng đề thăng.

Và lần này, khi tìm đến một thung lũng gần 'Nho môn' để nghỉ ngơi, hắn đã gặp người phụ nữ quan trọng thứ 2 trong cuộc đời mình.

Ân, nói chính xác hơn thì phải là 'nữ quỷ' Linh Nhi.

Sau đó, theo cốt truyện dưới sự dịu dàng của Linh Nhi, 【Lăng Dạ】 cuối cùng cũng chìm vào bể tình.

Đại khái cốt truyện là như vậy...... nhưng đúng vào thời điểm quan trọng, bí mật Linh Nhi là nữ quỷ theo tình tiết phim, lặng lẽ được hé mở.

Tiên thuyền lại lần nữa ngụy trang thành máy bay vận tải, đưa các thành viên tổ phim Nhã Các Bố đến Bạch Vân Thư Viện.

Trên đường đi, Bạch Hạc Chân Quân, Ngư Kiều Kiều, Giao Bá Chân Quân, Diệt Phượng công tử và Đậu Đậu, Tống Thư Hàng, Diệp Tư và mấy vị tiền bối khác, đang ở trên một chiếc tiên thuyền.

Hiến Công Cư Sĩ không đi cùng tổ phim.

Do Hiến Công tiền bối không biết chạy đi đâu kết kén, đến tận bây giờ vẫn chưa xuất hiện, thế nên lần này đi 'Bạch Vân Thư Viện', không có Hiến Công tiền bối.

Trong quá trình bay, Bạch Hạc Chân Quân ở trạng thái nữ tính, cẩn thận canh giữ kén của Bạch Tôn Giả và cái kén rỗng của chính mình.

Hai cái kén này được nối liền với nhau.

Đây là bảo vật của Bạch Hạc Chân Quân, hắn ta tuyệt đối không thể để hai cái kén này tách rời.

Bạch Hạc Chân Quân canh bên cạnh kén, không rời nửa bước.

Đường đi dài đằng đẵng, Diệp Tư ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, lắng nghe Tống Thư Hàng giải thích cốt truyện tiếp theo của bộ phim này.

“Lăng Dạ có bạn gái thứ 2 là nữ quỷ ư?” Nghe đến đây, Diệp Tư chớp chớp mắt.

“Ha ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười khan một trận – kịch bản mà Cao Mỗ Mỗ viết này thật khéo, đơn giản là chọc thẳng vào tim Tống Thư Hàng.

Lúc này, điện thoại của Thư Hàng lại reo.

Là Bạch tiền bối cuối cùng đã ngủ đủ giấc muốn ra ngoài sao?

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra nhìn, trên màn hình hiển thị là ‘Tô Thị A Thập Lục’.

Thư Hàng nghe điện thoại.

Giống như Hiến Công Cư Sĩ, A Thập Lục và Tô Thị A Thất cũng không đi cùng tổ phim.

Tối hôm đó, sau khi Tô Thị A Thất trở về từ vũ trụ, liền dẫn Tô Thị A Thập Lục đi làm chuẩn bị trước khi độ kiếp.

Cho đến khi mọi người xuất phát hôm nay, họ vẫn chưa trở về.

Tổ phim đành phải đi trước một bước, Tô Thị A Thất nói hắn sẽ trực tiếp dẫn A Thập Lục đến Bạch Vân Thư Viện hội họp với mọi người.

Điện thoại được kết nối, giọng nói trong trẻo của Tô Thị A Thập Lục vang lên trong điện thoại: “Thư Hàng~ tổ phim bây giờ đến vị trí nào rồi?” “Vẫn đang bay trên không trung, tôi cũng không rõ bây giờ là vị trí nào.

A Thập Lục, cô và A Thất tiền bối sẽ đến bằng cách nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục đáp: “A Thất và tôi vẫn đang chuẩn bị một số thứ, đến lúc đó, A Thất sẽ trực tiếp ngự kiếm phi hành đưa tôi đến Bạch Vân Thư Viện, nói không chừng chúng ta sẽ đến nhanh hơn các cậu.” “Vậy thì tốt rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ân, vậy chúng ta Bạch Vân Thư Viện gặp.” A Thập Lục khẽ cười nói.

Tống Thư Hàng: “Được~ Bạch Vân Thư Viện gặp.” Thời gian trôi nhanh.

Bạch Vân Thư Viện đã đến.

Tiên thuyền từ từ hạ xuống trên một quảng trường bên ngoài Bạch Vân Thư Viện.

Lúc này, trên quảng trường Bạch Vân Thư Viện, Hằng Hỏa Chân Quân đang cùng vài vị tiên sinh Nho môn của Bạch Vân Thư Viện, chờ đợi các vị đạo hữu đến.

Tiên thuyền hạ xuống, Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân và mấy vị tiền bối quen biết với Hằng Hỏa Chân Quân đi xuống, và chào hỏi Hằng Hỏa Chân Quân – lễ nghi Nho môn đặc biệt nhiều.

Đợi tất cả mọi người trên tiên thuyền đều đi xuống, ánh mắt Hằng Hỏa Chân Quân đảo quanh đám đông một lượt, nghi hoặc hỏi: “Các vị đạo hữu, Bạch đạo hữu đâu rồi?” “Bạch tiền bối?

Người đó ở đằng kia kìa.” Lạc Trần Chân Quân chỉ vào vị trí của

Tống Thư Hàng và những người khác.

Hằng Hỏa Chân Quân nhìn về phía Tống Thư Hàng và đồng bọn, ông ta tìm kiếm một lát, vẫn không thấy bóng dáng Bạch Tôn Giả – đừng nói là bóng dáng, ngay cả khí tức của Bạch Tôn Giả cũng không cảm ứng được.

Lúc này, Lạc Trần Chân Quân lại nói: “Hằng Hỏa đạo hữu, ngươi có thấy hai cái kén khổng lồ kia không?” “Vâng, Lạc Trần đạo hữu, tôi thấy rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu.

“Bạch tiền bối đang ở trong cái kén đó.” Lạc Trần Chân Quân nhún vai, nói.

Hằng Hỏa Chân Quân: “......” Và lúc này, Tống Thư Hàng lại bắt đầu thúc giục Bạch tiền bối thức dậy.

Lần này cậu không dùng điện thoại, mà vươn tay vỗ vỗ lên cái kén khổng lồ: “Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, dậy thôi, chúng ta đã đến Bạch Vân Thư Viện rồi.” “Ngô...... trời vẫn tối như vậy, cho ta ngủ thêm một lát nữa đi.” Giọng nói yếu ớt của Bạch Tôn Giả truyền ra từ trong kén, nếu Tống Thư Hàng không tựa vào cái kén khổng lồ, thật sự sẽ không nghe rõ người đó nói gì.

“Đừng dùng trời tối làm cái cớ nữa!

Đừng có tùy hứng nữa, chúng ta đã đến Bạch Vân Thư Viện rồi, Hằng Hỏa tiền bối trong thư viện đang tìm ngài kìa.

Mau ra đi, không ra nữa thì thất lễ lắm đó.” Tống Thư Hàng khuyên nhủ.

“Cho ta ngủ thêm một lát nữa, khi nào quay phim thì gọi ta ra.

Cứ vậy đi nhé!” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Cứ vậy đi cái quái gì chứ!

Tin tôi xé váy không, à không, tin tôi lật bàn không!

Tống Thư Hàng lúc này thật sự rất muốn xé cái kén khổng lồ của Bạch tiền bối, lôi người đó ra khỏi kén.

May mà, cậu đã lý trí kìm nén sự thôi thúc ngu xuẩn này – nếu cậu dùng tay không xé cái kén khổng lồ này, nói không chừng Bạch Tôn Giả bên trong bản năng đáp lại một đấm, cậu sẽ chết mất.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, cảm thấy mình hoàn toàn bó tay với Bạch Tôn Giả.

Nhưng mà, ngủ trong kén thật sự thoải mái đến vậy sao?

Mà Bạch Tôn Giả mới trì hoãn không chịu ra ngoài?

Tống Thư Hàng đã bắt đầu nghi ngờ – lần trước, sau khi cậu uống ‘Long Ma Dược Tề’, vừa hấp thu xong dược lực, liền lập tức từ trong kén chui ra, còn chưa kịp trải nghiệm cảm giác ngủ trong ‘kén’ là gì.

Có lẽ, đợi sau khi toàn thân cơ bắp này hồi phục, lần nữa uống ‘Long Ma Dược Tề’ thì có thể thử cảm giác ngủ trong kén là gì không?

Nói không chừng cậu cũng sẽ thích ‘ngủ trong kén’, không nỡ ra ngoài?

Đang suy nghĩ, Hằng Hỏa Chân Quân của ‘Bạch Vân Thư Viện’, đích thân đến bên cạnh kén khổng lồ của Bạch Tôn Giả.

Ông ta lịch sự chào hỏi Tống Thư Hàng và những người khác, chào đón mọi người đến.

Tiếp đó, ông ta lại chào cái kén khổng lồ một cái nói: “Bạch đạo hữu, đã lâu không gặp, gần đây vẫn an hảo chứ?” Nửa khắc sau, trong kén khổng lồ truyền ra giọng nói mơ hồ của Bạch Tôn Giả: “Ân~~”

Khóe mắt Tống Thư Hàng không kìm được co giật một cái.

Nhưng Hằng Hỏa Chân Quân lại giữ vẻ mặt bình tĩnh: “Bạch đạo hữu, vậy tôi sẽ không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa, đợi sau khi Bạch đạo hữu ra ngoài, hai ta lại cùng nhau đêm dài đàm đạo.” Trong kén khổng lồ, Bạch Tôn Giả tiếp tục đáp một tiếng: “Ân~~” Hằng Hỏa Chân Quân cười ha ha, chắp tay ôm quyền, phóng khoáng rời đi.

Đứng một bên Tống Thư Hàng, cảm thấy cực kỳ ngượng ngùng.

Sau khi Hằng Hỏa Chân Quân rời đi, Tống Thư Hàng khẽ gõ gõ cái kén lớn: “Bạch tiền bối, ngài thật sự không chuẩn bị dậy ngay sao?” “Ân~ ngủ thêm một lát, chỉ một lát thôi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Đột nhiên, trong đầu cậu lóe lên một tia linh quang, lên tiếng hỏi: “Bạch tiền bối, ngài trì hoãn không chịu ra khỏi cái kén khổng lồ này, không phải là thân thể ngài đã xảy ra biến hóa gì sao?

Thế nên không muốn ra gặp chúng tôi ngay?” Chẳng lẽ Bạch Tôn Giả thật sự biến thành ‘Bạch cơ bắp’ sao?

Không đúng không đúng, nếu biến thành Bạch cơ bắp, Bạch Tôn Giả hẳn phải rất vui vẻ phá kén mà ra, khoe khoang với mọi người mới đúng.

Với tính cách của Bạch tiền bối, chuyện ‘Bạch cơ bắp’ như vậy, chỉ khiến người đó cảm thấy rất thú vị.

Vậy thì, chẳng lẽ giống như Diệt Phượng công tử, thân thể xảy ra tiến hóa gì đó, ví dụ như mọc thêm đuôi?

“Ân???” Giọng nói mơ mơ hồ hồ của Bạch Tôn Giả vang lên.

“Bạch tiền bối, ngài không phải là mọc thêm tai mèo sao?

Hoặc là đuôi?

Hay là cánh gì đó?

Nên ngại không dám ra gặp chúng tôi?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ân hả?” Bạch Tôn Giả lại mơ mơ hồ hồ đáp một tiếng, nửa khắc sau người đó ngáp nói: “Ta là tu sĩ nhân loại mà, sao có thể mọc ra những thứ đó chứ?

Không nói chuyện với ngươi nữa, để ta ngủ thêm một lát.

Ta bịt tai rồi nha, không trả lời ngươi nữa đâu.” “Hả?

Bịt tai?” Tống Thư Hàng lập tức nói: “Đừng mà, Bạch tiền bối.

Ngài bịt tai rồi thì lát nữa tổ phim bắt đầu quay, chúng tôi phải gọi ngài kiểu gì đây!” Chẳng lẽ thật sự phải triệu hoán ‘Đồng Quái tiền bối’ ra, để hắn ta dịch dung thành Bạch tiền bối đóng phim sao?

Không ổn không ổn, với tính cách của Đồng Quái tiên sư, nếu để hắn ta dịch dung thành Bạch tiền bối, trời mới biết hắn ta sẽ làm ra chuyện gì?

Thuộc tính tìm đường chết của Đồng Quái tiền bối, không hề thua kém Cuồng Đao Tam Lãng!

Vạn nhất hắn ta đội lốt Bạch Tôn Giả, đi ra ngoài tìm đường chết thì sao?

“Bạch tiền bối, trả lời đi mà, đừng bịt tai a.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng mà, Bạch Tôn Giả hình như đã bịt tai, không trả lời Tống Thư Hàng nữa.

Ngay cả những tiếng đáp lại kiểu ‘ân~ ngô~’ cũng không có.

“Đừng như vậy mà, Bạch tiền bối.

Lát nữa ngài là nhân vật chính mà, nếu không ra thì mọi người sẽ rất phiền não đó.

Mau ra đi mà.” Tống Thư Hàng tiến lên một bước, dùng sức vỗ vào cái kén khổng lồ.

Bạch Hạc Chân Quân bên cạnh vẻ mặt đau lòng, Tống Thư Hàng mỗi lần vỗ vào cái kén khổng lồ, cứ như đang vỗ vào tim hắn ta vậy.

Nhưng hắn ta lại rất mong đợi Bạch Tôn Giả ra ngoài – lỡ Bạch Tôn Giả mọc cánh thì sao?

Có đáng yêu không?

Có hợp với hắn ta không?

Thế nên, hắn ta cố gắng chịu đựng nỗi đau trong tim, mặc cho Tống Thư Hàng vỗ vào cái kén khổng lồ.

Chương 782

Tống Thư Hàng vỗ liên tiếp mấy cái, Bạch Tôn Giả bên trong không có chút phản ứng nào.

Thật sự bịt tai rồi sao?!

“Xem ra, chỉ có thể sử dụng chiêu cuối cùng.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói – thật sự cho rằng cậu không phá cái kén này thì không thể gọi người dậy sao?

Bạch tiền bối, ngài quá ngây thơ rồi.

Lần này, nhất định sẽ khiến ngài dậy.

Tống Thư Hàng vươn tay, ôm lấy cái kén khổng lồ và cái kén rỗng liền kề.

Sau đó...... cậu dùng sức hai tay, điên cuồng lay động hai cái kén khổng lồ này.

Tôi không tin trong tình huống này, Bạch tiền bối ngài còn có thể ngủ được?

Nếu như vậy còn ngủ được, tôi xin nhận một chữ ‘phục’ thật sự!

Bạch Hạc Chân Quân trợn tròn mắt, lo lắng nói: “Nhẹ thôi, nhẹ thôi!

Đừng làm rơi cái kén rỗng còn lại đang dính vào đó!” Cách đó không xa, Hằng Hỏa Chân Quân hơi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía thiếu niên đang điên cuồng lay động ‘kén ngủ của Bạch Tôn Giả’.

Vị thiếu niên này là vị thần thánh phương nào?

Ăn gan hùm hay ăn gan báo?

Lại dám lay động kén ngủ của Bạch đạo hữu dữ dội như vậy, không sợ đoản thọ sao?

Thế là, Hằng Hỏa Chân Quân tò mò hỏi Lạc Trần Chân Quân bên cạnh: “Lạc Trần đạo hữu, vị thiếu niên này là vị thần thánh phương nào?” Lạc Trần Chân Quân cũng nhìn Tống Thư Hàng – trâu non không sợ hổ, tìm đường chết đều đổi kiểu liên tục.

“Vị thiếu niên này, là tiểu hữu Tống Thư Hàng.” Lạc Trần Chân Quân giới thiệu.

“Cái tên này hơi quen tai, xin hỏi đạo hiệu của vị tiểu hữu này là gì?” Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

“Đạo hiệu ư, cái này hơi phiền phức.

Đạo hiệu của tiểu hữu này khá nhiều, tôi đều gọi cậu ấy là ‘Tiểu hữu bảy đạo hiệu’.” Lạc Trần Chân Quân đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân lặng lẽ gật đầu.

“Tiểu hữu Thư Hàng là người lần này phụ trách đi đón Bạch tiền bối xuất quan.

Nói sao nhỉ, cậu ấy hơi khác với phần lớn các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, bởi vì cậu ấy là người trẻ tuổi mới bắt đầu tu luyện gần đây, thế nên cách tư duy khá hiện đại hóa, cũng khá nhảy vọt.

Tóm lại, là một hậu bối thú vị.” Khóe miệng Lạc Trần Chân Quân nhếch lên – đặc biệt là vị tiểu hữu này, trong phương diện tìm đường chết cũng rất có một bộ.

Tự cho rằng, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, trong phương diện tìm đường chết có thể ‘sóng sau xô sóng trước, đánh chết ‘Tam Lãng’ trên bờ cát’, không phải Đồng Quái tiên sư, không phải Đậu Đậu, càng không phải Tạo Hóa đạo hữu, mà chính là vị tiểu hữu Tống

Thư Hàng này!

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu, lại hỏi: “Nhưng mà...... vị tiểu hữu này lay động chỗ ngủ của Bạch đạo hữu dữ dội như vậy, không có vấn đề gì sao?” “Ân, về điểm này, ai mà biết được chứ?

Nói không chừng Bạch tiền bối cảm thấy được lay động như vậy, có thể ngủ ngon hơn thì sao?” Lạc Trần Chân Quân cười ha ha nói.

Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu, có lý!

Nhưng đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến tiếng ‘đùng~~’.

Hai vị Chân Quân quay đầu nhìn lại – sau đó thấy, thiếu niên Tống Thư Hàng vừa ôm kén khổng lồ của Bạch Tôn Giả lay động nhiệt tình đó, phát ra một tiếng kêu thảm, bị kén khổng lồ đè ngã xuống đất, mặt đất thậm chí còn xuất hiện vết nứt.

Xem ra, Bạch Tôn Giả đang ngủ cuối cùng cũng chịu không nổi bị lay động, thi triển công pháp hoặc pháp thuật tương tự ‘Thiên Cân Trụy’, khiến cái kén khổng lồ trong nháy mắt trở nên nặng như một ngọn núi nhỏ.

Như vậy, thiếu hữu Tống Thư Hàng đang lay động nhiệt tình đó, trực tiếp bị cái kén khổng lồ trấn áp, ầm một tiếng ngã xuống đất.

“A nha, Bạch tiền bối, đừng gia tăng nữa, xương sườn sắp gãy rồi a.” Tống Thư Hàng dùng sức vỗ vào cái kén khổng lồ, kêu lớn.

Nhưng cậu càng vỗ, cái kén khổng lồ lại càng trở nên nặng hơn.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, cậu không còn vỗ vào cái kén khổng lồ nữa, cũng không còn kêu la – quả nhiên, trọng lượng của cái kén khổng lồ không còn gia tăng nữa.

Tống Thư Hàng u u thở dài một hơi – thật là, gọi một tiền bối có thực lực mạnh mẽ thức dậy, thật sự là một chuyện nguy hiểm.

Đặc biệt là vị tiền bối này, trong vô ý lại có thể tạo thành tình huống phá hoại kinh khủng.

Thôi vậy thôi vậy, bây giờ cậu thật sự hết cách rồi, cứ để Bạch tiền bối ngủ đến khi phim bắt đầu quay đi!

Ngư Kiều Kiều và Diệp Tư đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ngư Kiều Kiều lúc này hóa thành dáng vẻ mẹ của cô ấy, trong bàn tay nhỏ cầm một cành cây, chọc chọc vào mặt Tống Thư Hàng – không còn cách nào, hóa hình chỉ là huyễn thuật, không phải biến thân.

Móng vuốt nhỏ của cô ấy khá ngắn, đứng đó cũng không chọc tới mặt Tống Thư Hàng được, chỉ có thể nhờ vào độ dài của cành cây.

Ngư Kiều Kiều hỏi: “Còn sống không?

Sống thì lật mắt trắng đi.” Tống Thư Hàng phối hợp lật một cái mắt trắng.

Ngư Kiều Kiều: “Hi hi hi.” Diệp Tư cũng ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: “Thật ra Thư Hàng, nãy giờ tôi đã muốn hỏi cậu rồi......

Bạch tiền bối trong cái kén lớn kia, tuy là bịt tai.

Nhưng khi phim bắt đầu quay, cậu có thể dùng phương thức ‘Truyền Âm Nhập Mật’ để gọi người đó dậy mà.

Cậu có cần thiết phải gấp gáp như vậy không?” Tống Thư Hàng: “......” “Cậu không phải là quên mất ‘Truyền Âm Nhập Mật’ rồi chứ?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Khụ, đương nhiên không phải, tôi chỉ là cho rằng không thể tiếp tục để Bạch tiền bối tùy hứng như vậy nữa.

Người lớn chừng nào rồi, lại còn ngủ nướng, lại còn ngủ lâu như vậy.

Mọi người đều đang chờ người đó ra, thế nên, tôi thật ra là muốn lay người đó dậy!” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghiêm túc nói.

Diệp Tư vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Ồ ồ.” Ngư Kiều Kiều: “A a.” “Được rồi, đừng a a nữa, giúp tôi dịch chuyển cái kén khổng lồ của Bạch tiền bối đi.

Nặng chết đi được, đè tôi xương sườn sắp gãy rồi.

Hết cách rồi, cứ để Bạch tiền bối tiếp tục ngủ đi.

Nhưng mà lát nữa khi bắt đầu quay phim, dù thế nào tôi cũng nhất định phải gọi người đó dậy.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

“Ha ha ha.” Ngư Kiều Kiều cười đứng dậy, sau đó cô ấy vươn bàn tay nhỏ ra, thử dịch chuyển cái kén khổng lồ đang đè trên người Tống Thư Hàng.

Một lát sau......

“Ơ?

Không dịch chuyển được nha!” Ngư Kiều Kiều dồn hết sức lực toàn thân, nhưng cái kén khổng lồ đang đè trên người Tống Thư Hàng, ngay cả một li cũng không dịch chuyển được.

Cô nàng là Tứ Phẩm đại yêu, vậy mà cô nàng cũng không lay chuyển được cái kén đang đè trên người Tống Thư Hàng, thậm chí một phân cũng không dịch chuyển được.

Với trọng lượng này, cho dù không đè chết Thư Hàng, ít nhất cũng phải đè cho cậu ta thổ huyết mới đúng chứ?

Diệp Tư chớp chớp mắt: “Để tôi thử xem.” Nói rồi, cô ấy vươn bàn tay thon dài, cũng ôm lấy cái kén khổng lồ này, thử dịch chuyển.

Một lát sau......

Diệp Tư cũng lắc đầu, nói: “Tôi cũng không dịch chuyển được.”

Cô ấy là tu sĩ cảnh giới Ngũ Phẩm, ân, không đúng.

Bây giờ cô ấy là linh quỷ cảnh giới Ngũ Phẩm?

Bất kể nói thế nào, tóm lại cô ấy có thực lực Ngũ Phẩm, vậy mà cũng không dịch chuyển được cái kén này.

Tống Thư Hàng: "......" Bạch Hạc Chân Quân ở trạng thái nữ tính nói giọng mềm mại: "Để tôi thử xem." Một lát sau...... hắn ta cũng thất bại.

Sau đó, Diệt Phượng công tử, Lệ Chi Tiên Tử, Tuyết Lang Động Chủ và các đạo hữu khác đều thử vài lần, nhưng không ai có thể nhấc cái kén đó ra khỏi người Thư Hàng.

"Xem ra, Bạch tiền bối không phải dùng công pháp kiểu 'Thiên Cân Trụy'.

Mà là phong ấn trấn áp......

Vì là thuật phong ấn, thế nên, chúng ta mới không dịch chuyển được cái kén này!" Lệ Chi Tiên Tử suy đoán.

Vừa nói, Lệ Chi Tiên Tử còn không quên lấy điện thoại ra, tách tách tách, chụp vài tấm ảnh tự sướng với Tống Thư Hàng đang bị trấn áp.

Ân, cô ấy hôm nay vẫn thật xinh đẹp.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần Lệ Chi Tiên Tử sau khi đăng ảnh tự sướng xong, lại có một vị đạo hữu khác phát ngôn.

Không phải Bắc Hà Tán Nhân, mà là Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Thả tôi ra......

Bạch tiền bối, xin hãy thả tôi ra.

Tôi đã khóc đến ngất xỉu rồi, tin nhắn này tôi đã viết tròn hai mươi phút.

Bạch tiền bối tôi sai rồi, tôi thật sự sai rồi.

Bí cảnh chậm chạp này đơn giản là địa ngục a.” Cuồng Đao Tam Lãng thật sự sợ rồi!

Người tìm đường chết thường khá hiếu động, bắt họ cưỡng chế giữ ‘chậm chạp’, đối với họ mà nói đơn giản là điều đáng sợ nhất.

Các đạo hữu trong nhóm chat thấy tin nhắn này thì đã có thể hình dung ra cảnh tượng Cuồng Đao Tam Lãng sau khi bị đưa vào ‘bí cảnh chậm chạp’.

Hắn giơ tay mất mười lăm giây, bước một bước mất mười lăm giây.

Lấy điện thoại ra mất mười lăm giây, mở khóa màn hình lại mất mười lăm giây, mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lại mất rất nhiều giây.

Sau đó hắn bắt đầu nhập tin nhắn, mỗi lần nhấn một phím, lại mất vài giây.

Cứ như vậy, hắn gõ từng chữ, mỗi chữ đều cần vài giây, thậm chí là một phút.

Điều này còn chưa bao gồm quá trình xóa khi viết sai, cuối cùng...... sau hai mươi phút dài đằng đẵng, Cuồng Đao Tam Lãng đã gõ xong câu nói trên, và thành công nhấn nút ‘gửi tin nhắn’.

Thật là một cảnh tượng khiến người ta rơi lệ – nhưng phần lớn các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, khi nghĩ đến cảnh tượng thê thảm này, trong lòng không những không có ‘thương cảm’, ngược lại còn có chút vui mừng.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ồ?

Trong bí cảnh đó vẫn có thể gửi tin nhắn sao?

Không tệ nha.” Cuồng Đao Tam Lãng, có cả ý muốn chết.

Lúc này, cách Bạch Vân Thư Viện khoảng hơn trăm cây số.

Chương 783

Tô Thị A Thất ngự đao phi hành, hai tay chắp sau lưng, một phong thái cao thủ.

Phía sau hắn, Tô Thị A Thập Lục ngồi khoanh chân, đang chơi điện thoại.

Rất nhanh, cô ấy thấy tấm ảnh tự sướng của Lệ Chi Tiên Tử đăng.

“Phụt~~” A Thập Lục bật cười thành tiếng.

Năm phút sau......

Tống Thư Hàng vẫn bị cái kén khổng lồ đè, Bạch Tôn Giả vẫn chưa thức dậy.

Các thành viên tổ phim Nhã Các Bố, đã đến địa điểm quay phim, bắt đầu bố trí cảnh quay.

Lệ Chi Tiên Tử là nữ nhân vật chính của cốt truyện phim tiếp theo, cũng đã đi trước một bước đến trường quay.

Phần lớn các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng đi theo đến trường quay.

Chỉ có Ngư Kiều Kiều, Diệp Tư và Bạch Hạc Chân Quân, vẫn ở lại chỗ cũ cùng Tống Thư Hàng.

Bạch Hạc Chân Quân là để canh giữ hai cái kén.

Ngư Kiều Kiều là vì gần đây cảnh giới có chút lĩnh ngộ, thế nên vẫn luôn ở bên cạnh Tống Thư Hàng, tận dụng đá ngộ đạo, tăng cường hiệu quả lĩnh ngộ và tu luyện của bản thân.

Diệp Tư thì tò mò ở lại bên cạnh Tống Thư Hàng, tiếp tục học tập chữ Hán giản thể của cậu ấy.

Hiệu suất học tập của cô ấy khá kinh khủng, trong thời gian ngắn, đã nắm vững lượng lớn từ vựng cơ bản.

“Phim khi nào thì bắt đầu quay đây?” Tống Thư Hàng thở dài nói, bị đè dưới kén khổng lồ thì cũng không sao...... nhưng đây là quảng trường của Bạch Vân Thư Viện.

Thỉnh thoảng sẽ có đệ tử Nho gia xuất hiện, sau đó một số đệ tử Nho gia sẽ vây quanh cái kén khổng lồ và Tống Thư Hàng.

Vây xem thì cũng thôi, Tống Thư Hàng cảm thấy da mặt mình gần đây khá dày, bị vây xem cũng sẽ không khiến cậu bất an.

Nhưng mà, những nho sinh này vừa vây xem cậu ấy, lại vừa có vẻ mặt hứng chí dạt dào làm sao vậy?

Ngư Kiều Kiều đáp: “Bố trí cảnh quay, lắp đặt máy quay đều cần một chút thời gian.” Diệp Tư ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi: “À phải rồi Thư Hàng, tóc của cậu mọc nhanh quá...... và lông mày của cậu, cũng không thấy đâu nữa.” “Lông mày là có nguyên nhân, tôi không lâu trước đây khi độ kiếp, lông mày bị cháy rụi trong thiên kiếp.” Tống Thư Hàng u u thở dài một hơi: “Sau đó khi diễn bộ phim này, các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cảm thấy trạng thái không có lông mày của tôi, diễn vai ‘Cao Thăng sư huynh’ cũng rất phù hợp, thế nên lông mày cứ vậy không vẽ lên.” Diệp Tư tò mò hỏi: “Vậy tóc thì sao?

Lông mày cháy hết, tóc lại không cháy sao?” “Ha ha, tóc là vì tôi học được một pháp thuật rất hay từ Tạo Hóa tiền bối.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Diệp Tư: “Pháp thuật gì?” “Tăng Phát Thuật!” Tống Thư Hàng giải thích: “Cho dù đang trong trạng thái trọc đầu, chỉ cần sử dụng một Tăng Phát Thuật, là có thể khiến tóc của mình mọc trở lại.

Chỉ là không dễ kiểm soát, đôi khi chỉ mọc ra một lớp tóc ngắn ngủn, đôi khi một Tăng Phát Thuật xuống, tóc sẽ mọc điên cuồng." "Dường như rất thú vị, Thư Hàng cậu bây giờ thi triển một lần thử xem?" Diệp Tư tò mò nói.

Dù sao còn một chút thời gian nữa phim mới bắt đầu quay, Bạch tiền bối trong thời gian ngắn cũng sẽ không ra ngoài...... rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, vậy thì thử xem.

"Được thôi, vậy tôi sẽ dùng một lần cho hai người xem." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu dùng một lần 'Tăng Phát Thuật'.

Từ trước đến nay, cậu sử dụng Tăng Phát Thuật, đều chưa từng xảy ra trạng thái quá khoa trương.

Nhưng lần này, không biết có phải vì ở quá gần Bạch Tôn Giả không, hiệu quả của 'Tăng Phát Thuật' đơn giản là vượt trội đến mức tàn bạo.

Tóc đen dài không ngừng mọc ra, không ngừng~ không ngừng~ "Này, Kiều Kiều, Diệp Tư, lần 'Tăng Phát Thuật' này có phải hơi không đúng không." Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều: "Tóc của cậu vẫn đang mọc, vẫn chưa dừng lại.

Cộng thêm chiều dài tóc ban đầu của cậu, đã mọc dài hơn ba mét rồi." Tóc dài hơn ba mét, rất khoa trương, dài hơn cơ thể Tống Thư Hàng hơn một mét...... quan trọng hơn là, tóc vẫn đang mọc.

Diệp Tư bổ sung: "Đã gần ba mét rưỡi rồi." Ngư Kiều Kiều: "Vẫn đang mọc kìa, mọc tiếp nữa, cảm giác sẽ hơi kinh dị." "Nhưng cái này tôi cũng không kiểm soát được a.

Hiệu quả của Tăng Pháp Thuật là ngẫu nhiên, hoặc dài hoặc ngắn tôi hoàn toàn không kiểm soát được.

Hy vọng nó nhanh chóng dừng lại đi.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Cuối cùng...... hiệu quả của Tăng Phát Thuật cũng dừng lại.

Và tóc của Tống Thư Hàng đã mọc dài đến gần năm mét.

Nếu kéo dài ra, đã gần bằng chiều cao hai tầng lầu.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu thở dài nói: “Tóc mọc quá dài rồi, Diệp Tư, giúp tôi cắt ngắn một chút đi.” “Được thôi.” Diệp Tư nhìn mái tóc dài của Tống Thư Hàng, đưa hai ngón tay thành hình kiếm, chuẩn bị cắt mái tóc dài của Tống Thư Hàng.

Đúng lúc này, Ngư Kiều Kiều nói: “Diệp Tư...... sư tỷ, xin đợi một chút!” Diệp Tư: “?” “Tóc dài như vậy, lát nữa hãy cắt đi.

Dù sao phim cũng chưa quay, tôi vừa hay có chút ý tưởng!” Ngư Kiều Kiều nói.

“Hả?” Tống Thư Hàng cảm thấy có chút không ổn.

“Ví dụ...... như thế này!” Ngư Kiều Kiều trải tóc của Tống Thư Hàng ra thành hình quạt, sau đó chia thành hình lưỡi liềm, xếp theo chiều kim đồng hồ.

Diệp Tư tò mò hỏi: “Đây là gì?” “Ân...... tôi cũng không biết, tôi chỉ là cảm thấy như vậy sẽ rất thú vị?” Ngư Kiều Kiều trả lời, vừa nói cô ấy vừa lấy điện thoại ra, tách tách tách chụp liền mấy tấm ảnh cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Cảnh tượng này, vì sao lại khiến cậu cảm thấy rất quen mắt?

“Ai nha, Tống Thư Hàng không có lông mày nhìn hơi kỳ quái.

Thư Hàng, cậu có ‘Tăng Mi Mắt Thuật’ không?” Ngư Kiều Kiều hỏi.

“Làm sao có thể có pháp thuật như vậy chứ!” Tống Thư Hàng thổ tào: “Hơn nữa, lông mày thì, vẽ lên không phải là được rồi sao?” Ngư Kiều Kiều: “Thật sự xin lỗi, tuy tôi là yêu cá, nhưng tôi không có lông mày.” Vừa nói, cô ấy quay đầu nhìn Diệp Tư.

“Tôi cũng rất lâu rất lâu rồi không vẽ lông mày.” Diệp Tư hơi quay đầu đi – vì cô ấy bây giờ là linh quỷ mà, linh quỷ không cần trang điểm.

Tống Thư Hàng: “......” “Thôi vậy, tuy không có lông mày nhìn sẽ hơi kỳ quái.

Nhưng vẫn cứ chụp thêm vài tấm đi.” Ngư Kiều Kiều nói.

Một lát sau.

Ngư Kiều Kiều lại dùng mái tóc dài của Tống Thư Hàng tạo kiểu tóc hình con cua, tuy chỉ có hai cái càng nhỏ, nhưng bàn tay nhỏ của Ngư Kiều Kiều vẫn rất linh hoạt.

Ngoại trừ cua ra, cô ấy còn thử tạo hình cá kiếm, giao long, rồng tôm và đủ loại hoa văn khác.

Mái tóc dài năm mét của Tống Thư Hàng, có thể cho phép cô ấy thỏa sức thi triển tài năng hội họa.

Mỗi khi tạo một hình dáng, cô ấy lại chụp ảnh Tống Thư Hàng để làm kỷ niệm.

Sau đó......

Diệp Tư cũng cảm thấy rất thú vị, tham gia vào hàng ngũ tạo hình tóc.

Tay của Diệp Tư còn khéo léo hơn, cô ấy thậm chí có thể dùng mái tóc dài đó tạo ra hình ảnh cung điện.

“Diệp Tư sư tỷ, kỹ thuật của cô thật sự tuyệt vời đó.” Ngư Kiều Kiều tách tách tách chụp ảnh: “Đến lúc đó, tôi có thể dùng những bức ảnh này để làm một bộ sticker.” Tống Thư Hàng: “......” Cậu cuối cùng cũng nhớ ra cảnh tượng quen thuộc này rồi.

Không lâu trước đây, cậu và cô nương Vũ Nhu Tử, cũng đã hành hạ Bạch tiền bối đột nhiên bế quan bất tỉnh như vậy – đầu búi bao tử a, tóc đuôi ngựa đơn a, tóc đuôi ngựa đôi a.

Đây chính là báo ứng sao?

Lúc này, trên bầu trời có một luồng đao quang chợt lóe qua, đao quang dừng lại một lát trên đầu Tống Thư Hàng và những người khác, sau đó hạ xuống gần quảng trường.

Là Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi hạ xuống, A Thất và A Thập Lục đi về phía vị trí của Tống Thư Hàng: “Tiểu hữu Thư Hàng, phim vẫn chưa bắt đầu quay sao?

Ngoài ra, cậu bây giờ đang chơi trò gì vậy?” “A Thất tiền bối, A Thập Lục, hai người đến rồi nha.” Tống Thư Hàng cười vẫy vẫy tay: “Tổ đạo diễn Nhã Các Bố đã đến hiện trường quay phim rồi, đang làm công tác chuẩn bị trước khi quay.

Còn tôi bây giờ...... như ngài đã thấy, tôi bị trấn áp, không ra được.” “Trấn áp?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nhìn cái kén khổng lồ trên người Thư Hàng.

“Cái kén này không dịch chuyển được sao?” Tô Thị A Thất tiến lên một bước, vươn tay ôm lấy cái kén khổng lồ này: “Tuy nhìn có vẻ lớn, nhưng chắc không nặng lắm mới đúng chứ.” Một lát sau......

Tô Thị A Thất vung vung tay: “Cái kén này nặng quá, căn bản không dịch chuyển được a.

Bên trong là ai vậy?” “Là Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vẻ mặt sinh vô khả luyến.

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi: “Bạch tiền bối vì sao lại trấn áp cậu?” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật: “Vì Bạch tiền bối không chịu thức dậy, không muốn chui ra khỏi cái kén này.

Thế nên...... tôi đã ôm cái kén khổng lồ này lay động hai cái.

Muốn lay người đó dậy...... kết quả, chính là dáng vẻ mà hai người đang thấy bây giờ.” “Ha ha.

Tiểu hữu Thư Hàng cậu đúng là biết tìm đường chết a.” Tô Thị A Thất cười nói.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa một phong ‘Thiệp mời’ cho cậu: “Thư Hàng, cái này cho cậu.

Đây là thiệp mời 【Thực Tiên Yến】, trên đó đã khắc ghi tên của cậu rồi.” Đây là thứ mà Tô Thị A Thất đã hứa sẽ cho Tống Thư Hàng lúc đó.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng vươn tay nhận lấy phong thiệp mời này.

Đồng thời, cậu lại từ trong ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’ lấy ra một lọ 【Long Ma Dược Tề】 đưa cho A Thập Lục: “A Thập Lục, cái này cho cô.” “Đây là thứ gì vậy?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Long Ma Dược Tề đã biến dị, uống vào sẽ nhả tơ kết kén đó.” Tống Thư Hàng hắc hắc cười nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Cũng giống như Bạch Tôn Giả kết cái kén này sao?” “A, gần như vậy.

Thế nên, trước khi uống dược tề này, cô tốt nhất nên học cách kết kén.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tô Thị A Thập Lục: “......” “Nhưng dược hiệu cũng rất tốt, có thể giúp người sử dụng tăng cường thể chất rất nhiều.” Tống Thư Hàng lại nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Cũng giống như cậu?

Biến thành toàn thân cơ bắp sao?” “Tôi chỉ là tình huống đặc biệt, ha ha.

Diệt Phượng tiền bối, Tuyết Lang Động Chủ, Bạch Hạc Chân Quân ba người cũng đều sử dụng 【Long Ma Dược Tề】 này, họ không hề biến thành dáng vẻ cơ bắp cuồn cuộn.

Chương 784

Thế nên cô cũng có thể yên tâm sử dụng.

Tăng cường thể chất, đối với cô khi xung kích cảnh giới Tứ Phẩm độ kiếp sẽ có ích đó.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy lọ 【Long Ma Dược Tề】 này: “Cảm ơn, lọ dược tề này...... quả thật rất hữu ích với tôi.

Vậy thì, tôi xin không khách khí nhận lấy!” Cô ấy quả thật cần tăng cường thể chất của mình một chút.

Ân tình này, đợi Tống Thư Hàng đến linh mạch Tô Thị Thiên Hà tu hành, cô ấy sẽ tìm cơ hội đền đáp.

“Không cần khách khí.” Tống Thư Hàng cười nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Ngoài ra......

Thư Hàng.” “Tiểu hữu Thư Hàng, phim chuẩn bị bắt đầu quay rồi, Bạch Tôn Giả vẫn chưa thức dậy sao?” Từ xa, Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng đi tới, gọi Tống Thư Hàng.

“Cuối cùng cũng sắp quay rồi sao?

Tôi lập tức gọi Bạch tiền bối thức dậy.” Tống Thư Hàng ha ha cười một tiếng.

Lần này, Bạch tiền bối sẽ không còn lý do ‘ngủ nướng’ nữa rồi nhỉ?

Thế là Tống Thư Hàng nhanh chóng Truyền Âm Nhập Mật: “Bạch tiền bối, mau dậy đi, phim sắp bắt đầu quay rồi, mau ra đóng phim đi, đừng ngủ nữa!” “Ân...... nhanh vậy sao?” Giọng nói lười biếng của Bạch Tôn Giả truyền ra từ trong kén.

Tiếp đó, trong kén truyền ra một trận động tĩnh.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ vách kén nói: “Còn nhanh?

Tôi cảm thấy đã trôi qua một thế kỷ dài đằng đẵng rồi, xin hãy nhanh chóng ra ngoài!

Ngoài ra sau khi ngài ra ngoài, làm ơn dịch cái kén ra một chút, tôi đã bị đè đến không thở nổi rồi.

Nếu không phải uống ‘Long Ma Dược Tề’ vừa hay mọc ra một thân cơ bắp để giảm xóc, thì xương sườn của tôi bây giờ chắc chắn đã gãy rồi!” “Thật là, tiểu hữu Thư Hàng cậu thật biết thúc giục đó.” Bạch Tôn Giả bất mãn nói: “Cậu chờ một chút, ta sẽ ra ngay.” Lời Bạch Tôn Giả vừa dứt, trừ Bạch Hạc Chân Quân và Diệp Tư không rõ chân tướng ra, tất cả những người còn lại đều nhanh chóng lùi lại, tránh xa kén khổng lồ của Bạch Tôn Giả.

Bắc Hà Tán Nhân đến báo tin, cũng dừng lại ở cách năm mươi mét, không tiến thêm nữa.

Mỗi lần......

Bạch tiền bối xuất hiện từ vật thể bị niêm phong, khí thế đều ‘hơi hơi’ hùng vĩ, vì an toàn, lùi ra xa mười mét, sau đó mở khiên bảo vệ là một lựa chọn không tồi.

Tống Thư Hàng: “......” Nói rồi có phúc cùng hưởng, có họa cùng chịu đâu?

Còn nữa......

Bạch Tôn Giả sẽ không thật sự từ trong kén ‘bùng nổ’ mà ra chứ?

Kén khổng lồ đâu phải là tượng đá, chắc không khoa trương đến vậy đâu nhỉ?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trên cái kén khổng lồ nơi

Bạch Tôn Giả đang ở có một đoạn mũi kiếm đâm ra, chính là lưỡi kiếm của Lưu Tinh Kiếm.

Lưu Tinh Kiếm sắc bén vô song, dễ dàng mở một cái lỗ nhỏ hình vuông bằng ví tiền trên vách kén, một khối vách kén hình vuông bị cắt ra, rơi xuống từ kén.

Xem ra, Bạch Tôn Giả không định xuất quan theo kiểu bùng nổ.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nhưng trong lòng lại một trận nghi hoặc.

Bạch tiền bối mở một cái lỗ nhỏ như vậy, để làm gì chứ?

Đúng lúc này, cậu thấy một Bạch Tôn Giả nhỏ bé tinh xảo, từ cái lỗ nhỏ bằng ví tiền đó chui ra.

Kích thước bằng bàn tay của Bạch Tôn Giả, vẫn lộng lẫy quyến rũ người khác.

“Bạch tiền bối, thì ra ngài biến thành kích thước bằng bàn tay sao?” Tống Thư Hàng hỏi, vậy nên Bạch Tôn Giả mới luôn trốn trong kén không chịu ra gặp người sao?

Bạch Tôn Giả trên hư không, ngáp một cái.

Nghe Tống Thư Hàng nói xong, người đó đầu tiên là một trận nghi hoặc, sau đó người đó cười rộ lên: “Không phải a, ta đây là vì muốn từ cái kén này ra, sau đó dùng pháp thuật súc nhỏ thân hình.

Loại pháp thuật nhỏ này, chỉ cần tu sĩ từ Ngũ Phẩm trở lên là có thể tu luyện rồi.

Đó không phải là do tác động của 【Long Ma Dược Tề】.” Tống Thư Hàng: “......” Ký sự không phải bị ‘Long Ma Dược Tề’ ảnh hưởng, Bạch tiền bối ngài lại vì sao phải biến thành dáng vẻ kích thước bằng bàn tay, chui ra khỏi kén?

Lúc này, Bạch Tôn Giả nhỏ bé đáp xuống đất.

Người đó vươn tay nhặt tấm vách kén hình vuông mà Lưu Tinh Kiếm vừa cắt ra lúc nãy.

Sau đó, Tôn Giả cầm tấm vách kén hình vuông đó, nhảy vọt một cái, gắn nó trở lại trên cái kén khổng lồ.

“Hoàn mỹ không tì vết, rất tốt.

Chỉ cần dùng tiểu pháp thuật cố định, gia công một chút, làm thành một cánh cửa nhỏ, lần sau muốn ngủ thì vẫn có thể chui vào lại.” Bạch Tôn Giả kích thước bằng bàn tay vuốt cằm, vẻ mặt đắc ý nói.

Bạch tiền bối là thật sự thích cảm giác ngủ trong cái kén khổng lồ này.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu cuối cùng cũng hiểu ra, sở dĩ Bạch Tôn Giả phải súc nhỏ thể hình từ trong cái kén khổng lồ này chui ra, chính là vì muốn cố gắng không phá hoại cái kén khổng lồ này, để người đó lần sau còn có thể chui vào lại tiếp tục ngủ.

Trong kén ngủ thật sự thoải mái đến vậy sao?

“Được rồi, xong việc.” Bạch Tôn Giả vỗ vỗ tay, thân hình người đó chớp một cái, khôi phục lại kích thước bình thường.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả lại vươn tay một chiêu, hai cái kén liền kề, liền bị người đó thu vào trong không gian trang bị.

Nhìn thấy cảnh này, cách đó không xa, khóe mắt Bạch Hạc Chân Quân lập tức đỏ hoe.

Hai cái kén liền kề này, là vật báu trong lòng hắn ta, nhưng bây giờ, toàn bộ bị Bạch tiền bối thu đi rồi.

Nhưng trong lòng hắn ta lại có một chút vui mừng – vì cái kén này, là do Bạch Tôn Giả thu đi.

Cái kén khổng lồ được cất đi, Tống Thư Hàng được giải phóng khỏi trạng thái bị trấn áp, nhảy vọt lên, toàn thân không thể diễn tả được sự sảng khoái.

“Được rồi, Thư Hàng, và các vị đạo hữu, chúng ta đến vị trí trường quay đi.” Bạch Tôn Giả nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng thì trên dưới đánh giá Bạch tiền bối, cố gắng tìm xem trên người người đó có biến hóa gì không – ban đầu khi từ trong kén chui ra, Tuyết Lang Động Chủ tuy bề ngoài không nhìn ra, nhưng vẫn hơi chắc chắn hơn một chút; Bạch Hạc Chân Quân thì không biết có biến hóa gì; Diệt Phượng công tử thì lại mọc thêm một cái đuôi mới.

Vậy thì, Bạch Tôn Giả sẽ có biến hóa gì?

Sau một hồi quan sát, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng phát hiện: “Bạch tiền bối, tóc của ngài, có phải là ngắn đi rồi không?” Tóc dài của Bạch Tôn Giả trước đây vừa đen vừa dày.

Còn bây giờ tóc dài của người đó, chỉ dài hơn vai một chút.

“Ân, bị ảnh hưởng bởi ‘Long Ma Dược Tề’, tóc trở nên rất dài rất dài, ta liền cắt nó đi rồi, nhãn lực không tệ nha.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Ngoài tóc ra, Bạch tiền bối ngài còn có biến hóa nào khác không?” Bạch Tôn Giả khoa tay một chút nói: “Thể chất hơi tăng thêm một chút xíu, còn những cái khác thì không cảm thấy gì.” Nói xong, Bạch Tôn Giả lại nói: “Thôi được rồi, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa.

Mau đến hiện trường quay phim đi, nếu đến muộn, đạo diễn Nhã Các Bố chắc chắn lại sẽ tức giận đó.” Tống Thư Hàng: “......” Hơn mười phút sau Đợi Bạch tiền bối trang điểm sơ qua, thay đồ diễn xong, cảnh phim 【Lăng Dạ và Linh Nhi】 này chính thức bắt đầu quay.

Cảnh này là cảnh bi tình......

Sự thật là, cảnh này hoàn toàn là cốt truyện do Cao Mỗ Mỗ thiết kế ra để hành hạ Tống Thư Hàng.

Chỉ là hắn ta không ngờ, nhân vật chính không phải là Tống Thư Hàng, mà là vị tiên sinh họ Tống Bạch này.

Kỹ năng diễn xuất của Bạch Tôn Giả bây giờ càng ngày càng xuất sắc, vừa bước vào ống kính, lập tức có thể nhập vai vào nhân vật 【Lăng Dạ】.

Lệ Chi Tiên Tử đóng vai nữ quỷ Linh Nhi cũng không chịu thua kém – kỹ năng diễn xuất của cô ấy cũng là tồn tại số một số hai trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Cô ấy là người sinh ra để dành cho ống kính, chỉ cần đứng trước ống kính, cô ấy liền có thể phát huy kỹ năng diễn xuất tự nhiên nhất.

Hơn nữa kinh nghiệm tự sướng phong phú, khiến cô ấy luôn có thể thể hiện góc độ đẹp nhất của mình trước ống kính.

Các nhiếp ảnh gia chỉ cảm thấy khi quay Lệ Chi Tiên Tử, đủ loại thưởng tâm duyệt mục, gần như không cần họ phải điều chỉnh góc quay nhiều, luôn có thể bắt được góc đẹp nhất của Lệ Chi Tiên Tử.

Tống Thư Hàng, Diệp Tư, Tô Thị A Thập Lục, và cả gia đình Tuyết Lang Động Chủ, Lạc Trần Chân Quân cùng một nhóm người ngồi trên cao, quan sát quá trình quay phim.

Theo cốt truyện diễn ra, 【Lăng Dạ】 và 【Linh Nhi】 gặp nhau trong thung lũng.

Trong tình huống không biết Linh Nhi là nữ quỷ, Lăng Dạ và Linh

Nhi đã trở thành tri kỷ bạn tốt không có gì không nói được.

Nhân vật Linh Nhi này, là do Cao Mỗ Mỗ viết ra để 'báo thù' Tống Thư Hàng, miêu tả nhân vật này, hoàn toàn dựa theo sở thích của Tống Thư Hàng mà viết, nịnh hót theo sở thích!

Cao Mỗ Mỗ đảm bảo, nhân vật này Tống Thư Hàng vừa nhìn là sẽ thích ngay.

Như vậy, đến lúc đó khi 'Linh Nhi' là nữ quỷ, cuối cùng tâm nguyện được như ý 'thăng thiên', Tống Thư Hàng mới đau lòng như dao cắt.

Sự thật cũng đúng như hắn ta suy đoán, lúc đó Tống Thư Hàng nhìn thấy nhân vật nữ này trong kịch bản, vừa nhìn đã thích ngay.

Điều tiếc nuối duy nhất là, nhân vật chính 【Lăng Dạ】 không phải do Tống Thư Hàng diễn.

Theo thiết lập của Cao Mỗ Mỗ, nữ quỷ Linh Nhi thích đọc sách, là một thiếu nữ văn học.

Hơn nữa, cô ấy còn sẽ cùng nhân vật chính 'Lăng Dạ' đi đến tiệm sách ở bên ngoài thung lũng để tìm sách, còn sẽ cùng nhân vật chính đi ngắm hoàng hôn.

Và, cô ấy còn thích ăn đùi gà.

Lăng Dạ và cô ấy có chung sở thích, chung đam mê, lại có chung đề tài để nói.

Dần dần, tình cảm giữa hai người bắt đầu tăng lên.

Tuy nhiên...... 'Lăng Dạ' vẫn sẽ thường xuyên rời đi, đến tiền tuyến chiến trường giữa tu sĩ và tà giới nhất, đổ máu chiến đấu.

Nhưng bây giờ, mỗi lần chiến đấu kết thúc, hắn đều sẽ đến thung lũng nơi linh quỷ đang ở, chọn nghỉ ngơi ở đây.

Cùng ‘Linh Nhi’ đọc sách, cùng ngắm hoàng hôn...... tận hưởng thời gian yên bình ngắn ngủi.

Nhìn thấy cảnh này trong phim, Diệp Tư một tay chống cằm, suy tư vạn ngàn.

Cô ấy có thể nhìn ra nhân vật Linh Nhi, hoàn toàn chính là phiên bản của cô ấy.

Nhân vật này, có phải là Tống Thư Hàng đã lấy cô ấy làm nguyên mẫu để khắc họa không?

Cô ấy đã nghe từ Tô Thị A Thất, người khởi xướng bộ phim này, chính là Tống Thư Hàng.

Kịch bản cũng là do Tống Thư Hàng cùng bạn bè của cậu ấy và Ngư Kiều Kiều cùng nhau nghĩ ra.

Nghĩ đến đây, Diệp Tư lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng, khóe miệng lộ ra nụ cười.

Theo kịch bản diễn ra sâu hơn.

Sau khi trải qua vài sự kiện, tình cảm giữa ‘Lăng Dạ’ và ‘Linh Nhi’, cuối cùng cũng thăng hoa, từ tình tri kỷ biến thành tình yêu.

Chương 785

Nhưng cũng đúng lúc này...... bí mật Linh Nhi là nữ quỷ, cuối cùng cũng theo cốt truyện diễn ra, được hé lộ!

Khi nhìn thấy cảnh này, Diệp Tư không tự chủ được vươn tay, nắm lấy cánh tay Tống Thư Hàng, tựa người vào.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn Diệp Tư.

Hai người mắt đối mắt, Diệp Tư đột nhiên đắc ý cười một tiếng, nụ cười ngọt ngào.

Tống Thư Hàng ngẩn người, sau đó đáp lại một nụ cười.

Tô Thị A Thập Lục nhướng nhướng mày, nhìn về phía Diệp Tư, hỏi: “Thư Hàng, vị tỷ tỷ này là......

Ơ?” Cô ấy vốn muốn xác định một chút, rốt cuộc là mối quan hệ gì giữa Thư Hàng và vị nữ tu tên ‘Diệp Tư’ này?

Nhưng lời cô ấy mới hỏi được một nửa, đột nhiên, cô ấy thấy...... thân hình Diệp Tư trở nên trong suốt.

Diệp Tư ngẩng đầu lên, ngọt ngào cười với Tô Thị A Thập Lục.

Tiếp đó...... cô ấy biến mất.

Cứ như vậy bỗng dưng biến mất, không phải là độn thuật gì, cũng không phải là năng lực không gian gì, đột nhiên biến mất không còn dấu vết.

Đồng thời, đạo diễn Nhã Các Bố lên tiếng nói: “Rất tốt, tiếp theo, chúng ta sẽ bỏ qua một số cảnh quay khác, trước tiên sẽ quay cảnh cuối cùng trong bối cảnh thung lũng này – nhân vật chính 【Lăng Dạ】 giành lại tro cốt của Linh Nhi từ tay thế lực tà giới.

Khi hắn mang tro cốt trở về thung lũng, sẽ thực hiện lời từ biệt cuối cùng với 【Linh Nhi】, tiễn hồn phách Linh Nhi thăng hoa." "Thư Hàng!" Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nhắc nhở, "Vị sư tỷ tóc bím quai chèo kia biến mất rồi!" Tống Thư Hàng cũng cảm thấy cánh tay mình nhẹ hẫng, khi cậu quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy cảnh Diệp Tư biến mất.

Chuyện này là sao?

Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Thật trùng hợp, giọng của đạo diễn Nhã Các Bố truyền vào tai Tống Thư Hàng: "Kịch bản hồn ma Linh Nhi thăng hoa!" Tống Thư Hàng giật mình.

Không lẽ nào, Diệp Tư sẽ không vì "tâm nguyện đã thành" mà tan biến chứ?

Không đúng, không đúng, điều này không thể nào, Diệp Tư đâu phải là oán quỷ gì...

Cô ấy là Linh quỷ mà.

Linh quỷ tuy nói là quỷ, nhưng trên thực tế có sự khác biệt với quỷ hồn bình thường, oán quỷ.

Ít nhất, Linh quỷ sẽ không bị "siêu độ".

Vậy Diệp Tư đây là sao?

"Diệp Tư, Diệp Tư ~~ cậu còn ở gần đây không?" Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Nhưng Diệp Tư không hề đáp lại tiếng gọi của cậu.

Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh, cậu hỏi các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' bên cạnh: "Tuyết Lang Động Chủ, Lạc Trần Chân Quân, hai vị vừa nãy có thấy Diệp Tư biến mất như thế nào không?” Lạc Trần Chân Quân lắc đầu.

“Khí tức của Diệp Tư tiên tử cũng biến mất, như vậy thì căn bản không thể tìm kiếm tung tích của nàng.” Tuyết Lang Động Chủ nhíu mày.

Mọi thứ liên quan đến Diệp Tư dường như đều bị xóa bỏ khỏi thế giới vậy.

Khí tức tu sĩ của cô, mùi hương cơ thể, tất cả đều biến mất.

Có thể xác định, không phải thủ đoạn pháp thuật không gian, thực sự rất quỷ dị.

Tống Thư Hàng nhíu mày, không hiểu sao cậu chợt nhớ đến việc hôm qua đọc 《Tu Sĩ Nhật Báo》 và câu chuyện về đệ tử thứ năm của Cực Bích Nhai, Thiết Bích Lý Gia Đồ, người đã cố gắng đi theo con đường “khế ước Linh quỷ tình cảm”.

Khế ước Linh quỷ tình cảm, tức là “mối tình người và quỷ chưa dứt”, chỉ cần hai bên nảy sinh tình cảm, là có thể thuận theo tự nhiên mà lập khế ước Linh quỷ.

Nhưng, tình cảm giữa cậu và Diệp Tư vẫn chưa đến mức đó mà?

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở: “Thư Hàng, vừa nãy tôi thấy vị sư tỷ Diệp Tư kia trước khi biến mất đã từng trở nên trong suốt.

Sau đó mới đột nhiên biến mất...” “Trở nên trong suốt?” Đây thật sự không phải là một hiện tượng tốt đẹp gì.

Cho dù là trong phim hay kịch truyền hình, những hồn ma đã hoàn thành tâm nguyện trước khi biến mất đều sẽ trở nên trong suốt trước, vắt kiệt một tràng nước mắt bi thương của khán giả, rồi sau đó mới biến mất.

“Đừng lo, Thư Hàng cậu có số điện thoại của cô nương Diệp Tư này không?

Nếu có thì thử gọi xem sao?” Diệt Phượng Công Tử ngồi trên thùng rượu, nhắc nhở.

Giọng của Đậu Đậu truyền ra từ thùng rượu: “Gâu gâu, Thư Hàng cậu bảo Diệt Phượng cho bản Đậu Đậu ra ngoài đi, bằng khứu giác của ta, nhất định có thể tìm thấy tung tích của Diệp Tư!” “À à, Tuyết Lang đạo hữu còn chưa lên tiếng, ngươi đừng có sủa.” Diệt Phượng Công Tử dùng lực vỗ vỗ thùng rượu.

Tống Thư Hàng nói: “Sư môn của sư tỷ Diệp Tư vẫn luôn ở trong không gian, vừa mới về Địa Cầu, còn chưa kịp làm điện thoại cho cô ấy.” Nhưng nhắc đến điện thoại, cậu chợt nhớ ra một thứ.

Tống Thư Hàng lục lọi trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, tìm ra một tấm lệnh bài.

Đây là lệnh bài thông hành của Bích Thủy Các, do Sở các chủ của Bích Thủy Các giao cho cậu.

Dựa vào lệnh bài này, Tống Thư Hàng chỉ cần vào không gian, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm thấy Bích Thủy Các.

Ngoài ra, lệnh bài còn có chức năng “Thiên Lý Truyền Âm” bản tăng cường, cho dù ở Địa Cầu cũng có thể liên hệ được với Diệp Tư trong vũ trụ.

Dựa vào nó, có lẽ có thể tìm thấy Diệp Tư.

Tống Thư Hàng lấy lệnh bài ra, rót Chân Khí vào.

Lệnh bài bắt đầu liên lạc với lệnh bài của Diệp Tư sư tỷ. ...

Nhưng, sau vài phút, lệnh bài vẫn không liên lạc được với Diệp Tư sư tỷ.

Tống Thư Hàng thở dài: “Không được, ngay cả lệnh bài của Sở các chủ đưa cho tôi cũng không liên hệ được với Diệp Tư sư tỷ.” Khi cậu vừa gọi ra ba chữ “Sở các chủ”, phù văn trên lệnh bài đột nhiên chuyển đổi một chút.

Chốc lát sau, một giọng nữ lười biếng truyền ra từ lệnh bài: “Ê ~~ là Thư Hàng tiểu hữu à, tìm ta có chuyện gì thế?” Tống Thư Hàng nói: “Ể?

Sở các chủ?

Sao lại kết nối đến chỗ cô rồi?” Sở các chủ: “......” “Sở các chủ, tôi vừa nãy muốn liên hệ với Diệp Tư sư tỷ, nhưng Diệp Tư sư tỷ vẫn không liên lạc được.

Không hiểu sao, lại kết nối đến chỗ cô.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Liên hệ Diệp Tư à?

Diệp Tư còn chưa đến Địa Cầu sao?” Sở các chủ ngáp hỏi.

“Diệp Tư sư tỷ đã đến Địa Cầu từ hôm qua rồi. ...

Vừa nãy, cô ấy còn ngồi cạnh tôi.” Tống Thư Hàng nói: “Nhưng đột nhiên, cơ thể cô ấy trở nên trong suốt.

Sau đó, cô ấy biến mất.

Thế nên, tôi đã thử dùng chức năng liên lạc của lệnh bài để liên hệ cô ấy, nhưng lại liên hệ đến chỗ Sở các chủ cô.” “Trở nên trong suốt, rồi biến mất?” Sở các chủ lập tức tỉnh táo lại, chốc lát sau, nàng lên tiếng: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu giơ cao lệnh bài lên, lớn tiếng hô 'Sở các chủ ban cho ta sức mạnh' thử xem!” Tống Thư Hàng: “......” Tin hay không thì tôi đập nát cái lệnh bài này luôn đó!

Lúc này mà Sở các chủ còn đùa giỡn cái gì chứ?

“Ừm hừ, cậu đừng hiểu lầm, đây chỉ là khẩu lệnh để khởi động một chức năng nào đó bên trong lệnh bài này thôi.

Lệnh bài này trước đây ta làm ra để đùa với Diệp Tư.

Dù sao thì, cậu cứ làm theo là được.” Sở các chủ thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “......” Các tiền bối, khi các vị thiết lập “khẩu lệnh” hay mấy thứ tương tự, có thể nghiêm túc một chút được không?

Khẩu lệnh có thể có chút khí chất tiên nhân được không?

Hít sâu một hơi, Tống Thư Hàng đứng dậy, giơ cao lệnh bài, hạ thấp giọng hô: “Sở các chủ, ban cho ta sức mạnh!” Cậu hô xong, tư thế cũng đã chuẩn bị xong.

Tô Thị A Thập Lục, Tuyết Lang Động Chủ, Lạc Trần Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử và tất cả các tiền bối, đạo hữu khác đều chăm chú nhìn Tống Thư Hàng, rất tò mò chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Tống Thư Hàng bị ánh mắt nhìn chằm chằm đến mức hơi đỏ mặt.

Nhưng, trên lệnh bài không hề có bất kỳ biến hóa nào.

Tống Thư Hàng nghiến răng, nắm chặt lệnh bài: “Sở các chủ, cô đùa tôi à?” “Ta từ chối, cậu có gì mà hay ho đâu, ta đùa cậu làm gì?

Ngoài ra, là do cậu tự hô sai khẩu lệnh.” Sở các chủ ngáp một cái, nói: “Khẩu lệnh là 'Sở các chủ ban cho ta sức mạnh', ở giữa không được dừng lại.

Cậu vừa nãy đã dừng lại rồi.” Thế là hỏng bét!

Tống Thư Hàng hận không thể quăng lệnh bài xuống đất, rồi giẫm lên mấy phát.

Nhưng cậu vẫn nhịn.

Đồng thời, trong lòng cậu cũng an tâm hơn.

Sở các chủ lúc này mà còn có thời gian đùa giỡn với cậu.

Vậy thì Diệp Tư chắc là không có nguy hiểm gì rồi.

Lại lần nữa giơ lệnh bài lên, Tống Thư Hàng hạ thấp giọng nói: "Sở các chủ ban cho ta sức mạnh!" Lần này cậu hô khẩu lệnh một hơi, không ngừng nghỉ.

Cậu vừa hô xong, từ trên lệnh bài liền bao phủ xuống một vòng sáng màu vàng kim, bao trùm toàn bộ người cậu.

Vòng sáng vàng kim này, quét qua quét lại trên người Tống Thư Hàng, dường như đang phân tích trạng thái cơ thể của cậu.

Chốc lát sau, vòng sáng vàng kim ngừng quét.

Sau đó, năng lực "Thiên Lý Truyền Âm" tiếp tục phát động, chắc là truyền dữ liệu quét cơ thể Tống Thư Hàng đến chỗ Sở các chủ.

Khoảng ba hơi thở sau.

Giọng Sở các chủ tiếp tục vang lên: "Ôi, Thư Hàng tiểu hữu không tệ nha.

Vừa rời Bích Thủy Các chưa lâu, đã thăng cấp đến Tam Phẩm Cảnh Giới rồi." "Đây là do tôi may mắn thôi, không lâu sau khi quay về, tôi đã nhận được 'truyền công' từ một tiền bối, cảnh giới đột nhiên tiến triển vượt bậc, sau đó dưới sự giúp đỡ của vài tiền bối, đã thuận lợi vượt qua Thiên Kiếp." Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

"Vận khí của cậu... không tệ." Sở các chủ đáp: "Ngoài ra, cơ thể cậu bị làm sao vậy, mấy ngày không gặp, toàn thân cậu phình ra mấy vòng, ăn nhầm thuốc gì à?" Tống Thư Hàng đáp: "Là Long Ma Dược Tề tăng cường thể chất, do dược lực chưa hấp thu ngay lập tức, khiến tôi biến thành 'cơ bắp Hàng'.

Nhưng đợi dược lực hấp thu xong, tôi sẽ khôi phục nguyên trạng.” “Vận khí của cậu... thật sự không tệ.” Sở các chủ tiếp tục hỏi: “Linh quỷ của cậu đâu?

Xảy ra vấn đề gì sao?” Tống Thư Hàng nghe đến đây, trong lòng khẽ động.

Chương 786

Diệp Tư... không lẽ thật sự đã cùng cậu ấy cái đó rồi sao?

“Linh quỷ của tôi gặp sự cố, dường như bị cuốn vào một không gian không rõ.

Tôi không thể cảm ứng được cô ấy đang ở đâu, ngay cả khế ước Linh quỷ giữa tôi và cô ấy cũng trở nên hơi tàn khuyết.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Đầu bên kia, Sở các chủ nghe đến đây thì hơi khựng lại.

“Khi nào rảnh, cậu đến Bích Thủy Các một chuyến.

Để ta... xem cậu cho kỹ.” Sở các chủ khẽ nói.

Giọng Sở các chủ vẫn lười biếng, nhưng dường như lại thêm chút dịu dàng.

Tống Thư Hàng nói: “Được thôi, không vấn đề gì, đợi tôi rảnh sẽ đến chỗ cô một chuyến.

Sở các chủ, rốt cuộc Diệp Tư thế nào rồi?” “Về Diệp Tư, cậu không cần lo lắng.

Cô ấy hiện đang ở ngay bên cạnh cậu.” Sở các chủ nói.

Bên cạnh tôi?

Nhưng tôi hoàn toàn không cảm ứng được cô ấy mà.

Chẳng lẽ... thật sự là khế ước?

Tống Thư Hàng hỏi: “Quả nhiên... là 'khế ước tình cảm' sao?” Sở các chủ khẽ cười: “Cậu biết cũng khá nhiều đấy chứ, chính là khế ước tình cảm đó.

Nhưng trạng thái của Diệp Tư thì cậu cũng biết rồi, khá đặc thù.

Vì vậy, ta cũng không thể xác định khế ước giữa cậu và cô ấy sẽ ra sao.

Đợi cô ấy tỉnh lại, cậu tự mình cùng cô ấy từ từ nghiên cứu đi.

Dù sao thì cô ấy hiện tại không có nguy hiểm gì, cậu không cần lo lắng." "Tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, Diệp Tư sư tỷ không biến mất là tốt rồi.

"Vậy thì, nếu không có chuyện gì khác, ta sẽ tiếp tục ngủ.

Trong thời gian ngắn đừng làm phiền ta nữa, ta buồn ngủ lắm." Sở các chủ vừa nói vừa ngáp.

"Vâng, tạm biệt, Sở các chủ." Tống Thư Hàng đáp.

Trong Bích Thủy Các, Sở các chủ ngắt kết nối "Thiên Lý Truyền Âm" siêu xa.

Nàng vươn tay thon, năm ngón tay quấn động trong hư không, khuấy động không gian gần nàng thành một mớ hỗn độn.

Tâm trạng nàng lúc này rất không bình tĩnh.

Khế ước Linh quỷ tàn khuyết ư, đã bao nhiêu năm rồi, nàng lại lần nữa nhìn thấy loại khế ước Linh quỷ tàn khuyết này.

Thật khiến người ta hoài niệm.

Còn có vận khí của tiểu tử Tống Thư Hàng này, quả nhiên có chút quỷ dị.

Nàng nhớ lại lúc trước, đã thấy rất nhiều bảo vật trên người Tống Thư Hàng.

Nhiên Thiêu Phân Thiên Chi Đao, Hoàng Kim Liên to lớn, Khôi Lỗi tinh xảo, Trúc Duẫn Diệp Phiến, Bạch Long Hư Ảnh...

Những thứ này, không phải là thứ mà Thư Hàng tiểu hữu với cảnh giới cận Nhị Phẩm ban đầu có thể sở hữu được.

Quả nhiên, vẫn phải tìm cơ hội, gặp cậu ta một lần nữa.

Sở các chủ thầm nghĩ.

Một bên khác, Tống Thư Hàng cất lệnh bài đi.

Diệt Phượng Công Tử hỏi: “Thư Hàng, cô nương Diệp Tư kia hiện tại thế nào rồi?” “Yên tâm đi, cô ấy hiện giờ không sao.” Tống Thư Hàng nói.

Do sư tỷ Diệp Tư có thể chất Linh quỷ đặc thù, cậu hiện tại cũng không thể xác định giữa mình và Diệp Tư sư tỷ có phải là “khế ước Linh quỷ tình cảm” hay không.

Lúc gần trưa.

Dưới diễn xuất xuất sắc của hai vị diễn viên Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử, cảnh quay “Nữ Quỷ Linh Nhi” chỉ mất một buổi sáng là đã hoàn thành viên mãn.

Đoàn làm phim Nhã Các Bố bắt đầu thu dọn đạo cụ và thiết bị quay phim.

Sau đó sẽ đổi sang một địa điểm khác, quay cảnh “Sau khi Không Vân Phái bị diệt môn, Hộ Tông Thần Thú 'Thôn Thiên Miêu' dẫn theo một số đệ tử còn sống sót, cuối cùng cũng tìm thấy Lăng Dạ”.

Cảnh quay này cần đến Vạn Thư Sơn để quay, các thành viên đoàn làm phim Nhã Các Bố lại bận rộn.

Sau khi sắp xếp xong các loại thiết bị, các thành viên đoàn làm phim bắt đầu dùng bữa trưa.

Sau đó, các thành viên đoàn làm phim sẽ có một khoảng thời gian nghỉ ngơi.

Mặc dù có các loại đan dịch, linh trà tăng cường thể lực và tinh lực, nhưng vẫn cần sắp xếp thời gian nghỉ ngơi hợp lý cho các thành viên đoàn làm phim, để giảm bớt sự mệt mỏi về tinh thần.

Các tu sĩ trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cũng tản ra nghỉ ngơi hoặc tìm việc mình hứng thú.

Ví dụ, một vị đạo hữu tên Tô Thị A Thất, hắn hăng hái đến Bạch Vân Thư Viện tìm người đánh nhau...

Không đúng, phải nói là tìm đạo hữu để tỷ thí.

Theo lời Tô Thị A Thất: hắn đã nhiều năm không đánh với Nho môn hành giả, bây giờ khó khăn lắm mới đến địa bàn của Nho môn Bạch Vân Thư Viện, sao có thể không chiến đấu một trận thoải mái?

Diệt Phượng Công Tử xách thùng rượu, cũng biến mất trước mặt mọi người...

Lúc đi, Đậu Đậu còn từng thảm thiết cầu cứu Tống Thư Hàng...

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ở cùng nhau, cậu đang truyền thụ kinh nghiệm “kết kén” cho A Thập Lục.

Ngoài ra, tranh thủ thời gian nghỉ trưa, Tống Thư Hàng muốn thử 《Tật Phong Đao》 mà cậu đổi được từ Tuyết Lang Động Chủ, cảm thấy đao pháp này có thể rất phù hợp với cậu.

Lúc này, từ xa Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử cùng đi về phía Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả mỉm cười vẫy tay về phía Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, giữa trưa có bận gì không?” “Ừm, cũng không có chuyện gì lớn, Bạch tiền bối tìm tôi có việc gì à?” Tống Thư Hàng hỏi, trong lúc nói chuyện, cậu không khỏi nhìn thêm mấy lần Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử vẫn chưa thay bộ y phục của nữ quỷ Linh Nhi, lúc này với một bộ hý phục như vậy, trông nàng có một phong vị riêng.

Nhưng Tống Thư Hàng nhìn thêm mấy lần Lệ Chi Tiên Tử không phải vì sự hấp dẫn của nàng.

Mà là Tống Thư Hàng từ trên người Lệ Chi Tiên Tử... cảm ứng được một loại cảm giác thân thiết.

Thật thân thiết, thật ấm áp, cứ như là cảm giác của mẹ vậy.

Tống Thư Hàng: “......” Trong lòng cậu lập tức hiểu ra, đây chắc là cậu đã bị ảnh hưởng của Diệp Tư.

Khi Tống Thư Hàng đánh giá Lệ Chi Tiên Tử, Lệ Chi Tiên Tử cũng đánh giá Tống Thư Hàng thêm mấy lần.

Tương tự, nàng cũng cảm ứng được một loại cảm giác thân thiết từ trên người Tống Thư Hàng, khiến nàng không kìm được muốn đến gần Tống Thư Hàng hơn.

Cứ như thể hai người có huyết mạch tương liên, tương hỗ hô ứng.

Cảm giác quỷ dị này, Lệ Chi Tiên Tử quá quen thuộc rồi.

Hôm qua, nàng vừa mới cảm ứng được loại khí tức này từ vị nữ tu tên Diệp Tư kia.

Lệ Chi Tiên Tử: “......” Cái quái gì thế này chứ, từng người một thay phiên nhau ư?

Không lẽ cảm giác “huyết mạch tương liên” trên người Diệp Tư kia lại lây nhiễm được sao.

Tiểu hữu Tống Thư Hàng tiếp xúc quá nhiều với cô nương Diệp Tư đó, nên bị lây nhiễm chăng?

Nếu thật là như vậy, có khi nào tất cả đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều sẽ bị lây nhiễm hết lượt không?

Nghĩ thôi đã thấy khủng khiếp rồi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đáp: “Tranh thủ giữa trưa quay phim xong còn một khoảng thời gian nghỉ ngơi, ta muốn đưa cậu đến Bạch Vân Thành bên trong Bạch Vân Thư Viện đi dạo.

Ta vừa nãy nhận được điện thoại của Hằng Hỏa Chân Quân, nói rằng Bạch Vân Thành của họ mấy năm nay phát triển nhanh chóng, vô cùng náo nhiệt, hắn mời ta đến xem.” Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, tu luyện đao pháp cũng không vội vàng, đi dạo Bạch Vân Thành cũng tốt.

Bạch Vân Thành, đã là một vị trí quan trọng bên trong Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, biết đâu có thể mua được thứ gì tốt.

“Được thôi, dù sao cũng không có chuyện gì lớn.

Vậy chúng ta cùng đi đi, A Thập Lục có muốn đi cùng không?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

“Được.” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Cứ như vậy, Bạch Tôn Giả đi phía trước dẫn đường, A Thập Lục, Tống Thư Hàng, Lệ Chi Tiên Tử đi song song.

Trên đường, Lệ Chi Tiên Tử truyền âm nhập mật, hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu... hôm nay cậu nhìn thấy ta, có cảm giác kỳ lạ gì không?” “Ừm, có.” Tống Thư Hàng cũng truyền âm nhập mật, đáp lại một tiếng.

Lệ Chi Tiên Tử: “Quả nhiên... thật phiền phức.

Nói vậy, cậu cũng bị cô nương tên Diệp Tư kia lây nhiễm rồi sao?

Thư Hàng tiểu hữu, ta cảnh cáo cậu, tuyệt đối không được trước mặt mọi người mà gọi ta là 'mẹ'.

Nếu không thì, đừng trách ta không khách khí đấy!” “......” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật: “Hôm qua, cô không phải còn bảo tôi gọi cô là mẹ nuôi sao?” “Đó là mẹ nuôi, mẹ nuôi và mẹ là khác nhau, hiểu không?” Lệ Chi Tiên Tử nghiến răng nói: “Nếu cậu thật sự giống như cô nương Diệp Tư kia, không nhịn được thì... ta cho phép cậu gọi ta là mẹ nuôi.

Nhưng tuyệt đối không được gọi là mẹ!” Tống Thư Hàng: “......” Dù là mẹ nuôi hay mẹ, cậu cũng sẽ không gọi!

Lệ Chi Tiên Tử lại thở dài thườn thượt, nàng hoàn toàn không biết giữa cô nương Diệp Tư kia và nàng rốt cuộc có liên hệ gì?

Cái cảm ứng huyết mạch tương liên quỷ dị kia, cái cảm giác thân thiết đó, rốt cuộc là cái thứ quái quỷ gì vậy!

Lệ Chi Tiên Tử rất phiền não.

Lúc này, Bạch Tôn Giả dẫn đường phía trước nói: “Phía trước sẽ cần ngự kiếm phi hành lên, Bạch Vân Thành được xây dựng giữa núi cao.

Lệ Chi đạo hữu, ta đưa Tống Thư Hàng, nàng đưa A Thập Lục tiểu hữu, thế nào?” “Không vấn đề gì.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Chương 787

Ba phút sau, Lệ Chi Tiên Tử và Bạch Tôn Giả ngự kiếm bay đến lối vào Bạch Vân Thành.

Cả Bạch Vân Thành được bao bọc bởi một tầng kết giới hình tinh thể, lối vào là một cánh cổng lớn được tạo thành từ hai tòa tháp cao.

Lệ Chi Tiên Tử và Bạch Tôn Giả hạ xuống vị trí tòa tháp.

Muốn vào Bạch Vân Thành, còn cần làm thủ tục nhập thành.

“Bốn vị đạo hữu khỏe, xin hỏi đây là lần đầu các vị đến Bạch Vân Thành sao?” Vị nho sĩ trung niên canh giữ cổng cười chào đón.

“Ừm, ta đã từng đến đây hơn hai trăm năm trước rồi.

Nhưng nơi đây bây giờ thay đổi lớn quá, rất tốt.” Bạch Tôn Giả nói.

“Đa tạ đạo hữu quá khen.” Vị nho sĩ trung niên cười làm thủ tục cho mọi người, rồi lại nhắc nhở: “À phải rồi đạo hữu, hôm nay Bạch Vân Thành của chúng ta có hạn chế số lượng phi kiếm bay, xin các vị đạo hữu lưu ý một chút, tránh gây ra hiểu lầm.” “Hả?” Tống Thư Hàng tại chỗ ngớ người, bay kiếm hạn chế số lượng?

Phi kiếm đâu phải ô tô, làm sao mà hạn chế được?

Lệ Chi Tiên Tử cũng vẻ mặt khó hiểu: “Hạn chế số lượng bay là sao?” Vị nho sĩ trung niên ngượng nghịu giải thích: “Thật không dám giấu, là thế này...

Khoảng hai tuần nữa, đại điển ba năm một lần của Nho gia chúng ta sẽ khai mạc, 'Nho Gia Thịnh Điển' năm nay do Bạch Vân Thư Viện chúng ta tổ chức.

Vì vậy, các học tử Nho gia từ khắp nơi đã đổ về Bạch Vân Thành của Bạch Vân Thư Viện chúng ta.

Và một số đạo hữu từ các phương đến tham quan đại điển cũng đã đến...

Bạch Vân Thành giờ đã chật ních người, cộng thêm trên không Bạch Vân Thành có kết giới phòng ngự, bầu trời không cao.

Thế nên, để ngăn chặn quá nhiều đạo hữu 'ngự kiếm phi hành' gây tắc nghẽn giao thông, Bạch Vân Thành chúng ta đành phải trong mấy ngày này, tiến hành phương pháp 'hạn chế số lượng bay', để giảm bớt áp lực.” “Vậy hạn chế thế nào?

Phi kiếm đâu có giống ô tô, không có biển số xe mà.” Tống Thư Hàng hỏi.

“Về điểm này xin các đạo hữu yên tâm, mỗi vị đạo hữu từ Tứ Phẩm trở lên khi vào Bạch Vân Thành đều sẽ nhận được một 'Mã Phi Kiếm', đến lúc đó, chỉ cần dựa theo mã số mà hạn chế bay là được.” Vị nho sĩ trung niên này kiên nhẫn giải thích cho Tống Thư Hàng và những người khác.

Tống Thư Hàng lại truy vấn: “Vậy hạn chế bay kiếm, là hạn chế thế nào?” “Chúng ta đã tham khảo điều khoản hạn chế đi lại của xe cộ người thường, rồi đơn giản hóa.

Lấy bảy chữ 'Trị Quốc, Tề Gia, Bình Thiên Hạ' làm đầu.

Mã số có chữ 'Trị' sẽ bị hạn chế vào thứ Hai, mã số có chữ 'Quốc' sẽ bị hạn chế vào thứ Ba.

Cứ thế mà suy ra.

Ngoài ra... chúng ta khuyến khích mọi người khi ra ngoài, một kiếm chở nhiều đạo hữu cùng bay.” Vị nho sĩ trung niên nói.

Tống Thư Hàng: "......" Cái thế giới tu chân hố cha này, khiến cậu không biết phải than vãn thế nào cho phải, thế giới quan lại vỡ tan tành một lần nữa.

Lúc này, Bạch Tôn Giả nói: "Được rồi, vậy xin hãy chuẩn bị cho ta và Lệ Chi đạo hữu mỗi người một Mã Phi Kiếm." Vị nho sĩ trung niên thấy Bạch Tôn Giả dễ nói chuyện như vậy, liền thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn ra Bạch Tôn Giả thực lực cao cường, nếu vì "hạn chế bay kiếm" mà chọc giận đối phương, thì sẽ rất phiền phức.

"Xin hai vị hãy giao phi kiếm thường dùng của mình cho ta một chút, ta sẽ in 'Mã Phi Kiếm' lên cho hai vị đạo hữu." Vị nho sĩ trung niên nói.

Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử đưa phi kiếm của mình lên.

Sau đó, vị nho sĩ trung niên kia mang ra một cái máy tính... và một thứ trông giống máy in.

Vị nho sĩ trung niên đặt phi kiếm vào thứ giống máy in đó, rồi gõ gõ trên máy tính.

Một thứ giống như dấu ấn rơi xuống phi kiếm.

"Đợi các đạo hữu ra khỏi Bạch Vân Thành, những dấu ấn này sẽ biến mất, xin các đạo hữu cứ yên tâm." Vị nho sĩ trung niên lại giải thích.

Mã số của Bạch Tôn Giả là "Thiên 888".

Khi thấy mã số này của Bạch Tôn Giả, vị tu sĩ Nho gia kia tán thán: "Thật là một số đẹp." Mã "Thiên" bị hạn chế vào thứ Bảy.

Hôm nay mới thứ Hai, còn rất lâu mới đến ngày hạn chế.

"Đa tạ." Bạch Tôn Giả nói.

Rồi đến phi kiếm của Lệ Chi Tiên Tử, Mã Phi Kiếm là “Bình 2333”.

Lệ Chi Tiên Tử luôn cảm thấy đây là một mã số rất trào phúng.

Bạch Tôn Giả hỏi: “Như vậy, chúng ta có thể vào được rồi chứ?” “Thủ tục đã hoàn tất rồi, mấy vị đạo hữu cứ tự nhiên vào đi.

À phải rồi...

đạo hữu, suýt nữa quên mất.

Trong Bạch Vân Thành, phi kiếm bị hạn chế tốc độ 100 km/h, xin các vị đạo hữu đừng đua phi kiếm trong thành.” Vị nho sĩ trung niên lại nhắc nhở.

Bạch Tôn Giả nghe đến đây thì nhíu mày.

Niềm vui của phi kiếm chẳng phải là đua tốc độ sao?

Không đua thì còn chơi phi kiếm làm gì?

Nhưng cuối cùng, hắn khẽ thở dài.

Đây là địa bàn của Hằng Hỏa Chân Quân, thể diện của lão hữu này không thể không nể.

“Thư Hàng, A Thập Lục đạo hữu, chúng ta chuẩn bị xuất phát rồi.” Bạch Tôn Giả nói.

Sau đó hắn vừa quay người lại, liền thấy Tống Thư Hàng đang giơ điện thoại lên, quét cái gì đó trên một tấm bảng thông báo ở lối vào.

“Đang làm gì thế?” Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, cười nói: “Tôi vừa thấy một thứ thú vị trên bảng thông báo, là một ứng dụng điện thoại, tôi quét cài đặt thử, có lẽ sau này sẽ dùng đến.” Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục ghé đầu qua nhìn.

Ứng dụng Lớp Huấn Luyện Ngự Kiếm Phi Hành Bạch Vân Quảng cáo: Bạn muốn sở hữu kỹ năng ngự kiếm phi hành đẹp trai sao?

Muốn cưỡi gió ngự kiếm, tung hoành trên Cửu Thiên sao?

Lớp Ngự Kiếm Phi Hành Bạch Vân của Nho Môn, là lớp huấn luyện tốt nhất để bạn học ngự kiếm phi hành!

Bạch Tôn Giả: “......” Tô Thị A Thập Lục: “......” Lệ Chi Tiên Tử tò mò nói: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu không phải dùng đao sao?

Đến lúc đó cũng nên là ngự đao phi hành chứ...

À phải rồi, ta nghe Thất Tu tiền bối nhắc đến, cậu từng có được một thuật ngự đao phi hành không tồi, tên là 'Tha Đao Thuật', tốc độ phi hành nhanh gấp đôi so với ngự đao phi hành thông thường.

Vậy nên, cậu thật sự không học ngự đao phi hành sao?” Nhắc đến 《Tha Đao Thuật》, Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến cái pháp ngự đao phi hành mà đao bay phía trước, người bị kéo lê phía sau.

Cái tư thế đó quả thật là thảm không nỡ nhìn.

“Lệ Chi mẹ nuôi, không nói về 《Tha Đao Thuật》 thì chúng ta vẫn là bạn tốt.” Tống Thư Hàng nhấn mạnh ngữ khí ở hai chữ “mẹ nuôi”.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng đã trải nghiệm được hương vị “Đại Phong Xa của Đồng Quái Tiên Sư” tối qua.

Cơ thể khổng lồ của cậu bị Lệ Chi Tiên Tử nắm một tay, xoay vòng như đại phong xa.

Xoay thật nhanh, Tống Thư Hàng chóng mặt hoa mắt.

Sau khi xoay tròn hơn một trăm vòng, Lệ Chi Tiên Tử đặt cậu xuống: “Không nói hai chữ 'mẹ nuôi', chúng ta vẫn là bạn tốt.” Tống Thư Hàng cảm thấy hai chân mềm nhũn, đầu hơi choáng.

Phía sau, vị nho sĩ trung niên kia cũng cảm thấy chân mình hơi mềm nhũn...

“Được rồi, đừng đùa nữa.

Chúng ta vào Bạch Vân Thành thôi.” Bạch Tôn Giả cười nói.

Hằng Hỏa Chân Quân đã nói, Bạch Vân Thành hiện giờ vô cùng náo nhiệt, đủ mọi trò vui, Bạch Tôn Giả có chút nóng lòng.

Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử lại ngự kiếm phi hành, dẫn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tiến vào bên trong Bạch Vân Thành.

Vừa bước vào kết giới Bạch Vân Thành, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tai mình “ong” một tiếng, trong khoảnh khắc tiếp nhận vô số âm thanh.

Bên trong Bạch Vân Thành, không phải là náo nhiệt bình thường!

Sau đó, Thư Hàng phóng tầm mắt nhìn.

Chỉ thấy trên không Bạch Vân Thành, khắp nơi đều là tu sĩ ngự kiếm phi hành.

Có Nho gia, có Đạo tông, cũng có Phật môn.

Mặt đất Bạch Vân Thành cũng là cảnh tượng người đông như mắc cửi.

“Thảo nào lại phải hạn chế số lượng bay kiếm.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tiếp đó, cậu nhìn về phía xa, hướng đến vị trí trung tâm Bạch Vân Thành.

Ở đó, có mười ba pho tượng cao lớn.

Mười ba pho tượng này đều mặc Nho y, khí chất mỗi pho một khác.

Hoặc là phiêu dật như ngọc, quân tử như trúc; hoặc là thần thái bay bổng, phóng khoáng bất kìm...

Mỗi pho tượng cũng được làm từ chất liệu khác nhau, có pho được điêu khắc từ ngọc thạch, có pho được đúc từ thanh thạch bình thường, có pho tượng toàn thân đỏ rực, cũng có pho toàn thân trắng muốt không nhiễm một hạt bụi.

Ánh mắt Tống Thư Hàng, dừng lại ở một pho tượng toàn thân như lưu ly, trong suốt từ trong ra ngoài.

Cậu khẽ nhíu mày, hỏi: “Bạch tiền bối, những pho tượng kia là ai?” “Cậu đang hỏi mười ba pho tượng kia sao?

Đó là mười ba vị tu sĩ 'Thánh Nhân Môn Hạ Thập Tam Kiếp Tiên' nổi tiếng trong lịch sử Nho môn.

Nghe nói năm đó, Thánh nhân Nho môn tu vi cao thâm, đã khai sáng ra Trường Sinh Chi Đạo của riêng mình.

Hơn nữa, tài năng thu đồ dạy học của ngài ấy cũng rất lợi hại.

Dưới trướng ngài, tổng cộng đã xuất hiện mười ba vị Cửu Phẩm Kiếp Tiên, Nho môn khi đó có thể nói là thịnh cực nhất thời.” Bạch Tôn Giả giới thiệu.

“Thánh Nhân Môn Hạ, Thập Tam Kiếp Tiên.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, cậu lại lần nữa nhìn về phía pho tượng Kiếp Tiên toàn thân lưu ly kia.

Mặc dù dung mạo hoàn toàn khác biệt, nhưng Tống Thư Hàng chỉ một cái nhìn đã liên hệ pho tượng “Lưu Ly Thư Sinh” này với Lưu Ly Thư Sinh đã cường hành mượn Linh quỷ của cậu trong ký ức.

Không thể sai được, người đã mượn Linh quỷ của cậu khi đó, chính là Lưu Ly Thư Sinh, một trong Thập Tam Kiếp Tiên dưới trướng Thánh nhân.

Nếu là như vậy... thì “Vạn Thư Sơn Điên Đảo, Thánh Tịch Trì...” mà Lưu Ly Thư Sinh khi đó để lại cho mình, có phải chính là Vạn Thư Sơn bên ngoài Bạch Vân Thư Viện không?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' của cậu, có một viên tinh thể hình lưu ly phát ra chấn động yếu ớt.

Chương 788

Đây là lúc trước, khi Lưu Ly Thư Sinh không thể đưa Linh quỷ trở về tay Thư Hàng an toàn, trong lòng cảm thấy áy náy.

Khi đó, hắn đã dùng mảnh vỡ Pháp bảo bản mệnh của mình làm vật dẫn, truyền Nho môn thân pháp 《Thiên Hành Kiện》 vào tay Tống Thư Hàng, như một sự bồi thường.

Sau đó, mảnh vỡ pháp bảo này liền ở lại trong tay Tống Thư Hàng.

Khi Bạch Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng vào Bạch Vân Thành, tiếp cận mười ba pho tượng kia, 'mảnh vỡ pháp bảo' trên người Tống Thư Hàng đã sinh ra cộng hưởng.

Ngay sau đó, “Thánh Nhân Môn Hạ Thập Tam Kiếp Tiên Tượng” dường như bị kích hoạt, từ trên người chúng tản mát ra từng trận ánh sáng dịu nhẹ, lại có tiếng Thánh nhân vang vọng như sấm từ những pho tượng này truyền ra.

Dưới ánh sáng dịu nhẹ và tiếng Thánh nhân như sấm này, các đệ tử Nho môn ngừng mọi hành động, họ tĩnh lặng lắng nghe Thánh nhân chi âm.

Thánh nhân chi âm giống như “Ngộ Đạo Thạch bản cường hóa”, nơi tiếng sấm lan tỏa, mỗi đệ tử Nho môn đều có được không ít lĩnh ngộ!

Trên mặt các đệ tử Nho môn tại chỗ không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, đây quả thực là phúc trạch trời ban.

“Thánh nhân Lôi Âm” đến nhanh đi cũng nhanh, chỉ khoảng năm hơi thở là đã tan biến mất.

Ánh sáng trên tượng Kiếp Tiên cũng dần dần tan biến.

Nhưng, trong mười ba pho tượng Kiếp Tiên, pho đứng đầu, ánh sáng dịu nhẹ không hề tan đi, ngược lại càng ngày càng ngưng thực lại.

Pho tượng này dung mạo uy nghiêm, nhưng trong ánh mắt lại mang một tia ôn hòa.

Đó là đệ tử đầu tiên của Thánh nhân Nho môn năm đó, tên là “Đạo Tử”.

Trên pho tượng “Đạo Tử”, ánh sáng càng ngày càng rực rỡ, cuối cùng... những ánh sáng này ngưng tụ thành một thiên kim sắc văn chương, hiện lên trên không Bạch Vân Thành.

Kim sắc văn chương này, chữ viết sử dụng là văn tự thượng cổ, mỗi nét bút, mỗi nét vẽ đều ẩn chứa sức mạnh huyền diệu.

“Đây là... 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》?” Bạch Tôn Giả nhìn kim sắc văn chương rực rỡ trên bầu trời, nói.

“《Thánh Nhân Tu Thân Phú》?

Công pháp?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải công pháp, mà là một thiên văn chương tu thân dưỡng tính của Nho gia.

Mỗi khi đệ tử Nho gia tâm không tĩnh, thân không an, sẽ lặp đi lặp lại việc mặc tả thiên 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 này, nghe nói rất hiệu quả.” Bạch Tôn Giả giải thích.

Kim sắc văn chương 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, mặc dù được viết bằng văn tự thượng cổ, nhưng sức mạnh thần kỳ trong kim sắc văn tự, giống như một cỗ máy phiên dịch vậy.

Ngay cả Tống Thư Hàng không nhận biết văn tự thượng cổ, khi nhìn thấy thiên văn chương này, trong đầu cũng có thể tự động lý giải ý nghĩa của nó, và bản năng dịch chúng thành “chữ giản thể” rồi ghi nhớ trong não.

Theo lời giải thích của Bạch Tôn Giả, thiên 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 này, là một loại phương pháp tu thân dưỡng tính của Nho gia, đại khái cũng giống như thuật minh tưởng, tiện thể còn có thể luyện thư pháp?

Thế là, Tống Thư Hàng cũng tùy ý nhìn lướt qua kim sắc văn chương trên bầu trời, ghi nhớ mấy câu đầu, rồi không còn chú ý nhiều nữa.

“Kim sắc văn chương” do pho tượng ngưng tụ ra duy trì khoảng mười hơi thở.

Trong khoảng thời gian đó, Bạch Tôn Giả dẫn Tống Thư Hàng, từ từ hạ xuống.

Mười hơi thở sau, kim sắc văn chương do pho tượng ngưng tụ ra biến mất...

“Thánh Nhân Môn Hạ Thập Tam Kiếp Tiên Tượng” khôi phục bình tĩnh, dị tượng cũng thu liễm toàn bộ.

Các đệ tử Nho gia luyến tiếc thở dài.

Ngay vào lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm.

Chốc lát sau, khi mắt Tống Thư Hàng khôi phục sáng rõ, cậu phát hiện mình đang ở trên một quảng trường rộng lớn.

Quảng trường được lát bằng đá phiến màu đen, chỉnh tề rộng rãi.

Và ở chính giữa quảng trường, sừng sững một pho tượng, chính là pho tượng “Đạo Tử” - đệ tử đầu tiên của Thánh nhân đã ngưng tụ ra kim sắc văn chương 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 trước đó.

Ngoài Tống Thư Hàng, xung quanh còn có chín đệ tử Nho gia.

Giống như cậu, những đệ tử Nho gia này cũng vẻ mặt ngơ ngác, nhìn khắp bốn phía.

Một đệ tử Nho gia nghi hoặc nói: “Đây là đâu?

Vừa nãy ta không phải còn ở Bạch Vân Thành sao?” Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Cậu vừa nãy còn ở cùng Bạch Tôn Giả.

Như vậy, người đã cường hành kéo cậu vào không gian này, tu vi phải cao đến mức nào?

Mới có thể trong chớp mắt kéo cậu đi khỏi tay Bạch Tôn Giả?

Hoặc giả, cậu hiện tại không phải thân thể bị kéo vào không gian này, mà chỉ là ý thức tiến vào không gian quái dị này?

Trong lúc suy tư, Tống Thư Hàng từ chín đệ tử Nho gia kia đã nhìn thấy một người quen là “Đề Đao Thư Sinh” Tô Văn Khúc.

Khi kết thúc “Đoạn Tiên Đài” của Sở gia, lúc cậu đang chống nạnh xem giải đấu rác sắp tái đấu, Tống Thư Hàng đã gặp vị đệ tử Nho gia này, “Đề Đao Thư Sinh” Tô Văn Khúc, con trai độc nhất của Hằng Hỏa Chân Quân Bạch Vân Thư Viện, người lái chiếc xe đua “Nhất Diệp Cô Chu” được cải trang từ một chiếc thuyền tiên đã hỏng.

Điều đáng nói là, đạo hiệu thật sự của Tô Văn Khúc lẽ ra phải là “Ngọc Kiếm Thư Sinh”, nhưng cái biệt hiệu “Đề Đao Thư Sinh” này quá nổi tiếng, dẫn đến đạo hiệu thật của hắn không ai nhớ nữa.

Tô Văn Khúc Orz.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng đã từng gặp Tô Văn Khúc, nhưng Tô Văn Khúc lại không nhận ra Tống Thư Hàng, bởi vì khi đó, Tống Thư

Hàng đã nhập vào cơ thể của Diệt Phượng Công Tử, dùng thân thể của Diệt Phượng Công Tử mà gặp hắn.

Ngay cả con trai độc nhất của Hằng Hỏa Chân Quân cũng bị kéo vào không gian này, hơn nữa, trông Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc cũng không nhận ra không gian này, vẻ mặt ngơ ngác.

Không gian này rốt cuộc là sao? [Sao cứ có cảm giác như bị “Chủ Thần” kéo vào không gian vô hạn vậy, nhưng mình đâu có ấn YES hay NO đâu.] Tống Thư Hàng nội tâm than vãn.

Lúc này, Tô Văn Khúc đã lấy lại bình tĩnh, hắn bước tới trước pho tượng kia, hành lễ tế bái.

Trong không gian này ngoài bọn họ ra, chỉ có pho tượng này, cơ duyên khẳng định nằm ở pho tượng này.

Khi hắn tế bái tổ tiên xong, trên “tượng Đạo Tử” có ánh sáng ẩn hiện chớp lên.

Ngay sau đó, trước mặt tất cả mọi người tại chỗ, một bộ bàn ghế xuất hiện giữa không trung, trên bàn đặt tứ bảo văn phòng “bút, mực, giấy, nghiên”, cùng với nước và thỏi mực.

Ngay sau đó, một giọng nói nghiêm túc xuất hiện trong đầu tất cả mọi người: [Mặc tả toàn thiên 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, thời gian năm phút.] Theo sau giọng nói uy nghiêm này, bên cạnh mỗi đệ tử Nho gia và Tống Thư Hàng, những bức tường cao vọt lên, chia cắt tất cả các đệ tử ra.

Tống Thư Hàng: “......” Đây là để chống gian lận sao?

Bọn họ đã biến thành “thí sinh” rồi sao.

Kể từ khi tốt nghiệp tiểu học, cậu đã rất ít khi “mặc tả” toàn thiên văn chương, thật khủng khiếp! [Thời gian bắt đầu.] Giọng nói nghiêm túc kia lại lần nữa vang lên.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng nghe thấy các đệ tử Nho gia xung quanh bắt đầu mài mực, chốc lát sau đã truyền đến những tiếng viết chữ lách tách. 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 đối với các đệ tử Nho gia mà nói, cũng quan trọng như pháp minh tưởng, là cơ sở trong các cơ sở.

Mỗi ngày bọn họ đều phải viết rất nhiều lần.

Phần lớn đệ tử đều có thể trong vòng một phút, vận bút như bay mà mặc tả xong 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》.

Tống Thư Hàng: "......" Cậu đâu phải đệ tử Nho gia, thiên 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 này cậu chỉ đứng sau phi kiếm của Bạch Tôn Giả mà nhìn lướt qua kim sắc văn chương đó, căn bản không hề ghi nhớ toàn văn!

Lúc này, lại bắt cậu trong năm phút mặc tả ra sao?

Chẳng phải làm khó người khác sao.

Ngoài ra, còn một chuyện nữa là cậu không biết mài mực.

Khi cậu học tiểu học và cấp hai, trường học có mở khóa học viết thư pháp, dạy học sinh luyện tập viết bút lông.

Nhưng vấn đề là, mực mà bọn họ dùng đâu phải "mài" ra, mà trực tiếp là mua cả chai.

Làm sao để mài mực, cậu chưa từng học qua, nhiều lắm thì xem qua vài cảnh mài mực trong phim.

Đợi lần này ra khỏi không gian quái dị này, sẽ đi học viết bút lông!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thở dài một hơi, Thư Hàng cầm thỏi mực lên, học theo trong phim, cho thêm chút nước vào nghiên mực, rồi thử dùng thỏi mực mài trong nghiên.

Mặc kệ tư thế có đúng hay không, dù sao thì cứ mài ra mực trước đã.

Một mặt mài, cậu một mặt khổ sở suy nghĩ về những gì mình đã nhìn lướt qua 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 trước đó.

Nhưng dù cho là năng lực trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ, cậu cũng chỉ có thể ghi nhớ mấy câu đầu của 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》.

Dù sao thì, mắt cậu đâu phải "máy ảnh", không thể ghi nhớ tất cả những thứ đã nhìn qua một lần.

"Thôi kệ, viết được bao nhiêu thì viết bấy nhiêu vậy." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, cậu cầm bút lông, chấm mực vào nghiên.

May mà hồi nhỏ cũng đã học qua chút thư pháp, ít nhất cậu vẫn nhớ cách dùng bút lông.

Lại lần nữa thở dài, Tống Thư Hàng cầm bút viết 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 lên giấy... mấy câu đầu.

Viết xong mấy câu đầu, Tống Thư Hàng chỉ có thể trợn mắt nhìn, phía dưới cậu không thể nhớ được nữa rồi.

Làm sao bây giờ?

Hay là, cầu cứu đạo hữu bên cạnh?

Thế là, Tống Thư Hàng lên tiếng gọi: "Đạo hữu bên cạnh, cậu có biết câu tiếp theo của [Quân tử tu thân, mạc thiện vu thành tín.] là gì không?

Có nghe thấy tôi nói không, nghe thấy thì đáp một tiếng đi!" Dù sao thì, quy tắc chỉ nói là trong vòng năm phút phải mặc tả xong 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, chứ đâu có nói không được cầu cứu đạo hữu bên cạnh.

Nhưng rất đáng tiếc, giữa mỗi “thí sinh” đều có tường cách, không chỉ cách biệt tầm nhìn, mà còn cách biệt cả âm thanh giao lưu.

Mặc dù tiếng mài mực và viết chữ có thể truyền ra, nhưng âm thanh nói chuyện lại bị lọc bỏ.

Các đệ tử Nho gia xung quanh không nghe thấy tiếng của cậu, cũng không thể giúp đỡ cậu.

Cứ như vậy, năm phút rất nhanh đã trôi qua.

Oanh long long~~ Những bức tường xung quanh các “thí sinh” co lại.

Trong mười thí sinh, chín đệ tử Nho gia vẻ mặt tự tin, trên tờ giấy trắng trước mặt họ viết đầy chữ.

Chương 789

Sau khi mài mực, tất cả các đệ tử Nho gia đều trong vòng một phút, đã mặc tả xong 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》.

Tống Thư Hàng nhìn về phía vị trí bên cạnh cậu.

Người ngồi cạnh cậu, chính là con trai độc nhất của Hằng Hỏa Chân Quân, "Đề Đao Thư Sinh" Tô Văn Khúc.

Thư Hàng theo bản năng nhìn vào 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 trên tờ giấy trắng của Tô Văn Khúc.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng ngớ người!

Trên giấy của Tô Văn Khúc, viết đầy chữ, hơn nữa, toàn bộ đều là "văn tự thượng cổ".

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía tờ giấy trắng của mình, trên giấy mình viết là... chữ giản thể đã được dịch.

Thảm rồi!

Hóa ra còn phải dùng văn tự thượng cổ để viết sao?

Loại khảo thí này, rõ ràng là chuẩn bị cho "đệ tử Nho gia" mà, vì sao cậu, một người ngoài không liên quan gì, lại bị cuốn vào loại khảo thí này chứ?

Chẳng lẽ... là vì Lưu Ly Thư Sinh sao?

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, Tô Văn Khúc quay đầu lại, nhìn về phía Thư Hàng.

Thực ra ngay từ đầu hắn đã chú ý đến Thư Hàng rồi.

Trong mười thí sinh tại chỗ, chỉ có Tống Thư Hàng không phải đệ tử Nho gia.

Tiếp đó, hắn cũng nhìn vào nội dung mặc tả trên giấy của Tống Thư Hàng, chữ giản thể, lại chỉ có mấy câu đầu.

Khóe miệng Tô Văn Khúc không khỏi co giật một chút: "......" "Đạo hữu, hỏi một câu.

Mặc tả không đạt tiêu chuẩn, sẽ thế nào?" Tống Thư Hàng có chút lo lắng hỏi, sẽ không có hình phạt gì chứ?

"Rất xin lỗi, đạo hữu.

Ta cũng là lần đầu tiên vào không gian kỳ lạ này." Tô Văn Khúc ngượng ngùng đáp.

Đúng lúc này, giọng nói nghiêm túc kia lại lần nữa vang lên: "Người đã mặc tả xong có thể rời khỏi không gian này, được tặng Tam Phẩm Nho bảo 'Phong Thiền Bút'.

Người chưa mặc tả thành công, sau hai mươi tức sẽ bắt đầu mặc tả lại, thời gian năm phút." Tống Thư Hàng: 0_0 Vãi!

Đây là không gian thi lại vô hạn sao?

Cậu căn bản không biết cách viết chính xác 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, dù có cho cậu thêm một trăm lần cơ hội, cậu cũng không thể dùng văn tự thượng cổ mà viết hoàn chỉnh 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 ra được.

Làm sao bây giờ?

"Vị đạo hữu này, tại hạ xin đi trước một bước.

Chúc đạo hữu sớm mặc tả xong." Tô Văn Khúc bên cạnh khẽ nói, đồng thời, hắn trải tờ 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 mà mình đã viết ra, bày ra trước mặt Tống Thư Hàng.

Hai mươi mấy tức thời gian, hy vọng vị đạo hữu xa lạ này có thể cố gắng ghi nhớ 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, và mặc tả thành công.

“Đa tạ.” Tống Thư Hàng dốc sức nhìn chằm chằm tờ 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 mà Tô Văn Khúc đã viết, cố gắng ghi nhớ.

Nhưng trên đó toàn là văn tự thượng cổ, cách viết và chữ giản thể có sự khác biệt một trời một vực.

Hơn nữa, 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 mà Tô Văn Khúc mặc tả cũng không có chức năng tự động phiên dịch.

Tống Thư Hàng ghi nhớ rất vất vả.

Bây giờ, cậu chỉ có thể dựa vào trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ, cố sống cố chết ghi nhớ từng hình vẽ văn tự thượng cổ.

Hai mươi tức thời gian thoáng chốc trôi qua.

Oanh long long, bên cạnh Tống Thư Hàng lại lần nữa những bức tường cao vọt lên.

Khảo thí lại lần nữa bắt đầu.

Mà Tống Thư Hàng mới chỉ ghi nhớ chưa đến một phần ba 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》.

Lại xịt rồi.

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nhớ lại nỗi kinh hoàng từng một thời bị các kỳ thi chi phối...

Lại xịt, dù với trí nhớ mạnh mẽ hiện tại của cậu, cũng chỉ ghi nhớ chưa đến một phần ba 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》.

Đến khi năm phút trôi qua, cậu lại phải trượt.

Cũng không biết tờ đáp án của “Đề Đao Thư Sinh” Tô Văn Khúc ở bàn bên cạnh còn ở đó không?

Nếu tờ bài thi của Tô Văn Khúc đã không còn, đến lúc đó cậu phải làm sao?

Vĩnh viễn tuần hoàn trong không gian này sao?

Khủng khiếp!

Lúc này, giọng nói uy nghiêm kia lại lần nữa vang lên: [Mặc tả toàn thiên 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, thời gian năm phút.] Đồng thời trên bàn Tống Thư Hàng, thêm một tờ giấy trắng.

Tờ bài thi cũ thì bị gấp lại, di chuyển đến góc bàn, không cản trở cậu mặc tả lại.

Nếu không thể mặc tả ra 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, cậu sẽ bị nhốt trong phòng tối vô hạn.

Tống Thư Hàng đành phải lại cầm bút, mặc tả 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》.

Lần này cầm bút, giống như vẽ tranh vậy, vẽ ra một phần ba cổ văn 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 trong đầu.

Vẽ xong, đã qua hơn ba phút.

Tống Thư Hàng càng thêm khổ não.

Những cổ văn này vẽ lên khá phức tạp, với tốc độ như vậy, dù cậu có ghi nhớ toàn bộ thiên cổ văn, thì để vẽ xong cũng cần khoảng chín phút.

Cái này quả thực là hình thức địa ngục mà.

Lúc này, có thể nhờ ngoại viện giúp đỡ không?

Tống Thư Hàng theo bản năng đưa tay vào trong áo, muốn lấy điện thoại, hoặc Pháp bảo Thiên Lý Truyền Âm.

Nhưng khi cậu đưa tay vào, lại phát hiện 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' của mình đã biến mất.

Không có Nhất Thốn Súc Tiểu Đại...

Vậy thì, mình không phải nhục thân tiến vào không gian kỳ lạ này, mà là ý thức bị kéo vào không gian sao?

Tống Thư Hàng thầm suy nghĩ.

Rất nhanh, năm phút lại kết thúc.

Những bức tường bên cạnh lại lần nữa ầm ầm hạ xuống.

Đợi tường vừa biến mất, Tống Thư Hàng liền nóng lòng nhìn sang bên cạnh.

Tuyệt vời quá, bàn, ghế xung quanh và 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 mà Tô Văn Khúc đã mặc tả vẫn còn ở đó.

Tống Thư Hàng lập tức nhìn chằm chằm bài thi của Tô Văn Khúc, cố sống cố chết ghi nhớ.

Đồng thời, bên tai cậu lại lần nữa vang lên giọng nói uy nghiêm kia: “Người đã mặc tả xong có thể rời khỏi không gian này, được tặng Tam Phẩm Nho bảo 'Phong Thiền Bút'.

Người chưa mặc tả thành công, sau hai mươi tức sẽ bắt đầu mặc tả lại, thời gian năm phút.” Hai mươi tức sau...

Oanh long long, những bức tường lại lần nữa vọt lên!

Trên mặt bàn Tống Thư Hàng, lại thêm một tờ giấy trắng, tờ giấy cũ thì lại bị gấp lại, di chuyển.

Tống Thư Hàng cố gắng đưa tay ra lấy tờ bài thi cũ bị gấp lại, nhưng tờ bài thi cũ bị một tầng sức mạnh ngăn cách, Thư Hàng không thể chạm vào chúng.

“Khốn nạn, giá như tờ bài thi cũ không bị gấp lại thì tốt biết mấy.” Tống Thư Hàng thở dài nói, như vậy ít nhất cậu còn có thể sao chép nội dung trên tờ bài thi cũ, nhanh hơn một chút so với mặc tả.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Năm phút sau, những bức tường lại lần nữa ầm ầm hạ xuống.

Tống Thư Hàng vội vàng chuyển ánh mắt đến tờ nháp của Tô Văn Khúc, lại lần nữa cố sống cố chết ghi nhớ 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 trên đó.

Lần này, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng đã ghi nhớ toàn văn!

Dù không thể lý giải ý nghĩa của những văn tự thượng cổ này, nhưng cậu đã cứng rắn dựa vào năng lực trí nhớ, ghi nhớ toàn bộ thiên 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 như ghi nhớ hình vẽ vậy.

Hơn nữa, có lần trước luyện bút, bây giờ khi cậu vẽ "văn tự thượng cổ", tốc độ cũng càng ngày càng nhanh.

Lần này, tuyệt đối, nhất định phải vượt qua khảo thí!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Hai mươi tức sau...

Oanh long long, những bức tường lại lần nữa vọt lên.

Lần này, Tống Thư Hàng cầm bút lông, chấm mực sẵn.

Đợi giấy trắng vừa xuất hiện, Tống Thư Hàng liền phi nhanh vẽ lên đó.

Cả thiên 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, cứ như vậy được cậu mặc tả, hay nói đúng hơn là mặc họa ra.

Bốn phút bốn mươi hai giây.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng đã vẽ xong phù văn thượng cổ cuối cùng.

"Đại công cáo thành!

Cái hình thức thi lại vô hạn đáng chết này, mình đã vượt qua rồi!" Tống Thư Hàng đặt bút lông xuống, ha ha cười lớn.

Tiếp theo, chỉ cần đợi thời gian khảo thí kết thúc, cậu là có thể rời khỏi không gian này.

Tiện thể còn có thể nhận được một cây “Nho bảo” Tam Phẩm là Phong Thiền Bút.

Đáng mừng đáng mừng, đáng mừng đáng mừng!

Năm phút vừa đến, những bức tường lại lần nữa hạ xuống.

Bên tai cậu lại lần nữa vang lên giọng nói uy nghiêm kia: “Người đã mặc tả xong có thể rời khỏi không gian này, được tặng Tam Phẩm Nho bảo 'Phong Thiền Bút'.

Chương 790

Người chưa mặc tả thành công, sau hai mươi tức sẽ bắt đầu mặc tả lại, thời gian năm phút.” “Tôi muốn rời không gian này!” Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Nhưng, chuyện dở khóc dở cười đã xảy ra.

Cậu không hề bị đưa ra khỏi không gian này.

“Tôi đã mặc tả xong rồi mà, mau đưa tôi ra ngoài đi!” Tống Thư Hàng lại lần nữa lên tiếng.

Nhưng, giọng nói uy nghiêm kia không hề đáp lời nữa.

Cả không gian yên tĩnh lạ thường, chỉ có tiếng thở của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Cái quái gì thế này chứ?

Không lẽ mình vẫn chưa mặc tả hoàn chỉnh?

Cậu nhanh chóng quét mắt nhìn “bài thi” của Tô Văn Khúc bên cạnh.

Không hề thiếu sót gì mà!

Mỗi một cổ văn trên đó, cậu đều dựa theo bài thi của Tô Văn Khúc mà vẽ lại rồi mà.

Chẳng lẽ... khi mặc tả 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 này, còn phải thầm niệm ý nghĩa của nó trong lòng?

Nhưng “bài thi” mà Tô Văn Khúc viết lại không có chức năng tự động phiên dịch, Tống Thư Hàng bày tỏ là không thể hiểu được!

Làm sao bây giờ?

Không lẽ mình lại phải thi lại, cứ thi mãi cho đến chết mới thôi sao?

Hai mươi tức sau...

Những bức tường vô tình lại lần nữa tàn nhẫn vọt lên, cách biệt Tống Thư Hàng và mọi thứ xung quanh.

Trước mặt Tống Thư Hàng, lại lần nữa xuất hiện một tờ bài thi mới.

Còn tờ bài thi cũ thì lại bị gấp lại, di chuyển đến góc bàn.

“Tôi không muốn thi nữa đâu, thả tôi ra ngoài đi!” Tống Thư Hàng đứng dậy, nắm lấy bàn, dùng lực lật lên.

Cậu muốn thử xem, nếu cậu lật bàn thì không gian này sẽ có phản ứng gì?

Nhưng khi Tống Thư Hàng dùng lực lật lên... lại phát hiện cái bàn này nặng trịch, cậu căn bản không lật nổi.

Thế thì dở rồi.

Bây giờ phải làm sao?

Lúc này, cậu lại không thể liên lạc được với bên ngoài.

Rõ ràng đã “mặc tả” xong 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, vậy mà cũng không thể thoát thân khỏi không gian này.

Chẳng lẽ cậu thật sự sẽ vĩnh viễn bị mắc kẹt trong không gian này sao?

“Hay là, khi mình viết có chỗ nào viết sai chăng?” Tống Thư Hàng véo cằm suy nghĩ.

Đợi đã, đợi năm phút sau, cậu lại lần nữa xem kỹ “bài thi” của Tô Văn Khúc, cẩn thận đối chiếu với hình vẽ 《Thánh Nhân Tu Thân

Phú》 trong đầu mình, xem mình có ghi nhớ sai nét bút nào không.

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ xem mình có những chỗ nào có thể đã ghi nhớ sai, ngay phía trên bàn cậu, một thanh phi kiếm màu đen phá vỡ hư không, chen đến ngay phía trên cậu.

Nhưng lần này, phi kiếm màu đen không còn phóng thích năng lượng đen nuốt chửng toàn bộ "không gian" nữa.

Phi kiếm màu đen chỉ yên lặng lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

"Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng kinh ngạc kêu lên.

Đây là một vị "Bạch tiền bối" khác, cũng quyến rũ vô hạn, hơn nữa thường xuyên xuất hiện trong giấc mơ của cậu.

Mặc dù không biết lai lịch của vị Bạch tiền bối này, nhưng có thể khẳng định, ngài ấy là một tồn tại rất mạnh mẽ.

Để tiện phân biệt, có thể gọi ngài ấy là "Bạch tiền bối áo đen".

Ngoài ra, từ khi vị Bạch tiền bối này xuất hiện, Tống Thư Hàng lại lần nữa xác định, cậu hiện tại không phải nhục thân tiến vào không gian khảo thí vô hạn này, mà là ý thức bị kéo vào.

Phi kiếm màu đen xoay một vòng, hóa thành Bạch tiền bối áo đen.

Hắc y mà ngài ấy mặc hôm nay là dạng y phục ngủ, bao phủ toàn bộ người ngài ấy, chỉ lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ.

Bạch tiền bối áo đen đang ngủ sao?

Bạch tiền bối áo đen tĩnh lặng mở mắt, nhìn về phía Tống Thư Hàng: "......" "Chào, Bạch tiền bối, chúng ta lại gặp nhau rồi." Tống Thư Hàng vẫy tay.

Bạch tiền bối áo đen nhíu mày: "Cậu lại bị cuốn vào giấc mộng kỳ lạ nào nữa rồi?" "Lần này không phải mộng, mà là bị cuốn vào không gian khảo thí kỳ lạ này." Tống Thư Hàng đáp: "Không gian khảo thí này, yêu cầu tôi trong vòng năm phút mặc tả ra bản cổ văn của 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》.

Không viết ra được thì không thả tôi ra.

Tôi đã mặc tả tuần hoàn mấy lần rồi.” Bạch tiền bối áo đen à một tiếng cười: “Không gian thú vị.” “Một chút cũng không thú vị đâu, Bạch tiền bối.

Trong không gian này, ngay cả lật bàn cũng không lật được.

Đáng sợ hơn là, tôi đã hoàn chỉnh mặc tả xong 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 rồi, nhưng không gian này vẫn không thả tôi ra.

Tôi còn nghi ngờ nó có phải bị lỗi rồi không!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Ánh mắt Bạch tiền bối áo đen nhìn về phía xa, ánh mắt ngài ấy dường như xuyên qua từng bức tường, trực tiếp nhìn thấy pho tượng “Đạo Tử” của “Thánh Nhân Môn Hạ Thập Tam Kiếp Tiên”.

Khi nhìn thấy tượng Đạo Tử, Bạch tiền bối áo đen khẽ thở dài.

Lúc này, Tống Thư Hàng khẩn cầu: “Bạch tiền bối, ngài có thể giúp tôi một tay, giúp tôi xem 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 tôi viết rốt cuộc có chỗ nào sai không?” Bạch tiền bối áo đen à một tiếng cười, nói: “Ta vì sao phải giúp cậu?” Tống Thư Hàng: “......” Vị Bạch tiền bối áo đen này, chắc chắn vẫn còn ghi thù.

Bởi vì lần trước, cậu đã không tiết lộ thông tin về “Bạch Tôn Giả” cho ngài ấy, nên Bạch tiền bối áo đen đang ghi thù!

Lúc này, phải tế xuất đại sát khí thôi.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên.

Có rất nhiều cách để ra khỏi không gian này, ngoài việc hoàn thành “viết đúng 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 trong năm phút” ra, bị sức mạnh cường đại khác đẩy ra khỏi không gian cũng được.

Mà cách chọc giận vị “Bạch tiền bối áo đen” này, lại không thể đơn giản hơn!

Bất kể là Bạch tiền bối ngoài đời, hay là vị Bạch tiền bối áo đen trong mộng cảnh này, chỉ cần tế ra câu danh ngôn kinh điển kia, là đủ rồi.

Thế là, Tống Thư Hàng nóng lòng kêu lên: “Tiểu Bạch, đợi tóc ngài dài...” “Im mồm.” Bạch tiền bối áo đen khẽ nói.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện miệng mình không thể mở ra được.

Bị cấm ngôn rồi.

Chuyện nằm trong dự liệu, không sao cả.

Khả năng bị cấm ngôn này cậu đã sớm nghĩ đến rồi.

Cậu cầm giấy và bút lên, bắt đầu viết: “Tiểu Bạch, đợi tóc ngài dài đến eo...” Viết đến đây, Tống Thư Hàng cẩn thận ngẩng đầu nhìn vị Bạch tiền bối áo đen này.

Bởi vì nếu viết tiếp, viết đến mấy chữ “thì ta lấy ngươi” thì chính là tìm đường chết.

Tốt nhất là viết đến đây dừng bút, Bạch tiền bối áo đen liền không nhịn được mà ném cậu ra khỏi không gian quái dị này, thì còn gì bằng.

Nhưng khi Tống Thư Hàng vừa quay đầu, lại phát hiện Bạch tiền bối two một tay chống cằm, tò mò nhìn chữ cậu viết: “Cậu viết gì vậy?

Đây là một loại văn tự mới của nhân loại à?” Tống Thư Hàng: “......” Mẹ nó chứ, ngại thật, vị Bạch tiền bối two này lại không nhận ra chữ giản thể ư?

Tống Thư Hàng buồn bực đặt bút lông xuống, đối phương không đọc hiểu thì viết ra cũng có ích gì đâu.

Hơn nữa cậu cũng đã thử rồi, trong không gian ý thức này, ngay cả 'truyền âm nhập mật' cũng không dùng được, chắc là để ngăn 'thí sinh' dùng truyền âm nhập mật mà gian lận.

“A a, bỏ cuộc rồi à?” Bạch tiền bối two lơ lửng giữa không trung, phát ra tiếng cười đắc ý.

Tống Thư Hàng liếc mắt trắng một cái.

Cầu người không bằng cầu mình, cậu xoa xoa mắt, chuẩn bị tự mình làm.

Năm phút đồng hồ rất nhanh trôi qua, bức tường bao quanh Thư Hàng lại hạ xuống.

Giọng nói uy nghiêm trong không gian lại lặp lại lời thoại trước đó.

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu, nhìn chằm chằm vào tờ bài thi của 'Tô Văn Khúc' bên cạnh, đối chiếu đáp án trên bài thi với 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 trong trí nhớ của mình.

Mười hơi thở sau...

Mẹ nó chứ!

Tống Thư Hàng lại túm lấy bàn, muốn hất bàn lên nhưng cái bàn vẫn không nhúc nhích.

Không sai, hoàn toàn không sai.

Cậu dựa vào trí nhớ mạnh mẽ của mình, thuộc lòng toàn văn 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 do Tô Văn Khúc viết, không sai một chữ một nét.

Thậm chí, ngay cả một số nét chữ là đường lượn sóng '~', cậu cũng sao chép lại không sai một chút nào.

Nghĩa là, 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 cậu viết trong bài kiểm tra hoàn toàn giống hệt của Tô Văn Khúc.

Tại sao cậu lại không qua được?

Chẳng lẽ thật sự phải vừa chép chính tả, vừa tụng thầm bài 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 này trong lòng ư?

Nhưng cậu căn bản không hiểu chữ trên đó, làm sao mà chép chính tả được chứ!

Hai mươi hơi thở thời gian rất nhanh lại trôi qua.

Ầm ầm, bức tường lại lạnh lùng bay lên, che khuất tầm nhìn của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối two đang lơ lửng trên không, lúc này...

Bạch tiền bối two đang nằm nghiêng, dường như đã chìm vào giấc mộng, ngủ say sưa.

Tống Thư Hàng đưa bút ra, chọc chọc Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two mở mắt ra, nghi hoặc nhìn cậu.

Tống Thư Hàng chỉ vào miệng mình, xin được giải trừ cấm ngôn.

“A a, cậu chỉ cần thề không niệm lại câu đó nữa, ta sẽ giải trừ cấm ngôn cho cậu.” Bạch tiền bối two ngáp một cái, uể oải nói.

Chương 791

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa.

Bạch tiền bối two vươn tay chỉ một cái, 'trạng thái cấm ngôn' của Tống Thư Hàng lập tức được giải trừ.

Tống Thư Hàng sốt ruột nói: “Bạch tiền bối two, chúng ta giao dịch đi!” “Ha ha.” Bạch tiền bối two đắc ý cười một tiếng, nhưng đột nhiên y nghĩ đến điều gì: “Bạch tiền bối Thỏ là gì?” “......” Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Chỉ là tôi cắn phải lưỡi thôi, Bạch tiền bối đừng để ý.” Bạch tiền bối two cười như không cười gật đầu.

“Bạch tiền bối, tôi có thể kể cho ngài một số thông tin về thế giới hiện tại.

Ừm, tôi có thể trả lời ngài hai câu hỏi, xin ngài giúp tôi vượt qua bài kiểm tra này.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu dựa vào thủ đoạn của mình đã hoàn toàn không còn cách nào, chỉ có thể cầu Bạch tiền bối two ra tay.

“Được, hai câu hỏi, giao dịch thành công.” Bạch tiền bối two vươn vai, ngồi dậy: “Vậy câu hỏi thứ nhất...

Thiên Đình có phải đã xong đời rồi không?” Tống Thư Hàng còn tưởng vị Bạch tiền bối two này sẽ trực tiếp hỏi tin tức về 'Bạch Tôn Giả', không ngờ Bạch tiền bối two lại hỏi chuyện về Thiên Đình.

May mà, cậu cũng có chút hiểu biết về Thiên Đình.

“Đúng vậy, Thiên Đình đã diệt vong.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Quả nhiên...

Thật là, xong đời cũng nhanh quá đi mất.” Bạch tiền bối two lẩm bẩm nói.

Một lát sau, y lại hỏi: “Câu hỏi thứ hai, ừm, cấp bậc của cậu hơi thấp, cũng không biết cậu có rõ hay không. 'Thiên...

Đạo', có phải đã xảy ra vấn đề rồi không?” Khi nhắc đến từ 'Thiên Đạo', Bạch tiền bối two dừng lại một lát, và dùng 'phương thức vô thanh', thêm rất nhiều lời lẩm bẩm vô nghĩa vào giữa từ 'Thiên Đạo', đây là để tránh bị cảm ứng.

“Cái này tôi không biết.” Tống Thư Hàng lắc lắc đầu, cậu mới chỉ là một tiểu tu sĩ Tam Phẩm, làm sao mà biết vấn đề Thiên Đạo sâu sắc như vậy chứ.

“Thôi được, vậy câu hỏi này để lần giao dịch sau ta hỏi cậu vậy.” Bạch tiền bối two thở dài, lại hỏi: “Vậy đổi câu hỏi khác, cậu đã vượt qua Thiên Kiếp Nhị Phẩm rồi đúng không?

Khi cậu độ kiếp, lôi kiếp có bao nhiêu đợt?” Vị Bạch tiền bối two này suy nghĩ nhảy vọt lớn quá, đột nhiên sao lại hỏi đến vấn đề của cậu rồi.

“Mười một đợt.” Tống Thư Hàng trả lời thật thà, đây cũng không phải là thứ gì cần bảo mật.

Bạch tiền bối two xoa cằm, gật đầu như có điều suy nghĩ.

Sau đó, y lên tiếng nói: “Được rồi, giao dịch hoàn thành.

Cậu chép chính tả một lần 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, ta sẽ xem.” Tống Thư Hàng đề nghị: “Thời gian kiểm tra không còn nhiều, chi bằng đợi đợt sau được không?” Bạch tiền bối two: “Không cần, cậu cứ viết trước một lần, ta xem cậu viết có vấn đề gì không.” “Cũng được.” Tống Thư Hàng gật đầu, bắt đầu nhanh chóng viết lên giấy.

Cậu dựa vào trí nhớ của mình, viết từng nét từng chữ 《Thánh

Nhân Tu Thân Phú》 đã ghi nhớ từ chỗ 'Tô Văn Khúc'.

Đang viết thì đột nhiên Bạch tiền bối two phía sau chỉ vào một nét văn tự cổ '~' cậu vừa viết, nói: “Chữ này sai rồi, nét này là 'ngang', sao cậu lại viết thành đường lượn sóng làm gì?” “Hả?” Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, nét ngang?

Cái quái gì mà nét ngang chứ, trong trí nhớ của cậu, chữ này Tô Văn Khúc viết rõ ràng là có đường lượn sóng '~' mà!

Tống Thư Hàng vì lo lắng mắc lỗi, khi viết những chữ như vậy, ngay cả đường lượn sóng có bao nhiêu đợt, cũng sao chép lại không sai một nét nào.

Không ngờ chỗ sai lại xuất hiện ở đây!

Giây phút này Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thấu hiểu nỗi bi thương của người mù chữ... không nhận biết chữ, đôi khi cũng quá bi thương.

“Đây chắc là một số thói quen viết chữ cá nhân của người viết 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 bên cạnh cậu.

Hoặc có lẽ anh ta đang luyện tập một loại thư pháp nào đó, nên khi viết chữ, sẽ vô thức mang theo một số cách viết thư pháp.” Bạch tiền bối two phỏng đoán: “Khi anh ta viết thì không sai.

Nhưng khi cậu sao chép nét chữ của anh ta, độ cong 'lượn sóng' của nét ngang này quá lớn, quá rõ ràng, nên thành sai rồi.” Tống Thư Hàng orz.

“Ngoài những nét ngang dạng lượn sóng này ra, còn có mấy chỗ khác cũng là những lỗi tương tự.” Bạch tiền bối two giải thích.

Giây phút này, Tống Thư Hàng có tâm muốn chết.

Tô huynh, không thể hố người như vậy chứ.

“Thôi được rồi, cậu đưa bút cho ta, bài 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 này ta vừa hay biết.

Ta sẽ viết lại một lần, sau đó cậu ghi nhớ lại lần nữa.” Bạch tiền bối two vươn tay, nhận lấy bút lông từ tay Tống Thư Hàng.

Ngón tay thon dài của y cầm bút, tư thế thanh nhã, nhìn rất mãn nhãn.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối two nhanh chóng viết lên.

Chỉ trong mười mấy giây, một bài 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 đã xuất hiện trên giấy của Tống Thư Hàng.

“Được rồi, cậu ghi nhớ lại lần nữa đi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng vội vàng dùng thời gian còn lại, ghi nhớ lại bài 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 này một lần nữa, sửa chữa những chỗ sai trong trí nhớ.

Mà nói đi thì phải nói lại, Bạch tiền bối two đã viết một lần trên giấy của cậu, đợi năm phút nữa qua đi, liệu cậu có thể vượt qua bài kiểm tra không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lại năm phút nữa trôi qua...

Bức tường hạ xuống.

Trong không gian, giọng nói uy nghiêm kia lại vang lên, vẫn là câu nói đó, người đạt yêu cầu thì đi, người không đạt yêu cầu hai mươi hơi thở sau thi lại.

Tống Thư Hàng thử gọi một tiếng: “Xin hãy đưa tôi rời đi!” Nhưng mà... không có phản ứng.

Hiển nhiên, hành vi gian lận kiểu Bạch tiền bối two viết 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 hộ cho cậu, không thể nhận được sự công nhận của không gian.

“Đúng là một không gian cứng nhắc.” Tống Thư Hàng nhếch miệng.

Cứ như vậy, cậu lại đợi hai mươi hơi thở nữa...

Bức tường lại bay lên.

Bạch tiền bối two đã rụt vào trong túi ngủ của y, ngủ say sưa.

Và Tống Thư Hàng lại cầm bút, viết lại bài 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 hoàn toàn mới.

Ba phút sau...

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, đặt bút lông trong tay xuống.

Lần này, chắc là được rồi chứ?

Lần này cậu viết, tuyệt đối không sai.

Ngay khoảnh khắc cậu đặt bút, cậu cảm thấy một loại 'ngộ ra' trỗi dậy trong lòng.

Trên giấy trắng, toàn bộ nội dung 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 cậu viết đã hòa vào trong đầu cậu, hóa thành nội dung 'chữ giản thể' mà cậu có thể hiểu được.

Bài văn này, chẳng lẽ chỉ cần viết ra chính xác, là sẽ tự động có khả năng 'phiên dịch' ư?

Đang lúc nghi hoặc, Thư Hàng lại cảm thấy tinh thần lực của mình ngưng tụ lại—tinh thần lực khổng lồ của cậu dường như dễ khống chế hơn một chút, cũng ngưng thực hơn một chút.

Đây chính là ảnh hưởng mà 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 mang lại cho cơ thể sao?

Giống như 'pháp môn minh tưởng', thậm chí còn có thêm một số hiệu quả khó tả hơn cả pháp môn minh tưởng.

Hơn nữa, sau khi tinh thần lực của cậu phát sinh biến hóa, không gian này liền giải trừ phong tỏa đối với cậu.

Tống Thư Hàng có cảm giác, hiện tại cậu chỉ cần một ý niệm, là có thể dễ dàng rời khỏi không gian này.

Thì ra là vậy, sau khi 【tinh thần lực thông qua 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 mà sản sinh biến hóa】, mới được xem là thực sự phù hợp tiêu chuẩn kiểm tra của không gian thần bí này.

Tống Thư Hàng vui vẻ nói: “Bạch tiền bối, chúng ta thành công rồi!” “Ừm.” Bạch tiền bối two lẩm bẩm đáp một tiếng.

“Bạch tiền bối, vậy tôi phải rời khỏi không gian này trước.

Một vị Bạch tiền bối khác còn đang đợi tôi về.” Tống Thư Hàng vui mừng nói.

“Ừm, tạm biệt.” Bạch tiền bối two vẫy vẫy tay.

Tống Thư Hàng cười hắc hắc, trong lòng niệm thầm 'rời đi', ngay khoảnh khắc tiếp theo, cậu cuối cùng cũng thoát ra được khỏi không gian 'thi lại vô hạn' đáng chết này.

Sau khi thân hình Tống Thư Hàng biến mất, Bạch tiền bối two lặng lẽ nhìn bức tượng 'Đạo Tử' ở đằng xa.

“Mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân, Đạo Tử.” Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Bức tượng ở đằng xa có ánh sáng khẽ nhấp nháy, dường như đang hồi ứng Bạch tiền bối two.

“Nghĩa là, 'Bạch tiền bối' khác mà Tống Thư Hàng nói, đang ở địa bàn của Nho Môn sao?” Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói. ...

Ý thức Tống Thư Hàng trở về.

Cậu phát hiện mình lúc này đang nằm trên giường, mà trong tay cậu không biết từ lúc nào đã có thêm một cây bút lông tinh xảo.

Bên cạnh giường, Tô Thị A Thập Lục đang đọc sách.

“Thập Lục?

Tôi ngủ bao lâu rồi?” Tống Thư Hàng ngồi dậy từ trên giường, lên tiếng hỏi.

Khi cậu vừa ngồi dậy, phát hiện toàn thân hình dáng 'cơ bắp căng phồng' của mình lại giảm bớt đi rất nhiều.

Cơ bắp trên người thu nhỏ lại hẳn một vòng, trở nên săn chắc hơn, ngay cả thể chất cũng mạnh hơn một chút.

Chẳng lẽ là do chép chính tả 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》?

Khiến mình đẩy nhanh quá trình hấp thu dược lực của 'Long Ma Dược Tề' ư?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Anh tỉnh rồi à?” Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại, đáp: “Tổng cộng anh ngủ gần một tiếng rồi.” “Lâu vậy sao?” Tống Thư Hàng ngại ngùng cười cười, lại hỏi: “Vậy Lệ Chi Tiên Tử và Bạch tiền bối đi đâu rồi?” “Lệ Chi Tiên Tử đi dạo【Bạch Vân Thành】mua quần áo rồi, còn Bạch tiền bối...” Tô Thị A Thập Lục khóe miệng nhếch lên, nói: “Bạch tiền bối hơn bốn mươi phút trước đã tải một ứng dụng điện thoại, sau đó y liền vui vẻ đi ra ngoài rồi.” “Vui vẻ đi ra ngoài rồi?

Bạch tiền bối tải ứng dụng điện thoại gì vậy?” Trực giác mách bảo Tống Thư Hàng, cái ứng dụng này... có vấn đề!

“Hình như là một ứng dụng 'Phi Kiếm Taxi', chỉ cần tải về, ra ngoài là có thể dễ dàng đi phi kiếm; cũng có thể đăng ký tài khoản làm tài xế trong ứng dụng này, ngự kiếm ra ngoài chở người kiếm Linh Thạch.

Nghe nói, đây là chức năng mà Bạch Vân Thành đã thử nghiệm từ rất lâu rồi.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng: “Ứng dụng Phi Kiếm Taxi, Bạch Vân Thư Viện quả nhiên là bắt kịp thời đại.” Với tính cách của Bạch tiền bối, sau khi tìm thấy một ứng dụng điện thoại thú vị như vậy, y chắc chắn sẽ ra ngoài làm tài xế phi kiếm taxi, chở người đi khoe mẽ, chở người bay lượn rồi.

Chương 792

Hy vọng đừng xảy ra chuyện gì...

Với kinh nghiệm trước đây của Tống Thư Hàng, nếu Bạch Tôn Giả mà chơi tới bến thì tốc độ sẽ không thể kiểm soát được.

Hy vọng y sẽ không chở khách, phi kiếm tốc độ cao trong 【Bạch Vân Thành】 chứ. ...

Tống Thư Hàng ngồi dậy khỏi giường, nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục, hỏi: “Thập Lục, em đeo kính làm gì vậy?” A Thập Lục đâu có cận thị?

Mà nói đi thì phải nói lại, hình ảnh Tô Thị A Thập Lục với khuôn mặt nhỏ nhắn, đeo kính gọng đen to khi đọc sách nhìn rất đáng yêu.

“Đây là công nghệ đen của 【Bạch Vân Thành】, chỉ cần đeo vào, là có thể ngồi tại nhà duyệt qua tất cả các cửa hàng được ghi lại trong cuốn sách này.” Tô Thị A Thập Lục giơ cuốn sách dày cộp trong tay lên nói.

Cuốn sách trong tay cô bé là một cuốn sách hướng dẫn mua sắm các loại cửa hàng ở 'Bạch Vân Thành'.

Trên sách không có bất kỳ chữ viết hay hình ảnh nào, chỉ có từng pháp trận.

Thông qua cặp kính trên mặt Tô Thị A Thập Lục, có thể kích hoạt những pháp trận này, khiến 'tầm mắt' của người sử dụng như được đến tận nơi, tiến vào các cửa hàng được ghi lại trên sách, xem những món hàng mình cảm thấy hứng thú.

Tuyệt đối là công nghệ đen.

Kể từ khi tiếp xúc với 'Bạch Vân Thành', trong đầu Tống Thư

Hàng, định nghĩa về những từ như 'tu chân giới, nơi tập trung tu sĩ' đã hoàn toàn bị phá vỡ và tái tạo.

Chỉ có thể nói, không hổ danh là thành phố lớn thịnh vượng của Nho Môn, đã kết hợp hoàn hảo tu chân và công nghệ, hòa nhập vào từng chi tiết của cuộc sống.

“Cơ thể anh không sao chứ?

Lúc nãy anh đột nhiên ngủ thiếp đi.

Bạch tiền bối đã kiểm tra cho anh một lần, nói là cơ thể anh không vấn đề gì, ý thức đang hình thành liên hệ với mười ba bức tượng Kiếp Tiên của Nho gia.

Bạch tiền bối đoán anh có thể có chút cơ duyên, nên không đánh thức anh.” Tô Thị A Thập Lục tháo kính, khép cuốn sách dày cộp lại, nói.

“Hiện tại cơ thể tôi rất tốt, không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng nói, thảo nào khi ý thức của cậu bị kéo vào không gian 'thi lại vô hạn' kia, Bạch tiền bối ngoài đời lại không đánh thức cậu.

Thì ra là y đã nhận ra mối liên hệ giữa cậu và 'tượng mười ba Kiếp Tiên', lầm tưởng cậu có cơ duyên.

“Cơ duyên thì không tính, tôi chỉ bị cuốn vào hoạt động 'thi khảo sát ngẫu nhiên' của đệ tử Nho Môn thôi.” Tống Thư Hàng cà khịa.

Sau đó, cậu kể cho Tô Thị A Thập Lục nghe chuyện mình bị cuốn vào không gian 'thi lại vô hạn', còn chuyện liên quan đến 【Bạch tiền bối two】 thì cậu vẫn không thể tiết lộ cho người khác.

Một khi trong câu chuyện có dính dáng đến 【Bạch tiền bối two】, cậu liền không thể mở miệng.

Đoạn này, cậu đành bỏ qua.

Tô Thị A Thập Lục nghe xong, cười nói: “Không gian thi lại vô hạn?

Cũng thú vị đó chứ.

Hơn nữa, Thư Hàng anh cũng từ đó mà có được 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, cũng coi như là một cơ duyên rồi.” “Cơ duyên như vậy tôi thà không có.” Tống Thư Hàng nhếch miệng.

Hơn nữa 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 cũng không phải là tuyệt học ẩn bí gì, cũng gần giống 'Hỏa Diễm Đao' phổ biến đại trà, là thứ mà mọi đệ tử Nho Môn đều sẽ biết.

Học một bài 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 như vậy, cậu đã phải trả giá bằng việc thi lại liên tục năm sáu lần...

Hơn nữa nếu không phải 【Bạch tiền bối two】 phá không mà đến, tiến vào không gian, cậu còn không biết phải thi lại bao nhiêu vòng nữa mới có thể thoát ra khỏi không gian đó?

Có khi phải thi lại luân hồi cả vạn lần ấy chứ!

Cái giá quá lớn.

Tô Thị A Thập Lục ha ha cười một tiếng, sau đó cô bé đứng dậy, đặt kính và cuốn sách dày cộp sang một bên: “Thư Hàng, còn chút thời gian nữa là đến buổi chiều quay phim, anh có muốn đi dạo với em không?” Lúc nãy cô bé xem sách hướng dẫn mua sắm, đã nhìn trúng mấy món đồ, cô bé muốn mua mua mua.

“Được thôi.” Tống Thư Hàng đáp. ...

Một lát sau.

Tống Thư Hàng đi cùng Tô Thị A Thập Lục, rời khỏi 'khách sạn' đang nghỉ ngơi.

Khi họ bước ra khỏi cổng lớn, liền nhìn thấy rất nhiều tu sĩ gần khách sạn đều đang ngẩng đầu nhìn lên trời. 【Ngẩng đầu nhìn trời? Không lành!】 Tống Thư Hàng trong lòng bỗng nhiên có dự cảm không lành, cậu và Tô Thị A Thập Lục cùng ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Tiếp đó, hai người liền nhìn thấy một thanh phi kiếm, đang bay vút cực nhanh trên bầu trời.

Người điều khiển phi kiếm là một tiên nhân tóc dài buông xõa vai, khí chất thoát tục.

Lúc này, y hai tay kết kiếm quyết, đang thi triển bí thuật kiếm độn.

Kiếm quang hóa thành một con giao long như thật, linh hoạt lại nhanh nhẹn.

Người ngồi trên phi kiếm là một cặp sư huynh muội Nho Môn, tu vi lần lượt là Tam Phẩm và Nhị Phẩm.

Sư huynh có khuôn mặt chữ quốc, còn sư muội thì có khuôn mặt bánh bao đáng yêu.

Lúc này, cả khuôn mặt chữ quốc và khuôn mặt bánh bao đều trắng bệch, môi tái nhợt, hai chân đều có chút run rẩy.

Chỉ vì tốc độ của giao long kiếm độn, nhanh đến mức tàn bạo.

Trên bầu trời 【Bạch Vân Thành】, có vô số tu sĩ ngự kiếm, ngự đao, ngự các loại pháp bảo bay lượn, mọi người đều giới hạn tốc độ trong vòng 100 mã, giảm tốc độ để tránh xảy ra sự cố.

Mà đường kiếm độn giao long này, tốc độ đã nhanh gấp mấy lần vận tốc âm thanh, giống như di chuyển tức thời vậy, 'vù vù vù' chớp lóe, thấy khe hở là chen vào.

Liên tục vượt qua những tu sĩ bay cùng hướng...

Kỹ năng phi kiếm tốc độ cao đã max cấp.

Tốc độ quá nhanh, khiến tim gan hai vị hành khách có chút không chịu nổi.

Trong nháy mắt, đường kiếm độn giao long này đã không biết bay đi đâu.

Tống Thư Hàng: “......” Tô Thị A Thập Lục: “......” “Vừa rồi đó, chắc chắn là Bạch tiền bối đúng không?” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, đúng là Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng đưa tay ôm trán: “Quả nhiên, tôi đã biết sẽ có chuyện mà.” Trong sự nghiệp taxi của tài xế lão làng Bạch tiền bối, sao có thể thiếu đua xe được chứ?

Hiện tại Tống Thư Hàng có thể làm, chính là thầm lặng cầu nguyện...

Hy vọng Bạch tiền bối đừng vì tốc độ phi kiếm quá nhanh mà không phanh kịp, vô tình xiên các đạo hữu xung quanh thành kẹo hồ lô.

“Đi thôi, chúng ta đi dạo phố của chúng ta.” Tống Thư Hàng thở dài.

Tô Thị A Thập Lục khẽ cười.

Nhưng đúng lúc này, đạo kiếm quang trên bầu trời lại 'vù vù vù' bay về...

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Bạch Tôn Giả thẳng tắp hạ xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Chào, Thư Hàng, cậu tỉnh rồi à.” Bạch tiền bối vươn tay, vẫy vẫy về phía Tống Thư Hàng nói.

“Vừa mới tỉnh thôi.

Bạch tiền bối, ngài vừa rồi đã chạy quá tốc độ rồi đó, khi chúng ta tiến vào 【Bạch Vân Thành】, vị quản lý viên kia không phải đã nói với chúng ta sao?

Khi bay trong Bạch Vân Thành, tốc độ phải giới hạn trong vòng 100 mã, để tránh xảy ra sự cố mà.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta đã biết Thư Hàng cậu sẽ cằn nhằn chuyện này mà.” Bạch Tôn Giả cười sảng khoái nói: “Yên tâm đi, sau đó ta lại hỏi, nếu đi quá tốc độ thì mỗi lần quá tốc độ sẽ bị phạt một viên Linh Thạch Tam Phẩm.

Ta tùy tiện móc một viên Linh Thạch ra, đã đủ để nộp phạt hàng ngàn lần rồi.

Không cần lo lắng cho ta!” Tống Thư Hàng: “......” Đây chính là sai lầm lớn nhất của 'Bạch Vân Thư Viện' a!

Mỗi lần quá tốc độ lại chỉ phạt một viên Linh Thạch Tam Phẩm.

Bạch Tôn Giả tùy tiện móc ra một viên là Linh Thạch Lục Phẩm trở lên rồi.

Một viên Linh Thạch Lục Phẩm, đủ để Bạch tiền bối nộp phạt hàng ngàn lần, y đương nhiên chơi vui vẻ rồi.

“Không nói chuyện với cậu nữa, ta thấy khách của ta rồi.” Bạch Tôn Giả nói xong, nhảy vọt một cái, đáp xuống bên cạnh năm vị Nho sinh trẻ tuổi.

“Vừa rồi là các cậu gọi 'Phi Kiếm Taxi' trên ứng dụng 'Sưu Sưu Phi Kiếm' phải không?

Đơn của các cậu ta nhận rồi!” Bạch Tôn Giả hào sảng nói.

Năm vị Nho sinh trẻ tuổi sắc mặt trắng bệch.

Sau đó, họ hành lễ với Bạch Tôn Giả, muốn lịch sự từ chối Bạch tiền bối—Nho gia chú trọng lễ nghi nhất.

Cho dù trong lòng có sợ hãi đến mấy, cũng không thể thất lễ trước mặt vị tiền bối này.

Nhưng, còn chưa đợi họ mở miệng nói chuyện, Bạch Tôn Giả vươn tay áo bào khẽ cuốn, liền kéo năm vị Nho sinh trẻ tuổi lên kiếm quang.

Ngay sau đó, Tôn Giả kết một pháp ấn, kiếm quang hóa thành một con đại bàng vàng, bay vút lên trời.

Tốc độ kiếm quang cực nhanh, 'vù' một cái, phóng lên cao không, một đường kiếm quang lạnh thấu mười chín châu.

Sau đó cũng như trước, kiếm quang liên tục thấy khe hở là chen vào, giống như di chuyển tức thời, vượt qua hết tu sĩ này đến tu sĩ khác bay cùng hướng.

Sau vài tiếng 'vù vù vù', kiếm quang đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Chỉ còn lại tiếng kêu kinh hãi kéo dài của năm vị Nho sinh trẻ tuổi...

Năm tiếng kêu kinh hãi vang vọng không ngừng, không hổ là tu sĩ đã tu luyện qua, hơi thở dài, tiếng kêu kinh hãi cao vút không ngừng, mãi không dứt.

Tô Thị A Thập Lục: “......” Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt: “Sau ngày hôm nay, không biết 'Bạch Vân Thành' sẽ xuất hiện bao nhiêu tu sĩ mắc chứng sợ độ cao nữa đây?” Biết đâu, đợi sau này cậu phát minh ra phi kiếm 'có lan can', mang đến Bạch Vân Thành bán, sẽ rất chạy thì sao?

Có nên nắm bắt cơ hội kinh doanh, đầu tư vào việc kinh doanh 'lắp đặt lan can cho phi kiếm' ở Bạch Vân Thành không nhỉ?

Hoặc 'lan can phi kiếm có thể tháo lắp' cũng không tồi, khách hàng đặt làm riêng 'lan can phi kiếm' theo kích thước phi kiếm của mình, biết đâu kinh doanh sẽ hồng phát?

Đương nhiên, ý niệm đầu tư vào việc kinh doanh 'lắp đặt lan can cho phi kiếm' này, cũng chỉ là nghĩ mà thôi...

Thư Hàng tạm thời sẽ không thật sự chạy đi làm cái việc kinh doanh này, hiện tại cậu còn chưa có chút vốn liếng nào.

“A Thập Lục, cửa hàng chúng ta muốn đến ở đâu?

Xa không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hơi xa một chút, nếu chúng ta đi bộ thì có thể sẽ tốn chút thời gian.” Tô Thị A Thập Lục cất điện thoại đi, cảm thán: “Trước đây, em muốn dùng ứng dụng 'Sưu Sưu Phi Kiếm' của Bạch tiền bối để triệu hồi 'phi kiếm taxi', chúng ta sẽ đi phi kiếm taxi đến mấy cửa hàng đó.

Nhưng bây giờ...” Hiện tại, hai người đồng loạt đoạn tuyệt ý niệm dùng ứng dụng 'Sưu Sưu Phi Kiếm'—lỡ như họ dùng ứng dụng này để triệu hồi phi kiếm, mà Bạch Tôn Giả lại 'vù vù vù' bay đến thì làm sao đây?

Chương 793

Năm đệ tử Nho gia đang kêu la thảm thiết trên bầu trời chính là tấm gương đi trước!

“Đi bộ đi.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Em cũng nghĩ vậy.” Ngay khi hai người đang nói chuyện, trên bầu trời, 'đại bàng vàng' do kiếm quang của Bạch Tôn Giả hóa thành, lại 'vù vù vù' bay tới.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, Bạch Tôn Giả điều khiển phi kiếm, lại một lần nữa thẳng tắp hạ xuống bên cạnh Thư Hàng.

“Chào, Thư Hàng~” Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay, nói.

“Ha ha, Bạch tiền bối, ngài vừa rồi lại hoàn thành một chuyến khách nữa rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi, vừa rồi cũng chỉ mất vài câu nói, nhiều nhất là khoảng ba mươi giây chứ gì?

Bạch Tôn Giả đã vui vẻ hoàn thành một chuyến khách rồi sao?

Dựa theo tốc độ và hiệu suất như vậy của Bạch Tôn Giả, toàn bộ đơn đặt hàng 【Sưu Sưu Phi Kiếm】 của 'Bạch Vân Thành', y một mình có thể ôm trọn luôn rồi!

Đáng sợ!

“Ừm, năm vị Nho sinh vừa rồi muốn đến một nơi rất gần, ta 'vù vù vù' một cái, đã đưa họ đến đích rồi.

Hơn nữa phần mềm 'Phi Kiếm Taxi' này thật sự rất thú vị, thanh toán cũng không cần lo lắng, trực tiếp dùng chức năng chuyển khoản trực tuyến, đến lúc đó có thể đến tổng bộ để lấy 'Linh Thạch'.

Như vậy, ngay cả thời gian thu 'phí đi phi kiếm' cũng tiết kiệm được.

Thời gian tiết kiệm được, đủ để ta hoàn thành thêm một chuyến khách nữa.

Tuyệt vời thật.” Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng: 0_0!

Chức năng chuyển khoản trực tuyến này, đơn giản là tiếp tay cho việc làm bậy mà!

Tống Thư Hàng trong lòng lại một lần nữa mặc niệm ba giây cho công nghệ đen của 'Bạch Vân Thành'—khi công nghệ đen gặp phải Bạch Tôn Giả tò mò, thật sự là quá bi kịch rồi.

“À này, Thư Hàng, ta thấy cậu đi cùng A Thập Lục, hai cậu muốn đi đâu à?” Bạch Tôn Giả khẽ cười hỏi: “Vừa hay bây giờ không có khách, có cần ta chở các cậu một đoạn không?” “Không cần, không cần, cảm ơn Bạch tiền bối.

Chúng tôi chỉ là đi dạo chơi bừa thôi, ngài cứ bận việc của ngài đi.” Tống Thư Hàng vội vàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục cũng gật đầu lia lịa nói: “Đúng vậy, Bạch tiền bối.

Em và Thư Hàng chỉ là rảnh rỗi không có gì làm, đi dạo Bạch Vân Thành, ngắm cảnh thôi.

Ngài không cần lo lắng cho chúng tôi đâu.” “Ừm, được thôi.

Vậy các cậu có nhu cầu thì gọi ta nhé~ Ai da, lại có một chuyến khách nữa rồi.

Ta đi hoàn thành chuyến này trước, để tránh bị người khác cướp mất.

Hiện tại 【Bạch Vân Thành】 cạnh tranh gay gắt lắm, đôi khi có một chuyến khách ra, là có mấy vị tu sĩ tranh giành nhau để làm.” Bạch Tôn Giả cảm thán.

Nói xong, y lại ngự kiếm bay lên, 'vù' một cái đã bay xa rồi...

“Bạch tiền bối tạm biệt.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay, đồng thời thầm thở phào nhẹ nhõm.

Vì sự an toàn tính mạng của ngài và chính ngài, xin hãy tránh xa Bạch tiền bối khi y đua xe.

Cảm giác trong một khoảng thời gian tới, cư dân Bạch Vân Thành mỗi khi nhắc đến ứng dụng 'Sưu Sưu Phi Kiếm', sẽ chân tay bủn rủn.

Hy vọng ứng dụng 'Sưu Sưu Phi Kiếm' của 【Bạch Vân Thành】 sẽ không bị Bạch tiền bối chơi hỏng mất. ...

Tránh được kiếp nạn Bạch tiền bối này xong, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tiếp tục tiến về phía mấy cửa hàng kia.

Cả hai đều có công pháp khinh thân thượng đẳng, cho dù là đi bộ, tốc độ cũng không chậm.

Sau đó, đi được khoảng ba phút thì họ lại gặp một người quen.

Đó là Bắc Hà tiền bối, anh ta đang từ một tiệm quần áo đi ra, tay ôm mấy bộ quần áo.

“Chào, Thư Hàng, tiểu Thập Lục, hai đứa đang đi dạo phố à.” Bắc Hà Tán Nhân cười vẫy tay, gọi.

Anh ta và Tô Thị A Thất là bạn thân, nên anh ta cũng đặc biệt chăm sóc Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục ngoan ngoãn đáp: “Bắc Hà tiền bối ngài khỏe.” “Bắc Hà tiền bối, ngài đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò nhìn đống quần áo lớn trong tay Bắc Hà Tán Nhân, ngoài ra không biết có phải ảo giác không, cậu cảm thấy khí tức trên người Bắc Hà Tán Nhân, dường như đã trở nên sâu dày hơn một chút?

“Ha ha, vì yêu cầu của kịch bản sắp tới, đạo diễn Nhã Các Bố đề nghị chúng ta mua thêm một số đạo cụ và trang phục.

Vừa hay tôi rảnh rỗi không có việc gì làm, nên nhận nhiệm vụ chạy việc vặt này.” Bắc Hà Tán Nhân giải thích, vừa nói, anh ta lại nặng nề thở dài một hơi: “Nhưng mà, tôi không ngờ 【Bạch Vân Thành】 lại đông người như mắc bệnh dịch, ngay cả phi kiếm cũng phải hạn chế bay, không lường trước được mà.” “Nghe nói là vì đại hội ba năm một lần của Nho gia sắp bắt đầu, nên người đặc biệt đông.” Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên lên tiếng hỏi: “Bắc Hà tiền bối, khi anh vào, bốc được biển số phi kiếm là bao nhiêu vậy?” “Là Trị 998, vừa hay hôm nay bị hạn chế lưu thông.” Bắc Hà Tán Nhân thở dài, nói: “Ngoài ra tôi còn nghe nói, theo sau khi càng ngày càng nhiều đạo hữu tiến vào 'Bạch Vân Thành', vài ngày nữa Bạch Vân Thành sẽ thực thi việc 'Trị Quốc, Tề Gia' phi kiếm hạn chế bay một ngày, sau đó 'Bình Thiên Hạ' phi kiếm cũng hạn chế lưu thông một ngày, cứ thế luân phiên.

Như vậy, những đạo hữu bốc được 'Trị Quốc, Tề Gia' thì vận khí kém hơn 'Bình Thiên Hạ' một chút a.” “Ha ha.” Tống Thư Hàng an ủi: “Nhưng mà Bắc Hà tiền bối, vài ngày nữa chúng ta sẽ theo đoàn làm phim rời khỏi Bạch Vân Thư Viện, ước chừng chúng ta sẽ không đợi được đến ngày đó đâu.” “Nói cũng phải.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Anh ta trước tiên cho những 'quần áo' đó vào túi Càn Khôn, rồi lại lên tiếng hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu, tiểu Thập Lục, hai đứa muốn đi đâu?” Tô Thị A Thập Lục nói: “Đi đến tiệm giày tên 'Bạch Vân Y Y' ở phía trước, em trước đây nhìn trúng một đôi giày, có kèm chức năng 'phù không thuật', có thể tạm thời lơ lửng trên không, hiệu quả rất tốt.” “Trùng hợp vậy, chúng ta tiện đường.

Tôi cũng phải đi khu thương mại đó một chuyến, mua mấy món đồ.” Bắc Hà Tán Nhân cười nói: “Vậy chúng ta đi cùng nhau nhé?” Bắc Hà Tán Nhân muốn tiện đường, chở Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một đoạn.

Thư Hàng và A Thập Lục gật đầu nói: “Được ạ.” Ba người kết bạn đi cùng...

Trên đường, Bắc Hà Tán Nhân vẫn luôn cúi đầu nghịch điện thoại.

“Bắc Hà tiền bối, ngài đang xem gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu chỉ là muốn tìm một chủ đề để nói, tùy tiện hỏi vậy thôi.

Bắc Hà Tán Nhân hắc hắc cười một tiếng, lắc lắc điện thoại của mình, đắc ý nói: “Khi tôi tiến vào 'Bạch Vân Thành', sau khi bốc được mã số phi kiếm 'Trị' hiệu 998, tôi liền đặc biệt tải xuống một phần mềm 'Sưu Sưu Phi Kiếm'.

Phần mềm này rất tốt, chỉ cần nhập điểm đến, chỉ trong chốc lát sẽ có 'phi kiếm taxi' đến, đưa chúng ta đến đích.

Thanh toán còn có thể trực tiếp thông qua phần mềm, nếu có thể quảng bá ra toàn bộ tu chân giới thì tốt biết mấy!” Bắc Hà Tán Nhân khen ngợi phần mềm này không ngớt.

Tô Thị A Thập Lục: “......” Tống Thư Hàng trợn tròn mắt: “Bắc Hà tiền bối, ngài vừa rồi sẽ không phải đã đặt đơn rồi chứ?” “Đương nhiên, tôi vừa rồi đã thao tác lâu như vậy mà.

Ơ, đã có người nhận đơn rồi.” Bắc Hà Tán Nhân ha ha cười nói: “【Thiên 888】 đã nhận đơn, đang nhanh chóng đến.

Mã số này thật là cát lợi a, tu sĩ bốc được mã số này nhất định là người có khí vận siêu phàm.

Tống tiểu hữu, tiểu Thập Lục, cùng đi xe ghép, chở hai đứa một đoạn.” Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, sắc mặt liền trắng bệch.

Trong lòng họ bỗng dưng trỗi dậy một cảm giác 【kiếp này khó thoát】—chạy trốn một lần, chạy trốn hai lần, nhưng cuối cùng vẫn rơi vào tay Bạch Tôn Giả ư?

“Chúng ta bây giờ chạy trốn chắc vẫn còn kịp chứ?” Tống Thư Hàng gấp gáp nói.

“Muộn rồi...” Tô Thị A Thập Lục thở dài.

Bắc Hà Tán Nhân vẻ mặt nghi hoặc, không hiểu tại sao hai người lại có biểu cảm 'sống không còn gì luyến tiếc' như vậy?

Đúng lúc này, 'vù vù vù', phi kiếm của Bạch Tôn Giả trên bầu trời lóe lên một cái, hạ xuống trước mặt Bắc Hà Tán Nhân.

“Chào, A Thập Lục, Thư Hàng, sao lại gặp hai đứa nữa rồi?” Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay, rồi quay đầu nhìn Bắc Hà Tán Nhân: “Ơ?

Bắc Hà đạo hữu?

Trùng hợp thật, vừa rồi là ngươi đặt đơn à?” “Trùng hợp vậy? 【Thiên 888】 là Bạch tiền bối sao?” Bắc Hà Tán Nhân nói, đồng thời trong lòng anh ta đã hiểu ra nguyên nhân khuôn mặt 'sống không còn gì luyến tiếc' của Thư Hàng và A Thập Lục—Thiên 888 là Bạch tiền bối, Bạch tiền bối lại đang làm 'phi kiếm taxi' kinh doanh.

Quan trọng hơn là, tốc độ Bạch tiền bối vừa rồi bay đến... hơi nhanh.

Không, đây đã không còn là mức độ 'hơi nhanh' có thể hình dung nữa rồi, đây hoàn toàn là nhanh đến mức tàn bạo.

Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy nếu ngồi phi kiếm của Bạch Tôn Giả thì quá kích thích, tim gan sẽ không chịu nổi.

Vậy nên, tìm cớ từ chối ư?

Nhưng còn chưa đợi Bắc Hà Tán Nhân trả lời, Bạch Tôn Giả tay áo bào khẽ vung, liền cuốn anh ta lên phi kiếm—động tác này, Bạch tiền bối đã lão luyện rồi.

Trong hơn bốn mươi phút sau khi Tống Thư Hàng hôn mê, Bạch Tôn Giả rốt cuộc đã dùng động tác này kéo bao nhiêu tu sĩ lên phi kiếm, mà lại có thể thông thạo đến thế?

“Điểm đến là gần tiệm giày 'Bạch Vân Y Y' phải không?

Bắc Hà đạo hữu, ngồi vững vào nhé!

À đúng rồi, đến lúc đó nhớ đánh giá dịch vụ của ta năm sao nhé.” Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức vẻ mặt 'sống không còn gì luyến tiếc'.

Phía dưới, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục thầm thở phào nhẹ nhõm—xem ra, Bạch Tôn Giả cho rằng 'khách hàng' chỉ có một mình Bắc Hà tiền bối.

Hai người họ lại thoát thêm một kiếp!

Tống Thư Hàng nhiệt tình vẫy vẫy tay về phía Bắc Hà Tán Nhân: “Tạm biệt, Bắc Hà tiền bối.” Chết đạo hữu không chết bần đạo, Bắc Hà tiền bối thượng lộ bình an nhé!

Bắc Hà Tán Nhân nhìn về phía Thư Hàng—Bạch Tôn Giả lại không kéo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lên phi kiếm sao?

A a, chuyện thú vị như vậy, Thư Hàng tiểu hữu làm sao có thể bỏ lỡ?

Một mình vui không bằng mọi người cùng vui mà.

“Bạch đạo hữu, Thư Hàng tiểu hữu và tiểu A Thập Lục vừa rồi cũng muốn đi tiệm giày đó, tiện đường chở một đoạn được không?” Bắc Hà Tán Nhân nghiêm túc nói.

“Ơ?

Thư Hàng tiểu hữu và A Thập Lục cũng muốn đi à?

Được thôi, chở các cậu một đoạn.

Đi!” Bạch Tôn Giả nói.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hai người đã bị cuốn lên phi kiếm.

“Lần này, thử 'Phong Vương Độn Pháp'!” Bạch Tôn Giả kết một kiếm quyết, kiếm quang triển khai, hóa thành một con ong chúa vàng, bay vút lên trời. 'Phi kiếm tốc độ cao' là một trong những sở thích đứng đầu trong số rất nhiều sở thích của Bạch Tôn Giả, để có thể khiến mình bay nhanh hơn, sảng khoái hơn, Bạch Tôn Giả đã học rất nhiều loại độn pháp, của các môn các phái đều có.

Như vậy, mới có thể khiến y bay phi kiếm tốc độ cao vui vẻ trong mọi hoàn cảnh, mọi hạn chế.

Vù vù vù ~ tốc độ phi độn của phi kiếm lần này còn nhanh hơn.

Tiếng kêu kinh hãi của Tống Thư Hàng và A Thập Lục vang vọng không ngừng, mãi không dứt...

Còn Bắc Hà Tán Nhân để duy trì 'tôn nghiêm' của tiền bối, nghiến chặt răng, cho dù sắc mặt trắng bệch, cũng không để tiếng kêu thảm thiết thoát ra khỏi miệng mình. 'Vù vù vù vù ~' Mười mấy hơi thở sau.

“Đến rồi!” Bạch Tôn Giả ha ha cười một tiếng, y kết một kiếm quyết, phi kiếm từ trên không hạ xuống, thuận lợi đáp trước tiệm 'Bạch Vân Y Y'.

Chương 794

Bạch Tôn Giả lại vui vẻ hoàn thành một chuyến khách, tâm trạng rất tốt: “Điểm đến đã tới, mọi người xuống phi kiếm đi.

Ta còn phải tiếp tục nhận đơn, sẽ không đi dạo cửa hàng cùng các cậu nữa, lát nữa gặp lại.” Vừa xuống xe, không đúng... là vừa xuống phi kiếm, Tống Thư Hàng thuận tay túm lấy một cây cột đèn đường bên vệ đường, cả người yếu ớt run rẩy, ngay cả một câu cũng không nói nên lời.

Tiếp theo là Tô Thị A Thập Lục, cô bé cùng Tống Thư Hàng tựa vào cột đèn đường, sắc mặt trắng bệch, cả người yếu ớt run rẩy.

Chỉ có Bắc Hà tiền bối giữ được phong độ, vẫy vẫy tay về phía Bạch Tôn Giả: “Cảm ơn Bạch tiền bối, Bạch tiền bối tạm biệt.” “Tạm biệt, lát nữa nhớ cho ta đánh giá năm sao nhé.” Bạch Tôn Giả nói xong, 'vù' một cái, lại ngự kiếm bay đi mất rồi.

Y còn chưa chơi chán hoạt động 'Phi Kiếm Taxi' này, cũng không biết trong 'Bạch Vân Thành' còn có bao nhiêu người sẽ bị tổn hại nữa đây?【Tiếc là Bạch Hạc Chân Quân không đến 'Bạch Vân Thành', nếu không để y ngồi 'phi kiếm taxi' của Bạch Tôn Giả cả ngày, ước chừng y cũng sẵn lòng.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi Bạch tiền bối bay đi, Bắc Hà Tán Nhân vỗ vỗ đôi chân có chút bủn rủn của mình, vẫy vẫy tay về phía Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục: “Thư Hàng, tiểu Thập Lục, vậy tôi đi mua đạo cụ cho đoàn làm phim trước, chúng ta lát nữa gặp!” Không đợi hai người trả lời, Bắc Hà Tán Nhân đã nhanh chóng chạy đi mất.

Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục dùng ánh mắt oán hờn, nhìn theo Bắc Hà Tán Nhân rời đi. ...

Tròn nửa phút sau.

“Anh không sao chứ?

Thư Hàng?” Tô Thị A Thập Lục sắc mặt vẫn trắng bệch, cơ thể cảm giác vẫn chưa hồi phục sau 'sự kích thích của việc lóe lên cực nhanh', chân vẫn còn đang run rẩy.

“Đỡ hơn một chút rồi, nhưng chân vẫn không có lực, không đứng vững được.

Em thì sao?” Tống Thư Hàng cảm giác bệnh 'sợ độ cao' của mình lại sắp tái phát rồi.

“Chắc còn phải mất khoảng nửa phút nữa mới hồi phục được.” Tô Thị A Thập Lục thở dài.

Hai người nhìn nhau cười khổ, tiếp tục vịn vào cột đèn mà run rẩy.

Lúc này, gần cửa hàng Bạch Vân Y Y.

Đề Đao Thư Sinh, à không đúng, phải là 'Ngọc Kiếm Thư Sinh' Tô Văn Khúc, đang ôm mấy tập bản mẫu thư pháp, từ tiệm sách đi ra.

Anh ta đã từ 'không gian thi lại vô hạn' đi ra năm mươi phút trước, và có được Nho Bảo 'Phong Thiền Bút' kia.

Thế là anh ta tiện đường mua một số bản mẫu tập viết thư pháp từ tiệm sách, chuẩn bị dùng cây 'Phong Thiền Bút' này để luyện tập thư pháp.

Khi anh ta từ tiệm sách đi ra, vừa ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy một thân ảnh quen thuộc dưới cột đèn đường cách đó không xa—Ơ, vị tiểu huynh đệ không có lông mày này, không phải là đạo hữu cùng anh ta tham gia chép chính tả 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 sao?

Cuối cùng cậu ấy cũng thuận lợi thoát ra khỏi không gian đó rồi a, thật là đáng mừng đáng chúc.

Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc đang định tiến lên chào hỏi Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi đến gần vài bước, anh ta đột nhiên trong lòng chợt thắt lại—vị tiểu hữu không có lông mày này và thiếu nữ không thoa phấn son nhưng vẫn xinh đẹp bên cạnh cậu ấy, hai người đang tựa vào cột đèn đường, sắc mặt tái nhợt, liên tục run rẩy.

Đây là... bị điện giật rồi sao? 'Bạch Vân Thành' đã tiếp thu rất nhiều phát minh của người bình thường, kết hợp với pháp thuật của tu sĩ, đã mở rộng ra rất nhiều thứ công nghệ đen.

Những cột đèn đường này, đều sử dụng điện lực để chiếu sáng.

Mặc dù khả năng bị điện giật khi tựa vào cột đèn đường rất nhỏ, nhưng cũng không phải là không có.

“Hai vị đạo hữu đừng hoảng hốt, tôi đến cứu các vị đây!” Tô Văn Khúc nhanh chóng ném tập bản mẫu thư pháp trong tay đi, đồng thời vươn tay móc ra từ trong lòng một cây bút lông.

Ngay sau đó anh ta vung tay một cái, cây bút lông này nghênh gió lớn lên, biến thành một cây bút khổng lồ.

Sau đó, dưới ánh mắt nghi hoặc của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, cây bút lông khổng lồ trong tay Tô Văn Khúc một cú quét ngang, quét ngã Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đáng thương xuống đất.

Hai người yếu ớt không có lực, tránh không kịp, cứ như vậy bị quét ngã, lăn ra đất.

Hai người ngẩng đầu lên, nhìn về phía Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc đang vẻ mặt căng thẳng.

Tống Thư Hàng: “......” Tô Thị A Thập Lục: “......” MDZZ!

“Hai vị đạo hữu, các vị bây giờ không sao chứ?

Không ngờ 'cột đèn đường' của Bạch Vân Thành chúng ta lại bị rò điện, đợi quay về, tôi nhất định sẽ cho người kiểm tra cẩn thận từng cây cột đèn, đảm bảo sẽ không để chuyện như vậy xảy ra nữa.” Tô Văn Khúc thu cây bút lông khổng lồ trong tay lại, sau đó vẻ mặt tươi cười hòa nhã, vươn tay về phía Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng: “......” Tô Thị A Thập Lục: “......” Thôi được, tên này có lẽ là một người tốt một cách bất ngờ.

“Lại gặp mặt rồi, Tô Văn Khúc đạo hữu...

Thực ra, tôi và A Thập Lục không hề bị điện giật.” Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy tay Tô Văn Khúc, mượn lực đứng dậy.

Không bị điện giật?

Tô Văn Khúc nghi hoặc hỏi: “Không bị điện giật?

Vậy tại sao hai vị lại sắc mặt trắng bệch, dựa vào cột đèn đường mà liên tục run rẩy vậy?” Tô Thị A Thập Lục tiếp lời giải thích: “Chúng tôi chỉ là hơi say phi kiếm, cơ thể có chút suy yếu, nên dựa vào cột đèn đường nghỉ ngơi một chút thôi.” Cô bé đã tích lũy được chút sức lực, tự mình đứng dậy, vỗ vỗ quần áo.

Chuyện này thì ngượng thật đấy.

“Xin lỗi, xin lỗi!

Tôi cứ tưởng hai vị bị điện giật.” Đề Đao Thư Sinh nghe đến đây, mặt lập tức đỏ bừng, hận không thể có một cái khe trên mặt đất để chui tọt vào!

Tống Thư Hàng thấy Đề Đao Thư Sinh mặt đỏ bừng như vậy, bèn lên tiếng nói: “Nhưng dù sao đi nữa, vẫn cảm ơn Tô Văn Khúc đạo hữu tấm lòng tốt của anh.” Cứ cảm giác, vị Đề Đao Thư Sinh này và cậu tính cách tương khắc...

Mỗi lần anh ta muốn giúp mình, đều sẽ vô tình hố mình một vố.

Ví dụ như trận 'thi lại vô hạn' hôm nay, ví dụ như sự kiện 'bị điện giật' vừa rồi.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục phục hồi được chút sức lực, liền tạm biệt Đề Đao Thư Sinh, tiến vào cửa hàng 'Bạch Vân Y Y'.

A Thập Lục đã sớm nhìn trúng một đôi giày.

Sau khi vào tiệm, cô bé liền nhanh chóng tìm thấy đôi giày mình ưng ý, thực tế thì giống hệt như những gì cô bé đã thấy trong 'sách hướng dẫn mua sắm'.

Tô Thị A Thập Lục hài lòng cầm đôi giày lên, đi đến bên cạnh quầy.

Tô Thị A Thập Lục mở miệng hỏi: “Chủ tiệm, đôi giày này bán thế nào ạ?” Chủ tiệm là một nữ tu sĩ, cô ta liếc nhìn đôi giày trong tay A Thập Lục, rồi đáp: “Đôi giày mới kèm 'phù không thuật' này, giá là sáu viên Linh Thạch Tam Phẩm.

Đạo hữu trả tiền mặt hay quẹt thẻ?” “Trả tiền mặt ạ.” Tô Thị A Thập Lục vươn tay chuẩn bị lấy Linh Thạch.

Lúc này, Tống Thư Hàng khẽ kéo cô bé lại.

A Thập Lục thẳng thắn quá, mua đồ sao có thể không mặc cả một chút chứ?

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Khụ!” Tống Thư Hàng lên tiếng nói: “Chủ tiệm, đôi giày này không thể giảm giá thêm chút được sao?” Thực ra Tống Thư Hàng cũng không có nhiều kinh nghiệm mặc cả, thời đại này cậu đi dạo cửa hàng thực tế càng ngày càng ít, rất nhiều thứ đều mua sắm trực tuyến.

Nhưng mà giảm được bao nhiêu thì giảm bấy nhiêu thôi.

Hay là... giảm một nửa?

Không ổn không ổn, đâu phải quán vỉa hè...

Vậy thì giảm một phần ba!

“Bốn viên Linh Thạch Tam Phẩm có bán không!” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Chủ tiệm nhướng mày: “Mơ đẹp đi, bốn viên Linh Thạch Tam Phẩm là giá nhập của đôi giày này, tôi bán cho cậu theo giá đó thì sẽ không kiếm được lời rồi.” Chủ tiệm thật thà.

Lúc này, Tống Thư Hàng có chút hối hận vì không kéo 'Bạch tiền bối' theo, cảm giác như chỉ cần mang Bạch tiền bối theo bên cạnh, không cần mặc cả gì hết, chỉ cần để Bạch tiền bối đứng phía sau mỉm cười, chủ tiệm cũng sẽ bán lỗ vốn đại hạ giá thôi mà?

Ngay lúc này, bà chủ đột nhiên lại khựng lại.

Tiếp đó, sắc mặt cô ta trở nên nghi hoặc, rồi đột nhiên lại thay đổi thành nụ cười rạng rỡ nhiệt tình.

“Tiểu huynh đệ, thôi được, bốn viên Linh Thạch thì bốn viên Linh Thạch vậy, tôi coi như là kết giao với cậu bằng hữu này!” Bà chủ sảng khoái nói: “Có cần đóng gói cho cậu không?” “Cảm, cảm ơn?” Tống Thư Hàng nhất thời không hiểu vị bà chủ này bị làm sao.

Tô Thị A Thập Lục sảng khoái dùng bốn viên Linh Thạch Tam Phẩm mua được món đồ mình muốn.

Bà chủ mặt đầy nụ cười, gói giày cho A Thập Lục cẩn thận, còn nhiệt tình hứa hẹn, nếu hàng có vấn đề, bao đổi!

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, cậu quay đầu nhìn về phía sau mình một cái, nhưng lại không thấy 'Bạch Tôn Giả'.

Không có Bạch tiền bối mỉm cười trấn áp trường diện, vị bà chủ này tại sao đột nhiên lại trở nên nhiệt tình như vậy?

“Được rồi, Thư Hàng, chúng ta đi thôi.” A Thập Lục xách giày, khẽ cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi, Tống Thư Hàng nhìn thấy bên cạnh mình, trên giá giày có một đôi dép lê rất thú vị.

Một đôi dép kẹp rất bình thường...

Nhưng mà, nó chỉ có một chiếc.

“Chủ tiệm, đôi dép này là sao vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“À, tiểu huynh đệ cậu nói đôi dép lê này sao?

Đây là sản phẩm chủ lực 【Dép Lê Tát Mặt】 của một Luyện Khí Sư pháp bảo 'loại giày dép' ở Bạch Vân Thành chúng tôi, mấy năm trước từng rất thịnh hành.

Nhưng mấy năm nay số người chơi thì lại dần dần ít đi rồi.” Bà chủ cười giải thích.

Dép Lê Tát Mặt, đúng như tên gọi, nó chỉ có một chức năng duy nhất, khi ném ra có thể bay ra ngoài tát vào mặt người khác.

Ban đầu vị Luyện Khí Sư kia, là muốn chế tạo một loại giày có chức năng 'ngự kiếm thuật', có thể 'ngự giày phi hành'.

Nhưng cuối cùng anh ta đã thất bại, chỉ tạo ra một phiên bản cực kỳ yếu kém của ngự kiếm thuật, biến thành 'ngự giày tát mặt thuật'.

Thực tế, rất nhiều tu sĩ đều đã thử nghiệm tương tự.

Nắm giữ 'ngự kiếm phi hành, ngự kiếm thuật, phi hành thuật' trước cảnh giới Tứ Phẩm là ước mơ của rất nhiều tu sĩ—Thông Huyền Đại Sư đã phát minh ra 'ngự kiếm thuật' bán thành phẩm, Dược Sư đã phát minh ra 'quả cầu' khiến người ta biến thành bóng bay hơi nóng.

Tống Thư Hàng nghe xong giới thiệu, cảm thấy đôi Dép Lê Tát Mặt này thật sự cũng khá thú vị: “Chủ tiệm, đôi Dép Lê Tát Mặt này bán thế nào ạ?” “Đạo hữu thích thì đôi dép này tôi cũng bán cho cậu theo giá nhập vậy, năm viên Linh Thạch Tam Phẩm.” Bà chủ cười rạng rỡ nói.

Còn đắt hơn đôi giày kèm 'phù không thuật' của Thập Lục sao?

Nhưng vẫn nằm trong phạm vi Tống Thư Hàng có thể chấp nhận: “Được thôi, vậy tôi lấy.” Bà chủ nhanh nhẹn gói đôi dép lê này cho Tống Thư Hàng—thành phẩm của đôi dép lê này cũng là một đôi.

Nhưng, chiếc dép lê bên trái, chỉ là một đôi dép lê bình thường khá chắc chắn và bền.

Chỉ có chiếc bên phải, mới là 'Dép Lê Tát Mặt'.

Chương 795

Thư Hàng và A Thập Lục hài lòng rời khỏi cửa hàng này.

Khi ra khỏi tiệm, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn xung quanh.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Anh đang tìm gì vậy?” “Tôi đang tìm vị Tô Văn Khúc đạo hữu vừa rồi đã đánh ngã chúng ta đó.” Tống Thư Hàng khẽ cười nói, thái độ của nữ chủ tiệm vừa rồi thay đổi rõ ràng quá.

Mà Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lại không mang 'Bạch Tôn Giả' đi dạo tiệm cùng.

Nữ chủ tiệm đột nhiên lại thái độ đại biến, khẳng định là đã nhận được 'truyền âm nhập mật' của vị đạo hữu nào đó.

Kết hợp với thân phận 【con trai của Hằng Hỏa Chân Quân】 của Tô Văn Khúc đạo hữu kia... truyền âm cho nữ chủ tiệm, tám chín phần là anh ta rồi.

Tô Thị A Thập Lục cũng cười gật đầu, hiểu ra.

Nhưng sau khi tìm một vòng, Tống Thư Hàng vẫn không tìm thấy Đề Đao Thư Sinh.

“Thôi vậy, chúng ta cứ tiếp tục đi dạo của chúng ta đi.” Tống Thư Hàng nói. ****************** Một tiếng sau.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đã đi dạo xong những cửa hàng cần đi, hai người đầy ắp mà về.

Lúc này, hai người ngồi trên ghế ở quảng trường nghỉ ngơi.

Chính giữa quảng trường, mười ba bức tượng Kiếp Tiên cao lớn sừng sững, Tống Thư Hàng nhìn thấy những bức tượng này thì trong lòng có chút ám ảnh.

Tô Thị A Thập Lục vươn vai, nói: “Thời gian nghỉ quay phim, chắc cũng sắp kết thúc rồi chứ?

Chúng ta có cần quay về quay phim không?” “Chắc cũng gần rồi, tôi liên hệ thử Lệ Chi Tiên Tử và Bạch tiền bối, xem có cần quay về chưa.” Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, cậu rút điện thoại ra, chuẩn bị gọi điện cho Bạch Tôn Giả—hy vọng Bạch tiền bối đã kết thúc hoạt động 'Phi Kiếm Taxi'.

Cậu rút điện thoại ra, vuốt để mở khóa...

Lúc này, khóe mắt cậu đột nhiên nhìn thấy trên 'tượng mười ba Kiếp Tiên' lại có ánh sáng màu đỏ tươi khẽ nhấp nháy.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, một dự cảm không lành trỗi dậy trong lòng.

Người đã đọc tiểu thuyết vô hạn lưu đều biết rằng các nhân vật chính trong tiểu thuyết vô hạn lưu sau khi hoàn thành nhiệm vụ, một số vẫn có thể quay về cuộc sống đời thường để tiếp tục sống.

Đợi đến khi nhiệm vụ tiếp theo khởi động, sẽ lại bị kéo vào không gian vô hạn.【Mình sẽ không lại bị kéo đi, tiếp tục bài kiểm tra mới nữa chứ?】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu thật sự lại kéo cậu vào thi lại, thì đúng là mất trí rồi!

Bởi vì kể từ lần chép chính tả《Thánh Nhân Tu Thân Phú》trước, mới chỉ hơn một tiếng đồng hồ mà thôi.

Chắc sẽ không siêng năng đến vậy chứ?

Khi ý niệm của cậu vừa động, đột nhiên... mắt cậu tối sầm lại.

Bíp bíp bíp, thật sự lại đến rồi!

Thân thể Tống Thư Hàng đột nhiên nghiêng người, đổ về phía Tô Thị A Thập Lục.

Ý thức của cậu thì bị kéo vào một không gian quảng trường rộng lớn, đen tối.

Trong quảng trường, tượng 'Đạo Tử', thủ lĩnh của mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân Nho gia, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Lần này... lại phải kiểm tra gì đây?

Cậu quay đầu nhìn xung quanh, sau đó, gan của cậu lại ẩn ẩn đau nhói—lần này người bị kéo vào không gian, chỉ có một mình cậu.

Tô Văn Khúc và bảy vị đệ tử Nho gia khác, lại không hề bị kéo vào không gian này!

Tiêu rồi, lần này nếu lại phải kiểm tra nữa, thì chết chắc rồi.

“Chào, Thư Hàng tiểu hữu, lại gặp mặt rồi.” Đúng lúc này, trên không trung truyền đến giọng nói quen thuộc.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn, liền thấy 'Bạch tiền bối two' đang lơ lửng trên đầu cậu, đang ngáp.

Lần này, quần áo trên người y trực tiếp biến thành 'túi ngủ', cả người rụt vào trong túi ngủ, chỉ lộ ra mắt và mũi.

Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch tiền bối two xong, trong mắt hiện lên vẻ vui mừng: “Bạch tiền bối, ngài vẫn còn ở đây ạ.” Tốt quá rồi, vật phẩm gian lận mạnh nhất Bạch tiền bối two vẫn còn ở đây, như vậy dù là bài kiểm tra gì, cậu cũng không sợ nữa.

“Ừm, ta vẫn luôn ở đây.” Bạch tiền bối two nói: “Sau đó, ta vừa rồi đã ngủ một giấc trong không gian này, ngủ no rồi thì tỉnh, tiếp đó ta lại cảm thấy có chút nhàm chán, liền thông qua mối liên hệ giữa bức 'tượng Kiếp Tiên' này và cậu, kéo cậu vào không gian này để làm bạn với ta.” Tống Thư Hàng: “......” Cái cảm giác 'vui mừng' trong lòng cậu, lập tức chìm xuống mười tám tầng địa ngục—kẻ đầu sỏ gây họa kéo cậu vào không gian này chính là Bạch tiền bối two!

Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Bạch tiền bối, ngài tìm tôi có chuyện gì sao ạ?” “Ừm, ta nhớ mình có chuyện muốn thông báo cho cậu, là một chuyện rất quan trọng.

Nhưng mà vừa rồi ngủ một giấc, ngủ thoải mái quá, nên không nhớ ra nữa rồi.” Bạch tiền bối two vẻ mặt mờ mịt nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Ừm, đừng có vẻ mặt đầy tàn niệm như vậy mà nhìn ta, phải biết ta là người già rồi, sống không biết bao nhiêu năm, người già trí nhớ suy giảm chẳng phải rất bình thường sao?” Bạch tiền bối two lý lẽ hùng hồn nói.

Tống Thư Hàng cười khổ: “Vậy Bạch tiền bối, ngài phải làm thế nào, mới có thể nhớ ra chuyện rất quan trọng đó?” Mau chóng giải quyết vị Bạch tiền bối này, sau đó rời khỏi không gian này mới là con đường đúng đắn.

Thế nên, cố gắng phối hợp với Bạch tiền bối two vậy.

“Ta thật sự không nhớ ra được.

Hay là, kể cho ta một câu chuyện cười đi?

Biết đâu ta vừa vui vẻ, liền nhớ ra chuyện quan trọng thì sao?” Bạch tiền bối two xoa cằm, nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Sao, cậu không biết kể chuyện cười à?” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nghiến nghiến răng: “Biết kể, ngài để tôi nghĩ đã!” “Được, ta đợi cậu.” Bạch tiền bối two đổi một tư thế thoải mái trong túi ngủ.

Tống Thư Hàng nghĩ nửa ngày, đột nhiên mắt cậu sáng lên: “Tôi nhớ ra một câu chuyện cười thú vị rồi. 【Em gái xinh, cười với anh cái nào?

Không cười à, hay là anh cười với em một cái nhé?

Hắc hắc hắc?】 Ha ha ha ~~” Bạch tiền bối two mở to mắt.

“Sao, câu chuyện cười này không tồi chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two nghiêm túc gật đầu, nói: “Ừm, rất tốt, đúng là một câu chuyện cười tuyệt vời.

Sau đó ta nhớ ra một chút về chuyện ta muốn thông báo cho cậu trước đây, có liên quan đến an toàn tính mạng nhỏ bé của cậu.

Nhưng mà, vì câu chuyện cười này của cậu, ta đã bị sốc nặng, không nhớ ra nội dung cụ thể của 'chuyện đó' nữa rồi.

Vậy nên, Tống Thư Hàng tiểu hữu, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để chết chưa?” “Hả?” Tống Thư Hàng mở to mắt: “Có liên quan đến an toàn tính mạng của tôi?” “Đúng vậy, không chỉ liên quan đến sinh tử của cậu, mà còn liên quan đến an toàn tính mạng của đồng bạn bên cạnh cậu.” Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

“Bạch tiền bối, tôi sai rồi, tôi không nên kể câu chuyện cười nhạt nhẽo tệ hại như vậy.

Hay là, tôi kể cho ngài nghe một câu chuyện cười khác nhé?” Tống Thư Hàng vội vàng cố gắng 'mất bò mới lo làm chuồng'.

“Muộn rồi.” Bạch tiền bối two nói.

“Bạch tiền bối, người ta nói 'chuyện không quá ba' mà, ngài ít nhất cũng phải cho tôi hai cơ hội chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu cảm nhận được, vừa rồi vị Bạch tiền bối two này không hề đùa giỡn.

Y thật sự có thông báo 'liên quan đến an toàn tính mạng của mình' muốn nói cho cậu.

“Chuyện không quá ba?

Cũng có lý.” Bạch tiền bối two lại một lần nữa đưa tay ra khỏi túi ngủ, xoa cằm mình: “Được thôi, ta cho cậu một cơ hội.

Vừa rồi cậu không phải nói muốn cười với ta một cái sao?

Vậy cậu hãy cười một cái đi, chỉ cần nụ cười của cậu khiến ta hài lòng, ta biết đâu sẽ nhớ ra 'chuyện đã quên'.” Tống Thư Hàng: “......” “Sao, ngay cả cười cũng không muốn à?” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nặn ra một nụ cười.

“Không đẹp, quá cứng nhắc.

Đổi cái khác, đổi thành nụ cười tà mị.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, nặn ra một nụ cười tà mị.

“Xấu, đổi thành cười lớn sảng khoái.” Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng hít sâu: “Ha ha ha ha.” “Âm thanh khó nghe quá, đổi thành cười gian.” Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng nhếch miệng, cố gắng làm ra động tác cười gian trên mặt.

“Dọa chết ta rồi, cười gian đáng sợ quá.

Đổi thành nụ cười ấm áp lòng người đi.” Bạch tiền bối two vỗ vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt, lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Ừm, nụ cười này không tồi.

Nhưng không có gì thú vị, vẫn không đẹp bằng nụ cười của ta.” Bạch tiền bối two khinh thường nói.

Tống Thư Hàng: “......” Quá ức hiếp người khác rồi, trên thế giới này, tìm được mấy người có nhan sắc có thể so sánh với ngài chứ!

“Đổi cái khác, đổi thành nụ cười thiếu nữ, kiểu 'lạc lạc lạc' đó.” Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng lập tức từ chối: “Thưa Bạch tiền bối, đó là tiếng gà con kêu ạ.” “Vậy 'anh anh anh'?” Bạch tiền bối two nói.

“Cái tiếng cười quái quỷ gì vậy!” Tống Thư Hàng không nhịn được cà khịa.

“Cậu đúng là vô vị...

Thôi được rồi, cuối cùng là một cái, cười nhe răng đi!” Bạch tiền bối two giơ một ngón tay lên nói.

Cười nhe răng thì đơn giản thôi, Tống Thư Hàng bây giờ nhìn thấy Bạch tiền bối two là đã muốn cười nhe răng rồi, đây đúng là diễn xuất tự nhiên.

“Trời ạ, nụ cười nhe răng của cậu đáng sợ quá.

Dọa ta ba ngày không ngủ được mất.” Bạch tiền bối two làm quá lên.

Lời y vừa dứt, nụ cười của Tống Thư Hàng càng ngày càng nhe răng hơn.

“Dừng lại, được rồi.

Chương 796

Ta rất hài lòng!” Bạch tiền bối two vẫy vẫy tay: “Xem ra cậu cười nhiệt tình như vậy, ta sẽ nói cho cậu nghe tin tức thú vị kia—cậu hiện tại đang ở gần Vạn Thư Sơn của Nho gia phải không?

Theo thông tin của ta, ở đó sắp tổ chức một đại hội ba năm một lần của Nho gia đúng không?” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy thì, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón công kích điên cuồng của Cửu U chưa.” Bạch tiền bối two mỉm cười nói.

Thế giới Cửu U và Nho gia, là trạng thái đối địch không đội trời chung.

Năm xưa sau khi Thánh nhân Nho gia tranh đoạt Thiên Đạo thất bại, tà ma Cửu U thừa hư mà vào, suýt nữa đồ sát toàn bộ hệ Nho gia, khiến các tu sĩ Nho gia từng một thời hưng thịnh từ đó suy tàn.

Sau đó, Nho gia trải qua thời kỳ đen tối dài đằng đẵng, dần dần khôi phục.

Nhưng mỗi khi Nho gia có manh nha phục hưng, tà ma Cửu U lại tìm đến tận cửa, điên cuồng tấn công, lại một lần nữa dập tắt manh nha phục hưng của Nho gia.

Hơn ba trăm năm trước, các tu sĩ Nho gia bị tấn công liên tục đã chọn cách ẩn thế, hầu như không còn xuất hiện trước mặt thế nhân.

Trải qua mấy trăm năm, mới dần dần khôi phục được chút nguyên khí.

Hiện tại, thấy nguyên khí của tu sĩ Nho gia lại dần khôi phục, tà ma Cửu U lại rục rịch.

Bọn chúng chuẩn bị nhân lúc các tu sĩ Nho gia tổ chức đại hội ba năm một lần, tiến hành một trận tấn công điên cuồng.

“Tà ma Cửu U tấn công ‘Bạch Vân Thư Viện’?” Tống Thư Hàng suy tư một lát, hỏi: “Tà ma Cửu U đến xâm phạm có mạnh lắm không?” Nhắc đến ‘tà ma Cửu U’, cậu lập tức nghĩ đến đám tà ma Cửu U đã tấn công biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả trước đây.

Thật ra, đám ‘tà ma Cửu U’ đó thực lực không hề yếu, chỉ riêng tà ma cấp Lục Phẩm Chân Quân đã có mấy vị rồi.

Nhưng đáng tiếc, chúng lại gặp phải trận pháp đại sư Hiến Công Cư Sĩ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cùng với một nhóm hảo hữu mà Hiến Công Cư Sĩ mời đến giúp đỡ.

Cộng thêm đám tu sĩ thực lực phái “Diễn Đế” trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, đám tà ma Cửu U đó hoàn toàn bi kịch.

Nói cho cùng, tu sĩ ‘ngầu’ không đáng sợ, tu sĩ ‘ngầu đến mức không có bạn’ cũng không đáng sợ.

Đáng sợ là tu sĩ ‘ngầu’ mà còn có một đám bạn ‘ngầu’, điều này thật sự quá tàn khốc.

“Theo ta được biết, mặc dù tà ma Cửu U cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên sẽ không trực tiếp ra tay... nhưng tà ma mẫu sào Cửu U cấp Bát Phẩm có thể sẽ xuất động.

Còn tà ma cấp Thất Phẩm Tôn Giả, ít nhất sẽ xuất hiện trên ba vị.” Bạch tiền bối Two nhàn nhạt nói.

Tống Thư Hàng hít một hơi khí lạnh, ngay cả tồn tại cấp Bát Phẩm cũng sẽ xuất động sao?

Phải biết rằng, tồn tại mạnh nhất đã biết trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chính là Thất Tu Tôn Giả, Bạch Tôn Giả, và một vị quản lý thần bí ‘Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử’, tất cả đều là cấp Tôn Giả, còn Linh Vũ Điệp Tôn Giả thì tính là ngoại vi.

Đến bây giờ, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, vẫn chưa có tồn tại ‘Bát Phẩm’ Hiển Thánh nào.

Mà lần này tà ma Cửu U xâm nhập, lại còn xuất động tà ma Bát Phẩm.

“Tin tức...

đáng tin không?” Nụ cười trên mặt Tống Thư Hàng thu lại.

Lần này Cửu U xuất động cường giả, quá mạnh rồi.

Cậu không biết chiến lực mạnh nhất hiện tại của Nho gia 【Bạch Vân Thư Viện】đến tột cùng là cường giả phẩm cấp nào.

Nhưng chỉ cần sơ sẩy một chút, không chừng sẽ là tai họa diệt vong.

“Trong thế giới Cửu U, không có bất cứ chuyện gì có thể qua mắt ta.” Bạch tiền bối Two vươn vai, cười hì hì nói.

“Cảm ơn Bạch tiền bối đã báo tin.” Tống Thư Hàng cảm kích nói: “Tôi sẽ lập tức đi báo tin này cho các vị tiền bối, để mọi người chuẩn bị trước.” Nói xong, Tống Thư Hàng kêu lên: “Rời khỏi không gian!” Sau đó... cậu ta rời khỏi không gian thất bại.

Ý thức Tống Thư Hàng vẫn còn ở trong không gian.

Cậu ta nghi hoặc nhìn về phía Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two cười nói: “Kể cho ta nghe một câu chuyện cười nữa, ta sẽ thả ngươi đi.” Tống Thư Hàng sốt ruột nói: “Bạch tiền bối, chuyện cười có thể khất lại không?

Tình huống bây giờ khẩn cấp như vậy, tôi phải tranh thủ từng giây từng phút mới được chứ.” “Nhưng ta không vội a~~” Bạch tiền bối Two ngáp một cái: “Ngoài ra... từ một góc độ nào đó mà nói, ta đứng về phe ‘Thế giới Cửu U’.

Vậy nên, đừng lãng phí thời gian nữa, ngươi mau kể cho ta một câu chuyện cười đi, ta vừa lòng thì sẽ thả ngươi đi.” Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối Two, là phe Cửu U sao?

Vậy tại sao y còn muốn báo tin ‘tà ma Cửu U’ tấn công cho tôi?

Hình như nhìn ra được sự nghi hoặc trong mắt Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối Two nói: “Các ngươi nhân loại không phải còn chia ra rất nhiều quốc gia sao, tương tự, phe Cửu U cũng chia ra rất nhiều thế lực a.

Đừng nghĩ nhiều nữa, mau kể một câu chuyện cười đi!” Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Bạch tiền bối, lúc này, tôi thật sự không nghĩ ra bất kỳ câu chuyện cười nào cả.

Hay là khất lại trước có được không?

Đợi tôi về xem thêm mấy chuyện cười, quay lại kể cho ngài gấp đôi, không, gấp mười lần!” “Háp~~” Bạch tiền bối Two ngáp một cái: “Nếu không kể, ta sẽ ngủ đó a.

Giấc ngủ này của ta có lẽ sẽ hơi lâu một chút đấy~~ Nhắc nhở ngươi một chuyện, lần trước ta cảm thấy hơi buồn ngủ, muốn ngủ lâu một chút, thì đã ngủ ròng rã sáu trăm năm rồi đó.” Sáu trăm năm!!

Sáu trăm năm thì Tống Thư Hàng cảm thấy xương cốt của mình cũng phải mục nát thành tro rồi.

Tống Thư Hàng mặt mày nhăn nhó.

Bạch tiền bối Two nhìn bộ dạng Tống Thư Hàng, nói: “Ngươi thật sự không kể được chuyện cười sao?” “Không kể được chút nào cả, với tâm trạng của tôi bây giờ, kể chuyện kinh dị còn phù hợp hơn một chút.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Vậy tốt thôi, vậy ngươi kể một câu chuyện kinh dị đi?

Nếu hợp ý ta thì ta cũng sẽ thả ngươi ra.” Bạch tiền bối Two vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu ấy có phải là vô tình đào hố chôn mình rồi không?

“Kể mau đi a, không kể nữa là ta ngủ đấy a?

Ta ngủ rồi thì ngươi đừng hòng gọi ta dậy nữa đó.” Bạch tiền bối Two giục.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, nói: “Được thôi, tôi sẽ kể một câu chuyện kinh dị ngắn gọn.” Bạch tiền bối Two lập tức tỉnh táo lại, ngồi bật dậy từ trong túi ngủ.

Tống Thư Hàng hạ thấp giọng, cố ý tạo không khí kinh dị: “Câu chuyện kinh dị này rất ngắn, nhưng tuyệt đối... kinh dị.

Sắp đến ngày khai giảng rồi, nhưng vẫn còn rất nhiều bạn học bài tập nghỉ hè... vẫn chưa làm xong.” Đây là câu chuyện kinh dị nhất mà Tống Thư Hàng từng nghĩ đến.

Mặc dù bây giờ cậu đã học đại học, nhưng mỗi lần nhớ lại câu chuyện kinh dị này, cậu vẫn toát mồ hôi lạnh.

Bạch tiền bối Two chớp chớp mắt.

Chết tiệt, y hoàn toàn không thể hiểu nổi câu chuyện của Tống Thư Hàng có gì kinh dị.

Nhưng nhìn vẻ mặt của Tống Thư Hàng, hình như câu chuyện này thật sự rất kinh dị.

Trong không gian này, Tống Thư Hàng là thể ý thức, Bạch tiền bối Two có thể đọc được một số cảm xúc của Tống Thư Hàng.

Sự kinh hãi của Tống Thư Hàng không phải là giả.

“Được rồi... coi như ngươi đạt yêu cầu.

Lần sau nhớ chuẩn bị thêm mấy chuyện cười nhé, chuyện cười thú vị hơn chuyện kinh dị nhiều.” Bạch tiền bối Two bất mãn xua tay.

“Vậy Bạch tiền bối, tôi đi trước đây nhé.” Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm, vẫy tay.

Cậu ấy thầm niệm ‘rời đi’.

Ý thức liền thoát khỏi không gian này.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, sau đó liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục.

“Tỉnh rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục nhướng mày, khẽ nói.

Tống Thư Hàng lúc này mới phát hiện, mình đang gối đầu trên đùi Thập Lục.

Cậu ta vội vàng ngồi dậy, cười khan một tiếng đầy ngại ngùng: “Tôi vừa ngủ bao lâu rồi?” “Khoảng năm phút gì đó, cậu đột nhiên lại hôn mê, triệu chứng trông giống như lần trước.

Cậu lại tiến vào cái không gian ‘thập tam kiếp tiên tượng’ đó rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ừm, lại bị kéo vào cái không gian chết tiệt đó rồi.

Nhưng lần này không phải là khảo thí, tôi đã nhận được một tin tức quan trọng. ...Chúng ta tốt nhất nên liên hệ ngay với Bạch Tôn Giả, và các vị tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.” Tống Thư Hàng vẻ mặt sốt ruột nói.

“Là tin tức gì?

Đừng hoảng, từ từ thôi.” Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại ra, nói.

Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói: “Thế giới Cửu U đang điều động đại quân, chuẩn bị nhân dịp đại hội ba năm một lần của

Nho gia, tấn công ‘Bạch Vân Thư Viện’.

Trong đại quân Cửu U xuất động lần này, có thể sẽ có tà ma cấp Bát Phẩm... hơn nữa, ít nhất sẽ có trên ba vị Thất Phẩm Tôn Giả.” Loại tin tức này không thích hợp để nói thẳng trước mặt mọi người, tránh gây ra sự hỗn loạn không cần thiết.

Tô Thị A Thập Lục nhíu mày: “Tin tức này đáng tin không?” “Đáng tin, vì 【Bíp bíp bíp 】hoàn toàn không có lý do gì để lừa tôi.

Chết tiệt, cái này cũng bị che âm thanh sao.” Tống Thư Hàng buồn bực nói (cậu ta vừa định dùng ‘vị kia’ để thay thế ‘Bạch tiền bối Two’, nhưng chỉ cần cậu ta trong đầu nghĩ đến Bạch tiền bối Two, thì dù dùng ‘vị kia’ để thay thế cũng sẽ bị che âm thanh trực tiếp).

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, cô bé gọi điện cho Bạch Tôn Giả, rồi lại nói với Thư Hàng: “Để tôi gọi cho Bạch tiền bối và Lệ Chi Tiên Tử, Thư Hàng cậu đăng tin này lên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ một chút, xem ý kiến của các vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thế nào.

Chuyện này hai chúng ta không tự quyết được.” “Được!” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, bắt đầu nhập tin nhắn.

Rất nhanh, giọng Bạch Tôn Giả vang lên trong điện thoại của Tô Thị A Thập Lục: “Ồ?

Tiểu Thập Lục, ngươi tìm ta có việc sao?

Nga nga, thời gian cũng sắp hết rồi, chúng ta có phải nên rời đi không?” “Đúng vậy, Bạch tiền bối, đã đến lúc chúng ta rời đi rồi.

Ngoài ra, xin tiền bối mau đến quảng trường đón tôi và Thư Hàng, chúng tôi có chuyện quan trọng muốn nói với Bạch tiền bối.” Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng nói.

“À ~ gấp lắm sao?

Vậy các ngươi chờ một chút, ta đang giải quyết chuyện tiền phạt, sắp xong rồi.” Bạch Tôn Giả cười khan.

Lão tài xế A Bạch trong một giờ này, ở 【Bạch Vân Thư Viện】‘không có đối thủ’, chỉ trong một giờ ngắn ngủi, một mình y đã nhận hai mươi phần trăm đơn hàng ‘phi kiếm vù vù’, đơn giản là đáng sợ.

Và bây giờ, y quyết định rời bỏ nghề ‘lão tài xế’, đang ngoan ngoãn đi nộp tiền phạt, dù sao đây cũng là địa bàn của hảo hữu ‘Hằng Hỏa Chân Quân’ của y, y phải nể mặt hảo hữu chứ.

Chương 797

Hằng Hỏa Chân Quân thật sự hận không thể Bạch Tôn Giả đừng nể mặt y... bởi vì hiện tại y đang đích thân đi cùng Bạch Tôn Giả nộp tiền phạt.

Chính Bạch Tôn Giả đã gọi điện cho y, nhờ y dẫn đường đến nộp tiền phạt.

Lúc này, trưởng lão Bạch Vân Thư Viện phụ trách xử lý tiền phạt, nhìn ánh mắt của 'Hằng Hỏa Chân Quân' khiến Chân Quân cảm thấy toàn thân không được tự nhiên.

"Được rồi, chúng tôi đợi ngài dưới tượng thập tam kiếp tiên ở quảng trường." Tô Thị A Thập Lục cúp điện thoại xong, lại gọi một cuộc điện thoại tương tự cho Lệ Chi Tiên Tử.

Tống Thư Hàng cũng đã nhập xong tin nhắn, đăng tin tức về việc đại quân tà ma Cửu U sẽ tấn công 'Bạch Vân Thư Viện' lên nhóm chat.

Sau khi nhập xong tin nhắn, Thư Hàng và A Thập Lục ngồi cạnh nhau.

"Chúng ta có nên tham chiến không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Không biết tại sao, trong đầu cậu lúc này lại hiện lên kịch bản của lão Cao.

Kịch tình đại quân tà giới vây giết 'Không Vân Phái'...

Phi phi phi, miệng quạ đen của lão Cao, đại cát đại lợi, đại cát đại lợi!

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, khi Tống Thư Hàng đăng tin tức về việc 'tà ma Cửu U' sẽ tấn công 'Bạch Vân Thư Viện'. 'Thánh Đấu

Sĩ Bắc Hà Tán Nhân', người luôn online trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', quả nhiên lại là tiền bối đầu tiên hồi đáp: "@Kim Cương Quân Tử Đao, tiểu hữu Thư Hàng, tin tức của ngươi từ đâu mà có?

Có đáng tin không?" Tống Thư Hàng hồi đáp: "Tình báo đáng tin, là sau khi ý thức của tôi bị đưa vào một không gian được tạo ra bởi 【thập tam kiếp tiên tượng 】, tôi đã nhận được tình báo này." Bắc Hà Tán Nhân: "Vậy thì phiền phức rồi...

Theo như tiểu hữu Thư Hàng ngươi miêu tả, đợt tà ma Cửu U đột kích này là cuộc tấn công quy mô đại quân thực sự, hoàn toàn khác với đợt tà ma vây công 'biệt thự nghỉ dưỡng' của Bạch tiền bối lần trước." Tống Thư Hàng hồi đáp: "Vậy các vị tiền bối, chúng ta phải làm sao đây?" Cậu muốn biết, ý của các vị tiền bối là dừng quay phim, rời khỏi Bạch Vân Thư Viện sao?

Hay là ở lại hỗ trợ Bạch Vân Thư Viện, chống lại tà ma Cửu U?

Đợt tà ma Cửu U đột kích này là đại quân thật sự, hoàn toàn khác với lần trước.

Lần trước chỉ có thể nói là quấy phá nhỏ, lại có đại trận bẫy rập của Hiến Công Cư Sĩ cùng với hộ thuẫn mạnh mẽ.

Đợt tà ma 'Lai Sinh Sơn' đột kích của thế giới Cửu U lần trước, số phận đã định là không thể gây sóng gió gì.

Còn lần này, nói không chừng cả 'Bạch Vân Thư Viện' đều có nguy cơ bị diệt vong.

Bởi vậy khi đưa ra quyết định, nhất định phải cẩn thận.

Lúc này, Lạc Trần Chân Quân nhập tin nhắn: "Ta cảm thấy... chúng ta trước tiên nên liên hệ với 'Bạch Vân Thư Viện', ít nhất chúng ta phải hiểu rõ chiến lực hiện tại của 'Bạch Vân Thư Viện'.

Xem xem bọn họ có khả năng chống lại cuộc tấn công của đại quân ‘tà ma Cửu U’ hay không.

Nếu Bạch Vân Thư Viện không có chút năng lực kháng cự nào, sẽ bị tà ma san bằng, vậy thì chúng ta chỉ có thể khuyên họ rút lui trước, bỏ lại địa bàn ‘Bạch Vân Thư Viện’.

Bản thân chúng ta cũng không cần thiết ở lại, nếu không cũng chỉ là uổng phí tính mạng.

Hơn nữa, đa số đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chúng ta, và ‘Bạch Vân Thư Viện’ cũng chỉ là quan hệ bạn bè bình thường.” Ý của Lạc Trần Chân Quân là với tiền đề chỉ có quen biết sơ sơ, y không kiến nghị các đạo hữu trong nhóm đi tham gia một trận chiến nguy hiểm.

Cổ Hồ Quan Chân Quân tán đồng nói: “Mặc dù lời của đạo hữu Lạc Trần nghe có chút khó chịu, nhưng ta tán đồng ý kiến của y.

Nếu ‘Bạch Vân Thư Viện’ hoàn toàn không có khả năng tự vệ, chúng ta không thể mù quáng ở lại tử chiến với tà ma Cửu U.

Những gì chúng ta có thể làm là cố gắng hết sức bảo vệ đệ tử ‘Bạch Vân Thư Viện’, hỗ trợ bọn họ rút lui an toàn.” Trong phạm vi năng lực của mình, dốc toàn lực giúp đỡ ‘Bạch Vân Thư Viện’, đó là ý của Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Ta tán đồng ý kiến của hai vị đạo hữu.” Lúc này, ‘Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá’ gửi một biểu cảm cười, nói: “Về phần ta, có lẽ sẽ ở lại.

Ta và lão Hằng Hỏa của Bạch Vân Thư Viện có chút giao tình.

Cho dù Bạch Vân Thư Viện có bị san bằng, ta vẫn sẽ ra mặt giúp y một tay.” Tiên Ngư Sử (Ngư Kiều Kiều) lo lắng nói: “Ba ba, người không sao chứ?” “Yên tâm đi, với thực lực của ta, chỉ cần không đối đầu trực diện với Bát Phẩm tà ma mẫu sào Cửu U kia, nếu đánh không lại, bảo toàn tính mạng mà chạy trốn vẫn có khả năng.

Ta sẽ chú ý an toàn của mình.” Giao Bá Chân Quân cười ha hả nói.

Tuyết Lang Động Chủ nói: “Nếu đạo hữu Giao Bá ở lại, ta cũng sẽ ở lại, đã lâu rồi ta chưa được đánh một trận sảng khoái.

Nhưng mà, ta phải sắp xếp cho lũ sói con nhà ta rút lui trước đã.” Tuyết Lang Động Chủ lần này là dẫn theo cả gia đình đến đóng phim.

Vân Du Tăng Thông Huyền: “【Biểu cảm ngón cái 】” Đại sư cũng chọn ở lại, Thiên Nhai Vân Du Tự và ‘tà ma Cửu U’ cũng có thù oán.

Tô Thị A Thất nói: “Chuyện đánh nhau như thế này sao có thể thiếu ta A Thất được?

Đợi ta sắp xếp Tiểu Thập Lục ổn thỏa đã.

Có nó ở đây, ta không yên tâm.” Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng đáp: “A Thất, huynh không cần lo lắng cho tôi... tôi có thể tự bảo vệ bản thân.” Tô Thị A Thất: “Ngươi sắp độ kiếp, chuyện này ngươi không thích hợp tham dự.

Nghe lời ta đi.” Bắc Hà Tán Nhân: “Nếu A Thất huynh ở lại, ta cũng sẽ ở lại.

Ta có thể giúp trông chừng Tiểu Thập Lục, sẽ không để nó gặp nguy hiểm đến tính mạng.” Tô Thị A Thập Lục: “Cảm ơn Bắc Hà tiền bối, A Thất, như vậy huynh yên tâm rồi chứ!” Tô Thị A Thất gửi một biểu cảm【cười khổ 】.

Chỉ trong chớp mắt, đã có mấy vị đạo hữu chọn ở lại.

Lạc Trần Chân Quân gửi một biểu cảm【nhún vai thở dài 】, nói: “Nếu các ngươi đều muốn ở lại, ta cũng sẽ ở lại thôi.

Ít nhất, ta phải trông chừng các ngươi, để tránh các ngươi rơi vào hiểm cảnh.” Y là nhân vật cấp tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chăm sóc hậu bối là nghĩa vụ của y a.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ha ha ha ha.” Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, mối quan hệ giữa các đạo hữu đan xen chằng chịt, tạo thành một mạng lưới rộng lớn.

Chỉ cần có một vị đạo hữu quyết định ở lại, sẽ có ngày càng nhiều đạo hữu vì ‘vị đạo hữu này’ mà chọn ở lại.

Cứ thế, người này nối tiếp người kia, người này liên kết người kia.

Đa số đạo hữu đều quyết định ở lại giúp đỡ.

Diệt Phượng Công Tử xuất hiện: “【Biểu cảm đẩy kính】Đã lâu không chiến đấu cùng các đạo hữu, ta cảm thấy có chút nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng mà... cho dù quyết định ở lại giúp đỡ ‘Bạch Vân Thư Viện’, cũng cần phải đảm bảo an toàn cho bản thân các đạo hữu trong nhóm. ‘Độn thuật’ giữ mạng, ‘hộ thuẫn’ mạnh mẽ bảo vệ thân thể đều phải trang bị hai bộ.

Hơn nữa, độn thuật giữ mạng được trang bị lần này, ít nhất phải đảm bảo có thể bảo toàn tính mạng trong tay 【Lục Phẩm Chân Quân】.

Tốt nhất là cấp độ có thể bảo toàn tính mạng trong tay 【Thất Phẩm Tôn Giả】, thì càng tuyệt vời hơn.” Bắc Hà Tán Nhân: “Nhưng nhất thời, biết lấy đâu ra nhiều phù bảo độn thuật như vậy chứ!” Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên, cậu nghĩ ra một thứ hay ho: “Tôi nghĩ ra một thứ hay ho rồi.

Phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối, tốc độ nhanh đến mức không có đối thủ!

Cho dù là địch nhân cấp Lục Phẩm Chân Quân, phía sau ‘phi kiếm dùng một lần’ cũng chỉ có thể hít bụi thôi.

Thất Phẩm Tôn Giả cũng chưa chắc đã chặn được.

Nếu mọi người ai cũng mang theo một thanh ‘phi kiếm dùng một lần’, một khi gặp nguy hiểm đến tính mạng, tự động kích hoạt, ‘vù’ một cái là bay đi mất, về mặt tính mạng chắc chắn không vấn đề gì.

Chỉ là di chứng hậu quả hơi lớn một chút, chân mềm nhũn, muốn ói, chóng mặt các kiểu.” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Diệt Phượng Công Tử: “...” Thứ tiểu hữu Tống Thư Hàng đề xuất thật quá tuyệt vời, bọn họ hoàn toàn không nghĩ ra lý do gì để từ chối.

Tô Thị A Thất: “Sản phẩm của Bạch tiền bối, chắc chắn là tinh phẩm.

Vậy đó, có loại nào không xoay không? ‘Phi kiếm lưu tinh dùng một lần’ lần trước xoay làm ta hơi chóng mặt.

Bay lượn ta còn chấp nhận được, chứ bay kiểu chong chóng thì ta hơi khó chịu.” Tống Thư Hàng hồi đáp: “A Thất tiền bối yên tâm, lần trước Bạch tiền bối gửi cho mọi người là ‘phi kiếm lưu tinh dùng một lần’, hiệu quả hơi khoa trương một chút.

Nếu đổi thành ‘phi kiếm dùng một lần’ thông thường sẽ không có chức năng xoắn ốc thăng thiên, tốc độ còn nhanh hơn nữa!” Lạc Trần Chân Quân cười nói: “Đúng vậy, ‘phi kiếm dùng một lần’ của Bạch Tôn Giả đối với chúng ta mà nói, là kiếm độn bảo mệnh chi pháp tốt nhất.

Quan trọng hơn là, nó chế tác đơn giản, chi phí không cao.” Đa số phù bảo ‘độn pháp’ giữ mạng đều rất quý giá.

Độn thuật có thể bảo toàn tính mạng từ tay ‘Thất Phẩm Tôn Giả’, mỗi một phù bảo đều cần đến hàng ngàn ‘linh thạch Thất Phẩm’.

Nếu đổi thành 'linh thạch Ngũ Phẩm' được các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' sử dụng phổ biến hơn, thì đó là con số mười vạn viên.

Còn 'phi kiếm dùng một lần' của Bạch Tôn Giả, đúng thật là vật tốt giá rẻ, nguyên liệu chỉ cần cành cây là được.

Lần trước Bạch Tôn Giả còn bao cả phí vận chuyển, tặng cho một phần ba đạo hữu trong nhóm, mỗi người một thanh đó.

Thôn Vân Tăng: "Vậy thì, lát nữa đợi Bạch tiền bối online, thỉnh y ra tay chế tác 'phi kiếm dùng một lần' cho chúng ta đi.

Như vậy, chúng ta ở lại hỗ trợ 'Bạch Vân Thư Viện' cũng có thêm tự tin.

Cho dù 'Bạch Vân Thư Viện' không giữ được, chúng ta vẫn có thể thuận lợi rút lui." Ngã Thị Thiên Giác Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc: "Đại thiện~" Đối với Bạch Hạc Chân Quân mà nói, đây đúng là cơ hội tốt để có được 'phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả' để trân tàng.

Còn về bảo toàn tính mạng, với tốc độ của Bạch Hạc Chân Quân, bảo toàn tính mạng tuyệt đối không thành vấn đề!

Khi các đạo hữu trong nhóm bắt đầu bàn bạc về độn pháp giữ mạng và vấn đề 'hộ thuẫn', nhóm trưởng Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Ta dự kiến rất nhanh sẽ đến 'Bạch Vân Thư Viện', ngoài ra... các đạo hữu không cần bi quan như vậy.

Bạch Vân Thư Viện rất mạnh, hơn nữa đệ tử của Bạch Vân Thư Viện cũng không phải là những nho sĩ cố chấp, cổ hủ.

Nếu địch nhân xâm phạm quá mạnh, tránh mũi nhọn cũng không phải là chuyện mất mặt gì.

Bây giờ là thời đại nào rồi, không còn nói đến khái niệm 'nhà còn người còn, nhà mất người vong' nữa.

Không có Bạch Vân Thành, tìm một nơi khác xây lại là được." Lời của Hoàng Sơn Chân Quân khiến Tống Thư Hàng lập tức an tâm không ít.

Cậu lo lắng chính là 'Bạch Vân Thư Viện' sẽ giống như 'Không Vân Phái' trong tiểu thuyết của lão Cao, tử chiến với địch đến cùng.

Quảng trường, dưới tượng thập tam kiếp tiên.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngồi đợi Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử ngự kiếm hạ xuống bên cạnh hai người.

Lúc này cô ấy đã thay một bộ trang phục nhẹ nhàng, đội mũ nhỏ, áo crop top trắng, quần bút chì lửng xanh, trẻ trung xinh đẹp.

"Thư Hàng, Tiểu Thập Lục, gọi ta về gấp như vậy, là muốn về rồi sao?" Lệ Chi Tiên Tử cười hỏi.

Tống Thư Hàng cất điện thoại: "Vâng, Lệ Chi tiền bối, chúng tôi sắp phải về rồi.

Ngoài ra, còn có một chuyện nữa, tôi muốn nói trước với ngài." Tiếp đó cậu ta dùng phương thức 'truyền âm nhập mật', báo tin 'tà ma Cửu U' sẽ tấn công Bạch Vân Thư Viện cho Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử nghe xong, cô ấy nhướng mày.

Một lát sau, cô ấy đáp: "Trong Bạch Vân Thư Viện ta có vài hảo hữu...

Ta có lẽ sẽ ở lại đây, giúp bọn họ một tay.

Chuyện này, ngươi đã nói với các đạo hữu khác trong Cửu Châu Nhất Hào Quần chưa?" "Vâng, tôi vừa đăng lên 'Cửu Châu Nhất Hào

Quần’ rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Chương 798

Lệ Chi Tiên Tử lấy điện thoại ra, nhanh chóng lướt trên đó.

Khi cô ấy nhìn thấy cuộc trò chuyện của các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cô ấy khẽ cười: “Đám người này... thật là.” Vừa nói, trên bầu trời lại có một đạo độn quang lóe lên.

Bạch Tôn Giả hạ xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Đằng sau y còn có một nho sinh trung niên, chính là ‘Hằng Hỏa Chân Quân’ lão làng của Bạch Vân Thư Viện.

Bạch Tôn Giả hạ xuống, vẫy tay với mọi người: “Yo, Thư Hàng, Tiểu Thập Lục, Lệ Chi đạo hữu, để các ngươi đợi lâu rồi.” Tiếp đó, y lại lấy điện thoại của mình ra, nói với Tống Thư Hàng và A Thập Lục: “Thư Hàng, Tiểu Thập Lục trước đó đã nói với ta qua điện thoại có ‘chuyện quan trọng’ muốn báo cho ta, có phải là tin tức mà các ngươi đã đăng trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không?” “Vâng, chính là chuyện này.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bạch Tôn Giả đã xem được tin tức này trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ rồi, vậy thì cậu ta không cần giải thích thêm nữa.

Đồng thời, cậu ta nhìn về phía ‘Hằng Hỏa Chân Quân’ phía sau Bạch Tôn Giả.

Vị Chân Quân Nho gia này đi cùng Bạch tiền bối, vậy thì cái ‘tin tức’ này, y hẳn là cũng đã biết rồi chứ?

Bạch Tôn Giả cất tiếng nói: “Vì tin tức này liên quan đến Bạch Vân Thư Viện, nên ta đã kể lại chuyện này cho Hằng Hỏa đạo hữu một lượt.” Hằng Hỏa Chân Quân đối với Tống Thư Hàng hành một lễ, nói: “Cảm ơn đạo hữu Thư Hàng đã báo tin.” Tống Thư Hàng đáp lễ.

Vị Hằng Hỏa Chân Quân này, trông có vẻ không ngạc nhiên trước việc đại quân ‘tà ma Cửu U’ tấn công, hình như Nho gia đã sớm chuẩn bị cho việc ‘tà ma Cửu U’ tấn công rồi?

Hoặc có lẽ Hoàng Sơn Chân Quân nói không sai, Bạch Vân Thư Viện, không hề yếu.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử sử dụng pháp ‘quần thể truyền âm nhập mật’, hỏi: “Hằng Hỏa đạo hữu, nhìn bộ dạng của ngươi, hình như đã sớm biết ‘thế giới Cửu U’ sẽ tấn công Bạch Vân Thư Viện?” Hằng Hỏa Chân Quân lắc đầu, cũng dùng ‘truyền âm nhập mật’ đáp: “Tin tức này, ta cũng vừa mới biết từ miệng Bạch đạo hữu.

Nhưng mà...

Bạch Vân Thư Viện chúng ta, hoặc có thể nói là ‘Nho gia’ chúng ta, mấy trăm năm nay, vẫn luôn phòng bị sự tập kích của ‘thế giới Cửu U’.

Dù sao, Nho gia chúng ta từ trước đến nay đều đặc biệt được ‘thế giới Cửu U’ ‘chăm sóc’ đặc biệt.

Mỗi khi Nho Môn chúng ta có dấu hiệu phục hưng, tà ma thế giới Cửu U sẽ đúng hẹn mà đến.” Lệ Chi Tiên Tử khẽ gật đầu, cô ấy cũng đã tìm hiểu lịch sử Nho gia.

Mấy ngàn năm nay... thậm chí là từ rất lâu về trước, Nho gia vẫn luôn bị ‘thế giới Cửu U’ đàn áp tàn nhẫn, thậm chí đã có mấy lần, suýt nữa bị diệt tuyệt truyền thống.

Tà ma ‘thế giới Cửu U’, mặc dù nói là kẻ thù chung của tất cả tu sĩ, thậm chí là bao gồm cả ‘người tu luyện’ thuộc các hệ thống khác, nhưng duy chỉ có tu sĩ ‘Nho gia’, mối quan hệ giữa họ và Cửu U đặc biệt cực đoan.

Hai bên là mối quan hệ ‘không đội trời chung’ thật sự.

Ngay sau đó, Hằng Hỏa Chân Quân mời mọi người đến chỗ ở của y tụ họp.

Dù sao, quảng trường không phải là nơi thích hợp để bàn bạc việc cơ mật.

Trên đường đi, Hằng Hỏa Chân Quân không nhanh không chậm giải thích với mọi người: “Thực ra, mỗi lần ‘thịnh hội’ của Nho gia chúng ta, đều chuẩn bị sẵn sàng để nghênh chiến với sự tập kích của ‘thế giới Cửu U’.

Mỗi kỳ ‘thịnh hội’, chúng ta đều trong trạng thái ứng chiến, chúng ta đang chờ đợi tà ma thế giới Cửu U đến.

Điểm này, Bạch đạo hữu hẳn là đã nhận ra rồi.” Tống Thư Hàng tò mò nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Trong 【Bạch Vân Thành 】là một cảnh phồn vinh, người đến người đi tấp nập, nói thật cậu ta thật sự không nhìn ra Nho gia có dấu hiệu ‘chuẩn bị chiến đấu’ ở đâu?

“Ừm, khi ta điều khiển phi kiếm, đã phát hiện ra một vài điều thú vị.” Bạch Tôn Giả vuốt mái tóc dài qua tai, giải thích: “Lần này, ta tổng cộng điều khiển phi kiếm gần một tiếng đồng hồ, ta phát hiện trong khoảng thời gian đó, trên bầu trời, hơn ba phần tư các tu sĩ Nho gia đang bay lượn không phải là ‘đang di chuyển’, mà là đang tuần tra, duy trì cảnh giác.

Ngoài ra... ta còn phát hiện trong số các ‘đạo hữu’ môn phái khác đang ngự kiếm bay trên bầu trời, có khoảng một phần ba là khôi lỗi chiến đấu của Mặc Môn.

Hơn nữa, trên người chúng có ‘trận pháp huyễn thuật’ rất khá che chắn, ngay cả ta, cũng phải sau nhiều lần tiếp xúc gần trong một giờ mới nhận ra sự bất thường của chúng.

Quả là ‘trận pháp huyễn thuật’ rất chân thực, đây là thủ đoạn của Thất Phẩm Linh Tôn đỉnh phong... thậm chí là thủ đoạn của Bát Phẩm Huyền Thánh đi.” “Bạch đạo hữu đoán không sai, đây là trận pháp mà một lão tiền bối ‘Bát Phẩm Huyền Thánh’ của Nho gia năm xưa đã để lại lúc sinh thời, đáng tiếc, hậu nhân chúng ta không thể hoàn mỹ khống chế được trận pháp mà y để lại.” Hằng Hỏa Chân Quân tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng không thể tin nổi nhìn xung quanh.

Trong số các tu sĩ không ngừng lướt qua ngự kiếm, đao, các loại pháp khí bay lượn bên cạnh, có đại bộ phận đều là tu sĩ tuần tra của Nho gia?

Hơn một phần ba còn lại, là khôi lỗi chiến đấu của Mặc Môn sao?

Những tu sĩ tuần tra này của Nho gia, đều là ‘Diễn Đế’ thực sự, hoàn toàn không thể nhận ra bọn họ đang tuần tra.

Nhưng nghĩ lại cũng phải... chuyện này, Nho gia cứ ba năm lại tiến hành một lần, bọn họ đã chuẩn bị mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm, còn lâu hơn nữa.

“Thảo nào, trên không 【Bạch Vân Thành】lại cần hạn chế số hiệu phi hành, đây là để cố gắng hạn chế số lượng tu sĩ khác trên bầu trời sao?” Tống Thư Hàng cất tiếng nói.

Hằng Hỏa Chân Quân cười khan gật đầu, vẻ mặt cao thâm khó lường.

“Quả không hổ là tu sĩ Nho gia, đây là lấy trời đất làm bàn cờ a.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Quả không hổ là Nho gia, khí chất thật cao sang.

Trong lòng cậu ta thậm chí còn nảy sinh ý niệm muốn lập tức bái nhập Nho gia tu hành.

Hằng Hỏa Chân Quân tiếp tục giữ nụ cười, tiếp tục cao thâm khó lường.

Lệ Chi Tiên Tử suy tư một lát, hỏi: “Vạn nhất khi đại chiến giữa Nho gia các ngươi và ‘thế giới Cửu U’ bắt đầu, rất nhiều đạo hữu đến quan lễ thì sao?

Nếu xử lý không tốt, sẽ trở thành nội loạn của 【Bạch Vân Thư Viện 】các ngươi đấy.” “Thực ra, trong số các đạo hữu đến quan lễ năm nay, có đại bộ phận đều là minh hữu của ‘Bạch Vân Thư Viện’ chúng ta.

Ngoài ra, chúng ta đã thiết lập sẵn các mật đạo rút lui trong ‘Bạch Vân Thành’.

Một khi khai chiến, nếu có đạo hữu muốn rời đi, chúng ta có thể dẫn đường cho họ rút lui qua mật đạo.” Hằng Hỏa Chân Quân cười giải thích.

Kế hoạch này, Nho gia đã chuẩn bị hàng ngàn năm, thậm chí còn lâu hơn.

Tất cả những vấn đề có thể nghĩ đến, bọn họ đều đã xây dựng phương án giải quyết.

“Chỉ là rút lui thôi sao?

Vậy thì khá đáng tiếc.

Nếu có thể vận dụng tốt, các đạo hữu đến quan lễ cũng là một lực lượng chiến đấu to lớn đấy.” Lệ Chi Tiên Tử nheo mắt nói.

Trong lời của tiên tử, ý có điều chỉ.

“Ha ha, Lệ Chi tiên đạo hữu nói rất đúng.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói: “Thực ra, ‘Bạch Vân Thư Viện’ chúng ta đối với một số đạo hữu nguyện ý ở lại giúp đỡ, cũng đã chuẩn bị một bộ phương án.

Hoặc có thể nói, là một hoạt động thú vị.” Vừa nói, mọi người đã đến động phủ của Hằng Hỏa Chân Quân.

Hằng Hỏa Chân Quân dẫn mọi người vào động phủ, trong miệng tiếp tục giải thích: “Không biết mấy vị đạo hữu có nghe nói về hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ chưa?” Bạch Tôn Giả xoa cằm, nói: “Hình như có ấn tượng, nhưng cụ thể thì không nhớ rõ nữa.” Nhưng y cả đời này đã có được quá nhiều bảo vật, đến nỗi bản thân y cũng không nhớ rõ trong kho báu của mình rốt cuộc có bao nhiêu bảo bối.

Lệ Chi Tiên Tử suy tư một lát, nói: “Là loại hạt sen vàng mà sau khi dùng một viên, một trăm phần trăm có thể giúp người ta thức tỉnh một loại ‘năng lực đặc biệt’, và kéo dài tuổi thọ năm mươi năm sao?” Bảo vật trong giới tu sĩ thiên kỳ bách quái, không gì không có.

Lệ Chi Tiên Tử từng nghe nói có một loại bảo vật ‘hạt sen vàng’, chỉ cần dùng vào là sẽ thức tỉnh một loại ‘năng lực đặc biệt’.

Một trăm phần trăm sẽ thức tỉnh, nhưng có thể thức tỉnh được ‘năng lực đặc biệt’ gì thì phải xem nhân phẩm.

Có người có thể thức tỉnh năng lực công kích cực mạnh, sánh ngang với pháp thuật mạnh mẽ.

Có người có thể thức tỉnh năng lực phụ trợ khiến người ta ghen tị, như đoạn chi trọng sinh (tái sinh chi), nhanh chóng hồi phục vết thương các kiểu.

Cũng có người có thể thức tỉnh thần kỹ phi hành, hoàn thành giấc mơ bay lượn của mình trước khi đạt Tứ Phẩm.

Nhưng cũng có một nửa số người, thức tỉnh được những năng lực khiến người ta đau đầu.

Nào là răng tái sinh không giới hạn, lưỡi tự do dài ra, móng tay biến thành đủ màu sắc, có thể khống chế lông trên cơ thể mọc dài ra...

Rốt cuộc có thể thức tỉnh được năng lực gì, hoàn toàn dựa vào nhân phẩm.

Hơn nữa, năng lực đã thức tỉnh có thể thông qua luyện tập mà không ngừng tăng cường.

Hoặc, có thể thông qua việc không ngừng dùng ‘hạt sen vàng’ để cường hóa năng lực đặc biệt đã thức tỉnh.

Ví dụ, nếu có người thức tỉnh thiên phú pháp thuật hỏa diễm thông thường.

Thông qua việc không ngừng luyện tập, y có thể từ từ nâng cao uy lực của pháp thuật hỏa diễm này.

Đồng thời, nếu trong tay y có rất nhiều ‘hạt sen vàng’, khi ở cảnh giới Nhị Phẩm, y đã có thể có được thủ đoạn công kích ‘pháp thuật hỏa diễm’ cấp Tam Phẩm, thậm chí là Tứ Phẩm.

Ngoài ra... hiệu quả ‘kéo dài tuổi thọ năm mươi năm’ của hạt sen vàng, cũng có thể coi là một viên đan dược quý giá kéo dài tuổi thọ.

Mặc dù chỉ có hiệu quả khi dùng lần đầu tiên.

“Chính là loại hạt sen này, nhưng thực ra nó là hạt sen của ‘Quân Tử Kim Liên’.” Hằng Hỏa Chân Quân không nhanh không chậm nói.

“À, ta nhớ ra rồi.

Trước đây ta quả thật đã từng có được loại hạt sen này.” Bạch Tôn Giả mắt sáng lên, nói.

“Bạch tiền bối đã từng có được loại hạt sen này sao?

Vậy với vận may vô địch của y, y sẽ có được loại ‘năng lực đặc biệt’ kinh khủng nào đây?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Năng lực mà

Bạch tiền bối có được là gì vậy?” “Ừm, ta tự mình không ăn.” Bạch Tôn Giả hồi ức nói: “Lúc đó ta cảm thấy bản thân đã có đủ pháp thuật và năng lực thiên phú rồi, cũng không cần thiết phải tăng thêm năng lực đặc biệt nào nữa.

Thế là, ta đã cho con chim nhỏ rất đáng yêu mà ta từng nuôi ăn nó.” Tống Thư Hàng: “...” Lệ Chi Tiên Tử: “...” Tô Thị A Thập Lục: “...” Hằng Hỏa Chân Quân cảm thấy hơi muốn khóc.

Bạch Tôn Giả nói: “Ha ha, hạt sen đó thật sự rất không tệ.

Lúc đó con chim nhỏ mà ta nuôi, đã thức tỉnh thiên phú ‘nói tiếng người’.

Rõ ràng nó chỉ là một con chim nhỏ bình thường, vậy mà sau đó lại có thể mở miệng nói chuyện.” “Sau đó thì sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, Bạch Tôn Giả lần này xuất quan không thấy nuôi con chim nhỏ đó nữa.

“Đương nhiên là chết rồi a, bởi vì nó chỉ là con chim nhỏ bình thường, cho dù có hiệu quả kéo dài tuổi thọ của hạt sen, nhưng nuôi hơn năm mươi năm thì nó cũng chết rồi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “...” Phá gia chi tử a...

Bạch tiền bối, quá phá gia, phá gia chi tử!

“Khụ khụ.” Hằng Hỏa Chân Quân cảm thấy cổ họng mình ngứa quá, không nhịn được ho khan.

Lệ Chi Tiên Tử thở dài một hơi, sau đó hỏi: “Hằng Hỏa đạo hữu, hoạt động thú vị mà ‘Bạch Vân Thư Viện’ các ngươi muốn tổ chức, có liên quan đến hạt ‘Quân Tử Kim Liên’ này không?” “Chính vậy.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp: “Nội dung hoạt động của chúng ta chính là dùng ‘tà ma Cửu U’ đổi lấy ‘Quân Tử Kim Liên’.” “Trong thời gian hoạt động, ba mươi thi thể tà ma Ngũ Phẩm, là có thể đổi lấy một viên Quân Tử Kim Liên.

Tuyệt đối ưu đãi, việc đổi chỉ giới hạn trong thời gian hoạt động." Giọng điệu của Hằng Hỏa Chân Quân khiến Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến mấy người rao bán trên phố đổi điện thoại cũ lấy chậu inox, dao thái inox...

"Hằng Hỏa đạo hữu, ngươi không sợ lỗ vốn sao?" Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

Hạt sen của Quân Tử Kim Liên, không chỉ có thể giúp người ta thức tỉnh năng lực đặc biệt, mà còn có thể giúp tu sĩ, người thường kéo dài tuổi thọ năm mươi năm!

Đây là linh dược kéo dài tuổi thọ a.

Chỉ riêng việc kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, đã có thể hấp dẫn rất nhiều tu sĩ ở lại.

Chương 799

Đặc biệt là một số tu sĩ mạnh mẽ tuổi thọ không còn nhiều, đừng nói là năm mươi năm, mười năm tuổi thọ cũng đủ để bọn họ ra tay liều một phen.

“Không nỡ bỏ con thì không bắt được sói.” Hằng Hỏa Chân Quân cười ha hả nói: “Vậy thì các vị đạo hữu, các ngươi có hứng thú tham gia hoạt động thú vị này không?” Khi nói chuyện, ánh mắt của Hằng Hỏa Chân Quân, chủ yếu là nhìn chằm chằm vào Bạch Tôn Giả.

Ánh mắt khao khát của y, cứ như một kẻ khốn khổ nhìn thấy khối tài sản hàng tỷ.

Không đúng không đúng, nói chính xác hơn, hẳn là một kẻ xui xẻo vận E nhìn thấy sứ giả may mắn.

Hằng Hỏa Chân Quân muốn mời Bạch Tôn Giả đến, gia nhập vào phe ‘Bạch Vân Thư Viện’ của bọn họ.

Thậm chí, Bạch Tôn Giả không cần làm gì cũng được, Hằng Hỏa Chân Quân chỉ cần Bạch Tôn Giả tọa trấn hậu phương, yên lặng làm một mỹ nam tử + linh vật là được rồi.

Chỉ cần có Bạch Tôn Giả ở đây, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, đều sẽ thuộc về ‘Bạch Vân Thư Viện’ của bọn họ.

Đến lúc đó, đại quân tà ma Cửu U, cứ ngồi đợi chết đi!

“Hằng Hỏa đạo hữu đừng cứ nhìn chằm chằm ta như vậy, nhìn ta nổi da gà rồi.” Bạch Tôn Giả nói.

Hằng Hỏa Chân Quân cười khan ngượng ngùng một tiếng.

“Nhưng mà, ta đồng ý với ngươi, ta sẽ ra tay giúp đỡ các ngươi chống lại đại quân tà ma Cửu U.

Dù sao giữa chúng ta cũng là lão giao tình.

Hơn nữa... ta vừa hay cũng cần quay mấy cảnh.” Bạch Tôn Giả xoa cằm nói.

“Ha ha, Bạch đạo hữu ngươi đồng ý giúp đỡ, vậy thì còn gì bằng nữa.” Hằng Hỏa Chân Quân vui mừng nói.

Đợi đến ngày tà ma Cửu U tấn công, y sẽ để Bạch Tôn Giả tọa trấn hậu phương!

Lúc này, Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Bạch tiền bối, chúng ta còn cần quay cảnh gì nữa?” Bạch Tôn Giả chỉ vào mình, nói: “Chúng ta còn thiếu mấy cảnh nhân vật chính 【Lăng Dạ 】nhiều lần huyết chiến ở tiền tuyến chống lại ‘tà giới’ a.

Cần vài cảnh chiến đấu khác nhau.

Vậy nên đợt tà ma Cửu U này đến thật đúng lúc, đến lúc đó ta sẽ trong đội ngũ tà ma Cửu U mà giết y bảy lần vào bảy lần ra; sau đó lại đổi vị trí, thay bộ quần áo khác rồi lại giết; lại thay quần áo rồi lại giết, như vậy là có thể quay ra cảnh nhân vật chính Lăng Dạ ‘từng lần từng lần một’ huyết chiến ở tiền tuyến rồi.” “Có lý đó.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Lệ Chi Tiên Tử gật đầu tán đồng.

Tống Thư Hàng suy tư một chút, nói: “Nhưng mà, quay những cảnh như vậy rất khó khăn phải không?

Hơn nữa, thành viên ‘đoàn làm phim Nhã Các Bố’ đều là người thường.

Để họ quay phim dưới sự tấn công của đại quân tà ma Cửu U, có phải quá nguy hiểm rồi không?” Lần này ngay cả Bát Phẩm tà ma mẫu sào cũng ra tay, tồn tại cấp bậc đó xuất thủ, cho dù chỉ là áp lực khí thế, cũng có thể dọa chết các thành viên người thường của ‘đoàn làm phim Nhã Các Bố’.

“Ừm, cho nên ta đang nghĩ, đến lúc đó quay mấy cảnh này, cứ giao cho người của chúng ta quay đi.

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ hẳn là có người biết sử dụng máy ảnh.

Trước tiên quay các cảnh này lại, sau đó cắt ghép rồi giao cho ‘đoàn làm phim Nhã Các Bố’ là được.” Bạch Tôn Giả nói.

Lệ Chi Tiên Tử giơ tay nói: “Tôi tôi tôi, Bạch tiền bối, tôi đã học được cách sử dụng máy ảnh rồi.

Nhưng mà, nếu tôi phụ trách quay phim, thì sẽ không thể ra ngoài giết tà ma.

Tôi rất có hứng thú với hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ đó nha.” Hằng Hỏa Chân Quân cảm thấy, sau khi bốn người Bạch Tôn Giả nhắc đến ‘quay phim’, y liền không thể chen vào chủ đề này được nữa, cứ như giữa hai bên có một rào cản lớn vậy.

May mà lời nói của Lệ Chi Tiên Tử, khiến Hằng Hỏa Chân Quân cuối cùng cũng tìm được cơ hội chen vào chủ đề: “Hai viên ‘Quân Tử Kim Liên’!

Lệ Chi đạo hữu, chỉ cần ngươi nguyện ý ra tay thay Bạch đạo hữu quay phim, ‘Bạch Vân Thư Viện’ chúng ta sẽ tặng ngươi hai viên kim liên làm thù lao, thế nào?” Hằng Hỏa Chân Quân biết Bạch Tôn Giả đang quay một bộ phim.

Nghe nói Bạch Tôn Giả còn là nhân vật chính nữa.

Chỉ nghĩ thôi đã thấy rất tuyệt rồi.

Sau khi bộ phim này công chiếu, chỉ cần Nho gia có thể vượt qua kiếp nạn này, y nhất định sẽ dẫn toàn thể đệ tử Nho gia đến rạp chiếu phim xem!

“Ha ha, ngại quá đi mất.” Lệ Chi Tiên Tử khách khí nói.

“Tiên tử không cần khách khí với chúng ta!

Ngoài ra, chỉ cần các tiên tử trong tay có thi thể ‘tà ma Cửu U’, cứ việc giao cho ta, ta sẽ đổi tất cả thành ‘hạt sen’ cho các ngươi.” Hằng Hỏa Chân Quân vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên, hỏi: “Chân Quân, nếu bây giờ trong tay tôi có thi thể ‘tà ma Cửu U’, cũng có thể đổi sao?” Hằng Hỏa Chân Quân sảng khoái đáp: “Có thể đổi, nhưng mà, tiểu hữu Thư Hàng trong tay ngươi lẽ nào lại có ba mươi cỗ thi thể tà ma Cửu U Ngũ Phẩm sao?” “Ừm, thật ra, hôm qua chúng tôi lúc đóng phim, đã giết một đợt lớn tà ma Cửu U, số lượng thi thể không ít.

Trong đó có mấy cỗ tà ma cấp Lục Phẩm.

Nhưng những thi thể đó không ở trong tay tôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Chỉ cần tiểu hữu Thư Hàng các ngươi nguyện ý, đều có thể mang đến chỗ ta đổi.

Tà ma Cửu U Tứ Phẩm, tu sĩ khác cần bốn trăm con đổi một viên ‘kim liên tử’, các ngươi ba trăm con là có thể đổi một viên; tà ma Cửu U Ngũ Phẩm, tu sĩ khác ba mươi con đổi một viên hạt sen, các ngươi hai mươi con là có thể đổi; còn tà ma Cửu U Lục Phẩm, một con, ta sẽ đổi cho các ngươi một viên!

Tà ma Cửu U Nhất, Nhị, Tam Phẩm thông thường khác, chúng ta tuy cũng thu, nhưng chỉ có thể đổi lấy một ít linh thạch.” Hằng Hỏa Chân Quân vỗ ngực nói.

“Một con là có thể đổi một viên sao?

Nếu vậy...” Tống Thư Hàng lấy ra ‘túi thu nhỏ một tấc’ của mình, lục lọi một chút.

“Tìm thấy rồi.” Tống Thư Hàng lấy ra thi thể con ‘tà ma rắn bốn đầu’ đó.

Chính là con ‘tà ma rắn bốn đầu’ gan to béo đã bắt cả cậu và Bạch Tôn Giả đi.

Hằng Hỏa Chân Quân chớp chớp mắt.

Tiểu hữu Tống Thư Hàng này trên người, lại có thi thể tà ma Cửu U cấp Lục Phẩm Chân Quân sao?

Nhìn thi thể thì thấy, là vừa mới chết không lâu.

Tiểu hữu này, quả nhiên có một tay a.

Nhưng con tà ma rắn bốn đầu này, chết thật thảm.

Thân thể của nó cứ như bị người ta dùng búa bạo lực đập đi đập lại, tan nát ra vậy, Hằng Hỏa Chân Quân nhìn mà cảm thấy toàn thân đau nhức.

Rốt cuộc phải chết kiểu gì, mới có thể khiến con tà ma rắn bốn đầu này thành ra bộ dạng đó chứ?

“Hằng Hỏa tiền bối, đổi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đổi, đương nhiên là đổi.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói, y vung tay một cái, thu con ‘tà ma rắn bốn đầu’ này vào trang bị không gian.

Ngay sau đó, Chân Quân đưa một bàn tay khác ra, lộ ra một viên hạt sen vàng, đưa về phía Tống Thư Hàng.

Đây chính là hạt sen của Quân Tử Kim Liên!

Tống Thư Hàng nhận lấy viên hạt sen này, xem đi xem lại.

Kéo dài tuổi thọ năm mươi năm a.

Nếu có khả năng, cậu phải cố gắng thu thập thêm mấy viên để dành cho gia đình sau này.

“Thư Hàng, viên kim liên này ngươi muốn cho ai ăn?

Có muốn tìm một con thú cưng, để nó dùng không.

Ta nói cho ngươi biết, chim nhỏ mà biết nói tiếng người thì đặc biệt thú vị đó.

Còn vui hơn Đậu Đậu nhiều.” Bạch Tôn Giả ở một bên nói.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối, ngài nghĩ ai cũng ‘phá gia chi tử’ như ngài sao.

“Tôi muốn tự mình dùng thử xem sao.” Tống Thư Hàng nói xong, lau lau hạt sen, nhét vào miệng.

Đúng lúc cậu ta chuẩn bị nuốt xuống, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Cậu ta chắp hai tay lại, nhắm mắt đối diện với Bạch tiền bối, thầm mặc niệm cầu nguyện.

Bạch Tôn Giả: “...” Sau khi cầu nguyện xong, Tống Thư Hàng cắn nát viên hạt sen này.

Vị của hạt sen rất đắng chát, đặc biệt là khi ăn đến tâm sen, cái vị đắng chát đó gần như làm tê liệt cả miệng Tống Thư Hàng.

Năm hơi thở sau.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, thở ra một hơi thật dài.

Cậu cảm thấy cơ thể mình tràn đầy sức sống và sinh cơ hơn rất nhiều, cảm giác này giống như sau khi vừa độ kiếp xong, tuổi thọ cơ thể tăng cường, sảng khoái không tả xiết.

Tô Thị A Thập Lục cũng tò mò nhìn cậu: “Thế nào rồi, đã thức tỉnh được năng lực gì?” “Không lẽ là năng lực răng tái sinh vô hạn chứ?” Lệ Chi Tiên Tử có chút lo lắng.

Tống Thư Hàng cảm ứng kỹ càng một chút, đột nhiên vui mừng nói: “Ha ha, là năng lực đặc biệt có liên quan đến khẩu khiếu!” Khi Tống Thư Hàng ở cảnh giới Nhất Phẩm, đã thức tỉnh hai năng lực thiên phú: 1 là năng lực thiên phú nhãn khiếu 【Thời Gian Đạn Đạo】, Tống Thư Hàng gọi đó là ‘thị giác cao thủ’. 2 là năng lực thiên phú khẩu khiếu ‘Huyễn Âm’, khi kết hợp với Sư Tử Hống, Tống Thư Hàng ở cảnh giới Nhất Phẩm lúc đó có thể gầm cho tu sĩ cảnh giới Nhị Phẩm ngất đi hai đến ba sát na.

Khi Tống Thư Hàng cầu nguyện với Bạch Tôn Giả, cậu ta đã cầu ‘xin hãy để năng lực mình thức tỉnh là loại thực dụng’.

Tuyệt đối đừng là loại năng lực nào như lông mọc nhiều, móng tay đổi màu các kiểu.

Quả nhiên, cầu nguyện với Bạch tiền bối là có hiệu quả.

Năng lực mà cậu ta thức tỉnh có liên quan đến khẩu khiếu, nói không chừng có thể kết hợp với thiên phú khẩu khiếu ‘Huyễn Âm’, hình thành năng lực thiên phú có lực sát thương rất mạnh!

Lệ Chi Tiên Tử tò mò nói: “Cảm giác rất thú vị đó, Thư Hàng mau dùng thử xem sao.” “Xem tôi đây.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Sau đó cậu ta há miệng, nhẹ nhàng thở ra một hơi, cùng với lúc cậu ta thở ra, lưỡi cậu ta hơi rung động hai lần.

Khoảnh khắc tiếp theo... trong hư không, linh lực bắt đầu dao động.

Linh lực xung quanh bị một bàn tay vô hình kéo lại, hội tụ.

Cuối cùng, trước mắt Tống Thư Hàng hội tụ thành một đóa sen trắng tinh khiết.

Đóa sen này trắng tinh như tuyết, mang theo chút hàn khí, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Đồng thời, còn có một loại hương vị ngọt ngào từ đóa sen tản ra.

Khiến người ta ngửi thấy mùi hương ngọt ngào này, liền sinh ra cảm giác thèm ăn.

Luôn cảm thấy, có gì đó không đúng lắm a.

Lệ Chi Tiên Tử đưa tay che miệng nhỏ, cười lớn: “Đây là... năng lực đặc biệt gì vậy?” Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt.

Bạch Tôn Giả nói: “Cho nên ta đã nói rồi, còn không bằng cho thú cưng ăn, thú cưng còn có thể nói tiếng người, còn có thể sống hơn năm mươi năm, đáng yêu hơn Đậu Đậu nhiều.” Tống Thư Hàng: “...” Cậu ta cứng đờ quay đầu lại, nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân.

Chương 800

Hằng Hỏa Chân Quân cười ha hả, chúc mừng nói: “Chúc mừng ngươi, tiểu hữu Tống Thư Hàng.

Năng lực đặc biệt này trước đây từng có ghi chép.

Đây là năng lực ‘Thiệt Trán Liên Hoa’.” Tống Thư Hàng lập tức mắt sáng lên: “Chẳng lẽ, đây là một năng lực rất bá đạo sao?” Thiệt Trán Liên Hoa mà, nghe cái tên đã thấy rất cao cấp rồi phải không?

“Ừm, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, nó quả thật rất... lợi hại.” Hằng Hỏa Chân Quân chậm rãi nói: “Ví dụ như, nó rất ngon?” Tống Thư Hàng: “...” Rất ngon là cái quỷ gì chứ!

Mặc dù tôi ngửi thấy đúng là rất thơm, khiến người ta thèm ăn.

Nhưng mà, muốn ăn thì đi tìm trù tiên đi, tìm ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’ đi!

Trên trời bay, dưới đất bò, dưới biển bơi, trong đất chui, chỉ cần là thứ ăn được, trù tiên đều có thể chế tác thành món mỹ thực ‘khiến người ta thèm ăn’ a.

Hơn nữa, đóa sen này, mặc dù là ngưng tụ từ hư không, nhưng dù sao cũng là năng lực ‘khẩu khiếu’ của tôi a.

Cái thứ này, ăn kiểu gì đây?

Tống Thư Hàng đưa tay, chọc chọc đóa sen trắng tinh đang lơ lửng giữa không trung, mát lạnh buốt giá.

Vừa chọc, cái ‘mùi hương’ đó càng lan tỏa ra, đây là mùi hương hỗn hợp của đủ loại mỹ thực.

“Ọt ót~~” Bụng Tô Thị A Thập Lục truyền đến tiếng kêu đói.

Ngay sau đó Lệ Chi Tiên Tử cũng bị ảnh hưởng.

Thật là ngượng quá.

Tống Thư Hàng vội vàng lại thổi một hơi vào đóa sen trắng tinh này, đóa sen liền tản ra, biến mất.

Năng lực đặc biệt được giải trừ.

Về cảm giác, năng lực có được sau khi dùng hạt sen 'Quân Tử Kim Liên', có chút khác biệt với pháp thuật, cũng không giống năng lực thiên phú, mà ngược lại giống như 'siêu năng lực'.

"Hẳng Hỏa tiền bối... năng lực Thiệt Trán Liên Hoa này, ngoài việc ngon ra, còn có công năng nào khác không?" Tống Thư Hàng có cảm giác muốn khóc mà không ra nước mắt.

"Hẳn là... hình như... không còn nữa." Hẳng Hỏa Chân Quân đưa tay, vỗ nhẹ vai Tống Thư Hàng, an ủi nói: "Thực ra năng lực này rất không tệ đó.

Nó có thể biến ra thức ăn, có thể giúp người ta ăn no.

Đặc biệt là khi ngươi bây giờ còn chưa học được tịch cốc, nếu lúc mạo hiểm mà vô tình rơi vào cạm bẫy, không thể thoát ra.

Lúc này, năng lực đặc biệt này sẽ phát huy tác dụng!" "Nhưng chúng tôi có ích cốc đan mà." Tống Thư Hàng đáp.

"Ích cốc đan, rồi cũng sẽ có lúc dùng hết.

Còn năng lực 'Thiệt Trán Liên Hoa' của ngươi, thì không cần lo lắng sẽ dùng hết." Hẳng Hỏa Chân Quân miễn cưỡng nghĩ ra một lý do an ủi.

Tống Thư Hàng: "..." Lệ Chi Tiên Tử cười nói: "Đúng rồi, tiểu hữu Thư Hàng.

Đợi sau này cảnh giới tu vi của ngươi cao hơn, khi khai đàn giảng pháp, truyền thụ đệ tử, sử dụng năng lực ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ này, vừa mở miệng là từng đóa từng đóa hoa sen hiện ra.

Các tu sĩ và đệ tử nghe pháp, lập tức sẽ bị ngươi chấn kinh.” “Tôi mới không cần loại ‘chấn kinh’ đó đâu a.” Tống Thư Hàng nói.

Mà rõ ràng vừa nãy, tôi đã cầu nguyện với Bạch tiền bối là ‘xin hãy để năng lực tôi thức tỉnh là loại thực dụng’ a.

Nhưng cái ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ này cơ bản chẳng có công năng thực dụng gì cả.

Hả?

Khoan đã, hình như có gì đó không đúng.

Thiệt Trán Liên Hoa... là năng lực ‘thực dụng’?

Thực dụng?

Thực dụng?

Thực dụng, thực dụng?

Tống Thư Hàng Orz sao lại thế này, biết vậy tôi nên thầm cầu nguyện, xin Bạch tiền bối hãy để tôi thức tỉnh năng lực ‘chiến đấu’ a!

Nhưng bây giờ, hối hận đã không kịp nữa rồi.

Ở bên cạnh, Bạch Tôn Giả suy tư một lát, đột nhiên nói: “Thư Hàng, ngươi thử lại một lần nữa năng lực ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ này xem.” Chẳng lẽ Bạch tiền bối huệ nhãn như củi, nhìn ra được năng lực đặc biệt ẩn giấu không ai biết trong 【Thiệt Trán Liên Hoa】của mình sao?

Tống Thư Hàng trong lòng mừng rỡ, cậu hít sâu một hơi, lại một lần nữa thôi động năng lực đặc biệt 【Thiệt Trán Liên Hoa】này.

“Hô~” một hơi khí nhẹ nhàng thổi ra, trong hư không, lại có một đóa bạch liên tinh oánh ngưng tụ thành hình, tản ra hương vị thoang thoảng.

Mùi hương này khiến người ta ngửi thấy, liền cảm thấy thèm ăn.

“Rất tốt, giữ nguyên đừng động, đừng để nó tan đi.” Bạch Tôn Giả dặn dò.

Tống Thư Hàng vội vàng gật đầu.

Sau đó, cậu ta nhìn thấy Bạch Tôn Giả từ trong trang bị không gian lấy ra một cái nồi đất, lại lấy ra một túi lớn linh mễ.

Bạch Tôn Giả thuần thục vo gạo, cho vào nồi.

Tiếp đó y đưa tay búng một cái, thôi động một đạo pháp thuật hỏa diễm.

Chỉ trong vài hơi thở, linh mễ đã chín, hương thơm nức mũi lan tỏa ra.

“Rất tốt, tay nghề nấu cơm không bị mai một.” Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu, tiếp đó lại lấy ra mấy cái bát và đũa, tự mình xới một bát cơm.

Lại nói với Lệ Chi Tiên Tử, Tô Thị A Thập Lục: “Nếu các ngươi cũng đói thì tự mình xới cơm đi a!” Xới cơm xong, Bạch Tôn Giả lại lấy ra rất nhiều món nguội, từng món từng món mở ra.

Cuối cùng, y đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng chọc một cái vào đóa sen trước mắt Tống Thư Hàng.

Lập tức, một luồng hương vị mê hoặc từ đóa sen tản ra.

Trong mùi hương bao hàm hương thịt, hương rau củ, hương liệu, vô số mùi hương mỹ thực, bay tỏa ra.

Khiến người ta thèm ăn tăng vọt.

Chỉ xét riêng về mùi hương, đã có thể sánh ngang với mùi hương khi ‘Tiên Trân Yến’ của ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’ mở nắp.

Bụng của Tô Thị A Thập Lục và Lệ Chi Tiên Tử lại réo lên.

“Không tệ.” Bạch Tôn Giả nói: “Ngửi thấy mùi hương này, ta cảm thấy mình có thể ăn hết một bát cơm trắng lớn.

Chậc, mấy hôm trước ăn một bữa Tiên Trân Yến của ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’ xong, khẩu vị bị kén chọn rồi, ta đã mấy ngày nay không có hứng thú ăn uống gì cả.

Hôm nay cuối cùng cũng thèm ăn rồi.” “...” Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, siêu năng lực 【Thiệt Trán Liên Hoa 】của tôi, có điểm gì đặc biệt không?” “Có chứ, khiến ta thèm ăn phát cuồng a, rất tuyệt a.” Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu nói.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử và Tô Thị A Thập Lục phía sau Bạch tiền bối, lặng lẽ lấy ra một viên ích cốc đan, dùng vào.

Tống Thư Hàng: “...” Trong thời gian Bạch Tôn Giả ăn cơm, Tống Thư Hàng vẫn đang nghiên cứu 【Thiệt Trán Liên Hoa 】của mình.

“Bạch tiền bối, ngài nói nếu tôi dung nhập năng lực thiên phú ‘Huyễn Âm’ vào siêu năng lực này, đóa sen có biến hóa gì không?” Bạch Tôn Giả dừng đũa lại, suy nghĩ một chút: “Đáng để thử!” Tống Thư Hàng vui mừng nói: “Bạch tiền bối ngài cũng nghĩ như vậy sao?” “Ừm, sau khi thêm huyễn giác vào, nói không chừng có thể khiến đóa sen này không chỉ thơm, mà nhìn cũng biến thành đủ loại mỹ thực, khiến người ta thèm ăn càng thêm mạnh mẽ.” Bạch Tôn Giả khách quan bình luận.

Tống Thư Hàng biểu thị không muốn thảo luận chủ đề này với Bạch Tôn Giả nữa.

Đơn giản là không thể nhịn được nữa a.

Gan đau quá.

Rõ ràng là hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ của Nho gia a, sau khi ăn vào, tại sao không thể từ miệng phóng ra ‘thần thương thiệt kiếm’ a!

Cùng là siêu năng lực hệ miệng, thần thương thiệt kiếm ngầu hơn nhiều a.

Một câu thơ từ xuống, ‘vù’ một cái, liền có một thanh kiếm tài khí chém ra, trảm yêu trừ ma chỉ cần động động môi thôi!

Nhưng ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ này sau khi phát động, lại thôi phát ra mùi hương mê hoặc, khiến người ta thèm ăn tăng vọt.

Đây là để yêu ma khi ăn thịt cậu ta, càng thêm ngon miệng sao?

À đúng rồi... kỹ năng này, có thể thăng cấp a!

Trước đó Lệ Chi Tiên Tử đã nói, chỉ cần tu luyện nhiều, năng lực đặc biệt có được sau khi ăn hạt sen, có thể nâng cao uy lực.

Tống Thư Hàng không cam lòng hỏi: “Hằng Hỏa tiền bối, kỹ năng 【Thiệt Trán Liên Hoa 】này sau khi thăng cấp, sẽ ở trạng thái nào?

Có thể khiến đóa sen có lực công kích không?” “Rất đáng tiếc, trước đây có người sau khi có được năng lực này, cũng đã thử dùng mấy viên ‘hạt sen’ để tăng cường cấp độ của nó.

Sau khi kỹ năng thăng cấp, đóa sen do 【Thiệt Trán Liên Hoa 】tạo ra, từ một đóa đã biến thành bốn đóa.” Hằng Hỏa Chân Quân thành thật đáp lại.

“Bốn đóa sen, còn không bằng không biến nữa!” Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Một người cả đời chỉ có thể từ hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ mà có được một loại năng lực.

Sau này có dùng nữa, cũng chỉ là tăng cường năng lực ban đầu có

được.

Không có khả năng【tẩy kỹ năng】.

Biết vậy tôi đã không vội vàng ăn xuống, mà nên rửa tay trước, xông hương, sau đó thành khẩn cầu nguyện với Bạch tiền bối, rồi mới dùng hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' thì hơn a.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đã ăn xong một bát cơm.

Y lại lấy ra một chậu cây liễu yêu.

Con liễu yêu tên 'Khinh Vũ' này, bây giờ đã được Bạch Tôn Giả tịnh hóa một lần từ đầu đến cuối.

Lá cây cũng không còn đen sì nữa, 'tà khí Cửu U' trên người cũng đã tiêu tán gần hết.

Không cần Bạch Tôn Giả ra lệnh, liễu yêu linh hoạt vươn cành ra, bắt đầu dọn dẹp bát, đũa, nồi...

Quả là một con liễu yêu tháo vát!

Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến Thông Nương, tại sao Thông Nương ở bên cạnh cậu lâu như vậy rồi, mà vẫn cứ suốt ngày nghĩ đến việc bỏ trốn, không thể giúp cậu làm chút việc gì sao?

Đây chính là sự khác biệt giữa 'tiểu yêu tinh' nhà người ta và 'tiểu yêu tinh' nhà mình sao?

Ăn no xong, Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng vỗ vai Tống Thư Hàng, an ủi nói: "Thư Hàng, yên tâm đi.

Chương 801

Trên thế giới này không có ‘năng lực’ phế vật, chỉ có người sử dụng phế vật!

Ta tin tưởng, năng lực 【Thiệt Trán Liên Hoa 】này, có thể phát huy rực rỡ trong tay ngươi.” Tống Thư Hàng: “...” Sau đó...

Bạch Tôn Giả dẫn Tống Thư Hàng và đoàn người, rời khỏi động phủ của Hằng Hỏa Chân Quân.

Dù sao đã đồng ý với Hằng Hỏa Chân Quân, đến lúc đó sẽ giúp y một tay, chống lại tà ma thế giới Cửu U.

Hiện tại tiếp tục ở lại động phủ cũng không có việc gì.

Quan trọng hơn là, đoàn làm phim đạo diễn Nhã Các Bố đã kết thúc nghỉ ngơi, chuẩn bị bấm máy quay tiếp kịch tình.

Trên đường đi, Lệ Chi Tiên Tử nói: “Tiểu hữu Thư Hàng, ngươi đăng một tin nhắn trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nói với các đạo hữu trong nhóm rằng, tham gia hoạt động do 【Bạch Vân Thư Viện 】tổ chức, chém giết tà ma Cửu U có thể đổi lấy hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’, giao dịch này rất hời.

Như vậy, các đạo hữu trong nhóm sẽ chơi vui vẻ hơn.

Người nguyện ý ở lại cũng sẽ nhiều hơn.” “Được thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Tôn Giả cũng nhớ ra một chuyện, nói: “À đúng rồi, Thư Hàng, tiện thể đăng thêm trong nhóm một tiếng, nhờ các đạo hữu rảnh rỗi giúp ta chuẩn bị một ít cành cây.

Tốt nhất là cành liễu...

Ta muốn chế tác một lô ‘phi kiếm dùng một lần phiên bản 005’.

Tuy bên Nho gia đã có chuẩn bị, nhưng tà ma đến với khí thế hung hăng, chúng ta vẫn nên chuẩn bị thêm một ít thủ đoạn giữ mạng thì hơn.” “Được thôi~~ tôi sẽ đăng ngay.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Nói đi nói lại, cũng không biết 【Bạch Vân Thư Viện 】thu thập nhiều thi thể tà ma Cửu U như vậy, muốn làm gì?” Bạch Tôn Giả suy tư nói.

Lệ Chi Tiên Tử đáp: “Hoặc có lẽ là cần luyện chế pháp bảo đặc biệt nào đó.” Lệ Chi Tiên Tử nói: "Với ân oán giữa Nho gia và Cửu U thế giới, các tu sĩ Nho gia chắc chắn luôn nghiên cứu điểm yếu của tà ma Cửu U, và tận dụng tối đa giá trị nhục thân của chúng để chế tạo pháp bảo.

Trên đời này, nếu nói về tỷ lệ tận dụng thân thể 'tà ma Cửu U', thì phải kể đến đệ tử Nho gia đầu tiên." Bạch Tôn Giả gật đầu, có lẽ đệ tử Nho gia muốn chế tạo pháp khí thì cần dùng đến một lượng lớn nhục thân tà ma Cửu U.

Vạn Thư Sơn, Nhã Các.

Đoàn làm phim đã chuẩn bị xong, máy quay cũng đã đặt đúng vị trí.

Cảnh tiếp theo sẽ quay là: 【Sau khi Không Vân Phái bị diệt môn, thần thú hộ tông 'Thôn Thiên Miêu' mang theo một số đệ tử còn sống sót, cuối cùng cũng tìm được Lăng Dạ】.

Hiện tại, kịch bản của Cao Mỗ Mỗ đã quay xong phần lớn.

Từ đầu cảnh phim: 【Cao Thăng sư huynh đánh Lăng Dạ -> Mộ Dung Họa Sĩ gả cho Phong Xuyên Tử -> Lăng Dạ trọng thương không kịp đám cưới -> Lăng Dạ đau khổ tột cùng rời khỏi Không Vân Phái nơi đau lòng này, đi đến tiền tuyến đại chiến giữa tu sĩ và tà giới, dốc sức chiến đấu -> Lăng Dạ sau nhiều lần dốc sức chiến đấu, khi tìm một nơi linh khí sung túc để nghỉ ngơi thì gặp nữ quỷ Linh Nhi -> Lăng Dạ biết Linh Nhi là nữ quỷ -> Không Vân Phái bị diệt môn -> Lăng Dạ quay về Không Vân Phái, đau khổ tột cùng. 】Tất cả các cảnh trên đều đã quay xong.

Cảnh tiếp theo là: 【Lăng Dạ mượn rượu giải sầu, hòa mình vào đô thị, gặp gỡ các nhân vật quan trọng như công tử bột, lão tài xế, Đông Phương Lục Tiên Tử và nhiều người khác. 】Tuy nhiên, đoạn này sẽ được quay ở bối cảnh đô thị hiện đại sau.

Đến lúc đó, Tống Thư Hàng, bạn thân Cao Mỗ Mỗ, Thổ Bá, Dương Đức cùng các tiền bối khác trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cũng sẽ lần lượt xuất hiện.

Nhưng trước khi quay trở lại đô thị hiện đại, họ phải bỏ qua đoạn kịch bản đó trước, và quay cảnh 【Thần thú hộ tông của Không Vân Phái 'Thôn Thiên Miêu', cuối cùng cũng tìm được Lăng Dạ 】trước.

Cảnh này là bước ngoặt để nhân vật chính 'Lăng Dạ' vực dậy tinh thần, thề sẽ tiêu diệt tận gốc 'tà giới'.

Sau khi Bạch Tôn Giả và Lệ Chi Tiên Tử trở về, họ lập tức bị kéo vào phòng hóa trang.

Các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đang âm thầm trao đổi, có lẽ là bàn về chuyện 'trận chiến giữa Bạch Vân Thư Viện và tà ma Cửu U'.

Tống Thư Hàng vốn định đến chỗ các tiền bối để nghe họ thảo luận.

Nhưng trên đường đi, cậu nhìn thấy hai bạn cùng phòng Thổ Bá và Dương Đức.

Thế là, Thư Hàng đổi ý, cậu kiểm tra hiệu quả của 'Biến Huyễn Hung Châm' trên người mình vẫn còn, rồi liền đi đến chỗ bạn cùng phòng.

Cao Mỗ Mỗ mấy ngày nay vẫn luôn đi theo đoàn làm phim, chạy ngược chạy xuôi học hỏi.

Nhìn dáng vẻ của cậu ta, hình như thật sự muốn học cách làm phim?

Bạn gái cậu ta cũng luôn đi cùng cậu ta khắp đoàn.

Còn Thổ Bá và Dương Đức lúc này...

đang trò chuyện với Dương Hòa Thượng.

Hay nói đúng hơn là Dương Hòa Thượng đang truyền giáo cho Thổ Bá và Dương Đức.

Khi Tống Thư Hàng đến gần, cậu còn nghe thấy Dương Hòa Thượng đang truyền thụ cho 'Thổ Bá' về vẻ đẹp của giới ba trên đầu, lại còn giải thích các loại kinh văn Phật giáo cho hai người Thổ Bá và Dương Đức, nói năng thao thao bất tuyệt.

Nếu là trước đây, khi thấy cảnh Dương Hòa Thượng truyền giáo, Tống Thư Hàng cũng sẽ cảm thấy rất bình thường.

Nhưng từ khi cậu nghe nói, Dương Hòa Thượng thực chất là đệ tử Đạo giáo, thì khi nhìn Dương Hòa Thượng giải thích kinh văn Phật môn, ca ngợi những điều tốt đẹp của Phật môn, cậu lại cảm thấy gan mình hơi nhói.

Lúc này, Dương Hòa Thượng chắp hai tay, nói với Thổ Bá và Dương Đức: "Vậy nên, hai vị thí chủ, hai vị có muốn quy y Phật môn, thọ Tam Bảo gia trì không?" "Hahahahaha." Thổ Bá cười xua tay nói: "Không được đâu, đại sư.

Mặc dù ngài nói rất thú vị, nhưng tôi còn phải sinh con.

Vậy nên, xin lỗi nhé." "Không sao đâu, thí chủ.

Ngài có thể sinh con xong rồi quy y Phật môn cũng không muộn." Dương Hòa Thượng không bỏ cuộc, sau đó, y lại chuyển ánh mắt khao khát nhìn Dương Đức. "Tôi từ chối." Dương Đức bình tĩnh nói: "Tôi tin vào khoa học, không nói chuyện quái dị, thần lực, loạn thần." Nhìn Dương Đức như vậy, Tống Thư Hàng nhớ lại chính mình không lâu trước đây.

Lúc đó mình cũng vậy, kiên định tin vào khoa học, tin vào thế giới quan do 'giáo dục bắt buộc chín năm' tạo nên.

Cho đến một ngày nọ, thế giới quan của cậu bỗng sụp đổ chỉ sau một đêm...

Mà nói đi thì nói lại, giáo dục bắt buộc chín năm, lại không dạy cả kết kén, chê bai!

Đang suy nghĩ, Dương Đức quay đầu lại thì thấy Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, thằng nhóc cậu cuối cùng cũng về rồi." "Haha." Tống Thư Hàng cười một tiếng: "Vừa rồi tôi đi dạo phố với mấy người bạn, hai cậu hai ngày nay có quen không?" "Đi theo quay phim cũng thú vị lắm...

Ngoài ra, ngày mai đến cảnh thành phố, vai của tôi và Dương Đức cũng sẽ xuất hiện." Thổ Bá cười ha hả, rồi lại nói nhỏ: "Cái này còn tốt hơn nhiều so với việc ở nhà cô nương Ngư Kiều Kiều, ở nhà cô ấy, tôi cảm giác mình cứ say rồi tỉnh, tỉnh rồi say.

Uống thì rất sảng khoái, nhưng tôi luôn lo mình sẽ say chết ở nhà cô ấy." Tống Thư Hàng lại cười gượng một trận.

Ngư Kiều Kiều lúc đó vì muốn Cao Mỗ Mỗ viết thêm kịch bản, cũng thật là liều mạng.

Lúc này, Dương Hòa Thượng quay đầu lại, thấy Tống Thư Hàng thì vội vàng đứng dậy cung kính chắp tay hành lễ: "Tống tiền bối." Dù sao Tống Thư Hàng cũng là ân nhân cứu mạng của y.

Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay với y.

Dương Hòa Thượng vừa gọi ra tiếng 'Tống tiền bối', ánh mắt của Thổ Bá và Dương Đức nhìn cậu liền trở nên kỳ quái. "À phải rồi, Tống tiền bối.

Hôm nay tôi lại nhận được mấy đơn 'siêu độ khu quỷ', tiền bối có hứng thú không?

Mấy ngày nữa có muốn cùng tôi đi khu quỷ không?" Dương Hòa Thượng nghiêm chỉnh nói.

Y nhớ vị tiền bối này đã đặc biệt học được 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 từ tay y, có vẻ rất hứng thú với việc siêu độ vong hồn.

Thế là, Dương Hòa Thượng muốn lấy lòng.

Ánh mắt của Thổ Bá và Dương Đức nhìn Tống Thư Hàng, lập tức càng trở nên kỳ quái hơn.

Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói: "Hahahahaha, cảm ơn cậu, đến lúc đó hãy nói nhé." Dương Hòa Thượng nghe vậy, lộ ra nụ cười hiền hậu, y chắp tay nói: "Vậy Tống tiền bối, bần tăng xin đi diễn đây, sắp đến cảnh vai quần chúng của bần tăng rồi." Nói xong, Dương Hòa Thượng vui vẻ chạy đi. "Thư Hàng, cậu học khu quỷ từ khi nào thế?" Dương Đức cười đểu hỏi.

Tống Thư Hàng "a a" một tiếng cười nói: "Hai cậu có hứng thú học không?" "Tôi thì thôi đi, tôi chẳng có hứng thú trở thành hòa thượng." Thổ Bá cười ha hả nói. "Không cần xuất gia làm hòa thượng, chỉ là học các pháp thuật siêu độ khu quỷ thôi." Tống Thư Hàng nói.

Thổ Bá véo cổ họng nói: "Cảm ơn ý tốt của cậu, nhưng chú ơi, chúng ta không hẹn." "Cậu đi chết đi." Tống Thư Hàng nhe răng.

Thổ Bá cười hắc hắc, rồi lại hỏi: "À phải rồi Thư Hàng... trước đây tôi đã có một câu hỏi muốn hỏi cậu.

Đây là nơi nào vậy?

Phong cảnh tuyệt đẹp, Dương Đức trước đây còn nói, nếu có thời gian có thể dẫn bạn gái đến đây du ngoạn." "Vẫn chưa phải bạn gái đâu, chỉ là vừa mới bắt đầu tiếp xúc thôi!" Dương Đức vội vàng giải thích.

Thổ Bá cười ha hả: "Cũng như nhau thôi, dù sao thì ý là vậy.

Nơi này tên là gì, nằm ở vị trí nào?" "Đây là Vạn Thư Sơn." Tống Thư Hàng trả lời.

Nếu muốn vào đây chơi, không dễ chút nào.

Nếu không có Bạch Tôn Giả dẫn đường, Bạch Vân Thư Viện sẽ không cho người vào. "Vạn Thư Sơn?

Tên này tôi chưa từng nghe qua.

Hơn nữa nơi này rất kỳ lạ, ngay cả bản đồ định vị cũng không thể xác định được." Dương Đức lấy điện thoại ra, loay hoay một chút rồi nói. "Thực ra, tôi cũng là lần đầu đến nơi này.

Có lẽ là một vùng thâm sơn cùng cốc, không có tín hiệu chăng?

Tôi hiểu về nơi này e rằng cũng không nhiều hơn các cậu là bao." Tống Thư Hàng cười nói: "Tuy nhiên, nếu lần sau các cậu muốn đến đây chơi, tôi có thể nhờ người dẫn các cậu qua." Nơi này chính là 'Bạch Vân Thư Viện' của Nho gia, là nơi các tu sĩ Nho môn tu luyện.

Nếu Thổ Bá và Dương Đức có hứng thú với nơi này, biết đâu sau này sẽ có đại cơ duyên thì sao?

Tuy nhiên, vẫn nên chờ [Bạch Vân Thư Viện] vượt qua được nguy cơ tà ma Cửu U thế giới xâm nhập rồi hẵng nói. "Được thôi."

Thổ Bá cười nói.

Cảnh quay phim vẫn tiếp tục.

Tống Thư Hàng trò chuyện luyên thuyên với hai người bạn thân, Tô Thị A Thập Lục ngồi bên cạnh cậu, đã nhập định tu luyện.

Trong lúc trò chuyện, ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn về ngọn núi xa xa. 【Vạn Thư Sơn đảo điên, Thánh Tịch Trì... 】 Vạn Thư Sơn ngay trước mắt, nhưng Thánh Tịch Trì lại ở đâu?

Gần đây không thấy có cái hồ đặc biệt nào.

Chẳng lẽ, 'Thánh Tịch Trì' nằm trong Vạn Thư Sơn?

Hay là, phải đợi 'Vạn Thư Sơn' đảo điên rồi mới có thể nhìn thấy Thánh Tịch Trì?

Vấn đề là Vạn Thư Sơn phải đảo điên như thế nào?

Chuyện này phải cần đại năng tu luyện đến cảnh giới 'di sơn đảo hải' ra tay mới được.

Chương 802

'Vạn Thư Sơn' không quá cao, ước chừng cao khoảng sáu bảy trăm mét, vị trí quay phim của Tống Thư Hàng và những người khác lúc này là ở dưới chân núi.

Chút nữa sẽ có vài cảnh phải lên núi quay.

Hơn nữa, cho dù có thực lực dời núi lật biển, muốn đảo điên Vạn Thư Sơn cũng không thực tế.

Bởi vì nơi này, là địa bàn của Bạch Vân Thư Viện Nho gia.

Ngươi làm khách ở nhà người ta mà lại lật tung nhà người ta lên, thì đó là khách xấu rồi.

Đến lúc đó, các tu sĩ Nho gia sau khi chiến đấu với tà ma Cửu U thế giới xong, sẽ phải đối đầu trực diện với ngươi. "Vạn Thư Sơn đảo điên, Thánh Tịch Trì." Tống Thư Hàng khẽ lẩm bẩm. "Cậu đang nói gì vậy?" Thổ Bá nghi ngờ hỏi. "Không có gì, chỉ là ngẫu nhiên lẩm bẩm một tiếng thôi." Tống Thư Hàng cười nhẹ nói.

Nhưng vừa dứt lời, Dương Đức bên cạnh đã trợn tròn mắt: "Chết tiệt, chuyện gì thế kia?" Ầm ầm ầm ầm ~ Chỉ thấy trước mặt mọi người, ngọn 'Vạn Thư Sơn' cao lớn bắt đầu rung chuyển. "Động đất rồi sao?" Thổ Bá hét lên.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Không phải động đất, mà là Vạn Thư Sơn đang rung chuyển.

Lúc này, Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Điệp Yêu Tửu liên tục vẫy cánh, ra lệnh.

Sau đó, tất cả Huyễn Vũ Điệp hành động, thi triển huyễn thuật lên những người bình thường.

Thổ Bá và Dương Đức bên cạnh Tống Thư Hàng đều lần lượt ngã xuống ngủ, các thành viên đoàn làm phim Nhã Các cũng từng người một ngã xuống đất.

Chỉ còn lại các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' và thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, cùng với Dương Hòa Thượng.

Sau đó, thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhanh chóng tập hợp tất cả người bình thường lại, bảo vệ họ.

Sự rung chuyển của Vạn Thư Sơn không ngừng lại.

Khoảng mười hơi thở sau... ngọn 'Vạn Thư Sơn' đó, đứng thẳng dậy.

Phía dưới nó mọc ra hai cái chân khổng lồ. "Này, các vị ~~ chào mọi người." Một âm thanh như sấm sét phát ra từ trong Vạn Thư Sơn.

Bạch Tôn Giả: "..." Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần: "..." Ngọn Vạn Thư Sơn này, hóa ra lại là vật sống?

Lúc này, phải trả lời đối phương như thế nào đây?

Đang suy nghĩ, Dương Hòa Thượng lại đã vẫy tay và hét lớn: "Ê, ông núi, ông cũng khỏe chứ?" Tống Thư Hàng: "..." "Hahaha, đại hòa thượng có thể gọi ta là 'Thư Sơn đại gia'.

À phải rồi, ta vừa rồi sao tự nhiên lại tỉnh dậy vậy?" Vạn Thư Sơn lại vươn ra hai cánh tay mảnh dài, lẩm bẩm.

Chân có rồi, tay cũng có rồi.

Bây giờ chỉ thiếu một cái mặt là có đủ hết.

Tống Thư Hàng cảm giác khóe mắt mình đang giật giật: "Đây... là một ngọn núi thành tinh rồi sao?" Tô Thị A Thập Lục thoát khỏi trạng thái nhập định: "Không giống núi thành tinh, trông giống khôi lỗi hơn, hoặc là... pháp bảo?" Nhưng mà, một pháp bảo lớn như ngọn núi ư?

Tô Thị A Thập Lục bản thân cũng không thể khẳng định, dù sao thì thể tích của 'pháp bảo' này hơi quá lớn.

Nếu không thể thu nhỏ, thì phải cần người khổng lồ lớn cỡ nào mới có thể sử dụng pháp bảo cỡ này?

Các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', từng người một có chút cạn lời nhìn ngọn Vạn Thư Sơn 'sống' lại này.

Làm cái quái gì vậy, bọn họ chỉ quay vài cảnh thôi mà, tại sao ngay cả ngọn núi cũng phải bò dậy? "Này, mọi người thấy bản đại gia hình như rất ngạc nhiên thì phải?" Vạn Thư Sơn cười ha hả nói.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần tiếp tục cạn lời: "..." "Này, mọi người nói chuyện đi chứ.

Cứ im lặng thế này không khí gượng gạo lắm.

Thế này ta sẽ ngại lắm.

Hay là, ta chơi trồng cây chuối cho mọi người xem nhé?

Hoạt náo không khí?" Vạn Thư Sơn nhanh chóng nói.

Tống Thư Hàng: "..." Đừng nói với cậu, 'Vạn Thư Sơn đảo điên' chính là vị 'Vạn Thư Sơn' đại gia này đang muốn trồng cây chuối cho người xem sao?

Ngay khi Thư Hàng đang nghĩ như vậy, hai cánh tay mảnh dài của Vạn Thư Sơn từ từ chống xuống đất.

Sau đó, hai cái chân khổng lồ của nó bắt đầu từ từ dùng sức đạp.

À, thật sự muốn chơi trồng cây chuối!

Cũng không nhìn xem thân hình của nó thế nào nữa. "Tránh ra!

Tất cả mọi người lùi lại, càng xa càng tốt." Bắc Hà Tán Nhân hét lớn.

Lệ Chi Tiên Tử bổ sung: "Mang theo người bình thường và thiết bị quay phim lùi lại, đừng để ai bị thương.

Nhớ tắt máy quay đi." Các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lần lượt thôi động độn thuật, mang theo những người bình thường đang hôn mê, cùng với thiết bị quay phim, chạy thoát khỏi bóng của 'Vạn Thư Sơn'.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục cũng vác Thổ Bá và Dương Đức, nhanh chóng độn đi.

Lúc này, Vạn Thư Sơn ở phía xa, hai cánh tay mảnh khảnh chống đỡ mặt đất, còn đôi chân thô to của nó, từ từ nhưng kiên định nhấc lên.

Tên khổng lồ này thật sự muốn biểu diễn 'trồng cây chuối' cho mọi người xem à.

Tống Thư Hàng cảm thấy gan mình hơi đau, bởi vì so với hai cái chân khổng lồ thô to của Vạn Thư Sơn, hai cánh tay của nó mảnh khảnh đến đáng thương.

Cánh tay mảnh khảnh như vậy, liệu có chống đỡ nổi thân thể đồ sộ của nó không?

Cứ cảm giác như tay nó sẽ gãy rập vậy.

Thật may mắn... những ngọn 'núi' như thế này đều sinh sống ở địa bàn của tu sĩ.

Bằng không, nếu một ngọn núi gần thôn xóm nào đó đột nhiên đứng dậy, biểu diễn trồng cây chuối cho mọi người xem, thì đó chính là thiên tai núi lở đất nứt.

Khoan đã, nếu nói thiên tai núi lở đất nứt là do 'núi khổng lồ' chơi trồng cây chuối, chơi té ngã, vậy núi lửa phun trào thì tính là gì?

Phụt ~ Mình bây giờ còn đang nghĩ cái quái gì vậy?

Tống Thư Hàng dùng sức lắc đầu.

Sau khi vác Thổ Bá chạy đến đủ khoảng cách, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lại quay đầu nhìn lại.

Lúc này, hai cánh tay mảnh khảnh của 'Vạn Thư Sơn' thật sự đã chống đỡ được thân thể đồ sộ.

Vạn Thư Sơn khổng lồ nghiêng dần, đỉnh núi hướng xuống dưới, đáy núi từ từ nhô lên...

Chốc lát sau, hai cái chân thô to của nó cũng từ từ nhấc lên.

Cảnh tượng này quả thực kinh hoàng!

Ngay cả những bộ phim kinh dị đáng sợ nhất trên thế giới cũng không đáng sợ bằng cảnh này.

Những kẻ liều mạng tìm kiếm cảm giác mạnh đều thua kém xa...

Có bản lĩnh thì hãy đứng dưới bóng của 'Vạn Thư Sơn' mà xem nó biểu diễn trồng cây chuối!

Không chạy trốn thì chắc chắn là đàn ông đích thực. "Thấy không, đừng thấy bản đại gia thân thể đồ sộ, nhưng ta linh hoạt lắm!

Trước đây, bản đại gia còn có thể trồng cây chuối bằng một tay.

Đáng tiếc bây giờ béo rồi, kỹ thuật trước đây không còn chơi được nữa.

Con người mà tuổi tác lớn, lại thường xuyên không vận động thì dễ béo lên." Vạn Thư Sơn đắc ý nói.

Đang nói chuyện...

đột nhiên, một trận âm thanh 'rắc rắc rắc' vang lên.

Các tu sĩ 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lập tức nhìn về phía cánh tay của Vạn Thư Sơn...

Quả nhiên, hai cánh tay 'mảnh khảnh' của nó cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, nhiều chỗ đã nứt vỡ. "Tôi nói...

ông vẫn nên mau dừng lại đi, cánh tay của ông sắp gãy rồi." Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng nói. "Tiểu mỹ nhân đừng sợ, cánh tay của ta đã được rèn luyện trăm ngàn lần, sao có thể dễ dàng vỡ nát.

Hơn nữa, trước mặt bao nhiêu mỹ nhân thế này, ta làm sao có thể nhát gan?

Cái trồng cây chuối này, bản đại gia nhất định sẽ trồng cho xong!" Cự Thư Sơn cười ha hả nói, đắc ý.

Cho dù nó không có 'mặt', nhưng thông qua ngữ khí, mọi người đều có thể cảm nhận được sự đắc ý của nó.

Chỉ khoảng hai ba giây sau...

Ầm ~ Long long long...

Hai cánh tay mảnh khảnh của Vạn Thư Sơn quả nhiên vẫn không chống đỡ nổi, đã gãy rập.

Vạn Thư Sơn trước đó còn đắc ý, đột nhiên đổ sụp, ngã xuống đất. "Á á á, không tốt, ta sắp ngã, sắp ngã!" Vạn Thư Sơn kinh hoàng kêu lên.

Vạn Thư Sơn dù sao cũng là một ngọn núi cao sáu bảy trăm mét, con người so với nó nhỏ bé như kiến.

Nếu nó ngã xuống đất, va chạm mạnh với mặt đất, dễ dàng gây ra một trận động đất cấp độ tai họa. "Toang rồi!

Chương 803

Nơi này cách 'Bạch Vân Thư Viện' rất gần, Bạch Vân Thư Viện cũng sẽ bị ảnh hưởng chứ?" Tống Thư Hàng nói.

Các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', liệu có thể ngăn chặn thế đổ xuống của 'Vạn Thư Sơn' không?

Ngay lúc này, thân ảnh Bạch Tôn Giả đang đạp trên hư không chợt lóe lên, lập tức xuất hiện dưới Vạn Thư Sơn.

Sau đó, Bạch tiền bối vươn tay, chống đỡ ngọn Vạn Thư Sơn khổng lồ.

Bạch tiền bối đây là muốn dùng bàn tay đỡ thẳng Vạn Thư Sơn sao?

Cho dù y là Thất phẩm Tôn Giả, nhưng liệu có làm được chuyện này không?

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh thông minh lấy điện thoại ra, bắt đầu quay lại cảnh tiếp theo.

Lúc này, Vạn Thư Sơn đang đổ xuống, cũng 'nhìn' thấy Bạch Tôn Giả bên dưới.

Sau đó, nó kinh hãi kêu lên: "Đại mỹ nhân, mau tránh ra.

Bản đại gia sắp ngã rồi, đè xuống sẽ làm cô bị thương ~~ mau chạy đi!

Ta không muốn lạt thủ tồi hoa đâu!" Tống Thư Hàng ở xa: "..." Ngọn Vạn Thư Sơn này, là tiền bối Tam Lãng giả dạng phải không!

Hay là tiền bối đồng quái cải trang?

Bạch Tôn Giả: "..." Sau đó, Bạch Tôn Giả động thủ...

Y vốn định vươn tay đỡ Vạn Thư Sơn, chuẩn bị dùng phương pháp nhẹ nhàng để đỡ lấy nó.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Bạch Tôn Giả đổi chưởng thành quyền. "Hát!" Y trầm giọng quát, hữu quyền giáng xuống Vạn Thư Sơn!

Ầm!!!

Tiếng va chạm long trời lở đất, nặng hơn tiếng sấm sét mấy lần.

Vạn Thư Sơn đang đổ xuống, bị quyền này đánh trúng, vô số bùn đất 'lạo xạo ~' rơi xuống.

Mà tư thế đổ xuống của Vạn Thư Sơn, vậy mà dừng lại một thoáng.

Tống Thư Hàng hít một hơi lạnh, lại một lần nữa làm mới giá trị chiến lực của Bạch Tôn Giả trong lòng.

Chiến lực này đã không còn có thể dùng từ 'bùng nổ' để hình dung được nữa.

Trong hư không, lợi dụng lúc 'Vạn Thư Sơn' ngừng lại một chút, Bạch Tôn Giả hít sâu một hơi.

Sau đó... "Hát hát hát hát hát hát!

Háp!" Nắm đấm của y không ngừng tung ra, với nhãn lực hiện tại của Tống Thư Hàng, hoàn toàn không thể nhìn ra Bạch Tôn Giả đã tung ra bao nhiêu quyền.

Cậu chỉ thấy vô số quyền ảnh không ngừng, không ngừng giáng xuống ngọn Vạn Thư Sơn đồ sộ.

Âm thanh ầm ầm không ngừng vang lên.

Vạn Thư Sơn giống như một bao cát đáng thương, bùn đất trên người nó không ngừng rơi vãi khắp nơi.

Thân thể đồ sộ của nó, vậy mà kiên cường dừng lại thế đổ xuống, ẩn ẩn hiện tượng 'lơ lửng' giữa không trung.

Cảnh tượng này, giống như một người béo vô ý trượt chân ngã...

đột nhiên, có một con kiến nhỏ lao đến, tung một quyền, đánh cho người béo đang ngã dừng lại giữa chừng.

Tiếp theo, con kiến nhỏ không ngừng vung quyền, người béo đang ngã này, bị đánh cho 'lơ lửng' giữa không trung!

Đúng vậy, Vạn Thư Sơn, lơ lửng!

Ngay lúc này, Lệ Chi Tiên Tử, Giao Bá Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân và các tiền bối khác trong Cửu Châu Nhất Hào Quần ra tay, mỗi người thi triển thần thông.

Hoặc hóa thân thành giao long khổng lồ vô cùng, hoặc tế ra pháp bảo che trời lấp đất, nhắm vào Vạn Thư Sơn đang ở trạng thái 'lơ lửng'.

Đương nhiên, các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' không phải muốn đánh hội đồng 'Vạn Thư Sơn', mà chỉ là nhân cơ hội, ổn định thân hình của nó đang lơ lửng.

Để nó có thể đứng vững bình thường, tránh việc nó ngã xuống va chạm mặt đất, gây ra trận động đất kinh hoàng.

Cuối cùng, dưới sự hỗ trợ của các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Vạn Thư Sơn đã hạ cánh an toàn.

Nhưng Vạn Thư Sơn ban đầu đầy tinh thần, lúc này lại co rúm trên mặt đất run rẩy như một con cá muối sắp chết.

Cũng không biết trong lòng nó có để lại ám ảnh không? "Thật đáng sợ." Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch Tôn Giả đang đại triển thần uy ở xa.

Thất phẩm Tôn Giả, đều trâu bò như vậy sao?

Không dùng pháp thuật, không nhờ pháp khí, chỉ bằng nắm đấm nhục thân, ầm ầm ầm, đã đánh cho Vạn Thư Sơn khổng lồ vô cùng đến trạng thái 'lơ lửng'.

Chỉ dựa vào nắm đấm đã có thể làm được việc 'dời núi lật biển' rồi!

Tôn Giả, đây chính là thực lực cấp bậc Tôn Giả.

Một ngày nào đó trong tương lai, cậu cũng có thể đạt đến trình độ này không?

Bạch Tôn Giả lơ lửng trước mặt 'Vạn Thư Sơn', lấy điện thoại ra gọi cho 'Hằng Hỏa Chân Quân'.

Điện thoại nhanh chóng kết nối.

Chưa kịp để Bạch Tôn Giả nói, bên trong đã truyền ra giọng nói lo lắng của Hằng Hỏa Chân Quân: "Bạch đạo hữu, ta vừa cảm ứng được vị trí các ngươi quay phim có dao động linh lực và chấn động cực lớn.

Có phải tà ma Cửu U thế giới đến xâm phạm rồi không?" "Không phải, tà ma Cửu U vẫn chưa đến...

Vừa nãy, 'Vạn Thư Sơn' của các vị tỉnh dậy." Bạch Tôn Giả khẽ nói. "Hả?" Hằng Hỏa Chân Quân sững người. "Vạn Thư Sơn, chính là ngọn núi chúng ta quay phim, nó mọc ra chân và tay, còn muốn chơi trồng cây chuối.

Bây giờ, tay nó gãy rồi... thân thể, ừm, hình như cũng bị thương không nhẹ." Hằng Hỏa Chân Quân sững sờ mất nửa ngày: "Ngài nói, Vạn Thư Sơn, mọc ra tay và chân?" Vạn Thư Sơn, là vật sống sao?

Hằng Hỏa Chân Quân ngơ ngác.

Y còn không biết 'Vạn Thư Sơn' của nhà mình, lại có tay có chân, còn biết chơi trồng cây chuối?!

Bạch Tôn Giả nghe ra sự ngạc nhiên trong giọng điệu của Hằng Hỏa Chân Quân, nghi ngờ hỏi: "Hằng Hỏa đạo hữu, chẳng lẽ ngay cả ngài cũng không biết 'Vạn Thư Sơn' là vật sống sao?" "Nếu ta biết, thì sao lại không nhắc nhở Bạch đạo hữu các vị chứ?" Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ nói. "Cũng đúng...

Tóm lại, vậy ngài mau qua đây đi. 'Vạn Thư Sơn' nhà ngài bây giờ tâm trạng rất thấp thỏm...

Ta nghĩ nó sẽ cần sự an ủi của ngài.

Hơn nữa, trên người nó có rất nhiều chỗ bị sạt lở, trơ trụi, chắc là cần sửa chữa một chút." Bạch Tôn Giả nói.

Vạn Thư Sơn lúc này không chỉ tâm trạng thấp thỏm, mà thân thể nó còn đang giật giật từng hồi, bóng ma tâm lý lớn đến thế.

Nó cảm giác sau này, mình sẽ không bao giờ thích 'chơi trồng cây chuối' nữa.

Hơn nữa hai cánh tay của nó đều gãy rập rồi... cũng không biết có sửa chữa được không? "Tôi đến ngay." Hằng Hỏa Chân Quân cúp điện thoại, phi tốc chạy đến vị trí 'Vạn Thư Sơn'.

Bắc Hà Tán Nhân nhìn Vạn Thư Sơn đang rên rỉ yếu ớt trên mặt đất, nói: "Nói thật, cảnh tiếp theo chúng ta phải quay thế nào đây?" Vạn Thư Sơn bây giờ toàn thân là thương tích, kịch bản phim bọn họ quay được một nửa, chẳng lẽ phải tìm một ngọn núi khác để quay lại sao?

Bạch Tôn Giả đáp: "Nghĩ cách sửa chữa nó đi, hoặc chúng ta quay các cảnh nhỏ, đừng dùng cảnh quay lớn.

Ví dụ... vị trí phía sau Vạn Thư Sơn không bị hư hại nhiều, chúng ta có thể ở đó, tiếp tục quay nốt cảnh." "Cũng chỉ đành như vậy." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' an trí các thành viên đoàn làm phim đang hôn mê, rồi sắp xếp máy quay và đạo cụ các thứ đâu vào đấy.

Lúc này, Tống Thư Hàng đặt Thổ Bá xuống, suy nghĩ một chút rồi đứng dậy đi đến vị trí 'Vạn Thư Sơn'.

Khi cậu đến gần 'Vạn Thư Sơn', ngọn núi lớn này giãy giụa một chút, phát ra âm thanh trầm trọng: "Tiểu gia hỏa, ngươi tìm ta có việc gì sao?" Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi muốn hỏi ông mấy câu hỏi." "Vấn đề gì?

Bản đại gia bây giờ tâm trạng không được tốt lắm, không chắc sẽ trả lời câu hỏi của ngươi." Vạn Thư Sơn nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả, hỏi: "Ông trước đây có thường xuyên chơi trồng cây chuối không? 'Vạn Thư Sơn đảo điên' có phải là ám chỉ ông trồng cây chuối không?" "Hahahahaha, câu hỏi của ngươi hay đấy.

Ta trước đây là bậc thầy trồng cây chuối, 'Vạn Thư Sơn đảo điên', cái tên này nghe thật tuyệt!

Sau này, các ngươi cứ gọi ta là Vạn Thư Sơn đảo điên đại gia đi!" Vạn Thư Sơn cười ha hả. "..." Tống Thư Hàng: "Vậy, ông có biết 'Thánh Tịch Trì' ở đâu không?" Vạn Thư Sơn hồi tưởng một lát, sau đó đáp: "Thánh Tịch Trì?

Ta chưa từng nghe nói đến." Tống Thư Hàng thở dài.

Ngọn Vạn Thư Sơn kỳ quái này, quả nhiên không đáng tin.

Hy vọng từ miệng nó mà có được đáp án, mình vẫn còn quá ngây thơ. "Thư Hàng đạo hữu, cậu tìm cái hồ gì đó để làm gì?" Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: "Tôi nghe một vị tiền bối nói qua 'Vạn Thư Sơn đảo điên, Thánh Tịch Trì'.

Còn Thánh Tịch Trì là gì, hoặc bên trong có gì, tôi cũng không biết.

Nhưng chắc là có thứ tốt đẹp gì đó?

Hoặc nước hồ có tác dụng gì đó?" "Là bảo vật sao?" Bạch Tôn Giả lập tức mắt sáng lên. "Tôi không biết." Tống Thư Hàng không dám khẳng định.

Câu nói không đầu không đuôi của Lưu Ly Thư Sinh lúc đó, cậu cũng không thể đoán ra được điều gì.

Tuy nhiên, 'Vạn Thư Sơn đảo điên' hẳn là chỉ con 'Vạn Thư Sơn' này trồng cây chuối rồi.

Chương 804

Diệt Phượng Công Tử xách bình rượu chứa 'đậu đậu dịch' đến, y đẩy gọng kính, suy đoán: "'Vạn Thư Sơn đảo điên', rõ ràng là chỉ ngọn Vạn Thư Sơn biết trồng cây chuối này.

Vậy Thánh Tịch Trì, có phải là một cái hồ sẽ xuất hiện sau khi 'Vạn Thư Sơn' hoàn thành trồng cây chuối?" "Có lý." Bạch Tôn Giả quay người lại, nói với Vạn Thư Sơn: "Vạn Thư Sơn, ông trước đây sau khi chơi trồng cây chuối, có xảy ra chuyện kỳ lạ gì không?" "Xin gọi ta là Vạn Thư Sơn đảo điên đại gia ~~ Trước đây ta cũng chơi trồng cây chuối rất nhiều lần, nhưng chưa bao giờ xảy ra chuyện gì cả." Vạn Thư Sơn nói.

Bắc Hà Tán Nhân nói: "Tôi cảm giác, với tính cách của con Vạn Thư Sơn này, cho dù năm đó có chuyện gì kỳ lạ xảy ra... thì nó cũng sẽ tự bỏ qua rồi." Diệt Phượng Công Tử tiếp tục đẩy gọng kính, ánh sáng trí tuệ không ngừng phản chiếu trên tròng kính: "Vậy nên, tôi cảm giác chỉ cần để nó hoàn thành thêm một lần 'trồng cây chuối' nữa, thì chẳng phải sự thật sẽ rõ ràng sao?" Bạch Tôn Giả tán đồng nói: "Có lý!" Nói xong, Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nói với Vạn Thư Sơn: "Vạn Thư Sơn, ông thử trồng cây chuối lại một lần nữa xem?" "Ta bây giờ ghét nhất là trồng cây chuối." Vạn Thư Sơn dứt khoát từ chối: "Hơn nữa, ta bây giờ ngay cả cánh tay cũng gãy rồi, làm sao mà trồng cây chuối được chứ?" Diệt Phượng Công Tử cười ha hả: "Ông ấy nói rất có lý, không có cánh tay thì không thể chơi trồng cây chuối được...

Tuy nhiên... tôi trước đây khi bắt được con mồi, trước khi xử lý chúng, cũng thích dùng móng vuốt vần vò chúng, bắt chúng tạo đủ kiểu dáng.

Chúng nó tự không tạo được tư thế, tôi có thể dùng móng vuốt giúp chúng tạo dáng.

Vậy nên... vì Vạn Thư Sơn tự không thể trồng cây chuối được, vậy chúng ta hãy giúp nó trồng cây chuối đi!" Bắc Hà Tán Nhân tán thán: "Diệt Phượng đạo hữu nói rất có lý." Mặc dù thể tích của Vạn Thư Sơn hơi lớn, nhưng nếu các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đồng tâm hiệp lực, thì việc bắt nó trồng cây chuối không hề khó khăn!

Diệt Phượng Công Tử bổ sung: "Nếu muốn lật ngược nó, tôi đề nghị trước tiên hãy thêm các trận pháp bay lượn, khinh thân, hệ phong lên người nó, để giảm trọng lượng.

Đáng tiếc Lưu Huỳnh Tiên Tử không ở đây, nếu không với pháp thuật của cô ấy, có thể dễ dàng đánh bay Vạn Thư Sơn lên." Bắc Hà Tán Nhân nói: "Có thể lợi dụng nguyên lý đòn bẩy, nhấc nó lên sẽ dễ dàng hơn." Bạch Tôn Giả xua tay nói: "Không cần phiền phức như vậy, Giao Bá đạo hữu, Cổ Hồ Quan đạo hữu và Lạc Trần đạo hữu giúp tôi một tay, chúng ta trực tiếp nhấc nó lên!" "Được!" "Không vấn đề!" "Nghe theo chỉ thị của Bạch tiền bối." Ba vị Chân Quân trả lời.

Lúc này, Tống Thư Hàng đặt câu hỏi: "Tuy nhiên, làm thế nào để Vạn Thư Sơn duy trì tư thế trồng cây chuối?

Nó bây giờ không có cánh tay, cho dù lật nó lại, không có cánh tay chống đỡ, Vạn Thư Sơn vẫn sẽ ngã xuống đúng không?" Lạc Trần Chân Quân nói: "Chuyện nhỏ, làm một cái khung, chống nó lại là được." Diệt Phượng Công Tử nói: "Hơi phiền, Vạn Thư Sơn quá lớn.

Cái khung để chống nó cũng phải cực lớn, cho dù dùng pháp thuật để làm, cũng không dễ." Bạch Tôn Giả đề nghị: "Thật sự không được thì, trực tiếp cắm đỉnh núi của nó xuống đất thì sao?" Bắc Hà Tán Nhân nói: "Ý hay, thử xem.

Nếu không được, thì dùng pháp thuật hệ thổ dựng lên mấy cây cột lớn xuyên trời, chống nó lên." Vạn Thư Sơn: Σ(°△°|||) Nó càng nghe càng cảm thấy không ổn.

Đám người này muốn làm gì 'Vạn Thư Sơn đại gia' của nó đây?

Bọn họ muốn cưỡng ép nó trồng cây chuối ngược, còn muốn cắm đỉnh núi của nó xuống đất?

Quả thực tàn nhẫn!

Nó còn tưởng đám người này là người tốt, vừa tỉnh dậy đã nhiệt tình chào hỏi bọn họ, còn muốn biểu diễn trồng cây chuối để hoạt náo không khí.

Quả nhiên... vẫn nên chạy trốn thôi.

Vạn Thư Sơn cất bước bằng đôi chân thô to của mình, chuẩn bị bỏ chạy.

Nhưng nó vừa mới cất bước, đạp ra một bước. 'Xoẹt' một tiếng, một bóng người chợt lóe lên, lập tức xuất hiện trước mặt nó.

Là Bạch tiền bối. "Vạn Thư Sơn đạo hữu, đừng đi!" Bạch Tôn Giả nói: "Cùng chúng ta chơi trồng cây chuối đi." "Ta không muốn, ta từ chối!" Vạn Thư Sơn nghiến răng nói. "Đừng khách sáo." Bạch Tôn Giả nói. "Ta không phải khách sáo, ta nghiêm túc từ chối!" Vạn Thư Sơn nghiến răng nói.

Nhưng trong lúc nó nói chuyện, lại phát hiện mấy đạo nhân ảnh đã đáp xuống người nó, bắt đầu loay hoay trên người nó. 'Trận pháp bay lượn khổng lồ!' 'Trận pháp khinh thân khổng lồ!' 'Trận pháp gia trì hệ phong khổng lồ!' 'Trận pháp kiên cố khổng lồ!' Từng trận pháp một, hiện lên trên người nó.

Vạn Thư Sơn cảm thấy thân thể mình nhẹ bỗng đi.

Có cảm giác thân nhẹ như chim én!

Nếu bây giờ nó ở trạng thái này, mà chơi trồng cây chuối như trước đây, thì cánh tay của nó tuyệt đối sẽ không gãy rập rồi. "Yên tâm đi, lần này tuyệt đối sẽ không để ông bị thương." Bạch Tôn Giả bảo đảm nói. "Không phải vấn đề đó!

Ta bây giờ ghét nhất trồng cây chuối, ta không muốn chơi." Vạn Thư Sơn hét lên.

Nhưng lần này, Bạch Tôn Giả không trả lời câu hỏi của nó nữa.

Bạch Tôn Giả nói: "Trận pháp làm xong chưa, nhân lúc Hằng Hỏa đạo hữu chưa đến, chúng ta trước tiên hãy cho Vạn Thư Sơn trồng cây chuối đi." Nơi này dù sao cũng là địa bàn của Hằng Hỏa Chân Quân, nếu làm trước mặt y, cưỡng ép Vạn Thư Sơn trồng cây chuối, sẽ hơi ngại. "Tất cả trận pháp đã khắc xong, sức mạnh trận pháp toàn khai, có thể duy trì khoảng ba phút!

Vậy nên chúng ta phải nhanh." Bắc Hà Tán Nhân lớn tiếng nói. "Vậy thì, chúng ta tới đây!" Bạch Tôn Giả đưa tay ra, làm ra một tư thế 'xuất chưởng'. "Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Vạn Thư Sơn căng thẳng nói. "Yên tâm đi, ta sẽ dùng nhu kình, một chút cũng không đau." Bạch Tôn Giả hít sâu: "Hát!" Thân ảnh y chợt lóe, một chưởng đánh ra!

Chưởng này quá nhanh, có cảm giác như không khí, thậm chí là không gian đều bị đánh vỡ.

Ầm ~~ Một chưởng đánh trúng Vạn Thư Sơn.

Vạn Thư Sơn kinh hoàng phát hiện, thân thể mình lại một lần nữa bị đánh bay lên.

Ngọn núi cao hơn sáu trăm mét, bị đánh bay ngược ra xa.

Cùng lúc đó, trên bầu trời xuất hiện một con giao long khổng lồ, vươn móng vuốt tóm lấy đỉnh núi của Vạn Thư Sơn, thuận theo quán tính cố gắng kéo nó lên cao.

Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân hiện thân giữa lưng chừng núi Vạn Thư Sơn, cũng liên tục ra chưởng.

Vạn Thư Sơn đang bay ngược không ngừng rung chuyển... vị trí thân thể nó không ngừng lật qua lật lại.

Trước khi rơi xuống đất, cuối cùng cũng được điều chỉnh về tư thế đỉnh núi chúc xuống, chân hướng lên trên. "Làm đẹp lắm!" Bạch Tôn Giả vỗ tay, thân ảnh lại dịch chuyển đến phía dưới Vạn Thư Sơn, liên tiếp đánh ra bốn chưởng, giúp Vạn Thư Sơn trước khi tiếp đất, tư thế càng thêm chính xác.

Bốn chưởng của Bạch Tôn Giả đánh ra, tốc độ rơi của Vạn Thư Sơn lập tức giảm đi đáng kể.

Nhờ vậy, nó có thể 'nhẹ nhàng' tiếp đất nhất có thể, không đến nỗi gây ra chấn động quá lớn.

Lại là cảm giác như con kiến ra chưởng, đánh bay người béo trưởng thành vậy.

Dưới sự khống chế của các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', vị trí trồng cây chuối khi Vạn Thư Sơn rơi xuống, vừa đúng là vị trí cũ của nó.

Vạn Thư Sơn: "..." Mẹ ơi, đám người này thật đáng sợ, con muốn về nhà.

Không được rồi, đỉnh núi của nó sắp cắm vào lòng đất, đỉnh núi... sẽ vỡ nát!

Vạn Thư Sơn, áp lực rất lớn!

Tống Thư Hàng ngại ngùng gãi gãi mặt, luôn cảm thấy có lỗi với ngọn 'Vạn Thư Sơn' này.

Bởi vì cậu nhất thời buột miệng, đã khơi gợi hứng thú của các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', dẫn đến việc Vạn Thư Sơn bây giờ sắp bị chơi hỏng.

Vạn Thư Sơn không có mặt, nhưng Tống Thư Hàng lại có thể cảm nhận được tâm trạng ngơ ngác của nó lúc này.

Hy vọng nó sẽ không để lại ám ảnh tâm lý.

Nhìn thấy 'Vạn Thư Sơn' sắp va chạm xuống đất, Tống Thư Hàng hơi nhún trung bình tấn, chuẩn bị đón nhận cú va chạm sắp tới. "Sắp va rồi, không muốn đâu!

Tay ta, mau mọc lại đi!" Vạn Thư Sơn hét lớn.

Nhưng hai cánh tay mảnh khảnh của nó đã tan vỡ, trong thời gian ngắn không có ý muốn mọc lại.

Cũng có thể là cánh tay của nó, cần được sửa chữa? "Á á á á." Vạn Thư Sơn kinh khủng kêu gào.

Có lẽ vì nỗi sợ hãi của nó quá mãnh liệt... sau đó, nó đã làm một động tác khiến tất cả thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' trợn mắt há hốc mồm.

Hai cái chân vốn ngắn và thô của nó, đột nhiên nhanh chóng dài ra.

Sau đó, hai chân của nó giống như 'vận động viên thể thao' uốn dẻo, khuỵu gối chống đất.

Nếu đổi thành mỹ nhân nhân loại, tư thế này hẳn là uốn người ra sau.

Nhưng Vạn Thư Sơn không có eo, trạng thái của nó lúc này là hai chân khuỵu xuống chống đất, thân núi khổng lồ lơ lửng giữa không trung.

Trời biết hai cái chân đã dài ra của nó, làm sao có thể chống đỡ thân núi nặng nề như vậy?

Ừm... bây giờ Vạn Thư Sơn, có thể coi là ở trạng thái đảo điên rồi.

Tư thế này quá đẹp, Tống Thư Hàng không đành lòng nhìn thẳng.

Bạch Tôn Giả tán thán: "Ồ ồ ồ, lợi hại." "Không chống đỡ nổi nữa, sắp không chống đỡ nổi nữa rồi.

Mau cho ta lật trở lại." Vạn Thư Sơn vội nói.

Bạch Tôn Giả lắc đầu: "Nhưng mà, Thánh Tịch Trì vẫn chưa xuất hiện mà." "Cái Thánh Tịch Trì quỷ quái gì chứ, trong ký ức của ta chưa từng có thứ này.

Ta trước đây trồng cây chuối hàng trăm hàng ngàn lần, cũng chưa từng xuất hiện thứ này!

Mau kéo ta dậy đi, ta sắp không chịu nổi rồi." "Cố gắng thêm chút nữa xem sao, đừng bỏ cuộc." Bạch Tôn Giả khuyến khích. "Cố gắng cái quỷ gì chứ, ta sắp khóc rồi." Đùi của Vạn Thư Sơn đã bắt đầu run rẩy.

Diệt Phượng Công Tử mắt sáng lên: "Khóc ra?

Đúng vậy, Thánh Tịch Trì có phải là nước mắt của Vạn Thư Sơn khi không chịu nổi nữa mà khóc ra không?" Vạn Thư Sơn đồ sộ như vậy, nếu nó khóc ra nước mắt, một lát nữa có thể hình thành một hồ nước nhỏ phải không? "Đừng đùa nữa, ta căn bản không có nước mắt!

Ta đang hình dung đó, hình dung ông có hiểu không?

Ông đã thấy 'núi' nào chảy nước mắt chưa?" Vạn Thư Sơn hét lên.

Bạch Tôn Giả có chút thất vọng: "Không có nước mắt...

Hơn nữa Thánh Tịch Trì cũng không có chút động tĩnh nào.

Chương 805

Vạn Thư Sơn đảo điên, căn bản không thể dẫn ra Thánh Tịch Trì." Diệt Phượng Công Tử suy nghĩ một lát rồi nói: "Hoặc là, cần phải thực hiện trồng cây chuối ở đúng vị trí, mới có thể làm 'Thánh Tịch Trì' hiển thị ra?" Rất nhiều cơ quan thiết bị, đều có hạn chế như vậy.

Phải mở ở đúng thời gian, đúng địa điểm, dùng đúng phương thức. "Nhưng ở đâu mới là đúng địa điểm chứ." Bạch Tôn Giả ngáp một cái, y có chút buồn ngủ. "Hay là, thả nó xuống đi?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói, ánh mắt cậu vẫn luôn chú ý đến phía bầu trời.

Lúc này, ở đó, có một bóng người đang đến gần.

Là Hằng Hỏa Chân Quân, y cuối cùng cũng đến rồi.

Cũng không biết sau khi Chân Quân đến, nhìn thấy 'Vạn Thư Sơn' của nhà mình đang biểu diễn uốn dẻo như một vận động viên thể thao, sẽ có cảm tưởng gì? "Đừng vội, đợi thêm chút nữa đi, ta thật sự rất hứng thú với Thánh Tịch Trì." Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng nhắc nhở: "Nhưng tiền bối Hằng Hỏa Chân Quân đã đến rồi." "Không sao đâu, dù sao y cũng đã thấy rồi, không quan trọng." Bạch Tôn Giả lười biếng nói.

Trong lúc nói chuyện, Hằng Hỏa Chân Quân đã hạ cánh trước mặt Thư Hàng và những người khác.

Ánh mắt y nhìn về phía Vạn Thư Sơn, cười khổ: "Rốt cuộc là chuyện gì thế này?" Không phải nói Vạn Thư Sơn mọc tay chân, rồi biểu diễn trồng cây chuối, sau đó thất bại sao?

Bây giờ sao lại bắt đầu biểu diễn uốn dẻo?

Bạch Tôn Giả dụi dụi mắt, vừa định mở miệng trả lời... thì lúc này, biến hóa phát sinh.

Vạn Thư Sơn, nứt ra!

Ngọn Vạn Thư Sơn cao hơn sáu trăm mét, từ giữa nứt ra, lộ ra hai trang khổng lồ vô cùng... trang sách?

Đây chính là Vạn Thư Sơn?

Vạn Thư Sơn, thật sự là một cuốn... sách?

Tống Thư Hàng trợn mắt há hốc mồm. "Khoan đã, chuyện gì thế này?" Kẻ ngạc nhiên nhất, lại chính là bản thân Vạn Thư Sơn: "Tại sao ta lại bị nứt ra?

Trong bụng ta xuất hiện thứ gì?

Còn đang phát sáng?

Ta có chết không?" Bạch Tôn Giả nhìn thấy cảnh này thì cuối cùng cũng mắt sáng lên.

Thánh Tịch Trì sắp xuất hiện sao?

Bên trong sẽ có loại bảo vật nào?

Nhưng đột nhiên, Bạch Tôn Giả lại nhớ ra một chuyện.

Cho dù Thánh Tịch Trì xuất hiện, bên trong có bảo vật...

Bạch Tôn Giả liếc nhìn Hằng Hỏa Chân Quân.

Chủ nhà đang ở đây, đến lúc đó cho dù có được bảo vật gì, cũng phải giao cho vị chủ nhà này thôi.

Nghĩ đến đây, hứng thú của Bạch Tôn Giả lập tức giảm đi đáng kể.

Lúc này, Vạn Thư Sơn hoàn toàn mở ra, lộ ra những văn tự cổ xưa mà Nho gia sử dụng.

Loại văn tự này Tống Thư Hàng đã quen thuộc lắm rồi, 《Thánh

Nhân Tu Thân Phú》 trong vô hạn bổ khảo, chính là được viết bằng loại văn tự này.

Tống Thư Hàng hiện tại tuy đã học được cách 'chép lại' 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, nhưng cậu vẫn không thể nhận biết những văn tự cổ xưa này. "Hằng Hỏa tiền bối, bên trên viết gì vậy?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân nhìn một lát rồi nói: "Bài này, hẳn là 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》." "Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú?" Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Vừa nghe cái tên là biết, nội dung của hai trang này liên quan đến 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 trước đó.

Nhưng mà... thứ này lại có liên quan gì đến 'Thánh Tịch Trì'?

Chẳng lẽ, lại phải bước vào chế độ tương tự 'vô hạn bổ khảo', phải liên tục chép lại 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》, thì Thánh Tịch Trì mới xuất hiện sao?

Vừa nghĩ đến vô hạn bổ khảo, Thư Hàng liền cảm thấy một luồng khí lạnh từ đầu xuống chân.

Cậu theo bản năng trợn tròn mắt, dựa vào trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ, cưỡng chế ghi nhớ bài 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 phiên bản văn tự cổ này.

Cứ ghi nhớ trước đã, biết đâu lát nữa lại có thể dùng đến.

Lần này thời gian rất sung túc, Tống Thư Hàng dựa vào khả năng ghi nhớ mạnh mẽ, đã ghi nhớ xong bài 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 phiên bản văn tự cổ này. "Tiếp theo, cho dù lại bị kéo vào không gian 'vô hạn bổ khảo', mình cũng không cần sợ hãi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tuy nhiên, không gian vô hạn bổ khảo không hề xuất hiện.

Thân thể Vạn Thư Sơn từ từ hợp lại, trong quá trình hợp long, Vạn Thư Sơn lại một trận la hét ầm ĩ.

Thật là quỷ quái, thân thể của nó từ khi nào lại biến thành dạng này?

Lại bị cải tạo thành hình dáng một cuốn sách khổng lồ?

Ai đã lợi dụng lúc nó ngủ mà tiến hành cải tạo tàn nhẫn như vậy? "Hợp lại rồi, vậy Thánh Tịch Trì đâu?" Tống Thư Hàng nhìn xung quanh.

Nhưng, vẫn không nhìn thấy 'Thánh Tịch Trì'.

Vạn Thư Sơn đã đảo điên, cũng đã phát sinh biến hóa, lẽ ra lúc này, Thánh Tịch Trì cũng nên xuất hiện chứ?

Tại sao vẫn chưa xuất hiện?

Chẳng lẽ Thánh Tịch Trì xuất hiện, còn cần thỏa mãn điều kiện gì nữa?

Thật là phiền phức, lúc này... nếu mình dùng 'Giám Định Bí Pháp' để giám định Vạn Thư Sơn, liệu có thể tìm được manh mối gì không?

Không đúng, không ổn.

Cậu hiện tại, cứ cách một khoảng thời gian lại bị ảnh hưởng bởi 88888 âm thanh kia trong đầu, đồng thời hiểu biết về 'Giám Định Bí Thuật' cũng càng ngày càng sâu sắc, cái giá phải trả khi sử dụng cũng giảm đi không ít.

Nhưng nếu cậu đi giám định 'Vạn Thư Sơn' loại tồn tại khổng lồ vô cùng, niên linh không thể ước tính, lại còn chứa đựng đủ loại bí mật, thì nói không chừng sẽ chảy máu đến chết!

Tống Thư Hàng âm thầm kéo kéo găng tay của mình.

Vì an toàn tính mạng của mình, ý niệm giám định 'Vạn Thư Sơn' vẫn nên bỏ đi thì hơn.

Có lẽ, mình và Thánh Tịch Trì vô duyên đi.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân bên cạnh đột nhiên mắt sáng lên.

Y lấy ra giấy, bút, nhanh chóng viết.

Đầu tiên là 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》, chỉ trong vài giây, bài 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 dài dòng đã được Hằng Hỏa Chân Quân viết xong.

Ngay sau đó, 《Thánh Nhân Dưỡng Sinh Phú》 cũng được Hằng Hỏa Chân Quân chép lại.

Sau khi viết xong, Hằng Hỏa Chân Quân chắp tay sau lưng, nhìn về phía 'Vạn Thư Sơn' không xa. "Ồ?

Hằng Hỏa tiền bối chẳng lẽ đã tìm ra điểm mấu chốt?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không chỉ cậu, các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' trong lòng cũng có chút mong chờ.

Hằng Hỏa Chân Quân hai tay giương lên, hai bài cổ văn trên giấy trắng bay lơ lửng.

Sau đó... 'Vạn Thư Sơn' vốn đang kinh khủng la hét, đột nhiên yên lặng lại.

Tiếp đó, giọng nói của nó chuyển đổi, trở thành một loại âm thanh vô cảm, bình thản.

Vạn Thư Sơn mở miệng, tụng đọc 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Sinh Phú》 đang lơ lửng giữa không trung.

Mỗi khi nó đọc ra một âm tiết, 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Sinh Phú》 do Hằng Hỏa Chân Quân viết, lại từng chữ sáng lên.

Không chỉ vậy, những văn tự cổ xưa này cuối cùng còn hóa thành những đoàn sáng vàng kim, bay ra khỏi giấy, xếp thành hàng trong hư không.

Vạn Thư Sơn tụng đọc rất chậm, mất đúng ba phút, toàn bộ hai bài cổ văn đều được tụng đọc xong.

Trong hư không, văn tự của hai bài cổ văn, ngưng tụ lại với nhau, đã biến thành hai khối ánh sáng chói mắt, rất rực rỡ. "Biến hóa đến rồi!" Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần thầm nói trong lòng.

Ánh sáng do hai bài cổ văn hóa thành càng lúc càng rực rỡ.

Cuối cùng, ánh sáng tan chảy ra, hóa thành một tấm 'quang trì'.

Tấm quang trì này lơ lửng ở độ cao năm mét.

Đây chẳng lẽ chính là 'Thánh Tịch Trì'? "Ồ?

Đáy của quang trì này, là một lối vào không gian!" Bạch Tôn Giả vừa nhìn đã nhận ra điểm đặc biệt của 'Thánh Tịch Trì' này.

Nói cách khác, nhảy vào từ Thánh Tịch Trì, là có thể tiến vào không gian phía sau nó.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân hành lễ với Bạch Tôn Giả và những người khác, nói: "Chư vị đạo hữu, có hứng thú cùng ta tiến vào khám phá tận cùng không?" Bạch Tôn Giả cười nói: "Như vậy có ổn không?" Nơi này dù sao cũng là bảo tàng của Nho môn, bọn họ những người ngoài này tiến vào, không được thích hợp cho lắm thì phải?

Hằng Hỏa Chân Quân khẽ mỉm cười: "Không sao, cũng coi như là một loại duyên phận đi." "Hằng Hỏa tiền bối đã nói vậy, vậy chúng ta không khách khí đâu." Diệt Phượng Công Tử khẽ mỉm cười, y đẩy gọng kính, tay xách bình rượu đó, nhảy vọt về phía lối vào 'Thánh Tịch Trì'.

Nhân lúc Hằng Hỏa Chân Quân chưa hối hận, trước tiên vào khám phá tận cùng.

Sau đó, Lệ Chi Tiên Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân ba người, cũng theo Diệt Phượng Công Tử cùng đi về phía ánh sáng của 'Thánh Tịch Trì'.

Bốn đạo thân ảnh khẽ nhảy một cái.

Chương 806

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh bốn người họ xuyên qua ánh sáng của 'Thánh Tịch Trì', rơi xuống đất, chứ không hề tiến vào không gian đối diện với 'Thánh Tịch Trì'. "Ủa?" Diệt Phượng Công Tử tò mò nói.

Y rõ ràng có thể cảm ứng được đối diện quang trì, có một không gian tồn tại.

Nhưng mà, bọn họ lại không thể tiếp xúc được với quang trì này, cứ như thể không gian đối diện là hoa trong gương, trăng dưới nước vậy. "Thú vị...

để ta thử xem!" Bạch Tôn Giả cười nhẹ một tiếng, y cũng đi đến bên cạnh Thánh Tịch Trì, một chân đạp tới.

Lúc này, 'Xoẹt' một tiếng, lối vào không gian bên dưới liền mở ra, Bạch Tôn Giả thuận lợi tiến vào trong đó. "Lạ thật?" Diệt Phượng Công Tử tò mò nói, y lại lần nữa thử đạp vào Thánh Tịch Trì.

Nhưng cũng giống như trước đó, thân thể y xuyên qua 'Thánh Tịch Trì', không thể tiến vào trong đó.

Bắc Hà Tán Nhân nói: "Chẳng lẽ tiến vào trong đó có yêu cầu cấp bậc, cần tu vi Thất phẩm Tôn Giả trở lên?" "Không phải chứ?

Vậy chẳng phải chỉ có một mình Bạch Tôn Giả có thể vào sao?" Lạc Trần Chân Quân tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng nhíu mày suy tư.

Không đúng mà, nếu chỉ có 'Thất phẩm Tôn Giả' có thể tiến vào, thì lúc đó 'Lưu Ly Thư Sinh' lại hà tất phải truyền âm chuyện【Thánh Tịch Trì】 cho cậu, người chỉ có cảnh giới Tam phẩm? "Để tôi thử xem." Tống Thư Hàng nói, nói xong, cậu vung mình nhảy một cái, thân hình nhảy lên phía trên Thánh Tịch Trì.

Khi thân hình Thư Hàng rơi xuống, 'Xoẹt' một tiếng, cánh cửa không gian bên dưới lại mở ra, cho phép cậu thuận lợi tiến vào.

Cậu cũng đã vào được rồi. "Thư Hàng tiểu hữu đã vào rồi!" Diệt Phượng Công Tử đẩy đẩy gọng kính.

Như vậy, điều kiện để tiến vào không gian này, không phải là 'thực lực'. "Vì đã không phải là hạn chế về thực lực, vậy thì tôi cũng thử xem." Hằng Hỏa Chân Quân hành lễ với các đạo hữu, sau đó vung mình nhảy vào 'Thánh Tịch Trì'.

Tiếp đó, Hằng Hỏa Chân Quân cũng thành công tiến vào trong đó.

Các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nhất thời cũng không nghĩ ra điều kiện để tiến vào 'không gian' rốt cuộc là gì.

Thế là, tất cả những người có hứng thú, đều thử nhảy một lần vào 'Thánh Tịch Trì'.

Cuối cùng... lại có hai vị đạo hữu nữa thuận lợi tiến vào, là Lạc Trần Chân Quân và Tối Việt Cư Sĩ.

Bạch Hạc Chân Quân vốn một lòng khao khát đi theo bước chân của Bạch Tôn Giả, cũng bị 'Thánh Tịch Trì' cự tuyệt ngoài cửa, hiện tại vẫn còn đang phát điên. "Bạch tiền bối, Thư Hàng tiểu hữu, Hằng Hỏa tiền bối, Lạc Trần Chân Quân, Tối Việt Cư Sĩ, những đạo hữu này có điểm chung gì?" Diệt Phượng Công Tử véo cằm, suy tư nói.

Tuyết Lang Động Chủ: "Đều là nam giới?" "Tuyết Lang đạo hữu, câu nói này của ngươi đắc tội với tất cả nam tính đạo hữu có mặt rồi." Khóe miệng Diệt Phượng Công Tử nhếch lên. "Khụ, tôi không có ý đó!" Tuyết Lang Động Chủ vội vàng giải thích.

Bắc Hà Tán Nhân suy tư một lát rồi đoán: "Hoặc có lẽ trong tay họ, đều nắm giữ thứ gì đó?

Phù hợp với tư cách vào động phủ?" Tô Thị A Thập Lục mắt sáng lên: "Nơi này là địa bàn Nho môn, nếu nói có điều kiện phù hợp, thì hẳn là liên quan đến Nho môn.

Kết hợp với việc 'Vạn Thư Sơn' trước đây khi tách ra, trên trang sách có 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》.

Có phải là những người nắm giữ bài văn đó, mới có thể vào động phủ?" A Thập Lục đoán rất có lý.

Lệ Chi Tiên Tử không phục nói: "Bài 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 đó tôi cũng đã ghi nhớ rồi, nhưng tôi cũng không vào được." Diệt Phượng Công Tử: "Hoặc là... không chỉ cần 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》, mà còn phải thêm 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 mà Hằng Hỏa Chân Quân viết trước đây.

Có lẽ là phải ghi nhớ cả hai bài cổ văn, mới có thể vào được." "Nếu là vậy, chúng ta bây giờ đi tìm một 'đệ tử Nho gia', nhờ họ dạy chúng ta hai bài cổ văn này thử xem!" Lệ Chi Tiên Tử nói. "Các ngươi đang tìm đệ tử Nho gia sao?

Hahaha, ta vừa hay có mang theo một người qua đây." Giọng Tô Thị A Thất từ trên không trung truyền đến.

Khoảnh khắc tiếp theo, A Thất từ trên không đáp xuống, phía sau y còn dẫn theo một người, chính là con trai độc nhất của Hằng Hỏa Chân Quân, Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc.

A Thất trước đây đang bày lôi đài ở Bạch Vân Thành, khiêu chiến một số cao thủ Nho gia.

Y đã đánh mấy trận, lúc này vị Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc này cũng bị kích phát ý chí hiếu chiến, muốn lên đài khiêu chiến Tô Thị A Thất.

Nhưng chưa kịp đánh nhau, A Thất đã nghe thấy tiếng động lớn từ địa điểm quay phim.

Y lo lắng cho các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', liền chạy đến đây.

Mà vị đạo hữu Tô Văn Khúc này, cũng cứ bám theo đòi đi cùng, A Thất đành phải mang y theo.

Tô Thị A Thập Lục nhìn Tô Văn Khúc thì khóe miệng nhếch lên: "Đạo hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi." "Hahahahaha, trùng hợp thật." Tô Văn Khúc ngại ngùng cười gượng.

Lệ Chi Tiên Tử bước tới một bước, hỏi: "Vị tiểu huynh đệ Nho gia này, ngươi có biết viết 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 không?" "Biết chứ, chỉ cần là đệ tử Nho gia, không ai là không biết cả." Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc gật đầu nói. "Vậy thì thật tốt quá rồi." Lệ Chi Tiên Tử cười duyên: "Chẳng hay tiểu hữu, có thể dạy chúng ta học 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 không?" "Được thôi, không thành vấn đề." Đề Đao Thư Sinh sảng khoái đồng ý.

Bên kia.

Bạch tiền bối, Thư Hàng tiểu hữu, Hằng Hỏa Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Tối Việt Cư Sĩ đã tiến vào không gian bên trong 'Thánh Tịch Trì'.

Không gian bên trong chỉ lớn bằng một đại sảnh, không có cơ quan cạm bẫy.

Chỉ có một vị nho sinh tướng mạo bình thường, ngồi trong không gian.

Có lẽ là cảm ứng được có người tiến vào, vị nho sinh này mở mắt, nhìn về phía mọi người, sau đó từ từ mở miệng nói: "Cuối cùng cũng có người tiến vào đây." "Tiền bối ngài khỏe không." Tống Thư Hàng hành lễ đáp.

Nhưng vị nho sinh kia không đáp lại Tống Thư Hàng, y chỉ lạnh nhạt ngẩng đầu lên, trong đôi mắt hiện lên vẻ hồi ức. "Lão hủ ta là người tung hoành thiên hạ vô địch, trấn áp một đời, mọi người đều xưng lão hủ là 【Thánh Giả 】." Vị nho sinh khẽ nói: "Ngày lão hủ ta sinh ra, có tử khí từ đông đến, che trời lấp đất..." Tống Thư Hàng: "..." Vị nho sinh này tuy tướng mạo bình thường, nhưng khi hắn ngồi đó lại toát ra khí phái của một tông sư.

Thế nhưng, khi hắn vừa mở miệng, khí chất tông sư, phong thái gì đó đều tan biến như mây khói.

Tống Thư Hàng đối mặt với vị nho sinh “Thánh giả” này, có một cảm giác rất quen thuộc.

Cậu ấy thường gặp những điều như vậy khi gặp các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Khi chưa gặp, hoặc vừa mới gặp mặt, hình tượng các tiền bối mang lại cho cậu luôn là các loại cao siêu, sang trọng.

Nhưng một khi đã gặp mặt, tất cả hình tượng đều bị hủy diệt.

Lúc này, nho sinh “Thánh giả” vẫn tiếp tục kể lể về dị tượng khi mình ra đời: tử khí đông lai, che phủ trời đất, sau đó còn có sấm sét điên cuồng, ánh sáng tràn ngập căn phòng khi hắn sinh ra, lại còn có song long bay lượn trong phòng hắn.

Tóm lại là cực kỳ bá đạo, đúc kết lại một câu chính là: 【Ta sinh ra đã siêu ngầu rồi, các ngươi biết không?】 Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả, Lạc Trần Chân Quân, Túy Nguyệt Cư Sĩ không hẹn mà cùng nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân.

Vị này, chính là Nho gia Thánh nhân trong truyền thuyết sao?

Thánh nhân trong truyền thuyết có thể làm thầy thiên hạ, trình độ dạy đồ đệ vô song thiên hạ, một tay đào tạo ra Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia, khai sáng một hệ Nho gia?

Hằng Hỏa Chân Quân nghe đến đây, kính cẩn quỳ xuống: "Hằng Hỏa bái kiến Thánh nhân." Không sai, đây chính là Nho gia Thánh nhân, giống hệt với "Thánh nhân" được ghi chép trong Bạch Vân Thư Viện.

Hơn nữa, khi Thánh nhân năm đó ra đời, chính là được ghi chép như vậy.

Theo bí văn của Nho gia ghi chép, "Thánh nhân" năm đó từng tranh giành Thiên Đạo với một tồn tại thần bí, cuối cùng kém một bậc, bại trận, từ đó biến mất không thấy tăm hơi.

Chẳng lẽ, Thánh nhân vẫn luôn ở trong không gian nhỏ bé này sao?

Khóe mắt Bạch Tôn Giả và những người khác giật giật.

Quả nhiên là Thánh nhân!

Trước mặt, vị nho sinh tướng mạo bình thường này vẫn không để ý đến Hằng Hỏa Chân Quân, hắn tiếp tục nói: "Khi lão hủ còn nhỏ, được tất cả người thân, bạn bè, hàng xóm yêu mến.

Năm ba tuổi, lão hủ đã đọc hết trăm quyển sách.

Đến năm tuổi, thiên vạn sách trong thiên hạ đều nằm trong lòng lão hủ.

Năm đó, lão hủ tự cho rằng mình đã nắm giữ tất cả học thức trong thiên hạ!" Tóm lại vẫn là bá đạo không thể tả, đúc kết lại một câu là: 【Khi còn trẻ ta cũng siêu ngầu vậy đó, các ngươi biết không?】 Nho sinh "Thánh giả" dừng lại một lát, ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời nói: "Cho đến năm sáu tuổi, lão hủ gặp một vị tiên tử vừa là thầy vừa là bạn.

Nàng là một tồn tại sáng chói hơn cả vầng trăng sáng trên trời, mái tóc xanh dài buông đến bắp chân, bay lượn phía sau, hàng mi xanh biếc cũng dài và dày.

Nàng xuất hiện bên cạnh lão hủ, dẫn dắt lão hủ lúc bấy giờ tiếp xúc với một thế giới hoàn toàn mới, lĩnh hội được tri thức hoàn toàn mới, độc đáo.

Đó chính là thế giới của các ‘tu luyện giả’.

Lão hủ lúc này mới phát hiện, mình trước đây chỉ là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời đất rộng lớn.

Hồi tưởng lại, quãng thời gian này thật đáng để hoài niệm.” Nói đến đây, Thánh nhân chìm vào hồi ức, không nói nữa.

Mô tả của nho sinh “Thánh giả” rất ngắn gọn, về vị tiên tử vừa là thầy vừa là bạn đó chỉ có hai câu ngắn ngủi.

Nhưng trong lời nói của nho sinh “Thánh giả”, dường như có một sức mạnh kỳ diệu.

Lời hắn vừa nói ra, tất cả mọi người đều có thể bản năng hiểu được ý nghĩa trong lời nói của hắn, hiểu rõ hình ảnh được hắn kể lại.

Thực tế, khi nho sinh “Thánh giả” vừa mở miệng, hắn nói chính là “ngôn ngữ thượng cổ”, nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể nghe hiểu.

Theo lời giới thiệu của Thánh nhân, hình ảnh một tiên tử “mái tóc xanh dài buông đến bắp chân, hàng mi xanh biếc dày và dài, sáng chói hơn cả vầng trăng sáng trên trời” hiện lên sống động trong đầu Tống Thư Hàng và những người khác.

“Ồ?” Tống Thư Hàng há hốc miệng, kinh ngạc thốt lên.

Hình ảnh tiên tử này chẳng phải chính là vị nữ tu tóc xanh “nghi là

Đồng Quái Tiên Sư” sao?

Chính là vị “nữ tu tóc xanh” đã bói cho cậu một quẻ khi cậu ở biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả, lúc đó nàng còn nói gần đây cậu sẽ gặp một vận may lớn.

Tống Thư Hàng cảm thấy nàng là Đồng Quái Tiên Sư giả dạng, đối với quẻ bói của nàng nhất định phải xem ngược lại, nên rất là lo lắng.

Hai ngày nay, cậu đều ở trong trạng thái cẩn thận dè dặt, sợ rằng lỡ không cẩn thận, bị “vận may” hành hạ đến chết.

Không chỉ Tống Thư Hàng, Lạc Trần Chân Quân và Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng nhìn nhau, trong mắt đều hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Có chuyện gì vậy?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Tôi không lâu trước đây, từng thấy ‘tiên tử’ có dáng vẻ này, lúc đó tôi nghi ngờ nàng là Đồng Quái tiền bối ngụy trang.

Bởi vì vừa gặp mặt, nàng đã bói cho tôi mấy quẻ.

Những quẻ bói đó, tôi cảm thấy phải xem ngược lại mới đúng.” Nhưng hiện tại, cậu có chút không chắc chắn liệu vị nữ tu tóc xanh lúc đó có phải là Đồng Quái Tiên Sư chuyên bói quẻ đen đủi hay không.

Nếu lúc đó vị nữ tu tóc xanh không phải Đồng Quái Tiên Sư… vậy Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử độ Thiên kiếp Tam Phẩm chẳng phải rất nguy hiểm sao?

“Bói quẻ?” Khóe miệng Lạc Trần Chân Quân giật giật khi nghe đến đây: “Thư Hàng tiểu hữu có thể yên tâm, theo ta được biết, vị tiền bối này không biết bói quẻ.

Chương 807

Ngươi gặp phải Đồng Quái đạo hữu dịch dung là không thể nghi ngờ!" Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng gật đầu.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Vậy, nguyên hình của vị nữ tiền bối tóc xanh này, chính là tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần của chúng ta sao?" Túy Nguyệt Cư Sĩ gật đầu nói: "Chính xác.

Nguyên hình của nàng, chính là Vân Tước Tử Đạo hữu của Huyền Nữ Môn trong Cửu Châu Nhất Hào Quần của chúng ta." Chính là vị đại tiền bối đã ngược Cuồng Đao Tam Lãng sống dở chết dở.

"Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử?" Lúc này, Bạch Tôn Giả nhíu mày: "Nhưng ta nhớ, Vân Tước Tử Đạo hữu nàng không phải tóc xanh, nàng rõ ràng là tóc đen dài." Lạc Trần Chân Quân nói: "Bạch tiền bối ngài nhớ nhầm rồi, Vân Tước Tử Đạo hữu vẫn luôn là tóc xanh dài.

Mái tóc dài của nàng rất đặc biệt, ta ấn tượng rất sâu sắc." "Ta cũng vậy." Túy Nguyệt Cư Sĩ phụ họa nói.

Bạch Tôn Giả gãi gãi mặt: "Chẳng lẽ thật sự là ta nhớ nhầm?

Kỳ lạ." Một bên Hằng Hỏa Chân Quân không xen lời, chỉ là hắn lẳng lặng lắng nghe.

Khi hắn nghe được lời "Thánh nhân" nói vị tiên tử vừa là thầy vừa là bạn kia vẫn còn sống trên đời, lập tức mở to hai mắt.

Có lẽ có cơ hội, hắn phải đi tiếp xúc với vị "Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử" kia mới được!

Đang suy tư, nho sinh "Thánh giả" lại bắt đầu tiếp tục kể lể: "Lão hủ tiếp xúc với thế giới tu luyện giả sau, dưới sự chỉ dẫn của vị tiên tử vừa là thầy vừa là bạn đó, bắt đầu ‘Bách Nhật Trúc Cơ’, luyện thể tu luyện, tu vi tiến triển thần tốc.

Chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, lão hủ đã tu luyện hoàn thành các đại khiếu huyệt, xung kích Long Môn, và một hơi thăng cấp Nhị Phẩm!” Nửa tháng thời gian, từ một người bình thường thăng cấp Nhị Phẩm, quả thực bá đạo không thể bá đạo hơn.

“Ghê thật!” Tống Thư Hàng nói.

Cậu cảm thấy mình rất may mắn, đặc biệt là sau khi gặp Bạch Tôn Giả, các loại kỳ ngộ nối tiếp nhau.

Nhưng thăng cấp Nhị Phẩm, cũng đã dùng một tháng rưỡi thời gian.

Tiếp đó, nho sinh “Thánh giả” tiếp tục nói: “Sau đó, tốc độ tu luyện của lão hủ ngày càng nhanh, không thể ngăn cản.

Chỉ hơn một năm thời gian, lão hủ đã thăng cấp đến Tam Phẩm cảnh giới!

Lão phu chỉ dùng hơn một năm thời gian, hoàn thành cảnh giới mà người khác mất mười mấy, hai mươi năm mới có thể đạt được!” 【Ta tu luyện vẫn siêu ngầu, các ngươi biết không?】 “Ghê thật.” Lạc Trần Chân Quân biểu thị tâm phục khẩu phục.

“Không hổ là Thánh nhân.” Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng cảm thán.

Cho dù là thời đại viễn cổ, linh khí trời đất càng thêm sung túc, nhưng tốc độ tu luyện của vị “Thánh nhân” này, vẫn nhanh đến mức không có giới hạn.

Lần này… Tống Thư Hàng không dám nói nữa, cậu lặng lẽ rụt người lại.

Vị Thánh nhân từ lúc sinh ra đến khi còn nhỏ, rồi đến khi bước vào cảnh giới tu chân đều “cuồng duệ khốc bá bá đạo” này, cũng đã dùng hơn một năm thời gian, thăng cấp Tam Phẩm cảnh giới.

Còn cậu… tính cả thời gian trong thành thời gian của Bích Thủy Các, dường như còn chưa đến bốn tháng?

Cảnh giới hiện tại của cậu, cũng đã là sơ nhập Tam Phẩm.

Chuyện này, vẫn là không nên nói ra thì hơn.

Chẳng qua cậu cũng không giống vị “Thánh nhân” này, cậu là nhờ nguyên nhân “Đại pháp truyền công” của Lưu Ly Thư Sinh mà cảnh giới mới đột phi mãnh tiến.

Nếu để cậu tự mình tu luyện từng chút một, thời gian tiêu hao chắc chắn sẽ vượt quá một năm… chắc là vậy? … Lúc này, nho sinh “Thánh giả” tiếp tục nói: “Khi lão hủ bước vào Tam Phẩm cảnh giới, trong lòng nổi lên một ý niệm.

Lão hủ không còn dựa theo công pháp tu luyện ban đầu, tiếp tục tu luyện nữa, lão hủ cho rằng mình phải đi ra một con đường thuộc về mình, một con đường tu luyện độc đáo.

Khi lão hủ còn nhỏ, đã đọc khắp các sách, lão hủ có những lý giải độc đáo về tri thức.

Thế là, lão hủ bắt đầu suy tư, bắt đầu thử nghiệm.” “Mười năm sau, lão hủ vẫn chỉ ở Tam Phẩm cảnh giới… nhưng lão hủ lại nghiên cứu, khai sáng ra ‘Đạo’ của riêng mình.

Lão hủ lấy văn nhập đạo, lấy chính khí rèn luyện thể phách, lấy chân lý thúc yêu, lấy bút viết ra chân lý trời đất!” “Cứ như vậy… không biết bao nhiêu năm sau, khi lão hủ quay đầu lại, lão hủ đã là một trong số ít những tồn tại mạnh nhất giữa trời đất này.

Đã khai sáng ra một hệ ‘Nho Đạo’, dưới trướng có Thập Tam

Kiếp Tiên.

Rồi, lại qua thêm mấy năm nữa, tu vi của lão hủ ngày càng tinh thâm.

Trong thiên hạ này, không còn ai là địch thủ của lão hủ nữa.

Từ năm đó trở đi, lão hủ tung hoành thiên hạ, hoành áp một thế!” 【Khi thần công của ta đại thành thì bá đạo kinh người, các ngươi biết không?】 Đoạn Thánh nhân kể này, chính là thời kỳ huy hoàng nhất của Nho gia.

Trong quãng thời gian đó, Thánh nhân vô địch thiên hạ, dưới trướng Thánh nhân có Thập Tam Kiếp Tiên, đệ tử Nho gia khắp thiên hạ!

Thậm chí đối với các tu sĩ của các hệ khác mà nói, quãng thời gian đó cũng là quãng thời gian “hòa bình” nhất.

Đệ tử Nho gia, lấy chính khí rèn luyện thân thể, lấy chân lý thúc yêu.

Trong thời kỳ huy hoàng của Nho môn, tất cả tà ma đều biến mất không còn tăm hơi, cho dù là đệ tử Ma môn, cũng đều cố gắng thu liễm sự ngông cuồng trước đây.

Bằng không chọc giận đệ tử Nho gia chính khí, chắc chắn không có quả ngon để ăn. … Nghe đến đây, Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả, Lạc Trần Chân Quân, Túy Nguyệt Cư Sĩ, Hằng Hỏa Chân Quân đều tập trung tinh thần, lắng nghe kỹ nội dung “Thánh nhân” sắp nói.

Mọi người đều biết, tiếp theo, mới là điểm chính.

Tiếp theo, là lúc Nho gia tại sao lại hủy diệt, cũng như những bí văn sâu xa hơn.

Kể xong đoạn này, nho sinh “Thánh giả” dừng lại, rồi nói: “Sau này… ‘Thiên Đạo’ xuất hiện vấn đề.” Từ Thiên Đạo, đại biểu cho ý nghĩa của chân lý tối cao, bản nguyên, bản thể, quy luật, nguyên lý, cảnh giới, v.v.

Tức là quy tắc của vạn vật, đạo lý của vạn vật và có mối quan hệ mật thiết không thể tách rời với tu chân.

Thiên Đạo, xuất hiện vấn đề?

Mục tiêu của tu sĩ là trường sinh, tu luyện đạt đến bản ngã chân chính.

Cuối cùng, trấn áp chư thiên vạn giới, gánh vác Thiên Mệnh, trở thành duy nhất trong vạn giới, chấp chưởng ý chí Thiên Đạo.

Từ đó, siêu việt trường sinh bất tử, đúc thành Bất Hủ chân chính, bất tử bất diệt, lấy thân hóa thành “Thiên Đạo”.

Thiên Đạo bất tử, Thiên Đạo bất diệt, Thiên Đạo bất hủ, Thiên Đạo vĩnh tồn!

Vậy, “Thiên Đạo” lại vì sao xuất hiện vấn đề?

Nó xuất hiện vấn đề gì?

Chẳng lẽ là lấy khí lượng của “người” để gánh vác Thiên Đạo, cuối cùng không chịu nổi, dần dần liền xuất hiện vấn đề?

Nho sinh “Thánh giả” suy tư nửa ngày, nói: “Phải hình dung thế nào đây… Thiên Đạo, không muốn chơi nữa.” Không gian Thánh Tịch Trì này, dường như có thể san bằng tất cả, ở đây, “Thánh giả” thậm chí trực tiếp nhắc đến từ “Thiên Đạo”, cũng không sợ bị cảm ứng được.

“Hả?” Tống Thư Hàng không nhịn được thốt lên.

“Hả?” Lạc Trần Chân Quân và Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng kinh ngạc thốt lên.

Không muốn chơi nữa?

Đây là lý do tùy hứng gì vậy?

Thánh nhân hồi ức nói: “Năm đó, những tồn tại đỉnh cao nhất thế gian, tất cả Kiếp Tiên có tư chất Thiên Mệnh, đều có thể mơ hồ cảm ứng được vấn đề của ‘Thiên Đạo’.

Thiên Đạo dường như… đã chơi chán rồi, không muốn chơi nữa.

Thế là, Thiên Đạo chuẩn bị không làm nữa.

Mặc dù cảm giác rất không thể tin được, nhưng Thiên Đạo năm đó mang lại cảm giác cho lão hủ, chính là như vậy.” Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy, tu sĩ thời đó thật vất vả, có một Thiên Đạo tùy hứng như vậy, chắc ai cũng rất đau đầu đi?

Thánh nhân nói đến đây, nhàn nhạt nói: “Nhưng mà, năm đó, lão hủ lại cảm thấy chính đáng như vậy!

Thiên Đạo không làm nữa, chính là lúc lão hủ đứng ra, gánh vác Thiên Mệnh!” Thánh nhân kể rất bình thản.

Hắn năm đó, vô địch thiên hạ, nếu nói người thích hợp nhất để gánh vác Thiên Mệnh, không ai khác ngoài hắn.

Không chỉ hắn nghĩ vậy, tu chân giới thời đó, hơn chín mươi phần trăm tu sĩ, e rằng đều nghĩ như vậy.

Ngay cả trong số những Trường Sinh Giả năm đó, những người có tư chất Thiên Mệnh, đã bước ra Đạo của riêng mình, thành tựu cảnh giới “Trường Sinh”, cũng có phần lớn cho rằng gánh vác Thiên Mệnh, không ai khác ngoài Thánh nhân!

Đương nhiên, có người phục, cũng có người không phục!

Thánh nhân tiếp tục nói: “Những năm đó, lão hủ đã chiến đấu với hơn hai vị Trường Sinh Giả.

Có tu sĩ, có thú, có cổ vu, có yêu, có ma, còn có cái gọi là ‘thần’.

Những Trường Sinh Giả đó, có người ẩn thế đã lâu, thậm chí ngay cả lão hủ cũng chưa từng nghe nói đến, không biết lai lịch của họ, không biết nguồn gốc của họ.

Tất cả những gì liên quan đến họ, đều biến mất trong dòng sông thời gian dài đằng đẵng.

Đạo thống của họ, truyền thừa của họ, tất cả đều tan biến.

Chỉ có bản thân họ, thành tựu ‘Trường Sinh’, không bị giới hạn bởi tuổi thọ.

Họ, đều đang chờ đợi, chờ đợi ngày ‘Thiên Đạo’ biến mất, họ sẽ phá thế mà ra, tranh giành Thiên Mệnh, tự mình trở thành Thiên Đạo, đúc thành truyền thuyết bất hủ của riêng mình.

Trong số họ, có vài vị thực lực, không dưới lão hủ.

Nhưng cuối cùng, họ đều bại dưới tay lão hủ, một lần nữa ẩn mình, mất đi tư cách ‘tranh giành Thiên Đạo’.” 【Các ngươi thấy không, năm đó tháng đó, ta vẫn siêu ngầu, một mình đánh bại tất cả ‘Trường Sinh Giả’ của toàn thế giới, các ngươi biết không?】 Kể đến đây, trên mặt Thánh nhân cuối cùng lộ ra vẻ cay đắng: “Thế nhưng, ngay khi lão hủ chờ đợi kế thừa Thiên Đạo, thành tựu Bất Hủ, khai sáng truyền thuyết thuộc về lão hủ.

Một tồn tại thần bí, lặng lẽ tìm đến lão hủ.

Hắn khuyên lão hủ, đừng nên kế thừa Thiên Mệnh, đừng nên cố gắng trở thành Thiên Đạo.

Bằng không, lão hủ sẽ hối hận.” Đừng nên cố gắng trở thành Thiên Đạo?

Bằng không sẽ hối hận?

Đây là ý gì?

Bạch Tôn Giả và những người khác đều rất tò mò.

Đặc biệt là Tống Thư Hàng, cảm thấy lượng thông tin thật lớn.

Hơn nữa, những tình báo này, dường như chính là thứ mà Bạch tiền bối muốn biết!

Thánh nhân tiếp tục nói: “Lão hủ lúc đó làm sao tin hắn?

Thế là liền xua đuổi hắn đi.

Tiếp theo, lão hủ chờ Thiên Đạo ‘không làm nữa’, sau đó lão hủ tự nhiên có thể kế thừa Thiên Mệnh, đúc thành Bất Hủ, trở thành Thiên Đạo mới.

Nhưng mà… không lâu sau, lại có một ‘Trường Sinh Giả’ không rõ nguồn gốc, xuất hiện trước mặt lão hủ.” “Vị ‘Trường Sinh Giả’ này rất kỳ lạ, hoàn toàn khác với những Trường Sinh Giả mà lão hủ từng gặp trước đây.

Hắn phi nhân, phi quỷ, phi thú, phi yêu, phi ma, phi ‘thần trì’, hắn quả thực không giống tồn tại trong thế giới của chúng ta.

Không chỉ là thân thể, còn có phương thức tấn công, hệ thống tu luyện, hoàn toàn khác với bất kỳ hệ tu luyện giả nào trong thế giới của chúng ta.

Lão hủ và hắn tranh chiến mấy chục năm, lúc đầu, lão hủ chiếm thế thượng phong, mấy lần đánh hắn bị trọng thương.

Nhưng khả năng hồi phục của hắn vượt quá sức tưởng tượng của lão hủ.

Cho dù là trọng thương cận kề cái chết, chỉ cần một khoảnh khắc, hắn liền có thể hoàn toàn hồi phục.

Chương 808

Lão hủ lần lượt gia tăng lực tấn công, nhưng cho dù dốc hết toàn lực của lão hủ, cũng không cách nào một hơi đánh chết hắn.

Mà không cách nào một kích đánh chết hắn, hắn liền ở trong trạng thái bất tử.

Cái này tiêu cái kia trưởng… cuối cùng, lão hủ kém một bậc.” Kể đến đây, sắc mặt “Thánh nhân” vẫn bình tĩnh: “Trong những năm lão hủ và hắn tranh chiến, lão hủ cảm thấy, vị ‘Trường Sinh Giả’ kỳ lạ này đôi khi, dường như không có tình cảm.

Bởi vì thiếu thốn tình cảm, hắn chuyện gì cũng làm ra được.

Nếu lão hủ chiến bại, không biết hắn sẽ đối phó với ‘Nho gia’ mà lão hủ khai tịch như thế nào.

Thêm nữa hắn không thuộc về bất kỳ một phái tu luyện giả nào trên thế gian này, cũng không biết hắn sẽ đối phó với tất cả đạo hữu trên thế gian như thế nào?” “Sau khi kỹ thuật thua một bậc, lão hủ tự biết không có hy vọng sống sót… Lão hủ và vị ‘Trường Sinh Giả’ thần bí này tranh chiến mấy chục năm, giữa hai bên đã sớm bất tử bất hưu.

Giữa ta và hắn, chỉ có một người có thể sống sót.” “Cho nên… cuối cùng, lão hủ đã sử dụng một ‘thiên phú năng lực’.

Đó là một thiên phú mà lão hủ lĩnh ngộ sau khi lấy Nho làm Đạo, nhưng lão hủ chưa bao giờ sử dụng nó.” “Khi sử dụng ‘thiên phú’ này, năng lực này sẽ ‘nuốt’ đi một phần ‘tồn tại’ của kẻ bị thi thuật. ‘Thiên phú’ này rất trừu tượng, lão hủ đến cuối cùng cũng không thể hiểu rõ nguyên lý của nó.

Nhưng nếu thi thuật thành công, ‘tồn tại’ của kẻ bị thi thuật sẽ không hoàn chỉnh.

Loại ‘tồn tại’ này không phải là thân thể hay linh hồn.

Kẻ bị thi thuật trúng chiêu, tuy vẫn đứng trước mặt ta, không hề tổn hại.

Nhưng, mặc dù hắn vẫn ‘đứng’ trước mặt ta, nhưng ‘tồn tại’ của hắn đã biến mất một phần rồi, hắn đã không còn hoàn chỉnh, không phải là hắn hoàn chỉnh.” “Sau đó, vị ‘Trường Sinh Giả’ này trở thành Thiên Đạo mới.

Lão hủ cũng bị hắn chém giết, thần hình câu diệt.” Đến đây, giọng nói của Thánh nhân cuối cùng cũng dừng lại.

Cả cuộc đời hắn, cứ thế khép lại.

Hắn, thần hình câu diệt ~~. … Thần hình câu diệt, tức là “Thánh nhân” đã chết hoàn toàn, ngay cả khả năng chuyển thế cũng biến mất, mất đi tương lai.

Nếu đã như vậy, “Thánh nhân” trước mắt này lại là gì?

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Chẳng lẽ là loại giống ảnh ảo?” Hằng Hỏa Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Túy Nguyệt Cư Sĩ trong lòng cũng có sự nghi hoặc tương tự.

Bởi vì “Thánh nhân” trước mắt này, trên người không có chút dao động linh lực nào.

Hơn nữa, từ đầu đến cuối, vị “Thánh nhân” này chỉ kể lại cuộc đời bá đạo của mình.

Tống Thư Hàng, Hằng Hỏa Chân Quân đều thử giao lưu với hắn, nhưng đối phương đều không để ý. 【Hoặc giả, là như ảnh ảo của vị Trường Sinh Giả ‘Trình Lâm’ vậy.】 Lạc Trần Chân Quân thầm nghĩ.

Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ nói: “Thánh nhân đã mất, đây là sự thật, ta còn đang mong đợi điều gì nữa chứ?” Vừa rồi, có khoảnh khắc đó, hắn vô cùng khát vọng “Thánh nhân” vẫn còn sống, có thể xuất hiện trở lại giúp Nho môn quay về thời kỳ huy hoàng năm xưa.

Cho dù Thánh nhân xuất hiện sau, chỉ có thể ẩn mình phía sau, không thể ra tay đối địch nữa, đối với người Nho môn mà nói, vẫn là một sự ủng hộ tinh thần không thể diễn tả. 【Mình đây là bị tâm ma rồi à.】 Hằng Hỏa Chân Quân thầm nghĩ. … Trong lúc các đạo hữu cảm thán, Bạch Tôn Giả vuốt cằm, vẫn đang cẩn thận đánh giá “ảnh ảo Thánh nhân” này.

Tống Thư Hàng lặng lẽ thở dài.

Xem ra, Lưu Ly Thư Sinh để lại “Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch Trì…” là để người ta biết về quá khứ của “Thánh nhân” Nho gia mà để lại hình ảnh?

Đối với “đệ tử Nho gia” mà nói, đây có lẽ là bảo vật quan trọng.

Nhưng đối với cậu mà nói, cái này chẳng có tác dụng gì.

Lúc này, Bạch Tôn Giả “a a” cười một tiếng, nói: “Thánh nhân đã ‘thần hình câu diệt’, vậy… ngươi lại bằng cách nào mà tồn tại trong không gian này?” Nếu Thánh nhân trong trận chiến với “Thiên Đạo mới” đã thần hình câu diệt, vậy ai đã “ghi lại” đoạn hình ảnh này?

Đoạn “hình ảnh” này rõ ràng là Thánh nhân tự thuật, mà thời gian tự thuật lại xảy ra sau đại chiến giữa hắn và “Thiên Đạo mới”.

Nhưng mà, vị “Thánh nhân” đó sau khi nói xong liền bất động, không hồi đáp mọi người.

“Thư Hàng… cậu lên, nhéo nhéo vị ‘Thánh nhân’ này xem sao.” Bạch Tôn Giả nói.

“Hả?” Tống Thư Hàng chỉ vào mình, sau đó, cậu lại nhìn Hằng

Hỏa Chân Quân bên cạnh.

Dù sao trước mắt đây cũng là “Thánh nhân” của Nho môn, cậu lên nhéo thì Hằng Hỏa Chân Quân chắc chắn sẽ không vui chứ?

“Ta đến!” Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân nghiến răng, hắn bước tới một bước, đưa tay ra chuẩn bị chạm vào vị “Thánh nhân” này.

Nhưng mà, tay Hằng Hỏa Chân Quân vừa mới đưa ra được một nửa, thân thể hắn liền xoay vòng bay ra ngoài, ngã xuống đất.

Trông có vẻ ngã rất thảm, nhưng thực ra trình độ này đối với Hằng Hỏa Chân Quân mà nói, không hề bị thương chút nào.

Mắt Hằng Hỏa Chân Quân sáng lên: “Thánh nhân!” Nho gia Thánh nhân, thật sự còn chưa chết!

“Xin lỗi, vừa rồi đi thần.

Di ngôn của Thánh giả đã phát xong rồi sao?” Lúc này, “Thánh nhân” lại quay đầu lại, lên tiếng nói: “Ta hiện tại đang thông qua một phương thức không thể nói rõ để giao lưu với mọi người.

Cho nên, thường xuyên sẽ đi thần một chút.” Lần này giọng điệu của hắn đã thay đổi, không còn dùng “lão hủ” để tự xưng nữa.

Hơn nữa vừa rồi, hắn nói là 【Di ngôn của Thánh nhân đã phát xong rồi sao?】, tức là, lời tự thuật bá đạo vừa rồi, quả nhiên là loại giống như hình ảnh sao?

“Để ta tự giới thiệu lại một lần nữa.” Vị “Thánh nhân” này khẽ cười, nói: “Ta là Thánh Tịch Trì.” Tống Thư Hàng: “…” Phía trước đã thấy Vạn Thư Sơn biết chơi trồng cây chuối, giây lát sau lại xuất hiện một “Thánh Tịch Trì” hình người biết nói chuyện.

Hằng Hỏa Chân Quân không nhịn được hỏi: “Xin hỏi, ngài và ‘Thánh nhân’ có quan hệ gì?

Ngài… chính là Thánh nhân sao?” Thánh Tịch Trì này, có phải là hậu chiêu “phục sinh” mà Thánh nhân để lại?

Sau khi bước ra “Đạo” của riêng mình, tất cả Kiếp Tiên có tư chất Thiên Mệnh, có thể tiến thêm nửa bước trên cảnh giới Kiếp Tiên, trở thành “Trường Sinh Giả”, hoàn toàn thoát khỏi nguy cơ tuổi thọ cạn kiệt.

Và sau khi thoát khỏi nguy cơ tuổi thọ… các Trường Sinh Giả sẽ nghĩ mọi cách, để lại hậu chiêu “phục sinh” cho mình.

Dù sao, Trường Sinh Giả cũng không phải “Thiên Đạo”, không phải Bất Hủ, vẫn sẽ chết.

Và chỉ cần có hậu chiêu “phục sinh”, các Trường Sinh Giả cho dù bất ngờ thân vong, cũng có cơ hội cuốn thổ trọng lai.

Mặc dù khi “phục sinh”, chắc chắn phải trả một cái giá rất lớn, nhưng chỉ cần có cơ hội làm lại, dựa vào những bố trí để lại khi còn sống, là có thể nhanh chóng trở lại đỉnh phong.

“Thánh Tịch Trì”, có phải là hậu chiêu phục sinh của Thánh nhân không?

Thánh Tịch Trì nhìn Hằng Hỏa Chân Quân với vẻ mặt mong đợi, lắc đầu nói: “Rất xin lỗi, ta không phải Thánh nhân.

Thánh nhân sớm đã thần hình câu diệt, không có hy vọng phục sinh.” Thánh nhân đã chết trong trận chiến cuối cùng “tranh giành Thiên Đạo”.

Đối thủ của hắn đã trở thành Thiên Đạo, làm sao có thể để “Thánh nhân” có cơ hội cuốn thổ trọng lai?

Bất kể “Thánh nhân” năm đó có để lại hậu chiêu phục sinh hay không, với tiền đề kẻ địch lớn nhất đã trở thành “Thiên Đạo”, những hậu chiêu phục sinh này cũng đều vô dụng rồi.

Hằng Hỏa Chân Quân trong lòng lại một trận thất vọng, hỏi: “Vậy sự tồn tại của ngài là sao?” “Ta là ‘Thánh Tịch Trì’, là một hỗn hợp thể đặc biệt dần dần sản sinh ra sau khi Thánh nhân và vị ‘Trường Sinh Giả’ thần bí kia đại chiến, sử dụng ‘thiên phú năng lực’ kia, cắn đứt một miếng 【tồn tại】 từ trên người vị Trường Sinh Giả thần bí đó.” Thánh Tịch Trì bình thản đáp.

Vị ‘Trường Sinh Giả’ thần bí đó cuối cùng lại trở thành Thiên Đạo.

“Nếu cứ phải nói… các ngươi có thể coi ta là sản phẩm sau khi ‘Thánh nhân’ qua đời.” Thánh Tịch Trì lại bổ sung.

“Nghe có vẻ rất thú vị.” Ánh mắt Bạch Tôn Giả chăm chú nhìn “Thánh Tịch Trì”.

Một tồn tại hỗn hợp sản sinh ra sau khi Thánh nhân cắn đứt một miếng 【tồn tại】 từ trên người “Thiên Đạo”… Thật muốn nghiên cứu kỹ hắn.

“Thánh Tịch Trì” bị Bạch Tôn Giả nhìn chằm chằm đến có chút sởn gai ốc.

“Vậy, Thánh Tịch Trì… tiên sinh, ngài ở lại không gian này, lại dẫn dắt chúng ta vào không gian này, có mục đích gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chẳng lẽ không thể chỉ vì muốn quảng bá cuộc đời bá đạo của Thánh nhân mà kéo họ vào sao?

Theo Tống Thư Hàng suy đoán, khả năng lớn nhất, chính là để lại “truyền thừa của Thánh nhân” gì đó.

Lạc Trần Chân Quân và Túy Nguyệt Cư Sĩ, ánh mắt cũng sáng lên, nếu là “truyền thừa của Thánh nhân”, đừng nói là hai vị Lục Phẩm Chân Quân như họ, ngay cả Thất Phẩm Tôn Giả, thậm chí là tồn tại

Bát Phẩm, Cửu Phẩm, cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Truyền thừa của Thánh nhân, chính là truyền thừa của “Trường Sinh Giả”, hơn nữa là Trường Sinh Giả mạnh mẽ nhất, gần Thiên Đạo nhất.

Thánh Tịch Trì gật đầu nói: “Sở dĩ ta vẫn luôn ở đây, là để truyền thừa ‘truyền thừa của Thánh nhân’ xuống.” Quả nhiên là vậy!

Đôi mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Nho sinh phong độ như ngọc, một thân nho phục, khí chất thoát tục, đây mới là “phong cách tu chân” mà cậu muốn chứ.

Khi cậu mới bước vào tu chân, tu luyện là «Cơ Sở Kim Cương Quyền Pháp», trong lòng cậu vẫn luôn nghĩ muốn ở cảnh giới Nhị Phẩm tìm vài môn công pháp Nho gia, điều hòa một chút.

Nếu có cơ hội đạt được truyền thừa của “Nho gia Thánh nhân”, cậu nhất định muốn thử một chút.

Tống Thư Hàng hỏi: “Truyền thừa của Thánh nhân, phải làm sao để có được?” “Muốn có được truyền thừa của Thánh nhân, không hề dễ dàng.” Thánh Tịch Trì vẻ mặt nghiêm túc, nói.

Một bên Hằng Hỏa Chân Quân cũng nghiêm túc nói: “Xin tiên sinh cho chúng ta biết phương pháp để có được truyền thừa.” “Vậy thì, các ngươi nghe kỹ đây.” Thánh Tịch Trì ngồi thẳng người, nghiêm túc nói: “Trước tiên, ta muốn hỏi các ngươi một vấn đề.

Khi các ngươi sinh ra, có dị tượng trời giáng không?

Ví dụ như tử khí đông lai, hoặc tường vân tràn ngập trời đất, hoặc trong căn phòng các ngươi sinh ra, khắp phòng đều có ánh sáng bao phủ?

Ít nhất cũng phải như thần long nhập phúc gì đó?” Tống Thư

Hàng: “…” Nghe Thánh Tịch Trì nói vậy, trong lòng cậu lập tức có một dự cảm không tốt.

Muốn có được truyền thừa của Thánh nhân, sẽ không phải là phải giống như “Thánh nhân” kia, khi sinh ra đã đủ loại “bá đạo, bá đạo, bá đạo!” chứ?

Một bên, Hằng Hỏa Chân Quân lắc đầu.

Khi hắn sinh ra, không có bất kỳ dị tượng nào.

Thực tế, ngay cả hiện tại toàn bộ tu chân giới, cũng rất ít khi nghe nói có tu sĩ nào khi sinh ra có dị tượng trời giáng.

Lạc Trần Chân Quân cũng lắc đầu.

Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng lắc đầu.

Sau đó, tất cả mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Nếu nói, trong tu chân giới có ai khi sinh ra, có khả năng nhất sở hữu dị tượng khắp trời, thì đó chính là Bạch Tôn Giả.

Nhưng mà, Bạch Tôn Giả cũng lắc đầu: “Ta không biết lúc mình sinh ra là như thế nào, ta nhớ hồi nhỏ ta là một cô nhi, chưa từng gặp cha mẹ mình.

Từ khi có ý thức, ta đã sống một mình rồi.” “Sao lại như vậy?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Hằng Hỏa Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng đều vẻ mặt không dám tin.

Rốt cuộc là cha mẹ như thế nào, lại có thể nhẫn tâm bỏ rơi Bạch Tôn Giả lúc nhỏ?

Hay là, cha mẹ của Bạch Tôn Giả phải mù quáng đến mức nào, mới có thể bỏ rơi hắn lúc nhỏ?

Đây chính là một phúc tinh a, chỉ cần cung phụng ở nhà, đều có thể đảm bảo tài nguyên cuồn cuộn, vạn sự đại cát loại đó chứ?

Ôm hắn lúc nhỏ đi bộ, nói không chừng còn có thể nhặt được các loại thiên tài địa bảo loại đó.

Chương 809

Không đúng… Đợi một chút.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Vận may của Bạch Tôn Giả, dường như có điều kiện tiên quyết.

Vận may của hắn, thường đối với “những người xung quanh” mà nói, mang theo “nguy hiểm tính mạng”.

Ví dụ như Hoàng Sơn Chân Quân từng nói, đi cùng Bạch Tôn Giả dạo phố, đang dạo thì đột nhiên thiên thạch rơi xuống, đập xuống bên cạnh hắn.

Nếu không phải lúc đó hắn phản ứng đủ nhanh, tảng thiên thạch đó đã trực tiếp đập vào người hắn rồi.

Mà Bạch Tôn Giả sau khi cắt tảng thiên thạch đó ra, thu hoạch được một lượng lớn kim loại và dược liệu quý hiếm trong tu chân giới, sau đó chia đều với Hoàng Sơn Chân Quân.

Tức là, muốn hưởng vận khí của Bạch Tôn Giả, trước tiên, bạn phải có mệnh đủ cứng.

Bạn phải đảm bảo mình có thể sống sót đã.

Nghĩ như vậy, có lẽ có thể hiểu được một chút?

Lúc này, Thánh Tịch Trì khẽ thở dài: “Xem ra, khi các ngươi sinh ra, đều không có dị tượng đi kèm.

Nếu vậy, rất đáng tiếc, các ngươi không có tư cách kế thừa ‘truyền thừa của Thánh nhân’.” Truyền thừa của Thánh nhân, điều kiện cơ bản nhất chính là khi sinh ra, nhất định phải có dị tượng đi kèm.

Tống Thư Hàng: "…" Ba vị Chân Quân: "…" Bạch Tôn Giả: "…" Quả nhiên là vậy!

Cái này quả thực là thua ngay từ vạch xuất phát của cuộc đời rồi a. … Một lát sau, Bạch Tôn Giả "a a" cười một tiếng: "Tức là, chúng ta vất vả lắm mới vào được động phủ này, cuối cùng lại sẽ không thu hoạch được gì?" "Xem ra là vậy." Lạc Trần Chân Quân đáp.

Túy Nguyệt Cư Sĩ thở dài: "Đáng tiếc quá, truyền thừa của Thánh nhân ở ngay trước mắt, lại không có cách nào có được." "Nho gia tuyệt học, định mệnh vô duyên với ta sao?" Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Hằng Hỏa Chân Quân chắp tay sau lưng, trong đầu nhanh chóng vận chuyển.

Hắn đang hồi ức, trong số đệ tử Nho gia, có ai khi sinh ra, có "dị tượng" đi kèm không?

Đồng thời, trong lòng hắn còn có một kế hoạch.

Đã đến lúc thực hiện kế hoạch "đa sinh đa dục".

Để những tiểu niên khinh của Nho gia, nhanh chóng cần cù tạo người.

Sinh nhiều lên, tổng sẽ gặp một hai người khi sinh ra có dị tượng đi kèm chứ?

Ngay khi mọi người hoặc thất vọng, hoặc tiếc nuối, hoặc đang lên kế hoạch gì đó.

Bạch Tôn Giả nói: "Nếu mọi người đều sẽ không có thu hoạch, vậy chi bằng, để ta nghiên cứu 'Thánh Tịch Trì' nhé!" Nói thật, hắn đối với "truyền thừa của Thánh nhân" cũng không có hứng thú gì.

Trên người hắn công pháp, võ kỹ, pháp thuật, truyền thừa rất rất

nhiều.

Có tự sáng tạo, có trao đổi; có được khi mạo hiểm; có được khi gặp rất nhiều lão tu sĩ sắp chết, cường hành nhét cho hắn.

Bạch Tôn Giả luyện còn chưa xong, thêm một "truyền thừa của Thánh nhân" hay bớt một "truyền thừa của Thánh nhân", đối với hắn căn bản không có ảnh hưởng.

So với đó, cái "Thánh Tịch Trì" này lại khiến hắn rất hứng thú.

Đây chính là thứ có liên quan đến "Thiên Đạo" đó, không biết rốt cuộc nó có máu có thịt không?

Hay là cấu trúc linh thể?

Hay chỉ là thể năng lượng thuần túy?

Thế là, Bạch Tôn Giả chậm rãi tiến gần Thánh Tịch Trì.

"Ngươi muốn làm gì?

Đừng qua đây, cho dù ngươi là Thất Phẩm Tôn Giả, nhưng trước khi tiếp xúc với ta, sẽ bị bật ngược lại.

Ta là tồn tại rất đặc biệt, ngươi đừng tự mình chuốc họa." Thánh Tịch Trì nhắc nhở.

Bạch Tôn Giả cười hì hì, vẫn từng chút từng chút tiến gần.

Cảnh tượng này trông thật hài hước.

Tống Thư Hàng nhỏ giọng lẩm bẩm: "Hy vọng Thánh Tịch Trì sẽ không bị Bạch tiền bối tháo hỏng, Bạch tiền bối tháo đồ rất siêu, nhưng kỹ thuật lắp ráp thì lại dở tệ." "Khoan đã, tiểu hữu vừa rồi ngươi nói gì?" Tai Thánh Tịch Trì rất thính, lập tức nghe thấy Tống Thư Hàng lẩm bẩm nhỏ giọng: "Hắn muốn tháo ta ra sao?" Bạch Tôn Giả dùng sức lườm Tống Thư Hàng một cái, sau đó vội vàng lên tiếng an ủi: "Không đâu, tuyệt đối sẽ không tháo ngươi đâu.

Ngươi dù sao cũng là sinh mệnh thể, lại không phải đồ điện.

Ta nhiều nhất là nghiên cứu một chút, sẽ không làm hại ngươi đâu.” “Ta từ chối!” Thánh Tịch Trì lớn tiếng kêu lên: “Đừng qua đây, đừng qua đây nữa.

Qua nữa ta sẽ phản đòn ngươi!” Thánh Tịch Trì cảm thấy trên người vị “Tôn Giả” này có chút kỳ quái, từ trên người hắn thế mà cảm ứng được “dao động năng lượng không gian”.

Không phải là ở Thất Phẩm đã nắm giữ pháp tắc không gian rồi chứ?

Nếu đối phương vận dụng sức mạnh không gian, liền có thể tiếp xúc được với hắn.

Đang nghĩ như vậy, hắn thấy trên tay Bạch Tôn Giả thế mà thật sự hiện lên dao động không gian!

Con mẹ nó, đây là chủng loại nhân loại gì?

Ở Thất Phẩm đã có thể sử dụng sức mạnh không gian?

Thánh Tịch Trì kinh ngạc, sau đó, hắn dường như lại nhớ ra điều gì: “Đừng vội, đúng rồi đừng vội a.

Mặc dù các ngươi không thể có được ‘truyền thừa của Thánh nhân’, nhưng ta cũng có những thứ khác muốn tặng các ngươi.” “Thứ gì?” Hằng Hỏa Chân Quân phối hợp hỏi.

“Ta cho các ngươi phát một lần ‘Thánh nhân giảng pháp’ thế nào?

Không chỉ vậy, mỗi một người các ngươi, có thể học được một loại pháp thuật hoặc bí thuật từ chỗ ta!” Thánh Tịch Trì vội nói.

“Thánh nhân giảng pháp?” Mắt Hằng Hỏa Chân Quân sáng lên.

Nếu hắn có thể nghe một lần “Thánh nhân giảng pháp”, nói không chừng có thể có điều cảm ngộ, nhân cơ hội này thăng cấp cảnh giới của mình từ Lục Phẩm lên một cảnh giới mới.

Lạc Trần Chân Quân và Túy Nguyệt Cư Sĩ âm thầm gật đầu.

Cho dù không có được truyền thừa của Thánh nhân, nhưng nếu có thể nghe một lần Thánh nhân giảng pháp, cũng là diệu dụng vô cùng.

Huống hồ, còn có thể học thêm một môn bí pháp, chuyến này không hề lỗ.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Chúng ta có thể học được những bí pháp nào?” Động tác của Bạch Tôn Giả cũng dừng lại, hắn nhìn Thánh Tịch Trì, trong lòng dường như đang giao chiến.

Rốt cuộc là muốn nghiên cứu “Thánh Tịch Trì” đây?

Hay là nghe Thánh nhân giảng pháp, rồi học thêm một bí pháp?

Thánh Tịch Trì thừa thắng xông lên nói: “Ha ha, tiểu hữu vấn đề này hỏi rất có trình độ.

Ta tuy không phải ‘Thánh nhân’, nhưng ta nắm giữ rất nhiều ‘bí pháp’, hàng vạn loại.

Ngươi cứ nói xem, ngươi muốn bí pháp loại nào?” “Tôi muốn bí pháp ngự kiếm phi hành… loại có thể cho tôi sử dụng ở cảnh giới Tam Phẩm?” Tống Thư Hàng thử hỏi.

Dùng sức mạnh của mình bay trên không trung, là ước mơ của cậu sau khi bắt đầu tu chân.

Nhưng cậu hiện tại còn cách cảnh giới Tứ Phẩm một đoạn xa, muốn ngự kiếm phi hành, còn phải rất lâu nữa.

“Đâu ra cái loại bí pháp đó? !

Ngươi ngoan ngoãn nỗ lực tu luyện, đến Tứ Phẩm rồi hãy ngự kiếm phi hành đi, đừng có viển vông!” Thánh Tịch Trì nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Hơn nữa ngươi nghĩ mà xem, cho dù thiên hạ có loại bí pháp đó đi chăng nữa.

Nhưng ngươi học loại bí pháp này, không phải rất lỗ sao?

Ngươi đem cơ hội khó khăn lắm mới có được ‘bí thuật’, học một loại chuyện mà sau khi thăng cấp Tứ Phẩm ai cũng có thể làm được, ngươi chẳng phải là lãng phí sao!” Thánh Tịch Trì khổ tâm khuyên nhủ.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng nói, không hổ là tồn tại có liên quan đến “Thánh nhân”, khả năng dạy học và khuyên nhủ đệ tử vô song thiên hạ.

“Ngươi hãy suy nghĩ kỹ lại xem, ngươi có bí pháp nào cần không.” Thánh Tịch Trì nói.

“Để tôi suy nghĩ kỹ đã.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Được, ngươi suy nghĩ kỹ đi.

Đừng bỏ lỡ cơ hội này.” Thánh Tịch Trì nói xong, nhìn về phía ba vị Chân Quân và Bạch Tôn Giả: “Mấy vị đạo hữu, các ngươi có muốn học bí thuật nào không?” “Ta có, ta có.” Bạch Tôn Giả giơ tay nói.

“Xin mời nói.” Trên mặt Thánh Tịch Trì lộ ra nụ cười ôn hòa.

“Ta muốn cái bí thuật mà ‘Thánh nhân’ và ‘Trường Sinh Giả’ thần bí chiến đấu, một hơi nuốt chửng một phần 【tồn tại】 của đối phương.” Bạch Tôn Giả hân hoan nói.

Thánh Tịch Trì: “…” Vẻ tươi cười trên mặt Bạch Tôn Giả lập tức thu lại: “Không được sao?” Thánh Tịch Trì cười khổ nói: “Cái đó không phải bí thuật… đó là thiên phú năng lực a.

Thiên phú năng lực, là bản năng.

Ta làm sao dạy được?

Cho nên, đạo hữu ngươi vẫn nên đổi cái khác đi." "…." Bạch Tôn Giả, thất vọng nói: "Được rồi, ta sẽ suy nghĩ kỹ." Thánh Tịch Trì âm thầm thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía ba vị Chân Quân: "Ba vị đạo hữu, các ngươi thì sao?" Túy Nguyệt Cư Sĩ nhanh chóng tiến lên, nói: "Xin hỏi có bí thuật nào có thể làm cho 【cảm giác tồn tại】 trở nên rất mạnh không?

Nếu không có, vậy có bí thuật nào ít nhất có thể khiến người khác nhớ tên ta không?" Thánh Tịch Trì: "…" Túy Nguyệt Cư Sĩ vẻ mặt mong đợi.

Mặc dù hy vọng rất mong manh, nhưng đối phương là truyền thừa của "Thánh nhân", có lẽ thật sự có loại bí thuật này cũng không chừng?

Một lát sau, Thánh Tịch Trì thăm dò hỏi: "Đạo hữu, xưng hô thế nào?" "Túy Nguyệt Cư Sĩ, đạo hiệu của ta là Túy Nguyệt!" Túy Nguyệt Cư Sĩ nói.

Thánh Tịch Trì gật đầu, dường như là hồi vị một lát, nói: "Túy Nhật Cư Sĩ, tên hay.

Ồ?

Không đúng… Sai rồi!" Thánh Tịch Trì có chút kinh ngạc nhìn về phía Túy Nguyệt Cư Sĩ: "Ngươi có phải tu luyện công pháp đặc biệt nào không?" Túy Nguyệt Cư Sĩ dùng sức gật đầu.

"Lời khuyên của ta dành cho ngươi là, nỗ lực tu luyện.

Khi ngươi tu luyện đến Bát Phẩm Nhân Tiền Hiển Thánh, đến lúc đó bất kể là ai, cũng không thể quên tên ngươi." Thánh Tịch Trì trầm giọng nói.

"Nhưng ta cách Bát Phẩm còn rất xa a!" Túy Nguyệt Cư Sĩ không cam lòng nói: "Chẳng lẽ, ngay cả Thánh nhân cũng không có bí thuật tương tự sao?” “Rất đáng tiếc… Thánh nhân quả thực không có bí thuật như vậy.” Thánh Tịch Trì xin lỗi nói: “Bởi vì Thánh nhân căn bản không cần dùng đến bí thuật như vậy.” Thánh nhân cử thế vô song, hầu như có thể nói là vô địch đương thời, năm đó có thể nói là ‘Thiên Đạo chi hạ đệ nhất nhân’.

Thiên hạ ai mà không biết quân?

Trong tình huống như vậy, hắn cần loại bí pháp này làm gì, rảnh rỗi quá sao?

Túy Nguyệt Cư Sĩ khẽ thở dài.

“Cho nên, đạo hữu ngươi cũng suy nghĩ lại những bí pháp khác đi.” Thánh Tịch Trì nhẹ giọng nói.

Mẹ kiếp, đám gia hỏa này có hẹn trước để làm khó hắn sao?

Chương 810

Bí pháp yêu cầu, mỗi người một kiểu kỳ quái.

Liên tiếp ba người yêu cầu bí pháp, hắn đều không thể lấy ra.

Thật mất mặt quá đi. … “Vậy, còn lại hai vị đạo hữu, các ngươi có muốn học bí pháp nào không?” Thánh Tịch Trì cuối cùng nhìn về phía Lạc Trần Chân Quân và Hằng Hỏa Chân Quân.

Hy vọng hai vị đạo hữu này có thể bình thường một chút, đừng đưa ra yêu cầu kỳ quái nữa.

Lạc Trần Chân Quân nhún vai nói: “Ta đối với bí thuật của Thánh nhân hiểu biết không nhiều, chi bằng… ngươi cho ta một lần rút thăm?

Rút trúng cái gì thì tính cái đó?” Lạc Trần Chân Quân gia học uyên thâm, hắn là hậu đại của Ngũ Tu, công pháp gia truyền và bí thuật còn chưa học xong.

Nhưng mà, đối phương là truyền thừa của ‘Nho môn Thánh nhân’.

Bí pháp của Thánh nhân, chắc chắn phải học.

Thánh Tịch Trì: “…” “Không có chức năng rút thăm sao?” Lạc Trần Chân Quân nghi hoặc nói.

“Xin đợi một lát, lát nữa ta sẽ tổng hợp tất cả ‘bí pháp’, làm cho ngươi một chức năng rút thăm.” Thánh Tịch Trì có cảm giác muốn khóc, trong số những gia hỏa này, không có ai bình thường sao?

Lạc Trần Chân Quân nhún vai nói: “Ta không vội, không sao, vậy để Hằng Hỏa đạo hữu trước đi.” Hằng Hỏa Chân Quân bước tới một bước, hắn đã sớm nghĩ kỹ muốn học bí pháp gì: “Ta muốn học ‘Thánh nhân’ đấu pháp bí thuật «Thánh Bút Đấu Chiến Pháp».” Đây là đấu chiến bí thuật do Thánh nhân tự sáng tạo, tổng cộng hai mươi bốn phù văn cổ, lại có thể tổ hợp thành các loại cổ văn.

Đây chính là bí pháp chân chính 【lấy bút viết ra chân lý trời đất】.

Chỉ là sau này, Nho gia trải qua nhiều sóng gió, môn đấu chiến bí thuật này, cũng trở nên tàn khuyết không toàn vẹn.

Hằng Hỏa Chân Quân đã muốn có được «Thánh Bút Đấu Chiến Pháp» hoàn chỉnh từ rất lâu rồi.

"Không vấn đề!

Ngươi cứ đến đây, ngồi xuống trong phạm vi một mét của ta, ta sẽ truyền thụ ngươi «Thánh Bút Đấu Chiến Pháp»." Thánh Tịch Trì cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vẫn là người "Nho gia" thân thiết, sẽ không làm khó mình.

Hằng Hỏa Chân Quân bước vài bước, đến trong phạm vi một mét của "Thánh Tịch Trì", khoanh chân ngồi xuống.

Một lát sau, ý thức của hắn được đưa vào một không gian thần bí, trực tiếp bắt đầu quan sát quá trình "Thánh nhân" tự sáng tạo, cải tiến bí thuật «Thánh Bút Đấu Chiến Pháp».

Đây dường như, là trực tiếp tiến vào một phần nào đó của "ký ức Thánh nhân" sao?

Cơ hội như vậy, không kém gì một lần "Thánh nhân giảng pháp"! … Sau khi sắp xếp ổn thỏa Hằng Hỏa Chân Quân, "Thánh Tịch Trì" cười khổ không được cười cũng không được mà mời Lạc Trần Chân Quân tiến lên, ngồi cạnh Hằng Hỏa Chân Quân.

Hắn trong ý thức hải của mình tổng hợp tất cả các tên "bí thuật".

Sau đó, dẫn dắt Lạc Trần Chân Quân tiến vào không gian ý thức của hắn.

Tất cả các bí thuật đều hóa thành những đốm sáng nhỏ.

Thánh Tịch Trì bảo Lạc Trần Chân Quân tự mình tiến lên chọc, chọc trúng đốm sáng nào, liền có thể đạt được bí pháp bên trong.

Lạc Trần Chân Quân mỉm cười tiến lên, tùy ý chọc một đốm sáng nhỏ.

Bí pháp: «Long Hoàng Ấn».

Đây là một loại bí pháp rất đặc biệt, cần nam tu 【Long Ấn】, nữ tu 【Hoàng Ấn】, khi đối địch song phương liên thủ, tế ra «Long Hoàng Ấn», uy lực kinh người.

Loại công pháp hợp luyện này, khi tu luyện đều có một tiền đề.

Nam nữ song phương tu luyện phải có sự ăn ý, nếu là người yêu, vợ chồng hợp luyện thì hiệu quả càng tốt.

Tức là, loại công pháp này không thuộc về cẩu độc thân.

“Tức là, ta cần tìm một ‘nữ tu’ có sự ăn ý phối hợp với ta, mới có thể tu luyện bí pháp này sao?

Ừm, đây là đang nhắc nhở ta cũng đến mùa yêu đương rồi sao?” Lạc Trần Chân Quân “a a” cười phá lên.

Thánh Tịch Trì: “…” … Khó khăn lắm mới giải quyết xong hai người.

Thánh Tịch Trì lại nhìn về phía Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Túy Nguyệt Cư Sĩ: “Ba vị đạo hữu, các ngươi đã nghĩ xong chưa?” Bạch Tôn Giả nói: “Để ta suy nghĩ kỹ lại, lát nữa nếu ta vẫn không nghĩ ra, ta cũng dùng phương thức rút thăm nhé.” “Không vấn đề, ngươi vui là được.” Thánh Tịch Trì cười khan nói.

Túy Nguyệt Cư Sĩ nói: “Ta cũng suy nghĩ kỹ lại, chi bằng Thư

Hàng tiểu hữu ngươi trước đi?” “Được, vậy để tôi.” Tống Thư Hàng đứng dậy, nói: “Xin hỏi, ngài có thể giúp tôi xem, tôi hiện tại tương đối thích hợp với bí pháp nào không?” Tống Thư Hàng đối với bí thuật của Thánh nhân hoàn toàn không biết gì, cho nên, chi bằng giao quyền lựa chọn cho vị “Thánh Tịch Trì” có vẻ kinh nghiệm phong phú này, để hắn xem mình thích hợp với công pháp nào.

“Tiểu gia hỏa này, cũng có chút cơ trí mà.” Thánh Tịch Trì “ha ha” cười một tiếng nói: “Ngươi cứ đứng vững, ta sẽ xem kỹ cho ngươi.” Đột nhiên, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình, có cảm giác bị “nhìn thấu”.

Cả người cậu trước mặt “Thánh Tịch Trì”, dường như không có bí mật gì đáng nói.

“Tiểu gia hỏa, nền tảng của ngươi khá tốt, mặc dù chỉ có Tam Phẩm cảnh giới, nhưng ‘dịch hóa chân khí’ trong người ngươi thế mà đã sớm có một số đặc trưng của ‘Tứ Phẩm Tiên Thiên Chân Nguyên’, lượng chân khí cũng vô cùng thâm hậu.

Hơn nữa thể chất của ngươi cũng rất tốt, xem ra đã trải qua nhiều năm khổ luyện a.

Còn có tinh thần lực, có kỳ ngộ gì sao?

Tinh thần lực thế mà còn mạnh hơn cả thể chất.” Thánh Tịch Trì chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Xem dáng vẻ của ngươi, dường như còn tu luyện qua công pháp luyện thể phần tay.

Thú vị, nếu vậy ngươi cũng coi như có nền tảng ‘luyện thể’.

Như vậy, chỗ ta quả thực có một môn bí pháp, rất thích hợp cho ngươi tu luyện.” Thánh Tịch Trì tán thán nói.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên, tràn đầy mong đợi.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng theo lời dặn của Thánh Tịch Trì, ngồi xuống bên cạnh Lạc Trần Chân Quân, nhắm mắt minh tưởng.

Không lâu sau, ý thức của cậu được dẫn vào một không gian.

Ở đó cậu nhìn thấy Thánh nhân đang sáng tạo một môn công pháp.

Môn công pháp này có một cái tên kỳ quái, tên là «Nho Gia Kim Cương Thân».

Tống Thư Hàng: "…" Nho Gia Kim Cương Thân, chuyện này là sao a a a a!

Nho gia, tại sao lại có loại bí pháp quỷ dị này a!

Bí thuật loại Kim Cương Thân, chẳng phải là kỹ năng cố hữu của Phật môn sao… Tại sao Nho môn cũng sẽ xuất hiện loại bí kỹ này?

Lại còn phải đặc biệt nhắc nhở mọi người đây là "Nho Gia Kim Cương Thân"?

Kim Cương Thân xuất phẩm của Nho gia, đây là phong cách gì? 【Đừng nhìn ta mặc quần áo trông gầy yếu, nhưng sau khi cởi quần áo, toàn thân ta đều là cơ bắp!】 là phong cách này sao?

Quá quỷ dị rồi a!

Hơn nữa, đệ tử Nho gia tiêu sái mặc nho sam, ngự gió ngự kiếm, quạt lông luân chuyển, nói cười giữa, cường lỗ tro bay khói diệt… Như vậy không tốt sao?

Luyện cơ bắp làm gì?

Tống Thư Hàng quá sơ suất, cậu hoàn toàn không nghĩ Nho gia thế mà lại có công pháp luyện thể, thế là liền trúng chiêu.

Nếu cậu sớm biết Nho gia có công pháp luyện thể, đánh chết cậu cũng không thể để “Thánh Tịch Trì” giúp cậu chọn công pháp. … Thực tế, công pháp luyện thể của Nho gia trong giới tu sĩ uy danh, không dưới Phật môn.

Trước đây Nho gia Thánh nhân, trong lúc giới thiệu cuộc đời bá đạo của mình đã từng nhắc đến 【Lão hủ lấy văn nhập đạo, lấy chính khí rèn luyện thể phách, lấy chân lý thúc yêu, lấy bút viết ra chân lý trời đất!】 Đối với đệ tử Nho gia mà nói, rèn luyện thể phách cũng là một khâu rất quan trọng trong tu hành.

Chẳng qua, Nho gia lấy chính khí rèn luyện thể phách, và Phật môn đi con đường khác biệt.

Tống Thư Hàng hét lớn: “Khoan đã, Thánh Tịch Trì, có thể đổi bí pháp khác không?” Nhưng đã muộn… Thánh Tịch Trì đã phát ra rồi.

Thứ này một khi đã phát ra, tuyệt đối không trả lại!

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào ký ức của Thánh nhân, bắt đầu chiêm ngưỡng quá trình Nho gia Thánh nhân sáng tạo «Nho Gia Kim Cương Thân».

Nho gia Thánh nhân rất bá đạo, còn bá đạo hơn nhiều so với trong lời tự thuật của hắn.

Đối với hắn mà nói, tự sáng tạo một môn công pháp, cũng dễ dàng như viết một bài thơ hay một bài văn chương vậy.

Chỉ cần một ý niệm nổi lên, một ý tưởng tuôn trào; một môn công pháp, sơ hình của bí thuật liền thành hình trong đầu hắn.

Sau khi sửa đổi, thử nghiệm, một môn công pháp liền có thể thành hình. … Lúc này Tống Thư Hàng, đang quan sát Nho gia Thánh nhân ý tưởng tuôn trào, cấu trúc sơ hình của «Nho Gia Kim Cương Thân».

Sau đó… bắt đầu sửa đổi, thử nghiệm quá trình của bí pháp này.

Thời gian từng chút từng chút trôi qua.

Tống Thư Hàng không biết mình đã trải qua bao lâu trong “ký ức”.

Bởi vì những đoạn ký ức này, chỉ tập hợp tất cả các đoạn quá trình Nho gia Thánh nhân sáng tạo «Nho Gia Kim Cương Thân» lại với nhau, không hề xen lẫn các sự kiện sinh hoạt thường ngày của Thánh nhân.

Giống như “video ghi lại thí nghiệm” trong phòng thí nghiệm hiện đại.

Thí nghiệm bắt đầu, mới bắt đầu quay.

Thí nghiệm kết thúc, quay phim cũng kết thúc.

Theo Thánh nhân không ngừng thử nghiệm, sửa đổi «Nho Gia Kim Cương Thân», Tống Thư Hàng gạt bỏ mọi tạp niệm, cảm động thân thể thể nghiệm quá trình Thánh nhân, sáng tạo «Nho Gia Kim Cương Thân».

Sau những lần sửa đổi và thử nghiệm lặp đi lặp lại, cuối cùng… Nho gia Thánh nhân đã hoàn thành «Nho Gia Kim Cương Thân».

Trải qua đoạn ký ức này Tống Thư Hàng, cũng nắm giữ môn bí pháp này.

Bởi vì cậu toàn bộ quá trình “tham gia” vào quá trình Thánh nhân sáng tạo, thử nghiệm «Nho Gia Kim Cương Thân», quá trình này cuối cùng trở thành tài sản kinh nghiệm quý báu của cậu.

Có những kinh nghiệm này, cậu đối với bí pháp «Nho Gia Kim Cương Thân» vô cùng hiểu rõ.

Chỉ cần cho cậu chút thời gian, cậu có tự tin nhanh chóng tu luyện bí pháp «Nho Gia Kim Cương Thân» đến cảnh giới đại thành. ******************** Sau khi nắm giữ bí thuật, ý thức của Tống

Thư Hàng rút khỏi đoạn ký ức “Thánh nhân”, trở về cơ thể mình.

Trong quá trình ý thức trở về, trong lòng Tống Thư Hàng lại có chút nghi hoặc.

Trong toàn bộ quá trình, Nho gia Thánh nhân không hề “nhìn” thấy cậu.

Tu vi của Nho gia Thánh nhân, có thể nói là “Thiên Đạo chi hạ đệ nhất nhân” cũng không quá lời.

Tu vi của Thánh nhân, so với Xích Tiêu Tử tiền bối đã truyền thụ cho cậu “Hỏa Diễm Đao”, chắc chắn phải mạnh hơn.

Nhưng mà lúc trước, khi cậu nhập mộng hồi ức cuộc đời của tán tu “Lý Thiên Tố” đạo trưởng, đã tiếp xúc với Xích Tiêu Tử đạo trưởng đang truyền thụ kiếm pháp cho Lý Thiên Tố.

Chương 811

Lúc đó, ánh mắt Xích Tiêu Tử đạo trưởng xuyên qua thời gian và không gian, trực tiếp đối mắt với Tống Thư Hàng, cảm ứng được “nhòm ngó” của Tống Thư Hàng.

Mượn thời gian “nhập mộng” của Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã truyền thụ cho Thư Hàng môn Hỏa Diễm Đao độc môn «Phấn Thiên Hỏa Diễm Đao».

Ngay cả Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng có thể làm được điểm này, khi mình trải qua ký ức “Thánh nhân” sáng tạo công pháp, tại sao Thánh nhân lại không thể cảm ứng được cậu?

Có phải là vì lần này, không phải trạng thái “nhập mộng”?

Hay là… là vì Thánh nhân đã thân tử đạo tiêu rồi?

Có lẽ, cả hai đều có.

Vị Nho gia Thánh nhân bá đạo như vậy, thế mà thật sự thần hình câu diệt? … Ý thức của Tống Thư Hàng trở về cơ thể mình, cậu phát hiện Hằng Hỏa Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân đều vẫn đang trong quá trình tiếp nhận ký ức “bí thuật”.

Xem ra bí thuật mà hai vị Chân Quân muốn học tập, phức tạp hơn nhiều so với «Nho Gia Kim Cương Thân» của cậu.

Cậu lại quay đầu nhìn sang bên cạnh, thấy Túy Nguyệt Cư Sĩ cũng khoanh chân ngồi, cũng đang tiếp nhận ký ức “bí thuật”.

Còn Bạch tiền bối, lại mỉm cười, ngồi cách đó không xa.

Trước mặt Tôn Giả đặt một bộ bàn trà, trên đó có một ấm trà ngon và bộ trà cụ.

Bạch tiền bối nâng một chén trà nóng, nhẹ nhàng hớp một ngụm.

“Bạch tiền bối, ngài đã hoàn thành truyền thừa ký ức bí thuật rồi sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ừm, đã có được một loại bí thuật khiến ta rất hài lòng «Không Gian Áp Súc Bạo Tạc Bí Pháp», uy lực tương đối kinh người, nhưng cảm giác học có chút khó khăn, cũng không biết ta tự mình có học được không.” Bạch Tôn Giả cười nói: “Thư Hàng tiểu hữu ngươi thì sao, học được bí thuật gì?” Tống Thư Hàng khẽ thở dài: “«Nho Gia Kim Cương Thân».” “Ồ, môn bí thuật này ta cũng có nghe nói qua.

Thánh Tịch Trì này cũng có chút nhãn quan đó, ngươi hiện tại đã dùng ‘Long Ma Dược Tề’, dược lực trong cơ thể còn chưa kịp tiêu hóa.

Mà «Nho Gia Kim Cương Thân» này rất thích hợp cho ngươi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói: “Mặc dù không muốn lắm loại bí pháp ‘Kim Cương Thân’, nhưng quá trình tu luyện của «Nho Gia Kim Cương Thân» này, lại có chút độc đáo.” Các bí pháp luyện thể thông thường, đều cần người tu luyện nghiến răng khổ luyện, từ đó tăng cường thể phách của mình.

Mà Nho gia Thánh nhân lại áp dụng một phương thức khác.

Khi tu luyện không còn chỉ đơn thuần khổ luyện, mà quan trọng hơn là mỗi ngày mặc tả nội dung của «Chính Khí Thối Thân Thiên» được ghi lại trong «Nho Gia Kim Cương Thân».

Khi viết bài văn này, kết hợp với bí pháp «Nho Gia Kim Cương Thân», liền có thể làm được 【lấy chính khí rèn luyện thể phách】, khiến thể chất của đệ tử Nho gia ngày càng mạnh.

Nói một cách thông tục, cùng là tập gym (luyện thể), công pháp luyện thể thông thường giống như đi phòng gym, đủ loại rèn luyện, sau đó dùng phương pháp khoa học, luyện ra một thân cơ bắp nổi bật.

Còn pháp luyện thể của Nho gia, chính là ngồi ở nhà, viết chữ, liền có thể đạt được hiệu quả tương tự, hoàn toàn là thủ đoạn hắc khoa kỹ.

Đương nhiên, việc 【viết chữ】 của Nho gia cũng không dễ dàng như vậy.

Mỗi chữ trong «Chính Khí Thối Thân Thiên» khi viết ra đều nặng ngàn quân, viết xong toàn thiên, liền có thể đạt được hiệu quả khổ tu.

Cộng thêm 【lấy chính khí rèn luyện thể phách】, liền có thể đạt được hiệu quả rèn luyện thể chất 1 cộng 1 lớn hơn 2.

Trước đó, Thánh Tịch Trì khi nhìn ra Tống Thư Hàng, đã tu luyện công pháp luyện thể phần tay, liền liên tục khen «Nho Gia Kim Cương Thân» rất thích hợp cho Tống Thư Hàng.

Đó là vì với cảnh giới tu vi hiện tại của Tống Thư Hàng, nếu không có sự hỗ trợ của «Cương Thủ», muốn cầm bút viết xong một thiên «Chính Khí Thối Thân Thiên» cũng rất khó khăn.

Có sự hỗ trợ của «Cương Thủ», cộng thêm nghị lực đủ lớn, cậu mới có cơ hội tu luyện «Nho Gia Kim Cương Thân».

“Dù sao cũng là bí pháp do Thánh nhân sáng tạo, luôn có điểm độc đáo.” Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà, lại nói: “Có muốn uống trà không?

Xem ra Lạc Trần đạo hữu và họ còn cần chút thời gian.” “Vâng ạ.” Tống Thư Hàng gật đầu, đi đến ngồi cạnh Bạch Tôn Giả.

Trà ngon của Bạch tiền bối, bình thường rất khó uống được, hiệu quả tốt hơn nhiều so với ‘Linh Mạch Bích Trà’ thông thường. ******************** Một bên khác, Bạch Vân Thư Viện, bên cạnh

“Vạn Thư Sơn”.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần, đang học tập «Thánh Nhân Tu Thân Phú» và «Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú» với Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc.

Đề Đao Thư Sinh đã mặc tả hai bài văn này ra.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần, bắt đầu ghi nhớ hai bài văn này.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần, mỗi người đều là bậc thiên tư tung hoành.

Mặc dù không nhận ra những phù văn cổ phức tạp đó, nhưng với trí nhớ mạnh mẽ của họ, giống như ghi nhớ một bức tranh vậy, cường hành ghi nhớ «Thánh Nhân Tu Thân Phú» và «Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú», hoàn toàn không có vấn đề.

“Được rồi, ta đã ghi nhớ toàn bộ rồi!” Diệt Phượng Công Tử “ha ha” cười một tiếng, hắn ghi nhớ nhanh nhất.

Vì là học thuộc lòng, hắn lo lắng mình sẽ nhớ nhầm, cho nên mỗi một chữ một nét, hắn đều ghi nhớ thật chắc.

Ngay cả một số đường sóng “~” ở dưới đáy “cổ văn tự” có bao nhiêu sóng, hắn cũng nhớ rõ ràng, không sai một chữ.

“Vậy thì chư vị đạo hữu, ta đi trước đây!” Nói xong, Diệt Phượng Công Tử “ha ha” cười một tiếng, thân hình nhảy lên, nhảy xuống từ phía trên cái bệ sáng đó.【Tuyển thủ Diệt Phượng Công Tử đã sử dụng tư thế nhảy thẳng đứng, rơi thẳng đứng, hệ số khó 0.】 Sau đó… thân hình Diệt Phượng Công Tử, xuyên qua cái bệ sáng đó, rơi xuống đất.

Diệt Phượng Công Tử, thất bại rồi!

“Ồ?

Lại vẫn thất bại sao?” Diệt Phượng Công Tử nghi hoặc nói.

Chẳng lẽ, yêu cầu để vào “Thánh Tịch Trì”, không phải là ghi nhớ «Thánh Nhân Tu Thân Phú» và «Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú» sao?

“Diệt Phượng Công Tử ngươi không được, để ta thử xem!” Tuyết Lang Động Chủ “ha ha” cười một tiếng, hắn tự tin đầy mình đi đến bên cạnh bệ sáng.

Trí nhớ của hắn vô cùng xuất sắc!

Vừa rồi lại lặp đi lặp lại ghi nhớ mấy lần.

Vì hắn không nhận ra chữ cổ thượng cổ, để lo lắng mình nhớ nhầm, hắn đã ghi nhớ kỹ càng hình ảnh của mỗi chữ cổ thượng cổ vào lòng.

Ngay cả một số đường sóng “~” ở dưới đáy chữ, có bao nhiêu sóng, hắn cũng nhớ rõ ràng, không sai một nét.

“Xem ta đây!” Tuyết Lang Động Chủ tung người nhảy lên, nhảy vào cái bệ sáng đó. 【Tuyển thủ Tuyết Lang Động Chủ, cũng đã sử dụng phương thức nhảy thẳng đứng, khi rơi xuống cũng là rơi thẳng đứng, hệ số khó 0.】 Tiếp đó… thân hình Tuyết Lang Động Chủ, cũng xuyên qua cái bệ sáng đó, vững vàng rơi xuống mặt đất.

“Phốc ~~” Diệt Phượng Công Tử một bên vô tình chế nhạo hắn.

“Ôi chao, làm sao có thể?

Ta tuyệt đối không nhớ nhầm a.

Chẳng lẽ, vào ‘Thánh Tịch Trì’ này có hạn ngạch?

Vượt quá rồi, liền không cho người khác vào nữa sao?” Tuyết Lang Động Chủ nhe răng, nói.

“Ha ha, Tuyết Lang đạo hữu, ngươi tránh ra.

Khẳng định là hai ngươi không hoàn toàn ghi nhớ hai bài văn này, vẫn là xem ta đây.” Bắc Hà Tán Nhân đắc ý cười một tiếng.

Hắn vừa rồi đã cẩn thận xem kỹ hai bài văn do ‘Đề Đao Thư Sinh’ viết mấy lần, không chỉ ngay cả một số đường sóng “~” ở dưới đáy phù văn, thậm chí ngay cả một số dấu xoắn “ ” xoắn mấy lần, hắn cũng đã ghi nhớ chắc chắn.

Hắn chính là Bắc Hà Tán Nhân tâm tư tỉ mỉ, cho dù không hiểu những cổ văn thời viễn cổ này, nhưng dưới sự quan sát và ghi nhớ tỉ mỉ của hắn, cái gì cũng không làm khó được hắn!

Thế là, Bắc Hà Tán Nhân tự tin đầy mình nhảy lên, lộn nhào 2 vòng rưỡi trên không trung, rơi vào “hồ sáng”. 【Mọi người tiếp theo sẽ thấy tuyển thủ Bắc Hà, phát động thử thách vào cửa ‘Thánh Tịch Trì’.

Tuyển thủ Bắc Hà nhảy lên, lộn nhào về phía trước 2 vòng rưỡi, xoay người 3 vòng gập người, hệ số khó 3.9!

Động tác đẹp mắt… rất đáng tiếc, tuyển thủ Bắc Hà vẫn thất bại.】 Xuyên qua hồ sáng Bắc Hà Tán Nhân, rơi xuống đất, vẻ mặt mộng bức.

Không thể nào, ta ngay cả một chút chi tiết nhỏ cũng không nhớ nhầm, tại sao vẫn không thể vào ‘Thánh Tịch Trì’?

“Phốc ~~” ×2.

Diệt Phượng Công Tử và Tuyết Lang Động Chủ đồng thời vô tình phát động công kích chế nhạo Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân mặt già đỏ bừng, cười khan nói: “Làm sao lại thế này.

Chẳng lẽ, cái Thánh Tịch Trì này căn bản không có ‘yêu cầu’ để vào, hoàn toàn là ngẫu nhiên vào?

Xem nhân phẩm?” “Nói không chừng là xem nhan sắc?

Bắc Hà đạo hữu ngươi chắc chắn là nhan sắc quá thấp, vẫn là xem bản tiên tử.” Lệ Chi Tiên Tử đắc ý dương dương tiến lên.

Bắc Hà Tán Nhân lịch sự rời khỏi hồ sáng, làm một tư thế “mời” đối với Lệ Chi Tiên Tử.

“Chư vị đạo hữu, bản tiên tử đi trước đây!” Lệ Chi Tiên Tử tung người bay lên, váy áo tung bay, tư thế ưu mỹ, thưởng tâm duyệt mục. 【Tiếp theo ra sân là tuyển thủ Lệ Chi, nàng cũng phát động thử thách vào cửa ‘Thánh Tịch Trì’.

Nàng sử dụng tư thế nhảy kiểu bay bổng, váy áo tung bay, đẹp mắt!

Sau đó là xoay người 365 độ, tiến vào ‘hồ sáng’.

Mặc dù động tác này hệ số khó không cao, nhưng mà… hệ số duyệt mắt 5.0!

Đẹp, mãn nhãn!】 Thân hình Lệ Chi Tiên Tử rơi vào trong hồ sáng.

Một lát sau, thân hình nàng xuyên qua cái bệ sáng… váy áo tung bay, ngọc túc của tiên tử, chạm xuống đất.

Lệ Chi Tiên Tử… thất bại.

“Phốc ~~” ×3.

Diệt Phượng Công Tử, Tuyết Lang Động Chủ, Bắc Hà Tán Nhân, vô tình phát động công kích trào phúng Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử: “…” Nàng mỗi một chữ đều đã ghi nhớ, tại sao vẫn sẽ sai sót?

Chẳng lẽ điều kiện để vào ‘Thánh Tịch Trì’ thật sự không phải «Thánh Nhân Tu Thân Phú» và «Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú»? … Sau đó, lại có vài vị đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần, phát động thử thách với hồ sáng.

Nhưng không có một ai thành công.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đang vuốt cằm suy tư.

Đợi các tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần đều đã thử gần hết, Tô Thị A Thập Lục mới ra sân.

“A Thập Lục, không cần thử nữa, khẳng định là suy đoán của chúng ta sai rồi.

Điều kiện để vào hồ này, có thể thật sự không phải hai bài văn kia.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tô Thị A Thập Lục khẽ cười: “Vẫn là để ta thử xem sao.” Tô Thị A Thập Lục mảnh khảnh đôi chân nhẹ nhàng đạp đất, khẽ nhảy lên rìa 'Quang Mang Trì'.

Chương 812

Sau đó, thân hình nàng rơi vào trong Quang Mang Trì.

Nàng là người cuối cùng thử.

Lúc này, không ai trong các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần tin rằng A Thập Lục sẽ thành công.

Dù sao, tất cả các đạo hữu trước đó đều đã thất bại.

Nhưng đúng lúc này, dưới chân Tô Thị A Thập Lục, không gian ẩn giấu trong Quang Mang Trì... mở ra. "Ơ?" Bắc Hà Tán Nhân trợn tròn mắt.

Tô Thị A Thập Lục thành công rồi sao?

Đôi chân mảnh khảnh của nàng đã bước vào không gian đó!

Diệt Phượng Công Tử, Liệt Chi Tiên Tử, Tô Thị A Thất đều đứng dậy: "A Thập Lục thành công rồi sao?" "Quả nhiên, đúng như mình nghĩ." Tô Thị A Thập Lục thầm nghĩ.

Khi ở Bạch Vân Thành, sau khi Tống Thư Hàng ra khỏi không gian 【Vô Hạn Bổ Khảo】, cậu từng kể cho Tô Thị A Thập Lục nghe về những chuyện trong không gian 【Vô Hạn Bổ Khảo】.

Ngoại trừ nội dung về Quan Vũ và Bạch Tôn Giả bị che mờ, những chuyện khác trong không gian Vô Hạn Bổ Khảo đều được Tống Thư Hàng kể lại.

Trong đó bao gồm sự kiện Thư Hàng vì 'thư pháp soái khí' của một đệ tử Nho gia mà phải thi lại hết lần này đến lần khác.

Thư pháp của vị đệ tử Nho gia đó 'soái' rất có cá tính.

Hắn viết nét ngang thành đường lượn sóng '~', và đủ loại đường lượn sóng dọc, chéo, những đường lượn sóng thần thánh!

Đối với những người không nhận ra cổ tự, những đường lượn sóng này đơn giản là sẽ khiến người ta tuyệt vọng.

Cũng không biết vị đệ tử Nho gia này học loại thư pháp gì, chẳng lẽ là thư pháp vặn vẹo sao?

Tống Thư Hàng không nói rõ, vị đệ tử Nho gia 'đồ khốn' mà cậu gặp trong 'không gian Vô Hạn Bổ Khảo' rốt cuộc là ai.

Tuy nhiên, khi Tô Thị A Thập Lục thấy Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc mặc tả 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》, thấy các ký tự cổ văn tràn ngập đủ loại đường lượn sóng, nàng đã cảm thấy có gì đó không đúng.

Tiếp đó, khi từng 'tiền bối' Cửu Châu Nhất Hào Quần thử vào cửa 'Thánh Tịch Trì' đều thất bại, nàng càng thêm khẳng định suy đoán trong lòng.

Thế là nàng thử phân tích 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》.

Nàng tưởng tượng tất cả những 'đường lượn sóng' trông đặc biệt kỳ quái thành đường thẳng.

Rồi trong đầu, thay thế bằng 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 đã được sửa chữa, ghi nhớ chúng thật kỹ.

Cuối cùng, khi tất cả các 'tiền bối' Cửu Châu Nhất Hào Quần đã thử xong, Tô Thị A Thập Lục tiến lên, thử vào Thánh Tịch Trì.

Suy đoán của nàng không sai, nàng đã thuận lợi bước vào không gian phía sau 'Quang Mang Trì' này. "A Thập Lục, vào không gian này có bí quyết gì không?" Bạch Hạc Chân Quân, trong trạng thái Thiên Nữ, thân hình nhỏ nhắn, vội vàng hỏi.

Bạch Tôn Giả đã vào không gian Quang Mang Trì rồi, mà y lại bị kẹt ở ngoài, mãi không vào được.

Bạch Hạc Chân Quân hoảng quá.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay, chỉ vào 'Đề Đao Thư Sinh' Tô Văn Khúc: "Em nói ngắn gọn thôi...

Các tiền bối, làm ơn bảo vị đạo hữu Nho gia này, đừng khoe khoang thư pháp 'soái khí' của hắn nữa, hãy viết 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 một cách ngay ngắn.

Đừng viết nét ngang, nét dọc thành đường lượn sóng nữa." "Lời của em đến đây là hết.

Các vị tiền bối, cố lên." Nói xong, Tô Thị A Thập Lục vẫy tay.

Thân hình nàng khá nhỏ nhắn, nên chìm vào không gian phía sau Quang Mang Trì cũng đặc biệt nhanh.

Sau khi nhanh chóng nói vài câu, nàng biến mất trong Quang Mang Trì. ********** Khi lời Tô Thị A Thập Lục vừa dứt, Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc nắm chặt cây bút trong tay một cách vô thức.

Có sát khí!

Sát khí thật đáng sợ, hơn nữa còn đến từ bốn phương tám hướng.

Hắn phát hiện, tất cả các tiền bối xung quanh đều đang nhìn hắn bằng ánh mắt đáng sợ.

Ánh mắt của các tiền bối khiến Đề Đao Thư Sinh không khỏi nhớ đến cây đao thép sắc bén mà hắn dùng để chém người cách đây không lâu. "Vị tiểu đệ đệ Nho gia này." Liệt Chi Tiên Tử mắt khép hờ, tiến đến trước mặt Đề Đao Thư Sinh.

Liệt Chi Tiên Tử vẫn đẹp như tranh vẽ, tiếng cười của nàng vẫn ngọt ngào đến rợn người.

Nhưng khi Đề Đao Thư Sinh nghe thấy tiếng cười của nàng, hắn lại cảm thấy một luồng khí lạnh chạy từ đỉnh đầu xuống tận cúc hoa.

Toàn thân sau lưng toát đầy mồ hôi lạnh. "Có thể làm phiền cậu, dùng chữ ngay ngắn, chép lại 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 một lần nữa không?" Liệt Chi Tiên Tử cả người đều đen mặt.

Cả bọn họ cứ như lũ khỉ vây quanh 'Quang Mang Trì', nhảy lên nhảy xuống, kết quả là chỉ vì tên này viết chữ dùng 'thư pháp soái khí' sao?

Thư pháp soái khí, nhưng lại hãm hại tất cả mọi người!

Diệt Phượng Công Tử không biết từ lúc nào cũng đã đến bên cạnh Tô Văn Khúc, y khẽ đẩy kính, thản nhiên nói: "Chữ ngay ngắn, đừng có vặn vẹo.

Ta nghĩ, tiểu đệ đệ Nho gia ngươi nhất định làm được phải không?" "Mẹ ơi, mấy tiền bối này đáng sợ quá." Đề Đao Thư Sinh cảm thấy áp lực của mình thật lớn. "Yên tâm đi, tiểu hữu, đừng sợ họ." Lúc này, Tô Thị A Thất tiến lên một bước, vỗ nhẹ vai Đề Đao Thư Sinh.

Dù sao cũng là y đưa Đề Đao Thư Sinh đến đây mà. "A Thất tiền bối!" Đề Đao Thư Sinh cảm động nói. "Chỉ cần ngươi ngay ngắn chép xong 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》, đến lúc đó, đợi chúng ta lại tỉ võ lôi đài, ta sẽ xuống tay nhẹ một chút.

Ha ha ha ha." Tô Thị A Thất cười nói.

Đề Đao Thư Sinh lập tức chân mềm nhũn.

Ý của A Thất tiền bối, chẳng lẽ là đợi sự kiện 'Quang Mang Trì' kết thúc, liền muốn cùng hắn lên lôi đài so một trận?

Mà còn là loại không nương tay?

Đề Đao Thư Sinh trước đó lên lôi đài thách đấu A Thất, là muốn thỉnh giáo Tô Thị A Thất tiền bối, học tập đao pháp.

Cảnh giới của hắn và Tô Thị A Thất còn cách xa, nếu A Thất không nương tay, hắn sẽ toi đời.

Cứ như vậy, Đề Đao Thư Sinh dưới áp lực như núi, lại lần nữa cầm bút, chép lại 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》. "Viết ngay ngắn vào nhé." Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở: "Thư pháp loại này, sẽ dung nhập thói quen của cậu, cho nên khi viết nhất định phải luôn chú ý." "Vâng, tiền bối, em sẽ nhớ." Đề Đao Thư Sinh cười khổ nói.

Hắn chưa bao giờ nghĩ, 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 lại khó viết đến thế.

Mỗi nét, mỗi chữ đều phải ngưng tụ toàn thân khí lực.

Nhưng...

điều ngoài ý muốn là, dưới trạng thái áp lực lớn như núi này, sự lý giải của hắn đối với 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》 lại càng tiến thêm một tầng.

Không biết từ lúc nào, hắn đã nhiều năm không như bây giờ, từng nét từng chữ, nghiêm túc viết hai bài văn này.

Chẳng lẽ đây chính là phúc họa song hành? ************ Mười phút sau.

Các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần lại lần nữa khiêu chiến 'Quang Mang Trì'.

Lần này, các tiền bối dùng đủ mọi tư thế, thành công tiến vào không gian phía sau 'Quang Mang Trì'.

Thấy các tiền bối lần lượt tiến vào, Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả hơi mỉm cười. "Xem ra mọi người đều thành công rồi." Tống Thư Hàng khóe miệng nhếch lên, đặc biệt hả hê — một mình bị hãm hại không bằng cả đám bị hãm hại chứ!

Trước đó chỉ có một mình cậu, bị 'đường lượn sóng' của Đề Đao Thư Sinh hãm hại...

Nhưng bây giờ, toàn bộ các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều bị hãm hại.

Trong lòng Tống Thư Hàng, một cách khó hiểu, cảm thấy cân bằng.

Không được, không được, hả hê như vậy là không đúng, phải thu liễm, nhất định phải thu liễm.

Tống Thư Hàng cưỡng ép mình bình tĩnh lại.

Sau khi các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần và Đề Đao Thư Sinh đều đã vào 'Quang Mang Trì', 【Thánh Tịch Trì】 lại lần nữa chiếu lại cuộc đời 'cao thượng' của Thánh Nhân Nho gia.

Và thu hoạch được biểu cảm kinh ngạc và không thể tin được của các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hình tượng cao lớn của Thánh Nhân Nho gia, trong 'tự thuật một đời' ngắn ngủi, dễ dàng bị nghiền nát thành tro.

Tống Thư Hàng và những người khác dù là lần thứ hai nghe, vẫn cảm thấy không thể thích ứng.

Sau khi 【Cuộc đời Thánh Nhân】 kết thúc, 'Thánh Tịch Trì' lại hào phóng tặng cho tất cả các đạo hữu một cơ hội học tập 'bí pháp', cùng với một cơ hội 'lắng nghe Thánh Nhân giảng pháp'.

Đợi tất cả các đạo hữu học xong bí thuật của mình, 【Thánh Tịch Trì】 đã cho mọi người một cơ hội 'Thánh Nhân giảng pháp'.

Đương nhiên, 'Thánh Nhân giảng pháp' này cũng chỉ là một phương thức chiếu lại tương tự, hiệu quả kém xa 'Thánh Nhân giảng pháp' thật sự.

Nhưng dù vậy, hiệu quả 'giảng pháp' vẫn rất xuất sắc.

Đặc biệt đối với Hằng Hỏa Chân Quân và Đề Đao Thư Sinh, sau khi lắng nghe Thánh Nhân giảng giải đạo Nho, thu hoạch rất nhiều.

Sau khi 'Thánh Nhân giảng pháp' kết thúc, các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần, mãn nguyện rời khỏi không gian này. "Đi thôi, còn phải xử lý 'Vạn Thư Sơn' một chút, phục hồi vẻ ngoài của nó.

Quay xong cảnh tiếp theo mới được." Bạch Tôn Giả thu dọn bộ trà và dụng cụ trà, nói: "Lát nữa, còn phải chế tác hết 'Phi Kiếm Một Lần Dùng' ra." Thế là, từng tiền bối một, rời khỏi không gian này.

Tống Thư Hàng vươn vai: "Đi thôi." "Đợi một chút, Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Cậu có thể nán lại một lát không?" Lúc này, 'Thánh Tịch Trì' đột nhiên lên tiếng.

Hằng Hỏa Chân Quân, Bạch Tôn Giả, Lạc Trần Chân Quân và những người khác tò mò quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng và Thánh Tịch Trì.

Tống Thư Hàng trước tiên sững sờ, sau đó, cậu dường như nghĩ đến điều gì đó, nói: "Được thôi, vậy tôi sẽ ở lại một lát!" Tất cả mọi người đều rời khỏi không gian này, chỉ còn lại Tống Thư Hàng và Thánh Tịch Trì.

Tống Thư Hàng đưa tay vào túi, nắm lấy mảnh pháp bảo cuối cùng mà 'Liễu Ly Thư Sinh' truyền cho cậu.

Quả nhiên...

Chương 813

【Thánh Tịch Trì】 đã cảm nhận được mảnh pháp bảo này trên người cậu, nên mới cố ý giữ cậu lại phải không?

Dù sao, đây là mảnh pháp bảo bản mệnh của một trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân. "Ngươi giữ ta lại, là vì thứ này trên người ta sao?" Tống Thư Hàng quay người lại, lấy mảnh pháp bảo ra, nói.

Thánh Tịch Trì lại cùng lúc mở miệng: "Hãy thả vị đạo hữu đang ẩn mình trên người ngươi ra đi, ta đã hứa sẽ cho tất cả các đạo hữu tiến vào không gian này cơ hội học bí pháp, không thể thiếu phần của y." Sau đó.

Tống Thư Hàng: "......" Thánh Tịch Trì: "......" Thật là... ngại quá.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng hỏi: "Vị đạo hữu đang ẩn mình trên người tôi mà ngươi nói, là ai?" Bên cạnh cậu có Diệp Tư sư tỷ, trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại thì có Thông Nương!

Cùng lúc đó, Thánh Tịch Trì cũng lại lần nữa mở miệng: "Mảnh tinh thể trong tay ngươi là thứ gì?" Hai người lại một lần nữa ăn ý, nói đồng thời.

Nói xong, Tống Thư Hàng và Thánh Tịch Trì nhìn nhau, cả hai đều cười gượng.

Tống Thư Hàng nói: "Ngươi nói trước đi." "Được thôi, ta sẽ trả lời câu hỏi của ngươi trước...

Trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' trên người ngươi, ta thấy con yêu tinh nhỏ đó đang ló đầu ra.

Y đã có thể tiến vào không gian này, chứng tỏ y cũng đã nắm giữ 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 và 《Thánh Nhân Dưỡng Tính Phú》, vậy thì y có tư cách chọn một bí thuật từ ta." Thánh Tịch Trì trả lời.

Khi kiểm tra cơ thể Tống Thư Hàng, y đã 'thấy' vị tiểu hữu Tống Thư Hàng này mang theo rất nhiều thứ kỳ lạ.

Y cũng 'thấy' Diệp Tư.

Tuy nhiên Linh Quỷ và chủ nhân, chỉ có thể coi là một 'thể' duy nhất.

Tống Thư Hàng hiểu ra, Thánh Tịch Trì đang nói về Thông Nương.

Cậu lấy Thông Nương và Ngộ Đạo Thạch ra khỏi 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại', đặt xuống đất.

Có thể nhận được một bí pháp từ Thánh Tịch Trì, cũng coi như là 'duyên phận' của nàng đi.

Thông Nương có chút kích động, nàng không ngờ, mình cũng có thể nhận được một bí pháp 'Thánh Nhân Nho gia'.

Nàng vừa kích động, 'điểm lệ' sâu trong lòng đột nhiên bị chọc trúng, thế là nàng khóc òa lên: "Ô ô ô, ô ô ô." Nhớ lại, từ khi gặp Tống Thư Hàng, nàng đã thu hoạch không nhỏ — không chỉ nhận được công pháp 《Thiên Khấp Bảo Điển》 trực chỉ cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân; càng được Truyền Công Cuồng Đạo Trưởng truyền công, một lần tiến thẳng vào cảnh giới Nhị Phẩm; bây giờ, nàng lại còn có thể nhận được truyền thừa bí pháp 'Thánh Nhân Nho gia'.

Trừ việc thỉnh thoảng bị cắt ngọn hành... dường như, ở bên cạnh Tống Thư Hàng, nàng cũng thu hoạch không nhỏ.

Tống Thư Hàng: "......" Suýt nữa quên mất, Thông Nương học là 《Thiên Khấp Bảo Điển》, tuy mới nhập môn, sẽ không như Diệp Tư sư tỷ, động một tí là khóc không ngừng.

Nhưng khi Thông Nương có biến động cảm xúc lớn, nàng vẫn sẽ không ngừng khóc.

Lúc này, Thông Nương từ trên 'Ngộ Đạo Thạch' vươn tay và chân nhỏ, nàng vừa lau nước mắt, vừa nhanh chóng chạy đến phạm vi một mét của 'Thánh Tịch Trì'. "Tiểu gia hỏa, ngươi muốn bí pháp loại gì?" Thánh Tịch Trì mỉm cười hỏi. "Ô ô ô." Thông Nương khó khăn lắm mới ngừng khóc, lau nước mắt.

Nàng suy nghĩ một chút, nói: "Có độn pháp đặc biệt nào không, giúp tôi có thể độn xa tức thì, pháp thuật bảo mệnh chạy trốn ấy?" "Có." Thánh Tịch Trì gật đầu nói.

Thông Nương mắt sáng lên.

Thánh Tịch Trì lại bổ sung: "Nhưng, loại độn pháp này, ít nhất cần cảnh giới Tứ Phẩm trở lên mới có thể học, ngươi xác định bây giờ muốn học không?" Độn pháp chạy trốn nhanh, thường liên quan đến 'ngự kiếm phi hành'.

Ngay cả ngự kiếm phi hành còn chưa làm được, thì những độn pháp đó còn học thế nào?

Thông Nương cụp đầu ủ rũ.

Tống Thư Hàng bên cạnh khóe miệng giật giật, con yêu tinh ngốc này, vẫn chưa từ bỏ ý định chạy thoát khỏi cậu sao? "Vậy thì tôi ngẫu nhiên chọn 'bí thuật' vậy." Thông Nương thở dài.

Nàng vẫn luôn ở trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' của Tống Thư Hàng, theo dõi sự phát triển của thế giới bên ngoài.

Cho nên nàng biết Thánh Tịch Trì có khả năng 'ngẫu nhiên chọn bí thuật'. "Được thôi, vậy ngươi nhắm mắt lại, ngẫu nhiên chọn một loại bí pháp." Thánh Tịch Trì trả lời.

Thông Nương nhắm mắt lại, rất nhanh được Thánh Tịch Trì đưa vào không gian ý thức 'truyền thừa bí thuật'.

Sau khi sắp xếp xong truyền thừa bí thuật cho Thông Nương, Thánh Tịch Trì ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, nói: "Tiểu hữu, tiếp theo, đến lượt ngươi trả lời câu hỏi của ta.

Mảnh tinh thể trong tay ngươi, rốt cuộc là gì?" Y cảm nhận được một mùi vị quen thuộc từ mảnh tinh thể này.

Nhưng y lật khắp ký ức, cũng không thể nhớ ra mảnh tinh thể này rốt cuộc là thứ gì? "Đây là mảnh pháp khí bản mệnh của Liễu Ly Thư Sinh, một trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Thánh Nhân." Tống Thư Hàng đưa tay ra, lại lần nữa trưng ra mảnh pháp khí đó.

Thánh Tịch Trì ngừng lại một lát, nói: "Thì ra là vậy, thảo nào khiến ta cảm ứng được mùi vị quen thuộc.

Ngươi... lấy nó từ đâu?" "Liễu Ly Thư Sinh trước khi chết, đã truyền nó qua năng lực không gian vào tay tôi." Tống Thư Hàng trả lời.

Nhớ đến chuyện này, cậu lại có chút đau lòng.

Linh quỷ đáng yêu của cậu, đã biến mất trong trận chiến đó.

Cũng không biết tương lai, còn có cơ hội tìm nàng về không.

Thánh Tịch Trì hỏi: "Thì ra là vậy, vậy người dẫn ngươi vào nơi này, cũng là y sao?" Tống Thư Hàng gật đầu. "Đáng tiếc, khi ngươi sinh ra không có dị tượng trời đất đi kèm, nếu không... truyền thừa Thánh Nhân này giao cho ngươi cũng không tệ." Thánh Tịch Trì tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng cười gượng – chuyện sinh ra kiểu này, đâu phải cậu có thể kiểm soát được chứ.

Lúc này, Thánh Tịch Trì lại hỏi: "Tiểu hữu, mảnh tinh thể trong tay ngươi, có thể tạm thời cho ta mượn một thời gian không?" Tống Thư Hàng: "Không vấn đề gì, ngươi dùng làm gì sao?" Vừa nói, cậu vừa đưa mảnh tinh thể này cho Thánh Tịch Trì. "Ta gần như có tất cả ký ức của 'Thánh Nhân', nhưng những ký ức này, rất nhiều cái không hoàn chỉnh." Thánh Tịch Trì đưa tay chiêu một cái, mảnh tinh thể này trôi nổi lên, rơi vào tay y.

Tiếp đó, y tiếp tục nói: "Có lẽ, thứ này có thể giúp ta có thêm nhiều ký ức liên quan đến 'Thánh Nhân'...

Nếu ta thành công, mặc dù truyền thừa Thánh Nhân ta không thể giao cho ngươi.

Nhưng ta có lẽ có thể tách ra 'truyền thừa Liễu Ly Thư Sinh', để bù đắp cho ngươi.

Đương nhiên, ta đây cũng chỉ là một thử nghiệm, tỷ lệ thành công không cao." "Chúc ngươi thành công." Tống Thư Hàng chúc phúc.

Nếu có cơ hội nhận được truyền thừa Kiếp Tiên Nho gia, đối với cậu mà nói thì là một chuyện tốt.

Vài phút sau.

Tống Thư Hàng nhìn Thông Nương: "Nàng nhận được truyền thừa 'bí thuật' gì?" Thánh Tịch Trì cảm ứng một chút rồi cười nói: "Ồ?

Vận khí của tiểu gia hỏa này... thật thú vị.

Nàng ta lại chọn trúng một bí pháp không phải do 'Thánh Nhân' tự sáng tạo - 《Cuồng Bạo Thuật》, đây là chiến lợi phẩm Thánh Nhân có được khi còn trẻ, không ngờ lại bị nàng ta chọn trúng." "《Cuồng Bạo Thuật》?" Tống Thư Hàng nhíu mày, nghe tên thì chắc là kỹ năng kiểu 'cuồng chiến sĩ' rồi.

Thông Nương cuồng bạo?

Phong cách đó, nghĩ thôi đã thấy thật vi diệu.

Vận khí của Thông Nương, đúng là tà môn. "《Cuồng Bạo Thuật》 không phải bí pháp Thánh Nhân tự sáng tạo, vậy Thông Nương không phải là không thể xem được quá trình 'sáng tạo, thử nghiệm' bí pháp của Thánh Nhân sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu vậy, Thông Nương vô hình trung đã thiệt thòi một phen. "Yên tâm đi, mặc dù không thể xem được quá trình 'sáng tạo, thử nghiệm' bí pháp của Thánh Nhân, nhưng nàng ta cũng có thể xem quá trình Thánh Nhân học tập 《Cuồng Bạo Thuật》, nàng ta chỉ cần làm theo mẫu, nắm giữ bí pháp này, nói không chừng còn nhanh hơn các ngươi." Thánh Tịch Trì cười nói.

Hơn nữa 《Cuồng Bạo Thuật》 này là một bí pháp tương đối dễ nắm giữ.

Đang nói chuyện, ý thức của Thông Nương đã tỉnh lại: "Ưm, tôi ra rồi sao?" "Thế nào?

Thông Nương, đã học được 《Cuồng Bạo Thuật》 đó chưa?" Tống Thư Hàng cười hỏi. "Học được rồi, thuật này rất dễ nắm giữ, hơn nữa sử dụng cũng rất đơn giản." Thông Nương phấn khích nói: "Để tôi làm mẫu cho các người xem!" Nàng như đứa trẻ vừa có đồ chơi mới, hưng phấn khoe đồ chơi mới của mình với người khác.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thì giật mình: "Khoan đã..." Bí pháp Thông Nương nhận được là 《Cuồng Bạo Thuật》, loại bí pháp này một khi thi triển, e rằng sẽ rơi vào trạng thái cuồng hóa, kiểu lục thân bất nhận?

Loại pháp thuật này, tùy tiện thi triển có thật sự ổn không?

Nhưng lời của Tống Thư Hàng đã chậm. 《Cuồng Bạo Thuật》 học đơn giản, sử dụng lại càng đơn giản.

Đặc biệt là Thông Nương, mang trong mình ba trăm năm yêu khí khổng lồ, rất phù hợp với thuật này.

Yêu khí, vốn dĩ là một loại năng lực thiên về cuồng bạo.

Thế nên, nàng cuồng bạo lên đặc biệt sảng khoái!

Ngọn hành nhỏ của Thông Nương biến thành màu đỏ tươi, trên ngọn hành, đôi mắt nhỏ của nàng cũng đỏ lòm. 《Cuồng Bạo Thuật》 thi triển thành công!

Tống Thư Hàng: "......" Thánh Tịch Trì: "......" "A a a a a!" Thông Nương phát ra tiếng gầm như dã thú.

Mặc dù nàng đang gào thét điên cuồng, nhưng giọng nói lại mềm mại, nên biến thành tiếng 'kiều hống'.

Ngay lập tức, Thông Nương điên cuồng lao về phía Thánh Tịch Trì.

Tuy nhiên, bên cạnh Thánh Tịch Trì có một tầng lực phản chấn vô hình, ngay cả Lục Phẩm Chân Quân cũng không thể phá vỡ.

Thông Nương vừa đến gần, liền bị bật ra, bắn đến trước mặt Tống Thư Hàng. "A a a a a ~~" Thông Nương cuồng bạo quả nhiên là lục thân bất nhận, thấy ai là diệt người đó!

Bị bắn đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nàng liền thuận thế lao vào người Tống Thư Hàng.

Nàng giơ nắm đấm nhỏ, 'vô tình' đấm đá vào chân Tống Thư Hàng!

Đinh đinh đinh đinh!

Trên nắm đấm nhỏ, mang theo sức mạnh của Chân Khí, khi va chạm với chân Tống Thư Hàng, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Chương 814

Tuy nhiên, với thực lực hiện tại của Thông Nương, dù có cuồng bạo hóa, những cú đấm mà nàng tung ra cũng không đau không ngứa gì đối với Tống Thư Hàng.

Có lẽ nếu nàng hóa thành hình người, thi triển võ kỹ, có thể gây ra sát thương lớn hơn cho Tống Thư Hàng.

Nhưng Thông Nương trong trạng thái cuồng bạo căn bản không thể hóa hình.

Đinh đinh đinh, Thông Nương cuồng bạo điên cuồng tấn công chân Tống Thư Hàng, không bỏ cuộc, dốc hết sức lực.

Thỉnh thoảng, nàng còn nhảy lên, đá vào đầu gối Tống Thư Hàng. "......" Tống Thư Hàng hỏi: "《Cuồng Bạo Thuật》 này, khi nào thì dừng lại?" "Tùy theo thiên phú của mỗi người, có người duy trì vài phút là không chịu nổi.

Nhưng có những kẻ đặc biệt thích hợp với 《Cuồng Bạo Thuật》, thi triển bí pháp, duy trì vài giờ cũng không thành vấn đề." Thánh Tịch Trì trả lời.

Tống Thư Hàng: "......" Nhìn trạng thái cuồng bạo của Thông Nương, vài phút e rằng sẽ không dừng lại được.

Vậy thì để cậu cưỡng ép nàng dừng lại!

Tống Thư Hàng cúi người, một tay che chắn chỗ hiểm của mình, tránh bị Thông Nương cuồng bạo nhảy lên gây thương tích chỗ hiểm, tay kia tóm lấy Thông Nương, muốn cưỡng ép bắt nàng.

Tốc độ hiện tại của Tống Thư Hàng, không phải Thông Nương có thể né tránh.

Cậu tóm một cái, liền nắm được ngọn hành của Thông Nương: "Được rồi, đừng quậy nữa!" Nhưng đúng lúc này, Thông Nương cuồng bạo hóa thét lên một tiếng.

Sau đó, nàng thi triển thần kỹ 【Lợi Thông Xuất Sao】, thoát ra khỏi tay Tống Thư Hàng.

Tiếp đó nàng lại đấm đá vào chân Tống Thư Hàng, thỉnh thoảng lại nhảy lên đá vào đầu gối Thư Hàng.

Tống Thư Hàng kẹp ngọn hành: "......" Đối mặt với Thông Nương vẫn đang trong trạng thái cuồng bạo hóa, Tống Thư Hàng lại lần nữa đưa tay ra tóm lấy!

Thông Nương cuồng bạo né tránh thất bại, lại lần nữa bị bắt.

Ngay sau đó, Thông Nương lại sử dụng năng lực thiên phú 【Lợi Thông Xuất Sao】, thoát hiểm thành công.

Người chơi 'Tống Thư Hàng' lại lần nữa nhận được một ngọn hành đỏ tươi!

Tống Thư Hàng nhìn hai ngọn hành đỏ tươi đang kẹp trong tay mình: "......" Cậu cúi đầu, nhìn Thông Nương.

Trạng thái cuồng bạo hóa của nàng vẫn chưa được giải trừ, vẫn đang điên cuồng tấn công vào chân Thư Hàng.

Vẫn chưa tỉnh táo?

Thông Nương và 《Cuồng Bạo Thuật》 phù hợp đến mức nào vậy?

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Thánh Tịch Trì, hỏi: "Không có cách nào giải trừ 《Cuồng Bạo Thuật》 sớm hơn sao?" Thánh Tịch Trì ha ha cười nói: "Cách giải trừ Cuồng Bạo Thuật không thiếu, nhưng ngươi lại không biết." Tống Thư Hàng: "......" Hết cách rồi, đối mặt với Thông Nương không ngừng nhảy lên đá vào đầu gối cậu, Tống Thư Hàng vì tự vệ, chỉ còn cách đưa tay ra tóm lấy ngọn hành của nàng.

Thông Nương trong trạng thái cuồng bạo khi bị bắt, sẽ không chút do dự sử dụng năng lực 【Lợi Thông Xuất Sao】.

Cứ như vậy, những ngọn hành đỏ tươi trong tay Tống Thư Hàng, ngày càng nhiều.

Tống Thư Hàng cam đoan, cậu thật sự vì tự vệ, chứ không phải vì muốn thu thập 'ngọn hành yêu hóa ba trăm năm' của Thông Nương.

Khi Thông Nương cuối cùng cũng khôi phục lại từ trạng thái 'cuồng bạo hóa', đột nhiên cảm thấy toàn thân suy yếu vô lực, thể lực, Chân Khí đều bị rút cạn. "Trời ạ, cuồng bạo hóa này tiêu hao thể lực và Chân Khí quá nhiều.

Không ổn rồi, chân mềm nhũn ~" Thông Nương kêu thảm một tiếng, mềm nhũn ngã xuống đất, ngay cả một sợi rễ cũng không thể động đậy. "Cuối cùng cũng tỉnh táo rồi à." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thông Nương hắc hắc cười, nàng đắc ý nhìn Tống Thư Hàng: "Thế nào?

Cuồng Bạo Thuật của tôi lợi hại không?" "Ừm...

ở một mức độ nào đó, Cuồng Bạo Thuật của cô đơn giản là lợi hại đến mức bùng nổ." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. "Ha ha ha, vậy cậu mau nói cho tôi nghe, tôi lợi hại thế nào?

Khi tôi sử dụng 《Cuồng Bạo Thuật》, hình như không có ký ức.

Mơ mơ màng màng, ha ha." Thông Nương ngượng ngùng nói. "Ừm." Tống Thư Hàng quay đầu lại, mắt liếc sang, nhìn đống ngọn hành đỏ tươi bên cạnh: "Cô ở trạng thái cuồng bạo, không biết mệt mỏi, vĩnh viễn không lùi bước, tuyệt đối không đầu hàng." Đống ngọn hành đỏ tươi đó, ít nhất cũng phải hơn hai trăm ngọn.

Tống Thư Hàng không biết 《Cuồng Bạo Thuật》, có tiêu hao thể lực và Chân Khí nhiều không... nhưng cậu có thể khẳng định, sau khi thi triển hơn hai trăm lần 【Lợi Thông Xuất Sao】, Thông Nương chắc chắn tiêu hao rất lớn, thể lực chắc chắn phải kiệt quệ!

Ánh mắt Thông Nương, cũng nhìn thấy đống ngọn hành đó.

Ngay lập tức, ánh mắt nàng ngưng lại.

Im lặng một lúc lâu sau.

Thông Nương run rẩy mở miệng: "Tống Thư Hàng, cậu có thể nói cho tôi biết, đống ngọn hành đó là sao không?

Mặc dù màu sắc không giống nhau, nhưng tôi luôn cảm thấy những ngọn hành đó rất quen mắt, mùi vị cũng vậy." "Ừm, cô đoán đúng rồi.

Mặc dù màu sắc khác nhau, nhưng đó chính là... cô khác biệt!" Tống Thư Hàng xác nhận. "......" Thân thể Thông Nương run rẩy, biến động cảm xúc kịch liệt chọc trúng điểm lệ trong lòng nàng, nước hành không ngừng chảy ra từ mắt nàng: "Sao cậu có thể tàn nhẫn như vậy, đống ngọn hành lớn như vậy, có đủ hơn hai trăm ngọn rồi, cậu đã làm gì tôi?" "Lời thoại này...

Thông Nương, gần đây bớt xem phim tình cảm cẩu huyết một chút.

Đừng tưởng tôi không biết, cô thường xuyên lén dùng điện thoại của tôi xem phim cẩu huyết." Tống Thư Hàng thở dài, nói: "Hơn nữa, đống ngọn hành này, thực ra là do chính cô gây ra." Thông Nương lập tức giật mình, sau đó hiểu ra: "Chẳng lẽ là vì bí pháp 《Cuồng Bạo Thuật》 của tôi?" Trong đầu Thông Nương hiện lên một hình ảnh – khi chính nàng thi triển 《Cuồng Bạo Thuật》, không ngừng nhổ ngọn hành của mình, rồi lại không ngừng mọc ra ngọn hành mới. "Đúng, không sai, chính là vì bí pháp đó của cô." Tống Thư Hàng khẳng định.

Thông Nương orz.

Bí pháp đáng sợ quá!

Nàng thề, cả đời này sẽ không bao giờ sử dụng bí pháp này nữa. ****************** Bên ngoài Thánh Tịch Trì.

Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần đang trao đổi 'bí thuật' mình đã nhận được, cũng như những lĩnh ngộ từ 【Thánh Nhân Giảng Pháp】.

Cây liễu yêu của Bạch Tôn Giả, lúc này đang làm chuyện 'hãm hại đồng loại' – y đang chọn những cành liễu chất lượng tốt cho Bạch Tôn Giả, và chặt chúng thành kích thước phi kiếm thô, để tiện cho Bạch Tôn Giả gia công.

Liễu Yêu Khinh Vũ không tiến vào không gian 'Thánh Tịch Trì'... y là Cửu U Tà Ma, hơn nữa còn chưa được hoàn toàn tịnh hóa, không có cơ hội tiến vào không gian 'Thánh Tịch Trì'.

Bạch Tôn Giả ngồi trên bãi cỏ, vừa nghe các đạo hữu luận đạo, trao đổi lĩnh ngộ, vừa đưa tay nhận lấy cành cây từ tay Liễu Yêu Khinh Vũ, nhanh chóng chế tác 'Phi Kiếm Một Lần Dùng phiên bản 005'.

Đại chiến Cửu U Tà Ma và Bạch Vân Thư Viện sắp tới, y muốn chế tác thêm nhiều Phi Kiếm Một Lần Dùng, để tặng cho tất cả các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' làm bùa hộ thân.

Tô Thị A Thập Lục ngồi trên một cây đại thụ, nhìn 'Quang Mang Trì' đó: "Thư Hàng sao vẫn chưa ra?" Cái 'Thánh Tịch Trì' đó cuối cùng đã giữ Thư Hàng lại, có chuyện gì quan trọng sao?

Đúng lúc nàng đang suy tư, thân hình Tống Thư Hàng vừa vặn nhảy ra khỏi không gian 'Thánh Tịch Trì', ổn định đáp đất.

Khi Tống Thư Hàng rời khỏi không gian, 'Quang Mang Trì' trên bầu trời dần tan biến, biến mất.

Lối vào không gian 'Thánh Tịch Trì' lại ẩn đi. "Thư Hàng tiểu hữu cuối cùng cũng ra rồi à." Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Bạch Tôn Giả quay đầu lại: "Yo, Thư Hàng, cuối cùng cũng ra rồi.

Thánh Tịch Trì cuối cùng giữ cậu lại, có chuyện gì sao?" Tống Thư Hàng hơi mỉm cười, giơ Ngộ Đạo Thạch trong tay lên: "Thực ra, là vì Thông Nương mà giữ tôi lại.

Thánh Tịch Trì nói, Thông Nương cũng có tư cách nhận được truyền thừa bí pháp, thế là tôi ở lại đó, để Thông Nương đi nhận truyền thừa bí pháp." Bạch Tôn Giả gật đầu.

Lúc này, Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng xích lại gần hỏi: "Con yêu tinh nhỏ này nhận được bí pháp gì vậy?

Mà lại tốn lâu như vậy?" Bí pháp càng phức tạp, thời gian cần tiêu hao sẽ càng dài.

Thiên Nhai Tử Đạo Trưởng còn muốn tìm cơ hội, thu Thông Nương làm đệ tử, nên đặc biệt quan tâm đến nàng. "Thông Nương học bí pháp thì không tốn nhiều thời gian, nhưng bí pháp của nàng ta khá thú vị, nàng ta học xong bí pháp rồi thử một lần, kết quả quậy phá mất gần nửa ngày, nên mới tốn một ít thời gian." Tống Thư Hàng giải thích.

Thông Nương miễn cưỡng nhấc ngọn hành lên, liếc xéo Tống Thư Hàng một cái.

Tống Thư Hàng cười, nhanh chóng đến bên cạnh Dược Sư tiền bối: "Dược Sư tiền bối, Thông Nương sau khi sử dụng bí thuật đó, tiêu hao rất lớn.

Tôi muốn hỏi một chút, ngài ở đây có cách nào giúp nàng ta nhanh chóng hồi phục không?" Thông Nương suy yếu vô lực đã vài phút, vẫn chưa hồi phục, trong lòng cậu có chút hoảng.

Và Tống Thư Hàng vì chuyện hai trăm ngọn hành kia, trong lòng có chút áy náy, nên thay nàng hỏi Dược Sư tiền bối. "Dùng bí thuật gì?" Dược Sư nghi hoặc hỏi. "《Cuồng Bạo Thuật》 thôi." Tống Thư Hàng trả lời, còn về kỹ năng 'Lợi Thông Xuất Sao' kia, Thư Hàng nhất thời không biết phải miêu tả thế nào. "Vậy là tiêu hao thể lực quá lớn trong thời gian ngắn thôi?

Vấn đề nhỏ, lát nữa ta sẽ pha cho ngươi một ít dược dịch, tưới cho nàng ta là được." Dược Sư cười nói. "Cảm ơn ngài, Dược Sư tiền bối." Tống Thư Hàng nói, rồi nghĩ đến một chuyện.

Tiếp đó, cậu từ trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' của mình lấy ra một nắm ngọn hành đỏ, khoảng mười mấy ngọn, đưa cho Dược Sư: "Dược Sư tiền bối, lần trước ngài đã cho tôi một đơn thuốc dược dục cường hóa thể chất, tôi còn chưa kịp cảm ơn ngài.

Số ngọn hành này tặng ngài, Dược Sư tiền bối xin đừng chê." Không chỉ là 'đơn thuốc dược dục' lần trước, sau khi Tống Thư Hàng bước vào con đường tu hành, Dược Sư đã giúp cậu rất nhiều, cậu vẫn luôn không tìm được cơ hội để cảm ơn Dược Sư tiền bối.

Cậu nhớ, lúc đó Dược Sư tặng 'đơn thuốc dược dục' cho cậu, đã từng nhắc đến muốn một ít 'hành yêu mấy trăm năm' để làm vài thí nghiệm đan dược mới. "Nhiều vậy sao?" Dược Sư nhìn hơn mười ngọn hành, có chút kinh ngạc hỏi. "Trong tay tôi còn nhiều hơn nữa, nên Dược Sư tiền bối cứ tự nhiên nhận lấy đi." Tống Thư Hàng cười nói. "Được thôi...

Ta quả thật cần những ngọn hành này để làm vài thí nghiệm.

Ừm, đợi ta nghiên cứu ra đan dược mới, sẽ không thiếu phần tốt cho ngươi đâu." Dược Sư ha ha cười, thu lấy mười ngọn hành đó.

Tống Thư Hàng: "Vậy chúc tiền bối thí nghiệm thành công ạ." Thông Nương trong tay cậu lại liếc xéo một cái — lại dùng ngọn hành của nàng làm ơn huệ tùy tiện, đáng ghét.

Tống Thư Hàng nhìn đống ngọn hành lớn còn lại trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại', những ngọn hành này phải xử lý thế nào đây?

Hay là, tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ, đổi 'Tiên Trân Yến' đi?

Nhớ đến 'Tiên Trân Yến' của Tiên Cơ, Tống Thư Hàng liền chảy nước miếng.

Cũng không biết 'Thực Tiên Yến' còn tuyệt vời hơn cả 'Tiên Trân Yến', sẽ mỹ vị đến mức nào?

Chương 815

"Ê~~ ta nói, các vị đạo hữu~~" Lúc này, một âm thanh ầm ầm vang lên.

Các đạo hữu nhìn lại, người phát ra âm thanh, chính là Vạn Thư Sơn. "Các đạo hữu, các ngươi rốt cuộc khi nào mới chịu buông tha ta chứ?

Chân ta đã tê liệt rồi~~ Hơn nữa, ta đã giữ tư thế xấu hổ này rất lâu rất lâu rồi~~ Bây giờ, có thể kéo ta đứng thẳng lại được không?" Giọng Vạn Thư Sơn run rẩy.

Các đạo hữu lúc này mới phát hiện, Vạn Thư Sơn vẫn luôn giữ tư thế 'vận động viên thể thao' cúi người gập eo.

Tội nghiệp Vạn Thư Sơn, lúc này đôi chân đã run rẩy, có vẻ sắp đổ sập bất cứ lúc nào.

Bạch Tôn Giả vỗ tay một cái: "Chẳng trách, ta cảm thấy khi ra khỏi không gian đó, dường như đã quên mất chuyện gì.

Hóa ra là quên không dựng 'Vạn Thư Sơn' đứng thẳng lại." Vạn Thư Sơn: "......" "Các đạo hữu, hãy dừng trò chuyện, chúng ta trước tiên đẩy Vạn Thư Sơn trở lại." Bạch Tôn Giả ha ha cười nói.

Thế là, các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần cười đứng dậy, phối hợp với Bạch Tôn Giả, đi đẩy Vạn Thư Sơn đáng thương đứng thẳng lại.

Tô Thị A Thập Lục nhảy từ trên cây xuống, đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó, nàng thấy Thư Hàng đang cầm vài cọng cỏ nhỏ, vẻ mặt suy tư. "Đao Ý Thông Huyền?" Tô Thị A Thập Lục vừa nhìn đã nhận ra lai lịch của những cọng cỏ này.

Đó là những cọng cỏ mà Bạch Hạc Chân Quân đã trao đổi với Tống Thư Hàng khi đó để lấy 'Long Ma Dược Tề', tên là 【Đao Ý Thông Huyền】.

Đây là một loại bảo vật mọc trong di tích của 'Trường Sinh Giả' đã nhập đạo bằng đao, cực kỳ quý giá đối với đao tu.

Nếu phục dụng chúng, sẽ có cơ hội thể nghiệm, lĩnh ngộ 'Đao Ý'.

Nếu có đủ số lượng 【Đao Ý Thông Huyền】, chỉ cần tư chất đao tu bản thân không tệ, có thể 'ăn' ra 'Đao Ý' một cách cưỡng ép.

Tống Thư Hàng thấy là Tô Thị A Thập Lục, cười hỏi: "A Thập Lục, cô đã ăn 【Đao Ý Thông Huyền】 này chưa?" "Ừm." Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Công pháp gia truyền của 'Thiên Hà Tô Thị' rất nhiều, cũng là thế gia sản sinh đao tu, 《Thiên Hà Đao Pháp》 của gia tộc nổi tiếng tu chân giới.

Bảo vật như 【Đao Ý Thông Huyền】, sao Thiên Hà Tô Thị thế gia có thể bỏ qua chứ? "Hiệu quả thế nào?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Ừm, tôi từ cảnh giới Nhị Phẩm trở lên, liền bắt đầu định kỳ phục dụng 【Đao Ý Thông Huyền】.

Ăn khoảng hơn năm mươi cây, tôi liền lĩnh ngộ ra 'Đao Ý' thuộc về mình." Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Nền tảng của Thiên Hà Tô Thị sâu dày, 【Đao Ý Thông Huyền】 vốn quý giá vô cùng đối với đao tu bình thường, nhưng Tô Thị A Thập Lục lại định kỳ phục dụng, ăn liền hơn năm mươi cây, ăn cho đến khi ngưng tụ ra Đao Ý mới thôi. "Thư Hàng cậu cũng muốn ngưng tụ Đao Ý sao?" Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Nàng tiếp xúc với Tống Thư Hàng, có thể cảm nhận được, so với 'đao', Tống Thư Hàng dường như thích 'kiếm' hơn?

Vậy mà bây giờ, Thư Hàng lại muốn ngưng tụ 'Đao Ý', đi con đường đao tu sao? "Ừm, tôi muốn thử xem, nếu có thể nắm giữ Đao Ý, uy lực đao pháp của tôi nhất định sẽ tăng lên rất nhiều." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đao pháp Nghịch Lân loại 'đao pháp phòng ngự' quỷ dị này, đối với Đao Ý không có yêu cầu gì.

Tuy nhiên, 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' do Xích Tiêu Tử tiền bối truyền thụ, muốn thật sự phát huy uy lực, thì nhất định phải có Đao Ý phối hợp mới được.

Nếu Thư Hàng ngưng tụ ra Đao Ý thuộc về mình, uy lực 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' tuyệt đối sẽ tăng lên một bậc đáng kể. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Nàng suy nghĩ một chút, rồi vẫn lên tiếng nhắc nhở Tống Thư Hàng: "Đúng rồi Thư Hàng, cậu có biết không, nếu cậu ngưng tụ 'Đao Ý' rồi, thì sẽ không thể ngưng tụ 'Kiếm Ý' nữa.

Đao Ý, Kiếm Ý, Quyền Ý các loại, một khi đã ngưng tụ một loại, thì sẽ không còn cơ hội ngưng tụ các loại 'Ý' khác nữa." Bất kể là Đao Ý, Kiếm Ý, hay Quyền Ý, đều là 'tinh, khí, thần' của tu sĩ ngưng tụ đến cực hạn, sau đó thông qua lĩnh ngộ mà thăng hoa ra.

Một khi đã ngưng tụ 'Đao Ý', Đao Ý sẽ chiếm giữ một trăm phần trăm 'tinh khí thần' của tu sĩ, không còn chỗ trống để tu sĩ ngưng tụ 'Kiếm Ý' nữa. "Hả, còn có chuyện này sao?" Tống Thư Hàng giật mình, chuyện này cậu hoàn toàn không biết.

Tức là, nếu cậu phục dụng 【Đao Ý Thông Huyền】, may mắn ngưng tụ được 'Đao Ý', thì cậu thật sự phải đi đến cùng trên con đường 'đao tu'. "Vậy nên, cậu phải suy nghĩ kỹ càng." Tô Thị A Thập

Lục, nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng nắm 【Đao Ý Thông Huyền】, suy tư.

So với ngự đao phi hành, loại thuật như 'Khiên Đao Thuật', ngự kiếm phi hành rõ ràng soái khí hơn, kiếm pháp cũng tiêu sái hơn đao pháp.

Nhưng lý trí của Tống Thư Hàng nói cho cậu biết, cậu thực sự không có thiên phú học kiếm pháp.

Kiếm pháp duy nhất có thể học được, vẫn là 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 được cải biến từ kiếm thuật phương Tây.

Mà Thánh Quang Kiếm Thuật, 'kiếm' mà nó sử dụng là loại cự kiếm, so với kiếm, nó giống đao hơn.

Với thiên phú của cậu, dù có cưỡng ép đi theo con đường 'kiếm thuật', cũng sẽ không có bao nhiêu thành tựu.

Muốn đi xa hơn trên con đường tu chân, Đao Ý là điều không thể thiếu. "A Thập Lục." Tống Thư Hàng nắm 【Đao Ý Thông Huyền】, hỏi: "Giả sử, nếu tôi ngưng tụ 'Đao Ý' rồi, tôi còn có thể 'ngự kiếm phi hành' không?

Ý là loại bay theo kiểu đại bộ ấy?" Tu sĩ ngoài phi kiếm dùng để chiến đấu, thông thường còn có thanh 'đại bộ phi kiếm' thứ hai.

Trước đây còn rất thịnh hành việc cải tạo phi kiếm thành đủ loại hình dáng kỳ lạ, ví dụ như hình bàn phím, hình trái cây, hình tượng siêu nhân... "Ừm, mặc dù tốc độ chắc chắn sẽ chậm hơn một chút, nhưng đao tu ngự kiếm phi hành cũng không thành vấn đề." Tô Thị A Thập Lục khẳng định: "Ví dụ như tôi sau khi độ thiên kiếp, tôi tức có thể ngự đao phi hành, cũng có thể chọn ngự kiếm, ngự côn, ngự búa, ngự tiên tử, chỉ cần là tất cả pháp khí thuộc tính 【phi kiếm】, đều có thể giá khởi độn quang mà bay." Nghe đến đây, Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm – chiến đấu dùng đao, phi hành dùng kiếm, miễn là bay được thì hoàn toàn không vấn đề gì! "Còn câu hỏi thứ hai, A Thập Lục, nếu tôi ngưng tụ 'Đao Ý' rồi.

Sau này khi tôi tu luyện kiếm pháp, có thể chém ra 'Kiếm Khí' không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Không cầu Kiếm Ý, chỉ cầu một kiếm chém ra, có thể Kiếm Khí như hồng là đủ rồi.

Quá đã là được! "Ha ha ha." Tô Thị A Thập Lục khẽ bật cười: "Đao Khí, Kiếm Khí, cơ bản không có khác biệt quá lớn đâu.

Ví dụ như tôi, dù trong tay dùng là kiếm, tôi vẫn có thể dùng nó thi triển đao pháp, chém ra Đao Khí.

Nhìn qua, cũng chẳng khác gì Kiếm Khí cả phải không?" "Như vậy thì tôi yên tâm rồi." Tống Thư Hàng an tâm.

Thế là, cậu nắm 【Đao Ý Thông Huyền】, một hơi nuốt xuống. "Này!

Cậu sao lại nuốt thẳng vậy?" Tô Thị A Thập Lục trợn tròn mắt: "Sẽ rất đau đấy!" Nàng không ngờ Tống Thư Hàng nói nuốt là nuốt, nàng căn bản không kịp ngăn cản.

Trên mỗi cọng 【Đao Ý Thông Huyền】 đều ngưng tụ một đạo 'Đao Ý' yếu ớt, một cọng cỏ giống như một bảo đao khai thiên tích địa.

Nếu nuốt thẳng, cảm giác sẽ giống như nuốt một thanh đao thép sắc bén, rất đau.

Tô Thị A Thập Lục nhớ, chính nàng đều phải phối hợp với 'dược dịch' đặc biệt để trung hòa, mới phục dụng 【Đao Ý Thông Huyền】.

Tống Thư Hàng: "......" Tâm cấp cật bất liễu nhiệt đậu hủ kiểu này, tại sao cậu lại không thể lĩnh ngộ?

Ngay sau đó, Thư Hàng cảm thấy cổ họng mình dường như bị cắt ra, đau chết đi được.

Cảm giác này, giống như một thanh lưỡi dao dài, hung hăng đâm vào cổ họng cậu, thẳng vào dạ dày, giống như 'nuốt kiếm'.

Tuy nhiên bây giờ, phần lớn các đoàn xiếc biểu diễn 'nuốt kiếm', đều cải dùng kiếm co rút lại để biểu diễn.

Thật sự nuốt kiếm, là một chuyện rất nguy hiểm.

Tống Thư Hàng lúc này mồ hôi đầm đìa, sắc mặt tái nhợt, cậu hai tay ôm cổ họng. "Cậu ổn chứ?" Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng miễn cưỡng đưa tay, vẫy vẫy, ý nói mình còn chịu được.

Cậu cố gắng mở miệng nói, nhưng cổ họng đau kịch liệt, mở miệng lại không nói được lời nào. "Hô ~" Tống Thư Hàng thở ra một hơi.

Lúc này, lưỡi cậu khẽ rung động, một đóa hoa sen trắng muốt, xuất hiện ở khóe miệng cậu.

Là dị năng Thiệt Trán Liên Hoa.

Tống Thư Hàng: "......" Tống Thư Hàng đặc biệt ngớ người. ...

Tôi chỉ mở miệng, tại sao dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' lại tự động xuất hiện?

Tôi đâu có muốn thi triển dị năng này đâu.

Khoan đã!

Chẳng lẽ là vì tôi nuốt cỏ 【Đao Ý Thông Huyền】 rồi, Đao Ý ẩn chứa trong cỏ, đã kích thích dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' của tôi, khiến nó sản sinh dị biến?

Vậy thì dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' của tôi, có phải sắp tiến hóa, tiến hóa thành loại 'Thiệt Trán Liên Đao' không?

Một khi mở miệng, liền có thể phun ra kiếm khí tài hoa... không đúng, là 'đao khí tài hoa' phun ra từ miệng, chém yêu trừ ma?

Cảnh tượng đó nhất định rất ngầu.

Tống Thư Hàng trong lòng ẩn ẩn có chút mong đợi — cho dù cổ họng và dạ dày, đều đau như bị đao xuyên qua, nhưng nếu dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' có thể tiến hóa, tất cả đều đáng giá.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đóa hoa sen trắng muốt kia nở rộ.

Sau đó, một trận hương thơm nồng đậm tỏa ra, đó là mùi hương của vô số loài hoa đẹp, ngửi vào liền khiến người ta thèm ăn, nước bọt trong miệng không tự chủ được mà tiết ra.

Ngay cả tu sĩ cũng không thể miễn dịch với sự kích thích của mùi hương này, trừ khi sử dụng 'Quy Tức Đại Pháp' hoặc 'Quy Tức Thuật' các loại năng lực, nín thở.

Tô Thị A Thập Lục không khỏi nuốt nước bọt; các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng lần lượt quay đầu, nhìn Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào hoa sen.

Tuy nhiên... năng lực 'Thiệt Trán Liên Hoa' mà cậu mong đợi tiến hóa, vẫn không xảy ra. [Đã không tiến hóa, ngươi xuất hiện làm gì chứ!] Tống Thư Hàng thở dài.

Cậu đưa tay ra, điểm vào hoa sen trắng trong hư không.

Hoa sen sẽ gây ra sự thèm ăn của người khác, Tống Thư Hàng không muốn cả các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vây quanh hoa sen của cậu, ngửi mùi hương hoa sen trắng mà ăn cơm trắng.

Chương 816

Cảnh tượng đó quá là ngại ngùng.

Khi Thư Hàng chạm tay vào hoa sen trắng, giải trừ dị năng 'Thiệt Trán Bạch Liên'.

Hoa sen khẽ rung động... sau đó lá sen bắt đầu rụng, đài sen cũng nhanh chóng khô héo, cuối cùng lại còn lại một hạt sen. "Ơ?" Tống Thư Hàng có chút kinh ngạc, nhớ lần trước cậu giải trừ dị năng 'Thiệt Trán Bạch Liên', hoa sen đã trực tiếp tan biến, biến mất.

Lần này, lại có 'hạt sen' còn lại sao? [Chẳng lẽ, dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' của mình, thật sự đã tiến hóa?] Tống Thư Hàng mắt sáng lên, đưa tay nắm lấy hạt sen này.

Hạt sen này, lại có điều gì đặc biệt sao?

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục cũng đang đánh giá hạt sen, nàng lên tiếng: "Tôi từ hạt sen này, cảm nhận được 'Đao Ý', cảm giác giống hệt cỏ【Đao Ý Thông Huyền】.

Tuy nhiên, Đao Ý trên hạt sen lại nội liễm hơn, hơn nữa dường như...

Đao Ý cũng ôn hòa hơn một chút?" "Tức là, nó có lẽ sở hữu năng lực giống với【Đao Ý Thông Huyền】?

Khiến người ta sau khi ăn nó, có thể hấp thu, cảm ngộ 'Đao Ý' sao?" Tống Thư Hàng mắt sáng lên, nếu dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' của cậu, tiến hóa ra khả năng sản sinh 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử', thì vụ này không lỗ! "Nếu nó có thể ăn được, chắc hẳn có thể giúp người ta cảm ngộ 'Đao Ý' đó." Tô Thị A Thập Lục cũng không chắc chắn lắm. "Hắc, vậy để tôi thử lại xem." Tống Thư Hàng hít sâu, sau đó cậu khẽ thổi một hơi, lưỡi khẽ động.

Ngay lập tức... trong hư không, linh lực dao động.

Linh lực xung quanh bị một bàn tay vô hình kéo lại, hội tụ.

Cuối cùng, trước mắt Tống Thư Hàng hội tụ thành một đóa hoa sen trắng muốt.

Hoa sen trắng như tuyết, mang theo chút hàn khí, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra, dùng sức điểm vào hoa sen: "Hiện thân đi, 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử'!" Hoa sen trắng trong hư không, tan biến... nhưng lần này, ngay cả chút tàn dư cũng không còn.

Tống Thư Hàng: "......" Thật là... ngại quá.

Hạt sen đâu?

Tại sao 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử' không xuất hiện!

Ngươi phụ lòng mong đợi của ta như vậy, thật sự ổn không?

Từ xa, Bạch Tôn Giả dừng chế tác 'Phi Kiếm Một Lần Dùng', nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng. "Thư Hàng, hạt sen vừa rồi của cậu, có thể cho ta xem không." Bạch Tôn Giả nói. "Không vấn đề gì." Tống Thư Hàng đưa tay, trao hạt sen 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử' đó cho Bạch tiền bối.

Bạch Tôn Giả nhận lấy hạt sen, một đạo ý niệm đi vào trong hạt sen, cẩn thận quan sát hạt sen.

Một lát sau, Tôn Giả nói: "A Thập Lục vừa rồi nói không sai, trong hạt sen này ẩn chứa một đạo Đao Ý tinh thuần, so với Đao Ý trong cỏ 【Đao Ý Thông Huyền】 còn tinh thuần hơn, ôn hòa hơn, cảm giác dễ được người hấp thu hơn." "Nhưng, tại sao năng lực 'Thiệt Trán Liên Hoa' của tôi, chỉ có thể biến ra một hạt sen?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nguyên nhân biến ra hạt sen không cần nói, chắc chắn là do dị năng bị cỏ 【Đao Ý Thông Huyền】 kích thích, sản sinh dị biến.

Nhưng tại sao, cậu lại sử dụng năng lực 'Thiệt Trán Liên Hoa', lại không biến ra hạt sen nữa? "Rất đơn giản, vì hạt sen này, chính là từ cỏ 【Đao Ý Thông Huyền】 mà ngươi nuốt vào được tinh luyện ra.

Ngươi hãy cảm ứng kỹ cơ thể mình một chút, sẽ phát hiện... cỏ 【Đao Ý Thông Huyền】 mà ngươi vừa nuốt vào đã mất tác dụng rồi, ngươi hoàn toàn không hấp thu, lĩnh ngộ được bất kỳ Đao Ý nào từ đó." Bạch Tôn Giả ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng nhắm mắt cảm ứng một chút — chết tiệt, ngoại trừ cổ họng và dạ dày vẫn còn hơi đau, dược lực của 'Đao Ý Thông Huyền thảo' đã mất tác dụng rồi.

Tức là, cậu vừa rồi đã đóng vai trò của một 'máy tinh luyện' sao?

Tinh luyện 'Đao Ý Thông Huyền thảo' có lẫn tạp chất một lần, thu được hạt sen 'Đao Ý Thông Huyền' này?

Trác vãi!

Tin hay không cậu không làm nữa đâu, vừa rồi cậu đã tốn bao nhiêu công sức, chịu đựng nỗi đau như bị đao xuyên qua cổ họng và dạ dày, phục dụng cỏ 【Đao Ý Thông Huyền】, kết quả toàn bộ chuyển hóa thành hạt sen này.

Bản thân cậu không cảm nhận được bất kỳ Đao Ý nào.

Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói: "Thư Hàng đừng vội, bây giờ, chúng ta hãy xác định thêm một chuyện rất quan trọng." Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Chuyện gì?" "Hạt sen này...

ừm, tạm gọi là 【Đao Ý Thông Huyền Liên Tử】 đi, chúng ta cần xác định, hiệu quả của nó so với cỏ 【Đao Ý Thông Huyền】, có tốt hơn không?

Có dễ được cơ thể hấp thu hơn không?

Khi phục dụng có bị đau đớn kịch liệt không?

Vì Đao Ý trong hạt sen này, so với Đao Ý trong cỏ【Đao Ý Thông Huyền】còn tinh thuần hơn, cũng ôn hòa hơn.

Tóm lại, 'số lượng' Đao Ý ẩn chứa trong cả hai gần như tương đương.

Vậy thì, với cùng một lượng, Đao Ý trong 'hạt sen', có thể được hấp thu, sử dụng bao nhiêu?" Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói.

Thông thường, 'Đao Ý Thông Huyền thảo' sau khi được phục dụng hấp thu, Đao Ý bên trong, tỷ lệ sử dụng có thể đạt ba, bốn mươi phần trăm.

Nếu Đao Ý trong【Đao Ý Thông Huyền Liên Tử】này, tỷ lệ sử dụng có thể vượt quá 'Đao Ý Thông Huyền thảo', thì đã lời rồi.

Tống Thư Hàng âm thầm gật đầu.

Nếu đúng như Bạch tiền bối nói, hiệu quả của【Đao Ý Thông Huyền Liên Tử】tốt hơn hiệu quả của 'Đao Ý Thông Huyền thảo', vậy thì cho dù bị hành hạ thêm vài lần nữa thì có sao? "Thế nên Thư Hàng... chi bằng bản tôn tình nguyện làm vật thí nghiệm của ngươi, thử nghiệm xem hiệu quả của hạt sen này thế nào?!" Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói.

Hạt sen này, trông có vẻ rất ngon.

Hằng Hỏa Chân Quân nghi hoặc hỏi: "Ồ?

Bạch đạo hữu, ngươi ngưng tụ không phải là Kiếm Ý sao?" "Yên tâm đi!" Bạch Tôn Giả quay đầu lại, đắc ý cười nói: "Mặc dù ta ngưng tụ là 'Kiếm Ý', nhưng ta cũng từng vì tò mò mà ăn một ít 'Đao

Ý Thông Huyền thảo'.

Để ta kiểm tra, so sánh 'tỷ lệ sử dụng Đao Ý' giữa hai cái, hoàn toàn không thành vấn đề!" Nói xong, Bạch tiền bối lại nhìn Tống Thư Hàng: "Thế nào, Thư Hàng tiểu hữu?" "Vậy thì làm phiền ngài rồi, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối ha ha cười, kẹp hạt sen, chuẩn bị ăn.

Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân nói: "Bạch tiền bối, xin đợi một chút.

Ít nhất...

ít nhất hãy tiệt trùng hạt sen này trong nước sôi 24 giờ chứ?" Nhưng lời của y còn chưa dứt, Bạch Tôn Giả đã một hơi nuốt chửng hạt sen này.

Thơm lừng khắp miệng... cảm giác này, giống hệt như khi ăn 'Thực Tiên Yến' của Biệt Tuyết Tiên Cơ, vô số mùi vị mỹ diệu, kích thích vị giác của Bạch Tôn Giả.

Tuyệt vời, đã gần đạt đến cấp độ 'Thực Tiên Yến' rồi.

Tống Thư Hàng mong chờ hỏi: "Bạch tiền bối, hiệu quả hạt sen thế nào?" Bạch Tôn Giả giơ ngón cái lên: "Không tệ!

Rất mỹ vị, đã gần bắt kịp trình độ 'Thực Tiên Yến' của đạo hữu Biệt Tuyết." Tống Thư Hàng: "......" Quả nhiên là như vậy.

Thực ra, khi Bạch Tôn Giả chủ động đề nghị làm 'vật thí nghiệm', trong lòng Thư Hàng đã có một suy nghĩ – Bạch tiền bối có phải cảm thấy 'hạt sen' sẽ rất ngon, nên mới chủ động đề nghị thử nghiệm hiệu quả của 'hạt sen' không? "Khái!" Bạch Tôn Giả ho một tiếng.

Vì rất mỹ vị, nhất thời không nhịn được mà tán thán.

Đã nếm thử hạt sen này, thì y cũng phải có trách nhiệm đánh giá 'hạt sen' này.

Bạch Tôn Giả cảm ứng một chút hiệu quả của hạt sen mà mình đã phục dụng.

Xem xem 'tỷ lệ sử dụng Đao Ý' của nó là bao nhiêu!

Mặc dù không thể ngưng tụ Đao Ý, nhưng Bạch Tôn Giả kiểm tra một chút sự hấp thu, tỷ lệ sử dụng Đao Ý trong 'hạt sen', hoàn toàn không thành vấn đề.

Một lát sau. "Ồ?

Rất tốt đó." Bạch Tôn Giả lên tiếng: "Đao Ý trong 【Đao Ý Thông Huyền Liên Tử】 này rất tinh thuần, rất ôn hòa.

Sau khi phục dụng sẽ không kháng cự sự hấp thu của tu sĩ, tránh lãng phí vô nghĩa.

Tốc độ hấp thu rất nhanh, mười phần Đao Ý, tỷ lệ hấp thu, sử dụng trên tám phần.

Hiệu quả của một hạt 【Đao Ý Thông Huyền Liên Tử】 này, tổng thể mà nói tương đương với hai đến ba cọng 'Đao Ý Thông Huyền thảo', cộng thêm mức độ mỹ vị của nó, đổi một hạt sen lấy bốn đến năm cọng 'Đao Ý Thông Huyền thảo' cũng không lỗ." Lời của Bạch Tôn Giả, độ tin cậy đó thì khỏi phải nói. "Một hạt sen hiệu quả bằng hai đến ba cọng 'Đao Ý Thông Huyền thảo' sao?" Tống Thư Hàng mắt sáng lên.

Quả nhiên, trên thế giới này, không có dị năng vô dụng, chỉ có người sử dụng vô dụng thôi!

Năng lực 'Thiệt Trán Liên Hoa', rất tuyệt vời đó. "Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi muốn ngưng tụ Đao Ý trong thời gian ngắn... khuyên ngươi không ngừng chế tạo loại 【Đao Ý Thông Huyền Liên Tử】 này, đi đổi 'Đao Ý Thông Huyền thảo', kiếm chênh lệch.

Chỉ cần có đủ 'Đao Ý Thông Huyền thảo', ngươi lĩnh ngộ Đao Ý, chắc chắn." Bạch Tôn Giả nhắc nhở.

Tống Thư Hàng rất lấy làm mừng, dị năng “Thiệt Trán Liên Hoa” của cậu cuối cùng cũng thể hiện được mặt hữu dụng của mình, không còn chỉ dùng để “sạc pin” nữa.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân véo cằm, bổ sung: “Không ngờ ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ lại còn có công hiệu ẩn giấu như vậy.

Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ của ngươi vẫn là cấp độ sơ cấp nhất nhỉ.

Nếu ngươi cố gắng tu luyện năng lực này, hoặc có cơ hội ăn thêm vài hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ nữa để thăng cấp ‘Thiệt Trán Liên Hoa’.

Đến lúc đó, nếu ngươi có thể phun ra bốn đóa bạch liên một lúc, liệu có thể một hơi thôi sinh ra bốn hạt ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ không?” Nếu thật sự có thể một hơi phun ra bốn hạt ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’, vậy thì Tống Thư Hàng tiểu hữu ở giai đoạn tu luyện ban đầu sẽ không còn phải lo lắng về linh thạch nữa.

Chỉ riêng việc bán ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ cũng đủ để hỗ trợ cậu tu luyện đến cảnh giới Ngũ phẩm rồi.

Tống Thư Hàng sáng mắt lên, cảm giác dạo này mình rất có duyên với hoa sen.

Chương 817

Tô Thị A Thập Lục cười nói: "Có lẽ thật sự có thể thử xem, đến lúc đó khi tư sát với tà ma Cửu U, ta sẽ giúp ngươi thu thập thi thể tà ma.

Xem xem có thể thu thập đủ thi thể tà ma để đổi lấy hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' với Hằng Hỏa tiền bối không." "Thư Hàng tiểu hữu, nếu ngươi có ý định giao dịch, có thể liên hệ ta.

Ta sẽ đổi hạt sen của ngươi bằng bốn hoặc năm bụi 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' theo mức giá Bạch tiền bối vừa đề cập.

Thiên Hà Tô Thị có một lượng tồn kho 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' không tệ." Tô Thị A Thất cười nói.

"Không, đổi với ta trước đã." Bạch Tôn Giả nói: "Ta nhớ ta từng thu thập 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' trước đây, đợi ta về kho báu của mình tìm xem, chắc chắn vẫn còn rất nhiều.

Đợi ta đổi xong, rồi mới đến lượt các ngươi." 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' rất khó ăn, đổi lấy 'hạt sen' ngon hơn, đối với Bạch tiền bối mà nói, rất hời.

Bắc Hà Tán Nhân cười nói: "Thư Hàng tiểu hữu, ngươi không nhân cơ hội thử luyện thêm một hạt sen nữa sao?" Bắc Hà Tán Nhân lo lắng việc Tống Thư Hàng luyện ra 'hạt sen' có thể chỉ là một sự trùng hợp, nên muốn xem Thư Hàng có thể tiếp tục luyện được hạt sen không.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, cuối cùng lại lắc đầu: "Hôm nay tạm thời bỏ qua đi." Họng và dạ dày cậu vẫn còn âm ỉ đau nhói, vẫn là đợi họng tốt hơn một chút, rồi đến chỗ Dược Sư tiền bối phối một ít thuốc dịch cần thiết khi dùng 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' rồi hãy thử nghiệm tiếp.

Thời gian trôi nhanh.

Đến chiều tối, “Vạn Thư Sơn” bị thương khắp mình mẩy đã được Hằng Hỏa Chân Quân và các đệ tử Nho gia sửa sang lại một lần.

Các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng đánh thức các thành viên của Nhã Các Bố kịch tổ, hoàn thành các cảnh quay kịch bản còn lại.

Sau khi quay xong, phi chu tiên vận đưa các thành viên Nhã Các Bố kịch tổ rời khỏi Nho môn Bạch Vân Thư Viện.

Tiếp theo, tà ma Cửu U thế giới có thể đánh đến bất cứ lúc nào, người thường của Nhã Các Bố kịch tổ ở lại Bạch Vân Thư Viện sẽ rất nguy hiểm, nên trước tiên đưa họ đến địa điểm quay phim tiếp theo.

Ngoài ra, dưới sự sắp xếp của Lệ Chi Tiên Tử, các thành viên Nhã Các Bố kịch tổ đã để lại một máy quay phim.

Đến lúc đó, Lệ Chi Tiên Tử muốn dùng máy quay này để quay cảnh ‘Bạch Tôn Giả’ tàn sát tà ma Cửu U thế giới mười vào mười ra.

Sau khi quay xong, “Vạn Thư Sơn” dưới sự bố trí lại của Hằng Hỏa Chân Quân, đã trở thành đối tượng bảo vệ trọng điểm của ‘Bạch Vân Thư Viện’.

Không thể để ‘Vạn Thư Sơn’ bị tổn hại trong cuộc tấn công của tà ma Cửu U.

Không gian “Thánh Tịch Trì” ẩn giấu trong Vạn Thư Sơn, có lẽ chính là hy vọng để ‘Bạch Vân Thư Viện’ và Nho gia một lần nữa phục hưng!

Trời dần tối.

Sau bữa tối, Tống Thư Hàng đến chỗ nghỉ ngơi mà Bạch Vân Thư Viện đã sắp xếp cho cậu.

Trước khi đại chiến với tà ma Cửu U thế giới, cậu chuẩn bị tăng cường thực lực của mình.

Thư Hàng thử tu luyện cuốn 'Tật Phong Đao' mà cậu đã giao dịch được từ Long Động Chủ, đây là bảo vật đổi được bằng 'Long Ma Dược Tề' với Long Động Chủ.

Tống Thư Hàng có thiên phú đao pháp… thật sự rất mạnh.

Chỉ tu luyện vài canh giờ, cậu đã nắm vững hoàn toàn các chiêu thức 'Tật Phong Đao', múa đao trông đã rất ra dáng.

Cho cậu thêm chút thời gian nữa, cậu có thể tu luyện thành công môn đao pháp tấn công điên cuồng này.

Luyện xong đao pháp, Tống Thư Hàng lại lấy từ trong lòng ra một cây bút.

Cây bút này chính là "Phong Thiền Bút", là Nho bảo Tam phẩm.

Chính là phần thưởng cậu nhận được sau khi vượt qua không gian 'Thi cử vô hạn'.

Thư Hàng cầm bút, trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại 'Chính Khí Thối Thân Thiên' được ghi chép trong 'Nho Gia Kim Cương Thân'.

Sau khi minh tưởng lại toàn bộ thiên 'Chính Khí Thối Thân Thiên', Thư Hàng cầm bút, bắt đầu mặc tả trên giấy trắng.

Nặng quá!

Khi cậu bắt đầu viết, chỉ cảm thấy tay phải cầm 'Phong Thiền Bút' trĩu nặng, như thể không phải cầm một cây bút, mà là một khối chì nặng hàng ngàn cân.

Cánh tay nặng như vậy mà còn phải mặc tả 'Chính Khí Thối Thân

Thiên’ không sai một chữ, đây là một thử thách cấp độ rất cao.

Ngay từ đầu trong ‘Ký ức của Thánh nhân’, khi xem Thánh nhân sáng tạo và thử nghiệm bộ bí pháp ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ này, Thư Hàng đã phần nào hiểu được độ khó tu luyện của nó.

Nhưng khi chính thức mặc tả ‘Chính Khí Thối Thân Thiên’, mức độ khó khăn vẫn vượt xa dự liệu của cậu.

“Nếu không phải mình đã tu luyện ‘Cương Thủ’, lại có Nho bảo Phong Thiền Bút trợ giúp, e rằng căn bản không viết được vài chữ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Chữ cổ ‘Chính Khí Thối Thân Thiên’ đầu tiên được viết ra, phải mất đến hai phút.

Thư Hàng mồ hôi như mưa… Đồng thời, cậu cảm thấy từ chữ này, có một loại ‘năng lượng’ mà cậu chưa từng tiếp xúc phản hồi lại, tư nhuận cơ thể cậu, nâng cao thể chất của cậu.

Đây chính là ‘chính khí’ mà Thánh nhân dùng để cường hóa thân thể, chỉ cần mặc tả ‘Chính Khí Thối Thân Thiên’ sẽ được dẫn dắt đến.

Loại năng lượng được Thánh nhân gọi là ‘chính khí’ này, trong khi tư nhuận cơ thể Tống Thư Hàng, còn hóa thành ‘trọng lực’ đè lên người Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm giác cơ thể mình nặng thêm hơn mười cân — đây mới là chữ đầu tiên, trọng lượng phía sau sẽ liên tục chất chồng lên, không biết mình có thể chịu đựng đến bao giờ?

Hít một hơi thật sâu, Tống Thư Hàng nghiến răng, tiếp tục bắt đầu mặc tả nội dung phía sau của ‘Chính Khí Thối Thân Thiên’.

Cậu cảm thấy, mỗi khi viết một chữ, đều như thể cậu lúc mới bước vào tu chân, tu luyện một bài ‘Cơ Sở Kim Cương Quyền Pháp’, cảm giác suy yếu từng đợt dâng trào.

Sau mỗi chữ, thể chất của cậu đều sẽ được tăng cường, đồng thời trọng lực đè lên người cậu cũng sẽ tăng lên theo.

Mỗi khi viết thêm một chữ, sức lực phải bỏ ra đều tăng lên.

Thời gian trôi nhanh.

Đêm đã khuya.

Ngày 13 tháng 8, thứ Ba.

Tống Thư Hàng hai tay nắm chặt bút, lúc này cậu đã không còn quan tâm đến tư thế, cả người cậu nằm sấp trên bàn — may mà bàn của Nho môn đủ kiên cố, nên mới không bị Thư Hàng lúc này đè sập.

“Chữ cuối cùng.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Lúc này cậu ướt đẫm mồ hôi khắp người, như thể vừa vớt từ dưới nước lên.

Hơn nữa, cơ thể vốn dĩ phình ra do dùng ‘Long Ma Dược Tề’ lúc này đã khôi phục trạng thái ban đầu. ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ trong khi cường hóa thể chất Tống Thư Hàng, còn phối hợp với cơ thể hấp thu ‘Long Ma Dược Tề’, khiến thể chất Tống Thư Hàng ổn định tăng lên.

Trên cơ thể Tống Thư Hàng, ánh sáng ‘tinh huy’ nhàn nhạt ban đầu, đã chuyển hóa thành ‘nguyệt mang’, đây là dấu hiệu thể chất của cậu sẽ lên một tầng thứ nhỏ.

Nho Gia Kim Cương Thân, không hổ là pháp môn cường hóa thể chất do Thánh nhân tự sáng tạo, hiệu quả khỏi phải nói.

Tống Thư Hàng hai tay nắm chặt bút, run rẩy vẽ xong phù văn cuối cùng.

Sau đó, cả người cậu kiệt sức đổ sụp xuống bàn.

Ầm!

Chiếc bàn kiên cố, cuối cùng vẫn không chịu nổi, bị Tống Thư Hàng đè tan tành.

Tống Thư Hàng vì kiệt sức, không thể cử động được.

Cậu cứ như vậy nằm sấp trên chiếc bàn vỡ, nhắm mắt lại, rất nhanh đi vào trạng thái ngủ say.

Và trên tờ giấy trắng trước mặt cậu, tất cả các phù văn cộng minh lấp lánh.

Sau một hơi thở, tất cả các phù văn trên giấy trắng đều biến mất.

Cùng lúc đó, lại có một luồng 'chính khí' phản hồi lại Tống Thư Hàng.

Ánh sáng 'tinh huy' nhàn nhạt trên cơ thể Tống Thư Hàng hoàn toàn chuyển hóa, ngưng kết thành màu 'nguyệt mang'.

Cường độ thân thể của tu sĩ Tam phẩm được chia thành bốn tầng thứ, lần lượt là tứ mạch "Tinh Huy, Nguyệt Âm, Dương Viêm, Không Vương".

Cảnh giới của Tống Thư Hàng lúc này, vẫn là Tam phẩm sơ nhập, chưa đả thông một mạch nào.

Nhưng thể chất của cậu, đã đạt đến trình độ của tu sĩ cảnh giới 'Nguyệt Âm mạch' thứ hai của Tam phẩm.

Theo đà thể chất cậu tiếp tục tăng cường, không chừng cậu thật sự có thể như Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', sở hữu cường độ nhục thân vượt cảnh giới.

Tạo Hóa Pháp Vương, Ngũ phẩm đã sở hữu nhục thân cường hãn cấp bậc Lục phẩm Chân Quân.

Bây giờ Tống Thư Hàng tiếp tục nỗ lực, ở Tam phẩm mà sở hữu cường độ nhục thân cảnh giới 'Tứ phẩm', có triển vọng!

Trong không gian thu nhỏ, Thông Nương yên lặng nằm sấp trên bó 'mầm hành', nước mắt chảy dài.

Thằng nhóc Tống Thư Hàng này ngất xỉu rồi!

Hơn nữa, xung quanh không có đạo hữu nào của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Cô bé Tô Thị A Thập Lục hôm nay không ở cùng Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều cũng không có mặt, Bạch Tôn Giả cũng không có.

Nếu nàng muốn trốn thoát, lúc này chính là cơ hội trời ban, đơn giản là không còn cơ hội nào tốt hơn.

Tuy nhiên… Thông Nương hiện tại cũng giống như Tống Thư Hàng, toàn thân mềm nhũn, không còn chút sức lực nào.

Sáng nay do 'Cuồng Bạo Thuật', nàng bị nhổ quá nhiều mầm hành, bây giờ vẫn không thể cử động được.

Hơn nữa… Thông Nương lau nước mắt, khẽ thở dài.

Thật ra, nàng hiện tại lại không có ý định trốn thoát quá lớn.

Sau khi Tống Thư Hàng chìm vào giấc ngủ, ý niệm của cậu lại đi vào một trạng thái kỳ lạ.

"Chết tiệt, quên mất lời nguyền kỳ lạ của 'Thượng Cổ Mặc Môn' rồi, sẽ không lại đi vào giấc mộng rắc rối nữa chứ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Chẳng lẽ lại phải cầu cứu Bạch tiền bối Two nữa sao?

Nhưng rất nhanh, cậu phát hiện mình không bị đưa vào giấc mộng lời nguyền.

Lúc này cậu đang ở trong trạng thái quan sát xung quanh với góc nhìn 360 độ không góc chết.

Xung quanh, khắp nơi đều là ô uế, tà khí.

Là hình dáng của Cửu U thế giới.

Cậu mơ thấy Cửu U thế giới?

Vậy cậu bây giờ, đang dùng góc nhìn của ‘ai’ để xem Cửu U?

Mình sẽ không… lại nhập mộng nữa chứ?

Tống Thư Hàng liền nhớ đến thiên phú đặc biệt của mình.

Tống Thư Hàng phát hiện mình hiện tại đang ở Cửu U thế giới, tà ma gần đó cũng không có ý định tấn công cậu.

Thậm chí thỉnh thoảng còn có một số tà ma cấp thấp, cung kính hành lễ với cậu.

Rõ ràng thân phận của Thư Hàng lúc này là đồng loại của những ‘tà ma’ này.

Chương 818

Tức là lần 'nhập mộng' này, thân phận mà mình hóa thân là một con tà ma Cửu U?

"Mình gần đây có liên quan đến 'tà ma Cửu U' nào sao?" Tống Thư Hàng bắt đầu suy nghĩ.

Kỹ năng 'nhập mộng' của cậu nói đến là đến, thuộc về kỹ năng bị động, không thể chủ động khống chế.

Tuy nhiên có một điểm có thể xác định, muốn 'nhập mộng' thì Tống Thư Hàng ít nhất phải có 'liên hệ' với đối tượng nhập mộng.

Bất luận là 'Đàn Chủ' lúc đó, hay 'Lý Thiên Tố đạo trưởng', hoặc 'Sở Sở', đều từng có liên quan đến Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại các nhân vật có liên quan giữa mình và tà ma Cửu U thế giới gần đây — trước hết, chắc hẳn là Long Động Chủ của 'Long Ma Dược Tề'.

Đây cũng là con tà ma có khả năng cao nhất thiết lập 'liên hệ nhập mộng' với Tống Thư Hàng.

Tiếp theo là con 'tứ đầu xà tà ma' chết một cách khó hiểu đó, con tứ đầu xà tà ma này chết khá thảm, rất có thể lúc lâm tử đã để lại oán linh, lời nguyền gì đó bên cạnh Tống Thư Hàng.

Còn có những con tà ma đã tấn công biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả cùng với 'tứ đầu xà tà ma', kết quả bị tiêu diệt toàn bộ.

Nhưng những con tà ma đó không có liên hệ sâu sắc với Tống Thư Hàng, đối tượng nhập mộng hẳn sẽ không phải chúng.

Cuối cùng còn một khả năng, đó là cậu nhập mộng vào Bạch tiền bối Two.

Bởi vì Bạch tiền bối Two từng nói, ông ấy cũng là một thành viên của Cửu U thế giới.

Nhưng, với sự quỷ dị và cường đại của Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng muốn 'nhập mộng' vào ông ấy, gần như không thể.

Trừ phi Bạch tiền bối Two cho phép, Thư Hàng mới có khả năng nhập mộng vào Bạch tiền bối Two.

Vậy thì mình hiện tại 'nhập mộng' là 'Long Động Chủ' sao?

Hay là con 'tứ đầu xà tà ma' đó?

Đang lúc suy nghĩ, 'chính mình' trong mộng đi dọc theo một đường hầm dài, tiến vào sâu dưới lòng đất Cửu U thế giới.

Đồng thời, Thư Hàng cảm thấy trên vai 'chính mình' dường như đang vác thứ gì đó.

Bước vào đường hầm, Tống Thư Hàng nhìn thấy rất nhiều tà ma Cửu U, đi song song với cậu.

Suốt dọc đường, tất cả tà ma không ai mở miệng nói chuyện, im lặng một cách đáng sợ.

Và trên vai của chúng, đều đang vác từng thi thể 'con người'.

Nhìn từ trang phục của những thi thể này… chúng đều là đệ tử Nho gia!

Trong lòng Tống Thư Hàng chấn động.

Các tà ma tiến vào sâu dưới lòng đất Cửu U thế giới, càng lúc càng có nhiều tà ma nhập vào đội ngũ.

Những tà ma mới xuất hiện này, tụ tập từ các 'đường hầm' khác nhau.

Càng lúc tà ma càng nhiều, đội ngũ tà ma xếp thành ba hàng chậm rãi tiến về phía trước.

Chỉ trong phạm vi tầm nhìn của 'Tống Thư Hàng', đã có thể nhìn thấy ít nhất hơn ba trăm con tà ma Cửu U phía trước.

Hơn nữa, phía sau cậu còn không biết có bao nhiêu con tà ma.

Những con tà ma Cửu U này, bao gồm cả 'chính mình' trong mộng, tất cả đều đang vác thi thể đệ tử Nho gia trên vai.

Nhiều đệ tử Nho gia bị hại như vậy!

Đây là chuyện xảy ra từ khi nào?

Đội ngũ tà ma tiến về phía trước một cách có trật tự, trên đường càng lúc càng có nhiều tà ma Cửu U gia nhập đội ngũ.

Cứ như vậy… sau khi đi bộ khoảng hơn mười phút, Tống Thư Hàng trong mộng, cuối cùng cũng đến đích.

Cậu trong mộng, ngẩng đầu lên, nhìn về phía trước.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cây đại thụ đen cao lớn xuất hiện trong mắt cậu.

Không, đợi đã!

Theo tầm nhìn của cậu trong mộng dần dần di chuyển lên, Tống Thư Hàng nhìn thấy toàn bộ hình dáng của cây đại thụ này.

Đây không phải là cây, mà là một đóa hắc tà liên khổng lồ vô cùng lớn.

Thân sen và đài sen, cao đến hai mươi mét.

Trong thế giới Cửu U ô uế, tà ác, đóa tà liên màu đen này vẫn vô cùng nổi bật.

Năng lượng ô uế của Cửu U thế giới, so với đóa tà liên màu đen này, giống như sự khác biệt giữa màu đen nhạt và màu đen đậm.

Đây quả thật là một tồn tại ‘còn đen tối hơn cả bóng tối’.

Và lúc này, các tà ma Cửu U phía trước từng con từng con tiến lên, chúng ném thi thể đệ tử Nho gia trên vai xuống hồ nước phía dưới đóa tà liên màu đen kia.

Những con tà ma sau khi ném thi thể, thì di chuyển sang một khoảng đất trống lớn bên cạnh, chờ đợi ở đó.

Toàn bộ quá trình, các tà ma Cửu U đều giữ im lặng.

Trừ tiếng bước chân, tiếng thở, thì chỉ có tiếng thi thể bị ném xuống hồ nước.

Đội ngũ dần dần di chuyển về phía trước, cuối cùng đến lượt Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng.

Cậu cũng tiến lên một bước, ném thi thể một vị đệ tử Nho gia trên vai xuống hồ nước phía dưới tà liên kia.

Đồng thời, cậu trong trạng thái nhập mộng, nhìn thoáng qua hồ nước chất đầy thi thể đệ tử Nho gia đó.

Khoảnh khắc nhìn thấy cảnh này, Tống Thư Hàng có chút không dám tin.

Chỉ thấy trong hồ nước đó, lại tràn ngập chính khí Hạo Nhiên của Nho gia, và ánh sáng tịnh hóa của Phật tông.

Nước hồ cũng phản chiếu ánh sáng thánh khiết, nước hồ trong suốt thấy đáy.

Hồ nước này… gọi là ‘Thánh trì’ cũng không quá đáng!

Trong hồ nước khổng lồ, vô số thi thể đệ tử Nho gia chất đống chìm sâu trong nước.

Bất luận nam nữ, đều với vẻ mặt bình tĩnh chìm sâu dưới đáy hồ… cứ như thể đang ngủ vậy.

Ngoài đệ tử Nho gia, Tống Thư Hàng còn nhìn thấy thi thể các đệ tử Phật tông đầu trọc ở bên cạnh.

Thậm chí ở dưới đáy, dường như còn có thi thể hình người có cánh, và một số thi thể loại dị thú không rõ tên.

Bất kể là đệ tử Nho gia, đệ tử Phật tông hay những dị thú dưới đáy, trên thi thể của chúng đều tràn ngập khí tức thánh khiết, đại quang minh, của phe chính khí.

Và tất cả các thân ảnh dưới đáy hồ, đều với vẻ mặt bình tĩnh, cứ như thể đang ngủ vậy.

Thậm chí, có một số thi thể trên mặt còn hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê dại: "Đây là nơi quái quỷ gì!" Nhìn qua, tà ma Cửu U thế giới thu thập thi thể Nho gia, Phật tông, thậm chí nghi là thiên sứ phương Tây hoặc thánh thú gì đó, chính là để nuôi dưỡng đóa tà liên khổng lồ này sao?

Thông tin này, nhất định phải tìm cách báo cho Bạch tiền bối và mọi người, để mọi người cẩn thận.

Tà ma Cửu U thế giới nuôi dưỡng đóa tà liên này, tuyệt đối sẽ không phải vì hòa bình thế giới đâu.

Đồng thời, Tống Thư Hàng âm thầm thu liễm ý niệm của mình — trời biết đóa tà liên này, có thể sẽ không đáng sợ như 'Xích Tiêu Tử đạo trưởng' không.

Lỡ như đóa tà liên này cũng có thể trực tiếp 'nhìn' thấy cậu khi cậu 'nhập mộng' thì sao!

Không thể không phòng bị.

Lúc này, 'Tống Thư Hàng' trong mộng sau khi ném thi thể, bắt đầu thuận theo đội ngũ, di chuyển sang một bên.

Đến khoảng đất trống nơi các tà ma tụ tập.

Ngay lúc đó, khi ‘Tống Thư Hàng’ trong mộng quay đầu rời đi, ánh mắt Thư Hàng liếc qua, trong ‘Thánh trì’ đó, nhìn thấy một bóng người quen thuộc!

Đó là bóng dáng một thiếu nữ, mặc giáp trắng.

Bạch Hạc Chân Quân!

Là Bạch Hạc Chân Quân ở trạng thái nữ tính, nàng với vẻ mặt bình tĩnh, hai tay khoanh lại đặt ở vị trí bụng dưới, chỉ là đôi cánh trắng muốt phía sau đã bị xé nát, chỉ còn lại một cánh tàn.

Đột nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc trong Thánh trì, nội tâm Tống Thư Hàng trong khoảnh khắc đó, xuất hiện sự chấn động dữ dội.

Nhưng cậu rất nhanh hiểu ra — đó không phải Bạch Hạc Chân Quân, mà hẳn là tộc nhân của Bạch Hạc Chân Quân, trong ‘quá khứ’ đã bị tà ma Cửu U sát hại, thi thể bị đưa đến dưới đóa tà liên này, trở thành dưỡng chất nuôi dưỡng tà liên.

Sau khi hiểu ra, Tống Thư Hàng vội vàng một lần nữa thu liễm tâm thần.

Hy vọng dao động cảm xúc của mình, không bị tà liên phát hiện ra.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng ngay lúc đó, đóa tà liên khổng lồ kia bỗng nhiên chấn động mạnh mẽ!

Theo sự chấn động của nó, toàn bộ không gian dưới lòng đất đều rung lắc dữ dội.

Không hay rồi, vừa rồi dao động cảm xúc của mình, đã bị ‘tà liên’ hoặc tà ma Cửu U ẩn giấu phía sau tà liên cảm ứng được rồi sao?

Ngay lúc đó, ‘Tống Thư Hàng’ trong mộng và các tà ma Cửu U xung quanh, phát ra tiếng gầm rống phấn khích, chúng vây quanh bên hồ nước, vui mừng hò reo.

Các tà ma đang chờ đợi ở khoảng đất trống phía xa, cũng phấn khích hò hét lớn. ‘Tống Thư Hàng’ trong mộng ở gần hồ nước nhất, chiếm giữ vị trí rìa hồ.

Tuy nhiên, các tà ma Cửu U không dám đến quá gần hồ nước… Đối với tà ma Cửu U mà nói, hồ nước thánh khiết này đơn giản như ánh mặt trời, đến quá gần sẽ bị hòa tan.

Tà liên vẫn tiếp tục rung lắc.

Một lát sau, trên đóa tà liên khổng lồ kia, có vô số điểm sáng màu đen rơi xuống.

Tất cả các tà ma phấn khích vươn tay ra, để đón nhận những điểm sáng màu đen đó, dường như là sự ban thưởng của tà liên?

Trong suốt quá trình, các tà ma Cửu U không hề hỗn loạn.

Tuy phấn khích, nhưng không hề tranh giành, chỉ là vươn tay chờ đợi các điểm sáng màu đen rơi xuống.

Bởi vì sự ban thưởng của ‘tà liên’ này, sẽ được phân phát theo công lao.

Mà nếu dám tranh giành, thì chỉ có một con đường chết — cho dù muốn tranh đoạt sự ban thưởng của ‘tà liên’, cũng phải đợi sau khi rời khỏi không gian dưới lòng đất này mới nói đến.

Các điểm sáng màu đen rơi xuống. ‘Tống Thư Hàng’ trong trạng thái nhập mộng vươn móng vuốt, đón nhận sự ban thưởng của tà liên, cậu chỉ nhận được một điểm sáng.

Đến lúc này, Tống Thư Hàng mới nhìn thấy ‘móng vuốt’ của mình.

Chương 819

Đây là một cặp long trảo… Xem ra, đối tượng nhập mộng lần này chính là con rồng ma ‘Long Động Chủ’ không nghi ngờ gì nữa.

Đồng thời Tống Thư Hàng cũng nhìn rõ điểm đen trong tay.

Đó là một hạt sen, toàn thân như thủy tinh đen, trên hạt sen còn nổi lên những hoa văn ma pháp màu vàng phức tạp.

Trên hạt sen tỏa ra một loại sức hấp dẫn, khiến người ta không nhịn được muốn nuốt nó vào bụng.

Rõ ràng, đây là hạt sen của đóa ‘tà liên’ kia — chỉ là không ngờ đóa ‘tà liên’ khổng lồ như vậy, hạt sen lại chỉ lớn bằng hạt sen hoa sen bình thường.

Lại là hạt sen!

Mấy ngày nay, không ngừng tiếp xúc với đủ loại ‘hoa sen’, tiếp xúc với đủ loại ‘hạt sen’.

Gần đây, mình có duyên với ‘sen’ sao?

Người khác đều là ‘vận đào hoa’, còn mình đây là ‘vận liên hoa’ sao?

Tống Thư Hàng tự giễu.

Trong lúc suy nghĩ, ‘Long Động Chủ’ trong mộng kích động nâng hạt sen màu đen, sau đó nó vươn móng vuốt, ném thẳng hạt sen vào miệng… nhưng, ‘Long Động Chủ’ không dùng miệng để dùng hạt sen.

Hạt sen sau khi vào ‘miệng’, liền có một ảo ảnh con sâu hiện lên, một ngụm nuốt chửng hạt sen màu đen.

Ngay sau đó, một loại ‘cảm ngộ’ kỳ diệu dâng trào trong lòng Tống Thư Hàng.

Loại cảm ngộ này… dường như đang ban tặng ‘Long Động Chủ’ một loại năng lực, hoặc một bí pháp?

Không thể không nói, năng lực ‘nhập mộng’ của Tống Thư Hàng, hiệu quả khỏi phải nói!

Khi cậu hóa thân thành ‘nhân vật nhập mộng’, có thể trải nghiệm tất cả những gì ‘nhân vật nhập mộng’ đã trải qua.

Lần trước, cậu làm Thông Nương mấy trăm năm.

Sáng mọc tối lặn, gió thổi nắng táp, hoàn hảo trải nghiệm cách một cọng hành sinh tồn.

Bây giờ, sau khi hóa thân thành ‘Long Động Chủ’, cậu đã trải nghiệm tất cả những gì Long Động Chủ đã trải qua, trong đó bao gồm cả ‘cảm ngộ truyền thừa’ mà nó nhận được.

Tương tự như dị năng mà hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ ban tặng cho người dùng, hạt sen của đóa ‘tà liên’ này, cũng có thể ban tặng cho các tà ma Cửu U thế giới một loại ‘tà thuật’.

Một lát sau, Long Động Chủ tiếp nhận xong tà thuật do ‘hạt giống tà liên’ ban tặng.

Ngay sau khi tiếp nhận xong, Long Động Chủ đã nắm vững cách vận dụng ‘tà thuật’ mà nó có được — nó có được một loại tà thuật ‘hấp thu + phản đòn’.

Đây là một ‘tà thuật’ nghe có vẻ rất lợi hại, nó có thể hấp thu tất cả pháp thuật tấn công Long Động Chủ, và phản đòn lại.

Nghe có vẻ rất bá đạo.

Tuy nhiên, cách hấp thu pháp thuật của ‘tà thuật’ này có một số hạn chế — nó cần Long Động Chủ nuốt 'pháp thuật' vào, sau đó lại phun ra từ miệng để phản kích kẻ địch.

Lấy một ví dụ, 'Người qua đường A' thi triển một 'Hỏa Cầu Thuật' vào Long Động Chủ, Long Động Chủ chỉ cần vận dụng 'tà thuật', một ngụm nuốt chửng Hỏa Cầu Thuật.

Sau đó lại há miệng, có thể phun Hỏa Cầu Thuật trở lại, phản kích 'Người qua đường A'.

Nếu chủ nhân của tà thuật này, có một cái 'miệng nhỏ nhắn' thì hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

May mắn là miệng Long Động Chủ đủ lớn.

Ngoài hạn chế về miệng, 'tà thuật' này còn bị hạn chế bởi 'phương thức pháp thuật'.

Nếu là pháp thuật thuần linh lực, như các phương thức tấn công 'hỏa cầu, lốc xoáy, thủy tiễn, lôi điện…' chỉ cần Long Động Chủ có thể ăn bao nhiêu, thì có thể phun ra bấy nhiêu.

Nhưng nếu hiệu quả của pháp thuật đối phương là 'tấn công pháp thuật gián tiếp' như triệu hồi thiên thạch, 'tà thuật' của Long Động Chủ sẽ có phần bất lực.

Long Động Chủ hiển nhiên không thể nuốt một khối thiên thạch khổng lồ. 'Tà thuật' này trông có vẻ rất mạnh, nhưng vì hai hạn chế này, nó trở nên vô dụng.

Tống Thư Hàng cảm thấy tên của tà thuật này, có thể gọi là "Ăn ngon, miệng khoẻ".

Nếu không có một hàm răng tốt, muốn dùng 'tà thuật' này không hề dễ dàng.

Tống Thư Hàng âm thầm thương tiếc cho 'Long Động Chủ' hai giây.

Ngoài ra, đáng tiếc hơn là, ‘tà thuật’ và công pháp không giống nhau.

Tương tự như dị năng mà hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ ban tặng.

Dù Tống Thư Hàng thông qua việc hóa thân vào nhân vật Long Động Chủ, đã hiểu được nguyên lý và một số cảm ngộ truyền thừa của tà thuật ‘Ăn ngon, miệng khoẻ’ này.

Nhưng không có sự trợ giúp của hạt sen ‘tà liên’, sau khi tỉnh mộng, cậu cũng không thể thi triển ‘tà thuật Ăn ngon, miệng khoẻ’ này.

Hạt sen tà liên, có thể coi là công cụ để thi triển ‘tà thuật’, sau khi ăn hạt sen ‘tà liên’, hàm răng của Long Động Chủ đã được cường hóa một cách nào đó, có thể trực tiếp nuốt pháp thuật, và phun ra phản đòn.

Và Tống Thư Hàng không có hạt sen ‘tà liên’ cường hóa hàm răng và dạ dày, dù cậu biết một số nguyên lý của ‘tà thuật’, nhưng cậu cũng không dám trực tiếp nuốt pháp thuật.

Trừ phi, cậu có thể dựa vào ‘nguyên lý tà thuật’ trong đầu, tự mình sáng tạo lại một loại ‘pháp thuật’ có công năng tương tự.

“Tuy nhiên, đóa ‘tà liên’ này cứ có cảm giác rất giống với ‘Quân Tử Kim Liên’ của Nho gia.

Hơn nữa… Nho gia cũng đang thu thập thi thể ‘tà ma Cửu U’, đây là sự trùng hợp sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Bình minh ló dạng.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, tỉnh dậy.

Nhờ phúc của ‘nhập mộng’, cậu lại được ngủ một giấc ngon lành.

Không cần lo lắng đang ngủ dở, bị kích thích bởi lực lượng tinh thần 'búa đập đầu', cưỡng chế đánh thức.

Tỉnh dậy, Tống Thư Hàng thấy mình vẫn còn nằm sấp bên chiếc bàn đổ, miệng đầy nước dãi.

Và trên bàn, thiên 'Chính Khí Thối Thân Thiên' mà cậu đã viết đến kiệt sức ngày hôm qua, đã biến mất… Đây là chuyện tốt, điều này chứng tỏ ngày hôm qua cậu lần đầu tiên viết 'Chính Khí Thối Thân Thiên', đã thành công!

Chỉ khi toàn bộ thiên 'Chính Khí Thối Thân Thiên' được viết thành công, thì toàn thiên 'Chính Khí Thối Thân Thiên' mới hóa thành một luồng 'chính khí' cường đại, phản hồi lại cơ thể Tống Thư Hàng, nâng cao đáng kể thể chất của cậu.

Tống Thư Hàng haha cười một tiếng, bò dậy từ dưới đất.

"Ồ?" Trong quá trình bò dậy, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng như yến, khi tay nhẹ nhàng chống xuống đất, cơ thể cậu đã bay lên.

Cảm giác nhẹ bẫng, vô cùng thoải mái.

Tống Thư Hàng biết, đây là ảo giác do thể chất của cậu đã tăng cường rất nhiều chỉ sau một đêm.

Tối qua tu luyện 'Nho Gia Kim Cương Thân', hiệu quả quá mạnh.

Tống Thư Hàng cất Nho bảo 'Phong Thiền Bút', nhảy nhót trong phòng, lại luyện thêm một bài 'Cơ Sở Kim Cương Quyền Pháp'.

Dễ dàng, đủ loại dễ dàng.

Hơn nữa Tống Thư Hàng phát hiện, trong quá trình luyện công, trên người cậu hiện lên màu 'nguyệt mang' nhàn nhạt.

Rõ ràng, thể chất của cậu lại lên một tầng thứ nữa.

Và, khi cậu tung ra ‘Cơ Sở Kim Cương Quyền Pháp’, hai tay cậu từ nắm đấm đến cánh tay, toàn bộ ngưng tụ ra màu sắt thép — đây là dấu hiệu ‘Cương Thủ’ công pháp rèn luyện thân thể đã đại thành!

Bây giờ đôi nắm đấm của cậu, đao thương bất nhập.

Hai cánh tay có sức mạnh cầm rồng, ném vào các môn phái luyện khí thời cổ đại, chắc chắn là một thợ rèn cừ khôi.

Ngoài ra, ở mi tâm Thư Hàng, lực lượng tinh thần tuy vẫn thỉnh thoảng sẽ nhảy nhót một cái, kích thích đại não cậu.

Nhưng, cảm giác đau nhói ở mi tâm lúc này, đã giảm xuống đến mức cảm giác ‘bị người ta vỗ nhẹ vào đầu’.

Loại đau đớn này, đối với Tống Thư Hàng đã không còn gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào.

Tống Thư Hàng âm thầm siết chặt nắm đấm: “Cứ như vậy, có ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ phụ trợ, tối nay mình lại dùng thêm một chút ‘Long Ma Dược Tề’ kết kén, nhiều nhất trong vòng một tuần, mình sẽ có thể nâng thể chất lên đến mức tương thích với ‘lực lượng tinh thần’!” Đến lúc đó, sẽ không cần lo lắng về gánh nặng mà lực lượng tinh thần mang lại cho cơ thể nữa.

Tâm trạng Tống Thư Hàng trở nên vui vẻ.

Bụp!

Lúc này, cửa phòng Thư Hàng bị người đẩy ra.

Người đẩy cửa bước vào, là Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử hôm nay, một thân Nho sam thư sinh, nữ giả nam trang — nàng trông cũng đặc biệt có phong vị.

Trong đầu Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ — Lệ Chi Tiên Tử nếu thay đổi sang mặc đạo bào thêm đạo quan, có lẽ sẽ có phong vị hơn?

Đẩy cửa bước vào, Lệ Chi Tiên Tử cười hì hì nói: “Thư Hàng, con gái ta vẫn chưa xuất hiện sao?” Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: “Diệp Tư sư tỷ vẫn chưa có dấu hiệu xuất hiện.

Ta cũng không biết cụ thể là chuyện gì, có lẽ một thời gian nữa, nàng sẽ ra ngoài.” “Ai nha ~~ thật là, ta vừa mới nhận một đứa con gái nuôi, còn chưa kịp cưng chiều nàng, đã bị ngươi dụ dỗ rồi.” Lệ Chi Tiên Tử dùng giọng điệu rất bà thím nói.

Tống Thư Hàng: “…” Lệ Chi Tiên Tử nhìn kỹ Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới, nói: “Ừm, ồ?

Thư Hàng tiểu hữu thể chất của ngươi lại thăng cấp rồi sao?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Tối qua ta đã luyện thành ‘Nho Gia Kim Cương Thân’, thể chất thăng cấp một tiểu cảnh giới.” “Không tệ nha, có tiền đồ.

Như vậy mới xứng đáng trở thành chủ nhân của con gái nuôi ta chứ.” Lệ Chi Tiên Tử đắc ý cười một tiếng, sau đó nàng vẫy vẫy tay về phía Tống Thư Hàng.

Đợi Thư Hàng tiến lên một chút, Lệ Chi Tiên Tử lấy điện thoại ra, ba ba ba chụp vài tấm ảnh chung của hai người.

Không hổ là Lệ Chi Tiên Tử, bất cứ lúc nào cũng phải tranh thủ thời gian tự sướng một chút.

“Đi thôi, Bạch tiền bối hôm qua đã chế tạo đủ số lượng ‘phi kiếm một lần bản 005’, bây giờ đang phát phi kiếm.” Lệ Chi Tiên Tử cất điện thoại, theo bản năng vươn tay, xoa xoa đầu Tống Thư Hàng.

Do Diệp Tư không hiểu sao lại hoàn thành khế ước với Tống Thư Hàng — hiện tại, loại ‘cảm giác thân thiết’ kỳ lạ mà Lệ Chi Tiên Tử dành cho Diệp Tư, đã được Tống Thư Hàng kế thừa.

Bây giờ Lệ Chi Tiên Tử nhìn thấy Tống Thư Hàng, thỉnh thoảng lại có một loại cảm giác thân thiết kỳ lạ không thể giải thích, cứ như thể hai người có huyết mạch tương liên, là mối quan hệ thân thiết không thể tách rời.

Cảm giác này, khiến Lệ Chi Tiên Tử đau cả gan.

Thư Hàng đi theo Lệ Chi Tiên Tử, đến nơi ở mà 'Bạch Vân Thư Viện' đã sắp xếp cho Bạch Tôn Giả.

Nơi ở của Bạch Tôn Giả, rõ ràng có sự khác biệt so với các đạo hữu khác của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nếu nói, các đạo hữu khác ở khách sạn bình thường, thì Bạch Tôn Giả ở biệt thự sang trọng.

Bạch Vân Thư Viện đã quyết tâm, muốn cung phụng Bạch Tôn Giả ăn ngon uống tốt, coi như một bảo bối cát tường, mang lại may mắn cho cuộc đại chiến sắp tới với 'Cửu U thế giới'.

Lúc này, trong hậu viện.

Tống Thư Hàng bước vào sân, liền thấy các tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều tụ tập ở đây trò chuyện về thu hoạch 'ngộ đạo' hôm qua, và hiệu quả của bí pháp đã đạt được hôm qua.

Thấy Tống Thư Hàng đi tới, Bạch Tôn Giả ở xa ném một hộp gỗ tới cho cậu: "Thư Hàng đỡ lấy, đây là 'phi kiếm một lần bản 005'.

Ta đã đặt 'điểm đến' của nó tại biệt thự nghỉ dưỡng mà chúng ta quay phim trước đây.

Chương 820

Một khi các ngươi gặp nguy hiểm, thanh ‘phi kiếm một lần bản 005’ này sẽ trực tiếp đưa ngươi bay đi, lần này, mỗi thanh ‘phi kiếm một lần bản 005’ đều được ta thêm một miếng nhỏ ‘Liễu Yêu Mộc’, khiến tốc độ bay tăng lên một bậc.

Ngay cả đối thủ cấp Tôn Giả, muốn bắt được các ngươi cũng không dễ dàng.” “Liễu Yêu Mộc?” Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nhìn về phía một chậu cây cảnh bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Liễu yêu ‘Khinh Vũ’, lúc này cành cây non mềm của nàng lại bị bẻ gãy một cành… Không cần nói nữa, ‘Liễu Yêu Mộc’ chính là sản phẩm của Khinh Vũ.

Cậu âm thầm chúc phúc cho nàng, hy vọng nàng có thể giống như Thông Nương, học được bí kỹ tương tự ‘cắt cành tái sinh’, có được pháp môn ‘đứt cành tái sinh’.

Nếu không, cả thân cành cây của nàng, không biết đủ cho Bạch Tôn Giả bẻ mấy lần nữa?

Sau Tống Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều và Giao Bá Chân Quân, Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục, Cổ Hồ Quan Chân Quân và các đạo hữu khác, cũng lần lượt đến tiểu viện này.

Tương tự, Bạch Tôn Giả cũng ban tặng mỗi người một thanh ‘phi kiếm một lần bản 005’.

Đợi các đạo hữu đều đến đông đủ, Hoàng Sơn Chân Quân bước ra.

Chân Quân mới đến Bạch Vân Thư Viện vào tối hôm qua, vốn dĩ ông có thể đến sớm hơn, nhưng giữa đường thì gặp phải một đợt thám tử tà ma Cửu U, giết chết những tà ma này tốn một chút thời gian.

“Các đạo hữu đều đã đến đông đủ rồi chứ?” Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười nói: “Vậy tiếp theo, chúng ta hãy cùng trao đổi, đến lúc đó chúng ta sẽ hiệp trợ ‘Bạch Vân Thư Viện’ như thế nào, phòng ngự các cuộc tấn công của tà ma Cửu U.

Làm sao để phát huy sở trường của chúng ta.” Các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chỉ cần là cảnh giới Kim Đan, không có một ai thấp hơn cấp độ ‘Thất Long Văn’, mỗi vị đều là tồn tại xưng hùng đồng cấp.

Vì vậy khi viện trợ ‘Bạch Vân Thư Viện’, tốt nhất nên có kế hoạch, phát huy sở trường của các đạo hữu trong nhóm.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu gật đầu nói: “Hoàng Sơn Chân Quân nói có lý.” Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử giơ tay nói: “Ngoài ra có một chuyện, ta muốn nói với các đạo hữu.

Lần này trong quá trình giúp Bạch Vân Thư Viện giữ thành, chúng ta có thể dùng thi thể tà ma Cửu U, đổi lấy hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ từ tay đệ tử Bạch Vân Thư Viện!” Bắc Hà Tán Nhân hỏi: “Hạt sen Quân Tử Kim Liên?

Có phải là loại hạt sen mà sau khi dùng, không chỉ tăng cường tuổi thọ, mà còn có thể khiến người dùng có thêm một loại ‘năng lực’ không?” Lệ Chi Tiên Tử gật đầu nói: “Chính là loại hạt sen này.” Sau đó, Tiên Tử thuật lại kế hoạch “dùng thi thể tà ma Cửu U đổi lấy hạt sen” mà Hằng Hỏa Chân Quân đã nói trước đó cho các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần nghe.

“Bạch Vân Thư Viện lần này đã đổ máu, có cách ‘dùng tà ma Cửu U đổi lấy hạt sen’ này, chúng ta ở lại giúp đỡ ‘Bạch Vân Thư Viện’ càng có lý do hơn.” Lạc Trần Chân Quân khẽ mỉm cười nói. ‘Năng lực’ mà hạt sen Quân Tử Kim Liên có thể ban tặng, đối với các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần mà nói, cũng không đáng kể là bao.

Dù sao tỷ lệ nhận được năng lực cực phẩm từ hạt sen là quá nhỏ.

Nhưng hiệu quả tăng cường năm mươi năm tuổi thọ, chỉ cần là tu sĩ thì sẽ không bỏ qua.

Vì vậy, ít nhất… cũng phải đổi một hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ mới được.

Và Cổ Hồ Quan Chân Quân, Thông Huyền Đại Sư cùng những nhân vật chưởng môn có một nhóm tiểu đạo sĩ, tiểu hòa thượng dưới trướng, càng thêm động lòng.

Đặc biệt là Thông Huyền Đại Sư, trong ‘Thiên Nhai Vân Du Tự’ của ông ấy, có rất nhiều trưởng bối tuổi thọ đã không còn nhiều, đang bế tử quan, xem xem có thể đột phá cảnh giới không.

Hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’, tuy chỉ có thể kéo dài năm mươi năm tuổi thọ… nhưng biết đâu, mấy vị trưởng bối bế tử quan đột phá cảnh giới, lại thiếu chính là năm mươi năm này?

Năm mươi năm, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn, gần như là hai phần ba tuổi thọ trung bình của người thường.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, liền nghĩ đến chuyện ‘tà liên’ của Cửu U thế giới.

Cậu đang chuẩn bị tìm cơ hội, nói cho các tiền bối biết chuyện tà ma Cửu U thế giới và ‘tà liên’ mà cậu nhìn thấy khi ‘nhập mộng’.

Bây giờ, nhân tiện chủ đề này để nói ra chuyện ‘tà liên’ đi.

Thế là Thư Hàng đứng dậy, chuẩn bị mở miệng nói với các tiền bối về những gì cậu đã nhìn thấy khi ‘nhập mộng’.

Ngay lúc cậu đứng dậy, đột nhiên cả người cậu chao đảo, có cảm giác ‘ý thức’ sắp thoát ly khỏi thân thể.

Không, đây không phải ảo giác — đây là điềm báo ý thức của cậu sắp bị kéo vào ‘không gian thi cử vô hạn’!

Chẳng lẽ lúc này, lại sắp phải tiến vào ‘không gian thi cử vô hạn’, tiến hành thử thách mới sao?

Hay, lại là vị ‘Bạch tiền bối Two’ kia tỉnh dậy, cảm thấy buồn chán, muốn kéo cậu vào sao?

Nếu là trường hợp đầu, cậu chỉ cần vượt qua bài kiểm tra là không vấn đề gì.

Nếu là trường hợp sau, cậu bây giờ phải chuẩn bị rồi.

Nhớ lần trước, khi Bạch tiền bối Two thả cậu đi, yêu cầu cậu kể vài câu chuyện cười mới cho đi.

Hơn nữa, còn dặn cậu lần sau vào, kể thêm vài câu chuyện cười nữa.

Nhưng cậu từ khi rời khỏi ‘không gian thi cử’ lần trước, vẫn chưa có thời gian bổ sung chuyện cười gì cả!

Không hay rồi, toang rồi!

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có chuyện gì muốn nói sao?” Hoàng Sơn Chân Quân thấy Tống Thư Hàng đột nhiên đứng dậy, vẻ mặt muốn nói lại thôi, liền cười hỏi.

“Các tiền bối!” Tống Thư Hàng gấp gáp nói: “Tống mỗ xin chi viện!” “Chi viện cái gì?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

“Xin các tiền bối chi viện cho ta vài câu chuyện cười, gấp!” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả: “…” Hoàng Sơn Chân Quân: “…” Lệ Chi Tiên Tử: “…” Tô Thị A Thập Lục: “…” Tất cả các đạo hữu: “…” “Thật sự rất gấp đó, không đùa đâu.” Tống Thư Hàng gấp gáp nói.

“Ta cảm giác, chuyện Thư Hàng tiểu hữu đang nói lúc này, đã rất thú vị rồi.” Lệ Chi Tiên Tử nói, nói xong, Tiên Tử còn dành cho Tống Thư Hàng một nụ cười ngọt ngào, biểu thị thật sự rất thú vị.

Tống Thư Hàng vươn tay: “Các tiền bối, ta không…” Nhưng lời cậu còn chưa nói hết, cả người cậu đã đổ sập về phía trước, mất đi ý thức.

Bạch Hạc Chân Quân bên cạnh Tống Thư Hàng theo bản năng vươn tay đỡ lấy cậu.

Nhưng khi Bạch Hạc Chân Quân nhìn thấy người trong tay là Tống Thư Hàng, liền theo bản năng ném cậu về phía Lệ Chi Tiên Tử.

“Này, Bạch Hạc đạo hữu, ngươi ném Thư Hàng sang bên ta làm gì?” Lệ Chi Tiên Tử nói, đồng thời nàng vươn tay đỡ lấy Tống Thư Hàng.

“Ngươi không phải là mẹ của hắn sao?” Bạch Hạc Chân Quân theo bản năng nói.

“A a a, Bạch Điểu… ngươi cũng muốn thử cảm giác Bánh Xe Lửa sao?” Lệ Chi Tiên Tử khóe miệng nhếch lên, lộ ra một nụ cười ngọt ngào: “Thử miễn phí, tốc độ ba ngàn vòng một phút đó.” “Xin cho phép ta từ chối.” Bạch Hạc Chân Quân toát mồ hôi lạnh, nàng không muốn giống như tên ngốc Đồng Quái kia, bị Lệ Chi Tiên Tử cầm trên tay, chơi Bánh Xe Lửa.

Thật là mất mặt quá đi.

Lệ Chi Tiên Tử đỡ Tống Thư Hàng, kiểm tra trạng thái của cậu, rồi lên tiếng nói: “Xem ra, Thư Hàng tiểu hữu lại tiến vào không gian ‘Mười Ba Kiếp Tiên Tượng dưới trướng Thánh nhân’ rồi, cũng không biết lần này cậu ấy sẽ có thu hoạch gì?

Nói thật, vừa rồi cậu ấy cầu cứu chúng ta chi viện chuyện cười — chẳng lẽ lần thi này của cậu ấy có liên quan đến chuyện cười sao?” Nói xong, Lệ Chi Tiên Tử đưa Tống Thư Hàng cho Hoàng Sơn Chân Quân bên cạnh.

Hoàng Sơn Chân Quân: “?” Đưa Thư Hàng tiểu hữu cho ta làm gì?

“Ta nhớ khi Thư Hàng tiểu hữu xin gia nhập nhóm, Hoàng Sơn tiền bối ngài không phải đã bói cho cậu ấy một quẻ sao, nói cậu ấy có duyên với ngài, nên mới giữ cậu ấy lại trong nhóm sao.

Như vậy, do Hoàng Sơn tiền bối ngài chăm sóc cậu ấy chẳng phải rất hợp sao?” Lệ Chi Tiên Tử nghiêm trang nói.

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài một hơi, quay người nhìn về phía Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối, ngài có giường trống không?

Ta đưa Thư Hàng tiểu hữu đi nghỉ ngơi một lát.” “Giường?

Ồ, ta có chứ.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói, sau đó Bạch Tôn Giả lấy từ trong không gian trang bị của mình ra một chiếc giường lớn sang trọng, đặt sang một bên.

Đây là thứ mà Bạch tiền bối và Đậu Đậu đã mua trên mạng sau khi học được cách ‘mua sắm trực tuyến’ trước đây.

Sau đó thì cứ để ở trong không gian trang bị.

Hoàng Sơn Chân Quân: “…” Bạch tiền bối, ta không có ý đó đâu.

Tuy nhiên, Hoàng Sơn Chân Quân cuối cùng, vẫn đặt Tống Thư Hàng lên giường.

Sau đó, tiếp tục quay người cùng các đạo hữu tiếp tục thảo luận về ‘làm sao để nghênh chiến tà ma Cửu U thế giới, làm sao để bảo toàn bản thân trong chiến đấu’ và những chuyện tương tự.

Cứ như vậy, một nhóm đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đang thảo luận đại sự, còn Tống Thư Hàng tiểu hữu co ro trên chiếc giường lớn, ngủ ngon lành.

Cảnh tượng này, đơn giản là đẹp như tranh vẽ… Tô Thị A Thập Lục khóe miệng giật giật.

Khi Tống Thư Hàng mở mắt ra, quả nhiên… cậu lại bị kéo vào ‘không gian thi cử vô hạn’ rồi.

Cậu nhanh chóng quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện không có một người cùng thi nào cả.

Vậy thì, không phải ‘Mười Ba Kiếp Tiên Tượng dưới trướng Thánh nhân’ kéo cậu vào không gian này!

Kẻ chủ mưu, chính là ‘Bạch tiền bối Two’ không nghi ngờ gì nữa!

Vừa nghĩ đến việc mình không có chuyện cười nào, cậu không khỏi đau cả gan.

“Bạch tiền bối, ngài có ở đây không?” Tống Thư Hàng kêu lên, sau đó cậu ngẩng đầu lên, phát hiện Bạch tiền bối Two quả nhiên đang lơ lửng trên đầu cậu.

Lúc này, Bạch tiền bối Two đang khoanh chân lơ lửng giữa không trung, trước mặt ông ấy có một chiếc bàn nhỏ.

Bạch tiền bối Two hai tay chống lên bàn, hai tay đan vào nhau đỡ cằm, vẻ mặt nghiêm túc chuyên chú.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Bạch tiền bối, ngài lại kéo tôi vào có chuyện gì sao?” “Ừm, có một tin tức rất quan trọng muốn nói cho ngươi.

Về tin tức của tà ma ‘Cửu U thế giới’.

Tin rằng ngươi chắc chắn sẽ có hứng thú muốn biết.” Bạch tiền bối Two dùng một giọng nói rất trầm trầm nói.

Tống Thư Hàng: “…” Tôi cảm giác Bạch tiền bối Two hôm nay có phong cách rất không đúng.

Tuy nhiên, về tin tức Cửu U thì cậu thật sự muốn biết.

“Sau đó, làm cái giá để nhận được thông tin từ ta… Hôm nay ngươi đã nghĩ ra chuyện cười chưa?” Bạch tiền bối Two nhàn nhạt nói.

Tống Thư Hàng ngại ngùng nói: “Tiền bối, tôi đang chuẩn bị xem vài câu chuyện cười, nhưng ngài kéo tôi vào nhanh quá.

Hay là bây giờ ngài cứ thả tôi đi, tôi sẽ đi học vài câu chuyện cười ngay, rồi lại vào kể cho ngài nghe?” “Ta từ chối.” Bạch tiền bối Two nói: “Nếu ngươi muốn từ chỗ ta, nhận được thông tin quan trọng về ‘tà ma Cửu U’, thì bây giờ hãy kể ngay một câu chuyện cười khiến ta vui vẻ.

Nếu chậm trễ, tâm trạng ta không tốt, thì thông tin này ngươi đừng hòng nhận được.” Tống Thư Hàng: “…” Suy nghĩ hồi lâu, Tống Thư Hàng nghĩ đến phần tiếp theo của ‘câu chuyện kinh dị’ lần trước: “Vậy tôi kể một câu chuyện cười ngắn gọn — khai giảng rồi, có rất nhiều học sinh làm bài tập hè chưa xong, nhưng tôi thì đã làm xong hết rồi.

Hahaha ha ha ha ha… haha.” Bạch tiền bối Two lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Tiếng cười của Tống Thư Hàng liền nghẹn lại.

“Đổi cái khác.” Bạch tiền bối Two nhàn nhạt nói.

Hôm nay Bạch tiền bối Two trông thật cao ngạo, khó giao tiếp quá.

“Bạch tiền bối, bàn bạc một chút, hay là chúng ta đổi sang ‘câu chuyện kinh dị’ có được không?” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Không được.” Bạch tiền bối Two tiếp tục nhàn nhạt nói: “Câu chuyện kinh dị hoàn toàn không thú vị bằng chuyện cười.

Ta cho ngươi ba cơ hội… Ba lần thất bại, thì giao dịch thông tin giữa chúng ta sẽ thất bại.” Tống Thư Hàng sốt ruột, nhưng càng sốt ruột, cậu càng không nghĩ ra được câu chuyện cười nào đặc biệt thú vị.

Chết tiệt, biết thế lần trước vừa ra khỏi ‘không gian thi cử vô hạn’, mình đã đi tìm đủ loại chuyện cười rồi.

Cậu cũng không ngờ Bạch tiền bối Two lại nhanh như vậy, lại kéo cậu vào không gian rồi chứ.

“Bạch tiền bối, hay là cho tôi một cơ hội… để tôi tìm sự trợ giúp bên ngoài được không?” Tống Thư Hàng lại thử thăm dò hỏi.

“Ta từ chối.” Bạch tiền bối Two lại nói: “Ta không muốn những người khác nhìn thấy ta trong không gian này.” Tống Thư Hàng chỉ có thể nhíu mày, khổ sở suy nghĩ những chuyện cười thú vị.

Làm sao đây?

Chương 821

Bạch tiền bối Two chỉ cho cậu ba cơ hội.

Nhưng trên ‘cây kỹ năng thiên phú’ cá nhân của Tống Thư Hàng, kỹ năng ‘biên soạn chuyện cười’ vẫn chưa kịp được cộng điểm!

Chẳng lẽ, phải từ bỏ thông tin của Bạch tiền bối Two về ‘tà ma Cửu U’ sao?

Lỡ như là thông tin rất quan trọng thì sao?

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương — trừ việc kể một câu chuyện cười thú vị để Bạch tiền bối Two vui vẻ, còn có cách nào khác để Bạch tiền bối Two vui vẻ không?

Từ đó, khiến ông ấy nói cho mình biết thông tin quan trọng đó?

Nhưng về việc Bạch tiền bối Two thích cái gì, Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết gì — ngoài việc biết ông ấy thích nghe chuyện cười.

Khoan đã!

Đột nhiên, Tống Thư Hàng linh quang chợt lóe: “Bạch tiền bối, hay là chúng ta dùng thông tin đổi thông tin có được không?

Tôi có thể nói cho ngài biết thông tin hiện thế, để đổi lấy thông tin của ngài.” Lần trước, cậu chính là dùng phương pháp này, đổi lấy sự giúp đỡ của Bạch tiền bối Two, thành công vượt qua thi cử vô hạn.

Trên bầu trời, Bạch tiền bối Two hai tay đan vào nhau chống cằm, nhàn nhạt nói: “Ta từ chối… Ta hiện tại không có thông tin nào đặc biệt muốn biết.

Đừng cố thăm dò ta nữa, hôm nay ta, trừ chuyện cười, cái gì cũng không muốn!” Bạch tiền bối Two hôm nay, đã dựng lên phòng ngự không góc chết, không thể giải quyết được.

Đau đầu thật.

Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm.

Bình tĩnh một chút, làm sao để lay động Bạch tiền bối Two đây?

Hay là, đổi vị trí suy nghĩ một chút!

Nếu mình là Bạch tiền bối Two, mình sẽ bị câu chuyện cười nào chọc cười?

Ừm, kiểu ‘đổi vị trí suy nghĩ’ này… căn bản không có tác dụng gì cả!

Bởi vì cậu căn bản không thể nghĩ ra được chuyện cười thú vị nào.

Vậy thì sâu hơn ‘đổi vị trí suy nghĩ’ một chút, nếu… mình đối mặt không phải Bạch tiền bối Two, mà là Bạch tiền bối, mình sẽ làm sao để từ miệng Bạch tiền bối lấy được thông tin mình muốn?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, đột nhiên nghĩ ra — tính cách của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two hoàn toàn khác nhau.

Nếu cậu hoặc các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, hỏi Bạch Tôn Giả một số thông tin, Bạch Tôn Giả thường sẽ tùy tiện nói cho họ, tuyệt đối sẽ không ép buộc họ kể chuyện cười.

Vậy thì… sâu hơn ‘đổi vị trí suy nghĩ’ một chút nữa.

Hãy suy nghĩ kỹ, nếu muốn khiến Bạch tiền bối ‘hưng phấn’ lên, có cách nào không?

Cách nào có thể khiến Bạch tiền bối hưng phấn, biết đâu cũng có thể khiến Bạch tiền bối Two cũng hưng phấn theo?

Ví dụ như… lái xe?

Phá hủy đồ điện?

Cung cấp địa điểm bế quan tuyệt vời?

Bí cảnh thú vị?

Tóm lại, chỉ cần là những thứ thú vị, mới lạ là được.

Tống Thư Hàng sáng mắt lên, có lẽ, mình có thể bắt đầu từ phương diện này?

Nhưng lại có một vấn đề, 'không gian thi cử vô hạn' này là một không gian ý thức, những thứ trong hiện thực của Tống Thư Hàng đều không thể mang vào không gian này.

Nếu không, Tống Thư Hàng chỉ cần lấy điện thoại ra, tùy tiện lướt mạng là có rất nhiều chuyện cười.

Vì vậy, dưới tiền đề 'không gian ý thức', mình có thứ gì có thể khơi dậy sự tò mò của vị Bạch tiền bối Two này?

Vẻ mặt Tống Thư Hàng biến hóa liên tục.

Và trong hư không, Bạch tiền bối Two vẫn với vẻ mặt bình tĩnh, nhàn nhạt nhìn cậu.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng vẫn đang khổ sở suy nghĩ những điều thú vị, Bạch tiền bối Two lại một lần nữa mở miệng: "Nhắc nhở ngươi một chuyện… Tất cả các thông tin khẩn cấp, đều có tính thời hiệu.

Nếu ngươi vẫn trì hoãn không thể kể ra câu chuyện cười khiến ta hài lòng, vậy thì, khi tính thời hiệu của thông tin về tà ma 'Cửu U thế giới' này qua đi, thông tin sẽ không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa." Thông tin có tính thời hiệu cấp bách như vậy sao?

Tống Thư Hàng hơi sốt ruột một chút.

Đột nhiên, trong đầu cậu nghĩ đến một thứ mà Bạch Tôn Giả trong hiện thực gần đây rất hứng thú.

Tống Thư Hàng mở miệng nói: “Bạch tiền bối, ngài có hứng thú với việc kết kén không?” “Hả?” Trong hư không, vẻ mặt Bạch tiền bối Two lần đầu tiên phá vỡ sự lạnh lùng, đầy nghi hoặc.

“Chính là nhả tơ từ miệng ra, kết thành một cái kén khổng lồ, bao bọc mình bên trong, đặc biệt vui.” Tống Thư Hàng nhanh chóng mô tả lại quá trình ‘kết kén’ một lần.

Cuối cùng, cậu còn bổ sung: “Quan trọng hơn là, nếu ngủ trong cái ‘kén’ này, chất lượng giấc ngủ đặc biệt tốt!

Người một khi đã vào trong đó bắt đầu ngủ, sẽ trở nên không muốn dậy, muốn ngủ càng lâu càng tốt trong đó.” Ít nhất, Bạch Tôn Giả đã đặc biệt thích ngủ trong cái kén lớn đó, thậm chí còn lười biếng hơn mọi khi.

Nghe đến đây, đôi mắt Bạch tiền bối Two sáng lên.

Ban đầu khi Tống Thư Hàng giới thiệu về quá trình ‘kết kén’, ông ấy vẫn dùng ánh mắt nhìn ‘kẻ ngốc’ mà nhìn Thư Hàng.

Nhưng khi Tống Thư Hàng giới thiệu đến cuối cùng, “nếu ngủ trong đó, chất lượng giấc ngủ đặc biệt tốt… cố gắng ngủ càng lâu càng tốt… không muốn dậy…” Bạch tiền bối Two cảm thấy, nếu thứ này thật sự có hiệu quả tốt như vậy, dường như rất không tệ?

“Vậy thì, cái kén này làm sao để có được?” Bạch tiền bối Two hỏi.

“Tôi có một loại ‘Long Ma Dược Tề’ mới, dùng vào không chỉ có thể tăng cường thể chất của tu sĩ, mà còn có thể khiến tu sĩ thực hiện một lần ‘nhả tơ kết kén’.

Nếu Bạch tiền bối ngài cần, tôi có thể tặng ngài một lọ!” Tống Thư Hàng trong mắt sáng rỡ.

Ngoài ra… nếu có thể nhân cơ hội giao dịch, tiện thể nắm rõ thân phận của ‘Bạch tiền bối Two’ thì càng tốt.

Bạch tiền bối Two cuối cùng cũng không còn duy trì tư thế lạnh lùng đó nữa, ông ấy từ hư không nhảy xuống, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng: “Ngươi xác định, trong kén có thể ngủ rất ngon sao!” “Tôi xác định, ít nhất một vị Bạch tiền bối khác khi ngủ trong kén, cứ khăng khăng không chịu ra ngoài.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối Two hỏi: “Vậy thì, xác nhận lại một chút, ngươi bây giờ vẫn đang ở ‘Bạch Vân Thư Viện’ đúng không?” “Ngài đã kéo tôi vào không gian thi cử rồi, tôi đương nhiên vẫn ở Bạch Vân Thư Viện rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“À à, ai nói ngươi chỉ khi ở ‘Bạch Vân Thư Viện’, ta mới có thể kéo ngươi vào không gian này?” Bạch tiền bối Two liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Chết tiệt, mình có phải vừa nghe được một tin tức rất đáng sợ không?

“Vậy ngươi đến lúc đó đợi, ta sẽ tìm cơ hội lấy ‘Long Ma Dược Tề’ này từ ngươi.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói: “Vậy thì, Bạch tiền bối.

Là một phần giao dịch, ngài có thể nói cho tôi biết thông tin quan trọng đó được chưa?” “Ngươi muốn dùng ‘Long Ma Dược Tề’ quý giá đổi lấy một thông tin của ta sao?” Bạch tiền bối Two haha cười nói.

“Không còn cách nào, trong bụng tôi thật sự không có chuyện cười nào cả.

Lần này tôi ra ngoài, nhất định sẽ chuẩn bị thêm nhiều chuyện cười ngay lập tức.” Tống Thư Hàng cam đoan.

Bạch tiền bối Two cười nói: “Được thôi, giao dịch là chuyện đôi bên tự nguyện — ngươi đã nguyện ý làm loại giao dịch lỗ vốn này, vậy ta đương nhiên cũng vui vẻ kiếm lời.” “Vậy thì… thật ra, Bạch tiền bối ngài nếu chịu bồi thường cho tôi một chút, tôi cũng sẽ không bận tâm đâu.” Tống Thư Hàng với vẻ mặt nghiêm túc + chân thành nói — vị Bạch tiền bối Two này thần bí khó lường, nếu có thể từ ông ấy nhận được chút lợi ích thì… “Haha, mặt mũi ngươi cũng đủ dày đó.

Được thôi, đợi ta nhận được hàng rồi nói.

Nếu ‘Long Ma Dược Tề’ của ngươi kết ra cái kén, thật sự có thể khiến người ta ngủ đến nỗi không muốn ra khỏi đó, ta sẽ tìm cơ hội bồi thường cho ngươi.” Bạch tiền bối Two nói.

“Vậy Bạch tiền bối, ngài bây giờ có thể nói cho tôi biết ‘thông tin’ được chưa?” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Thông tin khẩn cấp này, rốt cuộc là gì?

Nghe Bạch tiền bối Two nhắc đến ‘thông tin có tính thời hiệu’, Tống Thư Hàng trong lòng cũng mơ hồ có vài suy đoán.

Là ‘tà ma Cửu U’ muốn đột kích một nơi nào đó của Bạch Vân Thư Viện?

Hay là nhắm vào một vài nhân vật quan trọng của Nho gia để thực hiện hành động chặt đầu?

Hay là ‘tà ma Cửu U’ tung hỏa mù, nói muốn đối phó ‘Bạch Vân Thư Viện’, nhưng thực chất lại tấn công các môn phái Nho gia khác?

Hay là, binh lực tà ma Cửu U đã được tăng cường?

Bạch tiền bối Two nhàn nhạt nói: “Nội dung thông tin ư?

Ừm, các tà ma Cửu U đã đến vị trí Bạch Vân Thư Viện… Tính thời gian, chúng hẳn đã tiến vào bên trong ‘Bạch Vân Thư Viện’, chuẩn bị sẵn sàng.

Tình hình chiến sự, đã đến mức một chạm là nổ.” “Khoan đã ~” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói: “Tà ma đã tiến vào bên trong Bạch Vân Thư Viện?

Mà Bạch Vân Thư Viện, lại không có chút cảm ứng nào?” “Có gì mà ngạc nhiên?

Nho gia và tà ma Cửu U thế giới tranh chiến hàng vạn năm — đệ tử Nho gia vô cùng hiểu biết tà ma Cửu U thế giới, ngược lại cũng vậy, tà ma Cửu U thế giới cũng vô cùng hiểu phong cách, đặc điểm pháp thuật của Nho gia và… điểm yếu của họ.

Ước chừng một lát nữa, tà ma Cửu U thế giới sẽ phát động tấn công.” Bạch tiền bối Two mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng hơi ngừng lại: “Ngài vì sao lại muốn nói cho tôi biết thông tin này?” Vị Bạch tiền bối Two này, không phải tự xưng là thuộc phe ‘Cửu U thế giới’ sao?

“Ừm, rất đơn giản.

Bởi vì mệnh lệnh tấn công Nho gia Bạch Vân Thư Viện, không phải do ta ban bố.” Bạch tiền bối Two cười nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu: “Tôi hiểu rồi, vẫn xin Bạch tiền bối ngài đưa tôi rời khỏi không gian ý thức này, tôi sẽ chuẩn bị sẵn ‘Long Ma Dược Tề’ ngay, đợi ngài đến lấy.” Tin tức này quá đáng sợ, phải lập tức truyền đạt về.

“Được.” Bạch tiền bối Two búng tay.

Bốp!

Ý thức của Tống Thư Hàng liền bị đưa rời khỏi không gian này.

Sau khi đưa Tống Thư Hàng đi, Bạch tiền bối Two lại một lần nữa hai tay đan vào nhau, chống cằm.

Việc điều động tà ma Cửu U thế giới tấn công Nho gia, là mệnh lệnh do một ‘ý chí’ khác của Cửu U thế giới, quả cầu kim loại lỏng kia ban bố.

Khi điều động tà ma Cửu U thế giới, nó không giấu giếm Bạch tiền bối Two, dường như không hề lo lắng Bạch tiền bối Two sẽ ngăn cản.

Một lát sau, ý thức của Bạch tiền bối Two, rút khỏi không gian này, trở về Cửu U thế giới.

Ông ấy vùi mình sâu dưới lòng đất Cửu U thế giới.

Và trên mặt đất của ông ấy, quả cầu kim loại lỏng khổng lồ kia đang lơ lửng trong hư không.

Kẻ này vẫn âm hồn bất tán như vậy.

“Xem ra, chuyện ngươi vẫn luôn lên kế hoạch, đã đến thời điểm then chốt rồi?” Bạch tiền bối Two lên tiếng nói — tuy không biết quả cầu kim loại này đang lên kế hoạch gì, nhưng từ những hành động thường xuyên của đối phương, có thể đoán ra đối phương gần đây có một kế hoạch lớn.

Dịch Thái Kim Chúc Cầu nói với giọng bình tĩnh: "Hahaha [cười đắc ý], giờ thì ngươi có biết thì đã sao?

Đúng vậy, kế hoạch của ta đã gần thành công rồi." Bạch tiền bối Two cười nói: "Gần thành công thì vẫn chưa phải là thành công.

Chương 822

Ngươi không sợ các tu sĩ Nho gia phản công tuyệt địa sao?

Nói không chừng Nho gia một hơi tiêu diệt toàn bộ thuộc hạ mà ngươi phái tới đó?" Dịch Thái Kim Chúc Cầu nói: "Hừ [cười lạnh], chỉ bằng bọn chúng mà cũng muốn phản công sao?

Một Nho gia bé nhỏ, so với Cửu U thế giới thì khác gì mặt trời và đom đóm.

Trước đại quân tà ma Cửu U, Nho gia kháng cự cũng chỉ là châu chấu đá xe mà thôi.

Nếu không phải vì kế hoạch của ta cần đến, Nho gia đã sớm bị ta diệt từ nghìn năm trước rồi." Bạch tiền bối Two chế nhạo cười, "Ha ha." Dịch Thái Kim Chúc Cầu cứng người, trên người hiện ra một cái miệng, nghiến răng nghiến lợi bổ sung: "Nếu không phải ngươi từ giữa cản trở, ta đã sớm diệt Nho môn, hoàn thành kế hoạch của mình rồi." Bạch tiền bối Two tiếp tục cười, "Ha ha." "Nhưng lần này, ngươi không cản được ta." Dịch Thái Kim Chúc Cầu lơ lửng trên cao, nhìn xuống mặt đất: "Lần này, ta sẽ không cho ngươi cơ hội ra tay cản trở ta.

Từ bây giờ, ta sẽ giám sát chặt chẽ ngươi, ngươi sẽ không làm được gì cả!" "Được thôi, vậy ngươi cứ tiếp tục giám sát đi." Bạch tiền bối Two ngáp một cái: "Ta tiếp tục ngủ, cảm ơn ngươi đã canh gác thay ta." "...!" Dịch Thái Kim Chúc Cầu nghiến răng nói: "Ngươi cứ chờ đó, sẽ có một ngày, ta sẽ trục xuất ngươi khỏi Cửu U thế giới!" "Cảm ơn, đến lúc đó ta nhất định sẽ cảm kích ngươi, thật lòng đấy!

Ta đã sớm muốn rời khỏi Cửu U thế giới rồi, ở đây vô số năm, ta chán lắm rồi!" Bạch tiền bối Two nói xong, liền không nói gì nữa.

Tuy nhiên, ý thức của y lại khuếch tán ra, với thân phận 'ý chí' Cửu U thế giới, bao phủ toàn bộ Cửu U. "Hừ." Dịch Thái Kim Chúc Cầu hừ lạnh một tiếng, cũng với thân phận 'ý chí' Cửu U thế giới của mình, khuếch tán ý thức ra, che chắn cảm ứng của Bạch tiền bối Two.

Chỉ cần là chuyện Bạch tiền bối Two muốn làm, y sẽ đi ngăn cản!

Tống Thư Hàng tỉnh lại.

Vừa mở mắt, cậu thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lớn sang trọng.

Xung quanh cậu, có một đám tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đang im lặng vây xem cậu.

Không biết có phải cậu ảo giác hay không, cậu cảm thấy ánh mắt của các tiền bối trong nhóm nhìn cậu tràn đầy vẻ 'thương hại, xót xa', còn có cả thần sắc 'quả nhiên là vậy'.

Đến cả Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều cũng khóe miệng giật giật nhìn cậu.

Bầu không khí này thật quá quỷ dị. "Các tiền bối, có chuyện gì vậy ạ?" Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Lúc này, Hoàng Sơn Chân Quân nhẹ nhàng vỗ vai Tống Thư Hàng.

Chân Quân truyền âm nhập mật nói: "Thư Hàng tiểu hữu...

Ai, nếu có thời gian rảnh, tiểu hữu cứ nghĩ nhiều về các tiên tử nữ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần nhé.

Đặc biệt là những tiên tử ở độ tuổi xấp xỉ với ngươi, ví dụ như Tô Thị A Thập Lục kiêu ngạo, cô nương Vũ Nhu Tử đáng yêu ở Linh Vũ Điệp Đảo, hoặc con tiểu yêu tinh trên người ngươi cũng không tệ.

Nếu ngươi thích phong cách trưởng thành, trong nhóm không phải còn có Đông Phương Lục Tiên Tử, Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử họ sao.

Cứ nghĩ nhiều về họ, có việc không việc gì thì cứ xem ảnh của họ các thứ đi." Tống Thư Hàng mặt mũi mờ mịt...

Ý gì vậy? "Chân Quân, có chuyện gì xảy ra ạ?" Thư Hàng hỏi, luôn cảm thấy những lời này của Hoàng Sơn Chân Quân sao mà quen thuộc thế nhỉ?

Hoàng Sơn Chân Quân tiếp tục truyền âm nhập mật nói: "Thật ra, vừa nãy các đạo hữu đang thảo luận về việc làm thế nào để hỗ trợ Bạch Vân Thư Viện chiến đấu với tà ma Cửu U thế giới, thì đột nhiên tiểu hữu ngươi trong cơn hôn mê, không ngừng gọi 'Bạch tiền bối, Bạch tiền bối', gọi rất lớn tiếng, còn gọi đi gọi lại, gọi mãi không ngừng.

Chúng ta đều ngại không thể giả vờ như không nghe thấy." "...!" Tống Thư Hàng: "Hiểu lầm rồi ạ!

Chân Quân, mọi người đều hiểu lầm rồi!" "Yên tâm đi, chúng ta hiểu mà.

Ai cũng từng trải qua rồi, không có gì mất mặt đâu." Hoàng Sơn Chân Quân tỏ vẻ thấu hiểu.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt an ủi.

Lúc này, Tống Thư Hàng thật sự chỉ muốn đập đầu chết luôn trên chiếc giường sang trọng này. "Thật sự là hiểu lầm mà, các vị tiền bối.

Thật ra, vừa nãy tôi ở trong 'thập tam Kiếp Tiên Tượng' đó, lại gặp phải vị 'Bíp bíp bíp' kia.

Miệng tôi gọi 'Bạch tiền bối' là có liên quan đến chuyện này." Tống Thư Hàng vội vàng giải thích: "Đúng rồi, không nói chuyện này

nữa.

Tôi bây giờ có một tin tức khẩn cấp, siêu cấp khẩn cấp!" "Tin tức gì?" Hoàng Sơn Chân Quân thấy Tống Thư Hàng vẻ mặt sốt ruột, liền hỏi ngay. "Tà ma Cửu U thế giới, ước chừng đã đột phá phòng ngự của Bạch Vân Thư Viện, lén lút lẻn vào bên trong Bạch Vân Thư Viện, có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào." Tống Thư Hàng nhanh chóng nói. "Lẻn vào bên trong Bạch Vân Thư Viện sao?

Mà Nho gia lại không có chút phản ứng nào à?" Hoàng Sơn Chân Quân nhíu mày.

Theo lý mà nói, đây hầu như là chuyện không thể, Nho gia đã chuẩn bị đối phó với cuộc tấn công của tà ma Cửu U hàng trăm hàng nghìn năm nay rồi.

Nếu nói tà ma Cửu U thế giới cưỡng ép phá vỡ phòng ngự của Nho gia, tất cả mọi người ở đây đều sẽ không ngạc nhiên.

Nhưng nếu nói tà ma Cửu U thế giới, trong tình huống chưa phá vỡ phòng ngự mà lại lặng lẽ lẻn vào bên trong Bạch Vân Thư Viện, thì lại khiến Chân Quân có chút khó tin.

Nhưng nguồn tin của Tống Thư Hàng tiểu hữu lại liên quan đến 'thánh nhân tọa hạ thập tam Kiếp Tiên Tượng', tin tức cậu mang đến, lại khiến người ta không thể không tin. "Nguồn tin đáng tin cậy, Hoàng Sơn tiền bối, Bạch tiền bối, chúng ta bây giờ phải làm gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ừm, tà ma Cửu U thế giới rốt cuộc có lẻn vào Bạch Vân Thư Viện hay không...

để ta thử một chút là biết." Lúc này, Bạch Tôn Giả đứng dậy, ánh mắt lướt qua bầu trời: "Ngoài ra, Hoàng Sơn đạo hữu, ngươi lập tức thông báo cho Hằng Hỏa đạo hữu bên Nho môn, bảo y chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu." Hoàng Sơn Chân Quân hỏi: "Bạch tiền bối, ngài đã phát hiện ra điều gì sao?" "Ta không nhìn thấy gì cả...

Nhưng vài phút trước, trong lòng ta có một cảm giác khác lạ.

Có lẽ thật sự giống như Thư Hàng tiểu hữu đã nói, tà ma Cửu U thế giới đã xâm nhập vào bên trong trận pháp phòng ngự rồi.

Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu đi, ta sẽ thử thăm dò một chút!" Bạch Tôn Giả đáp.

Hoàng Sơn Chân Quân lập tức bắt đầu liên hệ Hằng Hỏa Chân Quân, bảo y cũng chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Thật ra, các đệ tử Nho gia vẫn luôn duy trì 'trạng thái chiến đấu', chỉ cần có gió thổi cỏ lay, lập tức có thể tham gia chiến đấu.

Tuy nhiên, các đệ tử Nho gia hiện tại vẫn luôn phòng bị bên ngoài 'kết giới Bạch Vân Thư Viện'.

Nếu tà ma Cửu U thế giới trực tiếp tiến vào nội bộ Bạch Vân Thư Viện, phát động tấn công, thì các đệ tử Nho gia chắc chắn sẽ bị đánh bất ngờ.

Cùng lúc Hoàng Sơn Chân Quân thông báo cho Hằng Hỏa Chân Quân, Bạch Tôn Giả lướt mắt một vòng trên bầu trời...

Tuy nhiên, ngay cả y cũng không phát hiện ra tung tích tà ma Cửu U. "Bạch tiền bối, phải thăm dò thế nào ạ?" Tống Thư Hàng trườn người dậy, hỏi. "Nếu mắt và cảm ứng đều không thể tìm ra tà ma Cửu U thế giới... vậy thì dựa vào trực giác!" Bạch Tôn Giả đầy tự tin nói. "Trực giác?" Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

Thứ này thì dựa vào kiểu gì? "Đúng vậy, dựa vào trực giác!" Bạch Tôn Giả nói.

Sau đó, chỉ thấy Bạch tiền bối hai tay vung lên, tám thanh 'phi kiếm dùng một lần' xuất hiện giữa các ngón tay y.

Trước đó, Bạch Tôn Giả sau khi chế tạo phi kiếm cho tất cả các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, còn làm dư ra không ít.

Tám thanh mộc kiếm này chính là những thanh kiếm thừa ra. "Hát!" Bạch Tôn Giả khẽ quát một tiếng, hai tay vung lên, tám thanh phi kiếm dùng một lần bị ném lên trời, bay vút về bốn phương tám hướng trên bầu trời!

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả lại vung hai tay, lại có tám thanh 'phi kiếm dùng một lần' xuất hiện giữa mười ngón tay y.

Tôn Giả lại khẽ quát, tám thanh phi kiếm lại bị vung lên trời.

Cứ thế lặp lại, sau mười lần.

Trong vòng hai mươi giây, Bạch tiền bối tổng cộng đã ném hơn tám mươi thanh phi kiếm dùng một lần lên bầu trời!

Những thanh phi kiếm này rải rác khắp các phương vị trên không trung Bạch Vân Thư Viện!

Tống Thư Hàng hiểu ra, cái gọi là dựa vào 'trực giác' chính là dựa vào mò mẫm, ném ra một đống phi kiếm, xem có trúng tà ma Cửu U thế giới nào, đập trúng bọn chúng hay không!

Nếu là người khác sử dụng phương pháp này... chín mươi chín phẩy chín chín chín chín phần trăm là không thể ép tà ma Cửu U ẩn nấp trong Bạch Vân Thư Viện phải hiện thân.

Rốt cuộc, bầu trời Bạch Vân Thư Viện rất rộng lớn, tám mươi thanh phi kiếm dù có phân tán ra thì đối với không trung Bạch Vân Thư Viện mà nói, cũng chỉ là muối bỏ bể mà thôi.

Nhưng nếu người dùng phương pháp này là Bạch tiền bối... thì có lẽ thật sự có khả năng mò mẫm mà trúng? "Trúng rồi!" Lúc này, chỉ thấy Bạch tiền bối cười hắc hắc nói.

Trên bầu trời, một thanh 'phi kiếm dùng một lần' vút đi, đâm vào hư không.

Rõ ràng phi kiếm còn cách trận pháp phòng ngự trên không của Bạch Vân Thư Viện một đoạn, nhưng phi kiếm lại dừng lại, nhìn có vẻ như đã đâm trúng một thứ đang ẩn thân! "Nổ!" Bạch Tôn Giả kết kiếm quyết.

Thanh mộc kiếm kia bỗng nhiên nổ tung.

Oanh~~ Kiếm khí cấp bậc Tôn Giả tung hoành, cuốn lên một trận khí lãng.

Và vật thể đang ở 'trạng thái ẩn thân' kia, dưới sự bùng nổ của kiếm khí, cuối cùng đã lộ ra chân diện mục thật của mình.

Đó là một con sâu khổng lồ màu đen toàn thân mọc đầy vảy, lẳng lặng lơ lửng giữa hư không, toàn thân trên dưới tràn đầy phong cách tà ác của Cửu U thế giới.

Trên người nó, không hề có một chút khí tức nào lộ ra.

Lúc này, ở vị trí bụng của nó, có một mảng cháy đen.

Đó là vết thương do phi kiếm dùng một lần của Bạch Tôn Giả phát nổ gây ra.

Tuy nhiên, sát thương không lớn, đối với con sâu khổng lồ này mà nói, vết cháy đen này thậm chí còn không đáng gọi là 'vết thương ngoài da'. "Trúng lớn rồi." Bạch Tôn Giả thì thầm.

Từ khả năng phòng ngự mạnh mẽ của con sâu khổng lồ màu đen này mà suy đoán, thực lực của nó rất mạnh.

Ít nhất có phòng ngự cấp bậc Thất Phẩm đỉnh phong, thậm chí là Bát Phẩm.

Trong số những kẻ xâm nhập Cửu U thế giới, phù hợp với điều kiện này, hẳn là nó rồi — một sào huyệt mẫu tà ma Cửu U cấp Bát

Phẩm.

Trên bầu trời, con sào huyệt mẫu tà ma Cửu U Bát Phẩm kia, mặt mũi mờ mịt. "Đậu xanh rau má...

Mình lại bị phát hiện rồi sao?" Trước đó khi sào huyệt mẫu lơ lửng trên không, tuy cũng thấy Bạch Tôn Giả điên cuồng ném 'phi kiếm dùng một lần' lên trời, nhưng nó không mấy để tâm.

Chương 823

Bởi vì vị tu sĩ nhân loại Thất Phẩm này, rõ ràng không nhìn thấy nó đang ở 'trạng thái ẩn thân', chỉ là ném phi kiếm bừa bãi lên bầu trời mà thôi.

Tốc độ của những thanh phi kiếm này cũng không quá nhanh, sào huyệt mẫu tà ma Cửu U có thể dễ dàng né tránh.

Nhưng...

đúng lúc cơ thể đồ sộ của nó đang lướt qua né tránh một thanh mộc kiếm, thì không biết từ lúc nào, lại có một thanh mộc kiếm lặng lẽ xuất hiện ở vị trí bụng nó, đột nhiên nổ tung, buộc nó phải hiện hình.

Bầu trời rộng lớn đến thế, mà vị tu sĩ nhân loại Thất Phẩm phía dưới, tùy tiện ném mấy chục thanh phi kiếm lên trời, lại có thể làm nó bị nổ tung hiện hình sao?

Hôm nay mình xui xẻo vậy sao?

Nhưng... thôi vậy, hiện thân thì hiện thân.

Dù sao, kế hoạch đã thuận lợi triển khai.

Tổng tấn công, bắt đầu!

Sào huyệt mẫu tà ma Cửu U phát ra tiếng cười quái dị.

Sau đó, tất cả vảy trên người nó nhấc lên, lộ ra từng cửa động sào huyệt.

Vô số tà ma Cửu U chui ra từ các sào huyệt phía sau lớp vảy.

Chúng bay ngợp trời đất lao về phía Bạch Vân Thư Viện.

Cùng lúc đó... tại chín vị trí quan trọng khác của Bạch Vân Thư

Viện, đều có sào huyệt mẫu tà ma Cửu U hiện thân, mở ra các cửa động sào huyệt trên người, vô số tà ma Cửu U bay ngợp trời đất, gào thét xông vào Bạch Vân Thư Viện.

Và các đệ tử Nho gia trong Bạch Vân Thư Viện, vốn vẫn đang ở 'chế độ chiến đấu', lập tức nhảy vọt lên, nghênh chiến tà ma Cửu U.

Trong chốc lát, những văn chương vàng rực rỡ và tà khí Cửu U tà ma; tiếng ngâm tụng thi từ của các đệ tử Nho gia và tiếng gào thét của tà ma Cửu U, tràn ngập không trung Bạch Vân Thư Viện.

Cuộc chiến giữa Bạch Vân Thư Viện và tà ma Cửu U thế giới đã chính thức mở màn.

Chín vị trí quan trọng của Bạch Vân Thư Viện, cộng thêm con 'sào huyệt mẫu' trên đầu các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, tổng cộng có mười con sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm, lơ lửng giữa hư không.

Bọn chúng không theo tà ma phát động tấn công, nhưng chỉ riêng việc thân thể đồ sộ của chúng lơ lửng bất động thôi, đã tạo thành áp lực nặng nề trong lòng người rồi. "Mười con sào huyệt mẫu, tất cả đều là cảnh giới Bát Phẩm!" Tống Thư Hàng nhìn lên trời, áp lực thật sự rất lớn.

Lúc đó ở 'Không Gian Bổ Khảo Vô Hạn', Bạch tiền bối Two đã nói với cậu, Cửu U thế giới sẽ xuất động sào huyệt mẫu Cửu U cấp Bát Phẩm, hơn nữa tà ma từ Thất Phẩm Tôn Giả trở lên, cũng sẽ xuất động hơn ba tôn.

Nhưng bây giờ... sào huyệt mẫu cấp Bát Phẩm, lại xuất động tận mười con lận!

Đùa gì vậy, thông tin của Bạch tiền bối Two, hóa ra lại không chính xác.

Hay nói cách khác... những sào huyệt mẫu này, có gì đó kỳ lạ?

Đúng lúc này, trong Bạch Vân Thư Viện, tiếng Hằng Hỏa Chân Quân vang lên: "Toàn Phong đạo hữu, xin ra tay tương trợ!" "Ha ha ha, cuối cùng cũng đến lượt bản tôn ra tay rồi sao?

Bản tôn đã chờ rất lâu, rất lâu rồi." Một giọng nói Tống Thư Hàng rất quen thuộc vang lên.

Sau đó, một đạo nhân đạp hư không, vọt lên trời.

Bên cạnh đạo nhân này, có ánh sáng bảy màu rực rỡ bao phủ, khi bay lên, ánh sáng bảy màu này kéo theo sau y một cầu vồng tuyệt đẹp.

Huyễn~~ Cực ngầu~ Thân pháp y phong lưu, các tà ma Cửu U không ngừng nhảy xuống từ trên trời, nhưng lại không thể chạm tới góc áo y.

Chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn y bay vút lên trời, thẳng tiến về phía sào huyệt mẫu tà ma!

Nhìn lại bản thể của đạo nhân này, huyễn~ đủ mọi góc độ, ngầu lòi không góc chết!

Cái kiểu ra vẻ hào nhoáng này... không đúng, là kiểu xuất hiện khoa trương, cái tính thích thể hiện này... không sai rồi, vị này chính là thiên tài rất nổi tiếng trong giới tu chân mấy năm gần đây, Toàn Phong Tôn Giả – tu sĩ thăng cấp Thất Phẩm ngầu nhất tộc phong cách từ năm mươi năm trước!

Gọi tắt là Toàn Phong Tôn Giả!

Tống Thư Hàng nhìn thấy vị Tôn Giả này, liền cảm thấy răng có chút đau nhức – ấn tượng mà vị Tôn Giả này để lại cho cậu, chính là lúc phát súng ở 'giải đấu tay cầm rác rưởi', y không đi theo lối cũ.

Người khác 1, 2, 3 là phát súng, y cứ phải khác người, từ trắng sang hồng, cứ phải đếm đến mười mới phát súng.

Lúc đó, Tống Thư Hàng đang phụ thân vào thân thể Diệt Phượng công tử, có ba giây trễ... bị kiểu phát súng khác người của vị Tôn Giả này hành hạ thảm thiết.

Không ngờ, các đệ tử Nho gia lại mời cả vị Toàn Phong Tôn Giả này đến. "Yêu nghiệt tà ma, xem bản tôn lợi hại đây!" Toàn Phong Tôn Giả trực diện đối đầu với một con 'sào huyệt mẫu' Bát Phẩm hiển thánh.

Dù sào huyệt mẫu tà ma không phải tà ma chuyên về chiến đấu... nhưng đẳng cấp của chúng ở đó, là cảnh giới Bát Phẩm thật sự.

Toàn Phong Tôn Giả mới thăng cấp cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả cách đây năm mươi năm, y vậy mà dám chính diện nghênh chiến một con 'sào huyệt mẫu' Bát Phẩm sao?

Lúc này, chỉ thấy trong tay trái và tay phải của Toàn Phong Tôn Giả đều xuất hiện một món thần binh kỳ lạ.

Đó là Đoạn Không Tử Mẫu Luân!

Thần binh của Việt Giới Tông, tông môn của Toàn Phong Tôn Giả!

Việt Giới Tông là một môn phái cổ xưa được truyền thừa từ thượng cổ, tổ sư sáng lập là một Cửu Phẩm Kiếp Tiên của Thiên Đình cổ đại.

Sau khi Thiên Đình cổ đại biến mất, tổ sư sáng lập Việt Giới Tông cũng biến mất theo, nhưng lại để lại cặp Đoạn Không Tử Mẫu Luân kia.

Cặp luân này nếu tử mẫu luân hợp nhất, liền có uy năng 'chém đứt không gian'.

Kể từ khi Toàn Phong Chân Quân thăng cấp 'Tôn Giả', y đã chấp chưởng tử luân trong thần binh Đoạn Không Tử Mẫu Luân của Việt Giới Tông.

Và lúc này, Nho gia cũng không biết đã phải trả cái giá như thế nào, vậy mà lại có thể mời được Việt Giới Tông, để Toàn Phong Tôn Giả mang theo cả bộ Đoạn Không Tử Mẫu Luân ra trận, viện trợ Nho gia.

Song luân hợp nhất, có thể chém đứt không gian! "Tuyệt vời, cực kỳ tuyệt vời.

Bây giờ... tất cả mọi người đều đang nhìn ta!" Khóe miệng Toàn Phong Tôn Giả nhếch lên, y thuộc kiểu người 'càng nhiều người vây xem' thì càng có thể phát huy vượt trình độ.

Lúc này, dưới ánh mắt dõi theo của vạn người, y cầm thần binh Đoạn Không Tử Mẫu Luân, mức độ bạo phát không có giới hạn. "Ông~" Trên bầu trời, con 'sào huyệt mẫu tà ma' kia phát ra tiếng cười quái dị.

Giữa Bát Phẩm Huyền Thánh và Thất Phẩm Tôn Giả là một khoảng cách lớn như vực thẳm, vượt qua khoảng cách này mới có thể hiển thánh trước mặt người khác.

Khoảng cách khổng lồ này, không phải một cặp thần binh là có thể lấp đầy được. 'Sào huyệt mẫu tà ma' không biết 'thần binh' trong tay Toàn Phong Tôn Giả có thuộc tính gì, nhưng... chỉ cần chém giết vị Thất Phẩm Tôn Giả này, cặp thần binh này sẽ thuộc về nó. 'Sào huyệt mẫu tà ma' há miệng, khẽ phun ra một luồng tà ác thổ tức về phía Toàn Phong Tôn Giả.

Luồng thổ tức này ẩn chứa năng lượng vượt qua 'linh lực', là một tầng năng lượng cao hơn linh lực.

Một luồng thổ tức tùy ý, sau khi được 'sào huyệt mẫu tà ma' phun ra, liền hóa thành một thác nước, trùm xuống Toàn Phong Tôn Giả.

Luồng thổ tức hình thác nước này bao phủ Toàn Phong Tôn Giả toàn diện, khiến y không còn chỗ để né tránh.

Một đòn tùy tiện, lại khủng bố đến thế. "Hát!" Lúc này, Toàn Phong Tôn Giả cất tiếng trường khiếu.

Đoạn Không Tử Mẫu Luân trong tay vung lên, hung hăng chém ra.

Nhưng đối tượng của chiêu chém không phải là luồng thổ tức hình thác nước kia, mà là trực tiếp chém về phía con 'sào huyệt mẫu tà ma' kia. 'Vèo~~' Luồng thổ tức hình thác nước của sào huyệt mẫu tà ma bao phủ Toàn Phong Tôn Giả bên trong.

Cùng lúc đó, chiêu chém của Đoạn Không Tử Mẫu Luân cũng xuất hiện trước mặt sào huyệt mẫu tà ma. "Muốn lấy thương đổi thương sao?

A ha ha." Sào huyệt mẫu tà ma phát ra một tràng cười khẽ, thân hình vô cùng đồ sộ của nó linh hoạt dịch sang một bên. 'Vút' một cái, đã dịch chuyển ra hơn năm trăm mét!

Chiêu chém do Đoạn Không Tử Mẫu Luân tạo thành, ngay cả vảy của nó cũng không chạm tới được.

Ngược lại, nhân loại kia, bị luồng thổ tức của nó bao phủ chính diện, nếu không chặn được thì ít nhất cũng mất nửa cái mạng.

Nhưng đúng lúc này, từ trong luồng chém của 'Đoạn Không Tử Mẫu Luân' đó, một thân ảnh đột nhiên vọt ra.

Là Toàn Phong Tôn Giả.

Chấp chưởng 'Đoạn Không Tử Mẫu Luân', y ở một mức độ nhất định có thể nắm giữ một số loại vận dụng sức mạnh không gian, thủ đoạn của Cửu Phẩm Kiếp Tiên. "Xong rồi!" Toàn Phong Tôn Giả khi hiện thân, lại không tiếp tục phát động tấn công, mà chỉ khẽ mỉm cười.

Trong lúc nói chuyện, con 'sào huyệt mẫu tà ma' đã né tránh ra mấy trăm mét trên bầu trời, thân thể bỗng cứng lại.

Cơ thể nó bị một 'khe nứt không gian' đột nhiên xuất hiện nuốt vào.

Khe nứt không gian xuất hiện nhanh, biến mất còn nhanh hơn.

Thậm chí, ngay cả 'sào huyệt mẫu tà ma' cấp Bát Phẩm cũng không kịp thoát ra khỏi khe nứt không gian, khe nứt không gian kia đã đóng lại.

Sào huyệt mẫu tà ma không biết bị sức mạnh không gian dịch chuyển đi đâu rồi.

Toàn Phong Tôn Giả giơ cao Đoạn Không Tử Mẫu Luân, đón nhận những tiếng hoan hô dành cho y.

Chỉ là...

Toàn Phong Tôn Giả đột kích, mới chỉ dùng sức mạnh không gian dịch chuyển đi một con 'sào huyệt mẫu tà ma', dù có Đoạn Không Tử Mẫu Luân trong tay, Toàn Phong Tôn Giả cũng không có thực lực chém giết một con sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm.

Mà lúc này trên không Bạch Vân Thư Viện, còn có chín con sào huyệt mẫu có thực lực Bát Phẩm.

Chương 824

Và bọn chúng, sau khi đã chứng kiến năng lực quỷ dị của thần binh 'Đoạn Không Tử Mẫu Luân' trong tay Toàn Phong Tôn Giả, sẽ không còn cho Toàn Phong Tôn Giả cơ hội nào nữa.

Chín con sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm còn lại, Nho gia lại phải đối phó thế nào đây?

Tại vị trí của các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Diệt Phượng công tử khóe miệng giật giật, lặng lẽ ẩn mình vào giữa các đạo hữu.

Đối với Diệt Phượng công tử mà nói, 'Toàn Phong Tôn Giả' trên bầu trời này, thật sự quá phiền phức!

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân thông qua phương thức Thiên Lý Truyền Âm, giọng nói vang lên bên tai các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần: "Bạch đạo hữu, có thể phiền ngươi ra tay, kéo con 'sào huyệt mẫu' trên không kia lên cao thêm 700 mét được không?" Mười con sào huyệt mẫu tà ma hiện thân, quả thật nằm ngoài dự liệu của Bạch Vân Thư Viện.

May mắn là bọn họ cũng có thêm nhiều thủ đoạn...

Chỉ là, để kích hoạt át chủ bài, ít nhất phải kéo mười con 'sào huyệt mẫu' này lên cao.

Độ cao của tám con sào huyệt mẫu khác thì không vấn đề gì, nhưng con 'sào huyệt mẫu' trên đầu các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần và con 'sào huyệt mẫu' vừa bị Toàn Phong Tôn Giả cưỡng chế truyền tống đi, lại ở vị trí hơi thấp. "Kéo lên cao khoảng bảy trăm mét ư?

Không vấn đề." Bạch Tôn Giả đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân lập tức thở phào nhẹ nhõm: "Vậy thì giao cho Bạch đạo hữu ngươi vậy.

Sau chuyện này, Bạch Vân Thư Viện chúng ta nhất định sẽ có hậu tạ lớn!" Cuộc trò chuyện kết thúc. "Bạch đạo hữu, ngươi định làm thế nào?" Hoàng Sơn Chân Quân đưa tay bấm quyết, tế khởi phi kiếm. "Ừm...

Trực tiếp đánh bay nó lên trời, đánh đến độ cao đủ yêu cầu." Bạch Tôn Giả nói. "Hả?" Hoàng Sơn Chân Quân ngẩn ra.

Đối phương, là sào huyệt mẫu tà ma cấp Bát Phẩm đó! "Ta có nắm chắc." Bạch Tôn Giả nói.

Trước đó, sau khi y cho nổ 'phi kiếm dùng một lần' ở bụng sào huyệt mẫu, đã mơ hồ cảm ứng được.

Con sào huyệt mẫu trên đỉnh đầu này, có chút kỳ lạ. "Bạch đạo hữu, ngươi định làm thế nào để đánh lùi sào huyệt mẫu tà ma 700 mét?" Hoàng Sơn Chân Quân nhìn con sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm trên bầu trời, và cả những tà ma Cửu U không ngừng rơi xuống, hỏi.

Đồng thời, các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đang dùng ánh mắt lướt qua đám tà ma trên trời, chọn ra mục tiêu phù hợp với mình.

Tà ma dưới Tứ Phẩm thì bỏ qua; tà ma trên Tứ Phẩm có thể tiện tay tiêu diệt; tà ma Cửu U trên Ngũ Phẩm mới là con mồi thượng hạng.

Bởi vì chỉ có thân thể tà ma Cửu U trên Tứ Phẩm mới có thể mang đến Bạch Vân Thư Viện để đổi lấy hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' mà thôi.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, từng người đều có sức chiến đấu bùng nổ, đơn độc tiêu diệt tà ma cùng cảnh giới gần như không có áp lực.

Bạch Tôn Giả đáp: "Ừm...

Muốn đánh bay con 'sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm' này hơn bảy trăm mét, ta đoán chừng phải dốc hết toàn lực mới làm được!" "Bạch đạo hữu quả nhiên mạnh mẽ." Hoàng Sơn Chân Quân nói, dốc hết toàn lực là có thể đánh bay tà ma Bát Phẩm ra hơn bảy trăm mét, phải biết, Bạch Tôn Giả cách Bát Phẩm vẫn còn một đại cảnh giới nữa đó. "Nhưng mà, ta không định làm như vậy.

Nếu dốc hết toàn lực, ta sẽ có một khoảng thời gian suy yếu, sau đó thì không thể quay phim được nữa." Bạch Tôn Giả vẻ mặt nghiêm túc nói.

Y còn định một lát nữa sẽ thay các loại quần áo khác nhau, 'giết chóc liên hồi' giữa đám 'tà ma Cửu U' nữa chứ.

Lệ Chi Tiên Tử đã chuẩn bị sẵn máy quay, sẵn sàng quay lại dáng vẻ anh dũng giết địch của y.

Nếu bị suy yếu, y còn quay phim kiểu gì nữa?

Bắc Hà Tán Nhân: "..." Đối với Bạch Tôn Giả mà nói, quay phim dường như còn quan trọng hơn cả việc chống lại đại quân tà ma?

May mà Hằng Hỏa Chân Quân của Bạch Vân Thư Viện không ở đây, nếu không Chân Quân nghe được lời này của Bạch Tôn Giả, chắc sẽ khóc mất? "Tuy nhiên, ta đã hứa với Hằng Hỏa đạo hữu, vậy thì ta có nắm chắc." Nói rồi, Bạch Tôn Giả đưa tay từ trong trang bị không gian của mình, lấy ra một quả cầu ngọc màu xanh biếc, lớn cỡ quả bóng chuyền. "Vật này là bảo vật ta tìm được bên trong Độ Giả Sơn Trang khi phát hiện nó năm xưa.

Chỉ là lúc đó, nó là rất nhiều mảnh vỡ pháp bảo với hình thái khác nhau, nằm rải rác khắp các ngóc ngách trong Độ Giả Sơn Trang.

Ta đã thu thập chúng lại, sau khi mài giũa và cải tạo, biến tất cả mảnh vỡ pháp bảo thành một quả cầu.

Nó có một hiệu quả rất thú vị." Bạch Tôn Giả khẽ cười nói.

Lần trước quay phim ở 'Độ Giả Sơn Trang' đó, có một kho báu nhỏ mà Bạch Tôn Giả để lại từ trước.

Sau khi quay phim xong ngày hôm đó, Bạch Tôn Giả đã lấy ra một số thứ từ kho báu đó, mang theo bên mình để dùng.

Không ngờ nhanh như vậy đã có dịp dùng đến. "Hiệu quả thú vị?

Chẳng lẽ là có các loại hiệu quả 'đánh bay, đẩy lùi' sao?

Có thể bỏ qua đẳng cấp của kẻ địch, cưỡng chế đẩy kẻ địch ra xa hơn bảy trăm mét?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu cũng là người từng chơi không ít game, đối với các loại hiệu quả 'cưỡng chế đẩy lùi, đánh bay, làm nổi' trong game đều rất quen thuộc.

Nhưng mà... trong game thì có các loại hiệu quả thuộc tính 'cưỡng chế đẩy lùi', nhưng trong thực tế, lại có pháp bảo tu chân bá đạo như vậy sao? "Ừm, hiệu quả của nó cũng gần giống như Thư Hàng ngươi đoán." Bạch Tôn Giả khẽ cười, sau đó, y tay trái nhẹ nhàng nâng lên, tung cao quả 'ngọc cầu' này lên.

Các đạo hữu đều tò mò nhìn sang, muốn xem 'Bạch tiền bối' sẽ thi triển pháp thuật như thế nào để bảo vật có thể 'cưỡng chế đẩy lùi' 'sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm' ra 'bảy trăm mét', rốt cuộc sẽ làm thế nào?

Cơn bão thổi bay?

Một phát pháo oanh bay?

Quả cầu ngọc được tung lên cao, sau đó, chỉ thấy Bạch Tôn Giả hông nhún xuống, thân thể y nhảy vọt lên cao, tiếp đó... giống hệt như đánh bóng chuyền, Bạch Tôn Giả mạnh mẽ vung tay đập vào quả cầu ngọc này.

Động tác này khi đánh bóng chuyền thường là 'đập bóng', còn Bạch Tôn Giả thì lại là phát bóng lên trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, quả cầu ngọc này 'vút~~' bay vọt lên trời.

Tống Thư Hàng: "..." [Cái gọi là cưỡng chế đẩy lùi, đừng nói với tôi là dùng quả cầu ngọc này, đánh bay sào huyệt mẫu Cửu U Bát Phẩm đó nha?] Con sào huyệt mẫu Bát Phẩm trên bầu trời vẫn luôn chú ý đến Bạch Tôn Giả.

Bản năng mách bảo nó, vị tu sĩ nhân loại Thất Phẩm này có điều kỳ lạ.

Vì vậy, khi quả cầu ngọc này bay về phía nó, nó đã chuẩn bị sẵn sàng để né tránh.

Đồng thời, trong miệng nó có một luồng thổ tức đang được ấp ủ, chuẩn bị phun một ngụm đờm vào đám tu sĩ phía dưới...

Đúng lúc này, đột nhiên quả cầu ngọc đang bay biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, quả cầu ngọc này bỗng nhiên xuất hiện ở bụng sào huyệt mẫu tà ma Cửu U, hung hăng va vào cơ thể nó.

Đậu má, quả cầu này sao đột nhiên lại biến mất?

Quả cầu ma thuật biến mất sao?

Đập bóng ma thuật?

Không đúng...

Đây mẹ nó là sức mạnh không gian.

Lại là sức mạnh không gian!

Loại thủ đoạn mà chỉ Cửu Phẩm Kiếp Tiên mới sở hữu, lúc này đã xuất hiện hai lần trên chiến trường rồi. "Nhưng mà, lực va đập của quả cầu ngọc này không lớn lắm, ta có thể chống đỡ được!" Sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm toàn thân tà khí bùng nổ, toàn thân phun ra sương mù đen đặc.

Với lực độ của quả cầu ngọc này, không thể làm nó bị thương!

Khi nó đang nghĩ như vậy, quả cầu ngọc màu xanh biếc kia không ngừng lăn lộn, một lực xung kích đáng sợ truyền đến từ quả cầu ngọc này.

Trong lúc lăn lộn, trên quả cầu ngọc này, lại mơ hồ tản mát ra khí tức Cửu Phẩm Kiếp Tiên. "Thần binh Kiếp Tiên!" Trong quả cầu ngọc tưởng chừng bình thường này, vậy mà lại ẩn chứa mười đạo... không, là hơn hai mươi đạo khí tức Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Chẳng lẽ đây là pháp bảo do hơn hai mươi vị Cửu Phẩm Kiếp Tiên hợp lực luyện thành sao?

Đang suy nghĩ, lực va đập truyền ra từ quả cầu ngọc này, đẩy 'sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm' bay vọt lên cao... một hơi đã đẩy nó bay xa mấy trăm mét.

Bụng của sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm đau muốn chết, hơn nữa lực va đập của quả cầu ngọc còn đang tăng cường, cứ thế này, nó ít nhất cũng sẽ bị đẩy bay ra hơn nghìn mét chứ?

Mẹ kiếp, hơn hai mươi vị Kiếp Tiên này rảnh rỗi sinh nông nổi cái gì, mới hợp sức luyện ra một quả cầu dùng để đập người như thế này chứ?

Cứ như vậy, sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm kêu thảm thiết, bị đẩy bay ra ngoài nghìn mét. "Xong rồi." Bạch Tôn Giả vỗ vỗ tay, ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, quả cầu ngọc này thật lợi hại.

Nhưng mà... "Bạch tiền bối, quả cầu đâu ạ?

Ném đi rồi, không thu hồi lại sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Pháp khí quý giá như vậy, chẳng lẽ là đồ dùng một lần sao? "Yên tâm đi, trên quả cầu có trận pháp tương tự 'Vạn Lý Phi Độn Thuật', một lát nữa, nó sẽ tự bay về bên ta." Bạch Tôn Giả nói.

Nhiệm vụ hoàn thành!

Khi con 'sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm' này bị quả cầu đẩy ra xa nghìn mét, trong Bạch Vân Thư Viện, có một nghìn viên Bát Phẩm Linh Thạch điên cuồng bốc cháy.

Đây là cảnh tượng khi năng lượng trong linh thạch được kích hoạt toàn bộ trong một hơi, bề mặt linh thạch sẽ hiện ra như 'ngọn lửa đang cháy'.

Những viên Bát Phẩm Linh Thạch quý giá này, sẽ không ngừng cháy cho đến khi cạn kiệt trong ngọn lửa.

Lúc này, từ sâu trong Bạch Vân Thư Viện, một giọng nói của lão giả vang lên: "Tế đàn khởi, thánh thư hiện, khởi trận!" Cùng với tiếng quát trầm của lão giả, trên toàn bộ không trung Bạch Vân Thư Viện, mười cuốn Nho thư khổng lồ hiện hình.

Chương 825

Mười cuốn Nho thư này, chính là 'Thánh nhân kinh văn', là kinh văn do Thánh nhân Nho gia tự tay viết ra.

Năm xưa, loại Thánh nhân kinh văn như vậy, Nho gia có đến hơn trăm quyển.

Nhưng cùng với việc Nho gia bị tà ma Cửu U vây công và tấn công từng đợt, Thánh nhân kinh văn nay chỉ còn lại mười cuốn này.

Mười cuốn kinh thư khổng lồ hiện hình, được sắp xếp theo hình bậc thang, mỗi bậc cách nhau một trăm hoặc hai trăm mét.

Tất cả những thay đổi này, đều hoàn thành trong chớp mắt.

Tà ma Cửu U thế giới thậm chí còn chưa kịp phản ứng, những thay đổi này đã hoàn tất.

Sau đó, mười cuốn 'Thánh nhân kinh văn' hô ứng lẫn nhau, ẩn ẩn hiện ra một hư ảnh tế đàn khổng lồ.

Đồng thời, có mười tấm lưới ảo ảnh khổng lồ, lấy mỗi cuốn 'Thánh nhân kinh văn' làm trung tâm, lan rộng ra.

Toàn bộ không trung Bạch Vân Thư Viện, đều bị mười tấm lưới khổng lồ này bao phủ, cách ly hoàn toàn tà ma Cửu U đang hạ xuống và các đệ tử Nho gia phía dưới. "Đây là gì?

Thiên la địa võng ư?" Tống Thư Hàng nói. "Không, đây là lưới lọc.

Là thứ mà Nho môn chúng ta đặc biệt chuẩn bị cho ngày hôm nay." Ở không xa, Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc khẽ thở dốc, lên tiếng trả lời.

Y đã chạy vội vàng suốt dọc đường đến đây. "Lưới lọc, lọc cái gì?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Đề Đao Thư Sinh khẽ cười, đáp: "Theo đẳng cấp, lọc tà ma Cửu U." Trong lúc nói chuyện, các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần nhìn thấy, 'tà ma' trên bầu trời đang không ngừng xuyên qua mười tấm lưới ảo ảnh khổng lồ kia.

Nhìn qua, những tấm lưới ảo ảnh đó cứ như không tồn tại vậy, hoàn toàn không cản trở bóng dáng của những 'tà ma' này.

Nhưng trong quá trình tà ma Cửu U không ngừng hạ xuống, đột nhiên, mấy con tà ma Lục Phẩm, sau khi xuyên qua hai tấm lưới khổng lồ, đã bị tấm lưới ảo ảnh thứ ba chặn lại.

Ngay sau đó... tà ma Ngũ Phẩm, bị tấm lưới ảo ảnh tiếp theo chặn lại.

Tà ma Tứ Phẩm, bị tấm lưới ảo ảnh tiếp theo nữa chặn lại.

Cứ thế mà suy ra...

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra 'lưới lọc' là gì.

Nếu coi tà ma là cá, thì mười tấm lưới này, chính là những tấm lưới lớn có mắt lưới càng ngày càng nhỏ.

Tà ma có thực lực mạnh mẽ, sẽ bị tấm lưới có mắt lưới lớn nhất chặn lại.

Nhưng nếu thực lực yếu hơn một chút, sẽ xuyên qua mắt lưới.

Nhưng rồi lại bị tấm lưới có mắt lưới nhỏ hơn tiếp theo chặn lại.

Cứ thế mà suy ra.

Tám tấm lưới ảo ảnh đầu tiên, đã đủ để chặn tà ma Cửu U từ Bát Phẩm trở xuống.

Cuối cùng còn hai tấm lưới ảo ảnh, có thể đóng vai trò bảo hiểm.

Dù có tà ma Cửu U nào đó, vô tình xuyên qua tám tấm lưới phía trước, cuối cùng vẫn sẽ bị hai tấm lưới cuối cùng chặn lại.

Lúc này, đám sào huyệt mẫu tà ma Bát Phẩm kia, bị chặn lại ở rìa ngoài cùng của mười tấm lưới lớn.

Chúng tấn công về phía tấm lưới ngoài cùng, nhưng vậy mà không thể phá vỡ tấm lưới ảo ảnh đó!

Những tấm lưới ảo ảnh này, lại kiên cố đến vậy sao? "Xin mời các vị tiền bối và đạo hữu, hãy chọn tầng lưới mình thích, chém giết tà ma.

Chỉ cần mang theo tấm bùa này, ấn lên người, là có thể xuyên qua trong mười tấm lưới ảo ảnh." Đề Đao Thư Sinh đưa tay, lấy ra rất nhiều tấm bùa bảo.

Mười tấm bùa bảo này, giống hệt loại bùa bảo dạng 'hình xăm dán' mà Bạch tiền bối đã chế tác lần trước.

Chỉ cần ấn chúng lên người, giống như một hình xăm, là có thể tự do xuyên qua trong lưới ảo ảnh. "Nếu trong quá trình chiến đấu, bị tà ma bao vây tấn công, dựa vào khả năng tự do xuyên qua các tầng lưới, cũng có thể thoát khỏi sự bao vây của tà ma." Đề Đao Thư Sinh giải thích.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Có những tấm lưới này, các đệ tử Nho gia tiến có thể tấn công, lùi có thể phòng thủ, giết tà ma Cửu U quả thật là sướng không tả xiết.

Mạng lưới ảo ảnh trên bầu trời, chính là sân nhà của các đệ tử Nho gia.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời, hỏi: "Nếu tôi muốn vào tầng lưới thứ 3, đại chiến với tà ma Cửu U Tam Phẩm, thì tôi phải bay lên đó bằng cách nào?" Tu sĩ dưới Tứ Phẩm thì không biết bay.

Tống Thư Hàng thì có 'Khôi Lỗi Long' có thể đưa cậu bay.

Nhưng bay vào tầng lưới rồi, cậu lại không có thủ đoạn chiến đấu trên không, chẳng lẽ phải cưỡi Khôi Lỗi Long mà chiến đấu với tà ma Cửu U sao?

Ngoài ra, trong lòng Thư Hàng có một thắc mắc...

Vì Nho gia có thể tạo ra 'lưới lọc' mạnh mẽ như vậy.

Vậy tại sao không trực tiếp biến những năng lượng này thành tấn công?

Mà lại phải tạo ra một tấm lưới lớn phức tạp như thế này?

Hay là nói, những tấm lưới ảo ảnh này là thủ đoạn do 'Thánh nhân' hoặc 'thập tam Kiếp Tiên tọa hạ Thánh nhân' để lại, tiêu hao thực tế rất nhỏ?

Lúc này, Đề Đao Thư Sinh đáp: "Thư Hàng đạo hữu cũng muốn lên chém giết tà ma sao?

Nếu ngươi muốn lên, ta có thể dùng tiên chu đưa ngươi cùng lên.

Ngoài ra, tấm lưới ảo ảnh đó, có thể làm điểm đặt chân cho đạo hữu ngươi.

Ngươi có thể đứng trên đó chiến đấu với tà ma Cửu U, và chỉ với một ý niệm, ngươi có thể xuyên qua tấm lưới ảo ảnh, không cần lo lắng về vấn đề chiến đấu." Nho gia chuẩn bị, thật sự rất toàn diện. "Thư Hàng tiểu hữu, ta đưa ngươi lên nhé!" Lúc này, giọng nói sảng khoái của Tô Thị A Thất truyền đến.

A Thất đã ngự đao bay lên, độn quang dưới chân bùng nổ.

Trên độn quang, Tô Thị A Thập Lục khẽ mỉm cười với Tống Thư

Hàng, trong tay nàng đang đùa nghịch một con dao nhỏ, con dao không ngừng xoay tròn trong tay nàng. "Cảm ơn tiền bối A Thất." Tống Thư Hàng không khách khí trèo lên độn quang của Tô Thị A Thất.

Khôi Lỗi Ngân Long thì cần tiêu hao linh thạch, có thể tiết kiệm thì tiết kiệm vậy.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đã vọt lên trời: "Các vị đạo hữu, ta đi trước một bước!

Lệ Chi Tiên Tử, việc quay phim trông cả vào ngươi đó." "Cứ giao cho ta đi, trình độ quay phim của ta không kém gì các nhiếp ảnh sư chuyên nghiệp đâu." Lệ Chi Tiên Tử cười nói, theo sát phía sau Bạch Tôn Giả.

Bởi vì Bạch Tôn Giả muốn quay cảnh nhân vật chính Lăng Dạ 'giết chóc liên hồi' trong quân địch, nên y chọn kẻ địch là 'tà ma Tứ Phẩm'.

Loại tà ma cấp bậc này, chém giết không tốn sức, một kiếm là có thể chém chết mấy con.

Dù có bị đối phương tấn công, đối với Bạch Tôn Giả mà nói cũng chẳng đau chẳng ngứa.

Quay cảnh 'giết chóc liên hồi' như vậy, thật sự là thích hợp nhất.

Trong 'tầng lưới ảo ảnh' của tà ma Tứ Phẩm, Bạch Tôn Giả đại phát thần uy, kiếm quang quét ngang, như một chiếc máy cắt cỏ, bắt đầu thu hoạch 'tà ma Tứ Phẩm'.

Trong hai hơi thở, đã có năm sáu mươi con tà ma Tứ Phẩm bị chém ngã xuống đất, máu ma rơi như mưa.

Tiếp đó... có một con Liễu Thụ Yêu lặng lẽ đi theo phía sau Bạch Tôn Giả, nó lấy ra một chiếc Càn Khôn Đại, cho toàn bộ thi thể tà ma này vào trong đó.

Các tà ma Tứ Phẩm bị chém ngớ người, lập tức tránh xa Bạch Tôn Giả, không dám đến gần. "Đừng chạy chứ, lên đây đi chứ, mau lên đây chém ta đi!" Bạch Tôn Giả khiêu khích mấy con tà ma Tứ Phẩm ở không xa.

Tà ma Tứ Phẩm điên cuồng lắc đầu.

Bạch Tôn Giả cầm kiếm, u u thở dài: "Ai, thế này thì còn quay cảnh 'giết chóc liên hồi' kiểu gì đây?" "Bạch tiền bối, uy hiếp bọn chúng, không lên là chết!" Lệ Chi Tiên Tử ở phía sau cười nói.

Lúc này, bên cạnh Lệ Chi Tiên Tử có một đệ tử Nho gia vẻ mặt ngây ngô, nói: "Nhưng mà, tà ma lên thì không phải vẫn chết sao?

Có gì khác biệt đâu ạ?" Lệ Chi Tiên Tử liếc mắt một cái, đừng có thật thà đến thế chứ? "Hết cách rồi, chúng ta lên tầng lưới lọc Ngũ Phẩm đi.

Tà ma Ngũ Phẩm chắc hẳn có thể chống đỡ thêm được hai chiêu, quay cảnh 'giết chóc liên hồi' cũng sẽ chân thực hơn." Bạch Tôn Giả vung kiếm một cái, sau đó dùng linh lực của mình cuộn lấy Liễu Thụ Yêu.

Y cũng không ngự kiếm phi hành, khoảng cách vỏn vẹn hai ba trăm mét, Bạch Tôn Giả chỉ cần dùng sức nhảy một cái... là có thể nhảy lên.

Lệ Chi Tiên Tử vác máy quay, theo sát phía sau, bay về phía 'tầng lưới lọc tà ma Ngũ Phẩm'.

Đám đệ tử Nho gia còn lại, vẻ mặt cảm khái.

Sau đó, nhân lúc tà ma Cửu U Tứ Phẩm bị Bạch Tôn Giả giết cho vỡ mật, các đệ tử Nho gia ùa lên, nhân cơ hội chém bay một đám tà ma.

Một bên khác, Tô Thị A Thất đưa Tống Thư Hàng và Tô Thị A

Thập Lục đến 'tầng lưới lọc tà ma Tam Phẩm'. "Đến rồi, khi chiến đấu các ngươi tự chú ý an toàn.

Thư Hàng tiểu hữu, phiền ngươi để mắt đến A Thập Lục một chút, đừng để nàng chém tới chém lui rồi phát điên lên." Tô Thị A Thất dặn dò.

Tô Thị A Thập Lục bất mãn nói: "Ta đâu phải Cuồng Chiến Sĩ." "Ha ha ha." Tô Thị A Thất cười ha ha, ngự đao bay đi, về phía 'tầng lưới lọc tà ma Ngũ Phẩm'.

Tống Thư Hàng giẫm lên tấm lưới ảo ảnh, phát hiện mình cứ như đang giẫm trên mặt đất thật, không hề ảnh hưởng đến việc cậu chiến đấu.

Lúc này trong tầng lưới tà ma Tam Phẩm, số lượng tà ma đã lên đến hàng nghìn.

Nhưng tu sĩ Nho gia lại chỉ có khoảng mười mấy vị, cộng thêm Thư Hàng và A Thập Lục, cũng chỉ có mười bốn người.

Tu sĩ Tam Phẩm không có khả năng ngự kiếm phi hành, chỉ có thể dựa vào 'tiên chu', pháp khí loại khôi lỗi phi hành, hoặc nhờ tu sĩ từ Tứ Phẩm trở lên đưa lên, nên việc bay lên khá chậm.

Số lượng tà ma khá nhiều, số lượng tu sĩ lại quá ít.

Các tà ma nhanh chóng bao vây, chia cắt các tu sĩ.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng rất nhanh bị hơn mười con tà ma Cửu U Tam Phẩm bao vây.

Tống Thư Hàng rút Bảo Đao Bá Toái ra, ha ha cười nói: "Lấy nhiều hiếp ít à." "Số lượng không ít đâu, mau giải quyết bọn chúng đi." Tô Thị A Thập Lục khẽ nói: "Đáng tiếc, tà ma Cửu U dưới Tứ Phẩm, không đổi được hạt sen 'Quân Tử Kim Liên'." Thật ra, Tô Thị A Thập Lục muốn đến 'tầng lưới tà ma Tứ Phẩm', nàng tuy chưa thăng cấp Tứ Phẩm, nhưng sức chiến đấu của nàng, tuyệt đối không yếu hơn tu sĩ Tứ Phẩm bình thường, chỉ thiếu khả năng ngự đao phi hành mà thôi.

Chương 826

Nàng bây giờ chỉ đang nghĩ, liệu có cơ hội lên tầng lưới tà ma Tứ Phẩm không?

Lúc này, hơn mười con tà ma đang bao vây Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, phát ra tiếng cười nanh ác. "Chậc chậc, vậy mà ở đây lại phát hiện ra một mỹ nhân cười đấy." "Tiểu cô nương thật đúng là đại mỹ nhân." "Tiểu mỹ nhân, cái tên bạch diện thư sinh bên cạnh cô được không?

Hay là đá hắn đi, vui vẻ với chúng ta đi?" "Trời làm chăn, đất làm giường.

Núi làm gối, trăng làm đèn.

Há chẳng khoái sao?" "Sẽ rất thoải mái đó nha." "Bảo đảm cô sẽ vui, còn muốn vui nữa." Hơn mười con tà ma Tam Phẩm này, vậy mà toàn bộ đều là chủng loại hiếm có 'trí lực' trong Tam Phẩm, còn biết trêu ghẹo tu sĩ.

Không giống như tà ma Tam Phẩm bình thường, giống như dã thú không có nhiều trí lực.

Mà nói đi thì phải nói lại... tà ma Cửu U tuy hình thù kỳ quái trăm ngàn kiểu, nhưng gu thẩm mỹ của chúng đối với 'tu sĩ nhân loại' lại giống hệt nhân loại.

Đối với tà ma Cửu U thế giới mà nói, tu sĩ nhân loại chính là lò luyện đan tốt dùng để song tu nâng cao công lực.

Hơn nữa, mang tu sĩ nhân loại vào Cửu U thế giới, dùng các loại thủ đoạn, khiến họ nhiễm khí tức Cửu U thế giới; dùng năng lượng ô uế của Cửu U để ô nhiễm họ, nhìn họ rơi vào tuyệt vọng, cũng là một chuyện rất thú vị.

Tống Thư Hàng: "..." A Thập Lục lại bị trêu ghẹo rồi à.

Thật ra từ rất lâu rồi, cậu đã nghi ngờ một chuyện.

Tô Thị A Thập Lục khi ở trạng thái im lặng, có phải tự mang 'quang hoàn bị trêu ghẹo' hay không?

Nhớ lần đầu gặp Tô Thị A Thập Lục, nàng đã bị một đám côn đồ bình thường các kiểu trêu ghẹo, các kiểu 'bích đông'.

Lại còn không chỉ một lần.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nháy mắt với A Thập Lục.

A Thập Lục nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ chán ghét rõ ràng.

Nhưng mà... trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, dù là biểu cảm chán ghét, cũng vẫn hiện lên vẻ đáng yêu. "Ôi, ngay cả khi tức giận cũng đáng yêu thế này, để chúng ta yêu thương ngươi cho thật tốt nhé?" Các tà ma Cửu U thế giới dần dần vây lại, phát ra tiếng cười quái dị.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy, một con tà ma hình côn trùng đang bao vây hai người lên tiếng nói: "Ơ, thật ra nhìn kỹ thì, tiểu tu sĩ này trông cũng đáng yêu thật đấy.

Da thịt mềm mại, trông rất ngon miệng." Lời của nó, dường như cũng khiến mấy con tà ma bên cạnh hứng thú, mấy con tà ma chuyển ánh mắt từ Tô Thị A Thập Lục sang Tống Thư Hàng.

Sau đó, mắt chúng sáng lên. "Tiểu tu sĩ trông thật tuấn tú, hay là đi theo chúng ta đi.

Để chúng ta cùng nhau trời làm chăn, đất làm giường.

Núi làm gối, trăng làm đèn.

Há chẳng khoái sao?" "Sẽ rất thoải mái đó nha." "Bảo đảm ngươi sẽ vui, còn muốn vui nữa." Cậu ta vậy mà cũng bị trêu ghẹo rồi.

Đám tà ma Cửu U này là những tên ngốc từ đâu chui ra vậy?

Cái kiểu trêu ghẹo này, là đang đọc kịch bản thoại à? "Hi hi." Tô Thị A Thập Lục phát ra tiếng cười trong trẻo, con dao nhỏ trong tay nàng xoay tròn nhanh chóng, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, nháy mắt. "Khốn kiếp." Cái báo ứng này đến thật nhanh, Tống Thư Hàng nghiến răng nói: "Yêu nghiệt, chịu chết đi!" Một đám tà ma Cửu U nghe lời Tống Thư Hàng nói xong, đều cười tà ác: "Xem ra tiểu tu sĩ này và tiểu mỹ nhân không muốn theo chúng ta rồi." "Vậy thì cưỡng đoạt thôi, đáng tiếc... dưa ép thì không ngọt lắm." "Không sao, dưa ép tuy không ngọt... nhưng chúng ta có thể thêm đường." "Càng chống cự, càng có thú vị." "Lên đi, kẻo đêm dài lắm mộng." Trong lúc nói chuyện, các tà ma Cửu U ánh mắt lộ ra vẻ hung tợn.

Trong quá trình trêu ghẹo Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, thật ra bọn chúng đã lặng lẽ sắp xếp vị trí.

Đây là một loại hợp kích chi pháp đơn giản của Cửu U thế giới, sau khi sắp xếp vị trí xong, hơn mười con tà ma Cửu U có thể như sóng biển, hết đợt này đến đợt khác lao vào kẻ địch, vĩnh viễn không ngừng nghỉ.

Chúng tuy thích tu sĩ nhân loại tuấn mỹ, bắt về song tu.

Nhưng bây giờ đang trong chiến đấu, bọn chúng không bị dục vọng làm cho máng muội đầu óc... quan trọng hơn là giết chết những tu sĩ nhân loại này. "Là loại chiến trận gì đó sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Lúc này trên người cậu đã mặc đạo bào đổi được từ Dương hòa thượng, lại rút Bảo Đao Bá Toái ra.

Sau đó, cậu lại thả Thông Nương ra, và giao cho Thông Nương một chiếc 'Càn Khôn Đại' mượn từ tiền bối. "Không tính là chiến trận, chỉ là một loại hợp kích chi pháp thô thiển mà thôi, nếu không ta đã sớm ra tay cắt đứt rồi." Tô Thị A Thập Lục đáp. "Bây giờ có thể ra tay được chưa?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc này, mắt Tô Thị A Thập Lục sáng lên: "Chính là bây giờ!

Ra tay." Khoảnh khắc hợp kích chi pháp của hơn mười con tà ma Cửu U vừa sắp xếp xong, chuẩn bị ra tay... chính là khoảnh khắc chúng yếu nhất.

Trong lòng Tống Thư Hàng vốn đã nổi lửa, nghe Tô Thị A Thập Lục nói xong, lập tức há miệng gầm lên một tiếng: "Hống~~" Thắng được từ Sư Hống Công của Phật Tông của Thông Nương!

Khi gầm thét, như sấm rền cuồn cuộn vang vọng khắp trời, có thể khiến kẻ địch gan mật nứt toác + kinh hồn bạt vía, sở hữu uy lực trấn nhiếp lòng người không thể tưởng tượng nổi.

Lần Sư Hống Công này, Tống Thư Hàng không kèm theo thiên phú 'Huyễn Âm' của khẩu khiếu.

Bởi vì đối thủ là tà ma Cửu U...

Sư Hống Công thuần túy, sở hữu hiệu quả ẩn giấu là phá tà, trừ tâm ma của Phật môn.

Một tiếng gầm này, thân hình các tà ma Cửu U xung quanh không tự chủ được mà khựng lại. "Làm tốt lắm." Tô Thị A Thập Lục hi hi cười, đoản đao trong tay nàng một chiêu hoành trảm, đao khí tung hoành!

Tống Thư Hàng đồng thời ra tay, cậu đạp thân pháp 'Quân Tử Vạn Lý Hành', một bước lướt đã xuất hiện trước mặt con tà ma Cửu U hình côn trùng.

Chính là con tà ma Cửu U này, là kẻ đầu tiên mở miệng trêu ghẹo cậu.

Vì vậy, Thư Hàng đã ghi nhớ nó thật kỹ.

Bảo Đao Bá Toái giơ lên, một chiêu bổ ngang bình thường không có gì đặc biệt, nhưng nhát đao này đã phát huy 'Cơ Sở Đao Pháp' đến cực hạn.

Cơ Sở Đao Pháp của Tống Thư Hàng, ban đầu dưới sự điều khiển của Diệt Phượng công tử, đã thăng cấp đến cảnh giới đại thành.

Sau này khi diễn kịch, lại được Bạch Tôn Giả chỉ điểm.

Hiện tại cậu, Cơ Sở Đao Pháp đã rất thành thạo rồi.

Lúc này tà ma Cửu U vẫn còn bị trấn nhiếp bởi 'Sư Hống Công', đang ở trạng thái ngây người.

Nhát đao này của Tống Thư Hàng vô tình chém xuống, trực tiếp chém đầu nó thành hai đoạn.

Đồng thời, trên đao có đao mang lửa bùng cháy, quán nhập vào thể nội tà ma Cửu U, trực tiếp hủy diệt sinh cơ của nó.

Tà ma Cửu U hình côn trùng thân tử đạo tiêu.

Chết sạch sẽ gọn gàng.

Một đao chém chết tà ma Cửu U Tam Phẩm, Tống Thư Hàng phun ra một ngụm trọc khí.

Con tà ma Cửu U Tam Phẩm này, yếu hơn cậu tưởng tượng.

Chẳng lẽ 'lưới lọc' mà Bạch Vân Thư Viện bố trí, không chỉ có thể chặn những tà ma này... mà còn kèm theo hiệu quả làm suy yếu năng lực của tà ma sao?

Nhưng bây giờ, cậu không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Nhân lúc hiệu quả 'Sư Tử Hống' còn chưa tan đi, Tống Thư Hàng cổ tay lật một cái, trên thân đao có lửa bùng cháy dữ dội.

Chỉ thấy cậu lắc hông một cái, một đao hoành trảm về phía một con tà ma hình thú bên cạnh.

Nhưng đúng lúc này, con tà ma hình thú kia đột nhiên cười nanh ác, thân hình nó co lại, khéo léo né tránh nhát đao của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, nó xông thẳng đến trước mặt Tống Thư Hàng, móng vuốt sắc bén như đao, cào về phía Thư Hàng.

Nó đã sớm hồi phục từ sự trấn nhiếp của 'Sư Tử Hống', nhưng lại giả vờ như chưa hồi phục.

Nó đợi chính là khoảnh khắc này, phản kích chí mạng!

Nếu đòn này mà trúng, ít nhất cũng có thể khiến tiểu tu sĩ nhân loại này trọng thương. "Ha ha." Tống Thư Hàng không hề hoảng sợ, cậu chỉ khẽ nâng tay trái lên, chặn về phía móng vuốt sắc bén của tà ma. "Bằng cái thứ da thịt mềm mại non nớt của ngươi, mà cũng muốn cản ta sao?" Tà ma hình thú cười lạnh, trên người tà khí bùng nổ, tốc độ móng vuốt nhanh hơn một thành.

Nó cảm thấy, với tốc độ và sự sắc bén của móng vuốt mình, một hơi là có thể xé nát cánh tay của tu sĩ nhân loại này!

Không chỉ vậy, con tà ma hình thú còn có niềm tin, muốn xé nát cả thân thể của tiểu tu sĩ nhân loại này!

Móng vuốt sắc nhọn mang theo luồng gió mạnh, bỗng chém xuống.

Khoảnh khắc này, con tà ma hình thú dường như nhìn thấy cảnh tượng tiểu tu sĩ nhân loại trước mặt nó bị mổ bụng, ruột gan phèo phổi tuôn ra, ngã vật xuống đất mà kêu la thảm thiết.

Nghĩ đến cảnh tượng đó, toàn thân huyết thú của nó liền sôi trào.

CẠCH ~~ Khi móng vuốt của con tà ma va chạm với cánh tay Tống Thư Hàng, lại phát ra âm thanh như kim loại va vào nhau.

Đồng thời, một lực phản chấn mạnh mẽ truyền đến móng vuốt của 'tà ma hình thú', khiến nó cảm thấy móng vuốt hơi tê dại.

“Sao… sao có thể?” Con tà ma hình thú ngẩn ra.

Chỉ thấy cánh tay Tống Thư Hàng, không biết từ lúc nào đã nhuộm một tầng màu thép.

Đòn tấn công chắc chắn của con tà ma hình thú, trên cánh tay thép này, thậm chí còn không để lại một vết hằn nào.

“Ha ha, thật sự nghĩ ‘Cương Thủ’ của tôi chỉ dùng để rèn sắt thôi sao!” Tống Thư Hàng cười hắc hắc, cánh tay hóa thép thuận thế vươn ra tóm lấy móng vuốt của con tà ma.

Sau đó, Thư Hàng vận dụng sức mạnh trên tay, nắm lấy con tà ma này và quăng hai vòng.

Tuyệt kỹ ‘Phong Hỏa Luân’ do Lệ Chi ma ma truyền thụ!

Kèm theo các hiệu ứng tiêu cực như buồn nôn, nôn mửa, và mềm nhũn chân tay.

Chương 827

Cảm nhận được sự khủng bố của tuyệt kỹ này chưa?

Sau khi quăng hai vòng liên tiếp, Tống Thư Hàng dùng tay trái mạnh mẽ đập xuống, đánh con tà ma ngã vật ra đất.

Ngay sau đó, ‘Hỏa Diễm Đao’ trên tay phải của cậu lại chém xuống, một đao chém đổ con tà ma hình thú này.

Đồng thời, đao khí Hỏa Diễm quán nhập vào cơ thể tà ma, hủy diệt hoàn toàn thần hình của nó.

Tà ma Cửu U chủng loại đa dạng, có vài con dù bị chém đứt đầu cũng không chết, thậm chí chém một cái đầu còn có thể mọc ra mấy cái khác.

Vì vậy, khi chém tà ma Cửu U, tốt nhất là dùng đao mang, kiếm khí, chân khí và các thủ đoạn khác quán nhập vào cơ thể chúng, triệt để hủy diệt sinh cơ của chúng.

Phía sau, Thông nương im lặng nhặt xác tà ma lên, ném vào ‘Càn Khôn Đại’.

Khi nhặt xác, Thông nương mặt mày bình tĩnh nhưng gai hành của nàng lại hơi tê dại.

Tống Thư Hàng, lại mạnh lên rồi.

Không biết từ lúc nào, tên Tống Thư Hàng này đã từ mức bị sát thủ Nhị Phẩm của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ đánh cho tơi bời, biến thân cái vèo, trở thành mức có thể đánh cho tơi bời tà ma Cửu U Tam Phẩm.

Tống Thư Hàng càng mạnh, Thông nương lại càng cảm thấy tự do của mình càng thêm vô vọng… Tự do của nàng, là loại tự do thật sự có đôi cánh, càng bay càng xa. …Lúc này, Tống Thư Hàng khí thế như cầu vồng, cậu cảm thấy những con tà ma Tam Phẩm này, hơi yếu.

Bất kể có phải là do ‘lưới lọc’ làm suy yếu hay không, nhưng tà ma Cửu U Tam Phẩm ở mức độ này, cậu tuyên bố có thể tự mình đánh một trận!

“Lại đây, tiếp theo là con tà ma thứ ba, chịu chết đi!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, Bảo Đao Bá Toái trong tay vung lên, lần này cậu thi triển là 《Tật Phong Đao》.

Môn đao pháp này được đổi từ chỗ Tuyết Lang Động Chủ bằng Long Ma Dược Tề, được mệnh danh là mười đao đầu tiên, đao sau nhanh hơn đao trước.

Tuy Tống Thư Hàng mới nhập môn môn đao pháp này, nhưng mười đao nhanh chóng giải quyết một con tà ma Cửu U Tam Phẩm thì tuyệt đối không thành vấn đề!

Tống Thư Hàng vừa xoay người, chuẩn bị chém chết con tà ma Cửu U thứ ba.

Đúng lúc này… đầu của con tà ma Cửu U thứ ba đột nhiên bay vút lên trời, sau đó con tà ma đổ sập xuống đất, không thể đứng dậy được nữa.

Tống Thư Hàng giật giật khóe mắt, nói: “A Thập Lục, cậu đang cướp đầu đấy à.” Tô Thị A Thập Lục kiêu hãnh một tiếng: “Là anh tự giải quyết kẻ địch chậm quá đó, Thư~Hàng~Tiểu~Hữu~!” Lúc này, bên cạnh A Thập Lục, mười mấy con tà ma Cửu U vây quanh nàng đã ngã rạp hết.

A Thập Lục xoay xoay cây đoản đao trong tay, trông tinh nghịch đáng yêu.

Gai hành của Thông nương tê dại, nhanh chóng bỏ mười mấy con tà ma Cửu U này vào Càn Khôn Đại.

A Thập Lục này, bình thường nhìn đáng yêu như vậy, không ngờ lại là một sát tinh, thật đáng sợ!

Những ai ở cùng với Tống Thư Hàng, không có ai là bình thường cả. …Vài phút sau, Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục phối hợp, như một chiếc máy gặt, liên tục chém hơn hai mươi con tà ma Cửu U Tam Phẩm.

Xác chết nằm ngổn ngang khắp nơi, hai người sóng vai đứng đó.

Tô Thị A Thập Lục cất tiếng nói: “Thư Hàng, anh có cảm thấy những con tà ma Tam Phẩm này hơi yếu không?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy.

Tôi nghi ngờ, những ‘lưới lọc’ dưới chân chúng ta có khả năng ‘làm suy yếu tà ma’, khiến những con tà ma Tam Phẩm này trở nên yếu ớt dễ đánh.” “Vậy chi bằng, chúng ta lên trên đi?” Mắt Tô Thị A Thập Lục sáng lên, nói: “Đao pháp của hai chúng ta lợi hại thế này, liên thủ đánh một con tà ma Tứ Phẩm chắc không vấn đề gì đâu.” Tà ma Cửu U Tam Phẩm không đổi được hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’, nhiều nhất cũng chỉ đổi được một ít linh thạch từ Bạch Vân Thư Viện.

Tô Thị A Thập Lục thì không thèm chút linh thạch này.

Vì vậy, nàng muốn thu thập tà ma Cửu U Tứ Phẩm trở lên, như vậy mới có thể đổi lấy hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’.

Nàng rất hứng thú với ‘dị năng’ mà hạt sen có thể mang lại.

Hơn nữa… nếu có hạt sen dư, nàng còn có thể tặng cho Tống Thư Hàng.

Cái dị năng ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ của Tống Thư Hàng, sau khi thăng cấp, một hơi có thể phun ra bốn đóa liên hoa.

Nói không chừng, sẽ trở nên rất thú vị.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng khẽ động: “Có lẽ… có thể thử xem!

Nhưng chúng ta nhất định phải cẩn thận, hễ có gì bất ổn, lập tức sử dụng phù văn của ‘Bạch Vân Thư Viện’ ban cho chúng ta, quay về ‘tầng lưới tà ma Tam Phẩm’.” “Ừm, được thôi.

An toàn là trên hết mà!” Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói.

“Vậy thì, chúng ta lên thôi!” Tống Thư Hàng lấy ra ‘Khôi Lỗi Ngân Long’ kia, đã đến lúc đóng vai một kỵ sĩ rồng rồi.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay đỡ, cùng Thông nương nhảy lên Khôi Lỗi Ngân Long.

Nàng nhìn con Khôi Lỗi Ngân Long này, khẽ cười duyên dáng: “Thư Hàng, trong khoảng thời gian ta bế quan, anh hình như đã trải qua rất nhiều chuyện nhỉ?” Loại Khôi Lỗi Ngân Long này là đạo cụ phi hành do Mặc Môn xuất phẩm, vô cùng quý giá.

Tuy tiêu hao linh thạch rất lớn, nhưng đối với tu sĩ dưới Tứ Phẩm mà nói, đây là một trong những phương tiện bay lượn trên trời tốt nhất.

“Ừm, những chuyện tôi đã trải qua trong khoảng thời gian này, một lời khó nói hết.

Tôi cảm thấy mười bảy năm cuộc đời trước đây của tôi, cộng lại, cũng không phong phú bằng khoảng thời gian này.” Tống Thư Hàng đáp.

Trải qua rất nhiều chuyện, khoảng thời gian này cũng trôi qua một cách đặc biệt vững vàng.

Nói xong, cậu khẽ vỗ vỗ Khôi Lỗi Ngân Long: “Đi thôi!” Khôi Lỗi

Ngân Long dưới sự điều khiển của Thư Hàng, bay về phía ‘tầng lưới tà ma Tứ Phẩm’. ********************* Trong tầng lưới tà ma Tứ Phẩm, cũng có mấy vị thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Vợ chồng Dược Sư, thì đang ở lại tầng này.

Giang Tử Yên thực ra hoàn toàn có thể tiến vào ‘tầng lưới tà ma Ngũ Phẩm’ rồi, nhưng nàng cứ nhất quyết ở lại bầu bạn với Dược Sư.

Cặp vợ chồng này nắm tay nhau, hiệu suất tiêu diệt tà ma cao đến đáng sợ.

Dược Sư chỉ cần lấy ra một cái lò nhỏ, thỉnh thoảng thêm một ít dược liệu vào trong.

Sau đó, tà ma xung quanh hắn, cứ từng mảng từng mảng ngã xuống.

Đương nhiên… độc đan mà Dược Sư tạm thời phối chế ra, vẫn chưa đạt đến mức trực tiếp độc chết tà ma.

Độc dược trong cái lò này, chỉ là vài loại mê dược chuyên dùng cho tà ma Cửu U; hoặc là độc dược khiến tà ma Cửu U toàn thân mềm nhũn, không thể cử động.

Sau khi tà ma ngã xuống, Giang Tử Yên vác kiếm đi vòng một lượt, dễ dàng tàn sát từng mảng tà ma, rồi bỏ vào ‘Càn Khôn Đại’.

Còn dễ dàng hơn cả cắt cỏ.

Bọn tà ma bị giết đến đỏ cả mắt, nhưng không có con tà ma nào có thể chịu đựng được kịch độc của Dược Sư.

Cuối cùng, những con tà ma Tứ Phẩm này chỉ có thể tránh xa Dược Sư.

Không chọc vào được, lẽ nào còn không trốn được?

Đáng tiếc là chúng thật sự không trốn được.

Vợ chồng Dược Sư cũng biết di chuyển mà ~~. …Cách đó không xa, Ngư Kiều Kiều hiện ra yêu thân, hóa thành giao ngư, một mình đối phó hơn mười con tà ma Tứ Phẩm.

Được gia trì bởi huyết mạch giao long, lại thêm việc 'Ngư Dược Long Môn' trở thành nửa người nửa cá cũng có gia thành, cộng thêm khoảng thời gian này Ngư Kiều Kiều vẫn luôn tu luyện bằng Ngộ Đạo Thạch và 'Nguyệt Quang Thạch', thực lực tiến bộ như bay.

Mà tà ma Tứ Phẩm, quả nhiên cũng bị 'suy yếu', thực lực bị hạn chế.

Vì vậy, Ngư Kiều Kiều bây giờ một mình đánh mười con cũng không thành vấn đề.

Mà dưới chân nàng, bảy con tà ma Cửu U đã quỳ rạp, thân thể bị Ngư Kiều Kiều đập bẹp dí, chiến quả đầy mình. …Khôi Lỗi Ngân Long mang Thư Hàng và A Thập Lục tiến vào 'tầng lưới tà ma Tứ Phẩm', có hộ phù ở đó, những tấm lưới ảo ảnh này sẽ không ngăn cản hai người Thư Hàng.

Mà Thông nương, được chân khí của A Thập Lục bao bọc, cũng sẽ không bị lưới ảo ảnh cản trở.

Tống Thư Hàng vừa cất 'Khôi Lỗi Ngân Long' đi.

Cách đó không xa, có một con tà ma hình muỗi chúa Tứ Phẩm, liền cảm nhận được Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, sau đó nó lập tức mắt sáng rực.

Con tà ma muỗi chúa này trước đó đã bị dọa vỡ mật.

Khi nó vừa rơi xuống không gian tầng lưới này, đầu tiên đã gặp Bạch Tôn Giả 'cắt cỏ' vô song, thu gặt vô số sinh mạng của đồng bạn.

Sau đó, Bạch Tôn Giả vừa khó khăn lắm mới lên tầng trên chơi… lại gặp phải cặp vợ chồng Dược Sư – cặp độc nam độc nữ này.

Nếu không phải nó nhanh chân chạy trốn, thì nó cũng đã trở thành chiến lợi phẩm của vợ chồng Dược Sư rồi.

Tà ma muỗi chúa lén lút trốn ra phía sau đồng bọn.

Sau đó, nó bắt đầu đánh giá toàn bộ không gian ‘tầng lưới tà ma Tứ Phẩm’, xem có tu sĩ nào yếu nhất?

Nó muốn chọn kẻ yếu nhất để ra tay.

Khi nó đang tìm kiếm một vòng, đột nhiên nhìn thấy bóng dáng Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Hai tu sĩ nhân loại này, cảnh giới Tam Phẩm!

Khỏi phải nói, trong không gian tầng này không thể tìm được đối thủ nào yếu hơn hai tu sĩ này nữa.

Hai con “hồng nhuyễn thị tử” (quả hồng mềm) này, đáng để nó bóp nát mà!

Thế là, tà ma muỗi chúa vui vẻ xông lên.

“Nhanh vậy đã có tà ma xông tới rồi sao?” Tống Thư Hàng nắm chặt Bảo Đao Bá Toái, sắp sửa đối đầu trực diện với đối thủ cấp bậc Tứ Phẩm.

Còn nhớ năm đó… cũng là ‘An Tri Ma Quân’ cấp Tứ Phẩm của Vô Cực Ma Tông, hóa thành sương mù bắt cậu đi, lúc đó cậu hoàn toàn không có sức chống cự trong tay An Tri Ma Quân.

Nếu không phải lúc đó có người của Tiên Nông Tông mai phục, cộng thêm Đậu Đậu kịp thời chạy đến, Tống Thư Hàng lúc đó đã bị An Tri Ma Quân coi thành ‘Tô Thị A Thập Lục’ mà mang đến Vô Cực Ma Tông rồi.

Thời gian trôi qua, cảnh vật đổi thay.

Hiện tại, một lần nữa đối mặt với đối thủ cấp bậc Tứ Phẩm… dù là bản suy yếu, nhưng cậu đã không còn như ban đầu, hoàn toàn không có sức chống cự nữa rồi.

Vừa hay có thể kiểm tra thực lực hiện tại của mình!

“Chắc là coi chúng ta là ‘hồng nhuyễn thị tử’ mà bóp thôi, nhưng quả thật chúng ta là hai con ‘hồng nhuyễn thị tử’ mềm nhất ở tầng này mà.” Tô Thị A Thập Lục khẽ cười.

“Hắc hắc.” Tống Thư Hàng nói: “Thập Lục, tôi đỡ đòn tấn công của nó, cậu phụ trách tấn công.” Nói xong, một đôi cánh tay của Tống Thư Hàng đều nhuộm màu thép.

Thần kỹ rèn sắt 《Cương Thủ》 được cậu vận chuyển đến cực hạn.

Đồng thời, tay trái cậu nắm chặt thành quyền, âm thầm thi triển 《Kim Cương Phục Ma Quyền》… đây là bản nâng cao của 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, đối phó tà ma hiệu quả phải nói là 32 like.

Tống Thư Hàng chuẩn bị dùng chiêu quyền pháp này để thăm dò ‘tà ma Tứ Phẩm’ kia.

Còn tay phải của cậu đã sẵn sàng thế của 《Nghịch Lân Đao Pháp》 – bộ ‘đao phòng thủ’ này chưa bao giờ khiến Tống Thư Hàng thất vọng về khả năng phòng ngự!

“Được thôi, vậy anh phòng thủ, để ta tấn công.” Tô Thị A Thập Lục vui vẻ đáp lời.

Tà ma hình muỗi chúa tốc độ rất nhanh, khi nó tấn công, không phải là bay thẳng mà là lúc trái lúc phải, lúc lên lúc xuống… chơi chiến thuật tấn công à?

Chương 828

Tống Thư Hàng cảm thấy con tà ma muỗi chúa này chi bằng tấn công trực diện, tăng tốc độ công kích còn hơn.

Cứ bay lên bay xuống, trái phải như vậy, cũng chẳng có tác dụng quấy nhiễu cậu là bao.

Đang suy nghĩ, đột nhiên, con muỗi chúa biến mất trong mắt Tống Thư Hàng.

Đây là con muỗi chúa đột nhiên bùng nổ tăng tốc, lách đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tốc độ bùng nổ tức thời của con muỗi chúa này đã vượt quá giới hạn cảm ứng thị giác của Tống Thư Hàng.

Con muỗi chúa phát ra tiếng cười khẩy, cái vòi thô dài đâm thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Nếu bị nó đâm trúng, trong một hơi thở Tống Thư Hàng sẽ bị hút thành “Thư Hàng khô”.

Ngay lúc này, Bảo Đao Bá Toái trong tay phải Tống Thư Hàng vung lên, cậu không hề hoảng loạn: “Mắt không nhìn thấy, không có nghĩa là tôi không bắt được anh đâu!” 《Nghịch Lân Đao Pháp》 Long Lân Thức đã sớm súc thế chờ phát, chém ra.

Đao pháp hóa thành vảy rồng, bảo vệ khắp cơ thể.

ĐINH!

Vòi của con muỗi chúa va vào một tầng đao khí vảy rồng dày đặc, đòn tấn công bạo lực này của nó, vậy mà không phá nổi phòng ngự của Tống Thư Hàng?

Tiểu tu sĩ Tam Phẩm này, phòng ngự mạnh mẽ đến vậy sao!

Tà ma muỗi chúa trong lòng giật mình, một đòn không trúng, nó không tiếp tục tấn công, vỗ cánh một cái, rút lui về phía sau.

“Ha ha, đừng có chạy.

Chiến đấu theo lượt mới vừa bắt đầu thôi, anh chọc tôi một cái, tiếp theo anh cũng ăn một quyền của tôi đi!” Tống Thư Hàng cười ha ha, tay trái cũng đã súc thế chờ phát 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 một: ‘Kim Cương Hàng Lâm’ triển khai.

Ừm… ‘Kim Cương Hàng Lâm’ là cái tên Tống Thư Hàng tự đặt.

Người sáng tạo ra 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 này có chứng sợ đặt tên, bất kể là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 hay bản nâng cao 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, các chiêu thức đều không có tên.

Chỉ dùng số một, hai, ba, bốn, năm để thay thế.

Khi tà ma muỗi chúa lùi ra khoảng một mét, nắm đấm của Tống Thư Hàng đã công kích tới.

Tiên Thiên Chân Khí đã được hóa dịch của Ba Mươi Ba Thú trong cơ thể vận chuyển toàn lực.

Khi 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 thi triển, sẽ tự động phối hợp với Công Đức Chi Quang trên người Tống Thư Hàng, hiển hiện ra một hư ảnh Kim Cương trên người Thư Hàng.

Hư ảnh Kim Cương đó bao bọc Tống Thư Hàng bên trong, nó có dung mạo giống hệt Tống Thư Hàng, thậm chí quần áo cũng giống Tống Thư Hàng.

Hư ảnh Kim Cương này sẽ phối hợp Tống Thư Hàng đồng thời vung quyền, tăng cường uy lực của 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Trong hư không có tiếng Phạn âm vang lên, lại có một con cự kình đang gào thét.

"Dư nghiệt Kim Cương Tự!" Tà ma muỗi chúa nhìn thấy quyền này của Tống Thư Hàng thì kinh hoàng kêu lớn.

Kim Cương Tự… Đối với tà ma Cửu U mà nói, hình như là một tồn tại rất kiêng kỵ?

Lời của tà ma muỗi chúa vừa dứt, quyền phong màu vàng đã quét đến người nó.

Tà khí Cửu U hộ thể quanh người nó, trong nháy mắt đã bị quyền phong quét sạch.

Mất đi tà khí hộ thể, phòng ngự của tà ma muỗi chúa giảm mạnh.

Lúc này, hư ảnh Kim Cương màu vàng kia và nắm đấm của Tống Thư Hàng, cùng nhau oanh tạc lên người tà ma muỗi chúa.

"Oái ~~" Tà ma muỗi chúa kêu thảm một tiếng, bị nắm đấm của Tống Thư Hàng đập xuống mặt đất (lưới ảo ảnh), máu ma từ vòi của nó phun ra xối xả.

Chỗ trên người nó bị Tống Thư Hàng một quyền đánh trúng, xuất hiện một cái lỗ lớn bằng cái chậu rửa mặt, máu chảy không ngừng.

Uy lực của 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 vẫn đang không ngừng khuếch đại vết thương huyết động này.

"A Thập Lục, cơ hội!" Tống Thư Hàng gọi.

Một đòn đắc thủ, niềm tin trong lòng Tống Thư Hàng càng thêm kiên định – ít nhất dưới sự suy yếu của lưới lọc Nho Gia này, cậu có thực lực một trận chiến với tà ma Tứ Phẩm!

"Đến đây!" Thân hình nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục chợt lóe lên, đoản đao trong tay nàng khẽ vung, hai đạo đao mang chém xuống

– 《Thiên Hà Đao Pháp * Bá Đao Quyết * Đao Hoàng》!

Hai đạo đao mang này, hoàn toàn đã là lực công kích cấp bậc Tứ Phẩm.

Phòng ngự bị phá, lại bị trọng thương, tà ma muỗi chúa không còn sức chống cự hai đao này.

Hai đao của A Thập Lục, một đao cắt đứt vòi của nó, đao còn lại chém bay đầu nó.

Đao mang bá đạo quán nhập vào cơ thể nó, hủy diệt sinh cơ của tà ma muỗi chúa.

Hai người liên thủ, dễ dàng giải quyết con tà ma Tứ Phẩm đầu tiên.

“Làm tốt lắm!” Tống Thư Hàng cười nói.

Tô Thị A Thập Lục xoay xoay đoản đao trong tay: “Ta chỉ là nhặt cái đầu thôi… Quyền pháp kia của anh, hình như có lực khắc chế siêu mạnh đối với tà ma Cửu U.

Có vẻ như là quyền pháp do Phật môn chuyên nghiên cứu ra để khắc chế thế giới Cửu U.

Nếu chúng ta vận dụng tốt, có lẽ có thể dễ dàng giết chết nhiều tà ma Cửu U Tứ Phẩm hơn.” “Cái đó còn phải xem những con tà ma này có cho chúng ta cơ hội không.” Tống Thư Hàng nói.

Tà ma Tứ Phẩm khác với Tam Phẩm, tà ma Tứ Phẩm phần lớn đều có trí lực.

Mà trong số tà ma Tam Phẩm, ngoại trừ loại hình người và một phần nhỏ tà ma đặc thù, phần lớn trí lực đều kém cỏi, thiên về hành động theo bản năng dã thú.

Tà ma Tứ Phẩm xung quanh, một khi đã chứng kiến 《Kim

Cương Phục Ma Quyền》 của Tống Thư Hàng, thì nhất định sẽ đề phòng chiêu quyền pháp này của cậu.

Lần sau, muốn chém giết con tà ma muỗi chúa này dễ dàng như vậy, sẽ không dễ nữa đâu.

“Tùy cơ hành sự thôi, ta cảm thấy chúng ta liên thủ, đối phó khoảng năm con tà ma sẽ không nguy hiểm.

Một khi tà ma Tứ Phẩm vây công chúng ta vượt quá bảy con, chúng ta sẽ chạy.” Tô Thị A Thập Lục truyền âm nhập mật nói.

“Được.” Tống Thư Hàng đáp.

Hai người nhìn về phía tà ma Cửu U ở xa, bắt đầu chọn mục tiêu ra tay. …Thông nương chậm rãi đi đến bên cạnh xác tà ma muỗi chúa, nhặt nó lên, ném vào Càn Khôn Đại… Đáng sợ, ngay cả tà ma Tứ Phẩm cũng chết trong tay Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rồi.

Hơn nữa, chết còn nhanh như vậy.

Chỉ một cái chạm mặt, con tà ma muỗi chúa này chỉ phát huy được tốc độ của nó, còn các tuyệt chiêu, bí kỹ khác đều chưa kịp dùng, đã chết rồi.

Dù cho thực lực của những con tà ma Tứ Phẩm này có bị suy yếu, Tống Thư Hàng và A Thập Lục liên thủ, vẫn hiển lộ sự đáng sợ. … Sau khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục chính diện chém giết tà ma muỗi chúa… Trong ‘tầng lưới tà ma Tứ Phẩm’, có một con tà ma hình sóc chuột nhỏ, khẽ ngáp một cái.

So với những con tà ma điên cuồng xung quanh, con tà ma sóc chuột này rõ ràng đang ‘bơi lội’ (làm việc cầm chừng).

Có lẽ vì thể hình của nó quá nhỏ?

Hay là nó có thủ đoạn đặc biệt nào đó, mà các tu sĩ Nho Gia bên cạnh và các tu sĩ hỗ trợ Bạch Vân Thư Viện, vậy mà không một ai ra tay với con tà ma sóc chuột này!

Lúc này, tà ma sóc chuột liếc nhìn Tống Thư Hàng, suy tư một lát rồi khẽ nói: “Ừm, tìm thấy rồi.

Mới nhập cảnh giới Tam Phẩm, nhưng thể chất và tinh thần lực đều rất mạnh, ngoại hình cũng khớp, đúng là ‘Tống Thư Hàng’ không sai rồi ~~ Tìm cơ hội, tiếp xúc với hắn một chút.” ***************** Một bên khác, trong ‘tầng lưới tà ma Ngũ Phẩm’.

Bạch Tôn Giả vì để quay phim, cưỡng chế áp chế thực lực của mình, ‘dục huyết phấn chiến’ (chiến đấu đẫm máu) trong đám tà ma Ngũ Phẩm, chiến đấu vô cùng kịch liệt.

Bạch Tôn Giả áp chế thực lực của mình, vốn dĩ một hai kiếm là có thể chém chết tà ma Cửu U, giờ đây mỗi con trong tay Bạch Tôn Giả đều có thể đi được hơn hai mươi chiêu, rồi mới quang vinh nhận ‘cơm hộp’ (chết).

Có thể đi được hơn hai mươi chiêu trong tay một cường giả cấp bậc Thất Phẩm Tôn Giả, những con tà ma Ngũ Phẩm này thật sự chết mà không hối tiếc.

Bạch Tôn Giả dưới sự bao vây của tà ma Ngũ Phẩm, đã hoàn thành tình tiết ‘thất tiến lục xuất’.

Hiện tại, Bạch Tôn Giả ‘dục huyết phấn chiến’ lần cuối cùng, và ‘cứu’ một đồng bạn thoát khỏi vòng vây tà ma, cảnh ‘thất tiến thất xuất’ này xem như đã quay xong.

Mà người đồng bạn được Bạch Tôn Giả ‘cứu’ ra, dở khóc dở cười.

Đây là một cường giả cấp bậc Linh Hoàng của Nho Gia, vốn dĩ hắn đang chiến đấu với bọn tà ma rất tốt, đột nhiên Bạch Tôn Giả xông đến bên cạnh hắn, cưỡng ép kéo hắn đi.

Vừa kéo hắn đi, vừa kêu lên “Đi đi, ta yểm hộ cho… ”; “Đừng quản ta, ta có thể chặn được lũ tà ma này!” cùng những lời thoại khó hiểu khác.

Tu sĩ Nho Gia này, cũng là người có đầu óc lanh lợi.

Hắn chọn cách ngoan ngoãn phối hợp với Bạch tiền bối, cứ thế bị kéo đi, rời khỏi vòng vây của tà ma Cửu U.

“Lệ Chi đạo hữu, đã quay hết chưa?” Bạch Tôn Giả nói.

“Đã xong hết rồi, đoạn cứu người này, Bạch tiền bối diễn rất tuyệt.” Lệ Chi tiên tử cười nói.

“Ta cũng là đột nhiên nảy ra ý nghĩ này, đã là chiến đấu với tà ma, sao có thể thiếu cảnh cứu đồng đội chứ?

Được rồi, tiếp theo thay quần áo, chúng ta tiếp tục quay một cảnh ‘thập tiến thập xuất’ khác.” Bạch Tôn Giả nói, rồi lại đặt Linh Hoàng Nho Gia xuống.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả nhấc kiếm chém một nhát!

Một đạo kiếm mang rực rỡ quét ngang ra, bốn con tà ma Cửu U đang truy kích phía trước liền bị kiếm khí chém ngang lưng đứt đôi.

Bạch Tôn Giả nói với Linh Hoàng Nho Gia: “Vị đạo hữu này, bốn con tà ma này, cứ coi như là thù lao cho việc ngươi phối hợp ta diễn kịch đi.

Đừng khách khí mà nhận lấy.” “Cảm ơn Bạch tiền bối.” Linh Hoàng Nho Gia hào phóng hành lễ, nhận lấy món quà này của Bạch Tôn Giả.

“Tạm biệt.” Bạch Tôn Giả vừa nói, vừa bắt đầu cởi quần áo, chuẩn bị thay đồ.

Khi Bạch Tôn Giả chuẩn bị thay đồ, không khí xung quanh trở nên có chút kỳ lạ.

Lờ mờ nghe thấy, tiếng thở của những người xung quanh dường như đang nặng nề hơn.

Lệ Chi tiên tử thông minh thi pháp, bao phủ quanh người Bạch Tôn Giả một tầng kim quang dày đặc, che khuất cảnh nàng thay quần áo.

“Thật là, Bạch tiền bối đôi khi cũng phải chú ý đến ảnh hưởng của mị lực của mình chứ.” Lệ Chi tiên tử nói.

“Xin lỗi, ta vừa rồi chơi vui quá.” Bạch Tôn Giả nói: “À phải rồi, pháp khí ngọc cầu mà ta vừa ném ra, chắc phải quay về rồi nhỉ?” Đang nói chuyện, viên ngọc cầu chuyên dùng để đập tổ tà ma Bát Phẩm kia, ‘xoẹt’ một tiếng bay về, hướng về phía Bạch Tôn Giả.

Nhưng, khi ngọc cầu sắp bay về đến bên cạnh Bạch Tôn Giả, nó đột nhiên khựng lại.

Tiếp đó, ngọc cầu thay đổi quỹ đạo, đột ngột đập về phía Lệ Chi tiên tử.

Lệ Chi tiên tử hoàn toàn không phòng bị!

“A a a.” Tiên tử kêu kinh hãi, bị ngọc cầu đập ngã xuống đất… Ngọc cầu thay đổi phương hướng quá đột ngột.

Hơn nữa Bạch Tôn Giả lại đang trong trạng thái thay quần áo, không chuyên tâm khống chế ngọc cầu.

Lệ Chi tiên tử không thể né tránh, bị ngọc cầu đánh trúng chính diện, ngã vật ra đất.

“A a a a ~~” Lệ Chi tiên tử kêu kinh hãi, nàng có thể cảm nhận được lực xung kích khổng lồ truyền đến từ ngọc cầu – đây là lực xung kích đủ để đánh bay cả ‘tổ tà ma mẫu Bát Phẩm’.

Chương 829

Nàng lập tức kích hoạt phù văn ‘Bạch Vân Thư Viện’ cấp trên người, khiến cơ thể mình xuyên qua ‘lưới lọc’.

Cứ như vậy, thân thể nàng xuyên qua ‘tầng lưới tà ma Ngũ Phẩm’, rơi xuống ‘tầng lưới tà ma Tứ Phẩm’ phía dưới.

Trong thời gian nàng rơi xuống, đủ để Bạch Tôn Giả phản ứng, dừng ngọc cầu lại! 【Nhưng mà… tại sao viên ngọc cầu này lại đột nhiên đổi hướng, đập về phía mình chứ?】Lệ Chi tiên tử thầm nghĩ trong lòng.

Đang suy nghĩ, tiên tử đột nhiên cảm ứng được trên ngọc cầu, vậy mà lại hiện ra rất nhiều luồng khí tức cấp bậc Kiếp Tiên.

Sâu bên trong những luồng khí tức Kiếp Tiên này, ẩn chứa từng đạo oán niệm và hận ý.

Những oán hận này… đều nhắm vào nàng.

Hơn hai mươi luồng khí tức Kiếp Tiên, Lệ Chi tiên tử bị dọa giật mình.

Nàng chỉ là một Chân Quân Lục Phẩm mới thăng cấp đáng yêu thôi mà, được không?

Từ bao giờ lại chọc phải Kiếp Tiên rồi?

Hơn nữa, Kiếp Tiên chỉ cần đưa một ngón tay ra, cũng đủ bóp chết nàng rồi. …Lúc này, trong tầng tà ma Tứ Phẩm.

Vị trí Lệ Chi tiên tử rơi xuống, vừa đúng là phía trên vị trí của Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều, Dược Sư và vài người khác.

Các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều lấy sân viện của Bạch Tôn Giả làm điểm xuất phát để tiến vào ‘không gian lưới lọc’.

Vì vậy, tuy mọi người chiến đấu ở các ‘không gian tầng lưới’ khác nhau, nhưng vị trí thẳng đứng của mọi người đều nằm trong một khu vực.

“Thư Hàng, Lệ Chi ma ma nhà anh bị ngọc cầu đập trúng rồi kìa.” Tô Thị A Thập Lục nói với Tống Thư Hàng.

Lúc này nàng và Tống Thư Hàng lại liên thủ giải quyết một con tà ma Tứ Phẩm.

Nhưng, muốn đổi Quân Tử Kim Liên, cần ba trăm cái xác tà ma Tứ Phẩm, đường còn xa và nhiệm vụ còn nặng nề.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Lạ thật, ngọc cầu đó chẳng phải pháp bảo của Bạch tiền bối sao?

Tại sao lại đập Lệ Chi tiên tử?” Đang nói chuyện, trong ‘tầng lưới tà ma Ngũ Phẩm’, Bạch Tôn Giả đã thay xong quần áo.

Khi nhìn thấy ngọc cầu đè Lệ Chi tiên tử rơi xuống phía dưới, nàng liền nhanh chóng kết một thủ ấn: “Dừng!” Ngọc cầu nhận được sự khống chế của Bạch Tôn Giả, chợt dừng lại, đứng yên giữa không trung.

Sau đó, ngọc cầu mất đi nguồn cung cấp năng lượng, rơi xuống từ giữa không trung.

Ngọc cầu dừng lại, nhưng Lệ Chi tiên tử vẫn mặt mày tái mét, tiếp tục rơi xuống.

Nàng bị đập thảm quá, đến cả sức lực để giữ vững thân hình giữa không trung cũng không còn.

Tống Thư Hàng liền vội lấy ra Khôi Lỗi Ngân Long, bay vút lên trời, đỡ lấy Lệ Chi tiên tử đang rơi xuống.

Đồng thời, cũng tiện tay nắm lấy viên ngọc cầu kia.

Một lát sau, Khôi Lỗi Ngân Long hạ cánh xuống bên cạnh Tô Thị A Thập Lục.

Vợ chồng Dược Sư ở gần đó nhanh chóng chạy tới, dọn dẹp một khoảng không gian an toàn cho Tống Thư Hàng.

“Lệ Chi tiền bối, cô không sao chứ?” Tống Thư Hàng một tay xách ngọc cầu, cất tiếng hỏi.

“Sao mà không sao được chứ… Ta cảm giác mình sắp bị đập nát ra vậy, nếu không phải Bạch tiền bối kịp thời dừng ngọc cầu lại, ta bây giờ đã toàn thân phun máu rồi.” Lệ Chi tiên tử cười khổ nói, vừa dứt lời, nàng vươn tay lấy ra một viên đan dược trị liệu từ trên người, há miệng nuốt vào.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay đỡ Lệ Chi tiên tử: “Lệ Chi tiền bối, viên ngọc cầu này tại sao đột nhiên lại đập cô vậy?” “Ta cũng đang mù tịt đây.” Lệ Chi tiên tử trong lòng ủy khuất.

Đang nói chuyện, Dược Sư bên cạnh đột nhiên kinh ngạc nói: “Ơ?

Thư Hàng tiểu hữu sao vậy?

Sắc mặt cậu không ổn.” Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy lúc này sắc mặt Tống Thư Hàng tái nhợt, lông mày cau chặt, đồng tử trong mắt hơi thất thần.

Xa xa, Ngư Kiều Kiều vẫn đang dây dưa với mấy con tà ma Tứ Phẩm, kêu lớn: “Dược Sư tiền bối, mau chuẩn bị sẵn pháp thuật trị liệu!” Thư Hàng tiểu hữu xảy ra chuyện gì rồi sao?

Dược Sư trong lòng nghi hoặc, nhưng vẫn chuẩn bị sẵn pháp thuật trị liệu, lại còn chuẩn bị thêm đan dược trị liệu.

Lúc này… từ trên người Tống Thư Hàng đột nhiên phun ra lượng lớn máu tươi.

Chỉ riêng trên cánh tay trần lộ ra bên ngoài của cậu, đã trong nháy mắt xuất hiện hơn mười vết thương.

Lượng máu chảy ra đặc biệt lớn, máu đó không phải đang chảy, mà là đang phun. …Nguyên nhân phun máu, đương nhiên là vì 'bí pháp giám định' đáng sợ trên người Tống Thư Hàng lại bị kích hoạt.

Dù cậu đang đeo 'găng tay Ái Tâm của Kiếm Khách Mộc Ngưu' trên tay, nhưng vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi tỷ lệ kích hoạt 'bí pháp giám định'.

Lần này, thứ bị giám định, chính là viên 'ngọc cầu' Tống Thư Hàng đang cầm trong tay.

Lệ Chi tiên tử chớp chớp mắt: "Ta nói này, người bị ngọc cầu đập trúng là ta mà?

Phun máu khắp người cũng nên là ta mới đúng chứ, tại sao Thư Hàng anh lại phải chảy máu khắp người?

Lại còn phun ghê gớm đến vậy?" Tống Thư Hàng cười khổ: "Đau!" Pháp thuật trị liệu của Dược Sư nhanh chóng thi triển lên người cậu, đồng thời Giang Tử Yên mở một bình dược thủy trị ngoại thương, trực tiếp đổ lên người Tống Thư Hàng.

Hiệu quả trị liệu của Dược Sư đặc biệt tốt, cộng thêm bình dược thủy kia, trong vài hơi thở, vết thương trên người Tống Thư Hàng đã dần dần lành lại.

"Xì~ Cảm ơn Dược Sư tiền bối." Tống Thư Hàng nhe răng.

Đồng thời, kết quả của 'bí pháp giám định' cũng truyền về não

Tống Thư Hàng.【Ngọc cầu thần bí ‘Vô Danh’, do ‘Bạch Chân Quân’ cảnh giới Lục Phẩm năm đó tự tay mài giũa, luyện chế mà thành.

Nguyên liệu là những mảnh vỡ ‘Kiếp Tiên Thần Binh’ mà các cường giả Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ lưu lại sau khi tử trận, thất bại, tổng cộng hai mươi ba mảnh vỡ Kiếp Tiên được mài giũa mà thành.】【Sau khi Thiên Đình hủy diệt, có ‘???’ mang theo hai mươi ba mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh, rải ở di tích Bích Thủy Các, tế tự Bích Thủy Các đã bị hủy diệt.】【Trên hai mươi ba mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh, mang theo oán niệm không thể hóa giải.

Dù đã trải qua hàng vạn vạn năm, cũng không tiêu tán.】Trong đó ‘???’ chắc hẳn đại diện cho một tu sĩ cường đại.

Nhưng với thực lực hiện tại của Tống Thư Hàng, không thể có được bất kỳ thông tin nào về vị tu sĩ này, vì vậy kết quả mà bí pháp giám định trả về, chỉ có thể mô tả vị tu sĩ đó dưới dạng ‘???’.

Tống Thư Hàng cầm viên ngọc cầu này, rơi vào trầm tư… Sau khi Thiên Đình viễn cổ hủy diệt, có một tu sĩ thần bí mang theo hai mươi ba mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh này, đi tế tự ‘Bích Thủy Các’?

Lạ thật.

Bích Thủy Các bị hủy diệt, là vì thời thượng cổ, có năm thế lực môn phái cường đại đại chiến trên không Bích Thủy Các… Khi hai bên thế lực đánh nhau sống chết, đầu rơi máu chảy, có một thế lực tróc yêu nhân thần bí chen ngang một chân, bắt sạch cả hai bên thế lực, thậm chí còn tàn nhẫn hủy diệt Bích Thủy Các.

Đoạn lịch sử này, Tống Thư Hàng đã tìm hiểu được từ chỗ ‘Sở Các Chủ’.

Hủy diệt ‘Bích Thủy Các’, là chi thế lực tróc yêu nhân thần bí kia… Vậy tại sao, vị ‘???’ kia lại muốn dùng mảnh vỡ Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ, để tế tự Bích Thủy Các?

Chẳng lẽ, chi thế lực tróc yêu nhân thần bí ban đầu kia, có liên quan đến ‘Thiên Đình viễn cổ’?

Hoặc giả, đội ‘thế lực tróc yêu nhân thần bí’ đó vốn thuộc về ‘Thiên Đình viễn cổ’?

Chỉ có như vậy, ‘thông tin’ mà bí thuật giám định có được mới có thể thành lập.

Vậy thì, vị tu sĩ ‘???’ này lại là ai?

Là Sở Các Chủ sao?

Hay là tu sĩ khác có liên quan đến Bích Thủy Các?

Khi Thư Hàng đang suy nghĩ, Ngư Kiều Kiều đã giải quyết tà ma Tứ Phẩm bên cạnh nàng, sau khi thu thập chiến lợi phẩm xong.

Sau đó, Ngư Kiều Kiều đi đến bên cạnh Thư Hàng, khẽ vỗ vỗ cậu: “Thế nào?

Thư Hàng, có được tin tức thú vị nào không?” “Ừm, tôi đã giám định được một vài thông tin.

Viên ngọc cầu này, được chế tạo từ hai mươi ba mảnh vỡ ‘Kiếp Tiên Thần Binh’.” Tống Thư Hàng cầm viên ngọc cầu, cất tiếng nói.

Hai mươi ba mảnh vỡ ‘Kiếp Tiên Thần Binh’, nếu mỗi người một thần binh, thì đại biểu cho hai mươi ba vị Kiếp Tiên!

Dù cho Kiếp Tiên của Thiên Đình năm đó, mỗi người hai ‘Kiếp Tiên Thần Binh’, thì cũng đại biểu cho mười hai, mười ba vị Kiếp Tiên.

Số lượng này, đã sánh ngang với số lượng Kiếp Tiên dưới trướng Nho Gia Thánh Nhân rồi. …Lúc này, Bạch Tôn Giả vác máy ảnh và

Thụ Yêu, cũng từ ‘tầng lưới tà ma Ngũ Phẩm’ hạ xuống.

Khi hạ xuống, nàng vừa hay nghe thấy lời này của Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả cất tiếng nói: “Mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh?

Thảo nào lúc ta nhặt được những mảnh pháp bảo này, khi dung hợp chúng lại với nhau, tốn sức vô cùng.” Lệ Chi tiên tử châm chọc nói: “Thực ra ta cảm thấy, việc Bạch tiền bối khi đó chỉ ở cảnh giới Lục Phẩm, lại có thể mài giũa ‘mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh’ thành hình cầu, mới càng không thể tin nổi chứ!” “Ha ha ha.” Bạch Tôn Giả đắc ý cười: “Lúc đó ta đã dùng hơn mười loại phương pháp, rất khó khăn mới mài giũa chúng thành hình cầu mà ta thích.” “…” Lệ Chi tiên tử thở dài: “Thực ra, ta càng muốn biết là tại sao viên ‘ngọc cầu’ chế tạo từ Kiếp Tiên Thần Binh này lại đột nhiên đập vào ta chứ?

Ta chọc gì đến nó sao?” Bạch Tôn Giả nhận lấy viên ngọc cầu này từ tay Tống Thư Hàng, nói: “Ta cũng không rõ.

Nhưng mà… khi viên ngọc cầu này bay về phía Lệ Chi đạo hữu, ta từ phản hồi của ngọc cầu cảm thấy nó dường như đang ở trong trạng thái rất ‘phẫn nộ’.” “Vậy thì, tại sao lại phải tức giận với ta chứ!” Lệ Chi tiên tử đặc biệt ủy khuất, dù cho thế giới này là thế giới trọng vẻ bề ngoài, thì Lệ Chi tiên tử ta cũng xinh đẹp và bắt mắt mà?

Tại sao lại phải đập ta chứ.

“Những ‘mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh’ này, là mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh trong Thiên Đình thời viễn cổ.” Lúc này, Tống Thư Hàng lại nhắc nhở.

Đồng thời, cậu cảm thấy trong đầu có rất nhiều manh mối, bắt đầu liên kết lại với nhau.

Kiếp Tiên Thần Binh của Thiên Đình cổ, đối với ‘Lệ Chi tiên tử’ sẽ sản sinh hận ý.

Lệ Chi tiên tử và ‘Bích Thủy Các’ dường như không có quan hệ.

Nhưng, Diệp Tư sư tỷ khi nhìn thấy ‘Lệ Chi tiên tử’ thì lại nảy sinh một cảm giác thân thiết kỳ lạ.

Cảm giác thân thiết này hiện tại còn được Tống Thư Hàng kế thừa.

Giữa Lệ Chi tiên tử và Diệp Tư, chắc chắn có một loại quan hệ mật thiết nào đó.

“Mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh của Thiên Đình viễn cổ?

Thế thì càng không liên quan gì đến ta.

Khi ta sinh ra, Thiên Đình đã sớm hủy diệt đến cả tro tàn cũng không còn rồi mà.” Lệ Chi tiên tử buồn bực nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, thăm dò hỏi: “Hay là, trong tổ tiên của Lệ Chi tiền bối, có người đã làm chuyện gì đó khiến các Kiếp Tiên của ‘Thiên Đình viễn cổ’ chết không nhắm mắt được?” “Làm gì có chuyện đó chứ!” Lệ Chi tiên tử lắc đầu nói: “Dù cho trong tổ tiên ta có người đã làm chuyện gì đó khiến trời đất oán giận, nhưng ta lại không có ‘công pháp gia truyền’ hay thứ gì tương tự.

Mấy đời trôi qua, khí tức của ta và tổ tiên ta đã cơ bản khác biệt rồi.

Kiếp Tiên Thần Binh đã vỡ nát dù có lợi hại đến mấy, thì cũng chỉ là đã vỡ nát.

Chúng không thể cách xa nhiều đời như vậy mà vẫn cảm ứng ra điều gì đó được.” Dược Sư bổ sung: “Trừ khi… tổ tiên của Lệ Chi tiên tử đã từng bị các Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ nguyền rủa, hơn nữa là loại nguyền rủa truyền lại trong huyết mạch, đời này truyền đời khác.

Nhưng mà, loại nguyền rủa đó rất rõ ràng, tu sĩ bản thân không thể không cảm ứng được." Tống Thư Hàng véo cằm, trầm tư.

Cậu vừa kết hợp các loại manh mối, đột nhiên trong đầu lóe lên một tia linh quang.

Chương 830

【Mảnh vỡ Kiếp Binh của Thiên Đình viễn cổ】,【báo thù cho 'Bích Thủy Các'】,【Diệp Tư cảm ứng được từ Lệ Chi tiên tử một cảm giác thân thiết như mẹ】.

Khi mấy manh mối này liên kết lại với nhau, trong đầu Tống Thư Hàng, không khỏi tự chủ mà nghĩ đến con linh quỷ đã 'sinh' ra Diệp Tư sư tỷ.

Linh quỷ gia truyền của Diệp Tư sư tỷ, lai lịch bất minh, thực lực bất minh.

Chỉ biết đó là linh quỷ được gia đình Diệp Tư sư tỷ đời đời truyền lại, tuy chưa ký kết khế ước linh quỷ với Diệp Tư sư tỷ, nhưng quan hệ giữa hai bên vô cùng mật thiết.

Khi Bích Thủy Các bị hủy diệt, Diệp Tư sư tỷ vốn đã chết trong kiếp nạn đó.

Nhưng, linh quỷ gia truyền của nàng không biết dùng thủ đoạn gì, khiến Diệp Tư sư tỷ được 'sinh ra' lại theo cách 'mang thai', để Diệp Tư sư tỷ phục sinh dưới hình thức kết hợp giữa linh quỷ và người.

Cuối cùng, con linh quỷ đó hóa ra đạo bào và đạo quan, lảo đảo rời khỏi 'Bích Thủy Các' lúc bấy giờ, ngay cả Sở Các Chủ cũng không biết tung tích của nó.【Liệu có phải con 'linh quỷ' đó sau khi rời Bích Thủy Các, đã đi tìm kiếm chi tróc yêu nhân kia để báo thù.

Nhưng sau đó, nó phát hiện chi tróc yêu nhân đó thuộc về 'Thiên Đình viễn cổ'?

Thế là, đối tượng báo thù của nó chuyển thành Thiên Đình?】Tống Thư Hàng bắt đầu suy tư trong lòng.

Sau đó… trong quá trình đó không biết đã xảy ra những khúc mắc gì, nhưng cuối cùng 'Thiên Đình viễn cổ' bị hủy diệt, còn 'linh quỷ' gia truyền của Diệp Tư thì mang theo hai mươi ba mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh của Thiên Đình viễn cổ, quay về Bích Thủy Các để tế tự Bích Thủy Các?

Nếu nghĩ như vậy, dường như rất nhiều chuyện đã liên kết lại với nhau.

Như vậy thì, Lệ Chi tiên tử và linh quỷ gia truyền của Diệp Tư sư tỷ, liệu có mối quan hệ gì không?

Nhưng, ý nghĩ này, cũng chỉ là suy đoán của riêng Tống Thư Hàng.

Hơn nữa Lệ Chi tiên tử và linh quỷ gia truyền của Diệp Tư sư tỷ, cá thể khác biệt rất lớn.

Vả lại, Lệ Chi tiên tử cũng không phải linh quỷ.

Vì vậy, Thư Hàng không mạo hiểm nói ra suy đoán này.

Ít nhất trước tiên hãy tìm cơ hội đến 'Bích Thủy Các' tìm Sở Các Chủ để chứng thực rồi mới quyết định. …Lúc này, Bạch Tôn Giả nghĩ nghĩ, sau đó nàng đưa viên 'ngọc cầu' này cho Lệ Chi tiên tử: "Lệ Chi đạo hữu, hay là viên ngọc cầu này tặng cho ngươi đi!

Ngươi mang theo nó, nói không chừng có thể hồi tưởng lại điều gì đó?

Vừa hay, cũng coi như là ta thiếu ngươi một món quà." "Bạch tiền bối, xin cho phép ta từ chối!

Ta mới không muốn thứ đồ chơi này." Lệ Chi tiên tử vội vàng xua tay nói, quỷ mới biết thứ đồ chơi này có đột nhiên phát điên, đột nhiên bay lên đập vào mặt nàng không chứ?

Hơn nữa, nàng cũng đâu có mất trí nhớ, cần hồi ức cái gì chứ.

“Lệ Chi đạo hữu đừng vội từ chối, đây là bảo vật được luyện chế từ ‘mảnh vỡ Kiếp Tiên Thần Binh’ đấy.

Ta có thể truyền thụ cho ngươi thủ pháp khống chế viên ngọc cầu này, có cấm chế của ta ở đây, ngươi không cần lo lắng viên ngọc cầu này phản phệ.” Bạch Tôn Giả giải thích.

“Bạch tiền bối, ta vẫn từ chối!” Lệ Chi tiên tử xua tay nói: “Ta nhìn viên cầu này, liền cảm thấy toàn thân đau nhức!

Dù có thể khống chế nó, ta cũng không muốn nó.” “Vậy thì thật đáng tiếc.” Bạch Tôn Giả thu viên ngọc cầu này lại.

Nếu Lệ Chi tiên tử không muốn viên cầu này, vậy nàng phải tặng cái gì làm quà đền bù đây?

Đột nhiên Bạch Tôn Giả nghĩ ra một chỗ hay, nàng đập tay một cái, cười nói: “Nhắc đến ‘Thiên Đình viễn cổ’, ta liền nhớ đến lần trước đưa mấy vị đạo hữu đến di tích dưới biển kia.

Đó là một di tích mà Trường Sinh Giả của ‘Thiên Đình viễn cổ’ để lại, bên trong đặc biệt thú vị.

Hay là, đợi chúng ta quay phim xong, tìm một khoảng thời gian, ta đưa mấy người các ngươi, với tư cách là thành viên đợt hai, đến di tích đó đi, coi như là một trong những thù lao ta thưởng cho việc các ngươi ‘quay phim’.” Nói xong, Bạch Tôn Giả nhìn về phía Lệ Chi tiên tử, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều và cả vợ chồng Dược Sư.

“Dám không vâng lời!” Lệ Chi tiên tử cười hì hì nói.

Ngọc cầu thì không cần, nhưng động phủ do ‘Trường Sinh Giả’ để lại, thì nhất định phải đi thăm dò một chút.

Ngay cả Bạch Tôn Giả còn nói bên trong động phủ đó ‘đặc biệt thú vị’, vậy thì, bên trong động phủ đó chắc chắn có đồ tốt.

“Ta và Tử Yên gần đây vẫn luôn rảnh, Bạch tiền bối khi nào xuất phát thì cứ gọi chúng ta một tiếng là được.” Dược Sư khẽ mỉm cười nói.

Kể từ khi giả kịch làm thật với Giang Tử Yên, thật sự trở thành đạo lữ song tu, hình tượng cá nhân của Dược Sư đã thay đổi lớn.

Tạo hình tóc bện chĩa lên trời đặc trưng của hắn trước đây và các vật trang trí nhỏ trên bím tóc đã biến mất, cả lớp trang điểm mắt khói cũng không còn.

Ngay cả quầng thâm mắt thường xuyên thức đêm luyện đan mà có, cũng bị Giang Tử Yên dùng kem nền che đi.

Hiện tại Dược Sư tiền bối, ăn mặc như một soái ca ấm áp, trông đặc biệt bắt mắt.

So với trước đây, đơn giản là như hai người khác nhau.

“Tôi cũng không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu trong lòng tính toán một chút lịch trình.

Đợi sau khi cùng Bạch Tôn Giả đi thăm dò di tích dưới biển kia, rồi tìm một khoảng thời gian, hẹn Bạch tiền bối cùng đi khám phá cấm địa do 【Lý Thiên Tố】 để lại, xem có cơ hội tìm được phương pháp điều trị bệnh lạnh giá của ‘Lý Âm Trúc’ không.

Bệnh tình của Lý Âm Trúc, càng chữa sớm càng tốt.

“Vậy thì cứ quyết định như vậy đi.” Bạch Tôn Giả cười nói. ******************** Sau khi vết thương của Lệ Chi tiên tử và Tống Thư Hàng hồi phục, các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lại một lần nữa tiến vào chế độ hoạt động săn giết tà ma.

Tống Thư Hàng chỉ bị thương ngoài da, vài pháp thuật trị liệu xuống là hồi phục.

Lệ Chi tiên tử thì lại bị chút nội thương, nhưng sau khi uống đan dược, vết thương đã không còn đáng ngại.

Hơn nữa, nàng cũng không cần cứng rắn đối đầu với tà ma thế giới Cửu U, nàng chỉ cần cầm máy ảnh lại, quay những cảnh 'thất tiến thất xuất, thập tiến thập xuất' sau này cho Bạch Tôn Giả là đủ rồi. …Trong quá trình săn giết 'tà ma Tứ Phẩm', Tống Thư Hàng lại có chút không thể chuyên tâm.

Trong đầu cậu, luôn hồi tưởng lại mối quan hệ giữa 'Thiên Đình viễn cổ, tróc yêu nhân, Bích Thủy Các, linh quỷ thần bí, Lệ Chi tiên tử' v.v… Đúng lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên gọi: "Thư Hàng, cẩn thận." Chỉ thấy cách đó không xa, có một con tà ma hình sóc chuột nhỏ, với tốc độ như tia chớp, xuyên qua đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Con tà ma hình sóc chuột nhỏ này hoàn toàn không bị 'lưới lọc Nho Gia' ảnh hưởng, thực lực của nó không hề bị suy yếu.

Hơn nữa… thực lực của nó, hẳn phải ở trình độ Tứ Phẩm đỉnh phong.

Đây là một kình địch!

Khi con tà ma sóc chuột cảnh giới Tứ Phẩm đỉnh phong này, không bị 'lưới lọc Nho Gia' làm suy yếu, toàn tốc tiến tới, động tác của nó nhanh như tia chớp, khiến người ta có cảm giác không thể tránh được.

Ngay cả Tô Thị A Thập Lục phía sau Tống Thư Hàng, cũng không kịp ra tay cản tà ma sóc chuột!

Tống Thư Hàng trừng lớn hai mắt, cậu lập tức kích hoạt nhãn khiếu thiên phú 'Thị Giác Cao Thủ'.

Năng lực thiên phú này, mạnh hơn nhiều so với Tống Thư Hàng tưởng tượng ban đầu.

Bây giờ ở cảnh giới Tam Phẩm, khi sử dụng thiên phú nhãn khiếu này, cậu vẫn có thể đạt được hiệu quả 'thời gian viên đạn'.

Có thiên phú nhãn khiếu gia trì, Tống Thư Hàng miễn cưỡng có thể nhìn thấy bóng dáng tà ma sóc chuột… Nhưng, chỉ nhìn thấy thì có ích gì?

Tốc độ của con tà ma sóc chuột này, nhanh đến mức Tống Thư Hàng thậm chí còn không có thời gian giơ đao lên để chống đỡ!

Dù cho thông qua 'Thị Giác Cao Thủ', dự đoán được đường di chuyển của tà ma sóc chuột, nhưng cơ thể Tống Thư Hàng lại không theo kịp mắt.

Cuối cùng, cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn tà ma sóc chuột, vươn chân phải sau, một cước đá vào ngực cậu. 'RẦM ~~' Tống Thư Hàng bị đá bay ra ngoài.

Cú đá này, đau thật!

Con tà ma sóc chuột này trông nhỏ nhắn linh hoạt, hệt như 'sóc chuột' nuôi trong nhà.

Nhưng trên cái bàn chân nhỏ của nó, lại chứa đựng sức mạnh ngàn quân, Thư Hàng cảm giác mình dường như bị một chiếc xe buýt đang tăng tốc đâm phải vậy, ngực đau nhói, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

"Thư Hàng!" Tô Thị A Thập Lục kêu khẽ một tiếng, nàng xoay người một đao, chém về phía con tà ma sóc chuột kia!

Giữa không trung, con tà ma sóc chuột khẽ mỉm cười – một biểu cảm rất nhân tính hóa.

Tiếp đó, tà ma sóc chuột vươn tay, 'đinh' một tiếng, rút ra từ bên hông một cây tăm xỉa răng… à không, phải là một thanh kiếm sắc!

Trên thanh kiếm sắc kích thước bằng cái tăm xỉa răng này, có khí tức tà ác bùng nổ — đây là Chân Nguyên ô uế đặc hữu của tà ma Cửu U, tương ứng với 'Tiên Thiên Chân Nguyên' của tu sĩ nhân loại Tứ Phẩm.

Sau đó, tà ma sóc chuột tiêu sái vung kiếm một cái, chặn về phía sau.

Thanh kiếm sắc nhỏ như tăm xỉa răng, vậy mà lại dễ dàng đỡ được đao mang của Tô Thị A Thập Lục.

Hơn nữa, lúc này tà ma sóc chuột, vẫn chỉ dùng một tay cầm 'kiếm tăm xỉa răng' đó.

Sau khi đỡ đòn của Tô Thị A Thập Lục, tà ma sóc chuột nhàn nhạt nói: "Đối thủ của ngươi không phải ta, tiểu cô nương." Nói xong, thanh kiếm trong tay nó khẽ gạt.

Tô Thị A Thập Lục cảm thấy một cỗ man lực truyền đến từ đoản đao trong tay, nàng liên tục lùi ba bước, thậm chí suýt nữa không giữ nổi thanh đao trong tay!

Trong cơ thể nhỏ nhắn của tà ma sóc chuột, ẩn chứa sức mạnh siêu nhân! …"Phá Ma Thiên Long Trảm!" Lúc này, Tống Thư Hàng giữ vững thân hình, thừa cơ chém ra một đao.

Cậu trầm giọng hô một tiếng, Bảo Đao Bá Toái trong tay chuyển động, ngọn lửa hừng hực cháy trên đao, thân đao chém về phía tà ma sóc chuột với một góc độ quỷ dị!

Tà ma sóc chuột nghe thấy cái tên chiêu thức 'ngưu bức' này thì đầu tiên ngẩn ra… bởi vì trong thông tin nó có được, 'Tống Thư Hàng' này đâu có võ kỹ nào tên khoa trương kiểu 《Phá Ma Thiên Long Trảm》 chứ?

Chẳng lẽ là đao pháp cậu mới học được?

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nó nhìn thấy ngọn lửa trên đao của Tống Thư Hàng.

"…" Khóe miệng tà ma sóc chuột co giật: "Ta đọc sách ít, ngươi liền cảm thấy ta dễ lừa gạt phải không?

Đây chẳng phải Hỏa Diễm Đao sao?

Có cái quỷ quan hệ gì với 《Phá Ma Thiên Long Trảm》 chứ!" Tống Thư Hàng khí thế như cầu vồng, thầm nghĩ trong lòng: Sao mà không có quan hệ chứ?

Khi hô lên 《Phá Ma Thiên Long Trảm》, khí thế của cậu liền tăng lên một đoạn lớn.

Chiêu tất sát loại này, nhất định phải hô to tên ra, mới có thể tăng sĩ khí của phe mình.

Hơn nữa, một cái tên 'ngầu', có xác suất nhất định khiến đối thủ cảm thấy khó hiểu, từ đó đạt được hiệu quả bất ngờ.

Chiêu này, Tống Thư Hàng đã học được khi chiến đấu ở 'Sở Gia và Hư Kiếm Phái Đoạn Tiên Đài' năm xưa.

Hiệu quả không tệ, con tà ma sóc chuột trước mắt này chẳng phải đang bị ảnh hưởng sao?

Hỏa Diễm Đao hừng hực cháy, thấy vậy sắp chém trúng tà ma sóc chuột ~~ Đồng thời, Tô Thị A Thập Lục phía sau, lại lần nữa nắm chặt đoản đao, xông lên.

Nàng phối hợp với Tống Thư Hàng lại chém ra một đao — 《Thiên Hà Đao Pháp * Quỷ Đao Quyết * Đao Yêu!》.

Khác với Bá Đao Quyết, quỹ tích của đao này quỷ dị như yêu ma.

Đối mặt với đòn hợp kích của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập

Lục, khóe miệng tà ma sóc chuột lộ ra vẻ đắc ý sống động: “Chính là bây giờ!” Khoảnh khắc tiếp theo, ở lồng ngực Tống Thư Hàng, có một phù văn phát ra ánh sáng chói mắt.

Chương 831

Phù văn đó, là do tà ma sóc chuột để lại khi đá vào ngực Thư Hàng trước đó.

Ánh sáng của phù văn, bao trùm Thư Hàng… lại bao trùm cả thân hình tà ma sóc chuột. …Xoẹt ~~ 《Quỷ Đao Quyết》 của Tô Thị A Thập Lục ra sau mà đến trước.

Khi đao của nàng chém vào người tà ma sóc chuột, lông mày A Thập Lục cau lại bởi vì đao của nàng, không có cảm giác chém trúng vật thể.

Thân đao vậy mà lại xuyên qua cơ thể tà ma sóc chuột, đi thẳng qua!

Là do ‘bảo quang’ của tầng phù văn kia!

Bảo quang phát ra từ ngực Tống Thư Hàng, bao bọc cả Thư Hàng và con tà ma sóc chuột này bên trong, chia ra thành hai thế giới!

Bảo quang bao trùm Tống Thư Hàng, tà ma sóc chuột là một thế giới.

Còn Tô Thị A Thập Lục thì là một thế giới khác!

Đao của Tô Thị A Thập Lục chém không trúng tà ma sóc chuột, cũng không thể trợ giúp Tống Thư Hàng.

“Vận dụng năng lực không gian?” Đồng tử Tô Thị A Thập Lục co rút, lần này thì phiền phức rồi.

Sức mạnh không gian loại phiền toái này, tại sao lại xuất hiện trên người con tà ma sóc chuột Tứ Phẩm này?

Tô Thị A Thập Lục thu đoản đao của mình lại.

Sau đó, nàng ngẩng đầu đối với Bạch Tôn Giả trong ‘tầng lưới tà ma Ngũ Phẩm’ truyền âm nhập mật: “Bạch tiền bối ~~” Lúc này… chỉ có thể mời Bạch Tôn Giả, người cũng sở hữu ‘sức mạnh không gian’ ra tay giúp đỡ rồi. ****************** Khi một đao của Tô Thị A Thập Lục chém trượt, một đòn Hỏa Diễm Đao của Tống Thư Hàng, cũng chém trượt.

Do ánh sáng bùng lên từ ngực cậu quá đột ngột, hai mắt Tống Thư Hàng bị hiệu ứng mù tạm thời.

Đòn Hỏa Diễm Đao đó của cậu, cũng mất đi phương hướng, lướt qua bên cạnh tà ma sóc chuột.

Trước mặt cậu, tà ma sóc chuột đã thu kiếm về vỏ, bình tĩnh đứng trước mặt Tống Thư Hàng, mặc cho đao Hỏa Diễm Đao kia chém lướt qua bên cạnh nó.

Dường như, nó đã sớm phán đoán được một đao này của Tống Thư Hàng, sẽ không chém trúng nó.

Tống Thư Hàng trong trạng thái mù, cảm thấy đao của mình không chém trúng mục tiêu, nhanh chóng lùi lại.

Tốc độ bùng nổ của tà ma sóc chuột khiến cậu nhớ như in.

Tuyệt đối không thể cho đối phương cơ hội phản kích.

Nhưng mà… tà ma sóc chuột không hề có ý định thừa cơ phản kích.

Nó chắp tay sau lưng đứng đó, vẻ mặt ung dung tự tại, tự có một phong thái cao thủ.

Tống Thư Hàng sau khi hồi phục thị giác, nhìn tà ma sóc chuột đang chắp tay sau lưng: “…” Lúc này, tà ma sóc chuột mở miệng: “【Không Gian Chiến Đấu Lôi Đài】 đã được thiết lập thành công, ngươi chính là Tống Thư Hàng phải không… Tiếp theo, là cuộc chiến sinh tử giữa hai chúng ta rồi.” Lúc này, Tống Thư Hàng và tà ma sóc chuột bị bảo quang bên cạnh nâng lên, lơ lửng ở vị trí trên không ‘tầng lưới tà ma Tứ Phẩm’.

Sau đó, bảo quang trên người hai bên trải rộng ra, hóa thành một lôi đài khổng lồ.

Lôi đài này, Tô Thị A Thập Lục và những người khác có thể nhìn thấy, nhưng không thể chạm vào bởi vì nó nằm trong một không gian khác.

“Không, tôi không tên là Tống Thư Hàng.” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tôi là Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc.” Con tà ma sóc chuột trước mắt này, khắp nơi đều lộ ra vẻ kỳ lạ.

Rõ ràng là lần đầu gặp mặt, vừa đến đã báo ra tên của cậu, lại còn từ bỏ cơ hội trọng thương cậu khi hai mắt cậu không thể nhìn thấy; lại còn bày ra cái ‘Không Gian Chiến Đấu Lôi Đài’ kỳ quái này, quá tà môn rồi.

Vì vậy, Tống Thư Hàng theo bản năng liền phủ nhận tên của mình.

Phía dưới… Tô Thị A Thập Lục, vợ chồng Dược Sư, Ngư Kiều Kiều lại một lần nữa tụ tập lại với nhau.

Lôi đài do bảo quang hóa thành vì là ‘một không gian khác’, nên ngay cả âm thanh cũng không thể truyền ra ngoài.

Nhưng A Thập Lục và những người khác lại có thể thông qua khẩu hình của Tống Thư Hàng, thông qua Thần Ngữ để phân biệt lời cậu nói.

Nắm giữ ‘Thần Ngữ’ đối với tu sĩ mà nói, cũng không khó khăn.

Tô Thị A Thập Lục, vợ chồng Dược Sư, Ngư Kiều Kiều: “…” ************ “Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc?

Ngươi thật sự không phải Tống Thư Hàng?” Tà ma sóc chuột ngẩn ra… Không ổn, lẽ nào nó thật sự nhận nhầm rồi?

Đáng ghét, nhân loại trông đều như đúc từ một khuôn ra, nó muốn nhận rõ ‘nhân loại’, thật không dễ dàng chút nào.

Điều này giống như việc con người nhìn chuột vậy, muốn từ hàng trăm hàng ngàn con chuột mà nhận ra con chuột mình cần, không hề dễ dàng.

Trừ khi con chuột mình muốn nhận có hoa văn đặc biệt, hoặc đặc điểm khác.

“…” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bản tọa hành bất cải danh, tọa bất cải tính.

Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc, tà ma, ngươi tìm Thư Hàng tiểu hữu có chuyện gì?” “Ngươi dối trá!” Lúc này, tà ma sóc chuột đột nhiên ngẩng đầu, lạnh lùng nói: “Tống Thư Hàng, ngươi cái lão cáo già này, ta vừa rồi đã kiểm tra lại thông tin nhiều lần, ngươi chính là Tống Thư Hàng không nghi ngờ gì nữa!” Tống Thư Hàng: “…” Lại còn có thông tin chi tiết của cậu, kiểm tra lại nhiều lần?

Con tà ma Cửu U này rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ… nó là tà ma của ‘Lai Sinh Sơn’, lại phát hiện ra mình là 【dư nghiệt Kim Cương Tự】 này, nên lại ngàn dặm xa xôi đến đây, muốn tiêu diệt mình?

“Không cần nói nhiều nữa, Tống Thư Hàng!

Lôi đài đã được bày ra rồi, hãy để chúng ta hảo hảo một trận tư sát đi.” Tà ma sóc chuột lạnh lùng nói: “Ngươi ra chiêu đi, mang theo quyết tâm giết chết ta mà ra tay đi, như vậy, ta có thể cho ngươi chết đẹp một chút.” Sát ý tuôn trào, con tà ma sóc chuột này thật sự nổi giận rồi.

Tống Thư Hàng khẽ nắm chặt Bảo Đao Bá Toái… Trong tình huống chưa lĩnh ngộ đao ý, uy lực của ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ của cậu không đủ, ‘Tật Phong Đao’ lại mới nhập môn.

Vì vậy… vẫn phải dựa vào nắm đấm thôi.

Bất kể là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 hay 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 đã tiến giai, khi đối mặt với tà ma Cửu U, đều có hiệu quả khắc địch kỳ diệu, dễ dùng hơn Hỏa Diễm Đao và Tật Phong Đao.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng xoay cổ tay, thu Bảo Đao Bá Toái lại.

“Ngươi định bỏ đao không dùng sao?

Uy lực của một đao Hỏa Diễm Đao vừa rồi của ngươi, dù là ta cũng không dám cứng rắn tiếp nhận.” Tà ma sóc chuột kiêu ngạo nói.

Đang nói chuyện, tà ma sóc chuột hai tay dang rộng, khẽ vung một cái.

Trên người nó, hiện ra một bộ y bào màu trắng.

Trên người nó, vậy mà còn có thứ giống như trang bị không gian.

Bạch y như tuyết, không dính một hạt bụi.

Trước khi đánh nhau còn phải thay quần áo… đúng là có bệnh!

“Người. . .

đối phó ngươi, còn chưa cần dùng đao.” Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

“Hahaha!” Tà Ma Chuột Cống giận dữ cười lớn, móng vuốt của nó đặt trên cây kiếm tăm sắc bén của mình: “Ngươi sẽ phải hối hận, Tống!

Thư!

Hàng!” Trong lúc nói chuyện, khí thế của nó ngưng tụ.

Trên thanh kiếm trong tay nó, một đạo kiếm khí chói mắt đang ngưng tụ và áp súc trong vỏ kiếm.

Khí chất của Tà Ma Chuột Cống giống hệt như thanh kiếm sắc bén sắp ra khỏi vỏ trong tay nó, lạnh lẽo và sắc bén.

Đôi mắt nó gắt gao nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, vẻ mặt lạnh lùng: “Thanh kiếm này là bảo kiếm hiếm có trong Tứ phẩm, dài 6.47 milimet, nặng 0.5 gram.

Đừng thấy nó nhỏ, nó là lợi khí hiếm có dưới thiên hạ, có thể dễ dàng cắt đứt chân nguyên hộ thể của tu sĩ Tứ phẩm.” Nghĩa là, thanh kiếm giống như cây tăm này và ‘Bảo Đao Bá Toái’ là bảo kiếm cùng đẳng cấp, có thể cắt đứt nhục thân của tu sĩ Tứ phẩm.

Lúc này, Tà Ma Chuột Cống giống như một kiếm khách thực thụ.

Nếu kéo giãn cơ thể nó lớn hơn một chút, rồi thay bằng một tu sĩ nhân loại áo trắng thì nhất định sẽ rất ngầu.

Đáng tiếc, nó chỉ là một con chuột cống nhỏ bé, dù có mặc áo trắng. . . nó vẫn là chuột cống, kiếm khách chuột cống áo trắng!

“...” Tống Thư Hàng phát hiện mình vậy mà có thể nhìn ra vẻ mặt ‘lạnh lùng’ trên khuôn mặt con chuột này, thật quá quỷ dị.

Quả nhiên là do gần đây, cậu đã sống cùng Đậu Đậu một thời gian?

Vì con chó săn Đậu Đậu kia có biểu cảm đặc biệt phong phú.

Cho nên, cậu vậy mà đã học được cách nhìn biểu cảm của ‘động vật’?

“Nếu ngươi không dùng đao, vậy ngươi muốn dùng thứ gì để chiến đấu với ta?” Kiếm khách chuột cống áo trắng kiêu ngạo nói: “Hoặc có lẽ ngươi cho rằng ta sẽ không ra tay với kẻ thù không tấc sắt sao?

Ngươi. . . quá ngây thơ rồi!” “Tôi không có kiếm, chỉ có đôi nắm đấm này.” Tống Thư Hàng thở dài, đáp.

Vừa nói, 《Cương Thủ》 vận chuyển, đôi cánh tay cậu nhuộm một màu thép.

Ít nhất về khí thế, Tống Thư Hàng không hề yếu hơn kiếm khách chuột cống áo trắng kia.

“Rất tốt, xem ra nắm đấm của ngươi, không yếu hơn đao của ngươi.” Tà Ma Chuột Cống nheo mắt, ‘bảo kiếm’ trong tay từ từ rút ra.

Theo động tác rút kiếm, kiếm khí ẩn chứa trên kiếm nó từng tấc bạo trướng.

Động tác rút kiếm cũng là một hạng mục không thể thiếu trong quá trình kiếm tu so kiếm.

Đáng tiếc là Tống Thư Hàng ở phía đối diện, không biết múa kiếm.

Nếu không, trong 【Không gian lôi đài chiến đấu】 kỳ lạ này, nó và tu sĩ nhân loại kia dốc hết sức chiến đấu, nhất định sẽ trở thành giai thoại, lưu truyền nhân gian và Cửu U thế giới.

Tà Ma Chuột Cống trong lòng vô cùng tiếc nuối.

Kiếm ra!

Kiếm khí xông thẳng lên trời. . .

Chương 832

hơn nữa kiếm ý bao trùm toàn bộ không gian lôi đài.

Con Tà Ma Chuột Cống này, là một thiên tài hiếm có trong kiếm tu, là cao thủ ngưng tụ được kiếm ý.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm, màu thép trên đôi quyền càng thêm đậm, màu sắc đôi quyền sâu thêm, hóa thành màu kim loại đen thui.

Cậu vốn muốn nhân lúc 'kiếm khách chuột cống áo trắng' chưa xuất kiếm, tìm cơ hội cho nó một quyền, phá vỡ khí thế của đối phương.

Nhưng Tà Ma Chuột Cống trong lúc rút kiếm, không hề có sơ hở.

Hơn nữa, ngay cả trước khi kiếm nó ra khỏi vỏ, đã cho Tống Thư Hàng một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Cậu không dám mạo hiểm tấn công!

"Rất tốt." Tà Ma Chuột Cống khẽ nói: "Ngươi không nhân lúc ta rút kiếm mà tấn công, rất khá.

Nếu không, ngươi đã là một người chết rồi.

Tiếp theo, ngươi hãy tiếp nhận kiếm này của ta đi, kiếm này của ta, như từ Cửu Thiên bay tới, từ trên cao giáng xuống, nhanh như điện, lại biến hóa vạn thiên, có thể nói là kiếm pháp vô song dưới thiên hạ.

Chết dưới kiếm này, cũng là vinh hạnh của ngươi!" Tống Thư Hàng: "..." Cậu cứ cảm thấy miêu tả kiếm pháp của Tà Ma Chuột Cống này, khiến cậu có một cảm giác quỷ dị. . . . .

Đúng lúc này, Tà Ma Chuột Cống nhảy vọt lên, trường kiếm ra khỏi vỏ, tư thế ưu nhã: “Tiếp chiêu này của ta đi, ta đã đặt tên cho nó là Thiên Ngoại Phi Ma!” Kiếm khí tung hoành, kiếm ý xông thẳng lên trời, từ trên cao giáng xuống, áp bách Tống Thư Hàng.

Thực sự như ma vương từ Cửu Thiên đánh giết tới, bá đạo nhưng lại tràn đầy thiên biến vạn hóa.

Tống Thư Hàng bước một bước, hào sảng đón đỡ, hữu quyền oanh ra: “Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp 2!” 《Cương Thủ》 cường hóa đôi quyền, như sao băng, trong nháy mắt là vô số quyền, đón đánh Tà Ma Chuột Cống trên không trung.

Chết tiệt, đã nghĩ ra rồi, cái cảm giác quỷ dị này là thế nào.

Mẹ nó. . . không ngờ thật sự có một ngày như vậy.

Thiên Ngoại Phi (Tiên) Ma VS Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp!

Thực ra, vào khoảnh khắc ra quyền đó, Tống Thư Hàng muốn đặt cho 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 một cái tên ngầu hơn.

Nhưng dưới sự áp bách của kiếm khí và kiếm ý của Tà Ma Chuột Cống, cậu không tự chủ được mà hét ra cái tên ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp 2!’ Bi kịch!

Còn chưa thật sự giao chiến, khí thế đã thua rồi.

Kiếm khí + Kiếm khí, bá đạo đè ép. 《Cương Thủ》 thêm quyền ‘sao băng’, mạnh mẽ phản kích!

Bang bang bang bang bang!

Kiếm và nắm đấm không ngừng va chạm.

Ma khí ô uế và ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Dịch’ của Tống Thư Hàng giao chiến trong hư không.

Tiếng nổ vang không ngừng.

Tuy nhiên. . . ngay cả khi ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Dịch’ của Tống Thư Hàng có trước một phần thuộc tính đặc hiệu ‘Tiên Thiên Chân Nguyên’ của tu sĩ Tứ phẩm; 《Cương Thủ》 lại tăng cường độ nắm đấm của cậu, vô hạn nâng cao đến mức gần với tu sĩ Tứ phẩm; 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 lại có hiệu quả khắc chế mạnh mẽ đối với Tà Ma Cửu U thế giới.

Dưới sự gia cường của nhiều hiệu quả như vậy, Tống Thư Hàng vẫn ở vào thế yếu tuyệt đối, bị kiếm khí của Tà Ma Chuột Cống áp bách, từng bước lùi lại.

Trong chớp mắt, trên nắm đấm và cơ thể Tống Thư Hàng xuất hiện mấy chục vết kiếm sâu hoắm, tại vết thương còn có khí tức ô uế của Cửu U thế giới bao quanh, khiến vết thương không thể nhanh chóng lành lại.

Máu tươi đầm đìa. . .

“Đây chính là thực lực của Tà Ma Tứ phẩm chưa bị suy yếu a.” Tống Thư Hàng trong lòng thầm than, nếu giao chiến chính diện, cậu hoàn toàn không phải đối thủ.

Đối với mấy chục vết thương trên người, Tống Thư Hàng biểu thị không có cảm giác gì lớn.

Từ khi học được ‘Giám Định Bí Pháp’ thì hàng trăm thậm chí hàng ngàn vết thương sâu hoắm, đối với cậu mà nói đều là chuyện cơm bữa, cậu đã sớm quen rồi.

Vậy tiếp theo. . . mời Tà Ma Chuột Cống này nếm thử chiêu quyền pháp tiếp theo đi!

Dựa vào 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 chiến đấu lâu như vậy, cuối cùng đã khiến cậu tìm được thời cơ tốt nhất để ra quyền lần nữa.

Một nắm đấm khác của Tống Thư Hàng oanh ra 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 1: 'Kim Cương Hàng Lâm'!

Chiến đấu nửa ngày, chính là để chờ ra đòn quyết định đây!

Một quyền oanh ra, công đức chi quang trên người cậu lóe lên, phối hợp với quyền pháp của cậu, huyễn hóa ra một hư ảnh Kim Cương trên người cậu.

Trong hư không, có tiếng Phạn âm vang lên.

Lại có tiếng kình minh gần như tiếng rồng ngâm vang vọng.

Theo hư ảnh Kim Cương do công đức chi quang hóa thành hiện hình, 'tà khí Cửu U' tại vết kiếm trên người Tống Thư Hàng toàn bộ bị xua tán.

Đồng thời, pháp thuật trị liệu trên 'Cổ Đồng Giới Chỉ' của Tống Thư Hàng kích hoạt, chữa lành tất cả vết thương trên người cậu.

"Hahaha, đợi chính là chiêu này của ngươi a!" Trên không trung, Tà Ma Chuột Cống đột nhiên cười lớn: "Ngươi thật sự cho rằng ta không biết chiêu quyền pháp này của ngươi sao?" Trên thực tế, từ lúc Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tiến vào tầng 'Mạng Lưới Tà Ma Tứ phẩm', nó đã chú ý đến Tống Thư Hàng.

Tên này, không những đao pháp không tệ, còn có một chiêu quyền pháp truyền thừa 'Kim Cương Tự'.

Tà Ma Chuột Cống đợi chính là khoảnh khắc Tống Thư Hàng ra quyền này.

"Hãy để ngươi xem, uy lực thật sự của 'Thiên Ngoại Phi Ma' đi.

Dù là quyền pháp của dư nghiệt 'Kim Cương Tự', ta cũng sẽ phá cho ngươi xem!" Tà Ma Chuột Cống quái gở kêu lên, áo trắng trên người nó bay phấp phới.

Trên thanh kiếm tăm kia, kiếm khí, kiếm ý toàn bộ tăng lên một cấp bậc.

Kiếm khí hóa thành một thanh ma kiếm đen dài năm mét, chém về phía Tống Thư Hàng và ‘hư ảnh Kim Cương’ bao phủ cậu.

Xoẹt!

Kiếm lướt qua ~ tiếng kiếm bạo như sấm, ầm ầm vang không ngớt.

Phong quyền của 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 do Tống Thư Hàng oanh ra, bị một kiếm chém đứt.

Ngay sau đó, ‘hư ảnh Kim Cương’ bao phủ Tống Thư Hàng, cũng bị ma kiếm chém làm đôi. 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 . . . bị tà ma cứng rắn chém nát.

“Quả nhiên vẫn không được a, chênh lệch đẳng cấp hơi lớn.

Ngay cả quyền pháp khắc chế tất cả thuộc tính, cộng thêm công pháp luyện thể của mình, cũng vẫn không phải đối thủ của con chuột cống này.” Tống Thư Hàng thầm than một tiếng.

Sau đó, cậu không hoảng không loạn kích hoạt một tấm ‘Phù Bảo’ trong tay, đồng thời, cậu hào sảng nằm bò ra đất.

Ngay sau đó, một ‘lá chắn trong suốt’ bao phủ Tống Thư Hàng, bảo vệ toàn thân cậu.

Đây là cái ‘lá chắn trong suốt’ mà các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, khi quay kịch ở biệt thự nghỉ dưỡng của Bạch Tôn Giả, đã dùng để ‘giả chết’ khi đối mặt với đại quân tà ma.

Đây là lá chắn cấp Ngũ phẩm đỉnh phong, một khi sử dụng, ngay cả tà ma cấp Ngũ phẩm, trong thời gian ngắn cũng rất khó phá vỡ lá chắn này.

Tà ma cấp Tứ phẩm bình thường, oanh nửa tiếng cũng đừng hòng phá được lá chắn này.

Trong tay Tống Thư Hàng có hai tấm lá chắn loại này – là ‘lì xì’ gặp mặt mà Lệ Chi Ma Ma tặng Tống Thư Hàng sau khi nhận Diệp Tư sư tỷ làm con gái nuôi.

Không ngờ lúc này lại dùng đến.

Oành ~~ một kiếm toàn lực của Tà Ma Chuột Cống, chém vào lá chắn trong suốt này. . . nhưng lá chắn này kiên cố không thể phá vỡ, vững vàng bảo vệ Tống Thư Hàng bên trong.

Kiếm khí tiêu tán, Tà Ma Chuột Cống lơ lửng giữa không trung, khẽ thở dốc.

Ngay cả nó, sử dụng chiêu ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ này cũng rất tốn sức.

“Không ổn, sẽ không phải nhất thời hưng khởi, liền chém chết tên Tống Thư Hàng này chứ.” Tà Ma Chuột Cống thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, hiệu ứng ánh sáng nổ tan ra.

Tà Ma Chuột Cống nhìn xuống. .

Chương 833

. liền thấy Tống Thư Hàng nằm bò trên đất, vẻ mặt bình tĩnh.

Trên người cậu, có một lá chắn trong suốt, bảo vệ cậu nghiêm ngặt.

Tà Ma Chuột Cống: "..." "Ô?

Kết thúc rồi à?

Chém nữa đi ~~ Thiên Ngoại Phi Ma Ma, tiếp tục đi." Tống Thư Hàng khiêu khích nói.

Có bản lĩnh, thì tiếp tục dùng chiêu 'Thiên Ngoại Phi Ma' này để nổ lá chắn đi!

Nổ xong một cái, tôi còn có cái thứ hai đây.

Đồng thời, Tống Thư Hàng giấu hai tay trong tay áo đạo bào – tay trái năm tấm 'Phá Tà Phù', tay phải năm tấm 'Kiếm Phù', đều là phù bảo phiên bản cải tiến của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, có hiệu quả cấp Tứ phẩm.

Nếu lá chắn này thật sự bị công phá, mười tấm phù bảo này sẽ có thể dán đầy mặt con Tà Ma Chuột Cống kia.

Chỉ cần có cơ hội, đánh đổ nó xuống đất, Tống Thư Hàng sẽ xông lên, 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 đã súc thế chờ phát trên nắm đấm, sẽ tiếp tục dán đầy mặt nó đợt thứ hai!

"Vô sỉ!" Tà Ma Chuột Cống vung vẩy thanh kiếm tăm sắc bén của mình, chỉ vào Tống Thư Hàng nói.

Trong cuộc chiến lôi đài một chọi một, lại vào thời khắc mấu chốt, sử dụng loại đạo cụ gian lận như 'Phù Bảo'.

“Hả?

Vô sỉ?” Tống Thư Hàng dùng ánh mắt nhìn ‘thiếu niên thuần khiết’ nhìn con Tà Ma Chuột Cống này.

Vô sỉ?

Nó tưởng đây là cuộc luận võ hữu nghị giữa tu sĩ với tu sĩ sao?

Đây là cuộc chiến sinh tử giữa tà ma và tu sĩ nhân loại, giết chết đối phương mới là chân lý được không.

Chỉ cần có thể giết chết đối phương, không phải là tốt rồi sao?

“Ta chưa từng thấy ai mặt dày vô sỉ như vậy!” Tà Ma Chuột Cống giận dữ nói.

“Ta nói, nếu muốn nói vô sỉ. . . thì ngươi mới là kẻ mặt dày vô sỉ thật sự đó!” Tống Thư Hàng nằm bò trong lá chắn trong suốt, nói với Tà Ma Chuột Cống.

Dù sao co rúm trong lá chắn cũng chẳng làm được gì, thế là cậu chọn dùng miệng pháo để đáp trả con Tà Ma Chuột Cống này.

“Hả?

Ta vô sỉ?” Tà Ma Chuột Cống vung vẩy thanh kiếm tăm sắc bén của mình, nói: “Ta vô sỉ chỗ nào?

Ngươi nói rõ cho ta!

Nếu không nói rõ, ta sẽ xé xác ngươi thành vạn mảnh a!” Tống Thư Hàng nằm bò trên lôi đài, chỉ vào mình nói: “Tôi là cảnh giới mấy phẩm?” “Mới nhập Tam phẩm.” Tà Ma Chuột Cống đáp.

“Vậy ngươi là cảnh giới mấy phẩm, nói to cho tôi biết a!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Tà Ma Chuột Cống đắc ý nói: “Ta bây giờ là cảnh giới Tứ phẩm đỉnh phong, cách Ngũ phẩm cũng chỉ nửa bước.

Đừng thấy cơ thể ta nhỏ bé, nhưng trong cơ thể ta ẩn chứa sức mạnh mạnh hơn ngươi nhiều lắm.” “Thế này còn không vô sỉ sao?” Tống Thư Hàng nói: “Tôi là cảnh giới mới nhập Tam phẩm, ngươi là Tứ phẩm đỉnh phong, cách Ngũ phẩm cũng chỉ nửa bước.

Ngươi còn mặt mũi bày ra cái lôi đài này, cưỡng ép tôi kéo vào, cùng tôi tiến hành đơn đấu một chọi một sao?” “Ngươi có bệnh à?” Tà Ma Chuột Cống quay lại, dùng ánh mắt nhìn ‘thiếu niên thuần khiết’ nhìn Tống Thư Hàng: “Cảnh giới là do ta khổ cực tu luyện mà có, cuộc đối chiến giữa ta và ngươi đường đường chính chính, có gì vô sỉ chứ?” Tống Thư Hàng: “...” Ngươi mới có bệnh, cả nhà ngươi đều có bệnh!

Hoàn toàn không thể giao tiếp và trao đổi a.

Thôi vậy, mình mắc gì phải chấp nhặt với con Tà Ma Chuột Cống này?

No bụng rửng mỡ sao?

Tống Thư Hàng nằm bò trên lôi đài, nhìn bốn phía.

Từ khi 【Không gian đối chiến lôi đài】 này xuất hiện, cậu không thể nhìn thấy mọi thứ bên ngoài, cũng không biết có cách nào rời đi không, điều này liên quan đến sức mạnh không gian.

Nếu có thể. . . hy vọng các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có thể đến giúp cậu thoát khỏi khốn cảnh.

Ngoài ra. . . con Tà Ma Chuột Cống này thật sự không phải loại mà cậu giỏi đối phó.

Đánh với nó mệt. . . trò chuyện với nó, còn mệt hơn cả đánh một trận. . . . . .

Trước khi các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đến cứu cậu, cậu phải làm gì?

Hay là, đợi lá chắn trong suốt trên người biến mất, thì dùng mười tấm phù bảo, dán đầy mặt nó!

Mặc dù con chuột cống này không lớn, nhưng mười tấm phù bảo oanh lên người nó, tuyệt đối không thành vấn đề.

Chỉ cần có cơ hội, đánh đổ nó xuống đất, Tống Thư Hàng sẽ xông lên, 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 đã súc thế chờ phát trên nắm đấm, sẽ tiếp tục dán đầy mặt nó đợt thứ hai!

“Mau ra đây, để chúng ta đường đường chính chính đánh một trận nữa, ta muốn cho ngươi thấy uy lực thật sự của kiếm thuật ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ của ta.” Tà Ma Chuột Cống vung vẩy thanh kiếm tăm sắc bén, giận dữ hét lên.

“Có bản lĩnh, thì ra tay phá vỡ lá chắn của tôi a, ngươi không phải nói mình cách cảnh giới Ngũ phẩm, chỉ nửa bước thôi sao?

Hay là. . . thực ra ngươi ngay cả cái lá chắn cấp Ngũ phẩm này cũng không phá nổi?” Tống Thư Hàng lật người, khẽ cười nói.

“Ngươi đang khinh thường ta sao?” Tà Ma Chuột Cống giơ cao thanh kiếm tăm sắc bén của mình, chém điên cuồng vào lá chắn trong suốt của Tống Thư Hàng.

Chỉ chém mấy chục nhát, Tà Ma Chuột Cống thu lại thanh kiếm tăm sắc bén của mình, vẻ mặt đau răng.

Cái lá chắn trong suốt này từ đâu mà ra?

Căn bản không chém nhúc nhích nổi a. . . . . .

Ngay lúc Tà Ma Chuột Cống thu kiếm, lá chắn bao phủ Tống Thư Hàng biến mất.

Dường như là thời gian của lá chắn đã hết?

Tà Ma Chuột Cống cười lớn: "Hahaha, tiểu tử, lá chắn của ngươi hết rồi, mau chết đi a!" Nhưng, còn chưa kịp ra tay. . . thì năm tấm Phá Tà Phù, năm tấm Kiếm Phù, đã dán vào mặt nó.

Quá đột ngột, nó lập tức bị phù bảo đánh trúng.

Trước mặt nó, khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên.

Không phải là thời gian của lá chắn đã hết, mà là Tống Thư Hàng chủ động giải trừ lá chắn.

Tổng cộng mười tấm phù bảo oanh lên người Tà Ma Chuột Cống, một loạt vụ nổ linh lực nhấn chìm Tà Ma Chuột Cống.

Phá Tà Phù, Kiếm Phù, đều là phù bảo được Thất Sinh Phù Phủ Chủ tinh chế, có uy lực cấp Tứ phẩm.

Phá Tà Phù có tác dụng xua tán sức mạnh tà ác, có hiệu quả khắc chế đối với Tà Ma Cửu U.

Lực công kích của Kiếm Phù, thì tương đương với hơn bảy thành uy lực khi 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ' tự mình ra tay.

Năm đạo kiếm khí chồng chất lên nhau, đủ để Tà Ma Chuột Cống uống một bình!

Phá Tà Phù tịnh hóa, kiếm mang của Kiếm Phù, áp chế Tà Ma Chuột Cống một trận.

Như Tống Thư Hàng dự đoán, Tà Ma Chuột Cống bị phù bảo oanh đổ xuống đất.

"Cơ hội tốt." Tống Thư Hàng nhân cơ hội xông lên, 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 đã súc thế chờ phát trên nắm đấm, nhắm vào con chuột cống nhỏ bé này, tàn nhẫn oanh lên.

Một nắm đấm của cậu, còn to hơn cả cơ thể Tà Ma Chuột Cống.

Lại là Kim Cương Tự quyền phá tà!

Oanh!

Chương 834

Tà Ma Chuột Cống không thể chống cự, lần nữa bị Tống Thư Hàng đè trên đất, cứng rắn chịu một quyền này.

“A a a ~~” Tà Ma Chuột Cống phát ra tiếng kêu thảm thiết. . . . . .

Vào lúc này, một quyền đánh trúng mục tiêu, Tống Thư Hàng lại cảm thấy không đúng.

Quyền này, giống như đánh vào một thanh kim loại cứng rắn vô cùng.

Ngay cả khi cậu có kỹ năng rèn sắt thần kỳ 《Cương Thủ》 gia trì, nắm đấm lại vẫn âm ỉ đau.

Ngay cả một quyền chính diện 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, cũng không thể gây sát thương cho con chuột nhỏ này sao?

Tên này thật sự chỉ là thực lực ‘Tứ phẩm đỉnh phong’ sao?

Sẽ không phải là tà ma Ngũ phẩm, thậm chí là mạnh hơn ngụy trang đó chứ?

Quyền này không có hiệu quả, Tống Thư Hàng nhanh chóng phòng thủ – cậu lại co mình vào trong lá chắn trong suốt kia.

Đúng vậy ~~ cái lá chắn trong suốt đó, sau khi giải trừ, cũng không biến mất.

Cái lá chắn đó sau khi kích hoạt, chỉ khi năng lượng trong phù bảo tiêu tán hoàn toàn, mới hết hiệu lực.

Cho nên, sau khi tạm thời tắt nó đi, vẫn có thể mở lại.

Mặc dù trong thời gian tạm thời tắt lá chắn, vẫn sẽ tiêu hao năng lượng ‘duy trì lá chắn bình thường’.

Nhưng nói chung, năng lượng của lá chắn trong suốt, vẫn có thể duy trì rất lâu.

Tống Thư Hàng liền nằm bò xuống lần nữa, co mình vào trong lá chắn.

Tà Ma Chuột Cống bị đánh đổ xuống đất, nửa ngày sau mới bò dậy từ mặt lôi đài.

“Thật sự rất đau a, đau hơn ta tưởng tượng.” Tà Ma Chuột Cống xoa xoa cơ thể mình, lẩm bẩm.

Nó vừa quay đầu, nhìn thấy Tống Thư Hàng lại co mình vào trong lá chắn trong suốt kia, tức đến nổ phổi.

“Ngươi thuộc loài rùa sao?” Tà Ma Chuột Cống nghiến răng nói.

“À à.” Tống Thư Hàng vô cảm kéo khóe miệng.

Tà Ma Chuột Cống u u thở dài.

Thôi vậy. . . nhiệm vụ của nó, đã hoàn thành.

Tà Ma Chuột Cống đưa móng vuốt ra, khẽ vẫy: “Là cái này đây, không sai. ” Tống Thư Hàng đồng tử co rút, trong tay Tà Ma Chuột Cống, có một ống dược tề.

Là Long Ma Dược Tề.

“Chắc là cái này rồi, Long Ma Dược Tề, ta có thể ngửi thấy mùi Long Ma từ trong đó.” Tà Ma Chuột Cống khẽ nói.

Tống Thư Hàng nhìn thấy động tác này của nó, lập tức nghĩ đến một khả năng.

“Thì ra là vậy, là Bạch tiền bối Two sai ngươi đến đây lấy ‘Long Ma Dược Tề’ từ tôi sao?” Tống Thư Hàng nằm bò trong lá chắn trong suốt, lên tiếng nói.

Trong không gian này, cậu có thể nói ra cái tên 'Bạch tiền bối Two', sẽ không bị làm tắt tiếng.

"Bạch tiền bối Thỏ?

Mặc dù không biết ngươi đang nói gì, nhưng từ trong tay ngươi mang đi một ống 'Long Ma Dược Tề', là một trong những nhiệm vụ lần này của ta." Tà Ma Chuột Cống nhe răng nói: "Ngoài ra, thử nghiệm thực lực của ngươi, cũng là nhiệm vụ của ta.

Hiểu rõ thực lực của ngươi, công pháp của ngươi, pháp thuật ngươi nắm giữ, võ kỹ của ngươi, đều nằm trong phạm vi nhiệm vụ của ta." Tà Ma Chuột Cống muốn chấp hành, là loại nhiệm vụ kỳ quái gì a?

"À." Tống Thư Hàng gật đầu.

Nhưng nói đi thì nói lại, 'Long Ma Dược Tề' của cậu đều để trong túi rút nhỏ một tấc?

Tà Ma Chuột Cống làm sao lấy ra Long Ma Dược Tề?

"Mặc dù không biết những nhiệm vụ này có ý nghĩa gì. . . nhưng nhiệm vụ của ta, đã hoàn thành." Tà Ma Chuột Cống giương cao chiếc áo choàng trắng trên người, lại cắm thanh kiếm tăm nhỏ kia vào vỏ kiếm của mình: "Tiếp theo, ta muốn rời khỏi đây.

Tranh thủ lúc các tu sĩ Nho gia còn chưa phát uy, nếu trì hoãn thì ta sẽ không thể rời đi.

Vậy thì, tên Tống Thư Hàng, chúng ta hẹn gặp. . . cái *mẹ* vô kỳ!" Nói xong, Tà Ma Chuột Cống lại tế ra một phù văn.

Phù văn trong 'không gian lôi đài chiến đấu' này lại mở ra một loại cửa không gian tồn tại.

Tà Ma Chuột Cống ôm ống 'Long Ma Dược Tề' kia, chui vào cửa không gian, biến mất không thấy tăm hơi.

Đi rồi sao?

“Bạch tiền bối Two, muốn Long Ma Dược Tề thì trực tiếp bảo con chuột cống này tìm tôi lấy không phải là được rồi sao?

Còn phải rắc rối ra nhiều chuyện như vậy làm gì?” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Đợi chút!

Không đúng a!

“Khoan đã a, không thả tôi ra trước sao?” Tống Thư Hàng nằm bò trong lá chắn trong suốt nói!

Con Tà Ma Chuột Cống này, thông qua phương thức ‘truyền tống không gian’ cao cấp, rời khỏi cái ‘không gian lôi đài chiến đấu’ này, nhưng cậu vẫn bị kẹt trong không gian này a.

Cậu đâu có năng lực không gian gì, không thể mở cửa không gian a.

“Ê, Bạch tiền bối Two nghe thấy không?

Mau thả tôi ra a.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Đúng lúc cậu đang kêu lớn, đột nhiên, một thanh phi kiếm đâm xuyên vào ‘không gian lôi đài chiến đấu’ này.

“Thư Hàng tiểu hữu. . .

Bạch tiền bối Thỏ là có ý gì?

Tại sao phải thêm chữ Thỏ sau xưng hiệu của ta?” Giọng nói của Bạch Tôn Giả, truyền ra từ thanh phi kiếm này.

Chính là Lưu Tinh Kiếm của Bạch Tôn Giả. . . . . .

Vào lúc này, trong tầng ‘Mạng Lưới Tà Ma Tứ phẩm’. ‘Không gian lôi đài chiến đấu’ đã không còn trong suốt nhìn thấy như trước, mà bị từng lớp bảo quang bao phủ, người bên ngoài không nhìn thấy bên trong, người bên trong cũng không nhìn thấy bên ngoài.

Và Bạch Tôn Giả sau khi đến, thử vận dụng năng lực thiên phú không gian của mình, một kiếm chém về phía ‘không gian lôi đài chiến đấu’ này.

Sau đó, liền nghe thấy tiếng kêu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Có cần phải trùng hợp như vậy không, cậu vừa nói ‘Bạch tiền bối Two’, lập tức đã bị Bạch Tôn Giả nghe thấy?

Ô?

Đợi chút!

Đã ở trong ‘không gian lôi đài chiến đấu’ này, cậu có thể nhắc đến tên ‘Bạch tiền bối Two’.

Vậy thì, trong không gian đặc biệt này, cậu không thể trò chuyện với Bạch Tôn Giả về vị ‘Bạch tiền bối Two’ bí ẩn kia sao?

“Bạch tiền bối, thực ra vừa nãy cháu gọi không phải là người.” Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi dậy, nói với Lưu Tinh Kiếm.

“Hả?” Trong Lưu Tinh Kiếm, Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi.

“Bạch tiền bối, ‘không gian lôi đài chiến đấu’ mà cháu đang ở rất kỳ diệu.

Ở đây, cháu có thể kể cho người nghe một số chuyện trước đây bị ‘cấm ngôn’.” Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian nói.

Cậu không thể xác định ‘không gian lôi đài chiến đấu’ này có thể duy trì được bao lâu.

Cho nên nhanh chóng kể lại chuyện ‘Bạch tiền bối Two’ cho Bạch Tôn Giả nghe là điều cần làm.

“Ô?

Chính là nội dung mà lần trước ngươi vừa nói sẽ biến thành ‘tút tút tút ~~’ à?” Trên Lưu Tinh Kiếm, truyền ra giọng nói tò mò của Bạch Tôn Giả.

Nghe ngữ khí của Thư Hàng tiểu hữu, những nội dung bị làm tắt tiếng kia, dường như có liên quan đến hắn?

Chương 835

Tống Thư Hàng nhanh chóng nói: "Đúng vậy, chính là phần nội dung đó.

Bạch tiền bối, sau khi nghe cháu kể, người đừng kinh ngạc.

Lần đó, cháu bị kéo vào 'giấc mơ nguyền rủa Mặc Môn thượng cổ' rồi, cuối cùng may mắn gặp được một vị tiền bối, người đó đã cứu cháu ra khỏi không gian đó.

Mà lúc đó, vị tiền bối mà cháu mơ thấy, và Bạch tiền bối người trông y hệt!

Bất kể là khí chất, hay khí tức cá nhân, thậm chí là sức hút đều y hệt!

Người đó tự xưng là thành viên của phe Cửu U thế giới, hơn nữa. . . tên của vị tiền bối đó, cũng là một chữ 'Bạch'." "Ô?

Trông y hệt ta?

Nghe có vẻ, dường như rất thú vị a." Giọng Bạch Tôn Giả truyền đến từ Lưu Tinh Kiếm.

Trên thế giới này, vậy mà lại có người trông y hệt hắn, thậm chí cả khí chất, sức hút đều giống.

Nếu hắn và đối phương gặp nhau, nhất định sẽ có rất nhiều chuyện để nói đi?

"Cho nên, cháu mới gọi vị Bạch tiền bối đó là 'Bạch tiền bối Two'." Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

"Tại sao lại là Bạch tiền bối Thỏ?" Bạch Tôn Giả tò mò hỏi: "Cái 'Bạch' trông giống ta đó, thuộc tuổi Thỏ?" Tống Thư Hàng đáp:

“Không, Two mà cháu nói là ý nghĩa số 2.” “Ô, thì ra là vậy.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Sau đó, Bạch tiền bối, vị ‘Bạch tiền bối Two’ đó dường như đang tìm cách điều tra chuyện của người. . . còn nữa, người đó dường như không hiểu nhiều về thế giới hiện tại, luôn ở trong Cửu U thế giới.

Cho nên, cháu nghĩ Bạch Tôn Giả người nên cảnh giác hành động của đối phương.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

“Điều tra ta?

Ừm, điều này có thể hiểu được. . . ta nghe miêu tả của ngươi, cũng rất hy vọng được tìm hiểu về hắn.” Bạch Tôn Giả đáp: “Vậy thì, hắn có lai lịch gì, ngươi biết không?” “Cháu cũng không rõ, cháu đã thăm dò mấy lần, nhưng vẫn không nhận được thông tin thân phận của người đó.

Nhưng, Bạch tiền bối, cháu đã thăm dò được một chuyện.

Ừm. . . trước khi nói chuyện này, Bạch tiền bối người phải hứa không đánh cháu thì cháu mới nói.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói.

“Được a, ngươi nói đi.” Bạch Tôn Giả sảng khoái nói.

“Cháu từng thăm dò vị ‘Bạch tiền bối Two’ đó, dùng lời của cái ‘Bạch Mã Thanh Sam Thiếu Niên Lang’ kia để thăm dò người đó.

Chính là câu nói đó. . . nội dung Bạch tiền bối người hiểu mà.

Sau đó, vị Bạch tiền bối Two đó tỏ ra rất bị kích thích, có cảm giác muốn giết người diệt khẩu cháu, và ngay lập tức cấm ngôn cháu, khiến cháu không nói được một câu nào – giống hệt phản ứng của Bạch Tôn Giả người lúc ban đầu.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả: "..." "Cho nên, cháu suy đoán một chuyện.

Bạch tiền bối, giữa người và vị 'Bạch tiền bối Two' đó, có phải có liên hệ đặc biệt nào không?

Nếu không, chẳng lẽ trên đời này lại có chuyện trùng hợp như vậy, người và vị 'Bạch tiền bối Two' đó đều đã trải qua cái 'Bạch Mã Thanh Sam Thiếu Niên Lang' kia?

Và đều bị hắn yêu thích?" Tống Thư Hàng lúc này hóa thân thành danh trinh thám, dựa trên manh mối đã có, mạnh dạn suy luận.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nói say sưa, trong Lưu Tinh Kiếm truyền ra giọng nói bình tĩnh của Bạch Tôn Giả: "Thư Hàng tiểu hữu, nếu không nhắc đến chuyện này nữa, chúng ta vẫn là bạn tốt." Nói cách khác, nếu Thư Hàng tiểu hữu vẫn không ngừng nhắc đến chuyện này. . . thì sẽ không phải bạn tốt với Bạch Tôn Giả, thậm chí còn bị kéo vào danh sách đen.

Nếu bị Bạch Tôn Giả kéo vào danh sách đen, thì tiêu rồi.

Tống Thư Hàng lập tức dừng suy luận của mình.

"Nhưng. . . vẫn phải cảm ơn ngươi, Thư Hàng tiểu hữu." Bạch Tôn Giả cười nói: "Để ta biết được chuyện thú vị như vậy.

Có lẽ lần sau, chúng ta có thể lập đội đi Cửu U thế giới chơi một chuyến?" "Sau này có cơ hội đi." Tống Thư Hàng cười khan.

Nơi nguy hiểm như Cửu U thế giới, có thể không đi thì không đi.

Ít nhất trước khi cậu có đủ thực lực mạnh mẽ, không có ý định tiến vào đó. . . . . .

"Hay là, đợi chúng ta khám phá một lần 'Di tích dưới biển' xong, thì lập đội đi Cửu U thế giới chơi một chút?" Bạch Tôn Giả đề nghị.

"Bạch tiền bối, trước khi đi Cửu U thế giới. . . có lẽ chúng ta có thể đi một chuyến đến cái ‘Cấm Địa’ mà chúng ta nhận được từ đạo trưởng Lý Thiên Tố?” Tống Thư Hàng đề nghị.

So với việc đi Cửu U thế giới nguy hiểm, Tống Thư Hàng càng thiên về việc đi Cấm Địa hơn.

Trong Thành Thời Gian ‘Bích Thủy Các mới’, phương pháp giải trừ hàn bệnh cho Lý Âm Trúc vẫn còn đang bị hàn bệnh giày vò, nói không chừng chính là ở trong Cấm Địa đó.

“Ô đúng rồi, còn có một Cấm Địa thú vị, suýt nữa thì quên mất.” Bạch Tôn Giả gật đầu: “Vậy thì đợi đi Cấm Địa xong, chúng ta lại đi Cửu U thế giới.” Bạch tiền bối chính là cố chấp như vậy, một khi hắn có nơi muốn đi chơi, sẽ kiên định dành thời gian để đi chơi.

Tống Thư Hàng tính toán thời gian, nói: “Bạch tiền bối, nếu đi Cửu U thế giới, cháu có thể không có thời gian tham gia hoạt động này.” “Ô?

Ngươi không có hứng thú đi Cửu U thế giới tìm cái Bạch Thỏ đó sao?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Bạch Thỏ là cái quỷ gì a!

Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng, nói: “Tính toán thời gian thì, lúc đó, cháu chắc là khai giảng rồi.” Nói đi thì nói lại, đúng là một kỳ nghỉ hè đầy đủ, cả đời kinh nghiệm của cậu cộng lại, cũng không phong phú bằng kỳ nghỉ hè này.

Nhưng, dù là kỳ nghỉ hè phong phú và thú vị đến đâu, cuối cùng vẫn phải đối mặt với ‘khai giảng’.

Thời gian tiên sinh, đôi khi chính là tàn khốc vô tình như vậy.

Tống Thư Hàng tiểu hữu, nam, mười tám tuổi, hiện tại cao 1m82, sinh viên khoa Kỹ thuật Cơ khí, Học viện Thiết kế và Chế tạo Cơ khí, lớp 43 khóa 19 Đại học Giang Nam.

Ngoài thân phận tu sĩ, cậu còn có một thân phận nữa, là người kế nhiệm tương lai của Tổ Quốc, một học sinh phẩm học kiêm ưu.

"Ô?

Khai giảng à!

Đúng vậy, Thư Hàng tiểu hữu ngươi vẫn là học sinh." Giọng Bạch Tôn Giả truyền đến: "Thật khiến người ta hoài niệm a, nhớ rất lâu rất lâu trước đây, ta cũng từng thấy tư thục, cũng từng thấy phu tử nghiêm khắc. . ." Đang nói, đột nhiên giọng Bạch Tôn Giả dừng lại.

Một lát sau, hắn nói: "Ô, ta hồi ức nửa ngày mới phát hiện ta chưa từng đi học.

Khi ta còn là cô nhi năm đó, mấy lần khao khát đi ngang qua bên ngoài tư thục, ngưỡng mộ nhìn những đứa trẻ cùng tuổi vào tư thục." Đi học, vào tư thục, có vẻ rất vui.

Nhớ lần trước, hắn bế quan kết thúc, Tống Thư Hàng đưa hắn về 'khu vực Giang Nam' thì Tống Thư Hàng đã gần như thi cuối kỳ.

Bạch Tôn Giả cũng đã mất cơ hội tiếp xúc với 'việc đi học'. . . . . .

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, Bạch tiền bối suy nghĩ nhảy vọt quá nhanh, cậu nhất thời không biết tiếp lời thế nào.

"Ừm ừm, vậy thì, chuyện đi 'Cửu U thế giới' có thể tạm gác lại!" Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

"Bạch tiền bối người lại nghĩ ra chuyện gì thú vị rồi sao?" Trong đầu Tống Thư Hàng, mơ hồ đã đoán được một khả năng.

Nhưng cậu cảm thấy mình vẫn nên hỏi đích thân Bạch Tôn Giả, thì thỏa đáng hơn.

"Tạm thời cứ.

Chương 836

. . bí mật!” Bạch Tôn Giả nghĩ đến chuyện thú vị hơn, tâm trạng rất tốt: “Được rồi, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi nắm chặt Lưu Tinh Kiếm của ta, ta đưa ngươi ra ngoài!” “Được.” Tống Thư Hàng vội vàng đưa hai tay ra, nắm chặt Lưu Tinh Kiếm. ‘Ong ong ong ~~’ trên Lưu Tinh Kiếm truyền ra một trận kiếm minh khe khẽ, truyền đạt cảm giác thân cận cho Tống Thư Hàng, Lưu Tinh Kiếm càng ngày càng thông linh. ****************** Sau đó, Lưu Tinh Kiếm dưới sự điều khiển của Bạch Tôn Giả, dẫn dắt Tống Thư Hàng tiến vào khe nứt không gian, đưa cậu rời khỏi ‘không gian lôi đài chiến đấu’.

Trong quá trình truyền tống không gian, trong đầu Tống Thư Hàng, 88888 âm thanh kia đột nhiên lại nhảy ra, không ngừng vang vọng.

Mơ hồ, sự hiểu biết của cậu về ‘Giám Định Bí Pháp’ lại sâu thêm một tầng.

Đây là chuyện tốt.

Chỉ cần cậu nắm giữ ‘Giám Định Bí Pháp’ càng sâu, cái giá cậu phải trả khi giám định vật thể càng nhỏ. . .

điều này giống như việc người dùng rìu để chặt cây và dùng cưa thép tinh để cưa cây vậy, cùng làm một việc, công cụ càng tiên tiến, thể lực bỏ ra càng ít.

Hiện tại, nếu cậu tháo găng tay ra để giám định địa cầu. . .

ừm, chắc vẫn sẽ phun hết máu toàn thân mà chết.

Nhưng hiện tại, nếu cậu giám định một cục đá hay gì đó, cái giá phải trả rất nhỏ. . . . . .

Soạt ~~ soạt ~~ Lưu Tinh Kiếm đưa Tống Thư Hàng, trở về tầng

‘Mạng Lưới Tà Ma Tứ phẩm’.

Tô Thị A Thập Lục tiến lên, lo lắng hỏi: “Thư Hàng, con Tà Ma Chuột Cống kia đâu rồi?” Trận chiến trong ‘không gian lôi đài chiến đấu’ trực tiếp đến giữa chừng thì toàn bộ lôi đài bị kim quang bao phủ.

Các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, đều không thể nhìn thấy Tống Thư Hàng và Tà Ma Chuột Cống chiến đấu, cuối cùng ai thắng ai thua?

Tống Thư Hàng một tay cầm Lưu Tinh Kiếm, sau đó sắp xếp lại ngôn ngữ, đơn giản giới thiệu lại tình hình chiến đấu một lượt: “Chiến đấu đến cuối cùng, tôi hơi yếu thế.

Khụ, sau đó tôi đã sử dụng cái ‘lá chắn trong suốt’ mà Lệ Chi Tiên Tử đưa cho tôi, con Tà Ma Chuột Cống kia không phá được phòng ngự của tôi, lại bị tôi nhân cơ hội dán đầy mặt ‘Phá Tà Phù’ và ‘Kiếm Phù’, cuối cùng nó thông qua sức mạnh không gian kỳ dị đó, đi trước một bước rời đi rồi.” “Haha, Thư Hàng tiểu hữu vô sự là tốt rồi.” Dược Sư cười nói.

Sau đó, Bạch Tôn Giả nhắc nhở mọi người: “Các vị đạo hữu tiếp theo khi quét ‘Tà Ma Cửu U’ thì đều chú ý một chút xung quanh.

Nếu phát hiện có tà ma hành động khả nghi, thì hãy để ý một chút, tránh như Thư Hàng tiểu hữu vậy, bị kéo vào không gian lôi đài kỳ lạ kia.” Các đạo hữu đều gật đầu.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình dường như bị coi là ví dụ tiêu cực rồi?

“Được rồi, chuyện đã xử lý xong.

Lệ Chi đạo hữu, chúng ta tiếp tục đi quay cảnh đi. . . cứ cảm thấy hôm nay, phiền phức quá nhiều.

Hy vọng tiếp theo đừng xảy ra sự cố nữa, để ta thuận lợi quay xong bộ phim.” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

“Hi hi.” Lệ Chi Tiên Tử khẽ cười duyên dáng.

Có lẽ, tiếp theo sẽ thật sự thuận buồm xuôi gió đi? ******************** Bạch Tôn Giả dẫn Lệ Chi Tiên Tử, trở về tầng ‘Mạng Lưới Tà Ma Ngũ phẩm’, tiếp tục đi quay cảnh ‘Lăng Dạ’ ‘xông vào xông ra’ giữa đám tà ma.

Dược Sư phu phụ cũng lại đi quét quái của mình rồi.

Còn Ngư Kiều Kiều lần này, thì chọn cùng Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục hành động, giữa họ cũng tiện có một sự hỗ trợ lẫn nhau.

Như vậy, hoạt động ‘quét Tà Ma Cửu U đổi hạt sen Quân Tử Kim Liên’ do Bạch Vân Thư Viện tài trợ, lại lần nữa được khởi động.

Lần này. . .

Thư Hàng tiểu hữu, đã mở chế độ chiến tướng vô song!

Chỉ thấy cậu tay cầm đại bảo kiếm, cũng không dùng kiếm thuật gì, chỉ cần nhìn thấy ‘Tà Ma Tứ phẩm’, liền thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 hoặc 《Thiên Hành Kiện》, xông lên, một kiếm chém xuống.

Kiếm thuật gì, võ kỹ gì, kỹ xảo gì, đều không cần!

Tống Thư Hàng cần làm, chính là một kiếm chém xuống!

Sau đó chính là một tiếng kêu thảm của Tà Ma Tứ phẩm: “A ~~” Tà Ma oanh nhiên đổ xuống đất. . . máu ma phun tung tóe, thân tử đạo tiêu.

Ông Tống chém tà ma, không cần kiếm thứ hai!

Phía sau, Thông Nương nhỏ bé cầm theo một cái ‘Càn Khôn Đại’, im lặng nhét thi thể tà ma vào cái Càn Khôn Đại này – đây là trang bị mà Tống Thư Hàng đã đặc biệt mượn từ 'Hoàng Sơn Chân Quân' để tham gia hoạt động 'quét Tà Ma Cửu U đổi hạt sen Quân Tử Kim Liên' lần này.

Hoàng Sơn Chân Quân rất hào phóng, một hơi cho Tống Thư Hàng mượn ba cái 'Càn Khôn Đại'.

Nếu ba cái đều đầy, vừa đủ để chứa khoảng ba trăm đến bốn trăm con tà ma.

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng một mình một kiếm, tung hoành trong tầng 'Mạng Lưới Tà Ma Tứ phẩm', dưới tay cậu không có một con tà ma nào là địch một kiếm của cậu!

Chỉ cần bị cậu đuổi kịp, một kiếm xuống, thì chỉ có một con đường chết, không có đường sống.

Một kiếm là một con Tà Ma Tứ phẩm đầu hàng, như cắt cỏ vậy.

Cảnh tượng này, quả thực chấn động lòng người. . . . . .

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Là Tống Thư Hàng đột nhiên não động mở rộng, sau trận chiến với 'Tà Ma Chuột Cống', đã lĩnh ngộ được một bộ kiếm pháp cực phẩm?

Cho nên mới có thể vô địch tung hoành trong đám Tà Ma Tứ phẩm sao?

Đương nhiên. . . không thể nào!

Ngay cả khi Tống Thư Hàng hoàn toàn học được kiếm pháp Thiên Ngoại Phi Ma của 'Tà Ma Chuột Cống', cũng không thể giết tà ma như giết gà vịt!

Thực tế, là vì Thư Hàng tiểu hữu, vừa mới từ tay một đại cao thủ, có được một thanh thần binh đại bảo kiếm – tên nó là ‘Lưu Tinh Kiếm’.

Đinh ~ kiếm đeo của Tôn Giả Thất phẩm nạp năng lượng thành công. . . . . .

Chuyện là như vậy, Bạch Tôn Giả dẫn Lệ Chi Tiên Tử về tầng ‘Mạng Lưới Tà Ma Ngũ phẩm’, nhưng hắn không mang ‘Lưu Tinh Kiếm’ về.

Lưu Tinh Kiếm, vẫn luôn được Tống Thư Hàng nắm trong tay.

Đợi Bạch Tôn Giả rời đi, Tống Thư Hàng mới phát hiện, mình đã quên trả Lưu Tinh Kiếm lại cho Bạch Tôn Giả.

Đã như vậy, vậy thì nhân lúc Bạch Tôn Giả chưa nhớ ra thu hồi Lưu Tinh Kiếm, quét một lượt ‘Tà Ma Tứ phẩm’ bằng Lưu Tinh Kiếm đi?

Lúc đó, Tống Thư Hàng đề nghị, nhận được sự đồng tình nhất trí của Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều.

Thế là, Ngư Kiều Kiều phụ trách phòng thủ kiêm tiện tay chém quái; Tô Thị A Thập Lục phụ trách dẫn quái kiêm tiện tay chém quái, Tống Thư Hàng phụ trách chuyên tâm chém quái; Thông Nương phụ trách chuyên tâm nhặt chiến lợi phẩm.

Hai người hai yêu phân công hợp tác, liền tạo thành cảnh tượng trên.

Uy lực của Lưu Tinh Kiếm, vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều!

Tà Ma Tứ phẩm bình thường, dưới thanh thần binh thông linh này, liền như đậu phụ không chịu nổi một kích!

Một kiếm xuống, không chết cũng bị thương nặng.

Và những tà ma bị trọng thương đó, trong vết thương lại sẽ bị nhiễm ‘Thiên Kiếp Chi Lực’ ẩn chứa bên trong Lưu Tinh Kiếm.

Sức mạnh Thiên Kiếp, giống như kịch độc, trực tiếp sẽ khiến tà ma bị thương thân tử đạo tiêu.

Lưu Tinh Kiếm, là thần binh ‘một kích tất sát’ nhắm vào tà ma.

Chương 837

Nó là thần binh thông linh. . . may mắn thay nó không phản cảm việc Tống Thư Hàng cầm nó chém tà ma.

Như vậy, Tống Thư Hàng mới có thể tay cầm thần binh mở chế độ vô song.

Sau đó, lại thêm công kích của tà ma, toàn bộ do Ngư Kiều Kiều phụ trách chống đỡ.

Tống Thư Hàng không cần phân tâm phòng ngự, chỉ cần nắm chặt Lưu Tinh Kiếm, thấy một con tà ma là chém một con, quả thực đừng quá bá đạo. . . . . .

Khoảng mười phút sau.

“Thập Lục, chúng ta tổng cộng đã chém bao nhiêu con tà ma rồi?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Tôi đại khái tính toán một chút, ít nhất đã chém hơn hai trăm con Tà Ma Tứ phẩm.” Tô Thị A Thập Lục có chút tặc lưỡi.

Hiệu suất này, quả thực đáng sợ.

Mười phút chém 200 con tà ma, trung bình mỗi phút có thể giết chết hai mươi con Tà Ma Tứ phẩm a.

“Cứ thế này, ba người chúng ta hợp tác, khoảng bốn mươi phút nữa, là có thể chém đủ 1000 con tà ma?

Đến lúc đó, mỗi người chúng ta đều có thể chia được một hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’.” Tống Thư Hàng mãn nguyện nói.

Ba hạt sen, cần chín trăm con Tà Ma Tứ phẩm. 900 con tà ma, dù tất cả đều không phản kháng, xếp hàng chờ cậu chém, cũng có thể khiến cậu chém đến mỏi tay.

Ngư Kiều Kiều nói: “Không dễ như vậy đâu, ‘trí lực’ của Tà Ma Tứ phẩm đều trên mức trung bình.

Chúng nó sẽ không như vừa nãy, tụ tập lại một chỗ và liều chết với chúng ta.

Tiếp theo, chúng nó khẳng định sẽ tránh né chúng ta, hiệu suất quét quái chắc chắn sẽ giảm đi hơn một nửa.” “Ngay cả khi giảm đi một nửa, chúng ta hai giờ cũng có thể thu thập đủ hạt sen.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vung vẩy ‘Lưu Tinh Kiếm’ trong tay.

Không cần nói nhiều nữa, tiếp tục mở chế độ vô song, nhân lúc Bạch Tôn Giả còn chưa nhớ ra thu hồi ‘Lưu Tinh Kiếm’, quét thêm một lượt Tà Ma Tứ phẩm đi!

Ngư Kiều Kiều, Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng nhìn nhau: “Thời gian quý giá, tiếp tục quét đi!” Ba người nghĩ đến một chuyện. ****************** Một tiếng rưỡi sau.

Tay Tống Thư Hàng có chút mềm nhũn.

“Kiều Kiều, A Thập Lục, số lượng tà ma đủ chưa?” Tống Thư Hàng thở dốc hỏi, cậu đã duy trì chiến đấu cường độ cao hai giờ, tiêu hao rất lớn.

Đồng thời, cậu âm thầm vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, duy trì trạng thái tinh thần của mình.

Ban đầu khi cầm ‘Lưu Tinh Kiếm’, chém tà ma một kiếm một con, rất sảng khoái.

Nhưng sau khi quét khoảng năm, sáu trăm con tà ma, Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần của mình xuất hiện chút mệt mỏi.

Mặc dù quét tà ma cũng như đập muỗi, ruồi, dù tiêu diệt bao nhiêu con, tâm lý của các tu sĩ cũng sẽ không có bất kỳ áp lực tâm lý nào, nhưng trong thời gian ngắn quét quá nhiều, tinh thần sẽ xuất hiện mệt mỏi và tê liệt.

Nhưng, loại mệt mỏi và tê liệt tâm lý này, đối với tu sĩ mà nói cũng không phải là chuyện phiền phức gì.

Trên thực tế, đây cũng là một con đường rèn luyện tâm cảnh.

“Chắc là đủ rồi.” Ngư Kiều Kiều ngẩng đầu nói: “Hay là, chúng ta đi đổi hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ trước đi?

Cảm thấy hơi mệt rồi.” “Đồng ý.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Thật đáng tiếc, ‘Lưu Tinh Kiếm’ là thần binh thông linh, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục giữa chừng đều đã thử, tiếp nhận Lưu Tinh Kiếm giết địch.

Nhưng, Lưu Tinh Kiếm đến trong tay họ, mặc dù không chống cự họ nắm giữ nó, nhưng lại không chủ động phối hợp A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều.

Trong tay Ngư Kiều Kiều và A Thập Lục, Lưu Tinh Kiếm chỉ là một thanh bảo kiếm khá sắc bén, hơn nữa trọng lượng còn hơi nặng.

Đối với Tô Thị A Thập Lục mà nói, cái này còn không bằng thanh đao đeo bên người của cô tiện dụng.

Cho nên, nhiệm vụ giết quái chỉ có thể rơi vào một mình Tống Thư Hàng.

“Đáng tiếc thực lực chúng ta không đủ, nếu không nếu tiêu diệt ‘Tà Ma Ngũ phẩm’, chúng ta chỉ cần hai mươi con là có thể đổi được một hạt ‘Quân Tử Kim Liên’ rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Hoàn toàn không cần mệt mỏi như giết ‘Tà Ma Tứ phẩm’ vậy. . . . . .

Sau đó, Ngư Kiều Kiều tế ra phi hành pháp khí, dẫn Tống Thư Hàng, A Thập Lục và Thông Nương, từ tầng 'Mạng Lưới Tà Ma Tứ phẩm' một đường hạ xuống, trở về 'Bạch Vân Thư Viện'.

Lúc này Bạch Vân Thư Viện, khắp nơi có thể thấy các đệ tử Nho gia bị trọng thương, và các tu sĩ của các môn phái lưu lại trợ giúp.

Có các đệ tử Nho môn phụ trách trị liệu, đang trị liệu cho người bị thương, cho họ uống đan dược.

Ngay cả khi có 'lưới lọc' làm suy yếu thực lực tà ma, nhưng số lượng tà ma khổng lồ vẫn ở đó.

Hơn nữa, ví dụ như, Tà Ma Tứ phẩm cấp đỉnh phong dù đã bị suy yếu, lực chiến đấu vẫn có thực lực Tứ phẩm trung đẳng thậm chí cao đẳng.

Các đệ tử Nho gia lại không có thần binh hack như 'Lưu Tinh Kiếm', dù có năng lực 'có thể xuyên qua lưới lọc bất cứ lúc nào', nhưng bị trọng thương thậm chí tử vong vẫn khó tránh khỏi.

Đâu có chiến tranh không chết người?

Tống Thư Hàng nhìn xung quanh những người bị thương. . . và những người đã chết không thể tránh khỏi, đây mới chỉ là cuộc chiến giữa Nho gia và Cửu U, đã khiến người ta có cảm giác 'đại chiến'.

Thế giới tu sĩ, không phải lúc nào cũng hòa bình.

Điều này, cậu từ khi quyết định trở thành tu sĩ, đã có chút hiểu biết.

Mọi thứ đang xảy ra trước mắt, khiến cậu càng hiểu rõ sự tàn khốc của thế giới tu sĩ.

"Có cảm khái gì không?

Tống Thư Hàng tiên sinh?" Tô Thị A Thập Lục đột nhiên khẽ cười, đưa nắm đấm làm thành micro, đưa đến bên miệng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn Tô Thị A Thập Lục, haha cười: "Cảm ơn." "Hả?" Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt.

"Không có gì." Tống Thư Hàng nói. . . . . .

Một lát sau, ba người Tống Thư Hàng tìm đến chỗ đổi thưởng.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân vừa hay ở chỗ đổi thưởng – đương nhiên, đứng ở đây là một con rối phân thân của Hằng Hỏa Chân Quân, phụ trách xử lý những chuyện lặt vặt trong chiến loạn.

Bản thể của Hằng Hỏa Chân Quân, đã sớm xông vào tầng 'Mạng Lưới Tà Ma Lục phẩm', đi chém giết Tà Ma Chân Quân rồi.

"Là mấy vị tiểu hữu a, các ngươi muốn đổi hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' sao?" Con rối phân thân của Hằng Hỏa Chân Quân cười đón.

"Đúng vậy, xin Hằng Hỏa tiền bối kiểm kê số lượng tà ma." Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều đều đưa ra Càn Khôn Đại của mình.

Hằng Hỏa Chân Quân nhận lấy Càn Khôn Đại, một đạo tinh thần lực quét qua Càn Khôn Đại.

Sau đó, hắn phát hiện số lượng Tà Ma Tứ phẩm trong những Càn Khôn Đại này, vậy mà đạt đến hơn một ngàn một trăm tám mươi con; ngoài ra, còn có một ít thi thể Tà Ma Tam phẩm bên trong.

"Ô?" Chân Quân ngẩng đầu, tò mò nhìn về phía ba người Tống Thư Hàng.

Mặc dù là con rối phân thân, nhưng hắn vẫn có thể nhìn ra cảnh giới của ba người Tống Thư Hàng – hai vị Tam phẩm, một vị Tứ phẩm.

Ba vị tiểu hữu liên thủ, vậy mà lại giết nhiều Tà Ma Tứ phẩm như vậy?

Tuy nói trong lưới lọc, thực lực của các tà ma đều bị suy yếu, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, thu thập được số lượng nhiều đến thế, vẫn có chút ngoài dự liệu.

Nhưng ngay sau đó, Hằng Hỏa Chân Quân nhìn thấy thanh Lưu Tinh Kiếm trong tay Tống Thư Hàng – là kiếm đeo của Bạch Tôn Giả.

Xem ra, là Bạch Tôn Giả và những người khác đã chiếu cố ba vị tiểu hữu này?

Thậm chí có thể là mấy tiền bối Bạch Tôn Giả đã trực tiếp ra tay giúp mấy vị tiểu hữu này chém ma?

Thế là, con rối của Hằng Hỏa Chân Quân khẽ cười: “Số lượng Tà Ma Tứ phẩm mà ba vị tiểu hữu thu thập được đủ một ngàn một trăm tám mươi mốt con!” “Nha?

Một ngàn một trăm tám mươi mốt con?

Vậy không phải chỉ còn thiếu hai mươi mấy con là có thể đổi thêm một hạt ‘Quân Tử Kim Liên’ rồi sao?” Ngư Kiều Kiều lẩm bẩm.

“Hay là, chúng ta quay lại chém thêm một trận nữa, bù đủ mười chín con này?” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Được, Hằng Hỏa tiền bối người đợi chúng ta một lát nữa, chúng ta đi rồi sẽ quay lại ngay.” Tống Thư Hàng cố gắng nâng cao tinh thần nói, có thần binh của Bạch Tôn Giả trong tay, chém thêm mười chín con Tà Ma Tứ phẩm, không mất nhiều thời gian.

Con rối phân thân của Hằng Hỏa Chân Quân haha cười, liên tục vẫy tay nói: “Ba vị tiểu đạo hữu không cần gấp, chẳng qua là mười chín con, thì dùng số Tà Ma Cửu U Tam phẩm còn lại trong Càn Khôn Đại của các tiểu đạo hữu để bù vào đi.

Tứ phẩm cộng với tất cả Tà Ma Cửu U Tam phẩm, ta tính cho các ngươi một ngàn hai trăm con Tà Ma Tứ phẩm, tổng cộng đổi bốn hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’, thế nào?” Ba vị tiểu hữu, một vị là ái nữ của Giao Bá Chân Quân, một vị là tiểu thiên tài của Tô Thị Thiên Hà, vị cuối cùng cũng là hậu bối của Bạch Tôn Giả, loại nhân tình nhỏ thuận tiện này, đương nhiên là có thể tặng thì tặng rồi.

“Vậy thì ngại quá nha.” Ngư Kiều Kiều nói.

Chương 838

“Cảm ơn người, Hằng Hỏa tiền bối.” Tống Thư Hàng tinh thần thả lỏng – nói thật, cậu thật sự có chút đến cực hạn rồi, mặc dù hiện tại đi chém thêm một trận nữa cũng không thành vấn đề.

Nhưng nếu có thể miễn đi trận quét quái này, nghỉ ngơi trước một chút, đối với cậu mà nói sẽ tốt hơn.

“Cảm ơn tiền bối.” Tô Thị A Thập Lục cũng cảm ơn.

Con rối phân thân của Hằng Hỏa Chân Quân nở nụ cười, tiếp đó hắn đưa tay lấy Càn Khôn Đại của ba người Tống Thư Hàng, từ phía sau lấy ra một cái đại ma đại – cái đại ma đại này cũng là một loại Càn Khôn Đại, cỡ lớn.

Con rối của Hằng Hỏa Chân Quân khẽ thi pháp, kích hoạt trận pháp trên Càn Khôn Đại cỡ lớn, thu toàn bộ Tà Ma Cửu U Tứ phẩm trong Càn Khôn Đại của ba người Tống Thư Hàng vào đại đại.

Tiếp đó, hắn trả lại những Càn Khôn Đại nhỏ trống rỗng cho ba người Thư Hàng.

Lại lấy ra bốn hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’, đưa cho ba người Tống Thư Hàng: “Tổng cộng bốn hạt sen, ba vị tiểu hữu xin hãy giữ kỹ.” “Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng hai tay tiếp nhận hạt sen.

“Không khách khí, ba vị đạo hữu đã vất vả rồi.

Thực ra, nên là ta đại diện Nho môn, cảm ơn các ngươi mới phải.” Hằng Hỏa Chân Quân khẽ nói. . . . . .

Rời khỏi chỗ đổi thưởng, ba người Tống Thư Hàng cũng không vội vàng quay lại quét ‘Tà Ma Cửu U’.

Ba người chọn quay về biệt viện mà Bạch Vân Thư Viện đã sắp xếp cho các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nghỉ ngơi một lát.

Trong quá trình nghỉ ngơi, có các đệ tử cấp thấp của Bạch Vân Thư Viện tiến lên, bưng trà rót nước, mang lên điểm tâm tinh xảo, bổ sung tiêu hao cho các tu sĩ.

Tống Thư Hàng lấy ra bốn hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’: “Tổng cộng bốn hạt Quân Tử Kim Liên!” “Tôi chỉ cần một hạt là được.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Tôi cũng vậy, dù sao gần một ngàn hai trăm con tà ma, toàn bộ là do Tống Thư Hàng cậu một tay chém xuống.

Tôi và Thập Lục chỉ phụ trách hỗ trợ, cậu xuất lực lớn nhất, đương nhiên nên được hai hạt.” Ngư Kiều Kiều cũng nói.

Tống Thư Hàng nhìn A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều, sau đó gật đầu cười nói: “Vậy thì tôi xin nhận vậy!” Hai hạt Quân Tử Kim Liên, vừa hay có thể để dành cho ba ba và ma ma.

Mỗi hạt đều có thể tăng thêm năm mươi năm tuổi thọ, tương lai. . . có thể dùng làm bảo vật kéo dài tuổi thọ cho cha mẹ.

Phân chia chiến lợi phẩm xong.

Tô Thị A Thập Lục đề nghị: “Một lát nữa, chúng ta lại đi quét thêm một trận tà ma không?

Cố gắng kiếm thêm mấy hạt Kim Liên nữa, bỏ lỡ hoạt động đổi thưởng Nho môn này, sau này muốn kiếm ‘Quân Tử Kim Liên’ sẽ không dễ đâu.” “Tôi không vấn đề gì.” Ngư Kiều Kiều nói.

“Được, đến lúc đó nếu Bạch tiền bối không thu hồi ‘Lưu Tinh Kiếm’, chúng ta sẽ nhân cơ hội quét thêm một lượt ‘Tà Ma Tứ phẩm’ nữa.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Trong lúc nói chuyện, cậu cúi đầu nhìn Thông Nương đang giữ ‘trạng thái củ hành’ bên cạnh.

Thông Nương lúc này đang cầm một chiếc tách trà nhỏ đặc chế, đang sung sướng uống linh mạch bích trà.

Cô vẫn bám rễ trên Ngộ Đạo Thạch – nhưng, Ngộ Đạo Thạch đã được Bạch Tôn Giả tự mình ra tay, khắc họa trận pháp ngụy trang lên trên đó.

Chính vì có trận pháp che chắn này, gần đây Tống Thư Hàng mới thỉnh thoảng thả Thông Nương ra đi lại.

Nói đi thì nói lại, Thông Nương bây giờ đã có thể hóa thành thân người. . . nhưng không hiểu vì sao, gần đây cô luôn giữ trạng thái ‘củ hành’ là chủ yếu, rất ít khi hóa thành hình người.

Thực ra, là như thế này.

Thông Nương cảm thấy mình trong thời gian ngắn, chắc không có cơ hội thoát ly Ngộ Đạo Thạch, không thể thoát khỏi ma trảo của Tống Thư Hàng, vậy thì, vì sự an toàn của cuộc đời mình, cô vẫn nên cố gắng giữ trạng thái củ hành thì an toàn hơn.

Đặc biệt là Tống Thư Hàng không có bạn gái, lại không muốn xuất gia làm hòa thượng, nếu cô vẫn thường xuyên biến thành hình người lảng vảng trước mặt cậu, chẳng phải rất nguy hiểm sao?

Dù sao cô đẹp như vậy mà. . . . . .

May mắn Tống Thư Hàng không có thuật đọc tâm, không biết Thông Nương đang nghĩ gì trong lòng.

Nếu không trong ‘túi rút nhỏ một tấc’ của Tống Thư Hàng, nhất định sẽ lại có thêm một đống nhỏ ‘hành lá thái sợi’.

Tống Thư Hàng nói với Thông Nương: “Nếu trận tiếp theo, chúng ta vẫn có thu hoạch như trận trước. . . vậy Thông Nương, tôi cũng cho cô một hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’.” Dù sao, Thông Nương vẫn luôn nhặt tà ma, cũng đã xuất rất nhiều sức.

Thông Nương đang uống trà hơi khựng lại, sau đó khẽ hừ một tiếng nói: “Dù cậu có dùng hạt sen lấy lòng tôi, tôi cũng sẽ không vui đâu.

Nếu cậu thật sự muốn lấy lòng tôi, thì hãy trả lại tự do cho tôi đi.” “...” Tống Thư Hàng khẽ nói: “Nếu cô có cách kéo rễ của mình ra khỏi Ngộ Đạo Thạch, tôi thả cô tự do có sao đâu?” Thông Nương nhe răng, trời mới biết rễ của cô thế nào, bám chặt vào Ngộ Đạo Thạch, căn bản không thể giãy thoát.

Hiện tại xem ra, ít nhất phải đợi cô tu luyện đến cảnh giới Ngũ phẩm, ngưng tụ yêu đan, mới có cơ hội rời khỏi Ngộ Đạo Thạch này.

Nhưng cảnh giới Ngũ phẩm. . . còn xa vời biết bao?

“Yên tâm đi. . .

đợi khi thực lực của tôi trở nên đủ mạnh, không cần Ngộ Đạo Thạch nữa, cũng có thể thả cô tự do.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

“Vậy thì phải đến cảnh giới nào?” Thông Nương lập tức sáng mắt lên.

“Ước chừng, nói thế nào cũng phải đến cảnh giới của Bạch tiền bối đi?” Tống Thư Hàng phỏng đoán.

Thông Nương trợn tròn mắt – hiện nay giới tu sĩ, Tôn Giả Thất phẩm cũng đếm trên đầu ngón tay, mấy trăm năm cũng khó có được một vị.

Cho nên năm đó Chân Quân Phong Dân Tộc Huyễn nổi tiếng nhất thăng cấp Tôn Giả Toàn Phong, giới tu sĩ mới ai ai cũng biết; không lâu trước đây, lão bài Chân Quân của Tử Lôi Điện ‘Thất Lôi Chân Quân’ bế tử quan, đột phá cảnh giới trở thành ‘Thất Lôi Tôn Giả’ thì mới gây ra chấn động lớn, ‘Nhật báo Tu sĩ’ sau này còn đặc biệt làm một bài phỏng vấn chuyên đề cho ‘Thất Lôi Tôn Giả’.

Tống Thư Hàng hiện tại mới cảnh giới Tam phẩm, mặc dù tốc độ thăng cấp của cậu rất nhanh, nhưng Thông Nương cho rằng Thư Hàng muốn thăng cấp Thất phẩm, không có một ngàn năm thì đừng hòng.

Một ngàn năm a, nói không chừng rễ củ hành của cô đã thối rữa rồi. . . . . .

Uống trà, ăn điểm tâm.

Sau đó, ba người Thư Hàng đả tọa minh tưởng nghỉ ngơi.

Đúng lúc Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái minh tưởng luyện công, đột nhiên. . . tinh thần lực ở mi tâm cậu, lại rung động.

Sau đó, vị trí ngực cậu, nơi trước đây bị ‘Tà Ma Chuột Cống’ đá một cước, lại có quang mang phù văn ẩn ẩn lóe lên.

Tống Thư Hàng trong lòng kêu lớn không ổn.

Phù văn mà con chuột cống kia để lại trên người cậu vẫn chưa biến mất sao?

Quá sơ suất rồi!

Lần này, lại bị kéo vào cái ‘không gian lôi đài chiến đấu’ kia sao?

Âm hồn bất tán yêu. . .

Tống Thư Hàng âm thầm nghiến răng, đợi lát nữa gặp mặt, cậu sẽ dốc hết tất cả phù bảo, cũng phải dán đầy mặt Tà Ma Chuột Cống.

Nói không chừng quyền loạn đánh chết sư phụ già, nhân cơ hội tiêu diệt Tà Ma Chuột Cống cũng có thể sao?

Đang nghĩ như vậy, ý thức Tống Thư Hàng động, thoát thể mà ra.

Cảm giác này, không phải là tiến vào ‘không gian lôi đài chiến đấu’ a.

Đợi chút, chẳng lẽ là bị ‘Bạch tiền bối Two’ kéo vào ‘không gian thi bù vô hạn’ rồi sao?

Tiền bối Two chắc đã nhận được ‘Long Ma Dược Tề’ rồi chứ?

Chương 839

Tại sao lại kéo cậu vào không gian nữa?

Chẳng lẽ là muốn học cậu làm kén sao?

Không hay rồi. . . cậu lại không kịp đi xem ‘truyện cười’.

Cậu cũng không nghĩ tới, tiền bối Two lại thường xuyên kéo cậu vào không gian thi bù vô hạn như vậy a.

Đến lúc đó, Bạch tiền bối Two lại bắt cậu kể truyện cười mới chịu thả cậu ra khỏi không gian, làm sao bây giờ? . . . . .

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang lo lắng suy tư, một lát sau, mắt cậu sáng lên.

Nhưng. . . cậu không bị kéo vào ‘không gian thi bù vô hạn’, mà là tiến vào một trạng thái kỳ lạ.

Ý thức của cậu, co lại thành một ‘phù văn’, mượn ‘phù văn’ này, cậu có thể mơ hồ cảm nhận được hình ảnh và âm thanh xung quanh.

Không phải thông qua mắt để nhìn, không phải thông qua tai để nghe.

Mà là một loại cảm giác giống như ‘giấc mơ’ vậy, rất hư ảo.

Phù văn này, chính là cái mà Tà Ma Chuột Cống đã đá vào ngực cậu, rồi để lại.

Lúc này, ý thức cậu ký gửi trong ‘phù văn’, khắc trên một con Tà Ma Cửu U Tứ phẩm bị chém làm đôi.

Tống Thư Hàng có ấn tượng với con tà ma này – vì đây là con Tà Ma Tứ phẩm đầu tiên cậu cầm ‘Lưu Tinh Kiếm’ chém.

Lúc này, thi thể con Tà Ma Cửu U này, đang được một đệ tử Nho gia cõng, dọc theo một đường hầm sâu, đang từ từ tiến về phía trước.

Thông qua phương thức ‘cảm tri’, Tống Thư Hàng có thể ‘nhìn’ thấy, trước mặt vị đệ tử Nho gia này, còn có một hàng dài các đệ tử Nho gia, đều là các đệ tử Nho gia cấp thấp.

Mỗi một đệ tử Nho gia trên vai, đều cõng một thi thể tà ma Cửu U.

Suốt đường đi, tất cả đệ tử Nho gia đều không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Bọn họ chỉ khiêng các loại thi thể Cửu U Tà Ma cấp bậc khác nhau, xếp thành hàng dài, chầm chậm tiến về phía trước.

Cảnh tượng này... cảm giác thật mãnh liệt!

Theo sau các đệ tử Nho gia đang khiêng 'tà ma' chầm chậm tiến lên, ý thức của Tống Thư Hàng ký gửi trong 'phù văn' cũng di chuyển theo.

Cuối cùng, các đệ tử Nho gia khiêng tà ma đã đến bên một cái hồ nước khổng lồ.

Chưa đến gần hồ, một mùi hôi thối nồng nặc đã xộc thẳng vào mặt, cảm giác còn hôi gấp mười lần so với 'vòng hôi thối' nữa.

Năng lực của cái phù văn này quá đặc biệt, không chỉ có thể 'thấy' hình ảnh, 'nghe' thấy âm thanh, mà còn có thể 'ngửi' thấy mùi vị nữa. "Ọe ~~" Tống Thư Hàng cảm thấy mình muốn nôn thốc nôn tháo, nhưng hiện tại cậu chỉ là một ý thức thể, không có gì để nôn ra cả.

Các đệ tử Nho gia đều nín thở, tuy sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn kiên định tiến lên.

Cuối cùng, cái hồ khổng lồ kia xuất hiện trong 'tầm nhìn' của Tống Thư Hàng.

Đó là một Ma Trì khổng lồ, trên mặt hồ tràn ngập ma khí tà ác.

"Thông ~~ thông ~~" Các đệ tử Nho gia xếp thành mười hàng, không ngừng ném những thi thể Cửu U Tà Ma trên vai xuống Ma Trì này.

Rất nhanh, đến lượt đệ tử Nho gia đang khiêng con tà ma mà 'phù văn' ký sinh. 【Đừng mà, đừng ném tôi vào cái hồ này chứ!】Tống Thư Hàng gào thét từ sâu thẳm linh hồn mình.

Đáng tiếc là, Tống Thư Hàng không có thiên phú 'ca vương linh hồn', nên vị đệ tử Nho gia kia không thể nghe thấy tiếng gào thét đến từ sâu thẳm linh hồn cậu.

Vị đệ tử Nho gia đến bên Ma Trì, nhấc vai lên, hơi dùng sức một cái liền ném thi thể tà ma xuống hồ.

Thông ~~ Phù văn mà ý thức Tống Thư Hàng ký sinh, cùng với thi thể tà ma rơi xuống hồ.

Nước trong hồ đen kịt hoàn toàn, còn bẩn hơn nước cống vạn lần, đen hơn mực tàu.

Sắc mặt Tống Thư Hàng lúc này còn đen hơn cả nước hồ.

Thi thể tà ma vừa rơi xuống nước, liền trực tiếp bị hồ nước ma khí này ăn mòn, hòa tan.

Chỉ mất khoảng ba, bốn giây, thi thể tà ma đã tan biến sạch sẽ, trở thành một phần của nước Ma Trì.

Nhưng... cái 'phù văn' mà Tống Thư Hàng ký sinh lại không hề bị nước Ma Trì hòa tan.

Cái phù văn này, e rằng do chính tay 'Bạch tiền bối Two' khắc họa nên, khả năng chống ăn mòn siêu đỉnh.

Chết tiệt...

Tại sao cái phù văn này lại mạnh mẽ đến vậy, không bị hòa tan chứ?

Tống Thư Hàng muốn khóc quá.

Cậu cảm thấy mình như thể cả người bị sống sờ sờ ném vào hỗn hợp nước cống + nước bẩn vậy, cái mùi vị này quả thực chua chát vô cùng, chua chát đến không thể chịu nổi.

Cái mùi hôi thối mạnh mẽ này, ngay cả ý chí mạnh mẽ của tu sĩ cũng không thể miễn nhiễm.

Nếu không phải Tống Thư Hàng hiện tại là ý thức thể, thì cậu đã nôn đến trời đất quay cuồng rồi.

Nếu có thể lựa chọn, Tống Thư Hàng thà chết quách đi cho rồi!

Phù văn không bị hòa tan, Tống Thư Hàng chỉ có thể tiếp tục thông qua phù văn để 'nhìn' khung cảnh xung quanh.

Cậu trước hết 'nhìn' lên phía trên mặt hồ.

Trên Ma Trì bị ma khí bao phủ, có một cây đại thụ vàng óng ánh.

Không đúng...

Không phải đại thụ.

Đó là một đóa hoa sen vàng khổng lồ vô cùng!

Quả nhiên là vậy.

Ngay từ đầu, cậu đã cảm thấy khung cảnh này quen thuộc.

Khi nhìn thấy đóa sen vàng khổng lồ này, Tống Thư Hàng đã có thể xác định khung cảnh trước mắt này rất giống với khung cảnh cậu đã thấy khi 'nhập mộng' Long Động Chủ!

Chỉ là trong hai khung cảnh 'Thế giới Cửu U' và 'địa cung Nho gia', vai trò đã hoán đổi cho nhau.

Ở địa cung Nho gia là Ma Trì; ở Thế giới Cửu U là Thánh Trì.

Chất dinh dưỡng trong Ma Trì của Nho gia là Cửu U Tà Ma; chất dinh dưỡng trong Thánh Trì của Thế giới Cửu U là tu sĩ Nho gia, hòa thượng Phật môn, thậm chí là nghi vấn thiên sứ phương Tây.

Trong Ma Trì của Nho gia mọc ra Kim Liên; trong Thánh Trì của Thế giới Cửu U lại mọc ra Tà Liên.

Nếu đã vậy...

Cửu U Tà Ma của Thế giới Cửu U sẽ phun ra 'hạt sen khiến người ta ăn vào đạt được một loại tà thuật'.

Vậy thì, Kim Liên của Nho gia này phun ra 'hạt sen khiến người ta tăng tuổi thọ và đạt được một loại dị năng', cũng là hợp lý phải không?

Chẳng trách, Nho gia có thể dùng hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' quý giá để giao dịch nhục thân Cửu U Tà Ma với các tu sĩ.

Hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' này, bản thân nó được thúc đẩy sinh trưởng nhờ nhục thân Cửu U Tà Ma.

Chỉ cần có đóa Quân Tử Kim Liên này, hạt sen sẽ có thể liên tục sinh trưởng.

Nho gia lần này không hề thiệt.

Nói đi thì cũng nói lại...

Nho gia dùng thi thể 'Cửu U Tà Ma' để bồi dưỡng 'Quân Tử Kim Liên', còn Cửu U Tà Ma lại dùng thi thể đệ tử Nho gia, hòa thượng Phật môn, thiên sứ phương Tây các loại để bồi dưỡng đóa Tà Liên kia.

Giữa hai bên, có mối liên hệ gì không?

Nho gia và Cửu U Tà Ma là kẻ thù sinh tử, hai bên gặp mặt là đánh nhau đến nát óc.

Sau khi Thánh Nhân tranh đoạt 'Thiên Đạo' thất bại, Nho Môn suýt chút nữa bị Cửu U Tà Ma diệt môn.

Giữa hai bên, tuyệt đối không thể có quan hệ hợp tác.

Vậy thì... sự xuất hiện của hai đóa hoa sen là một sự trùng hợp sao?

Chẳng lẽ Nho gia vừa hay nghiên cứu ra phương pháp trồng 'Quân Tử Kim Liên'; tương ứng, Cửu U Tà Ma cũng vừa hay nghiên cứu ra phương pháp bồi dưỡng 'Tà Liên'?

Trên thế giới này, vạn vật tương sinh tương khắc, có âm có dương.

Quân Tử Kim Liên hiển nhiên có quan hệ đối ứng với tà ma.

Có lẽ, thực sự là một sự trùng hợp?

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng, không thể bình tĩnh.

Nếu... cậu muốn nói nếu vạn nhất, vạn nhất sự tồn tại của 'Tà Liên' và 'Quân Tử Kim Liên' không phải là trùng hợp, mà là có người đang âm thầm thao túng đứng phía sau thì sao?

Chương 840

Bởi vì từ những manh mối hiện tại, việc Nho gia và Cửu U Tà Ma nỗ lực bồi dưỡng 'Quân Tử Kim Liên' và 'Tà Liên', rõ ràng không chỉ đơn giản là để thu hoạch hạt sen.

Nếu chỉ để thu thập hạt sen, hai bên hoàn toàn không cần phải liều mạng như vậy.

Hạt sen, hẳn chỉ là bảo vật thu hoạch được trong quá trình bồi dưỡng 'Quân Tử Kim Liên' và 'Tà Liên', chứ không phải là mục tiêu cuối cùng của Nho gia và Cửu U Tà Ma.

Nho gia và Cửu U Tà Ma, rốt cuộc muốn bồi dưỡng 'Quân Tử Kim Liên' và 'Tà Liên' thành hình dạng gì?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, quả nhiên, đóa Kim Liên khổng lồ kia đã cử động.

Khác với khung cảnh thấy khi nhập mộng 'Long Động Chủ', động tác của Kim Liên tương đối nhẹ nhàng, dù khi cử động cũng không có cảm giác như động đất.

Búp hoa Kim Liên khẽ run rẩy, vô số đốm sáng vàng phun ra từ Kim Liên.

Các đệ tử Nho gia xung quanh đều vươn tay ra, đón lấy những hạt sen Kim Liên này.

Tuy nhiên, bọn họ không hề phục dụng những hạt sen này, mà tập hợp hạt sen lại, cho vào túi Càn Khôn.

Quả nhiên... những hạt sen này chính là 'hạt sen Quân Tử Kim Liên' không nghi ngờ gì nữa.

Sau khi thu thập hạt sen xong, các đệ tử Nho gia lại từng nhóm rời

đi.

Tiếp đó, trong thông đạo phía sau, lại có từng đội đệ tử Nho gia tiến vào.

Bọn họ lặp lại động tác như trước, ném thi thể Cửu U Tà Ma vào Ma Trì, biến thành nước Ma Trì.

Chỉ cần Kim Liên lại hấp thụ đủ dinh dưỡng, là có thể lại thai nghén ra một đợt hạt sen mới...

Cứ như vậy, lại lặp lại hai lần nữa.

Trong thời gian đó, Kim Liên tổng cộng phun ra ba đợt hạt sen.

Tống Thư Hàng nhìn có chút mệt mỏi.

Nhưng, phù văn ký gửi 'ý thức' của cậu vẫn chưa có dấu hiệu hòa tan — tình trạng này sẽ duy trì trong bao lâu đây?

Cậu đã ở trong Ma Trì rất lâu rồi, nếu không trở về, A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều lại lo lắng cho trạng thái của cậu mất.

Ngay lúc này, đội ngũ đệ tử Nho gia cuối cùng cũng dừng lại.

Ước chừng thi thể tà ma trong trận chiến 'Bạch Vân Thư Viện vs Cửu U Tà Ma' lần này đã được ném hết rồi.

Chốc lát sau, một vị lão giả Nho gia tóc bạc trắng, chầm chậm đi đến trước Ma Trì 'Quân Tử Kim Liên'. "Cuối cùng, Kim Liên sắp trưởng thành rồi." Vị lão giả Nho gia này khẽ mở lời.

Vị lão giả Nho gia vừa mở lời, Tống Thư Hàng liền nhận ra giọng nói của ông.

Chính là giọng nói phát ra từ sâu trong Bạch Vân Thư Viện khi Bát Phẩm Ma Sào Cửu U Tà Ma xâm nhập: 【Tế đàn nổi lên, Thánh Thư hiện, khởi trận!】, sau đó vị lão giả này đã kích hoạt 'lưới lọc'.

Sức mạnh của vị lão giả Nho gia này, có lẽ còn trên cả Hằng Hỏa Chân Quân.

Là cảnh giới Tôn Giả?

Hay thậm chí là cao hơn?

Vị lão giả Nho gia tóc bạc râu bạc này đến bên Ma Trì, ngồi xuống.

Ma khí trong Ma Trì cuồn cuộn ập đến phía ông, muốn nuốt chửng, làm ô nhiễm ông.

Nhưng trên người lão giả Nho gia có chính khí chợt lóe lên, lập tức, ma khí như gặp phải vật đáng sợ, nhanh chóng lùi lại.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy lão giả Nho gia hướng về phía 'Quân Tử Kim Liên', xa xa hành một lễ: "Gần nghìn năm qua, vất vả cho ngươi rồi, Kim Liên đạo hữu." Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, đóa Kim Liên này có ý thức sao?

Lúc này, Kim Liên trong Ma Trì khẽ rung, hướng về phía lão giả Nho gia hơi cúi xuống, như một vị quân tử nho nhã đang hoàn lễ. "Kim Liên đạo hữu, còn thiếu bao nhiêu thi thể tà ma nữa thì ngươi sẽ trưởng thành hoàn toàn?

Có ước lượng được không?" Lão giả Nho gia lên tiếng hỏi.

Kim Liên khẽ động, dường như đang dùng một phương thức vô thanh để đối thoại với lão giả Nho gia.

Chốc lát sau, lão giả Nho gia khẽ gật đầu: "Thật trùng hợp, hiện tại bên ngoài Bạch Vân Thư Viện của ta, có mấy con tà ma cấp Bát Phẩm.

Ta sẽ nghĩ cách bắt chúng lại, làm chất dinh dưỡng cho Kim Liên đạo hữu." Kim Liên lại khẽ rung. "Không sao cả, dù phải trả giá lớn đến đâu, cũng đều đáng giá.

Chỉ cần Kim Liên đạo hữu trưởng thành hoàn toàn, tự lập một giới, là có thể thực sự che chở cho hệ Nho Môn chúng ta.

Như vậy, cũng không uổng những hy sinh của Nho Môn chúng ta những năm qua." Lão giả Nho gia thở dài thật sâu: "Lần này, nhất định phải thành công.

Nho gia chúng ta, không thể chịu đựng thêm nữa.

Thế giới Cửu U quá rộng lớn.

Với hệ Nho Môn chúng ta, đối kháng toàn bộ Thế giới Cửu U, vốn dĩ là một cục diện chết.

Cho nên, chúng ta nhất định phải có 'thế giới' của riêng mình, tự lập một giới.

Như vậy mới có thể tiến có thể công, lui có thể thủ; tranh đấu giữa chúng ta và Thế giới Cửu U mới không mãi ở trạng thái bị động chịu đánh." Kim Liên rung động dữ dội vài cái, sau đó bình ổn trở lại. "Hãy giao cho ta đi, lần này, chúng ta nhất định sẽ thành công." Lão giả Nho gia đứng dậy, thân hình phiêu dật, lặng lẽ rời khỏi không gian Ma Trì này.

Và ngay khi lão giả rời đi, cái phù văn ký gửi 'ý thức' của Tống Thư Hàng, lặng lẽ hòa tan.

Tống Thư Hàng giờ phút này thực sự có cảm giác 'lệ rơi đầy mặt'.

Cuối cùng cũng được giải thoát khỏi cái 'Ma Trì' kia rồi.

Khi ý thức Tống Thư Hàng trở về, vừa mở mắt ra, liền thấy Ngư Kiều Kiều đang dùng móng vuốt chọc vào mặt cậu – Kiều Kiều gần đây chắc chắn không cắt móng tay, móng vuốt bén nhọn quá rồi. 'Nho Gia Kim Cương Thân' của Tống Thư Hàng mới nhập môn, da mặt vẫn chưa đủ dày, nên bị móng vuốt của Kiều Kiều chọc đau điếng~ "Đừng chọc nữa, Kiều Kiều mau đừng chọc nữa, đau lắm." Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

Ngư Kiều Kiều cười nói: "Ha ha, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi à." Ở một bên khác, Tô Thị A Thập Lục tựa lưng vào tường, tay cầm 'Lưu Tinh Kiếm' của Bạch Tôn Giả, dường như đang nghiên cứu gì đó.

Thấy Thư Hàng tỉnh lại, khóe miệng Tô Thị A Thập Lục nhếch lên, cười nói: "Cậu lại bị kéo vào cái 'không gian thi lại' kỳ lạ đó nữa sao?" Mấy ngày nay Tống Thư Hàng thường xuyên đột nhiên bị kéo vào cái 'không gian thi lại' đó, Tô Thị A Thập Lục cũng đã quen rồi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: "Lần này không phải không gian thi lại đó, mà còn đáng sợ hơn!" Trong khi nói, cậu cảm thấy mũi mình bây giờ dường như vẫn còn ngửi thấy mùi hôi thối – là mùi vị từ cái 'Ma Trì' kia.

Rõ ràng chỉ là nhập vào 'phù văn', ý thức như nhập mộng mà trải qua cái Ma Trì đó.

Nhưng không ngờ, khi ý thức trở về thân thể, cái mùi hôi thối đó lại như bám chặt vào linh hồn cậu vậy, bị mang về cùng.

Sau khi ngửi thấy mùi hôi thối trong lỗ mũi, cậu muốn nôn, nhưng lại cảm thấy trong bụng đã không còn gì để nôn, cảm giác này, thật không thể diễn tả được. "Lần này lại gặp phải chuyện gì?" Tô Thị A Thập Lục xách 'Lưu Tinh Kiếm', đặt nó trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng. "Lần này nhìn thấy những thứ khiến tôi có chút bất an." Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Hãy dùng Truyền Âm Nhập Mật để nói chuyện đi, những gì tôi thấy lần này, chắc hẳn là bí mật.

Vẫn không nên để người khác nghe thấy thì tốt hơn." Tống Thư Hàng nói xong, bịt mũi, thi triển một 'Quy Tức Thuật' lên người mình, cố gắng dùng cách ngừng thở để tránh cái mùi hôi thối này.

Nhưng vô ích...

Cái mùi hôi thối đó cứ quẩn quanh trong ý thức cậu, hoàn toàn không liên quan gì đến việc cậu có thở hay không.

Ngay cả khi không thở, dường như vẫn cảm thấy mùi hôi thối tràn ngập ngũ quan cậu.

Thật là khó chịu mà. "Thư Hàng, cậu có muốn dùng Tịnh Hóa Thuật không?

Nhìn cậu có vẻ rất đau khổ?" Ngư Kiều Kiều nghi ngờ hỏi.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên, mạnh mẽ gật đầu.

Ngư Kiều Kiều ngưng tụ một pháp thuật hình cầu nước, vỗ lên đầu Tống Thư Hàng.

Cầu nước làm Tống Thư Hàng ướt sũng... biến cậu thành chuột lột. "Có hiệu quả không?" Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, thở dài u u: "Thôi bỏ đi, có lẽ lát nữa sẽ ổn.

Đến đây, tôi kể cho mọi người nghe những gì tôi vừa thấy." Tống Thư Hàng dùng phương thức 'Truyền Âm Nhập Mật', kể cho Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều nghe khung cảnh cậu thấy trong quá trình 'ý thức phụ thân'.

Bao gồm việc các đệ tử Nho gia khiêng thi thể 'Cửu U Tà Ma' đến 'Ma Trì', dùng thi thể Cửu U Tà Ma để bồi dưỡng Kim Liên, và Kim Liên lại sản xuất hạt sen.

Về chuyện lão giả Nho gia, Tống Thư Hàng cũng kể lại một lần.

Tuy nhiên... về cuộc đối thoại giữa lão giả Nho gia và 'Quân Tử Kim Liên', Tống Thư Hàng chỉ có thể nghe thấy giọng nói của lão giả

Nho gia.

Về việc đóa Kim Liên kia đã nói gì, cậu phải tự mình suy đoán.

Vì vậy, khi kể lại cho Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều, có cảm giác hơi cụt đầu cụt đuôi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng nhớ lại lời lão giả Nho gia nói 'tự lập một giới'...

Dường như, không chỉ đơn giản là tạo ra một dị không gian nhỏ.

Mà là giống như Thế giới Cửu U vậy, hình thành một thế giới, để Nho gia có một nơi trú ẩn an toàn, dưỡng tinh súc duệ?

Đóa Kim Liên kia, có khả năng khai tịch một thế giới sao?

Chẳng lẽ đây chính là 【Nhất hoa nhất thế giới, nhất thụ nhất bồ đề?】 Ngư Kiều Kiều nghe đến đây, khẽ gật đầu, cũng dùng phương thức 'Truyền Âm Nhập Mật' nói: "Thì ra là vậy...

Cho nên, Bạch Vân Thư Viện trong trận chiến với 'Cửu U Tà Ma' lần này, mới dùng hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' quý giá để đổi lấy thân thể Cửu U Tà Ma.

Như vậy, Nho gia lần này không hề thiệt." Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lát rồi dùng Truyền Âm Nhập Mật hỏi: "Nhưng Thư Hàng, tại sao cậu lại nói chuyện này khiến cậu cảm thấy bất an?" Nho gia dùng thi thể 'Cửu U Tà Ma' để bồi dưỡng Quân Tử Kim Liên, không có gì đáng ngạc nhiên cả.

Nho gia và Cửu U Tà Ma vốn là kẻ thù sinh tử, nghiên cứu ra Quân Tử Kim Liên cũng là chuyện rất bình thường.

Tống Thư Hàng đáp: "Nếu chỉ riêng chuyện này, tôi sẽ không cảm thấy 'bất an'.

Nhưng vấn đề là, cảnh tượng tương tự, tôi đã từng thấy một lần ở Thế giới Cửu U." Nói xong, cậu lại dùng Truyền Âm Nhập Mật kể cho Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục nghe về chuyện 'Thánh Trì, Tà Liên, hạt giống Tà Liên' mà cậu đã thấy khi nhập mộng Long Động Chủ lần trước.

Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục nghe xong, cũng cảm thấy 'sởn gai ốc' – chuyện này, nếu nói là trùng hợp, thì quá trùng hợp rồi!

Nếu nói có người nào đó đang điều khiển phía sau, thì kẻ đứng sau màn đó muốn đạt được cái gì?

Chỉ cần nghĩ đến có người đang đùa giỡn Thế giới Cửu U và Nho gia trong lòng bàn tay, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục đều cảm thấy 'lạnh toát sống lưng'.

Chương 841

Ngư Kiều Kiều suy nghĩ một lát rồi nói: "Theo lời Thư Hàng nói, Kim Liên của Nho gia dường như sắp trưởng thành rồi phải không?

Nếu thực sự có người thao túng phía sau, thì khi Kim Liên của Nho gia trưởng thành, đó chính là lúc mục đích của đối phương đạt được rồi?" Tô Thị A Thập Lục bổ sung: "Hơn nữa, Nho gia để đẩy nhanh quá trình trưởng thành của Kim Liên, tiếp theo, dường như là muốn ra tay đối phó với mười con 'Bát Phẩm Ma Sào' bên ngoài lưới lọc?" Tống Thư Hàng gật đầu, nhìn ra bầu trời bên ngoài căn phòng.

Trên bầu trời, trong lưới lọc của Nho gia, các tu sĩ Nho gia, các tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần, và các tu sĩ đến trợ giúp vẫn đang chiến đấu ác liệt với Cửu U Tà Ma.

Ở tầng cao nhất, mười con Bát Phẩm Ma Sào ban đầu, giờ chỉ còn lại năm con – từ trong cơ thể chúng, vẫn liên tục phóng tà ma xuống.

Số lượng tà ma trong cơ thể Ma Sào cũng có hạn, nhưng lần này, Thế giới Cửu U trực tiếp mở một thông đạo tạm thời gần Bạch Vân Thư Viện.

Loại thông đạo tạm thời này khác với 'Cửu U Liệt Phùng' thông thường, tà ma phổ thông không thể đi qua thông đạo tạm thời này.

Nhưng Bát Phẩm Ma Sào cấp bậc lại có thể xuyên qua loại thông đạo tạm thời này.

Cho nên... mười con Bát Phẩm Ma Sào chia thành hai đợt, luân phiên vận chuyển tà ma từ Thế giới Cửu U.

Nếu không tiêu diệt mười con Bát Phẩm Ma Sào này, thì trong đại chiến lần này, viện binh của Cửu U Tà Ma sẽ liên tục không ngừng.

Lực lượng bên ta suy yếu, bên địch lại mạnh lên, nếu Bạch Vân Thư Viện không nghĩ cách, trận chiến này sẽ rơi vào bế tắc.

Nhìn đến đây, Tống Thư Hàng nói: "Từ góc độ chiến lược mà nói, mười con Bát Phẩm Ma Sào này, cũng là không thể không giết." Chỉ là hiện tại Bạch Vân Thư Viện, có đủ sức mạnh để chém giết mười con Bát Phẩm Ma Sào này không?

Dù mười con Bát Phẩm Ma Sào này nhìn không giống loại chiến đấu, nhưng chúng cũng là cảnh giới Bát Phẩm đấy!

Tôn Giả Toàn Phong cầm 'Kiếp Tiên Thần Binh' trong tay, cũng chỉ có thể dùng sức mạnh không gian cưỡng chế truyền tống một trong mười con Ma Sào đi xa.

Nhưng chỉ nửa tiếng sau, con Ma Sào đó đã bơi trở lại phía trên Bạch Vân Thư Viện.

Bạch Tôn Giả tế ra cái 'ngọc cầu' kia cũng chỉ đánh bay một con Ma Sào đi xa hơn nghìn mét, chứ không gây ra tổn thương thực chất nào cho đối phương cả. "Vậy thì, chúng ta có nên tiếp tục giúp 'Bạch Vân Thư Viện' phòng thủ không?" Ngư Kiều Kiều cũng ngẩng đầu nhìn lưới lọc, trận chiến giữa Nho gia và Thế giới Cửu U không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Trong lòng cô có chút lo lắng, cha cô là Giao Bá Chân Quân có giao tình rất sâu với Hằng Hỏa Chân Quân của Nho Môn... trận chiến này, Giao Bá Chân Quân có thể sẽ trụ đến giây phút cuối cùng...

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: "Chúng ta đừng nghĩ nhiều như vậy nữa, tranh thủ lúc Bạch Tôn Giả còn chưa thu hồi 'Lưu Tinh Kiếm', chúng ta lại đi cày thêm một đợt 'Cửu U Tà Ma Tứ Phẩm' nữa.

Trong quá trình cày tà ma, hãy dùng phương thức 'Truyền Âm

Nhập Mật' để kể hai thông tin tôi vừa có được cho các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Đến lúc đó, chúng ta nên tiếp tục phòng thủ, hay rút lui trước một bước, hãy xem các tiền bối quyết định thế nào.

Chúng ta có nghĩ nhiều hơn nữa cũng vô ích." Dù sao, thực lực của ba người họ không đủ mạnh, ngay cả muốn rút lui toàn mạng khỏi trận chiến 'Bạch Vân Thư Viện vs Cửu U Tà Ma' này, cũng rất khó khăn.

Ngay cả khi muốn rút, cũng phải đi cùng với tất cả các tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Vì vậy, phiền não này cứ để cho các tiền bối nghĩ đi! "Ha ~~ Thư Hàng cậu nói có lý." Ngư Kiều Kiều cười nói: "Vậy chúng ta, lại đi cày thêm một đợt nữa đi, tranh thủ cơ hội đổi thêm mấy hạt sen 'Quân Tử Kim Liên'.

Bởi vì lần này, nói không chừng, là cơ hội cuối cùng để có được 'hạt sen Quân Tử Kim Liên' đó!" Chờ khi Kim Liên của Nho gia trưởng thành, trời mới biết sau này nó còn có tiếp tục sản sinh hạt sen nữa hay không. "À đúng rồi, nói đến hạt sen... hai người đã phục dụng hạt sen chưa?

Đã đạt được năng lực đặc biệt gì?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Đã phục dụng rồi, năng lực cũng đã đạt được.

Năng lực của tôi, có chút tương tự với của cậu đấy, Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục khẽ ngẩng đầu lên, trong mắt ánh lên ý cười. "Cậu cũng là phun ra tiên hoa gì đó à?" Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu, sau đó khóe môi cô khẽ mở, nhẹ nhàng thở ra một hơi – vút một tiếng, một đạo 'đao khí' nhỏ nhắn từ miệng cô phun ra, chém vào một cái chén trà trên bàn.

Keng ~ chén trà bị cắt gọn gàng làm đôi.

Vết cắt phẳng lì trơn tru, đạo 'đao khí' này tuy nhỏ, nhưng lại sắc bén vô song!

Tống Thư Hàng: "......" Tống Thư Hàng Orz.

Cái này cũng gọi là 'tương tự' sao?

Rõ ràng dị năng của A Thập Lục là năng lực mà cậu mơ ước bấy lâu nay.

Khóe miệng Tô Thị A Thập Lục nhếch lên. "Kiều Kiều, còn cậu thì sao?

Cậu đạt được năng lực gì?" Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía Ngư Kiều Kiều. "Ưm, tôi đạt được năng lực siêu đỉnh, siêu ngầu." Ngư Kiều Kiều nói, rồi trình diễn dị năng của mình cho Tống Thư Hàng xem.

Cô vung tay lên, hai móng vuốt dài ra, còn nhuộm một màu kim loại.

Chẳng trách hôm nay cô chọc vào mặt cậu lại đau đến vậy, hóa ra không phải là chưa cắt móng tay, mà là móng tay đã biến dị rồi nha!

Như Ngư Kiều Kiều nói...

đây là một dị năng rất 'ngầu', cũng rất thực dụng trong chiến đấu cận chiến.

Tuy không biết cường độ móng vuốt mới của Ngư Kiều Kiều thế nào, nhưng không sao, ít nhất Ngư Kiều Kiều trông rất vui vẻ.

Hơn nữa, dị năng có được từ 'Quân Tử Kim Liên' đều có thể thăng cấp.

Ngay cả khi cường độ ban đầu không đủ, cũng có thể dựa vào việc thăng cấp, nâng cấp nó lên cường độ thần binh.

Chỉ là không biết, tương lai khi Ngư Kiều Kiều hóa thành hình người, móng vuốt của cô sẽ biến ra sao?

Là mười móng tay biến thành vừa dài vừa sắc bén?

Hay giống như Wolverine trong X-Men, từ bàn tay đâm ra những móng vuốt cứng cáp?

Wolverine Kiều Kiều?

Nghĩ đến cũng khá ngầu đấy!

Mấy phút sau, Tống Thư Hàng vung vẩy 'Lưu Tinh Kiếm', lại cùng Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều lập đội, xông lên tầng 'lưới tà ma Tứ Phẩm'.

Trong quá trình cày quái, ba người khi tiếp cận Giang Tử Yên và Dược Sư tiền bối, liền dùng phương thức 'Truyền Âm Nhập Mật' kể lại chuyện 【Tà Liên của Thế giới Cửu U】 và 【Quân Tử Kim Liên của Nho Môn】 cho các tiền bối nghe một lần.

Dược Sư và Giang Tử Yên thông qua phương thức tương tự, nhanh chóng truyền hai thông tin này cho các thành viên khác trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Để các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tỉnh táo lên, đừng lơ là.

Ngoài ra... tốc độ cày tà ma Tứ Phẩm của tổ ba người Tống Thư Hàng đã trở lại tốc độ 【mười phút cày sạch hai trăm con tà ma Tứ Phẩm】.

Không phải các tà ma Tứ Phẩm mau quên, mà là bởi vì đợt tà ma đầu tiên chứng kiến tổ ba người Tống Thư Hàng cày quái, đã biến thành chiến lợi phẩm của các tu sĩ Nho gia, được đóng gói gửi đến 'Ma Trì', trở thành chất dinh dưỡng cho Thánh Liên của quân tử rồi.

Các tà ma chết nhanh như vậy, chủ yếu là vì, Nho gia đã ném một lượng lớn chiến đấu khôi lỗi vào lưới lọc.

Các chiến đấu khôi lỗi do Mặc Môn sản xuất, chất lượng đáng tin cậy.

Chỉ cần linh thạch năng lượng chưa cạn kiệt, chỉ cần chưa bị phá hủy hoàn toàn, chiến đấu khôi lỗi vẫn có thể tiếp tục chiến đấu.

Ngay cả khi chỉ còn lại một lõi, nó vẫn có chức năng tự bạo, chết cũng phải kéo theo kẻ địch.

Thật đáng sợ.

Hiện tại những tà ma còn lại ở tầng 'lưới tà ma Tứ Phẩm', đều là những tà ma mới do 'Bát Phẩm Ma Sào' lại phóng xuống.

Bọn chúng không biết hiệu suất cày quái điên cuồng của tổ ba người Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Ngư Kiều Kiều.

Cho nên, khi nhìn thấy Tống Thư Hàng (chỉ là Tứ Phẩm bé nhỏ), Tô Thị A Thập Lục (lại một Tứ Phẩm bé nhỏ nữa), dưới sự dẫn dắt của một nữ yêu Tứ Phẩm Ngư Kiều Kiều, bước vào tầng 'lưới tà ma Tứ Phẩm', các Cửu U Tà Ma đều rất vui mừng.

Chúa tể Thế giới Cửu U ở trên, hai con mồi mềm yếu như vậy, đáng để chúng bóp nát!

Thế là, một đợt Cửu U Tà Ma mới, gầm rống lao về phía tổ ba người Tống Thư Hàng.

Chúng chen lấn xô đẩy, muốn bóp nát hai con mồi mềm yếu, một con mồi không mềm không cứng đó.

Nhưng đáng tiếc là, câu nói 'mềm thì dễ nắn' không sai... nhưng nếu con mồi này đang mặc giáp sắt, thì khi muốn nắn nó, vẫn phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Cuối cùng, một bầy tà ma Tứ Phẩm xông lên, lại khiến tổ ba người Tống Thư Hàng, lại cày thêm một đợt nữa.

Thi thể chất đầy, máu ma phun tung tóe.

Thông Nương phía sau, nhặt chiến lợi phẩm đến mỏi tay. "Thật tốt quá, nói không chừng lần này, chúng ta còn có thể đổi thêm bốn hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' nữa." Ngư Kiều Kiều nói. "Đồng cảm." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đột nhiên, cậu nhìn về phía đông nam của lưới lọc, ánh mắt trở nên ngưng trọng. "Sao vậy?

Thư Hàng?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Vị lão giả Nho gia kia đã xuất hiện...

Xem ra, Nho gia sắp ra tay với 'Bát Phẩm Ma Sào' rồi." Tống Thư Hàng dùng Truyền Âm Nhập Mật trả lời.

Thuận theo ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn, liền có thể thấy vị lão giả Nho gia tóc bạc trắng kia, bước chân hư không, tiến về phía vị trí 'Bát Phẩm Ma Sào' ở tầng ngoài cùng của lưới lọc.

Sau đó, Tôn Giả Toàn Phong vốn đang bắt nạt tà ma Lục Phẩm ở tầng 'lưới tà ma Lục Phẩm' khựng lại, dường như đang nói chuyện bằng 'Truyền Âm Nhập Mật' với ai đó.

Chốc lát sau, Tôn Giả Toàn Phong nhận được câu trả lời vừa ý, ông ta tay cầm đôi Kiếp Tiên Thần Binh 'Đoạn Không Tử Mẫu Luân', theo sau lão giả Nho gia, cùng đi về phía tầng ngoài cùng của lưới lọc.

Cùng lúc đó, sâu trong Bạch Vân Thư Viện, lại có mấy vị tu sĩ Nho gia mặt nở nụ cười, ánh mắt kiên định, bay vút lên, theo sau vị lão giả Nho gia kia.

Động tác của bọn họ, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Tống Thư Hàng không nhìn ra cảnh giới của vị lão giả Nho gia và những tu sĩ Nho gia phía sau.

Tuy nhiên, lão giả Nho gia đã dám tiến lên chém giết Bát Phẩm Ma Sào, chiến lực hẳn cũng phải trên Bát Phẩm. "Bát Phẩm Huyền Thánh, hiển thánh trước mặt người đời.

Trận chiến cấp độ này ngàn năm khó gặp.

Chương 842

Nếu có thể tận mắt chứng kiến đại chiến cấp độ này, nói không chừng có thể nhận được thêm nhiều lĩnh ngộ." Bên cạnh, có một tu sĩ đến trợ giúp 'Bạch Vân Thư Viện' kỳ vọng nói. "Nhưng mà, lưới lọc do Nho gia bố trí, có thể chặn được xung kích khi chiến đấu cấp bậc 'Bát Phẩm Huyền Thánh' không?" Lại có tu sĩ lo lắng hỏi.

Trận chiến cấp bậc Bát Phẩm Huyền Thánh, đã vượt qua đẳng cấp 'dời núi', nếu chiến lực toàn khai, lực phá hoại của một đòn toàn lực, đều ở cấp độ vũ khí hạt nhân, vài giây là có thể hủy diệt 'Bạch Vân Thư Viện'. "Chắc là chặn được thôi, nếu không thì, các đệ tử Nho gia ở mấy tầng lưới lọc phía trên, hẳn đã phải rút lui toàn bộ rồi." Lại có người đáp.

Nói thì là vậy, nhưng vẫn có rất nhiều tu sĩ, sau khi bạo phát chém giết tà ma, thu thập thi thể tà ma, bắt đầu rút lui khỏi tầng lưới lọc, tránh bị cuốn vào dư ba của trận chiến cấp bậc 'Bát Phẩm Huyền Thánh'. "Thư Hàng, chúng ta tiếp tục cày quái không?" Tô Thị A Thập Lục tay cầm đoản đao, hỏi.

Đồng thời, miệng cô khẽ mở, một đạo đao mang sắc bén nhỏ bay ra, trực tiếp chém đứt cánh tay của một con Cửu U Tà Ma Tứ Phẩm phía trước.

Chiêu 'phun đao mang' dị năng của A Thập Lục, càng dùng càng thuần thục.

Hiện tại cô đã có thể nén vài đạo đao mang lại với nhau, rồi phun ra từ miệng.

Đạo đao mang nhỏ này, thậm chí đủ để cắt xuyên thân thể tà ma Tứ Phẩm – mặc dù là tà ma đã bị suy yếu.

Tống Thư Hàng đặc biệt ghen tị.

Cậu trả lời A Thập Lục: "Khoan đã, các Bạch tiền bối vẫn chưa rút lui... tôi xem tin nhắn trong nhóm xem, có tiền bối nào nhắc nhở không." Tống Thư Hàng nói rồi, lấy điện thoại ra xem.

Trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', quả nhiên có tiền bối đang nhắn tin – là tin nhắn của Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Tôi nghe nói, mọi người sắp đi cày Cửu U Tà Ma à?

Chuyện vui như vậy, xin hãy mang tôi theo với.

Bạch tiền bối, Lãng mỗ sai rồi, xin hãy thả tôi ra đi." Tin nhắn này vừa mới gửi.

Nhìn có vẻ không có vấn đề gì.

Rồi, tin nhắn trước đó, cũng là do Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối gửi.

Giữa hai tin nhắn, cách nhau cả một tiếng đồng hồ.

Tin nhắn trước đó, là một tin nhắn cầu cứu.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Không được rồi tôi sắp phát điên rồi.

Vừa nãy đang xem phim trên trang XX, đột nhiên xuất hiện một quảng cáo cứng, tôi bấm vào dấu X, kết quả lại bật ra trang gia hạn hội viên, đóng mãi không được.

Không thể xem phim khiến tôi sắp phát điên rồi.

Ai đến nạp tiền cho tôi với?

Tài khoản chính là số chat của tôi thêm chữ 'kuangdao' bằng pinyin phía trước!" Từ tin nhắn này có thể thấy, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đã tìm được cách tự giải trí trong 'Bí Cảnh Chậm Chạp'.

Trong Bí Cảnh Chậm Chạp, Tam Lãng nhấc tay cũng mất mười lăm giây, bấm vào màn hình điện thoại cũng mất mười lăm giây – nhưng, độ trễ chỉ là hành động của ông ta, chứ không phải thời gian...

điện thoại lại không bị trễ!

Thế là, Cuồng Đao Tam Lãng rất nhanh đã tìm được niềm vui, ông ta trong 'Bí Cảnh Chậm Chạp', bắt đầu xem phim.

Chỉ cần mất vài cái 'mười lăm giây' để tìm được bộ phim mình muốn xem, là có thể xem thoải mái.

Kết quả không ngờ...

Đang xem thì, hội viên của ông ta lại hết hạn, cần gia hạn.

Cái này không phải lừa đảo sao!

Hay là hào quang đáng sợ của Bạch tiền bối lại phát tác?

Cuồng Đao Tam Lãng nổi giận, ông ta lại mất N cái 'mười lăm giây' để gửi tin nhắn cầu cứu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Đáng tiếc là, không có ai hồi đáp ông ta.

Thực tế là... các đạo hữu trong nhóm, thực sự rất bận, không phải ngày nào cũng online chém gió.

Đặc biệt là Bắc Hà Tán Nhân, người thánh chiến online mỗi ngày trong nhóm, sau khi cày tà ma xong, cũng không có ai hồi đáp Cuồng Đao Tam Lãng ngay lập tức.

Điều này đã gây ra thảm án tin nhắn của Tam Lãng gửi lên, một tiếng không ai hồi đáp. "Tam Lãng tiền bối trông đáng thương quá." Ngư Kiều Kiều trong khi tạo lại một lớp hộ thuẫn cho mọi người, lên tiếng nói. "Hay là, nạp tiền cho ông ấy đi?" Tô Thị A Thập Lục đề nghị.

Một người lãng tử như Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, bị kẹt trong Bí Cảnh Chậm Chạp, lại không thể xem phim, quả thực rất đáng thương. "Được thôi, vậy tôi nạp tiền cho Tam Lãng tiền bối vậy." Tống Thư Hàng gật đầu, lặng lẽ gia hạn gói tháng cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bá Đao Tống Nhất: "【Biểu cảm ngón cái】Tam Lãng tiền bối, gói xem phim hàng tháng đã được gia hạn, vãn bối chỉ có thể giúp ngài đến đây." Một phút ba mươi giây sau, Cuồng Đao Tam Lãng: "【Biểu cảm cảm kích lệ rơi đầy mặt】" Trong Bí Cảnh Chậm Chạp, Cuồng Đao Tam Lãng mặt đầy kích động – lúc then chốt vẫn là Tống Thư Hàng tiểu hữu đáng tin cậy!

Có gói tháng này 'cứu mạng', ông ta trong Bí Cảnh Chậm Chạp ít nhất cũng có chút niềm vui, không đến nỗi phát điên.

Tam Lãng rất vui, lại mất vài cái mười lăm giây sau, cuối cùng ông ta cũng trở lại trang video phim, mong chờ bộ phim tiếp tục phát sóng.

Nhưng ngay lúc này, bất ngờ xảy ra. 【Hội viên kính quý 'kuangdao××××××', tài khoản của quý vị đã đăng nhập ở một nơi khác, quý vị đã bị buộc thoát đăng nhập, nếu đây không phải là thao tác của quý vị, thì mật khẩu của quý vị rất có thể đã bị lộ, khuyến nghị quý vị sửa đổi mật khẩu.

Để sửa đổi mật khẩu vui lòng đăng nhập *******】 Cuồng Đao Tam Lãng: "......" Tôi bóp nát cái điện thoại này!

Trên đảo Linh Vũ Điệp.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả lặng lẽ nhấp một ngụm trà bích linh mạch, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên bàn phím máy tính, thâm tàng công danh.

Ừm, ông ta không phải trả thù việc Cuồng Đao Tam Lãng mấy ngày trước nói bừa, nói ông ta là từ 'tiểu thanh trùng' tu luyện đến

'Linh Vũ Điệp'.

Ông ta chỉ là thấy mật khẩu 'tài khoản' của đạo hữu Cuồng Đao Tam Lãng đơn giản như vậy, thế là tốt bụng giúp ông ta sửa lại một chút, làm cho mật khẩu phức tạp hơn, như vậy mới không bị người khác hack tài khoản mà.

Đúng vậy, chính là như vậy.

Sau khi Tống Thư Hàng nạp tiền xong cho Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, liền cất điện thoại đi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả, Lệ Chi Tiên Tử khiêng máy ảnh, mặt đầy hài lòng từ tầng 'lưới tà ma Ngũ Phẩm' đi xuống.

Trên đường, Bạch Tôn Giả nhìn thấy tổ ba người Tống Thư Hàng, vẫy vẫy tay: "Ồ, Thư Hàng, các cậu đã giết bao nhiêu tà ma rồi?" "Trước sau đã giết hơn một nghìn năm trăm con tà ma Tứ Phẩm." Tống Thư Hàng đáp: "Đa tạ 'Lưu Tinh Kiếm' của Bạch tiền bối." "Ha ha, vậy các cậu cứ tiếp tục giết đi." Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Ông ta không có ý định thu hồi Lưu Tinh Kiếm, dù sao bây giờ ông ta cũng không dùng...

ông ta còn phải cùng Lệ Chi Tiên Tử trở về, xem hiệu quả của những cảnh vừa quay thế nào. "À đúng rồi, Bạch tiền bối.

Mấy vị tiền bối Nho gia kia, đối mặt với mười con 'Bát Phẩm Ma Sào' có phần thắng không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ưm... nếu là 'Bát Phẩm Ma Sào' bình thường, Nho Môn hẳn không có nhiều phần thắng.

Nhưng mười con 'Bát Phẩm Ma Sào' lần này có chút cổ quái." Bạch Tôn Giả véo cằm, đáp. "Có cổ quái?

Chẳng lẽ chúng không phải là Bát Phẩm bình thường?

Vậy Bạch tiền bối, nếu ngài đối mặt với mấy con 'Bát Phẩm Ma Sào' này, có phần thắng không?" Ngư Kiều Kiều tò mò hỏi.

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi nói: "Ưm, nếu chỉ dựa vào cảnh giới hiện tại mà đánh, sẽ rất vất vả... nhưng yên tâm, tuy đánh vất vả, nhưng dẫn các cậu chạy thoát tuyệt đối không vấn đề gì.

Thực sự không được thì ta thăng cấp, dẫn tới Thiên Kiếp, hẳn là có thể giải quyết đám 'Bát Phẩm Ma Sào' này." Tống Thư Hàng: "......" Nhưng nói đi thì cũng nói lại, chẳng lẽ Bạch tiền bối đã đến cảnh giới 'có thể thăng cấp bất cứ lúc nào' rồi sao?

Trong khi nói chuyện, lão giả Nho gia và một số cao nhân tiền bối Nho gia, đã chính thức khai chiến với 'Bát Phẩm Ma Sào'.

Tu sĩ cảnh giới Bát Phẩm, cử chỉ hành động đều có uy năng dời núi lấp biển, sức mạnh cường đại như vậy, ngưng tụ trong một kiếm, một đao, một pháp thuật.

Trận chiến như vậy, vượt xa sức tưởng tượng của tu sĩ cấp thấp.

Tống Thư Hàng cố gắng ngẩng đầu nhìn trận chiến giữa 'Bát Phẩm Ma Sào' và lão giả Nho gia, nhưng vừa nhìn một cái, cậu liền cảm thấy tinh thần lực mình đau nhói; sau đó, mắt cậu như muốn vỡ ra.

Không chỉ cậu, Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều bên cạnh cũng đau đến hít khí lạnh.

Lúc này, thân hình Lệ Chi Tiên Tử khẽ động, bay đến bên cạnh ba người Tống Thư Hàng.

Cô vươn tay, vỗ vào trán ba người một chưởng.

Một đạo linh lực dịu dàng chảy vào ấn đường và hốc mắt ba người Tống Thư Hàng, lập tức xoa dịu nỗi đau của ba người. "Hi hi, đừng nóng vội.

Trận chiến cấp độ này, với thực lực của các cậu mà trực tiếp quan sát thì hơi miễn cưỡng rồi.

Bây giờ các cậu nhắm mắt lại, dùng tâm để cảm nhận trận chiến này.

Hình ảnh chiến đấu cụ thể, ta sẽ quay lại, đến lúc đó các cậu kết hợp cảm nhận của mình, xem truyền phát lại thế nào?" Lệ Chi Tiên Tử nói.

Trận chiến Bát Phẩm Huyền Thánh, lại đáng sợ đến vậy.

Tu sĩ cấp Tứ Phẩm chỉ cần nhìn thôi, cũng sẽ khiến tinh thần lực bị kích thích, mắt bị thương tổn.

Ba người Tống Thư Hàng còn kinh sợ trong lòng. ************* Trong Thế giới Cửu U, sâu trong Thánh Trì.

Thể tích của Tà Liên, so với lúc Tống Thư Hàng 'nhập mộng' nhìn thấy, đã lớn hơn gấp năm lần.

Lúc này, không ngừng có Cửu U Tà Ma, khiêng thân thể tu sĩ Nho gia, tiến vào bên Thánh Trì của Tà Liên, ném thân thể đệ tử Nho gia vào hồ.

Những nhục thân tu sĩ Nho gia này, chính là những tu sĩ Nho gia đã chết trong đại chiến giữa 'Thế giới Cửu U' và 'Bạch Vân Thư Viện'.

Trong đó, một phần thi thể được đệ tử Nho gia thu hồi, còn một phần khác bị các Cửu U Tà Ma mang đi.

Mười con 'Ma Sào' phía trên Bạch Vân Thư Viện trong quá trình đi lại, không chỉ vận chuyển 'Cửu U Tà Ma', mà còn mang những nhục thân 'đệ tử Nho gia' này trở về Thế giới Cửu U.

Theo từng thi thể đệ tử Nho gia bị ném vào 'Thánh Trì', thể tích Tà Liên lại lớn thêm một vòng.

Chương 843

Lúc này, nó đã lớn đến cực hạn, không thể sinh trưởng thêm nữa.

Hơn nữa, lần này nó cũng không tiếp tục phun hạt sen nữa, toàn bộ búp hoa Tà Liên đều khép lại.

Các tà ma vẫn không ngừng ném thi thể vào 'Thánh Trì', trước tiên hơi dừng lại.

Sau đó, trong mắt các tà ma đều lộ ra vẻ hân hoan – tuy Tà Liên không còn phun 'hạt sen' nữa.

Nhưng, khi Tà Liên trưởng thành, những lợi ích mà bọn chúng có thể đạt được, còn lớn hơn 'hạt sen' nhiều! "Cuối cùng... sắp thành công rồi." Trên hư không phía trên Tà Liên, một trong những chúa tể Thế giới Cửu U là 'Quả cầu kim loại lỏng', đang ẩn hình trong hoa sen, khẽ nói: "Cũng đến lúc rồi, để mười con Ma Sào kia 'bị giết'.

Chỉ tiếc, mười con tà ma Bát Phẩm mà ta đã khổ công bồi dưỡng." Trong Thánh Trì.

Trên một thi thể đệ tử Nho gia, có một phù văn nhỏ bé lặng lẽ hiện ra.

Phù văn này, giống hệt phù văn mà con tà ma 'Chuột Thương' đã để lại khi nó một cước đá vào ngực Tống Thư Hàng.

Rõ ràng, cũng là do con tà ma Chuột Thương đó âm thầm để lại. ********** Ở một nơi khác trong Thế giới Cửu U, tà ma Chuột Thương đến bên cạnh 【Bạch tiền bối Two】, dâng lên 'Long Ma Dược Tề' lấy từ chỗ Tống Thư Hàng.

Đồng thời, nó báo cáo chiến lực của Tống Thư Hàng cho Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two nhận lấy Long Ma Dược Tề, khẽ gật đầu.

Ánh mắt ông dường như xuyên qua hạn chế của 'không gian', đang quan sát một phương hướng.

Chính là phương hướng của 'Thánh Trì, Tà Liên'. "Hắc." Bạch tiền bối Two khẽ cười.

Phù văn trong Thánh Trì là do ông ta giao cho tà ma Chuột Thương, bảo nó lặng lẽ để lại, mục đích là muốn xem cái 'quả cầu kim loại lỏng' kia rốt cuộc muốn giở trò gì? 【Dưới địa cung Nho gia, Ma Trì và Kim Liên; dưới địa cung Cửu U, Thánh Trì và Tà Liên.

Cộng thêm lời nói 'tự lập một giới'.

Tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Một âm một dương, hai không gian một tà một chính...

Ồ, tên đó sẽ không phải đang nghĩ đến việc chế tạo một phương pháp 'rời khỏi Thế giới Cửu U' chứ?】 Khóe miệng Bạch tiền bối Two nhếch lên.

Thực sự có khả năng này – 'vị kia' đối ứng với quả cầu kim loại lỏng rõ ràng đã gặp ngoài ý muốn, và trong 'Thế giới Cửu U', lại có 'kẻ địch' của hắn ngăn cản, khiến hắn không thể trở thành chúa tể duy nhất của Thế giới Cửu U.

Cứ tiếp tục như vậy, kết cục chờ đợi 'quả cầu' đó, chỉ có tan biến thành mây khói.

Vì vậy, đối phương cấp thiết muốn rời khỏi Thế giới Cửu U, tìm kiếm một tia sinh cơ, là hợp tình hợp lý. 【Nhưng mà, muốn rời khỏi Thế giới Cửu U, há lại dễ dàng làm được như vậy?

Quá ngây thơ rồi.】 Bạch tiền bối Two thầm nghĩ trong lòng.

Thôi bỏ đi, bất kể cái 'quả cầu' đó muốn làm gì, ông ta cũng sẽ không để đối phương toại nguyện.

Ông ta cũng đã bố trí hậu chiêu của mình rồi.

Dù sao, chuyện vui như vậy, sao có thể thiếu ông ta được chứ? ************* Cùng lúc đó.

Ngoài lưới lọc của Bạch Vân Thư Viện.

Một cánh cửa không gian đột nhiên xuất hiện giữa 'chiến trường Bát Phẩm Huyền Thánh'. "Cửa không gian?" Lão giả Nho gia thở hổn hển, nhìn chằm chằm vào cánh cửa không gian này – khác với vết nứt không gian do Tôn Giả Toàn Phong dùng 'Kiếp Tiên Thần Binh' mở ra.

Cánh cửa không gian này, là thủ đoạn của Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Có Kiếp Tiên Cửu Phẩm xuất hiện, muốn can thiệp vào đại chiến của Nho gia và Thế giới Cửu U sao?

Vậy kẻ đến, là bạn hay thù?

Lão giả Nho gia âm thầm nắm chặt một trang kim thư, nếu kẻ đến là Kiếp Tiên của Thế giới Cửu U, ông ta chỉ có thể tế ra trang kim thư này.

Đây là thủ đoạn Thánh Nhân từng để lại, đủ để khắc chế thậm chí phong ấn Kiếp Tiên phổ thông.

Chốc lát sau, từ trong cánh cửa không gian, một bóng người chui ra.

Đây là một nam tử thư sinh ăn mặc, toàn thân trong suốt, như lưu ly.

Đôi mắt thư sinh đỏ ngầu, tràn đầy vẻ điên cuồng.

Sau khi thư sinh lưu ly này xuất hiện, không nói một lời, rút trường kiếm đeo bên hông ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn bước theo thân pháp 《Thiên Hành Kiện》 của Nho Môn, như thể di chuyển tức thời, xuất hiện trên đỉnh đầu một con Ma Sào khổng lồ.

Trường kiếm trong tay hung hăng đâm xuống, kiếm khí xung thiên!

Đối với Ma Sào mà nói, trường kiếm của thư sinh lưu ly này, nhỏ bé như tăm... nhưng khi kiếm khí trên kiếm bùng nổ, lập tức làm đầu Ma Sào nổ tung.

Chỉ một kiếm, sinh cơ trên người Ma Sào tiêu tán, thần hình câu diệt.

Thân thể khổng lồ của nó rơi xuống lưới lọc...

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Thư sinh lưu ly đó vung tay trong không trung, một cánh cửa không gian lại được mở ra.

Thân thể hắn ẩn vào trong cánh cửa không gian.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hắn gần như đồng thời xuất hiện trên đỉnh đầu bốn con Ma Sào khác, như thể phân thân.

Tương tự, hắn giơ kiếm nhắm vào đầu bốn con Ma Sào, một kiếm đâm xuống.

Kiếm khí bùng nổ!

Đầu của Ma Sào, như dưa hấu, dễ dàng nổ tung – Bát Phẩm Ma Sào, từ đầu đến cuối, thậm chí không kịp giãy giụa một chút nào.

Từ khi thư sinh lưu ly xuất hiện, đến khi năm con Ma Sào bị chém giết, trước sau chưa đến ba giây.

Ầm ầm ầm ầm ~~ Bốn con Ma Sào lần lượt rơi xuống lưới lọc.

Thái rau còn không dễ dàng như vậy.

Chém giết năm con Ma Sào xong, thân hình thư sinh lưu ly hơi khựng lại.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn về phía năm con Ma Sào còn lại ở xa, đang vận chuyển tà ma mới đến Bạch Vân Thư Viện.

Nhưng, khi chúng thấy năm đồng bọn của mình bị thư sinh lưu ly này một mình dễ dàng tiêu diệt, năm con Ma Sào kinh hãi.

Chúng nhanh chóng xoay thân hình, chạy trốn về phía thông đạo tạm thời của Thế giới Cửu U.

Kiếp Tiên... nhất định phải có Kiếp Tiên đến chống cự.

Chúng chỉ có thể trốn vào Thế giới Cửu U, mời Kiếp Tiên tà ma của Thế giới Cửu U ra, để đối kháng với vị thư sinh lưu ly này. "Hừ!" Thư sinh lưu ly lạnh lùng hừ một tiếng, thân hình lại ẩn vào trong cánh cửa không gian.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên đỉnh đầu năm con Ma Sào đang chạy trốn, bùng lên kiếm mang rực rỡ.

Muốn chạy trốn trước mặt một Kiếp Tiên có thể 'nắm giữ không gian', quả thực là buồn cười!

Mười con Bát Phẩm Cửu U Tà Ma Ma Sào ngạo mạn, chỉ trong vòng bảy, tám giây ngắn ngủi, đã bị toàn bộ chém giết.

Các Cửu U Tà Ma sững sờ...

Các đệ tử Nho gia sững sờ...

Tống Thư Hàng cũng sững sờ...

Mười ba Kiếp Tiên tọa hạ Thánh Nhân, thư sinh lưu ly?

Hắn còn sống sao?

Hắn không phải đã mượn 'linh quỷ' của mình, rồi lại tiến vào Thế giới Cửu U đại chiến với Kiếp Tiên tà ma, cuối cùng thần hình câu diệt rồi sao?

Tống Thư Hàng nhớ rõ ràng, cuối cùng, thư sinh lưu ly thậm chí cả bản mệnh thần binh cũng tan nát.

Thực sự thần hình câu diệt, không có khả năng sống lại nữa.

Vậy thì bây giờ, vị thư sinh lưu ly dễ dàng tiêu diệt mười con 'Ma Sào' trên bầu trời này, rốt cuộc là ai? 【Chẳng lẽ có người đã đạt được truyền thừa của thư sinh lưu ly, vẫn luôn tu luyện đến cảnh giới Kiếp Tiên.

Sau đó thấy Bạch Vân Thư Viện gặp nạn, liền ra tay tương trợ?】 Không đúng, dù có đạt được truyền thừa, nhưng tướng mạo này là sao?

Hoàn toàn giống với tướng mạo của thư sinh lưu ly đã cưỡng chế mượn linh quỷ của cậu mà!

Cho nên, thư sinh lưu ly này rốt cuộc là sao?

Lúc này, vị thư sinh lưu ly đã tiêu diệt mười con Bát Phẩm Ma Sào, sau khi cày quái xong, thu kiếm về bao.

Sau đó hắn như có điều suy nghĩ nhìn về phía lưới lọc một cái.

Đồng thời, lão giả Nho gia cuối cùng cũng hồi thần lại từ kinh ngạc – vị thư sinh toàn thân như lưu ly trước mặt này, cực kỳ giống một trong 'mười ba Kiếp Tiên tọa hạ Thánh Nhân'.

Tuy tướng mạo không giống, nhưng khí chất, thân thể, hoàn toàn tương đồng.

Chẳng lẽ mười ba Kiếp Tiên tọa hạ Thánh Nhân năm xưa, còn có người may mắn sống sót, vẫn luôn âm thầm bảo vệ Nho gia bọn họ sao?

Lão giả Nho gia nước mắt lưng tròng, ông ta đứng dậy, hướng về phía thư sinh lưu ly hành một lễ, đang chuẩn bị cung nghênh tổ sư trở về.

Nhưng lúc này, thư sinh lưu ly lại vung tay về phía trước, mở ra cửa không gian... hắn dường như muốn trực tiếp rời đi? "Tổ sư, xin chờ chút!" Lão giả Nho gia vươn tay kêu lớn. "Tiền bối, đợi một chút!" Đồng thời, Tống Thư Hàng phía dưới vươn tay kêu lớn.

Chương 844

Đáng tiếc là, thư sinh lưu ly không thèm để ý đến hai người họ.

Hắn một đầu chui vào cửa không gian, sau đó, liền biến mất.

Bạch Tôn Giả tò mò hỏi: "Thư Hàng, cậu quen hắn sao?" "Tôi cũng không chắc, nhưng nhìn bề ngoài, hắn hoàn toàn giống với người bí ẩn đã cưỡng chế mượn linh quỷ của tôi, mặc dù... người bí ẩn đó đáng lẽ đã biến mất hoàn toàn rồi." Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

Vừa nãy, thư sinh lưu ly đó cuối cùng đã nhìn về phía lưới lọc một cái, là nhìn thấy mình sao? "Ồ, chính là người mà lần trước cậu nói, cưỡng chế mượn linh quỷ của cậu, rồi lại làm mất linh quỷ của cậu sao?" Bạch Tôn Giả gật đầu: "Nhìn hắn có vẻ vẫn còn sống?

Nếu đã vậy, lần sau cậu gặp hắn, có thể đòi nợ hắn." Bạch Tôn Giả nói rất có lý, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể phản bác!

Mười con 'Bát Phẩm Ma Sào' bị chém giết, Thế giới Cửu U tấn công Bạch Vân Thư Viện, liền mất đi viện binh.

Trong trận doanh Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, sĩ khí tăng vọt.

Lúc này, mấy con Cửu U Tà Ma Thất Phẩm ở tầng trên của lưới lọc cảm thấy không ổn, bắt đầu dẫn theo tinh nhuệ thuộc hạ của mình, giết ra một con đường máu, rút lui khỏi 'lưới lọc' của Nho gia.

Cửu U Tà Ma Thất Phẩm vừa đi, các Cửu U Tà Ma còn lại trong lưới lọc, tình cảnh càng thêm bất ổn.

Trong phút chốc, đại quân tà ma liên tục bại lui, không ngừng bị chém giết... không ngừng chạy trốn.

Vị lão giả Nho gia kia, ngây người nhìn chằm chằm vào vị trí 'thư sinh lưu ly' biến mất, cuối cùng ông ta thở dài u u một tiếng.

Ông ta tế ra không gian pháp bảo, thu thập mười con thi thể Bát Phẩm Ma Sào.

Có mười con Bát Phẩm Ma Sào này, cộng thêm các Cửu U Tà Ma trong lưới lọc... nhiều chất dinh dưỡng như vậy, đủ để 'Quân Tử Kim Liên' trưởng thành hoàn toàn rồi.

Sau khi thu thập thi thể tà ma xong, lão giả Nho gia không lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng quay về sâu trong địa cung Bạch Vân Thư Viện.

Ông ta muốn ngay lập tức, đưa mười con thi thể Bát Phẩm Ma Sào này về chỗ 'Quân Tử Kim Liên', tránh xảy ra bất kỳ bất trắc nào.

Sau khi Bát Phẩm Ma Sào bị chém giết, lại qua một tiếng đồng hồ nữa.

Trong lưới lọc khổng lồ, những 'Cửu U Tà Ma' còn lại không kịp chạy trốn, bị Nho gia vây khốn.

Các tà ma biết không thể thoát thân, đột nhiên bạo phát – dù bị lưới lọc suy yếu, nhưng những đòn tấn công điên cuồng của các tà ma bạo phát, hoàn toàn bù đắp cho chiến lực bị suy yếu.

Trong phút chốc, số người thương vong của phe Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, tăng lên nhanh chóng.

Các chiến đấu khôi lỗi của Mặc Môn càng bị phá hủy liên tiếp, tiếng khôi lỗi tự bạo không ngừng vang lên.

Rất nhiều tu sĩ đến trợ giúp thấy cảnh này, lập tức rút lui khỏi 'lưới lọc'.

Bọn họ chỉ đến trợ giúp, chứ không phải liều mạng mình.

Hơn nữa, sau thời gian dài chiến đấu, đa số tu sĩ đã có được thu hoạch vừa ý.

Các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cũng lần lượt rút lui khỏi tuyến đầu.

Cuộc chiến khốn thú của Cửu U Tà Ma không thể xem thường, nhưng đại cục đã định, việc các Cửu U Tà Ma còn lại bị Nho gia tiêu diệt cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng tiêu hao rất lớn.

Vì vậy, dưới sự nhắc nhở của Hoàng Sơn Chân Quân, mọi người bắt đầu mang theo thu hoạch của mình, đến Bạch Vân Thư Viện đổi lấy chiến lợi phẩm.

Tổ ba người Tống Thư Hàng cũng đã rút khỏi tầng 'lưới tà ma Tứ Phẩm', thu hoạch lần này ít hơn nhiều so với lần trước, ba người cố gắng hết sức cũng chỉ giết được chín trăm con.

Thư Hàng lúc này đã kiệt sức.

Ba người quen đường quen lối từ chỗ phân thân khôi lỗi của 'Hằng Hỏa Chân Quân', lại đổi được ba hạt sen 'Quân Tử Kim Liên'.

Lần này mỗi người một hạt.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, rồi đưa phần của mình cho Thông Nương: "Tuy ít hơn một hạt so với dự kiến... nhưng hạt này tặng cho cô đi!" "Hừ, tôi đã nói rồi, dù cậu có dùng hạt sen để lấy lòng tôi, tôi cũng sẽ không vui đâu.

Nếu cậu thực sự muốn lấy lòng tôi, hãy trả lại tự do cho tôi!" Thông Nương nói, rồi nhận lấy hạt sen Kim Liên này, một hơi nuốt xuống.

Thực ra trong lòng cô rất kích động – rốt cuộc cô có thể thức tỉnh dị năng dạng gì đây?

Nếu có thể có dị năng giúp cô thoát khỏi 'Ngộ Đạo Thạch' một cách thuận lợi, thì tốt quá.

Năm hơi thở sau.

Thông Nương mở mắt ra, dài dài thở ra một hơi.

Cô cảm thấy thân thể mình có thêm rất nhiều sức sống và sinh cơ, cảm giác này giống như sau khi cảnh giới tu vi đề thăng, tuổi thọ thân thể tăng cường vậy, sảng khoái không thể tả! "Sao rồi, Thông Nương cô đã thức tỉnh năng lực gì?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Thông Nương trước tiên cảm ứng một chút, sau đó khóe miệng nhếch lên.

Rõ ràng, cô đã lĩnh ngộ được dị năng không tệ? "Đừng giấu giếm nữa, mau dùng ra xem nào." Tống Thư Hàng nói. "Dị năng tôi thức tỉnh... hẳn là một dị năng khá tốt." Thông Nương hít hít mũi, kích hoạt dị năng của mình.

Sau đó, 'Vút vút ~' hai tiếng.

Chỉ thấy vị trí ngọn hành của Thông Nương, đột nhiên lại mọc ra hai ngọn hành tươi mới, hơn nữa dưới mỗi ngọn hành, còn có thêm một đôi cánh tay nhỏ. "Đây là dị năng gì?

Mọc thêm vài ngọn hành à?

Vậy thì sau này khi nhổ hành, có thể nhổ được nhiều hơn sao?" Tống Thư Hàng theo bản năng nói. "Ăn nói hàm hồ!

Dị năng của tôi không phải dùng để nhổ hành!" Ba ngọn hành của Thông Nương đồng thanh tức giận nói: "Đây là dị năng 'Ba Đầu Sáu Tay' đó, cậu không nhìn ra sao?" "Ba Đầu Sáu Tay?

Ồ, đúng vậy, hóa ra là năng lực này, năng lực này rất tuyệt vời!" Tống Thư Hàng ngạc nhiên nói – đây chính là tuyệt học của Na Tra

Tam Thái Tử trong truyền thuyết mà.

Nhưng đặt trên người Thông Nương... lại biến thành ba ngọn hành sáu tay.

Ngư Kiều Kiều nhắc nhở: "Thông Nương, chi bằng cô biến thành hình người, rồi thử dị năng này xem?" "Tôi từ chối, hiện tại tôi không có tâm trạng biến thành hình người.

Tôi đã thề, khi nào tôi chưa có được tự do, tôi sẽ không biến thành hình người nữa." Thông Nương u u thở dài.

Nói xong, cô giải trừ dị năng 'Ba Đầu Sáu Tay'.

Ngay lúc này... chuyện thú vị đã xảy ra.

Trong truyền thuyết, khi Na Tra Tam Thái Tử giải trừ 'Ba Đầu Sáu Tay', trực tiếp biến mất.

Còn 'Ba Đầu Sáu Tay' của Thông Nương khi giải trừ – hai ngọn hành tươi mới, từ trên người cô rơi xuống, lặng lẽ chạm đất.

Thông Nương: "......" Tống Thư Hàng: "......" Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều: "......" Tống Thư Hàng cúi người xuống, vươn tay nhặt hai ngọn hành tươi mới: "Quả nhiên, dị năng này chính là để tiện hơn khi nhổ hành, không sai!" "Không phải mà, đây chỉ là tình hình khi 'Ba Đầu Sáu Tay' giải trừ thôi!" Thông Nương tức giận nói.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lại nghĩ ra một điểm: "À đúng rồi!

Nếu Thông Nương vừa nãy giữ hình thái con người, khi giải trừ dị năng 'Ba Đầu Sáu Tay', những gì rơi xuống... có phải sẽ là hai cái đầu Thông Nương không?" Rơi xuống hai cái đầu Thông Nương?

Cảnh tượng này, quá kinh khủng.

Ngư Kiều Kiều nói: "Dường như thực sự có khả năng đó, đáng sợ thật, phong cách ngay lập tức biến thành phim kinh dị." "Hay là Thông

Nương cô thử xem?

Xem khi cô là hình người, rơi xuống là ngọn hành hay là hai cái đầu?" Tống Thư Hàng tò mò nói. "Tôi từ chối, tôi từ chối mà!" Thông Nương điên cuồng lắc đầu – chuyện đáng sợ như rơi xuống hai cái đầu Thông Nương, tuyệt đối không làm đâu. "Vậy thì thật đáng tiếc quá." Tống Thư Hàng sắc mặt bình tĩnh, thu hai ngọn hành vừa rồi vào 'túi thu nhỏ một tấc' của mình.

Dị năng của Thông Nương này... từ một góc độ nào đó mà nói, thực sự không tệ đâu. ************** Dưới địa cung Bạch Vân Thư Viện của Nho gia.

Theo việc các tu sĩ không ngừng mang 'thi thể tà ma' do mình chém giết, đến đổi lấy nhục thân 'Quân Tử Kim Liên'.

Càng ngày càng nhiều thi thể tà ma, bị đệ tử Nho gia khiêng, đưa vào Ma Trì dưới địa cung.

Lúc này, trong Ma Trì còn nổi lềnh bềnh những phần nhục thân của mười con 'Ma Sào' khổng lồ – nhục thân tà ma Tứ Phẩm, Ngũ Phẩm bình thường vừa ném vào Ma Trì, liền lập tức bị Ma Trì đồng hóa, hóa thành nước ma.

Nhục thân tà ma Lục Phẩm trở lên, sau khi ném vào Ma Trì, thì cần hơn nửa tiếng mới hòa tan.

Còn mười con nhục thân 'Ma Sào' này, đã ở trong Ma Trì hơn một tiếng rồi, mới cuối cùng hòa tan được khoảng bốn phần năm.

Trong thời gian đó, 'Quân Tử Kim Liên' lại phun ra mấy đợt hạt sen, đều do đệ tử Bạch Vân Thư Viện thu thập. "Vẫn chưa xong sao?" Lão giả Nho gia khẽ nói.

Lời vừa dứt...

Quân Tử Kim Liên đột nhiên khẽ cúi mình, dùng phương thức độc đáo của mình giao lưu với lão giả Nho gia.

Trong mắt lão giả Nho gia sáng lên: "Kim Liên đạo hữu, cuối cùng cũng gần xong rồi sao?" Kim Liên khẽ gật đầu. "Thật tốt quá." Lão giả Nho gia trong lòng vui mừng, chuyện Nho gia đã mưu tính hàng trăm ngàn năm, cuối cùng cũng sắp thành công rồi. "Truyền lệnh xuống, tạm thời dừng việc ném nhục thân 'Cửu U Tà Ma'.

Bảo các đệ tử cất trữ tất cả nhục thân Cửu U Tà Ma!" Lão giả Nho gia phân phó.

Nhục thân Cửu U Tà Ma vẫn còn tác dụng lớn, chờ đến khi 'Quân Tử Kim Liên' trưởng thành hoàn toàn, tự khai một giới, những nhục thân Cửu U Tà Ma này, vẫn có thể tiếp tục ném vào Ma Trì của 'Quân Tử Kim Liên', trở thành chất dinh dưỡng và linh khí cho thế giới mới.

Vì vậy, nhục thân Cửu U Tà Ma, càng nhiều càng tốt.

Lại nửa tiếng nữa trôi qua...

Chương 845

Mười con nhục thân Ma Sào cuối cùng cũng hoàn toàn bị 'Quân Tử Kim Liên' hóa thành nước Ma Trì, bị Quân Tử Kim Liên hấp thu.

Lúc này... trong Ma Trì ma khí bốc lên, trong đó ẩn ẩn có vạn vạn tà ma đang gầm rống, gào thét, xé rách.

Ma khí thậm chí ngưng tụ thành hình, xông thẳng về phía bờ hồ.

Lần này, ngay cả vị lão giả Nho gia kia cũng không đứng vững, thân hình không khỏi lùi lại mấy bước.

Nhưng Quân Tử Kim Liên lại càng thêm sáng rực – xuất bùn mà không hôi tanh, ngâm mình trong nước trong mà không diêm dúa!

Bám rễ vào Ma Trì ô uế nhất, ngược lại lại có thể nở ra đóa Kim Liên thánh khiết nhất.

Kim Liên càng ngày càng sáng, cuối cùng, búp hoa của nó khép lại.

Quân Tử Kim Liên đã đón chào sự tiến hóa cuối cùng, chỉ cần nó tiến hóa thành công, là có thể tự khai một giới, che chở cho hệ Nho Môn!

Lão giả Nho gia nắm chặt nắm đấm, tâm cảnh vốn tĩnh lặng như nước cũng không thể giữ được bình tĩnh.

Ông ta chờ đợi ngày này, quá lâu quá lâu... lâu đến nỗi ông ta suýt chút nữa đã nghĩ, mình không thể nhìn thấy ngày này. ************* Dưới địa cung Thế giới Cửu U. "Bắt đầu rồi!

Bắt đầu rồi!" Quả cầu kim loại lỏng khẽ lẩm bẩm: "Tuyệt vời quá, Kim Liên của Nho gia cuối cùng cũng bắt đầu biến hóa rồi." Sự tiến hóa của Tà Liên và Kim Liên, hai đóa sen bắt đầu đồng bộ.

Mặc dù một cái nằm trong Cửu U, một cái nằm trong Nho gia.

Tà Liên và Kim Liên, đều không biết sự tồn tại của đối phương.

Nhưng dưới một mối liên hệ kỳ diệu, tiến độ tiến hóa của hai bên bắt đầu đồng bộ. 【Tà Liên của Thế giới Cửu U, có thể khai tịch ra một tiểu thế giới tồn tại trong 'Thế giới Cửu U'; sau đó, Kim Liên trong Nho gia, có thể khai tịch ra một tiểu thế giới tồn tại trong 'thế giới hiện thực'.

Không ai biết, Tà Liên và Kim Liên, vốn dĩ là tồn tại một thể hai mặt.

Khi hai tiểu thế giới hình thành... sẽ sản sinh mối liên hệ kỳ diệu.

Thế giới mà chúng sản sinh ra, sẽ có một nút điểm cung cấp cho ta nhảy qua.

Đến lúc đó, ta sẽ có thể luyện hóa 'thế giới Tà Liên' trước, lấy đó làm bàn đạp, tiến vào 'thế giới Kim Liên' của Nho gia.

Rồi lại lấy thế giới Kim Liên của Nho gia làm bàn đạp, tiến vào thế giới hiện thực!

Thoát khỏi Thế giới Cửu U, không còn xa nữa.】 Quả cầu kim loại lỏng thầm nghĩ trong lòng.

Trong khi suy tư, ánh mắt quả cầu kim loại lỏng, nhìn về phía vị trí mà Bạch tiền bối Two đang ở trong Thế giới Cửu U.

Hiện tại, điều cần đề phòng chính là tên này sẽ đến phá hoại hành động của hắn.

Để đối phó với tên này, quả cầu kim loại lỏng đã chuẩn bị một bộ liên hoàn kế. "Bạch, nếu ngươi dám đến, thì sẽ có đi mà không có về!" Quả cầu kim loại lỏng nghiến răng nghiến lợi nói.

Đến lúc đó, chúa tể Thế giới Cửu U, chỉ còn lại một.

Hắn và tên gọi 'Bạch' này, nhất định phải biến mất một người.

Lời vừa dứt, trong 'Thánh Trì' phía dưới Tà Liên, trên một thi thể đệ tử Nho gia, một phù văn nhạt nhẽo phát ra ánh sáng chói mắt.

Ánh sáng hóa thành một trận pháp khổng lồ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Bạch tiền bối Two, bước chân trên trận pháp, xuất hiện dưới Tà Liên. "Ồ, A Bạch ứng triệu mà đến, xin hỏi, có phải ngươi đang triệu hoán ta không?" Đôi mắt đẹp của Bạch tiền bối Two nhìn chằm chằm vào quả cầu kim loại lỏng, ông ta hai tay giữ chặt phi kiếm đen, mặt đầy nghiêm túc.

Quả cầu kim loại lỏng: "......" Ôi trời, tuy Dịch Thái Kim Chúc Cầu miệng không ngừng nói, chỉ cần Bạch tiền bối Two cảm ứng được đến, hắn sẽ cho y một bài học.

Muốn để Cửu U thế giới này chỉ còn lại một Chúa Tể duy nhất.

Nhưng hắn hoàn toàn không thể ngờ được, Bạch tiền bối Two lại trực tiếp xuất hiện ngay trước mặt mình. "Ngươi sao lại xuất hiện ở đây!" "Ồ, chẳng phải ngươi đang triệu hoán ta sao?

Vậy nên ta tới đây thôi." Bạch tiền bối Two cười nói, trong lúc nói chuyện, ánh mắt y nhìn về phía đóa tà liên kia.

Đóa tà liên này đã bắt đầu tiến hóa, bước vào giai đoạn trưởng thành hoàn toàn.

Từ đóa tà liên này, Bạch tiền bối Two cảm ứng được một loại sức mạnh không gian. ...Đây là một loại sức mạnh không gian có thể khai phá một tiểu thế giới bên trong 'Cửu U thế giới'.

Bạch tiền bối Two thân là Chúa Tể Cửu U thế giới, phàm là bất cứ sự vật nào thuộc về 'Cửu U thế giới', y chỉ cần liếc mắt một cái là có thể biết rõ ngọn ngành.

Trước đó, vì Dịch Thái Kim Chúc Cầu cũng là một 'Chúa Tể Cửu U' ngăn cản, nên Bạch tiền bối Two nhìn không được chân thật lắm.

Nhưng giờ đây, khi y tận mắt nhìn thấy đóa 'tà liên' này, tác dụng của tà liên sẽ không thể giấu được y nữa.

Trong mắt Chúa Tể, không có bất kỳ bí mật nào. "Ngươi muốn ngăn cản ta sao?" Dịch Thái Kim Chúc Cầu nghiến răng nói. "Ha ha ha, ngươi nói xem?" Bạch tiền bối Two cười nói, trong lúc nói chuyện, y giơ trường kiếm màu đen trong tay lên, chém một kiếm về phía đóa tà liên này: "Mượn một câu nói của ngươi trước đây: Chỉ cần là chuyện ngươi muốn làm, ta sẽ đặc biệt hứng thú đi ngăn cản!" Bạch tiền bối Two ra kiếm, y là 'Chúa Tể giả' Cửu U thế giới, một kiếm tùy ý cũng có thể điều động sức mạnh của cả Cửu U thế giới.

Dịch Thái Kim Chúc Cầu nghiến răng nghiến lợi, trong nháy mắt biến mất rồi lại xuất hiện trước mặt Bạch tiền bối Two.

Thân thể hắn hóa thành một tấm khiên thép, chặn nhát kiếm của Bạch tiền bối Two: "Vô dụng thôi, trong Cửu U thế giới này, ta tuy không làm gì được ngươi, nhưng ngươi cũng đừng hòng làm gì được ta!" Hắn và Bạch tiền bối Two chiến đấu trong Cửu U thế giới cũng không phải lần đầu tiên, cả hai đều là 'Chúa Tể giả Cửu U thế giới', ở đây thực lực và quyền lực của hai người tương đồng.

Những gì Bạch tiền bối Two làm được, Dịch Thái Kim Chúc Cầu cũng tương tự, hai bên đều không làm gì được đối phương.

Nếu Dịch Thái Kim Chúc Cầu dốc toàn lực bảo vệ 'tà liên', Bạch tiền bối Two cũng rất khó lòng hủy diệt được 'tà liên'. "Ta không làm gì được ngươi, nhưng... ta công ngươi thủ, thủ lâu tất mất.

Ta cứ công kích không ngừng, ngươi sẽ có lúc thất thủ." Bạch tiền bối Two nói, khoảnh khắc tiếp theo, thân thể y đột phá giới hạn không gian, trong nháy mắt xuất hiện ở bên phải 'tà liên', mấy đạo kiếm khí vung ra về phía 'tà liên'.

Dịch Thái Kim Chúc Cầu nghiến chặt răng, thân hình hắn cũng đồng dạng dịch chuyển tức thời, chặn trước mặt Bạch tiền bối Two, chặn vững chắc công kích kiếm khí của y.

Sau đó, toàn bộ khu vực bên dưới nơi tà liên tọa lạc, đều bị bóng tối bao phủ.

Cuộc chiến giữa hai vị Chúa Tể, các thủ đoạn giao chiến vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Những đòn công kích, pháp thuật, và phương thức chiến đấu của bọn họ, hoàn toàn khác biệt so với tu sĩ bình thường và tà ma Cửu U.

Trong bóng tối, khắp trời khắp đất đều là bóng dáng của Bạch tiền bối Two và Dịch Thái Kim Chúc Cầu.

Hai bên một công một thủ, hoàn toàn bất phân thắng bại.

Và đúng vào lúc này...

Cuối cùng, đài hoa 'tà liên' kia lại một lần nữa nở rộ.

Theo 'tà liên' nở rộ, trong Cửu U thế giới, một 【Giới Trung Chi Giới】 đã được khai phá, bắt đầu thành hình. "【Cười đắc ý】, Bạch, ngươi thất bại rồi!

Kẻ cuối cùng thành công, là ta!" Dịch Thái Kim Chúc Cầu đắc ý nói, 'tà liên thế giới' đã khai phá, Bạch tiền bối Two không thể ngăn cản hắn được nữa!

Bạch tiền bối Two dừng công kích, khôi phục lại tư thế hai tay chống kiếm.

Một lát sau, y suy nghĩ một chút, rồi nghiêm túc nói: "Ừm, chúc mừng ngươi!" Dịch Thái Kim Chúc Cầu: "......" "Nói sao đây nhỉ, kỳ thực khi thấy ngươi đang cố gắng rời khỏi 'Cửu U thế giới', tiến quân vào hiện thế, trong lòng ta cũng không quá muốn ngăn cản ngươi.

Bởi vì nếu ngươi thất bại, thì mọi chuyện sẽ không thay đổi gì cả.

Còn nếu ngươi thành công, đối với ta cũng chẳng có hại gì.

Chẳng phải sao?" Bạch tiền bối Two nói. "Ngươi biết ý đồ của ta sao?

Vậy tại sao ngươi vẫn đến ngăn cản ta?" Dịch Thái Kim Chúc Cầu trầm giọng nói. "Tại sao ư?

Bởi vì chúng ta chẳng phải là 'đối thủ cả đời' sao?

Thế nên, bất kể ngươi muốn làm gì, nếu ta không ngăn cản ngươi một chút, chẳng phải sẽ khiến ta, 'đối thủ cả đời' của ngươi, trông rất thiếu trách nhiệm sao?" Bạch tiền bối Two bình tĩnh nói.

Dịch Thái Kim Chúc Cầu: "......" "Được rồi, thời gian không còn nhiều.

Để ta xem, ngươi sẽ lợi dụng 'không gian tà liên' này như thế nào, để đạt được mục đích rời khỏi Cửu U thế giới!" Bạch tiền bối Two nói.

Dịch Thái Kim Chúc Cầu ngấm ngầm nghiến răng, hắn thật sự không thể lý giải Bạch tiền bối Two rốt cuộc đang nghĩ gì?

Nhưng... bất kể đối phương có ý đồ gì, không gian tà liên đã triển khai, đối phương đã không thể ngăn cản hắn được nữa!

Tà liên hoàn toàn nở rộ, 'không gian tà liên' bắt đầu định hình.

Dịch Thái Kim Chúc Cầu giữ vững cảnh giác, thân mình nhanh chóng chui vào 'không gian tà liên' kia, hắn muốn để lại ấn ký của mình trong 'không gian tà liên'.

Và trong toàn bộ quá trình đó, Bạch tiền bối Two vậy mà thật sự không ngăn cản hắn! ... ...

Bạch tiền bối Two cứ thế tĩnh lặng đứng bên ngoài 'không gian tà liên', nhìn Dịch Thái Kim Chúc Cầu để lại ấn ký thuộc về mình trong 'không gian tà liên'. 【Thì ra là thế, phương thức dung hợp không gian này, để lại ấn ký là như vậy sao?】 Bạch tiền bối Two thầm nghĩ.

Sau đó, y khẽ nhắm mắt lại...

ý thức tiến vào trong 'không gian bổ khảo' kia. "Tiếp theo, chính là kéo tiểu hữu Tống Thư Hàng vào đây thôi." Bạch tiền bối Two khẽ nói. *** Vào lúc này, tại Học Viện Bạch Vân của Nho gia.

Chương 846

Tống Thư Hàng đang nghỉ ngơi, lại cứ cảm thấy mình có chuyện quan trọng nào đó chưa làm, nhưng nhất thời lại không thể nhớ ra đó là chuyện gì. "A Lục, cậu nói mình có chuyện gì rất quan trọng mà chưa làm không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Lục ngáp một cái: "Chuyện rất quan trọng?

Về phương diện nào?" "Mình cũng không nhớ ra, nhưng luôn cảm thấy trong lòng rất bất an, hình như có chuyện quan trọng sắp phải làm." Tống Thư Hàng suy tư nói, cậu đi đi lại lại trong phòng. "Ồ... cậu có công pháp nào chưa học không?

Có kẻ địch nào cần đánh bại không?

Có thứ gì chưa ăn không?

Hay là, có người đặc biệt nào cần đi gặp?" Tô Thị A Lục lau đi giọt nước mắt chảy ra vì ngáp, tùy tiện đáp. "Nói về công pháp, mấy môn công pháp gần đây của mình vừa mới nhập môn.

Mình định học thêm vài loại công pháp nữa, rồi tìm Diệt Phượng tiền bối mượn CPU để nâng cấp công pháp, không muốn lãng phí ba lần cơ hội.

Nói về kẻ địch... hôm nay đã quét sạch nhiều tà ma như vậy, chắc cũng không còn đối tượng nào cần đánh bại nữa rồi.

Ăn uống thì mình cũng không có ham muốn lớn lắm.

Người cần gặp... chết tiệt, đợi đã, mình nhớ ra rồi!" Tống Thư Hàng mắt sáng rực. "Nhớ ra chuyện gì rồi sao?" Tô Thị A Lục tò mò hỏi, người quan trọng Tống Thư Hàng muốn gặp là ai vậy? "Còn nhớ cái 'không gian bổ khảo' mình nói với mọi người trước đây không?

Vị tiền bối 'Bíp bíp bíp~~' trong đó, mỗi lần kéo mình vào, đều bắt mình kể một câu chuyện cười.

Nhưng mấy lần trước, mình đều không chuẩn bị gì, đã dùng hết mọi cách mới thoát ra khỏi 'không gian bổ khảo vô hạn' đó.

Thế nên mình quyết định rồi, gần đây sẽ đọc thêm nhiều chuyện cười, có chuẩn bị thì không lo, đến lúc đó dù bị kéo vào 'không gian bổ khảo vô hạn', mình cũng có thể dễ dàng thỏa mãn yêu cầu của vị tiền bối 'Bíp bíp bíp~~' kia." Tống Thư Hàng nói xong, mở điện thoại của mình ra.

Cậu mở trình duyệt web, bắt đầu tìm kiếm 'những câu chuyện cười thú vị', rồi trên trang web hiện ra rất nhiều liên kết, toàn bộ đều là trang web chuyện cười.

Tống Thư Hàng tùy tiện kéo xuống, mở một địa chỉ trang web trong đó.【100 câu chuyện cười đen tối thú vị】Đây là tiêu đề của trang web sau khi mở.【Chuyện cười 1: Một nam sinh nói với nữ thần: Tôi mời em ăn cơm nhé.

Nữ thần đáp: Để hôm khác đi.】Bên cạnh, còn kèm theo một biểu cảm mặt đỏ ửng cười ngô nghê, cái biểu cảm đó siêu ma tính, khiến người ta nhìn thấy là không nhịn được muốn đấm một phát vào mặt nó.

Tống Thư Hàng: "......" Mẹ kiếp, đây là chuyện cười quỷ quái gì thế này.

Nếu cậu dám kể loại chuyện cười này cho Bạch tiền bối Two, đối phương cười nổi mới là lạ.

Tiếp tục kéo xuống... những chuyện cười bên dưới càng quá đáng hơn.

Không chỉ là đen tối, còn có chút 'tà dâm'~~ nào là chuyện thú vị trong cuộc sống vợ chồng, những chuyện cười khiến người ta đỏ mặt tía tai.

Mẹ nó!

Tống Thư Hàng hận không thể đập điện thoại, loại chuyện cười có chút 'tà dâm' này, cậu mà dám kể cho Bạch tiền bối Two, chán sống rồi sao?

Dứt khoát đổi trang web khác.

Tống Thư Hàng nhấp vào nút quay lại trang, trở về trang tìm kiếm, rồi nhập 【những câu chuyện cười hài hước khiến người ta ôm bụng cười】.

Ngay khi ngón tay cậu vừa chạm vào chữ 'tìm kiếm', đột nhiên, cậu cảm thấy choáng váng, mắt hoa lên.

Chuyện gì thế này?

Mình đâu có nhấp vào cái 【muốn hiểu rõ ý nghĩa cuộc sống không?

Ngươi muốn... thật sự sống không?

Rồi hai lựa chọn YES hoặc NO.】 đâu.

Mình chỉ nhấp vào một nút 'tìm kiếm' thôi mà, tại sao mình đột nhiên lại ngất đi?

Khoan đã, lẽ nào là cái đó?

Là triệu hoán từ Bạch tiền bối Two?

Đừng mà, xin đợi một chút, xin hãy cho mình thêm mấy giây nữa, mình còn chưa tìm được chuyện cười thích hợp mà.

Nhưng rất tiếc, lời kêu gọi lo lắng trong lòng Tống Thư Hàng không thể truyền đến tai Bạch tiền bối Two, cậu cứ thế bị kéo vào 'không gian bổ khảo vô hạn' rồi.

Thân thể Tống Thư Hàng mềm nhũn ngã sang một bên.

Tô Thị A Lục chớp chớp mắt, sau đó lập tức hiểu ra rằng Tống Thư Hàng lại bị kéo vào không gian kỳ lạ kia rồi.

Thế là, thân hình nhỏ nhắn của cô chợt lóe, đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng đỡ lấy thân thể cậu ấy.

Đồng thời, tay kia của Tô Thị A Lục tiếp lấy điện thoại của Tống Thư Hàng. "Lần này, Thư Hàng đã chuẩn bị rồi, trong cái không gian bổ khảo vô hạn kia, dù cần chuyện cười, chắc cũng không thành vấn đề gì đâu nhỉ?" Tô Thị A Lục lẩm bẩm nói, đồng thời, cô tò mò nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của Tống Thư Hàng. "Hả?

Kỳ lạ, vẫn ở trang tìm kiếm sao?

Vừa nãy rõ ràng thấy Thư Hàng cậu ấy đã xem mấy chuyện cười rồi mà?" Tô Thị A Lục nghi hoặc nói, sau đó, cô đưa tay vuốt lên, kéo ra lịch sử trang web của điện thoại Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, 【100 câu chuyện cười đen tối thú vị】 liền xuất hiện trong mắt Tô Thị A Lục.

A Lục kéo kéo trang web này, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ: "Phì ~ đây toàn là chuyện cười gì thế này." Khoan đã!

Chẳng lẽ vừa nãy Tống Thư Hàng chỉ xem những chuyện cười trên trang này?

Rồi sau đó liền bị kéo vào cái 'không gian bổ khảo vô hạn' kia rồi sao?

Nếu vậy... nếu vị tiền bối 'không thể nói ra tên' kia, muốn Tống Thư Hàng kể một chuyện cười để y vui vẻ, mà Tống Thư Hàng lại kể những 【100 câu chuyện cười đen tối】 này.

Cái cảnh tượng đó thật quá thê mỹ, Tô Thị A Lục không dám tưởng tượng.

Tống Thư Hàng cậu ấy xong đời rồi, có chết không?

Thật sự có chút lo lắng cho cậu ấy. *** Trong không gian bổ khảo vô hạn. "Đừng mà a a a, Bạch tiền bối Two, xin hãy cho tôi thêm chút thời gian mà.

Hả?

Đã vào rồi sao?" Tống Thư Hàng chớp mắt một cái, liền phát hiện mình đã xuất hiện trên quảng trường không gian bổ khảo.

Trước mặt cậu, Bạch tiền bối Two cười tủm tỉm nhìn cậu. "A ha ha ha, Bạch tiền bối, tiền bối khỏe không.

Đúng rồi tiền bối, tiền bối đã nhận được 'Long ma dược tề' kia rồi chứ?" Tống Thư Hàng mở miệng nói, muốn giành tiên cơ, kéo dài đề tài, không muốn kéo đề tài trở lại 'chuyện cười', trong bụng cậu bây giờ chỉ có chuyện cười đen tối và chuyện cười có chút 'tà dâm', kể hai loại chuyện cười này trước mặt Bạch tiền bối Two, quả thật là tìm đường chết!

Cậu lại không phải Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, loại chuyện tìm đường chết này, cậu kiên quyết từ chối. "Ừm, đã nhận được rồi.

Nhưng ta còn chưa dùng, vì trên đường có chút rắc rối." Bạch tiền bối Two cười tủm tỉm nói. "A ha ha ha, vậy thì tốt rồi.

Bạch tiền bối, hay là để tôi dạy tiền bối cách kết kén?" Tống Thư Hàng đề nghị, rất tốt, kéo đề tài càng xa càng tốt. "Vậy thì không cần phiền đến ngươi đâu, trong Cửu U thế giới của ta, tà ma biết kết kén nhiều vô kể.

Ta tùy tiện tìm một con ra, bảo chúng nó kết kén cho ta xem, ta liền học được." Bạch tiền bối Two tiếp tục cười tủm tỉm. "A ha ha." Tống

Thư Hàng cười khan hai tiếng. "Được rồi, không nói nhiều nữa.

Ta hiện tại có một thông tin vô cùng quan trọng, liên quan đến sự sống chết của thế giới các ngươi và Nho gia, có muốn nghe không?" Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng lập tức mắt sáng rực, thông tin và tin tức của vị Bạch tiền bối Two này, chưa bao giờ sai lệch.

Nếu thông tin liên quan đến sự sống chết của Nho gia, vậy thì nhất định rất nghiêm trọng. "Có liên quan đến kim liên Nho gia, và tà liên Cửu U thế giới sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Hả?

Ngươi biết tà liên Cửu U thế giới sao?" Bạch tiền bối Two có chút tò mò, chuyện này y chưa từng nói cho Tống Thư Hàng biết mà.

Tống Thư Hàng: "Nói ra thì dài dòng, vì một thiên phú kỳ lạ của tôi, tôi đã từng gặp tà liên Cửu U thế giới một lần.

Giống hệt kim liên Quân Tử của Nho gia...

Quả nhiên, hai đóa sen này có điều kỳ lạ." "Vậy, bây giờ ngươi còn muốn nghe thông tin của ta không?" Bạch tiền bối Two nói. "Muốn!

Xin Bạch tiền bối hãy nói cho tôi biết." Tống Thư Hàng vội vàng nói. "Vậy thì... hãy kể một chuyện cười cho ta vui vẻ đi." Bạch tiền bối Two ngồi thẳng người nói.

Bạch tiền bối Two: "Chỉ cần làm ta vui vẻ cười lên, thì xem như ngươi qua cửa.

Ta đã tha cho ngươi nhiều lần trước kia, ngươi về nhất định đã xem không ít chuyện cười rồi chứ?" Tống Thư Hàng: "......" Thấy Tống Thư Hàng không trả lời, Bạch tiền bối Two khẽ nhướn mày: "Sao vậy, ngươi lại không thu thập chuyện cười sao?

Chương 847

Hay nói cách khác, ngươi căn bản không để chuyện ta muốn nghe chuyện cười vào lòng?" Tống Thư Hàng vội vàng nói: "Khụ, thực ra khi Bạch tiền bối kéo tôi vào đây, tôi đang xem chuyện cười!" "Được rồi, ta tin ngươi, vậy nên mau kể chuyện cười đi." Bạch tiền bối Two nói. "Nhưng mà, mấy chuyện cười tôi xem này không tiện kể.

Nếu kể ra, tiền bối e rằng sẽ đánh chết tôi." Tống Thư Hàng thành thật nói.

Đến nước này, chỉ đành thành thật khai báo với Bạch tiền bối Two.

Tốt nhất là có thể giống như trước kia, dùng cách khác để thay thế 'chuyện cười' mà qua cửa. "Kể ra, ta sẽ đánh chết ngươi sao?

Nghe có vẻ khá thú vị..." Bạch tiền bối Two suy nghĩ một lát, rồi nói: "Hay là, ngươi kể ra thử xem, để ta nghe thử?

Thế này đi, nếu có thể làm ta nảy sinh ý muốn đánh chết ngươi, ta cũng có thể xem như ngươi lần này qua cửa." Hả?

Làm Bạch tiền bối Two nảy sinh ý muốn đánh chết mình... chuyện này còn không dễ quá sao.

Tống Thư Hàng mở miệng liền nói: "A a, khi ngươi tóc dài... bíp bíp bíp bíp ~~" Bị cắt tiếng. "Nếu ngươi thực sự muốn chết, ta cũng có thể thành toàn cho ngươi đấy, tiểu hữu Tống Thư Hàng." Bạch tiền bối Two cười tủm tỉm nói: "Ngoài ra, ta muốn ngươi kể là chuyện cười... chứ không phải chọc vào lịch sử đen tối của ta." "Thực ra, tôi luôn cảm thấy câu chuyện cười này rất thú vị." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Dù sao đi nữa, vừa nãy Bạch tiền bối ngài đã nảy sinh ý niệm muốn 'đánh chết tôi' rồi chứ?

Thế nên, tôi thắng rồi.

Thông tin liên quan đến sự sống chết của Nho gia, tôi xin nhận!" Bạch tiền bối Two: "......" "Hay nói cách khác, Bạch tiền bối ngài muốn nuốt lời?" Tống Thư Hàng bổ sung. "A a a a." Bạch tiền bối Two nói: "Được rồi, nói cho ngươi biết cũng không sao.

Đó là, đóa tà liên Cửu U thế giới kia và kim liên Quân Tử của Nho gia, đều có thể khai phá một tiểu thế giới trong thế giới của mình.

Bây giờ, thông tin này, đã được xác nhận là đáng tin cậy." "Thật sự có thể khai phá một tiểu thế giới sao?

Vậy chẳng phải rất tốt sao, nguyện vọng hàng trăm hàng ngàn năm của Nho gia liền có thể thực hiện được rồi..." Tống Thư Hàng nói.

Cậu trước kia khi phụ thân vào 'phù văn', đã từng nghe thấy sự giao lưu giữa lão già Nho gia và 'kim liên'.

Nho gia bồi dưỡng 'kim liên Quân Tử' này, chính là để tự khai một giới, khai phá một tiểu thế giới đủ để đệ tử Nho gia sinh tồn, từ đó về sau, cuộc chiến giữa Nho gia và Cửu U thế giới không còn là bị động chịu trận, mà là ở trạng thái tiến có thể công, thoái có thể thủ.

Nhưng đột nhiên, giọng Tống Thư Hàng cứng lại: "Khoan đã, chuyện lớn liên quan đến sự sống chết của Nho gia.

Chẳng lẽ, sau khi không gian kim liên Nho gia được khai phá, sẽ có ẩn họa an toàn?

Hoặc là, không gian tà liên và không gian kim liên sẽ có liên hệ gì đó?

Thậm chí là thông qua không gian tà liên, liền ngay lập tức làm nổ tung không gian kim liên?" Bạch tiền bối Two: "Không khoa trương như ngươi nghĩ đâu, nhưng, không gian tà liên và không gian kim liên quả thật có liên kết với nhau.

Chỉ cần sử dụng một loại phương pháp nào đó, liền có thể thông qua không gian tà liên Cửu U thế giới, trực tiếp tiến vào trong không gian kim liên." Tống Thư Hàng thở dài, nếu vậy thì, không gian kim liên của thế giới Nho gia, chẳng phải tương đương với việc đưa thịt vào miệng hổ sao. "Hơn nữa quan trọng hơn là, trong Cửu U thế giới, có một tên không hề yếu hơn ta, đang chuẩn bị thông qua 'không gian tà liên' Cửu U thế giới làm bàn đạp, tiến vào trong 'không gian kim liên'.

Đây mới là 'đại kiếp sinh tử Nho gia' mà ta nói." Bạch tiền bối Two bổ sung. "Một tên không yếu hơn Bạch tiền bối?

Bạch tiền bối ngài mạnh lắm sao?" Tống Thư Hàng vô thức thốt ra, vừa nói ra câu này, cậu liền muốn tự cho mình một cái tát.

Cái tật thẳng thắn này, luôn luôn vào lúc Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã khỏi bệnh rồi, lại đột nhiên bùng phát, khiến cậu một lần nữa trải nghiệm nỗi đau bệnh cũ tái phát. "A a a." Bạch tiền bối Two khẽ cười. "Khụ, cái đó...

Bạch tiền bối, ý tôi là muốn hỏi một chút, Bạch tiền bối ngài mạnh đến mức nào?" Tống Thư Hàng vội vàng chữa lời.

Mất bò mới lo làm chuồng, vá được bao nhiêu thì vá vậy. "A a, nếu ngươi nhất định phải hỏi vấn đề này... ta cho ngươi một giả thuyết nhé.

Nếu ta thông qua 'không gian tà liên' nhảy đến 'không gian kim liên', một tay là có thể giết sạch toàn bộ nhân viên Nho gia, từ già đến trẻ, từ người đến thú, từ pháp khí đến kiến trúc, toàn bộ giết sạch sẽ." Bạch tiền bối Two nhàn nhạt nói. "Một tay?" Tống Thư Hàng ngấm nuốt nước bọt. "Ừm, một tay, không thể hơn được nữa." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy chân mềm nhũn, lực chiến đấu của Bạch tiền bối Two, nghe có vẻ còn cường hãn hơn cả Bạch Tôn Giả ở hiện thế.

Mà cậu vừa nãy lại "tìm đường chết" như vậy trước mặt Bạch tiền bối Two, "ngông cuồng" như vậy, liệu có bị Bạch tiền bối Two dùng một ngón tay ấn chết không? "Bây giờ biết sợ rồi sao?" Bạch tiền bối Two cười ha hả nói. "Đúng rồi, tôi nhớ tiền bối hiện tại không thể ra khỏi 'Cửu U thế giới' đúng không?" Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra điểm này. "A a, ngươi quên sự liên hệ giữa không gian tà liên và không gian kim liên này rồi sao?

Nếu tên không yếu hơn ta kia thành công... ta cũng luôn có cách tìm được phương pháp tương tự, rời khỏi Cửu U thế giới." Bạch tiền bối Two gợi ý. "Bạch tiền bối, nếu bây giờ tôi nhận lỗi còn kịp không?" Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi. "Thế nên, hãy kể cho ta một chuyện cười thú vị đi, chuyện cười thú vị, hoặc là chuyện cười khiến ta cảm thấy muốn xử lý ngươi, ta liền có thể cho ngươi rời khỏi cái 'không gian bổ khảo vô hạn' này, ngươi vẫn luôn gọi không gian này là vậy mà." Bạch tiền bối Two nói.

Quanh đi quẩn lại, lại quay về đây rồi.

Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối, ngoài chuyện cười ra, tiền bối không có sở thích nào khác sao?

Chúng ta không thể đổi sang thứ khác sao?" "Cả đời này của ta... chỉ trông cậy vào chuyện cười mà sống thôi." Bạch tiền bối Two mặt không cảm xúc nói.

Nguyện vọng cả đời của tiền bối rẻ mạt quá rồi!

Thế nên, chẳng lẽ mình thật sự phải kể chuyện cười đen tối cho Bạch tiền bối Two nghe sao?

Luôn cảm thấy nếu mình mở miệng kể chuyện cười đen tối, sẽ tự kéo mình vào một địa ngục vạn kiếp bất phục. *** Tống Thư Hàng suy tư một lát, đột nhiên... cậu nghĩ đến một chuyện quan trọng khác.

Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối, thông tin về đại kiếp của Nho gia, tiền bối dù có nói cho tôi biết, tôi lại có thể làm gì?" Sự tồn tại của 'kim liên Quân Tử' Nho gia, là bí mật lớn nhất của Học Viện Bạch Vân hiện tại.

Về 'kim liên Quân Tử', Học Viện Bạch Vân không nói cho bất kỳ ai.

Tống Thư Hàng dù có biết chuyện 'không gian tà liên' và 'không gian kim liên' sẽ liên kết với nhau, cậu lại phải làm thế nào để truyền tin tức này cho Học Viện Bạch Vân?

Chẳng lẽ phải nói cho đối phương: Kim liên nhà các ngươi có vấn đề, tiểu thế giới khai phá ra, sẽ trực tiếp liên kết với tà liên Cửu U thế giới?

Nếu vậy, cậu còn phải giải thích trước với người Nho gia, cậu lấy được chuyện 'không gian kim liên' từ đâu.

Hơn nữa, Nho gia đã chuẩn bị cho 'không gian kim liên' hàng trăm hàng ngàn năm, cũng không thể vì một câu nói, một thông tin của cậu mà dừng kế hoạch khai phá 'không gian kim liên'. "A a, ngươi hỏi đúng trọng điểm rồi." Bạch tiền bối Two nói: "Ta đã đến tìm ngươi, thì đại biểu trong tay ta có một phương án giải quyết, tuy không nhất định thành công, nhưng có thể cho ngươi đi thử." "Xin Bạch tiền bối dạy tôi cách làm." Tống Thư Hàng nói. "Ta ở đây có một bộ phương pháp, ngươi học được rồi, hãy đi vào không gian kim liên Nho gia, rồi dùng bộ phương pháp này để để lại ấn ký của mình trong không gian kim liên.

Đến lúc đó, ngươi sẽ trở thành chủ nhân không gian kim liên, chắc chắn có thể ngăn cản tên kia thông qua 'không gian tà liên' làm bàn đạp, tiến vào trong không gian kim liên." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: "Vấn đề là, tôi phải làm sao để tiến vào không gian kim liên.

Hơn nữa, với thực lực của tôi, trở thành chủ tể một không gian có làm được không?

Dù tôi có trở thành chủ tể không gian, liệu có thể chống đỡ được tên mà Bạch tiền bối ngài nói muốn tiến vào 'không gian kim liên' không?" Cậu lại không phải đệ tử Nho gia, Nho gia trong thời gian ngắn, khẳng định sẽ không cho cậu cơ hội tiến vào 'không gian kim liên'. "Đó là chuyện mà ngươi phải lo lắng rồi." Bạch tiền bối Two nhún vai, y cũng chỉ có thể giúp mọi người đến đây thôi.

Thực tế, như y đã nói với Dịch Thái Kim Chúc Cầu trước kia, bất kể hành động lần này của Dịch Thái Kim Chúc Cầu, là thành công hay thất bại, đối với y đều không có hại gì. *** Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, rồi hỏi: "Vậy Bạch tiền bối, tôi có thể truyền thụ phương pháp mà tiền bối dạy tôi, cho người khác không?

Ví dụ như, đệ tử Nho gia?" Không gian kim liên là không gian Nho gia đã bồi dưỡng hàng trăm hàng ngàn năm, Tống Thư Hàng trở thành chủ tể không gian này không thích hợp.

Nếu có thể, vẫn là giao cho đệ tử Nho gia tự mình xử lý thì tốt hơn. "Tùy ngươi, ta chỉ thuận tay làm chuyện mình có thể làm.

Còn việc ngươi muốn ngăn cản 'tên kia' như thế nào, thì không liên quan đến ta." Bạch tiền bối Two thờ ơ nói.

Tiếp đó, Bạch tiền bối Two truyền thụ phương pháp để lại ấn ký trong 'không gian kim liên' cho Tống Thư Hàng.

Quá trình này không phức tạp... chính là bày ra rất nhiều tư thế, phối hợp chân khí hoặc linh lực trong cơ thể, hóa thành ấn ký, lưu lại trong không gian kim liên.

Cũng giống như nhảy một điệu vũ vậy.

Bạch tiền bối Two, nhảy rất đẹp mắt.

Nhưng mà, Bạch tiền bối Two cũng không thể đảm bảo phương pháp này, nhất định sẽ thành công.

Y chỉ nhìn Dịch Thái Kim Chúc Cầu để lại ấn ký trong 'không gian tà liên' bằng phương pháp này, về mặt lý thuyết mà nói, phương pháp có thể để lại ấn ký trong tà liên, thì ở kim liên cũng hẳn là khả thi. "Nếu thực sự không được, ngươi còn có thể làm ngược lại bộ phương pháp này một lần." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: "......" Trông tùy tiện như vậy, quá không đáng tin cậy rồi. "Được rồi, những chuyện cần nói cho ngươi, những chuyện cần dạy cho ngươi, đều đã hoàn thành.

Bây giờ, thời gian rất gấp.

Trong Cửu U thế giới, tên không kém gì ta kia đã để lại ấn ký của hắn trong 'không gian tà liên', nếu ngươi hành động chậm một chút nữa, không gian kim liên Nho gia nở rộ, hắn sẽ nhảy qua Cửu U thế giới đến.

Đến lúc đó, ngươi sẽ không kịp nữa đâu." Bạch tiền bối Two nói. "Tôi lập tức quay về." Tống Thư Hàng gật đầu nói. "Ừm... cuối cùng, ngươi có phải đã quên chuyện gì rồi không?

Chương 848

Muốn rời đi thì hãy kể một chuyện cười làm ta vui vẻ đi, hoặc là, kể một chuyện cười khiến ta có ý muốn đánh chết ngươi, cũng được." Bạch tiền bối Two nói.

Quanh đi quẩn lại, lại quay về đây rồi.

Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối, ngoài chuyện cười ra, tiền bối không có sở thích nào khác sao?

Chúng ta không thể đổi sang thứ khác sao?" "Cả đời này của ta... chỉ trông cậy vào chuyện cười mà sống thôi." Bạch tiền bối Two mặt không cảm xúc nói.

Nguyện vọng cả đời của tiền bối rẻ mạt quá rồi!

Thế nên, chẳng lẽ mình thật sự phải kể chuyện cười đen tối cho Bạch tiền bối Two nghe sao?

Luôn cảm thấy nếu mình mở miệng kể chuyện cười đen tối, sẽ tự kéo mình vào một địa ngục vạn kiếp bất phục. *** Thời gian khẩn cấp." Bạch tiền bối Two lơ lửng trong hư không: 'Biết đâu, ngươi muốn giúp Nho gia chỉ còn thiếu mấy phút thời gian này, hãy suy nghĩ cho kỹ đi.'" *** Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không kể chuyện cười đen tối trước mặt Bạch tiền bối Two.

Lúc này, trong đầu cậu linh quang chợt lóe, nghĩ đến một câu đố vui thú vị từ rất lâu về trước. "Bạch tiền bối, nếu nhất định phải nói, vậy thì tôi sẽ kể một cái vậy." Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi: "Một con tiểu bạch...

à không đúng; một cái tiểu bạch... cũng không đúng; một vị tiểu bạch cộng một vị tiểu bạch, bằng bao nhiêu?" Bạch tiền bối Two:

"......" Câu đố này có gì đáng cười sao?

Nhưng thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tống Thư Hàng, y phối hợp đáp: "Được rồi, 2 vị tiểu bạch." "Chúc mừng tiền bối, đã trả lời sai!" Tống Thư Hàng đắc ý cười: "Đáp án là tiểu bạch thỏ." "......" Bạch tiền bối Two: "Lý do?" "Bởi vì a, một con...

à, không, một vị tiểu bạch cộng với một vị tiểu bạch, bằng 2 vị tiểu bạch. 2 vị tiểu bạch chính là Tiểu Bạch Two.

Đúng rồi, Two là số 2 trong một ngôn ngữ nào đó trên thế giới hiện tại, cái đó gọi là 'tiếng Anh'.

Two đọc bằng Hán ngữ, chính là 'thỏ', thế nên đáp án chính là tiểu bạch thỏ!" Bạch tiền bối Two nhéo cằm, suy tư.

Suy nghĩ một lát sau, y cuối cùng cũng hiểu được điểm gây cười của câu hỏi này: "Ha ha ha, có chút thú vị." "Ừm ừm, thế nào, thú vị chứ?" Tống Thư Hàng mong chờ hỏi. "Vừa nãy có một khoảnh khắc, ta thật sự có ý muốn đánh ngươi một trận.

Được rồi, lần này xem như ngươi đạt yêu cầu." Bạch tiền bối Two vẫy vẫy tay.

Ý thức của Tống Thư Hàng liền trở về thế giới hiện thực. *** Vừa trở về, cậu phát hiện mình đang nằm trên chiếc ghế dài, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Lục đang ngồi cách đó không xa, khe khẽ trò chuyện những chuyện thú vị.

Nghe thấy tiếng Thư Hàng đứng dậy, Tô Thị A Lục quay đầu lại: "Thư Hàng, cậu tỉnh rồi à." "Ừm... lại một lần nữa thuận lợi thoát ra khỏi không gian đó rồi." Tống Thư Hàng cảm thán. "Lần này, cũng phải kể chuyện cười cho vị tiền bối không thể gọi tên kia sao?" Ngư Kiều Kiều hỏi.

Tống Thư Hàng cười khan gật đầu. "Rồi, cậu kể cho vị tiền bối kia chuyện 'chuyện cười đen tối' nào sao?" Ngư Kiều Kiều lại mong chờ hỏi. "Kiều Kiều, cậu đang tưởng tượng cảnh tượng gì thế." Tống Thư Hàng thở dài: "Mình không kể 'chuyện cười đen tối', lúc đó mình linh cơ chợt lóe, nghĩ đến một câu hỏi đánh lừa trí óc, đã qua cửa một cách suôn sẻ.

Đúng rồi, bây giờ không phải lúc nói chuyện này.

Bạch tiền bối bọn họ có ở đây không?" "Bạch tiền bối hình như bị đệ tử Nho gia thần thần bí bí mời đi rồi, hình như là muốn mời ngài tham gia một hoạt động lớn của Nho gia." Tô Thị A Lục nói, nói rồi cô truyền âm nhập mật: "Mình đoán, hoạt động mà Nho gia nói, chắc có liên quan đến đóa kim liên Quân Tử kia." "Thư Hàng, lần này cậu lại có được tin tức gì trong 'không gian bổ khảo vô hạn' đó?" Tô Thị A Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, dùng phương thức truyền âm nhập mật, thuật lại lần nữa tin tức từ miệng Bạch tiền bối Two cho A Lục và Ngư Kiều Kiều.

Gần đây loại tình tiết này xuất hiện hơi nhiều.

Tô Thị A Lục truyền âm: "Thì ra là vậy, nhưng chúng ta lại có thể làm gì?

Chúng ta ngay cả cái 'không gian kim liên' đó còn không vào được mà?" "Hay là, chúng ta hai người lén lút lẻn vào?" Ngư Kiều Kiều đề nghị. "Không làm được đâu, tất cả cao thủ Nho gia hiện tại, đều canh gác gần 'không gian kim liên' đó, ba chúng ta căn bản không thể lén vào.

Hơn nữa, nếu chúng ta muốn lén lút lẻn vào, bị bắt được thì thật sự có miệng cũng không thể biện minh." Tô Thị A Lục lắc đầu nói.

Ngư Kiều Kiều nói: "Hay là hỏi các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất

Hào Quần' đi?

Đông người mạnh, hơn nữa các tiền bối sống lâu, có nhiều ý tưởng, biết đâu có thể nghĩ ra một ý hay." Tống Thư Hàng: "Cũng chỉ đành như vậy." "Để mình đăng." Thế là, Tô Thị A Lục nhanh chóng đăng chuyện Tống Thư Hàng vừa kể vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Bao gồm 'kim liên Quân Tử' Nho gia, bao gồm 'tà liên' ở Cửu U thế giới, và tin tức về một tồn tại rất đáng sợ, có thể trực tiếp thông qua 'thế giới tà liên' tiến vào 'thế giới kim liên'.

Đăng xong chuyện Tống Thư Hàng kể, Tô Thị A Lục lại bổ sung: "Vậy các vị tiền bối, trong tình huống này, chúng ta phải làm thế nào đây?" Người trả lời đầu tiên, quả nhiên lại là thánh đấu sĩ vĩnh viễn online Bắc Hà Tán Nhân trong nhóm: "A, chuyện này phiền phức lắm đó." Tống Thư Hàng đồng ý: "Hơn nữa, vì nguồn thông tin của tôi khá đặc biệt, căn bản không biết phải giải thích thế nào với người Nho môn, tôi biết 'kim liên Quân Tử' từ đâu.

Nhưng mà, nếu chúng ta không làm gì đó, Nho gia tiếp theo sẽ rất nguy hiểm." Bạch Tôn Giả: "Ừm, tiểu hữu Thư Hàng cậu nói rất có lý." "Hả?

Bạch tiền bối ngài cũng online sao, ngài không phải đi cùng người Nho gia, tham gia hoạt động gì đó rồi sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch Tôn Giả: "Ừm, hoạt động sắp bắt đầu rồi, ta rảnh rỗi không có gì làm, liền lên mạng chơi game một lúc, rồi thấy tin tức của ngươi.

Trò chơi vừa nãy chơi rất thú vị, thể loại huyền huyễn.

Ta vừa tranh thủ lúc nghỉ ngơi, cày được ba bộ trang bị max cấp, ngươi có muốn chơi không?

Nếu muốn chơi, ta tặng ngươi một bộ trang bị max cấp.

Ta cho ngươi xem ảnh chụp màn hình, trang bị cực kỳ đẹp trai." Nói rồi, Bạch Tôn Giả lại đăng một bức ảnh chụp màn hình trang bị game trong nhóm. "Hả?

Bạch tiền bối ngài cũng chơi trò này sao, tôi cũng đang chơi này.

Tuy gần đây thời gian online ít, tôi chơi chiến sĩ...

Bộ trang bị chiến sĩ max cấp này, lần trước tôi cày một tháng trời cũng không cày đủ.

Bạch tiền bối ngài nhất định phải giữ lại cho tôi một bộ nha." Tống Thư Hàng vui vẻ nói. "Không vấn đề, ngươi online sau chúng ta kết bạn, ta sẽ gửi trang bị qua hệ thống cho ngươi." Bạch Tôn Giả trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: "......" Tiên Ngư Sứ (Ngư Kiều Kiều): "Thư Hàng, các cậu lạc đề rồi." Tô Thị A Lục: "Lạc đề nghiêm trọng." Vừa nãy còn đang nói chuyện lớn liên quan đến sự sống chết của Nho gia, sao nháy mắt đã lạc sang chuyện trang bị game rồi. "A ha ha, đúng rồi Bạch tiền bối, tiền bối nói chúng ta phải làm thế nào đây?

Nếu cứ để 'kim liên' Nho gia tiếp tục sinh trưởng, không gian tà liên Cửu U thế giới đối diện sẽ liên kết với nó.

Đến lúc đó, một tồn tại đáng sợ của Cửu U thế giới, sẽ trực tiếp thông qua không gian tà liên làm bàn đạp, tiến vào không gian kim liên, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Tên tồn tại đáng sợ đó, còn mạnh hơn Cửu phẩm Kiếp Tiên một chút." Tống Thư Hàng nói. "Lúc này, ta cũng đành bó tay thôi." Bạch Tôn Giả nói: "Hơn nữa, chuyện này nên triệu hoán đạo hữu liên quan đến mới đúng." Tống Thư Hàng: "?" Bạch Tôn Giả tiếp tục nói: "Nhìn ta đây @Hằng Hỏa Chân Quân.

Hằng Hỏa đạo hữu mau ra đây, xem lịch sử trò chuyện.

Không ra nữa, không gian kim liên Nho gia của các ngươi sẽ xong đời rồi." Tống Thư Hàng: "!!!!" Hằng Hỏa đạo hữu?

Không lẽ là vị Hằng Hỏa Chân Quân của Học Viện Bạch Vân Nho gia sao?

Một trong những người đứng đầu Học Viện Bạch Vân Nho gia, cũng bị Bạch Tôn Giả hoặc Hoàng Sơn Chân Quân kéo vào Cửu Châu Nhất Hào Quần sao?

Bạch Tôn Giả: "Hả, triệu hoán thất bại?

Lạ thật, ai trong các ngươi biết đạo hiệu của 'Hằng Hỏa Chân Quân' trong nhóm là gì không?" "Bạch đạo hữu, không cần triệu hoán đâu, ta vẫn luôn ở đây." Lúc này, một ID là 【Hằng Hỏa tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu】 đã online.

Bạch Tôn Giả: "ID của Hằng Hỏa đạo hữu, rất đặc sắc." Lúc sớm nhất, ID của mọi người trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chính là đạo hiệu của mọi người.

Nhưng không biết từ lúc nào, ID của mọi người lại trở nên ngày càng kỳ quái.

Là từ bảy đạo hiệu của tiểu hữu Thư Hàng sao?

Hay là từ Đậu Đậu 【Ta là trung khuyển của Hoàng Sơn đại nhân】 sao? "Tâm mệt quá, người cũng mệt quá, mỗi ngày vừa mở mắt đã mệt, vừa nhắm mắt lại mệt.

Muốn nghỉ hưu quá, muốn bỏ việc quá, muốn vứt Học Viện Bạch Vân lại không quản, tự mình phiêu bạt chân trời góc biển." 【Hằng Hỏa tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu】 nhân cơ hội tuôn hết một tràng cảm xúc trong lòng ra.

Hình tượng 'ôn hòa lễ độ, phong độ quân tử' mà Hằng Hỏa Chân Quân đã để lại trong lòng Tống Thư Hàng, lập tức sụp đổ.

Một hình tượng cao cả, cần rất nhiều thời gian để dựng lên... nhưng lại sụp đổ dễ như trở bàn tay.

Bạch Tôn Giả: "Trước tiên đừng nói chuyện này nữa, hãy nói về chuyện 'không gian tà liên' và 'không gian kim liên' đi.

Học Viện Bạch Vân Nho gia của các ngươi xong đời rồi." "A..." 【Hằng Hỏa tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu】 u u thở dài, nói: "@Bá Đao Tống Nhất, ngươi chính là tiểu hữu Tống Thư Hàng đúng không?

Thông tin về sự liên kết giữa 'không gian kim liên' và 'không gian tà liên' của Nho gia chúng ta, nguồn tin có đáng tin cậy không?" Hằng Hỏa Chân Quân không hỏi Tống Thư Hàng từ đâu mà biết được bí mật lớn nhất của Nho gia 'không gian kim liên'.

Các thành viên trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', mỗi người đều có những điểm đặc biệt.

Bí mật lớn nhất của Nho gia bọn họ, trước mặt vị đạo hữu 'Bá Đao Tống Nhất' này, đều không còn là bí mật nữa.

Thế nên về điểm này, Hằng Hỏa Chân Quân cũng không có gì để hỏi.

Hơn nữa, so với việc bí mật Nho gia bị tiết lộ, quan trọng hơn vẫn là 'không gian tà liên' ở Cửu U thế giới!

Bá Đao Tống Nhất: "Nguồn tin, tuyệt đối đáng tin cậy.

Nguồn tin của tôi, có liên quan đến mười ba Kiếp Tiên Nho gia đã kéo tôi vào không gian đó.

Tôi đã mấy lần bị kéo vào không gian đó, gặp một vị tiền bối 【Bíp bíp bíp ~~】, từ chỗ y tôi đã nhận được một chuỗi thông tin." "Vị tiền bối kia, có truyền thụ phương pháp giải cứu nào không?" Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Lúc này, dù là ông ấy ra mặt, yêu cầu Nho gia dừng khai phá 'không gian kim liên', cũng là không thể.

Kế hoạch hàng trăm hàng ngàn năm của Nho gia, sẽ không vì lời nói của Hằng Hỏa Chân Quân mà dừng lại.

Huống hồ, tính toán thời gian, đóa 'kim liên Quân Tử' kia thậm chí đã bắt đầu trưởng thành rồi.

Nếu không có phương pháp giải cứu, ngay cả ông ấy cũng đành bó tay.

Bá Đao Tống Nhất: "Có!

Vị tiền bối 【Bíp bíp bíp ~~】 đã truyền thụ cho tôi một loại phương pháp, chỉ cần nhảy một điệu trong không gian kim liên, là có thể để lại ấn ký của mình trong không gian, trở thành chủ tể không gian kim liên.

Như vậy, liền có thể đối kháng 'không gian tà liên', ngăn cản tà ma Cửu U thế giới thông qua 'không gian tà liên' làm bàn đạp, tiến vào trong 'không gian kim liên'." "Nói cách khác, phải để đạo hữu Bá Đao trở thành chủ tể 'không gian kim liên' mới có thể ngăn cản đối phương sao?" 【Hằng Hỏa tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu】 lại một lần nữa thở dài, tâm mệt quá. "Không...

ý tôi là, tôi có thể truyền thụ loại phương pháp này cho đệ tử Nho gia.

Chương 849

Bởi vì bản thân tôi không thích hợp trở thành chủ tể 'không gian kim liên', chuyện này, vẫn là giao cho đệ tử Nho gia thì tốt hơn." Tống Thư Hàng trả lời.

Ngoài ra, đạo hữu Bá Đao là cái quỷ gì chứ, hãy gọi cậu là Tống Nhất đi. 【Hằng Hỏa tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu】: "Đạo hữu Bá Đao, ngươi sẵn lòng truyền thụ bộ phương pháp này cho chúng ta sao?" "Sự việc không nên chậm trễ, xin Hằng Hỏa tiền bối hãy đến đây một chuyến, tôi sẽ dạy cho ngài phương pháp." Tống Thư Hàng trả lời. "Ta lập tức đến!" Hằng Hỏa Chân Quân kích động nói.

Lúc này, Bạch Tôn Giả nói: "Ừm...

Hằng Hỏa đạo hữu, đừng quên truyền thống của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chúng ta.

Có bỏ ra mới có hồi báo!" "Ta biết, ta biết.

Ta bây giờ có thể lấy ra, cũng chỉ có 'hạt sen của kim liên'.

Đạo hữu Bá Đao, ta dùng nó để giao dịch với ngươi được không?" Hằng Hỏa Chân Quân nhanh chóng nói. "Được thôi." Tống Thư Hàng trả lời, cậu vừa đúng lúc cần không ít hạt sen, số lượng càng nhiều càng tốt. "Ta lập tức đến." Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Bạch Tôn Giả lại nhắc nhở: "Hằng Hỏa đạo hữu, số lượng hạt sen trên người ngươi có đủ không?

Đừng ít hơn ba mươi hạt sen." "Không vấn đề, Bạch đạo hữu ngươi đi cùng ta luôn đi.

Ngươi ngự kiếm phi hành tốc độ nhanh hơn." Hằng Hỏa Chân Quân vội vàng nói. "Nhìn dáng vẻ hào sảng của ngươi, ba mươi hạt ít quá sao?

Vậy năm mươi hạt sen đi.

Ta cũng cảm thấy ba mươi hạt sen không đủ ăn." Bạch Tôn Giả bình tĩnh nói. "Có có, vừa đúng lúc có năm mươi hạt.

Sau khi thành công, ta còn có thể bổ sung thêm một ít, được chứ?" Hằng Hỏa Chân Quân dở khóc dở cười. *** Không đến ba giây.

Một đạo kiếm quang 'vù' một tiếng, xẹt thẳng đến trước phòng của Tống Thư Hàng và mấy người...

Đây là Hằng Hỏa Chân Quân chủ động đề xuất muốn 'tốc độ càng nhanh càng tốt', thế nên Bạch Tôn Giả đã thả lỏng hạn chế, toàn tốc ngự kiếm, bay cực kỳ sảng khoái.

Hằng Hỏa Chân Quân nhảy xuống phi kiếm, vậy mà lại cảm thấy buồn nôn vì say xe đã lâu...

à không, là cảm giác say phi kiếm.

Sau khi hạ cánh, ông ấy nhanh chóng xông vào trong phòng.

Trong phòng ba người Tống Thư Hàng, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Hằng Hỏa Chân Quân.

Tổng cộng mới mấy giây trước?

Chân Quân đã bay đến rồi sao? "Đạo hữu Bá Đao, đây!" Hằng Hỏa Chân Quân đưa một cái túi nhỏ cho Tống Thư Hàng, bên trong đựng tròn năm mươi hạt sen 'kim liên Quân Tử'.

Tiếp đó, ông ấy kéo Tống Thư Hàng: "Đi, chúng ta vừa đi vừa nói." Cứ thế, Thư Hàng vẻ mặt mộng bức bị kéo ra khỏi phòng.

Ngoài phòng, Bạch Tôn Giả chân đạp phi kiếm, mặt mang nụ cười mê người. "Bạch đạo hữu, xin hãy một lần nữa dùng tốc độ nhanh nhất, chúng ta quay về không gian kim liên." Hằng Hỏa Chân Quân

nói.

Hằng Hỏa Chân Quân vừa nói xong, chân Tống Thư Hàng liền mềm nhũn.

Để Bạch Tôn Giả dùng tốc độ nhanh nhất quay về sao?

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, cũng sẽ không lựa chọn loại phương thức tìm đường chết này đâu!

Thế là, Tống Thư Hàng vội vàng nói: "Hằng Hỏa tiền bối đừng vội, phương pháp mà vị 'Bíp bíp bíp' truyền thụ cho tôi không khó đâu, tôi bây giờ sẽ làm mẫu cho ngài một lần, ngài lập tức sẽ học được thôi.

Chỉ cần ngài học được, tôi liền không cần đi qua đó nữa." Trong lúc nói chuyện, cậu liếc mắt nhìn Bạch Tôn Giả.

Thấy không?

Bạch Tôn Giả đang ngự kiếm lơ lửng trên không trung, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ!

Toàn tốc phi hành!

Phải biết rằng Thư Hàng từ lúc quen biết Bạch Tôn Giả đến nay, chưa từng được chứng kiến trạng thái 'toàn lực phi hành' thực sự của Bạch Tôn Giả.

Tức là, đó là tốc độ mà Tống Thư Hàng bây giờ hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi.

Thế nên, nhìn thấy nụ cười mê người của Bạch Tôn Giả, cậu cảm thấy chứng sợ độ cao của mình lại tái phát rồi. "Đừng phí lời nữa, nhanh lên xe!" Hằng Hỏa Chân Quân tùy tiện tóm lấy Tống Thư Hàng, ông ấy hướng ra ngoài phòng.

Thư Hàng chỉ là một tiểu tu sĩ Tam phẩm, không thể tránh né, chống cự Hằng Hỏa Chân Quân.

Cứ thế, cậu bị cưỡng ép kéo lên phi kiếm của Bạch Tôn Giả. "Xuất phát!" Bạch Tôn Giả đưa tay chỉ về phía trước.

Phi kiếm dưới chân 'vù' một tiếng vọt về phía trước.

Tốc độ đó, đã không thể dùng từ ngữ của con người để hình dung.

Chỉ vỏn vẹn hơn một giây, Tống Thư Hàng lại cảm thấy mình... hả?

Không cảm giác gì cả!

Phải hình dung thế nào đây?

Có phải vì khoảng cách không xa, thời gian quá ngắn không?

Bạch tiền bối tổng cộng chỉ dùng hơn một giây, đã đến đích rồi.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy 'vù' một cái, cứ như dịch chuyển tức thời vậy.

Giữa chừng, cái gì mà độ cao, tốc độ, đều không có cảm giác.

Đây là【Vật Cực Tất Phản】trong truyền thuyết sao?

Tốc độ nhanh đến cực hạn rồi, ngược lại lại không đáng sợ nữa?

Tống Thư Hàng cảm thấy mình, chết đi sống lại!【Có lẽ sau này, khi Bạch tiền bối muốn tiêu phi kiếm, mình có thể bảo Bạch tiền bối dùng tốc độ nhanh nhất bay?】Vừa nghĩ vậy, Tống Thư Hàng liền nhảy xuống từ phi kiếm.

Nhưng ngay khi chân cậu vừa chạm đất, cơ thể cậu liền xuất hiện các triệu chứng như mềm nhũn chân, buồn nôn, tim đập nhanh, cơ bắp vô lực.

Những triệu chứng này, là sự kết hợp của chứng say xe và sợ độ cao.

Tống Thư Hàng: "......" Rõ ràng không cảm thấy sợ hãi hay kinh hoàng, nhưng phản ứng của cơ thể cậu lại đặc biệt thành thật? "Tiểu hữu Thư Hàng, cậu có ổn không?" Hằng Hỏa Chân Quân cố gắng chống đỡ, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Mặc dù ông ấy cũng có chút mềm nhũn chân, nhưng có hậu bối ở đây, ông ấy nhất định phải nghiến răng giữ vững hình tượng của mình. "Ha...

ẩu... tôi cảm thấy mình giống như đang mang thai vậy, rất muốn nôn." Tống Thư Hàng một tay vịn cây lớn bên đường, nôn khan. "Cậu ví von tệ quá." Miệng Hằng Hỏa Chân Quân giật giật.

Bạch Tôn Giả lại khẽ cười, nói: "Đây là ngoại vi của 'không gian kim liên'.

Thư Hàng, cậu có thể ở đây, truyền thụ pháp ấn 'không gian kim liên' cho đạo hữu Hằng Hỏa." Chuyến tiêu phi kiếm này, Bạch tiền bối rất hài lòng.

Thật ra y còn có thể nhanh hơn một chút nữa, hoàn toàn có thể rút ngắn thời gian bay xuống dưới một giây.

Thế nên thực ra, y đã chiếu cố Thư Hàng và Hằng Hỏa Chân Quân rồi. "Không vấn đề, tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng nói.

Nếu truyền thụ phương pháp bên trong 'không gian kim liên', cậu trong quá trình dạy Hằng Hỏa Chân Quân để lại ấn ký, sẽ trở thành chủ tể 'không gian kim liên'.

Thế nên, phải ở bên ngoài 'không gian kim liên', dạy Hằng Hỏa Chân Quân pháp ấn. *** "Phương pháp để lại ấn ký trong không gian kim liên, thực ra không khó.

Theo tôi thấy, nó thực ra giống như một điệu nhảy vậy.

Nhưng cần phối hợp chân khí hoặc linh lực trong cơ thể, trong quá trình nhảy múa để lại ấn ký trong không gian.

Lúc đó vị tiền bối 'Bíp bíp bíp ~~' nhảy múa rất đẹp mắt." Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả bên cạnh nhéo cằm, ông ấy đã biết, vị tiền bối 'Bíp bíp bíp ~~' trong miệng Tống Thư Hàng, là một tồn tại có hình dáng y hệt ông ấy.

Tức là, nếu ông ấy nhảy 'pháp ấn' này, cũng sẽ rất đẹp mắt sao? *** Sau khi bố trí kết giới, Tống Thư Hàng bắt đầu nhảy điệu vũ có thể để lại ấn ký trong 'không gian kim liên', gọi tắt là 'vũ điệu ấn ký' đi.

Khi Tống Thư Hàng bắt đầu nhảy, nói thật... khá đẹp mắt.

Sau khi tiếp xúc với tu chân, nhan sắc của Tống Thư Hàng đã tăng lên không ít.

Hơn nữa trong quá trình vũ động, hai tay của Tống Thư Hàng sẽ dùng chân khí vỗ ra các loại phù văn trong hư không.

Theo cái nhìn của người ngoài, khi cậu nhảy 'vũ điệu ấn ký' này, lòng bàn tay hai tay sẽ phát ra từng đạo ánh sáng lấp lánh, rất mãn nhãn.

Cảnh tượng này, những người đã chơi các trò chơi như 'Au Mobile' hoặc 'Audition' sẽ cảm thấy đặc biệt quen thuộc.

Trong các trò chơi tương tự như vậy, khi người chơi điều khiển nhân vật nhảy múa, giữa hai tay sẽ phát ra ánh sáng như vậy, tăng thêm độ bắt mắt của điệu nhảy.

Đồng thời, chân Tống Thư Hàng cũng nhanh chóng nhảy theo một bước đi nhất định.

Có lúc giống như các bước nhảy ma quái trong vũ điệu hiện đại, thỉnh thoảng sẽ xen kẽ các động tác giống 'Hồ Điệp Vũ', thậm chí còn có các động tác lớn như 'xoay Thomas' trong vũ điệu đường phố.

Nếu không phải Tống Thư Hàng hiện tại đã trở thành tu sĩ, khả năng phối hợp cơ thể xuất sắc, thể chất siêu tốt, rất nhiều động tác người bình thường căn bản không thể nối tiếp được.

Chương 850

Một khúc nhảy xong, trong hư không lưu lại từng cái phù văn, lấp lánh phát sáng, Tống Thư Hàng cũng ra một thân mồ hôi. "Được rồi, kết thúc." Tống Thư Hàng nói.

Bẹp bẹp bẹp!

Bạch Tôn Giả và Hằng Hỏa Chân Quân vỗ tay nhiệt liệt.

Tống Thư Hàng hỏi: "Chính là như vậy đó, Hằng Hỏa tiền bối đã ghi nhớ chưa?" Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu.

Trong 'vũ điệu ấn ký' này, có rất nhiều động tác có độ khó lớn.

Nếu là nữ tu mà nhảy, có thể dùng từ thưởng tâm duyệt mục để hình dung... nhưng nếu là ông ấy nhảy, luôn cảm thấy sẽ có chút không dám thả lỏng. "Vậy thì, nhiệm vụ bảo vệ 'không gian kim liên' Nho gia liền giao cho ngài, Hằng Hỏa tiền bối." Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

Nói rồi, cậu lại nói: "Vậy thì, Bạch tiền bối, Hằng Hỏa tiền bối.

Tôi xin phép về phòng nghỉ ngơi của mình trước, tạm biệt!" Cậu đã truyền thụ thành công thông tin và vũ điệu ấn ký từ 'Bạch tiền bối Two' cho Nho gia, cậu chỉ có thể giúp Nho gia đến đây thôi.

Tiếp theo, bất kể 'không gian kim liên' Nho gia có giữ được hay không, đã không còn là chuyện một tiểu tu sĩ Tam phẩm như Tống Thư Hàng có thể can thiệp.

Ngoài ra, cậu vừa nhận được một túi lớn hạt sen【kim liên Quân Tử】, chuẩn bị quay về thử xem, liệu có thể nâng cấp dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' của mình lên một cấp bậc hay không.

Biết đâu sau khi nâng cấp mấy cấp độ, năng lực Thiệt Trán Liên

Hoa có thể sản sinh dị biến thì sao?

Còn nữa... trên đường cậu phải tranh thủ xem mấy trang web 'chuyện cười', lần này nhất định phải chuẩn bị nhiều chuyện cười, để phòng bất trắc.

Dù sao bây giờ trí nhớ của cậu cực kỳ xuất sắc, một hơi nhớ cả ngàn câu chuyện cười cũng không thành vấn đề.

Sau này, dù có bị 'Bạch tiền bối Two' kéo vào không gian bổ khảo vô hạn, cũng không cần lo lắng. "Khoan đã, tiểu hữu Bá Đao." Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân đột nhiên lên tiếng, ông ấy đưa tay kéo Tống Thư Hàng: "Đã đến rồi, không bằng cứ thuận đường vào xem luôn đi!

Chúng ta bây giờ đã ở lối vào hiện trường khai phá 'không gian kim liên', cậu cùng Bạch đạo hữu tham gia lễ khai phá không gian thế nào?" Lúc này Hằng Hỏa Chân Quân, là theo 'trực giác' của ông ấy, muốn kéo đạo hữu Bá Đao vào không gian kim liên.

Thực ra mà nói theo lý trí, Tống Thư Hàng cũng nắm giữ 'vũ điệu ấn ký', đưa cậu vào không gian kim liên, vạn nhất cậu tìm được cơ hội, để lại ấn ký trước trong 'không gian kim liên', thì không gian kim liên Nho gia coi như xong.

Đưa Tống Thư Hàng vào không gian kim liên, là có nguy cơ.

Nhưng không biết vì sao, trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân có một loại 'trực giác', ông ấy cảm thấy mình chính là muốn đưa vị đạo hữu 'Bá Đao Tống Nhất' này, tiến vào không gian kim liên.

Loại trực giác này rất mạnh mẽ. 'Trực giác' của tu sĩ còn nhạy bén hơn 'giác quan thứ sáu' của phụ nữ, đặc biệt là tu sĩ cấp bậc như Hằng Hỏa Chân Quân. "Cái này không hay lắm đâu, tôi cảm thấy tôi vẫn nên tránh hiềm nghi một chút thì hơn.

Nhiệt tình của Hằng Hỏa tiền bối, hãy để dành cho lần sau đi!

Đợi Hằng Hỏa tiền bối ngài trở thành chủ tể 'không gian kim liên' rồi, mời tôi vào 'không gian kim liên' tham quan cũng không muộn mà." Tống Thư Hàng cười nói.

Nói thật, Thư Hàng đối với Nho gia đã làm hết nhân nghĩa đạo lý rồi, cậu đã làm đến cực hạn mình có thể làm.

Hơn nữa, vẫn là câu nói đó.

Không gian kim liên dù có xảy ra vấn đề gì, cũng không phải một tiểu tu sĩ Tam phẩm như cậu có thể giải quyết.

Cậu lại tham gia vào sự kiện 'không gian kim liên', thật sự không cần thiết.

Nhưng lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân đưa năm ngón tay ra: "Tiểu hữu Bá Đao, năm hạt sen 【kim liên Quân Tử】, làm phần thưởng cho tiểu hữu tham gia 'lễ khai phá không gian', thế nào?" Tống Thư Hàng: "Cái này ngại quá." "Vậy tiểu hữu muốn tham gia rồi sao?" Hằng Hỏa Chân Quân nói. "Ha, Hằng Hỏa tiền bối thật là khách khí quá, vậy tôi xin phép không từ chối vậy?" Tống Thư Hàng nói.

Hạt sen này, càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa, không biết có phải vì đã từng dùng hạt sen hay không, cậu luôn cảm thấy không gian kim liên đang hấp dẫn cậu tiến vào?

Thế là... một lát sau, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả cùng nhau, trở thành khách của Hằng Hỏa Chân Quân.

Dưới sự dẫn dắt của Hằng Hỏa Chân Quân, tiến vào không gian dưới lòng đất Nho gia, chuẩn bị tham quan lễ khai phá 'không gian kim liên'. *** Dưới lòng đất Nho gia.

Kim liên Quân Tử cũng cuối cùng đã hoàn thành tiến hóa, đóa sen của nó lại một lần nữa nở rộ.

Đồng thời, kim liên Quân Tử sau khi trưởng thành, bắt đầu khai phá một tiểu thế giới trong 'hiện thế'.

Không gian kim liên, khai phá thành công. "Cuối cùng cũng thành công rồi." Lão giả Nho gia tóc trắng xóa hít sâu một hơi: "Kim liên đạo hữu, tình hình thế nào?" Kim liên Quân Tử khẽ rung động, trả lời câu hỏi của lão giả.

Nó rất tốt, việc khai phá không gian cũng rất thuận lợi.

Một lát nữa nó sẽ mở lối vào không gian, cho người Nho gia tiến vào. "Tốt quá rồi, tốt quá rồi." Lão giả Nho môn nhẹ giọng nói.

Một lát sau... lối vào không gian kim liên mở ra.

Lão giả Nho môn dẫn đầu, cùng mấy vị đệ tử Nho gia là nhóm đầu tiên tiến vào.

Tiếp đó là Hằng Hỏa Chân Quân và mấy vị trụ cột hiện tại của Nho môn, dẫn theo đệ tử hoặc khách của mình, tiến vào.

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, theo Hằng Hỏa Chân Quân tiến vào không gian kim liên.

Có Hằng Hỏa Chân Quân dẫn đường, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả thuận lợi tiến vào bên trong bí mật lớn nhất của Nho gia: ‘Kim Liên không gian’.

Lúc này, Kim Liên không gian vừa mới khai tịch, một màu trắng xóa, bên trong không có bất cứ thứ gì.

Người vừa bước vào, cứ như bị nhốt vào một căn phòng tối vậy...

ừm, hay nói đúng hơn, đây phải là ‘phòng trắng lớn’ nhỉ?

Ở lâu trong thế giới trắng xóa thế này cũng sẽ khiến người ta tinh thần suy sụp, giống như ở trong phòng tối.

Kim Liên không gian rất lớn, nó vừa khai tịch, chưa được nuôi dưỡng, nhưng vẫn vô cùng rộng lớn.

Tống Thư Hàng nhìn một cái, căn bản không thấy điểm cuối.

Hơn nữa, cậu còn có thể cảm nhận được, 'Kim Liên không gian' này vẫn đang phát triển và mở rộng rất nhanh.

So với 'Kim Liên không gian' khổng lồ này, việc mang theo không gian lớn vài mẫu ruộng, mang theo một Động phủ, hay mang theo một môn phái nhỏ, tất cả đều yếu kém vô cùng. 'Kim Liên không gian' này dù mới khai tịch nhưng đã có quy mô của một thành phố lớn, hơn nữa còn không ngừng mở rộng.

Nếu trở thành chủ nhân của 'Kim Liên không gian' này, sẽ lập tức biến thành 'người mang theo một thành phố bên mình'.

Hơn nữa, thành phố này còn đang không ngừng được xây thêm.

Sau này, trải qua nuôi dưỡng, nó còn có thể mở rộng nhanh hơn nữa...

Sau này còn có thể biến thành 'mang theo một châu lục bên mình'; 'mang theo bảy đại châu bên mình'; 'mang theo cả Trái Đất mẹ bên mình'!

Nghĩ thôi đã thấy thật 'phê' rồi.

Rốt cuộc thì 'Kim Liên không gian' này chính là một tiểu thế giới mà, trên thực tế, giờ đây nó nên được gọi là 'Kim Liên thế giới' mới đúng.

Lúc này, trong Kim Liên thế giới, các cao tầng Nho gia tụ tập ở đây, tất cả đều mừng rỡ nhìn 'Kim Liên thế giới' này.

Có tu sĩ Nho gia thậm chí quỳ xuống đất, không ngừng vuốt ve mặt đất trắng xóa.

Đây là vùng đất không gian tồn tại thật sự, sau khi ‘Kim Liên thế giới’ khai tịch hoàn thành, chỉ cần bổ sung đủ dưỡng chất, nó còn có thể sinh trưởng ra đất đai, sông ngòi.

Trong Kim Liên không gian có Linh khí dồi dào, còn nồng đậm hơn cả ‘Bạch Vân Thư Viện’ bên ngoài.

“Đây chính là tương lai của Nho gia!” Một vị Đại Nho hai mắt ngấn lệ, kích động nói.

Chỉ cần bỏ ra trăm năm cải tạo, nơi đây có thể biến thành đại bản doanh của Nho gia.

Tại đây, đệ tử Nho gia có thể chuyên tâm tu luyện, an tâm trưởng thành.

Tại đây, đệ tử Nho gia không cần lo lắng Cửu U thế giới đột nhiên tập kích.

“Nỗ lực hàng trăm, hàng ngàn năm, không hề uổng phí!” Một nho sinh cao tuổi cất tiếng cười lớn.

Sự hy sinh của họ không uổng phí, nỗ lực của họ không uổng phí.

Chỉ cần có Kim Liên không gian này, mọi thứ họ bỏ ra đều đáng giá!

Thậm chí còn có một số đệ tử Nho gia tương đối ‘trẻ’ bộc lộ chân tình, bật khóc lớn.

Hoặc khóc, hoặc cười, hoặc hát vang, hoặc ngâm thơ...

Trong số đệ tử Đạo gia, Phật tông, Nho môn, đệ tử Nho môn là những người giỏi bộc lộ chân tình nhất, không kiềm nén cảm xúc của mình.

Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả nhìn các đệ tử Nho gia đang kích động, cảm nhận được sự hân hoan của các tu sĩ Nho gia.

“Hằng Hỏa tiền bối, thời gian không còn nhiều, sự không nên chậm trễ, xin hãy nhanh chóng nhảy ‘Lạc Ấn Vũ’ đi.” Tống Thư Hàng ‘truyền âm nhập mật’ với Hằng Hỏa Chân Quân bên cạnh.

Trước khi Bạch tiền bối two xuất hiện, kẻ tồn tại ở Cửu U thế giới ‘không hề thua kém Bạch tiền bối two’ đã bắt đầu lưu lại ấn ký trong ‘Tà Liên thế giới’.

Vì vậy, bên này cũng phải nhanh chóng lên.

Nếu không, một khi đối phương hoàn toàn nắm giữ ‘Tà Liên thế giới’, nghiên cứu ra phương pháp thông qua ‘Tà Liên thế giới’ làm bàn đạp để tiến vào ‘Kim Liên thế giới’, thì tất cả sẽ quá muộn.

Hằng Hỏa Chân Quân nghiêm túc gật đầu.

Sau đó, Chân Quân trước mặt tất cả mọi người, bắt đầu nhảy ‘Lạc Ấn Vũ’.

Nếu là bình thường...

Hằng Hỏa Chân Quân với vẻ mặt nghiêm túc mà nhảy điệu nhảy quái dị trước mặt mọi người, chắc chắn sẽ khiến tất cả quần chúng Nho gia xúm lại xem.

Nhưng hôm nay, lúc này, là ngoại lệ.

Tất cả đệ tử Nho gia đều đang hân hoan, có người cười, người khóc, người hò hét, người ca hát, người ngâm thơ, người nhảy múa.

Hằng Hỏa Chân Quân quá vui rồi, nhảy một điệu vũ cũng chẳng sao.

Chương 851

Kể cả điệu nhảy của y có quái dị một chút, có buồn cười một chút, sau này cũng sẽ không ai truy cứu y.

Trên thực tế, Nho gia còn có một lão tiên sinh cấp bậc Thất phẩm Tôn Giả, còn thích một mình trốn trong phòng nhảy quảng trường vũ (dance plaza) nữa cơ.

Chuyện này phần lớn người Nho gia đều biết, nhưng không ai nói ra trước mặt vị lão tiên sinh kia mà thôi.

Hằng Hỏa Chân Quân bắt đầu nhảy.

Đầu tiên là một đoạn vũ điệu Ghost Dance (quỷ bộ vũ) hiện đại đẹp mắt, khi nhảy cơ thể phải xoay chuyển kịch liệt, đồng thời trên tay y hiện lên hai luồng sáng, có tiết tấu mà hạ xuống phù văn giữa không trung.

Trong quá trình hạ phù văn, khi hai tay múa, sẽ kéo theo hiệu ứng ánh sáng dài.

Mấy vị đệ tử Nho gia quay đầu lại, lấy điện thoại, máy ảnh kỹ thuật số và các thiết bị khác ra, liên tục chụp ảnh Hằng Hỏa Chân Quân.

Trên làn da trắng nõn của Hằng Hỏa Chân Quân ửng đỏ... [Ta đây là vì đại nghiệp ngàn năm của Nho gia, ta đây là vì Nho gia mà hiến thân.] Hằng Hỏa Chân Quân tự an ủi mình như vậy trong lòng.

Sau Ghost Dance... ‘Lạc Ấn Vũ’ của Hằng Hỏa Chân Quân vẫn tiếp tục.

Trong đó, y còn lồng ghép một đoạn ‘Hồ Vũ Điệp Bộ’ (Vũ Điệu Bướm Hồ Ly) chói mắt.

Hằng Hỏa Chân Quân là Lục phẩm tu sĩ, y nắm rõ từng bộ phận trên cơ thể mình như lòng bàn tay.

Bất kể muốn làm động tác gì, chỉ cần nghĩ đến, cơ thể sẽ tự nhiên nhảy ra tư thế chuẩn nhất.

Y lồng ghép vài Hồ Vũ Điệp Bộ, hoàn toàn đạt đến cảm giác 'vẽ hình hồ điệp mềm mại dưới chân'.

Đẹp quá!

Mấy vị đệ tử Nho môn đứng xem hận không thể huýt sáo cổ vũ Hằng Hỏa Chân Quân.

Sau Hồ Vũ Điệp Bộ quyến rũ, phong cách của Hằng Hỏa Chân Quân lại chuyển hướng, thay đổi thành các động tác mạnh mẽ kiểu 'Thomas đại hồi toàn' (Thomas Flare).

Theo những động tác múa, từng phù văn ấn ký được Hằng Hỏa Chân Quân khắc vào hư không.

Lần này, các đệ tử Nho gia không kìm được mà vỗ tay thật mạnh.

Không ngờ Hằng Hỏa Chân Quân lại là một vị sư trưởng thầm *kín* như vậy.

Lại còn bí mật học được nhiều loại vũ đạo hiện đại thế này. [Ta đây là vì đại nghiệp ngàn năm của Nho gia +1, ta đây là vì Nho gia mà hiến thân +1.] Hằng Hỏa Chân Quân nghiến răng thầm nghĩ trong lòng, như tự thôi miên chính mình.

Cuối cùng, sau một vòng xoay lớn cuối cùng, Hằng Hỏa Chân Quân bay vút lên, lòng bàn tay y ấn một cái vào hư không, ấn ký cuối cùng hạ xuống.

Kết thúc!

"Thành công chưa?" Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đồng thời dùng ‘truyền âm nhập mật’ hỏi.

“Vẫn chưa biết, hãy để ta từ từ đã.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng ‘Lạc Ấn’ trong hư không.

Sau khi ‘Lạc Ấn Vũ’ kết thúc, tất cả ấn ký mà Hằng Hỏa Chân Quân để lại trong hư không đều tiêu tán.

Nhưng mà... những ấn ký này tiêu tán nhưng không biến mất.

Phảng phất, Hằng Hỏa Chân Quân phát hiện mình và ‘Kim Liên thế giới’ dường như đã tạo ra một loại liên kết.

Cùng với quá trình ‘Kim Liên thế giới’ không ngừng khai tịch, thành hình, mối liên hệ giữa Hằng Hỏa Chân Quân và nó ngày càng sâu đậm...

Đồng thời, trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân dâng lên một cảm giác, ‘Kim Liên không gian’ này dường như đã trở thành sự kéo dài của cơ thể y.

Y và Kim Liên không gian, đang kết thành một thể!

“Thành công rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân mở mắt ra, hân hoan nói.

“Tốt quá rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, tin tức và nhiệm vụ Bạch tiền bối two giao cho cậu đều xem như đã hoàn thành.

Hằng Hỏa Chân Quân trở thành chủ tể của ‘Kim Liên không gian’, đã có tư bản để đối kháng sự xâm nhập của ‘Tà Liên không gian’.

Nho gia đến khoảnh khắc này, mới xem như thật sự nắm bắt được ‘tương lai’, không còn lún sâu vào thế cục đấu tranh sinh tử với Cửu U thế giới nữa.

“Chúc phúc ngươi, Hằng Hỏa đạo hữu.” Bạch Tôn Giả nói.

“Cảm ơn hai vị, Bá Đao đạo hữu và Bạch đạo hữu.

Đặc biệt là Bá Đao đạo hữu, từ nay về sau, ngươi chính là khách quý nhất của Nho gia chúng ta.” Hằng Hỏa Chân Quân kiên định nói.

“Hằng Hỏa tiền bối, ngài quá khách khí rồi.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Lễ điển của Nho gia chính thức khai mạc, do vị lão giả Nho môn tóc bạc kia chủ trì và diễn thuyết.

Sự thật chứng minh, cho dù là tu sĩ, trong loại ‘lễ khai mạc’ này, ‘bài phát biểu của hiệu trưởng’ cũng là một khâu không thể tránh khỏi.

Tống Thư Hàng nghe mãi, có chút buồn ngủ, mất tập trung.

Lúc này, điện thoại của Bạch Tôn Giả có tiếng tin nhắn.

Y lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn của Hoàng Sơn gửi đến.

Sau khi đọc xong tin nhắn, Bạch Tôn Giả khẽ nói: “Ôi chao, quên nộp ‘Linh khí phí’ rồi.” “Hả?” Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu lại: “Linh khí phí là gì?” “Cái này phải miêu tả thế nào nhỉ, Linh khí phí, đại khái cũng giống như các cậu bây giờ sử dụng ‘tiền nước, tiền điện, tiền gas’ vậy.” Bạch Tôn Giả giải thích: “Do thời gian trôi đi, trước khi đợt ‘Linh lực triều tịch’ tiếp theo đến, Linh khí giữa thiên địa trở nên mỏng manh.

Điều này khiến Linh khí trong các Động phủ của một số tu sĩ không đủ dùng.

Ngồi thiền tu luyện, bồi dưỡng Linh thực vật đều trở nên rất phiền phức.

Nhưng muốn từ bỏ Động phủ của mình lại cảm thấy rất đáng tiếc.

Lúc này, các tu sĩ có thể đi tìm mấy môn phái bán ‘Linh khí’ để mua Linh lực.

Ví dụ như ta chọn là ‘Húc Nhật Linh Khí Giáo’, thông qua việc trả cho bọn họ một ít Linh thạch mỗi vài năm hoặc trăm năm, sau đó bọn họ sẽ từ ‘Linh mạch lớn, Linh hà, Linh khí nguyên’ của nhà mình, truyền Linh khí đến Động phủ của ngươi.

Lần trước ta bế quan hơi lâu, sau khi xuất quan đến bây giờ, vẫn chưa kịp nộp Linh khí phí quý này.” “...” Tống Thư Hàng cảm thấy mình không biết nên bắt đầu phun tào từ đâu nữa, tu sĩ cũng biết chơi thế cơ à.

Đồng thời, cậu lại rất tò mò hỏi: “Bạch tiền bối, Động phủ của ngài nhiều như vậy, chẳng lẽ còn thiếu Linh khí sao?” Bạch tiền bối là người đàn ông tùy tiện đi bộ cũng có thể nhặt được bảo vật, y tùy tiện một cái biệt thự nghỉ dưỡng cũng là môn phái cỡ trung mà, y còn thiếu Linh khí sao?

Với lại, ‘Linh lực triều tịch’ có phải là ý nói sẽ có một đợt lớn Linh lực tràn đến không?

“Chính vì số lượng Động phủ của ta khá nhiều, nên trong đó có mười mấy cái Động phủ Linh lực không đủ lắm.

Chính vì như vậy, ta mới phải đến ‘Húc Nhật Linh Khí Giáo’ mua Linh khí bổ sung chứ.

Dù sao thì, chỉ cần mỗi trăm năm trả một ít Linh thạch, là có thể giữ cho Động phủ của ta luôn ở trạng thái Linh khí dồi dào, rất đáng giá.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đây chính là kiểu ‘nhà họ Bạch, có tiền là có quyền’.

Dù những Động phủ kia, trên trăm năm cũng sẽ không có ai đến ở.

Nhưng tôi có Linh thạch, nên tôi muốn đổ đầy Linh khí cho chúng, đó chính là suy nghĩ của Bạch tiền bối.

Nói đi nói lại, ‘Linh khí phí’ này tính phí thế nào nhỉ?

Nếu hợp lý thì tôi cũng có thể cân nhắc một chút.

Sau này, khi muốn tìm một nơi ẩn cư, chỉ cần tìm một nơi bình thường, sau đó tìm một công ty bán Linh khí...

À không, là môn phái!

Đến mua một ít Linh khí về, đổ vào nơi mình ẩn cư là được.

Phương án này đơn giản hơn nhiều so với việc vất vả tìm một nơi ‘thích hợp ẩn cư, Linh khí đầy đủ’.

Chỉ là không biết Linh khí được truyền đến bằng cách nào?

Giống như nước máy thông qua đường ống truyền tải?

Hay thông qua công nghệ đen của tu sĩ, khắc một trận pháp, Linh khí sẽ từ ‘Linh mạch’ của đối phương ào ào phun trào tới?

Trong lúc suy nghĩ, Bạch Tôn Giả lại nói: “Vừa nãy Hoàng Sơn đạo hữu gửi tin nhắn đến, nói rằng một vị Đà chủ của ‘Húc Nhật Linh Khí Giáo’ cũng vừa hay tham gia hoạt động viện trợ ‘Bạch Vân Thư Viện’.

Sau đó, vị Đà chủ này vừa hay gặp Hoàng Sơn Chân Quân, liền bắt chuyện.

Nói chuyện một hồi, thì nhắc đến chuyện ta đã nợ Linh khí phí mấy chục năm.

Thế là, vị Đà chủ này liền hỏi Hoàng Sơn Chân Quân, hỏi ta khi nào có thể nộp bổ sung ‘Linh khí phí’ đã nợ?

Vì ta là khách hàng lớn của họ, nên họ không ngừng cấp Linh khí cho mười mấy cái Động phủ kia của ta.

Hahahaha.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Có thể hiểu được, bây giờ cạnh tranh kinh doanh kịch liệt như vậy, những khách hàng hào phóng, có tiền như Bạch Tôn Giả quá khó tìm.

Loại khách hàng này thì bất kể phải trả giá bao nhiêu, cũng phải giữ chặt lấy.

Dù sao thì, bất kể trả giá bao nhiêu, chỉ cần giữ được loại khách hàng này, tuyệt!

đối! không! lỗ!

“Vậy Thư Hàng, cậu cứ ở đây, xem lễ khai mạc Nho gia đi.

Ta đi đến chỗ Hoàng Sơn đạo hữu một chuyến trước, đợi ta nộp bổ sung ‘Linh khí phí’ xong sẽ lập tức quay lại.” Bạch Tôn Giả khẽ nói.

“Được thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Tôn Giả lại vẫy tay chào Hằng Hỏa Chân Quân, sau đó, y dưới tiền đề không làm phiền các đệ tử Nho gia, rời khỏi ‘Kim Liên không gian’, một đường ngự kiếm bay về phía vị trí của Hoàng Sơn Chân Quân.

Sau khi Bạch tiền bối rời đi, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, muốn lên mạng tìm kiếm một chút, xem có thể tìm được vài câu chuyện cười nào không, ghi nhớ chúng lại.

Tránh để khi gặp lại ‘Bạch tiền bối two’ thì trong bụng chỉ toàn những câu chuyện cười tà ác...

Ngoài ra, cậu phải tìm những câu chuyện cười ‘phổ biến dễ hiểu’ mới được, Bạch tiền bối two luôn ở trong Cửu U thế giới, rất nhiều thứ hiện đại hóa y đều không rõ.

Một số câu chuyện cười hiện đại, kể ra y chắc chắn sẽ không hiểu.

Chương 852

Không hiểu thì coi như không đạt yêu cầu!

Tống Thư Hàng loay hoay với điện thoại... rồi cậu phát hiện, mình không thể kết nối mạng.

Không chỉ không lên mạng được, điện thoại của cậu còn không có tín hiệu.

Đây là điện thoại đã được Bạch Tôn Giả cải tạo, dưới đáy biển thậm chí trong không gian vũ trụ vẫn còn tín hiệu cơ mà.

Kim Liên thế giới này quả nhiên có bí ẩn.

Khoan đã!

Khoan đã nói, vừa nãy điện thoại của Bạch Tôn Giả dường như có tín hiệu?

Y vừa rồi còn nhận được tin nhắn của Hoàng Sơn Chân Quân mà.

Xem ra, mức độ cải tạo điện thoại của mình vẫn còn quá thấp, cần phải nhờ Bạch tiền bối nâng cấp điện thoại của mình một lần nữa.

Vừa hay màn hình điện thoại của cậu cũng bị nứt, đến lúc đó nhân tiện đổi luôn.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Vì không xem được chuyện cười, cậu đành cất điện thoại đi, ở bên cạnh Hằng Hỏa Chân Quân, tiếp tục nghe vị lão giả Nho môn ‘diễn thuyết của hiệu trưởng’... ‘Bài phát biểu của hiệu trưởng’ quả thật rất lợi hại, còn kèm theo công năng thôi miên mạnh mẽ, Tống Thư Hàng nghe mà mơ mơ màng màng.

“Ai, Bạch Tôn Giả đúng là may mắn thật, vừa hay đi nộp ‘Linh khí phí’ rồi, tránh được bài diễn thuyết dài dòng này.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Một lát sau...

đột nhiên, toàn thân Tống Thư Hàng dựng tóc gáy.

Bạch Tôn Giả vì quá may mắn, nên những loại tai nạn thông thường rất khó giáng xuống y.

Dù có tai nạn giáng xuống, nhiều nhất cũng chỉ ảnh hưởng đến những người bên cạnh Bạch Tôn Giả mà thôi.

Như vậy, việc Bạch Tôn Giả vừa rồi đột nhiên rời đi, chẳng lẽ không phải vì thuộc tính may mắn phát tác, dẫn dắt y đi ‘tránh nạn’ sao?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng a.

Nếu Bạch Tôn Giả thật sự bản năng đi ‘tránh nạn’, vậy tiếp theo, trong ‘Kim Liên không gian’ này, sẽ không có chuyện gì không ổn sắp xảy ra chứ?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bắt đầu bất an.

Quả nhiên, mình cũng nên té khẩn cấp thôi.

Tôi là một tiểu tu sĩ Tam phẩm, ở đây cũng chẳng có tác dụng gì.

Thế là, Tống Thư Hàng nói với Hằng Hỏa Chân Quân: “Hằng Hỏa tiền bối, tôi đột nhiên muốn đi vệ sinh gấp, tôi ra ngoài tiện một chút, sẽ quay lại ngay.” “Bá Đao đạo hữu đừng gấp, bài diễn thuyết của lão tổ sắp xong rồi, năm câu nữa là xong.

Mỗi lần y diễn thuyết, tới lui cũng chỉ có vậy, ta đã thuộc làu rồi.

Đợi lão tổ diễn thuyết xong, ta sẽ dẫn Bá Đao tiểu hữu ngươi đến kho báu của ‘Bạch Vân Thư Viện’ một chuyến, để ngươi chọn một kiện Pháp bảo, coi như là lời cảm tạ thêm.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Năm mươi hạt ‘Liên tử’ không thể sánh bằng ân nghĩa ‘Lạc Ấn Vũ’ của Tống Thư Hàng a!

Năm câu nữa là xong ư?

Vậy thì, đợi một chút chắc không sao.

Thế là, Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy...

được thôi.” Hằng Hỏa Chân Quân nho nhã cười.

Quả nhiên, đúng như Hằng Hỏa Chân Quân dự đoán, sau năm câu nói, lão giả Nho gia kết thúc bài diễn thuyết kiểu ‘hiệu trưởng phát biểu’ của mình.

Tiếng vỗ tay của các tu sĩ Nho gia vang như sấm.

“Đi thôi, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đi theo ta.” Hằng Hỏa Chân Quân làm động tác ‘mời’ về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ cười, đi theo.

Có lẽ, chỉ là mình quá nhạy cảm thôi.

Bạch tiền bối không phải đi ‘tránh tai nạn’, mà chỉ đơn thuần đi nộp ‘Linh khí phí’ thôi phải không?

Cứ như vậy...

Thư Hàng tiểu hữu đi theo sau Hằng Hỏa Chân Quân, hướng lối ra của ‘Kim Liên thế giới’ mà đi.

Một bước, hai bước, ba bước.

Nhìn thấy hai người càng ngày càng gần lối ra của ‘Kim Liên thế giới’.

Ngay lúc này, toàn bộ ‘Kim Liên thế giới’ đột nhiên rung chuyển dữ dội.

Hằng Hỏa Chân Quân đang dẫn đường phía trước, trực tiếp ngã nhào xuống đất.

Y hiện tại trực tiếp liên kết với ‘Kim Liên thế giới’, sau khi Kim Liên thế giới chịu xung kích, Hằng Hỏa Chân Quân quả thực cảm thấy như chính mình bị thương vậy.

Y chật vật bò dậy từ mặt đất, sắc mặt trắng bệch, khóe miệng còn rỉ máu.

Đằng sau y, Tống Thư Hàng nở một nụ cười khổ sở.

Xong rồi, Bạch tiền bối đột nhiên bỏ đi giữa chừng, quả nhiên là vì ‘tránh nạn’ mà.

Mà bây giờ ‘Kim Liên thế giới’ bị xung kích, không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là kẻ tồn tại ở Cửu U thế giới ‘không hề thua kém Bạch tiền bối two’ đã dung hợp hoàn toàn ‘Tà Liên không gian’, nghiên cứu ra con đường thông giữa hai thế giới ‘Tà Liên’ và ‘Kim Liên’, và phát động xung kích vào ‘Kim Liên thế giới’.

Nếu Hằng Hỏa Chân Quân vừa rồi không đi trước một bước, lưu lại ấn ký trong ‘Kim Liên thế giới’, nói không chừng với cú xung kích vừa rồi, kẻ tồn tại kia đã trực tiếp từ Cửu U thế giới tiến vào ‘Kim Liên thế giới’ rồi!

“Có chuyện gì vậy?” Lão giả Nho gia cau mày, ông thông qua thủ đoạn đặc thù, bắt đầu hỏi ‘Kim Liên’.

Chu Quân Tử Kim Liên khai tịch ‘Kim Liên thế giới’ có tự ý thức, vị lão giả Nho gia này có thể giao lưu với nó.

Rất nhanh, Kim Liên truyền tin tức đến lão giả Nho gia: [Có một kẻ tồn tại hùng mạnh, từ một tiểu thế giới lân cận khác, trực tiếp phát động tấn công vào ‘Kim Liên thế giới’, ý đồ tiến vào ‘Kim Liên thế giới’.

Mà Kim Liên thế giới vừa mới khai tịch, thậm chí còn chưa hoàn toàn thành hình, hiện tại nó thật sự quá yếu ớt, căn bản không thể chống đỡ được kẻ tồn tại cường đại kia.] Sắc mặt lão giả Nho gia lập tức biến đổi.

Có thể được ‘Kim Liên’ xưng là kẻ tồn tại cường đại, thực lực đối phương tuyệt đối đã siêu việt Bát phẩm cảnh giới.

Chẳng lẽ, đối phương là ‘Cửu phẩm Kiếp Tiên’ sao?

Lão giả Nho gia trong tay lại lần nữa nắm chặt ‘Nhất Hiệt Kim Thư’, hy vọng thủ đoạn mà Thánh nhân năm đó để lại có thể giúp Nho gia bọn họ giải quyết đối phương.

Oanh ~~ oanh ~~ oanh ~~ Một trận đại chấn động long trời lở đất, toàn bộ ‘Kim Liên thế giới’ cứ như bị lật tung lên, như thể tận thế sắp đến.

Ngay sau đó, một ngón tay đúc bằng thép, đâm xuyên vào ‘Kim Liên thế giới’.

“A a a!” Hằng Hỏa Chân Quân mặt tái mét, phát ra tiếng rống đau đớn.

Lúc này y và Kim Liên thế giới là một thể đồng tâm.

Kim Liên thế giới bị đâm xuyên, y cũng cảm nhận được nỗi đau đớn cực lớn.

Trên không trung, ngón tay thép khẽ xoay vặn.

Hiện tại Kim Liên thế giới vẫn chưa hoàn toàn thành hình, đã mang lại cơ hội cho ‘Dịch Hóa Kim Chúc Cầu’.

Chỉ là bây giờ nó, nhục thân vẫn không thể trực tiếp tiến vào không gian này.

Vì vậy, nó chỉ có thể biến một phần sức mạnh của mình thành ngón tay kim loại khổng lồ này, đâm vào bên trong ‘Kim Liên thế giới’, thăm dò.

Ngay khi sức mạnh của nó tiến vào ‘Kim Liên thế giới’, nó cảm ứng được một chuyện: Kim Liên thế giới đã bị người khác lưu lại ấn ký, trở thành vật của người khác!

Chuyện này là sao?

“[Cười giận dữ], vì sao thế giới này lại bị người khác lưu lại ấn ký?

Là ai, là ai đã cướp bảo vật của ta!” Tiếng gào thét của Dịch Hóa Kim Chúc Cầu truyền vào ‘Kim Liên thế giới’.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, đúng như Bạch tiền bối two suy đoán: Sau khi Kim Liên thế giới có chủ, kẻ tồn tại đáng sợ này sẽ không thể trực tiếp tiến vào Kim Liên thế giới!

Tiếp đó, Tống Thư Hàng kích hoạt ‘Cổ Đồng Giới Chỉ’ của mình, ‘quẹt’ một phát trị liệu thuật về phía Hằng Hỏa Chân Quân: “Kiên trì lên, Hằng Hỏa tiền bối.” Cấp độ của trị liệu thuật này rất thấp, nhưng chắc hẳn có thể tạm thời giảm bớt đau đớn cho Hằng Hỏa Chân Quân.

“Cảm ơn ngươi, Bá Đao đạo hữu.” Hằng Hỏa Chân Quân nghiến răng nói, ánh mắt y nhìn chằm chằm vào ‘ngón tay kim loại’ trong hư không.

Đây chính là ‘kiếp nạn thật sự của Nho gia’ mà Tống Thư Hàng tiểu hữu đã nói sao?

Chỉ là một ngón tay, đã mang lại cho y cảm giác thế giới sắp hủy diệt.

Thân là Lục phẩm Chân Quân, khi đối mặt với ngón tay này, trong lòng y thậm chí không dấy lên một tia ý niệm phản kháng nào.

Đối phương, rốt cuộc là thần thánh phương nào?

“Bá Đao đạo hữu, ngươi hãy rời khỏi từ lối ra trước đi.

Chuyện tiếp theo là kiếp nạn của Nho gia chúng ta, ta không thể kéo ngươi vào.” Hằng Hỏa Chân Quân cười hiền hậu với Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Hằng Hỏa Chân Quân đưa tay khẽ đẩy về phía trước, một luồng sức mạnh ôn hòa được y đánh về phía Tống Thư Hàng.

Y muốn đưa Thư Hàng ra khỏi ‘Kim Liên thế giới’.

Nhưng ngay lúc này, giọng nói giận dữ trên không trung lại vang lên: “[Cười giận dữ] Đồ vương bát đản, lũ thỏ con, tất cả các ngươi hãy chết đi!” Tiếng như sấm rền, cuồn cuộn ập đến.

Hằng Hỏa Chân Quân vì là một thể với Kim Liên thế giới, chịu ảnh hưởng của giọng nói này, lòng bàn tay y loạng choạng, luồng sức mạnh ôn hòa... lại đánh trúng mắt cá chân của Tống Thư Hàng.

Bịch một tiếng, Tống Thư Hàng ngã nhào xuống đất...

Cú ngã này khiến cậu không kịp phòng bị chút nào!

Cùng lúc đó, trên ngón tay đúc bằng thép trong hư không, có sức mạnh tà ác, ô uế đổ xuống.

Đó là năng lượng của Cửu U thế giới, cấp độ thuần độ cao nhất.

Đối với tu sĩ mà nói, loại năng lượng Cửu U thế giới thuần độ này, không nghi ngờ gì là kịch độc chí mạng.

Nếu bị tiếp xúc, phòng ngự toàn thân sẽ bị ăn mòn, sau đó nhục thân cũng sẽ bị ô nhiễm.

Mà công kích của ngón tay thép vẫn chưa kết thúc.

Năng lượng Cửu U tà ác dưới sự thao túng của ngón tay thép, hóa thành phong bạo xé rách tất cả, quét sạch toàn bộ Kim Liên thế giới!

Chương 853

Mà trên thực tế, đây chỉ là một ‘pháp thuật bão tố’ đơn giản.

Nhưng chủ nhân của ngón tay thép có thực lực quá mạnh mẽ, một ‘pháp thuật bão tố’ thông thường cũng tạo ra hiệu quả hủy thiên diệt địa.

Lô đệ tử Nho gia ở phía trước nhất, bị phong bạo năng lượng Cửu U thế giới cuốn vào, kêu thảm liên miên.

Phải biết rằng, những đệ tử Nho gia này đều có cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng a!

Sau đó, các trưởng lão Nho gia cũng bị phong bạo cuốn vào, liều mạng chống cự.

Tốc độ phong bạo quá nhanh, trong chớp mắt, Tống Thư Hàng cũng bị cuốn vào trong đó.

Thực ra mà nói... nếu luồng sức mạnh ôn hòa thiện ý của Hằng Hỏa Chân Quân không đánh ra, với tốc độ của bản thân Tống Thư Hàng, thì trước khi phong bạo Cửu U thế giới ập đến, việc rời khỏi ‘Kim Liên thế giới’ hoàn toàn không thành vấn đề.

Nhưng dưới một chưởng thiện ý của Hằng Hỏa Chân Quân, Tống Thư Hàng lại ngã nhào xuống đất.

Kết quả là, cậu vô tình bị ‘phong bạo năng lượng tà ác Cửu U thế giới’ nuốt chửng.

Hai giây sau, toàn bộ ‘Kim Liên thế giới’ đều bị năng lượng Cửu U thế giới thuần độ cao và phong bạo bao phủ.

Tống Thư Hàng cảm thấy lưng mình như bị xé nát, máu tươi phun ra xối xả.

Lại có sức mạnh Cửu U thế giới từ vết thương tràn vào, ăn mòn nhục thân cậu.

Chiếc đạo bào cậu đổi được từ 'Dương hòa thượng', 'Nho gia Kim Cương Thân', thể chất cường hãn của cậu, dưới trận phong bão này đều bị xé nát như giấy.

"Đau đau đau đau." Sức mạnh Cửu U thế giới khiến cậu suy yếu, cậu thậm chí không có sức để bò dậy từ mặt đất.

Lúc này, cậu chỉ có thể bất lực nằm sấp trên đất, bị phong bạo sức mạnh Cửu U thế giới xé nát, bị năng lượng tà ác ăn mòn.

Cảm giác này, là mùi vị của cái chết sao?

Mình cứ thế mà chết ư?

Không a, sao mình có thể dễ dàng 'chết không ra gì' như vậy được?

Quan trọng hơn, tôi cách lối ra chỉ vài mét thôi mà!

"A a a a." Đối mặt với sự kích thích của nguy cơ sinh tử, không biết từ đâu trong cơ thể Tống Thư Hàng dâng lên một luồng sức mạnh.

Cậu đột ngột chống hai tay xuống đất, thân hình lao về phía lối ra của 'Kim Liên không gian'.

Tiến thêm một bước nữa, là có thể thoát khỏi Kim Liên không gian!

Nhưng mà, khi thân thể cậu lao đi được nửa đường, trận phong bạo tàn khốc đột nhiên bao bọc lấy cậu, đẩy cậu lên không trung.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được, cơ thể mình bị xé thành vô số mảnh, cậu cứ như một người giấy, bị xé nát.

Sau đó, những mảnh vỡ cơ thể cậu, lại bị phong bạo cuốn đi, cùng với máu tươi tung tóe khắp mọi ngóc ngách của ‘Kim Liên không gian’. [Thật sự phải chết rồi...

Không phải ảo giác, cũng không phải mơ.] [Khi mình chết, lượng máu chảy ra, chắc nhiều lắm nhỉ?] Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình ngày càng mơ hồ, cái chết đã cận kề.

Hơn nữa, lần này khác với cái chết cậu tiếp xúc khi ‘nhập mộng’ trước đây.

Lần này, cậu thật sự phải chết rồi!

Sắp chết rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi, thật sự sắp chết rồi.

Không ai có thể cứu mình sao?

Khi ý niệm của Thư Hàng vừa động, trong ý thức ngày càng mơ hồ của cậu, đột nhiên có một luồng sáng yếu ớt xuất hiện ở sâu trong linh hồn cậu.

Đó dường như là một chiếc lá măng, đang tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

Đó là ánh sáng ‘sinh cơ’, chỉ cần nắm lấy, cậu sẽ sống sót.

Tống Thư Hàng liều mạng vươn tay, muốn nắm lấy tia sáng sinh tồn kia.

Nhưng tàn khốc là, ngay khi tay cậu sắp nắm được ‘tia sáng sinh tồn’ thì luồng sáng sinh tồn đó lại biến mất.

Má nó, tia sáng sinh tồn này, mày là đồ ngốc do khỉ mời đến à?

Cho người ta hy vọng, rồi lại khi người ta sắp được cứu thì một cước đá người ta xuống vực sâu, không thấy như vậy quá tàn nhẫn sao?

“Tiêu diệt tất cả, tất cả đều phải chết! [Cười đắc ý].” Trong hư không, từ ngón tay thép kia, phát ra tiếng cười đắc ý.

Chỉ là một ngón tay, hơn nữa còn chỉ là ngón tay do năng lượng cụ hiện ra, mà ‘pháp thuật bão tố’ nó thi triển, đã một hơi xé nát tất cả mọi thứ bên trong toàn bộ ‘Kim Liên thế giới’.

Đây chính là sức phá hoại của kẻ thống trị Cửu U thế giới.

Nếu là ở Cửu U thế giới, uy lực của ‘pháp thuật bão tố’ này còn sẽ tăng lên gấp trăm, gấp ngàn, gấp ức lần!

Xác chết ngổn ngang khắp nơi, Kim Liên không gian tràn ngập máu tươi, cảnh tượng vô cùng 18+.

Cơ thể Tống Thư Hàng, bị xé thành vô số mảnh nhỏ.

Máu tươi và cơ thể cậu, bị cái ‘pháp thuật bão tố’ đó cuốn đến khắp mọi ngóc ngách của ‘Kim Liên thế giới’.

Hiện tại, cho dù là siêu nhân lắp ghép, cũng không có cách nào tìm thấy cơ thể cậu từ khắp các ngóc ngách của ‘Kim Liên thế giới’, rồi ghép lại thành hình người được.

Chết rồi, thật sự chết rồi.

Cuộc đời như vậy, quá tàn khốc rồi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Hả?

Lạ thật...

Rõ ràng, mình không phải bị xé thành mảnh vụn sao?

Vì sao mình vẫn có thể suy nghĩ?

Chẳng lẽ, là đang suy tư trong trạng thái linh hồn sao?

Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Ngay lúc này, cậu ‘thấy’ trong Kim Liên không gian, có một bóng người bò dậy.

Là Hằng Hỏa Chân Quân, chủ tể của Kim Liên thế giới.

Hằng Hỏa Chân Quân lúc này, chính là chủ tể của Kim Liên không gian.

Dù y hiện tại vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ 'quyền hành' của mình, nhưng trong Kim Liên không gian này, không ai có thể giết chết y.

Muốn giết chết y, trừ phi trước tiên hủy diệt Kim Liên không gian rồi mới nói!

Hằng Hỏa Chân Quân bò dậy sau đó, nhìn thấy khắp thế giới đều là thi thể, phát ra tiếng gầm gừ bi phẫn.

"Sao lại thế này!

Sao lại thế này!" Hằng Hỏa Chân Quân nghiến chặt răng.

Sâu trong não y, hiện lên một nguyện vọng mãnh liệt.

Đó là một nguyện vọng hoang đường.

Nhưng, cùng với ý niệm trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân, Kim Liên không gian đã xảy ra biến hóa.

Kim Liên không gian vốn đang mở rộng, dần dần thành hình, đột nhiên cố định lại.

Tiếp đó, thể tích Kim Liên không gian, thu nhỏ lại tròn một vòng.

Trong quá trình không gian thu nhỏ, toàn bộ 'năng lượng Cửu U thế giới' vốn tràn ngập Kim Liên không gian, đều bị Kim Liên hấp thu.

Một lát sau.

Khắp không gian máu tươi, thi thể, tất cả đều như thời gian đảo ngược, bắt đầu quay trở lại.

Cứ như thể bộ phim bị ấn nút 'tua ngược' vậy.

Chưa đầy một giây, các đệ tử Nho gia, cùng với Tống Thư Hàng đang nằm sấp trên đất, đều khôi phục như ban đầu!

Các đệ tử Nho gia và trưởng lão, bao gồm cả vị lão giả Nho gia kia, đều đứng tại chỗ với vẻ mặt ngơ ngác.

Tống Thư Hàng cũng ngơ ngác nằm sấp trên đất.

“Trọng sinh?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Là ảo giác sao?” Mấy vị Lục phẩm Chân Quân Nho gia lẩm bẩm.

“Là phục sinh sao?” Một vị Thất phẩm Tôn Giả Nho gia khẽ nói.

“Hoặc giả là... về một ý nghĩa nào đó, thời gian đảo ngược ư?!” Vị lão giả Nho gia tóc bạc kia nhìn tờ ‘Nhất Hiệt Kim Thư’ trong tay mình.

Trước đó, khi ngón tay thép trên không trung phát động ‘pháp thuật bão tố’, ông không kịp tế xuất ‘Nhất Hiệt Kim Thư’ mà Thánh nhân để lại, cuối cùng... cơ thể ông bao gồm cả tờ ‘Nhất Hiệt Kim Thư’ này, tất cả đều bị xé thành mảnh vụn trong phong bão.

Cảm giác cơ thể bị xé thành mảnh vụn, phòng ngự toàn thân bị phá, tà khí xâm nhập cơ thể, tuyệt đối không thể nào là ảo giác.

Vậy thì, tình huống hiện tại, là một loại ‘duy trì ký ức’ đặc biệt, nhưng thời gian trong Kim Liên thế giới lại đảo ngược sao?

“Kim Liên đạo hữu, là ngươi làm sao?” Lão giả Nho gia lên tiếng hỏi.

“Ừm...” Kim Liên yếu ớt đáp lại ông, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, đúng là nó đã tiêu hao kích thước không gian của bản thân, thi triển năng lực có hiệu quả ‘đảo ngược thời gian’ này.

Thế nhưng, việc mọi người trong Kim Liên thế giới phục sinh, lại làm Dịch Hóa Kim Chúc Cầu tức giận: “[Cười giận dữ] Lũ tạp toái, ta xem các ngươi có thể phục sinh bao nhiêu lần?” Cho dù... tiêu hao ‘Kim Liên thế giới’ này đến mức chỉ còn lớn bằng một người, đối với nó cũng đủ dùng rồi.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc tiếp theo, ngón tay thép lại lần nữa điểm ra.

Vẫn là ‘pháp thuật bão tố’ đó, vẫn là năng lượng Cửu U ô uế tràn ngập toàn bộ ‘Kim Liên thế giới’.

Lão giả Nho gia gầm lên một tiếng giận dữ, tế xuất ‘Nhất Hiệt Kim Thư’ đó, nghênh đón pháp thuật bão tố đáng sợ kia.

Mà đồng thời Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian, tung người nhảy vọt, thân hình như giao long xuất thủy, lao về phía lối ra của ‘Kim Liên thế giới’.

Chương 854

Nhìn thấy cậu sắp lao vào lối ra, đột nhiên, cơ thể cậu lại đâm vào một tầng bình chướng vô hình.

Sau đó, Tống Thư Hàng bị bật trở lại. ‘Kim Liên thế giới’ sau khi thu nhỏ lại một chút, dường như đã phong tỏa lối ra.

Tống Thư Hàng không hề hay biết, cứ thế bị vô tình bật ngược lại.

“Má nó!” Tống Thư Hàng chỉ kịp thốt ra một tiếng kêu như vậy, sau đó, trận phong bạo tàn khốc lại lần nữa giáng xuống.

Cơ thể cậu lại lần nữa bị phong bạo bao phủ, xé nát.

Tờ ‘Nhất Hiệt Kim Thư’ mà lão giả Nho gia ném ra chỉ kháng cự được trận phong bão chưa đầy một giây, đã vỡ nát.

Cứ như vậy, mặc dù thời gian đã đảo ngược một lần... nhưng bánh xe lịch sử, lại lần nữa theo quỹ tích ban đầu mà cuồn cuộn tiến lên.

Tống Thư Hàng, các trưởng lão và đệ tử Nho gia, lại lần nữa bị bánh xe lịch sử nghiền nát.

Hỏi: Gì đáng sợ hơn cái chết?

Đáp: Chết thảm hai lần!

Hỏi: Vậy gì đáng sợ hơn chết thảm hai lần?

Đáp: Tiếp tục chết thảm thêm một lần nữa.

Tống Thư Hàng cùng các trưởng lão, đệ tử Nho gia hiện tại đang ở trong tình huống như vậy.

Cũng giống như lần trước, phong bạo đáng sợ cuốn lấy cơ thể mọi người, phong bạo như máy xay thịt, lại lần nữa xé nát tất cả mọi người!

Cửu U tà khí xâm nhập vết thương của mọi người, ăn mòn cơ thể họ.

Ngay sau đó, phong bạo xé mọi người thành vạn mảnh, vô tình vứt xác họ khắp mọi ngóc ngách của 'Kim Liên thế giới'.

Tống Thư Hàng: "..." Đại hiệp, cầu xin ngài đấy.

Chúng ta có thể đổi một cách chết gọn gàng hơn không?

Trong thời đại đề cao hiệu suất này, tiết kiệm là một đức tính tốt.

Một nhát chém chết có phải hiệu quả hơn không?

Lại còn tiết kiệm năng lượng nữa chứ!

Đáng tiếc là, chủ nhân của ngón tay thép này, lại là một quái vật không hề thích 'tiết kiệm hiệu suất'.

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt.

Nhớ lại, mình lẽ ra phải rời khỏi Kim Liên không gian ngay lập tức sau khi Hằng Hỏa Chân Quân nhảy xong 'Lạc Ấn Vũ' và trở thành chủ nhân của Kim Liên thế giới.

Đáng tiếc là, trên đời này không có thuốc hối hận.

Kịch bản phụ mình đã chọn, có khóc cũng phải hoàn thành.

Ngoài ra, thực ra ngay từ đầu, trong lòng Tống Thư Hàng đã có một cảm giác khó tả, cậu cảm thấy 'Kim Liên thế giới' dường như...

đang hấp dẫn cậu.

Cảm giác quỷ dị.

Kịch bản tiếp theo, chính là một vòng tuần hoàn ác tính.

Mọi người trong Kim Liên thế giới, bị 'pháp thuật bão tố' do ngón tay thép phát ra nghiền nát...

Sau đó, Hằng Hỏa Chân Quân nghiến răng nghiến lợi, thôi động sức mạnh của Kim Liên không gian, khiến tất cả mọi người phục sinh trở lại.

Một lần, hai lần...

Lúc đầu, các tu sĩ Nho gia và Tống Thư Hàng, đều còn sẽ vùng vẫy một chút, phản kháng một chút trong 'pháp thuật bão tố'.

Kiến cỏ còn tham sống huống hồ là người?

Khi đối mặt với mối đe dọa cái chết, phản kháng là bản năng của con người.

Thế nhưng số lần tuần hoàn ác tính càng nhiều, phần lớn tu sĩ Nho gia đều có chút tê liệt.

Vùng vẫy cái gì chứ, có vùng vẫy thế nào đi nữa, cũng không thoát khỏi kết cục bị 'pháp thuật bão tố' nghiền nát.

Chỉ có số ít vài tu sĩ Nho gia, vẫn đang cố gắng tìm kiếm cơ hội phá giải cục diện.

Nhưng mà... việc muốn tìm cơ hội phá giải cục diện không hề dễ dàng.

Chủ nhân của Kim Liên thế giới là 'Hằng Hỏa Chân Quân' chỉ riêng việc khiến mọi người không ngừng [trọng sinh] thôi, đã dốc hết toàn lực rồi, y căn bản không có năng lực thay đổi cục diện chiến trường.

Vì vậy, trừ phi là Tống Thư Hàng hoặc các đệ tử Nho gia, tìm được chìa khóa phá giải cục diện, phá vỡ vòng tuần hoàn chết chóc và phục sinh không ngừng; hoặc là kỳ vọng bên ngoài 'Kim Liên thế giới' có bên thứ ba, cường hành can thiệp vào cục diện chiến trường, để mọi người có cơ hội thoát ra khỏi Kim Liên thế giới.

Nếu không thì... chỉ có thể tiếp tục tuần hoàn trong ‘bị giết’ và ‘phục sinh’, mãi cho đến khi ‘Kim Liên thế giới’ bị tiêu hao đến mức không đủ để ‘phục sinh’ mọi người nữa.

Đến lúc đó, mới thật sự đón chào [đại kết cục] của cuộc đời.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

“Đây đã là lần thứ mấy phục sinh rồi?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tổng cộng trước sau, máu cậu chảy ra đã thành tấn rồi chứ?

Máu nhuộm khắp Kim Liên không gian a.

Tống Thư Hàng đương nhiên không từ bỏ.

Lúc này, ý thức của cậu đã liên hệ được với một vật trong ‘Túi Giảm Kích Thước một tấc’ của mình.

Đó là một chiếc lá măng, chính là [sinh cơ chi quang] mà ý thức cậu tiếp xúc được sau lần đầu tiên bị xé nát.

Nhớ lại chiếc lá măng này, là cậu có được sau ‘Giải đấu Phù Thuật Rác Thải Tay’, khi giao dịch ‘Huyết Thần Toản’ với Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối.

Lúc đó, khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa cậu vào kho báu riêng, Tống Thư Hàng đã nhìn thấy một cây măng thần kỳ ‘bẩm sinh có khí linh’.

Khi ấy, Tống Thư Hàng tò mò vươn tay chạm vào cây măng thần kỳ, đột nhiên, trước mắt cậu bỗng xuất hiện ảo ảnh: cây măng hóa thành một cây côn trúc khổng lồ chống trời đạp đất, vung mạnh một côn vào cậu.

Cậu bị đánh đến ngơ ngác.

Sau đó, cây măng ‘bẩm sinh có khí linh’ đó lại liên tục xin lỗi Tống Thư Hàng, nói rằng đã đánh nhầm người.

Cuối cùng, còn đưa một chiếc lá măng để xin lỗi.

Chiếc lá măng này, có thể bảo vệ Tống Thư Hàng một mạng vào những thời khắc quan trọng.

Vừa rồi khi lần đầu tiên bị giết... nếu Hằng Hỏa Chân Quân không kịp phục sinh tất cả mọi người, chiếc lá măng này sẽ cho Tống Thư Hàng một cơ hội trọng sinh.

Đương nhiên, hiệu quả trọng sinh của nó, chắc chắn không thể sánh bằng phương pháp trọng sinh BUG (lỗi game) kiểu ‘đảo ngược thời gian’ của ‘Kim Liên thế giới’.

Tuy nhiên, chiếc lá măng chỉ là bảo đảm sinh tồn cuối cùng của Tống Thư Hàng, không thể trở thành chìa khóa phá giải cục diện hiện tại.

Lúc này Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, trong đầu hồi tưởng lại nội dung của 88888 âm thanh kia.

Sau đó, cậu nhanh chóng cởi một chiếc ‘Găng Tay Kiếm Khách Trâu Gỗ Ái Tâm’ ra, ấn lòng bàn tay mình xuống mặt đất Kim Liên thế giới.

Giám Định Bí Pháp, kích hoạt.

Nếu là trong tình huống bình thường, muốn Giám định ‘Kim Liên không gian’ bí ẩn này, cái giá phải trả tuyệt đối vô cùng thảm trọng!

Nói không chừng Tống Thư Hàng phải bỏ cả mạng nhỏ của mình, mới có thể Giám định ra một số tin tức hữu ích.

Nhưng hiện tại, có một BUG (lỗi game) để tận dụng.

Chỉ cần trước khi Hằng Hỏa Chân Quân lần nữa ‘phục sinh’ mọi người, sử dụng giám định thuật, thì bất kể phải trả giá như thế nào, cho dù là lấy sinh mệnh làm cái giá, cũng không sao cả.

Chỉ cần có thể Giám định ra tin tức của ‘Kim Liên không gian’, sau đó, lại được Hằng Hỏa Chân Quân ‘phục sinh’, là có thể tránh được cái giá phải trả của giám định thuật!

“Thành công rồi.” Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng.

Giám Định Bí Pháp đã kích hoạt thành công!

Từ đồng tử của cậu, có phù văn màu vàng chảy ra, rơi xuống mặt đất ‘Kim Liên thế giới’.

Chỉ có Tống Thư Hàng mới có thể nhìn thấy phù văn, chúng ngưng tụ thành một chiếc đồng hồ vàng.

Tiếp đó, kim đồng hồ nghịch chuyển một vòng!

Lúc này... ngón tay thép kia, lại lần nữa thi triển ‘pháp thuật bão tố’ nghiền nát mọi người, không chết không ngừng.

Phong bão quét đến trong chớp mắt, gió như dao, cắt xé lưng Tống Thư Hàng.

Ngay lập tức, trên người Thư Hàng máu tươi tuôn xối xả, nhưng không biết đây là sát thương của ‘pháp thuật bão tố’ của ngón tay thép, hay là cái giá phải trả của Giám Định Bí Pháp?

Dù sao thì, đối với Tống Thư Hàng hiện tại mà nói, bất kể là cái nào, kết quả đều như nhau.

“Nhanh lên, nhanh lên!” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhất định phải hoàn thành thi triển Giám Định Bí Pháp trước khi ‘chết hẳn’.

Trong khoảnh khắc sau đó, chỉ có Tống Thư Hàng mới có thể nhìn thấy phù văn màu vàng, từ mặt đất Kim Liên thế giới trở về, chảy vào mắt Tống Thư Hàng.

Đồng thời, tin tức mà Giám Định Bí Pháp mang về, xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng. [Quân Tử Kim Liên thế giới: Đây là một tiểu thế giới được khai tịch sau khi bí bảo 'Quân Tử Kim Liên' mà Nho gia có được bồi dưỡng trưởng thành.

Tiểu thế giới này được kiến tạo trong 'hiện thế', lại cách biệt với 'hiện thế', là 'giới trung chi giới' (giới trong giới), cực kỳ huyền diệu.

Chú ý: Thông qua năng lượng Cửu U tà ác ô uế làm dưỡng liệu, có thể không ngừng bồi dưỡng Kim Liên thế giới, khiến nó không ngừng mở rộng.] Đoạn tin tức đầu tiên kết thúc tại đây.

"Những cái khác đâu?

Tôi cần không chỉ là bấy nhiêu thông tin này...

Thông tin này, không cần Giám định, bản thân tôi cũng biết." Tống Thư Hàng trong lòng có chút sốt ruột.

Chương 855

Thời gian quá gấp.

Cái cậu muốn, là từ kết quả Giám định 'Kim Liên thế giới', tìm ra thông tin then chốt để 'phá giải cục diện', từ đó, cắt đứt vòng tuần hoàn tử vong và phục sinh vô hạn!

Tin tức hiện tại có được, còn xa mới đủ!

Trong lúc đang suy nghĩ, trong đầu Thư Hàng lại có thêm một số tin tức, là phần tiếp theo của Giám Định Bí Pháp. [Bảo vật này và 'Tà Liên thế giới' của Cửu U thế giới là một thể hai mặt.

Thông qua 'Tà Liên thế giới' có thể câu thông 'Kim Liên thế giới', ngược lại cũng vậy.

Kim Liên và Tà Liên hai kiện bảo vật, là tác phẩm 'thoát thân' của một 'Người nắm giữ Thiên Đạo' từ thời kỷ nguyên sơ khai.] Người nắm giữ Thiên Đạo?

Đó chính là Thiên Đạo a.

Vậy nói cách khác, Tà Liên và Kim Liên, là tác phẩm của Thiên Đạo, hơn nữa là Thiên Đạo rất cổ xưa, chỉ là không biết là Thiên Đạo nhiệm kỳ thứ mấy?

Lại còn 'tác phẩm thoát thân' này là ý gì?

Thiên Đạo, còn cần thoát thân sao?

Trong đợt Giám định tình báo này, Tống Thư Hàng đã có được thông tin rất quan trọng.

Đáng tiếc, vẫn không có manh mối then chốt mà cậu cần để phá giải cục diện.

“Còn nữa không?

Có thể Giám định ra thêm nhiều thông tin nữa không?” Tống Thư Hàng cố nhịn đau, dốc toàn lực duy trì 88888 âm thanh kia trong đầu, cố gắng khiến ‘Giám Định Bí Pháp’ phản hồi thêm nhiều thông tin.

Nhưng ngay vào thời khắc then chốt, trước mắt Tống Thư Hàng tối sầm, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Đáng ghét, lại sắp ‘bay màu’ rồi a.

Rõ ràng chỉ còn một chút xíu nữa thôi!

Tống Thư Hàng thầm thở dài trong lòng.

Không có thời gian, chỉ có thể đợi sau khi phục sinh rồi thử lại một lần nữa.

Hơn nữa, cơ hội của cậu cũng không còn nhiều.

Lúc này cậu có thể cảm ứng rõ ràng rằng ‘Kim Liên thế giới’ dưới sự tiêu hao lặp đi lặp lại, đã thu nhỏ lại một nửa.

Không chỉ cậu, tất cả các đệ tử Nho gia đều có thể cảm ứng được chuyện này.

Một khi ‘Kim Liên không gian’ thu nhỏ đến một mức độ nhất định, tất cả mọi người có mặt sẽ hoàn toàn mất đi ‘phục sinh’ cơ hội rồi.

Nắm bắt cơ hội, lần sau phải càng nhanh chóng sử dụng ‘Giám Định Bí Pháp’, tranh thủ tìm ra tin tức phá giải cục diện.

Nghĩ như vậy, ý thức Tống Thư Hàng hoàn toàn tiêu tán.

Lại một lần nữa, mắt Tống Thư Hàng khôi phục sự sáng rõ.

Lại phục sinh rồi ư?

Sau đó, Tống Thư Hàng lập tức trong đầu hồi tưởng lại 88888 âm thanh, một mặt khác đưa tay định cởi găng tay trên tay mình, thi triển ‘Giám Định Bí Pháp’.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng đứng sững.

Bởi vì, cậu không cảm ứng được vị trí ‘tay’ của mình.

Hoặc nói cách khác, cậu hiện tại căn bản không có cơ quan là cánh tay.

Chẳng lẽ...

Hằng Hỏa Chân Quân cuối cùng vẫn không kiên trì nổi, từ bỏ việc phục sinh mọi người rồi sao?

Sau đó cậu hiện tại, dựa vào ‘lá măng’ mà phục sinh sao?

Hiệu quả phục sinh của lá măng, không thể sánh bằng sự phục sinh nghịch thiên kiểu đảo ngược thời gian của Kim Liên thế giới.

Tống Thư Hàng sau khi phục sinh, thiếu tay cụt chân, rất có khả năng.

Vậy mình hiện tại, còn ở trong Kim Liên không gian không?

Nếu còn ở trong Kim Liên không gian, vẫn khó thoát khỏi cái chết a.

Tống Thư Hàng cố gắng ‘mở’ mắt mình, nhìn xung quanh.

Sau đó, cậu phát hiện mình bị cắm trong một cái bình nhỏ...

Đối diện cậu, còn có một cái bình nhỏ kiểu tương tự, bên trong cắm một chuỗi hoa đen.

Tống Thư Hàng: “...” Cảm giác này, thật quen thuộc.

Cảm giác không có hai tay, hai chân cũng không thể cử động, chính là cảm giác thân bất do kỷ khi cậu ‘nhập mộng’ Thông Nương năm đó.

Tống Thư Hàng rất nhanh hiểu ra, cậu hiện tại đang ‘nhập mộng’.

Mà đối tượng nhập mộng, là ‘Quân Tử Kim Liên’ của Nho gia.

Liên hệ ‘nhập mộng’ giữa hai bên, chính là máu tươi mà Tống Thư Hàng đã rải đầy khắp Kim Liên không gian, thành tấn.

Tống Thư Hàng hiện tại đã trở thành [Quân Tử Kim Liên], còn thứ được đựng trong cái bình đối diện cậu, hiển nhiên chính là [Tà Liên] của Cửu U thế giới không nghi ngờ gì.

Tống Thư Hàng thông qua ‘nhập mộng’ có thể cảm ứng được, lúc này ‘Quân Tử Kim Liên’ và ‘Tà Liên’ đối diện đều vẫn chưa sản sinh thần trí.

Chúng hiện tại, cứ như hai chậu hoa cảnh, bị người ta cắm trong bình vậy.

Cũng không biết, Kim Liên phải bị cắm trong bình bao lâu?

Tống Thư Hàng lại liên tưởng đến kẻ sáng tạo ‘Quân Tử Kim Liên’ và ‘Tà Liên’ là Thiên Đạo từ kỷ nguyên sơ khai.

Cậu chưa từng gặp ‘Thiên Đạo’ loại đại nhân vật đứng ở đỉnh cao giới tu chân này bao giờ, nhưng xét theo các thuộc tính ‘bất tử, bất diệt, bất hủ’ của Thiên Đạo, quan niệm thời gian của Thiên Đạo nhất định khác với tu sĩ bình thường.

Nói không chừng người ta ngủ một giấc đã là mấy trăm năm rồi?

Lần này, mình sẽ không biến thành một chậu sen, bị cắm trong lọ hoa mấy trăm năm chứ?

Trong lòng Thư Hàng hoang mang cực độ, lần trước nhập mộng thành Thông Nương, phải chịu vài trăm năm gió thổi nắng táp mưa sa, trải nghiệm đó thật sự không muốn có lần thứ hai đâu.

Chán đến mức muốn đập đầu tự tử luôn a!

May mắn thay, chuyện đáng sợ này không xảy ra.

Chủ nhân của Kim Liên và Tà Liên rất nhanh đã hiện thân...

Từ xa, truyền đến tiếng động như địa chấn.

Oanh ~~ oanh ~~ Tiếng va đập có tiết tấu, dường như là thứ gì đó đang nhảy nhót?

Tống Thư Hàng hiện tại, không có tay, không có chân, không có mắt.

Chỉ có thể dựa vào giác quan đặc biệt của Kim Liên, để 'nhìn' thế giới này.

Bóng dáng ở đằng xa, nhanh chóng tiếp cận.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nhìn rõ được dáng vẻ của đối phương: đó là một con 'rồng' hai màu đen trắng.

Phần lớn rồng màu đen trắng, phong cách cũng chẳng có gì kỳ quái.

Bởi vì nếu là rồng đen, bụng màu trắng thì cũng có thể gọi là rồng màu 'đen trắng'.

Nhưng mà, hai màu đen trắng trên người 'Long tiên sinh' hay 'Long tiểu thư' trước mắt này, lại là màu vằn ngựa vằn.

Hai màu đen và trắng xen kẽ nhau, tạo thành từng vệt sọc, đều đặn xuất hiện trên thân rồng của nó.

Ngoài ra, con rồng vằn ngựa vằn này, trên người còn có một chỗ rất kỳ dị... nó chỉ có một chân.

Vì vậy, khi rồng vằn này đi lại, là dựa vào một chân mà nhảy nhót tiến lên.

Đây cũng là nguyên nhân của tiếng va đập 'oanh oanh' kia. [Con rồng vằn ngựa vằn này, chẳng lẽ chính là Thiên Đạo của 'kỷ nguyên sơ khai' sao?

Nhưng Thiên Đạo, lại trưởng thành ra dáng vẻ này ư?] Tống Thư Hàng trong lòng suy đoán.

Đang suy nghĩ, con rồng vằn này đã nhảy đến trước hai chậu sen.

"Phát triển không tệ, hai chậu sen này một âm một dương, tương sinh tương khắc, làm vật thí nghiệm của ta, thật sự quá hoàn mỹ rồi.

Năm đó ta, tiện tay cấy ghép hai đóa sen này sang, thật là cơ trí." Rồng vằn ha ha cười nói.

Ngôn ngữ mà nó nói, là ngôn ngữ Tống Thư Hàng chưa từng nghe qua.

Đây là 'kỷ nguyên sơ khai', trong thời kỳ này, loài người đã xuất hiện hay chưa, đều vẫn là ẩn số.

Nhưng mà, cũng giống như đạo lý của [Thánh nhân giảng pháp] mà cậu gặp phải ở 'Vạn Thư Sơn'.

Thánh nhân vừa mở miệng, giọng nói của y, lời nói của y sẽ thông qua sức mạnh giữa thiên địa mà 'phiên dịch', khiến tất cả những người nghe thấy, tự nhiên mà hiểu được y đang giảng gì, nói gì.

Giọng nói của rồng vằn lúc này, cũng có hiệu quả tương tự.

Tống Thư Hàng một chữ cũng không nghe hiểu, nhưng vừa nghe thấy giọng nói của đối phương, liền có thể hiểu rõ ý của nó.

"Tiếp theo, có thể thử lấy hai chậu sen này làm cơ sở, bên trong chúng, ngưng tụ ra chìa khóa để 'khai tịch tiểu thế giới' rồi." Rồng vằn tiếp tục lẩm bẩm nói.

Nói xong, nó đứng trước hai chậu sen, hai sợi râu rồng vươn dài, nhẹ nhàng vuốt ve sen.

Không sai rồi...

Con rồng vằn này chính là Thiên Đạo một nhiệm kỳ nào đó của ‘kỷ nguyên sơ khai’, là kẻ sáng tạo Tà Liên và Kim Liên.

Trong lòng Tống Thư Hàng kích động lên.

Cậu hiện tại ‘nhập mộng’ để xem, chắc hẳn chính là quá trình Thiên Đạo rồng vằn này, tạo ra [Kim Liên không gian] và [Tà Liên không gian].

Nếu cậu có thể hoàn chỉnh trải qua quá trình chế tạo hai không gian này, chắc chắn sẽ có thể từ đó tìm ra chìa khóa ‘phá giải cục diện’!

Như vậy, đợi sau khi nhập mộng kết thúc, cậu nói không chừng có thể ra tay, phá vỡ cục diện tử vong và phục sinh vô hạn của mọi người!

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, đột nhiên, vị Thiên Đạo rồng vằn này dừng lại việc vuốt ve sen, lộ vẻ mặt như đang có suy tư.

Vị Thiên Đạo rồng vằn này, đã phát hiện cậu ‘nhập mộng’ Kim Liên rồi sao?

Chương 856

Tống Thư Hàng trong lòng thắt chặt.

Thuở đó, khi cậu nhập mộng ‘Lý Thiên Tố’, còn bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng phát giác.

Vị rồng vằn này lại là Thiên Đạo, thực lực của nó tuyệt đối mạnh hơn Xích Tiêu Tử đạo trưởng, vì vậy, nó chắc chắn cũng có thể phát hiện ra mình!

Nếu mình bị phát hiện, thì phải đối mặt với vị ‘Thiên Đạo’ viễn cổ này như thế nào?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang căng thẳng suy nghĩ, vị Thiên Đạo rồng vằn kia lại khôi phục bình thường, nó tiếp tục dùng râu rồng của mình vuốt ve Kim Liên và Tà Liên.

Trong lúc đó, từng luồng sức mạnh thần kỳ, được Thiên Đạo rồng vằn rót vào bên trong hai chậu sen.

“Nó không phát hiện ra mình sao?

Không thể nào, đây là Thiên Đạo mà!” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc: “Hay là nói, nó căn bản không hề để ý đến sự tồn tại của mình?” Nếu là khả năng trước, rất có thể vị Thiên Đạo rồng vằn này đã gặp vấn đề.

Giống như tình huống của vị Thánh nhân Nho gia kia.

Sau khi Thánh nhân thân tử đạo tiêu, Tống Thư Hàng thông qua ‘Thánh Tích Trì’ tiến vào ký ức của Thánh nhân, học tập bí thuật, Thánh nhân cũng không có phản ứng gì với cậu.

Nếu là khả năng sau, có lẽ đối với vị ‘kỷ nguyên sơ khai’ Thiên Đạo này mà nói, Tống Thư Hàng còn vi sinh vật hơn cả vi sinh vật, căn bản không đáng nhắc tới.

Bất kể thế nào, Thiên Đạo rồng vẫn không có phản ứng gì với Tống Thư Hàng, cậu có thể tiếp tục dưới hình thức 'nhập mộng', tự mình trải nghiệm quá trình 'Kim Liên không gian' và 'Tà Liên không gian' thành hình!

Từ đó tìm kiếm chìa khóa 'phá giải cục diện'!

Thiên Đạo rồng vẫn, tiếp tục rót sức mạnh vào hai đóa sen.

Ước chừng một canh giờ sau, nó thu hồi râu rồng của mình.

Sau đó, nó nhảy nhót rời khỏi nơi này.

Trong toàn bộ không gian, chỉ còn lại Kim Liên và Tà Liên tung bay theo gió.

Tống Thư Hàng thông qua 'nhập mộng' nhập vào Kim Liên, có thể cảm ứng được bên trong 'Kim Liên', có một hạt nhân đang thành hình.

Hạt nhân đó, tràn đầy sức mạnh 'không gian'.

Đây chính là 'chìa khóa' sao?

Ngày thứ hai – tạm gọi là ngày thứ hai đi, bởi vì trong không gian này, không có mặt trời mọc lặn, Tống Thư Hàng cũng không tính toán thời gian.

Oanh ~~ oanh ~~ Âm thanh lại lần nữa vang lên.

Thiên Đạo rồng vẫn lại nhảy nhót tới, nhảy đến bên cạnh hai chậu sen.

"Không tồi, đúng như ta đã dự tính.

Hai đóa sen đã tiếp nhận sức mạnh của ta, bắt đầu ngưng tụ hạt nhân rồi.

Chỉ cần đợi hai hạt nhân này thành hình, chúng sẽ có thiên phú ‘khai tịch không gian’.” Thiên Đạo rồng vằn cười ha hả nói.

Nó lại lần nữa vươn râu rồng, rót năng lượng vào hai đóa sen.

Cũng giống như hôm qua, sau khi rót năng lượng xong, nó lại nhảy nhót rời khỏi nơi này.

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng thông qua ‘nhập mộng’, cẩn thận cảm ứng quá trình hạt nhân trong thể nội Kim Liên thành hình.

Cậu không dám bỏ qua bất kỳ chi tiết nhỏ nào, bởi vì nói không chừng đây chính là chìa khóa ‘phá giải cục diện’ của cậu!

Ngày hôm đó, hạt nhân bên trong Kim Liên càng thêm ngưng thực, đã có hình dáng sơ bộ của hạt nhân.

Thậm chí, có một phù văn kỳ dị ẩn hiện trong hạt nhân.

Ngày thứ ba.

Thiên Đạo rồng vằn lại một lần nữa nhảy nhót tới, sau khi nạp năng lượng cho hai đóa sen xong, nó lại nhảy nhót rời khỏi nơi này.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, đủ chín lần chín (81 lần)!

Cuối cùng, vào ngày thứ 81, bên trong Tà Liên và Kim Liên, hai hạt nhân hay nói cách khác là chìa khóa, đã hoàn toàn thành hình!

Hạt nhân giống như một viên ngọc nhỏ, trên viên ngọc khắc tám mươi mốt phù văn.

Bên ngoài viên ngọc, lại có tám mươi mốt vảy rồng bảo vệ hạt nhân.

“Đại công cáo thành, tiếp theo chính là bước thí nghiệm tiếp theo...

Đầu tư đủ dưỡng phân, để hai chậu sen này hình thành ‘một phương tiểu thế giới’ của riêng chúng.

Ừm, đây là một quá trình lâu dài, vì vậy phải tìm hai nơi tốt, cố gắng rút ngắn quá trình.” Thiên Đạo rồng vẳn khẽ nói.

Nói xong, nó dùng râu rồng cuộn lấy hai chậu sen, ý niệm vừa động, thân thể nó liền phá vỡ không gian, đến một vùng thiên địa khác.

Địa điểm mà Thiên Đạo rồng vẳn dịch chuyển đến là ‘Cửu U thế giới’.

Nơi đây tràn ngập sức mạnh tà ác và ô uế khắp nơi, còn có ma âm dụ dỗ người ta đọa lạc.

Tiếp đó, Thiên Đạo rồng vẳn lại lần nữa dịch chuyển trong khoảnh khắc, đến nơi năng lượng ‘Cửu U thế giới’ nồng đậm nhất... phía trên một Ma hải khổng lồ.

So với Ma hải này, ‘Ma trì’ mà Nho gia mất hàng trăm, hàng nghìn năm để xây dựng quả thực yếu kém vô cùng.

Thiên Đạo rồng vẳn: “Ngươi cứ sinh trưởng ở đây, hấp thu năng lượng Cửu U thế giới, an tâm trưởng thành đi.

Có tên kia ở đó, toàn bộ Cửu U thế giới không có bất kỳ tà ma nào có thể làm hại ngươi.” Nói xong, nó đưa tay từ trong bình kéo Kim Liên ra, tiện tay ném một cái, liền ném ‘Kim Liên’ vào giữa Ma hải.

Kim Liên rơi xuống Ma hải, lập tức bén rễ xuống, điên cuồng hấp thu sức mạnh tà ác Cửu U trong ‘Ma hải’.

Trên ‘khuôn mặt rồng’ của Thiên Đạo rồng vẳn lộ ra nụ cười nhẹ: “Không tồi, với mức độ tà năng phong phú ở nơi này, không quá trăm năm, Kim Liên này sẽ thành thục rồi.

Hahahaha.” Cười xong, thân hình Thiên Đạo rồng vẳn lại là một cái dịch chuyển tức thời, biến mất trên Ma hải, chắc là đi trồng ‘Tà Liên’ kia rồi.

Tống Thư Hàng: “...” Theo lời của Thiên Đạo rồng vẳn vừa rồi, ‘Kim Liên’ mà cậu hóa thân còn phải hấp thu dưỡng chất trong Ma hải này, sinh trưởng ròng rã trăm năm sao?

Vậy nói cách khác, cậu phải làm một chậu sen, chịu trăm năm gió thổi nắng táp mưa sa trong Ma hải sao?

Trốn được mùng một, lại không thoát mười lăm.

Vốn dĩ cứ tưởng lần này cuối cùng cũng không cần trải nghiệm ‘cuộc đời sen’ vài trăm năm, nhưng không ngờ, ‘cuộc đời sen’ trăm năm lại đang mai phục cậu ở phía sau!

Trọn vẹn một trăm năm a, phải làm sao mà chịu nổi đây?

Có ai ra đây trò chuyện với cậu không?

Kể một câu chuyện cười cho cậu vui vẻ một chút?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, phía trên Ma hải có một trận không gian chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thiên Đạo rồng vằn đi rồi lại quay lại.

Nhưng lần này, Thiên Đạo rồng vằn không còn nhẹ nhàng vuốt ve Kim Liên nữa, nó chỉ lẳng lặng lơ lửng phía trên Ma hải, ánh mắt lạnh nhạt, nhìn chằm chằm vào Kim Liên mà Tống Thư Hàng đang ‘nhập mộng’.

Tống Thư Hàng bị nhìn đến nỗi sởn cả gai ốc.

Kỳ lạ, vì sao cảm thấy Thiên Đạo rồng vằn, cứ như đã đổi thành một người khác vậy?

Chẳng lẽ, Thiên Đạo rồng vằn có bệnh đa nhân cách sao?

Quả nhiên, Ban Văn Long Thiên Đạo xuất hiện lần nữa, ánh mắt nhìn 'Kim Liên' đặc biệt lạnh lùng, vô tình.

Quân Tử Kim Liên bị nhìn chằm chằm một hồi lâu, sợ đến lá sen đều cuộn lại.

Đây là nó cảm nhận được sát ý từ 'Ban Văn Long', vì vậy lá sen của nó như cây trinh nữ, cố gắng cuộn lại để bảo vệ mình.

Tống Thư Hàng, đang 'nhập mộng' nhập vào Quân Tử Kim Liên, trong lòng chợt thấy khó hiểu.

Dù là Kim Liên hay Tà Liên, tất cả đều do Ban Văn Long Thiên Đạo đích thân bồi dưỡng.

Cả quá trình bồi dưỡng, tôi đều đích thân trải nghiệm.

Nhưng tại sao chỉ trong nháy mắt, Ban Văn Long Thiên Đạo lại sinh ra sát ý đối với 'Kim Liên' do chính tay mình bồi dưỡng?

Cốt truyện này chỗ nào cũng lộ ra sự kỳ lạ.

Tống Thư Hàng suy tư một lát, theo cảm ứng của 'Kim Liên', âm thầm quan sát Ban Văn Long trên bầu trời, đồng thời cẩn thận so sánh nó với 'Ban Văn Long Thiên Đạo' trong đầu mình.

Trong lòng cậu có một phỏng đoán, phản ứng trước sau của Ban Văn Long Thiên Đạo chênh lệch quá lớn.

Hoặc là hắn mắc chứng đa nhân cách.

Hoặc là, 'Ban Văn Long' trên bầu trời và Ban Văn Long Thiên Đạo vừa rời đi không phải là cùng một người!

Chỉ từ hình dáng, khí tức, hình thái mà nói, cả hai căn bản không có bất kỳ sự khác biệt nào.

Nhưng Tống Thư Hàng so sánh kỹ lưỡng thì phát hiện...

Hoa văn trên thân hai vị 'Ban Văn Long Thiên Đạo' là đối lập nhau.

Hoa văn trên thân Ban Văn Long Thiên Đạo là 'trắng đen xen kẽ', còn hoa văn trên thân Ban Văn Long đang lơ lửng trên đỉnh đầu Tống

Thư Hàng lại là 'đen trắng xen kẽ'.

Tuy đều là hoa văn, nhưng hoàn toàn đối lập.

“Quả nhiên là hai cá thể hoàn toàn khác biệt.” Tống Thư Hàng trong lòng bừng tỉnh.

Hèn chi, thái độ đối xử với 'Quân Tử Kim Liên' trước sau lại chênh lệch lớn đến vậy. 【Vậy thì, con Ban Văn Long trên đỉnh đầu này, khí thế không hề thua kém 'Ban Văn Long Thiên Đạo', có quan hệ gì với 'Ban Văn Long Thiên Đạo' đây?

Song sinh?

Hậu duệ hay quan hệ huyết thống khác?

Hay là, một loại phân thân? ...

Hơn nữa, tại sao nó lại có sát ý với Kim Liên?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Luôn cảm thấy, mình dường như đã vô tình nắm giữ một bí mật lớn của 'Thiên Đạo'.

Ngoài ra, một điều đáng nói là, Ban Văn Long trên bầu trời, khi quan sát 'Kim Liên', cũng không để ý đến Tống Thư Hàng đang 'nhập mộng' nhập vào Kim Liên.

Ban Văn Long nhìn chằm chằm Kim Liên rất lâu, cuối cùng hừ lạnh một tiếng, rồi biến mất.

Quân Tử Kim Liên cuối cùng cũng thoát khỏi 'đe dọa tử vong', lá sen cuộn lại một lần nữa duỗi ra.

Chương 857

Sau khi Ban Văn Long biến mất...

Trong biển ma rộng lớn, đột nhiên có bốn con tà ma khổng lồ chậm rãi bơi đến.

Một con là mãng xà khổng lồ dài nghìn mét, nhưng ở cuối đuôi lại có chín nhánh rẽ.

Một con khác là tà ma hình cầu có thể tích không kém mãng xà, giống như nhím biển, toàn thân mọc đầy gai nhọn.

Còn hai con đều có hình dạng cá thông thường, nhưng toàn thân chúng mọc sáu cặp móng vuốt vảy khổng lồ.

Bốn con tà ma khổng lồ bơi đến gần 'Quân Tử Kim Liên', bắt đầu lượn lờ quanh Quân Tử Kim Liên, chậm rãi di chuyển.

Dường như là nhận được lệnh của ai đó, đang bảo vệ 'Quân Tử Kim Liên', không để nó bị các tà ma Cửu U khác làm hại.

Tống Thư Hàng không khỏi âm thầm thở phào một hơi.

Mặc dù tôi biết 'Quân Tử Kim Liên' cuối cùng vẫn tồn tại đến thế kỷ 21, nhưng đột nhiên thấy bốn con tà ma khổng lồ tiếp cận Kim Liên, tôi vẫn lo lắng cho Kim Liên rất lâu.

Giống như người ta dù biết mình đang xem phim ma, nhưng vẫn sẽ bị dọa sợ vậy.

Thời gian trôi nhanh, trong biển ma không có mặt trời mọc, Tống Thư Hàng cũng không biết đã trôi qua bao nhiêu ngày.

Trong khoảng thời gian đó, cậu vẫn luôn cẩn thận trải nghiệm sự biến hóa của Quân Tử Kim Liên.

Kim Liên không ngừng hấp thu dưỡng chất từ 'biển ma', làm lớn mạnh bản thể.

Hiện tại Kim Liên, thể tích đã tăng lên hơn ba lần.

Chỉ cần tiếp tục sinh trưởng như vậy, cuối cùng sẽ có một ngày, nó sẽ trưởng thành đến độ cao khi ở dưới lòng đất Nho gia, sau đó tiến vào thời kỳ trưởng thành.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của 'chìa khóa' hạt nhân Kim Liên, sẽ khai phá ra một thế giới, hóa ra Kim Liên thế giới. 【Nhưng, nếu Kim Liên vào 'thời kỳ đầu kỷ nguyên' đã hấp thu đủ dưỡng chất, hóa ra 'Kim Liên không gian' rồi...

Vậy tại sao đến thế kỷ 21, khi về tay Nho gia, nó vẫn là một đóa 'Quân Tử Kim Liên' bình thường?】 Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Chẳng lẽ, vào 'thời kỳ đầu kỷ nguyên', Kim Liên và Tà Liên đều không thể trưởng thành thuận lợi?

Hay là, giữa chừng đã xảy ra biến cố gì?

Cứ như vậy, ngày qua ngày ~~ Tống Thư Hàng, nhập vào 'Kim Liên', bị gieo trồng trong biển ma, trải qua rất rất nhiều năm tháng.

Trong quá trình này, thể tích của Kim Liên không ngừng tăng trưởng, nhưng hạt nhân của nó lại không có nhiều thay đổi.

Lúc này Kim Liên chỉ đang tích lũy năng lượng để 'khai phá một thế giới'.

Quá trình trưởng thành của Kim Liên không có gì đáng để nghiên cứu.

Tống Thư Hàng cũng không thể từ đó thu được thông tin quan trọng hữu ích nào.

Tống Thư Hàng không khỏi âm thầm thở dài: “Biến thành đóa Kim Liên này, còn cần hơn trăm năm nữa.

Không biết hiện tại, đã trôi qua bao nhiêu thời gian rồi?” Tình huống hiện tại, so với cuộc đời Thông Nương khi 'nhập mộng' còn thảm hơn.

Biến thành Thông Nương ít nhất còn có mặt trời mọc, mặt trời lặn để tính giờ.

“Giá mà có nút tua nhanh thì tốt biết mấy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đương nhiên, cậu cũng chỉ là tưởng tượng một chút mà thôi.

Theo kinh nghiệm có được sau khi 'nhập mộng' cuộc đời Thông Nương năm xưa, nhập mộng không hề có chức năng tiện lợi như 'nút tua nhanh', thậm chí ngay cả 'nút thoát' cũng không có.

Ngay cả khi nào năng lực 'nhập mộng' kết thúc, cũng không chịu sự khống chế của Tống Thư Hàng.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy, khoảnh khắc tiếp theo... cậu phát hiện bốn con tà ma khổng lồ dưới thân mình, tốc độ bơi lội trở nên nhanh hơn.

Ban đầu, bốn con tà ma bảo vệ 'Kim Liên' đều xoay vòng dưới Kim Liên với tốc độ rất chậm chạp, nhàm chán.

Nhưng bây giờ, bốn con tà ma như thể ăn nhầm thuốc, xoay tròn nhanh như điên.

Không đúng, không phải tốc độ tà ma nhanh hơn... mà là thời gian trôi qua đang được tăng tốc!

Bởi vì thân sen của 'Quân Tử Kim Liên' đang trưởng thành nhanh chóng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đây là tua nhanh!

Chức năng nhập mộng đang tua nhanh!

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng nước mắt giàn giụa.

Mặc dù không biết năng lực 'nhập mộng' từ khi nào lại trở nên tâm lý như vậy, nhưng có thể tua nhanh thì thật là tuyệt vời!

Một trăm năm thực sự quá dài, tôi chỉ tranh thủ sớm tối thôi!

Vù vù vù, 'nhập mộng' tua nhanh, năm tháng như thoi đưa.

Trong thời gian đó, Ban Văn Long Thiên Đạo không hề đến xem 'Kim Liên' nữa.

Ngược lại, con Ban Văn Long có màu hoa văn đối lập với Thiên Đạo thì cách một khoảng thời gian lại đến một lần.

Mỗi lần đến, nó đều lạnh nhạt + lạnh lùng nhìn chằm chằm 'Quân Tử Kim Liên' nửa ngày, thỉnh thoảng còn tỏa ra khí tức rất không thân thiện, khiến Kim Liên bản năng run rẩy, lá sen cuộn lại thì con Ban Văn Long 【đen trắng xen kẽ】 đó mới hài lòng rời đi.

Tên này, là kẻ thích hành hạ người khác à?

Tua nhanh, tua nhanh, thời gian trong mộng vẫn đang trôi đi vùn vụt.

Cuối cùng, Quân Tử Kim Liên đã hấp thu đủ dưỡng chất, hoa sen của nó một lần nữa khép lại, co thành một nụ hoa.

Điều đáng nói là, không giống với Quân Tử Kim Liên ở thế kỷ 21, 'Kim Liên' hiện tại khi hấp thu dưỡng chất, sẽ không nhả ra loại hạt sen có thể giúp người dùng đạt được 'dị năng'.

“Cuối cùng cũng sắp trưởng thành rồi, tiếp theo là tự khai một thế giới đây!” Tống Thư Hàng lấy lại tinh thần, cẩn thận quan sát từng biến hóa của 'Kim Liên'.

Và năng lực 'nhập mộng' cũng rất tâm lý mà tắt 'chức năng tua nhanh'.

Để Tống Thư Hàng tỉ mỉ trải nghiệm sự biến hóa của Kim Liên.

Cùng với sự trưởng thành của 'Quân Tử Kim Liên', trong hư không, Ban Văn Long Thiên Đạo cuối cùng cũng hiện thân.

Tuy nhiên, hắn không phải bản thể đến bên cạnh Kim Liên, mà là từ hư không in xuống một hình chiếu ba chiều, rơi xuống trên biển ma.

Cùng lúc đó, con 'Ban Văn Long' có màu sắc đối lập với Ban Văn Long Thiên Đạo cũng xé rách không gian, đồng thời xuất hiện phía trên Kim Liên.

Để phân biệt 【Ban Văn Long Thiên Đạo】 và một con 【Ban Văn Long】 khác, Tống Thư Hàng trong lòng mặc định con Ban Văn Long kia là 【Ban Văn Long 2】.

Ban Văn Long Thiên Đạo nhìn Ban Văn Long 2, cười nói: “Ha ha, cuối cùng ngươi cũng chịu ra gặp ta?

Mà này... gần trăm năm qua, cảm ơn ngươi đã giúp ta chăm sóc đóa Kim Liên này nhé.” “Hừ.” Ban Văn Long 2 hừ lạnh một tiếng, không trả lời.

“Thật ra, ta vẫn luôn nghĩ, ngươi sẽ xé nát đóa Kim Liên này chứ.” Ban Văn Long Thiên Đạo nhẹ giọng nói: “Dù sao, kế hoạch của ta vẫn luôn chia sẻ thông tin với ngươi, không hề giấu giếm.

Ngươi cũng biết, nếu kế hoạch của ta thành công, ngươi... có thể sẽ biến mất.” “Hừ.” Ban Văn Long 2 tiếp tục hừ lạnh.

“Đừng có hừ lạnh mãi thế chứ!

Thật là, tại sao tính cách của ngươi lại trở nên bướng bỉnh đến vậy hả?

Có còn nói chuyện đàng hoàng với ta được nữa không?” Ban Văn Long Thiên Đạo đau đầu nói.

“Hừ.” Ban Văn Long 2 vẫn hừ lạnh.

“Thôi được rồi, dù sao... vì trong trăm năm này ngươi không hủy diệt đóa Kim Liên này, vậy ta cứ coi như ngươi đã đồng ý kế hoạch của ta đi.

Hiện tại, Kim Liên đã trưởng thành rồi, cho dù ngươi có muốn hủy diệt nó nữa thì cũng đã muộn rồi.” Ban Văn Long Thiên Đạo ha ha cười nói.

Ban Văn Long 2: “Hừ.” Tống Thư Hàng: “...” Trong lúc nói chuyện, Kim Liên triệt để trưởng thành, nụ hoa một lần nữa nở rộ.

Đồng thời, 'hạt nhân' của nó được kích hoạt, 81 phù văn trên đó điên cuồng hấp thu năng lượng mà Kim Liên đã tích trữ trong trăm năm qua.

Một 'thế giới' nhỏ bé đang hình thành bên trong Kim Liên, và Tống Thư Hàng đang đích thân cảm nhận khoảnh khắc này.

Lúc này, Kim Liên chính là cậu, cậu chính là Kim Liên.

Kim Liên đang khai phá một tiểu thế giới cũng tương đương với việc 'Tống Thư Hàng' đang khai phá một tiểu thế giới.

Trong lòng Tống Thư Hàng, dâng lên một loại lĩnh ngộ – hóa ra, khai phá một tiểu thế giới, là làm như thế này sao?

Lúc này.

Ban Văn Long Thiên Đạo nhìn về phía Ban Văn Long 2, đột nhiên lại mở miệng nói: “Cuối cùng ta cho ngươi thêm một cơ hội lựa chọn nữa nhé, nhân lúc 'Kim Liên thế giới' còn chưa hoàn toàn thành hình, ngươi vẫn còn cơ hội hối hận.

Một khi kế hoạch của ta thành công, ta có thể thuận lợi 【thoát thân】.

Mà một khi ta thành công 【thoát thân】, thì ngươi, kẻ có tính mạng liên kết với ta, có thể sẽ từ đó tiêu tán, không còn tồn tại nữa.” “Hừ, đừng nói nhảm nữa.

Ngươi cứ việc thi hành kế hoạch của ngươi đi.

Xét cho cùng, ngươi là chủ, ta là tòng.

Ta sẽ không ngăn cản quyết định của ngươi.

Một trăm năm thời gian, ta đã suy nghĩ rất rõ ràng rồi.” Ban Văn Long 2 cuối cùng cũng mở miệng.

“Ta biết ngay ngươi sẽ trả lời ta như vậy mà.” Ban Văn Long Thiên Đạo đắc ý nói: “Nhưng ta vẫn muốn hỏi ngươi, như vậy, cho dù kế hoạch của ta hoàn thành xong, ngươi có biến mất, cũng có thể giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng ta.” Ban Văn Long 2: “...” Tống Thư Hàng: “...” Cuộc đối thoại giữa Ban Văn Long Thiên Đạo và Ban Văn Long 2, lượng thông tin rất lớn. ‘Ban Văn Long Thiên Đạo’ hai lần nhắc đến 【thoát thân】, vậy rốt cuộc hắn muốn thoát khỏi thứ gì?

Thiên Đạo chúa tể tất cả, là tồn tại đứng trên đỉnh điểm của vạn vật thế gian như tu sĩ, tu luyện giả, yêu, ma, quỷ, quái.

Thứ hắn muốn thoát khỏi... dường như chỉ có một, đó chính là chức trách 【Thiên Đạo】?

Nhưng 'Thiên Đạo' lại là mục tiêu cuối cùng của tất cả tu sĩ.

Tại sao Ban Văn Long Thiên Đạo, lại muốn thoát khỏi 【Thiên Đạo】 chứ?

Hoặc là, cảnh giới tôi hiện tại còn quá thấp, không thể lý giải Thiên Đạo.

Chương 858

Cho nên... có thể 'Ban Văn Long Thiên Đạo' muốn thoát khỏi, là những thứ khác đáng sợ hơn?

Những thứ ngay cả Thiên Đạo cũng không thể đối phó?

Não bộ Tống Thư Hàng nhanh chóng suy nghĩ.

Ngoài ra, Ban Văn Long 2 không phải là song sinh, huyết thân hay loại quan hệ tương tự với Thiên Đạo.

Từ cuộc đối thoại có thể hiểu được, Ban Văn Long 2 và 【Ban Văn Long Thiên Đạo】 là một tồn tại đặc biệt có tính mạng liên kết với nhau.

Hơn nữa, giữa hai bên, là mối quan hệ lấy 【Ban Văn Long Thiên Đạo】 làm chủ.

Nghe có vẻ, Ban Văn Long 2 càng giống một loại 'linh quỷ'?

Nhưng lại không giống linh quỷ, linh quỷ không thể biến mất khỏi hư không.

Trong lúc suy tư, đột nhiên, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình đột nhiên sưng lên.

Cực kỳ khó chịu!

Cứ như thể cơ thể mình biến thành một quả bóng bay, bị cưỡng ép bơm hơi vậy...

Hơn nữa, còn là loại bất chấp quả bóng có nổ tung hay không, cứ thế mà bơm hơi vào.

Cuối cùng... *Bùm* ~~ một tiếng.

Tống Thư Hàng nổ tung.

À không ~~ là Kim Liên mà Tống Thư Hàng 'nhập mộng' vào nổ tung.

Cùng lúc Kim Liên nổ tung, hạt nhân bên trong nó nhanh chóng xoay tròn, bắt đầu tiến hành hành động 'khai phá một tiểu thế giới'.

Và tất cả những điều này, Tống Thư Hàng đều cảm nhận được như thể chính mình đang trải qua.

Ánh mắt của Ban Văn Long Thiên Đạo và Ban Văn Long 2, chăm chú nhìn 'Kim Liên', nhìn một 'Kim Liên thế giới' sơ hình thành hình.

“Chúc mừng ngươi, ngươi sắp thành công rồi.” Ban Văn Long 2 trầm giọng nói.

“Ừm, dù sao đây cũng là bảo vật do ta đích thân nghiên cứu, thiết kế.

Thông qua thí nghiệm này, ta có thể triệt để nắm vững nguyên lý【khai phá thế giới】.

Tất cả đều như ta tưởng tượng.” Ban Văn Long Thiên Đạo đắc ý nói.

Ban Văn Long 2 nói: “Bản thể của ngươi đâu?” Cái đang ở Cửu U thế giới này, chỉ là một hình chiếu của Ban Văn Long Thiên Đạo.

“Đang ở hiện thế, nhìn một đóa hoa sen khác.

Đó là một đóa Tà Liên, rất giống với đóa Kim Liên này.

Ngươi tiếp tục xem đi, phần tiếp theo mới là màn chính.” Ban Văn Long Thiên Đạo giải thích.

Trong lúc nói chuyện, 'Kim Liên thế giới' sơ hình đã thành hình, tiếp theo là không ngừng mở rộng, cuối cùng định hình.

Cùng lúc đó, 'Tà Liên thế giới' sơ hình ở hiện thế cũng đã hoàn thành việc mở rộng.

Tống Thư Hàng, đang nhập vào Kim Liên, thông qua 'Kim Liên thế giới' mơ hồ cảm ứng được 'Tà Liên thế giới' tương ứng.

Hai thế giới xa xa tương ứng, có một con đường liên hệ như có như không, kết nối lẫn nhau.

Một khi giữa 【Kim Liên thế giới】 và 【Tà Liên không gian】 được thông suốt, hai không gian sẽ có thể kết hợp lại với nhau.

Đây... chính là mục tiêu cuối cùng của Ban Văn Long Thiên Đạo, là thủ đoạn để hắn thoát thân.

“Bước thứ hai, thành công.” Ban Văn Long Thiên Đạo ha ha cười nói.

Ban Văn Long 2 lặng lẽ gật đầu: “Ừm.” “Tiếp theo, đợi bước thứ ba, sau khi hai không gian dung hợp... kế hoạch sẽ thành công.

Đến lúc đó, nếu chúng ta dự tính không sai, ngươi gần như sẽ biến mất.” Ban Văn Long Thiên Đạo bổ sung.

Ban Văn Long 2 nói: “Ừm.” “Nói thật, cùng ngươi trải qua thời gian dài như vậy, ta rất không nỡ ngươi.” Ban Văn Long Thiên Đạo lại nói.

Ban Văn Long 2 gật đầu: “Ừm.” “Cho nên, chia tay sắp đến, ngươi nói thêm vài câu đi chứ?” Ban Văn Long Thiên Đạo quay đầu lại, nhìn Ban Văn Long 2.

“Miễn đi, mệt lòng.” Ban Văn Long 2 nói.

Cho dù là biến mất, nó cũng muốn lặng lẽ biến mất.

“Chậc chậc, thật là, rõ ràng có cùng ký ức và quá khứ với ta, tại sao tính cách của ngươi lại vặn vẹo thành ra thế này?” Ban Văn Long Thiên Đạo lại cảm thán.

“Đó là vì, ta không muốn mình trở thành tính cách của ngươi hiện tại.” Ban Văn Long 2 ghét bỏ nói.

Ban Văn Long Thiên Đạo: “Vô vị.” “Đúng vậy, ta cũng cảm thấy vậy.” Ban Văn Long 2 thở dài.

“Vậy thì, chia tay sắp đến, chúng ta hẹn hò không?

Cùng nhau nhảy một điệu vũ đi.

Ta nhớ trước khi trở thành Thiên Đạo, điều ta thích làm nhất là mở tiệc và khiêu vũ.

Ngươi và ta có cùng quá khứ, sở thích này chắc không thay đổi đâu nhỉ?” Ban Văn Long Thiên Đạo hỏi.

“Miễn đi, ta không có hứng thú ôm một bản thân khác màu sắc của mình mà nhảy múa.” Ban Văn Long 2 lạnh lùng nói.

“Vô vị.” Ban Văn Long Thiên Đạo duỗi thẳng người, dường như đang vươn vai.

Lúc này, Kim Liên thế giới ngày càng lớn, tốc độ mở rộng nhanh gấp trăm lần so với Kim Liên thế giới thời kỳ 'Nho gia'.

Có lẽ là do vào 'thời kỳ đầu kỷ nguyên', linh lực giữa trời đất tương đối dồi dào?

Hay là năng lượng Cửu U trong ao ma càng tinh thuần hơn?

Dù sao thì chỉ trong vài câu nói, Kim Liên thế giới đã gần như mở rộng xong, tiểu thế giới cũng bắt đầu định hình.

Đồng thời, sự liên hệ giữa Kim Liên thế giới và Tà Liên thế giới ngày càng chặt chẽ, hai bên đã sinh ra cộng hưởng.

Bất cứ lúc nào cũng có thể liên thông, hợp nhất!

“Ha~” Lúc này, Ban Văn Long Thiên Đạo đắc ý cười một tiếng, hắn nhảy vọt lên, bay vào không trung.

Trên người hắn, có lưu quang lấp lánh.

Sau luồng sáng, hắn hóa thành hình người.

Ban Văn Long Thiên Đạo hình người, thân thể thon dài, mặc y phục trắng tinh khiết, trên y phục có đồ án thanh loan sống động như thật.

Tay áo rất lớn, thích hợp cho việc múa.

Và trên mặt hắn, có một lớp sáng chói mắt bao phủ, khiến Tống Thư Hàng không thể nhìn rõ dung mạo của hắn.

Cũng không thể biết hắn là nam hay nữ. 【Hả?

Ban Văn Long Thiên Đạo hóa thành hình người?

Chẳng lẽ vào thời kỳ đầu kỷ nguyên, đã có nhân loại tồn tại rồi sao?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Hay là... cái gọi là 'hình người', thực chất là hình thái thông dụng của các vị tiên thần thời thượng cổ?

Đồng thời, Tống Thư Hàng nhìn về phía chân của Ban Văn Long Thiên Đạo.

Cậu có chút tò mò, vị Ban Văn Long Thiên Đạo này sau khi hóa thành 'hình người'...

Mặc dù không biết thời đại này có nhân loại hay không, nhưng tạm gọi là 'hình người' vậy.

Tống Thư Hàng muốn xem, khi Ban Văn Long Thiên Đạo ở trạng thái hình người thì có mấy cái chân?

Câu trả lời là 1 chân.

Cho dù hóa thành 'hình người', nhưng Ban Văn Long Thiên Đạo rõ ràng thích nghi hơn với trạng thái một chân, nên hắn sẽ không biến ra thêm một chân để vướng víu.

Lúc này 'Ban Văn Long Thiên Đạo' trông... hơi giống một người cá bị dị dạng.

Sau khi nhảy lên không trung, 'Ban Văn Long Thiên Đạo' hình người bắt đầu cất cao giọng ca.

Không có lời bài hát, chỉ là từng âm tiết một, nối thành tiếng ca du dương.

Vì rất hay, Tống Thư Hàng dễ dàng ghi nhớ bài hát mà 'Ban Văn Long Thiên Đạo' đã hát.

Ký ức của con người, khi ghi nhớ 'bài hát', có ưu thế hơn.

Trên không trung, sau khi hát xong một lần, Ban Văn Long Thiên Đạo lại bắt đầu hát lần thứ hai.

Khi hát bài hát này lần thứ hai, thân hình Ban Văn Long Thiên Đạo chuyển động.

Tay áo dài của hắn khẽ bay, trong tay áo hắn trượt ra một chiếc quạt xếp.

Tiếp theo, Ban Văn Long Thiên Đạo nhấc chân, dậm mạnh xuống hư không.

Đồng thời, hắn nhẹ nhàng vỗ tay, vừa hát vừa bắt đầu nhảy múa.

Chiếc quạt mở ra che khuôn mặt hắn, chiếc quạt từ từ di chuyển, thân hình Ban Văn Long Thiên Đạo nhảy vọt lên.

Phong thái vô hạn ~ vừa rất đẹp trai.

Khi hắn bắt đầu nhảy múa, cả thế giới đều vì hắn mà chuyển động.

Trong chốc lát, Tống Thư Hàng thế mà lại xem đến say mê.

Rõ ràng 'Ban Văn Long Thiên Đạo' chỉ có một chân, trông rất kỳ cục.

Nhưng khi hắn bắt đầu nhảy múa, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy điệu vũ này rất đẹp trai, rất đẹp mắt.

Nghệ thuật không có biên giới, vũ đạo thậm chí không có giới hạn chủng tộc!

Chương 859

Nếu 'Ban Văn Long Thiên Đạo' có thể biến ra hai chân, rồi thêm một vài bước nhảy nữa, điệu vũ này chắc chắn sẽ còn đẹp mắt hơn.

Vì điệu vũ cũng rất đẹp mắt, Tống Thư Hàng cũng ghi nhớ chắc chắn điệu vũ này.

Cậu đang nghĩ, sau khi mang điệu vũ và bài hát này trở về, thay bằng 'Đông Phương Lục Tiên Tử' - thiên hậu vũ đạo trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' - đến nhảy, với vẻ mềm mại của nữ giới, thì hiệu quả chắc chắn sẽ rất tuyệt vời!

Đương nhiên, tiền đề là cậu có thể tìm thấy cơ duyên 'phá cục', bình an thoát ra khỏi Kim Liên không gian.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, Ban Văn Long Thiên Đạo đã hát xong một khúc, chiếc quạt xếp trong tay hắn khép lại, kết thúc động tác vũ đạo.

“Thế nào rồi?

Đẹp mắt chứ?” Ban Văn Long Thiên Đạo nhìn xuống Ban Văn Long 2, cười ha ha nói.

“Ừm.” Ban Văn Long 2 thản nhiên nói.

“Ha ha.

Ngoài đẹp mắt ra, ngươi không nhìn ra được gì khác sao?” Ban Văn Long Thiên Đạo xoay người, một lần nữa hóa thành hình thái Ban Văn Long.

“Thứ khác?” Râu rồng của Ban Văn Long 2 bay múa, đột nhiên, mắt nó trợn to: “Ngươi...

đã cắt đứt đường liên hệ giữa Tà Liên và Kim Liên thế giới?” “Ha ha, ta còn tưởng ngươi bị vũ tư của ta mê hoặc, chẳng phát hiện ra gì chứ.” Ban Văn Long Thiên Đạo đắc ý nói: “Bài hát và điệu múa vừa rồi của ta, khi kết hợp lại có thể cắt đứt liên hệ giữa hai 'tiểu thế giới' này, khiến hai không gian duy trì sự độc lập tương đối.” “Tại sao?” Ban Văn Long 2 nghi hoặc hỏi.

Ban Văn Long Thiên Đạo, nghiên cứu ra hai thế giới hoa sen, chẳng phải là đang đợi hai thế giới này hợp nhất thành một để đạt được hiệu quả 'thoát thân' thành công sao?

Mà hiện tại, thấy thành công đã ở trước mắt, tại sao hắn lại muốn cắt đứt con đường giữa hai 'tiểu thế giới' này?

“Rất đơn giản, bởi vì nghiên cứu của ta còn chưa hoàn thiện triệt để mà.

Hai thế giới hoa sen này vẫn còn rất thô sơ, cách 'thể cực hạn' mà ta thiết kế còn rất xa.

Ta còn phải tiếp tục cải tiến chúng.” Ban Văn Long đắc ý nói: “Thế nào, vừa rồi có dọa ngươi sợ không?

Khi nghe nói mình sắp 'biến mất', có sợ hãi không?” Ban Văn Long 2: “...” Và Tống Thư Hàng, kích động đến run rẩy — đã tìm thấy, cơ duyên 'phá cục', đã tìm thấy rồi!

Hạnh phúc giống như tổng tài bá đạo trong một số bộ phim tình cảm hiện đại, đến đặc biệt đột ngột.

Nói đến là đến, không cho nữ chính bất kỳ cơ hội phản kháng nào.

Sau khi Tống Thư Hàng biến thành 'Kim Liên', khổ sở tìm kiếm cơ duyên【phá cục】, thì nó đột nhiên xuất hiện trước mặt cậu.

Hơn nữa, cơ duyên【phá cục】 này lại đơn giản đến vậy, chỉ cần 'hát ca + nhảy múa' là có thể cắt đứt con đường giữa【Kim Liên thế giới】 và【Tà Liên thế giới】.

“Cuối cùng cũng tìm thấy cơ duyên phá cục rồi, bây giờ, chỉ đợi 'nhập mộng' kết thúc thôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đợi khi tôi trở về từ trạng thái 'nhập mộng', tôi sẽ lập tức nhảy một điệu trong 'Kim Liên thế giới' của Nho gia.

Cắt đứt liên hệ giữa hai thế giới 'Kim Liên' và 'Tà Liên'.

Như vậy, chủ nhân ngón tay kim loại kia sẽ không thể dùng 'Tà Liên thế giới' làm bàn đạp để tấn công 'Kim Liên thế giới' nữa!

Mình và tất cả mọi người trong Kim Liên thế giới, được cứu rồi.

Nhưng, ở đây còn có một vấn đề cần giải quyết...

Bài hát và điệu múa của Ban Văn Long Thiên Đạo, nhịp điệu đều hơi dài.

Cho nên thời gian, hơi không đủ.

Hiện tại, 'ngón tay kim loại' trong Kim Liên thế giới giết người tốc độ ngày càng nhanh, Tống Thư Hàng mỗi lần vừa được Hằng Hỏa Chân Quân phục sinh, 'pháp thuật bão tố' của ngón tay kim loại kia sẽ lập tức ập đến, giết cậu thêm một lần nữa.

Cậu lại không phải nhân vật chính trong phim điện ảnh hay hoạt hình, trong thời gian biến thân, nhảy múa hay ca hát, đâu có lớp bảo vệ vô địch.

Cho nên, đợi cậu trở về từ 'nhập mộng' xong, trong thời gian cậu hát ca nhảy múa, chủ nhân 'ngón tay kim loại' kia đủ sức giết cậu đến mười lần cũng được.

Đau chết mất, hôm nay cậu đã chết bao nhiêu lần rồi chứ?!

Tống Thư Hàng khổ sở suy nghĩ, trong thời gian ngắn như vậy, cậu phải làm sao để diễn xong bài hát và điệu múa của 'Ban Văn Long

Thiên Đạo' đây?

Cơ duyên 'phá cục', tại sao không thể là một mệnh lệnh?

Hay là một phù văn, thủ thế gì đó?

Nhưng Tống Thư Hàng không có lựa chọn.

Chỉ có thể cố gắng hết sức tranh thủ cơ hội.

Không có cơ hội, cũng phải tạo ra cơ hội.

“Chỉ có thể hy vọng Hằng Hỏa Chân Quân hoặc người Nho gia, có thể tranh thủ cho mình một chút thời gian.

Đợi khi trở về, mình phải nắm bắt thời gian để nhắc nhở 'Hằng Hỏa Chân Quân', bảo ông ấy dốc toàn lực thúc đẩy 'Kim Liên thế giới' chống đỡ công kích của ngón tay kim loại kia, cho mình một chút thời gian.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. 'Nhập mộng' vẫn chưa kết thúc.

Trên bầu trời, Ban Văn Long Thiên Đạo và Ban Văn Long 2 vẫn đang nhìn chằm chằm nhau.

Tranh thủ thời gian, Tống Thư Hàng cẩn thận bắt đầu hồi tưởng lại bài hát của 'Ban Văn Long Thiên Đạo', cũng như điệu múa mà hắn vừa hóa thành hình người để nhảy.

Mặc dù những điều này đều đã ghi nhớ chắc chắn trong đầu cậu, nhưng hồi tưởng thêm vài lần để củng cố ký ức là vô cùng quan trọng.

Một khi trở về từ trạng thái 'nhập mộng', cậu sẽ nắm bắt thời gian ca hát nhảy múa, tuyệt đối không được mắc một chút lỗi nào giữa chừng!

Một lát sau...

Khi Tống Thư Hàng cẩn thận hồi tưởng lại một lần, cậu ngớ

người.

Bởi vì cậu phát hiện ký ức của mình, xuất hiện sai lệch.

Tiếng ca thì không sai, đã ghi nhớ chắc chắn.

Nhưng, ký ức về điệu múa của 'Ban Văn Long Thiên Đạo' lại bị sai.

Cậu có thể nhớ rõ ràng... 'Ban Văn Long Thiên Đạo' khi nhảy múa, là hóa thành hình người để nhảy.

Nhưng, 'Ban Văn Long Thiên Đạo' trong ký ức của Tống Thư Hàng, lại là hình thái rồng một chân có hoa văn, đang nhảy múa!

Một con rồng một chân có hoa văn, đang uốn éo trong hư không, còn dùng râu rồng cuộn một chiếc quạt xếp để vẫy.

Cảnh tượng đó chói mắt quá!

Sao lại thế này?

Điệu múa hoàn toàn không thể nhớ được nữa, động tác cũng thế, tư thế cũng thế, tất cả đều tiêu tan, chỉ còn lại một con rồng một chân có hoa văn đang uốn éo thân thể.

Sao lại thế này?

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, cẩn thận lục lại ký ức của mình một lần nữa.

Nhưng ký ức của cậu về điệu múa của 'Ban Văn Long Thiên Đạo', vẫn là hình ảnh con rồng một chân có hoa văn đang uốn éo trên không, và dùng râu rồng cuộn chiếc quạt xếp vẫy múa.

Tống Thư Hàng: “...” Sao lại thế này chứ!

Nếu ký ức về điệu múa của 'Ban Văn Long Thiên Đạo' bị thay đổi, vậy đến lúc đó cậu còn làm sao để 'phá cục' đây?

Hay nói cách khác... thực ra, trước đó cậu thấy 'Ban Văn Long Thiên Đạo' hóa thành hình người nhảy múa, thực chất chỉ là ảo giác.

Cái cậu thực sự thấy, là bản thể của vị Ban Văn Long Thiên Đạo này đang uốn éo trên bầu trời?

Chẳng lẽ, mình phải học theo hình thái rồng một chân có hoa văn này của 'Ban Văn Long', nhảy điệu【Vũ Phá Cục】này sao?

Tống Thư Hàng không khỏi ngẩng đầu, nhìn về phía Ban Văn Long Thiên Đạo.

Không biết trong cốt truyện 'nhập mộng' tiếp theo, liệu có thể thấy Ban Văn Long Thiên Đạo nhảy điệu vũ này một lần nữa không?

Lúc này, Ban Văn Long 2 lên tiếng hỏi: “Hai thế giới hoa sen khai phá ra này, cứ thế mà bảo lưu lại sao?” Ban Văn Long Thiên Đạo hắc hắc cười một tiếng: “Ừm, cả hai thế giới cứ giữ lại đã, ta còn đang làm rất nhiều thí nghiệm.

Ta chuẩn bị hoàn thiện kế hoạch, đến lúc đó sẽ lôi ngươi từ 'Cửu U thế giới' ra ngoài luôn.” “Hừ.” Ban Văn Long 2 hừ lạnh một tiếng.

Ban Văn Long Thiên Đạo: “Thế nào, có phải rất cảm động không?

Rõ ràng tính cách của ngươi bướng bỉnh đến như vậy, mà ta vẫn còn muốn lôi ngươi ra ngoài đấy chứ?” Ban Văn Long 2: “Xét cho cùng, chẳng phải là do ngươi nhất thời hứng khởi, cứ nhất định phải 'thoát thân' mới gây ra biết bao rắc rối này sao?

Ta việc gì phải cảm động?” “Ha ha~” Ban Văn Long Thiên Đạo cười khan hai tiếng.

“Ta vẫn luôn muốn biết, tại sao ngươi cứ nhất định phải 'thoát thân' chứ?

Ngươi đã đứng trên đỉnh điểm của chư thiên vạn giới, tại sao lại muốn từ bỏ tất cả những điều này?” Ban Văn Long 2 trầm giọng hỏi.

“Vấn đề này, hiện tại ta không thể trả lời ngươi, bởi vì ta còn chưa 'thoát thân', trả lời vấn đề này sẽ mang lại chút rắc rối nhỏ cho ngươi và ta.

Tuy nhiên, ta có thể cho ngươi một gợi ý.” Ban Văn Long Thiên Đạo giải thích: “Ngươi nói xem, tại sao rõ ràng sau khi chấp chưởng Thiên Đạo, thì có thể bất hủ, bất diệt, bất tử.

Nhưng tại sao người chấp chưởng Thiên Đạo lại đã đổi 2 lần rồi?

Ngươi cũng biết đấy, ta là người chấp chưởng Thiên Đạo thứ ba.” Ban Văn Long 2 nhíu mày nói: “Chẳng lẽ, người chấp chưởng Thiên Đạo, cuối cùng vẫn sẽ chết?

Không đúng, người chấp chưởng Thiên Đạo không thể chết được.” “Đúng vậy, không thể chết được.” Ban Văn Long Thiên Đạo hắc hắc cười một tiếng, nhưng không nói thêm gì nữa.

Hiện tại hắn vẫn là 'người chấp chưởng Thiên Đạo', có một số lời không thể nói rõ. 【Luôn cảm thấy lại nghe được thông tin gì đó kinh khủng rồi.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng xem ra, Ban Văn Long Thiên Đạo sẽ không nhảy điệu vũ này một lần nữa. ...

Như vậy, phương pháp 'phá cục' trong ký ức của mình hiện tại, liệu có hiệu quả không?

Tống Thư Hàng trong lòng khổ não.

Trong lúc suy tư, đột nhiên 'Ban Văn Long Thiên Đạo' trên không trung vươn một móng vuốt ra, một đạo sức mạnh không thể chống cự bao phủ 'Kim Liên thế giới', sau đó Ban Văn Long Thiên Đạo dùng sức kéo một cái, nhấc bổng cả Kim Liên thế giới lên.

“Quả nhiên vẫn cần phải cải tạo thêm một chút, Kim Liên thế giới sinh trưởng trong 'Cửu U thế giới' không phù hợp.

Mặc dù dưỡng chất của nó đến từ Cửu U, nhưng rõ ràng, nó thích hợp hơn để khai phá một tiểu thế giới ở 'hiện thế'.” Ban Văn Long Thiên Đạo suy tư nói.

Ban Văn Long 2 nói: “Ngươi có thể ở 'hiện thế' khai phá một biển ma nhỏ, di thực Kim Liên đến đó.

Tương tự, ở Cửu U thế giới khai phá một thánh hải, di thực 'Tà Liên' đến.” “Ngươi nói có lý, đợi ta nghiên cứu thêm một chút.

Sau đó, ta sẽ phá vỡ hai tiểu thế giới hoa sen đã khai phá ra, cho chúng quay về trạng thái hoa sen, rồi bồi dưỡng lại một lần nữa.

Chương 860

Vậy thì, chúng ta lần sau gặp lại.” Ban Văn Long Thiên Đạo nói rồi, vươn tay tóm lấy 'Kim Liên thế giới', thân hình nhảy lên phía trước, cưỡng chế đưa nó về hiện thế.

Ngay khi Ban Văn Long Thiên Đạo mang theo 'Kim Liên thế giới' quay về hiện thế, Tống Thư Hàng đang nhập vào 'Kim Liên' bỗng tối sầm mắt lại.

Khoảnh khắc tiếp theo... cậu đã trở về Kim Liên thế giới của Nho gia.

Trong Kim Liên thế giới, 'Hằng Hỏa Chân Quân' lại nghiến răng, phục sinh tất cả mọi người!

Tống Thư Hàng lúc này đang nằm rạp trên đất.

Trên đỉnh đầu, ngón tay kim loại lại chĩa xuống, 'pháp thuật bão tố' hình thành trên ngón tay, cuốn về phía tất cả sinh vật trong thế giới.

Tống Thư Hàng vừa mới bò dậy từ mặt đất, pháp thuật bão tố kia đã bao phủ xuống đỉnh đầu, gió như đao, nghiền nát vạn vật.

Trong toàn bộ 'Kim Liên không gian', tất cả mọi người đều đờ đẫn.

Ngay cả mấy vị trưởng lão Nho gia cũng đã từ bỏ chống cự.

Không phải họ không muốn chống cự, mà là họ đã thử tất cả các phương pháp.

Nhưng dù họ đã dốc hết sức mình, cũng không thể chống đỡ ngón tay kim loại kia dù chỉ nửa giây.

Khoảng cách giữa hai bên thực sự quá lớn, giống như mặt trời rực lửa và đom đóm vậy.

Khoảng cách thực lực còn đáng sợ hơn cả trời vực, mang đến sự tuyệt vọng sâu sắc cho mọi người.

Họ đờ đẫn luân phiên giữa cái chết và sự phục sinh.

Và người tuyệt vọng nhất chính là Thông Nương trong 'Một Tấc Thu Nhỏ Túi' của Tống Thư Hàng.

“Lại đến rồi, lại đến rồi.

Lại sắp bị xé nát nữa rồi.” Thông Nương lẩm bẩm.

Nói thật, hành con bị xé nát, Thông Nương cũng không sợ.

Đây đâu phải lần đầu nó bị xé nát.

Chỉ cần rễ của nó còn, nó có thể mọc lại, tiếp tục sống một cách đáng yêu.

Nhưng... pháp thuật bão tố trên bầu trời quá đáng sợ, trực tiếp xé nát nó và Tống Thư Hàng thành từng mảnh, ngay cả phần rễ cũng không giữ được.

Thông Nương cảm giác phần rễ của mình bị nghiền nát, đơn giản là tàn nhẫn.

Tàn nhẫn hơn nữa là, phần rễ của nó còn bị nghiền nát hết lần này đến lần khác.

Hành đều không nhịn nổi nữa rồi!

Ở bên cạnh Tống Thư Hàng thật đáng sợ, mặc dù cơ duyên không ít, nhưng đôi khi... nguy hiểm cũng đặc biệt đáng sợ, mà lại thường là loại nguy hiểm cấp độ tận thế.

Sau khi Tống Thư Hàng trở về từ trạng thái 'nhập mộng', cậu lập tức tìm kiếm vị trí của Hằng Hỏa Chân Quân.

Tranh thủ trước khi chết thêm một lần nữa, Tống Thư Hàng nhanh chóng truyền âm nhập mật nói: “Hằng Hỏa tiền bối, nếu ông dốc toàn lực thúc đẩy 'Kim Liên thế giới' để chống đỡ ngón tay kim loại kia, có thể kiên trì được bao lâu thời gian?” Nhưng, Hằng Hỏa Chân Quân lại không trả lời Tống Thư Hàng, vẻ mặt ông ta đờ đẫn, đồng tử tan rã không chút ánh sáng.

Trong toàn bộ Kim Liên không gian, người chịu áp lực lớn nhất chính là Hằng Hỏa Chân Quân.

Hiện tại ông ta ngay cả tư duy cũng đã đờ đẫn, chỉ là bằng một ý chí bất khuất, hết lần này đến lần khác điều động sức mạnh của Kim Liên thế giới, phục sinh tất cả mọi người.

“Chết tiệt.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Hằng Hỏa Chân Quân là người duy nhất có thể cầm chân ngón tay kim loại lại rơi vào trạng thái đờ đẫn.

Như vậy, cho dù cậu có mang trong mình cơ duyên 'phá cục', nhưng lại không có thời gian để thi triển.

Phá thế nào đây?!

Một tấc thời gian một tấc vàng, một tấc vàng khó mua một tấc thời gian!

Trên mạng có câu nói thế nào nhỉ?

Nhớ là hình như【Dùng cả đời ta đổi lấy mười năm ngây thơ vô tà của ngươi!】Giả sử chủ nhân câu nói này có thể sống một trăm tuổi đi, sau đó dùng một trăm tuổi đổi lấy mười năm, cũng là tỷ lệ 10:1.

Mười năm đổi một năm, nếu giả thuyết này có thể thành lập, tôi nguyện dùng tất cả thời gian chơi game trước đây, để đổi lấy một giờ trong Kim Liên thế giới hiện tại!

Không, không cần một giờ, mười phút là đủ!

Mười phút là đủ để mình hát xong một bài, nhảy xong một điệu.

Đáng tiếc, giả thuyết này, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn phát hiện một chuyện quan trọng - trong tay cậu không có quạt xếp.

Cậu lại không phải tu sĩ Nho gia, mặc dù từ trước đến nay, cậu rất ngưỡng mộ sự đẹp trai của thư sinh, nhưng cậu chưa từng nghĩ đến việc mua một chiếc quạt xếp mang theo người để làm màu.

Cho nên, đôi khi trên người nhất định phải mang theo một vài thứ có thể làm màu, để phòng khi cần đến.

“Ai có quạt xếp, cho tôi mượn được không?” Tống Thư Hàng nói với các đệ tử Nho gia xung quanh.

Các đệ tử Nho gia trên người, hẳn là có người mang theo quạt xếp chứ?

Nhưng, giống như Hằng Hỏa Chân Quân, các đệ tử Nho gia này đều đang ở trạng thái 'đờ đẫn', vẻ mặt ngây dại.

“Chết tiệt.” Tống Thư Hàng hậm hực nói.

Không có quạt xếp, chẳng lẽ phải tay không mà nhảy?

Ầm ầm ầm ~~ Lúc này, 'pháp thuật bão tố' trên bầu trời đã nghiền nát xuống.

Tống Thư Hàng không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể thử cố gắng dựng lên tất cả các thủ đoạn phòng ngự của mình, sau đó liều một phen, bắt đầu hát và nhảy với tốc độ nhanh nhất.

Xem xem có thể xuất hiện kỳ tích nào không.

Tống Thư Hàng vươn tay lấy ra tất cả 'phù bảo phòng ngự', đang chuẩn bị ném lên bầu trời.

Ngay lúc đó, bên cạnh cậu đột nhiên hiện lên một hư ảnh Kim Liên... bảo vệ cậu chắc chắn bên trong.

Là Hằng Hỏa Chân Quân!

Hằng Hỏa Chân Quân tuy đang ở trạng thái đờ đẫn ngây dại, nhưng cuối cùng ông vẫn nghe thấy 'truyền âm nhập mật' của Tống Thư Hàng.

Mặc dù phản ứng chậm hơn một nhịp, nhưng vẫn điều động sức mạnh 'Kim Liên thế giới' mà ông có thể điều động, để bảo vệ Tống Thư Hàng lúc này.

Đây là một niềm vui bất ngờ.

Tống Thư Hàng mừng rỡ trong mắt, lại lần nữa kêu lên: “Quạt xếp!” Nhưng giọng nói của cậu bị pháp thuật bão tố chặn lại, không ai có thể nghe thấy.

Hơn nữa, Hằng Hỏa Chân Quân lại một lần nữa rơi vào trạng thái dốc toàn lực đối kháng 'pháp thuật bão tố', đồng thời ngưng tụ 'lực phục sinh', không có cách nào giúp đỡ Tống Thư Hàng nữa.

Tống Thư Hàng thở dài.

Chỉ có thể thử tay không mà nhảy múa vậy, cũng không biết nếu tay không nhảy thì hiệu quả có bị giảm bớt không.

“Nếu là quạt xếp, cái này được không?” Lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng, Thông Nương cố gắng nhô đầu ra.

Nó hai tay dâng lên một chồng hành con màu xanh có pha chút đỏ, được xếp gọn gàng.

Không sai, chính là những ngọn hành lá lớn mà Thông Nương lần trước sau khi sử dụng 'Cuồng Bạo Thuật', bị Tống Thư Hàng không ngừng 'cắt tỉa' rồi giữ lại một bó lớn.

Thông Nương vừa rồi nhanh chóng tóm lấy một nắm hành con, xếp chúng chồng lên nhau, rồi dùng sợi chỉ nối chúng lại, làm thành một chiếc 'quạt xếp' thô sơ.

Đừng coi thường Thông Nương, tài may vá của nó giỏi lắm đấy.

Nói sao thì nói, nó cũng là một yêu nữ đã học được 《Hai Trăm Kỹ Năng Cần Thiết Để Yêu Tinh Kiên Cường Sống Sót》 mà!

Trong hai trăm kỹ năng này, có một kỹ năng gọi là 'Yêu nữ làm thế nào để thành công biến thành tiểu tam của nam chủ nhân, và đấu cung với đạo lữ của nam chủ nhân mười ba chiêu'.

Trong mười ba chiêu này, có một chiêu phụ gọi là 'Hiền Huệ Diệu Chiêu', trong đó bao gồm 【xuất được sảnh đường, vào được phòng bếp, lên được giường ngủ】, công việc thêu thùa may vá cũng là một hạng mục.

So với tài nấu ăn, Thông Nương giỏi việc may vá hơn.

Chỉ cần có dược liệu, trong thời gian ngắn chế tác một chiếc quạt xếp thô sơ, Thông Nương làm dễ như trở bàn tay.

Thông Nương mặc dù không biết tại sao Tống Thư Hàng vào lúc này lại cần quạt xếp, nhưng theo kinh nghiệm Thông Nương sống chung với Tống Thư Hàng, khi Tống Thư Hàng muốn những thứ khó hiểu này, thường là cậu có cách để 'phá cục'.

Nó biết tính mạng nhỏ bé của mình có giữ được hay không, thì phải xem Tống Thư Hàng tiếp theo sẽ thể hiện thế nào.

Mọi người bây giờ đang cùng chung thuyền mà!

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc 'quạt hành' này, nó hơi mềm một chút, nhưng chắc là có thể dùng được: “Cảm ơn cô, Thông Nương.”

“Không có gì, nếu thật lòng cảm ơn tôi thì sớm thả tôi tự do đi.” Thông Nương vẫn trả lời câu đó.

Nhưng, câu nói này của nó...

Tống Thư Hàng không nghe thấy.

Sau khi nhận lấy chiếc quạt hành đặc biệt này, Tống Thư Hàng liền bắt đầu hát.

Cậu mở miệng, theo tiếng ca của 'Ban Văn Long Thiên Đạo' trong ký ức của mình, cẩn thận mô phỏng, hát ra tiếng ca đó theo nhịp điệu.

Không có lời ca, chỉ là những âm tiết thuần túy nhất, nhưng lại cấu thành khúc tiên nhạc khó tả thành lời.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng vươn tay mở quạt, cậu nhấc chân nhẹ nhàng dậm một cái vào hư không, rồi nhẹ nhàng vỗ tay...

Đây là hai động tác mở đầu điệu múa duy nhất cậu nhớ được của 'Ban Văn Long Thiên Đạo' khi ở hình người.

Tiếp theo, tất cả động tác của Ban Văn Long Thiên Đạo, trong ký ức của Tống Thư Hàng, đều bị thay thế bằng hình ảnh 'dáng rồng'.

Giờ đây, cậu cũng chỉ có thể cắn răng, tự tưởng tượng mình thành một 'Ban Văn Long một chân', cố gắng mô phỏng động tác của nó.

Ai... hơi khó cho người khác rồi.

Điệu múa của Ban Văn Long Thiên Đạo khi một chân, Tống Thư Hàng còn có thể miễn cưỡng mô phỏng.

Nhưng điệu múa hình rồng, Tống Thư Hàng phải học thế nào đây?

Uốn éo như rắn à?

Khi Tống Thư Hàng đang khổ não, đột nhiên...

Chương 861

cơ thể cậu, bản năng chuyển động.

Không cần cậu tự mình đi nhảy múa, không cần cậu tự mình đi ca hát.

Cậu chỉ cần trong đầu hồi ức tiếng ca của 'Ban Văn Long Thiên Đạo', và hình ảnh con rồng một chân có hoa văn đang uốn éo... cơ thể cậu liền tiến vào chế độ tự động nhảy múa!

Trời không tuyệt đường người!

Khi Tống Thư Hàng bắt đầu hát, rồi theo nhịp điệu dậm một bước, nhẹ nhàng vỗ tay... cả Kim Liên thế giới đột nhiên hơi ngừng lại, và cộng hưởng với tiếng ca của cậu.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng ca của Tống Thư Hàng khuếch tán ra, xuất hiện ở mỗi ngóc ngách của Kim Liên thế giới.

Và Tống Thư Hàng, đã tiến vào 'chế độ tự động vũ đạo', tiếp tục bắt đầu hành động.

Chiếc quạt mở ra, che khuất khuôn mặt cậu, ánh mắt cậu trực tiếp nhìn chằm chằm ngón tay kim loại kia.

Đạo bào cậu đổi từ 'Dương Hòa Thượng' bay phấp phới theo gió, bên cạnh có ảo ảnh Kim Liên, bảo vệ cậu chắc chắn bên trong, tất cả bão tố cuốn về phía cậu đều bị Kim Liên chặn lại.

Lúc này Thư Hàng, đặc biệt đẹp trai. 【Phá cục】 bắt đầu!

“Chuyện gì thế này?” Trên không trung, ngón tay kim loại phát ra âm thanh nghi hoặc.

Quả cầu kim loại hóa lỏng cảm thấy không ổn, liên hệ giữa Tà

Liên thế giới và Kim Liên thế giới, đang từ từ suy yếu.

Liên hệ suy yếu, con đường giữa hai thế giới trở nên không ổn định, lực công kích mà quả cầu kim loại hóa lỏng truyền vào 'Kim Liên thế giới' liền giảm đi rất nhiều.

Các đệ tử Nho gia toàn thân chấn động.

Đặc biệt là vị lão giả tóc bạc phơ của Nho gia, đột nhiên ngẩng đầu lên.

Mặc dù không biết là chuyện gì, nhưng uy lực của 'pháp thuật bão tố' trên ngón tay kim loại kia, đang giảm xuống!

“Phong!” Lão giả Nho gia không chút do dự tế lên 'Nhất Hiệt Kim Thư' trong tay mình.

Pháp thuật đối phó Cửu Phẩm Kiếp Tiên mà Thánh nhân để lại khi còn sống, được tế lên, đánh về phía ngón tay kim loại.

“Muốn chết!” Ngón tay kim loại truyền đến tiếng gầm giận dữ, ngón tay nó tức giận chĩa về phía Nhất Hiệt Kim Thư.

Nhưng Nhất Hiệt Kim Thư kiên cường chắn lại, dù có tan xương nát thịt cũng không tiếc!

Đồng thời, tiếng ca của Tống Thư Hàng vang lên với nhịp điệu nhanh hơn.

Chiếc 'quạt hành' che khuôn mặt từ từ di chuyển... nhưng, thứ lộ ra phía sau chiếc quạt, lại không phải mặt của Tống Thư Hàng.

Vị lão giả tóc bạc phơ của Nho gia, khi nhìn thấy mặt Tống Thư Hàng, không khỏi nước mắt giàn giụa.

Ông run rẩy cất tiếng gọi: “Thánh nhân!” Nhưng, một vị Chân Quân Nho gia bên cạnh ông, nhìn chằm chằm mặt Tống Thư Hàng, lại kinh ngạc kêu lên: “Hắc Giác Ma Quân!” Đề Đao Thư Sinh Tô Văn

Khúc nhìn về phía Tống Thư Hàng, trợn to mắt: “Lão ba!” Rất kỳ lạ, mỗi người nhìn về phía mặt Tống Thư Hàng lúc này, thì 'người' mà họ thấy lại không giống nhau.

Lúc này 'mặt' Tống Thư Hàng giống như một tấm gương tâm linh, phản chiếu người mà mỗi người có ấn tượng sâu sắc nhất sao?

Và lúc này, ngón tay kim loại trên bầu trời hơi ngừng lại.

“Bạch!!!

Ngươi gài ta!!

Mẹ kiếp, ngươi gài ta!” Ngón tay kim loại phát ra tiếng gầm giận dữ đến cực điểm.

Nó nhìn thấy khuôn mặt Tống Thư Hàng lộ ra, là mặt của【Bạch tiền bối two】!

Ngay cả quả cầu kim loại hóa lỏng, thế mà cũng bị điệu vũ này của Tống Thư Hàng ảnh hưởng!

Cùng với 'chiếc quạt' trên mặt Tống Thư Hàng hoàn toàn di chuyển, con đường giữa【Kim Liên thế giới】và【Tà Liên thế giới】trở nên càng thêm yếu ớt.

Lực sát thương của 'pháp thuật bão tố' trên bầu trời cũng trở nên ngày càng yếu.

Tống Thư Hàng chân đạp hư không, miệng liên tục cất cao giọng ca, thân hình bước về phía chỗ cao của Kim Liên thế giới.

Việc đi trên hư không mà chỉ Ngũ Phẩm Linh Hoàng mới làm được, lúc này Tống Thư Hàng dưới sự gia trì của Kim Liên thế giới, cũng đã làm được.

Không phải cậu muốn làm màu, cậu hiện tại đang ở trong 'chế độ tự động vũ đạo' mà.

Tiếng ca càng thêm vang dội, chiếc quạt xếp trong tay Tống Thư Hàng giơ ngang, bắt đầu nhảy múa một cách đẹp trai.

Hơn nữa, động tác vũ đạo của cậu cũng không bị hạn chế bởi hình thái một chân của 'Ban Văn Long Thiên Đạo' khi ở hình người.

Hiện tại trong đầu cậu chỉ cần hồi ức 'Ban Văn Long Thiên Đạo' vũ động hình rồng, cơ thể cậu sẽ tự nhiên mà nhảy ra những động tác đẹp trai nhất.

Đáng tiếc là, hiếm lắm Tống Thư Hàng mới có thể làm màu một phen, nhưng khuôn mặt cậu lúc này, trong mắt mọi người đều không phải là chính cậu.

“Bạch!

Giết ngươi, ta nhất định phải giết ngươi!” Ngón tay kim loại trên bầu trời phát ra tiếng gào thét, nó tập trung tất cả sức lực còn lại, hung hăng chém về phía Tống Thư Hàng trên hư không.

Cho dù con đường giữa hai thế giới hoa sen bị đóng lại, nó cũng nhất định phải chém chết cái 'nước cờ hậu' mà 'Bạch' đã để lại trong Kim Liên thế giới này!

Lúc này quả cầu kim loại hóa lỏng, đã nhận định Tống Thư Hàng, là nước cờ hậu mà Bạch tiền bối two để lại để ngăn cản nó.

Tống Thư Hàng đang nhảy múa khẽ mỉm cười, chiếc quạt trong tay nhẹ nhàng nâng lên.

Đinh ~~ Tiếng vang trầm trọng.

Chiếc quạt và ngón tay kim loại va vào nhau.

Nếu trong tình huống bình thường, Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ bị chém thành thịt nát.

Nhưng lúc này, cả 'Kim Liên thế giới' thậm chí là 'Tà Liên thế giới' đối diện đều có sức mạnh gia trì lên thân Tống Thư Hàng.

Cú va chạm này, ngón tay kim loại thế mà bị va nát, từ đầu ngón tay từng chút một tan rã.

“A a a a!” Quả cầu kim loại hóa lỏng liên tục gầm thét, tiếng gầm thét làm chấn động màng nhĩ như muốn nổ tung.

Liên hệ giữa hai thế giới hoa sen khai phá ra đã gần như đóng lại, cho nên nó chỉ có thể dùng tiếng gầm giận dữ này để biểu đạt sự phẫn nộ của mình.

Phập, trong hư không, Tống Thư Hàng khép quạt lại, mặt mang nụ cười nhẹ.

Trong khoảnh khắc chiếc quạt của cậu khép lại, ngón tay kim loại do quả cầu kim loại hóa lỏng ngưng tụ ra, triệt để tan vỡ, tiêu tán khỏi 'Kim Liên thế giới'.

Phá cục!

Trận đại kiếp này, cuối cùng cũng kết thúc.

Cả Kim Liên không gian đều yên tĩnh lại...

Rất lâu sau, các tu sĩ Nho gia nước mắt giàn giụa, phát ra tiếng hoan hô chiến thắng.

Vốn dĩ tưởng rằng mình và những người khác chắc chắn phải chết, không ngờ giữa chừng lại xảy ra một sự đảo ngược lớn.

Tất cả mọi người nhìn về phía ân nhân cứu mạng Tống Thư Hàng trên hư không.

Lúc này, trên mặt Tống Thư Hàng có một lớp 'ánh sáng' đang từ từ phai nhạt...

Chính là lớp ánh sáng nhạt này, khiến tất cả những người nhìn thấy cậu, đều nhìn khuôn mặt cậu thành khuôn mặt của người mà họ muốn thấy nhất trong lòng, hoặc là người mà họ quan tâm nhất.

Tống Thư Hàng trên hư không nhẹ nhàng vỗ vỗ quạt xếp, rồi cài nó vào thắt lưng.

Cuối cùng, cậu vươn tay vào trong ngực, lấy ra một vật: “Tuyệt vời, tuyệt vời!

Cứ vậy mà uống một liều lớn Bạch!” Sau đó, cậu ngẩng đầu lên, uống cạn vật đó vào bụng!

Tất cả những điều này...

đều là do 'chế độ tự động vũ đạo' làm.

Động tác thu quạt, uống rượu cuối cùng này, đều không chịu sự khống chế của Tống Thư Hàng, coi như là động tác kết thúc của 'điệu vũ'.

Khi uống xong, Tống Thư Hàng khôi phục quyền khống chế cơ thể.

Sau đó, cậu cười khổ nhìn thứ trong tay mình - chính là 'Long Ma Dược Tề' đã bị cậu uống một phần.

Hiện tại, phần còn lại của cả lọ dược tề, tất cả đều bị cậu uống cạn trong một hơi.

Uống một lượng lớn Long Ma Dược Tề như vậy trong một hơi, cơ thể mình có chịu nổi dược lực không?

Trong lúc suy tư, ánh sáng trên mặt Thư Hàng phai nhạt, lộ ra diện mạo thật sự của cậu.

“Hả?” Các cao thủ Nho gia ngẩn ra.

“Cảm ơn cậu, Bá Đao tiểu hữu.” Hằng Hỏa Chân Quân yếu ớt cười một tiếng, đang chuẩn bị nói vài câu với Tống Thư Hàng.

Bên cạnh ông, vị lão giả Nho gia kia hít sâu một hơi, cũng chuẩn bị tiến lên cảm ơn Tống Thư Hàng.

Nhưng ngay lúc đó, Tống Thư Hàng đột nhiên há miệng: “A~~” Một đoàn vật thể màu trắng phun ra từ miệng cậu.

Đoàn vật thể màu trắng này lơ lửng giữa không trung Kim Liên thế giới, giống như mây trắng, trôi nổi.

Trong khi các cao thủ Nho gia trợn mắt há mồm, đầu Tống Thư Hàng chuyển động, miệng bắt đầu nhả tơ.

Phần eo cậu uốn éo, lấy đoàn 'mây trắng' này làm khung, thành thạo kết thành kén.

“Chuyện gì thế này?

Kết kén?” Cao thủ Nho gia nghi hoặc hỏi.

Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc, đang định tiến lên đỡ Tống Thư Hàng một chút.

Lúc này, lão giả Nho gia vươn tay ngăn Tô Văn Khúc lại: “Khoan đã, nói không chừng nghi thức còn chưa kết thúc, chúng ta cứ đợi đã!” Cứ như vậy, một đám cao thủ Nho gia, ngồi xếp hàng, nhìn Tống Thư Hàng trên không trung thành thạo nhả tơ, kết kén.

Mười mấy phút sau.

Một cái kén lớn xinh đẹp xuất hiện trong mắt mọi người Nho gia, lơ lửng trên không trung.

“Kết thúc rồi sao?” Một đệ tử Nho gia hỏi.

“Dường như không có động tĩnh gì nữa.” Một cao thủ Nho gia nói.

Hắn có thể cảm nhận được, sau khi kết kén hoàn thành, Tống Thư Hàng trong kén liền rơi vào trạng thái ngủ say, có lẽ là vì trước đó tiêu hao quá lớn.

“Có ai nhận ra tiểu hữu vừa rồi không?” Vị lão giả tóc bạc phơ của Nho gia lên tiếng hỏi.

Chương 862

“Là tiểu hữu do Hằng Hỏa Chân Quân mang đến, vừa rồi Chân Quân gọi cậu ấy là 'Bá Đao' đạo hữu.” Có người trả lời.

Nhưng khi mọi người quay đầu nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân, thì phát hiện Chân Quân đang nằm rạp trên đất, ngủ say rồi.

Ông ấy tiêu hao thật sự rất lớn, từ đầu đến cuối đều là một mình ông ấy trực diện đối kháng ngón tay kim loại kia, có thể kiên trì đến bây giờ, đều là vì ý chí của ông ấy vô cùng mạnh mẽ.

Lúc này, Đề Đao Thư Sinh Tô Văn Khúc giơ tay lên: “Tôi biết tiểu hữu này, cậu ấy tên là Thư Hàng.

Bá Đao chắc là đạo hiệu của cậu ấy, cậu ấy là hậu bối của Bạch tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối.” “Thì ra là vậy, lần này Nho gia chúng ta nhất định phải cảm ơn tiểu hữu này thật tốt.” Lão giả Nho gia lên tiếng nói.

Tiểu hữu này, đã cứu toàn bộ tinh anh Nho gia trong Kim Liên thế giới.

Hơn nữa còn tránh cho Kim Liên không gian rơi vào tay địch.

Ân tình này quá lớn.

Cho nên, dù dốc hết sức lực của Nho gia, cũng phải trả hết ân tình này.

Lúc này, trong Cửu U thế giới.

Bạch tiền bối two đang suy tư, không biết tiểu hữu Tống Thư Hàng làm sao rồi?

Hay là lát nữa, lợi dụng 'không gian thi lại vô hạn' kéo tiểu hữu vào nói chuyện, hỏi han tình hình?

À đúng rồi, trước đó mình còn nhận được 'Long Ma Dược Tề' từ tiểu hữu Thư Hàng, rảnh rỗi có thể thử kết kén xem sao.

Nếu hiệu quả ngủ say thật sự xuất sắc như Tống Thư Hàng đã nói, đến lúc đó sẽ thưởng cho cậu ấy một phen vậy.

Ngay khi đang nghĩ như vậy, Tà Liên thế giới trước mắt mở ra.

Trước đó... quả cầu kim loại hóa lỏng sau khi thành công để lại dấu ấn trong 'Tà Ác thế giới', liền lập tức đóng Tà Liên thế giới lại, ngăn Bạch tiền bối two tiến vào quấy phá.

Nhưng nó không ngờ, cuối cùng khi xâm nhập 'Kim Liên thế giới', thế mà lại nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của 'Bạch'.

“Ồ, ngươi cuối cùng cũng ra rồi?

Đã thành công tiến vào Kim Liên thế giới kia chưa?” Bạch tiền bối two nhìn thấy quả cầu kim loại hóa lỏng, hiếu kỳ hỏi.

Hắn cũng rất muốn biết, tiểu hữu Tống Thư Hàng đã thành công chưa?

Ừm, dù sao đối với hắn mà nói, bất luận bên nào thành công, cũng không có điều xấu.

“Giết... ngươi...” Quả cầu kim loại hóa lỏng trầm thấp nói.

“Hả?” Bạch tiền bối two hiếu kỳ nhìn quả cầu kim loại, không khí không đúng lắm à, luôn cảm thấy quả cầu kim loại này tràn đầy vẻ u ám.

“Giết ngươi, giết ngươi, giết ngươi!” Quả cầu kim loại hóa lỏng gầm thét, lao về phía Bạch tiền bối two.

“Ha ha ha ha, ta biết rồi, ngươi thất bại rồi đúng không?” Bạch tiền bối two đắc ý cười nói, thêm dầu vào lửa.

“Chết chết chết chết chết!” Quả cầu kim loại hóa lỏng toàn thân bắn ra hàng trăm đạo lưỡi đao, quả cầu xoay tròn, hàng vạn đạo hào quang bùng nổ từ trên người nó.

Trên hư không, còn có chuông lớn, đỉnh ma, cầu đen v.v... nhanh chóng biến ra, dung hợp với công kích của nó.

Đây là tượng trưng cho việc quả cầu kim loại hóa lỏng, với tư cách là chúa tể Cửu U, dốc toàn lực ra tay.

“Chơi thật à?” Bạch tiền bối two ha ha cười lớn, hắn vươn tay chộp một cái, phi kiếm màu đen xuất hiện trong tay: “Xem chiêu, Kiếm Nghịch Luân Hồi!” Một kiếm chém ra, có Thiên Đạo luân hồi nghịch chuyển, cuốn lấy các dị tượng như chuông lớn, đỉnh ma, cầu đen mà quả cầu kim loại hóa lỏng hiển hóa ra, hóa giải từng đòn công kích của nó.

Hai bên là đối thủ cũ đã chiến đấu hàng vạn năm, lại cùng là chúa tể 'Cửu U thế giới', vô cùng hiểu rõ chiêu thức, năng lực, pháp thuật của nhau.

Lúc đầu, trận chiến giữa hai bên đi kèm với đủ loại hiệu ứng đặc biệt.

Nhưng, sau khi đánh hơn mười phút, trận chiến giữa hai bên biến thành ẩu đả.

Tất cả sức mạnh, đều tập trung vào một quyền, một kiếm, một đao.

Lực phá hoại ngược lại tăng lên gấp bội.

Bạch tiền bối two ha ha cười nói: “Hôm nay ngươi đánh đặc biệt mạnh đấy chứ.” “Giết ngươi, giết ngươi!” Quả cầu kim loại hóa lỏng càng đánh càng điên cuồng, không ngừng thò ra cái miệng nanh vuốt từ quả cầu kim loại, cắn về phía Bạch tiền bối two.

“Nhưng mà, mặc dù ngươi đánh rất mạnh, nhưng chúng ta phải đánh đến bao giờ?” Bạch tiền bối two đánh mãi, cảm thấy hơi nhàm chán rồi.

“Giết ngươi, hôm nay nhất định phải giết ngươi.

Dám gài ta, tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi nữa.” Quả cầu kim loại hóa lỏng điên cuồng gào thét.

Bạch tiền bối two nghe đến đây, khựng lại một chút, sau đó hắn đắc ý cười lớn: “Ồ?

Ha ha ha, ngươi nhìn ra là ta đang gài ngươi rồi à.

Ha ha ha.” Bạch tiền bối two cứ nghĩ, quả cầu kim loại hóa lỏng nói đến là chuyện 【hắn đã dạy 'Lạc Ấn Vũ' cho Tống Thư Hàng】.

“Mẹ kiếp ngươi!

Quả nhiên là ngươi...

Hôm nay tuyệt đối sẽ không tha thứ cho ngươi nữa.

Kể từ hôm nay, ngươi đừng hòng có cơ hội nghỉ ngơi.

Dù ngươi ngủ, nghỉ, ăn cơm, chơi đùa, đều đừng hòng.

Lần này, giữa chúng ta nhất định phải có một kẻ ngã xuống.” Quả cầu kim loại hóa lỏng nghiến răng nói.

Quả nhiên là do tên Bạch này làm, không chết không ngừng.

Lần này nhất định phải không chết không ngừng.

Vừa hay, thực thi kế hoạch 2 vậy.

Vì không thể thông suốt con đường giữa 'Kim Liên không gian' và 'Tà Liên không gian', vậy thì tìm cách phong ấn tên Bạch này lại.

Còn về nơi phong ấn, Tà Liên không gian chính là một nơi rất tốt.

Trước đó nó từng nói, bất luận kế hoạch này có thành công hay không, trong 'Cửu U thế giới' sẽ chỉ còn lại một chúa tể.

Chỉ cần phong ấn Bạch vào 'Tà Liên không gian', nó sẽ là chúa tể duy nhất của Cửu U thế giới.

“Ha ha ha ha, có bản lĩnh thì ngươi cứ đến đây, ta không sợ ngươi đâu.

Ha ha ha~” Bạch tiền bối two cười lớn.

Sau đó, hai 'chúa tể Cửu U' với phong cách khác nhau lại một lần nữa lao vào ẩu đả.

Lần này, cũng không biết họ phải đánh bao nhiêu năm nữa?

Có lẽ trong thời gian ngắn, tiểu hữu Tống Thư Hàng sẽ không cần lo lắng đột nhiên bị kéo vào thế giới 'thi lại vô hạn' nữa.

Nho gia, Bạch Vân Thư Viện.

Lưới lọc đã vỡ...

Các tà ma Cửu U còn sống sót trong lưới, nhanh chóng bỏ chạy.

Trận chiến giữa Nho gia và các tà ma Cửu U thế giới, tạm thời kết thúc.

Và ở lối vào 'Kim Liên thế giới'.

Bạch Tôn Giả đang ở trên đất, vẻ mặt nghiên cứu: “Kim Liên thế giới này quả nhiên phi phàm, sau khi lối vào bị phong bế, ngay cả năng lực không gian của ta cũng không thể tiến vào trong.” Cũng không biết trong Kim Liên không gian đã xảy ra chuyện gì?

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả lại tiện tay nhặt lên một vài mảnh vỡ lấp lánh từ mặt đất, nghiên cứu một lát rồi cất chúng đi.

Những mảnh vỡ này, là bảo vật cụ thể hóa từ Kim Liên không gian rơi xuống, là dược liệu tốt để chế tạo 'không gian pháp bảo'.

Tiểu hữu Tống Thư Hàng tuy đã có 'Một Tấc Thu Nhỏ Túi', nhưng có thể chứa đựng đồ vật quá ít.

Hay là làm cho cậu ấy một món trang bị không gian để chơi?

Ngay khi Bạch Tôn Giả đang suy tư, lối ra của Kim Liên thế giới mở ra.

Sau đó, các cao thủ Nho gia cẩn thận khiêng một cái kén lớn màu trắng, đi ra từ Kim Liên thế giới.

“Hả?

Bạch đạo hữu?” Một vị cao thủ Nho gia Thất Phẩm nhìn thấy Bạch Tôn Giả, vẫy vẫy tay kêu lên: “Cảm ơn ngươi nha, Bạch đạo hữu.

Nhờ có ngươi mang đến vị tiểu hữu tên Bá Đao này.” Quả nhiên, Nho gia lần này mời Bạch đạo hữu đến trấn giữ, là lựa chọn chính xác nhất.

“Hả?” Bạch Tôn Giả nhìn về phía cái kén lớn này, chớp chớp mắt.

Sau khi Tống Thư Hàng kết kiển, lại tự làm mới một lần 'Quy Tức Thuật', cơ thể cậu liền tiến vào trạng thái ngủ sâu, bắt đầu tiêu hóa và hấp thu dược lực của 'Long Ma Dược Tề'.

Uống gần cả một liều Long Ma Dược Tề xuống, Tống Thư Hàng còn nghi ngờ không biết khi mình phá kiển mà ra, có biến thành thể hình khủng bố như người khổng lồ xanh hay không.

Sau khi ngủ sâu...

Tống Thư Hàng không bị cái 'Ma Môn Khôi Lỗi Trớ Chú' kia kéo vào mộng cảnh kỳ lạ, cũng không bị ảnh hưởng tinh thần lực, càng không 'nhập mộng' nữa, mà yên ổn ngủ một giấc.

Giấc này, ngủ cực kỳ sảng khoái.

Ngủ trong kiển, chất lượng tuyệt vời.

Tống Thư Hàng tỉnh dậy, lười biếng ngáp một cái: "Lâu lắm rồi không ngủ sướng thế này, quả nhiên ngủ trong kiển thật thoải mái, thảo nào Bạch tiền bối lại cứ nằm trong kiển không chịu ra." Lúc này, giọng Tô Thị A Thập Lục vang lên từ bên ngoài kiển: "Thư Hàng, cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi à?

Tỉnh rồi thì mau ra khỏi kiển đi, vừa kịp ăn cơm tối." "Vẫn còn kịp ăn cơm tối?

Mình ngủ thời gian ngắn vậy sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, luôn cảm thấy mình hình như đã ngủ rất lâu rồi. "Ha ha." Giọng Ngư Kiều Kiều cũng vang lên bên ngoài kiển: "Ngủ ngắn vậy sao?

Ngày cậu ngủ là 13 tháng 8, hôm đó chúng ta vẫn còn ở Nho gia Bạch Vân Thư Viện, được đệ tử Nho gia nhiệt liệt chiêu đãi.

Mà hôm nay đã là 18 tháng 8 rồi.

Cậu đã ngủ hơn năm ngày rồi đấy, tiểu hữu Bá Đao!" Ở đây không thể không nhắc đến, đạo hiệu 'Bá Đao' của Tống Thư Hàng đã lan truyền khắp Nho gia. "Hả??" Tống Thư Hàng trợn tròn mắt, vẻ mặt không thể tin được.

Chỉ là ngủ một giấc, vậy mà lại ngủ suốt hơn năm ngày?

Thật đáng sợ!

Chương 863

Cái kiển này quá đáng sợ rồi, ngủ trong đó không cẩn thận sẽ nghiện mất.

Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi: "Vậy chúng ta bây giờ đang ở đâu?

Bộ phim của chúng ta quay thế nào rồi?" "Phim hôm qua đã quay xong rồi, bây giờ đang cắt ghép cảnh quay, xử lý phân cảnh, thêm nhạc nền và các công việc hậu kỳ khác." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Đợi công việc phim xong, cô ấy sẽ đi theo Tô Thị A Thất rời khỏi đoàn phim, chuẩn bị đi độ Thiên kiếp. "...Vậy là tất cả các cảnh quay sau mình đều bỏ lỡ rồi sao?" Tống Thư Hàng thở dài, lại hỏi: "Đúng rồi, A Thập Lục ~~ chồng 'Giấy phép lái xe' của mình có được quay vào phim không?" Nói đến đây, sở dĩ cậu có ý nghĩ muốn quay phim, là vì lúc trước chồng 'Giấy phép lái xe' của mình bị Tống ba ba và mọi người nhìn thấy.

Ban đầu, Tống Thư Hàng chỉ muốn làm một bộ phim nhỏ, loại video hài hước trên mạng mà một nhóm bạn tự quay để chơi đùa.

Nhưng sau đó, để khiến Bạch Tôn Giả chuyển dời sự chú ý, Tống Thư Hàng nảy ra một ý tưởng, đề nghị làm một bộ phim 'đo ni đóng giày' cho Bạch Tôn Giả.

Kết quả, tất cả các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều tham gia vào.

Chuyện 'quay phim' càng ngày càng lớn, như quả cầu tuyết lăn.

Bây giờ, bộ phim tạm đặt tên là 《Mạt Pháp Chi Chiến》 này, như ngựa hoang thoát cương, căn bản không chịu sự khống chế của Tống Thư Hàng, càng ngày càng náo nhiệt, quay thành một bộ phim còn lớn hơn cả đại chế tác.

Ngư Kiều Kiều đáp: "Ừ, yên tâm đi, mấy đạo cụ đó đều đã dùng rồi.

Ban đầu, theo kịch bản của chí hữu Cao Mỗ Mỗ của cậu, trong cốt truyện đô thị, [một công tử ăn chơi, lái xe không cẩn thận đụng phải nhân vật chính Lăng Dạ say rượu, kết quả Lăng Dạ không sao, tên công tử ăn chơi này lại đụng chết.

Chồng Giấy phép lái xe xuất hiện ở đây.

Sau đó, tên công tử ăn chơi này lại vì nhiều sự trùng hợp mà trở thành khí linh của nhân vật chính Lăng Dạ.] Vốn dĩ, chí hữu Cao Mỗ Mỗ của cậu định tự mình diễn vai này. ...Nhưng khi bắt đầu quay, Cao Mỗ Mỗ mới phát hiện tất cả các đạo cụ 'Giấy phép lái xe' đều ghi tên của cậu, Tống Thư Hàng." Tống Thư Hàng: "......" Vì vai này, vốn dĩ là Tống Thư Hàng tự mình chuẩn bị diễn mà.

Nhưng không ngờ cuối cùng, cậu lại đi diễn vai 'Cao Thăng sư huynh' thích tìm đường chết. "Vậy sau đó xử lý thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Sau đó à, chí hữu Cao Mỗ Mỗ của cậu, sau khi được Bạch Tôn Giả đồng ý... liền sửa tất cả tên trên 'Giấy phép lái xe' của cậu, đổi thành tên của chính hắn." Ngư Kiều Kiều nói. "Đệt!" Tống Thư Hàng không nhịn được thốt lên.

Cao Mỗ Mỗ thật sự coi chồng 'Giấy phép lái xe' kia là đạo cụ à?

Nhưng vấn đề là, chồng Giấy phép lái xe đó không phải đạo cụ, tất cả đều là thật mà. "Yên tâm đi, mấy giấy tờ này sau khi diễn xong, tất cả sẽ giao cho Tuyết Lang Động Chủ, giúp cậu làm lại, yên tâm đi." Ngư Kiều Kiều cười ha ha nói.

Tuyết Lang Động Chủ là chuyên gia làm giấy tờ.

Phàm là các đạo hữu bế quan mấy trăm năm xuất quan, có thể tìm

Tuyết Lang Động Chủ để làm lại đủ các loại giấy tờ.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở: "Chuyện phim ảnh lát nữa nói sau, cậu còn không ra khỏi kiển à?" Đã tỉnh rồi, còn lười biếng nằm trong kiển không chịu ra làm gì? "Ừ, mình ra ngay đây.

Hai người né ra chút nhé." Tống Thư Hàng nói.

Cậu đâu phải Bạch Tôn Giả, đâu có mị lực lớn đến vậy.

Nếu cậu học Bạch Tôn Giả nằm trong kiển không chịu ra, Ngư Kiều Kiều và Tô Thị A Thập Lục tuyệt đối sẽ không ngại xé toang kiển ra, lôi cậu ra ngoài đâu.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng chụm tay thành đao, đâm vào chiếc kiển lớn này.

Một chưởng xuống, cắt ra một vết nhỏ.

Sau đó cậu luồn tay vào theo vết cắt đó, xé toang thành kiển. ...

Ngay khi Tống Thư Hàng đâm thủng chiếc kiển khổng lồ, một mùi hương nồng nặc lan tỏa từ trong kiển ra.

Mùi hương này, đơn giản là 'quả bom' hương khí!

Theo Tống Thư Hàng xé toang thành kiển, mùi hương vốn bị phong tỏa trong kiển, bùng nổ phun ra.

Chỉ chưa đầy một giây, mùi hương bùng nổ từ trong kiển đã lan tỏa từ căn phòng đặt kiển của Tống Thư Hàng ra, truyền đi rất xa, rất xa. ...

Bên ngoài, tuy đã quay phim xong, nhưng vẫn còn mấy thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' rảnh rỗi không có việc gì làm, chuẩn bị chờ đến khoảnh khắc bộ phim được làm thành công.

Ví dụ như Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả, Lệ Chi Tiên Tử, Tuyết Lang Động Chủ một nhà, Bắc Hà Tán Nhân, Diệt Phượng Công

Tử, Đậu Đậu...

Tất cả mọi người đều ngửi thấy mùi hương nồng nặc này. "Mùi hương nồng nặc quá, gâu ~~ mùi hương thuần khiết thế này là gì vậy?" Đậu Đậu khụt khịt mũi.

Năm ngày qua, nó đã sớm hồi phục từ thiên phú pháp thuật của Diệt Phượng Công Tử rồi. "Là mùi của thực vật, có thể ngửi thấy là rất nhiều hương liệu hội tụ lại, trong đó còn có một mùi hành thoang thoảng." Tuyết Lang Động Chủ cũng khụt khịt mũi nói.

Một chó một sói, là hai con có mũi thính nhất trong số các tu sĩ có mặt, ngửi thấy mùi này đầu tiên. "Mùi vị này, không khỏi làm ta nhớ đến Yến Tiên Thực của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Lần Yến Tiên Thực trước, khoảnh khắc Biệt Tuyết Tiên Cơ mở món chính, cũng có mùi hương bùng phát như vậy, tràn ngập mũi mọi người, chỉ cần ngửi mùi vị thôi, đã cảm thấy Yến Tiên Thực đáng giá rồi!" Bắc Hà Tán Nhân lau lau nước bọt nói.

Diệt Phượng Công Tử nhìn Bạch Tôn Giả: "Bạch tiền bối, có phải người đã mời Biệt Tuyết Tiên Cơ, làm một bàn để khao thưởng chúng ta không?" Trong số những người có mặt, cũng chỉ có Bạch tiền bối mới có thể mời được 'Thực Tiên mạnh nhất' Biệt Tuyết Tiên Cơ, tự mình xuống bếp nấu ăn.

Bạch Tôn Giả quay đầu lại: Một vẻ mặt mờ mịt. ...Xem ra không phải Bạch Tôn Giả.

Hoàng Sơn Chân Quân hít sâu một hơi: "Chẳng lẽ có vị Tiên Trù nào đó đã đột phá?" "Gâu gâu ~~ Hoàng Sơn đại ngốc các người cứ tiếp tục chú ý cắt ghép phim đi, ta đi xem vị Tiên Trù nào đang đột phá." Đậu Đậu nhảy mạnh một cái, theo mùi hương lao tới.

Thấy Đậu Đậu muốn chạy, các thành viên khác của Cửu Châu

Nhất Hào Quần cũng không ngồi yên được, chuẩn bị đuổi theo Đậu Đậu.

Lúc này, Bạch Tôn Giả vuốt cằm nói: "Hoặc có lẽ...

đây không phải là Tiên Trù nào đó đang nấu ăn." "Hả?

Bạch đạo hữu người phát hiện ra điều gì sao?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi. "Ừ, tuy mùi vị trở nên thuần khiết hơn một chút, nhưng nếu cảm nhận kỹ thì vẫn có thể ngửi ra." Bạch Tôn Giả giải thích: "Các ngươi không thấy, mùi vị này rất giống mùi hương khi tiểu hữu Tống Thư Hàng lần trước thi triển 'Dị Năng Thiệt Trán Liên Hoa' sao?" "Bạch tiền bối nói vậy... thật sự là rất giống, chỉ là hương thuần hơn mấy lần, nên chúng ta nhất thời, không liên hệ nó với thiên phú của tiểu hữu Thư Hàng." Diệt Phượng Công Tử đáp.

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói: "Xem ra, tiểu hữu Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Lần này cậu ấy ngủ năm ngày, sẽ có thu hoạch gì, cảnh giới lại đột phá sao?" Diệt Phượng Công Tử châm chọc: "Tha cho ta đi, tốc độ thăng cấp của tiểu hữu Thư Hàng thật sự hơi đáng sợ.

Chỉ cần nghĩ đến không lâu sau, cậu ấy sẽ đuổi kịp cảnh giới của ta, ta làm tiền bối mà cảm thấy áp lực như núi vậy." "Đi xem đi." Bạch Tôn Giả nói.

Thế là, các thành viên còn lại của Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đi về phía vị trí phát ra mùi hương. ...

Bên kia.

Tống Thư Hàng, chí hữu Cao Mỗ Mỗ và mấy người khác, đang cùng Thôn Vân Đại Sư xem quá trình cắt ghép phim của 'đoàn làm phim Nhã Các Bố'.

Phòng của bọn họ ở hơi xa, nên khi ngửi thấy mùi hương này thì chậm hơn một chút. "Thơm quá, mùi gì vậy?" Cao Mỗ Mỗ hít hít mũi, khẩu vị mở toang, bụng réo lên ùng ục.

Mấy người nhìn nhau. "Đến lúc ăn cơm tối rồi." Thổ Ba đề nghị. "Ý hay đó." Thôn Vân Đại Sư đồng tình. ******************* "Rắc!" Tống Thư Hàng xé toang chiếc kiển khổng lồ, bước ra.

Sau đó cậu nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều đang đứng trước mặt, vẻ mặt kinh ngạc. "Xem ra, mình lại biến thành khối cơ bắp khổng lồ rồi?" Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn xuống cơ thể mình.

Ừ, quả nhiên lại biến thành khối cơ bắp khổng lồ.

Cơ bắp từng khối nổi lên cuồn cuộn, toàn bộ cơ thể phình to mấy vòng, cường tráng đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Quan trọng hơn là, màu da của cậu cũng có vấn đề. "Màu xanh?

Chuyện này là sao?!" Tống Thư Hưỡng ngẩn ra.

Trước khi kết kiển, cậu chỉ châm chọc mình khi ra ngoài có thể sẽ biến thành thể hình người khổng lồ xanh.

Nhưng tại sao cậu lại biến thành màu da xanh luôn?

Thật sự biến thành người khổng lồ xanh?

Ngày đó, Người cưỡi ngựa cuối cùng cũng nhớ lại nỗi sợ hãi từng bị chúa tể gia canh thống trị...

Chúc mừng hai vị tân minh chủ của chúng ta: 【Mộ Lam Mulan】 minh chủ thứ 25 và 【wtong】 minh chủ thứ 26. 'Long Ma Dược Tề' từ khi nào lại có thêm công năng thay đổi màu da người dùng vậy?

Đây là đuổi theo trào lưu, giống như game ba xu, tặng miễn phí skin thời trang sao?

Khốn nạn thật, cái loại skin người khổng lồ xanh này ai thèm chứ, mặc ra ngoài đáng sợ lắm có biết không?

Thảo nào Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều lại nhìn mình bằng vẻ mặt kinh ngạc.

Tống Thư Hàng tự châm chọc: "Ha ha, xem ra từ hôm nay trở đi, hai người phải gọi tôi là Người Khổng Lồ Xanh Thư Hàng rồi." Tô Thị A Thập Lục khẽ cười. "Thư Hàng!" Ngư Kiều Kiều đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc, dù Tống Thư Hàng cũng không biết làm sao mình lại nhìn ra vẻ mặt nghiêm túc từ mặt Ngư Kiều Kiều. "Ừm?" Cậu nghi hoặc nhìn Ngư Kiều Kiều. "Trông cậu rất ngon miệng." Ngư Kiều Kiều nói.

Đệt, Tống Thư Hàng giật mình.

Cậu cảm thấy, khi Ngư Kiều Kiều nói câu này, hoàn toàn không phải đùa giỡn, mà là rất nghiêm túc.

Chuyện này thậm chí còn khiến người ta kinh hãi hơn cả việc cậu biến thành người khổng lồ xanh.

Chương 864

"Kiều Kiều, xin đừng đùa kiểu này.

Con thuyền hữu nghị phải được bảo vệ cẩn thận, nếu không sẽ lật thuyền mất đấy." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. "Ừm." Ngư Kiều Kiều gật đầu, lại bổ sung: "Nhưng lời ta vừa nói là thật, bây giờ trông cậu rất ngon." "Hết nói nổi, Kiều Kiều." Tống Thư Hàng nhe răng.

Đang nói chuyện, cửa phòng bị người ta xông vào.

Là Đậu Đậu.

Lúc này Đậu Đậu biến thành hình dạng chó yêu dài ba mét.

Vừa vào cửa, nó đầu tiên khụt khịt mũi, sau đó ánh mắt nó dừng lại trên người Tống Thư Hàng: "Ối?

Cái khối xanh khổng lồ này trông rất ngon miệng, gâu ~~" "Đồ ngốc Đậu Đậu, là ta, Tống Thư Hàng đây mà!" Tống Thư Hàng giận dữ nói. "Gâu ~~ Thư Hàng cậu sao lại biến thành bộ dạng này, thiếu tiền bị người ta tạt sơn xanh sao?

Gâu gâu!" Đậu Đậu kinh ngạc nói. "Có thể là công năng mới của Long Ma Dược Tề đi, dù sao khi ta phá kiển mà ra, thì đã biến thành bộ dạng này rồi." Tống Thư Hàng nói. "Thật là đáng thương quá, gâu gâu." Đậu Đậu nói, đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, thân thiện liếm liếm tay cậu. "Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đáng thương đó chứ, ngược lại là ngươi, cuối cùng cũng hồi phục từ năng lực thiên phú của Diệt Phượng tiền bối rồi sao? 'Tiểu Đinh Đinh' của ngươi biến trở lại rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nói rồi, Tống Thư Hàng vô thức vươn tay xoa xoa đầu Đậu Đậu.

Chó con khi liếm tay người, tiện tay xoa đầu nó là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà nói đi thì nói lại, trong ấn tượng của Tống Thư Hàng, Đậu Đậu chưa bao giờ liếm ai.

Khi Đậu Đậu sống chung với cậu lúc trước, tuy cũng để cậu vuốt ve, nhưng chưa bao giờ giống như chó con bình thường mà liếm người.

Dù sao Đậu Đậu là Đại Yêu Khuyển, khác với chó con bình thường.

Vậy nên... hôm nay Đậu Đậu tại sao lại liếm cậu?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn Đậu Đậu, Đậu Đậu lại bắt đầu liếm tay cậu.

Không biết có phải ảo giác không, Tống Thư Hàng từ trong mắt Đậu Đậu, nhìn thấy khẩu vị ăn uống.

Dường như tay mình trong mắt Đậu Đậu, không phải là 'tay người', mà là một chiếc móng giò heo kho thơm lừng.

Đệt...

Vừa rồi Ngư Kiều Kiều và Đậu Đậu nói: [Cậu trông rất ngon miệng, rất mỹ vị], không phải là đùa giỡn sao?

Mà là thật sự muốn cắn cậu?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, đột nhiên, cậu thấy mắt Đậu Đậu sáng lên, nhe răng nanh sắc bén ra, ngoạm mạnh một miếng vào tay Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng nhớ lại chuyện tàn nhẫn lúc trước, khi bị Bạch Tôn Giả biến thành một con cá 'trải nghiệm Dược Long Môn', lại bị Đậu Đậu đi ngang qua cắn chết, còn nuốt vào bụng. "Cương Thủ!" Tống Thư Hàng ngay lập tức thi triển thần kỹ rèn sắt

【Cương Thủ】.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai tay cậu nhiễm sắc đen kịt, hai tay từ nắm đấm đến cánh tay đều biến thành trạng thái thép.

Lần này Tống Thư Hàng từ 'trong kiển' đi ra, thể chất đã gần đạt đến trạng thái đỉnh phong Tam phẩm.

Khi lại thi triển thần kỹ Cương Thủ, cường độ hai cánh tay cậu, đủ để sánh ngang với thần binh Tứ phẩm bình thường.

Đậu Đậu cắn mạnh một miếng, cũng chỉ có thể cắn ra hai hàng dấu răng trên 'Cương Thủ'. ... "Đau đau đau, Đậu Đậu ngươi vậy mà thật sự ra tay cắn ta, hết nói nổi thật!" Tống Thư Hàng điên cuồng vung hai tay, muốn hất Đậu Đậu ra khỏi tay mình.

Đồng thời ánh mắt cảnh giác nhìn Ngư Kiều Kiều không xa.

Sợ rằng Ngư Kiều Kiều cũng đột nhiên nhảy vào cắn một miếng. "Ô ô ô, cho ta một cánh tay có mùi hành, chúng ta hết nói nổi cũng không thành vấn đề." Đậu Đậu nói ngọng nghịu. "Thả ra đi, con 'Sở Sở khống' này, ta cảnh cáo ngươi đó, nếu còn không buông ra, vị bà xã tên 'Sở Sở' trên mạng của ngươi, và cả cô gái Sở Sở tất đen của Sở gia, ta đều có cách khiến bọn họ ghét bỏ ngươi đó!

Đừng quên, vị bà xã tên Sở Sở trên mạng của ngươi, lúc video call với cô ấy là ta đó.

Đừng ép ta!" Tống Thư Hàng đe dọa.

Đậu Đậu: "......" Nửa buổi sau, nó mới không cam lòng buông ra. "Con 'Sở Sở khống' này, cắn cũng quá mạnh rồi, nếu không phải ta kịp thời sử dụng 'Cương Thủ' thì cánh tay đã bị ngươi cắn đứt rồi!" Tống Thư Hàng hung hăng trừng mắt nhìn Đậu Đậu. "Yên tâm đi, ngươi nghĩ ta là chó con bình thường sao?

Ta ra tay có chừng mực, ngươi cho dù không dùng 'Cương Thủ', ta nhiều nhất cũng chỉ để lại hai dấu răng trên tay ngươi thôi." Đậu Đậu đắc ý đáp.

Chuyện này, có gì mà phải đắc ý chứ?

Tống Thư Hàng vung vẩy tay: "Lát nữa còn phải tìm Dược Sư tiền bối tiêm vắc xin dại mới được.

Cũng không biết, có vắc xin dại phiên bản tu chân không?" "Ta cắn chết ngươi đó, bản vương làm sao có thể khiến ngươi mắc bệnh dại được?" Đậu Đậu nhe răng. "Chậc." Tống Thư Hàng vung vẩy tay, cú cắn này của Đậu Đậu, quả thật không dùng toàn lực, dấu răng rất nhanh đã biến mất. "Mà nói đi thì nói lại, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Ngoài việc biến thành người khổng lồ xanh ra, mình còn có biến hóa gì khác không?

Chẳng lẽ lần 'Long Ma Dược Tề' này ngoài việc tặng một skin người khổng lồ xanh ra, còn tặng hiệu quả thịt Đường Tăng sao?" Thư Hàng lại hỏi.

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục giải thích: "Thư Hàng, trên người cậu rất thơm.

Giống hệt mùi hương hoa sen khi cậu sử dụng 'Thiệt Trán Liên Hoa' lần trước.

Hơn nữa, còn nồng nặc hơn mấy lần." "Không chỉ vậy, so với 'Thiệt Trán Liên Hoa', trên người cậu dường như còn có thêm một mùi hành." Ngư Kiều Kiều bổ sung. "Dù sao mùi hương rất dụ chó, khiến ta nhìn thấy cậu là muốn cắn một miếng.

Hay là, cậu lại để ta cắn thử một miếng đi, yên tâm đi, ta ra tay có chừng mực, sẽ không cắn cậu bị thương đâu, chỉ là giải cơn nghiện miệng thôi." Đậu Đậu bổ sung. "Tránh ra!" Tống Thư Hàng giận dữ nói, thật sự coi ta là gậy mài răng à?

Nhưng mà, tại sao trên người mình lại tỏa ra mùi hương của 'Thiệt Trán Liên Hoa'?

Hơn nữa, còn có mùi hành?

Khoan đã, mùi hành, sẽ không phải Thông Nương lại có vấn đề gì chứ?

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay vào trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' của mình. "Yên tâm đi, lần này ta không có chuyện gì." Giọng Thông Nương truyền ra.

Lần này, nó không có chuyện gì, cũng không bị tan chảy hay rụng lá hành.

Hơn nữa, khi dịch thể dược lực 'Long Ma Dược Tề' từ trong kiển của Tống Thư Hàng phun ra, Thông Nương còn được một chút lợi ích, thể chất của nó bây giờ đã mạnh hơn không ít. "Vậy mùi hành là sao?!" Tống Thư Hàng hỏi. "Cậu còn nhớ không, khi ở trong Kim Liên Không Gian, ta đã làm cho cậu một chiếc 'quạt lá hành' mà...

Khi cậu hấp thu dịch dược 'Long Ma Dược Tề', chiếc quạt lá hành đó đã tan chảy trong dịch dược.

Có lẽ, là do nó?" Thông Nương đoán.

Tống Thư Hàng: "......" Hóa ra cái thân hình 'người khổng lồ xanh' này của mình là do chiếc quạt lá hành à. "Ngoài ra, nguyên nhân khiến trên người cậu thơm lừng, ta thì không biết." Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, nhắm mắt lại, vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 và 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, kiểm tra những biến hóa của cơ thể mình.

Đầu tiên là thể chất.

Lần này một hơi uống hết liều 'Long Ma Dược Tề' đó, thể chất của Tống Thư Hàng lập tức được đẩy lên cảnh giới đỉnh phong Tam phẩm.

Thân thể tu sĩ cảnh giới Tam phẩm Chiến Vương cực kỳ cường đại. 【Chiến Vương Chi Khu】 là đặc trưng của tu sĩ Tam phẩm, cũng là con đường tu luyện của bọn họ. 'Chiến Vương Chi Khu' ý chỉ trong cơ thể tu sĩ, bốn đường kinh mạch thần kỳ trải khắp toàn thân.

Đường thứ nhất 'Tinh Huy', đường thứ hai 'Nguyệt Âm', đường thứ ba 'Dương Viêm', đường thứ tư 'Không Vương', tức là hình thái hoàn chỉnh của Chiến Vương Chi Khu.

Chỉ cần từng bước đả thông bốn kỳ mạch này, khi chiến đấu, tu sĩ Tam phẩm kích hoạt chúng, có thể bùng phát sức mạnh cường đại ngay lập tức.

Cứ thêm một mạch được khai thông, là có thể bùng phát sức mạnh càng cường đại hơn.

Bốn mạch cùng khai, tu sĩ Tam phẩm toàn lực bùng phát hình thái hoàn mỹ Chiến Vương Chi Khu, có thể dẫn hạ Thiên kiếp, xung kích cảnh giới tu sĩ Tứ phẩm Tiên Thiên.

Tống Thư Hàng mới vừa thăng cấp cảnh giới Tam phẩm, bốn mạch trong cơ thể một đường cũng chưa đả thông.

Nhưng dựa vào công pháp rèn thể 《Cương Thủ》, Tiên Trân Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cùng với 《Nho Gia Kim Cương Thân》, cậu cứng rắn đẩy thân thể mình đạt đến cường độ của tu sĩ 'Nguyệt Âm mạch'.

Mà bây giờ... thân thể của Tống Thư Hàng, thậm chí đã có cường độ của tu sĩ 【Dương Viêm mạch】, toàn thân lấp lánh kim quang nhàn nhạt.

Chỉ còn một bước nữa là có thể đả thông 'Không Vương mạch', sở hữu cường độ của tu sĩ Tam phẩm 'Chiến Vương Chi Khu hoàn chỉnh'.

Đợi dược lực 'người khổng lồ xanh' trên người cậu bây giờ hấp thu hoàn tất, thân thể cậu còn có thể tiến thêm một bước, vô hạn tiếp cận cường độ của tu sĩ Tứ phẩm.

Sau đó, là biến hóa cảnh giới của cậu.

Lúc này, 'Tinh Huy' mạch trong cơ thể cậu đã được đả thông!

Tức là, cậu lại nhỏ nhỏ thăng cấp một bậc, đáng mừng đáng sợ.

Nhưng những điều này, đều không phải trọng điểm.

Trọng điểm là...

Tống Thư Hàng phát hiện trong tâm khiếu của mình, có thêm một thứ gì đó.

Chương 865

Tâm khiếu, là bước đầu tiên của tu sĩ tu luyện.

Trúc Cơ Bách Nhật của tu sĩ Nhất phẩm, tu luyện chính là tâm khiếu.

Nó là điểm khởi đầu của tu sĩ.

Lúc này Tống Thư Hàng phát hiện, trong 'tâm khiếu' của mình dường như có thêm một vật dạng hạt nhân.

Đây là cái quái gì?

Nghe nói sỏi mật, nhưng chưa từng nghe nói trái tim cũng bị sỏi cả?

À không phải...

Mình đây là tâm khiếu, vẫn hơi khác với trái tim một chút.

Nói đi thì nói lại, cái thứ dạng hạt nhân này, nhìn qua sao mà quen mắt vậy.

Mình hình như không lâu trước... vừa mới thấy vật tương tự?

Tống Thư Hàng khổ sở suy nghĩ.

Khi nhập mộng trở thành 'Kim Liên', vị Thiên Đạo ban văn long một chân kia, khi bồi dưỡng Kim Liên, trong cơ thể Kim Liên, đã hình thành một cái 'hạt nhân' như vậy.

Cái thứ này... là chìa khóa để Kim Liên có thể khai tịch một phương tiểu thế giới.

Vé tháng gấp đôi sắp kết thúc rồi phải không?

Đạo hữu nào còn vé tháng xin hãy kịp thời bỏ phiếu nhé, một vé bằng hai vé trước đây, bỏ lỡ sẽ lãng phí đó. ...

Tống Thư Hàng: "......" Tại sao trong cơ thể mình, lại xuất hiện cái thứ này?

Trong mộng, 'Quân Tử Kim Liên' xuất hiện hạt nhân này, là vì có 'Thiên Đạo ban văn long' không ngừng bồi dưỡng nó, liên tục rót sức mạnh Thiên Đạo vào nó, cuối cùng mới trong cơ thể nó hình thành 'chìa khóa' khai tịch một phương tiểu thế giới.

Còn Tống Thư Hàng... chỉ là 'nhập mộng' bám vào Quân Tử Kim Liên mà thôi, bản thân cậu cũng không bị 'Thiên Đạo ban văn long' rót năng lượng cải tạo, tại sao trong tâm khiếu của cậu lại có thêm một 'hạt nhân' như vậy?

Mà nói đi thì nói lại, trong cơ thể cậu xuất hiện loại hạt nhân này, có tác dụng gì?

Chẳng lẽ muốn cậu giống như 'Quân Tử Kim Liên' vậy, mọc rễ ra, cắm rễ vào 'Ma Trì', nở hoa, hấp thu năng lượng để làm lớn mạnh hạt nhân này?

Cuối cùng, lại tự nổ tung cơ thể mình, khai tịch ra một 'thế giới Tống Thư Hàng' sao?

Đừng có mà, cậu mới không muốn mọc rễ nở hoa, càng không muốn chơi tự nổ, cũng không muốn khai tịch cơ thể mình thành một thế giới, để người khác đi vào trong cơ thể cậu.

Quan trọng hơn là, cái 'hạt nhân chìa khóa' này sinh trưởng trong tâm khiếu của cậu, là phúc hay họa?

Sẽ không ảnh hưởng đến sự phát triển cơ thể cậu gì đó chứ?

Có thời gian, nhất định phải nghiên cứu kỹ nó...

Hi vọng nó sẽ không có gì xấu. ...

Hít sâu một hơi, Tống Thư Hàng thoát khỏi trạng thái minh tưởng, và kết thúc vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Vừa mở mắt ra, cậu liền phát hiện mấy vị tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều đang đứng bên cạnh mình, đang tạo những tư thế kỳ lạ.

Bạch Tôn Giả đứng sau cậu, ẩn mình sau thân thể khổng lồ của cậu, chỉ lộ ra phần đầu; Lệ Chi Tiên Tử bay lơ lửng sau Bạch Tôn Giả, cũng chỉ lộ ra đầu; sau đó, Tuyết Lang Động Chủ nổi lơ lửng sau Lệ Chi Tiên Tử, cũng lộ ra một khuôn mặt...

Tiếp theo là Đậu Đậu, Diệt Phượng Công Tử và các tiền bối khác, đều như những con bướm xếp chó vậy, xếp chồng lên nhau.

Ngoài ra, bên cạnh Tống Thư Hàng còn có Tô Thị A Thập Lục và Ngư Kiều Kiều.

Hai người họ chưa đạt đến cảnh giới Ngũ phẩm, lại không có pháp bảo bay lượn như Đậu Đậu, nên không thể lơ lửng.

Tống Thư Hàng: "???" Đây là cái tư thế quỷ dị gì vậy!

Các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lại muốn làm gì nữa? "Tất cả đứng thẳng rồi, chuẩn bị, một hai ba, cười một cái!" Lệ Chi Tiên Tử dùng linh lực nâng điện thoại lơ lửng trong không trung, ống kính chĩa vào mọi người.

Chụp 'tách tách tách' mấy tấm ảnh.

Tống Thư Hàng: "......" Tiếp đó, Lệ Chi Tiên Tử thu điện thoại lại, rồi nhanh chóng gửi một tin nhắn trên điện thoại: [Hôm nay, chúng ta gặp phải Người Khổng Lồ Xanh thật sự, chụp ảnh lưu niệm.].

Sau đó, cô ấy nhìn Tống Thư Hàng: "Ối, tiểu hữu Thư Hàng tỉnh rồi à." Tống Thư Hàng: "......" Bắc Hà Tán Nhân nói: "Không ngờ, lần này tiểu hữu lại biến thành hình dạng người khổng lồ xanh.

Long Ma Dược Tề luôn mang đến bất ngờ." "Thật ra biến thành người khổng lồ xanh, không chỉ là nguyên nhân của Long Ma Dược Tề, còn là nguyên nhân của Thông Nương mà tôi mang theo.

Các người ngửi thử xem, trên người tôi vẫn còn mùi hành đó." Tống Thư Hàng giải thích. "Đã ngửi thấy rồi." Diệt Phượng Công Tử nhếch mép: "Trông cậu rất ngon miệng." Tống Thư Hàng khóe miệng co giật: "Diệt Phượng tiền bối, trò đùa này không vui đâu." "Tiểu hữu Thư Hàng, mạnh mẽ đề cử cậu loại 'sữa tắm Bách Hoa Cốc' này, hiệu quả khử mùi đặc biệt tốt, ta khi tắm cho con sói con nhà mình, đều dùng loại sữa tắm này, hiệu quả mạnh hơn 'Phù làm sạch' nhiều." Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ tiến lên một bước, đưa ra một lọ nhỏ: "Ta nghĩ bây giờ cậu tốt nhất nên đi tắm đi, nếu không ngửi thấy mùi trên người cậu, ta sẽ cảm thấy đói bụng." "Cảm ơn người, Tuyết Lang tiền bối.

Tôi nghĩ, tôi thật sự nên đi tắm." Tống Thư Hàng nói, tốt nhất là có thể rửa sạch cái màu xanh trên người luôn. "Đúng rồi Thư Hàng, ta có một thứ muốn giao cho cậu." Hoàng Sơn Chân Quân lấy ra một quyển kinh văn, đưa cho Tống Thư Hàng: "Đây là một trong những lễ vật cảm tạ của Nho gia dành cho cậu." "Lễ vật cảm tạ của Nho gia?" Tống Thư Hàng tò mò nhận lấy quyển kinh thư này.

Hoàng Sơn Chân Quân giải thích: "Đây là 《Thánh Nhân Kinh Văn》 của Nho gia, là kinh thư do 【Thánh Nhân】 tự tay viết khi còn sống, tuy không phải pháp thuật, công pháp gì, nhưng bên trong nó hàm chứa ý chí Thánh Nhân.

Cái lưới lọc chúng ta thấy trên không trung Bạch Vân Thư Viện lúc trước, chính là do mười quyển 《Thánh Nhân Kinh Văn》 bố trí xuống.

Nho gia bây giờ cũng chỉ còn lại mười quyển 《Thánh Nhân Kinh Văn》, quý giá không tưởng, không ngờ lại tặng cậu một quyển." Dừng lại một chút, Hoàng Sơn Chân Quân lại hỏi: "Mà nói đi thì nói lại, lúc đó cậu đã làm gì trong 'Kim Liên Không Gian' vậy?

Cả Nho gia đều hận không thể cung phụng cậu, đệ tử Nho gia vẫn luôn truyền bá uy danh 'đạo hữu Bá Đao'.

Thậm chí, trước khi chúng ta rời khỏi Bạch Vân Thư Viện, Hằng Hỏa Chân Quân còn nhờ ta chuyển lời với cậu, rằng 《Thánh Nhân Kinh Văn》 này chỉ là một phần lễ vật cảm tạ của Nho gia thôi, bọn họ còn đang chuẩn bị lễ vật cảm tạ lớn hơn cho cậu.

Hơn nữa còn nói, chỉ cần cậu có bất kỳ dặn dò nào, đệ tử Nho gia dù lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ vì cậu mà hoàn thành." Đệ tử Nho gia mấy hôm trước vẫn luôn truyền bá uy danh 'đạo hữu Bá Đao', nhưng về việc đạo hữu Bá Đao rốt cuộc đã giúp Nho gia chuyện gì, liên quan đến 'Thế Giới Kim Liên' và một số bí mật, nên nội dung truyền bá rất rời rạc. "Chắc là tôi, vào thời khắc then chốt đã cứu Kim Liên Không Gian của Nho gia." Tống Thư Hàng đáp.

Cũng không biết bây giờ, Thế Giới Kim Liên của Nho gia thế nào rồi?

Liệu có thể khôi phục nguyên khí không? "Thảo nào, ân tình của Nho gia lần này mắc lớn rồi." Hoàng Sơn Chân Quân cười nói: "Vậy tiểu hữu Thư Hàng, cậu có muốn thứ gì không?

Hằng Hỏa Chân Quân nói nếu cậu có thứ gì muốn, Nho gia nhất định sẽ dốc toàn lực tìm cho cậu." Bạch Tôn Giả nghe đến đây, nhíu mày nói: "Tổng cảm giác ta hình như đã bỏ lỡ chuyện gì đó rất thú vị?" Bạch tiền bối người đã thoát được một kiếp đó!

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, trả lời Hoàng Sơn Chân Quân: "Để tôi suy nghĩ kỹ xem sao." Nói đến thứ muốn, bảo vật【trị liệu bệnh hàn trúc âm lý】 là một thứ, nhưng không biết Nho gia có bảo vật hay phương pháp như vậy không?

Hơn nữa, nếu có thể, cậu muốn có một 'động phủ' tương đối ẩn mật, có thể cho cậu tương lai an trí người thân của mình. ...

Nói xong, Tống Thư Hàng vươn tay 'nhón' lấy 《Thánh Nhân Kinh Văn》.

Bây giờ cậu cơ bắp phình to, thể tích vô cùng khổng lồ.

So với cậu, Hoàng Sơn Chân Quân lại biến thành một hạt đậu nhỏ.

Đây chính là mười quyển kinh thư duy nhất còn lại do Thánh Nhân tự tay viết của Nho gia à...

Tuy không phải công pháp, nhưng đây là kinh thư do Thánh Nhân tự tay từng nét viết ra, bên trong hàm chứa ý chí và sức mạnh Thánh Nhân.

Có thể nói là một trong những bảo vật quý giá nhất của Nho gia hiện nay.

Đúng lúc Tống Thư Hàng vươn tay nhận lấy quyển 《Thánh Nhân Kinh Văn》 này, đột nhiên, cơ thể khổng lồ của cậu run rẩy dữ dội một chút.

Vì cơ thể quá lớn, nên khi run rẩy thì đặc biệt rõ ràng. "Cậu sao vậy?" Hoàng Sơn Chân Quân nghi hoặc hỏi. "Xì ~~ tôi vừa rồi cảm thấy cơ thể lạnh buốt, dường như có thứ gì đó từ trong cơ thể tôi bị trục xuất ra!" Tống Thư Hàng nói. "Thứ gì vậy?

Ta không thấy gì cả?" Hoàng Sơn Chân Quân vẻ mặt nghi hoặc.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử nhắm mắt lại cảm nhận kỹ: "Ối... thật sự có thứ gì đó, bị trục xuất ra khỏi cơ thể Thư Hàng rồi." "Ta đại khái biết là thứ gì rồi." Bạch Tôn Giả đoán: "Thư Hàng, cậu còn nhớ cái pháp thuật kỳ lạ của Ma Môn kia không?

Có chút giống lời nguyền vậy, vô thanh vô tức, nhưng lại kéo cậu vào ác mộng.

Vừa rồi bị trục xuất ra, hẳn là cái pháp thuật đó." "Thì ra là cái 'ác mộng lời nguyền' đó à." Tống Thư Hàng cũng hiểu ra, cậu nhìn quyển 《Thánh Nhân Kinh Văn》 trong tay mình, kinh thư do Thánh Nhân tự tay viết, giống như Thánh Nhân vậy, thật bá đạo.

Cậu chỉ cần tiếp xúc nó, ý chí và sức mạnh Thánh Nhân trên đó, trực tiếp trục xuất pháp thuật ác mộng Ma Môn tiềm phục trên người cậu ra ngoài. "Đáng tiếc, chỉ đơn giản trục xuất cái 'ác mộng lời nguyền' này, hơi quá dễ dãi cho kẻ đã hạ chú lên ta rồi.

Cái pháp thuật giống lời nguyền này, thời gian trước hành hạ ta thảm hại...

Nếu có cách nào đó, có thể thông qua cái 'ác mộng lời nguyền' này phản chế lại kẻ hạ chú thì sướng biết mấy." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nếu không phải trong mơ gặp 'Bạch tiền bối two', cậu nói không chừng thật sự phải vĩnh viễn ẩn mình trong ác mộng, không cách nào thoát khỏi.

Đúng lúc lời Tống Thư Hàng vừa dứt, trên 《Thánh Nhân Kinh Thư》 có một luồng sáng yếu ớt chợt lóe qua.

Sau đó, cái pháp thuật Ma Môn vốn dĩ sẽ bị trục xuất ra khỏi cơ thể Tống Thư Hàng, dừng lại.

Tiếp đó, dưới sức mạnh của 《Thánh Nhân Kinh Thư》, cái 'pháp thuật' này bị nén thành một phù văn hình cuộn màu đen.

Cuối cùng, bị phong ấn lên mu bàn tay phải của Tống Thư Hàng, giống như một hình xăm.

Tống Thư Hàng giơ tay phải của mình lên: "Ối? 《Thánh Nhân Kinh Thư》 không trục xuất 'ác mộng lời nguyền' đi, mà lại chọn phong ấn nó sao?" "Chẳng lẽ nó vừa nãy 'nghe' được lời của Tống Thư Hàng, nên hủy bỏ việc trục xuất, mà chọn phong ấn?" Diệt Phượng Công Tử tò mò nói.

Đậu Đậu cười nói: "Không thể nào chứ, chỉ là một quyển kinh thư, không thần kỳ đến thế chứ?

Chẳng lẽ một quyển sách còn thành tinh nữa à?" Hoàng Sơn Chân Quân vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Đậu Đậu, cười nói: "Cái này thật sự chưa chắc, đặc biệt là quyển sách do 'Nho gia Thánh Nhân' tự tay viết này, nói không chừng thật sự sẽ trở thành 'thư linh' hoặc 'thư yêu'." Đậu Đậu đang định nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, từ trong tay Hoàng Sơn Chân Quân có một luồng khói dạng sương mù phun ra.

Đậu Đậu không cẩn thận hít phải một phần khói, sau đó... liền ngất đi.

Chương 866

Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh bắt Đậu Đậu lên, lại lấy ra một cái lồng, nhốt nó vào.

Lại quay sang các đạo hữu cười nói: "Đã đến lúc đưa Đậu Đậu về rồi." Tống Thư Hàng: "......" ******************** Lúc này, bên ngoài phòng lại truyền đến một trận tiếng bước chân.

Đồng thời, tiếng Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba mấy người giao lưu truyền đến.

Mấy người họ cũng theo mùi hương, đi về phía phòng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghe thấy giọng Cao Mỗ Mỗ, sắc mặt liền thay đổi. "Các vị tiền bối, vãn bối xin thất lễ một lát!" Tiếp đó, Tống Thư Hàng cầm 'sữa tắm Bách Hoa Cốc' do Tuyết Lang Động Chủ tặng, nhanh chóng chạy về phía phòng tắm liền kề phòng.

Cậu không muốn Cao Mỗ Mỗ và những người khác nhìn thấy hình dạng 'người khổng lồ xanh' toàn thân tỏa hương của mình.

Thể hình người khổng lồ xanh, vẫn có thể che giấu bằng 'Huyễn Hình Hung Châm'.

Nhưng mùi hương trên người, lại không thể che giấu bằng huyễn thuật.

Vậy nên, trước khi gặp Cao Mỗ Mỗ và bọn họ, vẫn là đi tắm trước đã.

Thử xem hiệu quả của 'sữa tắm Bách Hoa Cốc' do Tuyết Lang Động Chủ đề cử thế nào, hy vọng có thể khử được mùi trên người cậu, nếu có thể rửa sạch màu xanh trên người thì càng tốt. ...

Phòng tắm liền kề phòng rất lớn.

Tống Thư Hàng bước vào phòng tắm, cởi đạo bào đổi từ Dương hòa thượng.

May mắn là đạo bào có độ co giãn tốt, không bị cơ bắp khoa trương của cậu làm nổ tung.

Nhưng áo lót bên trong đạo bào thì không may mắn như vậy.

Tống Thư Hàng tùy tiện cởi bỏ chiếc áo lót rách nát, đang chuẩn bị bước vào bồn tắm ngâm mình.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cậu khựng lại.

Chỉ thấy trước gương trang điểm trong phòng tắm, đang ngồi một cô gái tóc dài màu lam, dường như đang trang điểm?

Tóc của nữ tu tóc lam rất dài, rất dày và cũng rất mềm mượt.

Khi cô ấy ngồi trên ghế trước gương trang điểm, tóc dài rủ xuống đất, giống như một chiếc áo choàng bay phía sau cô ấy.

Làn da cô ấy trắng như tuyết, trông có vẻ là con lai giữa phương Đông và phương Tây, ngũ quan vừa có sự tinh tế của người phương Đông, vừa có nét lập thể của người phương Tây.

Lông mi cô ấy cũng màu lam, rất dài, rất nổi bật.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật.

Cô gái này, chính là nữ tu tóc lam đã từng bói quẻ cho Tống Thư Hàng khi ở 'Bạch Tôn Giả Độ Giả Sơn Trang', nghi là Đồng Quái Tiên Sư dịch dung mà thành.

Hình tượng bản thể này, hẳn là quản lý viên của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' thần bí, thậm chí hình tượng nữ tu tóc lam này còn từng xuất hiện trong ký ức cả đời 'Thánh Nhân bá đạo' tại 【Thánh Tịch Trì】.

Tống Thư Hàng dò hỏi: "Đồng Quái tiền bối?" "Ối, tiểu hữu Thư Hàng à." Cô gái tóc dài màu lam quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng, khẽ cười: "Ừm, xem ra, quẻ ta bói cho cậu lần trước đã ứng nghiệm rồi, cậu cũng đã thành công nắm giữ vận may của mình." Tống Thư Hàng: "......" Thành công nắm giữ vận may của mình?

Khoan đã!

Lúc này cậu mới nhớ ra, hôm đó, Đồng Quái Tiên Sư đã bói cho cậu một quẻ, nói cậu trong thời gian gần đây sẽ có vận may.

Lúc đó Tống Thư Hàng giật mình, trong lòng cậu quyết định... khi ra ngoài băng qua đường không chỉ phải nhìn đèn đỏ đèn xanh, mà còn phải chú ý xem xa xa có xe chạy quá tốc độ không phanh kịp không.

Đi bộ cũng phải chú ý dưới chân và trên trời, nói không chừng dưới chân sẽ xuất hiện cạm bẫy, nói không chừng trên trời sẽ có thiên thạch rơi xuống gì đó.

Nhưng cuối cùng, cậu vẫn sơ suất.

Cuối cùng, cậu rơi vào 'Thế Giới Kim Liên' của Nho gia, bị hành hạ liên tục, suýt chút nữa ngay cả cái mạng nhỏ cũng mất.

Việc liên tục 'chết' và 'phục sinh' đã để lại một bóng ma dày đặc trong lòng Tống Thư Hàng.

Thật sự có thể nói là sống sót trong gang tấc. "Thế nào, quẻ ta bói cho cậu lần trước, cậu có hài lòng không?" Nữ tu tóc lam quay đầu lại, đôi mắt đẹp nhìn Tống Thư Hàng. "À à." Tống Thư Hàng cười khổ: "Vận may đáng sợ." "Ha ~~ nhưng dù có đáng sợ đến mấy, nó vẫn là vận may, những thu hoạch cậu có được từ đó, sẽ vượt xa tưởng tượng của cậu, không phải sao?" Nữ tu tóc lam cười hì hì.

Tống Thư Hàng trong lòng chấn động.

Vận may đáng sợ, cũng là vận may sao?

Chẳng lẽ kết quả quẻ bói của vị nữ tu tóc lam này, là chính xác?

Vậy thì, quẻ bói về Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử độ kiếp... cũng là chính xác sao?

Vậy thì không ổn rồi! "Tiền bối, người thật sự là Đồng Quái tiền bối sao?" Tống Thư Hàng dò hỏi. "Cậu đoán xem ~~" Nữ tu tóc lam cười hì hì, lấy ra một chiếc mũ nhỏ màu trắng, đội lên đầu.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi: "Tôi đoán người chính là Đồng Quái tiền bối không nghi ngờ gì nữa." "Hì hì, ừm, cậu đoán đúng rồi, ta chính là Đồng Quái." Nữ tu tóc lam vươn vai, chớp chớp mắt: "Cảm ơn chiếc gương trang điểm của cậu.

Đúng rồi, ta thấy cậu dường như muốn tắm, có muốn ta giúp không?" "Cảm ơn, tôi từ chối." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Tôi không bẻ cong giới tính đâu." "À à." Nữ tu tóc lam khẽ cười: "Vậy thì, có muốn ta bói cho cậu một quẻ nữa không?" Tống Thư Hàng cảnh giác nói: "Đồng Quái tiền bối, lần này muốn từ chỗ tôi lấy được thứ gì?" "Ta nghe nói cậu từ Nho gia đó, đã có được không ít hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' ~~ Ta đã bỏ lỡ hoạt động lần này, một hạt sen cũng không có được.

Vậy nên, muốn đổi một hạt sen từ chỗ cậu.

Vậy thì, cậu có muốn bói một quẻ không?" Nữ tu tóc lam ngồi dựa vào ghế, cười tủm tỉm nói. "Nhưng tôi gần đây, không có gì muốn bói cả." Tống Thư Hàng lắc đầu. "Ha ~ ta lại cảm thấy cậu gần đây, cần bói một quẻ đấy.

Hôm nay ấn đường của cậu đen lại sáng bóng, Tử Triệu Tinh lớn lắm đó." Nữ tu tóc lam mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, mặt mày rạng rỡ: "Vậy chẳng phải có nghĩa là tôi có vận may lớn sao?" "Cậu quá ngây thơ rồi, tiểu hữu Thư

Hàng." Nữ tu tóc lam cười nói: "Ta bây giờ, vẫn chưa 'khởi quẻ'.

Dù cho quẻ của ta đều là quẻ đen, nhưng ta vẫn chưa hạ quẻ...

Chỉ là kết luận rút ra từ việc nhìn mặt cậu, không tính là 'quẻ'.

Vậy nên, cậu thật sự là Tử Triệu Tinh lớn lắm đó." Tống Thư Hàng: "......" "Vậy nên, bói một quẻ đi.

Tuyệt đối không lỗ đâu." Nữ tu tóc lam tiếp tục khuyên nhủ. "Tiền quẻ cần bao nhiêu hạt sen?" Tống Thư Hàng nói, cậu bây giờ có không ít 'Quân Tử Kim Liên' trên người.

Vậy nên, nếu tiền quẻ không đắt, bói một quẻ cũng không sao. "Yên tâm đi, không đắt đâu, thu của cậu hai hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' là đủ rồi, rất hời." Nữ tu tóc lam cười tủm tỉm nói. "Đắt quá, hai hạt có thể đổi được sáu trăm con Tứ phẩm Tà Ma." Tống Thư Hàng nói, cậu ở trong lưới lọc giết quái đến mỏi tay, tiền công chia được cũng chỉ có ba hạt mà thôi. "Ta bảo đảm, quẻ có giá trị.

Nếu không có giá trị, có thể trả lại tiền quẻ." Nữ tu tóc lam ngồi trên ghế đung đưa qua lại nói.

Tống Thư Hàng nghiến răng: "Thành giao!" Nói xong, lấy ra hai hạt sen, đưa cho nữ tu tóc lam. "Lựa chọn thông minh." Nữ tu tóc lam nhận lấy hạt sen, sau đó cô ấy đặt hai hạt sen vào tay lắc lắc, nhẹ nhàng vung ra.

Hai hạt sen lăn trên bàn trang điểm, cuối cùng dừng lại.

Đây là trực tiếp dùng hai hạt sen này để khởi quẻ sao?

Cái thứ này cũng có thể dùng để bói quẻ à?

Nữ tu tóc lam nhìn hai hạt sen, trầm tư.

Sau đó, cô ấy vươn tay bấm ngón tay tính toán.

Tính toán một lúc, cô ấy cất tiếng hỏi: "Tiểu hữu Thư Hàng, khi cậu ở trong Kim Liên Không Gian, ai là người đã tấn công các cậu?" "Chúng ta căn bản không nhìn thấy kẻ tấn công, chỉ thấy một ngón tay bằng sắt, đâm vào Thế Giới Kim Liên, một pháp thuật bão táp phóng ra, liền nghiền nát tất cả chúng ta." Tống Thư Hàng đáp.

Nữ tu tóc lam gật đầu, tiếp tục bấm ngón tay tính toán.

Chốc lát sau, cô ấy gật đầu, thu lại hai hạt sen, nói: "Không sai, đúng như ta tưởng tượng và suy đoán." "Đồng Quái tiền bối, kết quả quẻ bói là hung hay cát?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ừm, chỉ nhìn từ quẻ tượng, là quẻ thượng thượng thượng thượng thượng đó." Nữ tu tóc lam cười ha ha nói.

Không ổn, lần trước chỉ nói mình có vận may, đã suýt nữa ngã sấp mặt rồi.

Lần này nhiều chữ 'thượng' như vậy, mình có sống qua ngày mai được không đây?

Tống Thư Hàng: "Vậy... tôi còn có cứu không?" "Có." Nữ tu tóc lam gật đầu: "Hãy đi đề thăng 'Công Đức Chi Quang' trên người cậu đi.

Độ hóa mười vạn oán hồn, để Công Đức Chi Quang hộ thể sản sinh chất biến, thì có hy vọng vượt qua đợt 'thượng thượng thượng thượng thượng quẻ' này.

Hai hạt sen cậu đưa, chỉ đáng giá bấy nhiêu thông tin.

Lời đã tận. " Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng hỏi thêm, cô ấy đã mở cửa sổ nhỏ phòng tắm, rời khỏi phòng tắm.

Tống Thư Hàng: "......" ****************** Mấy phút sau.

Tống Thư Hàng đổ đầy nước vào bồn tắm, ngâm mình vào trong nước.

Sau đó, cũng đổ đầy nước nóng vào chậu tắm nhỏ, Thông Nương có tay chân nhỏ xíu đang ngâm trong chậu tắm nhỏ. "Thượng thượng thượng thượng thượng quẻ, rốt cuộc sẽ là kiếp nạn đáng sợ gì đây." Tống Thư Hàng lẩm bẩm. "Ta nghĩ hẳn là tử kiếp rồi." Thông Nương nhả bong bóng, nói: "Hay là, tranh thủ lúc cậu còn chưa chết, lập một bản di chúc trước đi, phân phối tài sản thừa kế?

Cậu và ta sớm tối ở bên nhau lâu như vậy rồi, đừng quên chia cho ta một phần tài sản thừa kế nhé." Tống Thư Hàng: "......" Cậu tự động bỏ qua lời của Thông Nương.

Trong đầu tiếp tục suy nghĩ, tại sao việc khiến 'Công Đức Chi Quang' chất biến, lại có hy vọng vượt qua kiếp nạn 'thượng thượng thượng thượng thượng quẻ' sắp phải đối mặt?

Tống Thư Hàng vừa suy nghĩ, vừa từ trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại lấy ra hạt sen 'Quân Tử Kim Liên', bắt đầu ăn.

Trong tay cậu bây giờ còn có năm mươi hạt sen.

Ban đầu giết Tà Ma Cửu U đổi được hạt sen từ Bạch Vân Thư Viện, cậu được chia ba hạt, trong đó cho Thông Nương ăn một hạt, khiến nó có được dị năng tám đầu sáu tay.

Sau này Hằng Hỏa Chân Quân vì đổi 'Vũ Lạc Ấn' của cậu đã trả năm mươi hạt sen làm thù lao.

Chương 867

Hơn nữa, còn dùng thù lao năm hạt sen mời cậu và Bạch Tôn Giả cùng tham gia lễ tế 'Kim Liên Không Gian'.

Nhưng thù lao năm hạt sen này, vẫn chưa lấy được.

Vừa rồi, cậu dùng hai hạt sen, trả tiền quẻ cho Đồng Quái Tiên Sư.

Cuối cùng số còn lại trong tay chính là năm mươi hạt sen đó.

Số lượng hạt sen đủ, Tống Thư Hàng muốn thử ăn mấy hạt, xem có thể khiến dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' của mình thăng cấp không.

Một hạt, hai hạt... năm hạt.

Khi hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' thứ năm được uống xuống, Tống Thư Hàng cảm thấy lưỡi mình tê dại, cảm giác đến rồi, dị năng sắp thăng cấp. "Thiệt Trán Liên Hoa!" Tống Thư Hàng kích hoạt dị năng của mình.

Lưỡi cậu khẽ động, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Khoảnh khắc tiếp theo, linh khí trong hư không tự chủ ngưng tụ lại, cuối cùng hội tụ ra bốn đóa sen trắng tinh trước mặt Tống Thư Hàng.

Hoa sen trắng tinh như tuyết, mang theo chút hàn khí, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung. "Thật sự biến thành bốn đóa." Tống Thư Hàng châm chọc.

Tuy đã sớm từ miệng Hằng Hỏa Chân Quân biết được, sau khi dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' thăng cấp, sẽ biến thành bốn đóa sen.

Nhưng Tống Thư Hàng trong lòng vẫn ôm một tia may mắn, hy vọng 'Thiệt Trán Liên Hoa' của mình có thể mạnh mẽ hơn một chút, hơi biến dị một chút.

Kết quả, trên người cậu quả nhiên không có gì đặc biệt, dị năng sau khi tiến hóa, quy củ biến ra bốn đóa sen. "Vậy thì tiếp theo, thử cái này nữa." Tống Thư Hàng lại lấy ra một cây cỏ nhỏ tên là 'Đao Ý Thông Huyền' từ trong trang bị không gian.

Bây giờ, đến khoảnh khắc chứng kiến kỳ tích!

Trong tình huống dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' của cậu thăng cấp, sau khi uống cây cỏ nhỏ 'Đao Ý Thông Huyền' xuống, có thể ngưng tụ ra bốn hạt sen 'Đao Ý Thông Huyền' không?

Nếu có thể, vậy thì đợt 'ăn sen' này không lỗ, một cây cỏ nhỏ Đao Ý Thông Huyền đổi bốn hạt sen 'Đao Ý Thông Huyền', chắc chắn lãi không lỗ.

Nếu không thể... thì năm hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' kia sẽ hoàn toàn lãng phí, lỗ đến mức ông nội cũng không nhận ra.

Tống Thư Hàng cầm cây cỏ nhỏ 'Đao Ý Thông Huyền', hít sâu một hơi, sau đó một ngụm nuốt vào bụng.

Trước khi nuốt cậu đã chuẩn bị tâm lý, nhưng cái đau như dao đâm vào dạ dày đó, vẫn khiến cậu đau đến toát mồ hôi lạnh. "Đau chết tiệt, quả nhiên lần sau trước khi nuốt, vẫn nên đến chỗ Dược Sư tiền bối, mua một ít dịch dược phối hợp với cây cỏ nhỏ 'Đao Ý Thông Huyền' để giảm bớt đau đớn mới được." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc suy nghĩ, lưỡi cậu khẽ động, dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' tự động kích hoạt, Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, sau đó bốn đóa sen trắng tinh xuất hiện trước mặt cậu.

Đến rồi đến rồi!

Thành công rồi, sau khi năng lực 'Thiệt Trán Liên Hoa' của cậu tự chủ phát động, cái cảm giác đau nhói như bị dao đâm vào cổ họng đã biến mất!

Tống Thư Hàng xoa xoa cổ họng của mình, sau đó vươn tay chạm vào hoa sen dị năng, ra lệnh giải trừ dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa'.

Giống như lần trước, hoa sen dị năng trắng tinh sau khi bị 'giải trừ", không trực tiếp biến mất.

Ngược lại là từng cánh sen rơi xuống...

Cuối cùng, để lại từng hạt sen.

Bốn đóa sen, bốn hạt sen!

Mỗi một hạt sen, đều có 'Đao Ý' hiện lên. "Thành công rồi." Tống Thư Hàng thầm nắm chặt tay.

Bốn hạt sen 'Đao Ý Thông Huyền'!

Một cây cỏ nhỏ 'Đao Ý Thông Huyền' đổi bốn hạt sen, đợt này phát tài lớn rồi!

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy, trong bốn hạt sen, hạt lớn nhất chợt lóe lên một chút.

Ngay sau đó, ba hạt sen còn lại như nam châm bị hút vậy, 'ba ba ba' bị hút vào hạt sen lớn nhất kia.

Ánh sáng lại lóe lên.

Bốn hạt sen hợp nhất thành một hạt, thể tích của hạt sen thì lại lớn gấp đôi.

Tống Thư Hàng: "......" Làm cái quái gì vậy!

Hợp cái quái gì mà hợp!

Bốn hạt sen không phải rất tốt sao?

Tại sao phải hợp nhất lại thành một hạt?

Nắm giữ hạt sen lớn này, Tống Thư Hàng muốn khóc không ra nước mắt.

Suy nghĩ một lúc, cậu véo lấy hạt sen nuốt chửng.

Cậu muốn xem xem, cái hạt sen 'Đao Ý Thông Huyền' bốn hợp nhất này, rốt cuộc có đặc điểm gì đặc biệt?

Trong chậu tắm nhỏ, Thông Nương vẫn đang nhả bong bóng, trong đầu đang tưởng tượng tình tiết 【đạo hữu Bá Đao bất ngờ qua đời, ức vạn gia sản ai sẽ kế thừa】.

Đừng nhìn Tống Thư Hàng chỉ là tu sĩ Tam phẩm nhỏ bé, trên người cậu bảo vật nhiều lắm đó ~~ "Ngon!

Tuyệt vời!" Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thán: "Còn ngon hơn cả 'Tiên Trân Yến' mà Biệt Tuyết Tiên Cơ làm cho chúng ta lần trước!" Vốn đang tưởng tượng câu chuyện nhỏ trong đầu về 【đạo hữu Bá Đao qua đời】, Thông Nương nghe thấy cái tên 'Biệt Tuyết Tiên Cơ' thì toàn thân chấn động!

Đệt, nó nhớ ra một chuyện rồi!

Nếu tính 'ức vạn gia sản của đạo hữu Bá Đao', thì nó, vừa đáng yêu vừa manh manh này, hình như cũng là một trong những gia sản của đạo hữu Bá Đao?

Như vậy, vạn nhất đạo hữu Bá Đao chết đi, nó có bị người khác phân phối đi dưới thân phận 'gia sản' không?

Nếu nó bị phân phối vào tay 'Biệt Tuyết Tiên Cơ", vậy thì cuộc đời hành lá của nó chẳng phải tiêu đời rồi sao? "Đạo hữu Bá Đao, cậu đừng có chết nha!!

Cậu nhất định phải sống tốt đó!!" Thông Nương trong chậu tắm nhỏ đột nhiên la lớn.

Tống Thư Hàng: "......" Có tin ta nổi cơn thịnh nộ, xông quan dã lợi thông ra ngoài không! ...

Thông Nương bị Tống Thư Hàng trừng mắt, cười khan hai tiếng, co lại vào trong chậu tắm nhỏ, tiếp tục nhả bong bóng.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, cậu nhắm mắt lại, bắt đầu tỉ mỉ thể nghiệm diệu dụng của 'hạt sen Đao Ý Thông Huyền'.

Hạt sen nhập bụng, ngoài hương vị cực đỉnh ra, còn có một luồng đao ý nhu hòa, hòa tan vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng như 'đốn ngộ', những chỗ vốn không hiểu về 'đao ý' trong đầu, bây giờ lập tức minh ngộ ra.

Ban đầu, khi cậu nắm giữ 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của Xích Tiêu Tử đạo nhân, đã 'nhìn' thấy ngưỡng cửa đao ý.

Bây giờ, sự hiểu biết về đao ý lại tiến thêm một bước. "Chỉ cần tiếp tục uống 'hạt sen Đao Ý Thông Huyền', nắm giữ đao ý, chỉ là chuyện sớm muộn!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Dược lực 'hạt sen Đao Ý Thông Huyền' vẫn đang tiếp tục, Tống Thư Hàng hiểu về đao ý càng sâu hơn, trong đầu về việc 'đao ý' của mình cần ngưng tụ như thế nào, cũng càng ngày càng rõ ràng. xxxxxxxxxxxxxxxx Khi Tống Thư Hàng lần nữa mở mắt ra, lại phát hiện bên ngoài trời đã tối. "Ối?

Mình vừa rồi uống 'hạt sen Đao Ý Thông Huyền' xong, đã qua bao lâu rồi?" Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi, trước đó vẫn là giờ ăn tối, bên ngoài vẫn còn sáng.

Sao mắt vừa nhắm, mắt vừa mở, bên ngoài đã tối thế này rồi?

Trong chậu tắm nhỏ, Thông Nương vẫn đang nhả bong bóng, sau đó lười biếng đáp: "Ba tiếng hơn rồi đó." "Lâu vậy sao?

Vậy các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, đã tản đi hết rồi à?" Tống Thư Hàng vội vàng từ trong bồn tắm lớn leo lên.

Ào ào ào ~~ Lúc này cậu đang có thể hình người khổng lồ xanh, khi leo lên, nước trong bồn tắm chảy tràn như sông như biển ~~ chậu tắm nhỏ của Thông Nương như con thuyền cô độc giữa sóng lớn, có thể lật úp bất cứ lúc nào. "Oa nha nha nha, cậu leo lên thì nói ta một tiếng trước chứ, để ta có chuẩn bị tâm lý chứ." Thông Nương la lớn, mãi mới đợi sóng nước trong bồn tắm yên lại, Thông Nương túm lấy chậu tắm nhỏ, đáp: "Trong lúc đó, Bạch Tôn Giả và Hoàng Sơn Chân Quân có vào nhìn cậu một lần, thấy cậu đang lĩnh ngộ đao ý, thì không làm phiền cậu.

Sau đó, con yêu cá tên 'Ngư Kiều Kiều' và cô bé Tô Thị A Thập Lục cũng có vào nhìn cậu một lần, sau đó hình như đều rời đi rồi." "Không ngờ nuốt một hạt sen Đao Ý Thông Huyền, lĩnh ngộ đao ý lại mất lâu đến vậy.

Sớm biết thì mình đã không nuốt trước rồi." Tống Thư Hàng cười khổ.

Cậu ban đầu thấy Bạch Tôn Giả nuốt 'hạt sen Đao Ý Thông Huyền', chỉ nhắm mắt cảm nhận đao ý một chút, nên cậu căn bản không ngờ mình sau khi nuốt, lại mất đến hơn ba tiếng để lĩnh ngộ đao ý.

Nhưng mà, hiệu quả thật sự rất tốt.

Bây giờ cậu, hiểu biết về đao ý sâu hơn một tầng.

Nếu nói trước đây cậu, là nhìn thấy ngưỡng cửa 'đao ý', thì bây giờ cậu, đã đặt một chân lên ngưỡng cửa 'đao ý' rồi!

Tống Thư Hàng đi đến trước gương.

Cậu trong gương, cơ bắp dường như co lại một vòng?

Hơn nữa đáng mừng là, màu xanh trên người cậu đã được rửa sạch.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cậu sợ cái skin 'người khổng lồ xanh' kia sẽ thay đổi màu da vốn có của cậu... nếu vậy, sau này cậu sẽ phải luôn duy trì 'hình thái huyễn thuật' để gặp người thân của mình.

Từ trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại' lấy ra chiếc đạo bào đó, khoác lại.

Chiếc túi Càn Khôn mượn từ Hoàng Sơn Chân Quân trước đó, đã sớm trả lại cho Chân Quân rồi.

Sau đó, lại lấy ra 'Huyễn Thuật Hung Châm' đeo vào, triển khai huyễn thuật bên trong, khiến ngoại hình của mình biến ảo thành thể hình kích thước bình thường. "Đi thôi, chúng ta ra ngoài tìm các tiền bối, tiện thể xem bộ phim chúng ta quay, cắt ghép thế nào rồi." Tống Thư Hàng cười nói. ...

Tống Thư Hàng từ phòng đi ra, ngồi thang máy xuống lầu.

Sau đó, cậu phát hiện mình bây giờ đang ở trong một công ty điện ảnh.

Chương 868

Bên ngoài tòa nhà nơi cậu ở, có ghi tên công ty lớn: 【Hoàng Sơn Ảnh Thị Chế Phiến Hữu Hạn Công Ty】.

Cái tên này vừa nhìn đã biết, hẳn là một công ty điện ảnh thuộc quyền sở hữu của Hoàng Sơn Chân Quân.

Xuống lầu, Tống Thư Hàng từ xa đã nghe thấy một trận ca hát truyền đến, giọng hát rất nhẹ, rất nhẹ... nếu không phải bây giờ thính lực của cậu đặc biệt tốt, thật sự không nghe thấy.

Nghe giọng, dường như là giọng hát của Tô Thị A Thập Lục.

Thế là, Tống Thư Hàng theo giọng hát đi tới.

Cuối cùng, cậu đến phòng thu âm của công ty điện ảnh.

Hóa ra là ở trong phòng thu âm, thảo nào giọng hát lại thấp như vậy.

Suốt dọc đường, cũng không ai cản cậu.

Lúc này, trong phòng điều khiển phòng thu âm, Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Tôn Giả, Bắc Hà Tán Nhân và các tiền bối khác của Cửu Châu Nhất Hào Quần, đều ở đây.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử đang chơi đàn piano, Bạch Hạc Chân Quân đang đánh trống jazz, tiến hành phối nhạc đơn giản.

Còn Tô Thị A Thập Lục, mặt hơi ửng hồng, đang hát một ca khúc. "Tiểu hữu Thư Hàng cậu tỉnh rồi?" Hoàng Sơn Chân Quân nhìn Tống Thư Hàng, cười nói. "Xin lỗi, tôi không ngờ sau khi uống 'Đao Ý Thông Huyền' hạt sen, vừa lĩnh ngộ đã mất ròng rã ba tiếng đồng hồ." Tống Thư Hàng ngại ngùng nói: "Hoàng Sơn tiền bối, chúng ta bây giờ đang làm gì vậy?" "Đang hát nhạc chủ đề phim đó, chính là nhạc chủ đề do Tạo Hóa Pháp Vương 'đo ni đóng giày' làm riêng cho bộ phim của chúng ta.

Đến lúc đó có thể dùng để tuyên truyền phim.

Đúng rồi, phim quảng cáo của chúng ta đã được cắt ghép xong rồi, cảnh quay rất tốt.

Đạo diễn Nhã Các Bố còn nói hầu như không cần hậu kỳ thêm hiệu ứng, trực tiếp đưa lên cũng có thể làm phim quảng cáo.

Vài ngày nữa, ta và đạo hữu Linh Vũ Điệp cùng với mấy đạo hữu khác sẽ hợp lực, làm một đợt tuyên truyền rầm rộ." Hoàng Sơn Chân Quân nói. "Tuyên truyền rầm rộ?

Cần phải làm đến mức độ đó sao?" Tống Thư Hàng nói. "Tất nhiên rồi ~~ Đây là bộ phim do nhiều đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần chúng ta đồng tâm hiệp lực quay mà.

Chúng ta sẽ cố gắng tuyên truyền đến mọi ngóc ngách, ngay cả trong nhà vệ sinh cũng phải thấy quảng cáo phim của chúng ta!" Hoàng Sơn Chân Quân tự tin nói: "Ngoài ra, đến lúc đó Bạch Hạc Chân Quân sẽ phụ trách vận hành ở phương Tây.

Đến lúc đó, bộ phim này sẽ được công chiếu đồng thời ở An Lạc và một số quốc gia." Tống Thư Hàng chỉ biết im lặng gật đầu.

Bên tai, giọng hát trong trẻo của Tô Thị A Thập Lục truyền đến. 【Tình yêu và hận thù quấn lấy nhau ~ thời gian vô tình, nuốt chửng lời thề ~ nỗi buồn ẩn giấu trong kiếp nạn ~ kiếm vung lên, gột rửa phù hoa không hối hận...

Nếu có kiếp sau, cùng người kề vai leo lên tháp cao chín tầng, cười nhìn phồn hoa thế gian ~】 "Hát không tồi đó." Tống Thư Hàng nói. "Ừm, đáng tiếc ~ giọng A Thập Lục hơi trong trẻo quá." Hoàng Sơn Chân Quân vuốt cằm nói, nếu là những bài hát vui tươi hơn thì sẽ phù hợp với A Thập Lục hơn.

Tống Thư Hàng gật đầu, lại nhìn Bạch tiền bối, Bạch tiền bối lúc này đang ôm một quyển sách đọc say mê. "Bạch tiền bối đang xem gì vậy?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch Tôn Giả cầm cuốn sách lên, khẽ mỉm cười, lật trang sách ra cho Tống Thư Hàng xem.《Sự tự tu dưỡng của đạo diễn》.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, không sai, đúng là《Sự tự tu dưỡng của đạo diễn》, chứ không phải《Sự tự tu dưỡng của diễn viên》.

Bạch tiền bối không cầm nhầm sách chứ?

Cậu ấy bây giờ dù có muốn xem thì cũng nên xem sách về diễn viên mới đúng chứ?

Hay là, Bạch tiền bối lại muốn chuyển nghề?

“Ừm, ta không cầm nhầm sách.” Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng, đắc ý cười: “Ta quyết định rồi, lần tới ta muốn làm đạo diễn!” “Phụt!!” Bắc Hà Tán Nhân đang uống nước phun hết cả ra.

Hoàng Sơn Chân Quân cánh tay hơi cứng lại.

Diệt Phượng công tử khóe miệng co giật. ...Tống Thư Hàng nhìn Bạch Tôn Giả, tiền bối nghiêm túc thật!

“Bạch tiền bối, tôi có thể hỏi một chút, ngài có muốn quay bộ phim nào không ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đương nhiên.” Bạch Tôn Giả gập cuốn《Sự tự tu dưỡng của đạo diễn》lại, nói: “Ta muốn quay một bộ phim kiểu như《Fast & Furious》...nhưng mà, chúng ta không chỉ đua xe, chúng ta có thể đua máy bay, đua thuyền, đua tàu ngầm, tất cả những thứ gì đủ nhanh, có thể đua được, chúng ta đều có thể thêm vào phim.

Tốc độ là tất cả!” Câu trả lời này, rất Bạch tiền bối!

Tống Thư Hàng gật đầu nói quả nhiên như cậu dự đoán, bộ phim Bạch Tôn Giả muốn quay là series đua tốc độ.

“Thư Hàng tiểu hữu, đến lúc đó chúng ta hợp tác, cố gắng giành tất cả các giải thưởng điện ảnh trên thế giới này một lượt!” Bạch Tôn Giả hai mắt sáng rực, đặc biệt bá đạo.

Tống Thư Hàng nói: “Được ạ, đến lúc đó tính tôi một suất.

Hoàng Sơn tiền bối, mọi người thấy sao?” Lúc này, quả nhiên vẫn phải kéo Hoàng Sơn Chân Quân xuống nước.

Hoàng Sơn Chân Quân là nhóm trưởng ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chỉ cần kéo hắn xuống nước, là có thể kéo được đại đa số các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ xuống nước.

Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh gật đầu.

Sự thật thì, khi nhóm có hoạt động lớn nào, chỉ cần Hoàng Sơn Chân Quân không bế quan, cuối cùng kiểu gì hắn cũng bị cuốn vào.

Hoàng Sơn Chân Quân đã sớm quen rồi.

“Vậy cứ quyết định vậy nhé!” Bạch Tôn Giả vui vẻ nói. *** Ngày hôm sau, 19 tháng 8, thứ Hai, âm u có mưa rào.

Bộ phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》, vẫn đang tiếp tục chỉnh sửa.

Phim quảng cáo đã làm xong, chỉ còn thiếu phần phối nhạc... ngày mốt, ngày kia là có thể bắt đầu tuyên truyền.

Hoàng Sơn Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Linh Vũ Điệp Tôn Giả ở xa, Cổ Hồ Quan Chân Quân và các thành viên khác của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã bắt đầu chuẩn bị sẵn sàng, ví dụ như đặt quảng cáo với đài truyền hình, hẹn chương trình; như đặt các vị trí quảng cáo tốt trên các trang web nổi tiếng; hẹn các phần mềm nổi tiếng để đăng tin tức pop-up; hoặc đặt quảng cáo tuyên truyền ở các nhà ga tàu điện ngầm...

Mọi việc đã sẵn sàng, chỉ chờ phim quảng cáo hoàn chỉnh được sản xuất xong, là sẽ bắt đầu quảng bá rầm rộ khắp nơi.

Tống Thư Hàng trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thấy các tiền bối hô hào khẩu hiệu 【Chỉ cần là nơi có người, là phải thấy quảng cáo 《Mạt Pháp Chi Chiến》!】 Ngày hôm đó, Hoàng Sơn Chân Quân và họ vẫn rất bận.

Tô Thị A Thập Lục và họ cũng rất bận.

Ngay cả Cao Mỗ Mỗ và họ cũng rất bận.

Ngược lại là Tống Thư Hàng, không giúp được việc gì.

Thế là, cậu ấy ngoan ngoãn tu luyện cả một ngày.

Tu luyện tất cả đao pháp, quyền pháp, công pháp nội công của mình một lượt.

“Chà, đúng là một ngày hòa bình và viên mãn mà.” Màn đêm buông xuống, Tống Thư Hàng lấy giấy và bút ra, viết một lượt 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 trong 《Nho Gia Kim Cương Thân》, rèn luyện cơ thể, đẩy nhanh quá trình hấp thụ dược tề Long Ma trong cơ thể.

Sau khi viết xong, cậu ấy kiệt sức, nằm gục trên bàn ngủ thiếp đi.

Cũng như lần trước, cơ thể to lớn của cậu ấy dễ dàng làm sập cái bàn... *** Lại ngày hôm sau, 20 tháng 8, thứ Ba, âm u chuyển nắng.

Khi tỉnh dậy vào sáng sớm, đã là khoảng giữa trưa.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem giờ.

Lúc này, cậu ấy phát hiện, thế giới đã bị 《Mạt Pháp Chi Chiến》 chiếm lĩnh.

Vừa mở điện thoại, vuốt mở ứng dụng chat, liền hiện ra một trang quảng cáo – vài tấm poster phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》 tinh xảo, kèm theo một đoạn giới thiệu ngắn, cuối cùng là một đoạn video nhỏ.

Video chính là phim quảng cáo của 《Mạt Pháp Chi Chiến》.

Sau đó Tống Thư Hàng tùy tiện mở một trang tìm kiếm... trên trang chủ của trang tìm kiếm cũng treo một đường dẫn lớn, chính là tin tức về việc 《Mạt Pháp Chi Chiến》 sắp ra rạp.

Tống Thư Hàng thông qua trang tìm kiếm, bình tĩnh mở trang tin tức hàng ngày.

Tiêu đề nổi bật trên trang tin tức vẫn liên quan đến bộ phim【Đạo diễn nổi tiếng thế giới, Ngài ‘Jacob’, lần đầu tiên thử sức quay phim tiên hiệp An Lạc, đồng thời lồng ghép các yếu tố tương lai, và mạnh dạn sử dụng diễn viên người An Lạc đóng chính.

Đạo diễn Jacob khi trả lời phỏng vấn nói, 《Mạt Pháp Chi Chiến》 sẽ là một tác phẩm tinh túy hiếm có trong cuộc đời ông, bộ phim này sẽ là niềm tự hào của ông.】 Đây là đạo diễn tầm cỡ thế giới Jacob, chỉ riêng cái tên này đã có sức hút phòng vé kinh khủng.

Đừng nói là ông ấy đột nhiên chuyển sang quay phim ‘tiên hiệp An Lạc’ series, dù ông ấy đi quay ‘thế giới động vật’, vẫn sẽ có rất nhiều người đổ xô vào rạp chiếu phim chỉ vì tên ông ấy.

Ngoài cuộc phỏng vấn với Ngài Jacob... dưới tin tức còn kèm theo ảnh hậu trường diễn viên.

Đứng đầu, đương nhiên là ảnh của Bạch Tôn Giả, người đóng vai nhân vật chính ‘Lăng Dạ’.

Tiếp theo, là diễn viên đóng vai nhân vật phụ quan trọng, sư huynh Cao Thăng - Tống Thư Hàng.

Sau đó là Cổ Hồ Quan Chân Quân đóng vai ‘Bát Tí Kiếm Thánh’;

Giao Bá Chân Quân đóng vai ‘Thần Long Quyền Vương’; nữ quỷ ‘Linh Nhi’ do Lệ Chi Tiên Tử đóng; Trưởng môn 【Vô Vi Đạo Nhân】do Lạc Trần Chân Quân đóng; sư đệ Trưởng môn 【Vô Đạo Chân Nhân】do Bắc Hà Tán Nhân đóng... và một loạt các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Đương nhiên, không thể thiếu phản diện lớn nhất Tà Thượng Hải Đô 【Tà Tướng Minh Nguyệt】do Túy Ước Cư Sĩ đóng.

Nhóm trai xinh gái đẹp này, đúng là làm lóa mắt tất cả mọi người.

Toàn bộ đều là diễn viên mới chưa từng thấy, nhưng nhan sắc của mỗi diễn viên đều ở trạng thái max.

Dù cho những bức ảnh này đều đã qua chỉnh sửa bằng Photoshop, nhưng chỉ cần diễn viên trong phim có được một nửa nhan sắc trong ảnh, cũng đã đủ rồi.

Đặc biệt là người đứng đầu, diễn viên đóng vai nhân vật chính ‘Lăng Dạ’ - Tống Bạch, nếu bản thân diễn viên dù chỉ có một phần ba nhan sắc trên ảnh, cũng đủ sức thu hút vô số người.

Thú vị là, rõ ràng kẻ phản diện kia cũng rất đẹp trai, nhưng mọi người lại luôn phớt lờ hắn.

“...Cả mạng lưới đều bị chiếm lĩnh rồi à.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Khi các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ dốc toàn lực thúc đẩy một việc gì đó, năng lượng tạo ra lớn ngoài sức tưởng tượng.

Nhanh như vậy, trên toàn bộ mạng lưới, khắp nơi đều là tin tức quảng bá《Mạt Pháp Chi Chiến》 rồi.

Hy vọng kiểu quảng bá dày đặc này, sẽ không gây phản cảm cho mọi người.

Vật cực tất phản mà.

Chương 869

Tống Thư Hàng hơi lo lắng. *** Các phương tiện tuyên truyền của các tiền bối, không chỉ đơn giản là trên mạng.

Câu nói của Hoàng Sơn Chân Quân: ‘Ngay cả khi đi vệ sinh cũng phải nhìn thấy quảng cáo phim của chúng ta’, không phải nói đùa.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả và Hoàng Sơn Chân Quân đã chuẩn bị đủ các loại hình thức quảng bá trước khi phim khởi quay.

Từ ngày hôm đó trở đi, mọi người khi đi bộ, xem phim, đỗ xe, ăn cơm, vui chơi, dù làm bất cứ điều gì, đều có thể thấy quảng cáo 《Mạt Pháp Chi Chiến》.

Đúng là quảng bá phủ kín mọi nơi.

Sau đó, các cuộc thảo luận về phim cũng bùng nổ.

“Trời ơi, thật hay giả vậy?

Đạo diễn Jacob chuyển sang quay phim tiên hiệp An Lạc?

Lại còn là phim đầu tư lớn?

Sao trước đây không có tin tức gì?” “Các bạn đã xem phim quảng cáo chưa?

Đúng là đầu tư lớn, những hiệu ứng đó, tuyệt đối không phải là hiệu ứng năm xu, quá thật.” “Những con quái vật xuất hiện trong phim, nhìn cứ như thật vậy.

Hoàn toàn không thấy dấu vết của CG máy tính!

Cái này phải đầu tư bao nhiêu tiền mới làm được chứ?” “Nếu nội dung bộ phim này, ngang tầm với phim quảng cáo của nó... không, thậm chí là kém hai bậc, tôi cũng tuyệt đối sẽ vào rạp xem.” “Hơn nữa mọi người có để ý không?

Mặc dù ê-kíp đạo diễn là đạo diễn ‘Jacob’ nổi tiếng, nhưng diễn viên, cảnh quay đều ở An Lạc.

Thậm chí cả kịch bản và biên kịch cũng là người An Lạc, có thể nói đây là một bộ phim bom tấn nội địa cũng không sai.” “Các bạn đã nghe nhạc chủ đề của phim chưa?

Siêu hay, nghe nói là do mấy nữ diễn viên trong phim hợp xướng.

Nghe giọng thôi đã thấy tê tái rồi.” “Tuyệt vời, bộ phim này tôi phải mua ba vé!” Chỉ trong nửa ngày, bộ phim này đã mạnh mẽ chiếm lĩnh cuộc sống của mọi người.

Dù là lướt mạng, hay trò chuyện với đồng nghiệp, bạn bè, đều sẽ nhắc đến bộ phim này.

Trong đó, đương nhiên không thể thiếu sự thúc đẩy của các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Nhưng mà, sư huynh Cao Thăng đó đúng là đáng chết mà!

Trong phần đầu của phim quảng cáo, hắn ta cứ hành hạ, đánh đập nhân vật chính Lăng Dạ của chúng ta, Lăng Dạ nhà ta đẹp trai như thế, cái sư huynh Cao Thăng đó sao mà xuống tay được chứ?!” “Thật là tàn nhẫn, tôi nguyền rủa hắn không được chết tử tế.” “Hơn nữa tên này đặc biệt xảo quyệt, trong danh sách diễn viên lại không ghi tên thật, mà ghi nghệ danh là ‘Bá Đao’.

Nếu không, tôi nhất định sẽ đóng tên thật của hắn lên tường, mỗi ngày đâm hai nhát.” “Sư huynh Cao Thăng phải chết!

Hy vọng trong phim có thể thấy cảnh hắn ngã sấp mặt.” “Không chết thì không đủ để bình định lòng dân, nếu sư huynh Cao Thăng không chết, những bộ phim tiếp theo của đạo diễn Jacob tôi sẽ không còn yêu thích nữa.” Sư huynh Cao Thăng trong chớp mắt đã trở thành nhân vật được bàn tán.

Phản diện thật sự, đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’, thì khóc ngất trong nhà vệ sinh. *** Từ xa, nhà Tống Thư Hàng.

Bố Tống, mẹ Tống ban đầu đang xem TV trong phòng khách, đột nhiên thấy tin tức điện ảnh đưa tin về việc đạo diễn ‘Jacob’ quay một bộ phim ở An Lạc, tên là 《Mạt Pháp Chi Chiến》.

Khi danh sách diễn viên và ảnh hậu trường lần lượt xuất hiện, bố Tống và mẹ Tống nhìn thấy Tống Thư Hàng trong hóa trang ‘sư huynh Cao Thăng’.

“Ông xã, vừa nãy em có nhìn nhầm không?

Em thấy Thư Hàng nhà mình.” Bố Tống nói.

“Ơ?

Bà xã, em cũng thấy à?

Anh cứ tưởng mắt mình có vấn đề.” Mẹ Tống xoa mắt nói.

“Có lẽ là trông giống thôi?” Bố Tống nói.

“Không đúng.

Anh có thấy diễn viên chính không?

Cái cậu trẻ tên Tống Bạch đó, chẳng phải là người bạn mà Thư Hàng đưa về nhà vào kỳ nghỉ đông đó sao?” Mẹ Tống nhớ lại.

Người đã từng nhìn thấy dung mạo của ‘Bạch Tôn Giả’, thì gần như không thể nào quên được.

Vì vậy, mẹ Tống vừa nhìn đã nhận ra diễn viên chính của bộ phim này, chính là Tống Bạch, người lần trước đến nhà họ làm khách.

“Thằng nhóc Thư Hàng này, nó không phải nói là bộ phim nó quay, chỉ là nó và mấy người bạn cùng sở thích quay chơi thôi sao?

Sao lại biến thành phim đầu tư lớn?

Lại còn do đạo diễn ‘Jacob’ chỉ đạo?” Bố Tống nhìn chằm chằm vào màn hình TV, nghi ngờ mình vẫn chưa tỉnh ngủ?

Khi phim quảng cáo bắt đầu, cảnh đầu tiên chính là ‘sư huynh Cao Thăng’ do Tống Thư Hàng đóng, không ngừng hành hạ, đánh đập nhân vật chính ‘Lăng Dạ’.

Thằng nhóc Thư Hàng này, vậy mà thật sự có thể xuống tay được sao?

Sau khi phim quảng cáo chiếu xong... mẹ Tống bày ra vẻ mặt nghiêm túc, nói: “Ông xã, hay là, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ với con trai đi?” “Được thôi, anh gọi điện thoại cho nó ngay đây.” Bố Tống đùa cợt nói.

Không ngờ, Thư Hàng trong bộ phim này lại đóng vai phản diện, cũng khá thú vị.

“Không cần, vẫn là em nhắn tin đi.” Mẹ Tống vừa nói xong, liền lấy điện thoại ra, nhanh chóng gửi một tin nhắn cho con trai. *** Tập đoàn sản xuất phim ảnh Hoàng Sơn.

Tống Thư Hàng tỉnh dậy, rửa mặt xong, đứng trước gương nhìn cơ thể mình.

Hiệu quả của《Nho Gia Kim Cương Thân》rất mạnh mẽ, cơ thể to lớn của cậu ấy đã nhỏ lại một vòng.

Như vậy, mỗi ngày trước khi ngủ tu luyện một lượt《Nho Gia Kim Cương Thân》, nhiều nhất một tuần, cơ thể của cậu ấy sẽ có thể phục hồi như cũ.

Đây là một tin tốt.

“Ừm, tiếp theo đi ăn trưa thôi, mình cứ cảm thấy đã rất lâu rồi không ăn cơm trắng...

Hôm qua cũng không kịp ăn tối.

Ăn đêm cũng chỉ ăn một chút.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Sau khi ăn cơm xong... sẽ đi tìm Bạch tiền bối, xem tiền bối có rảnh không.

Nếu rảnh thì sẽ nhờ Bạch tiền bối cùng mình nghiên cứu ‘hạch tâm’ trong tâm khiếu.

Hy vọng cái hạch tâm này, sẽ không có hại cho cơ thể cậu ấy.

Đúng lúc này, điện thoại của Thư Hàng có tiếng tin nhắn.

Tống Thư Hàng tiện tay mở điện thoại, phát hiện là một tin nhắn từ mẹ Tống.

Cậu ấy mở ra xem.

Mẹ: 【Bá Đao Cao Thăng, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ mẹ con đi, với lại, bố con cũng nói muốn đoạn tuyệt quan hệ cha con với con.】 Tống Thư Hàng: “Bụp~~~” Bá Đao Cao Thăng là cái quỷ gì thế, sư huynh Cao Thăng là tên nhân vật...

Bá Đao từ đâu ra?

Tống Thư Hàng trả lời: 【Mẹ, mẹ cũng xem phim quảng cáo 《Mạt Pháp Chi Chiến》 ạ?

Mẹ xem ở đâu vậy?】 Mẹ: 【Trên TV chứ đâu, với lại đừng gọi mẹ là mẹ, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ mẹ con đi!

Con sau này gọi mẹ là dì.】 Tống Thư Hàng: 【......】 Con không phải là con ruột của mẹ sao?

Mẹ: 【À đúng rồi, bao giờ con về nhà?

Ông Lý Nguyên hàng xóm, thường xuyên sang chơi, hay hỏi thăm con.

Hình như có chuyện gì cần tìm con.】Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc, Lý Nguyên?

Ai thế này?

Nghĩ mãi nửa ngày, cậu ấy đột nhiên nhớ ra một ‘Vân Vụ Đạo Nhân’ của Không Không Đạo Môn, mấy trăm năm trước đã quang lâm động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân, trộm hết đồ bên trong, còn trên kênh thế giới mà chế giễu Hoàng Sơn Chân Quân, nói phòng ngự nhà hắn yếu như gà.

Kết quả chọc giận Hoàng Sơn Chân Quân, bị Chân Quân bắt giữ, trấn áp mấy trăm năm.

Trong thời gian trấn áp, Hoàng Sơn Chân Quân còn lập mấy trăm cái acc clone để chơi đùa với hắn...

Sau này, vì một số trùng hợp, Tống Thư Hàng đã gặp vị Vân Vụ đạo trưởng này.

Rồi sau đó, vị đạo trưởng này hình như đã ở gần nhà Tống Thư Hàng, trở thành hàng xóm, hóa danh là Lý Nguyên.

“Hoàng Sơn tiền bối không phải nói muốn bắt vị Vân Vụ đạo trưởng này về sao?

Lâu như vậy rồi, vẫn còn thả rông à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Suy nghĩ một chút, cậu ấy trả lời mẹ:【Chắc là mấy hôm nữa con về ạ...

Sắp nhập học, con có nhiều đồ cần sắp xếp.】Mẹ:【Về sớm nhé, tiện thể xin thêm cho mẹ một chữ ký của Tống Bạch.

Mẹ cảm giác bọn con sắp nổi tiếng rồi!

Nếu được thì xin cho mẹ một tá chữ ký của tất cả các diễn viên luôn!】“......” Tống Thư Hàng trả lời:【Đến lúc đó, con sẽ trực tiếp dẫn anh ấy về nhà, muốn bao nhiêu chữ ký cũng được.】Mẹ:【......】Ở nhà xa xôi, mẹ Tống nhìn thấy tin nhắn trả lời này của con trai, không khỏi có chút lo lắng.

Nghĩ một chút, mẹ Tống lại bóng gió gửi một tin nhắn:【Chỉ đưa Tống Bạch một mình về nhà thôi sao?

Ý mẹ là, con có thể đưa thêm mấy người bạn nữa về không?

Nói trước để mẹ chuẩn bị, làm món ngon cho các con?】Tống Thư Hàng:【Xem tình hình đã mẹ, có lẽ sẽ đưa thêm mấy người về nhà.

Trước khi về, con sẽ báo mẹ một tiếng.】Mẹ:【Được thôi, đặc biệt là mấy cô bé lần trước đến nhà chúng ta, nếu đưa được tất cả về thì tốt quá.】Tống Thư Hàng:【......】Kết thúc tin nhắn với mẹ, Tống Thư Hàng đeo Trâm Cài Huyễn Hình, rời khỏi phòng. *** Tống Thư Hàng xuống lầu, đang định đi căng tin xem có cơm trắng thơm lừng không.

Lúc này, từ xa Bạch Tôn Giả dẫn theo Tô Thị A Thập Lục, đang đi về phía cậu.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi tỉnh rồi à.” Bạch Tôn Giả cười vẫy tay.

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục cũng mỉm cười với cậu.

Tống Thư Hàng vẫy tay đáp: “Bạch tiền bối, Thập Lục, chào buổi trưa.

Tôi vừa tỉnh, hôm qua tu luyện《Nho Gia Kim Cương Thân》, kết quả tiêu hao quá lớn, ngủ một giấc đến tận bây giờ.

Chương 870

Bạch tiền bối, khi nào phim của chúng ta ra rạp?” “Hoàng Sơn Chân Quân muốn sắp xếp phim chiếu vào khoảng ngày 25 tháng này.

Hắn nói chiếu vào kỳ nghỉ hè này thì người xem sẽ đông hơn.

Mặc dù kỳ nghỉ hè cũng sắp kết thúc rồi...” Bạch Tôn Giả nói: “Ngoài ra, buổi chiếu ra mắt sẽ vào ngày 24, không biết sau khi phim của chúng ta chỉnh sửa xong, thêm nhạc và hiệu ứng, sẽ trông như thế nào?

Ta rất mong chờ.” Tô Thị A Thập Lục bên cạnh bổ sung: “Ngoài ra, nghe Chân Quân nói, có mấy đoạn lồng tiếng cần bổ sung ở hậu kỳ.

Chậm nhất là ngày 22, phim của chúng ta sẽ hoàn thành.” “Hoàng Sơn tiền bối và các thành viên đoàn làm phim Jacob đều vất vả rồi ạ.” Tống Thư Hàng nói, thời gian tính ra có hơi gấp.

Nhưng buổi chiếu ra mắt, nghĩ đến thôi cũng đã thấy kích động rồi.

Bộ phim mình đóng sắp ra rạp, đây là điều cậu ấy hoàn toàn không ngờ tới.

“À đúng rồi Thư Hàng, hôm nay có rảnh không?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Vâng, tôi lúc nào cũng rảnh.

Bạch tiền bối, chẳng lẽ chúng ta sẽ đi cái ‘Di tích dưới biển’ đó?” Tống Thư Hàng hỏi, trước đây Bạch Tôn Giả từng nói, muốn đưa mấy người bọn họ đi ‘Di tích dưới biển’ một chuyến, trong di tích đó có bảo vật mà ngay cả Bạch tiền bối cũng cho là ‘đồ tốt’.

“Cái di tích đó không vội, sau khi buổi chiếu ra mắt phim xong, chúng ta sẽ tổ đoàn đi lại.” Bạch Tôn Giả nói: “Nếu hôm nay ngươi rảnh, ta định đưa ngươi đến một kho báu gần đây của ta, để lấy Linh Thạch.

Trước đây, ta đã hứa sẽ cho ngươi mượn Linh Thạch mà.” Tống Thư Hàng nghe vậy, hai mắt sáng rực: “Bạch tiền bối, ngài có kho báu ở gần đây ạ?” “Ừm, cách đây không xa.

Cưỡi kiếm bay qua, rất nhanh là đến.” Bạch Tôn Giả vừa nói, lại nhìn Tô Thị A Thập Lục: “Ngoài ra, ta còn có một thứ muốn cho tiểu Thập Lục mượn, đi cùng luôn đi.” Tô Thị A Thập Lục cười gật đầu.

Tống Thư Hàng nói: “Không vấn đề, vậy chúng ta xuất phát chứ?” Kho báu của Bạch Tôn Giả, không biết sẽ trông như thế nào.

So với việc ăn cơm, thì dùng ‘Ích Cốc Đan’ giải quyết cũng được, cùng lắm mình biến thành đóa sen mà gặm, cũng rất ngon.

“Được, vậy chúng ta xuất phát.” Bạch Tôn Giả tế ra ‘Lưu Tinh Kiếm’, kiếm quang ẩn hiện trên kiếm.

Sau đó, Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục nhảy lên kiếm quang.

“Bám chắc vào!” Bạch Tôn Giả một kiếm quyết, kiếm quang vút lên trời, bay thẳng vào mây. *** “Bạch tiền bối, lần này bay trên đường, đừng có lại mất tập trung nhé.” Tống Thư Hàng khi đáp phi kiếm, dặn dò.

Lần trước đáp phi kiếm của Bạch Tôn Giả, đi đến vị trí Đoạn Tiên Đài của Sở gia, Bạch Tôn Giả lâm thời bế quan, bế liền hai ngày.

Tống Thư Hàng và những người khác bị kẹt trên phi kiếm, bay vòng quanh Trái Đất suốt hai ngày.

Bạch Tôn Giả: “......” “Cẩn thận Bạch tiền bối, phía trước có máy bay.” Tống Thư Hàng lại nói.

“Không cần lo lắng, ta đã thấy từ lâu rồi.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Thật ra, tôi chỉ lo Bạch tiền bối thấy máy bay, lại đột nhiên muốn đua tốc độ với nó.

Nên nhắc ngài một chút thôi.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Bạch Tôn Giả: “......” Sau đó, hắn một kiếm quyết, tốc độ kiếm độn đột nhiên tăng lên gấp năm mươi lần.

“A a a a a a ~~” Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một trận la hét.

Bạch Tôn Giả mãn nguyện. *** Mười phút sau.

Bạch Tôn Giả dẫn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, hạ xuống giữa một hồ lớn.

Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng đỡ lẫn nhau, hai chân mềm nhũn bước xuống từ phi kiếm.

Tô Thị A Thập Lục dùng phương pháp truyền âm nhập mật dặn dò: 【Lúc về đừng có chọc Bạch tiền bối nữa đó, Thư Hàng.】【Tuyệt đối không.】 Tống Thư Hàng truyền âm trả lời, vừa nói, cậu ấy nhìn xuống cái hồ lớn này: “Đây là vị trí nào?” Tống Thư Hàng muốn hỏi cái hồ lớn này, nằm ở khu vực nào của An Lạc.

“Đây là kho báu số 3453 của ta, phần lớn Linh Thạch của ta đều được cất giữ trong kho báu này.” Bạch Tôn Giả trả lời.

Kho báu số 3453?

Nghĩa là... ngay cả cái kho báu này, là kho báu xếp hạng cuối cùng trong tất cả các kho báu của Bạch Tôn Giả!

Trước kho báu này, Bạch tiền bối còn có ít nhất 3452 kho báu nữa!

Tống Thư Hàng cảm thấy từ trên người Bạch Tôn Giả, có một luồng ‘hào khí’ tấn công ập tới, khiến người ta hít thở khó khăn, đầu gối hơi mềm nhũn.

Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng, cười ha ha: “Không có nhiều như ngươi tưởng tượng đâu, ta chỉ là mỗi khi khai thác một địa điểm kho báu mới, sẽ tiếp tục dùng số hiệu kho báu cũ, xếp hạng xuống.

Nhưng mà, trước kho báu này, ta có rất nhiều địa điểm kho báu đã bị bỏ hoang, hoặc đã di chuyển rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy Bạch tiền bối, ngài có tổng cộng bao nhiêu kho báu?” “Thư Hàng tiểu hữu, hỏi kho báu của tu sĩ cũng giống như hỏi tuổi của nữ tu, là đại kỵ đấy.” Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “......” Thêm kiến thức mới, 【Đại kỵ của Tu Chân Giới】 danh mục này, cập nhật hai nội dung mới. *** “Hai ngươi đứng vững, ta ban cho hai ngươi bằng chứng thân phận để vào kho báu.” Bạch Tôn Giả vươn tay, nhẹ nhàng vỗ lên người Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Hai đạo phù văn rơi xuống người hai người.

Có phù văn này gia trì, mắt Tống Thư Hàng sáng rực.

Cậu ấy nhìn thấy lối vào kho báu ẩn giấu trong hồ nước phía dưới.

Đó là một lối vào không gian dị thứ nguyên, kho báu của Bạch Tôn Giả nằm ở đây.

Vì kho báu nằm trong không gian dị thứ nguyên, nên, dù cho biển cả có biến đổi, hồ nước có cạn kiệt, người bình thường và tu sĩ thông thường cũng không thể nhìn thấy kho báu này. *** Tiếp đó, chỉ thấy Bạch Tôn Giả dùng hai ngón tay thành kiếm, nhẹ nhàng vạch một đường, một đạo kiếm khí chém xuống.

Mặt hồ bị chém ra, nước hồ chia làm đôi, dựng đứng thành vách, rất lâu không thể hợp lại.

“Đi thôi, vào trong.” Bạch Tôn Giả dẫn đầu, nhảy xuống.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi sát phía sau, phù văn trên người hai người sáng lên, đây là bằng chứng xác thực thân phận, giúp họ không bị không gian dị thứ nguyên ngăn cản, thuận lợi rơi vào kho báu. *** Bên trong kho báu số 3453.

Khi bước vào không gian dị thứ nguyên đó, điều đầu tiên đập vào mắt là một hành lang đá hẹp dài.

Tống Thư Hàng ban đầu còn nghĩ sau khi vào không gian, sẽ trực tiếp rơi xuống một đống ‘Linh Thạch’.

Bây giờ xem ra, phòng ngự kho báu của Bạch tiền bối, không đơn giản như vậy.

“Đi theo ta, đừng đi lạc.

Ta trước đây đã tạo rất nhiều cạm bẫy trong kho báu này, đi lạc sẽ rất nguy hiểm đấy.” Bạch Tôn Giả dặn dò.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, liền vội vàng bước sát theo sau không rời.

Hai người đi sát theo Bạch Tôn Giả.

Trên đường không có cạm bẫy nào được kích hoạt, nhưng Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục mơ hồ cảm nhận được, trên đường đi ít nhất có hơn năm trăm chỗ ẩn chứa sát cơ.

Đây mới chỉ là những chỗ sát cơ mà hai người họ phát hiện được, hai người họ cũng chỉ mới cảnh giới Tam Phẩm, khả năng phát hiện cạm bẫy có hạn.

Kho báu của Bạch Tôn Giả này, ngay cả đệ tử đỉnh cao của Không Không Đạo Môn tiến vào, e rằng cũng có đi mà không có về.

“Đến rồi.” Lúc này, Bạch Tôn Giả vươn tay đẩy một cánh cửa kim loại lớn.

Cánh cửa mở ra, có ánh sáng bảo vật chói mắt xuyên qua cửa mà thoát ra.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục theo bản năng đưa tay che mắt, tránh đi ánh sáng bảo vật chói lóa.

Trong kho báu số 3453, nhiều nhất chính là Linh Thạch.

Từng đống Linh Thạch, như những ngọn núi nhỏ, phủ kín toàn bộ không gian, hóa thành biển Linh Thạch.

Những Linh Thạch này, cấp bậc thấp nhất cũng là Ngũ Phẩm trở lên; số lượng Lục Phẩm và Thất Phẩm cũng cực kỳ nhiều.

Linh Thạch Bát Phẩm cũng không phải số ít.

“Nhiều quá!” Tống Thư Hàng cảm thán.

Bạch Tôn Giả hài lòng quan sát kho báu của mình: “Không tệ, Linh Thạch lại ‘sinh sôi’ thêm không ít.” “Linh Thạch, sinh sôi?” Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc, Linh Thạch còn có thể kết hôn sinh con sao?

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút, hiểu ra: “Bạch tiền bối, chẳng lẽ trong kho báu này của ngài, ẩn chứa một ‘mạch khoáng Linh Thạch’ sao?” “Ừm, ngươi đoán không sai.” Bạch Tôn Giả cười nói: “Hơn nữa, ta ở đây còn có một linh mạch đặc biệt, sống cùng với mạch khoáng.

Vì vậy, chỉ cần tỉ mỉ bồi dưỡng, mạch khoáng này mỗi năm sẽ sinh sôi ra hàng vạn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm.

Và có khả năng sản sinh ra Linh Thạch Lục Phẩm, Thất Phẩm, thậm chí là Bát Phẩm.” “Bạch tiền bối, vậy ngài ở đây, tổng cộng có bao nhiêu Linh Thạch?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, cụ thể thì không nhớ rõ, số lượng quá nhiều, ta cũng lười ghi nhớ.

Ừm... ta cho ngươi mượn một pháp khí không gian, ngươi đi chọn Linh Thạch Bát Phẩm mà chất vào, chất được bao nhiêu thì chất.

Nếu thấy Linh Thạch Cửu Phẩm thì cũng chất hết vào.

Vốn dĩ muốn cho ngươi mượn toàn bộ Linh Thạch ở đây, nhưng ngươi mang không hết." Bạch Tôn Giả nói.

Thông thường, để hình dung một người có tiền, có thể hình dung tiền nhiều đến một mức độ nhất định, thì cũng chỉ là một chuỗi số vô nghĩa.

Còn Linh Thạch của Bạch Tôn Giả nhiều đến một mức độ nhất định, thì ngay cả số cũng không phải.

Hắn ta hoàn toàn không nhớ mình rốt cuộc có bao nhiêu Linh Thạch, dù sao Linh Thạch của hắn, hoàn toàn đủ để hắn sử dụng.

"Cảm ơn ngài, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Đầy ắp một pháp khí không gian toàn Linh Thạch Bát, Cửu Phẩm, đến lúc đó nếu 'Thất Tu Tôn Giả' dẫn cậu đi gặp cái tồn tại 'Cái Gì Cũng Bán', thì sẽ có hy vọng rất lớn mua được thứ cậu muốn.

Giả như... trong 'cấm địa' mà Lý Thiên Tố đạo trưởng để lại, không có phương pháp chữa bệnh lạnh cho Lý Âm Trúc, thì cậu ấy chỉ có thể đặt hy vọng vào tồn tại 'Cái Gì Cũng Bán', từ chỗ hắn ta mà có được phương pháp chữa bệnh lạnh.

"Không có gì." Bạch Tôn Giả vừa nói, vươn tay vẫy một cái.

Liền có một cái hộp bay tới, rơi trước mặt Tống Thư Hàng.

Hộp mở ra, lộ ra bên trong đầy ắp 'Đao Ý Thông Huyền Thảo'.

"Ở đây có khoảng năm vạn cây 'Đao Ý Thông Huyền Thảo', Thư Hàng, chúng ta năm đổi một, năm vạn cây Đao Ý Thông Huyền Thảo, đổi một vạn viên ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’.

Ừm... sau này, nếu ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ của ngươi có dư, ta vẫn có thể thu mua với giá một viên đổi một viên Linh Thạch Ngũ Phẩm...

Ngươi có thể dùng Liên Tử để trả nợ!” “Không vấn đề, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vui vẻ nhét cái hộp nhỏ này vào ‘Túi Thu Nhỏ Một Tấc’ của mình.

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt.

Chương 871

Cô ấy có một cảm giác sai lầm rằng khi Tống Thư Hàng cất đi cái hộp 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' này và một pháp khí không gian đầy 'Linh Thạch', cậu ấy đã bán thân cho Bạch tiền bối rồi.

Một pháp khí không gian đầy Linh Thạch Bát, Cửu Phẩm, lại còn năm vạn cây 'Đao Ý Thông Huyền Thảo'.

Món nợ này, Tống Thư Hàng phải mất bao lâu mới trả xong?

Chỉ riêng giao dịch một vạn viên 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử', Tống Thư Hàng một ngày không làm gì cả, ăn một trăm chu 'Đao Ý Thông Huyền Thảo'... thì cũng phải mất đúng một trăm ngày mới hoàn thành giao dịch.

Còn món nợ Linh Thạch, Thư Hàng một nghìn năm có trả xong không?

Đây là tiền bán thân, không sai rồi!

A Thập Lục đang suy tư, Bạch Tôn Giả lại vươn tay vẫy một cái, một chuỗi hạt niệm Phật rơi vào tay cô ấy.

Hắn đưa chuỗi hạt niệm Phật cho Tô Thị A Thập Lục: "Tiểu Thập Lục, đây là thứ A Thất nhờ ngươi mượn ta.

Phật môn chí bảo 'Xá Lợi Phật Châu', thứ này nghe nói rất quý giá, Phật môn hiện tại cũng không còn nhiều viên.

Đeo nó, có ích cho việc độ kiếp của ngươi." "Cảm ơn ngài, Bạch tiền bối." Tô Thị A Thập Lục nhận lấy chuỗi Xá Lợi Phật Châu này.

"Không cần khách sáo." Bạch Tôn Giả cười nói.

Tô Thị A Thất vì trả ơn 'mượn Xá Lợi Phật Châu', đã đi đến cực hàn chi địa để lấy ‘Hải Xà Hàn Tuyền’.

Nước suối đó... rất ngon, dùng để pha trà thì không còn gì bằng. *** Nửa giờ sau, Tống Thư Hàng cầm một chiếc vòng ngọc trong tay, lau mồ hôi.

Chiếc vòng ngọc này, chính là pháp khí không gian mà Bạch tiền bối cho cậu ấy mượn, bên trong có không gian 100 mét vuông, cao 10 mét.

Cậu ấy dưới sự giúp đỡ của Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục, mất gần cả buổi mới chất đầy chiếc vòng không gian này.

“Tiếc thật, một lần chỉ mang đi được từng này Linh Thạch.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Cậu ấy vốn còn nghĩ, nếu có thể mang càng nhiều Linh Thạch càng tốt, khi đi gặp vị tồn tại ‘Cái Gì Cũng Bán’ kia, biết đâu, có thể mua được một số bảo vật mà ngay cả Bạch Tôn Giả cũng hứng thú?

Ví dụ như một số chí bảo thượng cổ đã tuyệt tích ở thế giới hiện tại, nếu có thể mua về, thì có thể trả ơn Bạch Tôn Giả đã cho mượn Linh Thạch một chút.

Bạch Tôn Giả nghe vậy, véo cằm suy tư một lát, nói: “Thư Hàng, nếu ngươi cảm thấy Linh Thạch vẫn chưa đủ... thì một thời gian nữa, chúng ta đi tìm kiếm dược liệu chế tạo ‘pháp khí không gian’.

Ta trong tay vừa vặn có một số nguyên liệu chính rất tốt, thêm một số phụ liệu, chắc chắn có thể chế tạo thêm mấy pháp khí không gian không tệ.

Đến lúc đó, lại đưa ngươi đến đây chất thêm một lô Linh Thạch?” “Ha ~~ Bạch tiền bối ngài quá khách sáo rồi.

Tôi chỉ là có cảm xúc thôi.

Thực ra, số Linh Thạch trong chiếc vòng ngọc này, chắc là đủ dùng cho tôi rồi.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

“Vậy được thôi, nếu ngươi thật sự còn cần Linh Thạch, cứ đến tìm ta.

Dù sao đã mượn nhiều như vậy rồi, cũng không ngại mượn thêm một ít.” Bạch Tôn Giả cười nói.

“Cảm ơn tiền bối, nhưng Linh Thạch chắc là đủ rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Đang nói chuyện, đột nhiên...

Tâm khiếu của Thư Hàng khẽ động, là hạch tâm trong tâm khiếu đang chấn động.

Tiếp đó, tim cậu ấy đập nhanh hơn.

Ngay lập tức, trán Tống Thư Hàng lạnh toát, toàn thân rùng mình.

Cậu ấy cứ cảm thấy có điều gì đó không hay sắp xảy ra.

Tô Thị A Thập Lục thấy vậy, hỏi: “Sao thế?

Thư Hàng?” Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, tại lồng ngực cậu ấy, bùng phát ra ánh sáng chói lóa.

Những ánh sáng này giống như màn hình chiếu, tạo thành hình dạng một đóa sen trong hư không.

“Ồ?” Bạch Tôn Giả tò mò nhìn về phía lồng ngực Thư Hàng: “Chuyện gì vậy?” “Tôi nghĩ, chắc là trong tâm khiếu của tôi có một hạch tâm, bị kích thích, bị kích hoạt rồi.” Tống Thư Hàng ôm lấy lồng ngực mình, vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, cố gắng trấn áp sự chấn động của ‘hạch tâm’ đó trong tâm khiếu.

Sau khi chân khí vận chuyển, nhịp tim dần bình tĩnh lại, nhưng ‘hạch tâm’ trong tâm khiếu vẫn chưa yên.

Hơn nữa, đóa sen do ánh sáng phát ra từ lồng ngực tạo thành, càng lúc càng lớn.

“Đây là cái gì?

Kim Liên?” Bạch Tôn Giả tò mò nhìn chằm chằm đóa sen do ánh sáng hóa thành này, sau đó ngửi ngửi: “Đóa sen này ăn được không?” “Tôi nghĩ, chắc là không.” Tống Thư Hàng đáp.

“Hạch tâm trong tâm khiếu của ngươi, là chuyện gì vậy?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Là sau khi tôi từ ‘Kim Liên Thế Giới’ của Nho gia đi ra, thì phát hiện trong tâm khiếu của mình có thêm một hạch tâm này.

Chức năng của nó... giống hệt Kim Liên Quân Tử của Nho gia.” Tống Thư Hàng đáp.

“Chức năng giống hệt?

Chẳng lẽ là ‘khai tịch một tiểu thế giới’ sao?” Tô Thị A Thập Lục trừng lớn mắt.

“Đúng vậy, nhưng tôi lại không phải Kim Liên, căn bản không thể hấp thụ năng lượng của ‘Cửu U Tà Ma’.

Căn bản không thể khai tịch một tiểu thế giới.” Tống Thư Hàng lại nói: “Vốn dĩ, tôi định tìm cơ hội cùng Bạch tiền bối nghiên cứu xem hạch tâm này ở lại trong cơ thể tôi, liệu có ảnh hưởng đến việc tu luyện của tôi không.

Không ngờ, hôm nay nó đột nhiên bị kích hoạt, tự mình hoạt động rồi.” Bạch Tôn Giả suy nghĩ một chút, phỏng đoán: “Kim Liên Quân Tử của Nho gia, khi khai tịch một tiểu thế giới, cần hấp thụ ‘Cửu U Tà Ma’ để hóa thành năng lượng ‘khai tịch thế giới’.

Nếu hạch tâm này trong cơ thể ngươi, muốn khai tịch một tiểu thế giới, thì cũng cần năng lượng thôi.” Năng lượng?

Ánh mắt Tống Thư Hàng lập tức nhìn về phía Linh Thạch đầy đất.

Nếu nói về ‘năng lượng’ thì trong kho báu này, nhiều nhất chính là Linh Thạch đầy đất này phải không?

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức dâng lên một sự bất an mạnh mẽ.

Cái ‘hạch tâm’ trong cơ thể mình, sẽ không phải muốn hấp thụ Linh Thạch, hóa thành năng lượng ‘khai tịch một tiểu thế giới’ chứ?

Vậy nó sẽ hấp thụ bao nhiêu Linh Thạch?

Trời ơi!

Chết mất!

Cần biết rằng, đóa Kim Liên của Nho gia, đã hấp thụ sức mạnh của ma trì mà Nho gia săn giết Cửu U Tà Ma tích lũy trong hàng trăm ngàn năm, mới trưởng thành nở hoa kết quả, khai tịch một tiểu thế giới.

Nếu đổi năng lượng của ‘ma trì’ hàng trăm ngàn năm đó thành Linh Thạch, thì tuyệt đối là một con số thiên văn khủng khiếp vô cùng.

Nếu cái hạch tâm này trong tâm khiếu của mình, thật sự muốn hấp thụ Linh Thạch, thì cần bao nhiêu Linh Thạch mới có thể khiến nó trưởng thành?

Ngay cả ‘Linh Thạch’ trong kho báu này của Bạch tiền bối, e rằng cũng không đủ cho nó hấp thụ.

Nếu nó hấp thụ hết Linh Thạch trong kho báu này của Bạch Tôn Giả, thì bán Tống Thư Hàng một triệu lần, cũng không đủ trả nợ.

Thế là, Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: “Bạch tiền bối, chúng ta mau rời khỏi kho báu!” Nhân lúc hạch tâm trong tâm khiếu, vẫn chưa bắt đầu nuốt chửng Linh Thạch của Bạch tiền bối, hãy rời khỏi kho báu này.

Chỉ cần đi đủ xa, cậu ấy sẽ không tin hạch tâm trong tâm khiếu, còn có thể cách không mà hấp thụ Linh Thạch trong kho báu của Bạch Tôn Giả sao?

Nhưng mà...

đã muộn.

Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, rễ của đóa Kim Liên chiếu ra từ lồng ngực, đã lan rộng ra, cắm rễ vào đống Linh Thạch của Bạch Tôn Giả.

Đóa Kim Liên được chiếu ra này, lại giống như một thực vật, sau khi rễ cắm vào Linh Thạch, liền tham lam nuốt chửng linh lực trong Linh Thạch.

Hơn nữa tốc độ hấp thụ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt, Linh Thạch bị rễ cắm vào, đã bị rút cạn linh lực hoàn toàn, trực tiếp hóa thành bột.

Trong một thoáng, gần sáu trăm viên Linh Thạch Ngũ Phẩm đã hóa thành tro bụi.

Mặt Tống Thư Hàng trắng bệch, điều này có nghĩa là trong chớp mắt, cậu ấy đã có thêm sáu trăm viên Linh Thạch Ngũ Phẩm nợ.

Mẹ kiếp... hình chiếu ở lồng ngực, đã hóa thành hình dạng đóa sen, tại sao rễ sen lại quỷ dị như vậy?

Nhiều vô số kể như xúc tu?

Không thể mọc ra hình dạng ‘ngó sen’ sao?

Không đúng, cái này không phải trọng điểm!

“Bạch tiền bối, mau đưa tôi rời đi!” Tống Thư Hàng lại sốt ruột kêu lên.

“Ồ?

Không tiếp tục hấp thụ nữa sao?” Bạch Tôn Giả nghiêng đầu, nghi hoặc hỏi: “Ta lại khá muốn biết hạch tâm trong lồng ngực ngươi, có thể hấp thụ bao nhiêu Linh Thạch chứ?

Hơn nữa, ta cũng rất hứng thú với việc ‘khai tịch một tiểu thế giới’.” “Không hấp thụ, không thể hấp thụ nữa.” Tống Thư Hàng sốt ruột nói.

Trong thời gian nói chuyện, rễ sen quỷ dị của đóa sen chiếu ra từ lồng ngực lại đưa ma trảo về phía những Linh Thạch khác.

Trong thời gian hai câu nói, lại có một ngàn hai trăm viên Linh Thạch bị hấp thụ thành bã.

Số nợ đã tăng lên một ngàn tám trăm viên, và con số này vẫn đang tăng lên nhanh chóng.

“Đừng lo lắng, ta không tính lãi cho ngươi, Linh Thạch bị hấp thụ, ngươi có thể từ từ trả.” Bạch Tôn Giả an ủi.

Dù sao Linh Thạch thứ này, hắn ta vẫn luôn không thiếu.

Ngay cả khi Linh Thạch trong kho báu này bị Tống Thư Hàng hấp thụ hết, hắn ta vẫn còn rất nhiều kho báu khác, bên trong cũng cất giữ không ít Linh Thạch.

Dù sao hắn ta cũng không thiếu.

“Không thể hấp thụ nữa, Bạch tiền bối.

Nếu hạch tâm hấp thụ đủ Linh Thạch, nó sẽ bắt đầu ‘khai tịch một tiểu thế giới’, trước khi khai tịch tiểu thế giới, cơ thể tôi sẽ ‘bụp’ một tiếng nổ tung.” Tống Thư Hàng nhanh chóng giải thích.

Cậu ấy không muốn bản thân mình giống như đóa ‘Kim Liên Quân Tử’ của Nho gia, sau khi hạch tâm trong cơ thể trưởng thành, ‘bụp’ một tiếng nổ tung, toàn bộ cơ thể đều hóa thành chất dinh dưỡng để ‘tiểu thế giới’ trưởng thành!

“Vậy à ~” Bạch Tôn Giả nghe đến đây, thở dài, vẻ mặt thất vọng: “Ta còn tưởng có thể nhìn thấy cảnh tượng ‘khai tịch một tiểu thế giới’...

Chương 872

Trước đây, đã bỏ lỡ việc Nho gia Kim Liên Thế Giới khai tịch, nên muốn bù lại cảnh tượng đó từ chỗ ngươi.” Tống Thư Hàng: “......” “Được rồi, vậy chúng ta đi ra trước đã.” Bạch Tôn Giả rút Lưu Tinh Kiếm ra, đặt nằm ngang trong hư không, kiếm quang bùng lên trên Lưu Tinh Kiếm.

Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng một bước, đạp lên kiếm quang.

Tiếp đó, Tô Thị A Thập Lục cười khúc khích, kéo Tống Thư Hàng, nhảy lên kiếm quang.

“Đi!” Bạch Tôn Giả bóp một kiếm quyết, Lưu Tinh Kiếm ‘vút ~’ một tiếng, bay về phía lối ra của kho báu.

Khi ba người rời đi, ‘Kim Liên’ chiếu ra từ lồng ngực Tống Thư Hàng cũng theo đó bị kéo ra, bám sát Tống Thư Hàng, bay về phía cửa kho báu!

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng thầm tính toán.

Trước khi cậu ấy rời khỏi kho báu của Bạch Tôn Giả, ‘Kim Liên’ chiếu ra từ hạch tâm đã hấp thụ tổng cộng sáu ngàn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm.

Đây là một lượng linh lực khổng lồ vô cùng...

Và số linh lực này, toàn bộ được đưa vào ‘hạch tâm’ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi hấp thụ nhiều linh lực như vậy, cái ‘hạch tâm’ này lại hầu như không có biến hóa gì.

Khẩu vị của nó đơn giản là một vực sâu không đáy, không biết cần bao nhiêu Linh Thạch mới có thể lấp đầy khẩu vị của nó.

“May mà, kịp thời rời khỏi kho báu của Bạch tiền bối.

Nếu không, với tốc độ hấp thụ và khẩu vị như vực sâu không đáy của cái hạch tâm này, Linh Thạch trong toàn bộ kho báu chắc sẽ bị hấp thụ hết.” Tống Thư Hàng thầm may mắn trong lòng. *** ‘Vút ~~’ Tiếng kiếm vút phá mặt hồ, Bạch Tôn Giả dẫn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lao ra khỏi kho báu, nổi trên mặt hồ.

“Chúng ta ra rồi, Thư Hàng, Kim Liên của ngươi biến mất chưa?” Bạch Tôn Giả nói, vừa nói hắn vừa quay đầu nhìn về phía lồng ngực Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy tại lồng ngực Thư Hàng, hình chiếu ‘Kim Liên’ vẫn không hề biến mất.

Quan trọng hơn là... rễ của Kim Liên, vẫn chưa thu lại.

Thân của Kim Liên tuy đã theo Tống Thư Hàng bị kéo ra khỏi kho báu của Bạch Tôn Giả, nhưng rễ của nó lại kéo dài vô hạn.

Ba người có thể nhìn rõ ràng, đầu kia của rễ vẫn cắm sâu vào mặt nước... xuyên vào kho báu không gian dị thứ nguyên của Bạch Tôn Giả.

“Nó... sẽ không phải vẫn đang hấp thụ Linh Thạch chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, vẫn đang hấp thụ.

Ta thông qua pháp thuật giám sát trong kho báu có thể thấy, rễ của Kim Liên vẫn không ngừng hấp thụ Linh Thạch.

Tính đến hiện tại, tổng cộng đã hấp thụ một vạn hai ngàn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm rồi.” Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng: “......” Tô Thị A Thập Lục đề nghị: “Hay là, thử bay xa hơn một chút xem sao?” “Được.” Bạch Tôn Giả bóp một kiếm quyết, Lưu Tinh Kiếm đưa ba người vút lên trời, vài khoảnh khắc sau, ba người đã tiến vào tầng mây.

Bạch Tôn Giả quay đầu lại: “Thế nào?

Kim Liên đã thu lại chưa?” Tống Thư Hàng nhíu chặt mày, nhìn chằm chằm vào ‘Kim Liên’ ở lồng ngực.

Kim Liên vẫn không biến mất, rễ của nó hoàn toàn không bị giới hạn về chiều dài, Bạch Tôn Giả bay xa bao nhiêu, rễ sen có thể kéo dài bấy nhiêu!

“Quả nhiên có chút môn đạo, không hổ là bảo vật có thể ‘khai tịch một tiểu thế giới’.

Rễ sen nhìn như kéo dài vô tận, nhưng ta đoán, đây hẳn là một loại vận dụng năng lực không gian.

Chắc là năng lực gấp không gian, dù chúng ta bay xa bao nhiêu, đối với rễ sen của Kim Liên này mà nói, cũng chỉ là gấp không gian thêm một lần nữa mà thôi.” Bạch Tôn Giả phỏng đoán.

Vừa nói, hắn lại nhắc nhở Tống Thư Hàng: “Tính đến hiện tại, tổng cộng đã bị hấp thụ ba vạn sáu ngàn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm rồi.

Hay là, cứ để Kim Liên của ngươi hấp thụ một cách thoải mái đi?” *** Ba vạn sáu ngàn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm rồi sao?

Tốc độ hấp thụ Linh Thạch của hạch tâm càng lúc càng nhanh!

“Không được, không thể để nó hấp thụ nữa.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Sau đó, cậu ấy nhìn đóa Kim Liên, thử ra lệnh: “Quay lại, dừng hấp thụ Linh Thạch!” Đóa Kim Liên chiếu ra trong hư không, căn bản không phản ứng với mệnh lệnh của Tống Thư Hàng.

Hoặc có lẽ, nó căn bản không hiểu mệnh lệnh của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhíu mày, đưa tay ấn vào vị trí tâm khiếu của mình.

Một thứ hoàn toàn không chịu sự kiểm soát của cậu ấy, lại sinh trưởng trong tâm khiếu của cậu, cậu rất không thích cảm giác này.

Không chịu kiểm soát, không thể mang lại lợi ích cho cậu, lại còn muốn hấp thụ chất dinh dưỡng của cậu, thứ này, có khác gì ký sinh trùng đâu?

“Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng quay đầu nói: “Có cách nào, lấy cái hạch tâm này ra khỏi tâm khiếu của tôi không?” Bạch Tôn Giả lắc đầu: “Ta ngay cả ‘hạch tâm’ mà ngươi nói trông như thế nào, cũng không thể cảm ứng được.

Ta chỉ có thể nhìn thấy Kim Liên chiếu ra từ tâm khiếu của ngươi, nhưng lại không cảm ứng được hạch tâm của nó.

Vì vậy, càng đừng nói đến việc lấy nó ra khỏi tâm khiếu của ngươi.

Có lẽ, ngươi có thể hỏi Dược Sư đạo hữu, về phương diện này hắn là chuyên gia.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Lát nữa, tôi sẽ đi tìm Dược Sư tiền bối, lấy nó ra.

Cái hạch tâm này ký sinh trong tâm khiếu của tôi, lại hoàn toàn không chịu sự kiểm soát của tôi.

Nếu không lấy nó ra, tôi ăn ngủ không yên.” Vừa nói, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, lại hỏi: “Vậy Bạch tiền bối, ngài có thể phá hủy đóa ‘Kim Liên’ được chiếu ra này trước không, ít nhất là để nó không tiếp tục nuốt chửng Linh Thạch nữa?” “Được thôi, ta thử xem.” Bạch Tôn Giả vươn tay, khắc họa một trận pháp đơn giản trong hư không: “Đối phó với loại vật thể kết hợp giữa hư huyễn và chân thực này, pháp thuật phong ấn là hiệu quả nhất.

Hơn nữa, đợi ta phong ấn nó lại, sẽ nghiên cứu kỹ.

Biết đâu có thể suy ngược ra nguyên lý tồn tại của ‘hạch tâm’ trong tâm khiếu của ngươi.” “Ý hay đấy.” Tống Thư Hàng đồng tình. *** Lời Bạch Tôn Giả vừa dứt, trong hư không, đóa ‘Kim Liên’ đột nhiên dừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số rễ sen trong hư không nhanh chóng co rút lại, trở về bên trong Kim Liên.

Ngay sau đó, Kim Liên xoay tròn, muốn chui trở lại ‘tâm khiếu’ của Tống Thư Hàng!

Thằng này sợ sao?!

Nó có thể nghe hiểu lời mình và Bạch Tôn Giả nói sao?

Hay là ‘pháp thuật phong ấn’ của Bạch Tôn Giả đã mang lại cho nó nỗi sợ hãi bản năng?

“Bạch tiền bối, nó muốn chạy về, đừng để nó có cơ hội!” Tống Thư Hàng cười ha hả, đồng thời cậu vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, khiến chân khí vây quanh vị trí tâm khiếu, ngăn cản Kim Liên quay trở lại.

“Yên tâm, nó không chạy thoát được, phong!” Bạch Tôn Giả khẽ quát một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, trận pháp phong ấn bao phủ xuống, khóa chặt ‘Kim Liên’ bên trong.

Kim Liên va chạm trong trận pháp phong ấn, nhưng không thể phá vỡ trận pháp của Bạch Tôn Giả.

"Ha ~~" Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Vì 'Kim Liên' này có thể bị phong ấn, thì hạch tâm trong tâm khiếu của cậu ấy cũng nhất định có thể giải quyết được.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào lồng ngực.

Cái hạch tâm kiểu ký sinh trùng này, cậu ấy không muốn.

Trừ phi, cái hạch tâm này có thể trở thành thứ của cậu ấy! *** Ngay cả những kỹ năng như 【Bí Pháp Giám Định】, tuy rất 'cà khịa', và mỗi lần kích hoạt đều yêu cầu Tống Thư Hàng phải trả một cái giá rất lớn, thỉnh thoảng còn tự động kích hoạt ngoài tầm kiểm soát.

Nhưng mà, bí pháp này Tống Thư Hàng có thể từng chút một nắm giữ.

Theo thời gian cậu ấy càng hiểu rõ bí pháp này, sẽ có một ngày cậu ấy có thể sử dụng năng lực này như cánh tay mình.

Vì vậy... loại năng lực 'cà khịa' như 'Bí Pháp Giám Định', Tống Thư Hàng vẫn có thể chấp nhận.

Nhưng, 'hạch tâm' xuất hiện trong tâm khiếu của cậu ấy, hoàn toàn không chịu sự kiểm soát, giống như ký sinh trùng, Tống Thư Hàng cảm thấy vẫn là nên đào nó ra khỏi cơ thể trước thì tốt hơn.

Chờ đến khi có cách khống chế được 'hạch tâm' này, thì hãy xem xét nhét nó lại vào cơ thể.

Đương nhiên, tiền đề là, Dược Sư tiền bối có thể giúp cậu ấy đào cái thứ này ra.

Nếu cái thứ này không thể đào ra khỏi 'tâm khiếu', thì mọi giả thuyết đều là vô ích.

Và lúc này, Bạch Tôn Giả đang cầm 'Kim Liên' đã được phong ấn, phong ấn giống như một lớp bảo vệ hình tròn, khóa chặt Kim Liên bên trong.

Hắn đang suy nghĩ xem phải nghiên cứu nó như thế nào.

Nhưng đúng lúc này, đóa sen bị phong ấn nhanh chóng bắt đầu hóa thành vật chất.

Vốn dĩ chỉ là Kim Liên chiếu ra từ tâm khiếu của Tống Thư Hàng, vốn là vật hư huyễn.

Mà bây giờ, trong vài giây đã biến thành một đóa Kim Liên pha lê.

Hơn nữa, thể tích cũng nhanh chóng thu nhỏ, cuối cùng hóa thành kích thước bằng bàn tay.

“Ồ?

Thú vị, lại hóa thành vật chất sao?” Bạch Tôn Giả tò mò nói.

“Có lẽ là do nó đã hấp thụ quá nhiều Linh Thạch chăng?

Năng lượng quá lớn, sau khi cắt đứt liên hệ với hạch tâm trong tâm khiếu của tôi, nó liền hóa thành thực thể?” Tống Thư Hàng phỏng đoán.

“Cũng đúng, nó đã hấp thụ tổng cộng bốn vạn tám ngàn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm.

Ngay cả khi phần lớn linh lực cung cấp cho hạch tâm trong cơ thể ngươi... nhưng nó vẫn nên bảo lưu một phần linh khí trong cơ thể.” Bạch Tôn Giả nói.

Vừa nói, hắn vươn tay đi vào bên trong phong ấn, chạm vào đóa sen pha lê này.

Sau khi cắt đứt liên hệ với tâm khiếu của Tống Thư Hàng, đóa sen này dường như đã biến thành vật chết.

Bạch Tôn Giả đưa tay chạm vào đóa sen này, cảm giác giống như đang chạm vào Linh Thạch vậy.

Không chỉ vậy... khi ngón tay Bạch Tôn Giả chạm vào đóa sen pha lê, đột nhiên từ đóa sen, có một luồng linh lực cực kỳ tinh thuần, theo ngón tay tiến vào cơ thể Bạch Tôn Giả, bổ sung linh lực mà hắn vừa tiêu hao khi thi triển 'pháp thuật phong ấn' và linh lực tiêu hao khi thi triển kiếm độn nhanh chóng.

Chỉ trong một thoáng sau, toàn bộ năng lượng trên người Bạch Tôn Giả đã được bổ sung đầy đủ.

Tốc độ này, còn hiệu quả hơn cả đan dược khôi phục linh lực.

Chương 873

Cũng không giống linh lực trong Linh Thạch, sau khi hấp thụ còn phải trải qua tu sĩ ôn dưỡng, mới có thể triệt để trở thành linh lực của mình.

“Đóa sen pha lê này, rất thú vị đó.” Bạch Tôn Giả lên tiếng nói.

“??” Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nhìn về phía Bạch tiền bối.

“Ừm, nói thế nào nhỉ...

Ừm, hiệu quả của thứ này, giống như một loại ‘vật phẩm nạp tiền’ trong trò chơi mà ta gần đây chơi, Thần Thạch Hồi Ma.

Chỉ cần đeo trên người, là có thể chủ động bổ sung ma lực cho người chơi.” Bạch Tôn Giả giải thích: “Ta vừa chạm vào nó, trong một thoáng đã hoàn toàn bổ sung lại linh lực mà ta vừa tiêu hao khi kiếm độn và thi triển pháp thuật phong ấn.” Tống Thư Hàng: “......” Lời giải thích của Bạch tiền bối hoàn toàn không có vấn đề, thậm chí có thể nói là dễ hiểu, hình dung cũng cực kỳ sinh động.

Đóa Kim Liên này được đổi bằng bốn vạn tám ngàn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm, đúng là vật phẩm nạp tiền.

Nhưng mà, nghe Bạch Tôn Giả hình dung, tổng cảm thấy có đủ loại quái lạ.

“Bổ sung linh lực tốc độ nhanh như vậy sao?

Nhanh hơn cả đan dược?” Tô Thị A Thập Lục bên cạnh mắt sáng rực: “Vậy Bạch tiền bối, có tác dụng phụ không?

Mức độ thích ứng của linh lực được bổ sung và bản thân như thế nào?” Nếu thứ này thật sự giống như các loại vật phẩm nạp tiền hồi ma trong trò chơi... thì chẳng khác gì mang theo một ‘Linh Quỷ’ phiên bản thấp vậy.

Dù là chiến đấu, mạo hiểm, hay độ Thiên Kiếp, mang theo thứ này, là có thể khiến ‘trạng thái linh lực’ của mình luôn duy trì ở trạng thái tốt nhất!

“Tác dụng phụ tạm thời không cảm giác được.

Linh lực được bổ sung, hoàn toàn tương thích với linh lực của ta, thậm chí căn bản không cần ta ôn dưỡng, nó liền giống hệt linh lực do chính ta tu luyện ra.

Cảm giác này thật không tệ.” Bạch Tôn Giả trả lời.

“Vậy Bạch tiền bối, đóa ‘sen’ này chứa bao nhiêu linh lực?” Tống Thư Hàng hỏi ra vấn đề mình khá muốn biết.

Vấn đề liên quan đến món nợ của cậu ấy.

Biết đâu, món nợ bốn vạn tám ngàn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm bị hạch tâm hấp thụ, có thể giảm bớt một chút.

“Ngươi chờ một chút, ta cảm ứng lại xem.” Bạch Tôn Giả lại đưa tay đi sâu vào trong phong ấn.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả trả lời: “Bên trong chứa không ít linh lực...

Cộng thêm linh lực ta vừa tiêu hao, khoảng hai vạn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm năng lượng.

Nhưng mà, linh lực bên trong nó cực kỳ tinh thuần, nếu quy đổi thì, hẳn tương đương với năng lượng của hai vạn năm ngàn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm.” “Nói cách khác, khoảng một nửa linh lực, vẫn còn trong đóa sen này sao?” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Ban đầu cậu ấy tưởng, năng lượng Linh Thạch mà Kim Liên hấp thụ, sẽ được truyền toàn bộ đến hạch tâm trong tâm khiếu của cậu ấy ngay lập tức.

Bây giờ xem ra, linh lực tiến vào hạch tâm trong tâm khiếu của cậu ấy, chỉ bằng một nửa Kim Liên hấp thụ.

Món nợ giảm đi một nửa ngay lập tức, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm không ít.

“Ừm...

đóa ‘sen pha lê’ này có thể nhanh chóng bổ sung linh lực cho tu sĩ, bỏ qua bước ‘ôn dưỡng’.

Hơn nữa... nó còn nén hơn hai vạn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm vào trong một đóa sen cỡ bàn tay.

Không nói đến cấp độ linh khí, chỉ nói đến ‘lượng’ linh khí, thì linh khí chứa đựng bên trong nó còn nhiều hơn cả ‘Linh Thạch Cửu Phẩm’.

Vì vậy, nếu ta phải định giá nó, thì giá trị của nó, hẳn vào khoảng ba vạn viên Linh Thạch Ngũ Phẩm.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung: “Nhưng tiền đề là, nó có tác dụng phụ nào không?

Nếu như đan dược, trong thời gian ngắn không thể sử dụng nhiều lần, thì giá trị của nó sẽ phải giảm đi một chút.” “Tiểu Thập Lục nói có lý.

Vậy thì, chi bằng chúng ta thử xem sao.” Bạch Tôn Giả nói.

“Thử thế nào?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Ngươi còn nhớ Vô Cực Ma Tông không?” Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười.

“À, nhớ rất rõ ạ.” Tống Thư Hàng nói.

Mối quan hệ giữa Vô Cực Ma Tông và cậu ấy đặc biệt sâu sắc.

Công Tử Hải trong Ma Tông, là một kẻ điên dám chọc giận Tô Thị A Thất.

Đồng bọn của hắn là An Tri Ma Quân và Chính Năng, đều là cường giả chuẩn bị đột phá cảnh giới Ngũ Phẩm.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn bị một kẻ tên là Cảnh Mạch Đà Chủ truy sát ngàn dặm, nếu không kịp thời kích hoạt 'Vạn Lý Phi Độn Phù' của Bạch Tôn Giả, thì e rằng thật sự đã bị ám toán.

Lại còn sau khi thất bại trong 'Giải đấu rác rưởi của Phù Tháp', cậu ấy bị Bạch tiền bối trừng phạt đi du lịch vũ trụ một tháng, cũng gặp phải sự quấn quýt của đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Cuối cùng, dưới sự đồng hành của Diệp Tư sư tỷ, còn tiện tay siêu độ một nhóm vong hồn cao thủ Vô Cực Ma Tông, khiến công đức trên người Tống Thư Hàng đột nhiên tăng vọt, ngưng tụ ra Công Đức Chi Quang.

"Bạch tiền bối, ngài cũng có thù với Vô Cực Ma Tông ạ?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nói đến, nhớ là tháng trước, Bạch Tôn Giả còn từng đề nghị, nếu có cơ hội, muốn tổ chức các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, đi quét tổng bộ Vô Cực Ma Tông sao?

"Những kẻ của Vô Cực Ma Tông đã đắc tội với ta từ rất lâu rất lâu trước đây...

Cụ thể là đắc tội ta như thế nào, ta hơi không nhớ rõ.

Nhưng mà, ta nhớ là bọn chúng đã đắc tội với ta.

Vì vậy, nếu có thể tạo ra chút phiền phức cho bọn chúng, ta sẽ rất vui." Bạch Tôn Giả giải thích: "Chúng ta vẫn luôn tìm tổng bộ của Vô Cực Ma Tông.

Gần đây đã tìm thấy manh mối...

đáng tiếc vẫn chưa tìm được tổng bộ của bọn chúng.

Nhưng mà, gần đây Tô Thị A Thất lại tìm thấy một nơi thú vị của Vô Cực Ma Tông.

Nghe nói là một trong ‘Tứ Đại Tổ Địa’ của Vô Cực Ma Tông, phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, lại còn có Thất Phẩm Tôn Giả trấn thủ.

Tô Thị A Thất cân nhắc, ngay cả Thiên Hà Tô Thị muốn hạ gục ‘Tứ Đại Tổ Địa’ này, cũng sẽ tổn thất rất lớn.

Thế là, hắn liền đưa thông tin vị trí tổ địa của Vô Cực Ma Tông cho ta.

Thật trùng hợp, vị trí tổ địa đó, cũng không xa chỗ chúng ta hiện tại.” “Ý Bạch tiền bối là, đi quét tổ địa Vô Cực Ma Tông?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không quét được, bên trong cũng có Thất Phẩm Tôn Giả trấn thủ, hơn nữa còn có trùng trùng phòng ngự.

Nhưng mà, chúng ta có thể đi đánh úp một phen, xem có lấy được ít đồ tốt từ chỗ bọn chúng không.” Bạch Tôn Giả nói.

“Vậy... có cần đưa các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần đi cùng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không cần, chỉ ta đưa hai ngươi đi thôi.

Tìm được tổ địa đó rồi, ta sẽ toàn lực công kích một phen, xem có phá vỡ được phòng ngự tổ địa của bọn chúng không.

Nếu phá được, thì xem có vớ được chút lợi lộc nào không.

Hai ngươi mang theo cái ‘phi kiếm dùng một lần’ mà ta chế tạo trên người, linh hoạt một chút, sẵn sàng chạy trốn bất cứ lúc nào.” Bạch Tôn Giả cười ha hả.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Linh hoạt một chút, nếu có cơ hội thì xông lên vớ vát chút lợi lộc.

Nếu không có cơ hội, thì nấp một bên mà quan sát.

Nếu rảnh rỗi không có việc gì làm, có thể xem xét dùng điện thoại quay video.

Video 【Bạch Tôn Giả solo Tứ Đại Tổ Địa Vô Cực Ma Tông】, lượt click chắc chắn sẽ không thấp. *** Thực ra...

Tứ Đại Tổ Địa của Vô Cực Ma Tông, cách vị trí hiện tại của Tống Thư Hàng và những người khác không hề gần.

Ban đầu Bạch Tôn Giả định đưa Tống Thư Hàng mấy người đến chỗ biển sâu, hoặc tìm một nơi không người, thử vài chiêu lớn của mình, tiêu hao một chút linh lực của mình, sau đó thử tốc độ hồi ma của đóa 'sen' này, xem có tác dụng phụ gì không.

Nhưng không biết tại sao, hắn đột nhiên lại nghĩ đến 'Vô Cực Ma Tông'...

Thế là tâm động không bằng hành động, Bạch Tôn Giả lập tức quyết định, đưa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi đến Tứ Đại Tổ Địa của Vô Cực Ma Tông.

Lưu Tinh Kiếm nhanh chóng bay trên không trung.

Bay mãi, bay mãi.

"Bạch tiền bối, sao tôi cứ cảm thấy chúng ta đã bay qua khoảng cách một thành phố rồi?

Tứ Đại Tổ Địa của Vô Cực Ma Tông, thật sự rất gần chúng ta sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

"Ha ha, ha ha." Bạch Tôn Giả cười khan một tiếng, sau đó tiền bối trả lời: "Ảo giác, đây là ảo giác của ngươi.

Chắc là do ta bay quá chậm nguyên nhân, nên khiến ngươi cảm thấy chúng ta đã bay rất lâu rồi.

Lưu Tinh Kiếm, tăng tốc!" Xoẹt ~~~ Kiếm Sao Băng tăng tốc rất phấn khích.

Người thế nào thì luyện ra phi kiếm thế đó.

Kiếm Sao Băng cũng như chủ nhân của nó, cực kỳ thích đua xe.

A a a a a ~~ Tiếng kêu thảm thiết song ca nam nữ vang vọng trời xanh. 【Sao lần này mình không nói luyên thuyên mà Bạch Tôn Giả vẫn tăng tốc vậy trời.

Lần này, mình chỉ hỏi khoảng cách từ đây đến Tổ Địa Vô Cực Ma Tông thôi mà.】 Tống Thư Hàng nước mắt giàn giụa.

Hết cứu rồi, chứng sợ độ cao và sợ tốc độ của mình hết cứu rồi.

Trong một sa mạc thuộc An Lạc Cảnh, một Tổ Địa của Vô Cực Ma Tông ẩn mình giữa đó.

Tổ Địa này thực chất đã gần như hoang phế.

Vài thế kỷ trước, nơi đây từng là một vùng chim hót hoa thơm, linh khí dồi dào.

Từng là tổng đàn của 'Vô Cực Ma Tông'.

Nhưng giờ đây, nơi này đã biến thành một vùng sa mạc, tổng đàn của Vô Cực Ma Tông đã dời đi, và nơi này trở thành một trong các 'Tổ Địa' của Ma Tông.

Môi trường sống khắc nghiệt ở đây có thể trở thành nơi tu luyện cho đệ tử Ma Tông.

Hơn nữa, có một vài cao thủ Vô Cực Ma Tông tuổi thọ không còn nhiều đã chọn bế Tử Quan tại đây, hy vọng đột phá đại quan sinh tử trong điều kiện khắc nghiệt.

Chương 874

Vì vậy tạm thời, Vô Cực Ma Tông vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ Tổ Địa này.

Vi Vị Chân Nhân là một trong những quản lý viên trận pháp của Tổ Địa này, tuy y chỉ có cảnh giới Tứ Phẩm, nhưng lại có thiên phú rất tốt về trận pháp.

Vì vậy, cao tầng Vô Cực Ma Tông đã điều y đến một trong bốn Tổ Địa này, để y nắm giữ, quản lý và bảo trì một phần trận pháp Tổ Địa.

Mặc dù cuộc sống ở Tổ Địa khá gian khổ, nhưng trận pháp của Tổ Địa rất khổng lồ và phức tạp.

Sau khi trở thành một quản lý viên trận pháp, tu vi trận pháp của Vi Vị Chân Nhân tiến bộ thần tốc, mỗi ngày đều không ngừng tiến bộ.

Chỉ cần y có khả năng một mình nắm giữ toàn bộ trận pháp Tổ Địa, y sẽ được điều về tổng đàn Vô Cực Ma Tông, đến lúc đó... tiền đồ vô lượng!

Vi Vị Chân Nhân như thường lệ kiểm tra xong trận pháp phòng ngự và hạch tâm trận pháp trong phạm vi quản lý của mình, sau đó nghỉ ngơi một lát.

Rồi, y lấy điện thoại ra, lên mạng xem có tin tức gì mới.

“May mà công nghệ gần đây càng ngày càng phát triển... chúng ta tu sĩ ở cái nơi chim không thèm ỉa này cũng có chút giải trí.” Vi Vị Chân Nhân cảm thán.

Nếu không có giải trí do công nghệ mang lại, y thật sự không biết mình có thể tiếp tục chịu đựng ở Tổ Địa này không.

Dù sao y cũng chỉ mới cảnh giới Tứ Phẩm, lại là Ma tu, bản thân ý chí lực không phải sở trường.

Ở cái Tổ Địa sa mạc này vài chục năm, cả trăm năm, y sẽ phát điên mất.

“Sau khi xem xong đợt tin tức giải trí này, sẽ tiếp tục học kiến thức trận pháp mới.” Vi Vị Chân Nhân lẩm bẩm.

Vừa mở điện thoại, ánh mắt y đã nhìn thấy đoạn quảng cáo 'Chiến Tranh Mạt Pháp' trên trang tìm kiếm.

“Ồ?

Là phim mới của đạo diễn Nhã Các Bố à, phim của đạo diễn này ta cũng khá thích.

Từng cho ta rất nhiều cảm hứng về trận pháp đó.” Vi Vị Chân Nhân cười nói, rồi y vuốt điện thoại.

Ố?

Lần này đạo diễn Nhã Các Bố lại quay phim phong cách 'tiên hiệp tương lai An Lạc' ư?

Đây là để mở rộng thị trường An Lạc sao?

Kéo xuống nữa, y thấy danh sách diễn viên.

Diễn viên chính: 【Lăng Dạ】, diễn viên: Tống Bạch. 【Cao Thăng Sư Huynh】, diễn viên: Bá Đao. 【Thần Long Quyền Vương】, diễn viên: Giao Bá. 【Bát Tí Kiếm Thánh】, diễn viên: Hồ Bá. 【Phong Xuyên Tử】, diễn viên: Dược Bá. 【Mộ Dung Họa】, diễn viên: Giang Bá. 【Vô Đạo Chân Nhân】, diễn viên: Hà Bá. 【Vô Vi Đạo Nhân】, diễn viên: Trần Bá. 【Linh Nhi】, diễn viên: Lệ Bá. 【Đao Vô Tích】, diễn viên: Tô Bá.

“Cỏ dại...

Mấy cái tên diễn viên này là cái quỷ gì vậy?

Chẳng lẽ chữ 'Bá' xuất hiện hơi nhiều sao?

Trần Bá, Hà Bá, Hồ Bá, Giang Bá, sao không thêm Hải Bá nữa luôn đi?” Chỉ có tên diễn viên chính là bình thường một chút, Tống Bạch.

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, trừ mấy cái tên đáng để 'bóc phốt' ra... thì các diễn viên này ai nấy đều rất đẹp trai/xinh gái nha, nhìn đẹp hơn nhiều so với diễn viên điện ảnh mấy năm gần đây.

Đặc biệt là vị diễn viên chính Lăng Dạ 'Tống Bạch' này, quả thực tuấn mỹ vô song, như tiên nhân hạ phàm.

“Tiếc quá, ta tạm thời không có cách nào rời khỏi Tổ Địa, nếu không thì ta nhất định phải ra rạp ủng hộ bộ phim này.

Chỉ riêng vì vị diễn viên tên 'Tống Bạch' này thôi cũng đủ để ta mua vé rồi.” Vi Vị Chân Nhân lẩm bẩm.

Chỉ cần 'Tống Bạch' thật sự trong phim có được một nửa sự tuấn mỹ như trên ảnh quảng cáo thì vé này cũng đáng giá.

“Thật là tuấn mỹ quá đi, ta rất muốn in ảnh quảng cáo của y ra, treo trong phòng để ngắm mỗi ngày.

Còn có vị diễn viên 【Linh Nhi】 này cũng thật là xinh đẹp, nàng là kiểu phụ nữ đặc biệt hợp chụp ảnh, trước ống kính luôn vô thức tạo dáng góc đẹp nhất.

Từ bao giờ mà trong người thường lại xuất hiện nhiều nhân vật tuấn mỹ đến vậy chứ.” Vi Vị Chân Nhân vuốt đến cuối cùng, nhấp vào liên kết video 'quảng cáo'.

Vài hơi thở sau.

“Cao Thăng Sư Huynh phải chết đi!” Vi Vị Chân Nhân gầm lên giận dữ.

Bên cạnh, vài đệ tử Vô Cực Ma Tông đến Tổ Địa tu luyện bị y dọa cho giật mình.

“Vi Vị Sư Huynh, Cao Thăng Sư Huynh là ai vậy?

Trong Vô Cực Ma Tông chúng ta có người nào tên thế không?” Trong số đó, một đệ tử có quan hệ khá tốt với Vi Vị Chân Nhân tò mò hỏi.

“Ha ~” Vi Vị Chân Nhân cười gượng gạo: “Không có, không có, trong Vô Cực Ma Tông chúng ta không có ai tên Cao Thăng Sư Huynh cả.

Ta đang nói về bộ phim này, thấy chưa, tác phẩm mới của đạo diễn Nhã Các Bố, 'Chiến Tranh Mạt Pháp' đậm chất phong cách An Lạc, trong đó có một diễn viên tên là Cao Thăng.

Các ngươi có thời gian cũng xem đoạn quảng cáo này đi, quay thật là hay.

Cái tên Cao Thăng Sư Huynh này, phải chết đi thôi!

Tiếc là diễn viên 'Bá Đao' chắc chắn không phải tên thật của hắn.

Nếu không thì ta đã muốn dùng pháp thuật nguyền rủa từ xa cái tên diễn 'Cao Thăng' này rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân không đặt tên thật của Tống Thư Hàng vào danh sách diễn viên, tuyệt đối là đã cứu mạng nhỏ của Tống Thư Hàng rồi.

Nếu không, toàn An Lạc, toàn thế giới, mỗi ngày không biết có bao nhiêu người sẽ nguyền rủa Tống Thư Hàng.

Một đợt 'An Lợi' của Vi Vị Chân Nhân, rất nhiều đệ tử Vô Cực Ma Tông ào ào rút điện thoại ra, bắt đầu xem đoạn quảng cáo 'Chiến Tranh Mạt Pháp'.

“Cao Thăng Sư Huynh phải chết!” Khẩu hiệu, nhất thời vang lên không ngớt.

“Nhạc chủ đề này hay thật.” “Diễn viên đẹp trai quá.” “Lăng Dạ Sư Huynh quá đẹp trai rồi.” “Nữ quỷ Linh Nhi cũng rất xinh.” “Khoan đã... ta cứ cảm thấy vị diễn viên đóng 【Bát Tí Kiếm Thánh】 này hơi quen mắt, hình như là một vị tu sĩ cảnh giới Chân Quân của Đạo Môn đang đối đầu với Vô Cực Ma Tông chúng ta thì phải?” “Ngươi nghĩ nhiều rồi, trên thế giới này làm gì có Chân Quân nào rảnh rỗi đến mức đi đóng phim chứ!” “Nhưng mà, ngươi nói vậy thì ta phát hiện ra tiểu la lỵ đóng 【Đao Vô Tích】 này cũng rất quen mắt nha.

Đúng rồi, lần trước Tạo Hóa Pháp Vương của Đấu Chiến Phật Tông mở livestream trên mạng các ngươi có xem không?

Lúc đó ở phía sau có vài tiên tử đang nhảy múa, ca hát.

Trong số đó có một vị, trông rất giống tiểu la lỵ này đó.” Nhất thời, các đệ tử thử luyện bắt đầu bàn tán sôi nổi về cốt truyện, nhạc chủ đề và diễn viên của 'Chiến Tranh Mạt Pháp'.

“Tuổi trẻ thật tốt a.” Vi Vị Chân Nhân nhẹ nhàng cảm thán.

Đồng thời, y lướt điện thoại của mình, cẩn thận lưu lại ảnh chụp của 'Lăng Dạ'.

“Tiếc là, ta không có cách nào đến rạp xem bộ 'Chiến Tranh Mạt Pháp' này.

Nếu không thì dù thế nào cũng phải có được tư cách vào 'buổi chiếu đầu tiên', tận mắt nhìn thấy vị diễn viên 'Lăng Dạ' này mới được.” Vi Vị Chân Nhân lẩm bẩm.

Đang nói chuyện, đột nhiên, trận pháp phòng ngự mà Vi Vị Chân Nhân phụ trách bị người khác kích hoạt.

“Có kẻ xâm nhập!” Vi Vị Chân Nhân bật dậy, hét lớn.

Đồng thời, y chạy nhanh đến khu vực quản lý trận pháp của mình, lập tức điều khiển trận pháp giám sát.

“Chậc chậc, ta muốn xem rốt cuộc cái năm này ai đã ăn gan rồng mật phượng mà dám xông vào 'Tổ Địa' của Đại Vô Cực Ma Tông ta.

Đơn giản là muốn tìm đường chết!” Vi Vị Chân Nhân lạnh lùng nói.

“Liệu có phải là tu sĩ nào đó vô tình lạc vào không?

Trước đây thường có tu sĩ lạc vào Tổ Địa của chúng ta.” Bên cạnh, một tu sĩ khác cũng phụ trách quản lý trận pháp 'a a' cười một tiếng.

“Nếu là lạc vào thì xử lý thế nào?” Vi Vị Chân Nhân hỏi.

“Bất kể có phải lạc vào hay không, kẻ nào dám tiến vào Tổ Địa Vô Cực Ma Tông chúng ta, giờ này đã hóa thành tro rồi.” Vị tu sĩ quản lý trận pháp kia cười lạnh nói.

Vi Vị Chân Nhân gật đầu, đưa tay chạm vào một pháp khí hình gương: “Để ta xem, là ai to gan, dám xông vào Tổ Địa của chúng ta.” Pháp khí giám thị sáng lên, hiện ra bóng dáng kẻ đã tiến vào phòng ngự Tổ Địa trên mặt gương.

Trên gương, một bóng hình đang ngự kiếm phi hành phản chiếu.

Bóng hình ấy tóc đen dài đến eo, bay tán loạn theo gió.

Dung mạo y tuấn mỹ vô cùng, như tiên nhân lạc chốn trần gian.

Trên người y toát ra một loại mị lực khó tả bằng lời.

Khi Vi Vị Chân Nhân nhìn thấy bóng hình tựa tiên nhân đó, mắt y trợn tròn đến mức như thể cả trời đất đều trở nên vô vị.

Chỉ có bóng hình này, trở thành nguồn sáng duy nhất giữa thiên địa.

“Lăng Dạ!” Vi Vị Chân Nhân thốt lên.

“Hả?” Vị tu sĩ bên cạnh cũng phụ trách quản lý trận pháp nghi hoặc hỏi.

“Là nhân vật chính Lăng Dạ của 'Chiến Tranh Mạt Pháp'!” Vi Vị Chân Nhân nói, đồng thời trong lòng y rối bời.

Không ngờ, vị nhân vật chính Lăng Dạ này lại thật sự là tu sĩ.

Nhưng mà, y tại sao lại đến Tổ Địa Vô Cực Ma Tông chúng ta chứ?

Y có phải là vô tình lạc vào phòng ngự Tổ Địa của chúng ta không?

Làm sao đây, thật sự phải đánh giết y sao?

Đang suy nghĩ, lại thấy trên không trung, vị nhân vật chính 'Lăng Dạ' kia giơ cao hai tay, hư nắm.

Ngay sau đó, giữa hai tay y, một luồng kiếm khí xông thẳng lên trời, ngưng tụ thành một thanh kim kiếm sống động như thật.

Chương 875

Trong tinh không, vô số linh lực hóa thành những điểm sáng vàng, không ngừng tụ lại, dung nhập vào cự kiếm này.

Kiếm khí càng tụ càng lớn, trong chớp mắt đã hóa thành một thanh cự kiếm vàng dài đến bốn trăm mét.

Thật chói mắt làm sao!

Mắt sắp mù luôn rồi.

Đồng thời, Vi Vị Chân Nhân biết, vị nhân vật chính Lăng Dạ này không phải vô tình lạc vào Tổ Địa Vô Cực Ma Tông của họ.

Đối phương, là đến để công thành!

“Địch tập!

Cái tên nhân vật chính Lăng Dạ đó đến công thành rồi!” Vi Vị Chân Nhân gào thét.

Thần tượng trong lòng, giây sau liền biến thành kẻ địch, Vi Vị Chân Nhân, đau như cắt.

Vừa giây trước còn quyết định 'đu' một diễn viên làm thần tượng, nhưng giây sau, thần tượng này đã đánh đến tận cửa...

Cảm giác này thật vi diệu.

Cho dù họ là Ma đạo, làm 'hắc đạo', nhưng bị chính thần tượng mình vừa mới 'đu' đánh đến tận cửa, Vi Vị Chân Nhân đau lòng như dao cắt.

Lúc này, 'Lăng Dạ' trên không trung đã bắt đầu công kích!

Bạch Tôn Giả giơ cao luồng kiếm khí vàng dài bốn trăm mét chói mắt, đột nhiên y nghiêng đầu hỏi: “Đúng rồi, Thư Hàng, A Thập Lục.

Chiêu này gọi là gì thì tốt?” Phía sau Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục có hộ thuẫn phòng ngự trên người, còn kèm theo một trận pháp ẩn thân.

Hai người ngớ người ra khi nghe lời Bạch Tôn Giả nói. 'Bạch tiền bối sắp tung đại chiêu!

Nhưng Bạch tiền bối vẫn chưa nghĩ ra tên đại chiêu, làm sao bây giờ?

Đợi online, gấp lắm!' “Hay là, gọi là Thánh Kiếm đi?” Tống Thư Hàng ngước nhìn luồng kiếm khí khổng lồ cao bốn trăm mét.

Khi nào mà cậu ấy có thể vung ra luồng kiếm khí vàng dài như vậy, đời này coi như đáng giá rồi.

“Thánh Kiếm?

Nghe không oai phong lắm.

Nhưng thôi... cứ tạm dùng vậy.” Bạch Tôn Giả gật đầu, sau đó y hai tay tạo thế cầm kiếm, dùng lực chém xuống một kiếm, trong miệng hét lớn: “Thánh Kiếm!” Cự kiếm vàng dài bốn trăm mét, vô tình chém xuống phòng ngự Tổ Địa của 'Vô Cực Ma Tông'.

Thật sảng khoái!

Quả nhiên, tên chiêu thức phải hô lên mới đã!

Oanh ~~~ Cự kiếm và phòng ngự Tổ Địa Vô Cực Ma Tông va chạm, từng đợt khí lãng bùng nổ.

Kiếm khí vàng cuồn cuộn, phòng ngự Vô Cực Ma Tông từng lớp co lại.

Kiếm khí vàng tan đi...

Crak...

Trên phòng ngự Vô Cực Ma Tông, lại xuất hiện từng mảng vết nứt.

Vi Vị Chân Nhân, người phụ trách quản lý trận pháp khu vực này, giật bắn mình.

“Cỏ dại dại dại, không hổ là nhân vật chính Lăng Dạ, kiếm này lại mạnh đến vậy.” Phòng ngự cường hãn của Tổ Địa đều bị chém nứt rồi!

Thực lực của Lăng Dạ này, ít nhất là Lục Phẩm Chân Quân...

Không đúng, ít nhất là Thất Phẩm Tôn Giả trở lên!

Đây là đại địch!

Vi Vị Chân Nhân ngón tay thao tác thoăn thoắt, kích hoạt linh thạch dưới trận pháp Tổ Địa, vô số linh thạch bùng cháy, dung nhập vào đại trận phòng ngự, bù đắp các vết nứt trên đại trận.

Nhưng còn chưa đợi trận pháp khôi phục, 'Lăng Dạ' trên không trung lại một lần nữa tích lực, bắt đầu đợt công kích thứ hai.

Vẫn là tư thế hai tay giơ cao nắm kiếm, lại một luồng kiếm khí được ngưng tụ thành một thanh kiếm bén sống động như thật.

Sau đó, từ bốn phương tám hướng, vô số linh khí hóa thành những điểm sáng vàng, dung nhập vào kiếm.

Nhưng lần này, kiếm khí không bùng nổ hóa thành cự kiếm dài bốn trăm mét, mà ngược lại không ngừng nén tụ, cuối cùng từ lưỡi kiếm dài hai mét, nén tụ lại thành một thanh đoản kiếm chỉ dài gần nửa mét. 'Lăng Dạ' lại giơ cao thanh đoản kiếm này, hít sâu một hơi.

“Thư Hàng, chiêu này đặt tên gì thì tốt?” Bạch Tôn Giả lại hỏi. 'Lại nữa à?

Bạch tiền bối, tôi là luyện đao mà...

Ngài bắt tôi đặt tên kiếm pháp, không phải đang hành hạ tôi sao?' Không biết từ lúc nào, Tống Thư Hàng đã tự nhận mình là một 'kẻ luyện đao'.

Cậu ấy nghĩ nghĩ: “Hay là, gọi là 'Ma Kiếm' đi?” “......” Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nhìn Tô Thị A Thập Lục: “Tiểu Thập Lục, ngươi nói chiêu này gọi là gì thì tốt?” “Tru Tiên Kiếm thì sao?” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Các ngươi đúng là yếu xìu.” Bạch Tôn Giả khinh thường nói.

Nói rồi, điện thoại trong túi y bay ra, tự động mở khóa, hiện lên một trang.

Đó là một trang game, hiển thị bảng thuộc tính nhân vật game mà Bạch Tôn Giả đã tạo, phía dưới cùng là một hàng danh sách kỹ năng.

Tống Thư Hàng liếc mắt đã nhận ra game mà Bạch Tôn Giả đang chơi là một game mobile hạng hai của nội địa, kiểu game mà nhân vật thô sơ, nhưng tên chiêu thức thì nghe rất 'ngầu', còn hình ảnh khi ra chiêu thì khá hoa lệ.

Nhưng thực tế... những tên chiêu thức 'ngầu lòi' này, những hình ảnh chiêu thức hoa lệ kia, thực ra đều là hàng 'đạo nhái'.

Sửa vài chữ, đổi màu kỹ năng, là thành kỹ năng của game mobile của mình.

Sau đó, Bạch Tôn Giả bước tới một bước, hét lớn: “Xem chiêu Khế - Ước - Thắng - Lợi - Cự - Kiếm!” Tô Thị A Thập Lục: “......” Tống Thư Hàng: “......” 'Bạch tiền bối, đừng hô lên chứ!

Cái tên chiêu thức kiểu này mà hô ra thì cảm giác thật vi diệu, có một loại cảm giác xấu hổ không thể tả.' Lúc này...

Bạch Tôn Giả đã chém thanh tiểu kiếm trong tay ra ngoài... chính xác hơn là ném ra ngoài.

Thanh tiểu kiếm dài gần nửa mét, hung hăng chém vào vết nứt đang hồi phục của 'phòng ngự Tổ Địa'.

Thanh tiểu kiếm này ngắn nhỏ mà tinh hãn!

Nén tụ tất cả tinh hoa!

Trong thân kiếm nhỏ bé, ẩn chứa uy lực cùng đẳng cấp với luồng kiếm khí vàng dài bốn trăm mét của 【Thánh Kiếm】.

Oanh oanh oanh oanh ~~ 【Khế Ước Thắng Lợi Cự Kiếm】 nổ tung, phòng ngự Tổ Địa cuối cùng không chịu nổi, vỡ tan như thủy tinh.

Tu vi 'trận pháp' của Bạch Tôn Giả, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều là tồn tại hàng đầu.

Hai lần công kích của y, đều nhắm vào điểm yếu nhất của trận pháp phòng ngự 'Tổ Địa Vô Cực Ma Tông'!

Vì vậy, hai kiếm đã dễ dàng phá vỡ đại trận phòng ngự.

“Không ổn rồi, tầng phòng ngự thứ nhất bị phá, tầng thứ hai bị ảnh hưởng, tầng thứ ba, thứ tư cũng bị ảnh hưởng!

Kẻ xâm nhập 'Lăng Dạ' là tu sĩ cấp bậc 'Thất Phẩm Tôn Giả', hơn nữa đối phương giỏi 'trận pháp', mỗi chiêu đều nhắm vào điểm yếu nhất của đại trận phòng ngự chúng ta!

Trận pháp phòng ngự của chúng ta không trụ được bao lâu đâu, mau đi thỉnh 'Lư Sơn Lộ Trưởng Lão' xuất quan, chỉ có y mới có thể chặn được kẻ xâm nhập này!” Vi Vị Chân Nhân hét lớn.

Lư Sơn Lộ Trưởng Lão, Đạo hiệu là 【Lư Sơn Lộ Ma Quân】, đại Ma đầu cấp Thất Phẩm Tôn Giả.

Nhìn kỹ, là Ma Quân 'Lư Sơn Lộ', chứ không phải Ma Quân 'Lư Sơn'.

Còn nhớ Tống Thư Hàng từng suýt có một Đạo hiệu là 'Việt Nam Tỉnh ZJ Văn Châu Thị Bạch Kình Lộ Chân Nhân' không?

Đạo hiệu của vị Lư Sơn Lộ Trưởng Lão này, chính là cùng hệ liệt đó.

Quê hương của y không ở Lư Sơn, chỉ là y từng sống ở một nơi tên 'Lư Sơn Lộ'...

Sau đó y liền tự đặt cho mình một Đạo hiệu là 'Lư Sơn Lộ Ma Quân'.

Đến sau này, khi y trở thành Thất Phẩm Tôn Giả, cũng từng nghĩ đến việc đổi một Đạo hiệu khác oai phong hơn...

Đáng tiếc, Đạo hiệu này đã không thể đổi được nữa.

Khi tất cả tu sĩ trên thế giới đều gọi y là 'Lư Sơn Lộ Ma Quân' thì y có đổi Đạo hiệu cũng không còn ý nghĩa gì. 'Lư Sơn Lộ Ma Quân' tuổi thọ không còn nhiều, y đã chọn trở về tổng đàn Vô Cực Ma Tông cũ, một trong bốn Tổ Địa hiện tại, để bế Tử Quan, cố gắng thông qua Tử Quan mà giành lấy một tương lai.

Vì vậy, trừ khi bất đắc dĩ, người của Tổ Địa sẽ không thỉnh 'Lư Sơn Lộ Ma Quân' ra ngoài.

“Ngoài ra, khởi động đại trận phản kích.

Các đệ tử trong Tổ Địa chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị phản kích!

Nhất định phải trụ vững cho đến khi 'Lư Sơn Lộ Trưởng Lão' xuất quan!” Vị tu sĩ bên cạnh Vi Vị Chân Nhân trầm giọng nói.

“Bạch tiền bối, đối phương vẫn còn mấy tầng trận pháp phòng ngự, hơn nữa trận pháp phản kích sắp khởi động rồi!” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Đừng vội, đợi ta bổ 'mana' đã!” Bạch Tôn Giả đưa tay vào 'phong ấn', chạm vào đóa sen thủy tinh để bổ 'mana'.

Vừa chạm nhẹ, từ đóa sen thủy tinh liền tuôn ra một luồng linh lực vô cùng tinh thuần, nhanh chóng bù đắp cho sự tiêu hao của Bạch Tôn Giả trong suốt hành trình ngự kiếm phi hành, cũng như một phát 【Thánh Kiếm】 và một phát 【Khế Ước Thắng Lợi Cự Kiếm】 vừa rồi.

Trong chớp mắt, trạng thái của Bạch Tôn Giả đã hồi phục đầy.

“Trạng thái đã đầy, tiếp tục nào!

Phòng ngự Tổ Địa Vô Cực Ma Tông này có thể trụ được bao lâu nữa!

Tiếp theo là chiêu 'Phấn Toái Ba!

Ngân Hà Hạch Bạo Kiếm' này!” Oanh oanh oanh ~~ Tiếng nổ không ngớt, khí lãng cuồn cuộn, tầng phòng ngự thứ hai của Tổ Địa Vô Cực Ma Tông lung lay sắp đổ.

“Diệt Thế Ma Quang Pháo!” Oanh oanh oanh ~~ Giây tiếp theo... tầng phòng ngự thứ hai của Tổ Địa Vô Cực Ma Tông vỡ tan.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật: “Bạch tiền bối, ngài một bên vung kiếm khí về phía Tổ Địa Vô Cực Ma Tông, miệng lại hô 'Ma Quang Pháo' thật sự thích hợp sao?” Bạch Tôn Giả nghiêng đầu lại: “Vậy ngươi nghĩ cho ta vài cái tên chiêu kiếm hay ho hơn đi!” Đây chính là ý tứ của 【Không Được Thì Ngươi Lên Đi Chứ?】.

Chương 876

Đang nói chuyện, phản kích từ hệ thống phòng ngự Tổ Địa bắt đầu.

Vô số phù bảo, kiếm khí, đao mang, pháp thuật cự long, phượng hoàng lửa như mưa rào đổ ập về phía vị trí của Bạch Tôn Giả.

Những đòn công kích này, phần lớn đều là công kích quần thể.

Trong tình huống bình thường, đây là những chiêu dùng để phản kích hàng trăm, hàng ngàn tu sĩ địch khi xảy ra chiến tranh công thành.

Còn lần này, tất cả công kích đều đổ ập vào một mình Bạch Tôn Giả.

Kiểu công kích dày đặc này khiến người ta không thể né tránh.

Dù có thân pháp né tránh phong độ đến mấy, gặp phải 'pháo bản đồ' cũng phải 'tạch'.

Lúc này, Bạch Tôn Giả giơ tay phải ra phía trước, năm ngón tay xòe rộng: “Hóa Sa!” Trong hư không, vô số linh khí tụ lại, hóa thành cát chắn trước mặt Bạch tiền bối.

Đồng thời, cát trên mặt đất bị hấp dẫn, bay lơ lửng, dung nhập vào lớp cát mà Bạch Tôn Giả đã thi triển.

“Mục tiêu của ta là để thử xem tốc độ bổ sung linh lực của 'sen thủy tinh' thế nào, có giới hạn số lần bổ sung không, có di chứng gì không.

Vì vậy, chỉ cần sảng khoái phóng thích linh lực ra là được rồi!” Bạch Tôn Giả giải thích.

Oanh oanh oanh oanh ~ Phản kích của Vô Cực Ma Tông, toàn bộ đổ ập xuống sa mạc.

Nhưng sa mạc sinh sôi không ngừng, sau khi bị đánh tan thành linh lực lại không ngừng có cát mới sản sinh, dung nhập vào sa mạc, chống đỡ công kích của trận pháp phản kích Tổ Địa Vô Cực Ma Tông.

Công kích kéo dài khoảng mười lăm hơi thở...

Sa mạc do Bạch Tôn Giả ngưng tụ mới bị đánh tan hoàn toàn.

Chỉ là, sa mạc bị đánh tan, ba người Bạch Tôn Giả vốn ẩn mình sau sa mạc, lại biến mất không thấy tăm hơi.

“Cẩn thận, đối phương Kim Thiền Thoát Xác, đã chuyển vị trí!” Vi Vị Chân Nhân hét lớn.

Cạch!

Lúc này, trận pháp phòng ngự phía trên đầu, liên tiếp bị đột phá hai tầng!

Chỉ thấy Bạch Tôn Giả đạp không, tay phải nắm Kiếm Sao Băng không còn mượn những cái tên kỹ năng game quái dị kia nữa, mà nghiêm túc chém ra một kiếm.

“Sao có thể chứ, cho dù y là Thất Phẩm Tôn Giả, cũng tuyệt đối không thể một kiếm phá vỡ hai tầng phòng ngự Tổ Địa!” Vi Vị Chân Nhân trừng lớn mắt.

Phòng ngự Tổ Địa, tầng sau mạnh hơn tầng trước, đừng nói là Thất Phẩm Tôn Giả, cho dù là Bát Phẩm Huyền Thánh, cũng đừng hòng một kiếm phá hai tầng phòng ngự!

“Là sức mạnh không gian!” Lúc này, một vị Chân Quân của Vô Cực Ma Tông, đã nhìn thấy sức mạnh đặc biệt kèm theo trên kiếm khí khi Bạch Tôn Giả chém ra một kiếm đó.

Chính vì được sức mạnh không gian gia trì, phòng ngự Tổ Địa mới liên tiếp bị phá vỡ. 【Ngửi thấy rồi, đó là mùi của bảo vật.】 “Mùi bảo vật?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Không sai, ta có thể cảm ứng được, ở vị trí đó đang cất giấu bảo vật.” Ánh mắt Bạch Tôn Giả, rơi vào một chỗ trong Tổ Địa Vô Cực Ma Tông.

Đó là một tòa lầu các bình thường, trông không có gì đặc biệt, giống hệt nơi ở của các đệ tử bình thường.

Nhưng trực giác của Bạch Tôn Giả mách bảo y rằng, bảo vật có giá trị nhất trong toàn bộ Tổ Địa Vô Cực Ma Tông, chính là ở đó!

“Bạch tiền bối, còn mấy tầng trận pháp phòng ngự nữa?

Đợt 'phản kích' tiếp theo của Vô Cực Ma Tông sắp đến rồi...

Nếu chúng ta muốn vào lấy bảo vật, phải nhanh chóng tháo dỡ trận pháp phòng ngự.” Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

Bạch Tôn Giả nói: “Trận pháp phòng ngự... tạm thời không tháo nữa.

Chúng ta trực tiếp vào!” Ban đầu, y chỉ muốn thử tốc độ, hiệu suất bổ 'mana' của 'sen thủy tinh', có di chứng gì không.

Bây giờ, đã thử nghiệm gần xong rồi.

Công năng của sen thủy tinh, giống như 'đá bổ mana nạp tiền' trong game, có thể tùy lúc khôi phục linh lực của người sử dụng; linh lực sau khi khôi phục không cần ôn dưỡng chuyển hóa, có thể trực tiếp hấp thu; sử dụng cũng không có khoảng cách; di chứng tạm thời vẫn chưa thấy.

Nhiệm vụ thử nghiệm đã hoàn thành...

Nếu 'Tổ Địa Vô Cực Ma Tông' không có gì hấp dẫn y, Bạch Tôn Giả sẽ chuẩn bị tung thêm vài đại chiêu để tiêu hao linh lực.

Sau đó, trước khi 'Tôn Giả' của đối phương xuất hiện, sẽ đưa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rời đi.

Nhưng bây giờ... trong Tổ Địa Vô Cực Ma Tông, ẩn giấu bảo vật khiến y cảm thấy hứng thú, vì vậy Bạch Tôn Giả muốn chiêm ngưỡng bảo vật đó trước.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Làm sao để vào?” Lời cậu ấy vừa thốt ra, đột nhiên, Bạch Tôn Giả mang theo cậu ấy và Tô Thị A Thập Lục, thân hình lóe lên, ba người biến mất tại chỗ cũ.

Sau đó, khi mắt Tống Thư Hàng khôi phục rõ ràng... ba người đã xuất hiện bên trong một tòa lầu các bình thường. 'Suýt nữa quên mất, Bạch tiền bối nắm giữ 【sức mạnh không gian】, hơn nữa, gần đây sức mạnh không gian của Bạch tiền bối dùng càng ngày càng 'mượt', bây giờ đã có thể mang theo hai người trực tiếp thực hiện chuyển dịch không gian.' “Thành công rồi...

Di chuyển tức thời cự ly ngắn, ngay cả khi mang theo hai người cùng lúc cũng rất dễ dàng.” Bạch Tôn Giả nói.

“......” Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, trước khi thuấn di, ngài tự mình cũng không nắm chắc thành công sao?” “Đừng sợ, trước khi thực hiện thuấn di không gian, ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho trường hợp thất bại, đảm bảo mọi người sẽ không xảy ra chuyện gì.” Bạch Tôn Giả cam đoan.

Tô Thị A Thập Lục và Thư Hàng cảm thấy mình, nên tin Bạch tiền bối.

Mặt khác.

Người đâu?

Lại biến mất khỏi không khí ư?

Lại đi đâu rồi?” Vi Vị Chân Nhân chăm chú nhìn vào màn hình giám sát, nhưng trong tất cả các góc màn hình, đều không phát hiện bóng dáng 'Lăng Dạ'.

“Đáng ghét, lại đi đâu rồi?

Giữ cảnh giác, ba tầng trận pháp phòng ngự cuối cùng không thể chặn được đối phương.

Lư Sơn Lộ Trưởng Lão vẫn chưa ra sao?” Vị quản lý viên trận pháp bên cạnh Vi Vị Chân Nhân vội nói.

“Lư Sơn Lộ Trưởng Lão vẫn luôn không có phản ứng...

E rằng đang ở giai đoạn quan trọng nhất của bế quan, hoặc có lẽ... lần này y sẽ không ra ngoài nữa.” Một đệ tử Vô Cực Ma Tông cười khổ nói.

“Đáng chết.” Vi Vị Chân Nhân nghiến răng, tay y không ngừng chuyển đổi màn hình giám sát, nhưng 'Lăng Dạ' kia dường như đã thực sự biến mất, không còn xuất hiện nữa.

Có lẽ nào, đối phương thật sự đã chạy trốn rồi?

Nếu đối phương thật sự đã rời đi... thì có lẽ đối với y, đây cũng là kết cục tốt nhất.

Cách đây không lâu, đối phương còn là thần tượng mà y quyết định sẽ 'đu' cơ mà.

Trong tòa lầu các trông có vẻ bình thường của Tổ Địa Vô Cực Ma Tông.

Ánh mắt Bạch Tôn Giả lướt qua tòa lầu các này.

Trực giác mách bảo y rằng, nơi đây có bảo vật.

Nhưng y không thể xác định bảo vật giấu ở vị trí nào trong tòa lầu các này.

“Chia nhau ra tìm đi, tòa lầu các này hẳn là giấu bảo vật lớn.

Nếu tìm ra, ba chúng ta chia nhau!” Bạch Tôn Giả nói.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Bạch tiền bối, bảo vật đại khái là loại gì ạ?” 'Nếu muốn tìm đồ vật, ít nhất phải cho con bé một ít thông tin về bảo vật chứ.' “Ừm...

Cứ tìm thử xem, dù sao thì chắc chắn là một bảo vật rất tuyệt vời, loại không thể bỏ lỡ.” Bạch Tôn Giả nói. 'Thế này thì làm sao mà tìm được chứ,' Tô Thị A Thập Lục thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: “Có lẽ, tôi biết bảo vật ở đâu rồi.” “Ừm, Thư Hàng phát hiện ra gì?

Lát nữa có được bảo vật thì ngươi sẽ được chia phần lớn.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng chỉ xuống dưới đất: “Tôi cảm ứng được, dưới chân chúng ta có một không gian khổng lồ.

Không gian đó, nằm giữa hư ảo và hiện thực.

Hơn nữa, nó cho tôi một cảm giác rất vi diệu, rất thân thuộc.” Tô Thị A Thập Lục: “Rất thân thuộc?” “Ừm, nên nói là, có một loại cộng hưởng với tôi.” Tống Thư Hàng vừa nói vừa cẩn thận vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, khi Tiên Thiên Chân Khí hóa lỏng trong cơ thể bắt đầu vận chuyển, cảm giác 'cộng hưởng' của cậu ấy càng trở nên mạnh mẽ hơn.

Khi Tống Thư Hàng vận chuyển công pháp, Bạch Tôn Giả liền phất tay kết trận, bố trí trận pháp ngăn cản khí tức tiết ra ngoài, tránh cho ba người bị đệ tử 'Vô Cực Ma Tông' phát hiện.

Tiếp đó, Bạch Tôn Giả hỏi: “Không gian ở dưới sâu bao nhiêu?

Ta trực tiếp đưa các ngươi thuấn di qua đó!” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Tôi chỉ có thể cảm thấy rất sâu, rất sâu, nhưng cụ thể sâu bao nhiêu thì lại không cảm ứng được.” Bạch Tôn Giả: “......” Tô Thị A Thập Lục xoa xoa thái dương, luôn cảm thấy tranh thủ đi theo chuyến này, thật mệt.

Bạch Tôn Giả nói: “Nếu đã như vậy, các ngươi lại đây, ta sẽ dùng 'Địa Độn Pháp Thuật', độn xuống dưới!” “Tiền bối, đây là Tổ Địa của 'Vô Cực Ma Tông', chắc chắn có đủ loại cấm chế tồn tại chứ?

Có thể Địa Độn được không?” Tống Thư Hàng hỏi. 'Trong phạm vi thế lực của Nho Gia Bạch Vân Thư Viện, khắp nơi đều có cấm chế, Địa Độn căn bản không thể thi triển.

Nghĩ bụng, Vô Cực Ma Tông chắc cũng không kém chứ?

Hơn nữa, Tống Thư Hàng có ám ảnh tâm lý với 'Địa Độn Thuật'.

Lần trước bị Ngư Kiều Kiều đưa đi Địa Độn, ăn nguyên bụng bùn đất, nghĩ đến thôi đã thấy hoảng rồi.' “Quả thật có vài đạo cấm chế, nhưng không thể chặn được ta.” Bạch Tôn Giả tự tin nói.

Nói rồi, y tay trái nắm Tô Thị A Thập Lục, tay phải nắm Tống Thư Hàng, thi triển Địa Độn chi thuật.

Ba người thẳng tắp chìm xuống, như thể lặn vào trong nước vậy.

Địa Độn thuật liên tục chìm xuống mười mấy phút... nhưng vẫn không chạm đến cấm chế của Vô Cực Ma Tông.

“Lạ thật, ta quan sát thấy cấm chế của Vô Cực Ma Tông ở vị trí sâu dưới lòng đất khoảng mười mét, ta đã chìm xuống lâu như vậy rồi, tại sao vẫn chưa gặp cấm chế?” Bạch Tôn Giả nghi hoặc nói. 'Trừ phi... 'cấm chế Tổ Địa Vô Cực Ma Tông' dưới lầu các đó bản thân nó đã bị ai đó âm thầm động tay động chân!' Lại chìm xuống khoảng nửa giờ.

Cuối cùng, phía dưới đã xuất hiện dị biến.

Chương 877

Ba người Bạch Tôn Giả lập tức rơi vào một cái động lớn, đó là một cái động quật được đào trong lòng đất.

Trong động quật có linh lực dao động mạnh mẽ, linh khí vô cùng nồng đậm.

Thậm chí linh khí trong hư không còn ngưng tụ thành từng điểm sáng, như đom đóm điểm xuyết khắp động quật.

Bạch Tôn Giả hỏi, ánh mắt y quét khắp bốn phía: “Là ở đây sao?” Toàn bộ động quật đều có màu đỏ sẫm, tỏa ra mùi máu tanh.

“Chính là ở đây, không sai rồi!” Tống Thư Hàng gật đầu nói. 'Nhưng mà, cái động quật này trông không có gì kỳ lạ, toàn bộ động quật khô sạch, không có bất kỳ vật thể nào.

Bảo vật, giấu ở đâu chứ?' Tô Thị A Thập Lục nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra một nắm đậu rang, nàng đưa tay tung, đậu rang rải khắp mọi ngóc ngách của động quật.

Hầu hết số đậu đều va vào vách động, rơi xuống đất.

Nhưng ở hướng 2 giờ mà ba người đang đứng, khi đậu rang va vào phạm vi này thì lại đột nhiên biến mất.

Trong hư không, từng đợt sóng gợn sinh ra, nuốt chửng số đậu rang đó.

“Thì ra là vậy...

Là 【Chân Thực Huyễn Tượng】 a.” Bạch Tôn Giả nói.

Năng lực đại diện cho Thất Phẩm Tôn Giả, Chân Thực Huyễn Tượng.

Thế giới sa mạc của Bạch Tôn Giả cũng là một loại 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Tống Thư Hàng: “Nói cách khác, vị Thất Phẩm Tôn Giả của Tổ Địa Vô Cực Ma Tông đó, đang ở đây sao?” “Chắc là không sai đâu.” Bạch Tôn Giả nói: “Nhưng mà...【Chân Thực Huyễn Tượng】trước mắt này, có thể không phải do vị Thất Phẩm Tôn Giả kia của Vô Cực Ma Tông bố trí, mà là mượn một loại pháp bảo nào đó.

Nếu không thì ta không thể nào không cảm ứng được.

Ngoài ra, ta cảm thấy bảo vật ở ngay bên trong!” Nói rồi, Bạch Tôn Giả dẫn đầu, bước về phía vị trí mà 'đậu rang' đã biến mất trước đó.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục theo sát phía sau.

Trong hư không, có sóng gợn sinh ra.

Bóng dáng ba người biến mất trong sóng gợn.

Giây tiếp theo, ba người xuất hiện trên một thảo nguyên bát ngát.

Đồng thời, linh khí trên thảo nguyên còn nồng đậm hơn cả trong cái hố sâu đỏ sẫm kia, linh khí ập vào mặt, khiến ba người Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần sảng khoái, như được tắm trong gió xuân.

“Là một nơi tu luyện tốt, mức độ linh lực nồng đậm ở đây, đã không kém gì một vài linh mạch nhỏ rồi.” Bạch Tôn Giả đáp.

Đang nói chuyện, giữa trời đất, truyền đến từng đợt tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Tiếng cười đó, dường như là âm thanh của nhiều cô gái đang đùa giỡn, nhưng, âm thanh đó lại đến từ bốn phương tám hướng, khiến người ta không thể định vị nguồn gốc qua âm thanh.

Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển công pháp, giữ cho cơ thể mình ở trạng thái tốt nhất.

Cậu ấy cách đây không lâu vừa bị cô gái tóc xanh kia tính cho một quẻ 'Thượng Thượng Thượng Thượng Thượng Thượng Thiêm', đại cát đại lợi đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Lúc này, bất kể làm chuyện gì trước, đều phải cẩn thận.

Nếu không, nói không chừng tai ương còn tàn khốc hơn cả 'Sự kiện không gian Kim Liên Nho Gia' cũng có thể ập đến.

“Trước mặt đó là gì?” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói.

Chỉ thấy theo hướng nàng chỉ, một vệt hồng quang hiện lên, trong ánh sáng lờ mờ có thể thấy hơn mười vị nữ tiên áo trắng thướt tha đi tới.

Khi họ đi lại, vẫn còn cười đùa giao lưu.

Những tràng cười trong trẻo như chuông bạc trong hư không kia, dường như chính là từ họ mà ra.

Mười mấy vị nữ tiên này lại đi thêm mười mấy bước, đột nhiên bắt đầu cởi bỏ áo trắng trên người.

Một lời không hợp liền 'phát phúc lợi' sao?

Tống Thư Hàng hơi ngượng ngùng, bên cạnh còn có Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục, lúc này mà bị 'cưỡng chế phúc lợi' thì ngại chết đi được.

Nhưng mà, sự ngượng ngùng của Tống Thư Hàng không kéo dài bao lâu... bởi vì nhóm nữ tiên áo trắng này vừa mới 'phát phúc lợi' được một khởi đầu, thì bộ phim 'phúc lợi' liền biến thành phim kinh dị.

Áo trắng cởi bỏ, lộ ra không phải làn da trắng nõn, mà là những khúc xương trắng muốt như ngọc...

Các nữ tiên trước đó còn đang cười đùa, chớp mắt đã biến thành một đám khúc xương trắng muốt như ngọc, mỗi khúc xương còn phản chiếu ánh sáng chói mắt!

Đây là khung cảnh đau lòng đến mức nào chứ.

“Nếu kéo Dương Hòa Thượng đến đây, nhìn thấy cảnh này thì có lẽ y sẽ hiểu Phật pháp sâu sắc hơn.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm. 'À không đúng, Dương Hòa Thượng thực ra là Đạo Gia...

Phật pháp có tinh thâm đến mấy cũng chẳng có tác dụng gì.' Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Bạch tiền bối, nhìn qua thì, đây là loại giống Bạch Cốt Yêu đúng không ạ?” “Bạch Cốt Yêu kỳ lạ như vậy, ta cũng chưa từng thấy qua.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “Dù sao cũng là trong 'Chân Thực Huyễn Tượng', thực và ảo căn bản không thể phân biệt.” Bạch Tôn Giả: “Hơn nữa, cái 【Chân Thực Huyễn Tượng】 này có vấn đề, hoàn toàn không phải trình độ mà một Thất Phẩm Tôn Giả bình thường có thể triển khai.

Ngay cả 【Chân Thực Huyễn Tượng】 mà ta triển khai, cũng không thể có linh khí nồng đậm đến vậy.

Cái 【Chân Thực Huyễn Tượng】 này, đơn giản như là đã tạo ra một 'tiểu thế giới' vậy.” “Vậy không phải là công năng của cái hạch tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch Tôn Giả nói: “Nói chính xác thì, hẳn là phiên bản cấu hình thấp của cái hạch tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Bởi vì so với thế giới thật, cái 【Chân Thực Huyễn Tượng】 này vẫn còn rất nhiều thiếu sót.

Mà ta nhớ, tiểu thế giới mà Nho Gia khai tịch ra lúc đó, đã có thể nói là một tiểu thế giới hoàn chỉnh.

Còn hạch tâm trong tâm khiếu của Thư Hàng, lại ngang hàng với Kim Liên Nho Gia.” Trong lúc nói chuyện, hồng quang ở xa dần dần tiêu tán.

Còn mấy bộ nữ tu khô lâu hóa thành phấn hồng kia, cũng biến mất không thấy tăm hơi.

Tống Thư Hàng: “Biến mất rồi, đó là ảo ảnh hay hiện tượng kỳ lạ?” “Đi, đến vị trí đó xem sao, nói không chừng có thể tìm được chút manh mối.” Bạch Tôn Giả thân hình nhẹ lướt, phi nhanh về phía nơi hồng quang biến mất.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục theo sát Bạch tiền bối, chạy về phía nơi đạo hồng quang biến mất.

“Đến rồi, chính là chỗ này.” Bạch Tôn Giả dừng lại, xuất hiện trước mặt họ, là một cái hồ lớn đã khô cạn.

Vì không được nước tưới ẩm, đáy hồ đã nứt nẻ.

Các sinh vật từng sống trong hồ, giờ chỉ còn lại xương cốt.

Có đủ loại xương và vỏ cá, sò, cùng với nhiều rễ cây khô héo.

Nhưng mà, không nhìn thấy hơn mười bộ nữ tiên khô lâu trong hồng quang trước đó.

“Xem ra, cái hồ này đã khô cạn rất lâu rồi.” Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, nói với Tô Thị A Thập Lục: “Thập Lục, ngươi còn mang đậu rang không?

Thử ném một ít vào hồ này xem, để xem bên trong có nguy hiểm gì không?” “Đậu rang hết rồi, hạt hướng dương thì còn một ít.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nhếch khóe môi, đưa tay rải một nắm hạt hướng dương.

Bộp bộp bộp bộp bộp.

Hạt hướng dương rơi xuống đáy hồ lớn khô cạn.

Trên người A Thập Lục, mang theo không ít đồ ăn vặt, mà chủng loại đều khác nhau.

Hơn mười giây sau...

Tống Thư Hàng nói: “Xem ra không có nguy hiểm?” Nhưng lời cậu ấy vừa dứt, liền bị 'bộp bộp' tát vào mặt.

Từ trong hồ lớn khô cạn, nhô lên từng ụ đất, dường như có thứ gì đó đang chui ra từ trong đất.

“Có thứ gì đó đang ra...

Là những nữ tiên khô lâu trước đó sao?” Tô Thị A Thập Lục tò mò nhìn về phía những ụ đất đó, đoán mò.

Két két két ~~ Có tiếng kim loại ma sát truyền ra.

Giây tiếp theo, từ trong ụ đất chui ra từng bóng hình mặc giáp trụ toàn thân kín mít, hoa lệ, tinh xảo, đẹp mắt.

Ngay cả khi vừa chui ra từ trong đất, giáp trụ vẫn lấp lánh sáng loáng.

Những bóng hình mặc giáp trụ này, tuy là toàn thân giáp, nhưng không hề nặng nề.

Ngược lại còn trông rất mảnh mai, thân hình càng thêm gợi cảm, là loại giáp trụ toàn thân dành cho nữ giới.

Mỗi một động tác của họ, đều phát ra tiếng kim loại ma sát trong trẻo. 'Kẻ chế tạo loại giáp trụ này chắc chắn rảnh rỗi lắm.' Bạch Tôn Giả nhẹ nhàng búng tay, Kiếm Sao Băng lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, đề phòng bất trắc.

Lúc này, một bóng hình áo giáp màu bạc sáng chói ở phía trước nhất, bước tới một bước, lên tiếng nói: “Dừng bước, Thú Thần Bộ Đại Sư, rời khỏi nơi này.

Đi xa hơn nữa là Dao Trì Cấm Địa, đây không phải nơi ngươi có thể vào.” Là giọng nữ, chỉ là khi phát ra qua lớp áo giáp thì nghe hơi kỳ quái.

Nói xong, những bóng hình giáp sắt này không phát động tấn công, mà bày ra tư thế phòng thủ.

Chỉ cần ba người Tống Thư Hàng không tiếp tục tiến lên, họ sẽ không phát động tấn công.

Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục liếc nhìn nhau.

“Thú Thần Bộ Đại Sư?

Lại còn Dao Trì Cấm Địa?” “Thú Thần Bộ Đại Sư?

Ai vậy?” Tô Thị A Thập Lục nhìn về phía Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng, 'dù sao cũng không phải nàng, nàng là Đao tu.

Hơn nữa, nàng cũng không có thiên phú nuôi sủng vật.' Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nhìn Thư Hàng hỏi: “Thư Hàng, ngươi thành Thú Thần Bộ Đại Sư từ khi nào vậy?” “Tôi chưa bao giờ trở thành Thú Thần Bộ Đại Sư nào cả.

Ơ, khoan đã...

Có lẽ, có liên quan đến cái này.” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một thứ, cậu ấy đưa tay từ trong 'Túi Thu Nhỏ Một Tấc' lấy ra hai sợi xích vàng lớn.

Chính là sợi xích vàng có liên quan đến 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' - bảo vật truyền thừa của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Tống Thư Hàng từng dùng 'Giám Định Bí Pháp' giám định sợi xích vàng này, nhận được một số thông tin phản hồi: 【'Linh Thú Liên', làm từ Tinh Kim, là biểu tượng thân phận đệ tử 'Thú Thần Bộ' của Bát Thập Bát Bộ phụ thuộc Thiên Đình Viễn Cổ.

Mỗi Linh Thú Liên, đều đại diện cho một 'Linh Thú Huấn Dưỡng Đại Sư' được Thiên Đình Viễn Cổ công nhận.

Là biểu tượng của thân phận.】 Thú Thần Bộ, đó là danh xưng mà Thiên Đình Viễn Cổ dùng cho 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'.

Tiền thân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là 'Thú Thần Bộ' của Thiên Đình Viễn Cổ.

Kết hợp với bóng hình áo giáp bạc sáng chói trước mắt này, cùng với 'Thú Thần Bộ', 'Dao Trì Cấm Địa', lập tức khiến người ta nghĩ đến một nơi.

Chương 878

Tống Thư Hàng nhìn về phía bóng hình áo giáp bạc sáng chói đó, hỏi: “Nơi này, là Thiên Đình Viễn Cổ sao?” Hay nói cách khác, là mảnh vỡ của Thiên Đình Viễn Cổ?

Bởi vì Thiên Đình Viễn Cổ đã sụp đổ, toàn bộ Thiên Đình đều tứ phân ngũ liệt.

Hơn nữa, không biết vì sao khi Tống Thư Hàng nghĩ đến 'Thiên Đình Viễn Cổ', trong mắt nhìn thấy Dao Trì khô cạn này, trong đầu không khỏi hiện lên một khung cảnh cổng lớn khổng lồ.

Cánh cổng đó khí lành bao quanh, có vạn đạo kim quang lấp lánh, tử khí tràn ngập.

Cánh cổng đó xanh biếc trầm ổn, như được đúc từ lưu ly; sáng rực rỡ, như được trang trí bằng bảo ngọc!

Là Nam Thiên Môn!

Nhưng mà, Nam Thiên Môn trong khung cảnh ký ức của Tống Thư Hàng lại đang trong trạng thái hư hại, vẫn còn đang được tu sửa...

Đây là ký ức từ khi nào?

Tại sao tôi không có chút ấn tượng nào?

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, rất nhanh đã tìm ra nguyên nhân.

Đây là chuyện cậu ấy từng tự mình trải qua, là ký ức trên 'Hòn Đảo Bí Ẩn'.

Chỉ là phần ký ức này không biết vì sao lại bị phong ấn.

Mà bây giờ, sau khi cậu ấy tiếp xúc với 'Dao Trì', ký ức bị phong ấn lại bất ngờ thức tỉnh vài khung cảnh. 'Khi tôi ở trên Hòn Đảo Bí Ẩn, từng tiếp xúc với 'Thiên Đình' sao?' Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đối mặt với câu hỏi của Tống Thư Hàng, bóng hình áo giáp bạc sáng chói kia lại không trả lời.

Y lặng lẽ đứng ở đáy hồ khô cạn, không nói một lời nhìn chằm chằm ba người Tống Thư Hàng, đề phòng họ tiến vào phạm vi 'Dao Trì' được gọi là cấm địa, kiên trì với thân phận 'thủ vệ' của mình.

Tô Thị A Thập Lục: “Bên trong những bộ giáp trụ này, liệu có phải là những nữ tiên trong hồng quang lúc nãy không?” “Họ là thủ vệ Dao Trì sao?

Nhìn qua, dường như không phải là hình dạng con người.

Nhưng cũng khác với khôi lỗi.

Chẳng lẽ là do【Chân Thực Huyễn Tượng】cụ hiện hóa ra sao?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Trong Chân Thực Huyễn Tượng, hư hư thực thực, thực thực hư hư, không thể phân biệt.

“Thiên Đình Viễn Cổ?

Nói cách khác, cái【Chân Thực Huyễn Tượng】mà chúng ta đang ở đây chính là Thiên Đình Viễn Cổ, hoặc một phần của nó sao?” Hai mắt Bạch Tôn Giả đều sáng bừng lên.

“Chắc là tám chín phần không sai.” Tống Thư Hàng nói.

“Không sai rồi!” Bạch Tôn Giả nắm chặt quyền nói: “Đây chính là bảo vật không sai rồi.

Thư Hàng, chúng ta hãy 'bê' cả cái 'Thiên Đình Viễn Cổ' này đi thôi!” “Hả?” Tống Thư Hàng nhìn cái hồ lớn trước mắt: “Cái 'Thiên

Đình Viễn Cổ' này có thể 'bê' cả đi sao?” “Đương nhiên có thể, chỉ cần tìm thấy hạch tâm của nó, ta sẽ có khả năng 'bê' cả nó đi.

Xét cho cùng, nó vẫn là một 'Chân Thực Huyễn Tượng'!” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “Chúng ta phải tìm hạch tâm thế nào?” “Nói chung, hạch tâm là nơi quan trọng nhất của một 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Nếu nơi này chỉ là 'Dao Trì' thôi, thì cái hồ lớn khô cạn trước mắt này chính là hạch tâm.

Nếu phạm vi của cái 'Chân Thực Huyễn Tượng' này còn rộng lớn hơn, thì nơi quan trọng hơn sẽ là hạch tâm.

Dù sao thì 'Chân Thực Huyễn Tượng' đều lấy một điểm làm trung tâm, rồi khuếch tán ra bên ngoài.

Tóm lại, cứ thử tìm trước đi.” Bạch Tôn Giả giải thích.

Vào lúc này, tại một nơi nào đó trong 'Chân Thực Huyễn Tượng' này.

Lư Sơn Lộ Trưởng Lão của Vô Cực Ma Tông, đang khoanh chân ngồi, y đang bế Tử Quan xung kích cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh.

Lư Sơn Lộ Ma Quân là một Tôn Giả 'lão làng', niên đại xa xưa.

Theo dòng chảy thời gian, hiện tại tuổi thọ của y đã không còn nhiều.

Cuối cùng, y đã chọn trở về Tổ Địa Vô Cực Ma Tông, bế Tử Quan để xung kích cảnh giới.

Thực tế, rất nhiều đệ tử Vô Cực Ma Tông đều không hiểu, tại sao Lư Sơn Lộ Ma Quân lại chọn trở về Tổ Địa linh khí gần như khô cạn để bế Tử Quan xung kích cảnh giới.

Rõ ràng ở tổng đàn linh khí dồi dào hơn để bế Tử Quan xung kích, tỷ lệ thành công sẽ cao hơn chứ?

Chẳng lẽ, thật sự chỉ vì lý do 'hoài niệm' sao?

Nghe nói, khi Lư Sơn Lộ Ma Quân còn trẻ, tổng đàn Vô Cực Ma Tông vẫn còn ở Tổ Địa này.

Thực tế, lý do Lư Sơn Lộ Ma Quân chọn bế quan tại Tổ Địa này, chính là vì bí mật khổng lồ ẩn giấu trong Tổ Địa.

Mảnh vỡ Thiên Đình - Dao Trì Cấm Địa.

Mảnh vỡ Thiên Đình này vẫn luôn ẩn mình dưới lòng đất của Tổ Địa Vô Cực Ma Tông, ở trạng thái thần ẩn.

Mãi đến hơn bốn mươi năm trước, mảnh vỡ Thiên Đình mới thoát khỏi trạng thái thần ẩn.

Mà Lư Sơn Lộ Ma Tôn rất may mắn, là người đầu tiên tiếp xúc với mảnh vỡ Thiên Đình.

Nơi đây, mới là cơ duyên để y tấn thăng Bát Phẩm Huyền Thánh.

Thậm chí cơ duyên để y tấn thăng Cửu Phẩm Kiếp Tiên trong tương lai, cũng ở nơi này!

Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục tản ra, đi tìm hạch tâm của 【Chân Thực Huyễn Tượng】 này.

Trước khi tản ra, Bạch Tôn Giả đã đưa cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một 'Phù Bảo Truyền Âm Thiên Lý', để tiện liên lạc.

Trong không gian nghi là mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ này, điện thoại không thể liên lạc được.

Trừ chiếc điện thoại siêu 'mod' của Bạch Tôn Giả ra, ngay cả chiếc điện thoại đã được 'mod' của Tống Thư Hàng cũng không có tín hiệu.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng và A Thập Lục trên người còn mang theo 'Phi Kiếm dùng một lần', một khi gặp nguy hiểm có thể trực tiếp kích hoạt để phòng thân hoặc bỏ chạy.

Bạch Tôn Giả ở ngay gần đó, an toàn có bảo đảm.

Bạch Tôn Giả và A Thập Lục đã rời đi, Tống Thư Hàng thì vẫn còn ở bên hồ lớn khô cạn.

Chỉ thấy cậu ấy đưa tay từ trong 'Túi Thu Nhỏ Một Tấc' lấy ra một vật - một khôi lỗi thế thân trinh sát.

Lúc đó, cậu ấy đã nhờ Bắc Hà Tán Nhân sửa chữa con khôi lỗi này, ban đầu định để nó thay mình chịu kiếp, lên sân khấu diễn vai 【Cao Thăng Sư Huynh bị Lăng Dạ cuồng ngược】 với Bạch Tôn Giả.

Nhưng sau đó không biết thế nào... trong lúc mơ mơ màng màng, người lên sân khấu diễn với Bạch Tôn Giả lại biến thành bản tôn của cậu ấy, còn khôi lỗi thế thân trinh sát thì lại đứng dưới khán đài, yên lặng làm một mỹ nam tử.

Tống Thư Hàng bây giờ hồi tưởng lại, cảm thấy mình lúc đó đơn giản là bị 'ma ám' rồi.

Sau khi lấy ra khôi lỗi thế thân trinh sát này, Tống Thư Hàng kết một Pháp Ấn, rồi truyền Chân Khí vào khôi lỗi.

Trong chớp mắt, khôi lỗi này hóa thành hình dạng của Tống Thư Hàng.

Thư Hàng hài lòng gật đầu, điều khiển khôi lỗi thế thân trinh sát này, để nó thay mình đi trinh sát thế giới 'Chân Thực Huyễn Tượng' này.

Còn bản thân cậu ấy, ở lại bên bờ Dao Trì khô cạn.

Trước mặt cậu ấy, từng nữ thủ vệ Dao Trì mặc giáp trụ toàn thân, chăm chú nhìn cậu ấy, bất động. 'Mà nói đến...

Lúc đầu, Bạch Tôn Giả còn muốn bắt một nữ thủ vệ Dao Trì đến, nghiên cứu một chút về họ.

Nhưng sau đó, Bạch Tôn Giả thay đổi ý định, muốn 'bê' cả mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ đi.

Để tránh 'tiết ngoại sinh chi' (rắc rối không cần thiết), Bạch Tôn Giả tạm thời bỏ qua những thủ vệ Dao Trì này.

Dù sao, nếu phá hủy nữ thủ vệ, rất có thể sẽ gây ra cơ chế tự phòng ngự của 'Chân Thực Huyễn Tượng', dẫn đến phiền phức không đáng có.' Những nữ thủ vệ Dao Trì này, đã thoát khỏi một kiếp.

Bạch Tôn Giả rất ít khi từ bỏ những thứ mình cảm thấy hứng thú.

Tống Thư Hàng và nữ thủ vệ Dao Trì tiếp tục nhìn nhau.

Thư Hàng lại một lần nữa hỏi: “Xin hỏi, đây là Thiên Đình Viễn Cổ sao?” Nữ thủ vệ Dao Trì im lặng.

Tống Thư Hàng lại hỏi: “Chủ nhân Dao Trì còn ở đây không?” 'Cũng không biết Chủ nhân Dao Trì, có phải là Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết không?' Nữ thủ vệ Dao Trì vẫn im lặng, như một pho tượng.

Tống Thư Hàng: “Các ngươi từ thời Thiên Đình Viễn Cổ đã luôn sống ở đây sao?” Nữ thủ vệ Dao Trì vẫn không phản ứng.

Bất kể Tống Thư Hàng hỏi gì, nói gì, họ đều không có bất kỳ phản ứng nào.

Nhưng mà... chỉ cần Tống Thư Hàng hơi nhấc chân bước tới một bước, nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói kia sẽ chĩa trường kiếm trong tay về phía Tống Thư Hàng, bày ra tư thế 'xuất kiếm'.

Sau đó, khi Tống Thư Hàng rút chân về, nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói lại khôi phục tư thế 'phòng thủ'.

Tống Thư Hàng thử đi thử lại mấy lần, nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói đều chỉ có một phản ứng.

Cậu ấy nhấc chân, nữ thủ vệ xuất kiếm; cậu ấy rút chân về, nữ thủ vệ khôi phục phòng thủ.

“Đơn giản như NPC trong game vậy.” 'Những nữ thủ vệ Dao Trì này... còn có trí tuệ không?

Hay nói cách khác, họ thật sự đã biến thành tồn tại giống như NPC rồi?

Nhưng lúc đầu, họ không phải còn nhận ra thân phận 'Thú Thần Bộ Đại Sư' của mình sao?

Chẳng lẽ trước đó họ nhận ra thân phận của cậu ấy, đều là những hành động mệnh lệnh cố định giống như NPC trong game?' Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn 'Găng tay Tình Yêu Kiếm Khách Mục Ngưu' trên tay mình, 'có nên thử dùng 'Giám Định Thuật' lên những nữ thủ vệ Dao Trì này không?' 'Mặc dù đối phương niên đại xa xưa, nhưng sự hiểu biết của Tống Thư Hàng về 'Giám Định Bí Pháp' ngày càng sâu sắc, cậu ấy ước tính ngay cả khi mình giám định những nữ thủ vệ này, cái giá phải trả cũng nằm trong phạm vi cơ thể mình có thể chịu đựng được.

Nhưng mà, nếu muốn chủ động sử dụng Giám Định Bí Pháp, cậu ấy cần phải lại gần những nữ thủ vệ này.

Mà nếu cậu ấy lại gần nữ thủ vệ, họ sẽ phát động công kích vào mình.' “Không biết phải làm sao đây.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nghĩ nghĩ xong, cậu ấy đứng dậy đi vòng quanh bờ Dao Trì, muốn xem có cách nào khác để tiến vào Dao Trì không.

Khi cậu ấy bắt đầu đi, nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói kia và những nữ thủ vệ khác cũng đồng loạt di chuyển.

Thân thể của họ bước ra từ trong đất, theo sát Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đi đến đâu, họ liền theo đến đó.

Tống Thư Hàng tiếp tục đi dọc bờ, đi mãi đi mãi, đột nhiên... liên hệ giữa cậu ấy và 'khôi lỗi trinh sát' bị cắt đứt!

Chương 879

Trước đó, khôi lỗi thế thân vẫn luôn trinh sát ở gần đó.

Sau đó, khôi lỗi thế thân phát hiện một sơn cốc, và tiến vào trong đó.

Vừa tiến vào, liên hệ giữa Tống Thư Hàng và nó đã bị gián đoạn. 'Sơn cốc đó có vấn đề,' Tống Thư Hàng lập tức lấy ra 'Phù Bảo Truyền Âm Thiên Lý', liên hệ với Bạch tiền bối và Tô Thị A Thập Lục.

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa kích hoạt 'Phù Bảo Truyền Âm Thiên Lý', đột nhiên, liên hệ giữa cậu ấy và 'khôi lỗi trinh sát' lại được nối lại.

Bởi vì khôi lỗi trinh sát, bị ném ra khỏi sơn cốc đó.

Mà khôi lỗi lúc này, bị chém thành năm đoạn, thảm!

Khôi lỗi trinh sát này là một pháp khí khá rẻ tiền, nó có một nhược điểm, đó là sẽ chia sẻ tất cả những gì nó trải qua với chủ nhân.

Những gì nhìn thấy, những gì nghe thấy, những gì cảm ứng được... và cả nỗi đau dữ dội.

“A ~~” Tống Thư Hàng kêu thảm một tiếng.

Cậu ấy đã tận thân trải nghiệm nỗi đau dữ dội khi khôi lỗi bị chém thành năm đoạn, cái này đơn giản là không phải người có thể chịu đựng được.

Cái 【Nỗi Đau Phân Thây】 này đến quá đột ngột, trong cơn đau dữ dội, Tống Thư Hàng trượt chân, ngã nhào xuống đất.

Thân hình cậu ấy lăn mấy vòng... cứ thế lăn vào phạm vi Dao Trì.

Không ổn!

Khóe mắt Tống Thư Hàng nhìn về phía đám nữ thủ vệ Dao Trì.

Quả nhiên, khi cậu ấy lăn vào Dao Trì khô cạn, các nữ thủ vệ liền bùng nổ, xông về phía cậu ấy.

Nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói kia có tốc độ nhanh nhất, khi thân thể nàng xung kích, bùng lên một đạo bạch quang chói mắt.

Giây tiếp theo, trên thân nàng bốc cháy ngọn lửa trắng muốt, như thể thuấn di, xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Kiếm quang vung lên, trong chớp mắt đã có hơn trăm đạo kiếm quang chém về phía Tống Thư Hàng.

Ngay lúc này... trên người Tống Thư Hàng sáng lên một lớp bảo hộ trong suốt, bao bọc cậu ấy chặt chẽ bên trong.

Chính là cái 'Hộ Tráo Cường Lực dùng một lần' mà các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã trang bị khi quay phim.

Tống Thư Hàng tổng cộng có hai cái, là Lệ Chi Tiên Tử tặng làm quà gặp mặt cho cậu ấy.

Bây giờ, cả hai cái đều đã dùng hết rồi.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh!

Kiếm của nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói, không ngừng chém vào lớp bảo hộ.

Tia lửa bắn tung tóe, nhưng lại không thể xuyên phá lớp bảo hộ này.

Trong lớp bảo hộ, Tống Thư Hàng âm thầm thở phào một hơi: “Cảm ơn ngươi, Thông Nương.

Ngươi lại cứu ta một mạng rồi.” 'Vào thời khắc mấu chốt, lại là

Thông Nương kịp thời kích hoạt một tấm phù bảo, cứu mạng Tống Thư Hàng.' “Ngươi gần đây, thật đúng là xui xẻo đó.” Thông Nương trào phúng.

“Tôi biết...

Ấn đường của tôi gần đây đen đủi lắm.” Tống Thư Hàng nghiến răng, cố nhịn đau, thân hình khẽ động, dừng lại thế lăn, nhanh chóng bò về phía bờ Dao Trì.

Đinh đinh đinh đinh đinh ~~ Phía sau, kiếm của những nữ thủ vệ đó, không ngừng chém vào hộ thuẫn của cậu ấy.

Hộ thuẫn cường lực dùng một lần, cũng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

Lực công kích của những nữ thủ vệ Dao Trì này, đại khái ở cảnh giới Ngũ Phẩm.

Nhưng vũ khí trong tay họ không phải phàm phẩm, hơn nữa tốc độ công kích quá nhanh, và người lại đông.

Vì vậy, hộ thuẫn cường lực dùng một lần, cũng sắp không trụ nổi nữa rồi.

Ba hơi thở sau.

Tống Thư Hàng thuận lợi bò đến bờ Dao Trì, thở hổn hển.

Trên người cậu ấy, có sáu vết kiếm sâu đến tận xương.

Dưới công kích cấp độ Ngũ Phẩm, công pháp luyện thể, đạo bào hộ thể của cậu ấy đều không phát huy được bao nhiêu tác dụng.

Trên đạo bào còn bị cắt ra sáu vết.

Nếu cậu ấy chậm một bước thôi, thì đã bị hơn mười vị nữ thủ vệ dùng loạn kiếm chém giết rồi.

Đương nhiên, trước khi bị chém chết... 'Phi Kiếm dùng một lần' của Bạch tiền bối sẽ phát động, 'phiu~' cậu ấy đi mất.

May mắn là sau khi quay lại bờ, những nữ thủ vệ Dao Trì đó liền dừng công kích, khôi phục lại trạng thái 'phòng thủ'.

Hai bên lại một lần nữa trở về trạng thái 'mắt lớn trừng mắt bé'.

Tống Thư Hàng lấy ra đan dược trị thương, vừa bôi ngoài vừa uống trong, đồng thời khởi động 'Pháp thuật trị liệu' trên chiếc nhẫn đồng cổ, khôi phục vết thương.

“Thú Thần Bộ Đại Sư, đừng thách thức giới hạn của chúng ta nữa.

Lần sau, sẽ không để ngươi có đường sống.” Nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói ngẩng đầu lên, trầm giọng nói. 'Nghe giọng điệu của nàng, đợt công kích vừa rồi, vẫn là họ đã 'giơ cao đánh khẽ' sao?' “Quả nhiên, các ngươi không phải là NPC chết cứng.” Tống Thư Hàng lại bật cười.

Nói xong, Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một vấn đề.

Lời mà nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói nói, cậu ấy có thể nghe hiểu.

Lời đối phương nói, không phải ngôn ngữ viễn cổ, mà là tiếng phổ thông chính thức của An Lạc hiện đại.

Lần đầu tiên, khi nghe thấy lời của nữ thủ vệ, nhất thời cậu ấy không nghĩ đến vấn đề này.

Vậy thì, cái 'tiếng phổ thông' mà cậu ấy nghe được, là do những nữ thủ vệ này chuyển đổi thông qua một loại thủ đoạn pháp thuật 'phiên dịch' nào đó sao?

Hay nói cách khác, những 'nữ thủ vệ' này có liên hệ với thế giới

bên ngoài.

Ít nhất, họ thông qua một thủ đoạn nào đó, đang tìm hiểu thế giới bên ngoài?

“Rời khỏi nơi này, Thú Thần Bộ Đại Sư.

Đây không phải nơi ngươi nên đặt chân đến.” Nữ thủ vệ áo giáp bạc sáng chói kia lại một lần nữa lên tiếng.

Tống Thư Hàng ha ha cười một tiếng, khoanh chân ngồi xuống bên bờ.

Đương nhiên, để đề phòng mình lại lăn xuống, cậu ấy lùi ra sau một chút.

Đồng thời, cậu ấy trước tiên nói với 'Phù Bảo Truyền Âm Thiên Lý': “Bạch tiền bối, A Thập Lục.

Tôi vừa rồi tìm thấy một sơn cốc đáng ngờ.

Vị trí hiện tại của tôi vẫn ở bên bờ Dao Trì khô cạn đó.” “Ngươi không sao chứ, vừa rồi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của ngươi.” Tô Thị A Thập Lục lo lắng nói.

Tống Thư Hàng: “Xảy ra chút ngoài ý muốn, nhưng không nguy hiểm.” “Đợi ta, ta sẽ quay lại ngay.” Bạch Tôn Giả nói.

Kết thúc liên lạc, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía nữ thủ vệ phía dưới: “Khụ, các ngươi có biết Đại Minh mất rồi không?” Nữ thủ vệ màu bạc: “......” “Ý tôi là, các ngươi có biết Thiên Đình Viễn Cổ đã sụp đổ rồi chứ?” Tống Thư Hàng nói: “Thiên Đình đã sụp đổ, các ngươi còn canh giữ Dao Trì có ý nghĩa gì chứ?” Mặt khác.

Lư Sơn Lộ Trưởng Lão của Vô Cực Ma Tông mặt mày đen sạm, đứng dậy.

“Đáng chết, có kẻ xông vào đây.” Lư Sơn Lộ Trưởng Lão nghiến răng nói.

Vừa rồi, một khôi lỗi thế thân không biết sống chết, đã tiến vào sơn cốc nơi y bế quan!

“Đáng chết, rốt cuộc là ai đã phát hiện ra mảnh vỡ Thiên Đình?

Rõ ràng ta đã sử dụng đủ loại thủ đoạn che giấu, tại sao vẫn có người xâm nhập vào đây.” Lư Sơn Lộ trưởng lão uất ức nói.

Hắn tự nhận trong tổ địa của Vô Cực Ma Tông này, tuyệt đối không ai có thể nhìn thấu thủ đoạn ẩn nấp của hắn!

Ngay cả khi có Bát phẩm Huyền Thánh đi ngang qua tổ địa, chỉ cần không dò xét kỹ lưỡng, cũng đừng hòng phát hiện ra nơi này.

Vậy thì, kẻ xâm nhập này rốt cuộc đã đạp phải vận cứt chó màu gì mà lại có thể tiến vào mảnh vỡ Thiên Đình này?

“Cho dù thế nào đi nữa, mảnh vỡ Thiên Đình này chính là nơi chứng đạo của ta.

Hi vọng ta tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh nằm ở đây.

Ta tuyệt đối không cho phép bất cứ ai cản trở Đạo của ta.” Lư Sơn Lộ Ma Tôn nghiến răng nghiến lợi nói.

Vừa rồi, hắn đã kích hoạt một Sát kiếp kiếm trận trong sơn cốc, chém nát con khôi lỗi kia.

Rồi lại vứt nó ra khỏi sơn cốc, mục đích chính là thông qua mối liên hệ giữa khôi lỗi và chủ nhân, để chủ nhân của con khôi lỗi đó nếm thử nỗi đau “bị xé xác”.

Kẻ cản trở ta chứng đạo, mối thù còn lớn hơn giết cả gia tộc!

Ai dám cản trở Đạo của ta, ta sẽ giết chết hắn!

Lư Sơn Lộ Ma Tôn hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái của mình đến tốt nhất.

Đồng thời, hắn cũng kích hoạt sát trận và các loại trận pháp phụ trợ trong sơn cốc này.

Trong sơn cốc mà hắn đã dốc hết nửa gia tài để xây dựng này, hắn có thể phát huy sức chiến đấu gấp mấy lần.

Ngay cả khi đối phương là Thất phẩm Tôn Giả, một mình hắn cũng có thể đánh ba người.

Đến đây!

Ta muốn xé xác các ngươi trong sơn cốc này!

Bên bờ Dao Trì khô cạn.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm nữ thủ vệ giáp bạc kia.

Một lúc sau, nữ thủ vệ giáp bạc kia lần đầu tiên lên tiếng trả lời Tống Thư Hàng: “Thiên Đình, chưa diệt.” “Hả?” Tống Thư Hàng tò mò nhìn cô ta.

“Thiên Đình chưa diệt.” Nữ thủ vệ giáp bạc lần nữa nghiêm túc nói: “Sẽ có một ngày, Đế Quân sẽ quay trở lại, ngưng tụ lại Thiên Đình đang phân tán.

Đến lúc đó, Đế Quân sẽ trở nên cường đại hơn, vượt qua tất cả!” Sau khi mở miệng nói chuyện, nữ thủ vệ giáp bạc thay đổi hoàn toàn hình tượng “im lặng là vàng” trước đó, trở nên “biết gì nói nấy, nói không ngừng”, rất hợp tác.

Chương 880

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Cũng có nghĩa là Thiên Đế vẫn còn sống?” Thiên Đình đã vỡ nát thành thế này, mà ông chủ lớn của Thiên Đình lại vẫn còn sống sao?

“Đương nhiên vẫn còn sống, vẫn luôn sống.” Nữ thủ vệ giáp bạc nghiêm túc nói, vừa nói cô ta vừa chắp hai tay lại, đưa ra một quả cầu ánh sáng.

Trong quả cầu ánh sáng này, có từng phù văn kỳ lạ đang biến đổi nhanh chóng, bên trong tỏa ra sinh cơ nồng đậm.

Và trung tâm của phù văn là một viên châu nhỏ nhắn.

“Thấy chưa, Đế Châu ẩn chứa sinh cơ khổng lồ.

Đế Châu là đại diện của Đế Quân, Đế tồn tại thì châu tồn tại, Đế diệt thì châu diệt.

Sinh cơ khổng lồ như vậy, đại diện cho việc Đế Quân vẫn còn sống, hắn vẫn sống rất tốt!

Hơn nữa, thời gian Đế Quân trở về không còn xa nữa!” Nữ thủ vệ còn hướng Tống Thư Hàng trưng ra viên Đế Châu kia.

Nghe đến đây, Tống Thư Hàng hơi nghi ngờ thân phận của cô ta.

Một thủ vệ bảo vệ Dao Trì, tại sao trên người lại có thứ này?

Chẳng lẽ là đồ của chủ nhân Dao Trì giao cho cô ta bảo quản?

Trong viên châu được gọi là Đế Châu này, sinh cơ khổng lồ vô cùng đó tuyệt đối không phải giả.

Tống Thư Hàng dùng sinh cơ của bản thân so sánh với sinh cơ trong Đế Châu này, sự chênh lệch giữa hai bên, đơn giản như khác biệt giữa mặt trời rực lửa và đom đóm.

Đế tồn tại thì châu tồn tại, Đế diệt thì châu diệt, cộng thêm sinh cơ khổng lồ như vậy...

Nếu lời của nữ thủ vệ này là thật, vậy Thiên Đế thật sự vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt sao?

“Chẳng lẽ, Thiên Đế thật sự muốn quay về, trùng kiến Thiên Đình?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hơn nữa, sau khi Thiên Đế trở về, sẽ trở nên mạnh hơn?

Vượt qua tất cả?

Thiên Đế vốn là một trong những Trường Sinh Giả mạnh nhất.

Theo niên đại mà nói, hắn hẳn phải cùng thời với Thánh Nhân Nho gia...

Hoặc, là Trường Sinh Giả xuất hiện muộn hơn một chút so với thời đại của Thánh Nhân Nho gia.

Sau khi hắn xây dựng Thiên Đình, hắn và tên Thánh Nhân không theo khuôn khổ của Nho gia, hẳn là cường giả cùng đẳng cấp.

Nếu hắn còn trở nên mạnh hơn...

Chẳng lẽ là muốn trở thành Thiên Đạo mới sao?

“Đương nhiên, Đế Quân sẽ trở về, trùng kiến Thiên Đình.

Thú Thần Bộ Đại Sư...

Đây cũng là lý do ngươi tiến vào cấm địa Dao Trì, mà ta lại giữ lại cho ngươi một đường sinh cơ.

Hãy giữ lại thân mình hữu dụng của ngươi, để sau khi Đế Quân trở về trùng kiến Thiên Đình, ngươi có thể cống hiến thân mình hữu dụng của ngươi đi!” Nữ thủ vệ giáp bạc nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng cười gượng, cậu đâu phải đệ tử Thú Thần Bộ thật, chuyện phục vụ Thiên Đế gì đó, cậu không có hứng thú.

Nữ thủ vệ giáp bạc dường như nhìn thấu tâm tư của Tống Thư Hàng, hừ lạnh một tiếng, cô ta chắp hai tay lại, chuẩn bị thu lại Đế Châu quý giá.

Nhưng đúng lúc này, dị biến bất ngờ xảy ra...

Sinh cơ trên Đế Châu, đột nhiên tiêu tán một lượng lớn.

Sinh cơ, điên cuồng tiêu tán!

Chỉ trong nháy mắt, sinh cơ trên Đế Châu đã tiêu tán hơn một nửa.

Nữ thủ vệ giáp bạc kinh ngạc ngây người, các thủ vệ khác phía sau cô ta cũng ngây ra.

Nữ thủ vệ giáp bạc ôm Đế Châu, không biết làm gì, chỉ có thể ngây ngốc nhìn sinh cơ của Đế Châu biến hóa kịch liệt.

“Sao lại thế này, sao lại thế này.” Nữ thủ vệ không ngừng lẩm bẩm.

Đế Châu đại diện cho Thiên Đế, sinh cơ trên Đế Châu đột nhiên tiêu tán một lượng lớn, vậy thì điều đó cũng có nghĩa là sinh cơ của Thiên Đế cũng đang tiêu hao một lượng lớn.

Rõ ràng giây phút trước, vẫn còn sinh cơ khổng lồ như vậy, tại sao đột nhiên lại biến thành thế này?

Chẳng lẽ... có người tìm thấy Thiên Đế, và trong thời gian ngắn đã đánh trọng thương, thậm chí đánh chết hắn sao?

“Không thể nào, không thể nào!

Không thể nào không thể nào không thể nào!” Nữ thủ vệ giáp bạc điên cuồng nói.

Trong tiếng kêu gào không ngừng của cô ta, sinh cơ trên Đế Châu cuối cùng cũng tiêu tán hoàn toàn.

Đế Châu biến thành một viên trân châu bình thường vô cùng, ảm đạm không ánh sáng.

Sau đó.

Tách tách ~~ hai tiếng.

Đế Châu, vỡ rồi.

Vỡ tan nát, vỡ thành bột.

Đế tồn tại thì châu tồn tại, Đế diệt thì châu diệt.

Đế Châu vỡ thành bột, chẳng phải điều đó có nghĩa là Thiên Đế đã diệt vong sao?

"A a a a a!" Nữ thủ vệ giáp bạc điên cuồng gào thét, tiếng gào thét tràn đầy bi thương, tuyệt vọng, đau khổ.

Không chỉ cô ta, tất cả các nữ thủ vệ phía sau cô ta đều cùng thét chói tai, họ ôm đầu, quỳ rạp trong Dao Trì khô cạn, thậm chí có người còn lăn lộn dưới đáy hồ.

Luôn luôn, viên Đế Châu này chính là động lực để tất cả nữ thủ vệ Dao Trì kiên trì, thậm chí đã hóa thành tín ngưỡng của họ.

Họ kiên tin rằng chủ nhân của Đế Châu là Thiên Đế một ngày nào đó sẽ vương giả trở về.

Đến ngày đó, Thiên Đế sẽ thu thập tất cả các mảnh vỡ Thiên Đình đang phân tán, trùng kiến một Thiên Đình mạnh mẽ hơn!

Nhưng không ngờ, sinh cơ trong Đế Châu đột nhiên tiêu tán hoàn toàn, Đế Châu cũng vỡ nát...

Thiên Đế cứ thế diệt vong.

Không hề phòng bị.

“Sao lại thế này... tại sao lại thế này...” Nữ thủ vệ giáp bạc đau khổ nói, cô ta cuộn tròn thành một cục, chìm sâu vào tuyệt vọng.

Tống Thư Hàng: “...” Chết tiệt!

Nếu trong tình huống bình thường, Đế Châu vỡ thì vỡ, cũng chẳng liên quan gì đến cậu.

Nhưng vừa rồi, nữ thủ vệ giáp bạc đã cẩn thận lấy Đế Châu ra cho cậu xem một lần, sau đó thứ này đột nhiên vỡ thành bột.

Cứ như vậy, liệu nữ thủ vệ giáp bạc sau khi phát điên đến cực độ có trút hết oán hận, bất cam và các cảm xúc tiêu cực khác lên người cậu, một khán giả vô tội này không?

Vậy nên, mình có nên xem xét việc bỏ chạy không?

Nếu muốn chạy, cậu có thể chọn kích hoạt “phi kiếm dùng một lần” của Bạch Tôn Giả để tẩu thoát.

Nhóm nữ thủ vệ này tuyệt đối không thể đuổi kịp cậu.

Nói đi cũng phải nói lại, rốt cuộc Thiên Đế này là sao?

Tự nhiên nói chết là chết?

Chẳng lẽ là niết bàn không thành?

Với một sự tồn tại mạnh mẽ như Thiên Đế, cho dù bị mấy cường giả cùng đẳng cấp vây công, cũng phải đánh được mấy năm trời chứ?

Tuyệt đối không thể nào trong mấy hơi thở, sinh cơ lại đột nhiên tiêu tán hoàn toàn.

Đang suy tư, nữ thủ vệ giáp bạc phía dưới đã dừng tiếng gào thét.

Cô ta ngẩng đầu lên, từ từ đứng thẳng dậy, ánh mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Trên đầu cô ta đội một chiếc mũ trụ kín mặt, nhưng từ bên trong mũ trụ có hai luồng hồng quang lóe lên.

Hơn nữa, cơ thể cô ta bắt đầu run rẩy.

Đây đúng là điềm báo của sự bạo tẩu mà.

Nữ tiền bối tóc xanh kia nói không sai, mấy ngày nay ấn đường của mình đen đáng sợ, quả nhiên... mình vẫn nên trốn ở nhà đừng ra ngoài, an tĩnh làm một trạch nam mới phải.

Chán thì kết kén làm trạch nam cũng không tệ!

Quyết định rồi, lần này sau khi cùng Bạch tiền bối bình an trở về, mình sẽ lập tức kết kén, không ra ngoài nữa.

Ít nhất phải đợi đến khi màu đen trên ấn đường tan hết đã.

“Bình tĩnh, bình tĩnh một chút!

Đừng trút giận lên người qua đường vô tội.” Tống Thư Hàng lấy ra “phi kiếm dùng một lần”, sau đó lên tiếng khuyên nhủ: “Đế Châu trong tay ngươi đã vỡ rồi... nhưng không có nghĩa là Thiên Đế nhất định đã gặp chuyện đâu.

Đế tồn tại thì châu tồn tại, Đế diệt thì châu diệt.

Nhưng không có nghĩa là châu diệt thì Đế Quân cũng diệt!

Ngươi bình tĩnh nghĩ xem, sinh cơ trong Đế Châu này tiêu tán có phải quá quỷ dị không?

Tốc độ cũng quá nhanh, điều này không khoa học, cũng không tu chân.

Một nhân vật mạnh mẽ như Thiên Đế, sao có thể đột nhiên chết trong thời gian ngắn như vậy?

Vậy nên, nói không chừng là viên Đế Châu trong tay ngươi đã hết hạn sử dụng, vì vậy nó mới vỡ, không hề liên quan đến Thiên Đế!” Tống Thư Hàng phát hiện ra lời giải thích mà mình nghĩ ra lúc nguy cấp lại rất có lý.

Cậu tiếp tục khuyên nhủ: “Thiên địa vạn vật, đều có giới hạn của riêng mình.

Ngay cả thần binh Cửu phẩm Kiếp Tiên, sau hàng vạn năm tháng, nếu không được bảo dưỡng cũng sẽ hủy diệt.

Chương 881

Viên Đế Châu này của ngươi, cũng không phải là pháp bảo mạnh mẽ gì, vỡ đi thì cũng rất bình thường, đúng không?” Có lẽ, lời nói của Tống Thư Hàng thật sự đã có tác dụng an ủi.

Nữ thủ vệ giáp bạc kia, bình tĩnh lại, cơ thể cũng không còn run rẩy nữa.

“Ngươi nói... có lý.

Cảm ơn.” Nữ thủ vệ nhẹ giọng nói.

Đúng vậy, Đế Quân mạnh mẽ như vậy, năm đó Thiên Đình tan vỡ, Đế Quân vẫn sống sót.

Hắn làm sao có thể dễ dàng chết trong thời gian ngắn như vậy được?

Điều này không tu chân!

Hơn nữa, châu diệt chưa chắc đã đại diện cho Đế Quân diệt vong.

Nói không chừng, thật sự là Đế Châu đã hết hạn sử dụng, vì thế nó mới vỡ tan.

“Không có gì.” Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nữ thủ vệ giáp bạc nhìn có vẻ lạnh lùng này, lại bất ngờ dễ lừa.

Có lẽ là cô ta đã bị chôn vùi dưới đất quá lâu rồi chăng...

Vì đã dụ được cô ta, vậy thì nhân cơ hội này chào tạm biệt và rời khỏi Dao Trì.

Tránh cho nữ thủ vệ giáp bạc nghĩ đi nghĩ lại, rồi lại chui vào ngõ cụt, sau đó lại phát điên lên.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng chắp tay về phía nữ thủ vệ giáp bạc, đang định mở miệng chào tạm biệt.

Nhưng đúng lúc này...

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy sau lưng mình truyền đến cảm giác ấm áp.

Cứ như có người từ phía sau ôm lấy cậu vậy.

Tống Thư Hàng vốn đang chuẩn bị đứng dậy rời đi, thì cứng đờ tại chỗ, không thể đứng dậy.

Khoảng một hơi thở sau, cảm giác ôm ấp ấm áp đó dần dần biến mất, thay vào đó là một loại ảo giác rằng [có thứ gì đó muốn chui ra từ lưng cậu].

Nhưng, lưng không hề đau, ngược lại có chút cảm giác tê tê dại dại.

Đồng thời, cơ thể cậu vẫn không thể cử động, cứ như bị trúng "định thân thuật" vậy.

"Chuyện gì thế." Tống Thư Hàng thử động đậy hai tay, ngón tay thì có thể cử động.

Nhưng cánh tay lại không nhấc lên được, toàn thân rất nặng nề.

"Ngươi làm sao vậy?

Sắc mặt tái nhợt lắm." Phía dưới, nữ thủ vệ giáp bạc hỏi.

"Cơ thể tôi, không cử động được nữa rồi." Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

"Ừm, để ta xem...

Ồ, chân khí trong cơ thể ngươi, tất cả đang ngưng tụ về phía lưng.

Ngươi có tu luyện công pháp "phá kén trùng sinh" hay "lột xác" gì đó không?

Ví dụ như Thiên Tằm Cửu Biến, Thanh Trùng Hóa Vũ Điệp Đại Pháp, Ngọc Xà Tam Sinh gì đó?” Nữ thủ vệ giáp bạc lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng: “Không có, tôi từ trước đến nay chưa từng tu luyện công pháp kỳ lạ như vậy.” Nữ thủ vệ giáp bạc suy tư một lát rồi nói: “Vậy thì vấn đề nghiêm trọng rồi...

Ngươi có thể sẽ chết.

Có một thứ gì đó đang chui ra từ lưng ngươi, như muốn phá kén mà ra vậy.

Hơn nữa, chân khí trong cơ thể ngươi đều đang hội tụ về phía lưng, hẳn là bị nó hấp thu dinh dưỡng.

Đợi nó phá thể mà ra, ngươi sẽ chết.” Tống Thư Hàng: “...” Ôi trời ơi, đây là chuyện gì vậy?

Tại sao lại có thứ gì đó chui ra từ trong cơ thể cậu?

Là quái vật trong phim sao?

Chẳng lẽ sau khi cậu tiến vào mảnh vỡ Thiên Đình này, đã vô tri vô giác bị thứ gì đó ký sinh rồi sao?

Không đúng...

Nếu cậu bị thứ gì đó ký sinh, Bạch Tôn Giả nhất định sẽ cảm ứng được.

Vậy thì, có khi nào sau khi tách ra khỏi Bạch Tôn Giả, cậu đã bị thứ gì đó ám toán không?

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến viên Đế Châu đã vỡ nát trong tay nữ thủ vệ giáp bạc.

Viên Đế Châu đó đột nhiên vỡ thành bột, trước đó cậu đã cảm thấy rất kỳ lạ, bây giờ nghĩ lại, viên Đế Châu này chẳng lẽ là hậu chiêu phục sinh mà Thiên Đế để lại?

Một khi tìm được nhục thân thích hợp, nó sẽ vỡ nát, tiến hành đoạt xá trùng sinh?

Và cậu không may mắn, trở thành thân xác bị Thiên Đế đoạt xá, sau đó Thiên Đế đang muốn hấp thu dinh dưỡng của cậu, chui ra từ trong cơ thể cậu sao?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng này!

Vận khí gần đây của cậu thật sự rất thảm, thảm đến tàn nhẫn.

Hơn nữa, cậu đã xem vô số tiểu thuyết, điện ảnh, truyện tranh...

Trong bầu không khí và tiền đề như thế này, tình tiết đoạt xá trùng sinh này, đơn giản là chuẩn không trật.

Nếu theo mô típ, tiếp theo khi Thiên Đế phá kén mà ra, nói không chừng còn sẽ hấp thu tất cả kiến thức, kinh nghiệm của cậu, biến thành dung mạo của cậu.

Đến lúc đó, Thiên Đế này sẽ tạm thời sống với thân phận "Tống Thư Hàng".

Sẽ có một ngày, Thiên Đế sẽ tìm lại tất cả các mảnh vỡ Thiên Đình, trùng trúc Cửu Trọng Thiên Cung đó, và trở nên mạnh mẽ hơn.

Càng não bổ, cậu càng cảm thấy không ổn.

"Vị tiên tử này, có cách giải quyết không?

Tôi còn có thể cứu vãn một chút không?" Tống Thư Hàng nhìn nữ thủ vệ giáp bạc hỏi.

Đồng thời, cậu lại kích hoạt Phù bảo Thiên Lý Truyền Âm, thỉnh Bạch tiền bối và A Thập Lục nhanh chóng đến đây, xem xem cậu còn có giá trị cứu chữa không.

Ngoài ra... cậu dồn tinh thần lực của mình vào túi Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, và giao tiếp với lá trúc duẩn kia.

Vạn nhất cậu thật sự bị Thiên Đế phá thể mà ra, nói không chừng còn có thể nhờ vào trúc duẩn diệp mà phục sinh.

Chuyện liên quan đến tính mạng, chuẩn bị kỹ càng không sai.

“Rất xin lỗi, ta cũng không thể giúp ngươi.” Nữ thủ vệ giáp bạc ngượng ngùng nói: “Tỷ muội chúng ta chỉ biết cách giết người, chứ không biết cách cứu người.

Thế này đi, nếu... thứ chui ra từ cơ thể ngươi không quá mạnh, có lẽ tỷ muội chúng ta có thể thay ngươi giết chết nó, thay ngươi báo thù.” Tống Thư Hàng: “...” Đúng lúc này, từ Phù bảo Thiên Lý Truyền Âm truyền ra giọng nói của Bạch Tôn Giả: “Thư Hàng, lại làm sao nữa?” “Bạch tiền bối, ngài vẫn chưa về sao?

Chỗ tôi lại có vấn đề rồi.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Sắp đến rồi, đợi ta một chút.

Cút ngay! ~~” Ngay sau đó, bên Bạch Tôn Giả truyền đến tiếng binh khí va chạm.

Xem ra, Bạch Tôn Giả bị thứ gì đó quấn lấy rồi sao?

Chẳng trách lâu như vậy mà vẫn chưa về.

“Tôi cũng sắp về ngay đây.” Tô Thị A Thập Lục cũng trả lời tương tự, chỗ cô hình như cũng có tiếng giao chiến.

Hai vị cứu tinh đều bị người ta cuốn lấy rồi.

Bất hạnh quá!

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, đang chuẩn bị miêu tả trạng thái hiện tại của mình với Bạch Tôn Giả thì...

đột nhiên cảm giác tê tê dại dại sau lưng cậu càng nghiêm trọng hơn.

“Chui ra rồi, sắp chui ra rồi!” Tống Thư Hàng không tự chủ được nói.

Nói thật, việc “phá kén mà ra” này một chút cũng không đau, ngược lại có chút cảm giác vừa tê vừa sảng khoái.

Bạch Tôn Giả hỏi: “Thứ gì sắp chui ra?” Nhưng, Tống Thư Hàng đã không thể trả lời Bạch tiền bối nữa.

Cậu phát ra một tiếng thở dài thườn thượt, cuối cùng cơ thể mềm nhũn ngã xuống bên bờ Dao Trì.

Thứ “phá kén mà ra” từ sau lưng cậu, cuối cùng đã chui ra rồi!

Tiêu rồi tiêu rồi, sắp tiêu rồi...

Một lát sau. [Ồ, mình chưa chết!] Tống Thư Hàng cảm thấy trạng thái cơ thể mình không có vấn đề gì, chỉ là chân khí, thể lực tiêu hao quá lớn, nên toàn thân mềm nhũn, không thể cử động.

Lúc này, chân khí trong tám đại đan điền của cậu, gần như toàn bộ bị hấp thu hết, chỉ còn lại một tia chân khí trong bản nguyên đan điền.

Thể lực cũng tiêu hao sạch, hiện tại cậu ngay cả động một ngón tay cũng phải dốc hết sức lực.

Nhưng cậu không chết...

Thứ “phá kén mà ra” kia không lấy mạng cậu, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Thư Hàng!” Lúc này, một giọng nói nhẹ nhàng vang bên tai cậu.

Kế đó, một vòng ôm ấm áp từ phía sau nhẹ nhàng bao lấy cậu, mùi hương dịu nhẹ thoang thoảng bay vào mũi Tống Thư Hàng.

Giọng nói này... rất quen thuộc.

Tống Thư Hàng cố gắng quay đầu lại, nhìn về phía sau, rồi cậu phát hiện ra một gương mặt quen thuộc.

Đó là một thiếu nữ rất xinh đẹp, mái tóc dài màu tím khói được bện thành bím tóc một cách cẩn thận.

Chương 882

Mái tóc mái dài, ẩn hiện che mắt cô.

Vành mắt cô đỏ hoe, khóe mắt còn vương lệ tích, hình như vừa mới khóc.

“Thư Hàng, cậu không sao chứ?” Thiếu nữ dịu dàng hỏi, hơi thở thơm như lan.

Thân hình thiếu nữ mảnh khảnh, mà lúc này Tống Thư Hàng lại là một người khổng lồ vạm vỡ.

Khi thiếu nữ ôm cậu từ phía sau, cứ như một bé gái nhỏ bám vào lưng rộng lớn của cha vậy.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào thật sâu, nặn ra một nụ cười ôn hòa: “Diệp Tư sư tỷ, hóa ra là tỷ!” Hù chết tôi rồi!

Chuyện đáng sợ nhất trên đời này chính là tự mình hù dọa mình!

Đúng vậy...

Vừa rồi thứ chui ra từ sau lưng cậu, căn bản không phải là Thiên Đế quỷ quái nào đó phá kén mà ra.

Mà là Diệp Tư sư tỷ, người đột nhiên biến mất sau khi hoàn thành khế ước với Tống Thư Hàng, cuối cùng đã “tỉnh lại”!

Bởi vậy mới nói, não bổ mới là thứ đáng sợ nhất.

“Cậu làm sao vậy?

Trông yếu ớt thế.” Diệp Tư sư tỷ đặt hai tay lên lưng rộng lớn của Tống Thư Hàng, đang thi triển trị liệu thuật cho Tống Thư Hàng.

“Không sao, chỉ là nhất thời kiệt sức thôi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói: “Diệp Tư, lúc tỷ chui ra đã hấp thu tất cả chân khí và thể lực của tôi.

Nhưng không sao cả, nghỉ ngơi một lát là có thể hồi phục.

À đúng rồi, trong túi Nhất Thốn Súc Tiểu Đại của tôi có đan dược bổ sung chân khí và thể lực, Diệp Tư giúp tôi lấy ra với.” Diệp Tư sư tỷ đã hồi phục, cũng có nghĩa là linh quỷ phụ trợ của Tống Thư Hàng đã nâng cấp đổi đời.

Hệ thống linh quỷ hoàn toàn mới đã trực tuyến, nhiều chức năng mới đang chờ Tống Thư Hàng khai mở.

Khoảnh khắc Diệp Tư sư tỷ chui ra khỏi cơ thể, Tống Thư Hàng đã cảm nhận được một cảm giác sung mãn đã lâu không có – đó là cảm giác sung mãn do [cộng hưởng năng lượng] giữa linh quỷ và chủ nhân mang lại.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy từ trong cơ thể Diệp Tư, có một luồng linh lực phản hồi lại, chảy vào cơ thể khô cạn của cậu.

Toàn bộ Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Chân Khí trong cơ thể Thư Hàng đều bị rút cạn, và lúc này, linh lực phản hồi từ cơ thể Diệp Tư bắt đầu bổ sung, lấp đầy tám đại đan điền.

Cảm giác này, đơn giản là sướng hết cỡ — cứ như vào ngày hè oi ả, miệng khô lưỡi khô gần chết, đột nhiên có một dòng suối mát lạnh chảy vào miệng, dũng mãnh tuôn vào bụng vậy.

Ngoài ra, Diệp Tư sư tỷ là một Ngũ phẩm Linh Hoàng đích thực!

Cho dù có ký kết khế ước một cách kỳ lạ với Tống Thư Hàng, nhưng cảnh giới bản thân cô ấy sẽ không giảm xuống vì khế ước.

Thậm chí, sau khi ký kết khế ước với Tống Thư Hàng, cảnh giới đã lâu không thăng cấp của cô ấy, còn tiến thêm một bước nhỏ!

Cũng có nghĩa là, linh lực phản hồi từ Diệp Tư sư tỷ vào cơ thể

Tống Thư Hàng, không phải là “dịch hóa chân khí” Tam phẩm, cũng không phải “tiên thiên chân nguyên” Tứ phẩm, mà là “linh lực” Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Hơn nữa, vì Diệp Tư hiện giờ là “linh quỷ” của Tống Thư Hàng, nên “linh lực” của cô ấy khi tiến vào kinh mạch của Tống Thư Hàng sẽ không có bất kỳ di chứng nào.

Tuy rằng cũng giống như “truyền công”, sau khi linh lực tiến vào cơ thể Tống Thư Hàng, qua một thời gian dài, sẽ tự động được cơ thể Tống Thư Hàng chuyển hóa thành “dịch hóa chân khí” cảnh giới Tam phẩm.

Nhưng, quá trình chuyển hóa này sẽ có một khoảng thời gian nhất định.

Trước khi chuyển hóa, những “linh lực” cấp độ Ngũ phẩm này sẽ theo lộ tuyến của Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, vận chuyển trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Thế là... sau khi linh lực của Diệp Tư tiến vào cơ thể Thư Hàng, bắt đầu đả thông Tứ Đại Kỳ Mạch trong cơ thể cậu.

Hôm kia khi Tống Thư Hàng phá kén mà ra, đã đả thông Tinh Huy Mạch trong Tứ Đại Kỳ Mạch.

Còn lúc này, linh lực mạnh mẽ phản hồi từ cơ thể Diệp Tư, bắt đầu dẫn dắt Tống Thư Hàng bay ~~.

Linh lực tinh thuần phản hồi từ Diệp Tư sư tỷ, bắt đầu dẫn dắt Tống Thư Hàng, xung kích Nguyệt Âm Mạch, mạch thứ hai của Tứ Đại Kỳ Mạch.

Tu sĩ Tam phẩm bình thường, sau khi đả thông một mạch của Tứ Đại Kỳ Mạch, đều phải tu dưỡng một thời gian, để cơ thể thích ứng với sức mạnh do việc đả thông kỳ mạch mang lại.

Sau đó... các tu sĩ sẽ tiếp tục nỗ lực nâng cao thể chất của mình, tích lũy chân khí, chuẩn bị cho việc xung kích mạch tiếp theo của Tứ Đại Kỳ Mạch.

Còn Tống Thư Hàng... thể chất hiện tại của cậu, vượt xa cảnh giới của bản thân.

Thể chất hiện tại của cậu, gần như vô hạn tiếp cận tu sĩ đã đả thông mạch thứ tư là Không Vương Mạch.

Còn "Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Chân Khí" dịch hóa ban đầu của cậu, giờ tạm thời đổi thành linh lực Ngũ phẩm của Diệp Tư sư tỷ, cứ như có cao nhân truyền công cho cậu vậy.

Đương nhiên... vẫn có chút khác biệt so với việc cao nhân truyền công.

Công lực mà Diệp Tư truyền sang, càng ôn hòa hơn, Tống Thư Hàng không cần phải ôn dưỡng.

Chỉ là số lượng linh lực phản hồi từ Diệp Tư, không bằng truyền công.

Truyền công là cưỡng chế rót vào, còn linh lực phản hồi từ Diệp Tư thì là nước chảy chậm dài lâu.

Lúc này, Nguyệt Âm Mạch thứ hai trong cơ thể Tống Thư Hàng đặc biệt tủi thân.

Không chơi kiểu này nha!

Người khác mỗi khi đột phá một mạch trong Tứ Đại Kỳ Mạch, đều phải tập trung toàn bộ chân khí và tinh lực, xông vào trận đại chiến sống mái với Tứ Đại Kỳ Mạch, đôi khi "phá kỳ mạch" còn phải bế quan mấy tháng.

Còn Tống Thư Hàng đây là tìm một cao thủ mạnh mẽ, đè Nguyệt

Âm Mạch xuống mà đánh một trận, đánh cho Nguyệt Âm Mạch không có sức chống cự.

Cứ theo tiến độ này, nhiều nhất là nửa ngày, Nguyệt Âm Mạch sẽ bị đột phá một cách mạnh mẽ.

Diệp Tư luống cuống tay chân lục lọi đan dược trong túi Nhất Thốn Súc Tiểu Đại của Tống Thư Hàng.

Đan dược của Tống Thư Hàng không thiếu, nhưng cô ấy cũng không biết loại nào là để hồi phục chân khí và thể lực.

Lúc này, Thông Nương đáng yêu giơ tay nhỏ lên, đưa ra hai loại đan dược.

Một loại là Hỏa Sơn Đan mà tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần tặng lì xì cho Tống Thư Hàng, loại còn lại là đan dược bổ sung thể lực mà Tống Thư Hàng nhận được từ đà chủ Cảnh Mạch của Vô Cực Ma Tông.

“Sư phụ, con nghĩ người đang tìm hai loại đan dược này.” Thông Nương lên tiếng nói.

Nó đã học Thiên Khấp Bảo Điển của Diệp Tư, coi như đã nhập môn của Diệp Tư.

Tiếng “sư phụ” này gọi cũng không sai.

“Cảm ơn.” Diệp Tư nhận lấy đan dược trong tay Thông Nương, cho Tống Thư Hàng mỗi loại một viên.

“Cảm thấy tốt hơn chưa?

Thư Hàng?” Diệp Tư lên tiếng hỏi.

Diệp Tư và linh quỷ quả nhiên vẫn có sự khác biệt, linh quỷ bình thường và chủ nhân là cùng chung một lòng.

Giữa hai bên không chỉ năng lượng đồng bộ, thậm chí cả tư duy và cảm quan cũng đồng bộ – trừ khi một bên cưỡng chế cắt đứt sự đồng bộ này.

Còn giữa Tống Thư Hàng và Diệp Tư, dường như không có sự đồng bộ về “cảm quan và tư duy” này.

Hay là... giữa Diệp Tư và Tống Thư Hàng, bản năng đã cắt đứt sự đồng bộ về “cảm quan và tư duy” này?

“Hô, cảm thấy tốt hơn nhiều rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, trong Dao Trì, nữ thủ vệ giáp bạc kia nói với Tống Thư Hàng: “Đạo hữu, thứ chui ra từ trong cơ thể ngươi không phải là kẻ địch chứ?

Không cần chúng ta chém giết nó chứ?” “Cảm ơn, không cần không cần.” Tống Thư Hàng liên tục vẫy tay nói.

“Ồ.” Nữ thủ vệ giáp bạc đáp một tiếng, sau đó tiếp tục giữ tư thế cảnh giới, ngăn Tống Thư Hàng tiến vào Dao Trì.

Đồng thời, nữ thủ vệ thỉnh thoảng lại ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Tư.

Sau khi Diệp Tư cho Tống Thư Hàng uống đan dược, cũng cúi đầu nhìn nữ thủ vệ dưới Dao Trì.

Hai bên mắt to trừng mắt nhỏ.

Lúc này, nữ thủ vệ Dao Trì đột nhiên lên tiếng nói: “Vị đạo hữu này... chúng ta có phải đã gặp nhau ở đâu rồi không?” Diệp Tư lắc đầu: “Trong ký ức của ta, chưa từng gặp ngươi.” “Ồ.” Nữ thủ vệ Dao Trì nói: “Ta luôn cảm thấy đạo hữu ngươi trên người có một loại cảm giác rất quen thuộc, rất thân thiết?

Nhưng nhất thời lại không nhớ ra.” Diệp Tư hơi gật đầu, nhưng không trả lời.

Sau đó, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện giọng nói của Diệp Tư.

Không phải truyền âm nhập mật, mà là trực tiếp giao tiếp qua tư duy: [Thư Hàng, khi ta nhìn thấy mấy nữ thủ vệ mặc giáp toàn thân phía dưới này, trong lòng có chút phiền não, rất muốn hủy diệt họ!] Hơi khác so với "tâm ý tương thông" giữa linh quỷ, nhưng Thư Hàng và Diệp Tư dường như có thể trực tiếp truyền đạt những lời "muốn nói" của mình vào đầu đối phương. [Tại sao đột nhiên lại có cảm giác kỳ lạ như vậy?] Tống Thư Hàng tò mò hỏi. [Không biết...

Cảm giác này rất quỷ dị, giống như cảm giác thân thiết khi đối mặt với Lệ Chi Tiên Tử của cậu vậy.

Đến một cách khó hiểu.] Diệp Tư trả lời.

Tống Thư Hàng: "..." Cảm giác "huyết mạch tương dung" quỷ dị giữa Diệp Tư và Lệ Chi Tiên Tử, cậu cũng đã tự mình trải nghiệm một lần, cảm giác đó thật sự quá kỳ lạ. [Không được rồi, ta cảm thấy cứ nhìn nữ thủ vệ mặc giáp toàn thân này nữa, ta sẽ không nhịn được mà xông lên, xé nát cô ta.

Ta vẫn nên về trước.] Diệp Tư sư tỷ nói.

Tống Thư Hàng: [Về trước?] Chẳng lẽ Diệp Tư sư tỷ cũng có thể giống như "linh quỷ", tiến vào trong cơ thể cậu sao?

Đang nghĩ như vậy, Diệp Tư sư tỷ từ phía sau ôm lấy Tống Thư Hàng, sau đó... cơ thể cô ấy như "dung hợp" vậy, dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Trong quá trình dung hợp, Tống Thư Hàng lại cảm thấy sau lưng truyền đến cảm giác tê tê sảng khoái, rất thoải mái.

Nhưng khi dung hợp được một nửa thì, Diệp Tư sư tỷ đột nhiên dừng lại.

“Kẹt rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải, ta cảm thấy tư thế hiện tại của chúng ta...

đặc biệt tuyệt!” Diệp Tư sư tỷ nói, lúc này phần dưới eo của cô ấy, đã toàn bộ “dung hợp” vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Bây giờ nhìn Thư Hàng và cô ấy, cứ như phiên bản yếu hơn của “ba đầu sáu tay” là hai đầu bốn tay vậy.

Chương 883

Diệp Tư sư tỷ mở mang trí tưởng tượng, nói: “Thư Hàng, cậu nói xem...

Sau này khi cậu đánh nhau với người khác, đánh đánh đánh, sau đó ta đột nhiên chui ra nửa người từ sau lưng cậu, cho đối phương một kiếm, thế nào?” Tống Thư Hàng nghiêm túc suy nghĩ, giơ ngón cái lên: “Đơn giản là quá tuyệt vời!

Lát nữa tìm người thử xem.” “Không chỉ vậy, ta cảm thấy ta có thể chui ra từ bất kỳ góc độ nào trên cơ thể cậu.

Ví dụ như thế này!” Diệp Tư sư tỷ nói, cả cơ thể đều dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau đó từ vị trí vai Tống Thư Hàng đột nhiên chui ra hai đôi tay ngọc mảnh khảnh.

“Tứ Tí Thần Thông!” Diệp Tư sư tỷ hì hì cười nói.

Diệp Tư sư tỷ vừa nói xong, đột nhiên Thư Hàng và cô ấy đều khựng lại.

Kế đó, giữa Tống Thư Hàng và Diệp Tư sư tỷ... chính xác hơn, hẳn là giữa Tống Thư Hàng và “hai cánh tay” của Diệp Tư sư tỷ, đã sản sinh ra một mối liên hệ kỳ diệu.

Tống Thư Hàng cảm thấy, cậu có thể điều khiển cánh tay của Diệp Tư sư tỷ như cánh tay của chính mình.

Cậu thử ra lệnh cho cánh tay của Diệp Tư sư tỷ thực hiện động tác vung vẩy.

Sau đó, hai tay của Diệp Tư sư tỷ thật sự vũ động lên.

Lúc này giọng nói hoảng hốt của Diệp Tư sư tỷ vang lên: “Ô ô ô ~~ Thư Hàng, không ổn rồi, không ổn rồi, hai tay của ta không còn chịu sự khống chế của ta nữa rồi.

Ô ô ô, chúng ta có phải đã chơi quá trớn rồi không?” Cô ấy vừa lo lắng, hiệu quả phụ trợ của Thiên Khấp Bảo Điển liền xuất hiện, cô ấy không khỏi bật khóc.

Cô ấy vừa khóc, Tống Thư Hàng cũng đôi mắt đỏ hoe, những giọt nước mắt to như hạt đậu không ngừng rơi xuống từ khóe mắt.

Tống Thư Hàng: “...” “Đừng lo lắng, đừng gấp đừng gấp, Diệp Tư.

Vừa rồi hai tay của tỷ, dường như đã biến thành tay của tôi vậy, chịu sự khống chế của tôi.” Tống Thư Hàng vội vàng an ủi.

“Không phải mất khống chế sao?

Hù chết tôi rồi.” Diệp Tư sư tỷ thở phào thật sâu: “Vậy cậu thử nhanh xem, có thể trả lại quyền khống chế hai tay cho tôi không.” “Đừng gấp, để tôi thử một ý tưởng nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Vừa nói, cậu dùng tay Diệp Tư sư tỷ, khắc họa một phù văn pháp thuật Chưởng Tâm Lôi vào lòng bàn tay.

Oanh ~~~ Trong lòng bàn tay Diệp Tư sư tỷ, một quả cầu lôi đường kính một mét ngưng tụ xuất hiện.

Tống Thư Hàng chính mình cũng giật mình!

Chết tiệt!

Một quả cầu lôi đường kính một mét, đây còn gọi là Chưởng Tâm Lôi sao?

Cậu vội vàng ý niệm vừa động, liền tiêu tán quả cầu lôi này đi.

“Quả nhiên đúng như tôi nghĩ, năng lượng sử dụng của đôi tay này là linh lực của Diệp Tư sư tỷ.

Cũng có nghĩa là, vừa rồi chính là Diệp Tư sư tỷ đang thi triển Chưởng Tâm Lôi vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Cái Ngụy Tứ Tí Thần Thông này đơn giản là đáng sợ!

“Diệp Tư sư tỷ, cho tôi thử một khả năng nữa.

Tỷ cũng biến hai chân ra, tôi thử xem có thể sử dụng thân pháp Quân Tử Vạn Lý Hành không.” Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Nếu dùng hai chân của Diệp Tư sư tỷ có thể sử dụng Quân Tử Vạn Lý Hành hoặc Thiên Hành Kiện, chẳng phải có nghĩa là cậu có thể phát huy tốc độ cấp bậc Ngũ phẩm Linh Hoàng sao?

“Không được... vị trí hai chân không tiện biến ra.” Diệp Tư sư tỷ ngượng ngùng nói.

Tống Thư Hàng mặt đỏ bừng: “Cũng phải.” “Khụ khụ, vậy tôi thử xem, có thể trả lại ‘quyền khống chế’ hai tay cho Diệp Tư sư tỷ không.

Ừm, chúng ta phải làm thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi cũng không biết nữa, vừa rồi tôi chỉ thử thò hai tay ra từ vai cậu thôi.” Diệp Tư sư tỷ nói.

“Tôi nhớ, khi tôi đột nhiên cảm thấy mình có thể khống chế hai tay của Diệp Tư, là lúc tỷ nói đùa ‘Tứ Tí Thần Thông’.” Tống Thư Hàng hồi ức.

Sau đó, cậu thử giơ cao hai tay của Diệp Tư sư tỷ, lớn tiếng nói: “Giải trừ đi, Tứ Tí Thần Thông!” Một lát sau... nhưng không có tác dụng, hai tay của Diệp Tư sư tỷ vẫn chưa hồi phục.

Tống Thư Hàng: “...” Diệp Tư: “...” Thông Nương: “...” Thông Nương cảm thấy tạo hình hiện tại của Tống Thư Hàng đơn giản là chói mắt — trên thân hình cơ bắp kiểu người khổng lồ xanh, lại mọc ra một đôi tay ngọc mảnh khảnh.

Nhìn kiểu gì cũng thấy kỳ quái.

Nếu đặt vào thời cổ đại, gặp phải Tróc yêu nhân, tuyệt đối sẽ bị coi là yêu quái mà tiêu diệt!

“Chúng ta hình như đã chơi lớn rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy phải làm sao đây, hai tay của tôi không rụt về được nữa.” Diệp Tư sư tỷ lo lắng, cô ấy vừa lo lắng lại có chút muốn khóc, may mà lần này cô ấy cố gắng nhịn lại.

Đúng lúc Tống Thư Hàng và Diệp Tư đang phiền não vì Tứ Tí Thần Thông.

Trên bầu trời, vút ~ một tiếng, một đạo kiếm quang giáng xuống.

Bạch Tôn Giả từ kiếm quang bước xuống, phía sau hắn kéo theo một củ nhân sâm khổng lồ, loại đã thành tinh.

Lúc này củ nhân sâm kia vẫn đang không ngừng giãy giụa.

Xem ra, hẳn là chiến lợi phẩm của Bạch Tôn Giả không nghi ngờ gì.

“Thư Hàng, cậu không sao chứ.

Hahaha, tạo hình của cậu là cái quái gì thế!” Bạch Tôn Giả vừa hạ xuống, nhìn thấy tạo hình chói mắt của Tống Thư Hàng liền vui vẻ.

“Bạch tiền bối, ngài về rồi.” Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Tạo hình này của tôi là ngoài ý muốn...

Vừa rồi Diệp Tư hồi phục.

Sau đó tôi và cô ấy thử một năng lực mới thú vị.

Kết quả chơi quá trớn, tạo hình này sau khi đã ‘bày ra’ thì không thu về được nữa.” “Diệp Tư...

Ồ ồ, nhớ ra rồi, chính là cô bé đặc biệt thích khóc đó phải không.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói: “Cô ấy hiện tại đã biến thành linh quỷ của cậu sao?” “Hẳn là vậy, mối quan hệ giữa chúng tôi bây giờ khá kỳ lạ.

Có chút tương tự linh quỷ, lại có chút khác biệt.” Tống Thư Hàng nói: “Hiện tại, hai tay của Diệp Tư chịu sự khống chế của tôi, nhưng lại không rụt về được nữa.” “Không rụt về được?

Không rụt về được thì chui ra đi chứ!” Bạch Tôn Giả nói.

Vừa nói, củ nhân sâm lớn phía sau hắn giãy giụa càng ngày càng dữ dội, còn liều mạng muốn độn xuống đất.

“Hừ!

Vẫn còn quậy sao?” Bạch Tôn Giả quay người lại, một cú đá xoay người nặng nề, mạnh mẽ giáng xuống củ nhân sâm lớn kia.

Cạch ~~ Củ nhân sâm khổng lồ bị đá ngất đi.

“Đây là nhân sâm thành tinh sao?” Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời cậu điều khiển hai tay của Diệp Tư vung vẩy: “Diệp Tư, thử chui ra khỏi cơ thể tôi xem.

Chỉ cần cả người chui ra được, thì hai tay có thể hồi phục không?” Diệp Tư hơi ngượng ngùng cười cười — vừa rồi quá gấp, hai người vậy mà đều không nghĩ đến điểm này.

Kế đó, đầu Diệp Tư từ vị trí đầu Tống Thư Hàng chui ra — vì hai tay cô ấy đang ở vị trí vai Tống Thư Hàng, nên muốn chui ra khỏi cơ thể Thư Hàng, thì sẽ ở vị trí này.

Nhìn vào... cứ như trên đầu Tống Thư Hàng lại mọc ra một cái đầu khác vậy.

“Phốc ~~~” Bạch Tôn Giả lại vui vẻ: “Cảnh này nhìn cứ như cảnh hồn xuất khiếu trong bộ phim tôi xem mấy ngày trước vậy, cũng là chui ra từ đầu.” Tống Thư Hàng: “...” Diệp Tư thử chui ra nửa thân mình, hai tay cũng từ vai Tống Thư Hàng chen ra, cô ấy lập tức vui vẻ nói: “Thành công rồi!” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên: “Làm tốt lắm!” Lúc này, tay Diệp Tư cũng không tự chủ được mà vươn ra, làm động tác giơ ngón cái.

“...” Diệp Tư vành mắt đỏ hoe: “Không được rồi, hai tay vẫn không chịu sự khống chế của tôi, rõ ràng hai tay đã rời khỏi vai Thư Hàng.” “Hay là sư tỷ thử chui ra cả người xem?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Diệp Tư suy nghĩ một lát, từ trong cơ thể Tống Thư Hàng nhảy vọt ra ngoài.

Một lát sau, cô ấy cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, hai mắt hiện lên một tầng sương nước: “Vẫn không được.” Tống Thư Hàng cười khổ — lần này là thật sự chơi lớn rồi.

Bạch Tôn Giả xoa cằm suy nghĩ: “Các cậu hợp thể, khi ở hình thái bốn tay, đã làm gì?” “Cũng không làm gì cả...

Từ đầu đến cuối, tôi chỉ sử dụng một Chưởng Tâm Lôi, nhưng chưa dùng ra, đã tiêu tán nó đi rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy cậu thử lại khống chế hai tay của Diệp Tư, thi triển Chưởng Tâm Lôi một lần nữa.

Lần này thử dùng Chưởng Tâm Lôi ra xem?

Nói không chừng chính vì Chưởng Tâm Lôi đó chưa sử dụng ra, nên mới phát sinh trở ngại.” Bạch Tôn Giả đề nghị.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư lập tức mắt sáng bừng.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại khống chế hai tay của Diệp Tư, thi triển một phát Chưởng Tâm Lôi.

Một quả cầu lôi “lớn một mét” xuất hiện trong lòng bàn tay Diệp Tư.

“Ừm, quả nhiên với tinh thần lực của Thư Hàng cậu, khống chế linh lực cấp độ Ngũ phẩm của Diệp Tư để thi triển Chưởng Tâm Lôi, có hơi miễn cưỡng.

Chưởng Tâm Lôi không chịu khống chế, vậy mà lại bành trướng lớn đến thế.” Bạch Tôn Giả nói: “Tiếp theo hãy đánh Chưởng Tâm Lôi ra đi.” Tống Thư Hàng điều khiển hai tay của Diệp Tư, nhắm vào mặt đất dùng sức ấn xuống.

Oanh!!

Chưởng Tâm Lôi oanh kích vào bờ Dao Trì...

Trực tiếp oanh ra một cái hố lớn trên mặt đất.

Chỉ là cái hố lớn này vừa mới xuất hiện, ngay lập tức đã khôi phục như cũ.

“Tiếp theo, cậu thử giải trừ sự khống chế đối với hai tay của Diệp Tư xem.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng làm theo lời, thử một lần.

Lần này hai tay Diệp Tư cuối cùng cũng hồi phục, Thư Hàng và Diệp Tư đều thở phào nhẹ nhõm.

“Cảm ơn ngài, Bạch Tôn Giả.” Diệp Tư hành một lễ với Bạch Tôn Giả.

“Không cần khách khí, ta chỉ là động cái miệng thôi.” Bạch Tôn Giả cười nói: “Tương đối mà nói, cảnh các cậu và Tống Thư Hàng dung hợp thành trạng thái bốn tay, cùng với việc cậu chui ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng, làm ta cảm thấy rất thú vị.” Má Diệp Tư lập tức đỏ bừng.

Sau đó, cô ấy quay người lại, nhảy về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bản năng vươn tay ra, muốn đỡ lấy Diệp Tư... nhưng cậu ôm hụt.

Diệp Tư như một vận động viên nhảy cầu, vèo một cái đã chui vào trong cơ thể cậu.

Chương 884

Tống Thư Hàng: "..." Cậu ngây ngô đưa hai tay ra làm tư thế ôm, trông đặc biệt xấu hổ.

"Hahahaha ~~" Bạch Tôn Giả cười đến là vui vẻ.

"Khụ khụ, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng ho khan một tiếng, sau đó vẻ mặt nghiêm túc bắt đầu chuyển đề tài: "Trước đó, khi tôi dùng thế thân khôi lỗi đi thăm dò đường, đã phát hiện ra một sơn cốc.

Sơn cốc đó rất kỳ lạ, thế thân khôi lỗi vừa tiến vào trong đó thì mất liên lạc.

Một lúc sau, thế thân khôi lỗi bị ném ra khỏi sơn cốc, nhưng đã bị chém thành năm đoạn.

Thông qua hình ảnh truyền về sau khi thế thân khôi lỗi khôi phục liên lạc...

Trong sơn cốc đó tràn ngập trận pháp.

Khôi lỗi đã bị kiếm khí trong trận pháp đánh chết.

Tôi nghi ngờ trong sơn cốc đó cất giấu thứ gì đó quan trọng.

Có lẽ hạt nhân của nơi này nằm trong sơn cốc đó." "Thư Hàng, thủ đoạn chuyển đề tài của cậu quá tệ." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Nhưng sơn cốc mà cậu nói, lại khơi dậy hứng thú của ta.

Nói không chừng có thể tìm thấy một vài thứ thú vị trong đó.

Ví dụ như củ nhân sâm lớn phía sau ta đây, chính là một bảo bối.

Bán cho Dược Sư đạo hữu, cô ấy nhất định sẽ rất thích." Bạch Tôn Giả nói.

Ồ?

Bạch tiền bối vậy mà lại muốn bán củ nhân sâm lớn này sao?

Tống Thư Hàng nói: “Tôi còn tưởng Bạch tiền bối ngài sẽ chọn ăn nó chứ.” “Thứ này quá đắng, không ngon.

Hơn nữa, đây là thứ đã thành tinh, đã có thần trí.

Ăn đi thì quá đáng tiếc, quá tàn nhẫn.

Cũng giống như Thông Nương của cậu vậy...

Ồ không đúng, Thông Nương của cậu, đã bị cậu ăn mấy lần rồi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “...” Trong túi Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, Thông Nương đã khóc khô mắt.

Đặc biệt là khi nhìn thấy một đống ngọn hành lá bên cạnh, nó càng bi thương từ trong lòng dâng lên.

Vừa nói, từ xa có một bóng người nhanh chóng tiếp cận, là Tô Thị A Thập Lục đã đến.

Sau vài động tác nhẹ nhàng giảm xóc, cô ấy dừng lại vững vàng trước mặt Bạch Tôn Giả và Thư Hàng.

Sau đó cô ấy đánh giá Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới: “Thư Hàng, cậu không sao chứ?” “Ừm, đã không sao rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Còn A Thập Lục thì sao?

Trong cuộc gọi trước đó, cô hình như cũng đang chiến đấu?” “Tôi đã tìm thấy vài kiến trúc dạng cung điện...

Trong đó không có người sống, chỉ có mấy bộ hài cốt.

Kẻ chiến đấu với tôi là những oán linh đã mất cả thần trí, chúng dây dưa với tôi một thời gian, tôi tìm được một khe hở rồi rút lui ra.”

Tô Thị A Thập Lục cảm thán nói.

Cô ấy nhìn thấy những cung điện hư hại đó, lờ mờ có thể thấy được thời kỳ phồn vinh thịnh thế của Thiên Đình năm đó, nhưng giờ đây sự phồn vinh đó đã một đi không trở lại.

Chỉ còn lại một vài vong hồn du đãng trong cung điện.

“Vong linh?

Thực lực thế nào?” Tống Thư Hàng nghe đến đây, lại mắt sáng lên — đừng quên, cậu hiện tại vẫn đang trong trạng thái “ấn đường phát hắc” [thượng thượng thượng thượng thượng thượng thiêm], cậu cần tìm cơ hội nâng cao “công đức chi quang” trên người mình, để nó sản sinh chất biến mới được.

“Thực lực không mạnh lắm, một mình tôi đối mặt với hơn m mười con cũng không nguy hiểm.

Chỉ là khó đối phó một chút thôi.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Vậy lát nữa, chúng ta đi tìm những cung điện đó nhé?” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nói: “Cậu tìm những vong hồn đó định làm gì?” “Siêu độ!” Tống Thư Hàng nói: “Tôi muốn nâng cấp công đức chi quang trên người mình lên một bậc.” “Cậu ghiền làm hòa thượng rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Không phải đâu, tôi căn bản chưa từng nghĩ đến việc làm hòa thượng.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi chỉ là vì độ kiếp nạn thôi.

Gần đây ấn đường của tôi đen kịt, vận khí thảm khốc vô cùng, tốt nhất là nâng cao phẩm chất của công đức chi quang, để mình có thể vượt qua giai đoạn ‘ấn đường phát hắc’.” Tô Thị A Thập Lục âm thầm gật đầu: “Được rồi, lát nữa tôi sẽ dẫn cậu đi.

Vậy bây giờ, chúng ta phải làm gì?” Bạch Tôn Giả: “Tống Thư Hàng nói đã phát hiện ra một sơn cốc thú vị, chúng ta đi đó xem trước đã.” Tô Thị A Thập Lục: “Được thôi, Thư Hàng dẫn đường.” Thế là, Tống Thư Hàng đi trước dẫn đường, Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục đi theo sau.

Bạch Tôn Giả trong tay vẫn kéo theo một củ nhân sâm lớn.

Một hàng ba người một đường cuồng chạy.

Đợi Tống Thư Hàng ba người đi xa rồi, nữ thủ vệ trong Dao Trì mới bình tĩnh lại.

Một lát sau, hơn mười thủ vệ khác đều một lần nữa chìm vào bùn dưới đáy hồ.

Chỉ có nữ thủ vệ giáp bạc kia, ngây ngốc nhìn bóng dáng ba người Bạch Tôn Giả đi xa.

“Đẹp trai quá.” Một lúc sau, nữ thủ vệ giáp bạc lẩm bẩm.

Bạch Tôn Giả vừa rời đi kia thật đẹp trai, đặc biệt là lúc hắn quay người lại tung một cú đá xoay người đá ngã nhân sâm tinh xuống đất...

Thật là đẹp trai đến ngây người.

Cô ấy cảm thấy, trái tim mình đã lâu không rung động – ừm, sau khi Đế Châu vỡ, họ muốn tiếp tục kiên trì, thì phải có một “tín ngưỡng” mới để chống đỡ.

Có lẽ, tình yêu là một “tín ngưỡng” mới không tệ nhỉ?

Cửa sơn cốc nơi Lư Sơn Lộ Ma Tôn đang ở.

“Chính là ở đây rồi!” Tống Thư Hàng nhìn sơn cốc nói, sau đó cậu nhặt lên thế thân khôi lỗi đã vỡ nát trên mặt đất.

Vỡ thành thế này, ngay cả hạt nhân cũng hủy rồi...

Lần này, không biết có sửa tốt được nữa không.

Tô Thị A Thập Lục: “Trong sơn cốc này có rất nhiều trận pháp, hơn nữa mỗi trận pháp đều có cấp độ rất cao.

Nếu chúng ta cứ thế xông vào, phải phá giải từng trận pháp một, phiền phức quá.” “Ừm, những trận pháp này đều là cấp độ Tôn Giả.

Xem ra, vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông kia, đang ẩn mình ở đây.” Khóe miệng Bạch Tôn Giả nhếch lên, sau đó hắn vẫy tay, ra hiệu cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lùi lại.

Sau đó, Bạch Tôn Giả bắt đầu nhanh chóng kết pháp ấn bằng hai tay, đồng thời trong miệng bắt đầu mặc niệm chú văn.

Vì trong sơn cốc này khắp nơi đều là trận pháp và cạm bẫy... vậy tại sao phải đi vào?

Đứng ở cửa sơn cốc, oanh một phát chẳng phải tốt hơn sao!

Không có chuyện gì mà oanh một phát không giải quyết được, nếu có... thì oanh thêm mấy phát!

Trong ấn tượng của Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả rất ít khi kết ấn, cũng rất ít khi niệm chú văn.

Trong tình huống bình thường, kiếm khí mà Bạch Tôn Giả vung Lưu Tinh Kiếm chém ra, cũng đã đủ để đối địch.

Thỉnh thoảng Bạch tiền bối cũng sẽ chọn sử dụng một vài pháp bảo kỳ lạ để đối địch.

Còn bây giờ, đối mặt với sơn cốc này, Bạch tiền bối vậy mà lại bắt đầu nghiêm túc niệm chú văn, thi pháp!

Cùng với tiếng niệm của Bạch tiền bối, một quầng sáng khổng lồ hiện ra trước mặt mọi người.

Khoảnh khắc tiếp theo, linh lực giữa trời đất, điên cuồng dũng nhập vào quầng sáng này.

Do linh lực dũng nhập quá nhanh, trong hư không đã hiện ra một dị tượng hình phễu — điều này đại biểu cho pháp thuật này, mạnh mẽ đến mức đủ để khuấy động trời đất, khiến trời đất sản sinh dị tượng!

Ngay sau đó, một loại lực áp bách khổng lồ, tỏa ra từ “quầng sáng pháp thuật”.

Thông Nương trong túi Nhất Thốn Súc Tiểu Đại của Tống Thư Hàng, có chút không chịu nổi áp lực, cơ thể đều bắt đầu run rẩy.

“Bạch tiền bối đây là muốn thi triển cấm chú sao?” Tống Thư Hàng nhẹ giọng hỏi Tô Thị A Thập Lục: “A Thập Lục, cô biết Bạch tiền bối muốn dùng pháp thuật gì không?” “Không nhìn ra, tôi đối với pháp thuật cấp bậc Thất phẩm cũng không hiểu biết nhiều lắm.” Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng trả lời.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên quay đầu lại nói: “Hahaha, thật là, vấn đề như thế này các cậu trực tiếp hỏi ta chẳng phải tốt hơn sao?

Ta nói cho các cậu biết nhé, đây là một pháp thuật do ta tự sáng tạo, mấy ngày trước ta vẫn luôn não bổ cấu tạo của pháp thuật này, hôm nay vừa hay thử uy lực của nó!” “Bạch tiền bối, ngài nghiêm túc thi pháp đi!” Tống Thư Hàng lo lắng nói — cấm chú loại này, nếu không chuyên tâm khống chế, sẽ bùng nổ đúng không?

Đây có thể là pháp thuật sẽ dẫn đến dị tượng trời đất, một khi bùng nổ mất khống chế, cậu và Tô Thị A Thập Lục sẽ xương cốt không còn.

“Yên tâm đi, ta thi pháp rất nghiêm túc mà.

Hơn nữa, hiện tại khúc dạo đầu đã hoàn thành, tiếp theo chỉ là rót năng lượng vào hình dáng ban đầu của pháp thuật, không cần căng thẳng đến vậy đâu.” Bạch Tôn Giả nói.

Cũng không biết quầng sáng pháp thuật này của hắn, sẽ tấn công kẻ địch bằng cách nào?

Lúc này, Bạch Tôn Giả hô hoán: “Khinh Vũ, nhanh ra đây.

Mang tất cả ‘phi kiếm dùng một lần’ của ta ra, nhồi vào.” Khoảnh khắc tiếp theo, thụ yêu Khinh Vũ đã bị Bạch tiền bối thu phục, từ trong tay áo Tôn Giả chui ra.

Tống Thư Hàng nhìn thấy trên thân cây của nó, còn quấn một chiếc thắt lưng.

Sau khi rơi xuống đất, liễu thụ yêu biến thành kích thước bằng người.

Nó dùng những cành cây linh hoạt, từ “thắt lưng” trên người mình lấy ra từng bó “phi kiếm dùng một lần”, mỗi bó là hai mươi thanh.

Kế đó, liễu thụ yêu dùng cành cây, không ngừng nhồi những bó “phi kiếm dùng một lần” này vào “quầng sáng pháp thuật” của Bạch Tôn Giả.

Trong quá trình nhồi, cành cây của liễu thụ yêu đều đang run rẩy...

Dường như pháp thuật này, mang đến cho nó áp lực rất lớn?

Hay là, trong những “phi kiếm dùng một lần” này, có một số được chế tác từ cành liễu của nó?

“Nhiều phi kiếm dùng một lần thế sao?” Tống Thư Hàng tặc lưỡi.

“Ha ~ Dạo này ta rảnh rỗi không có việc gì làm, ngoài tu luyện, xem các đoạn cắt ghép phim, thì vẫn luôn chế tạo phi kiếm, không biết từ lúc nào đã làm ra nhiều như vậy rồi.” Bạch Tôn Giả cười giải thích.

Tô Thị A Thập Lục âm thầm gật đầu, Bạch Tôn Giả trong lúc rảnh rỗi năng lực động thủ đặc biệt mạnh.

Vừa nói, liễu thụ yêu đã ném vào quầng sáng pháp thuật đủ hai mươi bó “phi kiếm dùng một lần”.

“Đủ rồi, được rồi.” Bạch Tôn Giả nói: “Phép thuật này tiêu hao thật sự rất lớn...

Sắp rút cạn năng lượng của ta rồi.

Chương 885

Hiện tại, các cậu đều lùi lại một chút.

Ta dự cảm uy lực của phép thuật này, có lẽ còn lớn hơn ta tưởng tượng!" Thế là...

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, liễu thụ yêu nhanh chóng lùi lại.

Trong quá trình Bạch Tôn Giả thi pháp, cũng không biết vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông trong sơn cốc đó, đang nghĩ gì, vậy mà lại không đi ra ngăn cản Bạch Tôn Giả phóng đại chiêu?

Mặc cho kẻ địch ngưng tụ đại chiêu?

Chẳng lẽ đối phương đang ở thời khắc quan trọng bế quan?

Không thể động đậy?

Nhưng... cho dù thế nào đi nữa, hiện tại đại chiêu của Bạch Tôn Giả đã chuẩn bị xong xuôi!

Bạch Tôn Giả nhắm "quầng sáng pháp thuật" vào sơn cốc, đột nhiên nói: "Chiêu này nên gọi là gì nhỉ?" "Gọi gì cũng được mà Bạch tiền bối, nhân cơ hội oanh nó đi!" Tống Thư Hàng nói.

"Được rồi, tên thì lát nữa đặt sau vậy." Bạch Tôn Giả lần này vậy mà lại thỏa hiệp — chủ yếu là pháp thuật này tiêu hao thật sự rất lớn, mỗi khắc duy trì đều cần tiêu hao lượng lớn linh lực.

Bạch Tôn Giả cảm thấy nếu cứ kéo dài nữa, pháp thuật này thật sự sẽ mất khống chế.

Kế đó, Bạch tiền bối đưa tay đẩy vào "quầng sáng pháp thuật".

Ong ong ong ong ~~ Từ quầng sáng pháp thuật này, đẩy ra từng trận pháp chồng chất lên nhau, có đến hơn một trăm trận pháp.

Những trận pháp này, toàn bộ là trận pháp loại phụ trợ, có [Gia Tốc, Gia Tốc Cấp Hai, Siêu Gia Tốc, Cường Hóa, Phong Lợi, Năng Lượng Gia Bội, Năng Lượng Gia Bội Lần Hai, Thần Thiểm, Tật Phong Phá, Liên Hoàn Xạ Kích, Hỏa Diễm Gia Trì, Lôi Điện Gia Trì, Bạo Phong Gia Trì, Tinh Thần Gia Trì, Phụ Gia Tấn Công Phân Liệt Liên Hoàn, Súc Lực Bạo Phát, Chước Nhiệt Gia Trì] và vân vân...

đủ loại gia trì phụ trợ, hơn một trăm trận pháp, không cái nào trùng lặp.

Có thể tưởng tượng được, khi “phi kiếm dùng một lần” của Bạch Tôn Giả, sau khi tiếp nhận hơn một trăm loại cường hóa này, uy lực sẽ đạt đến trình độ nào?

Một thanh cũng đủ để khai sơn phá hải rồi đúng không?

Mà Bạch Tôn Giả lại ném vào pháp thuật này tận 400 thanh phi kiếm dùng một lần!

Tống Thư Hàng nhìn về phía sơn cốc kia.

Cho dù trong sơn cốc, cũng bố trí đầy phòng ngự cấp Thất phẩm Tôn Giả, trận pháp, cạm bẫy.

Cũng tuyệt đối không chặn nổi đòn tấn công này của Bạch Tôn Giả.

Vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông trong sơn cốc, bây giờ còn nhịn được sao?

Hay là nói, đối phương thật sự đã từ bỏ chống cự rồi?

“Chuẩn bị xong xuôi.” Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói, sau khi hắn đẩy ra một trăm pháp thuật phụ trợ, pháp thuật Vô danh này khởi động...

Khoảnh khắc tiếp theo, không gian của sơn cốc đối phương bị phong tỏa.

Bất kể vị Tôn Giả Vô Cực Ma Tông kia có ý định gì, nhưng bây giờ thì muộn rồi!

Không gian bị phong tỏa, trừ khi đối phương có thần binh hệ không gian, nếu không hắn không thể thoát ra khỏi sơn cốc đó, chỉ có thể bị động chống cự cứng nhắc đòn tấn công này của Bạch Tôn Giả.

"Đáng tiếc... uổng công ta đã dành thời gian dài như vậy để 'chuẩn bị pháp thuật' làm mồi nhử, tên gia hỏa này vậy mà vẫn không chịu chui ra khỏi sơn cốc." Trong lòng Bạch Tôn Giả lại tràn đầy tiếc nuối.

Nếu đối phương không nhịn được mà xông ra khỏi sơn cốc, cố gắng ngắt quãng hắn thi pháp...

Bạch Tôn Giả có thể nhanh chóng dùng bốn trăm thanh "phi kiếm dùng một lần" đập thẳng vào mặt đối phương!

Nếu thời gian chuẩn xác, tuyệt đối có thể một chiêu hạ gục đối phương.

Đúng vậy...

Trên thực tế, pháp thuật dài dòng này, Bạch Tôn Giả có thể thi triển tức thời.

Sở dĩ chậm rãi thi pháp, là để thả câu nhử cá.

Đáng tiếc, đối phương không chịu ra. [Không vui chút nào.] Sau khi thở dài một hơi, Bạch Tôn Giả nhẹ giọng nói: "Nổ!" Vút vút vút vút vút ~~ Ánh sáng che trời lấp đất từ "quầng sáng pháp thuật" bắn ra, mỗi đạo ánh sáng đều là một thanh phi kiếm dùng một lần.

Khi phi kiếm bắn ra, chúng lần lượt xuyên qua một trăm trận pháp phụ trợ kia.

Mỗi khi xuyên qua một trận pháp phụ trợ, phi kiếm lại được phủ lên một tầng ánh sáng, được cường hóa một loại năng lực phụ trợ.

Khi tròn một trăm loại sức mạnh phụ trợ, được phủ lên phi kiếm dùng một lần, Tống Thư Hàng nhìn thấy trên phi kiếm dùng một lần, lóe lên thất thải bảo quang.

Những phi kiếm dùng một lần này, biến thành thần khí rồi sao?

Thất thải bảo quang đó, trong game đều là trang bị cấp độ thần khí đúng không?

Vậy nên, có nên gọi chúng là “phi kiếm thần khí dùng một lần” không?

Kiếm quang giáng xuống, trong nháy mắt... trời đất đều ảm đạm mất màu!

Khoảnh khắc này, giữa toàn bộ trời đất, chỉ còn lại một vầng kiếm quang thất thải rực rỡ này!

Oanh oanh oanh ~~ Phi kiếm chém về phía sơn cốc kia.

Trên sơn cốc ngay lập tức hiện ra một trận pháp phòng ngự khổng lồ...

Nhưng, trận pháp phòng ngự Thất phẩm này, dưới kiếm của Bạch Tôn Giả, yếu ớt như tờ giấy.

Phòng ngự lập tức bị xé rách.

Đợt đầu tiên hơn bảy mươi thanh “phi kiếm dùng một lần” oanh tạc vào sơn cốc ~~ tiếng nổ vang vọng không ngớt.

Lúc này, tất cả trận pháp trong sơn cốc, đều được kích hoạt...

Vị Tôn Giả Thất phẩm của Vô Cực Ma Tông kia, dường như cuối cùng cũng nhận ra sự đáng sợ của vầng kiếm quang thất thải khổng lồ trên đỉnh đầu?

Hắn thao túng tất cả trận pháp, dẫn toàn bộ năng lượng trong trận pháp ra ngoài.

Từ trong sơn cốc, từng đạo khói đen bốc lên, như những xúc tu, vặn vẹo lao về phía quần kiếm quang thất thải trên bầu trời.

“Hahaha.” Bạch Tôn Giả khẽ cười một tiếng.

Trong nháy mắt, tất cả kiếm quang thất thải trên bầu trời ngưng tụ lại... hóa thành một trụ sáng thất thải thông thiên triệt địa.

Trụ sáng bao trùm toàn bộ sơn cốc!

Ngay sau đó, trụ sáng ầm ầm giáng xuống.

Khí đen dũng mãnh trong sơn cốc, dưới sự oanh kích của trụ sáng thất thải tan thành mây khói.

Trụ sáng thất thải tiếp tục nghiền ép xuống.

Tất cả trận pháp trong sơn cốc, bị oanh nát với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường.

Mỗi khi một trận pháp vỡ nát, khu vực sơn cốc mất đi sự bảo vệ sẽ bị phi kiếm dùng một lần xóa sổ khỏi bản đồ.

Sau khi phá hủy tất cả phòng ngự... hơn bốn trăm đạo kiếm quang tản ra, tiến hành đợt oanh tạc thảm sát cuối cùng.

Hỏa diễm, lôi điện, bạo phong, tia sáng bỏng rát, nổ thuần túy, kiếm khí cắt xé...

Toàn bộ sơn cốc hóa thành một chùm pháo hoa rực rỡ.

Có một làn sóng xung kích mang tính hủy diệt, càn quét về phía Tống Thư Hàng và những người khác.

Mà Bạch Tôn Giả đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, quầng sáng pháp thuật lớn trước mặt hắn, cuối cùng hóa thành một tầng phòng ngự cực kỳ kiên cố, bảo vệ mình và nhóm người bên trong.

“Đẹp quá đi mất!” Tống Thư Hàng nói.

“Hahaha.” Bạch Tôn Giả đắc ý cười một tiếng, phía sau hắn, liễu thụ yêu Khinh Vũ đang giơ một chiếc máy ảnh quay lại cảnh tượng trước mắt.

Đây cũng là ý của Bạch Tôn Giả — không phải Bạch Tôn Giả cũng thích tự sướng như Lệ Chi Tiên Tử, chỉ là để quay lại cảnh tượng mình thi triển pháp thuật này, sau này nghiên cứu kỹ lưỡng, xem pháp thuật này có còn chỗ nào để cải tiến hay không.

Phần dư uy của pháp thuật Vô danh, cuối cùng cũng tiêu tán.

Vị trí vốn là “sơn cốc”, giờ đây đã trở thành một vực sâu không đáy, đứng ở bên cạnh nhìn xuống, một cái nhìn cũng không thấy đáy.

“Cái hố này phải sâu đến mức nào chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nói: “Vị Tôn Giả Thất phẩm của Vô Cực Ma Tông trong sơn cốc đó... chết rồi sao?” “Dưới loại công kích như thế này, đối phương sẽ không hóa thành tro bụi rồi chứ?

Tuy nhiên, tôi lại hơi tò mò, vì sao hắn ta lại ngồi yên chờ chết?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vừa nói, Tống Thư Hàng vẫn giữ cảnh giác, đảo mắt nhìn bốn phía.

Dạo gần đây vận khí của cậu ấy thật sự quá tệ, nên dù làm bất cứ chuyện gì, cậu ấy đều chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống ‘tệ nhất’.

Hiện tại, cậu ấy hơi nghi ngờ vị Thất Phẩm Tôn Giả của ‘Vô Cực Ma Tông’ kia liệu có thủ đoạn đặc biệt nào đó để tránh được đòn hủy diệt của Bạch Tôn Giả hay không?

Biết đâu tên đó hiện đang ẩn nấp trong bóng tối, như rắn độc rình mồi, chuẩn bị tìm cơ hội để tập kích lén lút mình và mọi người!

Tống Thư Hàng đoán đúng mở đầu, nhưng không đoán được kết cục.

Thất Phẩm Tôn Giả ‘Lư Sơn Lộ Ma Tôn’ của Vô Cực Ma Tông quả thật có thủ đoạn đặc biệt, đã sống sót sau đợt oanh tạc khủng khiếp của Bạch Tôn Giả.

Dù sao Lư Sơn Lộ Ma Tôn cũng là một Tôn Giả lão làng, thuộc nhóm những Tôn Giả sống lâu nhất hiện nay.

Là một lão cổ động thật sự, trên người hắn ta không thiếu các ‘bí pháp, bí bảo, bí dược’ giữ mạng.

Việc sống sót sau đòn đánh này của Bạch Tôn Giả cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Tuy nhiên, đối phương không hề ẩn nấp như rắn độc, mà trực tiếp xuất hiện trước mặt ba người Tống Thư Hàng.

“Lão phu sống lâu như vậy, nhưng chưa từng thấy đối thủ nào như ngươi.” Trong hư không, một đám ma vụ hiện lên: “Ta không biết phải hình dung ngươi thế nào… Trước khi đối mặt với địch nhân, lại tiêu hao hết sạch thể lực và linh lực của chính mình.

Không thể phủ nhận, đòn đánh vừa rồi của ngươi mạnh đến mức khiến lão phu cũng cảm thấy ảo giác cái chết.

Thế nhưng, ngươi không thể giết chết lão phu.

Ngươi đã thất bại.” “Ừm, cảm ơn đã quá khen.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Chương 886

“Ha ha.” Lư Sơn Lộ Ma Tôn cười lạnh, sau đó giơ thẳng tay: “Vậy bây giờ, ngươi, kẻ đã tiêu hao hết sạch thể lực và linh lực, làm sao có thể cản được lão phu?” “Ta có thể uống thuốc phục hồi mà.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Ngươi có thể thử, nhưng ta có thể nhắc nhở ngươi, trong khu vực đặc biệt dưới chân chúng ta đây, tác dụng của đan dược chẳng khác gì kẹo đường, ngươi không còn cơ hội nào nữa đâu.” Lư Sơn Lộ Ma Tôn nhếch mép, nói xong, hắn ta siết chặt tay: “Trái tim của các ngươi, ta sẽ thu lấy!” Theo động tác của hắn ta, từng đạo lực lượng nguyền rủa từ trên không giáng xuống.

Trên ngực Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Bạch Tôn Giả đột nhiên xuất hiện một phù văn nguyền rủa.

Yêu cây liễu vì không có trái tim nên loại pháp thuật nguyền rủa nhắm vào con người này không có tác dụng với nó, tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng.

Khoảnh khắc tiếp theo, phù văn này vỡ vụn.

Dù là tu sĩ, trong trường hợp tim vỡ nát, cũng sẽ chết.

“Đây là pháp thuật nguyền rủa!

Diệp Tư, cô có thể ăn mấy cái nguyền rủa này không?” Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

“……” Diệp Tư: “Tôi cảm thấy, tôi không có khẩu vị tốt đến thế.

Hơn nữa, nguyền rủa này làm sao mà ăn được?” Quả nhiên, ăn nguyền rủa là thiên phú độc nhất của con Linh Quỷ của mình mà.

Lúc này Bạch Tôn Giả khẽ cười: “Loại pháp thuật nguyền rủa sơ cấp này, không cần lôi ra chơi đâu nhỉ?” Nói rồi, Bạch Tôn Giả đưa tay một ngón, điểm vào người Tống Thư Hàng.

Sau đó… tầng ‘ánh sáng công đức’ trên người Tống Thư Hàng ào một tiếng, bùng lên.

Ánh sáng công đức là khắc tinh của nguyền rủa và tà vật, chỉ cần sử dụng tốt, nó là vũ khí sắc bén để phá giải nguyền rủa.

Tống Thư Hàng sử dụng ‘ánh sáng công đức’ rất thô thiển, cho đến nay, cậu ấy chỉ có một chiêu 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 một, biến ánh sáng công đức thành người khổng lồ màu vàng, bao phủ lấy mình, tăng cường uy lực của 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Còn lúc này, dưới sự dẫn dắt của Bạch Tôn Giả, ánh sáng công đức bùng lên hóa thành ba thanh kiếm sắc bén, nhanh chóng chém vào nguyền rủa.

Chát chát chát ~ Nguyền rủa dễ dàng bị chém nát. …… “A a a.” Pháp thuật nguyền rủa bị phá, Lư Sơn Lộ Ma Tôn cũng không hề tức giận.

Sau một tiếng cười khẽ… hắn ta động thân.

Chiêu pháp thuật nguyền rủa ‘tim vỡ nát’ vừa rồi, chỉ là thăm dò.

Sau khi thăm dò, hắn ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng, năng lượng trong cơ thể vị Thất Phẩm Tôn Giả trẻ tuổi này đã tiêu hao hết sạch.

Và đòn phá giải nguyền rủa ‘tim vỡ nát’ vừa rồi, lại khiến năng lượng mà đối phương khó khăn lắm mới phục hồi được, lại một lần nữa tiêu hao hết sạch.

Đối phương bây giờ, chỉ là một cái xác không hồn, thể lực và năng lượng đều đã tiêu hao hết.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn động thân, nhưng hắn ta không lại gần ba người Bạch Tôn Giả, mà đạp không lơ lửng trên cao.

Vị Tôn Giả trẻ tuổi kia, dù thể lực và năng lượng đã tiêu hao hết, nhưng nếu cận chiến, đối phương vẫn còn võ kỹ có thể sử dụng.

Đấu thân thể, Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã không còn nhiều tuổi thọ, không muốn chính diện giao chiến với Tôn Giả trẻ tuổi.

Vì vậy, hắn ta chọn cách dùng pháp thuật oanh kích để hạ gục ba người.

Dù sẽ tốn nhiều thời gian hơn… nhưng an toàn và ổn thỏa hơn.

Sau khi lơ lửng trên không, sau lưng Lư Sơn Lộ Ma Tôn hiện ra ba con mắt khổng lồ.

Ba đồng tử mở ra… Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cảm thấy nặng nề, họ có thể cảm nhận được sức mạnh hủy diệt mọi thứ từ ba đồng tử đó.

Nếu không có Bạch Tôn Giả đứng chắn phía trước, lúc này hai người đã bị áp lực từ đồng tử trực tiếp đè bẹp dí rồi.

Khoảng cách giữa Thất Phẩm Tôn Giả và Tam Phẩm tu sĩ quá lớn.

Lúc này, Bạch Tôn Giả lên tiếng: “Ồ, đan dược uống vào thật sự không có tác dụng à!

Quy tắc của nơi này hơi kỳ lạ, sẽ vô hiệu hóa cả đan dược lẫn đan dịch.

Thậm chí cả linh lực trong linh thạch cũng không thể hấp thu.” “Ha ha.” Trên không, Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã phát động công kích.

Trong khoảnh khắc đồng tử mở ra, mặt đất dưới chân ba người Tống Thư Hàng hóa thành một ‘ma vực’.

Dưới sự phong ấn của ma vực này, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục không thể động đậy.

Sau đó, ma khí dâng lên, hóa thành ma viêm.

Công kích cấp bậc Thất Phẩm, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục dù chỉ dính phải một tia ma hỏa, cũng sẽ hóa thành tro bụi.

“Thật là… càng sống lâu, gan càng nhỏ đi à.

Trong tình huống này mà cũng không chịu cận chiến.” Bạch Tôn Giả thở dài, vẻ mặt có chút thất vọng.

Vừa nói, Bạch Tôn Giả dậm mạnh chân.

Linh lực từ chân hắn ta cuồn cuộn tuôn ra.

Ma vực dưới chân ba người hóa thành một bãi cát.

Ma hỏa đang cháy cũng trực tiếp bị cát vùi lấp.

“Ngươi lại phục hồi được một chút linh lực… Tốc độ phục hồi linh lực của ngươi, còn nhanh hơn ta tưởng tượng… Thật là một người trẻ tuổi đáng sợ.” Lư Sơn Lộ Ma Quân khẽ nói.

Tuy nhiên, dù tốc độ phục hồi linh lực của đối phương có nhanh đến đâu, cũng đã muộn rồi!

Trên không, một trận pháp khổng lồ đã thành hình, hóa thành cột sáng màu đen trấn áp xuống vị trí của mấy người Tống Thư Hàng.

Dưới chân, ‘ma vực’ vốn bị cát vùi lấp cũng hóa thành một trận pháp khổng lồ, hô ứng từ xa với trận pháp trên không.

“Ma Nhãn Thiên Kích!” Lư Sơn Lộ Ma Tôn quát.

Chiêu này là chiêu sát thủ của Lư Sơn Lộ Ma Tôn, vô số Lục Phẩm Chân Quân đã chết dưới chiêu này.

Thậm chí Lư Sơn Lộ Ma Tôn từng dựa vào chiêu này, cường sát hai đại địch cấp bậc Thất Phẩm Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả tóc dài bay phấp phới, đáp: “Thật ra… tốc độ phục hồi linh lực của ta, còn nhanh hơn cả ngươi nghĩ.

Bởi vì, ta đã bổ sung ma hoàn xong rồi, hiện tại linh lực đã đầy đủ!” Vừa nói, trong tay áo hắn ta lộ ra một đóa ‘tinh thể liên hoa’ bị phong ấn.

Đóa tinh thể liên hoa này quả không hổ là vật phẩm ‘nạp tiền’ để bổ sung ma hoàn.

Dù quy tắc của nơi này kỳ lạ, đan dược và linh thạch đều không thể bổ sung ma hoàn, nhưng việc bổ sung ma hoàn của tinh thể liên hoa này không hề bị ảnh hưởng, tốc độ vẫn nhanh như vậy.

Thật ra, dù linh lực chưa phục hồi, trên người Bạch Tôn Giả vẫn còn rất nhiều bảo vật có thể đối phó với vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông này.

Tuy nhiên, nếu linh lực đã phục hồi thì hắn ta có thể sử dụng phương pháp đơn giản và bạo lực hơn.

Sau lưng Bạch Tôn Giả, đột nhiên hiện ra một vầng sáng khổng lồ.

Nhìn thấy vầng sáng này, đồng tử của Lư Sơn Lộ Ma Tôn không khỏi co lại.

Vầng sáng khổng lồ đó… chính là pháp thuật đã hủy diệt ‘thung lũng’ trước đó.

Pháp thuật này, không phải cần thời gian chuẩn bị rất lâu sao?

Trong lòng Lư Sơn Lộ Ma Tôn dâng lên một cảm giác bất an.

“Xem ra, ngươi đoán ra rồi à.” Bạch Tôn Giả mỉm cười nói.

Pháp thuật này, thật ra là tức thời thi triển.

Gần như cùng lúc vầng sáng xuất hiện, trong vầng sáng đã bắn ra một trăm trận pháp phụ trợ [Tăng tốc, Siêu tăng tốc, Cường hóa, Phong lợi, Năng lượng gấp bội, Thần thiểm, Tật phong phá, Liên hoàn xạ kích, Hỏa diễm gia trì, Lôi điện gia trì, Bạo phong gia trì, Tinh thần gia trì, Liên hoàn phân liệt công kích phụ gia, Súc lực bạo phát, Chước nhiệt gia trì…], v.v., không hề khác gì trước đó.

Và ngay khi một trăm trận pháp phụ trợ này bắn ra… từng đạo kiếm quang đã không kịp chờ đợi mà từ vầng sáng bắn ra.

Từ lúc vầng sáng xuất hiện, đến khi một trăm trận pháp phụ trợ bắn ra, rồi đến khi từng đạo kiếm quang bắn ra, tất cả đều hoàn thành trong chớp mắt!

Soạt soạt soạt soạt soạt ~ Từng đạo kiếm quang này, chia làm hai đường.

Một đường với tốc độ tàn khốc bắn lên không trung, trực tiếp công kích Lư Sơn Lộ Ma Tôn trên không.

Một đường khác trực tiếp chém vào trận pháp khổng lồ trên không, Thất Thải Thần Kiếm oanh thẳng vào cột sáng màu đen, bạo lực nghiền nát nó, mạnh mẽ phá hủy pháp thuật 'Ma Nhãn Thiên Kích' tất sát của Lư Sơn Lộ Ma Tôn. 【Chết tiệt, sao lại như vậy.

Không tốt! 】 Đồng tử Lư Sơn Lộ Ma Tôn đột nhiên co rút lại.

Hắn ta lập tức kích hoạt vô số pháp bảo phòng ngự trên người, lại ném ra một đống phù bảo phòng ngự, đồng thời cắn mạnh vào đầu lưỡi phun ra một ngụm tinh huyết, dùng cách tự tàn để nhanh chóng thi triển pháp thuật: "Kim Cương Ma Quân Hộ Thân, Bất Động Thiết Bích, Nhị Trọng Bất Động Thiết Bích, Hỏa Diễm Đề Đáng, Lôi Điện Đề Kháng, Chước Nhiệt Đề Kháng, Bạo Phong Đề Kháng, Giảm Tốc Trớ Chú Lực Tràng, Xích Lực Tràng!" Trong nháy mắt, hắn ta đã bố trí trùng trùng điệp điệp phòng ngự trước mặt mình.

Nhưng… chút phòng ngự này căn bản không đủ.

Phòng ngự của hắn ta trong thung lũng còn mạnh hơn, nhưng lại bị san bằng cùng với thung lũng, vị trí thung lũng còn bị nổ thành vực sâu.

Đòn công kích vạn kiếm tề phát của đối phương căn bản không thể chính diện chống lại.

Thảm kịch hơn nữa là, trước đó để tránh đợt pháp thuật 'vạn kiếm tề phát' đầu tiên, hắn ta đã liên tiếp tiêu hao bốn bí thuật, pháp bảo, phù bảo giữ mạng.

Hiện tại trong tay còn có một pháp thuật giữ mạng cuối cùng… nhưng pháp thuật giữ mạng cuối cùng này, không thể đảm bảo hắn ta có thể sống sót sau đợt oanh tạc của pháp thuật 'vạn kiếm tề phát' này.

Kẻ này, rốt cuộc là quái vật gì vậy!

Buộc phải liều mạng thôi.

Nếu không liều, không chừng ngày này sang năm sẽ là ngày giỗ của hắn ta.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn nghiến răng nói.

Liều mạng, có nghĩa là hắn ta phải tiêu hao 'tuổi thọ' đã không còn nhiều, điều này còn khiến hắn ta đau lòng hơn cả việc tiêu hao tinh huyết.

Tinh huyết còn có thể dùng bảo vật bồi đắp lại, còn tuổi thọ thì… muốn bồi đắp lại quá khó khăn.

Đặc biệt là trong tình huống tuổi thọ của hắn ta vốn đã không còn nhiều.

Tuổi thọ còn lại của hắn ta là 200 năm.

Đối với người bình thường mà nói, 200 năm thật sự dài đằng đẳng.

Nhưng đối với Thất Phẩm Tôn Giả mà nói, 200 năm quá ngắn, chỉ là thời gian bế quan mà thôi.

Thế nhưng, đối mặt với pháp thuật công kích khủng khiếp này, nếu Lư Sơn Lộ Ma Tôn không liều mạng, thì ngay cả mạng cũng sẽ mất.【Muốn thoát khỏi pháp thuật khủng khiếp này, ít nhất cũng phải hiến tế khoảng 100 năm tuổi thọ.】Hỏa lực pháp thuật của địch quá mạnh, lại còn kèm theo hiệu quả phong tỏa không gian, khiến người ta không thể tránh.

Phương pháp đào thoát thông thường căn bản không có tác dụng, không có cái giá 100 năm tuổi thọ, đừng hòng thoát thân.

Kẻ này rốt cuộc là quái vật gì vậy, vì sao ngay cả lực lượng không gian cũng nắm giữ được chứ.

Chương 887

Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại lần nữa cảm thán.

Tiếp đó hắn ta nghiến răng, hạ quyết tâm bắt đầu hiến tế tuổi thọ không còn nhiều của mình!

Lúc này, từng đạo kiếm quang thất thải xuyên thủng các loại hộ thuẫn, trận pháp phòng ngự phụ trợ của Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Chát chát chát!

Những hộ thuẫn, thủ đoạn phòng ngự này, lần lượt bị kiếm quang thất thải chém nát.

Sau đó, hơn năm mươi thanh phi kiếm, nhấn chìm Lư Sơn Lộ Ma Tôn… Lôi điện, hỏa diễm, kiếm khí đột nhiên bùng nổ.

Tốc độ của phi kiếm quá nhanh, Lư Sơn Lộ Ma Tôn thậm chí không thể né tránh.

Kẻ này, thật sự giống ta là Thất Phẩm Tôn Giả sao?

Kẻ này không phải là Bát Phẩm Huyền Thánh thậm chí là Cửu Phẩm Kiếp Tiên giả dạng chứ?

Lư Sơn Lộ Ma Tôn cười khổ, âm thầm kích hoạt thủ đoạn giữ mạng cuối cùng của mình.

Nhờ vào vài nhịp thở đổi lấy từ thủ đoạn giữ mạng, Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã thành công hiến tế một trăm năm tuổi thọ của mình, thông qua bí pháp chuyển hóa thành ‘Vô Thượng Độn Pháp’ của Vô Cực Ma Tông.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Lư Sơn Lộ Ma Tôn hóa thành một đạo ‘quang’, lướt về phía xa.

Độn pháp này, đã thành công đột phá phong tỏa không gian của 【Pháp thuật không tên】 của Bạch Tôn Giả!

Lư Sơn Lộ Ma Tôn trong lòng mừng rỡ, độn thuật với cái giá tuổi thọ này đã thi triển thành công, cũng thuận lợi phá vỡ phong tỏa không gian của đối phương.

Tiêu hao một trăm năm tuổi thọ, hắn ta còn lại một trăm năm tuổi thọ.

Chỉ cần còn sống, còn có hy vọng.

Nếu hắn ta có thể thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh, nhất định sẽ báo thù lớn của ngày hôm nay.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn là một người có tâm trí kiên định, hơn nữa luôn có đại khí vận.

Một trăm năm thì sao?

Càng trong nghịch cảnh, hắn ta càng có thể ngược dòng mà tiến lên.

Chỉ cần tìm được cơ hội, hắn ta vẫn có cơ hội, trong 100 năm thời gian đột phá cảnh giới, thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh! . …… "Bạch tiền bối, Thất Phẩm Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông này đã chạy thoát rồi!" Tống Thư Hàng mắt tinh, đã nhìn thấy đạo 'quang' đào thoát khỏi 【Pháp thuật không tên】 của Bạch tiền bối.

"Ừm, ta thấy rồi." Bạch Tôn Giả gật đầu.

"Không đuổi theo sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hiện tại, trên không trung khắp nơi đều là phi kiếm thất thải, với tốc độ của phi kiếm, hẳn là có cơ hội đuổi kịp vị Tôn Giả của Vô Cực Ma Tông này chứ?

"Đối phương đã dùng cách hiến tế tuổi thọ, tốc độ đào thoát quá nhanh, đuổi theo không dễ.” Bạch Tôn Giả nói: “Hơn nữa, hắn ta sắp chết rồi, ta không cần lãng phí sức lực đi đuổi theo hắn.” Sắp chết rồi?

Tống Thư Hàng nhìn Lư Sơn Lộ Ma Tôn càng chạy càng xa: “Vì sao lại sắp chết?” “Đơn giản thôi, hắn ta vừa rồi một hơi đã dùng hết sạch tuổi thọ còn lại của mình, ước chừng lát nữa sẽ tuổi thọ hao cạn mà chết.” Bạch Tôn Giả nói.

Nói thật, Bạch Tôn Giả cũng khá tò mò, vì sao Thất Phẩm Tôn Giả của ‘Vô Cực Ma Tông’ này lại một hơi đốt cháy toàn bộ tuổi thọ gần như hết sạch của mình, đổi lấy độn pháp để trốn mạng?

Đây không phải là tự sát sao?

Lời Bạch Tôn Giả vừa dứt, Lư Sơn Lộ Ma Tôn càng độn càng xa trên không trung, đột nhiên rơi thẳng từ trên không xuống.

Trong quá trình rơi xuống, tóc hắn ta bạc trắng, da dẻ trong thời gian cực ngắn trở nên khô héo.

Ba giây sau, Lư Sơn Lộ Ma Tôn từ một nam tử trẻ tuổi anh tuấn hóa thành một lão già già nua.

“Chuyện gì thế này!” Lư Sơn Lộ Ma Tôn kinh ngạc đến ngây người.

Rõ ràng hắn ta còn hơn 200 năm tuổi thọ, mà lần này hắn ta rõ ràng chỉ hiến tế 100 năm tuổi thọ, vì sao cả thân thể đều già đi?

Lúc này hắn ta cảm thấy sinh cơ trong cơ thể cạn kiệt, linh lực trong người cũng tiêu tán cực nhanh.

Một tu sĩ, linh lực trong cơ thể không thể kiểm soát, trở về trời đất, tức là tu sĩ đó đã sắp chết.

“Vì sao, rõ ràng ta còn gần một trăm năm tuổi thọ, vì sao!” Lư Sơn

Lộ Ma Tôn vạn phần không hiểu.

Ầm… Lư Sơn Lộ Ma Tôn già nua rơi xuống đất, tạo thành một hố thiên thạch trên mặt đất.

Dù linh lực trong cơ thể đã tiêu tán, nhưng thân thể hắn ta vẫn là cường độ đỉnh phong của Thất Phẩm Tôn Giả.

Rơi từ trên không xuống, cũng không thể khiến hắn ta bị thương.

Nhưng lúc này, hắn ta đã không còn sức lực để động đậy, chỉ có thể ngây ngốc nằm trong hố thiên thạch, thở hổn hển.

Vốn dĩ đã bế quan, quy tức nhiều năm, hắn ta lại lần nữa bắt đầu thở như người phàm.

Thân thể hắn ta càng trở nên già nua, tóc bạc bắt đầu rụng, thân thể bắt đầu co lại.

Dần dần, hắn ta phát hiện mình ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Đây có phải là cảm giác mà người bình thường đối mặt với ‘già yếu tử vong’ không? …… Một lát sau, Bạch Tôn Giả dẫn theo yêu cây liễu, kéo theo Đại Nhân Sâm, đi đến bên cạnh cái hố này.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục theo sát phía sau.

“Ối, vẫn còn sống à.” Bạch Tôn Giả ngồi xổm bên cạnh hố thiên thạch, nhìn Lư Sơn Lộ Ma Tôn bên dưới nói.

“Hô hô hô hô ~” Lư Sơn Lộ Ma Tôn thở hổn hển: “Ngươi, đã làm gì ta?

Vì sao tuổi thọ của ta… đều không còn nữa?” Bạch Tôn Giả kiên nhẫn giải thích: “Tuổi thọ của ngươi, không phải tự mình một hơi tiêu hao hết sạch sao?

Ta đâu có động chạm gì đến tuổi thọ của ngươi đâu.” “Không thể nào, ta rõ ràng còn 200 năm tuổi thọ!

Hô hô hô, ta vừa rồi chỉ đốt cháy 100 năm tuổi thọ!

Vì sao… tuổi thọ của ta đều không còn?

Ta không cam lòng, ta còn 100 năm tuổi thọ, vì sao ta lại tuổi thọ hao cạn!!” Lư Sơn Lộ Ma Tôn thở hổn hển nói.

“Tuy không biết ngươi vốn có bao nhiêu tuổi thọ, cũng không biết ngươi cụ thể hiến tế bao nhiêu tuổi thọ, nhưng ta cảm ứng được khi ngươi hiến tế tuổi thọ, là trực tiếp hiến tế toàn bộ tuổi thọ.

Khi ngươi hiến tế xong, sinh cơ trong cơ thể ngươi lập tức đứt đoạn.” Bạch Tôn Giả tiếp tục giải thích.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn: “……” Chẳng lẽ, thật sự là hắn ta không cẩn thận thao tác sai, hiến tế toàn bộ tuổi thọ của mình sao?

Không cam lòng, thật không cam lòng!

“Ta đã trả lời câu hỏi của ngươi, vậy tiếp theo đến lượt ngươi trả lời câu hỏi của ta.” Bạch Tôn Giả nói: “Ngươi có biết hạt nhân của ‘Thiên Đình Tái Phiến viễn cổ’ này ở đâu không?” “Hô hô hô, ta vì sao phải trả lời ngươi?” Lư Sơn Lộ Ma Tôn cười khô một tiếng: “Ta bây giờ đã tuổi thọ sắp cạn, lát nữa sẽ thần hình câu diệt.

Tất cả bí mật đều sẽ theo cái chết của ta mà vĩnh viễn bị ẩn giấu.

Ha ha ha ha.” Dù sao cũng sắp thần hình câu diệt, ngay cả hồn phách cũng sẽ tiêu tán, căn bản không cần lo đối phương có thể câu thúc hồn phách của hắn ta để tra tấn, bức cung, nên Lư Sơn Lộ Ma Tôn rất trơ trẽn.

“Cứng đầu nhỉ… Thực tế, ta cũng không ghét người cứng đầu.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

“A a a.” Lư Sơn Lộ Ma Tôn cười xong, lặng lẽ nhắm mắt lại, không nói thêm lời nào.

“A a a.” Bạch Tôn Giả cũng cười đáp lại.

Sau đó, Bạch Tôn Giả quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, ‘hạt sen’ trên người cậu còn nhiều không?” Hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ của chính Bạch Tôn Giả, sau này đã đổi với người của Nho gia lấy bảo vật thú vị hơn, nên hiện tại, trên người Bạch tiền bối không có hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’.

“Còn ạ.” Tống Thư Hàng lấy ra một hạt sen, đưa cho Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối, ngài sẽ không muốn cho hắn ta ăn hạt sen chứ?” Hạt sen Quân Tử Kim Liên có thể tăng tuổi thọ 50 năm.

Thế nhưng, dùng nó cho Lư Sơn Lộ Ma Tôn ăn, có hơi lãng phí không?

Hơn nữa đối phương là kẻ địch mà!

Chẳng bằng để cậu ấy siêu độ đối phương, để ‘ánh sáng công đức’ lại tăng thêm một chút.

“Ha ha, ta vừa hay muốn thử nghiệm một thí nghiệm thú vị.

Cứ yên tâm đi, sẽ không để hắn ta có cơ hội gây rối nữa đâu, hơn nữa, ta còn muốn lấy được một số thông tin hữu ích từ miệng hắn ta.” Bạch Tôn Giả nhận lấy hạt sen, sau đó lại đưa tay kéo Đại Nhân Sâm qua. …… Lúc này, ở Đảo Linh Vũ Điệp xa xôi.

“Cha, con đã khắc họa xong tất cả trận pháp rồi!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

“Không tệ, tất cả trận pháp đều khắc họa chính xác.

Tiếp theo con hãy nghỉ ngơi thật tốt, điều chỉnh trạng thái, ngày mai sẽ xung kích Tứ Phẩm nhé.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả hài lòng gật đầu.

“Vâng, con biết rồi ạ!

À đúng rồi cha, bộ phim Tống tiền bối muốn quay, bây giờ đã bắt đầu quay chưa?

Đợi con độ kiếp xong, còn có thể kịp quay phim không?” Vũ Nhu Tử mong đợi hỏi.

Mấy ngày nay, để cô bé có thể chuyên tâm đối phó với việc độ kiếp, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã tịch thu, tạm thời phong ấn tất cả những thứ có thể liên lạc với thế giới bên ngoài như điện thoại, máy tính, máy tính bảng của cô bé.

“Yên tâm đi, đợi con độ kiếp thành công xong, nhất định vẫn còn kịp quay phim, cha đảm bảo với con.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả từ ái nói.

“Vậy thì tốt quá rồi!” Vũ Nhu Tử nắm chặt tay: “Vậy cha, hôm nay con sẽ nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai sẽ xung kích cảnh giới Tứ Phẩm!” “Nghỉ ngơi thật tốt, đừng có áp lực.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhấp một ngụm trà, mỉm cười nói.

“Vâng!” Vũ Nhu Tử vui vẻ gật đầu, sau đó vui vẻ rời đi, để điều chỉnh trạng thái của mình.

Đợi Vũ Nhu Tử rời đi, Linh Vũ Điệp Tôn Giả cẩn thận lấy ra máy tính của mình.

Suy nghĩ một lát, hắn ta bắt đầu liên hệ với Bạch Tôn Giả, gửi một tin nhắn: “Bạch đạo hữu, gần đây vẫn ổn chứ?

Ta muốn mượn Tam Lãng đạo hữu một thời gian, nhận được xin hồi âm.” Bộ phim tiếp theo lấy ‘Cuồng Đao Tam Lãng’ làm nhân vật chính, cũng đã đến lúc quay rồi.

Vẫn định để đạo diễn Nhã Các Bố chỉ đạo, tên phim là 《Cuộc Đời Phóng Đãng Bất Khang Của Ta》.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã quyết định quay bộ phim này từ rất lâu rồi.

Thậm chí hắn ta đã phác thảo xong cốt truyện chính trong lòng, ví dụ như ném Tam Lãng đạo hữu vào giữa biển rộng bao la, các loại sóng lớn, các loại lăn lộn!

Lại ném vào hồ san hô lửa, các loại sóng, các loại lăn lộn!

Lại ném vào dòng bùn độc ăn mòn, các loại sóng, các loại lăn lộn… Linh Vũ Điệp Tôn Giả đảm bảo, bộ phim này hắn ta sẽ đầu tư rất nhiều tiền để quay, cố gắng đạt đến sự hoàn hảo. 【Dù sao, lão phu không phải từ một con côn trùng nhỏ mà tu luyện thành Linh Vũ Điệp, hơn nữa còn không biết kết kén, khiến Tam Lãng đạo hữu rất thất vọng.

Vì vậy, bộ phim này… cứ coi như là lão phu bồi thường cho Tam Lãng đạo hữu đi.

Nghe nói bộ phim lần này các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ quay, Tam Lãng đạo hữu chỉ diễn một vai quần chúng qua đường, lão phu có trách nhiệm bồi thường cho hắn ta một cơ hội diễn nhân vật chính chứ.

Chương 888

】Linh Vũ Điệp Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đã hồi âm, Tôn Giả hiện tại dường như rất bận, nên hồi âm đặc biệt đơn giản: 【Không thành vấn đề! 】Một lát sau, Bạch Tôn Giả lại gửi một tin nhắn: 【Hồi phục Linh Vũ Điệp tiền bối, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối hiện tại vẫn đang bị giam trong 'Chậm Chạp Bí Cảnh' của Bạch tiền bối, tiền bối có thể đến đó để dẫn Tam Lãng tiền bối về nhà.

Ngoài ra, phương pháp tiến vào Chậm Chạp Bí Cảnh, lát nữa tôi sẽ gửi qua email cho tiền bối dưới dạng file đính kèm.

Vì Bạch tiền bối hiện tại rất bận, nên do tôi đại diện hồi phục… Tống Thư Hàng. 】Linh Vũ Điệp Tôn Giả ngón tay gõ nhẹ trên bàn, sau đó hồi âm: 【Được thôi, Thư Hàng tiểu hữu.

Thay ta cảm ơn Bạch đạo hữu nhé. 】Suy nghĩ một lát, Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại hỏi: 【À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, tiếp theo ta muốn quay một bộ phim cho Tam Lãng đạo hữu, trong đó có một vai nam giả nữ trang, tiểu hữu có hứng thú tham gia diễn không? 】Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhớ vị Thư Hàng tiểu hữu này, dường như có sở thích mặc nữ trang.

Sao không cho cậu ấy một cơ hội, thỏa mãn sở thích của cậu ấy nhỉ? …… Ở Thiên Đình Tái Phiến xa xôi, Tống Thư Hàng: "……" Luôn cảm thấy Linh Vũ Điệp Tôn Giả, đang hiểu lầm sâu sắc điều gì đó.

Hơn nữa, Linh Vũ Điệp Tôn Giả chắc chắn không biết thể hình hiện tại của cậu ấy chứ?

Nếu cậu ấy với thể hình hiện tại đi diễn vai nam giả nữ trang, khán giả sẽ mù mất.

Đến lúc đó, tiền bồi thường tổn thất tinh thần cũng không đền nổi đâu.

Thế là, Tống Thư Hàng nghiến răng, nhanh chóng từ chối: 【Cảm ơn Linh Vũ Điệp tiền bối, nhưng vai diễn này thì thôi.

Tôi sắp khai giảng rồi, nên không có thời gian quay phim nữa. 】 Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhanh chóng hồi âm: 【Vậy thật là tiếc, vậy tiểu hữu, có cơ hội lần sau hợp tác nhé! 】 Kết thúc cuộc nói chuyện, Linh Vũ Điệp Tôn Giả gấp máy tính lại.

Hắn ta cảm thấy, sở thích đặc biệt của Thư Hàng tiểu hữu, là một sở thích vừa tệ hại, lại vừa không tệ chút nào.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả cá nhân khá ủng hộ sở thích này của Thư Hàng tiểu hữu.

Đàn ông mà, biến thái một chút thì có gì sai?

Vì vậy, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang nghĩ, mình có nên âm thầm đẩy một chút phía sau Thư Hàng tiểu hữu không.

Ví dụ, từ nhiều phương diện để chăm sóc sở thích đặc biệt này của tiểu hữu, để sở thích của cậu ấy có không gian phát triển.

“Ví dụ, tặng cậu ấy một ít tiên thường nữ kiểu mới thì sao?

Nếu có thời gian, lại tìm cách truyền thụ cho cậu ấy một lượng lớn kiến thức ‘làm đẹp trang điểm’, ra sức bồi dưỡng hứng thú này của cậu ấy.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả bắt đầu lên kế hoạch trong lòng.

Giúp người là niềm vui của cuộc đời mà ~ Kế hoạch này, đợi một thời gian nữa sẽ thực hiện vậy.

Hiện tại… trước tiên hãy bắt Cuồng Đao Tam Lãng về đã.

Thế là, Linh Vũ Điệp Tôn Giả gửi một tin nhắn cho đệ tử của mình, Lưu Kiếm Nhất lười biếng, triệu hồi hắn ta đến.

Để chữa bệnh lười cho Lưu Kiếm Nhất, Linh Vũ Điệp Tôn Giả gần đây không ngừng giao cho hắn ta các loại nhiệm vụ, cố gắng khiến Kiếm Nhất bớt lười hơn một chút.

Lưu Kiếm Nhất nhận được lệnh triệu hồi của sư phụ xong, mặt mày nhăn nhó vội vàng đến: "Sư phụ, lại có nhiệm vụ gì nữa ạ?" Gần đây, hắn ta nghi ngờ mình có phải vô tình đắc tội sư phụ không?

Nên sư phụ dùng các loại nhiệm vụ để giày vò hắn ta không ngừng.

Lưu Kiếm Nhất cảm thấy gần đây mình đã gầy đi một vòng.

"Kiếm Nhất à, sư phụ có một chuyện cần con đi làm.

Con hãy đến tọa độ này, có một Chậm Chạp Bí Cảnh.

Con hãy đi đón Tam Lãng đạo hữu trong đó về.

Tuy nhiên khi đón người, con phải chú ý, đừng để mình rơi vào Chậm Chạp Bí Cảnh, bí cảnh này khá phiền phức, sau khi vào, động tác của người sẽ bị cưỡng chế chậm lại." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói xong, chuyển tọa độ của 'Chậm Chạp Bí Cảnh' cũng như phương pháp 'mở bí cảnh, giải phóng người bên trong' cho Lưu Kiếm Nhất.

"Chậm Chạp Bí Cảnh?" Lưu Kiếm Nhất nghe đến đây, đột nhiên mắt sáng rực, sau đó hắn ta gật đầu nói: "Con hiểu rồi, sư phụ, con đi đón Tam Lãng đạo hữu về ngay." Nói rồi, Lưu Kiếm Nhất thậm chí hiếm khi lập tức khởi hành, nhanh chóng đi về phía Chậm Chạp Bí Cảnh. … Linh Vũ Điệp Tôn Giả trong lòng nghi hoặc, Lưu Kiếm Nhất tên này, sao đột nhiên lại có động lực đến vậy?

Ở một bên khác, trong Thiên Đình Tái Phiến.

Bạch Tôn Giả cẩn thận nâng một đoàn ánh sáng.

“Đây là hồn phách của vị ‘Thất Phẩm Tôn Giả’ vừa nãy sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Không sai… Muốn lấy hồn phách của một Thất Phẩm Tôn Giả ra, thật sự rất tốn công.” Bạch Tôn Giả đắc ý nói: “Để lấy được hồn phách của hắn ta, nhất định phải đảm bảo hắn ta đang ở trạng thái yếu nhất.

Vì vậy, ta chọn ra tay ngay trước khoảnh khắc hắn ta chết.

Ngay trước khoảnh khắc hắn ta chết, ta lập tức cho hắn ta ăn hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’.

Tiếp theo, hiệu quả kéo dài tuổi thọ của hạt sen, sẽ tác dụng lên hồn phách của hắn ta trước.

Sau đó, mới bắt đầu phục hồi nhục thân già nua của hắn ta.

Trong quá trình đó, sẽ có một khoảng thời gian chênh lệch thoáng qua.

Khoảng thời gian chênh lệch này, sẽ dẫn đến việc nhục thân của hắn ta ở trạng thái ‘chết’, còn hồn phách ở trạng thái ‘tăng 50 năm tuổi thọ’.

Và chỉ khi hắn ta ở trạng thái ‘giao thoa giữa sinh tử’ đặc biệt này, ta mới có thể thuận lợi lấy hồn phách của hắn ta ra.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, cảm thấy điều này giống như việc mắc lỗi (bug) trong một trò chơi trực tuyến cũ, không chết dù máu bằng 0.

Bạch Tôn Giả: “Cứ như vậy, một hồn phách Thất Phẩm Tôn Giả đang sống và vô cùng yếu ớt đã nằm trong tay ta!

Đúng như ta dự đoán.” “Vậy tiếp theo, chúng ta có thể thẩm vấn hồn phách này rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Không vội!

Thư Hàng, cho ta mượn một thứ nữa.

Ta nhớ cậu có một 'Phong Hồn Băng Châu' đúng không?

Chính là cái cậu dùng để phong ấn Linh Quỷ trước đây." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, từ 'túi thu nhỏ một tấc' lấy ra băng châu, đưa cho Bạch tiền bối.

Viên băng châu này, thật sự khiến cậu ấy hoài niệm.

Khi xưa cậu ấy còn chưa bắt đầu tu luyện, viên băng châu này đã mang lại cho cậu ấy cảm giác mát mẻ như điều hòa trong những ngày hè nóng bức, còn khiến cậu ấy luôn giữ được đầu óc tỉnh táo, khả năng học tập tăng vọt.

Cũng chính vì viên 'Phong Hồn Băng Châu' này, mà cậu ấy bắt đầu suy đoán về sự tồn tại của 'tu sĩ'.

Nhớ lại chuyện cùng Vũ Nhu Tử đi tìm Linh Quỷ ở thành phố bên cạnh, vẫn còn sống động như in.

Bạch Tôn Giả nhận lấy 'Phong Hồn Băng Châu' xong, đặt nó xuống đất, lại khắc họa một trận pháp nhỏ xung quanh băng châu.

"Tiền bối, ngài muốn phong ấn hồn phách này vào 'Phong Hồn Băng Châu' sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng, hồn phách của một Thất Phẩm Tôn Giả, Phong Hồn Băng Châu có thể chịu đựng được không?

"Chính xác." Bạch Tôn Giả đáp, nói rồi hắn ta nâng đoàn hồn phách đó lên, ấn vào 'Phong Hồn Băng Châu'.

Hồn phách của Thất Phẩm Tôn Giả, vậy mà lại hoàn hảo phong ấn vào 'Phong Hồn Băng Châu'.

Trận pháp trên đất tiêu tán, còn hình dáng của Phong Hồn Băng

Châu cũng thay đổi một chút, trên viên châu mọc ra một cái đuôi dài một mét!

“Xong xuôi.” Bạch Tôn Giả vỗ vỗ tay.

Sau đó, Bạch Tôn Giả kéo Đại Nhân Sâm đến.

Đại Nhân Sâm lúc này lại mơ mơ màng màng tỉnh lại, mở mắt.

Tuy vẫn là hình dạng nhân sâm, nhưng nó đã thành tinh, mọc ra đôi mắt và cái miệng.

Vừa tỉnh lại, nó nhìn thấy Bạch Tôn Giả, lại liều mạng giãy dụa.

“Đừng nghịch!” Bạch Tôn Giả khẽ vỗ một chưởng, Đại Nhân Sâm lại bị vỗ ngất đi.

Tiếp đó, chỉ thấy Bạch Tôn Giả cầm ‘Phong Hồn Băng Châu’, nhét vào miệng nhân sâm tinh, chỉ để lại cái đuôi bên ngoài miệng Đại Nhân Sâm.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, đây là làm gì vậy ạ?” “Ừm… Đây là để hồn phách của Tôn Giả trong ‘Phong Hồn Băng Châu’ có thể điều khiển thân thể nhân sâm tinh này, sau đó, tiện cho ta hỏi han một số chuyện từ miệng hắn ta.” Bạch Tôn Giả giải thích: “Ta vừa rồi khi phong ấn hồn phách vào băng châu, cố ý để lại một lỗ hổng nhỏ, có thể để hồn phách trong băng châu hơi tiết lộ ra một chút.

Dù sao hồn phách này cũng là Thất Phẩm Tôn Giả, dù ở trạng thái cực kỳ yếu ớt, nhưng điều khiển thân thể nhân sâm tinh này, vẫn không thành vấn đề.” Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt: “Bạch tiền bối, vì sao lại phải phiền phức như vậy?

Chúng ta có thể trực tiếp bức cung hồn phách hắn ta, hỏi ra thông tin chúng ta muốn mà?” “Không phiền phức, hơn nữa phương pháp của ta, hiệu quả càng tốt!” Bạch Tôn Giả đắc ý nói.

Lúc này, Đại Nhân Sâm lại từ từ mở mắt. …… “Ta vẫn chưa chết?” Lư Sơn Lộ Ma Tôn trong lòng nghi hoặc, rõ ràng hắn ta đã tuổi thọ sắp cạn, ý thức tiêu tán.

Điều chờ đợi hắn ta là kết cục thần hình câu diệt.

Vì sao hắn ta còn có thể mở mắt lần nữa?

Lúc này, khi thị giác khôi phục, hắn ta nhìn thấy một nhục thân già nua – đó là nhục thân của hắn ta!

Quả nhiên… hắn ta vẫn chết rồi sao?

Nhưng, nếu đã chết, vì sao hắn ta còn có thể mở mắt?

Chẳng lẽ hồn phách của hắn ta còn chưa tiêu tán?

Không thể nào… Tu sĩ tuổi thọ hao cạn, chỉ có một kết cục thần hình câu diệt.

Sau khi nhục thân chết đi, hồn phách cũng sẽ theo sau tiêu tán!

Đúng lúc này, mắt hắn ta lại nhìn thấy vài bóng người.

Vị quái vật tuy đẹp trai, nhưng thực lực đáng sợ kia.

Một bên là tên tiểu quỷ Tam Phẩm vẻ mặt hiền lành kia.

Và sau đó là thiếu nữ cùng cảnh giới Tam Phẩm.

“Tỉnh rồi à?” Bạch Tôn Giả ngồi xổm bên cạnh Đại Nhân Sâm, cười ha ha nói.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn hóa thân thành Đại Nhân Sâm, liều mạng giãy dụa.

Vừa giãy dụa, hắn ta mới phát hiện thân thể của mình có chút không đúng, đây không phải là thân thể con người!

“Thích nghi một chút với thân thể mới của ngươi, ngươi sẽ có thể nói chuyện thôi.

Chương 889

Bây giờ, chúng ta có thể nói chuyện đàng hoàng rồi chứ?" Bạch Tôn Giả lại nói.

"Ngươi đã làm gì ta?" Lư Sơn Lộ Tôn Giả nói, hắn ta cảm thấy miệng mình rất khó chịu, trong miệng dường như đang cắn một sợi dây.

"Ta đã nhét ngươi vào trong một con 'Đại Nhân Sâm', chính là con nhân sâm tinh mà ta vẫn kéo theo trước đó." Bạch Tôn Giả giải thích.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn: "……" Đậu má, là con nhân sâm tinh đáng thương kia?

Mà hắn ta vậy mà bị nhét vào trong thân thể nhân sâm tinh?

Chuyện này làm sao mà làm được?

"Vậy bây giờ, ngươi có nguyện ý trả lời câu hỏi của ta không?

Hạt nhân của Thiên Đình Tái Phiến này rốt cuộc ở đâu?

Ta trước đó, đã tìm kiếm một vòng trong Thiên Đình Tái Phiến này, tìm vài nơi trông có vẻ rất quan trọng, nhưng đều không tìm thấy hạt nhân." Bạch Tôn Giả hỏi.

"Ta từ chối trả lời câu hỏi của ngươi." Lư Sơn Lộ Ma Tôn lạnh lùng nói.

Ta chính là không trả lời, ngươi làm gì được ta?

Bạch Tôn Giả cũng không tức giận, ngược lại cười ha ha nói: "Ngươi có muốn sống tiếp không?

Tu sĩ chúng ta, sở dĩ vất vả cực nhọc, ngày đêm tu luyện, còn phải chịu đựng nỗi khổ thiên kiếp, chẳng phải là vì trường sinh bất tử sao?

Đặc biệt là ngươi, kẻ đã trải qua cái chết… có muốn sống tiếp không?” Lư Sơn Lộ Ma Tôn: “……” Thật là một câu hỏi thẳng thừng, có muốn sống tiếp không?

Đương nhiên là muốn rồi!

Chỉ cần là tu sĩ có trạng thái tinh thần bình thường, ai mà muốn chết?

Thế nhưng… sống tiếp cũng chia thành rất nhiều loại.

Sống thêm vài năm, mười năm tuổi thọ, sau đó chết đi, cũng là sống tiếp.

Như một cái xác không hồn mà sống lay lắt, cũng là sống tiếp.

Thậm chí luyện hồn phách của mình thành pháp khí tà ác, cũng là sống tiếp.

Nhưng những điều này, đều không phải thứ hắn ta muốn.

“Ta muốn sống tiếp.” Lư Sơn Lộ Ma Tôn nghiến răng nói: “Nhưng mà…” Tuy nhiên, Lư Sơn Lộ Ma Tôn còn chưa nói xong, Bạch Tôn Giả đã từ trong túi áo lấy ra một cái ấm nhỏ.

Đây là một cái ấm trà nhỏ bằng bàn tay, đúc bằng vàng.

Phong cách của ấm thiên về phong cách phương Tây… “Chờ đợi chính là câu nói này của ngươi!” Bạch Tôn Giả vui vẻ nói.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn: “???” Đồng thời, hắn ta cảm thấy râu nhân sâm của mình cứng lại, điều này giống như việc lông tơ của con người dựng đứng lên, đều là dự cảm không lành!

Lúc này, Bạch Tôn Giả ra tay nhanh như điện, đưa tay túm lấy cái ‘đuôi’ lộ ra từ miệng nhân sâm tinh, dùng sức kéo! ‘Phong Hồn Băng Châu’ nối liền với cái đuôi nhỏ cứ thế bị Bạch Tôn Giả kéo ra.

“Ô ~” Lư Sơn Lộ Ma Tôn bi thương kêu lên một tiếng, sau đó, ý thức của hắn ta lại tối sầm.

Sau khi Phong Hồn Băng Châu bị kéo ra, Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã mất đi quyền kiểm soát thân thể nhân sâm tinh, ý thức trở về bên trong băng châu nhỏ.

Bạch Tôn Giả vui vẻ mở cái ấm nhỏ ra, nhét Phong Hồn Băng Châu vào trong ấm nhỏ, lại đậy nắp ấm lại.

Đinh ~~ Trên cái ấm nhỏ và nắp ấm kỳ diệu này, một mảng lớn phù văn sáng lên.

Sau đó, nắp ấm và thân ấm hòa vào nhau, trở thành một thể. 【Khế ước thành lập】 Cái ấm nhỏ kỳ diệu phát ra một giọng nói trầm thấp.

Ngôn ngữ mà giọng nói này phát ra không phải là ngôn ngữ An Lạc, nhưng trong giọng nói này mang theo lực lượng tinh thần dịu dàng, đóng vai trò phiên dịch.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục không nghe ra đây là ngôn ngữ nước nào, nhưng vẫn có thể hiểu ý của nó.

Khế ước thành lập?

Bạch tiền bối dày công làm nửa ngày, thật ra chính là để hồn phách Thất Phẩm Tôn Giả của 'Vô Cực Ma Tông' và cái ấm nhỏ này thiết lập khế ước sao?

Tống Thư Hàng suy đoán, vị Thất Phẩm Tôn Giả vừa rồi chiếm giữ thân thể nhân sâm tinh, khi nói ra câu 【Ta muốn sống tiếp 】 này, đã hoàn thành tiền đề khế ước.

Chắc là giống như bảo bối của Kim Giác Đại Vương 【Ta gọi ngươi một tiếng, ngươi có dám đáp ứng không? 】 là một loại đồ vật tương tự?

Trả lời đúng, sẽ bị hút vào hồ lô hoặc bình sao?

Cái ấm nhỏ này, là bảo bối gì vậy? …… Lúc này, Bạch Tôn Giả nâng cái ấm nhỏ này, cười nói: “Ha ha, nhiều năm như vậy đã trôi qua, ta cuối cùng cũng tìm được một hồn phách cấp Thất Phẩm trở lên làm Ấm Linh cho ngươi, bây giờ ngươi mãn nguyện chưa?” Ông ông ông ~~ Cái ấm nhỏ này phát ra từng trận minh khiếu vui vẻ.

Bản thân cái ấm nhỏ không biết nói chuyện, câu 【Khế ước thành lập 】 trước đó, chỉ là thứ tương tự như lời thoại được cài sẵn, sau khi thỏa mãn điều kiện sẽ được phát ra.

Chứ không phải do cái ấm nhỏ nói.

“Đại công cáo thành.” Bạch Tôn Giả hài lòng nói.

Lúc này, con nhân sâm tinh đáng thương lại một lần nữa tỉnh lại.

Nó từ từ mở mắt, trong lòng cảm thấy hoảng loạn.

Vừa rồi, nó đã gặp một cơn ác mộng, nó mơ thấy thân thể của mình, không còn thuộc về mình.

Thậm chí hồn phách của mình, còn bị một kẻ ngoại lai cưỡng chiếm.

Ý chí của nó không thể sai khiến thân thể của mình, miệng nó phát ra âm thanh không thuộc về mình.

Hồn phách của nó bị trấn áp sâu trong thân thể, chỉ có thể bất lực kêu gào.

May mắn thay, tất cả những điều này chỉ là một giấc mơ.

Vừa mở mắt, thân thể của mình vẫn là của mình, trong cơ thể cũng không có kẻ ngoại lai đáng sợ.

Đây là một cơn ác mộng, thật là tốt quá!

À đúng rồi… nói đi thì phải nói lại, chuyện mình bị một tiên nhân rất đẹp trai bắt đi, có phải cũng là một phần của ác mộng không?

Đại Nhân Sâm đầy mong đợi, mở mắt nhìn xung quanh.

Tiếp đó, nó nhanh chóng nhìn thấy bên cạnh mình, là Bạch Tôn Giả đang cầm một cái ấm nhỏ kỳ lạ, vẻ mặt vui vẻ.

Trời ơi, không phải ác mộng.

Nó thật sự bị tu sĩ đẹp trai này bắt đi!

Hiện thực thường tàn khốc hơn ác mộng.

Thế là, Đại Nhân Sâm lại theo bản năng giãy dụa: “Ô ô ô ô ~~” “Ồ?

Sao lại tỉnh rồi?” Bạch Tôn Giả nghe thấy tiếng giãy dụa của nó, quay đầu nhìn nhân sâm tinh, khẽ nói: “Xem ra là hồn phách bị kích thích, nên lại tỉnh rồi sao?” Nói rồi, Bạch Tôn Giả xoay người quay lại, một cú đá xoay người thật đẹp trai.

Bốp ~~ Đại Nhân Sâm lại tối sầm hai mắt, ngất lịm đi.

Lần này, Bạch Tôn Giả đá hơi mạnh một chút.

Vì vậy lần này, Đại Nhân Sâm có lẽ sẽ ngủ lâu hơn một chút.

Yêu cây liễu bên cạnh khẽ nuốt nước bọt.

May mắn thay, mình vẫn có thể cung cấp nhựa cây cho Bạch Tôn Giả.

Mình đối với Bạch Tôn Giả mà nói, vẫn còn hữu dụng.

Nên mới không bi thảm như con Đại Nhân Sâm vô dụng kia.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tò mò nhìn cái ấm nhỏ trong tay Bạch tiền bối.

“Các cậu muốn biết công dụng kỳ diệu của cái ấm nhỏ này không?” Bạch Tôn Giả lắc lắc cái ấm nhỏ này, hỏi.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục liên tục gật đầu.

“Thứ này, nói ra thì không phải pháp bảo mà tu sĩ chúng ta luyện chế… Đây là ta mấy trăm năm trước, khi du ngoạn thế giới, nhặt được ở một sa mạc.

Cũng không biết là thần khí do tu luyện giả thuộc hệ thống nào tạo ra.

Trong cái ấm nhỏ này, có thể trú ngụ một hồn phách để trở thành ‘Ấm Linh’, nhưng muốn trở thành Ấm Linh, nhất định phải có tu vi từ Ngũ Phẩm trở lên.

Sau đó, hồn phách này còn phải 【tâm cam tình nguyện】hoàn thành khế ước, mới có thể tiến vào trong ấm trở thành Ấm Linh.” Bạch Tôn Giả nói.

“Vậy tác dụng của nó là gì ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Các cậu xem đây.” Bạch Tôn Giả đưa tay, xoa xoa vài cái trên cái ấm nhỏ này.

Bụp ~~ Từ miệng ấm nhỏ này, phun ra một đoàn khói mù.

Sau đó, đoàn khói mù này hóa thành hình dáng một tu sĩ áo đen – chính là hình dáng của Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

“Đèn Thần?!” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Bạch tiền bối, hắn ta có thể thực hiện nguyện vọng của mọi người không?” “Thực hiện nguyện vọng của mọi người?

Trên đời này làm gì có thứ gì khoa trương đến vậy?” Bạch Tôn Giả phất phất tay, nói: “Pháp khí này, thật ra là một kiện thần khí chiến đấu.

Một ngày có thể triệu hoán Ấm Linh trong ấm ba lần, mỗi lần nửa tiếng, để nó chiến đấu cho ngươi.

Nhưng phải cẩn thận, một khi Ấm Linh chết đi, thì thật sự sẽ hết đời.

Vì vậy, mỗi khi nó bị trọng thương, phải thu nó về ấm, dưỡng thương.” “……” Tống Thư Hàng: “Nhưng Bạch tiền bối, ngài không phải muốn từ miệng hắn ta lấy được thông tin hạt nhân của ‘Thiên Đình Tái Phiến’ sao?

Bây giờ, hắn ta đã biến thành Ấm Linh, còn có thể trả lời câu hỏi của ngài không?” “Đương nhiên rồi, nếu không ta còn vất vả cực nhọc biến hắn ta thành Ấm Linh làm gì?” Bạch Tôn Giả cười ha ha, hắn ta gõ gõ cái ấm nhỏ, nói với đạo nhân áo đen trên không: “Ngươi tên là gì?” “Bần đạo đạo hiệu 【Lư Sơn Lộ 】.” Đạo nhân áo đen thành thật đáp.

Vậy mà thật sự trả lời!

“Thần kỳ vậy sao?” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu ấy may mắn là đạo hiệu của mình không phải là 【Chân nhân Bạch Kình Lộ tỉnh ZJ thành phố Văn Châu Việt Nam 】, nếu không, sau này người khác hỏi đến đạo hiệu của cậu ấy, thì cần bao nhiêu dũng khí để trả lời?

Sau đó, Thư Hàng lại tò mò hỏi: “Lư Sơn Lộ đạo hữu, tôi có thể hỏi một câu không?

Xin hỏi mẹ ngài họ gì?” Lư Sơn Lộ Ma Tôn lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng, không nói một lời.

Tống Thư Hàng: “……” Thật là khó xử.

Bạch Tôn Giả an ủi Tống Thư Hàng: “Thư Hàng cậu đừng để ý, thật ra hắn ta chỉ trả lời câu hỏi của chủ ấm, chứ không phải coi thường cậu đâu.” Bạch tiền bối, ngài đừng nói ra chứ.

Chương 890

Ngài vừa nói ra, tôi đột nhiên cảm thấy bị Ấm Linh coi thường sâu sắc rồi.

Tô Thị A Thập Lục không nhịn được cười thành tiếng.

“Khụ.” Bạch Tôn Giả hắng giọng, nói: “Lư Sơn Lộ đạo hữu, xin ngươi hãy giới thiệu một chút về ‘hạt nhân’ của Thiên Đình Tái Phiến này đi.” Lư Sơn Lộ Ma Tôn dừng lại, trên khuôn mặt lạnh lùng hiện lên vẻ đấu tranh.

“Ý chí thật sự kiên cường, bị thu vào ấm trở thành Ấm Linh, vậy mà vẫn còn phản kháng.” Bạch Tôn Giả cảm thán một tiếng, tiện tay lại khẽ xoa xoa trên cái ấm nhỏ.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn cuối cùng vẫn mở miệng: “Hạt nhân của Thiên Đình Tái Phiến, ẩn giấu trong quần thể cung điện ở phía Tây.

Nhưng, muốn mở ra chỗ hạt nhân, cần ta ra tay… Ta đã kế thừa một phần quyền hạn hạt nhân của ‘Thiên Đình Tái Phiến’ này.” “Khó trách, hóa ra hạt nhân bị ẩn giấu, lại còn bị người ta giành trước.

Nên ta tìm nửa ngày mà không tìm thấy hạt nhân.” Bạch Tôn Giả nói.

Không ngờ Lư Sơn Lộ Ma Tôn vậy mà đã nắm giữ quyền hạn hạt nhân, giả như cho hắn ta thêm chút thời gian, dung hợp Thiên Đình Tái Phiến này vào mình, thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh tuyệt đối là chắc chắn.

Đáng tiếc… trên đời này không có thứ gọi là ‘giả như’, Lư Sơn Lộ Ma Tôn còn chưa kịp thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh, đã trở thành Ấm Linh của cái ấm nhỏ thần bí của Bạch Tôn Giả.

"Vậy thì, xin đạo hữu dẫn đường đi." Bạch Tôn Giả nói.

Trên không trung, vẻ mặt Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại đấu tranh.

Một lát sau, ý chí của hắn ta cuối cùng vẫn không địch lại khế ước của cái ấm nhỏ, bại trận.

Thế là, hắn ta bắt đầu dẫn đường phía trước, dẫn dắt ba người Bạch Tôn Giả, đến quần thể cung điện ở phía Tây của Thiên Đình Tái Phiến.

Trong Thiên Đình Tái Phiến của Dao Trì này, có rất nhiều quần thể cung điện.

Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục trước đó đều đã tìm thấy vài quần thể cung điện, Tô Thị A Thập Lục còn từng chiến đấu với oán linh trong một cung điện trong số đó.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn dẫn Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, đi thẳng về phía Tây.

Sau đó, khi đi đến một khu đất hoang màu đen, Lư Sơn Lộ Ma Tôn dừng lại, chỉ xuống dưới đất nói: "Tiếp theo, phải độn thổ mới có thể vào." "Ngươi tiếp tục dẫn đường phía trước, ta sẽ dẫn người theo sau." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng nghe thấy hai chữ 'độn thổ' thì cảm thấy dạ dày hơi khó chịu… May mắn là kỹ thuật độn thổ của Bạch Tôn Giả rất tuyệt vời, sẽ không rơi hạt sen giữa chừng.

Sau khi độn thổ sâu hơn hai trăm mét, Tống Thư Hàng và những người khác nhìn thấy một cung điện ngầm.

Mờ ảo có thể nhìn thấy sự phồn vinh của nơi đây năm xưa.

Nhưng hiện tại, nơi đây cũng giống như quần thể cung điện trên mặt đất, đã đổ nát không chịu nổi.

Cả không gian còn bao phủ một tầng sương mù màu xám đậm.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn dẫn mọi người hạ xuống đây xong, trên mặt lại xuất hiện biểu cảm đấu tranh – lại đang đấu tranh tư tưởng.

“Cảm giác tên này hơi phiền phức nhỉ!” Bạch Tôn Giả hơi nhịn không nổi, một lần hai lần, hắn ta còn có thể khen ngợi vị Lư Sơn Lộ đạo hữu này ý chí kiên định.

Nhưng cứ cách vài phút, tên này lại phải trải qua một đợt ‘kiểm định ý chí’, trên mặt hiện lên vẻ đấu tranh, thì thật sự khiến người ta cảm thấy hơi phiền rồi.

Lúc này, Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại lần nữa ‘kiểm định ý chí’ thất bại, hắn ta thở dài nói: “Cẩn thận những làn sương mù đó, những làn sương mù đó không hề đơn giản, đó là lực lượng hỗn độn.

Trong sương mù, sẽ ngưng tụ ra một số tà thú ô uế, giống như thế giới Cửu U vậy.

Không gian cung điện ngầm này, từng bị lực lượng thế giới Cửu U xâm thực, ô nhiễm.” Tống Thư Hàng nhìn xuống những làn sương mù xám xịt đó, quả nhiên là năng lượng thế giới Cửu U, hơn nữa còn là tinh hoa năng lượng thế giới Cửu U.

Mấy ngày nay, cậu ấy vẫn luôn giao chiến với thế giới Cửu U, đối với loại năng lượng này không còn gì quen thuộc hơn.

“Quả nhiên, trong sự kiện Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, thế giới Cửu U cũng nhúng tay vào sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang nói chuyện, trong sương mù có một luồng năng lượng hỗn tạp cuộn xoáy bay lên, ngưng tụ thành hình dáng một con rồng đen khổng lồ, lao về phía Bạch Tôn Giả và những người khác.

Chỉ là con rồng đen khổng lồ này còn chưa đến gần, trên người Tống Thư Hàng đã có một vật bay ra, bùng phát ra ánh sáng vàng chói

mắt.

Là 《Thánh Nhân Kinh Văn》, kinh văn do vị Thánh Nhân kia của Nho gia tự tay viết lúc sinh thời.

Khi Tống Thư Hàng có được bản kinh văn này, vẫn chưa nghiên cứu sâu, cũng không biết công dụng của nó.

Tuy nhiên, bộ kinh văn này, mỗi khi đối mặt với các vật thể 'tà ác, ô uế' thì sẽ tự động được kích hoạt.

Lúc này, bộ 《Thánh Nhân Kinh Văn》 này hiện ra một hư ảnh kim thư khổng lồ dài hơn mười mét trên không trung, vỗ về phía con rồng đen khổng lồ do năng lượng hỗn tạp hóa thành kia.

Bốp!

Con rồng đen hỗn tạp kia lập tức bị vỗ nát.

Một đòn đắc thủ, 《Thánh Nhân Kinh Văn》 ung dung trở về trên người Tống Thư Hàng.

Khi trở về, 《Thánh Nhân Kinh Văn》 còn hút lấy năng lượng hỗn độn sau khi con rồng lớn bị vỗ nát, mang về.

Giống như một con mèo bắt được chuột, đắc ý mang chuột đến gặp chủ nhân.

Nhưng lại không hề nghĩ chủ nhân có bị con chuột chết dọa sợ không.

"Những năng lượng thế giới Cửu U này đừng mang về, những năng lượng này vô dụng với chúng ta mà." Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng… lời cậu ấy vừa nói xong, đột nhiên, tâm khiếu của cậu ấy động một cái.

Lại là cảm giác quen thuộc này!

Khoảnh khắc tiếp theo, hạt nhân trong tâm khiếu của cậu ấy, lại một lần nữa phun ra một trận kim quang… Kim quang hóa thành một đóa sen sống động như thật trên không trung.

Rễ sen trải rộng ra, cắm rễ vào trong những làn sương mù kia.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được một luồng sức mạnh bị hoa sen hấp thu, trong đó phần lớn tiến vào hạt nhân trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả nhìn đóa hoa sen này: "Thú vị… hóa ra nó không chỉ ăn linh thạch, mà còn ăn năng lượng Cửu U sao?" Điều này chẳng phải giống như đóa 'Quân Tử Kim Liên' của Nho gia sao!

Tốc độ hấp thu năng lượng của hoa sen rất nhanh.

Trước đó trong bảo khố của Bạch Tôn Giả thì một nháy mắt nó đã có thể hấp thu sức mạnh của sáu trăm viên 'Ngũ Phẩm Linh Thạch'.

Một câu nói chuyện là có thể hấp thu mấy nghìn viên linh thạch.

Và hiện tại, đối mặt với tinh hoa năng lượng thế giới Cửu U dễ hấp thu hơn, tốc độ hấp thu của hoa sen là gấp ba lần màu đỏ.

Trong chớp mắt, sương mù dưới cung điện đã biến mất một mảng lớn.

Với tốc độ hấp thu như vậy, nhiều nhất là một giờ, năng lượng sương mù bao phủ toàn bộ cung điện, sẽ hoàn toàn bị Tống Thư Hàng hấp thu sạch sẽ.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn nhìn sâu vào Tống Thư Hàng.

Nhớ năm xưa, hắn ta tìm thấy cung điện ngầm này, để vượt qua vùng sương mù này, đã chịu bao nhiêu khổ cực?

Nhưng hiện tại, vùng sương mù từng khiến hắn ta chịu đủ khổ sở, lại biến thành thức ăn của tiểu gia hỏa Tam Phẩm này.

Người với người sao mà so sánh được chứ.

Lúc này… vùng sương mù bên dưới dường như cảm nhận được sự đáng sợ của hoa sen của Tống Thư Hàng.

Trong sương mù, truyền ra từng trận tiếng thú gầm khủng khiếp.

Khoảnh khắc tiếp theo, sương mù cuộn ngược lại, lùi về hàng nghìn mét.

Nhưng, đóa hoa sen trong ngực Tống Thư Hàng không chịu buông tha, rễ sen vô hạn kéo dài, như những xúc tu linh hoạt, truy đuổi không ngừng.

Một lùi một tiến, không lâu sau, sương mù đã rời khỏi cung điện, liên tục lùi về, nén lại về khu vực hoang dã phía sau cung điện.

Nhưng chúng càng lùi, càng nén lại, rễ sen của hoa sen ngược lại càng được đà tiến tới.

Năng lượng sương mù được nén lại, hấp thu càng có lực.

Trên mặt Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại xuất hiện vẻ đấu tranh, lần này không phải ‘kiểm định ý chí’, thuần túy là hắn ta không biết phải dùng biểu cảm gì để thể hiện tâm trạng vạn mã bôn đằng của mình hiện tại. …… Vì sương mù đã rút đi, Lư Sơn Lộ Ma Tôn dẫn ba người Bạch Tôn Giả, hạ xuống lối vào cung điện.

“Ở đây có một trận pháp ẩn hình, liên quan đến lực lượng không gian.

Muốn tiến vào vị trí ‘hạt nhân’, thì không thể đi sai.

Ta lúc đó đã thử nghiệm nhiều năm, mới tìm ra được lộ tuyến chính xác, các ngươi đi theo ta vào đi.” Lư Sơn Lộ Ma Tôn lạnh lùng nói.

Sau đó, hắn ta dẫn đường phía trước, ba người Tống Thư Hàng theo sát phía sau.

Sau nhiều lần quanh co, không biết từ lúc nào, mọi người lại tiến vào một không gian dị thứ nguyên nhỏ.

Và rễ sen của đóa hoa sen trong ngực Tống Thư Hàng, xuyên qua không gian dị thứ nguyên, kéo dài ra bên ngoài, tiếp tục truy sát những làn sương mù kia.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn rễ sen trong ngực mình, não bộ mở rộng.

Có lẽ, sau này nếu cậu ấy gặp phải di tích cổ ‘dạng mê cung’, có thể lợi dụng công năng này của ‘hoa sen’ không?

Điều này gần như tương đương với một sợi dây thừng kéo dài vô hạn, có thể đảm bảo cậu ấy khi ở trong mê cung thì bất cứ lúc nào cũng có thể tìm thấy đường ra.

Đương nhiên, tiền đề là phải đợi cậu ấy nắm giữ ‘hạt nhân’ trong tâm khiếu xong đã.

Không gian dị thứ nguyên nhỏ, chỉ rộng một trăm mét vuông, chỉ là một căn phòng… Trong phòng, bày ba chiếc ghế nằm.

Ngoài ra, trong cả căn phòng không còn vật gì khác.

“Hạt nhân ở ngay đây sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn không trả lời, nhưng hắn ta bắt đầu hành động.

Trong hồn phách của hắn ta, hiện ra một chuỗi phù văn, trông giống như một chuỗi phù văn mật mã.

Chuỗi phù văn này in lên không trung.

Một lát sau, trong không trung có một loại năng lượng kỳ dị hội tụ lại.

Loại năng lượng này rất phức tạp, có linh lực của trời đất, có lực lượng tinh thần, có lực lượng tín ngưỡng, thậm chí còn có lực lượng hỗn độn Cửu U.

Vô số sức mạnh, dung hợp thành một thể, rơi xuống chiếc ghế nằm ở giữa.

Sau đó, trên chiếc ghế nằm hiện ra một bóng người.

Đó là một nữ tử tóc đen, đầu đội phượng quan, trên người mặc phượng bào tôn quý màu vàng đỏ.

Vốn dĩ là trang phục đáng lẽ phải cao quý không lời nào tả xiết, nhưng lúc này vị nữ tử tóc đen này lại lười biếng nằm trên ghế, dáng vẻ sắp chết.

Nửa ngày sau, nữ tử tóc đen ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt nàng tái nhợt, đôi mắt dài và hẹp, khóe mắt có một nốt ruồi lệ rõ ràng, khiến nàng trông có vẻ quyến rũ.

“Ồ, ngươi lại đến rồi à.” Nữ tử tóc đen nhìn Lư Sơn Lộ Ma Tôn trong hư không.

Lại nửa ngày sau.

Chương 891

Nữ tử tóc đen đột nhiên nghiêng đầu: “Trời ơi!

Ngươi chết rồi à!” Tống Thư Hàng: “……” Luôn cảm thấy, chu kỳ phản xạ thần kinh của nữ tử tóc đen này thật dài.

Hơn nữa, không biết vì sao, khi vị nữ tử tóc đen này ngẩng mặt lên, trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một cảm giác hoảng hốt.

Nói chính xác hơn, không phải cậu ấy hoảng hốt, mà là Diệp Tư sư tỷ trong cơ thể cậu ấy hoảng hốt.

Cảm xúc của Diệp Tư ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng, khiến trong lòng cậu ấy cũng vô cớ trở nên hoảng hốt.

Thế là, Tống Thư Hàng không khỏi lùi lại vài bước, ẩn mình sau lưng Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục. 【Diệp Tư, cô từng nợ tiền nàng ta à? 】Tống Thư Hàng tò mò hỏi trong lòng.

Diệp Tư: 【Không có, tôi chưa từng nợ tiền ai cả.

Hơn nữa, tôi không quen nàng ta. 】Nhưng lời này vừa nói xong, trong đầu Tống Thư Hàng và Diệp Tư đồng thời hiện lên khuôn mặt của vị nữ tử tóc đen trước mắt.

Khuôn mặt của nữ tử tóc đen hiện lên trong đầu hai người có chút mờ ảo.

Nhưng, nốt ruồi lệ ở khóe mắt nàng lại rõ ràng vô cùng.

Sau đó, ở khóe mắt nữ tử tóc đen trong đầu hai người, có giọt lệ trượt xuống, trông rất đau buồn.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư đồng thời cảm thấy trong lòng thắt lại, trái tim như bị người ta nắm chặt vậy. 【Diệp Tư, cô chắc chắn không nợ tiền nàng ta chứ? 】 Tống Thư Hàng lại lần nữa xác nhận. 【Chắc chắn không nợ. 】 Diệp Tư kiên định nói.

Nhưng lần này, trong lòng cô bé cũng hơi không chắc chắn nữa.

Trong ký ức của cô bé, mình chưa từng gặp mỹ nhân nốt ruồi lệ này.

Nhưng không đảm bảo cô bé có quên mất mỹ nhân nốt ruồi lệ này không?

Vì Diệp Tư biết, ký ức của mình dường như có chút không hoàn chỉnh.

Hoặc giả, cô bé nợ mỹ nhân nốt ruồi lệ này không phải tiền, mà là thứ gì đó quan trọng hơn? …… Lúc này, lại nửa ngày sau.

Mỹ nhân nốt ruồi lệ lại lên tiếng: “Trời ơi, ngươi chết rồi, thì không thể giúp ta chống đỡ Dao Trì Thiên Giới được.

Khó khăn lắm mới tìm được một Thất Phẩm Tôn Giả thích hợp chứ.” Lư Sơn Lộ Tôn Giả mặt lạnh như tiền.

Lại nửa ngày sau.

Mỹ nhân nốt ruồi lệ đột nhiên quay đầu nhìn Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục: “À, có khách khác à!” Bây giờ ngài mới nhìn thấy chúng tôi à!

Tống Thư Hàng trong lòng không nhịn được mà châm chọc.

“Xin lỗi, trạng thái của ta bây giờ không tốt lắm, phản ứng khá chậm.” Mỹ nhân nốt ruồi lệ nói, nói rồi nàng nhìn Bạch Tôn Giả, vui mừng nói: “Ngươi cũng là Thất Phẩm Tôn Giả à, hơn nữa còn là sống sờ sờ nữa chứ.” Ở một nơi như thế này mà muốn gặp được một vị Thất phẩm Tôn Giả còn sống, thật sự không dễ chút nào.

Lệ Chí Mỹ Nhân nhìn Bạch Tôn Giả, nói: “Vậy nên, ngươi có muốn cân nhắc một chút, giúp ta chống đỡ Dao Trì Thiên Giới không?” Không cần khảo nghiệm nhân phẩm, không cần các loại kiểm tra.

Chỉ cần là Thất phẩm Tôn Giả, bất kể thiện ác, bất kể phẩm đức, chỉ cần bằng lòng thay nàng chống đỡ Dao Trì Thiên Giới, Lệ Chí Mỹ Nhân có thể dần dần giao phó hạt nhân của Dao Trì Thiên Giới.

“Giúp ngươi chống đỡ Dao Trì Thiên Giới ư?

Ta không làm.” Bạch Tôn Giả dứt khoát từ chối.

“Hả?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Bạch tiền bối.

Anh ấy đã phí bao nhiêu công sức để làm đủ trò, đưa hồn phách của ‘Lư Sơn Lộ Tôn Giả’ ra, rồi lại khế ước thành Âm Linh, chẳng phải là để tìm ra hạt nhân của Dao Trì Thiên Giới này, sau đó mang cả Dao Trì Thiên Giới đi sao?

Tại sao lại đột nhiên không cần nữa?

“Cái ta muốn là cả Dao Trì Thiên Giới, ta muốn mang nó đi.

Vậy nên, ta không muốn ‘giúp’ ngươi chống đỡ Dao Trì Thiên Giới.” Bạch Tôn Giả bổ sung.

Một lúc sau...

Lệ Chí Mỹ Nhân mị hoặc cười nói: “Ngươi đúng là một người thú vị.

Nếu ngươi cho rằng bằng sức mạnh của một mình ngươi, có thể tự mình chống đỡ ‘Dao Trì Thiên Giới’... vậy thì, ta giao Thiên Giới này cho ngươi cũng không thành vấn đề.” Dao Trì Thiên Giới, tuy nói được xây dựng trên 【Chân Thực Huyễn Tượng】 của Thất phẩm Tôn Giả, nhưng Viễn Cổ Thiên Đình lại là đạo trường sinh của Thiên Đế, có sự khác biệt rất lớn so với 【Chân Thực Huyễn Tượng】 thông thường.

Dao Trì Thiên Giới có diện tích rộng lớn, nếu không có thực lực Cửu phẩm Kiếp Tiên, đừng hòng một mình chống đỡ được ‘Dao Trì Thiên Giới’.

Ý của Lệ Chí Mỹ Nhân là sẽ từ từ chuyển giao quyền hạn hạt nhân của ‘Dao Trì Thiên Giới’, để Bạch Tôn Giả từng chút một nắm giữ Dao Trì Thiên Giới.

Sau đó, đợi đến khi Bạch Tôn Giả thăng cấp lên cảnh giới Cửu phẩm, y có thể triệt để nắm giữ toàn bộ ‘Dao Trì Thiên Giới’.

Đến lúc đó, với thực lực Cửu phẩm Kiếp Tiên làm cơ sở, đủ để ‘Dao Trì Thiên Giới’ bừng lên sức sống mới.

Đến lúc đó, Dao Trì khô cạn, sa mạc, hoang dã đều có thể khôi phục như ban đầu.

Hoài niệm Dao Trì Thiên Giới năm xưa, phong cảnh tươi đẹp, còn có những người quen thuộc.

Nói đến người quen...

Một lúc sau, Lệ Chí Mỹ Nhân quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Cứ cảm thấy có người quen, chính là ngươi!” “Không, không phải tôi!” Tống Thư Hàng lập tức nói: “Nhìn kỹ mặt tôi đi, bình tĩnh lại đã, đừng nhận nhầm người!” Tống Thư Hàng vẫn nhớ mình từng bị một cây măng trúc và Tiểu Bạch Long nhận nhầm.

Rồi còn vô duyên vô cớ bị hai người họ đánh cho một trận, đánh xong mới bảo là nhận nhầm.

Tình tiết đúng là tệ hại vô cùng!

“Ta tuyệt đối sẽ không nhận nhầm, chính là ngươi!” Lệ Chí Mỹ Nhân kiên định nói.

“Nhưng tôi không quen cô.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi chưa từng gặp cô bao giờ!” “Trình Lâm, ngươi đúng là một kẻ lươn lẹo.” Lệ Chí Mỹ Nhân mị hoặc cười nói: “Ngươi tưởng mình thay đổi ngoại hình là ta không nhận ra sao?

Khí tức trên người ngươi, dù có hóa thành tro ta cũng nhận ra!” “Trình Lâm là ai?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. 【Tôi cũng không biết, tôi cũng lần đầu nghe thấy cái tên này.】 Diệp Tư đáp lại trong lòng. 【Có khi nào Diệp Tư cô từng dùng tên giả Trình Lâm, rồi tiếp xúc với cô ta không?】 Tống Thư Hàng hỏi trong lòng.

Bởi vì Diệp Tư vừa nhìn thấy Lệ Chí Mỹ Nhân thì đã thấy hoảng hốt.

Giữa hai người họ, chắc chắn có mối quan hệ gì đó. 【Không thể nào, tên của tôi có ý nghĩa đặc biệt đối với chính tôi.

Dù bất cứ lúc nào, tôi cũng sẽ không dùng tên giả.

Hơn nữa, khi nghe thấy cái tên ‘Trình Lâm’, trong lòng tôi cũng không có chút xúc động nào.】 Diệp Tư đáp.

“Trình Lâm?” Lúc này, Bạch Tôn Giả bên cạnh véo cằm, lên tiếng nói: “Một vị Trường Sinh Giả thích tự sướng, Trình Lâm tiên tử đúng không?” Lệ Chí Mỹ Nhân quay đầu lại, cười nhìn Bạch Tôn Giả, rồi lại quay lại nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “Ngươi còn gì để nói không?

Trình Lâm!

Đồng bạn của ngươi đã nhận ra rồi!” Tống Thư Hàng: “...” Lúc này, Bạch Tôn Giả bổ sung: “Ừm, ngươi nhầm rồi.

Trình Lâm tiên tử mà ngươi quen biết, rất có thể đã chết rồi.” “Hả?” Lệ Chí Mỹ Nhân trợn tròn mắt.

“Sở dĩ ta biết tên nàng là vì ta vừa mới tiến vào một di tích.

Chính là động phủ của Trường Sinh Giả Trình Lâm đó.” Bạch Tôn Giả chậm rãi giới thiệu: “Sau đó... trong di tích có một số hình ảnh.

Ta thấy một Trường Sinh Giả khác có hai tay mọc đầy mắt, xông vào động phủ của Trình Lâm tiên tử, sau đó, y siết cổ nàng nhấc lên, rồi tiếp đó, bóp nát đầu nàng.” Đúng là một câu chuyện bi thương, tàn khốc.

“Hai tay mọc đầy mắt, hóa ra là kẻ đó à.

Trình Lâm không phản kháng sao?” Lệ Chí Mỹ Nhân khẽ hỏi.

“Không hề.” Bạch Tôn Giả lạnh nhạt nói.

“Thật không giống phong cách của Trình Lâm chút nào.” Lệ Chí Mỹ Nhân thở dài, sau đó nói với Bạch Tôn Giả: “Thế này thì ta càng thêm chắc chắn một chuyện.

Trình Lâm làm sao có thể dễ dàng chết như vậy chứ!

Vậy nên, cái ngươi nhìn thấy chắc chắn là giả tượng!” Bạch Tôn Giả nhún vai: “Ta chỉ thuật lại cảnh tượng mình thấy cho ngươi nghe, chỉ có vậy thôi.

Phán đoán thế nào, là chuyện của chính ngươi.” Nói xong, Bạch Tôn Giả liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Nhân lúc rảnh rỗi, dẫn Thư Hàng đến động phủ của ‘Trường Sinh Giả Trình Lâm’ một chuyến nhỉ, biết đâu lại có thu hoạch bất ngờ?

Lúc này, Lệ Chí Mỹ Nhân quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, cười mỉm nói: “Vậy nên phán đoán của ta là Trình Lâm, ngươi đừng giả vờ nữa!” “Lại quay lại rồi à.” Tống Thư Hàng thở dài.

Đồng thời, cậu nói trong lòng với Diệp Tư: “Diệp Tư, cô có muốn ra ngoài gặp mặt cô gái tóc đen này không?” Tống Thư Hàng luôn cảm thấy, Lệ Chí Mỹ Nhân này, chắc chắn có liên quan đến Diệp Tư sư tỷ.

“Không muốn, tôi từ chối!” Diệp Tư sư tỷ dứt khoát phủ nhận, khi cô thông qua Tống Thư Hàng nhìn thấy Lệ Chí Mỹ Nhân này thì đã vô cùng hoảng hốt, thà chết chứ không ra mặt gặp vị Lệ Chí Mỹ Nhân này.

Tống Thư Hàng thở dài, nói với Lệ Chí Mỹ Nhân: “Được rồi, mặc kệ tôi có phải là Trình Lâm đó hay không, dù sao tôi cũng có thể khẳng định, tôi tuyệt đối không phải vị Trường Sinh Giả Trình Lâm quen biết của cô.

Cô thật sự muốn khăng khăng xác định thân phận của tôi, tôi cũng không còn cách nào khác.” “A a, Trình Lâm ngươi đúng là kẻ lươn lẹo, cuối cùng cũng chịu thừa nhận rồi.” Lệ Chí Mỹ Nhân lại mị hoặc cười rộ lên.

Tống Thư Hàng nhún vai: Cứ tùy cô vui là được.

Bạch Tôn Giả gật đầu nói: “Về thân phận của ‘Trình Lâm’ có thể gác sang một bên rồi chứ?

Vậy thì, ngươi có muốn cân nhắc giao hạt nhân của ‘Dao Trì Thiên Giới’ này cho ta không?

Ta thấy trạng thái của ngươi, cũng không chống đỡ được quá lâu nữa rồi.” Một lúc sau, Lệ Chí Mỹ Nhân nói: “Đúng vậy, nên ta mới vội vàng tìm một người kế thừa, thay ta chống đỡ Dao Trì Thiên Giới.

Giao hạt nhân cho ngươi cũng không thành vấn đề, nhưng trước đó, ta có một chuyện cần xử lý xong.” “Được.” Bạch Tôn Giả nói.

Lệ Chí Mỹ Nhân quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Trình Lâm, chiếu theo ước định, ta đã thay ngươi bảo tồn Dao Trì Thiên Giới.

Vậy bây giờ, ngươi cũng phải hoàn thành lời hứa năm xưa của mình.” Tống Thư Hàng: “...” Lại muốn cậu cõng nồi nữa sao?

Cứ cảm thấy sẽ là một lời hứa rất phiền phức.

Vậy nên, cái nồi này cậu không cõng đâu!

Chương 892

Bạch Tôn Giả trầm tư.

Từ lời nói của Lệ Chí Mỹ Nhân có thể hiểu được một số tin tức, Trường Sinh Giả ‘Trình Lâm tiên tử’ mới là chủ nhân ban đầu của Dao Trì Thiên Giới này sao?

Lúc này, Lệ Chí Mỹ Nhân nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, dịu giọng nói: “Hôn ta, Trình Lâm.” Tống Thư Hàng: 0_0 Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại, nhìn Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả cũng nghiêng đầu sang, cười ha ha nhìn Thư Hàng.

“Khoan đã, quả nhiên, thân phận Trình Lâm này tôi tuyệt đối không thể thừa nhận được mà!” Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói.

Hơn nữa, Trình Lâm đó chẳng phải là một tiên tử sao?

Vị Lệ Chí Mỹ Nhân trước mặt này, hẳn cũng là một tiên tử nhỉ?

Giới tính giống nhau thật sự không thành vấn đề sao?

Không đúng, nghĩ lại thì, Lệ Chí Mỹ Nhân này dường như chưa từng nhắc đến tên, thân phận và giới tính của mình.

Tuy nàng mặc bộ phượng bào lộng lẫy, đầu đội phượng quan xinh đẹp.

Nhưng vạn nhất nàng là nam thì sao?

Tống Thư Hàng đã trải qua sự rửa tội của thời đại Internet, trong tình huống bình thường đã không còn đơn thuần nhận định giới tính của một người từ ‘ngoại hình’ nữa.

“Ngươi muốn hủy ước sao?

Trình Lâm.” Lệ Chí Mỹ Nhân lật người, nghiêng dựa vào ghế dựa, một đôi chân dài trắng nõn từ phượng bào lộ ra, lười biếng bắt chéo vào nhau.

Phối hợp với dáng vẻ của nàng, động tác này càng thêm quyến rũ.

“À thì, ý tôi là tôi thật sự không phải Trình Lâm tiên tử đó.

Dù tôi có hôn cô, cũng không thể thay nàng hoàn thành lời hứa giữa nàng và cô được.” Tống Thư Hàng giải thích.

Lệ Chí Mỹ Nhân liếc xéo một cái: “Hôn một cái sẽ chết người sao?” “Có khi sẽ chết thật đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Hơn nữa... nói ra thì hơi ngại.

Đây là nụ hôn đầu của cậu, sao có thể tùy tiện dâng ra như vậy chứ?

Vạn nhất vị Lệ Chí Mỹ Nhân này là nam, hôn một cái là thành ác mộng cả đời rồi.

Sau này mỗi khi nhớ lại nụ hôn đầu của mình, cậu sẽ run cầm cập.

“Có khi sẽ chết thật à?

Ồ, ta hiểu ý ngươi rồi!” Lệ Chí Mỹ Nhân cười rộ lên.

Tống Thư Hàng: 0_0 Hiểu ý tôi rồi?

Tôi chỉ tiện miệng đáp vậy thôi, cô từ lời tôi nói mà hiểu ra được ý gì cơ chứ?

Lúc này, chỉ thấy Lệ Chí Mỹ Nhân khẽ vỗ tay.

Tiểu không gian dị thứ nguyên này liền tách ra thành ba không gian độc lập, nhỏ hơn.

Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục bị tách ra.

“Hôn ta trước mặt tân hoan của ngươi quả thực không thích hợp lắm.

Vậy thì, ta đã tách tân hoan của ngươi ra rồi, bây giờ có thể hôn ta được chưa?

Hoàn thành lời hứa năm xưa của ngươi đi, Trình Lâm.” Lệ Chí Mỹ Nhân đổi một tư thế càng quyến rũ hơn, cong ngón tay với Tống Thư Hàng: “Ta đã hoàn thành vượt mức lời hứa năm xưa với ngươi, toàn bộ khung Dao Trì Thiên Giới vẫn được giữ nguyên vẹn.

Ngươi sẽ không hủy lời hứa chứ, Trình Lâm.” “Tôi cảm thấy giữa chúng ta có sự hiểu lầm.” Tống Thư Hàng nói.

“Hoàn thành nụ hôn này, hoàn thành lời hứa, ta có thể không chút tiếc nuối rời khỏi thế giới này.

Chẳng lẽ, cuối cùng ngươi vẫn muốn hủy ước sao?” Lệ Chí Mỹ Nhân oán hận nói.

“Khoan đã, hay là cho tôi thêm một chút thời gian nữa, để tôi hỏi một câu hỏi được không?” Trong đầu Tống Thư Hàng, một khả năng chợt hiện ra: “Có thể nói cho tôi biết, Trình Lâm tiên tử rốt cuộc trông như thế nào không?” Tống Thư Hàng cảm thấy trong đầu mình có rất nhiều manh mối rời rạc sắp được kết nối.

Chân tướng chỉ có một!

Chỉ cần cho cậu nhìn một chút diện mạo của ‘Trình Lâm tiên tử’, cậu sẽ có được chân tướng!

Tống Thư Hàng cuối cùng vẫn không thể biết được dung mạo của ‘Trình Lâm tiên tử’, mất đi manh mối quan trọng dẫn đến chân tướng.

Bởi vì Lệ Chí Mỹ Nhân giận rồi.

“Lần này đến lần khác, truy cùng tìm hiểu, ngươi vẫn muốn tìm cớ hủy ước đúng không?” Lệ Chí Mỹ Nhân nhìn chằm chằm Tống

Thư Hàng, nói: “Ngoại hình hiện tại của ngươi khác xa so với trước kia như vậy, ngươi nghĩ ta không nhìn ra sao?

Rồi sau đó thì sao, đợi ta miêu tả dáng vẻ trước kia của ngươi ra, ngươi có phải sẽ lấy đó làm cớ để trốn tránh lời hứa từng có của ngươi không?” Tống Thư Hàng: 0_0 Vãi chưởng, Lệ Chí Mỹ Nhân nói có lý quá, cậu hoàn toàn không biết làm thế nào để phản bác lời nàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy tài ăn nói của mình tệ quá, có lẽ sau khi khai giảng, cậu phải cân nhắc tham gia các câu lạc bộ kiểu như ‘CLB tranh biện’ để nâng cao khả năng ăn nói.

“Ta đã chiếu theo ước định với ngươi, vào thời điểm Thiên Đình bị hủy diệt, đã bảo tồn Dao Trì Thiên Giới nguyên vẹn.

Hơn nữa, ta đã thay ngươi chống đỡ Dao Trì Thiên Giới lâu như vậy, ước định đã hoàn thành.

Ta bây giờ đã dầu cạn đèn khô, dù vậy... ngươi ngay cả hôn ta một cái cũng không chịu sao?” Lệ Chí Mỹ Nhân càng nói càng oán hận. 【Thư Hàng, có lẽ... chúng ta thật sự nợ cô ta sao?】 Trong cơ thể, Diệp Tư đột nhiên lên tiếng.

Bởi vì trong đầu cô, không ngừng hiện lên khuôn mặt ‘Lệ Chí Mỹ Nhân’, cùng với nốt lệ chí và nước mắt nơi khóe mắt nàng.

Điều này khiến cô cảm thấy đặc biệt áy náy. 【Không phải chúng ta, là cô đó.】 Tống Thư Hàng nhắc nhở. 【Giữa chúng ta còn phân biệt ta với cô sao, thật là.

Chúng ta bây giờ, là hợp thể mà!】 Diệp Tư sư tỷ nói.

Đã vậy thì, Diệp Tư sư tỷ cô sao không bớt nhát đi, chui ra, mạnh mẽ gặp mặt Lệ Chí Mỹ Nhân đó đi chứ!

Tống Thư Hàng thầm mắng trong lòng.

Đang lúc suy nghĩ, đột nhiên...

Lệ Chí Mỹ Nhân chợt xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Tốc độ của nàng quá nhanh, Tống Thư Hàng căn bản không thể nhìn rõ động tác của nàng.

Sau đó, nàng cúi đầu xuống, bá đạo véo cằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hiện tại cao một mét tám hai, vị Lệ Chí Mỹ Nhân này phải cao bao nhiêu thì mới có thể từ trên cao nhìn xuống mà véo cằm cậu chứ?

Tống Thư Hàng không khỏi liếc mắt nhìn xuống một cái, sau đó, cậu phát hiện Lệ Chí Mỹ Nhân đang lơ lửng giữa không trung, thảo nào trông nàng cao như vậy.

Khoan đã, bây giờ không phải lúc để nói móc vấn đề này chứ!

Tư thế bá đạo hiện tại của Lệ Chí Mỹ Nhân, sẽ không phải là cưỡng hôn đấy chứ?

“Khoan đã, xin cho tôi một cơ hội giải thích...” Tống Thư Hàng muốn kháng cự lần cuối.

Nhưng giây tiếp theo, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy cơ thể tê dại, mất đi sức phản kháng.

Sau đó, Lệ Chí Mỹ Nhân hung hăng hôn xuống.

Đây là nụ hôn đầu của tôi đó!

Về cảm giác của nụ hôn đầu, Tống Thư Hàng cho biết, mình có thể viết một bài văn ‘cảm nhận sau đó’ dài cả vạn chữ để miêu tả cảm xúc của mình.

Một lát sau, Lệ Chí Mỹ Nhân thỏa mãn nhếch khóe môi: “Lời hứa đã hoàn thành...

Nụ hôn này, vốn dĩ là ngươi nợ ta.

Những gì ngươi nợ ta, ta nhất định phải lấy lại!” Dứt lời, thân hình nàng lùi lại, lơ lửng trở về chiếc ghế dựa, cứ như mất hết toàn bộ sức lực, mềm nhũn nằm trên ghế.

Cứ như việc cưỡng hôn Tống Thư Hàng đã tiêu hao hết toàn bộ thể lực và ý chí của nàng vậy.

Lời hứa đã hoàn thành.

Tâm nguyện đã xong...

Thân hình Lệ Chí Mỹ Nhân, dần dần trở nên trong suốt, từ những ngón chân trắng nõn của nàng, từng chút một hóa thành các hạt sáng, bắt đầu tiêu tán.

“Cô... từ đầu đến cuối đều chờ nụ hôn này của Trình Lâm tiên tử sao?” Tống Thư Hàng nhìn Lệ Chí Mỹ Nhân đang bắt đầu tiêu tán, cười khổ nói.

“Đây là lời hứa ngươi nợ ta, ta chỉ đang đợi ngươi đến, hoàn trả món nợ của ta mà thôi.” Lệ Chí Mỹ Nhân nghiêng mình nằm trên ghế dựa, nói.

Tống Thư Hàng há miệng, nhưng lần này câu 【Tôi thật sự không phải Trình Lâm】 lại làm sao cũng không thể nói ra. 【Nếu tôi sau này có cơ hội gặp Trình Lâm tiên tử, nhất định sẽ nói cho nàng biết chuyện cô ở đây, chờ nàng đến hoàn trả một nụ hôn nợ cô.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. 【Hay là, đến lúc đó chúng ta bắt Trình Lâm tiên tử hoàn trả chúng ta một nụ hôn?

Đây là nụ hôn đầu của chúng ta mà.】 Diệp Tư sư tỷ tán đồng nói. 【Nụ hôn đầu của chúng ta?】 Tống Thư Hàng cảm thấy không đúng. 【Vừa rồi bị cô ta ‘nhất tiễn song điêu’!

Lúc cô ta một hơi hôn tới, tôi và anh đang chồng chất lên nhau, cũng bị cô ta hôn luôn.

Nụ hôn đầu của anh mất rồi, của tôi cũng mất rồi.】Diệp Tư sư tỷ đáp.

Thật ra, mọi chuyện là thế này.

Khi Lệ Chí Mỹ Nhân đó muốn cưỡng hôn Tống Thư Hàng, Diệp Tư trong lòng cảm thấy không ổn.

Cô có một cảm giác rằng nụ hôn này không nên do Tống Thư Hàng chịu đựng.

Trình Lâm tiên tử nợ Lệ Chí Mỹ Nhân nụ hôn này, nên phải do cô hoàn trả, đó là sứ mệnh của cô.

Dưới sự thúc đẩy của sứ mệnh to lớn, Diệp Tư sư tỷ hiếm khi không nhát gan nữa.

Thế là, cô muốn chui ra từ đầu Tống Thư Hàng, thay Tống Thư Hàng chịu đựng nụ hôn bá đạo của Lệ Chí Mỹ Nhân.

Chương 893

Không ngờ, cô mới chui ra được một nửa, đột nhiên cơ thể cứng đờ.

Tiếp đó, cô bị Lệ Chí Mỹ Nhân ‘nhất tiễn song điêu’.

Lần này lỗ nặng rồi.

Tống Thư Hàng: 0_0 Hợp thể còn có thể chơi như vậy sao?

Khoan đã, cái này không đúng.

Không chỉ cưỡng hôn mình, mà ngay cả Diệp Tư cũng bị cưỡng hôn.

Lần này, lỗ nặng rồi.

Nhìn Lệ Chí Mỹ Nhân có thân thể vẫn đang dần hóa thành hạt sáng, Tống Thư Hàng thở dài một hơi: “Cô... còn có tâm nguyện gì nữa không?” Lệ Chí Mỹ Nhân suy nghĩ một chút, sau đó đưa tay tháo phượng quan trên đầu mình, ném nó về phía Tống Thư Hàng; lại khó nhọc cởi bỏ phượng bào trên người, cũng ném cho Tống Thư Hàng.

Sau khi cởi bỏ phượng quan và phượng bào, mái tóc đen của Lệ Chí Mỹ Nhân buông xuống, bên trong phượng bào là một bộ y phục lót màu trắng, khiến nàng thêm một vẻ đẹp bi tráng yếu ớt.

Tống Thư Hàng nhận lấy phượng quan và phượng bào này, hai món đồ này là vật thật, nhìn từ dao động năng lượng trên chúng, đây là hai kiện Pháp bảo quý giá.

“Phượng quan và phượng bào này, chính là hạt nhân của ‘Dao Trì Thiên Giới’.

Lát nữa ngươi mang về, giao cho vị Thất phẩm Tôn Giả đi cùng ngươi đi.

Có hai món đồ này, y sẽ có thể nắm giữ ‘Dao Trì Thiên Giới’.

Nhưng mà... vị đồng bạn của ngươi, chỉ là cảnh giới Thất phẩm.

Có thể chống đỡ được bao nhiêu ‘Dao Trì Thiên Giới’ thì phải xem bản lĩnh của y.

Hy vọng thực lực của y có thể giống như sự tự tin của y, có thể một mình chống đỡ được toàn bộ ‘Dao Trì Thiên Giới’...

Tuy lời hứa đã hoàn thành, nhưng ta quả nhiên vẫn hy vọng ‘Dao Trì Thiên Giới’ có thể tiếp tục được bảo tồn nguyên vẹn.

Đừng bị phá nát.” Giọng Lệ Chí Mỹ Nhân càng ngày càng yếu ớt.

Tống Thư Hàng cẩn thận thu kỹ phượng quan và phượng bào.

“Cô... còn có lời gì muốn nói với Trình... muốn nói với tôi không?” Tống Thư Hàng nghiến răng nói, đã cõng nồi thì cõng đến cùng thôi.

Cái nồi mình tự chọn cõng, thì dù quỳ cũng phải cõng đến đích.

Lệ Chí Mỹ Nhân liếc xéo Tống Thư Hàng một cái, sau đó dốc hết chút sức lực còn lại: “Trình Lâm, ngươi là đồ khốn nạn, tít tít tít ~~ tít tít tít ~~.” Tống Thư Hàng: “...” Mình đúng là tự chuốc lấy phiền phức mà, tự tìm mắng.

Mắng xong, Lệ Chí Mỹ Nhân lần này hoàn toàn mất hết sức lực.

Nàng mềm nhũn nằm trên ghế dựa, bất động, thân hình ngày càng trong suốt, phần dưới eo đã hoàn toàn hóa thành hạt sáng.

Đôi mắt nàng cũng mất đi tiêu cự.

Tống Thư Hàng chắp hai tay lại, thầm niệm 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Không phải vì muốn siêu độ, chỉ đơn giản là để tiễn đưa vị Lệ Chí

Mỹ Nhân này.

Lệ Chí Mỹ Nhân hơi nghiêng đầu, liếc nhìn Tống Thư Hàng đang chắp hai tay.

Trong lúc mơ hồ, nàng nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đó trên người Tống Thư Hàng.

Đạo quan vĩnh viễn xiêu vẹo, làm sao cũng không đội thẳng được; trên người mặc đạo bào rộng rãi có hoa văn vàng, màu vàng là màu y rất thích; rõ ràng khi mặc phượng quan và phượng bào sẽ rất xinh đẹp, nhưng y lại thích bộ đạo bào xiêu vẹo đó hơn.

Chủ nhân ban đầu của Dao Trì Thiên Giới, một trong những Trường Sinh Giả của Thiên Đình, Dao Trì Nữ Đế 'Trình Lâm', cũng là tội nhân lớn nhất phản bội Viễn Cổ Thiên Đình.

Lệ Chí Mỹ Nhân mỉm cười thỏa mãn, sau đó thân hình nàng hoàn toàn tiêu tán, biến mất trong hư không.

Và Tống Thư Hàng, cũng vừa đúng lúc niệm xong chữ cuối cùng của《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Hạ hai tay đang chắp, Tống Thư Hàng cảm thán: "Thật đáng tiếc, cuối cùng vẫn còn một câu hỏi, chưa kịp hỏi cô ấy." Đầu Diệp Tư chui ra từ cổ Tống Thư Hàng, nói: "Là chưa kịp hỏi tên cô ta sao?" Tống Thư Hàng bị cái đầu đột nhiên chui ra của Diệp Tư làm giật mình.

Xem ra, việc tập làm quen với Diệp Tư sống trong cơ thể mình sau này, là một quá trình lâu dài.

Cậu khẽ lắc đầu, đáp: "Không, không phải vấn đề đó.

Mà là một vấn đề quan trọng hơn." Diệp Tư: "Vấn đề gì?" "Tôi còn chưa kịp hỏi giới tính của cô ta." Tống Thư Hàng nói: "Cũng không biết cô ta là nam hay nữ." Diệp Tư: "Chắc là nữ nhỉ?" Nếu là nữ thì còn đỡ, vạn nhất là nam, Tống Thư Hàng sẽ khóc thét.

“Thôi thì cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra đi.

Nghĩ đến đã thấy đủ mọi sự không ổn rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư an ủi: “Không sao, món nợ này chúng ta đã ghi nhớ.

Lần sau nếu gặp Trình Lâm tiên tử, chúng ta sẽ đòi lại gấp đôi món nợ này.” “Nói không chừng Trình Lâm tiên tử đó đã chết hẳn rồi thì sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Cũng đúng, vậy thì không báo thù được à?” Diệp Tư uất ức thở dài, rụt mình trở lại vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Ừm.” Tống Thư Hàng đáp.

Đang nói chuyện, không gian dị thứ nguyên bị chia làm ba này bắt đầu khôi phục.

Hình bóng Bạch Tôn Giả và Tô Thị A Thập Lục xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn Tống Thư Hàng, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục căng thẳng, đầy vẻ lo lắng nhìn Tống Thư Hàng.

“Ơ?

Chỉ có mình cậu thôi sao?” Bạch tiền bối hỏi.

Tô Thị A Thập Lục cũng nhìn quanh, không tìm thấy bóng dáng Lệ Chí Mỹ Nhân.

Tống Thư Hàng gật đầu, vừa định trả lời... thì đúng lúc này, trên người cậu một tầng lửa vàng bùng cháy.

Ngọn lửa vàng đó càng cháy càng dữ dội.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm thấy ngọn lửa vàng này, dường như đang dần ngưng tụ thành một hình người?

“Đây là cái gì?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “Là Công Đức Chi Quang của tôi...

Tự nhiên bùng cháy lên, chuyện gì vậy chứ?” “Là Công Đức Chi Quang đã biến chất, cậu vừa làm gì vậy?” Bạch Tôn Giả hỏi.

Công Đức Chi Quang biến chất?

Tống Thư Hàng cười khổ: “Thì ra là vậy...

Cái tôi vừa làm cũng được tính là siêu độ sao?” Cậu chỉ thầm niệm một lượt 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 bên cạnh Lệ Chí Mỹ Nhân, cũng không thi triển siêu độ thuật.

Kết quả, cái này lại được tính là siêu độ cho nàng, còn nhận được một khoản Công Đức trị.

Bạch Tôn Giả lập tức hiểu ra: “Cậu đã siêu độ vị kia rồi sao?” “Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Không hay rồi.” Bạch Tôn Giả kinh ngạc nói: “Nếu vị vừa rồi đã được siêu độ, vậy thì ‘Dao Trì Thiên Giới’ này sẽ mất đi ‘chống đỡ’.

Như vậy, Dao Trì Thiên Giới này sắp bị hủy diệt rồi, ai da, thật đáng tiếc, sao không giao hạt nhân cho ta trước. ...Nếu ta có được hạt nhân, có thể một lần nữa chống đỡ Dao Trì Thiên Giới này.” “Hạt nhân?” Tống Thư Hàng lập tức lấy ra phượng quan và bộ phượng bào lộng lẫy, đưa về phía Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, đây chính là hạt nhân!” Phượng quan và phượng bào này rõ ràng là kiểu nữ.

Không biết Bạch tiền bối mặc lên sẽ trông như thế nào nhỉ?

Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng mình ẩn hiện chút mong chờ.

Bạch Tôn Giả nhận lấy phượng quan và phượng bào, đặt tay lên đó, tiến hành kiểm tra chúng.

“Đúng là hạt nhân của ‘Dao Trì Thiên Giới’ này, Thư Hàng cậu làm rất tốt, có hạt nhân này, ta sẽ có thể một lần nữa chống đỡ ‘Dao Trì Thiên Giới’ này, hơn nữa còn mang cả nó đi, biến nó thành một tòa biệt thự nghỉ dưỡng mới của ta.” Bạch Tôn Giả nói.

Thu thập ‘biệt thự nghỉ dưỡng’ các loại, cũng là một trong những sở thích của Bạch tiền bối...

Nói xong, Bạch Tôn Giả cởi bỏ Pháp bào trên người, chỉ còn lại y phục lót.

Sau đó, y giũ chiếc phượng bào màu vàng đỏ ra.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ăn ý rút điện thoại ra, mở chức năng chụp ảnh.

“À phải rồi, đây là đồ nữ mà.” Bạch Tôn Giả nhíu mày nói.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, lúc này đừng cố kỵ nhiều như vậy nữa!

Toàn bộ Dao Trì Thiên Giới đều sắp bị hủy diệt rồi!

Ngài mà không tiếp nhận Dao Trì Thiên Giới này thì sẽ không còn cơ hội nữa đâu.” Lời nói này, lại phối hợp với ngọn lửa vàng rực cháy trên người Tống Thư Hàng, thật là khí phách, thật là nhiệt huyết!

Bạch Tôn Giả nhìn điện thoại trong tay Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục: “...” Một lát sau, Bạch Tôn Giả thở dài: “Ảnh chụp lại, không được truyền ra ngoài.

Nếu không, ta sẽ nhét các ngươi lên ‘phi kiếm dùng một lần’, đưa đến 【Chậm Chạp Bí Cảnh】 làm bạn với Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu.” Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục liên tục gật đầu.

Bạch Tôn Giả đưa tay, thuần thục mặc bộ phượng bào hai màu vàng đỏ này lên người.

Phía sau y, Liễu Thụ Yêu khẽ vẫy hợp tác đưa cành cây ra, giúp Bạch Tôn Giả búi tóc đen lên, rồi đội 'phượng quan' vào.

Toàn bộ quá trình thay đồ, như nước chảy mây trôi.

"Bạch tiền bối, ngài trước đây từng mặc trang phục tương tự sao?" Tống Thư Hàng dò hỏi, bởi vì Bạch tiền bối mặc bộ phượng bào này quá là thuần thục.

"Ừm, trước đây có mặc rồi." Bạch Tôn Giả gật đầu đáp.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, Bạch tiền bối trước đây có sở thích giả gái sao?

"Đừng nghĩ lung tung...

Ta chỉ là từng làm người mẫu thử đồ thôi.

Nói ra thì, đó là chuyện gần ba trăm năm trước rồi.

Hồi đó ta quen một vị đạo hữu thú vị, đạo hiệu của nàng là Đông Qua, là một tiên tử.

Nếu ta không nhầm thì, nàng hẳn là trưởng bối của sư môn Lệ Chi tiên tử.

Thế hệ của họ có đạo hiệu thuộc loại rau củ, còn thế hệ Lệ Chi tiên tử là hệ trái cây." Bạch Tôn Giả vừa chỉnh sửa trang phục của mình, vừa giải thích.

Chương 894

Tống Thư Hàng nghe đến đây, cảm thấy gia nhập môn phái của Lệ Chi tiên tử này, cần phải có nghị lực phi thường mới được.

Thế hệ trước là rau củ, thế hệ sau là trái cây, vậy sau thế hệ Lệ Chi tiên tử sẽ dùng đạo hiệu gì?

Loại ngũ cốc sao?

Đạo Mễ Chân Quân?

Tiểu Mạch tiên tử, Đại Mạch tiên tử?

Cao Lương Đạo Nhân?

Nghĩ đến thôi đã thấy "sảng" hết cả người.

"Sau đó, Đông Qua tiên tử đặc biệt thích chế tạo tiên phục.

Tiên phục nàng chế tạo thường thì cũng không bán, đó chỉ là một loại sở thích thôi.

Và ta thường xuyên bị nàng lôi đi thử đồ...

Loại tiên phục phượng bào này, ta cũng đã mặc rất nhiều lần rồi." Bạch Tôn Giả đáp.

Thì ra là vậy, thảo nào Bạch tiền bối đối với chuyện mặc phượng bào này cũng không đặc biệt phản cảm, hơn nữa còn mặc rất thuần thục.

"Vị Đông Qua tiên tử đó hiện tại còn khỏe không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bởi vì từ khi Bạch tiền bối xuất quan đến giờ, đều chưa nhắc đến vị Đông Qua tiên tử này, cũng không bị kéo đi thử đồ sao?

“Lần trước ta tổ chức đại hội đổ rác bằng bùa chú, đã thử liên hệ với nàng...

Nhưng mà, ta nghe sư tỷ của nàng nói, nàng vì tìm kiếm dược liệu chế tạo tiên phục, đã đi đến các tinh cầu khác rồi.

Nghe nói nàng muốn chế tạo một kiện Kim Lũ Ngọc Y, loại sáng lấp lánh ánh vàng, kết quả là đi mấy chục năm rồi, vẫn chưa trở về.” Bạch Tôn Giả nói xong, đội thẳng phượng quan trên đầu mình.

Sau đó, y chắp hai tay lại, nhắm mắt minh tưởng, giao tiếp với phượng quan và phượng bào trên người.

Chỉ cần hoàn thành giao tiếp với hạt nhân, y sẽ có thể tiếp nhận ‘Dao Trì Thiên Giới’, một lần nữa chống đỡ mảnh vỡ Thiên Đình này.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ lùi lại một chút, không quấy rầy Bạch tiền bối.

Đồng thời, ngọn lửa vàng công đức trên người Tống Thư Hàng đã bắt đầu thu nhỏ lại, cũng đã tiến vào bước thứ hai của quá trình biến chất, không biết đến khi nào mới hoàn thành dị biến.

“Bạch tiền bối thật xinh đẹp quá.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Nếu tôi là nam, tôi nhất định sẽ cưới Bạch tiền bối.” “...” Tống Thư Hàng: “A Thập Lục, cô nhầm rồi, đừng làm sai lệch giới tính của Bạch tiền bối.” “Tôi không phải ý đó.” Tô Thị A Thập Lục cười ranh mãnh, nàng nhìn Tống Thư Hàng, nói: “Thư Hàng, lần này, nếu tôi thành công vượt qua Thiên kiếp... tôi sẽ đến khu vực Giang Nam tìm anh.” “Lần này cô nhất định có thể vượt qua Thiên kiếp, tôi bảo đảm.” Tống Thư Hàng nói: “Đến lúc đó, chúng ta gặp nhau ở Giang Nam.” “Ừm.” Tô Thị A Thập Lục cười gật đầu.

Thiên kiếp lần này, nàng nhất định sẽ thành công vượt qua, tuyệt đối sẽ không thất bại nữa. 【À phải rồi, A Thập Lục.

Cô biết bao nhiêu về Chậm Chạp Bí Cảnh?

Bên trong ngoài việc mỗi một động tác đều bị cưỡng chế làm chậm lại, còn có hiệu quả nào khác không?】Tống Thư Hàng dùng phương thức truyền âm nhập mật hỏi. 【Anh hỏi vấn đề này làm gì?】Tô Thị A Thập Lục hiếu kỳ hỏi. 【Cô không cảm thấy, ảnh Bạch tiền bối mặc phượng bào, phượng quan mà chỉ giữ trong điện thoại của chúng ta, thật sự là quá lãng phí của trời sao?

Nói thật, tôi có một loại xúc động muốn gửi tấm ảnh này của Bạch tiền bối vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.】Tống Thư Hàng nói đùa.

Tô Thị A Thập Lục với vẻ mặt nghiêm túc truyền âm nói: 【Thư Hàng...

Sau này bớt tiếp xúc với Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đi.

Cả Đồng Quái tiền bối cũng vậy, tiếp xúc nhiều sẽ bị lây nhiễm đó.】【Yên tâm đi, tôi chỉ nói đùa thôi.

Tôi không có hứng thú thật sự đến 'Chậm Chạp Bí Cảnh' làm khách đâu.】Tống Thư Hàng cười nói.

Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, đột nhiên, cậu nghe thấy phía sau mình truyền đến tiếng 'lạch cạch', là tiếng đồ vật rơi xuống đất.

Cậu quay đầu lại, sau đó liền phát hiện chiếc điện thoại của Bạch tiền bối, rơi xuống đất.

Trước đó, điện thoại của Bạch tiền bối đã nhận được tin nhắn của 'Linh Vũ Điệp Tôn Giả', lúc đó Bạch Tôn Giả đang bận, liền bảo Tống Thư Hàng giúp y trả lời tin nhắn.

Sau đó, chiếc điện thoại này vẫn luôn ở trên người Tống Thư Hàng.

Khi ở trong ‘Dao Trì Thiên Giới’ này, điện thoại của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đều không có tín hiệu, chỉ có chiếc điện thoại đã được Bạch Tôn Giả siêu cải tạo này, vẫn ngoan cường duy trì liên lạc với bên ngoài.

Tống Thư Hàng nhìn thấy chiếc điện thoại này, trong lòng lập tức dâng lên một cảm giác bất an.

Chiếc điện thoại này vẫn luôn đặt trong túi ngực của đạo bào cậu, tại sao lại rơi ra phía sau lưng?

Cậu vội vàng nhặt chiếc điện thoại của Bạch Tôn Giả lên.

Điện thoại vẫn chưa khóa màn hình, Tống Thư Hàng nhìn thấy trên màn hình, hiện ra chính là giao diện trò chuyện của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Tài khoản của Bạch Tôn Giả vẫn đang đăng nhập.

Sau đó, một bức ảnh đẹp của Bạch Tôn Giả đội phượng quan, mặc phượng bào lộng lẫy, đã được gửi vào Cửu Châu Nhất Hào Quần.【Diệp Tư!!!】Tống Thư Hàng gào thét trong nội tâm.

Có thể thần không biết quỷ không hay lấy trộm điện thoại của Bạch Tôn Giả từ túi cậu, chỉ có Diệp Tư đã dung hợp làm một với cậu mà thôi.

Diệp Tư giải thích:【À thì, vừa nãy tôi nghe anh nói muốn gửi ảnh Bạch Tôn Giả vào Cửu Châu Nhất Hào Quần, không hiểu vì sao, trong lòng tôi cũng dâng lên cảm giác cực kỳ đồng tình.

Sau đó, tôi liền thân bất do kỷ lấy ra chiếc điện thoại này, lén lút chụp một tấm ảnh, rồi gửi nó lên nhóm.

Tôi nghĩ, đây chính là sức mạnh khế ước giữa tôi và anh đó!】Sức mạnh khế ước cái đầu quỷ ấy, tôi chỉ nói đùa thôi, làm sao có thể sản sinh khế ước chi lực chứ!

Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa tay nhấn vào tấm ảnh mà Diệp Tư sư tỷ đã gửi, chọn 【Thu hồi tin nhắn】.

Hệ thống thông báo 【Bạn đã thu hồi một tin nhắn】.

May mắn là, Diệp Tư sư tỷ gửi tấm ảnh này trong vòng hai phút, vẫn có thể thu hồi tin nhắn đã gửi đi.

Vừa rồi, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng không thấy ai lên tiếng, hy vọng các tiền bối trong nhóm không ai phát hiện ra tấm ảnh này nhỉ?

Một lát sau, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Phá Dương Kích Quách Đại liên tiếp gửi mấy tin nhắn: "【Biểu tượng cảm xúc đầu chó dễ thương】" "【Biểu tượng cảm xúc đầu chó giận dữ trên lầu】" "Tự đen hoàn tất, không ai cướp tầng, sướng! @Tôi là chó trung thành của Hoàng Sơn đại nhân" "@Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối, ngài vừa thu hồi gì vậy, tôi chưa kịp thấy." Trong lòng Tống Thư Hàng chợt dâng lên một trận may mắn, không nhìn thấy thì tốt rồi!

Đúng lúc này.

Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Oa ha ha ha, Quách Đại sư huynh anh không thấy à?

Em vừa đúng lúc thấy rồi, hơn nữa còn nhanh tay lưu lại rồi!

Anh đợi chút, em gửi ảnh cho mọi người xem, đẹp lắm!" Đông Phương Tĩnh Tuyết: "【Ảnh đẹp Bạch tiền bối đội phượng quan, mặc phượng bào】" Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Nha nha nha, Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho em!" Bắc Hà Tán Nhân: "Bản tọa vừa nãy vẫn luôn yên lặng, không dám lên tiếng.

Nhưng nếu không lên tiếng nữa, sẽ tổn hại đến uy danh của Thánh Đấu Sĩ online vĩnh viễn của Cửu Châu Nhất Hào Quần ta.

Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta +1” Lưu Huỳnh tiên tử: “Ảnh đã lưu, Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta +2” Diệt Phượng công tử: “Tấm ảnh này là do Bạch tiền bối tự mình chủ động gửi ra, tuy đã thu hồi, nhưng vì là Bạch tiền bối chủ động gửi, nên chúng ta có thể yên tâm lưu lại.

Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta +3” Trong Dao Trì Thiên Giới.

Tay Tống Thư Hàng run rẩy khi cầm điện thoại, cậu cảm thấy có một bộ phim thảm họa tận thế đang gửi lời mời nhân vật chính đến cho mình. 【Anh không cần lo lắng như vậy đâu, Thư Hàng.】 Diệp Tư lên tiếng an ủi: 【Cho dù anh bị Bạch tiền bối đưa vào Chậm Chạp Bí Cảnh, chẳng phải vẫn có tôi ở bên anh sao, ít nhất sẽ không nhàm chán như Tam Lãng tiền bối đâu.】 Tống Thư Hàng: “...” 【Hơn nữa, nếu nghĩ kỹ thì, chúng ta thực ra vẫn chưa rơi vào tuyệt cảnh.】 Diệp Tư lại nói: 【Tôi phát hiện trên điện thoại có chức năng xóa lịch sử trò chuyện.

Chúng ta nhanh chóng xóa toàn bộ lịch sử trò chuyện ‘có liên quan đến ảnh’ trong nhóm trên điện thoại của Bạch tiền bối, không phải là được rồi sao?】 Chỉ cần đến lúc đó, trong điện thoại của Bạch tiền bối không có lịch sử trò chuyện nào liên quan đến ‘ảnh’, không phải là sẽ ổn sao? 【Vô dụng thôi.】 Tống Thư Hàng nói: 【Nếu là các chủ đề khác, các tiền bối trong nhóm trò chuyện một hồi sẽ quên đi, chuyển sang một chủ đề khác.

Nhưng nếu trọng tâm chủ đề là ảnh của Bạch tiền bối, với mức độ ‘tác tử’ của các tiền bối trong nhóm, thì truyền mấy ngày cũng không đổi chủ đề đâu.】 Cũng giống như ‘gói biểu cảm Bạch tiền bối’ hồi trước.

Tức là, dù xóa bao nhiêu, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào

Quần vẫn sẽ lặp đi lặp lại nhắc đến chủ đề này.【Không thử sao biết được?

Tôi phụ trách xóa, anh phụ trách chuyển chủ đề.

Biết đâu lại có hiệu quả thì sao?】Diệp Tư đề nghị.

Nếu thử một lần, vẫn còn hy vọng thành công.

Nếu không thử, thì đã định trước là thất bại rồi.

Thế là, Diệp Tư phụ trách nhanh chóng xóa toàn bộ lịch sử trò chuyện có liên quan đến 'ảnh' trong điện thoại của Bạch Tôn Giả.

Còn Tống Thư Hàng thì phụ trách dẫn dắt các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chuyển chủ đề.【Nhưng mà... phải dùng chủ đề gì để chuyển sự chú ý của các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đây?

Chủ đề không có trọng lượng thì không thể khơi dậy hứng thú của các tiền bối được.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Chủ đề về tấm ảnh vẫn đang tiếp diễn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Tấm ảnh này ai chụp vậy?

Góc độ tuyệt vời quá.

Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta +9" Ta là Tiểu Bạch Hạc bên Thiên Giác Nhai: "Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta +20" Ta là Tiểu Bạch Hạc bên Thiên Giác Nhai: "Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta +21" Ta là Tiểu Bạch Hạc bên Thiên Giác Nhai: "Bạch tiền bối đẹp quá, Bạch tiền bối gả cho ta +22"...

Bạch Hạc Chân Quân, vừa vào đã lập tức bước vào trạng thái spam tin nhắn.

Đơn giản là phát điên rồi.

Y hoàn toàn lợi dụng cơ hội này, mạnh dạn bày tỏ tình cảm với Bạch tiền bối.

Sau đó, các tiền bối trong nhóm, không ngừng xuất hiện, giữ đội hình theo sau.

Tống Thư Hàng cười khổ.

Trong tình huống này, muốn tìm một chủ đề có trọng lượng, để chuyển sự chú ý của các tiền bối, dễ dàng làm sao?

Cậu gãi gãi đầu, khổ não suy nghĩ.

Một lát sau.

Đột nhiên, mắt cậu sáng lên.

Chương 895

Khoan đã, thay vì khổ sở suy nghĩ chuyển chủ đề, chi bằng thuật lại lời Bạch tiền bối đã nói trước đó một lần?

Thế là, Tống Thư Hàng nói trong Cửu Châu Nhất Hào Quần: “Các vị tiền bối, xin đợi một chút...

Trước đó Bạch tiền bối đã nói, nếu ai mà truyền bá rộng rãi tấm ảnh này, sẽ nhét người đó lên phi kiếm dùng một lần, đưa đến ‘Chậm Chạp Bí Cảnh’ làm bạn với Tam Lãng tiền bối.” Đây chính là lời nguyên văn của Bạch Tôn Giả, tuy lúc đó là nhắm vào hai người Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Trong nháy mắt, Cửu Châu Nhất Hào Quần vốn đang náo nhiệt, liền trở nên yên tĩnh.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ơ, không đúng mà, tấm ảnh trước đó chẳng phải Bạch tiền bối tự mình gửi ra sao?” “Không, đó không phải do Bạch tiền bối gửi ra.

Là tôi và Diệp Tư thao tác sai lầm, không cẩn thận gửi vào nhóm.” Tống Thư Hàng đáp.

Lưu Huỳnh tiên tử: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng tiểu hữu cậu đúng là đồ hố cha!” Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: “Thu hồi, mau thu hồi lịch sử trò chuyện vừa rồi!

Cuồng Đao Tam Lãng đã thảm như vậy rồi, đây là bài học xương máu đó.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Vô dụng thôi, quá hai phút thì phần lớn tin nhắn không thể thu hồi được.

Thư Hàng, mau xóa lịch sử trò chuyện trên điện thoại của Bạch tiền bối đi.

Chỉ cần Bạch tiền bối không nhìn thấy đoạn lịch sử này, là sẽ an toàn.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Có lý!” Tống Thư Hàng: “Tôi đã làm vậy rồi...

Vậy nên, tấm ảnh này các tiền bối cứ cất giữ là được...

Chúng ta chuyển chủ đề đi, nhân lúc Bạch tiền bối chưa tỉnh lại, mau nói chuyện khác đi.” Bắc Hà Tán Nhân: “Đột nhiên, cũng không nghĩ ra có gì hay để nói nữa!” Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: “Chi bằng, nói chuyện về bộ phim mọi người vừa quay thì sao?

Đã dựng phim xong chưa?

Đã thông qua kiểm duyệt chưa?

Tôi nhớ bây giờ phim sau khi quay xong, muốn chiếu rạp, cần phải qua một bộ phận liên quan kiểm duyệt, nhận được giấy phép công chiếu mới được đúng không?

Phim của chúng ta khi nào chiếu rạp?” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Nghe ý của Hoàng Sơn Chân Quân, là muốn sắp xếp phim chiếu buổi ra mắt vào ngày 24, ngày 25 thì chiếu toàn quốc.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Hôm nay đã là ngày 20 rồi nhỉ?

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, có thể thông qua kiểm duyệt sao?

Nghe nói gần đây, quy trình kiểm duyệt phim ảnh khá phiền phức.” “Yên tâm đi, Hoàng Sơn Chân Quân chắc chắn có cách giải quyết vấn đề.

Nghe nói dưới trướng Hoàng Sơn Chân Quân có mấy công ty sản xuất phim, chuyện này, y nhất định có thể giải quyết, mới dám tuyên bố ngày 25 sẽ công chiếu toàn quốc chứ?” Lạc Trần Chân Quân đáp.

Dù sao cũng là tu sĩ, nắm giữ lực lượng siêu phàm.

Có những chuyện dùng tiền cũng không giải quyết được, nếu tu sĩ ra mặt thì lại có thể giải quyết rất dễ dàng.

“Nói thật, ta thực sự rất mong chờ được xem phim chiếu rạp.

Đến lúc đó, vẻ anh tuấn của ta trong phim, nhất định sẽ được rất nhiều khán giả ghi nhớ nhỉ.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu kỳ vọng nói.

Dù không nhớ được đạo hiệu của y, nhưng vai diễn 【Tà Tướng Minh Nguyệt】 này, nhất định sẽ được mọi người ghi nhớ sâu sắc nhỉ, đây chính là phản diện lớn nhất trong bộ phim này mà!

Sau khi Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu đạo hữu nói xong, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, tạm thời im lặng một lát.

Bởi vì các đạo hữu trong nhóm, không biết phải an ủi ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ đạo hữu thế nào.

Trên mạng, đoạn giới thiệu phim đã ra mắt, quảng bá cũng đã được triển khai.

Nhưng mà... từ các kênh phản hồi thông tin, rất ít người nhắc đến vai diễn phản diện lớn nhất trong bộ phim này là 【Tà Tướng Minh Nguyệt】.

Cho dù có nhắc đến, thường thì cũng chỉ là nửa câu.

Ví dụ như: Ơ, tôi nhớ phản diện trong phim này cũng khá đẹp trai mà, tuy không nhớ rõ mặt anh ta ~ nhưng thôi kệ đi, dù sao cũng không đẹp trai bằng Lăng Dạ nhà tôi.

Lăng Dạ đẹp quá, Lăng Dạ gả cho tôi!

Phản diện lớn nhất trong phim lại không phải Cao Thăng sư huynh sao?

Tôi còn tưởng Cao Thăng sư huynh là phản diện lớn nhất chứ...

Bộ phim này có phản diện à?

Nhớ ra rồi, hình như là một người mặc giáp rất đẹp trai, bộ giáp đó thật tuyệt vời, bộ giáp tinh xảo như vậy hoàn toàn khác với đạo cụ thô sơ trong các bộ phim bình thường!

Vân vân các loại bình luận.

Nửa câu đầu nói về phản diện chính, nửa câu sau lại kéo về nhân vật chính Lăng Dạ; thậm chí còn có rất nhiều người bày tỏ, Cao Thăng sư huynh mới là phản diện lớn nhất của tác phẩm này.

Hoặc là đang nói chuyện thì lại chuyển chủ đề sang đạo cụ.

Thảm hại vô cùng, ngay cả một câu đánh giá hoàn chỉnh cũng không có.

Cũng không biết ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ đạo hữu, gần đây có lên mạng xem bình luận phim không nhỉ?

Nếu có thấy, y chắc sẽ khóc ngất trong nhà vệ sinh mất.

Trong Dao Trì Thiên Giới, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ai cũng thật chu đáo, mọi người đều sẵn lòng phối hợp cậu chuyển chủ đề, thật sự quá tốt rồi. 【Xóa xong rồi.】 Diệp Tư hợp tác trả lại điện thoại của Bạch Tôn Giả.

Phàm là tin nhắn trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ liên quan đến ảnh Bạch Tôn Giả, đều đã được Diệp Tư xóa sạch.

“Làm đẹp lắm.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cứ như vậy, chỉ cần Bạch Tôn Giả không phát hiện lịch sử trò chuyện trong nhóm, kiếp này coi như đã vượt qua.

Cậu không cần phải đến ‘Chậm Chạp Bí Cảnh’ đó, làm bạn với Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối...

Nghĩ đến cuộc sống của Tam Lãng tiền bối trong bí cảnh, xem một bộ phim hay mua gói thành viên cũng không làm được, thảm đến mức nào chứ?

Thở phào nhẹ nhõm xong, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, sau đó, cậu liền thấy Tô Thị A Thập Lục, đang nhìn chằm chằm đôi tay trên ngực cậu.

Vừa nãy, Tô Thị A Thập Lục vẫn luôn nhìn chằm chằm đôi tay này, nhìn chúng nhanh chóng thao tác điện thoại của Bạch Tôn Giả, xóa lịch sử tin nhắn bên trong.

Đôi tay này, thon dài, trắng nõn, còn có những ngón tay đó, vừa nhìn đã biết là đôi tay của nữ tử.

Nàng ngẩng đầu nhìn Thư Hàng, hỏi: “Thư Hàng, đôi tay trên ngực anh là sao vậy?” Bị A Thập Lục nhìn thấy đôi tay của Diệp Tư sư tỷ!

“Ừm, nói thế nào đây...

Cái này, coi như là Thần Thông mới của tôi đi!” Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ rồi đáp.

“Thần Thông??” Tô Thị A Thập Lục mơ hồ.

“Nhìn cho kỹ đây, A Thập Lục!

Thần Thông song đầu tứ tí!” Tống Thư Hàng dang hai tay ra, hô lên.

Trong cơ thể, Diệp Tư sư tỷ: “...” Cuối cùng, cô vẫn chọn phối hợp với Tống Thư Hàng.

Đôi tay của cô trước tiên rụt về từ ngực Thư Hàng, sau đó lại vươn ra từ vị trí vai Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, đầu Diệp Tư chui ra từ cổ Tống Thư Hàng.

Hình thức song đầu tứ tí!

Tô Thị A Thập Lục: 0_0 Ai có thể nói cho nàng biết, đây là chuyện gì?

Thần Thông song đầu tứ tí nói tốt đâu, tại sao từ trong cơ thể Tống Thư Hàng lại chui ra đầu và cánh tay của nữ tử?

Đây là Thần Thông quái quỷ gì vậy!

Khoan đã, vị nữ tử này trông có vẻ quen mắt.

Đây chẳng phải là Diệp Tư sư tỷ sao?

Vị đã ngồi cạnh Tống Thư Hàng và nàng khi quay phim, rồi đột nhiên biến trong suốt và biến mất đó.

Tô Thị A Thập Lục: “Diệp Tư sư tỷ, tại sao cô lại ở trong cơ thể Thư Hàng vậy?” “Thật ra, đây là vì tôi và Tống Thư Hàng đã hoàn thành một khế ước...

Tôi trở thành Linh Quỷ của anh ấy.

Là Linh Quỷ, đương nhiên có thể tiến vào trong cơ thể Túc Chủ.” Diệp Tư đáp.

“Diệp Tư sư tỷ là Linh Quỷ?” Tô Thị A Thập Lục trợn tròn mắt.

“Một nửa một nửa thôi, tôi cũng không biết bản thân hiện tại rốt cuộc nên được tính là gì.

Nhưng tôi và Linh Quỷ thông thường chắc chắn có sự khác biệt.

Ví dụ, cho dù đã ký kết khế ước, tôi vẫn là tôi, là một cá thể độc lập.” Diệp Tư trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Tống Thư Hàng và Diệp Tư sư tỷ ký kết khế ước, để Diệp Tư trở thành Linh Quỷ của cậu...

Và giữa Linh Quỷ và chủ nhân, tâm ý tương thông, năng lượng tương thông, thậm chí cả cảm quan cũng tương thông.

Đúng lúc ba người Tống Thư Hàng đang nói chuyện, đột nhiên, ngọn lửa công đức trên người Tống Thư Hàng lại thay đổi.

Công Đức Chi Quang vốn đang dần yếu đi lại một lần nữa bùng lên, cháy rực rỡ, hơn nữa ngay cả nhiệt độ cũng trở nên nóng bỏng như ngọn lửa thật sự.

Ngọn lửa cuộn xoáy lên trên, như một con rồng dài bao bọc Tống Thư Hàng.

“Nóng quá.” Tống Thư Hàng không khỏi lên tiếng.

“Xem ra, Công Đức Chi Quang sắp hoàn thành biến chất.” Tô Thị A Thập Lục nói, đồng thời nàng khẽ lùi về sau một bước, tránh đi Công Đức Chi Quang càng cháy càng nóng.

“Biến đổi lâu như vậy rồi...

Đến lúc hoàn thành rồi.

Mà nói đi, Công Đức Chi Quang biến chất đều hành hạ người như vậy sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu cảm thấy mình cứ như bị ném vào lồng hấp vậy, chỉ trong một câu nói, cậu đã mồ hôi như mưa.

“Tôi không biết, nhà Tô Thị chúng tôi không có ai tu luyện Công Đức Chi Quang.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Diệp Tư đối với mức độ nhiệt lượng này thì không cảm thấy nhiều lắm, cô ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu Tống Thư Hàng: “Xem hình dạng, Công Đức Chi Quang dường như muốn ngưng tụ thành một con cự long.” Trong Công Đức Chi Quang cuộn xoáy lên trên, có hình thái hai chiếc móng vuốt nhỏ, vậy nên, hẳn là hình rồng.

Tống Thư Hàng nóng đến mức muốn lè lưỡi ra như chó con:

“Nghe có vẻ ngầu đấy.” Nhưng mà, nếu Công Đức Chi Quang thật sự cuộn quanh người như ‘rồng’, hẳn sẽ rất ngầu!

Kim Long hộ thể chân chính.

Nếu thêm vào đao khí hộ thể của ‘Nghịch Lân Đao Pháp’, đến lúc đó khi Thư Hàng chiến đấu với người khác, vừa mở hiệu ứng, chính là song long hộ thể, oai phong biết bao!

Trước đó... khi Công Đức Chi Quang vừa bắt đầu bùng cháy, có xu thế hóa thành hình người, Tống Thư Hàng trong lòng còn âm thầm lo lắng một lúc, sợ biến ra thứ gì đó kỳ quái.

Chương 896

“Ơ?

Kỳ lạ thật.

Ngọn lửa cuộn xoáy lên trên, dường như đang biến hóa thành hình dạng một con người?” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía đỉnh đầu mình.

Chỉ thấy Công Đức Chi Quang vốn cuộn quanh người cậu như rồng, ở vị trí đỉnh đầu lại ngưng tụ thành một hình người, nhưng hình người này vẫn chỉ có nửa thân trên.

Sao lại như vậy?

Chẳng lẽ là vừa nãy tôi âm thầm nghĩ ‘hình người’, nên Công Đức Chi Quang liền phối hợp ý chí của tôi mà biến hóa thành ‘hình người’?

Cũng đúng, Công Đức Chi Quang hiện tại đang ở trạng thái tạo hình, chắc chắn đã bị ý chí của tôi ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, trong miệng lẩm bẩm: “Rồng rồng rồng rồng rồng rồng rồng...” Đồng thời trong đầu cậu cũng thầm minh tưởng hình dạng cự long.

Đầu lạc đà, sừng hươu, cổ rắn, mắt rùa, vảy cá, chân hổ, móng ưng, tai trâu...

Niệm chú một lát sau, trong não Tống Thư Hàng tràn ngập hình thái ‘rồng’.

Cậu lên tiếng hỏi: “Thế nào rồi, A Thập Lục, Diệp Tư.

Hình thái Công Đức Chi Quang đã khôi phục thành hình rồng chưa?” Cậu không mở mắt ra nhìn Công Đức Chi Quang trên đỉnh đầu, sợ rằng mình nhìn một cái, sẽ ảnh hưởng đến cấu tạo hình thái ‘rồng’ trong đại não mình.

Tô Thị A Thập Lục đáp: “Vẫn chưa, vẫn là hình dạng trước đó.” “Xem ra, ý chí của tôi vẫn chưa đủ!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Rồng rồng rồng rồng rồng rồng rồng!” Trong đầu lại lặp đi lặp lại minh tưởng hình thái rồng.

Một lát sau...

Tống Thư Hàng cảm thấy ngọn lửa Công Đức Chi Quang trên người mình, đã cháy đến cực hạn!

Chính là lúc này!

Hình thái biến chất của Công Đức Chi Quang, là rồng hay là sâu, cứ xem khoảnh khắc này!

Tống Thư Hàng đột ngột mở mắt, khẽ quát một tiếng: “Rồng!” Theo tiếng quát nhẹ của cậu, Công Đức Chi Quang cuộn quanh người cậu chợt ngưng lại!

Phần cuộn quanh Tống Thư Hàng, diễn hóa ra những vảy sống động như thật, vàng chói lóa vô cùng rực rỡ.

Là thân rồng!

Trong lòng Tống Thư Hàng vui mừng, sau đó, mắt cậu tiếp tục nhìn lên trên.

Rồi sau đó, cậu nhìn thấy một... người que vàng chói lóa... nửa thân trên.

Cái gọi là người que, là một loại hình vẽ người đơn giản.

Tức là vẽ bốn đường thẳng từ một que diêm để tượng trưng cho hai tay và hai chân.

Lúc này, nửa thân dưới của Công Đức Chi Quang của Tống Thư Hàng, phần cuộn quanh cơ thể cậu, đã diễn hóa thành một...

đuôi rắn phủ đầy vảy vàng, sống động như thật.

Còn nửa thân trên, lại là hình thái người que thô kệch, không có ngũ quan, chỉ là một khối ánh sáng tập hợp đơn giản.

Đây là sinh vật gì?

Xà yêu người que?

Phong cách vẽ của nửa thân trên, và phong cách vẽ của nửa thân dưới hoàn toàn không phải cùng một kiểu!

“Tại sao lại biến thành dạng này chứ!” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Ừm, nói tóm lại, Công Đức Chi Quang cụ thể sẽ biến thành dạng gì, không hề có bất kỳ liên quan nào đến ý chí của bản thân.” Diệp Tư sư tỷ nói.

Cho dù Tống Thư Hàng vẫn luôn minh tưởng hình thái ‘rồng’, nhưng hình thái Công Đức Chi Quang ngưng tụ ra lại không có nửa xu liên quan đến hình thái Tống Thư Hàng minh tưởng.

Tô Thị A Thập Lục bổ sung: “Ngoài ra...

Công Đức Chi Quang của anh, nửa thân trên biến chất ra, cứ cảm giác như là ‘bán thành phẩm’ vậy.

Nói không chừng lực lượng công đức của anh vẫn chưa đủ, còn cần thu thập thêm một ít nữa, thì nửa thân trên của Công Đức Chi Quang mới ngưng tụ thành hình?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn ‘xà yêu người que’ Công Đức Chi Quang có phong cách vẽ trên dưới hoàn toàn khác biệt, u u thở dài một hơi: “Xem ra, qua một thời gian nữa phải đi siêu độ thêm một số vong hồn, xem xem có thể khiến

Công Đức Chi Quang thành hình được không.

Tuy không phải hình thái cự long, nhưng hình thái xà yêu cũng tạm dùng được.

Ít nhất, cũng đẹp mắt hơn hình thái xà yêu người que.” Tô Thị A Thập Lục khẽ cười, nói: “Nhưng mà, tôi cũng chỉ là phỏng đoán thôi.

Nói không chừng, Công Đức Chi Quang của anh sau khi định hình xong chính là dạng này.

Tóm lại, anh phải chuẩn bị tâm lý.” Tống Thư Hàng lại một lần nữa ngẩng đầu, nhìn nửa thân trên của xà yêu người que, lại một lần nữa u u thở dài một hơi.

“Thư Hàng, anh có thể khống chế Công Đức Chi Quang trở về trong cơ thể anh không?” Diệp Tư sư tỷ hỏi.

“Để tôi thử xem.” Tống Thư Hàng nói xong, ý niệm vừa động.

Giây tiếp theo, Công Đức Chi Quang cụ hiện hóa ‘xà yêu người que’ vèo một tiếng, trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Chỉ còn lại một tầng Công Đức Chi Quang nhàn nhạt, bảo hộ cơ thể Tống Thư Hàng.

Nhưng mà, nếu Tống Thư Hàng bị【Lời nguyền, pháp thuật tà ác, quỷ vật】tấn công, Công Đức Chi Quang cụ hiện hóa sẽ lập tức hiện hình, xua đuổi những tà vật này!

“Được, có thể tùy tâm sở dục điều khiển.” Tống Thư Hàng mãn nguyện nói.

Tiếp đó, cậu lại hiếu kỳ hỏi: “À phải rồi, Diệp Tư.

Cô và Công Đức Chi Quang cụ hiện hóa đều ký túc trong cơ thể tôi, có xung đột không?” “Để tôi thử xem.” Nói rồi, Diệp Tư cũng trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Một lát sau, cô lên tiếng đáp: “Không có bất kỳ xung đột nào...

Thật ra, tôi căn bản không cảm ứng được Công Đức Chi Quang cụ hiện hóa đó, ký túc ở bộ phận nào trong cơ thể anh.” “Vậy thì tốt.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tiếp đó, đột nhiên cậu lại nghĩ ra một ý tưởng thú vị.

“À phải rồi Diệp Tư, chúng ta lại thử ‘Thần Thông song đầu tứ tí’ một lần nữa đi!” Tống Thư Hàng nói.

“Anh vẫn chưa chơi chán sao?” “Tôi nghĩ ra một cách chơi mới rồi, cô đợi khẩu lệnh của tôi, lát nữa đầu cô sẽ chui ra từ bên trái của tôi.

Tôi chuẩn bị một chút đã.” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư: “Được thôi.” Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, dường như minh tưởng một lát.

Sau đó, cậu cười hắc hắc với Tô Thị A Thập Lục, nói: “A Thập Lục, tôi cho cô xem Thần Thông mới của tôi.” Tô Thị A Thập Lục: “?” “Nhìn cho kỹ đây, Diệp Tư!

Lần này là Thần Thông ba đầu sáu tay!” Tống Thư Hàng lớn tiếng hô.

Tiếp đó, Diệp Tư hợp tác đẩy đầu mình ra từ vị trí bên trái của Tống Thư Hàng.

Đôi tay chui ra từ vai Tống Thư Hàng.

Và cùng lúc đó, một cái đầu ‘người que’ chui ra từ bên phải của Tống Thư Hàng.

Lại có một đôi tay hình que, hiện ra từ phía sau vai Tống Thư Hàng.

Ba đầu sáu tay!

“Thế nào rồi, A Thập Lục?

Hình tượng tổng thể ra sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Diệp Tư quay đầu nhìn sang phía bên kia của Tống Thư Hàng, nói: “Tôi cảm giác, dáng vẻ hiện tại của chúng ta, chắc sẽ không ngầu lắm đâu.

Bởi vì cái đầu bên phải của anh, là một quả cầu ánh sáng, trông cứ như đang kẹp một quả cầu vậy.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung: “Còn nữa, đôi tay phía sau vai anh, trông cứ như là cắm hai que sáng trên vai vậy.” Nói rồi, nàng rút điện thoại ra, chụp cho Tống Thư Hàng một tấm ảnh, sau đó đưa điện thoại cho Tống Thư Hàng: “Nè, anh tự xem đi, tổng thể trông như thế này.” Tống Thư Hàng nhận điện thoại, nhìn một cái: “Bên phải là phong cách vẽ người que...

Nghiêm trọng phá hỏng cảm giác tổng thể.

Nếu Công Đức Chi Quang ‘cụ hiện hóa’ của tôi còn có thể hoàn thiện thêm một bước nữa, biến ra đầu và hai tay của người, thì đến lúc đó thi triển trạng thái ‘ba đầu sáu tay’ mới có thể hoàn mỹ được.” “Cũng chưa chắc đâu.” Diệp Tư sau khi bổ sung hình ảnh trong đầu, đáp: “Nếu khuôn mặt Công Đức Chi Quang cuối cùng hình thành là mặt anh Thư Hàng.

Thì khi thi triển Thần Thông ‘ba đầu sáu tay’, mặt và hai tay của tôi lại trở thành phá hỏng phong cách tổng thể.” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng trả lại điện thoại cho Tô Thị A Thập Lục: “Nhưng dù sao cũng tốt hơn phong cách vẽ người que, ha ha.” Tô Thị A Thập Lục nhận lấy điện thoại, nàng chớp chớp mắt, hỏi: “Thư Hàng, tấm ảnh này có nên gửi vào nhóm để tăng thêm chủ đề cho các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không?

Tránh để các tiền bối trong nhóm nói chuyện một hồi, lại ‘tác tử’ nhắc đến Bạch tiền bối.” “Vậy thì gửi đi.” Tống Thư Hàng thờ ơ nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, đưa tay vuốt trên điện thoại, gửi tấm ảnh này vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Sau khi nói xong chủ đề 'chuẩn bị chiếu rạp phim', các tiền bối trong nhóm không thể tìm ra chủ đề mới, thế là, nhóm tạm thời yên tĩnh lại.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục gửi tấm ảnh 【Ba đầu sáu tay Tống Thư Hàng】 lên.

Người đầu tiên lên tiếng, vẫn là Bắc Hà Tán Nhân: "Ơ?

Tấm ảnh này thú vị đấy, đây là cách chơi mới của Thư Hàng tiểu hữu sao?

Bên trái tiểu hữu là Diệp Tư đạo hữu của Bích Thủy Các đúng không?

Còn bên phải là gì?

Dùng pháp lực ngưng tụ ra sao? @Cổ Hồ Quan Chân Quân, với tư cách là Bát Tí Kiếm Thánh, ngươi có nhận xét gì về ba đầu sáu tay của Tống Thư Hàng tiểu hữu không?" Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Bộ phim tiếp theo, chúng ta có thể quay lại Tây Du Ký hoặc Phong Thần Diễn Nghĩa.

Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể đóng vai Tiểu Na Tra." Hoàng Sơn Chân Quân: "Nói đến cái này, ta lại nhớ đến một tấm ảnh ta từng chụp trước đây.

Ta tìm ra cho các ngươi xem." Một lát sau, Hoàng Sơn Chân Quân gửi một tấm ảnh 【Địa Ngục Tam Đầu Khuyển Đậu Đậu】 Trên ảnh, Đậu Đậu vẫn còn rất trẻ, rất đáng yêu.

Hai bên thân của nó, mọc ra hai cái đầu chó dễ thương, có vẻ là...

hư cấu.

“Thằng ngốc Hoàng Sơn, tao liều với mày!

Lại đây, lại đây hại nhau đi!” [Ta là trung khuyển của đại nhân Hoàng Sơn] dùng chức năng giọng nói hét lớn.

Ngay sau đó, Đậu Đậu nhanh chóng gửi một đoạn video ngắn vào nhóm.

Nó biết, sau khi nó hét xong câu ‘hại nhau’, Hoàng Sơn Chân Quân sẽ hèn hạ cấm ngôn nó.

Thế nên, phải gửi video thật ngầu, thật nhanh!

Quả nhiên, ngay khi Đậu Đậu vừa gửi video lên, Hoàng Sơn Chân Quân đã nhanh chóng cấm ngôn nó. ...

Chương 897

Nhưng, đường link video của Đậu Đậu đã được gửi đi rồi.

Đậu Đậu thầm đắc ý trong lòng: “Thằng ngốc Hoàng Sơn, chiêu trò của ngươi đã bị ta nắm rõ!

Ván này, ta thắng rồi!” Các thành viên trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đã thấy đường link video này.

Tên video là 【Một bài hát hay có thể khiến ngươi lặp đi lặp lại mãi】.

Ảnh bìa video là bức ảnh đẹp trai của Hoàng Sơn Chân Quân.

“Bài hát hay?” Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói, nhưng y cũng không bấm vào đường link đó.

Khi Đông Phương Tĩnh Tuyết thấy video này, nàng vui vẻ nói: “Ta biết rồi, nội dung video này nhất định là 《Ca khúc Thằng ngốc Hoàng Sơn》, chắc chắn không sai.” Phá Dương Kích Quách Đại: “Không đúng, ta cảm thấy với tính cách của Đậu Đậu, nó sẽ không lặp đi lặp lại một chiêu trò để ‘hại nhau’ với Hoàng Sơn tiền bối.

Ta cảm giác video này không phải bài hát đó, mà hẳn là một tác phẩm mới của Đậu Đậu.” Vừa dứt lời của Phá Dương Kích Quách Đại, cả Cửu Châu Nhất Hào Quần liền trầm mặc.

Không phải Hoàng Sơn Chân Quân đã bật chức năng ‘cấm ngôn nhóm’.

Mà là các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sau khi nghe đây là tác phẩm mới của Đậu Đậu, liền không thể kiềm chế được tay mình, nhao nhao bấm vào đường link video, muốn thưởng thức xem sau 《Ca khúc Thằng ngốc Hoàng Sơn》, tác phẩm mới của Đậu Đậu sẽ thế nào.

Khi đường link video vừa mở ra, tiếng hát bên trong vừa vang lên, các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vừa nghe đã có chút thất vọng.

“Hoa lam hoa thơm ngát, nghe ta hát một bài ~~” Đúng như Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử đã đoán trước, bài hát này vẫn là 《Ca khúc Thằng ngốc Hoàng Sơn》, chứ không phải tác phẩm mới của Đậu Đậu.

Nếu vậy thì còn gì thú vị nữa. 《Ca khúc Thằng ngốc Hoàng Sơn》 bọn họ đều đã nghe rồi, cảm thấy chẳng có điểm nhấn gì đặc biệt cả?

Bắc Hà Tán Nhân thầm nghĩ trong lòng.

“Ôi, không đúng rồi.

Ta nghe tiếng hát này, có cảm giác toàn thân mềm nhũn ra.

Chẳng làm gì nổi.” Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử dùng chức năng giọng nói nói.

“Ta cảm thấy hơi buồn nôn.” Diệt Phượng công tử cũng dùng giọng nói đáp.

“Chúng ta trúng kế rồi, tiếng hát này là của Tạo Hóa đạo hữu!” Tuyết Lang Động Chủ nói. 【Đã đến Đại Hoàng Sơn, Đại Hoàng Sơn là nơi tốt, nơi tốt ~ nơi tốt cảnh đẹp ~ khắp nơi là rẫy lúa, khắp chốn toàn là đồ ngốc ~~】 “Đúng là tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương không sai rồi, tai ta cảm giác tê dại cả đi.

Nhưng mà, nói đi thì cũng nói lại, lực sát thương của tiếng hát lần này hơi thấp a.

Ngoài việc hơi khó chịu, có chút buồn nôn ra, thì không có gì khác khó chịu.

Ta rất dễ dàng sống sót.” Diệt Phượng công tử nói.

“Gửi tin nhắn chứng minh ta còn sống.” Bắc Hà Tán Nhân.

“Chứng minh ta vẫn còn sống.” Tuyết Lang Động Chủ.

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Ha ha ha ha, tuy rằng cả người ta mềm nhũn cả ra, nhưng Tạo Hóa đạo hữu hát bài này rất hay a.

Ta phát hiện sau khi nghe xong bài hát này, lời bài hát cứ lặp đi lặp lại trong đầu ta.

Đặc biệt là câu 【Khắp nơi là rẫy lúa, khắp chốn toàn là đồ ngốc ~~】 câu này cứ lặp đi lặp lại mãi trong đầu ta.

Đặc biệt thú vị.” Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử, chính là vị tiên tử đặc biệt thích 《Ca khúc Thằng ngốc Hoàng Sơn》 kia.

Nàng bình thường không bao giờ tìm đường chết, nhưng hễ liên quan đến 《Ca khúc Thằng ngốc Hoàng Sơn》 là nàng sẽ bắt đầu liều mạng tìm đường chết.

“Ối trời, thật sự đang lặp lại.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Ta cũng vậy, cả đầu toàn là câu hát này.” Dược Sư yếu ớt nói bằng chức năng giọng nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Linh Vũ Điệp tiền bối có ở đó không, đệ tử nhà ngươi rơi vào Mê Cảnh Chậm Chạp không ra được rồi, cứu mạng!” Thôn Vân Tăng: “Trời ơi, cả đầu đều lặp đi lặp lại lời bài hát này, lời bài hát này sẽ lặp lại bao lâu?” Thông Huyền Đại Sư: “【Biểu cảm đập đầu vào tường】” Lệ Chi Tiên Tử: “Ha ha ha, thông minh như ta đây thì sẽ không bấm vào video này.

Các ngươi đúng là quá ngây thơ rồi.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “【Giọng nói】” Lệ Chi Tiên Tử thuận tay, bấm mở đoạn giọng nói của Đông Phương Tĩnh Tuyết.

Ngay sau đó, tiếng hát trong trẻo của Tạo Hóa Pháp Vương vang lên, chính là câu cuối cùng của 《Ca khúc Thằng ngốc Hoàng Sơn》【Khắp nơi là rẫy lúa, khắp chốn toàn là đồ ngốc ~~】.

Tiếp đó, Lệ Chi Tiên Tử cũng rơi vào trạng thái lặp lại vĩnh viễn tiếng hát.

Lệ Chi Tiên Tử: "......" Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Lệ Chi đạo hữu, không cần cảm ơn, hãy gọi ta là Lôi Phong." Nói lại lần nữa, Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử, bình thường không bao giờ tìm đường chết, nhưng với 《Ca khúc Thằng ngốc Hoàng Sơn》, thái độ tìm đường chết của nàng rất cứng rắn, dù có bị dạy dỗ bao nhiêu lần cũng không thay đổi!

Hằng Hỏa Tâm Hảo Luy Tưởng Thối Hưu: "Có phải ta mở nhóm sai cách rồi không? @Hoàng Sơn Chân Quân, có phải ngài đã thêm ta nhầm nhóm không?

Các đạo hữu trong nhóm này, chẳng lẽ đều là phân thân của Tam Lãng đạo hữu sao?" [Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu]: "À, không sai đâu.

Chính là nhóm này, chính là 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mà ngươi muốn tham gia, tài khoản chat của ta cũng chỉ có duy nhất một nhóm này thôi." Hoàng Sơn Chân Quân, vậy mà lại đổi tên.

Hằng Hỏa Tâm Hảo Luy Tưởng Thối Hưu: "......" Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá: "Không sao đâu, Hằng Hỏa huynh.

Vài ngày nữa huynh sẽ thích nghi thôi.

Rồi sau đó sẽ hòa nhập vào nhóm này.

Khi ta mới tham gia cũng không thích nghi được, nhưng vài ngày sau thì đã quen rồi." Hằng Hỏa Tâm Hảo Luy Tưởng Thối Hưu: "......"

Ta vẫn nên đi đọc Tứ Thư Ngũ Kinh của Nho gia thì hơn.

Cứ như vậy, một tin nhắn mà Cuồng Đao Tam Lãng rất khó khăn mới gửi được trong nhóm, đã bị chìm nghỉm trong cuộc thảo luận của các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' về tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Không một tiếng động, không hề nổi lên một gợn sóng nào.

Cuồng Đao Tam Lãng muốn gửi thêm một tin nhắn nữa, nhưng không biết phải đợi đến bao giờ.

Trong Mê Cảnh Chậm Chạp.

Cuồng Đao Tam Lãng nước mắt đầy mặt.

Hắn nhìn Lưu Kiếm Nhất đang cười hạnh phúc không xa, u u thở dài một hơi.

Lưu Kiếm Nhất dường như rất yêu thích 'Mê Cảnh Chậm Chạp'.

Thế giới mà giơ tay phải mất nửa ngày, nhấc chân cũng mất nửa ngày này, Lưu Kiếm Nhất cảm thấy thật vui vẻ.

Không có thế giới nào thích hợp với hắn hơn thế giới này.

Thế giới có tiết tấu chậm rãi này, chính là thiên đường của hắn.

Hắn muốn định cư ở đây, vĩnh viễn không rời đi.

Một bên khác, trong Thiên Nhai Vân Du Tự.

Có một tiểu hòa thượng đang chán nản nhìn trời.

Kể từ lần trước trốn ra ngoài chữa trĩ xong, nó đã bị đưa về Thiên Nhai Vân Du Tự một thời gian rồi.

Tiểu hòa thượng Quả Quả cho biết, từ khi chữa khỏi trĩ, tọa thiền tu luyện cúc hoa không còn đau nữa, sướng ơi là sướng.

Sau khi khỏi trĩ, hiệu suất tu luyện của nó đã tăng lên một bậc.

Hiện tại nó đã khai thêm một khiếu ‘Nhĩ khiếu’, hơn nữa, còn có được một thiên phú Nhĩ khiếu không tồi 【Tuệ Nhĩ】.

Sau khi có được thiên phú này, phàm là công pháp, tri thức mà nó dùng tai nghe được, đều có thể nhanh chóng lý giải, nắm vững hơn.

Cứ như vậy, khi nó nghe các tiền bối trong tự giảng pháp, có thể nhận được nhiều lĩnh ngộ hơn, và còn suy ra được nhiều điều khác.

“Chán quá, Thư Hàng sư huynh dạo này cũng không đến tìm mình.

Mình muốn đến chỗ anh ấy chơi với Đậu Đậu quá.” Tiểu hòa thượng nhìn trời, lẩm bẩm.

Hay là, lại tìm cơ hội lén lút trốn ra ngoài chơi?

Nghe nói, hôm nay Thiên Nhai Vân Du Tự có một đoàn khách đến, có lẽ nó có thể tìm cơ hội trà trộn vào giữa các vị khách, lén lút trốn đi?

Nhưng mà, cũng không biết đoàn khách lần này ở đâu. ...

Hơn nữa, muốn trà trộn vào giữa các vị khách, ít nhất cũng phải làm quen mặt với họ trước đã chứ?

Sau khi nghĩ một lúc, tiểu hòa thượng chắp hai tay lại, niệm: “Phật tổ a, xin lắng nghe lời cầu nguyện của đệ tử, xin Tam Nhật sư huynh đại phát từ bi, đưa con ra ngoài chơi đi.” Niệm xong, tiểu hòa thượng nghĩ nghĩ, rồi lại chắp hai tay, tiếp tục nói: “Bạch tiền bối a, xin hãy giúp Quả Quả đáng yêu một lần, ban cho con một cơ duyên để rời khỏi Thiên Nhai Vân Du Tự đi!

Tiện thể còn có Đậu Đậu sư huynh, xin hãy ban cho con sức mạnh để bỏ nhà đi bụi đi!” Niệm xong, tiểu hòa thượng mở mắt, nhìn quanh bốn phía.

Tiếp theo, cứ xem Phật tổ và Bạch tiền bối, ai linh nghiệm hơn!

Là Tam Nhật sư huynh đột nhiên nổi hứng, đưa nó rời tự đi chơi?

Hay là nó sẽ có được cơ duyên rời Thiên Nhai Vân Du Tự?

Ngay khi đang nghĩ như vậy, không xa, truyền đến giọng nói của hai cô bé.

Nó, người đã nắm giữ ‘Nhĩ khiếu’, nghe rõ ràng tiếng các cô bé giao lưu.

Một giọng nói non nớt, tuổi tác không khác mấy so với tiểu hòa thượng.

Một giọng khác thì trầm ổn hơn một chút, hẳn là lớn tuổi hơn.

Chắc là khách lần này!

“Sư tỷ, muội nghe sư phụ nói qua, bảo Giang Nam khu vực gần đây có tà khí bốc lên, nói không chừng có yêu vật xuất hiện.

Chúng ta có nên đi xem thử không?

Muội học pháp thuật lâu như vậy, mà chưa từng hàng yêu trừ ma bao giờ.” Giọng nói non nớt đó nói.

“Nhưng mà, chúng ta căn bản không biết Giang Nam khu vực ở đâu?

Hơn nữa, đây là Thiên Nhai Vân Du Tự, chúng ta muốn tránh mặt sư phụ rời đi cũng không dễ.” Giọng nói lớn tuổi hơn một chút đáp.

“Thiên Nhai Vân Du Tự lớn như vậy, chúng ta có thể tìm các sư huynh trong tự giúp đỡ, giới thiệu cảnh quan trong tự.

Sau đó, chúng ta tìm cơ hội lén lút đi ra ngoài!

Về phần Giang Nam khu vực ở đâu, chúng ta có thể gọi taxi đến đó.

Muội nghe các sư huynh trong tông môn nói qua, khi đến một nơi xa lạ, nếu không biết nơi mình muốn tìm ở đâu, có thể dùng điện thoại định vị.

Nếu không biết dùng định vị, còn có thể bắt taxi.” Giọng nói non nớt nói.

“Vậy, chúng ta đi tìm một sư huynh thử xem?” Giọng nói lớn tuổi hơn cũng rất động lòng.

Từ xa...

Chương 898

Tiểu hòa thượng Quả Quả nước mắt đầy mặt.

Cơ duyên a, đây chẳng phải là cơ duyên để nó rời tự bỏ nhà đi sao!

Huống hồ Giang Nam khu vực, nơi đó nó quen thuộc lắm, nó còn biết Tống Thư Hàng sư huynh học đại học, chính là ở thành phố đại học Giang Nam mà!

Còn về việc tìm nơi tà khí phát tán, chỉ cần tìm được Tống Thư Hàng sư huynh, thì không cần lo không tìm được địa điểm nữa rồi.

Quả nhiên, so với Phật tổ, vẫn là Bạch tiền bối đáng tin cậy hơn.

Phật tổ ngài khỏe, Phật tổ tạm biệt ~~~ Từ hôm nay trở đi, con đổi tín ngưỡng rồi.

Tiểu hòa thượng xoa xoa mặt mình, sau đó cố gắng che giấu vẻ mặt kích động.

Tiếp đó, nó giả vờ bình tĩnh, đi về phía hai giọng nói non nớt kia.

“Giang Nam khu vực, Tống Thư Hàng sư huynh, mình lại đến đây!” Ở xa tại mảnh vỡ Thiên Đình ‘Dao Trì Thiên Giới’, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy cơ thể hơi lành lạnh.

“Sao lại thấy hơi lạnh nhỉ?

Rõ ràng vừa nãy công đức chi hỏa vẫn còn bùng cháy dữ dội, bây giờ mình phải rất nóng mới đúng chứ.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tiếp đó, cậu nhìn về phía Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối vẫn chưa xong à?” Tô Thị A Thập Lục nói: “Dao Trì Thiên Giới lớn như vậy, cho dù đã nắm giữ được hạt nhân, muốn chống đỡ cả Dao Trì Thiên Giới cũng không dễ dàng đâu.

Mà này, Thư Hàng, hình thức tám đầu sáu tay của cậu vẫn chưa giải trừ sao?” “Suýt nữa thì quên.” Tống Thư Hàng niệm một cái, người que hình thái cụ hiện hóa công đức chi quang thu hồi vào cơ thể.

Chỉ còn lại trong tâm khiếu, đóa ‘hoa sen’ chiếu rọi từ hạt nhân ra, vẫn lấp ló ẩn hiện, tham lam hấp thu ‘tà khí Cửu U’ từ bên ngoài.

Xem ra, nếu không hấp thu sạch sẽ tất cả tà khí trong Dao Trì Thiên Giới, đóa ‘hoa sen’ này sẽ không chịu dừng lại.

Sau khi người que hình thái cụ hiện hóa công đức chi quang biến mất, Diệp Tư cũng không tiếp tục hứng thú chơi ‘hai đầu bốn tay’ nữa, nàng cũng chui về.

Từ xa, Bạch Tôn Giả chậm rãi giơ hai tay lên, giữ nguyên tư thế nâng đỡ lên đỉnh đầu.

Phượng quan khẽ lay động, phượng bào bay phấp phới theo gió.

“Hô ~~” Lúc này, Bạch Tôn Giả mở mắt ra, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, đã thành công rồi sao?” Bạch Tôn Giả duy trì tư thế hai tay giơ ngang bằng, nói: “Xong rồi, ừm...

Các ngươi đứng vững đừng động, chúng ta phải đi ra ngoài rồi!” Liễu thụ yêu Khinh Vũ phía sau Bạch Tôn Giả, dùng cành cây cuốn lấy chiếc hồ nhỏ chứa ‘Lư Sơn Lộ Ma Tôn’, nhảy nhót đến bên cạnh Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng màu lam khuếch tán ra, bao bọc Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, và liễu thụ yêu, tạo thành một lớp bảo hộ.

Lớp bảo hộ hơi sáng lên, sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể rung lên.

Rồi... bọn họ đã rời khỏi 'không gian dị thứ nguyên' nhỏ, trở về mặt đất của Dao Trì Thiên Giới.

"Năng lực chuyển dời không gian?" Tô Thị A Thập Lục hỏi, nhưng cảm giác này, lại có chút khác so với khả năng chuyển dời không gian trước đây của Bạch tiền bối.

Bên cạnh, Bạch Tôn Giả vẫn giữ tư thế hai tay giơ ngang, đáp: "Đúng là năng lực chuyển dời không gian, nhưng vừa nãy ta không dùng năng lực 'thiên phú không gian' của bản thân để đưa các ngươi rời đi.

Mà là đã sử dụng quyền hạn chủ nhân của 'Dao Trì Thiên Giới', đưa các ngươi di chuyển tức thời.

Trong Dao Trì Thiên Giới này, chỉ cần ta niệm một ý, chúng ta có thể xuất hiện ở bất kỳ ngóc ngách nào của Thiên Giới.

Không hổ danh là Thiên Giới do Trường Sinh Giả tạo ra, có một số chức năng rất tiện lợi." "Bạch tiền bối, anh đã thành công kế thừa Dao Trì Thiên Giới này rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Tất nhiên rồi!" Khóe môi Bạch Tôn Giả nhếch lên: "Trước đây, ta còn lo lắng với cảnh giới của ta, muốn chống đỡ 'Dao Trì Thiên Giới' hoàn chỉnh sẽ có chút khó khăn.

Dù sao thì chủ nhân nguyên thủy của phiến Thiên Giới này là 'Trường Sinh Giả'.

Ta đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc từ bỏ một phần khu vực 'Dao Trì Thiên Giới', cố gắng giữ lại hạt nhân.

Nhưng mà... khi ta tiếp quản phiến Dao Trì Thiên Giới này thì phát hiện, năng lượng tiêu hao để chống đỡ 'Dao Trì Thiên Giới' thấp hơn nhiều so với ta tưởng tượng." Vị lệ chí mỹ nhân kia trước khi tan biến, đã từng nói rằng chỉ khi Bạch Tôn Giả thăng cấp Cửu Phẩm, mới có thể hoàn chỉnh chống đỡ phiến ‘Dao Trì Thiên Giới’ này.

Nhưng trên thực tế, Bạch Tôn Giả hiện tại chống đỡ phiến ‘Dao Trì Thiên Giới’ này lại cảm thấy rất nhẹ nhàng.

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng hạ tay vẫn luôn giơ ngang xuống.

Sau đó, y nhìn Dao Trì Thiên Giới rộng lớn, bắt đầu ngẩn người ra.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng cẩn thận gọi hai tiếng.

Nhưng mà, Bạch Tôn Giả không hề đáp lại cậu, dường như đang nghiêm túc suy tư chuyện gì đó.

“Không hay rồi, Bạch tiền bối lại mất hồn rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Lùi lại...

Mọi người mau lùi lại.

Lùi ra ba trăm mét...

Không, lùi ra năm trăm mét mới an toàn.” Bạch Tôn Giả trong trạng thái mất hồn, rất dễ gây ra sự kiện sụt đất, vẫn là giữ khoảng cách an toàn hơn.

Tô Thị A Thập Lục, liễu thụ yêu nghe vậy, lặng lẽ lùi về phía ngoài năm trăm mét, từ xa nhìn Bạch Tôn Giả đang ngẩn ngơ.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả đột nhiên dùng tay phải nhẹ nhàng đấm vào lòng bàn tay trái: “Nghĩ ra rồi, thảo nào cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó!

Ta đã tiếp quản phiến Dao Trì Thiên Giới này, không có lý do gì lại để nó tiếp tục hoang phế chứ!” Nói xong, Bạch Tôn Giả quay đầu nhìn, lại phát hiện ba người Tống Thư Hàng đã chạy xa tít tắp.

“Các ngươi làm gì vậy?” Bạch Tôn Giả nói.

“Không sao, không sao.

Bên này chúng tôi mát mẻ hơn.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Mát mẻ cần phải chạy xa như vậy sao?” Bạch Tôn Giả xua tay, nói: “Yên tâm đi, vừa nãy ta không mất hồn.

Hơn nữa, nếu ta thật sự mất hồn... các ngươi chạy năm trăm mét cũng không thoát được đâu.” Tống Thư Hàng: “......” Cũng có nghĩa là, uy lực của việc Bạch Tôn Giả “ngã nhào tạo ra hố đất” lại tăng lên rồi sao?

“Nhưng mà, các ngươi đứng ở vị trí đó cũng vừa hay, tránh để sau này bị ta liên lụy.

Khinh Vũ, ngươi dựng một tấm chắn bảo vệ cho Thư Hàng và bọn họ.

Tiếp theo, nói không chừng sẽ có một số dư chấn va chạm.” Bạch Tôn Giả nói.

Liễu thụ yêu Khinh Vũ ngoan ngoãn dựng một tấm chắn bảo hộ, bảo vệ Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ở bên trong.

“Bạch tiền bối, anh tiếp theo định làm gì?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Ta muốn thử xem, có thể kích hoạt phiến ‘Dao Trì Thiên Giới’ này, khiến nó khôi phục phong cảnh ngày xưa được không.

Nếu thất bại, có thể sẽ tạo ra một số va chạm, các ngươi chú ý tự bảo vệ mình cho tốt.” Bạch Tôn Giả nói xong, lại lấy ra đóa hoa sen bị phong ấn kia.

Linh lực trong đóa hoa sen vẫn còn rất nhiều, đủ để Bạch Tôn Giả khôi phục đầy đủ linh lực thêm vài lần nữa.

Thấy đóa hoa sen trên tay Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn lướt qua nơi ngực mình, đóa hoa sen mới chiếu rọi từ hạt nhân ra.

Đóa hoa sen mới này, và đóa hoa sen cũ giống hệt nhau, dù sao thì chúng đều chỉ là sản phẩm được chiếu rọi ra.

Nếu bây giờ, sau khi phong ấn đóa hoa sen mới này, nó hấp thu ‘tà khí Cửu U’, sẽ biến thành dạng gì?

Liệu có giống với đóa ‘hoa sen’ trong tay Bạch Tôn Giả, có thể dùng để bổ sung tiêu hao của tu sĩ không?

Hay là, nó có thể dùng để bổ sung năng lượng tiêu hao của Cửu U Tà Ma?

Lúc này, Bạch Tôn Giả bắt đầu thử kích hoạt Dao Trì Thiên Giới.

“Khai!” Y khẽ quát một tiếng, linh lực khổng lồ từ trong cơ thể dũng mãnh tuôn ra, thông qua ‘phượng quan’ và ‘phượng bào’ trên người, quán nhập vào Dao Trì Thiên Giới.

Cả Dao Trì Thiên Giới bắt đầu rung chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên vùng đất hoang sơ ban đầu, vô số thực vật bắt đầu sinh trưởng với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Cây cổ thụ khô héo được bổ sung linh lực, trong hai ba hơi thở đã lại đâm chồi nảy lộc, mọc ra những cành non mới!

Con suối nhỏ khô cạn, có dòng suối ngọt từ dưới đất vọt ra, chảy róc rách.

Con suối, lòng sông được suối ngọt tưới tắm, lại tỏa ra sức sống.

Bạch Tôn Giả đang truyền sức sống mới vào ‘Dao Trì Thiên Giới’ chết chóc này!

“Cảnh tượng này, đơn giản là phép màu a.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Đáng tiếc, cậu không có thiên phú chụp ảnh.

Nếu không, cảnh tượng này mà quay lại được, tuyệt đối sẽ làm lóa mắt mọi người.

“Đơn giản là trời đất sơ khai, giống như tạo ra thế giới vậy.” Tô Thị A Thập Lục cũng khen ngợi.

“Có lẽ đây chính là sự huyền bí của Trường Sinh Giả ‘Thiên Đình Viễn Cổ’ chăng?

Trong tiểu thiên giới thuộc về mình này, thật sự tồn tại như một ‘thần’ vậy.

Dao Trì Thiên Giới, đơn giản là đã khai phá một thế giới mới.” Diệp Tư lên tiếng nói. 【Tạo ra một thế giới mới?】 Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến khi mình nhập mộng ‘Quân Tử Kim Liên’, đã tiếp xúc với ‘Thiên Đạo Ban Văn Long’, cùng với hai không gian Kim Liên và Tà Liên.

Trên thực tế, những gì Thiên Đạo Ban Văn đã làm, cũng là khai phá một tiểu thế giới hoàn chỉnh! ‘Thiên Đế’ của Thiên Đình Viễn Cổ, khi lập ra Thiên Đình Viễn Cổ, chẳng lẽ cũng đang thử tạo ra một thế giới sao?

Mà nói đi thì cũng nói lại, vị Thiên Đế này, cũng không biết có còn sống không?

Đế còn thì cõi còn, Đế mất thì cõi mất.

Đế cõi đột nhiên tàn lụi, vị Thiên Đế này khẳng định là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi phải không?

Ừm, Thiên Đế chết hay không chết, đều chẳng có quan hệ gì với Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, nếu năm xưa sự diệt vong của Bích Thủy Các có liên quan đến ‘Thiên Đình Viễn Cổ’, thì Thiên Đế chết, Tống Thư Hàng ngược lại còn vui vẻ hơn một chút.

Dù sao thì, mối quan hệ giữa cậu và Bích Thủy Các khá mật thiết.

Dao Trì Thiên Giới vẫn đang phục hồi, đại địa hồi xuân, vùng hoang dã biến thành thảo nguyên; rừng cây khô cằn phục hồi tươi tốt; sông ngòi khô cạn lại chảy róc rách suối trong.

“Bước cuối cùng!” Bạch Tôn Giả hai tay cao cử, linh lực trong cơ thể điên cuồng tuôn ra.

Nơi cuối cùng mà Dao Trì Thiên Giới cần phục hồi, cũng là nơi quan trọng nhất, chính là Dao Trì đã khô cạn kia.

Lúc này, mấy chục nữ thủ vệ trong Dao Trì từ trong bùn đất hiện ra, các nàng ngây ngốc nhìn sự biến hóa của Dao Trì Thiên Giới.

Chương 899

“Dao Trì Thiên Giới, đang phục hồi!” Nữ thủ vệ mặc khôi giáp màu bạc sáng hỉ hả kêu lên.

“Là chủ nhân trở về sao?

Hay là Thiên Đế quay về, trùng kiến Thiên Cung?” Phía sau nàng, cũng có giọng nói kích động truyền ra.

“Ta không biết, nhưng mà, ta mong đợi Dao Trì phục hồi, ta ngày đêm đều mong đợi ngày này đến.” Nữ thủ vệ mặc khôi giáp màu bạc sáng nhẹ nhàng nhảy đến bờ Dao Trì, quỳ phục xuống đất, dùng cánh tay bằng thép của mình cẩn thận chạm vào cỏ xanh trên mặt đất.

Cảnh tượng này, gợi lên ký ức xa xôi đến mức không thể tính toán thời gian của nàng.

Vào thời viễn cổ, bên bờ Dao Trì cũng tươi tốt sinh cơ bừng bừng như thế.

Bên bờ đâu đâu cũng thấy các loại linh thảo, linh thực vật.

Vô số linh dược dưới sự tẩy rửa của linh lực Dao Trì, hóa thân thành linh vật, ca hát nhảy múa bên bờ Dao Trì.

Dao Trì lúc đó, là tiên giới trong Thiên Đình.

Nữ thủ vệ mặc khôi giáp màu bạc sáng, lại quay đầu lại, nhìn Dao Trì đã khô cạn.

Hôm nay, bảo địa quan trọng nhất, quý giá nhất của Dao Trì Thiên Giới này, có thể phục hồi không?

Ầm ầm ầm ~~ Giữa trời đất, linh lực khổng lồ thuần túy ngưng tụ thành đoàn, bao trùm cả Dao Trì.

Linh lực khổng lồ mạnh mẽ đổ xuống Dao Trì.

“Đến rồi!” Nữ thủ vệ màu bạc sáng khẽ kêu lên, cánh tay nàng không tự chủ siết chặt.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ đáy Dao Trì, có một đạo tà khí Cửu U đáng sợ vô cùng tương tự, phá đất mà ra, hóa thành một con hung thú mặt mày hung tợn, nhe nanh múa vuốt lao thẳng vào đoàn linh khí trên không trung.

Năm đó Thiên Đình tan vỡ, Dao Trì Thiên Giới rơi rụng.

Và Dao Trì quý giá nhất trong Dao Trì Thiên Giới, cũng là nơi bị năng lượng tà ác Cửu U ô nhiễm nghiêm trọng nhất.

Muốn phục hồi Dao Trì, thì phải giải quyết sự ô nhiễm của phiến năng lượng Cửu U này trước.

“Thảo nào, ta cứ cảm thấy dưới đáy Dao Trì có gì đó kỳ lạ, hóa ra ẩn chứa một luồng tà năng Cửu U lớn như vậy.” Bạch Tôn Giả khẽ nói.

Nhưng mà, đã là năng lượng Cửu U nồng độ cao, thì dễ giải quyết rồi.

Bạch Tôn Giả giơ tay lên, khống chế đoàn linh lực kia tránh né năng lượng tà ác của Cửu U thế giới.

Đây là sức mạnh dùng để phục hồi Dao Trì, không thể lãng phí vô ích vào việc va chạm với tà năng của Cửu U thế giới.

Sau khi linh lực khổng lồ nổi lên không trung, con hung thú do tà năng Cửu U hóa thành kia cũng dừng lại, nó canh giữ Dao Trì đã khô cạn, không ngừng lượn vòng, bảo vệ địa bàn của mình, không cho bất kỳ thứ gì xâm nhập.

Bạch Tôn Giả thầm gật đầu.

Vậy nên lúc này, phải dùng át chủ bài rồi.

Y đưa tay búng tay một cái.

Vèo ~~ Tống Thư Hàng cùng nhóm người, lại lần nữa được hưởng thụ dịch vụ ‘dịch chuyển tức thời’, bị Bạch Tôn Giả truyền tống đến nơi cách Dao Trì bảy trăm mét.

Sau đó, Bạch Tôn Giả nói: “Quyết định là ngươi, ra đây đi, Tống Thư Hàng!” Tống Thư Hàng: “......” “Đi đi, Tống Thư Hàng!” Bạch Tôn Giả chỉ vào con tà năng hung thú kia nói: “Hạ nó!” Tống Thư Hàng ngước nhìn con tà năng hung thú khổng lồ kia, tên này to lớn quá cỡ, có thể sánh ngang với những con quái thú hủy diệt thế giới trong phim khoa học viễn tưởng.

Cơ thể Tống Thư Hàng, còn chưa bằng móng vuốt của con hung thú.

Một tiểu tu sĩ Tam Phẩm như cậu, cho dù có đến mười vạn người, cũng không đủ để con tà năng hung thú này nghiền nát a.

Thế là, Tống Thư Hàng cúi đầu xuống, nhìn đóa hoa sen hình chiếu đang lơ lửng ở ngực mình.

Cho nên, ý của Bạch Tôn Giả là muốn cậu dùng đóa hoa sen hình chiếu từ ‘hạt nhân’ này, đi hấp thu con tà thú kia sao?

Nhưng mà, hoa sen có làm được không?

Con tà thú kia trông có vẻ rất ngầu.

Quan trọng hơn là... cái hạt nhân trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng, trên thực tế không mấy chịu sự khống chế của cậu a.

Sau khi hít sâu một hơi, Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào tâm khiếu, nói: “Chuyển dời mục tiêu thôn phệ, thôn phệ con tà thú do năng lượng Cửu U hóa thành trong Dao Trì!” Nói xong, Tống Thư Hàng lại bổ sung thêm một câu: “Nếu ngươi không làm theo lời ta, thì ta sẽ trực tiếp phong ấn lại đóa hoa sen chiếu rọi từ ngươi ra!” Trong cơ thể mọc ra một hạt nhân, hạt nhân này lại không nghe lời, thật sự rất đau trứng.

Ngày mai khi quay về thế giới hiện thực, sẽ tìm Dược Sư tiền bối, xem có thể phẫu thuật, đào cái hạt nhân này ra không.

Đợi sau này, khi mình có cách khống chế nó rồi, sẽ cân nhắc lắp lại vào.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, hạt nhân trong tâm khiếu liền truyền đến dao động cảm xúc ‘vui vẻ’.

Trên thực tế, khi con tà năng hung thú trong Dao Trì hiện thân, hạt nhân trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng đã khát khao đến tột độ.

Nhưng mà, nó lo lắng nếu mình tùy tiện xông loạn, chủ nhân Tống Thư Hàng nổi giận, lại sẽ phong ấn mất đóa hoa sen chiếu rọi từ nó ra, nên nó đã nhịn rất khổ sở.

Đúng như Tống Thư Hàng đã đoán, cái hạt nhân trong tâm khiếu của cậu, có một mức độ thần trí nhất định, chứ không phải là một vật chết.

Nhưng mà... thần trí của nó không cao lắm, đại khái cũng chỉ ngang một con chó con.

Giờ đây, trong tình huống được chủ nhân Tống Thư Hàng đồng ý, hoa sen chiếu rọi từ hạt nhân ra, vù vù vù ~ trong nháy mắt đã thu hồi tất cả rễ sen của mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, Kim Liên chiếu rọi ra lắc mình một cái, biến thành một đóa Kim Liên khổng lồ dài gần năm mươi mét.

Lúc này hình dáng của nó, đơn giản là giống hệt đóa ‘Quân Tử Kim Liên’ của Nho gia.

Sau khi khổng lồ hóa, rễ sen của đóa hoa sen cũng trở nên thô tráng hơn, hơn nữa, theo việc hạt nhân trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng được bổ sung lượng lớn năng lượng, rễ sen của đóa hoa sen chiếu rọi ra cũng trở nên nhiều hơn.

Lần này, hoa sen chiếu rọi từ hạt nhân ra toàn lực hoạt động, một hơi bắn ra hơn vạn sợi rễ sen.

Các sợi rễ sen dày đặc, che trời lấp đất bắn về phía con tà năng hung thú kia.

Vù vù vù!

Rễ sen quấn lấy hung thú, tốc độ cực nhanh.

“Gầm ~~” Con tà năng hung thú kia phát ra một tiếng gầm thét, rõ ràng chỉ là do năng lượng thuần túy cấu thành, nhưng lại dường như có chút thần trí.

Luôn chiếm cứ bảo địa Dao Trì này, tà năng hung thú dường như đã xảy ra một số biến dị.

Ngay sau đó, tà năng hung thú vung móng vuốt sắc bén của mình, vỗ về phía những sợi rễ sen trông có vẻ yếu ớt kia.

Đối mặt với những sợi rễ sen này, tà năng hung thú thậm chí còn không tránh né, những sợi rễ sen yếu ớt như gà con này, nó một chưởng là có thể đập nát hết!

Bốp!

Một cú vồ mạnh của tà năng hung thú, lại vồ hụt.

Bởi vì những sợi rễ sen của đóa hoa sen, đã xuyên qua móng vuốt sắc bén của nó... cứ như thể là vật ‘hư vô’ vậy, không thể bị chạm vào.

Ngay sau đó, hơn vạn sợi rễ sen của hoa sen, tìm thấy một vị trí ưng ý, cắm rễ vào khắp các ngóc ngách trên cơ thể tà năng hung thú.

Cứ như người khát nước thấy suối ngọt vậy, rễ sen của hoa sen toàn lực phát động, liều mạng thôn phệ năng lượng trên người tà năng hung thú.

Mỗi khi thôn phệ một phần năng lượng, hạt nhân trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng lại trở nên mạnh mẽ hơn!

Sau khi hạt nhân trở nên mạnh mẽ hơn, nó sẽ kéo dài ra thêm nhiều rễ sen, vù vù vù đâm ra ngoài, vô tình cắm rễ vào trên người con tà năng hung thú kia.

Đây là một trận chiến hoàn toàn không công bằng.

Tà năng hung thú gào thét liên hồi, lăn lộn, vung vẩy móng vuốt sắc bén, nhưng lại hoàn toàn không thể bắt được rễ sen của đóa hoa sen.

Nhưng rễ sen của đóa hoa sen, lại có thể vững chắc cắm rễ vào mọi ngóc ngách trên cơ thể tà năng hung thú, điên cuồng hấp thu năng lượng tinh hoa trong cơ thể nó.

Từ đầu đến cuối, cũng chỉ khoảng nửa phút, cơ thể tà năng hung thú đã mỏng đi một lớp.

Và theo việc hạt nhân trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng càng ngày càng mạnh, rễ sen chiếu rọi ra càng ngày càng nhiều, tốc độ thôn phệ năng lượng Cửu U sẽ càng ngày càng nhanh!

Mặc dù tà năng hung thú trông thì to lớn như vậy, hung tợn như vậy... nhưng không hiểu sao, giờ đây nó trông có vẻ hơi đáng thương.

Nó liều mạng vung móng vuốt, lăn lộn, gào thét, phun tức, còn điên cuồng dùng năng lượng ăn mòn mọi thứ xung quanh.

Dù sao thì đủ loại thủ đoạn đều dùng ra, nhưng cứ không thể đánh trúng rễ sen của Kim Liên.

Đáng thương hơn là, con tà năng hung thú này đầu không nhỏ, nhưng rõ ràng là không có não, cho nên trình độ trí lực khá đáng lo ngại.

Khi không đánh trúng rễ sen Kim Liên, nó cũng không biết thuận theo dây leo tìm quả, đi hạ gục Tống Thư Hàng cái kẻ đứng sau giật dây này.

Thậm chí ngay cả đóa Kim Liên khổng lồ kia cũng bị nó bỏ qua.

Cứ với cái đầu óc cứng nhắc như vậy, và hơn vạn sợi rễ sen Kim Liên không thể đánh trúng, mà vật lộn đến chết.

Tống Thư Hàng bày tỏ rất an ủi.

Kẻ địch như thế nào là đáng yêu nhất?

Kẻ địch giống như con tà năng hung thú này, chính là kẻ địch đáng yêu nhất.

Ngoài ra, chú thích thêm: Kẻ địch thân thiết nhất, chính là đồng đội heo của kẻ địch.

“Cứ như vậy, thôn phệ toàn bộ nó đi!” Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu.

Trên đời này, không có thứ gì vô dụng.

Sở dĩ ngươi cảm thấy nó vô dụng, chỉ là vì ngươi chưa tìm ra cách sử dụng nó mà thôi.

Bên bờ Dao Trì, mấy nữ thủ vệ đã kinh ngạc đến ngây người.

Các nàng vẫn luôn canh giữ bên rìa Dao Trì, vừa là để ngăn chặn người ngoài tiến vào Dao Trì, cũng là để ngăn chặn con tà năng hung thú này trong Dao Trì thoát ra phá hoại ‘Dao Trì Thiên Giới’.

Các nàng cũng từng giao thủ với con tà năng hung thú này, biết rõ sự đáng sợ của nó.

Nếu không phải con tà năng hung thú này có ý thức lãnh địa đối với Dao Trì, các nàng căn bản không thể cản được con hung thú này.

Nhưng hiện tại, đóa hoa sen khổng lồ trên hư không, kéo dài vô số rễ sen, quấn lấy hung thú rồi, liền bắt đầu quá trình hành hạ tàn bạo.

Thể tích tà năng hung thú không ngừng co lại... và co lại càng lúc càng nhanh.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Dao Trì, nói không chừng thật sự có cơ hội phục hồi!

“Gầm gầm gầm.” Tà năng hung thú phát điên.

Chương 900

Sau khi năng lượng của nó tổn thất lớn, cuối cùng... cái chỉ số IQ đáng thương của nó cuối cùng cũng phát huy được một chút tác dụng.

Tà năng hung thú bắt đầu cố gắng bỏ chạy. ‘Vèo ~~’ một cái, nó độn về đáy Dao Trì.

Không đánh lại, ta trốn còn không được sao?

Nhưng mà, hai hơi thở sau... tà năng hung thú lại vội vã từ dưới đất chui ra.

Rễ sen của Kim Liên chiếu rọi từ hạt nhân ra, không bị hạn chế bởi không gian!

Chỉ cần bị nó bám lấy, đó chính là cục diện bất tử bất nghỉ.

Bất luận trốn đến chân trời góc biển, cũng không thể thoát khỏi rễ sen của Kim Liên!

Ngay cả khi lợi dụng sức mạnh không gian để dịch chuyển tức thời, rễ sen của Kim Liên vẫn có thể bám chặt không buông.

Dù sao thì, đây chính là tác phẩm của ‘Thiên Đạo Ban Văn Long’.

Mặc dù ‘hạt nhân’ trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng xuất hiện có chút khó hiểu, chỉ là sau khi nhập mộng ‘Quân Tử Kim Liên’, liền tự nhiên sinh ra hạt nhân.

Nhưng công năng của hạt nhân này, vẫn cực kỳ xịn sò, chất lượng đặc biệt được đảm bảo.

Tà năng hung thú thấy trốn cũng không thoát, gầm thét liên hồi.

Vào lúc này, cuối cùng... nó cũng chuyển ánh mắt khỏi rễ sen của Kim Liên.

Ánh mắt của nó rơi vào đóa Kim Liên kia.

Tà năng hung thú gầm lên một tiếng, xông thẳng về phía đóa Kim Liên kia.

Nó vươn móng vuốt, xé về phía Kim Liên.

"Ha ha, muốn tập kích Kim Liên và Thư Hàng ~ đâu có dễ như vậy!" Bạch Tôn Giả ha ha cười, hiển nhiên đã sớm có chuẩn bị.

Liễu thụ yêu Khinh Vũ, không biết từ khi nào đã giao 'hồ nhỏ' kia cho Tô Thị A Thập Lục.

Khi tà năng hung thú xông đến, Tô Thị A Thập Lục chà xát chiếc hồ nhỏ kia một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, ấm linh 'Lư Sơn Lộ Ma Tôn' được triệu hồi ra.

"Cản con tà thú đó lại." Tô Thị A Thập Lục ra lệnh.

Trên mặt Lư Sơn Lộ Ma Tôn lộ ra vẻ rối rắm, nhưng cơ thể lại thành thật chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân hồ nhỏ, nghênh đón con tà năng hung thú xông tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, ấm linh Lư Sơn Lộ Ma Tôn và tà năng hung thú chiến thành một đoàn.

Tà năng hung thú tuy rằng thân thể khổng lồ, nhưng Lư Sơn Lộ Ma Tôn các loại pháp thuật thần kỳ liên tục xuất hiện, cứng rắn giữ chân con tà năng hung thú này lại.

Tà năng hung thú phẫn nộ gào thét, há miệng liền phun ra một luồng thổ tức như thác nước, dũng mãnh lao về phía Lư Sơn Lộ Ma Tôn, Kim Liên, cùng với Tống Thư Hàng.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn chỉ có thể miễn cưỡng dựng lên một tấm chắn bảo hộ khổng lồ, dùng để chống lại thổ tức của tà năng hung thú.

Và ngay lúc này... trong cơ thể Tống Thư Hàng, có một người que đuôi rắn màu vàng kim, ‘vù’ một cái chui ra.

Đuôi rắn cuộn lại, vững chắc bảo vệ Tống Thư Hàng và Kim Liên ở bên trong.

Hai tay người que bắt chéo, hướng lên trên chống đỡ.

Khi cảm nhận được năng lượng tà ác từ Cửu U thế giới xâm thực đến, công đức chi quang cụ hiện hóa của Tống Thư Hàng tự động hộ thể.

Ầm ầm ầm ~~ Với tấm chắn bảo hộ của Lư Sơn Lộ Ma Tôn cộng thêm công đức chi quang hộ thể, thổ tức của tà năng hung thú, không thấy có tác dụng gì.

Và ngay lúc này, Tống Thư Hàng cảm giác được tâm khiếu của mình truyền đến một trận cảm giác vô cùng thanh lương.

Hạt nhân trong tâm khiếu, dường như đã xảy ra biến hóa!

Tống Thư Hàng cảm giác hạt nhân trong tâm khiếu của mình, đã xảy ra dị biến!

Cứ như đóa ‘Quân Tử Kim Liên’ dưới lòng đất Nho gia vậy.

Sau khi hấp thu đủ năng lượng Cửu U, sẽ nở hoa kết quả, phun ra ‘hạt sen’ có thể giúp người ta kéo dài tuổi thọ, và có được một loại dị năng.

Tống Thư Hàng hiện tại, cũng đang đối mặt với dị biến như vậy.

Mặc dù cơ thể cậu không biến thành hoa sen, nhưng hạt nhân trong tâm khiếu của cậu và hạt nhân trong cơ thể ‘Quân Tử Kim Liên’, là cùng một loại thứ, có tác dụng tương tự.

Sau khi hấp thu đủ năng lượng tà ác của Cửu U thế giới, dường như có thứ gì đó, sắp sinh trưởng ra từ chỗ hạt nhân của cậu!

Trời ơi!

Quân Tử Kim Liên của Nho gia, bản thân chính là ‘hoa sen’, cho nên có thể sinh ra hạt sen.

Mà cậu, là một con người a!

Hơn nữa, cậu là một người đàn ông.

Cậu lại không thể giống như hoa sen, sinh ra hạt sen; cũng không thể giống như phụ nữ sinh con...

Cho nên, cậu phải làm sao để sản sinh ra loại vật chất giống như ‘hạt sen’ đây?

Tống Thư Hàng hoảng quá.

Lúc này, tà năng hung thú trên không trung lại bị ấm linh ‘Lư Sơn Lộ Ma Tôn’ quấn lấy, Lư Sơn Lộ Ma Tôn liên tục thi triển mấy pháp thuật mạnh mẽ, một hơi đẩy lùi con tà năng hung thú khổng lồ ra xa, kéo chiến trường khỏi Tống Thư Hàng và Kim Liên.

Sau khi trở thành ấm linh, Lư Sơn Lộ Ma Tôn vô cùng đáng tin cậy.

Đồng thời, ‘người que nửa rắn’ cụ hiện hóa công đức chi quang quanh Tống Thư Hàng, vững chắc bảo vệ cơ thể cậu, không để bị sức mạnh tà ác làm hại.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn và tà năng hung thú tiếp tục bắt đầu đại chiến ba trăm hiệp.

Cái đầu ‘đáng lo ngại’ của tà năng hung thú, lại một lần nữa phát huy tác dụng kỳ diệu ‘hãm hại chính mình’.

Sau khi đối mặt với Lư Sơn Lộ Ma Tôn cái đối thủ ‘có thể chiến đấu’ này... nó rất vui vẻ từ bỏ kẻ chủ mưu ‘Kim Liên hình chiếu’ cùng với Tống Thư Hàng, sau đó vui vẻ đấu đá với Lư Sơn Lộ Ma

Tôn.

Loại đối thủ không có não này, đôi khi lại khiến người ta thoải mái cả về thể xác lẫn tinh thần như vậy.

“Thư Hàng, cậu không sao chứ?

Có bị thương không?” Tô Thị A Thập Lục ôm chiếc hồ nhỏ trong tay, lo lắng hỏi.

Nàng thấy sắc mặt Tống Thư Hàng không tốt lắm.

Chẳng lẽ là bị một luồng thổ tức tà ác của hung thú kia làm bị thương rồi sao?

“Không sao, mình không bị thương.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cậu đưa tay ấn vào ngực mình, có thể cảm nhận được hạt nhân trong tâm khiếu càng ngày càng xao động.

Cậu có một dự cảm, có một loại vật chất tương tự ‘hạt sen’, sắp được sản sinh ra từ cơ thể cậu.

Nhưng mà, hạt nhân cụ thể sẽ sản sinh ra thứ gì, cậu lại không thể nói chắc.

Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ lạ, hỏi: “À này, Thập Lục, cậu nói đàn ông đã không thể sinh con như phụ nữ, vậy đàn ông có thể sinh ra cái gì?” Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, ngẩn người.

Một lát sau, gương mặt nàng hơi ửng hồng: “Thư Hàng, cậu đúng là đồ ngốc!” Tống Thư Hàng: “......” Mình hỏi điều gì không nên hỏi sao?

Đang lúc suy tư, Tống Thư Hàng cảm giác ‘hạt nhân’ trong tâm khiếu của mình đột nhiên rung mạnh.

Không ổn rồi, thứ đó sắp được sản sinh ra.

Không biết sẽ sinh ra thứ gì đây?

Liệu có sinh ra rất nhiều hạt sen không?

Hạt sen, hạt sen.

Đúng rồi!

Mình không phải có dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' sao, mình có thể dùng đóa hoa sen đó để sản sinh ra hạt sen chứ?

Có nên thử chức năng Thiệt Trán Liên Hoa này không?

Đáng tiếc là, còn chưa đợi Tống Thư Hàng hành động, 'hạt nhân' trong tâm khiếu đã hoàn thành biến hóa.

Tim cậu đập nhanh hơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, ý thức của cậu chìm xuống, tiến vào một không gian tối đen.

Thế giới tối đen này, một mảnh hỗn độn.

Và trong sự hỗn độn này, lại có một đốm sáng nhỏ.

Đốm sáng đó, hơi rung động, giữ nhịp với nhịp tim của Tống Thư Hàng.

"Đây là... tâm khiếu của mình sao?" Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Không gian hỗn độn này, chính là căn cơ tu luyện của tu sĩ, bước đầu tiên để trở thành tu sĩ – tâm khiếu!

Và đốm sáng nhỏ kia, chính là hạt nhân đã làm Tống Thư Hàng bối rối.

Lúc này, hạt nhân kia dường như 'cảm ứng' được sự đến của Tống Thư Hàng, nó nhanh chóng lao tới, xoay hai vòng quanh Tống Thư Hàng.

Đây là...

đang làm nũng sao?

Tống Thư Hàng có chút không dám khẳng định, bởi vì ấn tượng đầu tiên mà hạt nhân này mang lại cho cậu, là rất lạnh lùng.

Căn bản không nghe lệnh cậu, hoàn toàn không phối hợp ý tứ của cậu.

Cho nên, Tống Thư Hàng mới muốn lấy nó ra khỏi tâm khiếu của mình.

Nhưng bây giờ, hạt nhân này nhanh chóng chuyển động, cứ cảm thấy nó đang làm nũng vậy?

Chương 901

Là ảo giác sao?

Hay là hạt nhân này sau khi bị Bạch Tôn Giả phong ấn ‘Kim Liên hình chiếu’ một lần, thì đã bị thuần phục rồi?

Sau khi xoay vài vòng quanh Tống Thư Hàng, đốm sáng nhỏ hài lòng quay trở về trung tâm nhất của ‘tâm khiếu’.

Khoảnh khắc tiếp theo, hạt nhân tỏa sáng rực rỡ.

Ban đầu chỉ là một đốm sáng nhỏ bé, như dòng nước khuếch tán ra.

Hạt nhân vào khoảnh khắc này, dường như hóa thân thành một ‘suối nguồn’, không ngừng phun trào ra dòng nước sống.

Rất nhanh, trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng, liền xuất hiện thêm một suối 【Hoạt Tuyền】.

Hạt nhân chính là cái suối nguồn Hoạt Tuyền này!

Theo sự thành hình của 【Hoạt Tuyền】, trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng cũng xảy ra biến hóa lớn.

Tâm khiếu, là căn cơ của tu sĩ thời kỳ đầu.

Nói chung, tu sĩ khi thăng cấp cảnh giới Nhị Phẩm, sau khi khai mở bản nguyên Đan Điền, bản nguyên Đan Điền liền thay thế tâm khiếu, trở thành căn cơ quan trọng nhất của tu sĩ.

Mặc dù vậy, tâm khiếu và bốn khiếu khác trong cơ thể người như mắt, mũi, tai, miệng, vẫn sẽ không ngừng sản sinh 【Khí huyết chi lực】, luồng khí huyết chi lực này hội tụ trong tâm khiếu, lại sẽ được tâm khiếu không ngừng đưa vào ‘bản nguyên Đan Điền’, chuyển hóa thành ‘chân khí’ tinh thuần nhất.

Phần chân khí này nhìn có vẻ không nhiều, nhưng lại tinh thuần nhất, sử dụng lên thì đắc tâm ứng thủ.

Ngày thường, khi tu sĩ hấp thu linh khí từ ‘đan dược, linh thạch’ để tu luyện, dùng phần chân khí này làm dẫn tử, để ôn dưỡng linh khí từ bên ngoài, hiệu quả là tốt nhất.

Và lúc này, sau khi 【Hoạt Tuyền】 trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng thành hình, nước suối từ bên trong dũng ra, một chút theo khí huyết chi lực trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng, được đưa vào Khí Hải Đan Điền của cậu.

Ban đầu... sau khi Diệp Tư sư tỷ tỉnh lại, ‘linh lực’ Ngũ Phẩm Linh Hoàng phản hồi từ trong cơ thể Diệp Tư tiến vào cơ thể Tống Thư Hàng, dẫn dắt chân khí của cậu bắt đầu xung kích kỳ mạch thứ hai Tam Phẩm 【Nguyệt Âm Mạch】.

Trước đó Tống Thư Hàng ước tính, nhiều nhất là đến tối nay, kỳ mạch thứ hai ‘Nguyệt Âm Mạch’ trong cơ thể cậu sẽ được đột phá.

Và hiện tại, sau khi một chút khí huyết chi lực của 【Hoạt Tuyền】 được hòa vào và đưa vào Khí Hải Đan Điền, phối hợp với linh lực Ngũ Phẩm phản hồi từ chỗ Diệp Tư sư tỷ.

Ải Nguyệt Âm Mạch Tam Phẩm thứ hai đáng thương, lại một lần nữa bị đè xuống đất đánh tơi bời.

Ban đầu còn chỉ là linh lực Ngũ Phẩm của Diệp Tư đơn đả độc đấu, hiện tại biến thành linh lực Diệp Tư và sức mạnh 【Hoạt Tuyền】 giao tranh, bắt đầu một trận song đấu nam nữ hỗn hợp.

Ải 【Nguyệt Âm Mạch】 cuối cùng cũng không thể nhịn được nữa, vứt gánh không làm nữa.

Nhờ vậy, Tống Thư Hàng một hơi đột phá một tiểu cảnh giới.

Trở thành tiểu tu sĩ cấp bậc ‘Nguyệt Âm Mạch’ Tam Phẩm, chân khí hóa lỏng trong cơ thể, nhuộm một tầng ánh trăng nhàn nhạt.

Đồng thời, thể chất của cậu tiến thêm một bước, phát ra một loại khí tức không linh.

Đây là cường độ cơ thể của tu sĩ ‘Không Vương Mạch’ Tam Phẩm thứ tư.

Và sau khi trận song đấu nam nữ hỗn hợp đánh bại ải ‘Nguyệt Âm Mạch’, linh lực Ngũ Phẩm phản hồi của Diệp Tư và chân khí Tống Thư Hàng hỗn hợp sức mạnh ‘Hoạt Tuyền’, cuối cùng cũng tạm thời dừng lại.

Sau khi cảnh giới đột phá, chúng bắt đầu ôn dưỡng cơ thể Tống Thư Hàng, và ‘Nguyệt Âm Mạch’ vừa mới được đả thông.

Trong quá trình ôn dưỡng, chúng lại bắt đầu tích lũy sức mạnh.

Mục tiêu, tự nhiên là ải ‘Dương Viêm Mạch’ Tam Phẩm thứ ba!

Cứ theo đà này, thể chất của Tống Thư Hàng, sau khi đả thông Dương Viêm Mạch, có thể trực tiếp đạt đến cường độ của tu sĩ Tứ Phẩm, thậm chí còn mạnh hơn!

Tống Thư Hàng chậm rãi mở mắt.

Vừa nhắm mắt, vừa mở mắt, rồi liền đột phá.

Thật sảng khoái.

“Cậu lại đột phá rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ừm, vừa nạp tiền gia hạn cường hóa ngoại quải, hiệu quả đúng là tuyệt vời.” Tống Thư Hàng cảm thán: “Thêm vào đó vừa nãy, cái hạt nhân trong tâm khiếu của mình đã xảy ra một chút biến hóa.

Mình có được một số lợi ích, một phát liền đột phá một tiểu cảnh giới.” Tô Thị A Thập Lục: “......” Kiểu nói này, nàng dường như đã từng nghe Tống Thư Hàng nói qua rồi.

Cứ cảm thấy việc Tống Thư Hàng thăng cấp, chính là một chiêu trò lớn.

“À này, Thập Lục, cậu có khát không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi một câu không đầu không cuối.

Tô Thị A Thập Lục: “Không khát.” A Thập Lục đúng là không phối hợp chút nào, mình chỉ muốn ra vẻ một chút thôi mà.

Tống Thư Hàng thầm cảm thán một tiếng, sau đó lại hỏi: “Vậy cậu có muốn uống gì không?” Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lát, sau đó cười nói: “Vậy...

được thôi.” Thế là, Tống Thư Hàng rất vui vẻ lục lọi trong chiếc túi một tấc thu nhỏ của mình.

Nhưng sau khi lục lọi một hồi, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt lúng túng nói: “Thập Lục, có cái ly nào không?” Tô Thị A Thập Lục nhịn cười, đưa tay từ một chiếc túi đeo sau lưng mình lấy ra hai cái ly nước.

Tống Thư Hàng nhận lấy một cái ly, ngượng ngùng khẽ ho một tiếng.

Vốn dĩ là có được thứ tốt, muốn ra vẻ một chút trước mặt bạn bè, không ngờ vừa ra vẻ đã gặp bất lợi, thôi thì không ra vẻ cũng được.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng một tay cầm ly, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt trên miệng ly.

Sau đó, trong ly không trung xuất hiện thêm khoảng nửa ly nước suối trong vắt.

Mặc dù chỉ là suối trong, nhưng nó lại tỏa ra hương vị trái cây hấp dẫn.

Dòng suối này chính là 【Hoạt Tuyền】 được hạt nhân trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng diễn hóa ra.

Cũng giống như hạt sen của ‘Quân Tử Kim Liên’, là sản phẩm phụ được chuyển hóa ra sau khi hạt nhân hấp thu lượng lớn ‘năng lượng Cửu U’.

Là chủ nhân Tống Thư Hàng, ngay khoảnh khắc 【Hoạt Tuyền】 sản sinh, liền có thể hiểu rõ công hiệu của chúng.

Giống như hạt sen của ‘Quân Tử Kim Liên’, nó cũng có tác dụng kéo dài tuổi thọ.

Nửa ly 【Hoạt Tuyền】 trong tay A Thập Lục, hiệu quả tương đương với một hạt sen.

Tối đa cũng là kéo dài tuổi thọ năm mươi năm.

Hơn nữa, hiệu quả của nó và hạt sen của ‘Quân Tử Kim Liên’ không trùng lặp.

Cũng có nghĩa là, sau khi đồng thời dùng hạt sen và khoảng nửa ly 【Hoạt Tuyền】 trong ly nước kiểu A Thập Lục này, tổng cộng có thể kéo dài tuổi thọ một trăm năm.

Nhưng, 【Hoạt Tuyền】 lại không ban cho người ta năng lực ‘dị năng’.

Nhưng nó có những hiệu quả khác.

Ví dụ như... nó rất ngon?

Đúng vậy, ngoài tác dụng kéo dài tuổi thọ, một năng lực khác của 【Hoạt Tuyền】, có lẽ chính là rất ngon.

Tống Thư Hàng cảm giác chắc chắn tư thế hình thành của 【Hoạt Tuyền】 trong tâm khiếu của mình không đúng, dựa vào cái gì mà hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’, vừa có thể kéo dài tuổi thọ, lại vừa có thể ban cho người dùng một loại dị năng.

Nhưng mà, cùng là 'hạt nhân' thôn phệ lượng lớn năng lượng Cửu U thế giới sau đó diễn hóa ra, 'Hoạt Tuyền' lại chỉ là rất ngon?

Nếu không phải 【Hoạt Tuyền】 này không giống như hạt sen, phun ra từ cơ thể Tống Thư Hàng, thì Tống Thư Hàng chắc chắn đã lật bàn rồi a.

Nhưng mà... tóm lại mà nói, có thêm một loại 'Hoạt Tuyền' kéo dài tuổi thọ, cũng không tồi.

Thậm chí, 'Hoạt Tuyền' này so với hạt sen 'Quân Tử Kim Liên', còn thích hợp hơn để mang về cho cha mẹ, người thân.

Bởi vì sau khi dùng 'Quân Tử Kim Liên', ngoài kéo dài tuổi thọ, còn sẽ phát triển ra dị năng.

Vạn nhất Tống ba ba sau khi dùng, biến thành Tống siêu nhân, thì vui chết mất.

Tống Thư Hàng sau khi có được 'Quân Tử Kim Liên', vẫn luôn nghĩ, đợi cậu tìm được một nơi giống như 'Dinh thự nghỉ dưỡng' của Bạch Tôn Giả, sau khi đón cha mẹ mình đến, rồi mới từ từ tiết lộ chuyện 'tu sĩ' cho họ.

Sau đó mới cho họ dùng hạt sen 'Quân Tử Kim Liên'.

Nhưng hiện tại, sau khi có loại 'Hoạt Tuyền' này, trực tiếp cho cha mẹ uống, là có thể kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, lại không có tác dụng phụ.

Quan trọng hơn là, hương vị của thứ này rất ngon.

Biệt Tuyết Tiên Cơ chắc hẳn sẽ rất thích loại 'Hoạt Tuyền' này chứ?

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy cái ly: "Khí tức này, rất giống với khí tức của hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' của Nho gia a!" "Không sai, chính là thứ gần giống vậy." Tống Thư Hàng đáp.

"Cũng có nghĩa là, nó cũng có tác dụng diên niên ích thọ sao?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng: "Không sai, hơn nữa hiệu quả của nó và 'Quân Tử Kim Liên' không trùng lặp!" "Vậy, nó cũng có thể ban cho người dùng một loại dị năng sao?" Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Cậu đoán xem?" Ngoài kéo dài tuổi thọ ra, nó còn rất ngon loại chuyện này, Tống Thư Hàng thật sự không thể nói ra miệng.

Tô Thị A Thập Lục khẽ cười, uống cạn 'Hoạt Tuyền' trong ly.

Giống như hiệu quả khi dùng 'Quân Tử Kim Liên', sau khi uống 'Hoạt Tuyền', Tô Thị A Thập Lục có thể cảm nhận được nhục thân trở nên tràn đầy sức sống hơn, tuổi thọ lại được kéo dài thêm năm mươi năm.

Cộng thêm hạt sen 'Quân Tử Kim Liên' đã dùng ở Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, A Thập Lục gần đây đã được kéo dài tuổi thọ một trăm năm.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục tỉ mỉ cảm nhận các hiệu quả khác.

Một lát sau, nàng nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Cứ thế là hết rồi sao?" Tống Thư Hàng thở dài thật sâu, đặc biệt buồn bã: "Ừm, hết rồi." "Ngoài kéo dài tuổi thọ ra, nước suối không có công hiệu gì khác sao?" Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

"Cậu không cảm thấy nó, hương vị rất tuyệt sao?" Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng: "......" Tống Thư Hàng: "Thập Lục, đừng dùng ánh mắt thương hại đó nhìn mình a, năng lực của【Hoạt Tuyền】này, đâu phải mình có thể quyết định được.

Rõ ràng đã có dị năng ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ rất ngon, cùng với năng lực phụ trợ của ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ là ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ rồi, mình đã muốn khóc lắm rồi.

Giờ lại kết hợp với ‘Hoạt Tuyền’ rất ngon.

Cứ thế này nữa, mình một mình có thể bày ra một bàn tiên trân yến.

Cảnh tượng đó, nghĩ thôi đã thấy thật thê mỹ.” Tô Thị A Thập Lục: “Đừng trách tôi không nhắc cậu, đừng tùy tiện lập flag.” Tống Thư Hàng: “......” Lúc này, thụ yêu Khinh Vũ tiến lên một bước, dùng cành cây chọc chọc Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu lại, nhìn về phía Khinh Vũ.

Liễu thụ yêu đưa ra một cái ly, nói với Tống Thư Hàng: “Bạch Tôn Giả nói, muốn ta mang cho y một phần ‘Hoạt Tuyền’ mà A Thập Lục tiên tử vừa uống.

Y từ xa đã ngửi thấy mùi hương rồi.” Tống Thư Hàng: “......” Ừm, ngoài Biệt Tuyết Tiên Cơ có lẽ rất thích ‘Hoạt Tuyền’ trong tâm khiếu của mình, thì Bạch tiền bối hẳn cũng sẽ rất thích.

Có lẽ, tương lai cậu còn có thể bán suối để trả nợ gì đó.

Thế là, Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt trên chiếc ly của thụ yêu Khinh Vũ, trong ly liền đầy một ly ‘Hoạt Tuyền hiệu Thư Hàng’.

Chương 902

Trong lúc đó, liễu thụ yêu Khinh Vũ vẫn luôn chú ý giữ khoảng cách với Tống Thư Hàng. 'Năng lượng Cửu U' trên người nàng vẫn chưa được thanh trừ hoàn toàn, cho nên, khi đối mặt với 'công đức chi quang hộ thể' bên cạnh Tống Thư Hàng, nàng không dám quá mức đến gần.

Sau khi ly đã đầy, thụ yêu Khinh Vũ cẩn thận ôm ly, bay về phía Bạch Tôn Giả.

Không biết từ lúc nào, tiểu thụ yêu này đã hoàn toàn trở thành sủng vật của Bạch Tôn Giả.

Là bị mị lực nhân cách của Bạch Tôn Giả chinh phục rồi sao?

Thụ yêu Khinh Vũ rất có thiên phú của một nữ hầu.

Đợi đến ngày đó, nếu nàng ngưng tụ ra hình người, nói không chừng sẽ bao trọn ăn, uống, ở, đi lại cho Bạch Tôn Giả, khiến Bạch Tôn Giả y đến thì duỗi tay, cơm đến thì há miệng?

Hai mươi phút sau.

"Ôi, con hung thú ngưng tụ từ tà khí Cửu U này, còn phải bao lâu nữa mới tàn lụi đây." Tống Thư Hàng có chút chán nản nhìn con hung thú vẫn đang đại chiến với 'Lư Sơn Lộ Ma Tôn' kia.

Kim Liên chiếu rọi từ hạt nhân ra, tuy rằng tốc độ hấp thu năng lượng Cửu U càng ngày càng nhanh, nhưng thể tích của hung thú quá lớn, đã bị thôn phệ lâu như vậy, vẫn chưa tàn lụi.

Cho đến hiện tại, hung thú vẫn còn khoảng ba phần năm kích thước ban đầu.

"Cứ từ từ thôi, không vội.

Nhưng mà, thời gian chiến đấu của ấm linh sắp kết thúc rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Ấm linh trong hồ nhỏ, mỗi ngày có thể triệu hoán ba lần, mỗi lần nửa giờ.

Nhưng cần chú ý là, ấm linh cũng cần nghỉ ngơi.

Sau trận chiến cường độ cao, nếu lập tức triệu hoán nó lại, ấm linh cũng sẽ trở nên suy yếu.

Hơn nữa, ấm linh một khi bị trọng thương, phải lập tức triệu hoán về để dưỡng thương.

Nếu không, sẽ chết mất.

Chết rồi, ấm linh sẽ thật sự chết.

Tô Thị A Thập Lục nói: “Lát nữa đến giờ, thì lại triệu hoán ấm linh một lần nữa.

Nhưng mà, nếu lần sau, vẫn không thể triệt để hàng phục con hung thú ngưng tụ từ tà khí này, thì sẽ phiền phức rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu, Lư Sơn Lộ Ma Tôn và hung thú khổng lồ đối chọi gay gắt, tiêu hao rất lớn.

Hai mươi phút chiến đấu cường độ cao, Lư Sơn Lộ Ma Tôn rõ ràng đã không còn bá khí như lúc mới xuất hiện.

Dù sao thì...

ấm linh và Lư Sơn Lộ Ma Tôn khi có nhục thân, vẫn có chút khác biệt.

Ít nhất là về ‘khôi phục năng lượng’, thì xa xa không thể sánh bằng trạng thái khi có nhục thân.

“Nếu có thể khiến Kim Liên hấp thu nhanh hơn một chút thì tốt.” Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù tốc độ hấp thu của Kim Liên chiếu rọi từ hạt nhân ra đã rất nhanh, hơn nữa còn đang càng ngày càng nhanh... nhưng nếu có thể nhanh hơn một chút, thì sẽ tốt hơn.

Tốt nhất là có thể kịp trước khi linh lực ấm linh 'Lư Sơn Lộ Ma Tôn' cạn kiệt, hấp khô con tà năng hung thú này thì tốt nhất.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, từ trong lòng cậu, có một quyển kinh thư bay ra. 《Thánh Nhân Kinh Văn》 bay ra, hóa thành một quyển sách khổng lồ hơn mười mét.

Ngay sau đó, cây 'Phong Thiền Bút' Nho gia Tam Phẩm trong 'túi một tấc thu nhỏ' của Tống Thư Hàng cũng bay ra.

Cây 'Phong Thiền Bút' này chính là phần thưởng mà Tống Thư Hàng đã khó khăn lắm mới vượt qua kỳ thi bổ túc, khi lần đầu tiên bị kéo vào 'Không Gian Thi Bổ Vô Hạn'. 《Thánh Nhân Kinh Văn》 mở ra, trên hư không chiếu rọi ra một chương văn chương màu vàng kim.

Ngay sau đó, dường như có một bàn tay vô hình, nắm lấy cây 'Phong Thiền Bút' kia, bắt đầu dựa vào chương văn chương màu vàng kim chiếu rọi từ 《Thánh Nhân Kinh Văn》 mà viết.

Mỗi khi một 'cổ văn' được viết ra, cổ văn đó liền hóa thành một thanh cự kiếm màu vàng kim, chém xuống con tà năng hung thú phía dưới.

Thanh cự kiếm màu vàng kim này, là biểu tượng của thiên địa chính khí, là khắc tinh của Cửu U Tà Ma và tà thú do tà ác sinh ra.

Một kiếm chém xuống, dễ dàng chém xuống một khối từ cơ thể khổng lồ của tà thú.

Mảnh vỡ nhỏ từ cơ thể tà thú bị chém xuống kia, trong nháy mắt đã bị Quân Tử Kim Liên thôn phệ hấp thu sạch sẽ.

Có một số thứ, kích thước quá lớn khó mà nuốt.

Nhưng nếu cắt thành miếng, thì ăn vào dễ dàng hơn nhiều.

Chính là đạo lý này.

Cùng với các chữ ‘cổ văn’ của chương ‘văn chương màu vàng kim’ trên không trung, từng chữ một được viết ra, cự kiếm màu vàng kim như mưa điểm rơi xuống, không ngừng cắt từng khối cơ thể từ trên người tà năng hung thú.

Trong thời gian ngắn, tốc độ hấp thu của Kim Liên chiếu rọi từ hạt nhân ra đã nhanh hơn một nửa trở lên.

May mà tà năng hung thú đầu óc không tốt lắm, nếu không nó nhất định sẽ căm phẫn tố cáo Tống Thư Hàng lại bật hack.

“Không ngờ 《Thánh Nhân Kinh Văn》 còn có năng lực này!” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Chắc là trong 《Thánh Nhân Kinh Văn》 còn lưu lại ý chí của Thánh nhân, dù sao đây cũng là kinh văn do Thánh nhân tự tay viết.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Năng lượng Cửu U không ngừng bị Kim Liên hấp thu, lại có thể thông qua Kim Liên chuyển dời đến trong hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Cái ‘Hoạt Tuyền’ trong hạt nhân của Tống Thư Hàng càng ngày càng lớn.

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác của mình không, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác hạt nhân của mình, dường như đang trực tiếp diễn giải một ‘tiểu thế giới’ sơ hình!

Đóa Quân Tử Kim Liên của Nho gia, là sau khi trưởng thành, thân sen nổ tung, khai phá một phương tiểu thế giới.

Nhưng hạt nhân trong cơ thể Tống Thư Hàng, dường như đã trực tiếp bỏ qua bước này sao?

Nhưng Tống Thư Hàng đối với phương diện này không có nghiên cứu quá nhiều, cho nên cũng không dám khẳng định.

Nhưng mà, nếu hạt nhân này không nổ tung, thì lại là chuyện tốt.

Có lẽ, một ngày nào đó Tống Thư Hàng cũng có thể giống như nhân vật chính trong tiểu thuyết, tùy thân mang theo một không gian, một thế giới?

Lúc này, trong Cửu U thế giới.

Bạch tiền bối Two và Dịch Thái Kim Chúc Cầu vẫn đang chiến đấu, hai vị 'chúa tể Cửu U thế giới' khác nhau đánh nhau thật náo nhiệt.

Trong phạm vi hàng vạn dặm, đã trở thành cấm địa của Cửu U thế giới, căn bản không có tà ma nào dám bước vào khu vực này, sợ bị dư chấn chiến đấu của hai vị 'chúa tể giả' xé nát.

Chúa tể nhất nộ, thây chất vạn dặm.

"Giết ngươi, giết ngươi!" Dịch Thái Kim Chúc Cầu trong trạng thái điên cuồng.

Bạch tiền bối Two: "Chán quá, chúng ta đã đánh bao lâu rồi?

Ta cảm thấy cứ đánh thế này cũng chả có ý nghĩa gì.

Nể tình khuôn mặt đẹp trai này của ta, chúng ta đình chiến đi." "[Cười giận] Ngươi mơ đẹp đấy, phá hủy kế hoạch vạn năm của ta, còn muốn đình chiến sao?

Hôm nay, giữa chúng ta nhất định phải có một kẻ ngã xuống!" Dịch Thái Kim Chúc Cầu gào thét nói.

"Nhưng trong Cửu U thế giới, hai chúng ta bất tử bất diệt.

Ngươi lại không giết được ta.” Bạch tiền bối Two nói.

“[Cười lạnh] Nhưng ta có thể phong ấn ngươi!” Dịch Thái Kim Chúc Cầu nghiến răng nói.

Nó muốn tìm cơ hội, phong ấn Bạch tiền bối Two vào cái ‘Thế giới Tà Liên’ đáng chết kia!

“Không thể nào, thuật phong ấn của ngươi đơn giản là tệ hại hết chỗ nói.

Ngày trước lúc ta ngủ say ngươi còn không phong ấn được ta, huống chi bây giờ ta đang nhảy nhót tưng bừng thế này.

Cho nên, chúng ta bỏ đi thôi.” Bạch tiền bối Two nghiêm túc nói.

Thật ra, bây giờ y cảm thấy hơi hối hận về lần này, dường như đã chọc cho quả cầu kim loại lỏng giận hoàn toàn, khiến đối phương như một chiến sĩ cuồng nộ, không ngừng nghỉ.

Cứ thế này, y muốn ngủ một giấc ngon cũng không được.

Tuy nhiên, dù hơi hối hận, nhưng nếu thời gian quay ngược, để y chọn lại một lần nữa, y vẫn kiên định chọn kế hoạch phá hoại quả cầu kim loại lỏng!

Vì chỉ cần nhìn thấy quả cầu kim loại lỏng tức giận đến mức đó, Bạch tiền bối Two trong lòng cảm thấy rất sảng khoái.

Ở Cửu U thế giới quá vô vị, bây giờ niềm vui duy nhất của y là nhìn quả cầu kim loại lỏng tức đến mức nhảy dựng lên.

Đối phương càng tức giận, càng bi thương, càng đau khổ, y càng vui.

Nhưng mà... cứ đánh đấm mãi thế này, Bạch tiền bối Two cảm thấy thật sự hơi không chịu nổi, không còn động lực đánh nhau nữa.

Bạch tiền bối Two đề nghị: “Hay là, chúng ta tạm dừng nghỉ giữa hiệp nhé?

Cứ đánh tiếp thế này thật sự rất vô vị.

Hay là trong lúc nghỉ giải lao, ta kể cho ngươi một câu chuyện cười, vui vẻ một chút?” “Chỉ cần ngươi ngoan ngoãn để ta phong ấn, ta mới vui vẻ nổi.” Quả cầu kim loại lỏng hận thù nói.

Bạch tiền bối Two suy nghĩ một chút: “Ngươi định phong ấn ta thế nào?

Nơi phong ấn có không gian riêng không?

Có thể thỉnh thoảng ra ngoài đi dạo không?

Dù sao, tuy ta rất thích ngủ, nhưng cứ ngủ mãi cũng vô vị, cần phải ra ngoài đi dạo thư giãn một chút.

Tốt nhất là không gian phong ấn phải rộng một chút, để ta có thể kết kén bên trong ngủ một giấc ngon lành.

Từ khi ta có được bình ‘Long Ma Dược Tề’ kia, vẫn chưa có cơ hội kết kén mà.” Quả cầu kim loại lỏng: “……” “Đúng rồi, thời gian phong ấn là bao nhiêu năm?

Tối đa đừng quá hai trăm năm được không?

Gần đây chất lượng giấc ngủ không tốt lắm, ngủ đến khoảng một trăm tám mươi năm là sẽ tự nhiên tỉnh dậy.

Có lẽ là do già rồi, nên không muốn ngủ nữa.” Bạch tiền bối Two lại nói.

“Ngươi đi chết đi, đi chết đi!” Quả cầu kim loại lỏng gầm lên giận dữ, lần nữa xông tới.

Từ trong cơ thể nó, lập tức bùng phát ra hàng tỉ nắm đấm kim loại, che trời lấp đất giáng xuống Bạch tiền bối Two.

“Kiếm Đạo Quang Tốc Kiếm!” Bạch tiền bối Two tùy ý vung thanh kiếm lưỡi đen thui kia, 'phanh phanh phanh' đánh bay toàn bộ nắm đấm kim loại.

Chương 903

Hai bên lại tiếp tục giao chiến.

Nhưng mà... trong khi chiến đấu, quả cầu kim loại lỏng dù trông có vẻ điên cuồng, nhưng trên thực tế vẫn có kế hoạch dẫn dắt chiến trường về một hướng nhất định.

Ở đó, là một lối vào ẩn của ‘Tà Liên Thế Giới’ mà nó đã chuẩn bị từ trước.

Chỉ cần tiến vào khu vực đó, nó có thể bùng phát thuật phong ấn, phong ấn tên đáng ghét ‘Bạch’ kia vào Tà Liên Thế Giới.

Đến lúc đó, toàn bộ Cửu U thế giới, trời đất, duy nó độc tôn!

Trở thành chúa tể duy nhất của một thế giới, nó có thể làm rất nhiều chuyện.

Thông qua hành động ở Cửu U thế giới, nó có thể ảnh hưởng đến ‘hiện thế’.

“Nhất định có thể làm được, ta tuyệt đối không thể biến mất!

Khó khăn lắm mới trở thành tồn tại bất tử bất diệt.

Ta sao có thể tiêu tán một cách khó hiểu như vậy?” Quả cầu kim loại lỏng thầm nghĩ trong lòng.

Nó càng nghĩ như vậy, hai mắt càng đỏ ngầu, đối với Bạch tiền bối Two ra sức tấn công.

“Đúng là một tên cứng nhắc, đến cả cơ hội đàm phán cũng không cho ta.” Bạch tiền bối Two bất lực nói.

Thật ra đàm phán là một điều tốt, có một số chuyện dùng nắm đấm không giải quyết được, nhưng dùng đàm phán lại có thể đạt được đồng thuận chỉ trong vài câu nói.

Sau đó, ngươi tốt, ta tốt, mọi người tốt.

Đáng tiếc, quả cầu kim loại lỏng đã điên rồi, hoàn toàn không cho y cơ hội đàm phán.

Cứ đánh tiếp thế này cũng không phải cách.

Vô vị quá.

Quả nhiên, vẫn là đi tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu kia thôi.

Kéo cậu ấy vào cái 'Không Gian Bổ Khảo Vô Hạn' kia, để cậu ấy kể chuyện cười cho mình nghe.

Nhưng mà, gần đây mình cũng chẳng có thông tin gì hay để giao dịch với cậu ấy.

Đúng vậy...

Bạch tiền bối Two thật ra là một người rất có nguyên tắc, y tuân thủ nguyên tắc giao dịch bình đẳng!

Mặc dù cái cán cân 'bình đẳng' này là do y tự mình xác định trong lòng.

Ví dụ, mỗi lần y kéo Tống Thư Hàng vào cái 'Không Gian Bổ Khảo Vô Hạn' kia, đều dùng thông tin để đổi lấy chuyện cười của Tống Thư Hàng.

Mặc dù từ trước đến nay, vẫn chưa đổi được chuyện cười nào ưng ý.

Hay là, mình dùng thứ khác để giao dịch 'chuyện cười' với Tống Thư Hàng tiểu hữu nhỉ?

Ví dụ... hạt sen của 'tà liên' mà quả cầu kim loại lỏng trước đây bồi dưỡng đã mọc ra?

Thứ đó ăn vị không tồi, hơn nữa sau khi ăn dường như có thể có được một tà thuật không tệ?

Hôm đó, Bạch tiền bối Two sau khi tiến vào nơi quả cầu kim loại lỏng bồi dưỡng tà liên, liền tiện tay lấy một ít hạt sen.

Dù sao cũng là đồ của kẻ địch, đây gọi là thu chiến lợi phẩm.

Y tuy không thể trực tiếp tiến vào ‘hiện thế’, không thể trực tiếp giao hạt sen tà liên cho Tống Thư Hàng, nhưng giống như giao dịch ‘Long Ma Dược Tề’, y có thể phái thuộc hạ đi tiếp xúc Tống Thư Hàng, hoàn thành giao dịch.

Nghĩ đến đây, Bạch tiền bối Two quả nhiên lơ đãng.

Đương nhiên, cũng không phải là không chống cự, y đang nhất tâm nhị dụng.

Một mặt duy trì chiến đấu với quả cầu kim loại lỏng, mặt khác chiếu một phần ý thức vào ‘Không Gian Bổ Khảo Vô Hạn’, rồi thông qua không gian đặc biệt đó, kéo Tống Thư Hàng vào. ......

Tiến vào cái Không Gian Bổ Khảo Vô Hạn quen thuộc kia, Bạch tiền bối Two liền thử triệu hoán ý thức của Tống Thư Hàng.

Nhưng lần này, y không thể triệu hoán ý thức của Tống Thư Hàng.

Thậm chí y căn bản không thể cảm ứng được Tống Thư Hàng.

“Kỳ lạ thật, tại sao lại như vậy?” Bạch tiền bối Two nghi hoặc.

Chẳng lẽ, thanh niên Tống Thư Hàng kia đã 'phác nhai' (té ngã/ chết)?

“Ai, loài người thật là sinh vật yếu ớt.

Nói chết là chết à, không chút phòng bị nào.” Bạch tiền bối Two u u thở dài.

Rõ ràng khó khăn lắm mới tìm được một người thú vị, không ngờ đột nhiên lại chết.

Thở dài xong, ý thức của Bạch tiền bối Two rời khỏi Không Gian Bổ Khảo Vô Hạn này.

Nhưng ngay khi ý thức rời đi, đột nhiên Bạch tiền bối Two lại nghĩ đến một khả năng khác – khoan đã, có lẽ thanh niên Tống Thư Hàng kia chưa chắc đã chết.

Đôi khi, nếu tiến vào một số di tích, bí cảnh, cấm địa thú vị, cũng sẽ tạo ra hiệu ứng tương tự, không thể triệu hoán, không thể cảm ứng.

“Gã kia, tuy nhìn ấn đường lúc nào cũng có chút phát đen, nhưng trông không phải là người đoản mệnh.

Vậy thì, lần sau triệu hoán cậu ấy thử xem sao.” Bạch tiền bối Two khẽ nói.

Nói xong, phần ý thức này của y quay về bản thể ở Cửu U thế giới.

Ai nha, chiến cuộc bất lợi rồi.

Ở trạng thái nhất tâm nhị dụng, đối phó với đối thủ cùng cấp bậc với mình, quả nhiên có chút miễn cưỡng.

Đừng thấy quả cầu kim loại lỏng đôi khi là một quả cầu, nhưng nó và Bạch tiền bối Two là tồn tại thực sự không phân trên dưới.

Trong tình huống bình thường, hai bên là kỳ phùng địch thủ.

Mà hiện tại, khi Bạch tiền bối Two nhất tâm nhị dụng, y dần dần thất bại.

“Chịu chết đi!” Quả cầu kim loại lỏng gầm lên giận dữ.

“Ai, đánh từ đầu đến giờ, ngươi chỉ biết kêu ‘chịu chết đi, giết ngươi, đi chết đi’ mấy từ đó thôi.

Đổi từ mới đi chứ.” Bạch tiền bối Two nói.

“……” Quả cầu kim loại lỏng hơi khựng lại, rồi gầm lên giận dữ: “Kết thúc rồi, Bạch!

Tất cả đã kết thúc rồi!” Bạch tiền bối Two: “……” “Phong ấn!” Lúc này, quả cầu kim loại lỏng vươn ra một ngàn cánh tay.

Hàng ngàn cánh tay dày đặc che trời lấp đất.

Một ngàn cánh tay nhanh chóng kết ấn, trong nháy mắt, một bộ pháp ấn đã được nó hoàn thành.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Bạch tiền bối Two chợt lóe lên, bị cưỡng chế đưa vào một không gian nào đó.

Quả cầu kim loại lỏng cũng xuất hiện trước mặt y: “Cười nanh, Bạch, lần này, ngoan ngoãn để ta phong ấn đi!” “Đây là nơi nào?

Cảm giác giống Cửu U thế giới, lại có chút khác biệt.

Ồ, nhớ ra rồi!

Đây là cái Tà Liên Thế Giới của ngươi!” Bạch tiền bối Two hỏi.

“Không sai, chính là nơi này.

Ngươi bây giờ, cứ ở trong cái Tà Liên Thế Giới này, vĩnh viễn bị ta phong ấn tại đây đi!” Quả cầu kim loại lỏng đắc ý nói.

Bạch tiền bối Two nói: “Phong ấn vĩnh viễn ở đây?” “Cười đắc ý, ngươi thua rồi, Bạch.

Ngoài ra, ta còn nói cho ngươi biết một sự thật nữa.

Thật ra, ta đã lừa ngươi.

Thuật phong ấn của ta rất mạnh, là một trong những thủ đoạn mạnh nhất của ta!

Ngươi trước đây cảm thấy thuật phong ấn của ta kém, đó là do ta cố ý!” Quả cầu kim loại lỏng nói.

“Đồ tâm cơ.” Bạch tiền bối Two nói.

“Tùy ngươi nói thế nào cũng được, dù sao cũng kết thúc rồi.

Từ hôm nay trở đi, ta chính là chúa tể duy nhất của Cửu U thế giới.

Ngươi sẽ không bao giờ có thể gây trở ngại cho ta nữa.” Quả cầu kim loại lỏng nói xong, thân hình liền biến mất trong Tà Liên Thế Giới này.

Bạch tiền bối Two khẽ lắc đầu, nhún vai.

Sau đó, y bình tĩnh lấy ra bình ‘Long Ma Dược Tề’ trong ngực.

Cũng tốt, tạm thời cứ ở trong cái Tà Liên Thế Giới này một thời gian vậy.

Trước tiên thử bình ‘Long Ma Dược Tề’ này xem, cái kén mà nó kết ra có thật sự khiến người ta ngủ ngon đặc biệt không?

Ngủ thật sự sâu giấc.

Y đã rất lâu rồi không ngủ được giấc mơ đẹp nghìn năm như vậy.

Uống cạn Long Ma Dược Tề, Bạch tiền bối Two thoải mái tìm một vị trí trong ‘Tà Liên Thế Giới’, bắt đầu thuần thục kết kén.

Thời gian trước, để học cách kết kén, y đã học hỏi từ rất nhiều tà ma Cửu U biết nhả tơ kết kén.

Chuyện này không khó khăn gì, học vài lần là biết cách kết.

“Nói đi cũng phải nói lại, cái ‘Kim Liên Thế Giới’ ở hiện thế, vì ta tiết lộ thông tin cho Tống Thư Hàng nên đã bị người Nho gia chiếm cứ rồi đúng không?

Vậy nên, bây giờ thông qua cái Tà Liên Thế Giới này, cũng không thể tiến vào Kim Liên Thế Giới đó nữa?” Bạch tiền bối Two suy tư.

Nếu, y bây giờ trước tiên đoạt lấy thân phận chúa tể của cái ‘Tà Liên Thế Giới’ này, rồi sau đó lại nhờ Tống Thư Hàng đến chỗ Nho gia thông quan hệ.

Vậy y có thể thông qua cái ‘Kim Liên Không Gian’ của Nho gia, tiến vào hiện thế không?

Ừm, phương án này nửa đầu khả thi.

Nửa sau không dễ dàng lắm, người Nho gia hận tà ma ‘Cửu U thế giới’ thấu xương.

Chương 904

Mà y lại là Boss của Cửu U thế giới, Nho gia sẽ không để y tiến vào ‘Kim Liên Không Gian’.

Thật phiền não. 21, hôm nay là sinh nhật của muội tử Giai Đồng ở phương Nam – Lưu Huỳnh tiên tử.

Chúc nàng sinh nhật vui vẻ, vạn sự như ý, ngày ngày vui vẻ!

Ở Dao Trì Thiên Giới.

Con ác thú tà năng khổng lồ cuối cùng cũng đổ gục.

Nó chết thật uất ức!

Trên có ‘Thánh Nhân Kinh Văn’ ngưng tụ ra kiếm vàng khổng lồ chém nó; phía trước có ấm linh ‘Lư Sơn Lộ Ma Tôn’ trực diện XXX nó; phía sau có Kim Liên căn tu ngưng tụ từ hạch tâm của Tống Thư Hàng từ xa âm thầm tính toán nó.

Quan trọng nhất là, bản thân nó lại là một con quái vật có trí lực đáng lo ngại.

Thế là, nó cứ thế mà chết một cách uất ức và khó hiểu.

Thông thường trong game, Boss lớn dù sao cũng phải tung ra một đợt kỹ năng diện rộng, sát thương cao, kéo theo một đống người chơi làm vật lót đường trước khi chết.

Nhưng con ác thú tà năng cứ thế im lặng đổ gục, không hề phóng thích bất kỳ kỹ năng lớn nào.

Trước khi chết, cơ thể nó chỉ còn lại bằng một con bò đực bình thường.

Sau đó, hàng chục vạn xúc tu đáng sợ, giăng kín màn hình, đâm mạnh vào cơ thể nó.

Trong chớp mắt, đã hút khô nó hoàn toàn.

Bi kịch! ......

“Hô!” Tô Thị A Thập Lục thở phào nhẹ nhõm, đồng thời thu ‘Lư Sơn Lộ Ma Tôn’ mệt mỏi vào trong hồ lô nhỏ.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn đã liên chiến hai trận, tiêu hao cực lớn, cần nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng cũng thở phào một hơi nặng nề, cơ thể bán xà Người Que Công Đức Quang hiện hóa trên người cậu cũng thu lại vào trong cơ thể.

Tuy nhiên, ‘Kim Liên’ chiếu ra trước người cậu vẫn chưa tiêu tan.

Sau khi ăn thịt một con ác thú tà năng, gần mười vạn xúc tu của Kim Liên vẫn chưa thỏa mãn, chúng vô hạn kéo dài, đâm vào khắp các hướng trong ‘Dao Trì Thiên Giới’!

Ở nhiều ngóc ngách của Dao Trì Thiên Giới, vẫn còn sót lại một lượng lớn ‘Cửu U Năng Lượng’.

Tuy không tinh thuần như con ác thú tà năng trong Dao Trì, nhưng lại thắng ở số lượng lớn, đủ no. ‘Kim Liên’ chiếu ra từ hạch tâm tuyệt đối không kén ăn, khẩu vị cũng tốt.

Tống Thư Hàng lần này không ngăn cản nó, Bạch Tôn Giả muốn thu cả ‘Dao Trì Thiên Giới’, bước cuối cùng chắc chắn là phải xử lý ‘Cửu U Năng Lượng’ bao phủ Dao Trì Thiên Giới.

Vậy nên, chi bằng cứ để hạch tâm ăn no đi, cũng coi như giúp Bạch Tôn Giả một chút việc nhỏ. ......

Từ xa, Bạch Tôn Giả nhìn thấy ác thú tà năng chết rồi, tâm trạng đại hảo: “Cuối cùng cũng xử lý xong rồi!

Thư Hàng, các ngươi lùi ra xa một chút.

Ta sẽ kích hoạt Dao Trì đây!" Cuối cùng cũng đến bước cuối cùng rồi!

Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng vội vàng lùi ra xa thêm một chút.

Khoảnh khắc tiếp theo, khối linh lực khổng lồ lơ lửng trên không 'Dao Trì', lần nữa đè xuống, rơi vào trong Dao Trì.

Ầm ầm ầm ~~ đất rung chuyển dữ dội, toàn bộ Dao Trì Thiên Giới đều trở nên u ám.

Sóng xung kích do linh lực va chạm vào Dao Trì tạo ra như bão táp ập đến...

Cú sốc này kéo dài khoảng hai mươi nhịp thở, mới dần dần tiêu tan.

Sau khi Dao Trì Thiên Giới trở lại sáng sủa, Dao Trì vốn tĩnh lặng như chết bỗng được kích hoạt, lần nữa tỏa ra sức sống.

Bạch Tôn Giả vỗ vỗ tay, hài lòng nói: "Tiếp theo, chỉ chờ linh tuyền trong Dao Trì phun ra nữa thôi." Trong khi nói chuyện, hơi nước ẩm ướt bốc lên từ Dao Trì... lòng hồ khô cạn trở nên ẩm ướt. ......

Lại khoảng hai mươi nhịp thở trôi qua.

Tuy nhiên, linh tuyền lẽ ra phải xuất hiện trở lại, lại mãi không thấy tăm hơi.

Bạch Tôn Giả tò mò: "Kỳ lạ thật, chẳng lẽ là ta kích hoạt Dao Trì sai tư thế sao?" Tô Thị A Thập Lục hỏi: "Có phải trong Dao Trì còn ẩn giấu thứ gì đó quan trọng không?" "Ví dụ như thứ gì đó giống tuyền nhãn, bị tắc lại?" Tống Thư Hàng nghĩ đến 'Hoạt Tuyền' trong tâm khiếu của mình, muốn có nước, thì phải có tuyền nhãn chứ.

“Ta đi xem.” Bạch Tôn Giả khẽ nhảy một cái, lao xuống Dao Trì.

Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Bạch tiền bối đợi chút, trong Dao Trì này còn có vài nữ thủ vệ, nếu tùy tiện đi vào, họ sẽ chém người đấy.” Hai nữ thủ vệ bạc và vài nữ thủ vệ khác nghe vậy, im lặng đứng yên, không động đậy.

Bạch Tôn Giả hỏi: “Suýt nữa quên mất các ngươi...

Bây giờ ta muốn vào Dao Trì, các ngươi có muốn cản ta không?” Hai nữ thủ vệ bạc lắc đầu, dẫn theo mấy nữ thủ vệ khác quỳ một gối xuống, dùng hành động chứng minh lựa chọn của họ – Bạch Tôn Giả đã là chủ nhân của toàn bộ ‘Dao Trì Thiên Giới’, từ nay về sau, họ cũng sẽ vâng lời Bạch Tôn Giả điều khiển.

Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu, thân hình lướt về phía sâu trong Dao Trì.

“Chúng ta có nên xuống không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nhìn mấy nữ thủ vệ kia, lắc đầu: “Vẫn nên đợi Bạch tiền bối ra đã.” Đang nói chuyện, Bạch Tôn Giả ở trung tâm Dao Trì lớn tiếng kêu: “Thư Hàng, A Thập Lục, hai người qua đây xem này.” Tô Thị A Thập Lục cười nói: “Chúng ta vẫn nên vào đi.” Tống Thư Hàng nhìn về phía nữ thủ vệ bạc kia nói: “Vị... tiên tử tỷ tỷ này, lần này tôi vào, các cô sẽ không chém tôi nữa chứ?” Nữ thủ vệ bạc ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, khẽ lắc đầu. xxxxxxxxxxxxxx Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Liễu Thụ Yêu, đến vị trí của Bạch Tôn Giả - chính giữa trung tâm Dao Trì.

Chỉ thấy dưới chân Bạch Tôn Giả, có một cái hố sâu.

Trong hố, có một thiết bị trông rất phức tạp.

Thiết bị này, thân chính là một cái thùng pha lê lớn trong suốt, to bằng một chiếc xe tải nhỏ.

Rồi có vô số ống dẫn các loại kéo dài từ thùng pha lê đó.

Những ống dẫn kéo dài đó, đâm vào mọi ngóc ngách dưới đáy Dao Trì.

“Trông giống sản phẩm công nghệ cao nhỉ, đây là pháp bảo mà tu chân giả thời viễn cổ luyện chế sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả nói: “Nhưng mà, ta cứ cảm thấy nó giống thiết bị hiện đại hơn, hơi giống động cơ.” Thời gian trước, Bạch Tôn Giả đã xem một số thứ liên quan đến động cơ, trong đó chủ yếu là xe hơi.

Vì vậy, y rất quen thuộc với cấu tạo kiểu này.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu đồng tình: “Bạch tiền bối nói vậy, quả thật có chút tương tự.” Bạch Tôn Giả nói: “Vậy nên, ta đang nghĩ món này có cần giống xe đẩy rác, cắm tay quay vào, rồi quay để khởi động không?” Tống Thư Hàng: “Thật sự có khả năng!

Vậy Bạch tiền bối, ngài có thấy cái gì giống tay quay không?” “Không tìm thấy.” Bạch Tôn Giả nhún vai: “Vậy nên, ta vừa rồi vẫn luôn do dự, có nên tháo dỡ nó thử xem không?” “Bạch tiền bối xin hãy thủ hạ lưu tình.” Tống Thư Hàng vội nói – thứ này vừa nhìn đã biết là ‘hạch tâm’ của Dao Trì, hơn nữa nói không chừng, toàn bộ thiên địa chỉ còn sót lại một thiết bị như vậy thôi.

Nếu bị Bạch Tôn Giả phá hỏng, thì phiền phức rồi.

“Vậy nên, ta mới gọi các ngươi qua đây.” Bạch Tôn Giả suy nghĩ một chút, rồi vẻ mặt không nỡ nói: “Ta đứng bên cạnh nhìn, Thư Hàng cậu tháo đi!” Thật ra Bạch Tôn Giả vẫn muốn tự mình tháo.

Nhưng mà, y sợ mình thật sự sẽ phá hỏng thứ này.

Vạn nhất hỏng rồi, không có cách nào sửa chữa, thì Dao Trì này có lẽ sẽ không thể khôi phục như ban đầu.

Dao Trì Thiên Giới không có Dao Trì, còn là Dao Trì Thiên Giới sao?

Vì vậy, y chỉ đành vẻ mặt không nỡ nhường cơ hội 'tháo dỡ thiết bị' cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nói: "Bạch tiền bối, tôi cũng không dám tháo dỡ đâu!

Hay là hỏi mấy vị nữ thủ vệ tiên tử kia xem, biết đâu họ biết món này là do môn phái nào sản xuất thời viễn cổ?

Có bảo hành không?

Có dịch vụ bảo trì hậu mãi hay sách hướng dẫn gì không?" Bạch Tôn Giả nghe vậy, quay đầu nhìn về phía mấy nữ thủ vệ kia.

Vị nữ thủ vệ bạc liên tục lắc đầu, lớn tiếng đáp: "Tôn giả, chúng ta mấy chị em tuy là thủ vệ Dao Trì, nhưng chúng ta chưa từng tiến vào sâu trong Dao Trì.

Chúng ta từ trước đến nay không biết trung tâm Dao Trì có thứ này." Trước khi Viễn Cổ Thiên Đình phá diệt... họ là hộ vệ Dao Trì, luôn canh giữ ở rìa Dao Trì.

Sau khi Viễn Cổ Thiên Đình phá diệt...

Dao Trì khô cạn, trung tâm hồ bị con ác thú tà năng kia chiếm cứ, họ cũng không thể tiến vào sâu trong Dao Trì.

"Ngươi xem, không có cách nào khác rồi.

Vậy nên, chỉ còn cách tháo dỡ thôi." Bạch Tôn Giả nói: "Nếu ngươi không dám tháo, thì cứ đứng bên cạnh, dùng điện thoại quay lại quá trình ta tháo.

Có video, đến lúc đó chúng ta cũng dễ lắp ráp lại.

A Thập Lục, ngươi ở một bên giúp ta phân loại các linh kiện tháo

ra.

Đến lúc đó, cũng dễ dàng lắp ráp lại từng cái theo thứ tự!” “Trông có vẻ chỉ còn cách này.

Bạch tiền bối, ngài tháo chậm một chút nhé, tôi sẽ quay từng chút một.” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, bắt đầu quay phim.

Cố gắng không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Vạn nhất bỏ sót một chi tiết nào đó, Bạch tiền bối lắp ráp lại, nhưng lại dư ra một linh kiện, thì hạch tâm của Dao Trì Thiên Giới này có thể sẽ nổ tung.

“Yên tâm đi, ta sẽ làm chậm lại.” Bạch Tôn Giả xắn tay áo lên, từ không gian trang bị của mình lấy ra một lượng lớn công cụ.

Ngay khi Bạch Tôn Giả chuẩn bị làm một trận lớn, đầu Diệp Tư chui ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Nàng nhìn thiết bị trước mắt, kinh ngạc nói: “Ấy?

Thứ này không phải là ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’ của Bích Thủy Các chúng ta sao?” “Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ?

Cái tên củ chuối này là ai đặt vậy?” Tống Thư Hàng châm chọc.

Khoan đã!

Tống Thư Hàng lập tức lại hỏi: “Thứ này là bảo vật của Bích Thủy Các sao?” “Ừm, tuyệt đối không sai.

Ta nghe nói, thứ này là một người bạn của Sở các chủ trước đây, thiết kế và chế tạo giúp Bích Thủy Các chúng ta.

Nghe nói bên trong ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’ này, ẩn chứa một kiện Thần Binh Kiếp Tiên quý giá, có năng lực thần kỳ, nghe nói có thể liên quan đến ‘tuổi thọ’.

Chương 905

Sau đó, chúng ta chỉ cần bỏ đủ linh thạch vào cái bình lớn kia.

Rồi kích hoạt kiện Thần Binh Kiếp Tiên quý giá kia, thì trong ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’ này, có thể không ngừng tuôn ra vô số linh tuyền.

Có linh tuyền, thì có thể trồng một lượng lớn linh thực vật bên cạnh suối, hơn nữa linh tuyền cũng là bảo vật quan trọng để luyện đan.

Rất hời.” Diệp Tư sư tỷ đáp.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, trong lòng khẽ động.

Bảo vật của Bích Thủy Các, lại nằm trong Viễn Cổ Thiên Đình...

Quả nhiên, chủ nhân cũ của Dao Trì Thiên Giới – Trình Lâm tiên tử và Bích Thủy Các có mối quan hệ gắn bó.

Cậu có một phỏng đoán, giữa Trình Lâm tiên tử và Diệp Tư, cũng có liên hệ mật thiết.

Nếu có cơ hội, biết ‘Trình Lâm tiên tử’ trông như thế nào, cậu có thể xác định lại phỏng đoán của mình.

Lúc này, Bạch Tôn Giả hỏi: “Vậy Diệp Tư đạo hữu, ngươi có biết cái ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’ này phải khởi động thế nào không?” “Đương nhiên!” Diệp Tư nói rồi, chui ra từ cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau đó, nàng đến trước cái bình trong suốt lớn bằng chiếc xe tải kia: “Trước tiên, chúng ta phải bỏ đủ linh thạch vào đây.” Nói rồi, nàng vươn tay vỗ lên đỉnh bình, cái bình trong suốt tự động mở ra một cái nắp to bằng cửa xe.

Thiết kế này tương đối khéo léo.

Hơn nữa... không hổ là pháp bảo tiên gia, đã qua bao nhiêu năm, cái nắp này vẫn không hề bị kẹt.

Chất lượng rất tốt, những bộ phận quan trọng cũng không hề bị gỉ sét.

“Cần bỏ vào bao nhiêu linh thạch?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Số lượng tùy ý, thông thường chúng ta bỏ vào là linh thạch Ngũ Phẩm, đầy một bình có thể sử dụng hơn năm trăm năm.

Rất hời.” Diệp Tư nói.

Bạch Tôn Giả: “Không vấn đề, linh thạch ta sẽ cung cấp.” Sau đó, y mở không gian trang bị của mình ra, ném tất cả linh thạch Ngũ, Lục Phẩm vào trong bình, nhét đầy nửa bình linh thạch.

“Ừm... lần này bên người không mang theo nhiều linh thạch Ngũ, Lục Phẩm.

Cứ dùng tạm đã, sau này sẽ lấp đầy.” Bạch Tôn Giả nói.

“Nhiều thế này là đủ rồi.” Diệp Tư đóng nắp bình trong suốt lại, rồi ôm cái bình lớn bằng chiếc xe tải kia xoay một vòng, khóa chặt nó lại.

Theo sau khi cái bình được vặn chặt, một cây gậy pha lê thô to, nhô ra từ đỉnh của đài ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’ này.

Đây hẳn là một cơ quan.

Cùng với cây gậy pha lê dần dần hiện ra, Tống Thư Hàng càng nhìn càng thấy không ổn.

Hình dạng của thứ này có vấn đề...

Đỉnh trên cùng vẫn là một cây gậy thẳng tắp, nhưng sau khi hiện ra hoàn toàn, thứ này biến thành một tay cầm hình chữ ‘Z’ khổng lồ.

Y hệt như tay quay của xe đẩy rác, chỉ là thể tích lớn hơn một chút.

Đừng nói với tôi, đài pháp khí viễn cổ có tên dù chuối nhưng hiệu quả siêu đỉnh này, lại cần phải giống như xe đẩy rác, cắm tay quay vào, rồi ra sức quay?

Kiểu khởi động như vậy thật sự quá là độc đáo.

“Thứ này gọi là tay quay, chỉ cần cắm vào cái lỗ của ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’ này, rồi nhấn giữ công tắc này, ra sức quay, là có thể kích hoạt thiết bị này.” Diệp Tư sư tỷ giới thiệu.

Tống Thư Hàng: “……” Đúng là cái tay quay thật!

Bạch Tôn Giả thì rất vui: “Đúng là giống xe đẩy rác thật!

Để ta, để ta!” Thế là, tiền bối nhận lấy cái tay quay khổng lồ này từ tay Diệp Tư, cắm vào ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’.

Diệp Tư giúp nhấn giữ công tắc khởi động.

Bạch tiền bối rất vui vẻ quay.

Một vòng, hai vòng...

Bạch tiền bối quay rất thuần thục.

Ầm ầm ầm ~~ một trận tiếng vang quen thuộc vang lên. ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’ được khởi động thành công.

Bạch Tôn Giả hỏi: “Như vậy là được rồi sao?” “Đúng vậy, như vậy là được rồi.

Tiếp theo, chỉ chờ nó bắt đầu phun ra linh tuyền thôi.” Diệp Tư đáp.

Khoảng mười nhịp thở sau.

Tiếng ầm ầm của Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ giảm dần, chỉ còn lại tiếng rung động hầu như không cảm nhận được.

Nhưng mà, linh tuyền vẫn chưa phun ra.

“Diệp Tư, có khi nào còn thiếu thứ gì đó không?

Ví dụ như, chúng ta còn thiếu một chút nước suối?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đừng vội, vẫn chưa đến lúc.

Ta nhớ các chủ từng giới thiệu, nói rằng trong cỗ máy này có trận pháp, có thể hấp thụ nguyên tố thiên địa, chuyển hóa thành nước suối.” Diệp Tư đáp, nhưng suy nghĩ một chút, nàng lại bổ sung: “Nhưng mà, nếu muốn đẩy nhanh quá trình này, còn có thể thêm một chút nước suối có linh lực vào vị trí này của ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’ làm mồi.” Nói rồi, Diệp Tư lại khẽ vỗ vào một vị trí trên ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’, một cái hộp to bằng xô nước bật ra.

“Nước suối có linh lực?

Để tôi!” Tống Thư Hàng vươn tay phủ lên cái xô nước đó.

Đồng thời ý niệm vừa động, dẫn nước suối từ ‘Hoạt Tuyền’ trong tâm khiếu ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, một lớp nước suối xuất hiện dưới đáy xô.

“Đủ chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lời vừa dứt, nước suối ‘Hoạt Tuyền’ dưới đáy xô dường như bị hấp thụ vào.

Diệp Tư vội vàng đưa tay đẩy một cái, đẩy cái xô nước đó trở lại vào trong ‘Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ’.

Sau đó, từ đỉnh của Tân Thế Kỷ Linh Tuyền Thôi Sinh Cơ, một lượng lớn linh tuyền phun ra ào ạt.

Mấy người Tống Thư Hàng không kịp tránh, bị linh tuyền phun ướt hết cả người.

Diệp Tư: "Dẫn nước Hoạt Tuyền của cậu hiệu quả không tồi." Bạch Tôn Giả thì không tránh né, y đưa tay chỉ một cái, một khối linh thủy to bằng nắm đấm lơ lửng trước mặt y.

Sau đó y dùng tay chạm vào khối linh thủy này, tiến hành kiểm tra chúng.

"Linh tuyền rất tốt, bên trong ẩn chứa sinh cơ dồi dào.

Nan quái truyền thuyết thường xuyên dùng nước Dao Trì, có thể kéo dài tuổi thọ.

Có nước Dao Trì này, trồng một số linh thực vật, sẽ được việc gấp đôi.

Ừm, ta có thể thí trứ tương kỷ phiến dược viên lý dược điền, di thực quá lai thí thí." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng tắm mình trong linh tuyền, cũng cảm thấy một trận thần thanh khí sảng.

Tuy nhiên, cậu cảm thấy hiệu quả của linh tuyền này, không bằng 'Hoạt Tuyền' mà hạch tâm trong tâm khiếu của cậu diễn hóa ra.

Nước suối Dao Trì, tổng cảm giác hơi giống phiên bản yếu hơn của 'Hoạt Tuyền'.

Nhưng mà, lượng nước phun ra của nó lớn hơn nhiều so với 'Hoạt Tuyền' trong cơ thể cậu.

Thời viễn cổ, 'Thiên Đình' do Thiên Đế kiến lập, ở một số phương diện, tổng cảm giác có rất nhiều điểm tương đồng với 'tiểu thế giới' hình thành từ Kim Liên nhỉ.

“Tiếp theo, chúng ta cũng nên rời khỏi đây thôi.” Bạch Tôn Giả hài lòng nói.

Chuyến ra ngoài lần này đi nổ ‘tổ địa Vô Cực Ma Tông’ thật là hời to – tùy tiện cũng nhặt được một cái Dao Trì Thiên Giới.

“Đúng rồi, A Thập Lục, Thư Hàng.

Cái Dao Trì Thiên Giới này, ba chúng ta chia nhé.

Nhưng mà, bây giờ Dao Trì Thiên Giới trở thành bảo vật cá nhân của ta.

A Thập Lục, Thư Hàng, phần của các ngươi, có muốn đổi thành linh thạch hay bảo vật khác không?” Bạch Tôn Giả nhìn Tống Thư Hàng và A Thập Lục, hỏi.

Đi ra ngoài cùng Bạch Tôn Giả, luôn luôn có thể kiếm được một số lợi ích.

Mặc dù những lợi ích này, thường đi kèm với nguy hiểm.

Ví dụ như chuyến đi Dao Trì này, Tống Thư Hàng suýt nữa bị nữ thủ vệ Dao Trì chém trọng thương.

Hơn nữa còn gặp phải ‘Lư Sơn Lộ Ma Tôn’ đại ma đầu Thất Phẩm, càng gặp phải quái vật lớn như ác thú tà năng.

Nhưng mà, chỉ cần có thể vượt qua kiếp nạn, là có thể thu hoạch lớn.

Đây chính là phú quý hiểm trung cầu mà.

Không đúng, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Nghĩ kỹ lại, nếu nói phú quý hiểm trung cầu, thì cho dù là nữ thủ vệ, Lư Sơn Lộ Ma Tôn, ác thú tà năng, cũng không mang lại nguy hiểm sinh mạng thật sự cho tôi và Tô Thị A Thập Lục!

Nữ thủ vệ Dao Trì lúc đó tuy hung hãn tấn công tôi, nhưng thực tế ngầm ra tay nương nhẹ, tuyệt đối sẽ không làm tổn thương tính mạng của tôi; Lư Sơn Lộ Ma Tôn vừa xuất hiện đã bị Bạch Tôn Giả đánh tơi bời; còn ác thú tà năng, càng là đóng vai một nhân vật bi kịch từ đầu đến cuối.

Khi ở cùng Bạch tiền bối, nguy hiểm càng đáng sợ, thu hoạch mới càng lớn.

Mà lần này, thu hoạch cả Dao Trì Thiên Giới, nhưng 'hiểm' gặp phải lại nhỏ như vậy.

Điều này không tu chân chút nào!

Chẳng lẽ nói, 'phú quý hiểm trung cầu' lần này tương đối đặc biệt, trước tiên đạt được 'phú quý', sau đó mới tiếp xúc với 'hiểm' đáng sợ sao?

Có khi nào 'hiểm' thật sự còn đang mai phục tôi và Tô Thị A Thập Lục ở phía sau không?

Tống Thư Hàng không khỏi cẩn trọng hơn.

Vì... vị nữ tu tóc xanh bị nghi ngờ là đồng loại của quái vật tiền bối, một quẻ 'thượng thượng thượng thượng thượng thượng thiêm' vẫn chưa ứng nghiệm.

Thêm vào đó, sau bài học sống còn ở 'Nho gia Kim Liên Thế Giới' trước đây, Tống Thư Hàng gần đây mọi việc đều cẩn trọng hơn.

Chương 906

Dù làm bất cứ việc gì cũng phải chuẩn bị từ góc độ ‘tệ nhất’.

Có chuẩn bị thì không lo gặp hoạn nạn mà! ......

Tô Thị A Thập Lục liên tục xua tay nói: “Bạch tiền bối, chia phần cho tôi thì thôi đi.

Tôi chẳng giúp được gì cả.” Bạch Tôn Giả vỗ vỗ A Thập Lục, nói: “A Thập Lục ngươi không cần khách khí, thấy có phần.

Ta trước đây với tất cả đạo hữu đều phân phối như vậy.

Hơn nữa, ai nói ngươi không giúp gì?

Cho dù là trước đây thám hiểm ‘Dao Trì Thiên Giới’, hay sau này giúp kiểm soát ấm linh, đều là giúp ta.

Ngươi và Thư Hàng đều đừng từ chối, lợi ích của Dao Trì Thiên Giới này, đến lúc đó ba chúng ta phân phối.

Thập Lục, phần của ngươi muốn đổi thành linh thạch sao?

Hay là sau này đến kho báu của ta, chọn lựa một số bảo vật tương đương?” Sự hào sảng của Bạch Tôn Giả, khiến người ta khó từ chối.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút, rồi nói: “Vậy, tôi sẽ đổi thành bảo vật tương đương vậy.” “Được.” Tiếp đó, Bạch Tôn Giả lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Còn về Thư Hàng tiểu hữu thì...” Tống Thư Hàng đang định trả lời.

Bạch Tôn Giả dùng tay phải đập vào lòng bàn tay trái nói: “Phần của cậu thì đổi thành linh thạch đi, từ số linh thạch cậu nợ ta mà từ từ trừ.” “……” Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Bạch tiền bối tiếp theo chính là chủ nợ lớn nhất của cậu!

Đầy một không gian trang bị linh thạch Bát, Cửu Phẩm, cộng thêm linh thạch bị Kim Liên chiếu ra từ 'hạch tâm' hấp thụ.

Tống Thư Hàng cũng không biết mình có sống hết đời này, có trả hết được khoản nợ khổng lồ này không.

Mà thôi, nợ nần thứ này, một khi nhiều đến một mức độ nào đó, thì không cần lo lắng nữa. xxxxxxxxxxxxxx Ngay lúc này đây, hiện thế, núi lửa khu vực thung lũng nứt Đông Phi.

Có một bóng người, tĩnh lặng ngồi trên miệng núi lửa, ẩn hiện trong hơi độc của núi lửa.

Đột nhiên, bóng người này ngẩng đầu lên, đôi mắt đỏ như máu của hắn trong hơi độc phát ra ánh sáng yêu dị: "Dao Trì Thiên Giới!" Dao Trì Thiên Giới vốn đã trầm tịch, lại bất ngờ thức tỉnh trở lại.

Nhưng chỉ trong chốc lát, bóng người này lại cúi đầu xuống.

"Không phải Trình Lâm.

Trình Lâm, đã bị ta giết.

Hơn nữa, kẻ kích hoạt Dao Trì Thiên Giới, không phải nàng ta, khí tức cũng hoàn toàn khác." Bóng người này lẩm bẩm.

Trong làn sương mù dày đặc, mơ hồ có thể thấy trên hai cánh tay hắn, có rất nhiều đôi mắt chớp động.

Có người nào đó đã tìm thấy Dao Trì Thiên Giới, rồi kích hoạt nó sao?

Thật là một kẻ vừa may mắn, lại vừa bất hạnh.

Chủ nhân cũ của Dao Trì Thiên Giới, Dao Trì Nữ Đế 'Trình Lâm' từng đắc tội với không ít người.

Những kẻ đó, đến nay vẫn còn không ít kẻ, giống hắn ta mà sống sót trên đời.

Trong điều kiện không thể báo thù Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, những kẻ đó chắc chắn sẽ trút giận lên người khác.

Nếu họ biết có người kế thừa Dao Trì Thiên Giới của Trình Lâm, nói không chừng sẽ ra tay, tiêu diệt cả Dao Trì Thiên Giới và kẻ kế thừa.

“A a.” Bóng người này tự giễu cười một tiếng.

Nhưng mà, hắn và những kẻ đó khác.

Hắn chỉ nhắm vào Trình Lâm, còn kẻ kế thừa gì đó, thì không liên quan gì đến hắn.

Từng... hắn tự tay bóp nát đầu Trình Lâm, bách phân chi bách xác nhận Trình Lâm đã thần hình câu diệt.

Nhưng sau bao nhiêu năm trôi qua, trong lòng hắn càng nghĩ càng thấy không đúng.

Hắn cảm thấy Trình Lâm kẻ đó, sao có thể dễ dàng chết đi như vậy.

Đừng để ta tìm thấy ngươi, nếu ta biết ngươi còn sống, cho dù chân trời góc bể, ta nhất định phải tìm thấy ngươi, rồi giết chết ngươi một lần nữa.

Bóng người này nghiến răng nói.

Hơi độc càng lúc càng dày đặc, che phủ hoàn toàn bóng người này. xxxxxxxxxxxxxx Ở một bên khác.

Bạch Tôn Giả ngự kiếm phi hành, mang theo Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng rời khỏi không gian Dao Trì.

Hiện tại Bạch Tôn Giả vẫn mặc phượng bào, đội phượng quan.

Vì y muốn lén lút di chuyển toàn bộ ‘không gian Dao Trì’ từ tổ địa ‘Vô Cực Ma Tông’ ra, di chuyển đến địa bàn của chính mình.

Vì vậy, y phải mặc bộ trang bị 'hạch tâm Dao Trì Thiên Giới' này, tiện cho hành động.

Tô Thị A Thập Lục đến thở mạnh cũng không dám, im lặng nhìn Bạch Tôn Giả, người tài cao gan lớn, lén lút di dời Dao Trì Thiên Giới ra khỏi tổ địa Vô Cực Ma Tông.

Tống Thư Hàng càng là duy trì cảnh giác toàn bộ quá trình – vì cậu có một dự cảm, đợt 'phú quý hiểm trung cầu' này, 'hiểm' vẫn chưa đến!

Để tránh thảm kịch Nho gia Kim Liên Thế Giới tái diễn, cậu phải dốc hết một trăm phần trăm tinh thần và sự chú ý.

Ba mươi phút sau...

Bạch Tôn Giả thành công đưa Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, 'đào' Dao Trì Thiên Giới ra ngoài.

Sau đó, đoàn ba người thêm Liễu Thụ Yêu và Thông Nương, vui vẻ trở về công ty điện ảnh của Hoàng Sơn Chân Quân.

Đợt 'hiểm' này dường như tạm thời nghỉ phép rồi, thật sự không đến! ......

Trên bầu trời, mặt trời lặn về phía tây, trời dần tối.

Tống Thư Hàng phát ra một tiếng cảm thán sâu sắc.

Lại một ngày đầy đủ kết thúc.

Tuy nhiên, mấy ngày sắp tới, chắc sẽ không còn đầy đủ như vậy nữa.

Tiếp theo, các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều bắt đầu lo liệu chuyện điện ảnh 'Mạt Pháp Chi Chiến'.

Trước khi phim công chiếu, Tống Thư Hàng chắc có thể vui vẻ nghỉ ngơi vài ngày, rồi chờ buổi chiếu ra mắt phim.

Nói đến đây, Thư Hàng có lẽ là thành viên mong chờ phim công chiếu nhất trong toàn bộ 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Vì cậu rất cần được 'tẩy trắng' mà!

Trong đoạn phim quảng cáo 'Mạt Pháp Chi Chiến', mấy cảnh cắt ghép đã khắc họa nhân vật 'Cao Thăng sư huynh' đặc biệt tà ác.

Bây giờ, toàn bộ mạng internet đều tràn ngập những lời bình luận đáng sợ như: 'Cao Thăng sư huynh phải chết!', 'Đánh đổ Cao Thăng sư huynh, giải cứu Lăng Dạ!', 'Tìm Cao Thăng sư huynh ra đời thực!', 'XXX Cao Thăng sư huynh'.

Ngay cả mẹ Tống cũng gọi điện thoại đến, muốn cắt đứt quan hệ mẹ con với Tống Thư Hàng nữa, bi kịch!

Vì vậy, Tống Thư Hàng bây giờ nóng lòng chờ phim công chiếu, để 'tẩy trắng' và xoay chuyển ấn tượng của khán giả về nhân vật 'Cao Thăng sư huynh'.

Hy vọng sau khi phim công chiếu, đoạn Cao Thăng sư huynh anh dũng hy sinh, có thể khiến khán giả dành cho 'Cao Thăng sư huynh' một chút tình yêu.

Chỉ cần mọi người đều dâng hiến một chút tình yêu, thế giới sẽ biến thành nhân gian tươi đẹp.

Phải có tình yêu!

Ngoài Tống Thư Hàng, một người khác cũng rất mong chờ phim công chiếu hẳn là Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu tiền bối.

Anh ta chỉ mong sau khi phim công chiếu, khán giả có thể nhớ đến nhân vật phản diện lớn mặc bộ giáp tinh xảo đáng sợ kia, từ đó nhớ đến anh ta.

Mong muốn nhỏ nhoi này của anh ta, có thực hiện được không, thì phải chờ đến ngày công chiếu thôi! ......

Khi Bạch Tôn Giả dẫn Tống Thư Hàng và những người khác rời khỏi sa mạc, rời khỏi phạm vi 'tổ địa Vô Cực Ma Tông', điện thoại của Tống Thư Hàng mới có lại tín hiệu.

Tín hiệu vừa hồi phục, điện thoại của Tống Thư Hàng liền rung lên không ngừng.

Sau đó, cậu nhận được gần một trăm tin nhắn.

Quái lạ, nhiều tin nhắn vậy sao?

Chẳng lẽ có người dùng tin nhắn rác khủng bố cậu sao?

Thời buổi này luôn có những người xấu dùng loại phần mềm tin nhắn rác này để quấy rối người khác.

Nhưng tôi đâu phải cô gái xinh đẹp, quấy rối tôi có tác dụng gì?

Tống Thư Hàng mở hộp tin nhắn của mình.

Sau đó, cậu phát hiện trong hộp tin nhắn của mình, toàn là tin nhắn từ những người quen thuộc.

Trong đó số lượng nhiều nhất là thành viên được phân vào nhóm 'Bạn học', có bạn học đại học Giang Nam, cũng có bạn học cấp ba của cậu ngày trước.

Kế tiếp là thành viên trong nhóm 'Họ hàng' của cậu.

Tống Thư Hàng mặt đen sầm, không cần mở tin nhắn, cậu đã đoán được nội dung tin nhắn là gì.

Cậu tùy tay nhấn một cái.

Phần lớn tin nhắn của bạn học là như thế này: Ví dụ như 'Thư Hàng, người đóng Cao Thăng sư huynh là cậu đúng không!

Không cần phủ nhận, vì tôi còn thấy bóng dáng của Cao mỗ mỗ, Thổ Bá, Dương Đức ba tên đó trong phim quảng cáo.

Trời ạ, tôi có đang mơ không vậy?

Đó là phim của đạo diễn Nhã Các Bố đấy!

Cầu giới thiệu!' – Tôi cũng không ngờ Bạch tiền bối lại mời đạo diễn Nhã Các Bố đến chỉ đạo phim.

Ngoài ra, tôi và đạo diễn Nhã Các Bố không thân, không thể giới thiệu cho cậu. 'A Hàng, cầu giới thiệu Lăng Dạ đi, tôi đã là fan cuồng của Lăng Dạ rồi.' – Fan cuồng của Bạch tiền bối, tung hoành lịch sử trái đất hàng nghìn năm, dấu chân còn lan rộng khắp thế giới...

Không, là khắp vũ trụ.

Chương 907

Nếu mỗi fan cuồng đều cầu giới thiệu, tôi cả đời khỏi làm gì nữa, chỉ chuyên giới thiệu Bạch Tôn Giả cho các cậu. 'Cao Thăng Hàng, cậu chết chắc rồi!

Đương nhiên, nếu cậu đồng ý giới thiệu đại sư tỷ 'Mộ Dung Họa' cho tôi quen, tôi sẽ tha cho cậu.' – Tin nhắn này, Tống Thư Hàng quyết định nguyên văn, không đổi một chữ nào chuyển tiếp cho Dược Sư tiền bối. 'Cao Thăng sư huynh chào ngài, Cao Thăng sư huynh tạm biệt.

Ngoài ra, nếu ngài giới thiệu vị sư huynh ấm áp 'Phong Xuyên Tử' cho tôi quen, tôi sẽ đáng yêu mà bỏ qua cho ngài.' – Tin nhắn này, Tống Thư Hàng quyết định nguyên văn, không đổi một chữ nào chuyển tiếp cho Giang Tử Yên cô nương. 'Thư Hàng, có người trả giá cao để tìm người thật của cậu, nghe nói chỉ cần tìm ra Cao Thăng sư huynh bản thân, là có thể nhận được sáu tờ tiền màu hồng tươi rói.

Vậy nên... cậu không định mời khách, để bịt miệng bọn tôi sao?' – Vô liêm sỉ!

Tình bạn của chúng ta lại chỉ đáng sáu tờ tiền màu hồng thôi sao. 'Cao Thăng sư huynh, trả Lăng Dạ lại cho tôi!

Lăng Dạ thân yêu của tôi, lại bị cậu ngược đãi hết lần này đến lần khác, đau lòng quá.

Tôi hận chết cậu rồi ~~' – Số điện thoại này, xem xét đưa vào danh sách đen.

Vì người gửi tin nhắn này là nam, vậy nên, đây là một 'cơ lão' (gay)! 'Tôi đại diện Hội Quyền Kích Đại Học Giang Nam, mời Cao Thăng sư huynh chỉ giáo!' – Phó xã trưởng tán thủ 'Nam Hạo Mãnh' còn từng bị tôi đánh ngã tám lần rồi.

Muốn khiêu chiến tôi, trước tiên hãy khiêu chiến tên to con Nam Hạo Mãnh đó đi.

Kéo xuống một loạt, những tin nhắn mà những người trong nhóm bạn học này gửi đến, phần lớn đều là những tin nhắn tương tự.

Ừm... thật ra những người trong nhóm bạn học này, quan hệ với Tống Thư Hàng đều không tồi.

Vì cũng chỉ có những người quan hệ không tồi, mới được Tống Thư Hàng lưu số điện thoại.

Vật họp theo loài.

Thật ra những bạn học này, phần lớn là ngạc nhiên trước vận may của Tống Thư Hàng, Cao mỗ mỗ, Thổ Bá và Dương Đức, lại có thể chen chân vào đoàn làm phim của đạo diễn lớn thế giới Nhã Các Bố, trong kỳ nghỉ hè này quay một bộ phim!

Còn về danh sách họ hàng, những tin nhắn gửi đến càng đa dạng hơn.

Ví dụ như Tống Thọ Tinh của nhà họ Tống, ông là anh trai của cụ cố Tống Thư Hàng.

Cụ cố Thư Hàng đã qua đời từ lâu, nhưng vị Tống Thọ Tinh này lại vẫn tai thính mắt tinh, vừa biết dùng máy tính, lại vừa biết dùng điện thoại.

Tuy nhiên, vì tuổi cao, Tống Thọ Tinh có chút tư tưởng phong kiến. ‘Thư Hàng à, nghe nói con đi đóng phim à?

Nghe ta khuyên một tiếng, đừng làm diễn viên, hãy học hành tử tế, báo hiếu tổ quốc!’ – Con biết rồi, con hiểu rồi!

Phải ‘phú cường, dân chủ, văn minh, hài hòa; tự do, bình đẳng, công chính, pháp chế; yêu nước, kính nghiệp, thành tín, hữu thiện'! 'Thư Hàng, nhớ dẫn mấy đứa con gái về nhà nha, (biểu tượng mặt cười).

Ngoài ra, hôm nay ngủ trưa, ba con trong mơ còn đang nghĩ đến chuyện con đóng phim, rồi cười phá lên.

Tiếng cười đó thật đáng sợ, làm mẹ giật mình.' – Mẹ ơi, lần trước mẹ không phải nói muốn cắt đứt quan hệ mẹ con với con sao? 'Thư Hàng, con bé đó là bạn gái con à?

Bí mật nói cho ba biết, đến lúc đó đến nhà chơi, ba và mẹ con cũng dễ có chuẩn bị.

Ngoài ra ba nói với con này, hôm nay ngủ trưa, mẹ con mơ thấy chuyện con đóng phim, đột nhiên cười phá lên, tiếng cười đó thật đáng sợ, làm ba giật mình.' – Ba ơi, tin nhắn này con sẽ nguyên văn, không đổi một chữ nào chuyển tiếp cho mẹ! 'Thư Hàng ca, hôm nay em suýt bị người ta đánh.

Có bạn học hỏi em Cao Thăng sư huynh có phải anh trai em không, làm em sợ muốn chết.

May mà em nhanh trí, em không nhận anh trai này, thoát được kiếp nạn này.' – Đây là tin nhắn của thằng em họ, đồ thỏ con không nuôi lớn được, uổng công mỗi năm Tết đến tôi mua đồ ăn ngon, đồ chơi hay cho nó.

Đại nạn lâm đầu, lại ngay cả anh trai này cũng không nhận.

Nửa buổi sau, xem xong tất cả tin nhắn, Tống Thư Hàng u u thở dài.

Tô Thị A Thập Lục che miệng khẽ cười, nàng đứng ngay bên cạnh Tống Thư Hàng, liếc thấy không ít tin nhắn trên điện thoại của Thư Hàng.

Tuy chỉ thấy vài tin, nhưng chỉ cần nhìn một cái là có thể đoán được nội dung của các tin nhắn khác.

“Trước khi phim công chiếu, tôi quả nhiên vẫn nên bế quan thôi.” Tống Thư Hàng nặng nề nói – cậu sợ mình bây giờ mà ra đường, cũng sẽ bị người ta trùm bao tải đánh cho một trận.

Điều này tuyệt đối không phải khoa trương!

Dưới ảnh hưởng của sức hấp dẫn đáng sợ của Bạch Tôn Giả, những người muốn đánh cậu bây giờ chắc chắn có thể xếp hàng từ Bắc Kinh đến Côn Minh, xuyên suốt cả An Lạc! xxxxxxxxxxxxxx Dưới sự thao tác của Hoàng Sơn Chân Quân, phim quảng cáo đã ào ạt, nhanh chóng đi vào cuộc sống của người dân An Lạc.

Thêm vào đó, chất lượng phim quảng cáo quả thật quá tốt, diễn viên ai nấy đều dung mạo xuất chúng, nam đẹp nữ xinh.

Mấy cảnh quay kỹ xảo trong phim quảng cáo, càng là vượt trội hơn tất cả kỹ xảo trên thế giới.

Từ khi phim quảng cáo được tung ra, cơ bản là một tràng lời khen.

Chỉ cần đến lúc vào rạp chiếu phim, hiệu quả thực tế của phim có được một nửa của phim quảng cáo... không, chỉ cần có một phần ba thậm chí một phần năm của phim quảng cáo, cũng đáng giá tấm vé xem phim rồi.

Thế là, nhiều người trong lòng và túi tiền đều rục rịch, bộ phim này, quả thật đáng để họ xem!

Nhưng mà, trong tình huống mọi người nhất trí khen ngợi, có một số người, cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Chương này là chương tăng thêm cho Minh Chủ thứ 23 của Qidian – Fatalbác.

Ai nha, cái bộ ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ này là cái gì vậy?

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi, một tràng dài lời khen?

Trong này nhất định có nội tình gì đó!

Chắc chắn là bên làm phim đã thuê ‘thủy quân’ để tăng lượt khen, đợi ta đi ‘hắc’ nó một phen!

Nhưng trước khi ‘hắc’, cũng phải xem qua phim quảng cáo đã.

Dù sao, cho dù muốn ‘hắc’, cũng cố gắng đừng ‘hắc’ một cách vô tri. ‘Hắc’ vô tri sẽ bị người ta xem thường, có chút ‘cán hóa’ sẽ tốt hơn.

Thế là, nhiều người ôm ý nghĩ này, đã mở phim quảng cáo ra xem.

Ấy?

Đây là tác phẩm của đạo diễn Nhã Các Bố sao?

Thật sự là Nhã Các Bố đó sao?

Không phải là kẻ giả mạo chứ!

Xem trước đề tài là gì.

Cái gì?

Phim thể loại tận thế sao?

Hơn nữa, đây không phải là đề tài anh hùng thông thường, mà còn thêm yếu tố tu chân?

Tu chân và tận thế kết hợp lại, tuyệt vời!

Không đúng, phải nói là cảm thấy thật sự đáng để ‘hắc’ một phen!

Xem tiếp...

Chậc, còn thêm nhiều kỹ xảo khoa trương như vậy?

Kỹ xảo này có chút bá đạo.

Không lẽ là dồn hết tiền kỹ xảo vào cái phim quảng cáo này rồi sao? ‘Hắc’ một phen, cá năm hào, sau khi bị lừa vào rạp chiếu phim, khán giả e rằng chỉ có thể trông chờ vào mấy cảnh kỹ xảo này để sống sót, các tình tiết khác chắc chắn không có mấy cảnh kỹ xảo đáng xem!

Xem xong phim quảng cáo, bất ngờ lại rất có cảm giác.

Ngoài cảm thấy Cao Thăng sư huynh phải chết, lại không tìm được thêm nhiều điểm đáng để ‘hắc’.

Không có cách nào, dù sao phim quảng cáo cũng rất ngắn mà.

Vậy thì chỉ còn cách bắt đầu từ diễn viên thôi, xem qua diễn viên đã.

Nhiều diễn viên như vậy, không có ai nổi tiếng sao?

Lại là một điểm đáng ‘hắc’.

Nhưng mà, diễn viên ai nấy đều có nhan sắc siêu đỉnh, thật tuyệt vời.

Vì mức độ nhan sắc cao như vậy, tôi cũng phải vào rạp ủng hộ bộ phim này...

Trời ạ, tôi đang nghĩ cái quỷ gì vậy?

Đáng ghét, lại dùng mỹ nhân kế để dụ dỗ bọn ta.

Những ảnh quảng cáo diễn viên này chắc chắn đều được P sửa rồi!

Hình ảnh trong phim chắc chắn không đẹp bằng ảnh quảng cáo.

Giống như mấy bộ phim gần đây, nữ chính trên poster xinh đẹp đến nao lòng, vào rạp xem lại làm người ta chói mắt.

Không cần nói nhiều nữa, nắm lấy điểm này, lại ‘hắc’ nó thêm một phen.

Dù sao... trong mắt một số người, đoạn phim quảng cáo vỏn vẹn một trăm năm mươi giây này, đáng để ‘hắc’.

Không thể ‘hắc’ được, cũng phải cố tình kéo ra một chủ đề để ‘hắc’.

Đừng coi thường bọn họ, bọn họ là chuyên nghiệp đấy.

Chương 908

……

Mạng internet là một nơi tương đối ‘tự do ngôn luận’, khi phát biểu trên mạng, chỉ cần không tự mình ‘tác tử’, thông thường cũng sẽ không có các ‘chú’ (công an) đến nhà kiểm tra đồng hồ nước, giao nước, ‘chăm sóc’.

Dần dần, trên mạng xuất hiện các trang web bình luận phim, diễn đàn để mọi người thảo luận về phim.

Ban đầu, mọi người cũng chỉ trò chuyện hoặc bình luận khá bình thường về một bộ phim mới công chiếu, hoặc sắp công chiếu.

Nhưng không biết từ khi nào, mỗi khi một bộ phim triển khai quảng bá, luôn có người đứng ra, nắm bắt những điểm thiếu sót của bộ phim, tiến hành bình luận từ đầu đến chân.

Đây cũng là chuyện không thể tránh khỏi.

Một là trăm miệng khó chiều, cho dù là bộ phim kinh điển đẳng cấp thế giới, cũng không thể làm hài lòng tất cả mọi người.

Món ngon tuyệt thế trong miệng bạn, trong miệng tôi có lẽ là món ăn ‘ẩm thực bóng tối’ thì sao?

Hai là, cùng với yêu cầu của mọi người đối với phim ngày càng cao, đã không còn là thời đại tùy tiện mời hai cao thủ ra diễn một bộ phim võ hiệp, đánh nhau hai ba mươi phút, mà vẫn có thể khiến khán giả xem say sưa nữa.

Nhiều bộ phim mới công chiếu gần đây, tình tiết, cảm giác hình ảnh, bắt đầu không thể làm thỏa mãn khẩu vị của mọi người.

Thêm vào đó, các loại phim dở tệ liên tục xuất hiện, cũng khiến khán giả có chút không chịu nổi.

Nhưng mà... nếu thật sự không thích một bộ phim, cảm thấy không hợp khẩu vị, hoặc bộ phim đó thật sự rất dở, thì cho một bình luận tệ cũng được.

Đằng này có một bộ phận người, bất kể phim hay dở thế nào, cứ thấy một bộ phim nhận được lời khen không ngớt, là hai tay lại ngứa ngáy.

Đây chính là 'hắc tử' (anti-fan). 'Hắc tử' không đi chơi bóng rổ, lại đến chơi bàn phím, cướp chén cơm của người khác sao? xxxxxxxxxxxxxx Tại công ty TNHH sản xuất phim Hoàng Sơn.

Đậu Đậu lại biến thành một bãi đậu, bị nhốt trong một bình hoa thủy tinh lớn – trước đó nó đã tung bài hát 'Hoàng Sơn Đại Ngốc Chi Ca' của Tạo Hóa Pháp Vương trong nhóm, sau đó bị Hoàng Sơn Chân Quân đưa đến chỗ Diệt Phượng công tử, do Diệt Phượng công tử biến nó thành một bãi đậu, rồi lại bị Hoàng Sơn Chân Quân cho vào bình hoa lớn, đặt trong công ty.

Mấy vị đạo hữu khác rảnh rỗi không có việc gì, ở lại công ty điện ảnh của Hoàng Sơn Chân Quân, chờ buổi chiếu ra mắt phim bốn ngày sau.

Vì rảnh rỗi không có việc gì, nên mấy ngày này, các đạo hữu đều đang luận đạo, giao lưu một chút tâm đắc tu luyện gần đây.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu, đang nhất tâm nhị dụng.

Anh ta vừa luận đạo với các đạo hữu, vừa lướt điện thoại.

Anh ta đang xem các bình luận về 'Mạt Pháp Chi Chiến' trên các trang web bình luận phim lớn.

Những bình luận này, đa số khiến anh ta cảm thấy lạnh lẽo.

Trong số rất nhiều bình luận phim, những bình luận nhắc đến nhân vật ‘phản diện mạnh nhất bản này’ của anh ta, lại chỉ có rất ít câu.

Cho dù có người khen anh ta đẹp trai, cũng đều phải chú thích một câu là đã không nhớ rõ dung mạo của anh ta nữa.

Ngay cả bộ giáp mà anh ta mặc được nhắc đến số lần, cũng vượt xa bản thân anh ta.

Lướt đi lướt lại, đột nhiên, có vài bình luận mới xuất hiện trong mắt anh ta.

Đều là những bình luận tệ một sao, nội dung là từ nhiều góc độ ‘hắc’ bộ phim ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ này... nào là diễn viên tuyệt đối không đẹp bằng ảnh quảng cáo, kỹ xảo trong phim chắc chắn là kỹ xảo năm xu, tình tiết tu chân kết hợp tận thế chắc chắn tệ như phân, Cao Thăng sư huynh phải chết, đạo diễn Nhã Các Bố không lẽ là người trùng tên khác sao, vân vân.

Ừm, ‘hắc’ thì ‘hắc’ đi, thời buổi này bộ phim nào mà không bị người ta ‘hắc’ chứ?

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu thể hiện một trái tim lớn.

Dù sao, đến lúc đó sự thật sẽ thắng hùng biện – diễn viên chỉ đẹp hơn trong phim quảng cáo, kỹ xảo là thật, Cao Thăng sư huynh dù sao cũng thật sự đã chết, đạo diễn cũng chính là Nhã Các Bố bản thân.

Vì vậy, những bình luận này đều có thể bỏ qua.

Đợi phim chính thức công chiếu, là có thể tát bốp bốp vào mặt bọn họ.

Đang xem xem, đột nhiên...

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu nhìn thấy một bình luận tệ một sao.

Tiêu đề bình luận là: ‘Các điểm khác đều đã bị người ta nói hết rồi, tôi sẽ nói về nhân vật phản diện Ác Tướng Minh Nguyệt trong bộ phim này.’ Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu, nhìn thấy bình luận này, đột nhiên hai mắt sáng rực, một cảm giác hạnh phúc dâng trào trong lòng.

Lần trước khiến anh ta cảm thấy ấm lòng, là lúc Bắc Hà Tán Nhân không cần nhìn cũng gọi được đạo hiệu của anh ta!

Cảm giác này, thật tuyệt.

Diệt Phượng công tử nhìn về phía Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu, lo lắng hỏi: “Túy Nhật cư sĩ, huynh sao vậy?

Có phải trạng thái không tốt lắm không?

Hay là, huynh đi nghỉ ngơi trước một chút?” “Cảm ơn Diệt Phượng đạo hữu đã quan tâm, tôi không sao, không cần lo lắng cho tôi.

Nhưng mà, tôi đi gọi một cuộc điện thoại đã.” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu khẽ nói.

Diệt Phượng công tử cười ấm áp: “Không sao là tốt rồi, nếu Túy Nhật cư sĩ huynh thật sự mệt rồi, thì hãy nghỉ ngơi thật tốt, sức khỏe là quan trọng.” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu đáp lại bằng một nụ cười, sau đó cầm điện thoại, rời khỏi chỗ các đạo hữu luận đạo.

Sau đó, anh ta nhanh chóng gọi điện cho mấy vị sư đệ của mình, nhờ các sư đệ giúp một chuyện nhỏ... ......

Hai giờ sau.

Khu vực ‘Nhất Dương’ ở An Lạc.

Có một thanh niên ngồi trước máy tính, chán nản ngồi trên ghế lắc lư qua lại.

Gần đây cuộc sống thật vô vị, thiếu kích thích.

Sau khi tốt nghiệp đại học, liền trở thành một nhân viên văn phòng bình thường.

Rồi, game online cũng chơi ít đi... vì không có nhiều năng lượng để đầu tư, hơn nữa thiếu đi niềm đam mê ngày xưa ở trường học, gọi bạn bè cùng chơi game.

Dần dần, liền không chơi game online lớn nữa.

Thỉnh thoảng lên mạng chơi một ván Liên Minh Huyền Thoại gì đó, nhưng cũng chỉ giới hạn ở một ván.

Trước đây thích xem phim, nhưng bây giờ phim đáng xem ngày càng ít.

Cuối cùng, vì quá chán đến mức buồn thiu, hắn đã hình thành một thói quen xấu.

Bất kể là bộ phim nào, hắn cũng phải tìm đủ mọi cách tìm ra những điểm không thỏa đáng, rồi lên mạng 'quẹt' một bình luận một sao.

Hơn nữa, có lý có cứ, không phải là 'hắc' vô tri.

Ví dụ như hôm nay, hắn vừa mới 'quẹt' một bình luận tệ một sao cho bộ phim quảng bá điên cuồng 'Mạt Pháp Chi Chiến'.

Điểm 'hắc' là nhân vật mờ nhạt 'Ác Tướng Minh Nguyệt'.

Sau khi đăng bình luận tệ, hắn lại bắt đầu cảm thấy vô vị.

"Làm gì đây nhỉ?

À, cũng đến lúc tìm một cô bạn gái rồi." Thanh niên trong lòng nghĩ ngợi lung tung.

Lúc này, ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa – chuông cửa nhà hắn vừa hỏng.

“Ai đó.” Thanh niên hỏi.

“Chào anh, chúng tôi là kiểm tra đồng hồ nước.” Ngoài cửa truyền đến một giọng nói rất trầm ấm.

Thanh niên: “Đồng hồ nước nhà tôi ở bên ngoài mà!” “Đùa thôi, chúng tôi là Phong Thu Tốc Đệ, mở cửa nhận chuyển phát nhanh đi.” Giọng nói ngoài cửa tiếp tục nói.

“Cút đi, tôi gần đây không mua sắm online, làm gì có chuyển phát nhanh?” Thanh niên giận dữ nói.

“Kính rượu không uống lại thích uống rượu phạt, cho tôi nổ tung cánh cửa đó đi!” Giọng nói ngoài cửa cũng giận dữ nói.

Phá cửa?

Cái thời buổi này tội phạm lộng hành thế này sao?

Hay là tôi lỡ đăng cái nội dung tìm đường chết gì đó trên mạng nên mới bị kiểm tra đồng hồ nước thật à?

Không thể nào, tôi là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, chưa bao giờ đăng bất kỳ lời lẽ quá khích nào trên mạng.

Cách duy nhất để giải tỏa sự u ám trong lòng là đánh giá một sao cho mỗi bộ phim thôi mà.

Đang nghĩ như vậy thì cánh cửa phòng trọ của anh ta khẽ mở.

Nơi ở của người trẻ tuổi là một phòng trọ đơn giản, một phòng ngủ, một phòng vệ sinh và một phòng khách, không có bếp.

Phòng khách là nơi anh ta thường dùng máy tính, đối diện với cửa phòng.

Cửa phòng không hề bị phá hỏng… nhưng lại như thể có một bàn tay vô hình vặn khóa mở cửa vậy.

Cảnh tượng này đặc biệt rợn người.

Tiếp đó, hai người đàn ông cao lớn bước vào phòng.

Một người mặt mày tươi cười, tự toát ra hào quang thiện ý, nhìn là đã thấy đáng tin cậy.

Người còn lại mặt mày khó chịu, rõ ràng là người vừa nói muốn phá cửa.

Người trẻ tuổi hoảng sợ nói: “Mấy người là ai, đừng có qua đây, nếu còn bước tới nữa tôi sẽ báo cảnh sát đấy!” “Cậu em, đừng căng thẳng, bọn tôi không có ác ý.” Người đàn ông tươi cười suy nghĩ một lát rồi nói: “Cậu có muốn tiền không?” Không có ác ý mà lại xông vào nhà tôi sao?

Người trẻ tuổi lập tức nghĩ đến nhiều cảnh tượng đáng sợ trong phim, ví dụ như ở nước ngoài sẽ chọn một số người bình thường, ép họ vận chuyển ma túy hoặc những tình tiết tương tự.

“Tiền thì tôi đương nhiên thích, nhưng chuyện phạm pháp thì tôi sẽ không làm đâu.

Mấy người chết cái tâm đó đi!” Vừa nói, người trẻ tuổi đã lén bấm điện thoại báo cảnh sát.

“Không cần gọi điện thoại đâu, tín hiệu ở đây đã bị tôi chặn rồi.” Người đàn ông mặt khó chịu nói.

Người trẻ tuổi không khỏi tim đập nhanh hơn, tiêu rồi!

Người đàn ông tươi cười hỏi: “Không cần lo lắng, bọn tôi thật sự không có ác ý.

Không lâu trước đây, cậu em có phải đã đăng một bình luận về nhân vật phản diện chính trong ‘Chiến Tranh Mạt Pháp’ trên mạng không?” “Ối giời, chỉ vì một cái bình luận dở mà mấy người lại truy lùng thông tin cá nhân của tôi sao?” Người trẻ tuổi cảm thấy thế giới này có bị điên không vậy?

Chỉ là một bình luận một sao bình thường thôi mà, hơn nữa anh ta cũng không nói lời nào quá đáng.

Thế mà lại lặn lội xa xôi tìm đến tận nhà, xông vào nhà anh ta sao?

Chương 909

Chuyện này có biến thái đến mức này không?

“Tôi đã nói rồi, cậu em hiểu lầm rồi, bọn tôi không phải muốn gây rắc rối cho cậu đâu.” Người đàn ông tươi cười nói: “Nói thế nào nhỉ, cái ‘bình luận một sao’ của cậu đã khiến sư huynh nhà tôi đọc rất vui.

Thế là, anh ấy bảo tôi tìm cậu, để giúp đỡ cậu một chút.

Tôi đã kiểm tra một chút, gần đây hình như cậu em hơi eo hẹp về kinh tế phải không?” Người trẻ tuổi: “……” “Xem ra không sai rồi.

Cầm lấy đi, đây là phần thưởng sư huynh nhà tôi tặng cậu, đừng khách khí mà nhận lấy đi.” Người đàn ông tươi cười đưa ra một phong bao lì xì đỏ chót.

Nhìn độ dày đó, nếu là tiền thì chắc cũng không ít đâu nhỉ?

“Ngoài ra, nếu cậu hài lòng với phần thưởng này, cậu còn có thể nắm bắt cơ hội, đăng thêm một vài bình luận về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ trên mạng.

Bất kể là đánh giá năm sao hay đánh giá dở, chỉ cần là bình luận chi tiết về nhân vật ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ thì sẽ nhận được thêm nhiều phần thưởng.” Người đàn ông tươi cười nói.

Người trẻ tuổi cẩn thận mở phong bao lì xì ra xem, đúng là toàn tờ tiền đỏ, ít nhất cũng phải vạn tệ.

Anh ta lại ngẩng đầu nhìn người đàn ông tươi cười kia.

Những tên này, mạch não có bình thường không vậy?

Bất kể là đánh giá năm sao hay một sao, chỉ cần là bình luận chi tiết về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ thì đều có thể nhận được phần thưởng?

Điên rồi sao?

Hay là... thế giới của giới siêu giàu, anh ta hoàn toàn không thể lý giải được?

“Làm tốt nhé, tôi rất có niềm tin vào cậu.” Người đàn ông tươi cười nói.

Dứt lời, anh ta phất phất tay, tiêu sái rời đi.

Sau khi người đàn ông tươi cười rời đi, người đàn ông mặt khó chịu đột nhiên hạ giọng nói: “Nhớ kỹ, viết bình luận cho tốt.

Chỉ được viết bình luận về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’, đừng viết cái khác.

Bất kể cậu viết hay hay dở, nhưng nhất định phải viết thật xuất sắc, thật cá tính.

Ngày mai, bọn tôi sẽ đến kiểm tra bình luận mà cậu đã viết.” Trong lòng người trẻ tuổi kinh hãi, ý của người đàn ông tươi cười trước đó rõ ràng là ‘nhân lúc có phần thưởng thì tranh thủ viết bình luận’.

Nhưng người đàn ông mặt khó chịu này lại đang uy hiếp anh ta, đêm nay nhất định phải viết ra bình luận xuất sắc, ngày mai còn phải đến kiểm tra?

Người trẻ tuổi nuốt một ngụm nước bọt: “Phải viết bao nhiêu chữ bình luận?” “Suýt nữa quên giới hạn số chữ cho cậu.

Một vạn chữ đi, ít nhất một vạn chữ, nếu thiếu thì hậu quả cậu tự hiểu.” Người đàn ông mặt khó chịu lạnh lùng nói.

Nói xong, người đàn ông mặt khó chịu cũng lững thững rời khỏi phòng.

Nửa lúc sau, người trẻ tuổi véo véo má mình, rồi nhìn chiếc phong bao lì xì trên bàn.

Đệt...

Thật sự không phải mơ.

Bình luận dài một vạn chữ về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’...

Cái này muốn lấy mạng người ta mà!

Trong phim quảng cáo, nhân vật phản diện chính BOSS chỉ xuất hiện mấy cảnh quay?

Lại thêm tấm ảnh chụp cảnh phim trong danh sách diễn viên.

Chỗ có thể bôi xấu, thì anh ta đã bôi xấu hết rồi còn gì!

Còn có thể viết ra bình luận gì nữa chứ?

Chỉ với chút thông tin này mà bắt anh ta viết một bài bình luận dài một vạn chữ, bịa ra kiểu gì đây!

Anh ta chợt nhớ lại ‘nhìn tranh viết văn’ hồi tiểu học, đưa ra một hai bức ảnh kỳ quái rồi bắt bạn viết một bài văn, đúng là có bệnh!

Nhưng nếu không viết thì lại cảm thấy rất đáng sợ.

Nhưng phải bắt đầu viết từ đâu đây?

Viết từ ngũ quan, ánh mắt của diễn viên ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ sao?

Ví dụ như từ đôi mắt sáng của ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’, có thể thấy được tuy hắn là một nhân vật phản diện, nhưng hắn cũng có câu chuyện tình cảm của riêng mình sao?

Thật là muốn chết mà, anh ta chỉ là một chuyên gia viết bình luận một sao, chứ có phải viết tiểu thuyết đâu.

Cái kỹ năng bịa chuyện này, anh ta không có điểm nào cả.

Người trẻ tuổi thật hoang mang.

×××××××××××××××××××× Một bên khác, Bạch Tôn Giả dẫn theo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rời khỏi tổ địa Vô Cực Ma Tông.

Ba người không trực tiếp quay về công ty điện ảnh Hoàng Sơn Chân Quân.

Bạch Tôn Giả trước tiên đưa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, di chuyển 'Dao Trì Thiên Giới' đến một nơi bí mật.

Nơi 'Dao Trì Thiên Giới' này là do ba người cùng nhau phát hiện, cho nên, Bạch Tôn Giả lại thiết lập quyền hạn để Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục có thể tùy ý tiến vào 'Dao Trì Thánh Địa'.

Ngoài ra, Bạch Tôn Giả vì gốc 'Bổ Ma Liên Hoa' trong hình chiếu hạt nhân của Tống Thư Hàng, đã tiến hành định giá.

Chuyến ra cửa tìm rắc rối với Vô Cực Ma Tông lần này, chủ yếu là để kiểm tra giá trị của gốc 'Bổ Ma Liên Hoa' này.

Hiệu quả bổ ma của 'Liên Hoa' bị phong ấn, còn tốt hơn Bạch Tôn Giả tưởng tượng.

Dù trong môi trường bị cấm sử dụng 'đan dược' và 'Linh Thạch', gốc Liên Hoa này vẫn có thể bổ ma, thậm chí tốc độ bổ ma vẫn cực kỳ thần tốc.

Mặc dù năm vạn Linh Thạch chỉ có thể đổi được 'Bổ Ma Liên Hoa' có mức độ Linh Lực tương đương hai vạn Linh Thạch, nhưng kiểu chuyển đổi này quả thực không hề lỗ chút nào.

Tóm lại, tốc độ hồi phục Linh Lực của 'Bổ Ma Liên Hoa' này cực kỳ thần tốc, Linh Lực bổ sung không có tạp chất, không có phản phệ, không có khoảng cách bổ ma, hơn nữa còn bỏ qua hạn chế cấm dùng đan dược và Linh Thạch để bổ sung Linh Lực.

Nhiều hiệu quả chồng chất lên nhau như vậy, định giá bảo thủ nhất thì giá trị của nó ít nhất cũng phải tăng lên tám lần trở lên.

Đây vẫn chỉ là giá thấp nhất... bởi vì vào thời điểm quan trọng, thứ này có thể trở thành công cụ bảo vệ tính mạng.

Tuy nhiên, việc chế tác ‘Bổ Ma Liên Hoa’ không hề dễ dàng, không giống như ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ của Tống Thư Hàng có thể sản xuất hàng loạt.

Bạch Tôn Giả đề nghị Tống Thư Hàng có cơ hội thì đi học ‘Phong Ấn Thuật’, tốt nhất là có thể độc lập chế tác ‘Bổ Ma Liên Hoa’.

Đến lúc đó, hai sản phẩm lớn ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ và ‘Bổ Ma Liên Hoa’ chắc chắn có thể mang lại không ít tài sản cho Tống Thư Hàng.

Thời gian trôi nhanh.

Ngày 24 tháng 8, cũng chính là ngày ‘buổi chiếu ra mắt’ mà Hoàng Sơn Chân Quân đã sắp xếp.

Tống Thư Hàng hiếm khi được thảnh thơi trong mấy ngày này.

Mấy ngày này, mỗi ngày cậu đều tu luyện công pháp rèn thể, khôi phục thân hình khổng lồ về kích thước bình thường.

Sau đó luyện chữ, đi xem hậu kỳ làm phim, nghe các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần luận đạo.

Cuộc sống trôi qua thật dễ chịu và thoải mái.

Điểm duy nhất chưa hoàn hảo là quẻ ‘thượng thượng thượng thượng thượng thượng’ vẫn chưa kết thúc, ấn đường của cậu vẫn còn hơi tối, điều này khiến cậu có chút lo lắng.

Ngày 24, ban đêm.

Thông thường, buổi chiếu ra mắt phim được coi là một hình thức quảng bá.

Nhưng buổi chiếu ra mắt của 《Chiến Tranh Mạt Pháp》... không có ý định dùng để quảng bá.

Việc quảng bá đã đủ rồi, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Hoàng Sơn Chân Quân đã phủ đầy quảng cáo của 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 khắp mọi ngóc ngách trong cuộc sống của mọi người.

Vì vậy, buổi chiếu ra mắt này đơn thuần là để chiếu một lần bản phim đã được dựng hoàn chỉnh của 《Chiến Tranh Mạt Pháp》.

Để các Đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' được xem trước cho thỏa mãn.

Mặc dù trong quá trình dựng phim, Diệt Phượng công tử, Bắc Hà Tán Nhân và các Đạo hữu khác luôn ở bên cạnh xem, nên họ rất rõ về toàn bộ tình tiết bộ phim.

Tuy nhiên, phim chỉ thật sự thú vị khi được chiếu ở rạp, và cũng mang lại cảm giác thành tựu đặc biệt.

Buổi chiếu ra mắt không mời người ngoài, chỉ mời các Đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có thể đến, cộng thêm Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức, và các thành viên đoàn làm phim của đạo diễn Nha Các Bố. ...

Ngày hôm sau, 25 tháng 8. 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 ra mắt vào cuối tuần này.

Vô số khán giả đã đặt vé ngay lập tức, nóng lòng chờ đợi phim bắt đầu.

Rất nhiều người thậm chí còn nhanh trí đặt vài vé ngay sau nửa đêm.

Còn một số người dậy muộn hơn một chút, định nhân dịp cuối tuần, tò mò đặt một vé xem phim.

Nhưng khi xem, họ phát hiện vé hôm nay đã hết sạch, ngay cả suất chiếu khuya cũng không còn.

Có cần phải khoa trương đến vậy không?

Mặc dù phim quảng cáo của bộ phim này cũng rất hay, diễn viên cũng rất đẹp trai, Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết, nhưng vé lại hết nhanh như vậy...

Không lẽ là đoàn làm phim tự 'phim rửa trắng' số liệu phòng vé sao? ...

Trong một rạp chiếu phim ở thành phố Văn Châu.

Còn chút thời gian nữa phim mới bắt đầu.

Nhưng trong rạp chiếu phim, đã không còn chỗ trống.

"Em nói bố nó, nhiều người xem phim quá, anh nói Thư nhà chúng ta...

ân, Cao Thăng sư huynh sau khi phim kết thúc, sẽ không bị người ta trùm bao tải đánh cho một trận chứ?" Mẹ Tống nhìn phòng chiếu gần ba trăm người không còn chỗ trống, nhỏ giọng nói.

Bố Tống nhỏ giọng nói: "Em nói như vậy, trong lòng anh cũng hoảng lắm." Dù đã là năm 2019, khán giả vẫn không đặt quá nhiều kỳ vọng vào 'hiệu ứng đặc biệt của phim quốc nội', họ chỉ hy vọng sau khi phim bắt đầu, các hiệu ứng đặc biệt không phải loại năm xu là được.

Tuy nhiên, khi 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 bắt đầu, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Chương 910

Đó là một cảnh quay từ trên cao nhìn xuống, trong cảnh quay, một tòa kiến trúc tựa như tiên cảnh trần gian, như một bức tranh cuộn, từ từ hiện ra trước mắt mọi người.

Tiên khí lượn lờ, kết hợp với âm nhạc du dương, chỉ một cảnh quay đã đủ để cuốn hút người xem vào phim.

Sức mạnh của đạo diễn Nha Các Bố hoàn toàn xứng đáng với danh hiệu ‘đạo diễn đẳng cấp thế giới’ của ông ta.

“Cảnh này là hiệu ứng CG sao, sao mà chân thực đến vậy?” Có người nhỏ giọng nói.

“Có thể là mô hình kết hợp CG, nhưng để đạt được chất lượng như vậy, không lẽ đã mời đội ngũ hiệu ứng đặc biệt đẳng cấp thế giới đến sản xuất sao?” Người bạn bên cạnh cũng không dám khẳng định.

Cảnh quay tiếp tục cận cảnh, cuối cùng chuyển sang một võ đài.

A, võ đài quen thuộc làm sao!

Đây chẳng phải là cảnh Cao Thăng sư huynh đánh đập nhân vật chính Lăng Dạ trong phim quảng cáo sao?

Vừa mở màn đã trực tiếp lên cảnh này sao?

Kích thích đến vậy ư? 【Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết! 】Không ít người ngầm nắm chặt tay, thầm nghĩ trong lòng.

Không ít người chính là vì câu nói này mà vào rạp xem phim.

Cảnh võ đài hoàn toàn mở ra.

Trưởng lão phái Không Vân 【Bát Tí Kiếm Thánh 】vẻ mặt lạnh lùng, hai tay khoanh lại.

Chỉ đơn giản đứng ở đó, đã mang lại cho người ta cảm giác ‘công chính vô tư’.

Xung quanh, một đám đệ tử bình thường của phái Không Vân, yên lặng vây quanh bên rìa lôi đài, trao đổi nhỏ giọng.

Tiếp đó, nhân vật chính ‘Lăng Dạ’ bước lên võ đài, anh ta vẻ mặt kiên cường, không chút sợ hãi.

Đạo bào màu xanh lam của môn phái khoác trên người anh ta, nhưng lại như thể được may đo riêng cho anh ta vậy!

Tóc đen dài của Lăng Dạ bay trong gió, từng bước chân vững chắc, bước lên võ đài.

Khác với cảnh quay đã được cắt ghép trong phim quảng cáo, cảnh quay dài mở đầu phim này đã hoàn toàn thể hiện khí chất của nhân vật chính ‘Lăng Dạ’ cho khán giả.

Vẻ ngoài của anh ta, so với trong phim quảng cáo, còn đẹp hơn gấp mười lần!

Toàn bộ khán giả trong rạp chiếu phim vào giây phút này, ngay cả hơi thở cũng ngừng lại.

“Ai nói diễn viên trong phim chắc chắn không đẹp bằng ảnh chụp cảnh phim?

Nói bậy bạ!

Lăng Dạ còn đẹp hơn trăm lần so với ảnh chụp cảnh phim đó!” Có người không nhịn được nhỏ giọng nói.

“Lát nữa về sẽ chửi chết mấy cái tên vô tri đó!” “Tôi cảm giác hôm nay tôi lại yêu rồi, mẹ ơi xin hãy đánh con thêm lần nữa!” ...

Bố Tống và mẹ Tống nhìn thấy vẻ nhiệt tình của khán giả trong phòng chiếu, lại một lần nữa cẩn thận cúi đầu.

Fan cuồng nhiệt nhất là đáng sợ nhất, thật lo lắng cho con trai quá.

Tiếp đó...

Cao Thăng sư huynh, người đã đứng đầu bảng xếp hạng ‘nhân vật bị ghét nhất’ mấy ngày nay, đã được gọi tên ra mắt.

Khi xuất hiện còn tự động có nhạc nền.

Cao Thăng sư huynh cũng mặc đạo bào màu xanh lam, xuất hiện trong cảnh quay.

Hắn lạnh lùng cười với nhân vật chính Lăng Dạ: “Lăng Dạ, ngươi cuối cùng cũng không trốn tránh nữa, dám đến ứng chiến rồi sao?” Phía sau Cao Thăng sư huynh, còn có hai tên sư đệ cẩu thối, không rời nửa bước: “Sư huynh, hôm nay nhất định phải dạy dỗ Lăng Dạ thật tốt, cho hắn biết sư huynh lợi hại đến mức nào.” “Đúng vậy, để hắn từ nay về sau, không dám làm trái ý sư huynh nữa!” Cao Thăng sư huynh hừ lạnh một tiếng, nói: “Lăng Dạ, lần này ta sẽ đánh ngươi một tháng không thể xuống giường.” Đột nhiên, sát khí trong phòng chiếu bốc lên tận trời.

Luồng sát khí này là tổng hợp sát khí của gần ba trăm người trong toàn bộ phòng chiếu, tất cả đều hướng về phía Cao Thăng sư huynh.
...

Tiếp theo, chính là tình tiết Cao Thăng sư huynh ngược đãi Lăng Dạ khiến vạn người căm hận.

Bỏ qua việc thích hay ghét nhân vật, đoạn đấu võ tiếp theo cực kỳ bùng nổ.

Lăng Dạ và Cao Thăng sư huynh giao thủ, mỗi chiêu đều dứt khoát, tuyệt đối không phải chỉ để biểu diễn!

Cảnh đấu võ bùng nổ này, đạo diễn Nha Các Bố thậm chí không cắt bỏ một cảnh quay nào, nhiều nhất chỉ điều chỉnh góc nhìn, khiến hình ảnh trông có sức công phá hơn.

Tình tiết đấu võ không dài, nhiều nhất là hơn ba mươi chiêu.

Nhưng cảnh đấu võ bùng nổ này, kết hợp với nhạc nền, giống như đua xe vậy, ngay lập tức kích thích adrenaline của khán giả, khiến khán giả ngay lập tức bùng nổ cảm xúc!

Sau ba mươi chiêu, Lăng Dạ rơi vào thế hạ phong, đạo bào bị cắt rách, máu tươi thấm ướt đạo bào.

Một số khán giả trong phòng chiếu đều hít một hơi lạnh... tổng cảm giác khi đao của Cao Thăng sư huynh chém vào người Lăng Dạ, giống như chém vào tim mình vậy. ...

Khóe miệng Cao Thăng sư huynh nhếch lên, lạnh lùng cười: “Lăng Dạ, ngươi chỉ có trình độ này thôi sao?

Yếu quá, bất kể là người của ngươi, hay đao của ngươi, đều yếu quá!” Lăng Dạ không trả lời, chỉ thở dốc, hai tay anh ta nắm chặt thanh thép đao trong tay, mồ hôi không ngừng chảy xuống dọc má.

“Ngươi có biết không?

Ta thích nhất chính là tính cách không chịu thua này của ngươi, ngươi cứ không chịu thua, ta mới có thể từng chút một khiến ngươi nếm trải sự đau khổ.” Khóe miệng Cao Thăng sư huynh nhếch lên.

Sau đó, Cao Thăng sư huynh tiến lên tấn công Lăng Dạ một trận dữ dội, đánh anh ta toàn thân thương tích.

Trận đánh đập tàn nhẫn này kéo dài suốt hơn hai mươi giây!

Hai mươi giây này, đối với khán giả mà nói còn chậm hơn một thế kỷ.

Trên đời này lại có người tàn ác như Cao Thăng sư huynh sao!

May mắn thay, cuối cùng 【Bát Tí Kiếm Thánh 】đã ra tay, kết thúc trận đấu này.

Ngay sau đó... sư tỷ hiền dịu xuất hiện, lặng lẽ xử lý vết thương cho Lăng Dạ.

Trong đoạn phim giới thiệu, Mộ Dung họa sĩ tỷ chỉ có một cảnh quay, chính là hình ảnh cô ấy mặc y phục này.

Khán giả cũng không biết mối quan hệ giữa Mộ Dung họa sĩ tỷ này và nhân vật chính Lăng Dạ là gì.

Bây giờ xem ra, cô ấy hẳn là người yêu của Lăng Dạ?

Sư tỷ ‘Mộ Dung Họa’ hiền dịu xinh đẹp, ngay lập tức chữa lành tâm hồn bất an của khán giả.

A ~ may mắn là có một vị sư tỷ xinh đẹp như vậy!

Mộ Dung họa sĩ tỷ xin hãy yêu em thêm lần nữa!

“Không thể không phàn nàn lại về những bình luận tiêu cực về phim, bất kể là Lăng Dạ hay Mộ Dung họa sĩ tỷ, thậm chí là Bát Tí Kiếm Thánh và Cao Thăng sư huynh, nhan sắc đều cao hơn so với ảnh chụp cảnh phim.

Chỉ riêng điểm này thôi, tấm vé này đã đáng giá rồi.” Có người đã nghĩ xong, sau khi xem phim xong, về nhà sẽ lập tức ủng hộ những bình luận chê bai nhan sắc diễn viên, chửi rủa những kẻ đó. ...

Tình tiết phim tiếp tục diễn ra, sau đó là một vài đoạn phim nhanh chóng, toàn bộ là cảnh Lăng Dạ bị Cao Thăng sư huynh đánh ngã xuống đất, co quắp thành một cục.

Khán giả lại một lần nữa nghiến răng nghiến lợi.

Rất nhanh, trong phim, bước ngoặt đầu tiên của Lăng Dạ xuất hiện... lá rụng lả tả.

Cảnh quay chuyển sang hồ nước của phái Không Vân.

Đạo bào của Lăng Dạ bay phấp phới, kiếm khí tung hoành.

Nhìn có vẻ thế lớn kinh người, như tiên nhân múa kiếm.

Sau đó, cảnh quay kéo xa ra, ở đó có một đệ tử cũng mặc 'đạo bào phái Không Vân', vội vã chạy tới, chính là đệ tử Long Sáo Lăng Sâm do Cuồng Đao Tam Lãng đóng.

"Không hay rồi ~ không hay rồi ~ Lăng Dạ sư huynh, đại sự không hay rồi." Lăng Sâm thở hổn hển, chạy đến.

Lăng Dạ dừng kiếm pháp, lên tiếng hỏi: "Lăng Sâm sư đệ, đừng vội, có chuyện gì cứ từ từ nói." "Lăng Dạ sư huynh ~~ hô hô ~ Mộ Dung họa sĩ tỷ, sắp lấy chồng rồi!" Sư đệ Lăng Sâm vẻ mặt hoảng hốt.

"Sư tỷ, sắp gả cho người khác rồi sao?" Lăng Dạ đứng đơ tại chỗ, nửa ngày không lấy lại được tinh thần.

Cảm giác đau lòng này, cũng siết chặt trái tim của nhiều khán giả.

Trong phim, sư đệ Lăng Sâm nói: "Đúng vậy, ba ngày sau, hôn lễ chính là ba ngày sau!" Lăng Dạ vội vàng hỏi: "Lăng Sâm sư đệ, Mộ Dung sư tỷ gả cho ai?" "Sư tỷ gả cho Phong Xuyên Tử sư huynh rồi!" Lăng Sâm đáp.

Cảnh quay này, được chuyển thành lưng của Lăng Sâm... ngay cả giọng nói cũng được thay đổi.

Ban đầu khi quay, Cuồng Đao Tam Lãng đã tìm đường chết ở đây.

Đáng tiếc, lần tìm đường chết này là một trong những lần thất bại nhất trong đời hắn.

Đạo diễn Nha Các Bố chỉ thay đổi góc quay, rồi thay đổi một giọng lồng tiếng, đã khiến tình tiết diễn ra thuận lợi. ...

Tình tiết phim từ từ diễn ra.

Nói thật, bộ phim này nếu thay một dàn diễn viên và đạo diễn khác, tỷ lệ thất bại rất cao.

Sư tỷ Mộ Dung đã chữa lành trái tim người xem trước đó, cuối cùng lại thực sự trở thành vợ của người khác.

Khoảnh khắc đó, sư huynh ‘Phong Xuyên Tử’ sau ‘Cao Thăng sư huynh’, trở thành nhân vật thứ hai 【nhất định phải chết】 trong bộ phim này.

Thỉnh thoảng lại có người nhỏ giọng lẩm bẩm những câu như 【Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết, Phong Xuyên Tử nhất định phải chết】.

Và rồi cứ lẩm bẩm...

Phong Xuyên Tử sư huynh thật sự đã chết!

Trong trận chiến mà phái Không Vân bị diệt môn, cảnh tượng tuyệt vời nhất trong toàn bộ bộ phim, Phong Xuyên Tử sư huynh và Mộ Dung họa sĩ tỷ, cùng nhau xuống Hoàng Tuyền.

Cảnh tượng đó, đã gây xúc động trong lòng rất nhiều người.

Chương 911

Phong Xuyên Tử sư huynh bằng hành động của mình, đã nhận được sự thông cảm của khán giả.

Tiếp đó...

Cao Thăng sư huynh cũng chết.

Chết thật bi tráng!

Trúng mười ba kiếm, nhưng vẫn liều chết che chở đệ tử phái Không Vân rút lui, cuối cùng... hắn và người yêu 【Phạm Bạch 】 cùng chết trong tay tà ma.

Rửa trắng?

Cao Thăng sư huynh, lại được rửa trắng sao?

Không biết vì sao, trong lòng khán giả lại dâng lên một nỗi buồn man mác.

Thực tế, họ còn hy vọng Cao Thăng sư huynh đầu hàng tà ma, sau đó bị nhân vật chính Lăng Dạ phản sát kia kìa!

Tại sao lại rửa trắng rồi chết một cách gọn gàng như vậy chứ!

Chúng tôi không phục!

Quả nhiên... muốn bôi xấu bộ phim này, có lẽ cũng chỉ có thể bắt đầu từ nhân vật 'Cao Thăng sư huynh'.

Sau đó, tình tiết 【Nữ Quỷ Linh Nhi 】, tình tiết 【Thôn Thiên Miêu dẫn các đệ tử còn sót lại của phái Không Vân tìm thấy Lăng Dạ 】, tình tiết 【Lăng Dạ cuối cùng cũng thức tỉnh, dẫn dắt tất cả mọi người chống lại tà ma 】, lần lượt diễn ra.

Trong đó có tiếng cười, có nước mắt.

Cho đến cảnh đại chiến cuối cùng.

Một bên, là Tà Tướng Minh Nguyệt và ma thú ‘Địa Ngục Ma Khuyển’, cùng vô số tà ma.

Một bên, là Lăng Dạ và thần thú hộ tông ‘Thôn Thiên Miêu’, cùng loài người đoàn kết lại với nhau.

Khán giả theo dõi toàn bộ cảnh chiến đấu không rời mắt, những con tà ma hung tợn, kiếm khí và pháp thuật tung hoành, mỗi tình tiết, mỗi chi tiết, trông như thể mọi chuyện thật sự đang xảy ra vậy.

Đây không giống một câu chuyện trong phim, mà giống như một sự kiện có thật! ...

Và lúc này, trong một phòng chiếu phim.

Vài thành viên của Vô Cực Ma Tông, mặt mày trầm tư, nhìn các diễn viên trên màn ảnh.

“Ngươi xác định, người lần trước đột kích ‘tổ địa’ của chúng ta, chính là diễn viên Lăng Dạ trong phim này sao?” Một lão giả của Vô Cực Ma Tông nhỏ giọng nói.

“Không sai, chính là hắn!” Vi Vị Chân Nhân chỉ vào Lăng Dạ trên màn ảnh, kiên định nói.

Lão nhân khẽ gật đầu, nói: “Hắn chính là vị Bạch Chân Quân trong truyền thuyết.

Bây giờ... hắn là Bạch Tôn Giả.” Đây là canh thứ ba, chương này được thêm vì Minh chủ 【Foxfer80 】, đây là chương thêm thứ 24 của Minh chủ ~~~ Vị lão giả của Vô Cực Ma Tông này, khi nhắc đến ‘Bạch Chân Quân trong truyền thuyết’, vẫn có cảm giác lòng còn sợ hãi.

“Bạch Chân Quân trong truyền thuyết?” Vi Vị Chân Nhân vẻ mặt nghi hoặc, hắn hiện tại mới có hơn một trăm năm mươi năm tu vi, trước khi hắn bắt đầu tu luyện, ‘Bạch Chân Quân’ đã bắt đầu bế quan, mãi đến gần đây mới xuất quan.

Cho nên, Vi Vị Chân Nhân không hề biết về truyền thuyết ‘Bạch Chân Quân’.

Lão giả bắt đầu hồi tưởng: “Đó là một... kẻ địch đáng sợ.” Lão giả nhớ lại vài trăm năm trước, năm đó hắn vẫn chỉ là Ngũ Phẩm Linh Hoàng, cùng sáu vị sư huynh đệ Vô Cực Ma Tông cũng là Linh Hoàng, đang thăm dò một di tích do một Tán Tiên hải ngoại để lại.

Vận khí của họ không tốt, bảy người cùng nhau tìm kiếm di tích, nhưng chỉ tìm thấy vài khối Linh Thạch rác rưởi, lãng phí rất nhiều thời gian và tinh lực, mà không thu hoạch được gì.

Lúc đó, sư huynh dẫn đội đoán, rất có thể đã có người tiến vào di tích Tán Tiên hải ngoại này trước một bước, lấy đi bảo vật trong di tích!

Hơn nữa, theo sư huynh đó đoán, vị may mắn tiến vào di tích ‘Tán Tiên hải ngoại’ trước một bước đó, hẳn là vẫn chưa đi xa!

Lão giả đã không còn nhớ rõ vị sư huynh bá khí lúc đó rốt cuộc đã đoán ra kết quả này như thế nào...

Dù sao thì sau đó, sư huynh dẫn đội đã dẫn các sư đệ, bắt đầu dọc theo cái gọi là ‘dấu vết’ để tìm kiếm vị may mắn kia!

Tìm thấy hắn, sau đó bắt hắn giao nộp bảo vật lấy được từ ‘di tích Tán Tiên hải ngoại’, như vậy còn có thể xem xét tha cho đối phương một mạng nhỏ.

Dù sao thì vị sư huynh dẫn đội năm đó bá khí lộ rõ, đặc biệt ngầu.

Sau đó...

Bảy người họ, thật sự đã tìm thấy vị may mắn tiến vào ‘di tích Tán Tiên hải ngoại’.

Không sai, chính là Bạch Đạo hữu cũng chỉ có cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng.

Sư huynh bá khí, hùng hổ tiến lên, bắt ‘Bạch Đạo hữu’ giao nộp tất cả bảo vật lấy được từ di tích, sau đó còn phải trở thành thị thiếp của hắn, như vậy mới có thể tha cho ‘Bạch Đạo hữu’ năm đó một mạng.

Sau đó... giờ đây, trên mộ của vị sư huynh bá khí đó, cỏ đã cao tới năm trượng rồi.

Chuyện đã trôi qua quá lâu rồi, lão giả đã không còn nhớ rõ tình hình lúc đó.

Nhưng có một chuyện, hắn nhớ rất rõ.

Năm đó, bảy vị Ngũ Phẩm Linh Hoàng bọn họ vây đánh một mình ‘Bạch Đạo hữu’.

Ban đầu, trong lòng hắn cảm thấy bên mình chắc thắng, còn đang nghĩ xem phải chia chiến lợi phẩm như thế nào.

Ban đầu, đúng như dự đoán của họ.

Hai bên đều là Ngũ Phẩm Linh Hoàng, đối phương ở cảnh giới nhỏ hơn, còn thấp hơn họ một cấp, lực chiến đấu cũng kém xa họ.

Trong tình huống bảy chọi một, ‘Bạch Đạo hữu’ liên tục bại lui.

Cuối cùng, chiến trường chuyển đến một hòn đảo nhỏ ngoài biển.

Khi sắp đánh bại vị ‘Bạch Đạo hữu’ này...

đột nhiên, hòn đảo phun trào.

Đúng vậy, hòn đảo giống như một ngọn núi lửa, ầm ~~ một tiếng, phun trào.

Không hề có dấu hiệu báo trước, nói phun là phun.

Sau đó, sáu trong bảy Ngũ Phẩm Linh Hoàng vây công ‘Bạch Đạo hữu’ đã bị phun chết trực tiếp, chỉ còn hắn sống sót.

Hắn lúc đó đã ngây người, tu sĩ cấp Ngũ Phẩm Linh Hoàng mà lại bị phun chết chỉ trong chốc lát!

Đây đâu phải núi lửa phun trào, Thiên kiếp cũng không có uy lực này!

Tiếp đó, hắn nhìn thấy vị ‘Bạch Đạo hữu’ kia vẻ mặt bình tĩnh bay lượn một vòng quanh hòn đảo, cuối cùng nhặt vài thứ kim loại và kết tinh, rồi tiêu sái rời đi. ...

“Vậy trưởng lão, chúng ta còn muốn báo thù hắn không?” Vi Vị Chân Nhân hỏi.

“Đột kích tổ địa Vô Cực Ma Tông của chúng ta, tuy không công vào được bên trong tổ địa, nhưng dù sao đi nữa, chúng ta nhất định phải bắt ‘Bạch Tôn Giả’ cho chúng ta một lời giải thích.

Nếu không, toàn bộ Tu Chân Giới sẽ cho rằng ‘Vô Cực Ma Tông’ chúng ta yếu đuối dễ bị bắt nạt.” Lão giả trầm giọng nói.

Vi Vị Chân Nhân nói: “Trưởng lão, chúng ta phải báo thù thế nào?” “Trước tiên thăm dò tung tích gần đây của ‘Bạch Tôn Giả’, tìm thấy hắn rồi tính.

Ngoài ra, ngoài ‘Bạch Tôn Giả’ ra còn có một người, chúng ta cần chú ý một chút.” Lão giả trầm giọng nói, vừa nói vừa lấy ra ảnh chụp cảnh phim 《Chiến Tranh Mạt Pháp》, chỉ vào ảnh chụp Cao Thăng sư huynh nói: “Diễn viên đóng vai ‘Cao Thăng’ này, là đối tượng mà Đường chủ Đường 【Cửu Nhãn Già Ma Đường】 thứ hai đã chỉ định phải tìm kiếm...

Nghe nói diễn viên này là một tiểu tu sĩ Tam Phẩm, hắn và ‘Bạch Tôn Giả’ có mối quan hệ tốt.

Muốn xác định vị trí của Bạch Tôn Giả, có thể bắt đầu từ tiểu tu sĩ này.” Vi Vị Chân Nhân nhìn vào ảnh chụp cảnh phim, nói: “Tên diễn viên là Bá Đao...

đây là đạo hiệu của hắn sao?” Vài đệ tử Vô Cực Ma Tông ngầm gật đầu.

Tiếp theo, nhiệm vụ của họ là tìm ra tiểu tu sĩ tên ‘Bá Đao’ này trước, xác định vị trí của hắn.

Thông qua hắn, để xác định vị trí của ‘Bạch Tôn Giả’.

Sau đó, rốt cuộc phải báo thù như thế nào, thì đợi lệnh của cấp cao ‘Vô Cực Ma Tông’! ...

Oanh oanh oanh ~ tình tiết phim đã tiến đến đại chiến cuối cùng.

So với tình tiết diệt môn bi tráng của ‘Không Vân Phái’ trước đó, cảnh ‘đại chiến cuối cùng’ này càng bùng nổ hơn.

Thôn Thiên Miêu và Địa Ngục Ma Khuyển hai quái vật khổng lồ lao vào va chạm trước.

Lăng Dạ cầm bảo kiếm, kiếm chỉ ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’.

Kiếm khí, ánh sáng pháp bảo, đủ loại pháp thuật... tất cả mọi thứ trông thật chân thực, hoàn toàn không giống hiệu ứng máy tính!

Tiết tấu chiến đấu rất nhanh, cảnh quay chuyển đổi gọn gàng dứt khoát.

Không ngừng có tu sĩ và tà ma ngã xuống...

Âm nhạc mạnh mẽ và bi tráng, như tiếng trống trận dồn dập, rung động lòng người.

Hơn nữa, trong cảnh đại chiến cuối cùng này, các Đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã dùng chút tiểu xảo.

Trong hình ảnh phim, ẩn chứa rất nhiều trận pháp huyễn thuật nhỏ.

Hiệu quả của những trận pháp huyễn thuật này rất yếu, thêm nữa là được phát sóng qua phim, không phải xem trực tiếp... hiệu quả của nó chỉ tương đương với một loại thuật thôi miên rất sơ cấp.

Nhưng loại trận pháp huyễn thuật đơn giản nhất này, kết hợp với âm nhạc được thiết kế riêng... khiến khán giả khi xem trận chiến cuối cùng này, sẽ có cảm giác ‘như đang ở trong đó’.

Giống như, họ thật sự đã tiến vào trong hình ảnh phim, với một góc nhìn đặc biệt, đang trải nghiệm trận đại chiến hùng vĩ này.

Hiệu quả ‘như đang ở trong đó’ này, khiến người ta say mê như điếu đổ.

“Chỉ riêng cảnh đại chiến cuối cùng này thôi, tấm vé xem phim này đã hoàn toàn quá đáng tiền!” Vào khoảnh khắc này, tất cả những người bình thường xem phim, trong đầu đều dâng lên ý nghĩ tương tự.

Đáng giá!

Chương 912

Quá đáng tiền!

“Gầm ~~~” Lúc này, trong tình tiết phim, Thôn Thiên Miêu đã xé nát mười cái đầu của Địa Ngục Ma Khuyển, rồi nuốt chửng nó vào bụng!

Đến đây... hiệu quả của huyễn thuật sơ cấp và âm nhạc, mức độ ăn khớp với tình tiết đạt đến đỉnh cao.

Tất cả khán giả đều cảm thấy, mình đang đứng dưới chân ‘Thôn Thiên Miêu’ khổng lồ vô cùng, đang ngước nhìn thần thú hộ tông của phái Không Vân này, xem nó nuốt chửng Địa Ngục Ma Khuyển, tận mắt chứng kiến Địa Ngục Ma Khuyển vùng vẫy không cam lòng!

Ngay sau đó, ‘trứng phục sinh’ lớn hơn xuất hiện.

Cảnh chiến đấu cuối cùng, đương nhiên là Lăng Dạ và hơn mười vị cao thủ tu sĩ nhân loại, đại chiến trùm cuối Tà Tướng Minh Nguyệt.

Sau khi trận pháp huyễn thuật, tình tiết, âm nhạc đạt đến đỉnh cao ăn khớp.

Tất cả những người bình thường xem phim, cảm nhận chân thực rằng mình đang đứng bên cạnh nhân vật chính ‘Lăng Dạ’.

Họ dường như hóa thân thành hơn mười vị tu sĩ nhân loại kia, phối hợp cùng nhân vật chính Lăng Dạ vây công trùm cuối Tà Tướng Minh Nguyệt!

Kích thích đến cực điểm, tim dường như không phải của mình nữa, đập dữ dội như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Trận đại chiến cuối cùng, kéo dài gần mười phút.

Khác với phim bình thường, các trận chiến trong 《Chiến Tranh Mạt Pháp》, toàn bộ đều gọn gàng dứt khoát, động tác mạnh mẽ bùng nổ, không dây dưa lê thê.

Ví dụ như lúc mở đầu phim, trận chiến giữa Cao Thăng sư huynh và Lăng Dạ đã kích thích adrenaline của mọi người, cũng chỉ có hơn ba mươi chiêu, cảnh quay chưa đầy ba phút!

Đoạn phim mười phút này, có thể nói là tình tiết đấu võ dài nhất trong bộ phim này.

Không có lời nói thừa thãi, không có nói phét, trong trận đấu hai bên có mối thù không thể hóa giải.

Đây không còn là thù hận cá nhân, mà là cuộc chiến sinh tồn giữa chủng tộc với chủng tộc.

Pháp thuật, kiếm khí, đao ý, chiêu thức, tuy hoa lệ, nhưng không có một chiêu nào là thừa thãi!

Mười phút sau... trùm cuối BOSS bại vong, Lăng Dạ trọng thương, nhưng vẫn đứng vững nhờ kiếm.

Các cao thủ tu sĩ cùng anh ta vây công Tà Tướng Minh Nguyệt, chết hơn một nửa.

Và lúc này... toàn bộ bộ phim dần đi vào phần kết.

Âm nhạc cũng bắt đầu chuyển sang du dương...

Hiệu ứng thôi miên sơ cấp của huyễn thuật sơ cấp và âm nhạc tan biến.

Khán giả trong rạp chiếu phim đều thở phào nhẹ nhõm, đổ người xuống ghế ngồi của mình, như thể họ thật sự đã cùng nhân vật chính Lăng Dạ, và trùm cuối BOSS Tà Tướng Minh Nguyệt đại chiến một trận vậy.

Tim vẫn đập mạnh... nhưng, không còn dữ dội nữa.

Đây cũng là hậu chiêu của các Đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Tránh việc cảnh chiến đấu quá dữ dội và hiệu ứng thôi miên của trận chiến cuối cùng khiến trái tim người ta không chịu nổi.

Phim cuối cùng cũng kết thúc... danh sách đạo diễn, tên nhà sản xuất hiện lên.

“Một bộ phim hay.” “Vượt quá sức tưởng tượng của tôi, đặc biệt là đoạn cuối cùng đó, rốt cuộc là quay ra sao vậy?

Ma quỷ, bây giờ chân tôi vẫn còn mềm nhũn vì quá kích động.” “Tôi cảm thấy mình như thể đã đích thân tiếp xúc với nhân vật chính Lăng Dạ vậy!” “Tôi cũng vậy, tôi cảm thấy mình đã nhập vai vào một vị cao thủ tu sĩ nhân loại.

Kiếm khí trong tay tung hoành, cảm giác sảng khoái đó, tuyệt vời không sao tả xiết!

Kiếm của tôi, chém tan tà ma, chỉ cầu một trận chiến!

Không nói nữa... tôi xem suất chiếu tiếp theo còn vé không.

Tôi còn muốn cùng Lăng Dạ kề vai chiến đấu thêm lần nữa!” “Tôi nhanh trí, đã đặt vé suất chiếu ngày mốt rồi.” “Ngày mốt?

Vé ngày mai và ngày kia cũng hết rồi sao?” “Hết từ lâu rồi, nếu cậu chậm thêm một chút, vé ngày mốt có khi cũng hết luôn.

Ngoài ra, tôi mới là người thật sự nhanh trí, tôi đã đặt vé ba suất sáng, trưa, tối của ngày mốt rồi.

Ngày mốt, tôi muốn cùng Lăng Dạ chiến đấu cả một ngày!” ...

Lúc này, trong một rạp chiếu phim ở khu vực ‘Nhất Dương’, An Lạc.

Một người trẻ tuổi cũng đang trong trạng thái kích động ở cuối phim.

Nhưng lúc này, bên cạnh, một giọng nói khó chịu đánh thức anh ta khỏi sự kích động: “Bây giờ, xem phim xong rồi, cậu có thể nghiêm túc đi viết bình luận một vạn chữ về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ rồi chứ?” Người trẻ tuổi lập tức vẻ mặt đau khổ. 【Chỉ vì trong đám đông ta liếc nhìn ngươi thêm một lần ~~】 Khụ khụ ~ 【Chỉ vì trên mạng ta thủy bài của ngươi thêm một lần ~~ sau đó liền bị người ta tìm đến tận nhà kiểm tra đồng hồ nước ~~ ép ta viết bình luận một vạn chữ ~~ từ đó ta rơi vào địa ngục bình luận ~~】 Ngày mà phim quảng cáo 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 ra mắt, người trẻ tuổi này chỉ đăng một bình luận bôi xấu ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ trên mạng, tối hôm đó... anh ta liền bị người ta tìm đến tận nhà kiểm tra đồng hồ nước.

Điều kỳ diệu là, người tìm đến tận nhà kiểm tra đồng hồ nước không phải để bắt anh ta, mà ngược lại còn thưởng cho anh ta một xấp tiền đỏ chót.

Ngay khi anh ta đang nghi ngờ đối phương có bị bệnh không... thì kết quả, đầu đối phương thật sự còn có hố hơn mẹ anh ta.

Người đàn ông mặt khó chịu yêu cầu người trẻ tuổi viết một bình luận một vạn chữ về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’.

Nếu viết tốt, vẫn sẽ được thưởng lớn.

Nếu không viết ra... hậu quả rất nghiêm trọng.

Đêm đó, người trẻ tuổi thức trắng đêm viết.

Nhưng anh ta thực sự không thể bịa ra thêm nữa.

Dù sao thì Tà Tướng Minh Nguyệt trong phim quảng cáo, chỉ lộ mặt một cảnh quay.

Rồi thêm một tấm ảnh chụp cảnh phim trong danh sách diễn viên.

Chỉ với hai tấm ảnh đó, anh ta có thể viết ra cái gì chứ?

Học sinh tiểu học nhìn tranh viết văn, thông thường nhiều nhất cũng chỉ khoảng năm trăm chữ.

Bình luận một vạn chữ, anh ta thực sự không thể bịa ra được.

Vì vậy, ngày hôm sau.

Khi người đàn ông mặt khó chịu đến đòi bản thảo... người trẻ tuổi thực sự không thể giao nộp bản thảo bình luận.

Ngày đó, người trẻ tuổi liền đưa ra một yêu cầu.

Anh ta xin đối phương ít nhất hãy để anh ta xem phim xong, có ấn tượng sâu sắc hơn về nhân vật ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ rồi hãy quay lại viết bình luận một vạn chữ.

Đây là một yêu cầu rất hợp lý.

Người đàn ông mặt khó chịu, trông có vẻ hung dữ, nhưng thực tế anh ta lại dễ nói chuyện một cách bất ngờ.

Anh ta cũng cảm thấy yêu cầu của người trẻ tuổi hợp tình hợp lý.

Vì vậy, vào ngày đầu tiên phim ra mắt, người đàn ông mặt khó chịu này, đích thân dẫn người trẻ tuổi đến rạp chiếu phim, đặt một vị trí tốt.

Hai người ngồi cạnh nhau, xem xong 《Chiến Tranh Mạt Pháp》.

Sau khi xem phim xong...

“Bây giờ, đi viết bình luận một vạn chữ về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’, không vấn đề gì nữa chứ.” Người đàn ông mặt khó chịu hỏi.

Người trẻ tuổi vỗ ngực nói: “Không vấn đề gì, tôi bây giờ cảm thấy trong đầu mình có vô số nội dung bình luận về ‘Tà Tướng Minh

Nguyệt’ để viết.

Chúng ta về ngay bây giờ, quay lại sẽ viết ngay!” Nhưng vừa nói xong, người trẻ tuổi đột nhiên cơ thể hơi cứng lại.

Ma quỷ thật!

Vừa xem xong 《Chiến Tranh Mạt Pháp》, cơ thể anh ta vẫn đang trong trạng thái ‘cùng Lăng Dạ’ kịch chiến ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’.

Nhưng, khi anh ta quay lại suy nghĩ kỹ về cách nhân vật ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ xuất hiện, thì lại cảm thấy ấn tượng hơi mơ hồ.

Không phải không nhớ tình tiết, mà là đối với nhân vật Tà Tướng Minh Nguyệt, ấn tượng trở nên rất mơ hồ.

Người trẻ tuổi vẻ mặt ngơ ngác!

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ là tôi áp lực quá lớn sao?

Cho nên càng cố gắng ghi nhớ những thứ muốn ghi nhớ, thì lại càng nhớ không rõ ràng?

Điều đáng sợ hơn là, cùng với thời gian trôi qua, ký ức về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ càng ngày càng nhạt dần!

Trong lòng người trẻ tuổi hơi hoảng sợ.

“Cậu đang nghĩ gì vậy?” Người đàn ông mặt khó chịu, nhưng thực ra rất dễ nói chuyện, hỏi.

“Không sao không sao, chúng ta về ngay bây giờ.

Tôi sẽ bắt đầu viết bình luận ngay.” Người trẻ tuổi nhanh chóng đáp.

Phải nhanh chóng về thôi, nếu không về, ký ức của anh ta về ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ sẽ biến mất hết!

Đáng chết, sớm biết thế này, lúc nãy xem phim thì nên mang theo sổ tay, vừa xem vừa ghi lại chứ!

×××××××××××××××××××× Một bên khác.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đang ngồi cạnh nhau xem phim trong một rạp chiếu phim gần Hoàng Sơn.

Mặc dù hôm qua, trong buổi chiếu ra mắt nội bộ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, hai người đã xem bộ phim này một lần.

Nhưng, cùng với khán giả bình thường xem lại một lần nữa trong rạp chiếu phim, sẽ có cảm giác thú vị hơn.

Chương 913

Hơn nữa, Tống Thư Hàng rất muốn biết ngay lập tức, khán giả đánh giá bộ phim này như thế nào.

Rốt cuộc là khen ngợi?

Hay là chê bai?

Tuy cậu chưa từng nghĩ đến việc dấn thân vào sự nghiệp điện ảnh... nhưng đây dù sao cũng là bộ phim đầu tiên cậu đóng trong đời, tổng hy vọng có thể nhận được sự công nhận của nhiều người hơn.

Vì vậy, sau khi dùng ‘Huyễn Tượng Hung Châm’ hơi biến hóa ngoại hình một chút, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục hai người, lặng lẽ trà trộn vào rạp chiếu phim.

Bộ phim kết thúc... trong phòng chiếu, vang lên vô số tiếng khen ngợi.

Hơn nữa, rất nhiều người còn chuẩn bị xem lại một suất, thậm chí là vài suất.

Tống Thư Hàng dựa vào ghế, trong lòng dâng lên một sự mãn nguyện.

Tô Thị A Thập Lục vuốt tóc mai bên tai: “Mọi người đánh giá đều rất tốt.” “Ừm.” Tống Thư Hàng đáp.

Nếu có thể bỏ đi những bình luận như 【Cao Thăng sư huynh chết dễ dàng quá, quá hời cho hắn. 】【Thật mong Cao Thăng sư huynh chết thảm hơn một chút 】thì càng tốt hơn.

“Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói: “Phim kết thúc rồi... hai ngày nữa, em sẽ theo A Thất tiền bối đến nơi Độ Kiếp mà anh ấy đã chuẩn bị cho em, lại một lần nữa Độ Kiếp.” “Lần này, em nhất định sẽ Độ Kiếp thành công.” Tống Thư Hàng kiên định nói.

Kết quả của tiên sư Quái Tượng Đồng Quái rất đáng tin cậy!

“Ừm, lần này em chuẩn bị rất đầy đủ, chắc chắn sẽ không có vấn đề gì đâu.” Tô Thị A Thập Lục nheo mắt cười nói.

“Đợi em Độ Kiếp xong, anh hẳn cũng khai giảng rồi...

Đến lúc đó, chúng ta gặp nhau ở khu Giang Nam nhé.

Biết đâu, chúng ta còn có thể kịp xem trận đấu giữa Bắc Hà tiền bối và tiên sư Đồng Quái vào đầu tháng đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Ừm, cuối cùng cũng phải khai giảng rồi... kỳ nghỉ hè đầy ắp này, thật sự khiến người ta có chút không nỡ rời xa!

Tô Thị A Thập Lục cười khúc khích, gật đầu nói: “Ừm.” Khán giả xung quanh, từng người một tản đi.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng đứng dậy, kề vai rời khỏi rạp chiếu phim.

×××××××××××××××××××× Cùng lúc đó, trong một rạp chiếu phim ở thành phố Văn Châu.

Một thiếu niên mặc áo ngắn tay, hai cánh tay đầy hình xăm, vẻ mặt mãn nguyện: “Đúng là một bộ phim hay, đặc biệt là khi xem cảnh các tu sĩ bên trong chém giết yêu tà, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.” Nói xong, thiếu niên lấy điện thoại ra lướt, đăng nhập vào ứng dụng chat.

Từ màn hình điện thoại có thể thấy, ID tài khoản chat của thiếu niên tên là [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng].

Sau đó trong danh sách bạn bè của anh ta, có rất nhiều ID bạn bè kỳ quái, rất lập dị.

Ví dụ như ‘Quái Vật Giáp Vảy Biển Đông’, ‘Yêu Tinh Cá Hổ’, ‘Yêu Hổ Đông Bắc’, ‘Hoa Yêu Trường Bạch Sơn’, ‘Tỉnh Long Vương’, ‘U Hồn Oán Khí’...

đủ loại thần ma tinh quái bạn bè.

Vị thiếu niên này, chính là thành viên của đoàn người bắt yêu, người đã ra tay giúp đỡ Tống Thư Hàng một tay khi cậu gặp phải ‘Chủng Mã Tinh’ và Hải Đảm Chiến Sĩ tấn công.

Tuy nhiên đến cuối cùng, đám người bắt yêu cứng đầu này lại lao thẳng vào ‘yêu quái’ Diệt Phượng công tử... kết quả bị Diệt Phượng công tử đánh cho một trận tơi bời, rồi vứt lên thuyền nhỏ, tự sinh tự diệt.

Bây giờ xem ra, bọn họ vẫn bình an vô sự.

“Ừm, phim cũng đã xem xong... tiếp theo, phải đi đến khu Giang Nam rồi.

Ở đó, có khí tức tà ma xuất hiện.

Thân là một người bắt yêu, mình không thể ngồi yên không quan tâm được.

Đáng tiếc, yêu quái lần này xuất hiện ở khu Giang Nam cũng không biết lai lịch thế nào, mình không thể kết bạn với nó, nên không lấy được thông tin tình báo.” Người bắt yêu trẻ tuổi thầm nghĩ trong lòng.

Đồng thời, anh ta lướt qua một nhóm bạn [Nhóm yêu ma đã trừ diệt].

Trong nhóm bạn này, một tài khoản tên ‘Hải Đảm Chiến Sĩ Dũng Cảm Lớp 32 Khoá 59 Năm 8’ đã bị chuyển vào nhóm bạn này.

Vị Hải Đảm Chiến Sĩ Dũng Cảm Lớp 32 Khoá 59 Năm 8 này, chính là thành viên trong đợt Hải Đảm Chiến Sĩ tấn công Tống Thư

Hàng cùng lúc với Chủng Mã Tinh.

Hiện tại, hắn đã hạnh phúc trở về với vòng tay tổ tiên của mình.

Người bắt yêu trẻ tuổi tiếp tục lướt điện thoại.

Nghĩ đến khu Giang Nam, anh ta liền nhớ đến một người bạn qua mạng của mình.

Ban đầu, anh ta quen đối phương khi chơi game, ID của người đó tên là 'Thư Sơn Áp Lực Đại'.

Một thời gian trước, người này mắc bệnh trung nhị muộn, mỗi ngày lại đổi một ID khác, bảy biệt danh trong một tuần.

Đặc biệt thú vị.

Theo như người bắt yêu trẻ tuổi biết, Thư Sơn Áp Lực Đại cuối cùng đã đỗ vào trường danh tiếng 'Đại Học Thành Giang Nam'.

Nếu đã vậy, khi đi diệt tà ma ở khu Giang Nam, có lẽ có thể đến gặp cậu ấy.

Hai người đã thần giao cách cảm từ lâu, cũng không biết đối phương trông như thế nào?

"Nếu đối phương là một cô gái xinh đẹp thì tốt rồi... thời buổi này chẳng phải rất thịnh hành kiểu tình tiết này sao, trên mạng chat chit, kết giao một người anh em tốt.

Nhưng khi gặp mặt, lại phát hiện đối phương là một cô gái xinh đẹp, thế là hai người rơi vào bể tình.

Không đúng không đúng, ý nghĩ này đáng sợ quá.

Thư Sơn Áp Lực Đại, nghe tên đã biết là con trai rồi." [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng] dùng sức lắc lắc đầu, xua đi những ý nghĩ trước đó khỏi đầu mình.

Tiếp đó, anh ta mở tài khoản chat của Tống Thư Hàng, thử nhập một tin nhắn: “Thư Sơn Áp Lực Đại, cậu hẳn sắp khai giảng rồi chứ?

Cậu đang ở đâu?

À mà... vài ngày nữa, tôi có thể sẽ đi Giang Nam chơi đó!” Rất nhanh, Tống Thư Hàng hồi âm: 【Tôi hiện tại vẫn đang ở gần Hoàng Sơn, ngày mai sẽ về nhà ở Văn Châu, chuẩn bị hành lý.

Sau đó sẽ đi đến Đại Học Thành Giang Nam báo danh.

Khi nào cậu đến khu Giang Nam, đến lúc đó gặp mặt nhé, tôi sẽ làm tròn bổn phận chủ nhà. 】 Người bắt yêu trẻ tuổi nhìn thấy tin nhắn hồi âm này, chớp chớp mắt.

Trùng hợp vậy sao?

Thằng cha Thư Sơn Áp Lực Đại này, nhà ở Văn Châu sao?

Anh ta hiện tại đang ở Văn Châu đó!

Thế là, [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng] nhanh chóng hồi âm: “Trùng hợp quá, tôi hiện tại đang ở Văn Châu!

Tôi vừa xem bộ 《Chiến Tranh Mạt Pháp》ở rạp chiếu phim xxx Văn Châu, vừa xem xong bộ phim này, rất tuyệt.

Khi nào cậu về, tôi đợi cậu ở Văn Châu, đến lúc đó chúng ta cùng đi khu Giang Nam nhé?” Dù sao, hiện tại khu Giang Nam có yêu tà tác quái.

Vị Thư Sơn Áp Lực Đại này lại chỉ là một người bình thường, vạn nhất trên đường đến ‘khu Giang Nam’ mà gặp phải những yêu tà đó thì sao?

Người bắt yêu trẻ tuổi, muốn cố gắng bảo vệ người bạn thân quen trong game và trên mạng của mình, tránh để cậu ấy gặp nguy hiểm. ...

Tống Thư Hàng nhìn thấy tin nhắn hồi âm của [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng], khóe miệng khẽ co giật.

Tên này, lại đang xem 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 ở rạp chiếu phim Văn Châu sao?

Đúng lúc này, bên tai Tống Thư Hàng vừa hay truyền đến những bình luận của mọi người sau khi xem phim xong. 【Đoạn kết đó, xem mà tôi nhiệt huyết sôi trào!

Quá xuất sắc! 】【Nhưng mà...

Cao Thăng sư huynh lại được rửa trắng, thật phi khoa học. 】【Cảm giác tương tự, tôi còn tưởng hắn sẽ đầu hàng tà ma, sau đó bị nhân vật chính Lăng Dạ ngược sát cơ. 】【Cao Thăng sư huynh phải chết thêm vài lần nữa, chúng ta mới thỏa mãn được.

Cũng không biết bộ phim này có phần tiếp theo không, nếu có thì trùm BOSS phần hai có thể là Cao Thăng sư huynh được tà ma phục sinh.

Nghĩ thôi đã thấy sảng khoái rồi. 】Tống Thư Hàng: “……” Phàm là sau khi xem xong bộ phim này, mọi người đều hy vọng Cao Thăng sư huynh chết thêm vài lần nữa...

Trong tình huống này, diễn viên đóng vai Cao Thăng sư huynh như mình, còn phải đi gặp mặt trực tiếp [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng] vừa xem xong 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 sao?

Liệu có khi vừa gặp mặt, đối phương liền gầm lên một tiếng: “Thì ra mày chính là Cao Thăng sư huynh?” Sau đó hét lớn ‘Demacia’ hoặc ‘Orcs sẽ không bao giờ làm nô lệ’ hay những khẩu hiệu tương tự, rồi xông lên đấm cho mình mấy quyền đau điếng không?

Vì vậy, trước khi xác định gặp mặt trực tiếp với đối phương, hãy thử thái độ của [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng] đối với 'Cao Thăng sư huynh' trước đã!

Thế là, Tống Thư Hàng hồi âm: "Trùng hợp vậy!

Tôi cũng vừa cùng bạn xem xong bộ 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 này, à mà, Bệnh Viện Trưởng Thần Kinh, cậu nhìn nhận thế nào về nhân vật 'Cao Thăng sư huynh' trong bộ phim này?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ, nếu đối phương hồi âm 【Cao Thăng sư huynh nhất định phải chết thêm vài lần nữa! 】hay những lời tương tự, cậu lập tức sẽ từ chối gặp mặt trực tiếp!

Sau này mọi người cứ yên tĩnh làm bạn qua mạng, vĩnh viễn đừng nghĩ đến việc gặp mặt trực tiếp! ...

Người bắt yêu trẻ tuổi nhận được tin nhắn hồi âm của Tống Thư Hàng.

"Chậc chậc, thú vị đấy.

Chương 914

Xem ra, Thư Sơn Áp Lực Đại có thiện cảm với nhân vật ‘Cao Thăng sư huynh’ này sao?” Người bắt yêu trẻ tuổi đoán.

Dù sao cũng là bạn bè đã cùng Tống Thư Hàng chơi game trong một thời gian dài, lại thường xuyên trò chuyện trên mạng, anh ta vừa nhìn đã nhận ra sự oán niệm ẩn chứa trong câu hồi âm của Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ thằng cha Thư Sơn Áp Lực Đại này vì nhân vật ‘Cao Thăng sư huynh’ bị khán giả bôi xấu quá nghiêm trọng, nên trong lòng bất bình thay cho ‘Cao Thăng sư huynh’ sao?

Suy nghĩ một lát, người bắt yêu trẻ tuổi quyết định, vuốt ve an ủi người bạn của mình.

Thế là anh ta hồi âm: “Nhân vật Cao Thăng sư huynh nói thế nào nhỉ?

Giai đoạn đầu có chút tiểu tà ác, nhưng cuối cùng lại có thể vì bảo vệ tương lai của ‘Không Vân Phái’, đứng ra chịu trách nhiệm chặn đứng tà ma.

Đây là một nhân vật tuy không hoàn hảo, nhưng vào thời điểm quan trọng lại rất có trách nhiệm.

Rất tốt.” Khi người bắt yêu trẻ tuổi gửi tin nhắn này đi, rất nhanh, anh ta liền nhận được tin nhắn hồi âm của Thư Sơn Áp Lực Đại: 【Haha, không hổ danh là bạn tốt của tôi, Bệnh Viện Trưởng Thần Kinh, nhãn quan nhìn nhận sự việc của cậu không chỉ giới hạn ở bề ngoài nông cạn, mà còn nhìn ra được nội tại của một nhân vật.

Không nói về phim nữa... vì cậu đang ở thành phố Văn Châu, vậy cậu đợi tôi.

Tôi khoảng trưa mai là có thể về nhà.

Chúng ta gặp nhau ở Bạch Kình Lộ, nhà tôi ở Bạch Kình Lộ.

Đến lúc đó, mời cậu đến nhà tôi làm khách. 】 Người bắt yêu trẻ tuổi hồi âm: “Được rồi, vậy hôm nay tôi đi tìm một chỗ nghỉ ngơi trước đã.

Trưa mai, gặp nhau ở Bạch Kình Lộ thành phố Văn Châu.” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Hẹn gặp ngày mai!” Người bắt yêu trẻ tuổi cất điện thoại đi, khóe miệng nhếch lên.

Nhiều năm trôi qua như vậy, tính cách của Thư Sơn Áp Lực Đại vẫn không thay đổi nhiều.

Hy vọng sau khi gặp mặt trực tiếp, bọn họ cũng có thể trò chuyện thoải mái như trên mạng.

“Ít nhất, hãy để mình an toàn đưa cậu đến khu Giang Nam, làm tròn trách nhiệm của một người bạn nhé.” Người bắt yêu trẻ tuổi khẽ nói.

Nói xong, anh ta đứng dậy rời khỏi rạp chiếu phim.

Trước khi rời khỏi phòng chiếu, người bắt yêu trẻ tuổi nắm tay lại, khẽ vung một cái: “Quả nhiên, Cao Thăng sư huynh, vẫn cảm thấy nhất định phải chết!” ×××××××××××××××××××× Một bên khác.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục quay về công ty điện ảnh Hoàng Sơn Chân Quân.

Lúc này trong công ty, phần lớn thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sau khi xem xong buổi chiếu ra mắt phim, đã mãn nguyện tản đi.

Ngoài ra, các thành viên tham gia quay phim lần này, đều thu hoạch không ít đồ tốt.

Thi thể tà ma Cửu U đã bị chém giết trong quá trình quay phim trước đó, đã được đổi thành ‘Quân Tử Kim Liên’ ở Bạch Vân Thư Viện Nho gia, rồi phân phối cho các thành viên tham gia diễn xuất.

Ngoài ra...

Bạch Tôn Giả còn chuẩn bị một loạt quà tặng, gửi tặng mỗi diễn viên trong nhóm.

Ngoài ra, Bạch Tôn Giả còn hứa sẽ dẫn mỗi thành viên vào di tích mà Trường Sinh Giả đã giáng lâm.

Trong Động phủ của Trường Sinh Giả giáng lâm, không chỉ có Trường Sinh Giả giảng pháp, mà sâu bên trong còn khắc một bí pháp loại chữa trị.

Bí pháp trông có vẻ đơn giản, nhưng lại được khắc trên tận sáu bức tường.

Rõ ràng không hề đơn giản, trong đó có thể ẩn chứa ‘Đạo Trường Sinh’ của ‘Trường Sinh Giả giáng lâm’...

Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thấy Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục quay về, vẫy vẫy tay về phía hai người: “Thư Hàng, Tiểu Thập Lục, hai đứa về rồi à.” “Hoàng Sơn tiền bối, có chuyện gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân cười đưa ra hai hộp quà: “Quà cho hai đứa, đây là thù lao diễn xuất mà Bạch Đạo hữu tặng mọi người.” “Thù lao diễn xuất?” Tống Thư Hàng nhận lấy hộp quà, mở ra.

Bên trong, là hai cuốn sách đóng bìa.

Một cuốn là 《Phong Ấn Pháp Thuật Nhập Môn》, cuốn còn lại là 《Đại Toàn Pháp Ấn Ngũ Hành Cơ Sở》.

Trông chúng đều là bản sao chép tay.

Bạch Tôn Giả trước đó đã đề nghị Tống Thư Hàng học ‘Phong Ấn Pháp Thuật’, để phòng khi cần thiết.

Phong ấn thuật cũng là một trong những năng lực không thể thiếu của một tu sĩ.

Đợi sau này tu vi phong ấn thuật của Tống Thư Hàng đề thăng, còn có thể trực tiếp phong ấn Bổ Ma Liên Hoa mà hình chiếu hạt nhân của cậu tạo ra.

Món quà này, rất hợp với ý của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn tiền bối, à mà Hoàng Sơn tiền bối, Bạch tiền bối đâu rồi ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tại sao món quà lại do Hoàng Sơn Chân Quân chuyển giao cho cậu và Tô Thị A Thập Lục?

“Bạch Tôn Giả trước đó nhận được một tin nhắn từ Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Đại đệ tử Lưu Kiếm Nhất của Linh Vũ Điệp Tôn Giả, khi đi đến ‘Chậm Chạp Bí Cảnh’ để cứu Tam Lãng Đạo hữu ra, lại không cẩn thận tự mình cũng rơi vào ‘Chậm Chạp Bí Cảnh’ rồi.

Thế là, Linh Vũ Điệp Tôn Giả chỉ có thể nhờ Bạch Tôn Giả giúp một tay, cứu Tam Lãng và Lưu Kiếm Nhất ra.” Hoàng Sơn Chân Quân cười khổ nói.

Ban đầu Linh Vũ Điệp Tôn Giả định tự mình ra tay, đi cứu Tam Lãng và Lưu Kiếm Nhất... nhưng, Thiên Kiếp của Vũ Nhu Tử sắp giáng lâm rồi, Tôn Giả thực sự không thể tách thân ra được.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Thì ra là chuyện này à.

Chuyện này lúc đó còn là cậu thay Bạch Tôn Giả liên hệ với Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Nhớ là Linh Vũ Điệp Tôn Giả muốn tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng, làm nam nhân vật chính của bộ phim tiếp theo.

“À phải rồi, Bạch Đạo hữu trước khi rời đi có nói, nếu tiểu hữu Thư Hàng hôm nay muốn về thành phố Văn Châu, thì đến lúc đó cứ đợi hắn ở thành phố Văn Châu.

Hắn sẽ trực tiếp đến nhà cậu tìm cậu.” Hoàng Sơn Chân Quân bổ sung nói.

“Không vấn đề gì, tôi biết rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu. ...

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh cũng mở hộp quà của mình.

Trong hộp quà, lại là thanh bội kiếm ‘Lưu Tinh Kiếm’ của Bạch Tôn Giả.

“Ơ?

Bạch tiền bối tặng Lưu Tinh Kiếm cho A Thập Lục sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, nhưng A Thập Lục dùng đao mà!

“Không, không phải tặng cho em.

Là cho em mượn dùng.” Tô Thị A Thập Lục khẽ cười nói: “Bạch Tôn Giả nhắn lại rằng, Lưu Tinh Kiếm có thể giúp em Độ Kiếp, đối với em mà nói, đây là món quà tốt nhất.” Có Lưu Tinh Kiếm, thêm vào các loại chuẩn bị của A Thất lần này, và pháp bảo Độ Kiếp nhận được từ Bạch Tôn Giả, nếu cô còn Độ Kiếp thất bại nữa, thì thật sự không còn gì để nói.

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng chợt nhớ ra, lần trước cậu Độ Kiếp, cũng nhờ ‘Lưu Tinh Kiếm’ của Bạch Tôn Giả giúp đỡ!

“À phải rồi, hai vị tiểu hữu, ta còn có một thứ muốn đưa cho hai đứa.” Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên cười ha ha, sau đó đưa cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một tấm thiệp mời màu đỏ.

“Thiệp mời?” Tống Thư Hàng mở tấm thiệp mời này ra.

Đây là thiệp mời đám cưới.

Điều kỳ lạ là... ngày cưới, hai cột tân lang, có một lớp phủ giống như ‘cào và cào’ che phủ.

Còn trong cột tân nương, lại viết hai chữ 【Đậu Đậu 】.

Đây là thiệp mời đám cưới của ba Đậu Đậu!

Hơn nữa điều quan trọng hơn là, Đậu Đậu được viết trong cột ‘tân nương’.

“Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu là con gái sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Cậu và Đậu Đậu cũng đã sống cùng nhau một thời gian, có thể khẳng định Đậu Đậu có... tiểu đinh đinh.

Hơn nữa, Đậu Đậu thích cũng là các cô gái, đủ loại chó cái, mèo cái đều là gu của nó.

Lưu ý: Phàm là những cô gái tên ‘Sở Sở’, bất kể chủng tộc, đều là gu của nó.

Nhưng bây giờ, trên thiệp mời trong cột tân nương, lại viết tên ‘Đậu Đậu’.

Tống Thư Hàng đã nhìn đi nhìn lại mấy lần, khẳng định không nhìn nhầm!

Trước đó... tuy cũng nghe Hoàng Sơn Chân Quân trong nhóm nhắc đến việc muốn ‘gả’ Đậu Đậu đi.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn luôn cho rằng, Hoàng Sơn Chân Quân muốn ‘gả’ Đậu Đậu cho một con yêu nữ nào đó, kiểu như ở rể vậy.

Hoàng Sơn Chân Quân bí ẩn cười: “Ngày cưới đó, Đậu Đậu sẽ là tân nương, điểm này ta có thể đảm bảo.” Bành bành bành bành bành!

Trong chiếc bình hoa thủy tinh phía sau, Đậu Đậu đang ở dạng thể lỏng điên cuồng lắc lư.

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi: “Vậy Hoàng Sơn tiền bối, tân lang là ai vậy ạ?” Tại sao cột tân lang lại bị che phủ bởi lớp sơn?

“Chẳng lẽ là Diệt Phượng tiền bối?

Hắn tự xưng là ‘Kẻ Chấm Dứt Đậu Đậu’, có khả năng cao nhất là cưới Đậu Đậu nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân lắc đầu: “Tuy ta rất muốn gả Đậu Đậu cho Diệt Phượng Đạo hữu, nhưng Diệt Phượng Đạo hữu đã từ chối rồi.

Hai đứa đừng nghĩ nhiều... tân lang hai đứa không quen.

Hơn nữa, trên thiệp mời đó không phải là lớp sơn, mà là một lớp mực pháp thuật.

Bởi vì thời gian cụ thể của hôn lễ, ta vẫn chưa thương lượng xong.

Cho nên, đợi sau khi thời gian cụ thể được xác định, ta sẽ điều khiển mực pháp thuật trên thiệp mời ngưng tụ thành ngày tháng.

Đến lúc đó, ta còn sẽ thông báo lại cho mọi người trong nhóm một lần nữa.

Tiểu hữu Thư Hàng và Tiểu Thập Lục, nếu đến lúc đó hai đứa có thời gian, thì hãy đến tham gia hôn lễ của Đậu Đậu nhé.” Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng trước tiên im lặng nhìn Đậu Đậu, sau đó im lặng gật đầu.

Đột nhiên, Đậu Đậu trong bình hoa càng vùng vẫy mạnh hơn, toàn bộ chiếc bình rung lắc dữ dội.

Chương này là chương thêm vì Minh chủ thứ 25 【Mộ Lam Mulan 】, lại một lần nữa hoàn thành ba canh ~~ cầu phiếu đề cử và phiếu nguyệt phiếu!

Chương 915

Ngoài ra, hôm nay lại có thêm một vị Minh chủ mới, Minh chủ thứ 30【Chá Chúc Ba Ba】.

Tối ngày 25, bảy giờ.

Tống Thư Hàng lên chuyến tàu cao tốc về thành phố Văn Châu, mất khoảng chín tiếng mới về đến nhà.

Bởi vậy, khi về đến nhà chắc hẳn đã là rạng sáng.

Chuyến về Văn Châu này, chỉ có mỗi Tống Thư Hàng một mình.

Tô Thị A Thập Lục sắp độ kiếp, đương nhiên sẽ không đi cùng Tống Thư Hàng về Văn Châu chơi nữa.

Bạch Tôn Giả đã đi đến 'Bí cảnh chậm chạp' để tóm Cuồng Đao Tam Lãng và Lưu Kiếm Nhất, đồng thời dặn Tống Thư Hàng cứ đợi ở thành phố Văn Châu.

Bắc Hà Tán Nhân thì đã đến Tử Cấm Thành.

Ngày hẹn chiến với Đồng Quái Tiên Sư đang đến gần, y phải đến đó "thăm dò" trước.

Tiện thể bế quan ổn định cảnh giới, trận chiến trên Tử Cấm Chi Đỉnh, y đã chuẩn bị sẵn "hổ khu nhất chấn", để tên quái tính toán đen đủi kia phải quỳ rạp trước mặt y, khóc lóc cầu xin tha thứ.

Các tiền bối khác trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đều có việc riêng của mình.

Đừng thấy họ lúc nào cũng rảnh rỗi, thường xuyên "làm loãng" nhóm chat, nhưng thực tế mỗi vị đạo hữu đều rất bận rộn, thời gian trò chuyện của họ đều là "tranh thủ lúc bận rộn" mà có được!

Thực ra, vốn dĩ Dược Sư tính tranh thủ thời gian hướng dẫn Tống Thư Hàng luyện chế vài loại đan dịch thú vị.

Đây là việc y đã hứa với cậu khi lần đầu gặp mặt.

Dược Sư nhiều năm trước đã thiết lập một "kênh kiếm tiền".

Tuy nhiên, y không phải vì tài vật thế tục, mà là để mỗi năm có thể từ đối phương nhận được hơn hai mươi loại dược liệu biển sâu đặc biệt, dùng để nghiên cứu luyện đan.

Nhưng hiện tại, kênh này Dược Sư đã dần không dùng đến nữa.

Hai mươi loại dược liệu biển sâu kia, y đã tích lũy số lượng cực lớn.

Còn tiền bạc thế gian, Dược Sư cũng chẳng biết mình đã tích góp bao nhiêu.

Vì vậy, ban đầu Dược Sư có ý định giao "kênh" này cho Tống Thư Hàng.

Y muốn sau khi Tống Thư Hàng hoàn thành "Trúc Cơ Trăm Ngày", học được những phương pháp luyện chế dược dịch thú vị đó, rồi từ đối phương thu được hai mươi loại dược liệu và tiền bạc thế tục.

Dược Sư khi đó đã ước định với Tống Thư Hàng, tiền bạc thu được từ đối phương, y sẽ lấy bốn thành, sáu thành còn lại có thể thuộc về Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vừa mới bước vào thế giới tu chân, hẳn cũng có nhu cầu về tiền bạc thế gian.

Nhưng ban đầu Dược Sư đánh chết cũng không thể ngờ, cảnh giới tu chân của Tống Thư Hàng lại "đột phi mãnh tiến" đến thế.

Mới mấy tháng, đã là tu vi Nguyệt Âm Mạch Tam Phẩm rồi!

Nhưng mà...

Dược Sư và cô nương Giang Tử Yên tân hôn, thế là vui vẻ đi hưởng tuần trăng mật rồi.

Rõ ràng Dược Sư và Giang Tử Yên trước khi kết hôn đã gần như kè kè bên nhau, tuần trăng mật này thật sự có cần thiết không?

Tuy nhiên...

Dược Sư chuẩn bị đặt điểm dừng cuối của chuyến trăng mật của mình và Giang Tử Yên ở khu vực Giang Nam.

Ở đó, y sẽ tranh thủ thời gian chỉ dẫn Tống Thư Hàng phương pháp luyện chế mấy loại đan dịch đặc biệt kia, và chuyển giao "kênh kiếm tiền" mà mình đã thiết lập.

Ngoài ra, Hoàng Sơn Chân Quân cho biết gần đây y có thể sẽ đến thành phố Văn Châu một chuyến, và nói rằng nếu có cơ hội, y sẽ gặp mặt Tống Thư Hàng ở đó.

Khi Tống Thư Hàng tò mò hỏi Hoàng Sơn Chân Quân đi Văn Châu có việc gì, Hoàng Sơn Chân Quân chỉ bí ẩn mỉm cười, không trả lời.

Lúc cùng lúc đó, tại đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, trong nhà Tống Thư Hàng.

Vân Vụ đạo trưởng, với hóa danh 'Lý Nguyên', lại một lần nữa đến nhà chơi.

Hai tháng nay, từ khi ông ta chuyển đến cạnh nhà Tống Thư Hàng, cứ cách vài ba bữa lại sang thăm một lần.

Hiện tại, mối quan hệ giữa bố Tống, mẹ Tống và Vân Vụ đạo trưởng đã rất tốt.

Sắp thành tri kỷ không chuyện gì không nói được rồi!

Hôm nay, Vân Vụ đạo trưởng cuối cùng cũng nhận được một tin tốt từ miệng mẹ Tống.

Tống Thư Hàng, người đã lang thang bên ngoài suốt cả kỳ nghỉ hè, cuối cùng hôm nay cũng sắp về!

Vân Vụ đạo trưởng cảm thấy khóe mắt hơi ướt át.

Đã đợi một tháng rưỡi rồi, thằng nhóc Tống Thư Hàng này cuối cùng cũng về.

Ông ta cảm thấy mình hơi không chịu nổi nữa.

Nửa tháng trước, Vân Vụ đạo nhân đã liên lạc lại với [Không Không Đạo Môn], và tranh thủ thời gian quay về Không Không Đạo Môn lấy lại một lô tài nguyên để tu luyện.

Vân Vụ đạo nhân tâm trung quyết định, nếu cuối tháng này Tống Thư Hàng vẫn chưa về, ông ta sẽ từ bỏ ý định "cọ" Ngộ Đạo Thạch, quay về Không Không Đạo Môn của mình mà tu luyện cho tốt.

May mắn thay, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng về.

Đợi thằng nhóc này về, nhất định phải bảo nó cảm ơn mình thật tốt!

Vân Vụ đạo trưởng thầm nghĩ, vì trong một tháng rưỡi trở thành hàng xóm của Tống Thư Hàng, ông ta đã âm thầm chặn một vài tai nạn cho nhà Tống Thư Hàng.

Ví dụ, từng có một con nhện kim loại cơ khí bò vào nhà Tống Thư Hàng, ẩn phục.

Vân Vụ đạo trưởng đã âm thầm tháo rời tất cả chân của con nhện kim loại đó.

Đến lúc đó, mình "cọ" Ngộ Đạo Thạch, tiểu hữu Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ không từ chối đâu.

Sau đó, Vân Vụ đạo trưởng mở điện thoại, đăng một tin nhắn lên vòng bạn bè của mình.

Tiêu đề: [Đã tròn một tháng rưỡi trôi qua, ta vẫn kiên trì làm khách ở nhà vị tiểu hữu kia, tiện thể "cọ" chút kinh nghiệm.

Đáng tiếc, vị tiểu hữu đó vẫn chưa về.

Buồn quá, muốn khóc.

Hôm nay, vị tiểu hữu này cuối cùng cũng sắp về, vui quá.] Kèm theo: [Hai bức ảnh tự sướng vui vẻ của Vân Vụ đạo trưởng] Địa điểm tin nhắn: Đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Vừa đăng lên... ngay lập tức, hơn trăm người đã thích.

Sau đó vô số bạn bè bắt đầu bình luận.

Tầng 1: Đạo trưởng cuối cùng cũng đợi được vị tiểu hữu thần kỳ kia rồi sao?

Vị tiểu hữu đó rốt cuộc là thần thánh phương nào, mong đạo trưởng thuận lợi "cọ" được kinh nghiệm, sau đó thần công đại thành a!

Tầng 2: Chúc mừng đạo trưởng, cuối cùng cũng đạt được ước nguyện! ...

Tầng 30: Đạo trưởng, hôm nay tâm trạng tốt vậy, vậy dạy chúng ta thêm vài chiêu dưỡng sinh tuyệt học đi?

Lần trước ngài dạy bộ [Dưỡng Sinh Dinh Dưỡng Học] thật quá tuyệt, ta ăn theo công thức, mấy tháng thời gian đã cảm thấy toàn thân tràn đầy sức lực, đàn ông hơn hẳn. ...

Tầng 60: Chúc mừng đạo trưởng, đạo trưởng không còn buồn bã nữa, đạo trưởng đừng khóc, dũng cảm đứng dậy nào. ...

Ngay lập tức, số lượng bình luận cũng đạt tới hơn trăm tầng.

Vân Vụ đạo trưởng hài lòng cất điện thoại của mình, thoải mái uống một ngụm trà.

Từ khi phá phong mà ra, ông ta đã từ bỏ ứng dụng trò chuyện mà mình dùng khi bị trấn áp.

Mặc dù trên ứng dụng đó, Vân Vụ đạo trưởng có nhân khí bùng nổ, mỗi khi đăng một tin nhắn, có gần ba trăm người bình luận hưởng ứng, hơn ngàn người thích.

Nhưng Vân Vụ đạo trưởng nhận thấy, ứng dụng trò chuyện đó có vấn đề, bên trong có âm mưu của Hoàng Sơn Chân Quân.

Vì vậy... sau khi phá phong mà ra, trở thành hàng xóm của nhà Tống Thư Hàng, ông ta đã đổi một chiếc điện thoại, còn đổi ứng dụng trò chuyện thành loại phổ biến nhất trên thị trường.

Lúc mới đổi ứng dụng này, nhân khí của Vân Vụ đạo trưởng rất thấp.

Mỗi khi đăng một tin nhắn, số người thích chỉ đếm trên đầu ngón tay, bạn bè cũng chẳng mấy ai.

Nhưng với sự nỗ lực của Vân Vụ đạo trưởng trong một tháng rưỡi qua, kiên trì đăng tải một số [Dưỡng Sinh Dinh Dưỡng Học] hay những câu chuyện thần kỳ [Lý Nguyên Đạo Trưởng Lịch Hiểm Ký]...

Cuối cùng, ông ta lại tích lũy được lượng lớn nhân khí.

Hiện tại, mỗi tin nhắn ông ta đăng lên, cho dù là tin tức rất bình thường, cũng ngay lập tức có vài trăm người thích và bình luận ủng hộ.

Điều này khiến Vân Vụ đạo trưởng rất hài lòng.

Ông ta rất tận hưởng cảm giác này.

Sau khi biết tin Tống Thư Hàng về nhà, ngoài người hàng xóm tốt của thế kỷ mới là Vân Vụ đạo trưởng rất vui ra... một người hàng xóm khác của Tống Thư Hàng cũng rất vui.

Người hàng xóm khác của nhà Thư Hàng là ông Joseph người nước ngoài.

Joseph từ khi chuyển đến làm hàng xóm nhà Tống Thư Hàng, cũng cứ cách vài ba bữa lại sang chơi.

Hơn nữa, trong mắt Joseph, "công pháp" của sư phụ Tống Thư Hàng là gia truyền.

Vì vậy, ông ta kiên tin rằng bố Tống hoặc mẹ Tống, một trong hai người là tuyệt thế cao thủ.

Joseph từng âm thầm thăm dò, đáng tiếc dù là bố Tống hay mẹ Tống cũng đều không đáp lại ông ta.

Nhưng, sau vài lần làm khách ở nhà Tống Thư Hàng, Joseph càng thêm kiên định ý niệm nhà Tống Thư Hàng là [Võ Lâm Thế Gia].

Bởi vì mỗi lần, sau khi làm khách ở nhà Tống Thư Hàng và uống trà xong, ông ta đều cảm thấy thần thanh khí sảng, tai thính mắt sáng, đại não càng ở trong trạng thái "đốn ngộ"!

Hơn nữa, mỗi lần uống trà xong, ông ta đều cảm thấy cơ thể mình cứ như được tẩy rửa một lần vậy!

Ngoài ra, sau khi Joseph và bố Tống có mối quan hệ ngày càng tốt hơn, ông ta còn từng bị bố Tống giữ lại ăn vài bữa cơm.

Món ăn trên bàn nhìn qua không có gì đặc biệt...

Chương 916

nhưng khi cơm vừa bưng lên, mỗi hạt gạo đều óng ánh trong suốt, căng tròn, còn tỏa ra hương vị quyến rũ.

Sau khi ăn xong một bữa cơm, Joseph cảm thấy toàn thân mình tràn đầy sức mạnh!

Thật sự còn khoa trương hơn cả ăn mấy củ nhân sâm trăm năm!

Mỗi lần sau khi ăn cơm ở nhà Tống Thư Hàng xong, Joseph về nhà sẽ không thể chờ đợi mà luyện tập một lượt võ học tuyệt thế mà sư phụ Tống Thư Hàng truyền thụ.

Sau khi hoàn thành bộ [Thời Đại Đang Triệu Hoán] hơn hai mươi lần, Joseph cảm thấy thể chất của mình lại cường tráng hơn rất nhiều!

Hạt gạo đó tuyệt đối không phải gạo bình thường!

Nói không chừng, đó chính là một trong những món "dược thiện" mà [Võ Lâm Thế Gia] đã đặc biệt chế biến để luyện võ!

Vì vậy sau khi ăn vào, mới cảm thấy như cắn nhân sâm vậy, đại bổ!

Từ khi "cọ" được vài bữa cơm ở nhà Tống Thư Hàng... bố Tống cảm thấy ánh mắt ông Joseph nhìn mình ngày càng không đúng.

Ánh mắt đó, cứ như đang nhìn một 'nhân vật lớn' vậy, khiến bố Tống cảm thấy không tự nhiên chút nào.

Tống Thư Hàng ngồi trên tàu cao tốc, ngắm nhìn phong cảnh không ngừng lướt qua ngoài cửa sổ.

Lúc này, thân hình cậu đã khôi phục trạng thái bình thường.

Dược lực của dược tề Long Ma đã được cậu hấp thu hoàn tất, hiện tại thể chất của cậu đã ở trạng thái đỉnh phong của 'tu sĩ Tam Phẩm'. "Thật chậm quá đi." Tống Thư Hàng lẩm bẩm, tốc độ của tàu cao tốc này, so với phi kiếm thì yếu kém thảm hại.

Tứ Phẩm, khi nào mình mới có thể tấn thăng đến cảnh giới Tứ Phẩm đây?

Đến lúc đó, là có thể ngự kiếm phi hành...

À không đúng, mình là ngự đao phi hành.

Tống Thư Hàng sờ sờ cái hộ oản trên tay mình.

Trong hộ oản, ẩn giấu một chiếc vòng tay, đó là trang bị không gian mà Bạch Tôn Giả cho cậu mượn, bên trong có không gian rộng 100 mét vuông, cao 10 mét.

Toàn bộ không gian được chất đầy linh thạch Bát Phẩm và Cửu Phẩm.

Hơn nữa, trên vòng tay còn có trận pháp phụ trợ của Bạch Tôn Giả, che giấu khí tức của nó, khiến nó trông không có một chút linh khí nào, giống hệt một chiếc vòng tay bình thường.

Điều này có thể tối đa tránh việc Tống Thư Hàng bị những tu sĩ tà đạo thấy tài nảy lòng tham cướp bóc.

Nếu đến lúc đó, 'chuyến đi cấm địa' không tìm được phương pháp chữa bệnh hàn của Lý Âm Trúc, thì chỉ có thể đặt hy vọng vào 'Thứ Gì Cũng Bán' mà thôi.

Nhưng mà, tốc độ tàu cao tốc đúng là chậm thật, biết thế đi máy bay cho rồi.

Chuyến xe gần chín tiếng, hơi khó chịu một chút.

Đang nghĩ, Tống Thư Hàng đưa tay móc móc vào túi thu nhỏ một tấc của mình. "Làm gì đó?" Từ trong túi thu nhỏ một tấc, giọng của Thông Nương vọng ra. "Tôi muốn tìm một khối 'linh thú tinh', rảnh rỗi quá, muốn ăn chút gì đó." Tống Thư Hàng đáp. "Anh đợi chút, tôi lấy cho.

Không có việc gì đừng có thò tay vào nhà tôi lục lọi lung tung, mỗi lần làm nhà tôi lộn xộn hết cả lên, tôi dọn dẹp phiền lắm, biết không hả?" Thông Nương nghiêm túc nói. "Xin lỗi." Tống Thư Hàng theo bản năng xin lỗi.

Nhưng vừa xin lỗi xong, cậu lập tức cảm thấy không đúng.

Túi thu nhỏ một tấc không phải là đồ của cậu sao?

Từ khi nào lại thành nhà của Thông Nương vậy chứ?

Nhưng mà... nghĩ đến việc Thông Nương trong 'túi thu nhỏ một tấc' đã mấy lần kích hoạt 'hộ thuẫn phù bảo' cứu cậu, thôi thì không so đo với cô ấy nữa.

Một lát sau, Thông Nương đưa lên một túi nhỏ linh thú tinh loại ngựa Tam Phẩm và Nhị Phẩm.

Đây là số linh thú tinh mà Tống Thư Hàng được bồi thường sau khi bị công tử Diệt Phượng đánh cho một trận vì dám tấn công cậu, muốn cướp hạt giống của Thông Nương.

Tống Thư Hàng lấy ra một viên linh thú tinh loại ngựa Nhị Phẩm, âm thầm vận chuyển [Kình Thôn Thuật] của [Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công], "rắc rắc" vài cái, liền nghiền nát viên linh thú tinh này nuốt xuống.

So với 'linh thạch' thuần túy, Tống Thư Hàng càng thích 'linh thú tinh' cùng đẳng cấp hơn.

Giá linh thú tinh rẻ hơn 'linh thạch' cùng cấp.

Hơn nữa, sau khi Tống Thư Hàng dùng [Kình Thôn Thuật] để ăn linh thú tinh, không chỉ có thể nhận được lượng năng lượng tương đương chuyển hóa thành chân khí, mà còn có thể nâng cao tu vi [Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công] của mình.

Mỗi khi ăn một viên linh thú tinh, hư ảnh cự kình do 'tam thập tam thú' ngưng tụ trong cơ thể cậu sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Có thể nói là vật mỹ giá rẻ. "Chỉ dựa vào ăn mà có thể tăng tu vi, người nghiên cứu ra môn thần công này của Thiên Đình thời viễn cổ, quả thực là thiên tài a." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Rắc rắc, rắc rắc...

Từng viên linh thú tinh bị cậu nhai nát, nuốt vào, 'chân khí tiên thiên dịch hóa' trong cơ thể lại tăng cường không ít.

Kết hợp với 'linh lực Ngũ Phẩm' phản hồi từ Diệp Tư và sức mạnh 'Hoạt Tuyền' trong tâm khiếu.

Ngày Tống Thư Hàng xung kích Dương Viêm Mạch Tam Phẩm (mạch thứ ba) đã không còn xa.

Sau Dương Viêm Mạch, chính là 'Không Vương Mạch' cuối cùng!

Đả thông Không Vương Mạch, đến lúc đó bốn mạch hợp nhất, kích hoạt Chiến Vương chi khu, là có thể dẫn Tam Phẩm lôi kiếp, xung kích cảnh giới Tứ Phẩm.

Tứ Phẩm... là có thể ngự đao phi hành rồi!

Cực ngầu!

Một ngày mai tươi đẹp đang vẫy gọi cậu. "Sau khi đến Tứ Phẩm, thì không cần phải đi tàu cao tốc cái kiểu phương tiện giao thông vừa chậm vừa phiền phức này nữa." Tống Thư Hàng nhẹ giọng than thở.

Lúc này, Diệp Tư trong cơ thể đột nhiên lên tiếng hỏi: [Ơ?

Thư Hàng...

Anh không muốn đi tàu cao tốc à?] [Ừ, bây giờ tôi cảm thấy tốc độ của nó quá chậm, hơi nhàm chán.] Tống Thư Hàng dùng ý niệm đáp lại. [Anh nói sớm đi chứ, như vậy tôi trực tiếp đưa anh bay về nhà rồi, tôi là Linh Hoàng Ngũ Phẩm mà!

Tôi còn tưởng anh thích đi loại phương tiện giao thông như tàu cao tốc này chứ.] Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: "..." Lúc cậu chọn về nhà, thật sự không nghĩ đến việc Diệp Tư có thể ngự kiếm phi hành.

Đây chính là "đèn dưới tối"! "Nhưng mà, tàu cao tốc cũng rất thú vị.

Tôi đã ở trong 'Bích Thủy Các' nhiều năm rồi... không ngờ xã hội loài người lại thay đổi lớn đến thế." Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng cười nói: "Ngoài những thứ này ra... còn có nhiều thứ thú vị hơn, đợi về thành phố Văn Châu rồi, tôi sẽ đưa cô đến thư viện thành phố!

Ở đó cô nhất định sẽ rất thích." "Được thôi ~~" Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục nhét 'linh thú tinh' vào miệng, vừa dùng ý niệm trò chuyện với Diệp Tư.

Lúc này, tàu cao tốc đến một điểm dừng, có hành khách mới lên xe.

Một người mẹ trẻ dắt theo cô con gái khoảng bốn tuổi lên xe, cô cầm vé tàu cao tốc, tìm chỗ ngồi.

Một lát sau, cô dắt con gái đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Chỗ ngồi của họ chính là ở đây.

Người mẹ trẻ ngồi ở vị trí cạnh lối đi, còn cô bé thì ngồi bên cạnh

Tống Thư Hàng.

Cô bé khoảng bốn năm tuổi, tóc cắt ngang tai ngắn, đôi mắt đen láy, mặc váy liền, tinh xảo như búp bê sứ.

Lúc cô bé và mẹ ngồi xuống, Tống Thư Hàng vừa hay đang cầm một viên 'linh thú tinh', vừa dùng ý niệm nói chuyện với Diệp Tư, vừa "rắc rắc" cắn vỡ nửa viên linh thú tinh, nghiền nát rồi nuốt xuống.

Linh thú tinh có rất nhiều hình thái, có loại như trân châu, có loại như kim cương, có loại lại như thủy tinh.

Nhưng bất kể loại nào...

đều rất cứng, nhìn không giống thứ mà con người có thể nghiền nát rồi nuốt ăn.

Khi Tống Thư Hàng dùng [Kình Thôn Thuật] để ăn linh thú tinh, sẽ có tiếng kêu rất giòn.

Cô bé lập tức bị tiếng Tống Thư Hàng ăn linh thú tinh hấp dẫn, cô bé ngẩng đầu nhỏ lên, tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

Và Tống Thư Hàng vừa hay nhét nửa viên linh thú tinh còn lại vào miệng.

Rắc rắc ~~ nhai, nuốt.

Đôi mắt của cô bé lập tức mở to.

Người mẹ trẻ bên cạnh cũng quay đầu lại, tò mò nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. "Anh ca ~ anh giỏi quá!" Cô bé nói bằng tiếng Trung cứng nhắc, tiếng Trung của cô bé vẫn chưa thành thạo lắm.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, sau đó ngượng ngùng nháy mắt với cô bé. "Nhưng mà anh ca, loại đồ nhìn rất cứng này, chắc là khó tiêu hóa lắm.

Nếu là chứng cuồng ăn đồ lạ thì vẫn nên bỏ sớm thì tốt hơn." Cô bé cũng nháy mắt, rất thiện lương nhắc nhở Tống Thư Hàng.

Mỗi khi cô bé nói câu dài hơn, phát âm liền trở nên không chuẩn, nghe khá khó khăn.

Tống Thư Hàng: "..." Tôi không phải chứng cuồng ăn đồ lạ a!

Nhưng mà xét theo một mức độ nào đó, sau khi luyện [Kình Thôn Thuật], ăn linh thú tinh giống như ăn kẹo đậu, đã gần giống chứng cuồng ăn đồ lạ rồi.

Chương 917

Người mẹ trẻ vội vàng nhẹ nhàng vỗ con gái mình, sau đó ngượng ngùng nói với Tống Thư Hàng: "Xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, xin tiên sinh đừng để ý." Tiếng Trung của người mẹ trẻ cũng không chuẩn, nhưng so với con gái cô thì tốt hơn một chút.

Tống Thư Hàng cười ngượng: "Không sao không sao, cô bé rất thiện lương, rất tốt." "Cảm ơn." Cô bé chấp nhận lời khen của Tống Thư Hàng, sau đó lại nháy mắt, cứ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị nhìn đến không thoải mái. "Anh ca, quả nhiên anh trông rất quen." Cô bé hạ giọng, nhẹ nhàng nói: "Phim quảng cáo, cái phim [Mạt Pháp Chi Chiến] đó!

Bố em từ khi xem xong phim quảng cáo đó, ngày nào cũng la lên 'Cao Thăng sư huynh phải chết!' Ngày nào cũng la, ồn ào lắm." Tống Thư Hàng sờ sờ mặt mình.

Cậu thật sự thành minh tinh rồi, đáng tiếc là minh tinh phản diện, dù có tẩy trắng về sau cũng không thể giảm bớt oán niệm của mọi người đối với nhân vật đó.

Quả nhiên, ra ngoài nên dùng 'Huyễn Hình Hung Châm' thay đổi hình dạng chút?

Hoặc là đeo kính râm lớn gì đó?

Tránh bị người ta vây xem.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, ở chỗ ngồi phía sau cậu, có một chú cười nói: "Ôi, câu này dạo này tôi hay nghe thấy lắm.

Con gái nhà tôi mấy hôm nay cũng hay la câu này.

Nghe nói là có liên quan đến một bộ phim [Mạt Pháp Chi Chiến]."

Giọng của chú vừa dứt.

Thật trùng hợp... trong toa tàu cao tốc, trên màn hình TV của tàu, bắt đầu phát bộ phim quảng cáo [Mạt Pháp Chi Chiến].

Hoàng Sơn đại nhân quả nhiên thần thông quảng đại thật!

Quảng cáo còn chạy cả trên tàu cao tốc nữa chứ.

Hiện tại, phần lớn người trên tàu cao tốc đều là hành khách vội vàng, vì lý do thời gian, đa số đều chưa kịp đi xem bộ phim [Mạt Pháp Chi Chiến] công chiếu hôm nay.

Nhưng hiện tại, đoạn phim quảng cáo vừa chiếu... bộ phim này lập tức trở thành một chủ đề.

Nhiều người trong toa tàu bắt đầu bàn tán với bạn bè xung quanh về 'chủ đề' này.

Hoàng Sơn tiền bối, ngài đúng là cái đồ 'đào hố' mà!

Tống Thư Hàng âm thầm quay đầu lại, sau đó làm động tác 'đeo kính'.

Cậu không hề chuẩn bị kính râm.

Đây chỉ là dùng công năng của 'Huyễn Hình Hung Châm', biến ra một cặp kính râm lớn trên mặt mình, rồi thay đổi một chút diện mạo khuôn mặt.

Sau đó cậu quay đầu lại.

Bên cạnh, cô bé vẫn chớp chớp mắt, cười nhìn cậu, rất đáng yêu.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. "Anh ca cứ yên tâm, miệng em kín lắm." Cô bé giơ ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng, một cô bé rất hiểu chuyện. "Cảm ơn em." Tống Thư Hàng nói. "Nhưng mà, anh ca, anh có thể làm cho miệng em kín hơn một chút." Cô bé nói.

Nói rồi cô bé chuẩn bị thò tay vào chiếc túi nhỏ của mình, tìm giấy và bút.

Cô bé muốn mời Tống Thư Hàng ký tên cho mình, đến lúc đó, mang chữ ký của 'Cao Thăng sư huynh' về nhà, không biết bố cô bé sẽ có biểu cảm gì?

Cô bé rất mong chờ. "Nhóc con, muốn phí bịt miệng không?" Tống Thư Hàng "a a" cười nói.

Nhắc đến phí bịt miệng cho trẻ con, cậu có một món đồ hay: "Nhìn anh đây, anh biến ảo thuật cho em xem." Tống Thư Hàng chắp hai tay lại trước người, thổi một hơi vào lòng bàn tay, năng lực Thiệt Trán Liên Hoa khởi động.

Ba đóa hoa sen óng ánh xuất hiện trong tay cậu.

Tống Thư Hàng nhanh chóng làm tan biến hai đóa trong số đó.

Sau đó, cười đưa đóa hoa sen cuối cùng cho cô bé: "Tặng em, đây là phí bịt miệng của anh." Sở dĩ lựa chọn 'Thiệt Trán Liên Hoa' làm món quà này, là vì Thư Hàng cảm thấy cô bé này cũng hơi quen mắt. "Đẹp quá." Cô bé nhận lấy đóa hoa sen này, lập tức quên béng chuyện xin chữ ký đi đâu mất.

Và cùng lúc đó, từ đóa hoa sen có một mùi hương không thể che giấu được lan tỏa ra.

Ngửi thấy mùi hương này, khiến người ta đặc biệt có cảm giác thèm ăn.

Lúc này, cách Tống Thư Hàng ba toa tàu.

Một tiểu hòa thượng rất đáng yêu và hai thiếu nữ ngồi cùng một hàng.

Tiểu hòa thượng trông khoảng 6 tuổi.

Hai thiếu nữ, một người khoảng 7 tuổi, người còn lại cũng chỉ khoảng 10 tuổi.

Nhìn qua, ba người họ không có người giám hộ.

Cũng không biết họ đã lên được tàu cao tốc bằng cách nào?

Ban đầu ba đứa nhóc đang gặm bánh bao chay, đột nhiên, cả ba cùng ngẩng đầu lên. "Có dao động linh lực." Thiếu nữ nhỏ tuổi hơn khẽ nói. "Ở vị trí toa tàu thứ ba phía trước, chúng ta đi xem thử không?" Tiểu hòa thượng hỏi. "Muội muội, tiểu Quả Quả, chúng ta vẫn đừng nên gây chuyện nữa.

Chúng ta lén lút chạy ra ngoài đã không ổn rồi, lại còn chọc giận tiền bối không rõ lai lịch thì càng không tốt." Thiếu nữ lớn tuổi hơn bất an nói. "Chúng ta chỉ đi một vòng thôi, không làm chuyện xấu đâu." Tiểu hòa thượng nói.

Nếu đối phương là tu sĩ chính đạo, thì không cần lo đối phương sẽ ra tay làm hại; nếu đối phương là tà tu, cẩn thận một chút cũng sẽ không có vấn đề gì.

Nếu thật sự xảy ra ngoài ý muốn, trên người tiểu hòa thượng còn có một món bảo vật bảo mệnh, và một món bảo bối triệu hoán Tam Nhật sư huynh.

Thiếu nữ lớn tuổi hơn vẫn rất bất an nói: "Em vẫn cảm thấy đừng nên gây chuyện thì hơn." Nhưng mà, tiểu hòa thượng và cô em gái đã đứng dậy đi về phía toa tàu phía trước.

Thiếu nữ lớn tuổi hơn thở dài một hơi rồi, cũng chỉ có thể đi theo.

Dù sao cô bé là lớn tuổi nhất trong ba người, phải chăm sóc em gái và tiểu hòa thượng.

Xuyên qua hai toa tàu, ba đứa nhóc tiến vào toa tàu mà Tống Thư Hàng đang ở. "Thơm quá!" Thiếu nữ nhỏ tuổi hơn hít hít mũi, sau đó bụng nhỏ truyền đến tiếng "ùng ục".

Mùi hương này, còn thơm hơn cả món ăn mà Tiên Trù của môn phái các cô bé nấu nữa! "Vị trí truyền đến linh khí ở phía trước!" Tiểu hòa thượng khẽ nói: "Cẩn thận, chúng ta cứ giả vờ đi ngang qua, đừng để vị tiền bối kia chú ý." Đang nói chuyện... phía trước có tiếng điện thoại vang lên.

Vì có chỗ ngồi cách biệt, tiểu hòa thượng và hai thiếu nữ không thể nhìn thấy chủ nhân của điện thoại.

Nhưng vị trí tiếng chuông điện thoại vang lên, dường như chính là vị trí có dao động linh lực lúc trước?

Vì vậy, tiểu hòa thượng và hai thiếu nữ một lớn một nhỏ, không tự chủ được mà tập trung sự chú ý vào vị trí đó.

Đúng lúc này... từ phía trước, truyền đến một giọng nói mà tiểu hòa thượng cực kỳ quen thuộc. "Alo, Tam Nhật sư huynh?

Tìm tôi có việc gì không?" "À?

Gì?

Tiểu Quả Quả lại bỏ nhà đi?

Còn... lần này nó còn dẫn theo hai vị khách rất quan trọng của tự viện?" "Không có, Quả Quả không đến chỗ tôi.

Tôi vừa rời khỏi chỗ Hoàng Sơn tiền bối, đang chuẩn bị về thành phố Văn Châu đây.

Quả Quả cũng không liên lạc với tôi." "Được thôi, tôi biết rồi.

Nếu 'Quả Quả' đến tìm tôi, tôi sẽ liên lạc với anh ngay lập tức.

Yên tâm, tuyệt đối sẽ không để nó chạy thoát đâu." "Được được, tôi hiểu rồi.

Nếu nó thật sự còn dám chạy lung tung, tôi sẽ thay sư huynh anh dạy dỗ nó một trận thật tốt.

Yên tâm đi, tôi tuyệt đối sẽ không nương tay đâu." "Hiểu rồi hiểu rồi, mấy đứa nhóc ngỗ nghịch là phải đánh!

Vậy cứ nói thế đã nhé, tạm biệt." Tiểu hòa thượng nghe đến đây, sắc mặt lập tức trở nên tái nhợt. "Chúng ta chuồn thôi." Tiểu hòa thượng dùng khẩu hình nói với hai chị em bên cạnh.

Sau đó, ba đứa nhóc cẩn thận từng li từng tí rút khỏi toa tàu này, quay về toa tàu phía sau.

Thoát hiểm thành công!

Tiểu hòa thượng thở phào nhẹ nhõm một hơi thật sâu. "Tiểu Quả Quả, vị tiên sinh gọi điện thoại lúc nãy, em có quen không?" Thiếu nữ lớn tuổi hơn tò mò hỏi.

Các cô bé đương nhiên cũng nghe được nội dung cuộc gọi của vị tiên sinh kia.

Vị tiên sinh đó không chỉ một lần nhắc đến tên 'Quả Quả', còn nhắc đến tên 'Tam Nhật sư huynh'.

Rõ ràng, Quả Quả chắc hẳn là quen anh ta. "Đúng vậy, tôi quen." Tiểu hòa thượng gật đầu nói: "Anh ấy chính là 'Tống Thư Hàng sư huynh' mà trước đây tôi đã nhắc đến với hai người.

Trong tình huống bình thường, anh ấy là một sư huynh rất tốt.

Thực ra, lúc đầu khi chúng tôi đi đến khu vực Giang Nam, tôi đã định đi tìm anh ấy, anh ấy học ở Đại học thành Giang Nam." "Vậy sao em lại trốn anh ấy?" Hai chị em nghi hoặc hỏi.

Tiểu Quả Quả xoa xoa mặt mình, giải thích: "Thư Hàng sư huynh anh ấy cái gì cũng tốt, người cũng tốt, đối với tôi cũng rất quan tâm.

Nhưng anh ấy có một sở thích rất tà ác.

Chương 918

Đối với những đứa trẻ không nghe lời, anh ấy sẽ đánh cho đứa trẻ đó ra cả ỉa, đặc biệt đáng sợ!

Cho nên, chúng ta không thể để anh ấy phát hiện ra, nếu không hậu quả khó mà lường được!" Vừa nãy nó nghe Tống Thư Hàng bảo đảm với Tam Nhật sư huynh, nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt, còn nói đứa trẻ ngỗ nghịch là phải đánh, thế là nó sợ hãi đến phát khiếp.

Ngoài ra, trong đầu nó còn hồi tưởng lại đoạn video nhỏ mà Đậu Đậu đã cho nó xem lúc trước.

Trong cảnh video đó, Tống Thư Hàng tức giận gào thét như sấm: [Đợi tôi bắt được cậu về, bất kể cậu có bị trĩ hay không, tôi sẽ đánh cho cậu ra cả ỉa!] Ra cả ỉa, ra cả ỉa...

Đáng sợ quá.

Hai chị em nghe Quả Quả nói xong, lập tức mặt nhỏ đỏ bừng.

Trùng hợp là, đúng lúc đang nói chuyện, trong toa tàu cao tốc lại bắt đầu phát bộ phim quảng cáo [Mạt Pháp Chi Chiến].

Đầu tiên xuất hiện, chính là cảnh Cao Thăng sư huynh treo đánh Lăng Dạ.

Quả Quả chỉ vào 'Cao Thăng sư huynh', người đang nhe nanh múa vuốt, điên cuồng ngược đãi nhân vật chính Lăng Dạ, khẽ nói: "Hai người xem vị Cao Thăng sư huynh này!

Trước đây tôi đã nói với hai người rồi, bộ phim này, phần lớn diễn viên đều là tiền bối mà tôi quen.

Vị Cao Thăng sư huynh này, chính là Tống sư huynh!" Hai chị em ngẩng đầu, nhìn vẻ đáng sợ của 'Cao Thăng sư huynh'.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai chị em điên cuồng lắc đầu, mặt đầy kinh hãi. "Vì vậy, chúng ta phải cẩn thận tránh Thư Hàng sư huynh.

Đáng sợ quá." Tiểu Quả Quả lắc đầu nguây nguẩy nói. "Đồng cảm." Thiếu nữ lớn tuổi hơn gật đầu nói. "Tán đồng." Thiếu nữ nhỏ tuổi hơn đồng ý nói. "A a a a." Một tiếng cười ôn hòa, xuất hiện phía sau Quả Quả.

Thân thể Quả Quả cứng đờ. "Tôi hình như bị ảo thính, chúng ta mau rời khỏi đây, về lại chỗ ngồi của mình đi." Quả Quả cố gắng giữ bình tĩnh nói.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hai nắm đấm mạnh mẽ đặt lên thái dương huyệt của nó, dùng sức xoay tròn. "Đau đau đau đau đau đau ~~" Quả Quả phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Hai chị em nhìn thấy cảnh này, sợ hãi nhảy sang một bên, như hai chú chim cút nhỏ, run rẩy bần bật.

Tống Thư Hàng nhìn cái đầu nhỏ trọc lóc dưới nắm đấm của mình, không khỏi cảm thán.

Ban đầu, lúc cậu nói chuyện điện thoại với Tam Nhật sư huynh, vẫn chưa cảm ứng được tiểu hòa thượng.

Nhưng mà, sau khi tiểu hòa thượng lùi về một toa tàu phía sau, liền bắt đầu truyền đạt cho hai chị em bên cạnh những lời lẽ kiểu như 'Tống Thư Hàng sư huynh là sư huynh đáng sợ, sẽ đánh cho người ta ra cả ỉa'.

Sau đó, những âm thanh này, tất cả đều bị Diệp Tư sư tỷ ẩn mình trong cơ thể Tống Thư Hàng nghe thấy.

Nói đến đây, Tống Thư Hàng chợt nhận ra mình đã không cẩn thận trốn vé.

Cậu đưa Diệp Tư sư tỷ lên tàu cao tốc mà lại không trả tiền vé...

Haha haha!

Tóm lại, âm thanh giao tiếp giữa Quả Quả và hai chị em đã bị Diệp Tư nghe thấy.

Diệp Tư là Linh Hoàng Ngũ Phẩm, cách một toa tàu, nghe thấy âm thanh giao tiếp của mọi người là chuyện dễ như trở bàn tay.

Cô ấy nghe thấy có người nhắc đến tên 'Tống Thư Hàng' xong, liền kể chuyện này cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lúc đó hơi tò mò, liền muốn đi qua xem thử, có phải có quen ai đó đang trùng hợp đi chuyến tàu cao tốc này không.

Sau đó...

Tống Thư Hàng liền nhìn thấy cái đầu trọc nhỏ của Quả Quả, và hai thiếu nữ rất dễ thương một lớn một nhỏ bên cạnh.

Kết hợp với việc Tam Nhật sư huynh nói trong điện thoại, hai thiếu nữ đáng yêu này, hẳn là những vị khách quý bị Quả Quả dẫn trốn ra ngoài.

Nói thế nào đây?

Có duyên ngàn dặm tương phùng, vô duyên đối diện không quen.

Cậu và tiểu hòa thượng giữa hai người chắc chắn là cực kỳ có duyên, vừa mới nghe xong điện thoại của Tam Nhật sư huynh, tiểu hòa thượng liền "tự dâng mình đến cửa" rồi.

Tống Thư Hàng đang đánh giá hai chị em, hai chị em cũng đang nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Một lát sau, thiếu nữ lớn tuổi hơn dường như đã nghĩ đến điều gì đó đáng sợ.

Mặt cô bé đỏ bừng, nhưng lại kiên định chắn trước em gái mình, nói với Tống Thư Hàng: "Tống sư huynh, nếu... nếu anh nhất định phải đánh cho chúng tôi ra cả ỉa, thì anh cứ đánh em đi, em chấp nhận hình phạt gấp đôi.

Nhưng mà, xin anh hãy tha cho em gái em!" Tống Thư Hàng: "..." Khoảnh khắc tiếp theo, cậu nghiến răng nói: "Tiểu Quả Quả!" Nắm đấm xoay trên đầu Quả Quả càng thêm dùng sức. "Đau đau đau đau, Thư Hàng sư huynh, xin tha cho con, đau quá đau quá.

Đầu con sắp vỡ rồi!" Quả Quả khóc lóc thảm thiết.

Lúc này... tàu cao tốc sau một hồi chuông báo dễ nghe, đã đến điểm dừng tiếp theo.

Tống Thư Hàng buông Quả Quả đang nước mắt giàn giụa ra, nói với ba đứa nhóc: "Ba đứa có hành lý không?" Thiếu nữ lớn tuổi hơn lắc đầu. "Tốt lắm...

Ba đứa, đi theo tôi!" Tống Thư Hàng nghiến răng nói: "Ngoài ra, tôi mới không có cái sở thích muốn đánh người ta ra cả ỉa đâu!" Nhưng mà Quả Quả, chuyến này về, tôi thật sự phải cân nhắc xem có nên đánh cho cậu ra cả ỉa không đây!

Sau đó, Tống Thư Hàng dẫn ba đứa nhóc quay về chỗ ngồi của mình, chuyển hành lý xuống.

Trong vali hành lý đựng một số đặc sản địa phương của Hoàng Sơn, chuyến nghỉ hè này cậu luôn ở bên ngoài, vì vậy Tống Thư Hàng tiện tay mua một ít đặc sản, mang về làm quà cho bố mẹ. "Anh ca, anh sắp xuống xe rồi sao?" Cô bé hàng xóm có tiếng Trung không chuẩn lắm, chớp mắt hỏi. 'Thiệt Trán Liên Hoa' mà Tống Thư Hàng tặng cô bé, đã được cô bé cẩn thận bỏ vào một chiếc hộp trong suốt.

Cứ như vậy, nguồn hương vị cực kỳ quyến rũ đó đã ngừng lại, hương vị cũng dần tan biến.

Tống Thư Hàng vốn dĩ nghĩ rằng cô bé này sẽ không chịu nổi cám dỗ mà ăn đóa hoa sen này.

Dù sao đóa hoa sen này, vốn dĩ là để ăn.

Không ngờ đứa nhóc này, lại có thể nhịn được cám dỗ đó.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ đầu cô bé: "Ừ, anh ca sẽ xuống ở trạm này, em ngoan ngoãn ngồi xe, đừng chạy lung tung." "Cảm ơn anh ca, ngoài ra... em không phải trẻ con ba tuổi, năm nay em đã bốn tuổi rồi, sẽ không chạy lung tung đâu." Cô bé đáp lại.

Bên cạnh, người mẹ trẻ nở nụ cười.

Tống Thư Hàng haha cười một tiếng, sau đó cậu quay đầu lại, nhìn chằm chằm ba người tiểu hòa thượng Quả Quả.

Đây chính là sự khác biệt giữa 'bé loli nhà người ta' và lũ trẻ con ngỗ nghịch nhà mình a!

Thấy chưa?!

Trẻ con nhà người ta mới bốn tuổi đã hiểu chuyện như vậy rồi, khiến người ta hận không thể ôm về nhà nuôi.

Ba đứa nhóc ngỗ nghịch này, không thể khiến người ta bớt lo một chút sao?

Tiểu hòa thượng mặt mũi điềm tĩnh, hai tay chắp lại, niệm Phật hiệu.

Thiếu nữ lớn tuổi hơn mặt đầy ngượng ngùng.

Còn thiếu nữ nhỏ tuổi hơn thì mặt đầy mơ màng.

Sau khi chào tạm biệt cặp mẹ con trẻ ngồi hàng xóm, Tống Thư Hàng dẫn ba đứa nhóc này xuống tàu cao tốc trước.

Trên đường, ba đứa nhóc ngỗ nghịch vẫn luôn đánh giá Tống Thư Hàng.

Chúng đang thăm dò cảnh giới của Thư Hàng.

Nếu thực lực của Tống sư huynh không quá mạnh, ba đứa chúng có thể sẽ chọn bỏ chạy.

Trong ký ức của tiểu hòa thượng, Tống Thư Hàng sư huynh hẳn là vừa mới bước vào cảnh giới Nhị Phẩm.

Nhưng hiện tại, cảm giác áp bức truyền ra từ Tống Thư Hàng, lại có chút giống khí tức của sư huynh cấp Tam Phẩm.

Chẳng lẽ sau khi chia tay với nó, Tống Thư Hàng sư huynh lại âm thầm lên cấp rồi sao?

Không thể nào!

Hiện thực đâu phải chơi game, làm gì có cách nào dùng nạp tiền mua đan dược thăng cấp chứ.

Đây là tu chân, thăng cấp sao lại nhanh đến thế? "Mà nói đến, ba đứa nhóc các cậu, trước khi gặp tôi, định đi đâu?" Lúc này, Tống Thư Hàng ở phía trước hỏi.

Quả Quả ho khan một tiếng, nói: "Thư Hàng sư huynh, vấn đề này, chúng con có thể không trả lời không?" "A a, nếu cậu thật sự muốn bị tôi đánh cho ra cả ỉa thì." Tống Thư Hàng nghiêng đầu, ôn hòa mỉm cười: "Nhắc nhở cậu thêm một điều, Quả Quả.

Tu vi hiện tại của tôi là cảnh giới Nguyệt Âm Mạch Tam Phẩm, cậu đừng hòng bỏ chạy!" Tiểu hòa thượng trừng lớn mắt, đúng là Tam Phẩm thật!

Ăn gian rồi a!

Lúc này, thiếu nữ lớn tuổi hơn suy nghĩ một lát rồi lên tiếng nói: "Thư Hàng sư huynh, chúng con vốn dĩ muốn đi đến khu vực Giang Nam." Vốn dĩ cô bé đã cảm thấy, dựa vào cô bé, em gái và tiểu hòa thượng Quả Quả, đi hàng phục yêu tà có chút miễn cưỡng.

Nếu có Tống sư huynh cảnh giới Tam Phẩm này đồng hành, thì sẽ càng có thêm phần chắc chắn.

Nhưng vấn đề là, làm sao để kéo Thư Hàng sư huynh này qua, cùng họ đi hàng yêu phục ma?

Không đúng, vấn đề nghiêm trọng hơn là, Thư Hàng sư huynh này là nhận ủy thác của Tam Nhật sư huynh, muốn bắt họ về! "Ơ?

Các cậu cũng muốn đi khu vực Giang Nam sao?" Tống Thư Hàng kéo hành lý, đưa tay đẩy đẩy cặp kính râm lớn trên mặt mình.

Suy nghĩ một lát, cậu lên tiếng nói: "Thế này đi, trước khi Tam Nhật sư huynh đến đón các cậu, các cậu cứ theo tôi về thành phố Văn Châu trước.

Nếu ngày mai, Tam Nhật sư huynh vẫn chưa đến đón các cậu... thì tôi sẽ đưa các cậu đến khu vực Giang Nam.

Vừa hay, tôi cũng phải đến đó báo danh nhập học." Tiểu hòa thượng Quả Quả nghe đến đây, lập tức mắt sáng rực: "Thư Hàng sư huynh, quả nhiên vẫn là anh tốt nhất!" Tống Thư Hàng nhẹ nhàng "bổ" một nhát thủ đao lên đầu tiểu hòa thượng: "Bây giờ nịnh nọt cũng vô ích.

Chương 919

À phải rồi, để tôi tự giới thiệu.

Tôi họ Tống, tên Thư Hàng.

Còn đạo hiệu...

Thôi đi, các cậu cứ gọi tôi là Bá Đao Tống là được." Tống Thư Hàng cũng lười giới thiệu nhiều đạo hiệu của mình.

Gần đây 'Bá Đao Tống Nhất' được sử dụng với tần suất rất cao, Nho gia Bạch Vân thư viện cũng đều dùng đạo hiệu này để tuyên truyền cho cậu.

Vì vậy... nếu cậu lười kể nhiều đạo hiệu của mình, thì cứ dùng đạo hiệu 'Bá Đao Tống Nhất' này đi.

Đôi khi, thói quen thật sự là một điều đáng sợ.

Ví dụ như hiện tại, Tống Thư Hàng không biết từ lúc nào đã quen với đạo hiệu 'Bá Đao Tống Nhất' này, khi nghe người khác gọi đạo hiệu này, cũng hoàn toàn không có cảm giác khó chịu.

Lại ví dụ, Tống Thư Hàng hiện tại đã quen dùng đao, thậm chí cảm thấy ngự đao phi hành cũng rất ngầu. "Chào Bá Đao sư huynh." Thiếu nữ lớn tuổi hơn khẽ đáp: "Em tên Thi, vẫn chưa có đạo hiệu." "Em tên Chúc." Thiếu nữ nhỏ tuổi hơn cẩn thận từng li từng tí đáp. "À, thôi cứ gọi tôi là Thư Hàng sư huynh đi...

Mà nói đến, tên của các cô bé chỉ có một chữ thôi sao?" Tống Thư Hàng hơi tò mò hỏi.

Không có họ à?

Giống 'Bạch Tôn Giả' sao? "Vâng, chỉ có một chữ, đây là truyền thống của môn phái chúng con." Loli Thi khẽ đáp. "Mặc dù tên một chữ nghe rất kỳ quái, nhưng con vẫn luôn rất may mắn.

Bởi vì nếu truyền thống đặt tên của môn phái là hai chữ...

Sư phụ chắc chắn sẽ đặt tên cho con là Trá Chúc.

Cảm giác một chữ 'Chúc' vẫn nghe hay hơn." Loli Chúc nghiêm túc đáp lời. "Truyền thống kỳ quái thật...

Nhưng các em thế này còn tốt chán.

Theo tôi được biết, có một môn phái đặc biệt thú vị.

Đạo hiệu của họ đều lấy theo tên các loại thực vật.

Đạo hiệu của thế hệ trước là hệ rau củ, đạo hiệu của thế hệ sau là hệ trái cây.

Có lẽ thế hệ sau nữa, sẽ là hệ ngũ cốc chăng." Tống Thư Hàng cười an ủi.

Loli Thi: "..." Loli Chúc: "..." Không khí dường như có chút không đúng a!

Lời an ủi của mình lại gây phản tác dụng sao?

Tống Thư Hàng trong lòng lập tức có một dự cảm chẳng lành.

Tiểu hòa thượng Quả Quả nhẹ nhàng kéo kéo vạt áo Tống Thư Hàng: "Thư Hàng sư huynh, đó chính là môn phái của Thi và Chúc đó.

Tính theo bối phận, họ phải là sư điệt của Lệ Chi tiên tử.

Cũng chính là thế hệ 'hệ ngũ cốc' tương lai mà sư huynh vừa nói đó." Tống Thư Hàng: "..." Cái này đặc biệt thật là ngượng!

Loli Thi: "Cũng có nghĩa là, đạo hiệu của chúng con đến lúc đó sẽ là hệ ngũ cốc?

Mạch Tử Tiên Tử?

Thủy Đạo Tiên Tử?" Loli Chúc vội vàng nói: "Con không muốn a, con không muốn a.

Thà làm Trá Chúc tiên tử còn hơn!" "Khụ." Quả Quả nhẹ nhàng ho khan một tiếng, an ủi: "Nhưng mà, hai người Thi, Chúc và 'Lệ Chi tiên tử' không thuộc cùng một hệ.

Đạo hiệu hệ rau củ và hệ trái cây, chỉ giới hạn trong hệ truyền thừa của Lệ Chi tiên tử.

Theo tôi được biết, hệ của Thi và Chúc họ, không có loại đạo hiệu này." "Cậu biết cũng nhiều phết nhỉ?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói. "Haha, thật ra không có gì đâu, những cái này đều là nghe Tam Nhật sư huynh nhắc đến thôi." Tiểu hòa thượng sờ sờ cái đầu trọc của mình.

Nó mới không nói với Tống Thư Hàng rằng, mình là vì muốn "lừa" hai vị khách quý bỏ trốn, mới từ chỗ Tam Nhật sư huynh hỏi thăm được nhiều thông tin như vậy.

Đừng thấy tiểu hòa thượng vẻ mặt ngỗ nghịch, thực tế nó làm việc đều là "mưu định rồi mới hành động".

Ví dụ như lúc đầu, khi lên kế hoạch ra ngoài chữa bệnh trĩ, để gom đủ tiền phẫu thuật, nó một mình đã lên kế hoạch 'bán thân đổi tiền', tự bán mình cho bọn buôn người...

Lúc này, thiếu nữ lớn tuổi hơn 'Thi' lên tiếng hỏi: "Thư Hàng sư huynh, chúng con tiếp theo có phải đổi tàu cao tốc để đi Văn Châu không?

Vậy... chúng con hiện tại đã không còn một đồng tiền nào rồi.

Tất cả tiền chúng con có trước đó, đều đã dùng để mua vé tàu cao tốc đi khu vực Giang Nam rồi." "..." Tống Thư Hàng nhìn tiểu hòa thượng: "Vậy các cậu định trong tình trạng không một xu dính túi mà đến khu vực Giang Nam ư?

Nếu không gặp tôi, các cậu đến Giang Nam rồi định ở đâu?

Ăn gì?" "Chỗ ở, đương nhiên là căn nhà mà Dược Sư tiền bối đã mua rồi.

Con còn có cả chìa khóa đây." Tiểu hòa thượng Quả Quả đắc ý nói. "Cậu có chìa khóa từ khi nào vậy?" Tống Thư Hàng kinh ngạc đến ngây người. "Đậu Đậu đã làm cho con." Tiểu hòa thượng thành thật nói: "Đậu Đậu còn làm cho Bạch tiền bối, con, và cả chính nó nữa, mỗi người một chiếc chìa khóa." Tống Thư Hàng thở dài, quả nhiên là Đậu Đậu nhóc con: "Vậy còn đồ ăn?" "Trong căn nhà của Dược Sư tiền bối, trữ rất nhiều đồ ăn đó.

Mặc dù con không biết nấu cơm, nhưng 'Thi' cô ấy biết nấu." Quả Quả đắc ý khoe khoang nói.

Loli Thi ngượng ngùng đỏ mặt.

Không ngờ cô tiểu thư này lại còn biết nấu cơm!

Trẻ con ngỗ nghịch một khi "ngỗ nghịch" lên, thật đáng sợ.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. "Cho nên, Thư Hàng tiền bối, nếu anh muốn đưa chúng con đến thành phố Văn Châu, anh phải trả tiền vé tàu cao tốc cho chúng con đấy." Tiểu hòa thượng đắc ý khoe khoang nói.

Tống Thư Hàng: "Thôi, chúng ta không đi tàu cao tốc nữa." "Vậy chúng ta đi Văn Châu bằng cách nào?" Tiểu hòa thượng hỏi.

Tống Thư Hàng: "Các cậu đi theo tôi, ra khỏi ga đã rồi nói." Tống Thư Hàng dẫn ba người Quả Quả ra khỏi ga tàu cao tốc, tìm một chỗ không người. "Khoan đã...

Thư Hàng sư huynh, sẽ không phải là anh cũng hết tiền chứ?

Rồi chúng ta phải chạy bộ đến Văn Châu sao?" Tiểu hòa thượng cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Loli Thi và Loli Chúc nghe Quả Quả nói xong, lập tức mặt nhỏ cũng tái nhợt.

Chạy bộ đến thành phố Văn Châu sao?

Dù có dùng pháp thuật gia tốc, cũng phải chạy mười mấy tiếng đồng hồ chứ! "Ý hay đấy." Tống Thư Hàng cười nói: "Đáng tiếc bây giờ tôi đang vội, cách này sau này chúng ta thử xem.

Thôi, Diệp Tư ~ ra gặp ba đứa nhóc đi." Diệp Tư từ ngực Tống Thư Hàng chui ra: "Yo, ba vị tiểu đạo hữu các người khỏe không a.

Tôi là Diệp Tư của Bích Thủy Các.

Các người cứ gọi tôi là Diệp Tư sư tỷ là được rồi." Bỗng nhiên thấy có người chui ra từ ngực Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng, Thi, Chúc ba người đều giật nảy mình.

Một lát sau, tiểu hòa thượng nghi hoặc hỏi: "Diệp Tư sư tỷ, tại sao cô lại ở trong cơ thể Thư Hàng sư huynh?" "Vì tôi là linh quỷ a." Diệp Tư đáp.

Tiểu hòa thượng ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Thư Hàng sư huynh, anh vậy mà lại biến linh quỷ của mình thành con gái!" "Nghĩ lung tung gì vậy!" Tống Thư Hàng "bổ" một nhát thủ đao lên đầu tiểu hòa thượng: "Diệp Tư sư tỷ không phải là linh quỷ trước đây của tôi.

Chuyện này nói ra thì dài dòng, nếu cậu tò mò, tôi sẽ từ từ kể cho cậu nghe.

Tháng này, đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Diệp Tư, chúng ta bay về Văn Châu đi!" "Được thôi, đợi chút, tôi bật định vị bay đã, tôi không biết vị trí thành phố Văn Châu." Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: "..." Một lát sau, Diệp Tư sư tỷ tế xuất pháp khí phi hành Kim Thư của mình, mang theo Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng, Thi, Chúc, bay vút lên trời.

Khi Kim Thư bay lên không, có trận pháp ẩn hình được triển khai, khiến vài người Thư Hàng không bị người thường nhìn thấy.

Tống Thư Hàng hy vọng, cái định vị bay trên điện thoại kia đáng tin cậy, sẽ không dẫn sai chỗ.

Trong Cửu U thế giới, Tà Liên thế giới.

Bạch tiền bối Two sau nhiều ngày nỗ lực nghiên cứu, cuối cùng cũng đã nghiên cứu thấu đáo 'Tà Liên thế giới' này.

Trước đó y đã từng nhìn thấy 'quả cầu kim loại dịch thể' trong Tà Liên thế giới, thông qua phương thức vũ đạo, để lại ấn ký 'chúa tể'.

Hiện tại, Bạch tiền bối Two chỉ cần thông qua phương pháp suy luận ngược, nghiên cứu ra phương pháp phá giải ấn ký chúa tể của 'Tà Liên thế giới', cũng không khó khăn gì. "Cho ta thêm chút thời gian, thử nghiệm kỹ lưỡng một chút, là có thể xóa bỏ ấn ký mà quả cầu ngốc nghếch kia đã để lại trong 'Tà Liên thế giới' rồi.

Đến lúc đó, ta sẽ đặt ấn ký mới, ta sẽ trở thành chúa tể mới của Tà Liên thế giới này...

Nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi!" Bạch tiền bối Two vui vẻ nói.

Đợi sau khi biến Tà Liên thế giới này thành thế giới riêng của mình, y mới có thể yên tâm ở đây kết kén, ngủ một giấc ngon lành.

Giấc ngủ này, hy vọng có thể ngủ lâu một chút, tốt nhất là ngủ vài nghìn năm.

Ở một bên khác, trong động phủ của Lệ Chi tiên tử.

Lệ Chi tiên tử một tay chống cằm, chán nản nhìn mình trong gương.

Bộ phim của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã quay xong, hôm nay công chiếu.

Lệ Chi tiên tử lại không có tâm trạng để trà trộn vào rạp chiếu phim xem bộ phim này.

Thực tế, từ khoảng ngày 20, cô ấy đã có chút tâm thần bất an, vẫn luôn không thể tĩnh tâm lại. "Hay là, đi tìm một nơi nào đó giải sầu nữa nhỉ?

Nhưng mà, đi đâu bây giờ?" Lệ Chi tiên tử thầm nghĩ.

À phải rồi, Bạch Tôn Giả chẳng phải nói là muốn dẫn cô và Thư Hàng, Ngư Kiều Kiều mấy người, đi chơi ở di tích của Trường Sinh Giả sao.

Chương 920

Cũng không biết Bạch Tôn Giả khi nào mới rảnh?

Diệp Tư điều khiển pháp bảo phi hành Kim Thư, mang theo Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng, Thi, Chúc bốn người, một đường bay về hướng thành phố Văn Châu.

Hiệu quả định vị bay rất tốt, Diệp Tư sư tỷ không bị lạc đường.

Trên Kim Thư khổng lồ, tiểu hòa thượng ngồi khoanh chân, hai tay chắp lại thầm niệm kinh văn.

Đừng thấy nó vẻ mặt điềm tĩnh, thực ra hiện tại nó đều đang âm thầm cầu nguyện. [Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, cầu xin ngài hãy để Tống Thư Hàng sư huynh đừng đánh con, nhiều nhất là mắng con vài câu là được rồi...

Nếu thật sự không thể không đánh con, xin nhất định hãy để Tống Thư Hàng sư huynh đánh nhẹ một chút, đừng đánh cho con ra cả ỉa.] Tiểu hòa thượng trước đây ở 'Thiên Nhai Vân Du Tự' đã quyết định đầu dựa vào Bạch tiền bối, từ bỏ Phật Tổ.

Vì vậy đối tượng cầu nguyện của nó, đã đổi thành Bạch tiền bối.

Hiện tại, bề ngoài nó đang niệm kinh văn, nhưng thực tế đang tha thiết, hết lần này đến lần khác cầu nguyện với Bạch tiền bối.

Hai thiếu nữ Thi, Chúc đang tò mò đánh giá Tống Thư Hàng.

Đặc biệt là loli Chúc nhỏ tuổi hơn, thỉnh thoảng lại nhe ra chiếc răng hổ nhọn hoắt về phía Tống Thư Hàng.

Nếu dịch hành vi của cô bé thành lời, đại khái là ý này [Cao Thăng sư huynh phải chết đấy nha!].

Lúc này, Tống Thư Hàng đang gọi điện cho Tam Nhật sư huynh.

Tam Nhật sư huynh đang bận tối mặt tối mũi, y nhanh chóng nghe điện thoại: "Alo, Thư Hàng đó hả.

Cậu gọi điện cho tôi, chẳng lẽ có tin tốt rồi sao?" "Ừ, cũng coi là tin tốt.

Tôi tìm thấy Quả Quả rồi." Tống Thư Hàng nói: "Ngay trước đó, sau khi nói chuyện điện thoại với sư huynh anh xong... tôi liền gặp nó.

Nó ở trên chuyến tàu cao tốc mà tôi đi, thế là tôi dẫn nó đi theo rồi." "Haha haha, đây chính là 'trời không dung, đất không tha, địa ngục không cửa cứ muốn xông vào' a!" Tam Nhật sư huynh haha cười lớn, sau đó y lại hỏi: "À phải rồi, Thư Hàng sư đệ.

Hai cô bé bị Quả Quả dẫn ra ngoài, có đi cùng không?" "Thi và Chúc cũng ở chỗ tôi." Tống Thư Hàng đáp lại. "Tốt quá rồi!" Tam Nhật sư huynh lập tức thở phào nhẹ nhõm, hỏi: "Thư Hàng, cậu đang ở đâu?" "Tôi hiện tại đang trên đường về thành phố Văn Châu." Tống Thư Hàng nói: "Tam Nhật sư huynh, khi nào đến đón Quả Quả?

Nếu hôm nay đến, thì đến thành phố Văn Châu tìm tôi...

Còn không thì, tôi sẽ đến Đại học thành Giang Nam.

Đến lúc đó, anh trực tiếp đến khu vực Giang Nam tìm tôi vậy." "Được, không thành vấn đề!" Tam Nhật sư huynh đáp: "Tôi sẽ báo cáo chuyện này cho Phương trượng, và cả trưởng bối của Thi và Chúc nữa.

Về thời gian... tôi đến lúc đó sẽ trực tiếp đến khu vực Giang Nam tìm cậu.

Trước đó, phiền tiểu hữu Thư Hàng giúp chăm sóc Quả Quả và hai cô bé kia." Tam Nhật sư huynh hận không thể lập tức đi đến khu vực Văn Châu để tìm Tống Thư Hàng.

Nhưng, y còn phải đợi một người, hội hợp với cô ấy rồi mới đi tìm Tống Thư Hàng.

Đó là một sư tỷ của 'Thi' và 'Chúc', cùng Tam Nhật đi ra ngoài, tìm ba đứa nhóc ngỗ nghịch Quả Quả. "Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng đáp. "Ngoài ra, Thư Hàng.

Phiền cậu giúp tôi dạy dỗ tiểu Quả Quả một trận thật đau, để nó biết sự tàn khốc của giới tu chân!" Tam Nhật sư huynh nghiến răng nghiến lợi nói. "Haha, chuyện này, vẫn là Tam Nhật sư huynh anh tự mình làm đi." Tống Thư Hàng cười nói.

Tam Nhật sư huynh thở dài một hơi, lại nói: "Nói cho Quả Quả biết, tôi sắp qua tìm nó ngay.

Nếu dám bỏ trốn, nó sẽ chết!

Chắc chắn!" Kết thúc cuộc gọi với Tam Nhật sư huynh, Tống Thư Hàng nhìn về phía ba đứa nhóc. "Ừm, vừa nãy tôi nói chuyện điện thoại với Tam Nhật sư huynh, các cậu hẳn đều nghe thấy rồi chứ." Tống Thư Hàng nói: "Vì vậy, trước khi Tam Nhật sư huynh đến đưa các cậu về, tôi sẽ phụ trách chăm sóc các cậu." Quả Quả nghe vậy, trong lòng lập tức âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cầu nguyện Bạch tiền bối quả nhiên linh nghiệm!

Thư Hàng sư huynh không mắng nó, cũng không đánh nó, tốt quá!

Tiếp theo, nó chuẩn bị bắt đầu cầu nguyện Bạch tiền bối, để Tam Nhật sư huynh cũng không mắng nó và không đánh nó, để nó nhẹ nhàng vượt qua kiếp nạn này!

Lúc này, thiếu nữ tên 'Thi' đột nhiên tò mò hỏi: "Thư Hàng sư huynh, giới tu sĩ thật sự rất tàn khốc sao?" "Hả?

Tại sao lại hỏi câu này?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Vừa nãy Tam Nhật sư huynh không phải nói, xin Thư Hàng sư huynh hãy để

Quả Quả biết một chút về sự tàn khốc của giới tu sĩ sao?" Loli Chúc chớp mắt đáp: "Cho nên con đang nghĩ, sự tàn khốc của giới tu sĩ, có phải giống như Cao Thăng sư huynh trong phim [Mạt Pháp Chi Chiến], khiến Lăng Dạ nếm trải sự tàn khốc của giới tu sĩ không?" Loli Thi tiếp lời nói: "Cho nên, Thư Hàng sư huynh muốn giống như trong phim, dùng sức ngược đãi Quả Quả sao?

Đánh cho nó lăn lộn khắp đất à?" Tống Thư Hàng: "..." Vai diễn Cao Thăng sư huynh này, định sẵn sẽ trở thành vết nhơ không thể xóa nhòa trong đời cậu a! "Đừng có gộp phim ảnh và hiện thực lại với nhau chứ, phim ảnh chỉ là phim ảnh, [Mạt Pháp Chi Chiến] chỉ là một câu chuyện, là tình tiết hư cấu." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói: "Ngoài ra, sự tàn khốc của giới tu sĩ, cũng hoàn toàn khác với trong phim ảnh a." Loli Chúc tò mò nói: "Vậy thì, sự tàn khốc của giới tu sĩ trong hiện thực là như thế nào?" Loli Thi bổ sung: "Chẳng lẽ trong hiện thực, không có chuyện sư huynh ngược đãi sư đệ sao?" "Trong hiện thực có chuyện sư huynh ngược đãi sư đệ hay không, tôi cũng không biết a!

Bởi vì, tôi là một Tán tu." Tống Thư Hàng nhún vai, đáp: "Nhưng mà, sự tàn khốc của giới tu sĩ... hẳn là chỉ Thiên kiếp đáng sợ, và Nhân kiếp khó lường chứ?" Loli Thi nói: "Không đúng, sư tỷ.

Em cảm thấy Thư Hàng sư huynh anh nói không ổn.

Thiên kiếp rất công bằng...

đối với mỗi tu sĩ đều như nhau, nó không thể tính là tàn khốc." Loli Chúc nói: "Không đúng, sư tỷ.

Thiên kiếp quả thật rất tàn khốc!

Một khi thất bại, thân tử đạo tiêu.

Mấy ngàn năm, mấy vạn năm đạo hạnh tất cả hóa thành tro bụi.

Ngay cả hy vọng luân hồi cũng không có, đối với tu sĩ mà nói, tàn nhẫn nhất không gì bằng Thiên kiếp rồi." Tiểu hòa thượng Quả Quả phát hiện, mình vậy mà không thể chen vào chủ đề này.

Tống Thư Hàng cảm thấy... hai cô bé này nói đều có lý. "Được rồi, Thiên kiếp quả thật rất tàn khốc.

Vậy Thư Hàng sư huynh, Nhân kiếp lại là gì?" Loli Thi tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp: "Nhân kiếp thì... ví dụ như vì xung đột lợi ích, tu sĩ khác đâm cậu một dao; hoặc giả, đột nhiên nhìn cậu không thuận mắt, muốn chém chết cậu; rồi còn có vì các loại ân oán tổ tiên, hai môn phái thù như nước với lửa, thấy đối phương là muốn tiêu diệt cho sướng tay, vân vân các loại sát thân chi kiếp do tu sĩ khác gây ra vậy." Từ khi bước vào tu chân, phần lớn tu sĩ Tống Thư Hàng tiếp xúc đều là các tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Vì vậy, cậu tiếp xúc với 'sự tàn khốc của giới tu sĩ' không nhiều lắm.

Từ Đàn chủ ban đầu, đến Công tử Hải của Vô Cực Ma Tông sau này, rồi đến sát thủ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, cũng như đám Hải Đảm Chiến Sĩ...

Mặc dù cũng đều là sát kiếp, nhưng tổng thể đều cảm thấy chưa đạt đến trình độ 'tàn khốc'.

Thứ thực sự có thể gọi là tàn khốc, hẳn là sau khi tiếp xúc với Bích Thủy Các, 'nhìn thấy' sự kiện Bích Thủy Các bị diệt môn, và cuộc chiến sinh tồn giữa Nho gia và Cửu U thế giới kiểu 'ngươi chết ta sống' chứ?

Vì vậy, kiếp này có thể gặp được các tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thật sự là quá may mắn.

Lúc này, thiếu nữ lớn tuổi hơn 'Thi' lại hỏi: "Tự dưng nhìn người ta không vừa mắt, liền muốn giết người sao?

Trên thế giới này thật sự có tu sĩ như vậy sao?" "Ừ, một số tà tu vì lý do công pháp, tính cách vặn vẹo.

Quả thật sẽ làm ra những chuyện như vậy." Tống Thư Hàng giải thích: "Nhưng mà, từ khi tôi bắt đầu tu luyện đến giờ, tạm thời vẫn chưa gặp tu sĩ như vậy." Thiếu nữ lớn tuổi hơn 'Thi' gật đầu: "À, ra là vậy." Đang nói chuyện, Diệp Tư đang điều khiển 'Kim Thư' đột nhiên quay đầu lại nói: "Thư Hàng...

Phía trước có thứ chặn đường." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, nhưng không thấy bất kỳ thứ gì.

Cũng đúng, Diệp Tư là cảnh giới Ngũ Phẩm, cô ấy nhìn xa hơn Tống Thư Hàng. "Là máy bay hay là tu sĩ?

Nếu là máy bay, chúng ta tránh nó đi." Tống Thư Hàng nói. "Không phải máy bay, là tu sĩ...

Đối phương đã phát giác ra chúng ta, nhưng lại cố ý chặn đường chúng ta.

Trên người đối phương tràn ngập ác ý, hãy chuẩn bị chiến đấu." Diệp Tư nói.

Cô ấy vừa nãy đã thử điều chỉnh góc độ bay của 'Kim Thư', nhưng đối phương vẫn khóa chặt lấy cô ấy.

Tống Thư Hàng lập tức rút bảo đao Bá Toái ra.

Chậc!

Sao mà trùng hợp vậy chứ?

Vừa mới nói chuyện 'sự tàn khốc của giới tu sĩ' với ba đứa nhóc xong, lập tức có người ác ý chặn đường.

Đối phương là ai đây?

Là người của Vô Cực Ma Tông?

Hay là những Hải Đảm Chiến Sĩ kia?

Hay lại là Cửu U Tà Ma?

Đang suy nghĩ, Diệp Tư và kẻ chặn đường kia càng lúc càng gần.

Tống Thư Hàng cũng đã nhìn thấy bóng dáng của đối phương.

Đó là một người đàn ông trung niên nhìn qua rất bình thường, khoảng bốn mươi tuổi, trông hơi luộm thuộm.

Và lúc này, trên người người đàn ông trung niên này có năng lượng màu đen vật chất hóa bao quanh.

Trong sức mạnh màu đen đó tràn ngập khí tức ô uế, là sức mạnh của Cửu U thế giới.

Sức mạnh vật chất hóa của Cửu U thế giới, đang lưu chuyển quanh cơ thể người đàn ông trung niên, dường như đang cải tạo thân thể hắn.

Cũng chính vì sức mạnh Cửu U, người đàn ông trung niên mới có thể lơ lửng giữa hư không, bay lượn. "Tên của Cửu U thế giới?

Hay là tà tu?" Tống Thư Hàng cau mày, đối phương trông có vẻ hơi kỳ lạ. "A ~~ a a ~~" Lúc này, người đàn ông trung niên kia ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Đôi mắt hắn đỏ ngầu, con ngươi đã không còn là mắt người, mà là con ngươi dọc như mắt rắn.

Chương 921

Hắn chính là dựa vào cặp mắt quỷ dị này, khóa chặt vị trí của Tống Thư Hàng và những người đi cùng. "Tìm được rồi, nhân ~ loại ~ tu ~ sĩ ~" Từ khoảng cách xa, người đàn ông trung niên kia đã phát ra tiếng gầm gừ như ma âm: "Chỉ cần là tu sĩ nhân loại, đều ~ phải ~ chết! !" Tống Thư Hàng: "..." Thiếu nữ lớn tuổi hơn 'Thi' gật đầu mạnh: "À ra thế, đây chính là kiểu 【thấy anh không vừa mắt, liền muốn giết anh】 mà Thư Hàng sư huynh vừa nói lúc nãy a!" Thiếu nữ nhỏ tuổi hơn 'Chúc' cũng gật đầu mạnh: "Thật sự còn có Nhân kiếp như vậy!

Thư Hàng sư huynh, giỏi quá!" Lúc này, Diệp Tư lên tiếng nói: "Tên này, thật kỳ lạ.

Thân thể hắn, dường như rất yếu.

Chỉ có cường độ của tu sĩ vừa Trúc Cơ." “Không phải là tà tu luyện sai công pháp sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải...

Tôi cảm thấy, tên này căn bản chưa từng tu luyện.” Diệp Tư nhíu mày nói: “Trông hắn cứ như bị sức mạnh Cửu U Thế giới trực tiếp rót vào cơ thể, rồi bị sức mạnh Cửu U Thế giới nồng độ cao đồng hóa vậy.

Cứ như bị Cửu U nhập vào người ấy!” “Sức mạnh Cửu U Thế giới nồng độ cao?

Vậy thì...” Tống Thư Hàng nhìn xuống ngực mình, gật đầu: “Chính là mày!

Ra đây đi, Hình Chiếu Liên Hoa!” Ngay sau đó, hạt nhân trong tâm khiếu của cậu vui vẻ phóng ra một hư ảnh hoa sen.

Gốc rễ của hoa sen, lúc này có tới mười mấy vạn sợi rễ phụt một tiếng, đâm thẳng về phía người đàn ông trung niên ở đằng xa.

“Oa, lợi hại quá!” Tiểu Quả Quả trợn tròn mắt, đây lại là pháp thuật mới mà Thư Hàng sư huynh luyện sau khi chia tay cậu sao?

Trông ngầu ghê.

“Nhiều xúc tu quá!” Chúc la lỵ kêu lên kinh ngạc.

Tống Thư Hàng: “...” [Không phải xúc tu, là rễ mà!

Rễ với xúc tu là hai loài hoàn toàn khác nhau chứ!

Xúc tu là động vật, rễ là thực vật mà!] Thi, thiếu nữ lớn tuổi hơn, nhẹ nhàng gõ một nhát vào đầu sư muội: “Không phải xúc tu, là rễ mà!” Chúc la lỵ nghiêm túc gật đầu, rồi lại lần nữa kinh hô: “Nhiều rễ quá!” Tống Thư Hàng đã không muốn than vãn nữa.

Chỉ trong vài câu nói, rễ của Kim Liên Hình Chiếu đã vươn tới bên cạnh người đàn ông trung niên, đâm vào những ‘năng lượng Cửu U’ nồng đậm kia.

Mặc dù cũng là năng lượng Cửu U ‘tinh thuần cao độ’, nhưng so với con tà năng hung thú ở ‘Dao Trì Thiên Giới’ thì năng lượng Cửu U quanh người gã đàn ông này quả thực quá nhỏ bé.

Chỉ ‘vù’ một tiếng như vậy, năng lượng Cửu U tinh thuần cao độ quanh người gã đàn ông đã bị hút sạch.

Mất đi sự hỗ trợ của năng lượng Cửu U, tên đàn ông luộm thuộm kia không còn khả năng lơ lửng trên không, lập tức từ trên cao rơi xuống.

Thế nhưng, dù có rơi từ trên cao xuống, trong đôi mắt rắn của tên đàn ông luộm thuộm kia cũng không có một chút sợ hãi.

Trong mắt hắn chỉ có vẻ hung ác: “Nhân... loại... tu sĩ, tất cả đều đáng chết!” Từ trong cổ họng hắn phát ra âm thanh ma mị có thể truyền đi rất xa: “Sai không phải ta, mà là thế giới này!” [Cái lời thoại “trung nhị” như vậy mà cũng có thể hô ra tự nhiên đến thế sao?] Lúc này, Diệp Tư lên tiếng: “Quả nhiên không sai, tên này là một người bình thường.

Nhưng lại bị năng lượng Cửu U Thế giới phụ thể, hơn nữa cơ thể còn bị cải tạo một phen!” “Là ngẫu nhiên?

Hay Cửu U Thế giới đang chuẩn bị kế hoạch gì đó?” Rễ hoa sen Hình Chiếu từ ngực Tống Thư Hàng ‘vù’ một tiếng co lại.

Lần hấp thu năng lượng này, đối với ‘hạt nhân’ mà nói, quả thực chỉ là muối bỏ bể, cùng lắm là tương đương với năng lượng của một viên Lục Phẩm Linh Thạch.

Diệp Tư nói: “Ai mà biết được chứ~ Chẳng lẽ cứ để hắn rơi từ trên không xuống ư?

Mất đi sự hỗ trợ của năng lượng Cửu U Thế giới, hắn đã không còn khả năng lơ lửng trên không nữa rồi.

Rơi xuống chắc sẽ nát bét chứ?

Như vậy cũng tốt, đỡ chúng ta phải ra tay.” “Ừm...

Hay là cứ cứu hắn xuống rồi trói lại đã!

Tôi cứ cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy.

Bắt được hắn rồi, tôi sẽ vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ hỏi các tiền bối, tôi nghĩ Hằng Hỏa Chân Quân của Bạch Vân Thư Viện sẽ rất có hứng thú với tên này.” Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần là chuyện liên quan đến âm mưu của ‘Cửu U Thế giới’, đệ tử Nho gia đều sẽ cảm thấy hứng thú.

Dù sao Cửu U và Nho gia là hai phe đối lập hoàn toàn.

“Cứ giao cho tôi đi.” Diệp Tư cười nói, cô ấy điều khiển Kim Thư, bay về phía người đàn ông đang rơi xuống.

Khi đến gần người đàn ông trung niên kia, Diệp Tư đưa tay tế ra một cái lồng nhỏ, ném về phía đối phương.

Chiếc lồng nhỏ đón gió lớn lên, lập tức hóa thành một chiếc lồng lớn cao hai mét, bao trùm người đàn ông trung niên kia vào trong.

Sau đó, nắp lồng đóng lại, phong kín người đàn ông trung niên.

“Xong rồi.” Diệp Tư ra hiệu, chiếc lồng lớn bay trở lại, treo vào đuôi Kim Thư.

Ầm ầm ầm ầm~~ Người đàn ông trung niên vẻ mặt hung ác, đập vào lồng.

Trong đôi mắt rắn của hắn tràn đầy sát ý: “Các ngươi, lũ tu sĩ nhân loại đáng chết...

Chết!

Chết!

Chết!

Tất cả tu sĩ nhân loại, giết! giết! giết! giết! giết! giết!” Hắn nói một hơi hết sạch, không hề thở dốc!

Lúc này, Thi, thiếu nữ lớn tuổi hơn, nhìn chằm chằm người đàn ông trung niên: “Ngươi vừa nãy, nói liền sáu chữ ‘giết’.

Ta thấy ngươi có phải thiếu một chữ không?

Nếu muốn biểu đạt sự tàn bạo của ngươi, phải hô liền bảy chữ giết, mới có khí thế, giết! giết! giết! giết! giết! giết! giết!” Tống Thư Hàng: “...” “Trời sinh vạn vật cho người, người không một vật trả trời, giết! giết! giết! giết! giết! giết! giết!" Người đàn ông trung niên gầm lên giận dữ, hai tay dùng sức đập vào lồng.

Tống Thư Hàng: "Tôi cảm thấy, hắn cần yên tĩnh một chút." "Đấm cho hắn một quyền là được rồi, thể chất của hắn chỉ ở mức độ tu sĩ Trúc Cơ thôi." Diệp Tư sư tỷ không quay đầu lại đáp.

"Kẽ hở của cái lồng nhỏ quá, tay tôi không thể thò vào được." Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư quay đầu lại: "Dùng quyền áp ấy, cậu bây giờ cũng là Tam Phẩm cảnh giới rồi, dùng quyền áp đánh cho hắn ngất đi." "Quyền áp của tôi bây giờ, một quyền ra là trực tiếp đánh nát đầu hắn luôn." Tống Thư Hàng nói, cậu vừa mới thăng cấp cảnh giới nhỏ vài ngày, vẫn chưa hoàn toàn thích ứng với sức mạnh tăng vọt.

Một quyền ra, quyền áp chỉ có thể phóng ra mà không thể thu lại.

"Để con, để con." Tiểu hòa thượng Quả Quả vui vẻ nói, cậu bé đưa bàn tay nhỏ bé của mình ra, dùng sức đấm một quyền.

Một đoàn quyền áp đánh vào người đàn ông trung niên...

Nhưng mà, quyền áp quá yếu.

Người đàn ông trung niên chỉ bị đau, chứ không ngất đi.

Xì... xì~~ Người đàn ông trung niên đau đến hít khí lạnh, giận dữ nhìn tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng đỏ mặt, rồi nói với Thi và Chúc: "Cùng nhau lên!" Sau đó, ba đứa nhỏ vây quanh cái lồng, không ngừng ra quyền.

Từng luồng quyền áp nhỏ, theo nắm đấm vung ra, bay vào trong lồng.

Xì xì xì, a a a~~ Người đàn ông trung niên kêu thảm thiết liên tục.

Nhưng không biết là do quyền áp của ba đứa nhỏ quá yếu?

Hay là cơ thể người đàn ông trung niên đã trải qua sự cải tạo của năng lượng Cửu U Thế giới nên đặc biệt kiên cường.

Dù sao thì, người đàn ông trung niên kêu thảm thiết liên tục, nhưng lại không ngất đi.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu cứ có cảm giác, tiếng kêu còn ồn hơn ấy chứ!

Nhưng thấy ba đứa nhỏ vẻ mặt không chịu thua, thôi vậy, cứ để bọn nhỏ tiếp tục đi.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, đăng nhập vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, kể lại những gì vừa xảy ra trong nhóm một lượt.

Đồng thời mô tả đơn giản tình trạng cơ thể của người đàn ông trung niên, còn đính kèm hai tấm ảnh của hắn.

Lần này, người đầu tiên lên tiếng trả lời không phải là Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà tiền bối gần đây lén lút đi Cấm Thành, đến đó khảo sát rồi.

Vì vậy, không online trong nhóm.

Lần này, người đầu tiên trả lời Thư Hàng là Lệ Chi Tiên Tử: “Ôi, Thư Hàng, lại gặp chuyện kỳ quái rồi hả?” “Đúng vậy, chỉ là trên đường về nhà, tôi đã gặp một loạt chuyện rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nói: “@Hằng Hỏa Tâm Hảo Luy Tưởng Thối Hưu, Hằng Hỏa tiền bối có ở đó không?

Chương 922

Ngài có hứng thú với tên tù binh này không?

Nếu có hứng thú, hãy phái người đến Văn Châu Thị tìm tôi nhé, tôi sẽ giao tù binh cho ngài.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Thư Hàng tiểu hữu, Hằng Hỏa đạo hữu gần đây rất bận, Nho gia hiện giờ có thể nói là đang trong trạng thái bách phế đãi hưng, ngài ấy không có thời gian lên mạng.

Vậy nên, tiểu hữu cứ nhốt tên tù binh này cẩn thận. ...Ta bên này xử lý xong một số việc, sẽ đến Văn Châu Thị một chuyến.

Đến lúc đó, tên tù binh này cứ giao cho ta.” Biệt danh của Hoàng Sơn Chân Quân vẫn chưa đổi lại, xem ra, gần đây Hoàng Sơn Chân Quân vẫn đang trong trạng thái rất mệt mỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Được rồi, Hoàng Sơn tiền bối, tôi sẽ đợi ngài ở Văn Châu.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Ngoài ra, Thư Hàng tiểu hữu cũng có thể thẩm vấn tên tù binh này, xem có thể lấy được tin tức gì từ miệng hắn không?” “Được rồi~~ Tôi sẽ cố gắng thử.” Tống Thư Hàng nói.

Kỹ năng thẩm vấn tù binh, Tống Thư Hàng thì chưa học bao giờ.

Hơn nữa, người đàn ông trung niên này trông mặt rất hung tàn, ngay cả chết cũng không sợ, hoàn toàn là một kẻ cứng đầu.

Vậy nên, có nên thử lên mạng tìm kiếm ‘mười đại cực hình tàn khốc của nhà Thanh’ trong truyền thuyết, để học hỏi chút kỹ xảo tra tấn không?...

Khoảng mười phút sau.

Tống Thư Hàng đã thành công lấy được không ít tin tức từ miệng người đàn ông kia.

Tống Thư Hàng thực ra không học được kỹ năng thẩm vấn đặc biệt nào.

Khi Quả Quả, Thi, Chúc ba đứa nhỏ vây đánh người đàn ông trung niên một lúc lâu, người đàn ông trung niên bị đánh cho ngớ người.

Sau đó, người đàn ông dường như đột nhiên thoát ra khỏi trạng thái ‘hung tàn’ kia.

Trong đôi mắt rắn của hắn, không còn vẻ hung ác như trước, mà tràn ngập sự kinh hoàng.

Thấy vậy, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu thử hỏi người đàn ông vài câu hỏi...

Rồi sau đó, người đàn ông này lại thành thật trả lời.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra...

Trạng thái ‘cứng đầu, không sợ chết’ trước đó của người đàn ông là trạng thái tạm thời do bị năng lượng Cửu U Thế giới ảnh hưởng.

Hiện tại trạng thái tạm thời đó biến mất, người đàn ông trung niên liền khôi phục bản tính của mình...

Người đàn ông trung niên rất nhanh đã kể hết mọi chuyện về bản thân.

Hắn tên là Triệu Thủy Bảo, năm nay ba mươi tám tuổi.

Tổng thể mà nói, hắn là một người khá kỳ lạ.

Ví dụ như thế giới quan của hắn: [Sai không phải ta, mà là thế giới này]!

Câu thoại đáng xấu hổ này, lại chính là thế giới quan của hắn.

Hắn cho rằng, thế giới này là một thế giới rất bất công.

Từ khi hắn sinh ra, thế giới này đã luôn hà khắc với hắn.

Cho dù là khi đi học, hay khi bước chân vào xã hội làm việc...

Hắn cảm thấy cuộc đời mình chưa bao giờ thuận lợi.

Vì đã ông trời không giúp hắn, vậy hắn tự mình nỗ lực!

Năm ba mươi ba tuổi, Triệu Thủy Bảo theo lời khuyên của một người đồng hương, chuẩn bị hai người cùng nhau làm một việc đại sự!

Một sự nghiệp không vốn vạn lời.

Đương nhiên... không phải cướp ngân hàng, dù sao bọn họ cũng không có kỹ thuật và thực lực đó.

Người đồng hương của Triệu Thủy Bảo nói, hắn đã nhắm trúng một địa điểm tốt – ở đó có một ông lão rất giàu có, sống một mình.

Chưa từng thấy con gái hay con trai ông ta, cũng chưa từng thấy họ hàng gì.

Điều tuyệt vời hơn là, theo người đồng hương của hắn tìm hiểu, ông lão này là một trạch lão.

Ông ấy rất ít khi ra ngoài, mỗi lần ra ngoài chỉ mua một đống đồ dùng sinh hoạt, rồi về nhà ở lì không ra.

Có khi ở lì mười ngày nửa tháng, có khi thậm chí là nửa năm.

Mục tiêu làm giàu kiểu này, ở An Lạc cũng chỉ có duy nhất một nhà này thôi!

Ngày hôm đó, Triệu Thủy Bảo và người đồng hương, vào lúc đêm khuya vắng người, mặc đồ và cầm vũ khí mua lại từ chợ đồ cũ, chuẩn bị tấn công căn nhà của ông lão.

Rồi sau đó...

Sáng sớm ngày hôm sau, hắn và người đồng hương bị người ta phát hiện trên bãi cỏ ven đường cao tốc cách đó mười mấy cây số.

Lúc đó, hai người hắn và đồng hương quần áo rách rưới, khắp người đầy vết thương.

Hơn nữa, cả hai đều mất đi ký ức của đêm hôm trước!

Đáng sợ hơn là, hắn và người đồng hương từ đêm đó về sau, đều mắc một căn bệnh khủng khiếp.

Bọn họ giống như trẻ con vậy, không thể kiểm soát hệ bài tiết của mình.

Từ ngày đó trở đi, hắn và người đồng hương đều phải sống nhờ tã giấy người lớn.

Nhưng cho dù có tã giấy người lớn, trên người hắn và người đồng hương vẫn có cái mùi khủng khiếp khiến người ta phải tránh xa.

Bọn họ chỉ cần ra ngoài, những người xung quanh sẽ tránh xa họ.

Cuộc sống như vậy, quả thực khiến người ta tuyệt vọng.

Triệu Thủy Bảo và người đồng hương nghi ngờ, tất cả đều là do ‘trạch lão’ quái dị kia gây ra.

Thế là, một tháng sau, hắn và người đồng hương lại lén lút đến nhà của ‘trạch lão’ kia.

Nhưng lần đó, bọn họ không phát hiện ra ‘trạch lão’ kia.

Đáng sợ hơn là, khi bọn họ hỏi thăm những người hàng xóm về ‘ông lão’ vốn sống ở đây, tất cả hàng xóm đều vẻ mặt mơ hồ.

Không ai nhớ về ‘ông lão không con không cái, không họ hàng, thích ở lì trong nhà’ đó.

Triệu Thủy Bảo và người đồng hương cả hai đều sợ hãi.

Trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Triệu Thủy Bảo và người đồng hương không những không kiếm được một khoản, mà ngược lại còn phải trả giá đắt.

Hai người mỗi ngày cần một lượng lớn tã giấy người lớn, tích lũy theo ngày tháng đây cũng là một khoản chi không nhỏ.

Quan trọng hơn là, vì mùi hôi thối trên người hai người, việc tìm một công việc ổn định trở nên không thực tế.

Hai người chỉ có thể tìm cách kiếm chút tiền lẻ trên mạng để duy trì cuộc sống của mình.

Cứ như vậy...

Triệu Thủy Bảo đã sống đến ba mươi tám tuổi.

Chỉ năm ngày trước, cuộc sống của Triệu Thủy Bảo đã xảy ra sự thay đổi long trời lở đất – hắn nhặt được một chiếc nhẫn màu đen.

Khi hắn thử đeo chiếc nhẫn lên, chiếc nhẫn đột nhiên biến mất.

Nó hóa thành một luồng sức mạnh màu đen, chui vào cơ thể hắn.

Ngay sau đó, cơ thể hắn hồi phục – hắn không cần phải bị tã giấy người lớn ràng buộc nữa.

Hơn nữa... sau khi luồng sức mạnh màu đen đó rót vào cơ thể, hắn phát hiện một phần ký ức bị phong ấn trong đầu đã hồi phục!

Đó là một đoạn ký ức khủng khiếp.

Nói tóm lại một cách đơn giản, chính là hai acc cấp 0 đã tấn công một acc max cấp.

Và rồi, hai acc cấp 0 đó đã bị acc max cấp đánh đập đủ kiểu.

Đúng là đánh đập đủ kiểu, có tới một trăm kiểu đánh, không cái nào trùng lặp.

Mỗi khi hai acc cấp 0 sắp bị đánh gục, còn bị ép uống đan dược để hồi phục vết thương.

Rồi tiếp tục bị giày vò đủ kiểu.

Mãi đến khi hai acc cấp 0 cuối cùng không kiểm soát được bản thân, vị acc max cấp kia mới thỏa mãn phong ấn ký ức của hai acc cấp 0, rồi ung dung bỏ đi.

Lúc đó, khi Triệu Thủy Bảo hồi phục đoạn ký ức này, hắn suýt nữa lại sợ đến mức không kiểm soát được bài tiết.

Trên thế giới này, lại thật sự có loại người bay trời độn đất tồn tại?

Mà hắn và người đồng hương lại dám đi gây rắc rối cho ông lão siêu nhân như vậy, có thể sống sót đã là kỳ tích rồi.

Ngay lúc này, luồng năng lượng màu đen truyền đến từng trận âm thanh giống như 'lời thì thầm'.

Nội dung của những 'lời thì thầm' đó, Triệu Thủy Bảo cũng không hiểu.

Nhưng mà, chỉ cần lắng nghe những 'lời thì thầm' đó, trong lòng Triệu Thủy Bảo lại nảy sinh một loại cảm xúc tiêu cực.

Ý niệm 'Sai không phải ta, mà là thế giới này' này, trong đầu Triệu Thủy Bảo ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Mấy năm nay ta đã chịu đựng đủ loại đau khổ, tất cả đều là lỗi của 'tu sĩ nhân loại'.

Nếu không phải ông già tu sĩ nhân loại kia, ta sẽ không phải chịu đựng sự giày vò của tã giấy nhiều năm như vậy.

Tất cả là lỗi của cái thế giới bất công này.

Ta muốn giết chết tất cả tu sĩ nhân loại!

Ý niệm kỳ quái này, trong đầu Triệu Thủy Bảo ngưng tụ, mãi không tan.

Theo sự nảy sinh của ý niệm này, ‘năng lượng Cửu U Thế giới’ trên người hắn cũng ngày càng mạnh mẽ, bao quanh bên cạnh hắn, năng lượng phản hồi lại bắt đầu cải tạo cơ thể hắn.

Đầu tiên bị cải tạo là đôi mắt của hắn, hai mắt hắn biến thành mắt rắn, hơn nữa khả năng nhìn xa cực kỳ, có thể khóa mục tiêu từ khoảng cách rất xa.

Sau đó, dưới sự mê hoặc của ‘lời thì thầm’ đó, Triệu Thủy Bảo bắt đầu hành động.

Triệu Thủy Bảo thông qua ‘năng lượng Cửu U Thế giới’, bay lên bầu trời.

Hắn muốn tìm kiếm ‘tu sĩ nhân loại’, rồi giết chết họ, hấp thu hoặc là, chính hắn bị tu sĩ nhân loại giết chết!

Chương 923

Trong lòng hắn chỉ có duy nhất một ý niệm như vậy.

Rồi sau đó, vừa là may mắn lại vừa là bất hạnh, hắn vừa bay lên trời được một lúc thì đã tìm thấy con mồi – Kim Thư của Diệp Tư và Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng, Thi, Chúc ở trên đó.

Cốt truyện sau đó, chính là Triệu Thủy Bảo acc cấp 1 bị ma hóa, gặp phải tổ hợp một acc cấp 5 max cấp, một acc cấp 3 trung cấp, và ba acc cấp 1 nhỏ bé.

Acc cấp 1 Triệu Thủy Bảo lại lần nữa bị đánh đập.

Tống Thư Hàng nghe xong, nói: "Chiếc nhẫn màu đen, vừa đeo lên đã biến mất.

Rồi bên tai xuất hiện những lời thì thầm mê hoặc, những thứ này kết hợp lại, nhìn thế nào cũng không giống trùng hợp." Diệp Tư gật đầu nói: "Ừm...

Trước hết cứ tiếp tục theo dõi, xem ở các khu vực khác của An Lạc có xuất hiện chuyện tương tự không.

Nếu chỉ có một trường hợp này, có lẽ là tên này xui xẻo nhặt được một Pháp Khí của 'Cửu U Thế giới'.

Nếu chuyện tương tự không chỉ một trường hợp, vậy thì có thể xác định đây là âm mưu của Cửu U Thế giới." "Đợi Hoàng Sơn Chân Quân đến Văn Châu Thị rồi, tôi sẽ giao tên này cho Hoàng Sơn tiền bối.

Tiền bối hẳn là có thể từ trên người hắn mà thu được nhiều tin tức hơn." Tống Thư Hàng nói.

Triệu Thủy Bảo sau khi bị năng lượng Cửu U Thế giới cải tạo, bản thân hắn đã là một nguồn tin tức lớn.

Thông qua việc kiểm tra tình trạng cơ thể hắn, có thể thu được một số thông tin.

Ví dụ, Cửu U Thế giới tốn công tốn sức bồi dưỡng một người bình thường như Triệu Thủy Bảo, rốt cuộc là muốn làm gì?

Chẳng lẽ là nghiên cứu phương pháp chuyển hóa nhân loại thành tà ma Cửu U?

Hoặc là... khi Triệu Thủy Bảo giết tu sĩ nhân loại, hoặc bị tu sĩ nhân loại giết chết, sẽ xảy ra chuyện gì đó?

Tống Thư Hàng rất để tâm đến mệnh lệnh mà Triệu Thủy Bảo nhận được sau khi bị 'mê hoặc'.

Chiều tối.

Văn Châu Thị, Bạch Kình Lộ, nhà Tống Thư Hàng.

Diệp Tư dẫn theo Tống Thư Hàng, đã đến nơi an toàn.

Trước khi hạ xuống, cô ấy đã thi triển một ảo thuật, che giấu cái lồng và 'Triệu Thủy Bảo' bên trong.

Đồng thời khiến Triệu Thủy Bảo rơi vào trạng thái hôn mê.

Sau khi chuẩn bị xong, Tống Thư Hàng nhấn chuông cửa nhà mình.

"Đến rồi à~" Tiếng Tống mẹ vang lên.

Sau đó, Tống mẹ vừa mở cửa, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn khéo léo cười duyên của Diệp Tư, cùng với vẻ ngớ ngẩn của con trai mình.

Bạn gái con trai lại đổi nữa rồi!

Gần đây, mỗi lần con trai dẫn về nhà một cô gái đều không giống nhau, hơn nữa cô nào cũng siêu xinh đẹp.

Tổng cộng cảm thấy có chút không đúng lắm.

Tống mẹ hơi lo lắng.

Tống Thư Hàng cười nói: “Mẹ, con về rồi.” Tống mẹ nhìn con trai một cái, gật đầu.

Rồi sau đó, bà lại nhìn về phía tiểu hòa thượng cùng hai cô bé Thi và Chúc đằng sau con trai.

“Ô, tiểu sư phụ lại đến nhà chúng ta chơi rồi à.” Tống mẹ thấy tiểu Quả Quả, thân thiết cười nói.

“Chào bá mẫu.” Tiểu hòa thượng chắp hai tay hành lễ.

Tiểu hòa thượng vẻ mặt nghiêm túc, đặc biệt đáng yêu.

Tống Thư Hàng cảm thấy mẹ mình khi đối diện với đứa con ruột là cậu, cũng không thân thiết đến vậy.

Sau đó, Tống mẹ lại nhìn thấy hai cô bé đáng yêu bên cạnh tiểu hòa thượng.

Tiếp đó, bà lại nhìn về phía Diệp Tư bên cạnh Tống Thư Hàng.

Rồi, trí tưởng tượng của Tống mẹ liền bay lên tận trời. [Trong tương lai, nếu Tống Thư Hàng kết hôn với cô gái này, sinh con trai chắc sẽ đáng yêu như tiểu hòa thượng này nhỉ?

Nếu sinh con gái thì nhất định phải sinh đôi, phải thú vị như cặp cô bé đằng sau này mới được.] Diệp Tư mỉm cười nói: “Chào bá mẫu, cháu là Diệp Tư.” Lời chào của Diệp Tư đã kéo suy nghĩ của Tống mẹ từ tận trời trở lại.

“Diệp Tư cô nương chào cháu.” Tống mẹ cười, rồi dẫn mọi người vào phòng khách nghỉ ngơi trước: “Thư Hàng, trên đường đi các con đã ăn gì chưa?” “Chưa ạ, ban đầu định ăn tối trên tàu điện ngầm, nhưng giữa đường xảy ra chút sự cố, chúng con về nhà sớm hơn.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy các con đợi một lát, mẹ đi chuẩn bị đồ ăn nhé.” Tống mẹ nói.

Trong phòng khách.

Tống Thư Hàng lười biếng dựa vào ghế sofa, lướt điện thoại.

Gần đây, hễ rảnh là cậu lại lên mạng xem truyện cười hay gì đó, để tránh bị Bạch tiền bối hai lần kéo vào không gian thi lại vô hạn kia.

Có chuẩn bị vẫn hơn!

Tiểu hòa thượng, Thi, Chúc ba đứa trẻ nghịch ngợm đang xem phim hoạt hình...

Bản Hồ Lô Huynh Đệ năm 2019.

Cốt truyện đã hoàn toàn khác so với bản Hồ Lô Huynh Đệ mà Tống Thư Hàng xem hồi nhỏ.

Trời mới biết biên kịch đã sửa đổi kiểu gì?

Tống ba ba ngồi cạnh Thư Hàng đọc báo, nhưng ánh mắt lại đánh giá Diệp Tư đối diện.

Diệp Tư đang cùng Tống mẹ trò chuyện.

Bữa tối Tống mẹ đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ cần nấu thêm mấy suất cơm nữa là được.

Thế là, bà kéo Diệp Tư bắt đầu nói chuyện trên trời dưới biển.

Lúc đầu, cả hai trò chuyện khá khó khăn, nếu nói ba năm một thế hệ thì khoảng cách thế hệ giữa Tống mẹ và Diệp Tư quả thực lớn như mặt trời mặt trăng.

Nhưng nhờ Diệp Tư hợp tác, nội dung trò chuyện giữa Tống mẹ và cô ấy cũng dần trở nên ăn ý hơn...

Lúc này, Tống ba ba dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đẩy Tống Thư Hàng, lén lút hỏi: “Thư Hàng, lần này con dẫn về chính là bạn gái con đúng không?” Tống Thư Hàng vừa định trả lời.

Thật trùng hợp, Tống mẹ cũng cuối cùng không nhịn được, vòng vo hỏi Diệp Tư: “Diệp Tư à, cháu và Thư Hàng nhà chúng ta quen nhau thế nào?” Diệp Tư ngước mắt nhìn Tống Thư Hàng, mỉm cười nhẹ.

“Khụ.” Tống Thư Hàng hắng giọng, thay Diệp Tư trả lời câu hỏi này: “Tôi và Diệp Tư, quen nhau trong một thư viện khổng lồ.

Lúc đó cô ấy ở đó đọc sách, tôi cũng ở đó đọc sách, sau này chúng tôi nói chuyện rồi dần quen biết.

Về mối quan hệ giữa chúng tôi... trước đây là sắp trở thành quan hệ tình nhân.” Trong hầu hết các gia đình, cha mẹ khi con trai còn đang đi học đều dặn dò con trai phải đặt việc học lên hàng đầu.

Còn Tống Thư Hàng... hồi cấp ba, Tống mẹ đã thường xuyên vòng vo, bảo cậu dẫn một cô bạn gái xinh đẹp về nhà rồi.

Tống mẹ nghe vậy, căng thẳng nói: “Sắp trở thành tình nhân?

Vậy bây giờ thì sao?” Câu hỏi này, Diệp Tư chủ động lên tiếng trả lời: “Bây giờ thì...

ừm, tuy rằng không có cách nào trở thành tình nhân bình thường, nhưng, quan hệ của chúng tôi còn mật thiết hơn cả tình nhân.” “Mật thiết hơn cả tình nhân ư?” Tống mẹ chớp chớp mắt, rồi bà chắp hai tay lại: “Vậy hai đứa... cái gì nhỉ, cái đó... cái gì ấy nhỉ, đã hợp thể rồi sao?” Tống Thư Hàng: “Phụt~~” “Hợp thể, chính là ý đó mà.” Thi la lỵ nhẹ giọng nói.

“Không sai rồi, tỷ tỷ.

Hợp thể chính là ý đó!” Chúc la lỵ đáp.

Tiểu hòa thượng đỏ bừng mặt, nhắm mắt, lẩm nhẩm kinh Phật.

Diệp Tư nghĩ nghĩ, trả lời: “Ừm, hợp thể!” Hai đầu bốn tay đặc biệt đẹp trai, nếu không phải thấy Tống ba ba và Tống mẹ đều chỉ là người bình thường, Diệp Tư đã muốn biểu diễn cho hai vị xem một phen rồi.

Tống ba ba gấp tờ báo lại, nhìn Diệp Tư, trên mặt lộ ra nụ cười hiền từ: “Diệp Tư cô nương, sau này chúng ta là người một nhà rồi.” “Ý của ba ba cũng là ý của mẹ.” Tống mẹ cười nói.

Tống Thư Hàng: “Phụt~~” Tống ba ba dùng sức huých Tống Thư Hàng: “Cố lên con, cố gắng tốt nghiệp đại học là kết hôn luôn.

Năm xưa, ba con cũng là dùng cách này mà cưới được mẹ con đấy.

Nhưng mà, trước khi kết hôn, hai đứa vẫn phải chú ý một chút.

Sinh con trước hôn nhân, tuyệt đối không được!” Tống Thư Hàng: “...” Sáng sớm hôm sau.

Tống Thư Hàng đã dẫn Diệp Tư, Quả Quả, Thi và Chúc ra ngoài.

Cậu chuẩn bị đưa Diệp Tư đi dạo ‘Cửu Long Nhai’ gần đó, tiện thể mua một số đồ dùng sinh hoạt cho học kỳ mới.

Đợi sau giữa trưa, sẽ đi gặp vị võng hữu [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng] kia.

Nếu thuận lợi, chiều nay sẽ lên đường đi Giang Nam khu vực.

Gần như ngay sau khi Tống Thư Hàng vừa dẫn một đám người ra khỏi nhà... người hàng xóm tốt bụng ‘Lý Nguyên’ đã đến chơi.

“Hả, Tống Thư Hàng tiểu hữu đã ra ngoài từ sáng sớm rồi sao?” Vân Vụ Đạo Trưởng trợn tròn mắt ngạc nhiên.

Hôm qua hắn nghe nói Tống Thư Hàng sẽ về, vì thế tâm trạng vô cùng tốt.

Tối đó, trạng thái tọa thiền tu luyện đặc biệt tuyệt vời, tu luyện một mạch đến tận bây giờ.

Kết quả, khi hắn vui vẻ đến nhà Tống Thư Hàng chơi, lại nhận được tin đối phương đã ra ngoài rồi. [Chẳng lẽ, ta thật sự vô duyên với 'Ngộ Đạo Thạch' sao?

Quả nhiên, ta vẫn nên về Không Không Đạo Môn của mình, tu luyện thật tốt, cố gắng nâng 'Không Không Diệu Thủ' của mình lên một tầng cao mới...

Sau đó lại đi gom sạch Động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân, rửa sạch nỗi nhục trước đây.] Vân Vụ Đạo Trưởng thầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi hắn đang bi quan, Tống mẹ nói: "Thư Hàng đưa mấy người bạn đi mua đồ trên phố, chắc sẽ về nhanh thôi.

Anh không ngại thì cứ ở nhà tôi đợi một lát?" Vân Vụ Đạo Trưởng nghe vậy, lập tức mắt sáng rỡ: "Vậy thì tôi làm phiền rồi." Tống ba ba bên cạnh cười nói: "Lý Nguyên anh khách khí quá rồi." 'Cửu Long Nhai' là khu phố thương mại sầm uất.

Tống Thư Hàng dẫn Diệp Tư, Quả Quả và mấy người nữa đi dạo vài cửa hàng, mua một số đồ dùng sinh hoạt.

Chương 924

Ba đứa trẻ nghịch ngợm không rời nửa bước theo sau Tống Thư Hàng.

Bọn chúng bây giờ đã hoàn toàn từ bỏ ý định ‘bỏ trốn’.

Bởi vì Diệp Tư sư tỷ kia là Ngũ Phẩm Linh Hoàng.

Bọn chúng không thể chạy thoát được. [Tin tốt, tin tốt, tin đặc biệt tốt đây quý khách bạn bè ơi, xin chào quý vị, vì mặt bằng sắp hết hạn, hiện tại chúng tôi đang đại hạ giá thanh lý một lô giày da chất lượng cao.

Toàn bộ mua một tặng một, mua một tặng một nha!

Không mong kiếm lời, chỉ mong bán hết.

Không sợ so hàng chỉ sợ không biết hàng!

Cứ thoải mái chọn, thoải mái lựa, toàn bộ đồng loạt mua một tặng một.

Thật sự là thanh lý lỗ vốn, giá cả thực tế!] “Thư Hàng, Thư Hàng, cậu nghe thấy chưa, đại hạ giá lỗ vốn kìa.

Mua một tặng một, chúng ta có nên vào xem thử không!” Diệp Tư nắm tay Tống Thư Hàng, rất động lòng nói.

“Không vội, Diệp Tư.” Tống Thư Hàng bình tĩnh liếc nhìn cửa hàng kia: “Sự thật là, từ năm tôi lên cấp ba, cửa hàng giày này đã khai trương rồi.

Khai trương khoảng nửa năm sau, nó đã bắt đầu ‘mặt bằng sắp hết hạn’, ‘đại hạ giá lỗ vốn’, ‘toàn bộ mua một tặng một’.

Tức là, cửa hàng này ‘hết hạn mặt bằng’ đã được ba năm tròn rồi.” “Còn có chuyện này sao?” Diệp Tư trợn tròn mắt: “Nhưng nếu vậy, vẫn còn người đến cửa hàng của họ mua giày ư?” “Chắc chắn rồi...

Đây là Cửu Long Nhai sầm uất, lượng khách rất lớn.

Mỗi ngày có vô số người mới đến đây mua đồ.” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư lẳng lặng gật đầu: “Chiêu trò thâm thật.” Tống Thư Hàng ha ha cười.

Thực ra đây đã là chiêu trò cũ rồi.

Chiêu trò thật sự thâm hiểm, đó là giết người không thấy máu.

Một loạt ưu đãi đưa ra, là có thể lẳng lặng móc sạch ví tiền của khách hàng.

Nửa giờ sau.

Tống Thư Hàng dẫn Diệp Tư đến một cửa hàng quần áo nữ.

Quần áo của Diệp Tư hiện tại đa số là tiên bào, tuy đẹp mắt nhưng không phù hợp để mặc hàng ngày.

Vì vậy, Tống Thư Hàng chuẩn bị mua cho cô ấy một ít quần áo nữ bình thường.

Lúc này, Thi và Chúc đi cùng Diệp Tư vào chọn quần áo.

Tống Thư Hàng và Quả Quả hai người ngồi trên ghế ở khu vực nghỉ ngơi của cửa hàng quần áo nữ, nghỉ một lát.

Có lẽ là do trước đó đã uống chút nước, Tống Thư Hàng thấy hơi mắc tiểu, thế là cậu nói với Quả Quả: “Quả Quả, con ngồi đây đợi Diệp Tư sư tỷ và các em ra nhé, anh đi nhà vệ sinh gần đây một lát.

Đừng chạy lung tung đấy!” Quả Quả gật đầu, có Ngũ Phẩm Diệp

Tư sư tỷ ở đây, cậu bé nào dám chạy chứ?

Một bên khác của Cửu Long Nhai.

Có một vị Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, đã sớm đến gần Bạch Kình Lộ.

Hắn chuẩn bị vào giữa trưa sẽ gặp mặt võng hữu 'Thư Sơn Áp Lực Đại' của mình.

Vì còn khá sớm so với giờ hẹn, thế là Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, đến Cửu Long Nhai nổi tiếng gần Bạch Kình Lộ dạo chơi.

Có lẽ là do trên đường đi trước đó đã ăn uống quá nhiều, hắn thấy hơi mắc tiểu.

Thế là, hắn tùy tiện tìm một khách sạn tên là 'Vọng Nguyệt Lâu', đi vào mượn nhà vệ sinh để giải quyết.

Sau khi vào nhà vệ sinh tầng một của khách sạn...

Đột nhiên, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi mắt sáng rỡ.

Đoán xem hắn nhìn thấy gì?

Hắn nhìn thấy phía trước, một người đàn ông đeo kính râm lớn!

Ánh mắt của Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi vô cùng tinh tường, cho dù đối phương có đeo kính râm lớn, nhưng hắn chỉ cần nhìn người đàn ông trẻ tuổi kia một cái, liền nhận ra thân phận thật sự của đối phương.

Không sai rồi, đối phương chính là diễn viên đóng vai phản diện số một, Cao Thăng sư huynh, trong bộ phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》 vừa chiếu hôm qua!

Túy Bá cư sĩ đã khóc ngất trong nhà vệ sinh. [Cao Thăng sư huynh phải chết!] Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thầm nghĩ trong lòng.

Thế là, hắn mở điện thoại của mình, bắt đầu quay một đoạn video.

Hắn chuẩn bị bịt bao tải diễn viên đóng vai Cao Thăng sư huynh...

Đương nhiên, chỉ là chơi khăm một chút thôi.

Hắn là Tróc Yêu Nhân mà, tuyệt đối sẽ không làm hại người bình thường!

Kể từ khi học được phương pháp 【Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân】 từ Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng trong cuộc sống hàng ngày đã cố gắng duy trì tiểu kỹ xảo này, tranh thủ sớm hoàn thành độ thành thạo của kỹ năng này.

Bởi vì, ở Tam Phẩm cảnh giới thì còn đỡ...

Nhưng sau Tứ Phẩm cảnh giới, Chân Nguyên Tiên Thiên trên người tu sĩ sẽ gây ra cảm giác áp bức không nhỏ cho người bình thường.

Nếu không sớm nâng cao độ thành thạo của kỹ năng này, đợi cậu ấy đạt đến Tứ Phẩm cảnh giới rồi, khi giao tiếp với người bình thường sẽ có chút phiền phức.

Tống Thư Hàng của ngày hôm nay, cũng đang nỗ lực ẩn tàng khí tức bản thân, ngay cả khi đi vệ sinh cũng không ngoại lệ, rất siêng năng.

Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân có hai phương pháp sử dụng.

Phương pháp thứ nhất, có thể trong thời gian ngắn, khiến tu sĩ thu liễm toàn bộ năng lượng và khí thế trong cơ thể, khiến tu sĩ giống như người bình thường.

Phương pháp này, thực ra giống như việc người ta nín thở vậy, không thể nín mãi được.

Thời gian đến, không nín được nữa, linh lực và khí thế của tu sĩ sẽ lại bùng phát ra.

Phương pháp sử dụng thứ hai, chính là thông qua 【Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân】, che giấu tu vi thực tế của bản thân, nhưng không thể khiến khí tức của tu sĩ trực tiếp trở nên giống người bình thường.

Phương pháp này, giống như việc người ta 'làm chậm nhịp thở' vậy, chỉ cần duy trì trạng thái tốt, có thể che giấu khí tức bản thân liên tục.

Nhưng nếu độ thành thạo không đủ, có lẽ chỉ có thể che giấu được một hai tiểu cảnh giới.

Hai loại phương pháp 【Ẩn Tàng Khí Tức Bản Thân】, mỗi loại đều có ưu điểm riêng.

Vì vậy, Tống Thư Hàng trong cuộc sống hàng ngày, không ngừng luân phiên sử dụng hai loại phương pháp 'ẩn tàng khí tức bản thân' này, để bản thân có thể thành thạo nắm giữ cả hai phương pháp.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng đang chuyên tâm sử dụng năng lực 'ẩn tàng khí tức bản thân' thứ nhất, lại không ngờ, cậu đã bị người ta nhắm tới.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đặt điện thoại cố định, rồi từ bên hông rút ra một cái bao tải.

Cái bao tải này không phải là Pháp Khí trừ yêu gì cả, chỉ là một cái bao tải rất bình thường.

Bởi vì hắn không có 'thiết bị không gian' hay vật phẩm 'túi thu nhỏ một tấc' gì đó, nên thường xuyên mang theo một cái bao tải bên người để chứa đồ.

Không ngờ cái bao tải này, bây giờ lại có đất dụng võ.

Dưới sự quan sát của Tróc Yêu Nhân, có thể xác định người đàn ông trẻ tuổi trước mặt này chỉ là người bình thường.

Sau đó, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nhìn xung quanh... xác định gần đó không có người nào khác đến.

Cơ hội tốt!

Không còn khoảnh khắc tuyệt vời nào hơn để quay video nữa.

“Cao Thăng sư huynh phải chết!” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi khẽ gọi vào điện thoại.

Rồi sau đó... hắn lao về phía ‘diễn viên Cao Thăng sư huynh’ kia!

Tống Thư Hàng đang vội vã chạy đến nhà vệ sinh vì mắc tiểu, đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng động lạ.

Rồi lại nghe thấy tiếng ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’.

Đệt, bị người ta nhận ra rồi sao?

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Ngay sau đó, cậu phát hiện một cái bao tải lớn đang lao về phía mình – thật sự có người muốn bịt bao tải cậu!

Hơn nữa... tốc độ của đối phương rất nhanh, hoàn toàn không phải tốc độ của người bình thường.

Tên này là tu sĩ!

Trên người đối phương cũng không có ‘sát ý’.

Cái bao tải kia cũng chỉ là một cái bao tải rất bình thường...

Tên này, thật sự chỉ vì nhận ra cậu là diễn viên ‘Cao Thăng sư huynh’, rồi muốn bịt bao tải đánh cậu một trận ư?

Thân là một tu sĩ, ngươi có cần rảnh rỗi đến vậy không?

Chậc...

Dù sao thì, Tống Thư Hàng cũng không có thể chất thích bị ngược, cậu không thích bị người ta bịt bao tải đánh cho một trận.

Vì đối phương cũng là tu sĩ, vậy cậu cũng không cần khách khí nữa.

Dám bịt bao tải cậu, thì đừng trách cậu phản công nhé!

Tống Thư Hàng hiện tại đang ẩn tàng khí tức bản thân, trong mắt đối phương, cậu chính là một ‘người bình thường’.

Đây chính là sự ngụy trang tốt nhất. [Đến đây đi!

Để ngươi nếm thử thế nào là Quyền Đầu Sa Oa Lớn!] Cậu thầm nắm chặt nắm đấm, khóa chặt khí cơ của đối phương.

Chỉ đợi đối phương đến gần, cậu sẽ dùng ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’ hai, ba trăm quyền một giây, dạy đối phương làm người!

Chương 925

Sau đó, Tống Thư Hàng giả vờ làm một ‘người bình thường’, mặc cho tên kia bịt ‘bao tải’ vào người cậu, giả vờ yếu thế, đợi đối phương đến gần thêm một chút, liền cho hắn nếm thử nắm đấm sắt của tình yêu.

Nhưng mà... ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng, đối phương lại không có ý định đánh cậu!

Khi cái bao tải đó nhanh chóng bịt lên đầu cậu, đối phương không tiếp tục đến gần cậu...

Không đợi Tống Thư Hàng ra quyền, đối phương đã ‘oa ha ha’ cười lớn, rồi lại nhanh chóng bỏ chạy.

Tống Thư Hàng cứng đờ tại chỗ.

Tên này chỉ muốn bịt bao tải lên đầu cậu thôi ư?

Thân là một tu sĩ, ngươi có cần rảnh rỗi đến thế không.

Tống Thư Hàng tháo cái bao tải trên đầu ra.

Thế nhưng, tên đã bịt bao tải cậu đã sớm không biết chạy đi đâu rồi.

Từ đầu đến cuối, cậu thậm chí còn chưa nhìn rõ đối phương trông như thế nào, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một khuôn mặt trẻ tuổi qua bao tải.

Đối phương luôn cố ý che giấu dung mạo của mình, không để Tống Thư Hàng nhìn thấy hắn.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, sau khi thu cái bao tải này lại, cả người Tống Thư Hàng run lên một cái – không phải vì tức giận, mà là vì buồn tiểu dâng trào.

“Đừng để tôi gặp lại ngươi nữa, đồ khốn!

Tôi nhớ kỹ khí tức của ngươi rồi!” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói, rồi tạm thời gác chuyện ‘bị người ta bịt bao tải’ sang một bên, đi vào nhà vệ sinh giải quyết vấn đề của bản thân.

Giải quyết xong cơn buồn tiểu đang sôi sục, Tống Thư Hàng thở phào một hơi, sau khi rửa tay... cậu lấy điện thoại ra, lướt một cái.

Cậu chuẩn bị liên hệ với võng hữu [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng] của mình.

Thời gian cũng gần đến rồi, đã đến lúc liên hệ tên này, hẹn thời gian và địa điểm gặp mặt thôi.

Hôm nay thật xui xẻo.

Một bên khác, [Bệnh Viện Trưởng Bệnh Viện Thần Kinh Điên Cuồng] sau khi đi vệ sinh xong, trực tiếp kích hoạt phù văn tàng hình trên người, nhảy ra từ cửa sổ tầng 3 của khách sạn.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi sở hữu tu vi Nhị Phẩm, trong thế hệ Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cũng được coi là cao thủ.

Độ cao ba tầng lầu cỏn con, đương nhiên không làm khó được hắn.

“Lát nữa phải gặp Thư Sơn Áp Lực Đại ở Bạch Kình Lộ...

Vậy thì trước tiên cứ mua chút đồ ăn, rồi đợi hắn ở Bạch Kình Lộ vậy.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thầm nghĩ trong lòng.

Khi hắn phi tốc chạy đến Bạch Kình Lộ, đột nhiên, cơ thể hắn cứng đờ.

“Có yêu khí...

Không đúng, đây là khí tức tà ma ô uế.

Cũng không đúng, đây là sự kết hợp của khí tức tà ma và yêu khí?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nhíu mày.

Tiếp đó, thân hình hắn nhảy vọt, chạy về phía nơi yêu khí và khí tức tà ma kết hợp.

Thân là một Tróc Yêu Nhân, trảm yêu trừ ma đã trở thành bản năng của hắn.

Khi Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đến vị trí yêu khí và khí tức tà ma kết hợp, hiện trường đang hỗn loạn.

Lúc này, vị trí của hắn là ở Thiên Tọa Đại Đạo, một khu phố mới tiếp giáp với Cửu Long Nhai.

Con đường này có lượng xe cộ rất lớn.

Mà lúc này, tại giao lộ đèn đỏ của Thiên Tọa Đại Đạo, một gã to lớn cao hai mét, vẻ mặt ngu ngơ, bước lớn đến bên cạnh những chiếc xe đang chờ đèn đỏ.

Hắn hai mắt ngơ dại, khóe miệng không ngừng chảy nước dãi.

Sau đó, tên khổng lồ ngốc nghếch cao hai mét này, cúi người xuống, tóm lấy chiếc xe đang chờ đèn đỏ, rồi bất ngờ lật úp một cái!

Chiếc xe nặng nề, giống như một con rùa bị lật ngửa trên đất!

Các chủ xe bị lật đầu tiên ngây người, sau đó cảm thấy trời đất quay cuồng.

Các chủ xe đầu tiên là ngớ người, rồi sau đó là trợn mắt há mồm hoặc phát ra tiếng kêu thất thanh.

Ở làn rẽ phải, ông tài xế già nhất phía trước né tránh nhanh chóng, suýt nữa thì tránh được cảnh bị chiếc xe bị lật đè bẹp.

Nhưng những chiếc xe phía sau ông tài xế già thì không may mắn như vậy...

Chiếc xe đầu tiên bị chiếc xe bị lật chắn đường, trong lúc hoảng loạn, chiếc xe phía sau trực tiếp đâm vào chiếc xe bị lật.

Hiện trường hỗn loạn.

Rầm rầm rầm...

Từng chiếc xe một bị tên khổng lồ ngốc nghếch này lật úp...

Đồng thời, không ít xe ở làn rẽ phải bị đè bẹp.

Tiếng la hét, tiếng gầm giận dữ, tiếng chửi rủa, cùng với tiếng xe cộ không ngừng bị lật úp hòa quyện thành một mớ hỗn độn.

Các chủ xe phía sau thấy cảnh này thì muốn lái xe bỏ chạy, nhưng mà... lượng xe cộ trên Thiên Tọa Đại Đạo không hề nhỏ, phía sau không ngừng có xe đến, chắn kín đường lui.

Hàng xe càng lúc càng dài, các chủ xe phía trước muốn bỏ chạy đều bắt đầu chửi rủa.

Các chủ xe phía sau không ngừng chen vào, vẻ mặt ngớ người.

Các chủ xe đã bị lật thì kêu la, gào thét.

Có cả cô gái trẻ lái xe bị dọa khóc.

Có người bắt đầu báo cảnh sát, có người nỗ lực muốn bò ra khỏi xe của mình.

Các xe ở làn bên cạnh cố gắng tăng tốc thoát khỏi bên cạnh tên khổng lồ ngốc nghếch, nhưng ngược lại càng khiến giao thông trở nên hỗn loạn hơn...

Tại giao lộ đèn đỏ của Thiên Tọa Đại Đạo, giao thông nhanh chóng rơi vào trạng thái tê liệt.

Mà tên khổng lồ ngốc nghếch cao hai mét kia, với vẻ mặt ngây ngô chất phác, hắn cứ thế đi dọc Thiên Tọa Đại Đạo, một đường lật úp tất cả các xe.

Dù là xe con, xe tải nhỏ, xe tải van, tất cả đều bị lật úp.

Lật úp một hồi, tên khổng lồ ngốc nghếch cuối cùng đến bên cạnh một chiếc xe buýt.

Rồi hắn cũng cúi người xuống bên cạnh xe buýt, dốc sức bắt đầu lật xe buýt.

Xe buýt khá nặng nề, tên khổng lồ ngốc nghếch này cong mông lật nửa ngày cũng không thể lật được xe lên.

Tên khổng lồ ngốc nghếch nổi giận, gân xanh trên tay hắn nổi lên, lại lần nữa dùng sức.

Lần này, chiếc xe buýt lại thật sự được nhấc lên từng chút một.

Hành khách trên xe buýt ngay lập tức chạy thoát sạch sẽ, mấy chủ xe phía bên phải xe buýt cũng đã rời khỏi xe yêu quý của mình – nếu chiếc xe buýt này bị lật đổ xuống, xe của họ chắc chắn sẽ bị đè nát bét.

Tên khổng lồ ngốc nghếch này rốt cuộc là quái vật từ đâu chui ra vậy?

Từ xa...

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thấy cảnh này thì nhíu mày.

Trên người tên khổng lồ ngốc nghếch này, có một luồng yêu khí rất nhỏ.

Nhưng yêu khí rất yếu ớt, có thể là tổ tiên có huyết thống yêu tộc.

Theo lý mà nói, huyết thống yêu loại yếu ớt như vậy, nhiều nhất cũng chỉ khiến tên khổng lồ ngốc nghếch khỏe hơn người bình thường một chút.

Nhưng lúc này, trên người tên khổng lồ ngốc nghếch, có một luồng sức mạnh ‘tà ác, ô uế’ mà chỉ tu sĩ mới có thể nhìn thấy, bao quanh thân hắn.

Luồng sức mạnh tà ma này, ra vào trong cơ thể tên khổng lồ ngốc nghếch, cải tạo cơ thể hắn, đồng thời kích hoạt huyết thống yêu tộc mỏng manh trong cơ thể hắn.

“Sức mạnh Cửu U Thế giới.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi liếc mắt một cái đã nhận ra loại sức mạnh tà ác đó.

May mắn thay, sự cải tạo này trông có vẻ mới chỉ bắt đầu...

Hiện tại tên khổng lồ ngốc nghếch này chỉ có một thân man lực, nhưng động tác lại rất chậm chạp.

Nếu vậy thì, cộng thêm bộ trang bị Tróc Yêu Nhân của mình, hẳn là có thể đối phó được.

“Không thể để tên này tiếp tục phá hoại nữa...” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nghiến răng, thân hình hắn lao về phía tên khổng lồ ngốc nghếch.

Lúc này hắn vẫn duy trì trạng thái ẩn thân, người bình thường không thể nhìn thấy cơ thể hắn.

“Ra!” Một sợi Phược Yêu Tác được hắn tế ra, quấn về phía tên khổng lồ ngốc nghếch kia.

Phược Yêu Tác cảm nhận được yêu khí, lập tức quấn tên khổng lồ ngốc nghếch lại một cách chặt chẽ.

“A a a a~~” Tên khổng lồ ngốc nghếch cảm thấy mình bị trói, liền la hét giãy giụa.

Động tác ban đầu đang nâng xe buýt cũng ngừng lại.

Mà Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nhân cơ hội tiếp cận tên khổng lồ ngốc nghếch, vận khởi toàn thân Chân Khí, một cước đá về phía tên khổng lồ ngốc nghếch.

Bốp~~ Tên khổng lồ ngốc nghếch bị đá ngã xuống đất...

Nhưng luồng sức mạnh tà ma nồng đậm trên người hắn lại chủ động hộ thể.

Một cước toàn lực của Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, lại không gây ra chút tổn thương nào cho tên khổng lồ ngốc nghếch.

Thậm chí... luồng sức mạnh tà ma nồng đậm kia, lại bắt đầu ăn mòn Phược Yêu Tác trên người tên khổng lồ ngốc nghếch.

“M* nó.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi không khỏi thầm chửi một tiếng, hắn vừa nãy đã cố gắng một cước đá tên khổng lồ ngốc nghếch ra khỏi làn đường, không muốn kéo thêm nhiều người bình thường vào.

Không ngờ, đòn tấn công toàn lực của hắn cũng chỉ khiến tên khổng lồ ngốc nghếch bị đá ngã xuống đất.

“A a a a.” Nước mắt, nước mũi, nước dãi của tên khổng lồ ngốc nghếch bắn ra tứ tung.

Mà lúc này, luồng sức mạnh tà ma tinh thuần trên người hắn, dường như bị kích thích.

Trong những luồng tà ma chi lực này, ngưng tụ lại, có hai luồng quán chú vào mắt tên khổng lồ ngốc nghếch.

Chương 926

Mắt của tên khổng lồ ngốc nghếch, hóa thành hình dạng con ngươi mèo.

Sau khi mắt phát sinh dị biến, tên khổng lồ ngốc nghếch ‘nhìn’ thấy Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đang trong trạng thái ẩn thân, nhìn thấy một đầu sợi dây xích đang buộc trên người mình, đang nằm trong tay Tróc Yêu Nhân!

Đây là kẻ thù của hắn!

“A a a~~” Tên khổng lồ ngốc nghếch lăn lộn trên đất rồi bò dậy, sau đó hắn cúi đầu, lao thẳng về phía Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Dưới sự gia trì của toàn thân man lực và sức mạnh tà ma, khi hắn toàn lực lao tới, tốc độ ngày càng nhanh.

Nếu bị đâm trúng, cho dù là tu sĩ cấp bậc Nhị Phẩm, cũng khó mà chịu nổi.

Nhưng mà...

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thấy cảnh này, trong lòng lại vui mừng.

Hắn nhanh chóng chạy về phía trước, còn tên khổng lồ ngốc nghếch kia như một con trâu rừng mắt đỏ, nhận định Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, truy đuổi không ngừng phía sau hắn.

“Tốt lắm, đến mà đuổi ta, tiếp tục đuổi ta!” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thầm nghĩ.

Trong mắt người bình thường, tên khổng lồ ngốc nghếch lật xe này, khi cố gắng lật xe buýt, đã không lật được mà còn ngã xuống đất.

Rồi sau đó, đột nhiên tên khổng lồ ngốc nghếch liền rơi vào trạng thái bạo nộ, không hiểu sao lại chạy mất.

Tất cả mọi người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm.

Tên khổng lồ ngốc nghếch này chạy mất thì còn gì bằng...

Thế nhưng, sự may mắn trong lòng mọi người vừa mới nhen nhóm, thì từ xa, tên khổng lồ ngốc nghếch kia đột nhiên quay người, trở lại Thiên Tọa Đại Đạo...

Hắn đuổi theo Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi một đoạn đường, phát hiện không đuổi kịp đối phương.

Thế là hắn lại quay về, muốn tiếp tục lật xe của hắn.

Không đuổi kịp, thì không đuổi nữa.

Đó chính là cách tư duy của tên khổng lồ ngốc nghếch.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cảm thấy đau đầu.

Hắn nghiến răng, hắn chỉ có thể lại lần nữa xông lên.

Đồng thời, hắn rút cây Tam Tiết Côn ở eo ra, lắp ráp thành một cây Hàng Ma Côn, đập về phía lưng tên khổng lồ ngốc nghếch.

Ầm —— Gã ngốc to xác hoàn toàn không biết né tránh là gì, bị Hàng Ma Côn đánh trúng ngay.

Trong Hàng Ma Côn ẩn chứa hiệu quả phụ trợ của Phá Tà Lôi Pháp, được Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thúc đẩy.

Một côn đánh trúng gã ngốc to xác, lôi quang bùng nổ.

“Tà ma năng lượng” trên người gã ngốc to xác không thể chống lại Phá Tà Lôi Pháp này, phòng ngự bị đánh vỡ.

Điện hồ lách tách vang lên.

Những người bình thường có mặt ở đó không nhìn thấy Hàng Ma Côn và Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, họ chỉ thấy sau lưng gã ngốc to xác, đột nhiên bùng nổ một mảng lớn lôi quang.

Tại sao sau lưng gã ngốc to xác lại đột nhiên có điện quang lóe lên?

Lẽ nào...【Gã ngốc to xác này là người máy sao?】Không ít người lập tức nảy ra ý nghĩ như vậy trong đầu.

Cũng chỉ có người máy phát điên mới có sức mạnh lật xe kinh người như vậy...

Nhưng, công nghệ hiện giờ đã có thể chế tạo ra người máy chân thật đến thế ư?

Hơn nữa, gã ngốc to xác này còn chảy nước dãi.

Chẳng lẽ hắn là quái vật nửa người nửa máy?

“A a a a ~~” Gã ngốc to xác kêu thảm thiết, sau lưng cháy đen một mảng, lại một lần nữa bị đánh gục xuống đất.

Nhưng sắc mặt của Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi lại càng thêm ngưng trọng.

Cú đánh này của Hàng Ma Côn rõ ràng đã phá vỡ phòng ngự của tà ác năng lượng, trực tiếp đập vào thân thể gã ngốc to xác.

Nhưng cú đánh này lại chỉ gây ra một số vết thương ngoài da cho đối phương.

Lưng gã ngốc to xác trông có vẻ rách da rách thịt, nhưng hoàn toàn không bị trọng thương.

“Tên này mang huyết thống yêu tộc, sẽ không phải là tinh rùa chứ?

Phòng ngự biến thái vậy.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thầm than vãn.

Và lúc này, gã ngốc to xác bị đập cho choáng váng lại một lần nữa phát điên, đôi mắt mèo của hắn trở nên đỏ rực.

Hắn lăn lộn trên đất đứng dậy, thở hổn hển, lại một lần nữa lao vào Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Lần này, gã ngốc to xác đã hoàn toàn bị kích động.

Hắn như một con mãnh thú, lao về phía Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Lần này, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua, nhất định phải bắt được Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, xé nát.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi lại một lần nữa bỏ chạy, dụ gã ngốc to xác rời đi.

Trong khi dụ địch, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cảm thấy hơi bất an.

Hiện tại, y cũng không thể xác định mình có đánh thắng được gã ngốc to xác này hay không.

Đối phương tuy không có bất kỳ kỹ xảo nào, nhưng phòng ngự cao, máu dày, cộng thêm một thân man lực, khiến người ta đau đầu.

Mình ngay cả Hàng Ma Côn cũng đã dùng đến rồi, mà cũng chỉ có thể gây ra vết thương ngoài da cho đối phương.

Hiện tại, chỉ có thể thử xem thủ đoạn mạnh nhất của mình ‘Phá Ma Tiễn’ và thủ đoạn cuối cùng ‘Trừ Yêu Thương’ có hiệu quả với gã ngốc to xác này hay không.

Cứ như vậy, gã ngốc to xác ầm ầm chạy, đi theo Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi càng lúc càng xa.

Lần này... hắn không quay đầu lại nữa.

Rất nhanh, đã chạy mất tăm.

Những người chủ xe còn sống sót trên Thiên Tọa Đại Đạo, tất cả đều lộ ra biểu cảm như vừa thoát chết.

Nhưng những người chủ xe bị lật xe thì mặt mũi khổ sở, thủ phạm lật xe là gã ngốc to xác cứ thế chạy mất rồi...

Cảnh sát chú chú còn chưa kịp đến hiện trường, thủ phạm đã chạy mất tăm mất tích rồi.

Cũng không biết cảnh sát chú chú có bắt được tên này không?

Tên nguy hiểm như vậy, tuyệt đối phải bắt hắn lại, nhốt vào nhà tù kiên cố nhất, cho hắn ngồi tù mòn ghế!

Trên thực tế, trong tình huống nhiều chủ xe bị lật liên tục báo cảnh sát, cảnh sát chú chú đã nhanh chóng đến hiện trường...

Hiện tại, họ vẫn đang trên đường đến hiện trường.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nhanh nhẹn chạy ở phía trước, muốn dụ gã ngốc to xác đến nơi vắng người.

Nhưng, bốn phía xung quanh đều là khu vực sầm uất, khắp nơi đều là người, muốn tìm một nơi vắng vẻ cũng rất khó khăn.

“Sao khắp nơi đều là người vậy!” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cười khổ, y cũng là lần đầu tiên đến gần đường Bạch Kình Châu Văn, hoàn toàn không biết chỗ nào có ít người qua lại hơn.

“Hống hống hống.” Lúc này, tốc độ của gã ngốc to xác phía sau càng lúc càng nhanh, quan trọng hơn là... sợi Phược Yêu Tác trói hắn đã có chút không chịu nổi rồi, bị Cửu U năng lượng ăn mòn rất nhiều.

Một khi Phược Yêu Tác bị ăn mòn, tốc độ lao tới của gã ngốc to xác còn có thể tăng lên một bậc.

“Đáng tiếc, nếu có thể triển khai Tróc Yêu Không Gian thì tốt rồi.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thầm nghĩ, đáng tiếc y chỉ có cảnh giới Nhị phẩm, hơn nữa chỉ có một mình, căn bản không thể thuận lợi mở Tróc Yêu Không Gian.

Trong lúc suy nghĩ, y cuối cùng cũng nhìn thấy một con đường nhỏ ven sông khá trống trải.

Nơi này ít người qua lại hơn, có một khoảng đất trống.

“Cứ ở đây, giải quyết gã ngốc to xác này đi.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thầm nghĩ.

Đồng thời, hai tay y đã liên tục kết ấn, một mũi tên nhỏ màu bạc thuần khiết xuất hiện trong tay y.

Trên thực tế, từ khi bắt đầu dẫn gã ngốc to xác chạy, y đã chuẩn bị đại chiêu của mình rồi!

Đây chính là một trong những thủ đoạn tấn công mạnh nhất của y hiện tại ‘Phá Ma Tiễn’, rất hiệu quả để đối phó với yêu vật phòng ngự cường hãn.

“Hống hống hống ~~” Phía sau, gã ngốc to xác dường như trời sinh đã dung hợp với năng lượng thế giới Cửu U, mỗi khi qua một khoảng thời gian, dưới ảnh hưởng của năng lượng thế giới Cửu U, hắn lại trở nên mạnh hơn.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cũng cảm nhận được điều này: “Phải tốc chiến tốc thắng!” Nếu không gã ngốc to xác cứ mạnh lên nữa, y sẽ thực sự không còn bất kỳ cơ hội thắng nào nữa.

Đột nhiên, y dừng lại, quay người.

Mũi Phá Ma Tiễn màu bạc thuần khiết trong tay, nhắm thẳng vào đầu gã ngốc to xác.

Ban đầu... nếu có thể chế phục, bắt sống gã ngốc to xác này thì tốt nhất.

Nhưng Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi không có khả năng bắt sống đối phương.

Thậm chí, chỉ cần sơ suất một chút, y cũng sẽ bị gã ngốc to xác xé xác.

“Nguyện trên thế giới này không còn tà ác!” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi khẽ nói.

Phá Ma Tiễn bắn ra, nhanh như chớp.

Gã ngốc to xác vẫn không né tránh, ngay cả khi hắn biết né tránh, đối mặt với công kích nhanh như vậy, cũng căn bản không kịp né tránh.

Phá Ma Tiễn hung hăng đâm vào năng lượng Cửu U bao quanh hắn.

Lại một lần nữa điện quang lóe lên, phòng ngự do năng lượng Cửu U hình thành bị xuyên thủng ngay lập tức.

Ngay sau đó...

Phá Ma Tiễn đâm vào đầu lâu gã ngốc to xác, cả mũi tên đều chìm vào trán hắn.

Sau đó, gã ngốc to xác ầm ầm ngã xuống đất... tay chân không ngừng co giật, không thể đứng dậy nữa.

Chương 927

“Kết thúc rồi.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thầm nghĩ.

May mắn là ‘Phá Ma Tiễn’ có hiệu quả, nếu không y chỉ có thể dùng đến Trừ Yêu Thương.

Nhưng, với cảnh giới hiện tại của y mà dùng ‘Trừ Yêu Thương’, chỉ cần dùng một lần, y sẽ phải nằm liệt giường nửa năm.

Gã ngốc to xác trúng tên vẫn không ngừng co giật, vẫn chưa chết hẳn.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cầm ‘Hàng Ma Côn’, cẩn thận từng li từng tí tiến lại gần đối phương.

Nếu gã ngốc to xác này thực sự vẫn chưa chết, có lẽ thực sự có thể xem xét việc bắt sống đối phương.

Nếu có thể liên hệ với các Tróc Yêu Nhân tiền bối cấp cao, có lẽ có thể tịnh hóa sức mạnh Cửu U trên người gã ngốc to xác...

Ngay khi Tróc Yêu Nhân tiến vào phạm vi ba mét của gã ngốc to xác, đột nhiên cảm thấy chân mình bị vấp!

Có thứ gì đó đột nhiên chui ra từ dưới đất, quấn lấy chân y.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi theo bản năng lùi lại.

Đồng thời, y nhìn thấy thứ vấp chân mình chính là sợi Phược Yêu Tác dùng để trói gã ngốc to xác!

Lúc này, Phược Yêu Tác đã biến thành màu đen kịt, hơn nữa, nó còn tấn công chính Tróc Yêu Nhân!

Phược Yêu Tác bị ô nhiễm?!

“Sức mạnh ô uế của thế giới Cửu U, mạnh đến mức này sao?”

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi không dám tin, y trước đây cũng từng đi theo tiền bối, đối phó với tà ma Cửu U.

Sức mạnh ô uế trên người tà ma Cửu U tuy mạnh mẽ, có thể ô nhiễm vạn vật thế gian, nhưng tuyệt đối không khoa trương như trên người gã ngốc to xác này... trong thời gian ngắn như vậy, đã ô nhiễm Phược Yêu Tác, hóa thành tà khí!

Sức mạnh bao quanh gã ngốc to xác, tuyệt đối không phải là sức mạnh thế giới Cửu U bình thường!

Bộp!

Trong Phược Yêu Tác bị ô nhiễm, tràn đầy năng lượng Cửu U, như một con rắn độc quấn lấy Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi liên tục lùi lại...

Hàng Ma Côn trong tay chống lại Phược Yêu Tác.

Phược Yêu Tác như có linh tính, trực tiếp quấn lên Hàng Ma Côn, như rắn cuộn lấy Tróc Yêu Nhân!

“Chết tiệt.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thúc đẩy chân khí trong cơ thể, điện mang trên Hàng Ma Côn bùng nổ.

Lách tách lách tách ~~ Năng lượng Cửu U trên Phược Yêu Tác bị điện quang đánh tan, sợi Phược Yêu Tác màu đen mất đi sự hỗ trợ của năng lượng, rơi xuống đất.

Và ngay lúc này... khóe mắt Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nhìn thấy gã ngốc to xác kia, vậy mà lại giãy giụa bò dậy từ dưới đất.

Mũi Phá Ma Tiễn vẫn cắm sâu trong đầu lâu hắn, đôi mắt gã ngốc to xác đỏ rực, vẻ mặt hung tợn.

Hắn nửa ngồi nửa quỳ trên đất, tạo tư thế xuất phát của vận động viên chạy nước rút.

Ngay sau đó, gã ngốc to xác điên cuồng lao vào Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Khoảng cách quá gần, giữa hai người chỉ có khoảng năm mét, gã ngốc to xác chỉ hai bước lớn đã lao đến trước mặt Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi chỉ có thể vung Hàng Ma Côn, toàn lực thúc đẩy chân khí trong cơ thể, chống lại cú va chạm này.

Bang ~~ Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cảm giác mình như bị một chiếc xe tải tốc độ hơn một trăm năm mươi cây số/giờ tông trúng vậy, trực tiếp bị đánh bay.

Cánh tay cầm Hàng Ma Côn, ngay lập tức mất đi tri giác.

Nếu không phải có chân khí hộ thể, hai tay y có lẽ đã phế rồi.

“Đáng chết, tên to xác này lại trở nên mạnh hơn nữa.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nghiến răng nói.

Nhưng công kích của gã ngốc to xác vẫn chưa kết thúc, hắn toàn lực chạy đuổi kịp Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi bị đánh bay.

Sau đó, thân thể đồ sộ của hắn nhảy lên, đè Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi xuống đất.

“Hô hô hô hô ~~” Gã ngốc to xác thở hổn hển, đôi mắt đỏ rực, khóe miệng còn chảy nước dãi.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thân hình mảnh khảnh, bị đè dưới thân, không thể động đậy.

Y toàn lực vận chuyển chân khí trong cơ thể, cũng không thể thoát khỏi cái khối lớn đang đè trên người này.

Mạng mình tiêu rồi.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi trong lòng một mảnh tuyệt vọng.

Y vẫn còn quá trẻ.

Nếu là Tróc Yêu Nhân kinh nghiệm lão luyện, sau khi một phát ‘Phá Ma Tiễn’ ghim chặt gã ngốc to xác, thường sẽ không nghĩ đến việc bắt sống đối phương, mà sẽ trực tiếp xông lên bổ đao.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, cuối cùng mềm lòng, kết quả bị gã ngốc to xác phản công.

“A a a a.” Gã ngốc to xác phát ra tiếng kêu đắc ý, sau đó, hắn há to miệng, cắn về phía Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Sau khi bị thế giới Cửu U ô nhiễm, gã ngốc to xác đã dần chuyển hóa thành một tồn tại tương tự như tà ma Cửu U.

Đối với tà ma Cửu U mà nói, tu sĩ nhân loại hoặc là mang về thế giới Cửu U, *ba ba ba* song tu, đại bổ; hoặc là ăn đi, có thể tăng cường công lực của mình, vẫn là đại bổ.

Gã ngốc to xác hiển nhiên không có ý định *ba ba ba* với Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, hắn muốn trực tiếp ăn thịt Tróc Yêu Nhân.

Và ngay lúc này... một thân ảnh trưởng thành ổn trọng, lặng lẽ xuất hiện phía sau gã ngốc to xác, nhẹ nhàng vỗ một chưởng.

Một chưởng tưởng chừng nhẹ nhàng, nhưng sau khi chưởng ấn xuống, cái khối lớn thân thể cường hãn, phòng ngự như mai rùa kia, cứ thế quỳ xuống.

Đôi mắt của khối lớn suýt chút nữa lồi ra khỏi hốc mắt, hiển nhiên đã phải chịu đựng nỗi đau không thể diễn tả.

Nhưng, hắn thậm chí còn không thể phát ra một tiếng kêu thảm thiết, cứ thế hôn mê bất tỉnh.

Và thân hình trưởng thành, ổn trọng kia, vươn tay kéo, giữ lấy thân thể đồ sộ của khối lớn, tránh cho thân thể khổng lồ của hắn đè bẹp Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đáng thương.

Tiếp đó, thân hình trưởng thành ổn trọng kia vung tay một cái, liền ném thân hình khối lớn sang một bên.

“Tiểu Đạo hữu, ngươi vẫn ổn chứ?” Vị tiền bối này mỉm cười nói.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nhìn về phía vị tiền bối này, chỉ thấy vị tiền bối này lông mày rậm mắt to, khí thế ổn trọng như núi: “Đa tạ tiền bối cứu mạng!” “Tiểu hữu không cần khách khí.” Vị tiền bối này khẽ cười, nói: “Bản tọa Hoàng Sơn Chân Quân, vừa hay đi ngang qua đây, thấy tiểu hữu ngươi quên mình dẫn dụ cái khối lớn này, tiểu Đạo hữu ngươi có phẩm tính rất tốt.” Người đến chính là “Gian trá quân” của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’... khụ, là quần chủ Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân sau khi xử lý một số việc vặt vãnh hôm qua, liền đi đến thành phố Văn Châu.

Y muốn trước khi mình bế quan đột phá cảnh giới Tôn Giả, phải bắt giữ một tên về quy án... tránh cho khi mình bế quan, trong nhà bị trộm sạch sành sanh.

Cũng may Hoàng Sơn Chân Quân vừa hay đi ngang qua đây, nếu không Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, đã bị khối lớn đè dưới thân, ăn đến xương cốt cũng không còn.

“Vãn bối cũng chỉ là nhất thời nóng máu, liền ra tay thôi.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi ngượng ngùng nói: “Đúng rồi, vãn bối là hệ Tróc Yêu Nhân chữ ‘Thuần’.

Đạo hiệu đó là...

Thuần Lương.” Cái đạo hiệu này, đôi khi y thực sự rất ngại phải nói ra.

Bởi vì mỗi khi y nói ra cái đạo hiệu này, liền có cảm giác cố ý làm nũng. ‘Các tiền bối tốt bụng, ta tên là Thuần Lương... ta rất thuần khiết, xin hãy chiếu cố nhiều hơn ~’ Hoàng Sơn Chân Quân khẽ cười, rất tự nhiên nói: “Thuần Lương Đạo hữu, ngươi rất tốt.” Nói đến Tróc Yêu Nhân, Hoàng Sơn Chân Quân liền nhớ đến tiểu la lỵ Tróc Yêu Nhân được thuộc hạ đắc lực của mình, Chu Ly ‘Tàng Thiên Câu’ đưa về.

Hiện tại, tiểu la lỵ Tróc Yêu Nhân kia hình như vẫn chưa rời đi.

Nói xong, Hoàng Sơn Chân Quân lại nhấc cái khối lớn kia lên, vươn tay vỗ ra một đạo pháp thuật kiểm tra, vỗ vào trong cơ thể khối lớn.

“Ừm, rất giống với tình huống mà Thư Hàng tiểu hữu đã nói...

Sức mạnh thế giới Cửu U quán nhập vào cơ thể, ô nhiễm thân thể người bình thường, cải tạo con người thành quái vật.

Tình huống này, quả nhiên không phải ngẫu nhiên.” Hoàng Sơn Chân Quân nhíu mày thầm nghĩ.

Tróc Yêu Nhân Thuần Lương đứng dậy, đứng sau Hoàng Sơn Chân Quân: “Hoàng Sơn tiền bối, trong quá trình chiến đấu với khối lớn này, ta có thể cảm nhận được, thân thể của khối lớn này không ngừng bị cải tạo, hơn nữa càng lúc càng mạnh.” “Ừm.” Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu, nói: “Thuần Lương tiểu hữu, ta muốn mang cái khối lớn này đi một chút, sự kiện khối lớn này bị năng lượng thế giới Cửu U ô nhiễm, e rằng không phải ngẫu nhiên, mà là có người thao túng phía sau.

Tiểu hữu có thể giao cái khối lớn này cho ta xử lý không?” “Không thành vấn đề, đương nhiên không thành vấn đề.

Nếu không có tiền bối ra tay giúp đỡ, ta nói không chừng đã bị cái khối lớn này cắn chết rồi." Tróc Yêu Nhân Thuần Lương vội vàng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân khẽ cười, vươn tay tế xuất một thanh phi kiếm, đặt khối lớn đang hôn mê lên phi kiếm.

Ngay lúc này, từ xa truyền đến tiếng còi cảnh sát.

Đây là cảnh sát cuối cùng cũng đến, và theo dõi giám sát, men theo dấu vết truy lùng tên cuồng ma lật xe kia, đến gần đó.

"Hoàng Sơn tiền bối, cảnh sát đến rồi, chúng ta vẫn nên rời đi trước đi." Tróc Yêu Nhân Thuần Lương nói, đồng thời y lại một lần nữa kích hoạt 'Trận pháp ẩn thân' trên người mình, ẩn giấu thân hình mình đi.

"Ừm, không vội, để ta xử lý hiện trường một chút đã." Hoàng Sơn Chân Quân khẽ cười, sau đó y lấy ra một con rối gỗ nhỏ, ném xuống đất.

Lại kết kiếm chỉ, trên thân khối lớn xẹt một cái.

Kiếm khí xẹt qua, trên người khối lớn có máu chảy ra, rơi xuống con rối gỗ nhỏ.

Ngay sau đó, con rối gỗ nhanh chóng bành trướng, ngay lập tức biến thành hình dạng của khối lớn.

Đây là một loại thứ tương tự như khôi lỗi thế thân...

Cũng giống như cái mà Tống Thư Hàng đã nhặt được trước đây.

Tuy nhiên cái của Hoàng Sơn Chân Quân này là bán thành phẩm, sau khi hóa thành hình người, không thể cử động, sẽ luôn ở trạng thái hôn mê.

Cái bán thành phẩm này, cứ để lại ứng phó với cảnh sát trước, nếu không, một khối lớn có sức phá hoại siêu cường biến mất bí ẩn, ngược lại sẽ khiến người dân bình thường càng thêm hoảng sợ.

Sau đó, chỉ cần đợi Hoàng Sơn Chân Quân xử lý xong khối lớn và năng lượng Cửu U trên người hắn, rồi quay lại hoán đổi khối lớn đã hồi phục bình thường và khôi lỗi thế thân là được.

Cuối cùng...

Hoàng Sơn Chân Quân vươn tay kết ấn pháp, một làn gió nhẹ thổi qua, tiêu diệt toàn bộ 'năng lượng thế giới Cửu U' còn sót lại sau khi Tróc Yêu Nhân và khối lớn chiến đấu trên hiện trường.

"Vẫn là tiền bối suy nghĩ chu đáo." Thuần Lương nói.

"Những cái này chỉ là một số kinh nghiệm nhỏ trong cuộc sống thôi.

Chương 928

Đúng rồi, tiểu hữu ngươi tiếp theo định đi đâu không?

Có cần ta đưa ngươi đi một đoạn không?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

"Không cần làm phiền tiền bối đâu ạ, vãn bối tiếp theo đã hẹn một vị hảo hữu, sẽ gặp nhau ở đường Bạch Kình Châu Văn.

Vãn bối đến đó đợi người ấy là được." Thuần Lương liên tục xua tay nói.

"Ồ?

Tiểu Đạo hữu ngươi cũng muốn đến đường Bạch Kình à?

Trùng hợp thật, ta cũng muốn đến đó.

Chi bằng ngươi ta cùng đi?" Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười nói.

"Trùng hợp vậy sao?" Thuần Lương mắt sáng rỡ: "Vãn bối cầu còn không được." Vị Hoàng Sơn tiền bối này, chính là một vị Lục phẩm Chân Quân.

Hơn nữa nhìn khí tức của y, e rằng trong số Lục phẩm Chân Quân cũng là người nổi bật!

Nếu đi cùng đường, y có rất nhiều vấn đề hoặc nghi ngờ trong tu luyện, có thể nhân cơ hội hỏi xin chỉ giáo một hai từ vị tiền bối này.

Hoàng Sơn tiền bối trông có vẻ rất dễ nói chuyện, nói không chừng sẽ giải đáp một số khúc mắc trong tu luyện của y.

Đây chính là cơ duyên mà!

Thế là, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi và Hoàng Sơn Chân Quân, cùng đi đến đường Bạch Kình.

××××××××××××××××××××× Trên đường, Hoàng Sơn Chân Quân có ý chỉ điểm vị Tróc Yêu Nhân có phẩm tính không tồi này, nên đã đi chậm lại, hai người ở trạng thái ẩn hình, đi bộ với tốc độ nhàn nhã đến đường Bạch Kình.

Phi kiếm chở khối lớn, lơ lửng phía sau Hoàng Sơn Chân Quân.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nắm bắt cơ hội, hỏi Hoàng Sơn Chân Quân mấy khúc mắc mà y gặp phải trong tu luyện.

Và Hoàng Sơn Chân Quân cũng dùng phương pháp dễ hiểu, giải đáp cho Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Trong vài phút ngắn ngủi, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi được lợi không ít, nhiều chỗ trước đây không nghĩ thông trong tu luyện, nay bỗng nhiên thông suốt.

Thu hoạch trong vài phút này, sánh ngang với vài tháng thậm chí nửa năm khổ tu của y.

Chỉ cần y quay về tìm một nơi bế quan tu luyện một chút, nói không chừng sẽ có thể đề thăng một tiểu cảnh giới.

Khoảng thời gian vài phút này, đối với Thuần Lương mà nói, quả thực không thể hạnh phúc hơn.

Đáng tiếc, thời gian hạnh phúc luôn ngắn ngủi.

Hai người, rất nhanh đã đến ngã ba đường Bạch Kình.

“Hoàng Sơn tiền bối, vãn bối phải ở đây đợi vị hảo hữu kia của vãn bối.” Thuần Lương có chút không nỡ nói, nếu có thể, y hy vọng có thể đi cùng Hoàng Sơn Chân Quân thêm một lúc nữa, lắng nghe thêm một số kinh nghiệm.

“Vậy thì tiểu hữu, chúng ta cáo biệt tại đây.

Hy vọng sau này chúng ta còn có cơ hội gặp lại.” Hoàng Sơn Chân

Quân khẽ cười, sau đó tiện miệng hỏi: “Đúng rồi, tiểu hữu, ngươi muốn đợi vị Đạo hữu nào vậy?” “Vãn bối muốn đợi, thực ra là một người bạn trên mạng.

Hắn chỉ là một người bình thường.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đáp: “Vãn bối còn chưa hỏi tên hắn, chỉ biết nick mạng của hắn là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, nhà hắn ở đường Bạch Kình, nên vãn bối đã hẹn gặp hắn ở đây.” Hả?

Thư Sơn Áp Lực Đại?

Hoàng Sơn Chân Quân: “Phụt ~~” “Tiền bối, ngài sao vậy?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi Thuần Lương nghi hoặc hỏi.

“Ha ha ha ha, không có gì, chỉ là đột nhiên nhớ đến một chuyện thú vị thôi.” Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Thư Sơn Áp Lực Đại, không phải là Tống Thư Hàng tiểu hữu sao?

Chuyện trên thế giới này, thật sự trùng hợp đến vậy sao?

Hay là... chỉ là một người có nick mạng trùng tên thôi?

“Khụ, vậy thì Thuần Lương tiểu hữu, chúng ta hậu hội hữu kỳ.” Hoàng Sơn Chân Quân cáo biệt Tróc Yêu Nhân Thuần Lương.

“Tiền bối tái kiến.” Thuần Lương có chút không nỡ vẫy tay.

Hoàng Sơn Chân Quân quay người đi về phía xa, sau đó lấy điện thoại ra, vừa đi vừa gửi một tin nhắn cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có hẹn một người bạn trên mạng, gặp mặt ở đường Bạch Kình phải không?” Một lát sau.

Tống Thư Hàng trả lời: “Ồ?

Hoàng Sơn tiền bối, sao ngài lại biết chuyện này?” Hoàng Sơn Chân Quân: “Chuyện dài lắm...

Tóm lại là do trùng hợp, ta vừa hay đã gặp người bạn trên mạng của ngươi rồi.” Tống Thư Hàng: “......” Hoàng Sơn Chân Quân: “Ta hiện tại và người bạn trên mạng của ngươi, đang đợi ngươi ở ngã ba đường Bạch Kình.

Ngươi khi nào thì đến?” Tống Thư Hàng: “Tiền bối đợi một chút, con trả xong tiền cho Diệp Tư và bọn họ, rồi sẽ đưa bọn họ đi tìm ngài.

Con bên cạnh hiện tại còn có ba đứa gấu con, tốc độ sẽ chậm hơn một chút.” Hoàng Sơn Chân Quân: “Được!” Nói chuyện xong, Hoàng Sơn Chân Quân cất điện thoại.

Cái duyên trên thế giới này đôi khi thật sự rất thú vị.

Thế là...

Hoàng Sơn Chân Quân lại quay đầu, quay lại vị trí của Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi Thuần Lương.

Thuần Lương sau khi cáo biệt Hoàng Sơn Chân Quân, liền tìm một cái ghế ở ngã ba đường Bạch Kình ngồi xuống, sau đó lấy điện thoại ra nghịch.

Y trước tiên là mở video mà mình đã tải lên – chính là video y trùm bao tải Cao Thăng Sư Huynh.

Y thấy khán giả nhiệt tình, không ngừng ném đồng xu cho mình, mỗi phút đều có vô số bình luận và trang tin nhắn tăng lên...

Thuần Lương nở một nụ cười rạng rỡ trên mặt.

“Tuyệt vời, đáng tiếc mình không thể ra tay với người thường.

Nếu không sau khi trùm bao tải Cao Thăng Sư Huynh rồi, đá thêm hai phát nữa, chắc chắn độ nổi tiếng còn cao hơn a.” Thuần Lương lẩm bẩm.

Và lúc này, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi không hề hay biết, Hoàng Sơn Chân Quân đã đi rồi lại quay lại, lặng lẽ đến sau lưng y.

Lúc này biểu cảm trên mặt Hoàng Sơn Chân Quân, đặc biệt vui vẻ.

Chết tiệt, ngoài Cửu Châu Nhất Hào Quần, lại gặp một kẻ còn 'tìm đường chết' hơn cả Tam Lãng, thật khó mà tìm được.

“Khụ.” Hoàng Sơn Chân Quân nhẹ nhàng ho khan một tiếng, nhắc nhở Thuần Lương về sự tồn tại của mình.

“Ồ?

Tiền bối, sao ngài lại quay lại?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi vui mừng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân mỉm cười, lấy ra một bộ giáp bảo hộ: “Tiểu Đạo hữu, ta ở đây có một bộ Bảo Giáp Ngũ Tinh, bán năm đồng vàng, hỏi ngươi có muốn không?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi: “???” Vẻ mặt mờ mịt.

Phong cách chuyển biến quá đột ngột, vừa nãy còn là vị tiền bối cao nhân hòa ái, thâm sâu khó lường.

Giây sau đột nhiên đến giới thiệu cái gì mà Bảo Giáp, còn năm đồng vàng một bộ...

Nếu không phải từ khí tức có thể xác định vị tiền bối trước mắt này, đích xác là Hoàng Sơn Chân Quân không nghi ngờ gì, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đã cho rằng đây là một tên gian thương vô lương tâm hoặc kẻ lừa đảo, coi y là con cừu non để lừa gạt.

Im lặng một lát sau, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thử hỏi: “Tiền bối... năm đồng vàng là bao nhiêu Linh Thạch vậy?” Hoàng Sơn Chân Quân vẫn giữ nụ cười bình tĩnh, cuối cùng, y lại nhét bộ Bảo Giáp này vào tay Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi: “Thôi được rồi...

Bộ Bảo Giáp này cho ngươi mượn vậy, nó rất nhẹ, mặc vào cũng sẽ không cản trở hành động của ngươi.

Lần sau gặp mặt, ngươi nhớ trả lại cho ta là được.” “Hả?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi hoàn toàn không phản ứng kịp.

“Mặc nó vào đi, ngươi sẽ cần đến nó.

Tốt nhất là bây giờ hãy tìm một nơi nào đó, mặc nó vào.” Hoàng Sơn Chân Quân nói xong, hai tay chắp sau lưng, nhàn nhã rời đi.

Ban đầu y còn định cùng vị Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi này đợi Tống Thư Hàng tiểu hữu đến...

Nhưng hiện tại, vị Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi này lại 'tìm đường chết' đến vậy, Hoàng Sơn Chân Quân chỉ cần nghĩ đến cảnh Tống Thư Hàng tiểu hữu đến, và gặp mặt vị Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi này, cái cảnh tượng đó, quá 'chua cay sảng khoái', khiến người ta không đành lòng nhìn thẳng.

Ừm, vậy thì y cứ đi bắt tên tên là ‘Vân Vụ’ kia trước đi...

Đương nhiên, y sẽ âm thầm chú ý tình hình ở đây, xem cảnh Tống Thư Hàng tiểu hữu và vị Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi này gặp mặt.

×××××××××××××××××××× Hoàng Sơn Chân Quân đã rời đi, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi ôm Bảo Giáp, nhíu mày suy nghĩ.

Hoàng Sơn tiền bối đặc biệt cho y mượn bộ Bảo Giáp này, lại nhắc nhở y tìm cơ hội mặc vào.

Chẳng lẽ, tiếp theo mình sẽ gặp phải đòn tấn công nào đó?

Cần bộ Bảo Giáp này để hộ thể sao?

Xét thấy Hoàng Sơn tiền bối thâm sâu khó lường, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi suy nghĩ một lúc, tiếp tục duy trì trạng thái ẩn hình, sau đó tìm một nơi không ai nhìn thấy, mặc bộ Bảo Giáp này vào trong quần áo.

Rồi, y lại lấy ra bộ quần áo dự phòng thay vào – bộ quần áo trước đó, trong lúc chiến đấu với ‘khối lớn’, đã bị hư hỏng.

Giống như mô tả của Hoàng Sơn tiền bối, bộ Bảo Giáp này nhẹ như không có gì, mặc vào cũng sẽ không cản trở hành động của y.

Chỉ là không biết lực phòng ngự của nó thế nào?

Trong lúc suy nghĩ, điện thoại của y có tin nhắn đến.

Là tin nhắn từ hảo hữu Thư Sơn Áp Lực Đại: “Viện trưởng, bây giờ anh đang ở ngã ba đường Bạch Kình phải không?” Thư Sơn Áp Lực Đại cuối cùng cũng đến sao?

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi vội vàng trả lời: “Tôi ở đây, anh sắp đến rồi sao?

Tôi đợi anh ở cái đình nhỏ ở ngã ba đường.

Tôi mặc áo khoác màu be, rất dễ nhận.” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Được ~ tôi bây giờ qua.

Tôi mặc áo phông đen, phía sau còn dẫn theo ba đứa gấu con, anh đến lúc đó sẽ thấy tôi.” “Được, tôi đợi anh.” Khóe miệng Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nở nụ cười.

Cũng không biết ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ rốt cuộc sẽ là người như thế nào?

Dường như vẫn còn là sinh viên đại học, chắc hẳn còn khá trẻ con chưa dứt sữa nhỉ?

×××××××××××××××××××× Ở một phía khác, Tống Thư Hàng dẫn Diệp Tư, Quả Quả, Thi, Trúc, từ cửa hàng quần áo đi ra.

Tống Thư Hàng trong tay xách mấy túi mua sắm, bên trong đầy quần áo do Diệp Tư chọn.

Và lúc này, Diệp Tư đang mặc một chiếc áo phông đen cùng kiểu với Tống Thư Hàng – đây là đồ đôi, giá cả đắt gấp mấy lần so với áo phông đơn lẻ, chuyên để ‘chặt chém’ những cặp đôi đang yêu nồng nhiệt.

“Đi thôi, đến đường Bạch Kình. [Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng] vẫn đang đợi chúng ta.” Tống Thư Hàng cười nói.

Vừa rồi...

Chương 929

Hoàng Sơn Chân Quân gửi tin nhắn đến, nói y đã gặp [Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng], muốn đợi cậu ở đường Bạch Kình.

Nhưng một lát sau, Hoàng Sơn Chân Quân lại đột nhiên gửi tin nhắn đến, nói y tạm thời có việc, đã rời đi trước.

Ngoài ra, Hoàng Sơn Chân Quân dặn dò Tống Thư Hàng, đừng nhắc đến chuyện hai người quen nhau với vị [Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng] này... y bảo Tống Thư Hàng 'bình thường' gặp mặt offline với vị [Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng] này là được rồi.

Tống Thư Hàng bị Hoàng Sơn Chân Quân làm cho một đầu đầy sương mù, hoàn toàn không thể hiểu Hoàng Sơn tiền bối rốt cuộc đang nghĩ gì.

Hơn nữa nói đi nói lại, Hoàng Sơn Chân Quân làm sao lại gặp [Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng]?

Bất quá, dù sao thì thời gian cũng gần đến rồi, cũng là lúc nên đi gặp bạn trên mạng Viện trưởng thôi.

×××××××××××××××××××× Ba phút sau.

Diệp Tư hai tay nghịch ngợm chắp sau lưng, đi trước mở đường.

Có lẽ là vì Tống Thư Hàng đi cùng cô mua sắm quần áo, nên tâm trạng cô hôm nay rất tốt.

Quả Quả, Thi, Trúc trên người cũng đều đã thay một bộ quần áo mới, đi theo sau Diệp Tư.

Tống Thư Hàng ở phía cuối, hai tay xách rất nhiều túi mua sắm, trọng lượng không nhẹ.

Một hàng năm người, đến cái đình nhỏ ở ngã ba đường Bạch Kình.

“[Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng] nói rồi, anh ta ở trong cái đình nhỏ đó, mặc áo khoác màu be.” Tống Thư Hàng khẽ nói, vừa nói vừa nhìn về phía cái đình nhỏ.

Thật trùng hợp, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi trong đình nhỏ, dường như có thần giao cách cảm, cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng và nhóm người.

Sau đó...

ánh mắt của Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, dừng lại trên người Diệp Tư.【Mặc áo phông đen, phía sau còn dẫn theo ba đứa gấu con.

Không sai rồi, cô ấy chính là Thư Sơn Áp Lực Đại!】Đôi mắt của Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi sáng lên.

Còn về Tống Thư Hàng, cách Diệp Tư và ba người kia một khoảng nhỏ... bị Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi theo bản năng bỏ qua.

Nói thế nào nhỉ?

Thật là... vô cùng ngạc nhiên a!

Tuy y đã từng có một ý nghĩ lướt qua trong đầu【Nếu Thư Sơn Áp Lực Đại là con gái thì sao?】Lúc đó, ý nghĩ hoang đường này rất nhanh đã bị y gạt ra sau đầu.

Bởi vì y cảm thấy, Thư Sơn Áp Lực Đại không thể nào là con gái được a.

Nhưng không ngờ, hiện thực thường còn cẩu huyết hơn cả tiểu thuyết...

Thư Sơn Áp Lực Đại thật sự là con gái.

Hơn nữa trông còn rất xinh đẹp!

Cô ấy có mái tóc dài màu nâu đất, mái tóc dài được tết bím cẩn thận.

Mái tóc mái dài, ẩn hiện che đi đôi mắt cô ấy.

Trên người cô ấy, còn tỏa ra một loại khí chất thư sinh.

Đáng tiếc, Thư Sơn Áp Lực Đại là mỹ nữ kiểu thiếu nữ văn học... không phải gu của y.

Y thích kiểu con gái đáng yêu, tsundere hơn.

Nhưng mà, dù không phải kiểu y thích, nhưng mỹ nữ vẫn là mỹ nữ, vẫn rất bắt mắt. ‘Bạn trên mạng của mình là một siêu cấp đại mỹ nhân’ nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi a.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi dám khẳng định, nếu y chụp ảnh chung với vị mỹ nữ bạn trên mạng này, đăng lên vòng bạn bè, chắc chắn sẽ khiến những Tróc Yêu Nhân đồng bạn khác đỏ mắt.

Nghĩ đến đây, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi vui vẻ nhảy ra khỏi đình nhỏ, nhanh chóng đi đến trước mặt Diệp Tư, Quả Quả, Thi, Trúc bốn người.

“Cô chính là Thư Sơn Áp Lực Đại phải không?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cười nói với Diệp Tư: “Lần đầu gặp mặt, tôi chính là [Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng].” Diệp Tư chớp chớp mắt, sau đó khẽ cười: “Thư Hàng, tìm anh kìa.” Phía sau Diệp Tư...

Thư Sơn Áp Lực Đại tiểu hữu, đã tiến vào chế độ hóa đen.

Đậu má má má má má má má!

Là hắn!

Cho dù tên này đã thay một bộ quần áo khác, nhưng cái thân hình này, cùng với cái khí tức này, cho dù có hóa thành tro, Tống Thư Hàng cũng nhận ra a – đây chính là tên đã lén lút tấn công, trùm bao tải cậu ở nhà vệ sinh quán rượu hôm nay!

Dẫm nát giày sắt không tìm thấy, đến khi có được lại chẳng tốn công sức gì!

Thiện có thiện báo, ác có ác báo; không phải không báo, chỉ là thời gian chưa đến!

Thế gian này có nhân ắt có quả, hoa nhân nở ra, ắt sẽ kết quả!

Đây chính là con mồi tự chui đầu vào lưới rồi còn gì!

Tiếp theo, mình phải chào đón hắn như thế nào đây? ‘Cơ sở quyền pháp’ hai, một giây ba trăm quyền, mỗi quyền siêu âm tốc, cho hắn hiểu sự tàn khốc của giới tu sĩ?

Hay là ‘Đầu lên xoắn ốc Địa Cầu’【mô phỏng *Kiếm sao băng một lần dùng*】, cho hắn nếm thử cảm giác thăng thiên xoắn ốc khoái lạc?

Trong đầu vạn ngàn suy nghĩ...

Nhưng, trên mặt Tống Thư Hàng lại nở một nụ cười thân thiện: “Chào anh, [Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng].

Lần đầu gặp mặt, tôi chính là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, xin lỗi đã để Viện trưởng anh đợi lâu.” Tống Thư Hàng cảm thấy khoảnh khắc này của mình, thật sự là quá giả dối.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đối diện khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, nụ cười trên khuôn mặt cứng đờ một phần nghìn giây!【Đậu má má má má, là Cao Thăng Sư Huynh!

Sao lại thế này, Thư Sơn Áp Lực Đại lại là Cao Thăng Sư Huynh!】Trời đất, chuyện này quá mức xấu hổ rồi a!

Vừa mới trước đó, y vừa mới trùm bao tải Cao Thăng Sư Huynh, còn đăng lên mạng nữa.

Bình tĩnh lại, bình tĩnh lại! 【Thảo nào, trước đó khi mình nói mình đã xem xong ‘Mạt Pháp Chi Chiến’, Thư Sơn Áp Lực Đại lại hỏi mình về nhận xét về ‘Cao Thăng Sư Huynh’, hóa ra tên này chính là diễn viên Cao Thăng Sư Huynh a.

Sao mà trùng hợp đến vậy!】 May mắn là mình đã không 'tìm đường chết', không đăng ‘video’ lên vòng bạn bè tài khoản chat của mình.

Hơn nữa trước đó khi lén lút tấn công Cao Thăng Sư Huynh, mình đặc biệt che kín mặt và phần lớn thân hình của mình.

Cho nên...

Cao Thăng Sư Huynh ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ chắc hẳn không nhìn thấy mặt mình, hắn sẽ không nhận ra mình.

Như vậy, mình chỉ cần bình tĩnh lại, coi như những chuyện này chưa từng xảy ra là được.

Tróc Yêu Sư trẻ tuổi trong đầu nhanh chóng tính toán, cuối cùng hạ quyết định – cứ coi như mình là lần đầu tiên thực sự gặp ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ là được!

Thế là, Tróc Yêu Sư trẻ tuổi rất nhanh đã để nụ cười trên mặt mình trở lại thân thiện, cười chào đón Tống Thư Hàng, sau đó vươn tay ra muốn bắt tay Tống Thư Hàng: “Lần đầu gặp mặt, Thư Sơn Áp Lực Đại, tôi chính là [Viện trưởng Bệnh viện Tâm thần Điên cuồng].

Thật khiến tôi kinh ngạc, hóa ra anh chính là người đóng vai Cao Thăng Sư Huynh a, anh không nên giấu tôi chứ!” Nếu anh không giấu tôi, tôi tuyệt đối sẽ không trùm bao tải anh đâu!

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng đẩy đẩy kính râm, cặp kính râm lần này là đồ mua bằng tiền thật.

Sau đó, cậu vươn hai tay, ôm Viện trưởng một cách nhiệt tình: “Sở dĩ tôi giấu anh, cũng là muốn cho Viện trưởng anh một bất ngờ mà.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, Thư Sơn Áp Lực Đại thật sự không nhận ra y.

Nhưng mà, tại sao lại luôn cảm thấy có chỗ nào đó không ổn?

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, cảm giác mình dường như đã bỏ qua thứ gì đó quan trọng?

Vừa rồi khi bất chợt thấy ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ là Cao Thăng Sư Huynh, y đã ngây người...

Ngay sau đó, đại não y nhanh chóng vận chuyển, toàn tâm toàn ý nghĩ cách đối mặt với 【Cao Thăng Sư Huynh】.

Bây giờ nghĩ lại, y dường như đã bỏ qua một số thứ.

Ví dụ, ba đứa gấu con, tiểu hòa thượng và hai tiểu la lỵ, trên người đều có dao động khí huyết.

Là tu sĩ!

Ví dụ, cô gái vừa nãy bị y nhầm là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, tuy không cảm ứng được khí huyết hay chân khí, dao động linh khí trên người cô ấy.

Nhưng da thịt cô ấy mịn màng, hơn nữa toàn thân tràn đầy cảm giác sức mạnh, tuyệt đối không phải là nữ tử bình thường!

Là tu sĩ!

Lại ví dụ như ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đang ôm y nhiệt tình, sức mạnh cánh tay có chút quá đáng.

Chẳng lẽ ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ này cũng là tu sĩ?

Không thể nào?

Không thể trùng hợp đến vậy chứ?

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi càng nghĩ càng thấy không đúng.

Ngay khi Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đang suy tư, đột nhiên... y cảm thấy xương sườn của mình có chút đau nhói.

Cái ôm của Thư Sơn Áp Lực Đại, quả thực giống như gấu khổng lồ ôm giết vậy, sức mạnh càng lúc càng lớn.

Tên này, là cố ý sao?

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi lập tức nhớ đến Hoàng Sơn tiền bối.

Tiền bối trước khi rời đi, thần thần bí bí nhét bộ Bảo Giáp cho y...

Chẳng lẽ, Hoàng Sơn tiền bối đã dự đoán trước được cảnh tượng này có thể xảy ra sau khi mình và 'Thư Sơn Áp Lực Đại' gặp mặt?

Cho nên mới tặng y bộ Bảo Giáp này để phòng thân?

Chương 930

Không đúng, mình tuyệt đối không thể thừa nhận, mình từng trùm bao tải ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Thà chết không nhận!

Thành khẩn từ khoan hồng, ngồi tù mòn ghế.

Chống đối từ nghiêm khắc, về nhà ăn Tết!

Thế là, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi ho khan một tiếng, nói: “Khụ, Thư Sơn Áp Lực Đại, anh ôm chặt quá.” “A a, không có cách nào khác...

Bởi vì tôi quá kích động rồi.” Tống Thư Hàng nhe răng cười nói: “Bạn thân mến, vừa rồi ở trước nhà vệ sinh khách sạn, anh trùm bao tải tôi, còn đăng video lên trang web.

Bây giờ tôi nhìn thấy anh, kích động đến toàn thân run rẩy, không biết phải cảm ơn anh thế nào cho phải.” “Hả, tôi không hiểu anh đang nói gì.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi giả vờ nghi hoặc.

Đồng thời, y thử giãy giụa một chút, nhưng ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ sức lực quá lớn.

May mắn có Bảo Giáp của Hoàng Sơn tiền bối hộ thể, nếu không cái ôm gấu này không dễ chịu chút nào.

“Không cần phủ nhận, bạn thân mến.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói: “Cho dù anh che mặt, nhưng thân hình và khí tức của anh, tôi tuyệt đối sẽ không quên.

Chết đi!

Thiên tru a!” “Đậu má, quả nhiên anh cũng là tu sĩ?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi hạ giọng nói.

“Anh nói xem?” Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng cho tên này nếm thử mùi vị ‘đầu lên xoắn ốc Địa Cầu’!

Lúc này, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đột nhiên kinh hô: “Khoan đã, khoan đã a, Thư Sơn Áp Lực Đại, mau thả tôi xuống...

Những người bên cạnh nhìn chúng ta ánh mắt đã trở nên rất quái dị rồi a!” Trước đó, để ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ có thể thuận lợi tìm thấy y, sau khi thay Bảo Giáp và quần áo, y đã bỏ đi trận pháp ẩn hình trên người.

Cho nên hiện tại tất cả những người bình thường trên đường Bạch Kình đều có thể nhìn thấy họ.

Hiện tại, Thư Sơn Áp Lực Đại và y đang ôm nhau nhiệt tình... không chịu buông tay trong một thời gian dài.

Nếu là bạn bè gặp nhau, ôm một chút cũng rất bình thường.

Nhưng hai người đàn ông to lớn, sau khi ôm nhau rồi không chịu tách ra, ngược lại càng ôm càng chặt, thì không đúng lắm rồi a.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi có thể cảm nhận được, ánh mắt của những người xung quanh nhìn y đã có chút không đúng.

Thậm chí từ xa, đã có cô gái một tay che miệng cười khẽ, tay kia lấy điện thoại ra, chuẩn bị chụp ảnh rồi a!

Đa số tu sĩ đều có tướng mạo không tệ.

Dù sao thì tu luyện đến trình độ này, tẩy tủy phạt mao, muốn da có da, muốn vóc dáng có vóc dáng.

Trừ khi là công pháp đặc thù, hoặc là tu luyện một số ma công, nếu không thì phần lớn tu sĩ đều có nhan sắc không hề thấp.

Hai người đàn ông mặt mũi thanh tú, ở ngã ba đường Bạch Kình ôm chặt lấy nhau, mãi không chịu chia lìa, cảnh tượng này thật sự quá chướng mắt.

“A a, vậy tôi buông tay đây.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó... cậu vươn tay dùng sức quăng một cái, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi bị quăng lên không trung!

Ban đầu Tống Thư Hàng muốn thử ‘đầu lên Địa Cầu, xoắn ốc thăng thiên’.

Bất quá, hiện tại họ đang ở ngã ba đường Bạch Kình, khắp nơi đều là người bình thường.

Nếu quăng một người lên cao mấy chục mét, còn có xoắn ốc thăng thiên, quần chúng vây xem không rõ sự thật sẽ bị kinh hãi.

Cho nên, Tống Thư Hàng tạm thời thay đổi ý định.

Tạm thời tha cho hắn một lần...

Đợi về nhà rồi, lại cùng hắn luận võ trường gặp mặt!

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi bị quăng lên không trung, sau đó một cú xoay người đẹp mắt, rơi xuống đất.

Chiêu này thật là ngầu.

Những cô gái chuẩn bị chụp ảnh từ xa không khỏi liên tục vỗ tay.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi mỉm cười, chắp tay về phía mấy cô gái xinh đẹp kia.

Tống Thư Hàng: “......” Quả nhiên, vẫn là tại chỗ cho tên này một phát ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’ đi.

Một giây ba trăm quyền, người bình thường mắt thịt hầu như không nhìn thấy cậu ra quyền!

×××××××××××××××××××× Năm phút sau.

Tống Thư Hàng dẫn Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, đi về phía nhà.

“Tôi nói này, Thư Sơn Áp Lực Đại... tôi xin lỗi, trước đó tôi trùm bao tải anh là tôi sai.

Bất quá tôi thật sự không có ác ý, chỉ là đùa giỡn mà thôi.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nói trên đường.

Tống Thư Hàng khẽ cười: “Nếu anh lúc đó có ác ý, một giây ba trăm quyền của tôi đã giáng xuống người anh rồi.” “Khụ, cái đó... vừa rồi anh trước mặt mọi người, hung hăng quăng tôi lên trời rồi.

Cho nên, giữa chúng ta cũng coi như hòa rồi phải không?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên: “Nghĩ hay quá, lát nữa anh và tôi đánh một trận.

Bất kể thắng thua thế nào, giữa chúng ta mới coi như hòa!” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi: “Đánh đánh giết giết tàn nhẫn lắm, bây giờ là thời đại hòa bình, chúng ta không thể giải quyết hòa bình sao?” “Được thôi... anh đứng yên đó, để tôi trùm bao tải một lần, đồng thời đăng lên mạng.

Giữa chúng ta mới coi như hòa.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Tiêu đề cậu còn nghĩ sẵn rồi 【Cao Thăng Sư Huynh mạnh mẽ phản công, kẻ trùm bao tải cuối cùng bị trùm ngược】 “Ừm, chúng ta vẫn là đại chiến một trận đi.

Vừa hay hôm nay tôi đã được một vị tiền bối chỉ điểm, có rất nhiều cảm hứng!” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi vẻ mặt nghiêm túc nói, nói xong y lại nhớ đến một chuyện: “Đúng rồi, Thư Sơn Áp Lực Đại... cảnh giới của anh là mấy phẩm?” “Tam phẩm Đệ Nhị Mạch Nguyệt Âm Mạch.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi: “......” Tôi vẫn để cậu trùm bao tải đi!

×××××××××××××××××××× Trong nhà Tống Thư Hàng.

Vân Vụ Đạo Trưởng ngồi trên ghế sofa, nghịch điện thoại.

Trong phòng khách hiện tại chỉ còn lại một mình y, ba Tống tạm thời có việc ra ngoài, mẹ Tống vẫn luôn bận rộn trong bếp.

Đạo trưởng nhàn rỗi vô vị, đăng một tin nhắn lên vòng bạn bè của mình. 【Hôm nay cuối cùng cũng có thể gặp được vị tiểu hữu kia...

Hôm nay, ta nhất định phải thành công mượn được bảo vật từ tay hắn!

Sau đó nhân cơ hội bảo vật này, vui vẻ đề thăng tiểu cảnh giới của ta.】 Sau khi đăng tin nhắn, như thường lệ lại có vài trăm bạn bè like, bình luận.

Vân Vụ Đạo Trưởng hài lòng tắt điện thoại.

Cuối cùng...

Tống Thư Hàng tiểu hữu, sắp về rồi!

Y đã cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, ngay ở ngoài cửa.

Tiếng khóa cửa *cạch cạch*.

Sau đó Tống Thư Hàng dẫn Diệp Tư, ba đứa gấu con và Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, bước vào cửa lớn.

“Ồ?

Trong nhà có khách sao?” Tống Thư Hàng nhìn thấy đôi giày ở cửa, nghi hoặc nói.

Ngay sau đó, cậu cảm ứng được trong phòng khách của nhà, có một đạo khí tức quen thuộc.

Mẹ Tống nghe thấy tiếng mở cửa, liền đi ra, cười đáp: “Thư Hàng, con về rồi à.

Khách là ông Lý hàng xóm, ông ấy luôn muốn gặp mặt con.

Nhưng mấy lần trước, ông ấy luôn lỡ mất con, cho nên hôm nay, ông ấy đợi con trong phòng khách.” Quả nhiên là y, Vân Vụ Đạo Trưởng của Không Không Đạo Môn.

“Con hiểu rồi, con đi gặp ông ấy đây.” Tống Thư Hàng cười nói.

Lúc này, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi chào mẹ Tống: “Chào bác gái ạ.” “Ồ, lại có khách mới à.

Hoan nghênh đến nhà chúng ta làm khách, các cháu cứ vào phòng khách nghỉ ngơi một lát đi.” Mẹ Tống cười nói chào đón.

Trong phòng khách.

Tống Thư Hàng dẫn Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi và ba đứa gấu con, cùng đi gặp Vân Vụ Đạo Trưởng.

Diệp Tư thì đi vào bếp pha trà đãi khách.

“Lâu rồi không gặp, Vân Vụ tiền bối.” Tống Thư Hàng bước vào phòng khách, vẫy vẫy tay về phía Vân Vụ Đạo Trưởng.

Vân Vụ Đạo Trưởng lại vẻ mặt cứng đờ, nhìn Tống Thư Hàng.

Mù rồi a!

Y không nhìn lầm, tiểu tử tên Tống Thư Hàng này, trên người đang dũng mãnh dâng trào dao động năng lượng Tam phẩm cảnh giới.

Hơn nữa, thể chất của hắn đã vô hạn tiếp cận cường độ Tứ phẩm!

Mới có bao lâu chứ?

Cách lần gặp mặt trước, mới qua bao lâu?

Hơn một tháng rưỡi một chút thôi phải không?

Lần gặp mặt trước, y nhớ Tống Thư Hàng mới là cảnh giới Nhất phẩm mà?

Chẳng lẽ là trí nhớ của mình có sai sót?

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, cũng đang âm thầm đánh giá Vân Vụ Đạo Trưởng – lại là một vị tiền bối không cảm nhận được thực lực, ít nhất cũng là Ngũ phẩm cảnh giới trở lên đi?

Trước đó...

Chương 931

y còn lo lắng bạn trên mạng 【Thư Sơn Áp Lực Đại】 một mình đi đến ‘khu Giang Nam’ sẽ gặp nguy hiểm, cho nên y đặc biệt đến đây, muốn cùng Tống Thư Hàng đi đến thành phố đại học Giang Nam, trên đường bảo vệ cậu.

Nhưng trên thực tế, tên này căn bản không cần mình bảo vệ a.

Tống Thư Hàng thấy Vân Vụ Đạo Trưởng im lặng không nói, nghi hoặc hỏi: “Tiền bối, ngài sao vậy?” “Không sao... chỉ là cảm thấy, sóng sau Trường Giang xô sóng trước, sóng sau càng mạnh hơn sóng trước a.” Vân Vụ Đạo Trưởng cảm thán nói.

Tuy biết rõ ví von này của Vân Vụ Đạo Trưởng là để cảm khái, nhưng nghe vào tai Tống Thư Hàng, luôn cảm thấy đây là đang miêu tả tiền bối Tam Lãng vậy.

“Khụ, tiền bối, con nghe mẹ nói, ngài vẫn luôn đợi con?

Không biết ngài muốn tìm con có chuyện gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ngoài ra...

Tống Thư Hàng trong lòng có chút thương hại Đạo trưởng.

Bởi vì thiên địch của Vân Vụ Đạo Trưởng 【Hoàng Sơn Chân Quân】 đã đến thành phố Văn Châu, thậm chí đã đến đường Bạch Kình.

Chỉ là không biết Chân Quân hiện tại đang làm gì?

“Là như thế này, ta muốn tu luyện bên cạnh tiểu hữu ngươi một khoảng thời gian.

Ta hiện tại, gần như sắp đột phá một tiểu cảnh giới rồi.” Vân Vụ

Đạo Trưởng bình tĩnh nói.

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Vân Vụ Đạo Trưởng biết cậu mang Ngộ Đạo Thạch, cho nên muốn nhân cơ hội Ngộ Đạo Thạch ở bên cạnh cậu, đột phá tiểu cảnh giới phải không.

Vân Vụ Đạo Trưởng lại nói: “Đợi ta lần này đột phá tiểu cảnh giới này, sẽ đi làm một chuyện lớn.” Nói đến cuối cùng, Đạo trưởng còn lắc đầu nghêu ngao ngâm thơ: “Một khi phá phong được tự do, trộm sạch Hoàng Sơn đại ngốc gia!” Tống Thư Hàng: “......” Tống Thư Hàng tuy không biết Hoàng Sơn Chân Quân hiện tại ở vị trí nào, nhưng có thể khẳng định là, Chân Quân đang ở đường Bạch Kình.

Nói không chừng, Chân Quân hiện tại đang theo dõi cậu.

Vân Vụ Đạo Trưởng vừa rồi lắc đầu nghêu ngao ngâm thơ, nói không chừng Hoàng Sơn Chân Quân đều đang nhìn thấy a.

Đạo trưởng...

đây là đang ‘tìm đường chết’ lớn rồi!

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi bên cạnh chớp chớp mắt – khoan đã,【trộm sạch Hoàng Sơn đại ngốc gia】?

Hoàng Sơn đại ngốc không phải là chỉ Hoàng Sơn Chân Quân đó chứ?

Trong lúc suy nghĩ, Vân Vụ Đạo Trưởng vươn tay lấy ra một phong thư, giao cho Tống Thư Hàng: “Tiểu hữu, trong phong thư này ghi lại một số chuyện thú vị, có liên quan đến ngươi và người nhà ngươi.

Đây coi như là thù lao cho việc ta sẽ tu luyện bên cạnh ngươi tiếp theo vậy.” Trong thư ghi lại, chính là về một ngày nọ, một con nhện khôi lỗi lặng lẽ bò vào nhà Tống Thư Hàng.

Nó đã bị Vân Vụ Đạo Trưởng tháo hết tất cả các chân, hiện tại trơ trụi nằm trên đèn chùm.

Tin rằng Tống Thư Hàng sẽ rất hứng thú với nó.

“Có liên quan đến người nhà tôi?” Tống Thư Hàng nhận lấy phong thư này, mở ra xem, sau đó cậu ngẩng đầu nhìn về phía đèn chùm.

Quả nhiên, ở đó có một con nhện to bằng cái nút áo, mất hết tất cả các chân, nằm bất động ở đó.

Tống Thư Hàng khẽ nhảy lên, vươn tay liền bắt lấy con nhện khôi lỗi này trong tay.

Lúc này, con nhện khôi lỗi này đang ở trạng thái ‘tắt nguồn’, bất động.

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng.

Kể từ khi trở thành tu sĩ, cậu vẫn luôn lo lắng sẽ kéo người nhà mình vào những nguy hiểm của tu sĩ.

Cho nên, cậu vẫn luôn muốn sau khi thực lực của mình mạnh hơn một chút, sẽ tìm một nơi đào nguyên thế ngoại, đưa người nhà mình vào đó.

Không ngờ, nhanh như vậy, đã có người thò tay vào nhà cậu.

Chủ nhân của con nhện khôi lỗi này, rốt cuộc là ai?【Lát nữa đưa thứ này cho Hoàng Sơn tiền bối xem thử, nói không chừng có thể ‘thuận đằng mạc qua’, tìm ra chủ nhân của con nhện.】Tống Thư Hàng trong lòng thầm nghĩ.

Cậu trong lòng có một phỏng đoán... kẻ có thể làm loại chuyện này, lại biết địa chỉ nhà cậu, nghi phạm số một chính là Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông.

“Cảm ơn Đạo trưởng.” Tống Thư Hàng trở lại phòng khách, cảm ơn.

“Không cần khách khí, đây chỉ là thù lao thôi.

Giao dịch công bằng.” Vân Vụ Đạo Trưởng nhấp một ngụm trà, cười nói.

Tống Thư Hàng cất con nhện khôi lỗi đi.

Phần thù lao này của Vân Vụ Đạo Trưởng, thật sự rất nặng.

Từ một mức độ nào đó mà nói, đã tương đương với việc cứu người nhà Tống Thư Hàng một lần.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Vân Vụ Đạo Trưởng 【muốn làm một chuyện lớn】, lại nhớ đến Hoàng Sơn Chân Quân đã đến thành phố Văn Châu, có chút không đành lòng.

Hay là, nói bóng gió nhắc nhở Đạo trưởng một chút, ít nhất để y đừng có ‘tìm đường chết’ đến vậy?

“Đạo trưởng, giữa ngài và Hoàng Sơn tiền bối, có khả năng hòa giải không?” Tống Thư Hàng nói: “Nếu ngài lại muốn đi trộm sạch nhà Hoàng Sơn tiền bối... một khi lại bị Hoàng Sơn tiền bối phát hiện, hậu quả khó mà lường trước được a.” “Ha ha ha ha.” Vân Vụ Đạo Trưởng sảng khoái cười, hỏi ngược lại: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có biết con muỗi không?” “Chuyện này có liên quan gì đến con muỗi?” Tống Thư Hàng suýt chút nữa không bắt kịp lời của Vân Vụ Đạo Trưởng.

Các thành viên 'tìm đường chết' trong giới tu sĩ, đường mạch não của họ là mười tám khúc cua trên núi.

Ngay cả Thần Xe Đồi Akina tự mình lái xe, cũng có thể lật xe.

“Cái gọi là con muỗi a, cái chết tráng liệt nhất trong loài muỗi, chính là đậu trên mặt người mà hút máu.

Chỉ cần có thể khiến con người hung hăng vả một phát vào mặt mình, con muỗi đó cho dù chết, cũng đáng giá a!” Vân Vụ Đạo Trưởng cảm thán nói.

Tống Thư Hàng: “......” Tôi đọc truyện cười ít thôi, đừng lừa tôi!

Gần đây tôi vẫn luôn bổ sung truyện cười, đây không phải là truyện cười cũ rích sao?

Loại truyện cười của mười mấy năm trước!

“Ta cũng vậy.” Trong đôi mắt Vân Vụ Đạo Trưởng dũng mãnh dâng lên vẻ kiên định: “Chỉ cần có thể trên mặt Hoàng Sơn đại ngốc lại hung hăng vả một phát chưởng nữa, ta cho dù lại bị phong ấn mười tám năm, cũng đáng giá!” Tống Thư Hàng: “......” Đáng giá cái quỷ gì!

Hoàn toàn không thể giao tiếp a!

Đây đã không còn là vấn đề về thế hệ nữa rồi, đây hoàn toàn là giá trị quan nhân sinh hoàn toàn khác biệt!

“Cho nên nói... thời gian cấp bách, không bằng chúng ta bây giờ bắt đầu tu luyện thế nào?” Vân Vụ Đạo Trưởng đứng dậy nói.

Y đã đợi một tháng rưỡi rồi...

Bây giờ y phải tranh thủ từng giây từng phút bắt đầu tu luyện, không được bỏ lỡ một phút một giây nào.

Thậm chí, y hiện tại, chỉ còn thiếu một chút trợ lực nữa, là có thể đột phá bình cảnh, thăng cấp một tiểu cảnh giới.

“Đừng vội, tiền bối.

Thực ra, hôm nay con đã phải lên đường đi đến khu Giang Nam rồi, nếu tiền bối ngài muốn cùng con tu luyện... chi bằng đi theo con cùng đi Giang Nam?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không... trước tiên hãy đi cùng ta bế quan đi.

Nhiều nhất nửa ngày, ta là có thể đột phá tiểu cảnh giới này.

Ta có lòng tin.” Vân Vụ Đạo Trưởng nói.

Sau đó, Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt bị Vân Vụ Đạo Trưởng dẫn đi bế quan tu luyện...

Còn Diệp Tư, cũng dẫn Quả Quả, Thi và Trúc hai tiểu la lỵ, đi theo Vân Vụ Đạo Trưởng cùng đi bế quan.

Chỉ còn lại Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, vẻ mặt nghi hoặc ngồi trong phòng khách.

“Khoan đã... tại sao vị Vân Vụ tiền bối này khi tu luyện lại phải dẫn ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đi?

Chẳng lẽ, là pháp môn song tu đặc biệt nào đó sao?” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi trong lòng nghi hoặc.

Nếu là pháp môn song tu, vậy cô Diệp Tư kia lại dẫn theo ba đứa gấu con cùng đi theo thì là sao?

Đa nhân hỗn tu?

Không đúng không đúng, có lẽ là công pháp của ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ tương đối đặc thù, có thể ảnh hưởng đến tu sĩ khác, tăng cường tốc độ tu luyện hoặc tương tự?

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cảm thấy rất tò mò, y rất muốn đi theo xem thử.

Nhưng tu luyện là chuyện rất riêng tư, y và vị Vân Vụ Đạo Trưởng kia lại không quen, đi theo có thể sẽ gây hiểu lầm...

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi suy nghĩ một lúc, cuối cùng vẫn đè nén sự tò mò trong lòng, không đi theo hóng chuyện.

××××××××××××××××××××× Bên cạnh, trong nhà Vân Vụ Đạo Trưởng.

Đạo trưởng sau khi mua căn nhà này, làm xong các thủ tục sang tên, liền cải tạo lại toàn bộ căn nhà một lần.

Trong nhà mở ra một căn phòng thích hợp tu luyện.

Do linh khí đường Bạch Kình khá bình thường, khi tu luyện ở đây, phải nhờ đến một lượng lớn Linh Thạch.

“Vân Vụ tiền bối, ngài chuẩn bị tu luyện trong bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vân Vụ Đạo Nhân cười ha ha nói: “Nửa ngày là được, nhiều nhất sáu tiếng!

Nếu thuận lợi thì còn ngắn hơn...

Hơn một tháng qua, ta đã mài giũa Kim Đan trong cơ thể ta trở nên viên mãn, tiếp theo, chỉ cần cho ta một chút linh cảm, hoàn thành nét vẽ cuối cùng của Kim Đan cấu đồ, là có thể đề thăng Kim Đan đến tiểu cảnh giới thứ hai 【Tử Kim Đan】.

Đến lúc đó, ‘Không Không Diệu Thủ’ của ta là có thể thi triển một môn cấm pháp siêu cấp.

Trộm sạch bảo tàng của Hoàng Sơn đại ngốc, chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai!” Tu sĩ sau khi bước vào cảnh giới Ngũ phẩm, trong Đan Điền ngưng tụ một viên Kim Đan, trúc thành cơ sở Đại Đạo.

Thời viễn cổ, cảnh giới này còn được gọi là cảnh giới Kim Đan, được coi là ngưỡng cửa thực sự tiếp xúc với ‘Đại Đạo’.

Lại vì khi Kim Đan ngưng tụ, đan thành vô hối – sau khi đan thành, trên đan có bao nhiêu đạo long văn, sẽ vĩnh viễn không thể thay đổi, mà số lượng long văn trên Kim Đan, lại liên quan đến tương lai của tu sĩ.

Chương 932

Cho nên thời viễn cổ, còn có cách nói 【Một viên Kim Đan định Đại Đạo】.

Cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng, lại chia thành ba tiểu cảnh giới.

Cảnh giới thứ nhất là 【Thực Kim Đan】 vừa mới ngưng tụ một viên Kim Đan.

Sau Thực Kim Đan, tu sĩ cần dựa theo 'bản tâm' của mình để cấu họa đồ án trên Kim Đan, bước này gọi là 'Kim Đan cấu đồ'.

Bản tâm của mỗi tu sĩ không giống nhau, cho dù tu luyện công pháp tương đồng, đồ án vẽ ra cũng hoàn toàn khác nhau, sau này cường độ của Kim Đan cũng sẽ có sự khác biệt.

Cho nên, cảnh giới Kim Đan rất coi trọng tu vi 'Tâm cảnh'.

Sau khi 'Kim Đan cấu đồ' hoàn thành triệt để, khoảnh khắc đồ án thành hình, là có thể mài giũa 'Thực Kim Đan' trong cơ thể trở nên viên mãn hơn, ngưng thực hơn.

Chuyển Kim Đan thành màu tử kim, đây chính là tiểu cảnh giới thứ hai Ngũ phẩm 【Tử Kim Đan】.

Mỗi nét, mỗi vẽ của 'Kim Đan cấu đồ', đều không hối hận.

Đặc biệt là nét cuối cùng trước khi đồ án thành hình, là nét 'vẽ rồng điểm mắt'.

Rất nhiều tu sĩ, đều mắc kẹt ở nét cuối cùng của 'Kim Đan cấu đồ' này.

Không phải là họ không muốn hạ bút, mà là họ không biết bắt đầu từ đâu.

Thiếu đi chút linh quang và ngộ tính cuối cùng...

Hiện tại Vân Vụ Đạo Trưởng đang ở cảnh giới như vậy.

Nhưng mà, y rất tự tin vào ‘Kim Đan cấu đồ’ của mình.

Hiện tại, chỉ đang đợi mượn ‘Ngộ Đạo Thạch’ để đề thăng ngộ tính và linh cảm, để nét ‘vẽ rồng điểm mắt’ này của mình, có thể hoàn mỹ không tì vết!

Sau 【Tử Kim Đan】, tiểu cảnh giới thứ ba là 【Lưu Ly Kim Đan】 – đây cũng là quan ải và bình cảnh cuối cùng để thăng cấp Lục phẩm Chân Quân.

Rất nhiều Linh Hoàng Ngũ phẩm có ‘long văn’ Kim Đan không đủ, cả đời sẽ bị mắc kẹt ở cảnh giới ‘Lưu Ly Kim Đan’, cả đời không thể tiến thêm.

Cảnh giới này, đối với Vân Vụ Đạo Trưởng mà nói còn hơi xa, tạm thời không nói đến.

Trong phòng tĩnh, Tống Thư Hàng và Vân Vụ Đạo Nhân ngồi cạnh nhau.

“Vậy thì, tu luyện bắt đầu, xin tiểu hữu hãy tế xuất Ngộ Đạo Thạch ra, giúp ta một tay.” Vân Vụ Đạo Nhân nói.

Tống Thư Hàng từ túi một tấc thu nhỏ lấy ra Ngộ Đạo Thạch, trên đó Thông Nương màu xanh lục hơi đỏ, co lại thành một khối, yên lặng đóng vai một củ hành.

Vân Vụ Đạo Trưởng tuy tò mò tại sao trên Ngộ Đạo Thạch của Tống Thư Hàng lại đột nhiên có thêm một củ hành...

Bất quá, dù sao cũng không liên quan đến y, chỉ cần đây vẫn là Ngộ Đạo Thạch, chỉ cần công năng của Ngộ Đạo Thạch không giảm yếu, thì không thành vấn đề.

Phòng bên cạnh.

Diệp Tư dẫn ba đứa gấu con đến, nhưng không dẫn bọn họ vào phòng tu luyện của Vân Vụ Đạo Nhân.

Bế quan tu luyện là chuyện rất riêng tư, không có tu sĩ nào khi bế quan lại thích có người ngoài có mặt.

Cho nên, Diệp Tư dẫn ba đứa gấu con đến phòng bên cạnh phòng tu luyện.

Ở đây, ba đứa gấu con cũng có thể nhận được một phần gia trì của Ngộ Đạo Thạch, đề thăng ngộ tính, đề thăng việc ngưng tụ khí huyết chi lực, đề thăng hiệu quả tu luyện.

×××××××××××××××××××× Ba tiếng sau.

Vân Vụ Đạo Nhân bỗng nhiên mở mắt ra, khóe miệng nhếch lên.

Dưới tác dụng của Ngộ Đạo Thạch, y một hơi hoàn thành nét vẽ cuối cùng của ‘Kim Đan cấu đồ’.

Lúc này, Kim Đan trong cơ thể y trở nên viên mãn hơn, linh lực trên người y vận chuyển trở nên thuận lợi hơn.

Màu sắc của Kim Đan cũng đang dần chuyển hóa sang màu tử kim.

“Thành công rồi!” Vân Vụ Đạo Trưởng vui mừng nói.

“Chúc mừng đạo trưởng.” Tống Thư Hàng cũng mở mắt.

Ba giờ tu luyện không giúp cậu thăng cấp nhiều.

Khí Tiên Thiên được luyện ra từ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 còn không mạnh bằng linh lực mà Diệp Tư truyền về.

Trong việc đột phá ‘Dương Viêm Mạch’, nó cũng không hiệu quả bằng công dụng của 【Hoạt Tuyền】.

Tốc độ tự tu luyện của Tống Thư Hàng bây giờ đã không thể sánh bằng tốc độ “hack” của cậu nữa rồi.

“Cảm ơn.” Vân Vụ Đạo trưởng khẽ cười.

Tiếp đó, hắn thò tay vào lòng, lấy ra một tấm thẻ bài, đưa cho Tống Thư Hàng: “Tiểu hữu, cuối cùng, cậu có thể giúp ta một việc nữa không?

Giúp ta đưa cái thiệp báo trước này cho Hoàng Sơn đại ngốc!” “Thiệp báo trước?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

“Đúng vậy, thiệp báo trước!

Hơn một tháng nay, ta đã xem rất nhiều phim điện ảnh và truyền hình hiện đại.

Ta phát hiện, trong nhiều bộ phim về thần trộm và quái đạo, nhân vật chính trước khi lấy đi thứ cần trộm, đều sẽ gửi một phong ‘thiệp báo trước’.

Làm như vậy có thể đạt được hiệu quả ‘đánh rắn động cỏ’ rất tốt.

Hơn nữa, phong cách đặc biệt cao cấp.

Thậm chí, ta còn có thể dùng thiệp báo trước để ‘thanh đông’. …..Khụ!” Vân Vụ Đạo trưởng ho khan một tiếng, sau đó tự tin nói: “Hơn nữa, ta là Thần Đạo mà, thiên tài của Không Không Đạo Môn.

Ngay cả quái đạo trong phim còn có thiệp báo trước, sao ta lại không thể có thứ này chứ?” “Tiền bối, phim ảnh dù sao cũng chỉ là phim ảnh. …..Phim là ảo, hoàn toàn khác với thực tế.

Tiền bối nhất định phải suy nghĩ kỹ càng rồi hẵng hành động nhé.” Tống Thư Hàng khuyên nhủ.

Vân Vụ Đạo trưởng vốn dĩ đã rất thích tìm đường chết.

Bây giờ lại còn muốn gửi thiệp báo trước cho Hoàng Sơn tiền bối, điều này đơn giản là tự tìm cái chết!

Không, đây đã không còn là tìm đường chết nữa.

Đây là trực tiếp tặng đầu người cho Hoàng Sơn Chân Quân!

Vân Vụ Đạo trưởng dù sao cũng đã giúp cậu giải quyết con nhện khôi lỗi kia, Tống Thư Hàng có chút không đành lòng nhìn đối phương cứ thế mà ngu xuẩn tìm đến cái chết.

“Cứ yên tâm đi, sơn nhân tự có diệu kế.

Tiểu hữu chỉ cần giúp ta chuyển phong thiệp báo trước này cho Hoàng Sơn đại ngốc là được rồi.” Vân Vụ Đạo trưởng tự tin nói: “Hơn nữa, ta cũng đã có kế hoạch, sẽ không hành sự lỗ mãng.” Tống Thư Hàng: “……” Kế hoạch là làm sao để chết à?

“Vậy thì tiểu hữu, chúng ta hậu hội hữu kỳ!

Tiếp theo, ta phải tìm một nơi để an tĩnh tu luyện bí học bất truyền của Không Không Đạo Môn chúng ta.

Ngày ta thần công đại thành, chính là lúc tẩy sạch toàn bộ gia sản của Hoàng Sơn đại ngốc!” Vân Vụ Đạo trưởng nói đến đây, lại hứng thú thi ca.

Mặc dù hắn không có chút thiên phú làm thơ nào, nhưng khi hứng thú đến, hắn luôn thích ngâm nga vài câu.

“Năm xưa bị áp phong ấn hạ, một triều phá phong được tự do; Chờ ta thần công đại thành nhật, liền là Hoàng Sơn đại ngốc phá sản thì!” Vân Vụ Đạo trưởng ngâm vang.

Ngâm xong, hắn lại lắc đầu: “Ai, câu cuối cùng không ổn, phá hỏng cảm giác hoàn chỉnh của cả bài thơ.” Tống Thư Hàng: “……” “Lát nữa sẽ sửa lại bài thơ này thật tốt, rồi sưu tập vào ‘Vân Vụ Thi

Tập’ của ta.

Đúng rồi, tiểu hữu, xin cậu nhất định phải giúp ta đưa thiệp báo trước đến tay Hoàng Sơn đại ngốc nhé!

Vậy thì, chúng ta hậu hội hữu kỳ!” Vân Vụ Đạo trưởng chắp tay chào Tống Thư Hàng, sau đó nhảy về phía cửa sổ.

Rầm!

Vân Vụ Đạo trưởng đâm sầm vào song cửa chống trộm!

Cho dù là cao thủ võ lâm trong phim ảnh, hay tu sĩ trong thực tế, đều có sở thích không đi lối chính.

Dù sao cũng là cao nhân bay nhảy mà, cho dù là tầng mười mấy, cũng đều từ cửa sổ ‘vù ~’ một tiếng nhảy ra, rồi tiêu sái rời đi.

Chỉ là thời hiện đại, rất nhiều cửa sổ đều có song chống trộm.

Cao nhân mà lao ra từ cửa sổ, nếu sơ suất, rất dễ đâm vào những song chống trộm này.

“Ai da ~~” Vân Vụ Đạo trưởng đã dính chiêu.

Hơn nữa, sau khi đâm vào song cửa chống trộm, hắn lại bị bật ngược trở lại, rơi xuống đất!

Sao có thể thế!

Khi nào mà chất lượng song chống trộm của An Lạc lại mạnh mẽ đến vậy?

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Vân Vụ Đạo trưởng cũng trợn tròn mắt.

Hắn là tu sĩ Ngũ phẩm mà, thể chất cường đại vô cùng.

Ngay cả Vạn Lý Trường Thành, hắn dùng sức đâm cũng có thể đâm xuyên.

Một tấm song chống trộm bé tẹo, sao có thể ngăn được hắn?

Ngay khi hai người đang suy nghĩ, có một đạo kiếm quang từ xa bay đến, đâm thẳng vào một ô cửa sổ khác.

Rầm ~~ Cửa sổ cùng với song chống trộm, đều bị đâm bay ra ngoài.

Tiếp đó, một thân ảnh trưởng thành, ổn trọng xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng và Vân Vụ Đạo trưởng.

Thân ảnh đó mỉm cười, đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay, nhận lấy phong 'thiệp báo trước' từ tay Thư Hàng.

"Vân Vụ đạo hữu, phong thiệp báo trước này của ngươi, ta đã nhận được." Người đến chính là Hoàng Sơn Chân Quân, hắn cười cười vẫy vẫy thiệp báo trước, nói: "Bây giờ… ngươi có chịu thúc thủ chịu trói không?" Đúng như Tống Thư Hàng đoán, Hoàng Sơn Chân Quân vẫn luôn theo dõi.

Hơn nữa, thủ đoạn theo dõi của hắn vô cùng phong phú: bộ giáp trên người Tróc Yêu nhân trẻ tuổi, chiếc điện thoại mới của Vân Vụ Đạo nhân, rất nhiều vật dụng sinh hoạt mà Vân Vụ Đạo nhân mua, đều ẩn chứa mắt của Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân sở dĩ thản nhiên để Vân Vụ Đạo nhân thoát khỏi phong ấn, tiêu diêu ở bên ngoài, là bởi vì từ đầu đến cuối, Vân Vụ Đạo nhân đều không thoát khỏi lòng bàn tay của hắn.

Ngay cả tài khoản chat mới mà Vân Vụ Đạo nhân mới đăng ký, mấy trăm người hâm mộ kia… đều là áo choàng của Hoàng Sơn Chân Quân.

Hơn nữa… vẫn là những phân thân áo choàng cũ.

Vẫn là công thức cũ, vẫn là hương vị quen thuộc!

Chỉ là thay đổi bao bì mới ~~.

Chương 933

“Hoàng Sơn đại ngốc, sao ngươi lại ở đây?” Vân Vụ Đạo nhân kinh ngạc nói.

Hoàng Sơn Chân Quân cười ha ha: “Sáng hôm nay ta đã đến rồi.

Thực tế, từ khi ngươi rời khỏi phong ấn của ta, ta đã luôn chú ý đến ngươi.” “Muội muội ngươi!” Vân Vụ Đạo nhân giận dữ nói: “Có hiểu quyền riêng tư cá nhân không hả?” “À à.” Hoàng Sơn Chân Quân cười lạnh.

“Ta sẽ không thúc thủ chịu trói, cho dù ngươi muốn bắt ta, cũng phải trả giá đắt!” Vân Vụ Đạo nhân nghiến răng nói.

“À à.” Hoàng Sơn Chân Quân tiếp tục cười lạnh, nhấc nhấc ngón tay.

Đối đầu trực diện, mười Vân Vụ Đạo nhân cũng không đủ một tay Hoàng Sơn Chân Quân đánh.

“A a a a!

Nhận chiêu, Không Không Đại Phá Diệt Thủ!” Vân Vụ Đạo nhân lao tới, một chưởng vung về phía Hoàng Sơn Chân Quân.

Bàn tay khổng lồ của hắn, hóa thành bàn tay linh lực dài năm mét, rộng ba mét trong hư không, trông rất uy lực.

Hoàng Sơn Chân Quân nhướng mày.

Sau đó, thân hình hắn chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện trở lại, hắn đã ở phía sau Vân Vụ Đạo nhân.

Hoàng Sơn Chân Quân vung cùi chỏ, đánh mạnh vào lưng Vân Vụ Đạo nhân.

Ầm ~~ Vân Vụ Đạo nhân ngã xuống đất… từ trên người hắn, bùng lên một trận hỏa hoa và điện quang.

Hỏa hoa và điện quang?

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt, không có máu và vết thương!

Ba ba ba.

Trong điện quang, thân hình Vân Vụ Đạo nhân co rút lại.

Hắn càng co càng nhỏ, cuối cùng tại chỗ, hiện ra một thân ảnh khôi lỗi thế thân.

Tống Thư Hàng: "Hóa ra là khôi lỗi?" Sản phẩm chất lượng cao Thất Tinh Thất Tiễn của Mặc Môn, mỗi năm vào ngày 11 tháng 11 khi mua sắm còn được giảm giá 8.5% đấy ~ Khôi lỗi thế thân này có khả năng ngụy trang siêu việt, thậm chí còn lừa được cả Hoàng Sơn Chân Quân.

Còn Tống Thư Hàng thì từ đầu đến cuối cũng không phát giác Vân Vụ Đạo nhân đã đổi lúc nào, để lại một khôi lỗi tại chỗ?

"Ôi, ngươi tên này, cũng có một tay đấy chứ." Hoàng Sơn Chân Quân khẽ nói.

"Quạc quạc quạc, tất nhiên rồi.

Từ khi ta biết tiểu hữu và Hoàng Sơn đại ngốc ngươi quen biết, ta đã luôn đề phòng ngày này." Khôi lỗi thế thân của Vân Vụ Đạo nhân phát ra tiếng cười đắc ý.

Hắn là người của Không Không Đạo Môn, thông qua các kênh trong môn, hắn có thể biết rất nhiều tin tức.

Hoàng Sơn Chân Quân cười nói: "Xem ra, ngươi còn chưa ngu xuẩn đến mức hết thuốc chữa." "Tất nhiên rồi.

Nếu không, sao ta có tự tin trộm sạch toàn bộ động phủ của ngươi

chứ?

Chờ đấy nhé, Hoàng Sơn đại ngốc!

Ngày ta thần công đại thành, chính là lúc ngươi khuynh gia bại sản!

Cầm thiệp báo trước của ta, trong lòng kinh hồn bạt vía mà chờ đợi ngày ta tìm đến tận cửa đi.” Khôi lỗi thế thân phát ra tiếng kêu cuối cùng.

Tiếng kêu vừa dứt, khôi lỗi liền mềm nhũn đổ rạp xuống đất, không còn động đậy.

“So với năm xưa, đã có tiến bộ.” Hoàng Sơn Chân Quân vươn tay thu lấy khôi lỗi thế thân này, sau đó khóe miệng hắn nhếch lên, ánh mắt nhìn về phía xa ngoài Bạch Kình Lộ: “Đáng tiếc… ngươi có khéo léo đến mấy, cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của ta đâu.” Tống Thư Hàng: “……” Xem ra, kế thoát thân của Vân Vụ Đạo trưởng cũng không hoàn hảo.

Hoàng Sơn Chân Quân vẫn có thể nắm giữ hành tung của hắn!

Mà Hoàng Sơn Chân Quân cũng không lập tức đi truy kích Vân Vụ Đạo nhân, hắn dường như cố ý thả Vân Vụ Đạo nhân đi?

Cảm giác này, giống như mèo vờn chuột vậy. …..

Một lát sau, Hoàng Sơn Chân Quân thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng cười nói: “Thư Hàng tiểu hữu, xin lỗi.

Tên Vân Vụ này, đã gây cho cậu không ít rắc rối phải không?” “Không có gì đâu. …..Thực ra, Vân Vụ Đạo trưởng nói không chừng còn giúp tôi một việc lớn.” Tống Thư Hàng vừa nói, vừa lấy ra con nhện khôi lỗi nhỏ bằng nút áo từ trong lòng, đưa cho Hoàng Sơn Chân Quân, nói: “Con nhện khôi lỗi này, không lâu trước đã lẻn vào nhà tôi.

Vân Vụ Đạo nhân không nhìn ra tác dụng của nó, nhưng để tránh nó làm loạn, đã tháo hết chân của nó rồi.” “Đây là một loại khôi lỗi nhỏ dùng để giám thị, nhưng… dường như đã bị cải tạo.

Cũng có chút thú vị.” Hoàng Sơn Chân Quân nhìn con khôi lỗi này, nói: “Ừm, ta đối với khôi lỗi cũng không giỏi lắm.

Nếu cậu có thời gian, có thể nhờ Hằng Hỏa Chân Quân giúp cậu xem.

Hắn bây giờ có thể coi là một đại sư khôi lỗi.

Một thời gian nữa, Hằng Hỏa Chân Quân sẽ đến tìm cậu.

Nho gia nợ cậu một ân tình lớn, e là lại có đồ tốt muốn mang đến cho cậu đấy.” Học viện Bạch Vân của Nho gia đã mua một lượng lớn khôi lỗi từ Mặc Môn, và Hằng Hỏa Chân Quân vẫn luôn chủ đạo và kiểm soát tất cả các khôi lỗi đó.

Dần dần, Hằng Hỏa Chân Quân cũng trở thành một đại sư khôi lỗi.

Tống Thư Hàng gật đầu, nhận lại con nhện khôi lỗi, cất nó đi.

“Ngoài ra, Thư Hàng tiểu hữu.

Người thường ‘bị ma khí của Cửu U thế giới cải tạo’ mà các cậu đã bắt được, bây giờ trạng thái thế nào rồi?” Hoàng Sơn Chân Quân thu lại nụ cười, nói: “Chuyện này, e là không phải ngẫu nhiên, mà là do một tồn tại nào đó ở Cửu U thế giới cố ý chủ đạo.

Nói không chừng, đây lại là một kiếp nạn.” Nói xong, Hoàng Sơn Chân Quân vẫy tay, lại một thanh phi kiếm khác bay tới.

Trên đó đang nằm một người đàn ông to lớn.

“Người thường bị năng lượng của Cửu U thế giới ô nhiễm mà tôi bắt được, hiện đang bị giam trong pháp khí của Diệp Tư, đặt ở sân sau nhà tôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Vừa nói, cậu nhìn về phía người đàn ông to lớn phía sau Hoàng Sơn Chân Quân.

Giống như người đàn ông trung niên ‘bị sức mạnh Cửu U thế giới ô nhiễm’ mà họ gặp trước đó, người đàn ông to lớn này cũng bị năng lượng Cửu U thế giới ô nhiễm, cải tạo, cường hóa.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được năng lượng Cửu U thế giới nồng đậm từ đối phương. …..Hạch tâm trong tâm khiếu của cậu, có chút rục rịch.

Hạch tâm tâm khiếu có khẩu vị rất tốt, bất kể là linh thạch, hay sức mạnh Cửu U thế giới, bất kể số lượng nhiều hay ít, nó cũng không chê bai.

Tuy nhiên, từ sau lần Bạch Tôn Giả ra tay, chiếu rọi hạch tâm thành kim liên phong ấn, hạch tâm trong tâm khiếu đã trở nên ngoan ngoãn hơn rất nhiều.

Ít nhất sẽ không giống lần đầu tiên, không cần quan tâm ý kiến của Tống Thư Hàng, liền trực tiếp chiếu rọi thành liên hoa để hấp thu năng lượng.

Hoàng Sơn Chân Quân chỉ vào người đàn ông to lớn, hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu, người đàn ông to lớn này và người đàn ông trung niên cậu bắt được, trạng thái có tương tự không?” Tống Thư Hàng gật đầu, nói: “Hoàn toàn giống!

Đều bị năng lượng Cửu U thế giới bao quanh, cường hóa và cải tạo.

Và loại năng lượng Cửu U thế giới nồng đậm này, khẳng định là do cùng một người gây ra.” Bây giờ có thể khẳng định, chuyện này không phải ngẫu nhiên.

Mà là một tồn tại mạnh mẽ nào đó của Cửu U thế giới, hành sự có kế hoạch.

Chỉ là không biết đối phương ô nhiễm những người thường này, chuyển hóa thành 'Tà Ma Cửu U thế giới' rốt cuộc muốn làm gì?

Dù sao cũng khẳng định không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Hoàng Sơn Chân Quân gật đầu, nói: "Thư Hàng tiểu hữu, trước hết đưa ta đi xem người 'bị Cửu U thế giới ô nhiễm' mà các cậu bắt được đi.

Sau đó, ta sẽ mang hai tên này đi trước, xem liệu có thể kiểm tra ra thêm thông tin hữu ích nào từ chúng không.

Ngoài ra… trước tối nay, ta phải bắt tên ngốc Vân Vụ kia về, phong ấn lại một lần nữa." Xem ra, Vân Vụ Đạo trưởng không sống nổi qua đêm nay! …..

Tiếp đó, Tống Thư Hàng dẫn Hoàng Sơn Chân Quân đến phòng bên cạnh.

Trong phòng, Diệp Tư đang một tay chống cằm, lật xem sách của Vân Vụ Đạo trưởng.

Phần lớn đều là lịch sử An Lạc trong trăm năm gần đây, cùng với một số giới thiệu sản phẩm công nghệ mới.

Ví dụ như cửa chống trộm, khóa chống trộm, khóa điện tử, hệ thống nhận dạng vân tay, hệ thống nhận dạng mống mắt… đều là những cuốn sách phù hợp với sở thích cá nhân của Vân Vụ Đạo trưởng.

Còn Quả Quả, Thi, Chúc ba đứa trẻ hư đang ngồi thành hàng, nghiêm túc tu luyện.

Ngộ Đạo Thạch có hiệu quả đặc biệt rõ rệt đối với tu sĩ cảnh giới

Nhất phẩm.

Nó không chỉ có thể tăng cường ngộ tính của tu sĩ Nhất phẩm, bên trong Ngộ Đạo Thạch còn có một loại năng lượng đặc dị, không thuộc hệ thống tu sĩ, nhưng lại có thể giúp tu sĩ Nhất phẩm khi đột phá khiếu huyệt, đạt được hiệu quả gấp đôi.

Diệp Tư ngẩng đầu, nhìn thấy Tống Thư Hàng và Hoàng Sơn Chân Quân, nói: “Ba tiểu gia hỏa này còn phải tu luyện một lúc nữa, Thư Hàng cậu cứ đưa Hoàng Sơn Chân Quân đi lồng mang tên kia đi.

Tôi đợi ba tiểu gia hỏa tu luyện xong, rồi sẽ đưa chúng về.” Diệp Tư rõ ràng đã nghe thấy cuộc đối thoại giữa Hoàng Sơn Chân Quân và Tống Thư Hàng.

“Được rồi, vậy Quả Quả và bọn họ, giao cho cô trông coi nhé.” Tống Thư Hàng lại giao Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương cho Diệp Tư, để ba đứa trẻ hư có thể tiếp tục mượn Ngộ Đạo Thạch để tu luyện.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng cùng Hoàng Sơn Chân Quân đi đến sân sau nhà mình, giao người đàn ông bị năng lượng Cửu U thế giới ô nhiễm cho Hoàng Sơn tiền bối.

×××××××××××××××××××× Tại nhà Tống Thư Hàng.

Trong thời gian Tống Thư Hàng bị Vân Vụ Đạo trưởng bắt đi bế quan tu luyện… Tróc Yêu nhân trẻ tuổi đã ăn xong một bữa ở nhà Tống Thư Hàng, rồi lại ngồi ở phòng khách, chờ đợi Tống Thư Hàng và những người khác trở về một cách nhàm chán.

Chờ đợi như vậy, đã là vài tiếng đồng hồ.

Sau đó… Tróc Yêu nhân trẻ tuổi đột nhiên vỗ vào đầu mình. 【Ngọa thảo, mình chờ ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ ở đây làm cái gì?

Mình nên tranh thủ lúc này, cáo từ rời đi mới phải chứ!

Cứ chờ đợi nữa, chẳng phải là chờ tên ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đó đến tìm mình báo thù sao?】Anh ta đã mượn áo choàng của Thư Sơn Áp Lực Đại mà, nhân quả này còn chưa giải quyết xong đâu ~~ Ngoài ra, sở dĩ anh ta muốn chờ Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu, cùng nhau đi đến khu vực Giang Nam… là vì anh ta nghĩ Tống Thư Hàng là người thường, nên muốn bảo vệ Thư Hàng một đoạn đường khi đến khu Giang Nam.

Nhưng bây giờ… bạn bè trên mạng ngày nào, giờ đã biến thành một tu sĩ, lại còn là cảnh giới Tam phẩm, cao hơn anh ta một phẩm cấp, căn bản không cần anh ta bảo vệ chút nào!

Nghĩ đến đây… Tróc Yêu nhân trẻ tuổi đứng dậy, cáo biệt với mẹ Tống.

“Bá mẫu ~~ Vì Tống Thư Hàng vẫn chưa về, trời cũng không còn sớm, cháu còn có việc, phải đi trước đây.

Bá mẫu đến lúc đó nói với Tống Thư Hàng một tiếng, nói cháu đợi cậu ấy ở khu Giang Nam nhé.” Tróc Yêu nhân trẻ tuổi cười rạng rỡ.

Mẹ Tống cười gật đầu.

Ban đầu, bà còn muốn giữ vị thanh niên này ở lại.

Nhưng Tống Thư Hàng bị Vân Vụ Đạo trưởng mang đi, mấy tiếng đồng hồ rồi vẫn chưa về.

Chương 934

Tróc Yêu nhân trẻ tuổi một mình ngồi thẫn thờ ở phòng khách.

Mẹ Tống và Tróc Yêu nhân trẻ tuổi không có ngôn ngữ chung, nên rất ngại ngùng.

Vì vậy, trong trường hợp con trai mãi không về, mẹ Tống cũng không giữ vị thanh niên này nữa.

Tróc Yêu nhân thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó anh ta đi đến cửa. …..Nhưng anh ta còn chưa kịp đưa tay mở cửa, cửa đã tự động mở ra.

Cửa tự động?

Khoảnh khắc tiếp theo, Hoàng Sơn Chân Quân và Tống Thư Hàng vừa nói vừa cười, đẩy cửa bước vào.

Phía sau Hoàng Sơn Chân Quân, có một phi kiếm đang lơ lửng.

Nhưng trên độn quang của phi kiếm lại có thêm hai thân ảnh, một là người đàn ông to lớn vừa nãy, người còn lại là một người đàn ông trung niên.

Trên người hai người này, đều có dấu vết ô nhiễm năng lượng Cửu U thế giới.

“Hoàng Sơn tiền bối?” Tróc Yêu nhân trẻ tuổi nhìn thấy Chân Quân, hơi sững sờ, Hoàng Sơn tiền bối sao lại xuất hiện ở đây?

“Tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân nhìn về phía Tróc Yêu nhân, khẽ cười: “Ta mượn bộ giáp của ngươi, có phát huy tác dụng không?” Tróc Yêu nhân: “……” Quả nhiên, Hoàng Sơn tiền bối và ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ là quen biết nhau mà.

"Bộ giáp gì ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Ồ?

Xem ra bộ giáp vẫn chưa phát huy tác dụng?

Thư Hàng tiểu hữu tính tình còn hòa nhã hơn ta nghĩ nữa chứ." Hoàng Sơn Chân Quân cười ha ha.

Tróc Yêu nhân: "……" Tống Thư Hàng vẻ mặt khó hiểu.

Sau đó, Tróc Yêu nhân vẻ mặt khổ sở, cùng Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Chân Quân quay về phòng khách.

Trong phòng khách, mẹ Tống thấy Tống Thư Hàng về, lên tiếng nói: "Thư Hàng con về rồi à. …..À, bạn con vừa nãy đã đợi con rất lâu ở đây, thấy con mãi không về, liền cáo từ đi trước rồi.

Con có gặp cậu ấy không?" "Bá mẫu, cháu vẫn còn ở đây mà." Tróc Yêu nhân trẻ tuổi đi theo Hoàng Sơn Chân Quân vào phòng khách, vẫy tay về phía mẹ Tống.

Mẹ Tống cười ha ha: "Lại có khách mới à?

Chờ chút, để mẹ đi pha trà cho các con." Nói xong, mẹ Tống đứng dậy, nhường phòng khách lại cho ba người Thư Hàng. …..

Đợi mẹ Tống rời đi, Hoàng Sơn Chân Quân nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, không biết đầu tháng chín cậu có thể dành ra thời gian rảnh không?

Khoảng chừng một ngày thôi." "Vâng, Đại học Thành Giang Nam của chúng tôi, thường là từ mùng một đến mùng ba tháng chín đăng ký, sau đó khoảng mùng sáu mới khai giảng.

Tôi nghĩ mình có thể sắp xếp được thời gian rảnh." Tống Thư Hàng đáp: "Hoàng Sơn tiền bối có việc gì cần tôi giúp không ạ?" Tống Thư Hàng từ khi vào nhóm, đã luôn nhận được sự giúp đỡ của Hoàng

Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân có thể nói là tấm gương của tất cả các trưởng nhóm, nơi nào đạo hữu trong nhóm cần giúp đỡ, thường sẽ nghĩ đến Hoàng Sơn Chân Quân đầu tiên.

Vì vậy, nếu Hoàng Sơn Chân Quân có việc cần giúp, Tống Thư Hàng sẽ không từ chối.

“Thực tế là như thế này. .....Đầu tháng chín, Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân không phải có hẹn quyết đấu trên Tử Cấm Chi Điên sao?” Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đúng là có chuyện đó, dường như là không lâu sau khi cậu vừa gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Đồng Quái Tiên Sư đã hẹn Bắc Hà Tán Nhân quyết đấu trong nhóm.

Hoàng Sơn Chân Quân nói: “Ta lúc đó đã hứa với họ trong nhóm, nếu đầu tháng chín ta có thể dành ra thời gian rảnh, sẽ đến Tử Cấm Chi Điên để chủ trì trận quyết đấu cho họ, và mang theo một vài món quà nhỏ cho họ.

Nhưng… bây giờ tính thời gian, đầu tháng chín ta e là đã bế quan rồi.

Vì vậy, nếu Thư Hàng tiểu hữu cậu có thời gian, không ngại thay ta đến Tử Cấm Chi Điên một chuyến, mang một vài món quà nhỏ cho Đồng Quái và Bắc Hà thì sao?” “Không vấn đề gì, cứ để tôi lo cho.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cậu cũng rất tò mò về kết quả trận quyết chiến ở Tử Cấm Chi Điên.

Hơn nữa, vốn dĩ cậu đã định cùng Bạch tiền bối đi xem trận quyết đấu đó rồi.

“Vậy thì làm phiền Thư Hàng tiểu hữu.” Hoàng Sơn Chân Quân nói xong, từ trong pháp bảo không gian của mình lấy ra hai chiếc hộp gỗ.

Trên đó lần lượt viết chữ ‘Đồng Quái’ và ‘Bắc Hà’.

“Không có gì đâu, Hoàng Sơn tiền bối.” Tống Thư Hàng nhận lấy hai món quà nhỏ, cất chúng vào túi thu nhỏ.

Sau đó cậu lại nghĩ đến một vấn đề rất tò mò: “Đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối.

Nếu ngài bế quan rồi, thì hôn lễ của Đậu Đậu sẽ do ai chủ trì ạ?” Hôn lễ của Đậu Đậu sẽ là cảnh tượng như thế nào?

Đậu Đậu vẫn chưa thể hóa thành hình người, vậy nửa kia của nó rốt cuộc sẽ là sinh vật gì?

Lại còn, Đậu Đậu rốt cuộc sẽ biến thành cô dâu như thế nào đây?

Tống Thư Hàng rất tò mò!

Không chỉ cậu, mà phần lớn các thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đều rất tò mò.

“Cứ yên tâm đi, ta đã sớm có sắp xếp rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân cười nói: “Vậy thì, tính toán thời gian… ta cũng nên khởi hành đi bắt Vân Vụ Đạo nhân về thôi.

Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta hậu hội hữu kỳ.” Nói xong, Hoàng Sơn Chân Quân tiêu sái đi ra ban công ngoài phòng khách, tung người nhảy vọt, từ cửa sổ ban công nhảy ra ngoài.

Cao nhân, chính là không đi lối thường!

Nhưng mà, lát nữa mẹ tôi pha trà xong qua đây, thấy Hoàng Sơn tiền bối ngài biến mất khỏi phòng khách, lại không đi ra bằng cửa chính, tôi phải trả lời mẹ thế nào đây!

Chẳng lẽ phải nói với mẹ, vừa nãy vị hảo hữu của tôi đã từ cửa sổ nhảy ra ngoài sao?

Tống Thư Hàng thật sự rối rắm. …..

Và lúc này, trong động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân.

Cô dâu tương lai Đậu Đậu đã hồi phục khỏi trạng thái ‘một bãi’.

Tuy nhiên lúc này nó đang bị giam trong ‘phòng giam’ sâu nhất của động phủ.

Ở đây có từng tầng cấm chế, và ‘Tàng Thiên Cẩu’ Chu Ly đang canh gác bên ngoài.

Ngay cả khi Đậu Đậu là cao thủ ‘bỏ nhà ra đi’ đỉnh cao, trong thời gian ngắn cũng không tìm được cách thoát thân khỏi đây.

Trong lúc nhàm chán, Đậu Đậu chỉ có thể chơi game online để giải sầu.

Nó hiện đang chơi một game online mới. …..Sau đó, ‘Sở Sở’ – bà xã trong game cũ của nó, chính là cô bé mười bảy mười tám tuổi trông yếu ớt kia, cũng theo nó chuyển chiến sang game online mới này.

Hôm nay, ‘Sở Sở’ – bà xã trong game của nó, đang online.

Thế là Đậu Đậu cùng bà xã bắt đầu cày phó bản, PK với người khác, còn dẫn người trong bang hội đi nhặt xác kẻ địch.

Chơi được nửa ngày, tâm trạng u uất của Đậu Đậu cuối cùng cũng thoải mái hơn một chút.

Chơi mệt rồi, trong thời gian nghỉ ngơi, ‘Sở Sở’ – bà xã trong game của nó, đã bật chức năng chat voice.

Đậu Đậu hỏi: “Sở Sở, lát nữa còn chơi tiếp không?” “Hôm nay không được rồi, lát nữa em phải offline.

À mà Đậu Đậu ~ kể anh nghe chuyện này.

Sắp khai giảng rồi, năm tới, em phải chuẩn bị thi đại học.

Đến lúc đó, thời gian em online chơi game có thể sẽ giảm đi rất nhiều.” Giọng nói yếu ớt của tiểu mỹ nhân truyền đến.

Nickname của Đậu Đậu trong game mới cũng là Đậu Đậu.

“Ha ha ha ha, phải lấy việc học làm trọng, anh hiểu mà.” Đậu Đậu đáp lại.

Chỉ là trong lòng nó thật sự có chút không nỡ.

Mấy tháng gần đây, bà xã trên mạng ‘Sở Sở’ vẫn luôn cùng nó chơi game, cày phó bản, PK với người khác.

Nếu năm tới, trong game thiếu đi đối phương… game online cũng sẽ trở nên vô vị.

Lúc này, cô bé lại nói: “À mà Đậu Đậu.

Bộ phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》 mà anh đóng rất hay, em đã đi rạp xem rồi.

Mặc dù anh đóng vai Sư huynh Cao Thăng là phản diện lớn, nhưng em vẫn cảm thấy anh rất đẹp trai!” Đôi mắt chó của Đậu Đậu lập tức ướt nhòe.

Thật xin lỗi, ta không phải đóng vai Sư huynh Cao Thăng; hơn nữa phản diện chính ‘Tối Duyệt Cư Sĩ’ sẽ khóc đấy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, suýt nữa thì quên mất… lần đầu tiên nó và bà xã ‘Sở Sở’ video call, nó đã kéo Tống Thư Hàng đến để tạo dáng.

Cô bé này, e là vẫn luôn coi Tống Thư Hàng là nó rồi.

Thế là, Đậu Đậu đáp lại: “Tất nhiên rồi, ông xã của em bất kể đóng vai gì, đều sẽ sáng chói như vầng trăng sáng trên bầu trời đêm, không thể che giấu được.

À mà, bà xã em cảm thấy con vật cưng của phản diện lớn 【Địa Ngục Ma Khuyển】 thế nào?

Đẹp trai không?” “Ồ, chính là con chó lớn mười cái đầu đó sao?

Trông có vẻ hơi đáng sợ.

Nhưng cuối cùng, mười cái đầu của nó đều bị con Thôn Thiên Miêu xé nát, lại cảm thấy có chút đáng thương.” Cô bé ‘Sở Sở’ đáp lại.

Đậu Đậu thở dài thườn thượt, không hiểu sao có chút đau lòng.

“À mà Đậu Đậu.

Lần trước nói chuyện với anh, anh nói mình vẫn còn là sinh viên đại học đúng không?

Anh đã tốt nghiệp chưa?

Anh học trường đại học nào?” Cô bé dường như lấy hết dũng khí, lên tiếng hỏi.

Đậu Đậu vẻ mặt ngơ ngác, nó quên mất mình đã nói chuyện này với bà xã ‘Sở Sở’ lúc nào.

Có lẽ là trong lúc vừa đánh quái vừa nói chuyện, vô ý tiết lộ chuyện ‘Tống Thư Hàng’ vẫn còn là sinh viên đại học chăng?

Ừm… bây giờ mình có nên nói với bà xã, chuyện Tống Thư Hàng đang là sinh viên ở Đại học Thành Giang Nam không nhỉ?

Chương 935

À phi!

Sao có thể!

Nó sao có thể để bà xã yêu quý của mình đến 'Đại học Thành Giang Nam', rồi gặp Thư Hàng chứ?

Đến lúc đó vạn nhất bà xã gặp 'Tống Thư Hàng thật', rồi lại lầm tưởng đối phương chính là ông xã trên mạng 'Đậu Đậu' và rơi vào lưới tình, chẳng phải nó sẽ làm áo cưới cho Tống Thư Hàng sao?

Thế là, Đậu Đậu đáp lại: "Thực ra, ông xã của em đã tốt nghiệp đại học rồi." "Nha, thật tiếc quá.

Em còn muốn cố gắng thi đậu vào cùng trường đại học với Đậu Đậu, rồi đến gặp anh nữa chứ!" Cô bé thất vọng nói.

Đậu Đậu lè lưỡi. …..Ngọa thảo, suýt nữa thì toi.

Con bé này thật sự muốn thi đậu cùng trường đại học, gặp mặt offline mà!

May mà bản uông cơ trí, tránh được một kiếp.

Ngay khi Đậu Đậu chuẩn bị an ủi cô bé, cửa phòng giam bị người ta đẩy ra.

"Đậu Đậu, lại chơi game nữa rồi à." Chu Ly mỉm cười, lên tiếng nói.

Là đội trưởng chuyên nghiệp của đội hỗ trợ Đậu Đậu bỏ nhà ra đi, Chu Ly sau khi biết tin 'Đậu Đậu đã gây ra họa lớn, triệt để chọc giận Hoàng Sơn Chân Quân, bây giờ Chân Quân chuẩn bị gả Đậu Đậu đi', Chu Ly ngay tối đó đã cùng đồng bọn vui vẻ say khướt một trận.

Đậu Đậu nhìn về phía Chu Ly, lạnh lùng hừ một tiếng.

“À mà Đậu Đậu, ta mang đến cho ngươi áo cưới.

Đây là Chân Quân đặc biệt chuẩn bị cho ngươi, có mấy chục kiểu, ngươi chọn một bộ phù hợp. …..Chân Quân nói, nhất định phải gả ngươi đi một cách long trọng.” Chu Ly cười nói.

Đậu Đậu: “……” Lúc này, trong cuộc gọi thoại của máy tính, giọng nói ngạc nhiên của cô bé ‘Sở Sở’ truyền đến: “Áo cưới?

Đậu Đậu?

Người này?” Đậu Đậu giật mình.

Không hay rồi!

Tên ngốc Chu Ly này vào phòng mà mình còn chưa tắt cuộc gọi thoại!

Lời Chu Ly nói, đều bị bà xã trên mạng ‘Sở Sở’ nghe thấy rồi.

Làm sao bây giờ?

Phải giải thích với bà xã thế nào đây?

Nửa buổi sau, cô bé Sở Sở hỏi: “Đậu Đậu… anh sắp kết hôn sao?” “A nha nha a phi, ông xã của em ta mới không dễ dàng mà chết đâu!

Muốn ép ta kết hôn, không thể nào!” Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi nói.

Cô bé Sở Sở lại im lặng một lúc, sau đó lại hỏi: “Đậu Đậu… anh là con gái sao?” Vì cô bé nghe thấy chuyện Đậu Đậu phải mặc áo cưới lấy chồng.

“A nha nha a phi, sao có thể, ta là đàn ông thuần chất!

Áo cưới gì đó, toàn là một đám đậu bỉ ác ý trêu chọc thôi.

Nhưng mà, ta sẽ không khuất phục.

Cùng lắm thì bỏ nhà ra đi!” Đậu Đậu nghiến răng nói.

Chu Ly một bên cười lạnh.

“Hô ~” Đối diện, cô bé Sở Sở thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, Chu Ly lẩm bẩm nói: “Đậu Đậu ngươi bây giờ vẫn là con đực.

Nhưng mà một thời gian nữa, Đậu Đậu ngươi sẽ không phải là con đực, mà có thể… a a a.” Khi nói ra câu này, Chu Ly cảm thấy một loại khoái cảm, một loại khoái cảm mang tên ‘báo thù’!

Đậu Đậu: “……” Cô bé Sở Sở lập tức lo lắng nói: “Đậu Đậu, anh bây giờ rất nguy hiểm sao?

Bọn họ có phải muốn làm phẫu thuật chuyển giới cho anh không?

Có cần em báo cảnh sát không?” “Không có gì đâu, yên tâm đi, anh không nguy hiểm đâu.” Đậu Đậu quay đầu lại giận dữ nói với Chu Ly: “Tên khốn Chu Ly ngươi, ta cắn chết ngươi!” “A a a a.” Chu Ly khẽ cười, hắn đặt ‘áo cưới đặc chế’ trong tay xuống.

Sau đó, hắn quay người rời khỏi ‘phòng giam’ này.

Trước khi rời đi, Chu Ly đột nhiên quay lại nói lớn: “Đúng rồi, quên nói một chuyện.

Cô bé, cô có muốn biết manh mối về Sư huynh Cao Thăng không?

Nếu muốn, Đại học Thành Giang Nam, cô đáng giá tất cả!” Giúp người là niềm vui của hạnh phúc!

Hành thiện mỗi ngày, cô sẽ cảm thấy thế giới này thật tươi đẹp.

“Woang!” Đậu Đậu lập tức biến thành hình thái cao hơn hai mét, lao lên, cắn mạnh vào đầu Chu Ly.

Máu chảy từ đầu Chu Ly xuống.

Nhưng trên mặt Chu Ly lại mang theo nụ cười thỏa mãn quỷ dị.

Cô bé, không cần cảm ơn ta, ta tên là Chu **.

Đợi Đậu Đậu khó khăn lắm mới nhả ra, Chu Ly ôm vết thương trên đầu, mang theo biểu cảm chiến thắng, rời khỏi phòng giam.

Lúc này, cô bé ‘Sở Sở’ dùng giọng nói kiên định nói: “Đậu Đậu, mặc dù không biết bên anh đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mà, em sẽ cố gắng!

Đại học Thành Giang Nam, em nhất định sẽ thi đậu!

Đậu Đậu, em nhất định sẽ tìm được anh!” “Khoan đã, trước hết hãy nghe tôi giải thích đã.” Đậu Đậu kêu lên.

Nhưng mà… bà xã ‘Sở Sở’ của nó đã offline rồi.

Đậu Đậu muốn khóc mà không ra nước mắt.

Sau khi suy nghĩ một chút, Đậu Đậu nhanh chóng đăng nhập tài khoản chat của mình, gửi một cuộc gọi thoại cho Tống Thư Hàng!

Nó cảm thấy cần phải tiêm phòng trước cho Tống Thư Hàng.

×××××××××××××××××××× Và lúc này, tại nhà Tống Thư Hàng.

Sau khi Hoàng Sơn Chân Quân nhảy cửa sổ rời đi, Tróc Yêu nhân trẻ tuổi hỏi: “Thư Sơn Áp Lực Đại, chúng ta khi nào đi khu Giang Nam?” “Chúng ta sẽ xuất phát sau bữa tối nhé.” Tống Thư Hàng đáp.

Tróc Yêu nhân nói: “Được, vậy tối nay xuất phát, để tôi xem tàu cao tốc buổi tối có vé không.” “Không cần không cần, tàu cao tốc chậm lắm, đến lúc đó Diệp Tư sẽ đưa chúng ta bay qua, như vậy sẽ nhanh hơn.” Tống Thư Hàng nói.

Đang nói chuyện, điện thoại của cậu reo.

Cậu lấy điện thoại ra, mở ra xem, liền thấy là Đậu Đậu gửi yêu cầu gọi thoại qua phần mềm chat.

Tống Thư Hàng nghe máy: “Alo ~~ Đậu Đậu hả, tìm tôi có chuyện gì không?

À mà, chúc mừng Đậu Đậu trước nhé, chúc mừng cậu, sắp lấy chồng rồi.” “Woang, cẩn thận bản đại gia cắn chết cậu đó!” Đậu Đậu giận dữ nói.

“Ha ha ha.

Thôi được rồi, nói chuyện chính, tìm tôi có chuyện gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi nói cho cậu biết nhé, năm sau, khi cậu ở Đại học Thành Giang Nam, không được cua Sở Sở của tôi đấy!” Đậu Đậu nghiêm túc nói.

“Hả?” Trong đầu Tống Thư Hàng, lập tức nghĩ đến cô bé Sở Sở của Sở gia mặc váy liền thân tất đen, cô bé đó bây giờ không phải đang ở ‘Bích Thủy Các’ trông nom Lý Âm Trúc sao?

“Tóm lại, cậu không được cua Sở Sở của tôi.

Nếu không, cho dù tôi có bị Hoàng Sơn Chân Quân biến thành khuyển nương, tôi cũng không tha cho cậu đâu.

Woang woang!

Thế thôi, tạm biệt!” Đậu Đậu giận dữ cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng: 0_0 Cái gì với cái gì thế này?!

Tống Thư Hàng cất điện thoại, Đậu Đậu này lại phát điên cái gì thế?

Đang suy nghĩ, điện thoại của cậu lại reo.

Thế là Tống Thư Hàng lại một lần nữa lấy điện thoại ra, lần này là Bạch Tôn Giả gọi đến.

“Thư Hàng, cậu bây giờ ở đâu?

Thành phố Văn Châu hay khu Giang Nam?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Vẫn đang ở Thành phố Văn Châu ạ, tối nay sẽ khởi hành đi khu Giang Nam.

Bạch tiền bối ngài thì sao?

Đã thả Tam Lãng tiền bối và Lưu Kiếm Nhất sư huynh ra khỏi Bí Cảnh Chậm Chạp chưa ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, ta đã thả cả hai tên này ra rồi.

Nhưng mà, tên Lưu Kiếm Nhất kia có chút kỳ lạ, cứ nhất định muốn ở lại Bí Cảnh Chậm Chạp, vừa khóc vừa kêu không chịu ra.

Còn Đạo hữu Tam Lãng thì vừa khóc vừa kêu muốn ra.

Hai tên này thật kỳ quái.

Thế là, ta dùng phi kiếm dùng một lần, đưa cả hai đến Linh Vũ Điệp Đảo, nhờ Đạo hữu Linh Vũ Điệp tiếp nhận rồi.

À mà, Thư Hàng cậu có biết chuyện Đạo hữu Linh Vũ Điệp muốn đầu tư làm phim không?” Bạch Tôn Giả nói.

“Chuyện Linh Vũ Điệp tiền bối muốn đầu tư phim, tôi biết chuyện này ạ ~” Tống Thư Hàng đáp.

Chuyện Linh Vũ Điệp Tôn Giả muốn làm phim, Tống Thư Hàng đương nhiên biết.

Cậu còn biết Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối là diễn viên chính, cốt truyện phim chính là Tam Lãng tiền bối ở các hoàn cảnh khác nhau, các kiểu ‘lãng’, các kiểu tìm đường chết.

Trước đó, Linh Vũ Điệp Tôn Giả còn đặc biệt tìm cậu để đóng một vai.

Đó là một vai có ‘mặc đồ nữ’.

Có lẽ trong mắt Linh Vũ Điệp Tôn Giả, Tống Thư Hàng cậu là một quý ông thích mặc đồ nữ?

Nói thế nào đây, ấn tượng đầu tiên quả nhiên rất quan trọng mà.

Chương 936

“Ha ha, lần này bộ phim mà Đạo hữu Linh Vũ Điệp đầu tư, sau khi khai máy, ta định đi làm phó đạo diễn, học hỏi kinh nghiệm.

Chuẩn bị cho việc mình làm đạo diễn sau này.” Bạch Tôn Giả đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, ngài thật sự định đi làm đạo diễn ạ?” Thực ra, Tống Thư Hàng cảm thấy Bạch Tôn Giả làm diễn viên sẽ xuất sắc hơn, ngài ấy chỉ cần đứng yên ở đó thôi, đã là một đường phong cảnh say đắm lòng người rồi.

“Tất nhiên rồi, chuyện gì ta cảm thấy hứng thú, ta nhất định sẽ hoàn thành nó, ít nhất cũng phải để ta đạo diễn một bộ phim mới được.” Bạch Tôn Giả lại nói: “Đúng rồi Thư Hàng… trong bộ phim này, có một vai phụ thú vị, cậu có nhân tuyển nào giới thiệu không?

Ta trước đó đã hỏi các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nhưng mọi người vì vừa đóng xong một bộ phim, trong thời gian ngắn không có hứng thú đóng thêm một bộ nữa.

Vì vậy… hay là, cậu diễn đi.

Chỉ là một đoạn vai phụ, đến lúc đó cậu chỉ cần dành ra một ngày thời gian rảnh là được.” Vai phụ thú vị?

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến trước đó, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã mời cậu đóng vai có ‘mặc đồ nữ’ đó.

Sẽ không phải là vai đó chứ?

Nếu là vai đó, tôi tuyệt đối không đi đóng đâu!

Hay là… vẫn nên giới thiệu một người khác cho Bạch tiền bối đi.

“Cái đó, Bạch tiền bối, để tôi suy nghĩ kỹ, đến lúc đó sẽ giới thiệu một người cho ngài nhé.” Tống Thư Hàng đáp, sau đó cậu suy nghĩ một chút lại hỏi: “Đúng rồi, Bạch tiền bối.

Vai này, có sở thích đặc biệt nào không?

Ví dụ như… sở thích thích mặc đồ nữ?” Đối diện, Bạch Tôn Giả im lặng.

Lâu sau, ngài ấy chậm rãi nói: “Thư Hàng à… không tìm đường chết thì sẽ không chết đâu.

Bí Cảnh Chậm Chạp, cậu cũng muốn đi một chuyến sao?” “Hả?” Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác, tôi lại tìm đường chết à?

Lúc nào, tìm đường chết cái gì?

Tôi chỉ muốn hỏi một chút, vai này có phải là vai ‘mặc đồ nữ’ mà Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã nói với tôi trước đó không!

Cái này có gì mà tìm đường chết chứ?

Khoan đã… đồ nữ, đồ nữ.

Tống Thư Hàng tìm kiếm từ khóa trong đầu mình.

Tiếp đó, cậu nhớ đến mấy ngày trước khi cùng Bạch Tôn Giả, Tô Thị A Thập Lục, cùng nhau thám hiểm mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại ‘Dao Trì Thiên Giới’, lúc đó Bạch Tôn Giả đã thay đổi thành dạng nữ trang phượng quan, phượng bào.

Bạch tiền bối không phải đang ám chỉ chuyện này đấy chứ?

Trùng hợp, tất cả đều là trùng hợp mà!

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, hiểu lầm rồi ạ, tôi không có ý đó đâu.” Bạch tiền bối không trả lời, chỉ truyền ra tiếng cười ôn hòa.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình sớm muộn gì cũng sẽ tiêu đời.

Khụ.

Tuy nhiên, vì vai này không có thuộc tính thích mặc đồ nữ… Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Tróc Yêu nhân đang nhấp trà đối diện trên ghế sofa.

Không biết Tróc Yêu nhân trẻ tuổi có hứng thú đi đóng phim không nhỉ?

Mình phải dùng cách nào để dụ dỗ anh ta đi đóng phim mới được?

Đang suy nghĩ, đầu dây bên kia điện thoại, Bạch Tôn Giả đột nhiên truyền đến một tiếng nổ lớn.

Dường như là có thứ gì đó nổ tung, hơn nữa uy lực của vụ nổ này chắc chắn không nhỏ.

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi: “Bạch tiền bối, xảy ra chuyện gì rồi ạ?” “Ừm, không sao đâu.

Vừa nãy phát hiện hai tên theo dõi ta trong bóng tối, trông có vẻ không có ý tốt.

Khi ta lên tiếng gọi chúng, chúng liền bỏ chạy.

Thế là, ta tiện tay ném một pháp thuật, nhưng không kiểm soát tốt uy lực, liền cho chúng nổ tung luôn.

Ồ… có thu hoạch rồi.

Trên người chúng lại có ba cây Kỳ Lân Kim, đây là dược liệu rất tốt để chế tác pháp khí không gian.

Vừa đúng là thứ ta cần.

Loại dược liệu này, bây giờ trên Địa Cầu rất khó tìm.

Thường chỉ có những tên thời cổ đại mới có bộ sưu tập.

Hai tiểu gia hỏa này trên người lại có loại dược liệu này, thu hoạch ngoài ý muốn.” Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng: “……” “Đúng rồi, Thư Hàng.

Tối nay cậu sẽ đi đến Đại học Thành Giang Nam phải không?

Vậy ta sẽ trực tiếp đến khu Giang Nam đợi cậu.” Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng: “Không vấn đề gì, Bạch tiền bối.

Chúng ta hẹn gặp ở khu Giang Nam.” “Ừm, gặp ở khu Giang Nam.

À đúng rồi, còn một chuyện nữa.

Hôm qua bộ phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》 mà chúng ta đóng đã công chiếu rồi phải không?

Vừa đúng là cuối tuần mà?

Doanh thu ngày đầu và doanh thu tuần đầu thế nào?

Có giành được quán quân phòng vé không?” Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tôi lát nữa sẽ hỏi Hoàng Sơn tiền bối, loại số liệu này, tiền bối đó sẽ có số liệu chính xác ạ.” “Thôi, ta tự đi hỏi vậy, đến lúc đó nhờ Đạo hữu Hoàng Sơn gửi vào nhóm, để mọi người cùng xem.” Bạch Tôn Giả nói. …..Trong lúc nói chuyện, điện thoại lại ‘oanh ~~’ một tiếng nổ lớn.

“Bạch tiền bối, lại có người tấn công lén ạ?” Tống Thư Hàng vội vàng hỏi.

“Không… là ta không cẩn thận bị vấp ngã, làm sập xuống một cái hố lớn.

Không sao đâu, gần đây không có ai nhìn thấy, cũng không có camera giám sát.

Ta dùng Bình Thổ Chú khôi phục lại là được.

Ừm, tiện thể thêm một pháp thuật ‘hóa sa’ để chôn hai tên bị ta làm nổ tung kia.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “……” “Được rồi, à đúng rồi… Hôm qua Lệ Chi Tiên Tử liên hệ với ta, hỏi ta khi nào đi thám hiểm ‘di tích Trường Sinh Giả’ dưới đáy biển, đợi cậu đăng ký ở trường học xong, chúng ta sẽ đi ‘Động phủ Trường Sinh Giả Lâm’ dạo chơi nhé.

Ta cảm thấy ở đó, cậu chắc chắn sẽ có thu hoạch.” “Được ạ, nhưng tôi đã hứa với Hoàng Sơn Chân Quân, đầu tháng chín sẽ đại diện Chân Quân đi xem trận đại chiến Tử Cấm Chi Điên của Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân, tiện thể mang theo hai món quà nhỏ.

Vì vậy, chúng ta phải sắp xếp thời gian hợp lý.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy đến lúc đó, chúng ta đi xem Bắc Hà đại chiến Đồng Quái trước, xem xong rồi liên hệ với Lệ Chi Tiên Tử, đi thám hiểm động phủ ‘Trường Sinh Giả Lâm’.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Được, vậy cứ quyết định như thế nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Ngay cả khi kỳ nghỉ kết thúc, cuộc đời của cậu vẫn sẽ tươi đẹp và đầy màu sắc mà.

“Vậy thì cúp điện thoại đây… Nha, không hay rồi, cứ nói chuyện với cậu mãi, dùng Bình Thổ Chú quá đà rồi, biến ra một ngọn núi nhỏ.” Bạch Tôn Giả hỏi trong điện thoại: “Có muốn cho nổ tung ngọn núi nhỏ đó không?” “……” Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối ngài cứ xem xét mà làm đi ạ.” “Vậy cứ để đó đi, nếu lại nổ nữa, cứ cảm thấy rất phiền phức.” Bạch Tôn Giả nói: “Không nói nữa, cúp điện thoại đây.” “Khoan đã, Bạch tiền bối, tôi đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện.” Tống Thư Hàng đột nhiên linh quang lóe lên trong đầu, nói.

“Chuyện gì?

Sao cứ cảm thấy cậu nhiều chuyện đặc biệt vậy?” Bạch Tôn Giả nói.

“……” Tống Thư Hàng: “Thế này ạ, Bạch tiền bối ngài có biết Trường Sinh Giả ‘Lâm’ trông như thế nào không?

Trong lòng tôi có một suy đoán và ý nghĩ, nếu có thể cho tôi xem Lâm trông như thế nào, tôi có một vài manh mối trong lòng có thể liên hệ lại được rồi.” “Ừm, trông như thế nào à… Khó hình dung lắm, đối phương dù sao cũng là Trường Sinh Giả, có pháp tắc che giấu.

Ta chỉ nhớ nàng là một tiên tử, mặc đạo bào cổ điển, trên đầu đội đạo quan, ngồi trên bạch ngọc liên hoa.

Dung mạo cụ thể, ta cũng không thể dùng ba lời hai ý giải thích cho cậu.

Lát nữa ta sẽ xem, có thể vẽ đại khái ra không, rồi gửi ảnh cho cậu.

Nếu không được, thì đợi chúng ta đến di tích kia, cậu tự mình đi xem là được.” Bạch Tôn Giả nói.

“Được rồi, cũng chỉ có thể như vậy thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Không có việc gì nữa chứ?

Không có việc gì nữa thì lần này ta cúp điện thoại thật đấy nhé.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Lần này thật sự không có việc gì nữa, vậy Bạch tiền bối… chúng ta hẹn gặp ở khu Giang Nam nhé.” “Tạm biệt nhé.” Bạch Tôn Giả nói xong, kết thúc cuộc gọi.

“Khoan đã, khoan đã, Bạch tiền bối vẫn chưa cúp máy phải không?” Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một chuyện khẩn yếu, vội vàng kêu lên.

Bạch tiền bối: “Cậu có cúp máy, ta cũng không cúp.

Ta ít nhất cũng có thể sống nhiều hơn cậu mấy vạn năm nữa mà!” “……” Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, tôi muốn hỏi có phương pháp nào, khi tôi rời nhà, vẫn có thể bảo vệ an toàn cho cha mẹ tôi không?

Trên người tôi tuy có một số phù bảo, nhưng kích hoạt phù bảo cần tinh thần lực, không thích hợp cho cha mẹ tôi sử dụng.” Kể từ khi trong nhà, lén lút chui vào một con nhện khôi lỗi, trong lòng Tống Thư Hàng đã khá lo lắng cho sự an toàn của cha mẹ.

Lúc đó, nếu không có Vân Vụ Đạo nhân ở đó, trời mới biết con nhện khôi lỗi này sẽ gây ra sức phá hoại như thế nào?

Bạch Tôn Giả hỏi: “Có người muốn nhắm vào gia đình cậu sao?” “Vâng.” Tống Thư Hàng đáp.

“Trực tiếp giết chết tên đó đi, đối phương là thế lực nào?” Bạch Tôn Giả nói: “Chỉ có nghìn ngày làm giặc, nào có nghìn ngày phòng giặc chứ?” “Nhưng mà cụ thể là ai muốn nhắm vào gia đình tôi, tôi vẫn không thể xác định ạ.” Tống Thư Hàng nói.

“Kẻ thù của cậu rất nhiều sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Cũng không nhiều đến thế… Nếu thật sự phải tính, có nhóm Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông, hắn ta và tôi có ân oán; còn có tộc Hải Đảm Chiến Sĩ, giữa họ và tôi có mối thù sâu đậm, bảo vật mà BOSS của họ muốn, hiện đang ở trong tay tôi; còn có tổ chức sát thủ Tam Thập Tam Thú Tông, nhưng tổ chức này chắc là sắp bị Bạch tiền bối ngài phế bỏ rồi; sau đó còn có Tà Ma Cửu U thế giới, kế hoạch tấn công Kim Liên Thế Giới của Nho gia bị tôi phá hoại rồi, chắc là hận chết tôi rồi.

Đại khái là chỉ có bấy nhiêu thôi ạ.” Tống Thư Hàng nói.

“Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, lại chọc vào nhiều kẻ thù có thực lực như vậy, Thư Hàng cậu có thiên phú châm chọc rất tốt đấy.” Bạch Tôn Giả nói.

“Oan uổng quá, Bạch tiền bối.

Trong số những kẻ thù này, không có ai là tôi chủ động chọc vào cả.

Vô Cực Ma Tông là A Thập Lục và Tô Thị A Thất tiền bối gây thù chuốc oán.

Hải Đảm Chiến Sĩ là Vũ Nhu Tử và Sở Tĩnh Thế Gia gây thù chuốc oán + Toàn Phong Tôn Giả và Diệt Phượng tiền bối gây ra ổ.

Tà Ma Cửu U thế giới, tôi càng chỉ là nằm không dính đạn thôi ạ.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 937

Bạch Tôn Giả: "……" Cậu nằm không dính đạn, cũng nằm quá đặc sắc rồi.

Mỗi lần nằm đến cuối cùng, giá trị thù hận đều rơi vào đầu cậu à?

…..

Tống Thư Hàng nói: "Vì vậy, Bạch tiền bối, ngoài việc một lần quét sạch kẻ địch ra, còn có phương pháp nào khác không ạ?" Nếu có thể một lần quét sạch, cậu ước gì có thể nhanh nhất có thể giết chết toàn bộ 'Vô Cực Ma Tông', 'Hải Đảm Chiến Sĩ', để khỏi bị chúng thỉnh thoảng nhớ đến mình và gia đình.

Nhưng bây giờ, cậu căn bản không có thực lực đó để một lần quét sạch Hải Đảm Chiến Sĩ và Vô Cực Ma Tông.

Vì vậy, chỉ có thể nghĩ cách bảo vệ gia đình mình an toàn trước.

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi đáp: "Ừm… ta nghe Hằng Hỏa Chân Quân nhắc đến, hắn muốn đến tìm cậu.

Nho gia lần này nợ cậu một ân tình lớn, họ đang nghĩ cách cố gắng báo đáp cậu.

Đến lúc đó, cậu không ngại nhắc với Hằng Hỏa Chân Quân về chuyện an toàn của gia đình cậu.

Bảo vệ cha mẹ cậu loại chuyện này, Nho gia chắc chắn có rất nhiều cách.

Ví dụ như mở một Nho gia Học Đường gần nhà cậu, vừa có thể tuyên truyền Nho học, lại vừa có thể giúp đỡ cậu, một công đôi việc.

Sau này, đợi cậu mạnh hơn một chút, có cảnh giới Tứ phẩm, còn có thể đến chỗ các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' học tập một số trận pháp phòng ngự, cạm bẫy các loại, bố trí xung quanh nhà.” “Ngoài ra, nếu ‘Thất Sinh Phù Phủ Chủ’ trong nhóm còn chưa bế quan, cậu có thể mua của hắn một số phù bảo đặc biệt.

Không phải phù bảo dùng một lần, mà là phù bảo cao cấp, loại có thể sử dụng lặp lại.

Đến lúc đó, cậu có thể dùng tinh huyết của mình làm vật dẫn, chế tác hai lá hộ thân phù cho gia đình cậu.

Đến lúc đó, chỉ cần không phải tu sĩ Tứ phẩm đỉnh phong ra tay, cơ bản có thể đảm bảo an toàn cho cha mẹ cậu.” Tống Thư Hàng hỏi: “Hộ thân phù lấy tinh huyết làm vật dẫn, thì không cần tinh thần lực để kích hoạt sao?” “Đương nhiên, sự khác biệt giữa phù bảo cao cấp và phù bảo dùng một lần, chính là ở chỗ này.

Nhưng đại giá chế tác khá cao, không chỉ đơn giản là linh thạch, cậu phải chuẩn bị tâm lý.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng lại học hỏi được một lần nữa.

“Cứ thế nhé, nếu không có việc gì nữa, lần này ta cúp điện thoại thật đấy.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Lần này thật sự không có việc gì nữa, vậy Bạch tiền bối… chúng ta hẹn gặp ở khu Giang Nam nhé.” “Tạm biệt nhé.” Bạch Tôn Giả nói xong, kết thúc cuộc gọi.

“À, đợi đã, đợi đã, Bạch tiền bối vẫn chưa cúp máy phải không?” Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một chuyện khẩn yếu, vội vàng kêu lên.

Bạch tiền bối: “Cậu có cúp máy, ta cũng không cúp.

Ta ít nhất cũng có thể sống nhiều hơn cậu mấy vạn năm nữa mà!” “……” Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, tôi muốn hỏi có phương pháp nào, khi tôi rời nhà, vẫn có thể bảo vệ an toàn cho cha mẹ tôi không?

Trên người tôi tuy có một số phù bảo, nhưng kích hoạt phù bảo cần tinh thần lực, không thích hợp cho cha mẹ tôi sử dụng.” Kể từ khi trong nhà, lén lút chui vào một con nhện khôi lỗi, trong lòng Tống Thư Hàng đã khá lo lắng cho sự an toàn của cha mẹ.

Lúc đó, nếu không có Vân Vụ Đạo nhân ở đó, trời mới biết con nhện khôi lỗi này sẽ gây ra sức phá hoại như thế nào?

Bạch Tôn Giả hỏi: “Có người muốn nhắm vào gia đình cậu sao?” “Vâng.” Tống Thư Hàng đáp.

“Trực tiếp giết chết tên đó đi, đối phương là thế lực nào?” Bạch Tôn Giả nói: “Chỉ có nghìn ngày làm giặc, nào có nghìn ngày phòng giặc chứ?” “Nhưng mà cụ thể là ai muốn nhắm vào gia đình tôi, tôi vẫn không thể xác định ạ.” Tống Thư Hàng nói.

“Kẻ thù của cậu rất nhiều sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Cũng không nhiều đến thế… Nếu thật sự phải tính, có nhóm Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông, hắn ta và tôi có ân oán; còn có tộc Hải Đảm Chiến Sĩ, giữa họ và tôi có mối thù sâu đậm, bảo vật mà BOSS của họ muốn, hiện đang ở trong tay tôi; còn có tổ chức sát thủ Tam Thập Tam Thú Tông, nhưng tổ chức này chắc là sắp bị Bạch tiền bối ngài phế bỏ rồi; sau đó còn có Tà Ma Cửu U thế giới, kế hoạch tấn công Kim Liên Thế Giới của Nho gia bị tôi phá hoại rồi, chắc là hận chết tôi rồi.

Đại khái là chỉ có bấy nhiêu thôi ạ.” Tống Thư Hàng nói.

“Trong vòng mấy tháng ngắn ngủi, lại chọc vào nhiều kẻ thù có thực lực như vậy, Thư Hàng cậu có thiên phú châm chọc rất tốt đấy.” Bạch Tôn Giả nói.

“Oan uổng quá, Bạch tiền bối.

Trong số những kẻ thù này, không có ai là tôi chủ động chọc vào

cả.

Vô Cực Ma Tông là A Thập Lục và Tô Thị A Thất tiền bối gây thù chuốc oán.

Hải Đảm Chiến Sĩ là Vũ Nhu Tử và Sở Tĩnh Thế Gia gây thù chuốc oán + Toàn Phong Tôn Giả và Diệt Phượng tiền bối gây ra ổ.

Tà Ma Cửu U thế giới, tôi càng chỉ là nằm không dính đạn thôi ạ.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả: “……” Cậu nằm không dính đạn, cũng nằm quá đặc sắc rồi.

Mỗi lần nằm đến cuối cùng, giá trị thù hận đều rơi vào đầu cậu à?

…..

Tống Thư Hàng nói: “Vì vậy, Bạch tiền bối, ngoài việc một lần quét sạch kẻ địch ra, còn có phương pháp nào khác không ạ?” Nếu có thể một lần quét sạch, cậu ước gì có thể nhanh nhất có thể giết chết toàn bộ ‘Vô Cực Ma Tông’, ‘Hải Đảm Chiến Sĩ’, để khỏi bị chúng thỉnh thoảng nhớ đến mình và gia đình.

Nhưng bây giờ, cậu căn bản không có thực lực đó để một lần quét sạch Hải Đảm Chiến Sĩ và Vô Cực Ma Tông.

Vì vậy, chỉ có thể nghĩ cách bảo vệ gia đình mình an toàn trước.

Bạch Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi đáp: “Ừm… ta nghe Hằng Hỏa Chân Quân nhắc đến, hắn muốn đến tìm cậu.

Nho gia lần này nợ cậu một ân tình lớn, họ đang nghĩ cách cố gắng báo đáp cậu.

Đến lúc đó, cậu không ngại nhắc với Hằng Hỏa Chân Quân về chuyện an toàn của gia đình cậu.

Bảo vệ cha mẹ cậu loại chuyện này, Nho gia chắc chắn có rất nhiều cách.

Ví dụ như mở một Nho gia Học Đường gần nhà cậu, vừa có thể tuyên truyền Nho học, lại vừa có thể giúp đỡ cậu, một công đôi việc.

Sau này, đợi cậu mạnh hơn một chút, có cảnh giới Tứ phẩm, còn có thể đến chỗ các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' học tập một số trận pháp phòng ngự, cạm bẫy các loại, bố trí xung quanh nhà." "Ngoài ra, nếu 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ' trong nhóm còn chưa bế quan, cậu có thể mua của hắn một số phù bảo đặc biệt.

Không phải phù bảo dùng một lần, mà là phù bảo cao cấp, loại có thể sử dụng lặp lại.

Đến lúc đó, cậu có thể dùng tinh huyết của mình làm vật dẫn, chế tác hai lá hộ thân phù cho gia đình cậu.

Đến lúc đó, chỉ cần không phải tu sĩ Tứ phẩm đỉnh phong ra tay, cơ bản có thể đảm bảo an toàn cho cha mẹ cậu." Tống Thư Hàng hỏi: "Hộ thân phù lấy tinh huyết làm vật dẫn, thì không cần tinh thần lực để kích hoạt sao?" "Đương nhiên, sự khác biệt giữa phù bảo cao cấp và phù bảo dùng một lần, chính là ở chỗ này.

Nhưng đại giá chế tác khá cao, không chỉ đơn giản là linh thạch, cậu phải chuẩn bị tâm lý." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng lại học hỏi được một lần nữa.

"Cứ thế nhé, nếu không có việc gì nữa, lần này ta cúp điện thoại thật đấy." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng đáp: "Lần này thật sự không có việc gì nữa, vậy Bạch tiền bối… chúng ta hẹn gặp ở khu Giang Nam nhé." "Tạm biệt nhé." Bạch Tôn Giả nói xong, kết thúc cuộc gọi.

Một bên, Tróc Yêu nhân trẻ tuổi nghe xong cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Anh ta cảm thấy mình nhất thời hứng chí, muốn đến bảo vệ 'Thư Sơn Áp Lực Đại' đi đến khu Giang Nam, là một hành vi rất tìm đường chết.

Kẻ thù của Thư Sơn Áp Lực Đại đều rất mạnh mẽ… Tróc Yêu nhân cảm thấy áp lực của mình cũng lớn như núi rồi.

×××××××××××××××××××× Sau khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối kết thúc cuộc gọi, cậu lại nhìn về phía Tróc Yêu nhân đang nhấp trà đối diện.

Ừm, phải dùng cách nào để dụ dỗ vị Tróc Yêu nhân này đi đóng phim đây?

Thiếu niên yêu ~ Phó đạo diễn bộ phim lần này là 【Lăng Dạ】 yêu, có động lòng không?

Có muốn mặt đối mặt tiếp xúc với Lăng Dạ không?

Thiên sứ xinh đẹp đang vẫy gọi cậu từ xa ~~ Thiếu niên dũng cảm à, mau đi đóng phim, trở thành ngôi sao đi!

Hoặc giả, thiếu niên à, cậu có biết nhà đầu tư của bộ phim lần này là ai không?

Là Linh Vũ Điệp tiền bối, là Tôn Giả!

Phó đạo diễn của bộ phim lần này cậu có biết là ai không?

Là Bạch tiền bối, là Tôn Giả!

Diễn viên chính của bộ phim lần này cậu có biết là ai không?

Là Tam Lãng, là một tồn tại còn Tôn Giả hơn cả Tôn Giả trong giới tìm đường chết.

Thiếu niên à, còn do dự cái gì nữa?

Mau nhấc điện thoại lên, gọi điện cho Bạch Tôn Giả, đăng ký tham gia diễn xuất bộ phim lần này đi!

Đối diện, Tróc Yêu nhân trẻ tuổi rùng mình: “Thư Sơn Áp Lực Đại, cậu có phải đang nghĩ cách trả thù tôi không?” “Sao lại thế chứ?

Chúng ta là bạn tốt mà.” Tống Thư Hàng nói.

“Nếu thật sự là bạn tốt… thì chuyện tôi mượn áo choàng của cậu trước đó, đừng có tính toán với tôi nữa.

Tôi trước đó cũng vô ý thôi mà.” Tróc Yêu nhân trẻ tuổi nói.

Anh ta chỉ cần nghĩ đến bộ giáp Hoàng Sơn Chân Quân cho anh ta mượn, liền có chút bất an.

Chân Quân lại cho anh ta mượn bộ giáp, có phải là đại biểu cho giá trị giận dữ của ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ đã đầy rồi không?

Cho nên Chân Quân mới cho rằng anh ta cần bộ giáp này để hộ thân?

Tống Thư Hàng nghe vậy, đôi mắt lập tức sáng lên.

Cậu khẽ cười, nói: “Tha thứ cho cậu cũng không sao, dù sao chúng ta cũng là bạn tốt.

Khi cậu mượn áo choàng của tôi, không hề biết tôi chính là người đóng vai ‘Sư huynh Cao Thăng’, tình có thể hiểu.

Nếu cậu biết tôi chính là người đóng vai ‘Sư huynh Cao Thăng’, cậu khẳng định sẽ không mượn áo choàng của tôi đúng không?” “Đương nhiên rồi.” Tróc Yêu nhân trẻ tuổi ra sức gật đầu.

Chết tiệt, à không, Sư huynh Cao Thăng nhất định phải chết mà!

Nếu anh ta ngay từ đầu đã biết ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ chính là người đóng vai Sư huynh Cao Thăng.

Khi anh ta mượn áo choàng của đối phương, còn phải tiện tay bổ sung thêm hai quyền nữa.

Chỉ làm như vậy, mới là hảo hữu chứ!

“Vậy thì, nếu tôi nguyện ý tha thứ cho cậu… cậu có nên giúp tôi một việc nhỏ không?” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Yên tâm đi, tuyệt đối không phải là chuyện gì quá khó khăn đâu.” “Cậu nói trước đi.” Tróc Yêu nhân nói.

“Có một vai trong phim cần một tu sĩ đi tham gia diễn xuất, tôi thấy cậu có thể làm được.” Tống Thư Hàng nói.

Tróc Yêu nhân trẻ tuổi: “Có phải là vai thích mặc đồ nữ không?

Vai đó xin phép tôi từ chối.” “Đừng nhắc đến chuyện thích mặc đồ nữ, chúng ta vẫn là bạn tốt mà.” Tống Thư Hàng nói: “Yên tâm đi, tôi đã xác nhận rồi, không phải là vai thích mặc đồ nữ đó đâu.

Chỉ là một vai rất thú vị.

Hơn nữa, diễn xuất cũng chỉ cần một ngày thời gian thôi.” Tróc Yêu nhân trẻ tuổi véo cằm suy nghĩ.

Đổi chuyện mượn áo choàng của Tống Thư Hàng thành chuyện nhỏ, cái giá phải trả là anh ta phải đi diễn một vai thú vị.

Giao dịch này, hơi lỗ vốn một chút.

Chuyện mượn áo choàng của Tống Thư Hàng chỉ là chuyện trong chớp mắt, nhưng lại phải bỏ ra cả một ngày thời gian để đóng phim.

Chương 938

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng chậm rãi nói: “Đúng rồi, nhà đầu tư của bộ phim lần này, là Linh Vũ Điệp tiền bối, là Tôn Giả!” Đôi mắt Tróc Yêu nhân trẻ tuổi sáng lên.

Tồn tại cấp bậc Tôn Giả, trong các môn phái lớn đều là tồn tại cấp bậc Thái Thượng Trưởng Lão, tu sĩ bình thường rất ít khi có cơ hội gặp được Tôn Giả còn sống!

Nếu có thể gặp được Tôn Giả còn sống, lại có cơ hội lắng nghe lời chỉ dạy của họ, tuyệt đối là ‘cơ duyên’ lớn.

Nhưng mà, nhà đầu tư, không nhất định sẽ xuất hiện trước mặt diễn viên.

Tróc Yêu nhân trẻ tuổi vẫn còn do dự.

Tống Thư Hàng vừa nhìn biểu cảm của anh ta, liền biết có thể thành công: “Phó đạo diễn của bộ phim lần này cậu có biết là ai không?

Là Bạch tiền bối, cũng là Tôn Giả!” Tróc Yêu nhân ra sức gật đầu: “Tôi làm!” Phó đạo diễn khác với nhà đầu tư, chắc chắn sẽ xuất hiện trước mặt diễn viên.

Điều này chẳng khác nào Tống Thư Hàng tặng không cho anh ta một cơ duyên, cơ duyên này mà không nắm bắt, anh ta đúng là tên ngốc.

“Vậy thì chuyện này, cứ vui vẻ quyết định như vậy nhé.

Tôi lập tức nhắn tin cho Bạch Tôn Giả, chốt chuyện này.” Tống Thư Hàng vừa nói, vừa nhanh chóng lấy điện thoại ra, trước hết chụp một tấm ảnh cho Tróc Yêu nhân.

Sau đó cậu mở phần mềm chat, gửi một tin nhắn cho Bạch Tôn Giả, kèm theo ảnh của Tróc Yêu nhân, chốt chặt chuyện này, sợ tên Tróc Yêu nhân này hối hận.

Bạch Tôn Giả rất nhanh trả lời: "OK, đã nhận được.

Vậy thì vai thú vị này, giao cho vị thanh niên này nhé." "Cứ thế mà vui vẻ quyết định rồi." Tống Thư Hàng kèm theo biểu tượng 【mỉm cười】.

"Ừm, đầu tháng chín, chúng ta đi xem hai người 'Đồng Quái' và 'Bắc Hà' quyết đấu trước.

Sau đó sẽ đưa cậu, Lệ Chi Tiên Tử, Diệp Tư đến động phủ 'Trường Sinh Giả Lâm' kia.

Cuối cùng, lại dành ra một ngày thời gian, đưa cậu và vị thanh niên này đến, quay một ngày phim." Bạch Tôn Giả đáp.

Khoan đã, đưa tôi và Tróc Yêu nhân cùng đi quay phim ư?

"Cái đó, đến lúc đó Bạch tiền bối ngài đón Tróc Yêu nhân, chính là vị Tróc Yêu nhân trẻ tuổi này là được rồi.

Tôi đến lúc đó vừa khai giảng, việc học có thể sẽ hơi bận, sẽ không tham gia vào chuyện đóng phim nữa." Tống Thư Hàng đáp lại.

Bạch Tôn Giả: "Cũng đúng… Được rồi, vậy đến lúc đó nói sau." Bạch tiền bối cũng có lúc dễ nói chuyện mà. …..

Đang nói chuyện, mẹ Tống bưng trà, ngoài ra còn bưng thêm một ít đồ ăn vặt và trái cây, bước vào phòng khách.

"Ủa, vừa nãy không phải vẫn còn một vị khách nữa sao?" Mẹ Tống tò mò hỏi.

"Hoàng Sơn… đại ca, anh ấy đi trước rồi." Tống Thư Hàng suýt nữa thì gọi thẳng đạo hiệu 'Hoàng Sơn Chân Quân' ra.

Mẹ Tống đặt trái cây và đồ ăn vặt xuống: “Đi rồi à?

Đi bằng cách nào?

Vừa nãy mẹ ở trong bếp, vẫn không thấy ai ra khỏi cửa cả.” “Có lẽ là mẹ vừa nãy không chú ý thôi, ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng.

Cậu tổng không thể nói, Hoàng Sơn Chân Quân là từ cửa sổ nhảy ra ngoài chứ?

“Ồ.” Mẹ Tống ứng một tiếng, nhưng vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Nói đi nói lại, những vị khách đến hôm nay, đều có chút kỳ lạ à.

Đúng lúc mẹ Tống đang nghĩ ngợi, chuông cửa lại reo.

“Lại có khách đến sao?” Mẹ Tống hỏi.

“Có lẽ vậy.” Tống Thư Hàng nghĩ đến ‘Hằng Hỏa Chân Quân’ mà Hoàng Sơn Chân Quân và Bạch Tôn Giả đều nhắc đến, chẳng lẽ là Hằng Hỏa Chân Quân đến?

Thế là, Tống Thư Hàng đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa quả nhiên là Hằng Hỏa Chân Quân.

Chân Quân lúc này sắc mặt vẫn còn hơi tái nhợt.

Lúc trước khi kiểm soát Kim Liên Thế Giới, không ngừng hồi sinh mọi người, Hằng Hỏa Chân Quân đã tiêu hao rất nhiều.

Nhưng sau khi trở thành chúa tể của Kim Liên Thế Giới, Hằng Hỏa Chân Quân nhờ họa mà được phúc, nay đã chạm đến ngưỡng cửa cảnh giới ‘Tôn Giả’.

Cho hắn thêm chút thời gian, Nho gia lại sắp có thêm một vị Tôn Giả mới.

“Bá Đao tiểu hữu cậu vẫn còn ở nhà, thì tốt quá rồi.

Trước đó nghe Đạo hữu Hoàng Sơn và Đạo hữu Bạch nhắc đến, hôm nay cậu sẽ đi đến khu Giang Nam, tôi còn lo lắng ở thành phố Văn Châu sẽ không gặp được cậu.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói.

“Hằng Hỏa… đại ca, mau mau mời vào.” Khóe mắt Tống Thư Hàng liếc thấy bóng dáng mẹ Tống phía sau, vội vàng đổi cách xưng hô.

Hằng Hỏa Chân Quân thuận theo, đi theo Tống Thư Hàng vào nhà, đồng thời hắn hạ giọng nói: “Thư Hàng tiểu hữu, tôi trước đó nghe Đạo hữu Bạch nhắc đến, cậu gần đây muốn tìm một ‘Thế Ngoại Đào Nguyên’ đúng không?” Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu đúng là muốn tìm một nơi linh khí sung túc, để tương lai tốt mà an trí gia đình mình.

Hằng Hỏa Chân Quân tiếp tục hạ giọng nói: “Như vậy thì tốt quá rồi.

Tiểu hữu cậu cũng biết, nhờ phúc của tiểu hữu, Kim Liên Thế Giới của Nho gia chúng ta cuối cùng cũng giữ được rồi.

Hiện tại, Nho gia chúng ta đang khôi phục nguyên khí của Kim Liên Thế Giới, và bắt đầu di chuyển các đệ tử vào Kim Liên Thế Giới.

Như vậy, những ‘Thư Viện’ bí mật ban đầu của chúng ta ở An Lạc sẽ trống ra.” …..

Đầu tháng có nguyệt phiếu không nhỉ? …..

Hồi trước, nhờ Tống Thư Hàng gắng sức xoay chuyển tình thế mà thế giới Kim Liên của Nho gia mới được giữ yên.

Nguyên bản thế giới Kim Liên tiêu hao rất lớn, nhưng chỉ cần thế giới Kim Liên vẫn còn đó, đệ tử Nho gia có thể tiếp tục săn giết Cửu U tà ma, cung cấp dưỡng chất giúp nó dần dần khôi phục.

Hiện tại, Nho gia đã đưa một số đệ tử phân tán tại các 'động thiên phúc địa' trên thế giới, chuyển vào thế giới Kim Liên.

Thế giới Kim Liên vừa mới khai mở, cần một lượng lớn đệ tử tiến vào để kiến thiết thế giới mới này, như di thực linh thực vật, khắc họa trận pháp, di chuyển các kiến trúc quan trọng của Nho gia vào thế giới Kim Liên, vận chuyển linh thạch, và vô số việc khác.

Việc này còn phức tạp hơn nhiều so với người thường chuyển nhà.

Khi một lượng lớn đệ tử đã chuyển vào thế giới Kim Liên, những động thiên phúc địa nhỏ mà họ từng ẩn cư trở nên trống trải.

Đúng lúc này, các cao tầng thư viện Nho gia biết được ý định của Tống Thư Hàng muốn tìm một nơi 'thế ngoại đào nguyên'.

Thế là, các cao tầng thư viện liền quyết định, chọn từ những động thiên phúc địa đang trống trải đó, một động phủ thích hợp để tặng cho Tống Thư Hàng.

Các động thiên phúc địa đang trống của Nho gia đều là loại nhỏ.

Tuy nhiên, số lượng không ít, chỉ riêng trong cảnh nội An Lạc đã có gần hai mươi ba động phủ.

Thế nhưng, hơn mười động thiên phúc địa trong số đó, gần trăm năm nay linh khí đã dần dần cạn kiệt.

Muốn tiếp tục duy trì thì phải trả phí linh khí cho các môn phái bán linh khí, để duy trì vận hành động phủ.

Những động phủ linh khí ngày càng khô kiệt này không thích hợp để tặng cho tiểu hữu Thư Hàng, nếu không chỉ làm tăng thêm gánh nặng cho tiểu hữu ấy.

Vì vậy, cuối cùng, Hằng Hỏa Chân Quân đích thân đến thành phố

Văn Châu, muốn tặng những động phủ đã được chọn lọc cho Thư Hàng.

“Thư Hàng, lại là khách mới à?” Tống mẹ tò mò hỏi.

Khách của Thư Hàng hôm nay, hết đợt này đến đợt khác, người này đi người khác lại đến, không ngừng nghỉ.

Tống Thư Hàng đáp: “Vâng, là anh Hằng Hỏa đến nhà mình chơi.” Hằng Hỏa Chân Quân nở nụ cười, đồng thời rút ra một tấm danh thiếp, đưa cho Tống mẹ: “Bà chắc là mẹ của tiểu hữu Tống Thư Hàng rồi.

Tôi là Hằng Hỏa, Tổng tài của ‘Tập đoàn Văn hóa Nho gia An Lạc’.” Tống mẹ chớp chớp mắt, nhận lấy danh thiếp.

Nhìn khí chất thì vị tiên sinh Hằng Hỏa này không phải người bình thường.

Tống Thư Hàng quen biết một người anh như vậy từ khi nào?

Dường như nhìn thấu sự nghi hoặc trong lòng Tống mẹ, Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười, nói: “Sự tình là thế này.

Mấy ngày trước, ‘Tập đoàn Văn hóa Nho gia An Lạc’ của chúng tôi gặp phải một chuyện lớn đủ để khiến chúng tôi phá sản.

Lúc đó, may nhờ Thư Hàng đứng ra, giúp chúng tôi một tay lớn, trợ giúp chúng tôi thuận lợi vượt qua nguy cơ phá sản.

Lần này tôi đến đây là để cảm ơn đặc biệt.” Tống mẹ: “…” Tống mẹ phát hiện mình đột nhiên bị mặt liệt, vì bà không biết phải dùng biểu cảm gì để đối mặt với vị tiên sinh Hằng Hỏa này.

Tống Thư Hàng nhà bà, lại có thể xoay chuyển tình thế, giúp một tập đoàn công ty vượt qua nguy cơ phá sản?

Đây là chuyện con trai bà có thể làm ra sao?

“Vì vậy, chúng tôi đã chuẩn bị một món quà cho tiểu hữu Thư Hàng.” Nói đoạn, Hằng Hỏa Chân Quân lấy ra một chiếc máy tính bảng, mở một bản đồ An Lạc.

Trên bản đồ này, vẽ rất nhiều chấm đỏ, phân bố khắp An Lạc, tổng cộng có mười một điểm.

“Những chấm đỏ này, chính là những biệt thự tư nhân và bất động sản trống của ‘Tập đoàn Văn hóa Nho gia An Lạc’ chúng tôi ở các nơi.

Chúng tôi chuẩn bị tặng tất cả những biệt thự tư nhân và bất động sản đang trống này cho tiểu hữu Thư Hàng.” Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Tống mẹ: “…” Tống mẹ thật sự muốn vị tiên sinh Hằng Hỏa này tỉnh táo lại, một hơi tặng con trai mình mười một bất động sản và biệt thự tư nhân là cái quỷ gì vậy!

Tống Thư Hàng: “…” Cậu cứ tưởng Hằng Hỏa Chân Quân nói là động thiên phúc địa trống, nhiều nhất cũng chỉ ba bốn cái, không ngờ một hơi lại là mười một cái.

“Anh Hằng Hỏa… đại ca, phần tạ lễ này quá nặng.

Em chỉ cần chọn một cái trong số đó là được rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu chỉ muốn trong tương lai chuẩn bị một nơi thế ngoại đào nguyên cho gia đình mình ở.

Nhưng cậu không hề có ý định trở thành địa chủ nha.

“Thư Hàng em đừng vội từ chối, thật ra, trong mười một cái ‘biệt thự tư nhân’ này, trừ cái ở thành phố Văn Châu ra, mười cái còn lại đều là anh đặc biệt chọn lựa, bên trong còn có huyền cơ khác.” Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói: “Chúng ta vào trước, anh sẽ từ từ phân tích với em.

Thư Hàng, phòng em ở đâu?” Tống Thư Hàng chỉ vào vị trí phòng mình: “Ở trong phòng kia.” Hằng Hỏa Chân Quân cất máy tính bảng: “Đi thôi, vào phòng em, anh sẽ phân tích kỹ càng với em.” Nói xong, Hằng Hỏa Chân Quân dẫn đầu đi về phía phòng Thư Hàng.

Đúng lúc này… Tống mẹ kéo nhẹ Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, lát nữa con khuyên vị tiên sinh Hằng Hỏa này bình tĩnh lại đã.

Dù sao thì, một hơi tặng người khác mười một bất động sản cũng quá khoa trương rồi.

Con dặn anh ấy tuyệt đối đừng nhất thời xúc động!” “Mẹ yên tâm, con biết chừng mực mà.” Tống Thư Hàng nói.

Hằng Hỏa Chân Quân phía trước: “…” Trong phòng Tống Thư Hàng.

Hằng Hỏa Chân Quân đầu tiên là rải ra mấy đạo phù văn, bố trí một kết giới.

Tống Thư Hàng thấy động tác của Hằng Hỏa tiền bối, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm trọng.

Chương 939

Rõ ràng, việc Hằng Hỏa tiền bối sắp nói rất quan trọng.

Vì vậy mới bố trí kết giới, ngăn người khác dòm ngó, nghe trộm.

“Tiểu hữu Thư Hàng, em có biết ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ không?” Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đồng thời, trong lòng cậu khẽ động, Hằng Hỏa Chân Quân muốn tặng cậu mười biệt thự tư nhân, sẽ không liên quan đến Viễn Cổ Thiên Đình chứ?

“Nếu em biết thì anh không giải thích nhiều nữa.

Tiểu hữu Thư Hàng em cũng biết, Viễn Cổ Thiên Đình đột nhiên sụp đổ, có liên hệ nhất định với thế giới Cửu U và 【Vị kia】. … Kiếp nạn của Nho gia chúng ta cũng có liên quan đến thế giới Cửu U.

Vì vậy, sau khi Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ, Nho gia chúng ta đã ra tay, thu thập một số mảnh vỡ của Viễn Cổ Thiên Đình.

Thử từ đó nghiên cứu ra một số manh mối hữu ích.” Hằng Hỏa Chân Quân trầm giọng nói.

“Vậy Nho gia có thu hoạch gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân lắc đầu: “Thu hoạch không lớn, Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ, thật sự khiến người ta trở tay không kịp. …Sau khi Thiên Đình sụp đổ, những mảnh vỡ Thiên Đình chúng ta thu thập được có lớn có nhỏ.

Những mảnh lớn chúng ta vẫn đang tiếp tục nghiên cứu.

Còn một số mảnh rất nhỏ, căn bản không hoàn chỉnh, hầu như không có nhiều giá trị nghiên cứu, thì đã được chúng ta bí mật chuyển đến khắp nơi trên thế giới, cuối cùng hóa thành một số động thiên phúc địa nhỏ bí mật của Nho gia, dùng để đệ tử tu luyện, cư trú.” “Cũng có nghĩa là, Hằng Hỏa tiền bối anh chọn cho em mười một động thiên phúc địa, trừ cái ở thành phố Văn Châu ra, mười cái còn lại, thực ra đều là mảnh vỡ của Viễn Cổ Thiên Đình?” Tống Thư Hàng trợn to mắt.

“Chính xác.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười gật đầu: “Anh nghĩ, tiểu hữu em chắc chắn sẽ cảm thấy hứng thú với chúng.” Hằng Hỏa Chân Quân biết, công pháp mà Tống Thư Hàng tu luyện là 《Ba mươi ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Dựa trên nghiên cứu của Nho gia về Viễn Cổ Thiên Đình, môn công pháp này truyền thừa từ Viễn Cổ Thiên Đình.

Tống Thư Hàng ngầm gật đầu.

Quả thực, cậu rất tò mò về Viễn Cổ Thiên Đình.

“Vậy thì, việc này cứ thế vui vẻ quyết định.

Vài ngày nữa, anh sẽ giao quyền kiểm soát mười mảnh vỡ Thiên Đình, cộng thêm quyền kiểm soát động phủ ở thành phố Văn Châu, tất cả đều giao cho tiểu hữu Thư Hàng.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Xong xuôi!

Thực ra, dù là mảnh vỡ Thiên Đình nhỏ đến mấy, vẫn có giá trị nghiên cứu.

Việc tặng những mảnh vỡ Thiên Đình quý giá này cho Tống Thư Hàng, thực chất là Nho gia đang âm thầm báo đáp ân tình của Thư Hàng.

Ân tình Nho gia lần này mắc phải rất lớn, việc báo đáp cũng cần “nước chảy đá mòn”, từ từ mà làm.

Sau khi mười một động thiên phúc địa được giải quyết, Tống Thư Hàng lại nhớ đến một chuyện.

Cậu lấy ra con khôi lỗi nhện từ túi co nhỏ một tấc, đưa cho Hằng Hỏa Chân Quân.

Đồng thời, cậu cũng kể sơ qua lai lịch của con khôi lỗi nhện này cho Hằng Hỏa Chân Quân.

“Vậy Hằng Hỏa tiền bối, liệu có thể giúp em xem con khôi lỗi nhện này có công năng gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân cầm lấy con khôi lỗi nhện, nghịch một lát.

Chẳng thấy Chân Quân có động tác gì, cả con khôi lỗi nhện “cạch” một tiếng, phân giải ra, hóa thành mấy ngàn linh kiện phức tạp.

Hằng Hỏa Chân Quân gạt gạt những linh kiện này, lên tiếng giải thích: “Mẫu mã của con khôi lỗi nhện này là một con khôi lỗi trinh sát nhỏ bình thường.

Thông qua bí pháp, có thể trinh sát, nghe trộm từ khoảng cách cực xa.

Thường thì khi thám hiểm những cấm địa nguy hiểm, di tích tu sĩ cổ xưa, đều sẽ dùng đến những con khôi lỗi nhỏ tương tự.

Tuy nhiên, con khôi lỗi nhện này đã được cải tạo, bên trong ẩn chứa độc châm, độc tố trên đó không chí mạng, nhưng giải trừ rất phiền phức.

Ngoài ra, con khôi lỗi nhện này còn có trận pháp bạo tạc, một khi kích hoạt, nổ tung nhà em chắc không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng trong lòng rợn tóc gáy, dù cho Đạo Sách Vân Vụ đã chặt hết chân của con nhện. …Nhưng nếu chủ nhân của con khôi lỗi nhện này trong cơn điên cuồng kích hoạt con nhện này, hậu quả thật không thể tưởng tượng nổi.

Tống Thư Hàng lại hỏi: “Hằng Hỏa tiền bối, có thể từ con khôi lỗi nhện này, nhìn ra lai lịch của chủ nhân nó không?” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười: “Hắc hắc, tuy đối phương ẩn giấu rất kỹ, hầu như không để lộ dấu vết gì.

Nhưng, vẫn không thoát khỏi mắt ta.” Nói đoạn, Chân Quân từ trong khôi lỗi nhện lật ra hơn mười linh kiện đặc biệt: “Thấy cấu tạo và thủ pháp của mấy linh kiện này không?

Bề ngoài nhìn có vẻ là thủ pháp chế tác của một tiểu môn phái ‘Diệu Cơ Minh’.

Nhưng cốt lõi bên trong, rõ ràng là thủ đoạn của Vô Cực Ma Tông!” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào mấy linh kiện này nửa ngày, ừm… chẳng thấy gì cả.

Cậu thật sự không thể phân biệt được sự khác biệt giữa một con ốc vít nhỏ và một con ốc vít nhỏ khác.

Chỉ có Hằng Hỏa Chân Quân, một vị đại sư khôi lỗi, mới có thể nhìn ra sự khác biệt trong nháy mắt.

“Quả nhiên… là thủ bút của Vô Cực Ma Tông à.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhắc đến Vô Cực Ma Tông thì khỏi phải nói, chắc chắn là của tên Công Tử Hải rồi.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân lên tiếng hỏi: “À phải rồi tiểu hữu Thư Hàng, có muốn nhân cơ hội này báo thù chủ nhân của con khôi lỗi nhện này không?” Mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên: “Báo thù thế nào?” “Thông qua con khôi lỗi nhện này làm trung chuyển, ta sẽ bố trí một tiểu trận pháp.

Chỉ cần che giấu kín đáo một chút, chúng ta có thể lập tức bắt được vị trí của chủ nhân khôi lỗi nhện.

Sau đó, thông qua liên hệ giữa hắn và khôi lỗi nhện, ‘thuận dây tìm mướp’, phản công lại hắn một ván.” Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Nghe như cuộc đại chiến hacker vậy, hacker A cài virus vào máy tính của một ‘tay mơ’.

Tay mơ bó tay bó chân, bèn mời đại ca mình là hacker B.

Kỹ thuật của hacker B rõ ràng vượt hacker A một đẳng cấp, không những có thể tiêu diệt virus, mà còn có thể lần theo cửa hậu mã virus hacker A để lại, phản công hacker A.

Tống Thư Hàng chính là tay mơ kia, Công Tử Hải là hacker A đáng thương, Hằng Hỏa Chân Quân chính là hacker B siêu đỉnh.

Trong đỉnh Ma Hầu Phong, ngọn thứ sáu mươi chín của Vô Cực Ma Tông.

Chính Năng, An Tri Ma Quân và Công Tử Hải ba người, đang trong trạng thái bế tử quan, xung kích cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng.

Mục tiêu của bọn họ, không phải là Kim Đan Ngũ Phẩm bình thường, mà là ngưng tụ Kim Đan từ ‘bảy vân rồng’ trở lên!

Chỉ có Linh Hoàng Kim Đan từ bảy vân rồng trở lên mới có thể có một tiếng nói nhất định trong Vô Cực Ma Tông rộng lớn.

Lúc này, ba người đang theo kế hoạch Công Tử Hải đã định ra, đâu vào đấy, chậm rãi thúc đẩy cảnh giới của bản thân, ngưng tụ Kim Đan.

Trên đỉnh đầu ba người, lờ mờ có ba loại khí vụ màu vàng, huyết hồng, đen bao quanh.

Đúng lúc này, đột nhiên, sắc mặt Công Tử Hải co giật.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ thống khổ cực độ.

Ngay vừa rồi, hắn cảm giác có người thông qua 'khôi lỗi' và liên hệ giữa khôi lỗi với bản thể hắn, trực tiếp tiến hành công kích tinh thần hắn.

Sức mạnh của đối phương vô cùng cường đại, ít nhất cũng là cảnh giới Chân Quân Lục Phẩm đỉnh phong.

Sức mạnh tinh thần công kích từ khoảng cách cực xa, vẫn khiến hắn cảm thấy đầu đau như búa bổ.

Quan trọng hơn, hắn hiện tại đang trong trạng thái bế quan, thiếu chút nữa là tẩu hỏa nhập ma.

Thế nhưng, để tránh làm phiền Chính Năng và An Tri Ma Quân bên cạnh, Công Tử Hải nghiến răng chịu đựng sự thống khổ này.

Răng hắn cắn đến bật máu.

"Trước tiên xem xem, là khôi lỗi bên nào có vấn đề?" Công Tử Hải thầm nghĩ trong lòng.

Tuy hắn đang trong trạng thái bế quan, nhưng hắn còn rất nhiều kế hoạch cần thực hiện.

Vì vậy, hắn còn bố trí không ít khôi lỗi ở thế giới bên ngoài, giúp hắn xử lý các loại vấn đề.

Công Tử Hải cảm ứng một chút… khôi lỗi có vấn đề, chính là cái ở nhà 'Thư Sơn Áp Lực Đại' kia.

Lại là tên này à.

Công Tử Hải nghiến răng, đối mặt với Tống Thư Hàng thì hắn luôn có một cảm giác uất ức khó hiểu.

Luận trí lực, luận thủ đoạn, luận bố cục, luận thực lực, luận kinh nghiệm, 'Thư Sơn Áp Lực Đại' đều không sánh bằng hắn.

Nhưng đối phương có một loại "vận cứt chó", mấy lần kế hoạch

Công Tử Hải nhắm vào 'Thư Sơn Áp Lực Đại' đều không hiểu sao thảm bại.

Tuyệt đối không phải tội của chiến tranh!

Ai bảo đối phương là người Châu Âu, còn mình là người Châu Phi chứ?

Đang suy nghĩ, đột nhiên… một đạo phù văn đột ngột xuất hiện trước mắt Công Tử Hải.

Giây lát sau, đạo phù văn này "bốp" một tiếng vỡ tan, biến mất.

Trong lòng Công Tử Hải lập tức cảnh giác.

Ở một bên khác, trong nhà Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giơ tay lên, nhìn cánh tay mình, vốn có một 'ác mộng trớ chú' bị 《Thánh Nhân Kinh Văn》 trấn áp phong ấn, đột nhiên biến mất.

Chuyện gì thế này?

Cái 'ác mộng trớ chú' này chính là lời nguyền kỳ lạ đã mấy lần kéo Tống Thư Hàng vào những giấc mơ quái dị. …Nếu không phải Tống Thư Hàng có Bạch Tiền Bối Two hộ thể, nói không chừng thật sự đã bị cái 'ác mộng trớ chú' này hành cho đến suy sụp rồi.

Không lâu trước đây, sau khi Nho gia tặng 《Thánh Nhân Kinh Văn》 cho cậu, 《Thánh Nhân Kinh Văn》 đã tự động được kích hoạt, nhổ tận gốc cái 'ác mộng trớ chú' trên người cậu, phong ấn nó lên tay cậu, thì mới coi như triệt để giải quyết phiền phức này.

Và vừa nãy, Hằng Hỏa Chân Quân đã bố trí một trận pháp 'phản kích' xung quanh khôi lỗi nhện.

Đồng thời bảo Tống Thư Hàng đặt tay lên trận pháp, để cậu quyết định phương thức công kích tinh thần.

Ví dụ như khi đối phương bị công kích tinh thần, trong đầu lại hiện lên một số hình ảnh kinh khủng, hoặc để lại vài câu nói 'trang bức' (phô trương/ngông cuồng) đại loại vậy.

Tống Thư Hàng vốn định để lại lời nhắn cho Công Tử Hải… nhưng, khi tay cậu vừa chạm vào trận pháp, còn chưa kịp để lại lời nhắn cho Công Tử Hải, cái 'ác mộng trớ chú' trên tay đã biến mất. 【Cái 'ác mộng trớ chú' này, sẽ không chạy đến chỗ Công Tử Hải chứ?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Vốn dĩ, cậu còn muốn nghiên cứu một chút cái 'ác mộng trớ chú' bị phong ấn, xem có thể thu được một số thông tin liên quan đến nó không.

Nếu thật sự không được, cậu còn có 【Giám Định Bí Pháp】, có thể thu được thông tin mình muốn.

Không ngờ cái ác mộng trớ chú này lại biến mất một cách khó hiểu.

Mà nói đi nói lại… thực ra đối với cái 'khôi lỗi nhện' này, cậu cũng có thể dùng 'Giám Định Bí Pháp' để thu được thông tin mình muốn từ nó.

Chương 940

Nhưng, vì Hằng Hỏa tiền bối, vị đại sư khôi lỗi này đã đến, cậu liền chọn giao khôi lỗi nhện cho Hằng Hỏa tiền bối xử lý.

Hằng Hỏa tiền bối quả nhiên rất năng lực, anh ấy không chỉ dễ dàng suy đoán ra khôi lỗi nhện có nguồn gốc từ ‘Vô Cực Ma Tông’, mà còn có thể mượn khôi lỗi nhện để tiến hành công kích tinh thần từ xa đối với ‘Công Tử Hải’.

“Hoàn thành rồi, tiếp theo chủ nhân của khôi lỗi nhện này sẽ bị tổn thương tinh thần, ít nhất có thể khiến hắn khó chịu suốt cả một tháng.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười, thu lại trận pháp.

“Có thể khiến hắn một tháng không xuống giường được không?” Tống Thư Hàng buột miệng hỏi.

Kể từ khi diễn xong 《Chiến Tranh Mạt Pháp》, câu thoại tệ hại này lại được cậu ghi nhớ theo bản năng.

“Phụt ~ không nghiêm trọng đến thế.

Nỗi đau này, đại khái tương đương với việc dùng một cái búa lớn đập vào đầu hắn vậy.

Nếu đối phương có đan dược chữa trị tổn thương tinh thần lực, chưa đầy một tháng là có thể hồi phục.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Tống Thư Hàng trong lòng hơi tiếc nuối, nói: “Vậy loại tổn thương và đau đớn này, đại khái tương đương với nỗi đau khi tinh thần lực của em quá mạnh một thời gian trước vậy.” “Cũng gần giống.” Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu, sau đó anh ấy lại hỏi: “À phải rồi, tiểu hữu Thư Hàng.

Em định khi nào thì tiết lộ chuyện giới tu sĩ cho gia đình mình?

Đưa họ đến động thiên phúc địa sinh sống?” Theo Hằng Hỏa Chân Quân được biết, Tống Thư Hàng là do Hoàng Sơn đạo hữu vô tình thêm nhầm số điện thoại, gia nhập vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sau đó lại do hiểu lầm của cô bé Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, sự giúp đỡ của Dược Sư, rồi lại vô tình giúp đỡ Tô Thị A Thập Lục, sau đó trong nhiệm vụ ‘tiếp đón Bạch Chân Quân xuất quan’, chính thức bước lên con đường tu sĩ, trở thành một tu sĩ Tam Phẩm.

Mà gia đình Tống Thư Hàng đều là người bình thường.

Tống Thư Hàng đáp: “Chắc là một thời gian nữa, đợi em chuẩn bị kỹ rồi mới nói cho họ chuyện giới tu sĩ.” Hằng Hỏa Chân Quân nghe vậy, cười nói: “À phải rồi, tiểu hữu Thư Hàng.

Gần đây Nho gia chúng ta có ý định mở một Học đường Nho học ở thành phố Văn Châu, truyền bá học thuyết Nho gia.

Vị trí… sẽ chọn gần đường Bạch Kình.

Đến lúc đó, tiểu hữu Thư Hàng nếu có thời gian rảnh, giúp chúng ta trông nom Học đường Nho học một chút nha.” “Cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm kích.

Nho gia làm như vậy, tự nhiên là để chăm sóc gia đình cậu.

“Không cần khách khí.

Tiểu hữu Thư Hàng, con đường tu hành còn dài, Nho gia chúng ta vĩnh viễn đứng về phía con.” Hằng Hỏa Chân Quân nhẹ giọng nói, sau đó, anh ấy chắp tay: “Vậy tiểu hữu, ta sẽ không làm phiền nữa.

Vài ngày nữa, đợi ta sắp xếp xong xuôi những động thiên phúc địa đó, sẽ chuyển giao cả mười một động thiên phúc địa cho em.

Vậy… chúng ta hậu hội hữu kỳ!” Hằng Hỏa Chân Quân nói xong, xoay người đi về phía ban công phòng Tống Thư Hàng, định từ ban công ‘vù’ một tiếng bay đi.

Người Nho gia có phong thái hơn.

Dù là cao nhân bay nhảy, cũng không đi qua cửa sổ… đi ban công có vẻ lịch sự hơn.

“Tiền bối xin đợi đã.” Tống Thư Hàng vội vàng gọi Hằng Hỏa tiền bối lại: “Tiền bối, xin nhất định đi từ cửa chính ra, nếu không em không biết giải thích với mẹ thế nào.” Hằng Hỏa Chân Quân ha ha cười một tiếng: “Suýt nữa quên mất mẹ em là người bình thường.

Thói quen này, đôi khi muốn sửa thật không dễ.

Vậy thì, tiểu hữu Thư Hàng tạm biệt.” Nói đoạn, Hằng Hỏa Chân Quân xoay người rời khỏi phòng Thư Hàng.

Đợi Tống Thư Hàng tiễn Hằng Hỏa Chân Quân đi khỏi, Tống mẹ lập tức kéo nhẹ cậu lại: “Thư Hàng, con khuyên vị tiên sinh Hằng Hỏa này rồi chứ?

Con không nhận mười một bất động sản kia chứ?” “Con nhận rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Tống mẹ: “…” “Mẹ yên tâm, anh Hằng Hỏa tiên sinh đã suy nghĩ kỹ càng rồi mới quyết định, không phải nhất thời nóng nảy.” Tống Thư Hàng an ủi.

Tống mẹ: “…” Mẹ đột nhiên cảm thấy mình, đã hơi không theo kịp bước chân của thời đại rồi.

Chiều tối.

Tống Thư Hàng, Diệp Tư, ba đứa trẻ nghịch ngợm và Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, tạm biệt Tống bố và Tống mẹ, lên đường đến khu Giang Nam.

Trước khi đi, Tống Thư Hàng lại nghĩ cách để bố mẹ âm thầm uống nước suối 【Hoạt Tuyền】 suối, được kéo dài tuổi thọ năm mươi năm.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn mang theo hai con ‘Hải Mã’ linh thú mà hai con ‘tinh chủng ngựa’ bồi thường.

Cậu muốn thử hiệu quả của 《Ba mươi ba Thú Thần Công》kết hợp với 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》.

Vốn dĩ… Tống Thư Hàng định dẫn mọi người, ngồi trên pháp bảo kim thư của Diệp Tư, ‘vù ~~’ một tiếng, bay đến khu Giang Nam.

Như vậy tốc độ nhanh, hơn nữa không phải chen chúc tàu điện.

Nhưng giữa đường… xảy ra bất ngờ.

Cuối cùng, cả nhóm từ bỏ ý định ‘vù’ một tiếng bay đến khu Giang Nam.

Bất ngờ này… chính là một hàng xóm khác của Tống Thư Hàng, gia đình đệ tử dự bị ‘Ước Sắt Phu’.

Ông Ước Sắt Phu kiên quyết muốn đi cùng mấy người Tống Thư Hàng đến khu Giang Nam, tiện thể đăng ký cho con gái mình.

Sau đó, ông Ước Sắt Phu không biết kiếm đâu ra một chiếc xe thương mại 10 chỗ, chuẩn bị lái thẳng đến thành phố đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng khó lòng từ chối.

Cuối cùng, gia đình Ước Sắt Phu, và nhóm Tống Thư Hàng, ngồi trên chiếc xe thương mại, lên đường đến thành phố đại học Giang Nam.

Trên đường đi, con gái của Ước Sắt Phu, Kỷ Song Tuyết, thỉnh thoảng lại dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy sau lưng như có gai nhọn, muốn chết đến nơi.

Cậu hơi hối hận vì lúc trước nhất thời hứng thú, dạy Ước Sắt Phu bài 《Thời Đại Đang Triệu Hoán》.

Nếu thời gian có thể quay ngược lại, khi gặp Ước Sắt Phu, cậu nhất định sẽ chọn rời đi một cách lạnh lùng, để lại cho ông Ước Sắt Phu một cái bóng lưng thờ ơ.

Trên đường đi, ông lão lái xe Ước Sắt Phu chịu trách nhiệm lái xe, vợ ông ngồi ghế phụ lái.

Tống Thư Hàng, Quả Quả, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi ngồi một hàng, phía sau là Diệp Tư và Kỷ Song Tuyết, rồi sau đó là Thi và Chúc.

Con đường dài đằng đẵng, Tống Thư Hàng rảnh rỗi không có việc gì làm, lấy ra quyển 《Phong Ấn Pháp Thuật Nhập Môn》 mà Bạch Tôn Giả tặng cậu, lật xem.

Phong ấn thuật cũng là một trong những thủ đoạn không thể thiếu của tu sĩ, cũng chính là do Bạch Tôn Giả khuyên cậu học và nắm vững loại thủ đoạn này.

Khi cậu xem xong quyển 《Phong Ấn Pháp Thuật Nhập Môn》 từ đầu đến cuối, chiếc xe thương mại dừng lại ở một khu dịch vụ cao tốc.

“Nghỉ ngơi sớm vậy sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, mới lái được bao lâu đâu?

Ước Sắt Phu đáp: “Chúng ta xuống xe nghỉ ngơi một chút, lát nữa sẽ đổi vợ tôi lái.” Sau khi xe chạy lại… Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, bị chen đến vị trí ghế phụ lái.

Ước Sắt Phu chen đến ngồi cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” “Sư phụ, con gần đây tu luyện càng thêm cần mẫn, cảm giác thể chất so với ba tháng trước, cường đại hơn rất nhiều.

Đặc biệt là gần đây, đến nhà sư phụ ăn mấy bữa cơm, uống mấy lần trà, con cảm thấy thể chất của mình trở nên càng cường đại hơn.” Ước Sắt Phu nhỏ giọng nói.

Tống Thư Hàng cười khan, gật đầu.

Ước Sắt Phu lại hỏi: “Sư phụ, rốt cuộc con còn phải bao lâu nữa, mới có thể vừa ra quyền, liền đánh nổ tung không khí?” Tống Thư Hàng mỉm cười lắc đầu, nhưng không nói gì.

Cậu có thể cảm nhận được sau lưng, ánh mắt của con gái Ước Sắt Phu, Kỷ Song Tuyết, cực kỳ sắc bén, đặc biệt gay gắt.

Trong tình huống như vậy, cậu căn bản không tiện mở lời.

Đúng lúc này, Kỷ Song Tuyết đột nhiên lên tiếng: “À phải rồi, bạn học Thư Hàng, cậu diễn 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 thật sự rất hay, mẹ tớ và tớ đã đi xem ở rạp chiếu phim.” “Ha.” Tống Thư Hàng nghe thấy 《Chiến Tranh Mạt Pháp》, liền cảm thấy toàn thân không tự nhiên.

“Cậu diễn Cao Thăng sư huynh, rất tuyệt.” Kỷ Song Tuyết suy nghĩ một lát, rồi cố nặn ra một câu khen ngợi: “Cậu là một diễn viên giỏi.” Nếu có thể, Tống Thư Hàng thà rằng kỹ năng diễn xuất của mình kém một chút, đừng diễn Cao Thăng sư huynh sống động đến thế, dẫn đến hiện tại cả thế giới đều đang hô hào ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’ đại loại vậy.

“Ngoài ra, sau khi học kỳ này khai giảng, đại minh tinh bạn học Thư Hàng, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để đối mặt với các bạn học chưa?” Kỷ Song Tuyết cười nhẹ nói, đây mới là nội dung cô ấy muốn nói.

Tống Thư Hàng: “…” Tống Thư Hàng Orz.

Phải đối mặt với một đám bạn học đang hô hào ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’ thế nào đây… Cảnh tượng đó, nghĩ thôi cũng thấy tuyệt vọng.

Đang nói chuyện, vợ của Ước Sắt Phu, người đang lái xe, đột nhiên lên tiếng: “Ể?

Nổi sương mù rồi?

Sương mù dày quá, Ước Sắt Phu, còn bao xa nữa đến khu dịch vụ?

Nếu không được, có lẽ chúng ta cần tìm một lối ra để xuống đường cao tốc trước.” Cô ấy đã bật đèn sương mù và đèn chiếu gần, nhưng sương mù đến quá đột ngột, tầm nhìn lập tức giảm mạnh.

Tống Thư Hàng khép quyển 《Phong Ấn Pháp Thuật Nhập Môn》 lại, hơi nhíu mày.

Đồng thời, Tróc Yêu Nhân ở ghế phụ lái quay đầu lại, nhìn về phía Thư Hàng, rõ ràng Tróc Yêu Nhân cũng cảm thấy có điều bất thường trong trận sương mù này.

Hai người nhìn nhau, Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Trận sương mù này quá mức quỷ dị, không phải tự nhiên mà sinh ra.

Trong sương mù, mang theo một loại dao động năng lượng đặc biệt.

Nhưng Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cũng không thể xác định, đây là yêu khí?

Hay là linh lực của tu sĩ?

Hay là sức mạnh tà ma?

“Khoảng cách đến khu dịch vụ và lối ra cao tốc đều còn một đoạn, cứ chạy chậm lại, giữ khoảng cách xe, đi từ từ đã.” Ước Sắt Phu đáp.

Con gái ông, Kỷ Song Tuyết, nghi hoặc nói: “Lạ thật, thời tiết hôm nay rất đẹp mà… tại sao lại đột nhiên nổi sương mù vậy?” Lúc này, Tống Thư Hàng dùng khả năng tâm linh thông thoại với Diệp Tư, hỏi: “Diệp Tư, có thể không kinh động gia đình Ước Sắt Phu mà khu tán đám sương mù này không?” “Không vấn đề, nhưng không cần thiết.

Đã có người ra tay rồi.” Diệp Tư mỉm cười đáp lại Tống Thư Hàng.

Trên bầu trời, một đạo kiếm quang ‘vù’ một tiếng từ xa bay đến.

Trên kiếm quang đứng một vị… không đúng, là một tờ giấy bạc khổng lồ… Một tờ ngân phiếu.

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt.

Không nhìn lầm, đó là một tờ ngân phiếu khổng lồ cao hai mét, rộng một mét.

Phía trên đề ‘Thiên Đình Thông Hành Bảo Sao’, phía dưới có hai chữ ‘Ngân Phiếu’ rất lớn.

Phía dưới nữa là ngày tháng năm không nhìn rõ lắm.

Giữa ngân phiếu là dòng chữ viết dọc ‘Bằng phiếu này có thể đến XXX đổi mười vạn linh thạch Cửu Phẩm độ tinh khiết cao’.

XXX chắc là địa điểm, nhưng chữ đã rất mờ, không nhìn rõ.

Tất cả các chữ viết, đều là chữ cổ đại, hơi tương tự với chữ trên ‘Thánh Nhân Kinh Văn’, nhưng có những chi tiết nhỏ khác biệt.

Ngoài ra, tờ ‘ngân phiếu’ này cũng có chức năng ‘tự động phiên dịch’, nên Tống Thư Hàng khi nhìn thấy chữ trên tờ ‘ngân phiếu’ biết ngự kiếm phi hành này, liền tự động hiểu được ý nghĩa của nó.

“Thật, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!

Yêu nghiệt chớ chạy, đầu ngươi đáng giá năm viên linh thạch Thất

Phẩm, nạp mạng đến đây.” Tờ ‘ngân phiếu’ kia lại còn mở miệng nói chuyện!

Chương 941

Hơn nữa còn có giọng như người lồng tiếng chuyên nghiệp, nói tiếng phổ thông chuẩn xác.

Tống Thư Hàng: “…” Ngay sau đó, ngân phiếu nhảy lên, thân thể như cái quạt nhẹ nhàng vẫy một cái.

Lập tức, gió lớn nổi lên. ‘Sương mù’ dày đặc bao phủ đường cao tốc, trong nháy mắt bị khu tán sạch không còn.

Đây không phải pháp thuật gì, chỉ là tờ ‘ngân phiếu’ này khẽ vẫy một cái, mang theo cơn cuồng phong, lại có uy năng như vậy.

“Ể?

Sương mù lại biến mất rồi?

Chuyện gì thế này?” Vợ của Ước Sắt Phu nghi hoặc nói.

Đột nhiên, làn sương mù dày đặc như vậy, trong nháy mắt biến mất không tăm hơi, đây là tình huống gì?

“Chẳng lẽ là một đoạn đường nhỏ xuất hiện chướng khí gì đó, rồi chúng ta vừa hay đi qua đoạn đường đó?” Ước Sắt Phu quay đầu nhìn về phía sau xe… nhưng phía sau xe cũng không có bất kỳ làn sương mù nào.

Con gái Kỷ Song Tuyết cũng vẻ mặt nghi hoặc.

Lúc này, Tống Thư Hàng nhìn tờ ‘ngân phiếu’ trên bầu trời, dùng năng lực tâm linh thông thoại hỏi Diệp Tư: “Diệp Tư, đây là vị cao nhân tiền bối nào, khi ra ngoài mặc đồ da cool ngầu, rồi quên cởi ra vậy?” Diệp Tư lắc đầu, dùng năng lực tâm linh thông thoại đáp lại: “Không, không phải tu sĩ nhân loại.

Em có thể nhìn ra, bản chất của tờ ‘ngân phiếu’ này… chính là một tờ ngân phiếu.

Có lẽ, nó có thể được tính là linh vật thành tinh?

Nhìn thực lực của nó, ít nhất cũng là cảnh giới Ngũ Phẩm trở lên.” Tống Thư Hàng: “…” Thôi được rồi, hoa cỏ có thể thành tinh, đá cũng có thể thành tinh, khỉ từ đá chui ra cũng thành tinh, tại sao một tờ ngân phiếu lại không thể thành tinh?

Không thể có kỳ thị chủng tộc chứ?

Nên chấp nhận đi, một tờ ‘ngân phiếu’ đã thành tinh.

Một khi chấp nhận loại thiết lập này, lại cảm thấy cũng rất đáng yêu nha.

Huống hồ người ta cũng không phải là ‘ngân phiếu’ bình thường, nhìn thấy chữ trên đó chưa? ‘Thiên Đình Thông Dụng Bảo Sao’ đó!

Từ xưa đến nay, có thể xưng là ‘Thiên Đình’, dường như chỉ có Viễn Cổ Thiên Đình đã sụp đổ thôi phải không?

Cũng có nghĩa là, nó rất có thể là ngân phiếu của Thiên Đình được sử dụng từ thời Viễn Cổ Thiên Đình.

Người ta xuất thân cao quý lắm, không phải loại đá tinh bình thường ở phàm gian có thể sánh được.

Trong Thiên Đình, một tờ ‘ngân phiếu’ thông dụng bị nhiễm linh lực của vô số tu sĩ cường đại của Thiên Đình, cuối cùng khai mở linh trí bước lên con đường tu hành, cũng là chuyện rất bình thường mà.

“Chết tiệt, đây là một tờ ngân phiếu!” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi lại không kìm được kêu lên kinh ngạc.

“Ngân phiếu gì?” Ước Sắt Phu tò mò hỏi.

“Không không, không có gì.

Tôi vừa nãy nhìn nhầm rồi.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi lắc đầu nói.

Kỷ Song Tuyết lại tinh ý nhận ra, ánh mắt của Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, vẫn luôn dán chặt vào một vị trí nào đó trên không trung.

Trùng hợp là, ánh mắt của Tống Thư Hàng ở hàng ghế đầu, cũng đang nhìn chằm chằm vào vị trí đó.

Cô bé cũng quay đầu nhìn về vị trí đó, nhưng chẳng thấy gì cả.

“Viện trưởng, tờ ngân phiếu này là yêu vật sao?” Tống Thư Hàng dùng phương pháp ‘truyền âm nhập mật’ hỏi.

Tróc Yêu Nhân có sự thôi thúc giết chóc mãnh liệt đối với ‘yêu’.

Vừa nhìn thấy yêu tính là sẽ bộc phát thú tính.

“Không, không phải yêu quái.

Nó nên thuộc loại ‘linh thú’, giống như hai con linh thú hải mã của cậu.” Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đáp.

Trong lúc nói chuyện, tờ ‘ngân phiếu’ trên bầu trời lại ra tay.

Chỉ thấy thân thể nó cuộn tròn lại, cuộn thành hình trụ.

Là muốn phóng thích chiêu sát thủ gì sao? 【Cái thằng nhãi con phía dưới kia, lão tử là ngân phiếu, thế nào?

Ngứa mắt ngươi à?

Ngân phiếu thì sao?

Khinh thường ngân phiếu sao?】 Từ hình trụ tròn của ngân phiếu, truyền ra âm thanh cực lớn.

Âm thanh này, được phát ra bằng phương thức ‘quần thể truyền âm nhập mật’.

Trong tai Tống Thư Hàng, Diệp Tư, ba đứa trẻ nghịch ngợm, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, đều nghe thấy âm thanh này.

Chấn động nhĩ mục.

Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi cười khổ ngoáy ngoáy tai.

Một tờ ‘ngân phiếu’ cá tính như vậy, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. 【Vị… Ngân Phiếu tiền bối này.

Chúng ta chỉ là từ trước đến nay chưa từng thấy ngân phiếu nào cá tính như tiền bối, nên mới đặc biệt kinh ngạc, chúng ta không có ác ý.

Vì vậy, không làm phiền tiền bối hàng yêu trừ ma.】 Tróc Yêu Nhân dùng phương thức truyền âm nhập mật đáp lại. 【Hừ.】 Trên bầu trời, tờ ‘ngân phiếu’ kiêu ngạo hừ một tiếng.

Sau đó, thân hình nó trải ra.

Tiếp theo, từ những phù văn cổ xưa trên thân thể nó, có một chữ sáng lên.

Đó là chữ ‘hiện’ trong ‘đoái hiện’ (hiện thực hóa/thực hiện).

“Yêu nghiệt, hiện hình!” Ngân phiếu trầm giọng quát một tiếng.

Chữ ‘hiện’ lóe lên rồi vụt tắt.

Phía dưới… bên cạnh đường cao tốc, từ một khối đất bùn, một con chuột phá đất chui ra.

Con chuột này, nhìn giống hệt chuột nhà bình thường.

Chỉ là phóng đại lên mấy lần, hơn nữa toàn thân đầy những khối cơ bắp quái dị.

Và mắt con chuột, không còn là đôi mắt đen nhỏ lồi ra, mà là đôi mắt màu nâu như diều hâu.

Trên thân con chuột, lờ mờ có năng lượng màu đen đang luồn lách.

Ánh mắt Tống Thư Hàng đanh lại.

Triệu chứng của con chuột này, cực kỳ giống với người đàn ông trung niên mà bọn họ gặp phải ngày hôm qua, và khối to lớn điên cuồng mà Hoàng Sơn Chân Quân hàng phục.

Lại là quỷ do năng lượng tà ác của ‘Cửu U thế giới’ gây ra sao?

Năng lượng tà ác của Cửu U thế giới, không chỉ tác dụng lên con người bình thường, mà thậm chí còn có thể tác dụng lên động vật bình thường sao?

Sao cứ cảm thấy… có một loại cảm giác ‘tận thế’ sắp được khai mở vậy.

Con người và động vật đều dưới một loại năng lượng quỷ dị nào đó, bắt đầu biến dị.

Sau đó, con người và động vật biến dị sẽ lan rộng nguy cơ ra toàn thế giới, hình thành tận thế! 【Phỉ, đại cát đại lợi.

Thế giới này đâu phải là thế giới của người bình thường trong phim ảnh, có tu sĩ ở đó, tình huống tận thế như thế này tuyệt đối sẽ không xảy ra.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Chít chít chít~~” Chuột cơ bắp khổng lồ bị ép hiện thân sau, phát ra tiếng kêu rít gào cấp bách tương tự sự phẫn nộ.

Nhưng đúng lúc này, một đạo kiếm quang “xoẹt” một tiếng chém qua.

Đầu chuột cơ bắp bay lên trời, nhưng vết thương lại không có một giọt máu nào… kiếm qua vô vết.

Sau khi kiếm khí lướt qua, vết thương lập tức bị đóng băng, máu không chảy ra.

Vợ của Ước Sắt Phu điều khiển xe thương mại, dần dần lái xa.

Tống Thư Hàng lờ mờ nhìn thấy, tờ ngân phiếu kia ‘cuộn’ lấy đầu chuột cơ bắp, một lần nữa ngự kiếm bay lên, biến mất vào chân trời.

Phía sau, thân thể chuột cơ bắp dưới dư uy của kiếm khí, tiêu tán ra, hóa thành mảnh vụn, hòa vào đất bùn.

Lúc này, Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi khẽ thở dài, truyền âm nói: “Tiếc thật, con chuột vừa nãy nhìn có vẻ chỉ có cường độ Nhị Phẩm, vậy mà đáng giá năm viên linh thạch Thất Phẩm!

Nếu tôi có thể hạ gục nó, thì phát tài rồi.” Năm viên linh thạch Thất Phẩm, Tống Thư Hàng trước khi mượn tiền từ Bạch Tiền Bối, toàn bộ tài sản của cậu chỉ có gần bốn trăm viên linh thạch Ngũ Phẩm, tính ra cũng gần bốn viên linh thạch Thất Phẩm!

Quả thực là một khoản tiền lớn.

Tống Thư Hàng âm thầm suy nghĩ, tờ ‘ngân phiếu’ vừa nãy đã chủ động ra tay, chém giết sinh vật bị ô nhiễm bởi ‘năng lượng thế giới Cửu U’ này, để đổi lấy phần thưởng.

Chẳng lẽ, giới tu sĩ đã bắt đầu tổ chức tiêu diệt những sinh vật bị ‘ảnh hưởng bởi năng lượng thế giới Cửu U’ này rồi sao?

Liệu có phải trước khi cậu và Hoàng Sơn Chân Quân phát hiện ‘người đàn ông trung niên’ và ‘khối to lớn điên cuồng’ kia, đã có những tiền bối cao nhân trong giới tu sĩ, phát hiện ra những mối nguy hại tương tự, và đã triển khai hành động?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, lấy điện thoại ra, mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nhanh chóng kể lại những gì mình vừa nhìn thấy trong nhóm.

Sau khi cậu gửi tin nhắn, người đầu tiên hồi đáp là Hoàng Sơn Chân Quân: “Ể?

Đã có người tiến hành hành động thanh trừ loại sinh vật ma hóa này rồi sao?

Xem ra sự việc còn phiền phức hơn chúng ta tưởng tượng.

Loại ma hóa bởi năng lượng thế giới Cửu U này, không những nhắm vào loài người, mà lại còn có thể cường hóa và cải tạo động vật.” Tiền bối Bắc Hà, người vốn luôn là người đầu tiên hồi đáp, ‘đấu sĩ luôn online trong nhóm’, gần đây lại không online.

Hắn chắc đang chuẩn bị cuối cùng cho cuộc quyết đấu vào ‘đầu tháng’.

Nhắc đến quyết đấu, ban đầu Đồng Quái Tiên Sư đề xuất quyết đấu vào ‘đêm trăng tròn, Tử Cấm chi đỉnh’ trong nhóm.

Nhưng Bắc Hà Tán Nhân nói đêm trăng tròn không rảnh, thế là hai bên cuối cùng quyết định vào ba tháng sau, tức là đầu tháng chín, tại Tử Cấm chi đỉnh, đánh một trận thống khoái.

Thiếu mất vẻ ‘bức cách’ của đêm trăng tròn, nhưng hai bên đều có chút nôn nóng, cũng không chờ được đến đêm trăng tròn.

“Hoàng Sơn tiền bối, từ hai tên bị ma hóa kia, có thể suy đoán ra kế hoạch của ‘kẻ đứng sau thế giới Cửu U’ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 942

“Khụ, thật ra, hiện tại ta vẫn đang truy bắt tên Vân Vụ kia… vẫn chưa kịp kiểm tra hai người thường bị ma hóa. ” Hoàng Sơn Chân Quân ngượng ngùng nói: “Lát nữa, ta sẽ hỏi một số đạo hữu, xem có tình báo mới nhất không.” Trong đỉnh Ma Hầu Phong, ngọn thứ sáu mươi chín của Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải nhíu mày, không biết từ lúc nào, hắn đã toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cú công kích tinh thần từ ‘khôi lỗi nhện’ trước đó, khiến đầu hắn như bị trọng kích.

Lúc đó, hắn đang ngồi thiền tu luyện, thiếu chút nữa đã tẩu hỏa nhập ma.

May mắn thay, ý chí hắn cường đại, trên người lại mang theo một món bí bảo hệ tinh thần đã chuẩn bị để ứng phó với tâm ma, tuy bị trọng thương, nhưng cuối cùng vẫn may mắn chịu đựng được cú công kích tinh thần này.

Tuy nhiên, hắn vạn vạn không ngờ, cú công kích tinh thần từ xa đó, không phải là một đợt mà là hai đợt.

Khi hắn nhanh chóng dùng đan dược chữa trị tinh thần lực, giảm bớt nỗi đau tinh thần, nghiến răng tiếp tục tu luyện… đột nhiên ý thức hắn chấn động một trận.

Giây lát sau, linh hồn hắn bị kéo vào một không gian ác mộng, chịu đựng sự áp bức tàn nhẫn.

Trong ác mộng, mọi thứ xung quanh đều có thể hóa thành kẻ thù, dù là đá, nước, cây cối, nhà cửa, động vật thậm chí là sương mù, bất cứ thứ gì mắt có thể nhìn thấy, đều sẽ hóa thành bàn tay ma quỷ vây bắt hắn, quấn lấy hắn, muốn đoạt xá nhục thân của hắn. 【Xương của ngươi, máu của ngươi, thịt của ngươi, tất cả mọi thứ của ngươi đều là của chúng ta.】【Dù ngươi trốn đến đâu, chúng ta cũng sẽ tìm thấy ngươi, đoạt được ngươi.】【Ngươi vĩnh viễn là của chúng ta, vĩnh viễn.】Những câu thoại ám muội này, khi được đọc ra bằng giọng điệu kinh khủng trong không gian ác mộng, khiến Công Tử Hải nổi da gà khắp người.

Cuối cùng, hắn nhờ vào sự trợ giúp của món 'bí bảo hệ tinh thần' trên người, cưỡng ép rút mình ra khỏi thế giới ác mộng.

Công Tử Hải có một trực giác rằng không gian ác mộng chết tiệt này, tuyệt đối không phải là một lần duy nhất.

Thứ này hẳn là một loại nguyền rủa, sẽ bám vào thân thể hắn, lợi dụng lúc hắn không đề phòng, sẽ lại kéo hắn vào không gian ác mộng.

Món bí bảo trên người hắn, có thể cứu hắn một lần, nhưng không thể mỗi lần đều bảo vệ hắn bình an.

Nếu không thể giải quyết nguồn gốc của 'ác mộng' này, sẽ có lúc hắn bị thế giới ác mộng nuốt chửng.

Nhưng Công Tử Hải đã kiểm tra kỹ lưỡng mọi ngóc ngách trên cơ thể mình, đều không phát hiện ra nơi trú ngụ của 'ác mộng trớ chú' này. 【Chẳng lẽ là ảo giác của mình, không gian ác mộng này, không phải vĩnh cửu, chỉ là một lần duy nhất sao?】Công Tử Hải âm thầm thở dài.

Thư Sơn Áp Lực Đại, tên này đơn giản là khắc tinh của hắn sao?

Lúc này, ở một bên khác.

Tờ ngân phiếu kia ngự kiếm phi hành, lại dùng ý niệm nâng đầu con chuột ma hóa, bay về phía bầu trời.

Nó bay càng lúc càng cao, xuyên qua tầng mây, vút thẳng lên.

Bay như thế này, e rằng nó sẽ bay thẳng vào không gian?

Nhưng, khi thân hình ngân phiếu tiếp tục xuyên qua tầng khí quyển… đột nhiên, thân hình nó biến mất.

Một lát sau, ngân phiếu ngự kiếm phi hành, xuất hiện trong một pháo đài bằng đá.

Trên pháo đài, vô số sợi quang rực rỡ đan xen lơ lửng, đan xen toàn bộ pháo đài trong một khối ánh sáng, trông rất mộng ảo.

Ngân phiếu dùng ý niệm nâng đầu chuột ma hóa, nhẹ nhàng quen thuộc tiến vào trong pháo đài này.

“Này, ta đến rồi.” Ngân phiếu lên tiếng gọi.

Trên quảng trường nhỏ trong pháo đài, có một bóng người đang ngồi xổm trên đất… đang đếm kiến.

“Hai trăm linh ba con, hai trăm linh bốn con…” Bóng người đang đếm kiến này, là một nữ tu.

Cô ấy có mái tóc xanh dài rực rỡ, vừa dài vừa dày.

Khi cô ấy ngồi xổm trên đất, mái tóc xanh dài như một chiếc áo choàng trải dài phía sau lưng cô ấy.

Nghe thấy tiếng của ‘ngân phiếu’, cô ấy dừng hành động đếm kiến lại, quay đầu nhìn.

Làn da cô ấy trắng như tuyết, nhìn có vẻ là lai Tây – Á, ngũ quan vừa có nét tinh tế của người phương Đông, vừa có nét lập thể của người phương Tây, đặc biệt là hàng mi dài, và màu tóc giống hệt nhau.

Khiến cô ấy trông có chút không thật… “Chà, Phiếu Tử, ngươi đến rồi à.” Nữ tu tóc xanh cười nói.

“Theo giao ước, ta đã mang thứ này đến cho ngươi rồi.

Nói thật, loại quái vật ma hóa cấp độ Nhị Phẩm thế này, ngươi lại bỏ ra năm khối linh thạch Thất Phẩm, đặc biệt nhờ ta đi chém giết nó, mang đến cho ngươi, ta thật sự không thể hiểu nổi cách suy nghĩ của ngươi.” Ngân phiếu giao đầu chuột ma hóa cho nữ tu tóc xanh đang ngồi xổm trên đất.

“Vì ta có tiền, ta tùy hứng.

Còn ngươi chỉ cần có đủ linh thạch, là có thể giúp ta làm việc.

Chúng ta cùng có lợi, như vậy không phải rất tốt sao.” Nữ tu tóc xanh cười nói.

Cô ấy có tiền, còn tờ ngân phiếu này thích tiền, hai bên hợp tác vui vẻ.

Còn về giá cả… để tờ ngân phiếu này xuất động một lần, năm khối linh thạch Thất Phẩm.

Không đúng, giá này có hơi lỗ.

“Giá này quả thực hơi lỗ.” Nữ tu tóc xanh nói.

Cô ấy nghĩ gì nói đó.

Ngân phiếu: “Hả?” “Dù ngươi là một tờ ngân phiếu, nhưng để ngươi xuất động một lần đi giết một con chuột ma hóa Nhị Phẩm, năm khối linh thạch Thất Phẩm cũng quá đắt rồi.” Nữ tu tóc xanh nghiêm túc nói.

“Hả?” Ngân phiếu ngây người một lát, sau đó phẫn nộ gào thét: “Giá này rõ ràng là do chính ngươi đưa ra mà!

Hơn nữa, ngươi không phải nói là có tiền tùy hứng sao?

Bây giờ lại muốn chối nợ không thành?” “Ừm, ta có tiền.” Nữ tu tóc xanh gật đầu, cuối cùng cô ấy búng tay một cái, năm khối linh thạch Thất Phẩm rơi xuống thân tờ ngân phiếu: “Vì vậy, dù là ta lỗ, nhưng ta vẫn sẽ trả tiền.

Ngươi cứ coi ta là người ngốc tiền nhiều đi.” “Cảm ơn đã chiếu cố, năm khối linh thạch Thất Phẩm.” Ngân phiếu cuộn lại, cuộn linh thạch vào thu lấy: “Thật sự mà coi ngươi là người ngốc tiền nhiều, chớp mắt cái ngươi bán ta đi, ta còn giúp ngươi đếm linh thạch nữa chứ.

Xì.” Cũng không biết ngân phiếu cất linh thạch vào đâu, sau khi thu tiền xong, ngân phiếu cong người ngồi xuống với tư thế ‘người’, nói: “Quả nhiên, con chuột ma hóa này, là thủ đoạn của Cửu U thế giới đúng không.

Khi ta gặp thứ này, ngửi thấy mùi ô uế nồng nặc của Cửu U thế giới, khiến ta muốn nôn.” “Ngươi đoán không sai, dù sao thì, xem ra Cửu U thế giới cũng sắp náo nhiệt trở lại rồi.” Nữ tu tóc xanh đứng dậy, đưa tay hư điểm vào con chuột ma hóa kia.

Giây lát sau, một đạo năng lượng Cửu U nồng đậm, từ trong đầu con chuột bị kích hoạt.

Đạo năng lượng thế giới Cửu U này không chỉ nồng đậm, mà còn mang theo một loại uy nghiêm vô thượng.

Ngân phiếu cảm ứng được loại uy áp này, thân hình lùi về sau, sau đó lại không tự chủ lùi lại mấy bước.

Đương nhiên, nó không có chân, chỉ là một tờ phiếu bay lùi liên tục.

“Chuyện gì thế này… Loại uy áp cấp độ này, dù ta ở Viễn Cổ Thiên Đình đã gặp qua nhiều Trường Sinh Giả như vậy, cũng hiếm khi có loại uy áp đến mức này.

Đối phương là kẻ kiệt xuất trong số các Trường Sinh Giả của

Cửu U thế giới sao?” Ngân phiếu kinh hãi nói: “Không hay rồi, ngươi kích hoạt loại sức mạnh này, đối phương sẽ không phát hiện ra nơi này chứ?” Đối với loại cường giả cấp độ này, sức mạnh tàn dư còn lại giống như phân thân vậy.

Nếu bị kích hoạt… nơi này chắc chắn đã bị phát hiện rồi chứ?

“Nếu trong tình huống bình thường, chắc chắn sẽ bị phát hiện. … Tuy nhiên, trạng thái của đối phương không đúng, bị hạn chế giữa thế giới Cửu U và hiện thế, không thể truyền cảm ứng đến đây.

Dù ta có kích hoạt sức mạnh của hắn ở đây, cũng không cần lo lắng bị hắn phát hiện.

Vì đây không phải thế giới Cửu U, ồ cáp cáp cáp.” Nữ tu tóc xanh đắc ý cười nói.

Ngân phiếu nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nó khó khăn lắm mới sản sinh ra thần trí, hao phí thiên tân vạn khổ mới có được cơ hội tu luyện.

Vì vậy, nó không muốn vô tình bị Trường Sinh Giả cường đại để mắt tới, rồi vô duyên vô cớ thân tử đạo tiêu.

“Vậy thì, tiếp theo để ta xem vị ‘kẻ đứng sau màn đen’ này ở hiện thế, không ngừng chế tạo người ma hóa và sinh vật ma hóa, rốt cuộc là muốn làm gì.” Nữ tu tóc xanh nói, đeo một đôi găng tay trắng tinh.

Sau đó, cô ấy đưa tay nắm lấy đạo sức mạnh ma hóa nồng đậm của thế giới Cửu U: “Để ta phân tích kế hoạch của ngươi xem nào!” “Này, ngươi sẽ không phải là muốn xâm nhập vào cỗ ‘sức mạnh thế giới Cửu U’ này, bắt giữ thông tin ẩn chứa bên trong đó chứ?

Đừng mà, làm vậy sẽ chết đó!” Ngân phiếu kinh hãi nói.

Dù cho đối phương bị hạn chế mạnh mẽ giữa thế giới Cửu U và hiện thế, không thể truyền tải cảm ứng đến đây.

Nhưng, nữ tu tóc xanh làm chuyện “tìm đường chết” như vậy, đơn giản là tự mình đâm đầu vào chỗ chết.

Ngân phiếu có thể khẳng định, chủ nhân của đạo năng lượng Cửu U này, ít nhất cũng là kẻ kiệt xuất trong số các Trường Sinh Giả, tương tự như Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế năm xưa vậy.

Hơn nữa, là còn sống!

Mong muốn xâm nhập vào loại ‘sức mạnh’ này để bắt giữ thông tin ẩn chứa bên trong, đơn giản là không muốn sống nữa rồi.

“Ngươi cứ tiếp tục ‘tìm đường chết’ đi, ta không đi cùng ngươi đâu!” Ngân phiếu nói xong, nhanh chóng ngự kiếm bay lên, chuẩn bị rời khỏi đây.

Để tránh ‘cửa thành cháy, cá chậu chim lồng’ (vạ lây).

Nữ tu tóc xanh quay đầu lại, nhẹ nhàng liếc nhìn ngân phiếu: “Ngươi vội cái gì, chúng ta quen biết nhau bao nhiêu năm nay, ta sẽ làm ra chuyện hại bạn bè sao? ” Ngân phiếu lập tức chìm vào suy tư.

Dường như từ khi quen biết vị nữ tu tóc xanh thần bí này đến nay, đối phương chưa từng làm ra chuyện hại bạn bè, hơn nữa đối phương từ trước đến nay không làm chuyện không nắm chắc phần thắng.

Mặc dù có chút lập dị, nhưng cô ấy quả thực là một người bạn đáng tin cậy.

Nghĩ đến đây, trong lòng ngân phiếu hơi ổn định lại một chút.

“Hơn nữa, nếu ta trong quá trình phân tích đạo ‘năng lượng thế giới Cửu U’ này, không cẩn thận trúng chiêu, dẫn đến thần niệm của chủ nhân đạo năng lượng này. …Ngươi nghĩ trong tình huống như vậy, ta sẽ giữ mồm giữ miệng, không khai ngươi ra sao?

Đó là chuyện không thể!

Chuột ma hóa là do ngươi giết, nên đến lúc đó, ta sẽ ngay lập tức khai ngươi, tờ ngân phiếu Viễn Cổ Thiên Đình này, ra!” Nữ tu tóc xanh nghiêm túc nói.

“Mẹ kiếp!” Ngân phiếu giận dữ nói.

Hoàn lại cảm động của ta vừa nãy!

Loại chuyện vô sỉ này, ngươi lại có thể mặt không đổi sắc, nghiêm túc nói ra!

“Đùa thôi mà, ngươi thật sự không có khiếu hài hước chút nào.” Nữ tu tóc xanh đột nhiên mỉm cười: “Ta làm việc ngươi yên tâm, ta từ trước đến nay không làm chuyện không nắm chắc phần thắng.” Ngân phiếu: “Hài hước đầu quỷ nhà ngươi!” Nếu không phải đánh không lại nữ tu tóc xanh này, hôm nay ngân phiếu đại gia nhất định sẽ nổi lửa thiêu rụi cái pháo đài đá này không chừng.

Trước đó, nó lại còn cảm thấy nữ tu tóc xanh này khá đáng tin cậy, mình trước đây đã mù quáng đến mức nào, mới cảm thấy cô ấy đáng tin cậy?

“Ể?” Lúc này, nữ tu tóc xanh đột nhiên chớp chớp mắt: “Ai nha không hay rồi, chơi quá đà rồi.” Ngân phiếu đại gia: “…” “Chơi quá trớn là ý gì chứ!

Đừng nói với tôi là chủ nhân của đạo ‘Cửu U năng lượng’ này theo dây leo mò tới tận cửa rồi nhé!” Ngân Phiếu vừa mới nghĩ như vậy, liền phát hiện đạo năng lượng tà ác ô uế kia ngưng tụ thành một hình cầu, lơ lửng trên đầu nữ tu tóc lam và cô ấy.

Loại uy nghiêm vô thượng đó càng thêm nặng nề, lần này Ngân Phiếu thậm chí còn không thể lùi lại — cậu ta yếu ớt khụy xuống, đây là cậu ta bị mềm chân.

Cũng hết cách, ai bảo cậu ta chỉ là một tờ Ngân Phiếu.

Chương 943

Bạn mong đợi một tờ Ngân Phiếu có xương cốt ư?

Chẳng phải là làm khó Ngân Phiếu sao, Ngân Phiếu làm gì có xương!

Ngân Phiếu nhà bạn khi làm ra lại còn nhét xương vào à!

Khối năng lượng tà ác hình cầu tròn vo, lơ lửng giữa hư không, uy nghiêm vô thượng, khiến người ta chỉ hận không thể cúi đầu bái lạy.

Nếu loại khí thế này xuất hiện trên người một nhân loại, thì chắc chắn là khí chất của nhân vật chính.

Đừng nói Ngân Phiếu mềm chân, 70-80% Linh Hoàng Ngũ Phẩm, khi tiếp xúc với uy nghiêm vô thượng này, cũng đều phải quỳ.

"Chết chắc rồi, hôm nay rốt cuộc cũng phải tiêu rồi.

Đáng thương cho tôi chỉ vì năm viên Linh Thạch Thất Phẩm cỏn con mà phải bỏ mạng." Ngân Phiếu nhớ lại, đặc biệt không cam lòng.

"Yên tâm đi, không chết được đâu." Nữ tu tóc lam cười nói, đối mặt với uy nghiêm vô thượng này, cô ấy lại chẳng hề cảm thấy chút áp lực nào — không biết là cô ấy đang cố gắng chịu đựng, hay thật sự không hề có áp lực.

"Bởi vì, đây không phải thế giới Cửu U a." Nữ tu tóc lam một lần nữa khẳng định.

Đây là thế giới hiện thực, không phải Cửu U.

Chỉ cần đối phương vẫn bị hạn chế ở thế giới Cửu U, thì sẽ không thể vượt giới đến đánh giết bọn họ.

"Không chết được ư?" Ngân Phiếu vui mừng nói: "Chẳng lẽ đối phương không cảm ứng được chúng ta sao?” “Không... chúng ta e rằng đã bị đối phương ghi nhớ rồi.

Nếu là bảng truy nã của thế giới Cửu U, thì hai chúng ta chắc đã lên bảng rồi.” Nữ tu tóc lam ha ha cười nói.

“Vãi chưởng, lỗ to rồi.” Ngân Phiếu nghiến răng nói.

“Không sao, chỉ cần cậu không tìm đường chết mà chạy đi du lịch thế giới Cửu U, thì sẽ không có chuyện gì.

Cho dù thế giới Cửu U có truy nã cậu khắp nơi, cậu chỉ cần ở thế giới hiện thực, cẩn thận một chút, bọn họ sẽ chẳng làm gì được cậu.” Nữ tu tóc lam cười ha ha nói.

Nói xong, cô ấy lại tiếc nuối nói: “Chỉ là sau khi chơi quá trớn... thì không thể phân tích thêm thông tin hữu ích nào từ nó nữa rồi.” Lời cô ấy vừa dứt, khối khí tức tà ma Cửu U tròn vo trước mắt này, ầm ầm nổ tung!

Nữ tu tóc lam đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, trong khoảnh khắc hàng ngàn trận pháp phòng hộ đã giăng ra, chặn trước vụ nổ.

Ngay cả như vậy, sau vụ nổ, pháo đài bên trong vẫn một mảng hỗn độn...

Không còn uy áp vô thượng đó nữa, Ngân Phiếu lập tức từ dưới đất lăn một vòng đứng dậy, hỏi: “Vậy cô đã phân tích được thông tin hữu ích nào chưa?” “Ừm, tạm thời chỉ có thể biết, đối phương đây là đang làm một thí nghiệm.

Thí nghiệm dung hợp 【Cửu U tà ma】 và 【nhân loại】 hoặc 【động vật】.” Nữ tu tóc lam trả lời.

“Dung hợp Cửu U tà ma và nhân loại?

Cái này cũng làm được ư?” Ngân Phiếu kinh ngạc nói.

Cho dù dùng ‘Cửu U năng lượng’ cải tạo nhân loại, cũng chỉ có thể khiến nhân loại đọa lạc, bị ô nhiễm thành Cửu U tà ma.

Dung hợp loại chuyện này, cũng làm được ư?

Quan trọng nhất là, sau khi dung hợp nhân loại và Cửu U tà ma thì làm gì?

Chẳng lẽ muốn khiến nhân loại và Cửu U tà ma biến thành một chủng tộc, rồi sống hòa bình với nhau ư?

Đùa quốc tế cái gì chứ?

“Ta không biết, có lẽ là ‘kẻ chủ mưu’ lần này, nhất thời hứng khởi, muốn hợp thể với người hoặc vật ở thế giới hiện thực gì đó chăng?” Nữ tu tóc lam cười nói: “Nhưng dù sao cũng không phải chuyện tốt đẹp gì, ta sẽ tìm cách thông báo cho các đại môn phái, chú ý một chút.” “Chuyện này tôi sẽ không tham gia vào... tôi không chơi với các người nữa, đi trước một bước đây.” Ngân Phiếu nói, cậu ta chỉ là cảnh giới Linh Hoàng Ngũ Phẩm, bị cuốn vào sự kiện cấp bậc ‘Trường Sinh Giả’ như thế này, chẳng phải là tìm đường chết sao.

Nói xong, Ngân Phiếu lại một lần nữa ngự kiếm bay lên, ‘vút ~~’ một tiếng bay xa.

“Đúng là một kẻ nóng nảy, nhưng đi cũng đúng lúc...” Nữ tu tóc lam cười duyên một tiếng, sau đó cô ấy lấy điện thoại ra, lướt mở nhóm chat. .... **Cửu Châu Nhất Hào Quần** Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “@Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn đạo hữu, ngươi đã bắt đầu nghiên cứu hai nhân loại bị ma hóa kia chưa?” Hoàng Sơn Chân Quân: “À... vẫn chưa.

Ta vẫn đang bắt Vân Vụ đạo nhân, sắp bắt được hắn rồi.

Vân Tước Tử đạo hữu, có chuyện gì sao?

Ngươi cũng rất hứng thú với chuyện này ư?” Huyền Nữ Môn Vân

Tước Tử: “Ừm... không lâu trước đây ta nhất thời hứng khởi, thôi toán ra vị trí của một con chuột bị ma hóa.

Sau đó, ta nhờ một đạo hữu giúp ta bắt con chuột ma hóa đó về, nghiên cứu một chút.

Kết quả là, ta chơi quá trớn rồi.” Hoàng Sơn Chân Quân: “Hả?

Chơi quá trớn là ý gì?

Ngươi không sao chứ?” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Xảy ra chuyện lớn rồi, ta bị ‘Cửu U thế giới’ năng lượng ô nhiễm rồi.

Hơn nữa không phải là tà năng Cửu U thế giới bình thường, năng lượng ô nhiễm ta là cấp bậc Trường Sinh Giả.

Hiện tại thân thể ta đang bị xâm thực rất nhanh, ước chừng còn hai ngày nữa, ta sẽ bị ô nhiễm hoàn toàn trở thành Cửu U tà ma.” Nói xong, cô ấy còn gửi ảnh cánh tay phải của mình — chỉ thấy vị trí cánh tay đã bị tà năng đen tối bao phủ, cánh tay vốn trắng nõn đã biến thành màu tím nhạt.

Ta là Tiểu Bạch Hạc bên vách Thiên Giác: “Vân Tước Tử tiền bối, trạng thái của người siêu cấp không ổn a.

Mau nghĩ cách khu trừ tà năng Cửu U thế giới ra!” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Thật ra ta cảm thấy làn da tím cũng khá đẹp mắt, nếu toàn thân ta đều biến thành màu tím, chắc cũng sẽ rất xinh đẹp.” Ta là Tiểu Bạch Hạc bên vách Thiên Giác: “Tiền bối, thuốc không thể ngừng.

Bị Cửu U thế giới hoàn toàn ô nhiễm thì người toi đời rồi, mau tự cứu đi!” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Ừm... sự thật là, ta không thể tự cứu.

Thực lực đối phương vượt ta mấy đại cảnh giới, ta căn bản không có sức phản kháng.

Cho nên, ta nói lần này chơi lớn rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Vậy Vân Tước Tử tiền bối, người mau chặt bỏ cánh tay đi!

Đối với tu sĩ chúng ta mà nói, thiếu mất một cánh tay, cũng có vô số cách để bổ sung lại.

Nhân lúc tà năng còn chưa hoàn toàn xâm thực thân thể người, mau chặt bỏ cánh tay này đi!” Cuồng Đao Tam Lãng cuối cùng cũng đã thoát khỏi ‘Bí cảnh chậm chạp’... nhưng lúc này hắn vẫn đang trên phi kiếm dùng một lần, được đưa đến đảo Linh Vũ Điệp.

Hắn rảnh rỗi không có việc gì làm, online lướt ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thì lại thấy chuyện này.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Sớm đã muộn rồi a, sự thật là ngay khoảnh khắc đầu tiên ta chơi quá trớn, tà năng Cửu U thế giới này đã xâm chiếm cánh tay ta và phần lớn nửa người bên phải.

Ta tổng không thể chặt bỏ nửa thân mình được a.

Ta hiện tại tập trung toàn lực, cũng chỉ có thể làm chậm quá trình xâm thực của tà năng.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bổ sung: “Sở dĩ chỉ gửi ảnh cánh tay, cũng là chuyện hết cách mà.

Tuy ta tính cách cởi mở, nhưng ta dù sao cũng là nữ tu, tổng không thể cởi bỏ y phục, gửi cả ảnh thân thể mình vào nhóm được.

Chỉ là, Tam Lãng ngươi muốn xem không?

Ta có thể riêng tư gửi cho ngươi xem đó.” Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Hoàng Sơn Chân Quân: “Vân Tước Tử đạo hữu, có cần giúp đỡ không?” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Ừm, cần, rất cần.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói: “@Tuyết Lang Động Chủ, tiểu Tuyết Lang, ta cần ngươi giúp đỡ, đợi sau khi thân thể ta bị tà năng ‘Cửu U thế giới’ hoàn toàn xâm thực, ngươi hãy phong ấn ta lại.

Sau đó, ta muốn nghiên cứu kỹ thân thể mình.

Chủ yếu là trận pháp phong ấn do chính ta thiết lập lúc ban đầu đã bị vụ nổ phá hủy.

Vốn dĩ còn có một cái dự phòng, nhưng trận pháp dự phòng cũng bị vụ nổ ảnh hưởng...

Trong trận pháp đều đã dung nhập tà năng Cửu U thế giới.

Ta hơi không dám dùng trận pháp phong ấn dự phòng để phong ấn mình, sợ xảy ra ngoài ý muốn.” Ngươi còn biết từ ‘ngoài ý muốn’ ư!

Cuồng Đao Tam Lãng thầm mắng trong lòng.

Thất Tu Tôn Giả, đã lâu không xuất hiện, lên tiếng hỏi: “Vân Tước Tử đạo hữu, ngươi sẽ không phải là cố ý dùng thân thể mình, để thử nghiệm ‘tà năng Cửu U thế giới’ cải tạo thân thể chứ?” Vân Tước Tử đạo hữu gửi một tràng cười: “Ha ha ha ha.

Thật ra là một sự cố ngoài ý muốn, thật sự là chơi quá trớn rồi.

Trước đây theo dự tính của ta, nhiều nhất là một phần thân thể ta bị nhiễm tà năng ‘Cửu U thế giới’, có thể tự mình trải nghiệm loại ô nhiễm và cải tạo đặc biệt này, phân tích nguyên lý của loại cải tạo này... nhưng không ngờ, mức độ ô nhiễm của tà năng nghiêm trọng hơn ta tưởng.

Nhưng không sao, thân thể ta sẽ không có vấn đề gì, các ngươi cũng biết sự đặc biệt của thân thể ta... cho dù bị tà năng Cửu U thế giới hoàn toàn ô nhiễm cũng không sao cả.

Cho nên, mọi người cứ bình tĩnh chút, đừng quá lo lắng.” Thất Tu Tôn Giả: “Có lẽ ta hơi hiểu rồi, vì sao ngươi lại ưng Tam Lãng đến thế.” Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “[Biểu cảm cười lớn].” Cuối cùng, Vân Tước Tử đính kèm kết quả phân tích của mình: “Ta nghi ngờ, sinh vật ma hóa là một thí nghiệm.

Đây là một thí nghiệm dung hợp Cửu U tà ma và con người hoặc động vật.” ....

Một bên khác.

Khi trời dần tối, Joseph dẫn mọi người xuống đường cao tốc trước, tìm chỗ nghỉ chân một đêm.

Tống Thư Hàng ngửa đầu nhìn trời — đáng tiếc thật, nếu ngồi pháp bảo phi hành của Diệp Tư thì giờ này đã đến khu Giang Nam rồi.

Phòng ở nơi nghỉ chân, chỉ còn lại phòng đôi và phòng ba người.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng và Joseph được phân vào một phòng để nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu ấy nghi ngờ đây có phải là Joseph cố ý không.

Joseph đương nhiên là cố ý, hắn chờ chính là đêm nay.

Vừa đến tối, Joseph hai mắt sáng rực, vui vẻ nói: “Sư phụ, người có muốn kiểm tra tiến triển tu luyện gần đây của đệ tử không?” Joseph cảm thấy công phu của mình gần đây tiến triển rất tốt.

Thể chất, sức chịu đựng đều mạnh hơn không ít, khiến hắn có cảm giác nhầm tưởng mình đã hồi phục tuổi trẻ.

Cho nên, hắn nóng lòng muốn thể hiện trước mặt sư phụ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng còn chưa trả lời hắn, Joseph đã nóng lòng trong phòng nghỉ mà tập 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》lai.

Tống Thư Hàng: “......” Nửa đêm canh ba, người khác hoặc là đang ngủ, hoặc là đang làm đủ thứ chuyện lãng mạn với bạn gái.

Còn cậu ấy, vậy mà phải nhìn một chú ngoại quốc, trước mặt mình tập thể dục thể thao theo đài phát thanh, hơn nữa còn là bản tăng tốc.

Chết tiệt!

Nhưng, đây đều là tự cậu ấy chuốc lấy.

Một hiệp tập xong, Joseph mong đợi nhìn Tống Thư Hàng, khát vọng nhận được lời bình của sư phụ.

Chương 944

“Rất tốt, rất không tệ.” Tống Thư Hàng cười nói, cậu ấy cảm thấy nụ cười của mình lúc này, nhất định là đang cố gượng cười.

Không thể để Joseph tiếp tục luyện 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 nữa, quá thảm, quá xấu hổ.

Vậy nên... dạy hắn chút gì đó đi?

Nếu nói về việc dạy Joseph tu luyện, 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 chắc chắn không thể dạy, đây là công pháp của Thông Huyền đại sư.

Muốn dạy cũng phải thông qua sự đồng ý của Thông Huyền đại sư.

Ngoài 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 ra, Tống Thư Hàng bây giờ tùy tiện tìm một bộ công pháp luyện thể đại trà, cũng rất đơn giản.

Bản thường 《Hỏa Diễm Đao》, 《Thổ Linh Côn》, 《Ngự Hỏa Quyết》, 《Kiếm Thuật Trúc Cơ Cơ Sở》, v.v., chỉ cần bỏ ra một hai viên Linh Thạch Tam Phẩm, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Mà Joseph tuy rằng trẻ hơn Tống bố, Tống mẹ vài tuổi, nhưng tuổi tác cũng đã lớn rồi, đã sớm qua độ tuổi Trúc Cơ tu chân.

Cho dù dược lực của bản Tẩy Thể Dịch suy yếu trong tay Tống Thư Hàng, Joseph cũng không thể chịu đựng được.

Đưa công pháp tu chân cho hắn, nhưng không có ‘Tẩy Thể Dịch’ thích hợp phối hợp, hắn cũng rất khó luyện ra trò trống gì — có lẽ luyện mười mấy, hai mươi năm, mới có thể khai mở một hai khiếu huyệt chăng?

Tống Thư Hàng trầm tư suy nghĩ.

Nói thật, nghị lực của Joseph đúng là rất đáng gờm — ban đầu Tống Thư Hàng cứ tưởng Joseph chỉ là nhất thời hứng thú, dựa vào sự yêu thích 'Âu Lạc công phu' mà kiên trì tu luyện 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》.

Đợi khi hắn hết hứng thú, chắc sẽ không kiên trì được lâu.

Nhưng người ta từ khi học được thể dục thể thao theo đài phát thanh, vẫn luôn kiên trì tu luyện cho đến bây giờ, mỗi ngày đều luyện mấy chục hiệp.

Hơn nữa nhìn cái vẻ này của hắn, chắc chắn sẽ luyện đến thiên hoang địa lão.

Tống Thư Hàng từ rất sớm đã từng cân nhắc... nếu sau này, đợi khi cậu ấy tìm được 'Thế Ngoại Đào Nguyên', vẫn còn hữu duyên với Joseph, không ngại đưa hắn đi một đoạn đường.

Kết quả, Joseph trực tiếp chuyển đến làm hàng xóm của cậu ấy... cái duyên này coi như đã được cưỡng chế kết giao.

Vậy nên, dạy hắn chút gì đó đi!

Joseph thấy Tống Thư Hàng vẻ mặt trầm tư, cũng không quấy rầy, yên lặng đợi Tống Thư Hàng đưa ra lời bình — thậm chí trong lòng còn mơ hồ có chút mong đợi.

"Tôi đây... có một bộ kiếm pháp." Lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Cậu ấy đã suy nghĩ rất lâu, nghĩ đến trong tay mình có một bộ 'kiếm pháp', cũng là bộ kiếm thuật duy nhất cậu ấy học được — 《Thánh Quang Kiếm Thuật》.

Bộ kiếm thuật này, nghe nói là một vị tiền bối trong giới tu sĩ rảnh rỗi sinh nông nổi, kết hợp với phương pháp tu luyện của phương Tây, cải biên ra.

Joseph cũng là người phương Tây, nói không chừng bộ kiếm thuật này sẽ thích hợp với Joseph hơn?

Chỉ là... bộ kiếm thuật này sau khi cải tạo, đã là một bộ kiếm thuật tu sĩ.

Cho dù truyền thụ cho Joseph, đối phương khi chưa khai mở khí huyết chi lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể múa kiếm cho có dáng.

Cũng không biết trong giới tu chân, có phương pháp nào có thể khiến người tuổi đã lớn, khai mở tâm khiếu để tu luyện hay không.

Ví dụ như bản ‘Tẩy Thể Dịch’ cải lương, hoặc là pháp môn khai mở tâm khiếu đặc biệt, thời gian lâu một chút cũng không sao, chỉ cần có thể khai mở tâm khiếu là được.

Không chỉ vì Joseph, mà còn vì gia đình của chính mình.

Cha mẹ mình, cũng đã sớm bỏ lỡ độ tuổi tu luyện.

Tuy trong tay mình có vật kéo dài tuổi thọ, nhưng, sau này chuyển vào Động Thiên Phúc Địa... nếu có thể khiến cha mẹ khai mở vài tâm khiếu, tu luyện ra khí huyết chi lực cũng là rất tốt.

Joseph nghe Tống Thư Hàng nói vậy, lập tức trở nên căng thẳng — lời này của sư phụ Tống Thư Hàng, có phải là đại biểu cho việc muốn chính thức dạy mình võ học cao cấp hơn rồi không?

“Bộ kiếm pháp này, tên là 《Thánh Quang Kiếm Thuật》.

Khi thi triển ra, có uy năng phá tà.

Chỉ là... thật ra thực lực của ngươi bây giờ quá thấp, căn bản không thể phát huy được uy năng của bộ kiếm thuật này.” Tống Thư Hàng nói.

Joseph trong lòng chùng xuống.

“Nhưng mà... tôi có thể dạy cho ngươi kiếm thức trước.

Cho dù ngươi tạm thời không thể phát huy được uy năng phá tà của bộ kiếm pháp này, các chiêu thức của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 cũng là những chiêu thức diệu kỳ hiếm có.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cứ để Joseph luyện cho có dáng trước đã.

Sau này, nếu có thể tìm được phương pháp để người lớn tuổi cũng có thể khai mở tâm khiếu, thì sẽ dạy hắn kiếm quyết phối hợp, phát huy uy năng chân chính của bộ kiếm thuật này.

Quan trọng nhất là 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 khi múa lên trông khá đẹp mắt, ít nhất cũng có ‘phong thái cao thủ’, hơn hẳn 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 rất nhiều.

“Sư phụ, người dạy con kiếm thuật ngay tại đây sao?” Joseph tò mò hỏi.

“Do điều kiện hạn chế, tôi trước tiên sẽ dạy cho ngươi thức thứ nhất của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đẩy, đẩy hai chiếc giường sang một bên, để lộ ra một khoảng trống nhỏ.

Sau đó, cậu ấy đưa tay mở túi hành lý của mình, rồi từ trong đó lấy ra Bảo đao Bá Toái. 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, thật ra nên dùng cự kiếm để thi triển, nhưng cự kiếm dự phòng của Tống Thư Hàng đang ở trong túi thu nhỏ một tấc, thì lại không tiện lấy ra.

Cho nên, đành dùng Bảo đao Bá Toái tạm vậy.

“Tôi sẽ thị phạm một lần trước, ngươi hãy xem cho kỹ.” Tống Thư Hàng nói.

Joseph mở to mắt, chăm chú nhìn Tống Thư Hàng, sợ bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

“Thánh Quang Kiếm Thuật, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.” Tống

Thư Hàng trầm giọng hô một tiếng, rồi cứng đầu mà kèm thêm câu kiếm quyết xấu hổ đó: “Thánh quang ơi, cái ác kia trông đáng để chiến đấu!” Dùng đao để thi triển chiêu thức của cự kiếm, nên trông có chút gượng gạo.

Nhưng, thức thứ nhất của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, công bằng mà nói, rất tinh diệu.

Dù sao người cải biên kiếm thuật này là một tiền bối cao nhân, ít nhất cũng có tu vi từ Lục Phẩm trở lên. 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 sau khi cải biên có thể dùng từ kiếm thuật Nhị Phẩm cho đến Lục Phẩm.

Khi Tống Thư Hàng chém ra chiêu cuối cùng, ánh sáng thánh khiết xuất hiện trên kiếm.

Kiếm mang rung rung, ngưng tụ không tan, bám trên Bảo đao Bá Toái, nhưng không hề tiết ra chút nào.

Rõ ràng là kiếm mang, nhưng khi nhìn thấy ánh sáng thánh khiết này, lại khiến người ta cảm thấy tâm thần tĩnh lặng, có một cảm giác ấm áp.

Joseph ngây người, cái màu trắng tinh kia, là kiếm khí ư?

Bộ 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 này mạnh quá!

Tuy tên của bộ kiếm thuật này nghe có chút kỳ lạ.

Nhưng, cái tên kỳ lạ hoàn toàn không thể che giấu uy lực của bộ kiếm thuật này.

Kiếm khí đó, đây chính là kiếm khí đó!

Trong phim công phu Âu Lạc, bình thường cũng chỉ có cao thủ đỉnh cấp mới thi triển được kiếm khí.

Trước đây hắn cảm thấy sư phụ một quyền đánh nổ không khí, đã là đỉnh của chóp rồi.

Không ngờ, sư phụ ngay cả kiếm khí cũng biết.

Tống Thư Hàng chỉ làm đến đó, cổ tay khẽ rung, kiếm khí trên Bảo đao Bá Toái tan đi.

“Thấy rõ chưa?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

“Chỉ nhớ được sáu phần.” Joseph thành thật trả lời, hắn đã rất tỉ mỉ để ghi nhớ từng chi tiết, nhưng trí nhớ tức thời của con người là có hạn, hơn nữa hắn đã không còn trẻ nữa...

“Không tệ, ít nhất cũng đạt điểm đạt yêu cầu rồi.

Tiếp theo, tôi sẽ tách thức này ra, từng bước một dạy cho ngươi.

Đợi khi nào ngươi luyện thuần thục thức này, có cơ hội tôi sẽ dạy cho ngươi thức tiếp theo.” Tống Thư Hàng nói.

Joseph mong đợi nói: “Sư phụ, con đã nhập môn rồi sao?” “Chuyện nhập môn... hãy khoan đã.” Tống Thư Hàng trầm tư một lát rồi nói: “Đợi khi nào tôi thấy có thể, tự nhiên sẽ nhận ngươi nhập môn.

Ngươi không cần phải sốt ruột.

Hơn nữa, chuyện thu đồ đệ, rất phức tạp.” Một khi nhập môn, đó chính là danh phận sư đồ.

Ít nhất, cũng phải đợi Joseph khai mở tâm khiếu, chính thức bắt đầu tu hành rồi, hãy nói đến danh phận sư đồ này.

“Ngoài ra... khác với bộ công pháp luyện thể cơ sở trước đây.

Bộ 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 này, không có sự đồng ý của tôi, tuyệt đối không được phép truyền ra ngoài.

Điểm này, ngươi nhất định phải nhớ.” Tống Thư Hàng nghiêm túc

nói.

Vì cảm thấy có duyên phận nhất định với Joseph... vậy thì, cấm kỵ của tu sĩ, ít nhất cũng phải để Joseph hiểu rõ.

“Con biết rồi, sư phụ.” Joseph trả lời.

“Vậy chúng ta bắt đầu thôi, ngoài ra, khi thi triển kiếm thuật này, tốt nhất nên niệm kiếm quyết 【Thánh quang ơi, cái ác kia trông đáng để chiến đấu!】” Tống Thư Hàng nói.

Joseph: “Nhất định phải niệm ư?” “Nếu niệm, uy lực sẽ lớn hơn.

Nếu không niệm, uy lực sẽ giảm đi rất nhiều.

Ngươi tu luyện thì thầm niệm là được.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Joseph: “Con niệm, con niệm!” ....

Một giờ sau.

Chương 945

Joseph mượn ‘Bảo đao Bá Toái’ của Tống Thư Hàng, nỗ lực tu luyện thức thứ nhất của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, trong miệng khẽ hô: 【Thánh quang ơi, cái ác kia trông đáng để chiến đấu!】 Nhưng Bảo đao Bá Toái đối với hắn hơi quá nặng, mỗi khi luyện vài hiệp, hắn không thể không dừng lại nghỉ ngơi, nhưng tinh thần lại vô cùng phấn chấn.

Tuy chỉ là múa cho có dáng... nhưng luyện lên quả nhiên tốt hơn 《Thời Đại Đang Vẫy Gọi》 rất nhiều, ít nhất không thảm đến thế.

Nhìn Joseph dần nhập môn, Tống Thư Hàng liền lấy điện thoại ra, mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Cậu ấy muốn hỏi các tiền bối, trong giới tu sĩ có phương pháp nào có thể khiến người lớn tuổi, khai mở khiếu huyệt trong cơ thể không?

Vừa online, liền phát hiện nhóm chat hôm nay đặc biệt náo nhiệt.

Tiền bối ‘Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử’ hiếm khi online đã online, và kể lại quá trình cô ấy ‘lấy thân làm chuột’ để nghiên cứu ‘chuột ma hóa’.

Tống Thư Hàng suýt nữa phun ra — hóa ra con chuột ma hóa lúc đó, là Vân Tước Tử tiền bối nhờ tờ ‘Ngân Phiếu’ mang đi à.

Kéo xuống dưới.

Sau đó, cậu ấy thấy tin nhắn của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả: “@Bá Đao Tống Nhất, Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi còn chưa đến khu Giang Nam sao?” Nhưng, đây là tin nhắn từ mấy tiếng trước rồi.

Ngoài Bạch Tôn Giả, Thông Huyền đại sư vậy mà cũng @ cậu ấy một lần... không biết Thông Huyền đại sư tìm cậu ấy có chuyện gì?

Sau đó lại là tin nhắn của Bạch Tôn Giả: “@Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Vân Tước Tử đạo hữu, nếu muốn tiêu trừ ‘tà năng Cửu U thế giới’, có thể cân nhắc đi tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu, trên người cậu ấy có một vật, hiệu quả khu trừ tà năng Cửu U thế giới không tệ.” Bạch Tôn Giả đương nhiên nói đến hạch tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng, thứ đó đơn giản là khắc tinh của Cửu U tà ma và tà năng.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Cảm ơn Bạch đạo hữu... ta trước tiên sẽ phong ấn thân thể mình lại, nghiên cứu kỹ một chút rồi nói.

Đợi khi ta nghiên cứu xong, sẽ nhờ Bá Đao đạo hữu giúp ta một tay.” Tự mình nghiên cứu chính mình?

Cái này nghiên cứu kiểu gì đây?

Kéo xuống tiếp, là Diệt Phượng công tử và vài đạo hữu đang trao đổi tâm đắc tu luyện gần đây.

Những tâm đắc tu luyện này, đều là kinh nghiệm của Ngũ Phẩm trở lên.

Tống Thư Hàng xem từ đầu đến cuối, tuy vẫn còn ‘như nhìn hoa trong sương’, nhưng mơ hồ lại cảm thấy có không ít thu hoạch.

Bản ghi chat trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, khắp nơi đều là bảo bối.

Đợi khi Tống Thư Hàng sau này thăng lên Ngũ Phẩm, những tâm đắc tu luyện mà các tiền bối trong nhóm chat này bàn luận, đều sẽ trở thành tài sản quý giá của cậu ấy.

Sau khi xem xong tin nhắn trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Tống Thư Hàng bắt đầu trả lời: “@Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối, chúng ta trên đường đến khu Giang Nam đã xảy ra chút trục trặc...

hiện tại, vẫn đang trên đường đến khu Giang Nam.

Ước tính trưa mai mới đến. @Vân Du Tăng Thông Huyền, Thông Huyền đại sư, tìm con có chuyện gì sao?" Bạch Tôn Giả vừa hay đang online, nên rất nhanh đã trả lời tin nhắn của Tống Thư Hàng: "Trưa mai mới đến?

Nếu đã như vậy, ta trước tiên đi mượn lò luyện, đi luyện chế chút đồ vật thú vị." "Luyện đồ vật?

Bạch tiền bối muốn luyện chế thứ gì đó sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

"Đợi luyện thành rồi nói, bây giờ tạm thời giữ bí mật.

Như vậy, ta sẽ không đợi ngươi ở khu Giang Nam, đợi khi ta luyện xong bảo vật rồi, sẽ đến tìm ngươi." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: "Không vấn đề gì." "Vậy hẹn gặp lại sau này...

À, Thư Hàng tiểu hữu.

Ngươi có biết phần mềm chat mà chúng ta đang dùng này, có chức năng thành viên VIP không?" Bạch Tôn Giả đột nhiên nói.

Tư duy nhảy cóc của Bạch tiền bối cũng lớn thật a.

"Con biết chứ, hơn nữa phần mềm chat này đặc biệt hút tiền, thành viên VIP còn chia ra nhiều loại hình khác nhau, mỗi loại đều phải thu một khoản tiền.

Trước đây là học sinh nghèo, con chỉ có thể nuôi hai ba loại thành viên VIP." Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Tôn Giả: "[Biểu cảm mỉm cười], ta sau khi đăng ký tài khoản này, đã mở tất cả các chức năng thành viên VIP." Tống Thư Hàng: "[Biểu cảm cười ngoác miệng] Ha ha." Nói đến đây, Bạch Tôn Giả bây giờ có rảnh rỗi lắm không?

Vậy mà lại chat với cậu ấy về phần mềm chat này, khoe khoang tất cả các chức năng thành viên VIP?

Bạch Tôn Giả: “Gần đây, ta phát hiện phần mềm chat này, thành viên VIP có một chức năng rất không tệ, đó chính là chức năng 【tin nhắn nhóm chuyển vùng】.

Hôm qua ta định dọn dẹp bộ nhớ điện thoại thì không cẩn thận xóa sạch tất cả bản ghi chat.

Thế là, ta từ 【bản ghi tin nhắn nhóm chuyển vùng】, xem lại bản ghi chat của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ mấy ngày nay, sau đó, ngươi đoán xem ta đã thấy gì?

Ta bất ngờ phát hiện một bản ghi rất thú vị — đó là bản ghi tin nhắn khi chúng ta ở ‘Dao Trì Thiên Giới’.

Nó có nhiều nội dung hơn bản ghi trong điện thoại của ta không ít.” Tống Thư Hàng: Σ(°△°|||) Vãi chưởng, cái này cũng được ư?

Quá khoa trương rồi!

“Bạch tiền bối, con nói đó là một tai nạn bi thảm, người có tin không?” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Bạch Tôn Giả: “Ừm, hóa ra là tai nạn?

Được rồi... ta không chấp nhặt với ngươi nữa.” Bạch Tôn Giả gần đây, bất ngờ lại dễ nói chuyện như vậy!

Đặc biệt có phong thái tiền bối, đại nhân có đại lượng.

“Cảm ơn Bạch tiền bối đã thông cảm!” Tống Thư Hàng xúc động đến rơi nước mắt.

“Chuyện nhỏ, không có gì.

Vậy chúng ta hẹn gặp sau...

Ừm, nói không chừng ta luyện khí sẽ tốn chút thời gian, dù sao trước đại chiến của Bắc Hà và Đồng Quái, ta chắc chắn sẽ kịp quay về.” Bạch Tôn Giả bổ sung.

Nói xong, Bạch Tôn Giả liền offline.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ ngực, lại tránh được một kiếp rồi.

Đúng lúc này, Thông Huyền đại sư online.

Vân Du Tăng Thông Huyền: “@Bá Đao Tống Nhất, còn đó không?

Thư Hàng sư đệ?

Ta là Tam Nhật, chiếc điện thoại mới mua của ta nổ rồi, nên chỉ có thể mượn điện thoại của Phương Trượng sư phụ để online tìm ngươi trước.

Nha nha cái phi, vốn dĩ thấy chiếc điện thoại kiểu mới này trông rất đẹp mắt, muốn mua về để cải tiến một chút.

Nhưng còn chưa ấm tay, cái thứ này đã nổ rồi.

Lát nữa, ta sẽ đi xử lý nhà sản xuất điện thoại này, thật sự là làm hại mạng người.

Cái thứ này mang lên máy bay, còn có thể làm nổ máy bay nữa!” Tống Thư Hàng: “......” Vân Du Tăng Thông Huyền: “Ta vừa xem bản ghi chat rồi, ta vốn dĩ hôm nay cũng đến khu Giang Nam, định tìm ngươi để đón ba đứa trẻ nghịch ngợm về.

Nhưng ngươi còn chưa đến, bên ta đột nhiên lại có chút chuyện gấp, nên đành phải quay về trước rồi.

Cho nên bây giờ, ta muốn làm phiền ngươi trông chừng thêm ba đứa trẻ nghịch ngợm Quả Quả kia, nhiều nhất là hai ba ngày ta sẽ đến đón bọn chúng về.” Tống Thư Hàng: “Không vấn đề gì, Tam Nhật sư huynh.” “Nếu ba đứa trẻ nghịch ngợm đó không nghe lời, cứ việc ra tay đánh, đừng khách khí.

Trẻ nghịch ngợm chính là thiếu dạy dỗ, hơn nữa bọn chúng da dày, đánh mấy cái sẽ không chết đâu.” Vân Du Tăng Thông Huyền tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “Con sẽ cố gắng...

Thật ra Quả Quả bọn chúng vẫn khá nghe lời mà.” “Ngươi chính là đối xử quá tốt với lũ trẻ nghịch ngợm đó, nên Quả Quả lần này sau khi về chùa, suốt ngày lẩm bẩm muốn đến chỗ ngươi chơi nữa.” Vân Du Tăng Thông Huyền cười hắc hắc: “Vậy cứ quyết định vậy đi, đợi hai ba ngày nữa gặp mặt, sư huynh ta sẽ mang cho ngươi một thứ đồ thú vị.

Cứ quyết định vậy nhé, 886.” Tống Thư Hàng: “886” Sau khi Tam Nhật sư huynh offline, Dược Sư mới từ từ xuất hiện, dùng giọng nói nói: “Ta mẹ nó, đột nhiên thấy Thông Huyền đại sư nói chuyện, ta còn tưởng tận thế đến rồi.” Diệt Phượng công tử: “Ta cũng bị giật mình, tưởng Thông Huyền đại sư sắp phá công rồi.” Phá Dương Kích Quách Đại: “[Biểu cảm đầu chó đáng yêu]” Cuồng Đao Tam Lãng: “[Biểu cảm đấm đầu chó lầu trên]” Cuồng Đao Tam Lãng: “Oa ha ha ha, lâu rồi không thấy đầu chó của Quách Đại đạo hữu, không đấm một phát thì có lỗi với tay Lãng này quá.” Diệt Phượng công tử: “[Biểu cảm đấm đầu chó lầu trên]” Dược Sư: “[Biểu cảm đấm đầu chó lầu trên]” Diệt Phượng công tử: “Dược Sư đạo hữu, ta đấm Tam Lãng, ngươi đấm ta làm gì?” Dược Sư: “Độ trễ mạng ~ Ta bây giờ đang mật ngọt với Tử Yên ở một nơi đặc biệt hẻo lánh, tín hiệu không được tốt lắm.

Hơn nữa điện thoại của ta cũng quá cũ rồi, đang cân nhắc đổi cái mới, rồi nhờ đạo hữu cải tiến lại một chút.” Diệt Phượng công tử: “......” Dược Sư đạo hữu, cái đạo lý khoe ân ái, chết nhanh, ngươi có hiểu không?

Tống Thư Hàng: “Dược Sư tiền bối, đừng mua nhãn hiệu mà Tam Nhật sư huynh vừa nói, nó sẽ nổ đấy.” Dược Sư: “Tam Nhật mua nhãn hiệu gì?” Tống Thư Hàng: “À, vừa nãy sư huynh không nói nhãn hiệu à?

Vậy hỏi lại anh ấy đi.” Khoe ân ái đủ kiểu!

Phá Dương Kích Quách Đại: “Tam Lãng ngu ngốc a, cái đầu chó đáng yêu vừa nãy, là ảnh Đậu Đậu hồi nhỏ đó.

Ta đưa đầu chó lên, không có ý muốn ngươi đấm đâu.

Ngoài ra, Đậu Đậu gần đây sắp lấy vợ rồi, chỉ số giận dữ rất cao đấy. @Ta là Chó Trung Thành của Hoàng Sơn Đại Nhân.

Không cần cảm ơn ta, ta là Quách **.” Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Ta là Chó Trung Thành của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Buồn quá, nhớ quá.

Bà xã trong game cả ngày không online, đừng làm phiền ta.” Phá Dương Kích Quách Đại: “......” Đang nói chuyện, Hiến Công Cư Sĩ online.

Vừa online, hắn liền trực tiếp gọi Tống Thư Hàng: “@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu còn đó không?” Tống Thư Hàng: “Còn đây...

Hiến Công tiền bối đã hấp thu xong Long Ma dược tề chưa?” “Hấp thu thành công rồi, tiếp theo ta phải tìm chỗ bế quan, đi xung kích cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả.

Trước đó, ngươi cho ta một tọa độ, ta có một món đồ muốn phi kiếm truyền thư cho ngươi.” Hiến Công Cư Sĩ cười nói, nỗi lo tiềm ẩn nhiều năm đã được loại bỏ, tâm trạng của Cư Sĩ rất tốt.

Tống Thư Hàng lập tức mắt sáng rực: “Chẳng lẽ là món đồ đó?” “Chính là món đồ đó!” Hiến Công Cư Sĩ cười nói.

Trước đây, sau khi nhận được thi thể Long Ma từ Bạch Tôn Giả, Hiến Công Cư Sĩ và Tống Thư Hàng để cảm ơn Bạch Tôn Giả, đã âm thầm chuẩn bị luyện chế một món pháp khí tên là 【Long Vĩ Độn Ảnh】.

Loại pháp bảo này, có thể cố định gia tăng thêm chút tốc độ phi hành cho phi kiếm, từ đó đột phá tốc độ giới hạn của bản thân, Bạch Tôn Giả vốn thích phi kiếm chắc chắn sẽ rất thích.

Mà hiện tại, Hiến Công Cư Sĩ đã luyện thành bảo vật này.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, bảo bối này đến đúng lúc — theo một nghĩa nào đó, có thể nói là cơn mưa rào kịp lúc.

Trước đây, tuy Bạch Tôn Giả miệng nói không để tâm chuyện xảy ra ở ‘Dao Trì Thiên Giới’, nhưng nếu có món 【Long Vĩ Độn Ảnh】 này làm quà tặng, Bạch Tôn Giả mà vui vẻ, thì càng sẽ không chấp nhặt chuyện ảnh Phượng Quan, Phượng Bào vô tình bị lộ ra ở ‘Dao Trì Thiên Giới’ nữa!

Đây chính là vũ khí lợi hại để khiến Bạch tiền bối tâm trạng đại hảo.

“Hiến Công tiền bối, con ngày mai sẽ đến khu Giang Nam, đến lúc đó con sẽ gửi tọa độ cho người, người phi kiếm truyền thư cho con là được.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Hiến Công Cư Sĩ trả lời: “Không vấn đề gì.

Vừa hay ta cũng phải tranh thủ thời gian, chuẩn bị một chút cho việc bế quan xung kích cảnh giới.” Tống Thư Hàng: “Chúc tiền bối thăng cấp thuận lợi.” Diệt Phượng công tử: “Chúc tiền bối thăng cấp thuận lợi, đến lúc đó sẽ phải xưng tiền bối Hiến Công Tôn Giả.” Sau đó, các đạo hữu online trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng đều gửi lời chúc phúc chân thành của mình.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng lại lên tiếng: “Nghe nói sau khi thăng cấp Tôn Giả, có thể đổi một đạo hiệu vang dội hơn gì đó...” Câu nói tiếp theo của Tam Lãng, còn chưa kịp gửi ra.

Cửu Vị Hiển Thân ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ Vĩnh Viễn Online Thánh Đấu Sĩ Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên xuất hiện: “Tam Lãng đạo hữu, những lời phía dưới đừng nói nữa.

Chương 946

Ngươi tháng này đã không còn thích hợp để tìm đường chết nữa rồi.” Đáng tiếc, Bắc Hà Tán Nhân rốt cuộc vẫn chậm một bước.

Câu nói tiếp theo của Cuồng Đao Tam Lãng, gần như cùng lúc với Bắc Hà Tán Nhân mà gửi ra: “Ví dụ như đạo hiệu Hạch Bạo Tôn Giả, chắc chắn sẽ rất vang dội.

Hiến Công tiền bối người thấy sao?” Hiến Công Cư Sĩ: “A a a a a a.” Một chuỗi dài ‘a a’, thể hiện đầy đủ tâm trạng của Hiến Công Cư Sĩ lúc này.

Bắc Hà Tán Nhân thở dài một tiếng u u, cho dù là hắn, cũng không thể cứu thêm một mạng cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Hắn vừa nãy lại một lần nữa nóng đầu, nói ra câu đùa lạnh không nên nói!

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, tạm thời đều yên tĩnh lại.

Tất cả mọi người đều biết, Hạch Bạo là một vết sẹo cũ trong lòng Hiến Công Cư Sĩ, nhắc đến là những chuyện máu tanh ngày xưa.

Trước đây, ai nhắc đến chuyện này với Hiến Công Cư Sĩ, Cư Sĩ sẽ nổi giận với người đó.

Sau này, cùng với thân thể và thực lực của Hiến Công Cư Sĩ dần dần hồi phục, đối với chuyện Hạch Bạo cũng không còn cấm kỵ như trước nữa, vết sẹo cũ này dường như cũng đang dần lành lại.

Nhưng hành vi của Tam Lãng đạo hữu lúc này, chính là ở ngay chỗ vết sẹo cũ trong lòng Hiến Công Cư Sĩ, lại đâm thêm một nhát dao a.

Lâu sau, Hiến Công Cư Sĩ trả lời: “Xin nhận lời vàng của Tam

Lãng đạo hữu...

đợi bản tọa thăng cấp Tôn Giả, sẽ tặng Tam Lãng đạo hữu một quả bom hạt nhân làm quà cảm tạ.” Đến lúc đó, hắn nhất định sẽ buộc mười quả bom hạt nhân lên người Cuồng Đao Tam Lãng, phóng hắn vào vũ trụ a!

Đêm dần về khuya.

Lúc này, Tử Cấm Thành đã không còn bóng dáng du khách.

Bắc Hà Tán Nhân lặng lẽ tắt màn hình điện thoại, thở dài một hơi — không ngờ hắn nhanh chóng nhập liệu, định nhắc nhở Cuồng Đao Tam Lãng, nhưng vẫn chậm một bước.

Tam Lãng tên khốn này, hoàn toàn hết cứu rồi a.

Tên này trong chuyện tìm đường chết có trí nhớ của cá vàng, vết sẹo còn chưa lành đã quên đau.

Hơn nữa gần đây, hắn càng ngày càng ‘tìm đường chết’...

Chẳng lẽ, đây chính là ‘Đạo’ của Tam Lãng đạo hữu sao?

Một lát sau, Bắc Hà Tán Nhân nhìn Tử Cấm Thành cao lớn trước mắt, trong mắt lộ ra ý cười.

“Ngày mùng một tháng chín, nhất định phải cho tên Đồng Quái một bất ngờ.” Bắc Hà Tán Nhân nhếch miệng cười, hắn đã nóng lòng muốn đại chiến một trận với tên Đồng Quái rồi.

Đến lúc đó, nhất định phải cho tên Đồng Quái biết thế nào là tuyệt vọng!

“Đáng tiếc, nếu là đại chiến vào đêm trăng tròn, nhất định sẽ có khí thế hơn.

Ngoài ra, đến lúc đó sẽ có bao nhiêu đạo hữu đến xem chiến đây?” Bắc Hà Tán Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Các đạo hữu đến xem chiến đương nhiên càng nhiều càng tốt, đánh bại Đồng Quái trước mặt mọi người, càng có cảm giác thành tựu, nghĩ thôi cũng hơi phấn khích rồi.

Nhưng mà... nếu người xem chiến quá đông, Bắc Hà Tán Nhân lại sợ tên Đồng Quái sẽ không dám ra.

Tên đó một tay dịch dung thuật thiên hạ vô song, thường xuyên dịch dung thành dáng vẻ của các đạo hữu đi lừa Đồng Quái, đã đắc tội không ít người.

Nếu người xem chiến quá đông, vạn nhất hắn nghĩ đây là một cái bẫy để bắt hắn, không chịu hiện thân thì phiền toái rồi.

“Hô ~~” Thở ra một hơi khí dài, khí thế trên người Bắc Hà Tán Nhân từng bước dâng lên, nhưng dâng lên đến một mức độ nhất định rồi, lại bị chính hắn đè nén xuống.

“Vẫn chưa đến lúc, vẫn phải nhẫn nại thêm vài ngày.

Nhẫn nại là đắng chát, nhưng quả ngọt lại ngọt ngào.” Bắc Hà Tán Nhân nói xong, bước dài về phía trước.

Vài bước sau, thân thể hắn biến mất tại chỗ.

Hắn ẩn mình, đả tọa tu luyện, lặng lẽ chờ đợi ngày đại chiến đỉnh Tử Cấm.

Trước khi hái lấy quả ngọt, mọi sự nhẫn nại đều có ý nghĩa.

....

Đồng thời, cách Tử Cấm Thành mười dặm, có một thanh niên dung mạo thanh tú, đang khoanh chân ngồi bên đường.

Trước mặt hắn đặt một cái bát nhỏ, trông như đang hành khất?

Nhưng y phục hắn chỉnh tề, sạch sẽ gọn gàng, cũng không cầu xin, cũng không giống ăn mày.

Có người đi ngang qua hắn, tò mò nhìn hắn, thanh niên liền đáp lại bằng nụ cười.

Nụ cười sạch sẽ ấm áp, không ít cô gái trẻ khi thấy nụ cười của hắn, lại mơ hồ có chút rung động.

“Tiểu Khiết, cậu có thấy, anh chàng đẹp trai này trông quen quen không?” Lúc này, có một cô gái nói với bạn thân của mình.

“A Mẫn cậu nói vậy, tôi cũng thấy hắn đặc biệt quen mắt.

Nụ cười ấm áp sạch sẽ thế này, chẳng lẽ là minh tinh nào sao?” Bạn thân của cô gái trả lời.

Trong lúc nói chuyện, có một bà mẹ trẻ dắt theo con gái nhỏ của mình, đi ngang qua thanh niên này.

Cô bé nhìn thấy anh trai ngồi bên đường, nghĩ nghĩ, từ trong túi lấy ra một đồng xu, ném vào bát của anh trai.

Chàng trai dung mạo thanh tú ngẩng đầu lên, nhìn về phía cô bé trước mặt, lại khẽ mỉm cười.

Nụ cười lần này, đặc biệt có mị lực — ấm áp lòng người!

“Anh trai, anh cười thật đẹp.” Cô bé chớp chớp mắt, nói.

Bà mẹ trẻ nhẹ nhàng kéo con gái, định dẫn con gái rời đi.

Lúc này, chàng trai dung mạo thanh tú đưa tay, từ trong bát nhặt lấy đồng xu đó, hắn hài lòng gật đầu: “Cô bé, tiền quẻ đã nhận, bần đạo, liền đến xem một quẻ cho con!” “A?” Cô bé chớp chớp mắt, vẻ mặt nghi hoặc.

Chàng trai dung mạo thanh tú mỉm cười nói: “Con muốn xem gì?” “Cái gì cũng có thể xem sao?” Cô bé hỏi, cô bé cũng từng xem tivi, phim ảnh, không xa lạ gì với chuyện xem quẻ này.

Bà mẹ trẻ phát hiện con gái mình thật sự rất hứng thú, đành chiều theo.

Nhưng bà lại có chút cảnh giác nhìn về phía chàng trai dung mạo thanh tú trước mắt, nếu đối phương dám lấy lý do ‘xem quẻ’ mà hỏi thăm tình hình gia đình bà, thì đừng trách bà không khách khí.

Mấy năm nay, thủ đoạn của kẻ lừa đảo quá nhiều, khiến người ta phòng không kịp.

Cho nên, mọi chuyện đều phải cẩn thận hơn một chút.

“Cái gì cũng được.” Chàng trai dung mạo thanh tú gật đầu nói.

Cô bé nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi nghiêm túc nói: “Vậy giúp con xem một quẻ, bố con năm nay Tết có về nhà không?

Năm ngoái bố con không về, chỉ gọi một cuộc điện thoại, nhưng con khóc đòi bố về, bố chỉ nói sẽ cố gắng xin chuyển về trong năm nay.” “Không vấn đề gì.” Chàng trai dung mạo thanh tú lấy ra một mai rùa...

Chỉ riêng mai rùa này, đã cho người ta một cảm giác rất cổ kính.

Bà mẹ trẻ vô tình nhìn vào các hoa văn trên lưng mai rùa, đột nhiên cảm thấy mình nhìn thấy vô số tia sáng... những tia sáng này, theo một quỹ đạo nhất định tạo thành nhiều hình ảnh khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

May mà bà kịp thời thu lại tầm mắt, mới ngăn được cảm giác chóng mặt đó.

Mai rùa này, thật kỳ lạ.

Đang suy tư, chàng trai dung mạo thanh tú có tiết tấu lắc mai rùa.

Sau đó nhẹ nhàng vung lên, bốn đồng tiền từ mai rùa rơi ra, rơi trước mặt chàng trai trẻ.

Sau đó, chàng trai trẻ véo cằm, nhìn chằm chằm vào quẻ tượng trên mặt đất.

Cô bé đầy mong đợi hỏi: “Thế nào rồi, anh trai, bố con năm nay có về không?” Chàng trai dung mạo thanh tú ngẩng đầu, lộ ra nụ cười ấm áp.

Kết quả quẻ tượng... là cát.

Lạ là cô bé hỏi, quẻ cát đại biểu cho việc bố cô bé năm nay sẽ bình an về nhà.

Nhưng mà... quẻ của hắn lại khác thường.

Bởi vì... hắn là Đồng Quái Tiên Sư a.

Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng quẻ của hắn, phải nhìn ngược lại.

Cho nên, quẻ cát này đại biểu cho việc bố cô bé, năm nay vẫn sẽ không về nhà.

Hai năm Tết đều không về nhà, tên này là Đại Vũ sao? 【Nếu là ta của trước đây, nhất định sẽ nói với cô bé này, đây là một quẻ cát, tuyệt đối sẽ tâm tưởng sự thành.

Nhưng mà, đó là ta của trước đây.】【Nhưng ta của hiện tại, đối với thuật dịch dung, lại có thêm những lý giải mới mẻ.

Ta không chỉ dịch dung thành tiểu hữu Bá Đao Tống Nhất — ta đã biến thành hình thái của cậu ấy, ngụy trang khí tức của cậu ấy.

Nhưng, như vậy vẫn chưa đủ.

Ta muốn biến thành ‘Bá Đao Tống Nhất’ tiểu hữu chân chính.

Nếu Tống Thư Hàng tiểu hữu đối mặt với tình huống như vậy, cậu ấy sẽ làm gì?】 Không sai, nhân vật hắn đang dịch dung, chính là tiểu hữu Tống Thư Hàng đang ở xa tại thành phố Ôn Châu, đang trên đường đến khu Giang Nam!

Đồng Quái Tiên Sư véo cằm, trầm tư một lát.

Sau đó, hắn đột nhiên nở nụ cười tươi: “Cô bé, có thể cho ta một sợi tóc của con không?” “Ơ?” Cô bé nghĩ nghĩ, vẫn là từ bím tóc của mình tìm tìm, rất nhanh tìm được một sợi tóc mảnh, đưa cho anh trai đẹp trai trước mặt.

Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành Tống Thư Hàng, nhận lấy sợi tóc.

Sau đó, hắn từ trong lòng lấy ra một tờ giấy trắng, bọc sợi tóc mảnh này lại.

Rồi vài lần gấp lại, tờ giấy trắng được hắn gấp thành hình trái tim.

Cuối cùng, Đồng Quái Tiên Sư đưa tay nhẹ nhàng vuốt lên tờ giấy trái tim, lặng lẽ để lại một tiểu pháp thuật.

“Tối nay khi ngủ, con hãy đặt nó dưới gối của mình, rồi con sẽ có một bất ngờ ngoài ý muốn.” Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười nói.

Cô bé nghi hoặc nhận lấy chiếc giấy gấp hình trái tim này, sau đó cô bé lại nghiêm túc hỏi: “Nhưng mà, anh vẫn chưa nói cho con biết, bố con năm nay có về không?” “Tuy sẽ không về, nhưng, con lại có thể gặp được bố.” Đồng Quái Tiên Sư khẽ mỉm cười.

“Thật ư?” Cô bé hỏi.

“Thật đó.” Đồng Quái Tiên Sư duy trì nụ cười thương hiệu.

Chương 947

Nụ cười này, dường như đã cho cô bé niềm tin.

Cô bé vui vẻ cẩn thận đặt tờ giấy trắng hình trái tim này vào trong lòng.

Bà mẹ trẻ kỳ lạ nhìn Đồng Quái Tiên Sư... nhưng không biết có phải bị ảnh hưởng bởi mai rùa kỳ lạ đó không, bà ấy vậy mà không ngăn cản con gái cất chiếc giấy gấp hình trái tim đó.

Sau khi tiễn hai mẹ con trẻ tuổi này rời đi, Đồng Quái Tiên Sư hài lòng gật đầu — hắn cảm thấy đại đạo dịch dung của mình lại tiến thêm một bước.

Nhưng mà... trong lòng hắn lại có chút không hài lòng.

Bởi vì hôm nay hắn, trong thuật dịch dung đạt gần điểm tuyệt đối, nhưng trong xem quẻ lại đạt gần điểm 0.

Hôm nay, hắn không thành thật nói cho khách hàng biết quẻ tượng mình xem được, mà lại nói kết quả ngược lại với quẻ tượng mình xem được.

Cho nên, hôm nay hắn với tư cách một quẻ sư là không đạt chuẩn.

“Quả nhiên, vai Tống Thư Hàng tiểu hữu này, không thích hợp để ta tiếp tục sử dụng.

Hay là đổi người khác đi...

Vai Ly Chi Tiên Tử gần đây vẫn không nên dùng, theo lời Tam Lãng mà nói, ‘lãng bất quá tam’ (phóng túng không quá ba lần).

Ừm, Hiến Công tiền bối sắp bế quan nữa rồi...

đây lại là một tin tốt.

Vậy lần tới, cứ dùng dáng vẻ của Hiến Công tiền bối vậy.” Đồng Quái Tiên Sư thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc hắn đang suy nghĩ, đột nhiên, nghe thấy có người bên cạnh hô lớn một tiếng: “Cao Thăng sư huynh, tôi nhìn thấy Cao Thăng sư huynh còn sống rồi, chính là Cao Thăng sư huynh trong 《Chiến Tranh Mạt Pháp》đó.

Mọi người mau đến đây, đừng để hắn chạy!

Cao Thăng sư huynh phải chết nha nha nha!” Sau đó, vô số người dường như bừng tỉnh đại ngộ.

Rồi, mọi người đồng thanh hô lên: “Cao Thăng sư huynh phải chết, Cao Thăng sư huynh phải chết!” Mọi người vừa hô hào, vừa bao vây về phía vị trí của Đồng Quái Tiên Sư — mọi người cũng không có ác ý gì, chỉ là muốn xem trong đời thực, Cao Thăng sư huynh rốt cuộc trông như thế nào.

Đồng Quái Tiên Sư: “......

Không đến nỗi chứ?

Chỉ là một bộ phim thôi mà, hơn nữa mới vừa công chiếu thôi!

Tại sao hiệu ứng lại rầm rộ đến vậy chứ.” Thấy đám đông không ngừng tiến về phía mình, Đồng Quái Tiên Sư nhanh chóng vơ lấy đồng tiền trên mặt đất, rồi chạy biến như bay.

“Cao Thăng sư huynh muốn chạy rồi!” “Đuổi theo!” “Khẩu hiệu đừng dừng lại — Cao Thăng sư huynh phải chết!” “Lăng Dạ là ta...

Lăng Dạ là ta...

Cao Thăng sư huynh phải chết!” Thế là, đám đông không biết từ lúc nào đã tụ thành một hàng dài, ở phía sau dốc sức đuổi theo Đồng Quái Tiên Sư.

Khi thấy ngày càng nhiều người, vừa chạy vừa hô ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’, cứ như một hoạt động vậy, càng nhiều người tham gia vào hàng dài đó.

Đồng Quái Tiên Sư đang chạy phía trước, khoảnh khắc này ngay cả muốn chết cũng có.

Hay ho gì không chọn, tại sao mình lại dịch dung thành dáng vẻ của tiểu hữu Tống Thư Hàng?

Tiểu thuyết của Diệt Phượng công tử đã đổi tên thành 《Tiên Gia Mạnh Miêu Kiều Dưỡng Thành》, ta thấy hắn hôm nay mười canh, ta đã sợ tè ra quần rồi.

Học hỏi từ Miêu Phượng!

Đồng Quái Tiên Sư đã đánh giá thấp thủ đoạn của Hoàng Sơn Chân Quân, bộ phim 《Chiến Tranh Mạt Pháp》này dưới sự quảng bá của Chân Quân, đã tích lũy được một lượng lớn người hâm mộ khủng khiếp trước khi công chiếu.

Nay sau một ngày công chiếu, chất lượng phim cao đã chinh phục tất cả các tín đồ điện ảnh, nhanh chóng nổi tiếng khắp cả An Lạc.

Mà Cao Thăng sư huynh — phản diện mạnh nhất trong tác phẩm này, cũng đi sâu vào lòng người như nhân vật chính Lăng Dạ.

Câu thoại 【Cao Thăng sư huynh phải chết】 này, trong thời gian ngắn đã trở thành từ khóa tìm kiếm số một trên bảng xếp hạng tuần này.

Thậm chí từ một góc độ nào đó mà nói, trong tác phẩm này, nhân vật duy nhất có thể đối kháng với độ nổi tiếng của nhân vật chính Lăng Dạ, cũng chỉ có Cao Thăng sư huynh!

Khi Đồng Quái Tiên Sư ngụy trang thành Tống Thư Hàng, trước đó vẫn luôn giữ nụ cười sạch sẽ, sảng khoái.

Người đi đường xung quanh, nhất thời không liên hệ được một người ấm áp như hắn, với 【Cao Thăng sư huynh】 trong phim.

Nhưng mắt quần chúng là sáng suốt, lâu dần, tổng sẽ có những người ‘hỏa nhãn kim tinh’ nhận ra ‘Tống Thư Hàng’.

Thế là, đã có cảnh tượng trên.

Hàng trăm người cuồng nhiệt đuổi theo ‘Cao Thăng sư huynh’ phía trước, hơn nữa đội ngũ này còn không ngừng mở rộng.

Tất cả mọi người đồng loạt hô hào: “Cao Thăng sư huynh phải chết!” Trong số những người đầu tiên tham gia vào đội ngũ, có rất nhiều người thực ra chỉ vì đơn thuần là vui.

Nhưng khi người càng ngày càng đông, sẽ càng thu hút sự tò mò của nhiều người hơn.

Đây chính là ‘tâm lý đám đông’, thế là, một hoạt động chạy bộ toàn dân đã diễn ra hùng tráng.

Đồng Quái Tiên Sư có nỗi khổ không thể nói — lúc này, cho dù là ẩn hình, hay bay lượn độn thổ, đều không thích hợp.

Dưới sự chứng kiến của mọi người, hắn mà đột nhiên bay lên trời, ngày mai chắc chắn sẽ lên trang nhất báo.

Càng lo lắng hơn là, hắn còn không thể chạy hết sức... phải hạn chế tốc độ chạy của mình ở mức nhanh hơn người thường một chút.

Để khỏi không cẩn thận, lại chạy với tốc độ vượt nhà vô địch thế giới mấy con phố.

May mà khả năng trốn tránh của Đồng Quái Tiên Sư rất cừ, dẫn đám đông phía sau chạy hai con phố, sau vài lần quanh co, liền biến mất trước mặt mọi người.

Chạy trốn, hắn là chuyên gia!

Phía sau, đám đông chạy thở hổn hển, kết quả lại để 【Cao Thăng sư huynh】chạy mất.

“A a a, tiếc quá.

Rõ ràng chỉ thiếu chút nữa là đuổi kịp Cao Thăng sư huynh rồi.” Người đàn ông chạy ở phía trước thở hổn hển nói.

“Cao sư huynh sức chịu đựng thật mạnh, càng chạy càng nhanh, luyện chạy đường dài sao?” Có người vịn vào tường, nói.

“Có ai quay lại cảnh vừa nãy không?” “Quay rồi, tôi đạp xe quay, nhưng hình ảnh hơi rung lắc.” “Rung lắc chút mới chân thật, chủ yếu là dáng vẻ của Cao Thăng sư huynh, có quay được không?” Nhất định phải quay được Cao Thăng sư huynh, nếu không người khác làm sao biết bọn họ đang đuổi ai?

“Quay được rồi, lúc trước có người hô ‘phát hiện Cao Thăng sư huynh’, tôi đã lập tức khôn khéo bắt đầu quay.

Khuôn mặt của Cao Thăng sư huynh, và cảnh hắn bắt đầu chạy, tôi đều quay lại được, đặc biệt rõ nét.” “Vậy mau tìm chỗ nào đó để tải lên.

Hôm qua video 【Cao Thăng sư huynh bị tát túi thần kỳ】 hot lắm, lần này video chúng ta hàng trăm người đuổi theo Cao Thăng sư huynh mấy con phố, nhất định cũng sẽ hot.” “Anh em mau đăng lên đi, tôi lập tức đi bình luận — tôi cũng đã đích thân tham gia vào hoạt động truy đuổi ‘Cao Thăng sư huynh’ lần này.

Nhất định phải để lại kỷ niệm.” “Chúng ta lập tức đi đẩy video lên, nói đến đây anh em định đăng lên kênh video nào?” Trên nóc nhà gần đó, Đồng Quái Tiên Sư âm thầm lau mồ hôi.

Fan loại này, thật đáng sợ.

“Cứ cảm thấy, mấy lần ta dịch dung thành tiểu hữu Thư Hàng, đều không có chuyện gì tốt.

Lần trước bị Lưu Huỳnh Tiên Tử đưa lên không gian, còn bị kẻ thù của tiểu hữu Tống Thư Hàng tìm đến tận cửa, nếu không phải ta trốn nhanh, thì phiền toái rồi.

Lần này... vậy mà bị fan đuổi mấy con phố.

Quả nhiên, tiếp theo vẫn nên đưa tiểu hữu Tống Thư Hàng vào ‘danh sách đen dịch dung’ đi, ít nhất vài chục năm, đều không nên dịch dung thành cậu ấy nữa.” Đồng Quái Tiên Sư lẩm bẩm nói.

Tiểu hữu Tống Thư Hàng và hắn chắc chắn là bát tự không hợp!

Mỗi lần dịch dung thành cậu ấy, đều không có chuyện gì tốt.

Đột nhiên, Đồng Quái Tiên Sư nhíu mày, nhìn về phía hai luồng kiếm quang lướt nhanh trên bầu trời.

“Ta có một dự cảm không lành.” Đồng Quái Tiên Sư nói. ....

Mười lăm phút sau, kinh ngạc bất ngờ. 【Tống Thư Hàng】 đưa tay khẽ vung, vẩy sạch vết máu trên trường kiếm.

“Phi!

Bần đạo tránh các ngươi, là không muốn gánh oan cho người khác.

Không ngờ các ngươi lại dây dưa không buông, thật sự nghĩ bần đạo sợ các ngươi sao?” Đồng Quái Tiên Sư cười lạnh nói.

Trên mặt đất, là hai đệ tử Ma Tông Vô Cực bị trọng thương, bị trói thành bánh chưng, cảnh giới Tứ Phẩm.

Hai đệ tử Ma Tông Vô Cực này, là thành viên phụ trách điều tra 【sự kiện tổ địa Ma Tông Vô Cực bị tấn công】 không lâu trước đây.

Ma Tông Vô Cực đã xác định kẻ tấn công, chính là nhân vật chính Lăng Dạ trong 《Chiến Tranh Mạt Pháp》.

Khi đó, ‘fan cuồng Lăng Dạ’ Vị Chân Nhân, sau khi được vị trưởng lão trong môn phái gợi ý, đã xác định ‘Lăng Dạ’ chính là tu chân giới nổi tiếng ‘Bạch Tôn Giả’.

Khi đó, vị trưởng lão kia đã đưa cho Vị Chân Nhân một đề nghị — muốn xác định tọa độ của ‘Bạch Tôn Giả’, có thể bắt đầu từ ‘Bá Đao’ đóng vai Cao Thăng sư huynh.

Thông qua việc xác định ‘Bá Đao’ của Cao Thăng sư huynh, rồi gián tiếp xác định vị trí của ‘Bạch Tôn Giả’.

Hơn nữa, ‘Bá Đao’ này lại là đối tượng mà Đường chủ Đường【Cửu Nhãn Già Ma Đường】thứ hai chỉ định phải tìm, chỉ có tu vi cảnh giới Tam Phẩm.

So với ‘Bạch Tôn Giả’ hiển nhiên dễ đối phó hơn nhiều.

Hai đệ tử Ma Tông Vô Cực này, chính là thành viên được Vị Chân Nhân phái đi, tìm kiếm tung tích của ‘Bá Đao’.

Trùng hợp là, hai vị đệ tử này, lúc đó vừa hay đang ở gần Tử Cấm Thành.

Khi bọn họ xem video trên mạng, liền nhanh chóng chạy đến, tìm kiếm tung tích của ‘Cao Thăng sư huynh’.

Trong phương diện truy tìm, bọn họ quả thật có chút thủ đoạn.

Cho nên rất nhanh, bọn họ đã tìm thấy Đồng Quái Tiên Sư còn chưa kịp dịch dung lại.

Đồng Quái Tiên Sư, lại gánh oan thay Tống Thư Hàng một lần nữa.

Ban đầu, Đồng Quái Tiên Sư không muốn dây dưa với những kẻ này, nên chuẩn bị tránh né bọn họ.

Nhưng hai đệ tử này thấy Đồng Quái Tiên Sư đang trốn tránh bọn họ, lại nghĩ đến ‘Bá Đao’ chỉ có cảnh giới Tam Phẩm, lập tức nảy sinh lòng tham — xác định vị trí của ‘Bá Đao’, không bằng trực tiếp bắt giữ hắn, mang về Ma Tông Vô Cực.

Sau đó...

Chương 948

hai người bọn họ bị chém trọng thương, bị trói thành bánh chưng.

Tổ tình báo đều là **** sao?

Thần mẹ nó cảnh giới Tam Phẩm, ‘Bá Đao’ này rõ ràng là cảnh giới Ngũ Phẩm đỉnh phong a!

“Tống Thư Hàng tiểu hữu, lần này cậu thiếu ta một ân tình rồi.” Đồng Quái Tiên Sư chụp một tấm ảnh hai đệ tử Ma Tông Vô Cực trên mặt đất, sau đó, suy nghĩ phải xử lý hai tên này thế nào. ....

Sáng hôm sau, ngày 27, thứ Ba.

Joseph vừa thức dậy, tinh thần phấn chấn — hôm qua hắn khổ luyện thức thứ nhất của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.

Cứ luyện mãi cho đến khi kiệt sức, rồi đi tắm, ngã đầu xuống ngủ.

Nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy, lại phát hiện thể chất của mình dường như lại mạnh hơn một chút, tinh thần cũng trở nên tốt hơn.

Đây chắc chắn là công hiệu của môn thần công 《Thánh Quang Kiếm Thuật》mà sư phụ truyền thụ!

Thế là, Joseph quyết định từ hôm nay trở đi, mỗi ngày khổ luyện thức thứ nhất của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!

Một trăm lần.

À đúng rồi, hôm qua sư phụ còn nhắc đến với hắn, 《Thánh Quang Kiếm Thuật》này thật ra là một môn ‘cự kiếm thuật’, chính là loại kiếm hai tay, hoặc cự kiếm một lưỡi.

Sau này nếu có cơ hội, hắn còn muốn tự mình đúc một thanh cự kiếm như vậy, để phối hợp với môn kiếm thuật này.

Joseph có một cảm giác — môn kiếm thuật này, đơn giản là có cảm giác như được ‘đo ni đóng giày’ cho hắn a.

Hơn nữa tên của môn kiếm thuật này, cùng phong cách, đều có chút Tây hóa.

Liệu có phải, môn kiếm thuật này là kiếm thuật sư phụ chuyên môn sáng tạo cho chính mình không?

Vừa nghĩ đến khả năng này, Joseph liền có chút cảm động.

Mọi người thức dậy, ăn sáng xong, liền một lần nữa lên xe thương vụ, đi đến Thành phố Đại học Giang Nam.

Lên xe xong, con gái của Joseph, Kỷ Song Tuyết đột nhiên vẫy tay về phía Tống Thư Hàng: “Bạn học Thư Hàng, chào buổi sáng.” Cô gái này vốn dĩ vẫn luôn dùng ánh mắt oán giận nhìn Tống Thư Hàng, hôm nay hiếm hoi chủ động chào hỏi?

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười với cô ấy: “Chào buổi sáng.” “À đúng rồi, bạn học Thư Hàng, cho cậu xem một video thú vị.” Kỷ Song Tuyết mở trang web video trên điện thoại của mình.

Khóe mắt Tống Thư Hàng giật giật, cậu ấy đã mơ hồ đoán được video đó là video nào.

Quả nhiên, video mở ra, tiêu đề video là 【Cao Thăng sư huynh phải chết, tôi tát túi thần kỳ Cao Thăng sư huynh!】 “Viện trưởng!

Người còn chưa xóa video này sao?” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nghiến răng nói với thanh niên bắt yêu sư.

“Ha ha ha ha.” Thanh niên bắt yêu sư cười gượng hai tiếng — để ta xóa video?

Làm sao có thể!

Đây chính là video hot nhất đời ta mà.

“Hóa ra video này là hắn đăng lên à?

Vậy thì là đùa giỡn giữa bạn bè rồi?” Kỷ Song Tuyết chớp chớp mắt, rồi nói: “Nhưng mà, video tôi muốn cho cậu xem không phải cái này, là cái khác.” Cô ấy trượt ngón tay, mở một video mới — 【Vạn người truy bắt Cao Thăng sư huynh, cảnh tượng bùng nổ!】 Tống Thư Hàng khóe mắt giật giật.

“Video này khá kỳ lạ...

Thời gian quay video là tối hôm qua.

Mà địa điểm, ở Bắc Kinh.” Kỷ Song Tuyết nói xong, mở video này.

Trong video, Tống Thư Hàng trẻ tuổi ngồi bên lề đường ở một con phố Bắc Kinh, với nụ cười sạch sẽ sảng khoái.

Tống Thư Hàng không kìm được sờ sờ mặt mình, kinh ngạc nói: “Vãi chưởng, tên này là ai vậy!” Kỷ Song Tuyết đáp: “Tôi cũng rất tò mò... bởi vì tối qua, bạn học Thư Hàng cậu vẫn luôn ở cùng chúng ta, không thể đột nhiên xuất hiện ở Bắc Kinh cách Ôn Châu nửa An Lạc được.

Cho nên, tôi rất muốn biết bạn học Thư Hàng cậu có em trai song sinh không?” “Tôi là con một.” Tống Thư Hàng vừa khóe miệng co giật, đồng thời trong lòng mơ hồ có một dự cảm.

Lúc này, chỉ thấy ‘Tống Thư Hàng’ trong hình đưa tay từ mặt đất nhặt vài đồng xu, nhét vào mai rùa.

Trong video, vang lên tiếng hô ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’, rồi ‘Tống Thư Hàng’ này liền bỏ chạy thục mạng.

Đồng Quái tiền bối!

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, không sai rồi, 【Tống Thư Hàng】 trong video này, chính là Đồng Quái tiền bối.

Trong video, hàng trăm người tập trung thành hàng dài đuổi theo ‘Cao Thăng sư huynh’, cảnh tượng cực kỳ sôi động, ồn ào náo nhiệt, cứ như thể một cái chợ vậy.

Tống Thư Hàng: “...” Điều này có phải là, nếu mình cũng bị mọi người xung quanh nhận ra, thì cũng sẽ giống Đồng Quái tiền bối, bị người ta đuổi theo mấy con phố không?

Nghĩ thôi đã thấy hơi rợn người.

Kỷ Song Tuyết thấy vẻ mặt Tống Thư Hàng kỳ lạ thì hỏi: “Thư Hàng bạn học, cậu đoán ra người trong video là ai rồi à?” “Là một người bạn của tôi!” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói.

Kỷ Song Tuyết: “Anh ấy trông giống cậu vậy sao?” “Ừm, là hóa trang.

Một loại thủ thuật hóa trang thần kỳ, có thể khiến anh ấy biến thành dạng giống tôi.” Tống Thư Hàng giờ đang rất lo một chuyện — Đồng Quái tiên sư cải trang thành cậu, trước khi bị truy đuổi, hình như đã gây họa cho ai đó?

Đồng Quái tiền bối cái đồ xui xẻo này, rốt cuộc đã gây ra chuyện gì vậy?

Cái nồi này đến lúc đó không lẽ lại bắt mình gánh sao?

Mong là đừng giống lần trước Lệ Chi tiên tử, bị người ta tìm đến tận ngàn dặm để báo thù nhé.Buổi chiều ba giờ.

Gia đình Ước Sắt Phu và Tống Thư Hàng cuối cùng cũng đã đến Giang Nam Đại Học Thành.

Giang Nam Đại Học Thành đăng ký từ mùng một đến mùng ba, còn mấy ngày nữa mới đến hạn đăng ký.

Ước Sắt Phu đưa gia đình chào tạm biệt Tống Thư Hàng, họ còn phải tranh thủ mấy ngày này để đi thăm vài người thân ở khu vực Giang Nam.

Tống Thư Hàng dẫn ba đứa trẻ nghịch ngợm cùng tróc yêu nhân trẻ tuổi đến căn nhà mà Dược Sư tiền bối đã mua.

Xung quanh căn nhà này có trận pháp do hai vị tiền bối Dược Sư và Bạch Tôn Giả bảo vệ, không cần lo lắng có kẻ trộm không biết điều đột nhập vào.

Trong mỗi căn phòng đều có phù văn hoặc trận pháp kiểu 'Khử trần chú', dù mấy tháng không có người ở cũng không cần lo lắng về vấn đề vệ sinh.

Tu chân ở một số phương diện tiện lợi hơn khoa học kỹ thuật không ít.

Trong phòng khách tầng hai.

Tống Thư Hàng pha trà cho ba đứa trẻ nghịch ngợm và tróc yêu nhân trẻ tuổi mỗi người một cốc.

Sau đó, cậu nói với ba đứa trẻ nghịch ngợm: "Quả Quả, Thi và Chúc, Tam Nhật sư huynh vốn dĩ đã đến khu vực Giang Nam từ hôm qua, chuẩn bị đón các em về.

Nhưng chúng ta đến trễ một chút, rồi Tam Nhật sư huynh lại có việc đột xuất, nên anh ấy sẽ đến đón các em sau hai ba ngày nữa." Tống Thư Hàng vừa dứt lời, mắt ba đứa trẻ nghịch ngợm liền sáng bừng lên, lấp lánh như sao.

"Đương nhiên, trong hai ba ngày này, anh sẽ canh chừng các em thật kỹ." Tống Thư Hàng cười hì hì nói.

Vẻ mặt của ba đứa trẻ nghịch ngợm lập tức xụ xuống.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, rồi nhìn về phía tróc yêu nhân trẻ tuổi: "Viện trưởng, anh đến khu vực Giang Nam có việc gì sao?" "Chuyện là thế này...

Bọn tróc yêu nhân chúng tôi cảm nhận được, gần đây khu vực Giang Nam có lượng lớn tà khí tụ tập.

Rất có thể có yêu vật hoặc tà ma xuất hiện.

Vì vậy, tôi nghe nói cậu là sinh viên Giang Nam Đại Học Thành, lại chuẩn bị đến khu vực Giang Nam trong thời gian gần, tiện thể muốn hộ tống cậu một đoạn." Tróc yêu nhân trẻ tuổi dựa vào ghế sofa, trả lời.

"Cảm ơn." Tống Thư Hàng nói.

"Không có gì." Tróc yêu nhân trẻ tuổi nhướng mày: "Vậy nên mấy ngày tới, tôi sẽ đi dạo quanh khu vực Giang Nam.

Nếu vị tiền bối kia của cậu muốn đón chúng ta đi quay phim, cậu cứ liên hệ tôi.

Tôi sẽ đến đây với tốc độ nhanh nhất." "Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

"Vậy nghỉ ngơi một lát, tôi sẽ xuất phát, tôi còn phải liên hệ với đồng bọn đã đến khu vực Giang Nam rồi." Tróc yêu nhân trẻ tuổi nói.

Ba đứa trẻ nghịch ngợm lập tức đầy mong đợi nhìn tróc yêu nhân trẻ tuổi.

Sau khi suy nghĩ một lát, Quả Quả nghiến răng nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng sư huynh... thật ra ba đứa em đến khu vực Giang Nam cũng có việc phải làm." "Nói nghe xem nào." Tống Thư Hàng cười hì hì nói.

“Bọn em cũng đến để hàng yêu!” Tiểu la lỵ Chúc còn nhỏ nhưng đã vỗ ngực nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Bọn em nói thật đó, bọn em khó khăn lắm mới thoát khỏi ‘Thiên Nhai Vân Du Tự’ là để đến khu vực Giang Nam hàng yêu.

Vì vậy, xin Thư Hàng sư huynh hãy giúp em một tay!” Chúc nhảy từ ghế sofa xuống, quỳ gối bên cạnh Tống Thư Hàng, đáng yêu cầu xin.

“Với thực lực của các em, đừng nói là hàng yêu... không bị yêu ma bắt đi ăn thịt đã là may rồi.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Ba đứa trẻ nghịch ngợm đều chỉ mới ở cảnh giới Nhất Phẩm, gặp tà ma và quỷ quái Nhị Phẩm thì còn chống chọi được, gặp tà ma Tam Phẩm thì khác nào thịt bao tử đánh chó.

“Bọn em có bí pháp!” Quả Quả nói, cậu nhóc là đệ tử Thiên Nhai Vân Du Tự, nắm giữ vài loại pháp thuật hàng yêu phục ma.

“Bọn em cũng vậy, hơn nữa bọn em còn có phù bảo.” Thi và Chúc đáp.

“Cho dù có bí pháp và phù bảo, với thực lực của các em, nhiều nhất cũng chỉ đối phó được với một số tà ma quỷ quái cấp 1 nhỏ thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Quả Quả nói: “Thế là đủ rồi.” Thi: “Bọn em chỉ cần hàng phục được một con quỷ quái cấp thấp là được.” Chúc: “Đúng vậy, dù chỉ là một con quỷ quái.

Nếu không, bọn em sẽ không cam tâm.

Cho dù Tam Nhật sư huynh có đưa bọn em về, bọn em vẫn sẽ trốn ra lần nữa!” Tống Thư Hàng: “...” “Vì vậy, Thư Hàng sư huynh, hay là huynh dẫn bọn em đi hàng yêu đi!” Quả Quả đề nghị.

“Xin lỗi, anh từ chối.

Các em có thể đợi Tam Nhật sư huynh đến rồi nhờ anh ấy dẫn các em đi hàng yêu.” Tống Thư Hàng dùng sức xoa đầu tiểu la lỵ Chúc.

Quả Quả: “Tam Nhật sư huynh sẽ không dẫn bọn em đi hàng yêu, anh ấy chỉ bắt bọn em về Thiên Nhai Vân Du Tự thôi.” “Anh đã hứa với Tam Nhật sư huynh là sẽ chăm sóc các em thật tốt.

Cho nên... mấy đứa nhóc, anh thật sự không tiện dẫn các em đi hàng yêu đâu.

Để lần sau nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Ba đứa trẻ nghịch ngợm nhìn nhau, vẻ mặt buồn thiu.

Tuy nhiên, bọn chúng nghĩ bụng còn hai ba ngày nữa, cơ hội là do con người tạo ra, bọn chúng nhất định phải tìm được cơ hội.Sau ba rưỡi, tróc yêu nhân trẻ tuổi chào tạm biệt Tống Thư Hàng và những người khác, rồi đi đến khu vực Giang Nam tìm đồng bọn của mình.

Chương 949

Dù sao thì Viện trưởng cũng đã đồng ý với Bạch Tôn Giả là sẽ đóng bộ phim “Cuộc đời phóng đãng bất khống của ta” do Tam Lãng tiền bối thủ vai chính, nên Tống Thư Hàng cũng không sợ Viện trưởng sẽ bỏ trốn.

Nhìn đồng hồ, Tống Thư Hàng nhìn ba đứa trẻ nghịch ngợm hỏi: “À này, buổi tối các em muốn ăn gì?” “Tùy tiện thôi, miễn là món chay là được.

Mà này, Thư Hàng sư huynh, em nghe nói ở khu vực Giang Nam có một tiệm chay, tiệm thịt chay rất nổi tiếng.

Dù là đồ chay nhưng ăn vào lại có vị y hệt thịt gà thật, có đúng không ạ?” Tiểu hòa thượng chảy nước miếng hỏi.

“Ừm, tiệm đó anh cũng biết.

Nó ở khu La Tín Nhai, phố ẩm thực.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Khu La Tín Nhai chính là con phố cậu lần đầu gặp Vũ Nhu Tử, có thể nói là một trong những cơ duyên đưa cậu vào giới tu sĩ.

“Vậy Thư Hàng sư huynh dẫn bọn em đi nếm thử đi ạ.” Tiểu hòa thượng vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng cười nói: “Ừm, nếu em muốn phá giới thì anh có thể dẫn em đi ăn thử một lần.” Tiểu hòa thượng: “?” “Em tưởng món gà chay đó tại sao lại có vị gà à?

Anh biết đấy, tiệm đó nấu gà chay có thêm nước gà thật đấy.

Ngoài ra, nếu em vô tình ăn phải xương gà trong món ‘gà chay’ thì đó cũng không phải là chuyện không thể xảy ra đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu hòa thượng: 0_0!

“Thật ra bây giờ, dù ở bất kỳ tiệm nào cũng khó tìm được món chay thuần túy.

Hay là chúng ta tự đi mua rau về nấu cơm đi. ‘Thi’ không phải biết nấu ăn sao?” Tống Thư Hàng nói.

Nếu thật sự không được, cậu còn có bí kỹ [Thiệt Trán Liên Hoa] và [Hoạt Tuyền], thậm chí còn có Ích Cốc đan.

Nên không cần lo lắng chuyện ăn uống.

“Được ạ.” Tiểu la lỵ Thi gật đầu nói.Khoảng ba giờ bốn mươi phút.

Tống Thư Hàng dẫn ba đứa trẻ nghịch ngợm đến khu La Tín Nhai, phố ẩm thực gần đó để mua nguyên liệu, Diệp Tư sư tỷ ở nhà trông chừng, cô ấy gần đây đang xem một bộ phim truyền hình.

Khi Thư Hàng và ba đứa nhóc đi qua một con hẻm nhỏ... thì gặp một chuyện bất ngờ.

Vài người đàn ông mặt mày hung tợn chặn Tống Thư Hàng và ba đứa trẻ nghịch ngợm lại.

Tống Thư Hàng thật ra đã sớm cảm ứng được bọn họ, là mấy người thường...

“Là côn đồ gần đây à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, an ninh gần Giang Nam Đại Học Thành đã kém đến mức này sao?

Mấy chú cảnh sát cũng không quản lý cho tốt à?

Giang Nam Đại Học Thành dù sao cũng là một trường danh tiếng, an ninh kém thế này thì không ổn lắm đâu nhỉ?

“Thằng ranh đáng ghét, cuối cùng cũng tìm thấy mày!” Trong lúc suy tư, từ trong đám người đàn ông đó, một thân hình gầy gò đi ra, giận dữ nhìn Tống Thư Hàng.

“Tìm thấy tôi?

Anh là ai?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“A a a, thằng ranh mày đã quên tao rồi sao?

Nhưng tao thì nhớ mày rõ lắm...

Ba tháng trước, đại gia đây khó khăn lắm mới kiếm được một mối làm ăn, ăn vạ mở hàng.

Không ngờ mày cái đồ khốn nạn, lại cuỗm mất hơn hai nghìn tệ duy nhất trên người đại gia đây.

Khiến đại gia đây phải uống gió Tây Bắc hai tuần liền!” Người đàn ông gầy gò nghiến răng nói.

Tình huống này hơi quen thuộc...

Tống Thư Hàng cố gắng suy nghĩ.

Một lát sau, cậu cuối cùng cũng nhớ ra.

“À à, là anh à!” Tống Thư Hàng cười.

Khi đó cậu và Tô Thị A Thập Lục còn chưa quen biết, nhớ hôm đó, Tô Thị A Thập Lục vừa ra viện, cùng đường với Tống Thư Hàng, hai người cùng về Giang Nam Đại Học Thành.

Sau đó, họ gặp một chú lái xe bị ăn vạ.

Tống Thư Hàng nhất thời hứng thú, một mặt giả vờ an ủi gã ăn vạ, một mặt đưa tay móc túi tiền của hắn, rồi quay người bỏ chạy.

Gã ăn vạ khi đó đã đuổi Tống Thư Hàng mấy con phố... nhưng cuối cùng vẫn không đuổi kịp cậu.

Tống Thư Hàng còn nhớ, khi đó mình vừa luyện xong [Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp], muốn tìm người để luyện tập.

Vì vậy, cậu rất mong gã ăn vạ này có thể dẫn người lập đội đến “cày” cậu, để cậu nâng cấp kinh nghiệm của [Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp] lên.

Đáng tiếc là, gã ăn vạ này sau đó vẫn không xuất hiện nữa.

Tống Thư Hàng còn tưởng đối phương đã quên cậu rồi...

Sau này, [Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp] của cậu đã đại thành, những người thường này đã không thể mang lại kinh nghiệm cho cậu nữa.

Không ngờ, ba tháng sau, hôm nay, sự trả thù của đối phương cuối cùng cũng chậm rãi đến.

Tống Thư Hàng nói: “Tôi khi đó còn tưởng anh rất nhanh sẽ tìm được tôi, không ngờ giờ anh mới tìm đến tận nhà.” “Mẹ kiếp, lúc tao khó khăn lắm mới tìm được mày thì tụi mày đã nghỉ hè rồi, tao đi đâu mà tìm mày?!” Gã ăn vạ giận dữ nói.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Bớt nói nhảm đi, thằng ranh, khi đó mày dùng tay nào móc túi tiền của tao?

Hôm nay cứ để lại bàn tay đó!” Gã ăn vạ nghiến răng nói.

“Sư huynh, là kẻ địch ạ?” Quả Quả tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng cười nói: “Không phải, nhiều nhất cũng chỉ là từng có chút ân oán với anh thôi.” “Vậy, bọn họ sẽ giết Thư Hàng sư huynh sao?” Tiểu la lỵ Chúc tò mò hỏi.

“Làm sao có thể, nhiều nhất là đánh anh một trận thôi.

Khụ!

Các em đang mong đợi điều gì à?

Mong đợi bọn họ đánh anh bị thương nặng, rồi các em tiện thể đi làm chuyện mình muốn làm à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Quả Quả nói: "Làm sao thế được ạ, bọn em chỉ đang nghĩ, có nên giúp Thư Hàng sư huynh một tay không thôi.

Sư huynh đã lấy bụng tiểu nhân đo lòng quân tử rồi." Lúc này, gã ăn vạ ác độc trừng ba đứa trẻ nghịch ngợm một cái: "Câm mồm, ba đứa nhóc các ngươi, đừng có lẩm bẩm ồn ào mãi thế!" Tiếp đó, hắn lại chuyển mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Là đàn ông thì dứt khoát lên, muốn bị tao đánh gãy tay nào?

Ngoài ra...

để ba đứa nhóc này ra chỗ khác, lão tử từ trước đến nay không làm hại trẻ con." Gã ăn vạ này, không ngờ lại có nguyên tắc làm người.

"Được rồi, cảnh bạo lực để trẻ con nhìn thấy cũng không hay, ba đứa các em đợi ở đây." Tống Thư Hàng nói với Quả Quả và hai đứa nhỏ.

Nói xong, cậu đi theo gã ăn vạ và mấy người đàn ông mặt mày hung tợn, rẽ vào một con hẻm nhỏ hơn bên cạnh.

Một màn bi kịch nhân gian sắp sửa diễn ra.

Quả Quả: "Thư Hàng sư huynh có đánh gục hết bọn này không?" Thi: "Chắc chắn không, đều chỉ là người thường, nhiều nhất là cho bọn họ một bài học thôi chứ?" Chúc: "Thật đáng ghen tị, tại sao không có ai như tìm Thư Hàng sư huynh mà tìm rắc rối cho bọn em?

Em còn chưa bao giờ bị người ta vây chặn cả." Nghe vậy, mắt Quả Quả lập tức sáng rực lên, cũng không biết trong cái đầu nhỏ của cậu nhóc đang nghĩ gì.Trong con hẻm nhỏ.

Giờ đây Tống Thư Hàng đã sớm không còn hứng thú "cày" kinh nghiệm với mấy tên côn đồ thường này nữa...

Dù sao thì cậu cũng đã là tu sĩ Tam Phẩm rồi.

Hơn nữa, mấy tên côn đồ thường cũng không thể cung cấp kinh nghiệm cho cậu, “cày” cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Đương nhiên, nếu đối phương cứ cố chấp muốn đâm đầu vào chỗ chết, thì không trách Tống Thư Hàng được.

“Thằng ranh, quyết định để lại tay nào chưa?

Tay trái, hay tay phải?” Gã ăn vạ gõ cây gậy sắt trong tay.

Những người đàn ông khác xung quanh bao vây Tống Thư Hàng.

“Ừm... tay trái và tay phải đều rất hữu dụng, nên không thể để lại cái nào cho các anh được.” Sau đó, Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Ngoài ra, tôi nhắc nhở các anh, tôi đã từng luyện tập rồi đấy!

Loại người như các anh, tôi một người đánh một trăm người.” Một trăm người, đã là cách nói khiêm tốn của Tống Thư Hàng rồi.

“Mẹ kiếp!” Gã ăn vạ nổi giận.

Hắn vung cây gậy sắt, đập thẳng vào mặt Tống Thư Hàng.

Côn đồ đánh nhau, ngoài kinh nghiệm ra, quan trọng nhất chính là khí thế.

Dùng khí thế áp đảo kẻ địch, rồi một gậy đánh gục.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, chỉ khẽ móc một cái, liền nhẹ nhàng đoạt lấy cây gậy sắt trong tay gã ăn vạ.

Sau đó hơi nghiêng người, lại đưa chân móc một cái, gã ăn vạ liền ngã nhào xuống đất.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, hai tay vặn chặt cây gậy sắt, hơi dùng sức biểu diễn cho mấy tên côn đồ này xem kỹ năng vặn gậy sắt thành quai chèo bằng tay không.

Gã ăn vạ trợn tròn mắt, cây gậy sắt là do chính hắn mang đến, đương nhiên biết đây là gậy sắt thật, độ cứng không hề pha tạp.

Thiếu niên này, lại có thể vặn gậy sắt thành quai chèo, sức mạnh cánh tay này cho dù mình có luyện một trăm năm cũng không đạt được đâu nhỉ.

“Nhắc lại lần nữa, tôi đã luyện tập rồi đấy.” Tống Thư Hàng ném cây gậy sắt đã bị vặn thành quai chèo sang một bên, suy nghĩ lát nữa ra tay nhẹ một chút hay nặng một chút đây?

Trong lúc đang suy nghĩ...

đột nhiên, thân hình Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng không nói thêm lời thừa thãi nào nữa, lao lên phía trước, như hổ vào bầy dê, vài quyền vài cước liền đánh gục gã ăn vạ và đồng bọn của hắn xuống đất.

Sau khi đánh xong bọn này, Tống Thư Hàng quay người rời khỏi con hẻm nhỏ này, dẫn ba đứa trẻ nghịch ngợm đi đến khu La Tín Nhai.

Gã ăn vạ và đồng bọn nằm trên mặt đất, kêu la thảm thiết.

Lực đạo ra tay của Tống Thư Hàng kiểm soát ở mức khiến bọn họ đau nhất, nhưng sẽ không bị trọng thương.

Chương 950

Có thể khiến bọn họ mấy ngày không dậy nổi giường, nhưng sẽ không để lại di chứng.

“Khốn kiếp, khốn kiếp.” Gã ăn vạ nghiến răng nói, đau đến mức lăn lộn trên mặt đất.

Lần này bọn họ đá phải tấm sắt rồi, đối phương quả nhiên là người luyện võ, một người đánh một trăm người bọn họ cũng không thành vấn đề.

Nhưng, hắn hận a.

Trong lòng ấm ức.

Ba tháng trước, hắn bị thiếu niên này lấy đi hơn hai nghìn tệ duy nhất trên người, khiến hắn phải uống gió Tây Bắc rất lâu.

Khó khăn lắm mới tìm được đối phương chuẩn bị báo thù rửa hận, lại bị đánh cho tơi bời.

“Nếu như mình có sức mạnh cường đại, nếu như mình có thể đánh gục tên này xuống đất thì...” Ý niệm này, hiện lên trong đầu hắn.

Đúng lúc này... có một giọng nói hư ảo vang lên bên tai gã ăn vạ: “Ngươi khát vọng sức mạnh sao?” Giọng nói này, hư ảo phiêu diểu, như gần lại như xa, như nam lại như nữ, như già lại như trẻ, nghe vô cùng quỷ dị.

Hơn nữa, giọng nói này mang theo sự dụ hoặc, khiến người ta vừa nghe đã động lòng.

Gã ăn vạ trong đầu còn đang suy nghĩ ý nghĩa của câu nói này, nhưng miệng hắn lại vô thức trả lời: “No, thanks...

Tôi khát vọng nãi tử!” Đây chính là kết quả của việc giới trẻ ngày nay bị “hành hạ” bởi đủ loại “ngôn ngữ mạng thịnh hành”.

Đôi khi, những từ ngữ thịnh hành và các “meme” này đã trở thành bản năng trong cuộc sống của giới trẻ.

Khi nghe thấy nửa câu đầu, cơ thể sẽ rục rịch, bản năng đáp lại nửa câu “meme” còn lại.

Giọng nói hư ảo phiêu diểu kia khựng lại.

Có một khoảnh khắc, giọng nói hư ảo phiêu diểu này thật sự muốn quay lưng bỏ đi, không thèm để ý đến tên ngốc chỉ có “nãi tử” trong đầu này.

May mà cuối cùng nó vẫn giữ được bình tĩnh.

Một lát sau, giọng nói hư ảo phiêu diểu kia tiếp tục vang lên bên tai gã ăn vạ: “Ngươi khát vọng có được sức mạnh sao?

Ngươi khát vọng trở thành nhân vật chính của thế giới sao?

Ngươi khát vọng báo thù kẻ thù của ngươi sao?

Ngươi khát vọng giẫm kẻ thù dưới chân, mặc sức chà đạp hắn sao?” Lần này, giọng nói hư ảo phiêu diểu một hơi nói hết tất cả những lời dụ hoặc ra, để tránh tên ngốc này lại trả lời một câu khiến nó tức muốn hộc máu.

Trở thành nhân vật chính của thế giới này?

Câu thoại này, đã đánh sâu vào nội tâm của gã ăn vạ.

Tuy nhiên, hắn vẫn còn chút nghi ngờ.

“Sức mạnh?

Có thể tay không vặn gậy sắt thành quai chèo không?” Gã ăn vạ hỏi.

Bị Tống Thư Hàng vừa rồi ảnh hưởng, trong mắt hắn bây giờ, tay không vặn gậy sắt thành quai chèo, chính là sức mạnh!

“Xa xa không chỉ có thế.” Giọng nói hư ảo phiêu diểu kia dụ hoặc nói, đồng thời trong lòng hơi an tâm, tên ngốc này đã cắn câu.

Gã ăn vạ lại hỏi: “Có thể đánh gục tên vừa đánh tôi không?” “Chỉ cần ngươi có được sức mạnh, ngươi một tay có thể đánh gục mười tên hắn.” Giọng nói hư ảo phiêu diểu lại dụ hoặc nói.

Mắt gã ăn vạ sáng lên, nhưng suy nghĩ một lát, hắn lại hỏi: “Vậy tôi phải trả giá gì?

Có cần tôi đi cứu thế giới không?” Giọng nói hư ảo phiêu diểu lại khựng lại.

“Ngươi không cần phải trả bất cứ giá nào, chỉ cần có một ngày, giúp ta tìm lại một bảo vật là được.” Giọng nói hư ảo phiêu diểu kia lại nói.

Gã ăn vạ suy nghĩ một lát: “Tôi phải làm sao mới có thể tin ngươi?

Ngươi sẽ ban sức mạnh cho tôi bằng cách nào?” “Cúi đầu xuống, nhìn thẳng trước mắt ngươi, ngươi nhìn thấy gì?” Giọng nói hư ảo phiêu diểu kia tiếp tục nói.

Gã ăn vạ làm theo lời dặn, cúi đầu nhìn thẳng trước mắt mình.

Sau đó, hắn nhìn thấy trong hư không dường như có một chấm đen nhỏ hiện ra.

Chấm đen hấp thụ sức mạnh thiên địa, vô số điểm sáng màu đen tụ lại.

Giống như cát đang tích tụ, cuối cùng... những chấm đen nhỏ này ngưng tụ thành một chiếc nhẫn thủy tinh đen.

Gã ăn vạ trợn tròn mắt, đây hoàn toàn không phải chuyện con người có thể làm được.

Chẳng lẽ mình thật sự muốn trở thành nhân vật chính trong tiểu thuyết sao?

“Nói cho ta biết, ngươi nhìn thấy gì?” Giọng nói hư ảo phiêu diểu kia tiếp tục nói.

“Tôi nhìn thấy một chiếc... nhẫn.” Gã ăn vạ trả lời.

“Rất tốt, ngươi quả nhiên có tiềm chất của vương, nên ngươi mới có thể nhìn thấy nó.

Vậy thì, đưa tay ra, nắm lấy chiếc nhẫn này.

Đeo nó vào, ngươi... sẽ trở thành vương của thế giới này!” Giọng nói hư ảo phiêu diểu kia dụ hoặc nói.

“Đeo nó vào, trở thành vương của thế giới?” Gã ăn vạ đưa tay ra, nắm lấy chiếc nhẫn kia: “Kịch bản này quen thuộc quá.

Chiếc nhẫn này, sẽ không khống chế tâm linh tôi chứ?” “Không đâu.” Giọng nói hư ảo phiêu diểu kia nói.

“Vậy, tôi đeo nó vào có phải là sẽ có được năng lực biến hình thành áo giáp hay gì đó không?” Gã ăn vạ lại hỏi.

Lần này, giọng nói hư ảo phiêu diểu không trả lời nữa.

Không còn cách nào, nó và giới trẻ bây giờ thật sự có một khoảng cách lớn, nó cảm thấy mình cần phải bổ sung thêm kiến thức về giới trẻ gần đây.

Gã ăn vạ nhíu mày đợi một lát, thấy giọng nói kia không trả lời mình nữa, đành cẩn thận đeo chiếc nhẫn thủy tinh này vào tay mình.

Trở thành vương của thế giới, trở thành nhân vật chính, nghe cho vui thôi.

Nhưng nếu có thể có được sức mạnh để đánh gục tên đó, thì đủ rồi.

Cùng lắm thì sau khi dạy cho tên đó một bài học, sẽ phong ấn chiếc nhẫn này lại, hoặc, giống như cách nhân vật trong bộ phim “Chúa tể những chiếc nhẫn” nhiều năm trước đã làm, hủy diệt chiếc nhẫn này.

Khoảnh khắc gã ăn vạ đeo chiếc nhẫn vào, lập tức cảm nhận được sức mạnh cường đại tuôn trào từ chiếc nhẫn này, tràn vào cơ thể hắn.

Ngay lập tức, những vết thương do Tống Thư Hàng đánh đã không cần thuốc mà khỏi.

Không chỉ cơ thể không còn đau nữa, mà cơ thể vốn gầy yếu của hắn còn vạm vỡ hơn một vòng, ẩn hiện những đường nét cơ bắp.

Sức mạnh, sức mạnh không ngừng tuôn trào từ cơ thể.

Cảm giác này, quá tuyệt vời rồi.

Hắn cảm thấy, bây giờ một mình mình có thể đối phó với mười cái mình trước đây.

Xung quanh, những đồng bọn vốn đang nằm rên rỉ trên mặt đất, thấy gã ăn vạ đột nhiên đứng dậy, ai nấy đều ngây người ra.

“Hahaha.” Gã ăn vạ cười quái dị, sau đó hắn cúi người, nhặt một cây gậy sắt mà đồng bọn mang đến từ dưới đất lên.

“Nha nha!” Gã ăn vạ dùng hết sức lực toàn thân, để vặn cây gậy sắt này.

Đáng tiếc... cây gậy sắt không bị vặn thành quai chèo, chỉ bị uốn cong không ít.

Nhưng, gã ăn vạ không hề thất vọng.

Bởi vì hắn có thể cảm nhận được, theo thời gian trôi qua, cơ thể hắn đang trở nên càng ngày càng mạnh!

Chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian, tay không vặn gậy sắt, tuyệt đối không thành vấn đề.Chỉ cần đợi mình mạnh hơn một chút nữa, có thể vặn gậy sắt thành quai chèo, hắn sẽ quay lại báo thù rửa hận!

Gã ăn vạ thầm quyết định trong lòng.

Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây, mình có thần khí trong tay, có thể không ngừng mạnh lên.

Lần gặp lại, nhất định phải giẫm tên nhóc kia dưới chân!

Lúc này, trên nóc nhà con hẻm nhỏ... nhìn thấy gã ăn vạ thành công đeo chiếc nhẫn vào, một bóng người lộ ra nụ cười hài lòng, đó chính là chủ nhân của giọng nói "hư ảo phiêu diểu" vừa rồi.

Sau đó thân hình hắn nhảy lên, bay về phía xa, không còn quan tâm đến gã ăn vạ này nữa.

Chỉ cần mục tiêu đã đeo chiếc nhẫn vào, những chuyện tiếp theo không cần hắn nhúng tay nữa.

Tà năng của Cửu U thế giới và những lời thì thầm tà ác trong chiếc nhẫn sẽ dẫn dắt và cải tạo mục tiêu, biến mục tiêu thành dạng phù hợp.

Còn hắn có việc quan trọng hơn phải làm — hắn còn muốn khiến nhiều người hơn nữa có được loại tà năng đến từ Cửu U thế giới này, trở thành [Chủ nhân của thế giới], mở ra chế độ nhân vật chính.

Sau khi bóng người đó rời đi, cách đó không xa, lại có một thân hình khác hiện ra.

Chính là Diệp Tư sư tỷ, lúc này cô đang cầm một chiếc máy quay phim trong tay, quay lại cảnh vừa rồi.

Hơn nữa, cô thông qua năng lực tâm linh câu thông, thuật lại tất cả những gì xảy ra trước mắt cho Tống Thư Hàng.

Sau khi thuật lại xong, cô bổ sung thêm: “Ngoài ra, tôi có thể xác định, người đặt bẫy không phải là tà ma Cửu U... mà là tu sĩ nhân loại.

Tức là, rất có thể kẻ đứng sau Cửu U thế giới đang hợp tác với tu sĩ nhân loại.” “Không ngờ chỉ là đi ra ngoài mua rau thôi, mà cũng có thu hoạch bất ngờ.” Tống Thư Hàng thông qua tâm linh câu thông với Diệp Tư, sau khi biết rõ sự việc, thầm thở dài.

Nếu có tu sĩ nhân loại hợp tác với Cửu U thế giới, thì sẽ khá đau đầu đây.

Diệp Tư: “Đối phương là tu sĩ cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng, nhưng yếu hơn tôi một chút.

Tôi đã lặng lẽ để lại một ấn ký trên người hắn, đối phương không rời xa khu vực Giang Nam, vẫn đang quanh quẩn khắp nơi tìm kiếm con mồi.

Có lẽ, tin tức về [khu vực Giang Nam có tà khí tụ tập] mà tróc yêu nhân trẻ tuổi và Quả Quả bọn họ nhận được trước đó, có liên quan đến tên này.” “Mà này, bây giờ trạng thái của gã ăn vạ kia thế nào rồi?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hắn đã bắt đầu tiếp nhận sự xâm thực của năng lượng Cửu U thế giới, sức mạnh nhục thân đang không ngừng tăng lên.

Tạm thời mà nói, hắn vẫn giữ được lý trí.

Nhưng nếu cứ tiếp tục thế này, việc trở thành người đàn ông trung niên mà chúng ta gặp trước đó, cùng với trạng thái của ‘kẻ to xác ngông cuồng’ mà Hoàng Sơn Chân Quân bắt được, cũng chỉ là sớm muộn mà thôi.” Diệp Tư đáp.

Chương 951

“Có thể gỡ chiếc nhẫn đó ra mà không làm hại hắn không?” Tống Thư Hàng hỏi, vừa dứt lời thì lại vội vàng nói: “Không đúng, vẫn là đợi tôi qua đó đi.

Hạt nhân trong tâm khiếu của tôi khắc chế sức mạnh của Cửu U thế giới, do tôi ra tay sẽ tốt hơn.” Chủ yếu là cậu đột nhiên nhớ đến tin tức trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối khi nghiên cứu tà năng Cửu U thế giới trong cơ thể chuột bị ma hóa đã bị tà năng lây nhiễm.

Nếu Diệp Tư cũng không cẩn thận bị lây nhiễm thì sẽ rất phiền phức.

“Được, vậy tôi đợi cậu ở đây.

Gã ăn vạ này hiện đang đỡ đồng bọn của mình dậy, đưa lên chiếc xe bán tải bên cạnh nghỉ ngơi.” Diệp Tư trả lời.

“Tôi đến ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Trên đường đi đến khu La Tín Nhai.

Tống Thư Hàng đột nhiên đề nghị quay đầu lại, quay về tìm mấy tên côn đồ kia.

Quả Quả tò mò nói: “Ơ ơ?

Tại sao lại phải quay lại ạ?

Chẳng lẽ Thư Hàng sư huynh thấy chưa hả dạ, còn muốn đánh bọn họ một trận nữa sao?” “Không, là xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng mà, chúng ta không phải còn phải mua rau sao?” Tiểu la lỵ

Thi hỏi.

“Lát nữa mua, không vội.” Tống Thư Hàng cười nói.

Đáng tiếc, cái “thế thân khôi lỗi” kiểu trinh sát của cậu đã bị hỏng trong Bí Cảnh Dao Trì rồi.

Nếu không thì, có thể dùng cái “thế thân khôi lỗi” này dẫn ba đứa Quả Quả đi mua rau.

Lúc này, mắt tiểu la lỵ Chúc sáng lên nói: “Thư Hàng sư huynh, hay là huynh đưa tiền cho bọn em, em và Quả Quả cùng với sư tỷ đi mua rau, chúng ta phân công hợp tác thế nào ạ?” Tống Thư Hàng dùng sức xoa đầu tiểu nha đầu: “Muốn nhân cơ hội trốn thoát à, cửa đâu mà có.

Ngoài ra, đi theo anh đi...

Tuy không phải là sự kiện ‘trảm yêu trừ ma’ mà các em tưởng tượng, nhưng chuyện sắp tới cũng liên quan đến tà khí Cửu U thế giới.

Chắc sẽ không làm các em thất vọng đâu.” Cứ như vậy, ba đứa trẻ nghịch ngợm bị Tống Thư Hàng dễ dàng dẫn dụ quay lại.Lúc này, trong con hẻm nhỏ.

Gã ăn vạ khó khăn lắm mới đưa tất cả đồng bọn của mình quay về chiếc xe bán tải đậu ở cuối con hẻm, bên lề đường.

Cho dù cơ thể hắn đã được cường hóa, nhưng một hơi đưa hết tất cả đồng bọn về vẫn khiến hắn hơi thở hổn hển.

Khi đã đưa xong tất cả đồng bọn, hắn liền bò lên ghế lái, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Đúng lúc này, một bóng người từ xa đến gần, nhanh chóng lao về phía chiếc xe bán tải nhỏ của hắn, cuối cùng đáp xuống trước xe hắn.

“Mẹ kiếp, chẳng lẽ là ăn vạ?” Gã ăn vạ trong lòng hoảng hốt.

Mẹ nó, có mắt không vậy, dám ăn vạ xe của tao à?

Cẩn thận bọn huynh đệ trên xe của tao xuống, trực tiếp đánh mày đến mức không tự lo được cuộc sống, nằm bẹp dí trên đất đấy!

Không đúng... huynh đệ của mình đều đã nằm bẹp dí rồi.

Nhưng không sao cả, mình bây giờ có thần khí trong tay, ngay cả gậy sắt cũng có thể bẻ cong.

Ai dám ăn vạ mình, mình một mình có thể đánh hắn đến mức không tự lo được cuộc sống ấy chứ!

Nghĩ đến đây, gã ăn vạ nắm chặt nắm đấm, trợn tròn mắt nhìn người đàn ông đang lao về phía chiếc xe bán tải.

Rồi... hắn nhìn thấy người đàn ông đã trực tiếp vặn gậy sắt thành quai chèo, lập tức trong lòng lạnh toát.

Cho dù hắn bây giờ là người đàn ông có thể bẻ cong gậy sắt, nhưng gặp phải người đàn ông trực tiếp vặn gậy sắt thành quai chèo, thì cũng phải quỳ thôi.

Tên này lại đến làm gì?

Chẳng lẽ cảm thấy lần trước đánh mình chưa đã, muốn đến đánh mình thêm lần nữa sao?

Khốn kiếp, mình là người đàn ông đã có được thần khí, tên này muốn coi mình là bao cát sao?

Mối thù này, sau này mình nhất định phải trả lại gấp bội!

Trong đầu hắn còn đang nghĩ thế này, thì Tống Thư Hàng đã tự mình kéo cửa xe ra, một tay xách hắn ra khỏi chiếc xe bán tải.

“Lại gặp mặt rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Gã ăn vạ: "..." "Yên tâm đi, lần này tôi không có ác ý...

Ngược lại là muốn cứu anh một lần." Tống Thư Hàng nói.

Gã ăn vạ: "Cậu lừa quỷ à!" "Haha, tin hay không tùy anh." Tống Thư Hàng đặt hắn xuống đất, đưa tay giữ chặt cánh tay hắn, rồi tay kia đưa ra để nắm lấy chiếc nhẫn trên tay hắn. [Tên này, là đến vì thần khí của mình sao?] Gã ăn vạ lập tức trong lòng hoảng hốt.

Đồng thời, hắn nghĩ đến thực lực có thể vặn gậy sắt thành quai chèo của Tống Thư Hàng – tên này, chẳng lẽ cũng từng có được thần khí?

Nên hắn mới đến cướp thần khí của mình, để bản thân trở nên mạnh mẽ hơn?

Nghĩ đến đây, gã ăn vạ giãy giụa: "Không, cậu không thể cướp chiếc nhẫn của tôi!" Nhưng, với sức mạnh hiện tại chỉ mạnh hơn người thường một chút của hắn, sao có thể thoát khỏi tay Tống Thư Hàng được?

Mặc hắn giãy giụa thế nào, cũng chỉ là vô ích.

Tống Thư Hàng đưa tay nắm chặt chiếc nhẫn thủy tinh đen kia, thử dùng sức gỡ ra.

Nhưng chiếc nhẫn này, cứ như thể đã cắm rễ vào tay gã ăn vạ vậy, căn bản không thể gỡ xuống được.

Ngược lại, gã ăn vạ phát ra tiếng kêu đau đớn như heo bị chọc tiết: "Đứt rồi, đứt rồi, ngón tay của tôi sắp đứt rồi!" "Quả nhiên, thứ này không phải muốn gỡ là gỡ được." Tống Thư Hàng thở dài, dù sao cũng là thứ xuất xứ từ Cửu U thế giới, hoàn toàn khác với nhẫn bình thường.

"Nếu thật sự không được, thì chỉ có cách chặt đứt ngón tay hắn thử xem sao." Diệp Tư không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh

Tống Thư Hàng, đề nghị.

Đồng thời, cô khẽ búng tay, kích hoạt một tầng kết giới vừa bố trí.

Có tầng kết giới này bảo vệ, cho dù có người đi ngang qua đây, cũng sẽ không nghe thấy âm thanh bên trong kết giới, không nhìn thấy người và vật trong kết giới.

Tiếp đó, Diệp Tư lại giơ ngón tay lên, khẽ điểm vào đồng bọn của gã ăn vạ trong xe, một Mê Hồn chú được phóng ra.

Đồng bọn của gã ăn vạ trong xe, tất cả đều hôn mê.

Nhìn thấy cảnh này, gã ăn vạ trong lòng càng ngày càng kinh hãi.

“Không cần đâu...

Vốn dĩ muốn gỡ chiếc nhẫn ra, đưa cho các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ nghiên cứu một chút, biết đâu có thể phát minh ra cách đối phó với loại thứ này.

Nhưng nếu đã không gỡ được, thì cứ trực tiếp phá hủy nó đi.

Sau đó, còn phải phiền Diệp Tư cô xóa ký ức của tên này một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu gửi ý niệm cho ‘hạt nhân’ trong tâm khiếu, cho phép nó ra ngoài ăn.

“Không thành vấn đề, chuyện xóa ký ức cứ giao cho tôi.” Diệp Tư đáp.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ ngực Tống Thư Hàng có hình chiếu hoa sen hiện ra, rễ của hoa sen đâm vào cơ thể gã ăn vạ, hút ra tà năng Cửu U thế giới trong cơ thể hắn.

Nhiều rễ hơn thì đâm vào chiếc nhẫn thủy tinh đen, trực tiếp hút tà năng bên trong chiếc nhẫn thủy tinh đen.

Chỉ sau hai hơi thở.

Phanh ~ chiếc nhẫn thủy tinh đen vỡ tan.

“Xong rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Khác với người đàn ông trung niên và kẻ to xác bị tà năng Cửu U thế giới ô nhiễm nghiêm trọng, gã ăn vạ này chỉ mới vừa bị tà năng Cửu U thế giới phụ thể, sau khi tà năng bị Tống Thư Hàng nhổ bỏ, hắn liền khôi phục trạng thái ban đầu.

Nhiều nhất là yếu đi vài ngày, rồi sẽ hồi phục.Trong Cửu U thế giới.

Kim loại cầu chủ tể ban đầu đang nằm bò trên một chiếc ghế đá, trong trạng thái minh tưởng.

Đột nhiên, nó mạnh mẽ mở mắt ra. [Lại đến rồi, lần này cảm ứng càng rõ ràng hơn.

Năng lượng ta thông qua nhân loại lén đưa đến hiện thế, bị thôn phệ mất.] Kim loại cầu chủ tể lăn từ ghế đá xuống.

Ở hiện thế, cho dù là Cửu Phẩm Kiếp Tiên, muốn thôn phệ sức mạnh của nó cũng rất khó khăn.

Nhưng trong thời gian ngắn ngủi vài ngày, sức mạnh nó khó khăn lắm mới lén đưa đến hiện thế, lại bị thôn phệ hai lần.

Ai đã làm?

Lại là chuyện tốt do [Bạch] làm sao?

Không đúng, [Bạch] đã bị nó phong ấn chặt chẽ trong Tà Liên thế giới, không có một trăm năm thì đừng hòng thoát ra.

Đúng lúc đang nghĩ như vậy, đột nhiên, kim loại cầu cứng đờ.

Bởi vì...

ấn ký chủ tể mà nó để lại trong ‘Tà Liên thế giới’, đã bị xóa mất rồi.

“Bạch!” Kim loại cầu từ ghế đá nhảy vọt lên.

Trong Tà Liên thế giới.

Bạch tiền bối Two rất vui vẻ, quá trình phá giải ấn ký chủ tể của Tà Liên thế giới thuận lợi hơn hắn tưởng.

Ban đầu hắn dự đoán mình cần ít nhất vài năm để xóa đi ấn ký chủ tể do kim loại cầu để lại.

Không ngờ lần này hắn vận khí rất tốt, khi gặp phải mấy bước không thể phá giải, hắn đã chọn đoán mò, lại hoàn toàn đoán đúng.

Lần trước may mắn thế này là chuyện từ bao giờ rồi?

Dù sao cũng cảm thấy rất xa xôi, không nhớ rõ nữa.

Dùng lời của con người mà nói thì đây chính là trời giúp ta!

Ngươi không thể không phục a!

Đoán mò cũng đúng, cái Tà Liên thế giới này, định sẵn là phải họ Bạch.

Thế là, Bạch tiền bối Two rất vui vẻ xóa bỏ ấn ký của thế giới này.

Tiếp đó, hắn lại đặt một ấn ký mới lên thế giới này.

Chương 952

Ấn ký mới, là phiên bản nâng cấp cải tiến của [ấn ký kim loại cầu].

Nếu nói ấn ký kim loại cầu chỉ là mật mã sáu chữ số thuần túy, thì ấn ký chủ tể mới của Bạch tiền bối Two là mật mã một trăm chữ số, được kết hợp từ chữ cái, số, ký hiệu, tính năng an toàn được nâng cao rất nhiều.

Ngay khoảnh khắc Tà Liên thế giới đổi chủ, Bạch tiền bối Two mơ hồ cảm ứng được một tiếng gầm giận dữ.

Đó là tiếng gào thét phẫn nộ của một cái kim loại cầu nào đó.

“A ha ha ha, tên này giận rồi, nghe có vẻ rất tức giận.” Bạch tiền bối Two haha cười một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn cảm nhận được kim loại cầu kia đã xông đến cửa vào của ‘Tà Liên thế giới’, đang xuyên qua từng tầng phong ấn, nhìn chằm chằm Tà Liên thế giới.

Nhưng bây giờ, Tà Liên thế giới này đã đổi chủ, trở thành vật sở hữu riêng của Bạch tiền bối Two.

Không có sự cho phép của Bạch tiền bối Two, chủ nhân cũ là kim loại cầu đã không thể tiến vào Tà Liên thế giới.

“Bạch, tên vô sỉ nhà ngươi, ngươi cút ra đây cho ta!” Kim loại cầu hóa lỏng gầm lên giận dữ.

Bạch tiền bối Two khẽ mỉm cười, sau đó hắn lấy ra hai chiếc nút bịt tai pháp bảo từ không gian của mình, bịt tai mình lại.

Đây là pháp khí hắn vừa luyện chế gần đây, chỉ cần bịt vào, tất cả âm thanh bên ngoài đều không thể truyền đến tai hắn.

Ngay cả các thủ đoạn như [Truyền âm nhập mật], [Tâm linh cảm ứng], [Tinh thần câu thông] cũng đều miễn dịch.

Có bảo vật này, kim loại cầu hóa lỏng cho dù có gào thét rách họng, cũng đừng hòng làm phiền hắn.

Tiếp đó, Bạch tiền bối Two lấy ra một phần 'Long Ma Dược Tề', một hơi uống cạn.

"Vị hơi ngọt, khá ngon." Bạch tiền bối Two thầm nghĩ, sau đó miệng hắn bắt đầu nhả tơ.

Thật sự có thể nhả tơ, cảm giác này bất ngờ lại rất "phê" a.

Bạch tiền bối Two quấn lấy, bắt đầu lắc đầu lắc eo, nhả tơ kết kén.

Trong quá trình kết kén, hắn cảm ứng được kim loại cầu hóa lỏng đang giận dữ tấn công 'Tà Liên thế giới'.

Nhưng những đòn tấn công của nó định sẵn là vô ích, tất cả các đòn tấn công đều xuyên qua 'Tà Liên thế giới', căn bản không thể làm tổn hại dù chỉ một sợi lông của thế giới này.

Bạch tiền bối Two haha cười một tiếng, búng tay một cái.

Ba Táp ~~ một hình chiếu 3D xuất hiện ở cửa ra của 'Tà Liên thế giới'.

Hình ảnh chiếu ra, chính là Bạch tiền bối Two đang tự mình dệt một cái kén khổng lồ.

"Này, ngươi cứ ở ngoài mà thưởng thức vẻ anh tuấn của ta khi kết kén, rồi không cam lòng mà tức giận đi." Bạch tiền bối Two lưu lại lời nhắn.

Trên người kim loại cầu hóa lỏng dựng lên từng chiếc gai nhọn hoắt, giống hệt như lông dựng ngược lên vậy... lại hơi giống như biến thành một con nhím biển.

Bạch tiền bối Two haha cười một tiếng, tiếp tục nhanh chóng dệt kén.

Quả không hổ là tồn tại cấp độ chủ tể, tốc độ dệt kén cũng cực nhanh.

Chỉ trong vài phút, một cái kén khổng lồ đã được Bạch tiền bối Two dệt xong.

Thân kén tròn trịa, lơ lửng giữa Tà Liên thế giới.

Tiếp đó, Bạch tiền bối Two hạnh phúc chìm vào giấc mộng.

“Ưm ~~ quả thật khi ngủ ở đây, cảm giác thật thoải mái.

Có một loại cảm giác rất ấm áp, khiến người ta rất hoài niệm.

Nếu ngủ ở đây, ta nói không chừng có thể ngủ một hơi ngàn năm.” Bạch tiền bối Two lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy ngay khoảnh khắc cái kén được dệt xong, mí mắt hắn càng ngày càng nặng, một cảm giác buồn ngủ đã lâu không gặp dâng lên.

Thế là hắn cuộn tròn lại trong kén, điều chỉnh một tư thế ngủ thoải mái.

“À đúng rồi...

Lần này nếu ngủ đến ngàn năm, lần sau ra ngoài, cái tên nhóc Tống Thư Hàng đó còn không biết có sống không?

Tu sĩ nhân loại Tam Phẩm, tuổi thọ chắc khoảng ba trăm tuổi, Tứ Phẩm cũng chỉ sáu trăm tuổi.

Nói không chừng ta vừa ra ngoài, hắn đã tèo rồi.” Bạch tiền bối Two cảm thấy đầu mình càng ngày càng nặng.

“Ừm, vậy nên, vẫn là đưa [Long Ma Dược Tề] làm phần thưởng cho hắn trước đi.” Bạch tiền bối Two thầm lặng gửi một mệnh lệnh cho thuộc hạ trực thuộc của mình trong lòng.

Ở một nơi nào đó trong Cửu U thế giới, một con chuột tà ma màu xám không mấy nổi bật thân hình khẽ khựng lại.

Nó nhận được mệnh lệnh từ chủ nhân, khẽ gật đầu.

Sau đó, thân hình nó nhảy lên, bay về phía khe nứt giữa Cửu U thế giới và hiện thế gần đó.

Đồng thời, chuột tà ma màu xám âm thầm nắm chặt con dao sắc nhọn cài ở thắt lưng.

Lại sắp gặp mặt rồi, Tống Thư Hàng trẻ tuổi.

Lần này, hãy để chúng ta hẹn ở An Lạc Tử Cấm Chi Đỉnh, đại chiến một trận đi!

Lần này, tuyệt đối sẽ không để ngươi có cơ hội sử dụng ‘phù bảo’ nữa, nhất định phải để ngươi nếm thử uy lực của ‘Thiên Ngoại Phi Ma (cải)’ của ta. ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ đã được sửa đổi lần này, cho dù là cái hộ thuẫn Ngũ Phẩm cứng đờ của ngươi, cũng đừng hòng cản được.

Hộ thuẫn Ngũ Phẩm chết cứng, không cản nổi Bách Ma Chi Nha đâu!

Chuột tà ma màu xám trong quá trình chạy, khẽ vén bạch bào của mình lên, đẹp trai lao vào một khe nứt không gian, biến mất.

“Bạch, ngươi cái đồ khốn nạn vô sỉ, ngươi cái đồ trộm, ngươi cái *** ~~ ta muốn *** ~~ ngươi và cái *** của ngươi ~~” Kim loại cầu hóa lỏng gầm lên liên tục.

Nhưng Bạch tiền bối Two đã ngủ say trong kén khổng lồ rồi:

“ZZZZZZ” Trong hình chiếu ở cửa, cái kén khổng lồ bất động.

Kim loại cầu hóa lỏng hít sâu, cuối cùng nó búng tay một cái, một giọt kim loại nhỏ tách ra từ trên người nó, hóa thành một quả kim loại cầu nhỏ, lơ lửng bên cạnh ‘Tà Liên thế giới’.

Lần này, nó muốn dùng phân thân để giám sát chặt chẽ tên [Bạch] này, tuyệt đối không thể để hắn phá hoại kế hoạch của mình nữa.Một bên khác.

Hoàng Sơn Chân Quân... vẫn đang quanh quẩn trong thành phố Ôn Châu.

Bởi vì hắn vẫn chưa tìm thấy Vân Vụ Đạo nhân.

Tên này gần đây trở nên đặc biệt xảo quyệt, khi ở nhà Thư Hàng tiểu hữu, đã dùng một cái thế thân khôi lỗi giá cao để tránh một kiếp.

Sau đó, lại sử dụng một tấm phân thân phù bảo quý giá, phân ra một phân thân giống hệt, lại thay bản thể chịu một kiếp.

Tuy nhiên, tên này rốt cuộc vẫn không thoát khỏi lòng bàn tay của bản tọa.

Hoàng Sơn Chân Quân ẩn giấu khí tức của mình, đi vào một quán net bình thường.

Rất nhanh, hắn đã tìm thấy một thanh niên tóc vàng ở ghế A43.

Không sai, thanh niên tóc vàng này, chính là Vân Vụ Đạo nhân cải trang mà thành...

Mặc dù thủ đoạn cải trang của hắn vô cùng cao minh, nhưng so với Đồng Quái tiên sư của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thì thuật cải trang của hắn quá lạc hậu rồi.

Hoàng Sơn Chân Quân ẩn giấu khí tức của mình, lặng lẽ đi đến phía sau Vân Vụ Đạo nhân.

Nhìn từ màn hình, Vân Vụ đạo trưởng lại đổi một tài khoản phần mềm chat khác, ngay cả điện thoại, thẻ điện thoại, chứng minh thư các loại cũng đều đổi hết rồi!

Lúc này, Vân Vụ đạo trưởng đang hưng phấn chơi game với người khác.

“Chậc chậc, tên Hoàng Sơn đại ngốc đó, thật sự tưởng dùng phần mềm chat hay những thứ tương tự là có thể định vị được ta sao.

Nhưng mà... ta Vân Vụ đạo trưởng đã sớm nhìn thấu tất cả.

A a a.” Vân Vụ đạo trưởng thỉnh thoảng vui vẻ lẩm bẩm vài câu.

Đồng thời, từ tai nghe của hắn còn truyền ra một bài hát dễ nghe: [Hoa màu xanh thơm ngát, để ta hát một bài nha hát một bài nha hát ~~ Đến Đại Hoàng Sơn, Đại Hoàng Sơn là nơi tốt nha nơi tốt nha ~] “Đúng là bài hát hay a, nghe trăm lần không chán.” Vân Vụ đạo nhân hồi vị vô cùng: “Bài hát này, ta có thể nghe lặp đi lặp lại một trăm năm ấy chứ.” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Sau đó, hắn đưa tay ra, đặt lên vai Vân Vụ đạo trưởng.

Vân Vụ đạo trưởng trong lòng hoảng hốt — hắn là Ngũ Phẩm Linh Hoàng, vậy mà lại bị người khác lén lút tiếp cận mà không hề hay biết.

Chân tướng chỉ có một!

Hoàng Sơn đại ngốc đến rồi!

Vân Vụ đạo trưởng đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Hoàng Sơn Chân Quân.

Đầu óc đạo trưởng nhanh chóng xoay chuyển, sau đó giả vờ vẻ mặt mơ màng, nói: “Nghẹt mũi à ~ ngươi tìm nước cất?” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Chân Quân không nói hai lời, một loạt trận pháp liền giáng xuống tay.

Hai trăm ấn phong trong một giây, tầng tầng phong ấn Vân Vụ đạo trưởng.

Sau đó...

Hoàng Sơn Chân Quân kéo Vân Vụ đạo trưởng, rời khỏi quán net.

“Buông tay, buông tay a!

Hoàng Sơn đại ngốc, nếu không buông tay, ta gọi người đấy!” Vân Vụ đạo trưởng vội vàng, sau khi bị phong ấn, linh lực toàn thân hắn gần như bị phong ấn hơn chín thành.

Còn sức mạnh nhục thân, lại không thể chống cự Hoàng Sơn Chân Quân.

Hoàng Sơn Chân Quân lạnh lùng cười một tiếng, một ấn cấm ngôn thành thạo giáng xuống, phong bít miệng Vân Vụ đạo trưởng.

Sau đó, hắn tiếp tục lôi Vân Vụ đạo trưởng đi, dưới ánh mắt ngây dại của mọi người trong quán net, nghênh ngang rời đi.

Sau khi tìm một nơi hẻo lánh, Hoàng Sơn Chân Quân dẫn Vân Vụ đạo trưởng, ngự kiếm bay lên.

Còn người đàn ông trung niên và kẻ to xác trước đó, thì được đặt trên một thanh phi kiếm khác, theo sát phía sau Hoàng Sơn Chân Quân.

“Khốn kiếp, Hoàng Sơn đại ngốc, tại sao ngươi có thể tìm thấy ta?” Vân Vụ đạo trưởng dùng chút linh lực còn lại, truyền âm nhập mật nói.

“Ngươi tưởng mình đã thoát khỏi tay ta rồi sao?

Thực tế, ngươi vẫn luôn nằm trong lòng bàn tay của ta.” Hoàng Sơn Chân Quân lạnh lùng nói.

“Lừa quỷ à, trước đó phân thân của ta không phải đã lừa được ngươi thành công sao?

Ngoài phần mềm chat và điện thoại ra, ngươi còn dùng cách nào để giám sát ta?” Vân Vụ đạo trưởng kêu lên.

Hắn xác định trên người mình không có phù văn hay những thứ tương tự do Hoàng Sơn Chân Quân để lại, điện thoại, phần mềm chat và các vật phẩm hiện đại hóa có thể bị định vị đều đã được hắn thay đổi hết rồi.

Tại sao Hoàng Sơn Chân Quân vẫn có thể tìm thấy hắn?

Chương 953

“À à, ngươi nghĩ ta sẽ nói cho ngươi biết sao?” Hoàng Sơn Chân Quân lạnh lùng cười nói.

Hắn sẽ nói cho Vân Vụ Đạo nhân biết, đạo hữu Tuyết Lang Động chủ, người nổi tiếng nhất giới tu chân chuyên lo liệu ‘các loại giấy tờ’, là bạn tốt của hắn sao?

Hắn sẽ nói cho Vân Vụ đạo trưởng biết, mười bảy loại giấy tờ tùy thân mà hắn đã làm thông qua đủ mọi thủ đoạn, thực chất đều là làm qua kênh của Tuyết Lang Động chủ sao?

Chỉ cần Vân Vụ đạo trưởng sử dụng bất kỳ một trong mười bảy loại giấy tờ tùy thân này, thì Hoàng Sơn Chân Quân sẽ lập tức định vị được hắn!

Khoa học kỹ thuật thay đổi thế giới, khoa học kỹ thuật thay đổi nhân sinh ~~Vân Vụ Đạo nhân, cuối cùng vẫn bị Hoàng Sơn Chân Quân bắt đi...

Lần này chờ đợi hắn, sẽ là một cuộc phong ấn dài đằng đẵng.

Bạch tiền bối Two đã ngủ say...

Giấc ngủ này, không biết sẽ kéo dài bao lâu.

Lúc này, ở khu vực Giang Nam.

Diệp Tư sử dụng thủ pháp xóa ký ức độc môn của ‘Bích Thủy Các’, xóa sạch ký ức hôm nay của gã ăn vạ, rồi lại đưa vào cho hắn một đoạn ký ức mới.

Đơn thuần xóa sạch ký ức sẽ khiến người ta bị khoảng trống ký ức.

Khi ký ức xuất hiện khoảng trống, đôi khi người ta sẽ vắt óc suy nghĩ về những mảnh ký ức trống rỗng của mình.

Như vậy, ở một mức độ nhất định sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của thuật xóa ký ức.

Thế là, Diệp Tư dùng huyễn thuật và phương pháp mộng, thêm vào trong đầu gã ăn vạ một đoạn ký ức chân thực – trong đoạn ký ức này, gã ăn vạ hôm nay đột nhiên nảy ra ý nghĩ, đi công trường gánh gạch, gánh đến khi kiệt sức...

Ngay lúc sắp thanh toán tiền công trong ngày, đột nhiên bị vật liệu xây dựng trên công trường rơi trúng, bị thương nặng.

Sau khi ký ức mới được đưa vào, gã ăn vạ trong cơn hôn mê không ngừng nhíu mày: “Mệt quá... mệt quá, còn bao nhiêu gạch phải gánh đây?

Nhiều thế này phải gánh đến bao giờ chứ...

A a a, cái gì rơi xuống thế, chết mất, chết mất...” Nghe có vẻ, chắc là một cơn ác mộng vừa vất vả lại vừa bất hạnh.

Sau tiếng kêu thảm thiết, gã ăn vạ lại nằm bò trên mặt đất, bất động.

Tống Thư Hàng nhấc cơ thể hắn lên, ném hắn trở lại xe.

Quả Quả và hai tiểu la lỵ đứng bên cạnh, chớp chớp mắt nói: “Thư Hàng sư huynh, chuyện này cứ thế kết thúc rồi ạ?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nói.

“Không đúng ạ!

Theo kịch bản, đáng lẽ sư huynh phải đại chiến một trận với năng lượng tà ác Cửu U, cuối cùng hiểm thắng một chiêu, rồi phong ấn năng lượng tà ác Cửu U chứ?” Tiểu la lỵ Chúc nói.

Tống Thư Hàng nhún vai: “Rất tiếc, thuật phong ấn của anh vẫn đang ở giai đoạn lý thuyết, chưa từng thật sự phong ấn bất kỳ thứ gì.” “Chẳng có gì thú vị.” Tiểu la lỵ Chúc nói.

Quả Quả: “Thư Hàng sư huynh, huynh quá làm bọn em thất vọng rồi.” Thi: “Rõ ràng trước khi đến còn nói, sẽ không làm bọn em thất vọng mà.” Tống Thư Hàng: “...” Lúc này, Diệp Tư sư tỷ lên tiếng: “Thư Hàng, tu sĩ nhân loại kia đã dừng lại rồi, chúng ta có cần theo dõi không?” Trước đó, cô đã để lại một ấn ký trên người tu sĩ nhân loại đóng vai giọng nói [hư ảo phiêu diểu] dụ hoặc gã ăn vạ, có thể dùng để theo dõi vị trí của hắn.

Bây giờ, ấn ký này đã dừng lại.

Thời gian duy trì của ấn ký này có hạn, đối phương cũng là Ngũ Phẩm Linh Hoàng, ấn ký dạng duy trì lâu dễ bị đối phương phát hiện.

“Đi, đi xem sao.

Quả Quả, ba đứa các em đi theo sau anh, đừng lộ mặt.

Đối phương là Ngũ Phẩm Linh Hoàng, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, anh còn không có tự vệ chắc chắn.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Bọn em biết rồi.” Ba đứa nhóc rất nhanh lại hưng phấn trở lại.

Diệp Tư đưa tay lấy ra pháp bảo Kim Thư, rồi lật trên Kim Thư.

Sau khi lật bảy tám trang, cô hài lòng gật đầu: “Tìm được rồi, lần này dùng hình thức này để phi hành.” Tiếp đó, cô dùng Kim Thư bao bọc Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc, bay vút lên trời, bay về phía tọa độ của tu sĩ kia.

Còn Kim Thư sau khi bay lên cao, trở nên trong suốt.

Ngay lập tức, bao gồm cả Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc trong Kim Thư, đều đồng loạt tiến vào trạng thái trong suốt.

Quả Quả tò mò hỏi: “Diệp Tư sư tỷ, Kim Thư của tỷ, mỗi trang đều có một hình thức khác nhau sao?” “Không nhiều đến thế đâu, đến bây giờ, mới chỉ có mười bảy hình thức thôi.

Tôi hiện tại vẫn đang không ngừng tế luyện nó, mỗi lần cấm chế pháp khí trên nó tăng thêm một tầng, thì lại có thêm một hình thức.

Trạng thái trong suốt này, là hình thức mà Sở Các chủ đã giúp tôi tế luyện ra.

Cho dù thực lực cao hơn tôi một đại cảnh giới, Lục Phẩm Chân Quân, cũng rất khó phát hiện ra tôi.” Diệp Tư lại nói: “Kim Thư là bản mệnh pháp bảo của tôi, nên hiệu quả tốt hơn một chút so với pháp khí bình thường.

Mà này, Thư Hàng.

Sau khi cậu lên Tứ Phẩm, cũng phải cân nhắc tế luyện bản mệnh pháp bảo rồi nhỉ?

Cậu định luyện loại bản mệnh pháp bảo nào?” “Tứ Phẩm là phải tu luyện bản mệnh pháp bảo sao?” Tống Thư Hàng nói: “Tôi còn chưa từng nghĩ đến vấn đề này...

Nếu có thể, tôi lại muốn làm một thanh phi kiếm gì đó làm bản mệnh pháp bảo.

Đáng tiếc, phi kiếm e rằng không hợp với tôi.” “Haha.” Diệp Tư cười nói: “Vậy nhân lúc cậu thăng cấp Tứ Phẩm, hãy suy nghĩ kỹ một chút, dù sao bản mệnh pháp bảo cũng chỉ có một kiện.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Rất nhanh, Kim Thư dẫn Tống Thư Hàng và vài người đến trên không một ngôi tứ hợp viện cổ kính, đây chính là nơi tu sĩ kia dừng chân.

Loại tứ hợp viện cổ kính này, ở khu vực Giang Nam đã rất hiếm thấy...

Kim Thư duy trì hình thức trong suốt, dẫn Tống Thư Hàng và vài người tiềm nhập vào trong tứ hợp viện.

Cả tứ hợp viện đã không còn cư dân, chỉ có tu sĩ kia ẩn thân bên trong.

Nhìn vị tu sĩ bên dưới, Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói: “Có thể nhìn ra hắn là thành viên của môn phái nào không?” Diệp Tư: “Tôi không nhìn ra được, tôi bây giờ ngay cả những môn phái còn lại ở An Lạc cũng không biết.” Quả Quả: “Trên người hắn không có dấu hiệu môn phái, cũng không mặc pháp bào thống nhất nào.” Thi: “Có lẽ, là một Tán tu?” Chúc: “Cũng có lẽ, hắn đã ẩn giấu thân phận của mình.

Dù sao khi làm chuyện xấu, không thể để người khác nhận ra mình được.” Đang nói chuyện, trong tứ hợp viện, vị tu sĩ này bắt đầu cởi bỏ ngoại bào trên người...

“Không phải là muốn tắm đấy chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Nếu đối phương muốn tắm, bọn họ vẫn nên tránh đi một chút.

Cậu không có sở thích nhìn đàn ông tắm, sẽ mọc mụn lẹo mắt đấy.

Vị tu sĩ kia cởi bỏ quần áo trên người, chỉ còn lại chiếc quần đùi.

Trên người hắn, có từng phù văn, những phù văn này nối liền thành một mảng, gần như bao phủ toàn bộ cơ thể hắn.

“Hô... vẫn còn thiếu một chút.” Tu sĩ khẽ nói.

Nói xong, hắn đứng dậy đi đến trước một bàn trang điểm, đưa tay mở từng hộp ra, lộ ra rất nhiều dụng cụ trang điểm.

Ngồi trước bàn trang điểm, hắn nhìn mình trong gương, trầm mặc một lát.

Sau đó, hắn bắt đầu trang điểm trên mặt mình.

Đầu tiên là thoa kem lót, rồi đến kem BB các loại.

Tiếp theo là kẻ mắt, đeo kính áp tròng màu, dán mi giả, thoa son môi...

Vãi chưởng, tên này muốn làm gì?

Trong tứ hợp viện, tu sĩ lại xõa mái tóc dài của mình ra, thành thạo làm một kiểu tóc đẹp.

Người đàn ông vốn rất bình thường, giờ đã biến thành một mỹ nhân quyến rũ.

Tu sĩ thưởng thức chính mình trong gương, lộ ra nụ cười hài lòng và lịch thiệp.

Tống Thư Hàng: “...” Quả không hổ là [Hóa trang thuật], một trong tứ đại tà thuật, quả thực đáng sợ.

Trước đây mọi người khi chơi game, muốn tìm vợ trong game, để tránh tìm phải “nhân yêu” (người chuyển giới/nam giả nữ), có thể bật video để xác nhận diện mạo đối phương trước.

Nhưng bây giờ, bật video xác nhận đã không còn bất kỳ ý nghĩa nào nữa.

“Hắn muốn làm gì?” Diệp Tư chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng nói: “Tôi cũng không biết...

Chẳng lẽ, tên này còn có hứng thú làm nữ streamer trên mạng?” Lúc này, vị tu sĩ kia đứng dậy từ bàn trang điểm, lại thay một bộ hỷ phục màu đỏ tươi.

Tên này rốt cuộc muốn làm gì?

Chúng ta đến đây, không phải là để xem ngươi chơi trò mặc đồ nữ đâu!

Quả Quả: “Mặc bộ đồ này vào, là cô ấy sắp kết hôn à?

Vậy chú rể là ai?” “Tôi lại cảm giác là sở thích của cô ấy thôi.” Tống Thư Hàng đưa tay cầm điện thoại, trong lòng suy nghĩ, có nên báo cáo chuyện này cho các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không.

Ừm, nhưng phải báo cáo thế nào đây? 【Báo cáo các vị tiền bối, tôi phát hiện ở khu vực Giang Nam có một tu sĩ thích mặc nữ trang, là kẻ đứng sau vụ tà khí xuất hiện ở Giang Nam lần này, dụ dỗ người thường đi tiếp xúc với ‘tà năng Thế giới Cửu U’.】 Tuyệt vời!

Sao dạo này mình cứ gặp mấy chủ đề về ‘nữ trang’ thế nhỉ, rõ ràng mình đã cố gắng né tránh rồi mà…

...

Lúc này, vị nữ trang tu sĩ bên dưới lại lấy ra mấy viên linh thạch, khắc họa trên mặt đất.

Cô ta một hơi khắc họa mười kết giới phòng ngự.

Những kết giới phòng ngự này có tác dụng phòng chống pháp thuật, tấn công vật lý, nhưng phần lớn lại là phòng chống tấn công tinh thần.

Sau khi bố trí xong kết giới, nữ trang tu sĩ đứng dậy, dùng linh thạch kích hoạt và duy trì những trận pháp này.

Liên tục mười tầng phòng ngự, dù là Kim Đan Linh Hoàng cường đại tấn công, cũng có thể chống đỡ được không ít thời gian.

Sau đó, nữ trang tu sĩ lại lấy ra một cái ma bàn đá đen nhỏ nhắn, đặt trước người mình.

Đây là ‘Công Tích Bàn’ của Thế giới Cửu U, mỗi khi dụ dỗ thành công một người thường nhặt ‘thần khí’, chấp nhận bị tà năng Thế giới Cửu U ma hóa, ma bàn đá đen sẽ biến thành đen kịt.

Lúc này, cô ta có thể thông qua ma bàn đá đen để đổi những thứ mình cần.

Đặt ma bàn đá đen xong, nữ trang tu sĩ một tay chỉ lên trời, miệng lẩm bẩm niệm động.

Ngay sau đó, trên mặt cô ta lộ ra vẻ thành kính.

Khoảng hai phút sau, trong hư không có năng lượng hùng hậu chấn động.

...

Luồng năng lượng hùng hậu này, xuyên qua giới hạn của không gian, truyền đến từ một thế giới khác.

Trên mặt nữ trang tu sĩ lộ ra vẻ kích động, cô ta ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của mình.

Rất nhanh, luồng năng lượng hùng hậu trong hư không ổn định lại.

Sau đó, nó bắt đầu dùng một phương thức đặc biệt, quan sát dung mạo của nữ trang tu sĩ.

Chương 954

Khoảng một nhịp thở sau.

Năng lượng trong hư không bắt đầu từ từ hạ xuống.

Trong quá trình hạ xuống, màu đen trên ma bàn đá đen nhanh chóng phai đi, cuối cùng hóa thành màu trắng bệch.

Nữ trang tu sĩ thấy vậy, trên mặt lại một lần nữa vui mừng, cuối cùng cô ta hai tay kết pháp ấn, quát lớn một tiếng: “Xin tôn thượng nhập thể!” Trong hư không, luồng năng lượng chấn động hóa thành thần niệm, đầu nhập vào cơ thể hắn.

Đầu nữ trang tu sĩ cúi gằm xuống, cả người dường như mất đi sức lực ngay lập tức.

...

Cùng lúc đó, Diệp Tư cảm ứng được một luồng nguy cơ cường đại.

Cô ấy điều khiển bản mệnh Kim Thư nhanh chóng rút lui. ...Rút lui hơn năm trăm bước sau, mới hơi dừng lại.

Quả Quả hỏi: “Diệp Tư sư tỷ làm sao vậy?”

“Đây là 【Thần Đả Thuật】, tức là thuật thỉnh thần nhập thân mà người ta thường nói.

Đây là một thuật rất phiền phức.” Diệp Tư cất tiếng nói.

Tống Thư Hàng: “Thỉnh thần nhập thân, thỉnh ai chứ?” Thỉnh thần nhập thân thì thỉnh ai?

Thần tiên trên trời ư?

Trong lịch sử tu chân, có thể tương ứng với thần tiên dân gian, hẳn là Thiên Đình viễn cổ. ...Nhưng Thiên Đình đã sớm vẫn lạc rồi.

Hơn nữa, ‘tiên thần’ trong Thiên Đình cũng chỉ là một số tu sĩ cường đại mà thôi.

“Từ khí tức mà nói, ‘Thần Đả Thuật’ của cô ta chắc là thỉnh tồn tại cường đại của Thế giới Cửu U.

Ít nhất cũng là Tà Ma cấp Tôn Giả trở lên, thậm chí còn mạnh hơn.” Diệp Tư khẽ đáp.

Đương nhiên, bị hạn chế bởi thực lực bản thân của nữ trang tu sĩ, cũng không thể để Cửu Phẩm Kiếp Tiên của Cửu U giáng lâm vào người cô ta.

Đang nói chuyện, thân hình nữ trang tu sĩ hơi chấn động.

Sau đó cô ta từ từ ngẩng đầu lên. ...Mắt cô ta đã biến thành đen kịt một mảng, không có tròng trắng.

Lúc này cô ta, đã ở trạng thái ‘Thần Đả’.

“Hô ~~~” Nữ trang tu sĩ thở dài thật dài: “Lại đến hiện thế rồi a.” Nói xong, cô ta đầu tiên quay người nhìn vào chiếc gương trang điểm bên cạnh.

Nhìn khuôn mặt mỹ nhân kiều diễm trong gương, cô ta hài lòng gật đầu.

Ngay sau đó, ánh mắt cô ta di chuyển xuống, nhìn thấy bộ hỷ phục đỏ rực trên người, lại một lần nữa hài lòng gật đầu.

Nhưng khi nhìn thấy chỗ ngực, hơi phẳng, cô ta khẽ nhíu mày.

Sau đó, cô ta đưa tay sờ vào ngực mình: “Ai ~~ phẳng lì a.” Nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn này trông khá tốt, cô ta rất hài lòng.

Ngay sau đó, nữ trang tu sĩ vung tay, giải trừ mười tầng trận pháp phòng ngự chồng chất.

Sau đó, cô ta nhấc chân bước về phía trước.

Nhưng vừa bước được một bước, sắc mặt nữ trang tu sĩ biến đổi, cả người cứng đờ.

Khoảng hai nhịp thở sau.

Cô ta run rẩy đưa tay ra, sờ xuống phía dưới thân mình.

Trong cảnh tượng này, sắc mặt cô ta lại một trận kịch biến.

Vốn dĩ tưởng rằng lần nhập thân này chỉ là một nữ tử ngực phẳng. ...Không ngờ...

Cứng đờ nửa ngày sau, nữ trang tu sĩ thở dài u oán.

Cô ta lại quay đầu lại, nhìn mình trong gương.

“Được rồi, ngươi thắng.

Khéo thật, ngươi nghĩ ra được cách này để dụ ta nhập thể.” Nữ trang tu sĩ dùng một ngữ khí quỷ dị nói.

Nói xong, ánh mắt cô ta rơi xuống ma bàn kia.

Dừng lại một lát. ...Cuối cùng, thân thể nữ trang tu sĩ quỳ rạp xuống đất, hai tay duỗi về phía trước, đặt trước miệng.

“Hô ~~” Một hơi nhẹ nhàng thở ra.

Từ trong miệng cô ta, một đoàn năng lượng thuần khiết của Thế giới Cửu U phun ra, rơi vào tay trái của nữ trang tu sĩ.

Sau đó, lại có một phù văn ngưng tụ, rơi vào tay phải cô ta.

Phù văn này, giống hệt hình xăm trên người nữ trang tu sĩ, hiển nhiên sau khi trải qua một bước nữa, phù văn này cuối cùng sẽ trở thành hình xăm trên người nữ trang tu sĩ.

Năng lượng Thế giới Cửu U nồng đậm ở tay trái và phù văn ở tay phải liên kết lại với nhau.

Làm xong những việc này, ‘ý chí’ ngưng tụ trên người nữ trang tu sĩ, vù một tiếng co rút lại, trở về Thế giới Cửu U, không chịu nán lại dù chỉ một khắc.

Trên mặt đất, nữ trang tu sĩ từ từ bò dậy.

Cô ta nhìn năng lượng Thế giới Cửu U ở tay trái và phù văn ở tay phải của mình: “Ha ha, thành công rồi.”

“Bản tọa Kim Đan chỉ ba Long Văn, cả đời vô vọng đột phá cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng.

Mà bây giờ, bản tọa cuối cùng cũng có hy vọng đột phá cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân.

Ha ha ha.” Nói xong, cô ta há miệng, nuốt đoàn năng lượng Thế giới Cửu U nồng đậm ở tay trái vào bụng.

Đoàn năng lượng Thế giới Cửu U nồng đậm này, vốn dĩ dùng để ‘dụ dỗ người thường cắn câu’, và biến thành năng lượng thần khí.

Nhưng đoàn năng lượng Cửu U nồng đậm cuối cùng này, là phần thưởng của cô ta.

Nuốt đoàn tà năng Cửu U này xong, phù văn trong tay phải của cô ta, hóa thành hình xăm, in lên cổ.

Hình xăm nhanh chóng lan rộng, thoáng chốc đã phủ kín khuôn mặt cô ta.

Cho đến lúc này, toàn thân cô ta đã bị loại hình xăm này lấp đầy.

“Thành rồi!” Nữ trang tu sĩ mày nở mắt cười.

Tiếp theo, cô ta chỉ cần lặng lẽ chờ đợi cơ thể biến hóa.

Phù văn phủ kín toàn thân, có thể khiến thể chất của cô ta trở nên giống ‘Cửu U Tà Ma’.

Nhưng, cô ta lại có thể giữ được thân phận con người của mình.

Mà nuốt xuống đoàn ‘tà năng Thế giới Cửu U’ kia, sẽ trở thành trợ lực giúp cô ta tấn thăng Lục Phẩm Chân Quân.

Cô ta đã ở cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng quá lâu rồi. ‘Kim Đan Cấu Đồ’ cần thiết để tấn cấp Ngũ Phẩm Linh Hoàng, cô ta đã hoàn thành chín mươi chín phần trăm, chỉ còn thiếu ‘điểm tình nhất bút’ cuối cùng.

Chỉ là bị hạn chế bởi Kim Đan ba Long Văn của cô ta, ‘điểm tình nhất bút’ cuối cùng đó, cô ta không sao hoàn thành được.

Hiện tại, mượn đoàn ‘tà năng Thế giới Cửu U’ này, cô ta cuối cùng cũng cảm giác ‘Kim Đan Cấu Đồ’ bút cuối cùng của mình, sắp hoàn thành.

“Bước cuối cùng, độ Lôi Kiếp Ngũ Phẩm, bước vào cảnh giới Chân Quân!” Nữ trang tu sĩ lẩm bẩm.

Nhưng, nơi độ kiếp của cô ta không thể ở lại hiện thế. ...Hiện tại cô ta một thân đầy phù văn hình xăm, khiến cơ thể cô ta biến thành giống hệt Tà Ma Cửu U.

Thiên Kiếp nếu giáng xuống, sẽ gây ra sát thương gấp mấy lần đối với cô ta.

Vì vậy, nếu muốn độ kiếp thành công, cô ta nhất định phải tiến về Thế giới Cửu U.

“Tạm biệt, hiện thế.

Nhưng... ta còn sẽ trở lại!” Nói xong, nữ trang tu sĩ một cước giẫm lên mặt đất, để lộ ra một lối đi ẩn giấu dưới mặt đất.

Đó là lối đi dẫn đến Thế giới Cửu U.

Nữ trang tu sĩ khẽ cười, tà năng Thế giới Cửu U trên người cô ta điên cuồng bùng phát.

Kim Đan Cấu Đồ, bút cuối cùng, hoàn thành!

Trên bầu trời, Thiên Kiếp bắt đầu thai nghén, có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Tà năng Cửu U nồng đậm trên người nữ trang tu sĩ cuồn cuộn dâng lên, ngay sau đó, cô ta nhảy vọt, lao về Thế giới Cửu U.

Lối đi hơi dài, nhưng vừa thích hợp để cô ta điều chỉnh tâm cảnh của mình.

...

Nhưng đúng lúc này. ...Hàng vạn xúc tu trong suốt, từ cuối chân trời kéo dài đến, quấn chặt lấy cô ta.

“Đây là cái gì?” Nữ trang tu sĩ ngẩn ra.

Ngay sau đó, cô ta phát hiện tà năng Cửu U trên người mình, như đê vỡ, điên cuồng bị rút ra khỏi cơ thể cô ta.

“Chết tiệt, đây là cái quỷ gì, tránh ra cho ta!

Đừng tới đây!” Nữ trang tu sĩ vừa kinh vừa nộ.

Cô ta đưa tay tế ra pháp bảo Kim Tiễn của mình, chém vào những xúc tu trong suốt này.

Nhưng những xúc tu trong suốt này, lại vô hình vô chất, Kim Tiễn của cô ta điên cuồng chém động, nhưng chỉ như chém vào không khí, không chém trúng cái gì.

Chết tiệt, là ai ám toán cô ta?

Nữ trang tu sĩ cố gắng hết sức để mình bình tĩnh lại.

Hiện tại cô ta có hai lựa chọn: Một là ngừng đến Thế giới Cửu U, quay trở lại hiện thế, để xem rốt cuộc là ai đã ám toán mình.

Hoặc là, trực tiếp tiến vào Thế giới Cửu U, cô ta không tin đối phương những xúc tu này, có thể kéo dài từ hiện thế đến tận Thế giới Cửu U!

Một thoáng sau, nữ trang tu sĩ đã quyết định chuyện báo thù, không vội vàng một chút nào.

Hiện tại điều quan trọng nhất của cô ta là tiến về Thế giới Cửu U, tấn cấp Lục Phẩm Chân Quân!

Chương 955

Nhưng cô ta vừa nghĩ như vậy. ...Sau đó, cô ta phát hiện mình đã xong đời rồi.

Hàng vạn xúc tu trong suốt đó, đã rời khỏi người cô ta.

Mà tất cả 'tà năng Thế giới Cửu U' trong cơ thể cô ta đã bị hút cạn.

Thậm chí ngay cả 'năng lượng Thế giới Cửu U' ẩn chứa trong hình xăm trên người cô ta cũng bị hút đi.

Ngay lập tức, cô ta lại biến thành một tu sĩ Ngũ Phẩm bình thường.

Mất đi sự bảo hộ của hình xăm trên người. ...Cô ta mà rơi vào Thế giới Cửu U, hoặc là bị Tà Ma Cửu U nuốt chửng, hoặc là bị bắt đi, trở thành đỉnh lô song tu.

"Không được, bây giờ ta không thể tiến vào Thế giới Cửu U." Nữ trang tu sĩ cực kỳ vội vàng.

Cô ta ngự Kim Tiễn, dừng thân hình của mình.

Sau đó, lợi dụng lúc mình còn đang trong lối đi Thế giới Cửu U, cô ta liều mạng ngự pháp bảo, quay trở lại hiện thế.

Nhưng cô ta đã quên mất, ở hiện thế, còn có chuyện đáng sợ hơn đang chờ đợi cô ta.

Thiên Kiếp Ngũ Phẩm của tu sĩ, đã súc thế đãi phát. ...Cô ta liều mạng quay trở lại hiện thế, chờ đợi cô ta, sẽ là Thiên Kiếp Ngũ Phẩm vô tình!

...

Phía bên kia, trong hư không, Tống Thư Hàng đã thu lại kim liên chiếu ra từ ngực.

Quả Quả, Thi và Chúc đều ngưỡng mộ nhìn chằm chằm vào ngực cậu ấy.

Không ngờ sen hoa chiếu ra từ sư huynh Thư Hàng mạnh đến vậy, lại trực tiếp vươn vào lối đi Thế giới Cửu U, truy kích nữ trang tu sĩ.

Quả Quả vừa định hỏi Tống Thư Hàng hoa sen chiếu ra đó là pháp thuật gì.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng ngã vật xuống đất.

"Thư Hàng sư huynh!" Thi loli và Chúc loli lo lắng kêu lên.

Diệp Tư khựng lại một chút, nhưng sau đó khẽ cười.

Cô ấy lật Tống Thư Hàng nằm ngửa ra đất: “Yên tâm đi, Thư Hàng không sao.

Chỉ là ăn no quá... lát nữa sẽ ổn thôi.”

Cô ấy là linh quỷ của Tống Thư Hàng, có thể cảm nhận được trạng thái của Tống Thư Hàng hiện tại rất tốt, không có vấn đề gì.

Đang nói chuyện, phía dưới lối đi giữa Thế giới Cửu U và hiện thực.

Vị nữ trang tu sĩ kia lại chui ra từ lối đi.

“Khốn kiếp, rốt cuộc là ai đã phá hỏng chuyện tốt của bản tọa, bản tọa nhất định phải diệt cả nhà ngươi.” Cô ta gầm lên.

Nhưng cô ta vừa chui ra, đột nhiên có ngọn lửa từ dưới chân bùng lên. ...Ngọn lửa hóa thành sen hoa, bao bọc cô ta.

Cháy từ ngoài vào trong cơ thể hắn.

Đồng thời từ tâm khiếu, tâm hỏa màu vàng cũng bùng cháy, đốt từ trong ra ngoài cơ thể hắn.

Đây là ‘Tâm Kiếp + Hỏa Kiếp’ trong Thiên Kiếp.

Song kiếp đồng phát, thật là muốn mạng!

Đặc biệt là nữ trang tu sĩ đã mất đi hình xăm hộ thể, di chứng của việc tà năng Cửu U xâm nhập cơ thể liền xuất hiện.

Tà năng Thế giới Cửu U xâm nhập cơ thể con người, dù bị rút ra ngay lập tức, cũng sẽ khiến người ta suy yếu.

Nữ trang tu sĩ trong trạng thái suy yếu, đối mặt với Thiên Kiếp kép, thật bi kịch!

Bang ~~ Pháp bảo bản mệnh Kim Tiễn của cô ta vỡ nát trong Thiên Kiếp.

“A a a ~~” Nữ trang tu sĩ thảm thiết kêu lên, nhảy trở lại lối đi Thế giới Cửu U.

...

Diệp Tư đứng trên Kim Thư, bình tĩnh nhìn nữ trang tu sĩ rơi trở lại lối đi.

Đợi dư uy Thiên Kiếp tan đi, Diệp Tư đưa tay đánh ra một đạo pháp thuật, hóa thành kết giới thông thường, bao phủ toàn bộ tứ hợp viện.

Ở đây có khe nứt giữa Thế giới Cửu U và hiện thế, không thể để người thường vô cớ đi vào.

Chỉ là với cảnh giới Ngũ Phẩm của Diệp Tư, muốn phong ấn triệt để khe nứt này rất khó khăn, tốt nhất vẫn nên thỉnh các thành viên khác của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' giúp sức, cùng nhau phong ấn mới được.

Vì vậy, Diệp Tư đơn giản bố trí một tầng kết giới trước, rồi dẫn Tống Thư Hàng và ba tiểu gia hỏa rời đi.

...

Lúc này, Tống Thư Hàng trong cơn hôn mê, mơ mơ màng màng đến một thế giới hỗn độn.

【Lại nhập mộng rồi à?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng cảnh tượng này, dường như hơi khác với nhập mộng.

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng nước chảy.

Sau đó, một 'Hoạt Tuyền' xuất hiện trước mắt cậu.

"Ồ, hóa ra không phải nhập mộng, mà là ý thức lại tiến vào thế giới cốt lõi của tâm khiếu rồi à." Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu đi đến bên cạnh 'Hoạt Tuyền', ngồi xuống.

Nhưng... tại sao lần này lại tiến vào thế giới 'Hoạt Tuyền' của tâm khiếu?

Trước đó, mình đã để 'cốt lõi' tâm khiếu hấp thu 'tà năng Cửu U' trên người nữ trang tu sĩ kia, rồi rơi vào trạng thái hôn mê.

Chẳng lẽ không gian cốt lõi của tâm khiếu lại sắp có biến hóa gì sao?

Lúc này, nước suối của Hoạt Tuyền cuộn trào.

Nước suối phun ra, hóa thành kiếm sắc, chém vào hư không hỗn độn. 'Hỗn độn' xung quanh bị phân cắt ra, lấy Hoạt Tuyền làm trung tâm, cắt ra một không gian nhỏ rộng hai mươi mét vuông.

Từ góc nhìn của Tống Thư Hàng, giống như trong một biển hỗn độn, xuất hiện thêm một hòn đảo nhỏ trôi nổi.

Ngay sau đó, nước suối hóa thành kiếm sắc rơi xuống như mưa, tưới ẩm mảnh đất rộng hai mươi mét vuông này.

Trong thời gian ngắn, trên mảnh đất này cỏ xanh mọc lên, biến mảnh đất rộng hai mươi mét vuông này thành thảo nguyên, khiến hòn đảo nhỏ này trở nên tràn đầy sức sống!

【Ra rồi, mang theo một mảnh đất bên người!】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không sai, đây chính là ‘ngón tay vàng’ của các nhân vật chính trong truyện 【Tùy Thân Lưu】 mà cậu đã đọc mấy năm trước, mang theo một mảnh đất bên người.

Không biết mảnh đất của mình, có các loại công hiệu thần kỳ không?

Ví dụ như trồng củ cà rốt cũng có thể biến thành nhân sâm vạn năm?

Trồng một cô gái, sang năm có thể thu hoạch cả đàn vợ?

Ồ không phải. ...Nếu năm nay trồng một cô gái, năm sau chỉ có thể thu hoạch một đàn bạn bè, loại bạn tù.

Vì vậy, cô gái thì đừng trồng nữa.

Trồng thử một ít tiên thực, linh vật xem sao?

Lát nữa sẽ thử, biết đâu có thể dựa vào cái 【tùy thân một mảnh đất】 này mà phát tài.

Vậy mình nên trồng cái gì đây?

Trên người mình có linh thực vật gì không?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, liền nghĩ đến một thứ: Đúng rồi, Thông Nương!

Hay là trồng thử Thông Nương vào xem sao?

Chỉ là không biết có thể đưa cô ta vào không gian này không?

Lát nữa sẽ thử!

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ vẩn vơ, đột nhiên, một lối đi xuất hiện trong hư không.

Lối đi xuất hiện ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Kỳ lạ, tại sao trong thế giới cốt lõi lại xuất hiện lối đi?

Tống Thư Hàng đang nghi hoặc. ...Thì từ lối đi này truyền đến một lực hút cực lớn, trực tiếp hút ý thức của cậu vào.

Không tốt!

Ý thức của Tống Thư Hàng tối sầm, lại rơi vào hôn mê.

Cậu không biết trạng thái của mình bây giờ phải miêu tả thế nào.

Thân xác cậu hôn mê, ý thức tiến vào không gian cốt lõi của tâm khiếu.

Hiện tại, ngay cả ý thức cũng hôn mê. ...Cái này gọi là gì đây.

Hôn mê kép?

...

Không biết đã qua bao nhiêu thời gian, ý thức của Tống Thư Hàng lại mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Vừa mở mắt, cậu phát hiện mình đang ở trong một không gian xám xịt.

Không phải thế giới ‘cốt lõi tâm khiếu’, là thế giới đối diện với lối đi đó sao?

Tống Thư Hàng đầu tiên kiểm tra trạng thái cơ thể mình.

Túi co nhỏ một tấc và các loại pháp bảo đều không có, bây giờ cậu vẫn là ý thức thể.

“Này ~~ có ai không?” Tống Thư Hàng gọi lớn.

Chương 956

Trong thế giới rộng lớn, chỉ có tiếng vọng, đáp lại Tống Thư Hàng.

Từ tiếng vọng nghe thấy, thế giới này rất rộng lớn, rất to ~ Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương. ...Vậy thì ý thức của cậu làm sao để trở về?

Chẳng lẽ phải đợi thân thể cậu tỉnh lại, ý thức mới có thể trở về sao?

Suy nghĩ một lúc. ...Tống Thư Hàng bắt đầu đi dạo trong không gian xám xịt này, thử tìm lối đi đó, nếu có thể quay về không gian cốt lõi của tâm khiếu thì tốt quá.

...

Không gian xám xịt này siêu lớn, Tống Thư Hàng chạy thẳng mấy chục phút, cũng không thấy điểm cuối.

Chạy thêm gần một giờ nữa. ...Tống Thư Hàng tạm dừng lại, nhìn không gian xung quanh vẫn xám xịt một mảng, thở dài.

Vì không có vật đối chiếu, cậu không biết mình đã chạy bao xa?

Hay là, cậu căn bản vẫn dậm chân tại chỗ?

"Lúc này, nếu có Bạch tiền bối ở đây thì tốt rồi.

Anh ấy chỉ cần ném một cành cây, đi theo hướng cành cây chỉ là có thể tìm thấy lối ra." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cậu vừa dứt lời. ...Đột nhiên, cách đó hai trăm mét, có một vật phát sáng rực rỡ.

Tống Thư Hàng nheo mắt nhìn, đó dường như là một kén lớn màu trắng.

Ngoài ra, từ trong kén truyền ra một khí tức vô cùng quen thuộc.

【Khí tức này, là khí tức của Bạch tiền bối sao?】 Tống Thư Hàng khẽ nói.

Chỉ là, tại sao Bạch tiền bối lại xuất hiện trong không gian xám xịt này?

Anh ấy không phải nói là đi tìm lò luyện khí sao?

Hay là. ...Đây thực sự là ảo ảnh trong não mình.

Vì mình vừa nghĩ đến ‘Bạch Tôn Giả’, nên ảo ảnh của Bạch tiền bối xuất hiện sao?

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng từ từ tiếp cận cái kén lớn màu trắng đó.

Bất kể là Bạch tiền bối thật, hay là ảo ảnh, thì đây chắc chắn là chìa khóa để phá cục.

Đến gần kén lớn màu trắng.

Quả nhiên, đây hẳn là cái kén biến ra sau khi uống ‘Long Ma Dược Tề’.

Nhưng Bạch Tôn Giả đã không còn Long Ma Dược Tề rồi, không thể kết kén được. ...Nhớ ra rồi!

Bạch Tôn Giả đã cất giữ cái kén của mình, chỉ khoét một lỗ nhỏ trên kén để tự mình ra vào.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, nhẹ nhàng chạm vào cái kén lớn này.

Bây giờ cậu hẳn là ‘ý thức thể’, nhưng tay cậu lại thuận lợi chạm vào cái kén lớn màu trắng.

“Hô ~~ lỗ ~~ hô lỗ ~~” Từ trong kén lớn màu trắng, truyền ra tiếng ngáy nhẹ nhàng.

Tống Thư Hàng đi vòng quanh cái kén lớn màu trắng.

Cái kén lớn màu trắng này, không tìm thấy lỗ nhỏ để Bạch Tôn Giả ra vào.

Suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng gõ gõ vào cái kén này.

“Ngô ~~ hô ~~ lỗ ~~” Bên trong, Bạch tiền bối dường như lật người, tiếp tục ngủ say.

“Bạch tiền bối, dậy ăn cơm rồi.” Tống Thư Hàng thử gọi.

“Ân ~~ hô ~~ lỗ ~~ hô lỗ ~~”

“Bạch tiền bối, đại sự không ổn rồi, thế giới sắp hủy diệt rồi.” Tống Thư Hàng lại thử gọi.

“Ân ~~ ân ~~”

“Bạch tiền bối, đợi... thôi, cái này không nói được.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, giữ vững tư thế, đưa tay ôm lấy cái kén lớn này.

Sau đó, cậu lắc mạnh.

“Dậy đi, dậy đi, Bạch tiền bối mau dậy đi!” Lắc, lắc ~~

“Ân ~~ ân ~ hô lỗ ~~ hô lỗ ~~” Cùng với việc Tống Thư Hàng lắc mạnh, Bạch tiền bối ngược lại ngủ càng say hơn.

Tống Thư Hàng: “......” Phản ứng này hơi khác với phản ứng của Bạch Tôn Giả.

Tống

Thư Hàng véo cằm, trầm tư.

Nếu không phải ảo ảnh. ...Cũng không phải Bạch tiền bối. ...Hình như còn một khả năng.

Vị tồn tại có dung mạo, khí chất, khí tức giống hệt Bạch Tôn Giả – Bạch tiền bối Two.

“Chẳng lẽ đây là Thế giới Cửu U?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

...

“Không đúng, đây không phải Thế giới Cửu U.

Ở đây không có tà năng Thế giới Cửu U, cũng không thấy một con Tà Ma Cửu U nào.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu suy nghĩ một lát, lại nghĩ đến một khả năng khác.

Thế giới Kim Liên Nho gia, là một thế giới tự mở ra trên cơ sở hiện thế, giữa nó và Thế giới Tà Liên Cửu U, có một lối đi.

Hồi đó, chủ nhân của bàn tay kim loại khổng lồ đó, chính là từ Thế giới Tà Liên Cửu U, cưỡng chế chen vào Thế giới Kim Liên.

Thế giới cốt lõi trong tâm khiếu của mình, cấu tạo giống hệt Thế giới Kim Liên Nho gia.

Vì vậy, từ thế giới cốt lõi trong tâm khiếu của mình đi vào... liệu có phải là Thế giới Tà Liên không?

Nếu đây là Thế giới Tà Liên, tại sao Bạch tiền bối Two lại ngủ say trong Thế giới Tà Liên?

“Bạch tiền bối Two và bàn tay kim loại xâm nhập Thế giới Kim Liên có quan hệ gì?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

【Ta và cái cục kim loại đó có quan hệ đối địch.

Chỉ tiếc là ta không thể diệt hắn, hắn cũng không thể diệt ta.】Lúc này, một âm thanh trực tiếp vang vọng trong đầu Tống Thư Hàng.

Là giọng của Bạch tiền bối Two!

Nhưng, Bạch tiền bối Two rõ ràng vẫn đang ngủ.

Trong kén khổng lồ màu trắng, vẫn truyền ra tiếng ngáy đều đều. ...Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, chẳng lẽ Bạch tiền bối Two hiện đang ở trạng thái mộng thoại, mà còn là loại ‘trạng thái mộng thoại có hỏi tất đáp’ thần kỳ sao?

“Vậy Bạch tiền bối, sao ngài lại ở trong Thế giới Tà Liên này?” Tống Thư Hàng thử hỏi.

【Vì ta bị cái cục kim loại đó phong ấn, phong ấn trong Thế giới Tà Liên này.】Giọng của Bạch tiền bối Two tiếp tục vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Lúc này, ‘nút tai pháp bảo’ trong tai Bạch tiền bối Two trong kén không biết từ lúc nào đã rơi ra một cái, vì vậy cô ấy mới có thể nghe thấy giọng của Tống Thư Hàng trong mơ.

“Bị phong ấn sao?” Tống Thư Hàng mở to mắt: “Vậy Bạch tiền bối ngài không muốn ra khỏi Thế giới Tà Liên này sao?” Thế mà còn ở đây kết kén ngủ nướng.

【Vì sau khi ta bị phong ấn vào Thế giới Tà Liên này, ta đã thay đổi dấu ấn chủ tể của Thế giới Tà Liên, đổi thành của ta rồi.

Ta bây giờ chính là chủ nhân của Thế giới Tà Liên.

Vì vậy, ta ngủ một giấc trong nhà mình, rất bình thường.】Giọng Bạch tiền bối Two đáp.

Tống Thư Hàng: “......” Sau một lát im lặng, Tống Thư Hàng lại hỏi: “Vậy Bạch tiền bối, ngài có biết lối đi ra khỏi Thế giới Tà Liên này không?”

【Bị cái cục kim loại đó phong ấn, căn bản không ra được.

Ngay cả khi ta muốn giải phong ấn, cũng phải mất mấy trăm năm.】Giọng Bạch tiền bối Two tiếp tục đáp lại trong đầu Thư Hàng.

Xong rồi, muốn rời đi ngay cả khi có Bạch tiền bối Two giúp đỡ, cũng phải mất mấy trăm năm!

Mấy trăm năm, thân xác của cậu ấy sẽ hóa thành tro bụi.

Khoan đã, không đúng.

Kể từ khi Thế giới Tà Liên bị phong ấn, vậy cậu ấy đã vào bằng cách nào?

Lối đi mà cậu ấy vào, có lẽ không giống với lối ra của Thế giới Tà Liên, mà là một cánh cửa sau đặc biệt?

“Vậy Bạch tiền bối, ngài có biết lối đi mà vừa rồi tôi tiến vào không gian này không?” Tống Thư Hàng tiếp tục hỏi.

【Không để ý, ngủ ngon quá, không nhìn thấy.

Nhưng chắc là ở gần đây, ngươi tự mình tìm thử xem.】Bạch tiền bối Two đáp.

Nghe lời này, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Có vẻ như lối đi của ‘thế giới cốt lõi tâm khiếu’ của cậu vẫn còn, ý thức của cậu vẫn có thể quay trở lại.

Vì có thể rời đi, Tống Thư Hàng yên tâm.

Thế là, cậu quyết định trước khi rời khỏi Thế giới Tà Liên, tận dụng tốt ‘chế độ mộng thoại có hỏi tất đáp’ của Bạch tiền bối Two, hỏi thêm nhiều thông tin hữu ích.

“Bạch tiền bối, ngài có biết ở Thế giới Cửu U, có người đang dùng con người làm thí nghiệm không?

Thí nghiệm đó là dùng tà năng Cửu U thuần khiết, để cải biến, cường hóa người thường, khiến họ dần dần biến thành dáng vẻ Tà Ma Cửu U.

Theo suy đoán nghiên cứu của một vị tiền bối của tôi, thí nghiệm này là dung hợp ‘con người’, ‘động vật’ và ‘Tà Ma Cửu U’ lại với nhau.” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu thông qua tiếp xúc với Bạch tiền bối Two, mơ hồ cảm nhận được, địa vị của Bạch tiền bối Two ở Thế giới Cửu U rất siêu nhiên, biết rất nhiều bí mật đặc biệt của Thế giới Cửu U.

【Không biết, trước khi ta ngủ, không nghe nói có ai làm thí nghiệm này.

Nhưng, nếu nói ai sẽ làm loại thí nghiệm kỳ quái này, thì chỉ có cái cục kim loại đó.

Hắn chắc vẫn chưa từ bỏ việc tìm cách tiến vào hiện thế từ ‘Thế giới Cửu U’.】Bạch tiền bối Two đáp.

Chương 957

Ngừng lại một lát, Bạch tiền bối Two lại nói: 【Nhưng nói về thí nghiệm dung hợp ‘con người, động vật’ và ‘Tà Ma Cửu U’, thì cũng rất thú vị.

Cái cục kim loại đó sẽ không phải vì bị bức bách quá, muốn làm ngược lại, muốn dung hợp với cái người của hắn sao?

Ha ha ha ha, ý tưởng này thật là mới mẻ độc đáo, rất thú vị.】

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, tức là, kẻ đứng sau thí nghiệm này, rất có thể là chủ nhân của bàn tay kim loại khổng lồ đã tấn công ‘Nho gia’ lúc đó sao?

“Bạch tiền bối, thân phận của cái cục kim loại đó là gì?

Ngài có biết không?” Tống Thư Hàng hỏi.

【Là ‘bíp bíp bíp ~~’ đó.】Bạch tiền bối Two có hỏi tất đáp, Tống Thư Hàng cảm thấy Bạch tiền bối Two ở trạng thái này thật đáng yêu.

Đáng tiếc là, thân phận của ‘cái cục kim loại’ đó lại bị che giấu.

Với địa vị siêu nhiên của Bạch tiền bối Two ở Thế giới Cửu U, cũng không thể miêu tả thân phận đó sao?

Hay là. ...Tiềm thức của Bạch tiền bối Two, từ chối nói ra thân phận thật của cái cục kim loại đó?

Đang suy nghĩ, Bạch tiền bối Two lại thay đổi ngữ khí: 【Là ‘ba ba ba ~’ đó.】

Vẫn bị che giấu.

Thế là, Bạch tiền bối Two lại thay đổi cách nói: 【Gã đó là chủ tể của Thế giới Cửu U.】

Cuối cùng cũng nói ra thân phận của đối phương.

Chủ tể Thế giới Cửu U!

Thân phận này thật sự đáng sợ, không phải Cửu Phẩm Kiếp Tiên của Thế giới Cửu U, không phải Trường Sinh Giả của Thế giới Cửu U, mà là Chủ Tể Thế giới Cửu U!

Nhưng nội dung ‘bíp

bíp bíp ~' và 'ba ba ba ~' trước đó của Bạch tiền bối Two rốt cuộc là gì?

Tống Thư Hàng trong lòng hơi tò mò.

Chuyến đi 'Thế giới Tà Liên' này không uổng công, từ miệng Bạch tiền bối Two đã thu được thông tin đặc biệt hữu ích.

Kể từ khi cái cục kim loại đó là Chủ tể Thế giới Cửu U, vậy Bạch tiền bối Two, người luôn đối kháng với cái cục kim loại đó, duy trì trạng thái đối địch mà không chết, lại có lai lịch gì?

"Bạch tiền bối, ngài ở Thế giới Cửu U lại có thân phận gì?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

【Vấn đề này thì không thể trả lời ngươi.】Giọng Bạch tiền bối Two đáp lại trong đầu Tống Thư Hàng.

Dưới 'chế độ mộng thoại có hỏi tất đáp', lại không trả lời vấn đề này, như vậy, Tống Thư Hàng ngược lại càng tò mò hơn.

Nhưng vì Bạch tiền bối Two từ chối trả lời, vấn đề này tạm gác lại.

"Bạch tiền bối, ngài cũng là Tà Ma Cửu U sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

【Ta sinh ra từ bản nguyên Thế giới Cửu U, nếu thực sự phải phân loại, thì thuộc về phe Thế giới Cửu U này.】Bạch tiền bối Two đáp.

"Vậy ngài cảm thấy, Bạch tiền bối khác ở hiện thế của tôi, và ngài có quan hệ gì?" Tống Thư Hàng hỏi câu hỏi mình tò mò nhất.

Hai vị Bạch tiền bối, dung mạo giống hệt nhau, khí tức giống hệt nhau, sức quyến rũ khuynh đảo chúng sinh cũng như một.

Vì vậy, Thư Hàng rất tò mò về mối quan hệ giữa hai người.

【Vấn đề này, ta không thể trả lời.

Vì bản thân ta cũng không nghĩ ra là chuyện gì.】Bạch tiền bối Two thành thật đáp.

Tống Thư Hàng tiếc nuối thở dài.

Tiếp theo, còn có vấn đề gì muốn hỏi Bạch tiền bối Two nữa không?

Dù sao thì, loại 'chế độ mộng thoại có hỏi tất đáp' này, có thể là ngàn năm khó gặp, nếu không tranh thủ hỏi hết những gì mình muốn hỏi, lần sau có lẽ cả đời cũng không có cơ hội như vậy nữa.

Về Bạch tiền bối và Thế giới Cửu U, cậu còn có chuyện gì muốn hỏi không?

Không biết vì sao, Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một người.

Cậu thật sự rất tò mò.

Thế là, Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, vị thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã kia, rốt cuộc là ai?”

Đó là tồn tại duy nhất mà Tống Thư Hàng biết, dám cầu hôn Bạch tiền bối một cách trực diện.

Một người khác là Bạch Hạc Chân Quân, nhưng trạng thái của Bạch Hạc Chân Quân khá quỷ dị, lời cầu hôn của anh ấy thực ra nên giống như ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’ cầu kết làm đạo lữ hơn.

Vì vậy, theo những gì Tống Thư Hàng biết, ‘thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã’ đó là tồn tại duy nhất thật sự cầu hôn Bạch tiền bối.

【Thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã?

Ai?】Bạch tiền bối Two hỏi ngược lại.

“Chính là vị thiếu niên lang vẫn luôn luyện võ với Bạch tiền bối ngài ở sa mạc đó, dắt theo một con bạch mã, mặc áo xanh, dung mạo thì có hai phần giống Bạch tiền bối ngài bây giờ.

Khoảng mười lăm mười sáu tuổi, môi hồng răng trắng, da thịt như ngọc.” Tống Thư Hàng miêu tả hình ảnh thiếu niên lang trong ký ức của mình.

【Dắt bạch mã, thích mặc áo xanh, môi hồng răng trắng. ...Đó không phải là cách ăn mặc của ta khi còn trẻ sao?】Bạch tiền bối Two đáp.

Tống Thư Hàng: “Phụt ~~” Chẳng lẽ trong giấc mơ, vị thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã kia chính là Bạch Tôn Giả lúc trẻ, vậy thì... ‘Tiểu Bạch’ bị Bạch Tôn Giả cầu hôn là ai?

Tống Thư Hàng rất tò mò.

Thế là, cậu buột miệng hỏi: “Vậy Bạch tiền bối, ‘Tiểu Bạch’ mà ngài cầu hôn lúc trẻ là ai?”

【Cầu hôn?

Lúc nào?】Bạch tiền bối Two lại hỏi ngược.

“Là lúc ở sa mạc đó, ngài không phải vẫn luôn luyện võ với ‘Tiểu Bạch’ đó sao?

Rồi có lần luyện võ xong, ngài liền cầu hôn ‘Tiểu Bạch’...

Nhưng cầu hôn thất bại rồi, ngài còn bảo người ta nuôi tóc dài.” Tống Thư Hàng cố gắng tránh câu nói ‘Tiểu Bạch, đợi ngươi tóc dài đến eo, gả cho ta được không?’.

Vì cậu phát hiện, câu nói này là vùng cấm chung của cả hai vị Bạch tiền bối, nên không thể nói trước mặt Bạch tiền bối.

【......】Đây là ký hiệu mà Bạch tiền bối Two gửi vào đầu Tống Thư Hàng, biểu thị cô ấy hiện đang rất cạn lời.

Sau đó. ...Đối phương không muốn nói chuyện với bạn, và ném cho bạn một cái kén khổng lồ.

Kén khổng lồ từ trên trời giáng xuống, đè bẹp Tống Thư Hàng.

Ngay cả là ý thức thể, nhưng trong Thế giới Tà Liên kỳ lạ này, vẫn có thể tiếp xúc với vật thể thật.

Tống Thư Hàng bị kén khổng lồ đè bẹp xong, cảm giác không thở nổi, lồng ngực như bị nghiền nát.

...

Cảm giác này thật chân thực, giống như thân thể thật sự bị đè bẹp vậy.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình bây giờ như đang nằm trên đường, bị hàng chục tấn xe tải liên tục cán qua.

“Đau đau đau đau đau đau...

Bạch tiền bối, vấn đề này hủy bỏ, hủy bỏ!

Chết mất, thật sự chết mất, mau dỡ cái kén ra, không thể đè nữa... a a a, chết rồi chết rồi.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Trong kén khổng lồ của Bạch tiền bối Two, truyền ra tiếng ngáy đều đều, cô ấy đang ngủ say. ...Nhưng, lực đè lại càng lúc càng nặng.

Rắc...

Tống Thư Hàng cảm thấy lồng ngực mình thật sự vỡ vụn.

Ngay sau đó, ý thức của cậu tối sầm.

Năm 2019, Tống Thư Hàng, chết.

Người chết... vì tò mò, hỏi bí mật của Bạch tiền bối Two, bị Bạch tiền bối Two tức giận nghiền nát thân thể bằng kén khổng lồ.

...

Khu vực Giang Nam, trong ngôi nhà mà Dược Sư mua.

Tống Thư Hàng nằm trên giường, Diệp Tư và ba tiểu gia hỏa ngồi bên cạnh, chờ cậu ấy tỉnh lại.

Theo suy đoán của Diệp Tư, cơ thể Tống Thư Hàng đã dần hồi phục, chắc sẽ sớm tỉnh lại thôi.

Nhưng Tống Thư Hàng lại mãi không tỉnh.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng trên giường phát ra một tiếng kêu thảm thiết: "Đau đau đau đau đau đau ~~"

Diệp Tư giật mình, cô ấy vội vàng đưa tay, từng đạo trị liệu thuật nhanh chóng rơi xuống người Tống Thư Hàng.

"Chết rồi chết rồi chết rồi chết rồi ~~" Tống Thư Hàng lại kêu thảm một tiếng, đầu nghiêng sang một bên, không còn động tĩnh.

"......" Diệp Tư im lặng một lát, vừa cười vừa khóc nói: "Ác mộng rồi à?"

Thi loli đưa tay đẩy Tống Thư Hàng: "Thư Hàng sư huynh, Thư Hàng sư huynh, mau tỉnh dậy đi."

Nhưng Tống Thư Hàng không hề phản ứng. ...

Chúc loli cũng đưa tay ra, lắc mạnh Tống Thư Hàng: "Thư Hàng sư huynh, anh làm sao vậy?

Anh đừng chết mà!"

Tống Thư Hàng vẫn không hề phản ứng.

Quả Quả: "Thư Hàng sư huynh, chết... rồi à?"

Thi loli: "Thư Hàng sư huynh, chết rồi?"

Chúc loli: "Đừng mà, Thư Hàng sư huynh... anh đừng chết mà!

Chúng ta đã nói là cùng nhau đi hàng yêu phục ma mà!"

Tống Thư Hàng vẫn nghiêng đầu, bất động.

"Các em yên tâm đi, Thư Hàng chỉ là... ngủ quá say thôi.

Không sao đâu, khí tức của cậu ấy rất ổn định, chắc là trong ác mộng, đã trải qua chuyện gì đó đáng sợ thôi." Diệp Tư an ủi ba tiểu gia hỏa.

Đang nói chuyện, Diệp Tư cảm nhận được 'ý thức' của Tống Thư Hàng quay trở lại cơ thể.

Nhưng, Tống Thư Hàng vẫn chưa tỉnh lại. ...

"Thật là... nếu Thư Hàng còn không tỉnh lại, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của mình lại sắp phát tác rồi." Diệp Tư thầm lẩm bẩm.

Để giữ vững uy nghiêm sư tỷ trước mặt ba tiểu gia hỏa, cô ấy đã phải nhịn rất khổ sở.

Chương 958

Mấy ngày nay cô ấy chưa được khóc một trận thật đã.

Ngay cả muốn khóc, cũng phải lén lút trốn vào trong cơ thể Tống Thư Hàng mà khóc thầm.

Diệp Tư: “Được rồi, chúng ta ra ngoài trước, để Thư Hàng sư huynh nghỉ ngơi đi.

Chị nghĩ, lát nữa cậu ấy sẽ tỉnh thôi.

Ừm... chị đưa các em đến khu phố ẩm thực đó, đi mua đồ ăn về nấu cơm nhé.”

Diệp Tư nắm tay ba tiểu gia hỏa, rời khỏi căn phòng.

Lúc này, Quả Quả vỗ ngực cam đoan: “Diệp Tư sư tỷ, chị ở lại chăm sóc Thư Hàng sư huynh đi.

Chuyện mua đồ ăn, cứ giao cho chúng em!”

“Đúng vậy, giao cho ba đứa em đi!” Chúc loli cũng đứng dậy, vỗ ngực nói.

Diệp Tư chớp chớp mắt: “Ừm... vậy thì để Quả Quả và Thi, hai em đi mua đồ ăn đi.

Chúc ở lại với chị trông nhà.”

Chúc loli nghe vậy, lập tức vội vàng: “Diệp Tư sư tỷ, em cũng muốn đi mua đồ ăn, em cũng muốn đi cùng sư tỷ và các bạn!”

“Không cần. ...Chuyện nhỏ như mua đồ ăn, có Quả Quả và Thi là đủ rồi.

Chúc em ở lại, chị có thể chỉ dẫn em một số vấn đề nhỏ trong tu luyện.” Diệp Tư sư tỷ cười nói.

Cuối cùng. ...Chúc bị Diệp Tư sư tỷ cưỡng chế giữ lại, Quả Quả và Thi hai người cùng nhau mang theo ví tiền của Tống Thư Hàng, đến khu phố La Tín mua đồ ăn.

...

Tiểu hòa thượng và Thi cùng đi đến khu phố ẩm thực, hai tiểu gia hỏa vừa đi vừa trò chuyện.

Thi loli nói: “Chúc bị giữ lại rồi.”

“Thật đáng tiếc, cơ hội ngàn năm có một mà.” Tiểu hòa thượng thở dài: “Thật khó khăn, Thư Hàng sư huynh đột nhiên hôn mê, Diệp Tư sư tỷ phải chăm sóc Thư Hàng sư huynh.

Nếu ba đứa chúng ta có thể cùng nhau ra ngoài, thì có thể tranh thủ thời gian bỏ trốn, rồi đi tìm yêu tà.”

Quan trọng hơn là, lần này bọn họ trong tay có tiền.

Trong ví tiền của Tống Thư Hàng có khá nhiều tiền mặt, đủ để ba tiểu gia hỏa ăn uống ở, đi lại suốt chặng đường.

Thi loli suy nghĩ một lát, rồi nói: “Hay là, lúc chúng ta mua đồ ăn thì đi chậm một chút, về trễ một chút.

Biết đâu, Chúc có thể tìm được cơ hội ra ngoài!

Đến lúc đó, chúng ta có thể lén lút đi hàng yêu phục ma.”

Tiểu hòa thượng gật đầu: “Nếu Chúc có thể tìm được cơ hội ra ngoài thì tốt rồi.

Nếu thật sự không được, chúng ta cũng đành phải về trước, rồi sau này tìm cơ hội lén lút ra ngoài vậy.”

Ba đứa bọn họ cùng nhau ra ngoài, đã hẹn là cùng nhau hàng yêu phục ma, nên không thể bỏ lại Chúc.

Cho nên nói. ...Quyết định giữ Chúc lại làm con tin của Diệp Tư quá đúng đắn.

...

Không lâu sau khi Quả Quả và Chúc rời đi.

Ý thức của Tống Thư Hàng trên giường hồi phục, nhưng thân thể cậu ấy vẫn ở trạng thái hôn mê.

Trước đó ở ‘Thế giới Tà Liên’, sau khi ý thức của Tống Thư Hàng bị cái kén của Bạch tiền bối Two nghiền nát, ý thức không hề ‘chết’.

Mà là thuận lợi thoát ly khỏi Thế giới Tà Liên, quay trở lại trong cơ thể mình.

Nhưng, thân thể cậu ấy vẫn đang ở trạng thái biến đổi, chưa tỉnh lại.

Suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng lại chìm ý thức của mình vào không gian cốt lõi của tâm khiếu.

Nhìn ‘hòn đảo nhỏ’ trong thế giới cốt lõi, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ: “Nếu thân xác mình có thể vào không gian này thì tốt rồi, như vậy có thể thử lấy Thông Nương ra, trồng vào đây xem sao.”

Ý niệm này vừa lóe lên. ...Trong phòng, Tống Thư Hàng vốn đang nằm trên giường, bỗng nhiên biến mất giữa không trung. ...

...

Trong tầng khí quyển.

Ngân Phiếu đang ngự kiếm bay lượn, sau đó, nó lao thẳng vào trong pháo đài đá bao quanh bởi ánh sáng rực rỡ.

Hôm qua sau khi nó vô nghĩa khí rời đi, suy nghĩ nửa ngày, cảm thấy trạng thái của Vân Tước Tử lúc đó có gì đó không ổn.

Thế là hôm nay, nó lại quay lại, muốn xem Vân Tước Tử bây giờ thế nào rồi.

Vừa bước vào pháo đài, Ngân Phiếu liền cảm thấy một luồng khí lạnh.

Mặc dù nó là một tờ tiền, nhưng thời tiết quá lạnh, sẽ khiến cơ thể nó cứng đờ, thậm chí dễ vỡ vụn.

“Xì ~~ chuyện gì thế này, sao hôm nay ở đây lại lạnh thế?” Ngân Phiếu lẩm bẩm.

Đang nói chuyện, nó đột nhiên nhìn thấy trong pháo đài, có một con tuyết lang khổng lồ.

Khí lạnh chính là từ trên người tuyết lang phát ra, hơn nữa trước mặt tuyết lang có một quan tài băng.

Vân Tước Tử đang bị phong ấn trong quan tài băng.

Dường như cảm nhận được sự đến của Ngân Phiếu, tuyết lang quay đầu lại, đôi mắt lạnh lùng nhìn Ngân Phiếu.

Nhìn thấy cảnh này, Ngân Phiếu sững lại.

Một lát sau, Ngân Phiếu tức giận: “Yêu nghiệt phương nào, dám làm thương kim chủ của ta?”

Con tuyết lang yêu này, chẳng lẽ không biết Ngân Phiếu đại gia nó, gần đây đều sống nhờ nhiệm vụ của Vân Tước Tử sao?

Vân Tước Tử chính là nguồn kinh tế lớn nhất của nó bây giờ.

Nói xong, Ngân Phiếu ngự kiếm bay lên, lao về phía con tuyết lang đó.

Nhưng nó vừa bay được nửa đường, hàng chục trận pháp hàn băng trên mặt đất kích hoạt, nhốt Ngân Phiếu vào trong.

Khí lạnh khủng khiếp khiến nó không thể động đậy.

“Vân Tước Tử tiền bối, tờ ngân phiếu này là tờ tiền mà ngài nói sao?” Tuyết Lang Động Chủ lãnh đạm nói.

“Ừm, chính là nó.

Mặc dù đôi khi khá vô nghĩa khí, nhưng bản tính không tệ.

Hơn nữa, chỉ cần ta trả tiền, nó sẽ làm việc cho ta, rất dễ dùng.” Giọng Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn vang lên.

Ngân Phiếu: “......”

“Phiếu Tử không cần căng thẳng, Tuyết Lang Động Chủ là bạn của ta.” Giọng Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn lại nói.

Ngân Phiếu: “Cái gì mà rất dễ dùng chứ?

Họa may ta còn lo lắng cho tình trạng cơ thể của ngươi, đặc biệt chạy đến xem ngươi!

Đồ vô lương tâm!”

“Một viên linh thạch Ngũ Phẩm, tha thứ cho ta được không?” Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn bình thản nói.

“Thành giao.” Ngân Phiếu không chút do dự nói.

Tuyết Lang Động Chủ: “......” Ai nói tình nghĩa vô giá cơ chứ?

...

Sau khi tha thứ cho Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn, Ngân Phiếu lại hỏi: “Vân Tước Tử, ngươi làm gì mà phải phong ấn mình trong băng vậy?”

“Vì cơ thể ta bị tà năng Cửu U ô nhiễm, ngươi đến gần xem thì sẽ biết, bây giờ da ta đã biến thành màu tím rồi, đẹp lắm.” Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn nói.

Ngân Phiếu: “......” Quả nhiên, lúc nó rời đi hôm qua, trạng thái của Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn không đúng.

“Ngươi sẽ không sao chứ?” Ngân Phiếu hỏi.

“Yên tâm đi, không chết được đâu.” Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn cười nói: “Sở dĩ ta phong ấn mình trong băng, là để mình có thể nghiên cứu tốt hơn quá trình dung hợp tà năng Cửu U và cơ thể con người, như vậy có thể thu được nhiều thông tin hơn.”

“Vậy ngươi nghiên cứu ra được gì rồi?” Ngân Phiếu lại hỏi.

“Ta đây chẳng phải vừa mới bắt đầu nghiên cứu sao.” Giọng Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn tiếp tục nói: “Nhưng, ta lại rút ra được một khả năng rất thú vị.

Khi độ dung hợp của ta và ‘tà năng Cửu U’ càng ngày càng cao, ta mơ hồ cảm nhận được một tiếng gọi ~~ dường như có người muốn dung hợp với ta.

Ừm, không phải loại dung hợp để sinh con, mà là muốn dung hợp với cơ thể của ta.

Có lẽ, đây chính là mục đích thực sự của kẻ chủ mưu ở Thế giới Cửu U đó, hắn muốn tìm một con người có thể dung hợp với hắn ở hiện thực.”

Ngân Phiếu: “Ối giời, vậy ngươi bây giờ không phải rất nguy hiểm sao?”

“Không đâu, chỉ cần ta từ chối dung hợp, hắn cũng không làm gì được ta đâu.

Hơn nữa, cơ thể ta rất đặc biệt. ...Ngay cả khi hắn muốn dung hợp với ta, cũng không dễ dàng như vậy.” Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn khẽ nói.

“Ngươi đang tìm đường chết!” Ngân Phiếu nói.

Tuyết Lang Động Chủ đồng ý với quan điểm của Ngân Phiếu.

Thực tế là, Vân Tước Tử tiền bối vẫn luôn tìm đường chết.

Không, thậm chí đã không còn đơn giản là ‘tìm đường chết’ nữa, trong mắt Tuyết Lang Động Chủ, Vân Tước Tử tiền bối vẫn luôn cố ý tìm cái chết.

Có lẽ đây chính là lý do cô ấy đặc biệt yêu thích Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu?

Một người thường xuyên tìm chết, và một người thích tìm đường chết, đương nhiên sẽ có cùng ngôn ngữ thôi.

...

Khu vực Giang Nam.

Diệp Tư đang chỉ dẫn ‘Chúc’ một số chi tiết tu luyện. ...Đột nhiên, giọng Diệp Tư khựng lại.

Sau đó, cô ấy đứng dậy, nhanh chóng đi về phía phòng Tống Thư

Hàng.

Chúc loli một vẻ nghi hoặc, theo sát phía sau Diệp Tư.

Trong phòng Tống Thư Hàng.

Diệp Tư nhìn chiếc giường trống rỗng, khẽ nhíu mày.

“Ôi?

Thư Hàng sư huynh. ...Biến mất rồi?” Chúc chớp chớp mắt.

Thư Hàng sư huynh rõ ràng đang trong trạng thái hôn mê, nằm trên giường như đã chết vậy, tại sao lại đột nhiên biến mất?

Chẳng lẽ Thư Hàng sư huynh tỉnh rồi?

Không đúng a, Thư Hàng sư huynh tỉnh rồi thì chắc chắn sẽ xuống lầu tìm bọn họ, sao lại biến mất không một tiếng động?

Chẳng lẽ, Thư Hàng sư huynh bị người khác lén lút đưa đi?

Diệp Tư đến bên giường Tống Thư Hàng, cô ấy đưa tay vung trên giường, có linh lực bao phủ cả chiếc giường.

Đây là một loại pháp thuật truy tung, nếu Tống Thư Hàng bị người khác đưa đi, có thể dựa vào pháp thuật này để truy tung Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, linh lực của pháp thuật truy tung dừng lại trên giường, không hề động đậy.

Chúc hỏi: “Thư Hàng sư huynh, là biến mất giữa không trung sao?”

“Ừm.” Diệp Tư gật đầu.

Chương 959

Cô ấy nhắm mắt lại, dùng loại liên hệ và cảm ứng giữa linh quỷ và túc chủ, để tìm kiếm tung tích của Tống Thư Hàng.

Một lát sau, Diệp Tư thở phào nhẹ nhõm.

Cô ấy cảm nhận được Tống Thư Hàng.

Cô ấy 'nhìn thấy' Tống Thư Hàng đang ở trên một hòn đảo nhỏ trên không.

Xung quanh hòn đảo, toàn là hỗn độn.

Ở giữa có một dòng Hoạt Tuyền chảy, tưới mát cả hòn đảo.

Khiến cỏ xanh trên đảo thơm ngát, tràn đầy sức sống.

"Tìm thấy rồi!" Diệp Tư khẽ nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng trên hòn đảo nhỏ cũng cảm nhận được Diệp Tư, cậu ấy ngẩng đầu lên, mỉm cười với Diệp Tư.

Ngay sau đó, Diệp Tư cũng biến mất tại chỗ. ...

"Ối?!" Chúc chớp chớp mắt: "Diệp Tư sư tỷ cũng biến mất rồi sao?

Đây là năng lực không gian à?"

Thư Hàng sư huynh biến mất, Diệp Tư sư tỷ cũng biến mất, trong phòng chỉ còn lại một mình cô đơn.

Chúc thử gọi: "Diệp Tư sư tỷ, Thư Hàng sư huynh, có nghe thấy giọng em không?

Nếu nghe thấy, thì mang em theo với!"

Thư Hàng và Diệp Tư đương nhiên không thể trả lời cô bé.

Thế là, sau hai phút. ...Chúc gật đầu.

Tiếp đó, cô bé quả quyết chọn rời khỏi căn nhà này.

Cô bé theo khí tức của Quả Quả và sư tỷ, nhanh chóng chạy về phía 'khu phố La Tín'.

Lúc này không đi, còn đợi đến bao giờ?

Dù sao thì, từ biểu cảm của Diệp Tư sư tỷ trước khi biến mất, cô ấy đã tìm thấy Thư Hàng sư huynh.

Hơn nữa, Thư Hàng sư huynh cũng an toàn vô sự.

Đã vậy, cô bé cũng không cần lo lắng cho Diệp Tư sư tỷ và Thư Hàng sư huynh.

...

Chúc loli chạy nhanh lắm, ba bước thành hai bước, rất nhanh, cô bé đã tìm thấy Quả Quả và Thi.

"Sư tỷ, Quả Quả, em đến rồi." Chúc loli gọi từ xa.

Tiểu hòa thượng mắt sáng lên, nói: "Diệp Tư sư tỷ cho em ra ngoài rồi sao?"

"Không, vừa rồi Thư Hàng sư huynh đột nhiên biến mất, sau đó Diệp Tư sư tỷ cũng đuổi theo Thư Hàng sư huynh mà biến mất, trong nhà chỉ còn lại một mình em thôi.

Thế là, em liền ra ngoài." Chúc vui vẻ nói.

Mặc dù không hiểu Chúc miêu tả, nhưng ba người cuối cùng cũng hội quân thành công, tiểu hòa thượng rất vui.

Ba đứa trẻ nghịch ngợm, sau một loạt trắc trở, cuối cùng vẫn đồng tâm hiệp lực, đến khu vực Giang Nam, dấn thân vào con đường hàng yêu phục ma.

...

Trong thế giới cốt lõi tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

"Đây là nơi nào?" Diệp Tư được đưa đến đây.

Tống Thư Hàng đáp: "Đây là thế giới mà cốt lõi trong tâm khiếu của tôi hóa thành.

Hôm nay cốt lõi của tôi sau khi hấp thu 'tà năng Cửu U' trên người nữ trang tu sĩ kia, liền phát sinh biến hóa, sau đó diễn hóa ra một tiểu thế giới như thế này."

"Lúc tôi hôn mê, ý thức liền tiến vào không gian này.

Sau đó, ý thức của tôi đột nhiên nảy ra ý nghĩ, nếu thân xác mình có thể vào đây thì tốt rồi. ...Tiếp theo, thân thể tôi liền xuất hiện trong thế giới cốt lõi này."

Sau khi thân xác tiến vào thế giới cốt lõi này, Tống Thư Hàng tự nhiên nắm giữ quyền hạn tiến vào thế giới cốt lõi này.

Sau đó, khi Diệp Tư liên hệ với cậu ấy, cậu ấy chỉ cần một ý niệm, liền đưa Diệp Tư vào tiểu thế giới cốt lõi này.

“Nói vậy thì, nơi này không phải tương tự như Thế giới Kim Liên Nho gia sao?” Diệp Tư cúi xuống, đưa tay chạm vào đất và cỏ dưới chân.

Là đất thật, không phải vật hư ảo.

“Chính là như vậy.” Tống Thư Hàng cười nói: “Đây chính là mang theo một mảnh đất bên người a!”

Đang nói chuyện, cậu ấy cúi người bên cạnh 【Hoạt Tuyền】, bắt đầu dùng tay đào đất.

Rất nhanh đã đào được một cái hố nhỏ.

“Cậu muốn làm gì?” Diệp Tư tò mò hỏi.

“Tôi muốn thử xem, ở mảnh đất này có thể trồng linh thực vật các loại không.

Có 【Hoạt Tuyền】 ở đây, linh khí ở đây đặc biệt sung túc, hẳn là rất thích hợp cho linh thực vật sinh trưởng.” Tống Thư Hàng đáp.

“Trong tay cậu có linh thực vật nào không?” Diệp Tư tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tôi có Thông Nương!” Cậu ấy lấy Thông Nương ra.

“Cậu làm gì thế, cậu đồ ngốc này, sẽ không phải muốn trồng tôi ở đây chứ!” Thông Nương bị Thư Hàng lấy ra từ túi co nhỏ một tấc xong, liền giãy giụa.

Mặc dù cô ấy đã từ bỏ ý định bỏ trốn, nhưng khi ở trong túi co nhỏ một tấc, cô ấy vẫn có thể thông qua Tống Thư Hàng để nhìn ngắm thế giới bên ngoài.

Hơn nữa, những trải nghiệm của Tống Thư Hàng đặc biệt phong phú, đặc biệt thú vị, cô ấy cũng không đến nỗi nhàm chán.

Nhưng nếu bị trồng trên hòn đảo nhỏ này, thì chẳng khác nào bị nhốt vào nhà tù, còn cho Thông sống nữa không?

“Tôi cảm thấy nơi này đặc biệt thích hợp cho cô tồn tại, nên muốn trồng cô ở đây thử xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương: “Không được đâu, đây là giam giữ phi pháp cậu có hiểu không?

Cậu trồng tôi một mình ở đây, cô đơn không có bạn bè, lại không thể nhìn cảnh vật bên ngoài, đơn giản còn tàn nhẫn hơn cả việc nhốt tôi vào nhà tù nữa.”

“Cô nói vậy thì cũng có lý.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương mặc dù là một cây hành yêu, nhưng cô ấy có ý thức mà.

Nhưng, Tống Thư Hàng vẫn trồng Thông Nương cùng với Ngộ Đạo Thạch vào hố.

“Cô cứ yên tâm ở đây đi.

Đợi tôi tìm được linh thực vật mới, thì sẽ đổi cô ra.” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa, biết đâu ở đây cô có thể trưởng thành khỏe mạnh, tu vi cảnh giới tăng vọt!”

Thông Nương: “......” Dường như đã lâu không biến thành hình người, Tống Thư Hàng thật sự coi cô ấy là một cây hành?

Đào một cái hố chôn cô ấy xuống có tác dụng gì?

Tin hay không cô ấy sẽ biến thành hình người ngay lập tức, rồi chui ra khỏi hố?

Nhưng, bây giờ thì chưa vội.

Đợi Tống Thư Hàng và Diệp Tư rời đi, cô ấy sẽ lập tức bò ra khỏi hố!

Khái. ...Ngoài ra, nói thật lòng.

Thông Nương phát hiện sau khi mình bị trồng vào mảnh đất này, rễ của mình lại ngứa ngáy muốn động, muốn cắm rễ.

Biết đâu thật sự như Tống Thư Hàng nói, nơi này, rất thích hợp cho cô tồn tại?

Tống Thư Hàng chôn Thông Nương xong, lại bổ sung: “Yên tâm đi, đợt linh thực vật mới sẽ sớm đến thôi.

Đến lúc đó, tôi sẽ thay cô ra.”

Cậu ấy trước đó đã giao dịch với Chính Đức đại thúc của ‘Tiên Nông Tông’.

Không lâu trước đó, Chính Đức đại thúc của Tiên Nông Tông, thỉnh cậu ấy giao hạt giống 【Thất Hoàng Diệu Quả】cho Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng tiện tay mua một lô dược liệu cấp thấp dùng để dược dục từ Tiên Nông Tông.

Đến lúc đó, đợi Chính Đức đại thúc mang dược liệu đến, cậu ấy có thể thử chọn một số loại tươi mới, cấy ghép vào ‘thế giới cốt lõi’ này.

Ngoài Thông Nương, Tống Thư Hàng còn chuẩn bị mang hai con ‘linh thú hải mã’ mà cậu ấy đã huấn luyện cho Mã Tinh vào, tìm cách sắp xếp chúng ở đây.

...

Lúc này, Diệp Tư đang đánh giá hòn đảo nhỏ trên không này.

Ngoài mảnh đất dưới chân, lấy 【Hoạt Tuyền】 làm trung tâm, một lớp bảo hộ hình bán cầu bán kính ba mươi mét đã được dựng lên phía trên hòn đảo, tránh cho các vật thể trên đảo bị ‘hỗn độn’ xung quanh xâm thực.

“Thư Hàng, không gian này của cậu. ...Đã là một không gian tự mang theo rồi đúng không?” Diệp Tư nói, không gian này ở một mức độ nào đó, đã có thể được coi là một không gian trữ vật.

“Đúng vậy, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ.” Tống Thư Hàng mắt sáng lên.

Sau đó, cậu ấy lấy ra một số vật phẩm trong túi co nhỏ một tấc của mình.

Phong Hồn Băng Châu, Khôi Lỗi Ngân Long, Huyết Cốt, hai hạt Kim Liên Tử của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, pháp bảo ‘Đả Kiểm Tháp Hài’, Nho Bảo Tam Phẩm 【Phong Thiền Bút】, một hộp tiền mặt, không ít Linh Thú Tinh; sau đó còn có chiến lợi phẩm ‘Tiểu Phi Kiếm đen kịt’ một thanh, phi hành pháp khí Vân Vụ một đóa từ Cảnh Mạch Đà Chủ của Vô Cực Ma Tông.

Sau đó, còn có một con Khôi Lỗi bằng người, sẽ ăn linh thạch của cậu ấy.

‘Trúc Duẩn Diệp’ quý giá có thể cứu mạng cậu ấy.

Một hộp ‘Đao Ý Thông Huyền Thảo’.

Kinh Văn Thánh Nhân Nho gia.

Và một số linh thạch, phù bảo, các loại đan dược linh tinh.

Trên người cậu ấy có khá nhiều đồ linh tinh.

“Trong số những thứ này, không ít đồ có thể cất giữ vào không gian này.” Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa, ngoài những thứ này, cậu ấy còn có rất nhiều đồ dùng thông thường, ví dụ như máy tính, sách vở, quần áo các loại, đều có thể chuyển vào không gian này.

Đang nói chuyện. ...Đột nhiên, những linh thạch linh tinh mà Tống Thư Hàng lấy ra, biến mất giữa không trung.

Tống Thư Hàng: “......” Chết tiệt, suýt chút nữa quên mất.

Trong tay cậu ấy ngoài con Khôi Lỗi sẽ ăn linh thạch ra, cốt lõi trong tâm khiếu cũng sẽ ăn linh thạch.

Cậu ấy lấy linh thạch ra, chẳng khác nào đang cho ‘cốt lõi’ ăn!

Hảo tại cậu ấy vừa rồi lấy ra linh thạch số lượng không nhiều, là số linh thạch Tứ Phẩm và một số linh thạch Tam Phẩm được trả lại sau khi mua ‘Đả Kiểm Tháp Hài’.

Nhưng, ngoài linh thạch ra, các loại phù bảo, đan dược, linh thú tinh...

đều sẽ không bị thế giới cốt lõi ăn trộm.

Tống Thư Hàng thở dài nói: “Ngoài linh thạch ra, những thứ khác thì có thể cân nhắc cất giữ ở đây.”

Mặc dù nói vậy, nhưng cuối cùng, ngoài một hộp tiền mặt ra, Tống Thư Hàng đều đóng gói những thứ khác vào túi co nhỏ một tấc, mang ra ngoài.

Muốn biến ‘thế giới cốt lõi’ này thành không gian trữ vật, còn phải nghiên cứu kỹ lưỡng một phen, tránh gây ra những tổn thất bất ngờ.

Trời biết sau khi không có linh thạch để ăn, thế giới cốt lõi này có lén lút ăn trộm đan dược, phù bảo và những thứ chứa linh lực khác không?

Chương 960

...

“Đúng rồi, Diệp Tư sư tỷ.

Chị vào đây rồi, ba tiểu gia hỏa đâu?” Tống Thư Hàng cất đồ xong, đột nhiên nhớ đến ba tiểu gia hỏa Quả Quả.

“Quả Quả và Thi đi mua đồ ăn rồi. ...Chúc bị em giữ lại ở nhà.” Nói đến đây, Diệp Tư sư tỷ cười nói: “Nhưng bây giờ, chị cũng đã vào thế giới cốt lõi này rồi. ...Chị nghĩ, Chúc chắc đã nhân cơ hội chạy ra ngoài, tìm Quả Quả và Thi rồi nhỉ?”

“Sau đó, ba đứa trẻ nghịch ngợm liền dấn thân vào con đường hàng yêu phục ma rồi sao?” Tống Thư Hàng tiếp lời.

“Chắc là vậy.

Chúng ta làm sao để ra khỏi thế giới cốt lõi này?” Diệp Tư nói: “Chị đã để lại dấu ấn trên người ba tiểu gia hỏa rồi.

Đợi ra ngoài, thì đưa bọn chúng về thôi.”

“Cũng được. ...Vậy chúng ta ra ngoài thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu ấy bây giờ nắm giữ quyền hạn ra vào thế giới cốt lõi.

Chỉ cần một ý niệm, cậu ấy và Diệp Tư liền thoát ra khỏi thế giới cốt lõi.

...

Một lát sau.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư thân hình, lạc trên chiếc giường của Tống Thư Hàng trước đó.

Diệp Tư hỏi với vẻ suy tư: “Thư Hàng, nơi đi vào thế giới cốt lõi và nơi đi ra có phải cùng một vị trí không?”

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy, vào và ra ở cùng một vị trí.”

“Đáng tiếc, nếu có thể từ vị trí khác ra ngoài thì càng hoàn mỹ.

Nhưng dù vậy, thế giới cốt lõi này cũng là một năng lực bảo vệ tính mạng.” Diệp Tư đáp.

Tống Thư Hàng: “Diệp Tư, chị và tôi nghĩ giống nhau rồi.”

Thế giới cốt lõi, chỉ cần Tống Thư

Hàng ý niệm vừa động, liền có thể tiến vào.

Không tiêu hao chân khí và năng lượng, tùy ý ra vào.

Nếu đối mặt với công kích pháp thuật cường đại của địch nhân, vô pháp chống đỡ thì. ...Tống Thư Hàng chỉ cần ý niệm vừa động, trốn vào 'thế giới cốt lõi', liền có thể tránh được một kiếp.

"Nhưng, còn phải kiểm tra một số vấn đề.

Ví dụ như khi tiến vào 'thế giới cốt lõi', có bị hạn chế bởi một số cấm cố pháp thuật không, hoặc khi cơ thể đã bị công kích pháp thuật, có thể tránh né mà tiến vào 'thế giới cốt lõi' không, lát nữa nếu chúng ta rảnh, thì thử hết xem sao." Diệp Tư nói rất hứng thú.

"Nhưng trước đó. ...Vẫn nên đi tìm ba tiểu gia hỏa về trước." Tống Thư Hàng đáp.

Hiện tại khu vực Giang Nam, không quá an toàn.

Mặc dù nữ trang tu sĩ kia đã rơi vào Thế giới Cửu U, sống chết không rõ.

Nhưng trước đó cô ta đã dụ dỗ một số người thường mang 'thần khí', bị tà năng Thế giới Cửu U cải tạo và ô nhiễm.

Những người thường bị ô nhiễm này, đối với Quả Quả và bọn họ mà nói, rất nguy hiểm.

"Yên tâm đi, bọn chúng không đi xa đâu." Diệp Tư cảm ứng dấu ấn trên người ba người Quả Quả xong, đáp.

Nói xong, cô ấy tế ra bản mệnh Kim Thư, dẫn Tống Thư Hàng theo dấu ấn trên người ba tiểu gia hỏa, truy tìm.

...

Sau khi Tống Thư Hàng và Diệp Tư rời khỏi thế giới cốt lõi.

Thông Nương từ thân cây hành vươn ra hai cánh tay nhỏ và hai chân nhỏ, chống xuống đất nhẹ nhàng nhảy lên, liền chui ra khỏi hố.

Tiếp đó cô ấy lắc mình một cái, hóa thành hình người.

"Muốn trồng ta vào thế giới này, đâu có dễ dàng như vậy." Thông Nương đắc ý nói.

Tiếp đó, cô ấy đi dạo trên hòn đảo nhỏ này.

Lâu rồi không biến thành hình người, còn hơi không quen.

Hòn đảo rất nhỏ, Thông Nương đi dạo một vòng xong, liền dừng lại bên cạnh Hoạt Tuyền.

Cô ấy một tay chống cằm, ngẩn ngơ bên Hoạt Tuyền.

Lâu sau.

“Buồn quá.” Thông Nương lẩm bẩm: “Có cách nào thoát khỏi không gian này không?”

Vừa dứt lời. ...Một lối đi, xuất hiện giữa không trung trước mặt cô ấy.

Thông Nương nhìn con đường hầm trước mắt, trong lòng có một giọng nói mách bảo cô, con đường hầm này chính là lối đi rời khỏi thế giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng.

“Đây là cầu được ước thấy sao?” Thông Nương cảnh giác nhìn con đường hầm này.

Miếng bánh từ trời rơi xuống, đa phần đều có vấn đề.

Đường hầm này sẽ không phải là cái bẫy mà tên Tống Thư Hàng kia sắp đặt chứ?

Chẳng hạn như chỉ cần cô nhảy vào, sẽ bị nhổ mất cọng hành con con sao?

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng cơ thể Thông Nương vẫn bất giác di chuyển về phía đường hầm.

Lỡ đâu, đường hầm này, thật sự là lối đi rời khỏi thế giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng thì sao?

Biết đâu, cô có thể giành được tự do rồi?

Càng đến gần lối vào đường hầm, Thông Nương trong lòng bắt đầu đấu tranh tư tưởng.

Rốt cuộc có nên chui vào đường hầm này không?

Ba giây sau...

Thông Nương hét chói tai, rơi vào đường hầm đó!

Giống như thể ý thức của Tống Thư Hàng lúc trước, cô bị đường hầm hút vào.

Đường hầm này, cứ cách một khoảng thời gian lại tạo ra một loại lực hút, hút những thứ ở lối vào đường hầm đối diện vào trong.

Cứ thế, Thông Nương cũng không cần phải đấu tranh tư tưởng, không cần phải do dự nữa. ... ...

Mười nhịp thở sau, Thông Nương rơi vào một không gian xám xịt.

"Đây là nơi nào?" Thông Nương nhìn thế giới mới này, thế giới xám xịt này, trông u ám, không chút sinh khí.

Cô có chút muốn khóc.

Cái nơi quỷ quái này còn không bằng thế giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng, ít nhất trong thế giới Hạch Tâm, có suối phun, có cỏ xanh, trông tràn đầy sức sống.

Bi thảm hơn là, khi cô quay đầu lại, muốn tìm đường hầm quay về thì phát hiện đường hầm phía sau đã biến mất.

Con đường hầm này, sau khi hút cô sang đây, thì biến mất không thấy tăm hơi.

Xem ra, đường hầm không phải tồn tại mãi mãi, mà là cách một khoảng thời gian thì biến đổi một lần?

Suy nghĩ một lát, Thông Nương vươn tay ra, cắt một chút ngọn tóc của mình, rải xuống đất.

Ngọn tóc của cô tương ứng với ngọn hành của cô, lưu lại đó, cô có thể thông qua mùi mà tìm đường quay lại đây.

Sau đó, Thông Nương bắt đầu khám phá trong thế giới xám xịt này.

Vì cả thế giới đều một màu xám xịt, không có cảm giác phương hướng, việc khám phá khá mệt mỏi.

Thông Nương cứ đi được một đoạn đường, lại cắt một chút ngọn tóc của mình để định vị, tránh bị lạc đường.

Cuối cùng... khi Thông Nương cắt ngọn tóc của mình đến hai mươi lần, cô phát hiện phía trước có một luồng ánh sáng lớn.

“Có ánh sáng, cuối cùng cũng không còn một màu xám xịt nữa rồi!” Thông Nương vui vẻ vội vàng xông tới, tiếp cận khối ánh sáng lớn đó.

Sau đó, Thông Nương nhìn thấy một cái kén trắng khổng lồ.

Ánh sáng chính là từ cái kén khổng lồ này phát ra.

“Cứ có cảm giác cái kén trắng này hơi quen mắt, mẹ nó, đây không phải là cái kén mà Tống Thư Hàng sau khi uống ‘Long Ma Dược Tề’ biến dị, sẽ nhả tơ mà tạo thành sao?” Thông Nương trợn tròn mắt.

Trong lòng cô chợt có một cảm giác: cô đã vất vả trăm bề, nhưng rốt cuộc, vẫn không thoát khỏi Ngũ Chỉ Sơn của Tống Thư Hàng sao?

Khoảnh khắc này, Thông Nương cảm giác mình đã biến thành Thông Hầu Tử, sau đó Tống Thư Hàng hóa thành một cự nhân vàng.

Cô đứng trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng, bay cách mấy cũng không bay ra khỏi bàn tay khổng lồ đó.

Cảnh tượng thật đáng sợ.

Đơn giản là khiến người ta tuyệt vọng! ... ...

Khi Thông Nương trong lòng chìm vào cảm xúc tuyệt vọng...

Trong cái kén trắng khổng lồ kia, một vầng sáng bảy màu lan tỏa.

Vầng sáng bao bọc Thông Nương, Thông Nương cảm thấy tầm nhìn của mình chợt mờ đi.

Chuyện gì đang xảy ra?

Thông Nương nhanh chóng đưa tay, dụi dụi mắt mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi thị giác của cô khôi phục bình thường, cô phát hiện mình đã rời khỏi thế giới xám xịt kia.

Lúc này, cô đứng trên Cửu Thiên.

Gió cứng thổi qua bên cạnh, lạnh thấu xương.

Lại xảy ra chuyện gì nữa vậy trời ~ Thông Nương cúi đầu nhìn xuống dưới chân, cơ thể liền mềm nhũn.

Cô còn mới cảnh giới Nhị phẩm, căn bản không biết bay.

Chương 961

Từ nơi cao như vậy rơi xuống, cô liền chết chắc rồi.

Nhưng rất nhanh, Thông Nương phát hiện mình không hề rơi xuống chết chóc.

Cô cứ thế lơ lửng giữa hư không, như thể thế giới này không có trọng lực vậy.

Chẳng lẽ đây là một thế giới mà Newton chết sớm hơn?

Không đúng...

Dù Newton có chết sớm, thì liên quan gì đến trọng lực chứ?

“Có ai không?

Đây là nơi nào vậy?” Thông Nương thử cất tiếng kêu.

Lời vừa dứt, giữa hư không liền có một bóng người hiện thân, đạp không mà đi.

Bóng người này trông khoảng hai mươi tuổi, một thân bạch y, cơ thể trong suốt như pha lê, toàn thân tràn đầy sức sống.

Mái tóc đen nhánh bay lượn sau lưng, mỗi khi hắn bước một bước, liền có một loại mị lực khó tả lan tỏa. 【Bạch Tôn Giả?】 Thông Nương chớp chớp mắt, cô nhận ra bóng người bạch y này.

Nhưng mà, Bạch Tôn Giả dường như không nhìn thấy cô, cứ thế từng bước đạp lên hư không, bay lên trời.

Hơn nữa Thông Nương mờ ảo cảm nhận được, vị ‘Bạch Tôn Giả’ trước mắt này rất mạnh mẽ!

Mặc dù cô chỉ có cảnh giới Nhị phẩm, cảm ứng không được rõ ràng lắm.

Nhưng mà, vị ‘Bạch Tôn Giả’ trước mắt này so với vị cùng Tống Thư Hàng thì mạnh hơn!

“Rời khỏi đây!” Lúc này, trên Cửu Thiên, có một giọng nói vang vọng lên.

Giọng nói ấy như tiếng sấm, chấn động màng nhĩ như muốn nổ tung: “Đây không phải là nơi một Kiếp Tiên Cửu Phẩm nhỏ bé như ngươi có thể đến, mau chóng rời đi!” 【Một Kiếp Tiên Cửu Phẩm nhỏ bé?

Chắc chắn không phải nói mình, mình mà có thực lực Kiếp Tiên Cửu Phẩm thì đã sớm đánh cho Tống Thư Hàng bầm dập rồi.】 Thông Nương thầm nghĩ: 【Chẳng lẽ, giọng nói này đang nói chuyện với Bạch Tôn Giả?】 “Ta vì sao phải rời đi?

Gánh vác Thiên Mệnh, con đường Bất Hủ ở ngay phía trước, ngươi chẳng lẽ muốn cản đường ta sao?” Bạch Tôn Giả chắp hai tay sau lưng, khẽ mỉm cười.

“Chỉ bằng ngươi một Kiếp Tiên vừa mới độ kiếp không lâu, cũng muốn chứng đắc Bất Hủ?

Đến tranh giành cơ hội thành đạo?

Nực cười!” Giữa không trung, giọng nói như tiếng sấm kia bật cười lớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, ‘Ầm ~~’ một tiếng, một luồng khí tức chí cường chí tôn từ trên Cửu Thiên bùng phát.

Một cái đùi vàng khổng lồ, từ Cửu Thiên giáng xuống.

Luồng khí tức đó, vượt xa khí tức của Kiếp Tiên Cửu Phẩm bình thường, là khí tức của Trường Sinh Giả đã bước ra ‘đạo’ của chính mình!

Mỗi một Trường Sinh Giả, đều là sự tồn tại có ‘tư chất Thiên Mệnh’, trong thời đại Thiên Đạo còn trống khuyết, bọn họ đều sở hữu thực lực chinh chiến thiên hạ, trấn áp chư thiên vạn giới.

Cuối cùng, gánh vác Thiên Mệnh, trở thành duy nhất trong vạn giới, chấp chưởng ý chí Thiên Đạo.

Từ đó, siêu việt Trường Sinh bất tử, chứng đắc Bất Hủ chân chính, bất tử bất diệt!

Trong thời đại không có Thiên Đạo, cũng chỉ có ‘Trường Sinh Giả’ mới có tư cách, tranh đoạt Thiên Mệnh!

Vị Trường Sinh Giả này tùy ý một cước giẫm xuống, chính là muốn giẫm nát vị Kiếp Tiên Cửu Phẩm vừa mới độ kiếp này, để hắn biết thế nào là ‘trời cao đất dày’.

Cái đùi thô tráng, lấp lánh tỏa sáng.

Đây là đùi vàng thật sự, loại mà ôm vào thì cả đời hưởng thụ vô tận.

“Bạch tiền bối cẩn thận!” Thông Nương lớn tiếng kêu.

Trong thế giới quỷ dị này, cô chỉ quen mỗi Bạch Tôn Giả, phe của cô đương nhiên là đứng về phía Bạch Tôn Giả.

Chỉ là...

Bạch Tôn Giả dường như căn bản không nghe thấy tiếng kêu của Thông Nương.

Bạch Tôn Giả ngẩng đầu lên, nhìn cái đùi từ trên Cửu Thiên giáng xuống, giẫm về phía đầu hắn.

Trên mặt hắn không hề có chút sợ hãi.

Hắn nắm chặt tay, trực tiếp đánh thẳng vào cái đùi đó.

Không tránh không né, đối kháng trực diện.

Khi quyền này tung ra, vòm trời dường như đều đang run rẩy.

Trong chư thiên vạn giới, dường như có vô số sinh linh hiện ra, đồng loạt phủ phục dưới quyền này của Bạch Tôn Giả.

Quyền này, vạn giới độc tôn!

Một quyền tung ra, cái chân khổng lồ giẫm xuống kia vậy mà trực tiếp bị đánh nát, hóa thành những đốm sáng vàng vỡ vụn, tiêu tan.

Trên Cửu Thiên, nhất thời có hơn chục ánh mắt từ trên cao đổ dồn xuống.

Một Kiếp Tiên Cửu Phẩm bình thường, vậy mà một quyền đánh nát một cước của 'Trường Sinh Giả'?

Ngay sau đó, hơn chục ánh mắt từ trên cao này lại biến thành ngạc nhiên, chấn động.

Bởi vì quyền này của Bạch Tôn Giả, vẫn chưa kết thúc.

Quyền ý vạn giới độc tôn này, sau khi đánh nát cái chân khổng lồ kia, ngược dòng mà lên, đánh thẳng lên Cửu Thiên... trực tiếp tấn công bản thể của 'Trường Sinh Giả' đã ra tay!

"Hừ!" Trường Sinh Giả đã ra tay kia nổi giận.

Ban đầu hắn tùy ý một cước giẫm xuống, không trấn áp được Kiếp Tiên Cửu Phẩm này, ngược lại còn bị đối phương phá vỡ một cước của mình, đã mất hết thể diện.

Không ngờ Kiếp Tiên Cửu Phẩm nhỏ bé này vậy mà còn dám trực tiếp tấn công bản thể của hắn...

đơn giản là cuồng vọng.

"Tìm đường chết!" Trường Sinh Giả lạnh lùng nói.

Vốn dĩ, hắn chỉ muốn tùy ý trấn áp Kiếp Tiên Cửu Phẩm này.

Bây giờ thì đừng trách hắn vô tình.

Hắn siết chặt tay, trên Cửu Thiên hiện ra một thần tượng khổng lồ.

Thần tượng ấy như sống động, khí thế nuốt chửng trời đất, lại một cước nữa, giẫm về phía quyền của Bạch Tôn Giả.

Mất mặt ở đâu, thì phải dùng cách đó để lấy lại mặt mũi!

Ầm ~~ Đòn tấn công của thần tượng này, có pháp tắc trời đất đi kèm, hóa thành phù văn đầy trời.

Đây là một đòn toàn lực của 'Trường Sinh Giả' cận kề Thiên Đạo!

Kiếp Tiên Cửu Phẩm bình thường, dưới một đòn như vậy, chắc chắn Thần Hình Câu Diệt!

Nhưng mà... sau khi thần tượng va chạm với quyền kia của Bạch Tôn Giả, lại không có cảnh tượng nghiền nát như dự liệu.

Thần tượng và quyền ý của Bạch Tôn Giả va chạm lẫn nhau trong hư không, triệt tiêu lẫn nhau, tiếng sấm trên Cửu Thiên không ngừng.

Khoảnh khắc này, tất cả các Trường Sinh Giả đều động dung.

Phanh ~~ Cuối cùng, thần tượng và quyền của Bạch Tôn Giả, đồng quy vu tận... tiêu tan trên Cửu Thiên.

"Sao có thể!" Trường Sinh Giả hóa ra thần tượng kia không thể tin được.

Không chỉ có hắn, mà vô số Trường Sinh Giả khác cũng ngơ ngác.

Lúc này, Bạch Tôn Giả ở dưới cất tiếng nói: "Ngươi giẫm ta một cước, bây giờ, ngươi cũng ăn ta một kiếm." Mọi người lúc này mới nhìn thấy, bên hông vị Kiếp Tiên Cửu Phẩm này, còn treo một thanh trường kiếm.

Hiển nhiên, quyền không phải là thủ đoạn chủ công của đối phương.

Nhưng Bạch Tôn Giả không hề xuất kiếm.

Hắn chỉ chụm ngón tay thành kiếm, hướng về phía Trường Sinh Giả thần tượng kia vung ra một kiếm.

Kiếm này, như ánh sáng, lóe lên rồi tắt.

Phốc ~~ Trên Cửu Thiên, huyết quang bùng nổ.

Chân phải của Trường Sinh Giả thần tượng, bị kiếm quang chém đứt, thần huyết vàng óng, rơi xuống như mưa!

Cái đệch, đây là chuyện một Kiếp Tiên Cửu Phẩm bình thường có thể làm được sao?

Trên Cửu Thiên, sắc mặt Trường Sinh Giả thần tượng biến đổi.

Cuối cùng, hắn đột nhiên hóa thành một đạo hồng quang, bỏ chạy xa tít...

Thân là Trường Sinh Giả, đã bước ra đạo của chính mình.

Mỗi một Trường Sinh Giả, đều có niềm tin bất bại của mình.

Mà hôm nay... niềm tin bất bại của hắn, bị một Kiếp Tiên, nghiền nát tan tành.

Mất đi niềm tin, hắn còn lấy gì để tranh đoạt Thiên Đạo?

Phía dưới, Bạch Tôn Giả lặng lẽ thu liễm khí tức của mình, một lần nữa bay lên trời.

Trên Cửu Thiên, hơn chục ánh mắt chú ý nhìn Bạch Tôn Giả.

Nhưng lần này... không ai tiếp tục ra tay.

Không ai muốn lúc này, lãng phí khí lực của mình.

Bọn họ muốn dùng khí lực vào việc quan trọng, dùng vào thời khắc then chốt nhất để tranh đoạt Thiên Đạo.

Thế là, Bạch Tôn Giả càng bay càng cao, thẳng lên Cửu Thiên, tụ tập lại cùng tất cả các Trường Sinh Giả.

Chương 962

… … …

Thông Nương đã nhìn đến ngây người.

Cô dù sao cũng theo Tống Thư Hàng, đã trải qua sự kiện Nho gia Vạn Thư Sơn, cô biết thế nào là ‘tranh đoạt Thiên Đạo’, cô thậm chí còn biết quá trình chi tiết Nho gia Thánh Nhân đã tranh đoạt Thiên Đạo với người khác.

Bạch Tôn Giả, đang tranh đoạt tư cách Thiên Đạo?

Bạch Tôn Giả, là Kiếp Tiên Cửu Phẩm?

Bạch Tôn Giả, một kiếm đã chém tàn một Trường Sinh Giả?

Lượng thông tin quá lớn, não Thông Nương suýt nữa thì đơ luôn.

Đây là đang nằm mơ sao?

Không đúng, nếu là đang nằm mơ, tại sao mình không phải là nhân vật chính chứ?

Mình tại sao lại mơ thấy Bạch Tôn Giả một cách khó hiểu?

Chẳng lẽ... không biết từ lúc nào, mình đã lén lút yêu hắn?

Mặc dù chủng tộc khác nhau, nhưng Bạch Tôn Giả quả thực tuấn mỹ không giống phàm nhân, so với cái tên khốn Tống Thư Hàng thì đẹp trai tuấn tú hơn nhiều, việc mình yêu Bạch Tôn Giả cũng là chuyện có thể hiểu được thôi mà.

Nhưng mà, não mình thật sự có thể tưởng tượng lớn đến vậy sao?

Vậy mà lại mơ thấy Bạch Tôn Giả và các Trường Sinh Giả tranh giành Thiên Đạo?

Hơn nữa, giấc mơ này trông lại chân thực đến vậy?

××××××××××××××××××××× Trên Cửu Thiên.

Các Trường Sinh Giả tranh đoạt Thiên Đạo đều ẩn mình trong hào quang của mình, khiến người khác không thể nhìn rõ dung mạo của họ.

Có Trường Sinh Giả dùng ánh mắt kiêng kỵ nhìn Bạch Tôn Giả, có người thì coi Bạch Tôn Giả như không khí, cũng có người dùng ánh mắt thiện ý đánh giá Bạch Tôn Giả.

Trong số đó, một vị Trường Sinh Giả đầu đỉnh Phật quang, chói lọi vô cùng, hóa ra chân thân của mình, lộ ra nụ cười thiện ý với Bạch Tôn Giả: “Đạo hữu, phải xưng hô thế nào đây?” “Bạch.” Bạch Tôn Giả trả lời.

“Bạch đạo hữu, chào ngươi, ta là Công Đức đạo nhân.” Vị Trường Sinh Giả đầu đỉnh Phật quang này, lại tên là Công Đức đạo nhân.

Bạch Tôn Giả tò mò nhìn về phía đối phương.

“Đừng bận tâm, Phật quang trên đỉnh đầu ta chỉ là công đức chi quang ta tham khảo pháp siêu độ của Phật môn, chuyển hóa ra mà thôi.

Bản thân ta, là tu sĩ Đạo gia.” Công Đức đạo nhân ha ha cười nói.

Nói xong, hắn lại tò mò hỏi: “Bạch đạo hữu, ngươi có phải đã bước ra ‘đạo’ của chính mình rồi không?” Mặc dù phần lớn các Trường Sinh Giả, đều là sau cảnh giới Kiếp Tiên Cửu Phẩm, mới bắt đầu thật sự bước ra đạo của mình, chứng đắc Trường Sinh.

Nhưng cũng có một số Trường Sinh Giả, ở cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh, thậm chí sớm hơn, đã bắt đầu mò mẫm đạo của mình.

“Ừm.” Bạch Tôn Giả nhàn nhạt gật đầu.

“Thì ra là vậy, thảo nào rồi.” Công Đức đạo nhân gật đầu nói.

Vì đã bước ra đạo của mình, nên dù vẫn là Kiếp Tiên Cửu Phẩm vừa mới thăng cấp, nhưng chỉ cần dành chút thời gian tích lũy, tự nhiên sẽ có thể chứng đắc Trường Sinh.

Cũng có nghĩa là, vị Kiếp Tiên Cửu Phẩm này, trên thực tế không khác biệt nhiều so với Trường Sinh Giả.

Cảnh giới tương đương, chỉ thiếu tích lũy mà thôi.

Tên Thần Tượng kia, thua không oan.

Công Đức đạo nhân giỏi ăn nói, rất nhanh đã trò chuyện hợp ý với Bạch Tôn Giả.

Mặc dù giữa hai bên là ‘đối thủ’ tranh đoạt Thiên Đạo, nhưng Công Đức đạo nhân vừa nhìn thấy Bạch Tôn Giả đã cảm thấy mình rất hợp duyên với Bạch đạo hữu.

Đây là một cảm giác kỳ diệu, mà đạt đến cảnh giới Trường Sinh Giả này rồi, cảm giác này không phải tự nhiên mà có.

Vì vậy, ngay từ đầu khi Trường Sinh Giả thần tượng ra tay với Bạch Tôn Giả, Công Đức đạo nhân đã âm thầm chuẩn bị sẵn pháp thuật, sẵn sàng cứu Bạch Tôn Giả bất cứ lúc nào.

Không ngờ, lực chiến đấu của Bạch Tôn Giả vượt xa dự đoán của hắn, căn bản không cần hắn giúp đỡ.

Sau đó... khi Bạch Tôn Giả lên Cửu Thiên, Công Đức đạo nhân chủ động đến, trò chuyện với Bạch Tôn Giả.

Dù hai bên tiếp theo sẽ là đối thủ tranh đoạt Thiên Đạo, nhưng trước đó, hắn vẫn có thể trở thành bạn bè với vị ‘Bạch đạo hữu’ này.

Khi Công Đức đạo nhân trò chuyện, hắn nắm bắt một ‘mức độ’ nhất định, sẽ không để câu hỏi của mình gây ra sự phản cảm cho người khác.

Hắn không hỏi về công pháp, xuất thân hay những thông tin nhạy cảm tương tự của Bạch Tôn Giả.

Chỉ là trao đổi một số sở thích.

Rất nhanh, Công Đức đạo nhân và Bạch Tôn Giả đã tìm thấy sở thích chung.

Bạch Tôn Giả thích tốc độ... tốc độ cực hạn!

Bất kể là phi kiếm, phi đao, pháp bảo, tiên thuyền, chỉ cần là pháp bảo có tốc độ nhanh, hắn đều thích.

Công Đức đạo nhân cũng thích tốc độ cực hạn, nhưng khác với sở thích rộng rãi của Bạch Tôn Giả, hắn thiên về chuyên nhất thích pháp bảo loại 【Phi Thoa】.

Hắn có một món ‘pháp bảo’ tên là 【Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thích Phi Thoa】, tốc độ nhanh đến mức không ai sánh kịp.

Chỉ dựa vào tốc độ của 【Phi Thoa】, có thể xuyên việt vạn giới.

Bảo vật này, được giới tu sĩ công nhận là pháp bảo nhanh nhất, trừ ‘pháp bảo không gian’!

Thậm chí trong khoảng cách ngắn, xuyên không gian cũng không sánh bằng tốc độ của nó.

Xuyên không gian còn cần phải mở không gian, tiến vào cánh cửa không gian, rồi mới từ một phía khác đi ra.

Mà 【Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thích Phi Thoa】 sau khi khởi động, vèo một cái, là có thể đạt đến mục tiêu.

Trong khoảng cách ngắn, còn nhanh hơn tốc độ xuyên không gian.

Bạch Tôn Giả bày tỏ rất ngưỡng mộ món pháp bảo này.

Đáng tiếc, bảo vật này là mệnh căn của Công Đức đạo nhân, quý giá vô cùng... cùng lắm chỉ cho Bạch Tôn Giả chiêm ngưỡng một lúc.

Trên Cửu Thiên, thời gian trôi qua từng chút một.

Mà không khí giữa các Trường Sinh Giả, cũng trở nên càng lúc càng nặng nề. ... ...

Thông Nương vẫn luôn với tư cách 'người ngoài cuộc', chứng kiến sự việc này diễn ra.

Lúc này Thông Nương mơ hồ đã hiểu ra, giấc mơ kỳ lạ này, chắc không phải cô ấy động tình mà mơ thấy Bạch Tôn Giả đâu.

Mà là do bị cái 'kén khổng lồ' kia ảnh hưởng, mới tiến vào giấc mơ này. 【Nếu đây là giấc mơ Bạch Tôn Giả chinh chiến Thiên Đạo】, vậy tiếp theo, sẽ là phần cao trào của vở kịch này rồi!

Tiếp theo, chắc là các Trường Sinh Giả đại chiến, trong đó vị mạnh nhất, chứng đắc Bất Hủ, trở thành Thiên Đạo mới?

Thông Nương có chút phấn khích.

Được nhìn vô số Trường Sinh Giả đại chiến, dù cô chỉ đứng một bên bàng quan, cũng có thể thu được lợi ích lớn!

Hơn nữa, Bạch Tôn Giả trong giấc mơ này mạnh mẽ như vậy, cuối cùng hắn có thể trở thành Thiên Đạo không?

Ngay khi Thông Nương đang mong chờ, muốn xem các Trường Sinh Giả đại chiến thì, đột nhiên... giấc mơ đen kịt.

"Cắt đoạn sao?" Thông Nương trợn tròn mắt.

Sao có thể như vậy, đến thời điểm quan trọng lại cắt đoạn, quá tàn nhẫn!

"Đừng a, để tôi xem tiếp đi, ít nhất cũng để tôi xem hết chứ, để tôi biết kết cục chứ." Thông Nương bất mãn lớn tiếng kêu.

Dường như... là nghe thấy tiếng của Thông Nương.

Bóng tối tan đi, cảnh tượng hoàn toàn mới xuất hiện.

Cảnh này, là cảnh 【Bạch tiền bối thăng thiên】.

Nói là Trường Sinh Giả đại chiến, biến mất rồi!

Cốt truyện trực tiếp tua nhanh đến cuối cùng.

Bạch Tôn Giả tuấn mỹ vô song, trên người bao phủ hào quang Đại Đạo.

Loại hào quang Đại Đạo huyền diệu khó lường này, Thông Nương chỉ nhìn một cái, liền cảm thấy trong lòng sản sinh vô số lĩnh ngộ.

Đây là trạng thái còn tuyệt vời hơn cả 'đốn ngộ'.

Thông Nương cảm thấy hiện tại cô sau khi thoát khỏi giấc mơ, cảnh giới chắc chắn sẽ đột phá mạnh mẽ, cho cô ba năm thời gian, cô có thể tự tin đột phá cảnh giới Tam Phẩm, trở thành cường giả cùng cấp với Tống Thư Hàng – với điều kiện là, Tống Thư Hàng tiếp theo không được thăng cấp nữa.

"Bạch tiền bối thăng thiên rồi?

Chẳng lẽ...

Bạch tiền bối, trở thành 'Thiên Đạo' sao?" Thông Nương đột nhiên phản ứng lại.

Bạch tiền bối, là Thiên Đạo?

Vậy cái Bạch tiền bối ở hiện thực kia là sao?

Thiên Đạo phụ (tài khoản phụ) sao?

Chương 963

Không đúng không đúng... dòng thời gian có chút sai lệch.

Thông Nương sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Thiên Đạo đương nhiệm, hiển nhiên là vị Trường Sinh Giả quỷ dị đã tranh giành với 'Nho gia Thánh Nhân' kia.

Vị Trường Sinh Giả kia lực chiến đấu không bằng Nho gia Thánh Nhân, nhưng dựa vào khả năng hồi phục bất tử, cứng rắn vượt qua Nho gia Thánh Nhân, chứng đắc vị trí Thiên Đạo.

Trường Sinh Giả đương nhiệm, tuyệt đối không phải là 'Bạch tiền bối' trong cảnh tượng này.

Thông Nương lén lút nuốt nước bọt.

Chẳng lẽ, Bạch tiền bối, là 'Thiên Đạo' cổ xưa hơn sao?

Đang suy nghĩ, Bạch tiền bối đang thăng thiên dừng lại.

Hắn nhíu mày, khổ sở suy tư.

Trên người hắn, hào quang Đại Đạo càng lúc càng đậm đặc.

Giữa hư không có một loại sức mạnh giáng xuống người hắn, muốn kéo hắn lên, lôi vào trong Thiên Đạo, hòa làm một thể với Thiên Đạo.

Nhưng Bạch tiền bối dựa vào sức mạnh của chính mình, cứng rắn dừng lại.

Một lát sau, Bạch tiền bối cúi đầu xuống, nhìn xuống dưới: "Công Đức đạo hữu... ngươi vẫn còn sống chứ." "Đương nhiên còn sống, Bạch đạo hữu ngươi yên tâm đi, bần đạo còn chưa chết được đâu." Tiếng Công Đức đạo nhân truyền đến, chỉ là giọng nói có vẻ hơi yếu ớt.

Hiển nhiên, khi Thông Nương ‘bị cắt đoạn’, các Trường Sinh Giả đã trải qua một trận đại chiến thê liệt.

Mà kết quả của đại chiến, chính là Bạch tiền bối đã giành được cơ hội ‘thăng thiên’.

“Vừa rồi đa tạ đạo hữu đã kề vai chiến đấu với ta, nếu không ta đã sớm gục ngã dưới sự vây công của các Trường Sinh Giả khác rồi.” Giữa hư không, Bạch tiền bối nói.

“Bạch đạo hữu, ngươi muốn thăng thiên thì mau thăng đi.

Ngươi cứ chần chừ thế này, bần đạo sẽ đau lòng.” Công Đức đạo nhân nói.

Trơ mắt nhìn cơ hội ‘chấp chưởng Thiên Đạo’, từ trước mắt mình trôi qua, vị Trường Sinh Giả nào mà không đau lòng chứ?

“Ừm, thật ra là thế này... ta đột nhiên không muốn thăng thiên nữa.” Bạch Tôn Giả nói.

“Hả?” Công Đức đạo nhân trợn tròn mắt.

“Ta vừa phi thăng được nửa chừng thì trong lòng có một cảm giác bất an.

Ta cảm thấy ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, có lẽ... bây giờ chưa phải là lúc ta trở thành Thiên Đạo.” Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

“Đừng đùa nữa a, lúc này, ngươi còn do dự gì nữa?

Mau thăng thiên làm Thiên Đạo của ngươi đi, rồi nhớ chăm sóc ta, để ta ôm đùi vàng của ngươi mới phải chứ.” Công Đức đạo nhân thổ tào nói.

Bạch tiền bối nhíu mày: “...” Hắn thật sự cảm thấy có chút bất an.

Sau đó suy nghĩ một lát, Bạch tiền bối nói: “Công Đức đạo hữu, ngươi có hứng thú làm một giao dịch không?” “Giao dịch gì?” Công Đức đạo nhân nghi hoặc hỏi.

“Cái tư cách Thiên Đạo này, ngươi có muốn không?

Ta muốn bán đi tư cách chấp chưởng Thiên Đạo lần này.” Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói.

Công Đức đạo nhân: “Hả?

Cái gì!!!” “Cứ dùng cái 【Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thích Phi Thoa】 của ngươi để giao dịch đi.” Bạch Tôn Giả vươn tay ra, nói với Công Đức đạo nhân: “Tiền trao cháo múc. 【Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thích Phi Thoa】 cho ta, Thiên Đạo để ngươi làm.” Công Đức đạo nhân, một mặt ngơ ngác.

Thông Nương đứng ngoài bàng quan cũng một mặt ngơ ngác.

Ngay cả cơ hội chấp chưởng Thiên Đạo... cũng có thể dùng để giao dịch?

Vậy thế giới này, còn có gì là không thể giao dịch chứ!

“Bạch đạo hữu, ngươi đừng đùa nữa.” Công Đức đạo nhân cười khổ nói.

“Ai đùa với ngươi?

Thời gian không còn nhiều, ngươi đồng ý hay không đồng ý?” Bạch tiền bối nghiêm túc nói: “Đừng nói nhiều lời vô nghĩa, chỉ một câu thôi, ngươi có muốn làm Thiên Đạo không?” Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối đã có chút không chống đỡ được sức mạnh thăng thiên, cơ thể lại bị cưỡng ép hút lên.

“Đương nhiên là muốn chứ.” Công Đức đạo nhân đáp.

Các Trường Sinh Giả đến đây, mỗi người đều là vì chấp chưởng

Thiên Đạo, trở thành Bất Hủ.

“Nhưng mà, ta sau khi trở thành Bất Hủ, ngươi sẽ không hối hận sao?” Công Đức đạo nhân bổ sung.

Việc trở thành Thiên Đạo, đâu phải chuyện đùa.

Trở thành Thiên Đạo rồi, Bất Hủ bất diệt.

Mặc dù Thiên Đạo đã có vài lần thay đổi, nhưng có thể khẳng định là, các ‘Thiên Đạo’ tiền nhiệm không hề chết!

Tất cả tu sĩ đều suy đoán, sau khi chấp chưởng Thiên Đạo, mới có thể lĩnh ngộ được một số thông tin mà tu sĩ bình thường không thể hiểu được.

Ví dụ, những thông tin ở tầng thứ cao hơn 【Thiên Đạo】.

Sau khi có được những thông tin này, các Thiên Đạo tiền nhiệm mới chọn từ bỏ việc chấp chưởng Thiên Đạo.

Nhưng Công Đức đạo nhân cho rằng, nếu bản thân hắn trở thành Thiên Đạo, thì tuyệt đối sẽ không từ bỏ cơ hội chấp chưởng Thiên Đạo.

Hắn sẽ vĩnh viễn là một ‘Thiên Đạo’ yên tĩnh, Bất Hủ bất diệt.

“Vậy thì giao dịch đi!” Bạch tiền bối nói.

Một lát sau...

Bạch tiền bối tâm mãn ý túc có được 【Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thích Phi Thoa】, còn Công Đức đạo nhân bị Bạch tiền bối thay thế vào vị trí thăng thiên, trên người bao quanh hào quang Đại Đạo hóa thành thực chất, càng bay càng cao, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Công Đức đạo nhân, trở thành tân Thiên Đạo.

Thiên Đạo có chủ, phong vân biến đổi.

Giữa trời đất, trong vũ trụ truyền đến từng trận cảnh tượng cát tường...

Cả vũ trụ đón chào một làn thủy triều linh lực.

Linh lực nồng đậm như thủy triều, khiến trong vài nghìn năm tiếp theo, các tu sĩ tu luyện đạt được hiệu quả sự bán công bội.

Đồng thời, lại có một tầng linh quang, bao trùm Bạch tiền bối.

Đây là lời chúc phúc đến từ tân Thiên Đạo 【Công Đức đạo nhân】.

Trong cảnh tượng, Bạch tiền bối ôm 【Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thích Phi Thoa】, tâm mãn ý túc.

Thông Nương: "..." Những chuyện xảy ra trong giấc mơ này, là những chuyện đã xảy ra thật sao?

Nếu là sự thật, cô ấy không biết phải thổ tào thế nào nữa.

Thằng nhóc nhà họ Bạch a!

Thằng nhóc nhà họ Bạch!

Hơn nữa, nói là Trường Sinh Giả đại chiến đâu rồi?

Tại sao cái mình muốn xem nhất là Trường Sinh Giả đại chiến, lại không có?

Ngay khi Thông Nương đang suy nghĩ, cả không gian giấc mơ bắt đầu sụp đổ.

Cả thế giới hóa thành từng khối mảnh vỡ hình vuông, biến mất.

Khi Thông Nương hoàn hồn, liền phát hiện mình lại quay về không gian xám xịt kia.

Mà trước mặt cô, cái kén khổng lồ kia vẫn đang phát ra ánh sáng rực rỡ.

Thông Nương trầm tư.

Ai ở trong cái kén khổng lồ?

Giấc mơ vừa rồi là do cái kén khổng lồ này gây ra phải không?

Tại sao giấc mơ do cái kén khổng lồ gây ra lại liên quan đến Bạch Tôn Giả?

Suy nghĩ một lát, Thông Nương vươn tay khẽ gõ vào cái kén khổng lồ này: "Chào ngài, tiền bối.

Ngài có thể đáp lời một tiếng không?" Đối với những tiền bối có tu vi cao thâm như vậy, trạng thái ngủ thực ra rất nông, chỉ cần có người đến gần, họ sẽ tỉnh dậy khỏi giấc ngủ.

Vì vậy, Thông Nương cho rằng mình dù không cần phát ra tiếng lớn, cũng có thể đánh thức tiền bối trong kén.

"Hô ~~ Lỗ ~~ Hô ~~ Lỗ ~~" Trong kén, truyền ra tiếng ngáy đều đều của Bạch tiền bối Two.

"Tiền bối, xin hỏi ngài có quen Tống Thư Hàng không?" Thông Nương lại cất tiếng hỏi.

Đối phương có thể có được 'Long Ma Dược Tề' của Tống Thư Hàng, biết đâu, có thể đưa cô ra khỏi không gian xám xịt này?

"Hô ~~ Lỗ ~~" "Tiền bối, ta tên là Thông Nương... là một tiểu yêu tinh được Tống Thư Hàng nuôi dưỡng, nếu ngài quen Tống Thư Hàng thì lên tiếng một tiếng đi." Thông Nương kiên nhẫn nói.

"Ta đâu phải chuột chù, lên tiếng gì?" Bạch tiền bối Two đáp.

Lúc này, hắn dường như lại một lần nữa khởi động 'chế độ mớ ngủ trả lời mọi câu hỏi'.

Thông Nương trong lòng lại mừng rỡ, vị tiền bối này chịu trả lời là tốt rồi: “Chào tiền bối, ta tên là Thông Nương.

Ngài có quen Thư Hàng không?” “Ừm, quen.” Trong kén, truyền ra một giọng nói mà Thông Nương rất quen thuộc.

Đây không phải giọng của Bạch tiền bối sao!

Trời đất ơi.

Thảo nào...

Chương 964

giấc mơ truyền ra từ trong kén lại liên quan đến Bạch tiền bối.

Thì ra là Bạch tiền bối trốn ở đây, kết kén ngủ a.

“Bạch tiền bối, thì ra là ngài.” Thông Nương vui vẻ nói: “Đúng rồi, Bạch tiền bối.

Chuyện trong giấc mơ vừa rồi là thật sao?

Ngài từng suýt chút nữa trở thành Thiên Đạo?

Lại nhường cơ hội chấp chưởng Thiên Đạo cho người khác sao?” “Đó là chuyện rất rất lâu về trước rồi.” Bạch tiền bối Two đáp: “Kỳ lạ thật, hôm nay sao lại mơ thấy giấc mơ này?” “Bạch tiền bối, vậy ngài rất rất lâu về trước đã là Kiếp Tiên Cửu Phẩm, tại sao bây giờ lại chỉ có cảnh giới Tôn Giả Thất Phẩm?” Thông Nương tò mò hỏi.

“À, thì ra ‘Bạch’ mà ngươi quen bây giờ chỉ có cảnh giới Tôn Giả Thất Phẩm sao?” Bạch tiền bối Two đáp: “Ta không phải là ‘Bạch tiền bối’ mà ngươi quen.

Ngươi có thể gọi ta là Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng trong lòng đều gọi ta như vậy.

Ta và Bạch tiền bối mà ngươi quen, không phải cùng một người.” Thông Nương: “...” Tại sao lại gọi là ‘Bạch tiền bối Two’ một cách kỳ lạ như vậy?

Nhưng xưng hô không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, trên thế giới này có hai Bạch tiền bối sao?

“Vậy, Bạch tiền bối Two, ngài và vị Bạch tiền bối mà ta quen có quan hệ gì?” Thông Nương tò mò hỏi.

“Ta không biết, ta còn chưa kịp tiếp xúc sâu với hắn, vấn đề này ta không thể trả lời ngươi.” Bạch tiền bối Two đáp.

“Vậy Bạch tiền bối Two, ngài bây giờ là tu vi phẩm mấy?” Thông Nương tò mò hỏi.

Vị Bạch tiền bối Two này, trước đây suýt chút nữa trở thành Thiên Đạo Bất Hủ, vậy hắn bây giờ là cảnh giới gì?

“Bây giờ... không còn nữa, không còn cảnh giới gì nữa.” Bạch tiền bối Two u u thở dài một hơi.

“Xin lỗi... tiền bối xin nén đau thương.” Thông Nương an ủi.

Không còn cảnh giới gì nữa, vị Bạch tiền bối Two này chắc là tu luyện xảy ra vấn đề, công lực mất hết rồi sao?

Bạch tiền bối Two: “...” “Đúng rồi, Bạch tiền bối Two, ta có thể từ không gian xám xịt này đi ra không?

Ta trước đó từ một đường hầm tiến vào thế giới này, kết quả cái đường hầm đó đột nhiên lại biến mất không thấy tăm hơi.” Thông Nương hỏi.

Cô cảm thấy trong thế giới xám xịt này, rất áp lực.

Còn không bằng trở về thế giới hòn đảo nhỏ Hạch Tâm của Tống Thư Hàng.

Ít nhất ở đó, quả thực rất thích hợp cho cô sinh trưởng.

Hơn nữa, vừa rồi trong giấc mơ, cô đã nhìn thấy khi Bạch tiền bối Two thăng thiên, trên người bao quanh 【hào quang Đại Đạo】, lòng có điều lĩnh ngộ.

Chỉ đợi sau khi quay về, Thông Nương liền chuẩn bị trên hòn đảo nhỏ Hạch Tâm của Tống Thư Hàng, cắm rễ tu luyện một thời gian.

Tranh thủ sớm ngày đột phá đến cảnh giới Tam Phẩm!

“Ngươi biết kể chuyện cười không?” Lúc này, Bạch tiền bối Two đột nhiên hỏi.

“Biết chứ, kể chuyện cười ta là giỏi nhất.” Thông Nương tự tin nói.

Trong ‘hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để sinh tồn kiên cường’ mà cô học, có phương pháp 【nữ yêu làm thế nào để thành công biến thân thành tiểu tam của nam chủ nhân】, trong đó thủ đoạn lấy lòng nam chủ nhân, có thủ đoạn chọc nam chủ nhân vui.

Kể chuyện cười, cũng là một trong những kỹ năng đó.

Hơn nữa... cách đây không lâu Tống Thư Hàng hễ rảnh rỗi là xem chuyện cười, Thông Nương cũng đã ghi nhớ không ít.

“Vậy ngươi kể cho ta mấy chuyện cười, nếu ta vui vẻ thì sẽ chỉ điểm cho ngươi rời đi.” Bạch tiền bối Two đáp.

Bây giờ hắn, dường như đã tỉnh dậy khỏi trạng thái ngủ rồi?

Hay là... dù đang ngủ mớ, hắn vẫn thích nghe chuyện cười.

“Được, không thành vấn đề.” Thông Nương vỗ vỗ bộ ngực nhỏ của mình nói: “Ta trước tiên kể cho ngài một chuyện cười cực kỳ hay, lúc đó ta cười thầm đến chảy nước mắt.” “Kể đi.” Bạch tiền bối Two mong chờ nói.

Thông Nương nghiêm chỉnh nói: “Ta từng mắc chứng phân liệt tinh thần, nhưng bây giờ chúng ta đã khỏi bệnh rồi.” Nói xong, Thông Nương liền tự mình cười phá lên.

Bạch tiền bối Two: “...” Chuyện cười này là cái quỷ gì vậy, tại sao hắn hoàn toàn không tìm thấy điểm buồn cười nào.

Thông Nương tự mình cười đến chảy nước mắt.

Cười rất lâu sau, cô thấy Bạch tiền bối Two vẫn không cười, liền tò mò hỏi: “Không buồn cười sao?” “Ta cười không nổi.” Bạch tiền bối Two thành thật trả lời.

“Không sao, có lẽ là ngài không quen với loại chuyện cười này.

Ta đổi cái khác, cũng đặc biệt thú vị!

Lúc đó ta trốn trong một tấc thu nhỏ của Tống Thư Hàng, cười suốt nửa ngày.

Chuyện cười này, nhất định sẽ khiến ngài bật cười.” Thông Nương nói: “Ngày xưa... có một người béo.

Một ngày nọ, hắn nhảy từ tòa nhà cao tầng xuống.

Kết quả, hắn biến thành... người béo chết!

Ha ha ha ha ha.” Thông Nương lại tự mình vui vẻ cười phá lên.

Bạch tiền bối Two: “...” Không biết vì sao, Bạch tiền bối Two cảm thấy chuyện cười này, không hề buồn cười chút nào, ngược lại có chút ưu thương nhàn nhạt.

Thông Nương cười xong, thấy Bạch tiền bối Two lại không cười, liền nói: “Ôi?

Cũng không được sao?

Tiền bối ngài có điểm cười thật cao.

Nếu đã vậy, ta sẽ kể cái chuyện cười hay nhất mà ta từng đọc cách đây không lâu!” ... ...

Thời gian trôi nhanh.

Cứ thế, Thông Nương một hơi kể hơn hai mươi câu chuyện cười.

Bạch tiền bối trong kén hoàn toàn không tìm thấy điểm buồn cười nào, ngược lại cảm thấy cơ thể hơi lạnh.

Những chuyện cười Thông Nương kể, toàn là chuyện cười nhạt, chuyện sau lạnh hơn chuyện trước.

“Vẫn không được sao?

Không sao, trong bụng ta còn nhiều lắm, kiểu gì cũng có một cái khiến ngài bật cười.” Thông Nương tự tin nói.

“Không, cảm ơn, ta cảm thấy đã đủ rồi.” Bạch tiền bối Two cất tiếng nói.

Cứ để con yêu hành này kể tiếp, hắn sẽ đóng băng mất.

“Thế này đi, chúng ta đổi cách khác nhé.

Ngươi biết lắc kén không?” Bạch tiền bối Two nói.

“Lắc kén?” Thông Nương một mặt nghi hoặc.

“Chính là ôm lấy cái kén này, dùng sức lắc mạnh, lắc càng mạnh càng tốt...

Lắc xong, ta sẽ đưa ngươi về.” Bạch tiền bối Two nói.

“Chỉ vậy thôi?

Không thành vấn đề.” Thông Nương gật đầu, cô xắn tay áo lên, tiến lên ôm lấy cái kén khổng lồ.

Cái kén tuy lớn, nhưng không hề nặng.

Thông Nương bây giờ dù sao cũng là cảnh giới Nhị phẩm, khí lực vẫn còn.

Thế là, Thông Nương ôm lấy cái kén khổng lồ, dùng sức lắc mạnh.

“Hô lô ~~ hô lô ~~” Theo tiếng kén khổng lồ lắc lư, tiếng ngáy của Bạch tiền bối Two càng lúc càng kéo dài.

Trước đây... khi Tống Thư Hàng tìm đường chết dùng sức lắc cái kén khổng lồ, ngược lại khiến Bạch tiền bối Two ngủ rất thoải mái, vì vậy hắn đã đưa ra yêu cầu để Thông Nương lắc kén.

Thông Nương thân hình nhỏ nhắn, ôm cái kén khổng lồ, lắc điên cuồng như lên cơn.

Cảnh tượng này, cũng cực kỳ đẹp.

“Cứ có cảm giác có chỗ nào đó không đúng lắm a.” Thông Nương lẩm bẩm.

Cuối cùng, Thông Nương lắc gần một tiếng đồng hồ...

đột nhiên cơ thể cô, hóa thành những hạt sáng li ti, biến mất trong thế giới Tà Liên xám xịt.

Đây là thủ đoạn truyền tống không gian, Thông Nương trực tiếp bị Bạch tiền bối Two truyền tống rời đi.

×××××××××××××××××××× Một bên khác, nửa tiếng trước.

Quả Quả, Thi và Chúc ba nhóc con, đang nhanh chóng xuyên qua khu Giang Nam.

Trong tay Thi, cầm một cái la bàn, trên đó có một kim chỉ nam, không ngừng lắc lư.

Ba nhóc con cứ thế theo hướng kim chỉ nam của la bàn, tiến thẳng về phía trước.

Cái la bàn này, hiển nhiên là một món pháp bảo có thể cảm ứng được ‘yêu khí’ hoặc ‘oán khí’ của quỷ vật.

“La bàn là một pháp khí sơ cấp, chỉ cần là yêu vật, quỷ quái hiểu cách ẩn giấu khí tức của bản thân, chỉ cần ẩn giấu khí tức một chút, là có thể tránh được sự cảm ứng của la bàn.

Vì vậy, cái la bàn này nhiều nhất là có thể cảm ứng được một số oán quỷ cấp thấp, hoặc là yêu vật mới thành tinh không lâu.

Loại yêu vật quỷ quái cấp độ này, ba nhóc con chắc là có thể đối phó được.” Diệp Tư khẽ nói.

Chương 965

Cô và Tống Thư Hàng ngồi trên kim thư pháp bảo, từ xa theo sau ba nhóc con.

Ban đầu, Tống Thư Hàng muốn trực tiếp bắt ba nhóc con quay về.

Nhưng mà, nhìn thấy bộ dạng hăng hái của ba nhóc con, Thư Hàng liền mềm lòng.

Hơn nữa Diệp Tư giải thích, cái la bàn này cũng sẽ không tìm thấy yêu vật hay quỷ vật mạnh mẽ, nhiều nhất là tìm thấy một số tiểu quỷ, tiểu yêu.

Ba nhóc con chắc sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Và có Tống Thư Hàng cùng Diệp Tư theo sau ba nhóc con, dù có nguy hiểm cũng có thể ra tay bất cứ lúc nào.

Vì vậy, cứ để ba nhóc con trải nghiệm một trận【hàng yêu phục ma】đi. ... ...

Trong quá trình theo dõi, Tống Thư Hàng đột nhiên hơi nhíu mày, đưa tay ấn vào thế giới Hạch Tâm ở khiếu đầu của mình.

“Sao vậy?” Diệp Tư nhìn thấy hành động của Tống Thư Hàng, hỏi.

Thế giới Hạch Tâm ở khiếu đầu của Tống Thư Hàng, rất nhạy cảm với tà năng có độ tinh khiết cao của thế giới Cửu U.

Chẳng lẽ gần đây lại có người thường bị ô nhiễm?

“Thông Nương biến mất rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đã di thực Thông Nương đến hòn đảo nhỏ trong thế giới Hạch Tâm, nhưng không ngờ con đường hầm nối với ‘Thế giới Tà

Liên’ lại xuất hiện, đưa Thông Nương đến thế giới Tà Liên.

Cũng không biết Thông Nương có gặp ‘Bạch tiền bối Two’ không?

Nếu không gặp Bạch tiền bối Two thì cô ấy có thể bình an thoát ra khỏi thế giới Tà Liên không?

Xem ra, sau khi xử lý xong vấn đề của ba đứa nhóc nghịch ngợm này, cậu còn phải thông qua đường hầm thế giới Hạch Tâm, đi một chuyến đến thế giới Tà Liên tìm Bạch tiền bối Two, tìm Thông Nương quay về.

“Biến mất rồi?

Chẳng lẽ cô ấy cũng giống như linh thạch, bị thế giới Hạch Tâm của ngươi hấp thu rồi sao?” Diệp Tư hỏi.

“Không phải, là cô ấy thông qua thế giới Hạch Tâm, tiến vào một thế giới khác.

Đến lúc đó, ta sẽ đưa Diệp Tư ngươi lại tiến vào thế giới Hạch Tâm một chuyến, ngươi sẽ biết.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ngoài ra, khi cậu ở ‘Thế giới Tà Liên’, đã nhận được rất nhiều thông tin từ Bạch tiền bối Two, còn phải tổng hợp lại, truyền đạt cho các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, để các tiền bối tham khảo.

Chủ mưu đằng sau【sự kiện người thường bị ô nhiễm】lần này, vậy mà lại là Chúa tể của thế giới Cửu U, chính là chủ nhân của Bàn Tay Sắt đã tấn công thế giới Nho gia lần trước.

Mà mục đích của đối phương, có lẽ là tìm cách rời khỏi ‘thế giới Cửu U’, tiến vào thế giới chính. ... ...

“Nói thật, ba nhóc con thật sự có thể tìm thấy mục tiêu thích hợp sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu cũng đã sống ở khu Giang Nam rất lâu rồi, rất ít khi nghe thấy truyền thuyết về quỷ quái và yêu vật.

“Kim chỉ nam của la bàn trong tay bọn chúng không có phương hướng cụ thể...

điều đó cho thấy vẫn chưa tìm được mục tiêu thích hợp.” Diệp Tư đáp.

Kim chỉ nam của la bàn, nếu đã tìm được mục tiêu, sẽ khóa chặt vị trí của đối phương.

Bây giờ cứ xoay loạn xạ thế này, chắc là chỉ cảm ứng được yêu khí hoặc tà khí còn sót lại trong hư không thôi.

Trong lúc nói chuyện, ba nhóc con đã đến bên bờ sông.

“Vị trí la bàn chỉ là ở đây.” Thi bóp pháp ấn, chỉ vào bờ sông.

“Ở đây có dấu vết của oán niệm dừng lại... nhưng mà, nguồn gốc của oán niệm đã tiêu tan rồi.” Tiểu hòa thượng ánh mắt ẩn ẩn phát ra kim sắc quang mang, lướt nhìn bờ sông một cái, rồi lắc đầu nói.

“Tiêu tan rồi?

Tại sao oán niệm lại tiêu tan?” Chúc tò mò hỏi.

“Chắc là bị một vị cao tăng nào đó siêu độ rồi, ta còn có thể mơ hồ cảm ứng được tàn dư của pháp thuật siêu độ Phật môn.” Tiểu hòa thượng đáp.

Mặc dù hắn bây giờ vẫn chỉ là cảnh giới Nhất phẩm, nhưng sinh ra ở thánh địa Phật tông ‘Thiên Nhai Vân Du Tự’, nhãn lực của hắn rất tốt.

Tống Thư Hàng trên không trung xoa cằm, cũng đánh giá bờ sông.

Cậu cảm thấy bên bờ sông này, còn sót lại khí tức quen thuộc của cậu – 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》!

Dương hòa thượng!

Kể từ khi quay xong 《Mạt Pháp Chi Chiến》, Dương hòa thượng chạy vai phụ trong đó, đã tâm mãn ý túc rời đi.

Xem ra, gần đây hắn ở khu Giang Nam, đi khắp nơi siêu độ vong hồn? ... ...

Tống Thư Hàng đoán không sai.

Sau đó, Quả Quả, Thi, Chúc ba nhóc con, một đường tìm kiếm rất nhiều nơi, đều là những nơi có oán niệm còn sót lại.

Nhưng mà, những nơi có khí tức oán niệm này, đều đã bị cao tăng siêu độ rồi.

Tống Thư Hàng ở mỗi nơi, đều cảm ứng được khí tức của Dương hòa thượng.

Dương hòa thượng trên con đường cao tăng, đã đi càng lúc càng xa... nhưng tên này, là một đạo sĩ a. ... ...

“Xem ra, cứ lang thang thế này, ba nhóc con cũng sẽ không có thu hoạch.

Nếu bọn chúng vẫn không tìm thấy mục tiêu thích hợp, thì đưa bọn chúng về thôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Thi dẫn theo la bàn, lại tìm thấy một nơi.

“Lần này không phải oán khí, có yêu khí!” Mắt Thi nghiêm trọng hơn.

Sau đó, bọn họ nhìn về phía vị trí mà la bàn chỉ.

Đó là một căn phòng cho thuê trông rất bình thường.

Ở cửa, có một con Husky đang nằm ườn ra.

Con Husky này đơn giản là làm xấu mặt gia tộc Husky, Husky không hoạt bát nhảy nhót loạn xạ, còn gọi là Husky sao?

“Yêu khí, chính là từ đây phát ra.” Thi nói.

Quả Quả ngẩng đầu lên, nhìn về phía căn phòng cho thuê.

Ở cửa, treo một cái bảng hiệu lớn.

Nhưng mà, bên cạnh bảng hiệu, có dòng chữ chỉ có tu sĩ hoặc yêu mới có thể nhìn thấy: 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình】【Căn cứ bí mật số 250】 Dường như là cảm ứng được điều gì đó, con Husky đang nằm ườn ra kia đột nhiên đứng dậy... sau đó, giữa hư không có một bóng người tuyệt mỹ hiện ra trong không trung.

“Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình?

Đây là tổ chức yêu quái nào vậy?

Biển hiệu rõ ràng như vậy treo ra, thật sự không có vấn đề gì sao?” Chúc loli nhìn chằm chằm vào biển hiệu của tổ chức yêu quái này, hỏi.

“Trước đây thì có thể có vấn đề... nhưng mấy trăm năm gần đây, người bắt yêu không còn hoạt động mạnh như vậy nữa.

Mà phần lớn tu sĩ đối với yêu tộc đều là đối xử như nhau, chỉ cần yêu tộc không làm chuyện ác, cũng không ai đi tìm yêu tộc gây phiền phức.

Vì vậy, treo biển hiệu cũng không có vấn đề gì.” Thi cất tiếng nói.

Đang nói chuyện, một bóng người từ hư không hiện ra – đây là phương pháp truyền tống không gian, trực tiếp hiện thân.

Hiện thân là một thiếu nữ, cô ấy có mái tóc dài màu xanh lá, buộc thành hai bím tóc.

Trên người mặc chiếc váy bó sát màu trắng, tôn lên vóc dáng mảnh mai nhưng nóng bỏng của cô.

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Là Thông Nương!

Thông Nương sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ cô ấy cũng gặp Bạch tiền bối Two, rồi bị truyền tống đến đây sao?

Cậu đã đoán đúng rồi.

Bạch tiền bối Two trực tiếp truyền tống Thông Nương ra khỏi không gian Tà Liên, và truyền tống Thông Nương đến bên cạnh cậu.

Nhưng mà, vì lối ra của ‘Thế giới Tà Liên’ vẫn bị quả cầu kim loại lỏng từng lớp từng lớp phong ấn, ảnh hưởng đến hiệu quả truyền tống.

Bạch tiền bối Two tuy đã trở thành Chúa tể của thế giới Tà Liên, lại từ miệng Tống Thư Hàng biết được một đường hầm cửa sau của ‘Thế giới Tà Liên’.

Nhưng khi trực tiếp dùng khả năng không gian đưa Thông Nương ra ngoài, tọa độ vẫn có chút sai lệch.

Vốn dĩ muốn đưa Thông Nương đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nhưng lúc này khi Thông Nương xuất hiện, cô ở trên không trung năm mét, rồi rơi xuống.

Ở cửa phòng cho thuê, con Husky nheo mắt lại, nhìn Thông Nương xuất hiện trong không trung: “Gâu.” Thông Nương mơ mơ màng màng mở mắt...

Chương 966

liền phát hiện mình đang ở giữa không trung.

Cô vội vàng thực hiện một cú lộn nhào đẹp mắt, đáp đất vững vàng.

Chuyện gì đang xảy ra?

Cô vừa rồi còn đang giúp vị ‘Bạch tiền bối Two’ kia lắc cái kén khổng lồ, lắc đến mức bản thân cũng mơ màng buồn ngủ, sao đột nhiên lại xuất hiện ở đây rồi?

“Đây là nơi nào?” Thông Nương quay đầu lại, nhìn về phía căn phòng cho thuê.

Sau đó, cô vừa nhìn đã thấy dòng chữ trên bảng hiệu, chỉ có tu sĩ hoặc yêu tộc mới có thể nhìn thấy. 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình】【Căn cứ bí mật số 250】 “Ôi!” Thông Nương nhìn chằm chằm vào cái bảng hiệu này.

Khoan đã, đây không phải là cái tổ chức khốn nạn đã dạy cô 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để sinh tồn kiên cường》, dẫn đến việc cô bị Cửu Đăng Ni Cô nhốt ba trăm năm sao!

Tại sao cái tổ chức khốn nạn này ở đây cũng có phân bộ?

Hơn nữa, nói là căn cứ bí mật, tại sao lại phải ngang nhiên viết ra treo bảng hiệu thế này?

Người làm ra chuyện này phải thiếu não đến mức nào chứ!

Quả nhiên vẫn nên giả vờ không nhìn thấy, quay người rời đi thôi.

Ngoài ra, Thông Nương còn phát hiện một chuyện rất đáng mừng.

Cô tự do rồi ~ Cô đã trốn thoát khỏi bên cạnh Tống Thư Hàng rồi!

Cảm giác tự do, thật tuyệt.

Thông Nương hạnh phúc siết chặt nắm tay nhỏ.

Lúc này, con Husky đang nằm ườn ra kia nhìn Thông Nương, đột nhiên hỏi: “Tiểu nha đầu, có bao nhiêu cách để đầu hàng khi không đánh lại tu sĩ nhân loại?” Giọng Husky nghe rất trong trẻo, dường như là giọng nữ, lại dường như là giọng trẻ con.

“Năm trăm loại.” Thông Nương theo bản năng liền trả lời.

Không cách nào khác, quá quen thuộc rồi, căn bản không cần suy nghĩ trong đầu, cô theo bản năng liền có thể trả lời loại câu hỏi này.

“Kim chỉ thêu thùa thuộc loại nào trong bí pháp 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để sinh tồn kiên cường》?” Husky lại nhanh chóng hỏi.

“Nữ yêu làm thế nào để thành công biến thân thành tiểu tam của nam chủ nhân, và đấu cung với đạo lữ của nam chủ nhân mười ba chiêu của chi ‘hiền thê lương mẫu’.” Thông Nương lại nhanh chóng trả lời.

Quả Quả, Thi, Chúc ẩn mình một bên, cùng với Diệp Tư trên không trung, nghe đến đây đều không đành lòng quay đầu đi.

Loại bí pháp, bản lĩnh này, nghe thôi đã thấy thảm rồi.

Bất kể là yêu tinh nào, sau khi học được hai trăm bản lĩnh này, thì gần như là một con yêu phế vật rồi.

Tống Thư Hàng thì u u thở dài một hơi.

Chẳng lẽ cậu sẽ nói cho ngươi biết, 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để sinh tồn kiên cường》, cậu đều biết hết sao?

Từng có lần cậu nhập vào nhân sinh của Thông Nương, làm Thông Nương mấy trăm năm.

Lần nhập mộng đó, ngoài việc khiến cậu học được thế nào là kiên nhẫn, còn dạy cậu cái bí tịch hố cha 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để sinh tồn kiên cường》 này.

Hai trăm bản lĩnh này, siêu cấp đáng sợ, bây giờ còn mơ hồ ảnh hưởng đến cử chỉ của Tống Thư Hàng.

Ví dụ như Tống Thư Hàng đôi khi, trong hành vi xử sự, sẽ bất giác nghĩ đến nội dung trên 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để sinh tồn kiên cường》.

Muốn quên cũng không quên được. ... ...

Nghe Thông Nương trả lời nhanh chóng và chính xác, con Husky đang nằm ườn ra gật đầu: "Rất tốt, ngươi trả lời rất đúng.

Xem ra, ngươi quả nhiên cũng là một thành viên của tổ chức 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình】 của chúng ta.

Ngươi là phân bộ nào?" "Ta không biết." Thông Nương lắc đầu.

Cô vừa rồi còn đang nghĩ, có nên giả vờ không nhận ra cái tổ chức 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình】 này không.

Không ngờ bị con chó lớn này hai câu nói liền hỏi ra.

"Ngươi không biết?

Kỳ lạ thật, tổ chức khi chiêu mộ người mới, sao có thể không cấp số phân bộ chứ?

Chẳng lẽ... ngươi là người mới được tổng bộ chiêu mộ?" Trong mắt chó của Husky, tỏa ra ánh mắt ngạc nhiên.

"Ta không biết, ta chỉ là một cách khó hiểu bị thu nhận vào tổ chức.

Cuối cùng lại một cách khó hiểu được một trưởng lão truyền công dạy 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần có để sinh tồn kiên cường》.

Sau khi thành thạo, ta liền xuống núi.” Thông Nương trả lời.

“Xem ra, ngươi thật sự có thể là đệ tử do tổng bộ thu nhận.

Ngươi đến hôm nay đúng lúc rồi.

Hôm nay phân bộ số 250 của chúng ta, sẽ tổ chức một bữa tiệc biến hình hiếm có, ngươi coi như đã đến đúng lúc rồi.

Mau vào đi.” Trên mặt Husky lộ ra biểu cảm mỉm cười.

Không sai, chính là cái biểu cảm ma tính Husky cười mỉm với hai mắt nheo lại, miệng há ra, thè lưỡi.

“Tiệc biến hình?

Biến hình là gì?

Chẳng lẽ, các ngươi muốn ăn...

ăn... người sao?” Thông Nương giật mình, nói chuyện cũng không lưu loát nữa.

Ba đứa nhóc nghịch ngợm ẩn mình trong bóng tối nghe vậy, cảnh giác.

Ăn người?

Nếu đám yêu quái này là yêu vật ăn người, thì bọn họ không thể để yên được!

Nhất định phải báo cáo cho tông môn, phái cao thủ đến hàng yêu rồi.

Ba người bọn họ tuy có chút nghịch ngợm, nhưng không ngốc.

Không thể nào ngốc nghếch ba người xông vào một đại bản doanh yêu quái, làm vậy chỉ tổ làm thêm thức ăn cho yêu quái.

“Ăn người?

Ngươi đang nghĩ lung tung gì vậy?

Người có gì mà ngon?

Ăn người đó đều là tư tưởng mê tín phong kiến ngày xưa...

Trước đây một số yêu tinh ngốc, thật sự cho rằng 【ăn gì bổ nấy】, cho rằng chỉ cần ăn đủ nhiều người, là có thể sớm hóa hình thành người.

Bọn chúng thật sự nghĩ người là nhân sâm ngàn năm hay linh chi vạn năm sao?

Ăn nhiều là có thể thăng cấp Ngũ phẩm ngưng tụ yêu đan sao?” Husky lộ ra vẻ khinh thường.

Lại xuất hiện!

Biểu cảm ma tính Husky khinh thường.

Thông Nương nghe đến đây, mới hơi thở phào nhẹ nhõm: “Vậy... cái tiệc biến hình mà ngươi nói là gì?” “Cái gọi là tiệc biến hình, là dành cho một số thành viên yêu tộc có tu vi thấp, trải nghiệm một lần cơ hội biến hóa thành người.

Đúng rồi, ngươi có biết yến tiệc tiên không?

Chính là yến tiệc lớn của giới tu sĩ do Biệt Tuyết Tiên Cơ tổ chức đó.

Mỗi lần, Biệt Tuyết Tiên Cơ trước khi khai tiệc tiên, sẽ cần một lượng lớn nguyên liệu.

Phân bộ số 250 của 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình】 chúng ta, là một trong những nhà cung cấp nguyên liệu lớn nhất của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Như một phần thưởng đặc biệt, Biệt Tuyết Tiên Cơ mỗi lần sau khi trả cho chúng ta một lượng lớn linh thạch, còn sẽ chuẩn bị cho chúng ta một bữa 'tiệc biến hình' quy mô lớn.

Tiệc biến hình có thể cho phép yêu tộc cấp thấp, cũng có được một lần trải nghiệm biến hóa thành người, tuy chỉ có một vài canh giờ ngắn ngủi, nhưng đủ để tu vi thấp làm được rất nhiều việc.

Hơn nữa, những đồng bạn yêu tộc đã biến hóa ra hình người, cũng có thể thông qua 'tiệc biến hình' để làm cho trạng thái hình người của mình càng thêm xinh đẹp, chỉnh sửa một số đặc điểm dễ nhận thấy.

Ví dụ như tộc nhân mèo, sau khi khó khăn lắm mới tu luyện đến cảnh giới Ngũ phẩm, khi biến hóa thành người, thường sẽ vô thức giữ lại tai và đuôi của mình.

Trong cuộc sống hàng ngày cũng có rất nhiều bất tiện.

Thông qua 'tiệc biến hình' thì có thể chỉnh sửa những đặc điểm này." Husky bước vào chế độ học giả, giải thích cho Thông Nương.

"Thì ra là vậy." Thông Nương gật đầu.

Đừng nói cái 'tiệc biến hình' này có hiệu quả đặc biệt như vậy, chỉ riêng yến tiệc tiên do 'Biệt Tuyết Tiên Cơ' sản xuất, cũng đủ khiến đông đảo tu sĩ cầu mà không được rồi. ... ...

Quả Quả, Thi và Chúc ẩn mình trong bóng tối cũng thở phào nhẹ nhõm: "Thì ra là vậy a." Một lát sau, Quả Quả lại vung vung nắm tay nhỏ: "Tà đạo a!" "Hả?" Thi loli nghi hoặc hỏi.

"Tai mèo là chính nghĩa, bỏ tai mèo đi, là tà đạo a!" Quả Quả hạ thấp giọng nói: "Không được, ta cảm thấy ta phải đi ngăn cản bọn chúng làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy." Chúc: "..." Thi: "Ta cảm thấy ta và Chúc phải ngăn cản ngươi làm chuyện ngu xuẩn mới đúng." ... ...

Trên không trung, Tống Thư Hàng xoa cằm: “Thật ra, ta lại cảm thấy tai mèo và đuôi mèo không bỏ đi cũng rất dễ thương a.” “Nhưng nếu là tai heo và đuôi heo thì sao?

Thậm chí là răng cá sấu thì sao?

Chương 967

Móng bò thì sao?” Diệp Tư cười nói: “Yêu tộc đâu chỉ có loại mèo, chủng loại còn nhiều lắm.” Tống Thư Hàng lập tức não bổ ra hình ảnh cô gái có tai heo và cô gái có móng bò, quả thực cảm thấy không còn đẹp nữa.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Hơn nữa, yêu tộc cũng không phải đều là con gái.

Nếu là một tên con trai có tai mèo, cảnh tượng cũng trở nên quỷ dị.

Đang nói chuyện...

Thông Nương đã bị dụ dỗ vào 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình】【Căn cứ bí mật số 250】 rồi.

Sau khi Thông Nương vào trong, con Husky kia ngáp một cái, lại nằm ườn ra trên đất.

Có lẽ là sau khi thành yêu, cùng với sự tăng trưởng của tuổi tác, Husky cũng không còn hiếu động như vậy nữa?

Nhưng tục ngữ nói ‘Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời’.

Husky dù có sống vạn năm, vẫn là Husky mới đúng chứ! ... ...

“Xem ra, ở đây cũng không phải là mục tiêu chúng ta cần tìm.” Quả Quả nói nhỏ.

Thi: “Vậy rút thôi, đi tìm ở nơi khác xem sao.” Chúc: “Sư huynh Quả Quả, sư tỷ Thi, ta hơi đói rồi.” Thi: “Chúc nói vậy, ta cũng cảm thấy hơi đói rồi.” Quả Quả sờ sờ bụng nhỏ, hắn cũng đói rồi.

Chúc: “Ta muốn ăn ‘tiệc biến hình’, trong truyền thuyết đồ ăn do Biệt Tuyết Tiên Cơ làm, nhất định đặc biệt ngon.” Quả Quả lắc đầu nói: “Nhưng chúng ta đâu phải yêu quái, cũng không phải thành viên của 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình】, không thể vào trong được.” Quả Quả chưa từng nhìn thấy hình người của Thông Nương, nên cũng không biết mỹ nhân tóc xanh vừa rồi đi vào chính là Thông Nương của Tống Thư Hàng.

“Hơn nữa, ở đây là đại bản doanh yêu tộc.

Ba tu sĩ nhân tộc chúng ta mà trà trộn vào, hậu quả không thể tưởng tượng.” Quả Quả lại bổ sung.

Thi: “Thật đáng tiếc.” Chúc: “Bụng đói quá, sư huynh Quả Quả, chúng ta tìm một nơi để ăn cơm đi.” “Đi thôi, chúng ta đi ăn một ít đồ ngon.

Lần này ví tiền của sư huynh Thư Hàng trong tay chúng ta, hơn vạn đồng đó, đủ để chúng ta dùng mấy ngày.” Quả Quả gật đầu nói.

Nói xong, ba đứa nhóc nghịch ngợm chảy nước miếng, kiên quyết quay người, chuẩn bị rời khỏi khu vực phân bộ số 250 của 【Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành một gia đình】.

“Đáng tiếc quá, nếu lúc này, có một vị tiền bối quen biết đến, đưa chúng ta vào ăn ‘tiệc biến hình’ thì tốt biết mấy.” Chúc ảo tưởng.

Thi loli nghiêm túc nói: “Không thể nào, chúng ta không quen vị tiền bối yêu tộc nào cả.” Quả Quả nghe đến đây, hồi tưởng một lát, tiền bối yêu tộc, hắn quen rất nhiều vị a!

Suy nghĩ một lát... hắn chắp hai tay lại, một mặt thành kính cầu nguyện: “Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, Bạch tiền bối vạn năng ~ Nếu ngài có thể nghe thấy lời cầu nguyện của con, thì hãy phái một vị tiền bối yêu tộc mà con quen, đưa chúng con vào ăn ‘tiệc biến hình’ đi!” Thi: “...” Chúc: “Sư huynh Quả Quả, ngươi đang cầu nguyện vị Phật Tổ nào vậy?

Bạch tiền bối là vị Bồ Tát nào?” Quả Quả giải thích: “Bạch tiền bối, là một vị tiền bối siêu lợi hại mà ta quen.

Ta đã cầu nguyện ngài ấy mấy lần, đều đã thành hiện thực.” Nếu có thể, hắn thật sự muốn truyền giáo cho hai tiểu loli, nói cho bọn họ biết các loại lợi ích của việc cầu nguyện Bạch tiền bối.

Đang khi Quả Quả nói chuyện, đột nhiên, phía sau truyền đến tiếng va chạm loảng xoảng.

Còn có tiếng động cơ ô tô gầm rú.

Cùng với tiếng còi xe gấp gáp.

“A a a a a a ~~ Mấy đứa nhỏ phía trước, mau tránh ra ~~ Không phanh lại được nữa rồi!

Không hay rồi, lại sắp có tai nạn xe rồi.” Còn có một tiếng la hét chói tai của một người phụ nữ.

Lại?

Quả Quả và hai tiểu loli vừa quay đầu, phát hiện ba người bọn họ đang ẩn mình trong con hẻm nhỏ, một chiếc xe việt dã không rõ nhãn hiệu lao ra.

Chiếc xe đó vừa nhìn đã thấy là xe đặc chế, rất oai phong!

Toàn bộ chiếc xe việt dã xung quanh, đều được trang bị bảo hộ chống va chạm.

Đây đơn giản là một chiếc ‘xe đụng’ lấy việc va chạm làm chủ yếu, hơn nữa là phiên bản kinh khủng, ‘xe đụng giết người’ đụng cái là lấy mạng.

Hơn nữa, tốc độ của chiếc xe này rất phi khoa học.

Tốc độ này, Quả Quả và hai tiểu loli chỉ ở cảnh giới Nhất phẩm rất khó tránh né.

Trong lúc nguy cấp, Quả Quả cắn răng một cái, đưa tay dùng sức đẩy vào người hai tiểu loli, đẩy bọn họ ra khỏi quỹ đạo của xe việt dã.

Thi và Chúc là do hắn đưa ra khỏi ‘Thiên Nhai Vân Du Tự’, vì vậy hắn có trách nhiệm đảm bảo an toàn cho bọn họ.

Lúc này, tai nạn xe cứ để một mình hắn chịu thôi!

Đẩy hai tiểu loli ra xong... chiếc xe việt dã ngay giây tiếp theo, không chút thương tiếc nghiền nát lên người Quả Quả.

A ~ Vĩnh biệt mọi người ~...

Quả Quả cảm thấy chiếc xe việt dã kia với sát ý ngập trời đâm sầm vào người mình, hất tung cậu ngã lăn ra đất.

Bánh xe khổng lồ của chiếc xe việt dã tàn nhẫn cán qua thân thể nhỏ bé của cậu.

“A ~~ Chết mất thôi.” Đối mặt với cái chết, Quả Quả không kìm được nước mắt đầm đìa: “Thư Hàng sư huynh, tạm biệt...

Tam Nhật sư huynh, tạm biệt...

Thông Huyền phương trượng, tạm biệt.

Vĩnh biệt rồi, mọi người!” Tiếng động cơ vẫn gào thét ầm ĩ.

Bánh trước cán qua người chú tiểu một cách vô tình, sau đó bánh sau lập tức theo sát cán qua, thực hiện một cú cán liên hoàn hai lần.

“Cơ thể mình bây giờ chắc chắn bị cán bẹp dí rồi nhỉ?” Quả Quả tuyệt vọng nghĩ.

Cậu dùng hết sức lực cuối cùng, quay đầu nhìn Thi và Chúc ở gần đó.

Thấy hai người họ bình an vô sự, trên mặt Quả Quả hiện lên một nụ cười méo xệch.

May quá, họ không sao.

Vĩnh biệt rồi...

Chú tiểu lại dùng hết *sức lực cuối cùng* một lần nữa, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

A, trời thật xanh.

Đây là lần cuối cùng trong đời cậu được ngắm nhìn bầu trời rồi nhỉ?

Cuối cùng, cậu lặng lẽ nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết đến.

Haizz, không ngờ Quả Quả mình ra ngoài trừ yêu diệt ma, còn chưa kịp nhìn thấy Thượng Hải, mà đã chết dưới bánh xe.

Số phận thật tàn khốc làm sao?

Ngay lúc đó, nữ tài xế trên chiếc xe việt dã lại la hét chói tai: “Á á á á, chết rồi, đâm trúng người rồi.

Làm sao đây, làm sao đây?

Đúng rồi, lùi xe, lùi nhanh lại!” Thế là, bốn bánh xe sau khi cán qua người chú tiểu Quả Quả... lại tàn nhẫn lùi lại, một lần nữa cán về phía chú tiểu.

“Á á á á ~~” Chú tiểu đáng thương lại lần nữa bị bánh xe khổng lồ cán lùi lại một lần.

Đầu tiên là bánh sau... sau đó là bánh trước...

Bánh xe việt dã đặc biệt lớn, chỉ một bánh cũng đủ để cán nát toàn thân chú tiểu đang nằm trên đất.

Quá tàn bạo!

Cán tôi một lần rồi, còn muốn cán đi cán lại sao?

Ngay cả thi thể của tôi cũng không tha?

Cho dù là Phật Tổ, bị cô cán đi cán lại như thế này cũng sẽ nổi giận thôi!

Chiếc xe việt dã khổng lồ lùi lại...

Sau đó, một bóng người mở cửa xe, chuẩn bị bước xuống.

Nhưng con hẻm quá nhỏ, cửa xe việt dã không thể mở được.

Ai đó nói cho tôi biết đi, tại sao nữ tài xế này lại lái cái cục cưng to đùng này vào con hẻm nhỏ thế này?

“Ôi trời, con hẻm này bé quá.

Cái đồ dẫn đường chết tiệt, rốt cuộc dẫn kiểu gì thế này!” Nữ tài xế làu bàu than vãn.

Nói rồi, cô ta đóng cửa xe lại: “Hết cách rồi, chỉ có thể lái ra khỏi hẻm trước đã.” Lái ra khỏi hẻm?

Chị ơi, chẳng lẽ chị còn muốn cán qua thi thể tôi một lần nữa sao?

Chú tiểu trợn tròn mắt.

Làm người mà sao lại tàn nhẫn đến thế?

Oành oành oành ~~ Tiếng ga lại vang lên.

Sau đó, chiếc xe việt dã khổng lồ này... lơ lửng, bay qua đầu “thi thể” chú tiểu.

Ghê thật đấy chị ơi, chiếc xe này lại biết bay sao?!

Trời đất ơi, chiếc xe này lại biết bay!

Chị ơi, xe chị đã biết bay thì tại sao lúc đâm vào tôi lại không bay lên chứ!

Chị có biết là chị đã hại chết tôi rồi không, chú tiểu cảm thấy hốc mắt mình cũng ẩm ướt.

Cậu cảm thấy mình chết thật oan ức...

Bên cạnh, Thi và Chúc trợn tròn mắt, dường như đã bị cảnh tượng sư huynh Quả Quả bị cán đi cán lại làm cho sợ ngây người.

Chương 968

Chiếc xe việt dã khổng lồ dừng lại phía trước chú tiểu, sau đó một nàng tiên xinh đẹp vội vã nhảy xuống xe.

Nhìn cô ấy là biết ngay người giỏi vũ đạo, dáng người thanh thoát, cao ráo.

Cho dù đang vội vã bước đi, mỗi cử chỉ, bước đi đều mang vẻ đẹp uyển chuyển như đang múa.

Nàng tiên sau khi xuống xe, nhanh chóng chạy tới.

Sau đó, khi nhìn thấy chú tiểu đang nằm trên đất, liền cười duyên: “Tiểu Quả Quả, thì ra là em à!

Em không sao chứ?” Không sao?

Sao có thể không sao chứ!

Tôi bị bánh xe khổng lồ của chiếc xe việt dã của cô cán thẳng một lần, rồi lại cán lùi một lần đó!

Bây giờ tôi chắc chắn bị cô cán bẹp rồi nhỉ.

Hả?

Khoan đã!

Không đúng à.

Chú tiểu vô thức đưa tay sờ lên người mình, không đau gì cả.

Thậm chí, cơ thể cậu hoàn toàn không bị biến dạng, vẫn lành lặn không hề hấn gì.

Tiếp đó, Quả Quả ngơ ngác nhìn nàng tiên, đầu óc cậu nhất thời vẫn chưa kịp phản ứng.

“Làm em sợ rồi à?

Mau đứng dậy đi.

Xe của chị có gắn nhiều loại trận pháp, có loại giảm lực va chạm, có loại bảo vệ mục tiêu bị va chạm, có loại ngăn chặn tổn thương do cán nghiền, chị đã khắc hơn một trăm loại trận pháp lận.

Cho dù chị có đâm phải một người bình thường yếu ớt, cũng sẽ không tổn hại đến một sợi lông tơ của họ đâu.” Nàng tiên cười nói, đi đến bên cạnh Quả Quả, đưa tay kéo cậu đứng dậy.

Nàng tiên này hiển nhiên rất hiểu rõ bản thân, kỹ năng lái xe của cô ta cũng đã đạt đến mức tuyệt vọng.

Vì vậy, để tránh gây ra thảm án máu nhuộm cả con đường khi mình ra ngoài, cô ta mới gắn thêm nhiều trận pháp như vậy trên xe.

“Đông Phương Lục Tiên Tử.” Quả Quả nhận ra nàng tiên này là ai, chính là một người bạn của Thông Huyền phương trượng, Đông Phương Lục Tiên Tử.

Nàng tiên này có hai danh tiếng lẫy lừng trong giới tu chân.

Thứ nhất là vũ điệu của cô, tư thế múa của cô khuynh quốc khuynh thành, Đông Phương Lục Tiên Tử trong vũ đạo là một trong những mỹ nhân đỉnh cao của giới tu chân.

Thứ hai là kỹ năng lái xe của cô, đó là sát thủ vàng trong giới sát thủ đường phố, đâm xe gì đó đều là chuyện nhỏ.

Nếu để cô ta lái một chiếc xe bình thường, không thêm trận pháp, thì nhuộm máu cả một con đường thực sự không thành vấn đề.

Lần trước, trong “Giải đấu lớn xe kéo phế liệu thủ công” do Bạch Tôn Giả tổ chức, Đông Phương Lục Tiên Tử đã thể hiện kỹ năng lái xe cấp độ sát thủ vàng của mình.

Các tiền bối phải ôm hận dưới chiếc xe kéo phế liệu cải tiến của cô ta, số lượng vượt quá mười ngón tay!

Thảo nào, cô ấy lại lái xe vào con hẻm nhỏ, thảo nào lại cán thẳng tôi một lần, còn phải cán lùi lại một lần nữa – bởi vì đây là Đông Phương Lục Tiên Tử mà.

Kỹ năng lái xe của Đông Phương Tiên Tử đáng sợ đến thế đấy, cô ấy lái xe đến giờ chưa từng gặp phải ai ăn vạ.

Hay là những kẻ dám ăn vạ cô ấy đều đã bị cán thành bã rồi?

Chú tiểu bật dậy khỏi mặt đất.

Cậu đánh giá bản thân từ trên xuống dưới, phát hiện mình thực sự không sao, bèn thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cậu nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử, nói: “Đông Phương Lục tiền bối, thì ra là người.

Tiền bối sao lại xuất hiện ở đây?” “Ta đến tham gia một hoạt động do bạn bè tổ chức.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

“Bạn bè?

Hoạt động?” Chú tiểu lập tức nhớ đến điều ước mình đã hứa với Bạch tiền bối.

Một người bạn quen biết tiền bối, có thể đưa mình vào bên trong ‘tổ chức yêu quái’, nếm thử món ngon của ‘Yến tiệc lột xác thành người’.

Người quen biết tiền bối, Đông Phương Lục Tiên Tử chính là người đó.

Vậy nên, hoạt động mà Đông Phương Lục Tiên Tử nói, sẽ không phải là...

“Chính là chi bộ 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】ở phía trước kia, bên trong đang tổ chức yến tiệc.

Ta đến tham gia yến tiệc.” Đông Phương Lục Tiên Tử đáp.

Quả nhiên là vậy!

Chú tiểu nội tâm kích động vô cùng.

Bạch tiền bối vạn tuế!

Còn chuyện bị xe cán gì đó thì cứ bỏ qua đi.

Mặc dù nghe nói, vận may của Bạch tiền bối thường đi kèm với nguy hiểm, nhưng lần này chắc chắn chỉ là trùng hợp thôi đúng không?

Nhưng mà...

“Đông Phương Lục Tiên Tử, người cũng là yêu tộc sao?” Chú tiểu tò mò hỏi.

“Cũng có thể coi là vậy...

Trong cơ thể ta có một phần nhỏ huyết thống cổ yêu.

Chính vì nguyên nhân này, sau đó ta lại tình cờ trở thành trưởng lão chi bộ 250 của【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】.

Nghe nói đợi Truyền Công Trưởng lão nhiệm kỳ này ‘chết’ đi, ta còn có cơ hội thăng cấp thành Truyền Công Trưởng lão nữa đó.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói đùa.

“Vậy...

Đông Phương Lục Tiên Tử,《Hai trăm kỹ năng cần thiết để yêu tinh sinh tồn kiên cường》người cũng đã học được rồi sao?” Chú tiểu tò mò hỏi.

“Đã xem qua, nhưng ta không hề đi học loại thứ đó đâu.” Đông

Phương Lục Tiên Tử cười ha hả: “Được rồi, thời gian cũng gần đến rồi, ta phải đi tham gia yến tiệc trước đây.

Chúng ta nói chuyện sau nhé.” “Đông Phương Lục Tiên Tử, xin đợi đã!” Quả Quả đưa tay, mặt dày mày dạn nói: “Tiên tử, người có thể đưa chúng ta vào tham gia ‘Yến tiệc lột xác thành người’ không?” “Hả?

Các ngươi cũng có hứng thú với yến tiệc này sao?” Đông Phương Lục Tiên Tử chớp chớp mắt, cười nói: “Được thôi, cứ coi như đó là lễ vật bồi thường vì ta đã lỡ đâm phải các ngươi vậy.” “Thật sự có thể sao?” Thi hai mắt sáng bừng.

Cô bé dường như cuối cùng cũng đã bình phục sau sự kiện [sư huynh Quả Quả bị xe đâm ngã xuống đất, rồi bị cán đi cán lại].

“Thật sự có thể sao?” Chúc cũng hỏi tương tự.

Đồng thời, trong lòng cô bé rất chấn động.

Bạch tiền bối, thật sự linh nghiệm đến vậy sao?

Sư huynh Quả Quả vừa mới ước nguyện, giây sau đã thành công rồi.

Cảm giác... thật ngầu!

“Không thành vấn đề, nói gì thì nói ta cũng là một trưởng lão, đưa ba tiểu gia hỏa vào hoàn toàn không thành vấn đề.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười ha hả nói.

Thế là, cô ta dẫn ba tiểu gia hỏa, đi tới chi bộ 250 của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】.

Ở cửa, chú chó Nhị Cáp lười biếng ngẩng đầu lên, liếc nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử: “Đông Phương Lục trưởng lão... cho dù người là trưởng lão của tổ chức, nhưng dẫn theo ba lũ nhóc con người này đến, cũng siêu cấp phiền phức đó.” Nhị Cáp sớm đã phát hiện Quả Quả, Thi và Chúc đang trốn ở một bên, chỉ là nó lười lên tiếng gọi mà thôi.

Hôm nay nó chỉ phụ trách trông cửa, không phụ trách những chuyện khác.

“Dù sao thì ta cũng là trưởng lão, nên phải có chút đặc quyền chứ.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói: “Hơn nữa, yên tâm đi.

Sẽ không có yêu quái nào tìm ta gây phiền phức đâu.” “Bởi vì không ai dám tìm người gây phiền phức, nếu không ngày mai sẽ phải chết ngang đường mất.” Nhị Cáp lẩm bẩm nói: chết dưới bánh xe của người.

“Ha ha ha ha...

Ngươi thật sự dám nói đó.

Ngày mai có muốn ta cho ngươi nằm xác chết ngang đường trước không?” Đông Phương Lục Tiên Tử cười duyên.

“Cảm ơn, xin cho phép tôi từ chối.” Nhị Cáp thò móng ra, nhổ vài sợi lông trên người mình: “Đưa cho ba tiểu gia hỏa này đi, có thể che giấu một chút khí tức trên người họ.” “Cảm ơn.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nhận lấy lông của Nhị Cáp.

Cứ như vậy, ba tiểu gia hỏa cũng đã thành công lẫn vào chi bộ 250 của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】.

“Thư Hàng, chúng ta có nên lén lút vào không?” Diệp Tư nói.

“Chúng ta đợi một chút đã.” Tống Thư Hàng nhìn nội dung trên điện thoại.

Một tin nhắn vòng bạn bè từ người bạn tốt của cậu là [Viện trưởng Bệnh viện Thần kinh Điên cuồng].

“Chúng ta sắp bắt giữ một đám người tụ tập phi pháp, đã bao vây tụ điểm của họ rồi.” Cuối tin nhắn, đính kèm địa chỉ lúc Viện trưởng gửi tin.

Dường như, là ở gần đây thôi!

Vị trí của Viện trưởng chính là ở gần chi bộ 250 của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】.

Thêm vào nội dung tin nhắn vòng bạn bè mà Viện trưởng vừa gửi, cùng với tính cách xốc nổi của Tróc Yêu Nhân – thấy ‘yêu quái’ là không nói hai lời, xắn tay áo lên là làm ngay...

Viện trưởng và các đồng đội Tróc Yêu Nhân của hắn, sẽ không phải là muốn tấn công vây hãm chi bộ 250 này chứ?

Khả năng này quá lớn rồi.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, cảm thấy hơi đau đầu.

Cũng không biết thực lực của nhóm Tróc Yêu Nhân lần này thế nào?

Nếu thực lực không đủ, khi đối đầu trực diện với Đông Phương Lục Tiên Tử, nói không chừng sẽ bị chiếc xe việt dã của cô ta nghiền thành bã, trở thành oan hồn trên đường mất.

Không ổn... một bên là Đông Phương Lục Tiên Tử, thêm ba tiểu gia hỏa Quả Quả, còn có Thông Nương cũng ở trong đó.

Tống Thư Hàng không thể nào bán đứng Đông Phương Lục Tiên Tử và bọn họ được.

Lúc này, Diệp Tư nhìn nội dung trên điện thoại của Tống Thư Hàng, cười nói: “Là người bạn Tróc Yêu Nhân của cậu sao?

Hắn ta ở gần đây à?

Chương 969

Ha ha, bọn họ sẽ không phải là muốn đối phó với chi bộ này chứ?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Chính là Viện trưởng, tôi nghĩ mục tiêu của họ... hẳn là chi bộ này.” “Vậy nên cậu đang phiền não à?

Ừm...

Chi bằng chúng ta cứ lặng lẽ qua xem thử nhóm Tróc Yêu Nhân đó, xem thực lực của họ thế nào.

Nếu thực lực không mạnh, tôi sẽ trực tiếp dùng pháp thuật thôi miên khiến họ ngủ hết, vậy thì không cần lo họ đến chi bộ 250 của【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】gây rối nữa.

Còn nếu thực lực của họ rất mạnh, cậu cũng có thể liên hệ với Đông Phương Lục Tiên Tử kia, bảo các yêu quái của chi bộ 250 chạy trốn trước.” Diệp Tư đáp.

“Ý hay đó, vậy chúng ta đi tìm Viện trưởng trước đi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Ngay sau đó, Diệp Tư điều khiển Bản Mệnh Kim Thư, bay về phía vị trí được đánh dấu trong tin nhắn của Viện trưởng.

Lúc này, Viện trưởng và ba đồng đội Tróc Yêu Nhân đang canh giữ ở hướng 3 giờ của chi bộ 250, tiểu đội của họ phụ trách vị trí này.

“Mục tiêu lần này, là một tổ chức yêu quái yếu ớt.

Mặc dù họ không gây hại cho con người, nhưng chúng ta cũng không thể bỏ mặc không quản, bắt buộc phải đưa họ về tộc địa, quản thúc nghiêm ngặt.

Lần này ra tay, mọi người chú ý chừng mực, lấy bắt sống là chính.

Đương nhiên, nếu gặp phải kẻ chống cự đến chết, thì đừng nương tay.

Dù sao đối phương là yêu, là kẻ địch lớn của chúng ta." Một Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai nhẹ giọng nói.

Tróc Yêu Nhân khi nhìn thấy yêu quái, sẽ có một loại xung động không thể kiềm chế, muốn xông lên tiêu diệt tất cả yêu quái.

Nhưng mà... khi đối mặt với một số yêu quái vô hại, Tróc Yêu Nhân cũng có thể kiểm soát một chút xung động của mình, sau khi đánh bại những yêu quái vô hại này, sẽ chọn đưa họ về tộc địa của Tróc Yêu Nhân, phong ấn, quản thúc.

Ngăn chặn khả năng họ gây họa cho nhân gian.

Viện trưởng khẽ gật đầu, trong lòng lại thở dài thườn thượt.

Bất kể là yêu tốt hay yêu xấu, tóm lại là yêu thì phải bắt...

Đối với bản năng xung động này của Tróc Yêu Nhân, Viện trưởng cũng rất bất đắc dĩ.

Hắn vẫn luôn thử, hy vọng có thể tìm ra phương pháp giải quyết bản năng xung động này, nhưng tạm thời chưa có manh mối gì.

"Nửa tiếng nữa, nghe theo khẩu lệnh của tổng đội trưởng hành động, các ngươi chuẩn bị sẵn phù văn và pháp khí trừ yêu đi." Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai lại nói.

Viện trưởng và hai Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi khác gật đầu, một lần nữa kiểm tra trang bị trên người mình.

Mây chiều cuộn khởi, núi sắp mưa, gió thổi đầy lầu.

Cuộc chiến giữa Tróc Yêu Nhân và chi bộ 250 của【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】một chạm là nổ ra!

Dường như bị ảnh hưởng bởi khí tức nghiêm nghị, những chú chim chóc xung quanh nhóm Tróc Yêu Nhân đua nhau vỗ cánh bay xa khỏi nơi thị phi này.

Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai nhìn những chú chim sẻ, đột nhiên thở dài thườn thượt.

Một Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi hỏi: “Anh Nghiêm, sao anh lại thở dài vậy?” “Chỉ là chạm cảnh sinh tình thôi.” Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai, ‘anh Nghiêm’, nhìn những chú chim sẻ bay xa, nói: “Hơn bốn mươi năm trước, tôi nhặt được một chú chim sẻ xinh đẹp bị thương, bèn mang về nhà nuôi vài năm.

Chú chim nhỏ đó cũng hiểu nhân tính, nuôi nó không cần lồng.

Đáng tiếc, nuôi mãi rồi, đột nhiên một ngày kia, nó rời bỏ tôi mà đi...

Vì vậy, mỗi khi nhìn thấy chim sẻ, trong lòng tôi lại cảm thán.” Viện trưởng: “...” Hơn bốn mươi năm trước nuôi một chú chim sẻ xinh đẹp, chim sẻ sau này bay đi...

Bốn mươi năm sau, anh Nghiêm mỗi khi nhìn thấy chim nhỏ vẫn còn ‘chạm cảnh sinh tình’.

Hắn ta thật sự không biết nên nói móc anh Nghiêm thế nào.

Biệt Tuyết Tiên Cơ không xuất hiện ở đây, cô ủy thác trợ thủ của mình, mang tới tám bàn ‘Yến tiệc lột xác thành người’ để các yêu quái ở chi bộ 250 dùng bữa.

Mà lần này, số lượng yêu quái ở chi bộ 250 nhiều nhất cũng chỉ khoảng sáu bàn, đó là do có vài yêu quái thân hình khá lớn, một mình chiếm hai ba chỗ.

Thời buổi này, số lượng yêu quái ngày càng ít, những yêu quái tự tu luyện thành tinh như Thông Nương, mười năm cũng khó có được một con.

Thông Nương lúc này được Bộ trưởng chi bộ 250 sắp xếp ngồi ở bàn số 3.

Bên phải cô ấy, là một chú chim sẻ xinh đẹp và một nữ yêu hình người có vảy.

Chú chim sẻ và nữ yêu hình người này hiển nhiên là quen biết nhau, cả hai đang trao đổi nhỏ giọng.

“Tiểu Thải, em thật sự quyết định rồi sao?” Nữ yêu kia nhẹ giọng hỏi.

“Vâng, em muốn đi gặp hắn lần cuối.” Chú chim sẻ nhỏ gật đầu nói: “Em mãi không thể đột phá cảnh giới, tuổi thọ đã không còn nhiều.

Vì vậy, em muốn thân thỉnh với Bộ trưởng chi bộ, đóng gói phần ‘Yến tiệc lột xác thành người’ của mình.

Sau đó, em muốn đi tìm hắn, dưới hình thái con người gặp mặt hắn lần cuối.” Chủ đề hơi buồn bã, hơn nữa còn phủ thêm một tầng lãng mạn.

Chú chim sẻ nhỏ có tuổi thọ không còn nhiều, muốn nhờ hiệu quả của ‘Yến tiệc lột xác thành người’ để biến hóa thành người, đi gặp mặt người mà mình nhung nhớ lần cuối...

Cứ như thể là tình tiết trong câu chuyện tình yêu vậy.

“Nhưng mà, nếu thân thỉnh đóng gói ‘Yến tiệc lột xác thành người’, phần của em vốn dĩ chỉ có thể đổi thành một phần mười, trạng thái hình người vốn có thể duy trì khoảng hai canh giờ, sau khi giảm xuống một phần mười, hiệu quả giảm mạnh, nhiều nhất chỉ còn lại chưa đến mười phút.” Nữ yêu kia nghiến răng, nói: “Thế này đi, ta sẽ đổi phần của mình thành đóng gói, để em mang đi, như vậy em ít nhất có thể có gần hai mươi phút gặp mặt hắn.” “Cảm ơn chị, nhưng thật sự không cần đâu.” Chú chim sẻ nhỏ cười từ chối: “Mười phút đối với em là đủ rồi.

Thật sự, rất cảm ơn chị.” Thông Nương rất cảm động, sau đó nổi hứng nói: “Mười phút thật sự quá ngắn, chi bằng phần ‘Yến tiệc lột xác thành người’ của ta cũng tặng cho ngươi đi.

Dù sao, trạng thái hình người của ta đã rất hoàn mỹ, cũng không cần phải chỉnh sửa gì nữa.” “Cảm ơn, nhưng tôi thật sự không cần.” Chú chim sẻ nhỏ cười từ chối.

Cuối cùng... chú chim sẻ nhỏ vẫn không thể từ chối hảo ý của bạn mình và Thông Nương.

Thông Nương và nữ yêu kia cứ nhất quyết đổi phần ‘Yến tiệc lột xác thành người’ của mình thành trạng thái đóng gói, toàn bộ giao cho chú chim sẻ nhỏ.

Thông Nương tò mò hỏi: “Người mà ngươi muốn gặp ở đâu?

Bây giờ ngươi còn có thể tìm được hắn không?” “Hắn ta sống ở khu vực Giang Nam, thực ra những năm nay, ta thường xuyên đứng ngoài cây trước cổng nhà hắn, xa xa nhìn hắn.

Bốn mươi năm không gặp, hắn đã già đi rất nhiều rồi.” Chú chim sẻ nhỏ nhẹ giọng nói.

“Vậy thì tốt, còn có chỗ nào cần chúng ta giúp đỡ nữa không?” Thông Nương tò mò hỏi.

“Không còn nữa, thật sự rất cảm ơn các ngươi.

Đặc biệt là Thông Nương, rõ ràng chúng ta mới lần đầu gặp mặt, mà ngươi lại giúp đỡ ta như vậy.” Chim sẻ Tiểu Thải kích động nói.

“Không cần khách sáo.” Thông Nương nói đùa: “Dù sao thì, tên tổ chức của chúng ta là 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】, vậy nên, chúng ta là người một nhà không phải sao?

Ha ha.” Chim sẻ Tiểu Thải cũng bật cười.

Nghĩ nghĩ rồi...

“À đúng rồi, đúng lúc, ta có hai thứ này, vừa hay tặng cho các ngươi.” Chim sẻ Tiểu Thải nói xong, mở miệng nhẹ nhàng nhả ra.

Hai hạt châu nhỏ màu vàng, không đều đặn, được cô ta nhả ra.

Cô ta đưa hạt châu cho Thông Nương và nữ yêu kia: “Đây là thứ ta tìm được trên người một cao tăng viên tịch bốn mươi ba năm trước.

Không phải bảo vật gì ghê gớm, nhưng khi đeo trên người, sẽ khiến cơ thể ấm áp, tốc độ tu luyện cũng tăng lên một chút.

Bây giờ, ta đeo chúng cũng không còn tác dụng gì nữa, vừa hay tặng cho các ngươi.” Sau đó, không đợi Thông Nương và nữ yêu kia từ chối, chim sẻ Tiểu Thải vui vẻ mang theo phần ‘Yến tiệc lột xác thành người’ đóng gói của ba người, vỗ cánh bay ra khỏi chi bộ 250.

Vị trí của Tróc Yêu Nhân.

Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai, anh Nghiêm, cùng Viện trưởng và hai Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi khác, đang ngồi nghỉ trên hai chiếc ghế đá dành cho người đi đường.

Họ đeo phù bảo thu liễm khí tức, khiến bản thân trông giống như người bình thường.

Còn một chút thời gian nữa mới đến lúc hành động.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư lặng lẽ bay đến trên đầu họ, duy trì chế độ ẩn hình trong suốt.

Nhưng Diệp Tư không ra tay thôi miên Viện trưởng và những người khác ngay, Diệp Tư dựa vào vị trí của Viện trưởng và họ, nhanh chóng tính toán vị trí của các Tróc Yêu Nhân khác, tìm ra họ.

Thực lực của nhóm Tróc Yêu Nhân lần này không hề mạnh...

Vì vậy, Diệp Tư chuẩn bị sau khi khóa chặt vị trí của tất cả Tróc Yêu Nhân, sẽ một hơi thôi miên tất cả bọn họ.

Ngay lúc đó, trên không trung có một chú chim sẻ xinh đẹp cắp ba hộp cơm lớn, bay qua đầu nhóm Tróc Yêu Nhân.

Đột nhiên, thân hình chú chim sẻ cứng đờ, nó nhìn thấy Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai, anh Nghiêm, ở phía dưới.

Tìm thấy hắn, không ngờ hắn lại ở gần đây!

Thật đáng tiếc...

Nếu sớm biết hắn ở gần đây, cô đã trực tiếp dùng hết ‘Yến tiệc lột xác thành người’ trong chi bộ, sau đó mới vội vã ra gặp hắn.

Nhưng bây giờ, cũng không muộn.

Chim sẻ Tiểu Thải bay đến một cái cây, nhanh chóng dùng hết phần ‘Yến tiệc lột xác thành người’ đóng gói của ba người.

Sau đó, cô biến thành một nữ tử áo gấm xinh đẹp.

“Chỉ có ba mươi phút.” Tiểu Thải nhẹ giọng nói.

Cô phải nắm bắt thời cơ...

Nếu có thể, cô sẽ tranh thủ thời gian cuối cùng này, tỏ tình với hắn.

Không cần lo lắng hắn có từ chối hay không.

Tiểu Thải chỉ hy vọng hắn có thể hiểu được, từng có một cô gái yêu hắn, thế là đủ rồi.

Thật muốn nói cho anh biết, em yêu anh.

Thiếu nữ áo gấm bước chân nhanh nhẹn, chạy nhỏ về phía người trong lòng mình.

Thời gian cô duy trì hình người chỉ vỏn vẹn chưa đầy ba mươi phút, cô không muốn lãng phí dù chỉ một giây.

Càng đến gần, tim đập càng nhanh, hơi thở cũng trở nên căng thẳng...

Thậm chí đi đứng cũng bắt đầu không vững, suýt nữa thì vấp ngã.

Cô vô thức vẫy đôi cánh tay của mình, nhưng khi vẫy tay cô mới nhận ra, mình đã tạm thời biến thành hình thái con người.

Vì vậy, không có đôi cánh nào để vẫy cả.

Chương 970

Ngay lập tức, cô có thể truyền đạt tâm ý của mình cho hắn!

Thiếu nữ áo gấm nhìn về phía người đàn ông trung niên đẹp trai ở đằng xa.

Khoảnh khắc này, trong thế giới của cô, ngoài cô và hắn ra, không còn ai khác.

Lúc này.

Mấy Tróc Yêu Nhân đang nói chuyện, chủ đề vô thức chuyển sang nữ tu sĩ nổi tiếng gần đây trong giới tu chân, và chuyện Đạo lữ song tu.

“Thật ghen tị với những kẻ đã có Đạo lữ song tu.

Nghe nói sau khi có Đạo lữ song tu, tốc độ tu luyện đều có thể nhanh hơn vài lần, có thật không?” Một Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi nói, Tróc Yêu Nhân này chỉ khoảng mười lăm, mười sáu tuổi.

“Đó là khi tìm được nữ tu sĩ của Huyền Nữ Môn làm Đạo lữ song tu phải không?

Nếu không thì tốc độ tu luyện không thể nào nhanh hơn vài lần được.” Viện trưởng đáp.

Chỉ có đệ tử môn phái nắm giữ 【Song Tu Bí Pháp】, sau khi trở thành Đạo lữ song tu, mới có thể gia tăng tốc độ tu luyện của cả hai bên.

Đạo lữ song tu bình thường không có công năng này.

“Nói thật, ai trong các ngươi đã từng có Đạo lữ chưa?

Ta nhớ Thuần Lương ngươi có bạn gái phải không?” Một Tróc

Yêu Nhân nhìn về phía Viện trưởng, hỏi.

“Đó chỉ là hiểu lầm của các ngươi thôi có được không, giữa sư tỷ và tôi thật sự không phải loại quan hệ đó.

Hơn nữa, tôi và sư tỷ hoàn toàn không có tia lửa điện nào, quan hệ của chúng tôi giống như chị em vậy.” Viện trưởng thở dài nói: “Hơn nữa, nếu muốn hỏi về Đạo lữ thì hỏi anh Nghiêm đi!

Anh Nghiêm trông rất đẹp trai, hơn nữa tuổi tác cũng không nhỏ rồi.

Nếu nói về Đạo lữ, chắc chắn hắn là người có kinh nghiệm nhất rồi.” Hai Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi khác lại nhìn về phía Nghiêm Thiệu.

Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai, ‘Nghiêm Thiệu’, búng tàn thuốc trong tay, cười ha ha: “Đừng nhìn tôi, sự thật là, tôi đến giờ vẫn còn độc thân.

Cũng không biết vì sao, tôi cơ bản không có duyên với phụ nữ.” Nghiêm Thiệu hồi tưởng lại cuộc đời mình, lần duy nhất bị phụ nữ tỏ tình...

Đó là chuyện của mười mấy năm trước rồi, hắn bị một tiểu tiên tử khoảng mười tuổi tỏ tình.

Nhớ lại vẫn có một nỗi buồn man mác.

Rõ ràng hắn cũng đẹp trai ngời ngời, mị lực cũng không tệ, tại sao lại không có duyên với phụ nữ chứ?

Khi tước yêu Tiểu Thải nghe đến đây, tim đập thình thịch.

Cô trước đây thường xuyên lén lút tiếp cận Nghiêm Thiệu, biết hắn cũng là tu sĩ.

Nhưng cô không hề biết người trong lòng mình là ‘Tróc Yêu Nhân’. [Hắn vẫn chưa có Đạo lữ song tu, điều này thật tốt quá.

Như vậy, cho dù mình có tỏ tình với hắn, cũng sẽ không khiến hắn quá khó xử.] [Cố lên!

Ngươi làm được mà, Tiểu Thải.] Tước yêu Tiểu Thải nắm chặt vạt áo, đi đến bên cạnh ba Tróc Yêu Nhân, trong lòng thầm cổ vũ bản thân.

Các Tróc Yêu Nhân ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn về phía thiếu nữ áo gấm này.

Nữ tử thật xinh đẹp, hơn nữa trên người cô ấy còn mang theo một vầng kim quang nhàn nhạt, dường như là ánh sáng công đức của Phật môn?

Dưới vầng kim quang nhàn nhạt bao quanh này, khiến thiếu nữ áo gấm trông có thêm một phần cảm giác thánh khiết.

Nhưng, Viện trưởng lại khẽ cau mày – vầng kim quang trên người thiếu nữ áo gấm dường như đang không ngừng suy yếu.

Thay vào đó, có một loại khí tức khiến hắn rất không thích, lặng lẽ lộ ra.

Nhưng loại khí tức này rất yếu ớt, Viện trưởng không thể xác định có phải là ảo giác hay không.

“Đạo hữu, có việc gì vậy?” Nghiêm Thiệu ngẩng đầu lên, tò mò hỏi.

“Tôi... tôi...” Tước yêu Tiểu Thải mặt nhỏ ửng hồng, hai tay đan vào nhau siết chặt.

Đối diện với gương mặt người trong lòng, cô lại nửa ngày không thể nói ra mấy chữ tiếp theo. [Nói ra đi, thích anh, tôi thích anh!

Thời gian của mình không còn nhiều, chỉ mấy chữ này thôi, hãy nói ra đi!] Cơ thể tước yêu Tiểu Thải đều run rẩy.

“Tôi, th... tôi, th... tôi...” Môi Tiểu Thải cũng run lẩy bẩy, chính là không thể nói ra câu nói hoàn chỉnh.

“Đạo hữu, bình tĩnh lại.” Tróc Yêu Nhân đẹp trai Nghiêm Thiệu đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tiểu Thải: “Có chuyện gì thì cứ từ từ nói.” “Hô ~ hô ~ hô ~” Tiểu Thải cảm thấy tim mình sắp nhảy ra khỏi lồng ngực.

Cô đã không thể suy nghĩ, đầu óc trống rỗng.

Nhưng mà... trạng thái này ngược lại khiến cô có thể mặc kệ tất cả.

“Tôi thích anh!” Tiểu Thải dũng cảm đối mặt với Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai, nói: “Tôi thích anh ~~ rất lâu rồi ~~ tôi đã thích anh rồi.” Nghiêm Thiệu cả người cứng đờ.

Đậu xanh rau má, hắn bị một cô gái tỏ tình!

Hơn nữa lần này, người tỏ tình không phải là tiểu loli, mà là một nữ tiên tử đã trưởng thành.

Nhưng mà... nữ tu sĩ này hắn chưa từng gặp bao giờ?

Khí tức Phật môn nhàn nhạt trên người đối phương, là nữ đệ tử tục gia của Phật tông nào đó sao?

Tróc Yêu Nhân mấy trăm năm nay đã dần rút khỏi giới tu sĩ, ẩn mình, gần đây vài năm mới lác đác ra ngoài hoạt động một chút.

Vì vậy, hắn hoàn toàn chưa từng tiếp xúc với nữ tu sĩ như thế này.

“Tiên tử, cô là ai vậy?” Nghiêm Thiệu độc thân hỏi câu hỏi này.

Câu hỏi này vừa thốt ra khỏi miệng, hắn đã hận không thể tự vả vào miệng mình một cái.

Hỏi câu này vào lúc này, thật sự là phá hỏng không khí mà.

Nhưng lúc này, tước yêu Tiểu Thải đang trong trạng thái đầu óc trống rỗng, căn bản không nghe thấy lời đối phương nói.

Cô khẽ hé miệng, dùng giọng rất thấp lẩm bẩm niệm.

“Hả?

Tiên tử, cô đang nói gì vậy?” Nghiêm Thiệu hỏi.

“Tôi thích anh, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, tôi rất thích anh.” Tước yêu Tiểu Thải lớn tiếng nói.

Ngay lúc đó, vầng kim quang nhàn nhạt trên người tước yêu Tiểu Thải biến mất.

Vầng kim quang nhàn nhạt này, thực ra là hiệu quả đi kèm của hạt châu vàng mà cô ta tặng cho Thông Nương và nữ yêu bạn thân.

Hai hạt châu vàng đó, là xá lợi tử kết tinh từ đại công đức, đại trí tuệ, đại từ bi của vị cao tăng Phật gia kia sau khi tọa hóa.

Khi cô ta đeo hai viên xá lợi tử đó trên người, yêu khí hoàn toàn bị che lấp.

Cho dù là Tróc Yêu Nhân, cũng không thể nhận ra thân phận ‘yêu’ của cô ta.

Thậm chí vì nhiều năm bầu bạn với hai viên xá lợi tử này, cho dù xá lợi tử đã được cô ta tặng cho người khác, sức mạnh mà xá lợi tử để lại vẫn duy trì một vầng kim quang nhàn nhạt trên người cô ta.

Mãi đến lúc này, sức mạnh mà xá lợi tử để lại mới tan biến hoàn toàn.

Khi ánh sáng vàng tan biến, ‘yêu khí’ trên người cô ta không thể che giấu được nữa.

Tước yêu Tiểu Thải lại không hề hay biết chuyện ‘yêu khí’ trên người mình bị tiết lộ.

Mắt cô vẫn luôn nhìn Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai, trong đầu cô trống rỗng, cô khát khao người trong lòng mình đưa ra câu trả lời.

Lúc này, cô đột nhiên nhìn thấy sắc mặt người trong lòng mình, trở nên kỳ lạ.

“Yêu!” “Yêu nữ!” Viện trưởng và hai Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi khác, biểu cảm trên mặt trở nên dữ tợn.

Họ gầm nhẹ một tiếng, đưa tay rút ra các loại pháp khí hàng yêu.

Trong lòng Nghiêm Thiệu lúc này vạn ngựa phi nước đại – người tỏ tình với hắn, lại là nữ yêu!

Tước yêu Tiểu Thải, sau khi nghe tiếng gầm lớn của các Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi, lập tức tỉnh táo lại.

Cô nhìn gương mặt dữ tợn của ba Tróc Yêu Nhân, nhìn các loại pháp khí hàng yêu mà họ rút ra trong tay, cô ngây người.

Ngay khi ba Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi muốn trấn áp chú tước yêu trước mặt, Nghiêm Thiệu đưa tay ra, ngăn cản ba Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi.

Sau đó, hắn rút thuốc lá ra, lặng lẽ châm.

Vốn dĩ, hắn định đưa tay rút 【Lục Yêu Chủy】 trong ngực ra.

Nhưng cuối cùng, hắn đã kiềm chế xung động của mình, thay đổi động tác rút 【Lục Yêu Chủy】 thành rút thuốc lá.

“Tôi là Tróc Yêu Nhân.” Nghiêm Thiệu lên tiếng nói.

Tước yêu Tiểu Thải nghe vậy, ngây người.

Cô chỉ biết người trong lòng là tu sĩ, nhưng căn bản chưa từng nghĩ đối phương là Tróc Yêu Nhân.

Bởi vì trước đây, cô lén lút tiếp cận người trong lòng rất gần, đối phương cũng không bùng nổ bắt yêu.

Hơn nữa, cô cũng chưa từng nhìn thấy cảnh tượng đối phương bắt yêu, nên căn bản chưa từng nghĩ đến khả năng đối phương là ‘Tróc Yêu Nhân’.

“Anh còn có lời gì muốn nói không?” Nghiêm Thiệu nói xong, đưa tay vén áo khoác ngoài của mình, để lộ chuỗi phù văn treo trên cánh tay.

Trang phục này, chính là Tróc Yêu Nhân không nghi ngờ gì.

“Tôi vẫn thích anh.” Tước yêu Tiểu Thải nghiêm túc nói.

“Cảm ơn.” Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai đưa tay, vỗ một chưởng ra.

Trong lòng bàn tay hắn, có một phù văn lấp lánh phát sáng.

Đó là phù văn có thể khiến yêu vật hiện nguyên hình, chuyên dùng để đối phó với những nữ yêu có sức mạnh mê hoặc.

Chương 971

Tước yêu Tiểu Thải không trốn tránh, phù văn ấn lên người cô.

Ngay sau đó... thân hình nữ tử áo gấm, hóa thành một chú chim sẻ nhỏ.

Hai tay Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai cứng đờ, cho dù đã hơn bốn mươi năm trôi qua, ký ức của hắn đã hơi mơ hồ.

Nhưng hắn vẫn nhớ, chú chim sẻ nhỏ này, chính là chú chim hắn nhặt được bốn mươi năm trước.

Thì ra là vậy.

Thuốc lá trong tay kia của Nghiêm Thiệu rớt xuống đất.

Nếu nói cuộc đời như một vở kịch... thì lúc này Nghiêm Thiệu chỉ muốn lôi đạo diễn vở kịch này ra, đè xuống đất đánh cho một trận.

Cái kịch bản quỷ quái gì thế này?

Và khi chú chim sẻ nhỏ này hiện nguyên hình, trong lòng Nghiêm Thiệu, xung động muốn đối phó với 'yêu' đang rục rịch, vậy mà lại yên ổn trở lại.

Một lát sau, hắn đưa tay cuốn một vòng, dùng Dây Trói Yêu quấn chặt chú chim sẻ nhỏ này, thu vào trong tay áo mình.

Cùng với việc chú chim sẻ nhỏ bị 'trấn áp', Viện trưởng và hai Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi khác cũng từ trong cảm xúc xung động đối phó 'yêu', bình tĩnh trở lại.

"Chú tước yêu này, cứ giao cho tôi xử lý." Nghiêm Thiệu nói.

Ba Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi đều gật đầu.

Đang nói chuyện, điện thoại của Nghiêm Thiệu sáng lên.

"Tổng đội trưởng gửi tin rồi, hành động bắt giữ được đẩy sớm!

Hành động!" Nghiêm Thiệu cất điện thoại, trầm giọng nói.

Ba Tróc Yêu Nhân trẻ tuổi rút pháp khí của mình ra, sắc mặt trở nên nghiêm trọng.

"Theo kịp, đừng tách khỏi đội ngũ." Nghiêm Thiệu nói xong, dẫn đội xông về phía chi bộ 250 của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】.

Tuy nhiên, ngay khi họ vừa chạy được ba bốn bước, một cảm giác buồn ngủ đột nhiên ập đến.

Ngay sau đó, bốn Tróc Yêu Nhân đều ngã lăn ra đất, họ lăn vài vòng trên đất, quấn lấy nhau, rất nhanh chìm vào giấc mộng.

Cảnh tượng tương tự cũng đang xảy ra ở khắp các nơi lân cận.

Người dân và người qua đường ở khu vực Giang Nam tò mò nhìn mấy kẻ đột nhiên ngã xuống đất ngủ say này.

"Là mấy tên say rượu sao?" "Không có mùi rượu." "Bị bệnh à?" "Hay là, đỡ họ dậy đi, nằm vậy trên đất nguy hiểm lắm." "Ai đi đỡ?

Nhà tôi tương đối nghèo, muốn đỡ cũng không đỡ nổi." "Đỡ và nhà cậu nghèo thì có liên quan gì nhau?" "Hay là báo cảnh sát đi?" "Tiện thể gọi thêm xe cứu thương đi." Thế là, mấy người qua đường tốt bụng bắt đầu hành động.

Trên không trung, Diệp Tư hài lòng xoa xoa tay, vuốt nhẹ trên Bản Mệnh Kim Thư: "Tất cả Tróc Yêu Nhân đã hoàn toàn chìm vào trạng thái ngủ sâu.

Ít nhất cũng có thể khiến họ ngủ vài tiếng." Nhóm Tróc Yêu Nhân đột kích lần này, thực lực cao nhất cũng chỉ ở cảnh giới Tứ Phẩm, Diệp Tư sử dụng chú văn hôn thụy trên 'Bản Mệnh Kim Thư', thuận lợi khiến tất cả Tróc Yêu Nhân chìm vào trạng thái ngủ.

Ước chừng khi tất cả Tróc Yêu Nhân tỉnh lại, họ sẽ phát hiện mình đang ngốc ở bệnh viện.

“Thời gian vừa đúng lúc.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy tất cả Tróc Yêu Nhân đều đã bắt đầu hành động.

Mà Diệp Tư cũng đồng thời phát động chú văn.

Nếu Diệp Tư chậm hơn một chút, nhóm Tróc Yêu Nhân này có lẽ đã xông vào chi bộ 250 của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】 rồi.

Giải quyết xong vấn đề Tróc Yêu Nhân, Tống Thư Hàng nhìn Tróc Yêu Nhân trung niên đẹp trai Nghiêm Thiệu ở phía dưới.

Vừa nãy, cảnh tước yêu Tiểu Thải tỏ tình, Tống Thư Hàng và Diệp Tư đều đã nhìn thấy.

“Có nên cứu chú tước yêu đó ra trước không?” Diệp Tư đáp: “Thân là một tước yêu lại yêu một Tróc Yêu Nhân, thật không biết phải an ủi cô ấy thế nào cho phải.” “Ừm, cứ cứu cô ấy ra trước đi.” Tống Thư Hàng và Diệp Tư chầm chậm hạ xuống.

Khi họ đến bên cạnh Tróc Yêu Nhân Nghiêm Thiệu, phát hiện tư thế ngủ của hắn tương đối đặc biệt.

Hắn quỳ rạp xuống đất, ngủ say sưa.

Nhưng ngay cả trong giấc ngủ, hắn vẫn cố gắng giữ cơ thể mình cong lại.

Dường như là để bảo vệ thứ gì đó trong lòng.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư liếc nhìn vào lòng hắn, sau đó liền phát hiện chú tước yêu bị Dây Trói Yêu trói chặt.

Vì ảnh hưởng của pháp thuật Diệp Tư, chú tước yêu này cũng đã chìm vào trạng thái hôn mê.

Diệp Tư: “Hắn ta đang bảo vệ chú tước yêu này sao?” “Có lẽ là vậy.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vẫn là nên mang chú tước yêu này đi trước, đưa cô ấy về chi bộ 250 của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】 đi.” Diệp Tư thò tay vào lòng Tróc Yêu Nhân, lấy chú tước yêu bị Dây Trói Yêu trói ra.

Sau đó cô dẫn theo tước yêu, cùng Tống Thư Hàng xoay người rời đi.

Sau khi Thư Hàng và Diệp Tư rời đi một đoạn, Tróc Yêu Nhân Nghiêm Thiệu vậy mà lại hơi tỉnh lại một chút.

Hắn mơ màng nhìn bóng dáng khuất xa của Tống Thư Hàng và Diệp Tư, vươn vươn tay, sau đó lại chìm vào giấc ngủ mê man.

Trong chi bộ 250.

Thông Nương đang nghiên cứu viên xá lợi tử màu vàng kia: “Cũng không biết Tiểu Thải tỏ tình thành công chưa.” “Hy vọng cô ấy có thể thành công.” Nữ yêu bên cạnh thở dài nói.

Đang nói chuyện, bên ngoài chi bộ 250 vang lên tiếng gõ cửa.

“Đông Phương Lục tiền bối, mở cửa đi.” Một giọng nói mà Thông Nương không muốn nghe nhất vang lên.

Thông Nương đời này, có mấy ‘kẻ thù lớn nhất đời’.

Đầu tiên là Cửu Đăng Ni Cô đã giam cầm cô suốt ba trăm năm...

Tiếp theo là Biệt Tuyết Tiên Cơ luôn muốn dùng cô để nấu ăn, mỗi lần nhìn cô đều tràn ngập ‘sát ý của đầu bếp’.

Cuối cùng, kẻ thù lớn trấn áp cô chính là Tống Thư Hàng.

Tên này, sau Cửu Đăng, lại là một kẻ khác hạn chế tự do của cô.

Hơn nữa, tên này còn thường xuyên cắt ngọn hành của cô, đôi khi còn nhổ hết mầm hành của cô, đơn giản là tàn nhẫn!

Gì cơ?

Ngươi nói ngọn hành không phải là tóc của cô ta sao?

Đùa cái gì vậy, tóc chỉ là phần nhọn nhất của ngọn hành, cắt xuống một chút nữa là đến đầu cô ta rồi!

Là đầu đó, không phải tóc!

Hiện tại giọng nói vang lên ngoài cửa, chính là giọng của Tống Thư Hàng.

Đối với Thông Nương, đây đơn giản là giọng nói như ác mộng.

Tại sao Tống Thư Hàng cái tên này lại xuất hiện ở đây?

Rõ ràng cô đã khó khăn lắm mới rời khỏi bên cạnh hắn rồi mà.

Tự do khó khăn lắm mới có được, chẳng lẽ lại lần nữa vuột khỏi tầm tay?

Khoảnh khắc này, Thông Nương lập tức nghĩ đến việc bỏ trốn.

Tranh thủ trước khi Tống Thư Hàng vào, cô sẽ trốn khỏi chi bộ 250 của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】 này.

Chỉ cần không gặp mặt Tống Thư Hàng, chỉ cần tránh xa Tống Thư Hàng, cô vẫn là một yêu hành tự do.

Thế là, Thông Nương quay đầu nhìn quanh, muốn tìm một cái cửa sổ, cửa sau gì đó, thuận tiện cho việc trốn thoát của cô ta.

Nhưng mà... trong chi bộ 250 của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】 này, lại không có một cái cửa sổ nào, cửa sau cũng không biết ở đâu.

Thiết kế sư của chi bộ này là ai vậy?

Có bản lĩnh thì ra đây, ta cam đoan không đánh chết ngươi đâu!

“Ai gọi ta?” Đông Phương Lục Tiên Tử đáp, sau đó cô cảm ứng một chút, liền cảm giác được người đang đứng ngoài cửa là Tống Thư Hàng.

Thư Hàng tiểu hữu cũng đến rồi sao?

À đúng rồi...

Cậu ấy đến tìm ba tiểu gia hỏa chú tiểu phải không?

“Ngươi đợi chút, ta mở cửa cho ngươi.” Đông Phương Lục Tiên Tử đứng dậy, đi về phía cửa lớn của chi bộ 250.

Thấy Tống Thư Hàng sắp vào rồi, Thông Nương lo lắng.

“Thông Nương, ngươi sao vậy?

Sắc mặt ngươi không được tốt lắm.” Nữ yêu bên cạnh hỏi.

Vì Thông Nương đã hào phóng đổi phần ‘Yến tiệc lột xác thành người’ của mình, tặng cho tước yêu Tiểu Thải, nên nữ yêu này rất nhanh đã trở thành bạn tốt với Thông Nương.

“Cái đó... tôi muốn hỏi một chút, ở đây có cửa sau gì không?

Thật sự không được thì có chỗ nào để trốn không?

Tôi muốn trốn một chút.” Thông Nương với vẻ mặt khổ sở hỏi.

“Trốn à?

Nga nga nga, ngươi muốn trốn thiếu niên nhân loại bên ngoài cửa kia sao?” Khóe miệng nữ yêu nhếch lên.

Cô ta vừa nãy đã chú ý rồi, từ khi giọng nói dịu dàng bên ngoài cửa vang lên, Thông Nương đã trở nên đứng ngồi không yên.

Hiển nhiên, Thông Nương và thiếu niên nhân loại bên ngoài cửa kia là quen biết nhau.

Thêm vào việc Thông Nương bây giờ vô thức tránh né đối phương...

đây là mâu thuẫn tình cảm sao?

“Ừm.” Thông Nương dùng sức nắm chặt nắm đấm nhỏ: “Tên Thư Hàng này, là kẻ thù lớn nhất đời của ta.

Tuyệt đối không thể để hắn nhìn thấy ta.” “Ồ ~~ thiếu niên nhân loại này tên là ‘Thư Hàng’ à.” Nữ yêu che miệng cười khẽ, sau đó đáp: “Nơi ẩn nấp đương nhiên là có, thực ra, dưới mỗi cái bàn của chúng ta, đều có một không gian ẩn nấp vô cùng tuyệt vời.

Chương 972

Ngươi có muốn vào xem không?” Nữ yêu cười nói.

“Cho ta vào, ta muốn vào.” Thông Nương vội nói.

Khóe mắt cô đã nhìn thấy, Đông Phương Lục Tiên Tử đã sắp đến cửa rồi.

Đợi Đông Phương Lục Tiên Tử mở cửa xong, Tống Thư Hàng vừa vào, tự do của cô lại sắp tiêu đời rồi.

“Hì hì hì.” Nữ yêu khẽ cười, cúi người xuống, mở một đường hầm bí mật dưới gầm bàn: “Đi theo ta, ta đi cùng ngươi vào.

Dù sao lần ‘Yến tiệc lột xác thành người’ này cũng không có chuyện gì của ta.” Nói rồi, cô nhẹ nhàng nhảy một cái, tiến vào trong đường hầm bí mật.

Thông Nương theo sát cô ta tiến vào đường hầm bí mật.

“Nói thật, tại sao dưới gầm bàn lại có đường hầm bí mật?” Thông Nương tò mò hỏi.

“Bởi vì bên trong này, mới là chi bộ 250 thật sự của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】.

Bên ngoài mà ngươi thấy, thực ra chỉ là một cái vỏ rỗng.” Nữ yêu cười giải thích: “Bây giờ, bên ngoài đang tổ chức ‘Yến tiệc lột xác thành người’, bên trong chi bộ chỉ còn lại mấy thành viên tổ chức đang bị bệnh, chúng ta cẩn thận một chút, đừng làm phiền các thành viên đang bị bệnh là được.” Thông Nương gật đầu.

Hai yêu dọc theo đường hầm dài, đi tới chi bộ 250 thật sự của 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】.

Đó là một thế giới ngầm khổng lồ, được chống đỡ bởi từng tầng kết giới.

Toàn bộ thế giới ngầm có hình dạng vòm tròn.

Trong đó, có một kim tự tháp khổng lồ cao gần trăm mét, đặc biệt nổi bật.

Lúc này Thông Nương và nữ yêu đang đứng ở vị trí lối vào của thế giới ngầm hình vòm tròn, dưới chân họ có vài chiếc cầu treo được nối từ những sợi xích, cầu treo dẫn đến đỉnh kim tự tháp.

Tại sao trong chi bộ của một tổ chức yêu quái an lạc lại cất giấu một kim tự tháp chứ!

Lúc này, nữ yêu chỉ vào kim tự tháp kia nói: “Đó chính là chi bộ của chúng ta.” “...” Thông Nương hỏi: “Tại sao lại là kim tự tháp!” “Ha ha.

Là thế này, vì ba ngàn năm trước, vị Bộ trưởng chi bộ 250 tiền tiền tiền tiền nhiệm, khi còn trẻ từng đi Ai Cập xông pha, nghe nói năm đó hắn còn chen chân vào vị trí Thổ Trứ Thần ở Ai Cập.

Đáng tiếc, vị Bộ trưởng tiền tiền tiền tiền nhiệm không giỏi chiến đấu, chưa đầy hai trăm năm sau khi trở thành Thổ Trứ Thần, đã bị Thổ Trứ Thần bản địa đánh bại.

Thế là, vị Bộ trưởng tiền tiền tiền tiền nhiệm liền chạy về...

Trước khi chạy về, hắn tiện tay dùng thần thông mang theo một đặc sản địa phương – chính là kim tự tháp trước mắt này.

Sau khi mang về, được hắn cải tạo, liền trở thành chi bộ 250 của chúng ta.” Nữ yêu giải thích.

Thông Nương: “...” Cô ta đã biết, trong cái tổ chức yêu quái 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】 này, chẳng có mấy yêu quái là bình thường cả.

“Đi thôi, theo ta.

Chúng ta vào trong đó nghỉ ngơi một lát, đừng đi xuống tầng đáy kim tự tháp, nơi đó là nơi yêu quái bệnh nghỉ ngơi.

Theo Bộ trưởng chi bộ nói, tình trạng bệnh của các đồng đội khá nghiêm trọng, chúng ta đừng làm phiền họ.” Nữ yêu nói.

Thông Nương gật đầu, đi theo nữ yêu, tiến vào đỉnh kim tự tháp.

“Trốn vào đây thì không cần lo Tống Thư Hàng tìm đến nữa rồi.” Thông Nương trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bây giờ cô quay đầu nghĩ lại, cảm thấy có tổ chức cũng không tệ chút nào.

Lúc này, tại hiện trường Yến tiệc lột xác thành người của chi bộ 250 thuộc 【Tổ chức Yêu quái Liên hợp Toàn thế giới thành một gia đình】.

Quả Quả, Thi, Chúc cũng đều có vẻ mặt lo lắng.

Thi và Chúc miệng nhét đầy thức ăn, toàn thân cứng đờ nhìn về phía cửa. [Tại sao Thư Hàng sư huynh lại tìm đến đây chứ.] Ba tiểu gia hỏa liếc nhìn nhau.

Chú tiểu Quả Quả vô thức sờ sờ mông nhỏ của mình.

Cậu cảm thấy mình toi đời rồi.

“Trên người chúng ta, chắc chắn đã bị Diệp Tư sư tỷ hoặc Thư Hàng sư huynh lén lút để lại dấu ấn.

Cho nên hắn mới tìm được chúng ta.” Loli Thi nhỏ giọng đoán mò.

Loli Chúc rụt rè nói: “Lần này chết chắc rồi, trốn xa đến vậy.

Nếu bị Thư Hàng sư huynh bắt về, chắc chắn sẽ nhốt chúng ta lại.” “Thư Hàng sư huynh nói không chừng sẽ đánh cho chúng ta ra bã.” Chú tiểu Quả Quả nhỏ giọng nói.

“Muốn trốn sao?” Chúc nhỏ giọng nói.

Thi lắc đầu: “Không trốn được đâu, Thư Hàng sư huynh thực lực mạnh hơn chúng ta, tốc độ nhanh hơn chúng ta.

Hơn nữa nếu trên người chúng ta bị hắn để lại dấu ấn, thì dù có trốn đến đâu cũng vô dụng.” Chú tiểu Quả Quả: “Vậy chúng ta làm sao đây?” Thi dụi dụi mắt: “Ngoan ngoãn nhận lỗi, nhận mắng nhận phạt.

Đã trốn ra rồi, thì phải có giác ngộ nhận phạt!” Không hổ là tỷ tỷ, cái giác ngộ này thật tuyệt!

Thi nói thêm: “Tranh thủ trước khi Thư Hàng sư huynh đến, nghĩ xem nên nhận lỗi thế nào đi.” Chúc nghe đến đây, đột nhiên mắt sáng bừng.

Cô bé nhớ đến không lâu trước đây, Mật Đào Tiên Tử sư thúc hàng xóm cạnh bên, có một lần phạm lỗi, đã làm nũng xin lỗi Ba La Đạo Trưởng sư bá.

Giọng nói của Mật Đào sư thúc nũng nịu, sau vài tiếng cầu xin tha thứ, Ba La sư bá liền chịu thua, tha thứ cho Mật Đào sư thúc.

“Nhận lỗi, chúng ta nhận lỗi.” Loli Chúc lau lau khóe miệng.

Sau đó cô bé chủ động đứng dậy khỏi bàn ăn, đợi Tống Thư Hàng vào.

Cô bé đã nghĩ kỹ lời thoại nhận lỗi rồi, chắc chắn sẽ được!

Nhất định phải khiến Thư Hàng sư huynh chịu thua.

Đông Phương Lục mở cửa lớn của chi bộ.

Sau đó, cô nhìn thấy Tống Thư Hàng đang đứng ở cửa, trong tay bưng một chú chim sẻ bị dây trói chặt.

“Thư Hàng, cậu đến tìm ba tiểu gia hỏa Quả Quả phải không?” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy, tìm ba tiểu gia hỏa, và cả Thông Nương nữa.

Ngoài ra, tôi mang chú tước yêu này của tổ chức người trả lại cho các người.” Nói rồi, Tống Thư Hàng đưa chú tước yêu bị trói lên.

“Tước yêu của tổ chức chúng ta?

Khoan đã, là Tiểu Thải?” Đông Phương Lục Tiên Tử đưa tay đón lấy tước yêu, sau đó cô khẽ nhướng mày: “Dây Trói Yêu?” Trong cơ thể Đông Phương Lục có một chút huyết thống cổ yêu, vừa tiếp xúc với sợi dây này, liền cảm ứng được.

“Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Tiểu Thải nó gặp Tróc Yêu Nhân rồi sao?” Đông Phương Lục Tiên Tử cau mày: “Mấy Tróc Yêu Nhân đó bây giờ ở đâu?

Dám hành hạ hậu bối đáng yêu của tổ chức ta, tin hay không ta bây giờ lái xe ra ngoài, cho máu nhuộm bọn họ chứ!” “Tróc Yêu Nhân, bây giờ chắc đã được đưa vào bệnh viện rồi nhỉ.” Tống Thư Hàng cười nói.

Trước khi đến, cậu đã lặng lẽ gọi số điện thoại xe cứu thương, tin rằng rất nhanh sẽ có xe đến, đưa mấy Tróc Yêu Nhân này đi.

Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu: “Hời cho bọn chúng rồi.” Nói rồi, cô đưa tay dùng sức chọc một cái vào Dây Trói Yêu, Dây Trói Yêu liền lỏng ra.

Đông Phương Lục Tiên Tử giao Dây Trói Yêu cho Tống Thư Hàng, coi như là chiến lợi phẩm của Thư Hàng.

“Trước hết vào trong nói chuyện đã, Tiểu Thải gặp Tróc Yêu Nhân thế nào?” Đông Phương Lục Tiên Tử bế Tiểu Thải, đi vào trong nhà.

Tống Thư Hàng đi theo cô, giải thích rõ ràng đầu đuôi câu chuyện một lần.

“Nói cách khác, Tiểu Thải yêu một Tróc Yêu Nhân?” Đông Phương Lục Tiên Tử dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đang nói chuyện, đột nhiên... một thân ảnh nhỏ bé lao tới, với chiêu ‘Én non vào rừng’ đâm sầm vào lòng Tống Thư Hàng.

“Đáng ghét ~~” Thân ảnh nhỏ bé khẽ ngẩng đầu lên, dùng giọng nũng nịu nói: “Người ta biết lỗi rồi mà ~ Tha cho người ta được không ~~” Tống Thư Hàng: “...” Đông Phương Lục Tiên Tử: “......” Quả Quả và Thi ở phía sau: “......” Bóng dáng nhỏ nhắn trong lòng Tống Thư Hàng, chính là Chúc La Lỵ.

Lúc này, cô bé đang bóp giọng, dùng một âm thanh nhõng nhẽo khiến người ta nổi da gà để cố tình làm nũng.

Chỉ là, “phép làm nũng nhận lỗi” mà cô bé tự tin rằng có thể đánh bại Thư Hàng, dường như lại gây ra hiệu ứng ngược.

Ý niệm duy nhất của Tống Thư Hàng lúc này là xách cái tiểu gia hỏa này lên, đánh vào mông nó thật mạnh.

Chúc La Lỵ tò mò ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Hả?

Sao Thư Hàng sư huynh lại không có phản ứng gì vậy?” Trong ký ức của cô bé, sau khi Mật Đào Tiên Tử phạm lỗi, cũng là làm nũng, lao vào lòng Bá La Đạo Trưởng sư bá.

Sau đó thì ngọt ngào gọi mấy tiếng như: 【Dạng này...... người ta biết sai rồi...... huynh muốn trừng phạt người ta thế nào đây......】 và những lời tương tự.

Bá La Đạo Trưởng sư bá liền bại trận, tha thứ cho Mật Đào Tiên Tử.

Nhưng khi Chúc La Ly lén lút ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, lại thấy mặt cậu lạnh như sương, khuôn mặt vốn hòa nhã trở nên khó coi.

“Hả?” Chúc La Ly chớp chớp mắt.

Sao lại thế này?

Chẳng lẽ giọng mình vừa rồi không đúng?

Độ làm nũng chưa đủ?

Thế là, Chúc La Ly hít sâu một hơi, trong đầu suy nghĩ cảnh Mật Đào Tiên Tử làm nũng, tiếp tục cố ý làm nũng: “Dạng này nha~~ người ta không chịu đâu~~ người ta......

ôi da!” Tống Thư Hàng quả quyết xách cô bé lên, đứng tấn, đặt cô bé lên đầu gối mình.

Bàn tay vô tình vung lên.

Bốp bốp bốp bốp~~ Màn làm nũng cố ý của Chúc La Ly bị ngắt quãng một cách tàn nhẫn.

“A a a a, Thư Hàng sư huynh, ta sai rồi, ta sai rồi!

Đau quá, đau quá!” Chúc La Ly đau đến kêu lớn.

“Sai ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ô ô ô~ chúng ta không nên thừa lúc Thư Hàng sư huynh hôn mê ~~ lén lút bỏ trốn ra ngoài.” Chúc La Ly nước mắt giàn giụa nói, Thư Hàng sư huynh đúng là một gã đàn ông sắt đá, vậy mà chẳng hề bị mỹ sắc mê hoặc chút nào.

Lần sau cô bé sẽ tìm Mật Đào Tiên Tử sư thúc đến thử xem, liệu

Thư Hàng sư huynh có chống đỡ nổi công kích làm nũng của Mật Đào Tiên Tử không.

Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Còn nữa không?” “Còn nữa, còn nữa......

Chương 973

còn nữa...... ta không biết nữa!” Chúc La Lỵ ngẩng đầu lên, vẻ mặt hoang mang.

Ngoài việc lén trốn ra ngoài, ba đứa chúng nó còn phạm lỗi gì nữa sao?

Tống Thư Hàng: “......” Sau đó, cậu ngẩng đầu nhìn Quả Quả và Thi La Lỵ ở đằng xa.

Tiểu hòa thượng và Thi mặt ủ mày chau, chậm rãi đi đến trước mặt Thư Hàng.

“Hai đứa có biết lỗi của mình không?” Tống Thư Hàng nghiêm mặt hỏi.

Tiểu hòa thượng ngoan ngoãn nói: “Thư Hàng sư huynh, chúng ta sai rồi.” Tống Thư Hàng thấy bộ dạng ngoan ngoãn của bọn chúng thì trong lòng cũng bớt giận đi một nửa.

Cậu trầm giọng hỏi: “Vậy nếu lần sau, khi ta có việc không ở nhà, hai đứa còn tiếp tục bỏ trốn không?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu hòa thượng nhăn lại.

Một lúc sau......

Tiểu hòa thượng chắp hai tay lại, nghiến răng nói: “Người xuất gia không nói dối!

Nếu lần sau Thư Hàng sư huynh lại hôn mê bất tỉnh, ta có thể...... vẫn sẽ lại trốn ra ngoài!” Nguyện vọng hàng yêu trừ ma vẫn chưa thực hiện được, một con quỷ cũng chưa gặp, tiểu hòa thượng không cam tâm mà.

“......” Tống Thư Hàng tức giận: “Đồ trẻ con nghịch ngợm tìm đường chết!” Từ lưng cậu vươn ra hai bàn tay thon dài, túm lấy tiểu hòa thượng, đặt lên đầu gối còn lại.

Bàn tay vô tình lại vung lên.

Bốp bốp bốp bốp bốp~~ “A a a, đau đau đau, Thư Hàng sư huynh, ta sai rồi, ta sai rồi.” Tiểu hòa thượng kêu thảm thiết liên hồi.

Đôi tay thon dài này là của Diệp Tư, lực vung lên còn mạnh hơn cả cánh tay của Tống Thư Hàng.

Tiểu hòa thượng cảm thấy mông mình nhất định đã sưng vù rồi.

“Vậy lần sau, con còn dám bỏ nhà đi nữa không?” Tống Thư Hàng nghiêm mặt hỏi.

Tiểu hòa thượng nước mắt giàn giụa, suy nghĩ một lát rồi nghiến răng nói: “Người...... người xuất gia...... không nói dối.

Sư huynh, ta vẫn muốn trốn ra ngoài.” Đông Phương Lục Tiên Tử bên cạnh: “......” Tiểu hòa thượng này đúng là ngốc nghếch đến mức đáng yêu.

“Đồ ngốc này, tìm đường chết cho ta!” Bàn tay thon dài lại vô tình vung lên.

Bốp bốp bốp bốp.

Mông của tiểu hòa thượng lần này thật sự phải “nở hoa” rồi...... bởi vì nó cảm thấy mông mình đã tê dại.

Trên đầu gối bên trái, Chúc La Lỵ cảm động nhìn tiểu hòa thượng: Quả Quả sư huynh giỏi quá, uy vũ bất năng khuất!

Cho dù đối mặt với bạo lực của Tống sư huynh, vẫn không chịu khuất phục.

Thật sự là tấm gương của cô bé!

“Quả Quả sư huynh giỏi quá!

Chúng ta không khuất phục bạo lực!” Thế là, Chúc La Lỵ không nhịn được cất tiếng cổ vũ tiểu Quả Quả.

Tống Thư Hàng: “......” Thi bên cạnh cảm thấy sư muội mình đúng là ngốc hết thuốc chữa: “Chúc La Lỵ đồ ngốc này!” “Con ngốc này, cũng tìm đường chết cho ta!” Tống Thư Hàng nổi giận, vung cánh tay của bản thể mình, vỗ vào mông Chúc La Lỵ!

Bốp bốp bốp!

“A a a, ta sai rồi, Thư Hàng sư huynh ta sai rồi.

Ta không phải ý này, ta là nói...... ta muốn khuyên Quả Quả sư huynh.

A a a ~~ Thư Hàng sư huynh, mông ta sắp thành hai nửa rồi.” Chúc La Lỵ cũng đi theo vết xe đổ của tiểu hòa thượng.

Đông Phương Lục Tiên Tử bên cạnh xoa xoa mặt mình.

Nàng cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu thật sự rất vất vả.

Cuối cùng, tiểu hòa thượng và Chúc La Lỵ vẫn phải khuất phục trước uy vũ.

Hết cách rồi, tuy hai tiểu gia hỏa cảm thấy ý chí của mình rất kiên định, nhưng thân thể của chúng lại mềm yếu.

Tống sư huynh đánh vào mông chẳng hề lưu tình chút nào, nếu cứ tiếp tục bị đánh như vậy, thật sự là đến mức “shit” cũng bị đánh ra ngoài mất.

Cuối cùng, dưới sự trấn áp bằng vũ lực, tiểu hòa thượng và Chúc La Lỵ đã ký kết với Tống Thư Hàng một【hiệp ước bất bình đẳng】.

Hai đứa thề rằng trong thời gian tới tạm trú ở nhà Tống Thư Hàng, tuyệt đối sẽ không bỏ nhà đi nữa, sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Đặt hai đứa trẻ nghịch ngợm xuống, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Thi.

“Thư Hàng sư huynh, chúng ta đừng đánh vào mông được không, đánh vào lòng bàn tay có được không?” Thi La Lỵ nước mắt giàn giụa nói.

Cô bé cảm thấy mình đã là thiếu nữ rồi, bị đánh vào mông trước mặt nhiều người như vậy thì quá là xấu hổ.

Tống Thư Hàng: “......” Nói cứ như mình thích đánh vào mông người khác vậy?

“Biết lỗi chưa?” Tống Thư Hàng nghiêm mặt, đồng thời rút ra một cây giới xích từ trong Túi Thu Nhỏ Một Thốn.

Cái thứ này, là lúc trước ở trên 【Đảo Hoang Hải Ngoại】, khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối dạy dỗ thổ dân trên đảo, Thất Sinh Phù tiền bối đã đưa cho Tống Thư Hàng và những người khác dùng.

Chức năng chính là giáo huấn những thổ dân không chịu học tập nghiêm túc.

Phương pháp sử dụng là dùng sức đánh vào lòng bàn tay, hoặc là treo thổ dân lên cây đại thụ ở cổng bộ lạc mà đánh.

Đối xử với trẻ con nghịch ngợm phải công bằng, vì Quả Quả và Chúc đã bị phạt rồi, Thi cũng không thể ngoại lệ.

Vì cô bé đề xuất muốn đánh lòng bàn tay, vậy thì đánh lòng bàn tay vậy.

“Biết, ta biết lỗi rồi.” Thi La Lỵ nghiêm túc gật đầu, cô bé rụt rè đưa lòng bàn tay mình ra, quay mặt đi, y như một đứa trẻ sắp bị tiêm phòng vậy.

Tống Thư Hàng chẳng chút lưu tình, cho mỗi lòng bàn tay hai mươi liên kích.

Sau khi Thi La Lỵ cũng thề rằng sẽ không bỏ nhà đi nữa, sẽ ngoan ngoãn nghe lời, cậu mới tha cho ba đứa trẻ nghịch ngợm đó.

Lòng mệt quá.

Tống Thư Hàng cảm thấy khi đối mặt với ba tiểu gia hỏa này, tuổi tâm lý của cậu trong thời gian ngắn đã sắp biến thành cấp độ “ông bố” rồi.

Tam Nhật sư huynh khi nào mới quay lại đây?

Sau khi xử lý xong ba đứa trẻ nghịch ngợm, Tống Thư Hàng lại quay đầu tìm bóng dáng Thông Nương trên bàn tiệc “Thuế Nhân Yến”.

Nhưng cậu nhìn một lượt, lại không thấy Thông Nương.

Nghe thấy giọng mình, cô ta chạy mất rồi sao?

Cũng đúng......

Thông Nương vẫn luôn muốn tự do.

Lần này thật không dễ dàng gì mới thoát khỏi cậu, chắc chắn sẽ không dễ dàng từ bỏ tự do.

Vốn dĩ thả cô ta tự do cũng không thành vấn đề.

Nhưng mà, “Ngộ Đạo Thạch” rất quan trọng đối với Tống Thư Hàng vẫn còn trên người Thông Nương, nếu chưa lấy lại Ngộ Đạo Thạch thì Tống Thư Hàng không thể để cô ta đi được.

“Đông Phương Lục tiền bối......

Cái phân bộ 250 của 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Thành Một Gia Đình】 này, có cửa sau hay cửa sổ nào không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không có.” Đông Phương Lục Tiên Tử lắc đầu: “Nhưng mà, phân bộ dưới lòng đất còn có không gian khác.

Tuy nhiên...... ta không thể đưa ngươi vào.” Tống Thư Hàng không phải là thành viên của 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Thành Một Gia Đình】.

“Vậy có thể làm phiền Đông Phương Lục Tiên Tử, giúp ta đưa Thông Nương ra ngoài được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không thể.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói: “Thông Nương là người của tổ chức chúng ta, cho nên trừ phi cô ta tự nguyện đi ra, nếu không ta không thể cưỡng ép đưa cô ta ra giao cho ngươi.

Chuyện giữa ngươi và cô ta, ta nhiều nhất là không giúp bên nào cả.” Một người là hậu bối của tổ chức nàng, một người là hậu bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Đông Phương Lục Tiên Tử chỉ có thể làm đến mức công bằng.

Tống Thư Hàng cảm thấy lòng mình thật bức bối.

Trong kim tự tháp ngầm của phân bộ 250.

Thông Nương và nữ yêu đang ngồi trong sảnh tiếp khách, xem TV.

Tin tức vẫn cứ là cái kiểu cũ rích đó.

Phần đầu nói về các nhà lãnh đạo quốc gia rất bận rộn, hoặc là đi nước ngoài, hoặc là xuống địa phương.

Phần giữa nói về nhân dân cả nước rất hạnh phúc, hoặc là làm giàu, hoặc là được mùa.

Cuối cùng là các quốc gia khác đều rất thảm, hoặc là bạo loạn, hoặc là nổi dậy.

Sáo rỗng, đều là sáo rỗng.

Thông Nương thấy không có hứng thú, thế là đổi kênh.

Kênh này đang chiếu chương trình ẩm thực.

“Trước tiên, thái hành tây thành hạt lựu, nhớ là phải thái thật nhỏ, càng nhỏ càng tốt.” Vị đầu bếp mập mạp trên TV, con dao trong tay múa lượn.

Xoẹt xoẹt, xẹt xẹt, rất nhanh, mấy cọng hành lá đã bị thái thành vụn.

Thông Nương nhìn cảnh hành lá trên TV, nước mắt không kìm được chảy xuống, cảm động thay!

Quá tàn nhẫn rồi.

Thế là, Thông Nương lại lẳng lặng đổi kênh.

Nữ yêu bên cạnh rất muốn cười, nhưng vì để ý đến Thông Nương, nàng đành cố nhịn.

Để bản thân không bật cười, nàng đành đổi chủ đề: “Thông Nương, ngươi và thiếu niên nhân loại tên Thư Hàng đó có quan hệ gì vậy?” “Quan hệ ư?

Nói thế nào cho phải đây?” Thông Nương hồi tưởng lại lần đầu gặp Tống Thư Hàng.

Chương 974

Khi đó, cô ta vẫn chỉ là một cọng hành non vừa mới mãn hạn tù được phóng thích.

Thấy Tống Thư Hàng mới cảnh giới Nhất Phẩm, vậy mà lại có bảo vật như 'Ngộ Đạo Thạch' thì liền muốn tiện tay cướp bóc tu sĩ nhân loại này.

Cô ta muốn có được khối đá đó, để cảnh giới của mình đột phá mạnh mẽ, có một ngày thần công đại thành, tìm Cửu Đăng báo thù huyết hận!

Kết quả, cướp không thành, ngược lại còn phải chuốc lấy họa vào thân.

"Chắc là quan hệ ta thất bại và bị bắt giữ ngược lại......" Thông Nương nói đến giữa chừng thì đột nhiên dừng lại.

Cô ta cảm nhận được một luồng khí tức tà ác.

Rất quen thuộc.

Luồng khí tức này, dường như truyền thẳng từ tầng đáy kim tự tháp lên.

Một luồng khí tức rất khó chịu, khi Thông Nương cảm ứng được nó, cô ta cảm thấy mình như bị ném vào bùn lầy ngâm vậy.

Luồng khí tức này đến nhanh, tan cũng nhanh.

Giống như bị gió thổi qua vậy, một trận đi qua là khí tức liền tiêu tán.

"Luồng khí tức này là sao vậy?" Thông Nương cau mày hỏi.

Cô ta luôn cảm thấy luồng khí tức này rất quen thuộc, nhưng nhất thời lại không nhớ ra mình đã tiếp xúc ở đâu.

Bên cạnh Thông Nương, nữ yêu kia cũng có vẻ mặt khó chịu tương tự.

“Ta không biết......

Cái luồng khí tức ô uế này, ta cũng là lần đầu tiên cảm nhận được.” Nữ yêu đáp.

Nàng gần đây vẫn luôn ở trong kim tự tháp phân bộ, nhưng chưa từng cảm nhận được luồng khí tức như vậy.

Thông Nương đột nhiên nhớ ra: “Khí tức ô uế......

Không sai rồi, là khí tức tà năng Cửu U Thế Giới!” Chỉ là, tại sao trong phân bộ 250 lại xuất hiện khí tức tà năng Cửu U Thế Giới?

“Tà năng Cửu U Thế Giới?” Nữ yêu bên cạnh cau mày......

Nàng là một con yêu quái trẻ tuổi, từ khi sinh ra đến giờ chưa trải qua sự kiện lớn nào.

Nàng chưa từng tiếp xúc với sinh vật Cửu U, nên không nhận ra đây là tà năng Cửu U Thế Giới.

Nhưng đại danh tà ma Cửu U Thế Giới, như sấm bên tai, nàng biết tà ma Cửu U Thế Giới đáng sợ.

“Tuyệt đối không sai, ta không lâu trước vừa trải qua đại chiến giữa Nho gia Bạch Vân Thư Viện và tà ma Cửu U, sau đó lại vài lần tiếp xúc với tà ma Cửu U.

Đây tuyệt đối là khí tức tà ma Cửu U!” Thông Nương khẳng định.

Nữ yêu nghe vậy, hơi kinh ngạc.

Không ngờ vị đồng bạn của tổ chức này lại từng trải qua nhiều đại sự đến vậy!

Đại chiến giữa Nho gia Bạch Vân Thư Viện và tà ma Cửu U, nàng đương nhiên cũng từng nghe nói.

Chuyện này đã từng lên trang đầu ‘Tu Sĩ Nhật Báo’, nghe nói những tu sĩ tham gia trận đại chiến Nho môn VS tà ma Cửu U đó, sau khi đi trợ giúp, đều thu hoạch không ít.

Có người thậm chí còn nhận được hạt sen Quân Tử Kim Liên trong truyền thuyết, có thể kéo dài tuổi thọ 50 năm.

Nghe nói hạt sen đó sau khi uống vào, không chỉ tăng tuổi thọ, mà còn có thể có được một loại ‘dị năng’.

Bảo vật kéo dài tuổi thọ a......

Nếu nàng có thể có được thì tốt biết mấy.

Như vậy, có thể cho hảo hữu Tước Yêu Tiểu Thải dùng, giúp nàng ấy tăng thêm 50 năm tuổi thọ.

Có 50 năm này làm nền tảng, cảnh giới của Tiểu Thải nhất định có thể đột phá, nếu có thể đột phá một đại cảnh giới, tạm thời sẽ không cần lo lắng vấn đề tuổi thọ nữa rồi.

Thế là, nữ yêu không khỏi hỏi Thông Nương: “Thông Nương, ngươi từng tham gia đại chiến Bạch Vân Thư Viện và Cửu U Thế Giới, vậy ngươi có thấy hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ không?

Hạt sen đó, thật sự có thể tăng cường tuổi thọ, và có được một loại dị năng sao?” “Đúng là như vậy.” Thông Nương gật đầu: “Sau khi ta uống vào, không chỉ tăng đáng kể tuổi thọ, mà còn có được 【Ba Đầu Sáu Tay】 dị năng.” Nhắc đến Ba Đầu Sáu Tay, Thông Nương trong lòng có chút bi thương.

Ba Đầu Sáu Tay là một dị năng mạnh mẽ, đáng tiếc là khi dị năng Ba Đầu Sáu Tay của cô ta bị hủy bỏ, những cánh tay và cái đầu thừa ra lại không thể thu lại, mà sẽ rơi xuống, đặc biệt kinh khủng.

Tuy nhiên, so với 【Ba Đầu Sáu Tay】 phiên bản đạo nhái của Tống Thư Hàng thì tốt hơn nhiều, 【Ba Đầu Sáu Tay】 của Tống Thư Hàng đều là dùng Diệp Tư và Công Đức Chi Quang cụ hiện hóa mà ghép lại.

“Thông Nương ngươi từng có hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ sao?” Nữ yêu lập tức hỏi đầy kỳ vọng: “Vậy ngươi còn có hạt sen dư không?” Nếu có dư, cho dù khuynh gia bại sản, nàng cũng muốn đổi một viên về.

Tước Yêu Tiểu Thải, là nàng bạn quan trọng nhất của nàng......

“Xin lỗi, ta không có hạt sen dư, ta chỉ nhận được một viên thôi.” Thông Nương ngại ngùng nói, đồng thời cô ta cũng nghĩ đến con Tước Yêu Tiểu Thải kia.

Tước Yêu Tiểu Thải hình như tuổi thọ không còn nhiều nữa......

Nếu có thể cho nàng ấy một viên hạt sen, nàng ấy sẽ có thể sống thêm năm mươi năm nữa.

“Không sao, ngươi không cần xin lỗi.” Nữ yêu hơi thất vọng nói.

Cũng đúng, hạt sen Quân Tử Kim Liên quý giá biết bao.

Khi đó, trong số mười tu sĩ tham gia đại chiến Nho gia và Cửu U Thế Giới, chỉ có một người nhận được hạt sen, một người có được một viên hạt sen đã là không tồi rồi, rất ít người có dư.

Chỉ là...... mặc dù trong lòng biết rõ đáp án, nhưng nàng vẫn không kìm được mà sinh ra hy vọng, thật hy vọng Thông Nương trong tay có hạt sen Quân Tử Kim Liên dư thừa a.

Khi thấy bộ dạng thất vọng của nữ yêu, Thông Nương trầm tư một lát, cô ta nghiến răng nói: “Nếu, ngươi muốn hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’...... cũng không phải là không có cách.” Nữ yêu nghe vậy, cả người như ‘sống lại’, nàng vui mừng nói: “Có cách gì?

Thông Nương, xin nhất định hãy nói cho ta.

Cho dù phải dốc cạn tất cả những gì ta có, ta cũng nguyện ý.” “Ngươi còn nhớ vị tu sĩ nhân loại tên Tống Thư Hàng vừa nãy vào tìm ta không?” Thông Nương đáp: “Trên người hắn có thể vẫn còn hạt sen Quân Tử Kim Liên dư thừa.” “Thật sao?” Nữ yêu vui mừng nói.

“Ừm.” Thông Nương gật đầu, sau đó nói: “Ngươi có thể đi tìm hắn, nói không chừng hắn sẽ bán cho ngươi một viên.” “Ta lập tức đi tìm hắn.” Nữ yêu bật dậy, nhưng đột nhiên, nàng lại cảm thấy để Thông Nương một mình ở đây có chút không hay: “Thông Nương, ngươi thì sao?” “Không cần lo cho ta, ta ở đây tiếp tục xem TV đi.

Ngươi lên đó tìm hắn đi, cẩn thận một chút......

đừng để lộ chuyện của phân bộ này.” Thông Nương đáp.

“Yên tâm đi, ta lập tức đi tìm hắn.” Nữ yêu đáp.

Nàng vội vàng đứng dậy, đẩy cửa phòng ra.

Khi nàng đẩy cửa bước ra...... bỗng nhiên, lại có một luồng khí tức tràn tới.

Giống như luồng khí tức trước đó, ô uế và tà ác, đồng thời mang theo sự lạnh lẽo thấu xương.

Nữ yêu run bắn người: “Chuyện gì vậy, luồng khí tức này lại đến nữa rồi.” Trong phòng, Thông Nương cũng run bắn người: “Luồng khí tức này, là truyền từ đáy kim tự tháp lên.

Đáy kim tự tháp có gì sao?” “Đáy cũng là những căn phòng bình thường thôi mà, đúng rồi...... không lâu trước, Bộ trưởng phân bộ đã đưa mấy vị đồng bạn bị bệnh xuống đáy kim tự tháp để điều trị.” Nữ yêu cau mày nói.

Chờ chút, những bệnh nhân trong phòng ở đáy kim tự tháp.

“Bệnh nhân sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Nữ yêu lo lắng nói: “Thông Nương ngươi đợi một chút, ta lập tức đi liên hệ Bộ trưởng phân bộ.” “Gọi điện thoại cho Bộ trưởng phân bộ đi.” Thông Nương nói, cô ta thấy trong phòng có điện thoại cố định.

“Ta không quen dùng điện thoại lắm, nên cũng không nhớ số của Hội trưởng.” Nữ yêu cười khổ nói: “Ngươi đợi ta, ta đi rồi sẽ quay lại ngay.” Đúng lúc nữ yêu chuẩn bị rời khỏi kim tự tháp, đi tìm Bộ trưởng phân bộ......

đột nhiên, bên ngoài phòng có chất lỏng màu đen tràn tới.

Chất lỏng giống như dầu thô, rất nhanh đã nhấn chìm hành lang bên ngoài phòng.

“Là tà năng Cửu U, mau lùi lại!” Thông Nương vội vàng nói.

Những chất lỏng giống dầu thô này, tất cả đều là tà năng Cửu U nồng độ cao.

Với nồng độ cao như vậy, với thực lực của cô ta và nữ yêu, một khi bị cuốn vào, sẽ rất nhanh bị ‘tà năng Cửu U’ ô nhiễm.

Nếu không kịp thời cứu chữa, nói không chừng hai con yêu này đều sẽ đọa lạc thành tà ma Cửu U.

Nữ yêu vội vàng lùi vào phòng, nhanh chóng đóng cửa lại.

Trong kim tự tháp, mỗi căn phòng đều có kết giới ngăn cách bảo vệ, trong chốc lát, những tà năng Cửu U này vẫn chưa thể tiến vào phòng.

Nhưng tà năng Cửu U có khả năng ăn mòn rất mạnh, kết giới sẽ không trụ được lâu.

Nếu cứ ở trong phòng, chỉ có một con đường chết.

“Chúng ta phải rời khỏi căn phòng này trước......

Các đồng bạn ở đáy kim tự tháp, nói không chừng đã gặp bất hạnh rồi." Thông Nương bình tĩnh nói.

Nữ yêu: "Tại sao trong phân bộ lại xuất hiện lượng lớn tà năng Cửu U như vậy?" Kim tự tháp phân bộ này có phòng ngự mạnh mẽ và kết giới trùng điệp.

Năng lượng Cửu U Thế Giới, không thể nào công vào kim tự tháp khi kết giới phòng ngự bên ngoài chưa bị phá vỡ.

Trừ khi, lượng tà năng Cửu U khổng lồ này, đến từ bên trong kim tự tháp.

"Có lẽ là những bệnh nhân kia." Thông Nương suy đoán: "Khi ta về Văn Châu thị, đã từng thấy vài trường hợp đặc biệt.

Có người thường, động vật bị dẫn dụ, đọa lạc thành tà ma Cửu U.

Sức mạnh Cửu U Thế Giới nồng đậm tiến vào cơ thể họ, trong thời gian ngắn tăng cường rất nhiều thực lực và cường độ thân thể của họ.

Nói không chừng những bệnh nhân ở đáy kim tự tháp, đã bị lây nhiễm." Nói xong, Thông Nương đánh giá căn phòng hai người đang ở.

"Trần nhà phòng chúng ta có lối đi không?" Thông Nương hỏi.

Theo kịch bản phim, khi nhân vật chính và đồng đội bị mắc kẹt, thường trên trần nhà sẽ có một lối đi vừa đủ một người bò qua, nhân vật chính và đồng đội có thể bò ra ngoài từ lối đi trên trần nhà để thoát thân.

"Trần nhà là đặc ruột." Nữ yêu đáp.

"......" Thông Nương: "Vậy ngoài cửa ra, chúng ta còn lối thoát hiểm nào khác không?" Nữ yêu suy nghĩ một lát rồi đáp: "Dường như là không còn nữa......” Thông Nương: “......” Cho nên nói, cái phân bộ 250 của 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Thành Một Gia Đình】 này, rốt cuộc là ai thiết kế vậy?!

Kẻ thiết kế rốt cuộc là ai?

Có giỏi thì ra đây, ta đảm bảo không đánh chết ngươi đâu!

“Khoan đã, ta nghĩ ra rồi......

Có một lối thoát bí mật.” Lúc này, nữ yêu đột nhiên sáng cả đầu óc.

Chương 975

Sau đó nàng dùng sức đẩy chiếc ghế sofa ra.

Dưới chiếc ghế sofa khổng lồ, quả nhiên giấu một cánh cửa bí mật.

“Chính là chỗ này!” Nữ yêu vui vẻ nói: “Thông qua lối đi bí mật này, chúng ta có thể lặng lẽ đến được......” Nói đến giữa chừng, nữ yêu ngượng ngùng dừng lại.

“Dẫn đến đâu?” Thông Nương nhìn lối đi bí mật này, có một dự cảm không lành.

“Dẫn đến đáy kim tự tháp, sau đó thông qua một lối đi khác để trốn thoát.” Nữ yêu cười khổ nói.

Hiện tại, đi xuống đáy kim tự tháp, chẳng khác nào tìm đường chết.

Thông Nương sắp phát điên rồi.

Cho nên nói, kẻ thiết kế rốt cuộc là cái tên ngu ngốc “trung nhị” nào vậy?

Thực ra, kẻ thiết kế thật sự đã bị oan uổng thảm hại.

Hết cách rồi, tòa kim tự tháp này là do một vị Bộ trưởng phân bộ nào đó dùng đại thần thông trực tiếp mang về từ Ai Cập, hình dáng đã đặt sẵn ở đó, nơi ông ta có thể thay đổi là có hạn, rất nhiều điều bất hợp lý trong thiết kế, cũng là bất đắc dĩ mà thôi.

Thông Nương thở dài một hơi, cuối cùng đi đến trước điện thoại cố định trong phòng.

Nghiến răng xong, cô ta gọi điện thoại cho Tống Thư Hàng.

Hết cách rồi, hiện tại cô ta chỉ nhớ số của Tống Thư Hàng.

“Alo, ai đấy?” Giọng Tống Thư Hàng truyền ra từ điện thoại.

“Thư Hàng...... cứu mạng!” Giọng Thông Nương có chút run rẩy nói, không phải vì sợ hãi, mà là vì nhục nhã khi lại phải cầu cứu kẻ địch, thật không cam tâm chút nào.

Nếu như có số điện thoại thứ hai để lựa chọn, đánh chết Thông Nương cũng sẽ không gọi cho Tống Thư Hàng!

Bởi vì một khi gọi cho Tống Thư Hàng, điều đó có nghĩa là ‘tự do’ mà cô ta khó khăn lắm mới có được, lại phải tự tay chôn vùi nó.

Tất cả những người tự do, rất khó hiểu được sự quý giá của ‘tự do’.

Mà Thông Nương, từ khi xuống núi ở Nghệ Thành, đã bị Cửu Đăng bắt giam hơn ba trăm năm......

Sau đó, lại vì chính mình tác tử, bị Tống Thư Hàng nhốt trong ‘Túi Thu Nhỏ Một Thốn’, cho đến tận bây giờ.

Tự do đối với Thông Nương mà nói, thật sự là thứ ngàn vàng khó đổi.

Khó khăn lắm, cô ta mới thoát khỏi Tống Thư Hàng, có được tự do quý giá.

Nhưng mà, ‘tự do’ của ngày hôm nay còn chưa kịp hưởng thụ, lại phải tự tay giao nó ra.

Tâm trạng này, ngài có thể hiểu được không?

“Thông Nương?

Là ngươi à.” Tống Thư Hàng nói: “Ngươi hiện tại đang ở vị trí nào?” “Cứu ta, mau xuống cứu ta.

Ta hiện tại đang ở trong phân bộ ngầm số 250 của 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Thành Một Gia Đình】.

Bên trong này, hiện tại toàn bộ đều là tà năng Cửu U Thế Giới, tà năng đậm đặc như dầu thô, tràn ngập khắp kim tự tháp.

Hiện tại, bên ngoài phòng chúng ta đều là tà năng Cửu U, kết giới đã không thể duy trì được bao lâu nữa rồi......

Mau đến cứu ta.

Nếu chậm trễ, ngươi sẽ không bao giờ nhìn thấy ta đáng yêu nữa đâu." Thông Nương vội vàng nói.

Cô ta hiện tại coi như đã cúi đầu trước kẻ địch rồi, trong lòng có chút uất ức.

"Tà năng Cửu U Thế Giới?

Chuyện gì vậy?" Tống Thư Hàng nghiêm mặt nói, đồng thời cậu vẫy vẫy tay về phía Đông Phương Lục Tiên Tử bên cạnh.

Thật ra không cần Tống Thư Hàng vẫy tay, khi Tống Thư Hàng vừa nghe điện thoại, Đông Phương Lục Tiên Tử đã nghe thấy cuộc đối thoại của cậu và Thông Nương.

Đồng thời, Đông Phương Lục Tiên Tử đã truyền âm nhập mật cho Bộ trưởng phân bộ.

Bộ trưởng phân bộ cũng nhanh chóng chạy đến vị trí của Tống Thư Hàng.

"Chuyện gì xảy ra rồi?" Bộ trưởng phân bộ hỏi.

"Phân bộ ngầm của chúng ta gặp vấn đề rồi." Đông Phương Lục Tiên Tử nói: "Phân bộ ngầm, hiện tại đã bị tà năng Cửu U nhấn chìm." "Sao có thể!

Lượng tà năng Cửu U lớn như vậy từ đâu đến?" Bộ trưởng phân bộ nói.

Lúc này, Thông Nương trong điện thoại nói: “Chuyện cụ thể ta cũng không rõ, nhưng từ đáy kim tự tháp, tà năng Cửu U Thế Giới không ngừng tuôn lên.

Ta đoán có lẽ là những bệnh nhân mà ‘phân bộ’ bố trí ở đáy kim tự tháp đã bị nhiễm tà năng Cửu U.

Phương thức lây nhiễm chắc hẳn giống như trạng thái người đàn ông trung niên và kẻ to lớn sau đó mà chúng ta thấy ở Văn Châu.

Mau đến cứu ta, kết giới của căn phòng sắp không trụ được nữa rồi.

Nếu chậm trễ, chúng ta sẽ vĩnh biệt.” Thông Nương vội vàng nói.

Đối phó với tà năng Cửu U, Tống Thư Hàng ra tay còn mạnh hơn cả Linh Hoàng Ngũ Phẩm.

Khi hình chiếu Liên Hoa trong Tâm Khiếu hạch tâm vươn xúc tu ra, dù là bao nhiêu tà năng Cửu U, đều sẽ trở thành dưỡng liệu cho hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Đây cũng là lý do Thông Nương tin rằng Thư Hàng có thể cứu cô ta.

“Đợi ta.” Tống Thư Hàng đáp.

“Nhất định phải đến cứu ta nha, đừng bỏ rơi ta nha.” Thông Nương lại không yên tâm nói.

Tống Thư Hàng cười nói: “Yên tâm đi, ta lập tức đến cứu ngươi.” Cúp điện thoại xong, Tống Thư Hàng nhìn về phía Đông Phương Lục Tiên Tử, cùng với Bộ trưởng phân bộ 250.

Bộ trưởng phân bộ là một đại yêu Ngũ Phẩm, ông ta đã có năng lực hóa thành hình người.

Nhưng mà...... hình thái nhân loại của ông ta khá kỳ lạ.

Hình thái nhân loại của ông ta cao gần ba mét, sau đó, nửa thân trên có bảy cánh tay, phía dưới có tám cái chân.

Đúng nghĩa 【Thất Thủ Bát Cước】.

Hình thái nhân loại này...... thật sự quá thảm rồi, còn không bằng hình thái yêu quái của ông ta.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, Bộ trưởng phân bộ giải thích một câu: “Ta là Cổ Ô, Bộ trưởng phân bộ 250 của 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Thành Một Gia Đình】.

Hình thái nhân loại của ta là dáng vẻ khi còn trẻ ta đi một hòn đảo nhỏ ở hải ngoại mạo danh thần thổ dân, biến hóa ra.

Khi đó vì muốn dọa người, ta đã hóa ra hình thái Thất Thủ Bát Cước......

Cứ thế lâu dần, ta tự mình cũng quen với hình thái này rồi.

Ha ha ha.” Lợi dụng lúc còn trẻ ra nước ngoài du lịch một chuyến, tiện thể tìm một quốc gia làm thần thổ dân chơi bời một chút, đây là truyền thống tốt đẹp của phân bộ 250.

Tuy nhiên, cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật, niềm tin của con người vào thần ma ngày càng kém đi.

Điều này dẫn đến việc Bộ trưởng phân bộ 250, muốn làm thần thổ dân ở các quốc gia nhân loại cũng không dễ dàng.

Ba ngàn năm trước, khi vị Bộ trưởng phân bộ tiền nhiệm còn trẻ, vẫn có thể làm thần thổ dân ở Ai Cập, còn Bộ trưởng phân bộ hiện tại ‘Cổ Ô’ khi còn trẻ, chỉ có thể đến một hòn đảo nhỏ ở hải ngoại, làm một vị ‘thần thổ dân’ thật sự.

Tống Thư Hàng: “......” Cổ Ô lại nói: “Chúng ta quả thật đã bố trí vài đồng bạn ở đáy kim tự tháp.

Những đồng bạn này đều là những tiểu yêu bị ‘tà năng Cửu U’ lây nhiễm không lâu trước.

Ta đã bố trí họ trong ‘Hồ Tịnh Hóa’ ở đáy kim tự tháp, chuẩn bị mượn sức mạnh của trận pháp, từ từ tịnh hóa tà năng Cửu U trên người họ.

Không ngờ lại xảy ra chuyện này.

Khi ta bố trí họ, rõ ràng cảm ứng được ‘tà năng Cửu U’ trên người họ không mạnh.

Ta đã tính toán rằng, dựa vào trận pháp tịnh hóa, đủ để tách rời tà năng trên người họ mới phải.

Tại sao tà năng lại ngược lại càng tăng lên, thậm chí tràn ngập cả kim tự tháp.” Tống Thư Hàng: “Chuyện này...... nói ra thì dài lắm.

Thực ra, Đông Phương Lục tiền bối chắc hẳn cũng đã ít nhiều hiểu rõ.

Chính là sự kiện gần đây ta có nhắc đến trong nhóm, việc người thường, động vật đều bị ‘tà năng Cửu U Thế Giới’ ô nhiễm.” Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu.

Nàng còn biết, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối trong chuyện này đã tác tử một lần lớn, lấy thân mình thử độc, kết quả hiện tại thân thể của nàng ấy đều bị tà năng Cửu U Thế Giới ô nhiễm, hiện vẫn đang bị phong ấn.

“Sau này ta phát hiện, những người bị nhiễm tà năng Cửu U, không phải là ngẫu nhiên.

Mà là bị người khác dụ dỗ, đeo một chiếc nhẫn hoặc thứ tương tự.

Sau đó, tà năng Cửu U Thế Giới sẽ tiến vào cơ thể họ, cải tạo, cường hóa thân thể của họ.

Trong quá trình này, tà năng sẽ trở nên càng lúc càng mạnh.” Tống Thư Hàng lại nói: “Cổ Ô Bộ trưởng phân bộ, ta có thể vào phân bộ ngầm của các ngươi không, ta muốn cứu Thông Nương ra trước.” “Ngươi làm được không?” Cổ Ô hỏi, ông ta nhìn ra Tống Thư Hàng mới cảnh giới Tam Phẩm.

“Đối phó tà năng Cửu U, ta có thủ đoạn đặc biệt.” Tống Thư Hàng cười nói.

Đang nói chuyện, hiện trường ‘Thuế Tiên Yến’, đột nhiên trở nên hoảng loạn.

Từng con yêu vật hoảng sợ tụ thành một đám.

Tống Thư Hàng không cần quay đầu, đã có thể cảm ứng được khí tức tà ác Cửu U.

Một phần tà năng Cửu U Thế Giới trong kim tự tháp ngầm, đã thẩm thấu qua lối đi, tràn thẳng đến hiện trường ‘Thuế Tiên Yến’.

Từng luồng khói đen thẩm thấu từ dưới đất lên.

Những luồng khói này, vẫn chỉ là năng lượng tà năng Cửu U từ dưới đất thẩm thấu ra.

Khói tụ lại trong đại sảnh, cuối cùng hóa thành từng con quái vật dạng khói.

“Tà ma Cửu U!” Một con tiểu yêu cấp bậc thấp kinh hãi kêu lên.

“Không phải tà ma Cửu U...... chỉ là tà thú được huyễn hóa ra khi tà năng Cửu U thuần độ cao tụ tập lại với nhau.” Tống Thư Hàng nhìn lướt qua những con quái vật khói này rồi nói.

Giống như lần trước ở 【Dao Trì Bí Cảnh】 trung, con hung thú tà năng Dao Trì kia vậy.

Chương 976

Nhưng những hung thú do tà năng ngưng tụ này, hầu như không có trí lực gì đáng kể, rất dễ đối phó.

“Tà thú, hơn nữa, là tà thú rất yếu!” Bên cạnh Tống Thư Hàng, tiểu hòa thượng Quả Quả xoa xoa mông, nhảy ra ngoài.

Những tà thú Cửu U hình thành từ khói này, chỉ có cường độ khoảng Nhất Phẩm.

Nếu không phải sợ năng lực ô nhiễm của tà năng Cửu U Thế Giới, thì mỗi con yêu quái có mặt ở đây đều có thể dễ dàng nghiền nát những tà thú khói này.

“Lúc này, là lúc chúng ta ra trận rồi.” Tiểu hòa thượng nói.

Thi và Chúc thì lén lút nhìn Tống Thư Hàng, trong mắt tràn đầy kỳ vọng.

“Hai đứa có đối phó được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cấp bậc này, chúng ta dễ dàng đối phó.” Thi suy nghĩ một lát rồi nói.

“Vậy chỗ này giao cho hai đứa đó.” Tống Thư Hàng nói.

Dù sao có Đông Phương Lục Tiên Tử và những người khác ở đây, đảm bảo ba tiểu gia hỏa sẽ không gặp chuyện gì.

“Cổ Ô Bộ trưởng, xin hãy chỉ cho ta lối vào đường hầm ngầm.” Tống Thư Hàng nói.

Bộ trưởng Cổ Ô với hình dạng Thất Thủ Bát Cước cười khổ: “Ta đưa ngươi qua vậy, không ngờ mọi chuyện lại phát triển thành thế này.” Vốn dĩ, phân bộ dưới lòng đất là bí mật, không phải người của tổ chức thì không được vào.

Nhưng hiện tại......

Bộ trưởng Cổ Ô không thể từ chối Tống Thư Hàng.

Sau khi vào đường hầm, khí tức tà năng Cửu U ập thẳng vào mặt.

Bộ trưởng Cổ Ô là đại yêu Ngũ Phẩm, sau khi giương lá chắn bảo vệ, có thể chống đỡ sự ăn mòn của tà năng Cửu U.

Còn bên cạnh Tống Thư Hàng, lại có một người que nửa người nửa rắn màu vàng kim bay lên, người que nửa rắn bao bọc Tống Thư Hàng bên trong, Công Đức Kim Quang hộ thể, vạn tà bất xâm!

Bộ trưởng Cổ Ô hơi kinh ngạc nhìn ánh Công Đức Chi Quang trên người Tống Thư Hàng: Lực lượng công đức nồng đậm như vậy, chẳng lẽ thiếu niên nhân loại này là đại năng Phật môn chuyển thế ư?

Rất nhanh...... hai người tiến vào khu kim tự tháp ở thế giới ngầm.

Diệp Tư thông qua Tống Thư Hàng, duy trì trạng thái cảnh giác.

Lúc này, toàn bộ không gian dưới lòng đất đã biến thành một màu đen kịt.

Tà năng Cửu U màu đen như dầu thô, nhấn chìm gần hết kim tự tháp...... chỉ lộ ra đỉnh.

Hơn nữa, giống như thủy triều lên, mỗi giây trôi qua, tà năng Cửu U lại dâng lên một chút.

“Sao lại khoa trương thế này.” Sắc mặt Bộ trưởng phân bộ Cổ Ô càng lúc càng khó coi.

Tà năng Cửu U dưới lòng đất, còn lớn hơn ông ta tưởng tượng.

Lượng tà năng Cửu U khổng lồ như vậy, với thực lực cấp Ngũ Phẩm của ông ta, đã không thể khu tán tịnh hóa được nữa.

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta vào cứu người.

Cứu xong thì lập tức rút lui.

Nơi này không thể ở lại được nữa.” Cổ Ô vẻ mặt trầm trọng nói.

Một khi ra ngoài, ông ta nhất định phải kích hoạt trận pháp của phân bộ 250 ngay lập tức, phong bế toàn bộ không gian dưới lòng đất của kim tự tháp.

Nếu không, luồng ‘tà năng Cửu U’ cường hãn như vậy tràn ra ngoài, xông về phía khu Giang Nam, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Tống Thư Hàng gật đầu, men theo cầu sắt, lao về phía lối vào đỉnh kim tự tháp.

Khi hai người đi đến nửa đường......

đột nhiên, từ dưới cầu sắt, một nắm đấm khổng lồ không tiếng động đánh lên.

Nắm đấm này hoàn toàn do tà năng Cửu U Thế Giới cấu thành, ẩn ẩn tỏa ra ánh kim loại.

Nó có vài phần tương tự với Thiết Quyền lúc trước xâm nhập ‘Nho gia Kim Liên thế giới’.

Nhưng về sức mạnh, thì yếu hơn rất nhiều.

Tống Thư Hàng có Diệp Tư nhắc nhở, kịp thời phát hiện ra đòn đánh lén của nắm đấm này.

Nhưng Bộ trưởng Cổ Ô lại không hề hay biết.

“Cẩn thận!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Lúc này, nắm đấm đã đánh đến phạm vi mười mét của Bộ trưởng Cổ Ô.

Nắm đấm do tà năng Cửu U ngưng tụ này, thời điểm đánh lén được chọn rất chuẩn.

May mắn là có Tống Thư Hàng lên tiếng nhắc nhở, Bộ trưởng phân bộ Cổ Ô bản thân cũng luôn duy trì cảnh giác.

Sau khi nắm đấm tà năng Cửu U đánh đến phạm vi mười mét, Bộ trưởng Cổ Ô đã ra tay.

“Hát!” Ông ta trầm giọng quát một tiếng, vung bảy cánh tay, nhắm thẳng vào nắm đấm tà năng Cửu U kia.

Trong lòng bàn tay mỗi cánh tay của Bộ trưởng Cổ Ô, đều có một lỗ tròn.

Lại có chất dịch nhầy màu xanh lục đen phun ra từ lỗ tròn.

Những chất dịch nhầy này có hiệu quả ăn mòn mạnh mẽ, sau khi va chạm với tà năng Cửu U Thế Giới, cả hai đều tan chảy.

Ngay cả nắm đấm do tà năng Cửu U ngưng tụ kia, dưới sự tấn công ăn mòn của chất dịch nhầy cũng không thể thoát khỏi.

Trong khoảng cách ngắn ngủi mười mét, nắm đấm do tà năng Cửu U ngưng tụ mà thành, đã bị ăn mòn đến chỉ còn kích thước bằng quả bóng đá.

Cuối cùng, bị Bộ trưởng Cổ Ô một cước đạp nát.

Cũng không biết bản thể của Bộ trưởng Cổ Ô là gì, chất dịch nhầy màu xanh lục đen có tính ăn mòn phun ra, là năng lực thiên phú của ông ta?

Hay là pháp thuật ông ta tu luyện ra sau này?

“Thư Hàng tiểu hữu, mau đi.

Ta có thể cảm nhận được đây chỉ là công kích thăm dò của tà năng Cửu U.

Đợt công kích tiếp theo chắc chắn sẽ không dễ đối phó như vậy.

Chúng ta vào trước, đưa Thông Nương và bọn họ ra ngoài.” Bộ trưởng Cổ Ô nói.

Ông ta có một dự cảm không lành.

Khi tiến vào phân bộ ngầm, ông ta đã cảm ứng được, ông ta không thể bay lượn dưới lòng đất phân bộ. 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Thành Một Gia Đình】250 phân bộ ngầm trung, có pháp thuật cấm không.

Nhưng là một Bộ trưởng phân bộ, trên người ông ta có mang một chiếc dây chuyền có biểu tượng Hội trưởng.

Chỉ cần mang chiếc dây chuyền này, cho dù trận pháp cấm không của phân bộ kích hoạt, ông ta vẫn có quyền hạn bay lượn trên không.

Hiện tại dây chuyền vẫn trên người ông ta, nhưng ông ta lại không thể bay.

Bộ trưởng Cổ Ô có chút lo lắng.

Bởi vì trong kim tự tháp, ngoài pháp thuật cấm không ra, còn có một bộ hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh.

Nếu như bộ hệ thống phòng ngự này đều rơi vào tay đối phương, bị kích hoạt, thì phiền phức sẽ lớn rồi.

May mắn là hệ thống phòng ngự, vẫn chưa bị kích hoạt.

Bộ trưởng Cổ Ô và Tống Thư Hàng thuận lợi tiến vào kim tự tháp, Bộ trưởng phân bộ hơi thở phào một hơi, nói: “Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta đến sảnh khách Thiên Tự số 33, Thông Nương và bọn họ chắc hẳn đang ở đó.” Sau khi tiến vào kim tự tháp, tà năng Cửu U Thế Giới càng lúc càng nồng đậm.

Trên mặt đất, tà năng Cửu U như dầu thô đã cao đến nửa người.

Bộ trưởng Cổ Ô đẩy lá chắn phòng ngự trên người mình đến cực hạn.

Ông ta dẫn đường phía trước, Tống Thư Hàng theo sát phía sau.

Trên người Tống Thư Hàng, Công Đức Kim Quang cụ hiện hóa bảo vệ cậu nghiêm ngặt, không kẽ hở, còn tốt hơn cả lá chắn.

“Đến, phía trước chính là sảnh khách Thiên Tự số 33.” Bộ trưởng Cổ Ô nói, ông ta có thể cảm ứng được, Thông Nương và bọn họ đang ở trong căn phòng này.

Kết giới của căn phòng đã bị ăn mòn hoàn toàn, hai người cũng không biết Thông Nương và bọn họ bên trong hiện tại thế nào rồi.

Hai người nhanh chóng lao về phía căn phòng đó......

Đang chạy thì đột nhiên, thân thể Bộ trưởng Cổ Ô biến mất.

“Thư Hàng cẩn thận, chỗ này có hố!

Chết tiệt, toàn bộ mặt đất kim tự tháp đều bị ăn mòn rồi......” Giọng Bộ trưởng Cổ Ô truyền ra từ dưới tà năng Cửu U như ‘dầu thô’.

Giọng nói càng lúc càng xa......

Cái hố này rất sâu.

Tống Thư Hàng: “......” Lúc này, Diệp Tư đề nghị: “Thư Hàng, sử dụng 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, khu tán tà năng Cửu U phía trước.

Nếu không bất cẩn, ngươi cũng sẽ rơi xuống hố.” Dưới ảnh hưởng của tà năng Cửu U nồng đậm, khả năng dò xét của tinh thần lực bị hạn chế.

Ngay cả Diệp Tư cũng không thể cảm ứng được trên mặt đất có hố động hay không.

Tống Thư Hàng nghe lời, vung quyền sử dụng 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Công Đức Chi Quang cụ hiện hóa trên người, hóa thành hình dáng một Kim Cương, phối hợp với cú vung quyền của cậu.

Phạm âm trận trận, trong hư không có Kim Liên huyễn hóa rồi huyễn diệt. 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 có hiệu quả phá tà mạnh mẽ.

Tà năng Cửu U phía trước Tống Thư Hàng, tạm thời bị quét sạch.

Không còn tà năng Cửu U che phủ, Tống Thư Hàng và Diệp Tư phát hiện, từ chỗ cậu đứng đến phòng của Diệp Tư và bọn họ, đoạn đường gần mười mét, đã hoàn toàn bị tà năng Cửu U ăn mòn.

Phía dưới toàn bộ là tà năng Cửu U nồng đậm, không nhìn rõ bóng dáng Bộ trưởng Cổ Ô đã rơi xuống.

“Cổ Ô Bộ trưởng, ông không sao chứ?” Tống Thư Hàng cất tiếng gọi.

“Ta không sao, ta sẽ lên nhanh nhất có thể.” Giọng Bộ trưởng Cổ Ô truyền lên từ độ sâu hơn hai mươi mét phía dưới: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi cứ cứu Thông Nương và bọn họ ra trước, sau đó chúng ta hội hợp ở cửa kim tự tháp.” “Ông tự mình cẩn thận.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Chương 977

Sau đó cậu lùi lại mấy bước, vận chuyển thân pháp tăng cấp 《Thiên Hành Kiện》 của 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, trong nháy mắt bộc phát tốc độ mạnh mẽ, vượt qua đoạn đường gần mười mét này, một đầu đâm thẳng vào căn phòng Thông Nương và bọn họ đang ở.

Cánh cửa gỗ vốn có, đã trở nên giòn mục nát dưới sự ăn mòn của tà năng Cửu U.

Tống Thư Hàng tùy tiện đâm một cái, liền trực tiếp xông vào căn phòng này.

Trong phòng, do kết giới đã bị phá vỡ, tà năng Cửu U tràn vào phòng, hiện đã cao đến nửa người.

Nữ yêu thân thể như nhện, bám chặt trên trần nhà, tránh né tà năng Cửu U.

Còn Thông Nương...... lại vẫn đang đứng ngây người trên mặt đất.

Thông Nương lúc này đã hiện ra nguyên hình, biến thành một cây hành lá xanh biếc mọc trên Ngộ Đạo Thạch.

“Thông Nương, ngươi không sao chứ?

Ngươi còn tỉnh táo không?” Nữ yêu lo lắng hỏi.

“Ta vẫn ổn, nhưng thân thể có chút không chịu sự khống chế.” Thông Nương uất ức nói.

Lúc này trên thân hành xanh biếc của cô ta, ẩn hiện một tia năng lượng đen kịt đang lưu chuyển.

Đây là đặc trưng của việc bị tà năng Cửu U Thế Giới ô nhiễm.

Trước đó, khi kết giới phòng bị phá, tà năng Cửu U tràn vào phòng, cô ta và nữ yêu chỉ có thể bị động bò lên cao.

Nhưng theo tà năng Cửu U càng dâng cao, nữ yêu vẫn có thể bám chặt trên trần nhà như một con nhện, Thông Nương lại không có bản lĩnh đó.

Cuối cùng, cô ta không cẩn thận, liền bị tà năng Cửu U xâm thực.

May mắn là rễ của cô ta cắm vào 'Ngộ Đạo Thạch'.

Ngộ Đạo Thạch này quả thật thần kỳ, ngay cả tà năng Cửu U cũng không thể xâm nhập vào.

Rễ của Thông Nương dưới sự bảo vệ của Ngộ Đạo Thạch, ý thức vẫn duy trì tỉnh táo, bình an vô sự.

Nhưng mà, thân thể của cô ta lại đã không còn chịu sự khống chế, đang di chuyển khắp nơi trong phòng.

"Sao Tống Thư Hàng vẫn chưa đến?" Thông Nương thầm nghĩ.

Đúng lúc cô ta đang nghĩ như vậy, cánh cửa phòng yếu ớt bị người ta đâm toạc.

Tống Thư Hàng lấp lánh kim quang, xông vào phòng, thuận thế lăn một vòng trên mặt đất, rồi đứng dậy.

"Yo, Thông Nương." Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay với Thông Nương trên mặt đất: "Ta đến cứu ngươi đây." Thông Nương lập tức nước mắt giàn giụa: "Thư Hàng, ngươi cuối cùng cũng đến rồi!" Từ khi quen biết Tống Thư Hàng đến giờ, đây là lần đầu tiên cô ta thấy Tống Thư Hàng cũng có lúc đẹp trai.

Chẳng hạn như vừa nãy, khi cậu đâm toạc cửa phòng rồi lăn vào, tư thế đặc biệt đẹp trai.

"Ngươi vẫn ổn chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

“Không được ổn lắm.” Đang nói chuyện, Thông Nương đã lao đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó...... cô ta vung nắm đấm nhỏ, tấn công tàn nhẫn vào bắp chân của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Thông Nương càng đánh càng hăng, giống như một võ sĩ Muay Thai đánh bao cát vậy, đánh trái, đánh phải, chỏ, thỉnh thoảng lại tung cú đá xoay.

Một lúc sau lại vòng ra sau lưng Tống Thư Hàng, tấn công mặt sau bắp chân.

Đánh một hồi, lại quay về phía trước, nhảy lên tấn công đầu gối Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng nhìn ra trạng thái Thông Nương không đúng.

“Ngươi bị tà năng Cửu U ô nhiễm rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Phải đó, phải đó, ngươi cuối cùng cũng nhìn ra rồi.

May mắn là rễ của ta có được bảo vệ, tà năng Cửu U không thể xâm nhập vào rễ của ta.

Mau nghĩ cách cứu ta đi.” Thông Nương vui vẻ đáp.

Trực diện tấn công Tống Thư Hàng, cô ta cảm thấy mình thật dễ thương.

Cô ta chưa bao giờ sảng khoái đánh bắp chân Tống Thư Hàng như vậy.

Đáng tiếc là cô ta hiện tại là hình thái yêu quái, chỉ là một cây hành nhỏ, ra quyền tấn công không có chút uy lực nào.

Nếu không thì, một bộ quyền liên hoàn như vậy xuống, ít nhất cũng có thể khiến bắp chân Tống Thư Hàng gãy xương!

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên, nhìn nữ yêu đang bám trên trần nhà, vẫy vẫy tay với đối phương: “Chào ngươi.” “Chào ngài, Thư Hàng tiên sinh.” Nữ yêu đáp.

Thật lòng mà nói, ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng bước vào, nàng có chút giật mình.

Ánh Công Đức Chi Quang cụ hiện hóa đó, thật sự chói mắt nàng.

Theo nàng được biết, trong giới tu chân hiện nay, những tồn tại có cấp độ Công Đức Chi Quang như vậy, không quá mười người.

Tuy nhiên, có được ánh Công Đức Chi Quang mạnh mẽ như vậy, khó trách Thông Nương lại kêu cậu đến cứu mạng.

Có lẽ, đối phương thật sự có thể an toàn cứu bọn họ ra ngoài.

“Hai ngươi đợi một chút, ta xử lý tà năng Cửu U ở đây trước.” Tống Thư Hàng nói.

Thủ đoạn cứu người của Thư Hàng, không phải là đưa Thông Nương và nữ yêu ra khỏi kim tự tháp.

Từ khi cậu tiến vào phân bộ ngầm 250 của【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Thành Một Gia Đình】, hạch tâm trong Tâm Khiếu đã rục rịch.

Liên Hoa của hạch tâm đã sớm khát khao không chịu nổi.

Hiện tại, Tống Thư Hàng xác nhận Thông Nương bình an vô sự xong, liền đồng ý yêu cầu ‘ăn uống’ của hạch tâm.

Sau khi được Tống Thư Hàng đồng ý, hạch tâm liền sốt ruột hình chiếu ‘Liên Hoa’ ra.

Thánh Khiết Liên Hoa hình chiếu ra từ ngực Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, mười mấy vạn sợi rễ nhỏ bắn ra từ Liên Hoa, đâm xuyên về các góc.

Chỉ trong hai giây, ‘tà năng Cửu U’ trong phòng đã biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Nhưng đối với hạch tâm mà nói, tà năng Cửu U trong phòng thậm chí còn không đáng gọi là món khai vị.

Mười mấy vạn sợi rễ trực tiếp xuyên thấu qua tường, tiến vào các vị trí khác nhau trong kim tự tháp, tham lam cướp đoạt thêm nhiều tà năng Cửu U hơn.

Tống Thư Hàng lại khẽ vỗ vỗ ngực mình: “Phân xuất một xúc tu, giải quyết tà năng Cửu U trong cơ thể Thông Nương trước.” Thông Nương hiện tại, đang phát động tấn công vào bắp chân còn lại của Tống Thư Hàng, đánh rất hăng say.

Nghe thấy lệnh của Tống Thư Hàng, trong hư không có một xúc tu trong suốt lượn một vòng, lập tức đâm vào cơ thể Thông Nương.

Khoảnh khắc tiếp theo, tà năng Cửu U trong cơ thể Thông Nương, nhanh chóng bị rút ra.

Sau đó...... cơ thể Thông Nương, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, héo rũ đi.

“Thư Hàng.” Thông Nương u oán nói: “Ngươi có phải đang thừa cơ báo thù ta không?” Tống Thư Hàng: “......” “Ngươi nghĩ nhiều rồi, ta việc gì phải báo thù ngươi?

Chỉ vì ngươi tấn công bắp chân ta thôi sao?” Tống Thư Hàng đáp: “Nói thật, công kích của ngươi vào bắp chân ta, ngay cả một sợi lông chân của ta cũng không làm tổn thương được.

Công kích của ngươi, thật sự không có giá trị để ta báo thù.” Thông Nương: “......” Thực ra, chủ yếu là vì thực lực của Thông Nương tương đối yếu, sau khi thân thể bị tà năng Cửu U xâm nhập, trong thời gian ngắn đã bị cải tạo và đồng hóa hoàn toàn.

Trước đó, phần hành lá của cô ta thực ra đã hoàn toàn bị ô nhiễm, trở thành trạng thái tương tự tà ma Cửu U.

Như vậy, khi rễ cây Liên Hoa cụ hiện hóa từ hạch tâm rút một cái trong cơ thể cô ta, rút đi tất cả tà năng Cửu U, thân thể Thông Nương mất đi toàn bộ năng lượng, tự nhiên liền héo rũ.

Vẫn là câu nói đó, may mắn là rễ của cô ta cắm sâu vào Ngộ Đạo Thạch, nếu không lần này cô ta chắc chắn sẽ xong đời.

Tống Thư Hàng cúi người xuống, chọc chọc vào thân thể héo rũ của Thông Nương: "Đã hoàn toàn khô héo rồi, Thông Nương, ngươi hiện tại cảm giác như thế nào?" "Thiếp thân cảm thấy mình có lẽ vẫn còn có thể cứu vãn một chút?" Thông Nương nói.

Thân thể nhanh chóng khô héo thật sự quá tàn khốc, cô ta trơ mắt nhìn phần hành lá của mình trong nháy mắt khô héo.

Điều này giống như một người bình thường, nhìn thân thể mình trong nháy mắt từ trạng thái trẻ trung biến thành tóc bạc trắng vậy.

"Tưới chút nước thử xem, xem có thể xanh tươi trở lại không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp Tư nói: "Ta cảm thấy không có hy vọng, hành lá của Thông Nương đã hoàn toàn mất đi sinh cơ, không cứu được nữa rồi." "Vậy thì, cắt bỏ đi vậy." Tống Thư Hàng nói.

"Đừng như vậy mà, hãy thử dùng một phát Trị Dũ Thuật cho ta xem.

Nói không chừng có thể cứu vãn lại được chứ?" Thông Nương vội vàng nói.

Điều cô ta lo lắng nhất chính là chuyện này, nếu phần hành lá bị cắt bỏ, muốn mọc lại sẽ mất rất lâu rất lâu thời gian.

Cắt đứt hoàn toàn phần hành lá khác với 【Lợi Thông Xuất Sao】(Lột vỏ hành), cái trước là cắt tận gốc, phải mọc lại từ đầu; cái sau là lột một lớp vỏ ngoài, không ảnh hưởng đến việc Thông Nương tiếp tục làm nũng.

“Được thôi, vậy thì dùng một phát Trị Dũ Thuật trước đã.” Tống Thư Hàng kích hoạt ‘Trị Dũ Thuật’ trên chiếc nhẫn cổ đồng, đặt lên người Thông Nương.

Ánh sáng Trị Dũ Thuật bao bọc lấy Thông Nương.

“Thật thoải mái~ có cảm giác rồi, hành lá đang phục hồi sinh cơ!” Thông Nương hạnh phúc nói, cô ta cảm thấy phần hành lá khô héo của mình, dường như có dấu hiệu hồi phục.

Khi ánh sáng Trị Dũ Thuật tiêu tán......

Tống Thư Hàng nhìn Thông Nương vẫn trong trạng thái khô héo: “Không được, vẫn là trạng thái khô héo.” “Đừng bỏ cuộc chứ!

Chắc chắn là Trị Dũ Thuật của ngươi quá yếu, đổi một pháp Trị Dũ Thuật mạnh hơn thử xem nào.” Thông Nương nói: “Ta vừa nãy thật sự cảm nhận được, hành lá của ta đang hồi phục.” “Vậy để ta thử xem.” Giọng Diệp Tư vang lên, sau đó, bàn tay nhỏ của nàng từ ngực Tống Thư Hàng chui ra, đặt lên người Thông Nương.

Một đạo pháp thuật trị liệu độc môn của Bích Thủy Các thượng cổ, rơi xuống người Thông Nương.

Lần này, Thông Nương cảm thấy toàn thân mình thoải mái như đang ngâm trong suối nước nóng vậy, cảm giác này, đơn giản là như muốn lên thiên đường rồi.

“Quả nhiên vẫn là Trị Dũ Thuật của Diệp Tư sư tỷ lợi hại, Tống Thư Hàng ngươi đúng là gà mờ, Trị Dũ Thuật quá tệ.” Thông Nương trong lúc hưởng thụ Trị Dũ Thuật của Diệp Tư, vẫn không quên châm chọc Tống Thư Hàng vài câu.

“Cẩn thận ta trực tiếp cắt bỏ hành lá của ngươi đó.” Tống Thư Hàng đe dọa.

Thông Nương quả quyết nhận thua: “Xin lỗi...... ta quá đắc ý quên mình rồi.” Nữ yêu trên trần nhà: “......” Sau khi Trị Dũ Thuật của Diệp Tư thi triển xong, bàn tay nhỏ liền rụt lại.

“A ha ha ha, ta cảm thấy mình tràn đầy sức sống, đã tái sinh!” Thông Nương cười lớn ha ha, tiếp đó, chân nhỏ của cô ta từ dưới đáy Ngộ Đạo Thạch mọc ra trở lại, đứng thẳng lên.

“Nhưng mà, hành lá của ngươi vẫn trong trạng thái khô héo, chẳng có chút dấu hiệu hồi phục nào.” Tống Thư Hàng chọc chọc vào phần hành lá của Thông Nương.

“Chắc chắn là ảo giác của ngươi.

Ta cảm thấy hành lá của ta đã tái sinh, ta toàn thân đều tràn đầy sức mạnh.” Nói xong, Thông Nương còn nhảy nhảy một chút, biểu thị trạng thái hiện tại của mình rất tốt.

Chương 978

Ngay lúc cô ta đang nhảy nhót...... phần hành lá khô héo trên Ngộ Đạo Thạch, rơi xuống rồi.

Rơi xuống rồi......

Bụp một tiếng, từ Ngộ Đạo Thạch rơi xuống, lăn trên mặt đất.

Thông Nương đơ ra.

Vẻ mặt ngơ ngác.

“Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười khoái trá: “Thà rằng ngay từ đầu đã để ta cắt bỏ đi còn hơn.” “Tại sao lại như vậy!” Thông Nương nhìn phần hành lá khô héo rơi trên mặt đất, thái thương cảm.

Lúc này, đầu Diệp Tư từ ngực Tống Thư Hàng chui ra, nhìn về phía Thông Nương.

Một lát sau......

“Ta hiểu rồi.” Diệp Tư nói: “Dưới Trị Dũ Thuật của ta, hành lá của Thông Nương đã mọc lại chồi non.

Giống như việc con người thay răng vậy.

Chồi non mới mọc ra, liền đẩy cái hành lá cũ đi.” Tống Thư Hàng nghe vậy, cầm Ngộ Đạo Thạch lên xem xét kỹ lưỡng.

Quả nhiên...... trên đỉnh Ngộ Đạo Thạch, có một điểm chồi non xanh đang nhú lên.

Đây cũng là lý do Thông Nương cảm thấy ‘tái sinh’, thân thể ‘tràn đầy sức sống’ trở lại.

Không phải thân thể khô héo của cô ta phục hồi, mà là bản năng của cô ta đã từ bỏ phần hành lá cũ khô héo, mọc chồi mới.

Thông Nương: "......" "Ha ha ha ha." Tống Thư Hàng lại không nhịn được cười phá lên.

"Đáng ghét, ngươi còn cười à?

Nếu không phải vì ngươi, ta cũng sẽ không trốn vào kim tự tháp này.

Nếu ta không trốn vào đây, sẽ không bị tà năng Cửu U xâm thực, hành lá của ta cũng sẽ không chết thêm một lần nữa." Thông Nương nghiến răng nghiến lợi nói.

"Vậy là, trách ta sao?" Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, cậu mở Túi Thu Nhỏ Một Thốn: "Chào mừng trở lại, Thông Nương." "Tự do của ta~~" Thông Nương phát ra một tiếng kêu bi ai.

Sau đó...... tự do của cô ta cùng với Ngộ Đạo Thạch, bị Tống Thư Hàng nhét vào Túi Thu Nhỏ Một Thốn.

Sau khi xử lý xong Thông Nương, Tống Thư Hàng khẽ cảm ứng một chút hạch tâm trong Tâm Khiếu.

Liên Hoa vẫn đang không ngừng hấp thu tà năng Cửu U, độ thuần khiết của tà năng Cửu U hấp thu lần này, sánh ngang với con hung thú tà năng ở 'Dao Trì Thiên Giới' kia.

Nếu hấp thu toàn bộ tà năng Cửu U trong kim tự tháp, thế giới hạch tâm trong cơ thể cậu, chắc hẳn lại có thể mở rộng thêm một chút nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tiếp đó, cậu ngẩng đầu lên, nhìn con nữ yêu vẫn đang bám trên trần nhà.

"Đạo hữu, tà năng Cửu U trong phòng đã bị ta tịnh hóa rồi, ngươi có thể xuống được rồi.” Tống Thư Hàng cất tiếng nói.

“Đã an toàn rồi sao?” Con nữ yêu đó hỏi.

“Xác định.” Tống Thư Hàng đáp.

Con nữ yêu đó lúc này mới từ trần nhà rơi xuống: “Cảm ơn.” “Không có gì, tiện tay thôi mà.” Tống Thư Hàng cười nói: “Ta cũng phải cảm ơn ngươi, đã giúp ta chăm sóc Thông Nương.” Đang nói chuyện, Thông Nương lại từ Túi Thu Nhỏ Một Thốn chui ra cái chồi non nhỏ của mình, nói: “À đúng rồi, Tống Thư Hàng.

Trên người ngươi còn hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ dư không?” “Hạt sen ngươi chẳng phải đã ăn một lần rồi sao?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Không phải ta muốn, ta chỉ là giúp nàng ấy hỏi thôi.” Thông Nương nói.

Nữ yêu cảm kích nhìn Thông Nương, nói: “Thư Hàng đạo hữu, người muốn hạt sen là ta.

Nếu trên người ngươi còn hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’ dư thừa, có thể bán cho ta một viên được không?” Tống Thư Hàng tò mò nhìn nữ yêu: “Ta có thể cảm ứng được, sinh cơ trên người ngươi rất dồi dào mà, tại sao lại cần hạt sen?” “Thực ra, ta muốn cầu một viên hạt sen cho một người bạn tốt của ta.

Nàng ấy là một con tước yêu.

Cảnh giới của nàng ấy mãi không đột phá, hiện giờ đã không còn nhiều tuổi thọ.” Nữ yêu thở dài nói.

Tống Thư Hàng nhướng mày, tước yêu?

Tuổi thọ không còn nhiều?

Thật trùng hợp, con tước yêu Tiểu Thải mà cậu cứu từ tay kẻ bắt yêu, đồng dạng cũng là tuổi thọ không còn nhiều.

“Người bạn tước yêu của ngươi, tên là Tiểu Thải đúng không?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Hả?

Thư Hàng đạo hữu ngươi nhận thức Tiểu Thải sao?” Nữ yêu kinh ngạc nói.

“Nói sao nhỉ, từng có duyên gặp mặt một lần thôi.” Tống Thư Hàng nói: “Hạt sen Quân Tử Kim Liên của ta, quả thật có dư.

Nhưng mà, ngươi định dùng cái gì để đổi?” “Nếu Thư Hàng đạo hữu nguyện ý giao hoán, ta nguyện ý dốc hết tất cả bộ sưu tập và bảo vật của ta.

Ta có thể đưa Thư Hàng đạo hữu đến kho báu của ta, tất cả đều có thể giao cho ngươi.” Nữ yêu kiên định nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Con tước yêu Tiểu Thải ngốc nghếch kia, lại có được một người bạn như vậy...... chim ngốc cũng có phúc ngốc của mình vậy.

“Thành giao, nhưng mà...... ta không cần tất cả bảo tàng và bộ sưu tập của ngươi.

Chúng ta cứ giao dịch công bằng là được.” Tống Thư Hàng cười chỉ vào nữ yêu: “Ta có thể cảm giác được, trên người ngươi có một bảo vật, rất thu hút ta.” “Trên người ta có bảo vật?” Nữ yêu tò mò đưa tay, moi trong lòng ra.

Sau đó, nàng moi ra một viên hạt vàng.

Đây chính là viên châu vàng mà Tước Yêu Tiểu Thải trước khi chia tay đã đưa cho nàng và Thông Nương mỗi người một viên.

Lúc này, đầu Diệp Tư từ vai Tống Thư Hàng chui ra, nàng nhìn lướt qua viên châu vàng rồi dùng ý thức truyền âm cho Tống Thư Hàng: “Xá Lợi Tử!” Đây là Xá Lợi Tử được ngưng tụ khi cao tăng đắc đạo tọa hóa, do công đức, đại trí tuệ, đại từ bi lớn lúc sinh thời của họ.

Vật này rất hiếm có, không phải mỗi vị cao tăng tọa hóa đều có thể ngưng tụ ra Xá Lợi Tử, tỉ lệ rất thấp.

Tống Thư Hàng gật đầu, lại nói với nữ yêu: “Vật này, tên là Xá Lợi Tử, là bảo vật khá khó kiếm.

Vậy nên, ngươi có nguyện ý giao hoán với ta không?” “Tự nhiên nguyện ý!” Nữ yêu sốt ruột đưa Xá Lợi Tử cho Tống Thư Hàng.

“Thành giao.” Tống Thư Hàng nhận lấy Xá Lợi Tử xong, lại lấy ra một viên hạt sen ‘Quân Tử Kim Liên’, giao cho nữ yêu.

Nữ yêu vui mừng khôn xiết, nàng cũng không ngờ hạt sen Quân Tử Kim Liên lại dễ dàng có được đến vậy.

“Cảm ơn ngươi, Thư Hàng đạo hữu.” Nữ yêu cảm kích nói.

“Không cần khách khí, chúng ta chỉ là giao dịch công bằng thôi.” Tống Thư Hàng cười nói, vừa dứt lời cậu đưa tay tung Xá Lợi Tử lên không.

Người que nửa người nửa rắn bám trên người cậu, lại chủ động đưa tay tiếp lấy Xá Lợi Tử.

Vừa nãy...... thứ khiến Tống Thư Hàng cảm ứng được 【bảo vật】 từ trên người nữ yêu, chính là ánh Công Đức Chi Quang trên người nàng.

Dường như giữa Xá Lợi Tử và ánh Công Đức Chi Quang của Tống Thư Hàng, đã sản sinh một loại lực hấp dẫn lẫn nhau.

Thế là, sau khi có được Xá Lợi Tử, Tống Thư Hàng liền thử để nó dung nhập vào Công Đức Chi Quang, xem có gây ra dị biến gì cho Công Đức Chi Quang của bản thân không.

Công Đức Chi Quang của người que, sau khi nhận được Xá Lợi Tử, đã làm một động tác khiến Tống Thư Hàng không ngờ tới.

Nó kẹp Xá Lợi Tử, ấn vào khuôn mặt tròn tròn của mình.

Cạch, Xá Lợi Tử khảm vào má trái của người que, nhìn qua cứ như là mắt trái của nó vậy.

Tống Thư Hàng: "......" Mặc dù ánh sáng công đức của cậu ấy và 【Xá Lợi Tử】 đã tạo ra cộng hưởng, nhưng việc hiện hóa ra người lửa nửa người nửa rắn, rồi trực tiếp gắn 'Xá Lợi Tử' lên mặt làm nhãn cầu, cảnh tượng này thật quá quái dị.

Sau khi gắn đôi mắt Xá Lợi Tử, người lửa nửa rắn quay đầu qua lại, dường như đang thích nghi với cơ quan mới của mình.

Con mắt trái mới gắn lấp lánh sáng, cũng không biết có công năng đặc biệt gì không.

Không biết có phải ảo giác không, nhưng sau khi ánh sáng công đức người lửa gắn mắt trái, cậu ta dường như trở nên sống động hơn rất nhiều.

Diệp Tư: "Ánh sáng công đức của cậu đúng là độc đáo. .....Nhưng mà, sau khi gắn Xá Lợi Tử, cậu ta còn có thể quay về cơ thể cậu không?" Dù sao con mắt này cũng là được lắp đặt sau đó, khi ánh sáng công đức người lửa co rút lại vào cơ thể Tống Thư Hàng, liệu con mắt trái này có rơi ra không?

Tống Thư Hàng: "Chắc sẽ không đâu, tôi có thể cảm nhận được con mắt trái này đã dung hợp làm một với người lửa rồi." Nói đoạn, cậu thử ra lệnh cho ánh sáng công đức người lửa.

Ánh sáng công đức người lửa 'vụt' một tiếng co rút lại vào cơ thể cậu, rồi lại ‘vụt’ một tiếng xuất hiện trở lại.

Con mắt trái mới gắn vẫn lấp lánh sáng, không hề có trở ngại.

“Cũng thú vị đấy.” Diệp Tư nói.

“Đáng tiếc, chỉ có một con mắt trái, nhìn hơi khó chịu.” Tống Thư Hàng nói, điều này khiến người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhìn thấy sẽ rất khó chịu, hận không thể gắn thêm một con mắt phải cho người lửa.

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa nghĩ như vậy...... người lửa trên đầu đột nhiên động đậy.

Cánh tay hình cây côn tròn của cậu ta linh hoạt chui vào lòng Tống Thư Hàng, mò vào cái túi rút gọn một tấc.

Khoảnh khắc tiếp theo, Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương bị lôi ra.

“Làm gì thế, làm gì thế!” Thông Nương hoảng hốt kêu to.

Chỉ thấy ánh sáng công đức người lửa, giơ Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương lên, không chút do dự mà vỗ vào mặt mình.

Hóa ra tên này...... không phải là muốn gắn Ngộ Đạo Thạch lên làm mắt phải đấy chứ?

Đùa gì vậy!

Mắt trái là Xá Lợi Tử nhỏ như hạt châu, mắt phải nếu gắn Ngộ Đạo Thạch to bằng nắm đấm thì chẳng phải thành mắt to mắt nhỏ sao.

Người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhìn thấy sẽ càng khó chịu hơn đó.

Chương 979

Hơn nữa......

Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương gắn liền với nhau, nếu gắn Ngộ Đạo Thạch lên thì Thông Nương phải làm sao?

Mắt phải ký túc Thông Nương?

Rồi Thông Nương, cái củ hành nhỏ, sẽ mọc ra từ mắt phải ư?

Phong cách này thật quá quỷ súc (ghê rợn).

“Mau dừng lại.” Tống Thư Hàng nói: “Đừng có gắn cả cục đá lên, quá dọa người.” Ánh sáng công đức người lửa dừng lại.

Thông Nương thở phào nhẹ nhõm.

Thật đáng sợ, nàng suýt chút nữa đã bị gắn vào mặt người lửa, biến thành nhãn cầu mắt phải rồi.

Tuy nhiên, Thông Nương vừa mới thở phào được một nửa, một cánh tay khác của ánh sáng công đức người lửa vươn tới, đào vào vị trí củ hành nhỏ của Thông Nương.

Không biết cậu ta đào ra bằng cách nào, một viên ‘Xá Lợi Tử’ lấp lánh sáng đã bị người lửa đào ra từ trên người Thông Nương.

Tống Thư Hàng vẫn luôn nghi ngờ Thông Nương có phải tự mang theo một không gian tùy thân không.

Bởi vì mỗi lần Thông Nương biến thành hình người, trên người có thể giấu rất nhiều thứ, rồi khi nàng biến thành củ hành, những thứ giấu đi đó cũng không rơi ra.

Hơn nữa, cho dù củ hành của Thông Nương đều bị cắt đi, nhưng những thứ giấu trên người khi ở trạng thái hình người vẫn không rơi

ra.

Giống như bây giờ, củ hành của Thông Nương đã héo rũ, cả cơ thể đều co lại trong ‘Ngộ Đạo Thạch’.

Nhưng trên người nàng, vậy mà còn giấu một viên ‘Xá Lợi Tử’, ai có thể nói cho cậu biết, viên Xá Lợi Tử này giấu ở chỗ nào vậy?

Tổng không thể nào giấu trong Ngộ Đạo Thạch được chứ?

“Tôi, đây là đồ của tôi!” Thông Nương kêu to, nàng duỗi hai bàn tay nhỏ như tăm tre, dùng sức ôm chặt ‘Xá Lợi Tử’, tranh giành với ánh sáng công đức người lửa.

Khoảnh khắc này, Thông Nương bộc phát ra sức mạnh cường đại, nắm chặt lấy Xá Lợi Tử của mình.

Đừng coi thường nàng nhé, nàng là đại yêu có ba trăm năm tu vi đó!

Đáng tiếc, giác ngộ không đại biểu cho sức mạnh.

Cuối cùng......

Thông Nương vẫn nắm chặt Xá Lợi Tử, bị người lửa cùng với Xá Lợi Tử ấn vào mặt mình.

Ánh sáng công đức người lửa không có thần trí, cậu ta chỉ nhận được một ý niệm của Tống Thư Hàng, muốn tìm một ‘mắt phải’ thích hợp để khảm vào mắt phải của mình.

Chỉ cần gắn viên ‘Xá Lợi Tử’ thứ hai này lên mặt là được, còn việc trên viên Xá Lợi Tử này có dính một Thông Nương hay không, thì không phải là chuyện mà cậu ta có thể suy nghĩ.

“Dừng, dừng, dừng.” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

Người lửa dừng động tác của mình.

Và Thông Nương, cuối cùng cũng giữ được Xá Lợi Tử của mình.

Nàng cẩn thận nhìn ánh mắt của người lửa đang giữ nguyên động tác, ôm chặt Xá Lợi Tử của mình hơn.

Tống Thư Hàng nhìn động tác của nàng, cười nói: “Yên tâm đi, Thông Nương.

Tôi còn chưa đến mức phải đi cướp báu vật của cô đâu, viên Xá Lợi Tử này cô tự giữ cẩn thận đi. .....Sau này người lửa cũng sẽ không cướp của cô nữa đâu.” Thông Nương ôm Xá Lợi Tử, rơi vào trầm tư.

Một lát sau, nàng đột nhiên cắn răng một cái, đưa Xá Lợi Tử lên: “Giao dịch.” “Giao dịch?” Tống Thư Hàng cười hỏi: “Cô muốn cái gì?

Cũng muốn hạt sen à?” “Hạt sen Quân Tử Kim Liên tôi đã dùng rồi. .....Không cần nữa.

Cho nên, tôi muốn đổi một thứ khác.

Nước suối Hoạt Tuyền của cậu.

Tôi muốn hai phần.” Thông Nương nghiêm túc nói.

Nàng vẫn luôn ở cùng Tống Thư Hàng, cho nên biết Tống Thư Hàng ngoài hạt sen có thể tăng thọ năm mươi năm, còn có một loại nước suối Hoạt Tuyền có thể cộng dồn công năng với hạt sen, cũng có thể tăng thọ năm mươi năm.

Hơn nữa, mùi vị còn rất ngon.

“Ơ?

Nước suối Hoạt Tuyền, cô không đi uống à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Trước đó tôi không phải đã đưa cô đến hòn đảo nhỏ hạt nhân đó sao? ‘Hoạt Tuyền’ trên đảo đó lẽ nào cô không nhìn thấy?” Động tác đưa Xá Lợi Tử của Thông Nương lập tức cứng đờ.

Nửa ngày sau.

“Suối nước đó, chính là Hoạt Tuyền sao?” Thông Nương trợn tròn mắt hỏi.

“Ừ, đó chính là Hoạt Tuyền.” Tống Thư Hàng khẳng định.

“Á á á á á!” Thông Nương kêu to.

Nếu sớm biết đó là Hoạt Tuyền có thể tăng thọ năm mươi năm, nàng lúc đó chắc chắn sẽ nhảy xuống, uống cho đã đời!

“Vì cô không uống, vậy thì giao dịch thành công.” Tống Thư Hàng cười nói, cậu nhận viên Xá Lợi Tử thứ hai từ tay Thông Nương.

Sau đó, cậu tìm hai chiếc cốc dùng một lần trong phòng khách, đưa tay vuốt qua trên cốc.

Hai phần ‘Hoạt Tuyền’ đã được giao cho Thông Nương.

Thông Nương nước mắt lưng tròng, nhận lấy nước suối Hoạt Tuyền.

Nàng đưa một phần trong số đó cho nữ yêu: “Phần này xin hãy giúp tôi chuyển giao cho Tiểu Thải nhé. .....Dù sao Xá Lợi Tử vốn dĩ là do nó giao cho chúng ta.

Giống như hạt sen Quân Tử Kim Liên, nó cũng có thể tăng thọ năm mươi năm.

Hai loại có thể cộng dồn hiệu quả, như vậy, Tiểu Thải có thể tăng thọ một trăm năm.” “Cảm ơn cô, Thông Nương.” Nữ yêu mừng rỡ nhận lấy nước suối Hoạt Tuyền.

Một trăm năm thời gian, tuyệt đối đủ để Tiểu Thải lại đột phá cảnh giới rồi!

Còn một phần Hoạt Tuyền khác, Thông Nương một hơi uống cạn.

Chính xác hơn là khi ở trạng thái bản thể, nàng đã hấp thu nó theo cách của thực vật.

Sau khi hấp thu Hoạt Tuyền, củ hành của Thông Nương, mơ hồ lại mọc thêm một chút.

Trên Ngộ Đạo Thạch, đã nhú ra một chóp hành lá xanh biếc cỡ móng tay.

Thấy vậy, Thông Nương lập tức đại hỉ trong lòng, nàng vui vẻ hô hoán: “Thư Hàng.” Tống Thư Hàng: “Ừ?” “Xin hãy trồng tôi lên hòn đảo nhỏ đó đi!

Tôi cảm thấy hòn đảo đó rất thích hợp để trở thành nhà mới của tôi, tôi tin tôi sẽ rất thích nó.” Thông Nương nghiêm túc nói.

“Bây giờ không được.” Tống Thư Hàng cười nói: “Trước khi giải quyết vấn đề đường hầm trên hòn đảo nhỏ đó, tôi sẽ không trồng cô ở đó nữa.” Thông Nương: “......” Im lặng một lát sau.

Thông Nương giận dỗi mở túi rút gọn một tấc của Tống Thư Hàng, nhảy vào trong.

Cái túi nhỏ này đã trở thành nhà của Thông Nương rồi.

Không cần Tống Thư Hàng giúp đỡ, nàng đã sớm biết cách mở và đóng nó.

Thông Nương cảm thấy mình gần đây nên bế quan, tu luyện thật tốt.

Ngoài ra, nàng bây giờ rất giận, quyết định không nói chuyện với Tống Thư Hàng nữa. . ...

Nữ yêu bên cạnh chớp chớp mắt, cô ấy có chút không hiểu mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Thông Nương.

Ban đầu cô ấy còn tưởng giữa Thông Nương và Tống Thư Hàng là mối tình cấm kỵ giữa yêu và người.

Bây giờ nhìn lại, căn bản không phải chuyện như vậy.

Nói thật, cô ấy cảm thấy Tống Thư Hàng và Thông Nương giống mối quan hệ giữa chủ nhân và thú cưng hơn?

Tống Thư Hàng cười đưa túi rút gọn một tấc trở lại.

Sau đó, cậu tung tay một cái, ném viên Xá Lợi Tử thứ hai lên, ném cho ánh sáng công đức người lửa.

Ánh sáng công đức người lửa nhận lấy Xá Lợi Tử xong, liền như trước đó, 'chát' một tiếng, vỗ Xá Lợi Tử lên mặt mình, biến thành mắt phải của cậu ta.

Hai viên Xá Lợi Tử cùng xuất phát từ một nguồn, kích thước cũng tương tự nhau, sau khi gắn lên đầu người lửa, lại bất ngờ vô cùng phù hợp.

"Rất tốt, nhìn thuận mắt hơn rất nhiều so với trạng thái người lửa ban đầu." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ít nhất nhìn vào, thì giống người hơn......

ừm, người tuyết.

Người lửa lại lắc lắc đầu.

Trong quá trình lắc, mắt phải cũng dung hợp làm một với cơ thể cậu ta.

Khi cả hai con mắt đều dung hợp với ánh sáng công đức người lửa, sự biến đổi trên người lửa càng rõ ràng hơn.

Từ bên trong Xá Lợi Tử, có một loại năng lượng được phóng thích ra.

Mơ hồ, Thư Hàng dường như nghe thấy, có một vị cao tăng đang niệm kinh văn bên tai cậu.

Trong âm thanh đó, ẩn chứa đại từ bi, đại công đức. .....

Cùng với việc Xá Lợi Tử được người lửa dung hợp, cuối cùng, loại từ bi và công đức này đã dung nhập vào người Tống Thư Hàng.

Lực lượng công đức của Tống Thư Hàng, sau khi vô tình siêu độ vị mỹ nhân lệ chí ở 'Dao Trì Thiên Giới', đã tăng lên đến điểm giới hạn, ánh sáng công đức hóa thành hình dạng người lửa.

Và lúc này, cùng với lực lượng công đức trong Xá Lợi Tử, đổ vào người Tống Thư Hàng, người lửa phía sau lại phát sinh biến đổi.

Ánh sáng công đức chảy ra từ Xá Lợi Tử, trước hết hóa thành từng sợi tơ vàng, rơi trên đầu người lửa, biến thành một mái tóc dài.

Mái tóc dài vàng óng bồng bềnh, khiến người lửa nửa rắn trông thêm phần thanh thoát.

Chương 980

Tiếp theo sự biến đổi là đôi mắt.

Ban đầu chỉ là hai hạt Xá Lợi Tử tròn trịa, lúc này lại kéo dài ra.

Cuối cùng, đôi mắt do hai hạt Xá Lợi Tử hóa thành, kéo dài thành một đôi mắt phượng đơn rất đẹp. .....

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận toàn bộ quá trình biến đổi của ánh sáng công đức người lửa. 【Quả nhiên, giống như chúng ta đã đoán trước đó.

Người lửa hiện hóa từ ánh sáng công đức trước đây, vẫn chưa ở trạng thái hoàn chỉnh.

Đợi công đức của tôi tiếp tục tích lũy, cậu ta sẽ lại phát sinh biến đổi!】 Tống Thư Hàng trao đổi trong lòng với Diệp Tư.

Thư Hàng rất mong đợi hình thái hoàn chỉnh của người lửa, nếu cậu ta có thể biến hóa ra khuôn mặt và đôi tay chi tiết, cộng thêm Diệp Tư, thì thuật 'ba đầu sáu tay' của Tống Thư Hàng sẽ viên mãn. 【Ừm.】 Diệp Tư đáp lại.

Đồng thời, cô ấy nhìn người lửa công đức đang trong trạng thái tiến hóa, suy tư.

Cô ấy cảm thấy đôi mắt của người lửa công đức hơi hướng nữ tính, thêm mái tóc dài bồng bềnh đó...... người lửa công đức của Tống Thư Hàng sẽ không biến thành một cô gái chứ? 【Thư Hàng, hay là cậu thử hình dung lại 'hình thái rồng' trong đầu mình xem sao?】 Diệp Tư nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nghe vậy, nghi hoặc hỏi: 【Sao vậy?

Lẽ nào người lửa có vấn đề gì à?】 【Ánh sáng công đức người lửa của cậu, có xu hướng biến thành cô gái.

Nếu cậu không làm gì đó, cuối cùng cậu ta có thể biến thành một mỹ nữ rắn.】Diệp Tư nhắc nhở.

Hơn nữa, không biết tại sao, khi nhìn thấy đôi mắt phượng đơn dài mảnh này, trong lòng cô ấy lại vô cớ cảm thấy hoảng loạn. .....

Tống Thư Hàng: “......” Tại sao ánh sáng công đức của mình lại biến thành mỹ nữ rắn chứ, rõ ràng cậu ấy vẫn luôn khát vọng ánh sáng công đức hình thái rồng vàng cơ mà.

Khoan đã. .....Chẳng lẽ là vì mấy ngày trước, mình rảnh rỗi không có việc gì làm, bèn muốn ôn lại tuổi thơ, lén xem mấy tập《Hồ Lô Oa》sao?

Rồi bị ‘Thanh Xà Tinh’ phản diện lớn trong đó ảnh hưởng, ánh sáng công đức liền biến thành mỹ nữ rắn ư?

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, đôi mắt của người lửa công đức đã biến hóa hoàn thành.

Đôi mắt phượng đơn dài mảnh sống động như thật, ở khóe mắt phải, khẽ hiện lên một chấm tròn nhỏ màu vàng như trang sức.

Không, đây không phải là chấm tròn trang sức. .....Đây chắc là một nốt ruồi lệ chí.

Vì ánh sáng công đức toàn là màu vàng, nên nốt ruồi lệ chí này cũng biến thành chấm vàng nhỏ.

Lần này, Diệp Tư trong lòng càng thêm bất an.

Nhìn đôi mắt phượng đơn dài mảnh và nốt ruồi lệ chí ở khóe mắt này, khiến cô ấy lập tức nghĩ đến một người.

Rồi, cô ấy cảm thấy rất khó chịu.

“Là cô ấy!” Diệp Tư cất tiếng nói.

“Ai?” Tống Thư Hàng nhất thời còn chưa phản ứng kịp.

Diệp Tư nói: 【Thư Hàng, cậu còn nhớ khi ở Dao Trì Thiên Giới, chúng ta gặp vị mỹ nhân lệ chí đó không?

Cậu hãy nhìn kỹ xem, đôi mắt hiện hóa từ ánh sáng công đức của cậu, có phải giống hệt đôi mắt của vị mỹ nhân lệ chí đó lúc bấy giờ không!】 Tống Thư Hàng xoay người lại, điều khiển người lửa công đức đứng đối diện với cậu.

Cậu ấy cẩn thận đánh giá đôi mắt dị biến của người lửa.

Đúng như Diệp Tư đã nói, đôi mắt phượng đơn này, vô cùng giống với đôi mắt của vị mỹ nhân lệ chí đội phượng quan, mặc phượng bào mà cậu đã gặp ở Dao Trì Thiên Giới lúc bấy giờ.

Thậm chí có thể nói là giống hệt.

Tống Thư Hàng vô thức nói: “Người lửa công đức, sẽ không biến thành dáng vẻ của vị đó chứ?” “Đừng mà, tôi nhìn thấy vị mỹ nhân lệ chí đó là thấy áp lực lắm rồi.” Diệp Tư kêu lên.

Nhưng lời cô ấy vừa dứt, lực lượng công đức không ngừng truyền đến từ Xá Lợi Tử, đổ vào người lửa công đức.

Khoảnh khắc tiếp theo, người lửa công đức bắt đầu diễn hóa các ngũ quan khác.

Mũi nhỏ nhắn, đôi môi đầy đặn.

Lần biến đổi này cực nhanh. .....

Vài hơi thở sau, khuôn mặt của người lửa công đức, đã hoàn toàn biến thành dáng vẻ của mỹ nhân lệ chí.

Ngoại trừ vẻ mặt không biểu cảm, khuôn mặt được tạo thành từ ánh sáng công đức màu vàng, thì khuôn mặt của người lửa công đức đã hoàn toàn giống với mỹ nhân lệ chí.

Tống Thư Hàng: “Phụt ~~ thật sự biến thành dáng vẻ của cô ấy!” Diệp Tư: “......” “Nhưng mà, tại sao lại biến thành dáng vẻ này chứ?” Tống Thư Hàng trong lòng thắc mắc.

Giữa mình và vị mỹ nhân lệ chí đó, không có liên quan gì nhiều nhỉ.

Chẳng lẽ là vì mình lúc đó đã siêu độ vị mỹ nhân lệ chí đó sao?

Cho nên, khi cô ấy tiêu tán, liền để lại dấu vết trong ánh sáng công đức vàng của mình?

Rồi khi ánh sáng công đức hiện hóa, liền hóa ra dáng vẻ của cô ấy ư?

Diệp Tư thở dài một hơi.

Đối diện với khuôn mặt giống hệt mỹ nhân lệ chí này, cô ấy cảm thấy áp lực như núi, bản năng muốn tránh né chủ nhân của khuôn mặt này.

“Nói thật, trước đây tôi thật sự nợ cô ấy rất nhiều tiền sao?

Nếu không tại sao tôi vừa nhìn thấy cô ấy, liền cảm thấy đặc biệt khó chịu,” Diệp Tư co rúc trong cơ thể Tống Thư Hàng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của mỹ nhân lệ chí do ánh sáng công đức hóa thành.

Càng nhìn, cô ấy càng hoảng sợ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp: 【Thật ra. .....tôi vẫn luôn đoán, có lẽ Diệp Tư cô và vị ‘Trình Lâm tiên tử’ mà mỹ nhân lệ chí nhắc đến có liên quan.

Mà Trình Lâm tiên tử, lại nợ vị mỹ nhân lệ chí này rất nhiều ‘nợ’.

Điều này dẫn đến việc Diệp Tư cô khi nhìn thấy mỹ nhân lệ chí, sẽ cảm thấy hoảng loạn.】 Diệp Tư tò mò hỏi: 【Tôi và Trình Lâm tiên tử có liên quan?】 Tống Thư Hàng: 【Cô còn nhớ chuyện sau khi

Bích Thủy Các bị diệt vong không. .....Lúc đó, linh quỷ gia truyền của Diệp Tư cô đột nhiên hiện thân, thông qua phương thức đặc biệt, đã 'trọng sinh' cô trở lại.】【Khoan đã, ý của cậu là. .....linh quỷ gia truyền của tôi chính là Trình Lâm tiên tử?】Diệp Tư cau mày nói.【Không nhất định chính là Trình Lâm tiên tử, nhưng linh quỷ gia truyền của cô, hẳn là có quan hệ với Trình Lâm tiên tử.】Tống Thư Hàng nói.

Giả sử linh quỷ gia truyền của Diệp Tư sư tỷ có liên quan đến Trình Lâm tiên tử, thì rất nhiều chuyện có thể liên kết lại.

Sự diệt vong của Bích Thủy Các, không thể tách rời khỏi Thiên Đình viễn cổ.

Cuối cùng. .....có người đã dùng thần binh Kiếp Tiên của Thiên Đình viễn cổ, để tế tự Bích Thủy Các bị hủy diệt.

Hiện tại những mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên này, vẫn còn trong tay Bạch Tôn Giả, bị Bạch tiền bối luyện thành một quả cầu.

Và sự diệt vong của Thiên Đình viễn cổ, lại không thể tách rời khỏi Trình Lâm tiên tử.

Như vậy, rất có khả năng là Trình Lâm tiên tử vì muốn báo thù Thiên Đình, âm thầm mưu tính, cuối cùng khiến Thiên Đình viễn cổ sụp đổ. .....

Chỉ là, Tống Thư Hàng hiện tại còn chưa gặp Trình Lâm tiên tử, cũng không dám khẳng định.

Mấy ngày trước, cậu đã nhờ Bạch Tôn Giả miêu tả lại dáng vẻ của 'Trình Lâm tiên tử' một lượt.

Thông qua miêu tả của Bạch tiền bối, cậu càng ngày càng cảm thấy, Trình Lâm tiên tử và vị linh quỷ gia truyền của Diệp Tư trong hình ảnh mà Sở các chủ cho cậu xem, rất giống nhau.

Sau đó, Bạch Tôn Giả còn hứa sẽ gửi cho Tống Thư Hàng một bức họa ‘Trình Lâm tiên tử’.

Nhưng Bạch tiền bối mấy ngày nay dường như rất bận, vẫn chưa gửi bức họa qua. 【Đợi mấy ngày nữa, Bạch tiền bối dẫn chúng ta đến tranh đoạt Động phủ của ‘Trường Sinh Giả Trình Lâm’ xong, liền có thể xác định mối quan hệ giữa Diệp Tư cô và Trình Lâm.】 Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, sự biến đổi của ánh sáng công đức đã hoàn tất triệt để.

Phần thân trên của người lửa ban đầu, lúc này đã hoàn toàn biến đổi thành dáng vẻ của nữ tử lệ chí.

Phượng quan, phượng bào. .....y như dáng vẻ của cô ấy mà cậu đã thấy ở Dao Trì Thiên Giới lúc bấy giờ.

Sống động như thật, giống như mỹ nhân lệ chí tái sinh vậy.

“Nói thật. .....cô ấy sẽ không có thần trí chứ?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra nói.

Diệp Tư nói: “Ngàn vạn lần đừng. .....Nhìn thấy khuôn mặt của cô ấy, tôi liền cảm thấy rất áp lực.

Nếu cô ấy còn có ý thức, thì tôi phải tránh né cô ấy rồi.” Lúc này, hình thái ánh sáng công đức đã ổn định lại.

Hiện tại phần thân trên là dáng vẻ mỹ nhân lệ chí màu vàng, phần thân dưới thì là hình rắn.

Ngoại trừ đôi mắt phượng đơn dài mảnh đó ra, ánh sáng công đức hiện hóa không biểu cảm, bất động.

“Xem ra, cô ấy không có ý thức độc lập.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Là chủ nhân, cậu sau khi mỹ nhân rắn công đức tiến hóa hoàn tất, liền nắm giữ thông tin trạng thái của cô ấy.

Mỹ nhân rắn công đức chỉ là sự hiện hóa của ánh sáng công đức, nhưng về bản chất mà nói, cô ấy chỉ là ánh sáng công đức, chỉ vậy mà thôi.

Diệp Tư nghe vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cơ thể cô ấy từ trong người Tống Thư Hàng chui ra, đối mặt nhìn mỹ nhân rắn công đức.

Chương 981

【Không cần hoảng sợ, phải bình tĩnh.

Cho dù có nợ nần gì, cũng là 'Trình Lâm tiên tử' lúc đó nợ cô ấy, không liên quan gì đến tôi.】 Diệp Tư trong lòng nghĩ như vậy, khi nhìn lại đôi mắt phượng đơn lệ chí quen thuộc đó, dường như cũng không còn hoảng sợ nữa.

Diệp Tư đối diện nhìn chằm chằm mỹ nhân rắn công đức, thấy đối phương vẫn không có chút phản ứng nào, Diệp Tư liền mạnh dạn hơn một chút.

Cô ấy đưa tay ra, dùng ngón tay cẩn thận chọc chọc khuôn mặt của mỹ nhân rắn công đức: "Ơ, vậy mà có xúc cảm, y như chạm vào sinh vật thật, có cảm giác ấm áp." Không hổ là ánh sáng công đức đã tiến hóa đến mức hiện hóa.

Tiếp đó, Diệp Tư lại thử đưa tay xuống dưới mũi mỹ nhân rắn công đức: "Không có hơi thở." Ừm, vì không phải sinh vật, không có hơi thở cũng là bình thường.

Rồi, Diệp Tư lại thử véo véo mũi mỹ nhân rắn công đức, nắm cằm cô ấy, lại tò mò nắm lấy đuôi cô ấy để chơi đùa.

Sau khi chạm từ đầu đến đuôi, sự 'e dè' trong lòng cô ấy đối với mỹ nhân rắn công đức, cuối cùng cũng hoàn toàn tiêu tan.

"Thư Hàng, cậu nói lưỡi của cô ấy là lưỡi người?

Hay lưỡi rắn?" Diệp Tư nhìn đôi môi đầy đặn của mỹ nhân rắn công đức, tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi nghĩ, chắc là lưỡi người thôi." Diệp Tư cười nói: "Tôi thì cảm thấy nên là lưỡi rắn mới phải.

Để tôi xem." Sau khi sự 'e dè' đối với mỹ nhân rắn công đức biến mất, Diệp Tư sư tỷ trở nên bạo dạn hơn, đưa tay ra véo cằm mỹ nhân rắn, tách miệng cô ấy ra, muốn xem hình dạng lưỡi của cô ấy.

Cảnh tượng này, tỏa ra khí tức màu hồng.

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn nữ yêu phía sau lưng.

Lúc này vị nữ yêu đó đã trợn mắt há hốc mồm. .....【Quả nhiên, vẫn là nên chuẩn bị ngăn cản động tác của Diệp Tư đi.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng ngay lúc đó, mỹ nhân rắn công đức vốn bất động, giữ trạng thái mặt liệt, đột nhiên chủ động hành động.

Tống Thư Hàng thề, cậu ấy không hề ra lệnh.

Hai tay mỹ nhân rắn công đức vươn về phía trước, thuận thế thi triển 《Hoài Trung Bão Muội Sát》 đối với Diệp Tư.

Diệp Tư sư tỷ không phòng bị, bị ôm chặt cứng.

Sau đó, mỹ nhân rắn công đức ghé sát mặt Diệp Tư.

Rồi tiếp đó, Diệp Tư đã hiểu ra một điều.

Mỹ nhân rắn công đức có lưỡi người.

Nữ yêu phía sau đưa tay che mắt mình, miệng lẩm bẩm: "Giới các cô loạn quá." Tống Thư Hàng: 0_0. ....

Cuối cùng, Diệp Tư dựa vào tu vi cấp bậc Ngũ Phẩm của mình, thoát khỏi vòng ôm của mỹ nhân rắn công đức.

Vừa thoát ra, cô ấy nhanh chóng chui vào cơ thể Tống Thư Hàng, không dám xuất hiện nữa.

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được, Diệp Tư đang trốn trong cơ thể cậu ấy lén lút khóc thút thít.

Cô ấy dường như bị dọa sợ, cộng thêm hiệu quả đặc biệt của 《Thiên Khấp Bảo Điển》, nước mắt cứ thế tuôn rơi không ngừng.

Và mỹ nhân rắn công đức lại khôi phục trạng thái mặt liệt, cô ấy bất động bảo vệ Tống Thư Hàng, như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Thư Hàng, ô ô ô ~~ vừa nãy là cậu điều khiển ánh sáng công đức hành động sao?” Diệp Tư vừa khóc vừa hỏi.

Tống Thư Hàng liên tục lắc đầu.

“Này cô ấy vừa nãy tại sao lại làm ra chuyện như vậy?” Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Tôi nghĩ, chắc vẫn là di chứng của việc tôi siêu độ mỹ nhân lệ chí lúc trước.

Cô còn nhớ tâm nguyện cuối cùng của mỹ nhân lệ chí khi chúng ta gặp cô ấy không?

Cô ấy vẫn luôn nói, Trình Lâm tiên tử, nợ cô ấy một nụ hôn.” Và sự hiện hóa của ánh sáng công đức của Thư Hàng, hiển nhiên là bị ảnh hưởng bởi mỹ nhân lệ chí.

Ánh sáng công đức là thứ tuy không có ý thức độc lập, nhưng vẫn có một số hành động bị động.

Ví dụ, khi Tống Thư Hàng bị tà khí, lời nguyền, quỷ vật tấn công, ánh sáng công đức sẽ tự chủ hộ thể, thay chủ nhân Tống Thư Hàng đỡ những đòn tấn công đó.

Và bây giờ, bị ảnh hưởng từ lúc mỹ nhân lệ chí tiêu tán lúc trước, có lẽ trong điều kiện nhất định, mỹ nhân rắn công đức sẽ thực hiện hành động ‘cưỡng hôn Diệp Tư’.

Ví dụ, Diệp Tư muốn quan sát xem lưỡi cô ấy có phân nhánh hay

không.

Tống Thư Hàng giải thích như vậy.

Diệp Tư: “......” Tức là, cô ấy thật ra là tự mình tìm đường chết ư?

“Thư Hàng, cậu vẫn nên thu liễm ánh sáng công đức hiện hóa lại đi.

Tôi bây giờ đối mặt với cô ấy, rất áp lực.” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng cười, thu mỹ nhân rắn công đức hiện hóa vào trong cơ thể.

×××××××××× Sau khi mỹ nhân rắn công đức và Diệp Tư đều quay về trong cơ thể cậu ấy, Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Thật ra. .....cậu ấy không ngờ ánh sáng công đức cuối cùng lại hóa thành dáng vẻ mỹ nhân lệ chí.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng quay đầu lại nói với vị nữ yêu kia: “Đạo hữu, chúng ta rời khỏi đây thôi.

Phân bộ trưởng Cổ Ô vẫn còn ở bên dưới, chúng ta ra ngoài xem, ông ấy đã về chưa.” “Được.” Nữ yêu gật đầu nói: “Cảm ơn cậu, và cả Thông Nương nữa.” Không chỉ cảm ơn Tống Thư Hàng đã cứu cô ấy khỏi tà năng Cửu U trong kim tự tháp, mà còn cảm ơn hạt sen Quân Tử Kim Liên và nước suối 【Hoạt Tuyền】 mà Tống Thư Hàng đã đổi cho cô ấy.

“Không cần khách sáo.” Tống Thư Hàng cười nói, nói đoạn, cậu mở cánh cửa phòng đã bị cậu tông nát.

Ở cái hố lớn bị tà năng Cửu U ăn mòn ngoài cửa, tà năng Cửu U ban đầu như dầu mỏ đã bị hoa sen hiện hóa từ ‘hạch tâm’ của Tống Thư Hàng hấp thu sạch.

Hiện tại Tống Thư Hàng có thể nhìn thẳng xuống đáy hố.

“Phân bộ trưởng Cổ Ô, ông còn ở đó không?” Tống Thư Hàng cất tiếng nói.

Vụt ~~ Cơ thể Phân bộ trưởng Cổ Ô bắn lên từ đáy hố.

Xem ra Phân bộ trưởng Cổ Ô bình an vô sự!

Đang nghĩ như vậy. ..... ‘Rầm ~’ Cơ thể Phân bộ trưởng Cổ Ô rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng và những người khác.

“Ô!” Phân bộ trưởng Cổ Ô đau đớn rên một tiếng, bảy cánh tay và tám cái chân của ông ấy vặn vẹo trong tư thế kỳ dị.

“Cẩn. .....thận. .....” Phân bộ trưởng run rẩy nói, sau đó ông ấy nghiêng đầu, bất tỉnh nhân sự.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức cường hãn từ đáy hố bùng phát, xông thẳng lên trên.

Ngay khoảnh khắc luồng khí tức cường hãn này bùng phát, hàng chục vạn sợi rễ sen từ hoa sen hiện hóa trên lồng ngực Tống Thư Hàng đều co rút lại. .....Đồng thời, hoa sen cũng đột nhiên tiêu tán không thấy đâu nữa.

Rõ ràng Tống Thư Hàng vẫn có thể cảm ứng được, ‘tà năng Cửu U’ trong kim tự tháp vẫn chưa bị hấp thu cạn, nhưng hoa sen hiện hóa từ hạch tâm lại buộc phải co rút lại.

Chủ nhân của luồng khí tức bên dưới là ai vậy?

“Lùi lại!” Tống Thư Hàng dùng chân móc vào người Phân bộ trưởng Cổ Ô, kéo cơ thể ông ấy trở lại trong phòng.

Đồng thời, cậu toàn lực thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, điên cuồng lùi về phía sau.

Nhưng, cậu vẫn chậm một bước nhỏ.

Luồng khí tức cường hãn đó như một đòn tấn công vật chất, va chạm vào người cậu.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cơ thể như bị búa tạ đánh trúng, bay ngược ra phía sau.

Trong hư không, mỹ nhân rắn công đức hiện thân ngay lập tức, cô ấy phình to thân hình, dùng cơ thể mình bao bọc bảo vệ Tống Thư Hàng.

Diệp Tư cũng hiện hình, trên mặt cô ấy vẫn còn vệt nước mắt sau khi khóc.

Lúc này cô ấy kết một pháp ấn bằng hai tay, một pháp thuật hộ thuẫn được cô ấy thi triển ra, chắn trước mặt Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng va vào bức tường trong phòng.

Có hai tầng bảo vệ nên không đau không ngứa.

Chỉ là chỗ lồng ngực bị luồng khí tức bùng phát lúc trước va chạm, âm ỉ đau nhức.

Diệp Tư nhắc nhở: “Cẩn thận, có thứ gì đó đang đến.” Có thể đánh cho Ngũ Phẩm đại yêu Phân bộ trưởng Cổ Ô ra nông nỗi này, và chỉ cần luồng khí tức bùng phát ra thôi cũng có thể đánh bay Tống Thư Hàng. .....Dưới đáy kim tự tháp rốt cuộc là quái vật gì vậy?

Ầm!

Một thân ảnh từ đáy kim tự tháp xông lên, vững vàng đáp xuống cửa phòng.

Đó là một người kim loại mang khí tức khoa học viễn tưởng, thân thể toàn kim loại màu đen, ngũ quan sống động như thật.

Hơn nữa, cơ thể của cậu ta dường như là kim loại lỏng, biến đổi từng giây từng phút.

Người kim loại đen liếc nhìn tất cả mọi người trong phòng, rồi lại ngẩng đầu nhìn về phía sau lưng Tống Thư Hàng.

Dừng lại một lát sau, người kim loại đen sải bước tiến về phía Tống Thư Hàng.

“Tên này nhắm vào mình sao?” Tống Thư Hàng nói: “Chúng ta đánh thắng cậu ta không?” Diệp Tư nói: “Tôi không cảm ứng được cảnh giới tu vi của cậu ta.” Đồ bó tay!

“Đừng có nhát, cứ làm tới!” Thông Nương từ trong túi rút gọn một tấc cất tiếng nói.

“Anh anh anh anh ~” Người kim loại đen đó phát ra tiếng cười kỳ lạ.

Sau đó, cậu ta đột nhiên giơ hai tay lên.

Lại một luồng sức mạnh vô hình khác ập đến.

Một sức mạnh không thể chống đỡ!

Chương 982

Tống Thư Hàng, nữ yêu đều bị hất bay lên, va vào trần nhà.

Sau đó, người kim loại đen sải bước đến vị trí Tống Thư Hàng lúc trước.

Cậu ta đưa tay ra, một chưởng vỗ vào bức tường.

Oành oành oành oành ~~ Một loạt tiếng nổ lớn.

Bức tường kiên cố bị nổ tung một lỗ lớn.

Thậm chí cả vỏ ngoài kim tự tháp bên ngoài cũng bị nổ nát.

“Anh anh anh ~~” Người kim loại đen không tấn công Tống Thư Hàng và nữ yêu nữa, mà sải bước rời đi từ bức tường đã bị mình đục thủng.

“Bị áp đảo rồi.” Tống Thư Hàng nhe răng, chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn.

Diệp Tư cộng thêm mỹ nhân rắn công đức, cũng không thể chống đỡ được một đòn tùy tiện của đối phương.

“Chúng ta phải làm sao?” Nữ yêu bám trên trần nhà, giọng run rẩy.

Khi đối mặt với người kim loại đen vừa rồi, cô ấy cảm thấy mình chẳng khác nào kiến đối mặt với người khổng lồ.

Cô ấy thậm chí không thể nảy sinh một chút ý niệm ‘phản kháng’ nào.

“Đi theo xem sao.” Tống Thư Hàng cõng Phân bộ trưởng Cổ Ô, đi theo vào đường hầm mà người kim loại đen đã mở.

Ít nhất cũng phải xem đối phương muốn làm gì.

Đồng thời, Diệp Tư theo ý Tống Thư Hàng, lấy điện thoại của cậu ấy ra, gọi điện cho Đông Phương Lục tiên tử. . ...

Theo đường hầm ra ngoài, Tống Thư Hàng phát hiện họ đang ở vị trí lối ra trên đỉnh kim tự tháp, phía trước cậu ấy là những cây cầu treo bằng xích, thông qua những cây cầu này là có thể rời khỏi thế giới dưới lòng đất này.

Lúc này, Đông Phương Lục tiên tử đã nghe điện thoại: “Thế nào?

Thư Hàng, cứu được Thông Nương và họ chưa?” “Thông Nương và họ đã được cứu an toàn. .....Nhưng bây giờ còn có một rắc rối lớn.

Từ dưới đáy kim tự tháp, có một BOSS lớn xuất hiện.

Hiện tại, cậu ta đang tiến lên mặt đất.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Thi biến Pháp Lão Ai Cập?” Đông Phương Lục tiên tử nói.

“......” Tống Thư Hàng: “Bây giờ Đông Phương Lục tiền bối đừng đùa nữa.

Một người kim loại quái dị mà tôi và Diệp Tư đều không có sức kháng cự, đang từ kim tự tháp tiến lên mặt đất.

Cậu ta đã vào đường hầm rồi, Đông Phương Lục tiền bối tự mình cẩn thận.

Ngoài ra, gần đây có cao thủ nào không. .....Chúng ta cần cao thủ viện trợ.” “Tôi hiểu rồi, tôi lập tức gọi giúp đỡ.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng và nữ yêu bám sát theo người kim loại đen đó.

Hy vọng Đông Phương Lục tiên tử có thể triệu hồi vài người mạnh mẽ đến, nếu có giúp đỡ cấp Tôn Giả thì không còn gì tốt hơn.

Đáng tiếc, ‘Lư Sơn Lộ Đăng Thần’ của Bạch Tôn Giả không có trong tay Tống Thư Hàng.

Nếu không, có thể triệu hồi Lư Sơn Lộ Ma Tôn trong Đăng Thần, nói không chừng có thể chặn được người kim loại biến hóa này.

Lúc này, nữ yêu cất tiếng nói: “Thư Hàng đạo hữu. .....cậu có cảm thấy người kim loại biến hóa này, vẫn luôn chảy máu không?” Nữ yêu vừa nhắc nhở, Tống Thư Hàng mới chú ý thấy trên người kim loại biến hóa này, không ngừng có kim loại biến hóa màu đen rơi xuống.

Mỗi khi đi được một đoạn, thân hình của cậu ta lại nhỏ đi một chút.

“Cậu ta đang không ngừng suy yếu. .....Cậu ta có phải đang chạy đua với thời gian không?” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, người kim loại biến hóa đen ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu.

Sau đó, thân thể cậu ta xoay tròn, hóa thành một mũi khoan, khoan về phía đỉnh đường hầm.

Tên này còn biết biến hình.

“Vị trí cậu ta đang ở, đã ra khỏi phạm vi phòng ngự kết giới của【Kim tự tháp dưới lòng đất】rồi, cậu ta muốn trực tiếp khoan xuyên từ đây ra ngoài, đến mặt đất!” Nữ yêu nói.

Trong lúc nói chuyện, mũi khoan do người kim loại biến hóa hóa thành, đã khoan xuyên qua mặt đất.

Sức mạnh cường đại mang lại hiệu suất làm việc kinh khủng.

“Chúng ta đi theo.” Diệp Tư thi triển bản mệnh kim thư, dẫn theo Tống Thư Hàng và nữ yêu, ẩn vào đường hầm mà người kim loại biến hóa đã khoan ra.

Bản mệnh kim thư làm cho đường hầm do mũi khoan đục ra, rộng hơn một chút.

Cuối đường hầm là rìa một con đường lớn.

Người kim loại biến hóa lại khôi phục trạng thái hình người, chỉ là thân hình đã nhỏ đi khoảng một phần ba.

Hơn nữa, vẫn đang không ngừng nhỏ lại.

Cậu ta muốn làm gì?

Lúc này, người kim loại biến hóa giơ tay lên, trên người cậu ta dường như có một tầng phong ấn được giải khai: “Hợp thể ~~ hợp thể a ~~” Cậu ta dùng văn tự viễn cổ, kêu hai tiếng.

Người kim loại đen nói ngôn ngữ viễn cổ.

Nhưng trùng hợp là, mấy từ này mà cậu ta nói, Tống Thư Hàng vừa hay có thể hiểu được.

Trong 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 mà cậu học được từ Bạch Vân Thư Viện Nho gia, vừa hay có những từ ngữ tương tự.

“Hợp thể?

Cậu ta muốn hợp thể với ai?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu ấy nhớ lại Bạch tiền bối Two trong giấc mơ, đã trả lời câu hỏi của cậu.

Bạch tiền bối Two suy đoán, kẻ đứng sau việc dụ dỗ người bình thường chấp nhận ô nhiễm tà năng Cửu U, là Chúa Tể Cửu U, một tồn tại được Bạch tiền bối Two gọi là cục kim loại.

Vị Chúa Tể thế giới Cửu U này, dường như đang tìm mọi cách để quay về thế giới hiện thực, và dung hợp với ‘vị kia’ của mình.

Kẻ đứng sau là Chúa Tể Cửu U, cục kim loại.

Tống Thư Hàng nhìn người kim loại đen trước mặt, tên này, chẳng lẽ chính là Chúa Tể thế giới Cửu U hoặc là phân thân của cậu ta sao?

Nếu đúng là vậy, thì lai lịch của BOSS này cũng quá lớn rồi!

Thân hình nhỏ bé của cậu, không thể chịu nổi sự quấy phá của BOSS cấp bậc này đâu.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, trong hư không, một luồng năng lượng thuần túy xuất hiện từ hư không.

Khoảnh khắc tiếp theo, luồng năng lượng này nghiền ép xuống, rơi trên người kim loại đen!

Luồng năng lượng thuần túy này cho người ta cảm giác không hề mạnh mẽ. .....Nhưng, khi cơ thể người kim loại đen tiếp xúc với loại năng lượng này, lại lập tức sụp đổ.

Tống Thư Hàng mơ hồ từ luồng năng lượng thuần túy này, cảm ứng được khí tức của ‘Thiên Kiếp’.

“Á á á. .....” Người kim loại đen khi sụp đổ, phát ra tiếng gầm giận dữ: “Nghe thấy lời của ta không?

Hợp thể, hợp thể ~~ Nếu không, chúng ta cả hai đều sẽ tiêu thất!” Cậu ta gầm lên giận dữ, vẫn là dùng văn tự viễn cổ mà gầm.

Nhưng, câu nói này quá phức tạp, Tống Thư Hàng không thể hiểu được.

Cậu ấy chỉ có thể cố hết sức ghi nhớ kỹ từng chữ của câu nói này, đến lúc đó tìm tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ hiểu văn tự viễn cổ để dịch.

Trong tiếng gầm giận dữ của người kim loại đen, luồng năng lượng thuần túy trong hư không như một máy xay thịt, rất nhanh đã xay người kim loại đen thành từng mảnh vụn.

Không chỉ là cơ thể. .....Thậm chí là ý thức ẩn chứa bên trong người kim loại đen cũng bị luồng năng lượng thuần túy đó, xóa bỏ.

Sau khi giải quyết người kim loại đen, luồng năng lượng thuần túy đó tiêu tán không thấy đâu nữa, chỉ để lại một bãi mảnh vụn kim loại đen.

Hành động của luồng năng lượng thuần túy, rất có phong cách hiệp khách.

Xong việc phủi áo đi, giấu sâu thân danh!

Nữ yêu nuốt nước bọt, nhìn bãi mảnh vụn: “Cậu ta chết rồi sao?” “Trông thì có vẻ đã chết. .....Nhưng những tồn tại mạnh mẽ như thế này, không ai có thể đoán được thủ đoạn của họ, chúng ta vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư: “Chúng ta hãy tĩnh quan một lát, xem những mảnh kim loại này còn có biến hóa mới nào không.” . ...

Khoảng năm hơi thở sau.

Trên mặt đất, mảnh vụn kim loại đen tan chảy ra!

Giống như thiết bị tan chảy thành nước thép, nó tan chảy thành tà năng Cửu U đặc quánh như dầu mỏ, trải rộng khoảng ba mét vuông trên mặt đất.

Khối tà năng Cửu U đã tan chảy này, nồng độ còn đặc quánh, ô uế và tà ác hơn tất cả tà năng Cửu U mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc trước đây!

Khi cảm ứng được loại tà năng Cửu U nồng độ cao này, hạch tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng lại rục rịch.

Cậu ấy hận không thể lập tức hiện hóa hoa sen, hấp thu đống tà năng Cửu U ‘ngon lành’ này, hóa thành dưỡng chất cho bản thân.

Nhưng, Tống Thư Hàng đã kiềm chế nó.

Vì cân nhắc cẩn thận, Thư Hàng tạm thời đè nén hạch tâm, không để nó hấp thu đống tà năng Cửu U này.

Dù sao, nếu đống mảnh vụn kim loại đen này, thật sự là thủ bút của Chúa Tể Cửu U, ai biết cậu ta có để lại thủ đoạn hậu chiêu nào không?

Chương 983

Nếu hấp thu bừa bãi, sẽ xảy ra vấn đề đấy.

Hạch tâm nhận được lệnh của Tống Thư Hàng, đành phải đứng im chờ đợi.

Nhưng, nó lại như một đứa trẻ đòi kẹo, quấy phá trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng.

“Đợi đã, xem thêm chút nữa.

Nếu xác định không có vấn đề, cậu hãy ra ngoài.” Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên ngực mình, khẽ nói.

Sau khi có Tống Thư Hàng bảo đảm, hạch tâm ở chỗ tâm khiếu mới hơi yên tĩnh lại một chút.

Khoảng hai phút sau, những tà năng Cửu U trên mặt đất lại có biến chuyển mới.

Chúng ngưng tụ lại với nhau.

Nhưng lần này, nó không ngưng tụ thành người kim loại nữa, mà ngưng tụ thành hình dạng một tà thú cỡ người trưởng thành, ngoại hình giống khủng long.

Con tà thú khủng long này sau khi thành hình, lăn lộn vài vòng tại chỗ, rồi bò dậy từ mặt đất.

May mắn là tà thú Cửu U người thường không nhìn thấy, nên không gây ra sự hoảng loạn cho mọi người.

Sau khi đứng dậy, tà thú khủng long há miệng, phát ra tiếng gào thét không âm thanh.

Nó ngẩng đầu nhìn lên trên.

Ở đó, Tống Thư Hàng, Diệp Tư và nữ yêu đang ngồi trên kim thư lơ lửng.

“Hống ~~” Tà thú gầm một tiếng, sau đó, nó dùng hai chân sau mạnh mẽ nhảy lên, thân hình vọt về phía Tống Thư Hàng và những người khác.

Cái miệng khổng lồ há ra, lộ ra những chiếc răng sắc nhọn.

Diệp Tư thao túng bản mệnh kim thư, nâng cao hơn một chút, né tránh cú cắn của con tà thú khủng long này.

Đồng thời, Diệp Tư cất tiếng nói: “Thư Hàng, không sao rồi, khối tà năng Cửu U này bên trong đã không còn một chút ý chí nào.” Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên ngực, khẽ nói: “Hấp thu nó!” Tà năng Cửu U hóa thành tà thú không có thần trí, điều đó có nghĩa là ‘ý chí’ ban đầu kiểm soát nó đã bị xóa bỏ hoàn toàn.

Hạch tâm trong tâm khiếu nhảy cẫng lên, khoảnh khắc tiếp theo, hình chiếu hoa sen hiện thân, hàng chục vạn sợi rễ sen từ hoa sen chui ra, đâm về phía tà thú khủng long.

Rễ sen đâm vào trong cơ thể tà thú khủng long, đồng thời. .....‘tà năng Cửu U’ tinh thuần đến cực hạn, không ngừng được hoa sen hấp thu.

Tà thú khủng long cũng giống như tà thú bình thường, chỉ có bản năng, không có trí tuệ.

Nó dùng sức nhảy một cái, không bắt được kim thư, rồi rơi xuống đất.

Sau đó, nó lại dốc sức nhảy lên lần nữa, vẫn không bắt được kim thư, lại rơi xuống đất.

Nhưng nó không tức giận, lại dốc sức nhảy lên lần nữa.

Nó hoàn toàn không để ý đến những sợi rễ sen vàng đang đâm vào người, trong mắt chỉ có kim thư là mục tiêu duy nhất.

Kẻ địch như vậy, thật sự là kẻ địch đáng yêu nhất.

Tống Thư Hàng vẫn luôn giữ cảnh giác, cũng hơi thở phào nhẹ nhõm.

×××××××××××××××××××× Năm phút trôi qua.

Kim liên hiện hóa từ hạch tâm, vẫn đang liều mạng hấp thu tà thú khủng long.

Con tà thú khủng long này tuy thể tích nhỏ, nhưng nồng độ tà năng Cửu U ẩn chứa trong cơ thể nó cực kỳ cao.

Hạch tâm hấp thu khá chậm.

Năm phút trôi qua, thể tích tà thú khủng long mới nhỏ đi khoảng một phần năm.

Trong lúc đó, Diệp Tư đã thi triển vài pháp thuật trị liệu cho Phân bộ trưởng Cổ Ô.

Nhưng vết thương của Phân bộ trưởng Cổ Ô khá nặng, không hề có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo, là Đông Phương Lục tiên tử gọi tới.

“Thư Hàng các cậu đâu?

Con BOSS lớn đó bây giờ thế nào rồi?

Tôi đã tìm vài người giúp đỡ, xem có thể tiêu diệt nó không.” Đông Phương Lục tiên tử hỏi.

“Con BOSS đó......

ừm, nó tiêu đời rồi.

Vị trí của chúng ta bây giờ, là gần một con đường lớn bên ngoài phân bộ 250.

Đông Phương Lục tiền bối cô qua đây một chuyến nhé, Phân bộ trưởng Cổ Ô bây giờ đang bị thương bất tỉnh, ông ấy có lẽ cần được trị liệu chuyên nghiệp.” Tống Thư Hàng đáp lại.

“Cái gì?

Tiêu đời rồi?” Đông Phương Lục tiên tử mặt mày mơ màng, một lát sau cô ấy cất tiếng nói: “Cậu đợi tôi, tôi lập tức đến đón các cậu.” . ...

Rễ sen vàng của kim liên tiếp tục dốc sức hấp thu tà thú khủng long.

Tà thú khủng long cũng phối hợp nhảy lên. .....rơi xuống đất. .....lại nhảy lên. .....lại rơi xuống đất.

Cơ thể của nó, trong những cú nhảy liên tục, càng ngày càng nhỏ.

Rễ sen của kim liên hiện hóa, đâm càng ngày càng sâu.

Cuối cùng, rễ sen dường như đã đâm vào hạch tâm của tà thú khủng long!

“Khoan đã!” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Tà thú loại này. .....có hạch tâm sao?

Lần trước ở Dao Trì Thiên Giới, hấp thu tà thú khổng lồ vô cùng, bên trong cơ thể nó cũng không có thứ gọi là hạch tâm này mà.

“Trước tiên hãy tránh cái hạch tâm này, cứ cảm thấy thứ này không ổn chút nào. ......Không, vẫn nên rút ra trước, ngừng hấp thu tà năng, tốt nhất là bắt sống con tà thú khủng long này rồi nói.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tuy nhiên, lệnh của Tống Thư Hàng vừa mới ban ra. .....Rễ sen vàng của kim liên còn chưa kịp rút về. ‘Hạch tâm’ trong cơ thể con tà thú khủng long, ầm ầm nổ tung.

Hiển nhiên, đây là một loại thủ đoạn bảo mật cuối cùng.

Một khi có người tiếp xúc với cái hạch tâm này, nó sẽ khởi động chương trình tự nổ.

Uy lực của vụ nổ rất lớn.

Hơn nữa, vào lúc vụ nổ xảy ra. .....Con tà thú khủng long ngốc nghếch đó, vừa hay nhảy vọt lên cao, tiếp cận Tống Thư Hàng và Diệp Tư cùng những người khác trên kim thư.

“Xui xẻo.” Tống Thư Hàng nói.

Ấn đường của cậu ấy tối sầm, vận xui dường như vẫn chưa kết thúc?

Diệp Tư liên tục thi triển pháp ấn, từ kim thư một hơi triệu hồi hơn mười lá chắn hộ thuẫn.

Diệp Tư vẫn luôn chuẩn bị sẵn hộ thuẫn, phòng trường hợp bất trắc.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc vụ nổ xảy ra, cô ấy đã kích hoạt tất cả các hộ thuẫn.

Đồng thời. .....mỹ nhân rắn công đức trong cơ thể Tống Thư Hàng hiện thân.

Lần này, cô ấy mở rộng đến mức cực hạn, dùng đuôi rắn bao bọc, bảo vệ Tống Thư Hàng và những người khác.

Ầm ~~~ Vụ nổ lớn, nuốt chửng Tống Thư Hàng và những người khác.

Xa xa. .....

Khi Đông Phương Lục tiên tử phi nhanh đến, vừa hay nhìn thấy vụ nổ trên không.

“Không phải nói BOSS lớn đã được giải quyết rồi sao?

Sao lại nổ nữa?” Đông Phương Lục tiên tử, nhanh chóng chạy về phía vụ nổ.

Sau khi vụ nổ kết thúc. .....

Trong hư không, kim thư rơi xuống.

Diệp Tư mặt mày lem luốc, cô ấy ôm Tống Thư Hàng trong lòng.

Nữ yêu bên cạnh bị dư chấn của vụ nổ làm cho bất tỉnh, nhưng nhìn qua thì không bị thương.

Thảm nhất phải kể đến Phân bộ trưởng, vốn đã trọng thương, lúc này đang nôn ra máu như thể không cần tiền. .....Trông có vẻ như sắp chết đến nơi vậy.

Trong lòng Diệp Tư, Tống Thư Hàng cũng đã bất tỉnh.

Lúc này, áo khoác ngoài mà cậu ấy giấu bên trong, chiếc đạo bào đổi từ Dương hòa thượng, chỗ lồng ngực đã bị nổ rách nát, cũng không biết còn có thể sửa được không.

Vừa nãy khi vụ nổ xảy ra, rễ sen vàng của kim liên hiện hóa trên lồng ngực Tống Thư Hàng liên kết với con tà thú khủng long đó.

Uy lực của loại vụ nổ đó, vậy mà có thể dọc theo rễ sen vàng hư vô mà xông thẳng lên.

Chương 984

Thủ đoạn như vậy, không hổ là ‘Chúa Tể Cửu U’.

Diệp Tư nhanh chóng thi triển vài pháp thuật trị liệu cho Tống Thư Hàng, ổn định vết thương của cậu ấy.

“Các cậu không sao chứ?” Đông Phương Lục tiên tử từ xa chạy đến, cất tiếng hỏi.

“Ừm, đều chỉ là vết thương ngoài da.

Chắc không sao đâu.” Diệp Tư đáp lại.

Cô ấy có thể cảm ứng được, Tống Thư Hàng bất tỉnh không chỉ vì vết thương, mà còn vì thế giới hạch tâm trong cơ thể cậu ấy lại phát sinh biến đổi.

Vì vậy, không cần lo lắng. . ...

Ngày 1 tháng 9, trời nắng.

Khi Tống Thư Hàng tỉnh lại từ cơn hôn mê, kỳ nghỉ hè của cậu ấy cuối cùng cũng kết thúc. .....

Tống Thư Hàng vừa tỉnh dậy đã cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Cảm giác ngủ đủ giấc, thật tuyệt vời!

Mặc dù trong lúc ngủ, thỉnh thoảng sẽ có 88888 âm thanh, giải thích bí pháp giám định trong đầu cậu ấy.

Nhưng những âm thanh này chỉ xuất hiện trong một phần nhỏ thời gian, phần lớn thời gian Tống Thư Hàng đều ở trạng thái ngủ sâu.

Tỉnh dậy xong Tống Thư Hàng, theo thói quen lấy điện thoại ra xem giờ.

Ngày 1 tháng 9 năm 2019, 08:35 sáng......

Điện thoại còn 2% pin.

“Móa, đã mùng 1 rồi sao?” Tống Thư Hàng ngẩn người, khoảnh khắc tiếp theo, cả người cậu ấy lập tức tỉnh táo lại.

Cậu ấy ngủ một giấc, lại lâu như vậy sao?

Nhắm mắt một cái, mở mắt một cái, mấy ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, cứ thế mà kết thúc rồi sao?

Thật đau lòng, rõ ràng mấy ngày cuối cùng của kỳ nghỉ hè, là những ngày quý giá nhất trong cả kỳ nghỉ.

Trước đây mỗi khi đến lúc này, cậu ấy đều bấm từng giây để tính toán, làm sao để trải qua mấy ngày cuối kỳ nghỉ hè một cách hoàn hảo nhất.

Kết quả bây giờ, mấy ngày nghỉ hè quý giá cuối cùng, cậu ấy lại bất tỉnh một mạch mà qua đi.

Thật không cam lòng.

“Chào buổi sáng, Thư Hàng sư huynh.” Lúc này, một giọng thiếu nữ dễ nghe vang lên bên cạnh Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn, liền phát hiện thiếu nữ ‘Thi’ đang ngồi trước bàn học không xa xem phim.

Cơ thể nhỏ nhắn của cô bé co rúc trong chiếc áo da lớn, đôi chân nhỏ nhắn phía trước, đung đưa qua lại, rất đáng yêu.

Vừa nãy, Thi nghe thấy tiếng Tống Thư Hàng, thấy cậu ấy tỉnh lại liền quay đầu chào hỏi.

“Chào buổi sáng, Thi.” Tống Thư Hàng chống tay ngồi dậy.

Cậu ấy bây giờ đang ở trong tòa nhà mà Dược Sư đã mua.

Lúc đó sau khi hôn mê, chắc là Diệp Tư đã đưa cậu ấy về.

“Quả Quả và Chúc đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chúc và Quả Quả hôm qua chơi game thâu đêm, bây giờ vẫn đang ngủ ạ.” Thi cẩn thận gom vỏ hạt dưa mình ăn vào túi nhỏ, sau đó nói: “Thư Hàng sư huynh cậu đói không?

Muốn ăn gì ạ?” Tống Thư Hàng liếm môi, cảm thấy miệng rất khô, liền nói: “Cho một bát mì rau trứng đi. .....Trong nhà có nguyên liệu không?” “Có ạ, mấy ngày nay đều là em phụ trách đi chợ và nấu ăn, rau xanh và trứng đều có rất nhiều.” Thi nói đoạn, trước tiên tạm dừng bộ phim đang xem dở.

Sau đó cô bé nhảy xuống từ chiếc ghế cao: “Thư Hàng sư huynh cậu đợi nhé, em đi nấu ăn cho cậu.” “Vất vả cho em.” Tống Thư Hàng nói.

“Không có gì ạ.

À mà, Thư Hàng sư huynh, nếu anh đã tỉnh táo thì gọi điện thoại cho Tam Nhật sư huynh nhé, hình như anh ấy tìm anh có việc.” Thi nói đoạn, chạy lon ton rời khỏi phòng.

“Được rồi.” Tống Thư Hàng đáp lại. . ...

Sau khi ngáp một cái, Thư Hàng đưa tay ấn lên ngực mình.

Nơi đây ban đầu bị vụ nổ của tà thú khủng long làm bị thương, cả lồng ngực đều bị nổ nát một mảng.

Bây giờ đã hồi phục như ban đầu, không để lại một vết sẹo nào.

Hiệu quả của pháp thuật trị liệu, thật đỉnh.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi: “Diệp Tư, cô vẫn ổn chứ?” 【Ơ?

Thư Hàng, cậu tỉnh rồi à.】 Diệp Tư sử dụng công năng tâm linh thông thoại giữa linh quỷ và bản thể, đáp lại.

Tống Thư Hàng ngẩn người, Diệp Tư lẽ nào không có trong cơ thể cậu ấy?

Thế là cậu ấy hỏi: “Diệp Tư cô bây giờ ở đâu?” 【Tôi và Đông Phương Lục đạo hữu đang đi dạo phố nè, tôi nói cậu nghe, hôm nay ra ngoài đặc biệt nguy hiểm.

Trên đường, nếu không phải tôi mắt tinh tay nhanh, dùng niệm lực đạp phanh, Đông Phương Lục đã định lái xe lao thẳng xuống sông rồi.

Ha ha ha.

À mà, tôi bây giờ đang cùng Đông Phương Lục đi dạo cửa hàng túi xách, giá cả hình như hơi đắt, tôi đã mua bốn cái túi, đã dùng hơn một trăm vạn rồi.

Đông Phương Lục đạo hữu đã trả giúp tôi, nói lát nữa tìm cậu thanh toán.】 Diệp Tư đáp lại.

Một trăm vạn tiền giấy đỏ, vậy mà chỉ mua bốn cái túi.

Tống Thư Hàng sợ đến mức điện thoại suýt rơi xuống đất.

Dù sao thời gian cậu ấy trở thành tu sĩ còn ngắn, cho nên, cậu ấy vẫn không thể như các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, tùy tiện nạp tiền điện thoại cũng lên đến cả chục triệu. .....May mắn là lần trước, Tống Thư Hàng và Tam Nhật sư huynh đi quét sạch hang ổ của ‘Đàn chủ’, đã tìm thấy một cái hộp đen chứa ba trăm vạn tiền mặt trong hang ổ của Đàn chủ.

Một trăm vạn, vẫn nằm trong phạm vi cậu ấy có thể chi trả.

Thế là, Tống Thư Hàng mỉm cười nói với Diệp Tư: 【Không thành vấn đề!

Diệp Tư cô mua sắm vui vẻ là được.

Đến lúc đó, cứ việc bảo Đông Phương Lục tiên tử đến chỗ tôi thanh toán là OK.】【Có câu nói này của cậu, tôi yên tâm rồi.

Bây giờ tôi và Đông Phương Lục tiên tử đã mua sắm xong cửa hàng túi xách, tiếp theo sẽ đi đến trung tâm thương mại quần áo bên cạnh, trung tâm thương mại trẻ em và còn vài trung tâm thương mại khác để xem, chúng ta nói chuyện sau nhé.】Diệp Tư vui vẻ đáp lại.

Tống Thư Hàng gan hơi run.

Không phải cậu ấy tiếc tiền, đối với tu sĩ mà nói, tiền lại không phải linh thạch, dù dùng bao nhiêu cũng không đáng tiếc.

Chủ yếu là, Tống Thư Hàng bây giờ không có đủ tiền mặt lớn.

Cậu ấy nhớ lại một chút về số tiền mặt lớn trên người mình, hình như đều là lấy được từ Đàn chủ.

Một lần là tám mươi vạn sau khi diệt Đàn chủ trên tàu cao tốc, một lần là ba trăm vạn sau khi tìm thấy hang ổ của Đàn chủ.

Rồi giữa chừng, đã tiêu một phần nhỏ lẻ.

Ví dụ như mua máy tính và các sản phẩm điện tử khác cho Bạch tiền bối vừa xuất quan, và các chi phí sinh hoạt khác.

Hiện tại, trong tay Thư Hàng còn lại hơn ba trăm sáu mươi vạn.

Không biết số gia sản ba trăm sáu mươi vạn của mình, có đủ để chống đỡ một đợt mua sắm của Diệp Tư sư tỷ không?

Nếu không đủ. .....Cậu ấy phải chủ động liên hệ Dược Sư tiền bối, kiếm chút tiền nhanh rồi. . ...

Kết thúc cuộc tâm linh thông thoại với Diệp Tư xong.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, cảm ứng một chút vị trí hạch tâm trong tâm khiếu của mình.

Thế giới Hạch Tâm, lúc này vẫn đang trong quá trình tiến hóa, muốn hoàn toàn tiến hóa xong, vẫn cần một chút thời gian.

Nhưng, chỉ cần nhìn vào quy mô hiện tại đã có, lần này, hòn đảo nhỏ hạch tâm ban đầu hai mươi mấy mét vuông, giờ đã mở rộng hơn ngàn lần.

Hơn nữa. .....sự tiến hóa không chỉ là kích thước.

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm ứng được, Thế giới Hạch Tâm còn phát sinh một biến hóa lớn.

Xung quanh Thế giới Hạch Tâm, xuất hiện thêm một số giao diện trống khổng lồ.

Mặc dù không biết những giao diện này có tác dụng gì, nhưng luôn cảm thấy rất lợi hại.

Ngoài ra. .....Tống Thư Hàng lại đột phá một tiểu cảnh giới.

Bốn kỳ mạch của tu sĩ Tam Phẩm 【Tinh Huy, Nguyệt Âm, Dương Viêm, Không Vương】.

Lúc này, kỳ mạch thứ ba trong cơ thể Tống Thư Hàng, Dương Viêm mạch cũng đã được đả thông.

Không chỉ vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy nhục thân của mình dường như đã đột phá một gông cùm xiềng xích, trở nên mạnh mẽ chưa từng có.

Chương 985

Lúc này nhục thân của cậu ấy, mỗi giây mỗi phút đều đang hấp dẫn linh khí giữa thiên địa.

Những linh khí này sau khi được Tống Thư Hàng hấp thu vào cơ thể, tư dưỡng cơ thể cậu ấy, lại có một phần nhỏ dung nhập vào ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Chân Khí’ đã biến hóa, trực tiếp chuyển hóa thành một phần của Tiên Thiên Chân Khí.

Thể chất của mình, sẽ không đã đột phá giới hạn cảnh giới Tam Phẩm rồi chứ?

Tống Thư Hàng trong lòng ẩn ẩn có chút suy đoán.

Chỉ là xung quanh không có tiền bối chỉ điểm, Diệp Tư cũng không ở đây, cậu ấy cũng không thể xác định.

Tổng thể mà nói, trạng thái cơ thể rất tốt.

Đã như vậy, lát nữa ăn sáng xong, thì đi đến Đại học Thành Giang Nam báo danh thôi.

Đại học Thành Giang Nam, thông thường là từ ngày 1 đến ngày 3 tháng 9 báo danh, rồi khoảng ngày 6 mới khai giảng.

Báo danh xong, liền trực tiếp khởi hành đi Tử Cấm Thành.

Tối nay, chính là đầu tháng 9, trận đại chiến Bắc Hà Tán Nhân VS Đồng Quái Tiên Sư trên đỉnh Tử Cấm rồi.

“Học kỳ mới, diện mạo mới.

Cố lên!” Tống Thư Hàng thức dậy, đánh răng rửa mặt đi. . ...

Sau khi tỉnh táo hơn một chút, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, thi triển một phát ‘Sạc Điện Thuật’, sạc pin lên 100%.

Sau đó, cậu ấy gọi điện thoại cho Tam Nhật sư huynh.

Tam Nhật sư huynh rất nhanh đã nghe điện thoại: “Alo, Thư Hàng ~ cậu cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Nghe nói mấy ngày trước cậu bị nổ, vẫn luôn hôn mê, tôi còn lo cậu hôm nay sẽ không tỉnh lại nữa chứ.” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Chuyện cậu ấy bị nổ, truyền nhanh vậy sao?

“Cảm ơn Tam Nhật sư huynh đã quan tâm.

À mà, Thi nói anh tìm tôi có việc đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Không phải là Tam Nhật sư huynh lại có việc gấp cần làm, rồi lại muốn tiếp tục gửi Quả Quả, Thi và Chúc ở chỗ cậu ấy chứ?

“Là thế này, tối nay, trên đỉnh Tử Cấm, đại chiến Bắc Hà tiền bối VS Đồng Quái tiền bối, cậu có muốn đến xem không?” Tam Nhật sư huynh hỏi.

“Vâng, phải đi chứ.

Đợi tôi nộp học phí xong, báo danh ở trường xong, liền trực tiếp đến thẳng vị trí Tử Cấm Thành.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Đại học Thành Giang Nam vốn dĩ cũng có chức năng nộp học phí trực tuyến, nhưng Tống Thư Hàng bây giờ đã ở khu vực Giang Nam rồi, trực tiếp đến trường nộp sẽ tiện hơn.

“Được thôi ~~ Vậy đến lúc đó cậu cứ đưa Quả Quả, Thi và Chúc qua đây nhé.

Tối nay tôi phải đi cùng Thông Huyền đại sư để bắt giữ Đồng Quái. .....À không, là phải đi xem đại chiến giữa Đồng Quái tiền bối và Bắc Hà tiền bối.

Đến lúc đó, cậu cứ giao Quả Quả, Thi và Chúc cho tôi là được.” Tam Nhật sư huynh nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không thành vấn đề, vậy chúng ta tối gặp.” “Tối gặp.” Tam Nhật sư huynh cười cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng cất điện thoại.

Vừa nãy Tam Nhật sư huynh nói, muốn bắt giữ Đồng Quái tiền bối?

Chẳng lẽ Đồng Quái tiền bối mấy ngày nay lại tìm đường chết gì đó, chọc giận Thông Huyền đại sư rồi sao?

Sau khi cúp điện thoại, suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng lại gọi điện thoại cho Hiến Công tiền bối.

Vốn dĩ đã hẹn, vừa đến khu vực Giang Nam thì gọi cho Hiến Công tiền bối tọa độ.

Rồi tiền bối sẽ truyền pháp khí 【Long Vĩ Độn Ảnh】 phi kiếm qua đây.

Không ngờ mình đột nhiên hôn mê đến tận hôm nay, cũng không biết Hiến Công tiền bối đã bế quan chưa?

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối.

Nhưng, giọng nói truyền ra từ điện thoại lại không phải của Hiến Công cư sĩ, mà là giọng nói của một vị cư sĩ khác.

“Alo, có phải Thư Hàng tiểu hữu không?” Giọng nói ôn hòa của vị cư sĩ khác truyền đến.

Tống Thư Hàng nhận ra chủ nhân của giọng nói này, nhưng nhất thời không nhớ ra đạo hiệu của vị tiền bối này.

Vị tiền bối này tên là gì nhỉ. .....Dường như là Túy Nhật?

Bá Thiên?

Minh Nguyệt?

Không hay rồi, lại quên đạo hiệu của vị tiền bối này rồi.

Phải làm sao, phải làm sao?

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tống Thư Hàng thông minh nói: “Alo, xin chào, xin hỏi ngài là vị tiền bối nào?

Hiến Công tiền bối không có ở đó sao?

Tôi tìm ông ấy có việc.” Tống Thư Hàng giả vờ mình không nghe ra giọng của vị tiền bối này, thuận thế hỏi đạo hiệu của vị tiền bối này.

Thông minh!

“Thư Hàng tiểu hữu, là tôi, Túy Nguyệt cư sĩ.

Hiến Công đạo hữu đã bế quan hai ngày trước, ông ấy đoán Thư Hàng tiểu hữu cậu gần đây có thể sẽ gọi điện thoại cho ông ấy.

Vì vậy, ông ấy đã gửi điện thoại và một kiện pháp khí ở chỗ tôi.” Giọng nói của Túy Nguyệt cư sĩ ôn hòa nói. . ...

Thuận lợi đọc đúng đạo hiệu của Túy Nguyệt cư sĩ!

“Ra là Túy Nguyệt tiền bối, tiền bối buổi sáng tốt lành.

Thật ra, mấy hôm trước tôi bị nổ, vẫn luôn trong trạng thái hôn mê.

Mãi đến sáng nay mới tỉnh lại, liền gọi điện thoại cho Hiến Công tiền bối.

Không ngờ Hiến Công tiền bối đã bế quan rồi.” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Ra là vậy.

Vậy thì, Thư Hàng tiểu hữu giờ có tiện nhận phi kiếm truyền thư không?

Ta sẽ dùng phi kiếm gửi món pháp khí đó cho ngươi ngay, ngươi hãy nói vị trí tọa độ của mình cho ta biết đi.” Túy Nguyệt cư sĩ mỉm cười nói.

“Được, tôi giờ đang ở gần Giang Nam Đại Học Thành.

À mà, khi nhận phi kiếm thì tôi cần làm gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu vẫn nhớ lúc trước, Dược Sư nhận phi kiếm của Thông Huyền đại sư thì phải dùng bản thân để định vị tọa độ phi kiếm hạ xuống.

“Ừm… Mỗi môn phái có cách định vị phi kiếm không giống nhau, chỗ ta có một bộ phương pháp định vị phi kiếm đơn giản.

Thư Hàng tiểu hữu, ngươi mở phần mềm chat lên, chia sẻ vị trí hiện tại của ngươi cho ta qua chức năng ‘chia sẻ vị trí thời gian thực’.

Ta sẽ trực tiếp bắn phi kiếm đến vị trí đó.

Đến lúc đó, phi kiếm có thể bay đến gần bầu trời phía trên chỗ ngươi, sai số khoảng một trăm mét.

Khi phi kiếm đến gần, ngươi chỉ cần kích hoạt chân khí trong người, dùng phương thức truyền âm nhập mật gọi tên ta, phi kiếm sẽ hạ cánh chính xác xuống bên cạnh ngươi.” Túy Nguyệt cư sĩ đáp.

“Được thôi, không thành vấn đề!” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu nhanh chóng đăng nhập phần mềm chat, gửi tọa độ của mình cho tài khoản 【Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu】 của Túy Nguyệt tiền bối.

Khoảng một phút sau.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu trả lời: “Phi kiếm đã phát đi, dự kiến ba tiếng nữa sẽ đến gần Giang Nam Đại Học Thành.

Khi phi kiếm sắp đến, ta sẽ gọi điện thoại báo cho ngươi.” “Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng gửi một biểu tượng 【cười toe toét】.

Túy Nguyệt cư sĩ, là một tiền bối tốt bụng mà.

Lúc này, bé Thi loli chạy vụt vào phòng.

Nhưng khi thấy Tống Thư Hàng vẫn còn trong phòng, cô bé liền lập tức khôi phục dáng vẻ thục nữ, đi chậm lại.

“Thư Hàng sư huynh, mì trứng rau xanh đã nấu xong rồi, đã để ở bàn ăn ngoài kia.” Thi Văn Tĩnh nói.

“Cảm ơn em.” Tống Thư Hàng đáp.

Thi khẽ mỉm cười, sau đó lại bò về ghế.

Tay phải cô bé dùng chuột bấm tiếp bộ phim đang tạm dừng, tiếp tục xem, tay trái tiện thể lấy ra một nắm hạt dưa, tỉ mỉ cắn từng hạt một.

Lúc Thi cắn hạt dưa, cô bé không phải cắn một hạt ăn một hạt.

Cô bé trước tiên lấy một nắm hạt dưa, cắn vỡ vỏ từng hạt một, rồi chất phần thịt hạt dưa vào một chiếc đĩa nhỏ.

Đợi đến khi cắn hết một nắm hạt dưa, cô bé sẽ cẩn thận dọn vỏ hạt dưa đã bóc vào một chiếc túi nhỏ, sau đó thỏa mãn ăn hết sạch chỗ hạt dưa đã bóc một hơi.

Quả là một cô bé thú vị.

Hơn nữa, tài nấu nướng của cô bé cũng rất khá.

Món mì trứng rau xanh rất thanh mát.

Sau khi ăn sáng xong, Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, hơn chín giờ một chút.

Chương 986

“Thời gian vừa vặn, đi trường báo danh nộp học phí thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Thế là, Tống Thư Hàng trở về phòng mình, lấy ra một cái hộp từ dưới gầm giường, rút một ít tiền mặt ra để nộp học phí.

Sau đó cậu nhìn về phía bé Thi vẫn đang xem phim, tiện miệng hỏi: “À này, Thi.

Em muốn ở lại đây trông nhà không?

Hay đi cùng anh đến Giang Nam Đại Học Thành chơi?” Thi quay đầu lại, đôi mắt đen láy nhìn Tống Thư Hàng, sau đó cô bé lại quay đầu nhìn vào bộ phim đang chiếu trên máy tính.

Rồi... trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé tràn đầy vẻ rối rắm.

Cô bé vừa muốn đi cùng Tống Thư Hàng đến Giang Nam Đại Học Thành chơi, vì cô bé chưa bao giờ đến nơi như đại học.

Nhưng mà, bộ phim đang xem cũng hay quá, cô bé mới xem được một nửa, căn bản không nỡ bỏ dở.

Nếu lúc này cô bé có phân thân thuật thì tốt biết mấy?

Tống Thư Hàng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn rối rắm của Thi, bật cười: “Được rồi, em không cần rối rắm.

Anh vẫn sẽ một mình đi trường báo danh vậy.

Vừa hay, em cũng có thể ở lại trông chừng sư tỷ và tiểu hòa thượng.” Thi suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Vậy thì, Thư Hàng sư huynh đi đường bình an.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Ừm, đi đường bình an, không vấn đề gì.

Để lại bé Thi trông nhà, Tống Thư Hàng một mình đi đến Giang Nam Đại Học Thành.

Trên đường, cậu lấy điện thoại ra nhắn tin cho bạn cùng phòng là Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức, nói với họ việc mình đến trường báo danh hôm nay.

Thổ Ba rất nhanh trả lời: “Thư Hàng, sao cậu đi báo danh sớm thế?

Tớ có thể sẽ đợi đến ngày 3 mới đi báo danh, nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa.

Ngoài ra, tớ cảm thấy mình bị chứng sợ khai giảng.

Sáng nay vừa ngủ dậy, tớ cảm thấy tâm trạng sa sút, lòng hoang mang rối loạn, toàn thân mệt mỏi, không tập trung được; còn kèm theo triệu chứng đau đầu, đổ mồ hôi, đặc biệt muốn ngủ nữa... ” Tống Thư Hàng: “Thổ Ba, cậu vẫn nên đi bệnh viện khám đi, tớ cảm giác cậu chắc là bị cảm sốt rồi.” Thổ Ba: “...” Sau Thổ Ba, Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ cũng gửi tin nhắn đến, cho biết họ đều sẽ về trường vào ngày 3.

Tống Thư Hàng lần lượt trả lời tin nhắn của bạn bè.

Đóng cửa sổ chat với bạn bè xong, Tống Thư Hàng lại tiện tay mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lên.

Cậu muốn tổng kết lại chuyện chất lỏng màu đen của Quan Vũ trước khi mình hôn mê, cùng với nội dung lời nói trong mơ nghe được khi gặp Bạch tiền bối two lúc đó, rồi kể lại cho các tiền bối trong nhóm.

Vừa đi đường vừa xem điện thoại là một thói quen rất nguy hiểm, vì rất dễ xảy ra tai nạn xe cộ.

Nhưng với tu vi hiện tại của Tống Thư Hàng, dù có nhắm mắt đi trên đường phố cũng sẽ không gặp bất cứ vấn đề gì.

Bất kể là cảm nhận bằng tinh thần lực hay ứng dụng thính giác, đều có thể đạt được hiệu quả như mắt nhìn.

Khi Tống Thư Hàng mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lên, vừa hay thấy Hoàng Sơn Chân Quân đang gửi một số dữ liệu.

Hoàng Sơn Chân Quân gửi là số liệu phòng vé của phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》 của Quan Vũ.

Số liệu này rất khoa trương. 《Mạt Pháp Chi Chiến》 lên rạp vào Chủ Nhật, vừa chiếu đã giành ngay ngôi quán quân phòng vé trong ngày.

Đáng tiếc là vì chỉ chiếu vào ngày cuối tuần nên phòng vé tuần chỉ xếp thứ hai.

Tuy nhiên, thành tích này khiến một số đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng rất bất ngờ.

Mặc dù Hoàng Sơn Chân Quân và các đạo hữu trong nhóm trước đó đã quảng cáo đến mọi ngóc ngách trong cuộc sống của người phàm, và số suất chiếu khi phim ra rạp cũng cao đến mức khó tin.

Nhưng chỉ trong một ngày đã giành được á quân, điều này cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Dù sao thì những bộ phim đang chiếu trong tuần đó đều là những bộ phim rất có thực lực.

Tiếp theo là phòng vé tuần này, tính đến hôm nay, 《Mạt Pháp Chi Chiến》 không nghi ngờ gì vẫn giữ vững vị trí quán quân, hơn nữa số liệu phòng vé hiện tại của nó khiến các bộ phim xếp sau phải tuyệt vọng.

Tổng phòng vé của ba mươi bộ phim khác cộng lại còn không bằng số lẻ của 《Mạt Pháp Chi Chiến》.

Tóm lại, 《Mạt Pháp Chi Chiến》 đại hỏa đặc hỏa, nóng gấp trăm lần so với lúc trước khi chiếu.

Các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều bày tỏ sự hài lòng với bộ phim mà cả nhóm đã dày công làm ra, phải có thành tích như vậy mới xứng đáng chứ.

Dù sao thì, bọn họ đều là nhân vật phái thực lực mà ~~ Tống Thư Hàng nhìn đến đây thì lòng run lên.

Nếu bộ phim đại hỏa đặc hỏa... thì chẳng phải ‘Cao Thăng sư huynh’ cũng sẽ ác danh lẫy lừng sao?

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, chuyển sang trang web, nhập bốn chữ 【Cao Thăng Sư Huynh】 vào ô tìm kiếm.

Hệ thống hiển thị 【Đã tìm thấy khoảng 49.880.000 kết quả liên quan đến bạn】.

Móa!

Trong vỏn vẹn mấy ngày ngắn ngủi, nội dung tìm kiếm liên quan đến Cao Thăng sư huynh lại có gần năm mươi triệu.

Ngoài ra, phía dưới kết quả tìm kiếm còn có một dòng nhắc nhở của hệ thống: 【Bạn có muốn tìm kiếm ‘Cao Thăng Sư Huynh phải chết’ không?

Đã hiển thị kết quả tìm kiếm ‘Cao Thăng Sư Huynh phải chết’ cho bạn.

Vẫn muốn tìm kiếm: Cao Thăng Sư Huynh, xin hãy nhấp vào đây. 】 Loại gợi ý này xuất hiện, thông thường là do mọi người khi tìm kiếm đã nhập sai từ.

Sau đó trang web tìm kiếm sẽ tự động chuyển kết quả tìm kiếm sang kết quả 【chính xác】.

Ví dụ, nếu bạn muốn tìm một cuốn tiểu thuyết tên 《Tu Chân Liêu Thiên Quần》 trên mạng, nhưng không cẩn thận nhập thành 《Tu Chính Liêu Thiên Quần》, thì hệ thống trang web tìm kiếm sẽ tự động đổi kết quả tìm kiếm của bạn thành kết quả 《Tu Chân Liêu Thiên Quần》【chính xác】.

Nhưng mà... từ khi nào, Cao Thăng sư huynh đã trở thành một từ sai chính tả rồi?

Tống Thư Hàng cảm thấy mình tiêu đời rồi. 《Mạt Pháp Chi Chiến》 càng nổi tiếng, tình cảnh của cậu càng nguy hiểm.

Đặc biệt là sắp tới, cậu sẽ đến trường cũ của mình.

Ở đó, có không ít bạn học đều nhận ra cậu.

Thế là, Tống Thư Hàng lặng lẽ kích hoạt năng lực ‘Huyễn Hình Hung Châm’, biến ra một chiếc khẩu trang.

Lại từ túi thu nhỏ một tấc lấy ra một chiếc kính râm to.

Như vậy, trong lòng cậu mới cảm thấy an tâm hơn một chút.

Ban đầu tôi chọn tham gia diễn xuất trong phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》, đúng là tự mình tìm đường chết mà!

Tống Thư Hàng lại chuyển lại sang ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Vừa đúng lúc, Bạch tiền bối online.

Vị Tôn Giả này mấy ngày nay đều đang luyện chế pháp bảo, vẫn chưa xuất hiện.

Bạch Tôn Giả: “@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu có đó không?

Ngươi mấy ngày nữa có phải sẽ đi học báo danh không?” Tống

Thư Hàng trả lời: “Đúng vậy, Bạch tiền bối.

Tôi hiện tại đang trên đường đến Giang Nam Đại Học Thành, chuẩn bị đi báo danh.” Bạch Tôn Giả: “Ồ, hôm nay đã đi báo danh à?

Các ngươi không phải là ngày 3 mới báo danh sao?” Tống Thư Hàng: “Đại học Giang Nam của chúng tôi là từ ngày 1 đến ngày 3, ba ngày đều là thời gian báo danh.” Bạch Tôn Giả: “Ra là vậy, ta nhớ nhầm rồi.

À mà, bên ta pháp bảo hôm nay giữa trưa sẽ khai lò.

Ngươi tối nay có đi xem Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư đại chiến không?

Nếu đi, có cần ta đến đón không?” Tống Thư Hàng: “Được thôi, nếu Bạch tiền bối đến kịp thì đến đón tôi đi.

Đến lúc đó, phi kiếm truyền thư của Túy Nguyệt cư sĩ cũng sẽ mang theo pháp khí 【Long Vĩ Độn Ảnh】 đến.

Vừa hay có thể giao món pháp khí này cho Bạch tiền bối.” Bạch Tôn Giả: “Được.

Vậy chúng ta giữa trưa gặp.

Ngoài ra @Tuyết Lang Động Chủ, Tuyết Lang đạo hữu có đó không, đơn đặt hàng mới mà ta đặt chỗ ngươi mấy hôm trước đã hoàn thành chưa?” Tuyết Lang Động Chủ: “Bạch tiền bối, ta hiện tại vẫn đang ở chỗ Vân Tước Tử tiền bối, giúp cô ấy phong ấn cơ thể.

Đơn đặt hàng của ngươi, ta giao cho biểu đệ của ta đi làm rồi.

Khả năng làm việc của hắn là hạng nhất, hôm nay là có thể làm xong giấy tờ ngươi muốn.” Bạch Tôn Giả: “【Biểu tượng mặt cười】Vậy thì tốt quá rồi, à mà, ta có thể đặt thêm một đơn hàng mới không?” Tuyết Lang Động Chủ: “Không thành vấn đề, Bạch tiền bối cứ nói.” Bạch Tôn Giả: “Chúng ta chat riêng nhé, chuyện này tạm thời giữ bí mật với các đạo hữu trong nhóm.” Tuyết Lang Động Chủ: “Được rồi, không thành vấn đề.

Ta nhất định sẽ giữ mồm giữ miệng.” Cứ thế, Bạch Tôn Giả và Tuyết Lang Động Chủ chat riêng với nhau.

Đúng lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng đã lâu không thấy xuất hiện.

Cuồng Đao Tam Lãng: “@Bạch Tôn Giả @Tuyết Lang Động Chủ, Bạch tiền bối, Tuyết Lang, hai người không thể chat riêng đâu.

Chat riêng... sẽ mang bầu đó!” Nói rồi, Cuồng Đao Tam Lãng còn đính kèm một bức ảnh.

Đó là một bức ảnh chibi bà bầu.

Trong ảnh, bà bầu đang lau nước mắt: “Chat riêng ba phút đã mang bầu rồi, tôi phải làm sao đây?” Tống Thư Hàng: “...” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Ta lấy gì cứu ngươi đây?

Tam Lãng đạo hữu?

Bạch Tôn Giả: “A a a. @Vũ Nhu Tử đảo Linh Vũ Điệp, Linh Vũ Điệp đạo hữu, có phải ngươi đang online không?” Vũ Nhu Tử đảo Linh Vũ Điệp: “Ta đây.

Ngoài ra, Bạch đạo hữu, tài khoản của ta cũng đã gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần rồi, nên ngươi có thể trực tiếp @ta bản tôn.” Tài khoản Linh Vũ Điệp Tôn Giả online: “Bạch đạo hữu có chuyện gì không?” Bạch Tôn Giả: “Là thế này, ta cách đây không lâu từ chỗ một vị đạo hữu kia, có được một cách chơi mới rất kích thích, gọi là ma thuật thoát hiểm.

Ta giới thiệu cách chơi cho các ngươi trước nhé, đó là trước tiên để người khác phong ấn toàn bộ linh lực trên người mình bằng bảy loại cấm cố thủ pháp phức tạp trở lên.

Nếu không giải được cấm cố thì không thể sử dụng linh lực.

Sau đó, lại để đạo hữu đưa mình lên độ cao ba vạn mét, rồi đẩy xuống từ phi kiếm.

Trong quá trình rơi xuống, người chơi phải nhanh chóng giải trừ bảy loại cấm cố thủ pháp phức tạp trở lên trên người mình.

Chương 987

Nếu trước khi rơi xuống đất từ độ cao ba vạn mét mà giải trừ được cấm cố thủ pháp, đột phá được thì có thể lập tức ngự kiếm hoặc dùng năng lực Ngự Không của Ngũ Phẩm Linh Hoàng để mình lơ lửng, hạ cánh an toàn.

Nếu giải trừ cấm cố thất bại, thì sẽ trong trạng thái toàn thân linh lực bị cấm cố mà nếm trải sát thương từ việc rơi từ độ cao ba vạn mét xuống đất.

Đặc biệt kích thích, ta nghe thôi đã cảm thấy tim đập nhanh hơn rồi!” Tống Thư Hàng: “...” Hoàng Sơn Chân Quân: “...” Điền Thiên Đảo Chủ: “...” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “...” Diệt Phượng Công Tử: “...” Cách chơi này, quả thật là kích thích không thể tả.

Không ngờ, ngoài Tam Lãng đạo hữu ra, trong giới tu sĩ còn có nhân vật thích tìm đường chết đến vậy!

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, vị đạo hữu này của ngài, bây giờ còn sống không ạ?” Bạch Tôn Giả: “Đương nhiên rồi, hắn là Lục Phẩm Chân Quân mà, không dễ chết thế đâu.

Lần trước hắn thử thách mang hai mươi cấm cố thủ pháp trên người, rơi từ độ cao năm vạn mét xuống...

Thử thách thất bại rồi.

Nhưng vết thương của hắn không quá nặng, tĩnh dưỡng khoảng hai năm là có thể hồi phục như ban đầu.” Tống Thư Hàng: “...” Vị tiền bối vô danh này, rốt cuộc đã tu luyện đến cảnh giới Lục Phẩm bằng cách nào vậy!

Hay là, thật sự như Tam Lãng tiền bối nói, người thích tìm đường chết thường vận khí sẽ không quá tệ?

Bạch Tôn Giả lại nói: “Cho nên, Linh Vũ Điệp đạo hữu, ngươi cảm thấy tình tiết kích thích này, nếu đưa vào kịch bản 《Cuộc Đời Phóng Đãng Không Kìm Chế Của Ta》 do Tam Lãng đạo hữu đóng chính, có phải sẽ rất cuốn hút không?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả: “Hay!【Ba mươi hai biểu tượng ngón cái 】” Sau đó, Linh Vũ Điệp Tôn Giả offline đi sửa kịch bản.

Tống Thư Hàng: “...” Tam Lãng tiền bối, tiêu đời rồi!

Có lẽ là do Tống Thư Hàng ngụy trang đủ tốt, cậu đã tìm đến điểm báo danh và hoàn thành việc đăng ký, trong suốt thời gian đó không hề lộ sơ hở. ...

Không có ai xông đến hét lớn ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’ hay đại loại thế.

Khi báo danh, nhân viên công tác tuy tò mò nhìn Tống Thư Hàng với chiếc kính râm và khẩu trang.

Nhưng anh ta cũng đâu phải cảnh sát, anh ta chỉ phụ trách thu tiền, xác nhận tiền nhận được có phải tiền thật hay không.

Tống Thư Hàng thuận lợi nộp học phí, ký tên vào phía sau tên của mình, sau đó rời khỏi điểm báo danh.

“Báo danh xong rồi, tiếp theo về trước đợi Túy Nguyệt tiền bối gửi phi kiếm truyền thư cho mình.

Sau đó, đợi Diệp Tư trở về.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đợi Bạch tiền bối đến, đưa họ đi Tử Cấm Thành, xem Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân đại chiến.

Ngày 1 tháng 9 năm 2019, hành trình của Tống Thư Hàng tiểu hữu vẫn rất bận rộn.

Khi Tống Thư Hàng chuẩn bị quay về chỗ ở, điện thoại của cậu reo lên, là một số lạ.

Tống Thư Hàng nhấc điện thoại: “Alo, xin chào.” “Alo, xin chào, xin hỏi có phải Bá Đao Tống Tam Lãng đạo hữu không?” Một giọng nói khàn khàn vang lên.

Tống Thư Hàng: “...” Tống Tam Lãng là quỷ gì chứ!

Tin hay không tôi cúp máy ngay, rồi cho ông vào danh sách đen luôn bây giờ!

Thấy Tống Thư Hàng nửa ngày không trả lời, giọng nói khàn khàn kia lại nói: “Hả?

Chẳng lẽ ta gọi nhầm số sao?

Khoan đã, ồ, ta nói nhầm rồi.

Xin lỗi, xin hỏi có phải Bá Đao Tống Nhất đạo hữu không?” “Là tôi.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ha ha ha, trước khi đến ta vừa mới làm một nháy với vợ, hơi mơ hồ một chút.

Xin lỗi, Tống Tam đạo hữu.” Giọng nói khàn khàn kia cười ha hả.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, ngón tay cậu như ngứa ngáy, không nhịn được muốn cúp điện thoại.

Gọi điện thoại cho người lạ mà vừa mở miệng đã nói chuyện vừa làm một nháy với vợ, đây là thói quen phát cẩu lương à?

Lại còn...

Tống Tam là cái quỷ gì chứ.

Đối diện, giọng nói khàn khàn kia tiếp tục nói: “Là thế này, Bá Đao đạo hữu.

Ta là Nguyệt Lang Đảo Chủ, biểu đệ của Tuyết Lang Động Chủ, ta gần đây gây chuyện ở Mỹ một chút, đành phải lén lút trốn về.

Tạm thời đang giúp biểu ca Tuyết Lang Động Chủ chạy việc, làm chút công chuyện.” “Ồ, ra là ngươi.” Tống Thư Hàng chợt hiểu ra, buổi sáng Tuyết Lang Động Chủ còn nhắc đến biểu đệ của hắn trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Tuyết Lang Động Chủ vẫn đang giúp Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối phong ấn cơ thể, nên tạm thời công việc hiện tại đều do một vị biểu đệ của hắn tiếp quản.

Bạch Tôn Giả dường như còn ủy thác cho Tuyết Lang Động Chủ vài công việc, chắc là làm giấy tờ gì đó phải không?

Hiện tại công việc của Bạch tiền bối, chính do Nguyệt Lang Đảo Chủ này tiếp quản.

“Hả, ngươi biết ta à?” Nguyệt Lang Đảo Chủ tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừm, Tuyết Lang Động Chủ có nhắc đến ngươi.” “Ha ha ha ha, biểu ca hắn không nói xấu ta đấy chứ?

Ví dụ như chuyện ta gây ra trước đây, hắn không nói ra đấy chứ?” Nguyệt Lang Đảo Chủ vội nói.

“Ồ, chính là chuyện ngươi gây ra ở Mỹ à?” Tống Thư Hàng nói.

“Sao ngươi biết!

Chết tiệt, cái miệng rộng của biểu ca, quả nhiên đã tiết lộ chuyện xấu của ta rồi.” Nguyệt Lang Đảo Chủ tức giận mắng.

Tống Thư Hàng: “...” Tiết lộ cái quái gì chứ, chuyện ngươi gây ra ở Mỹ, chẳng phải chính ngươi vừa mới nói với ta trong điện thoại sao?

“Cái miệng rộng của biểu ca, không có nói cụ thể ta đã gây ra chuyện gì phải không?” Nguyệt Lang Đảo Chủ lại nói.

“Không có.” Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, lại tiện miệng hỏi: “Ngươi đã gây ra chuyện gì ở Mỹ vậy?” “Thật ra cũng không có chuyện gì.

Rõ ràng là chuyện rất bình thường đối với ta, không ngờ ở đó lại là phạm pháp.” Nguyệt Lang Đảo Chủ nói: “Chuyện này đối với ta đặc biệt mất mặt, ta nói cho ngươi biết, ngươi không được nói cho người khác đâu nhé.” “Ừm.” Tống Thư Hàng đáp.

Bất ngờ thay, giọng nói khàn khàn này lại có chút đáng yêu.

Sau đó, Nguyệt Lang Đảo Chủ lại bắt đầu phát cẩu lương.

“Chuyện xảy ra nửa tháng trước. ...

Hôm đó, ta và vợ như thường lệ vào lúc sáng sớm đang nỗ lực vì việc sinh sói con.

Ta và vợ đều là Đại Yêu Ngũ Phẩm, trong tình huống bình thường đều duy trì trạng thái hình người.

Ừm, ở Mỹ, việc duy trì trạng thái hình người để sinh sản hậu đại thì không phạm pháp.

Nhưng hôm đó, có chút bất ngờ xảy ra.” Nguyệt Lang Đảo Chủ nói: “Lúc ta và vợ đang nỗ lực vì sói con, vợ ta vì quá hưng phấn nên đột nhiên hiện nguyên hình.

Thật trùng hợp, cảnh tượng này bị hàng xóm đi ngang qua nhìn thấy.” Tống Thư Hàng: “...” Nguyệt Lang Đảo Chủ tiếp tục nói: “Sau đó ta liền bị cảnh sát khởi tố, tội danh là ngược đãi động vật. ...

Cũng may ta cơ trí, dùng thân thế lông sói để thoát qua một kiếp, sau đó liền cùng vợ trở về yên ổn.” Tống Thư Hàng: “............” Xin lỗi, giây phút này, cậu thật sự hoàn toàn không biết nên nói gì cho

phải.

Nên châm chọc điều gì đây?

Châm chọc vợ chồng Nguyệt Lang Đảo Chủ chế tạo sói con à?

Hay châm chọc luật pháp nước ngoài kiểu đó?

Cả hai phương diện đều không có gì đáng để châm chọc, không có vấn đề gì cả.

"À mà, Nguyệt Lang đạo hữu, ngươi tìm ta có việc gì sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Vốn dĩ, cậu muốn gọi đối phương là 'Nguyệt Lang tiền bối'.

Nhưng lần này, hai chữ 'tiền bối' lại không sao thốt ra được.

"Ồ, là thế này.

Ta muốn nhờ ngươi gửi cho ta một tọa độ, ta có việc cần đến Giang Nam Đại Học Thành một chuyến.

Ta vừa tra trên mạng, nhưng phát hiện chỉ riêng 'Giang Nam Đại Học Thành' ở vùng an lạc thôi đã có ba cái, thật là đau đầu." Nguyệt Lang Đảo Chủ nói.

Tống Thư Hàng nghe đến đây thì trong lòng khẽ động: "Nguyệt Lang tiền bối, ngươi đến Giang Nam Đại Học Thành có việc gì cần làm sao?

Có phải là làm giấy tờ gì đó cho Bạch tiền bối không?" "Không phải làm giấy tờ cho Bạch tiền bối, mà là làm cho Bạch Hạc Chân Quân." Nguyệt Lang Đảo Chủ cười ha hả nói: "Đây không phải là hạng mục bí mật, cho nên ta có thể nói cho ngươi biết." Bạch Hạc Chân Quân?

Bạch Hạc Chân Quân chạy đến Giang Nam Đại Học Thành làm gì?

Chẳng lẽ là hắn biết Bạch Tôn Giả tạm trú ở đây, nên bất chấp đường xa cũng muốn đến tạm trú gần Giang Nam Đại Học Thành sao?

Với tính cách của Bạch Hạc Chân Quân, chuyện này hắn thật sự có thể làm được.

“Ta hiểu rồi, Nguyệt Lang đạo hữu, ngươi có biết tài khoản chat của ta không?

Thêm ta làm bạn, ta sẽ gửi tọa độ cho ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn ngươi, Bá Đao đạo hữu.

Ngươi đúng là một đạo hữu tốt bụng thích giúp đỡ người khác, quả nhiên tìm ngươi giúp thật là đúng đắn.” Nguyệt Lang Đảo Chủ dùng giọng khàn khàn vui vẻ nói.

Thế là... thêm bạn, chia sẻ vị trí.

Tống Thư Hàng phát hiện mình hôm nay dường như cứ làm mãi chuyện như vậy.

Khi Tống Thư Hàng trở về chỗ ở, Diệp Tư vẫn chưa về.

Mãi đến giữa trưa.

Quả Quả và Chúc cô bé lơ mơ tỉnh dậy, hai đứa nhóc này quả là chơi quên trời đất, theo lời bé Thi kể, hai đứa nhóc này trong mấy ngày Tống Thư Hàng hôn mê đều thức trắng đêm chơi game.

Quan trọng hơn, kỹ thuật chơi game của hai đứa nhóc không mạnh như Kinh Ba Đậu Đậu, mà là kiểu phá đội đích thực.

Thật là khổ cho đồng đội của chúng.

“Thư Hàng sư huynh, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi.” Tiểu hòa thượng dụi mắt nói: “Bụng đói quá, trưa nay chúng ta ăn gì đây?”

“Trưa nay chúng ta ăn gì?” Chúc cô bé cũng phụ họa theo.

Tống Thư Hàng nhìn sang bé Thi đang xem phim bên cạnh, cô thiếu nữ tạm thời phụ trách việc bếp núc trong nhà này... hiện tại đang chìm đắm trong phim không cách nào thoát ra.

Nhìn dáng vẻ của cô bé, là không thể đứng dậy nấu cơm rồi.

Chương 988

“Thôi vậy, chúng ta vẫn nên ra ngoài ăn cơm đi.” Tống Thư Hàng thở dài.

Sau bữa trưa, Thư Hàng nằm trên ban công nghỉ ngơi, tận hưởng sự an nhàn hiếm có.

Tiểu hòa thượng Quả Quả ngồi bên cạnh cậu, hàng ngày niệm kinh.

Lúc này, điện thoại của Thư Hàng lại reo.

Tống Thư Hàng mở ra xem, trên đó ghi chú là 【Túy Nguyệt cư sĩ tiền bối】.

“Ồ ồ, Túy Nguyệt tiền bối gọi điện thoại đến rồi, pháp bảo đến rồi.” Tống Thư Hàng cười ha hả, nghe điện thoại.

Lần này, nhất định phải to tiếng đọc đạo hiệu của tiền bối.

Nghe nói như vậy, Túy Nguyệt tiền bối sẽ rất vui.

“Túy Nhạc tiền bối, có phải phi kiếm sắp đến rồi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ha ha ha ha, Thư Hàng tiểu hữu ngươi đoán không sai, phi kiếm đã đến gần chỗ ngươi rồi.

Sai số tối đa một trăm mét, ngươi thử hướng không trung sử dụng truyền âm nhập mật, lớn tiếng gọi tên ta là được.

Đến lúc đó phi kiếm sẽ hạ xuống bên cạnh ngươi.

Vậy thì, tạm biệt.” Túy Nguyệt tiền bối vui vẻ nói.

Ngoài Bắc Hà Tán Nhân ra, Thư Hàng tiểu hữu là người thứ hai có thể nhanh chóng gọi đúng đạo hiệu của hắn trong nhóm.

Mặc dù Thư Hàng tiểu hữu có thể là dựa vào chức năng ghi chú trong điện thoại, nhưng dù là chức năng ghi chú, hắn cũng rất vui mà.

Nói đi thì phải nói lại, chức năng ghi chú tuyệt vời như vậy, tại sao các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lại không biết sử dụng chứ?

Ghi chú đạo hiệu ‘Túy Nguyệt’ của ta thì chết người à?

Có ghi chú thì đâu có tổn hại gì!

Đồ khốn.

Khó lắm mới có chức năng tiện lợi như vậy, phải sử dụng cho thật tốt chứ.

Cúp điện thoại xong, Tống Thư Hàng đứng dậy từ ban công, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Quả Quả đang ngồi một bên đả tọa niệm kinh ngẩng đầu lên: “Có chuyện gì vậy ạ?

Thư Hàng sư huynh?” “Có một phi kiếm truyền thư đến, ngay trong phạm vi một trăm mét gần đây.

Ồ, nhìn thấy rồi!” Tống Thư Hàng rất nhanh nhìn thấy thanh phi kiếm trên không trung.

Tiếp theo, cậu chỉ cần hướng về phi kiếm, gọi tên Túy Nguyệt cư sĩ, là có thể nhận phi kiếm rồi.

Mặc dù cậu đã không nhớ rõ đạo hiệu của cư sĩ là những chữ nào.

Nhưng không thành vấn đề, chỉ cần phát âm gần giống là được, hiệu quả chắc chắn cũng như nhau.

Lúc nói chuyện điện thoại, Túy Nguyệt tiền bối cũng không nghe ra sự khác biệt.

Một thanh phi kiếm nhỏ bé thì làm sao có thể nhận biết được âm thanh?

Hơn nữa, mặc dù chữ không giống nhau, nhưng phát âm thì hoàn toàn như nhau!

Chữ Hán ở nơi an lạc này quả là bác đại tinh thâm.

Thế là, Tống Thư Hàng dùng pháp thuật truyền âm nhập mật, hô hoán đạo hiệu 'Túy Nguyệt cư sĩ'.

"Túy Nguyệt cư sĩ!" Thanh phi kiếm trên không trung không hề phản ứng.

Kỳ lạ, chẳng lẽ không được?

"Túy Ước cư sĩ?" Tống Thư Hàng tiếp tục gọi.

Thanh phi kiếm trên không trung, vẫn không hề phản ứng.

Móa, cho dù là hệ thống nhận diện giọng nói tiên tiến nhất, cũng không thể nhận diện các chữ có phát âm hoàn toàn giống nhau được chứ?

"Túy Nhạc cư sĩ!" Tống Thư Hàng tiếp tục thử.

Phi kiếm trên không trung vẫn không để ý đến cậu.

Sau đó, Thư Hàng đã thử mấy chục cách đọc âm 'zui', 'yue' của cư sĩ, nhưng không có cách nào hữu dụng cả.

Chẳng lẽ là tôi nhớ nhầm?

Tống Thư Hàng bắt đầu tự nghi ngờ bản thân.

Không đúng chứ, vừa nãy mình dựa vào tên trong 'ghi chú' mà đọc 'Túy Nguyệt tiền bối' thì vị tiền bối 'Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu' ở đầu dây bên kia còn vui vẻ đáp lời mà.

Phát âm của mình, tuyệt đối không sai.

Chẳng lẽ, Túy Nguyệt tiền bối đã đặt trận pháp nhận diện giọng nói tiên tiến nhất trên phi kiếm, nhất định phải đọc đúng 'đạo hiệu' thật sự mới được?

Nói bừa, đâu phải đọc tâm thuật, lấy đâu ra chức năng nhận diện giọng nói nhảm nhí như vậy chứ.

"Mà này, Tống Thư Hàng tiền bối.

Vị tiền bối đó không phải tên là 'Túy Nhật cư sĩ' sao?" Tiểu hòa thượng lên tiếng hỏi.

"Không thể nào là Túy Nhật cư sĩ được, phải là phát âm 'zui', 'yue' như vậy, không thể sai được." Tống Thư Hàng nói.

Lúc nói câu này, cậu vẫn sử dụng phương thức 'truyền âm nhập mật'.

Khi âm 'Túy Nhật cư sĩ' phát ra từ miệng cậu...

Trên không trung, thanh phi kiếm kia như thể tìm thấy tổ chức, như chim én về tổ, bay vút về phía Tống Thư Hàng, hạ xuống chỗ cậu.

Tống Thư Hàng: "..." Vừa nãy mình đọc là 'Túy Nhật cư sĩ' đúng không?

Là Túy Nhật, chứ không phải 'zui', 'yue'!

Chẳng lẽ... là Túy Nguyệt cư sĩ tự mình nhầm lẫn sao?

Không thể nào chứ, cư sĩ không nên nhầm đạo hiệu của mình mới phải.

Đang suy nghĩ, Túy Nguyệt tiền bối lại gọi điện thoại đến.

Tống Thư Hàng nhấc điện thoại nói: "Túy Nguyệt tiền bối?" "Là ta, ha ha, Thư Hàng tiểu hữu ngươi vẫn có thể gọi đúng đạo hiệu của ta, thật là tốt quá rồi." Túy Nguyệt cư sĩ vui vẻ nói: "Ngoài ra ta muốn nói cho ngươi một chuyện, thanh phi kiếm này là lần trước 'Bắc Hà Tán Nhân' gửi phi kiếm truyền thư cho ta thì để lại chỗ ta.

Ta nghe nói ngươi hôm nay sẽ đi xem Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư đối quyết.

Đến lúc đó, xin tiện tay giao trả phi kiếm lại cho Bắc Hà Tán Nhân nhé." "Không thành vấn đề, Túy Nguyệt tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

"Cứ thế đi, tạm biệt." Túy Nguyệt cư sĩ tâm mãn ý túc cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng với vẻ mặt vi diệu cất điện thoại.

Cậu bây giờ có thể xác định, phát âm đạo hiệu của Túy Nguyệt cư sĩ tuyệt đối là 'zui', 'yue', chứ không phải Túy Nhật.

Nhưng 'mật mã giọng nói' để lại trên phi kiếm, đích xác là hai chữ Túy Nhật.

Vậy nên, tóm lại.

Túy Nguyệt cư sĩ tiêu đời rồi.

Công pháp tồi tàn kia của hắn mà cứ luyện tiếp, không những người khác không nhớ được đạo hiệu của hắn, mà ngay cả bản thân hắn cũng sẽ quên mất đạo hiệu của mình.

Nghe nói công pháp tồi tàn kia của Túy Nguyệt cư sĩ, luyện đến Bát Phẩm Nhân Tiền Hiển Thánh thì người khác mới có thể nhớ được đạo hiệu của hắn.

Nhưng nếu trước Bát Phẩm Huyền Thánh, Túy Nguyệt cư sĩ đã quên cả tên của mình rồi... thì không chừng vào một ngày nào đó trong tương lai, đạo hiệu của cư sĩ sẽ cố định là 'Túy Nhật cư sĩ', 'Túy Hà cư sĩ' thậm chí là những đạo hiệu kỳ quái hơn.

Một bên khác, tại Tử Cấm Thành.

Đồng Quái Tiên Sư ngụy trang thành một người đi đường bình thường, nhàn nhã đi dạo khắp nơi.

“Bắc Hà tên khốn đó, vẫn chưa xuất hiện à?

Thật là giỏi nhẫn nại.” Đồng Quái Tiên Sư khẽ nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn khẽ đặt tay lên ba món pháp khí trên người mình.

Đây là một bộ pháp khí gồm ba món, chức năng chính là triệt để áp chế cảnh giới trên người hắn.

Khiến hắn trông giống hệt một Ngũ Phẩm Linh Hoàng đỉnh phong bình thường.

Đúng vậy, Đồng Quái Tiên Sư đã áp chế cảnh giới, vốn dĩ đã là Lục Phẩm Chân Quân rồi.

Khổ sở chờ đợi, cũng chỉ vì ngày hôm nay!

Hắn muốn nhân cơ hội khi quyết đấu với Bắc Hà Tán Nhân.

Tốt nhất là khi Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy mình sắp thắng, hắn sẽ bùng nổ thực lực Lục Phẩm của mình.

Chỉ cần nghĩ đến vẻ mặt của Bắc Hà Tán Nhân, Đồng Quái Tiên Sư trong lòng đã thầm sướng rơn.

Hoàng hôn buông xuống, du khách trong Tử Cấm Thành dần dần tản đi.

Nhưng, ở những vị trí mà người thường không thể thấy, các tu sĩ với trang phục kỳ dị đã âm thầm tụ tập tại đây.

Trên không trung, liên tiếp không ngừng có những luồng kiếm quang, pháp bảo mà mắt trần người thường không thể thấy được hạ

xuống.

Ngoài các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ra, còn có rất nhiều tu sĩ lạ mặt với ánh mắt sắc bén, đều đã sớm đến chiếm một vị trí tốt, đồng thời lấy ra đủ loại pháp khí, hoặc máy quay đã được cải tiến, chĩa thẳng vào vị trí Tử Cấm Chi Điên.

Diệt Phượng Công Tử tò mò nói: “Ồ?

Hôm nay không ít người đến đó chứ.

Cuộc đại chiến của Bắc Hà và Đồng Quái, có nhiều người biết đến vậy sao?” Hắn vốn nghĩ nhiều nhất là các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào’ sẽ đến ủng hộ, không ngờ tu sĩ lạ mặt đến cũng không ít.

Dược Sư với vẻ ngoài ấm áp, khẽ cười nói: “Theo ta được biết, trong số đó có một phần đạo hữu từ bên ngoài là do Bắc Hà Tán Nhân gọi đến.

Bao gồm phóng viên 【Tu Sĩ Nhật Báo】, đệ tử 【Thiên Cơ Tin Tức Trung Tâm】, thành viên 【Thần Cương Tu Sĩ Đài Điện】 vân vân.” Bắc Hà Tán Nhân đây là muốn tạo ra một tin tức lớn sao?

Hắn muốn trực tiếp truyền hình trực tiếp cuộc đại chiến ‘Tử Cấm Chi Điên’ lần này!

Giao Bá Chân Quân cười nói: “Xem ra, Bắc Hà đạo hữu đối với trận chiến này tràn đầy tự tin nhỉ.” Chính vì có tự tin tất thắng, nên Bắc Hà Tán Nhân mới triệu tập phóng viên 【Tu Sĩ Nhật Báo】 để tiến hành truyền hình trực tiếp tại chỗ.

Chương 989

Sau khi cười xong, Giao Bá Chân Quân lại ẩn ẩn có chút lo lắng.

Tuần trước, hắn đã từng gặp Đồng Quái Tiên Sư.

Lúc đó, hắn mơ hồ cảm thấy trên người Đồng Quái Tiên Sư có điều gì đó không đúng.

Cụ thể là chỗ nào không đúng, hắn lại không nói ra được.

Bắc Hà Tán Nhân thật sự có thể chiến thắng Đồng Quái thần bí sao?

“Bắc Hà đạo hữu hiện tại đang ở đâu?” Giang Tử Yên nắm tay Dược Sư, tò mò hỏi.

“Nói đến, gần đây vẫn không thấy hắn, mấy ngày nay hắn thậm chí gần như không online.

Khiến ta gần đây lúc chat trong nhóm, phát hiện người đầu tiên trả lời ta không phải là Bắc Hà Tán Nhân, trong lòng cảm thấy đặc biệt khó chịu.” Diệt Phượng Công Tử trả lời.

“Ta nghĩ, Bắc Hà đạo hữu chắc là muốn giữ trạng thái thần bí, không cho Đồng Quái cơ hội ‘biết mình biết người’.

Có thể Bắc Hà sẽ không xuất hiện trước khi quyết đấu.” Lưu Huỳnh Tiên Tử mặc váy đỏ nói.

“Vậy còn Đồng Quái tiền bối thì sao?” Tam Nhật tò mò nhìn xung quanh, một nhân vật chính khác của cuộc quyết đấu là Đồng Quái Tiên Sư cũng chưa đến.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng tiểu hữu và đoàn người cũng chưa tới.

“Đồng Quái đạo hữu nói không chừng đã có mặt rồi. ...

Nhưng mà, nếu hắn tự mình không đứng ra thì không ai có thể nhận ra hắn.” Giao Bá Chân Quân nhún vai nói.

Nói chứ, dịch dung thuật của Đồng Quái Tiên Sư quả thật đáng sợ, ngay cả Thất Phẩm Tôn Giả cũng không thể phá vỡ thuật dịch dung của hắn.

Thậm chí là Bát Phẩm Huyền Thánh, cũng chưa chắc đã nhìn thấu được dịch dung của hắn.

Màn đêm buông xuống.

Tu sĩ gần Tử Cấm Thành càng lúc càng nhiều.

“Quyết đấu khi nào bắt đầu vậy?” Diệt Phượng Công Tử từ trong lòng lấy ra một bịch hạt dưa lớn, chia sẻ cho các đạo hữu xung quanh.

Dược Sư đáp: “Ta cũng không biết. ...

Dù sao thì cứ ở đây đợi thôi.” “Đáng tiếc hôm nay không phải đêm trăng tròn.

Bằng không, đêm trăng tròn, hai đại cao thủ quyết đấu, không khí sẽ càng tốt hơn.” Phá Dương Kích Quách Đại nói xong, nhanh chóng lấy điện thoại ra, liên tục gửi hai tin nhắn.

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Phá Dương Kích Quách Đại: “【Biểu tượng đầu chó đáng yêu 】” Phá Dương Kích Quách Đại: “【Biểu tượng đầu chó giận dữ trên lầu 】” Hôm nay sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào đại chiến Tử Cấm Chi Điên, không ai tranh giành biểu tượng đầu chó với hắn.

Phá Dương Kích Quách Đại tâm mãn ý túc, cất điện thoại đi.

Nhưng không hiểu sao, khi không có ai tranh giành biểu tượng đầu chó với hắn, trong lòng hắn lại ẩn ẩn có chút mất mát.

Lòng người mà, thật khó nắm bắt.

Hơn mười phút sau.

Diệt Phượng Công Tử đột nhiên ngẩng đầu lên nói: “Có người đến rồi!” Chỉ thấy từ xa, một đạo kiếm quang bay vút tới.

Đạo kiếm quang này nhanh cực kỳ, là kiếm quang nhanh nhất mà Diệt Phượng Công Tử từng thấy trong đời!

Phần đuôi của kiếm quang, ẩn ẩn hiện ra hư ảnh đuôi rồng.

“Là Bạch đạo hữu, cuối cùng hắn cũng đến rồi.” Giao Bá Chân Quân nheo mắt nhìn, sau đó đáp.

Diệt Phượng Công Tử: “Sao ta cảm giác tốc độ kiếm quang của Bạch tiền bối, dường như lại nhanh hơn một chút?” Giao Bá Chân Quân gật đầu nói: “Đích xác lại nhanh hơn một phần, điểm này có thể nhìn ra từ khuôn mặt tái xanh của Thư Hàng tiểu hữu trên đó.

Lần trước Bạch đạo hữu mang theo Thư Hàng tiểu hữu toàn lực phi hành thì mặt của Thư Hàng tiểu hữu chỉ tái nhợt.

Lần này đã tái xanh rồi, có thể thấy tốc độ của Bạch đạo hữu lại tăng lên không ít.

Ta nghi ngờ tốc độ kiếm quang hiện tại của Bạch đạo hữu, e rằng không kém Bát Phẩm Huyền Thánh là bao.” Diệt Phượng Công Tử thầm gật đầu.

Sau này, sắc mặt của Thư Hàng tiểu hữu có thể trở thành đơn vị đo tốc độ phi kiếm.

Ví dụ: tốc độ cấp độ mặt Thư Hàng tiểu hữu tái nhợt, tốc độ cấp độ mặt Thư Hàng tiểu hữu trắng bệch, tốc độ cấp độ mặt Thư Hàng tiểu hữu tái xanh...

“Thư Hàng tiểu hữu cuối cùng cũng đến rồi.” Tam Nhật sư huynh nhìn thấy Tống Thư Hàng cùng với Quả Quả, Thi và Chúc ở phía sau, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Phi kiếm của Bạch Tôn Giả, cuối cùng ổn định dừng lại trên đỉnh đầu mọi người.

“Hả?

Đồng Quái và Bắc Hà Tán Nhân vẫn chưa xuất hiện à?

Sớm biết vậy, chúng ta đã không cần vội vàng như thế.” Bạch Tôn Giả cười nói.

Phía sau hắn, Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc đã mềm nhũn cả hai chân.

Tống Thư Hàng hiện tại đặc biệt hối hận, không nên giao pháp khí 【Long Vĩ Độn Ảnh】 này cho Bạch tiền bối sớm như vậy.

Bạch Tôn Giả vuốt cằm suy nghĩ một lát, đột nhiên mắt sáng lên: “Vì Đồng Quái và Bắc Hà đều chưa đến, vậy thì ta tặng cho họ một món quà ra mắt vậy.” Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả lại lần nữa ngự kiếm, bay vút lên trời.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, ngài có thể thả chúng tôi xuống trước không?” “Không cần đâu, ta chỉ muốn thi triển một pháp thuật trên không trung.

Không tốn nhiều thời gian đâu.” Bạch Tôn Giả cười ha hả nói.

Sau khi bay lên độ cao khoảng ngàn mét, Bạch Tôn Giả kết pháp ấn, hơi nước trong hư không không ngừng ngưng tụ lại, cuối cùng hóa thành từng hạt băng tinh, lơ lửng trên không trung.

“Bạch tiền bối, ngài chuẩn bị làm gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ta muốn dùng pháp thuật chế tạo ra một vầng trăng tròn khổng lồ.” Bạch Tôn Giả giải thích: “Còn nhớ rất rất lâu trước đây, lúc đó ở phương Tây có một chi nhánh Lang Yêu, bọn họ đều có năng lực đặc biệt biến thân dưới ánh trăng tròn.

Sau khi biến thân, bọn họ thường thực lực sẽ tăng lên gấp bội.

Nhưng trăng tròn không phải ngày nào cũng có, để thiên phú biến thân của mình thực dụng hơn, chi nhánh Lang Yêu đó đã nghiên cứu ra một pháp thuật 'Trăng tròn nhân tạo'.

Ta từng tiếp xúc với pháp thuật đó, sau đó cải tiến một chút, có thể chế tạo ra một vầng trăng tròn lớn hơn." "Tại sao phải dùng pháp thuật chế tạo trăng tròn ạ?" Tiểu hòa thượng Quả Quả hỏi.

Bé Thi loli chớp chớp mắt nói: "Bạch tiền bối có phải cho rằng, đêm trăng tròn, chiến đấu Tử Cấm Chi Điên sẽ có không khí hơn đúng không?" "Chính là như vậy." Bạch Tôn Giả cười nói.

Tống Thư Hừng: "Bạch tiền bối, vậy pháp thuật này thi triển xong, toàn bộ người dân ở Kinh Đô đều sẽ thấy sao?" "Đương nhiên." Bạch Tôn Giả đáp.

Cho nên, người dân Kinh Đô có phúc rồi.

Các ngươi sẽ vào ngày một tháng chín được chiêm ngưỡng trăng tròn. ...

Được đón Tết Trung Thu sớm một phen.

Nhưng mà, pháp thuật này thi triển xong, người dân Kinh Đô có thể sẽ nhìn thấy hai mặt trăng sao?

Theo sự thi triển pháp thuật của Bạch Tôn Giả hoàn tất, một vầng trăng tròn khổng lồ hiện ra trên không Tử Cấm Thành.

Vầng trăng này, vừa to vừa tròn.

"Không hổ là Bạch tiền bối, ra tay là hào phóng.

Trực tiếp mang trăng tròn lên trời luôn." Phá Dương Kích Quách

Đại cảm thán.

Diệt Phượng Công Tử nhìn vầng trăng tròn trên đỉnh đầu, nuốt nước bọt: “Nhưng mà, Quách Đại đạo hữu... ngươi không cảm thấy vầng trăng này hơi quá lớn sao?

Trăng lớn như vậy, khiến người ta cảm giác mặt trăng ở rất rất gần chúng ta... cứ như có thể rơi xuống đầu chúng ta bất cứ lúc nào vậy.” Giao Bá Chân Quân đồng tình gật đầu: “Thật sự... hơi lớn.” “Diệt Phượng đạo hữu nói vậy, trong lòng ta hoảng lắm.

Cứ cảm giác nó có thể rơi xuống bất cứ lúc nào vậy.” Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

Trên không trung, Bạch Tôn Giả dường như nghe thấy cuộc trao đổi của các đạo hữu.

Hắn vươn tay, vỗ một cái lên vầng trăng tròn đó. ‘Xoẹt ~~’ Vầng trăng tròn bị một chưởng đánh bay, bay vút lên hư không cao hơn, cuối cùng lơ lửng ở một vị trí thích hợp.

Bạch Tôn Giả hài lòng gật đầu, đưa Tống Thư Hàng và ba đứa nhóc hạ xuống.

Ánh trăng sáng như nước.

Mặc dù vầng trăng này là nhân tạo...

Dưới ánh trăng chiếu rọi, không biết từ lúc nào, một bóng người xuất hiện tại đỉnh điện Tử Cấm Chi Điên.

Bóng người đó, mặc nho sam màu trắng, thắt lưng đeo trường kiếm, đứng ở phía trái đỉnh điện.

Hắn tay trái đặt trên trường kiếm bên hông, tay phải ôm một cuộn sách, phong độ ngời ngời, khóe miệng mang theo nụ cười ôn hòa.

Chỉ đứng ở đó thôi, đã có một loại khí chất thư sinh.

“Hằng Hỏa đạo hữu, ngươi bay đến đỉnh điện làm gì vậy?

Chẳng lẽ thi ý đại phát, muốn làm một bài thơ tại chỗ sao?” Một đạo hữu quen biết Hằng Hỏa Chân Quân cười hỏi.

Không sai, vị nam tử mặc nho sam trắng đeo trường kiếm này, nhìn bề ngoài, chính là Hằng Hỏa Chân Quân của Bạch Vân Thư Viện.

“Không đúng chứ, Hằng Hỏa đạo hữu không phải nói mấy ngày nay mình rất bận, căn bản không rút ra được thời gian sao?

Hắn đến Tử Cấm Thành từ lúc nào vậy?” Giao Bá Chân Quân chớp chớp mắt.

Sau đó, hắn lập tức nghĩ đến một khả năng.

“Đồ ngốc Đồng Quái, ngươi ngụy trang thành dáng vẻ của Hằng Hỏa đạo hữu làm gì vậy?

Ngươi đây là tự tìm phiền phức đó!

Tin hay không cả Nho gia đều sẽ tìm ngươi gây rắc rối bây giờ.” Giao Bá Chân Quân dở khóc dở cười nói.

Phải biết rằng, hiện tại Hằng Hỏa Chân Quân là chúa tể của cả Thế giới Kim Liên của Nho gia, có thể nói là trụ cột của Nho gia đương đại.

Đồng Quái Tiên Sư ngụy trang thành dáng vẻ của hắn để quyết đấu với Bắc Hà Tán Nhân, bất kể thắng thua, đệ tử Nho gia đều sẽ không bỏ qua hắn.

Chương 990

“Có lý.” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, hắn lấy ra một mảnh vải trắng, che kín mình lại.

“Đồng Quái tiền bối, sẽ không phải là muốn hóa trang ngay tại chỗ chứ?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, lúc này cậu đang ngồi giữa các thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ba đứa nhóc đã được Tam Nhật sư huynh đưa về.

“Hắn lại muốn biến thành ai nữa?” Diệt Phượng Công Tử nói.

Giang Tử Yên chớp chớp mắt: “Nếu là ta, ta sẽ chọn biến thành một người có thể mang lại áp lực tâm lý rất lớn cho Bắc Hà đạo hữu.

Như vậy khi quyết đấu bắt đầu, là có thể chiếm thế thượng phong.” Lời Giang Tử Yên vừa dứt, mọi người vô thức quay đầu nhìn về phía Bạch Tôn Giả...

Nếu nói người có thể mang lại áp lực tâm lý cho Bắc Hà Tán Nhân, các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ nhất thời thật sự không nghĩ ra được nhân vật cụ thể nào.

Bắc Hà Tán Nhân không có thiên địch trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Là Thánh Đấu Sĩ luôn online trong nhóm, Bắc Hà Tán Nhân có nhân duyên rất tốt. ...

Trừ ‘Đồng Quái Tiên Sư’ ra, hắn nói chuyện hợp với bất kỳ đạo hữu nào trong nhóm.

Bắc Hà Tán Nhân cũng không có đạo lữ. ...

Mặc dù trước đây có lời đồn Bắc Hà Tán Nhân có nữ tu mình thích, nhưng nữ tu đó trông như thế nào, xuất thân ra sao, không ai trong nhóm biết.

Vừa không có thiên địch, lại không có đạo lữ quan tâm hay yêu thương; vậy thì, người có thể mang lại áp lực tâm lý cho Bắc Hà Tán Nhân, chỉ có thể là một số lão tiền bối trong giới tu chân... hoặc là, Bạch Tôn Giả với khí vận kinh thiên, mang theo mị lực đáng sợ.

Ừm, tốt nhất là Bạch tiền bối phiên bản trước vẫn còn không thể khống chế mị lực của bản thân, 'Bạch Chân Quân'.

Bạch tiền bối ở thời Bạch Chân Quân, đối với các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mà nói, tuyệt đối là một đối tượng quyết đấu mang lại áp lực tâm lý rất lớn.

"Làm gì mà mọi người đều nhìn ta vậy?" Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi.

"Không có gì, không có gì." Các đạo hữu cười ha hả, rồi quay đầu lại, nhìn về phía Đồng Quái Tiên Sư đang bị vải trắng che kín trên Tử Cấm Chi Điên.

Tên Đồng Quái đó, sẽ không thật sự dịch dung thành Bạch Tôn Giả chứ?

Nếu dịch dung thành Bạch Tôn Giả, khi quyết đấu, đích xác có thể mang lại áp lực tâm lý cực lớn cho Bắc Hà Tán Nhân. ...

Nhưng mà, khả năng lớn hơn là quyết đấu còn chưa bắt đầu, tên Đồng Quái đó đã bị Bạch Tôn Giả một phát phi kiếm tiễn ra khỏi Ngân Hà Hệ rồi.

"Thật ra, tên Đồng Quái đó cũng không nhất định sẽ chọn dịch dung thành Bạch đạo hữu.

Ngoài Bạch đạo hữu ra, Thư Hàng tiểu hữu cũng là một lựa chọn không tồi.” Lúc này, Giao Bá Chân Quân mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng là vãn bối non nớt nhất trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Đối mặt với hậu bối như Tống Thư Hàng, nói không chừng Bắc Hà Tán Nhân khi ra tay trong quyết đấu, sẽ vô thức hạn chế lực độ xuất thủ của mình?

Tống Thư Hàng nghe vậy, khóe miệng lập tức co giật.

Cậu nhớ lại mấy hôm trước, Đồng Quái Tiên Sư dịch dung thành cậu, bói toán ở các con phố Kinh Đô, bị người ta đuổi theo khắp phố.

Lúc này, Diệt Phượng Công Tử hai mắt sáng lên nói: “Động rồi, mảnh vải trắng động rồi.

Thuật dịch dung của tên Đồng Quái đã hoàn thành!” Vù ~~ Mảnh vải trắng vén lên, lộ ra một bóng người nhỏ nhắn, tóc ngắn.

Đồng Quái Tiên Sư vẫn còn lý trí, hắn không chọn dịch dung thành Bạch Tôn Giả, vì đó là hành vi tìm chết.

Đồng Quái Tiên Sư tự nhận giữa hắn và Tam Lãng vẫn còn một khoảng cách, hắn làm người sẽ không quá Tam Lãng.

Hắn cũng không chọn dịch dung thành Tống Thư Hàng, vì tiên sư cảm thấy mình và Thư Hàng tiểu hữu không hợp bát tự.

Mấy lần hắn dịch dung thành Thư Hàng tiểu hữu, đều không gặp phải chuyện tốt lành gì.

Thậm chí còn như bia đỡ đạn, đỡ thay Thư Hàng tiểu hữu mấy đợt ám tiễn.

Cho nên cuối cùng, Đồng Quái Tiên Sư chọn dịch dung thành Tô Thị A Thập Lục.

Một mái tóc ngắn đen nhánh, chiều cao khoảng 1m5, dung mạo rất xinh đẹp dù không trang điểm.

Sau đó, Đồng Quái Tiên Sư học theo A Thập Lục, khẽ nhíu mày, bày ra vẻ mặt ghét bỏ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục, rõ ràng là thể hiện vẻ ghét bỏ, nhưng lại đặc biệt đáng yêu.

Đây chính là tsundere đáng yêu, biểu cảm tsundere này vừa xuất hiện, quả thực là Tô Thị A Thập Lục sống động tái hiện.

Phía dưới, Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Cậu phát hiện một chuyện rất đáng sợ, nếu Đồng Quái Tiên Sư không phải biến thành Tô Thị A Thập Lục trước mặt cậu; mà là lén lút dịch dung trước, rồi với dáng vẻ Tô Thị A Thập Lục đến bên cạnh cậu, cậu có chín mươi phần trăm khả năng, sẽ cho rằng Đồng Quái Tiên Sư chính là Tô Thị A Thập Lục.

"Khụ khụ, ừm hừm." Đồng Quái Tiên Sư thử ho khan hai tiếng, đây là đang điều chỉnh giọng nói.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục giả khẽ hừ một tiếng: "Hừ, đồ ngốc lo chuyện bao đồng." Giống đến mức vi diệu!

Tống Thư Hàng quỳ.

Nếu nói, Tô Thị A Thập Lục phiên bản Đồng Quái chỉ bày ra vẻ mặt nhíu mày, cậu còn có mười phần trăm cơ hội thông qua một số chi tiết nhỏ để phân biệt thật giả.

Vậy mà khi Tô Thị A Thập Lục phiên bản Đồng Quái mở miệng nói chuyện, Tống Thư Hàng dám khẳng định mình có chín mươi chín phẩy chín chín chín phần trăm sẽ nhận lầm.

Tống Thư Hàng nói: "Tà thuật, dịch dung thuật của Đồng Quái tiền bối đơn giản là tà thuật số một thế giới!" "Ta cũng nghĩ vậy."

Giao Bá Chân Quân nói.

“Meo ~ ta đồng ý.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Còn Dược Sư với vẻ mặt ấm áp, không biết từ lúc nào đã lấy ra máy quay phim, chĩa thẳng vào Đồng Quái Tiên Sư trên Tử Cấm Chi Điên, quay lia lịa.

Quay xong, Dược Sư ha ha cười một tiếng, đưa máy quay cho Giang Tử Yên: “Tử Yên, sao chép dữ liệu trong máy quay ra. ...

Sau đó gửi một bản cho Tô Thị A Thất đạo hữu.

Nói với A Thất đạo hữu, không cần cảm ơn chúng ta, chúng ta là người tốt.” Diệt Phượng Công Tử: “...” Kể từ khi biến thành trang phục ấm áp, tính cách của Dược Sư tiền bối dường như cũng thay đổi một chút.

Trở nên đen tối rồi...

“Nhưng mà, Đồng Quái biến thành Tô Thị A Thập Lục làm gì?

Bắc Hà đạo hữu đối mặt với Tô Thị A Thập Lục, sẽ có áp lực tâm lý sao?” Giao Bá Chân Quân hỏi.

Dược Sư gật đầu: “Thật sự có đó.

Trước đây ta nhất thời không nghĩ đến lựa chọn A Thập Lục này.

Mọi người đều biết, Bắc Hà Tán Nhân và Tô Thị A Thất có tình giao sinh tử.

Hơn nữa Tô Thị A Thập Lục, gần như là do Bắc Hà nhìn lớn lên. ...

Cho nên lần trước A Thập Lục độ kiếp gặp vấn đề, Bắc Hà mới lo lắng đến như vậy.” Giang Tử Yên bổ sung: “Nghĩa là, theo một ý nghĩa nào đó, Bắc Hà đối với Tô Thị A Thập Lục, có tình cảm như đối với con gái sao?” Dược Sư: “Khụ, tình cảm con gái thì không tính

được.

Nhưng dù sao thì cũng là tình cảm kiểu người thân hậu bối, Bắc Hà khi đối mặt với Tô Thị A Thập Lục do Đồng Quái dịch dung, nói không chừng sẽ không nỡ ra tay ác.” Diệt Phượng Công Tử: “Tên Đồng Quái này thật là âm hiểm.

Vốn dĩ tưởng hắn chỉ bói toán đen thôi, không ngờ tâm cũng đen đến mức này rồi.” Lời của Công Tử, khiến rất nhiều đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần đồng tình.

Trong đám người của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, có một vị đạo hữu trẻ tuổi đứng ngồi không yên, hận không thể sớm rút lui.

Hắn chính là đệ tử của Đồng Quái Tiên Sư, Thiết Quái Toán Tiên.

Hắn hiện đang suy nghĩ một vấn đề, mình có nên đổi một sư phụ khác không thì an toàn hơn?

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục phiên bản Đồng Quái, đã hoàn toàn thích ứng với biểu cảm, giọng nói, ngữ khí.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục giả quay đầu lại.

Ánh mắt hắn, rơi vào trên người Tống Thư Hàng.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tô Thị A Thập Lục giả đối với Tống Thư Hàng nháy mắt một cái, kiều mị nói: “Thư Hàng, cổ vũ cho ta nhé, ta sẽ mang chiến thắng về!” Tống Thư Hàng: “...” Cậu rùng mình một cái, một luồng hàn ý từ đỉnh đầu thẳng xuống huyệt vị.

“Dịch dung thuật của tên Đồng Quái đã tẩu hỏa nhập ma rồi. ...

Hắn không lo Tô Thị A Thất sẽ không ngừng truy sát hắn sao?” Diệt Phượng Công Tử cười nói.

Dược Sư đáp: “Thật ra Tô Thị A Thất đạo hữu, gần như sắp xông kích cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân rồi.

Đợi Tô Thị A Thập Lục độ kiếp thành công xong, A Thất cũng sẽ bế quan thăng cấp.

Nói không chừng, tên Đồng Quái này đã biết chuyện này, biết A Thất trong thời gian ngắn căn bản không thể đến truy sát hắn, nên mới dám tìm đường chết như vậy sao?" Giang Tử Yên: "Dược Sư, ta đã gửi video Đồng Quái đạo hữu dịch dung thành A Thập Lục vừa nãy cho Tô Thị A Thất.

Ngoài ra, ta tiện tay chia sẻ video vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Để các đạo hữu không có mặt tại chỗ cũng có thể xem truyền hình trực tiếp ngay lập tức." "Ừm, vậy không bằng chúng ta quay phim toàn bộ quá trình lại, đến lúc đó đóng gói gửi vào Cửu Châu Nhất Hào Quần luôn." Dược Sư nói.

Giang Tử Yên: "Nghe theo ngươi." Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: "Ai ~~" Chân Quân cảm thấy mình không đến Tử Cấm Thành xem trực tiếp tại chỗ là lựa chọn đúng đắn, gan đau quá.

Hằng Hỏa Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: "Ai ~~" Tại sao nằm không cũng trúng thương?

Đồng Quái đạo hữu tại sao lại chọn dáng vẻ của hắn để xuất hiện, chẳng lẽ đẹp trai quá cũng là một cái tội?

Tô Thị A Thất: "@Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà đạo hữu, xin hãy giúp ta đánh tên Đồng Quái đó một trận thật tơi bời, đừng vì hắn biến thành dáng vẻ của Tiểu Thập Lục mà thương xót hắn, cho dù hắn đầu hàng cũng đừng buông tha hắn!" Đồng Quái Tiên Sư: "A a a a, A Thất ngươi lát nữa xem trực tiếp đi.

Đến lúc đó, người bị đánh tơi bời tuyệt đối là Bắc Hà.

Bắc Hà nhỏ bé, tuyệt đối không phải đối thủ của ta.” Tô Thị A Thất: “Đặt cược đặt cược, ván này có ai làm cái không?

Nếu không ai làm cái, thì ta làm.

Cược Bắc Hà đánh bại Đồng Quái là 1 ăn 2... ngược lại là 1 ăn 10!

Chương 991

Linh thạch Ngũ Phẩm thông dụng.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “A Thất, tụ tập đánh bạc là hành vi không tốt.” Tô Thị A Thất: “...” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Nhưng mà, ta cược Bắc Hà đánh bại Đồng Quái, 1 vạn linh thạch Ngũ Phẩm.” Tống Thư Hàng: “...” Hằng Hỏa Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Ta cũng vậy, 1 vạn linh thạch Ngũ Phẩm.

Bắc Hà đánh bại Đồng Quái.” Nhất thời, Cửu Châu Nhất Hào Quần lại trở nên náo nhiệt.

Đồng Quái Tiên Sư: “Chậc chậc, ta cược bản thân ta 20 vạn linh thạch Ngũ Phẩm!

Đến lúc đó, thấy Bắc Hà nhỏ bé bị ta đánh tơi bời, sẽ có lúc các ngươi phải khóc lóc.” Ánh trăng dịu dàng như nước.

Dưới ánh trăng, lại có một bóng người âm thầm xuất hiện trên đỉnh điện Tử Cấm Chi Điên.

Là Bắc Hà Tán Nhân.

Hắn cũng không ngự kiếm bay ngang đến, mà là giống như Đồng Quái Tiên Sư, âm thầm xuất hiện trên đỉnh điện.

Bắc Hà Tán Nhân mặc đạo bào màu xanh lam giản dị, hắn vốn là một Tán Tu, y phục mặc cũng tùy ý.

Khác với Đồng Quái Tiên Sư, Bắc Hà Tán Nhân khi xuất hiện trên sân khấu không mang theo vũ khí.

Hắn cứ thế hai tay không hiện thân.

Bắc Hà và Đồng Quái bốn mắt chạm nhau.

Chỉ là ánh mắt nhìn nhau, đã có kiếm khí sắc bén từ giữa hai người phát tán ra.

Bắc Hà Tán Nhân: “Tên Đồng Quái đó... vẫn khỏe chứ.” Tô Thị A Thập Lục giả khẽ mỉm cười, dùng giọng nói trong trẻo nói: “Bớt nói nhảm đi, ta đã chờ ngày này mấy tháng rồi.

Chúng ta dưới tay gặp chân chương!” Bắc Hà Tán Nhân lạnh lùng hừ một tiếng: “Trận chiến hôm nay, ta sẽ không nương tay, nhất định sẽ toàn lực ứng chiến!” Tô Thị A Thập Lục giả nói: “Ta cũng nghĩ vậy, giữa ngươi và ta hãy chiến đấu sảng khoái một trận.” Bắc Hà Tán Nhân giận dữ nói: “Vậy mày mẹ nó đổi một dáng vẻ khác đi chứ!” “A a a.” Tô Thị A Thập Lục giả nói: “Dịch dung thuật, chính là thủ đoạn công tâm của ta.

Trận quyết đấu này, là một trận quyết đấu toàn phương vị, toàn diện!

Nếu ngươi cho rằng dáng vẻ của ta không thỏa đáng, thì ngươi đã thua ta một chiêu rồi!” Bắc Hà Tán Nhân cười lạnh nói: “Cái tên bói quẻ lừa đảo nhà ngươi, ngươi thật sự nghĩ biến thành bộ dạng Tô Thị A Thập Lục ta sẽ nương tay ư?

Ngươi đúng là quá ngây thơ rồi!

Dù ngươi có dịch dung thành Tô Thị A Thập Lục, đối với ta mà nói, ngươi chỉ là đồ giả mạo, ngươi chỉ là cái tên bói quẻ lừa đảo đó, ta tuyệt đối không thể nương tay.” “Ta có nghĩ nhiều đến thế đâu.” Đồng Quái Tiên Sư giả dạng Tô Thị A Thập Lục cười nói: “Chỉ cần ảnh hưởng được ngươi, đối với ta thế là đủ rồi.

Ngoài ra, có thể đừng nói nhảm nữa được không?

Mau dùng hết thực lực của ngươi đi!

Bằng không, đừng trách ta không cho ngươi cơ hội trình diễn thực lực.” “Câu này, ta trả lại ngươi không thiếu một chữ.” Bắc Hà Tán Nhân giơ hai tay ngang bằng, từng chiếc kiếm hoàn bay ra từ cơ thể y.

Mỗi chiếc kiếm hoàn đều được luyện từ tơ kiếm bằng linh lực ngàn rèn trăm luyện của Bắc Hà Tán Nhân, thân kiếm hóa thành tơ, vô cùng sắc bén, chuyên phá mọi loại phòng ngự.

Tu sĩ sử dụng kiếm hoàn, khi chiến đấu cần nhiều tâm thần hơn so với tu sĩ sử dụng phi kiếm thông thường để thao túng tơ kiếm.

Trong tình huống bình thường, tu sĩ sử dụng kiếm hoàn nhiều nhất cũng chỉ đồng thời sử dụng hai ba chiếc kiếm hoàn, nhiều hơn sẽ khó khống chế.

Mà lúc này, từ trên người Bắc Hà Tán Nhân, từng chiếc kiếm hoàn không ngừng bay ra, cuối cùng tổng cộng có mười hai chiếc kiếm hoàn lơ lửng quanh y.

Đồng Quái Tiên Sư nhìn thấy cảnh này thì có chút kinh ngạc nói: “Không ngờ ngươi thật sự luyện thành bộ kiếm hoàn này rồi.” 【Tinh Hà Thập Nhị Kiếm】, bản mệnh pháp bảo của Bắc Hà Tán Nhân.

Pháp bảo này do mười hai chiếc kiếm hoàn hợp thành, mỗi chiếc kiếm hoàn có chất liệu khác nhau.

Bắc Hà Tán Nhân bắt đầu tế luyện từ cảnh giới Tứ Phẩm, đến cảnh giới Ngũ Phẩm cũng chỉ luyện chế được hai chiếc.

Mà hiện tại, Bắc Hà Tán Nhân vậy mà đã luyện thành toàn bộ chúng.

Bộ bản mệnh pháp bảo này, nếu chỉ là một chiếc kiếm hoàn đơn lẻ, uy lực của nó còn không bằng một thanh phi kiếm pháp bảo bình thường.

Nhưng một khi kiên trì luyện thành toàn bộ mười hai chiếc kiếm hoàn, thì khi mười hai chiếc kiếm hoàn cùng sử dụng, uy lực tuyệt đối không phải một cộng một đơn giản như vậy!

“【Tinh Hà Thập Nhị Kiếm】một khi được dùng ra, lại phối hợp với kiếm thuật tương ứng, chiến lực của ngươi trong nháy mắt có thể tăng cường gấp mười lần trở lên đúng không?

Cái danh hiệu ‘Ngũ Phẩm Linh Hoàng chiến lực mạnh nhất’ của Tô Thị A Thất cũng phải nhường cho ngươi rồi, lão Bắc Hà.” Đồng Quái Tiên Sư khẽ cười: “Nhưng, đây là thứ ngươi cho rằng là át chủ bài tất thắng của mình ư?” Bắc Hà Tán Nhân không đáp lời. .....

Y đưa tay chỉ, mười chiếc trong số mười hai chiếc kiếm hoàn “xoẹt” một tiếng, chém giết về phía Đồng Quái Tiên Sư.

Mỗi chiếc kiếm hoàn kéo dài ra, hóa thành một đạo tơ kiếm, trên đó mang theo kiếm khí sắc bén.

Bởi vì chất liệu kiếm hoàn khác nhau, thuộc tính kiếm khí của mỗi chiếc kiếm hoàn cũng có sự khác biệt.

Hoặc hàn băng, hoặc nóng cháy, hoặc thuần túy sắc bén, hoặc mang hiệu ứng mê huyễn, hoặc lôi điện xen lẫn. .....

Mười chiếc kiếm hoàn, mỗi chiếc đều không giống nhau.

“Không xuất ra đủ mười hai kiếm ư?

Lúc này... ngươi còn muốn thử dò xét ta?” Đồng Quái Tiên Sư hóa thân thành Tô Thị A Thập Lục cười hì hì, chân khẽ đạp xuống đất.

Ngay sau đó, từng que tre dùng để bói quẻ lơ lửng trên không, hóa thành từng cột sáng, chặn trước mười chiếc kiếm hoàn kia.

Kiếm hoàn của Bắc Hà Tán Nhân cũng không né tránh, kiếm khí tung hoành, trực tiếp chém thẳng vào những cột sáng kia.

Rầm rầm rầm!

Kiếm khí sắc bén quét qua, liền chém đứt đôi tất cả cột sáng cùng với những que tre bên trong.

Mức độ phòng ngự như thế này, quá yếu rồi!

Bắc Hà Tán Nhân thản nhiên nói: “Không phải thử dò xét, đối phó ngươi cái tên bói quẻ lừa đảo này, mười chiếc kiếm hoàn là đủ rồi.” Sau đó, mười chiếc kiếm hoàn dưới sự khống chế của y, ngưng tụ thành một khối, lấy thế xoắn ốc tấn công Đồng Quái.

Rầm!

Mười chiếc kiếm hoàn xoắn ốc, khi oanh kích vào trước mặt Đồng Quái, lại bị một lớp mai rùa chặn lại. .....

Đây là cái mai rùa mà Đồng Quái Tiên Sư dùng để bói quẻ lừa đảo.

Thứ này là một kiện pháp bảo phòng ngự vô cùng cường đại.

Mười chiếc kiếm hoàn như mũi khoan ấn lên mai rùa, không ngừng xoay tròn, nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của mai rùa.

“Nhanh vậy đã tế ra kiện mai rùa này rồi ư?” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Mai rùa này, từng là phòng ngự mạnh nhất của Đồng Quái Tiên Sư, không biết bây giờ phòng ngự của nó rốt cuộc mạnh đến mức nào?

“Haha.

Có bản lĩnh thì phá vỡ phòng ngự của nó đi chứ.” Đồng Quái Tiên Sư cười nói sau mai rùa, đồng thời trong tay y tế ra một bàn bát quái, trong miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Theo chú ngữ của y, linh lực trên bàn bát quái nhanh chóng ngưng tụ lại.

Dựa vào lá chắn kiên cố, rồi dùng pháp thuật mạnh mẽ đánh bại từng kẻ địch.

Đây là phương thức chiến đấu mà Đồng Quái Tiên Sư rất thích sử dụng, chiêu này y dùng cực kỳ tinh vi.

“Vậy ta sẽ phá cho ngươi xem!” Bắc Hà Tán Nhân khẽ quát một tiếng, mười chiếc kiếm hoàn tản ra, xoay tròn trong hư không.

Sau đó, một kiếm trận được tổ hợp hoàn thành.

Mười chiếc kiếm hoàn bộc phát uy lực gấp sáu lần, hóa thành mười đạo kiếm quang khổng lồ cao bảy mét, giáng xuống Đồng Quái Tiên Sư.

Oanh oanh oanh oanh!

Đồng Quái Tiên Sư bị kiếm quang khổng lồ và kiếm khí bao phủ.

Sau khi mười đạo kiếm quang cao bảy mét giáng xuống, trên kiếm hoàn trong hư không, lại tiếp tục xuất hiện kiếm quang cao bảy mét, tiếp tục giáng xuống.

Cứ như mưa rơi, liên miên không dứt. ....

Một số tu sĩ quan chiến xung quanh, không khỏi phát ra cảm thán.

“Vừa rồi uy lực của mười đạo kiếm quang của Bắc Hà Tán Nhân, đã vượt quá cấp độ Ngũ Phẩm Linh Hoàng rồi đúng không?

Còn cách uy lực Lục Phẩm bao xa?” Một vị Ngũ Phẩm Linh Hoàng hỏi.

Bên cạnh y, một tu sĩ cấp bậc Chân Quân đáp: “Chỉ xét về uy lực và tốc độ thi triển, đã rất gần với uy lực công kích của Lục Phẩm Chân Quân.

Kiếm thuật trình độ này, trong các trận chiến cấp Ngũ Phẩm Linh Hoàng thông thường, hoàn toàn có thể trở thành đòn công kích quyết định thắng bại.” Nhưng, trên Tử Cấm Chi Điên, trận chiến giữa Đồng

Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân mới vừa bắt đầu.

Hai bên rõ ràng đều chưa dùng hết toàn lực. .....

Hai tên này, thật sự chỉ là Ngũ Phẩm Linh Hoàng ư?

Tống Thư Hàng trừng mắt không chớp nhìn cảnh tượng bùng nổ kịch liệt trên Tử Cấm Chi Điên.

Sau đó, trong lòng cậu ẩn ẩn có chút lo lắng: “Bắc Hà tiền bối và Đồng Quái Tiên Sư đại chiến, sẽ không phá sập Tử Cấm Chi Điên chứ?” Tử Cấm Thành chính là di sản văn minh An Lạc, nếu bị phá hủy thì thật đáng tiếc.

Diệt Phượng Công Tử: “Thư Hàng tiểu hữu… chỗ cậu quan tâm thật đúng với tính cách của cậu.

Cứ yên tâm đi, các kiến trúc gần Tử Cấm Thành đều đã bố trí kết giới bảo vệ, đảm bảo sẽ không có chuyện gì.” “Kết giới đáng tin không?” Tống Thư Hàng hỏi, cảm giác với trình độ chiến đấu của Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư, kết giới cấp Lục Phẩm Chân Quân cũng chưa chắc đã đáng tin.

Diệt Phượng Công Tử nói: “Yên tâm đi, kết giới lần này xuất từ tay ‘Thất Tu Tôn Giả’ tiền bối, trừ phi Đồng Quái và Bắc Hà có sức phá hoại vượt quá cấp bậc Tôn Giả, bằng không tầng kết giới này sẽ không có vấn đề gì.

Nói đến đây...

Bắc Hà Tán Nhân vẫn đang oanh tạc, mai rùa của Đồng Quái có chịu nổi không nhỉ?” “Mức độ công kích này, muốn đánh bại Đồng Quái còn kém một chút.” Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng đáp.

Nàng đã là tu vi Lục Phẩm Chân Quân, nên có thể nhìn ra Đồng Quái Tiên Sư tuy có chút chật vật, nhưng phòng ngự mai rùa của y vẫn rất vững.

Hơn nữa...

Lệ Chi Tiên Tử lần trước khi bị Đồng Quái Tiên Sư vung như chong chóng, ẩn ẩn có một cảm giác, Đồng Quái tên này, nói không chừng còn ẩn giấu thực lực. ....

Oanh oanh oanh ~~ Kiếm quang không ngừng giáng xuống, tổng cộng oanh kích mười sáu đợt, mới dừng lại.

Bảy chiếc kiếm hoàn trong hư không lại lơ lửng lên, tổ hợp thành một kiếm trận mới, dường như đang tích lực lại.

Chương 992

Sau khi kiếm quang oanh tạc dừng lại, thân ảnh Đồng Quái Tiên Sư cũng hiện ra.

Lúc này, tầng phòng ngự mai rùa trên người y đã thu nhỏ lại chỉ còn mười lăm tấc, suýt chút nữa là bị oanh nát.

Đồng Quái Tiên Sư: “Thật đáng sợ, ngươi đúng là máy bay ném bom mà.” “Mai rùa của ngươi lại cứng cáp lên không ít rồi nhỉ.” Bắc Hà Tán Nhân nghiến răng nói.

“Dù sao cũng là thứ dùng để kiếm ăn mà, tất nhiên phải chắc chắn một chút.” Đồng Quái Tiên Sư nói: “Tiếp theo, ngươi cũng nếm thử một đòn của ta đi!” Công kích pháp thuật của y đã hoàn thành.

Tứ Tượng Tuyệt Sát!

Bát quái bàn trong tay Đồng Quái Tiên Sư trở nên ảm đạm.

Không có hiệu ứng ánh sáng mạnh mẽ, thậm chí cả dao động linh lực cũng không có.

Nhưng ngay trong sự im lặng, hai tầng phòng ngự Bắc Hà Tán Nhân bố trí quanh mình, đột nhiên vỡ tan.

Ngay sau đó, hai tấm phù bảo của Bắc Hà Tán Nhân cũng tự cháy rụi trên không. .....

Có một loại thủ đoạn mà ngay cả mắt tu sĩ cũng không thể nhìn thấy, đang tấn công dữ dội Bắc Hà Tán Nhân.

“Đây là...

Tứ Tượng Tuyệt Sát ư?” Đông Phương Lục Tiên Tử chớp chớp mắt, nói: “Nếu ta không lầm, pháp thuật này quỷ dị khó lường, giết người trong vô hình.

Tuy là pháp thuật Ngũ Phẩm, nhưng uy lực của nó sánh ngang pháp thuật Lục Phẩm, độ khó tu luyện cũng không kém pháp thuật Lục Phẩm.

Người từng học pháp thuật này đều cho rằng, không có tinh thần lực cấp Lục Phẩm Chân Quân, căn bản không thể khống chế pháp thuật này.” Trong khi nói chuyện, hai chiếc kiếm hoàn sau lưng Bắc Hà Tán Nhân khẽ động, mười chiếc kiếm hoàn còn lại được triệu hồi.

Mười hai chiếc kiếm hoàn hội tụ lại một chỗ, tạo thành một kiếm trận tinh diệu.

Kiếm trận xoay một vòng trên không!

Trong hư không, dường như có một vật gì đó bị nghiền nát. ‘Tứ Tượng Tuyệt Sát’ bị phá hủy, cũng dừng lại ngay lập tức.

Đồng Quái Tiên Sư lại không để ý, y vỗ vỗ bàn bát quái của mình, cười nói: “Thấy chưa, ta đã sớm nói với ngươi rồi, đừng có ra vẻ.

Đối phó với ta thì phải xuất đủ mười hai kiếm, ngươi cứ cố ra vẻ chỉ xuất mười kiếm hoàn.

Cuối cùng thì, ngươi chẳng phải vẫn ngoan ngoãn xuất đủ mười hai kiếm sao?” “Chỉ có ngươi lắm lời thôi.” Khóe miệng Bắc Hà Tán Nhân co giật.

Trước đó y đâu phải ra vẻ, mà là khi chiến đấu bình thường thì khiêu khích thôi mà?

Quả nhiên y và cái tên bói quẻ lừa đảo này chẳng hợp nhau chút nào.

“Làm nóng người kết thúc...

Tiếp theo, trận chiến này, cũng kết thúc đi.” Bắc Hà Tán Nhân khẽ cúi người, mắt híp lại, nhìn chằm chằm Đồng Quái Tiên Sư: “Thật lòng mà nói, ngươi khiến ta hơi thất vọng.” “Hả?

Ta khiến ngươi thất vọng ư?” Đồng Quái Tiên Sư: “Ngươi bớt đắc ý quên hình đi, Bắc Hà.

Ngươi có tin ta treo ngươi lên đánh không?” Bắc Hà Tán Nhân ôn hòa cười: “Tên bói quẻ lừa đảo, muốn nhìn thấy màn sao đầy trời không?” “Thứ ta ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy, có gì mà lạ đâu.” Đồng Quái Tiên Sư đáp, đồng thời cơ thể y căng cứng.

Bắc Hà tên này sắp dùng đại chiêu rồi.

Khí thế trên người Bắc Hà Tán Nhân bùng nổ, mười hai chiếc kiếm hoàn cùng xuất chiêu. 【Tinh Hà Thập Nhị Kiếm】Dạ Không.

Kiếm hoàn bao phủ Đồng Quái và Bắc Hà Tán Nhân, mà trên đỉnh đầu hai người, vậy mà lại huyễn hóa ra một tầng tinh không.

Tinh không, hoàn toàn là do kiếm ý của mười hai chiếc kiếm hoàn huyễn hóa thành.

Đây chính là đòn công kích mạnh nhất của Bắc Hà Tán Nhân, chiêu này chém ra, có thể khiến Bắc Hà Tán Nhân bộc phát sức phá hoại gấp mười hai lần trở lên.

Tinh không bao trùm xuống.

“Hãy bại dưới tay ta đi, tên bói quẻ lừa đảo!” Bắc Hà Tán Nhân tự tin nói.

“Ôi mẹ ơi, lão Bắc Hà chiêu này của ngươi quá khoa trương rồi, không chỉ là gấp mười lần uy lực đâu.” Đồng Quái Tiên Sư cảm thán.

Thật lòng mà nói, nếu y vẫn chỉ là cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng, gặp phải kiếm chiêu này của Bắc Hà Tán Nhân, thật sự phải quỳ.

Bắc Hà Tán Nhân đã luyện thành chiêu này, đã có chiến lực ngang hàng với Tô Thị A Thất – đây là thực lực cấp bậc 【Ngũ Phẩm Linh Hoàng mạnh nhất】.

Đồng Quái Tiên Sư tự biết mình, y biết mình ở cảnh giới Ngũ Phẩm tuyệt đối không đánh lại Tô Thị A Thất.

Dù sao, thứ Đồng Quái Tiên Sư giỏi nhất cũng không phải đánh nhau chiến đấu.

Nhưng, lão Bắc Hà à, điều ngươi tuyệt đối sẽ không ngờ tới là bản tọa đã không còn là Ngũ Phẩm Linh Hoàng nữa, mà là Lục Phẩm Chân Quân.

Từ hôm nay trở đi, hãy gọi bản tọa là Đồng Quái Chân Quân đi!

“Bắc Hà yêu ngu xuẩn, chỉ dựa vào ngươi mà muốn bản tọa thất bại, còn sớm một trăm năm nữa!” Đồng Quái Tiên Sư đưa tay tháo bỏ ba kiện pháp khí trên người mình.

Không có pháp khí áp chế thực lực, khí tức trên người y tăng vọt!

Từ đỉnh phong Ngũ Phẩm Linh Hoàng một đường đi lên.

Trong cơ thể y không ngừng có linh lực màu vàng kéo dài ra, tại bên cạnh y hóa ra một hồ linh lực.

Biểu tượng của Lục Phẩm Chân Quân 【Linh Hồ Lực Tràng】.

Khi Lục Phẩm Chân Quân toàn lực vận chuyển linh lực trong cơ thể, bên cạnh sẽ hình thành một 【Linh Hồ Lực Tràng】.

Trong hồ linh lực này, linh lực giữa trời đất ưu tiên cung cấp cho Lục Phẩm Chân Quân.

Phàm là kẻ địch thấp hơn cảnh giới Lục Phẩm, trong 【Linh Hồ Lực Tràng】, tốc độ hồi phục linh lực sẽ chậm lại, pháp thuật thi triển ra sẽ bị ảnh hưởng bởi linh hồ khiến uy lực giảm xuống, ngoài ra còn có rất nhiều ảnh hưởng khác. ....

“Lục Phẩm Chân Quân!” Rất nhiều đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần kinh ngạc kêu lên.

Tên bói quẻ lừa đảo này, từ khi nào đã lặng lẽ tấn cấp đến cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân?

“Quả nhiên là vậy.” Lệ Chi Tiên Tử nói, Đồng Quái tên này, quả nhiên đã tấn thăng Lục Phẩm!

Tên này trước đó cố gắng áp chế, ẩn giấu cảnh giới của mình, quả nhiên là vì trận chiến Tử Cấm Chi Điên hôm nay mà!

Phá Dương Kích Quách Đại: “Tiếc quá, ta đã đặt cược Bắc Hà Tán Nhân thắng!

Không ngờ tên bói quẻ lừa đảo này lại lén lút lên Lục Phẩm rồi.” Diệt Phượng Công Tử: “Ta cũng vậy, ta nhớ các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cơ bản đều đặt Bắc Hà thắng đúng không?

Tô Thị A Thất lần này làm chủ sới sắp phát tài rồi.” Lệ Chi Tiên Tử: “Ta đã đặt Đồng Quái...

Trước đó, ta mơ hồ cảm giác trạng thái của Đồng Quái có chút không đúng, nên có chút suy đoán.” Đang nói chuyện, sau khi triển khai【Linh Hồ Lực Tràng】, Đồng Quái Tiên Sư lại liên tiếp ném ra hơn trăm que tre.

Những que tre này hóa thành một rừng tre, chặn trực diện đòn công kích mạnh nhất ‘Dạ Không’ của Bắc Hà Tán Nhân.

Trong chốc lát, ‘rừng tre’ do Đồng Quái Tiên Sư thi pháp tạo thành và đòn công kích mạnh nhất ‘Dạ Không’ của Bắc Hà Tán Nhân đối kháng lẫn nhau, triệt tiêu lẫn nhau. ‘Dạ Không’ tan biến, Bắc Hà Tán Nhân thở hổn hển.

Đồng Quái Tiên Sư mỉm cười, tế ra một lá cờ dài, nhắm vào Bắc Hà Tán Nhân.

Sau đó, y dùng giọng nói trong trẻo nói: “Ngươi trông có vẻ tiêu hao rất nhiều nhỉ, Bắc Hà.

Vậy thì... kết thúc đi!” Tên cờ là 【Ngũ Long Phiên】 – pháp khí bản mệnh thật sự của Đồng Quái Tiên Sư! .....

Ngũ Long Phiên, nghe tên có vẻ oai.

Nhưng thật ra, nó chính là cái cờ mà Đồng Quái Tiên Sư mỗi lần bói quẻ đều mang theo.

Đôi khi, cũng sẽ tháo ra thành hai lá cờ, cắm trên xe đạp, xe ba gác hay các loại phương tiện vận chuyển.

Một mặt Ngũ Long Phiên viết: “Đồng xỉ thiết nha, nhất ngôn định thiên hạ thiên vạn quái!” Mặt khác viết: “Quái quái toán tận, ngã nãi vạn quái tất trung đại tiên sư!” Không biết có phải vì gió thổi nắng phơi không, Ngũ Long Phiên trông có vẻ hơi cũ kỹ.

Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư trong bộ dạng Tô Thị A Thập Lục, thân thể nhỏ nhắn vung vẩy lá cờ lớn này, vậy mà lại có cảm giác anh tư hiên ngang.

“Ngươi... lên Lục Phẩm rồi ư?” Bắc Hà Tán Nhân thở hổn hển, chiêu ‘Tinh Hà Thập Nhị Kiếm Dạ Không’ đó quả thật tiêu hao rất nhiều thể lực của y.

“Ngươi không ngờ tới đúng không, haha.” Đồng Quái Tiên Sư duyên dáng cười nói: “Thật ra, ta đã tấn thăng cảnh giới Lục Phẩm ngay khi hẹn với ngươi đêm trăng tròn quyết đấu trên Tử Cấm Chi Điên rồi.

Sau đó, để có thể vào ngày hôm nay, đánh cho ngươi một trận đã đời, ta đã luôn ngụy trang thành chỉ có cảnh giới Ngũ Phẩm.

Ta đã nhẫn nhịn mấy tháng, chờ đợi chính là ngày hôm nay!" Trong khi nói chuyện, trên 'Ngũ Long Phiên' trong tay Đồng Quái Tiên Sư, hiện lên năm màu sắc rực rỡ.

Hỏa long, lôi long, phong long, nham long, băng long... năm con thần long với sức mạnh khác nhau, hiện ra từ lá cờ cũ nát này.

Vốn dĩ, khi tế ra 'Ngũ Long Phiên', y chỉ cần khẽ vung một cái, năm con thần long với sức mạnh khác nhau đã có thể lao lên, đánh bay Bắc Hà Tán Nhân.

Nhưng Đồng Quái Tiên Sư không tấn công ngay, vì trước khi đánh bại Bắc Hà Tán Nhân, y nhất định phải nói cho Bắc Hà biết chuyện mình 【đã là Lục Phẩm từ lâu, cố gắng áp chế cảnh giới, chỉ vì muốn đánh cho ngươi một trận đã đời hôm nay】!

Chuyện này mà không nói ra, giấu trong lòng thì khó chịu biết bao?

Tuy nhiên, nói xong, Đồng Quái Tiên Sư không nói thêm lời thừa nào nữa – phản diện đều chết vì nói nhiều, mặc dù y tự cho mình tuyệt đối không phải phản diện.

Nhưng, nói quá nhiều, vạn nhất Bắc Hà Tán Nhân tên này đột phá lâm trận thì sao?

Đến lúc đó, y muốn đánh cho Bắc Hà Tán Nhân một trận sẽ không dễ dàng nữa.

Hơn nữa khi đột phá tấn cấp, sẽ dẫn đến thiên kiếp, đến lúc đó, ước muốn đánh Bắc Hà Tán Nhân của y sẽ tan thành mây khói.

Trước khi Bắc Hà Tán Nhân tấn cấp, dùng hết mọi thủ đoạn của mình, đánh cho y một trận thật sướng mới là việc chính.

"Cho nên, từ hôm nay trở đi, xin hãy tôn xưng ta Đồng Quái Chân Quân tiền bối nha!" Đồng Quái Tiên Sư đắc ý vung vẩy Ngũ Long Phiên, năm con thần long trên phiên sống động như thật, nhe nanh múa vuốt lao vào Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà vẻ mặt ngưng trọng, mười hai chiếc kiếm hoàn ong ong vang lên, nhưng bị ảnh hưởng bởi 【Linh Hồ Lực Tràng】, kiếm khí và tốc độ của mười hai chiếc kiếm hoàn đều bị ảnh hưởng rất lớn.

Oanh!

Năm con thần long lao đến, va chạm với kiếm hoàn của Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân chỉ có thể lần nữa tế ra sát chiêu mạnh nhất Tinh Hà Thập Nhị Kiếm 【Dạ Không】, dựa vào việc tăng cường chiến lực gấp mười hai lần trở lên của chiêu này, để chống đỡ Ngũ Long Phiên của Đồng Quái Tiên Sư.

Chương 993

Tinh không lại giáng lâm, nhưng tinh không lần này chỉ là để che chắn chính Bắc Hà Tán Nhân.

Năm con thần long nhe nanh múa vuốt, đâm sầm vào vùng tinh không đó, ngang ngược lao thẳng, cứng rắn dựa vào chênh lệch cảnh giới, nghiền nát vùng tinh không này.

Cảnh tượng này, đơn giản như năm con cự long diệt thế, đang hủy diệt vũ trụ. ....

“Bắc Hà sắp xong rồi.” Diệt Phượng Công Tử khẽ thở dài, cảm thấy tim gan thật đau.

Đau gan không chỉ vì y đã đặt cược một khoản linh thạch lớn vào Bắc Hà, quan trọng hơn là Đồng Quái tên này vậy mà đã tấn thăng Lục Phẩm rồi, gan thật đau.

Cùng đau gan như Diệt Phượng Công Tử, còn có rất nhiều người khác, rất nhiều đạo hữu đều vẻ mặt bí tiện.

“Trận quyết đấu này, Bắc Hà Tán Nhân e rằng sẽ thua rồi.” Giao Bá Chân Quân nói.

Là một Chân Quân lâu năm, y vừa nhìn đã có thể thấy pháp bảo bản mệnh ‘Ngũ Long Phiên’ của Đồng Quái Tiên Sư đã tế luyện đến cảnh giới Lục Phẩm.

Chiêu ‘ngũ long tề xuất’ này, ngay cả y một Chân Quân lâu năm cũng phải nghiêm túc đối mặt.

Bắc Hà Tán Nhân vẫn ở cảnh giới đỉnh phong Ngũ Phẩm, dù có thủ đoạn bộc phát chiến lực gấp mười hai lần trở lên, cũng tuyệt đối không thể chặn được công kích của ‘Ngũ Long Phiên’.

“Bắc Hà tiền bối sắp thua rồi ư?

Thật đáng tiếc.” Tống Thư Hàng nghe đến đây, thầm thở dài một hơi – giữa Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư, cậu ủng hộ Bắc Hà Tán Nhân nhiều hơn một chút!

Bắc Hà Tán Nhân là thánh chiến sĩ luôn online trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, đã giúp cậu giải đáp rất nhiều nghi vấn về tu hành.

Ngoài ra...

Đồng Quái Tiên Sư mấy ngày trước còn giả dạng cậu, ở Bôi Kính bói quẻ lừa đảo.

Ai mà biết Đồng Quái tiền bối đã bói quẻ lừa đảo cho ai chứ?

Nhưng lúc này, Dược Sư đột nhiên nói: “Bạch tiền bối, ngài thấy thế nào?” Dược Sư hiện tại vẫn chỉ là cảnh giới Tứ Phẩm, đang chuẩn bị tấn thăng Ngũ Phẩm.

Về nhãn lực, y kém hơn rất nhiều đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có mặt ở đây.

Vì vậy, y trực tiếp hỏi Bạch Tôn Giả có thực lực mạnh nhất ở đây.

“Ừm... rất thú vị.

Bây giờ nói thắng thua, vẫn còn hơi sớm.” Bạch Tôn Giả lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Lời Bạch Tôn Giả vừa dứt, Diệt Phượng Công Tử và các đạo hữu khác chớp chớp mắt, lập tức quay đầu nhìn về phía Tử Cấm Chi Điên.

Chẳng lẽ...

Bắc Hà Tán Nhân trong tình cảnh nghịch chuyển thế này, vẫn còn khả năng lật ngược tình thế sao?

Lúc này, Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Bạch tiền bối, trò cá cược của Tô Thị A Thất tiền bối, ngài có đặt cược không?” Bạch Tôn Giả lắc lắc đầu: “A Thất keo kiệt, không cho ta chơi.” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Với vận khí khó hiểu của Bạch tiền bối, mấy trò cá cược như thế này, tốt hơn hết là từ chối ngài tham gia.

Bạch Tôn Giả bổ sung: “Hơn nữa, trên thực tế tất cả các trò cá cược của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều không cho ta chơi.” Vì mọi người đều không muốn thua đến mất quần, phải thế chứ. ....

Ngọn lửa và lôi điện giao tranh, hàn băng và lốc xoáy bao quanh, mặt đất gào thét.

Năm con thần long với sức mạnh khác nhau, cuối cùng đã phá vỡ ‘Dạ Không’ của Bắc Hà Tán Nhân, hung ác oanh vào vị trí Bắc Hà Tán Nhân đang đứng.

“Kêu thảm thiết đi, lão Bắc Hà!” Đồng Quái Tiên Sư duyên dáng cười nói: “Dùng tiếng kêu thảm thiết của ngươi, để kết thúc viên mãn cho trận quyết đấu đêm trăng tròn trên Tử Cấm Chi Điên này đi.” Trong khi nói chuyện, Đồng Quái Tiên Sư tiếp tục vung vẩy Ngũ Long Phiên, uy lực của năm con thần long tăng gấp bội.

Đây là muốn đưa Bắc Hà Tán Nhân đến chỗ Dược Sư ở dưỡng một năm rưỡi đây mà.

“A a a a ~~” Bắc Hà Tán Nhân rất phối hợp kêu thảm thiết, tiếng kêu thê lương.

“Yên tâm đi, Bắc Hà.

Ta đã đặt giường cho ngươi ở chỗ Dược Sư rồi, cứ an tâm mà gục xuống đi.” Đồng Quái Tiên Sư tiếp tục nói: “Nhận thua đi!

Bắc Hà!” “Không, ta tuyệt đối sẽ không nhận thua.

A a a a.” Tiếng kêu thảm thiết của Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục truyền đến.

“Ta chính là thưởng thức cái tính cách này của ngươi, chỉ có như vậy, ta đánh ngươi mới có hứng thú.” Đồng Quái Tiên Sư ra sức vung vẩy Ngũ Long Phiên.

“A a a, tên bói quẻ lừa đảo, ta sẽ không khuất phục ngươi.” Bắc Hà Tán Nhân nghiến răng nói.

Nhưng lúc này... vẻ mặt Đồng Quái Tiên Sư, lại trở nên ngưng trọng.

“Không ổn!” Trong lòng y khẽ động, Ngũ Long Phiên trong tay cuộn lại.

Năm con thần long tản ra, quay về Ngũ Long Phiên, triển khai trạng thái phòng ngự.

Mà ở vị trí ban đầu của Bắc Hà Tán Nhân... thì không thấy bóng người.

Chỉ có mười hai chiếc ‘Tinh Hà Kiếm Hoàn’ tụ thành một khối.

Tiếng kêu thảm thiết và tiếng nói chuyện trước đó của Bắc Hà Tán Nhân, đều là do mười hai chiếc ‘Tinh Hà Kiếm Hoàn’ phát ra.

Các tu sĩ có mặt, hầu như không ai nhìn thấy Bắc Hà Tán Nhân thoát thân bằng cách nào, ngay cả mấy cường giả cấp Chân Quân có mặt cũng không nhìn rõ.

“Kẻ gian trá.” Đồng Quái Tiên Sư lẩm bẩm, đồng thời, ánh mắt y quét khắp bốn phương tám hướng: “Nhưng mà, trước thực lực tuyệt đối, mọi âm mưu và quỷ kế đều là hổ giấy!” Trong khi nói chuyện, Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên giơ nắm đấm, oanh vào hư không: “Ngươi tưởng mình thật sự có thể tránh khỏi cảm giác của ta sao?

Bắc Hà ngây thơ à, hãy bại dưới tay ta đi!" Một quyền đánh ra, có tiếng long ngâm vang vọng hư không.

Ngay sau đó, một đạo quyền ý kim long tấn công vào vị trí hư không.

Một quyền vô cùng bá đạo.

Không ai nghĩ tới, Đồng Quái Tiên Sư vậy mà còn tu luyện loại quyền pháp bá đạo này.

Chiêu thức quyền pháp này, dường như rất không phù hợp với tính cách của y nhỉ?

Nhưng mọi người quay đầu nghĩ lại, không đúng chứ...

Tính cách của Đồng Quái Tiên Sư?

Trừ việc bói quẻ lừa đảo ra, lại có ai biết tính cách thật sự của Đồng Quái Tiên Sư?

Đồng Quái mà mọi người nhìn thấy, đều là bộ dạng y dịch dung mà ra.

Tính cách của Đồng Quái, dường như cũng thay đổi theo sự biến hóa của bộ dạng dịch dung.

Nói không chừng, tính cách bá đạo, mới là Đồng Quái thật sự thì sao?

Nắm đấm kim long bá đạo đánh vào hư không.

Bốp!

Dường như có một vật thể dạng thủy tinh bị đánh vỡ, sau đó, thân ảnh chật vật của Bắc Hà Tán Nhân hiện ra.

Lúc này Bắc Hà Tán Nhân, trên người có vết thương do thiêu đốt, hàn băng, hồ quang điện...

Nhưng vết thương nặng nhất, là ở chỗ ngực y.

Nơi đó có một vết quyền ấn, là một quyền bá đạo mà Đồng Quái Tiên Sư vừa đánh ra.

“Phốc ~~” Bắc Hà Tán Nhân trên không trung há miệng phun ra một ngụm tiên huyết.

“Tuy không biết ngươi thoát thân bằng cách nào, nhưng lần này, ngươi không thoát được nữa đâu!

Bắc Hà, hãy bại dưới tay ta đi!” Đồng Quái Tiên Sư đắc ý cười.

Sau đó, y vung nắm đấm liên tục công kích Bắc Hà Tán Nhân trên không trung.

Từng đạo quyền ý kim long, tấn công về phía Bắc Hà Tán Nhân.

Mỗi quyền, đều mang theo tiếng long ngâm, vô cùng bá đạo.

Hơn nữa, mười quyền liên tiếp này, ẩn ẩn hiện ra thế bát quái, phong tỏa toàn bộ không gian quanh Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân trên không trung không thể né tránh, cứng rắn chịu mười quyền này, cuối cùng từ trên không trung rơi xuống.

“Kết thúc rồi!” Đồng Quái Tiên Sư vẻ mặt thỏa mãn, nhưng lại có chút tiếc nuối nói.

Trận quyết đấu Tử Cấm Chi Điên này, y cuối cùng cũng đánh cho lão Bắc Hà một trận đã đời.

Đáng tiếc, lão Bắc Hà không thể trụ lâu hơn trong tay y.

Đây cũng là chuyện không thể làm khác được, dù sao chênh lệch giữa Lục Phẩm Chân Quân và Ngũ Phẩm Linh Hoàng cực lớn, đối chiến trực diện, Bắc Hà Tán Nhân có thể trụ đến bây giờ đã rất tốt rồi.

“Kết thúc rồi!” Ngay khi Đồng Quái Tiên Sư vừa cảm thán xong, đột nhiên có một âm thanh vang lên sau lưng y.

Sau đó, Đồng Quái Tiên Sư cảm thấy phần eo sau lưng mình đau nhói kịch liệt, một đạo kình lực xoắn ốc đánh vào người y.

“A a a a a ~~” Thân hình Đồng Quái Tiên Sư bị đánh bay ra ngoài, do ảnh hưởng của đạo kình lực xoắn ốc đó, cơ thể y khi bay ra vẫn đang xoay tròn điên cuồng.

Ai đánh lén ta?

Đồng Quái Tiên Sư liếc mắt nhìn ra phía sau bằng khóe mắt.

Sau đó, y phát hiện Bắc Hà Tán Nhân với nụ cười hiểm độc, đứng ở phía sau.

Quan trọng hơn là, khí tức trên người Bắc Hà... cảnh giới Lục Phẩm?! .....

Đồng Quái Tiên Sư có chút ngơ ngác.

Y không nhìn nhầm, khí tức phát ra từ Bắc Hà Tán Nhân, chính xác là cảnh giới Lục Phẩm.

Tên này, từ khi nào cũng lặng lẽ tấn thăng thành Chân Quân?

Chương 994

Đồ lừa đảo, đồ đại lừa đảo!

Rõ ràng mấy tháng trước còn hẹn với y trong nhóm, sẽ đánh một trận thật đã đời vào đêm trăng tròn, nhân cơ hội đột phá bình cảnh Ngũ Phẩm Linh Hoàng, xung kích cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân mà?

Sao thoáng một cái, đã bước vào cảnh giới Chân Quân rồi?

Quan trọng hơn là...

Bắc Hà tên này từ khi nào lại lẻn ra sau lưng y?

Cái tên trên không kia lại là ai?

Tuyệt đối không phải thế thân hay khôi lỗi!

Chẳng lẽ... là phân thân?

Đồng Quái Tiên Sư nghĩ đến một chuyện, một chuyện mà các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều đang nghi ngờ – mọi người đều biết, Bắc Hà Tán Nhân hầu như ngày nào cũng online.

Bất kể ai chat trong nhóm, người đầu tiên trả lời thường là Bắc Hà Tán Nhân.

Vì vậy, y được xưng là thánh chiến sĩ luôn online trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Nhưng mà, Bắc Hà Tán Nhân cũng cần tu luyện, cũng cần đi tìm bảo, luyện đan, tế luyện bản mệnh pháp bảo chứ.

Do đó, các đạo hữu trong nhóm đều nghi ngờ Bắc Hà Tán Nhân có một loại 'Phân Thân Đại Pháp' chuyên dùng để làm loạn nhóm, chính 'Phân Thân Đại Pháp' này có thể đảm bảo Bắc Hà Tán Nhân hầu như ngày nào cũng online.

Nghĩ đến đây, Đồng Quái Tiên Sư bắt đầu nghi ngờ, cái tên bị mình công kích có phải chính là ‘phân thân làm loạn nhóm’ được phân ra từ Phân Thân Đại Pháp của Bắc Hà Tán Nhân không?

Những ý niệm này, trong đầu Đồng Quái Tiên Sư chỉ lóe lên trong chớp mắt.

Trong khi suy tư, Bắc Hà Tán Nhân đạp mạnh chân xuống đất, thân hình đuổi theo Đồng Quái Tiên Sư, y đây là muốn liên hoàn đả!

“Chào ngài, Đồng Quái Chân Quân.” Bắc Hà Tán Nhân cười hiền lành nói: “Ngoài ra, nhớ từ hôm nay trở đi, xin hãy tôn xưng ta là Bắc Hà Chân Quân tiền bối nha.” Câu nói này, vốn dĩ là lời thoại mà Đồng Quái Tiên Sư đã dùng để khoe khoang sau khi lộ ra thực lực Lục Phẩm trước mặt Bắc Hà Tán Nhân.

Không ngờ chỉ mấy phút sau, Bắc Hà Tán Nhân chỉ đổi tên rồi trả lại y y nguyên.

Nói là quân tử trả thù mười năm không muộn đâu? .....

Ngay sau đó, thân hình Bắc Hà Tán Nhân lóe đến bên cạnh Đồng Quái.

“Trận quyết đấu này, kết thúc rồi!” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Y ra chiêu rồi! ↓↘→↘↓↙←?A “Không ổn!” Đồng Quái Tiên Sư thầm kêu không hay, trước đó, phần eo sau lưng y đã chịu một quyền kình lực xoắn ốc của Bắc Hà Tán Nhân, cơ thể vẫn đang xoay tròn trên không, không thể né tránh.

Sắp bị liên kích trên không rồi!

“Khóc đi, la hét đi ~~ rồi ngoan ngoãn bị ta đánh cho một trận đã đời đi.” Bắc Hà Tán Nhân ra quyền rồi.

Bốp bốp bốp bốp bốp!

Không có chiêu thức hoa lệ, thậm chí ngay cả mười hai chiếc bản mệnh kiếm hoàn cũng không sử dụng, Bắc Hà Tán Nhân chỉ muốn đánh nhanh cận chiến!

Y muốn đánh cho tên bói quẻ lừa đảo này tám cái trước khi Đồng Quái Tiên Sư hồi phục lại.

“A nha nha ~~” Đồng Quái Tiên Sư đau đớn kêu to, y đâu có phân thân như Bắc Hà Tán Nhân.

Quyền nào cũng vào da thịt, hơn nữa mỗi quyền của Bắc Hà Tán Nhân đều mang theo kình lực xoắn ốc, đau thấu tim gan.

Trời ơi, chẳng lẽ sắp thua rồi?

Không được, phải kiên trì thêm chút nữa.

Y còn một đại chiêu nhắm vào Bắc Hà Tán Nhân, vẫn chưa phóng thích ra – muốn thua cũng phải dùng hết đại chiêu đã!

Thế là, Đồng Quái Tiên Sư nghiến răng chịu đựng đợt liên kích cận chiến này của Bắc Hà Tán Nhân.

Đồng thời, linh lực trong cơ thể tích tụ.

Cuối cùng... khi Bắc Hà Tán Nhân liên hoàn đả khoảng hai mươi chiêu, Đồng Quái Tiên Sư tìm thấy một khoảng trống, nhanh chóng tế ra cái mai rùa của mình.

Đông đông đông...

Nắm đấm của Bắc Hà Tán Nhân, toàn bộ đều rơi vào cái mai rùa kia.

Mà Đồng Quái Tiên Sư nhân cơ hội vọt người một cái, thoát khỏi liên kích của Bắc Hà Tán Nhân. .....

Đồng Quái thoát thân.

Bắc Hà Tán Nhân cũng chỉ có thể thu quyền, khẽ thở dốc, trong mắt đầy vẻ tiếc nuối.

Không thể đánh bại Đồng Quái Tiên Sư trong một hơi, thật đáng tiếc.

Đồng Quái Tiên Sư thoát khỏi liên kích, muốn tìm lại cơ hội liên kích y, sẽ không dễ dàng nữa.

Bắc Hà Tán Nhân tiêu hao không nhỏ.

Đợt liên kích vừa rồi, nhìn có vẻ đơn giản, nhưng thực ra mỗi quyền mỗi chiêu, đều là sự đối kháng giữa Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư.

Bắc Hà Tán Nhân mỗi khi đánh ra một quyền, đều phải công phá phòng ngự của Đồng Quái Tiên Sư trước, rồi mới oanh ra kình lực xoắn ốc, khiến Đồng Quái luôn ở trạng thái không thể phản kích.

Bộ liên kích này, còn mệt hơn cả việc thi triển đại chiêu bùng nổ 'Dạ Không' của mười hai chiếc kiếm hoàn.

Đồng Quái Tiên Sư cũng đang thở dốc, trên người đầy vết quyền ấn.

Y nhe răng, bây giờ y mỗi khi cử động một chút, đều cảm thấy toàn thân đau nhói kịch liệt.

Hơn nữa Bắc Hà ra tay còn hiểm ác, chuyên dùng các chiêu số hiểm ác như 'đánh thận, đánh dạ dày, chém cổ họng, tát mặt'.

Hai bên lại đối mặt, cả hai đều đang tích lực chờ thời.

"Bắc Hà hiểm ác, không ngờ ngươi cũng đã là Lục Phẩm Chân Quân." Đồng Quái Tiên Sư nghiến răng nói.

"Cũng thường thôi, ta cũng chỉ học hỏi ngươi mà thôi." Bắc Hà Tán Nhân đáp. ....

“Không ngờ Bắc Hà cũng đã tấn thăng Lục Phẩm Chân Quân, lần này có cái để xem rồi.” Phá Dương Kích Quách Đại cảm thán.

“Thủ đoạn, đây đều là thủ đoạn.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Trời ơi, cứ tưởng chỉ có Đồng Quái đã lên Lục Phẩm, không ngờ Bắc Hà cũng im hơi lặng tiếng bước vào cảnh giới Lục Phẩm rồi.

Hai tên này, đều thật hiểm ác.” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Đô thị thủ đoạn quá sâu, ta muốn về nông thôn...” “Đông Phương Lục Tiên Tử đừng giận, đường phố rộng dễ lái xe, đường nông thôn còn đang sửa, không chịu nổi sự quăng quật của ngài.

Với kỹ năng lái xe của ngài, nếu ở nông thôn mà lái một trận, cả làng chúng tôi đều phải bị ngài phá nát.” Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền nói.

Đông Phương Lục: “Xì, Dương Huyền ngươi chán sống rồi phải không?

Có tin lát nữa ta lái xe cán nát ngươi không?” Tống Thư Hàng: “......” Một lát sau.

Trên Tử Cấm Chi Điên, Đồng Quái Tiên Sư VS Bắc Hà Tán Nhân, ván thứ hai, khai chiến.

“Cả hai đều là cảnh giới Lục Phẩm, Đồng Quái, ngươi không phải đối thủ của ta.” Bắc Hà Tán Nhân đưa tay triệu hồi mười hai chiếc kiếm hoàn của mình.

Do thời gian có hạn, sau khi y tấn thăng Lục Phẩm Chân Quân, bộ bản mệnh pháp bảo này lại không có thời gian tế luyện, hiện tại vẫn chỉ là pháp bảo Ngũ Phẩm.

Trong tình huống cảnh giới Ngũ Phẩm, bộ kiếm hoàn này cộng với kiếm kỹ 【Dạ Không】 có thể bộc phát chiến lực gấp mười hai lần trở lên.

Nhưng nếu Bắc Hà Tán Nhân vận dụng thực lực Lục Phẩm Chân Quân, do bị ảnh hưởng bởi phẩm giai của kiếm hoàn, khi thi triển 【Dạ Không】, nhiều nhất cũng chỉ tăng cường chiến lực khoảng ba lần.

Nhưng dù vậy... ba lần chiến lực, cũng đủ để hạ Đồng Quái!

“A a, ngươi kiêu ngạo quá rồi, Bắc Hà.” Đồng Quái Tiên Sư khẽ cười, lần nữa lấy ra một mảnh vải trắng, che kín mình.

“Ngươi lại muốn hóa trang thành bộ dạng ai?

Lúc này, ngươi nghĩ dựa vào thuật dịch dung của mình, đối với ta còn có hiệu quả sao?

Dưới tiền đề biết ngươi là tên bói quẻ lừa đảo, dù ngươi dịch dung thành ai, cũng định trước phải bại dưới quyền của ta!” Bắc Hà Tán Nhân trầm giọng nói.

Trong khi nói chuyện, Bắc Hà Tán Nhân động thủ.

Mười hai chiếc kiếm hoàn lơ lửng quanh y, cảnh tượng ‘Dạ Không’ chói mắt kia lại hiện ra. ‘Dạ Không’ lần này xuất hiện càng thêm huy hoàng tráng lệ, thậm chí còn muốn che khuất cả tinh không thật sự.

Trong nháy mắt, Tinh Hà Thập Nhị Kiếm 【Dạ Không】, bao phủ toàn bộ vải trắng và Đồng Quái.

Bốp ~ Vải trắng vỡ tan.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong tầm mắt của tất cả tu sĩ, có một thân ảnh tuyệt đẹp từ trong mảnh vải trắng vỡ nát chậm rãi đứng dậy.

Đó là một nữ tử khiến các tu sĩ có mặt đều cảm thấy kinh ngạc.

Nàng thân hình không cao, nhưng vóc dáng thướt tha hiên ngang, làn da nàng trắng như tuyết, không tìm thấy một vết tì vết nào.

Mái tóc nàng, màu vàng óng.

Bàn chân nhỏ nhắn tinh xảo, ngón chân như ngọc.

Đôi mắt nàng, đen láy mà sáng ngời, tựa như tia chớp trong đêm tối thu hút lòng người.

Nàng là kiệt tác của Tạo Vật Chủ, một mỹ nhân tuyệt thế.

Tuyệt đẹp, tuyệt đẹp!

Kinh diễm, kinh diễm!

“Chết tiệt, còn đẹp hơn ta.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Vậy mà lại bị Đồng Quái hoàn toàn vượt mặt... vậy mà lại bị cái tên bói quẻ lừa đảo hoàn toàn vượt mặt.” Lưu Huỳnh Tiên Tử mặc hồng y lẩm bẩm, thế thì, có nên tặng Đồng Quái Tiên Sư một phát Xích Lực Xung Kích, đẩy y vào vũ trụ không nhỉ?

Chương 995

....

“Bắc Hà ~” Đối mặt với kiếm kỹ ‘Dạ Không’ bao trùm xuống, đôi mắt nữ tử tóc vàng kia lộ ra vẻ đáng thương: “Thiếp thân sợ quá...” Giọng nàng, hư ảo phiêu diêu.

Tống Thư Hàng khi nghe thấy giọng nói này, cảm thấy rất quen tai.

Nhưng loại giọng nói quen thuộc này, lại rất quỷ dị.

Thư Hàng đang suy nghĩ mình có phải đã nghe giọng nói này từ đâu rồi không, cậu đầu tiên nghĩ đến giọng nói của ba mình.

Sau đó, cậu cảm thấy giọng nói hư ảo phiêu diêu này, rất giống giọng nói của ba mình.

Cậu lại nghĩ đến giọng nói của mẹ, nhưng lại quỷ dị cảm thấy giọng nói hư ảo phiêu diêu này chính là giọng nói của mẹ mình.

Cậu lại thử nghĩ đến giọng nói của Bạch Tôn Giả bên cạnh, thần kỳ, cậu cảm thấy giọng nói hư ảo phiêu diêu này chính là giọng nói của Bạch Tôn Giả.

Cậu lại lập tức thử một lượt giọng nói của các đạo hữu đang ngồi bên cạnh như Quả Quả, Lệ Chi Tiên Tử, Dược Sư, vân vân.

Cậu phát hiện, chỉ cần cậu nghĩ đến giọng nói của ai trong đầu, thì giọng nói hư ảo phiêu diêu kia dường như lập tức sẽ biến thành giọng nói của người đó trong đầu cậu.

Giọng nói hư ảo phiêu diêu này, đơn giản là giọng nói vạn năng mà!

Khoảnh khắc này, sau khi nữ tử kinh diễm kia, lắp bắp nói xong...

Bắc Hà Tán Nhân, vậy mà lại dừng lại.

“Bắc Hà dừng lại rồi!” Diệt Phượng Công Tử kinh ngạc nói.

Sau đó, Diệt Phượng trong lòng lập tức nghĩ đến một khả năng – nữ tu tóc vàng kinh diễm này, có lẽ nào chính là nữ tu thần bí mà Bắc Hà Tán Nhân từng yêu thích không?

Không chỉ Diệt Phượng Công Tử, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, phàm là đạo hữu nào biết chuyện Bắc Hà Tán Nhân từng yêu thích một nữ tu, toàn bộ đều nghĩ đến điểm này.

“Chiêu này của Đồng Quái, quá ti tiện rồi!

Vậy mà lại biến thành người yêu của Bắc Hà.” Phá Dương Kích Quách Đại nói.

“Không ngờ y lại có thể tìm ra được bộ dạng nữ tu mà Bắc Hà từng yêu thích.

Nhưng ta đoán, y chắc chỉ tìm được họa tượng hoặc ảnh chụp của vị nữ tu đó, không tìm được thông tin giọng nói của đối phương, nên mới dùng loại giọng nói hư ảo phiêu diêu này, để mê hoặc Bắc Hà Tán Nhân.” Diệt Phượng Công Tử suy đoán.

“Bắc Hà Tán Nhân dừng lại rồi, chữ tình là đáng sợ nhất.

Y không thể ra tay với ‘người yêu’ của mình, dù biết rõ đây là Đồng Quái Tiên Sư giả dạng.” Tam Nhật Sư Huynh cảm thán, sau đó nói với Quả Quả: “Cho nên, ngươi xem người xuất gia chúng ta tốt biết bao?

Không có tình yêu, thì không có tổn thương.” Tống Thư Hàng: “......” Ngay khi các đạo hữu đang lo lắng cho Bắc Hà Tán Nhân, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên cười.

Không phải cười bi thương.

“Đồng Quái ngu xuẩn à.” Bắc Hà Tán Nhân nói. .....

Nói xong, kiếm kỹ ‘Dạ Không’ của Bắc Hà Tán Nhân hung hăng bao trùm xuống, nhốt mỹ nhân tuyệt diễm do Đồng Quái Tiên Sư dịch dung kia vào trong kiếm trận.

Kiếm khí bùng phát, mười hai loại kiếm khí thuộc tính khác nhau tràn ngập bầu trời Tử Cấm Thành, nghiền nát Đồng Quái Tiên Sư trong kiếm trận.

Bắc Hà Tán Nhân ra tay không hề lưu tình!

Thậm chí uy lực kiếm trận, còn mạnh hơn mấy phần!

“Mẹ ơi, kịch bản này không đúng rồi.” Trong kiếm trận, Đồng Quái Tiên Sư liều mạng chống đỡ cái mai rùa và Ngũ Long Phiên, kháng cự kiếm khí.

Nhưng mai rùa và Ngũ Long Phiên chỉ trụ được ba đợt kiếm khí, phòng ngự đã bị phá vỡ.

Mất đi phòng ngự, kiếm khí không ngừng đâm vào người Đồng Quái Tiên Sư, kiếm kiếm thấy máu, đau muốn chết.

Đồng Quái Tiên Sư kêu thảm thiết liên hồi: “A a a a ~~” Y không ngờ Bắc Hà Tán Nhân lại tuyệt tình như vậy, đối mặt với người yêu năm xưa, ra tay ngược lại càng tàn nhẫn hơn!

Không được, cứ thế này thì xong đời rồi!

Phải nghĩ cách thoát khỏi kiếm trận mới được.

“Lão Bắc Hà, ta đã nhìn lầm ngươi.

A ~~ Ta cứ tưởng ngươi là người có tình có nghĩa, không ngờ ngươi lại tâm ngoan thủ lạt đến vậy.

Đối mặt với người yêu của mình, cũng có thể hạ thủ độc ác như thế.

A ~~ ta đã nhìn lầm ngươi.” Đồng Quái Tiên Sư vừa kêu thảm thiết, vừa lớn tiếng tố cáo Bắc Hà Tán Nhân.

Đây là công kích bằng "mồm".

Tình cảnh hiện tại của y không ổn, đợi Bắc Hà Tán Nhân thi triển xong chiêu ‘Dạ Không’ này, y e rằng phải quỳ.

Cho nên, Đồng Quái Tiên Sư cố gắng dùng kỹ năng ‘mồm mép’ để lay động Bắc Hà Tán Nhân.

Dù chỉ cho y một khoảnh khắc cơ hội, y cũng có thể thoát ra khỏi kiếm kỹ ‘Dạ Không’.

Chỉ cần thoát thân được, đến lúc đó đối mặt với Bắc Hà đã tiêu hao quá nhiều, nói không chừng y còn có thể phản bại thành thắng!

“A a a, tên bói quẻ lừa đảo, cho nên mới nói ngươi quá ngây thơ.

Ngươi tưởng mình biến thành phụ nữ, là người yêu của ta sao?” Bắc Hà Tán Nhân căn bản không bị kỹ năng mồm mép của Đồng Quái Tiên Sư ảnh hưởng, y chuyên tâm thi triển ‘Dạ Không’, vô tình nghiền nát Đồng Quái.

“A a a, không thể nào, tình báo của ta tuyệt đối sẽ không sai.

Nữ tử tóc vàng này, tuyệt đối chính là nữ tu mà ngươi đã yêu nhiều năm trước, tuyệt đối không sai.

Ta còn biết, năm đó ngươi và vị nữ tu tóc vàng này đã chung sống mấy năm, hình bóng không rời!” Đồng Quái Tiên Sư vừa nói, lại nghiến răng tế ra một quyển sách bì sắt, dựng lên phòng ngự mới, chống lại sự nghiền nát của kiếm khí.

Đồng Quái Tiên Sư tin tưởng tuyệt đối vào nguồn tình báo của mình, y có thể khẳng định trăm phần trăm, nữ tử tóc vàng mà mình dịch dung thành, chính là nữ tu mà Bắc Hà Tán Nhân đã yêu rất lâu trước đây.

“Tên bói quẻ lừa đảo, tình báo của ngươi quả thật rất lợi hại.” Bắc Hà Tán Nhân gật đầu nói.

“Hết lời để nói rồi đúng không?

Bắc Hà, tên phụ bạc này, tâm ngoan thủ lạt.” Đồng Quái Tiên Sư tiếp tục bắn "mồm", và mạnh mẽ gắn cái danh hiệu ‘kẻ phụ bạc’ lên đầu Bắc Hà Tán Nhân.

“A a a, ta chỉ nói, tình báo của ngươi rất tốt mà thôi.” Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh nói: “Đồng Quái ngây thơ à.

Thực ra... nữ tu tóc vàng này, không hề tồn tại trên thế giới này, vì nàng chỉ là một sự tồn tại hư ảo.” Đồng Quái Tiên Sư: “Hả????” “Thực ra... nàng là tâm ma của ta.” Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục nói: “Nói ra thì dài dòng...

Năm đó, sau khi ta tấn thăng cảnh giới Tứ Phẩm, công pháp tu luyện có chút vấn đề nhỏ, trong lòng phát sinh tâm ma.

Cùng với sự đề thăng cảnh giới của ta, tâm ma ngày càng mạnh mẽ, suýt chút nữa khiến ta mê thất tâm trí.” Đồng Quái Tiên Sư nổi giận: “Lão Bắc Hà ngươi lừa quỷ à!

Ngươi tưởng ta chưa từng tiếp xúc với tâm ma sao?

Tâm ma nhà ngươi lại mọc ra giống phụ nữ à?

Tâm ma nhà ngươi có thể sống chung với ngươi mấy năm, hình bóng không rời à?” “Ta còn chưa nói xong đâu.” Bắc Hà Tán Nhân khống chế kiếm trận, nghiền nát phòng ngự mới của Đồng Quái, sau đó tiếp tục nói: “Khi tâm ma của ta ngày càng bành trướng, ta liền mang theo vài cuốn Nho kinh và Cẩu kinh, quyết định đến một vùng ngoại vực tìm một nơi yên tĩnh bế quan, ổn định tâm cảnh, tiêu trừ tâm ma.

Tuy nhiên... khi ở ngoại vực, ta có chút kỳ ngộ.

Trong kỳ ngộ đó, tâm ma của ta đã cụ hiện hóa, hình thành nên bộ dạng một nữ tu tóc vàng.” “Tâm ma đã cụ hiện hóa, vẫn luôn dụ hoặc ta, cố gắng dùng các loại phương pháp, dẫn dắt ta đọa lạc.

Năm đầu tiên, ta đối mặt với sự dụ hoặc của nàng, hầu như không có sức chống cự, mấy lần suýt chút nữa bị đoạt mất tâm trí...

Nhưng, ta chỉ dùng một năm thời gian, đã một lần nữa kiên định đạo tâm của mình.

Đến năm thứ tư... ta cuối cùng đã triệt để chém đứt tâm ma của ta!

Kể từ đó, đạo tâm của ta vô cấu, cuối cùng ngưng tụ Kim Đan, tấn thăng Linh Hoàng.” Đồng Quái Tiên Sư: “......” “Nói đến đây, ngươi hẳn đã hiểu rồi chứ.” Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục nói: “Nói đi thì phải nói lại, ngươi vừa rồi biến thành bộ dạng tâm ma của ta, thật sự dọa ta giật mình.

Nhưng mà... ta đã chém tâm ma một lần rồi, chém lần thứ hai cũng chẳng có áp lực gì đâu.” Đồng Quái Tiên Sư trầm mặc.

Một hơi thở sau, y đột nhiên lên tiếng xin lỗi: “Xin lỗi, lão Bắc Hà.

Ta không ngờ, nữ tử tóc vàng này vậy mà không phải người yêu của ngươi, mà là tâm ma của ngươi.” “A a, bây giờ muốn xin lỗi cầu xin tha thứ sao?

Đã muộn rồi.

Hãy bại dưới tay ta đi!” Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên quát lớn một tiếng, kiếm khí của y ngay lập tức xẻ toang phòng ngự sách bì sắt của Đồng Quái Tiên Sư, lần nữa chém về phía nhục thân của Đồng Quái.

Phòng ngự đã bị phá, tiếp theo, y muốn đánh cho tên bói quẻ lừa đảo này quỳ xuống cầu xin tha thứ!

“Ta không phải muốn cầu xin tha thứ...

Ta chỉ muốn nói, chuyện này thực sự quá ngoài dự liệu của ta, không ngờ người yêu năm xưa của lão Bắc Hà ngươi, vậy mà lại là một người phụ nữ hư cấu.

Thật là người nghe đau lòng, người thấy rơi lệ.” Đồng Quái Tiên Sư u u thở dài một tiếng, nói: “Cho nên lão Bắc Hà, ngươi bây giờ vẫn chưa có bạn gái đúng không?

Thật là một câu chuyện đau lòng.” Bắc Hà Tán Nhân: “......” “A a a, chết đi, đồ yếu đuối!” Kiếm quang lại bùng nổ dữ dội.

Lần này, Đồng Quái Tiên Sư đã không còn thủ đoạn phòng ngự.

Y chỉ có thể dùng nhục thân của mình, cứng rắn chịu đựng đợt kiếm quang bùng phát này.

Mười lăm nhịp thở sau.

Trên Tử Cấm Chi Điên, kiếm khí và trận pháp tan đi.

Đồng Quái Tiên Sư đã nằm bẹp trên đất, không thể gượng dậy nữa.

“Đau đau đau, chết mất, chết mất...

Dược Sư đạo hữu, cầu trị liệu.” Đồng Quái yếu ớt kêu về phía Dược Sư.

Bên cạnh, Bắc Hà Tán Nhân thu lại mười hai chiếc kiếm hoàn, thở hổn hển như trâu.

Y tiêu hao rất nhiều.

Nhưng mà, dù mệt dù khổ cũng đáng giá!

Ván quyết đấu Tử Cấm Chi Điên này, y cuối cùng đã cười đến cuối cùng.

Chương 996

Đáng tiếc, không thể đánh cho Đồng Quái Tiên Sư khóc, thật đáng tiếc.

Phía dưới, các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bắt đầu giao lưu.

Trận đại chiến của hai vị Chân Quân, đã mang lại cho các đạo hữu rất nhiều lĩnh ngộ.

Đặc biệt là hai vị Chân Quân này đều là Chân Quân mới tấn thăng không lâu, về cảnh giới tương đương với các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Xem xong quyết đấu, các đạo hữu thu được rất nhiều lợi ích.

“Kết thúc rồi, Bắc Hà Tán Nhân thắng rồi đúng không?” Diệt Phượng Công Tử chớp chớp mắt – Diệt Phượng không dám nói quá chắc.

Vạn nhất Đồng Quái ngã xuống cũng là một phân thân gì đó thì sao?

Bên cạnh, Bạch Tôn Giả gật đầu nói: “Đồng Quái đạo hữu đã gục rồi, có thể khẳng định không phải thế thân hoặc phân thân.

Trận quyết đấu Tử Cấm Chi Điên, Bắc Hà đạo hữu là người thắng cuộc.” Trận quyết đấu lần này, không sắp xếp trọng tài.

Dù sao cũng là người nhà quyết đấu, đánh thua cũng không ai sẽ giở trò.

Thành viên của 【Tu Sĩ Nhật Báo】, 【Thiên Cơ Tín Tức Trung Tâm】, 【Thần Cương Tu Sĩ Điện Đài】 hài lòng thu lại pháp khí truyền phát hình ảnh.

Sau đó, các thành viên bắt đầu lấy sổ nhỏ ra, viết bản thảo.

Phong cách bản thảo của phóng viên【Tu Sĩ Nhật Báo】khá chân thực, tiêu đề khá dài và đặc biệt: Đêm Trăng Tròn Đặc Biệt, Chiến Tranh Tử Cấm Chi Điên, Chứng Kiến Sự Ra Đời Của Hai Vị Tân Chân Quân.

Nội dung bản thảo, thì miêu tả nghiêm túc toàn bộ quá trình chiến đấu, thông tin xác thực, không khoa trương.

Thực sự là lương tâm của giới báo chí.

Nội dung bản thảo của thành viên【Thiên Cơ Tín Tức Trung Tâm】, thì chú trọng hơn kết cục: Mùng Một Tháng Chín, Chiến Tranh Linh Hoàng Diễn Biến Thành Chiến Tranh Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân Áp Đảo Đồng Quái Tiên Sư Giành Chiến Thắng!

Phong cách bản thảo của【Thần Cương Tu Sĩ Điện Đài】, thì lại khá khác biệt.

Tin tức của họ thường thiên về những câu chuyện giật gân, thị phi.

Tiêu đề của họ là:《Kinh Ngạc, Đạo Lữ Của Tân Tấn Chân Quân 'Bắc Hà' Lại Là Nàng Ta, 99% Người Trên Toàn Quốc Đều Không Biết!》Vị trí Tống Thư Hàng đứng, vừa vặn có thể nhìn thấy bản thảo của phóng viên【Thần Cương Tu Sĩ Điện Đài】.

Vị phóng viên đạo hữu này, thật sự nắm được chân truyền phong cách tiêu đề tin tức mạng ngày nay, cái tiêu đề này vừa nhìn thấy, đã khiến người ta có chút ham muốn click vào.

Sau khi tin tức này đăng lên, dự kiến ngày mai, toàn bộ Tu Chân Giới sẽ đều biết, đạo lữ của Bắc Hà tiền bối là một 'bạn gái ảo' rồi.

Cũng không biết Bắc Hà tiền bối đến lúc đó sẽ phản ứng thế nào?

....

Xem xong bản thảo tin tức, Tống Thư Hàng đưa tay lấy ra một thanh phi kiếm và hai hộp gỗ.

Hộp gỗ là quà Hoàng Sơn Chân Quân tặng Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư.

Hoàng Sơn Chân Quân hôm nay có việc, không kịp đến chủ trì trận quyết đấu này, nên ngài nhờ Tống Thư Hàng đưa hai món quà này cho Bắc Hà và Đồng Quái.

Thanh phi kiếm kia, thì là do Túy Nhật Cư Sĩ hôm nay dùng phi kiếm truyền thư gửi cho cậu, phi kiếm vốn thuộc về Bắc Hà Tán Nhân, cậu vừa vặn có thể trả lại vật về chủ cũ.

Thế là, Tống Thư Hàng mang theo hai hộp quà và phi kiếm, cùng với Dược Sư tiền bối đi về phía Tử Cấm Chi Điên.

Ngay khi Tống Thư Hàng đi được nửa đường...

Trong hư không, đột nhiên có một vết nứt không gian xuất hiện.

Sau đó, một con heo tròn ủm từ trong hư không bước ra.

Con heo này rất tròn, vì quá béo nên cổ của nó đã không còn nhìn thấy nữa, cơ thể và đầu trông như một quả cầu, rồi mọc ra bốn cái chân ngắn cũn cỡn.

Trên người con heo này, có lôi điện bao quanh, kêu lách tách.

Tuy hình dáng trông có vẻ hơi đáng yêu... nhưng trên người con cự heo, lại có một uy áp khiến người ta run sợ!

Con cự heo này rất mạnh!

Trong chốc lát, bất kể là Đồng Quái Tiên Sư, Bắc Hà Tán Nhân trên Tử Cấm Chi Điên, hay các đạo hữu phía dưới, tất cả đều cảnh giác.

Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn chằm chằm con cự heo này. ....

“Hô hô hô hô hô.” Cự heo sau khi bước ra khỏi hư không, liên tục thở hổn hển.

“Mệt quá, không muốn động đậy chút nào.

Tại sao ta lại phải chạy một ngàn dặm đến đây chứ, mệt quá, chỉ muốn nghỉ ngơi thôi.” Cự heo lẩm bẩm.

Nói xong, ánh mắt nó nhìn xuống, quét một vòng trong đám đông.

Cuối cùng ánh mắt cự heo, rơi vào trên người Bạch Tôn Giả.

Cảm nhận được rồi, không sai đâu...

Khí tức xuất hiện trên người vị Tôn Giả trẻ tuổi này.

“Tôn Giả trẻ tuổi à, có thể hỏi ngươi một vấn đề không?” Cự heo nhìn chằm chằm Bạch Tôn Giả, hỏi.

Bạch Tôn Giả gật gật đầu: “Vấn đề gì?” “Người đã kích hoạt Dao Trì Thiên Giới, là ngươi sao?” Cự heo nói.

Bạch Tôn Giả: “Là ta, có vấn đề gì sao?” “Hô hô hô, nói thế nào đây... cá nhân ta mà nói, ta không hề muốn thấy Dao Trì Thiên Giới bị người khác khôi phục lại.

Không chỉ ta, có rất nhiều người cũng không muốn thấy Dao Trì Thiên Giới sống lại.” Cự heo nói.

Bạch Tôn Giả cười khẽ: “Vậy thì sao?” “Vậy thì, có thể phiền ngươi phong ấn Dao Trì Thiên Giới lại được không...

Ơ?” Lời cự heo nói đến giữa chừng, đột nhiên, nó nhìn thấy Tống Thư Hàng cách đó không xa.

Trùng hợp là, Tống Thư Hàng cũng vừa vặn ngẩng đầu nhìn về phía con cự heo này.

Tống Thư Hàng cảm thấy con cự heo này có chút quen mắt, theo hồi ức của cậu thì hình như trong đoạn ký ức biến mất ở ‘Đảo Thần Bí’, mình từng tiếp xúc với con cự heo này.

Về ký ức trên Đảo Thần Bí, Tống Thư Hàng đã thức tỉnh một vài đoạn nhỏ, mơ hồ cậu nhớ mình đã gặp ni cô Cửu Đăng bị giam cầm Thông Nương ba trăm năm trên đảo, và cùng nàng đào địa đạo ở một nơi nào đó trên đảo...

Trong ký ức, có vài hình ảnh liên quan đến con cự heo trước mắt này.

“Chậc.” Cự heo nhìn thấy Tống Thư Hàng, chậc chậc miệng, sau đó nó lại nhìn về phía Bạch Tôn Giả: “Cái đó, vị đạo hữu này.

Lời vừa rồi coi như vô hiệu, ngươi cứ coi như ta chưa từng xuất hiện nhé.” Bạch Tôn Giả bình thản gật đầu: “Không vấn đề.” “Vậy ta xin cáo từ trước, chạy một chuyến này, phải tiêu hao rất nhiều năng lượng đây.” Cự heo thở dài.

Nói xong, nó lại quay người, đi về phía vết nứt không gian phía sau.

Đi được vài bước, cự heo đột nhiên lại hơi dừng lại. .....

Lúc này, trên Tử Cấm Chi Điên, Đồng Quái Tiên Sư giãy giụa từ dưới đất bò dậy, cứng miệng nói: “Bắc Hà, lần này coi như ngươi thắng.

Nhưng lần sau, ta tuyệt đối sẽ đánh cho ngươi khóc thét!” Khóe miệng Bắc Hà Tán Nhân nhếch lên, đang định đáp lời.

Nhưng ngay lúc này, một thân ảnh khổng lồ đột nhiên xuất hiện giữa Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư.

Là con cự heo kia!

Con cự heo vốn định rời đi, “vút” một tiếng vọt đến trước mặt Đồng Quái Tiên Sư, cực kỳ nhanh nhẹn.

Tiếp đó, cự heo lắc mình một cái, ánh sáng lóe lên.

Sau ánh sáng, cự heo biến thành một nam tử trung niên điển trai.

Hắn mặc trường bào hai màu đen trắng, nở nụ cười điển trai với Đồng Quái Tiên Sư.

“Vị cô nương này, nàng cô đơn sao?

Có cần bản đại gia đến sưởi ấm cho nàng không?” Nam tử trung niên do cự heo hóa thành, phe phẩy quạt xếp, ôn hòa cười.

Đồng Quái Tiên Sư: “......” Bắc Hà Tán Nhân: “......” Tống Thư Hàng: “......” Các đạo hữu phía dưới: “......” Loại thủ đoạn trêu ghẹo gái này, là thủ đoạn của mấy vạn năm trước ư?

“Khái!” Đồng Quái Tiên Sư lắc đầu nói: “Cảm ơn, nhưng ta không cần.” “Cô nương nàng quá ngượng ngùng rồi, bản đại gia sẽ rất dịu dàng, chúng ta có thể nói chuyện nhân sinh, nói chuyện tình cảm, nói chuyện yêu đương gì đó.

À đúng rồi, ta gần đây đang luyện một lò Kim Đan siêu đỉnh, có tác dụng cực lớn đối với việc ổn định cảnh giới.

Cô nương nàng mới vừa tấn thăng Lục Phẩm không lâu, đang rất cần Kim Đan để duy trì cảnh giới.

Có muốn cùng bản đại gia trở về, ăn vài viên Kim Đan bồi bổ không?” Nam tử trung niên do cự heo hóa thành lại không bỏ cuộc.

Khóe miệng Đồng Quái Tiên Sư co giật, nhanh chóng xua tay nói: “Không cần không cần, thật sự không cần.” “Cô nương, nàng thật quá xấu hổ.” Vừa nói, người đàn ông trung niên do Cự Trư hóa thành vươn tay, nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của Đồng Quái Tiên Sư.

Sau đó, ánh mắt hắn đầy tình ý nhìn Đồng Quái Tiên Sư.

“Cô nương, nàng có biết không?

Từ khoảnh khắc nhìn thấy nàng lần đầu, ta đã biết, ta yêu nàng rồi.

Nào, nàng hãy sờ tim ta xem, nó đập nhanh đến nhường nào.” Vừa nói, Cự Trư cố hết sức kéo tay Đồng Quái Tiên Sư, đặt lên ngực mình.

Khoảnh khắc này, Đồng Quái Tiên Sư chỉ muốn chết quách cho xong!

“Đi thôi, cô nương.

Dù ta vẫn chưa biết tên nàng, nhưng ta nguyện ý cùng nàng khoe khoang, cùng nàng bay lượn!

Chúng ta hãy cùng nhau tạo nên một tương lai tốt đẹp!” Cự Trư mặt nghiêm túc, đầy tình ý nói ra những lời tán tỉnh sến sẩm.

Tiếp đó, hắn thuận thế đưa tay kia ra, muốn ôm eo Đồng Quái Tiên Sư.

Đồng Quái Tiên Sư vội né tránh, tránh được bàn tay “heo mặn” chính hiệu kia, dở khóc dở cười nói: “Đạo hữu, huynh toàn dùng cách này để cua gái sao?” Cự Trư lắc đầu: “Không... thật ra, đây là lần đầu tiên ta cua gái.” Hắn nói thật!

Từ khi bắt đầu tu luyện đến giờ, hắn chưa từng yêu bất kỳ đạo lữ nào.

Nhưng hôm nay, khoảnh khắc nhìn thấy nữ tu tóc vàng này, trái tim vốn chết lặng của hắn vậy mà lại “thình thịch thình thịch” đập mạnh.

Cảm giác tim đập này, không thể kiềm chế.

Chương 997

Đây... chính là tình yêu sao?

Không ngờ, chuyện "yêu từ cái nhìn đầu tiên" máu chó này, vậy mà lại xảy ra với hắn.

Vì vậy, dù thế nào, hắn nhất định phải mang nữ tu tóc vàng này đi.

Sau đó hai người sẽ bồi dưỡng tình cảm thật tốt, trò chuyện yêu đương.

Đợi khi cả hai đã đắm chìm trong tình yêu, rồi sinh vài đứa bé, thì còn gì tuyệt vời hơn.

Dắt tay nữ tu tóc vàng này, Cự Trư cảm thấy tim mình đập càng lúc càng nhanh.

Thậm chí, căn bệnh "lười" đã vô phương cứu chữa của hắn, khi nhìn thấy nữ tử tóc vàng này, vậy mà lại tự khỏi không cần thuốc!

"Ta có một đề nghị cho đạo hữu." Đồng Quái Tiên Sư nói: "Bây giờ thông tin phát triển thế này, có thời gian thì nên xem thêm phim truyền hình tình cảm, phim điện ảnh hoặc tiểu thuyết gì đó, hấp thụ chút kinh nghiệm hẹn hò.

Với thủ đoạn cua gái hiện giờ của huynh, chắc chắn sẽ ế cả đời đấy." "Không sao cả, chúng ta về rồi, cùng nhau xem phim tình cảm, cùng nhau thử hẹn hò." Cự Trư vui vẻ nói.

"Vậy nên mới nói, huynh định trước sẽ ế cả đời đó.

Bởi vì huynh thật sự quá mù quáng rồi!" Đồng Quái Tiên Sư thở dài nói: "Thật ra, ta là nam nhân.

Dáng vẻ hiện tại của ta chỉ là hóa trang thôi.

Huynh hiểu chưa?

Giữa chúng ta, không thể nào có tương lai đâu!” “Nam nhân?” Người đàn ông trung niên do Cự Trư hóa thành ngây người, trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Đồng Quái Tiên Sư.

“Đúng vậy, ta là nam.

Nếu huynh không tin, ta sẽ tẩy trang cho huynh xem?” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Người đàn ông trung niên do Cự Trư hóa thành đột nhiên vui vẻ cười lớn, nói: “Nếu ngươi là nam nhân, vậy thì tốt quá rồi!” “Hả?” Đồng Quái Tiên Sư cảm thấy có gì đó không ổn.

“Thật ra, so với hình thái nam tính, ta càng thích hình thái nữ tính của mình hơn.” Vừa nói, người đàn ông trung niên do Cự Trư hóa thành bỗng biến hình.

Cuối cùng, thân thể hắn biến thành một nữ tử tóc bạc xinh đẹp, mặc váy dài trắng tinh.

Hơn nữa, sau lưng nàng còn có sáu đôi cánh đang từ từ vỗ nhẹ.

Một khí tức thần thánh tỏa ra từ trên người nàng.

“Thần thú Bạch Hạc nhất tộc?” Bắc Hà Tán Nhân bên cạnh kinh ngạc nói.

Hình thái mà đối phương biến hóa ra, rất giống với Bạch Hạc Chân Quân trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nhưng... số lượng cánh của đối phương lại nhiều hơn một chút.

“Không phải đâu, Thần thú Bạch Hạc nhất tộc mà ngươi nói, thật ra chỉ là một nhánh hậu duệ trong tộc ta thôi.” Nữ tử tóc bạc khẽ cười nói: “Tộc ta có ba mươi sáu loại hình thái biến hóa, mỗi loại đều có những năng lực khác nhau. 'Thần thú Bạch Hạc' nhất tộc là hậu duệ kế thừa nhánh hình thái 'hạc' trong huyết mạch của tộc ta.

Trong ba mươi sáu loại hình thái của tộc ta, hình thái hạc cũng coi như là một hình thái không tệ.” Ghê gớm thật!

Vậy có nghĩa là, nữ tử tóc bạc này, chính là nguồn gốc huyết mạch của ‘Bạch Hạc Chân Quân’!

Nghe thôi đã thấy là loại huyết mạch bá đạo không ai bằng rồi.

“Đi thôi, cục cưng.” Nữ tử tóc bạc vui vẻ đưa tay, nắm lấy Đồng Quái Tiên Sư: “Ta phát hiện ta càng lúc càng yêu ngươi, khi ở bên ngươi, từng phút từng giây, tim ta đều đập không ngừng.

Bệnh lười của ta cũng lập tức khỏi hẳn, vậy nên... chúng ta đi hẹn hò đi, rồi sang năm, chúng ta sẽ sinh thật nhiều đứa bé.” Nàng cảm thấy tim mình đập rất nhanh, thình thịch thình thịch, cứ như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực vậy.

Vì tim đập nhanh mà mặt nàng đỏ ửng lên.

Cảm giác này, thật tuyệt diệu.

Đây chính là... cảm giác của tình yêu nha.

Đồng Quái Tiên Sư mặt mày mờ mịt.

Bị nữ tử tóc bạc dắt đi, đi được vài bước thì trong lòng hắn kêu to không ổn rồi.

Nếu bị dẫn đi thật, chẳng phải hắn sẽ trở thành máy sinh sản, ngày đêm bị nuôi trong lồng sao?

Không đời nào, tương lai như vậy không phải là thứ hắn muốn.

Nhất định phải từ chối!

“Đợi, đợi chút đã.

Vị đạo hữu này đừng vội.” Đồng Quái Tiên Sư kêu lên: “Thật ra...

ta vừa nãy lừa ngươi đó, thật ra ta là nữ, là nữ!” “Không thành vấn đề đâu, cục cưng à, dù ngươi là nam hay nữ, cũng không quan trọng.” Nữ tử tóc bạc e thẹn nói: “Dù sao ta cũng chấp nhận được hết.

Nếu ngươi là nữ, thì ngươi sẽ sinh em bé.

Nếu ngươi là nam, thì ta sẽ sinh em bé.

Các loại hình thái của tộc ta, thật ra rất tiện lợi.” Nói xong, nữ tử tóc bạc kéo Đồng Quái Tiên Sư, tiếp tục đi về phía trước.

Vãi chưởng, đối phương vậy mà là nguồn gốc huyết mạch của ‘Bạch Hạc Chân Quân’ à, Bạch Hạc Chân Quân còn có thể vì tình yêu mà chuyển đổi giới tính, đối phương thân là huyết mạch cao cấp hơn, tự nhiên cũng làm được điều này.

Nhanh nghĩ đi, nhanh nghĩ ra lý do khác đi!

“Đạo hữu, huynh đợi đã.

Thật ra... ta đã có người mình thích rồi.” Đồng Quái Tiên Sư nghiến răng nói.

“Hả?” Nữ tử tóc bạc cứng đờ: “Ngươi có người mình thích sao?” “Đúng vậy, ta có người mình thích, chính là hắn!” Đồng Quái Tiên Sư một tay kéo Bắc Hà Tán Nhân lại: “Ta yêu hắn sâu sắc, hắn tên Bắc Hà, là người yêu của ta.

Chúng ta yêu nhau...” “Xàm quần!” Bắc Hà Tán Nhân thành thật nói: “Đồng Quái hắn đang nói dối, ta và hắn không phải là quan hệ người yêu, ta cũng không thích hắn.” Đồng Quái Tiên Sư: “......” “Ngươi đang lừa ta sao?” Nữ tử tóc bạc lại quay đầu lại, trừng mắt nhìn Đồng Quái Tiên Sư, hai mắt lóe lên tia sáng nguy hiểm.

“Không có, ta không lừa ngươi.

Thật ra, sự việc là thế này...

Đúng, ta là đơn phương tương tư.

Ta vẫn luôn thầm yêu Bắc Hà Tán Nhân.” Đồng Quái Tiên Sư nghiêm túc nói: “Cho nên rất xin lỗi, ta đã có người mình thích, ta không thể yêu ngươi.” “Phụt...” Bắc Hà Tán Nhân nghe lời này thì phun ra.

Đ*t m* Đồng Quái, ngươi tự mình tìm đường chết, tại sao lại kéo ta vào làm bia đỡ đạn chứ!

Đồng thời, ánh mắt Bắc Hà Tán Nhân nhìn xuống phía dưới, thấy các phóng viên của 【Tu Sĩ Nhật Báo】, còn có thành viên của 【Trung Tâm Thông Tin Thiên Cơ】và 【Đài Truyền Hình Tu Sĩ Thần Cương】.

Những thành viên và phóng viên này, đang cắm cúi ghi chép.

“Xong rồi.” Bắc Hà Tán Nhân tuyệt vọng nói.

Hắn đã có thể tưởng tượng ra, khi mặt trời ngày mai mọc lên, tin tức 【Đồng Quái Tiên Sư thầm yêu Bắc Hà Tán Nhân, hai người có tin đồn tình cảm】sẽ truyền khắp toàn bộ giới tu sĩ.

Đời ta xong rồi.

Bắc Hà Tán Nhân bắt đầu nghi ngờ, không biết sau này mình có tìm được bạn gái đạo lữ phù hợp không.

Tên Đồng Quái đáng ghét, ta muốn giết ngươi!

Một bên khác, Tống Thư Hàng lẳng lặng lùi xa một chút.

Làm người ta ơi, khi nên khiêm tốn thì nhất định phải khiêm tốn.

Ví dụ như bây giờ, tuyệt đối không phải lúc khoa trương.

Nếu bây giờ, cậu chen vào đứng cạnh Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân.

Đồng Quái Tiên Sư đang trong tình trạng cấp bách, nói không chừng sẽ kéo cậu vào mối tình tay ba 'Đồng Quái và Bắc Hà' luôn.

Khiêm tốn, làm người nhất định phải khiêm tốn!

Nữ tử tóc bạc dừng lại hồi lâu.

Cuối cùng, nàng u oán thở dài: “Vậy thì thật quá đáng tiếc.” “Đúng vậy, đúng vậy.

Đáng tiếc quá.” Đồng Quái Tiên Sư nghe vậy, trong lòng vui mừng.

Sau đó hắn an ủi nữ tử tóc bạc nói: “Không có cách nào, tình yêu là chuyện không thể cưỡng ép.

Nhưng ta tin, ngươi nhất định sẽ tìm được một người phù hợp với ngươi hơn ta.

Nam tử thiên hạ nhiều biết bao, ví như các tu sĩ đang có mặt ở đây, phần lớn đều là nhân trung chi long.

Ngươi hãy tìm kỹ lại xem, sẽ có một người hợp với ngươi!” Nữ tử tóc bạc buồn bã lắc đầu: “Không thể nào nữa rồi...

Ta từ khi sinh ra đến giờ, trong suốt mấy vạn năm, đã tiếp xúc qua vô số người, ma, yêu, tiên, thậm chí cả thần thú, linh thú.

Nhưng, trừ ngươi ra, chưa từng có một ai khiến ta có cảm giác rung động.” Khóe miệng Đồng Quái Tiên Sư giật giật, không biết phải an ủi đối phương thế nào cho phải.

“Vì vậy ta đã nghĩ kỹ rồi.” Nữ tử tóc bạc kiên định nói: “Cho dù ta không có được trái tim ngươi, nhưng nếu có thể có được người của ngươi, thì cũng là cực tốt.” “Hả?” Đồng Quái Tiên Sư kêu to không ổn.

Cái logic quỷ quái gì thế này!

Tổng tài bá đạo đã không còn thịnh hành nữa rồi, cưng ơi.

Đồng Quái Tiên Sư vội vàng nói: “Đạo hữu, đừng mà!

Nếu không có tình yêu, hai người ở bên nhau sẽ không có hạnh phúc!

Ngươi hãy suy nghĩ thêm chút nữa, đừng hành động theo cảm tính!” Nhưng, nữ tử tóc bạc đã quyết tâm.

Nàng đột nhiên vươn tay, tóm lấy Đồng Quái Tiên Sư.

Trong tay nàng, Đồng Quái Tiên Sư không có chút sức phản kháng nào.

Cho dù hắn vừa nãy đã đại chiến với Bắc Hà Tán Nhân, vẫn còn đang trong trạng thái suy yếu, nhưng Đồng Quái Tiên Sư dù sao cũng là Lục Phẩm Chân Quân đấy!

Cảnh giới Lục Phẩm, trong tay nữ tử tóc bạc lại yếu ớt như trẻ con.

Sau khi tóm lấy Đồng Quái Tiên Sư, nữ tử tóc bạc lộ ra nụ cười ngọt ngào rạng rỡ, sau đó nàng bế Đồng Quái Tiên Sư kiểu công chúa.

Tiên Sư liều mạng giãy giụa, nhưng sự giãy giụa của hắn không có chút tác dụng nào.

Chương 998

“Chư vị, tạm biệt.

Lần tới gặp mặt, ta sẽ mời mọi người uống rượu mừng, ăn kẹo mừng.” Nữ tử tóc bạc rất lễ phép vẫy tay chào mọi người.

Hơn nữa, nàng còn đặc biệt mỉm cười với Tống Thư Hàng.

Cuối cùng nàng nhấc chân bước về phía trước.

Trong hư không, một cánh cổng không gian được mở ra.

Nữ tử tóc bạc ôm Đồng Quái Tiên Sư, một bước đạp vào cánh cổng không gian.

Vị nữ tử tóc bạc này, là Cửu Phẩm Kiếp Tiên sao?

“Đạo hữu xin đợi chút.” Lúc này, Bạch Tôn Giả lên tiếng gọi.

Nữ tử tóc bạc một chân đã bước vào cánh cổng không gian, nghe thấy tiếng gọi của Bạch Tôn Giả, nàng tò mò quay đầu lại: “Vị Tôn Giả trẻ tuổi này, có chuyện gì sao?” Mắt Đồng Quái Tiên Sư sáng lên, lớn tiếng kêu: “Bạch tiền bối cứu ta!” Lúc này, cũng chỉ có thể cầu Bạch tiền bối mới có thể cứu hắn thoát khỏi ma trảo của nữ tử tóc bạc.

Nhưng Bạch Tôn Giả lại lắc đầu, nói với Đồng Quái Tiên Sư: “Xin lỗi Đồng Quái đạo hữu, ta không cứu được ngươi.

Hiện tại ta không đánh lại nàng, nàng thật sự muốn mang ngươi đi, ta không thể ngăn cản nàng.” Vị nữ tử tóc bạc này, bề ngoài trông chỉ có thực lực Tôn Giả, hơn nữa trên người còn có mùi máu tanh nhàn nhạt, hiển nhiên là có thương tích.

Nhưng... nàng tuyệt đối không thể là Tôn Giả, nhìn từ việc nàng dễ dàng mở ra cánh cổng không gian, phỏng chừng là cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên trở lên.

Đồng Quái Tiên Sư: ( ) Bạch Tôn Giả lại nghiêm túc nói với nữ tử tóc bạc: "Đạo hữu, ta rất khó ngăn cản ngươi mang Đồng Quái Tiên Sư đi...

Vậy nên, nếu ngươi nhất định muốn mang Đồng Quái đạo hữu đi, ta muốn xin ngươi hãy đối xử tốt với hắn, đừng làm khó hắn, đừng làm hại hắn, đừng ép hắn làm những việc không muốn, được không?" Trong lúc Bạch Tôn Giả nói chuyện, bản mệnh phi kiếm Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng kiếm minh "ong ong" nhẹ.

Nếu đối phương ngay cả điều kiện này cũng không chịu đáp ứng, thì Bạch Tôn Giả sẽ không thể để đối phương dễ dàng mang Đồng Quái đi.

"Về điểm này, ngươi cứ yên tâm.

Ta yêu hắn sâu sắc, tuyệt đối sẽ không làm khó hắn, càng không thể làm hại hắn.

Ai muốn làm hại hắn, thì hãy bước qua xác ta trước!" Nữ tử tóc bạc nghiêm túc cam đoan.

Trong mấy vạn năm, khó khăn lắm mới tìm được một người khiến nàng rung động, làm sao nàng có thể để đối phương dễ dàng chết được!

Nhưng... nói đến rung động, nàng lại không khỏi lén nhìn Bạch Tôn Giả.

Ngoài Đồng Quái đang ôm trong tay ra, dường như vị Tôn Giả trẻ tuổi này, cũng khiến nàng có cảm giác rung động.

Nhưng ngay lập tức, nữ tử tóc bạc lắc đầu mạnh mẽ, không được, làm sao nàng có thể đa tình được?

Mấy vạn năm khó khăn lắm mới tìm được đối tượng khiến nàng yêu từ cái nhìn đầu tiên, tuyệt đối không thể vì nguyên nhân đa tình mà phá hỏng đoạn tình cảm này.

Nghĩ đến đây, nàng ôm Đồng Quái Tiên Sư chặt hơn một chút.

Bạch Tôn Giả gật đầu nói: “Vậy ta yên tâm rồi.” “Vậy thì, vị Tôn Giả trẻ tuổi, chúng ta hẹn gặp lại sau.” Nữ tử tóc bạc vẫy tay chào Bạch Tôn Giả, sau đó nàng mang theo Đồng Quái Tiên Sư, lao thẳng vào khe nứt không gian.

Nàng cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại đây nữa, nếu không, nếu nàng lại rung động trước vị Tôn Giả trẻ tuổi này, thì phiền phức rồi.

Nàng không muốn trở thành một nữ nhân đa tình.

Khe nứt không gian, dần dần đóng lại.

Đồng Quái Tiên Sư: ( ) “Ơ?

Đợi đã, đợi một chút, Đồng Quái tiền bối, cháu còn có một món quà nhỏ muốn đưa cho tiền bối mà, là đồ Hoàng Sơn tiền bối tặng tiền bối đó!” Tống Thư Hàng vẫy vẫy hộp gỗ, lớn tiếng kêu.

Đồng Quái Tiên Sư oán hận liếc nhìn Tống Thư Hàng, trước khi cánh cổng không gian hoàn toàn đóng lại, hắn vẫy tay thở dài nói: “Thôi vậy...

Tặng ngươi đó, Thư Hàng tiểu hữu.” Tống Thư Hàng: “Hả?” Lúc này... cánh cổng không gian đã hoàn toàn đóng lại, Đồng Quái và nữ tử tóc bạc đều biến mất.

Tống Thư Hàng ngây người ra, ôm hộp gỗ đó.

Sau khi thở dài một tiếng, cậu cất chiếc hộp gỗ thuộc về Đồng Quái Tiên Sư đi.

Thôi vậy, nếu lần sau có cơ hội gặp lại Đồng Quái Tiên Sư, sẽ trả lại hộp quà cho Đồng Quái tiền bối vậy.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại quay người lấy ra một hộp gỗ khác và một thanh phi kiếm, đưa cho Bắc Hà tiền bối: “Bắc Hà tiền bối, đây là món quà nhỏ Hoàng Sơn Chân Quân nhờ cháu chuyển cho các tiền bối, Hoàng Sơn Chân Quân nói thật sự không thể sắp xếp thời gian đến, nên nhờ cháu mang quà đến.

Ngoài ra, thanh phi kiếm này là Túy Thiên Cư Sĩ nhờ cháu trả lại cho tiền bối.” “Cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu...

Ngoài ra, không phải Túy Thiên Cư Sĩ, mà là Tối Việt Cư Sĩ.” Bắc Hà Tán Nhân nhận lấy hộp gỗ và phi kiếm, tiện thể chỉ ra đạo hiệu mà Tống Thư Hàng đã đọc nhầm.

“À à à, Tối Việt Cư Sĩ, cháu suýt nữa lại nhớ nhầm rồi.

Không biết Tối Việt Cư Sĩ bao giờ mới có thể hiển thánh trước mặt người đời, đạo hiệu của tiền bối ấy rắc rối quá.” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Hiển thánh trước mặt người đời, nói thì dễ làm thì khó.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần chúng ta, hiện tại vẫn chưa có tiền bối nào hiển thánh cả.” Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Con đường tu chân trường sinh, là một con đường dài đằng đẵng.

Nhưng, chỉ cần hướng về mục tiêu ‘trường sinh’, dũng cảm tiến về phía trước, cuối cùng sẽ có một ngày, họ sẽ thực hiện được mục tiêu của mình.

Sau khi cất hộp gỗ và phi kiếm đi, Bắc Hà Tán Nhân nhìn xuống phía dưới, nơi các phóng viên đang cắm cúi ghi chép.

Với nhãn lực cảnh giới Lục Phẩm hiện tại của hắn, chỉ cần vận chuyển linh lực một chút là có thể nhìn rõ chữ viết trên bản thảo của các phóng viên.

Các phóng viên của 【Tu Sĩ Nhật Báo 】, thành viên của 【Trung Tâm Thông Tin Thiên Cơ 】và 【Đài Truyền Hình Tu Sĩ Thần Cương 】, hiện tại đều đã viết bản thảo thứ hai.

Trận đại chiến 'Tử Cấm Chi Điên' tối nay, lượng thông tin thật sự rất lớn, đánh đến cuối cùng, vậy mà lại có một vị tiền bối cổ xưa nghi là Kiếp Tiên xuất hiện rực rỡ, và yêu Đồng Quái Tiên Sư.

Các phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo và thành viên của Trung Tâm Thông Tin Thiên Cơ, vẫn còn rất có đạo đức nghề nghiệp.

Hai nhà từ những góc độ khác nhau, miêu tả lại toàn bộ quá trình sự việc.

Nhưng phóng viên của 【Đài Truyền Hình Tu Sĩ Thần Cương 】thì lại chẳng còn chút đạo đức nghề nghiệp nào.

Bọn họ viết ra tiêu đề thứ hai cực kỳ nổi bật: "Chấn động, ngươi tuyệt đối không ngờ, người Đồng Quái Tiên Sư yêu sâu sắc lại là hắn!" Bắc Hà Tán Nhân bây giờ đặc biệt hối hận, hắn trước đó nhất định đã quên uống thuốc rồi, vậy mà lại mời phóng viên của 【Đài Truyền Hình Tu Sĩ Thần Cương 】đến.

Đơn giản là tự đào mồ chôn mình mà.

Đời ta xong rồi.

Cuộc quyết đấu Tử Cấm Chi Điên, đã hạ màn.

Cuối cùng, các đạo hữu và phóng viên do Bắc Hà Tán Nhân mời đến, dần dần tản đi.

Các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thì ở lại.

Nhân lúc hiếm khi mọi người có thời gian tụ tập cùng nhau, tiện thể tìm một nơi nào đó trò chuyện, uống trà.

Rồi bàn luận về những chuyện gần đây xảy ra.

Ví dụ như những động thái lớn gần đây của tà ma Cửu U thế giới, không ngừng dụ dỗ người thường, động vật đọa lạc.

Cùng với những tin tức và thông tin khác của giới tu chân.

“Chúng ta cũng xuống thôi.” Bắc Hà Tán Nhân nhìn Tử Cấm Chi Điên trống trải, trong lòng có chút cô đơn.

Khó khăn lắm mới đánh thắng Đồng Quái Tiên Sư, nhưng cuối cùng tên Đồng Quái này lại bị người ta mang đi.

Cứ như vậy, cảm giác thỏa mãn khi chiến thắng của Bắc Hà Tán Nhân bị giảm đi rất nhiều.

Tống Thư Hàng gật đầu, đứng trên Tử Cấm Chi Điên, nhìn vầng trăng sáng khổng lồ trên bầu trời, cùng với cảnh đêm của Bắc Kinh xa xa.

Cả thành phố đều bao phủ trong sương mù, có một cảm giác mờ ảo.

“Đi thôi, tiếp theo chúng ta đi tìm Dược Sư tiền bối, xem có kiếm thêm chút tiền tiêu vặt được không.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

“Kiếm tiền!

Em cũng muốn kiếm tiền.

Chúng ta cùng cố gắng nhé.” Diệp Tư sư tỷ vung vung nắm tay nhỏ nói.

Trước đó, vì Tống Thư Hàng nói với cô ấy rằng, đi dạo phố chỉ cần vui vẻ là được, tiền không cần lo, cứ thoải mái chi tiêu!

Thế là trong quá trình dạo phố, Diệp Tư đã thoải mái chi tiêu, dưới sự nhiệt tình thúc đẩy của Đông Phương Lục Tiên Tử, đã mua rất nhiều đồ.

Tốc độ tiêu tiền như nước chảy.

Cuối cùng... một hơi tiêu hết hơn sáu trăm vạn.

Tống Thư Hàng trong tay có khoảng ba trăm sáu mươi vạn tiền mặt, đã trả cho Đông Phương Lục Tiên Tử ba trăm vạn, còn thiếu ba trăm vạn.

Tốc độ nợ nần này, thật sự quá chua xót.

Chỉ ba trăm vạn, đối với Đông Phương Lục Tiên Tử căn bản chẳng là gì, thế là nàng tiện tay giúp Diệp Tư miễn đi rồi.

Nhưng Diệp Tư và Tống Thư Hàng đều rất ngại, thế là vừa hay muốn nhân cơ hội này đi tìm Dược Sư tiền bối, học hỏi cách kiếm thêm tiền.

Vừa đúng lúc, cậu ấy bây giờ cũng có rất nhiều chỗ cần dùng tiền.

Bắc Hà Tán Nhân từ Tử Cấm Chi Điên nhảy xuống, rời đi.

Tống Thư Hàng chuẩn bị rời đi...

Ngay lúc này, một phong thư “xoẹt” một tiếng, từ xa bay đến, rơi vào tay cậu.

Đây dường như là thủ đoạn ‘phi kiếm truyền thư’?

Nhưng Tống Thư Hàng chỉ nhìn thấy thư tín, lại không thấy phi kiếm.

Diệp Tư sư tỷ nhanh chóng giám định bức thư, nói: “Đây là một bức thư bình thường, không ẩn chứa cơ quan, cũng không có độc vật, có thể yên tâm mở ra.” Tống Thư Hàng gật đầu, mở thư ra.

Trong thư, kẹp theo một que tăm...

Sau đó, bên trên có mấy chữ lớn. 【Đêm trăng tròn, Tử Cấm Chi Điên!

Một kiếm từ Bắc đến, Thiên Ngoại Phi Ma! 】Ở chỗ ký tên, là một hình ảnh chuột chũi Q-version.

Chương 999

Tống Thư Hàng: “...” Đây là thư thách đấu sao?

Nhìn thấy biểu tượng chuột chũi này, cậu lập tức nhớ đến con chuột chũi tà ma đã kéo cậu vào cuộc chiến lôi đài khi đại chiến với tà ma Cửu U ở Nho gia.

Con chuột chũi tà ma đó dường như là cấp dưới của Bạch tiền bối two, lần trước tiếp xúc nó cũng là muốn lấy ‘Long Ma Dược Tề’ từ tay cậu.

Tính ra thì, cũng không thể coi là kẻ địch.

Nhưng...

Tống Thư Hàng cảm thấy con chuột chũi tà ma đó rất phiền phức.

Tên đó, có một bộ tư duy logic kỳ lạ, Tống Thư Hàng không giỏi đối phó với loại này.

Thế là, phong thư thách đấu này... quả nhiên vẫn nên xé đi thôi.

Tống Thư Hàng bình tĩnh xé nát bức thư thách đấu này, coi như mình không nhìn thấy.

Ngay khi Tống Thư Hàng xé bức thư thách đấu, một giọng nói tức giận vang lên từ khoảng cách hai trăm mét.

“Khốn kiếp, Tống Thư Hàng tên này, là đồ ngốc sao?

Tại sao lại xé bức thư thách đấu của ta!” Tiếp đó, chuột chũi tà ma vọt ra.

Nó vẫn là bộ dáng tiêu sái đó, áo trắng như tuyết, không dính bụi trần.

Tên này, thân là một con tà ma vậy mà lại dám xuất hiện dưới bao ánh mắt nhìn chằm chằm?

Nó không sợ mình kêu một tiếng, các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần sẽ tiện tay đến, 'trừ ma' diệt sạch nó sao?

Chuột chũi tà ma nhảy mấy cái, đã đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó đưa tay vẫy một cái, thanh đoản kiếm tăm trong thư của Tống Thư Hàng liền bay về tay nó, được nó cắm vào bao kiếm đeo bên hông.

"Tại sao lại xé bức thư thách đấu của ta?" Chuột chũi tà ma trợn tròn mắt nhỏ nói.

Tống Thư Hàng nói: "Bởi vì tôi từ chối lời thách đấu của cậu." "Ngươi sao có thể như vậy, ta ngàn dặm xa xôi đến đây thách đấu ngươi, ngươi sao có thể từ chối!" Chuột chũi tà ma tức giận giậm chân: "Ta gần đây đã khổ sở tu sửa 'Nhất Kiếm Phi Ma' của mình, đã có mười phần nắm chắc, có thể phá vỡ lớp phòng ngự phù bảo mai rùa của ngươi.

Cuộc quyết đấu lần này nhất định có thể đánh ngươi quỳ xuống đất cầu xin, ngươi không thể từ chối lời thách đấu của ta!" Thế nên, khi đã biết kết quả là tôi sẽ bị cậu đánh đến quỳ xuống đất cầu xin, tại sao tôi phải đồng ý lời thách đấu của cậu chứ!

"Tôi vẫn nói câu đó, tôi từ chối lời thách đấu của cậu." Tống Thư Hàng "a a" cười nói.

Nghe thấy lời Tống Thư Hàng nói, chuột chũi tà ma đột nhiên vui vẻ nói: "Thật sao?" Tống Thư Hàng: "?" Sau khi mình lần nữa từ chối lời thách đấu của chuột chũi tà ma, tại sao tên này lại đột nhiên trở nên rất vui vẻ?

Trong đó có phải có hiểu lầm gì không?

"Vậy thì tốt quá rồi." Chuột chũi tà ma vui vẻ nói, sau đó... nó giơ tay lên, một đại trận hình bán nguyệt liền bao phủ nó và Tống Thư Hàng vào trong.

Không gian này, chính là 【Không Gian Chiến Đấu Lôi Đài 】mà lần trước nó đã kéo Tống Thư Hàng vào để thách đấu, đây là một không gian dị thứ nguyên sử dụng một lần.

“M* kiếp!” Tống Thư Hàng nói, con chuột chũi tà ma này có nghe hiểu tiếng người không vậy, cậu đã từ chối mà.

“Tiếp theo, hãy để chúng ta đại chiến một trận đi.” Chuột chũi tà ma nói.

“Quỷ mới muốn quyết đấu với ngươi, tôi từ chối rồi mà, tôi đã từ chối yêu cầu quyết đấu của ngươi rồi mà.” Tống Thư Hàng giận dữ nói, đồng thời cậu quay người đối mặt với vị trí của Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, các vị tiền bối, cứu cháu!” Lần trước trong 【Không Gian Chiến Đấu Lôi Đài 】, chính là Bạch Tôn Giả đã dùng sức mạnh không gian đưa ‘Lưu Tinh Kiếm’ vào, mang Tống Thư Hàng rời khỏi không gian này.

“Vô dụng thôi, bây giờ không ai có thể nhìn thấy ngươi. 【Không Gian Chiến Đấu Lôi Đài 】lần này, đã được chủ nhân ta cải tiến và nâng cấp lần nữa.

Trừ Tống Thư Hàng ngươi ra, không ai có thể cảm ứng được không gian chiến đấu này.

Thật ra, từ khi ta đến bên cạnh ngươi, bạn bè của ngươi đã không thể nhìn thấy chúng ta nữa rồi.” Chuột chũi tà ma đắc ý nói.

Lần này, từ khi tiến vào thế giới hiện thực, nó đã kích hoạt một trận pháp mà chủ nhân giao cho.

Dưới sự bảo vệ của trận pháp này, trừ phi là Cửu Phẩm Kiếp Tiên, nếu không không ai có thể nhìn thấy nó.

Cũng có nghĩa là, trong mắt các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Tống Thư Hàng vốn đang đứng trên 'Tử Cấm Chi Điên', đã đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi, còn trực tiếp hơn cả bị truyền tống không gian.

Chuột chũi tà ma lại vui vẻ nói: "Hơn nữa, thật ra ngươi có đồng ý quyết đấu hay không, kết quả đều như nhau.

Cho dù ngươi không đồng ý, khi ta triển khai không gian chiến đấu này, kéo ngươi vào, thì cuộc quyết đấu đã bắt đầu rồi.

Trừ phi ngươi không phản kháng, đứng yên ở đó để ta đánh cho một trận." Nó vung vạt áo choàng trắng của mình, lần nữa trịnh trọng rút ra thanh trường kiếm tăm của mình.

"Mặc dù đã giới thiệu với ngươi một lần rồi, nhưng ta vẫn sẽ giới thiệu lại một lần nữa.

Thanh kiếm này tên là 'Thi Phong', là bảo kiếm hiếm có trong Tứ Phẩm, dài 6.47 mm, nặng 0.5 gram.

Đừng thấy nó nhỏ, nó chính là lợi khí hiếm có trên đời, có thể dễ dàng cắt đứt hộ thể chân nguyên của tu sĩ Tứ Phẩm." Chuột chũi tà ma đẹp trai nói.

Tống Thư Hàng: "......" "Quyết đấu đi, Tống Thư Hàng.

Rút bảo đao của ngươi ra, cho dù ngươi dùng loại phòng ngự cấp Ngũ Phẩm lần trước, ta cũng không ngại.

Lần này, 'Thiên Ngoại Phi Ma' của ta nhất định sẽ triệt để đánh nát phòng ngự mai rùa của ngươi!" Chuột chũi tà ma kiêu ngạo nói.

"Loại phù bảo đó, đã sớm tiêu hao hết rồi." Tống Thư Hàng nói.

"Thật đáng tiếc, ta vốn còn muốn thử kiếm thuật của mình trên phù hộ Ngũ Phẩm của ngươi." Chuột chũi tà ma giơ trường kiếm tăm lên, làm động tác ‘đâm kiếm’: “Đến đây, đến đây.

Không có loại phù bảo đáng ghét đó nữa, vừa hay để chúng ta so tài một phen.” Trận chiến này xem ra không thể tránh khỏi rồi, Tống Thư Hàng mặt mày khổ sở.

“Không cần bi quan như vậy, nếu ngươi có thể chiến thắng ta...

À không đúng, ngươi căn bản không có cơ hội chiến thắng ta.

Cho nên, dù ngươi có thắng được ta hay không, chỉ cần đánh xong trận này với ta, ta sẽ tặng ngươi một món quà.” Chuột chũi tà ma nói.

“Tôi chẳng có hứng thú gì với quà của cậu.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy thì không nói nhảm nữa, chúng ta bắt đầu quyết đấu đi.” Chuột chũi tà ma lười nói thêm, nó giơ kiếm trong tay lên, chân đạp bộ pháp cao minh, tấn công Tống Thư Hàng.

Trong hư không, nó đâm một kiếm.

Kiếm thế không nhanh, nhưng thanh lợi kiếm tăm đó lại không ngừng biến đổi vị trí.

Mỗi lần kiếm tiêm biến đổi, đều vững vàng chỉ thẳng vào yếu điểm chí mạng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chân đạp thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, di chuyển mấy bước trong phạm vi nhỏ, nhưng kiếm tiêm của chuột chũi tà ma cũng biến hóa tương tự, liên tục mang đến cho Tống Thư Hàng cảm giác nguy hiểm.

“Thiên Ngoại Phi Ma (Tu)!

Chết đi!” Chuột chũi tà ma tự mình lồng tiếng.

Kiếm này thật sự lợi hại, khiến Tống Thư Hàng có cảm giác không thể tránh né, dường như cả người đều bị kiếm thế bức bách, mặc người xẻ thịt.

Tống Thư Hàng trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại', lấy ra bảo đao Bá Toái. 【Thế nào, kiếm này cậu đỡ nổi không? 】Diệp Tư hỏi cậu trong lòng. 【Hoàn toàn không đỡ nổi, chiêu kiếm kỹ này của đối phương khá là bá đạo.

Hơn nữa về cảnh giới, tôi cũng kém hắn một đại cảnh giới.

Trừ khi tôi tế ra đóa sen hạt nhân hút khô hắn thành chuột chũi khô...

Nhưng nếu làm vậy, con chuột chũi này sẽ chết chắc. 】Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Chuột chũi tà ma là cấp dưới của Bạch tiền bối two, nể mặt Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng cũng không tiện giết nó. 【Nhưng đối phương không có sát ý, muốn nhân cơ hội này luyện tập kỹ năng chiến đấu không? 】Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng: 【Không cần. 】Giữa tôi và con chuột chũi tà ma này chẳng có gì đáng để đánh, hơn nữa nếu muốn luyện kỹ năng chiến đấu, tôi có rất nhiều cách để luyện, không cần phải từ con chuột chũi tà ma này mà cày thông thạo.

Quan trọng hơn là, so với việc cày thông thạo thực chiến, cậu ấy càng hy vọng tìm thấy phương pháp hóa giải chiêu 'Thiên Ngoại Phi Ma' này.

Sự giao lưu trong ý thức, thật ra chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Diệp Tư cười nói: 【Vậy nên... 】Tống Thư Hàng: "Để cậu chứng kiến kỹ năng mới của tôi đi.

Thuật Ba Đầu Sáu Tay!" Trước khi lợi kiếm của chuột chũi tà ma đâm tới, từ vai Tống Thư Hàng chui ra hai cái đầu xinh đẹp, và hai cặp cánh tay.

Mặt Diệp Tư và mặt mỹ nhân nốt ruồi lệ cùng lúc xuất hiện.

Đồng thời, một bàn tay thon dài tiếp lấy bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng.

“Đao pháp thì em không giỏi lắm đâu.” Diệp Tư cười nói.

Sau đó, cô ấy nắm bảo đao Bá Toái, đột nhiên chém ra một đao với một góc độ quái dị.

Diệp Tư không sử dụng đao pháp nào, chỉ đơn thuần là mắt nhanh tay lẹ, tìm thấy nhược điểm trong kiếm thuật của chuột chũi tà ma, sau đó một đao chém xuống.

Reng!

Kiếm gần như hoàn hảo của chuột chũi tà ma bị dễ dàng đỡ được...

Không chỉ vậy, từ bảo đao Bá Toái truyền ra một lực lớn nặng nề.

Toàn bộ thân thể chuột chũi tà ma bị đánh bay ra ngoài.

“Chít chít chít chít chít ~~” Chuột chũi tà ma cấp tốc kêu lớn.

Thân thể nó đập vào rìa 【Không Gian Lôi Đài 】, lại bị bức tường năng lượng vô hình ngăn lại, ngã xuống đất.

“Cậu thua rồi.” Tống Thư Hàng “a a” cười nói.

“Ta không phục, cái Ba Đầu Sáu Tay quỷ quái gì của ngươi vậy?” Chuột chũi tà ma giận dữ nói.

Tống Thư Hàng vung vẩy bảo đao Bá Toái một cái, thản nhiên nói: “Đây chính là độc môn Ba Đầu Sáu Tay chi thuật của tôi, tôi khổ cực tu luyện ra đấy, cậu có gì mà không phục?” Chuột chũi tà ma chớp chớp mắt: “Thật sự là độc môn Ba Đầu Sáu Tay chi thuật sao?” “Cậu sợ rồi à?” Tống Thư Hàng nói.

“Sợ cái quái gì!

Chương 1000

Chẳng qua chỉ là một pháp thuật tà môn, xem ta phá nó đây.” Chuột chũi tà ma giận dữ nói, sau đó nó nhặt lại đoản kiếm tăm, lần nữa xông về phía Tống Thư Hàng: “Thiên Ngoại Phi Ma!” Bốp!

“Chít chít chít chít ~~ Khốn kiếp, khốn kiếp, Ba Đầu Sáu Tay của ngươi tại sao lại có sức mạnh cấp Ngũ Phẩm!” “Sợ rồi à?” “A a a, sợ cái quái gì, Thiên Ngoại Phi Ma!” Bốp!

“Chít chít chít chít ~~”...

“Thiên Ngoại Phi Ma!!” Bốp!

“Chít chít chít chít ~~”...

Cứ thế lặp đi lặp lại, bất kể ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ của chuột chũi tà ma thi triển tinh diệu đến đâu, khi xông đến trước mặt Tống Thư Hàng, cánh tay Diệp Tư cầm bảo đao Bá Toái liền chém ra một đao.

Bốp!

Sau đó, con chuột chũi đáng thương liền bị đánh bay ra ngoài, ngã vật xuống đất.

“Phiền quá, vẫn chưa bỏ cuộc à?” Diệp Tư nói.

Đâu phải chơi trò đập chuột chũi, đã đánh bay nhiều lần như vậy rồi, con chuột chũi này lẽ nào vẫn chưa lĩnh ngộ sao?

“Khốn kiếp, lại đến!

Lần này, Thiên Ngoại Phi Ma của ta nhất định sẽ tấn công được vào thân thể ngươi.” Chuột chũi tà ma giận dữ nói: “Xem Thiên Ngoại Phi Ma (Bản tinh tu) của ta đây!” “Em có thể làm thịt nó không?” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: “Thôi được rồi, đánh đến khi nào nó không thể nhúc nhích là được.

Nếu chết rồi, tôi không thể ăn nói với Bạch tiền bối two.” Diệp Tư gật đầu.

Thế là, khi chuột chũi tà ma lần nữa xông lên, Diệp Tư khẽ quát một tiếng.

Bốp!

Lần này, Diệp Tư dùng sức mạnh lớn hơn.

Chuột chũi tà ma bị đánh bay lên không trung.

“Thiên Khấp Chi Kiếm!” Diệp Tư khẽ quát, cô ấy lấy đao thi triển chiêu kiếm, liên tiếp chín kiếm, đâm về phía chuột chũi tà ma đang ở trên đầu.

Trong tay Diệp Tư, kiếm khí đơn giản như đèn pin vậy, bùng lên dài mười mấy mét.

Gần chín kiếm, mỗi kiếm đều chém thật mạnh vào thân thể chuột chũi tà ma.

Bịch ~~ Chuột chũi tà ma rơi xuống đất, lần này, nó không thể đứng dậy được nữa.

Thật ra, nếu không phải Diệp Tư đã khống chế sức lực của mình, một chiêu ‘Thiên Khấp Chi Kiếm’ đủ để cắt chuột chũi tà ma thành thịt băm.

“Chít chít chít chít.” Chuột chũi tà ma nằm trên đất giãy giụa nửa ngày, cũng không thể bò dậy được.

“Ngươi thắng rồi, chít.” Chuột chũi tà ma thở dài.

Tống Thư Hàng: “Vậy thì, cậu hãy giải trừ không gian lôi đài này đi.” “Đợi đã, đợi ta thở một chút.” Chuột chũi tà ma nói.

Sau đó, nó từ trên người mình lấy ra một đốm sáng nhỏ màu đen.

Đó là một hạt sen.

“Cho ngươi.” Nó cố sức ném hạt sen cho Tống Thư Hàng.

“Cái gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi đã đưa ‘Long Ma Dược Tề’ cho chủ nhân ta, chủ nhân ta rất hài lòng.

Đây là món quà đáp lễ của chủ nhân ta... là hạt sen của một ‘tà liên’ mọc ở Cửu U thế giới.

Sau khi dùng, ngươi sẽ có được một ‘tà thuật’.

Ngoài ra, còn có thể tăng cường khả năng ‘tự hồi phục’ của ngươi.” Chuột chũi tà ma yếu ớt trả lời.

Tống Thư Hàng nhận lấy hạt sen này, thì ra là thứ này a.

Khi cậu ở trong trạng thái ‘nhập mộng’, đã từng nhìn thấy loại hạt sen tà liên này, nó cùng một loại với ‘hạt sen Kim Liên Quân Tử’ của Nho gia.

“Tôi từng dùng hạt sen Kim Liên Nho gia rồi, dùng thêm hạt sen tà liên này có vấn đề gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Yên tâm đi, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Chuột chũi tà ma nói.

Thế là Tống Thư Hàng một ngụm nuốt hạt sen xuống.

“Cho dù có vấn đề, chắc cũng không chết người đâu.” Chuột chũi tà ma bổ sung.

“M* nhà cậu!” Tống Thư Hàng nói.

Sao không nói hết câu một hơi cho xong chứ!

Hơn nữa, thật quá kỳ lạ, tại sao mình khi nhận ‘tà liên’ hạt sen, chỉ hỏi một câu có ăn được không xong, liền sốt ruột nuốt hạt sen xuống rồi?

Tống Thư Hàng từ trước đến nay, đối với những sự vật chưa biết trong giới tu chân đều ôm thái độ thận trọng.

Nhưng lần này khi nhận được hạt sen tà liên này, lại vô thức trực tiếp nuốt nó xuống.

Là tin tưởng Bạch tiền bối sao?

Sau đó lại chuyển sự tin tưởng này sang Bạch tiền bối two?

Không thể nào, Bạch tiền bối là Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two là Bạch tiền bối two, điểm này Tống Thư Hàng từ trước đến nay phân biệt rất rõ ràng.

Vậy nên, là hạt sen tà liên, tỏa ra hương vị hấp dẫn cậu, khiến cậu giống như người đói khát nhìn thấy thức ăn, không tự chủ được mà nuốt xuống sao?

Bất kể thế nào, tóm lại vẫn là mình quá bất cẩn rồi.

“Thư Hàng, ô ô ô ô, cậu không sao chứ, ô ô ô ô ~~” Lúc này, Diệp Tư sư tỷ đột nhiên bật khóc nức nở, khóc rất thảm thương.

Chuột chũi tà ma ngây người, nó thấy Tống Thư Hàng đang ngẩn ra, thấy Diệp Tư đột nhiên khóc lớn, thế là lo lắng hỏi: “Này, ngươi không sao chứ?” Không phải là hạt sen tà liên đó thật sự có vấn đề, rồi Tống Thư Hàng trúng độc rồi chứ?

“Tôi chắc là không sao.” Tống Thư Hàng trả lời.

Khi nuốt hạt sen tà liên xuống, cứ như ăn một miếng hoàng liên vậy, đắng chát vô cùng.

Ngoài ra, sau khi ăn hạt sen tà liên, ‘tà thuật’ đáng lẽ phải xuất hiện lại vẫn chưa thấy đâu.

“Vậy cái đầu bên trái của Ba Đầu Sáu Tay ngươi, tại sao lại khóc thảm thương như vậy?” Chuột chũi tà ma hỏi.

Tống Thư Hàng cũng tò mò hỏi: “Diệp Tư, em sao lại khóc nữa vậy?” “Ô ô ô, không biết tại sao, khi em nhìn thấy con chuột chũi nhỏ đáng yêu này bị thương thành ra nông nỗi này, dáng vẻ đáng thương tội nghiệp, em liền không nhịn được mà bật khóc.” Diệp Tư vừa lau nước mắt vừa nói.

Tống Thư Hàng: “......” Chuột chũi tà ma: “......” Ngay sau đó, chuột chũi kêu lớn: “Đợi đã, ta sở dĩ bị thương nặng như vậy, chẳng phải là do ngươi dùng đao đánh ta bị trọng thương sao?

Mỗi vết thương trên người ta, đều là do ngươi gây ra mà!” “Ô ô ô, đúng vậy, là em đã đánh trọng thương ngươi mà.

Nhưng nước mắt thì cứ không ngừng rơi xuống.” Diệp Tư sư tỷ dùng sức lau nước mắt, nhưng vì ảnh hưởng của 《Thiên Khấp Bảo Điển》, nước mắt cứ thế tuôn trào không ngừng.

Phụ nữ đều làm từ nước, mà Diệp Tư thì lại làm từ đại dương.

Chuột chũi tà ma: “......” Nó chưa từng thấy người nào giả tạo như vậy!

Đánh nó trọng thương, sau đó còn khóc lóc nói thấy dáng vẻ trọng thương của nó thật đáng thương, còn giả tạo hơn cả mèo khóc chuột!

Và lúc này, hạt sen tà liên mà Tống Thư Hàng đã uống, cuối cùng bắt đầu sinh ra biến hóa.

Đầu tiên là khả năng tự hồi phục của Tống Thư Hàng được tăng cường, cậu có thể cảm nhận được khả năng hồi phục của mình đã mạnh hơn khoảng gấp đôi.

Sau đó, là tuổi thọ của cậu, lại tăng thêm khoảng 10 năm.

Mười năm tuổi thọ được tăng cường, không phải là công hiệu của hạt sen tà liên.

Mà là sau khi dược hiệu của hạt sen tà liên kích hoạt, đã tạo ra một loại hiệu ứng cộng hưởng với dược hiệu của ‘Kim Liên Quân Tử’ mà Tống Thư Hàng đã uống trước đó.

Sau khi cộng hưởng, tuổi thọ của Tống Thư Hàng lại được kéo dài thêm mười năm.

Đây đúng là niềm vui bất ngờ.

Kể từ khi thăng cấp Tam Phẩm cảnh giới, Tống Thư Hàng nếu không xảy ra chuyện ngoài ý muốn, sống đến ba trăm tuổi không thành vấn đề.

Sau đó, dùng Kim Liên Quân Tử, cùng với sự tẩm bổ của suối nước sống trong tâm khiếu, mỗi thứ kéo dài thêm năm mươi năm tuổi thọ.

Tuổi thọ của Tống Thư Hàng hiện giờ phải trên bốn trăm năm.

Bây giờ sau khi dùng hạt sen tà liên, tuổi thọ lại tăng thêm mười năm.

Đừng coi thường mười năm này, trong giới tu sĩ có biết bao tu sĩ, bế tử quan đột phá cảnh giới, thiếu chính là mười năm, tám năm như vậy.

Chỉ cần là tu chân giả, không ai sẽ chê tuổi thọ của mình nhiều cả.

Ngoài tốc độ tự hồi phục, tuổi thọ được tăng cường ra, hiệu quả phụ gia của tà liên cũng hiện hóa.

Giống như sau khi dùng Kim Liên Quân Tử có thể có được một dị năng, sau khi dùng tà liên cũng có thể có được một tà thuật thuộc về mình.

Một khi tà thuật sinh ra, giống như thiên phú bản mệnh vậy, không cần học tập, có thể nắm giữ ngay lập tức.

Diệp Tư tò mò hỏi: “Thế nào, cậu có được năng lực gì?” Tống Thư Hàng lộ vẻ mặt cổ quái.

Một lát sau, cậu lên tiếng nói: “Tà thuật đã sinh ra rồi, chắc cũng coi là một tà thuật không tệ.” Vừa nói, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhấc chân trái lên.

Khoảnh khắc chân trái cậu hạ xuống, linh khí trong hư không ngưng tụ lại, hóa thành một đóa sen đen, nâng đỡ chân trái của Tống Thư Hàng.

Khi Tống Thư Hàng lại nhấc chân kia lên, lại có một đóa sen đen khác hiện ra, nâng đỡ chân phải của cậu.

Tống Thư Hàng cứ thế đạp trên sen, bước lên không trung.

Mỗi khi cậu bước một bước, lại có một đóa sen hiện ra dưới chân cậu, nâng đỡ thân thể cậu.

Còn đóa sen trước đó, sẽ trong thời gian ngắn khô héo, tiêu tán.

Mỗi bước một sen, hoa nở hoa tàn, bộ bộ sinh liên.

Điều này thì tương tự với thần thông của Phật môn, chẳng qua đóa sen dưới chân Tống Thư Hàng đã biến thành màu đen mà thôi.

Sau khi có tà thuật thần thông này, Tống Thư Hàng ở cảnh giới Tam Phẩm, đã có tư cách đạp không mà đi.

So với dị năng ‘Thiệt Trán Liên Hoa’, Tống Thư Hàng càng thích tà thuật bộ bộ sinh liên này hơn.

Nhưng, tà thuật bộ bộ sinh liên này cũng có hạn chế, nó không thể thi triển vô hạn.

Hiện tại khi Tống Thư Hàng liên tục thi triển tà thuật này, nhiều nhất sau khi một trăm đóa sen nở rộ, liền cần nghỉ ngơi.

Tuy nhiên, giống như dị năng có được từ ‘Kim Liên Quân Tử’, tà thuật này cũng có thể thăng cấp.

Chương 1001

Muốn thăng cấp tà thuật này, có thể cần phải đi tìm ‘hạt sen tà liên’; hoặc là tự mình vùi đầu khổ tu, cũng có thể nâng cấp tà thuật này lên.

“Sao lại là một dị năng liên quan đến hoa sen nữa vậy?” Diệp Tư tò mò nói.

“Tôi cũng không biết nữa, có lẽ là chịu ảnh hưởng của hạt sen ‘Kim Liên Quân Tử’ chăng.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu bây giờ, thiệt trán liên hoa, chân bước bộ bộ sinh liên, đúng là từ đầu đến chân đều là hoa sen.

Diệp Tư suy nghĩ một lát, lại hỏi: “Đóa sen dưới chân cậu này cũng ăn được à?” “Không được!” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa, tôi không nghĩ có ai lại có khẩu vị nặng đến mức muốn ăn đóa sen dưới chân tôi.” Ngoài khả năng ‘Bộ Bộ Sinh Tà Liên’ này ra, Tống Thư Hàng còn có được một tà thuật khác.

Không sai, sau khi Tống Thư Hàng uống hạt sen tà liên, tổng cộng có được hai loại tà thuật.

Một tà thuật khác, có thể gọi là【Răng Tốt, Khẩu Vị Ngon】.

Đây là một tà thuật ‘hấp thụ + phản đòn’.

Nghe có vẻ rất bá đạo, nó có thể hấp thụ pháp thuật tấn công Tống Thư Hàng, và phản đòn trở lại.

Nhưng... tà thuật này có hạn chế rất lớn.

Đầu tiên, cách nó hấp thụ pháp thuật tấn công Thư Hàng, yêu cầu Tống Thư Hàng phải há miệng nuốt pháp thuật xuống, sau đó lại từ miệng phun trở lại, phản kích kẻ địch.

Tức là, khi một đội quân ném một quả cầu lửa về phía Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng muốn dùng tà thuật phản kích, phải há miệng thi triển 【Răng Tốt, Khẩu Vị Ngon 】, nuốt quả cầu lửa xuống, sau đó mới có thể phun quả cầu lửa ra, phản kích đội quân.

Không có một hàm răng tốt, không có tố chất tâm lý mạnh mẽ, căn bản không thể thi triển tà thuật này.

Ngoài hạn chế về miệng ra, tà thuật này còn không thể phản kích các loại pháp thuật tấn công vật thể.

Cầu lửa, phong nhận, lôi điện và các pháp thuật năng lượng khác, đều có thể nuốt xuống phản kích.

Nhưng nếu đối phương là pháp thuật tấn công gián tiếp, như triệu hồi thiên thạch tấn công, tà thuật này sẽ vô dụng.

Tống Thư Hàng rõ ràng không thể nuốt một khối thiên thạch xuống được.

Cứ như vậy, 'tà thuật' nghe có vẻ rất mạnh này, nhưng vì hai hạn chế này, liền trở nên vô dụng.

Tà thuật 【Răng Tốt, Khẩu Vị Ngon 】này, nghe sao mà quen thuộc quá.

Không sai... 【Răng Tốt, Khẩu Vị Ngon 】này, từng là thiên phú tà thuật của Long Động Chủ.

Long Động Chủ, chính là con tà ma Cửu U đã bị Bạch Tôn Giả không cẩn thận xiên thành xâu, cuối cùng bị Hiến Công Cư Sĩ chế thành 'Long Ma Dược Tề'.

Tống Thư Hàng từng 'nhập mộng' vào cuộc đời Long Động Chủ, 'chứng kiến' Long Động Chủ nuốt hạt sen tà liên Cửu U, có được tà thuật 【Răng Tốt, Khẩu Vị Ngon 】này.

Không ngờ, tà thuật 【Răng Tốt, Khẩu Vị Ngon 】này, lần này lại xuất hiện trên chính bản thân Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên về tà thuật thứ hai này, Tống Thư Hàng không nói ra ngay tại chỗ.

Chuột chũi tà ma còn đang ở bên cạnh, mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và nó chưa tốt đến mức không có gì không thể nói.

Vì vậy, Tống Thư Hàng không nhắc đến tà thuật thứ hai này.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm thấy tà thuật 【Răng Tốt, Khẩu Vị Ngon 】này, có lẽ còn khá phù hợp với cậu ấy.

Bởi vì trong tay cậu ấy còn có một pháp thuật phụ trợ tên là 'Kình Thôn Thuật', pháp thuật đó có thể cường hóa hàm răng và dạ dày của Tống Thư Hàng.

Nếu tà thuật 【Răng Tốt, Khẩu Vị Ngon 】này lại phối hợp với 'Kình Thôn Thuật', nói không chừng sẽ có những tác dụng thần kỳ không ngờ.

Đợi ra khỏi không gian lôi đài này, sẽ đi thử một chút.

Tống Thư Hàng thuận lợi nắm giữ tà thuật.

Bây giờ, chỉ chờ chuột chũi tà ma hồi phục thể lực, giải khai không gian lôi đài kỳ lạ này.

Chuột chũi tà ma vẫn đang nằm bẹp.

Đột nhiên, nó thấy một cái đầu và hai cánh tay trong 'Ba Đầu Sáu Tay' của Tống Thư Hàng, vậy mà lại chui ra từ trong cơ thể Tống Thư Hàng, rơi xuống bên cạnh nó.

"Tống Thư Hàng, ngươi lừa ta!" Chuột chũi tà ma nhìn thấy Diệp Tư hoàn chỉnh, giận dữ nói: "Đây căn bản không phải cái pháp thuật 'Ba Đầu Sáu Tay' quỷ quái gì cả." "A a." Tống Thư Hàng khẽ cười:

“Bất kể có phải Ba Đầu Sáu Tay của tôi hay không, dù sao thì cậu cũng thua rồi.” Chuột chũi: “......” Lúc này, Diệp Tư lên tiếng nói: “Đừng nói mấy chuyện đó nữa, em thấy cậu bị thương nặng lắm rồi.” Cô ấy khó khăn lắm mới ngừng khóc.

Chuột chũi lườm một cái, mặc dù trong mắt nó không có tròng trắng, nhưng nó đang cố gắng làm động tác lườm: “Vết thương do chính ngươi đánh ra, nặng hay không ngươi trong lòng phải rõ.” “Ha ha ha.” Diệp Tư cười gượng một tiếng, sau đó nói: “Có muốn em chữa trị cho cậu một chút không?” “Ngươi biết trị liệu thuật sao?

Ta cần loại pháp thuật hệ thủy, đừng dùng trị liệu thuật của Phật môn.” Chuột chũi tà ma nói.

“Biết chứ, đương nhiên là biết rồi.” Diệp Tư nói: “Em là đệ tử Bích Thủy Các, giỏi nhất là pháp thuật hệ thủy.” “Vậy xin hãy chữa trị cho ta một chút đi.” Chuột chũi tà ma thành khẩn nói.

“Không vấn đề gì, nhưng mà, cậu có tiền không?” Diệp Tư hỏi.

“Ngươi là muốn nói... linh thạch sao?” Chuột chũi nói.

“Không, em muốn nói đến NDT, đô la Mỹ cũng được.

Nhưng em không nhận Việt Nam Đồng và Rupiah Indonesia.” Diệp Tư nói.

Chuột chũi: “......” Chuột chũi: “Ta không mang loại này.” “Hả?

Thời buổi này ra ngoài vậy mà ngay cả tiền cũng không mang?

Cậu không biết câu ‘không tiền một bước khó đi’ sao?” Diệp Tư nghiêm túc nói.

Chuột chũi: “..., thật ra, ta có thể dùng linh thạch đổi tiền của người thường.” “Linh thạch thì bản thân em cũng có mà, em muốn là loại tiền có thể dùng để mua sắm. ...

Linh thạch đâu có thể trực tiếp mang đi mua sắm được.” Diệp Tư nói.

Chuột chũi trầm mặc nửa ngày: “Ta, có thể ghi nợ không?” Diệp Tư: “......” “Thôi vậy, lần này coi như miễn phí cho cậu đi, lần sau ra ngoài nhất định phải nhớ mang tiền mặt.

Tiền bạc loại này, ở thế giới hiện tại vẫn rất hữu dụng.” Diệp Tư ngữ trọng tâm trường nói.

Nói xong, cô ấy vươn tay thi triển hai đạo trị liệu thuật hiệu quả cao lên người chuột chũi.

Phần lớn vết thương mà chuột chũi phải chịu là vết thương ngoài da, hơn nữa Diệp Tư tự mình ra tay, cũng biết trọng điểm cần trị liệu ở vị trí nào.

Hai đạo trị liệu thuật được thi triển xong, chuột chũi liền có thể miễn cưỡng hồi phục hành động.

“Cảm ơn.” Chuột chũi nói.

“Nhớ lần sau đến thế giới hiện thực thì mang nhiều Nhân Dân Tệ một chút nha.” Diệp Tư lại dặn dò, nói xong, cô ấy quay trở lại trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau khi chuột chũi đứng dậy, nó chắp tay chào Tống Thư Hàng: “Vậy thì Thư Hàng đạo hữu, chúng ta cáo biệt tại đây!” Dù sao nó cũng là kẻ mặt mũi mỏng, ‘ăn của người thì mềm miệng’.

Sau khi nhận ân tình trị liệu thuật từ ‘kẻ địch’ Diệp Tư này, nó cảm thấy rất ngại ngùng.

Sau khi đứng dậy, nó vội vàng cáo biệt Tống Thư Hàng.

Sau đó nó dùng một ‘phù bảo’ khống chế lôi đài, mở ra một cánh cổng không gian, liền chuẩn bị chui vào rời đi.

“Đợi đã!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: “Chuột chũi đạo hữu, trước khi cậu rời đi, xin hãy giải trừ không gian lôi đài này đã!” Lần trước cũng vậy, con chuột chũi này sau khi đánh xong, liền mở một cánh cửa nhỏ tự mình rời đi, nhưng lại bỏ Tống Thư Hàng lại trong không gian lôi đài.

May mà hôm đó Bạch Tôn Giả có mặt, đã dùng năng lực không gian cứu Tống Thư Hàng ra khỏi không gian lôi đài.

Nhưng ‘Không Gian Chiến Đấu Lôi Đài’ lần này là bản nâng cấp, Bạch Tôn Giả đến giờ vẫn chưa tìm thấy lôi đài.

Nếu chuột chũi lại phủi mông rời đi, Tống Thư Hàng sẽ bị kẹt trong không gian lôi đài này.

Chuột chũi vỗ vỗ đầu: “Suýt chút nữa thì quên giải khai không gian này rồi.

Nhưng nói thật, ta thật sự muốn nhốt ngươi trong không gian lôi đài như vậy.

Như thế, ngươi sẽ không đi câu dẫn chủ nhân của ta.” Tống Thư Hàng: “......” Cậu mù sao, mắt nào của cậu nhìn thấy tôi câu dẫn chủ nhân của cậu?

Hơn nữa, chủ nhân của nhà cậu là Bạch tiền bối two cũng là đàn ông tốt được không?

“À đúng rồi, cái này cho ngươi, coi như ta trả ơn hai đạo trị liệu thuật của ngươi.” Chuột chũi tà ma vừa nói, lại ném một phù bảo nhỏ cho Tống Thư Hàng: “Chỉ cần truyền chân khí vào, là có thể kích hoạt phù bảo này, khiến ngươi ở trong trạng thái hoàn toàn ẩn hình.

Chỉ cần không gặp Cửu Phẩm Kiếp Tiên, đều không cần lo lắng bị phát hiện.

Ta chính là dựa vào nó, tránh được ánh mắt của những tu sĩ nhân loại phía dưới.

Phù bảo này, đại khái còn có thể sử dụng hai ba lần, ngươi tự mình tiết kiệm mà dùng.” Nói xong, chuột chũi tà ma giải khai không gian lôi đài đó.

Sau đó nó tự mình chui vào cánh cổng không gian nhỏ đó, biến mất.

Sau khi không gian lôi đài được giải trừ, thân hình Tống Thư Hàng lại từ không trung xuất hiện trở lại vị trí Tử Cấm Chi Điên.

Lúc này, các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã di chuyển sang nơi khác.

Nhưng vẫn còn mấy bóng người ở lại chỗ cũ.

Bạch Tôn Giả đang ở vị trí Tử Cấm Chi Điên với vẻ mặt hiếu kỳ, dường như đang nghiên cứu cái gì đó, dường như có thứ gì đó đã khơi gợi hứng thú của tiền bối.

Đông Phương Lục Tiên Tử đang ôm một con chim sẻ xinh đẹp trong tay, nhẹ nhàng giao lưu với con chim sẻ này.

Tam Nhật sư huynh dẫn theo tiểu hòa thượng, ngồi ở một góc Tử Cấm Chi Điên, yên lặng chờ đợi.

Dược Sư và Giang Tử Yên thì ngồi bên cạnh Tam Nhật.

“Thư Hàng tiểu hữu ra rồi.” Vị trí mà Đông Phương Lục Tiên Tử đứng, là người đầu tiên nhìn thấy Tống Thư Hàng xuất hiện giữa không trung.

Tống Thư Hàng: “Chào các tiền bối, để mọi người lo lắng rồi.” Bạch Tôn Giả đứng dậy: “Thư Hàng, ngươi vừa nãy đã đi vào chỗ nào vậy?

Ta cảm giác được đột nhiên có dao động sức mạnh không gian, ngươi liền biến mất.

Nhưng, ta hoàn toàn không thể khóa định vị trí của ngươi.

Ngoài ra, tại vị trí ngươi biến mất còn lưu lại một dấu vết pháp thuật rất thú vị.

Trong đó có một dấu vết pháp thuật loại ‘ẩn hình’, ta rất có hứng thú.

Dường như có cảm giác ‘đồng căn đồng nguyên’ với công pháp ta tu luyện.” Tống Thư Hàng trả lời: “Là thế này ạ, vừa nãy, cháu lại bị con chuột chũi đó đưa vào không gian lôi đài rồi.

Chính là lần trước, khi chúng ta đại chiến với tà ma Cửu U ở ‘Bạch Vân Thư Viện’ Nho gia, gặp phải con chuột chũi đó.” Bạch Tôn Giả hiểu ra: “Thì ra là không gian kỳ lạ đó, lần này không gian lôi đài của đối phương đã được cải tiến rồi sao?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nghĩ một lát, rồi đưa phù bảo mà chuột chũi tà ma vừa ném cho cậu ấy cho Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối, nếu tiền bối có hứng thú với ‘pháp thuật ẩn hình’ đó, không ngại thì xem phù bảo này.

Phù bảo này chính là thứ con chuột chũi đó dùng để ẩn hình.” Bạch Tôn Giả nhận lấy phù bảo nhỏ này xong, mắt sáng lên, ngay tại chỗ bắt đầu nghiên cứu.

Lúc này, Dược Sư lên tiếng hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu, không bị thương chứ?” “Cháu không bị thương, cảm ơn tiền bối đã quan tâm.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Nếu đã như vậy, ta yên tâm rồi.

Vậy các đạo hữu, ta và Tử Yên xin phép đi trước một bước.” Dược Sư ôn hòa cười nói.

Chương 1002

Nói thật, Dược Sư đột nhiên biến thành dáng vẻ ‘nam nhân ấm áp’, khiến mọi người vẫn luôn không quen.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện, thế là nói: “À đúng rồi Dược Sư tiền bối, khi nào tiền bối rảnh ạ?

Cháu muốn thỉnh giáo tiền bối một số kiến thức về đan dược.” Dược Sư cười nói: “Ta biết rồi, bất cứ lúc nào cũng có thể đến tìm ta.” Tống Thư Hàng: “Cảm ơn tiền bối.” “Không cần khách sáo.” Dược Sư nói xong, cùng Giang Tử Yên đi trước một bước rời đi.

Tiếp đó, Tam Nhật sư huynh dẫn theo tiểu hòa thượng tiến lên: “Thư Hàng, mấy ngày nay nhờ ngươi chăm sóc Quả Quả và bọn chúng, ba đứa nhóc đã làm phiền ngươi rồi.” “Thật ra, phần lớn thời gian, ba đứa nhóc đều khá ngoan.” Tống Thư Hàng nói.

Ừm, đặc biệt là khi Quả Quả và Chúc bị cậu đánh đòn một trận xong, ba đứa nhóc liền lập tức ngoan ngoãn hẳn lên.

“Toàn bộ sự việc ta đều đã nghe Quả Quả kể rồi, vậy nên ta mới nói, gấu con thì phải đánh một trận mới chịu nghe lời.” Tam Nhật sư huynh cười nói.

Nói xong, Tam Nhật sư huynh lại lấy ra một sợi tơ trắng tinh, giao cho Tống Thư Hàng: “À đúng rồi Thư Hàng, đây là món quà nhỏ thú vị mà ta đã hứa trước đó sẽ mang đến cho ngươi.” “Cái này là gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Thứ này là một loại dược liệu luyện khí, gọi là Kiếm Nhận Ti...

Đừng coi thường nó, nó sắc bén lắm đó.

À đúng rồi, trong trận chiến giữa Đồng Quái tiền bối và Bắc Hà

Tán Nhân trước đó, kiếm hoàn mà Bắc Hà Tán Nhân tế ra ngươi thấy rồi chứ?

Kiếm Nhận Ti chính là một trong những dược liệu nguyên liệu để chế tạo kiếm hoàn.” Tam Nhật sư huynh giải thích: “Sợi Kiếm Nhận Ti này là dược liệu loại sắc bén ‘Đoạn Giới’, chuyên dùng để chế tạo ‘kiếm hoàn’ thuộc tính sắc bén.

Mấy ngày trước ta đột nhiên có việc phải đi ra ngoài, chính là để kiếm những sợi Kiếm Nhận Ti này.

Ta kiếm được không ít, sợi này tặng ngươi làm quà đi.” “Thì ra là kiếm hoàn à, ngầu thật.” Tống Thư Hàng cảm thán: “Tiếc quá, điểm kỹ năng thiên phú của cháu lại ở đao rồi.” “Ha ha ha.” Tam Nhật sư huynh cười vỗ vỗ Tống Thư Hàng: “Thật ra ngươi cũng có thể cân nhắc ‘đao hoàn’ xem sao?” Tống Thư Hàng lườm một cái: “Đao hoàn là cái quỷ gì vậy, dùng sợi tơ ngưng tụ thành đại khảm đao à?” “Ha, không đùa nữa.

Vì ngươi không sao, ta và tiểu Quả Quả cũng phải đi trước đây.

Tiểu gia hỏa sắp đến giờ đi ngủ rồi.” Tam Nhật sư huynh nói.

“Thư Hàng sư huynh tạm biệt.” Tiểu hòa thượng dụi mắt nói.

“Tạm biệt.” Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Tam Nhật sư huynh dẫn theo tiểu hòa thượng, ngự kiếm phi hành rời đi...

Cảnh giới Tứ Phẩm ngự kiếm phi hành, thật tuyệt vời, Tống Thư Hàng trong lòng khao khát vô cùng.

Cậu bây giờ, cách cảnh giới Tứ Phẩm cũng không còn xa nữa.

Tam Phẩm có bốn kỳ mạch, Tống Thư Hàng đã đả thông kỳ mạch thứ ba là ‘Dương Viêm Mạch’.

Tiếp theo, chỉ cần chờ Không Vương Mạch đả thông, là sẽ có tư cách xung kích cảnh giới Tứ Phẩm.

Nhưng... trước khi thăng cấp cảnh giới Tứ Phẩm, cậu còn rất nhiều việc phải làm.

Ít nhất phải học trước một số trận pháp phụ trợ chuyên dụng cho độ kiếp, khi thăng cấp Tứ Phẩm thiên kiếp không phải chuyện đùa, cậu ấy không muốn chết dưới thiên kiếp.

Sau khi Tam Nhật sư huynh rời đi, Đông Phương Lục Tiên Tử ôm con chim sẻ nhỏ màu sắc đó, đi đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Sau đó nàng vươn tay nhỏ ra, đưa con chim sẻ nhỏ màu sắc về phía Tống Thư Hàng.

“Ơ?

Là Tiểu Thải à.” Tống Thư Hàng vừa nhìn đã nhận ra con chim sẻ này, chính là con yêu tinh chim sẻ nhỏ đã biến thành hình người rồi tỏ tình với soái ca ‘Nghiêm Thiệu’, một người đàn ông trung niên chuyên bắt yêu.

Đáng tiếc là, đoạn tình yêu này đơn giản chỉ là trò đùa của tạo hóa, sau khi yêu tinh chim sẻ Tiểu Thải bày tỏ tình cảm từ tận đáy lòng, ngược lại suýt chút nữa bị người bắt yêu bắt về nhốt cả đời.

“Tiểu Thải nói nhất định phải cảm ơn cậu.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

“Thư Hàng tiên sinh, cảm ơn ngài đã cứu tôi.

Ngoài ra, cảm ơn hạt sen Kim Liên Quân Tử và suối nước của ngài.” Yêu tinh chim sẻ Tiểu Thải ngẩng đầu lên, phát ra giọng nói trong trẻo.

“Không có gì, chỉ là tiện tay thôi.” Tống Thư Hàng vươn tay, nhận lấy yêu tinh chim sẻ Tiểu Thải, nhẹ nhàng vuốt ve lông vũ của nó.

Hy vọng tiểu gia hỏa này có thể sớm hồi phục sau cú sốc tình yêu.

Yêu tinh chim sẻ Tiểu Thải thoải mái xoay cái đầu nhỏ, sau đó nó đột nhiên hỏi: “Thư Hàng tiên sinh, ngài nói xem, tại sao người và yêu lại không thể yêu nhau?” “Ai nói với ngươi là người và yêu không thể yêu nhau?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi ngược lại: “Mặc dù tôi chính thức bước vào giới tu chân cũng không lâu... nhưng, tôi đã thấy không ít tu sĩ mạnh mẽ và yêu tu kết thành đạo lữ song tu trên Tu Sĩ Nhật Báo rồi mà?” “À không đúng...

Tôi muốn nói là tại sao yêu và người bắt yêu, lại không thể yêu nhau?” Tiểu Thải lại cảm thán.

“Vấn đề này, ngươi nên đi hỏi người bắt yêu mới đúng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Nhưng, suy nghĩ một chút, cậu ấy lại bổ sung: “Ngoài ra, thật ra tôi có một người bạn là người bắt yêu, tôi nghe anh ấy nhắc đến, khi người bắt yêu đối mặt với ‘yêu’, sẽ có một loại xung động không thể kìm nén, muốn bắt giữ và tiêu diệt yêu.

Đây là một loại bản năng không thể khắc chế.” Kể từ khi biết Viện Trưởng là người bắt yêu, Tống Thư Hàng liền hiểu ra ‘xung động’ mà Viện Trưởng từng nói với cậu ấy là có ý gì.

Có loại bản năng đó tồn tại, yêu gặp người bắt yêu, thì chỉ có thể đối đầu thôi.

Nghe Tống Thư Hàng nói, Tước Yêu Tiểu Thải đột nhiên vui vẻ nói: "Bản năng của người bắt yêu?

Tức là, Nghiêm Thiệu đại ca muốn bắt ta, cũng là vì bản năng của người bắt yêu?

Không phải ý của hắn?" Tống Thư Hàng: "Có thể là vậy." "Tức là, lỗi không phải của Nghiêm Thiệu đại ca, mà là lỗi của bản năng người bắt yêu." Mắt Tước Yêu Tiểu Thải càng lúc càng sáng.

Tình yêu đúng là có hiệu ứng làm người ta mù quáng đáng sợ, kẻ đang yêu đều là kẻ mù.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng cảm thấy Tước Yêu Tiểu Thải này, dù sau này có tu luyện đến Ngũ phẩm cảnh giới hóa hình người, đi ra ngoài đường, phút chốc cũng sẽ bị người ta bắt cóc bán đi mất.

Thật là quá ngây thơ! "Vậy Thư Hàng tiên sinh, ngài nói, nếu ta phế bỏ hết tu vi, để trên người không còn chút yêu khí nào nữa, rồi lại đi gặp Nghiêm Thiệu đại ca, hắn có phải sẽ không còn bản năng bắt và diệt sát ta nữa không?" Tước Yêu Tiểu Thải hân hoan nói. "Khụ!

Ngươi đến mức đó ư?" Tống Thư Hàng nhìn con chim ngốc này, vì một tên bắt yêu đã nuôi dưỡng nó vài năm mà lại muốn tán hết tu vi của mình sao?

Phải biết rằng tốc độ tu luyện của yêu tu chậm hơn nhiều so với nhân loại, chỉ khi hóa hình người thì tốc độ tu luyện mới có thể ngang bằng với nhân loại tu sĩ.

Toàn thân tu vi này của Tước Yêu Tiểu Thải là không dễ mà có được!

Tiểu Thải gật gật đầu, đang định trả lời.

Từ phía sau, Đông Phương Lục Tiên Tử trầm giọng nói: "Tiểu Thải con chim ngốc này, chuyện phế công gì đó, ngươi đừng có mà mơ tưởng!

Nếu ngươi dám phế bỏ hết tu vi, ngày mai ta sẽ lái xe, đi chém chết tên tình lang của ngươi, tiện thể chém luôn cả nhà hắn." Tước Yêu Tiểu Thải không khỏi rụt cổ lại, nó biết Đông Phương Lục trưởng lão nói là làm, nói chém cả nhà là chắc chắn sẽ chém cả nhà.

Đông Phương Lục Tiên Tử lại trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng, nếu không phải cậu đột nhiên nhắc đến vấn đề 'bản năng của người bắt yêu', Tước Yêu Tiểu Thải cũng sẽ không nghĩ đến việc phế bỏ tu vi.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình nằm không cũng trúng đạn, cậu chỉ muốn an ủi Tước Yêu Tiểu Thải một chút, ai ngờ nó lại muốn phế công chứ. "Thật ra, ngoài việc phế bỏ hết tu vi, còn có những cách khác để ẩn giấu yêu khí trên người ngươi." Đông Phương Lục Tiên Tử lại nói: "Ta nghe bạn của ngươi nhắc đến, trước đó ngươi đã tặng cho hắn và Thông Nương hai viên ngọc nhỏ, thật ra đó là Xá lợi tử do cao tăng Phật môn để lại.

Sau này Thông Nương và bạn của ngươi lại chuyển Xá lợi tử đó cho Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Hai viên Xá lợi tử đó có thể áp chế hoàn toàn yêu khí trên người ngươi, đến cả người bắt yêu cũng không thể nhận ra." "Xá lợi tử quả thật có thể áp chế yêu khí trên người Tiểu Thải." Tống Thư Hàng nhìn Tước Yêu nói: "Nhưng rất đáng tiếc, hai viên Xá lợi tử đó bây giờ không còn nữa rồi." "Không còn nữa?" Đông Phương Lục Tiên Tử hiếu kỳ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, triệu hoán Công đức chi quang cụ hiện hóa của mình.

Công đức Xà mỹ nhân hiện thân, với vẻ mặt lạnh tanh lơ lửng phía sau Tống Thư Hàng, chỉ có đôi mắt lấp lánh sáng ngời. "Đây, Xá lợi tử bây giờ đã dung nhập vào Công đức chi quang của ta, hóa thành đôi mắt của nàng ấy." Tống Thư Hàng nói. "Xá lợi tử còn có thể dùng như vậy sao?" Đông Phương Lục Tiên Tử mở mang tầm mắt. "Thật ra, nếu Xá lợi tử của Phật môn có thể che giấu yêu khí trên người Tiểu Thải, vậy Tiểu Thải có thể cân nhắc tu luyện công pháp của Phật môn, chẳng phải là được rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Lục Tiên Tử lắc đầu nói: "Công pháp Phật môn và hầu hết các 'yêu' đều có tính chất tương khắc, trừ những 'yêu' sở hữu huyết mạch thần thú như rồng, phượng, kỳ lân, còn lại các yêu khác muốn tu luyện công pháp Phật môn thì công sức gấp đôi, hiệu quả một nửa, bỏ ra nỗ lực gấp mười lần cũng chỉ thu được một phần thành quả.

Trừ phi là đại yêu Ngũ phẩm sau khi hóa hình người, sau đó mới chuyển sang tu Phật môn công pháp, mới có thể thành tựu." "Thì ra là vậy." Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến Thông Nương nhà mình, sau khi Thông Nương bị Cửu Đăng bắt đi, vẫn luôn tu luyện công pháp Phật môn, ba trăm năm qua lại chỉ khai được Nhất phẩm tam khiếu, trình độ thăng cảnh giới quả thật thảm không nỡ nhìn. "Vậy không tu luyện công pháp Phật môn, mà chỉ tu luyện Siêu Độ chi pháp của Phật môn, ngưng tụ Công đức chi quang thì sao?

Xá lợi tử cũng là do đại công đức, đại từ bi, đại trí tuệ của cao tăng lúc sinh tiền hóa thành.

Nếu Tiểu Thải siêu độ có thành tựu, ngưng tụ được một thân Công đức chi quang, hẳn cũng có thể áp chế yêu khí trên người nó chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối đột nhiên lên tiếng nói: "Có thể, Công đức chi quang có thể trấn yêu khí." "Đây đúng là một cách hay." Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng cười xoa xoa lông vũ của Tước Yêu Tiểu Thải: "Thế nên, đừng nghĩ đến việc phế bỏ hết tu vi của mình nữa.

Tu vi có được không dễ, trên con đường tu hành kiếp số vô số, tình kiếp cũng chỉ là một trong số đó.

Hãy chuyên tâm học Siêu Độ chi pháp của Phật môn, ngưng tụ một thân Công đức chi quang, sau đó vượt qua tình kiếp trong số mệnh của ngươi đi." Lúc này, khi Tống Thư Hàng nói chuyện, Công đức Xà mỹ nhân phía sau cậu rất phối hợp mà phát ra kim sắc thánh quang công đức, khiến Tống Thư Hàng trông vô cùng thần thánh.

Tước Yêu Tiểu Thải đôi mắt mê ly nhìn Tống Thư Hàng, và cả Công đức Xà mỹ nhân bằng Công đức chi quang hiện thực hóa phía sau cậu.

Đột nhiên, Tước Yêu Tiểu Thải dường như đã giác ngộ ra điều gì đó.

Nó vỗ cánh bay xuống mặt đất, sau đó cố gắng làm ra động tác 'quỳ'... thật ra chỉ là úp sấp xuống đất.

Rồi, cái đầu nhỏ của nó dùng sức dập xuống đất: "Mong Tống tiên sinh thu ta làm đồ đệ, dạy ta Siêu Độ chi pháp và cách ngưng tụ Công đức chi quang!" Công đức chi quang phía sau Tống Thư Hàng lại có thể cụ hiện hóa thành hình người!

Cường độ Công đức chi quang như thế này, ngay cả trong Phật môn bây giờ cũng không có mấy cao tăng sở hữu đi?

Có một vị sư phụ sẵn có như vậy ở trước mặt, nếu nó không nắm bắt cơ hội, thì rất khó mà tìm được một vị sư phụ đỉnh như thế này nữa.

Tống Thư Hàng: "Hả?" Đông Phương Lục Tiên Tử lại liên tục gật đầu: "Có lý đó, không nói gì khác, tốc độ ngưng tụ Công đức chi quang của Tống Thư Hàng tiểu hữu thật sự là đạo hữu ngưng tụ nhanh nhất mà ta từng thấy trong đời.

Nếu nói về bí quyết siêu độ, thì Tống Thư Hàng tiểu hữu đứng đầu." "Không phải vậy đâu, Đông Phương Lục tiền bối, thật ra sở dĩ tôi có thể ngưng tụ được một thân Công đức chi quang như vậy, hoàn toàn là do may mắn thôi." Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói.

Sau khi cậu vừa học được Siêu Độ chi pháp, đã gặp phải một đống lớn 'Linh Hoàng Ngũ phẩm' của Vô Cực Ma Tông bị Thất Tu Tôn Giả dùng 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' chém giết, thân tử đạo tiêu, chỉ còn lại những vong hồn trống rỗng, khiến Tống Thư Hàng không chút áp lực mà siêu độ từng người một, lập tức ngưng tụ được Công đức chi quang.

Sau đó, lại gặp 'Lệ Chí mỹ nhân' trong 'Dao Trì Thiên Giới', thêm vào hai viên Công đức Xá lợi tử, một loạt sự kiện đó mới đẩy Công đức chi quang của cậu lên đến cảnh giới hiện tại. "Thư Hàng tiểu hữu, ngươi khiêm tốn quá rồi." Đông Phương Lục Tiên Tử khẽ cười, đưa tay chỉ nói: "Phân bộ 250 của chúng ta 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Lại Thành Một Gia Đình】 có thể thay Tước Yêu Tiểu Thải dâng lên một phần lễ bái sư.

Thư Hàng tiểu hữu, ngươi bây giờ đã là Tam phẩm cảnh giới, tương lai khi tấn thăng Tứ phẩm cảnh giới, nhất định cần bố trí một vài trận pháp độ kiếp đúng không.

Trận pháp độ kiếp cần không ít dược liệu đặc biệt đấy." Tống Thư Hàng: "..." Đông Phương Lục Tiên Tử đây là đang dùng lợi ích để dụ dỗ sao? "Nếu ngươi đồng ý thu Tiểu Thải làm đệ tử, Phân bộ 250 của chúng ta có thể cung cấp cho Thư Hàng tiểu hữu ngươi hai phần dược liệu cho trận pháp độ kiếp.

Nếu ngươi dùng hết hai phần dược liệu đó, từ phần thứ ba trở đi chúng ta còn có thể giảm giá hai mươi phần trăm nữa đấy." Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì nói.

Phân bộ 250 của 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Lại Thành Một Gia Đình】 là một phân bộ chuyên bán các loại dược liệu.

Ngay cả nguyên liệu cho Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng có rất nhiều là do Phân bộ 250 cung cấp.

Đây không chỉ là dùng lợi ích để dụ dỗ, mà còn tiện thể quảng bá công việc kinh doanh của nhà mình nữa chứ.

Chương 1003

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn Tước Yêu Tiểu Thải, nói: "Yêu cầu của Đông Phương Lục Tiên Tử khiến ta không thể từ chối.

Nhưng Tiểu Thải, ta không muốn lừa ngươi, nói thật với ngươi...

Ta học 'Siêu Độ chi pháp' đến bây giờ cũng chỉ mới hơn một tháng thôi.

Như vậy, ngươi còn muốn theo ta học Siêu Độ chi pháp không?" Không ngờ Tước Yêu Tiểu Thải nghe Tống Thư Hàng nói xong, hai mắt sáng rực.

Trời ơi, Thư Hàng tiên sinh học Siêu Độ chi pháp đến bây giờ mới hơn một tháng, vậy mà đã biến Công đức chi quang thành trạng thái cụ hiện hóa rồi!

Nếu nó theo Tống Thư Hàng tiên sinh học tập, dù chỉ nhận được một phần mười... không, dù là một phần trăm thậm chí một phần nghìn chân truyền, cũng không còn gì phải hối tiếc nữa rồi. "Xin Thư Hàng tiên sinh thu ta làm đồ đệ!" Tước Yêu Tiểu Thải kiên định nói.

Tống Thư Hàng cảm thấy con chim ngốc này chắc chắn lại tự biên tự diễn ra rất nhiều chuyện.

Tuy nhiên, vì lời dụ dỗ của Đông Phương Lục Tiên Tử thật sự là thứ cậu sẽ sớm dùng đến, nên việc thu nhận đệ tử Tước Yêu Tiểu Thải này cũng không sao. "Được, đã vậy ngươi vẫn nguyện ý bái ta làm sư phụ, thì ta cũng nhất định sẽ dốc hết sức dạy dỗ ngươi Siêu Độ chi pháp." Tống Thư Hàng nói.

Tước Yêu Tiểu Thải vui vẻ nói: "Sư phụ ở trên, xin nhận đệ tử Tiểu Thải một lạy!" "Thư Hàng tiểu hữu, chúc mừng ngươi đã thu được đệ tử đầu tiên.

Tiểu Thải còn chưa có đạo hiệu, đúng lúc, ngươi ban cho nó một đạo hiệu đi." Đông Phương Lục Tiên Tử mỉm cười nói bên cạnh. "Đạo hiệu?" Tống Thư Hàng lập tức nhớ ra bảy cái đạo hiệu của mình.

Ồ!

Chờ một chút, mình có bảy cái đạo hiệu lận.

Hay là... cứ chọn một cái trong bảy cái đạo hiệu đó ban cho đệ tử của mình đi?

Dù sao mình cũng không dùng đến nhiều đạo hiệu như vậy mà.

Nhưng không biết trong giới tu sĩ, việc đặt đạo hiệu cho đệ tử có kiêng kỵ gì không? "Đông Phương Lục tiền bối, khi đặt đạo hiệu cho đệ tử thì có điều gì cần chú ý không?

Tôi cũng là lần đầu tiên thu đồ đệ mà." Tống Thư Hàng hỏi. "Không có bất kỳ điều gì cần chú ý cả, ngươi chỉ cần nghĩ đến đạo hiệu của Lệ Chi Tiên Tử, và các sư tỷ muội của nàng như Mật Đào Tiên Tử, Ba La Đạo Trưởng các loại đạo hiệu đó, là sẽ hiểu thôi." Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, nghĩ đến bảy đạo hiệu của mình. 1 Kim Cương Quân Tử Đao, 2 Bá Đao Tống Nhất, 3 Mộc Đạo Nhân, 4 Bạch Kình Đao Khách, 5 Thư Sơn Cư Sĩ, 6 Tầm Đạo Thư Sinh, 7 Thiện Tâm Tu Sĩ. "Tiểu Thải, nghe kỹ đây.

Hôm nay sư phụ ban cho ngươi một đạo hiệu là Kim Cương Quân Tử Đao!

Sư phụ không chỉ truyền thụ Siêu Độ chi pháp cho ngươi, mà còn dốc túi truyền thụ toàn bộ đao pháp cho ngươi!" Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Kim Cương Quân Tử Đao và Bá Đao Tống Nhất là hai trong số bảy đạo hiệu đáng ghét nhất, nhưng Bá Đao Tống Nhất đã bị Nho gia truyền bá đi rồi, không thể cho người khác được.

Còn đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao này, thì có thể truyền thụ cho đệ tử của mình.

Tước Yêu Tiểu Thải một mặt mờ mịt.

Đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao này rốt cuộc là làm sao mà xuất hiện trong đầu sư phụ Tống Thư Hàng vậy?

Bình thường khi đặt đạo hiệu cho đệ tử, đều cố gắng chọn đạo hiệu có phong cách tương tự đệ tử.

Phong cách của nó và đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' hoàn toàn không hợp chút nào đúng không?!

Tước Yêu Tiểu Thải quay đầu lại, nhìn về phía Đông Phương Lục Tiên Tử: "Đông Phương Lục trưởng lão, bây giờ ta hối hận còn kịp không?" Đông Phương Lục Tiên Tử chớp chớp mắt, lại nghiêm túc hỏi: "Thư Hàng, ngươi thật sự muốn ban đạo hiệu này cho Tiểu Thải sao?" Tiểu Thải thấy Đông Phương Lục trưởng lão vẻ mặt nghiêm túc, đột nhiên trong lòng khẽ động, chẳng lẽ đạo hiệu này còn có lai lịch lớn gì sao? "Không được sao?" Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi lại.

Đông Phương Lục Tiên Tử lắc đầu nói: "Cũng không phải là không được...

Nhưng, Kim Cương Quân Tử Đao này là một trong bảy đạo hiệu mà ngươi từng dùng đúng không?

Hơn nữa, đạo hiệu này đã được không ít đạo hữu thừa nhận rồi." "Ừ, nhưng mà, một mình tôi không thể vĩnh viễn chiếm giữ bảy đạo hiệu.

Cuối cùng, tôi vẫn phải chọn một trong bảy đạo hiệu đó thôi."

Tống Thư Hàng trả lời.

Nếu không quyết định đạo hiệu, rất nhiều tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đã bắt đầu gọi cậu là 'Bảy Đạo Hiệu Tiểu Hữu' rồi.

Tiểu Thải chớp chớp mắt, đạo hiệu này vốn là đạo hiệu của sư phụ sao? "Tuy nói là vậy... nhưng trước khi ngươi ban đạo hiệu này, ta phải nói rõ một chuyện với ngươi.

À phải rồi, thuyết khí vận, ngươi tin chứ?" Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi. "Trước đây có lẽ không tin, nhưng bây giờ tôi tuyệt đối tin." Tống Thư Hàng nói, không tự chủ được liếc nhìn Bạch Tôn Giả đang nghiên cứu phù bảo bên cạnh.

Có một tiền bối khí vận nghịch thiên như vậy ở đây, sao cậu có thể không tin khí vận chứ? "Nhìn ta làm gì?" Bạch Tôn Giả cảm ứng được ánh mắt Tống Thư Hàng, ngẩng đầu hỏi.

Khụ, câu nói tìm đường chết này, Tống Thư Hàng sẽ không nói ra. "Không có gì, Bạch tiền bối ngài cứ tiếp tục nghiên cứu đi, tôi chỉ muốn nhìn ngài thôi." Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu, tiếp tục cúi đầu nghiên cứu phù bảo mà mình hứng thú. "Nếu ngươi tin thuyết khí vận, thì sẽ dễ giải thích hơn.

Trên thực tế, hầu hết tu sĩ đều cho rằng, trong cõi u minh, đạo hiệu của tu sĩ lại liên kết chặt chẽ với khí vận, thậm chí có thể ảnh hưởng đến cả cuộc đời của tu sĩ." Đông Phương Lục Tiên Tử nói. "Điểm này tôi cũng từng nghe nói, khi tôi đặt bảy đạo hiệu, Tam Lãng tiền bối đã giải thích cho tôi rồi." Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Vì vậy, dù chỉ là 'đạo hiệu' mà ngươi từng sử dụng một thời gian, thì nó cũng đã liên kết với khí vận của ngươi rồi.

Trong trường hợp này, nếu ngươi đích thân ban đạo hiệu này cho Tiểu Thải, thì đó là ngươi đích thân ứng thuận!

Khí vận của Tiểu Thải, sẽ thông qua đạo hiệu này, liên hệ với ngươi.

Đến lúc đó khí vận sẽ xảy ra biến hóa gì, ta cũng không nói rõ được...

Ừ, đối với Tiểu Thải mà nói, hẳn là chuyện tốt.

Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng là người có đại khí vận, nếu Tiểu Thải kế thừa đạo hiệu của ngươi, nói không chừng có thể chịu ảnh hưởng khí vận của ngươi, khí vận bản thân cũng được gia trì." "Còn có chuyện như vậy sao?" Tống Thư Hàng mở mang tầm mắt. "Thật ra, việc thông qua hình thức kế thừa đạo hiệu để khí vận bản thân được gia trì, cũng không phải là chuyện bí mật gì trong giới tu chân.

Trong đó nổi tiếng nhất phải kể đến 'Tiên Kiếm Các' trong Tứ đại kiếm tu môn phái của Đạo Kiếm, chưởng môn nhân của họ khi kế thừa vị trí chưởng môn, còn sẽ cùng lúc kế thừa đạo hiệu 'Thái Nhất Kiếm Quân'.

Cứ thế mà tiếp nối." Đông Phương Lục Tiên Tử nói. "Nghe có vẻ phức tạp quá." Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Vậy nên, có nên ban đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' cho Tiểu Thải hay không, thì tùy vào quyết định của ngươi." Trong mắt Tiểu Thải lại rạng rỡ dị quang, tuy rằng đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' hoàn toàn không hợp với phong cách của nó... nhưng nếu nó có được đạo hiệu này, khí vận của nó sẽ được khí vận của sư phụ Tống Thư Hàng gia trì, tuyệt đối là một chuyện rất tuyệt vời.

Dù sao sư phụ cũng có thể trong vòng một tháng, ngưng tụ Kim quang công đức thành Công đức Xà mỹ nhân hiện thực hóa.

Nếu nó có thể được một chút khí vận gia trì, thì thật là tuyệt vời biết bao, tuyệt vời biết bao nha.

Nó đột nhiên nhận ra, mình rất muốn đạo hiệu này.

Thế là, nó tràn đầy mong đợi nhìn sư phụ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó, cậu quay đầu nhìn về phía Bạch Tôn Giả: "Bạch tiền bối, ngài thấy tôi ban đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' cho Tiểu Thải có ổn không?" "Chuyện của mình, tự mình quyết định." Bạch Tôn Giả không ngẩng đầu mà trả lời. "Tôi không phải là không quyết định được sao, Đông Phương Lục tiền bối nói nghe có vẻ rất nghiêm trọng, nhưng tôi lại cảm thấy ban đạo hiệu cho Tiểu Thải là chuyện cực tốt.

Vì vậy, tôi muốn hỏi ý kiến của Bạch tiền bối ngài." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải lập tức căng thẳng.

Không biết vị Bạch Tôn Giả này sẽ trả lời thế nào đây?

Việc nó có được đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' hay không, là phải trông vào vị Bạch tiền bối này rồi! "Được rồi." Bạch Tôn Giả đặt phù bảo nhỏ xuống, sau đó lấy ra một đồng xu nói: "Ngươi chọn mặt trước hay mặt sau?" "Mặt trước đi!" Tống Thư Hàng nói - mặt trước, cậu sẽ ban đạo hiệu!

Bạch Tôn Giả gật đầu, đưa tay tung đồng xu, "Đinh ~" đồng xu rơi vào tay hắn.

Sau đó hắn đưa đồng xu trong tay cho Tống Thư Hàng xem.

Là mặt trước.

Thiên ý là như vậy!

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, quay người lại, một lần nữa nghiêm túc nói với Tước Yêu Tiểu Thải: "Tiểu Thải, lại đây một chút.

Hôm nay, sư phụ ban cho ngươi một đạo hiệu là Kim Cương Quân Tử Đao!" Tước Yêu Tiểu Thải lại một mặt mờ mịt.

Cứ như vậy sao?

Một chuyện quan trọng như vậy, lại quyết định bằng cách tung đồng xu?

Sư phụ, có hơi không đủ trang trọng không chứ?

Tuy nhiên, Tiểu Thải lại lập tức phản ứng lại: bất kể thế nào, đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' quý giá này, đã thuộc về nó rồi!

Thế là, nó lại úp sấp xuống đất, cái đầu nhỏ dập xuống đất: "Tiểu Thải tạ ơn sư phụ đã ban đạo hiệu." "Vậy thì từ hôm nay trở đi, ngươi chính là 'Kim Cương Quân Tử Đao' Tiểu Thải!" Tống Thư Hàng vui mừng nói, cuối cùng cũng "bán" được một trong các đạo hiệu.

Nói đi thì phải nói lại, cậu bất giác nhớ đến một đệ tử dự bị là 'Ước Sắt Phu'.

Một ngày nào đó, nếu Ước Sắt Phu cũng có thể thật sự nhập môn của cậu, thì cũng có thể chọn một trong bảy đạo hiệu mà ban cho Ước Sắt Phu.

Cậu đã nghĩ kỹ rồi, bây giờ Ước Sắt Phu cũng đã chuyển đến ở gần cậu, trở thành hàng xóm, cũng sống trên đường Bạch Kình.

Đến lúc đó, đạo hiệu thứ tư 【Bạch Kình Đao Khách】 có thể cân nhắc ban cho Ước Sắt Phu.

Vừa nghĩ đến việc bảy cái đạo hiệu đã làm mình phiền não bấy lâu, giờ đây lập tức giải quyết được hai cái, Tống Thư Hàng trong lòng liền cảm thấy vui sướng biết bao.

Nói chứ, có nên tìm cơ hội thu Thông Nương vào môn hạ luôn không?

Chương 1004

Nàng đã luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của Diệp Tư, mà bây giờ Diệp Tư là Linh quỷ của cậu, hai bên không phân biệt.

Thông Nương xét ở một mức độ nào đó, cũng là nửa đồ đệ của cậu.

Đến lúc đó, có lẽ lại ban thêm một đạo hiệu cho Thông Nương?

Càng nghĩ càng thấy sướng!

Trận quyết đấu Tử Cấm Chi Điên này, Tống Thư Hàng lại thắng lớn trở về.

Một hộp lễ Đồng Quái Tiên Sư (tạm định), một hạt sen tà liên kèm theo hai tà thuật hữu dụng, một sợi Kiếm Hoàn Ti 'Đoạn Giới', một đệ tử non nớt, kèm theo hai phần dược liệu cần thiết để bố trí trận pháp độ kiếp, và một thẻ giảm giá 20% của Phân bộ 250【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Lại Thành Một Gia Đình】.

Sau khi thu nhận Tiểu Thải, vị đệ tử khai sơn đầu tiên này, Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả và Đông Phương Lục Tiên Tử đã đi đến một khu dân cư gần Tử Cấm Thành.

Đó là chỗ ở mà Bắc Hà Tán Nhân đã mua từ trước, chuyên dùng để các đạo hữu có thể tụ họp luận đạo sau khi kết thúc cuộc quyết đấu 'Tử Cấm Chi Điên'.

Khi Tống Thư Hàng và vài người đến khu dân cư, liền cảm nhận được linh khí thiên địa đang ngưng tụ cao độ.

Trong hư không, có tu sĩ có thể nhìn thấy kim liên lúc ẩn lúc hiện, lại có thất thải linh quang, lại có diệu âm luận đạo do các đạo hữu luận đạo mà thành không ngừng vang vọng...

Tống Thư Hàng: "Các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần mỗi lần luận đạo đều khoa trương như vậy à." Lần trước ở Đoạn Tiên Đài của Sở gia, các tiền bối bắt đầu luận đạo cũng thế, các loại thiên địa dị tượng, các loại Đại Đạo chi âm vang vọng.

Nhưng so với lần trước, Tống Thư Hàng bây giờ thực lực đã đề thăng rất nhiều, khi tiếp cận địa điểm luận đạo của các tiền bối, không còn như lần trước suýt chút nữa bị dị tượng luận đạo áp sập. "Bọn gia hỏa không lo làm việc chính này, hiếm khi tụ tập lại với nhau mà không buôn chuyện phiếm mà lại nghiêm túc luận đạo.

Cảnh tượng này, nếu Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thấy, trong lòng nhất định sẽ rất vui mừng." Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói.

Hoàng Sơn Chân Quân năm đó cùng Thất Tu Tôn Giả, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lập ra 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' với ý định ban đầu là muốn các vị đạo hữu tiện lợi giao lưu, luận đạo.

Nhưng sau này, không biết từ lúc nào, phong cách trong nhóm ngày càng trở nên không đúng đắn.

Các nhóm hữu so với luận đạo lại càng thích buôn chuyện phiếm và tìm đường chết, bản chất và bề ngoài đảo ngược, Hoàng Sơn Chân Quân lòng rất mệt mỏi.

Hiếm khi các đạo hữu nghiêm túc luận đạo, Tống Thư Hàng đi theo Bạch tiền bối và Đông Phương Lục Tiên Tử, lặng lẽ tìm một vị trí tốt trong khu dân cư, yên tĩnh lắng nghe.

Tạm thời, Tống Thư Hàng vẫn chưa thể chen vào loại luận đạo cấp bậc này.

Thời gian tu vi của cậu quá ngắn, cảnh giới cũng không đủ.

Tuy nhiên, một cảnh luận đạo liên tiếp xuất hiện dị tượng như thế này, chỉ cần nghe một lần, cũng hơn cả vài tháng thậm chí vài năm khổ tu.

Đó là một cảnh tượng mà tu sĩ cấp thấp bình thường khao khát nhưng không thể chạm tới.

Đáng tiếc, cảnh giới của Tước Yêu Tiểu Thải quá thấp, thêm vào đó lại là yêu tu, dù có Đông Phương Lục Tiên Tử gia trì cho nó, nhưng nghe không bao lâu, nó liền đầu váng mắt hoa, chìm vào giấc ngủ.

So với nó, Thông Nương trong một tấc thu nhỏ đại, vì nguyên nhân cắm rễ trên Ngộ Đạo Thạch, ngược lại vẫn luôn giữ được sự tỉnh táo.

Hơn nữa, khi yên tĩnh lắng nghe các tiền bối luận đạo kịch liệt, Thông Nương chỉ cảm thấy não hải đột nhiên thông suốt.

Trong não hải của nàng, lại hiện lên Đại Đạo chi quang bao quanh thân lúc 【Bạch tiền bối Thỏ】 và 【Công Đức Đạo Nhân】 phi thăng, mà nàng đã chứng kiến trong giấc mộng thỏ của Bạch tiền bối trước đây.

Thông Nương trong lòng có cảm ngộ, không tự chủ được vận chuyển 《Thiên Khấp Bảo Điển》, ẩn ẩn có điềm báo đột phá tiểu cảnh giới.

Ở một bên khác, khi Tống Thư Hàng nghe đến mê mẩn, thế giới cốt lõi trong tâm khiếu của cậu cũng được thúc đẩy, biến hóa nhanh chóng.

Ban đầu chỉ là một hòn đảo nhỏ bằng diện tích căn phòng hai mươi mét vuông, giờ đây đã mở rộng gấp nghìn lần, thực sự có quy mô của một hòn đảo.

Đồng thời... trong hỗn độn bên ngoài hòn đảo nhỏ, có một khối vật thể to bằng nắm tay bắt đầu ngưng tụ.

Đó là một quả cầu kim loại lỏng.

Sự biến hóa của thế giới cốt lõi đã thu hút sự chú ý của Tống Thư Hàng.

Cậu lập tức đưa ý thức của mình vào thế giới cốt lõi, ngước nhìn hỗn độn bên ngoài hòn đảo nhỏ.

Tống Thư Hàng cũng không thể tiến vào khu vực hỗn độn.

Trong thế giới cốt lõi, Tống Thư Hàng chỉ có thể hành động trong phạm vi hòn đảo nhỏ.

Cậu chằm chằm nhìn vào khối vật thể phát sáng trong hỗn độn – thế giới cốt lõi kim loại lỏng. "Chết tiệt!" Tống Thư Hàng không nhịn được kêu lên.

Thứ này cậu quá quen thuộc rồi còn gì.

Trong thế giới kim liên của Nho gia, chính là nắm đấm kim loại lỏng như vậy, đã ngược sát cậu và các đệ tử Nho gia hết lần này đến lần khác.

Nếu không phải cậu kịp thời nhập mộng, tiếp xúc với Thiên Đạo thứ ba 'Ban Văn Long Thiên Đạo', có được cách cắt đứt thông đạo giữa thế giới kim liên của Nho gia và thế giới tà liên, thì đợt đó cậu đã gục ngã rồi.

Nói không chừng chỉ có thể dựa vào lá 'trúc duẩn diệp' thần kỳ trong một tấc thu nhỏ đại mà phục sinh.

Sau đó, cậu lại vài lần gián tiếp tiếp xúc với quả cầu kim loại lỏng, mỗi lần đều không có chuyện gì tốt lành.

Lần tiếp xúc cuối cùng, chính là từ dưới lòng đất Phân bộ 250 của 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Lại Thành Một Gia Đình】, gặp phải người kim loại lỏng màu đen kia.

Tống Thư Hàng suy đoán, người kim loại lỏng màu đen rất có thể là một loại tồn tại phân thân của 'Cửu U Chúa Tể'.

Người kim loại lỏng sau khi đến hiện thế, liền bị một loại sức mạnh tương tự Thiên kiếp, trực tiếp tiêu diệt.

Năng lượng còn sót lại của nó, thì hóa thành một con tà thú không có thần trí.

Con tà thú đó... sau khi bị kim liên được thế giới cốt lõi của Tống Thư Hàng chiếu ra hấp thu một phần, thì dứt khoát tự bạo.

Cậu vốn cho rằng thứ đó tự bạo là xong rồi.

Nhưng bây giờ, thứ này lại kinh hoàng xuất hiện trong thế giới cốt lõi của mình.

Thật đúng là đau khổ!

Nếu khối thế giới cốt lõi kim loại lỏng này có liên quan đến vị 'Cửu U Thế Giới Chúa Tể' kia, thì tình cảnh của mình khá là tồi tệ rồi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đặc biệt là lúc đó, người kim loại lỏng màu đen kia đã hét lớn vào hư không: 【Hợp thể, hợp thể a!】 Giọng nói đó.

Nhục thân của cậu sẽ không bị đoạt xác chứ? "Bình tĩnh, trước tiên hãy bình tĩnh lại." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nói chứ, thứ này vì sao lại xuất hiện trong cơ thể cậu?

Là lúc thế giới cốt lõi hấp thu con tà thú do 'người kim loại lỏng màu đen' hóa thành trước đó, trong vụ nổ đó, thứ này đã lặng lẽ trà trộn vào thế giới cốt lõi của cậu?

Hay là do viên 'Tà Liên Liên Tử' kia?

Hay là cả hai kết hợp lại với nhau, sản sinh ra phản ứng hóa học? "Thế giới cốt lõi, có thể hấp thu thứ đó không?" Tống Thư Hàng chỉ vào khối kim loại lỏng hỏi.

Thế giới cốt lõi nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, từ trên hòn đảo nhỏ hung hăng vươn ra mấy chục vạn sợi rễ, hướng về phía khối cầu kim loại lỏng mà quấn lấy.

Bụp!

Mấy chục vạn sợi rễ điên cuồng hấp thu khối cầu kim loại lỏng trong hỗn độn.

Cứ như dùng ống hút hút đồ uống vậy, khối cầu kim loại lỏng nhỏ xíu đó chỉ trong chưa đầy mười hơi thở, đã bị những sợi rễ vươn ra từ hòn đảo nhỏ hút sạch sành sanh, không còn sót lại một chút cặn nào.

Thấy vậy, Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần thứ gì có thể bị thế giới cốt lõi hấp thu, thì đều không thành vấn đề.

Dù đối phương là 'Cửu U Chúa Tể', chỉ cần có thể bị hấp thu và tiêu hóa, cuối cùng đều phải biến thành dưỡng liệu của 'thế giới cốt lõi'!

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy, hòn đảo nhỏ trong thế giới cốt lõi đột nhiên rung chuyển.

Nó tuy đã hấp thu khối cầu kim loại lỏng kia, nhưng lại không thể tiêu hóa được.

Sau khi dùng sức rung động hai lần... khối cầu kim loại lỏng kia lại bị hòn đảo do thế giới cốt lõi hóa thành 'kéo' ra ngoài.

Tống Thư Hàng nghẹn họng: "Thứ này là nấm kim châm à!" Nấm kim châm, danh pháp khoa học là Flammulina velutipes, tên tiếng Anh là Enoki-Mushroom.

Nó còn có biệt danh là see-you-tomorrow, tức là 【Hẹn gặp lại ngày mai】.

Thứ này ăn vào xong, ăn vào thế nào thì ngày mai lại xuất ra với hình dạng y hệt.

Hôm nay gặp mặt nó chính diện, ngày mai còn có thể gặp mặt nó phản diện. "Không thể tiêu hóa nó sao?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thế giới cốt lõi khẽ rung động – nó không thể hấp thu khối cầu kim loại lỏng này, ít nhất là bây giờ chưa thể.

Ăn vào thế nào thì lôi ra vẫn thế đó.

Thật là đáng lo!

Bất luận là ai, nếu trong cơ thể có một kẻ địch không thể kiểm soát, cũng sẽ không vui vẻ nổi.

Hay là, đi gặp Bạch tiền bối Two?

Bạch tiền bối Two là 'đối thủ vĩnh viễn' của khối cầu kim loại lỏng, có lẽ hắn có cách xử lý khối cầu kim loại lỏng này thì sao?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, hòn đảo nhỏ do thế giới cốt lõi hóa thành lại vươn ra xúc tu...

À không, là rễ sen!

Phải nói rõ, những thứ này không phải xúc tu, mà là rễ sen của hoa sen.

Xúc tu và rễ sen là hoàn toàn khác loại, tuyệt đối không thể lẫn lộn.

Mấy chục vạn sợi rễ sen lại một lần nữa đâm vào khối 'cầu kim loại lỏng' trong hỗn độn.

Tuy nhiên lần này, thế giới cốt lõi không hấp thu toàn bộ nó, mà chỉ hấp thu chưa đến một phần mười, liền 'xoẹt' một cái thu hết tất cả rễ sen của mình về.

Đã vậy một khối cầu kim loại lỏng nguyên vẹn ăn vào không được, vậy ăn ít đi một chút, nói không chừng dễ tiêu hóa hơn thì sao?

Gần đây thần trí của thế giới cốt lõi dường như đã phát triển không ít.

Khi thế giới cốt lõi hấp thu một phần mười 'khối cầu kim loại lỏng' vào trong cơ thể... lại một lần nữa rung động kịch liệt.

Chương 1005

Rất đáng tiếc, vẫn là tiêu hóa không tốt.

Sau đó, một phần mười 'khối cầu kim loại lỏng' này lại bị thế giới cốt lõi kéo ra ngoài.

Tuy nhiên lần này, vị trí kéo ra có chút thay đổi.

Vốn dĩ 'khối cầu kim loại lỏng' không thể hấp thu được sẽ trực tiếp bị kéo trở lại không gian hỗn độn, nhưng lần này, một phần mười 'khối cầu kim loại lỏng' lại bị 'kéo' lên trên hòn đảo nhỏ.

Tống Thư Hàng: "..." Nhìn thấy khối 'cầu kim loại lỏng' có kích thước bằng một phần mười này nhanh chóng thành hình.

Tống Thư Hàng trong lòng lại khẽ động.

Nếu thứ này cứ ở mãi trong hỗn độn, Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy nó, nhưng không thể chạm vào nó.

Nhưng bây giờ, vì nó đã bị đưa lên hòn đảo nhỏ, Tống Thư Hàng ít nhất không còn bị động như trước nữa! "Thế giới cốt lõi, đưa bản thể của tôi vào!" Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Thể ý thức của cậu, khi đối mặt với 'khối cầu kim loại lỏng' này, không thể làm gì cả, nên nhất định phải đưa bản thể vào.

Mặc dù bản thể tiến vào rất nguy hiểm... nhưng dù sao đi nữa, vẫn tốt hơn là nuôi dưỡng một 'khối cầu kim loại lỏng' trong thế giới cốt lõi tâm khiếu của mình.

Xoẹt ~~ Bản thể của Tống Thư Hàng theo một ý niệm của cậu, tiến vào hòn đảo nhỏ do thế giới cốt lõi hóa thành.

Khối 'cầu kim loại lỏng' có kích thước bằng một phần mười hóa thành một khối, yên lặng lơ lửng trên hòn đảo, bất động, giống như chỉ là một vật chết vậy. "Tiếp theo, thử các loại thủ đoạn của mình xem, có loại nào có thể giải quyết khối 'cầu kim loại lỏng' này không." Trong số bảo vật trên người Tống Thư Hàng, có 《Thánh Nhân Kinh Văn》 của Nho gia, bản thân lại tu luyện 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, đều là những thủ đoạn nhắm vào tà ma Cửu U, đều có thể thử.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị hành động, đột nhiên cậu cảm thấy y phục của mình bị siết chặt.

Cậu vừa quay đầu lại, thì phát hiện Bạch Tôn Giả đang mỉm cười đứng phía sau cậu. "Bạch tiền bối, sao ngài cũng vào đây?" Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi. "Đây, chính là thế giới cốt lõi của ngươi sao?

Một nơi rất lớn đấy chứ." Bạch Tôn Giả nói: "Vừa rồi, khi đang luận đạo, ta đột nhiên cảm nhận được dao động không gian quanh ngươi.

Ta cứ nghĩ ngươi lại sắp bị cuốn vào 'không gian lôi đài' kỳ quái kia, nên ta lập tức túm lấy thân thể ngươi, sau đó... ta cũng không hiểu sao lại bị đưa vào thế giới này." Trong lúc nói chuyện, ánh mắt Bạch Tôn Giả rơi vào khối 'cầu kim loại lỏng' trước mặt Tống Thư Hàng. "Thứ này là cái gì, khiến người ta có cảm giác quái lạ." Bạch Tôn Giả cau mày nói.

Tống Thư Hàng: "Có lẽ là một loại phân thân của Cửu U Chúa Tể, nhưng tôi vẫn chưa thể xác định được." "Quả nhiên không phải thứ tốt lành gì, thứ này sao lại ở trong thế giới cốt lõi của ngươi?" Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, sau đó kể hai suy đoán của mình cho Bạch Tôn Giả nghe. "Ngươi có thể xử lý thứ này không?" Bạch Tôn Giả hỏi. "Trước tiên cứ thử đã, nếu thật sự không được, tôi chỉ có thể tìm một chỗ, nghĩ cách chuyển nó ra khỏi thế giới cốt lõi.

Một thứ như thế này nằm trong thế giới cốt lõi tâm khiếu của tôi, quả thực là một quả bom tiềm ẩn, loại có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Không giải quyết nó, tôi ăn ngủ không yên." Tống Thư Hàng nói, rồi từ trong lòng lấy ra 《Thánh Nhân Kinh Văn》, nhắm thẳng vào khối 'cầu kim loại lỏng'. 《Thánh Nhân Kinh Văn》 rất mẫn cảm với tà ma và năng lượng của 'Cửu U Thế Giới', chỉ cần cảm ứng được tà ma hoặc năng lượng Cửu U, Tống Thư Hàng vừa tế ra nó, nó sẽ lập tức chủ động trấn áp.

Nhưng lần này lại kỳ lạ!

Đối mặt với khối 'cầu kim loại lỏng' kia, 《Thánh Nhân Kinh Văn》 lại không có một chút phản ứng nào.

Cứ như thể thứ đối diện kia căn bản không tồn tại vậy. "Để ta thử xem!" Bạch Tôn Giả nói xong, giơ tay một đạo pháp thuật công kích khối cầu kim loại lỏng.

Bạch Tôn Giả vừa ra tay chính là pháp thuật sở trường nhất của hắn 'Hóa Sa'.

Hoa lạp lạp ~~~ Khối cầu kim loại lỏng trực diện chịu một chiêu của Bạch Tôn Giả, hóa thành vô số hạt cát rơi xuống đất. "Giải quyết rồi sao?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Nhưng Bạch Tôn Giả lại lắc đầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số hạt cát kia lại kết hợp lại với nhau, rất nhanh lại biến trở lại thành một khối cầu kim loại lỏng, lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, Diệp Tư chui ra: "Hay là thử Siêu Độ chi pháp xem sao?

Ta luôn cảm thấy thứ này giống vong hồn, nói không chừng có thể siêu độ nó được." Tống Thư Hàng nghe vậy, nhắm mắt mặc niệm 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, sau đó sử dụng Siêu Độ chi pháp, đưa tay hư không điểm về phía khối cầu kim loại lỏng.

Đồng thời niệm tụng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, Công đức Xà mỹ nhân cụ hiện hóa phía sau Tống Thư Hàng cũng hiện ra.

Theo Tống Thư Hàng thi triển Siêu Độ chi pháp, khối cầu kim loại lỏng cuối cùng cũng có phản ứng.

Nó bắt đầu bản năng kháng cự việc Tống Thư Hàng siêu độ.

Bạch Tôn Giả: "Có hiệu quả rồi, Thư Hàng ngươi thêm chút sức nữa." Tống Thư Hàng lập tức tăng tốc niệm tụng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Khối cầu kim loại lỏng rung lên, đột nhiên động đậy, dường như muốn trốn thoát.

Ngay lúc này...

Công đức Xà mỹ nhân phía sau Tống Thư Hàng đột nhiên ra tay, nàng ra tay như điện, một tay tóm lấy khối cầu kim loại lỏng.

Sau đó, nàng cầm khối đồ vật này, "bốp" một tiếng, vỗ thẳng vào bên ngực trái của mình.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch Tôn Giả: "..." Diệp Tư: "..." Chị tôi lợi hại quá, chị định "độn" ngực à?

Trước đó, khi Công đức Xà mỹ nhân còn ở trạng thái người que, nàng túm lấy Xá lợi tử vỗ vào mặt mình, liền dung hợp Xá lợi tử, hóa thành một đôi mắt phượng đẹp đẽ.

Còn bây giờ, nàng túm lấy khối 'cầu kim loại lỏng' có kích thước bằng một phần mười vỗ vào ngực...

Đây là muốn biến 'khối cầu kim loại lỏng' thành một phần của bộ ngực sao?

Nhưng, nàng có thể thành công không?

Xá lợi tử chỉ là vật chết, lại có liên quan đến 'công đức', có thể bị hấp thu cũng dễ hiểu.

Nhưng 'khối cầu kim loại lỏng' này, rất có thể là bộ phận cốt lõi phân thân của Cửu U Chúa Tể.

Ngay cả thế giới cốt lõi tâm khiếu của Tống Thư Hàng cũng không thể tiêu hóa hấp thu nó, Công đức Xà mỹ nhân có thể dung hợp nó sao?

Đang suy nghĩ...

Tống Thư Hàng cảm ứng được vị trí ngực của Công đức Xà mỹ nhân, đã xảy ra biến hóa.

Khối cầu kim loại lỏng kia, quả thật đã dung nhập vào ngực của Công đức Xà mỹ nhân... nhưng, chỉ là dung nhập, chứ không hoàn toàn hòa hợp với thân thể của Công đức Xà mỹ nhân.

Sau đó, một lượng lớn 'Công đức chi lực' dũng mãnh chảy vào thân thể Xà mỹ nhân.

Giống hệt như trạng thái khi Công đức Xà mỹ nhân hấp thu Xá lợi tử trước đây.

Chỉ là lần hấp thu 'Công đức chi lực' này khác với lần trước từ Xá lợi tử.

Công đức hấp thu từ Xá lợi tử, ẩn chứa đại từ bi, đại trí tuệ của cao tăng.

Còn công đức trong khối 'cầu kim loại lỏng' có kích thước bằng một phần mười này, lại ẩn chứa uy nghiêm, quy tắc, trừng phạt.

Nếu nói công đức của cao tăng là nước, thì công đức trong khối cầu kim loại lỏng này chính là băng lạnh.

Cả hai về bản chất đều là 'Công đức chi lực', nhưng hình thức biểu hiện ra lại hoàn toàn khác.

Khoảng ba mươi hơi thở sau đó, Công đức chi lực trong khối 'cầu kim loại lỏng' mà Công đức Xà mỹ nhân vỗ vào ngực đã bị hấp thu sạch sẽ.

Rồi, Tống Thư Hàng thấy Công đức Xà mỹ nhân há miệng nhỏ, khối 'cầu kim loại lỏng' kia từ trong miệng nàng chui ra.

Tống Thư Hàng trong lòng hơi thất vọng.

Rõ ràng, Công đức Xà mỹ nhân cũng không thể dung hợp hấp thu 'khối cầu kim loại lỏng', chỉ có thể rút lấy Công đức chi lực trên đó.

Thể tích của khối cầu kim loại lỏng, vẫn y nguyên như kích thước ban đầu.

Nhưng, Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả và Diệp Tư đều có thể nhìn thấy, khối cầu kim loại lỏng có kích thước bằng một phần mười này so với trước đó đã mất đi một phần hào quang, tổng thể trông có vẻ ảm đạm không chút sáng. "Công đức chi lực bên trong nó, đã bị Xà mỹ nhân cụ hiện hóa của ngươi nuốt chửng và hấp thu hết rồi." Bạch Tôn Giả nói, đồng thời, hắn nhìn chằm chằm Xà mỹ nhân này một lượt: "Ta nói sao lại cảm thấy Công đức chi quang cụ hiện hóa của ngươi rất quen thuộc.

Đây chẳng phải là 'Lệ Chí tiên tử' mà chúng ta gặp ở Dao Trì Thiên Giới sao?" Tống Thư Hàng: "Đúng vậy, chính là nàng ấy.

Tôi nghi ngờ là vì lúc đó tôi đã siêu độ nàng ấy, sau khi Công đức chi quang của tôi triệt để cụ hiện hóa, thì đã hiện ra hình dạng của nàng ấy." "Cái này cũng thú vị đấy." Bạch Tôn Giả vuốt cằm, hắn đột nhiên cũng có ý niệm muốn học Siêu Độ chi pháp, Bạch Tôn Giả muốn thử xem, mình có thể làm ra một 'Công đức chi quang cụ hiện hóa' thú vị nào đó không?

Sau khi mất đi Công đức chi quang, trên khối cầu kim loại lỏng này, có khí tức tà năng Cửu U nồng đậm tỏa ra.

Sau đó, có một âm thanh phiêu diêu từ trên khối cầu kim loại khuếch tán ra. "Ngươi khao khát sức mạnh sao?" Âm thanh này nghe không có một chút tình cảm nào, dường như là một đoạn ghi âm?

Bạch Tôn Giả nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Đang hỏi ngươi sao?" "Chắc là vậy?" Tống Thư Hàng nói: "Khối cầu kim loại này, có thần trí?" Bạch Tôn Giả lắc đầu: "Ta cũng không thể xác định." Lúc này, âm thanh không chút tình cảm kia, lại truyền ra từ khối cầu kim loại lỏng: "Ngươi... khao khát sức mạnh sao?" Diệp Tư: "Hay là, chúng ta thử trả lời nó xem sao?" "Thôi bỏ đi, luôn cảm thấy dù trả lời có hay không cũng sẽ bị gài bẫy.

Hơn nữa, khi đối mặt với câu hỏi này... tôi luôn rất muốn trả lời: tôi khao khát bánh bao." Tống Thư Hàng nói.

Cái "meme" này năm đó từng thịnh hành một thời, nên Tống Thư Hàng vừa nghe được nửa câu đầu, đã không nhịn được muốn trả lời nửa câu sau.

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa dứt lời, khối cầu kim loại lỏng trước mắt đột nhiên biến hóa.

Một lát sau, nó biến thành một chiếc bánh bao kim loại lỏng, trông sống động như thật.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch Tôn Giả: "..." Diệp Tư: "..." Lúc này, âm thanh không chút tình cảm kia lại phát ra lời dụ dỗ: "Như ngươi mong muốn, đây chính là bánh bao mà ngươi khao khát!" "..." Tống Thư Hàng.

Thứ này là đến để làm trò cười sao? "Buông lỏng tâm linh của ngươi, đưa tay ra nắm lấy ta.

Sau đó, ngươi sẽ có được bánh bao mà ngươi khao khát.

Hòa hợp với ta thành một thể, ngươi có thể có được vô số bánh bao." Âm thanh không chút tình cảm kia lại nói.

Tống Thư Hàng: "..." Diệp Tư: "Ha ha ha ha ~~" Bạch Tôn Giả: "Đây hẳn là bản năng còn sót lại của 'khối cầu kim loại lỏng', tà năng Cửu U vốn dĩ có sức mạnh mê hoặc nhân loại sa đọa.

Dù không ai khống chế, nó cũng sẽ bản năng dụ dỗ nhân loại tu sĩ." Tống Thư Hàng: "Tôi cảm thấy trên thế giới này, rất ít người sẽ bị loại 'dụ dỗ' cấp độ này hấp dẫn." Lúc này, Diệp Tư đột nhiên nói: "Ê, 《Thánh Nhân Kinh Văn》 có phản ứng rồi!" Chỉ thấy 《Thánh Nhân Kinh Văn》 vốn dĩ không có chút phản ứng nào với 'khối cầu kim loại lỏng', đột nhiên đại phóng quang minh.

Chương 1006

Sau đó tấm vải sách của nó bay phấp phới, ngưng tụ ra Hạo Nhiên Chính Khí, hung hăng trấn áp về phía 'khối cầu kim loại lỏng'.

Khối 'cầu kim loại lỏng' chỉ có kích thước bằng một phần mười, chịu áp bách của Hạo Nhiên Chính Khí, lại biến hóa.

Thoáng chốc, nó hóa thành một thanh lợi kiếm, nghênh chiến Hạo Nhiên Chính Khí do 《Thánh Nhân Kinh Văn》 hiển hóa ra. 《Thánh Nhân Kinh Văn》 và lợi kiếm do khối cầu kim loại lỏng hóa thành, đều không có thần trí, chúng chỉ hành động theo một loại bản năng.

Bạch Tôn Giả nói: "Thì ra là vậy, trước đó trên khối cầu kim loại lỏng có Công đức chi quang khổng lồ bảo vệ, nên 《Thánh Nhân Kinh Văn》 không có chút phản ứng nào với nó, không nhắm vào nó.

Còn sau khi mất đi Công đức chi quang, liền kích hoạt 《Thánh Nhân Kinh Văn》 công kích." Tuy nhiên, chỉ dựa vào 《Thánh Nhân Kinh Văn》, không thể trấn áp khối 'cầu kim loại lỏng' này.

Thậm chí lợi kiếm do khối cầu kim loại hóa thành dần dần chiếm thế thượng phong, Hạo Nhiên Chính Khí do 《Thánh Nhân Kinh Văn》 hiển hóa bị suy yếu từng chút một.

Nhất định phải trước khi 《Thánh Nhân Kinh Văn》 thất bại, tìm cách giải quyết khối cầu kim loại lỏng này.

Một lát sau, Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên, nói: "Thế giới cốt lõi, có thể chuyển khối cầu kim loại lỏng này ra thế giới hiện tại không?" Cậu nhớ lại lần trước, người kim loại lỏng màu đen khi giải phong ấn xuất hiện ở 'hiện thế', đã bị một loại sức mạnh tương tự Thiên kiếp tiêu diệt.

Nói không chừng khối 'cầu kim loại lỏng' này sau khi mất đi sự bảo hộ của Công đức chi lực, vừa xuất hiện ở hiện thế, lại sẽ dẫn đến loại sức mạnh tương tự Thiên kiếp đó thì sao?

Thế giới cốt lõi khẽ rung động...

Khoảnh khắc tiếp theo, khối cầu kim loại lỏng có kích thước bằng một phần mười này, 'xoẹt' một cái biến mất trong thế giới cốt lõi.

Tống Thư Hàng: "..." Chờ một chút đã!

Tôi chỉ hỏi xem có thể chuyển nó ra ngoài không, chứ không có bảo ngươi lập tức chuyển nó ra ngoài!

Bây giờ, bên ngoài các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vẫn còn đang luận đạo.

Khối cầu kim loại lỏng kia đột nhiên bị chuyển ra ngoài, nếu lại dẫn đến loại sức mạnh tương tự Thiên kiếp đó, ảnh hưởng đến các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thì thảm rồi. "Mau đưa chúng ta ra ngoài luôn!" Tống Thư Hàng nhanh chóng bổ sung.

Xoẹt ~~ Tống Thư Hàng, Bạch Tôn Giả và Diệp Tư, trong nháy mắt đều bị đưa trở lại hiện thế, xuất hiện ở nơi các nhóm hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đang luận đạo.

Vừa hiện thân, Tống Thư Hàng liền nhìn thấy khối 'cầu kim loại lỏng' có kích thước bằng một phần mười đang lơ lửng giữa các tiền bối đang luận đạo.

Các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cảnh giác nhìn chằm chằm thứ này.

Trên thứ này, tràn đầy tà năng của 'Cửu U Thế Giới', vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cảm ứng được trong hư không, có một loại sức mạnh uy nghiêm đang hiện lên – loại cảm giác này, không thể sai được.

Chính là loại sức mạnh đã một hơi tiêu diệt 'người kim loại lỏng màu đen' lần trước. "Các tiền bối cẩn thận, tản ra!" Tống Thư Hàng vừa hiện thân đã lớn tiếng hét lên.

Oanh ~~ Trong hư không, loại sức mạnh tương tự Thiên kiếp kia đã thành hình, giáng xuống khối cầu kim loại lỏng.

Xuy ~ Chỉ một đòn, khối cầu kim loại lỏng có kích thước bằng một phần mười kia đã hóa thành một làn khói nhẹ, biến mất không còn dấu vết.

May mắn thay, khối cầu kim loại lỏng lần này có thể tích rất nhỏ.

Loại sức mạnh Thiên kiếp uy nghiêm đó, không gây ra quá nhiều phá hoại. "Thiên kiếp sao?" Diệt Phượng Công Tử nghi hoặc nói. "Không giống Thiên kiếp, Thiên kiếp tuy tàn khốc, nhưng Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn mươi chín, người độn đi một, luôn có một tuyến sinh cơ.

Nhưng đạo sức mạnh vừa rồi, lại cho người ta cảm giác 'tiêu diệt', căn bản không để lại một tuyến sinh cơ nào." Giao Bá Chân Quân nói. "Thư Hàng tiểu hữu, thứ vừa rồi là gì, vì sao lại bị 'tiêu diệt'?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi. "Nói ra thì dài dòng...

Thứ vừa rồi, rất có thể là một điểm phân thân của 'Cửu U Chúa Tể', hoặc một tồn tại tương tự.

Theo tôi được biết, 'Cửu U Chúa Tể' không thể tiến vào hiện thế... nên mới dẫn đến sức mạnh 'tiêu diệt' đó." Tống Thư Hàng trả lời.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhân cơ hội kể lại cho các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần về những thông tin mà cậu gần đây thu được, liên quan đến việc 'Cửu U Chúa Tể' đang tìm kiếm người hoặc vật để hợp thể, muốn trở lại nhân gian.

Lúc đầu, ở Văn Châu Thị, cậu gặp hai người bình thường bị 'Cửu U Tà Năng' dụ dỗ sa đọa, Tống Thư Hàng từng kể cho mọi người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần nghe rồi.

Tiếp theo, cậu lại kể lại toàn bộ thông tin mình nhận được từ 'Bạch tiền bối Two', cũng như chuyện 'người kim loại lỏng màu đen' lần này từ dưới lòng đất Phân bộ 250 chui ra, hét lớn vào hư không 'hợp thể'.

Liên quan đến tên của 'Bạch tiền bối Two', ở hiện thế, Tống Thư Hàng không thể miêu tả, phàm là nói đến 'Bạch tiền bối Two' thì sẽ tự động bị tắt tiếng biến thành 'tít tít tít~~'.

Nhưng các đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã quen với điểm này, mọi người đều biết Tống Thư Hàng có một nguồn thông tin đặc biệt.

Trong sự kiện Nho gia 'Bạch Vân Thư Viện' đại chiến với Cửu U tà ma, thông tin mà Tống Thư Hàng nhận được từ vị nhân vật thần bí đó, đã gần như thay đổi toàn bộ cục diện chiến tranh.

Sau khi Tống Thư Hàng kể xong, các tiền bối trong nhóm đều im lặng.

Tin tức này, hơi chấn động. "Kẻ chủ mưu đằng sau, lại là Cửu U Chúa Tể?" Diệt Phượng Công Tử còn không biết nên nói thế nào mới phải.

Ban đầu còn tưởng cùng lắm cũng chỉ là một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên nào đó của Cửu U Thế Giới đang chơi âm mưu...

Không ngờ đối phương trực tiếp thăng cấp thành trùm cuối BOSS. "Chúng ta phải đối mặt thế nào đây?" Bắc Hà Tán Nhân nói.

Nói thật, chuyện này đã hơi vượt quá phạm vi mà các đạo hữu

'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có thể xử lý rồi.

Bạch Tôn Giả nói: "Thế này đi, trước tiên truyền tin tức này cho các Chưởng giáo Chân Nhân của các đại môn phái...

Bất kể trong giới tu chân có bao nhiêu đạo hữu tin tưởng, nhưng dù sao cũng phải để người ta có sự phòng bị.

Hơn nữa, vị Cửu U Thế Giới Chúa Tể kia, vẫn chỉ đang tìm kiếm phương pháp tiến vào hiện thế, hắn còn chưa thành công.

Đã vậy, hắn đã có kế hoạch, thì chúng ta cứ cố gắng phá hoại kế hoạch của hắn đi.

Nếu thật sự có một ngày, hắn thành công rời khỏi Cửu U Thế Giới tiến vào hiện thế... thì trong hiện thế cũng sẽ luôn có các tiền bối ẩn thế đứng ra đối mặt thôi." Khi các đạo hữu đang giao lưu, Diệp Tư từ trong thân thể Tống Thư Hàng chui ra, đến chỗ 'khối cầu kim loại lỏng' bị tiêu diệt.

Khối cầu kim loại lỏng đã trực tiếp hóa thành một làn khói xanh, nhưng trên mặt đất, vẫn còn sót lại một mảnh kim loại nhỏ bằng móng tay. "Thư Hàng, ngươi lại đây xem." Diệp Tư gọi, nàng không đưa tay ra chạm vào mảnh kim loại này, dù sao đây cũng là thứ do 'khối cầu kim loại lỏng' để lại.

Tống Thư Hàng đứng dậy đi đến bên cạnh Diệp Tư, nhìn mảnh kim loại nhỏ bằng móng tay này: "Tên này, như vậy mà vẫn chưa chết sao?" Sức sống này, chẳng lẽ quá mạnh rồi. "Xử lý nó thế nào?" Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc rồi nói: "Diệp Tư, chuẩn bị sẵn Dĩ Dũ Thuật cho tôi." Nói rồi, cậu đưa tay tháo găng tay phải của mình ra, hư không điểm về phía mảnh kim loại này.

Chỉ là mảnh kim loại do phân thân 'Cửu U Chúa Tể' để lại sau khi bị 'tiêu diệt', dù cậu thi triển 'Giám Định Bí Pháp' kia, cái giá phải trả chắc cũng sẽ không quá nặng nề.

Nếu có thể nhân cơ hội tìm ra phương pháp hủy diệt triệt để mảnh kim loại này, thì không còn gì tốt hơn.

Tống Thư Hàng chủ động kích hoạt 'Giám Định Bí Pháp'.

Trong mắt cậu, các phù văn màu vàng nhanh chóng biến đổi, rơi xuống mảnh kim loại.

Sau đó, phù văn màu vàng hóa thành hình dạng đồng hồ, kim đồng hồ bắt đầu quay ngược.

Phù văn màu vàng quay trở lại mắt Tống Thư Hàng.

Đồng thời, trên tay phải của Tống Thư Hàng xuất hiện hai vết thương nhạt.

Còn chưa đợi Diệp Tư thi triển trị liệu thuật, hai vết thương đã nhanh chóng lành lại.

Sau khi ăn hạt sen 'tà liên', hiệu quả tự lành của Tống Thư Hàng cực kỳ tốt.

Đồng thời, thông tin về mảnh kim loại này hiện lên trong não Tống Thư Hàng. 【Biến Dị Đạo Kiếp Hắc Kim, sinh ra từ Đạo Kiếp, là dược liệu luyện khí quý giá, hiếm có.

Từng được dùng làm vật tế phẩm để ý chí của 'Cửu U Thế Giới Chúa Tể' giáng lâm hiện thế, bây giờ ý chí ẩn chứa bên trong đã bị tiêu diệt hoàn toàn, nhưng Đạo Kiếp Hắc Kim đã sản sinh ra dị biến kỳ diệu.】 Nội dung giám định thuật rất đơn giản, chỉ hai câu đã giới thiệu xong mảnh kim loại này.

Tống Thư Hàng lộ ra ý cười.

Biến Dị Đạo Kiếp Hắc Kim, dược liệu luyện khí hiếm có, hơn nữa ý chí của 'Cửu U Chúa Tể' ẩn chứa bên trong đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Đây là một món bảo bối mà.

Tống Thư Hàng đưa tay, nhặt mảnh kim loại màu đen này lên. "Không còn vấn đề gì nữa sao?" Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Không còn vấn đề gì nữa, bây giờ nó chỉ là một khối dược liệu luyện khí rất tuyệt." Gần đây vận khí không tệ, liên tiếp nhận được không ít dược liệu luyện khí.

Nói không chừng đợi sau khi cậu đạt đến Tứ phẩm cảnh giới, có thể dùng những dược liệu luyện khí này luyện chế ra một món Bản Mệnh Pháp Bảo ưng ý thì sao?

Đêm đã khuya, vầng trăng tròn khổng lồ trên không trung Tử Cấm Thành cuối cùng cũng biến mất.

Đợi đến sáng mai, tin tức 【Hai vầng trăng sáng xuất hiện trên không trung Tử Cấm Thành】 chắc chắn sẽ trở thành tiêu đề chính.

Và rất nhiều chuyên gia đã được triệu tập khẩn cấp trong đêm để nghiên cứu dị tượng vầng trăng tròn thứ hai trên bầu trời trước đó.

“Lạ thật, gần đây đại minh tinh Uông ca đâu có làm gì lớn để giật tít đâu, sao trên không trung Tử Cấm Thành lại xuất hiện dị tượng như vậy?

Mạnh mẽ chiếm hết tiêu đề sao?” Nhiều cư dân gần Tử Cấm Thành nghi hoặc trong lòng.

Ngoài các chuyên gia, còn có rất nhiều “chuyên gia” khác cũng bị gọi dậy trong đêm.

Nhiệm vụ của họ là vận dụng óc sáng tạo, nghĩ ra một lời giải thích hợp lý, để sáng sớm mai, họ sẽ giải thích dị tượng 【Hai mặt trăng trên trời】cho tất cả mọi người trước màn hình TV.

Bất kể các chuyên gia sẽ giải thích từ góc độ quang học, năng lượng học, trọng lực học hay huyễn thuật, tóm lại, sáng mai họ phải đưa ra một lời giải thích hợp lý cho những người xem TV, cố gắng không gây bất an cho người dân thường, đó chính là nhiệm vụ của các "chuyên gia".

Trong khi đó, Tống Thư Hàng lại một lần nữa tiến vào "Thế giới Hạch Tâm" của mình.

Bạch Tôn Giả ở bên cạnh cậu để đề phòng vạn nhất.

"Kim Cương Quân Tử Đao" Tiểu Thải cũng tiến vào Thế giới Hạch Tâm.

Tống Thư Hàng tạm thời vẫn chưa thể dạy nó pháp siêu độ; trước khi học "pháp siêu độ" của Tống Thư Hàng, tốt nhất nên mượn bản gốc của《Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký》từ Dương hòa thượng, sau đó cùng với《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》giao cho Tiểu Thải, để nó tự lĩnh ngộ pháp siêu độ từ đó.

Hiện tại, Thư Hàng đưa Tiểu Thải vào Thế giới Hạch Tâm là để nó có thể tiếp xúc gần hơn với quá trình siêu độ của cậu.

Trong Thế giới Hạch Tâm, dưới mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, tiểu đảo trung tâm vươn ra vô số rễ cây, lại một lần nữa hấp thu một phần mười quả cầu kim loại lỏng.

Sau đó, lại chuyển quả cầu kim loại lỏng có kích thước một phần mười này từ hỗn độn vào bên trong tiểu đảo.

Chương 1007

Sau đó, Tống Thư Hàng thi triển pháp siêu độ, từng bước áp sát quả cầu kim loại lỏng.

Khi quả cầu kim loại lỏng bản năng muốn trốn tránh pháp siêu độ, Công Đức Xà Mỹ Nhân phía sau Tống Thư Hàng liền được kích hoạt, nàng đột nhiên vươn tay, tóm lấy quả cầu kim loại lỏng kích thước một phần mười.

Giống như Hòa Thượng Hồi, sau khi tóm được nó, Công Đức Xà Mỹ Nhân "bộp" một tiếng liền vỗ nó vào trước ngực mình.

Ở vị trí này, nàng có thể nhanh nhất hấp thu sạch sẽ ánh sáng công đức trên quả cầu kim loại lỏng.

Các bước này khá rườm rà, nhưng không thể thiếu bất kỳ bước nào.

Nếu không thi triển pháp siêu độ để áp sát "quả cầu kim loại lỏng", nó sẽ không bản năng né tránh, và Công Đức Xà Mỹ Nhân phía sau Tống Thư Hàng sẽ không chủ động bắt lấy nó.

Tống Thư Hàng đã thử trực tiếp ra lệnh cho Công Đức Xà Mỹ Nhân đi bắt quả cầu kim loại lỏng, "hấp thu" lực công đức trên đó, kết quả Công Đức Xà Mỹ Nhân chỉ đơn thuần tóm lấy quả cầu kim loại lỏng, bất động.

Sau khi mất đi lực công đức, quả cầu kim loại lỏng lơ lửng giữa không trung tiểu đảo, phát ra tà khí. 【Ngươi, khao khát sức mạnh sao?】Lại là câu dụ hoặc kinh điển đó.

Nhưng lần này, Tống Thư Hàng sẽ không trả lời câu hỏi ngu ngốc này nữa.

Lần trước, cậu đã vô thức nói một câu: “Tôi khao khát bánh bao!” sau đó quả cầu kim loại lỏng biến ra bánh bao kim loại đơn giản là chói mắt.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị để Thế giới Hạch Tâm chuyển một phần mười “quả cầu kim loại lỏng” này cùng mọi người ra hiện thế thì...

Tiểu Thải không nhịn được khẽ lẩm bẩm một tiếng: “No, tôi khao khát bánh bao!” Tống Thư Hàng: “...” Bạch Tôn Giả: “...” Diệp Tư: “...” Tại sao Tiểu Thải ngươi cũng biết cái meme này vậy?

Ngươi yên lặng làm một con chim yêu không phải rất tốt sao?

Khoảnh khắc tiếp theo, “quả cầu kim loại lỏng” kích thước một phần mười trước mắt lại biến hóa thành một cái bánh bao kim loại sống động như thật.

Ngay sau đó, giọng nói vô cảm kia lại phát ra lời dụ hoặc: “Như ngươi mong muốn, đây chính là bánh bao mà ngươi khao khát!

Hãy thả lỏng tâm hồn, vươn tay ra nắm lấy ta.

Sau đó, ngươi sẽ có được bánh bao mà ngươi khao khát.

Hợp nhất với ta, ngươi sẽ có vô số bánh bao.” Tiểu Thải: “...” Lời thoại này, một chữ cũng không đổi có không chứ!

Trí năng này, là AI nhân tạo từ mấy chục năm trước à.

“Truyền tống, Hạch Tâm chuyển chúng ta ra ngoài.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Không thể để bị chói mắt nữa, mau chóng xử lý cái bánh bao kim loại này thôi.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả mọi người của Thư Hàng được truyền tống đến hiện thế.

Sau đó, đạo lực Thiên kiếp “diệt vong” như đã hẹn hiện thân, trực tiếp biến một phần mười quả cầu kim loại lỏng thành tro tàn, chỉ còn lại một mảnh kim loại nhỏ.

Tống Thư Hàng thi triển Bí pháp Giám Định, sau khi xác định mảnh kim loại an toàn, lại một lần nữa thu hoạch được một khối 【Đạo Kiếp Hắc Kim Biến Dị】.

Bạch Tôn Giả nói: “Xem ra toàn bộ quá trình không có nguy hiểm, 'quả cầu kim loại lỏng' trong Thế giới Hạch Tâm của ngươi không có thần trí.

Ngươi còn muốn tiếp tục sao?” “Vâng, tôi muốn tiếp tục, một hơi thanh lý toàn bộ 'quả cầu kim loại lỏng' trong cơ thể.

Để nó lại trong Thế giới Hạch Tâm, tôi sẽ ăn ngủ không yên.” Tống Thư Hàng đáp.

“Được thôi, vậy chúng ta tiếp tục.” Bạch Tôn Giả cười nói.

Cứ thế lặp đi lặp lại, sau mười lần, cuối cùng phần cuối cùng của “quả cầu kim loại lỏng” cũng được xử lý, và dưới sự khống chế của hạch tâm, một hơi chuyển nó đến hiện thế.

Đối mặt với phần tàn dư cuối cùng của “quả cầu kim loại lỏng”, Tống Thư Hàng, Diệp Tư, Bạch Tôn Giả đều cảnh giác cao độ.

Nếu nói trong “quả cầu kim loại lỏng” này có thể ẩn giấu điều gì đó, thì khả năng lớn nhất là ẩn giấu trong phần cơ thể này.

Oanh ~~ Trong hư không, đạo lực Thiên kiếp “diệt vong” lại một lần nữa hiện thân, một đòn hủy diệt khối “quả cầu kim loại lỏng” cuối cùng thành tro tàn.

Giống như chín lần trước, quả cầu kim loại lỏng tan thành mây khói, chỉ còn lại một mảnh kim loại nhỏ.

“Kết thúc rồi.” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, lại một lần nữa cẩn thận thi triển “Bí pháp Giám Định” lên mảnh kim loại. 【Đạo Kiếp Hắc Kim Biến Dị, sinh ra sau khi trải qua Đạo Kiếp, là tài liệu luyện khí quý hiếm, cực kỳ hiếm có trên đời.

Từng được dùng làm vật tế phẩm để ý chí 'Chúa Tể Cửu U Thế Giới' giáng lâm hiện thế, nay ý chí ẩn chứa trong đó đã bị triệt để xóa bỏ, nhưng Đạo Kiếp Hắc Kim đã sản sinh dị biến kỳ diệu. 】 Kết quả giám định không thay đổi.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, cất khối “Đạo Kiếp Hắc Kim Biến Dị” thứ mười này, đang chuẩn bị bỏ nó vào “Túi Thu Nhỏ Một Thốn” của mình.

“Khoan đã, Thư Hàng.” Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên nghĩ đến một khả năng: “Ngươi hãy đưa những khối 'Đạo Kiếp Hắc Kim Biến Dị' này cho ta xem.” “Chẳng lẽ chúng còn có vấn đề gì sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, sau đó cậu đưa toàn bộ mười khối “Đạo Kiếp Hắc Kim Biến Dị” cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả nhận lấy Đạo Kiếp Hắc Kim, từng khối từng khối đặt ngay ngắn.

Suy tư một lát, Bạch Tôn Giả ghép mười khối Đạo Kiếp Hắc Kim lại với nhau, cuối cùng tạo thành một tấm kim loại hình vuông.

“Quả nhiên là vậy, chúng vốn là một thể. ...Trên đó khắc họa trận pháp cao thâm, khiến nó trở thành vật tế phẩm để ý chí Chúa Tể Cửu U giáng lâm hiện thế.” Bạch Tôn Giả nói.

“Vậy Bạch tiền bối, nếu người ghép chúng lại, có thu hút sự chú ý của vị Chúa Tể Cửu U kia không?” Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

“Ừm, ngươi đoán không sai.

Các ngươi lùi lại một chút, ta muốn mạo hiểm 'tìm đường chết' một lần.” Bạch Tôn Giả nói.

Bạch tiền bối muốn “tìm đường chết”?

Tiền bối muốn làm gì?

Tống Thư Hàng mấy người nhao nhao lùi lại.

Sau đó, Thư Hàng thấy Bạch Tôn Giả thân hình biến ảo, cuối cùng biến thành một Nho sinh tướng mạo bình thường.

“Ô, đây không phải là dáng vẻ của Nho Gia Thánh Nhân sao?” Tống Thư Hàng nói.

Chính là vị Nho Gia Thánh Nhân sinh ra đã “điếu tạc thiên”, cả đời đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, các loại bá đạo.

Bạch Tôn Giả biến thành dáng vẻ Thánh Nhân làm gì?

Đang suy tư, từ tấm kim loại Đạo Kiếp Hắc Kim này, một hình ảnh mơ hồ nhanh chóng biến đổi.

Một cái bóng cây cổ quái xuất hiện trong hình ảnh.

Một đầu của cái cây kỳ lạ này nhắm vào vị trí của Bạch Tôn Giả, đầu kia nhắm vào hư không.

Khoảng hai khắc sau... hình ảnh lại biến đổi, một đôi mắt kim loại xuất hiện trên hình ảnh mờ ảo.

Tuy nhiên, vì tấm kim loại bị chia thành mười khối, nên đồ án đôi mắt kim loại này cũng có mười vết nứt, khiến nó trông như bị đánh một trận “mosaic” đầy mặt.

Chính là vị 【Chúa Tể Cửu U】quả cầu kim loại lỏng kia.

Đồng thời, một loại uy nghiêm nặng nề truyền ra từ đôi mắt kim loại.

May mắn thay, hình ảnh đã bị “mosaic”, uy nghiêm của đôi mắt kim loại giảm đi rất nhiều.

Dù vậy, Tiểu Thải trên tay Tống Thư Hàng đạp hai chân một cái, chịu ảnh hưởng của uy áp nặng nề, liền ngất xỉu.

Cảnh giới của nó quá thấp, thuộc tính ý chí cộng điểm quá ít.

Thân là Chúa Tể Cửu U, quả cầu kim loại lỏng bị hạn chế, không thể tiến vào hiện thế.

Ngay cả khi nó sử dụng một số phương pháp “lén lút vượt biên” đến hiện thế, cũng sẽ bị “tiêu diệt” ngay lập tức.

Tuy nhiên, Chúa Tể Cửu U không thể tiến vào hiện thế, nhưng các Cửu U Tà Ma thông thường lại không bị hạn chế.

Như vậy, Chúa Tể Cửu U có thể thông qua các Cửu U Tà Ma thông thường này, gián tiếp tạo ra liên hệ với hiện thế.

Ví dụ hiện tại, cái cây kỳ lạ kia, là một con Tà Ma Thất Phẩm.

Nó đóng vai trò “trung chuyển”, thông qua nó và tấm kim loại “Đạo Kiếp Hắc Kim” liên thông với nhau, sau đó nó lại phát sóng hình ảnh cho quả cầu kim loại lỏng đang ở Cửu U.

Cũng có nghĩa là, hình ảnh mà Tống Thư Hàng và những người khác đang thấy hiện tại, thực chất tương đương với việc đang xem video.

Bạch Tôn Giả biến thành dáng vẻ Thánh Nhân, khoanh chân ngồi, trên người tản ra một loại khí chất tông sư.

Giống hệt như Nho Gia Thánh Nhân trong ký ức của Tống Thư Hàng.

Đôi mắt kim loại mở ra, nhìn chằm chằm vào Nho Gia Thánh Nhân do Bạch Tôn Giả hóa thành, khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt nó trợn tròn, đồng tử dường như muốn lồi ra khỏi hốc mắt.

"Nho Gia Thánh Nhân!" Một giọng nói mang chất kim loại truyền ra.

Nho Gia Thánh Nhân do Bạch Tôn Giả hóa thành khẽ mỉm cười.

"Không đúng, ngươi đã chết từ lâu rồi, ngươi không thể nào còn sống.

Rốt cuộc ngươi là ai?" Giọng nói mang chất kim loại lạnh lùng nói.

Trong lúc nói chuyện, không gian đều dao động, dường như có một đạo sức mạnh muốn xuyên qua hạn chế không gian, muốn trực tiếp xuất hiện công kích Nho Gia Thánh Nhân trước mắt.

Nho Gia Thánh Nhân do Bạch Tôn Giả hóa thành vươn tay phải, các ngón tay tạo thành dáng "Niêm Hoa".

Ba!

Trong hư không, liên tiếp tiếng nổ vang lên.

Không gian vốn không ngừng dao động, sau một loạt tiếng nổ, đã hoàn toàn bình ổn trở lại.

"《Bí pháp Bạo Tạc Nén Không Gian》." Đôi mắt kim loại trầm giọng nói.

Bí pháp này là bí pháp độc môn của Nho Gia Thánh Nhân, từng khiến nó phải chịu đủ khổ sở.

Chuyên môn khắc chế năng lực không gian của Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Năm đó, nếu có "Cửu Phẩm Kiếp Tiên" muốn dùng sức mạnh không gian tiếp cận Nho Gia Thánh Nhân, Thánh Nhân tung một chiêu 《Bí pháp Bạo Tạc Nén Không Gian》 xuống, Kiếp Tiên bình thường sẽ phải tận hưởng một bữa tiệc không gian bạo tạc, không chết cũng trọng thương.

“Quả nhiên là ngươi. ...Không ngờ, ngươi lại còn giữ bí pháp phục sinh, năm đó lại lừa được ta.” Đôi mắt kim loại không ngừng xoay chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, đôi mắt kim loại trong hình ảnh thu nhỏ lại, hóa thành hình dáng một quả cầu kim loại lỏng khổng lồ: “Nhưng mà, ngươi dám xuất hiện trước mặt ta thế này, ngươi chết chắc rồi!

Ngươi sẽ chịu Thiên Tru!” Nho Gia Thánh Nhân do Bạch Tôn Giả hóa thành khẽ lắc đầu, chỉ chỉ lên trời: “Vị kia bây giờ, không giết được ta.” “...” Quả cầu kim loại nói: “Trạng thái của hắn đã tệ đến mức này sao?

Đáng chết...” “À à.

Chương 1008

Đợi đến khi hắn chết, ngươi cũng sẽ chết.” Nho Gia Thánh Nhân do Bạch Tôn Giả hóa thành nhàn nhạt nói.

“Ngươi đáng chết!” Quả cầu kim loại lạnh lùng nói.

Nhưng đột nhiên, nó dừng lại: “Không đúng, ngươi không phải Nho Gia Thánh Nhân, đồ giả thần giả quỷ!” Bạch Tôn Giả thấy mình bị vạch trần, nhanh chóng vươn tay, tách tấm kim loại kia ra lại.

Quả cầu kim loại hóa lỏng trong hình ảnh biến mất.

Sau đó, Bạch Tôn Giả biến về dáng vẻ ban đầu của mình, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Tống Thư Hàng, Diệp Tư trở lại bên cạnh Bạch Tôn Giả.

“Bạch tiền bối, người vừa rồi biến thành Nho Gia Thánh Nhân là muốn thử thăm dò điều gì?” Diệp Tư hỏi.

“Ta là muốn xác minh một suy đoán...

Chỗ này không phải nơi nói chuyện, Thư Hàng, vào trong Thế giới Hạch Tâm của ngươi đi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng mở Thế giới Hạch Tâm, kéo Bạch Tôn Giả vào trong.

Chim yêu Tiểu Thải vẫn còn đang hôn mê, Tống Thư Hàng đặt nó sang một bên, để nó nghỉ ngơi trước đã.

Bạch Tôn Giả bắt đầu nói: “Ta trước đây từng có suy đoán, giữa Thiên Đạo và Chúa Tể Cửu U, có lẽ có một mối liên hệ nhất định.

Trong truyền thừa ta nhận được, cũng có ghi chép tương tự, nhưng trong truyền thừa, phần ghi chép liên quan đến Quan Vũ bị tàn khuyết không đầy đủ, ta đối với chuyện này cũng chỉ biết một nửa hiểu một nửa.” Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến vị Thiên Đạo thứ ba “Thiên Đạo Ban Văn Long” mà mình từng “nhập mộng” thấy, và “Ban Văn Long 2” trong Cửu U thế giới.

“Rất có thể Cửu Phẩm Kiếp Tiên sau khi kế thừa thiên mệnh, chấp chưởng Thiên Đạo... sẽ phân thành hai.

Sau đó, một bên chúa tể Thiên Đạo, một bên chúa tể Cửu U thế giới.

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của ta.” Bạch Tôn Giả nói: “Hơn nữa, Thiên Đạo đương nhiệm sắp không được rồi...

Tiếp theo, vài ngày hoặc vài vạn năm nữa, nói không chừng lại là một thời đại giao thế Thiên Đạo.” “Bạch tiền bối, người muốn trở thành Thiên Đạo sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, nói thế nào nhỉ, ta đang nghĩ, trở thành Thiên Đạo có lẽ là một chuyện rất thú vị...

Giả như, ta thật sự có cơ hội trở thành Thiên Đạo, liệu có biến ra một ta khác trong Cửu U thế giới không?

Đến lúc đó, một ta khác sẽ như thế nào?

Nghĩ thôi đã thấy 'phê' rồi.” Bạch Tôn Giả cười nói: “Đương nhiên, ta cũng chỉ nghĩ vậy thôi, Thiên Đạo đâu phải ta muốn làm là được, ta bây giờ mới cấp độ Tôn Giả, cách Cửu Phẩm Kiếp Tiên còn xa lắm.” Tống Thư Hàng: “...” Nếu trong Cửu U xuất hiện thêm một Bạch Tôn Giả nữa...

Bạch tiền bối Three hả?

Bạch tiền bối trả lại mười khối “Đạo Kiếp Hắc Kim Biến Dị” cho Tống Thư Hàng, và dặn cậu đừng ghép mười khối Đạo Kiếp Hắc Kim lại với nhau, mà phải phân tán ra cất giữ.

“Thư Hàng, khi nào cậu khai giảng?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Đại học Thành Giang Nam thường khai giảng vào ngày mùng 6, nhưng ngày đầu khai giảng thì mọi người chỉ đến báo danh, gặp mặt rồi ai về nhà nấy, mùng 7, mùng 8 là cuối tuần nghỉ, mùng 9 mới chính thức bắt đầu học.” Tống Thư Hàng đáp.

“Cũng có nghĩa là mấy ngày này đều là thời gian rảnh rỗi phải không?

Vậy sáng mai, chúng ta hẹn vài người đi thám hiểm 【Di tích Trường Sinh Giả】nhé.

Lệ Chi Tiên Tử đã chủ động báo danh rồi, Bắc Hà Tán Nhân cũng muốn đi tranh, hắn vừa thăng cấp Lục Phẩm Chân Quân, muốn đi nghe Trường Sinh Giả giảng thuật Trường Sinh Chi Đạo.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng cũng đã sớm muốn đến “Di tích Trường Sinh Giả” một chuyến, cậu cần gặp mặt trực tiếp “Trình Lâm Tiên Tử” xem nàng trông như thế nào, từ đó xác định mối quan hệ giữa Diệp Tư và Trường Sinh Giả Trình Lâm.

“Được, vậy mai chúng ta sẽ xuất phát.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Ừm, trước tiên đến chỗ Bắc Hà Tán Nhân đã sắp xếp cho chúng ta nghỉ ngơi một đêm.” Bạch Tôn Giả véo cằm, đột nhiên thâm ý nói: “Chúc ngủ ngon, Thư Hàng.” “Cảm ơn.” Tống Thư Hàng vẫn chưa nghe ra lời nói có ẩn ý của Bạch Tôn Giả.

Sau khi trở về chỗ nghỉ mà Bắc Hà Tán Nhân đã sắp xếp cho các đạo hữu, phòng của Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng liền kề nhau.

Khi Bạch Tôn Giả đẩy cửa bước vào, đột nhiên nói: “À phải rồi, suýt nữa quên mất, tặng ngươi một món quà.” “Tặng tôi?” Tống Thư

Hàng tò mò hỏi, Bạch tiền bối tại sao đột nhiên lại muốn tặng quà cho cậu?

Bạch Tôn Giả xắn tay áo lên, để lộ chiếc vòng tay tinh xảo trên cổ tay.

Bạch tiền bối tháo vòng tay xuống, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhận lấy vòng tay, đeo nó vào.

Vừa đeo lên, cậu đột nhiên trong lòng khẽ động: “Trang bị không gian?” “Ừm, pháp khí Càn Khôn Châu Trung Nhật Nguyệt, bên trong có tổng cộng một trăm không gian kích thước lập phương.” Bạch Tôn Giả giải thích: “Món pháp khí này là phần thưởng cho chuyến đi 'Thiên Giới Dao Trì' của ngươi.

Vừa hay, mười khối 'Đạo Kiếp Hắc Kim Biến Dị' kia của ngươi có thể cất giữ riêng biệt vào Túi Thu Nhỏ Một Thốn và 'Châu Trung Nhật Nguyệt'.” Để luyện chế món pháp khí không gian này, Bạch Tôn Giả đã mất vài ngày.

Vài ngày trước người đi mở lò luyện bảo, thứ luyện chính là món pháp khí này.

Nguyên liệu chủ yếu là mảnh vỡ cụ thể hóa của “Kim Liên Không Gian” lấy được từ Bạch Vân Thư Viện của Nho Gia.

“Ể?

Phần thưởng Thiên Giới Dao Trì, không phải đã cấn trừ nợ rồi sao?” Tống Thư Hàng tò mò nói.

“Đó là ta đùa ngươi thôi...

Thư Hàng, ngươi thật sự không có tế bào hài hước.” Bạch Tôn Giả nói: “Vay nợ là vay nợ, phần thưởng là phần thưởng, đó là hai chuyện khác nhau.” Tống Thư Hàng: “...” Chẳng lẽ cậu thật sự thiếu tế bào hài hước sao?

Không chỉ Bạch Tôn Giả miêu tả như vậy, Bạch tiền bối Two ở Cửu U thế giới cũng miêu tả cậu như thế.

“Vậy gặp lại sau, ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon.” Bạch Tôn Giả vẫy tay, người đẩy cửa bước vào.

Khi đẩy cửa bước vào, Bạch Tôn Giả đột nhiên mất tập trung trong khoảnh khắc, dường như đang suy tư về điều gì đó rất thú vị, nghĩ đi nghĩ lại, khóe miệng lộ ra nụ cười mê người.

Cứ thế, Bạch Tôn Giả với nụ cười trên khóe môi, sau khi đẩy cửa ra, đột nhiên thân thể nghiêng đi, ngã thẳng xuống đất.

Tống Thư Hàng bên cạnh trợn tròn mắt: “Không hay rồi, là vấp ngã trên đất bằng!” Tuyệt kỹ độc môn của Bạch Tôn Giả, vốn đã rất lâu rồi không xuất hiện nữa, Tống Thư Hàng suýt nữa đã quên mất nó, không ngờ “vấp ngã trên đất bằng” lại xuất hiện vào lúc này.

Tống Thư Hàng dốc toàn lực thúc đẩy tốc độ cấp độ Tứ Phẩm của mình, vô thức muốn vươn tay đỡ Bạch Tôn Giả.

Nhưng tốc độ ngã xuống của Bạch Tôn Giả nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ đỡ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch Tôn Giả lướt qua tay mình...

Chết rồi, chỗ nghỉ này do Bắc Hà Tán Nhân sắp xếp sắp toi rồi!

Không chỉ vậy, tất cả các đạo hữu “Cửu Châu Nhất Hào Quần” nghỉ ở đây tối nay đều sẽ toi đời.

Còn Tống Thư Hàng đang ở ngay trung tâm của vụ “vấp ngã trên đất bằng”, không nghi ngờ gì nữa là người sẽ “toi đời” nhất.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang đối mặt với tuyệt vọng, từ eo của

Bạch tiền bối, một hàng cành cây nhanh chóng vươn ra, hiểm hóc chống đỡ trên mặt đất.

Chính là cành cây của Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ, vào thời khắc then chốt đã chui ra, chống đỡ cơ thể đang rơi xuống của Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả cứ thế được từng hàng cành cây chống đỡ, treo lơ lửng giữa không trung ở góc 45 độ.

Tống Thư Hàng sợ toát mồ hôi lạnh.

May mắn là có Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ ở đó, nếu không hôm nay tất cả các tiền bối của “Cửu Châu Nhất Hào Quần” có mặt ở đây đều sẽ “ăn hành” rồi.

Nửa buổi sau, Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng hồi phục từ trạng thái mất tập trung.

“Ơ?

Ta sao lại treo ở đây?” Bạch Tôn Giả hỏi, nhưng vừa nói ra thì người liền phản ứng lại: “À, ta lại mất tập trung mà ngã à?” “Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng lau mồ hôi lạnh trên trán: “Vẫn xin tiền bối khi đi đường chú ý an toàn.” “Yên tâm đi, ta dù có mất tập trung cũng rất an toàn mà.” Bạch Tôn Giả cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng: “...” An toàn mà tôi nói, là chỉ chú ý đến an toàn tính mạng của những người qua đường vô tội như chúng tôi nha.

“Được rồi, ta hiểu rồi, lần sau ta sẽ cẩn thận hơn một chút.” Bạch Tôn Giả nghiêm túc đáp lại.

Câu này, Bạch Tôn Giả trả lời đã rất quen miệng rồi.

Bạch Tôn Giả đứng dậy, Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ cẩn thận thu lại cành cây của mình.

Sau đó, Bạch Tôn Giả vẫy tay về phía Tống Thư Hàng: “Tạm biệt, chúc ngủ ngon.” “Chúc ngủ ngon.” Tống Thư Hàng nói.

“Chúc mơ đẹp.” Bạch Tôn Giả lại bổ sung.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đêm đó, Tống Thư Hàng nằm trên giường, nhưng trằn trọc không sao ngủ được.

Rõ ràng hôm nay cậu đã rất mệt mỏi, nhưng lại không tài nào chợp mắt.

“Cứ có cảm giác như có chuyện gì đó sắp xảy ra.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Đừng sợ, có ta canh chừng cho ngươi, dù có chuyện gì xảy ra, ta cũng có thể lập tức gọi ngươi dậy.” Giọng Diệp Tư truyền đến.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Không biết có phải là lời an ủi của Diệp Tư có tác dụng không, Tống Thư Hàng rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Khi Tống Thư Hàng đã ngủ say, Diệp Tư từ trong cơ thể Tống Thư Hàng chui ra, cẩn thận ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó, nàng mở Túi Thu Nhỏ Một Thốn của Tống Thư Hàng, lấy ra rất nhiều sách, có sách lịch sử, sách khoa học kỹ thuật, sách tự nhiên, khảo cổ, toán học, thi ca, tóm lại là đủ loại sách.

Đây đều là chiến lợi phẩm mà nàng và Đông Phương Lục Tiên Tử đi dạo phố mua được, tạm thời ký gửi trong “Túi Thu Nhỏ Một Thốn” của Tống Thư Hàng.

Nhân lúc Tống Thư Hàng đã ngủ, Diệp Tư niệm một pháp thuật, từ trong đôi mắt nàng bắn ra hai đạo kim quang sáng chói, chiếu rọi lên những cuốn sách.

Sau đó, nàng thích thú đọc những cuốn sách dày cộp – pháp thuật phát ra ánh sáng từ đôi mắt này là pháp thuật do chính nàng sáng tạo.

Trước đây ở Bích Thủy Các, nàng thường trốn trong chăn lén lút đọc sách như vậy.

Đọc đọc rồi, đột nhiên...

Diệp Tư cũng cảm thấy một trận buồn ngủ ập đến, thế là nàng ôm sách, nằm bên cạnh Tống Thư Hàng ngủ thiếp đi.

Tống Thư Hàng mơ rồi, không biết có phải vì Bạch Tôn Giả ba lần chúc cậu “tối nay mơ đẹp” không, thế là Tống Thư Hàng mơ thấy những hình ảnh tươi đẹp.

Đầu tiên là biển rộng mênh mông, sau đó, cậu đạp lên “Lưu Tinh Kiếm”, ngự kiếm phi hành.

Quả nhiên là ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy.

Sáng nay, cậu vẫn còn mong mình nhanh chóng thăng cấp Tứ Phẩm Tiên Thiên cảnh giới, có thể ngự kiếm phi hành – à mà, dù cậu đáng lẽ sẽ ngự đao phi hành, thậm chí có thể tu luyện Khiên Đao Thuật.

Nhưng điều này không ngăn cản cậu tưởng tượng cảnh mình ngự kiếm chứ.

Ngự kiếm phi hành đúng là rất ngầu, ngự kiếm lướt không, trên mặt biển vô tận cưỡi gió rẽ sóng, lúc thì vút lên tầng mây; lúc thì hạ xuống mặt biển, như ván trượt đạp phi kiếm lướt sóng; lúc thì bay thấp, lướt vào giữa những con sóng biển.

“Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng bật cười vui vẻ: “Ngự kiếm cầm rượu nghe mưa thu...

Nửa câu sau là gì nhỉ?” Thôi, quên thì quên rồi.

Dù sao, cảm giác ngự kiếm phi hành đúng là tuyệt vời.

Chương 1009

Giấc mơ đẹp như vậy, thật sự không muốn tỉnh lại.

Mà nói đi cũng phải nói lại, tại sao khi mình ngự kiếm phi hành, phi kiếm đạp dưới chân lại là “Lưu Tinh Kiếm” nhỉ?

Đây là phi kiếm bản mệnh của Bạch Tôn Giả mà.

Ừm, đúng rồi...

Đây là mơ mà.

Mọi thứ xảy ra trong mơ đều hợp lý cả.

Cứ thế, Tống Thư Hàng đạp “Lưu Tinh Kiếm”, bay bay bay, sảng khoái vô cùng.

Lưu Tinh Kiếm theo ý cậu, lên xuống trái phải, muốn bay đâu thì bay đó, muốn cao thì cao, muốn thấp thì thấp.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng ngự kiếm bay đến trên không một tiểu đảo xinh đẹp.

Đó là một tiểu đảo đẹp hơn cả Đào Nguyên Ngoại, xung quanh tiểu đảo bao phủ trong sương mù.

Tống Thư Hàng trong lòng tò mò, thế là cứ thế ngự kiếm hạ xuống tiểu đảo.

Khi cậu hạ xuống tiểu đảo, cậu phát hiện tiểu đảo này có chủ, trên đó có rất nhiều đình đài lầu các phong cách cổ, và cũng có rất nhiều kiến trúc hiện đại hóa.

Lưu Tinh Kiếm dừng lại, “xoẹt” một cái, chui vào lưng Tống Thư Hàng.

“Chào, có ai không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Ngay khi lời Tống Thư Hàng vừa dứt, cách cậu không xa đột nhiên xuất hiện một trận khói nhẹ.

Sau đó, thân hình Linh Vũ Điệp Tôn Giả xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiểu hữu xin chào.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười nói.

“Linh Vũ Điệp tiền bối xin chào.” Tống Thư Hàng đáp: “Đây là đâu?

Có phải Linh Vũ Điệp Đảo của Linh Vũ Điệp Tôn Giả không?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả lắc đầu, nói: “Đây là một hòn đảo núi lửa, không phải Linh Vũ Điệp Đảo của lão phu.

Thư Hàng tiểu hữu, mời đi lối này.” Thế là, Tống Thư Hàng cứ thế mơ mơ hồ hồ đi theo Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Mà nói đi thì Tôn Giả muốn đưa cậu đi đâu?

Muốn đi gặp Vũ Nhu Tử sao?

Nhắc mới nhớ, Vũ Nhu Tử gần đây đều đang chuẩn bị độ kiếp, cũng không biết nàng bây giờ đã độ kiếp thành công chưa?

Đi được một đoạn, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, toàn bộ cơ thể bị sương mù bao phủ.

Sau đó, cậu cảm thấy mình như cưỡi mây đạp gió bay lên, bay mãi bay mãi.

Cũng không biết bay bao lâu, khi sương mù trước mắt tan đi, cậu đã xuất hiện trong một phòng thay đồ.

Thân hình Linh Vũ Điệp Tôn Giả biến mất.

Xuất hiện trước mặt cậu là một người quen khác, đạo diễn Yağız Kabob tiên sinh.

“Ơ?

Yağız Kabob tiên sinh xin chào.” Tống Thư Hàng nói.

Yağız Kabob khẽ gật đầu, sau đó hắn vỗ vỗ tay.

Có vài chuyên viên trang điểm nhanh chóng đi tới, mơ hồ giữa chừng, Tống Thư Hàng thấy trong tay chuyên viên trang điểm đang xách rất nhiều bộ nữ trang.

Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên một dự cảm không lành.

Lúc này, đạo diễn Yağız Kabob lại hài lòng gật đầu, hắn cười nói: “Đưa những bộ đồ này cho Tống tiên sinh thử xem, chọn một bộ thích hợp nhất, phải chọn một bộ không ảnh hưởng đến việc chạy bộ.” Thế là, mấy chuyên viên trang điểm kéo Tống Thư Hàng, chạy về một phòng trang điểm khác.

“Cho tôi mặc những bộ đồ này ư??” Tống Thư Hàng khóe mắt giật giật, cậu ra sức giãy giụa: “Đùa cái gì vậy, tôi mới không thèm mặc loại quần áo này!” Nhưng mà... có lẽ vì đang nằm mơ, với sức mạnh cấp độ Tam Phẩm của cậu, lại không thể kháng cự nổi mấy chuyên viên trang điểm này.

Chuyện như thế này, trong mơ cũng là chuyện thường thấy.

Mỗi lần người ta gặp ác mộng, đặc biệt là mơ thấy mình bị người khác truy sát, cứ chạy mãi chạy mãi, rồi cảm thấy toàn thân vô lực, sau đó bị kẻ địch bắt được, chém thành tro tàn...

Tống Thư Hàng cứ thế bị cưỡng ép kéo vào phòng trang điểm, các chuyên viên trang điểm bắt đầu trang điểm cho cậu.

Đánh phấn nền, gắn mi giả, kẻ lông mày.

Nhìn Tống Thư Hàng trong gương dần dần biến thành không giống mình, trong lòng cậu đột nhiên dâng lên một cảm giác khó tả –

không biết vì sao, cậu lại nghĩ đến Đồng Quái tiền bối.

Cậu tự hỏi, mỗi lần Đồng Quái tiền bối dịch dung, nhìn thấy khuôn mặt mình biến thành một khuôn mặt hoàn toàn khác, trong lòng rốt cuộc là cảm giác gì?

Không đúng, cậu nghĩ đến Đồng Quái tiền bối làm gì chứ?

Mà nói đi cũng phải nói lại, khi mình đang nằm mơ, tại sao lại mơ thấy kịch bản chói mắt như vậy?

Tục ngữ nói, ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy.

Nhưng sáng nay tôi đâu có nghĩ chuyện gì liên quan đến nữ trang đâu chứ?

Chẳng lẽ là ký ức từ rất xa xưa?

Tống Thư Hàng bình tĩnh lại, hồi ức lại kịch bản mình vừa trải qua trong mơ – đầu tiên là gặp Linh Vũ Điệp Tôn Giả, rồi gặp đạo diễn Yağız Kabob, sau đó là chuyên viên trang điểm.

Từng manh mối liên kết lại với nhau, Tống Thư Hàng lập tức nhớ ra một chuyện: không lâu trước đây, Linh Vũ Điệp Tôn Giả từng nhắc đến việc muốn quay một bộ phim mới, và đề nghị “đo ni đóng giày” cho cậu một vai diễn “nữ trang”.

Chính là cái này!

Mình mơ thấy kịch bản chói mắt như vậy, khẳng định là vì đoạn ký ức này.

Tất cả đều là lỗi của Linh Vũ Điệp tiền bối nha! 【Không thể tiếp tục thế này nữa, dù là nằm mơ, tôi cũng không muốn bị hành hạ như vậy.】Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong mơ lại bắt đầu giãy giụa.

Ngay lúc này...

đột nhiên, cậu cảm thấy toàn thân vô lực, cơ thể như bị rút cạn, mềm nhũn ngồi trên ghế.

Các chuyên viên trang điểm mỉm cười, tiếp tục “hành hạ” khuôn mặt cậu.

Ác mộng đáng sợ.

Đã vậy, trước tiên cứ nghĩ cách tỉnh lại đã! 【Diệp Tư, Diệp Tư, mau gọi tôi dậy!】Tống Thư Hàng kêu lên trong lòng.

Giữa Diệp Tư và cậu có khế ước linh quỷ, dù là trong mơ, chỉ cần một ý niệm của cậu, vẫn có thể liên hệ với Diệp Tư.

Nhưng mà...

Diệp Tư lại không phản ứng lại cậu.

Sự liên kết tâm linh giữa hai người, vậy mà lại mất hiệu lực!

Sao lại như vậy?

Tống Thư Hàng nhíu chặt mày.

“Thôi rồi, đã không liên hệ được Diệp Tư, vậy thì chỉ có thể tự mình rồi!” Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bắt đầu tăng nhanh tần suất hô hấp của mình.

Mỗi khi gặp ác mộng, Tống Thư Hàng chỉ cần hô hấp gấp gáp...

Sau đó, sẽ tỉnh lại từ ác mộng.

Phương pháp này, đối với cậu mà nói rất linh nghiệm.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, hô hấp của cậu càng lúc càng gấp gáp.

Sau hơn hai mươi lần hô hấp sâu gấp gáp như vậy.

Cuối cùng... mắt Tống Thư Hàng sáng lên, cậu biến mất khỏi phòng trang điểm đó.

Tỉnh rồi!

Tốt quá rồi.

Tống Thư Hàng mở mắt, nhìn xung quanh.

Không đúng...

Giấc mơ dường như vẫn chưa kết thúc!

Mặc dù đã rời khỏi “phòng trang điểm”, nhưng cậu hiện tại lại xuất hiện trên một ngọn núi lửa, không xa là miệng núi lửa, phía dưới là dung nham cuồn cuộn.

Rõ ràng đang ở miệng núi lửa, nhưng cậu lại không hề cảm thấy nóng bức, ngược lại toàn thân có cảm giác mát lạnh sảng khoái.

Vẫn còn trong mộng cảnh!

“Giấc mơ hỗn loạn này rốt cuộc là sao đây chứ.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Giấc mơ kỳ lạ này chuyển mình đến miệng núi lửa, muốn phát triển kịch bản gì nữa đây?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên, cơ thể cậu không tự chủ được hành động, dọc theo miệng núi lửa một đường cuồng bôn.

“...”, Tống Thư Hàng luôn có một dự cảm rất không lành.

Cậu cảm thấy khi chạy về phía trước, cơ thể có chút không thoải mái.

Cậu vừa cúi đầu, phát hiện quần áo của mình đã bị thay từ lúc nào không hay.

Lúc này cậu đang mặc một bộ vest ôm sát...

Vest thì vest đi, cậu cũng chấp nhận được.

Nhưng vấn đề là, kiểu dáng bộ vest này nhìn thế nào cũng không giống của nam.

Đặc biệt là đường nét chiếc quần này, nhìn thế nào cũng là của nữ.

Tống Thư Hàng cảm thấy tâm mệt quá.

Sao vẫn là kịch bản nữ trang vậy?

Đã đổi cảnh trong mơ rồi, không thể đừng nhắc đến chuyện “nữ trang” nữa sao?

Chương 1010

Ngay khi Tống Thư Hàng đang than thở trong lòng, ở góc trên bên trái đôi mắt cậu xuất hiện một dòng “thông báo hệ thống”.

Chữ đen viền vàng, rất dễ thấy. 【Chú ý!

Chú ý!

Kích hoạt nhiệm vụ ẩn —— ‘Khốn cảnh của Tử Lãng’.

Xin hãy giúp đỡ Tử Lãng, nhiệm vụ hoàn thành sau sẽ có phần thưởng phong phú. 】 Tống Thư Hàng: “...” Cái quỷ gì đây?

Kịch bản trong mơ, lại biến thành game online rồi sao?

Hơn nữa, cái tên Tử Lãng này có độc à?

Nghe cái tên này, liền khiến cậu nhớ đến Tam Lãng tiền bối của “Cửu Châu Nhất Hào Quần”.

Tống Thư Hàng quả quyết lờ đi dòng thông báo hệ thống này.

Ngay lúc này... dòng chữ thông báo hệ thống lại thay đổi. 【Đếm ngược bắt đầu, xin trong vòng 20 giây, dùng cảm xúc 'lo lắng' để đọc câu thoại 'Tử Lãng, Tử Lãng ~~ ngươi ở đâu!

Mau trả lời ta!' Nếu không sẽ có hình phạt cưỡng chế. 】 Theo sau sự thay đổi của thông báo hệ thống, ở góc trên bên phải tầm nhìn của Tống Thư Hàng, xuất hiện một giao diện đồng hồ đếm ngược, từ 20 bắt đầu nhanh chóng đếm ngược. 20, 19, 18... 15, 14... 11...

Các con số đếm ngược nhanh chóng giảm xuống.

Trừng phạt?

Ai sợ ai chứ?

Dù sao cũng chỉ là một giấc mơ thôi mà, cứ để cơn mưa bão trừng phạt đến mãnh liệt hơn nữa đi!

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy, cơ thể cậu bắt đầu lao thẳng về phía hồ dung nham cuồn cuộn ở miệng núi lửa.

Tốc độ chạy cực kỳ nhanh, còn không có chức năng phanh.

Tống Thư Hàng ước tính, sau 10 giây nữa, cơ thể cậu sẽ vừa vặn thi triển "tín ngưỡng chi dược", nhảy vào dung nham núi lửa cuồn cuộn.

Đồng thời, cảm giác mát lạnh sảng khoái trên người cậu đột nhiên biến mất, thay vào đó là cảm giác nóng bỏng vô cùng!

Chỉ tiếp cận dung nham đã thành thế này, nếu rơi vào dung nham, chắc chắn sẽ "sướng tê người".

Giấc mơ này rốt cuộc là giấc mơ kỳ lạ gì vậy chứ!

Kịch bản đột nhiên biến thành game online, còn kèm theo nhiệm vụ cưỡng chế.

Đồng hồ đếm ngược bên phải, đã rơi xuống 9 giây.

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý nhảy vào dung nham.

Ngay khi cậu sắp rơi vào hồ dung nham, đột nhiên, cậu thay đổi ý định.

Tống Thư Hàng chợt nảy ra ý nghĩ, muốn thử đọc câu thoại kia.

Không phải là sợ bị trừng phạt, dù sao cũng là trong mơ, dù có rơi vào dung nham cũng không có gì to tát.

Trong mơ, dù có chết một vạn lần cũng không có gì to tát.

Chủ yếu là Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ, nếu cậu đọc xong câu thoại đó, giấc mơ này sẽ xảy ra chuyện gì?

Cậu cảm thấy mộng cảnh này có điều kỳ lạ.

Biết đâu sau khi đọc xong câu thoại, có thể có được một vài manh mối hữu ích.

Thế là, Tống Thư Hàng đọc theo câu thoại: “Tử Lãng, Tử Lãng, ngươi ở đâu?

Mau trả lời ta!” Ngay khi cậu vừa đọc xong câu thoại, đột nhiên mắt cậu sáng bừng.

Sau đó... cậu thấy trong dung nham núi lửa, có một bóng người đang khổ sở giãy giụa.

Nghe thấy tiếng Tống Thư Hàng gọi, bóng người kia ngẩng đầu lên.

Khuôn mặt này, quen thuộc vô cùng.

Ngọa thảo, chính là Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Tử Lãng biến thành Tam Lãng tiền bối, giấc mơ vớ vẩn gì đây chứ!

“Cứu ta, Ngô hữu, mau cứu ta lên!” Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối lớn tiếng kêu.

Tống Thư Hàng vô thức nói: “Ngươi tự mình lên đi chứ!” “Ta một mình không lên được, ta cần ngươi giúp đỡ, xin ngươi giúp ta!” Cuồng Đao Tam Lãng lo lắng kêu.

Tống Thư Hàng: “...” Ngài một cao thủ cấp Ngũ Phẩm Linh Hoàng, “vút” một cái bay ra khỏi dung nham núi lửa chẳng phải là được sao?

Còn cần tôi giúp gì chứ?

Ngay lúc đang suy tư, đột nhiên trước mắt cậu lại xuất hiện một thông báo hệ thống mới. 【Xin hãy tìm kiếm một cơ quan gần miệng núi lửa, trong đó ẩn chứa bí mật thoát hiểm, có thể cứu 'Tử Lãng' ra khỏi núi lửa.

Chú ý: Sau sáu mươi giây, núi lửa sẽ phun trào, xin hãy nhanh chóng, tránh bị núi lửa phun trào nuốt chửng. 】Ở khóe mắt phải của Tống Thư Hàng, đồng hồ đếm ngược lại xuất hiện.

Tống Thư Hàng: “...” Có nên tiếp tục chơi không?

Giấc mơ kỳ lạ này, càng lúc càng quỷ dị.

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng đưa ra quyết định...

Tiếp tục đi, cứ coi như đang chơi game mạo hiểm vậy.

Cậu quay đầu tìm kiếm gần miệng núi lửa.

Trời ơi, miệng núi lửa lớn như vậy, làm sao mà cậu tìm được cơ quan chứ?

Hơn nữa cơ quan trông như thế nào, không cho chút gợi ý sao?

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Nhìn thấy sáu mươi giây đã trôi qua được hơn một nửa, nhưng Tống Thư Hàng vẫn không thấy bất kỳ cơ quan nào.

Sáu mươi giây quá ngắn...

Nhìn thấy Tống Thư Hàng mãi không tìm thấy cơ quan, trong dung nham núi lửa, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối không ngừng lăn lộn sốt ruột.

Thế là, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối lớn tiếng kêu: “Ngô hữu, ngươi nhìn về hướng 6 giờ kìa, ở đó có một cái cầu thang, ngươi trèo lên bước thứ ba, mở một cái hộp, bên trong có một trang bị, ngươi ném nó xuống cho ta, ta liền có thể thoát khỏi núi lửa này!

Thời gian không còn nhiều, mau lên!” Hóa ra có gợi ý à, nói sớm đi chứ!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, cậu đứng dậy đi về hướng 6 giờ.

Nhưng cậu mới đi được hai bước, đột nhiên... bên tai mơ hồ nghe thấy tiếng “cut”.

Khoảnh khắc tiếp theo, trước mắt Tống Thư Hàng lại xuất hiện một trận sương mù, bao phủ lấy cậu.

Mơ hồ, cậu nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối: “Tại sao lại 'cut' chứ?

Tại sao, cho ta một lý do 'cut'!

Ta chỉ không nhịn được lên tiếng nhắc nhở một chút thôi mà, đâu có phạm quy.

Ai da mẹ nó chứ, có thể chết người đó, không sống nổi rồi!” Mà lúc này... sương mù bao phủ lấy Tống Thư Hàng, khiến cậu lại một lần nữa trải nghiệm cảm giác cưỡi mây đạp gió.

Khi sương mù tan đi, Tống Thư Hàng phát hiện mình lại trở về trên không mặt biển, quần áo trên người cũng đã đổi lại thành trang phục bình thường.

Dưới chân cậu vẫn đạp “Lưu Tinh Kiếm”, đang bay nhanh về phía trước.

Giấc mơ vớ vẩn này, phục!

Ngày hôm sau, mặt trời mọc.

Vì phòng của Tống Thư Hàng hướng về phía đông, sáng sớm, ánh nắng đã xuyên qua cửa sổ, chiếu vào mắt cậu.

Thư Hàng vốn muốn ngủ thêm một lát, nhưng bị ánh nắng chiếu mãi, liền tỉnh dậy – tối qua ngủ quên không kéo rèm cửa rồi.

Tỉnh dậy, Tống Thư Hàng dùng tay che ánh nắng, lẩm bẩm: “Mệt quá.” Mà nói đi, giấc mơ tối qua rốt cuộc là sao chứ?

Làm loạn xạ, khiến cậu cảm thấy thân tâm đều mệt mỏi.

À phải rồi, Diệp Tư sư tỷ đâu?

Tối qua cậu đã mấy lần hô hoán Diệp Tư trong mơ, hy vọng có thể mượn sức mạnh của nàng, đánh thức mình khỏi ác mộng, kết quả Diệp Tư lại không hề phản ứng.

Tống Thư Hàng vừa đứng dậy... sau đó cậu phát hiện, Diệp Tư đang nằm bên cạnh cậu ngủ say sưa.

Bên cạnh Diệp Tư, còn chồng chất những cuốn sách dày cộp, cũng không biết nàng đã ngủ bao lâu rồi.

Tống Thư Hàng: “...” Dường như cảm ứng được động tác của Tống Thư Hàng, Diệp Tư mơ mơ màng màng mở mắt: “Nga, sáng rồi à.

Chào buổi sáng, Thư Hàng.” “Chào buổi sáng.” Tống Thư Hàng đáp.

Cốc cốc cốc, lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Chương 1011

Sau đó giọng Bạch Tôn Giả truyền đến: “Thư Hàng, dậy chưa?” “Dậy rồi, tôi mở cửa ngay đây.” Tống Thư Hàng đáp.

“Dậy rồi thì xuống lầu hai ăn sáng đi.

Chúng ta đang đợi ngươi ở lầu hai.” Bạch Tôn Giả nói.

“Vâng, tôi xuống ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Bữa sáng là món chay, toàn bộ là chay, không có chút mặn nào – vì người chuẩn bị bữa sáng là Thông Huyền Đại Sư.

Thông Huyền Đại Sư chức vụ chính là cao tăng, ngoài ra... người còn kiêm chức Tiên Trù.

Mặc dù toàn bộ là món chay, nhưng hương vị rất tuyệt.

Lúc này, Bạch Tôn Giả cầm một cái bánh mì trắng, nhấm nháp từng miếng nhỏ, sau đó người đột nhiên hỏi: “Thư Hàng, tối qua ngủ có ngon không?” Tống Thư Hàng uống một ngụm sữa đậu nành, suy nghĩ một lát rồi nói: “Cũng được ạ.” “Ừm, vậy thì tốt.” Bạch Tôn Giả gật đầu: “Ăn sáng xong, chúng ta sẽ đi đến động phủ của 'Trường Sinh Giả Trình Lâm'.

Vì không quá gấp thời gian, nên chúng ta không cần vội vã lắm.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vâng, còn một chút thời gian nữa mới đến ngày tôi khai giảng.

Mà Bạch tiền bối, sau khi đến động phủ Trường Sinh Giả Trình Lâm xong, chúng ta có thể đi đến cấm địa kia không?” Cấm địa Thư Hàng nói, chính là cấm địa mà Lý Thiên Tố đạo trưởng đã phát hiện.

Trong đó có lẽ có phương pháp chữa trị bệnh hàn của Lý Âm Trúc.

Thư Hàng đã sớm muốn đi đến cấm địa này một chuyến, bệnh hàn của Lý Âm Trúc càng chữa sớm càng tốt.

Nhưng với thực lực của cậu mà đi đến cấm địa đó cũng là đi tìm chết, muốn đến cấm địa đó, nhất định phải mang theo Bạch Tôn Giả bên người mới được.

“Không thành vấn đề, ta đến lúc đó sẽ sắp xếp thời gian.

Cũng đến lúc kết thúc nhân quả với Lý đạo trưởng rồi.” Bạch Tôn Giả gật đầu.

Mấy tháng trước, Lý Thiên Tố đạo trưởng đã phi thi ngàn dặm đưa trang bị.

Bạch Tôn Giả đã lấy phi kiếm và chiếc nhẫn đồng cổ của hắn, và kết duyên một đoạn nhân quả với hắn.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân nói: “Bạch tiền bối, ta đã mượn du thuyền riêng của Thất Sinh Phù đạo hữu rồi...

Nhưng, chuyến này chúng ta thật sự phải đi thuyền xuất phát sao?” Đi du thuyền tốc độ quá chậm, trực tiếp ngự kiếm bay qua không phải đơn giản hơn sao?

“Bắc Hà đạo hữu lo lắng tốc độ chậm sao?

Không cần lo lắng, ta đã chuẩn bị sẵn một bộ trận pháp hoàn chỉnh, sau khi lên du thuyền, chúng ta sẽ dán bộ trận pháp này lên du thuyền.

Về tốc độ, tuyệt đối không chậm hơn ngự kiếm phi hành.” Bạch Tôn Giả rút ra một xấp giấy A4, nói.

Bắc Hà Tán Nhân nghe vậy, gật đầu: “Như thế rất tốt.” Sau khi dùng bữa sáng, Bạch Tôn Giả dẫn theo Tống Thư Hàng, Bắc Hà Tán Nhân, Lệ Chi Tiên Tử, còn có Diệt Phượng Công Tử, Dược Sư và

Giang Tử Yên cùng nhau xuất phát.

Trên đường đến du thuyền, Tống Thư Hàng liên tục ngáp, uể oải, không có chút tinh thần nào.

Bên cạnh Thư Hàng, Lệ Chi Tiên Tử cũng vẻ mặt mệt mỏi, dường như chưa nghỉ ngơi tốt.

Sau khi đến du thuyền sang trọng.

Tống Thư Hàng, Diệt Phượng Công Tử và Bắc Hà Tán Nhân cùng nhau dán những tờ giấy trận pháp của Bạch tiền bối lên các vị trí trên du thuyền.

Sau đó, du thuyền sau khi rời xa bờ biển, khuất khỏi tầm nhìn của mọi người, liền kích hoạt vô số trận pháp, lao đi với tốc độ đáng sợ.

Gió biển từng đợt, đây chính là hơi thở của đại dương sao ~ Tống Thư Hàng tựa vào lan can, liên tục ngáp, vẻ mặt mệt mỏi.

Gió biển thổi, cậu lại càng muốn ngủ.

“Thư Hàng, ngươi mệt lắm sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Tối qua tôi mơ một giấc mơ kỳ lạ, khiến tôi thân tâm đều mệt mỏi, không thể nào tỉnh táo nổi, cứ buồn ngủ mãi.” Tống Thư Hàng than thở.

“Vậy ngươi cứ đi ngủ một lát đi, đợi đến khi đến di tích 'Trường Sinh Giả Trình Lâm' rồi, ta sẽ gọi ngươi dậy.

Đoạn đường này có chút xa, đủ cho ngươi ngủ một giấc đấy.” Bạch Tôn Giả đề nghị.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, gật đầu, vừa hay trên du thuyền sang trọng cũng có phòng nghỉ.

“Vậy Bạch tiền bối, Bắc Hà tiền bối, Diệt Phượng tiền bối, tôi về nghỉ trước đây.” Tống Thư Hàng vừa ngáp vừa nói.

“Đi đi đi, nghỉ ngơi cho tốt.” Bạch Tôn Giả nói.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử cũng nói: “Đã vậy, ta cũng về nghỉ ngơi một lát đây.

Mấy ngày nay không biết vì sao trong lòng đặc biệt bất an, đã rất lâu rồi không được nghỉ ngơi đàng hoàng.” Lệ Chi Tiên Tử là tu vi cấp Lục Phẩm Chân Quân, dù một năm không nghỉ ngơi cũng không có gì khó chịu.

Nhưng gần đây trong lòng nàng vẫn luôn bất an, khiến trạng thái của nàng trở nên rất tệ.

Tống Thư Hàng tìm một căn phòng, nằm xuống nghỉ ngơi. 【Lạ thật, cứ cảm giác có gì đó không ổn.】Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc này, Diệp Tư từ trong cơ thể cậu chui ra, hỏi: “Tối qua ngươi gặp ác mộng sao?” “Nên nói là, mơ một giấc mơ rất mệt mỏi.” Tống Thư Hàng nói: “Diệp Tư, nếu tôi lại gặp ác mộng, ngươi nhớ gọi tôi dậy nhé.” “Không thành vấn đề, cứ giao cho ta.

Ta sẽ luôn canh chừng bên cạnh ngươi.” Diệp Tư bảo đảm.

Có lời bảo đảm của nàng, Tống Thư Hàng yên tâm ngủ thiếp đi.

Vì thực sự rất mệt mỏi, Tống Thư Hàng rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Sau đó... cậu lại mơ một giấc mơ.

Vẫn là biển rộng mênh mông, bầu trời xanh biếc.

Sau đó, giống như giấc mơ tối qua, cậu vẫn đang ngự kiếm phi hành.

Tuy nhiên, lần này ngự không phải là “Lưu Tinh Kiếm”, mà là một chiếc kiếm hoàn.

“Tôi chết mất!” Tống Thư Hàng nhìn xuống chiếc kiếm hoàn nhỏ xíu đang đạp dưới chân mình, thứ này chỉ to bằng móng tay, cậu cứ thế đạp trên thứ đó, bay lượn giữa không trung.

Phong cách này không đúng rồi!

Kiếm hoàn đương nhiên cũng có thể dùng để ngự kiếm phi hành.

Nhưng trong tình huống bình thường, khi tu sĩ dùng kiếm hoàn để ngự kiếm phi hành, kiếm hoàn sẽ vươn dài ra hóa thành kiếm ti, sau đó kiếm ti được phủ một lớp độn quang, như vậy tu sĩ đạp lên độn quang, phi hành một cách tiêu sái – nói trắng ra, chính là đạp trên một thanh kiếm quang mà bay.

Nhưng chiếc kiếm hoàn dưới chân Tống Thư Hàng, lại không vươn dài thành kiếm quang, cứ thế một viên châu nhỏ xíu nằm dưới chân cậu.

Cậu một chân đạp kiếm hoàn, vèo vèo vèo bay về phía trước, tốc độ còn rất nhanh.

Tống Thư Hàng suýt nữa thì tái phát chứng sợ độ cao.

“Đừng thế này chứ, ít nhất cũng biến ra độn quang cho tôi đi!

Nếu không không có chỗ đứng, tôi thấy hoảng trong lòng quá.” Tống Thư Hàng nói.

Lời vừa dứt, kiếm hoàn dưới chân liền sản sinh biến hóa.

Tuy nhiên, không phải kiếm hoàn vươn dài thành độn quang, mà là lại “vèo vèo vèo” biến ra thêm mười một chiếc kiếm hoàn, tổng cộng mười hai chiếc kiếm hoàn.

Cuối cùng, sáu chiếc kiếm hoàn bên trái, sáu chiếc kiếm hoàn bên phải, nâng Tống Thư Hàng vững vàng giữa hư không.

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác.

Nhìn từ xa, chân trái cậu đạp sáu viên châu, chân phải đạp sáu viên châu, bay nhanh giữa không trung, tốc độ rất đỉnh, cảm giác sảng khoái không thể hình dung.

Tống Thư Hàng hiểu ra một chuyện: mười hai chiếc kiếm hoàn này, chính là pháp khí bản mệnh của Bắc Hà Tán Nhân 【Tinh Hà Thập Nhị Kiếm】!

Tinh Hà Thập Nhị Kiếm quả thực rất đẹp mắt, khi đó Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư đấu trên Tử Cấm Chi Điên, mười hai đạo kiếm quang tạo thành kiếm trận, đẹp trai ngây người.

Nhưng mà, cách "Tinh Hà Thập Nhị Kiếm" mở ra để ngự kiếm phi hành, có độc à!

Kiếm hoàn nhà ngươi khi ngự kiếm phi hành, là trực tiếp đạp lên vòng mà bay à?

Đây là ngự kiếm phi hành hay ngự vòng phi hành vậy?

Thà đổi cho tôi thành Khiên Đao Thuật đi!

Cầm đao bay trong tay, còn hơn là đạp vòng bay.

Sau đó...

Tống Thư Hàng lại không cam lòng, ra lệnh cho kiếm hoàn dưới chân mấy lần, cố gắng khiến chúng biến thành độn quang phi hành, nhưng đều không thành công.

Tuy nhiên, ngoài việc không thể biến thành độn quang, chức năng "ngự vòng phi hành" của kiếm hoàn lại bình thường.

Tống Thư Hàng muốn bay thế nào, kiếm hoàn liền nâng cậu bay thế đó.

Bay thẳng, bay nghiêng, bay đường cong, đều không thành vấn đề.

Ngay cả bay ngược, cũng có thể bay rất "đỉnh", mười hai chiếc kiếm hoàn sẽ bám chặt vào chân cậu, khiến cậu treo ngược mà bay nhanh về phía trước, tốc độ còn rất nhanh.

Ngoài phong cách có chút “lệch lạc”, những thứ khác đều rất tốt.

Bay mãi bay mãi, cuối cùng Tống Thư Hàng lại bay đến một tiểu đảo.

Chính là tiểu đảo bị sương mù bao phủ ngày hôm qua.

Sau khi hạ xuống, mười hai chiếc kiếm hoàn “xoẹt” một cái, bám vào lưng Tống Thư Hàng – làm cái quái gì vậy, phi kiếm đeo sau lưng thì trông rất ngầu.

Nhưng mười hai chiếc vòng đeo sau lưng, đây là phong cách gì chứ.

Phong cách giấc mơ hôm nay quá “xoắn quẩy” rồi. 【Hơn nữa... mộng cảnh này, tuyệt đối có vấn đề.】Tống Thư Hàng bừng tỉnh, liên tiếp hai lần mơ thấy kịch bản như vậy, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Chắc là có tiền bối nào đó đã giở trò với mộng cảnh của cậu.

Nghi phạm lớn nhất chính là Bạch tiền bối...

Kế đến là Bắc Hà Tán Nhân.

Ngay khi đang nghĩ như vậy, thân hình Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại một lần nữa xuất hiện trước mắt cậu.

“Chào buổi sáng, Thư Hàng tiểu hữu.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả bình tĩnh nói: “Mời đi theo ta.” “Khoan đã, Linh Vũ Điệp tiền bối.

Hôm nay tôi không muốn đi theo người.

Tôi định tự mình đi dạo trên đảo.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Chương 1012

Nghi phạm số ba chính là Linh Vũ Điệp Tôn Giả trước mắt.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả khẽ mỉm cười: “Không thành vấn đề, ngươi cứ tùy ý đi dạo đi.” Nói xong, Linh Vũ Điệp Tôn Giả hóa thành sương mù biến mất.

Mà cơ thể Tống Thư Hàng, cũng bị một trận sương mù bao phủ.

Kịch bản này, không phải giống y hệt hôm qua sao?

Tống Thư Hàng: “...” Lúc này, ở một nơi xa xôi tại khu vực Giang Nam.

Cao Mỗ Mỗ đang ngồi trước máy tính, trên đầu dán miếng hạ sốt.

“Cảm cúm rồi à...

Thôi, vừa hay sắp khai giảng, hôm nay cứ xin nghỉ một ngày không cập nhật vậy.” Cao Mỗ Mỗ nói.

Lời vừa dứt, đột nhiên có một đạo ánh sáng trị liệu thuật lẳng lặng rơi xuống người hắn.

Trong nháy mắt, bệnh cảm cúm của Cao Mỗ Mỗ đã hoàn toàn khỏi hẳn, đơn giản là kỳ diệu.

Cao Mỗ Mỗ đang viết đơn xin nghỉ, vẻ mặt ngơ ngác.

Lúc này, trên giá sách trong phòng của Cao mỗ mỗ, Ngư Kiều Kiều to bằng bàn tay đang cầm một ly trà nóng, nhấp một ngụm ấm áp.

“May quá, hôm nay ta chợt nảy ra ý nghĩ, đến nhà Cao mỗ mỗ chơi một chuyến.

Nếu không thì hôm nay, tên này sẽ vì cảm lạnh mà xin nghỉ, ngừng cập nhật mất.” Ngư Kiều Kiều lẩm bẩm.

Mà thôi, đã có Ngư Kiều Kiều ta ở đây, chút bệnh cảm vặt, chỉ cần một chiêu Trị Liệu Thuật là có thể khiến Cao mỗ mỗ khỏe mạnh như ban đầu rồi.

Vậy nên, sau khi không còn phiền muộn vì cảm lạnh nữa, hôm nay cũng phải cập nhật truyện tử tế đấy nhé.

Ngư Kiều Kiều dịu giọng nói.

Ngón tay của Cao mỗ mỗ cứng đờ trên bàn phím, cậu ta dùng sức lắc đầu, vẻ mặt không thể tin được.

Rõ ràng vừa nãy còn đau đầu sốt cao, nghẹt mũi đau họng, cả người cảm giác như sắp chết đến nơi...

Nhưng đột nhiên, cậu ta cảm thấy đầu óc tỉnh táo, sảng khoái, không còn đau đầu, mũi không còn nghẹt, họng cũng hồi phục, toàn thân tràn đầy sức lực.

Thế là, cái đơn xin nghỉ phép viết dở trên máy tính, thế nào cũng không viết tiếp được nữa.

“Ối trời, sao lại thế này?

Năm nay khó lắm mới bệnh một trận, định xin nghỉ một ngày mà, sao cảm lạnh đột nhiên khỏi rồi?

Cơ thể mình từ khi nào lại trở nên bạo lực thế này?” Cao mỗ mỗ nói.

Thôi được rồi, đã khỏi bệnh thì vẫn nên tranh thủ viết vài chữ vậy.

Mà nói đi thì cũng phải nói lại, không biết tên Tống Thư Hàng kia dạo này đang làm gì?

Tên đó hôm qua đã nhắn tin bảo là đến trường báo danh rồi, đi học sớm thế để ngẩn người à?

Một bên nghĩ, một bên Cao mỗ mỗ mở một tài liệu khác của mình, thuần thục gõ bàn phím.

Cao mỗ mỗ đẹp trai nhất khi nào?

Đương nhiên là khi chăm chỉ gõ chữ rồi.

Sau khi thân thể Tống Thư Hàng bị sương mù bao phủ, cậu lại một lần nữa cưỡi mây bay lên.

Một lát sau, sương mù bao quanh Tống Thư Hàng tan đi, cậu phát hiện mình đang ở trong miệng núi lửa.

Chính là cái miệng núi lửa hôm qua, bên dưới dung nham vẫn đang sôi sùng sục.

Mơ hồ, cậu còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết yếu ớt, lẽ nào Tam Lãng tiền bối vẫn còn đang ngâm mình trong dung nham?

Đồng thời, Tống Thư Hàng nghĩ đến một chuyện, cậu vội vàng cúi đầu nhìn xuống người mình – may quá, lần này quần áo trên người cậu vẫn là trang phục ban đầu, không bị ép đổi thành bộ vest nữ.

Có điều trên người cậu bị dán rất nhiều chấm tròn...

Những chấm tròn này trông rất kỳ cục.

Hơn nữa, mười hai chiếc Kiếm Hoàn phía sau cậu cũng biến mất tăm.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị xé bỏ những chấm tròn trên người, thân thể cậu lại không chịu khống chế, bắt đầu chạy như hôm qua.

Có kinh nghiệm từ hôm qua, Tống Thư Hàng không hề căng thẳng.

Cậu cẩn thận trải nghiệm quá trình ‘tự động chạy’ của cơ thể

mình.

Rất nhanh, cậu phát hiện trên người mình có hàng vạn sợi tơ kéo căng, dẫn dắt cậu lao điên cuồng.

Đây là pháp thuật sao?

Ngoài ra, mình bây giờ thật sự đang 'nằm mơ' sao?

Tống Thư Hàng bắt đầu nghi ngờ.

Ngay khi cậu đang suy nghĩ, cậu đã chạy đến miệng núi lửa.

Miệng núi lửa quen thuộc, vị trí quen thuộc, cảnh tượng quen thuộc.

Không phải lại bắt mình đọc lời thoại của hôm qua chứ?

Kiểu lời thoại đó, hôm nay mình tuyệt đối sẽ không đọc nữa.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng ngay khi cậu đang nghĩ như vậy, đột nhiên, một âm thanh phát ra từ trên người cậu: "Tử Lãng, Tử Lãng ~~ ngươi ở đâu!

Mau trả lời ta!" Không phải Tống Thư Hàng mở miệng nói, mà là có âm thanh phát ra từ quần áo của cậu.

Âm thanh này là giọng của chính Tống Thư Hàng, là chức năng ghi âm phát lại!

Vãi, thế này cũng được à?

Hơn nữa... chức năng ghi âm phát lại cũng xuất hiện, quả nhiên, đây tuyệt đối không phải giấc mơ bình thường rồi. 【Lần này tỉnh dậy nhất định phải hỏi Bạch tiền bối, rốt cuộc giấc mộng này là sao!】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi cậu đang nghĩ như vậy, trong dung nham núi lửa, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối cũng như hôm qua, lớn tiếng kêu lên: "Cứu ta, đạo hữu, mau cứu ta lên!" Tống Thư Hàng: "......" "Ta một mình không lên được, ta cần sự giúp đỡ của ngươi, xin ngươi giúp ta với!" Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt lo lắng kêu lên.

"Tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng thở dài một hơi, nói: "Tôi nhớ... có một cái cầu thang, phải leo đến bậc thứ ba, bên trong có một cái hộp, trong hộp có một trang bị.

Chỉ cần ném nó xuống cho tiền bối, Tam Lãng tiền bối là có thể thoát khỏi núi lửa này đúng không?

Tôi sẽ đi tìm cái cầu thang đó ngay." Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nghe vậy, lập tức trợn tròn mắt.

Một lát sau, hắn run rẩy nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, không có chuyện gài bẫy người khác như vậy đâu." "Hả?" Tống Thư Hàng vẻ mặt khó hiểu.

Mơ hồ, đột nhiên có một tiếng 'cắt' truyền đến.

Sau đó, thân thể Tống Thư Hàng bị sương mù bao phủ, trước khi cưỡi mây bay đi, Tống Thư Hàng dường như đã nhìn thấy cảnh tượng núi lửa phun trào.

Tống Thư Hàng: "......" Cái giấc mơ rách này, thật sự chịu thua luôn.

Một lát sau, sương mù cuốn lấy Tống Thư Hàng, quay trở lại gần miệng núi lửa.

Cứ như thời gian quay ngược lại, cậu lại một lần nữa chạy dọc theo miệng núi lửa.

Trong lòng Thư Hàng, mơ hồ có một suy đoán.

Rất nhanh, khi đến miệng núi lửa, trên quần áo của cậu lại phát ra âm thanh ghi âm: "Tử Lãng, Tử Lãng ~~ ngươi ở đâu!

Mau trả lời ta!” Tiếp đó, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối lại một lần nữa xuất hiện trong dung nham.

Tống Thư Hàng phát hiện Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối so với lần trước thì thảm hại hơn một chút, trên người có thêm không ít vết cháy đen.

Sau khi Tam Lãng tiền bối hiện thân, lập tức bắt đầu đọc lời thoại, lặp lại những lời đã nói trước đó một lần nữa.

Nói xong lời thoại, Tam Lãng tiền bối oán hận trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Thư Hàng thở dài, không nói một lời bắt đầu tìm kiếm quanh miệng núi lửa...

Rất nhanh, cậu tìm thấy một cái cầu thang.

Theo hướng dẫn mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đưa hôm qua, Tống Thư Hàng thành công mở rương báu, lấy ra một món đạo cụ...

Một chiếc thuyền nhỏ, to bằng cái bàn.

Cậu dùng sức đẩy một cái, đẩy chiếc thuyền nhỏ vào trong dung nham núi lửa.

Tam Lãng tiền bối mừng rỡ, hắn nhanh chóng leo lên chiếc thuyền nhỏ, sau đó ra sức chèo chiếc thuyền này.

Chèo mãi chèo mãi... chiếc thuyền nhỏ bay lên, cứ thế bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đối mặt với tình tiết dở hơi như vậy, Thư Hàng đã không còn sức để phàn nàn nữa.

“Đi đi đi, núi lửa sắp phun trào lần nữa rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng kéo Tống Thư Hàng, nhanh chóng thoát khỏi miệng núi lửa.

Khoảng hai mươi giây sau, núi lửa phía sau ‘ầm~’ một tiếng liền bùng nổ.

Sắc mặt Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối tái nhợt, chạy càng lúc càng nhanh.

“Tiền bối, không ngự đao bay đi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không bay được a, nếu bay được thì ta đã bay từ sớm rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ mặt đầm đìa nước mắt.

Tống Thư Hàng: “......” Mãi mới thoát được, Tống Thư Hàng và Cuồng Đao Tam Lãng thoát khỏi phạm vi núi lửa.

Mặc dù không thể ngự kiếm phi hành, nhưng tốc độ chạy của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối vẫn cực kỳ nhanh.

Hơn nữa, phạm vi phun trào của ngọn núi lửa kia dường như bị hạn chế, sau khi chạy ra khỏi một phạm vi nhất định thì không còn sức sát thương nữa.

Mơ hồ, Tống Thư Hàng lại nghe thấy tiếng ‘cắt’ bên tai.

“Cuối cùng cũng an toàn rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thở phào nhẹ nhõm.

“Tam Lãng tiền bối, tôi có thể hỏi một câu không...

Chương 1013

Chúng ta bây giờ đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ngươi hỏi ta đang làm gì ư?

Ngươi không biết sao?

Chúng ta đang quay phim mà.” “......” Tống Thư Hàng thăm dò hỏi: “Quay phim à?” “Đúng vậy.” Cuồng Đao Tam Lãng nói với vẻ mặt đầm đìa nước mắt: “Chỉ vì trong nhóm, ta lỡ miệng nói thêm một câu không hay về Linh Vũ Điệp Tôn Giả, kết quả là bị lôi đến đây quay phim.

Trước khi ngươi đến, ta đã ngâm mình trong núi lửa hai ngày rồi.” Tống Thư Hàng: “Trước khi tôi đến?

Lẽ nào tôi không phải đang nằm mơ?” “Không, ngươi đang nằm mơ thì đúng rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng nhìn Tống Thư Hàng, đột nhiên cảm thán: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi thật may mắn.” Tống Thư Hàng cảm thấy mơ hồ.

Cuồng Đao Tam Lãng giải thích: “Trước khi thăng cấp Tứ Phẩm, lại có cơ hội trải nghiệm ‘Thần Hồn Xuất Khiếu’, đây là một trải nghiệm vô cùng quý giá.

Nó sẽ giúp ích rất lớn cho việc ngươi thăng cấp Tứ Phẩm.

Ngươi cũng biết đấy, tu sĩ Tứ Phẩm là có thể ngự kiếm phi hành.

Mà việc trải nghiệm ‘Thần Hồn Xuất Khiếu’ trước thời hạn sẽ giúp ích rất nhiều cho việc ngự kiếm sau này của ngươi.” “Thần Hồn Xuất Khiếu?

Tức là kiểu xuất hồn sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu là xuất hồn thì cậu có thể hiểu được giấc mơ kỳ lạ này là sao rồi.

“Ngươi hiểu như vậy cũng miễn cưỡng được, Thần Hồn có liên quan đến Tinh Thần Lực, có thể nói là sản vật của Tinh Thần Lực ngưng tụ cao độ.

Thần Hồn càng mạnh, sau này ngươi điều khiển phi kiếm càng thuận tay, khoảng cách ngự kiếm công kích kẻ địch từ xa cũng càng xa.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi bây giờ là cảnh giới gì rồi?” Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Hắn nhớ, không lâu trước đây khi Sở gia và Hư Kiếm Phái thiết lập lôi đài ‘Đoạn Tiên Đài’, Tống Thư Hàng tiểu hữu mới vừa thăng cấp Nhị Phẩm cảnh giới mà.

Sau đó nghe nói cậu ta lại có một loạt kỳ ngộ, Độ kiếp thăng cấp Tam Phẩm rồi.

Hiện tại Thư Hàng tiểu hữu là cảnh giới gì?

“Mấy ngày trước tôi vừa đả thông mạch thứ ba Tam Phẩm ‘Dương Viêm Mạch’, bây giờ đang xung kích ‘Không Vương Mạch’.” Tống Thư Hàng đáp.

Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên im lặng, vẻ mặt nghiêm túc.

“Tam Lãng tiền bối, có chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ta muốn tĩnh tâm, đừng hỏi ta Tĩnh Tĩnh là ai, ta chỉ là muốn nàng ấy thôi.” Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm túc đáp, nói xong, hắn lại vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Thời gian không còn sớm nữa, Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta lần sau gặp lại nhé.” “Hả?” Tống Thư Hàng một trận nghi hoặc.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể cậu bị sương mù bao phủ.

Đến khi sương mù tan biến, thân ảnh Tống Thư Hàng đã xuất hiện trên đại dương, đang ngự Kiếm Hoàn phi hành.

Giống như lúc đến, chân trái giẫm sáu chiếc Kiếm Hoàn, chân phải giẫm sáu chiếc Kiếm Hoàn, trông giống như một chiếc phi thuyền.

Tống Thư Hàng ngự Kiếm Hoàn, nhanh chóng bay lượn trên không trung.

“Bạch tiền bối, là tiền bối phải không?” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng nói.

Nhưng, trong hư không không có ai trả lời.

Tống Thư Hàng nhìn những chiếc Kiếm Hoàn dưới chân: “Chính là tiền bối, Bắc Hà tiền bối, là tiền bối phải không!” Trong hư không, vẫn không có ai hồi đáp.

Tống Thư Hàng vuốt cằm, rơi vào trầm tư.

Lệ Chi Tiên Tử đang nghỉ ngơi trong phòng.

Mấy ngày nay nàng vẫn luôn bồn chồn lo lắng, nhưng hôm nay đột nhiên tâm trạng bình tĩnh lại, không biết sao liền chìm vào giấc ngủ sâu.

Sự thư giãn hiếm có này khiến nàng vui vẻ.

Nhưng đang ngủ say, nàng đột nhiên cảm thấy có thứ gì đó đè lên người mình.

Lệ Chi Tiên Tử chợt mở bừng mắt, sau đó phát hiện một luồng ánh sáng vàng lấp lánh đang trôi nổi trên người nàng, đó là một đoàn Công Đức Kim Quang.

Một lát sau, đoàn Công Đức Kim Quang cụ hiện hóa thành một xà mỹ nhân, đôi mắt phượng chớp động, chăm chú nhìn Lệ Chi Tiên Tử.

"Ối trời, cái quái gì thế này!" Lệ Chi Tiên Tử theo bản năng vươn tay chộp lấy 'xà mỹ nhân Công Đức', chuẩn bị cho nàng ta nếm thử hương vị của tuyệt kỹ '365 vòng Đại Phong Xa'.

Thế nhưng, tay Lệ Chi Tiên Tử vồ hụt.

Xà mỹ nhân Công Đức có hai hình thái, một loại là hình thái cụ hiện hóa, trong hình thái này nàng là thực thể, có thể phối hợp Tống Thư Hàng thi triển 'Tam Đầu Lục Tí Chi Thuật', có thể thay Thư Hàng chống đỡ tà khí và các loại công kích nguyền rủa.

Loại kia là hình thái 'Công Đức Chi Quang' bình thường, khi ở hình thái này, thân thể nàng sẽ hóa thành một đoàn ánh sáng, có hình nhưng không có chất.

Khi tiến vào phòng Lệ Chi Tiên Tử, xà mỹ nhân Công Đức đang ở hình thái 'cụ hiện hóa'.

Nhưng bây giờ, nàng lại ở hình thái 'Công Đức Chi Quang'.

Vì vậy, tay Lệ Chi Tiên Tử xuyên qua thân thể nàng...

Xà mỹ nhân Công Đức cũng không né tránh, hoặc có thể nói, nàng căn bản không biết né tránh.

Từ đầu đến cuối, nàng bất động như núi, đôi mắt phượng xinh đẹp khóa chặt Lệ Chi Tiên Tử.

"......" Lệ Chi Tiên Tử thu tay về: "Thì ra là Công Đức Chi Quang à." Lệ Chi Tiên Tử bị xà mỹ nhân Công Đức nhìn chằm chằm đến phát hoảng, không còn chút buồn ngủ nào.

Đây là Công Đức Chi Quang của nhà ai vậy, sao lại chui vào phòng nàng?

Quên uống thuốc rồi sao?

Mẹ nó chứ!

Hôm nay khó khăn lắm nàng mới thả lỏng tâm trạng, ngủ được một giấc ngon lành, còn chưa ngủ đủ nữa đã bị đánh thức, đúng là đừng có hành hạ nhau quá mức mà.

Đừng để ta biết chủ nhân của Công Đức Chi Quang này là ai, nếu không đừng trách ta 'Đại Phong Xa' vô tình!

Lệ Chi Tiên Tử hận hận nói.

Đồng thời, nàng thử đổi chỗ, tránh khỏi tầm mắt của xà mỹ nhân Công Đức.

Nhưng nàng vừa động, xà mỹ nhân Công Đức cũng lập tức di chuyển theo, không rời nửa bước.

Đôi mắt phượng xinh đẹp đó không hề chớp, áp lực của tiên tử lớn như núi.

Lệ Chi Tiên Tử u sầu thở dài, một tay chống cằm, suy nghĩ.

"Nhớ ra rồi, đây là Công Đức Chi Quang của Tống Thư Hàng tiểu hữu." Hiện tại trong số mấy vị đạo hữu trên thuyền, cũng chỉ có Công Đức Chi Quang của Tống Thư Hàng tiểu hữu là đã cụ hiện hóa.

Lệ Chi Tiên Tử từ trên giường bật dậy, chuẩn bị lao đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cho cậu ta nếm thử hương vị của '365 vòng Đại Phong Xa'.

Vừa đi được hai bước, đột nhiên, Lệ Chi Tiên Tử dừng lại, nàng xuyên qua cửa sổ nhìn ra ngoài...

Trong hư không cách du thuyền không xa, có mười hai chiếc Kiếm Hoàn đang nhanh chóng bay xuống du thuyền, đó là Bản Mệnh Pháp Khí 【Tinh Hà Thập Nhị Kiếm】 của Bắc Hà Tán Nhân.

Mười hai chiếc Kiếm Hoàn lúc thì bay theo hình chữ ‘Nhất’, lúc thì bay theo hình chữ ‘Nhân’, thỉnh thoảng còn ‘sáu trái sáu phải’ bay lượn, phong cách biến hóa khôn lường.

Mà trên mười hai chiếc Kiếm Hoàn này, mơ hồ đứng một thân ảnh hư ảo.

“Đây là...

Thần Hồn của Tống Thư Hàng tiểu hữu sao?” Lệ Chi Tiên Tử chớp chớp mắt, sau đó lại quay đầu nhìn xà mỹ nhân Công Đức bên cạnh mình.

Mẹ nó chứ, Tống Thư Hàng tiểu hữu đã Thần Hồn Xuất Khiếu rồi, vậy rốt cuộc ai đang điều khiển Công Đức Chi Quang của cậu ta?

Sau khi Thần Hồn Xuất Khiếu, ý thức của Tống Thư Hàng đã rời khỏi nhục thân...

Trong trạng thái này, tại sao Công Đức Chi Quang của cậu ta lại chạy vào phòng nàng?

Lệ Chi Tiên Tử vẻ mặt nghi hoặc nhìn xà mỹ nhân Công Đức, xà mỹ nhân Công Đức cũng chăm chú nhìn Lệ Chi Tiên Tử, đôi mắt phượng xinh đẹp lấp lánh tỏa sáng, một nốt ruồi lệ ở khóe mắt càng làm tăng thêm vẻ đẹp của nàng không ít.

Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy gan đau nhói.

“Chủ nhân ngươi về rồi, mau tránh ra một bên, về bên cạnh chủ nhân ngươi đi.” Nàng vẫy tay với xà mỹ nhân Công Đức.

Nhưng Công Đức Chi Quang là thứ không có thần trí.

Công Đức Chi Quang về bản chất mà nói là một loại tồn tại tương tự ‘pháp thuật’.

Đã từng nghe thực vật, động vật thậm chí là đá sinh ra linh trí thành tinh, nhưng nhà ai pháp thuật cũng có thể thành tinh vậy?!

Vì vậy xà mỹ nhân Công Đức không hề có chút phản ứng nào, vẫn không rời nửa bước theo Lệ Chi Tiên Tử.

Gan của Lệ Chi Tiên Tử càng đau nhói hơn.

Sau khi thở dài một hơi, nàng đứng dậy đi về phía phòng của Tống Thư Hàng, chuông phải do người buộc chuông tháo ra.

Thần Hồn của Tống Thư Hàng bị đưa trở về phòng.

Sau đó, Kiếm Hoàn của Bắc Hà Tán Nhân liền rút khỏi cửa sổ.

Sau khi Thần Hồn trở về phòng, cứ như mộng du mà đi dạo một vòng trong phòng.

Cuối cùng, lại mơ mơ màng màng quay về trong thân thể mình.

Cốc cốc cốc.

Khi Thần Hồn quay về thân thể, tiếng gõ cửa truyền đến từ bên ngoài.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng mở mắt.

“Mệt quá.” Tống Thư Hàng xoa thái dương, khó khăn ngồi dậy từ trên giường.

Tinh thần uể oải quá...

Đây là di chứng sau Thần Hồn Xuất Khiếu.

“Diệp Tư, em có ở đó không?” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Trên bàn không xa, Diệp Tư dụi mắt ngẩng đầu lên...

Nàng quả nhiên lại ngủ thiếp đi rồi.

“Kỳ lạ, sao em lại ngủ thiếp đi nữa rồi?” Diệp Tư nghi hoặc nói, rõ ràng hôm nay tinh thần nàng rất tốt, không hề mệt mỏi chút nào, tại sao đột nhiên lại ngủ thiếp đi?

“Tôi nghĩ... chắc là do vị tiền bối nào đó làm.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu chống người, nhảy xuống giường.

Việc Diệp Tư rơi vào trạng thái ngủ say là chuyện cậu đã đoán trước.

Chương 1014

Vị tiền bối đã đưa Thần Hồn của cậu đi, trước khi để cậu Thần Hồn Xuất Khiếu, chắc chắn phải để Diệp Tư – thân là Linh Quỷ – rơi vào trạng thái ngủ say, không kinh động nàng.

Cốc cốc cốc, tiếng gõ cửa ngoài phòng lại vang lên.

“Ai vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Là ta, Lệ Chi.

Mau mở cửa, có việc gấp.” Giọng Lệ Chi Tiên Tử truyền đến.

“Lệ Chi tiền bối?” Tống Thư Hàng xoa thái dương, đi đến mở cửa phòng.

Vừa mở cửa phòng, cậu liền thấy Lệ Chi Tiên Tử với vẻ mặt đau gan đứng ở cửa, mà bên cạnh tiên tử đang trôi nổi một đoàn ánh sáng vàng.

Ể?

Đây chẳng phải xà mỹ nhân Công Đức của mình sao?

“Hả?” Tống Thư Hàng ngây người.

Tại sao xà mỹ nhân Công Đức lại ở bên cạnh Lệ Chi Tiên Tử?

Lệ Chi Tiên Tử thở dài nói: “Thư Hàng tiểu hữu, có thể phiền ngươi thu hồi Công Đức Chi Quang của ngươi không?

Đa tạ.” Tống Thư Hàng liền tâm niệm vừa động, Công Đức Chi Quang ‘vụt’ một tiếng quay trở lại thể nội của cậu.

“Lệ Chi tiền bối, tại sao Công Đức Chi Quang của tôi lại xuất hiện bên cạnh tiền bối?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“......” Lệ Chi Tiên Tử thở dài: “Vấn đề này, lẽ ra phải là ta hỏi ngươi mới đúng chứ!

Tại sao Công Đức Chi Quang của ngươi lại xuất hiện trong phòng của ta?

Còn đánh thức ta dậy khỏi giấc ngủ nữa chứ!” “Xin lỗi, Lệ Chi tiền bối.” Tống Thư Hàng cười khan hai tiếng, đồng thời tâm thần cậu kết nối với xà mỹ nhân Công Đức.

Xà mỹ nhân Công Đức đã xảy ra biến hóa gì?

Khi tâm thần cậu kết nối với xà mỹ nhân Công Đức, cậu liền phát hiện Công Đức Chi Lực của xà mỹ nhân Công Đức lại nồng đậm hơn mấy lần.

Trước đó, xà mỹ nhân Công Đức đã hấp thu Công Đức Chi Lực trên quả cầu kim loại lỏng trong ‘Thế Giới Hạch Tâm’, phần Công Đức Chi Lực này cực kỳ khổng lồ.

Sau khi hấp thu triệt để phần Công Đức Chi Lực này, xà mỹ nhân Công Đức lại phát sinh thêm một số biến hóa.

Phần đuôi rắn của nàng, màu sắc ngày càng đậm hơn, có dấu hiệu chuyển sang màu tử kim sắc.

Đồng thời, thân thể nàng cũng trở nên chân thực hơn.

Ngoài ra, xà mỹ nhân Công Đức không hề có dị biến nào khác a.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc mở mắt, tại sao Công Đức Chi Quang lại chạy đến chỗ Lệ Chi Tiên Tử?

“Lệ Chi mama!” Lúc này, Diệp Tư từ trong phòng lao ra, nhào vào lòng Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử: “......” Suýt nữa quên mất, lần trước khi quay 《Mạt Pháp Chi Chiến》, dưới sự cộng hưởng ‘huyết mạch tương liên' quỷ dị kia, cuối cùng, nàng đã nhận Diệp Tư làm con gái nuôi.

Nhìn Diệp Tư với vẻ mặt vui vẻ trong lòng, Lệ Chi Tiên Tử phát hiện: Diệp Tư là Linh Quỷ của Tống Thư Hàng...

Diệp Tư rất quấn quýt nàng.

Xà mỹ nhân Công Đức là hiện thân Công Đức của Tống Thư Hàng... cũng có dấu hiệu muốn quấn quýt nàng.

Tống Thư Hàng tiểu hữu là chuyên môn hãm hại nàng đúng không?

Đột nhiên, Lệ Chi Tiên Tử chợt lóe linh quang, hỏi: "Đúng rồi, Diệp Tư.

Vừa nãy là con điều khiển Công Đức Chi Quang của Tống Thư Hàng đến phòng ta sao?" Linh Quỷ và chủ nhân xét từ một mức độ nào đó là một thể, về lý thuyết mà nói, Diệp Tư cũng có thể điều khiển Công Đức Chi Quang của Tống Thư Hàng.

"Không có ạ, con bị dị ứng với Công Đức Chi Quang của Tống Thư Hàng, chưa bao giờ tiếp xúc nghiêm túc với nó cả." Diệp Tư đáp, nàng bây giờ tránh xà mỹ nhân Công Đức kia còn không kịp.

Tống Thư Hàng đứng một bên, rơi vào trầm tư.

Cậu nghĩ đến một khả năng – Lệ Chi Tiên Tử, liệu có mối liên hệ nhất định nào đó với 'Trường Sinh Giả Trình Lâm' không?

Ví dụ như Lệ Chi Tiên Tử liệu có phải hậu nhân của Trình Lâm không, thậm chí là mối quan hệ thân cận hơn?

Vậy nên, xà mỹ nhân Công Đức của cậu sau khi hấp thu xong Công Đức Chi Lực của 'quả cầu kim loại lỏng' thì liền bản năng trôi nổi ra, tiếp cận Lệ Chi Tiên Tử?

Dù sao, khi xà mỹ nhân Công Đức của cậu cụ hiện hóa, từng chịu ảnh hưởng của mỹ nhân nốt ruồi lệ ở Dao Trì Thiên Giới.

Diệp Tư, Lệ Chi Tiên Tử, Trường Sinh Giả Trình Lâm, Linh Quỷ truyền đời tổ tiên của Diệp Tư trong Bích Thủy Các năm đó.

Giữa bốn người này, chắc chắn có mối liên hệ mật thiết.

Chờ đến khi vào trong di tích của 'Trường Sinh Giả Trình Lâm' rồi, mọi khúc mắc hẳn sẽ được giải đáp.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng hỏi: "Đúng rồi, Lệ Chi tiền bối.

Tiền bối đã từng nằm mơ về chuyện liên quan đến 'Trường Sinh Giả Trình Lâm' bao giờ chưa?" Lệ Chi Tiên Tử lắc đầu: "Chưa có, ta chưa bao giờ mơ thấy những thứ tương tự.

Ngươi hỏi cái này làm gì?" "Tôi đang nghĩ, nói không chừng Lệ Chi tiên tử và Trường Sinh Giả Trình Lâm cũng có mối quan hệ nhất định.

Ví dụ như quan hệ huyết thống... thậm chí là quan hệ thân thiết hơn." Tống Thư Hàng nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "Quan hệ thân thiết hơn, ngươi muốn nói là chuyển sinh sao?" "Tôi chỉ là đoán thôi." Tống Thư Hàng nói.

"Không thể là chuyển sinh được, nếu là chuyển sinh thì bản thân ta không thể nào không phát hiện ra điều gì." Lệ Chi Tiên Tử nói.

Đang nói chuyện, Bạch Tôn Giả từ xa đi tới: "Ôi, Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi à.

Ngủ ngon không?" "Không ngon, ngủ rất không ngon.

Mệt lắm." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

"Ừm, rất mệt là đúng rồi." Bạch Tôn Giả ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng hỏi: "Quả nhiên, chuyện tôi Thần Hồn Xuất

Khiếu là do Bạch tiền bối làm phải không?” “Đúng vậy.

Để ngươi Thần Hồn Xuất Khiếu, ta đã tốn không ít công phu.

Đáng tiếc, cái miệng của Tam Lãng chẳng giữ được bí mật gì cả.

Nếu không thì ta còn có thể cho ngươi chơi thêm vài lần nữa.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Thần Hồn Xuất Khiếu rất có lợi cho ngươi, sau này có thời gian chúng ta sẽ tìm cơ hội chơi thêm.

À đúng rồi, chúng ta đã đến di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm rồi, các ngươi chuẩn bị một chút, lát nữa sẽ xuất phát.

Thư Hàng, ngươi dùng chút đan dược, khôi phục sự uể oải về tinh thần đi.” Hơn mười phút sau.

Bạch Tôn Giả tế xuất một chiếc Tiên Chu, dẫn theo Tống Thư Hàng mấy người, lặn xuống đáy biển đến ‘Di Tích Trường Sinh Giả Trình Lâm’.

Lặn được khoảng hơn hai nghìn mét, Bạch Tôn Giả đột nhiên dừng lại.

“Thú vị.” Bạch Tôn Giả đột nhiên cười nói.

“Xảy ra chuyện gì rồi ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử nhìn xuyên qua Tiên Chu hướng ra xa dưới đáy biển: “Chúng ta bị mai phục rồi.” “Mai phục?

Đối phương là ai vậy?” Tống Thư Hàng hỏi, trong thế giới đáy biển này, cảnh giới Tam Phẩm của cậu không thể phát huy được bao nhiêu chiến lực, cơ bản chỉ có thể đứng xem.

“Ừm... là một loại sinh vật khá kỳ lạ.

Ta nhớ tên của chúng là ‘Hải Đảm Chiến Sĩ’ thì phải.” Bạch Tôn

Giả đáp.

Tống Thư Hàng: “......” Thì ra là đám bị 《Sách Giáo Khoa Giáo Dục Nghĩa Vụ Hai Mươi Năm Của Hải Đảm Chiến Sĩ》 tẩy não à.

“Nhưng mà, Hải Đảm Chiến Sĩ làm sao biết chúng ta sẽ đến di tích này?

Lại còn chọn nơi đây để mai phục chúng ta?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ai mà biết được.” Bạch Tôn Giả đưa tay ấn vào một tiểu trận pháp ở góc trên bên phải Tiên Chu.

Tiên Chu lập tức tỏa sáng rực rỡ, chiếu sáng vùng biển lân cận.

Trong ánh sáng, phía trước Tiên Chu xuất hiện vô số thân ảnh dày đặc.

Những Hải Đảm Chiến Sĩ này đều mặc bộ đồ lặn màu đen cấp Tứ Phẩm, vô số gai nhọn nhô ra từ bộ đồ lặn.

“Đám Hải Đảm Chiến Sĩ này thực lực thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Diệt Phượng Công Tử Thần Thức tản ra, quét qua đám Hải Đảm Chiến Sĩ đó, đáp: “Đa số là cấp Tứ Phẩm, còn có hơn mười con cấp Ngũ Phẩm...

Nếu bọn chúng đồng loạt tấn công Tiên Chu, thì cũng hơi phiền phức đấy.” “Nếu Giao Bá đạo hữu ở đây thì tốt rồi, đáy biển là sân nhà của hắn mà.” Bắc Hà Tán Nhân cười ha ha nói.

“Không cần Giao Bá đạo hữu đâu, ta sẽ ra ngoài giải quyết bọn chúng.” Lệ Chi Tiên Tử nắm chặt nắm tay nhỏ, lạnh lùng nói.

Đang nói chuyện, trong số các Hải Đảm Chiến Sĩ phía trước, có một con Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều hiện thân.

Đây là một con Hải Đảm Chiến Sĩ cấp Ngũ Phẩm.

Sau khi hiện thân, ánh mắt của nó nhìn chằm chằm vào Tiên Chu... tập trung vào Tống Thư Hàng ở bên trong.

“Loài người tội ác tày trời!

Ta từ trên người ngươi ngửi thấy khí tức máu tươi nồng nặc, ngươi đã nhiễm bao nhiêu máu tươi của đồng bọn ta!

Ngươi đã giết bao nhiêu đồng bọn của chúng ta!” Con Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều này giận dữ quát.

Tống Thư Hàng: “......” Suýt nữa thì quên mất, trên người cậu còn có một ‘Ấn Ký Kẻ Giết Cầu Gai’ mà.

“Ngươi chết chắc rồi, loài người tội ác.

Hôm nay, ai cũng không cứu được ngươi!

Phàm là kẻ nhiễm máu tươi của Hải Đảm Chiến Sĩ chúng ta, sẽ là kẻ địch chung của toàn thế giới Hải Đảm Chiến Sĩ, ngươi không thoát được đâu, không chỉ ngươi, ngay cả người thân của ngươi cũng sẽ... sẽ... sẽ...

Chương 1015

sẽ...” Đọc nhầm!

Con Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều này vừa nói vừa cứng họng – nó là Hải Đảm Chiến Sĩ cấp Ngũ Phẩm, là nhân vật cấp trưởng lão.

Đã rất lâu rồi nó không tự mình ra tay.

Kết quả, khi xuất hiện sau bao ngày, nó lại quên mất cả lời thoại của Hải Đảm Chiến Sĩ.

Thật là ngại quá đi mất.

May mà vị trưởng lão Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều này mặt đang bị che bởi vải đen, khiến người khác không nhìn rõ biểu cảm của nó.

Thấy trưởng lão đọc nhầm lời thoại, phía sau có một Hải Đảm Chiến Sĩ cấp Tam Phẩm trẻ tuổi lén lút lấy ra một quyển sách tinh xảo, chính là 《Sách Giáo Khoa Giáo Dục Nghĩa Vụ Hai Mươi Năm Của Hải Đảm Chiến Sĩ》.

Quyển 《Sách Giáo Khoa Giáo Dục Nghĩa Vụ Hai Mươi Năm Của Hải Đảm Chiến Sĩ》 này là phiên bản đặc chế, chống nước, chống áp suất cao, và tự động phát sáng huỳnh quang.

Ngay cả ở dưới biển sâu, cũng có thể giúp Hải Đảm Chiến Sĩ hưởng thụ sự tiện lợi của hai mươi năm giáo dục nghĩa vụ.

Đây là sách giáo khoa mới được Bộ Giáo Dục Hải Đảm Chiến Sĩ nghiên cứu ra năm trước, có nó rồi, thế hệ Hải Đảm Chiến Sĩ trẻ tuổi ngay cả ở dưới biển sâu cũng có thể học tập kiến thức bất cứ lúc nào.

Yên lặng nhận lấy quyển 《Sách Giáo Khoa Giáo Dục Nghĩa Vụ

Hai Mươi Năm Của Hải Đảm Chiến Sĩ》 này, vị trưởng lão Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều thuần thục lật đến một trang nào đó.

Sau đó nó ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, tiếp tục nói: "Khụ, không chỉ ngươi, ngay cả người thân của ngươi cũng sẽ chịu sự chế tài của Hải Đảm Chiến Sĩ!

Ngươi không trốn được đâu, ngươi không còn đường sống!

Nhưng... nếu ngươi ngoan ngoãn cắt đầu mình xuống, ta có thể tha cho người thân của ngươi một mạng!" Tống Thư Hàng: "......" Mấy con Hải Đảm Chiến Sĩ này rốt cuộc cố chấp với lời thoại đến mức nào vậy?

Trước khi khai chiến nhất định phải đọc hết lời thoại sao?!

Nếu bọn chúng gặp phải những người săn yêu nóng nảy, chắc chắn sẽ rất bi kịch.

Một bên là trước chiến đấu nhất định phải đọc lời thoại, một bên là thấy yêu quái liền có xung động sát lục, không nói hai lời cầm đao chém...

Nghĩ thôi đã thấy hài hước rồi.

Diệt Phượng Công Tử cười nói: "Thư Hàng, là tìm ngươi đấy." Ngay cả khi đối mặt với nhiều Hải Đảm Chiến Sĩ như vậy, nhưng các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' một chút cũng không lo lắng.

"Ừm, trước đây tôi có giết mấy con Hải Đảm Chiến Sĩ, kết quả là bị lưu lại ấn ký." Tống Thư Hàng thở dài.

Bạch Tôn Giả: "Ta cũng từng giết!" "Ta hình như cũng từng giết." Lệ Chi Tiên Tử.

Dược Sư: "Ta thì không trực tiếp giết... nhưng mà, lần trước ta có bắt sống mấy con Hải Đảm Chiến Sĩ mang về, vốn định nuôi để thử thuốc.

Kết quả nuôi mãi nuôi mãi, không biết sao liền nuôi chết mất.” Giang Tử Yên: “Không trách ngươi đâu, hôm đó nhất định là do ta cho ăn nhầm thuốc, nên mới khiến mấy con Hải Đảm Chiến Sĩ kia đều toi mạng.” Diệt Phượng Công Tử nghe vậy, cảm thán: “Mấy người này á, thật là quá tàn nhẫn!

Mấy con Hải Đảm Chiến Sĩ này dễ thương ngu ngốc như vậy, sao mấy người lại nỡ ra tay chứ?” Lời của Công Tử vừa dứt, đội ngũ của các Hải Đảm Chiến Sĩ bên ngoài liền tản ra, sau đó, từ phía sau trận doanh của bọn chúng, vô số vũ khí được nâng lên.

Có bom chìm, có ngư lôi, ngư lôi siêu không, đạn phá giáp dưới nước sâu... và một loạt các loại vũ khí hiện đại dưới nước sâu khác.

Cũng không biết các Hải Đảm Chiến Sĩ làm sao lại thu thập được nhiều vũ khí hiện đại như vậy.

Hơn nữa, trên những vũ khí này còn được gia cố bằng vô số phù văn trận pháp dày đặc, rõ ràng đều đã được Hải Đảm Chiến Sĩ cải tiến sau này.

Chỉ có thể nói, không hổ danh là tinh anh của giới hải yêu đã trải qua hai mươi năm giáo dục nghĩa vụ, tiến bộ cùng thời đại!

Vừa nghiên cứu pháp thuật, lại không quên nghiên cứu vũ khí chiến tranh công nghệ cao của loài người, không bị thời đại bỏ lại phía sau!

“Loài người tội nghiệp tày trời, nghe rõ đây, ta cho ngươi hai mươi hơi thở để sám hối.

Hai mươi hơi thở sau, ngươi tự mình quỳ xuống cắt đầu mình đi, nếu không... không chỉ ngươi phải chết, người thân của ngươi cũng sẽ bị Hải Đảm Chiến Sĩ truy sát!” Vị trưởng lão Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều kia, lại một lần nữa nói với Tống Thư Hàng.

Trong Tiên Chu, Tống Thư Hàng chỉ vào từng hàng vũ khí hiện đại sắc nhọn kia, nói với Diệt Phượng Công Tử: “Diệt Phượng tiền bối, ngài xem, đây chính là Hải Đảm Chiến Sĩ ngài nói là dễ thương ngu ngốc đấy sao, bây giờ nhìn có phải đặc biệt tàn bạo không?” Diệt Phượng Công Tử: “......” Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên lên tiếng nói: “Đúng rồi, Thư Hàng.

Ngươi qua đây giúp ta điều khiển Tiên Chu một chút.” “Hả?

Tiền bối, tôi không biết lái Tiên Chu ạ.” Tống Thư Hàng nói.

“Yên tâm, chiếc Tiên Chu này ta đã cải tạo rồi, giống hệt như lái xe vậy, ngươi biết lái xe thì sẽ biết lái Tiên Chu.

Hơn nữa, ngươi không cần thao tác nhiều, chỉ cần giữ cho Tiên Chu không bị chìm là được.

Hiện tại, ta muốn ra ngoài một chút.” “Ra ngoài một chút?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Bạch tiền bối, ngài định làm gì ạ?” “Ừm...

Thực ra, ta rất hứng thú với những vũ khí của Hải Đảm Chiến Sĩ bên ngoài, lần trước những quả tên lửa ta mang về vẫn chưa nghiên cứu kỹ thì đã bị hỏng rồi.

Lần này khó khăn lắm mới thấy nhiều vũ khí như vậy, ta muốn ra ngoài nghiên cứu một chút.” Bạch Tôn Giả không biết từ đâu lấy ra rất nhiều dụng cụ, hai mắt tràn đầy hưng phấn.

“......” Tống Thư Hàng nuốt nước bọt: “Bạch tiền bối, làm vậy có vẻ không hay lắm ạ?” “Yên tâm đi, kỹ thuật của ta gần đây đã luyện qua rồi, kỹ thuật tháo máy cực kỳ đỉnh.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi: “Đỉnh đến mức nào ạ?” “Ừm... ví dụ như, nổ tung lên đặc biệt sảng khoái?” Bạch Tôn Giả đáp.

Diệt Phượng Công Tử, Lệ Chi Tiên Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Dược Sư, Giang Tử Yên: "......" Trong sự im lặng của các đạo hữu, Bạch Tôn Giả lại rất hồn nhiên mở cửa khoang lặn của Tiên Chu, lặng lẽ rời khỏi Tiên Chu, lặn về phía trận doanh của Hải Đảm Chiến Sĩ.

"Tôi nói, chúng ta có nên lùi lại một chút không?" Tống Thư Hàng đề nghị.

"Cần tăng cường thêm trận pháp phòng ngự cho Tiên Chu." Lệ Chi Tiên Tử phụ họa.

"Trận pháp giảm chấn cũng không thể thiếu, sức xung kích của vụ nổ dưới nước càng lớn hơn." Dược Sư chậm rãi nói.

"An toàn là trên hết." Giang Tử Yên gật đầu nói.

Thế là, Tống Thư Hàng và cả nhóm lặng lẽ hành động.

Ở một bên khác, các Hải Đảm Chiến Sĩ bắt đầu vây kín Tiên Chu.

Hai mươi hơi thở, thoáng chốc đã trôi qua.

Khóe miệng dưới lớp mạng che mặt của vị trưởng lão Hải Đảm Chiến Sĩ gầy cao nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý vì âm mưu đã thành công – hai mươi hơi thở, thực ra chỉ là chiêu nghi binh do nó đưa ra mà thôi.

Những người trên chiếc Tiên Chu này, ai nấy trên người đều dính máu tươi của Hải Đảm Chiến Sĩ, nó không định bỏ qua một ai.

Trong hai mươi hơi thở vừa rồi, nó đã chỉ huy các Hải Đảm Chiến Sĩ bố trí thiên la địa võng, tất cả vũ khí hiện đại + pháp thuật đều đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Loài người tội lỗi tày trời, trên thực tế, dù ngươi có cắt đầu mình xuống, Hải Đảm Chiến Sĩ chúng ta cũng không thể nào tha cho người thân của ngươi.

Hôm nay, các ngươi cứ chết ở đây đi, rồi xuống địa ngục mà chờ người thân của mình!

Đại pháo khai hề oanh hắn nương, đừng chùn bước, cứ thế mà làm!” Vị trưởng lão Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều đắc ý cười một tiếng, hạ lệnh.

Phía sau, các Hải Đảm Chiến Sĩ bắt đầu thao tác, tất cả ngư lôi, bom chìm, đạn phá giáp rỗng ruột chứa thuốc nổ, các loại vũ khí muôn hình vạn trạng, đều khóa chặt vị trí của Tiên Chu.

Ngay khi các Hải Đảm Chiến Sĩ chuẩn bị phóng vũ khí.

Oanh ~~ “A a a a a ~~~” Một trận tiếng kêu thảm thiết vang lên, đợt tiếng kêu này đặc biệt thê thảm, khóc cha gọi mẹ, gọi anh gọi chị, gọi vợ gọi bồ nhí...

Vụ nổ còn gây ra sóng xung kích đáng sợ.

Nói chung, hiệu quả của đợt nổ này đúng là ba mươi hai cái like!

Không hổ danh là sản phẩm kết hợp giữa công nghệ cao của loài người và phù văn trận pháp của Hải Đảm Chiến Sĩ, khoa học kỹ thuật và tu chân kết hợp, phát huy ra hiệu quả 1+1>2!

Điểm không hoàn mỹ duy nhất là... vị trí vụ nổ có chút không đúng lắm.

Mẹ nó, đạn pháo còn chưa phóng ra sao đã nổ rồi?

Hơn nữa sau khi bom chìm phát nổ, còn được tặng kèm, kích hoạt luôn mấy quả ngư lôi xung quanh, cảnh tượng đó quả thực còn hùng vĩ hơn cả phim thảm họa Âu Mỹ.

Vụ nổ bất ngờ khiến các Hải Đảm Chiến Sĩ ở xa không kịp trở tay, bọn chúng ngơ ngác nhìn hiện trường vụ nổ.

Một số đồng bọn may mắn, sau khi trọng thương, dựa vào sức sống ngoan cường, khóc lóc giãy giụa thoát ra khỏi dư chấn vụ nổ.

Nhưng nhiều đồng bọn bất hạnh hơn, đã vĩnh viễn ngã xuống trong trận nổ khó hiểu này.

“Sao lại thế này?

Vũ khí của chúng ta đều đã qua kiểm tra ‘an toàn chất lượng cầu gai’ rồi, sao lại xảy ra vụ nổ?” Mắt của vị trưởng lão Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều đã đỏ ngầu.

Ngay lúc này, từ trung tâm vụ nổ, một thân ảnh loài người ‘vụt’ một tiếng chui ra.

Thân ảnh này tốc độ cực nhanh, hơn nữa thân ảnh này không hề có chút chật vật nào.

Vụ nổ kịch liệt vừa rồi không gây ra cho hắn chút tổn hại nào.

Bên cạnh hắn có một tấm phù văn đang trôi nổi, hình thành một tấm hộ thuẫn mỏng.

Chính tấm hộ thuẫn phù văn này đã chặn lại tất cả sát thương cho hắn.

“Khạc khạc khạc, vừa mới bóc vỏ ra, sao đã nổ rồi?

Ta còn chưa kịp nhìn thấy mạch điện bên trong nữa.” Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Trong lúc nói chuyện, hắn lại nhanh chóng tiếp cận vị trí một quả bom chìm khác gần đó.

Dưới ánh mắt chú mục của tất cả Hải Đảm Chiến Sĩ, Bạch Tôn Giả bình tĩnh dùng hai chiếc dụng cụ nhỏ kỳ lạ bắt đầu tháo dỡ quả bom chìm đó.

Hải Đảm Chiến Sĩ: “......” “Chặn hắn lại, mau chặn cái tên loài người này lại.

Không đúng, giết hắn, giết hắn cho ta!” Vị trưởng lão Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều giận dữ nói.

Các Hải Đảm Chiến Sĩ trẻ tuổi lúc này mới hoàn hồn.

Các Hải Đảm Chiến Sĩ bên cạnh quả bom lao về phía Bạch Tôn Giả, Pháp Khí trong tay, gai nhọn trên người, thậm chí còn có một số pháp thuật hệ hàn băng, tất cả đều công kích về phía Bạch Tôn Giả.

Chỉ là những đòn công kích này đối với Bạch Tôn Giả mà nói, thực sự quá yếu ớt.

Công kích ở trình độ này, ngay cả phòng ngự của hắn cũng không phá nổi.

Thế là, Bạch Tôn Giả yên tâm chống đỡ tấm hộ thuẫn phù văn kia, chuyên tâm tháo dỡ bom chìm.

Các đòn công kích của Hải Đảm Chiến Sĩ cứ như spam màn hình, ‘ba ba ba’ không ngừng oanh tạc lên hộ thuẫn của Bạch Tôn Giả, cảnh tượng đặc biệt hùng vĩ.

Đáng tiếc là, những đòn công kích này không hề có chút hiệu quả nào.

Ngược lại, một số gai nhọn phóng về phía Bạch Tôn Giả, sau khi va vào hộ thuẫn còn bị bật trở lại, khiến các Hải Đảm Chiến Sĩ kêu khổ không ngừng.

Chương 1016

Tốc độ tháo dỡ của Bạch Tôn Giả cực nhanh, hơn nữa có kinh nghiệm từ trước, trước khi tháo, tiền bối còn đặc biệt bọc cho quả bom này một lớp vỏ ngoài chống nước.

Phần vỏ ngoài của bom chìm nhanh chóng bị Bạch Tôn Giả tháo ra, tiền bối rất vui vẻ nghiên cứu cấu trúc bên trong.

Loại bom chìm này là sản phẩm mới được nghiên cứu và phát triển vào năm 2019, uy lực vụ nổ rất mạnh, lại còn không sợ vào nước.

Các Hải Đảm Chiến Sĩ có thể kiếm được thứ tiên tiến như vậy, cũng không dễ dàng gì.

Bạch tiền bối tháo dỡ được một nửa, đang chuẩn bị nghiên cứu sâu hơn một chút thì...

Oanh ~~~ Thứ này lại nổ.

Uy lực của vụ nổ bao trùm toàn bộ Bạch Tôn Giả và các Hải Đảm Chiến Sĩ xung quanh hắn.

“Xúi quẩy.” Bạch Tôn Giả nói, thế là hắn lại đứng dậy chạy về phía một quả ngư lôi gần đó.

“A a a, chết tiệt, chết tiệt!” Vị trưởng lão Hải Đảm Chiến Sĩ gầy gò, cao kều tức đến giậm chân: “Chia một đội người đi tấn công tên này, những người khác đừng có ngây ra đó, tấn công Tiên Chu kia đi, tấn công đi!

Đừng để chiếc Tiên Chu đó chạy thoát!” Các Hải Đảm Chiến Sĩ trẻ tuổi chợt bừng tỉnh, lại một lần nữa hướng tất cả ngư lôi, tên lửa các loại về phía Tiên Chu, và nhấn nút phóng.

Oanh oanh oanh oanh ~~ Trong nháy mắt, đợt gần hai trăm quả bom đầu tiên bắn về phía Tiên Chu, hơn nữa, phía sau còn có mấy đợt bom nữa nối tiếp nhau.

Lượng bom này, là định đánh chìm hàng không mẫu hạm à?

Chiếc Tiên Chu nhỏ của nhà tôi chỉ to bằng một chiếc xe buýt nhỏ bình thường, mấy người có khoa trương quá không vậy?

Tống Thư Hàng điều khiển Tiên Chu, nhanh chóng rút lui.

Chiếc Tiên Chu này sau khi được Bạch Tôn Giả cải tạo, cách điều khiển gần như giống hệt ô tô...

Chỉ là vô lăng có thêm một số chức năng, ví dụ như khi di chuyển vô lăng lên xuống, có thể điều khiển độ cao bay hoặc độ sâu lặn của Tiên Chu.

Tống Thư Hàng thử một chút, lập tức đã thành thạo.

Chỉ là... tốc độ của chiếc Tiên Chu sau khi cải tạo không nhanh, căn bản không thể tránh khỏi nhiều quả bom như vậy.

“Các vị tiền bối, chúng ta phải làm sao đây?” Nhìn những quả bom bắn tới đầy màn hình, tim Tống Thư Hàng có chút không tranh khí mà đập nhanh hơn.

Cảnh tượng này thực sự quá hùng vĩ, khiến người ta không kìm được mà cảm thấy phấn khích.

“Đừng vội, để ta chụp một tấm ảnh đã.” Lệ Chi Tiên Tử đáp.

Trước khi Tiên Chu sắp bị hàng trăm quả bom oanh tạc, Lệ Chi Tiên Tử lấy điện thoại ra, ‘tách tách tách’ liên tục chụp mấy tấm ảnh bên ngoài Tiên Chu.

Sau đó lại lấy ra một cây gậy tự sướng, tự mình tạo dáng thật đẹp trước ống kính.

Cạch ~ Trong ảnh, Lệ Chi Tiên Tử xinh đẹp vô song, phía sau nàng là cảnh tượng bom đạn dày đặc tấn công đầy màn hình!

“Đẹp quá, tấm tự sướng này là tấm ta ưng ý nhất năm nay.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Vừa nói, tiên tử vừa đăng tấm ảnh này lên vòng bạn bè. 【Hôm nay cùng Bạch tiền bối đi mạo hiểm, chuẩn bị khám phá một di tích.

Ai ngờ giữa đường bị người ta mai phục, thế công của địch khá hung tàn, bom đạn đầy màn hình, dự kiến sau năm hơi thở nữa, bom sẽ oanh tạc lên Tiên Chu của chúng ta.】 Sau khi đăng xong, Lệ Chi Tiên Tử thỏa mãn cất điện thoại đi.

Tống Thư Hàng: “......” Đúng như Lệ Chi Tiên Tử dự đoán, sau năm hơi thở, các loại ngư lôi, bom chìm dưới biển sâu vô tình oanh tạc lên Tiên Chu.

Oanh oanh oanh oanh ~~ Chấn động đến mức tai muốn điếc luôn.

Thật đặc biệt kích thích.

Và đúng lúc này, trong trận doanh Hải Đảm Chiến Sĩ đối diện.

Một con Hải Đảm Chiến Sĩ bị đứt chân dốc hết sức lực, bơi ra từ vụ nổ.

Nó nhìn cái chân bị đứt của mình, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ.

“Không hay rồi, chân của ta thế mà lại bị đứt lìa hoàn toàn!

Không được, ta phải lập tức... chụp một tấm ảnh, đăng lên vòng bạn bè mới được!” Nói xong, nó lấy ra một chiếc điện thoại bản độ chống nước, chống áp suất cao.

Có điều kỹ thuật độ điện thoại của nó không ổn lắm, vừa xuống biển sâu là tín hiệu điện thoại liền trở nên rất yếu.

Thực ra ban đầu, nó muốn lén lút đến chỗ tu sĩ loài người, tìm

Linh Thạch để độ điện thoại...

Nhưng sau đó nó nghe ngóng một chút, chi phí độ điện thoại của tu sĩ loài người đắt lắm, độ một chiếc điện thoại có tín hiệu toàn cầu đã cần một viên Linh Thạch Nhị Phẩm.

Nếu thêm các chức năng như chống áp suất cao, chống nước, chống lửa, còn phải thêm một viên Linh Thạch Nhị Phẩm nữa.

Nếu muốn độ thành có tín hiệu trong toàn hệ mặt trời thì phải cần Linh Thạch Tam Phẩm.

Nó thật sự không nỡ, đành tự mình động tay cải tạo điện thoại.

Hải Đảm Chiến Sĩ cụt chân giơ điện thoại lên, ‘tách tách tách’ liên tục chụp mấy tấm ảnh cái chân bị đứt của mình, lại giơ điện thoại lên đỉnh đầu, tự chụp một tấm toàn thân từ trên xuống.

Sau đó, tranh thủ chiếc điện thoại hỏng của mình còn chút tín hiệu, nó vội vàng đăng ảnh lên vòng bạn bè.

Đương nhiên, nó còn không quên bật chức năng làm đẹp. 【Trời ơi, hôm nay đi theo trưởng lão vây bắt một loài người tội ác tày trời, kết quả ta một phát pháo cũng chưa bắn ra, mà cái chân của ta đã bị nổ đứt rồi!

Máu cứ chảy mãi, đau chết ta rồi.】 Sau khi đăng bài, Hải Đảm Chiến Sĩ cụt chân cất điện thoại của mình đi.

Tiếp đó, nó nghiêng đầu, ngất xỉu...

Vết thương của nó rất nặng, không chỉ chân bị đứt, mà bên trong cơ thể còn chịu xung kích của vụ nổ, bị nội thương không nhỏ.

Vì vậy, sau khi cố gắng chịu đựng chụp xong ảnh, cuối cùng cũng không chống đỡ nổi mà ngất đi.

Oanh oanh oanh ~~ Tống Thư Hàng cảm thấy cả chiếc Tiên Chu sắp tan thành từng mảnh, rung lắc điên cuồng.

Khắp nơi là tiếng nổ.

Đồng thời, tại trung tâm điều khiển Tiên Chu, tiếng còi báo động không ngừng truyền đến.

Trên màn hình tinh thể lỏng, vạch năng lượng màu xanh lá cây đại diện cho phòng ngự của Tiên Chu, lúc này đã giảm xuống phạm vi ba mươi phần trăm, nếu bị đánh nữa, Tiên Chu sẽ xong đời.

Quả nhiên... bom đạn là biện pháp tốt nhất để giải quyết vấn đề!

Nếu vấn đề chưa được giải quyết, thì chắc chắn là do lượng thuốc nổ không đủ!

Tống Thư Hàng quay người hỏi: “Bắc Hà tiền bối, có cách nào bổ sung phòng ngự không?” Bắc Hà Tán Nhân lắc đầu: “Có, nhưng chẳng ích gì...

Nhiều ngư lôi và bom chìm tấn công như vậy, dù ta có toàn lực phòng ngự, cũng không chống đỡ được bao lâu.

Trừ phi cho ta đủ thời gian, để ta khắc họa hơn hai trăm trận pháp phòng ngự, rồi cung cấp đủ Linh Thạch...” “Vậy chúng ta làm sao đây?” Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

“Đừng sợ, với thực lực của chúng ta, dù Tiên Chu có bị nổ tung, nhưng thoát khỏi đợt oanh tạc này vẫn không thành vấn đề.

Tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm tính mạng.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Đợt oanh tạc thứ hai đến rồi, chiếc Tiên Chu này sắp hỏng rồi.” Dược Sư nói.

“À đúng rồi, ta nhớ... chiếc Tiên Chu này là Bạch tiền bối mới mua từ Nho gia không lâu đúng không?

Mua về xong lại mất rất nhiều thời gian tỉ mỉ cải tạo.

Nếu bị nổ nát thì Bạch tiền bối có tức giận không?” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Bạch tiền bối dù có tức giận, cũng sẽ chỉ trút giận lên đám Hải Đảm Chiến Sĩ thôi.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: “Các tiền bối, chờ một chút, Tiên Chu có gì đó không ổn.” Trên màn hình tinh thể lỏng điều khiển Tiên Chu, phòng ngự của Tiên Chu đã giảm xuống mười chín phần trăm.

Sau đó, một dòng nhắc nhở hiện lên. 【Cảnh báo: Phòng ngự Tiên Chu đã giảm xuống dưới hai mươi phần trăm, khởi động trình tự khẩn cấp.】 Đồng thời, trên màn hình tinh thể lỏng xuất hiện năm nút số. 【Nhắc nhở: Xin hãy chọn phương án trình tự khẩn cấp.】 Tống Thư Hàng nhìn năm con số, đoán chừng mỗi con số đều ứng với một phương án trình tự khẩn cấp.

Nhưng chỉ có số mà không có giới thiệu, cậu phải chọn thế nào đây?

“Các tiền bối, mọi người thấy sao ạ?” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía các vị tiền bối.

“Tùy tiện thôi?

Dù sao cũng là trình tự khẩn cấp mà...” Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Ngươi thích số nào thì ấn số đó đi.” Bắc Hà Tán Nhân nhún vai nói.

“Ta không có ý kiến.” Dược Sư nói.

Tống Thư Hàng: “......” Nhìn thấy giá trị phòng ngự của Tiên Chu ngày càng thấp, Tống Thư Hàng cắn răng – vậy thì nhắm mắt chọn đại một phương án vậy.

Nhắm mắt, tiện tay nhấn một cái, nhấn vào số ‘ba’.

Vù vù vù ~~ Trong Tiên Chu có một trận pháp được kích hoạt.

Trong trận pháp đó, đặt một thanh bảo kiếm – chính là Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối.

Sau khi trận pháp được kích hoạt, Lưu Tinh Kiếm đột nhiên biến mất trong hư không, hẳn là năng lực ‘Thiên Phú Không Gian’ của Bạch tiền bối!

“Đây là thủ đoạn khẩn cấp gì vậy?

Không phải Lưu Tinh Kiếm đi ra bảo vệ Tiên Chu rồi chứ?” Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi.

Lời vừa dứt, ánh sáng của trận pháp lại sáng lên.

Sau đó, Lưu Tinh Kiếm lại xuất hiện.

Có điều... lần này, trên Lưu Tinh Kiếm trở về lại có thêm một thân ảnh.

Đó là một người đàn ông cao lớn với mái tóc dài bồng bềnh, trong mái tóc dài còn tết rất nhiều bím tóc nhỏ.

Trên mặt người đàn ông, vẽ hai quầng mắt đen khổng lồ, còn có năm vệt máu từ trái vẽ sang phải...

Trên mặt, mũi, môi của hắn, đầy rẫy những trang sức kiểu gai nhọn.

Chương 1017

Trên người người đàn ông càng xăm kín các loại hình xăm đáng sợ.

Đây là một ca sĩ phong cách Heavy Metal Death (Death Metal).

Và lúc này, vị ca sĩ rock heavy metal phong cách death này đang giữ tư thế ‘gào thét cất tiếng hát’, tay điên cuồng gảy guitar, nhắm mắt lại, đầu càng lúc càng lắc lư lên xuống theo tiếng guitar điên cuồng.

Tiếng guitar gảy, đã đạt đến cao trào.

“Hống!

Hống!

Hống!

Hống!” Người đàn ông lớn tiếng gào thét, sau đó, hắn bắt đầu hát.

“Vãi, đây chẳng phải Tạo Hóa Pháp Vương sao?” Mãi đến khi người đàn ông này cất tiếng gào thét, Bắc Hà Tán Nhân mới nhận ra hắn.

Chủ yếu là Tạo Hóa Pháp Vương thay đổi thực sự quá lớn, cái phong cách rock heavy metal kỳ quái này, cùng với lối trang điểm khoa trương đó, không ai có thể nhận ra hắn là Pháp Vương ngay lập khắc cả.

Tại sao trong năm ‘thủ đoạn khẩn cấp’ mà Bạch Tôn Giả để lại, lại triệu hoán ra Tạo Hóa Pháp Vương chứ!

Triệu hoán ra Tạo Hóa Pháp Vương có thể làm gì?

Ừm...

Triệu hoán ra Tạo Hóa Ca Vương, có thể hát!

Không hay rồi!

“Khoan đã, Tạo Hóa đạo hữu...” Gương mặt nhỏ của Lệ Chi Tiên Tử trở nên tái nhợt.

Sắc mặt Tống Thư Hàng cũng tái nhợt, cậu nhớ lại cảnh tượng mình từng trực diện Tạo Hóa Pháp Vương, nghe hắn cao giọng hát một bài, quả thực còn đáng sợ hơn cả địa ngục.

“Pháp Vương, là chúng ta, là chúng ta!” Dược Sư cũng vội vàng kêu lên.

Rất đáng tiếc, Linh Hồn Ca Vương căn bản không nghe thấy tiếng gọi của mọi người, hắn vẫn đang chìm đắm trong nhịp điệu của riêng mình!

Tạo Hóa Pháp Vương gần đây đang rất hot trong làng ca nhạc, đi đến đâu là hot đến đó!

Các buổi hòa nhạc của hắn, buổi nào cũng chật kín người.

Có lẽ trên thế giới này, ai cũng có một trái tim khao khát kích thích (tìm đường chết) nhỉ.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, sở hữu sức sát thương đáng sợ, tin tức về việc nó có thể đưa người nghe thẳng vào bệnh viện sau khi nghe hát lan truyền, đã thu hút vô số fan hâm mộ rock heavy metal death theo đuổi và ủng hộ.

Lại còn rất nhiều người tìm kiếm kích thích, hy vọng được trải nghiệm cảm giác ‘cận kề sinh tử’, cũng không tiếc đường xa ngàn dặm chạy đến, chỉ vì muốn nghe một buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nửa tháng qua, là những ngày vui vẻ nhất trong cuộc đời Tạo Hóa

Pháp Vương.

Bất kể đi đến đâu, đều có người sẵn lòng nghe hắn hát!

Hôm nay cũng vậy, địa điểm buổi hòa nhạc của hắn hôm nay là ở châu Âu.

Tạo Hóa Pháp Vương hát bằng tiếng Trung, đa số fan hâm mộ đều không hiểu lời bài hát hắn hát có ý nghĩa gì...

Nhưng, không vấn đề!

Âm nhạc... hoặc có thể nói nghệ thuật, là không có biên giới và sự phân biệt ngôn ngữ!

Ngay cả khi không hiểu Pháp Vương đang hát gì, nhưng sau khi ‘Linh Hồn Ca Vương’ cất tiếng, hiệu quả bài hát có thể giết người, khiến người ta điên cuồng đó, không hề giảm đi chút nào!

Các fan hâm mộ có thể sau khi tiếng hát vừa cất lên, liền đau đớn kêu thảm thiết, cái cảm giác đó, thật sự quá tuyệt vời!

Tạo Hóa Pháp Vương đang chìm đắm trong nhịp điệu của riêng mình, ngón tay bay lượn nhanh như chớp trên cây đàn guitar.

Ông nhắm nghiền hai mắt, gào thét đến khản cả giọng: "Giết!

Giết!

Giết!

Giết!

Giết!

Giết!

Giết!" Vừa mở miệng đã là một chuỗi từ "Giết" tàn bạo.

Mỗi tiếng thét ra, Tạo Hóa Pháp Vương đều như dùng cả linh hồn để gào nổ phổi, gào đến mức vỡ giọng.

Khi những chữ này vọt ra khỏi miệng ông, từng tầng sóng âm có thể nhìn thấy bằng mắt thường phun trào, tạo thành cảm giác như sóng xung kích của bom hạt nhân tràn ngập không gian tiên chu.

Điếc cả tai!

Đáng sợ hơn là tiếng hát của Pháp Vương trong không gian tiên chu này còn tạo ra tiếng vang, tựa như đang hát đồng ca hai lớp, ba lớp vậy. "Tai, tai của tôi, cái này chẳng khác nào... phúc lợi cho hội đeo tai nghe vậy, á á á~~" Tống Thư Hàng là người đầu tiên quỵ xuống.

Trong số những người có mặt, tu vi của cậu thấp nhất nên quỵ nhanh nhất, dứt khoát nhất.

Ngay sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân kịp thời hiện thân.

Thân hình cô phóng đại, bao bọc chặt chẽ lấy Tống Thư Hàng vào trong cơ thể, bảo vệ cậu ở mức tối đa.

Người tiếp theo quỵ là Diệt Phượng Công Tử. "Á á á~~ Ngủm... rồi...

á..." Công tử dứt khoát trợn mắt, sùi bọt mép ngã lăn ra đất.

Thính lực của hắn là mạnh nhất trong số các đạo hữu ở đây, nên chịu ảnh hưởng từ tiếng hát của linh hồn ca vương cũng là lớn nhất. "Không được, phải ngăn Tạo Hóa đạo hữu lại, nếu không chúng ta... sẽ toàn quân bị diệt mất." Bắc Hà Tán Nhân run rẩy nói.

Đừng quên hiện giờ bên ngoài tiên chu còn có vô số đạn pháo đang bắn tới.

Đạn pháo không biết thế nào là "hạ thủ lưu tình" đâu!

Nếu cả đám bọn họ bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương làm cho ngất xỉu, đúng lúc phòng ngự của tiên chu bị phá, thì họ sẽ được nếm mùi lễ rửa tội của vô số đạn pháo trong lúc hôn mê.

Lúc đó thì xong đời thật sự.

Thế mới nói, tại sao trong năm phương án cấp cứu mà Bạch Tôn Giả thiết lập sẵn cho tiên chu lại có tùy chọn "Triệu hoán Tạo Hóa Pháp Vương" cơ chứ!

Thật sự không hiểu nổi. "Kẻ bất trung... giết giết giết!

Kẻ bất hiếu... giết giết giết!

Giết giết giết~~" Tạo Hóa Pháp Vương ra sức lắc đầu.

Đến tận bây giờ, dường như Pháp Vương vẫn chưa phát hiện ra mình đã đổi sân khấu? "Tử Yên... kiếp sau chúng ta vẫn sẽ yêu nhau..." Dược Sư nắm chặt lấy bàn tay nhỏ của Giang Tử Yên, run rẩy nói.

Thực lực của Dược Sư mạnh hơn Tống Thư Hàng, nên thời gian trụ vững lâu hơn một chút.

Lúc này trước mắt Dược Sư đã xuất hiện ảo giác, ông thấy Lục Đạo Luân Hồi dường như đang ở ngay trước mắt.

Đồng thời, đại não bị tiếng hát chấn động đến trắng xóa, khiến Dược Sư nảy sinh ảo giác mình sắp chết, bắt đầu trăn trối di ngôn, hứa hẹn cả kiếp sau.

Cách đó không xa, tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương càng lớn hơn: "Kẻ bất nhân... giết giết giết!

Kẻ bất nghĩa... giết giết giết!

Giết giết giết..." Cùng lúc đó, đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng~~ Đợt ngư lôi, đạn nước sâu, đạn xuyên giáp thứ hai đã vô tình oanh tạc lên tiên chu.

Chỉ số phòng ngự của tiên chu giảm xuống chỉ còn 5%, việc phòng ngự bị phá chỉ là vấn đề thời gian.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang được Công Đức Xà Mỹ Nhân bảo vệ gắng gượng ngồi dậy.

Vì bên tai cậu truyền đến một giọng truyền âm vào mật bình tĩnh: [Ấn tùy chọn cấp cứu số 2, sau đó đợi tiên chu vượt qua thời kỳ nguy hiểm thì ấn cái nút khuếch âm trên trung tâm điều khiển.] Giọng nói của Bạch Tôn Giả vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Vạn hạnh là Bạch Tôn Giả đang ở bên ngoài gỡ bom giữa biển tích phi vẫn không quên tiên chu của mình.

Tống Thư Hàng lập tức vươn tay, nhanh như chớp ấn vào tùy chọn cấp cứu "2".

Tùy chọn 3 đã triệu hoán Tạo Hóa Pháp Vương, vậy tùy chọn 2 là gì đây?

Liệu có phải cũng là triệu hoán đạo hữu không?

Giây tiếp theo, một thân ảnh mặc váy dài đỏ rực được Lưu Tinh Kiếm đưa tới hiện thân bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thân ảnh váy đỏ này vừa hiện thân đã nghe thấy một chuỗi tiếng "giết giết giết giết", khuôn mặt nhỏ nhắn thoắt cái trắng bệch.

Tùy chọn cấp cứu 2 quả nhiên cũng là triệu hoán đạo hữu trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần"...

Người được triệu hoán tới là Lưu Huỳnh Tiên Tử, chính là vị tiên tử váy đỏ lần trước dùng pháp thuật đẩy đẩy đưa Tống Thư Hàng từ Trái Đất bay thẳng vào không gian. "Tại sao linh hồn ca vương lại ở đây?" Giọng nói của Lưu Huỳnh Tiên Tử cũng run rẩy, đồng thời cô cũng nhìn thấy đám ngư lôi và bom nước sâu đang liên tục oanh tạc tiên chu. "Hóa ra là vậy, đến lượt ta ra tay rồi!" Lưu Huỳnh Tiên Tử gượng dậy, hai tay bắt chéo trước ngực, hít sâu một hơi. "Xích!!" Tay phải cô đột nhiên mở ra!

Theo pháp thuật của cô triển khai, một lực đẩy vô cùng mạnh mẽ hiện lên trên thân tiên chu.

Chương 1018

Trong nháy mắt, tất cả đạn pháo đang bắn về phía tiên chu đều dừng khựng lại.

Hiệu quả pháp thuật xích lực của Lưu Huỳnh Tiên Tử rất khoa trương.

Cô có thể dễ dàng đẩy Tống Thư Hàng từ Trái Đất vào không gian, nên việc đánh bật đợt đạn pháo này lại càng dễ như trở bàn tay.

Tất cả ngư lôi và đạn pháo đều dừng lại bên ngoài phạm vi nổ kích hoạt từ tính.

Lưu Huỳnh Tiên Tử khẽ quát một tiếng: "Phản!!" Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ đạn pháo đang lao tới đều bị hiệu quả pháp thuật của cô cưỡng ép bắn ngược trở về!

Khung cảnh này thật hùng vĩ.

Vô số ngư lôi, đạn pháo tấn công tiên chu đều phản xạ lại theo đường cũ!

Đám hải đảm chiến sĩ ngơ ngác cả mặt... [Bây giờ, ấn cái nút khuếch âm kia đi!] Giọng của Bạch Tôn Giả lại vang lên.

Thế là Tống Thư Hàng run rẩy vươn tay ấn nút.

Sau đó trên tiên chu, một trận pháp được khởi động.

Trận pháp đó bỏ qua khoảng cách và sự ngăn trở của nước biển, trực tiếp truyền tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ở trạng thái rõ nét nhất vào tai đám hải đảm chiến sĩ. "Giết!

Giết giết giết giết giết!

Kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, đều đáng giết!

Giết giết giết!" Tiếng gào thét khản đặc của Tạo Hóa Pháp Vương truyền vào tai từng tên hải đảm chiến sĩ, tiếng hát này có độc.

Tai của đám hải đảm chiến sĩ nổ tung. "Cái quái gì thế này!" "Oa nha nha nha, đây là gì vậy?

Mẹ ơi, mẹ ơi~" "Chết... chết rồi, sắp chết rồi." "Giết giết giết giết~~ Ha ha ha ha, giết giết giết, tất cả đều phải chết, đều phải chết hết!" "Lão gia đời này đáng giá rồi..." "Ta là hải đảm chiến sĩ anh dũng Quân Như Mộng...

Hôm nay chính là lúc ta trở về vòng tay của Phụ Thần..." "Thiên quốc, tôi thấy rồi, tôi thấy cổng thiên quốc mở ra rồi!

Vô số đồng đội đứng hai bên, xếp hàng chào đón tôi!" Doanh trại hải đảm chiến sĩ hỗn loạn thành một đoàn, một lượng lớn chiến sĩ sùi bọt mép, ngất xỉu giữa biển sâu.

Giây tiếp theo, những quả bom bị Lưu Huỳnh Tiên Tử phản đạn trở về đã vô tình tặng cho những tên hải đảm chiến sĩ đang hôn mê này một lễ rửa tội đầy "yêu thương".

Trong doanh trại, lão trưởng lão hải đảm gầy gò vẫn đang cố chống đỡ, lão run rẩy đưa tay ra định đâm thủng màng nhĩ của mình.

Không chỉ lão, mà còn rất nhiều hải đảm chiến sĩ khác cũng đưa ra lựa chọn tương tự.

Muốn chống lại ma âm rót vào não này, chỉ có cách từ bỏ thính lực của mình.

Lúc này, trên tiên chu, Lệ Chi Tiên Tử gượng dậy đi đến bên cạnh Tạo Hóa Pháp Vương. "Dừng tiếng hát lại cho thiếp thân, á á á!" Lệ Chi Tiên Tử đưa tay tóm lấy Tạo Hóa Pháp Vương, sau đó thi triển tuyệt kỹ [365 Vòng Đại Phong Xa].

Một vòng, hai vòng, ba vòng! "A a a a a!!" Trong miệng Tạo Hóa

Pháp Vương phát ra một chuỗi tiếng kêu dài...

Nhưng đó không phải tiếng thét thảm thiết, mà là do bài hát của ông đúng lúc đến đoạn phụ âm, một chuỗi "a a a" chính là âm tiết quá độ.

Khi bị Lệ Chi Tiên Tử quay tít từng vòng, chuỗi tiếng "a a a" này lúc xa lúc gần, âm thanh còn tạo thành hiệu ứng âm thanh vòm, tự kèm theo hiệu ứng rung động.

Tạo Hóa Pháp Vương cảm thấy hiệu ứng âm thanh này rất tuyệt, chỉnh thành chế độ rung, ông vẫn là ca vương mạnh nhất.

Thế là ông cứ ở trạng thái đó tiếp tục hát.

Thích hát thì hát, bất kể cơ thể đang ở đâu, bất kể đang ở trạng thái nào, chỉ cần mở cổ họng ra mà hát, dám hát là sẽ thắng: "Giết giết giết giết, kẻ bất trung... giết giết giết!

Kẻ bất hiếu... giết giết giết!" Bắc Hà Tán Nhân cuối cùng cũng quy..

Nếu nói tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ở trạng thái bình thường là ma âm ác mộng, thì tiếng hát ở trạng thái bị Lệ Chi Tiên Tử quay đại phong xa chính là ma âm ác mộng kiểu âm thanh vòm có rung động.

Ngày mưa, tiếng hát của linh hồn ca vương và [365 Vòng Đại Phong Xa] càng xứng đôi hơn~~ Doanh trại hải đảm chiến sĩ, lão trưởng lão gầy gò dưới sự tra tấn của ma âm âm thanh vòm rung động đã dứt khoát "ngỏm" luôn.

Ở một phía khác, nơi giao giới giữa biển Đông và Thái Bình Dương, có một hòn đảo thần bí chưa từng xuất hiện trên bất kỳ bản đồ thế giới nào.

Toàn bộ hòn đảo được bao phủ bởi sức mạnh siêu nhiên, ngay cả công nghệ tiên tiến nhất cũng không thể dò ra sự tồn tại của nó.

Trên không trung hòn đảo có vô số hồ điệp đủ màu bay lượn, đây chính là nhà của cô nàng Vũ Nhu Tử, đảo Linh Điệp.

Hôm nay, Vũ Nhu Tử với đạo hiệu là "Phá Kiếp Tiên Tử" chuẩn bị chính thức độ kiếp.

Trận pháp độ kiếp của cô đã được bố trí hoàn mỹ, trạng thái cũng đã điều chỉnh đến mức tốt nhất.

Đạo hiệu hôm nay của cô cũng chứa đựng đầy ắp tình cha và lời chúc phúc của Linh Điệp Tôn Giả...

Có điều... trước khi độ kiếp, Vũ Nhu Tử đã lén cha mượn điện thoại từ tay Lưu Kiếm Nhất sư huynh.

Sau đó, Vũ Nhu Tử lén lút gọi điện cho vài người bạn thân của mình.

Ví dụ như cô nàng Sở Xuân Huỳnh của Sở gia, hay Tống tiền bối mới quen năm nay.

Sau khi kết thúc cuộc gọi với cô bạn thân Sở Xuân Huỳnh, Vũ Nhu Tử lại vui vẻ gọi vào số của Tống Thư Hàng.

Trước đó cô nghe nói phim của Tống tiền bối đã đóng máy rồi, trong lòng thấy rất hụt hẫng.

Nhưng may mắn là cha nói ông đang quay một bộ phim mới do Tam Lãng tiền bối đóng chính, trong đó Tống tiền bối sẽ tham gia với tư cách khách mời.

Không biết Tống tiền bối giờ đang làm gì?

Có tu luyện chăm chỉ không?

Đã đến cảnh giới nào rồi?

Hồi lâu sau, Tống tiền bối vẫn chưa bắt máy.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, Tống tiền bối giờ đang không tiện nghe máy sao?

Hay là lát nữa gọi lại nhỉ?

Đang suy nghĩ thì điện thoại của Tống tiền bối cuối cùng cũng thông.

Giây tiếp theo, một tràng ma âm xuyên não từ đầu dây bên kia truyền đến. "Giết giết giết, vạn vật đều đáng giết, kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, đều đáng giết!

Kẻ nghịch thiên chết ngay, quỳ cũng chết!" Đến từ bài hát mới "Thất Sát Ca" của Linh hồn Ca vương, hơn nữa còn có hiệu ứng âm thanh lập thể vòm rung động được gia trì bởi [365 Vòng Đại Phong Xa] của Lệ Chi Tiên Tử...

Lưu Kiếm Nhất đạo hữu đang đứng cạnh Vũ Nhu Tử, do không phòng bị gì nên bị ma âm xuyên thủng, chỉ cảm thấy đầu gối mềm nhũn, đồng thời còn có triệu chứng buồn nôn, suýt chút nữa thì quỵ xuống.

Sâu trong đảo Linh Điệp, một vị phụ thân cuồng con gái đang âm thầm giám sát toàn đảo, do không phòng bị nên bị ma âm rót vào não, ngụm trà linh trong miệng phun sạch ra ngoài...

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, âm thanh chấn động màng nhĩ này khiến cô cảm thấy đặc biệt quen tai.

Gió biển thổi qua làm rối tóc Vũ Nhu Tử, cô đưa tay vuốt lại mái tóc rối.

Trong điện thoại, ma âm của ca vương vẫn đang gào thét, đôi chân dài của Vũ Nhu Tử không tự chủ được mà dẫm theo nhịp điệu trong điện thoại.

Thậm chí cô còn khẽ ngân nga theo điệu nhạc.

Có bài hát nào khiến bạn khẽ ngân nga theo không~~ "Ồ, nhớ ra rồi.

Đây là tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối mà, hèn gì nghe hay thế." Vũ Nhu Tử khẽ nói.

Lưu Kiếm Nhất sư huynh lập tức bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Tuy gần đây thường xuyên có người khen ngợi tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, đặc biệt là những người trong giới âm nhạc Heavy Metal hệ bóng tối, đều khen tiếng hát của Pháp Vương là "âm nhạc sát nhân đến từ địa ngục, khiến người ta lơ lửng giữa ranh giới sinh tử".

Nhưng khen âm nhạc của Pháp Vương "hay" một cách đơn thuần như thế, Lưu Kiếm Nhất mới nghe thấy lần đầu.

Lúc này từ đầu dây bên kia truyền đến giọng nói run rẩy của Tống Thư Hàng: "Alo... là Lưu Kiếm Nhất sư huynh sao?

Xin hỏi... tìm tôi có việc gì?" "Tống tiền bối, không phải Kiếm Nhất sư huynh đâu.

Là em, Vũ Nhu Tử đây.

Em mượn điện thoại của sư huynh gọi cho anh." Vũ Nhu Tử vui vẻ nói: "Đúng rồi Tống tiền bối, hôm nay em sắp độ kiếp rồi!" "Vũ Nhu Tử?

Sao lại là em?

Mau cúp máy đi, mau... nếu không sẽ muộn mất..." Tống Thư Hàng run rẩy nói, nói xong giọng của Thư Hàng liền đứt quãng.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, vẻ mặt đầy thắc mắc.

Một lúc lâu sau, tiếng hát của linh hồn ca vương dần lắng xuống... nhưng giọng của Tống Thư Hàng không vang lên nữa.

Tuy nhiên Vũ Nhu Tử vẫn mãn nguyện nói vào điện thoại: "Cảm ơn anh, Tống tiền bối." Nghe tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối xong, cô cảm thấy cả người tràn đầy sức mạnh, thiên kiếp thăng cấp Tứ phẩm lần này, "Phá Kiếp Tiên Tử" cô nhất định độ thành công!

Nói xong cô khẽ gập điện thoại lại, đặt bên cạnh Lưu Kiếm Nhất sư huynh đã sùi bọt mép.

Sau đó Vũ Nhu Tử bước những bước nhẹ nhàng, tung tăng nhảy nhót đi về phía nơi mình độ kiếp.

Hôm nay nhất định phải độ kiếp thành công, sau khi học được ngự kiếm phi hành... cô sẽ không còn phải lo bị lạc đường nữa!

Sâu trong đảo Linh Điệp, Linh Điệp Tôn Giả rơi vào trạng thái trầm tư.

Tiếng hát của Tạo Hóa đạo hữu thật sự hay sao?

Con gái đã bảo hay thì chắc chắn là hay thật rồi.

Chương 1019

Vậy nên... có nên cân nhắc mời Tạo Hóa đạo hữu đến đảo Linh Điệp mở một buổi biểu diễn không nhỉ? "Tửu Cô, ngươi thấy nếu ta mời Tạo Hóa đạo hữu đến đảo chúng ta mở buổi biểu diễn thì thế nào?" Linh Điệp Tôn Giả đột nhiên hỏi một con hồ điệp đủ màu bên cạnh.

Hồ điệp yêu Tửu Cô chính là con hồ điệp lần trước dạy Tống Thư Hàng cách kết kén, cô là trợ thủ đắc lực của Linh Điệp Tôn Giả. "Sư tôn." Hồ điệp yêu Tửu Cô nghiêm túc nói: "Con nghĩ người nên uống thuốc rồi ạ." Linh Điệp Tôn Giả: "..." Tại Vô Cực Ma Tông, trong Ma Hầu Phong đỉnh thứ sáu mươi chín.

Chính Năng, An Tri Ma Quân cùng với Công Tử Hải đang ở trạng thái bế tử quan, trùng kích cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Trên đỉnh đầu ba người thấp thoáng có ba loại sương mù màu vàng, đỏ huyết và đen lượn lờ.

Chính Năng và An Tri Ma Quân vẫn đang ổn định tiến triển cảnh giới, nhưng Công Tử Hải ở vị trí trung tâm thì trạng thái lại không được ổn.

Mấy ngày nay, chỉ cần hắn tiến vào trạng thái tu luyện sâu, cái "lời nguyền ác mộng" kia lại hiện thân quấn lấy hắn, mấy lần suýt khiến hắn tẩu hỏa nhập mã.

Sau vài ngày, thân hình Công Tử Hải đã gầy sọp đi một vòng, khiến người ta xót xa.

Công Tử Hải mở mắt, đôi mắt đỏ ngầu, rõ ràng là lại một lần nữa bị cưỡng ép thoát ra khỏi "không gian ác mộng" kia.

Chết tiệt, Tống Thư Hàng chết tiệt.

Cái lời nguyền ác mộng đó quả nhiên không phải dùng một lần, mà là loại kéo dài.

Chỉ cần hắn tu luyện hơi nhập tâm một chút, không gian ác mộng đó sẽ lại lôi hắn vào trong, muốn thôn phệ hắn.

Nhưng quái dị là Công Tử Hải đã dùng đủ mọi cách để giải trừ lời nguyền nhưng đều không hiệu quả.

Thậm chí mỗi lần thoát ra, hắn kiểm tra toàn thân đều không thấy dấu vết của "lời nguyền".

Thật sự tức đến đau gan.

Cứ đà này hắn không thể tu luyện được.

Kế hoạch... phải thay đổi một chút.

Hắn phải tìm cách xử lý cái lời nguyền trên người này trước.

Chuông buộc nút thì phải tìm người thắt nút, phải tìm Tống Thư Hàng đó trước, đào ra nguồn gốc lời nguyền từ trên người cậu ta!

Suy tính đến đây, Công Tử Hải âm thầm kết nối với "con rối phân thân" ở bên ngoài.

Gần đây hắn luôn thông qua phân thân để tìm mọi cách tìm kiếm Tống Thư Hàng.

Đúng lúc này, phân thân gửi về một mảng thông tin liên quan đến Tống Thư Hàng.

Thông tin mới nhất: Trong số những đồng minh bí mật mới của Công Tử Hải là "Hải đảm chiến sĩ", có người đã phát hiện ra Tống Thư Hàng, và đám hải đảm chiến sĩ đang vây quét cậu ta.

Trong đó có một tên hải đảm chiến sĩ mang theo pháp khí do Công

Tử Hải cung cấp, pháp khí này nhìn thì là pháp khí chiến đấu, nhưng thực chất bên trong có lắp đặt máy nghe lén. "Chia sẻ nội dung trong máy nghe lén cho ta." Công Tử Hải ra lệnh cho phân thân.

Một lát sau, Công Tử Hải nhận được thông tin âm thanh mình muốn.

Đầu tiên là một chuỗi tiếng nổ, chắc là hải đảm chiến sĩ đang tấn công Tống Thư Hàng.

Tiếng nổ này nghe như tiếng ngư lôi và vũ khí hiện đại.

Chiến sự có vẻ rất kịch liệt.

Nhưng đột nhiên, một sóng âm quái dị không hề ăn nhập với phong cách chiến đấu xuất hiện trong máy nghe lén. [Giết giết giết!

Kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, đều đáng giết!

A a a a~~] Giọng nam cao vút, tự kèm hiệu ứng âm thanh vòm rung động.

Ma âm trực tiếp xuyên vào màng nhĩ Công Tử Hải, rót vào não bộ.

Công Tử Hải trong mật thất dứt khoát trợn mắt, sùi bọt mép, ngất xỉu tại chỗ.

Ôi mẹ ơi...

Tiểu Hải sắp đi gặp mẹ rồi.

Chỉ hy vọng ở thiên quốc không có Tạo Hóa Pháp Vương...

Trên tiên chu, Linh hồn Ca vương vô cùng thỏa mãn.

Màn kịch hay này vừa khai màn, mặc kệ có bao nhiêu người nghe đến lúc tàn, nếu gặp lại nhau mong đoạn được cát hung, dám gánh vác việc tương phùng liệu có quá anh dũng...

Bên ngoài tiên chu, Bạch Tôn Giả mở thiết bị không gian, bắt đầu nhanh chóng thu thập những quả ngư lôi, bom nước sâu chưa bị kích nổ.

Lãng phí là tội ác lớn nhất mà.

Lúc này vô số hải đảm chiến sĩ bị trọng thương, hôn mê đang từ từ chìm xuống biển sâu.

Máu của hải đảm chiến sĩ nhuộm đỏ vùng biển này...

Có lẽ trong một thời gian dài sắp tới, các loài cá trong vùng biển này sẽ phải chịu sự báo thù đáng sợ của hải đảm chiến sĩ.

Vì bất kỳ sinh linh nào dính phải máu của hải đảm chiến sĩ đều là đại địch của họ.

Ngay cả một con sâu bướm cũng sẽ không được hải đảm chiến sĩ tha qua!

Ngay phía dưới, di tích "Trường sinh giả Trình Lâm" giống như một cái miệng khổng lồ dưới đáy biển, nuốt chửng toàn bộ cơ thể của những hải đảm chiến sĩ đang rơi xuống.

Tại lối vào di tích này vốn có phong ấn do Bạch Tôn Giả thiết lập.

Có phong ấn đó, trừ khi thực lực vượt xa Bạch Tôn Giả, nếu không sẽ không ai phát hiện ra lối vào.

Nhưng hiện giờ di tích này lại như sống dậy, thôn phệ tất cả hải đảm chiến sĩ rơi xuống biển sâu.

Bạch Tôn Giả đang thu thập ngư lôi bỗng khựng lại, ánh mắt ông xuyên qua bóng tối dưới đáy biển, nhìn thẳng vào di tích đó.

Sau khi từng tên hải đảm chiến sĩ bị nuốt chửng, di tích Trường sinh giả Trình Lâm dưới đáy biển phát sinh biến hóa cực lớn.

Trong di tích dường như có thứ gì đó bị trấn áp sắp phá phong ấn mà ra.

Không đúng, không phải phá phong ấn, những phong ấn trong di tích đó không phải dùng để trấn áp thứ kia, mà là để che giấu nó...

Thứ đó chỉ đang ngủ say.

Hiện giờ vô số cơ thể hải đảm chiến sĩ rơi vào di tích đã khiến thứ đó tỉnh lại từ giấc ngủ.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng đột ngột mở mắt, nhịp thở của cậu trở nên dồn dập.

Cậu đưa tay ấn lên ngực mình, tại nơi đó, lõi Tâm Khiếu đang rung động, rung động kịch liệt.

Có thứ gì đó đang cộng hưởng với lõi trong ngực cậu.

Tống Thư Hàng một tay ấn ngực, nương theo cảm ứng nhìn về phía biển sâu...

Thứ khiến lõi Tâm Khiếu của cậu rung động nằm ở dưới đáy biển này. "Có thứ gì đó sắp từ dưới đáy biển hiện ra rồi." Thân thể Diệp Tư chui ra từ trong người Tống Thư Hàng, lên tiếng nói.

Dưới đáy biển chính là di tích Trường sinh giả Trình Lâm.

Diệp Tư vốn có quan hệ mật thiết với "Trường sinh giả Trình Lâm" nên quả nhiên cũng có cảm ứng.

Ngoài Diệp Tư ra, Lệ Chi Tiên Tử cũng mở mắt, trong mắt lộ vẻ nghi hoặc, cô dường như cũng cảm thấy gì đó. "Sắp ra rồi." Bạch Tôn Giả thông qua "thiên phú không gian" trở lại tiên chu, trầm giọng nói.

Giây tiếp theo, từ dưới đáy biển có vô số xúc tu vươn ra.

Những xúc tu đó mọc đầy các nhánh phụ, điên cuồng bắt lấy đám hải đảm chiến sĩ dưới biển sâu.

Bất kể là còn sống hay đã chết, hễ bị xúc tu bắt được là sẽ bị cuốn vào đáy biển. "Bạch tiền bối, lần trước mọi người tới đây có phát hiện ra quái vật xúc tu như vậy không?" Lệ Chi Tiên Tử hỏi. "Không, không phải xúc tu." Lúc này Tống Thư Hàng đột nhiên nói. "?" Bạch Tôn Giả, Lệ Chi Tiên Tử và mọi người đều đầy thắc mắc. "Đó là rễ cây, là rễ của hoa sen, không phải xúc tu!

Rễ cây và xúc tu là hai loại khác nhau, một cái là thực vật, một cái là động vật!" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Trong cơ thể cậu đang giấu một đóa sen có thể phân ra hàng vạn rễ cây, nên "xúc tu" và "rễ cây" Tống Thư Hàng nhìn một cái là nhận ra ngay.

Cậu một tay ấn lên ngực mình, trong di tích Trường sinh giả Trình Lâm liệu có ẩn giấu một đóa sen không?

Rễ sen nhìn quen mắt như vậy, cộng thêm cảm giác cộng hưởng với lõi trong Tâm Khiếu, còn có phương thức hấp thu hải đảm chiến sĩ của nó giống hệt cách lõi Tâm Khiếu của cậu hấp thu tà năng Cửu U...

Trong di tích "Trình Lâm" này liệu có ẩn giấu một đóa sen giống như Sen Tà Cửu U hay Sen Vàng của Nho gia không? "Lần trước ta đưa người vào di tích Trường sinh giả Trình Lâm hoàn toàn không phát hiện ra những xúc tu này...

ừm, rễ cây.

Cũng không biết thứ này giấu ở đâu nữa." Bạch Tôn Giả nói. "Có lẽ là bị chôn trực tiếp sâu dưới lòng đất của di tích?" Lệ Chi Tiên Tử đoán.

Bạch Tôn Giả gật đầu: "Rất có khả năng." Trong lúc nói chuyện, toàn bộ hải đảm chiến sĩ bên ngoài tiên chu đã bị rễ sen quấn chặt, lôi vào trong di tích.

Vùng biển sâu này bỗng chốc trở nên yên tĩnh.

Thật lòng mà nói, sau khi mất đi bầu không khí náo nhiệt của đám hải đảm chiến sĩ, không khí dưới biển sâu trở nên hơi quái dị.

Sau khi "ăn" sạch hải đảm chiến sĩ, di tích Trường sinh giả Trình Lâm lại khôi phục sự yên tĩnh, toàn bộ rễ cây co rút trở về.

Quái dị hơn là ngay cả phong ấn do Bạch Tôn Giả bố trí trước đó cũng khôi phục như cũ.

Rõ ràng trước đó phong ấn đã bị rễ cây phá hủy hoàn toàn rồi.

Bạch Tôn Giả: "..." Chuyện này giống như một phạm nhân trong ngục, ngay trước mặt quản ngục mở cửa lao ra ngoài ăn sạch thức ăn bên cạnh quản ngục, sau đó lại thản nhiên trở về phòng giam của mình, chỉ để lại quản ngục đứng ngoài ngơ ngác. "Chúng ta vẫn vào di tích đó chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1020

Bạch Tôn Giả: "Tất nhiên rồi, đã đến tận cửa rồi sao có đạo lý không vào.

Hơn nữa nếu bên trong ẩn giấu một đóa sen, ta rất có hứng thú." "Cái đó... làm phiền Bạch tiền bối một chút.

Phiền ngài đưa tôi về trước được không?

Các fan của tôi thấy tôi đột nhiên biến mất chắc chắn sẽ lo lắng lắm, tôi phải về trước mới được." Lúc này Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng.

Buổi biểu diễn của ông mới đến đoạn cao trào thì ông lại bị đưa tới đây.

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi: "Pháp Vương không đi thám hiểm di tích cùng chúng tôi sao?" "Lần sau đi, tôi không vội." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Bạch Tôn Giả đã cho tất cả đạo hữu trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần" một cơ hội miễn phí vào động phủ, nên không cần vội vàng nhất thời.

Hơn nữa ông đột nhiên biến mất, không biết các fan sẽ cuống lên thế nào?

Phải mau chóng quay về, dùng tiếng hát của mình để đưa các fan vào địa ngục lần nữa mới được!

Bạch Tôn Giả gật đầu, lấy ra một quyển sổ nhỏ đưa cho Tạo Hóa Pháp Vương: "Đây là thứ ta đã hứa với đạo hữu khi mời tới giúp ta báo thù, ngươi cầm lấy.

Sau đó ta sẽ tiễn ngươi về." "Đây là công pháp gì thế?" Tống Thư

Hàng tò mờ hỏi.

Không phải cậu tọc mạch, mà chủ yếu vì cậu thấp thoáng thấy chữ "Sóng âm" trên quyển sổ nhỏ đó.

Đây không phải là một quyển công pháp loại sóng âm đặc thù đấy chứ?

Đưa cho Tạo Hóa Pháp Vương một quyển công pháp sóng âm mạnh mẽ, đúng là tổn thọ mà! "Đây là một quyển công pháp loại sóng âm, ta nhặt được từ một di tích thượng cổ.

Nó có thể khiến giọng nói của người sử dụng trở nên trong trẻo, loại bỏ tạp âm.

Tạo Hóa đạo hữu nghĩ quyển công pháp này có thể cứu vãn tiếng hát của mình." Bạch Tôn Giả giải thích.

Tống Thư Hàng và Lệ Chi Tiên Tử nghe vậy cũng yên tâm phần nào, may mà Tạo Hóa Pháp Vương vẫn chưa từ bỏ điều trị.

Có quyển công pháp này, linh hồn ca vương biết đâu còn cứu được. "Chúc Pháp Vương sớm ngày thần công đại thành." Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tạo Hóa Pháp Vương mỉm cười, đột nhiên đề nghị: "Lệ Chi Tiên Tử, cô có muốn đi mở buổi biểu diễn cùng tôi không?" Lệ Chi Tiên Tử: "Hả?

Tôi không nhớ là mình có thiên phú ca hát hay nhảy múa gì đâu.

Anh nên mời Đông Phương Lục mới đúng chứ?" "Không, cô không cần hát.

Cô chỉ cần lúc tôi đang hát thì nhấc tôi lên quay Đại Phong Xa là được.

Tôi cảm thấy ở trạng thái đó, hiệu ứng âm thanh tôi phát ra cực kỳ tuyệt." Tạo Hóa Pháp Vương cười nói, nụ cười rất sảng khoái.

Thử tưởng tượng trong buổi biểu diễn của Tạo Hóa Pháp Vương, Lệ Chi Tiên Tử xinh đẹp mảnh mai xuất hiện, nhấc bổng Tạo Hóa Pháp Vương lên quay tít mù, khung cảnh đó thật đẹp không gì bằng. "Anh nên uống thuốc đi, Pháp Vương." Lệ Chi Tiên Tử nghiến răng nói.

Tạo Hóa Pháp Vương thấy hơi tiếc nuối, thật lòng ông thấy tiếng hát của mình rất hợp với 365 Vòng Đại Phong Xa của Lệ Chi Tiên Tử.

Lúc này Lưu Huỳnh Tiên Tử cũng từ từ tỉnh lại, cô tới muộn nhất, chịu ảnh hưởng từ tiếng hát Pháp Vương ít nhất nên hồi phục nhanh nhất. "Bạch tiền bối, phiền ngài cũng tiện đường đưa tôi rời đi.

Tôi còn chút việc phải bận, chuyện thám hiểm di tích tôi cũng đợi lần sau." Lưu Huỳnh Tiên Tử yếu ớt nói. "Được." Bạch Tôn Giả lại lấy ra một cái hộp nhỏ đưa cho Lưu Huỳnh Tiên Tử.

Bên trong là một viên bảo vật hệ từ tính đặc thù, có thể giúp ích cho công pháp tu luyện của cô.

Đây là thứ Bạch Tôn Giả mời Lưu Huỳnh Tiên Tử tới giúp báo thù.

Sau đó Bạch Tôn Giả lấy từ trong ống tay áo ra hai thanh "Lưu Tinh Kiếm", lần lượt đưa cho Lưu Huỳnh Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương: "Các ngươi nắm chắc phi kiếm, ta dùng truyền tống không gian đưa các ngươi về." "Ơ?" Tống Thư Hàng trợn mắt: "Hai thanh Lưu Tinh Kiếm?" Cộng thêm thanh trên phi thuyền là ba thanh Lưu Tinh Kiếm rồi sao? "Ha ha, không phải đâu, những phi kiếm này không phải hàng thật, chúng là do ta luyện chế trong lúc rảnh rỗi khi luyện Nhật Nguyệt trong Càn Khôn Pháp Khí Châu cho cậu.

Hình dáng thì giống Lưu Tinh Kiếm nhưng đều là phôi phi kiếm thôi.

Thanh Lưu Tinh Kiếm thật ta đã cho Tô Thị A Thập Lục mượn đi độ kiếp rồi, vẫn chưa lấy về." Bạch Tôn Giả giải thích.

Tạo Hóa Pháp Vương tò mò hỏi: "Bạch tiền bối, ngài định nghiên cứu loại phi kiếm dùng một lần mẫu mới sao?" "Không phải đâu." Bạch Tôn Giả nói: "Thực ra là vì gần đây ta xem một bộ phim truyền hình, trong đó có chiêu 'Vạn Kiếm Quy Tông' nhìn rất ngầu.

Nên ta định luyện một vạn thanh phi kiếm, tạo thành kiếm trận.

Sau này gặp kẻ địch có thể tung ra một vạn thanh phi kiếm, chắc chắn rất sướng.

Nếu phối hợp với 'Vòng Pháp Thuật' ta dùng lần trước thì tuyệt vời." Vòng Pháp Thuật mà Bạch Tôn Giả nói chính là vòng pháp thuật khổng lồ ông dùng để tiêu diệt Lư Sơn Lộ Ma Tôn ở Dao Trì Thiên Giới, sau đó nạp liên tục "phi kiếm dùng một lần" vào, vòng pháp thuật sẽ gia trì hàng trăm hiệu ứng hỗ trợ rồi bắn ra, uy lực vô nhân đạo.

Trực tiếp san bằng sơn cốc và trận pháp nơi Ma Tôn ẩn náu.

Hiện giờ Lư Sơn Lộ Ma Tôn vẫn đang bị nhốt trong đèn hồ lô của Bạch Tôn Giả... cũng không biết bao giờ cơ duyên của hắn mới tới?

Tống Thư Hàng thầm lau mồ hôi lạnh, "Vạn Kiếm Quy Tông" trong phim chỉ là cái tên thôi, Bạch Tôn Giả lại định đúc thật một vạn thanh phi kiếm.

Chia buồn với kẻ địch tương lai của Bạch tiền bối... sau này kẻ địch của ông nếu có hy sinh thì chắc chỉ có một cách chết duy nhất là tan tành thành từng mảnh.

Vút vút~~ Hai đạo kiếm quang biến mất, Lưu Huỳnh Tiên Tử và

Tạo Hóa Pháp Vương đã được đưa về.

Cũng không biết Tạo Hóa Pháp Vương sẽ giải thích thế nào với các fan về việc mình đột ngột biến mất nhỉ?

Đoán là phương pháp đơn giản thô bạo nhất chính là cất cao giọng hát, trực tiếp tiễn các fan vào địa ngục.

Khi họ tỉnh lại trong bệnh viện, chắc đã quên sạch chuyện Pháp Vương biến mất giữa chừng rồi.

Vài phút sau, trong di tích Trường sinh giả Trình Lâm.

Bạch Tôn Giả dẫn đầu Tống Thư Hàng và Lệ Chi Tiên Tử tiến bước trong di tích, phía sau là phi kiếm chở Bắc Hà Tán Nhân, Diệt Phượng Công Tử, Dược Sư cùng Giang Tử Yên.

Bốn vị đạo hữu này vẫn đang ở trạng thái yếu ớt, chưa hoàn toàn hồi phục từ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương... "Ở đây có bẫy, mọi người cẩn thận tránh ra." Bạch Tôn Giả dẫn đường phía trước, hướng dẫn mọi người tránh bẫy.

Đi một hồi, mọi người đến trước một hố động khổng lồ, giữa hố có một cái giếng sâu rộng vài mét, đen ngòm, nhìn không thấy đáy. "Đây cũng là bẫy sao?" Lệ Chi Tiên Tử cảnh giác nói.

Khi thám hiểm di tích cổ đại, bất kể phát hiện thứ gì dị thường đều có thể ẩn chứa sát cơ.

Mà cái hố động quái dị trước mắt này nhìn qua đã thấy lạc lõng với xung quanh, bên trong chắc chắn ẩn giấu âm mưu! "Ơ?

Sao tôi cảm thấy cái hố này hơi quen mắt nhỉ." Tống Thư Hàng xoa cằm nghiên cứu cái hố.

Bạch Tôn Giả: "..." Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, ngẩng đầu nhìn Bạch tiền bối.

Bạch Tôn Giả: "..." "Ha ha ha ha." Tống Thư Hàng cười gượng một tràng.

Cái hố này là kiệt tác của Bạch Tôn Giả.

Cậu nhớ lại lịch sử chat trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần" hôm đó, Bạch Tôn Giả dẫn đội gồm Thông Huyền đại sư, Lạc Trần Chân Quân, Giao Bá Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ, Vũ Nhu Tử cùng Linh Điệp Tôn Giả vào thám hiểm di tích.

Kết quả vừa vào chưa được bao lâu...

đội ngũ gồm toàn Chân Quân và Tôn Giả này đã thảm bại toàn quân bị diệt.

Thủ phạm gây ra chuyện đó chính là Bạch Tôn Giả.

Nếu có thể, Bạch Tôn Giả thật sự muốn dùng "Bình Thổ Chú" chôn luôn cái hố này.

Nhưng cái hố này không chôn được, dưới đáy hố có giấu thứ tốt, bản ghi chép giảng pháp của Trường sinh giả Trình Lâm chính là ở không gian dưới đáy hố này.

Thở dài một hơi, Bạch Tôn Giả nói: "Đi thôi, đi theo ta." Nói xong Tôn Giả dẫn đầu nhảy xuống hố, rồi phóng mình nhảy vào cái giếng sâu giữa hố.

Tống Thư Hàng và Lệ Chi Tiên Tử lập tức theo sát, phi kiếm chở Bắc Hà và những người khác cũng bám đuôi.

Sau khi nhảy vào hố, thân hình hai người rơi xuống cực nhanh, như đang chơi nhảy Bungee vậy. "Á, không ổn rồi, ở đây có trận pháp phù văn cấm bay!" Lệ Chi Tiên Tử kêu lên.

Tống Thư Hàng bất an gọi: "Bạch tiền bối?" "Ồ, ta chưa nhắc các ngươi sao?

Nhưng không sao, hố này không sâu đâu, đừng sợ." Giọng Bạch Tôn Giả thản nhiên vang lên.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì yên tâm hẳn, hố không sâu là tốt rồi.

Nhưng hai mươi nhịp thở sau, Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc.

Rơi lâu thế này rồi mà vẫn chưa chạm đáy?

Cái hố này dường như hơi sâu quá thì phải! "Bạch tiền bối, cái hố 'không sâu' này... là đối với tu sĩ mấy phẩm vậy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Điều chưa biết mới là đáng sợ nhất, rơi lâu thế này sao vẫn chưa thấy đáy? "Ừm, chắc là đối với tu sĩ Ngũ phẩm đi." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: "Vậy chẳng lẽ tôi xong đời rồi sao?" Tôi có bị rơi cái "bộp" rồi biến thành miếng bánh không? "Yên tâm đi, có ta đây." Bạch Tôn Giả an ủi.

Đoàng~~ Đang nói thì Bạch Tôn Giả đã rơi xuống đất trước, tạo thành một cái hố sâu.

Bạch tiền bối thản nhiên chui ra khỏi hố, rồi tay bắt pháp ấn, trong hố hiện lên vô số bãi cát mềm mại.

Những bãi cát này chủ động bay lên không trung, đỡ lấy Tống Thư Hàng, Lệ Chi Tiên Tử cùng Bắc Hà Tán Nhân và những người phía sau.

Tống Thư Hàng từ trên đống cát bò xuống, cảm thấy chân hơi rủn.

Cậu cảm thấy chứng sợ độ cao của mình chắc phải đến Tứ phẩm, học được ngự kiếm phi hành mới có thể thuyên giảm được. "Thực ra Thư Hàng có thể dùng dị năng 'Bộ Bộ Sinh Liên' trước khi chạm đất mà." Giọng Diệp Tư vang lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Chương 1021

Ở khoảng cách gần mặt đất đã có thể sử dụng pháp thuật và dị năng thiên phú.

Tống Thư Hàng chỉ cần dùng năng lực Bộ Bộ Sinh Liên là có thể vững vàng thân hình.

Tống Thư Hàng: "..." Đột nhiên đồng tử Lệ Chi Tiên Tử co rụt lại, cảnh giác nói: "Có người!" Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn theo hướng Lệ Chi Tiên Tử đang đối mặt.

Sau đó cậu thấy bóng dáng của một vị đại năng cổ xưa thấp thoáng ở đằng xa.

Vị ấy đầu đội đạo quan viễn cổ, mặc đạo bào thêu kim văn, ngồi trên đài sen trắng ngọc.

Trên đỉnh đầu vị ấy có một quầng sáng như vầng trăng minh nguyệt che lấp dung mạo, khiến người ta không nhìn rõ mặt.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy quầng sáng như trăng rằm đó, trong lòng đột nhiên dâng trào vô số cảm ngộ.

Quầng sáng trăng rằm này chính là hào quang của "Đạo" mà "Trường sinh giả" đã bước ra.

Nó giống như một tấm gương, bất kể tu sĩ ở cấp bậc nào, khi nhìn vào hào quang của "Đạo" này đều có thể phản chiếu chính mình, kết hợp với hào quang đó mà có được những cảm ngộ khác nhau. "Các ngươi đều nhìn thấy vị ấy sao?

Xem ra các ngươi đều có duyên với vị ấy." Bạch Tôn Giả nói: "Thư hàng, đó chính là 'Trường sinh giả Trình Lâm' mà cậu luôn muốn thấy." Không ngờ vừa vào di tích chưa bao lâu đã gặp được chính chủ.

Lúc này Trường sinh giả Trình Lâm một tay kết đạo ấn, một tay khẽ gõ phất trần.

Vị "Dao Trì Nữ Đế" của Viễn Cổ Thiên Đình này đang thuyết pháp.

Bài thuyết pháp là bộ kinh văn Đạo gia "Đạo Tạng" lưu truyền từ thời thượng cổ.

Tống Thư Hàng cũng từng nghe qua cái tên "Đạo Tạng" này, nhưng chưa kịp nghiên cứu.

Theo lời giảng pháp của Trình Lâm bắt đầu, một cảm giác huyền diệu khôn tả lan tỏa khắp nơi.

Phía sau, Bắc Hà Tán Nhân, Diệt Phượng Công Tử, Dược Sư và Giang Tử Yên đã tỉnh lại.

Họ không nhìn thấy Trường sinh giả Trình Lâm, chỉ có thể thấp thoáng cảm nhận được sự huyền diệu khi "Trường sinh giả giảng pháp". "Tiếc quá, không nhìn thấy mặt vị ấy." Tống Thư Hàng thở dài.

Trường sinh giả Trình Lâm trên đài sen trắng ngọc có khuôn mặt bị bao phủ trong quầng sáng trăng rằm, đạo bào trên người lại rất rộng nên cậu không thể phán đoán được thông tin hữu ích nào. "Đừng vội, cứ tiếp tục xem đi." Bạch Tôn Giả mỉm cười, ông phất tay một cái, một "Ảo ảnh chân thực" được Bạch tiền bối thi triển ra.

Không phải sa mạc nóng bỏng, mà là một thế giới "Ảo ảnh chân thực" hoàn toàn mới trong suốt.

Sau khi thế giới ảo ảnh này xuất hiện, trước mặt mọi người đột nhiên xuất hiện thêm một Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Tống Thư Hàng tiểu hữu mới xuất hiện đang ngồi xếp bằng, rồi cậu ta đứng dậy, đột nhiên trên mặt lộ nụ cười khổ: "Bạch Chân Quân tiền bối chào ngài, tôi ở ngay bên cạnh ngài mà!" Đây là đoạn đối thoại khi Tống Thư Hàng vừa đón Bạch Tôn Giả xuất quan...

Tống Thư Hàng "thật" đầy mặt ngơ ngác.

Ngay sau đó vị Tống Thư Hàng tiểu hữu này vẻ mặt kinh hãi hét lớn: "Phanh lại!

Mau phanh lại!...

Đừng mà tiền bối, phía trước là vách núi!" Tống Thư Hàng: "..." Đây đúng là một ký ức chẳng tốt đẹp gì.

Diệt Phượng Công Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Dược Sư, Giang Tử Yên cùng Lệ Chi Tiên Tử hơi im lặng một chút, Thư Hàng tiểu hữu cũng vất vả thật.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng tiểu hữu ảo ảnh lại định mở miệng nói chuyện.

Nhưng lúc này Bạch Tôn Giả búng tay một cái, Tống Thư Hàng tiểu hữu ảo ảnh liền cứng đờ bất động. "Đây là một 'Ảo ảnh chân thực mới' mà ta đang xây dựng, hiện giờ vẫn là bán thành phẩm.

Nhưng bán thành phẩm cũng có cái hay, ví dụ như nó trong suốt." Bạch Tôn Giả thản nhiên nói.

Nhóm đạo hữu Bắc Hà Tán Nhân thông qua ảo ảnh chân thực "trong suốt" này cuối cùng cũng nhìn rõ Trường sinh giả Trình Lâm đang giảng pháp.

Trình Lâm đang giảng giải "Đạo Tạng", trừ Tống Thư Hàng ra, mọi người ở đây đều có hiểu biết về "Đạo Tạng" nên nghe đến say mê.

Các đạo hữu cảm thấy khi Trường sinh giả Trình Lâm giảng pháp, mỗi chữ đều quý giá, mỗi câu đều kèm theo đại đạo chi âm.

Dị tượng luận đạo hiện ra, tường vân từng đóa, trong hư không có sen vàng không ngừng nở rộ rồi lại tan biến...

Mỗi người đều có thể từ lời giảng pháp mà lĩnh ngộ được thứ mình cần. "Nghe giảng pháp một lần còn hơn khổ tu mấy năm." Bắc Hà Tán Nhân nói, không hổ là Trường sinh giả giảng pháp!

Rất nhanh, lời giảng của Trình Lâm kết thúc, chương đầu tiên của "Đạo Tạng" đã giảng xong.

Giây tiếp theo, vầng trăng tròn trên đỉnh đầu Trường sinh giả Trình Lâm càng trở nên rực rỡ.

Đài sen trắng ngọc dưới thân vị ấy từ từ tan biến thành những mảnh tinh thể. "Tới rồi." Bạch Tôn Giả nói với Tống Thư Hàng: "Cậu không phải luôn muốn xem diện mạo của Trình Lâm sao?

Tiếp theo cậu sẽ thấy thôi." Tống Thư Hàng không chớp mắt nhìn chằm chằm vào khung cảnh trước mắt.

Khoảnh khắc sau, một đóa sen khổng lồ mọc ra từ hư không, bao bọc từng tầng lấy cơ thể Trường sinh giả Trình Lâm.

Có những quy tắc đại đạo kỳ diệu đang được thai nghén trong đóa sen!

Diệt Phượng Công Tử kinh ngạc nói: "Đây là 'Trường sinh giả' đang diễn giải 'Đạo' của mình!

Chuyến này đáng giá rồi!" Có thể tận mắt thấy Trường sinh giả diễn giải đạo trường sinh của mình, đúng là lãi lớn rồi!

Theo quá trình diễn giải của Trình Lâm tiên tử, các đạo hữu cảm ứng được một số quy tắc không hoàn chỉnh.

Đó là cảm giác về một loại quy tắc "thai nghén sự sống mới từ trong cái chết", hay có thể nói là "khô mộc phùng xuân"?

Trong cơ thể nguyên bản của vị đại năng viễn cổ này, một sinh mệnh mới đang được thai nghén, giờ đây đã sắp hoàn thành.

Sinh mệnh mới đó vừa là con của vị ấy... vừa chính là bản thân vị ấy!

Khi thấy cảnh này, Diệp Tư trong người Tống Thư Hàng không nhịn được mà chui ra, gương mặt đầy vẻ căng thẳng.

Cô muốn nói gì đó nhưng lại không biết nói gì cho phải.

Cuối cùng cô lại căng thẳng nhìn Tống Thư Hàng: "Thư Hàng!" "Ừm, không sai rồi." Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, cảnh tượng này quá đỗi quen thuộc.

Cậu đã có thể xác định được phán đoán của mình, giờ cậu chỉ chờ Trường sinh giả Trình Lâm lộ mặt.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, Lệ Chi Tiên Tử có chút đứng ngồi không yên, trong lòng cô có một cảm giác rất kỳ lạ. [Chẳng lẽ mình thực sự là Trình Lâm phục sinh hay chuyển sinh sao?] Chính Lệ Chi Tiên Tử cũng bắt đầu hoài nghi.

Một lát sau, trong khung cảnh đó, đóa sen kia nở rộ ra, lộ ra bên trong một ngọc thể như được tạo hóa ban tặng.

Cơ thể đó không một chút tì vết!

Đó chính là Trình Lâm tân sinh...

Còn cơ thể cũ của vị ấy đã hòa tan vào đóa sen khổng lồ rồi biến mất.

Đây chính là đạo trường sinh của vị ấy, thai nghén ra bản thân mới.

Cơ thể tân sinh này đứng dậy từ đóa sen, cánh sen biến thành một chiếc đạo bào khoác lên người cô.

Hạt sen hóa thành đạo quan, đội nghiêng lệch trên đầu cô.

Đài sen thu nhỏ lại, biến thành một tòa đài sen trắng ngọc lơ lửng dưới chân, nâng đỡ cơ thể cô.

Ngay khoảnh khắc này, khuôn mặt của cô hiển lộ trước mặt mọi người.

Quả nhiên là cô ấy!

Tống Thư Hàng thầm nhủ. "Trình Lâm..." Diệp Tư không ngừng khẽ gọi cái tên này.

Lệ Chi Tiên Tử bên cạnh Tống Thư Hàng cũng lẩm bẩm cái tên "Trình Lâm".

Trên người Tống Thư Hàng, Công Đức Kim Quang cụ hiện hóa thành Xà Mỹ Nhân cũng phá thể chui ra, bay lơ lửng sau lưng cậu, đứng im bất động nhìn chằm chằm vào "Trình Lâm" trong khung cảnh đằng xa.

Bạch Tôn Giả quay đầu lại nhìn Thư Hàng: "Phán đoán trong lòng cậu đã có đáp án chưa?" "Vâng, đã hoàn toàn có thể xác định." Tống Thư Hàng gật đầu.

Trình Lâm tiên tử trong khung cảnh đó... chính là "Linh quỷ tổ truyền" của Diệp Tư sư tỷ năm đó.

Diện mạo, đạo bào tân sinh, cái đạo quan đội lệch kia hoàn toàn trùng khớp với "Linh quỷ tổ truyền của Diệp Tư" trong ký ức của Tống Thư Hàng.

Như vậy chuyện Bích Thủy Các diệt vong và Viễn Cổ Thiên Đình diệt vong đã có thể liên hệ với nhau.

Năm đó chính là "Linh quỷ" Trình Lâm tiên tử, dưới danh nghĩa linh quỷ tổ truyền của nhà Diệp Tư sư tỷ, đã luôn sinh sống tại Bích Thủy Các.

Cho đến ngày Bích Thủy Các bị tiêu diệt...

Nếu Tống Thư Hàng đoán không lầm, đội ngũ "Tróc Yêu Nhân" đã phá hủy Bích Thủy Các chắc chắn có liên quan đến Viễn Cổ Thiên Đình, thậm chí có thể chính là thế lực của "Viễn Cổ Thiên Đình".

Sau đó, "Linh quỷ tổ truyền" của Diệp Tư sư tỷ hóa thân thành "Dao Trì Nữ Đế" gia nhập Viễn Cổ Thiên Đình, nhiều năm sau cuối cùng đã khiến Viễn Cổ Thiên Đình tan tành.

Sau khi làm Thiên Đình sụp đổ, Trình Lâm còn từng mang theo mảnh vỡ thần binh Kiếp Tiên của Viễn Cổ Thiên Đình tới tế tự Bích Thủy Các đã bị phá hủy.

Và tiếp theo, diễn biến trong "khung cảnh" đó cũng chứng minh cho một phán đoán của Tống Thư Hàng.

Trong hình ảnh, Trình Lâm tiên tử dường như đang trăn trối hậu sự, nói rất nhiều lời với ống kính.

Tiếp đó... một đôi tay đen ngòm xé toạc hư không bước vào hình ảnh.

Trên đôi tay đen ngòm này mọc đầy những con mắt đỏ như máu.

Sau lưng chủ nhân đôi tay đen ngòm cũng có một quầng sáng trăng rằm, trong quầng sáng tràn ngập quy tắc đại đạo của sự hủy diệt và cái chết, đây cũng là một vị Trường sinh giả. "Quả nhiên." Tống Thư Hàng nói.

Vị Trường sinh giả với đôi tay đầy mắt này... từng xuất hiện trong sự kiện Bích Thủy Các bị phá hủy.

Lúc đó hắn còn rất trẻ, là một thành viên trong đội ngũ Tróc Yêu

Nhân.

Lúc đó những con mắt trên cánh tay hắn chỉ là mắt của yêu quái thông thường, khi hai cánh tay mở ra có thể phun ra đủ loại pháp thuật và dị năng...

Chương 1022

Như vậy tiền nhân hậu quả về cơ bản đã được kết nối lại.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn còn một thắc mắc.

Đội ngũ Tróc Yêu Nhân năm đó tại sao lại đột nhiên ra tay với "Bích Thủy Các"?

Sự thôi thúc của Tróc Yêu Nhân về bản năng vốn chỉ giới hạn ở Yêu tộc...

Chẳng lẽ chỉ để giết người diệt khẩu mà nỡ phá hủy hoàn toàn Bích Thủy Các sao?

Lúc này diễn biến trong hình ảnh tiến đến cảnh đầu lâu của Trường sinh giả Trình Lâm bị bóp nát.

Sau khi Trình Lâm bị nổ đầu, đáng lẽ hình ảnh sẽ phải dừng lại.

Nhưng lần này diễn biến trong hình ảnh đã nảy sinh biến hóa.

Vị Trường sinh giả có đôi tay đầy mắt kia quay đầu lại, cười nham hiểm: "Tìm thấy ngươi rồi, Trình Lâm!" Trường sinh giả với đôi tay đầy mắt chính là hung thủ đã giết Trình Lâm năm đó.

Nhưng từ bấy đến nay hắn luôn cảm thấy Trình Lâm vẫn chưa chết...

Trình Lâm năm đó được mệnh danh là tồn tại ngang hàng với "Dao Trì Nữ Đế", sao có thể không kháng cự chút nào mà bị hắn bóp nát đầu được?

Hắn luôn nghi ngờ Trình Lâm giấu bài phục sinh, lần bị hắn giết đó chắc chắn là Trình Lâm cố tình yếu thế!

Dẫu sao xét về bài phục sinh, trong đám Trường sinh giả không ai bì kịp Trình Lâm – người bước ra đạo "thai nghén tân sinh".

Thế nên năm đó sau khi bóp nát đầu của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, vị Trường sinh giả tay đầy mắt đã để lại bài sau trong động phủ của Trình Lâm.

Hắn đang đợi, đợi Trình Lâm phục sinh quay về!

Tuy xác suất rất nhỏ... dẫu sao nếu Trình Lâm phục sinh, khả năng quay lại động phủ cũ này là không lớn.

Nhưng dù sao để lại một bài sau cũng không tốn bao nhiêu sức, biết đâu lại có thu hoạch thì sao?

Hôm nay quân cờ hắn chôn giấu cuối cùng cũng phát huy tác dụng.

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm quay lại rồi! "Không ổn!

Đối phương phát hiện ra chúng ta rồi!" Bắc Hà Tán Nhân nói.

Bị vị Trường sinh giả có đôi tay đầy mắt này nhìn chằm chằm, Bắc Hà cảm thấy áp lực như núi đè.

Trường sinh giả, đó là tồn tại đứng trên đỉnh điểm của giới tu sĩ đấy.

Diệt Phượng Công Tử lại càng khổ không lời nào diễn tả được...

Trên người vị Trường sinh giả tay đầy mắt này đeo một số phù bảo chứng minh thân phận "Tróc Yêu Nhân".

Gã này là kẻ bắt yêu mà!

Mà hắn lại là Yêu tộc duy nhất trong đám đạo hữu ở đây, tim gan nhỏ bé sắp sợ đứng bóng luôn rồi. "Bạch tiền bối, tình hình gay go, chuồn lẹ thôi?" Lệ Chi Tiên Tử nói.

Mặc dù vị Trường sinh giả tay đầy mắt kia khi nói chuyện là nhìn về phía tất cả các đạo hữu "Cửu Châu Nhất Hào Quần", nhưng Lệ

Chi Tiên Tử luôn có cảm giác đối phương đang nhắm thẳng vào mình.

Có lẽ cô đã bị đối phương xác định là "Trình Lâm" chuyển thế rồi! "Vô dụng thôi... chúng ta bị khóa định rồi.

Đối phương là Trường sinh giả, việc vận dụng năng lực không gian vượt xa ta.

Cho dù chúng ta dùng sức mạnh không gian đào thoát, đối phương vẫn có thể tìm ra." Bạch Tôn Giả trầm giọng nói.

Diệt Phượng Công Tử nhe răng, bị một kẻ bắt yêu cấp bậc Trường sinh giả nhắm vào, trong đám người ở đây trừ chuyển thế của "Trường sinh giả Trình Lâm" ra thì hắn là thảm nhất.

Nếu còn khả năng nào thảm hơn... thì đó là nếu hắn cũng là chuyển thế của Trình Lâm kia, thế thì càng xong đời. "Khóa định không gian." Tống Thư Hàng suy tính, ngay lập tức cậu nghĩ đến "Thế giới cốt lõi" của mình.

Tuy thế giới cốt lõi của cậu còn rất nhỏ nhưng đó là thế giới hoàn toàn thuộc về cậu, không có sự đồng ý của cậu thì không ai có thể vào được.

Nếu đưa các tiền bối vào trong thế giới cốt lõi của mình, liệu có thể tránh được vị Trường sinh giả tay đầy mắt này không?

Ngay khi Tống Thư Hàng định bảo các tiền bối đừng kháng cự để cậu đưa vào thế giới cốt lõi, Bạch Tôn Giả lại lên tiếng: "Hơn nữa chúng ta không phải không có cơ hội...

Đối phương tuy là Trường sinh giả nhưng bản thể của hắn vẫn chưa tới đây.

Thứ ở đây chỉ là tàn ảnh của một loại pháp thuật nào đó, thậm chí ngay cả phân thân cũng không tính là.

Về thực lực thì không quá mạnh, chỉ cần xử đẹp cái 'tàn ảnh pháp thuật' này, bản thể Trường sinh giả sẽ mất đi sự khóa định không gian đối với chúng ta!" "Vậy ý của Bạch tiền bối là?" Lệ Chi Tiên Tử hỏi. "Múc nó!" Bạch Tôn Giả khẳng định.

Bạch tiền bối nắm giữ bí pháp không gian "Bí pháp nổ nén không gian" học được từ Thánh nhân Nho gia.

Có bí pháp này, cho dù Trường sinh giả thông qua khóa định không gian tấn công ông, ông vẫn có thể chống đỡ được đôi phần.

Nhưng các đạo hữu khác không có bí pháp như vậy, cũng không có sức mạnh không gian.

Thế nên vì các đạo hữu, nhất định phải giải quyết hậu họa này!

Giang Tử Yên nói: "Nhưng đối phương là Trường sinh giả, có sức mạnh xé rách không gian, bản thể của hắn muốn đến đây cũng chỉ là chuyện trong một ý niệm." Nếu trong quá trình múc cái tàn ảnh kia mà bản thể hắn đột nhiên hiện ra, bọn họ sẽ thảm bại toàn quân.

Dược Sư mỉm cười, vỗ vai Giang Tử Yên: "Chúng ta phải liều một phen thôi." Khóa định không gian không giải quyết được, Trường sinh giả xuyên không gian giết từng người một thì dễ như bóp chết con kiến. "Việc Trường sinh giả đến đây đúng là chỉ trong một ý niệm.

Tuy nhiên bản thể đối phương vẫn chưa tới.

Tuy không biết tại sao bản thể hắn vẫn chưa xuất hiện... có thể là đang bế quan đến giai đoạn mấu chốt, hoặc là bị ai đó cầm chân, tóm lại hiện giờ là cơ hội tốt nhất để giải quyết hậu họa 'khóa định không gian' này.

Xử nó thôi!

Sau khi ta giải trừ 'Ảo ảnh chân thực' thì ra tay." Bạch Tôn Giả nói xong liền nhanh chóng niệm chú, tay bắt pháp ấn.

Một vòng hào quang khổng lồ hiện ra trước mặt mọi người, linh lực giữa trời đất cuồng bạo đổ dồn vào vòng hào quang này.

Do linh lực đổ vào quá nhanh, trong hư không hiện ra một dị tượng hình "phễu", điều này đại diện cho pháp thuật này mạnh đến mức đủ để làm nhiễu loạn trời đất, khiến trời đất nảy sinh dị tượng!

Một áp lực khổng lồ tỏa ra từ "vòng hào quang pháp thuật".

Đồng thời Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ phối hợp nhảy ra từ thắt lưng Bạch Tôn Giả, hiển hóa ra bản thể.

Sau đó cô bắt đầu ném từng bó "phi kiếm dùng một lần" vào vòng hào quang pháp thuật, ngoài ra còn có nhiều thanh phi kiếm được đúc theo nguyên mẫu Lưu Tinh Kiếm cũng bị Liễu Thụ Yêu ném vào.

Pháp thuật này chính là chiêu mà Bạch Tôn Giả đã dùng để tiêu diệt Lư Sơn Lộ Ma Tôn ở Dao Trì Thiên Giới.

Một pháp thuật đầy vẻ hào nhoáng.

Đồng thời "Lư Sơn Lộ Đăng Thần" cũng bị Liễu Thụ Yêu lôi ra, Khinh Vũ cọ nhẹ vài cái lên thần đăng, Lư Sơn Lộ Ma Tôn trong bộ bào đen ngầu lòi hiện thân.

Sau khi hiện thân, Lư Sơn Lộ Đăng Thần cũng không nói nhiều, hắn bay lơ lửng, sau lưng ngưng tụ ra ba con mắt khổng lồ.

Ba con ma nhãn lần lượt mở ra... bên trong ẩn chứa sức mạnh hủy diệt mọi thứ.

Bắc Hà Tán Nhân không chút do dự tung ra mười hai viên kiếm hoàn, kiếm thuật mạnh nhất mà hắn đang nắm giữ là "Tinh Hà Thập Nhị Kiếm: Dạ Không" đã sẵn sàng.

Lệ Chi Tiên Tử, Diệt Phượng Công Tử, Dược Sư, Giang Tử Yên cùng Diệp Tư đều ngay lập tức chuẩn bị đòn tấn công mạnh nhất của mình.

Tống Thư Hàng không ra tay... với thực lực cấp bậc Tam phẩm, cho dù dốc toàn lực thi triển "Hỏa Diễm Đao" cũng chẳng có tác dụng gì.

Cậu đứng sau lưng các tiền bối, nếu tình hình không ổn cậu sẽ ngay lập tức kéo các tiền bối vào "Thế giới cốt lõi" của mình.

Có cậu ở đây, có thể tặng thêm cho các tiền bối một tầng bảo hiểm. "Ra tay!" Bạch Tôn Giả giải trừ "Ảo ảnh chân thực".

Giây tiếp theo, hơn một trăm thanh phi kiếm dùng một lần cùng vài phôi Lưu Tinh Kiếm sau khi trải qua sự gia trì của đúng một trăm loại pháp thuật hỗ trợ từ vòng pháp thuật, tỏa ra hào quang thần khí thất thải chói mắt, chém về phía tàn ảnh pháp thuật của vị Trường sinh giả tay đầy mắt kia.

Kiếm quang lạc xuống, trong nháy mắt cả trời đất đều trở nên u ám!

Khoảnh khắc này giữa trời đất chỉ còn lại dải kiếm quang thất thải chói lòa này!

Đoàng đoàng đoàng~~ Hào khí ngất trời!

Tiếc là lượng phi kiếm dùng một lần trên người Bạch Tôn Giả không đủ, nếu không hiệu quả tấn công của pháp thuật này còn kinh khủng hơn gấp mười lần.

Lư Sơn Lộ Đăng Thần hiển hóa ma nhãn tấn công ma vực theo sát phía sau.

Kiếm thuật "Dạ Không" của Bắc Hà Tán Nhân cũng đâm tới.

Sau đó là một mũi thần tiễn do Lệ Chi Tiên Tử bắn ra.

Tiếp đến là năm đạo hào quang tấn công của Diệt Phượng Công Tử, một đạo kiếm khí màu tím của Giang Tử Yên, "Thiên Khấp Bảo Điển" của Diệp Tư cùng một làn khói sương của Dược Sư.

Đoàng đoàng đoàng đoàng~~ Tất cả đòn tấn công cùng lúc nện lên tàn ảnh của vị Trường sinh giả tay đầy mắt kia.

Phía trên có Dạ Không bao phủ, dưới có ma vực dâng trào, thần tiễn, ngũ thải thần quang, tử sắc kiếm khí... cộng thêm đòn tấn công từ một trăm thanh phi kiếm của Bạch Tôn Giả, công thế liên miên bất tuyệt, trong kiếm quang mang theo lửa, tia sét, kiếm khí sắc bén, hàn băng...

đủ loại hiệu quả.

Toàn bộ quá trình tấn công kéo dài đúng mười nhịp thở!

Mười nhịp thở sau. "Xong chưa?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi, nếu có thể một hơi giải quyết được tàn ảnh của vị Trường sinh giả này thì không gì bằng.

Không ai thích bị một kẻ địch cấp Trường sinh giả để mắt tới, nhất là khi đối phương còn khóa định được vị trí không gian của mình.

Sơ hở một chút là chết thế nào không biết.

Chương 1023

Bạch Tôn Giả im lặng, ông đang cảm nhận cái "khóa định không gian" kia.

Một lát sau Bạch Tôn Giả thở phào cười nói: "Thành rồi!" Cảm giác không gian bị khóa định đã tan biến, như vậy vị Trường sinh giả kia không thể khóa định vị trí của họ được nữa...

Hiện giờ Bạch Tôn Giả đưa mọi người dùng sức mạnh không gian rời đi là có thể tránh được vị kia.

Bạch Tôn Giả từ trước đến nay luôn rất may mắn, hôm nay cũng không ngoại lệ.

Tàn ảnh mà vị Trường sinh giả tay đầy mắt để lại bản thân nó không có bao nhiêu thực lực.

Tàn ảnh này chỉ tồn tại với vai trò "khóa định tọa độ của Trình Lâm, giám sát động phủ của Trình Lâm".

Về mặt chiến đấu, bất kỳ Trường sinh giả nào có khả năng xuyên không gian cũng chỉ cần một ý niệm là có thể đến động phủ của Trình Lâm.

Chỉ là vị Trường sinh giả này không ngờ tới việc tàn ảnh pháp thuật sau khi phát hiện Trình Lâm thì bản thể lại không thể đến hiện trường ngay lập tức.

Càng không ngờ tàn ảnh hắn để lại chỉ trong nháy mắt đã bị người ta đánh nổ.

Dư ba của đợt oanh tạc tan biến.

Bạch Tôn Giả vẫn chưa rời đi ngay.

Tuy cảm giác khóa định không gian đã mất nhưng ông phải xác định xem tàn ảnh của vị Trường sinh giả kia đã thực sự bị đánh tan chưa.

Nếu tàn ảnh này còn sót lại dù chỉ một chút, đợi đến khi vị Trường sinh giả kia giải quyết xong rắc rối tìm đến đây, biết đâu lại có thể thông qua tàn ảnh để lại thông tin mà một lần nữa khóa định mọi người.

Không thể để lại hậu họa. "Ta đưa các ngươi rời đi trước." Bạch Tôn Giả nói với các đạo hữu. "Vậy còn Bạch tiền bối?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Bạch Tôn Giả: "Ta phải ở lại xác định một chuyện." Tuy nhiên khi Bạch Tôn Giả định dùng sức mạnh không gian đưa các đạo hữu rời đi thì đột nhiên khựng lại. "Truyền tống không gian thất bại sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Phải... hóa ra là thế, không gian ở nơi này đã bị hạn chế rồi." Bạch Tôn Giả lên tiếng: "Có lẽ đây cũng là nguyên nhân khiến vị Trường sinh giả kia không thể dùng sức mạnh không gian tiến vào đây." Nếu đúng là vậy thì ông phải hành động nhanh hơn nữa.

Trường sinh giả nếu không thể dùng sức mạnh không gian trực tiếp vào di tích Trình Lâm thì hắn sẽ truyền tống đến nơi gần di tích nhất rồi xông vào đây. "Lát nữa chúng ta sẽ rời khỏi đây ngay." Bạch Tôn Giả nói.

Trong lúc nói chuyện, hiệu ứng ánh sáng của vụ nổ đã hoàn toàn tan đi...

Sau đó khóe môi Bạch Tôn Giả nhếch lên: "May mà chưa đi ngay!" Tại nơi vừa bị pháp thuật oanh tạc, tàn ảnh của vị Trường sinh giả kia vậy mà vẫn còn sót lại nửa cái đầu và một cánh tay trái, chưa bị tiêu diệt hoàn toàn.

Không thể để nó lại!

Bạch Tôn Giả lập tức tay bắt pháp ấn, vòng hào quang pháp thuật lại hiện ra.

Nhưng lần này Bạch Tôn Giả đã không còn phi kiếm dùng một lần để dùng nữa.

Cho dù bên cạnh có Liễu Thụ Yêu nhưng dù có chặt hết cành của cô cũng không làm ra được bao nhiêu thanh phi kiếm dùng một lần.

Thế nên Bạch Tôn Giả dứt khoát phóng mình nhảy vào vòng hào quang pháp thuật đó. [Gia tốc, cường hóa, thần thiểm, tật phong, gia trì hỏa diễm, gia trì lôi điện, gia trì bạo phong, gia trì tinh thần, đính kèm tấn công phân liệt liên hoàn, bùng nổ tích lực, gia trì thiêu đốt...] Đúng một trăm loại pháp thuật hỗ trợ, từng cái một gia trì lên người Bạch tiền bối.

Trên người Bạch tiền bối được phủ một tầng hào quang thần khí thất thải.

Trời đất ơi, cái vòng pháp thuật này còn có thể chơi kiểu này sao?

Tống Thư Hàng trợn mắt kinh ngạc. "Hơi không thích ứng chút, trong một trăm pháp thuật có mấy cái không thích hợp gia trì lên cơ thể người, hơi xung đột nhau, lần sau phải sửa lại phiên bản này mới được." Bạch Tôn Giả nói.

Giây tiếp theo, thân hình ông "vút" một cái biến mất tại chỗ.

Khi hiện thân trở lại, Bạch Tôn Giả toàn thân bao phủ hào quang thất thải vung nắm đấm nện vào tàn khu của tàn ảnh Trường sinh giả.

Tàn ảnh Trường sinh giả đã không còn sức kháng cự, dưới những đòn tấn công bằng nắm đấm của Bạch Tôn Giả, cơ thể nó liên tục tan biến.

Mỗi một đòn tấn công của Bạch Tôn Giả đều khiến tàn khu của nó vỡ vụn thêm một phần.

Nhưng gã cũng dứt khoát không phản kháng nữa mà nhìn chằm chằm vào đám người Tống Thư Hàng. "Trình Lâm... ngươi không thoát được đâu.

Bản thể của ta nhất định sẽ lại lôi ngươi ra một lần nữa để chém chết ngươi.

Ngoài ra, ngươi tưởng ngươi thực sự đã lật đổ được Thiên Đình sao?

Ngươi đúng là quá ngây thơ.

Chỉ cần Đế còn...

Thiên Đình sẽ không bao giờ diệt vong." Nói đoạn, từ trong cánh tay của tàn ảnh lộ ra một viên châu minh lượng.

Viên châu này luôn ẩn giấu trong cánh tay của gã...

Viên châu lấp lánh rực rỡ, chói mắt như những vì sao trên bầu trời đêm.

Hơn nữa trong châu còn tỏa ra sức sống nồng đậm.

Sức sống đó bàng đại vô cùng, tựa như mặt trời rực rỡ. "Đế Châu vẫn còn, châu còn thì Đế vẫn còn!

Thấy chưa, sức sống bàng đại thế này... kẻ thua chính là ngươi, Trình Lâm!" Tàn khu Trường sinh giả dùng chút sức tàn cuối cùng cười lớn: "Sẽ có ngày Đế trở lại, tái thiết Thiên Đình.

Người trở lại sẽ còn mạnh mẽ hơn xưa.

Đến lúc đó sẽ không còn bất kỳ ai có thể lay chuyển được Thiên Đình chúng ta!" Ngay khi tàn khu Trường sinh giả đang cười lớn thì dị biến đột ngột xảy ra...

Sức sống trên "Đế Châu" đột nhiên biến mất một lượng lớn.

Sức sống điên cuồng tiêu tán!

Giống như một vụ nổ siêu tân tinh vậy.

Chỉ trong chớp mắt, sức sống trên Đế Châu đã biến mất hơn một nửa.

Tiếng cười của tàn ảnh pháp thuật Trường sinh giả nghẹn lại. "Sao... lại thế này!" Trong vẻ mặt tuyệt vọng của gã, sức sống trên "Đế Châu" hoàn toàn trôi sạch.

Đế Châu biến thành một viên trân châu tầm thường không gì bằng, ảm đạm không chút ánh sáng.

Sau đó... rắc rắc hai tiếng.

Đế Châu vỡ vụn.

Vỡ thật triệt để, vỡ thành từng mảnh vụn luôn.

Sao lại thế này?!

Tại sao Đế Châu lại vỡ nát?

Rõ ràng một giây trước, sinh mệnh khí tức trong Đế Châu còn hằng cửu như mặt trời chói chang, vậy mà chỉ trong vài khoảnh khắc, sinh mệnh khí tức hoàn toàn biến mất, Đế Châu vỡ vụn thành tro tàn.

Tàn ảnh Trường Sinh Giả với cánh tay bị đứt một nửa điên cuồng vẫy vẫy, muốn đỡ lấy những mảnh Đế Châu vỡ vụn kia.

Nhưng hắn còn không có tay, làm sao đỡ được những mảnh Đế Châu vỡ nát này.

Tống Thư Hàng: “......” Cái này không phải do mình gây ra chứ?

Hơn nữa, lần này ‘Đế Châu’ vỡ có vẻ lớn hơn.

Lần trước ở Thiên giới Dao Trì, những Đế Châu trong tay nữ hộ vệ Dao Trì đều trực tiếp vỡ thành bột mịn.

“Không thể...

ách!” Tàn ảnh Trường Sinh Giả không cam lòng gào lên, cuối cùng, thân thể hắn hoàn toàn tan vỡ dưới đòn tấn công của Bạch Tôn Giả.Và đúng lúc này, bên ngoài ‘Di tích Trình Lâm của Trường Sinh Giả’.

Trường Sinh Giả với đôi tay mọc đầy mắt đang đứng bên ngoài di tích. ...Thực ra, ngay khoảnh khắc tàn ảnh pháp thuật của hắn được kích hoạt, hắn đã lập tức mở không gian, đến đây.

Nhưng hắn bị chặn lại, không thể tiến vào bên trong di tích.

Chặn trước mặt hắn là vô số xúc tu vẫy vẫy...

Không đúng, là rễ cây.

Những rễ cây dài và bay lượn đó, bao vây chặt lấy di tích động phủ Trình Lâm, thậm chí phong tỏa cả không gian.

Những rễ cây tưởng chừng quỷ dị này, mang đến cho hắn cảm giác nguy hiểm mạnh mẽ.

Hắn thử tấn công những rễ cây đó, nhưng bất kể là kiếm khí, pháp thuật, hay tia sáng thiên phú, chỉ cần tiến vào phạm vi của rễ cây, liền bị rễ cây quấn lấy, trong chớp mắt biến mất không dấu vết.Cuối cùng, Trường Sinh Giả hết kiên nhẫn, thử trực tiếp đột phá phong tỏa của rễ cây.

Khi hắn tiến vào phạm vi của rễ cây, những rễ cây khắp trời đó đâm vào người hắn.

Rễ cây vô hình vô chất, Trường Sinh Giả ‘Mắt’ dù dùng thủ đoạn gì cũng không thể chạm vào những rễ cây này.

Nhưng những rễ cây đó lại có thể thực sự đâm vào người hắn.

Hắn không thể đánh trúng kẻ địch, nhưng kẻ địch lại có thể thoải mái tấn công hắn, phương thức tồn tại của loại rễ cây này quả thực là gian lận.Sau khi rễ cây cắm vào người hắn, Trường Sinh Giả ‘Mắt’ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình bị rút cạn điên cuồng...

Với thực lực của một Trường Sinh Giả lão luyện, năng lượng trong cơ thể hắn lớn đến mức nào!

Nhưng vừa bị những rễ cây đó đâm trúng, chỉ trong chưa đầy hai nhịp thở, khoảng một phần mười sức mạnh trong cơ thể hắn đã bị hút đi.

Nói cách khác, nhiều nhất là hai mươi nhịp thở, hắn sẽ bị rút khô thành người khô.

Mà trong hai mươi nhịp thở đó, dưới sự cản trở của rễ cây, hắn căn bản không thể tiến vào bên trong ‘Di tích Trình Lâm’.Trường Sinh Giả ‘Mắt’ chỉ có thể nhanh chóng lùi lại...

Sau khi hắn thoát khỏi phạm vi bảo vệ của rễ cây, những rễ cây đó liền ‘vù’ một tiếng co rút lại.

Chương 1024

Sau đó, vô số rễ cây lại vẫy vẫy trước mặt hắn, thị uy.

Rốt cuộc đây là cái quái gì?

Trường Sinh Giả 'Mắt' sống từ thời Thiên Đình viễn cổ đến nay, chưa từng nghe nói qua loại thứ đáng sợ này.

Đây là thủ đoạn của Trình Lâm sao?

Nếu có loại thủ đoạn này, tại sao năm đó cô ta không sử dụng?

Nếu những rễ cây này phối hợp với thực lực của Trình Lâm, thì người bị nghiền nát năm đó chắc chắn là hắn chứ không phải Trình Lâm.Trường Sinh Giả 'Mắt' không cam lòng đứng bên ngoài di tích, rõ ràng cảm thấy 'Trình Lâm' đang ở bên trong, nhưng hắn lại khó mà tiến thêm một bước.

Làm thế nào để giải quyết những rễ cây này?Đúng lúc hắn đang khổ sở suy tư...

đột nhiên, một luồng thông tin truyền đến trong đầu hắn.

Tàn ảnh pháp thuật của hắn bị tiêu diệt rồi.

Tàn ảnh pháp thuật bị tiêu diệt thì không có gì đáng ngạc nhiên...

Với thực lực của Trình Lâm, tiêu diệt tàn ảnh pháp thuật kia của hắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Điều thực sự khiến Trường Sinh Giả 'Mắt' chấn kinh là tin tức mà 'tàn ảnh' liều chết truyền ra.

Chỉ là một luồng ý niệm.【Sinh cơ Đế Châu tiêu tán... vỡ rồi!】"Không thể nào!" Tất cả mắt trên đôi tay Trường Sinh Giả 'Mắt' trong nháy mắt đều mở ra, mỗi cặp mắt đỏ như máu nhắm thẳng vào đám rễ cây kia.

Hắn định đánh trực diện với rễ cây.

Nhưng đúng lúc này, những rễ cây trước mặt đột nhiên nhanh chóng co rút lại, trong chớp mắt biến mất không còn dấu vết, không còn cảm ứng được sự tồn tại của chúng nữa.Tuy nhiên, dù rễ cây đã co rút lại, nhưng sức mạnh không gian trong khu vực này vẫn không thể triển khai.

Trường Sinh Giả ‘Mắt’ nghiến răng nghiến lợi.Một lát sau, khí tức ‘Trường Sinh Giả’ trên người hắn điên cuồng bùng nổ, lao về phía Di tích Trình Lâm.

Trận pháp mà Bạch Tôn Giả bố trí tại động phủ di tích, bị hắn dùng thân thể phá tan thành từng mảnh.“Phong ấn đã vỡ...

Bản thể Trường Sinh Giả đã đến rồi!” Bạch Tôn Giả trầm giọng nói, bản thể Trường Sinh Giả này đúng là đến đúng lúc.

Trong lúc nói chuyện, hắn lại thử dùng sức mạnh không gian để truyền tống tất cả đạo hữu đi.

Tuy nhiên, không gian vẫn bị phong tỏa, truyền tống thất bại.“Bạch tiền bối, vẫn không thể truyền tống sao?” Diệt Phượng công tử hỏi.

Bạch Tôn Giả gật đầu: “Hãy chuẩn bị sẵn sàng...

đối mặt với Trường Sinh Giả đi.” Diệt Phượng công tử thở dài một tiếng...

Dược hoàn, trong số các đạo hữu có mặt, trừ vị ‘Trình Lâm’ chuyển thế hoặc trọng sinh kia ra, thì hắn là người ‘dược hoàn’ nhất.

Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân, sẽ đến chiến trường sau vài giây nữa!Lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng: “Các vị tiền bối, hãy thả lỏng tinh thần, đừng kháng cự.” Các đạo hữu còn chưa kịp hỏi, Tống Thư Hàng đã động ý niệm, sau đó, bao gồm cả Bạch Tôn Giả, tất cả đạo hữu đều bị cậu chuyển vào ‘Hạch Tâm Thế Giới’.Quả nhiên... ‘Phong tỏa không gian’ ở đây không thể ngăn cản cậu kéo đạo hữu vào Hạch Tâm Thế Giới.

Thậm chí, khi Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng ở trong ‘Di tích Trình Lâm’, việc sử dụng nó còn trở nên thuận lợi hơn.

Điều này chắc hẳn có liên quan đến bản thể rễ cây ẩn dưới lòng đất...

Nói không chừng, bên dưới Di tích Trình Lâm, thực sự ẩn giấu một đóa ‘sen’ nào đó!

Nhưng bây giờ không kịp nghĩ đến chuyện khác.

Tống Thư Hàng lập tức động ý niệm, tự mình cũng tiến vào không gian Hạch Tâm.“Trình Lâm, đừng hòng chạy thoát!” Lúc này, từ xa có một tiếng gầm giận dữ vang lên, Trường Sinh Giả với đôi tay mọc đầy mắt đã đến.Trong tiếng gầm giận dữ, một con mắt trên cánh tay Trường Sinh Giả mở ra, một tia xạ tuyến bắn trúng Tống Thư Hàng.

Động tác ‘tiến vào Hạch Tâm Thế Giới’ của Tống Thư Hàng, lập tức bị cắt đứt!Đồng thời...

Thư Hàng phát hiện mình đang ở trong một trạng thái rất kỳ diệu.

Thân thể cậu, dường như nằm giữa hư ảo và chân thực, cả người hỗn độn.Khi đưa các đạo hữu khác của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vào Hạch Tâm Thế Giới, các đạo hữu đó đều ‘vù’ một tiếng, lập tức được chuyển di vào Hạch Tâm Thế Giới.

Trước đây, Tống Thư Hàng chưa từng ‘thấy’ mình tiến vào Hạch Tâm Thế Giới như thế nào.

Hiện tại xem ra, quá trình cậu tiến vào Hạch Tâm Thế Giới khác với việc chuyển di người khác vào Hạch Tâm Thế Giới.

Thân thể cậu không phải ‘vù’ một tiếng là chuyển di ngay lập tức, mà là trước tiên chuyển hóa thành dạng ‘hỗn độn hư ảo’ này, sau đó mới được chuyển di vào Hạch Tâm Thế Giới.

Điều này chắc hẳn là do hạch tâm ẩn chứa trong tâm khiếu của cậu, nên việc truyền tống của cậu cần nhiều bước hơn.Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng bị cắt đứt truyền tống, Trường Sinh Giả ‘Mắt’ đã lóe lên bên cạnh cậu.

“Ngươi đừng hòng chạy thoát, Trình Lâm!” Trường Sinh Giả vươn tay tóm lấy cánh tay Tống Thư Hàng.

Một luồng lực cấm cố truyền đến, hoàn toàn đông cứng không gian quanh Tống Thư Hàng.Nhưng một lát sau, Trường Sinh Giả ‘Mắt’ đột nhiên lại sững sờ.

Hắn nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một cái, sau đó dùng sức vung tay ra: “Tống Mộc Đầu, tại sao lại là ngươi, Trình Lâm đâu?!”Tống Mộc Đầu?

Tống Thư Hàng hiểu ra...

Lại là một người nữa nhận nhầm cậu.

Hồi đó, Sở các chủ Bích Thủy Các cũng nhận nhầm cậu là Tống Mộc Đầu.“Tôi không biết Trình Lâm ở đâu.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu nói thật, cậu thật sự không biết Trình Lâm ở đâu...

Cậu hiện tại còn chưa xác định được Trình Lâm rốt cuộc là ai.Trường Sinh Giả ‘Mắt’ lạnh lùng nói: “Không biết?

A a, Tống Mộc Đầu, ngươi quả nhiên cũng muốn bao che Trình Lâm sao?

Ta sớm đã nhìn ra, ngươi và Trình Lâm có gì đó mờ ám.”“Ngươi dùng con mắt nào mà nhìn ra tôi và Trình Lâm có gì đó mờ ám!" Tống Thư Hàng phản bác, đồng thời, cậu liên hệ với Hạch Tâm Thế Giới trong lòng, thử kéo mình vào Hạch Tâm Thế Giới lần nữa."Tất cả!

Tất cả mắt của ta đều có thể nhìn ra điểm này.

Năm đó ngươi và Trình Lâm đã có nhiều điều mờ ám rồi." Trong khi nói, mắt của Trường Sinh Giả và tất cả mắt trên đôi tay đều trừng Tống Thư Hàng.

Hắn không chỉ có một con mắt!

Hắn có nhiều mắt như vậy, hỏi ngươi có phục hay không?"Tôi không bao che Trình Lâm." Tống Thư Hàng nói.

"Vậy thì giao Trình Lâm ra đây." Trường Sinh Giả 'Mắt' lạnh lùng nói: "Mục tiêu của ta chỉ là Trình Lâm, ngươi đừng nhúng tay vào chuyện giữa ta và cô ta.""Tôi không biết Trình Lâm ở đâu." Tống Thư Hàng lắc đầu.

Hạch Tâm Thế Giới đã chuẩn bị truyền tống lại, lực cấm cố của Trường Sinh Giả 'Mắt' có hạn chế đối với truyền tống của 'Hạch Tâm Thế Giới', nhưng không thể hoàn toàn cấm cố năng lực truyền tống của 'Hạch Tâm Thế Giới'."Xem ra, ngươi thật sự muốn bao che Trình Lâm đến cùng rồi...

Nếu đã vậy, đừng trách ta vô tình, Tống Mộc Đầu.

Người khác sợ ngươi, nhưng ta thì không sợ ngươi!" Trường Sinh Giả 'Mắt' nói xong, sát ý dâng trào.

Sau đó, hắn dứt khoát ra tay.Nói ra tay là ra tay, không thể nói chuyện với tôi thêm vài câu sao?

"Truyền tống!" Tống Thư Hàng kêu lớn.Nhưng do ảnh hưởng của lực cấm cố không gian của Trường Sinh Giả 'Mắt', tốc độ truyền tống của Hạch Tâm Thế Giới bị giảm đi rất nhiều.

Đúng lúc mấu chốt lại đứt xích...

“Đừng hòng chạy!” Nắm đấm phải của Trường Sinh Giả ‘Mắt’ đã giáng xuống trước ngực Tống Thư Hàng.Nếu không phải Tống Thư Hàng hiện tại đang ở giữa ‘hư ảo’ và ‘chân thực’, thì quyền phong của cú đấm này cũng đủ để cậu chết một trăm lần.Đúng lúc này... một luồng ánh sáng màu tử kim từ trên người Tống Thư Hàng bốc lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cụ hiện hóa, nàng nhẹ nhàng ôm Tống Thư Hàng vào lòng, dùng thân thể mình làm lá chắn bảo vệ.Khoảnh khắc tiếp theo, nắm đấm của Trường Sinh Giả ‘Mắt’, cứng đờ dừng lại.“@#%×, tại sao ngươi lại ở đây?” Trường Sinh Giả ‘Mắt’ bình tĩnh nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân ngẩng đầu lên, đôi mắt sáng ngời không chớp nhìn chằm chằm Trường Sinh Giả, nốt ruồi ở khóe mắt khiến nàng mang theo vẻ quyến rũ mê hoặc. @#%×...

đây hẳn là tên của Lệ Chí Mỹ Nhân.

Thứ lỗi cho Tống Thư Hàng, cậu phát hiện lưỡi mình cứ líu lại, không thể phát âm mấy từ này.

Đây chắc hẳn là cách phát âm đặc biệt trong văn tự viễn cổ?“Ngươi... muốn bảo vệ Tống Mộc Đầu sao?” Trong giọng nói của Trường Sinh Giả ‘Mắt’, mang theo một chút chua xót.

Ngày 2 tháng 9 năm 2019, Trường Sinh Giả phát hiện trái tim mình có chút đau nhói.【Tên này và Công Đức Xà Mỹ Nhân của mình có gì đó mờ ám!】Tống Thư Hàng nhạy bén cảm nhận được điểm này.

Không đúng...

Nói chính xác hơn, là Trường Sinh Giả này và Lệ Chí Mỹ Nhân của Thiên giới Dao Trì có quan hệ!Nhưng rất rõ ràng, quan điểm tình yêu của Lệ Chí Mỹ Nhân có chút lệch lạc, nàng sâu sắc yêu Dao Trì

Nữ Đế Trình Lâm.

Thậm chí vì một lời hứa, từ thời viễn cổ đã thay Trình Lâm trông giữ Dao Trì khô héo.

Thế này thì bi kịch rồi...

Giới Thiên Đình viễn cổ thật loạn a.Ngoài ra, Trường Sinh Giả này lẽ nào không nhìn ra, Công Đức Xà Mỹ Nhân trên người cậu là sự cụ hiện hóa của ánh sáng công đức, chứ không phải 'Lệ Chí Mỹ Nhân' trong lòng hắn sao?

Trường Sinh Giả không nên phạm loại sai lầm này mới đúng chứ.Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Liệu có phải 'Lệ Chí Mỹ Nhân' thời viễn cổ, đã có dạng phân thân ánh sáng công đức tương tự?

Hay là, Lệ Chí Mỹ Nhân có tồn tại dưới một dạng sinh mệnh khác, trong ánh sáng công đức của cậu?

Kết hợp với hành động bất thường của Công Đức Xà Mỹ Nhân sáng sớm chạy đến phòng Lệ Chi Tiên Tử, Tống Thư Hàng cảm thấy khả năng thứ hai rất lớn.Lệ Chi Tiên Tử... là người mà Tống Thư Hàng suy đoán có khả năng nhất là chuyển thế hoặc thân phục sinh của Trình Lâm tiên tử.

Lệ Chí Mỹ Nhân @#%× yêu sâu sắc Trình Lâm, nên việc nàng tự động chạy đến phòng Lệ Chi Tiên Tử cũng có thể giải thích được."@#%×, ngươi tránh ra." Trường Sinh Giả 'Mắt' bình tĩnh nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân, trầm giọng nói: "Thiên Đình viễn cổ bị hủy trong một đêm vì Trình Lâm, ta tuyệt đối không thể bỏ qua Trình Lâm.

Bất kể là ai, cản ta giết Trình Lâm chính là kẻ thù của ta.

Ngay cả ngươi... cũng vậy!

Đừng cản đường ta!”Đôi mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân sáng ngời, giữ nguyên trạng thái đối diện với Trường Sinh Giả ‘Mắt’.

Vài nhịp thở sau, thân thể Công Đức Xà Mỹ Nhân tiêu tán!Trường Sinh Giả ‘Mắt’ lập tức vui mừng, cú đấm đã tích tụ lực từ trước của tay phải hắn, đột nhiên giáng mạnh vào Tống Thư Hàng.

Tống Mộc Đầu, ngươi chết đi cho ta!Nhưng ngay khoảnh khắc hắn vung quyền, thân thể Tống Thư Hàng cũng đồng dạng tiêu tán, biến mất.

Nắm đấm của Trường Sinh Giả ‘Mắt’, giáng vào hư không.“......” Trường Sinh Giả ‘Mắt’ giữ nguyên tư thế vung quyền, bất động.

Hắn thử dùng sức mạnh không gian, nhưng hiệu quả phong tỏa không gian vẫn còn.

Loại phong tỏa không gian này không phải chỉ nhằm vào một mình hắn, mà là phong tỏa toàn diện.

Nhưng trong tình huống này, Tống Mộc Đầu lại vẫn có thể dựa vào sức mạnh không gian để rời đi!

Trong Thiên Đình viễn cổ, danh hiệu người có năng lực trốn thoát đứng đầu của Tống Mộc Đầu không phải là hư danh.Sau một hồi lâu.

Trường Sinh Giả ‘Mắt’ im lặng thu quyền, từng bước đi đến vị trí ‘tàn ảnh pháp thuật’ của mình bị phá nát.

Ở đó, có một đống tro tàn.

Đó là tro tàn sau khi ‘Đế Châu’ vỡ vụn.

Chương 1025

Hắn khẽ cúi xuống, đưa tay chạm vào đống tro tàn đó...

Sinh cơ trong Đế Châu đã hoàn toàn tiêu tán, những mảnh vụn này cũng chỉ là mảnh vụn minh châu bình thường.

Trong lòng Trường Sinh Giả 'Mắt' dâng lên cảm giác bất an mạnh mẽ.Lúc này, cách Trường Sinh Giả 'Mắt' không xa, có mấy chục rễ cây từ dưới đất chui ra.

Là những rễ cây trước đó bảo vệ di tích Trình Lâm!

Trường Sinh Giả 'Mắt' cau mày, hắn đưa tay phẩy một cái, thu hết những mảnh Đế Châu trên mặt đất, sau đó cảnh giác nhìn những rễ cây đó.

Dù sao, đây là thứ tà vật có thể hút khô hắn trong vòng hai mươi nhịp thở, không thể không đề phòng.Một nhịp thở sau, những rễ cây này quấn lấy nhau trong hư không.

Cuối cùng... những rễ cây đó ngưng tụ thành hình dạng một đóa hoa sen bảy màu.【Sen!】 Trường Sinh Giả 'Mắt' nghiến răng, loài hoa hắn ghét nhất chính là sen.

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm thường xuyên đạp một đóa sen, đi khắp nơi khoe mẽ.

Ghét nhà ghét cả chó, hắn ghét Trình Lâm, kéo theo cả sen cũng không ưa.Lúc này...

đóa sen bảy màu đó nở rộ.

Trong đó, có một bóng người khoanh chân ngồi.

Đó là một nam tử thân hình cao gầy, mặc bạch y tinh khiết, trên áo có hình chim loan màu xanh sống động như thật.

Tay áo rất rộng, vạt áo rất dài.Nam tử từ trên sen đứng dậy, trong mắt mang theo ý cười nhìn Trường Sinh Giả ‘Mắt’.

Trường Sinh Giả ‘Mắt’ lạnh lùng nói: “Ngươi là ai?” “Ta không phải nhân loại.” Nam tử cười nói.“......” Trường Sinh Giả ‘Mắt’: “Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?” Thực lực của đối phương phi thường, trước khi tìm ra cách đối phó với những rễ cây quỷ dị kia, Trường Sinh Giả ‘Mắt’ căn bản không có nắm chắc có thể thắng được đối phương.

Hơn nữa, đối phương rõ ràng là một phe với Trình Lâm.Nam tử khẽ mỉm cười, nói: “Thế này đi... cho ta chút thể diện đi, sau này đừng truy cứu chuyện Trình Lâm nữa, thế nào?” Tên này không uống thuốc sao?

Trường Sinh Giả ‘Mắt’ cười lạnh: “Không truy cứu chuyện Trình Lâm nữa, nhìn mặt ngươi sao?

Ha ha!”“Nói vậy, ngươi không cho ta cái thể diện này?” Nam tử cũng không tức giận, đứng trên sen, duy trì nụ cười không góc chết.“Ta vì sao phải cho ngươi thể diện?” Trường Sinh Giả ‘Mắt’ lạnh lùng nói.

Nam tử gật đầu.Sau đó, hắn đột nhiên ra tay... một chưởng vỗ về phía Trường Sinh Giả ‘Mắt’!“Phí, vậy mà không cho ta thể diện!” Nam tử nói.

Một chưởng bình thản.Nhưng Trường Sinh Giả ‘Mắt’ lại cảm thấy, dường như ý chí của cả thế giới đều nằm dưới một chưởng này!“Thật sự nghĩ ta sợ ngươi sao?” Trường Sinh Giả ‘Mắt’ giơ song quyền lên, tất cả mắt trên đó đều mở ra, đủ loại pháp thuật, dị năng điên cuồng phóng thích từ những con mắt này!

Pháp thuật, dị năng phóng thích từ những con mắt này, mỗi đòn đều đủ để đánh chết Cửu Phẩm Kiếp Tiên!

Gây thương tích cho Trường Sinh Giả!Nhân lúc đối phương chưa kịp điều động những rễ cây quỷ dị kia, một đòn đoạt lấy hắn!

Trường Sinh Giả 'Mắt' thầm nghĩ trong lòng.Nhưng ngay khi ý niệm hắn vừa chuyển động, đột nhiên, hắn cảm thấy trước mắt tối sầm.

Hắn bị đánh bay!

Những đòn tấn công đủ để diệt sát Kiếp Tiên, làm thương Trường Sinh Giả phóng ra từ cánh tay hắn, tất cả đều tiêu tán dưới một chưởng của nam tử.Chưởng lực của nam tử vẫn không giảm, vỗ vào đầu hắn.

Một chưởng, liền đánh hắn ngã lăn ra đất.

Trường Sinh Giả 'Mắt' vẻ mặt không thể tin được, chiến lực của hắn hiện giờ, trong số Trường Sinh Giả cũng thuộc hàng thượng đẳng.

Nhưng trong tay nam tử này, lại không qua nổi một chiêu?

Ngay cả Thiên Đế cũng không thể làm được điều này.

Nam tử này, rốt cuộc là ai?!"Nếu đã không cho ta thể diện, vậy ngươi cứ ở trong Tiểu Hắc Ốc này suy ngẫm cho kỹ một ngàn năm đi." Trên sen, nam tử bình tĩnh thu lại bàn tay, sau đó hắn lấy ra một pháp bảo hình căn nhà nhỏ, chiếu vào Trường Sinh Giả 'Mắt'.Căn nhà nhỏ tạo ra một lực hút khổng lồ, trực tiếp hút Trường Sinh Giả 'Mắt' đang bị đánh ngã vào trong.

Nam tử mỉm cười đóng cửa căn nhà nhỏ, dùng sức lắc một cái, sau đó mãn nguyện thu nó lại.

Tiếp đó hắn chui trở lại vào trong sen, đóa sen giải tán hóa thành rễ cây, một lần nữa co rút lại xuống lòng đất, biến mất.Trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

“Sao lại thế này?” Tống Thư Hàng phát hiện Hạch Tâm Thế Giới của mình, đang được khảm vào một thế giới khác vô cùng rộng lớn.

Mà Bạch Tôn Giả và những người khác trước đó được cậu đưa vào không gian, đều đã biến mất!Tống Thư Hàng nhìn về phía thế giới khổng lồ đang kết nối với ‘Hạch Tâm Thế Giới’.

Hạch Tâm Thế Giới của cậu hiện tại chỉ là một hòn đảo nhỏ, còn thế giới lớn của đối phương, đã là một hành tinh hoàn chỉnh.

Bạch tiền bối và những người khác, sẽ không tiến vào thế giới khổng lồ đó chứ?Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, từ thế giới kia có vô số rễ cây vươn ra, xuyên qua tầng hỗn độn bên ngoài Hạch Tâm Thế Giới, nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng. ‘Hạch Tâm Thế Giới’ không ngăn cản rễ cây của đối phương tiến vào...

Bởi vì hai bên vốn cùng nguồn gốc, sẽ không xảy ra xung đột và bài xích.

Những rễ cây của thế giới đối phương, cuối cùng ngưng tụ thành một chiếc thang trời.“Đây là muốn tôi tiến vào thế giới này sao?” Tống Thư Hàng nghĩ một lát rồi, đạp lên chiếc thang trời bằng rễ cây đó, tiến về phía thế giới khổng lồ kia.Mặt khác.

Bạch Tôn Giả, Bắc Hà Tán Nhân, Lệ Chi Tiên Tử, Dược Sư cùng Giang Tử Yên, đang làm khách trong thế giới khổng lồ đó.

Trên bầu trời thế giới khổng lồ, có một tòa thành mây, từ trên đó có thể nhìn xuống vạn vật thế gian.

Vô số sinh vật đang sinh sống trong thế giới này... bao gồm rất nhiều động vật đã tuyệt chủng trên Địa Cầu.

Chỉ là, trong thế giới này không có nhân loại, không có yêu, không có ma.

Đây là một thế giới giống như thời viễn cổ.Động vật dựa vào linh lực nồng đậm giữa trời đất, trời sinh đã có thân thể cường hãn và năng lực thiên phú.

Chúng sinh tồn trong thế giới khổng lồ này, diễn giải trăm vạn cảnh đời thuộc về chúng.Cách Bạch Tôn Giả và những người khác không xa, có một nam tử trẻ tuổi đang ngồi.

Hắn mặc bạch y tinh khiết, trên đó có hình chim loan màu xanh sống động như thật, tay áo rộng lớn và vạt áo dài, khiến bộ y phục này trông rất cổ quái.

Mà chính là nam tử vừa rồi hiện hóa trong 'Di tích Trình Lâm', người đã phong ấn Trường Sinh Giả 'Mắt' không cho hắn thể diện vào Tiểu Hắc Ốc.Tuy nhiên rõ ràng... việc hắn đi hàng phục 'Trường Sinh Giả Mắt' trước đó, chỉ là một phân thân của hắn.

Bản thể của hắn vẫn luôn ở đây, chiêu đãi mọi người.Lúc này, nam tử đang mỉm cười, dùng thủ pháp thuần thục pha trà.

Sau đó lại đưa tay đặt chén trà lên bàn bên cạnh mỗi vị đạo hữu.

“Đây là linh trà do ta tự mình bồi dưỡng, sau khi dùng có công hiệu kéo dài tuổi thọ, thanh tẩy thể chất.

Hơn nữa hương vị này rất tuyệt, là loại linh trà mà ta yêu thích nhất.” Nam tử mỉm cười nói.

“Đa tạ đạo hữu.” Bạch Tôn Giả là người đầu tiên nhận chén trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Quả nhiên là hảo trà khó gặp.”Nam tử nghe Bạch Tôn Giả tán thán xong, cười nói: “Nếu Bạch đạo hữu thích, chỗ ta còn không ít lá trà, cứ tặng cho Bạch đạo hữu một phần đi.” Ngôn ngữ mà nam tử sử dụng, không phải ngôn ngữ thông dụng của thế giới đương thời, mà là một loại ngôn ngữ cực kỳ cổ xưa...

Cổ xưa hơn cả thời Thánh Nhân Nho gia viễn cổ.

Loại ngôn ngữ này, không ai trong số các đạo hữu có mặt nắm vững.

May mắn thay, giọng nói của nam tử tự mang hiệu ứng phiên dịch, mỗi câu nói của hắn đều mang theo sức mạnh huyền diệu, phàm là người nghe được lời hắn nói, đều có thể hiểu được ý nghĩa lời hắn.“Vậy ta xin không khách khí nhận lấy, đa tạ.” Bạch Tôn Giả nói, rõ ràng hắn thực sự rất thích lá trà này.

Có Bạch Tôn Giả dẫn đầu, các đạo hữu khác cũng lần lượt nhận lấy chén trà, nhẹ nhàng uống vài ngụm.

Các đạo hữu cảm thấy mình quả thực đang uống thiên tài địa bảo, mỗi ngụm trà uống xuống, liền có thể cảm nhận tuổi thọ kéo dài, linh lực trong cơ thể rục rịch, thân thể được thanh lọc, diệu dụng vô cùng.Nam tử giữ nguyên nụ cười, trở lại vị trí của mình.

Hắn nâng chén trà của mình lên, nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Sau đó, hắn lên tiếng: “Chắc hẳn các vị đạo hữu, có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta chứ?

Nếu có vấn đề gì, cứ việc nói ra.” Cuối cùng cũng nói đến trọng điểm rồi!Diệt Phượng công tử đặt chén trà xuống, hỏi trước: “Vị... tiền bối này, xin hỏi, ta không phải là chuyển thế của Trình Lâm chứ?” Nếu hắn vừa là yêu tộc, lại là chuyển thế của Trình Lâm, vậy thì thật sự không ai cứu được hắn, Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân khẳng định sẽ ‘không buông tay’ với hắn.“Tiểu đạo hữu yên tâm, ngươi và Trình Lâm không có bất kỳ quan hệ nào.

Tư chất của đạo hữu không tệ, hãy tu luyện thật tốt, tương lai có hy vọng đạt đến vị trí Yêu Hoàng.” Nam tử mỉm cười đáp.Diệt Phượng công tử nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, sau đó hắn cười nói: “Vị trí Yêu Hoàng ta không nghĩ nhiều đến, hơn nữa đó cũng không phải mục tiêu của ta.” “Mỗi người một chí hướng.” Nam tử nói.Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả đã uống xong một chén linh trà, đặt chén xuống.

Nam tử thấy vậy, nhẹ nhàng vươn tay, một ấm trà đã pha sẵn liền bay đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả tự mình rót thêm một chén trà, hạnh phúc nhấp lại.Lệ Chi Tiên Tử nghĩ một lát, cũng hỏi: “Vậy tiền bối, ta cũng không phải chuyển thế của Trình Lâm chứ?” “Tiểu đạo hữu ngươi cũng yên tâm, ngươi cũng không phải chuyển thế của Trình Lâm.” Nam tử ôn hòa cười nói.Lệ Chi Tiên Tử lập tức thở phào nhẹ nhõm thật dài.

Ôi mẹ ơi, nghe được lời này xong, trong lòng quả thực như trút được gánh nặng vạn cân!

Trước đó nàng cũng lo lắng mình là chuyển thế của ‘Trình Lâm’, đặc biệt bất an, bây giờ xem ra là lo lắng vô ích rồi.Dược Sư và Giang Tử Yên nghe vậy đều ngẩn ra, nếu Lệ Chi Tiên Tử không phải chuyển thế của Trình Lâm... vậy lẽ nào là một trong hai người họ và Giang Tử Yên?Lúc này, chỉ nghe nam tử lại tiếp tục nói: “Bởi vì Trình Lâm không có chuyển thế, cô ta là linh quỷ của ta.

Các đạo hữu đều biết, linh quỷ và nhân loại khác nhau, thông thường, không có kiếp sau để tu.”Đúng lúc nam tử đang nói chuyện, thân hình Tống Thư Hàng xuyên qua một cánh cửa không gian, tiến vào bên cạnh các đạo hữu.

Tống Thư Hàng khi đạp lên chiếc thang trời do những rễ cây đó tạo thành, đi một đoạn sau, liền tiến vào một cánh cửa không gian, xuyên qua thì đến được nơi này.

Ngay khi cậu xuất hiện, vừa vặn nghe được nội dung lời nói của nam tử.Chủ nhân Trình Lâm?

Chính là nhân vật thần bí đã ký gửi 'Trình Lâm' lên tổ tiên của Diệp Tư, trở thành linh quỷ gia truyền của nhà Diệp Tư?

Cậu vô thức quay đầu nhìn về phía nam tử kia.Sau đó, Tống Thư Hàng kinh ngạc nói: "Là ngài!" Tống Thư Hàng là lần đầu tiên thực sự nhìn thấy nam tử này, thậm chí là lần đầu tiên nhìn rõ mặt hắn như vậy.

Nhưng Tống Thư Hàng vừa nhìn đã nhận ra thân phận của đối phương.Bạch y tinh khiết, trên áo có hình chim loan màu xanh sống động như thật, tay áo rộng lớn, thích hợp cho vũ đạo.

Trang phục này của nam tử, từ thời Thái Cổ đến nay chưa từng thay đổi.

Trạng thái nhân hình của Đệ Tam Thiên Đạo Ban Văn Long Thiên Đạo.Nhưng trong ký ức, trạng thái nhân hình của Ban Văn Long Thiên Đạo là một chân đang nhảy nhót, bây giờ lại biến thành trạng thái hai chân bình thường của nhân loại.Ban Văn Long Thiên Đạo khẽ mỉm cười với Tống Thư Hàng, sau đó hắn tiếp tục nói với Lệ Chi Tiên Tử: "Cho nên, ngươi không phải chuyển thế của Trình Lâm...

Ngươi chính là Trình Lâm!"Lệ Chi Tiên Tử: "......" Cuối cùng, nàng vẫn là Trình Lâm sao?"Tuy nhiên, nói chính xác hơn, ngươi tuy là Trình Lâm, nhưng ngươi lại không phải linh quỷ Trình Lâm của ta, trong đó có sự khác biệt." Ban Văn Long Thiên Đạo cười tủm tỉm nói.Lệ Chi Tiên Tử: "......" Phiền ngài có thể nói hết một hơi được không?

Đừng nói từng đoạn một chứ!

Việc chia nội dung một đoạn lời nói thành nhiều phần, đây rõ ràng là ác thú vị của Ban Văn Long Thiên Đạo."Tôi không hiểu, tại sao tôi vừa là Trình Lâm, lại không phải Trình Lâm?" Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Hỏi xong, nàng lại bổ sung: "Xin hãy nói hết một hơi, đừng nói từng đoạn một!

Nói hết một hơi đi!"Ban Văn Long Thiên Đạo: "......"Lúc này, Bạch Tôn Giả vẫy tay với Tống Thư Hàng, bảo Tống Thư Hàng ngồi xuống vị trí bên cạnh mình, lại rót cho cậu một chén trà.

Tống Thư Hàng nâng chén trà nhẹ nhàng nhấp một ngụm, lập tức cảm thấy tuổi thọ lại tăng lên không ít, toàn thân tất cả lỗ chân lông đều như được thanh tẩy, cảm giác này cực kỳ sảng khoái."Hảo trà!" Tống Thư Hàng không khỏi tán thán.

Ban Văn Long Thiên Đạo nghe vậy, quay đầu nói với Tống Thư Hàng: "Vô dụng thôi, dù ngươi có khen linh trà của ta, ta cũng sẽ không tặng ngươi một phần lá trà nào đâu!

Chỉ số mị lực của ngươi quá thấp, nên đừng nghĩ nữa!"Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt.

Cái này là cái quái gì vậy?Ban Văn Long Thiên Đạo lại quay đầu lại, nói với Lệ Chi Tiên Tử: "Chúng ta tiếp tục chủ đề vừa rồi nhé...

Hãy nói về mối quan hệ giữa ngươi và Trình Lâm.

Các ngươi khi tiến vào di tích kia, có thấy cảnh Trình Lâm bị nổ đầu đúng không?"Lệ Chi Tiên Tử gật đầu, đoạn cảnh đó khiến nàng đau đầu...

Luôn cảm thấy người bị nghiền nát đầu là nàng vậy."Thực ra, lúc đó Trình Lâm đang có bước tiến mới trên Trường Sinh Chi Đạo của

mình.

Trước đây, cô ta vẫn luôn dùng thể chất linh quỷ để thai nghén sinh mệnh mới...

Và lần đó, cô ta đã có thể nhờ vào ‘Đạo thai nghén sinh mệnh mới’, hơi hơi diễn hóa ra một phần thân thể bằng xương thịt như nhân loại, khiến Trường Sinh Chi Đạo của cô ta tiến thêm một bước.” Ban Văn Long Thiên Đạo: “Bề ngoài thì bị nổ đầu xong, Trình Lâm dưới sự giúp đỡ của ta ẩn mình vào bóng tối, bắt đầu thực hiện Trường Sinh Chi Đạo của mình.

Tuy nhiên...

Chương 1026

một lần nọ, khi cô ta thực hiện, đã xảy ra một chút sai sót nhỏ.”“Trường Sinh Chi Đạo của Trình Lâm, cũng giống như nhân loại thai nghén sinh mệnh mới, là ‘mang thai sinh nở’.

Trước đây, khi vẫn dùng thể chất linh quỷ để truyền thừa thì chưa từng xảy ra sự cố.

Nhưng trong quá trình diễn hóa thân thể hướng tới thân thể bằng xương thịt, trong một lần ‘thai nghén sinh mệnh mới’... mua một tặng một, cô ta đã sinh ra một cặp song sinh.”Tống Thư Hàng: “......”Lệ Chi Tiên Tử: “......”Bắc Hà Tán Nhân, Dược Sư, Giang Tử Yên: “......”Thần đặc mã song sinh!

Rõ ràng là Trường Sinh Chi Đạo ‘thai nghén sinh mệnh mới’, lại không phải thật sự mang thai thụ tinh, tại sao lại xuất hiện song sinh chứ, cái này vừa không tu chân, lại không khoa học gì cả!!“Mặc dù Trình Lâm vẫn luôn nhấn mạnh đây là một sự cố... nhưng ta luôn cảm thấy cô ta là cố ý.

Dù sao thì lần đó, cô ta đã thai nghén ra một cặp song sinh.

Một đứa hoàn hảo kế thừa mọi thứ của Trình Lâm, bao gồm tri thức, sức mạnh, ký ức, tính cách, là sự tiếp nối hoàn hảo sinh mệnh của Trình Lâm.

Đứa còn lại, lại chỉ tiếp nhận huyết mạch của Trình Lâm, giống như nhân loại bình thường, hóa thành trạng thái hài nhi.” Ban Văn Long Thiên Đạo thản nhiên nói.Lệ Chi Tiên Tử hiểu ra: “Nữ anh trong cặp song sinh đó, chính là tôi?” “Không sai, chân tướng chỉ có một, ngươi chính là một trong cặp song sinh đó!” Ban Văn Long Thiên Đạo không biết từ đâu lấy ra một chiếc quạt nhỏ, chỉ về phía Lệ Chi Tiên

Tử.Lệ Chi Tiên Tử: “......” Nàng cảm thấy mình cần phải bình tĩnh lại đã, để tiếp nhận sự ra đời kỳ lạ này của mình.

Tóm lại, sự ra đời của nàng là mua một tặng một, sinh ra kèm theo sao?

Giống như nạp tiền điện thoại được khuyến mãi vậy?Trình Lâm có thể là ‘cố ý’ mang thai sinh hạ song sinh, để lại Lệ Chi Tiên Tử...

Cô ta rốt cuộc muốn làm gì, dường như ngay cả ‘chủ nhân’ của Trình Lâm là Ban Văn Long Thiên Đạo cũng không biết kế hoạch của cô ta?

Nhưng có thể khẳng định rằng, sự tồn tại của Lệ Chi Tiên Tử, tuyệt đối không đơn giản chỉ là ‘mua một tặng một’.

Trình Lâm sinh hạ song sinh chắc chắn không phải là sinh ra để chơi.“Vậy tiếp theo, các vị đạo hữu còn có vấn đề gì nữa không?” Ban Văn Long Thiên Đạo sau khi trả lời vấn đề của Lệ Chi Tiên Tử, tiếp tục hỏi.“Tôi, tôi, tôi!” Diệp Tư từ trong cơ thể Tống Thư Hàng chui ra: “Lệ Chi Tiên Tử là quà tặng kèm của cặp song sinh, vậy tôi thì sao?

Tôi tính là gì?” “Ngươi à, ngươi là con gái của Trình Lâm...

Con gái!” Ban Văn Long Thiên Đạo nghiêm túc nói.“Chỉ có vậy thôi sao?” Diệp Tư nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Xin tiền bối khi nói chuyện, đừng nói từng đoạn một, hãy nói một hơi cho tôi một câu trả lời dứt khoát!

Yên tâm, dù sự thật có tàn khốc đến mấy, tôi cũng có thể nhịn không khóc.”Ban Văn Long Thiên Đạo: “......”“Được rồi, trạng thái của ngươi có chút đặc biệt...

Lúc đó ngươi vốn đã gần chết.

Khi Trình Lâm tỉnh lại, ngươi chỉ còn lại một tia tàn hồn, phương pháp bình thường đã không thể giúp ngươi tiếp tục sống.

Vì vậy, Trình Lâm đã dùng một mảnh vỡ của chính cô ta, phối hợp với Trường Sinh Chi Đạo của cô ta, lấy mảnh vỡ đó làm cơ sở dung hợp tàn hồn của ngươi, tái thai nghén ngươi.

Cho nên, ngươi vừa là con gái của cô ta, lại vừa là một phần của cô ta.

Ngươi chính là ngươi, nhưng lại là một Trình Lâm với màu sắc không giống nhau.” Ban Văn Long Thiên Đạo nói.Nói xong, hắn nhấp một ngụm trà, nói: “Cho nên, chính là như vậy.” Diệp Tư im lặng gật đầu, giữ nguyên trạng thái suy tư, chìm vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đặt câu hỏi: “Trình Lâm... một trong những mảnh vỡ?” Theo lời vị tiền bối này nói, Trường Sinh Giả ‘Trình Lâm’ là do rất nhiều ‘mảnh vỡ’ tạo thành?

Lời này thật đáng để suy ngẫm a.“Vị đạo hữu này, ngươi quả nhiên tâm tư tinh tế.” Ban Văn Long Thiên Đạo quay sang nhìn Bắc Hà Tán Nhân, nói: “Thực ra, trạng thái của Trình Lâm có chút đặc biệt...

Cô ta từng vì ta, phân liệt thành rất nhiều mảnh vỡ, ở trong trạng thái suýt chút nữa là tan biến.

Sau đó, ta đã cố gắng thu thập phần lớn các mảnh vỡ, tổ hợp thành linh quỷ Trình Lâm hiện tại.

Nhưng vẫn còn một phần mảnh vỡ, ta đến nay vẫn chưa thu thập đủ.”Phân liệt thành rất nhiều mảnh vỡ...

Điều này đã không phải là chuyện mà linh quỷ bình thường có thể làm được.

Trình Lâm quả nhiên không đơn giản chỉ là một linh quỷ bình thường.

Không hổ danh là linh quỷ của ‘Thiên Đạo’ đã từng?Ban Văn Long Thiên Đạo hỏi: “Các ngươi còn có vấn đề gì nữa không?” “Vậy...

Trường Sinh Giả Trình Lâm, hiện tại đang ở đâu?” Lệ Chi Tiên Tử ngẩng đầu hỏi.“Khế ước giữa ta và cô ta có chút thiếu sót, ta chỉ có thể cảm ứng được trạng thái của cô ta rất tốt.

Nhưng cụ thể ở đâu, ta lại không thể xác định.” Ban Văn Long Thiên Đạo đáp.Lệ Chi Tiên Tử gật đầu, lại trầm mặc.

Nếu có cơ hội, nàng muốn gặp Trình Lâm một lần.Tống Thư Hàng: “Tiền bối, đạo hiệu của ngài là gì?” “Không nói cho ngươi.” Ban Văn Long Thiên Đạo nhanh chóng nói.

Tống Thư Hàng: “......”“Vậy tiền bối, đội ngũ Tróc Yêu Nhân năm đó đột nhiên quay đầu, hủy diệt Bích Thủy Các, cũng có liên quan đến ‘Trình Lâm’ sao?” Tống Thư Hàng đột nhiên lại hỏi.Rất rất lâu trước đây, Tống Thư Hàng đã cảm thấy hình thức cấu tạo của ‘Thiên Đình viễn cổ’, và khái niệm về một thế giới mới mà Đệ Tam Thiên Đạo Ban Văn Long Thiên Đạo cấu trúc cực kỳ tương tự.

Lúc đó Tống Thư Hàng đã nghi ngờ, Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ hoặc một vị nào đó trong Thiên Đình, chắc hẳn có mối liên hệ nào đó với ‘Đệ Tam Thiên Đạo’.Do đó, khi biết ‘Trình Lâm’ lại là ‘linh quỷ’ của Ban Văn Long Thiên Đạo, Tống Thư Hàng không khỏi nảy ra ý nghĩ, liên hệ việc Bích Thủy Các bị hủy diệt với Trình Lâm.Ban Văn Long Thiên Đạo nghĩ một lát, đáp: “Có một mối quan hệ nhất định, nhưng yếu tố trùng hợp thì nhiều hơn.” “Tiền bối có thể nói chi tiết hơn một chút không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu vẫn luôn cảm thấy, việc Tróc Yêu Nhân đột nhiên quay đầu diệt Bích Thủy Các, rất là quỷ dị, trong đó rất có thể có nội tình.“Về chuyện này, ta cũng không biết quá nhiều...

Tuy nhiên, vị ‘Thiên Đế’ của Thiên Đình viễn cổ kia, trong tay chắc hẳn nắm giữ một phần mảnh vỡ của Trình Lâm.

Hơn nữa, hắn đã nhận được rất nhiều thông tin từ những mảnh vỡ của Trình Lâm.

Việc hủy diệt Bích Thủy Các, có lẽ có liên quan đến điểm này.

Ta chỉ biết có bấy nhiêu thôi, những thông tin này vẫn là từ chỗ Trình Lâm mà có được.” Ban Văn Long Thiên Đạo đáp.Trạng thái của Ban Văn Long Thiên Đạo, dường như không được tự do lắm?

Nói xong, Ban Văn Long Thiên Đạo lại hỏi: “Các ngươi còn có vấn đề gì nữa không?”Bắc Hà Tán Nhân lắc đầu, tuy trong lòng hắn có một số điều tò mò, nhưng hắn và ‘linh quỷ Trình Lâm’ không có quan hệ quá lớn.

Hỏi tiếp, sẽ kết duyên nhân quả không cần thiết, không có gì cần phải làm vậy.

Bắc Hà Tán Nhân vừa mới lắc đầu... ‘Vù’ một tiếng, thân thể hắn liền biến mất.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, Bắc Hà tiền bối đã được đưa vào Hạch Tâm Thế Giới của cậu!Tiếp đó, Dược Sư và Giang Tử Yên, Diệt Phượng công tử cũng đồng dạng lắc đầu.

Vù vù vù, ba người cũng được truyền tống đi.Đến lượt Lệ Chi Tiên Tử, nhất thời nàng cũng không biết nên hỏi gì.

Nàng nghĩ một lát rồi nói: “Vậy... tiền bối, vị Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân đuổi giết Trình Lâm kia, còn ở trong di tích không?”Lệ Chi Tiên Tử không biết nên xưng hô với nam tử này thế nào, nàng vừa là Trình Lâm, lại không phải Trình Lâm, luôn cảm thấy vị trí này thật lúng túng.

Hơn nữa nàng và vị tiền bối này cũng không quen biết a.“Yên tâm đi, Tróc Yêu Nhân kia đã bị ta tạm thời giam giữ rồi, ngươi không cần lo lắng hắn sẽ quấy rầy cuộc sống của ngươi.” Ban Văn Long Thiên Đạo mỉm cười nói.

“Đa tạ tiền bối...

Vậy tạm thời ta cũng không có gì để hỏi, cáo biệt.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Sau đó nàng cũng ‘vù’ một tiếng biến mất tại chỗ.Tiếp đó, Bạch Tôn Giả nhấp một ngụm trà, đứng dậy: “Vậy đạo hữu, ta cũng xin cáo từ.” “Ồ?

Bạch đạo hữu không ngồi thêm chút nữa sao?” Ban Văn Long Thiên Đạo nhiệt tình nói.

“Uống no rồi, không ngồi nữa đâu.” Bạch Tôn Giả mỉm cười.Thế là, sau khi Ban Văn Long Thiên Đạo tặng một phần lá trà, Bạch Tôn Giả cũng ‘vù’ một tiếng biến mất.

Cứ như vậy, trong phòng, chỉ còn lại hai người Tống Thư Hàng và Ban Văn Long Thiên Đạo.Tống Thư Hàng nghĩ một lát, trong lòng dường như có không ít vấn đề, nhưng lại không có đầu mối nào.

“Tiền bối, vấn đề của tôi có thể đợi tôi về sắp xếp lại đầu mối, rồi tìm ngài hỏi được không?” Tống Thư Hàng dò hỏi.“Được, không vấn đề.” Ban Văn Long Thiên Đạo a a cười một tiếng: “Hy vọng ngươi có thể sống đến lần ta tỉnh lại tiếp theo.” “Tiền bối định ngủ bao lâu ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.“Nếu tính thời gian, tiếp theo ta sẽ ngủ khoảng một vạn năm, có thể còn lâu hơn.

Đợi ngươi tấn thăng Tôn Giả, thì sẽ có cơ hội sống sót gặp lại ta.” Ban Văn Long Thiên Đạo đáp.Tống Thư Hàng: “.........” Tôn Giả lại há là ngươi muốn tấn thăng là có thể tấn thăng được?

Hơn nữa một vạn năm sau, trời biết trên thế giới này còn có nhân vật Tống Thư Hàng này hay không.“Ngươi xác định muốn gặp mặt lần nữa sao?” Ban Văn Long Thiên Đạo hỏi.

“Tôi bây giờ cứ nghĩ kỹ đã.” Tống Thư Hàng nói: “Đầu tiên, chúc mừng tiền bối đã thoát thân thành công.”Khi ở trạng thái nhập mộng, cậu ‘thấy’ việc Ban Văn Long Thiên Đạo muốn làm, chính là thoát khỏi vị trí ‘Thiên Đạo’.

Kim Liên Nho gia và Tà Liên thế giới Cửu U chính là phương pháp thoát thân của Ban Văn Long Thiên Đạo.

Hiện tại xem ra, Ban Văn Long Thiên Đạo hiển nhiên là đã thành công rồi.

Bởi vì hiện tại hắn vẫn sống rất tốt, Thiên Đạo bên ngoài đã thay mấy nhiệm kỳ rồi.“Ngươi nghĩ vậy sao?

A a.” Ban Văn Long Thiên Đạo đột nhiên phát ra một tiếng cười khổ.

Sau đó, hắn thở dài một tiếng u u.Sau khi nụ cười trên mặt thu lại, khí tức trên người Ban Văn Long Thiên Đạo bắt đầu chuyển biến.

Khí tức vốn hòa thiện, khiến người ta dễ gần, chuyển hóa thành một loại khí tức lạnh lùng, vô cảm.

Khí tức hòa thiện, chỉ là ngụy trang của hắn?“Ngài là Ban Văn Long 2?!” Tống Thư Hàng không khỏi thốt ra.

Khí tức lạnh lùng này, không phải của Ban Văn Long Thiên Đạo, mà là của Ban Văn Long 2 ở thế giới Cửu U!

Khi Tống Thư Hàng nhập mộng ‘Kim Liên’, cắm rễ trong Ma Trì thế giới Cửu U, thường xuyên tiếp xúc với sát khí lạnh lùng của Ban Văn Long 2.Nam tử bạch y: “Ban Văn Long 2 là cái quái gì?

Ngươi đừng nói với ta đó là cách xưng hô với ta đấy nhé?

Cẩn thận ta giết ngươi đấy!” Tống Thư Hàng: “......”“Ngài vẫn sống tốt, vậy Đệ Tam Thiên Đạo đại nhân đâu?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu lén lút đổi cách xưng hô.“Ta không biết.” Ban Văn Long 2 nói: “Kế hoạch ban đầu là Kim Liên và Tà Liên hợp nhất, cấu trúc một thế giới hoàn toàn mới.

Nhưng, kế hoạch này đã bị hoãn vô thời hạn.

Tên đó lại bắt đầu rèn đúc một thanh ‘Đạo khí’ thần binh.”“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?” Tống Thư Hàng nói, cậu nhớ kết quả giám định thuật, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao là 【Đạo binh mà Đệ Tam Thiên Đạo để lại trước khi biến mất】.“Đúng, chính là thanh thần binh đó.

Rồi đột nhiên có một ngày, ta mất đi ý thức.” Ban Văn Long 2 nói.“Ta cứ nghĩ là thời điểm ta biến mất đã đến...

Nhưng, đợi khi ta khôi phục ý thức, phát hiện mình đang ở trong thế giới kỳ lạ này.

Thế giới này, dường như là sự kết hợp giữa thế giới Kim Liên và thế giới Tà Liên, nhưng lại có chút khác biệt.

Hiển nhiên là thứ mà tên đó lại lén lút tạo ra.

Sau đó, Trình Lâm đời đầu xuất hiện bên cạnh ta.” Ban Văn Long 2 chậm rãi nói: “Trình Lâm đời đầu sau khi ta tỉnh lại, dùng phương pháp ‘thai nghén sinh mệnh mới’, tái thai nghén ta.

Sau đó... cô ta liền tan vỡ.”Hiển nhiên, thế giới tương tự với thế giới ‘Kim Liên, Tà Liên’ này, cùng với linh quỷ Trình Lâm, đều là thủ đoạn mà Ban Văn Long Thiên Đạo cố ý sắp xếp cho ‘Ban Văn Long 2’.“Ta rất khó khăn mới thu thập được phần lớn các mảnh vỡ của Trình Lâm, nhưng Trình Lâm không hoàn chỉnh, khế ước linh quỷ giữa ta và cô ta có khả năng đứt đoạn bất cứ lúc nào.

Ta liền tái tạo Trình Lâm đời thứ hai, an trí vào trong cơ thể một tu sĩ nhân loại, và lập khế ước với cô ta.

Những chuyện tiếp theo, chắc hẳn ngươi trong lòng cũng đã đoán được bảy tám phần rồi chứ.”Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, sau đó cậu đột nhiên hỏi: “Tiền bối tại sao lại nói với tôi những điều này...

Chẳng lẽ, tôi là chuyển sinh của Tam Đại Thiên Đạo?”Ban Văn Long 2 nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, nói: “Giấc mơ đẹp nên mơ khi ngủ, đó là thường thức.”Tống Thư Hàng: “......” Cứ như vậy, Tống Thư Hàng và Ban Văn Long 2 mắt lớn trừng mắt nhỏ, trừng nhau hơn nửa ngày.“Vậy tôi rốt cuộc là chuyển thế của ai?” Tống Thư Hàng hỏi: “Tôi đã bị rất nhiều người nhận nhầm là ‘Tống Mộc Đầu’, nếu ngài nói với tôi rằng tôi không phải chuyển thế của bất kỳ ai, tôi chắc chắn không tin!

Hơn nữa, tôi hai lần gặp Đế Châu, Đế Châu đều đột nhiên vỡ thành tro, trong đó chắc chắn có điều kỳ lạ.”“Ngươi thật sự không phải chuyển thế của bất kỳ ai, ngươi chính là ngươi, tu sĩ nhân loại Tống Thư Hàng với vận khí không tệ.” Ban Văn Long 2 nghiêm túc đáp.“Thật sao?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Thật.” Ban Văn Long 2 khẳng định.Tống Thư Hàng nghe đến đây, vừa có chút vui mừng nhỏ, lại có chút thất vọng nhỏ.

Vui mừng là mình không phải chuyển thế hay trọng sinh của ai cả, mình chính là Tống Thư Hàng thuần túy.

Lý do thất vọng và vui mừng đều là một!“Vậy Tống Mộc Đầu là ai?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta nghe Trình Lâm nhắc đến, cô ta có một người bạn thân tên là Tống Mộc Đầu...

Nhưng đây chắc hẳn là một biệt hiệu, đạo hiệu thật sự của đối phương là gì, ta cũng không biết, ta cũng chưa từng gặp ‘Tống Mộc

Đầu’ đó.

Dù sao ta cũng không phải toàn tri toàn năng.” Ban Văn Long 2 nói.Tống Thư Hàng nghe vậy, có chút thất vọng.

Nghĩ một lát, Thư Hàng nói: “Tiền bối, tôi có thể hỏi thêm hai câu hỏi nữa không?” “Tùy ý.” Ban Văn Long 2 khẽ gật đầu nói.“Vấn đề thứ nhất, Thiên Đạo đương thời, là một quả cầu sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không biết...

Ta trốn Thiên Đạo đương nhiệm còn không kịp, làm sao có thể đi tiếp xúc, điều tra hắn?” Ban Văn Long 2 đáp.Nếu bị Thiên Đạo đương kim biết được sự tồn tại của hắn, sẽ có vô số phiền phức nối tiếp nhau kéo đến.“Cũng phải...

Vậy vấn đề cuối cùng, tại sao Đệ Tam Thiên Đạo đại nhân, đột nhiên lại không muốn đảm nhiệm Thiên Đạo nữa?” Trong lòng Tống Thư Hàng tò mò nhất chính là vấn đề này.Thiên Đạo a, tất cả tu sĩ trên toàn thế giới, thậm chí là tu luyện giả của các hệ thống tu luyện khác, đều khao khát trở thành Thiên Đạo duy nhất của vạn giới đó.

Ban Văn Long Thiên Đạo tại sao lại nghĩ đến việc ‘từ chức’ không làm?“Vấn đề này ta biết.

Chương 1027

Tuy nhiên, đây là Thiên cơ...

Ngươi xác định muốn nghe chứ?” Khóe miệng Ban Văn Long 2 nhếch lên: “Ngươi nghe nội dung này xong, thì đừng hòng rời khỏi thế giới của ta.

Ngươi đã nắm giữ ‘Thiên cơ’, chỉ cần dám rời khỏi thế giới của ta, đặt chân vào Chủ Thế Giới một bước, ngươi sẽ hóa thành tro bụi dưới thiên kiếp, không ai cứu nổi ngươi.

Cho nên, ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa?”Tống Thư Hàng: “......” Tuy lời nói là vậy, nhưng từ lời của Ban Văn Long 2 có thể suy đoán ra, có lẽ Thiên Đạo... không đẹp như các tu sĩ tưởng tượng?“Đa tạ tiền bối, tạm thời tôi không nghĩ ra vấn đề nào khác.” Tống Thư Hàng nói: “Vậy, tiền bối có việc gì cần tôi giúp không?”Trên đời này, ít khi có ân huệ trắng trợn như vậy.

Quy tắc của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ là ‘có cống hiến mới có hồi báo’, Tống Thư Hàng cũng rất thích quy tắc này.

Ban Văn Long 2 hầu như biết gì nói nấy, nói không hết lời, đã đưa ra những thông tin quý giá.

Cho nên, Ban Văn Long 2 chắc hẳn có chuyện cần mình đi làm đúng không?“Ồ?” Ban Văn Long 2 đầu tiên nghiêng đầu một chút.

Sau đó hắn đột nhiên vỗ quạt, nói: “Ra là vậy, mặc dù đối với ta chỉ là vấn đề trả lời tùy tiện, nhưng đối với ngươi lại có giá trị rất lớn sao?

Nếu đã vậy, ta sẽ không khách khí nữa.”Tống Thư Hàng: 0_0 Tôi có phải đã nói điều gì ngu ngốc không?“Vốn dĩ, ta cảm nhận được trong cơ thể ngươi ẩn chứa Hạch Tâm Liên Hoa mà tên đó gieo xuống, thậm chí đã diễn hóa ra một tiểu thế giới.

Cho nên mới muốn kéo ngươi qua đây, xem ngươi một chút, chỉ vậy thôi.

Tuy nhiên nếu ngươi có thể giúp ta... ” Chiếc quạt trong tay Ban Văn Long 2 gõ vào lòng bàn tay: “Thế này đi, ngươi giúp ta hai chuyện.”Tống Thư Hàng nói: “Xin tiền bối cứ phân phó, tôi nhất định sẽ cố gắng hết sức.” Cái hố mình tự đào, cắn răng cũng phải nhảy xuống.“Đầu tiên, ngươi giúp ta đi tìm Trình Lâm đi.

Nếu ngươi tìm thấy cô ta, thì nói với cô ta rằng ta đã tỉnh rồi, có thời gian thì đến thăm ta.

Đừng cứ mãi ở ngoài lang thang, cô gái tốt thì phải về nhà đúng lúc.” Ban Văn Long 2 nói.Tống Thư Hàng gật đầu: “Nếu tôi có thể gặp được Trình Lâm tiên tử, nhất định sẽ chuyển lời.” “Chuyện thứ hai, nếu có thể, giúp ta tìm kiếm các mảnh vỡ của Trình Lâm đi.” Ban Văn Long 2 khẽ nói.Linh quỷ Diệp Tư hiện tại của Tống Thư Hàng, trên người có một ‘mảnh vỡ’ của Trình Lâm, như vậy, nhờ vào cảm ứng giữa các mảnh vỡ, Tống Thư Hàng hiện là người thích hợp nhất để tìm kiếm các mảnh vỡ của Trình Lâm.

Đồng thời, Ban Văn Long 2 trong lòng có một loại dự cảm.

Nếu thu thập đủ các mảnh vỡ của Trình Lâm, nói không chừng có thể triệu hoán thần long sẽ triệu hồi con Ban Văn Long ngốc nghếch kia ra!“Tôi hiểu rồi, hai chuyện này, tôi đều sẽ cố gắng hết sức làm.” Tống Thư Hàng đáp.

“Rất tốt, nếu không còn vấn đề gì, vậy đạo hữu tự mình rời đi, ta sẽ không tiễn nữa.” Ban Văn Long vẫy vẫy tay, nói.Tống Thư Hàng: “Ể?

Ngài không ‘vù’ một tiếng đưa tôi đi sao?” “Ngươi tự mình ‘vù’ một tiếng, trở về Hạch Tâm Thế Giới của mình không phải sao?

Ngươi về nhà mình, lẽ nào còn cần ta giúp ngươi nhét trở về?” Ban Văn Long 2 nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.Tống Thư Hàng cảm thấy trong ánh mắt của vị tiền bối này, tràn đầy vẻ quan tâm.Một lát sau, Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, ‘vù’ một tiếng trở về trong thân thể mình.

Sau khi cậu rời đi, Ban Văn Long 2 hiển hóa ra nguyên hình của mình, hóa thành một con Ban Văn Long một chân khổng lồ che trời lấp đất: “Nhìn ngang nhìn dọc, cũng chỉ là một tu sĩ nhân loại bình thường, không phải chuyển thế của đại nhân vật, cũng không phải thủ đoạn phục sinh của ai, không khác gì những tu sĩ nhân loại có thể thấy khắp nơi...

Quan trọng nhất là, trông cũng không đủ tuấn mỹ.”“Nhưng thiên phú của tên này rốt cuộc là sao, vậy mà có thể thông qua mộng cảnh, trực tiếp can thiệp vào ký ức thậm chí là cuộc đời của người khác.

Thật đúng là năng lực khiến ta phải ghen tỵ a.”Lẩm bẩm nói xong, Ban Văn Long Thiên Đạo nhắm mắt lại, một lần nữa chìm vào giấc ngủ sâu.Lúc này, trên Đảo Thiên Giới.

Đảo Thiên Giới... chính là ‘Hòn đảo thần bí’ mà Tống Thư Hàng và những người khác từng đặt chân lên, chỉ là sau khi rời khỏi đảo, Tống Thư Hàng và những người khác đã mất đi một phần ký ức.

Ở một nơi nào đó trên hòn đảo nhỏ.‘Bắc Hà Tán Nhân’ đang bị một nữ tử tóc bạc kéo đi, du ngoạn trên Đảo Thiên Giới. ‘Bắc Hà Tán Nhân’ này đương nhiên là Đồng Quái Tiên Sư dịch dung mà thành.Sở dĩ dịch dung thành dáng vẻ Bắc Hà, là bởi vì Đồng Quái không tin tà, hắn cho rằng sở dĩ nữ tử tóc bạc cứ quấn lấy hắn không buông, chắc chắn là vì lúc đại chiến ‘Tử Cấm Chi Điên’, hắn ‘tác tử’ dịch dung thành ‘bạn gái cũ’ của Bắc Hà Tán Nhân.

Kết quả nữ tử tóc bạc lại nhất kiến chung tình với dung mạo ‘bạn gái cũ’ của Bắc Hà Tán Nhân.

Cho nên hôm nay hắn đặc biệt đổi một dáng vẻ, biến thành Bắc Hà Tán Nhân lúc đó đang có mặt.Kết quả, nữ tử tóc bạc vẫn nhìn hắn với vẻ dâm đãng, ồ không... là nhìn hắn với ánh mắt đầy tình ý.

Rất rõ ràng, đối phương yêu không phải vẻ ngoài của hắn, mà là nội tại của hắn sao?

Nội tại cái gì chứ, hắn và nữ tử tóc bạc căn bản không hề quen thuộc, có cái nội tại gì mà đáng yêu?

Cho nên, vị đại nhân vật này rốt cuộc là thích điểm nào của hắn? Khí tức?

Dung mạo?

Thực lực?

Bất kể là điểm nào, hắn Đồng Quái Tiên Sư đều có thể thay đổi được mà!Đang lúc suy tư, nữ tử tóc bạc kéo Đồng Quái Tiên Sư đến một khu mộ địa.

“Nơi này, là sau khi Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, chúng ta đã thu thập một số di thể thành viên Thiên Đình, chôn cất tại đây.” Nữ tử tóc bạc giới thiệu với Đồng Quái Tiên Sư.“Mộ địa thành viên Thiên Đình viễn cổ?” Đồng Quái Tiên Sư phóng mắt nhìn.

Khu vực này, tuy tử khí bao trùm, nhưng không có oán niệm.

Hiển nhiên có cao tăng đắc đạo hoặc cao nhân Đạo gia đã siêu độ ở đây rồi.“Chờ đã, ngươi là người sống sót của Thiên Đình viễn cổ sao?” Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

“Coi như là vậy.” Nữ tử tóc bạc vuốt mái tóc dài của mình, u u nói.Đồng Quái quét một lượt tất cả các bia mộ, đột nhiên hắn thấy hai ngôi mộ lớn nhất ở phía trên.

Bên trái ghi ‘Mộ Cựu Thiên Đế’.

Bên phải ghi ‘Mộ Tân Thiên Đế’.

Mộ Cựu Thiên Đế sáng sủa sạch sẽ, hiển nhiên thường xuyên có người đến quét dọn chăm sóc.

Mà trên mộ Tân Thiên Đế, lại cắm đầy đủ loại vũ khí, dường như thường xuyên có người đến đây trút giận vậy?“Tại sao lại có hai ngôi mộ Thiên Đế?” Đồng Quái Tiên Sư tò mò nói: “Lẽ nào Thiên Đế có hai vị?

Hơn nữa Thiên Đế không phải đã biến mất sao?

Lẽ nào hắn đã chết rồi?”“Chỉ là mộ y quan mà thôi, Thiên Đế có còn sống hay không, ai mà biết được?” Nữ tử tóc bạc khẽ nói.

Đối với một tồn tại mạnh mẽ như Thiên Đế, trước khi không nhìn thấy thi thể, ai cũng không thể khẳng định hắn có thật sự đã chết hay không.

Nhưng nếu Thiên Đế còn sống, vậy tại sao bao nhiêu năm qua... hắn vẫn không chịu lộ diện?“Còn về tại sao có hai phần mộ Thiên Đế, ta cũng không biết.

Khi ta đến Đảo Thiên Giới này, ở đây đã có hai phần mộ rồi.” Nữ tử tóc bạc nhún vai, nói.

“Ngươi không phải người sống sót của Thiên Đình viễn cổ sao?” Đồng Quái Tiên Sư nghi hoặc nói.“Khi ta ở Thiên Đình viễn cổ, thực lực không mạnh, biết không nhiều chuyện.

Ta đã gặp Thiên Đế vài lần, hắn là một nam tử rất ôn hòa, khá đẹp trai.

Đáng tiếc ta không có cảm tình với hắn.” Nữ tử tóc bạc nghiêm túc nói: “Vẫn là chàng thân yêu đẹp trai hơn, chúng ta khi nào thì sinh con chứ?”Đồng Quái Tiên Sư sờ sờ mặt mình hiện tại.

Khi dịch dung thành ‘Bắc Hà Tán Nhân’, bị khen đẹp trai, trong lòng hắn một chút cũng không vui nổi.

Tên Bắc Hà này đẹp trai chỗ nào chứ?

Theo hắn thấy, tên Bắc Hà này rõ ràng có một khuôn mặt đại trà, ném vào đám đông là hoàn toàn không tìm thấy loại người đó!“Tôi cảm thấy dáng vẻ hiện tại của tôi không đẹp trai.” Đồng Quái Tiên Sư nói.

“Không đâu, chàng thân yêu bây giờ trông thật sự rất đẹp trai, khiến tim ta đập nhanh quá.” Nữ tử tóc bạc nói.“Đừng như vậy, nàng khen khuôn mặt hiện tại của ta đẹp trai, trong lòng ta đặc biệt khó chịu.” Đồng Quái Tiên Sư nói: “Mau nói khuôn mặt này của ta rất xấu, xấu đến mức khiến người ta ghê tởm, nhìn thấy liền hận không thể đấm một quyền vào.”Nữ tử tóc bạc nghĩ một lát, nói: “Không được, loại lời nói trái lương tâm này, ta không thể nói ra.” Đồng Quái Tiên Sư: “......” Vãi chưởng, lẽ nào mặt lão Bắc Hà thực sự rất đẹp trai?

Chỉ là mình vẫn luôn ghét hắn, nên đã cố tình bỏ qua vẻ đẹp trai của hắn sao?

Bốn ngày sau, rạng sáng ngày 6 tháng 9.

Hôm nay là ngày đại học Giang Nam chính thức khai giảng.

Tống Thư Hàng mở mắt, kết thúc việc tọa thiền tu luyện.

Sau đó, cậu lên tiếng nói: “Bạch tiền bối, sáu khối vách đá khắc ‘Trình Lâm tự Dũ Bí Pháp’ này, con đã tu luyện thành công rồi.

Thời gian cũng không còn sớm nữa, con xin phép về khu Giang

Nam trước ạ.” Tống Thư Hàng cùng mọi người, sau khi rời khỏi thế giới Ban Văn Long 2, lại quay về Di tích Trình Lâm.

Trong Di tích Trình Lâm, ngoài hình ảnh ‘Trường Sinh Giả giảng pháp’ trước đó, còn có sáu khối vách đá khắc bí pháp. ‘Tự Dũ Bí Pháp’ trên đó sau khi tu luyện thành công, thậm chí có thể Đoạn Chi Trọng Sinh, trong đó càng ẩn chứa thông tin về Trường Sinh Chi Đạo.

Vì vậy, Bạch Tôn Giả lại dẫn mọi người đến trước sáu khối vách đá đó, lĩnh ngộ và học tập bí pháp này.

Cứ thế, họ đã học đến ngày mùng sáu.

Trong mấy ngày qua, các Đạo hữu đều có thu hoạch.

Trong sáu người được Bạch Tôn Giả đưa vào di tích, Lệ Chi Tiên Tử là người đầu tiên nắm giữ môn ‘bí pháp’ này.

Dù sao thì cô và Trình Lâm có mối quan hệ ‘sinh đôi’, việc học bí pháp này đối với cô đơn giản như hít thở.

Thứ hai là Bắc Hà Tán Nhân.

Là một Chân Quân mới thăng cấp, ngộ tính và sự lý giải về ‘Đạo’ của hắn cao hơn vài Đạo hữu khác.

Người thứ ba học được bí pháp lại là Tống Thư Hàng.

Bởi vì mối quan hệ giữa Diệp Tư và Trình Lâm, Tống Thư Hàng học bí pháp này cũng đạt hiệu quả gấp đôi.

Hơn nữa, sau khi học được bí pháp, cậu rất nhanh đã có thể khiến một phần cơ thể mình ‘trọng sinh’...

à, là tóc.

Tống Thư Hàng nghi ngờ đây là do cậu từng học ‘Tăng Phát Thuật’ với Tạo Hóa Pháp Vương.

Tăng Phát Thuật và ‘Trình Lâm tự Dũ Thuật’ sau khi được chứng thực lẫn nhau đã khiến cậu lĩnh ngộ được một chút ‘da lông’ của việc Đoạn Chi Trọng Sinh.

Đáng tiếc, dù có vận dụng ‘Trình Lâm tự Dũ Thuật’, cậu vẫn chỉ có thể khiến tóc mình trọng sinh. ...Để thực sự đạt được cảnh giới Đoạn Chi Trọng Sinh, vẫn cần phải nỗ lực tu luyện.

Bạch Tôn Giả nói: “Ồ, hôm nay mùng sáu, con phải khai giảng đúng không?” “Đúng vậy ạ, ngày đầu tiên của học kỳ mới, con phải đến điểm danh.” Tống Thư Hàng nói, hơn nữa việc tu luyện của cậu cũng đã kết thúc một giai đoạn, tiếp tục ở lại trước sáu khối vách đá này cũng không còn hiệu quả. ...

Sau đó, cấm địa do Đạo trưởng ‘Lý Thiên Tố’ để lại trước khi chết, Bạch Tôn Giả đã sắp xếp đi vào vào ngày mùng 7 và mùng 8.

Hai ngày đó vừa hay là cuối tuần.

Hai ngày, chỉ cần Bạch Tôn Giả muốn, dốc toàn lực khám phá một cấm địa thì chắc không thành vấn đề.

Hy vọng có thể tìm ra cách chữa bệnh cho Lý Âm Trúc Hàn từ đó.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân cũng mở mắt, lên tiếng nói: “À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.

Ngươi bây giờ đi học, không thành vấn đề chứ?” “?” Tống Thư Hàng: “Có vấn đề gì sao ạ?” Dược Sư cười ha ha nói: “Phim ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ gần đây liên tục đứng đầu bảng xếp hạng, phim càng ngày càng hot, vai diễn Cao Thăng sư huynh cũng càng thêm đi sâu vào lòng người.

Là diễn viên của Cao Thăng sư huynh, bây giờ ngươi đi học chắc chắn sẽ rất thú vị.” “Đã đến mức nghiêm trọng như vậy rồi sao?” Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy cả người không ổn.

“Chỉ có nghiêm trọng hơn ngươi tưởng tượng thôi.” Giang Tử Yên bổ sung.

“Nghe có vẻ thú vị đấy, đến lúc đó, liệu có một hàng dài người đuổi theo Tống Thư Hàng tiểu hữu chạy khắp sân trường không?” Lệ Chi Tiên Tử cười nói.

Tống Thư Hàng: “...” Dù không đến mức đuổi theo Tống Thư Hàng mà gọi ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’ các kiểu, nhưng ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ hiện tại hot như vậy, nếu biết ‘Cao Thăng sư huynh’ chính là bạn học cùng trường, thì việc các học sinh đại học Giang Nam tranh thủ giờ giải lao đến vây xem Cao Thăng sư huynh là điều có thể hiểu được.

Việc Tống Thư Hàng cần cân nhắc bây giờ là, liệu đến lúc đó bị người ta vây xem có nên thu phí tham quan hay không?

“Các tiền bối, có cách nào giải quyết vấn đề này không?

Chương 1028

Ví dụ như khiến con trông không quá nổi bật?" Tống Thư Hàng cầu cứu.

"Không quá nổi bật?

Có loại pháp thuật đó sao?

Ví dụ như ẩn giấu khí tức bản thân các kiểu?" Bắc Hà Tán Nhân vuốt cằm nói.

Dược Sư: "Không có tác dụng, ẩn giấu khí tức đâu phải là ẩn giấu sự tồn tại của mình." "Hay là cứ ẩn thân đi!

Tan học thì ẩn thân, đừng để ai tìm thấy ngươi." "Hay là thôi học đi?" "Không được không được, đi học là một việc thú vị như vậy, bỏ học thì tiếc lắm." Các tiền bối bàn luận sôi nổi.

Lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên khẽ vỗ tay: "Nói đến sự tồn tại... ta nghĩ chúng ta nên hỏi một người chuyên nghiệp mới đúng." Bắc Hà Tán Nhân suy tư: "Ví dụ như..." "Túy Thiên Cư Sĩ!" Dược Sư lập tức phản ứng.

"Túy Nhật Cư Sĩ!" Vợ chồng hát hòa, Giang Tử Yên lập tức đáp lại.

"Các ngươi à, nếu thực sự không nhớ được tên Túy Nguyệt Cư Sĩ, thì hãy nhớ theo âm điệu đi!

Bằng không, Cư Sĩ nghe thấy sẽ đau lòng lắm đó." Bắc Hà Tán Nhân thở dài nói.

"Âm điệu?

Nhớ thế nào?" Diệt Phượng Công Tử mặt đầy tò mò.

“Đây cũng là một phát hiện nhỏ của ta, ta nói riêng cho mọi người nghe thôi, nhưng tuyệt đối đừng để Túy Nguyệt Cư Sĩ biết đấy.” Bắc Hà Tán Nhân nói nhỏ: “Chúng ta không phải luôn không nhớ được đạo hiệu của Túy Nguyệt Cư Sĩ sao?

Vậy thì, chúng ta cứ nhớ một đạo hiệu sai đi.

Nhưng chỉ cần phát âm tương đồng, niệm ra hiệu quả chẳng phải cũng như nhau sao?

Mà đạo hiệu sai thì không phải đạo hiệu của Túy Nguyệt Cư Sĩ, nên không cần lo lắng nhớ sai.” “Thì ra là vậy, còn có cách này nữa.” Dược Sư khen ngợi.

“Không hổ là Bắc Hà Đạo hữu, tâm tư tinh tế.” Giang Tử Yên nói.

“Vậy thì, ta chỉ cần nhớ đạo hiệu ‘Chủy Duyệt Cư Sĩ’ này, đến lúc đó niệm ra hiệu quả cũng như nhau à.” Diệt Phượng Công Tử nói, vừa nói hắn vừa thử niệm mấy lần, quả nhiên không còn niệm sai, luôn phát ra được âm ‘Zuiyue’.

“Đúng là một cách hay.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói.

Tống Thư Hàng: “Ngay cả Bạch tiền bối ngài cũng không nhớ được đạo hiệu của Túy Nguyệt Cư Sĩ sao?” “Ừm, ta cứ nhớ mang máng, không rõ ràng lắm.” Bạch Tôn Giả nói: “Nếu Thư Hàng con muốn ở trường không quá thu hút sự chú ý, hạ thấp sự tồn tại của mình, có lẽ có thể đi hỏi Đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’, hỏi xem hắn có cách nào hay không.” “Con sẽ đi hỏi ngay ạ.” Tống Thư Hàng nói.

Nói là làm, cậu lấy điện thoại ra, gọi cho Túy Nguyệt Cư Sĩ.

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối.

Dù là rạng sáng, nhưng Túy Nguyệt Cư Sĩ vẫn đang tỉnh táo.

Hắn là Lục Phẩm Chân Quân, không cần ngủ mỗi ngày.

“Alo?

Là Thư Hàng tiểu hữu à, muộn thế này gọi ta có việc gì?” Giọng Cư Sĩ vang lên trong điện thoại.

“Là thế này ạ, Túy Nguyệt tiền bối.

Con muốn hỏi một chút, ngài có cách nào hạ thấp sự tồn tại của một người, khiến người ta trông không quá thu hút sự chú ý không?

Ví dụ, khiến người ta trong lớp cũng biến thành tiểu trong suốt, khiến người khác nhìn thấy cũng sẽ tự động bỏ qua loại đó!” Tống Thư Hàng hỏi.

“...” Cư Sĩ nghiến răng nói: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đang tìm cách gây sự à?” Sự tồn tại vẫn luôn là điều khiến Cư Sĩ rất phiền não, hắn vì một vài giây xuất hiện nổi bật cũng phải nỗ lực tranh giành!

Mà bây giờ, Tống Thư Hàng lại hỏi hắn có cách nào hạ thấp sự tồn tại của một người, khiến người ta trông không quá thu hút sự chú ý?

Làm sao để biến người ta thành một tiểu trong suốt, đây là sự khiêu khích đúng không?

Nếu không phải hiểu rõ tính cách của Tống Thư Hàng tiểu hữu, Cư Sĩ nhất định sẽ cho rằng tên này gọi điện giữa đêm để chế giễu mình!

“Túy Nguyệt tiền bối ngài hiểu lầm rồi, con hoàn toàn không có ý gây sự!” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu kể lại việc mình sắp khai giảng, nhưng lại bị ảnh hưởng bởi phim ‘Mạt Pháp Chi Chiến’, cũng như việc mình muốn khiêm tốn một chút, không quá thu hút sự chú ý.

Tống Thư Hàng: “Vì vậy, qua sự giới thiệu của Bạch tiền bối, con muốn hỏi Túy Nguyệt tiền bối, ngài có cách nào khiến con biến thành một tiểu trong suốt không.

Cho dù ở trường, cũng sẽ không bị người khác chú ý nhiều, không bị người ta đuổi theo hô ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’ các kiểu.” Cư Sĩ: “...” Không hiểu vì sao, sau khi nghe Tống Thư Hàng miêu tả, khóe mắt hắn hơi ướt.

Phản diện BOSS của ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ là ai?

Là ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ do hắn, Túy Nguyệt Cư Sĩ, thủ vai!

Nhưng tại sao, sau khi bộ phim này hot đến mức đó, phản diện lớn nhất ‘Tà Tướng Minh Nguyệt’ của hắn lại không nổi tiếng.

Ngược lại, ‘Cao Thăng sư huynh’ đã được tẩy trắng, lại trở thành ‘phản diện thu hút sự chú ý nhất’ trong cả bộ phim?

“Thật đáng ghen tị.” Cư Sĩ nói: “Vai diễn Cao Thăng sư huynh thật khiến người ta ghen tị quá, Thư Hàng tiểu hữu.” Tống Thư Hàng: “...” Cư Sĩ, ngài ghen tị thì lúc đó ngài có thể đi diễn Cao Thăng sư huynh mà, con tuyệt đối sẽ không phản đối đâu ạ.

“Khụ, đại khái sự việc ta đã hiểu rồi.

Nếu ngươi chỉ muốn hạ thấp sự tồn tại để biến thành tiểu trong suốt, ta quả thực có cách.

Ta có thể chế tạo cho ngươi một lá phù văn, một giờ sau ngươi đến chỗ ta lấy.

Một lá phù văn có thể duy trì hơn nửa năm, nếu có nhu cầu, ta có thể làm thêm vài lá cho ngươi, đến lúc đó ảnh hưởng của ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ qua đi, cũng sẽ không ai nhắc đến chuyện ‘Cao Thăng sư huynh’ nữa.” Cư Sĩ đáp.

“Cảm ơn tiền bối, vậy tiền bối gần đây có cần thứ gì, hay có việc gì con có thể giúp không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm... ta nhớ Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có một loại Hoạt Tuyền có thể kéo dài tuổi thọ?” Cư Sĩ hỏi.

“Đúng vậy, có hiệu quả tương tự Kim Liên của Nho gia, kéo dài tuổi thọ năm mươi năm.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy ta dùng mười lá phù văn, cộng thêm Linh Thạch tương đương, đổi lấy một phần Hoạt Tuyền của ngươi nhé.” Cư Sĩ nói.

Không phải bản thân hắn muốn dùng Hoạt Tuyền này, hắn là Lục Phẩm Chân Quân, tuổi thọ còn dài.

Chủ yếu là một vị tiền bối của hắn tuổi thọ đã không còn nhiều, Hoạt Tuyền kéo dài tuổi thọ năm mươi năm tuy ít, nhưng đối với vị tiền bối đó hẳn là một món quà không tồi.

“Không vấn đề gì, vậy cứ quyết định như vậy nhé.

Túy Nguyệt tiền bối ngài đang ở đâu ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta sẽ chia sẻ vị trí cho ngươi.” Cư Sĩ đáp.

Bạch Tôn Giả ghé qua, nhìn vị trí mà Cư Sĩ gửi đến, nói: “Khoảng cách hơi xa, đi phi kiếm hơi phiền.

Chúng ta trực tiếp dùng lực lượng không gian đi qua đi.” “Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói, thời gian không còn nhiều, Bạch tiền bối nguyện ý dùng lực lượng không gian đưa cậu qua thì còn gì bằng.

×××××××××××××××××××× Bảy giờ sáng.

Tống Thư Hàng từ khu Giang Nam, từ tòa nhà của Dược Sư đi ra, tiến về Đại học Giang Nam.

Cậu đeo một chuỗi pháp khí Càn Khôn trên tay trái, trên chuỗi tay lại có thêm một lá phù văn bằng ngọc.

Lá phù văn này chính là thứ cậu nhận được từ Túy Nguyệt Cư Sĩ, trong đó ẩn chứa lực lượng công pháp của Cư Sĩ.

Khi đeo lá phù văn này, sự tồn tại của Tống Thư Hàng sẽ giảm xuống vô hạn.

Tuy nhiên, đây là lần đầu Cư Sĩ chế tạo loại phù văn này, nên 'độ trong suốt' sau khi biến thành tiểu trong suốt nhất thời không thể nắm bắt tốt.

"Độ trong suốt hình như hơi cao quá rồi." Tống Thư Hàng hơi phiền não nói.

Cậu cứ đi trên đường, đi được một đoạn, khi có người đi ngược chiều đến, họ đều vô thức bỏ qua sự tồn tại của cậu, suýt nữa thì đâm vào cậu.

Tống Thư Hàng luôn di chuyển theo thân pháp 'Quân Tử Vạn Lý Hành', vừa né tránh vừa tiện thể rèn luyện sự thành thạo của thân pháp.

Cậu cảm thấy đây không còn là biến thành một tiểu trong suốt nữa, mà là 'ẩn thân'.

Thư Hàng cảm thấy mình hơi hiểu được nỗi phiền não của Túy Nguyệt Cư Sĩ.

Tuy nhiên, hiệu quả của phù văn này cũng cực kỳ tốt, đeo phù văn xong, hầu như sẽ không gây sự chú ý của người khác, như vậy cậu không cần lo lắng về ảnh hưởng mà vai diễn 'Cao Thăng sư huynh' mang lại nữa.

"Sư phụ, sư phụ, khi nào con mới được học 'Siêu Độ Chi Thuật' ạ?" Lúc này, một chú chim yến nhỏ trên vai Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Đó chính là đại đệ tử khai sơn của Tống Thư Hàng, Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải.

Chuyến đi ‘Di tích Trình Lâm’ trước đó, Bạch Tôn Giả không đưa Tiểu Thải đi cùng.

Đến khi Tống Thư Hàng khai giảng, Tiểu Thải mới đi theo.

“Không cần vội, ta đã liên hệ với Dương Hòa Thượng Đạo hữu, hắn cũng đang ở gần khu Giang Nam, chiều nay sẽ đến Đại học Giang Nam.

Đến lúc đó, ta sẽ mượn ‘Địa Tạng Độ Hồn Kinh’ và ‘Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký’ của hắn cho ngươi đọc.

Đến khi đó, ngươi sẽ có thể từ trong đó lĩnh ngộ ra phương pháp siêu độ thích hợp nhất với mình.” Tống Thư Hàng đáp.

Đến khi Tiểu Thải học được phương pháp siêu độ, tiện thể hỏi Dương Hòa Thượng xem gần đây ở khu Giang Nam có gia đình nào cần siêu độ không, rồi dẫn Tiểu Thải đi luyện tập. ... ...Và lúc này, tại cổng đông Đại học Giang Nam, Khốc Lão Nhân đứng ở cổng lặng lẽ lau nước mắt.

“Sao Tống tiên sinh vẫn chưa đến?

Theo tin tức của mình, rõ ràng Tống tiên sinh nên đi qua cổng này để vào trường chứ?” Khốc Lão Nhân thầm nghĩ.

Lần trước, ông đi theo Tô Thị A Thất đến nơi các Đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ quay phim, ban đầu ông muốn bám sát Tống Thư Hàng và Diệp Tư, dù sao thì ông muốn học tiếp ‘Thiên Khấp Bảo Điển’ thì chỉ có thể trông cậy vào Diệp Tư.

Nhưng sau đó đã xảy ra rất nhiều chuyện ngoài ý muốn... khiến ông không thể bám sát Tống Thư Hàng và Diệp Tư.

Hôm nay, nhất định phải tìm được Tống tiên sinh, và truyền đạt quyết tâm muốn học 'Thiên Khấp Bảo Điển' của mình.

Ngay khi Khốc Lão Nhân đang nghĩ như vậy...

Tống Thư Hàng hòa vào đám đông, cứ thế đi ngang qua Khốc Lão Nhân.

Hiệu quả phù văn của Cư Sĩ thực sự rất tốt, khi Tống Thư Hàng bình tĩnh đi ngang qua Khốc Lão Nhân, Khốc Lão Nhân thậm chí còn không chú ý đến Tống Thư Hàng, coi cậu như một người qua đường bình thường. ... ...Lúc này, chủ nhiệm và trợ giảng lớp 43, khoa 19, Viện Thiết Kế và Chế Tạo Cơ Khí, Đại học Giang Nam, nhìn chồng hồ sơ trước mặt, rồi nhìn nhau.

Đây là thủ tục chuyển trường của Bạch Hạc Chân Quân, và còn ghi rõ phải chuyển đến lớp 43, khoa 19.

Dưới thủ tục chuyển trường của Bạch Hạc Chân Quân, còn có thông tin của một cô bé.

Chương 1029

Thủ tục của một cô bé tên ‘Thi’.

Một người trông có vẻ lớn tuổi, vậy mà lại cố tình dùng quan hệ để giả vờ non nớt nhập học.

Một người khác chỉ khoảng mười tuổi, cũng dùng quan hệ để chuyển trường.

Chủ nhiệm và trợ giảng lớp 43, khoa 19, Viện Thiết Kế và Chế Tạo Cơ Khí hiện tại tràn đầy năng lượng để phàn nàn.

Trước hết hãy nói về cô gái Việt kiều tên Bạch Hạc, trông có vẻ lớn tuổi hơn một chút này.

Cô ấy đã tốt nghiệp từ các trường đại học nổi tiếng thế giới, đã có ba bằng tiến sĩ.

Thậm chí, cô ấy đã công bố hàng chục bài luận văn gây chấn động giới học thuật.

Các ngươi đỉnh như vậy, mẹ các ngươi có biết không?

Ba bằng tiến sĩ này cộng với thành tựu của cô ấy trong giới học thuật, đã đủ để làm giảng viên tại Đại học Giang Nam rồi chứ?

Nếu cô ấy đến làm giáo viên, Đại học Giang Nam sẽ rất hoan nghênh.

Nhưng cô Bạch Hạc này lại cứ khăng khăng muốn chuyển đến Đại học Giang Nam làm học sinh, còn chỉ định chuyển đến lớp 43, khoa 19, Viện Thiết Kế và Chế Tạo Cơ Khí.

Cô đang đùa à?

Hay là đọc sách nhiều quá nên đọc thành kẻ ngốc rồi?

Hoàn toàn không thể hiểu nổi tư duy của cô ấy.

Có lẽ đây là sự khác biệt giữa thiên tài và người phàm chăng?

Ngoài ra, hai vị giáo viên luôn cảm thấy Bạch Hạc có chút quen mắt, đúng rồi, trong phim 'Mạt Pháp Chi Chiến' đang chiếu gần đây, có một diễn viên nhân vật, hình như rất giống cô Bạch Hạc trước mặt này?

Đúng vậy, lần này Bạch Hạc Chân Quân đến đây dưới hình thái 'thiên nữ tính'.

Cô bé khác tên 'Thi', năm nay mười tuổi, cô bé đã thi đậu vào Đại học Giang Nam thông qua kỳ thi đại học thông thường.

Đây là một học sinh thiên tài cấp thần đồng không nghi ngờ gì nữa.

Những năm gần đây, ở An Lạc thỉnh thoảng lại có thần đồng xuất hiện, thi đậu vào các trường đại học danh tiếng khi còn nhỏ tuổi...

Nhưng tại sao cô bé này không ngoan ngoãn bắt đầu học từ năm nhất?

Vừa vào đã muốn trực tiếp vào năm hai?

Giống như cô Bạch Hạc ở trên, cô bé tên 'Thi' này cũng chỉ định chuyển đến lớp 43, khoa 19, Viện Thiết Kế và Chế Tạo Cơ Khí.

Chẳng lẽ trong lớp 43 ẩn giấu BOSS nào sao?

×××××××××××××××××××× Một bên khác.

Tống Thư Hàng ngồi trong lớp học viện quen thuộc, tùy ý tìm một chỗ ngồi ở góc, lòng mãn nguyện.

Phù hộ của Túy Nguyệt tiền bối thật sự quá đỉnh, cực kỳ tốt.

Từ lúc cậu vào lớp đến giờ, không ai chú ý đến cậu.

Cậu cứ như một tiểu trong suốt của lớp, tự do tự tại.

Cậu cứ như một người ngoài cuộc, lặng lẽ quan sát mọi thứ trong lớp.

Kỳ nghỉ đã kết thúc, các Đạo hữu...

à không, là các bạn học lại tụ họp.

Các bạn học hình như có rất nhiều chuyện muốn nói, ba năm đứa một nhóm, trò chuyện đặc biệt vui vẻ.

Nội dung trò chuyện cũng đủ mọi thứ.

Có người nói về việc đi chơi đâu trong kỳ nghỉ, có game hay, có hoạt động vui, cũng có người nói về phim hay gần đây.

Mỗi khi nhắc đến chủ đề phim, mọi người đều không thể không nhắc đến ‘Mạt Pháp Chi Chiến’, rồi nhắc đến các nhân vật chính và phụ trong phim.

Trong đó đương nhiên không thể thiếu nhân vật chính đẹp nhất lịch sử Lăng Dạ, cùng với ‘Cao Thăng sư huynh’ phản diện xuất sắc nhất.

Tuy nhiên, dù có nhắc đến Cao Thăng sư huynh, cũng không ai chú ý đến Tống Thư Hàng ở góc lớp... cứ như thể Tống Thư Hàng là người bị thế giới lãng quên vậy.

Tống Thư Hàng chấm ba mươi hai like cho lá phù hộ của Túy Nguyệt tiền bối.

Nghe các bạn học giao lưu, Tống Thư Hàng cũng không khỏi hồi tưởng lại kỳ nghỉ hè của mình.

Tiêu diệt rác thải, lên đảo bí ẩn mất trí nhớ, ngộ sát sát thủ cứu Sở Sở, sau đó lên Đoạn Tiên Đài tử chiến.

Tiếp đến là giải đấu gắp rác thải hộ, bị phóng lên không gian du hành, theo Thất Tu tiền bối tu luyện khám phá cổ mộ, sau đó gặp Bích Thủy Các, gặp Diệp Tư.

Rồi sau đó kéo các tiền bối Đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' quay phim 'Mạt Pháp Chi Chiến', quay được một nửa thì tiện đường đi Nho gia và Cửu U tà ma đại chiến ba trăm hiệp, quay về còn tham quan thế giới kim tự tháp dưới lòng đất của phân bộ 250, trước khi khai giảng, cùng 'Cửu U Chúa Tể' quả cầu kim loại tiến hành một cuộc giao phong ngầm.

Nhiều chuyện như vậy, thật sự là những chuyện xảy ra trong một kỳ nghỉ hè sao?

May mắn thay, kỳ nghỉ hè đầy ắp này đã kết thúc, tiếp theo cậu sẽ đón chào cuộc sống học sinh bình thường của mình.

Hãy tận hưởng những ngày tháng yên bình hiếm có này đi, tạm thời gác lại chuyện của Tu Sĩ Giới sang một bên.

Tống Thư Hàng nghĩ như vậy, sau đó lại không nhịn được lén lút tu luyện một lượt 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công'.

Việc tu luyện này a, sẽ gây nghiện.

Người ta một khi rảnh rỗi, sẽ không nhịn được tu luyện một lượt, hưởng thụ cảm giác chân khí cuồn cuộn trong kinh mạch, sảng khoái!

"Mà nói, Thư Hàng sao vẫn chưa đến?

Nó không phải nói mùng một đã đến trường báo danh rồi sao?" Lúc này, giọng của bạn thân Cao Mỗ Mỗ truyền đến.

Cao Mỗ Mỗ hôm nay có quầng thâm mắt, mấy ngày nay hắn hơi mất ngủ.

Cùng với việc phim 'Mạt Pháp Chi Chiến' càng ngày càng hot, tâm trạng Cao Mỗ Mỗ kích động không tả xiết.

Kịch bản bộ phim này, là do hắn viết mà!

Là do hắn viết mà!

“Ai biết?” Thổ Ba cúp điện thoại, thở dài.

“Lại là gọi ngươi đi đóng phim à?” Dương Đức hỏi.

“Ừm...

đúng vậy.” Thổ Ba thở dài uể oải.

Nhờ phúc của Tống Thư Hàng, ba người bọn họ cũng diễn một vai nhỏ, lộ mặt trong ‘Mạt Pháp Chi Chiến’.

Sau khi phim nổi tiếng, cuộc sống của Dương Đức và Cao Mỗ Mỗ không thay đổi quá nhiều.

Nhưng Thổ Ba lại thường xuyên nhận được điện thoại mời đóng phim.

Nghe nói nguyên nhân chính là mọi người cảm thấy Thổ Ba trông rất có nét hài hước, rất thích hợp đóng hài kịch.

Hài hước cái quỷ!

Hơn nữa, chí Thổ Ba không ở việc làm diễn viên, hắn muốn mở một tiệm sửa xe, cải tạo xe lớn.

“Thư Hàng sẽ không phải là không dám đến trường đấy chứ?

Vai Cao Thăng sư huynh bị nó diễn quá đỉnh, tsk tsk.” Cao Mỗ Mỗ cười nói.

Nhắc đến chuyện này, hắn lại cảm thấy mình thực sự quá may mắn.

Vai Cao Thăng sư huynh này, ban đầu là do hắn tự đo ni đóng giày cho mình.

May mắn thay cuối cùng, Tống Thư Hàng đã gánh chịu cái nồi

này.

Bằng không, bây giờ người bị người người hô đánh trên phố chính là hắn, Cao Mỗ Mỗ.

“Mà nói, mấy ngày đầu ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ công chiếu, mỗi tối tôi đều gặp ác mộng, mơ thấy mình đang diễn Cao Thăng sư huynh, rồi bị người ta truy sát ngàn dặm.” Cao Mỗ Mỗ nói: “Nhưng mơ đến một nửa thì, đang chạy trốn, đột nhiên Cao Thăng sư huynh trong mộng lại biến thành Tống Thư Hàng, rồi tôi ở phía sau đuổi theo, đặc biệt thú vị.” Đúng lúc ba người bạn cùng phòng đang nói chuyện, đột nhiên một giọng nói vang lên: “Tôi ở đây.” Là giọng của Tống Thư Hàng.

Ba người bạn cùng phòng quay đầu nhìn, phát hiện Tống Thư Hàng đang ngồi ngay bên cạnh họ.

“Đệch, Thư Hàng ngươi qua đây từ bao giờ vậy?” Thổ Ba bị dọa giật mình, đúng là như u linh vậy!

“Ngay từ đầu tôi đã ngồi ở đây, còn sớm hơn cả mấy cậu.

Tôi nhìn mấy cậu vào lớp, nhìn mấy cậu ngồi xuống bên cạnh tôi, nghe mấy cậu bắt đầu nói chuyện về tôi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Cao Mỗ Mỗ: “...” Thổ Ba: “...” Dương Đức: “...” ×××××××××××××××××××× Tám giờ đến.

Trợ giảng dẫn hai học sinh mới, đẩy cửa lớp vào.

Cô vừa dẫn đường cho hai học sinh mới, vừa đơn giản giới thiệu về lịch trình học của trường, cũng như một số điều cần chú ý.

Vào lớp, trợ giảng vỗ tay, ý bảo mọi người im lặng.

“À này, kỳ nghỉ hè đã kết thúc rồi, tiếp theo mọi người cũng điều chỉnh lại trạng thái của mình, nhanh chóng quay lại chế độ học tập.

Ngoài ra, hôm nay giới thiệu cho mọi người hai bạn học mới.” Trợ giảng lớp 43 là một người không nói nhiều lời thừa, đặc biệt dứt khoát.

“Bên trái đây là bạn Bạch Hạc, cô ấy là Việt kiều về nước, cô ấy sở hữu...

Thôi, mọi người sau này cứ hòa thuận với cô ấy nhé.” Trợ giảng ban đầu định giới thiệu về ba bằng tiến sĩ của Bạch Hạc, nhưng nghĩ lại thì giới thiệu chuyện đó cũng thừa thãi.

“Ơ?

À?” Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức đều kinh ngạc nhìn bạn học Bạch Hạc này, đây chẳng phải là cô Bạch Hạc đã từng quay phim với họ sao?

Sao cô ấy cũng chạy đến lớp họ đi học rồi.

Đúng rồi, cô ấy trong phim diễn vai người yêu của Tống Thư Hàng đúng không?

Chẳng lẽ hai người trong phim đã nảy sinh tia lửa tình yêu, cô gái này không ngại đường xa từ nước ngoài chuyển đến đây học sao?

Thế là, các bạn cùng phòng đều quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng bên cạnh.

Tống Thư Hàng mặt mày bình tĩnh.

Cậu đã sớm biết chuyện Bạch Hạc Chân Quân sẽ chuyển trường đến đây, đã có chuẩn bị trong lòng.

Biết địch biết ta, lâm trận không kinh sợ.

Chương 1030

Tuy nhiên, khi ‘học sinh mới’ thứ hai xuất hiện, Tống Thư Hàng không thể bình tĩnh được nữa.

Trợ giảng bắt đầu giới thiệu học sinh mới thứ hai: “Bạn học mới này tên là ‘Thi’, họ Tống.

Cô bé còn nhỏ tuổi, mọi người hãy chăm sóc cô bé nhiều hơn nhé.” Cả lớp học sinh đều kinh ngạc.

Mặc dù trên mạng thường xuyên thấy thần đồng, nhưng một thần đồng bằng xương bằng thịt xuất hiện trước mắt mình, vẫn rất sốc!

Tống Thư Hàng: “Bổ~~” (tiếng ho sặc) Vì sao ‘Thi’ cũng chuyển đến lớp họ?

Hơn nữa tên ‘Thi’ không phải chỉ có một chữ sao?

Tống Thi là cái quỷ gì vậy!

“Thư Hàng ca ca!” Thi vui vẻ vẫy tay chào Tống Thư Hàng.

Ngay lập tức, tất cả mọi người trong lớp đều quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng.

Như vậy, trạng thái ‘tiểu trong suốt’ của Tống Thư Hàng không thể duy trì được nữa.

“Tống Thư Hàng, là Tống Thư Hàng!” “Cậu ấy đến trường từ bao giờ vậy?” “Cao Thăng sư huynh, Cao Thăng sư huynh!” “Thư Hàng, cho xin chữ ký đi~~ Ngoài ra, cậu nhất định quen Lăng Dạ đúng không?

Có thể cho xin cách liên hệ không?” “Khoan đã, các cậu có phải đã nhầm lẫn gì rồi không?

Cao Thăng sư huynh phải chết chứ!” Cả lớp lập tức hỗn loạn.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình tiêu đời rồi.

Phù hộ dù sao cũng chỉ là phù hộ, không thể biến Tống Thư Hàng thành Túy Nguyệt Cư Sĩ.

Khi đeo phù hộ, sự tồn tại của cậu có thể suy yếu đến cực điểm, biến thành tiểu trong suốt.

Nhưng tiểu trong suốt không phải là tàng hình, nếu sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào cậu, hiệu quả của phù hộ sẽ suy yếu đến cực điểm. ... ...Đúng lúc đó, mỹ mâu của Bạch Hạc quét một vòng trong lớp, sau đó cô ấy cau mày.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô ấy bước nhanh đến bên cạnh Tống Thư Hàng, hai tay dùng sức đập mạnh xuống bàn của Thư Hàng.

“Bạch Hạc... bạn học, chào bạn.

Có chuyện gì sao?” Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

“Nói!

Thư Hàng, Bạch tiền bối ở đâu?

Ngươi giấu hắn đi đâu rồi?” Bạch Hạc Chân Quân nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, đáp: “Nếu là Bạch tiền bối, bây giờ chắc đang ở nhà chơi game ạ?” “Không thể nào, trước khi ta đến trường đã đi xem chỗ ở của các ngươi rồi.

Đáng ghét, ngươi vậy mà lại sống chung với Bạch tiền bối à.” Bạch Hạc Chân Quân hạ giọng nói.

“Đừng dùng từ ‘sống chung’ ám muội như vậy được không?

Hai người đàn ông sống trong cùng một tòa nhà, cái đó có thể gọi là sống chung sao?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói, hạ giọng: “Ngoài ra, có lẽ Bạch tiền bối rảnh rỗi quá nên ra ngoài dạo phố thì sao?” Bạch tiền bối bây giờ đã quen với xã hội hiện đại rồi, ra ngoài dạo chơi các kiểu, rất bình thường mà.

Bạch Hạc Chân Quân hừ lạnh một tiếng, truyền âm nhập mật nói: “Không thể nào, trước khi ta chuyển trường, ta rõ ràng nhận được tin tức xác thực Bạch tiền bối cũng đã chuyển đến trường đại học Giang Nam này.

Ta từng nghe Bạch tiền bối nhắc đến, khi còn trẻ hắn là trẻ mồ côi, chưa từng đi học, nên hắn rất muốn thử xem đi học là như thế nào.

Hắn chắc chắn đã chuyển vào lớp của ngươi để học tập theo ngươi.

Thành thật khai báo, ngươi giấu Bạch tiền bối đi đâu rồi!” “Bạch Tôn Giả chuyển vào Đại học Giang Nam rồi sao?

Con không nghe tiền bối nhắc đến bao giờ ạ.” Tống Thư Hàng sững sờ, truyền âm nhập mật đáp lại.

Đồng thời, cậu nhớ đến giấy tờ mà Bạch Tôn Giả nhờ Tuyết Lang Động Chủ làm hộ cách đây ít lâu.

Chẳng lẽ, Tôn Giả thật sự đến trường làm học sinh chơi sao?

“Ngươi đừng giả ngốc, Bạch tiền bối rốt cuộc ở đâu?

Thành thật thì khoan hồng, chống đối thì nghiêm trị!” Bạch Hạc Chân Quân tiếp tục truyền âm nhập mật.

Dưới mắt người ngoài... bạn học Bạch Hạc xinh đẹp, hai tay chống lên bàn của Tống Thư Hàng, ánh mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Và Tống Thư Hàng cũng không hề yếu thế nhìn chằm chằm bạn học Bạch Hạc.

Hai người mắt đối mắt, không nói một lời.

Nhưng lại cảm thấy giữa họ đang diễn ra một cuộc giao tiếp không lời.

“Tôi nhớ ra rồi, bạn học Bạch Hạc trong ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ diễn vai người yêu của Cao Thăng sư huynh.

Thì ra là vậy.” Một bạn học đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Ngay lập tức, trong lớp truyền đến tiếng cười ồ của các bạn học đầy thiện ý. ...

Tống Thư Hàng cười khổ, nói: “Tôi thật sự không biết, tôi nói là sự thật đó.” “Xem ra, ngươi là không thấy quan tài không đổ lệ!” Bạch Hạc Chân Quân cười lên.

Sau đó, cô ấy đột nhiên ra tay, bế Tống Thư Hàng lên khỏi chỗ ngồi.

Lục Phẩm Chân Quân, tốc độ ra tay chính là nhanh.

Tống Thư Hàng căn bản không kịp né tránh.

“Thưa cô, bạn Thư Hàng không khỏe, em đưa bạn ấy đi phòng y tế ạ!” Bạch Hạc Chân Quân cười nói với trợ giảng.

“Hả?” Trợ giảng ngẩn người, sau đó cô ấy hiểu ra điều gì đó, gật đầu: “Đi đi!” Cô ấy đã hiểu ra nguyên nhân ‘bạn học Bạch Hạc’ lặn lội đường xa đến An Lạc, thì ra là vì bạn học Tống Thư Hàng à!

Đây chính là chân ái mà.

Vì vậy, rõ ràng bạn học Tống Thư Hàng trông có vẻ hoạt bát khỏe mạnh, nhưng trợ giảng vẫn gật đầu, cho phép bạn học Bạch Hạc đưa bạn học Tống Thư Hàng đi phòng y tế.

Bạch Hạc Chân Quân mỉm cười biết ơn với trợ giảng, sau đó cô ấy vung tay, bế ngang Tống Thư Hàng vào lòng.

Đây là tư thế bế công chúa.

Nam chính hơi đẹp trai, nữ chính xinh đẹp nhỏ nhắn, cộng thêm tư thế bế công chúa, vốn dĩ phải là một khung cảnh rất đẹp.

Chỉ là vai trò bế công chúa đã bị đảo ngược.

Bạch Hạc Chân Quân nhỏ nhắn cứ thế bế ngang Tống Thư Hàng, nhanh chóng đi về phía phòng y tế.

Cảnh tượng này thật chói mắt.

“Khoan đã, đừng như vậy.

Xin cô, Bạch Hạc Chân... bạn học, đừng bế như vậy, chúng ta thương lượng chút, đổi tư thế khác đi, cõng cũng được!” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đã cố gắng giãy giụa hết sức, nhưng cậu chỉ là một tu sĩ Tam Phẩm, làm sao có thể thoát khỏi tay Bạch Hạc Chân Quân, một Lục Phẩm Chân Quân?

“Nói cho ta biết Bạch tiền bối ở đâu, ta sẽ thả ngươi xuống.” Bạch Hạc Chân Quân khóe miệng nhếch lên, cười tà mị.

“Tôi thật sự không biết mà.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Đôi khi, sự thật tại sao người khác lại không tin?

“Từ đây đến phòng y tế còn một đoạn đường, trước khi đến phòng y tế, ngươi vẫn còn cơ hội hối hận.” Bạch Hạc Chân Quân truyền âm nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tiêu rồi, tiêu rồi, cuộc đời cậu tiêu đời rồi, không còn mặt mũi nào nữa!

“Ơ?

Thư Hàng ca ca!” Thi loli chớp chớp mắt, nhìn Bạch Hạc tiền bối và Tống Thư Hàng sư huynh đi xa, không biết phải làm sao cho phải.

×××××××××××××××××××× Đùng!

Cửa phòng y tế bị đẩy ra.

Phòng y tế và lớp học của Tống Thư Hàng không ở cùng một tòa nhà, hai bên cách nhau một sân nhỏ.

Suốt dọc đường, Tống Thư Hàng cảm thấy vô số ánh mắt nóng bỏng, không ngừng đổ dồn vào cậu, người đang bị bế công chúa.

Dù cậu có che mặt, cũng không có nhiều tác dụng.

Lần này, cậu thật sự tiêu đời rồi!

Trong phòng y tế.

Nghe thấy tiếng mở cửa, một giọng nói trầm thấp vang lên: “Ơ?

Ngày đầu tiên khai giảng đã có học sinh bị bệnh sao?” Thật là một giọng nói quen thuộc.

Tống Thư Hàng không nhịn được quay đầu, nhìn về phía giọng nói trầm thấp đó.

Sau đó, cậu nhìn thấy một người đàn ông mặc áo gió đen, đang một tay chống cằm ngồi trong phòng y tế, đồng thời người đàn ông đang nhanh chóng vẽ các trận pháp phức tạp trên một tờ giấy A4.

“Ơ?

Đây chẳng phải Thư Hàng tiểu hữu sao, còn có Bạch Hạc tiền bối?

Hai người sao lại đến đây?

Thư Hàng tiểu hữu bị thương à?” Người đàn ông áo gió đen hỏi.

“A, Thất Sinh Phù tiền bối, ngài sao lại ở đây?” Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

“Ồ ồ, như ngươi thấy đó, ta đang làm y tá trưởng ở đây, mới vừa được tuyển không lâu, thủ tục là do Tuyết Lang Động Chủ làm hộ.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhún vai nói.

“Con hỏi ngài tại sao lại ở đây cơ mà!

Ngài không phải đã công đức viên mãn, chuẩn bị tấn cấp rồi sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, ta đang chuẩn bị tấn cấp.

Nhưng trước khi tấn cấp, ta cũng phải chuẩn bị rất nhiều chuyện mà, ví dụ như bố trí trận pháp độ kiếp các kiểu.

Chương 1031

Ngươi xem ta, bây giờ đang vẽ chính là bản cải tiến của trận pháp độ kiếp.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ chỉ vào tờ giấy A4 trước mặt mình, cười ha ha nói.

“Nếu ngài phải bố trí trận pháp độ kiếp, tại sao còn có thời gian ở đây làm y tá trường vậy!” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Không lẽ ngài còn từng thề nguyện lớn là phải làm y tá trường cứu người sao?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ giải thích: “Không có chuyện đó đâu, gần đây ta rất kiềm chế bản thân, cơ bản không thề nguyện lớn bao nhiêu.

Thực ra, đến đây làm y tá trường là một giao dịch giữa ta và Bạch tiền bối.” “Giao dịch với Bạch tiền bối?

Cụ thể là chuyện gì?” Bạch Hạc Chân Quân nghe vậy, ném Tống Thư Hàng sang một bên.

“Chuyện là thế này, Bạch tiền bối chuẩn bị sống ở Đại học Giang Nam một thời gian, trải nghiệm cuộc sống sinh viên.

Nhưng hắn lo lắng mình chơi quá đà, hoặc là lơ đễnh, không cẩn thận gây ra thương vong cho người khác thì không hay lắm, vì vậy đã tìm ta ngồi trấn giữ phòng y tế, để phòng ngừa vạn nhất.

Đổi lại, Bạch tiền bối sẽ tự mình cải tiến đồ hình trận pháp ‘độ kiếp trận pháp’ của ta, khiến trận pháp độ kiếp của ta trở nên hoàn mỹ hơn.

Ban đầu y tá trường nên do Dược Sư đảm nhiệm, nhưng Dược Sư Đạo hữu gần đây có điều lĩnh ngộ, cần bế quan nhỏ một chút.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ giải thích.

Bạch Tôn Giả lơ đễnh rất nguy hiểm, xem ra tiền bối cũng có tự biết mình.

“Ơ?

Với thế lực và năng lực của Thất Sinh Phù Đạo hữu, bố trí một trận pháp giúp ngươi độ kiếp thành công, không khó khăn chứ?” Bạch Hạc Chân Quân tò mò hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ, là một người có lai lịch lớn, phía sau hắn ẩn giấu một thế lực lớn, một trận pháp độ kiếp nhỏ nhoi, hẳn là chuyện dễ như trở bàn tay mới đúng chứ.

“Bố trí một trận pháp giúp ta độ kiếp thành công quả thực không khó khăn...

Tuy nhiên, trận pháp sau khi được Bạch tiền bối sửa đổi, có thể tăng cường số lượng đan văn khi ta kết đan.

Nói không chừng, ta có cơ hội đột phá ‘Bát Long Văn’ Kim Đan đó!” Thất Sinh Phù Phủ Chủ đắc ý nói.

“Ngươi lời to rồi!” Bạch Hạc Chân Quân nói.

“Đây là Bạch tiền bối nâng đỡ, chăm sóc chúng ta những hậu bối này.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười ha ha nói, sau đó hắn lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu có bị thương gì không?

Lại đây để ta xem thử.

Y thuật của ta tuy không bằng Dược Sư huynh, nhưng cũng không tồi.” “Thân thể con không bị thương.” Tống Thư Hàng nói: “Bị thương là tâm hồn con, tiếp theo con ở Đại học Giang Nam không còn mặt mũi gặp ai nữa rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “...” “Đây là ngươi tự chuốc lấy, ngươi tự mình không nói cho ta biết Bạch tiền bối ở đâu!

Ta suốt dọc đường đã cho ngươi nhiều cơ hội như vậy rồi.” Bạch Hạc Chân Quân nói.

“Tiền bối, con thật sự không biết Bạch tiền bối ở đâu mà.

Nếu con biết, con đã nói cho ngài rồi, đâu phải chuyện gì bí mật.” Tống Thư Hàng lại nói: “Ngoài ra, ngài không cảm thấy Thất Sinh Phù tiền bối biết còn nhiều hơn con sao?” “Đúng vậy!” Bạch Hạc Chân Quân mắt sáng lên, quay đầu nhìn về phía Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Thất Sinh Phù Đạo hữu, ngươi biết Bạch tiền bối ở đâu không?

Ta ở cả Đại học Giang Nam đều không cảm ứng được khí tức của hắn!” “Ừm, Bạch tiền bối hiện tại không ở Đại học Giang Nam...

Ban đầu sáng nay, Bạch tiền bối cũng định đến Đại học Giang Nam dạo chơi.

Nhưng trên đường cùng ta ngự kiếm bay đến, hắn nhìn thấy trường đại học ở ngay bên cạnh, đang dạy kỹ thuật ‘lái máy xúc nhảy múa’, thế là hắn tạm thời đổi ý, đi học lái máy xúc rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch Hạc Chân Quân: “...” Được đấy, đúng phong cách Bạch tiền bối.

“Tại sao trường học lại dạy kỹ thuật lái máy xúc nhảy múa chứ?!

Đây là trường học quái quỷ gì vậy!” Bạch Hạc Chân Quân vẫn không nhịn được phàn nàn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Đó là một trường chuyên dạy người lái máy xúc, ta cũng đã xem trên không một lúc, lái máy xúc nhảy múa cũng khá thú vị.

Hơn nữa ngoài máy xúc ra, trường đó còn có trách nhiệm dạy lái ô tô, không phải kiểu dạy để đối phó thi cử, mà là thực sự dạy người ta thành lão tài xế, nắm vững mọi kỹ năng đua xe điêu luyện.

Bạch tiền bối đã chuyển quảng cáo của trường đó cho Đông Phương Lục Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử bày tỏ rất hứng thú.” Tống Thư Hàng: 0_0 Bạch Hạc Chân Quân: 0_0 “Khoan đã, Đông Phương Lục Tiên Tử muốn đi học lái xe?

Đây không phải chuyện đùa đâu, Thất Sinh Phù Đạo hữu, ta nghĩ ngươi bây giờ không nên ở Đại học Giang Nam làm y tá trường, ngươi nên đến trường đại học bên cạnh đó.

Ta có linh cảm, nơi đó cần ngươi trấn giữ hơn, cứu vớt chúng sinh!” Bạch Hạc Chân Quân nghiêm túc nói.

Hồi tưởng lại cảnh tượng trên ‘giải đấu gắp rác thải hộ’ không lâu trước đây, Đông Phương Lục Tiên Tử đại sát tứ phương, huyết chiến nhiều Đạo hữu, đúng là một ký ức không thể chịu nổi.

“Không được đâu, ta và Bạch Tôn Giả đã hẹn là ở Đại học Giang Nam làm y tá trường, lời hẹn là lời hẹn, không thay đổi được.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình tiêu đời rồi.

Không chỉ có cậu, mà bao gồm cả Đại học Giang Nam và trường đại học bên cạnh đó, đều tiêu đời!

Bạch Hạc Chân Quân: “Thư Hàng tiểu hữu, làm phiền ngươi chuyển lời cho vị tiên sinh dạy học kia, cứ nói ta muốn cáo lui trước!

Chúng ta hậu hội hữu kỳ!” Bạch Hạc Chân Quân sau khi nhận được tin tức của Bạch Tôn Giả, còn đâu thời gian ở lại Đại học Giang Nam làm học sinh?

Cô ấy bây giờ hận không thể mình có thêm một đôi cánh, bay đến trường ‘dạy lái máy xúc nhảy múa’ bên cạnh đó, tìm kiếm Bạch tiền bối.

Không đợi Tống Thư Hàng trả lời, Bạch Hạc Chân Quân ‘vèo’ một cái bay khỏi phòng y tế, rất nhanh biến mất.

Tống Thư Hàng: "..." "Mà nói, Bạch Hạc Đạo hữu biết vị trí của trường đại học bên cạnh đó không?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Chắc là không biết đâu ạ, nhưng Bạch Hạc tiền bối bay lên cao rồi, nhìn xuống dưới, chắc có thể tìm thấy vị trí của trường đó." "Cũng đúng, hy vọng Bạch Hạc Đạo hữu không bị lạc đường." Thất Sinh Phù Phủ Chủ gật đầu.

"Thất Sinh Phù tiền bối, vậy vãn bối cũng không làm phiền ngài nữa, con xin phép về lớp trước ạ." Tống Thư Hàng nói, trong lớp còn có một 'Thi', hy vọng đừng gây ra rắc rối gì thì tốt!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫy tay: "Tạm biệt." ×××××××××××××××××××× Tống Thư Hàng không lập tức quay về lớp, mà tìm một bồn hoa không người, yên tĩnh đứng một lát, đợi phù văn của Túy Nguyệt Cư Sĩ phát huy tác dụng trở lại.

Chỉ cần một thời gian không tiếp tục thu hút sự chú ý, phù văn sẽ khiến 'sự tồn tại' của cậu lại giảm xuống, trở lại trạng thái tiểu trong suốt.

Tiếp theo, cậu chỉ cần lặng lẽ quay về lớp mình, là có thể tiếp tục cuộc sống học đường yên bình của mình.

Cuộc sống học đường yên bình!

Cảm thấy mình gần như đã trở lại trạng thái tiểu trong suốt, Tống Thư Hàng đứng dậy, chuẩn bị quay về lớp.

"Tìm thấy rồi, bạn học Tống Thư Hàng ở đây." Đột nhiên, một giọng nói ngọt ngào vang lên cách Tống Thư Hàng không xa.

Đệch, mình vừa mới đứng dậy, lại bị người ta phát hiện rồi sao?

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía giọng nói ngọt ngào đó.

Sau đó, cậu phát hiện có hai bóng dáng nữ sinh.

Một người cao ráo, tóc ngắn đen, quần jean bó sát, tổng thể trông như người mẫu, giọng nói vừa phát ra là của cô ấy.

Người còn lại nhỏ nhắn, thấp hơn người bạn bên cạnh một cái đầu.

Cô ấy buộc tóc đuôi ngựa gọn gàng, mặc váy liền, hơi căng thẳng nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn hai cô gái này.

Ừm, hai nữ sinh này cậu có chút ấn tượng, đều là những mỹ nữ nổi tiếng của Đại học Giang Nam, hơn cậu một khóa, nhưng không phải khoa Kỹ thuật Cơ khí.

Hai học tỷ này tìm cậu làm gì?

“Bạn học Thư Hàng.” Lúc này, nữ sinh nhỏ nhắn kia, mặt đỏ bừng tiến lên, cuối cùng cô ấy dường như lấy hết dũng khí, đưa một phong thư cho Tống Thư Hàng: “Bức thư này, xin cậu nhận lấy, để nó truyền đạt tâm ý của tôi.” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhận lấy phong thư này.

Sau đó cậu lập tức nghĩ đến một khả năng, đây là thư tình sao?

Sau khi giao thư, nữ sinh nhỏ nhắn kia mặt đỏ bừng, nhanh chóng chạy đi.

Và nữ sinh cao ráo kia cười hì hì với Tống Thư Hàng, cũng đi theo bạn mình chạy đi.

Tống Thư Hàng gãi đầu: “Mà nói, hình như đây là bức thư tình đầu tiên trong đời mình?” Lúc này, Diệp Tư thò đầu ra, tò mò hỏi: “Chính là loại thư mà nữ sinh tỏ tình với nam sinh đúng không?

Mau mở ra xem đi, cho ta xem thư tình viết như thế nào.” Tống

Thư Hàng cười cười, đưa tay bắt đầu xé phong thư.

“Đợi ta học được cách viết thư tình, có muốn ta viết cho ngươi vài lá không?” Diệp Tư nghiêm túc nói.

“Cảm ơn, nhưng không cần đâu.” Tống Thư Hàng khóe miệng co giật nói.

Xé mở thư ra.

Tống Thư Hàng (Cao Thăng sư huynh): Tôi thích vai diễn Cao Thăng sư huynh trong ‘Mạt Pháp Chi Chiến’ do bạn học Thư Hàng... thủ vai, tôi thích Cao Thăng sư huynh!

Dáng vẻ tiêu sái của anh trong phim, dáng vẻ bạo ngược khi hành hạ Lăng Dạ, khiến tôi lập tức yêu thích Cao Thăng sư huynh, cũng yêu thích bạn học Thư Hàng người thủ vai!

Khi ở rạp chiếu phim, tôi đã không nhịn được viết bức thư này trên điện thoại, để nó truyền đạt tâm ý của tôi. ... ...Bức ‘thư tình’ này đọc đến đây, tuy cảm giác dùng từ có chút kỳ lạ, nhưng miễn cưỡng vẫn là một bức thư tình bình thường.

Tống Thư Hàng tiếp tục đọc xuống dưới. ...

Hãy ở bên Lăng Dạ đi! [biểu tượng trái tim] Khi ở rạp chiếu phim, khi tôi nhìn thấy Lăng Dạ hết lần này đến lần khác bị Cao Thăng sư huynh đánh ngã xuống đất, toàn thân đầy vết thương, lồng ngực tôi như muốn nổ tung!

Đấu S Cao Thăng sư huynh, yếu ớt Lăng Dạ sư đệ, nếu cuối cùng sống cùng nhau.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng này, trái tim tôi không nhịn được đập loạn xạ.

Chúc hai người hạnh phúc. ...Một fan nữ sẽ luôn lặng lẽ chúc phúc cho hai người.

“Đây là thư tình sao?

Ta cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.” Diệp Tư tò mò nói.

Tống Thư Hàng lặng lẽ thở dài, bình tĩnh xé bức thư này thành từng mảnh.

Hủ nữ thật đáng sợ, trong bộ phim thảm họa nghiêm túc như ‘Mạt Pháp Chi Chiến’, các cô ấy cũng có thể nhìn thấy ‘lồng ngực như muốn nổ tung’.

Khó lắm mới có người khen cậu diễn Cao Thăng sư huynh rất tiêu sái, nhưng cậu lại hoàn toàn không vui nổi.

Tống Thư Hàng quyết định, sau này gặp lại hai học tỷ vừa rồi, tránh xa thật xa, tránh càng xa càng tốt.

Không chọc nổi, chẳng lẽ tôi còn không trốn nổi sao?

Sau khi vứt bức thư đã xé nát vào thùng rác, Tống Thư Hàng trở lại trạng thái tiểu trong suốt, lặng lẽ rời khỏi nơi này.

Một lát sau, hai học tỷ một cao một thấp lại quay lại hiện trường.

“Ai, thư bị xé rồi.” Học tỷ thấp hơn nhìn ‘thư tình’ mình viết trong thùng rác, không cam lòng nói.

“Không sao, tâm ý của cậu đã được truyền đạt rồi mà.” Học tỷ cao hơn an ủi.

“Thôi, dù sao cũng chỉ là một bức thư thôi.” Học tỷ thấp hơn cười ha ha: “Nhưng chúng ta sẽ không bỏ cuộc đâu.

Chương 1032

Trong ‘Mạt Pháp Chi Chiến’, người xứng đôi với Lăng Dạ, chỉ có Cao Thăng sư huynh thôi!

Tôi đã quyết định rồi, sẽ tổ chức hội hậu viện fan!” Học tỷ cao hơn che miệng cười khẽ.

×××××××××××××××××××× Lúc này, tại cổng Đại học Giang Nam.

Khốc Lão Nhân đã khóc thành người ướt đẫm nước mắt.

Lạ thật, tại sao mãi vẫn không thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu vào trường?

Có phải có vấn đề gì ở đâu đó rồi không?

Chẳng lẽ mình đứng nhầm cổng? ...Và cách Khốc Lão Nhân không xa, có một chiếc xe bán tải đậu ở cổng trường.

“Đợi mãi cuối cùng cũng đợi đến hôm nay!

Hôm nay là ngày khai giảng chính thức của Đại học Giang Nam.” Trên xe bán tải, mấy người đàn ông mặt đầy nụ cười nhe nanh, nhìn về phía Đại học Giang Nam.

Chính là gã đàn ông lừa đảo và đồng bọn của hắn.

Mấy tháng trước, hắn khó khăn lắm mới mở hàng lừa đảo, kết quả gặp phải Tống Thư Hàng, việc làm ăn bị Thư Hàng phá hỏng, còn tiện tay bị lấy mất ví tiền, lỗ vốn đến mức không còn gì.

Rồi mấy ngày trước, hắn nhớ mình đã đi chặn Tống Thư Hàng.

Trong ký ức, hắn rõ ràng đã vây Tống Thư Hàng vào một con hẻm nhỏ, đang chuẩn bị ra tay đánh đập Tống Thư Hàng một cách tàn nhẫn.

Nhưng đột nhiên, cảnh tượng ký ức tiếp theo thay đổi... khoảnh khắc trước hắn còn cùng đồng bọn vây Tống Thư Hàng, khoảnh khắc sau họ đột nhiên đội nắng nóng gay gắt, bê gạch trên công trường, cực kỳ vất vả.

Gạch trên công trường đặc biệt nặng, số lượng lại đặc biệt nhiều.

Hắn và đồng bọn bê đến mỏi tay, kiệt sức!

Họ hoàn toàn không nhớ mình tại sao phải đi bê gạch, nhưng dù sao thì họ đã đi bê.

Bê đến cuối cùng, khi sắp bê xong gạch, đột nhiên trên công trường xảy ra tai nạn.

Gã đàn ông lừa đảo bị thương, luôn ở nhà dưỡng thương, mấy ngày trước mới khỏi.

Gã đàn ông lừa đảo không hề biết ký ức bê gạch của mình, là do Diệp Tư sau này cấy vào.

Dù sao trong ký ức của hắn, sau khi vây Tống Thư Hàng, lại không trả thù thành công.

Vì vậy, hắn phải tiếp tục trả thù.

Hôm nay, là ngày Đại học Giang Nam khai giảng.

Hôm nay, bọn chúng nhất định phải vây Tống Thư Hàng lại, kéo vào con hẻm nhỏ, đánh đập cậu ta một cách tàn nhẫn, để cậu ta biết có những người không phải là cậu ta có thể dễ dàng chọc giận!

“Đại ca, đại ca, tan học rồi, cuối cùng cũng tan học rồi!” Tiểu đệ của gã đàn ông lừa đảo vui vẻ nói.

“Cuối cùng cũng tan học rồi!

Mọi người mở to mắt nhìn rõ.

Nếu gặp tên họ Tống kia, và mấy thằng bạn cùng phòng của nó, thì đi kéo chúng nó về đây!” Gã đàn ông lừa đảo nghiến răng nói.

Mấy người trừng mắt, chú ý đến các học sinh ra cổng trường, tìm Thư Hàng và bạn cùng phòng của cậu.

Khốc Lão Nhân cũng trừng mắt, cố gắng tìm kiếm tung tích của Tống Thư Hàng từ trong đám đông.

Khoảng năm sáu phút sau.

Dương Đức, Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ ba người đi ra cổng trường trước.

“Xuất hiện rồi, ba tên này là bạn cùng phòng của tên họ Tống.” Tiểu đệ của gã đàn ông lừa đảo trên xe bán tải nói.

Gã đàn ông lừa đảo cười hắc hắc: “Ta đã điều tra, lát nữa chúng nó sẽ vào khu Đại Cát Nhai, chúng nó thuê phòng ở đó.

Nơi đó vừa hay có rất nhiều con hẻm nhỏ, rất thích hợp để chúng ta ra tay.” ...Khi Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức đi vào con hẻm nhỏ của khu Đại Cát Nhai, liền bị chặn lại.

Gã đàn ông lừa đảo và các tiểu đệ của hắn vây Cao Mỗ Mỗ ba người lại.

“Hắc hắc hắc hắc.” Gã đàn ông lừa đảo cười âm u.

Cao Mỗ Mỗ cau mày, hắn tuy hồi nhỏ có luyện võ, nhưng đó là chuyện hồi nhỏ.

Hơn nữa, phía sau hắn còn có Dương Đức và Thổ Ba.

“Các người muốn tiền sao?” Dương Đức bình tĩnh nói.

“Không, chúng ta không muốn tiền.” Gã đàn ông lừa đảo lạnh lùng nói.

“Vậy các người muốn cướp sắc?” Thổ Ba hỏi.

Gã đàn ông lừa đảo: “...” “Phi!

Trói ba tên này lại mang đi, rồi liên hệ với tên họ Tống kia, nói cho nó biết bạn cùng phòng của nó đang nằm trong tay chúng ta!

Nếu biết điều thì ngoan ngoãn đến đây, để chúng ta đánh một trận cho hả giận.” Gã đàn ông lừa đảo nghiến răng nói.

“Thì ra là vậy, là nhắm vào Tống Thư Hàng sao?” Cao Mỗ Mỗ thầm nghĩ.

Hắn đang cân nhắc có nên ra tay không, nhưng đối phương có hơn mười người, nếu ra tay, khả năng đột phá vòng vây không cao.

“Ta khuyên các ngươi tốt nhất đừng phản kháng, mục tiêu của ta không phải các ngươi.” Gã đàn ông lừa đảo vung thanh côn sắt trong tay: “Nếu các ngươi phản kháng, thì đừng trách ta không nương tay.

Tiểu Hổ, đi lấy một cái điện thoại từ trên người chúng nó ra, gọi điện cho tên Tống Thư Hàng kia!” Lời gã đàn ông lừa đảo vừa dứt, đột nhiên bên tai truyền đến một giọng nói trầm ấm.

“Thiện tai thiện tai, thí chủ, các ngươi quen Tống Thư Hàng?” Giọng nói này, dùng tiếng phổ thông chuẩn xác nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, một người đàn ông da trắng mặc cà sa màu xanh ngọc từ trong con hẻm nhỏ chui ra.

Dương Hòa Thượng chắp hai tay: “Bần tăng vẫn luôn tìm Tống Thư Hàng, nhưng đường phố khu này khá phức tạp, bần tăng có chút lạc đường rồi.

Các ngươi nếu biết Tống Thư Hàng ở đâu, có thể dẫn đường cho bần tăng một chuyến không?” “Ơ, Đại sư là ngài à!” Cao Mỗ Mỗ nhìn thấy Dương Hòa Thượng thì mắt sáng lên: “Đại sư, là tôi đây mà!

Cao Mỗ Mỗ đây!” Ba người Cao Mỗ Mỗ khi quay phim ‘Mạt Pháp Chi Chiến’, đã từng có duyên gặp Dương Hòa Thượng một lần.

“Thì ra là Cao thí chủ!

Vậy vây các vị thí chủ này lại, là muốn...

Ồ, thì ra là vậy.” Thân hình cao lớn của Dương Hòa Thượng đi đến bên cạnh gã đàn ông lừa đảo.

Sau đó, Dương Hòa Thượng lộ ra hàm răng trắng bóng cười nói: “Mấy vị thí chủ này, tuy không biết các ngươi vì sao lại vây Cao thí chủ, nhưng hôm nay, xin nể mặt bần tăng đây, thả Cao thí chủ và các vị đi nhé?” ...

Cái vẻ mặt sảng khoái của ngươi rốt cuộc là ở chỗ nào vậy hả?

Nhìn Dương hòa thượng thân hình cao lớn, cơ bắp cuồn cuộn, gã ăn xin không khỏi lén nuốt nước bọt, thầm mắng trong lòng: Người thật sự sảng khoái là cái đầu trọc của ngươi thì có!

Thấy gã ăn xin nửa ngày không trả lời, Dương hòa thượng nhíu mày: “Thí chủ, ngươi sẽ không phải là không muốn nể mặt bần tăng chứ?

Lẽ nào mặt mũi của bần tăng không đủ sảng khoái sao?” Vừa nói, Dương hòa thượng làm một động tác ôm siết, nói: “Người xuất gia không nói dối, vòng tay ôm này của bần tăng, cho dù là một con gấu đen lớn cũng có thể ôm chết, các thí chủ chẳng lẽ muốn thử xem sao?” Gã ăn xin không khỏi lùi lại mấy bước, tuy rằng không biết Dương hòa thượng một cái ôm có thể ôm chết gấu đen lớn không.

Nhưng nếu mình bị ôm một cái, xương cốt chắc chắn sẽ nát bấy.

Hơn nữa thể trạng của đối phương quá khoa trương rồi.

Mình và tất cả anh em cộng lại, e rằng cũng không đủ cho Dương hòa thượng đánh một trận.

Anh hùng không chịu thiệt trước mắt.

“Đại hòa thượng, lão tử hôm nay sẽ nể mặt ngươi một lần.

Hôm nay sẽ tha cho ba tên này một lần, ngày mai lại tìm các ngươi tính sổ.” Gã ăn xin nghiến răng nói, vừa nói vừa vung tay, định dẫn mấy anh em của mình rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Dương hòa thượng đột nhiên di chuyển, chắn trước mặt nhóm gã ăn xin.

Cơ thể nặng nề như gấu này, lại có thể di chuyển nhanh nhẹn như mèo.

“Mấy vị thí chủ, mặt mũi sảng khoái của bần tăng, chẳng lẽ không thể khiến mấy vị thí chủ bỏ qua cho Cao thí chủ và ba người bọn họ sao?

Ý của bần tăng là, hai bên các ngươi hóa giải ân oán, bắt tay giảng hòa.” Dương hòa thượng nghiêm túc nói.

“Đại hòa thượng ngươi đừng có được voi đòi tiên!” Gã ăn xin nghiến răng nói: “Không đánh Tống Thư Hàng một trận, trong lòng ta có một cục tức khó nuốt.

Đại hòa thượng ngươi giúp bọn họ nhất thời, chẳng lẽ còn có thể giúp bọn họ cả đời sao?” Thậm chí đợi Dương hòa thượng rời đi, bọn chúng sẽ lập tức quay lại tìm Tống Thư Hàng báo thù.

“Ô?

Oán hận giữa các ngươi là vì Tống thí chủ sao?” Dương hòa thượng tò mò hỏi.

“Đương nhiên.” Gã ăn xin nghiến răng nói, nghĩ đến chiếc ví bị cướp đi, lòng hắn đau như cắt.

“Tức là, mấy vị thí chủ và ba người Cao thí chủ không thù hận gì?

Chỉ là muốn tìm Tống thí chủ gây phiền phức?” Dương hòa thượng nghe vậy, gật đầu nói: “Vậy thì dễ rồi.

Mấy vị thí chủ không ngại thì đi cùng chúng ta.

Ta đưa các ngươi đi tìm Tống thí chủ!” “Hả?” Nhóm gã ăn xin trừng lớn mắt.

Cao Mỗ Mỗ: “Đại sư, ngài không thể đưa bọn chúng đi gặp Thư Hàng!” “Cao thí chủ xin yên tâm, loại chuyện nhỏ này, Tống thí chủ một mình là có thể dễ dàng giải quyết.” Dương hòa thượng khẽ mỉm cười, lại nháy mắt với ba người Cao Mỗ Mỗ.

Ba người Cao Mỗ Mỗ chợt hiểu ra, đúng rồi, có vị Đại hòa thượng này ở đây, cho dù đi gặp Tống Thư Hàng, cũng không sợ mấy tên ăn xin này mà.

“Cao thí chủ, xin đưa bần tăng đi gặp Tống thí chủ.” Dương hòa thượng lại nói.

Dương Đức lấy điện thoại ra nói: “Tôi gọi điện thoại cho Thư Hàng, bảo cậu ấy nhanh chóng qua đây.” “Làm phiền thí chủ.” Dương hòa thượng nói.

Dương Đức bấm số điện thoại của Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, điện thoại của Thư Hàng đã được kết nối: “Alo, Dương Đức à, có chuyện gì vậy?

Đã nghĩ ra trưa nay ăn gì chưa?” “Không phải, là mấy anh em chúng tôi bị người ta bao vây rồi.

Đối phương là tìm cậu.” Dương Đức bình tĩnh nói.

“Là ai?” Khóe miệng Tống Thư Hàng thu lại nụ cười.

“Chúng tôi không quen, nhìn dáng vẻ chắc là loại đầu đường xó chợ gần đây, cậu dính vào từ khi nào vậy?” Dương Đức bình tĩnh nói.

“Đầu đường xó chợ cái con khỉ!” Gã ăn xin giận dữ nói, nếu không phải Dương hòa thượng ở một bên, hắn đã sớm xông lên, cho Dương Đức một cú đấm nóng bỏng.

Chương 1033

“Các cậu ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Trong con hẻm nhỏ ở khu phố Đại Cát.” Dương Đức nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi đến ngay.” Hai phút chưa tới.

Bóng dáng Tống Thư Hàng đã xuất hiện ở con hẻm nhỏ khu phố Đại Cát, bên cạnh cậu còn có ‘Thi’, trên vai còn đậu một con Tiểu Thải Tước.

Kẻ thù gặp mặt, đặc biệt đỏ mắt.

Gã ăn xin trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng, gầm lên: “Họ Tống!” Mấy tên anh em của hắn bám sát bên cạnh, chuẩn bị đối phó với Tống Thư Hàng.

“Đại hòa thượng, ngươi sẽ không lại muốn ta nể mặt ngươi cái vẻ sảng khoái đó nữa chứ.” Gã ăn xin nhìn về phía Dương hòa thượng, thăm dò nói.

“Xin cứ tự nhiên, ha ha.” Dương hòa thượng lộ ra nụ cười chất phác.

Tống thí chủ thực lực thâm sâu khó lường, mấy tên đầu đường xó chợ này lại dám tìm Tống thí chủ gây phiền phức, đơn giản là tìm đường chết mà!

Có sự bảo đảm của Dương hòa thượng, gã ăn xin vung gậy sắt, mặt đầy nụ cười độc ác xông về phía Tống Thư Hàng.

“Thì ra là mấy tên này à.” Tống Thư Hàng nhìn nhóm gã ăn xin thì thầm thở phào một hơi, cậu vốn lo lắng là mấy tên tu sĩ muốn vô sỉ ra tay với ba người Cao Mỗ Mỗ.

Trên vai, Tiểu Thải Tước chớp chớp mắt, nhẹ nhàng kêu hai tiếng.

Loại chiến lực này ngay cả cấp Năm cũng không có, nó chỉ cần một móng vuốt là có thể giải quyết!

Nhóm gã ăn xin xông về phía Tống Thư Hàng, mặt đầy nụ cười độc ác.

Nhưng đúng lúc này… tiểu la lỵ bên cạnh Tống Thư Hàng đã hành động.

Tiểu la lỵ mặc váy liền màu đen này, "vụt" một cái lao về phía nhóm gã ăn xin!

Trong nhóm gã ăn xin, tên đàn ông chân dài lao lên đầu tiên chỉ cảm thấy mắt mình hoa lên.

Sau đó, một tiểu la lỵ đáng yêu nhảy cao, đầu gối trắng ngần hung hăng va vào cằm hắn.

"A ~" Tên đàn ông chân dài phát ra tiếng kêu đau đớn trầm đục, thân hình đổ thẳng ra sau.

Sau đó hắn ôm lấy cằm mình, lăn lộn trên đất.

Hắn cảm thấy mình đơn giản giống như bị xe máy đâm trực diện, cằm có thể đã vỡ vụn rồi, không còn cảm giác gì nữa.

Và ngay khoảnh khắc hắn đổ xuống, tiểu la lỵ váy đen lướt ngang một cách phi vật lý trên không trung, cái chân thon dài quét ngang.

Bốp ~ Một tên đàn ông cao lớn cầm gậy bóng chày ở phía sau bên phải tên chân dài bị đá trúng má, kêu thảm thiết đổ xuống đất.

Giống hệt tên chân dài, hắn ôm lấy má mình, lăn lộn trên đất, mấy cái răng cũng bị đá rụng.

Chỉ trong chớp mắt, nhóm gã ăn xin đã có hai người đổ xuống!

Nhanh cực độ, nhanh hơn cả những cảnh đánh nhau trong phim.

Và công kích của ‘Thi’ mới chính thức bắt đầu.

Sau khi hạ xuống đất, cô bé hạ thấp người, duỗi chân quét một vòng!

Ngay sau đó, một tên đàn ông cao lớn đeo nắm đấm thép cảm thấy đầu gối mình trúng một mũi tên… Không đúng, là bắp chân bị đá một cú.

Tên đàn ông đeo nắm đấm thép cũng kêu thảm một tiếng, ngã lăn ra đất, hai tay ôm lấy bắp chân lăn lộn trên đất, đau đến mức nước mắt cũng sắp chảy ra.

Đây đâu phải bị tiểu la lỵ quét một cú?

Đơn giản là bị côn thép đặc ruột đập thẳng vào bắp chân một cách hung ác, xương ống chân dường như muốn gãy rời.

Sau khi ‘Thi’ quét đổ tên đàn ông đeo nắm đấm thép, lại nhẹ nhàng nhảy lên, dùng sức đạp mạnh vào bụng tên đàn ông đeo nắm đấm thép.

“Oa ~” Tên đàn ông đeo nắm đấm thép cảm thấy bụng đau kịch liệt, đầu nghiêng sang một bên, miệng sùi bọt mép.

Ngay sau đó, la lỵ ‘Thi’ giống như hổ vồ dê, thân hình nhỏ nhắn bay nhảy, nhanh như đạn.

Tiếng kêu thảm thiết của nhóm gã ăn xin không ngừng vang lên.

Mười nhịp thở sau.

Ngoại trừ gã ăn xin đang cầm gậy sắt, tất cả đồng bọn của hắn đã nằm sõng soài trên đất… “Ngọa thảo!” Cao Mỗ Mỗ kinh hãi nói.

“Ngọa thảo!” Thổ Ba cũng kinh hãi.

Dương Đức chăm chú nhìn tiểu la lỵ váy đen này, nghi ngờ có phải gần đây mình quá mệt mỏi, mắt xuất hiện ảo giác rồi không?

Một cô bé mười mấy tuổi, trong chốc lát đã đánh bại mười mấy tên đàn ông cầm hung khí, đây hoàn toàn là cảnh tượng chỉ xuất hiện trong phim mà.

“Nữ hiệp tha mạng!” Gã ăn xin đầu gối mềm nhũn ra. ‘Thi’ chớp chớp mắt, nghiêng đầu nói với Tống Thư Hàng: “Anh Tống, cái tên này cũng phải xử lý không?

Nhìn có vẻ là tiểu đầu lĩnh.

Có cần ép hỏi hắn tại sao lại đối phó với anh không?” “Ừm, để anh nói chuyện với hắn trước rồi xử lý sau.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói, cậu đi đến bên cạnh gã ăn xin, nói: “Có điện thoại không?

Mở khóa đưa tôi trước.” Gã ăn xin cứng nhắc lấy điện thoại của mình ra, mở khóa rồi đưa tới.

“Ôi, điện thoại không tồi nha.” Tống Thư Hàng nhận lấy điện thoại của gã ăn xin, cười nói.

“Anh bạn nếu thích thì tôi tặng anh.” Gã ăn xin nghiến răng nói.

“Hả, tôi lấy điện thoại của ngươi có ích gì?” Tống Thư Hàng nhận điện thoại, sau đó trước mặt gã ăn xin, nhập vào một số điện thoại.

Đây là một số điện thoại mới, Tống Thư Hàng vốn định dùng cho Diệp Tư.

“Sau này muốn tìm tôi báo thù, cứ gọi thẳng số điện thoại này, đến lúc đó tôi một mình ra gặp các ngươi.” Tống Thư Hàng trả lại điện thoại cho gã ăn xin, nói.

“Một mình?” Gã ăn xin hỏi.

“Đúng, chỉ mình tôi.

Không mang theo người khác.” Tống Thư Hàng cười vỗ vỗ vai gã ăn xin.

Khóe miệng gã ăn xin co giật, tin ngươi ta chính là đồ ngốc!

Đến lúc đó nếu ta gọi điện thoại này tìm ngươi, ngươi chắc chắn sẽ dẫn một đám người đến đánh trả ta.

“Được rồi, Thi, tôi nói xong rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm.” Thi bước những bước chân nhỏ xíu, sau hai bước đệm, cô bé khẽ hét một tiếng: “Háp!” Đôi chân thon dài xoay tròn, đá vào cổ gã ăn xin.

Gã ăn xin tối sầm mắt lại, ngất xỉu gọn gàng.

Sau đó, dưới ánh mắt của Cao Mỗ Mỗ và Thổ Ba, Tống Thư Hàng cúi người, lục lọi trên người gã ăn xin, thành thạo lấy ra một chiếc ví mới.

Mở ra xem, bên trong chỉ có hai tờ tiền đỏ.

“Nghèo hơn lần trước nữa à.” Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng, không khách khí thu lấy tờ tiền đỏ.

Ví tiền trên người những người khác, Tống Thư Hàng không lấy một xu, thứ cậu muốn chính là chiếc ví trên người gã ăn xin này.

Khi Tống Thư Hàng nhét tiền vào túi mình… Diệp Tư trong cơ thể cậu hai mắt sáng rỡ.

“Thì ra, tiền còn có thể kiếm bằng cách này sao?” Diệp Tư cảm thấy mình lại tìm được một nguồn tài nguyên mới.

“Lão Cao, các cậu không sao chứ?” Tống Thư Hàng vẫy tay với các bạn cùng phòng.

Cao Mỗ Mỗ: “Không sao, may mà có Đại sư kịp thời đến.” “Tống thí chủ, bần tăng đã đến.” Dương hòa thượng hành lễ với Tống Thư Hàng.

“Ha ha, đợi Đại sư đã lâu rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Dương hòa thượng đến là để cho Tống Thư Hàng mượn bản gốc của 《Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký》 và 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Ngoài ra, hắn còn có một tin tức muốn mang đến cho Tống Thư Hàng.

“Tống thí chủ, bần tăng trên đường đi, gặp một thí chủ bị trọng thương, người đó nói là người của Sở gia, đang tìm Tống thí chủ.” Dương hòa thượng nói.

Tống Thư Hàng: “Người của Sở gia?” Tống Thư Hàng quen đệ tử Sở gia, cũng chỉ có cái Sở gia ở Đoạn Tiên Đài đó.

Đệ tử Sở gia bị trọng thương tìm cậu, lẽ nào Sở gia xảy ra chuyện gì bất ngờ?

Theo lý mà nói, vị Kim Đan lão tổ của Sở gia hiện tại đã khỏi bệnh xuất quan, có Kim Đan lão tổ trấn giữ, những môn phái nhỏ như Hư Kiếm Tông bên cạnh hẳn là không thể uy hiếp được Sở gia mới phải.

Thế là, Tống Thư Hàng hỏi: “Người bị thương ở đâu?” “Bần tăng đã đưa người đó đến bệnh viện ở khu vực Giang Nam, vết thương của người đó rất nặng, có thể cần phẫu thuật.

Nhưng, có một chuyện rất quan trọng… bần tăng lần này mang theo tiền không đủ, có thể không đủ chi trả phí phẫu thuật.” Dương hòa thượng thành khẩn nói.

“…” Tống Thư Hàng: “Được rồi, Đại sư đợi chút, chúng ta lát nữa sẽ đi gặp người của Sở gia đó.

Về phí phẫu thuật, tôi trong tay còn chút tiền dư.

Đúng rồi, người của Sở gia đó hiện tại đang ở phòng bệnh nào?” Nếu có thể, cậu muốn đưa đệ tử Sở gia đó đến Thành phố Đại học Giang Nam, mời Thất Sinh Phù phủ chủ tiền bối ra tay chữa trị, dù sao Thất Sinh Phù tiền bối hiện tại là giáo y mà.

Dương hòa thượng nói phòng bệnh của đệ tử Sở gia cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Thải trên vai, Tước Yêu gật gật đầu, vẫy cánh bay về phía phòng bệnh đó.

Đệ tử Sở gia bị trọng thương, nếu không phải là vết thương do tai nạn xe cộ, thì đó là do tu sĩ khác ra tay.

Vì vậy Tống Thư Hàng bảo Tiểu Thải đi trước, chú ý đến đệ tử Sở gia đó.

“Thi đồng học!” Lúc này, Thổ Ba đột nhiên chạy đến bên cạnh la lỵ Thi, nói: “Thi đồng học, cậu có ý định nhận đồ đệ không?” Thi nghiêng đầu, khó hiểu chớp chớp mắt.

“Cậu nhận tôi làm đồ đệ đi!” Thổ Ba vỗ vỗ ngực mình: “Tôi đây, đặc biệt chịu khó.

Hơn nữa thân thể cường tráng, chắc chắn là một khối vật liệu tốt để luyện võ!” “Không muốn.” Thi quả quyết từ chối: “Anh quá già rồi.” Thổ Ba lập tức nước mắt lưng tròng: “Tiểu sinh năm nay mới mười tám tuổi mà.” Mười tám tuổi, vẫn còn là tuổi rất non trẻ có được không?

Tống Thư Hàng cười xoa xoa đầu Thi: “Thi, đừng đả kích Thổ Ba.” Thi chớp chớp mắt, sau đó nói với Thổ Ba: “Xin lỗi, anh không già lắm.

Thật ra là tôi bản thân còn chưa xuất sư, căn bản không đủ tư cách nhận đệ tử.” Thổ Ba tiếp tục nước mắt lưng tròng, không già lắm thì là già đến mức nào?

Cao Mỗ Mỗ cười nói với Thổ Ba: “Đừng có đỏ mắt nhìn người ta nữa, luyện võ phải bắt đầu từ nhỏ.

Thổ Ba cậu quả thật đã bỏ lỡ độ tuổi tốt nhất để luyện võ rồi.” Tống Thư Hàng dẫn các bạn cùng phòng ăn một bữa ở quán cơm gần đó, sau đó cáo biệt bạn cùng phòng, đi cùng Dương hòa thượng đến bệnh viện trước.

Tìm một chỗ không có người, Diệp Tư liền dùng pháp bảo phi hành, mang theo Dương hòa thượng bay lên trời.

Tống Thư Hàng hỏi: “Đại sư, vị đệ tử Sở gia đó ngoài việc nói muốn gặp tôi ra, còn nói gì nữa không?” Dương hòa thượng lắc đầu: “Khi bần tăng gặp vị Sở thí chủ đó, người đó đã bị trọng thương.

Ngoài việc nói muốn đến khu vực Giang Nam tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu ra, thì không nói thêm gì nữa.” “Vậy vết thương trên người người đó, là vết thương do tai nạn?

Hay là do bị tu sĩ tấn công mà để lại?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1034

Dương hòa thượng trả lời: “Là do kiếm khí gây ra.” Quả nhiên là do tu sĩ khác gây ra.

“Nếu vậy, xem ra Sở gia lại xảy ra chuyện bất ngờ rồi.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi, Sở gia đúng là gặp nhiều chuyện.

Khó khăn lắm mới giải quyết xong Hư Kiếm Tông, kết quả lại gặp phải phiền phức mới.

Nhưng có thế lực nào sẽ nhắm vào Sở gia?

Hư Kiếm Tông đã diệt vong, trong số các thế lực tu sĩ nhỏ khác gần đó, đều là những thế lực nhỏ, không thể uy hiếp được Sở gia có Kim Đan lão tổ trấn giữ.

Lẽ nào… là Hải Đảm Chiến Sĩ?

Lần trước, trong sự kiện Đoạn Tiên Đài của Sở gia và Hư Kiếm Phái, Hải Đảm Chiến Sĩ cũng từng nhúng tay vào.

Chốc lát sau, bản mệnh Kim Thư của Diệp Tư mang theo Tống Thư Hàng và Dương hòa thượng, đến trên không bệnh viện.

Phía dưới, Tước Yêu Tiểu Thải nhìn thấy Tống Thư Hàng, liền bay lên, đậu trên vai cậu.

“Tiểu Thải, trong lúc đó có thấy nhân vật khả nghi nào tiếp cận không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không có, chỉ có y tá từng vào, thay thuốc cho bệnh nhân.” Tiểu Thải trả lời.

“Vậy chúng ta xuống thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Kim Thư mang hai người, từ từ hạ xuống bệnh viện.

Cùng lúc đó.

Trên một bãi cỏ ở Linh Vũ Điệp Đảo.

Nơi đây bố trí đầy đủ các loại trận pháp độ kiếp, tầng tầng lớp lớp.

Vũ Nhu Tử đứng trong trận pháp, đang độ Tứ phẩm Thiên kiếp.

Tứ phẩm Thiên kiếp không chỉ là Lôi kiếp, mà còn bao gồm Kim kiếp, Hỏa kiếp, Thổ kiếp, thậm chí còn có Tâm ma kiếp xuất hiện.

Thiên kiếp không ngừng giáng xuống, Vũ Nhu Tử tỏ ra rất nhẹ nhàng.

Cô bé vừa độ kiếp, trong miệng còn nhẹ nhàng ngân nga một bài hát: “Kẻ bất trung… Giết giết giết!

Kẻ bất hiếu… Giết giết giết!” Là ca khúc mới của Tạo Hóa Pháp Vương 《Thất Sát Ca》, rất dễ thuộc.

Vũ Nhu Tử cảm thấy khi hát bài hát này, trạng thái của cô bé trở nên đặc biệt tốt, độ kiếp cũng trở nên rất thuận lợi.

Và ngay tại bãi cỏ độ kiếp của Vũ Nhu Tử từ xa, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang căng thẳng nhìn con gái, tim như thắt lại.

“Linh Vũ Điệp tiền bối, ngài căn bản không cần căng thẳng như vậy.

Với thực lực của Vũ Nhu Tử, cộng thêm đầy đủ trận pháp độ kiếp ở đây, cô bé độ Thiên kiếp thăng lên Tứ phẩm, chắc chắn là ổn mà.” Bên cạnh, Cuồng Đao Tam Lãng một tay chống tai ngồi trên đất, an ủi Tôn Giả nói.

“Độ kiếp là con gái của ta, không phải con gái của ngươi, ngươi đương nhiên không căng thẳng rồi.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói.

Cho dù bên cạnh con gái có nhiều trận pháp như vậy, Linh Vũ

Điệp Tôn Giả trong lòng vẫn cảm thấy không đủ.

Hơn nữa cách đây không lâu, Tô Thị A Thập Lục của Tô gia với thiên phú tương tự Vũ Nhu Tử đã độ kiếp thất bại, trong lòng Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại càng bất an hơn.

Thậm chí, ngài còn lén chuẩn bị một số đan dược trị liệu thương thế Thiên kiếp, để phòng bất trắc.

Đang nói chuyện, kiếp vân trên đỉnh đầu Vũ Nhu Tử hòa thành một khối.

Sau đó, Lôi kiếp và Hỏa kiếp cùng lúc giáng xuống Vũ Nhu Tử.

Lôi hỏa giao hòa, như mưa điểm rơi xuống.

Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Đợt cuối cùng.” Lôi hỏa chi kiếp này, chính là đợt cuối cùng của Thiên kiếp từ Tam phẩm thăng Tứ phẩm, theo Lôi hỏa kiếp giáng xuống, còn có một xác suất nhất định sản sinh Tâm ma kiếp.

Đợt này, nếu vượt qua được là có thể trở thành tu sĩ Tứ phẩm, Ngự kiếm phi hành!

Linh Vũ Điệp Tôn Giả trở nên càng thêm căng thẳng.

Đối mặt với Lôi hỏa kiếp hung bạo đang giáng xuống từ hư không, Vũ Nhu Tử không hề hoảng sợ.

Nói chính xác hơn, từ khi bắt đầu độ kiếp đến giờ, Vũ Nhu Tử chưa từng hoảng sợ.

“Âm nhạc!” Vũ Nhu Tử đột nhiên búng tay.

Sau đó, trong một trận pháp nào đó bên cạnh cô bé, đột nhiên phát ra một giọng nam trầm ấm.

Giọng nói đó, rát tai đến cực điểm!

“Giết giết giết giết giết giết giết!” “Kẻ bất trung… Giết giết giết!

Kẻ bất hiếu… Giết giết giết!” Chính là 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử đặc biệt thu âm lại, sau đó đưa vào trận pháp, thông qua trận pháp khuếch đại âm thanh.

Trong âm nhạc tràn đầy kích *tình này, Vũ Nhu Tử đã được cường hóa trạng thái.

“Đến đây đi!” Vũ Nhu Tử hét lớn với Thiên kiếp: “Cho dù là Thiên kiếp, dưới sự gia trì của tiếng hát tiền bối Tạo Hóa, ta cũng phải giết cho ngươi xem!” Vũ Nhu Tử cảm thấy bài 《Thất Sát Ca》 này là bài hát mạnh nhất trong số tất cả các bài hát của Tạo Hóa Pháp Vương cho đến nay.

Cô bé cảm thấy bài hát này, rất thích hợp làm BGM cá nhân của mình.

Đợi lần tới gặp lại Tạo Hóa tiền bối, cô bé sẽ chuẩn bị xin Tạo Hóa tiền bối quyền sử dụng BGM của bài hát này.

“Khi BGM cá nhân vang lên, ta sẽ không sợ hãi gì cả.” Vũ Nhu Tử chỉ kiếm vào Lôi hỏa chi kiếp hung tàn trên bầu trời.

Đạo Lôi hỏa chi kiếp này, từ xưa đến nay, đã khiến vô số tu sĩ Tam phẩm phải chịu thua.

Vũ Nhu Tử ước tính, trong trạng thái bình thường, cô bé muốn vượt qua đạo Lôi hỏa chi kiếp này phải dốc hết toàn lực mới được.

Nhưng dưới sự gia trì của 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa tiền bối, Lôi hỏa chi kiếp nhỏ bé này, chỉ có một con đường chết.

“Vũ Điệp Ưng Biến!” Vũ Nhu Tử khẽ hét một tiếng, hai tay cầm kiếm, chém ra kiếm mạnh nhất hiện tại của cô bé.

Vũ Điệp Ưng Biến là kỹ năng tiền đề của kiếm kỹ 《Vũ Điệp

Phượng Biến》, là cực hạn của kiếm khí dạng sắc bén.

Một kiếm chém ra, kiếm khí hóa thành một con chim ưng sống động như thật, nhưng đôi cánh chim ưng này lại là một cặp cánh bướm.

Kiếm khí Vũ Điệp Ưng xuất hiện, kiếm khí sắc bén bùng nổ, phàm là tất cả những gì cản đường kiếm khí Vũ Điệp Ưng, đều sẽ bị xé nát tàn nhẫn.

Ngay cả đạo Lôi hỏa Thiên kiếp trong hư không, sau khi va chạm với kiếm khí Vũ Điệp Ưng, đều ẩn ẩn có cảm giác sẽ tan rã.

Đạo kiếm khí Vũ Điệp Ưng này, không phải là kiếm kỹ Tam phẩm.

Kiếm này, là kiếm thuật Tứ phẩm.

Đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Vũ Nhu Tử thiên phú cực tốt, nhưng cũng phải đến Tứ phẩm trung kỳ, mới nắm giữ được kiếm này.

Từ xa, Cuồng Đao Tam Lãng lau đi bọt trắng ở khóe miệng.

Vừa nãy bài 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên vang lên, lại còn là phiên bản khuếch đại âm thanh, hoàn toàn không có phòng bị, Cuồng Đao Tam Lãng tại chỗ đã trúng chiêu.

May mà đây không phải Tạo Hóa Pháp Vương hát trực tiếp, nếu không Tam Lãng chắc chắn sẽ ngất xỉu một trận.

Cho dù Tam Lãng có một trái tim muốn tìm đường chết, cũng cảm thấy không có phúc mà hưởng thụ giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Linh Vũ Điệp tiền bối, chiêu ‘Vũ Điệp Ưng Biến’ này, là kiếm kỹ Tứ phẩm phải không?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Kiếm kỹ Tứ phẩm này một kiếm chém xuống, trực tiếp chém diệt Lôi hỏa Thiên kiếp cũng có thể xảy ra đó!

Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng bị ảnh hưởng bởi tiếng hát, sắc mặt hơi tái đi.

Sau khi nghe Tam Lãng nói, ngài mỉm cười: “Tam Lãng đạo hữu ngươi đoán không sai, chiêu Vũ Điệp Ưng Biến này chính là kiếm thuật Tứ phẩm, thậm chí tu sĩ Tứ phẩm sơ kỳ bình thường cũng không thể nắm giữ được kiếm này.

Bởi vì kiếm này, cần có lực khống chế chân khí của bản thân cực mạnh.” Nói thật… Linh Vũ Điệp Tôn Giả chính mình cũng không ngờ, Vũ Nhu Tử đã nắm giữ được kiếm này.

Có 《Vũ Điệp Ưng Biến》 trong tay, Thiên kiếp từ Tam phẩm thăng Tứ phẩm, đã không còn đáng lo ngại.

Cuồng Đao Tam Lãng nhìn chằm chằm Lôi hỏa Thiên kiếp trên bầu trời, lẩm bẩm: “Là ảo giác của ta sao?

Luôn cảm thấy đạo Lôi hỏa Thiên kiếp này dường như đang vặn vẹo?” Thiên kiếp dường như đang vặn vẹo một cách có tiết tấu, tiết tấu này, cảm giác chính là bài 《Thất Sát Ca》 do Tạo Hóa Pháp Vương hát.

Mỗi khi tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương trong trận pháp kêu lên ‘Giết giết giết!’, Lôi hỏa Thiên kiếp dường như lại vặn vẹo một lần một cách khó chịu.

Không thể nào, giọng hát của Linh Hồn ca vương cho dù có đáng sợ đến mấy, làm sao có thể ảnh hưởng đến Thiên kiếp?

Linh Vũ Điệp Tôn Giả bình tĩnh nói: “Là ảo giác của ngươi thôi, Lôi hỏa Thiên kiếp không hề thay đổi.” Đang nói chuyện, giọng ca trong trẻo của Vũ Nhu Tử hát lớn: “Giết giết giết giết giết!

Kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, đều có thể giết!” Trong tiếng hát, Vũ Nhu Tử lại một lần nữa chém ra một kiếm.

Lại một đạo kiếm khí 《Vũ Điệp Ưng Biến》 chém ra, chém về phía Lôi hỏa Thiên kiếp.

Khi BGM cá nhân của ta vang lên, cho dù là Thiên kiếp, ta cũng phải giết cho ngươi xem!

Oanh ~~ Oanh ~~ Trên bầu trời, kiếm khí bùng nổ.

Lôi hỏa Thiên kiếp sau khi chịu hai đạo 《Vũ Điệp Ưng Biến》 cấp Tứ phẩm, cuối cùng cũng không cam lòng mà tiêu tán.

Kiếp vân cũng từ từ tiêu tán.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả trong lòng vui mừng: “Thành công rồi!” Con gái độ kiếp thành công, Tôn Giả đứng dậy, chuẩn bị khen ngợi Vũ Nhu Tử.

Nhưng vừa đứng dậy, Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhíu mày: “Tâm ma kiếp!” Bình thường mà nói, Lôi hỏa chi kiếp là đợt cuối cùng của Thiên kiếp khi tu sĩ Tam phẩm thăng Tứ phẩm.

Tuy nhiên, cùng với việc Lôi hỏa kiếp giáng xuống, còn có một xác suất nhất định sản sinh Tâm ma kiếp.

Xác suất này rất nhỏ, trong mấy ngàn năm, vạn tu sĩ Tam phẩm độ kiếp, cũng chỉ có một người sẽ gặp phải Tâm ma kiếp.

Và hiện tại, Vũ Nhu Tử trong trận pháp độ kiếp, đứng ngây ra bất động, bàn tay cầm kiếm cũng buông thõng xuống, hai mắt trống rỗng vô hồn.

Đây chính là dấu hiệu của việc rơi vào ‘Tâm ma kiếp’.

Khi gặp phải Tâm ma kiếp, sự trợ giúp từ ngoại vật đối với Vũ Nhu Tử rất nhỏ.

Tâm ma kiếp thậm chí có một xác suất nhất định trực tiếp bỏ qua sự bảo vệ của các pháp bảo và trận pháp liên quan đến tâm linh đối với tu sĩ.

Muốn phá kiếp, chỉ có thể dựa vào ý chí của chính Vũ Nhu Tử.

Mà ý chí… rất có thể là thuộc tính yếu nhất của Vũ Nhu Tử.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả quá nuông chiều con gái, dưới sự bảo vệ của ngài, cuộc đời Vũ Nhu Tử hầu như không gặp phải sóng gió lớn nào, ngay cả nguy hiểm cũng rất ít khi gặp phải.

Điểm này Linh Vũ Điệp Tôn Giả tự mình cũng biết, nên khi Vũ Nhu Tử độ kiếp, điều ngài lo lắng nhất chính là Vũ Nhu Tử bị Tâm ma kiếp quấn lấy.

Nhưng con người một khi sợ điều gì, thì điều đó thường đến.

Lúc này, trong ý thức hải của Vũ Nhu Tử.

Cô bé bị Tâm ma kiếp kéo vào một không gian hỗn độn u tối.

Chương 1035

“Đây là đâu, tôi không phải đang độ kiếp sao?” Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút, lập tức hiểu ra: “À, đúng rồi, là Tâm ma kiếp nha.

Xác suất một phần vạn mà cũng để tôi gặp phải… Quả nhiên là tôi ra tay quá độc, trực tiếp chém nát Lôi hỏa Thiên kiếp, nó cảm thấy rất mất mặt sao?” Vừa nói, Vũ Nhu Tử quay đầu tìm kiếm trong không gian hỗn độn này.

Đã là Tâm ma kiếp thì sẽ có ‘tâm ma’ tồn tại.

Tâm ma không có hình thái cố định, nó biến hóa vạn đoan.

Tâm ma có thể là một tảng đá, một ngọn cỏ nhỏ, một người quen, một người lạ, một kẻ thù, hoặc là động vật, yêu thú, thậm chí tâm ma có thể là một mảng bóng tối hoặc là một vầng trăng sáng, mặt trời mọc.

Hơn nữa tâm ma đặc biệt nhắm vào điểm yếu của tu sĩ.

Nếu tu sĩ độ kiếp không có niềm tin vào ‘chiến đấu’, thì tâm ma sẽ hóa ra cảnh chiến đấu, kéo vị tu sĩ này vào những trận chiến vô tận, mài mòn ý chí của tu sĩ, khiến hắn độ kiếp thất bại.

Nếu tu sĩ độ kiếp có ‘tình cảm’, thì tâm ma sẽ dùng ‘tình cảm’ này để tạo ra một vở kịch tình cảm, khiến tu sĩ chìm đắm trong tình cảm, không thể thoát ra, cuối cùng ý chí bị mài mòn.

Nếu vị tu sĩ này có điều gì đó sợ hãi, thì tâm ma sẽ không ngừng tạo ra những thứ mà hắn sợ hãi, quấn lấy hắn.

Vì vậy… Tâm ma kiếp tuy đáng sợ, nhưng nếu vượt qua thành công, ý chí của tu sĩ sau kiếp sẽ được nâng cao một bậc, thậm chí trên người sẽ thiếu đi một điểm yếu chí mạng!

Vũ Nhu Tử tìm kiếm một vòng trong không gian hỗn độn tối tăm này, không thu hoạch được gì.

“Không tìm thấy tâm ma a, nó trốn ở đâu vậy?

Hay nó là vô hình?” Vũ Nhu Tử suy nghĩ.

Kẻ thù không nhìn thấy, mới là kẻ thù đáng sợ nhất.

Cô bé phải đối phó với tâm ma như thế nào?

Vũ Nhu Tử khoanh chân ngồi xuống, cứ thế ngẩn người trong hỗn độn.

Cũng không biết đã trôi qua bao lâu.

“Lẽ nào mảng hỗn độn tối tăm này, chính là tâm ma của mình?

Mình quả thật là một người khá sợ cô đơn.” Vũ Nhu Tử suy nghĩ.

Buồn chán quá.

Trong không gian ý thức này, cô bé lại không thể dùng tu luyện để tiêu hao thời gian.

Lại trôi qua rất rất lâu… Buồn chán tột độ, Vũ Nhu Tử bắt đầu ngân nga hát.

“Đinh đinh đang đang? ~~ La la la la? ~~ Minh thương dễ tránh? ~~ Ám tiễn khó phòng? ~~ Ta đứng trên tường thành? ~~ Nhìn xuống phía dưới binh lâm thành hạ ~ Nga nga nga ~~” Đây là bài hát đầu tiên cô bé từng nghe của Tạo Hóa Pháp Vương, cũng chính bài hát này khiến cô bé mê mẩn giọng hát đầy xung kích của Linh Hồn ca vương.

Bài hát này, chính là bài mà Tạo Hóa Pháp Vương khi đó ngồi ở đầu giường Tống Thư Hàng hát, suýt chút nữa khiến Tống Thư Hàng trực tiếp chấn động đến ngốc.

Hát xong một khúc, sau đó Vũ Nhu Tử lại bắt đầu hát bài thứ hai.

“Minh nguyệt kỷ thời hữu ~~ Bả tửu vấn thanh thiên ~~ Bất tri thiên thượng cung khuyết ~~ Kim tịch thị hà niên?” Đây là tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương khi đó mở trực tiếp, đưa ba mươi vạn quần chúng không rõ chân tướng vào bệnh viện.

Đây là âm nhạc mà Vũ Nhu Tử cách đây không lâu, lén lên mạng tìm kiếm được trong album ‘Chuỗi ca khúc tử vong’ của Tạo Hóa Pháp Vương ở phong cách Âu Lạc.

Hát xong bài thứ hai, tiếp theo là đến 《Thất Sát Ca》 mà Vũ Nhu Tử yêu thích nhất.

Bài hát này, cô bé chuẩn bị xin Tạo Hóa tiền bối, làm BGM độc quyền của mình.

Sau này mỗi lần chiến đấu với kẻ địch, sẽ dùng loa điện thoại phát ra!

Hiệu quả chắc hẳn sẽ cực kỳ tốt.

“Giết giết giết giết giết giết giết!

Kẻ bất trung… Giết giết giết!

Kẻ bất hiếu… Giết giết giết!

Giết giết giết ~~” Giọng ca trong trẻo của Vũ Nhu Tử rát tai đến cực điểm cất lên.

Mỗi lần hát bài này, cô bé luôn cảm thấy đặc biệt có khí thế.

Cùng với 《Thất Sát Ca》 vang lên, không gian hỗn độn bao trùm Vũ Nhu Tử dường như chấn động bất an.

Vũ Nhu Tử hát đến nửa chừng, một giọng nói trầm ấm vang lên trong không gian hỗn độn này, hòa giọng cùng Vũ Nhu Tử.

“Kẻ bất nhân… Giết giết giết!

Kẻ bất nghĩa… Giết giết giết!” Là giọng của Tạo Hóa Pháp Vương, hơn nữa còn là giọng gốc.

Đây là giọng nói sâu sắc trong ký ức của Vũ Nhu Tử.

Chính là trước khi cô bé độ kiếp, sau khi gọi điện thoại cho Tống Thư Hàng, nghe thấy giọng hát gốc của Tạo Hóa Pháp Vương – tiên tử Lệ Chi 365 vòng Đại Phong Xa gia trì, âm hưởng rung động phiên bản 《Thất Sát Ca》.

Dưới Lôi hỏa Thiên kiếp, giọng ca của Linh Hồn ca vương và 【365 vòng Đại Phong Xa】 càng hợp nhau ~ Lực sát thương đơn giản là tăng gấp mười lần. 【A a a a, ta chịu không nổi rồi, đây là ai hát, ai phát sóng công kích âm ba vậy?】 【Tai của ta, tai của ta ~~ Tiếng hát này trực tiếp xuyên thấu linh hồn, cứu ta.】 【Chết rồi, chết rồi, sắp chết rồi.

Cho dù chúng ta là tâm ma, cũng đừng đối xử tàn nhẫn với chúng ta như vậy!

Ta chọn chết quách đi, chết đi chết đi chết đi a ~~】 【Đầu hàng, chúng ta đầu hàng… Đầu hàng không giết, đầu hàng không giết có được không?】 【Đừng tự làm hại nhau nữa, chúng ta tuy là tâm ma, nhưng từ một góc độ nào đó mà nói, chúng ta cũng là một phần của ngươi.

Làm hại chúng ta chính là đang làm hại chính ngươi a.

Đừng hát nữa!】 【Tai mang thai rồi, ta muốn nôn, toàn thân vô lực, đây là sắp nôn ra rồi sao?】 【Cha ơi, kiếp sau con tiếp tục làm con gái của cha.】 【Tống tiền bối cứu ta, cứu ta!】 Trong chốc lát, có hàng chục tiếng kêu thảm thiết từ sâu trong không gian hỗn độn tối tăm này truyền ra.

Vũ Nhu Tử nghiêng đầu.

Những âm thanh này, sẽ không phải đều do tâm ma của cô bé phát ra đó chứ?

Không phải nói khi Tâm ma kiếp, nhiều nhất cũng chỉ có một tâm ma sao?

Tại sao số lượng tâm ma của cô bé lại đáng kể như vậy?

Lẽ nào, những tâm ma này thật ra là nhiều mặt của một tâm ma?

Ừm, dù sao thì, cô bé không thể nào chấp nhận sự đầu hàng của tâm ma, càng không thể ngừng tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối.

Đã tiếng hát này có hiệu quả, vậy đương nhiên phải một hơi xông lên, phá tan Tâm ma kiếp!

Thế là, trong ý thức của Vũ Nhu Tử, âm vang dội của 《Thất Sát Ca》 càng vang lớn hơn.

Tiếng kêu thảm thiết của tâm ma càng thêm rát tai.

Kêu gọi mãi, tiếng kêu thảm thiết của tâm ma dần yếu đi.

Khoảng ba phút sau.

Trước mắt Vũ Nhu Tử sáng bừng, không gian hỗn độn tối tăm giam giữ cô bé biến mất!

Tâm ma kiếp, đã đột phá.

“Cảm thấy Tâm ma kiếp cũng không có gì khó khăn, nhẹ nhàng vượt qua rồi mà.” Vũ Nhu Tử thầm nghĩ trong lòng.

Nói thật, Tâm ma kiếp của Vũ Nhu Tử quả thực không có uy lực gì đáng kể.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả vẫn luôn cho rằng con gái mình dưới sự bảo vệ quá mức của ngài, cuộc đời chưa trải qua sóng gió gì, nên ý chí có thể là thuộc tính yếu nhất của Vũ Nhu Tử.

Nhưng Tôn Giả đã đoán sai, lực ý chí của Vũ Nhu Tử tuy không bằng những người đã nhiều lần trải qua sinh tử, nhưng ý chí của cô bé cũng không hề kém.

Hơn nữa, nội tâm của cô bé thật ra rất mạnh mẽ.

Chính vì tố chất tâm lý đủ mạnh mẽ đó, nên cô bé mới có thể khi được Bạch Tôn Giả một lần dùng phi kiếm đưa lên trời, vẫn cảm thấy rất tốt, rất kích thích.

Chính vì tinh thần kiên cường của cô bé, khi nghe thấy giọng hát tuyệt vọng của Tạo Hóa Pháp Vương, cô bé mới cảm thấy rất hay.

Cho dù không có sự giúp đỡ của tiếng hát Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử dựa vào bản thân, đột phá Tâm ma kiếp cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Những người có tính cách tương đối đơn thuần và ý chí tương đối kiên định, đều là những người mà tâm ma không giỏi đối phó.

Tâm ma kiếp vừa phá, chân khí trong cơ thể Vũ Nhu Tử chuyển hóa, từ chân khí dịch hóa chuyển hóa thành ‘Tiên Thiên Chân Nguyên’, tinh thần lực diễn biến thành màu bạc trắng.

Thay đổi lớn nhất, chính là cùng lúc chân khí ngưng tụ thành ‘Tiên Thiên Chân Nguyên’, trong bản nguyên đan điền xuất hiện một hạch tâm chân nguyên hư ảo.

Hạch tâm chân nguyên này lại được tu sĩ gọi là ‘Hư Đan’, Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm, chính là từ ‘Hư Đan’ này tiến hóa mà thành.

Vũ Nhu Tử độ kiếp thành công, chính thức trở thành tu sĩ Tứ phẩm.

Từ hôm nay trở đi, Linh Vũ Điệp Tôn Giả không còn phải lo lắng Vũ Nhu Tử bị lạc đường nữa… có được thực lực Ngự kiếm phi hành, cho dù có lạc đường, Vũ Nhu Tử cũng có thể bay lên không trung để tìm đường đúng.

Và lúc này, Tống Thư Hàng, Dương hòa thượng đã tiến vào phòng bệnh của bệnh viện.

Bệnh viện này, chính là bệnh viện mà Tô Thị A Thập Lục khi bị thương do Thiên kiếp từng đến khám bệnh.

Trên giường bệnh, vị đệ tử Sở gia vẫn đang trong trạng thái hôn mê, vết thương của hắn rất nặng.

Tống Thư Hàng kích hoạt 'Trị liệu thuật' trên nhẫn đồng cổ, dùng để trị liệu vết thương ngoài của đệ tử Sở gia.

Vết thương ngoài nhanh chóng hồi phục một chút, nhưng điều phiền phức là vết thương do kiếm khí trong cơ thể đệ tử Sở gia.

"Diệp Tư, Trị liệu thuật của cô có thể hồi phục nội thương của hắn không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Có thể trị, nhưng nếu chỉ dùng Trị liệu thuật để trị liệu, rất dễ để lại di chứng.

Bởi vì thực lực của đệ tử Sở gia này quá yếu, chỉ có thực lực Tứ khiếu Nhất phẩm, kiếm khí đã làm tổn thương kinh mạch và nội tạng của hắn.

Muốn trị liệu vết thương của hắn, tốt nhất là trước tiên loại bỏ ảnh hưởng của kiếm khí trong cơ thể hắn, sau đó dùng Trị liệu thuật kết hợp đan dược để trị liệu, mới không để lại di chứng.

Nếu có thể, tốt nhất là mời đạo hữu chuyên nghiệp ra tay trị liệu cho hắn." Diệp Tư trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đã vậy, trước tiên đưa hắn rời khỏi bệnh viện đi." Trước khi rời bệnh viện, còn cần phải nhờ Dương hòa thượng thanh toán hóa đơn của bệnh viện này.

Trên thực tế, bệnh viện này là một trong những tài sản của Thiên Hà Tô Thị ở thế tục giới, đến bệnh viện thuộc quyền sở hữu của Tô Thị A Thập Lục mà không trả tiền thì không tiện lắm.

Đang nói chuyện, đệ tử Sở gia khẽ mở mắt.

Nội thương của hắn chưa hồi phục, nhưng ý chí của hắn đã giúp hắn tỉnh lại từ hôn mê.

Chương 1036

Vừa nhìn, hắn đã thấy Tống Thư Hàng.

“Tống tiên sinh, là ngài sao?

Tôi không phải ảo giác chứ?” Đệ tử Sở gia dùng giọng khản đặc nói.

Nhưng vì quá kích động, hắn ho dữ dội, suýt chút nữa lại ngất xỉu.

Dương hòa thượng nói: “Đúng là Tống thí chủ không sai, tiểu đạo hữu ngươi không nhìn nhầm.” Đệ tử Sở gia vội vàng nói: “Tống tiên sinh, xin hãy cứu Sở gia chúng tôi!” Sở gia quả nhiên lại gặp chuyện.

“Anh đừng vội, từ từ nói cho tôi biết, Sở gia xảy ra chuyện gì.

Diệp Tư, có thể ổn định vết thương của hắn trước, còn nội thương thì đợi hắn đến chỗ Thất Sinh Phù tiền bối rồi xử lý sau được không?” Tống Thư Hàng nói.

“Không thành vấn đề.” Diệp Tư đưa tay từ ngực Tống Thư Hàng ra, đặt lên người đệ tử Sở gia.

Linh lực Linh Hoàng ngũ phẩm được truyền vào cơ thể đệ tử Sở gia, bảo vệ kinh mạch và nội tạng của hắn, khiến nội thương của hắn không còn xấu đi.

Sau đó, lại một đạo Trị liệu thuật giáng xuống người đệ tử Sở gia, ổn định trạng thái vết thương ngoài của hắn.

Đệ tử Sở gia cảm thấy vết thương của mình đã đỡ hơn rất nhiều, sắc mặt cũng hồng hào hơn một chút.

Tống Thư Hàng lại hỏi: “Sở gia lại xảy ra chuyện gì nữa sao?” Đệ tử Sở gia mặt đầy cay đắng nói: “Một thời gian trước, bí mật cấm địa ẩn giấu trong ‘Bí tịch kiếm thuật tổ truyền’ của Sở gia đã bị người ta tiết lộ ra ngoài.

Hơn nữa, chuyện này càng truyền càng khoa trương, thậm chí còn truyền rằng trong cấm địa đó có thần đan có thể giúp người ta trực tiếp đột phá Linh Hoàng ngũ phẩm, cùng với các loại thần binh, đã thu hút ánh mắt của rất nhiều tu sĩ tham lam.” Bí mật cấm địa?

Chính là chỗ ‘Lý Thiên Tố Đạo Trưởng’ để lại mà cậu và Bạch Tôn Giả chuẩn bị đi đến đó sao?

“Tin tức bị tiết lộ ra ngoài bằng cách nào?” Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng nhớ lại nguyên nhân trận chiến Đoạn Tiên Đài giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái lần trước.

Cũng là vì tin tức về một quyển kiếm thuật tổ truyền huyền diệu của Sở gia bị tiết lộ ra ngoài.

Một lần có thể là ngoài ý muốn, liên tiếp hai lần thì không thể đơn giản là trùng hợp như vậy.

“Là một vị tộc thúc trong Sở gia đã làm.

Lần trước chuyện liên quan đến ‘Kiếm quyết’ cũng là do ông ta truyền ra.

Nghe nói vị tộc thúc này kết giao bạn bè không cẩn thận, bị bạn tốt của ông ta gài bẫy, tiết lộ chuyện này ra ngoài.

Nhưng đó rõ ràng là cái cớ, các tộc lão cho rằng vị tộc thúc này bản thân đã có vấn đề, có thể là liên kết với bạn tốt của ông ta cố ý tiết lộ bí quyết ra ngoài, nhưng ông ta tại sao lại làm vậy, chúng tôi cũng không biết.

Tộc thúc đã bị giam giữ lại.

Nhưng mọi chuyện đã quá muộn rồi.” Đệ tử Sở gia nói.

Khi bọn họ phát hiện vị tộc thúc này có vấn đề, tin tức đã được lan truyền ra ngoài.

Rất nhanh, mấy ngày trước, đã có địch bên ngoài lén lút lẻn vào tộc địa Sở gia, đêm tập Sở gia, ép hỏi tình báo ‘Kiếm quyết’ và cấm địa.

Linh Hoàng lão tổ của Sở gia bị địch bên ngoài trọng thương, tất cả đệ tử Sở gia đều bị mắc kẹt, chỉ có một số ít đệ tử may mắn thoát khỏi Sở gia.

Hắn cũng là một trong số ít đệ tử thoát ra ngoài đó, hắn trong quá trình chạy trốn còn ăn một kiếm, thân thụ trọng thương.

Thoát khỏi tộc địa Sở gia, hắn cũng không biết phải tìm ai trợ giúp.

Cuối cùng, hắn nghĩ đến Tống Thư Hàng, người đã giúp Sở gia bọn họ trong trận chiến Đoạn Tiên Đài.

Mặc dù trong ký ức, Tống tiên sinh cũng chỉ là cảnh giới Nhị phẩm, nhưng Tống tiên sinh quen biết rất nhiều tiền bối cường đại.

Trong tình huống đường cùng, hắn cũng chỉ có thể đến tìm Tống Thư Hàng.

Chỉ là, hắn đối với tin tức của Tống Thư Hàng cũng không hiểu rõ lắm.

Điều duy nhất biết được là Tống tiên sinh dường như sống gần thành phố Đại học Giang Nam.

Thế là, hắn liều mạng chạy về hướng này.

Vận khí của hắn không tồi, vừa hay đợi đến thời gian Tống Thư Hàng khai giảng.

Lại trên đường gặp phải Dương hòa thượng cũng đang tìm Tống

Thư Hàng.

Dương hòa thượng nghe hắn muốn tìm Tống Thư Hàng, liền thuận tiện đưa hắn đi một đoạn, đưa hắn đến khu vực Giang Nam.

Chết tiệt!

Có người muốn cướp quái!

Rõ ràng cậu và Bạch Tôn Giả dự định dành hai ngày mai và ngày kia để đi thăm dò ‘cấm địa’ đó.

Không ngờ có người lại đêm tập Sở gia, muốn cướp quyền giết đầu tiên của phó bản cấm địa.

“Những người đêm tập Sở gia là ai?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đệ tử Sở gia lắc đầu.

Những người đêm tập Sở gia, đủ loại đủ vẻ, nhưng hắn không quen biết một ai.

“Lão tộc trưởng của Sở gia vẫn ổn chứ?” Tống Thư Hàng lại hỏi, vị lão tộc trưởng đó dù sao cũng là cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm, lại là bạn tốt của Lý Thiên Tố Đạo Trưởng.

Cho dù bị đánh lén trọng thương, hẳn cũng có thủ đoạn tự vệ chứ?

Đệ tử Sở gia trả lời: “Lão tổ sau khi bị trọng thương, cũng bị mắc kẹt.

Vị trí cấm địa, hiện tại chỉ có lão tổ biết.

Những người đêm tập Sở gia, chắc là muốn từ miệng lão tổ mà có được vị trí cấm địa và tin tức bí mật trong ‘Kiếm quyết’.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Lão tổ Sở gia biết vị trí gần đúng của cấm địa, nhưng phương pháp mở cửa cấm địa, hiện giờ chỉ có Tống Thư Hàng nắm giữ.

Cho dù có lão tổ Sở gia dẫn đường, nhiều nhất cũng chỉ có thể xông đến ngoại vi cấm địa.

Chỉ cần chưa phá giải bí mật mở cửa cấm địa trong ‘Kiếm quyết’, thì đừng hòng tiến vào cấm địa đó.

Nhưng, Tống Thư Hàng cũng không thể xác định trong số những người đêm tập Sở gia, có ai may mắn như cậu mà phá giải được bí mật trong ‘Kiếm quyết’, có được phương pháp mở cửa cấm địa không?

Vẫn là nên liên hệ Bạch tiền bối trước, kể cho Bạch tiền bối chuyện này.

Bạch tiền bối trước đó đã định trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ và bạn cũ của ngài kéo một đội ngũ mạnh mẽ, rồi lại đi thăm dò cấm địa đó.

Nếu Bạch tiền bối đã tổ đội xong xuôi, khi đi quét phó bản ‘cấm địa’, còn có thể tiện thể giúp Sở gia giải trừ nguy cơ hiện tại.

Khi Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, chuẩn bị liên hệ Bạch Tôn Giả, thì điện thoại của Vũ Nhu Tử gọi đến.

Tống Thư Hàng nhấc điện thoại: “Alo, Vũ Nhu Tử, có chuyện gì vậy?” “Hi hi hi, Tống tiền bối, con độ kiếp thành công rồi, hiện tại đã là tu sĩ Tứ phẩm rồi!

Cha nói để con nghỉ ngơi một chút, là có thể bắt đầu học Ngự kiếm phi hành.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

“Chúc mừng cháu, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng chúc mừng nói.

“Cái này cũng nhờ quà của Tống tiền bối đó.” Vũ Nhu Tử cười hi hi nói, chính là bài 《Thất Sát Ca》 đó đã giúp cô bé vượt qua Tâm ma

kiếp.

Tống Thư Hàng vẻ mặt khó hiểu, cậu khi nào tặng quà cho Vũ Nhu Tử rồi?

“Đúng rồi, Tống tiền bối hiện tại đang làm gì vậy?

Đã khai giảng chưa?” Vũ Nhu Tử lại hỏi.

“Tôi hiện tại, đang chuẩn bị giải quyết một chút vấn đề của Sở gia.” Tống Thư Hàng trả lời, nhớ Vũ Nhu Tử và một nữ tu của Sở gia là bạn tốt, nên sự kiện của Sở gia, có thể nói với Vũ Nhu Tử một chút.

“Sở gia?

Xảy ra chuyện gì?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạn tốt của cô bé Sở Xuân Huỳnh chính là người của Sở gia, nên đối với chuyện của Sở gia, cô bé tự nhiên đặc biệt quan tâm.

“Là như thế này, tin tức liên quan đến chìa khóa cấm địa thần bí ẩn giấu trong ‘Kiếm quyết tổ truyền’ của Sở gia đã bị người ta tiết lộ ra ngoài.

Tin tức càng truyền càng khoa trương, không lâu trước đây, có một nhóm cao thủ đêm tập Sở gia.” Tống Thư Hàng đã mô tả ngắn gọn tình hình một lần.

“Có người đêm tập Sở gia?

Là ai làm!” Vũ Nhu Tử lo lắng.

Tống Thư Hàng: “Không rõ.” “Vậy Tống tiền bối, Sở Xuân Huỳnh hiện tại sao rồi?

Vẫn bình an chứ?” Vũ Nhu Tử lại hỏi, Sở Xuân Huỳnh hiện tại đang mang thai, ngàn vạn lần đừng xảy ra vấn đề gì a.

“Tôi cũng vừa mới nhận được tin tức Sở gia bị tấn công, hiện tại vẫn chưa rõ tình trạng của cô nương ‘Sở Xuân Huỳnh’.

Vũ Nhu Tử cháu đừng vội, lát nữa tôi và Bạch tiền bối sẽ đến Sở gia, sau đó sẽ hồi âm cho cháu.” Tống Thư Hàng nói.

“Làm phiền Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử nghe nói Bạch Tôn Giả sẽ đi cùng Tống tiền bối đến Sở gia, trong lòng thở phào một hơi.

Sau đó, kết thúc cuộc gọi với Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử nhanh chóng chạy về phía vị trí của phụ thân Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

“Cha ơi, giúp con!” Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa kêu.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang cùng Cuồng Đao Tam Lãng ngồi trong đình uống trà nhàn đàm.

Đồng thời, Cuồng Đao Tam Lãng nhân cơ hội hỏi Linh Vũ Điệp Tôn Giả một số vấn đề gặp phải trong tu luyện.

Người đã bị Linh Vũ Điệp Tôn Giả bắt đến đóng phim rồi, nếu không nhân cơ hội hỏi Linh Vũ Điệp Tôn Giả một số vấn đề thì đợt này thiệt lớn rồi.

Nghe thấy tiếng kêu của Vũ Nhu Tử, Linh Vũ Điệp Tôn Giả quay đầu lại, tò mò hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?

Vũ Nhu Tử.” “Vâng!” Vũ Nhu Tử chạy đến trước mặt Linh Vũ Điệp Tôn Giả, sau đó, dùng sức gật đầu nói: “Vâng, xảy ra chuyện lớn rồi.

Đúng rồi cha, hôm nay đạo hiệu của con là ‘Hóa Kiếp Tử’, cha đừng gọi sai.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả lộ ra nụ cười từ ái: “Phải phải phải, phụ thân gọi sai rồi.

Vậy Hóa Kiếp Tử, con có chuyện gì cần phụ thân giúp đỡ không?” Cuồng Đao Tam Lãng bên cạnh: “…” Trời đất ơi, hơn 365 cái đạo hiệu, cô nương Vũ Nhu Tử vẫn còn chơi nữa à.

Nghĩa là, Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỗi ngày đều phải đặt cho ái nữ một cái đạo hiệu mới sao?

Đây chính là tình phụ tử nặng nề mà.

Tam Lãng cảm thấy, nếu tương lai mình có con gái, mà con gái mình cũng muốn 365 cái đạo hiệu, hắn khẳng định… cũng sẽ đồng ý.

Nhưng, hắn đặt đạo hiệu sẽ không rắc rối như Linh Vũ Điệp tiền bối.

Đạo hiệu của con gái hắn, hoàn toàn có thể đặt một cái tương tự như hắn, có số.

Như vậy, mỗi ngày một đạo hiệu sẽ rất đơn giản.

Ví dụ, có thể từ 'Cuồng Đao Nhất Lãng' xếp thẳng đến 'Cuồng Đao Tam Bách Lục Thập Ngũ Lãng'.

Chương 1037

Thậm chí cả đời mỗi ngày đạo hiệu đều khác nhau cũng không thành vấn đề, số lượng là vô tận. ‘Cuồng Đao Lục Bách Lục Thập Lục Lãng’ a, ‘Cuồng Đao Nhất Ức Lãng’ a, ‘Cuồng Đao Thất Ức Ức Lãng’, ‘Cuồng Đao Nhất Triệu Ức Lãng’ a, chỉ cần thêm số vào, cả đời mỗi ngày đều có đạo hiệu mới mẻ, tuyệt vời.

Nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời rồi.

Lúc này, tiên tử ‘Hóa Kiếp Tử’ nói: “Cha ơi, Sở gia lại xảy ra chuyện.

Cha có thể phái người đi giúp Sở gia một tay không?” “Sở gia?

Chính là lần trước ở Đoạn Tiên Đài đó sao?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả tò mò hỏi.

“Đúng vậy.” 【Hóa Kiếp Tử】 Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Sau đó, cô bé lại thuật lại tình hình mà Tống Thư Hàng đã nói cho cô bé qua điện thoại, cho Linh Vũ Điệp Tôn Giả nghe.

Cuồng Đao Tam Lãng nghe xong, cảm thán: “Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nghe xong, suy nghĩ một chút nói: “Ta trước tiên phái người đến gần Sở gia quan sát một chút.

Có thể trực tiếp trọng thương vị Linh Hoàng lão tổ của Sở gia, kẻ đánh lén thực lực không yếu.” Giọng Linh Vũ Điệp Tôn Giả vừa dứt, liền thấy ái nữ Vũ Nhu Tử vẻ mặt mong đợi nhìn ngài.

Khóe miệng Tôn Giả nhếch lên: “Muốn phụ thân ra tay cũng được… nhưng, con phải nắm giữ ‘Ngự kiếm thuật’ trước.

Khi nào con nắm giữ được Ngự kiếm thuật, phụ thân sẽ dẫn con đến Sở gia tranh một phen.” Nếu có thể khiến Vũ Nhu Tử dồn hai trăm phần trăm nhiệt tình vào việc học Ngự kiếm thuật, thì Tôn Giả cảm thấy mình đích thân đến Sở gia tranh một phen cũng đáng.

Cứ xem như là chúc mừng con gái mình độ kiếp thành công, dẫn con bé đi du sơn ngoạn thủy đi.

“Nhất ngôn vi định.” Vũ Nhu Tử nói.

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười nói.

Sau đó, 【Hóa Kiếp Tử】 Vũ Nhu Tử nghiến răng cầm lấy phi kiếm: “Vậy cha ơi, chúng ta lập tức tu luyện Ngự kiếm thuật!” “Không nghỉ ngơi thêm một chút sao?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói.

“Không cần, con tin rằng Ngự kiếm thuật, con rất nhanh sẽ học được!” Vũ Nhu Tử tự tin nói, cô bé vỗ vỗ túi mình, bên trong có một chiếc loa mini cắm thẻ, bên trong lưu trữ bài 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa tiền bối.

Vẫn là câu nói đó, khi BGM cá nhân của ta vang lên, không có chuyện gì có thể làm khó được ta!

Có sự gia trì của 《Thất Sát Ca》 bản gốc của Tạo Hóa tiền bối, cô bé nhất định có thể học được Ngự kiếm thuật trong thời gian ngắn nhất.

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc gọi, lại lật tìm số điện thoại của Bạch Tôn Giả, gọi cho Bạch tiền bối.

Nhưng điện thoại của Bạch tiền bối vẫn không được kết nối.

Tống Thư Hàng thở dài, xem ra Bạch tiền bối học lái máy xúc rất vui vẻ, đến điện thoại cũng quên nghe rồi.

Lúc này, Dương hòa thượng đã làm xong thủ tục xuất viện.

Tống Thư Hàng liền đỡ đệ tử Sở gia lên Kim Thư pháp khí của

Diệp Tư.

“Diệp Tư, trước tiên đến Thành phố Đại học Giang Nam tìm Thất Sinh Phù tiền bối, sau đó rồi trực tiếp đến trường học bên cạnh tìm Bạch tiền bối đi.” Tống Thư Hàng nói.

“Hiểu rồi.” Diệp Tư đáp một tiếng, bản mệnh Kim Thư trước tiên bay về phía Thành phố Đại học Giang Nam.

Trên đường, Tống Thư Hàng lại gọi điện thoại cho Bạch Tôn Giả một lần nữa, nhưng điện thoại vẫn không có ai nghe.

“Điện thoại của Bạch tiền bối sẽ không phải bị giấu vào không gian pháp bảo rồi chứ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đang nói chuyện, đột nhiên Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu quay đầu nhìn về phía bên trên bên phải mình.

Sau đó, cậu nhìn thấy Bạch Tôn Giả đang mặt đầy mỉm cười, đạp không mà đi.

Lúc này Bạch Tôn Giả, thân mặc một bộ quần áo trắng đơn giản, trên mặt đeo một chiếc kính râm lớn, dường như rất vui vẻ.

Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: “Bạch tiền bối!

Thì ra ngài đã đến rồi sao.” Bạch Tôn Giả dừng bước chân, nhìn về phía vị trí của Tống Thư Hàng, sau đó ngài khẽ mỉm cười: “Thư Hàng, cháu làm sao biết ta đã ra ngoài rồi?” “Hả?” Tống Thư Hàng nghi hoặc, sau đó nói: “Cái đó, Bạch tiền bối điện thoại của ngài đâu?

Cháu vừa nãy liên tục gọi cho ngài hai cuộc, sao ngài đều không nghe máy?” “Hôm nay không mang điện thoại bên người.” Bạch Tôn Giả mỉm cười nói: “Tìm ta có chuyện gì sao?” “Có chuyện gấp, chúng ta vốn không phải đã nói mai đi thăm dò cấm địa đó sao… Nhưng hiện tại, có người đêm tập Sở gia, cướp đi Kiếm quyết tổ truyền, muốn đi trước chúng ta một bước, đến cái cấm địa đó.” Tống Thư Hàng nói.

“Chậc, cướp đồ của chúng ta, không muốn sống nữa!

Đánh bọn chúng!” Bạch Tôn Giả siết chặt nắm đấm nói: “Chúng ta hiện tại đi cái cấm địa đó đi, nếu phát hiện ai đi trước cấm địa, tất cả đều diệt hết!” “Bạch tiền bối ngài hôm nay đặc biệt bá khí.” Tống Thư Hàng nói: “Nhưng chúng ta vẫn nên đi đến Sở gia trước, Sở gia bị người ta đêm tập, chúng ta trước tiên đi giúp bọn họ xử lý những kẻ đêm tập đó.

Hơn nữa, nếu có thể gặp được lão tổ của Sở gia thì càng tốt, ngài ấy biết vị trí cấm địa, còn từng đi đến cấm địa đó một lần.” “Cũng được, vậy chúng ta lập tức đến Sở gia!

Phát hiện những kẻ đêm tập đó, tất cả đều diệt hết!” Bạch Tôn Giả nói.

“Không vội… Chúng ta còn cần trước tiên đưa vị tiểu hữu Sở gia này đến chỗ Thất Sinh Phù tiền bối, xem xem có thể trị liệu vết thương của hắn không, tránh để lại một chút di chứng.” Tống Thư Hàng lại nói.

“Chuyện của cháu nhiều quá.” Bạch Tôn Giả bĩu môi nói: “Không cần phiền phức như vậy, để ta xem hắn bị thương gì.” Bạch Tôn Giả ngồi xổm xuống bên cạnh vị đệ tử Sở gia đó, hai mắt hơi sáng lên.

Chốc lát sau, Bạch Tôn Giả nói: “Vết thương nhỏ này, rất dễ trị.

Nhìn ta đây.” Bạch Tôn Giả xắn tay áo lên, sau đó đưa ngón út của mình ra, nhẹ nhàng chọc một cái vào người đệ tử Sở gia.

Cứ như vậy chọc một cái, cũng không thấy ngài sử dụng thuật pháp trị liệu nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ kiếm khí tàn dư trong cơ thể đệ tử Sở gia bị xóa sổ.

Đồng thời, nội thương của đệ tử Sở gia hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ba nhịp thở sau, đệ tử Sở gia đứng dậy, cả người đã hồi phục đến trạng thái tốt nhất, giống như chưa từng bị thương.

Không những thế, đệ tử Sở gia còn cảm thấy cảnh giới đã lâu không có tiến triển của mình, ẩn ẩn có cảm giác đột phá.

Hắn có một trực giác, chỉ cần cho hắn thêm chút thời gian, hắn là có thể xung phá Đệ ngũ khiếu 'Khẩu khiếu' của Nhất phẩm, tiến thêm một bước nữa là đến cảnh giới Dược Long Môn Nhất phẩm rồi!

Đây đúng là đại nạn không chết, ắt có hậu phúc mà.

"Đa tạ Bạch tiền bối ân cứu bệnh." Đệ tử Sở gia cảm kích hành lễ với Bạch Tôn Giả.

"Không cần khách khí, tiện tay thôi." Bạch Tôn Giả đắc ý dương dương nói với Tống Thư Hàng: "Được rồi, vết thương đã khỏi.

Chúng ta đến Sở gia đi!" "Bạch tiền bối lợi hại!" Dương hòa thượng giơ ngón cái lên nói.

"Tất nhiên rồi." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Vậy chúng ta trước tiên đến Sở gia đi.

Nhưng Bạch tiền bối, ngài không phải nói muốn dẫn một số đạo hữu và thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần cùng đi quét cái cấm địa đó sao?" "Không cần nữa, thật ra chỉ cần mấy người chúng ta đi cấm địa là đủ rồi.

Còn về các đạo hữu và thành viên khác, lần sau hãy dẫn bọn họ đi vậy." Bạch Tôn Giả nói.

"Cũng được." Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó lại nói với Dương hòa thượng: "Vậy Đại sư thì sao?

Ngài có muốn đi cùng chúng tôi đến cái cấm địa đó thăm dò một chút không?" Dương hòa thượng suy nghĩ một lát, lắc đầu nói: "Mặc dù rất muốn đi cùng Tống thí chủ đến cấm địa mạo hiểm, nhưng bần tăng tiếp theo còn có chút việc, cũng đành bỏ lỡ cơ hội này." Tiếp theo, hắn phải về tông môn một chuyến.

Dương hòa thượng đã thăng lên cảnh giới Nhị phẩm, cũng coi như chính thức nhập môn dưới trướng Vô Âm Tử.

Đã đến lúc về tông môn, thắp sáng mệnh đăng của mình.

Vừa nói, Dương hòa thượng đưa lên hai cuốn kinh thư, bản gốc 《Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký》 và 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 cùng giao cho Tống Thư Hàng.

Và Tống Thư Hàng thì lấy ra một phần 【Hoạt Tuyền】, đưa cho Dương hòa thượng.

Ban đầu Tống Thư Hàng muốn mượn hai cuốn bản gốc này của Dương hòa thượng để đọc, nhưng cuối cùng, Dương hòa thượng đã dùng hai cuốn kinh thư bản gốc này, đổi lấy một phần 'Hoạt Tuyền' của Tống Thư Hàng.

Dương hòa thượng muốn 'Hoạt Tuyền' này không phải vì mình, mà là vì sư phụ hắn Vô Âm Tử đạo nhân.

"Bần tăng cảm tạ Tống thí chủ, xin hãy tìm một chỗ, trước tiên đặt bần tăng xuống." Dương hòa thượng cẩn thận giấu kỹ nước suối Hoạt Tuyền.

Sư phụ của hắn là Vô Âm Tử, khi còn trẻ bị trọng thương, đả thương đến căn nguyên, cả đời không có hy vọng thăng cấp, nay tuổi thọ cũng không còn nhiều.

Phần "Hoạt Tuyền" này có thể giúp Vô Âm Tử kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, cũng coi như là chút tâm ý của Dương hòa thượng.

Tuy hắn luôn cảm thấy Vô Âm Tử rất lải nhải, còn ngăn cản giấc mộng cao tăng của hắn.

Nhưng tận sâu trong lòng, Dương hòa thượng rất kính trọng và yêu mến Vô Âm Tử đạo nhân.

Vô Âm Tử vẫn luôn che chở hắn, thậm chí Dương hòa thượng thân ở Đạo môn lại mặc ca sa, Vô Âm Tử cũng nhịn.

Bởi vậy, Dương hòa thượng càng thêm kính trọng Vô Âm Tử.

Ban đầu, Vô Âm Tử đạo nhân bảo Dương hòa thượng hai tháng sau quay về tông môn để thắp "mệnh đăng".

Nhưng hiện tại, sau khi có được nước Hoạt Tuyền, Dương hòa thượng sốt ruột muốn về tông môn của mình, cho sư phụ uống "Hoạt Tuyền".

"Vậy thì hạ xuống đỉnh tòa nhà cao tầng phía trước đi." Tống Thư Hàng nói.

"Cảm ơn Tống thí chủ." Dương hòa thượng nhe răng cười, sau đó hắn lại nghĩ đến một chuyện: "Đúng rồi, Tống đạo hữu.

Lần trước đạo bào mà ta giao dịch với cậu còn không?

Có thể cho bần tăng mượn lại, mặc về tông môn một chuyến không?" Hắn lần trước quá vui mừng, quả quyết dùng đạo bào đổi lấy "Bích Ngọc Ca Sa" với Tống Thư Hàng, chính là bộ ca sa hắn đang mặc bây giờ, mặc rất vui vẻ.

Chiếc Bích Ngọc Ca Sa này thực sự là pháp bào hắn yêu thích nhất.

Nhưng vừa nghĩ đến việc sắp phải về tông môn gặp sư phụ Vô Âm Tử, nếu vẫn còn khoác chiếc "Bích Ngọc Ca Sa" này thì trong lòng hắn có chút chột dạ.

Đến lúc đó, nếu sư phụ Vô Âm Tử hỏi: “Đạo bào ta tặng ngươi đâu?” Hắn phải trả lời thế nào?

Nếu hắn trả lời: “Sư phụ nhìn xem, đã bị con đổi thành Bích Ngọc Ca Sa rồi, đẹp cực!” Vô Âm Tử tuyệt đối sẽ tức điên lên, nói không chừng sẽ triệu hồi phi kiếm, thanh lý môn hộ tại chỗ.

“Đạo bào ư?” Tống Thư Hàng lắc đầu, thở dài nói: “Đạo bào đã hỏng rồi.” Chiếc đạo bào quý giá đó, Tống Thư Hàng còn chưa mặc ấm chỗ.

Sau đó trong lần đối mặt với người kim loại lỏng màu đen của phân bộ 250 “Liên Minh Yêu Quái Toàn Thế Giới Hợp Lực Thành Một Gia Đình” dưới lòng đất, nó đã bị sức mạnh tự bạo của đối phương làm nổ nát, thủng một lỗ lớn ở ngực, cũng không biết có sửa chữa được không.

Tống Thư Hàng nhớ lại, lòng vẫn đau lắm.

Chiếc đạo bào đó rất đẹp, cậu rất ưng ý mà!

Tống Thư Hàng vốn định mặc đến khi đạt Tứ phẩm rồi mới đổi cơ.

Dương hòa thượng nghe vậy, đơ ra.

Hỏng rồi... hỏng rồi... hỏng rồi...

“Số phận rồi!” Một lát sau, Dương hòa thượng nặng nề thở dài.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể cắn răng mặc Bích Ngọc Ca Sa đi gặp sư phụ.

Cùng lắm thì đi mua một lớp “vỏ đạo bào” dán lên Bích Ngọc Ca Sa.

Chuyện này, hắn trước đây cũng từng làm.

Chương 1038

××××××××××××××××××××× Bản Mệnh Kim Thư của Diệp Tư đặt Dương hòa thượng xuống đỉnh tòa nhà cao tầng, sau đó tiếp tục bay về phía Sở gia.

Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, mở bản gốc 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 ra, cho Tước Yêu Tiểu Thải xem.

“Sư phụ, đây là pháp siêu độ sao?” Tiểu Thải nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói với Tiểu Thải: “Đây chỉ là một phần của pháp siêu độ.

Con hãy ghi nhớ thiên 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 này trước, sau khi thuộc lòng rồi, hãy xem cuốn 《Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký》.

Pháp siêu độ nằm trong cuốn nhật ký đó.” Thu nhận đệ tử này, Tống Thư Hàng quyết định nghiêm túc chỉ đạo cô bé tu luyện pháp siêu độ, nếu có thể, cậu chuẩn bị dốc lòng truyền thụ đao pháp của mình.

Để Tiểu Thải không hổ danh “Kim Cương Quân Tử Đao”.

Tiểu Thải nghe vậy, ngoan ngoãn bắt đầu chăm chú ghi nhớ 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại gọi điện cho bạn cùng phòng, nói rằng tối nay mình không về, rồi cuối tuần cũng có chút việc, bảo bạn cùng phòng đừng lo lắng.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tống Thư Hàng phát hiện Bạch Tôn Giả đang chống tay vào cằm, dường như đang suy tư điều gì.

“Sao vậy?

Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Không có gì, chúng ta còn cách Sở gia bao xa?” Bạch Tôn Giả nói, y cảm thấy tốc độ bay hơi chậm.

“Nếu theo tốc độ bay của Bản Mệnh Kim Thư của Diệp Tư, có lẽ phải đến tối mới đến nơi.” Tống Thư Hàng đề nghị: “Đúng rồi Bạch tiền bối, chúng ta có thể trực tiếp dùng lực lượng không gian để đến Sở gia không?” Bạch Tôn Giả: “Không thành vấn đề, vị trí Sở gia ở đâu?

Ta không nhớ rõ lắm.

Cậu chỉ cho ta xem trên bản đồ.” Khi đệ tử Sở gia nghe thấy lời này, trong lòng vô cùng chấn động.

Lực lượng không gian ư!

Cho dù hắn là đệ tử của một gia tộc nhỏ, nhưng ít nhất cũng biết rằng Đại Năng Kiếp Tiên trong giới tu sĩ mới có thể sử dụng lực lượng không gian.

Chẳng lẽ vị Bạch tiền bối này, là một Kiếp Tiên?

Đệ tử Sở gia vội vàng đưa điện thoại của mình, mở bản đồ nói với Bạch Tôn Giả: “Tiền bối, người xem, vị trí Sở gia ở khu vực An Lạc này, còn vị trí của chúng ta hiện tại ở đây.” “À à à, vậy ta hiểu rồi.

Để ta mở cửa không gian, chúng ta xuất phát!” Bạch Tôn Giả khẽ điểm tay, một khe nứt không gian xuất hiện trong hư không.

Bản Mệnh Kim Thư của Diệp Tư “xèo” một cái chui vào trong khe nứt không gian.

Khi kim thư từ đường hầm không gian xuất hiện, đã hiện ra trên không Sở gia.

"Đến rồi!" Vị đệ tử Sở gia không kìm được kinh hô thành tiếng.

Trời ạ, hắn vừa rồi lại được trải nghiệm truyền tống không gian.

Trong nháy mắt đã vượt qua nửa lớn khoảng cách An Lạc, quay về Sở gia!

Tất cả những điều này, quả thực thần kỳ như nằm mơ vậy! . ...

Bạch Tôn Giả đứng trên kim thư, nhìn xuống Sở gia tộc địa bên dưới.

"Ừm, người của Sở gia đều bị bắt rồi. ...

Mấy tên lang thang bên ngoài, khắp nơi tìm kiếm chắc là kẻ tập kích đêm nhỉ?" Bạch Tôn Giả nói.

"Xin Bạch tiền bối cứu Sở gia chúng ta." Đệ tử Sở gia khẩn cầu.

"Yên tâm đi, giao cho ta.

Ta trước tiên sẽ tiêu diệt hết sạch tất cả kẻ tập kích đêm." Bạch Tôn Giả nói.

Nói xong, Bạch Tôn Giả kết một thủ ấn, lập tức trong hư không xuất hiện một trận pháp cực kỳ cực kỳ lớn.

Trận pháp đó có đường kính đủ năm nghìn mét, bao phủ toàn bộ Sở gia tộc địa bên trong.

Tống Thư Hàng: 0_0 Hôm nay Bạch tiền bối ra tay đặc biệt ngầu, trận pháp khổng lồ này nếu tấn công xuống, e rằng đủ để san bằng Sở gia tộc địa rồi!

Thanh thế của trận pháp quá mức hùng vĩ, đám đồng bọn của kẻ tập kích trong Sở gia tộc địa không khỏi ngẩng đầu lên.

Khi bọn chúng nhìn thấy trận pháp khổng lồ đó, lập tức cảm thấy chân cẳng mềm nhũn không khống chế được.

“Quái lạ, đây là cái gì?” “Đây là công kích pháp thuật, có người muốn tấn công Sở gia tộc địa!

Chết tiệt, chạy mau!” “Không thoát ra được, phạm vi quá rộng!” “Ai kéo tôi một cái, chân tôi mềm nhũn quá.” Và ngay khi đám kẻ tập kích đang hỗn loạn thành một mớ, trên bầu trời trong trận pháp, vô số kiếm khí từ trong trận pháp hiện ra.

Mỗi một kiếm khí đều là kiếm khí ngưng tụ cao độ, nhưng vì chất lượng của kiếm khí quá cao, khiến kiếm khí dường như là kiếm thật, tản ra hàn khí lạnh lẽo.

“Rơi!” Bạch Tôn Giả trên không trung khẽ phẩy tay.

Xèo xèo xèo xèo xèo ~~ Hàng ngàn kiếm khí rơi xuống như mưa.

Tống Thư Hàng lo lắng nói: “Bạch tiền bối, kiểu công kích pháp thuật diện rộng này, có làm bị thương nhầm đệ tử Sở gia không?” “Yên tâm đi, mỗi một đạo kiếm khí đều nằm trong phạm vi khống chế của ta.

Chỉ cần là người có huyết mạch Sở gia, một ai cũng sẽ không bị thương đâu.” Bạch Tôn Giả an ủi.

Ầm ầm ầm ầm ~~ Sở gia tộc địa truyền đến tiếng nổ liên hồi.

“Đúng rồi, có cần tiêu diệt hết sạch bọn này không?” Bạch Tôn Giả đột nhiên quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Vấn đề này tại sao lại hỏi tôi?

Nói thật, nếu có người dám xông vào nhà cậu, bắt trói Tống ba ba và Tống mụ mụ, cậu tuyệt đối sẽ nổi điên lên chém người.

Nhưng đối phương hiện tại tấn công là Sở gia. ...

“Bạch tiền bối chi bằng chế ngự hết tất cả những kẻ tập kích này, khiến chúng không có khả năng phản kháng.

Sau đó để người của Sở gia xử lý chúng đi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Còn việc người Sở gia muốn xử lý đám kẻ tập kích này thế nào, thì không liên quan đến cậu.

“Phiền phức quá, vẫn là tiêu diệt hết sạch đi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “...” Nói thì nói vậy, Bạch Tôn Giả vẫn khẽ búng ngón tay, thu lại vài phần lực.

“A a a a a ~~” Các tu sĩ bên dưới không ngừng kêu thảm thiết.

Các kiếm khí vốn đủ để giết chết bọn họ trong nháy mắt, khi rơi xuống thân thể bọn họ, lại chỉ phế bỏ khí hải Đan Điền bản nguyên của bọn họ, hoặc làm nổ tung kinh mạch của bọn họ, hoặc phế bỏ khả năng hành động của bọn họ, chứ không chém chết bọn họ.

Tạm thời, bọn họ giữ lại được một cái mạng nhỏ.

“Xong rồi.” Bạch Tôn Giả vỗ vỗ tay, trận pháp khổng lồ trên không trung tiêu tán, tất cả kiếm khí bên dưới cũng hóa thành linh lực tiêu tán trong trời đất.

Theo kiếm khí hóa thành linh lực tản ra, nồng độ linh khí trong Sở gia tộc địa lập tức tăng lên hai cấp độ.

Trong họa có phúc.

“Đi, chúng ta xuống thôi.” Bạch Tôn Giả kéo Tống Thư Hàng, một tay khác nắm lấy đệ tử Sở gia, rồi nhảy vọt một cái, từ độ cao ngàn mét nhảy xuống đất.

“A a a a a a ~~” Đệ tử Sở gia hoảng sợ kêu lớn.

“...” Tống Thư Hàng nói: “Bạch tiền bối, chúng ta không thể đổi cách hạ cánh bình thường hơn sao?

Từ độ cao ngàn mét nhảy thẳng xuống, chứng sợ độ cao của tôi sẽ càng ngày càng nghiêm trọng mất, vạn nhất thành bệnh nan y, đến cả ngự kiếm bay cũng không dám thì sao đây?" "Yên tâm, có ta ở đây, sẽ không để cậu xảy ra chuyện đâu." Bạch Tôn Giả đảm bảo.

Diệp Tư trong cơ thể Tống Thư Hàng cười thu hồi Bản Mệnh Kim Thư, Tước Yêu Tiểu Thải vỗ cánh, cầm 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 từ từ hạ xuống.

×××××××××××××××××××× Sau khi an toàn hạ xuống Sở gia tộc địa.

Đệ tử Sở gia mềm nhũn quỵ xuống đất, căn bản không thể đứng dậy.

Tống Thư Hàng thương cảm nhìn vị đệ tử Sở gia này.

Vị đạo hữu này cũng sẽ gia nhập đại quân 'sợ độ cao' rồi, nếu tương lai vị đạo hữu này có thể thăng lên Tứ phẩm, thì khách hàng 'phi kiếm hộ lan' của cậu chắc chắn sẽ có thêm một người, ổn áp!

"Bạch tiền bối, chúng ta trước tiên đi tìm những thành viên Sở gia bị giam giữ, xem Linh Hoàng lão tộc trưởng đó còn ở đó không." Tống Thư Hàng nói.

"Không cần tìm đâu, toàn bộ Sở gia tộc địa không có khí tức Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Vị lão tộc trưởng đó chắc là đã bị đưa đi, đến 'cấm địa'." Bạch Tôn Giả haha cười nói: "Dám giành trước để cày cấm địa của chúng ta, đến lúc đó tiêu diệt hết sạch!" Kẻ địch tấn công Sở gia đều bị đánh gục, đệ tử Sở gia bị vây khốn đều được cứu ra.

Trong số đó có đệ tử bị thương, được chuyển đến phòng thuốc của gia tộc để chữa trị.

Sau khi được thả ra, các đệ tử Sở gia giận dữ nhìn những kẻ tập kích bị Bạch Tôn Giả đánh gục dưới đất, có đệ tử nóng nảy không nhịn được tiến lên, dùng nắm đấm xả nỗi hận trong lòng.

Sở gia không phải Phật môn, không nói đến chuyện lấy đức báo oán.

Mặt khác, tộc lão Sở Văn Ngạn và hai vị trưởng lão Sở gia, cảm kích đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cảm tạ ơn cứu giúp lớn của Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng đối với Sở gia.

Sau đó.

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “À, Sở tộc lão, không biết cô nương Sở Xuân Huỳnh của Sở gia có bình an không?

Đạo hữu Vũ Nhu Tử sau khi biết chuyện Sở gia, rất lo lắng cho an toàn của cô nương Sở Xuân Huỳnh.” “Tống đạo hữu yên tâm, Xuân Huỳnh rất bình an, không hề bị thương.” Tộc lão đáp.

Nhìn Tống Thư Hàng, trong lòng tộc lão cảm khái ngàn vạn.

Nếu ông không nhầm thì lần trước khi gặp vị Tống đạo hữu này trong trận chiến Đoạn Tiên Đài, đối phương mới vừa từ cảnh giới Nhất phẩm Dược Long Môn thăng lên Nhị phẩm.

Mà hiện tại, ông đã có chút không nhìn thấu thực lực đối phương.

Chỉ có thể mơ hồ cảm nhận cảnh giới đối phương, đã không còn kém ông.

Ông là người có thực lực mạnh nhất Sở gia ngoài Lão Tổ, tu vi ở cảnh giới Tam phẩm.

Vị Tống đạo hữu này, đã Tam phẩm rồi sao?

Tộc lão lập tức cảm thấy mình sống phí cả nửa đời người rồi.

“Đúng rồi, Tống đạo hữu.

Sở Sở hiện tại vẫn tốt chứ?” Tộc lão Sở Văn Ngạn hỏi.

Chương 1039

Sở Sở sau trận chiến Đoạn Tiên Đài lần trước, đã đi theo Tống Thư Hàng để chăm sóc cô nương Lý Âm Trúc.

Sau này vẫn luôn không liên lạc với Sở gia, cũng không biết cô ấy hiện tại thế nào rồi?

“Cô nương Sở Sở hiện tại rất tốt, cô ấy và Âm Trúc đang tu luyện trong một bí cảnh.” Tống Thư Hàng cười đáp, sau đó cậu chỉ vào những kẻ tập kích bị đánh gục: “Sở tộc lão, những kẻ tập kích dưới đất này, xin giao lại cho Sở gia các ông xử lý.

Bọn chúng đã mất khả năng phản kháng, tùy các ông xử lý.” Tộc lão Sở Văn Ngạn: “Đạo hữu đại ân, Sở gia vĩnh viễn không quên.” Bạch Tôn Giả: “Không cần khách sáo, chỉ là chuyện nhỏ thôi.

Đừng nói chuyện này nữa, Lão tộc trưởng Ngũ phẩm của Sở gia các ông đâu?” “Lão tổ bị cao thủ trong số kẻ tập kích đánh thương, lại bị cưỡng ép đưa đi, hiện tại có lẽ đã đến vị trí ‘cấm địa’ rồi.” Tộc lão Sở Văn Ngạn khổ sở nói.

“Đi về hướng nào rồi?” Bạch Tôn Giả hỏi, nếu tốc độ nhanh hơn một chút, nói không chừng y còn có thể đuổi kịp Lão tổ Sở gia.

Tộc lão lắc đầu, khi Lão tộc trưởng bị đưa đi, người của Sở gia cơ bản đều bị bắt trói, không ai nhìn thấy Lão tổ bị đưa đi hướng nào.

“Vậy các ông có biết vị trí cấm địa không?” Bạch Tôn Giả lại nói: “Nếu biết cấm địa ở đâu, nhanh một chút còn có thể đuổi kịp chặn đối phương lại, cứu Lão tổ của các ông.” “Vị trí cấm địa, chúng tôi không rõ.

Nhưng, ở đây tôi có một bức thư Lão tổ vốn muốn giao cho tiểu hữu Tống, bên trong có lẽ ghi lại vị trí cấm địa.” Lúc này, một vị trưởng lão Sở gia nói.

Nói xong, ông vươn tay tháo cánh tay của mình ra.

Cánh tay trái của ông là tay giả.

Bức thư Lão tổ Sở gia muốn giao cho Tống Thư Hàng được giấu trong cánh tay giả này.

Cũng may là những kẻ tập kích sau khi đưa Lão tổ đi, không lãng phí thời gian lục soát người đệ tử Sở gia, nên bức thư này mới được giữ lại.

Tống Thư Hàng nhận lấy bức thư, mở ra xem.

Quả nhiên, trong bức thư này ghi lại vị trí chi tiết của cấm địa, thậm chí còn có ghi chép về việc Sở Khang Bá lão tổ Sở gia và Lý Thiên Tố cùng nhau đi thăm dò cấm địa.

Cấm địa ẩn giấu dưới lòng đất, trong đó hiểm ác vô cùng, khi Sở Khang Bá và Lý Thiên Tố lần đầu tiên đi thăm dò cấm địa, mới chỉ xâm nhập vào ngoại vi cấm địa, Sở Khang Bá đã bị trọng thương, bị Lý Thiên Tố đưa về.

Sau đó, Sở Khang Bá vẫn luôn ở lại Sở gia âm thầm chữa thương, mãi đến gần đây mới khỏi bệnh trở về; còn sau đó, đạo trưởng Lý Thiên Tố một mình đi thăm dò cấm địa, cuối cùng thân tử đạo tiêu, thi thể bay ngàn dặm rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả.

Nhưng cũng nhờ đó mà kết một đoạn nghiệt duyên với Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng.

Bức thư này ghi lại ba loại nguy hiểm ở ngoại vi cấm địa.

Loại thứ nhất là một loại lời nguyền vu độc, một khi bước vào phạm vi của lời nguyền vu độc, tu sĩ có ý chí kém cỏi sẽ rơi vào trạng thái cuồng bạo, hai mắt biến thành đỏ ngầu, tấn công tất cả kẻ địch sống xung quanh.

Năm đó, Sở Khang Bá bị ảnh hưởng bởi vu độc, sau khi cuồng bạo hóa đột nhiên tấn công Lý Thiên Tố.

May mắn là Lý Thiên Tố có thực lực vượt xa Sở Khang Bá, sau khi chế ngự ông, đã đưa ông rời khỏi phạm vi của lời nguyền vu độc.

May mắn là lời nguyền vu độc đó sau khi rời khỏi phạm vi lời nguyền một canh giờ, hiệu quả sẽ dần dần biến mất.

Loại nguy hiểm tiềm ẩn thứ hai là một loại công kích vô hình, có chút tương tự với kiếm khí vô hình, nhưng theo Lý Thiên Tố phỏng đoán, đó có lẽ là một loại cổ trùng hình kiếm có thể duy trì ẩn hình, né tránh thăm dò của thần niệm tu sĩ.

Sau đó loại nguy hiểm thứ ba, là một phù bảo do một Đại Năng không rõ cảnh giới để lại.

Năm đó khi Sở Khang Bá và Lý Thiên Tố đến gần phù bảo đó, phù bảo đột nhiên hiện ra một nắm đấm, thi triển một bộ quyền pháp huyền diệu, đánh Sở Khang Bá trọng thương. ...

Tống Thư Hàng xem xong thư tín, lại đưa thư tín cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả liếc mắt nhìn ‘địa chỉ’ ghi trên thư tín, rồi gật đầu: “Ta đã biết vị trí đại khái rồi, Thư Hàng, chúng ta đi thôi!

Tuyệt đối không thể để mấy tên đó đi trước một bước vào cấm địa!” Nói xong, Bạch Tôn Giả vỗ một cái vào hư không, một khe nứt không gian xuất hiện.

Sau đó, y kéo Tống Thư Hàng vào trong khe nứt không gian.

Tước Yêu Tiểu Thải vội vàng bám chặt vào vai Tống Thư Hàng, kẻo bị rơi xuống.

Bốp ~~ Cửa không gian đóng lại.

Tộc lão Sở gia há hốc mồm, mãi không thể khép lại.

Năng lực không gian, chẳng lẽ là Cửu phẩm Kiếp Tiên?!

Lão tổ có cứu rồi!

×××××××××××××××××××× Một lát sau.

Bạch Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng chui ra khỏi cửa không gian, xuất hiện trong một không gian dưới lòng đất.

“Đã đến rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên, truyền tống không gian của ta đặc biệt chuẩn xác, sai số truyền tống không lệch đến một ‘nút’ nào.” Bạch Tôn Giả haha cười nói.

“Một nút?

Một milimet sao?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả: “Cũng gần như vậy, dù sao thì cũng chỉ dài bằng móng tay thôi.” “Vậy phía trước là phạm vi cấm địa sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tức là, tiếp theo sẽ phải tiến vào phạm vi lời nguyền vu độc, nhất định phải chuẩn bị tâm lý.

“Ừm, chúng ta đã ở trong phạm vi cấm địa rồi.

Hiện tại, chúng ta đang ở trong phạm vi ‘lời nguyền vu độc’ đó.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối, đừng có làm thế chứ.

Ít nhất cũng phải cho tôi thời gian chuẩn bị tâm lý chứ.

Đang suy nghĩ, đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy đầu đau nhói.

Không phải bị công kích của lời nguyền vu độc, mà là Tước Yêu Tiểu Thải đang mổ đầu cậu.

Tống Thư Hàng có một dự cảm không lành, cậu run vai, đồng thời đưa tay ra bắt lấy Tiểu Thải.

Nhưng Tiểu Thải vỗ cánh nhanh nhẹn né tránh bàn tay lớn của Tống Thư Hàng.

Sau đó, hai mắt cô bé đỏ ngầu, vừa bay vừa ra sức mổ đầu Tống Thư Hàng, quả nhiên là bị ảnh hưởng bởi lời nguyền.

Tiểu Thải không phải là chim sẻ bình thường, cô bé là một con tước yêu tu luyện thành công, mỏ nhỏ cứng ngang thép tinh, mổ qua cũng khá đau.

May mắn là thể chất của Tống Thư Hàng hiện tại đã đạt đến cường độ Tứ phẩm, lại tu luyện ba công pháp rèn thể là 《Bất Động Kim Cương Thân》, 《Cương Thủ》 và 《Nho Gia Kim Cương Thân》.

Nếu không thì, đầu đã bị Tiểu Thải mổ ra lỗ máu rồi.

“Bạch tiền bối, Tiểu Thải bị ảnh hưởng bởi vu độc rồi.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Đồng thời, cậu lại cẩn thận sờ sờ trong ‘túi co nhỏ một tấc’ của mình, bên trong còn có một cô Thông Nương nữa, vạn nhất Thông Nương cũng bị ảnh hưởng bởi lời nguyền, nhảy ra đánh đầu gối cậu thì sao?

“Con yêu nhỏ này ý chí thật thảm hại.” Bạch Tôn Giả vươn tay bắt một cái, liền tóm được Tiểu Thải trong tay.

Điều kỳ lạ là, ngay khi Tiểu Thải bị Bạch Tôn Giả tóm lấy, đôi mắt đỏ ngầu của cô bé lập tức khôi phục như ban đầu.

“Kỳ, kỳ lạ quá, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Tiểu Thải tỉnh táo lại nghi hoặc hỏi.

“Con vừa rồi bị ảnh hưởng bởi vu độc, giờ thì không sao rồi.” Bạch Tôn Giả nói: “Vì an toàn, tiếp theo con đổi vị trí, đứng lên vai ta, đừng rời xa ta.” Tiểu Thải vội vàng gật đầu.

“Đúng rồi, đừng có ị bậy lên người ta nhé.

Ta nghe nói chim chóc ị bậy là không chịu sự khống chế của đại não, hễ có là sẽ thải ra ngoài.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tiểu Thải: “Thưa tiền bối, con là tước yêu, tuy con vẫn là loài chim, nhưng ít nhất chuyện này con vẫn có thể khống chế được.” “Vậy thì tốt.” Bạch Tôn Giả lại quay đầu lại, nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cậu cảm thấy mình chịu đựng được không?

Nếu không chịu đựng được thì lại gần ta, như vậy có thể tránh bị ảnh hưởng bởi lời nguyền vu độc.” “Tôi chắc là không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng chỉ vào kim quang nhàn nhạt trên người mình nói.

Sau khi công đức kim quang cụ hiện hóa, những lời nguyền, tà độc loại này, đã không thể gây ảnh hưởng đến cậu.

“Suýt chút nữa quên mất vầng công đức quang minh của cậu.

Vậy chúng ta tiếp tục đi thôi. ...

Chậc chậc, đám kẻ tập kích đó đang ở phía trước chúng ta, xem ra bọn chúng cũng mới đến khu vực cấm địa này không lâu.

Hôm nay vận khí của ta không tồi, chúng ta nhanh chóng đuổi kịp bọn chúng, tức giận đối phó với bọn chúng một trận!” Bạch Tôn Giả nói.

Tước Yêu Tiểu Thải nói: “Kỳ lạ, những kẻ tập kích đó lại không bị ảnh hưởng bởi lời nguyền vu độc?” “Có lẽ là đã chuẩn bị từ trước rồi, dù sao bọn chúng cũng mang theo Lão tổ Sở gia.” Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần đe dọa bằng tính mạng của tất cả người Sở gia, Lão tổ Sở gia sẽ không thể không nói những thông tin mình biết cho những kẻ tập kích đó.

“Lời nguyền vu độc ở đây bố trí rất khéo léo, không phải có chuẩn bị là có thể tránh được đâu.” Bạch Tôn Giả haha cười một tiếng.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên Bạch Tôn Giả vung tay, một đạo kiếm quang rực rỡ quét ra.

Nơi kiếm quang đi qua, có một bóng người tiềm phục bị chém trúng, lộ ra thân hình.

Đây là một tu sĩ cấp Ngũ phẩm Linh Hoàng, hai mắt hắn đỏ ngầu, trên mặt tràn đầy vẻ điên cuồng, hiển nhiên là đã bị ảnh hưởng bởi lời nguyền vu độc.

Lời nguyền vu độc này, sẽ khiến người ta cuồng bạo hóa, bản năng tấn công tất cả sinh vật sống trước mắt.

Nhưng tu sĩ trong trạng thái bị trúng lời nguyền, vẫn sẽ bản năng thi triển pháp thuật hoặc kỹ năng của bản thân.

Giống như vị Ngũ phẩm Linh Hoàng trước mắt này, dưới đôi mắt đỏ ngầu, vẫn sẽ sử dụng kỹ năng tiềm phục, dùng thủ pháp ám sát đồ sát tất cả sinh vật sống nhìn thấy trước mắt.

Bị buộc phải lộ ra thân hình, vị Ngũ phẩm Linh Hoàng này nhe răng cười.

“Quạc quạc quạc.” Tiếng cười của hắn giống như tiếng vịt kêu, sau đó, hắn trực tiếp lao thẳng đến Bạch Tôn Giả.

Nhưng hắn mới vừa lao ra hai bước, thân hình đột nhiên hóa thành vô số hạt sáng, theo gió tiêu tán.

Sau khi trúng kiếm khí của Bạch Tôn Giả, hắn thực ra đã toi đời rồi.

“Số lượng tu sĩ tấn công Sở gia không ít, riêng những kẻ bị lời nguyền vu độc quấn lấy đã có sáu người, trong đó bốn người đã chết, cộng thêm tên này là năm người.

Ngoài ra còn một tên nữa, đang lang thang ở xa.” Bạch Tôn Giả giải thích: “Xem ra, những tu sĩ tấn công Sở gia này, cũng là một đội ngũ tạm thời.” Nếu không thì, nên cứu đồng bạn bị ảnh hưởng bởi lời nguyền vu độc mới đúng.

Khi Bạch Tôn Giả đang giải thích, đột nhiên từ xa truyền đến một loạt tiếng kêu thảm thiết kinh hoàng, mùi máu tanh nồng nặc truyền đến.

Ngay sau đó, phía trước có vài bóng người ngự kiếm bay nhanh sát đất.

Trên người những bóng người này, có vài vết kiếm sâu đến tận xương.

“Tản ra bay đi, ở cùng một chỗ, tất cả mọi người chỉ có đường chết.” Có một vị tu sĩ kêu lớn.

Các tu sĩ còn lại vội vàng tản ra.

Ngay khi bọn họ tản ra chạy trốn, đột nhiên đầu của một tu sĩ bay lên trời, hai mắt hắn mang vẻ không cam lòng, thân thể từ trên không trung rơi xuống.

Khi thân thể hắn chạm đất, trong hư không dường như lại có vô số kiếm khí vô hình đang tấn công thân thể hắn.

Chương 1040

Chỉ trong vòng hai hơi thở, thân thể của vị tu sĩ đó bị công kích không ngừng, nuốt chửng, không còn lại một chút cặn nào.

Cứ như thể có vô số cá ăn thịt người vô hình, đang nuốt chửng thân thể hắn.

Không chỉ thân thể hắn, mà cả đạo bào của hắn, phù bảo trên người hắn thậm chí là phi kiếm dưới chân, đều bị ăn sạch không còn gì.

“Đây là tầng thứ hai cổ trùng ở ngoại vi cấm địa sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Không sai, là ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, thứ rất tốt, ‘Cổ Vu’ năm xưa rất giỏi bồi dưỡng loại cổ trùng này, là bảo bối không tồi.

Thư Hàng, cậu hình như có tu luyện công pháp thuần dưỡng linh thú đúng không, có muốn thử nuôi một ít loại cổ trùng này không?

Tuy chúng có hơi hung tàn một chút, nhưng tiền thân của chúng cũng là một nhánh của linh thú, có thể được bồi dưỡng.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đích xác là công pháp của Thú Thần Bộ thời kỳ Viễn Cổ Thiên Đình, Thú Thần Bộ chuyên môn nuôi linh thú.

“Ồ?

Thứ này cũng có thể nuôi sao?” Tống Thư Hàng nói: “Phải nuôi thế nào?

Bắt về thuần dưỡng sao?” Lực sát thương của Vô Hình Kiếm Cổ kinh người, người có thể ngự kiếm bay ít nhất cũng là tu sĩ Tứ phẩm, dưới Vô Hình Kiếm Cổ lại không có chút lực phản kháng nào.

“Muốn bắt sống những Vô Hình Kiếm Cổ này để thuần dưỡng, trước tiên cậu phải có thực lực như ta, nếu không thì kết cục của tu sĩ vừa bị ăn sạch kia chính là kết cục của cậu.” Bạch Tôn Giả haha cười nói: “Nhưng mà, chúng ta có thể trực tiếp xông vào hang ổ của Vô Hình Kiếm Cổ, tìm xem có trứng trùng không.

Nếu có trứng trùng thì cậu có thể dùng cách thuần dưỡng linh thú để thử thúc đẩy trứng trùng nở.

Nếu thành công, cậu sẽ có được một nhánh ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ hộ thân.” “Vậy chúng ta đi tìm ổ trùng sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, cậu đi theo ta.

Ta cảm thấy vận khí của ta hôm nay không tồi, nhất định có thể tìm thấy ổ trùng đó.” Bạch Tôn Giả tự tin nói.

Thế là, Bạch Tôn Giả dẫn Tống Thư Hàng, quay người lao về phía bên phải. ...

Tống Thư Hàng, Tước Yêu Tiểu Thải đi theo Bạch Tôn Giả đi tìm hang ổ ‘Vô Hình Kiếm Cổ’.

Hai người đi ra khỏi khu vực ‘lời nguyền vu độc’, thẳng tiến về phía bên phải.

Tính toán khoảng cách thì bọn họ đáng lẽ đã tiến vào khu vực ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, nhưng những ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ đó lại không tấn công bọn họ. 【Có phải thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối đã bùng nổ?

Khiến chúng ta tránh được tất cả những Vô Hình Kiếm Cổ đó?】 Tống Thư Hàng không khỏi thầm đoán trong lòng.

Tuy nhiên, nếu Tống Thư Hàng có thiên phú đồng thuật đặc biệt, có thể nhìn thấy những Vô Hình Kiếm Cổ này, thì cậu sẽ biết rằng không phải Bạch Tôn Giả dẫn bọn họ tránh Vô Hình Kiếm Cổ, mà là Vô Hình Kiếm Cổ đang tránh cậu và Bạch Tôn Giả.

Hàng vạn Vô Hình Kiếm Cổ, đều vô thức tránh né Bạch Tôn Giả.

Lấy Bạch Tôn Giả làm trung tâm, trong phạm vi mười mét, thậm chí không có một con Vô Hình Kiếm Cổ nào.

Còn những Vô Hình Kiếm Cổ trong phạm vi một trăm mét quanh Bạch Tôn Giả, đều đang run rẩy, căn bản không dám phát động tấn công Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả tiến lên một bước, những Vô Hình Kiếm Cổ đó sẽ vỗ cánh bay nhanh lùi lại mười bước, nhường đủ không gian cho Bạch Tôn Giả hành động.

Cùng lúc đó, ở nơi không xa, lại truyền đến vài tiếng kêu thảm thiết.

Mấy tu sĩ tấn công Sở gia trước đó tản ra chạy trốn, thì không có vận may như vậy.

Tuy bọn họ tản ra chạy trốn, nhưng ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ ở đây đã trải qua hàng ngàn năm sinh sôi nảy nở, số lượng cực kỳ đáng sợ.

Các tu sĩ tản ra chạy trốn, Vô Hình Kiếm Cổ cũng chia thành nhiều nhánh, tản ra truy kích mấy vị tu sĩ đó.

Không lâu sau, mấy vị tu sĩ tấn công Sở gia đó liền toi đời. ...

Thân thể của bọn họ bị Vô Hình Kiếm Cổ vây lấy ăn sạch, không còn lại một mảnh vụn nào.

“Mấy tu sĩ đó chết rồi.” Tước Yêu Tiểu Thải nghiêng đầu, nói.

“Tu sĩ bình thường không thể nhìn thấy ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, cảm ứng cũng không thể thăm dò được chúng, đối với tu sĩ bình thường mà nói, Vô Hình Kiếm Cổ đích xác là sát thủ trí mạng.” Bạch Tôn Giả nói.

“Nhưng mà, tại sao những Vô Hình Kiếm Cổ đó không tấn công chúng ta?” Tiểu Thải nghi hoặc nói.

“Bởi vì ta ở đây, cho nên chúng không dám tấn công.” Bạch Tôn Giả khẽ mỉm cười, nói.

Tiểu Thải nửa hiểu nửa không gật đầu.

Tống Thư Hàng: 0_0 【Hóa ra không phải Bạch tiền bối đang tránh Vô Hình Kiếm Cổ, mà là kiếm cổ không dám tấn công Bạch tiền bối à.】 Tống Thư Hàng suy tư.

Cậu ngay từ đầu đã có cảm giác, phong cách của Bạch Tôn Giả hôm nay không đúng.

Bạch Tôn Giả hẳn là bản thân y không sai, Tống Thư Hàng tự nhận mình sẽ không dễ dàng nhận nhầm thân phận của Bạch Tôn Giả.

Thậm chí cho dù là Đồng Quái Tiên Sư ngụy trang thành Bạch Tôn Giả. ...

Ừm, thuật dịch dung của Tiên Sư Đồng Quái là một lỗi hệ thống của thế giới này, nếu Tiên Sư dịch dung thành Bạch Tôn Giả, Tống Thư Hàng thật sự không có đủ tự tin để phân biệt thật giả.

Chẳng lẽ, là vì sau khi học được kỹ thuật nhảy của máy xúc, Bạch Tôn Giả rất vui, cho nên hiện tại đang trong trạng thái ‘kích động’?

Cảm xúc đặc biệt dâng trào, dẫn đến phong cách hôm nay đột biến?

Hay là...

“Thư Hàng, ngớ ngẩn cái gì?

Nhanh theo kịp, đừng rời xa ta quá.

Kẻo cẩn thận bị Vô Hình Kiếm Cổ xé xác thành vạn mảnh.” Giọng Bạch Tôn Giả cắt ngang suy tư của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng đi nhanh theo kịp, không suy nghĩ lung tung nữa.

Hai người tiếp tục thẳng tiến về phía bên phải.

Tước Yêu Tiểu Thải hỏi: “Bạch tiền bối, hướng này là đi đến vị trí ổ trùng sao?” “Ừm, chắc là vậy.

Dù sao cũng không sao cả, thật sự không được thì san phẳng toàn bộ khu vực ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ này một lần, kiểu gì cũng tìm thấy hang ổ của chúng.” Bạch Tôn Giả khí thế nói.

Tiểu Thải: “Có lý!” “Bạch tiền bối người có thể nhìn thấy những ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ này không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, có thể nhìn thấy.

Ta hiện tại đang đi theo vị trí có số lượng ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ nhiều nhất, như vậy chúng ta sẽ tìm thấy hang ổ kiếm cổ.” Bạch Tôn Giả nói.

Trong lúc nói chuyện, Bạch Tôn Giả đột nhiên đắc ý cười nói: “Cậu xem, quả nhiên đã tìm thấy trong vách đá phía trước có vô số kiếm cổ đang bay ra bay vào, đó chắc chắn là hang ổ kiếm cổ!

Chúng ta nhanh chóng đi vào, xem có tìm thấy trứng kiếm cổ không.

Nếu có thì vớt một ít mang đi.” Sau đó, Bạch Tôn Giả nhanh chóng chạy về phía vách đá đó.

Tống Thư Hàng vội vàng thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, theo sát phía sau.

×××××××××××××××××××× Không lâu sau khi Bạch Tôn Giả và

Tống Thư Hàng cùng Tiểu Thải chui vào hang ổ 'Vô Hình Kiếm Cổ'.

Trong khu vực lời nguyền vu độc.

Vị tu sĩ sống sót cuối cùng bị nhiễm lời nguyền vu độc, đột nhiên bị vấp ngã xuống đất.

Ngay sau đó, thân thể hắn dường như bị một bàn tay vô hình nhấc lên, bị cưỡng ép kéo ra khỏi phạm vi lời nguyền vu độc.

Sau đó, một tầng kết giới phòng ngự giăng lên, tạo ra một khu vực an toàn giữa không gian lời nguyền vu độc và không gian kiếm cổ.

Trong khu vực kết giới này, đôi mắt đỏ ngầu của vị tu sĩ mặc đạo bào màu tím đó, rất nhanh đã khôi phục như ban đầu.

"Haha, cuối cùng cũng tỉnh rồi à." Tu sĩ áo tím mở mắt, nói: "【Tướng Quân】, động tác của ngươi không thể nhẹ nhàng hơn một chút sao?

Thân thể của ta suýt nữa bị ngươi kéo đến tan nát rồi." Vị tu sĩ áo tím này, dường như là cố ý rơi vào phạm vi lời nguyền vu độc, và có đồng bọn ẩn nấp bên ngoài lời nguyền vu độc, có thể kéo hắn ra khỏi phạm vi vu độc bất cứ lúc nào.

"A a a, nhẹ nhàng một chút?" Trong hư không, có một giọng nói trầm thấp cười quái dị: "Nếu ngươi là nữ tu nhân loại, lão phu có thể đối xử nhẹ nhàng với ngươi một chút.

Cho nên, lần sau ngươi hãy đổi sang một thân thể nữ tu xinh đẹp một chút đi, như vậy lão phu không những có thể đối xử nhẹ nhàng hơn với ngươi, mà còn có thể ôn nhu với ngươi nữa.

Song tu với nữ tu nhân loại, lão phu chưa bao giờ từ chối." "Miễn đi." Tu sĩ áo tím xoa xoa mắt, hắn không có sở thích như vậy: "Vị tiểu hữu họ Tống đó đã đến chưa?" "Đến rồi, hơn nữa đúng như ngươi đoán, hắn và vị Bạch Tôn Giả đó cùng nhau, vừa mới đi qua khu vực vu độc này.

Cho nên ta liền kéo ngươi ra trước.” Giọng nói trầm thấp trong hư không nói: “Nhưng mà, sau khi bọn họ tiến vào khu vực ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, không tiếp tục đi về phía trước, mà lại đi vào hang ổ của kiếm cổ.” “Chậc, xem ra bọn họ là muốn đi lấy trứng kiếm cổ.

Cũng trùng khớp với ý nghĩ của ta, trứng kiếm cổ đó là bảo bối mà.” Tu sĩ đó haha cười: “Nhưng mà cũng tốt, nếu Tống Thư Hàng lấy được trứng trùng, đỡ cho ta phải tự mình mạo hiểm đi lấy trứng trùng.

Cuối cùng, chỉ cần bắt được hắn, trứng trùng cuối cùng vẫn sẽ là của ta.” “A a a.” Giọng nói trầm thấp trong không khí vang lên một tràng cười quái dị.

“Vì Tống Thư Hàng cuối cùng cũng đến rồi, chúng ta hãy hành động theo kế hoạch.

Muốn mở cánh cửa cấm địa đó, vẫn phải trông cậy vào vị tiểu hữu Tống này.” Nói xong, tu sĩ áo tím vươn tay vẫy một cái, từ đầu ngón tay hắn có bốn sợi dây thừng làm từ máu vươn ra, chui vào ‘lời nguyền vu độc’.

Sau đó, có bốn thi thể tu sĩ, bị hắn kéo ra khỏi khu vực lời nguyền vu độc.

Trước đó Bạch Tôn Giả từng nói, tổng cộng có sáu tu sĩ bị ảnh hưởng bởi lời nguyền vu độc.

Trước khi Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả tiến vào, đã có bốn người chết. ...

Lại có một người, muốn phục kích Bạch Tôn Giả, kết quả bị một kiếm chém nát.

Bốn thi thể tu sĩ được kéo ra, tu sĩ áo tím khom lưng lục soát một lượt trên người bọn họ.

Tuy nhiên, lục soát khắp người, cũng chỉ lục ra vài tấm phù bảo.

Những phù bảo này đều đã mất đi linh khí, trở thành một đống giấy vụn.

Các đan dược, phi kiếm các loại khác trên người tu sĩ, đều biến mất không thấy tăm hơi.

“Cấm địa này quả nhiên đáng sợ, tất cả vật phẩm chứa linh lực trên người tu sĩ chết trong cấm địa này, đều sẽ bị cấm địa hấp thu, cuối cùng trở thành chất dinh dưỡng của nó.” Tu sĩ áo tím nói xong, vứt bỏ những phù bảo đã mất linh lực.

Nói xong, hắn đặt tay lên một trong các thi thể, trên người có chân khí đỏ rực như lửa vận chuyển.

Chân khí đỏ rực không ngừng rót vào thân thể của vị tu sĩ đó, thi thể run rẩy kịch liệt.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của chân khí đỏ rực, thân thể của vị tu sĩ đó lại từ từ đứng dậy.

Chỉ là thân thể trở nên kỳ lạ dị thường, lúc này thân thể của vị tu sĩ đó, giống như một quả bóng nước đầy khí, lung lay lảo đảo.

“Thuật khôi lỗi da người của ngươi, dù xem bao nhiêu lần ta cũng thấy ghê tởm.” Trong hư không, giọng nói đó trầm thấp nói: “Ngoài ra động tác nhẹ nhàng một chút.

Chương 1041

...

Vị Bạch Tôn Giả đó là cảnh giới Thất phẩm, cho dù ta giăng lên kết giới cách ly, nhưng nếu dao động năng lượng của ngươi quá lớn, cũng có thể sẽ bị y nhận ra.” “Haha, ta có chừng mực mà.

Ngoài ra, thực ra cái thuật khôi lỗi da người này, ta cũng cảm thấy khá ghê tởm.” Tu sĩ áo tím haha cười nói: “Nhưng mà chi phí của nó thấp, hiệu quả nhanh.

Cho dù có tổn thất, cũng không cần tiếc nuối.

Nó thực sự rất hữu dụng, khiến ta không thể từ bỏ nó.” Lặp đi lặp lại bốn lần như vậy, bốn thi thể tu sĩ đều biến thành khôi lỗi da người, giống như những túi da người đầy nước, lung lay lảo đảo.

Nhưng sau vài hơi thở, những khôi lỗi da người này ngừng lung lay, chất lỏng bên trong cũng ổn định lại.

Từ vẻ bề ngoài, khôi lỗi trông không khác gì tu sĩ bình thường.

Dưới sự chỉ huy của tu sĩ áo tím, bốn khôi lỗi da người lao về phía khu vực ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, xông thẳng vào khu vực kiếm cổ này.

“Xong rồi.” Tu sĩ áo tím lại hỏi: “Tướng Quân, những kẻ tham lam phía trước, đã tiến đến vị trí nào rồi?” “Đám đó, đã vượt qua bốn cửa ải, sắp xông đến vị trí cửa cấm địa rồi.

Dưới sự dẫn dắt của ‘khôi lỗi người sống’ của ngươi, những kẻ này không hề sinh lòng nghi ngờ, từng người đều cho rằng mình sắp thắng lợi trở về.” Giọng nói trầm thấp trong hư không cười nói.

“Chậc, cái ‘khôi lỗi người sống’ có chút danh vọng trong giới tu sĩ này, ta đã tốn không ít tâm huyết để bồi dưỡng nó.

Ban đầu để cải tạo nó thành 'khôi lỗi người sống' mà bản thân nó cũng không hề hay biết, ta đã mất ròng rã ba năm để bố trí." Tu sĩ áo tím đắc ý nói.

Có một khôi lỗi người sống có chút danh vọng dẫn đầu như vậy, lại lấy cấm địa có lợi nhuận cao làm mồi nhử, sau đó lại có thế lực của chính hắn hô ứng như thủy quân, rất nhanh đã tập hợp một nhóm tu sĩ thực lực không yếu đến, tham gia chuyến 'thám hiểm cấm địa' lần này.

Hiện tại xem ra, tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn.

Đáng tiếc, lần trước lời nguyền 'Ác Mộng Mặc Môn' mà hắn khó khăn lắm mới thi triển được lên Tống Thư Hàng đã mất đi hiệu quả, nếu không thì kế hoạch lần này sẽ càng thêm hoàn mỹ.

"Tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của bản tọa." Tu sĩ áo tím nhàn nhạt nói một câu ngầu.

Trong hang ổ kiếm cổ.

Bạch tiền bối nhìn mười bảy đường hầm nhánh trước mắt, suy tư.

Hang ổ Vô Hình Kiếm Cổ này giống như một mê cung, hang ổ chính có rất nhiều đường nhánh phức tạp, cũng không biết đường nhánh nào mới thông đến vị trí trứng trùng.

Ngoài ra còn một điểm. ...

Những đường hầm nhánh này khá chật hẹp, giống như lỗ chó vậy.

Loại thứ nhất thì không sợ, cho dù là mê cung, chỉ cần Bạch tiền bối thần niệm quét qua một cái, liền có thể tìm thấy vị trí trứng trùng.

Nhưng phải chui hang, Bạch tiền bối lại cảm thấy không vui lắm.

Suy tư một lát, Bạch tiền bối đột nhiên quay đầu lại, nghiêm túc hỏi Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cậu thật sự rất muốn trứng trùng sao?” Tống Thư Hàng: “?” Không phải Bạch tiền bối người gợi ý muốn tìm trứng trùng ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ sao?

Nhưng, Tống Thư Hàng vẫn trả lời: “Ừm, nếu có thể lấy được thì tôi vẫn rất muốn.” Vô Hình Kiếm Cổ này, đích xác là bảo bối tốt.

“Vậy được, cậu lùi về phía sau ta.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nghe lời, lùi về phía sau Bạch tiền bối.

Sau đó, cậu nhìn thấy Bạch tiền bối lấy ra một pháp khí kỳ lạ.

Pháp khí đó trông hơi giống một cái khoan, nhưng ở bên cạnh cái khoan còn có một vòng móng vuốt.

Bạch tiền bối giơ cái pháp khí hình khoan này lên, tùy ý tìm một cái lỗ, bắt đầu đào lên.

Pháp khí khoan xoay nhanh, vòng móng vuốt trên pháp khí cũng xoay tròn, vừa tiếp xúc liền mở rộng cái lỗ trước mắt gấp mấy lần, khoan ra một đường hầm đủ để hai người đi song song. 【Quả nhiên. ...

Phong cách của Bạch tiền bối hôm nay quá sai rồi.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, cậu mơ hồ có một suy đoán.

Tuy nhiên, suy đoán đó cần được kiểm chứng. . ...

Ầm ầm ầm ~~ Bạch tiền bối cầm cái khoan này, cứ thế vừa đi vừa đào.

Tống Thư Hàng theo sát phía sau y.

Đang đào mãi đào mãi, Bạch tiền bối đột nhiên lại dừng lại.

“Sao vậy?

Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, cuối cùng cũng cảm ứng được vị trí trứng trùng rồi, cảm ứng thần thức bị hạn chế, thật không tiện.

Đi, chúng ta đi đường tắt.” Bạch tiền bối nói.

“Đường tắt ư?” Tước Yêu Tiểu Thải tò mò đánh giá xung quanh, trước mắt bọn họ chỉ có một đường có thể đi, đâu có đường tắt nào để đi.

Tống Thư Hàng thì lập tức hiểu ra ý của Bạch tiền bối, nếu không có đường tắt, vậy thì đục ra một đường tắt.

Quả nhiên, Bạch tiền bối cầm cái pháp khí khoan đó, nhắm vào phía bên trái đường hầm, ầm ầm ầm đào lên.

Rất nhanh, một đường hầm khổng lồ đã được Bạch tiền bối đào ra.

Ở cuối đường hầm, là một đường hầm nhánh khác do ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ đào ra.

Đây là đường hầm trực tiếp thông đến vị trí trứng trùng.

“Ồ?

Có người!” Lúc này, Tước Yêu Tiểu Thải mắt tinh, cô bé nhìn thấy trong đường hầm nhánh vừa được đào thông, có một bóng người lóe qua.

Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy, ngay khi Bạch tiền bối vừa đục thông đường hầm nhánh, bóng người đó đã bò nhanh qua.

“Hắc hắc, ta vừa nãy cảm giác được hắn, cho nên ta là thuận theo vị trí của hắn mà truy đuổi đến.” Bạch tiền bối nói: “Tên này lén la lén lút chui vào hang ổ ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, chắc chắn cũng là muốn tìm trứng trùng.

Chúng ta đuổi kịp hắn, đừng để hắn chạy mất.” Thế là, Bạch tiền bối cầm cái pháp khí khoan đó, lại một lần nữa thuận theo đường hầm nhánh ‘ầm ầm ầm’ đào qua. . ...

Độc Cô Bạch hôm nay đặc biệt phiền muộn.

Hắn là dị loại Hồ tộc, thân là mỹ nam tử nổi tiếng của Hồ tộc, hắn lại kiên quyết từ bỏ ‘huyễn thuật’ và các công pháp loại ‘mị hoặc’ mà Hồ tộc giỏi nhất, cuối cùng bái nhập dưới trướng một tu sĩ nhân loại, học được một bộ công pháp rất thích hợp với hắn, còn học được một năng lực nuôi dưỡng linh thú tinh diệu.

Tên công pháp, sư phụ hắn không nói cho hắn biết.

Mỗi khi nhắc đến xuất xứ của công pháp là gì, sư phụ luôn tỏ vẻ buồn rầu.

Dần dà, Độc Cô Bạch cũng không dám hỏi nữa.

Từ khi thần công tiểu thành, Độc Cô Bạch quyết định muốn trở thành một đại sư thuần dưỡng linh thú giống sư phụ, cho nên hắn đã vật lộn cả nửa đời người ở những nơi như bí cảnh, cấm địa, tìm kiếm các loại linh thú khác nhau, mang về nhà nuôi dưỡng thật tốt.

Một năm trước, Độc Cô Bạch tình cờ tìm thấy cấm địa này, và phát hiện ở đây có ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ quý giá.

Công pháp hắn tu luyện rất đặc biệt, khiến hắn có một đồng thuật kỳ diệu, có thể nhìn thấy những Vô Hình Kiếm Cổ này.

Vô Hình Kiếm Cổ này là bảo bối, sở hữu huyết mạch linh thú.

Nếu mang về thì sư phụ nhất định sẽ rất vui mừng phải không?

Độc Cô Bạch lúc đó liền quyết định, phải mang trứng trùng ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ này về.

Hắn đã dùng một năm để nghiên cứu chế tạo ra một loại bột thuốc, sau khi thoa lên người có thể khiến ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ không cảm nhận được hắn.

Đồng thời, hắn vẫn luôn nghiên cứu tập tính sinh hoạt của ‘Vô Hình Kiếm Cổ’.

Hắn phát hiện, trong tình huống không có người quấy rầy, những Vô Hình Kiếm Cổ này cứ cách ba tháng, sẽ ẩn nấp trong hang động, tiến hành hoạt động sinh sản đời sau.

Trong thời gian đó, chúng rất ít khi rời hang động.

Mà mấy ngày nay, chính là thời kỳ sinh sản mới của Vô Hình Kiếm Cổ.

Khi kiếm cổ ẩn nấp không ra ngoài, chính là thời cơ tốt nhất để hắn bò vào những đường hầm chật hẹp đó, không cần lo lắng bị Vô Hình Kiếm Cổ đang ra vào làm bị thương.

Tuy nhiên điều phiền muộn là, khi Độc Cô Bạch chuẩn bị dành chút thời gian, tìm kiếm một đường hầm an toàn trong ổ trùng, tiến vào phòng đẻ trứng của ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, tìm kiếm trứng trùng. ...

Bên ngoài cấm địa đột nhiên có một đám người manh động xông vào.

Đám người manh động đó kinh động Vô Hình Kiếm Cổ, những kiếm cổ vốn ẩn nấp trong hang động ‘xèo xèo xèo’ bay ra khỏi hang.

Lúc đó, Độc Cô Bạch đang chui hang suýt nữa sợ tè ra quần.

Hàng đàn Vô Hình Kiếm Cổ từ đường hầm chật hẹp bay ra, ập thẳng vào mặt.

Chỉ cần sơ ý một chút là hắn sẽ bị chọc thủng như tổ ong rồi.

May mắn là Độc Cô Bạch phản ứng đủ nhanh, cũng may là khi ở trạng thái hình người thân hình hắn nhỏ nhắn.

Hắn ngay lập tức đào một cái lỗ trong đường hầm, chui vào trong lỗ, như vậy mới tránh được xung kích của Vô Hình Kiếm Cổ ập đến.

Khó khăn lắm mới vượt qua một kiếp nạn.

Hắn lại cẩn thận bò lên trong ổ trùng.

Nhưng bò một lúc, hắn lại nghe thấy tiếng ‘ầm ầm ầm’ truyền đến từ đường hầm bên cạnh.

Mẹ kiếp, lại là tên manh động nào thế?

Lại dám khai quật trong đường hầm của Vô Hình Kiếm Cổ ư?

Không muốn sống nữa sao?

Không muốn sống nữa thì đừng kéo ta theo chứ!

Ngay khi Độc Cô Bạch đang nghĩ như vậy, đột nhiên hắn cảm thấy không ổn.

Chương 1042

Tiếng ‘ầm ầm ầm’ đó sao càng lúc càng gần?

Tiếng động này đang đến gần hắn?

Không hay rồi!

Mục tiêu của đối phương là hắn!

Độc Cô Bạch bò nhanh như chớp trong đường hầm này, hình thái nhân loại bò trong hang này thật khó coi.

Nhưng hắn lại không thể hiện ra bản thể yêu.

Bản thể yêu của hắn cao bằng cả một tầng lầu, căn bản không thể lọt vào cái hang chật hẹp này.

Độc Cô Bạch liều mạng chạy, nhưng tiếng ‘ầm ầm ầm’ phía sau lại càng lúc càng gần.

Đồng thời, có một giọng nói dễ nghe haha cười lớn: “Tìm thấy rồi, tiểu tặc chạy đi đâu!” Ngay sau đó, Độc Cô Bạch cảm thấy hai chân mình bị quấn lấy.

Là pháp bảo loại trói buộc, hắn giãy giụa thế nào cũng không thoát ra được.

Vành mắt Độc Cô Bạch đã ướt. ...

Sư phụ, xem ra hôm nay con phải toi đời rồi. . ... ‘Ầm ầm ầm ~~’ Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng cứ thế đào mãi cho đến bên cạnh Độc Cô Bạch.

“Ồ?

Là một đại mỹ nhân này.

Ta ngửi thấy mùi hồ ly trên người hắn, hắn là một con hồ yêu.” Tước Yêu Tiểu Thải vui vẻ kêu lên.

“Đây chính là hồ ly tinh sao, tôi vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy còn sống, quả nhiên trông rất đẹp.” Diệp Tư chui ra, tò mò nói.

Tống Thư Hàng cũng nhìn Độc Cô Bạch.

Mặt trái xoan, đôi lông mày cong cong, cùng với đôi mắt dài quyến rũ, đích xác là một kẻ đẹp trai chết người.

“Cái đó, đạo hữu. ...

Tôi không chơi bách hợp/đồng tính nam.

Xin đừng dùng ánh mắt dâm đãng đó nhìn tôi.” Độc Cô Bạch nói.

Tống Thư Hàng: “...” Mắt nào của cậu thấy ánh mắt tôi dâm đãng?

Bạch tiền bối: “Là một con hồ yêu đực à, Thư Hàng, phải xử lý hắn thế nào?

Dù sao cũng là một đám với kẻ tấn công Sở gia, chết không đáng tiếc, chi bằng chém chết đi.

Đúng rồi Tiểu Thải, pháp siêu độ của con học thế nào rồi?

Lần này ta chém chết hắn xong, sẽ giữ lại linh hồn của hắn, con có thể thử pháp siêu độ lên hắn.” “Con vừa mới thuộc xong 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, pháp siêu độ còn chưa học được mà.” Tước Yêu Tiểu Thải đáp.

“Vậy thì đáng tiếc quá.” Bạch Tôn Giả nói.

Độc Cô Bạch nuốt nước bọt.

Sư phụ, tu sĩ nhân loại bên ngoài đáng sợ quá.

Không những muốn chém chết con, ngay cả linh hồn con cũng không buông tha.

Giết người bất quá đầu rơi xuống đất, nhưng ngay cả linh hồn cũng không buông tha, quá đáng rồi!

Khoan đã!

Một đám với kẻ tấn công Sở gia?

Mấy vị đạo hữu này hiểu lầm rồi!

“Khoan đã, đạo hữu.

Ta không cùng một bọn với những kẻ bên ngoài đó!” Độc Cô Bạch vội vàng kêu lên: “Ta chỉ là người thuần dưỡng linh thú bình thường, ta đã đến cấm địa này từ một năm trước.

Ta hoàn toàn không quen biết những tên manh động bên ngoài đó.

Ta chỉ là muốn lấy được mấy quả trứng trùng trong hang ổ ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ này, chỉ có thế thôi mà.” Bạch tiền bối nghe vậy: “Hả?

Lại còn muốn cướp trứng trùng của ta sao?

Quả nhiên vẫn là chém chết ngươi thì hơn.” Độc Cô Bạch: “...” Đạo hữu, ta đã ở đây một năm trước rồi, nếu nhất định phải nói cướp, cũng là ngươi muốn cướp trứng trùng của ta chứ!

“Bạch tiền bối người đợi một chút.” Lúc này, Diệp Tư đột nhiên nói.

Sau đó, Diệp Tư nhìn Độc Cô Bạch: “Hỡi tiểu tử Hồ tộc trẻ tuổi, ngươi muốn bình an sao?

Ngươi muốn trứng trùng sao?” Độc Cô Bạch gật đầu liên tục.

Diệp Tư dịu dàng cười: “Vậy, ngươi có tiền không?” “Tiền?

Ồ ồ, ta có!” Độc Cô Bạch từ trên người mò ra một túi linh thạch nhỏ: “Tất cả linh thạch của ta đều ở đây rồi.” “Ta không muốn linh thạch.” Diệp Tư nói: “Ta muốn Nhân Dân Tệ, Đô la Mỹ hoặc Bảng Anh cũng có thể chấp nhận.” Độc Cô Bạch: “Hả??” “Ngươi không có sao?” Diệp Tư nói.

Độc Cô Bạch cười khổ lắc đầu.

“Thật là, ngươi không biết đạo lý không tiền khó đi sao?” Diệp Tư thất vọng rụt về thân thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” “Xử lý con hồ ly nhỏ này thế nào đây?” Bạch tiền bối cúi xuống, chọc chọc Độc Cô Bạch.

“Hay là, chúng ta trước tiên trói hắn lại đi, nếu hắn thật sự không cùng một bọn với những kẻ bên ngoài đó.

Đến lúc đó thì thả hắn đi.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu hồ yêu thật sự không cùng một bọn với những tu sĩ bên ngoài đó, thì xin Bạch tiền bối chia cho hắn một ít trứng trùng. ...

Đang suy nghĩ, đột nhiên trong lòng Thư Hàng khẽ động, lại nhìn chằm chằm Độc Cô Bạch.

Độc Cô Bạch bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm đến rợn cả tóc gáy.

“Công pháp ngươi tu luyện là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 phải không?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Từ con hồ yêu này, cậu cảm nhận được một loại ‘cảm giác thân thiết’ nào đó.

Hơn nữa, càng đến gần hồ yêu này, con Đại Kình do ‘ngụy tiên thiên chân khí’ và ‘ba mươi ba thú ảnh’ ngưng tụ trong Khí Hải Đan Điền của Tống Thư Hàng lại càng phấn khích phát ra tiếng ong ong.

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm nhận được, con hồ yêu này cũng luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, hơn nữa không phải bản cắt xén mà đám thích khách trong ‘Tổ chức thích khách ba mươi ba thú’ tu luyện, mà là bản 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hoàn chỉnh.

“Ngươi nói công pháp ta tu luyện sao?” Độc Cô Bạch lắc đầu nói: “Ta cũng không biết mình tu luyện công pháp gì.

Mỗi lần hỏi sư phụ công pháp của ta là gì, người đều tránh không trả lời. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 ta cũng là lần đầu tiên nghe nói.” Sư phụ hồ yêu tránh không trả lời về vấn đề công pháp?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, đại khái đã hiểu nguyên nhân. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 vốn là công pháp của ‘Bộ Thú Thần’ của Viễn Cổ Thiên Đình.

Sau khi Viễn Cổ Thiên Đình bị hủy diệt, một số người sống sót của Bộ Thú Thần đã thành lập ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ trên mặt đất.

Chỉ là sau này, ngay cả Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng bị người khác hủy diệt.

Nếu sư phụ hồ yêu này là người sống sót của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, thì tự nhiên sẽ không nói tên công pháp cho đệ tử của mình, để tránh mang họa sát thân cho đệ tử.

Tuy nhiên...

Tống Thư Hàng phát hiện hồ yêu khi đối mặt với cậu, dường như không có bất kỳ cảm ứng nào về ‘công pháp’?

Khí tức trên người hồ yêu cũng không có dị động.

Chẳng lẽ, là vì công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà mình tu luyện đã được Bạch tiền bối cải tiến?

Thế nên, mình có thể cảm ứng được những người khác tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, nhưng những người khác lại không cảm ứng được mình?

Hay là vì mỗi nhánh công pháp của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 khác nhau, hiệu quả cũng khác nhau?

Suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng lại lấy ra một chuỗi hạt sen vàng từ ‘pháp khí vòng tay’ của mình, hỏi: “Vậy thì... ngươi có từng thấy thứ tương tự từ sư phụ ngươi không?” Con hồ yêu này đã có thể hóa thành hình người, là Ngũ Phẩm đại yêu.

Điều đó có nghĩa là công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trên người nàng rất hoàn thiện, khác với đám thành viên ‘thích khách ba mươi ba thú’ kia.

Nếu đã như vậy, địa vị của sư phụ nàng trong ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ năm đó, hẳn là không thấp.

Có lẽ cũng sở hữu một chuỗi hạt sen vàng tương tự.

Hồ yêu nhìn thấy chuỗi hạt sen này, đồng tử hơi co lại.

Quả thật nàng đã từng thấy một chuỗi hạt sen tương tự.

Chuỗi hạt sen nhìn có vẻ được làm từ những khối vàng lớn, đầy khí tức của kẻ giàu mới nổi, hoàn toàn không hợp với phong cách ẩn sĩ của sư phụ nàng, nhưng sư phụ nàng lại coi chuỗi hạt sen đó là chí bảo...

“Xem ra ngươi đã gặp.” Tống Thư Hàng nói, sư phụ hồ yêu, quả nhiên có liên quan đến Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Tống Thư Hàng nói xong, cất chuỗi hạt sen vàng đi, đồng thời ý thức của cậu đặt vào một cuốn sách đóng gáy thủ công trong không gian vòng tay: 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》.

Cuốn sách đóng gáy này, là trước khi Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị phá hủy, chủ nhân của chuỗi hạt sen vàng trong tay Tống Thư Hàng, 'Trúc Quản Tử trưởng lão' đã ủy thác 'tác giả' của cuốn sách này, thay ông đặt mua một số lễ vật cho đệ tử thân yêu của mình, sau đó vị 'tác giả' này liền gửi cả cuốn sách và lễ vật cho Trúc Quản Tử trưởng lão.

Từ khi có được cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này, Tống Thư Hàng mới chỉ thử nghiệm hiệu quả của nó trên hai con linh thú 'hải mã' mà cặp ngựa chiến đã bồi thường cho cậu.

Muốn cậu phát dương quang đại cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này, là không có hy vọng.

Tống Thư Hàng từng nghĩ, nếu có cơ hội, sẽ tìm một đệ tử để kế thừa cuốn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này, không thể để Trúc Quản Tử trưởng lão và tác giả cuốn sách này đứt đoạn truyền thừa...

Và bây giờ, con hồ yêu trước mắt này rất có thể là truyền nhân chính thống của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, hơn nữa từ mô tả của nàng mà xem, con hồ yêu này cũng rất có hứng thú với 'tuần dưỡng linh thú'.

Nếu phẩm tính của nàng không vấn đề, chi bằng chuyển giao 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 cho nàng?

Chương 1043

Ừm...

Trước khi truyền thụ 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, nếu có thể, Tống Thư Hàng muốn tìm cơ hội gặp mặt sư phụ hồ yêu một lần.

Một là chính thức xác định xem đối phương có phải là đệ tử của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ hay không; hai là, nếu đối phương không ngại, Tống Thư Hàng muốn tìm hiểu những chuyện đã xảy ra với ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, ví dụ như kẻ thù của Thú Thần Tông năm đó là ai...

Dù sao, cậu cũng tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi: “Sư phụ của ngươi vẫn khỏe chứ?

Nếu có thể, có lúc nào có thể dẫn chúng ta đi gặp sư phụ ngươi không?” Hồ yêu cảnh giác nhìn Tống Thư Hàng: “A a, loanh quanh lớn như vậy, quả nhiên, mục tiêu của ngươi cũng là sư phụ ta.

Ta nói cho ngươi biết, sư phụ là của ta... ngươi đừng hòng gặp được người.” Tống Thư Hàng: “......” Thông tin trong lời nói này khá lớn.

Lúc này, Bạch tiền bối đứng một bên không đợi được nữa: “Thật là, đâu ra lắm lời vô ích thế.

Có gì thì đợi ra khỏi cấm địa rồi nói!

Con hồ yêu này giao cho ta trước, mọi chuyện đợi ra khỏi cấm địa rồi tính.” Bạch tiền bối vừa nói, vừa đưa tay ấn lên người hồ yêu, thân hình hồ yêu liền biến mất không thấy đâu.

“Bạch tiền bối đã truyền tống nàng đi đâu rồi?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Một bí cảnh ta chuyên dùng để nhốt người, yên tâm đi, nàng không trốn thoát được đâu.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha: “Ồ, cái bí cảnh chậm chạp đó sao?” “Ha ha ha, đúng vậy, chính là cái bí cảnh chậm chạp đó.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu. ......

Pháp bảo của Bạch tiền bối tiếp tục hoạt động ầm ầm.

Trên đường đi, tất cả Kiếm Cổ vô hình không ngừng tránh né...

Ngay cả khi Bạch tiền bối quá đáng, đánh thẳng vào trùng sào, những Kiếm Cổ này cũng không dám tiến lên.

“Đến rồi, chính là nơi này.” Bạch tiền bối nói.

Hiện ra trước mặt Tống Thư Hàng, là một hang động khổng lồ, bên trong có từng quả trứng vàng óng.

Những quả trứng vàng này chính là trứng của Kiếm Cổ vô hình.

Trong hang động, có đến hàng ngàn quả trứng cổ màu vàng.

“Số lượng nhiều thế này, tôi còn tưởng nhiều nhất cũng chỉ có mấy chục, mấy trăm quả trứng trùng.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu có nhiều trứng trùng như vậy, thì chia cho con hồ yêu kia một ít cũng không vấn đề gì.

Tống Thư Hàng tự mình không thể nuôi nhiều Kiếm Cổ như thế này.

Bạch tiền bối: “Ngươi có thể lấy bao nhiêu thì lấy đi, dù sao bây giờ vẫn là thời kỳ sinh sản của Kiếm Cổ, dù ngươi có lấy hết, mấy ngày nữa Kiếm Cổ sinh sản lại, rất nhanh sẽ lấp đầy trùng sào.” Vì Bạch tiền bối nói có thể mang đi hết, Tống Thư Hàng cũng không khách khí nữa.

Nếu là tu sĩ khác tiến vào, dù có không gian pháp khí cũng không thể mang đi nhiều trứng trùng như vậy.

Dù sao những trứng trùng này có sinh mệnh, không thể cho vào không gian pháp khí thông thường.

Tống Thư Hàng có một thế giới hạt nhân, ý niệm vừa động, tất cả trứng trùng đều bị cuốn vào thế giới hạt nhân.

Thư Hàng hài lòng: “Xong rồi.” Lúc này, ở cửa cấm địa.

Hơn năm mươi tu sĩ tiến vào cấm địa ban đầu, giờ chỉ còn lại hơn mười người.

Kẻ thực lực không đủ, vận khí quá kém đã ngã xuống trên con đường tiến vào cấm địa.

Các tu sĩ còn lại sắc mặt không được tốt, nguy cơ bên ngoài cấm địa còn đáng sợ hơn họ tưởng tượng.

Dù đã biết thông tin cụ thể về ba loại nguy cơ đầu tiên từ Sở gia lão tổ, họ vẫn mất đi hơn mười đồng bạn.

Tuy nhiên, may mắn thay, tất cả đều đáng giá.

Giờ đây họ đã đứng ở cửa kho báu, tiếp theo, chỉ cần tìm thấy kho báu, là có thể đạt được vô tận bảo vật.

Đan dược trường sinh, công pháp chỉ thẳng đến Thất Phẩm Tôn Giả thậm chí tầng cấp cao hơn, đan dược đột phá cảnh giới và đồ trận pháp độ kiếp, pháp khí cường đại...

Không sai, các tu sĩ này đều cho rằng cánh cửa cấm địa chính là cửa lớn của kho báu.

Chỉ cần mở ra, là có thể đạt được kho báu mong muốn.

Đây chính là thông tin mà vị tu sĩ ‘dẫn đầu’ đã nói cho họ.

“Tiếp theo, chúng ta phải làm sao để mở cánh cửa kho báu này?” Một tu sĩ nhìn về phía cánh cửa kho báu hỏi.

Đó là một đĩa tròn vàng khổng lồ, cao như một ngọn núi nhỏ.

Bên trong đĩa tròn được tạo thành từ vô số vòng tròn vàng lồng vào nhau, tổng cộng có gần vạn vòng.

Mỗi vòng tròn, đều khắc họa các ký hiệu số khác nhau, hoặc là đồ án, hoặc là chữ tượng hình.

Gần vạn vòng tròn này đều phải được đặt vào vị trí chính xác, mới có thể mở cánh cửa kho báu này.

Nếu không có chìa khóa mở cửa chính xác, muốn dùng vũ lực phá giải đĩa tròn vàng này đơn giản là nằm mơ.

“Chìa khóa mật mã nằm trong phần ‘Kiếm Quyết’ của Sở gia này.” Vị tu sĩ ‘dẫn đầu’ lấy ra cuộn ‘Kiếm Quyết’ của Sở gia, nói.

Phần ‘Kiếm Quyết’ này trước khi vào cấm địa đã được tất cả các tu sĩ xem qua.

Có người từ đó lĩnh ngộ ra một bộ kiếm thuật không tệ, cũng có người không thu hoạch được gì.

“Bây giờ, mọi người hãy xem kỹ lại mấy bức họa này, chỉ cần có thể phá giải những bí mật này, chúng ta sẽ đạt được tất cả những gì mình muốn.” Vị tu sĩ ‘dẫn đầu’ nói.

“À phải rồi, ông lão Sở gia đâu rồi?

Hắn ta hẳn phải biết thông tin về chìa khóa kho báu chứ?” Một tu sĩ khác cất tiếng hỏi.

“Ngươi lẽ nào quên rồi sao?

Ở tầng thứ ba, tấm phù bảo đó hiển hóa ra một nắm đấm, trực tiếp đánh Sở gia lão đầu trọng thương, bây giờ vẫn còn đang nằm bẹp ở tầng thứ ba đó.

Lúc đó mọi người vội vã xông quan, cũng không ai kịp cứu hắn.” Một tu sĩ khác nói.

Lần này, Sở gia lão tổ lại một lần nữa quỳ ở tầng thứ ba ngoại vi cấm địa, lại một lần nữa bị nắm đấm đó đánh trọng thương.

Lúc này, vị tu sĩ ‘dẫn đầu’ nói: “Lão già đó chẳng biết gì cả, trên đường đến đây ta đã dùng mấy loại thủ đoạn để dò xét ký ức của hắn.

Trong tay lão già đó cũng không có chìa khóa bí cảnh, hắn cũng từng xem mấy bức họa này, kết quả cũng chỉ lĩnh ngộ ra một bộ kiếm thuật.

Có hắn hay không cũng vậy, cuối cùng vẫn phải tự chúng ta thôi.” Nói xong, vị tu sĩ ‘dẫn đầu’ lại nói: “Mọi người đừng hoảng, ta có một suy đoán, các kiếm thuật mà chúng ta lĩnh ngộ từ ‘họa quyển’ này đều khác nhau.

Thậm chí có người còn lĩnh ngộ ra hai bộ ‘kiếm thuật’.

Biết đâu, tất cả ‘kiếm thuật’ mà chúng ta lĩnh ngộ hợp lại với nhau, chính là phương pháp mở cánh cửa kho báu.

Chúng ta hãy cùng nhau lĩnh ngộ kỹ lưỡng một lần nữa, sau đó ghép tất cả kiếm thuật lại với nhau, tiến hành thử nghiệm.” Các tu sĩ cảm thấy rất có lý, bắt đầu cẩn thận tham ngộ ‘Kiếm Quyết’.

Ở một bên khác.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã vượt qua khu vực ‘Kiếm Cổ vô hình’, bước vào tầng thứ ba.

“Theo thư của Sở gia lão tổ, nguy hiểm của quan ải thứ ba này, là một tấm phù bảo do đại năng để lại, sẽ hiển hóa ra một nắm đấm, thi triển một bộ quyền pháp huyền diệu.

Một quyền có thể đánh trọng thương Sở gia lão tổ cấp Ngũ Phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng họ bước vào tầng thứ ba này, lại không gặp phải công kích của tấm phù bảo đó.

Tước yêu Tiểu Thải: “Chúng ta hình như không bị tấn công, phù bảo bị hủy hoại rồi sao?” “Phù bảo ở đó.” Bạch tiền bối đưa tay chỉ về phía một vách đá cách đó không xa, trên đó khắc họa một tấm phù lục khổng lồ.

“Chẳng lẽ, tấm phù bảo này cũng không dám công kích Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

Kiếm Cổ vô hình là linh thú có sinh mệnh, vì chênh lệch thực lực mà không dám công kích Bạch tiền bối thì có thể lý giải.

Phù lục là thứ như vậy lẽ nào cũng có tâm lý sợ hãi?

Chẳng lẽ, tấm phù lục này cũng đã thành tinh?

Giống như ‘Ngân Phiếu Tinh’ lần trước đã gặp?

“Không phải, chỉ là linh lực tích trữ của nó đã tiêu hao cạn kiệt, nên không phát động công kích.” Bạch tiền bối nói.

Nói xong, Bạch tiền bối đạp hư không, đến trước bức họa phù lục đó, bắt đầu nghiên cứu.

“Ừm, kết cấu không tệ, khá thú vị... nhưng thủ pháp chưa đủ hoàn mỹ.

Ta sẽ bổ sung vài nét.” Nói rồi, Bạch tiền bối đưa ngón tay ra, chấm chấm vào bức họa phù lục này, một hơi chấm mười tám cái.

Chấm xong, Bạch tiền bối tâm mãn ý túc quay trở lại.

“Bạch tiền bối ngài vừa làm gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối cười gian: “Thêm chút ‘gia vị’ cho tấm phù lục đó, khiến công kích của nó trở nên cuồng bạo hơn, và năng lượng hồi phục cũng nhanh hơn.

A ha ha ha.” Sau đó, Bạch tiền bối lại vẫy tay.

Từ đống đá lộn xộn phía xa, có một tu sĩ trọng thương bị một bàn tay vô hình lớn tóm lấy mang đến.

“Ơ?

Là Sở gia lão tổ.” Tống Thư Hàng nói.

Sở gia lão tổ, lại quỳ ở tầng thứ ba ngoại vi cấm địa, hai lần quỳ ở cùng một chỗ.

Sở gia lão tổ run rẩy mở mắt, nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Thư...

Hàng tiểu... hữu, ngươi cuối cùng...

đã đến...” “Ừm.” Tống Thư Hàng nói.

“Sở gia... vẫn ổn chứ?” Sở gia lão tổ run rẩy hỏi.

“Đã không sao rồi, các đệ tử đều được cứu ra.

Chương 1044

Kẻ tấn công toàn bộ bị Bạch tiền bối xử lý hết rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Dưới chiêu lớn của Bạch tiền bối, những kẻ tấn công Sở gia đều đã xong đời.

Sở gia lão tổ nói xong: “Vậy ta... yên tâm rồi.” Rồi nghiêng đầu, ngất lịm đi.

Hắn chỉ trọng thương, không chết được.

“Bạch tiền bối, vết thương của Sở gia lão tổ có thể chữa trị được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối: “Không có gì nghiêm trọng, ăn một viên thuốc rồi dùng một loại pháp thuật trị liệu là có thể hồi phục.

Thư Hàng ngươi có đan dược trị nội thương không, nếu có thì cho hắn một viên.” “Có, để tôi tìm một viên đan dược thích hợp.” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc Tống Thư Hàng tìm đan dược, Bạch tiền bối từ không gian của mình lấy ra rất nhiều linh kiện pháp bảo và lắp ráp lại.

Cuối cùng, lắp ráp thành một nòng pháo khổng lồ.

Bạch tiền bối định làm gì vậy?

Pháp khí này, tuyệt đối là thứ giống ‘nòng pháo’ không sai được!

Bạch tiền bối là muốn bắn một phát vào mục tiêu sao?

Nhưng tự nhiên lại muốn bắn một phát làm gì?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối đột nhiên lại chán chơi game mạo hiểm, nên muốn dùng hỏa pháo để áp đảo các cửa ải cấm địa?

Dường như cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối quay đầu lại, giải thích: “Ngươi đang tò mò thứ này là gì sao?

Tên của nó rất dài, ta nhớ tên đầy đủ của nó hẳn phải là ‘Thần Võ Hiển Uy Tung Hoành Thiên Hạ... ’ Ừm, giữa còn một chuỗi từ miêu tả ta quên mất rồi, cuối cùng kết thúc là ‘Kiến Thần Sát Thần Tử Mẫu Pháo’, không biết kẻ nào rảnh rỗi đặt cái tên dài như vậy, ta đều gọi nó là Diệt Thần Pháo.

Nhưng uy lực của thứ này rất bá đạo, ta rất thích.” Tống Thư Hàng: “......” Quả nhiên là pháo!

Lại còn là Tử Mẫu Pháo.

Bạch Tôn Giả trong lúc nói chuyện, lại lắp ráp thêm sáu khẩu pháo nhỏ.

Các khẩu pháo nhỏ xếp thành hàng, nối liền với pháo mẹ.

Tước yêu Tiểu Thải hỏi: “Bạch tiền bối sao đột nhiên lại muốn khai pháo?” Nàng đã hỏi ra điều Tống Thư Hàng muốn hỏi.

Bạch tiền bối nhếch miệng, cười gian: “Vì phía trước có kẻ muốn ám toán ta.” “Hả?” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

Bạch tiền bối vỗ vỗ khẩu Tử Mẫu Diệt Thần Pháo: “Trực giác của ta sẽ không sai đâu, phía trước có người đã bố trí cạm bẫy, muốn dụ ta đến, ám toán ta, cảm giác này ta quá quen thuộc rồi.

Nên, ta phải ra tay trước.” Diệt Thần Pháo sau khi được nối liền và kích hoạt.

Các trận pháp phù văn trên pháo con và pháo mẹ tạo thành hoa văn, như thể năng lượng tạo thành một vòng tuần hoàn.

Bạch tiền bối nói với Tống Thư Hàng: “Chỉ cần uy lực của pháo hỏa đủ lớn, mặc kệ địch nhân là gì, mặc kệ âm mưu quỷ dị ra sao, một phát pháo bắn qua là có thể san bằng.

Cái này gọi là gì ấy nhỉ, 'một pháo diệt ân cừu' sao?

Dưới uy lực pháo hỏa cường đại, mọi âm mưu quỷ kế đều sẽ hóa thành tro bụi." Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, Bạch tiền bối nói có lý!

"Được rồi, mấy đứa lùi lại một chút, khẩu Diệt Thần Pháo này có lực giật hơi lớn.

À phải rồi, tốt nhất là tạm thời bịt tai hoặc bố trí trận pháp cách âm, tiếng pháo của Diệt Thần Pháo có tác dụng hủy hoại tâm trí." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng và Tiểu Thải lùi lại một khoảng cách, Diệp Tư ra tay bố trí một trận pháp cách âm nhỏ.

Oanh oanh oanh ~~ Khi Tống Thư Hàng lùi lại một chút, Bạch tiền bối đã khai pháo rồi.

Các khẩu 'Tử Mẫu Diệt Thần Pháo' xếp hàng ngang ngưng tụ ánh sáng chói mắt, sau đó Diệt Thần Pháo luân phiên cùng bắn.

Từng cột sáng bắn ra từ Diệt Thần Pháo, nơi pháo hỏa đi qua, vạn vật vỡ vụn, mặt đất hóa thành tiêu thổ.

Đây là pháp khí mà ngay cả Bạch tiền bối cũng gọi là 'uy lực bá đạo', uy lực quả thực phi thường.

Tống Thư Hàng lờ mờ thấy ở cuối đường pháo hỏa, từng đám mây hình nấm nhỏ bốc lên.

Diệt Thần Pháo này không có bức xạ gây hại chứ? 【Sức phá hoại của pháp bảo này, đã vượt xa cấp Thất Phẩm Tôn Giả rồi nhỉ... 】 Diệp Tư thầm nói trong lòng Tống Thư Hàng. 【Cảm giác, so với chiêu ‘phi kiếm dùng một lần nổ tung’ mà Bạch Tôn Giả chưa đặt tên lần trước, uy lực còn lớn hơn một chút. 】Tống Thư Hàng hồi đáp trong lòng. 【Quả nhiên hôm nay Bạch tiền bối có chút không đúng. 】Diệp Tư cũng cảm thấy không ổn. 【Ừm, nhưng... dù sao thì đối với chúng ta cũng không có hại.

Ừm, chúng ta có thể đi xác nhận một chút. 】Tống Thư Hàng nói trong lòng: 【Diệp Tư, ngươi có pháp thuật phân thân thuật gì không?

Không cần sức chiến đấu, chỉ cần khả năng trinh sát là được. 】【Phân thân thuật ta không biết. 】Diệp Tư nói: 【Nhưng, ta nhớ ngươi có một thanh phi kiếm phải không, có thể cho ta mượn.

Ta có thể thi triển ‘Ngự Kiếm Thuật’, gửi một tia thần thức lên phi kiếm, cũng có thể đạt được hiệu quả trinh sát. 】【Vậy chúng ta thử xem. 】Tống Thư Hàng nói rồi, từ vòng tay pháp khí của mình lấy ra một thanh phi kiếm màu đen.

Đây là chiến lợi phẩm có được từ Cảnh Mạch Đà Chủ của Vô Cực Ma Tông năm đó, phi kiếm chế thức của Vô Cực Ma Tông, hiệu quả bay không quá nhanh, nhưng rất thích hợp cho việc ám sát.

Tống Thư Hàng lật bàn tay, đưa thanh phi kiếm màu đen này vào ‘thế giới hạt nhân’ của mình. 【Diệp Tư, ngươi cũng vào thế giới hạt nhân, sau đó xem con đường nối liền ‘thế giới Tà Liên’ còn đó không.

Nếu còn, ngươi hãy đưa thanh phi kiếm đen này vào con đường đó, đi xem cái kén lớn trong ‘thế giới Tà Liên’ còn ở đó không. 】Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu chia sẻ ký ức lần trước ‘thể ý thức của mình tiến vào thế giới Tà Liên, gặp cái kén lớn của Bạch tiền bối Two’ cho Diệp Tư.

Diệp Tư trong lòng nói: 【Thì ra là vậy, ngươi nghi ngờ Bạch Tôn

Giả trước mắt này, là vị Bạch tiền bối Two đó sao? 】【Chỉ là suy đoán của ta, vẫn chưa thể xác định.

Cũng không thể loại trừ khả năng Bạch Tôn Giả hôm nay chơi quá đà, tâm trạng đang phấn khích. 】Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả dù làm bất cứ chuyện gì, Tống Thư Hàng cũng không ngạc nhiên.

Ngay cả nếu Bạch Tôn Giả ngày mai đột nhiên muốn trở thành Thiên Đạo, Tống Thư Hàng cảm thấy mình cũng sẽ không bất ngờ. 【Ta hiểu rồi, ta đi thử xem. 】Diệp Tư nói.

Sau đó, Diệp Tư tiến vào thế giới hạt nhân...

Đồng thời, nàng tìm thấy con đường nối liền giữa thế giới hạt nhân và ‘thế giới Tà Liên’.

Lúc này, Bạch tiền bối đã cất Tử Mẫu Diệt Thần Pháo, đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Này, Thư Hàng, tỉnh tỉnh, ngươi sao lại ngẩn người ra vậy?” Bạch tiền bối lay lay Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha, vừa nãy đang nghĩ chuyện.” Tống Thư Hàng đáp.

“Nghĩ chuyện sao?

Chẳng lẽ ngươi bị uy lực của Tử Mẫu Diệt Thần Pháo làm chấn động rồi?” Bạch tiền bối nói.

“Cũng có chút.” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Bạch tiền bối cười ha ha: “Xem ra ngươi cũng có thiên phú ‘một pháo diệt ân cừu’.

Lần sau có thời gian, ta sẽ tặng ngươi một bộ ‘Diệt Thần Pháo’, để ngươi cũng có thể phát huy uy lực của Diệt Thần Pháo một cách thỏa thích.” Nói xong, hắn lại nói: “Đi thôi, cạm bẫy phía trước, nguy hiểm, kẻ địch, tất cả đã bị ta san bằng bằng một phát pháo rồi.

Chúng ta bây giờ đến cửa cấm địa đó, đi mở cửa đi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đi dọc theo một con đường nhỏ đen sì, đến trước cửa cấm địa.

Con đường nhỏ đen sì này chính là con đường mà Diệt Thần Pháo của Bạch Tôn Giả đã bắn ra.

Cửa cấm địa là một đĩa tròn vàng khổng lồ, cao như một ngọn núi nhỏ, bên trong là vô số vòng tròn vàng lồng vào nhau, tổng cộng gần vạn vòng.

Mỗi vòng tròn, đều khắc họa các ký hiệu số khác nhau, hoặc là đồ án, hoặc là chữ tượng hình.

“Có thể giải mã được cái đĩa tròn này không?” Bạch tiền bối hỏi.

Nếu không thể giải mã, hắn có thể thử dùng hỏa pháo để cường hành phá cửa cấm địa.

“Không vấn đề, giao cho tôi đi.” Tống Thư Hàng nói.

Phương pháp giải mã đĩa vàng đã khắc sâu trong đầu cậu!

Trước cửa cấm địa, nhóm tu sĩ không rõ chân tướng, đã không còn một hạt tro.

Chỉ có cánh cửa cấm địa này, không biết làm từ vật liệu gì, dù bị ảnh hưởng bởi vụ nổ của Diệt Thần Pháo cũng không hề hấn gì.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại giấc mơ của ‘Lý Thiên Tố đạo trưởng’, đến trước cửa cấm địa, hai tay đặt lên đĩa vàng, nhẹ nhàng vuốt ve.

Cậu trong lòng đột nhiên cảm thán: “Một đống vàng lớn thế này, đào về nhà thì giàu to rồi!” Không đúng không đúng, một đống vàng lớn thế này mang về nhà cũng không dễ bán, biết đâu còn chưa kịp bán, đã nhận được một tấm cẩm kỳ và 500 tệ.

Trong lúc đang suy nghĩ lung tung, đột nhiên tinh thần lực của Tống Thư Hàng nhảy lên.

Ngay sau đó, tinh thần lực của cậu kết nối với đĩa vàng.

Chương 1045

Chỉ cần ý niệm của cậu động, các vòng tròn bên trong đĩa vàng sẽ xoay theo ý cậu, đây chính là phương pháp ‘di chuyển’ các vòng tròn bên trong đĩa vàng.

Nếu không, với các vòng tròn cao như núi nhỏ đó, Tống Thư Hàng dù có dốc hết sức cũng đừng hòng di chuyển chúng.

“Vậy thì, bắt đầu giải khóa thôi!” Tống Thư Hàng dựa theo phương pháp trong ký ức, bắt đầu phá giải đĩa tròn.

Vạn vòng tròn đó bắt đầu xoay theo thứ tự khác nhau.

Đôi khi vòng thứ tám nghìn bắt đầu xoay, bước tiếp theo lại chuyển sang vòng thứ tư nghìn xoay.

Đôi khi lại có hai vòng xoay cùng lúc.

Toàn bộ quá trình vô cùng phức tạp, khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Tước yêu Tiểu Thải xem một lúc thì cảm thấy chóng mặt.

Thế là nàng quay đầu đi, vỗ cánh đậu xuống người Sở gia lão tổ đang bị thương.

Sở gia lão tổ vẫn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng khóe miệng hắn có thêm chút bọt trắng.

À phải rồi, trước đó khi Diệp Tư bố trí ‘trận pháp cách âm’ đã không bao phủ Sở gia lão tổ.

Xem ra, ngay cả trong lúc hôn mê, Sở gia lão tổ vẫn bị ảnh hưởng bởi tiếng pháo khi ‘Diệt Thần Pháo’ khai hỏa.

Vốn dĩ thân thể đã trọng thương, bây giờ tinh thần lại chịu thêm một đợt tổn thương, thân tâm đều đau đớn, Sở gia lão tổ thật bi thảm.

Ở một bên khác.

Tại quan ải thứ ba ‘phù bảo vách đá’.

Tu sĩ áo tím nuốt nước bọt: “Vụ nổ vừa nãy là sao vậy?

Ngay cả khi đứng ở vị trí của chúng ta, cũng có thể cảm nhận được lực sát thương khủng khiếp ẩn chứa trong vụ nổ đó.” Trong hư không, giọng nói trầm đục đáp: “Có thể là công kích của pháp bảo nào đó, Bạch Tôn Giả đó quả nhiên không thể xem thường.” Tu sĩ áo tím đau lòng: “Chậc, ‘khôi lỗi người sống’ mà ta bí mật bố trí cũng bị xử lý rồi, lần này lỗ lớn rồi.” Muốn chế tạo một khôi lỗi người sống, cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa, rất không dễ dàng.

Bây giờ lại chết mất một cái, khiến hắn đau xót.

Còn về các tu sĩ khác, tu sĩ áo tím không hề đau lòng.

Dù sao thì những tu sĩ đó bị hắn dụ dỗ đến, chủ yếu chỉ để tấn công Sở gia, dẫn dụ Tống Thư Hàng đến mở cửa cấm địa.

Nếu có người sống sót, vẫn có thể trở thành tiên phong dò đường cho hắn, tiến vào cấm địa để thám thính.

Dù có chết, vẫn có thể trở thành khôi lỗi da người, tiếp tục là quân cờ dò đường cho hắn.

Giọng nói trầm đục trong hư không nói đến một nửa, đột nhiên kêu thảm một tiếng: “Đĩa vàng đang phát ra cường quang, Tống Thư Hàng đang mở đĩa.

Chúng ta phải nhanh chóng đuổi đến.

Không thể để họ chiếm tiên cơ... a a a.” Chỉ thấy tấm phù bảo trên vách núi phát ra ánh sáng trắng ngọc.

Trên đó ngưng tụ mười tám nắm đấm, không ngừng tấn công ra hư không, mười tám nắm đấm này ẩn ẩn tạo thành một bộ quyền pháp huyền diệu chứa đựng võ đạo.

Vị ‘tướng quân’ ẩn mình trong hư không bị tấn công bất ngờ, nhất thời bị áp chế không có sức chống trả.

Đạo nhân áo tím trừng lớn mắt: “Sao có thể, năng lượng trong phù bảo này đáng lẽ đã cạn kiệt rồi chứ?” Vị tướng quân trong hư không nghiến răng nói: “Nhất định là do Bạch Tôn Giả làm trò, quyền pháp của phù bảo này đều đã thay đổi, chết tiệt, ta vẫn đánh giá thấp Bạch Tôn Giả rồi.” Nói xong, hắn gầm lên một tiếng.

Bùm!!

Mười tám nắm đấm bị hắn dùng một pháp thuật ăn mòn xử lý sạch sẽ, biến mất.

Nhưng khi mười tám nắm đấm bị ăn mòn, phù bảo trên vách núi lại sáng lên, lại có mười tám nắm đấm từ hư không hiện ra, tấn công về phía tu sĩ áo tím.

Sắc mặt đạo nhân áo tím khó coi.

Hắn nghiến răng, vài con khôi lỗi da người từ dưới đất chui ra, thay hắn đỡ lấy mười tám nắm đấm đó.

Khôi lỗi da người không ngừng nổ tung, hóa thành máu thịt.

Lợi dụng lúc này, vị ‘tướng quân’ trong hư không túm lấy tu sĩ áo tím, nhanh chóng lao về phía cửa cấm địa.

Đĩa vàng cửa cấm địa sắp mở rồi, họ không có thời gian ở đây để tiêu hao thời gian với nắm đấm hiển hóa của phù bảo này.

Cùng với việc Tống Thư Hàng thao túng đĩa vàng ngày càng thành thạo, các vòng tròn bên trong đĩa vàng xoay chuyển ngày càng nhanh, hàng vạn vòng tròn rất nhanh đều được xoay đến đúng vị trí.

“Đại công cáo thành!” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, hai tay rời khỏi đĩa vàng.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy mi tâm nhức nhối, suýt chút nữa không đứng vững, đây là biểu hiện của việc tinh thần lực tiêu hao quá lớn.

Bạch tiền bối kịp thời đưa tay ra, đỡ lấy cậu: “Hoàn thành rồi sao?” “Ừm, theo phương thức trong ký ức của tôi, tất cả các vòng tròn đã được đặt đúng vị trí, cửa cấm địa chắc là sắp mở rồi.” Tống Thư Hàng hồi đáp.

Bên trong cấm địa, sẽ có nguy hiểm gì đây?

Ngay cả Lý Thiên Tố đạo trưởng cũng bay ra ngoài, Tống Thư Hàng còn chưa đạt đến cảnh giới Tứ Phẩm, khi tiến vào đó, nhất định phải cẩn thận hơn nữa.

“Hy vọng bên trong có phương pháp chữa bệnh hàn cho Lý Âm Trúc.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cả cậu và Bạch tiền bối đều mắc nợ Lý Thiên Tố đạo trưởng một đoạn ‘nhân’, xét cả tình lẫn lý, cậu đều hy vọng mình có thể bù đắp đoạn ‘quả’ này.

Két két két ~~ Tiếng mở cửa máy móc vang lên, sau đó... lại có lầu các tiên đài xuất hiện bên trong đĩa vàng, đó là phong cảnh đẹp như tranh vẽ.

Lại có mây tiên từ không gian phía sau đĩa vàng bay ra, lờ mờ dường như còn có thể nhìn thấy thân hình hai vị tiên nữ A Na Đa Tư, ẩn hiện trong mây tiên.

Tước yêu Tiểu Thải cảm thán: “Đây là tiên cảnh sao?” “Đi thôi, chúng ta vào đi.” Tống Thư Hàng nói, cậu liếc nhìn Sở gia lão tổ đang sùi bọt mép, Bạch tiền bối hiện tại dường như không có ý định chữa trị cho Sở gia lão tổ.

Không muốn dẫn Sở gia lão tổ vào không gian cấm địa này sao?

Cũng đúng, giữa Sở gia lão tổ và Bạch tiền bối cũng không có quan hệ gì, sau khi vào bí cảnh, Bạch tiền bối tự nhiên sẽ ngại phân tâm chăm sóc Sở gia lão tổ.

Thế là Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, liền thu Sở gia lão tổ vào thế giới hạt nhân của mình.

Ngay khi cậu chuẩn bị cất bước tiến vào không gian cấm địa...

đột nhiên, một luồng máu bắn về phía cậu.

Tống Thư Hàng lùi lại một bước nhỏ, né tránh luồng máu này.

Một bóng người mặc áo tím, có chút chật vật xuất hiện: “Sẽ không để ngươi vào đâu, Tống Thư Hàng.

Đến đây là kết thúc rồi.” Luồng máu chính là do tu sĩ áo tím này phát ra, hắn cuối cùng đã kịp thời đến trước khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối tiến vào cấm địa, và ngăn chặn Tống Thư Hàng đang chuẩn bị vào cấm địa.

Tống Thư Hàng quay người lại, nhìn về phía tu sĩ áo tím này.

Đối phương vừa mở miệng đã gọi tên cậu, nhưng cậu hoàn toàn không quen biết người này.

Hơn nữa đối phương dường như rất lo lắng cậu tiến vào cấm địa này?

Tống Thư Hàng nhìn tu sĩ áo tím này, trạng thái cơ thể đối phương có chút kỳ lạ, Tống Thư Hàng hoàn toàn không cảm nhận được chân khí hay linh khí trên người đối phương, nên cũng không thể phỏng đoán thực lực cảnh giới của đối phương.

Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “A a, cuối cùng cũng hiện thân rồi sao?

Ta còn tưởng các ngươi phải đợi đến khi ta và Thư Hàng tiến vào cấm địa rồi mới xuất hiện chứ." Hiển nhiên, Bạch tiền bối đã sớm phát hiện ra tu sĩ áo tím này.

Thậm chí tấm phù bảo bích họa đó, cũng là do Bạch tiền bối cố ý chỉnh sửa gia tăng uy lực.

Tu sĩ áo tím cũng bình tĩnh nói: "Không hổ là nhân vật cấp Tôn Giả, ta đã cố gắng hết sức cẩn thận, nhưng vẫn bị ngươi phát giác ra." Bạch tiền bối đắc ý nói: "Tất nhiên rồi, ta sống trong môi trường bị người khác ám toán suốt ngày... chỉ cần có người ám toán ta, thì không thể thoát khỏi trực giác của ta." Tống Thư Hàng: "......" Khóe miệng tu sĩ áo tím khẽ giật giật, bị người khác ám toán suốt ngày, là chuyện rất đáng để đắc ý sao?

Bạch tiền bối vui vẻ nói: "Vì các ngươi đã hiện thân, vậy thì tốt rồi, đỡ cho ta phải lãng phí thời gian mai phục các ngươi ở lối vào cấm địa, trực tiếp san bằng các ngươi ở đây luôn đi!" Giọng nói trầm đục trong hư không vang lên: "Một Thất Phẩm Tôn Giả mới thăng cấp mà khẩu khí không nhỏ.

Trong thời buổi Kiếp Tiên không xuất hiện, Huyền Thánh ẩn thế này, ngươi thật sự cho rằng cảnh giới Tôn Giả có thể hoành hành thế giới sao?" Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, nhìn về phía Tống Thư Hàng: "À phải rồi, cảnh giới của ta mới chỉ là Tôn Giả mới thăng cấp thôi sao?" "......" Tống Thư Hàng thở dài, sau đó nghiêm chỉnh nói: "Bạch Tôn Giả không tính là Tôn Giả mới thăng cấp, ngài ấy đã thăng cấp Tôn Giả hơn một trăm năm trước, chỉ là rảnh rỗi vô vị, lại bế quan hơn một trăm năm, mới phá quan xuất thế gần đây thôi." Bạch tiền bối quay đầu lại nói với tu sĩ áo tím kia: "Ừm, nghe thấy chưa, ta không phải Tôn Giả mới thăng cấp, nói thế nào cũng đã thăng cấp hơn trăm năm rồi.

Coi như là một Tôn Giả cấp nhập môn đi.” Vị tướng quân trong hư không: “Kẻo kẻo, trăm năm hay hai trăm năm, đối với ta đều như nhau, chẳng qua chỉ là một vị Tôn Giả.” Tu sĩ áo tím nói: “Tướng quân, đừng lãng phí lời lẽ với hắn!

Thời gian mở đĩa vàng có hạn, chúng ta hành động theo kế hoạch.” Lời nói nhiều tất thất bại, mỗi lời nói thêm sẽ tạo ra thêm một phần biến hóa trong tương lai.

Vị tướng quân trong hư không cười lớn: “Ha ha ha ha, vậy thì vị Bạch Tôn Giả này cứ giao cho lão phu đi.

Đại Hư Không Áo Nghĩa, vào đây cho ta!” Ngay sau đó có một loại năng lượng vượt qua ‘linh lực’ cuồn cuộn về phía Bạch Tôn Giả, một sức mạnh hư ảo bao trùm lấy Bạch tiền bối.

Cái gọi là Đại Hư Không Áo Nghĩa, không phải là sức mạnh không gian, mà là một loại pháp thuật ngụy không gian, ở một mức độ nào đó có thể diễn hóa ra phương thức công kích giống như sức mạnh không gian.

Bạch tiền bối cũng không né tránh, cứ thế bị ‘Đại Hư Không Áo Nghĩa’ của đối phương cuốn lấy, biến mất tại chỗ.

Bạch tiền bối biến mất, chỉ còn lại Tống Thư Hàng đứng ở cửa cấm địa.

Khóe miệng tu sĩ áo tím nhếch lên, đúng như kế hoạch, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay hắn.

Chúng sinh là quân cờ, mỗi bước đều không thoát khỏi dự liệu của bản tọa!

Tu sĩ áo tím cũng không nói thêm lời vô ích nào, châm ngôn sống của hắn là【Hành động thắng hùng biện】, làm nhiều nói ít.

Hắn muốn hạ gục Tống Thư Hàng trước khi ‘tướng quân’ hạ gục vị Bạch Tôn Giả kia.

Tu sĩ áo tím vẫy tay, dưới đất xung quanh Tống Thư Hàng, từng con khôi lỗi da người chui ra, bao vây Tống Thư Hàng.

“Thì ra là các ngươi.” Tống Thư Hàng thấy những khôi lỗi da người này, trong lòng đoán được thân phận của tu sĩ áo tím này.

Từng có lần, cậu và Vũ Nhu Tử ở dưới tầng hầm Sở gia, gặp phải vị tiên sinh tự nhận là ‘thần cơ diệu toán’.

Chính là vị tiên sinh đó đã triệu tập Hải Đảm Chiến Sĩ, và liên hợp với Hư Kiếm Phái, mưu đồ đoạt lấy ‘Kiếm Quyết thần bí’ của Sở gia.

Lúc đó vị tiên sinh đó khi xâm nhập tộc địa Sở gia, bên cạnh cũng dẫn theo vài con ‘khôi lỗi da người’ như vậy, chỉ có một tấm da người nhưng lại có thể hoạt động, bên trong toàn là máu tươi, không có xương cốt, không có nội tạng.

Nhưng đáng tiếc, vị ‘tiên sinh’ đó đã gặp phải Tống Thư Hàng và các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Kế hoạch của hắn phá sản, ngay cả thân thể hóa thân khôi lỗi của hắn cũng bị Bạch Tôn Giả phá nổ.

Hiện tại, vị ‘tiên sinh’ đó tuy đã chết, nhưng phía sau ‘tiên sinh’ còn ẩn giàng một kẻ đứng sau.

Chính hắn đã âm thầm cải tạo ‘tiên sinh’ thành khôi lỗi người sống, mà ‘tiên sinh’ đến chết cũng không dám tin sự thật mình bị cải tạo thành khôi lỗi người sống.

Tu sĩ áo tím này, có thể có liên quan đến vị ‘tiên sinh’ đó, hoặc thậm chí chính là kẻ đứng sau đã cải tạo ‘tiên sinh’ thành khôi lỗi sống.

“Xem ra Thư Hàng tiểu hữu có ấn tượng với chúng ta.” Tu sĩ áo tím cười nói, cười thì cười, nhưng công kích trong tay hắn không ngừng lại.

Những khôi lỗi da người bao vây Tống Thư Hàng không trực tiếp tiến lên tấn công, lực tấn công của khôi lỗi da người không cao, thông thường chỉ dùng để dò đường và bố trận.

Nhóm khôi lỗi da người này chính là dùng để bố trận, sau khi hiện thân, máu tươi trong cơ thể chúng không ngừng tuôn ra, trong nháy mắt bố trí thành một đại trận trói buộc, khóa chặt Tống Thư Hàng tại chỗ.

Đồng thời, tay phải của tu sĩ áo tím vặn một cái, lộ ra một cấu trúc khôi lỗi hình nòng pháo: “Hóa thành tro bụi đi, Tống Thư Hàng.

Bảo vật của ngươi, trứng trùng ‘Kiếm Cổ vô hình’ mà ngươi thu thập, đều sẽ thuộc về ta!” Oanh ~~ một cột sáng màu đỏ bắn về phía Tống Thư Hàng.

Chương 1046

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được, cột sáng màu đỏ này đủ để bắn giết một tu sĩ Tứ Phẩm.

Thời buổi này, mọi người đều là ‘một lời không hợp liền khai pháo’ sao?

Đại pháo, tiểu pháo, tử mẫu liên hoàn pháo, vừa khai chiến là oanh oanh oanh.

Đây thật sự là chiến đấu giữa tu sĩ sao?

Chứ không phải chiến tranh giữa quân đội thế tục?

Tống Thư Hàng đang bị trận pháp trói buộc không hề hoảng sợ...

Chỉ cần một ý niệm, cậu bất cứ lúc nào cũng có thể tiến vào thế giới hạt nhân, né tránh công kích của đối phương.

Trừ khi đối phương có thủ đoạn phong tỏa không gian cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Nhưng, đối mặt với công kích của cột sáng màu đỏ này, Tống Thư Hàng đột nhiên động lòng.

Sau đó cậu há miệng.

Một trong hai tà thuật có được từ Hạt Sen Tà Liên...

Nha Hảo, Vị Khẩu Hảo, được Thư Hàng kích hoạt.

Từ miệng cậu, sinh ra một lực hút quỷ dị.

Cột sáng màu đỏ đủ để bắn giết tu sĩ Tứ Phẩm đó, như bị hố đen hút vào, toàn bộ bị Tống Thư Hàng nuốt vào miệng.

Tống Thư Hàng lúc này tuy vẫn ở cảnh giới Tam Phẩm, nhưng công pháp luyện thể và Long Ma Dược Tề đã khiến cường độ thân thể của cậu cứng rắn được đẩy lên cường độ cảnh giới Tứ Phẩm.

Với nền tảng thân thể cường độ Tứ Phẩm, cộng thêm tà thuật 'phản đạn công kích dạng năng lượng thuần túy', phối hợp với pháp thuật 'Kình Thôn Thuật', khiến cậu thành công một hơi nuốt chửng cột sáng màu đỏ đó.

Tu sĩ áo tím quả thực không dám tin vào mắt mình.

Dù hắn có kiến thức rộng, nhưng một hơi nuốt chửng công kích của pháo khôi lỗi của hắn, đây là cái thiên phú gì vậy?

Còn chưa đợi hắn phản ứng lại, Tống Thư Hàng lại há miệng.

"A ~~~" Một tiếng hét lớn.

Sau đó, một cột sáng màu đỏ sẫm pha đen từ miệng Tống Thư Hàng bắn ra.

Công kích của pháo khôi lỗi, không sai một ly bị phản lại, đồng thời còn 'mua một tặng một', kèm thêm gia thành năng lượng của 'tà thuật'.

Tu sĩ áo tím căn bản chưa từng thấy phương thức phản kích quỷ dị này, thân thể né tránh không kịp, ăn trọn một phát pháo này.

Thân thể hắn bị bắn bay ra ngoài, trên áo tím lập tức hiện lên hộ thuẫn, nhưng hộ thuẫn lại ngay lập tức bị tan rã.

Ngay sau đó, áo tím vỡ nát, và bề mặt cơ thể tu sĩ áo tím cũng bị hóa lỏng.

Bị bắn văng hơn hai mươi mét, cột sáng màu đỏ sẫm pha đen nổ tung, bao trùm lấy tu sĩ áo tím.

Oanh oanh oanh ~~ Ngoài hai mươi mét, một cái hố lớn được tạo ra.

Tống Thư Hàng chép chép miệng.

Tà thuật 'Nha Hảo Vị Khẩu Hảo' tưởng chừng vô dụng, vào lúc quan trọng lại bất ngờ hữu hiệu!

Chỉ là mùi vị không ngon lắm, hơi đắng chát.

Lần sau thử các công kích pháp thuật khác, biết đâu sẽ có pháp thuật có mùi vị ngọt hơn?

Từ xa, giọng nói của tu sĩ áo tím vang lên: "Ta đã đánh giá thấp ngươi rồi...

Tống Thư Hàng.

Tuy chỉ có cảnh giới Tam Phẩm, nhưng ngươi hoàn toàn khác với các tu sĩ Tam Phẩm bình thường." Trong ngọn lửa nổ, tu sĩ áo tím bước ra từng bước, hơn nửa cơ thể hắn đang trong trạng thái cháy đen.

Nhưng, khi hắn bước ra từng bước, những vị trí cháy đen trên người hắn không ngừng bong tróc da chết, bên trong lại mọc ra lớp da non mới.

Không phải pháp thuật chữa trị, mà là khả năng tái sinh cơ thể của tu sĩ áo tím này.

"Không, tôi chỉ là một tu sĩ Tam Phẩm bình thường." Tống Thư Hàng nói: "À phải rồi, ngươi hình như vẫn luôn đề phòng tôi?" Tu sĩ áo tím nói: "Vì ngươi có thể phản kích công kích pháp thuật, vậy chiêu này ngươi có thể phản kích không?" Hắn dang rộng hai tay, tám thanh lợi nhận xuất hiện trong tay hắn.

Sau đó hắn vung tay một cái, các lợi nhận bắn về phía Tống Thư Hàng.

Mỗi thanh lợi nhận đều khắc phù văn, đây là tám thanh pháp khí, vô cùng sắc bén, đủ để chém Tống Thư Hàng thành những mảnh nhỏ đều đặn.

“Diệp Tư!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Đã chuẩn bị sẵn sàng.” Diệp Tư hồi đáp. 【Chế độ Ba Đầu Sáu Tay】 Diệp Tư một tay cầm bản mệnh kim thư của nàng, một tay cầm 《Thánh Nhân Kinh Văn》, xuất hiện bên trái Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tự mình cầm Bảo Đao Bá Toái, một tay khác nắm Nho Bảo Tam Phẩm 【Phong Thiền Bút】.

Bên phải, Công Đức Xà Mỹ Nhân tay trái cầm một chiếc dép, tay phải nắm một khúc xương màu đỏ máu (đây là bảo vật do một con Huyết Ma BOSS bi thảm nào đó cống hiến.

Chủ yếu là vũ khí trong tay Tống Thư Hàng quá ít, không thể biến hóa ra nhiều vũ khí như Thái Tử Tam Đầu Sáu Tay trong tiểu thuyết thần thoại, nên đành dùng hai thứ này để Công Đức Xà Mỹ Nhân cầm cho đủ số).

Dù sao cũng là pháp bảo mà phải không?

Tám thanh lợi nhận trong chớp mắt đã chém đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Lúc này, chỉ thấy bản mệnh kim thư của Diệp Tư khẽ lật, vài đạo quang mang liên tục quét ra, rơi xuống những lợi nhận đó.

Tám thanh lợi nhận đang chém đến với tốc độ cao bị thi triển các hiệu ứng phụ trợ như giảm tốc, tăng trọng, kháng lực, tốc độ lập tức giảm ba lần.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, vung Bảo Đao Bá Toái.

Đồng thời, thiên phú nhãn khiếu của Tống Thư Hàng 【Thị Giác Cao Thủ】, hay có thể nói là 【Thời Gian Viên Đạn】 được kích hoạt.

Như vậy, tốc độ của tám thanh lợi khí trong mắt cậu, trở nên giống như cảnh quay chậm trong phim điện ảnh.

Tống Thư Hàng vung Bảo Đao Bá Toái và Phong Thiền Bút, dễ dàng đỡ được những lợi nhận đó.

Đồng thời, Công Đức Xà Mỹ Nhân bên phải cũng ra tay, nàng dùng khúc xương màu đỏ máu đó hất văng lợi nhận.

Công Đức Xà Mỹ Nhân kể từ khi tiến hóa, dường như càng ngày càng thông minh hơn.

Lần đỡ lợi nhận này, không phải do Tống Thư Hàng điều khiển nàng, mà là do nàng tự phát thực hiện.

Có phải khả năng 'hộ chủ' lại được cường hóa?

Không chỉ vậy, sau khi đỡ kiếm nhận, Công Đức Xà Mỹ Nhân còn giơ tay lên, ném chiếc 'dép tát mặt' ra ngoài.

Chiếc dép tát mặt này là do Tống Thư Hàng mua khi đi dạo ở Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, sau đó vẫn luôn để trong 'Một Thốn Súc Tiểu Đại' mà không mấy khi sử dụng.

Lúc này, sau khi Công Đức Xà Mỹ Nhân ném chiếc dép tát mặt ra, 'Oanh ~' một tiếng, chiếc dép tát mặt điên cuồng tăng tốc, ẩn ẩn dường như đã vượt qua tốc độ âm thanh?

Khoảng cách hai mươi mét, trong nháy mắt đã đến.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa ra tay, chiếc dép tát mặt đã xuất hiện ở má trái của tu sĩ áo tím.

Ba ~~ một tiếng vang dội.

Tu sĩ áo tím hoàn toàn không phòng bị, bị đánh bay ra ngoài, rụng mất mấy chiếc răng.

Tống Thư Hàng: 0_0 Khoa trương vậy sao?

Tu sĩ áo tím tuy không thể nhìn ra cấp độ cảnh giới, nhưng ít nhất cũng có thực lực Tứ Phẩm đỉnh phong hoặc thậm chí Ngũ Phẩm?

Lại bị một phát đánh bay ra ngoài.

Chẳng lẽ mình nhặt được của hời, chiếc 'dép tát mặt' này thực ra là thần khí, chỉ là từ trước đến nay không ai nhận ra nó.

Cho đến một ngày nọ, mình may mắn nhặt được món thần khí này?

Tống Thư Hàng lắc đầu, thần khí cái quái gì.

Loại kịch bản này, không thể xuất hiện trên người cậu.

Hơn nữa, chiếc dép tát mặt này là pháp khí đồ chơi bản sản xuất hàng loạt ở thành Bạch Vân, lúc đó chủ cửa hàng còn nói đây là hàng bán chạy, rất hot.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân, nếu không phải vấn đề của 'dép tát mặt', vậy vấn đề nhất định xuất hiện trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân!

Trong tay nàng, pháp khí đồ chơi này mới phát huy ra lực công kích cường hãn.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn giữ vẻ mặt vô biểu tình, nàng đang giơ tay, liên tục vung vẩy.

Trong hư không, chiếc 'dép tát mặt' không ngừng tấn công.

Ba ~~ Tu sĩ áo tím vừa đứng dậy, má phải lại bị đánh mạnh, lại một lần nữa bị đánh bay ra ngoài. 【Có người tát vào má trái của ngươi, ngươi hãy nghênh lên má phải của ngươi, chỉ cần cắn chặt răng, ngươi sẽ cảm thấy rất sảng khoái. .....】 Ba ~~ A ~~ Đánh bay ra ngoài.

Ba ~~ A ~~ Lại đánh bay ra ngoài.

Ba ~~ Lại đánh bay ra ngoài.

Nhưng lần này đã không còn tiếng kêu thảm thiết nữa, tu sĩ áo tím dường như đã bị đánh choáng váng ngất đi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lại không có ý định buông tha hắn, nàng vẫn vô biểu tình, chiếc dép tát mặt tiếp tục không ngừng tát vào khuôn mặt đẹp trai của tu sĩ áo tím.

Ba ba ba ~~ ba ba ba ~~ Tát xong má trái tát má phải, tát xong má phải tát má trái; đôi khi bên trái hai cái, bên phải hai cái, nhưng đảm bảo tuyệt đối công bằng, số lần tát má trái và má phải tuyệt đối công bằng.

Đây là đang phỉ báng sao?

Tống Thư Hàng nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân, tuy nàng vẻ mặt vô biểu tình, nhưng cảm giác như nàng đang chơi rất vui vẻ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, liền không ngăn cản nàng nữa. 【À phải rồi Diệp Tư, vừa nãy ngươi đã dùng phi kiếm tiến vào thế giới Tà Liên rồi sao?

Có tìm thấy cái kén lớn đó không? 】 Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Trong cái kén lớn ở thế giới Tà Liên, đang ngủ chủ nhân của Cửu U Thế Giới là Bạch tiền bối Two.

Vị Bạch tiền bối 2 này từng nói muốn ngủ một ngàn năm, không ngủ đủ thì không được dậy.

Nhưng hôm nay, Tống Thư Hàng thấy Bạch Tôn Giả ở hiện thế phong cách quá kỳ lạ, trong lòng càng ngày càng cảm thấy hành vi của Bạch Tôn Giả hôm nay giống hệt Bạch tiền bối Two.

Thế nên, cậu nghĩ đến hai khả năng.

Chương 1047

Một là Bạch tiền bối hôm nay sau khi học 'vũ điệu máy xúc', chơi quá đà, đang trong trạng thái phấn khích.

Khả năng khác là cậu nhận nhầm người.

Vị Bạch tiền bối trước mắt này không phải Bạch Tôn Giả mà cậu vẫn nghĩ, mà là 'Bạch tiền bối Two' ở thế giới Cửu U.

Tống Thư Hàng có tám mươi phần trăm chắc chắn có thể xác định, Bạch tiền bối bên cạnh mình là Two không sai.

Lúc này, Diệp Tư đáp: 【Đã thám trắc rồi, cái kén ở thế giới Cửu U vẫn còn.

Phi kiếm của ta đậu ở bên cạnh cái kén khổng lồ, thông qua phi kiếm ta có thể cảm nhận được trong cái kén đó, ẩn chứa một tồn tại khủng bố vô cùng.

Vậy nên, vị Bạch tiền bối Two của ngươi, hẳn vẫn còn ở trong thế giới Tà Liên đó. 】 "Bạch Two vẫn còn ở đó sao?" Tống Thư Hàng: "Tức là, mình đoán sai rồi?" Hôm nay Bạch Tôn Giả thực sự chơi quá đà sao?

Đang trong trạng thái phấn khích, dẫn đến lời nói và hành động khác thường, phong cách thay đổi lớn sao?

Khoan đã.

Nếu Bạch Tôn Giả không phải Bạch tiền bối Two mà cậu suy đoán, vậy bây giờ cậu không phải rất nguy hiểm sao?

Kẻ cao thủ ẩn mình trong hư không kia, mở miệng ngậm miệng đều là 'chẳng qua chỉ là một tu sĩ cấp Tôn Giả', tức là thực lực đối phương, ít nhất là Bát Phẩm Huyền Thánh trở lên.

Vậy Bạch tiền bối cảnh giới Thất Phẩm, có phần thắng không?

Tống Thư Hàng trong lòng có chút không bình tĩnh.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên, một con khôi lỗi da người phía sau cậu đột ngột áp sát, hai bàn tay khôi lỗi da người đặt hờ lên vị trí eo của Tống Thư Hàng.

Oanh ~~ Hai cột sáng màu đỏ rực bắn vào vị trí eo của Tống Thư Hàng, cột sáng nổ tung, ngọn lửa vô tình nuốt chửng Tống Thư Hàng.

Khóe miệng khôi lỗi da người lộ ra nụ cười quỷ dị.

"Ngươi quá sơ suất rồi, Tống Thư Hàng.

Kinh nghiệm chiến đấu của ngươi, quá yếu." Đó là giọng nói của tu sĩ áo tím.

Hắn bản tôn vẫn đang bị dép tát mặt không ngừng 'ba ba ba' tát vào mặt, nhưng ý thức của hắn lại âm thầm chuyển di đến con khôi lỗi da người phía sau Tống Thư Hàng này.

Trong lúc nói chuyện, hai tay của khôi lỗi da người đoạn ra, cũng lộ ra hai cấu trúc khôi lỗi hình nòng pháo.

Sau đó, từng cột sáng màu đỏ rực bắn ra từ pháo khôi lỗi, không ngừng rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Chỉ cần tìm thấy cơ hội, thì bắn cho đến chết!

Oanh oanh oanh oanh ~~ Liên tiếp mấy chục phát pháo khôi lỗi, thân hình Tống Thư Hàng bị ánh pháo bao phủ, năng lượng cường độ cao hóa thành ánh sáng chói mắt, sau đó là một loạt các vụ nổ.

Sau mười phát pháo khôi lỗi, Tống Thư Hàng dường như đã mất đi sức kháng cự.

Xa xa, chiếc dép tát mặt lững lờ rơi xuống đất, bất động.

Ánh sáng pháo khôi lỗi và vụ nổ tắt dần.

Trên mặt đất chỉ còn lại một cái hố lớn...

Bóng dáng Tống Thư Hàng đã biến mất, ngay cả tước yêu ở cùng cậu cũng biến mất.

Bản thể tu sĩ áo tím ở xa bò dậy từ mặt đất, hắn nhíu mày đi đến vị trí Tống Thư Hàng biến mất.

Mặt hắn không hề vui mừng, ngược lại còn nhíu chặt mày.

“Sao lại đột nhiên biến mất không thấy đâu?” Vừa nãy hắn bắn loạn xạ một trận pháo khôi lỗi, uy lực tuy mạnh, nhưng cũng không đến mức bắn Tống Thư Hàng đến không còn một mảnh.

Là bí pháp độn trốn bí mật nào?

Không đúng, dù là độn quang nào, khi thi triển cũng sẽ có các loại dị tượng, không thể vô thanh vô tức mà biến mất.

Trừ khi... là bí pháp bảo mệnh loại không gian?

Tu sĩ áo tím tức giận: “Chết tiệt, sao lại thế này.” Đồng thời hắn quay đầu nhìn về phía hư không, ‘tướng quân’ cũng chưa trở về.

Lúc đầu, tướng quân còn nói trong vòng năm hơi thở là có thể giải quyết vị ‘Bạch Tôn Giả’ kia, nhưng bây giờ đã qua lâu như vậy, tướng quân vẫn chưa trở lại.

Cảm giác bất an trong lòng tu sĩ áo tím ngày càng nặng nề.

Một lát sau, hắn nghiến răng.

Tu sĩ áo tím ra lệnh cuối cùng cho những khôi lỗi da người: “Các ngươi canh giữ ở cửa cấm địa, một khi Tống Thư Hàng xuất hiện trở lại, lập tức trói hắn lại.” Đồng thời, hắn lại lệnh cho con khôi lỗi da người đã được cải tạo tìm một vị trí để ẩn nấp.

Cuối cùng hắn hít sâu một hơi, nhảy vọt về phía đĩa vàng cấm địa, nhảy vào cấm địa.

Nếu ‘tướng quân’ có thể trở về thuận lợi, hắn có thể thông qua những khôi lỗi da người đó chỉ dẫn tướng quân vào cấm địa để tìm hắn.

Ngay cả khi những khôi lỗi da người thông thường này bị hủy diệt, con khôi lỗi đã được cải tạo đang ẩn nấp cũng có thể đóng vai trò dẫn đường.

Nếu ‘tướng quân’ thất bại, vị Bạch Tôn Giả đó quay trở lại cửa cấm địa, thì những khôi lỗi da người này cũng có thể đóng vai trò cảnh báo.

Khoảnh khắc này, tu sĩ áo tím không còn vẻ ‘mọi thứ đều trong lòng bàn tay bản tọa’ nữa.

Trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Diệp Tư: “Thư Hàng, ngươi làm gì mà phải trốn vậy?

Nếu hai chúng ta phối hợp, xử lý tên tu sĩ áo tím vừa nãy hẳn không vấn đề gì.

Hơn nữa, đòn đánh lén của tu sĩ áo tím cũng bị chúng ta nhìn thấy, Công Đức Xà Nữ không phải đã đỡ cho ngươi một phát đánh lén đó sao?” “Ừm... là như thế này, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã đỡ cho tôi một phần công kích của ‘pháo khôi lỗi’ đó, nhưng vẫn còn một phần nhỏ bắn trúng người tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư: “Nhưng ngươi không bị thương mà?” Nàng là linh quỷ của Tống Thư Hàng, hơn nữa lại đang giữ trạng thái hợp thể với cậu, trong cảm ứng của nàng, Tống Thư Hàng không hề bị thương.

“Ừm, tôi không bị thương.

Thực ra, sau khi được Công Đức Chi Quang lọc qua, phát pháo khôi lỗi đó bắn tôi rất sảng khoái.” Tống Thư Hàng cười ha ha: “Công pháp 《Bất Động Kim Cương Thân》 và 《Nho Gia Kim Cương Thân》 của tôi, sau khi chịu một phát pháo khôi lỗi đó, giống như thép được tôi luyện từng chút một...

Nhờ vào phản hồi của hai môn công pháp luyện thể này, mạch thứ tư của tôi ‘Không Vương Mạch’ sắp mở rồi.

Tôi chuẩn bị một hơi, thúc đẩy Không Vương Mạch mở ra!

Như vậy, tôi lại gần hơn một bước đến cảnh giới Tứ Phẩm.” “......” Diệp Tư: “Nhưng chúng ta cũng có thể chém tên tu sĩ áo tím đó trước, sau đó thăng cấp cũng không muộn mà.” Thả hổ về rừng, hậu họa khôn lường, đặc biệt đối phương còn tiến vào cấm địa.

Trong cấm địa nguy hiểm, nếu đối phương đột nhiên xuất hiện gây chuyện, quá nguy hiểm rồi.

“Không sợ.” Tống Thư Hàng cười ha ha, nói: “Bạch tiền bối đi ngay sau lưng hắn.” Tiểu Thải: “Bạch tiền bối?

Ngài ấy trở về lúc nào?” “Ngay khi tôi bị trúng một phát pháo, Bạch tiền bối đã trở về rồi.

Sở dĩ tôi tha cho tên đó, cũng là vì Bạch tiền bối ngầm ý.” Tống Thư Hàng nói: “Tiếp theo, đợi tôi một hơi đột phá ‘Không Vương Mạch’, rồi sẽ vào cấm địa hội hợp với tiền bối.” Vị 'tướng quân' thần thần bí bí ở một bên đã quỳ xuống, hắn quỳ vô cùng dứt khoát.

Ban đầu, 'tướng quân' tự tin bùng nổ, dùng bí pháp 'Đại Hư Không Áo Nghĩa' cuốn vị 'Bạch Tôn Giả' kia vào 'Bán Thế Giới Hư Không' của mình.

Hắn còn mạnh miệng nói với tu sĩ áo tím, sẽ giải quyết Bạch Tôn Giả trong vòng năm nhịp thở.

Hắn quả thật có vốn liếng để tự tin, bán thế giới hư không do bí pháp của hắn hình thành có thể nói là một 'lãnh địa'.

Trong lãnh địa này, hắn chính là chúa tể hư không.

Chỉ cần đứng trong lãnh địa này, năm nhịp thở giết chết một Tôn Giả, dễ như trở bàn tay!

Thế là, tướng quân hiện nguyên hình trong 'lãnh địa' của mình.

Đó là một con kim cương tinh tinh khổng lồ vô cùng, thân khoác hoàng kim chiến giáp, tay cầm một thanh cổ kính bằng đồng hình trường đao.

Đối diện hắn, Bạch tiền bối lơ lửng trong 'lãnh địa' này, không hề hoảng sợ, chỉ tò mò đánh giá con kim cương tinh tinh, như có điều suy nghĩ.

“Bạch Tôn Giả, có thể chết trong hư không lãnh địa của ta, đây cũng coi như là vinh hạnh của ngươi.” Tinh tinh tướng quân trầm giọng nói.

Nói đoạn, trên đỉnh đầu hắn hiện ra hơn trăm con hư ảnh Cự Viên viễn cổ, mỗi con Cự Viên viễn cổ đều đại diện cho một phần thần lực thông thiên.

Hơn trăm con hư ảnh Cự Viên chen chúc vào nhau, khí thế bàng bạc!

“Ta nội tu 《Đại Hư Không Áo Nghĩa Bí Pháp》, ngoại tu 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, bây giờ số lượng Thánh Viên viễn cổ trên đỉnh đầu ta đã đạt một trăm linh bảy con, chỉ chờ ta ngưng tụ thêm một con hư ảnh Thánh Viên viễn cổ nữa là đủ một trăm linh tám con.

Đến lúc đó, ta sẽ có thể ngưng tụ những hư ảnh Thánh Viên viễn cổ này thành thực ảnh Thần Viên viễn cổ, khi đó, chính là lúc ta tấn thăng Cửu Phẩm Kiếp Tiên!

Bây giờ, Tôn Giả nhân loại nhỏ bé, ngươi sợ rồi sao?” Tinh tinh tướng quân trầm giọng nói.

Khác với tu sĩ áo tím luôn tuân thủ nguyên tắc 【hành động hơn lời nói】, kiên trì làm nhiều nói ít, tinh tinh tướng quân là một kẻ nói nhiều.

Nhưng hắn cũng không phải đơn thuần là kẻ nói nhiều, đây là một phong cách chiến đấu của hắn. 【Trước khi chiến đấu, hãy thể hiện thực lực áp đảo của mình, khiến kẻ địch run sợ trong lòng, không đánh mà thắng.

Thượng sách là đánh vào tâm lý, hạ sách là đánh vào con người, không có sách lược là tự hại mình.】 Tất cả những hoạt động tâm lý trên... thực ra đều là tinh tinh tướng quân tự cổ vũ cho mình.

Không biết vì sao, khi đối mặt với vị Tôn Giả nhân loại này, trong lòng hắn lại có chút rụt rè.

Rõ ràng bản thân hắn là Huyền Thánh, lẽ ra thực lực phải vượt xa vị Tôn Giả nhân loại này, nhưng trong lòng hắn lại có chút rụt rè.

Sự rụt rè này thật khó hiểu, khó hiểu đến mức khiến hắn cũng không biết phải làm sao.

“Ồ, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, hóa ra là vậy, ngươi là thú tu giới yêu thú à!

Thảo nào cứ cảm thấy khí tức trên người ngươi có chút không đúng.” Bạch tiền bối đột nhiên ha ha cười lớn.

Vị Tôn Giả nhân loại này, vậy mà còn có thể cười được?

Tinh tinh tướng quân sắc mặt âm trầm xuống, khí thế trên người càng lúc càng ngưng trọng, khí thế mạnh mẽ như thực chất áp bức

Bạch tiền bối.

Đồng thời, một trăm linh bảy con hư ảnh Thánh Viên trên đỉnh đầu hắn gào thét, sát khí đằng đằng.

Chỉ là, đối mặt với khí thế nặng nề và sát khí, Bạch Tôn Giả lại không bị ảnh hưởng chút nào.

“À đúng rồi, ngươi vừa nói đủ một trăm linh tám con là có thể hóa hư ảnh Thánh Viên viễn cổ thành thực ảnh 'Thần Viên viễn cổ' ư?

Ngươi đang dọa ta à, nghĩ ta không biết 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 sao?” Bạch Tôn Giả cười khà khà nói.

Khí tức trên người tinh tinh tướng quân lập tức ngưng lại: “Ngươi biết 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》?

Sao có thể, đây là bí mật bất truyền của thú giới ta!” “Ta không những biết môn công pháp này, mà ta còn biết luyện môn công pháp này nữa chứ.” Bạch tiền bối nói đoạn, hai tay run lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng con hư ảnh 'Thánh Viên viễn cổ' không ngừng xuất hiện từ đỉnh đầu hắn.

Chương 1048

Khác với những hư ảnh 'Thánh Viên viễn cổ' trên đỉnh đầu tinh tinh tướng quân chen chúc lộn xộn, hư ảnh Thánh Viên trên đỉnh đầu Bạch tiền bối giống như một đội quân, khi từng con xuất hiện thì xếp thành một phương trận chỉnh tề.

Trong nháy mắt, đủ năm sáu trăm con hư ảnh Thánh Viên viễn cổ xếp thành một phương trận lớn, lơ lửng trên đỉnh đầu Bạch tiền bối.

Mỗi con hư ảnh Thánh Viên viễn cổ đều có thể tích khổng lồ, khi năm sáu trăm con lơ lửng trong hư không thì giống như một quân đoàn quái vật.

Tinh tinh tướng quân trợn tròn mắt – không sai, đây thật sự là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》!

Khí tức đó, hư ảnh Thánh Viên đó, không phải ảo giác, là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 thật sự!

Hắn tu luyện thần công này từ nhỏ, không thể nhìn lầm được.

Tiếp đó, tinh tinh tướng quân lại đếm số lượng Thánh Viên trên đỉnh đầu Bạch tiền bối một lần nữa. 587 con!

“Năm trăm tám mươi bảy con, sao có thể, ngươi là một nhân loại sao có thể tu luyện ra năm trăm tám mươi bảy con hư ảnh 'Thánh Viên viễn cổ'.” Tinh tinh tướng quân gào lên.

Đây không phải 58 con, mà là 587 con à, đối mặt với gần sáu trăm con hư ảnh Thánh Viên viễn cổ của vị Bạch Tôn Giả này, hắn cái thằng chỉ tu luyện ra một trăm linh bảy con hư ảnh Thánh Viên này, quỳ rồi!

Đồng thời... tinh tinh tướng quân mơ hồ hiểu được vì sao mình lại vô duyên vô cớ có chút rụt rè.

Với 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cấp bậc 587 con Thánh Viên hư ảnh, dù nhân loại này chỉ là Thất Phẩm Tôn Giả, nhưng bằng vào sự cường hãn của nhục thân, cũng có thể vượt cấp mà chiến rồi.

Nếu chỉ tính cường độ thân thể dựa trên số lượng Thánh Viên, thì cường độ nhục thân của đối phương, gấp năm lần hắn trở lên!

“Ha ha ha ha ha, cũng không phải công pháp gì khó khăn, ta cứ lấy về rồi tùy tiện luyện luyện, thế là luyện ra năm trăm tám mươi bảy con Thánh Viên rồi.

À đúng rồi, số lượng năm trăm tám mươi bảy con Thánh Viên, nghe có vẻ hơi ngu ngốc, 587, đây chẳng phải là ý 'ta ngốc nghếch' sao.

Khịt!” Bạch tiền bối bất mãn nói.

Nội tâm tinh tinh tướng quân đều sụp đổ, số lượng 587 con, vậy mà còn bị chê?

Ngươi không muốn thì cho ta đi chứ!

Đáng ghét!

Ta chỉ có một trăm linh bảy con thôi mà.

Cứ như thể nghe thấy tiếng lòng sụp đổ của tinh tinh tướng quân, Bạch tiền bối đột nhiên nói: “Thế này đi, ta cảm giác khi nhìn thấy ngươi, liền có một loại cảm giác như bạn cũ lâu ngày.

Ngươi và một con thú cưng ta nuôi đặc biệt giống nhau, nhưng con thú cưng đó của ta chết hơi sớm.

Vậy ta chia cho ngươi một ít hư ảnh 'Thánh Viên viễn cổ' làm quà gặp mặt nhé?” “Hả?” Cách tư duy của tinh tinh tướng quân đã không thể theo kịp diễn biến sự việc.

“Cứ chia cho ngươi 143 con hư ảnh Thánh Viên đi, giúp ngươi đủ 250 con hư ảnh, hai trăm năm mươi, rất thích hợp với ngươi.” Bạch tiền bối nói.

Nói đoạn, Bạch Tôn Giả đưa tay chỉ vào hư ảnh 'Thánh Viên viễn cổ' của mình, đếm ra một trăm bốn mươi ba con.

Sau đó dưới sự khống chế của Bạch tiền bối, một trăm bốn mươi ba con hư ảnh Thánh Viên này bước đi chỉnh tề, giống như quân đội, đi đến trên đỉnh đầu tinh tinh tướng quân.

Tiếp đó, trong ánh mắt không thể tin được của tinh tinh tướng quân, một trăm bốn mươi ba con hư ảnh Thánh Viên kia vậy mà thật sự liên kết với hắn.

Ngay sau đó, tướng quân có thể cảm nhận được, cường độ thân thể của mình không ngừng tăng lên.

Toàn thân cơ bắp to ra một vòng, mỗi khối cơ bắp đều tràn đầy sức mạnh hủy diệt.

Cường độ thân thể của hắn, tăng lên hơn gấp đôi!

Sức mạnh, sức mạnh dồi dào không ngừng tuôn ra.

Đây... là 'Quán Đỉnh Truyền Công' sao?

Nhưng, chỉ nghe nói chân khí, linh lực, huyền năng các loại có thể thông qua 'Quán Đỉnh Truyền Công' truyền cho tu sĩ khác, bao giờ thì đến 'ngoại công' cũng có thể quán đỉnh truyền công?

Tinh tinh tướng quân cảm thấy thế giới quan của mình có chút sụp đổ.

×××××××××××× “Được rồi, vì quà gặp mặt cũng đã cho ngươi, vậy thì từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thú cưng số 3 của ta rồi!

Ngoài ra, thú cưng số 2 là một con chuột nhắt đáng yêu, lần sau có cơ hội ta sẽ dẫn ngươi đi gặp nó.

Số 1 đang ngủ đông.” Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Cái gì?

Thú cưng?

Đùa gì thế!

“Ta là Chinh Tây Đại Tướng Quân của thú giới, Thánh Viên Đại Kim Cương, ta sao có thể trở thành thú cưng của ngươi!” Tinh tinh tướng quân gầm lên.

Làm thú cưng loại chuyện không có tôn nghiêm này, hắn sao có thể chấp nhận?

Hắn cũng không phải loại M biến thái trong loài người.

Trong tình huống cảm thấy tôn nghiêm bị tổn hại, tinh tinh tướng quân phẫn nộ gào thét.

Dưới cơn phẫn nộ mạnh mẽ, chút 'rụt rè' khó hiểu trong lòng hắn cuối cùng cũng biến mất.

Thừa lúc trạng thái này, tinh tinh tướng quân vận chuyển 'Đại Hư Không Áo Nghĩa', thanh cổ kính bằng đồng hình trường đao trong tay hắn giống như xuyên qua không gian, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Bạch tiền bối, đặt ở bên cổ Bạch tiền bối.

Cái cổ trắng nõn của vị Tôn Giả nhân loại này ngay trước mắt, chỉ cần cổ kính bằng đồng trong tay hắn nhẹ nhàng vuốt một cái, là có thể chém giết nhân loại này.

Mặc dù cảm thấy nhân loại này trông đặc biệt tuấn mỹ, giết đi có chút đáng tiếc.

Nhưng mà, chuyện để hắn làm thú cưng này, chú có thể nhịn, tinh tinh thì không thể nhịn.

Vị Tôn Giả nhân loại này nhất định phải chết.

Hơn nữa mình hoàn toàn không cần rụt rè, trước đó bị thủ đoạn gần sáu trăm con hư ảnh 'Thánh Viên viễn cổ' của đối phương làm cho giật mình.

Nhưng đối phương là Tôn Giả, có một chênh lệch cảnh giới lớn giữa hắn và mình.

“Chết đi, Bạch Tôn Giả.” Tinh tinh tướng quân gào thét trong lòng.

Lưỡi đao cổ kính hung hăng chém xuống.

Lúc này, Bạch tiền bối đột nhiên【quang tốc】quay đầu lại, đối mặt với tinh tinh tướng quân: “Này, thân là một con thú cưng, nếu dám cắn chủ nhân... thì sẽ bị làm thành lẩu.” Bị đôi mắt của Bạch Tôn Giả quét qua một cái, trong lòng tinh tinh tướng quân dâng lên một cảm giác kinh khủng.

Giống như khi mình còn là tinh tinh nhỏ, bị thiên địch của mình là【Ngân Bối Bạo Long】nhìn chằm chằm.

Ngân Bối Bạo Long cũng là một chủng tộc của 'thú giới', thân mang một phần huyết mạch Thần Long, chúng cho rằng thịt 'tinh tinh Thánh Viên' khi cắn rất ngon miệng, đặc biệt là tinh tinh Thánh Viên non, ngon đến bùng nổ.

Đối với tinh tinh Thánh Viên non mà nói, bị một con Ngân Bối Bạo Long nhìn chằm chằm, quả thực là một chuyện tàn nhẫn.

Tuy nhiên... cảm giác kinh khủng trong lòng tinh tinh tướng quân, chỉ xuất hiện một thoáng, rồi bị hắn cường ngạnh áp chế xuống.

Thân là Chinh Tây Đại Tướng Quân của thú giới, nếu ngay cả chút sợ hãi tâm lý này cũng không thể khắc phục, thì hắn đã sớm trở thành khẩu lương và bàn đạp của thú tu khác rồi.

“Ai *** là thú cưng của ngươi!” Tinh tinh tướng quân nổi giận, cổ kính trong tay đột nhiên chém xuống.

Đang!

Trường đao cổ kính sắc bén vô song, chém vào cổ trắng nõn của Bạch Tôn Giả.

Cảnh tượng đầu Bạch Tôn Giả bay lên trời tưởng tượng không hề xuất hiện, cổ Bạch Tôn Giả vẫn trắng nõn không tì vết, ngay cả một vết đỏ cũng không có.

Ngược lại là trường đao cổ kính pháp khí bản mệnh trong tay tinh tinh tướng quân, vỡ tan tành.

Tinh tinh tướng quân mặt đầy ngơ ngác.

“Tính cách không tệ, thú cưng càng có tính cách bạo liệt, quá trình thuần dưỡng càng thú vị.” Bạch Tôn Giả ha ha cười nói.

“Ngươi không phải Bạch Tôn Giả kia!” Nhìn trường đao cổ kính vỡ tan trong tay mình, tinh tinh tướng quân đột nhiên bừng tỉnh...

Cái gọi là biết mình biết địch, trăm trận trăm thắng.

Cho nên trước khi hành động, bọn họ đã bỏ công sức lớn để thu thập tình báo về 'Bạch Tôn Giả'.

Trong tình báo của bọn họ, vị Bạch Tôn Giả kia lần bế quan trước còn là 'Chân Quân', lần bế quan xuất quan này mới tấn thăng cảnh giới Tôn Giả.

Nhưng mà, một Tôn Giả mới tấn thăng, sao có thể sở hữu thực lực cường đại như vậy?

Cho nên, sự thật chỉ có một!

Kẻ trước mắt này không phải Bạch Tôn Giả.

“À à.” Bạch tiền bối ha ha cười nói: “Ta chưa bao giờ thừa nhận ta là Bạch Tôn Giả cả.” Tinh tinh tướng quân lúc này chỉ muốn nói, đ* m* mày!

“Nếu tiền bối không phải Bạch Tôn Giả, vậy tiền bối, giữa chúng ta chỉ là một sự hiểu lầm.

Chúng ta bắt tay làm hòa thế nào?” Tinh tinh tướng quân nói.

Trong lúc nói, hắn đã chuẩn bị bỏ chạy.

Với 'Đại Hư Không Áo Nghĩa Bí Pháp' của hắn, dù đối mặt với Cửu Phẩm Kiếp Tiên, hắn vẫn có một tia cơ hội chạy thoát.

Mặc dù chỉ có một tia cơ hội, nhưng hắn sẽ không từ bỏ.

“Ừ, không vấn đề gì.” Bạch tiền bối cười nói: “Ta tin rằng chúng ta trong tương lai, có thể hòa bình chung sống.” Tinh tinh tướng quân nghe đến đây, quả quyết sử dụng áo nghĩa, độn vào một tầng hư không khác.

Vị giả mạo Bạch Tôn Giả này, căn bản không từ bỏ ý niệm thu hắn làm thú cưng.

Cho nên, lúc này không chạy thì còn chờ khi nào?

Xoẹt ~~ Tinh tinh tướng quân thành công độn vào hư không, Bạch tiền bối lại không có ý ngăn cản hắn.

Tinh tinh tướng quân trong lòng tuy có chút nghi hoặc, nhưng vẫn cứ lao đầu vào hư không.

Khoảnh khắc tiếp theo, mắt hắn tối sầm lại.

Không phải bị người ta đánh ngất, mà là hắn chui vào một thế giới tối tăm.

Đây là một thế giới xa lạ, cả thế giới âm u lạnh lẽo.

Tinh tinh tướng quân cảnh giác nhìn xung quanh.

Rất nhanh, hắn phát hiện không xa trước mặt mình có một cái kén khổng lồ.

Chương 1049

Cái kén lấp lánh phát sáng, là nguồn sáng duy nhất trong thế giới này.

Khi nhìn thấy cái kén khổng lồ này... tinh tinh tướng quân chân mềm nhũn, quỳ xuống, còn dứt khoát hơn cả mì gói.

Hắn đối mặt với một chúa tể thế giới, dưới sự áp bức của ý chí thế giới, tinh tinh tướng quân quỳ xuống vô cùng đẹp trai. ...

Sau khi đưa tinh tinh tướng quân vào 'Thế Giới Tà Liên', Bạch tiền bối hài lòng vỗ vỗ tay: “Giải quyết xong, lần này thu được một con thú cưng khiến ta hài lòng, đáng giá.” Nói đoạn, Bạch tiền bối lại nhìn về phía 'hư ảnh Thánh Viên viễn cổ' trên đỉnh đầu mình, hư ảnh Thánh Viên xếp chỉnh tề như một đội quân.

Sau khi tặng đi 143 con hư ảnh Thánh Viên, Bạch tiền bối cảm thấy quân đoàn hư ảnh Thánh Viên này đều trở nên vừa mắt hơn.

Số lượng 587 con thật sự quá ngu ngốc.

Nhưng một lát sau, Bạch tiền bối đột nhiên cứng mặt lại.

Hắn phát hiện, số lượng 'hư ảnh Thánh Viên' trên đỉnh đầu vẫn có chút không đúng.

Nhìn ngang nhìn dọc, đều là 444 con.

Không sai, là 444 con.

Bạch tiền bối Orz, con số này thật không may mắn chút nào.

Tại sao lại khéo như vậy, biến thành 444 con chứ.

Quả nhiên, vận may của ta hôm nay cũng không khá khẩm chút nào. ...

Bạch tiền bối bị số lượng 444 con Thánh Viên viễn cổ đả kích, tâm trạng u sầu rất lâu, mới quay lại đi tìm Tống Thư Hàng.

Sau đó...

Tống Thư Hàng tranh thủ cơ hội độn nhập vào Hạch Tâm Thế Giới, thăng cấp.

Bạch tiền bối thì lặng lẽ theo dõi tu sĩ áo tím kia, cùng hắn tiến vào cấm địa, muốn xem tu sĩ áo tím này rốt cuộc muốn giở trò gì.

×××××××××××××××××××× Lúc này, trên Linh Vũ Điệp Đảo.

Vũ Nhu Tử ôm đầu gối ngồi bên bờ biển, nhìn thủy triều lên xuống ở phía xa.

Trong những con sóng cuồn cuộn, mơ hồ có thể nhìn thấy thân ảnh lăn lộn của Tam Lãng tiền bối...

Nghe nói, đây là Tam Lãng tiền bối đang quay phim, tên phim là 《Cuộc Đời Lãng Du Phóng Đãng Không Gò Bó Của Ta》.

Vũ Nhu Tử đã xem kịch bản bộ phim này, cô bé cảm thấy bộ phim này gọi là 《Tam Lãng Phiêu Lưu Ký》 thì tốt hơn, dù sao thì cả bộ phim, Tam Lãng tiền bối đều bị ném vào rất nhiều tình huống nguy hiểm, các loại lăn lộn, các loại kích thích.

Tam Lãng tiền bối hình như đang kêu rất vui vẻ thì phải?

Vũ Nhu Tử nhìn Tam Lãng tiền bối, như có điều suy nghĩ.

Nghe nói kịch bản tiếp theo, cha cô sẽ để lại năm cấm chế trong cơ thể Tam Lãng tiền bối, sau đó đưa hắn lên độ cao hai vạn mét, rồi từ trên không trung đẩy xuống.

Tam Lãng tiền bối cần phải giải trừ năm cấm chế trước khi chạm đất, như vậy mới có thể thoát hiểm thuận lợi.

Bằng không thì sẽ từ trên trời rơi xuống, mặt tiếp đất trước.

Ghi chú: Cách chơi của dự án này do Bạch Tôn Giả nhiệt tình cung cấp.

Hơn nữa, theo Linh Vũ Điệp Tôn Giả tiết lộ riêng, dự án này chủ yếu là thử nghiệm trên Cuồng Đao Tam Lãng trước, xem hiệu quả thế nào, độ kích thích có đủ không?

Nếu độ kích thích không tệ, thì sau khi giải đấu 'Thủ Phù Tha La Cơ' lần tới được tổ chức xong, Bạch tiền bối và mấy vị tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' còn có ý định tổ chức một 'Dự Án Thoát Hiểm Trên Không', cấp độ khó được chia thành 【hai vạn mét 5 cấm chế】, 【ba vạn mét 10 cấm chế】, 【năm vạn mét 20 cấm chế】 và vân vân.

Nghe nói, Bạch tiền bối không lâu trước đây khi xem TV, đã xem quảng cáo Olympic 2020.

Sau đó Bạch tiền bối cảm thấy, các hạng mục thể thao trong giới tu sĩ quá đơn điệu.

Olympic của thế giới người thường, chỉ riêng các hạng mục lớn đã có 28 cái!

Thế là Bạch tiền bối suy tư, muốn tổ chức một Olympic hoành tráng trong giới tu sĩ.

Phải kích thích, phải có tính thử thách, hạng mục phải đa dạng.

Sau này, Bạch tiền bối đã bàn bạc với mấy vị Đạo hữu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nhận được sự hưởng ứng của không ít Đạo hữu.

Ngoài các 'Giải Đấu Phi Kiếm', 'Giải Đấu Lôi Đài Tu Sĩ', 'Giải Đấu Thuần Đạo Pháp', 'Cuộc Thi Luyện Đan Tại Chỗ' truyền thống, có thể thêm vào 'Giải Đấu Thủ Phù Tha La Cơ', 'Giải Đấu Thoát Hiểm Trên Không' các loại, càng thú vị, càng kích thích thì càng tốt.

Và còn có thể thiết lập giải thưởng phong phú.

Ví dụ như Đạo thuật mới, lượng lớn linh thạch, đan dược quý hiếm, vân vân.

Như vậy vừa có thể khiến giới tu sĩ trở nên náo nhiệt hơn, cũng có thể khiến một số tu sĩ có thiên phú không tệ nhận được tài nguyên tu luyện cần thiết.

Tuy nhiên giải đấu thể thao này vẫn đang trong giai đoạn phôi thai, không biết khi nào, 'Olympic' đầu tiên thuộc về tu sĩ mới có thể tổ chức.

Trở lại chuyện chính.

Vũ Nhu Tử cảm thấy cái 'Dự Án Thoát Hiểm Trên Không' này, chỉ cần nghĩ thôi đã thấy cực kỳ kích thích rồi!

Trên người bị thêm vào mấy cấm chế, từ trên cao bị ném xuống.

Nếu không thể kịp thời giải trừ cấm chế trên người, thì sẽ phải trải nghiệm thương tổn từ việc rơi từ độ cao mấy vạn mét...

Nếu 'Olympic' đầu tiên thuộc về tu sĩ được tổ chức, hạng mục này Vũ Nhu Tử nhất định sẽ tham gia!

Ngoài ra, cô bé muốn thử ngay cách chơi này.

Không cần cấm chế, chỉ cần ném cô bé từ độ cao mấy vạn mét xuống là được.

Trong sự kích thích sinh tử, cô bé nhất định có thể thuần thục 'Ngự Kiếm Phi Hành' dễ dàng hơn!

Trước đây, dưới sự gia trì của 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa tiền bối, cô bé đã học được Ngự Kiếm Phù Không trong thời gian rất ngắn.

Tuy nhiên, cô bé vẫn chỉ có thể Ngự Kiếm lảo đảo lơ lửng, cách

'Ngự Kiếm Phi Hành' còn một đoạn thuần thục độ rất dài cần phải cày cuốc.

Nếu ném cô bé từ độ cao mấy vạn mét xuống, cô bé được kích thích, không chừng có thể nắm vững Ngự Kiếm Phi Hành ngay lập tức thì sao?

Vũ Nhu Tử có chút rục rịch.

“Vũ Nhu Tử, đang nghĩ gì đấy?” Lúc này, Linh Vũ Điệp Tôn Giả xuất hiện phía sau Vũ Nhu Tử, hỏi.

“A đa, không có gì, con chỉ đang ngẩn người thôi.” Vũ Nhu Tử hi hi cười nói.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói: “À đúng rồi, nói cho con một tin tốt.

Bên Sở gia, tiểu hữu Thư Hàng và Đạo hữu Bạch đã ra tay, nguy cơ của Sở gia đã được giải trừ rồi.

Tiểu Đạo hữu Sở Xuân Huỳnh cũng bình an vô sự.” “Bạch tiền bối ra tay rồi?

Nhanh vậy sao?” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: “Lúc trước gọi điện thoại, Tống tiền bối bọn họ còn ở khu vực Giang Nam mà.” “Rất bình thường, vì Đạo hữu Bạch nắm giữ pháp thuật không gian.

Khoảng cách đối với hắn mà nói không có ý nghĩa, chỉ cần một ý niệm, hắn là có thể mang Tống Thư Hàng đến tộc địa Sở gia.

Những kẻ tập kích Sở gia lưu thủ thực lực cũng không mạnh, Đạo hữu Bạch một mình đã giải quyết toàn bộ.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói.

Đôi khi, thiên phú thứ này lại bá đạo đến vô lý như vậy.

Hắn nghiên cứu áo nghĩa phương diện không gian nhiều năm, cũng chỉ có thể miễn cưỡng ảnh hưởng đến truyền tống trận pháp không gian.

Nhưng Đạo hữu Bạch lại trực tiếp thức tỉnh thiên phú phương diện truyền tống không gian, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã ghen tị hơn nửa tháng rồi.

Vũ Nhu Tử gật đầu, Sở gia không sao, Sở Xuân Huỳnh cũng không sao, trong lòng cô bé an tâm không ít.

“À đúng rồi, a đa, vì sao lại để Tam Lãng tiền bối lăn lộn trong sóng lớn vậy?

Tam Lãng tiền bối trông thảm lắm.” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi – Tam Lãng tiền bối lại đắc tội cha mình sao?

Linh Vũ Điệp Tôn Giả ngẩng đầu nhìn lên trời, trầm giọng nói: “Thực ra, vốn dĩ ta đã chuẩn bị tha cho Đạo hữu Tam Lãng rồi.” Mấy ngày nay, kể từ khi mượn Tam Lãng từ Đạo hữu Bạch để quay phim, lăn lộn mấy kịch bản, Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng đã hết giận.

Cho nên, hắn mới cùng Tam Lãng uống trà, và chỉ điểm Tam Lãng tu luyện.

Vốn dĩ Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã chuẩn bị để Tam Lãng rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo.

Nhưng mà, Cuồng Đao Tam Lãng khi trò chuyện với Linh Vũ Điệp Tôn Giả, không biết vì sao, chủ đề lại nói đến Vũ Nhu Tử.

Khi nói về Vũ Nhu Tử, Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại không khỏi nhớ lại tình hình khi mẹ Vũ Nhu Tử mang thai cô bé năm xưa.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả bắt đầu cảm thán một chuyện, có lẽ là vấn đề 'gen', hắn nhớ gia tộc mình liên tục mấy đời, con cháu đều là nam giới.

Từ đời ông nội Linh Vũ Điệp Tôn Giả trở đi, dù có sinh thế nào đi nữa, sinh ra đều là con trai.

“Lúc đó, khi người yêu của ta mang thai Vũ Nhu Tử, ta còn nghĩ nhất định cũng sẽ là một bé trai.” Lúc đó, Linh Vũ Điệp Tôn Giả nheo mắt hạnh phúc nói: “Không ngờ cuối cùng, Vũ Nhu Tử lại là một bé gái...” Linh Vũ Điệp Tôn Giả còn chưa nói xong, Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được xen vào: “Ha ha ha ha, đương nhiên rồi.

Vì những người tính toán chi li, sinh con trai không có 'tiểu cơ cơ'.

Mà Linh Vũ Điệp tiền bối ngài lại quá tính toán chi li, không sinh con gái thì còn gì là lẽ trời nữa chứ.” Sinh con trai không có 'tiểu cơ cơ', không sinh con gái thì còn gì là lẽ trời?

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: “...” Đây chính là lý do bây giờ, Cuồng Đao Tam Lãng vẫn đang lăn lộn trong biển lớn, theo sóng biển, một làn sóng cao hơn một làn sóng. ...

Lúc này, bên trong cửa cấm địa.

Bạch tiền bối theo sau vị tu sĩ áo tím kia, tiến vào cánh cửa do viên bàn vàng biến thành.

Vừa đặt chân vào viên bàn vàng, tất cả cảnh tượng thần tiên nhìn thấy bên ngoài đều vỡ tan...

Những cảnh tượng thần tiên đó chỉ là một tấm bình phong đẹp đẽ, dụ dỗ người ta tiến vào cấm địa.

Bên trong cấm địa, là một cảnh tượng băng thiên tuyết địa.

Không gian không lớn lắm, ước chừng khoảng ba trăm mét vuông.

Toàn bộ là một không gian hình vuông, chính giữa có một tế đàn, ngoài ra bốn bức tường đều có một cánh cửa.

Tức là, cửa vào cấm địa, không chỉ có một chỗ viên bàn vàng.

Ở một số nơi trên thế giới, chắc hẳn còn ẩn giấu ba lối vào khác.

Điều này đã liên quan đến ứng dụng pháp thuật không gian rồi.

“Vốn dĩ ta còn nghĩ là cấm địa cấp Thất Phẩm hoặc Bát Phẩm, bây giờ xem ra cấm địa này, ít nhất là do Cửu Phẩm Kiếp Tiên ra tay bố trí.” Bạch tiền bối thầm nghĩ trong lòng.

“Xì ~~ Lạnh quá, sao lại lạnh như vậy?” Lúc này, tu sĩ áo tím trước mắt đột nhiên toàn thân run rẩy, không tự chủ mà run lên.

Chương 1050

Trong không gian chỉ vỏn vẹn ba trăm mét vuông này, hàn khí bức người, lạnh thấu xương.

Vốn dĩ đối với tu sĩ mà nói, dù có trần truồng chạy đến nơi cực hàn, cũng sẽ không cảm thấy lạnh.

Nhưng tu sĩ áo tím lúc này lại cảm thấy lạnh thấu xương.

Cảm giác lạnh này không chỉ tác dụng lên nhục thân, mà còn trực tiếp kích thích linh hồn!

Dù tu sĩ áo tím thúc đẩy chân khí hộ thể, cũng không có chút hiệu quả nào.

Trong không gian băng thiên tuyết địa này, sưởi ấm chỉ có thể dựa vào run rẩy.

"Không thể nán lại nữa, phải nhanh chóng đi đến tầng thứ hai." Tu sĩ áo tím run rẩy nói.

Nói đoạn, hắn phi nhanh chạy về phía tế đàn ở trung tâm căn phòng, nơi đó ẩn chứa thông đạo đi đến tầng thứ hai.

Chỉ là khi hắn càng tiếp cận tế đàn trung tâm kia, hàn khí lạnh thấu xương lại càng nặng nề.

Mới chạy được một nửa quãng đường, trên cơ thể hắn đã kết một lớp băng dày, hai chân suýt nữa bị đóng băng.

Đạo nhân áo tím không thể không thúc đẩy chân khí trong cơ thể, làm tan lớp băng trên bề mặt. ...

Cứ như vậy, chân khí trong cơ thể không ngừng bị tổn hao.

Bạch tiền bối ở trạng thái ẩn hình, đi theo sau tu sĩ áo tím.

Hàn khí trong không gian không có tác dụng với Bạch tiền bối.

“May mà Tống Thư Hàng không lập tức theo sau, với thực lực của cậu ấy, vừa tiến vào không gian lạnh giá này, sẽ lập tức bị đóng thành que kem mất.” Bạch tiền bối nói. ...

Cuối cùng, tu sĩ áo tím cuối cùng cũng khó khăn lắm mới bò lên tế đàn, chân khí trong cơ thể đã tiêu hao gần hết.

Khi hắn đứng trên tế đàn, cảm giác lạnh thấu xương lập tức biến mất.

Trong phạm vi tế đàn, vậy mà lại là một thế giới ấm áp, hàn khí trong không gian không thể ảnh hưởng đến trung tâm tế đàn.

Tu sĩ áo tím thở phào một hơi, lấy ra một bình đan dược uống vào, khôi phục chân khí đã tiêu hao.

“Cái thân thể này thực lực quá yếu, khiến ta có thủ đoạn mà không thể thi triển.

Thật đáng tiếc...

Nếu 'tướng quân' có thể cùng ta tiến vào, thì sẽ không phiền phức như vậy.” Tu sĩ áo tím thầm nghĩ.

Sau đó, hắn cúi người bắt đầu nghiên cứu tế đàn trung tâm.

Theo tài liệu hắn có được, thông đạo đi đến tầng tiếp theo nằm trong tế đàn.

Nhưng làm thế nào để mở thông đạo này, hắn cũng không biết.

Đang lúc tu sĩ áo tím nghiên cứu, đột nhiên, bốn phía tế đàn đều có một bóng người nhỏ bé hiện ra.

Bốn người nhỏ bé này trực tiếp ngưng tụ từ băng thiên tuyết địa, giống như những tinh linh trong băng tuyết.

Sau khi hiện thân, bốn người nhỏ bé đó không nói một tiếng, phát động tấn công tu sĩ áo tím.

Xoẹt xoẹt xoẹt xoẹt ~~ Vô số băng tuyết hóa thành kim nhọn, bắn về phía tu sĩ áo tím trên tế đàn.

Những băng tuyết này mang theo hàn khí khiến linh hồn cũng phải run rẩy.

Tế đàn dưới chân tu sĩ áo tím có thể ngăn cản hàn khí, nhưng không thể ngăn cản những băng kim này.

Hơn nữa, những băng kim này bắn đến từ bốn phương tám hướng, khiến tu sĩ áo tím không có không gian để tránh né, hắn chỉ có thể kiên cường, dựng lên pháp thuật phòng ngự.

Pháp thuật phòng ngự của hắn được khắc ghi trên nhục thân này, tiện lợi và nhanh chóng.

Nhưng lúc này, biến cố đột ngột xảy ra.

Khi pháp thuật phòng ngự bên cạnh tu sĩ áo tím vừa hiện ra... tế đàn dưới chân lại truyền ra một luồng lực hút, toàn bộ trận pháp phòng ngự pháp thuật đó, đều bị tế đàn hấp thu.

“Không hay rồi!” Tu sĩ áo tím hét lên một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một trận tiếng băng kim đâm vào cơ thể khiến người ta rợn tóc gáy vang lên.

“A ~~” Tu sĩ áo tím kêu thảm thiết, bị đâm thành một con cầu gai băng.

Hàn khí trên băng kim quán nhập vào cơ thể hắn, trực tiếp hóa cơ thể hắn thành một bức tượng băng.

Không những vậy, hàn khí đó còn ảnh hưởng đến linh hồn tu sĩ áo tím, trong nháy mắt đóng băng linh hồn hắn.

Dù vậy, bốn tinh linh băng tuyết đó vẫn không ngừng tấn công, mà liên tục bắn băng kim về phía tu sĩ áo tím.

Từng đợt từng đợt băng kim, không ngừng bắn vào phạm vi tế đàn.

Vài nhịp thở sau.

Oong ~~ Tu sĩ áo tím bị đóng băng, đột nhiên nổ tung.

Trong vụ nổ, cơ thể hắn hóa thành một đống băng tinh, hòa vào băng tuyết của không gian này, trở thành một phần của thế giới băng phong.

Ngay cả một chút máu thịt cũng không còn.

Thần hình câu diệt!

“Đợt tấn công này không tệ.” Bạch tiền bối bình luận.

Sau khi hạ gục tu sĩ áo tím, bốn tinh linh băng tuyết nhỏ bé đó lại quay đầu lại, nhìn về phía Bạch tiền bối.

Chúng không có ý định ra tay với Bạch tiền bối, chỉ nhìn Bạch tiền bối một cái, rồi bốn tinh linh nhỏ bé đó lại tan ra, trở thành một phần của băng tuyết.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, đứng dậy đi đến tế đàn kia.

Trên phiến đá tròn của tế đàn, khắc một chuỗi cổ văn tự.

Bạch tiền bối cất tiếng đọc: “Hết đông giá lạnh, chính là xuân ấm áp.” “Xem ra, đây có thể là di tích do một tu sĩ tu luyện pháp tắc hệ 'Hàn Băng' đến cực hạn để lại.” Ba trăm mét vuông nhỏ bé này, là một nơi cực hàn cực âm, hàn khí ở đây ngay cả linh hồn cũng sẽ bị đóng băng.

Nhưng ở nơi trung tâm tế đàn nơi hàn khí nồng đậm nhất, hàn khí lại sản sinh biến hóa, cứng rắn hóa ra một không gian ấm áp.

Chính là âm cực sinh dương, hàn cực chuyển ấm.

Mà bên dưới phiến đá tròn tế đàn này, thì ẩn chứa một trận pháp truyền tống không gian, hẳn là thông đạo đi vào tầng tiếp theo.

“Có nên tiến vào thông đạo tầng tiếp theo xem thử không?” Bạch tiền bối suy tư.

Chính lúc này, ở cửa cấm địa lại truyền đến tiếng bước chân.

Sau đó một con khôi lỗi tinh xảo nhảy vào thế giới băng tuyết.

Vừa tiến vào không gian này, con khôi lỗi không chút do dự lao nhanh về phía tế đàn.

Bạch tiền bối tò mò nhìn con khôi lỗi này.

Khí tức trên con khôi lỗi này, giống hệt khí tức của tu sĩ áo tím kia.

Thậm chí có thể nói đây chính là vị 'tu sĩ áo tím' kia cũng không sai, chỉ là đổi một thân thể khác. 【Là thủ đoạn trọng sinh sao?】 Tu sĩ áo tím trước đó đã 'thần hình câu diệt', cả thân thể và linh hồn, toàn bộ hóa thành băng tinh trong vụ nổ.

Bạch tiền bối tận mắt nhìn linh hồn tu sĩ áo tím bị tiêu diệt.

Trong tình huống này vậy mà còn có thủ đoạn 'trọng sinh'?

Kỹ thuật trọng sinh này thật tiên tiến!

“Xem ra, hẳn là thủ pháp của hệ Mặc Môn.” Bạch Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

Xem ra, trong khoảng thời gian hắn không tiếp xúc với thế giới hiện đại, 'kỹ thuật tu chân' của thế giới hiện đại cũng không ngừng tiến bộ thần tốc.

Đặc biệt là Mặc Môn, cách một khoảng thời gian, bọn họ lại nghiên cứu ra rất nhiều chiêu trò mới.

Nhìn con khôi lỗi tinh xảo này, Bạch tiền bối có chút rục rịch.

Hắn muốn bắt con khôi lỗi tinh xảo này lại, nghiên cứu kỹ càng.

Tốt nhất là có thể tháo rời nó ra, xem cấu tạo của nó và nguyên lý kỹ thuật trọng sinh tiên tiến. ...

Con khôi lỗi tinh xảo kia lại không hề hay biết mình đã bị người ta nhắm tới.

Hắn phi nhanh bò lên tế đàn, lại lần nữa cúi người nghiên cứu tế đàn.

Rất nhanh, mắt hắn sáng lên: “Là trận pháp không gian, chỉ cần kích hoạt nó là có thể tiến vào tầng tiếp theo!” Đang nói, bốn phía tế đàn, bốn tinh linh băng tuyết lại lần nữa hiện thân.

Bạch tiền bối a a cười, vẫn giữ trạng thái ẩn hình, bay lơ lửng sang một bên.

Còn con khôi lỗi tinh xảo kia thì nhanh chóng lăn lộn, lăn xuống khỏi tế đàn.

Bốn tinh linh băng tuyết này hiển nhiên là linh vật hộ vệ, chỉ khi có người đặt chân lên vị trí tế đàn thì bốn tinh linh băng tuyết này mới hiện thân.

Cho nên tu sĩ áo tím suy đoán, chỉ cần rời khỏi tế đàn, những tinh linh này sẽ không tấn công hắn nữa.

Hắn đoán đúng rồi.

Khi hắn lăn xuống khỏi tế đàn, bốn tinh linh kia nhìn nhau một cái, rồi dần dần tiêu tán.

Con khôi lỗi do tu sĩ áo tím hóa thành ha ha cười, lại lần nữa lăn trở lại tế đàn, bắt đầu nghiên cứu 'trận pháp truyền tống' kia, và thử kích hoạt nó.

Trong lúc nghiên cứu, trong lòng khôi lỗi còn đang đếm số.

Ba giây sau...

Con khôi lỗi tinh xảo lại lần nữa lăn lộn, lăn xuống khỏi tế đàn.

Trong hư không, bốn tinh linh băng tuyết lại lần nữa hiện thân, rồi ngơ ngác nhìn vị trí tế đàn, lại ngơ ngác biến mất.

“Ha ha ha ha, phương thức phòng thủ ngu ngốc, đầy rẫy sơ hở!

Chỉ cần bị ta nhìn thấy một lần, sẽ không còn hiệu quả nữa.” Con khôi lỗi tinh xảo đắc ý nói.

Sau đó hắn lại lăn trở lại tế đàn, nhanh chóng nghiên cứu cách mở 'trận pháp truyền tống' kia.

Chương 1051

Ba giây vừa qua, hắn liền lập tức lăn xuống khỏi tế đàn.

Tinh linh băng tuyết lại lần nữa ngơ ngác hiện thân, lại ngơ ngác biến mất.

Bạch tiền bối đều sốt ruột thay cho những tinh linh băng tuyết này.

Hắn cứ như đang xem khỉ diễn trò, nhìn con khôi lỗi tinh xảo này lăn lên lăn xuống, nhìn các tinh linh băng tuyết hiện thân rồi lại biến mất.

Nếu lại cho họ phối một đoạn nhạc nhanh, đoạn hình ảnh này sẽ trở nên rất quỷ dị.

Một người lăn lăn lăn, một người nhanh chóng xuất hiện rồi biến mất.

Tiếp tục lăn lăn lăn... tiếp tục nhanh chóng xuất hiện rồi biến mất.

Cứ thế lặp đi lặp lại.

Cứ như vậy, sau hơn hai mươi lần, con khôi lỗi tinh xảo kia ha ha cười: “Thành công rồi!” Nói đoạn hắn nhanh chóng đập mạnh liên hồi lên tế đàn, chân khí không ngừng quán nhập vào tế đàn.

Làm xong tất cả những việc này, hắn lại lăn một cái, lăn xuống khỏi tế đàn.

Tinh linh băng tuyết lại lần nữa hiện thân, rồi lại ngơ ngác biến mất.

Bạch tiền bối đều sốt ruột thay cho những tinh linh băng tuyết này.

Oong oong oong ~~ Trên tế đàn, vang lên tiếng sấm sét.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cánh cửa không gian nhỏ xuất hiện trên không tế đàn.

Con khôi lỗi tinh xảo vẫy vẫy tay về phía bốn tinh linh băng tuyết, sau đó lao đầu vào cánh cửa không gian kia, thân hình biến mất.

Khi hắn chui vào không gian, Bạch tiền bối rất muốn ra tay giữ hắn lại.

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, chỉ thấy thân thể cậu hơi chấn động, trên người tỏa ra một loại khí tức hư vô.

Loại khí tức này, cứ như khí tức của thiên tài địa bảo xuất thế vậy.

Tam Phẩm đệ tứ mạch 'Không Vương Mạch' thuận lợi đả thông.

Có linh lực Ngũ Phẩm của Diệp Tư hỗ trợ, lại có 【Hoạt Tuyền】 tưới nhuần, thêm vào sự huyền diệu của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, cùng với phản hồi của 《Nho Gia Kim Cương Thân》, Tống Thư Hàng gần như nước chảy thành sông đả thông đệ tứ mạch.

Không Vương Mạch vừa thông, bước tiếp theo là liên kết bốn mạch lại với nhau, đúc thành Chiến Vương Chi Khu viên mãn, đến lúc đó là có thể dẫn Thiên Kiếp xuống.

Độ qua Thiên Kiếp, chính là tu sĩ Tứ Phẩm, có thể Ngự Kiếm Phi Hành.

Nếu không độ qua, thì tám phần là hóa thành tro tàn, thần hình câu diệt.

“Cảm giác thế nào?” Diệp Tư cười hỏi.

“Tuyệt vời, tôi cảm giác nếu bây giờ tôi toàn lực bộc phát sức mạnh bốn mạch 【Tinh Huy, Nguyệt Âm, Dương Viêm, Không

Vương】, dù là tu sĩ Tứ Phẩm tôi cũng dám chính diện cứng rắn đối đầu một phen.” Tống Thư Hàng nói.

Cách Ngự Kiếm Phi Hành, lại gần thêm một bước.

Chỉ khi tấn thăng đến cảnh giới Tứ Phẩm, thì mới thực sự sở hữu thực lực độc hành trong giới tu sĩ.

Cảm giác cứ như mơ vậy, vốn dĩ cậu còn tưởng với tư chất của mình, lại bỏ lỡ tuổi vàng tu luyện, muốn tu luyện đến cảnh giới này ít nhất phải mất hàng trăm năm.

“Tiếp theo, đã đến lúc trở về cấm địa rồi.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, chuẩn bị rời khỏi Hạch Tâm Thế Giới.

Ngay lúc này, một âm thanh đột nhiên xuất hiện bên tai cậu.

“Này, Thư Hàng, nghe thấy ta nói không?” Là giọng nói của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng đáp: “Bạch tiền bối, tôi nghe thấy.” Bạch tiền bối đây là pháp thuật 'Thiên Lý Truyền Âm' sao?

Nhưng Thiên Lý Truyền Âm vậy mà có thể xuyên qua không gian, trực tiếp truyền đến 'Hạch Tâm Thế Giới' của cậu?

“Cậu tấn cấp xong chưa?” Bạch tiền bối hỏi.

“Vâng, vừa xong.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy được, ta trực tiếp kéo cậu qua đây.

Tầng một cấm địa đối với cậu khá phiền phức, hàn khí ở đó cậu có thể không chịu nổi, ta trực tiếp kéo cậu đến tầng hai.

Ngoài ra, tước yêu Tiểu Thải Tiên cứ ở lại trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu.

Tầng hai vẫn chưa biết có nguy hiểm gì, đừng để nó qua đây mạo hiểm.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nhìn Tiểu Thải đang tụng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, gật đầu: “Vâng Bạch tiền bối, tôi phải làm gì?” “Đứng yên không động là được, đừng phản kháng.” Bạch tiền bối nói.

Khoảnh khắc tiếp theo. 'Xoẹt ~~', thân hình Tống Thư Hàng xuất hiện bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Nơi đây dường như là một tiểu thế giới, cây cối rậm rạp, khắp nơi tràn đầy khí tức sinh mệnh, là mùi vị của mùa xuân.

Tống Thư Hàng: “Đây chính là cấm địa?” “Ừ, nói cụ thể hơn, đây là tầng hai của cấm địa.

Đừng coi thường nơi này, nơi đây khắp nơi tràn đầy nguy cơ.” Bạch tiền bối nhắc nhở – đương nhiên, nguy cơ là dành cho Tống Thư Hàng mà nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đây là nơi đã khiến Đạo trưởng Lý Thiên Tố bỏ mạng, cậu tự nhiên sẽ không coi thường.

“À đúng rồi, Bạch tiền bối, vị tu sĩ áo tím kia đâu rồi?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối đã theo tu sĩ áo tím kia cùng tiến vào cấm địa, nhưng sao không thấy tu sĩ áo tím đó?

“Ha ha ha ha.” Bạch tiền bối đột nhiên cười một cách không tự nhiên.

Tống Thư Hàng: “?” “Bị tháo rời rồi.” Bạch tiền bối đáp.

“Hả?

Tháo rời rồi?” Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác.

Bạch tiền bối giải thích: “Ừ, ta vốn dĩ muốn để hắn trong cấm địa này đi dạo thêm một chút, xem hắn muốn tìm thứ gì trong cấm địa này.

Nhưng kết quả, hắn vừa tiến vào cấm địa này, đột nhiên mất đi động lực như thể, nằm bẹp trên đất không nhúc nhích.

Ta đợi nửa ngày, vẫn không thấy hắn đứng dậy, thế là ta không nhịn được tiến lên, tháo rời hắn ra rồi.

Này, đống linh kiện kia chính là hắn đó.” Bạch tiền bối chỉ vào một đống linh kiện không xa nói.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu nhớ tu sĩ áo tím kia, là một con người sống sờ sờ mà?

Vì sao lại biến thành một đống linh kiện?

Rốt cuộc đã xảy ra câu chuyện khúc chiết gì?

“Bạch tiền bối, tên này còn có thể lắp lại được không?” Diệp Tư ló đầu ra, tò mò hỏi.

“Ừm... chắc là có thể, đợi ta mang hắn về nghiên cứu kỹ càng, nhất định có thể lắp hắn lại được.” Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Nói đoạn, tiền bối thu đống linh kiện khôi lỗi kia vào pháp khí không gian.

Tức là bây giờ tạm thời không lắp lại được.

“Không nói chuyện này nữa, vì tu sĩ áo tím này không có cách nào dẫn đường cho chúng ta, vậy tiếp theo để tiền bối ta dẫn các cậu công lược cấm địa này nhé.” Bạch tiền bối vỗ ngực nói.

Bảo đảm áp đảo toàn trường, không thương tổn gì mà san phẳng cấm địa này một lần.

“Nhắc mới nhớ, Thư Hàng cậu nóng lòng tiến vào cấm địa này, có phải muốn tìm kiếm thứ gì đó bên trong không?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Tống Thư Hàng: “Vâng, tôi muốn tìm trong cấm địa này, phương pháp chữa bệnh hàn cho Âm Trúc.” “Bệnh hàn, cụ thể là bệnh hàn như thế nào?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Nếu là Bạch Tôn Giả thì sẽ không quên chuyện này đâu.

Giữa Bạch Tôn Giả và Lý Thiên Tố cũng có một đoạn nhân quả, Bạch Tôn Giả cũng đã đích thân đồng ý với tộc trưởng Sở gia, sẽ thay Lý Âm Trúc tìm kiếm phương pháp chữa khỏi bệnh hàn.

Nhưng cậu vẫn lên tiếng giải thích: “Bệnh hàn của Lý Âm Trúc là từ trong thai mẹ mang đến, khi bệnh phát, trên người cô bé sẽ phóng thích ra lượng lớn hàn khí.

Trước đây, vẫn luôn là Đạo trưởng Lý dùng các loại thiên tài địa bảo để áp chế chứng hàn của cô bé.

Nhưng mấy tháng trước, chứng hàn trên người Âm Trúc trở nặng, hàn khí thậm chí hóa thành băng quan trực tiếp phong ấn cô bé trong đó.” “Ra là vậy.” Bạch tiền bối nói.

Để chữa trị loại bệnh hàn này, trong cấm địa này quả thật là nơi có hy vọng nhất để tìm được phương pháp chữa trị.

Người bố trí cấm địa này là một vị đã diễn hóa pháp tắc hệ 'Hàn Băng' đến cực hạn, thậm chí đã đạt đến cảnh giới âm cực sinh dương, hàn cực sinh ấm.

Trên thực tế, Đạo trưởng Lý Thiên Tố khi đó chính là biết điểm này, mới xác định trong 'cấm địa' sẽ có phương pháp chữa khỏi chứng hàn của con gái mình.

Bạch Tôn Giả: “Muốn chữa trị loại bệnh hàn này, một là dựa vào việc uống đan dược, trực tiếp nhổ tận gốc chứng hàn trong xương cốt, nhưng loại đan dược này luyện chế rất khó khăn.

Hai là tu luyện một số công pháp đặc thù, hóa giải hàn độc trong cơ thể, thậm chí còn có thể hấp thu hàn độc, biến nó thành một phần của bản thân.

Cách trước hiệu quả nhanh, cách sau hiệu quả tốt hơn.

Nếu muốn tìm phương pháp chữa trị chứng hàn, chúng ta cần tìm kiếm 'phòng luyện đan' hoặc 'truyền thừa công pháp' trong cấm địa.” “Ừm...

để ta xem.

Có, ở trung tâm rừng cây có một tòa cung điện, nơi đó có lẽ sẽ ẩn chứa đan dược các loại.

Hy vọng đan dược chưa quá hạn nhé, đi theo ta!” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “Đan dược cũng sẽ quá hạn sao?” “Đương nhiên, nếu bảo quản không đúng cách, dược hiệu của đan dược cũng sẽ dần dần tan biến.

Thậm chí một số đan dược còn biến chất, trở thành độc đan.” Bạch tiền bối nói. ...

Sau đó, Bạch tiền bối đi trước mở đường, Tống Thư Hàng đi sát phía sau hắn.

Hai người vừa đi hơn trăm mét, đột nhiên phía trước có một cây cổ thụ lớn, lộ ra khuôn mặt mỹ nhân sống động như thật.

Cây cổ thụ rất đẹp, mỗi chiếc lá đều hiện ra màu sắc bảy sắc cầu vồng, cành cây như lưu ly, đẹp mắt.

“Hì hì hì hì, bao nhiêu năm rồi, vậy mà lại có kẻ không biết sống chết xâm nhập vào đây?

Chương 1052

Thật là tự tìm đường chết!” Cây cổ thụ kia cười duyên một tiếng, trên cành cây vươn ra vô số dây leo tấn công Bạch tiền bối.

Đồng thời, trên mặt đất còn có gai đất chui ra.

Những gai đất đó có đến hơn vạn cái, chui ra dày đặc như rừng cây.

Tống Thư Hưỡng theo bản năng nhảy lên, đồng thời chân đạp liên hoa đen, từng bước thăng cao, tránh né những gai đất này.

“Thư Hàng cậu căng thẳng quá.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Sau đó, chỉ thấy Bạch tiền bối vung tay một cái, một luồng kiếm khí phun ra từ trên người hắn.

Kiếm khí đi qua đâu, những gai đất sắc bén kia toàn bộ bị chém phẳng.

Không những vậy, ngay cả cây cổ thụ kia, sau khi bị mấy đạo kiếm khí chém qua, cành cây bị chém rụng khắp nơi, chỉ còn lại một đoạn thân cây trọc lốc.

Khuôn mặt mỹ nhân trên cây cổ thụ đờ đẫn.

Sau đó, Bạch tiền bối tiến lên một bước, đưa tay ôm lấy thân cây cổ thụ này.

“Ngươi muốn làm gì?

Làm gì?” Khuôn mặt mỹ nhân trên cây cổ thụ kinh hãi nói.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thú cưng số bốn của ta, biệt danh của ngươi là 'Thụ Thụ'!” Bạch tiền bối nói.

“Hả?” Khuôn mặt mỹ nhân trên cây cổ thụ ngơ ngác.

Lúc này, Bạch tiền bối cánh tay dùng sức.

Cây mỹ nhân bảy sắc cầu vồng xinh đẹp liền bị nhổ tận gốc!

“A a a, đừng a a a, đây là nhà của ta, ta không muốn rời khỏi đây.

Tiền bối, ta sai rồi, ta có mắt như mù, xin ngài tha cho ta một lần đi.” Khuôn mặt mỹ nhân trên cây bảy sắc cầu vồng lập tức cầu xin.

Tư thế cầu xin rất thuần thục, trước đây nó nhất định không ít lần cầu xin rồi.

“Thụ Thụ.” Bạch tiền bối nói.

Cây bảy sắc cầu vồng: “?” “Ngươi tên Thụ Thụ.” Bạch tiền bối nhắc lại.

Cây bảy sắc cầu vồng lại ngây người, rất nhanh nó hiểu ra: “Vâng vâng vâng, tiền bối, Thụ Thụ sai rồi, xin ngài tha cho Thụ Thụ lần này đi.” Bạch tiền bối lộ ra nụ cười rạng rỡ: “Rất tốt.” Nụ cười này của hắn, thiên địa đều vì thế mà biến sắc, vẻ mị lực luôn được kiềm chế bỗng nhiên tỏa ra.

Khuôn mặt mỹ nhân trên cây bảy sắc cầu vồng không khỏi nhìn ngây người, trên mặt nổi lên hai vệt ửng hồng.

“Vì ngươi đã tự nhận biệt danh này, vậy ta sẽ thu ngươi.

Vừa hay nhà mới của ta rất rộng rãi, ngươi cứ vào giúp ta trông nhà đi.” Bạch tiền bối nói.

Nói đoạn, Bạch tiền bối vỗ tay một cái, cây mỹ nhân bảy sắc cầu vồng 'Thụ Thụ' trong lòng biến mất không thấy tăm hơi.

Dường như bị Bạch tiền bối trực tiếp truyền tống đến 'nhà mới' của hắn.

“Xong rồi.” Bạch tiền bối vẫy tay với Tống Thư Hàng đang đạp liên hoa trên không trung: “Xuống đi, đi theo sau ta, chúng ta tiếp tục tiến lên.” ...

Đi thêm một đoạn đường nữa, bất ngờ lại xảy ra.

Mặt đất dưới chân Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đột nhiên biến thành một đầm lầy.

Tiếp đó, một con cá sấu khổng lồ xấu xí bò ra từ đầm lầy: “Kít kít kít kít, vậy mà lại có kẻ xâm nhập có thể tiến vào đây, nhưng đến đây là hết rồi, các ngươi hôm nay sẽ trở thành bữa ăn của ta.” Cá sấu khổng lồ nói đoạn, hai móng vuốt đập xuống đầm lầy.

Đầm lầy giống như sóng cuốn lên, áp sát Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối mặt trầm tư.

“Quả nhiên, xấu quá chướng mắt.” Bạch tiền bối nói.

Sau đó, Bạch tiền bối vung tay một cái, một khẩu pháo lớn thô kệch xuất hiện trên vai hắn.

Oong ~~~ Khẩu pháo lớn được Bạch tiền bối vác trên vai chính là một trong sáu khẩu pháo con của 'Diệt Thần Tử Mẫu Pháo', kích thước nhỏ hơn.

Nhưng uy lực không phụ danh tiếng 'Diệt Thần Pháo', bùm bùm!

Một phát pháo qua đi, màn tấn công của cá sấu đầm lầy vừa dấy lên, liền bị đánh tan nát.

Ánh pháo dư uy không giảm, oanh kích vào bản thể cá sấu đầm lầy.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể cá sấu đầm lầy liền bị oanh thành tro bụi.

Thật sự là tro bụi, tan nát vụn vỡ, giống như một gói bột mì ném lên không trung, bị phá tung bay ra.

Chỉ có một cái chân cá sấu, vì vấn đề góc độ, tránh được ánh pháo mà còn tồn tại.

Cái chân cá sấu quay tròn bay đến trước mặt Tống Thư Hàng, rơi xuống đất.

Tống Thư Hàng nhìn cái chân cá sấu bị cháy đen, suy tư hỏi: “Có độc không?” “Không độc.” Bạch tiền bối đáp.

Thế là, Tống Thư Hàng cúi người nhét cái chân cá sấu này vào pháp khí vòng tay của mình.

“Cậu muốn cái chân cá sấu này làm gì?” Bạch tiền bối tò mò hỏi.

“Không độc, có lẽ nấu nướng một chút là có thể ăn?” Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù không biết con cá sấu đầm lầy này là cấp bậc gì, nhưng có thể mở miệng nói tiếng người, lại được dùng làm thú hộ vệ trấn thủ cấm địa, hiển nhiên thực lực không yếu.

Dù mình không biết nấu cái chân cá sấu này, nhưng cậu có thể mời một vị tiên trù ra tay nấu nướng mà.

Thật sự không được, giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng có thể đổi được chút đồ tốt...

Đổi một bữa Tiên Trân Yến cũng được, nghĩ đến tài nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng liền chảy nước miếng.

“Xấu quá, ảnh hưởng khẩu vị.” Bạch tiền bối chê bai nói.

“Heo xấu cũng không đáng yêu, nhưng chúng ta vẫn ngày ngày ăn thịt heo.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát – ừ, heo của Cửu U Thế Giới đặc biệt xấu, cao đến hơn ba mét, mặt mày hung tợn.

Tuy nhiên, ăn thịt thì quả thật không ít.

Bạch tiền bối gật đầu nói: “Có lý.

Vậy cậu có biết làm không?” “Không biết, nhưng tôi có thể tìm một vị tiên trù đi làm.” Tống Thư Hàng nói, đồng thời Thư Hàng nghĩ đến Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Nếu đưa vị Bạch tiền bối trước mắt này đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ có phản ứng gì?

Nói không chừng có thể từ chỗ Tiên Cơ ăn được mấy bữa Tiên Trân Yến?

Có nên thử xem không?

×××××××××××××××××××× Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng tiếp tục tiến lên.

Có lẽ là uy lực của phát 'Diệt Thần Pháo' kia quá tàn bạo, khiến 'thú hộ vệ' gần đó sợ vỡ mật, đoạn đường này các thú hộ vệ đều không nhảy ra chặn đường.

Thú hộ vệ không chủ động hiện thân, Bạch tiền bối cũng không có hứng thú đi đào chúng ra.

Thế là các thú hộ vệ trong cấm địa, tránh được một kiếp.

Mãi cho đến khi gần đến vị trí 'cung điện' mà Bạch tiền bối nói, mới lại có kẻ hộ vệ xuất hiện chặn đường.

Chặn trước mặt Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, là một con bạch hổ cao năm mét nhưng dài mười mét.

Bạch hổ vốn dĩ là một loài động vật rất uy vũ, trong thần thoại an lạc cũng chiếm một vị trí.

Tuy nhiên... con bạch hổ trước mắt này có hình dáng quá dài.

Nó cao gần năm mét, nhưng dài đến mười mét, bốn cái chân trông ngắn ngủn, phần eo lại kéo dài ra, trông thật khó coi.

Bạch hổ nhìn Tống Thư Hàng, phát ra tiếng cười quỷ dị: “A a a, sau bao nhiêu năm, vậy mà lại có người có thể xông đến vị trí này.” Mặt cũng xấu xí!

Mũi ngắn mặt lớn, răng không đều lại còn hô, dưới ảnh hưởng của khuôn mặt quái dị này, đôi mắt hổ của nó trông có chút ngốc nghếch.

Dáng vẻ này, quả thực giống hệt con 'bạch hổ xấu nhất' mà Tống Thư Hàng từng xem trên mạng.

“Xấu, chướng mắt.” Bạch tiền bối lại lần nữa bình luận, sau đó Bạch tiền bối lại lấy ra khẩu 'Diệt Thần Tử Mẫu Pháo' kia, vác lên vai, nòng pháo nhắm thẳng vào con bạch hổ này.

“Đ* m*, có thể đừng nhắc đến từ 'xấu' được không?” Con bạch hổ dài ngoẵng này nổi giận: “Dài xấu là lỗi của ta sao?

Đây là do gen cha mẹ ta quyết định đấy chứ, được không hả?” Bạch tiền bối suy nghĩ một lát, nghiêm túc nói: “Nhưng vẫn là quá xấu, chướng mắt.” “Ta phun ngươi một mặt nước bọt a!” Con bạch hổ dài ngoẵng mặt mày càng lúc càng hung tợn: “Ngươi thử nói thêm một chữ 'xấu' xem, ta liều mạng với ngươi!” Bạch tiền bối: “...” “Hơn nữa, thực ra ngươi nhìn kỹ ta, ngươi sẽ phát hiện, mặc dù ta trông hơi xấu, nhưng ta xấu rất độc đáo.

Đặc biệt là phần eo của ta, vì thân thể rất dài, ta có thể rất dễ dàng cắn được đuôi của mình...

Mấy năm trước khi trông cung điện chán nản, niềm vui duy nhất của ta chính là điều này.” Con bạch hổ dài ngoẵng vừa nói, eo vừa vặn một cái, thân thể uốn cong hình chữ 'U', dễ dàng cắn được đuôi của mình, rồi đắc ý nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối suy nghĩ một lát: “Đúng là, mặc dù rất xấu, nhưng xấu rất độc đáo.” “Đúng không, đúng không?

Trong cái thế giới xem trọng vẻ ngoài này, nếu không thể đẹp trai thì hãy để bản thân mình trông có cá tính một chút.

Châm ngôn sống của hổ ta chính là 【Thà xấu độc đáo, không thà đẹp trai tầm thường】!

Khi ta xấu đến mức độc đáo, ngươi nhìn kỹ ta lần nữa, sẽ phát hiện ta xấu cũng rất dễ thương.” Con bạch hổ dài ngoẵng thừa thắng xông lên, truyền tải khái niệm 'xấu tức dễ thương' cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình dường như thật sự bị tẩy não rồi, cậu nhìn con hổ xấu xí này, nhìn lâu rồi vậy mà thật sự thấy có cảm giác 'xấu dễ thương, xấu dễ thương' quỷ dị.

“Có lý, xấu độc đáo.” Bạch tiền bối gật đầu nói, xấu đến cảnh giới như con bạch hổ này, cũng không dễ dàng.

“Xem ra, các ngươi vẫn có chút mắt thưởng thức.

Chỉ riêng việc các ngươi công nhận quan điểm về ngoại hình của ta, tiếp theo ta sẽ không giết các ngươi.

Đến đây, hãy để chúng ta chiến một trận thật sảng khoái đi!” Con bạch hổ dài ngoẵng nói, nói đoạn, nó bày ra tư thế hổ vồ, móng vuốt sắc bén bật ra.

Nhưng cái đuôi của nó, lại không tự chủ mà vẫy lia lịa, cứ như đuôi chó con vậy.

Thành thật mà nói, cái đuôi này đặc biệt thu hút sự chú ý, sự chú ý của Tống Thư Hàng lập tức bị cái đuôi của bạch hổ hấp dẫn.

“Gầm!” Lúc này, con bạch hổ dài ngoẵng há miệng gầm thét.

Mặc dù hơi xấu, thân thể còn hơi dài, nhưng tiếng gầm của nó vẫn rất uy vũ.

Hổ gầm núi rừng, trong tiếng gầm có cuồng phong nổi lên.

Đồng thời, một luồng sáng từ miệng hổ xấu phun ra, oanh kích về phía Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả.【Hổ Gầm Đạn】!

Chương 1053

Đây là đòn tấn công mở màn của hổ xấu, há miệng một phát Hổ Gầm Đạn, có thể giành được tiên cơ trong chiến đấu.

Dù không đánh trúng kẻ địch, kẻ địch cũng phải phòng ngự một chút hoặc tránh né một chút, đây chính là tiên cơ!

Tuy nhiên, đối mặt với phát Hổ Gầm Đạn này, Bạch tiền bối lại vẫn đang suy tư sâu sắc: “Mặc dù xấu chướng mắt, nhưng xấu độc đáo điểm này cũng không sai, xấu còn có chút dễ thương.” Vậy thì, con hổ xấu xí này hắn nên thu hay không thu đây?

Bạch tiền bối nghiêm túc suy nghĩ.

Oanh!

Cứ như vậy, Hổ Gầm Đạn hung hăng oanh kích lên người Bạch tiền bối, nhấn chìm toàn bộ con người hắn trong cột sáng.

Cột sáng sau khi đánh trúng mục tiêu, còn nổ tung ra, tiếng ầm ầm không ngớt bên tai.

May mắn thay, phạm vi vụ nổ chỉ giới hạn ở thân thể Bạch tiền bối, hoặc có thể nói, vụ nổ hoàn toàn bị Bạch tiền bối chặn lại, Tống Thư Hàng đứng phía sau Bạch tiền bối không hề hấn gì.

Tống Thư Hàng: “...” Con bạch hổ dài ngoẵng: “...” Một lát sau, bạch hổ xấu xí nổi giận nói: “Ngươi có bệnh à, vì sao không tránh?

Ta tuy đã nói không giết các ngươi, nhưng loại tấn công thăm dò trước trận chiến này, vì sao lại không tránh một chút?

Ngươi đứng yên để ta oanh là ý gì?

Ngươi ít nhất cũng phải tránh một chút chứ!” “À?” Bạch tiền bối dường như lúc này mới giật mình tỉnh lại từ suy tư.

Bạch tiền bối vung tay một cái... vụ nổ liền tắt ngấm.

Ánh sáng vụ nổ tan đi, Bạch tiền bối không hề hấn gì, ngay cả quần áo của hắn cũng không có một nếp nhăn!

Bạch hổ xấu xí liền cứng đờ, không khỏi âm thầm nuốt nước bọt.

Bị 'Hổ Gầm Đạn' của hắn chính diện đánh trúng, vậy mà ngay cả một góc áo cũng không bị thương?

Kẻ này, là ai vậy?

“Quyết định rồi, ta sẽ thu ngươi.

Mặc dù không thể để ngươi làm thú cưng, nhưng có thể ở lại nhà mới của ta làm thú giữ nhà.

Ngươi xấu rất độc đáo, có cá tính.” Bạch tiền bối nói, hắn cất 'Diệt Thần Pháo' pháo con đi.

Bạch hổ xấu xí: “Hả?” “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là hổ giữ cổng nhà mới của ta!” Bạch tiền bối nói.

Đồng thời, thân hình hắn lóe lên, xuất hiện ngay trước mặt bạch hổ xấu xí.

Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức bạch hổ còn chưa kịp phản ứng.

Tay Bạch tiền bối, đã ấn lên đầu con bạch hổ xấu xí này. 'Xoẹt' ~ Thân hình bạch hổ xấu xí biến mất, dường như bị Bạch tiền bối dùng pháp thuật truyền tống không gian, truyền tống đi.

“Xong rồi, thu được một con thú cưng, một con bạch hổ giữ nhà, rất không tệ.

Lần này không lỗ.” Bạch tiền bối tâm trạng rất tốt.

Tiếp đó, hắn đáp xuống đất, nhìn xung quanh.

“Xem ra chúng ta đến rồi.” Bạch tiền bối nói.

“Đến?

Chúng ta cách cung điện không phải còn một đoạn đường sao?” Tống Thư Hàng phóng tầm mắt nhìn, tòa 'cung điện' kia vẫn còn một đoạn đường, với tốc độ hiện tại của cậu thì chắc còn khoảng một phút nữa.

“Không, đã đến rồi.” Bạch Tôn Giả đưa tay ra, nhẹ nhàng gõ nhẹ vào hư không.

Cốc ~~ Dường như có một lớp kính vô hình bị gõ vỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, tòa cung điện kia bị 'kéo gần' lại, xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối. 【Điện Hàn Đông】 Trên một tấm bia đá khổng lồ, khắc bốn chữ lớn, xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng.

Mấy chữ này, Tống Thư Hàng cũng nhận ra.

Không phải vì cậu học được một chút 'cổ văn tự', mà là bốn chữ này, là chữ Hán giản thể.

Tức là, chủ nhân của cung điện trong cấm địa này, hoặc là vẫn luôn có liên hệ với 'thế giới bên ngoài'.

Hoặc có thể là gần đây, có người tiến vào cung điện bí cảnh, cuối cùng trở thành chủ nhân của cung điện này?

Ánh mắt Bạch tiền bối, thì rơi vào tấm biển trên cung điện, chữ trên đó là cổ văn tự.

“Đông Chi Điện.” Bạch tiền bối đọc.

Tống Thư Hàng cũng quay đầu nhìn về cung điện trong bí cảnh này. 【Phong cách cung điện này... sao quen thuộc quá vậy.】 Tống

Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Diệp Tư trong lòng đáp: 【Chúng ta lần trước cùng Bạch Tôn Giả ở 'Dao Trì Thiên Giới' thì đã thấy kiến trúc phong cách tương tự rồi.】 Dao Trì Thiên Giới?

Không sai, chính là phong cách cung điện này, mặc dù chi tiết có nhiều điểm khác biệt, nhưng phong cách tổng thể là nhất quán!

“Điện Hàn Đông này, sẽ không phải là một phần của Thiên Đình viễn cổ chứ!” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, không rõ, ta đối với Thiên Đình viễn cổ không có gì hiểu biết.” Bạch Tôn Giả lại cười nói: “Chủ nhân cung điện xuất hiện rồi.” “Tiểu hữu ngươi cũng có chút nhãn quang đấy, điện Đông Chi này quả thật là một phần của ‘Thiên Đình viễn cổ’.” Một giọng nói trầm ổn từ trong cung điện bước ra.

Đó là một nam tử trung niên ổn trọng, trên người mặc đạo bào mộc mạc, lưng đeo trường kiếm, tay cầm phất trần, trông như một cao nhân ẩn sĩ, tu đạo có thành tựu.

Tống Thư Hàng nhìn về phía nam tử trung niên này, sau đó lại nhìn ra ngay cảnh giới của đối phương là Nhị Phẩm, hơn nữa hẳn là cảnh giới Đan Điền thứ năm 【Đan Điền Long Chưởng】.

Con sông chân khí phía sau nam tử trung niên này vẫn chỉ ngưng tụ đến vị trí ‘long chưởng’.

Cảnh giới này, mạnh hơn Dương Hòa Thượng một chút, đại khái cùng đẳng cấp thực lực với ‘Đàn Chủ’ lúc trước. 【Mình không nhìn nhầm chứ, đạo trưởng này chỉ có thực lực cảnh giới Nhị Phẩm?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Là chủ nhân của một cung điện cấm địa, thực lực vị đạo trưởng này hơi yếu. …Chẳng lẽ là vì, đối phương đã ẩn giấu khí tức, áp chế thực lực chân chính?

Trong lòng Thư Hàng, Diệp Tư nói: 【Theo ta thấy, đối phương cũng chỉ có thực lực tiểu cảnh giới Nhị Phẩm đệ 5 Đan Điền.

Hoặc có lẽ thật sự là đã áp chế khí tức và cảnh giới. …】 “Bần đạo chính là người trông coi ‘Điện Đông Chi’ hiện tại, Sương Hàn Tử.

Không biết hai vị đạo hữu xưng hô thế nào?” Sương Hàn Tử hành lễ với Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả.

Không ra tay với người vui vẻ, cho nên Bạch Tiền Bối cũng không trực tiếp động thủ.

“Ngươi cứ gọi ta là Bạch là được rồi, nếu xưng hô thì gọi ta Bạch Tôn Giả cũng không thành vấn đề.” Bạch Tiền Bối đáp.

Bạch Tôn Giả?

Ngươi gạt quỷ à, một vị Tôn Giả mà có thể xông thẳng vào Điện Đông Chi này, ta chặt đầu xuống cho ngươi đá làm bóng.

Sương Hàn Tử khóe miệng co giật, nhưng vẫn miễn cưỡng cười nói: “Bạch đạo hữu ngươi khỏe.” Tống Thư Hàng cũng nói: “Đạo hữu có thể xưng hô ta là 【Thư Sơn Cư Sĩ 】.” Bạch Tiền Bối quay đầu lại, tò mò hỏi: “Ơ?

Không phải Bá Đao Tống Nhất sao?” “Không, hôm nay là thứ Sáu.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“À.” Bạch Tiền Bối tuy rằng vẻ mặt khó hiểu, nhưng vẫn gật đầu.

Sương Hàn Tử: “……” Gọi đạo hiệu gì mà lại liên quan đến hôm nay là thứ mấy chứ?

Sương Hàn Tử cố gắng khiến mình cười trông bình thường hơn: “Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu trông thật trẻ trung, không biết đạo hữu nhập đạo tu hành đã được bao lâu rồi?” Tống Thư Hàng hơi nghi hoặc, tại sao lại hỏi vấn đề này?

“Đạo hữu không cần lo lắng, ta chỉ tiện miệng hỏi vậy thôi.

Nếu không tiện trả lời, cũng không thành vấn đề.” Sương Hàn Tử cười nói.

“Không có gì không tốt để trả lời cả.” Lúc này, Bạch Tiền Bối cười nói: “Thư Hàng tiểu hữu, vấn đề nhỏ này trả lời Sương Hàn Tử đạo hữu là được.” Tống Thư Hàng: “Tại hạ nhập đạo tu hành thời gian còn nông cạn, ba tháng trước mới chính thức tiếp xúc tu đạo, bắt đầu tu luyện.” “Ba tháng?” Sương Hàn Tử ngớ người, không dám tin nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Tính đi tính lại thì là ba tháng, nhưng tại hạ từng có kỳ ngộ, đã ở trong bí cảnh ‘thời gian loại’ một đoạn thời gian, nếu tính cả phần thời gian đó, tại hạ tu luyện cũng đã bốn tháng rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Đạo hữu thật là có vận khí tốt.” Sương Hàn Tử cười ha ha.

Sau đó, Sương Hàn Tử đột nhiên cởi bỏ đạo bào mộc mạc của mình, để lộ ra một bộ giáp chiến đấu bên trong: “Mẹ nó chứ, bần đạo tu luyện hơn ba mươi năm, nay đã là cảnh giới Nhị Phẩm đệ 5 Đan Điền.

Đánh cho thằng nhóc gà mờ mới tu luyện ba tháng này, dễ như chơi!” Tống Thư Hàng: “……” Bạch Tiền Bối: “……” Diệp Tư: “……” Đây chính là【Đồ cùng chủy hiện 】sao?

Vị đạo trưởng Sương Hàn Tử này hỏi nhiều vấn đề như vậy, thật ra chính là muốn thăm dò Tống Thư Hàng và Bạch Tiền Bối?

Sau đó, khi hắn biết Tống Thư Hàng mới tu luyện ba tháng, thì vui vẻ kéo Tống Thư Hàng vào【lôi đài cá nhân】, chuẩn bị ngược Tống

Thư Hàng một phen.

Nhưng hắn muốn ngược Tống Thư Hàng làm gì?

Đánh Tống Thư Hàng xong, bên cạnh còn đứng Bạch Tiền Bối kia, hắn đánh lại Bạch Tiền Bối sao?

“Cái đạo lý ‘không tìm đường chết sẽ không chết’, tại sao luôn có người không hiểu nhỉ?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Vừa nói, cậu cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, bị kéo vào một cái lôi đài.

×××××××××××××××××××× ‘Lôi đài cá nhân’ mà Sương Hàn Tử nói, gần giống với cái lôi đài không gian độc lập mà Tà Ma Tiểu Thương Thử kéo Tống Thư Hàng vào.

Cũng là một không gian chiến đấu tương đối độc lập, kiểu phong bế hoàn toàn.

Tống Thư Hàng và Sương Hàn Tử ở bên trong không gian chiến đấu.

Bạch Tiền Bối bị cách ly ở ngoài lôi đài, trở thành khán giả.

Tống Thư Hàng thở dài: “Đạo hữu, ngươi hà tất phải làm vậy chứ?” “Không còn cách nào, bần đạo cũng phải hoàn thành nhiệm vụ mà.” Sương Hàn Tử thở dài: “Bần đạo thân là người canh giữ ‘Điện Đông Chi’, ít nhất cũng phải chặn được một tu sĩ xâm nhập cấm địa.

Nếu không làm được, thân phận ‘người canh giữ’ của bần đạo sẽ bị tước bỏ, lại phải bắt đầu từ một khổ dịch.

Cho nên chỉ có thể nói, Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu ngươi vận khí không tốt.” Tống Thư Hàng: “……” Từ lời nói của Sương Hàn Tử, cậu đại khái cũng đã hiểu ra nguyên nhân đối phương đột nhiên muốn kéo cậu vào không gian lôi đài chiến đấu.

Nhưng mà… vị Sương Hàn Tử cảnh giới cận Nhị Phẩm này, rốt cuộc là làm sao mà trở thành người canh giữ ‘Điện Đông Chi’ vậy chứ?

Điện Đông Chi không còn ai nữa sao?

“Không nên giãy dụa nữa, Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu.

Bần đạo tuy tư chất bình thường, lại bỏ lỡ tuổi vàng tu luyện, khổ tu ba mươi năm mới đạt đến cảnh giới Nhị Phẩm.

Nhưng thu thập tiểu hữu mới tu luyện ba tháng này, tuyệt đối không thành vấn đề.

Chương 1054

Tiểu hữu, ngươi cứ đứng đó để bần đạo đánh cho một trận.

Chỉ cần một quyền đánh ngươi ngất xỉu, nhiệm vụ của bần đạo cũng coi như hoàn thành.” Sương Hàn Tử đề nghị.

“Sương Hàn Tử đạo hữu… ngươi khi kéo ta vào đây, không nhìn ra tu vi cảnh giới của ta sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ý gì?” Sương Hàn Tử nói.

“Được rồi… xem ra đạo hữu không nhìn ra cảnh giới của ta.

Như vậy, ta thấy mình phải giới thiệu một chút về linh quỷ của ta.” Tống Thư Hàng búng tay.

Diệp Tư phối hợp từ trong cơ thể Tống Thư Hàng hiện ra, cô bé kéo váy của mình, cúi người hành một lễ thiếu nữ mới học được trên TV không lâu trước đó, với Sương Hàn Tử.

Sương Hàn Tử nhìn Diệp Tư, chỉ cảm thấy trên người linh quỷ này có linh lực đang dũng động, ẩn ẩn tỏa ra khí tức Kim Đan.

“Linh quỷ Diệp Tư của ta, tu vi cảnh giới Ngũ Phẩm, Kim Đan Linh Hoàng, chuẩn không sai!” Tống Thư Hàng nói.

Sương Hàn Tử: “Cái quỷ gì vậy!” Ngươi là một tu sĩ mới tu luyện ba tháng, rốt cuộc là làm sao mà có được một linh quỷ đã là cảnh giới Ngũ Phẩm vậy chứ?

Cái này quả thực là thấy quỷ mà!

Có gian tình, trong đó chắc chắn có gian tình.

“Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu, như vậy là không đúng rồi, trận chiến lôi đài giữa hai chúng ta là chuyện rất riêng tư.

Ngươi và ta chiến đấu, sao có thể kéo nữ sĩ linh quỷ của ngươi vào chứ?” Sương Hàn Tử nghiến răng nói.

“Linh quỷ và tu sĩ vốn là một thể, không phân chia.” Tống Thư Hàng nói.

Sương Hàn Tử nhe răng: “Không ngờ đạo hữu còn có thủ đoạn này… May mắn, bần đạo cũng còn có thủ đoạn.” Nói đoạn, hắn đột nhiên lớn tiếng nói: “Quy tắc lôi đài: Xin hãy mời linh quỷ trong lôi đài ra ngoài, trận chiến lôi đài này không cho phép dùng sức mạnh linh quỷ!” Xoẹt ~~ Diệp Tư cũng bị truyền tống xuống phía dưới ‘lôi đài cá nhân’, đứng cạnh Bạch Tiền Bối.

“Lôi đài này còn có cả công năng như vậy à?” Bạch Tiền Bối nói.

Diệp Tư ở dưới đài cười vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng cố lên, ta không thể giúp ngươi!” Tống Thư Hàng: “……” …… Sương Hàn Tử: “Hiện tại, linh quỷ của ngươi không còn nữa.” “Vâng, đạo hữu có thủ đoạn hay thật.

Không biết quy tắc lôi đài này của ngươi có thể dùng được mấy lần?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sương Hàn Tử cười ha ha, nói: “Đạo hữu ngươi đoán xem?” “Không đoán, đạo hữu mời!” Tống Thư Hàng rút Bảo Đao Bá Toái ra, chĩa vào Sương Hàn Tử.

Sương Hàn Tử từ từ rút trường kiếm sau lưng ra, trầm giọng nói: “Kiếm này tên là 【Hàn Nguyệt 】, dài một mét hai, được đúc từ cực hàn thiết thạch. …” Hắn còn chưa nói xong, Tống Thư Hàng đã công lên. 《Quân Tử Vạn Lý Hành 》hạ, thân hình Tống Thư Hàng thoắt ẩn thoắt hiện, nhưng lại với tốc độ cực nhanh tiếp cận Sương Hàn Tử.

Đồng thời, cổ tay Tống Thư Hàng khẽ xoay.

Ngọn lửa hừng hực bùng lên từ đao, ngọn lửa đó có màu trắng xanh, nhiệt độ cực cao.

Hỏa Diễm Đao truyền thừa của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Tống Thư Hàng chuẩn bị một chiêu kết thúc chiến đấu.

“Ngươi cũng là tu sĩ Nhị Phẩm?” Sương Hàn Tử kinh hãi nói.

Hỏa Diễm Đao tuy chỉ là đao pháp đại trà nhập môn, nhưng muốn từ trên đao thôi sinh ra ngọn lửa, thì chỉ có tu sĩ Nhị Phẩm mới làm được.

“Ngươi đoán.” Tống Thư Hàng một đao chém xuống.

Đoán cái quỷ gì, cái thằng lừa đảo này, nói là chỉ mới tu luyện ba tháng đâu?

Ba tháng có thể tu luyện đến cảnh giới Nhị Phẩm à?

Ngươi tưởng ngươi là đệ tử được Thiên Đạo bao bọc à!

Sương Hàn Tử nghiến răng, nắm chặt trường kiếm: “Băng Long Hống!” Băng Long Hống là kiếm pháp công thủ nhất thể mà hắn nắm giữ, khi một kiếm chém ra, hàn khí trên kiếm phối hợp với hàn băng chân khí của hắn có thể ngưng tụ ra một con băng long sống động như thật.

Con băng long đó có thể thủ có thể công, xa xa không phải Hỏa Diễm Đao loại đao pháp đại trà này có thể sánh được.

Dù cho cái tên lừa đảo này cũng là tu sĩ Nhị Phẩm, Hỏa Diễm Đao đại trà của hắn, cũng định trước sẽ bị băng long của mình nuốt chửng… Sương Hàn Tử còn chưa nghĩ xong, ‘băng long’ ngưng tụ trên kiếm của hắn đã tan chảy.

Con băng long sống động như thật vừa xuất hiện, gặp phải đao khí của Hỏa Diễm Đao, liền như bông tuyết dưới nắng hè gay gắt, chớp mắt đã tan chảy thành nước.

Băng long biến thành thủy long… sau đó thủy long lại mất đi khống chế, ào ào rơi xuống đất.

Mà lúc này, Hỏa Diễm Đao của Tống Thư Hàng khí thế không giảm, hung hăng chém xuống.

Đoàng!

Hỏa Diễm Đao chém lên Hàn Nguyệt kiếm, hai thanh thần binh phát ra âm thanh ma sát khiến người ta tê răng.

Sương Hàn Tử cảm thấy cánh tay mình tê dại, mất đi tri giác.

Đối phương khí lực thật lớn.

Không những thế, đao khí của Hỏa Diễm Đao men theo Hàn Nguyệt một đường thiêu đốt.

Nếu không phải Hàn Nguyệt cũng là một thanh thần binh, thì trong một kích này đã bị hủy hoại rồi.

Sương Hàn Tử thầm kêu không hay, Hỏa Diễm Đao của đối phương hiển nhiên không phải loại đại trà kia.

“Ba Đầu Sáu Tay thuật!” Giọng nói của Tống Thư Hàng lại một lần nữa vang lên.

Ba Đầu Sáu Tay thuật?

Loại pháp thuật này thiếu niên đó cũng đã nắm giữ rồi sao?

Sương Hàn Tử trong lòng kinh hãi.

Lúc này, mỹ nhân rắn công đức từ trong ngực Tống Thư Hàng chui ra.

Nàng một tay cầm Huyết Cốt, tay còn lại nắm ‘đánh mặt hắn hài’.

Sau đó, nàng vung Huyết Cốt, nhắm vào ngực Sương Hàn Tử mà đập.

Bụp ~ Sương Hàn Tử không cách nào né tránh, ngực ăn một đòn chí mạng, cả người bị đánh bay ra ngoài, đâm vào vách bảo vệ trong suốt của 'lôi đài cá nhân', rồi trượt theo vách bảo vệ trơn nhẵn mà rơi xuống.

"Xì ~~" Sương Hàn Tử đau đến nhe răng, giáp bảo vệ ở ngực hắn bị đập lõm xuống, ngực một trận tức nghẹn.

Một cú đập của mỹ nhân rắn công đức, lực đạo mười phần.

Hơn nữa, khối xương đỏ máu trong tay nàng cũng không biết có lai lịch gì, khi đập vào ngực hắn, lại có thể bỏ qua phòng ngự pháp thuật trên bộ giáp của hắn, trực tiếp đập lõm giáp, lực đạo lại xuyên qua giáp, tác dụng lên ngực hắn, xương sườn của hắn có thể đã gãy rồi.

"Chậc, không bị đánh gục à." Tống Thư Hàng bất mãn nói, bộ hộ cụ trên người đối phương đã cứu hắn một lần.

"Ngươi cái quỷ Ba Đầu Sáu Tay gì vậy!" Sương Hàn Tử hai tay đều run rẩy, nói là Ba Đầu Sáu Tay thuật đâu?

Ba Đầu Sáu Tay từ đâu ra?

Hơn nữa, pháp thuật Ba Đầu Sáu Tay nhà ai, đầu và tay lại chui ra từ ngực vậy chứ?!

Ngươi đây là phim kinh dị rồi.

"À, xin lỗi, vì linh quỷ bị ngươi mời xuống đài rồi, nên Ba Đầu Sáu Tay của ta thiếu mất một đầu hai tay.

Nhưng không sao, ta bù cho ngươi." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu từ trong Thốn Súc Túi Lớn của mình lấy ra Thông Nương.

Thông Nương: “……” Nàng đã đoán được Tống Thư Hàng muốn làm gì.

Tống Thư Hàng nhấc Thông Nương lên, đặt nàng ở sau gáy mình (hôm nay áo khoác cậu mặc có mũ, Thông Nương Ngộ Đạo Thạch vừa vặn có thể đặt vào trong mũ).

Cứ như vậy, thêm mỹ nhân rắn công đức ở ngực, lại là Ba Đầu Sáu Tay hoàn chỉnh.

“Nhìn, hiện tại lại là Ba Đầu Sáu Tay.” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương vươn bàn tay nhỏ bé, giáng một quyền vào sau gáy Tống Thư Hàng: “Đồ ngốc, đây tính là Ba Đầu Sáu Tay gì chứ?

Ngươi còn không bằng trực tiếp báo tên ‘Hai Đầu Bốn Tay’ đi.” Cú đấm nhỏ của nàng, đối với Tống Thư Hàng hiện tại mà nói, không đau không ngứa.

Sương Hàn Tử ghen tị đến hai mắt đỏ hoe: “Đáng ghét, ngoài linh quỷ ra, ngươi còn có cả yêu sủng.” “Ta mới không phải yêu sủng của hắn!” Thông Nương giận dữ nói.

Thông Nương đối mặt với Sương Hàn Tử thì đặc biệt có khí thế.

Bởi vì nàng là cảnh giới Nhị Phẩm đệ 3 Đan Điền 【Đan Điền Long Trảo】, thêm vào hiệu quả đặc biệt của《Thiên Khấp Bảo Điển》, thật sự đánh nhau thì nàng so với Sương Hàn Tử cũng không kém bao nhiêu.

Trong giới tu sĩ, thực lực chính là chỗ dựa.

“Thư Sơn Cư Sĩ đạo hữu, ngươi rốt cuộc là tu sĩ cảnh giới mấy phẩm.” Sương Hàn Tử nghiến răng nói.

“Hiện tại hỏi vấn đề này không có ý nghĩa.” Tống Thư Hàng nói: “Hoặc là ngươi đầu hàng, hoặc là đánh xong rồi nói!” “Đầu hàng, không thể nào.” Sương Hàn Tử nghiến răng đứng dậy, nắm chặt lợi kiếm trong tay, ánh mắt chết chóc nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, cố gắng tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Hắn khổ tu ba mươi năm, tuyệt đối sẽ không dễ dàng mà chết một cách vô nghĩa.

“Nếu không đầu hàng, ngươi cứ tiếp nhận ta một đao nữa đi.” Tống Thư Hàng bày ra một thức khởi đao: “Ừm, vẫn nên nhắc nhở ngươi một chút. …Đao pháp ta sắp thi triển, bản thân mình còn chưa hoàn toàn nắm giữ.

Cho nên, ngươi tự mình chuẩn bị phòng ngự và tâm lý đi.” Không đợi Sương Hàn Tử trả lời, Tống Thư Hàng đã ra đao. 《Tật Phong Đao》!

Còn gọi là ‘Tật Phong Đao’, đây là một môn khoái đao điên cuồng.

Chỉ công không thủ, một lần công kích có thể liên tục chém ra mười đao, hơn nữa… một đao mạnh hơn một đao, một đao nhanh hơn một đao.

Trước khi Tống Thư Hàng có thể thấu hiểu hoàn toàn 《Hỏa Diễm Đao》 do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ, thì 《Tật Phong Đao》 này sẽ là đao pháp công kích mạnh nhất mà cậu nắm giữ. …… Khi Tật Phong Đao chém ra, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện trên người mình, có một phù hộ lại chủ động kích hoạt – đó là ‘Thanh Phong Gia Tốc Phù’, mỗi ngày kích hoạt hai lần ‘Thanh Phong Gia Tốc’.

Nói thật, bởi vì phù này tăng thêm tốc độ không nhanh lắm, sau khi Tống Thư Hàng 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 ngày càng thuần thục, cậu suýt nữa đã quên phù này.

Mà hiện tại, khi cậu thi triển 《Tật Phong Đao》, phù này chủ động kích hoạt ‘Thanh Phong Gia Tốc’.

Tốc độ của Tống Thư Hàng lại tăng lên một tiểu cấp độ.

Đối diện, Sương Hàn Tử trừng lớn mắt, hai mắt phát ra ánh sáng xanh u ám, hiển nhiên là có một loại thiên phú nhãn khiếu nào đó.

Thông qua thiên phú nhãn khiếu, hắn có thể lờ mờ nhìn thấy thân ảnh Tống Thư Hàng, nhưng mà… cơ thể hắn không thể theo kịp tốc độ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chém xuống đao thứ nhất, Sương Hàn Tử miễn cưỡng giơ kiếm lên đỡ.

Nhưng kiếm của hắn còn chưa kịp nâng lên, Bảo Đao Bá Toái đã chém lên người hắn.

Bộ giáp bảo hộ của hắn, bị một đao chém đứt.

Ngay sau đó là đao thứ hai, đao thứ ba, đao thứ tư của Tống Thư Hàng liên tiếp ập đến.

Chương 1055

… Tống Thư Hàng tổng cộng chém ra bốn đao, thì dừng 《Tật Phong Đao》.

Đao thứ nhất phá vỡ giáp bảo hộ của Sương Hàn Tử, đao thứ hai phá vỡ phòng ngự phù bảo ẩn giấu trên người hắn, đao thứ ba Sương Hàn Tử may mắn, loạn xạ giơ kiếm đỡ, lại đỡ được một đao.

Nhưng một đao này hạ xuống, kiếm trong tay Sương Hàn Tử bị đánh bay ra ngoài, hổ khẩu nứt toác.

Sau đó đao thứ tư, Sương Hàn Tử quỳ xuống.

Nếu Tống Thư Hàng chém ra đao thứ năm, Sương Hàn Tử có thể sẽ ngã sml.

“Ơ?

Không chém chết hắn sao?” Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, Sương Hàn Tử này hơi ngáo ngơ một chút, nhưng không phải tử địch.

Sau khi Sương Hàn Tử chìm vào hôn mê, ‘lôi đài cá nhân’ liền giải trừ, biến mất.

Hai người một lần nữa trở lại trước cửa Điện Đông Chi.

Tống Thư Hàng thu lại Bảo Đao Bá Toái.

Diệp Tư đến bên cạnh Tống Thư Hàng, ngồi xổm xuống chọc chọc Sương Hàn Tử: “Tên này thật thú vị… Đúng rồi, đã đánh bại người canh giữ Điện Đông Chi rồi, vậy chúng ta hẳn là có thể tiến vào Điện Đông Chi rồi chứ?” Trước đó Bạch Tiền Bối từng nói, Điện Đông Chi này có thể là một nơi luyện đan, bên trong không chừng có phương pháp chữa khỏi bệnh hàn của Lý Âm Trúc.

“Ừm, chúng ta vào xem sao.” Bạch Tiền Bối gật đầu nói.

Lúc này, Diệp Tư lại đưa tay nhặt lên thanh lợi kiếm 【Hàn Nguyệt 】của Sương Hàn Tử, thanh Hàn Nguyệt này trông rất đẹp mắt, rất là hoa mỹ.

Diệp Tư lập tức thích nó.

“Kiếm này dường như là một binh khí không tồi, ta có thể mang nó đi không?” Diệp Tư nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, Bạch Tiền Bối ở một bên cười ha hả nói: “Đương nhiên có thể mang đi, đây là chiến lợi phẩm của chúng ta mà.” “Cũng đúng.” Diệp Tư gật đầu, thu thanh ‘Hàn Nguyệt’ này lại.

Và ngay khoảnh khắc Diệp Tư thu lại ‘Hàn Nguyệt kiếm’, Tống Thư Hàng đột nhiên tâm thần chấn động.

Cậu nhìn về phía Diệp Tư, Diệp Tư cũng nhìn về phía cậu.

Trong lòng hai người đồng thời sản sinh một cảm giác kỳ lạ – quyền sở hữu 【Điện Đông Chi 】, về tay họ rồi!

Chỉ cần Diệp Tư nắm ‘Hàn Nguyệt’, trong đầu Tống Thư Hàng, liền xuất hiện rất nhiều danh sách chức năng liên quan đến 【Điện Đông Chi 】.

Ví dụ như chức năng 【mở lôi đài cá nhân chiến 】trước đó Sương Hàn Tử đã sử dụng.

Còn có quyền hạn 【mở/đóng tất cả cửa lớn của Điện Đông Chi 】, cũng như quyền hạn 【khai mở đại trận hộ điện của Điện Đông Chi 】, 【kích hoạt kiếm trận công kích của Điện Đông Chi 】và một loạt hơn mười loại công năng khác nhau.

Nhưng, đại trận hộ điện và kiếm trận công kích dường như đều đã bị hư hại, vẫn chưa được sửa chữa.

Đây cũng là lý do trước đó Sương Hàn Tử không khai mở đại trận hộ điện.

Thanh Hàn Nguyệt kiếm này, chính là ‘điều khiển từ xa’ của ‘Điện Đông Chi’!

Tống Thư Hàng thử sử dụng chức năng điều khiển, dùng chức năng ‘đóng tất cả cửa lớn của Điện Đông Chi’.

Sau đó, tiếng ầm ầm vang lên.

Tất cả các cửa lớn của ‘Điện Đông Chi’ trước mắt, từng cánh từng cánh một đóng lại.

“Thật sự đóng lại rồi!” Tống Thư Hàng nói.

“Thư Hàng ngươi làm gì?” Bạch Tiền Bối tò mò nói.

“Đúng vậy, thanh ‘Hàn Nguyệt kiếm’ này có thể khống chế Điện Đông Chi.” Diệp Tư trả lời.

“Có chức năng thú vị vậy sao?

Để ta cũng thử xem.” Mắt Bạch Tiền Bối sáng lên.

Diệp Tư đưa ‘Hàn Nguyệt kiếm’ cho Bạch Tiền Bối.

Bạch Tiền Bối nắm Hàn Nguyệt kiếm, chỉ vào Điện Đông Chi, cười ha hả nói: “Cửa chính của điện mở ra cho ta!” Yên tĩnh không tiếng động… Một lát sau.

Bạch Tiền Bối tức giận ném ‘Hàn Nguyệt kiếm’ xuống, nói: “Hoàn toàn không có hiệu quả gì cả!” “Không thể nào, vừa nãy Diệp Tư cầm Hàn Nguyệt kiếm thì trong đầu ta xuất hiện rất nhiều tùy chọn điều khiển Điện Đông Chi mà.” Tống Thư Hàng cúi người, nhặt Hàn Nguyệt kiếm lên.

Sau đó nhắm mắt lại cảm nhận kỹ lưỡng.

Một lát sau, Tống Thư Hàng mở mắt ra: “Kỳ lạ, ‘tùy chọn’ vừa nãy hiện lên lại không xuất hiện nữa.” Chẳng lẽ, chỉ khi Diệp Tư cầm thanh Hàn Nguyệt kiếm này thì mới có hiệu quả?

Tống Thư Hàng đưa Hàn Nguyệt kiếm về phía Diệp Tư: “Diệp Tư, thử lại lần nữa cho ngươi.” Diệp Tư nghe vậy, nhận lấy ‘Hàn Nguyệt kiếm’.

Khi cô bé nắm lấy cán Hàn Nguyệt kiếm, trong đầu Tống Thư Hàng lại lập tức hiện ra một hàng các tùy chọn điều khiển ‘Điện Đông Chi’.

Sau đó cậu thử sử dụng tùy chọn điều khiển, chỉ huy cửa chính của Điện Đông Chi mở ra.

Ầm ~~ Cửa chính của Điện Đông Chi theo mệnh lệnh, từ từ mở ra.

“Xem ra, thanh Hàn Nguyệt kiếm này đã nhận Diệp Tư sư tỷ làm chủ rồi?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tiền Bối bổ sung: “Cũng có một khả năng… Diệp Tư có thể chất đặc biệt, có thể sử dụng thanh Hàn Nguyệt kiếm này làm điều khiển từ xa, ngươi và ta đều không có thể chất này.” Thể chất đặc biệt của Diệp Tư?

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến thân phận 【Diêu Trì Nữ Đế Trình Lâm 】.

Sẽ không phải vì Diệp Tư có huyết mạch của Hòa Lâm, và đã hợp nhất với một mảnh vỡ nhỏ của Trình Lâm, cho nên có quyền sử dụng ‘Hàn Nguyệt kiếm’ chứ?

“Bất kể thế nào, chúng ta cứ vào xem trước đã.” Bạch Tiền Bối nói: “Nếu trong Điện Đông Chi này không có phương pháp chữa trị hàn chứng, chúng ta còn phải đến một nơi khác trong cấm địa để tìm kiếm.” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, ý niệm của cậu lướt qua hạng cuối cùng trong tùy chọn điều khiển ‘Hàn Nguyệt’. 【Thu hồi Điện Đông Chi 】 “Thu hồi Điện Đông Chi?

Đây là tùy chọn gì?” Tống Thư Hàng tò mò nói.

Lời cậu vừa dứt, Hàn Nguyệt kiếm dường như đã nhận được mệnh lệnh.

Một mệnh lệnh được gửi đến ‘Điện Đông Chi’.

“Ơ?

Khoan đã, đợi một chút, ta không phải ý này mà.” Tống Thư Hàng hét lớn.

Nhưng mà… đã muộn rồi.

Trên Điện Đông Chi phía trước, bùng lên một trận bảo quang bảy màu.

Toàn bộ thân điện Đông Chi, dường như chính là một kiện pháp bảo.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, Điện Đông Chi từng chút một nổi lên khỏi mặt đất.

Đất rung núi chuyển… Tống Thư Hàng rất sốt ruột.

“Thanh Hàn Nguyệt kiếm này có tùy chọn ‘quay lại’ không?” Thư Hàng hỏi.

Thời này, bất kể là TV thông minh hay điện thoại, chỉ cần có chức năng điều khiển, thông thường đều sẽ có một tùy chọn ‘quay lại’, dùng để hủy bỏ lệnh trước đó, quay về thao tác cấp trên.

“Dường như không có chức năng này.” Diệp Tư cẩn thận kiểm tra một lần danh sách lệnh điều khiển của ‘Hàn Nguyệt kiếm’, không tìm thấy chức năng tương tự.

Bạch Tiền Bối: “Thư Hàng, ngươi lại làm cái gì rồi?” “Ta chỉ là thấy một tùy chọn 【Thu hồi Điện Đông Chi 】, nhất thời tò mò đọc nó ra, sau đó thì thành ra thế này.” Tống Thư Hàng khóe miệng co giật nói.

Vừa nói, Điện Đông Chi đã hoàn toàn thoát khỏi mặt đất cấm địa, cả tòa đại điện cùng với rất nhiều tiểu điện phụ thuộc, đều lơ lửng giữa không trung.

Bảo quang bảy màu ngày càng chói mắt, trong bảo quang bảy màu, thể tích của Điện Đông Chi điên cuồng thu nhỏ lại.

Chỉ trong chớp mắt, thể tích của Điện Đông Chi đã thu nhỏ đi một nửa.

“Thu nhỏ nữa, không chừng nó sẽ thu nhỏ đến kích thước một mô hình.” Diệp Tư lẩm bẩm nói.

“Đúng rồi, đã có tùy chọn 【Thu hồi Điện Đông Chi 】, hẳn là cũng có tùy chọn 【Phóng xuất Điện Đông Chi 】chứ.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta đã xem qua rồi, không có tùy chọn như vậy.

Ta nghĩ… có thể là phải đợi Điện Đông Chi hoàn toàn thu nhỏ lại, thì tùy chọn 【Thu hồi Điện Đông Chi 】này mới biến thành tùy chọn 【Phóng xuất Điện Đông Chi 】.” Diệp Tư nói.

“Tức là, chúng ta phải đợi nó thu nhỏ hoàn tất sao.” Tống Thư Hàng thở dài.

Mệnh lệnh này thật không nhân tính hóa chút nào!

Điện Đông Chi ngày càng nhỏ lại, nhưng bảo quang bảy màu trên nó ngược lại ngày càng đậm đặc.

“Thú vị.” Bạch Tiền Bối cười nói, hắn ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không trên đỉnh đầu: “Thư Hàng, các ngươi đứng ra sau lưng ta.” Tống Thư Hàng và Diệp Tư vội vàng lùi ra sau Bạch Tiền Bối.

Lúc này, trong hư không xuất hiện một vật giống như hố đen, sau đó có một bàn tay lớn từ đó vươn ra: “Đồ vô sỉ, dám cướp ‘Điện Đông Chi’ của ta!

Nạp mạng đây!” Bàn tay lớn này vươn ra khỏi hố đen, thể tích bạo tăng, trên đó phủ một lớp đá, đè xuống về phía nhóm Tống Thư Hàng.

Đến khi nó đè xuống đỉnh đầu Tống Thư Hàng và những người khác, đã biến thành một bàn tay khổng lồ rộng hơn hai trăm mét.

Đó đâu phải bàn tay khổng lồ nào, đó quả thực là một sân chạy thể dục của trường học từ trên trời giáng xuống.

Đặt vào thế giới hiện đại, đây chính là tai họa.

“Điện Đông Chi của ngươi?

Không không không, nó không phải của ngươi.” Bạch Tiền Bối cười ha ha nói: “Ngươi căn bản không có cách nào luyện hóa tòa Điện Đông Chi này, nó không thuộc về ngươi!” Nói rồi, Bạch Tiền Bối cũng vung một chưởng ra.

Theo Bạch Tiền Bối vung chưởng, một bàn tay năng lượng đen kịt ngưng tụ ra, nghênh đón bàn tay khổng lồ rộng hai trăm mét trên hư không kia.

Trong bàn tay năng lượng đen kịt, ẩn chứa thuộc tính hủy diệt mọi thứ, đến khi nó va chạm với bàn tay khổng lồ bằng đá, thể tích cũng trương to đến hai trăm mét.

Bàn tay khổng lồ bằng đá và bàn tay năng lượng đen kịt va chạm vào nhau, bàn tay khổng lồ bằng đá dường như bị ăn mòn, không ngừng phong hóa, bong tróc. … “A ~~” Từ trong hố đen kia, mơ hồ truyền ra một tiếng kêu đau đớn.

“Về chỗ cho ta!” Bạch Tiền Bối cười ha hả, tay phải dùng sức đẩy về phía trước.

Trong hư không, bàn tay năng lượng đen kịt kia cũng dùng sức, áp chế bàn tay khổng lồ bằng đá kia, cứng rắn đẩy nó lùi về trong không gian hố đen.

“Ngươi là ai?

Hãy nói ra danh hào của ngươi.” Bàn tay khổng lồ bằng đá bị không ngừng bức lui, giọng nói trong hố đen nghiến răng nghiến lợi nói.

“Bạch.” Bạch Tiền Bối cười hì hì nói.

“Ta nhớ kỹ ngươi rồi, có bản lĩnh thì đến trung tâm cấm địa, ngươi ta lại quyết một trận thư hùng!” Chủ nhân bàn tay khổng lồ bằng đá trầm giọng nói.

Thực lực của hắn khi ra tay qua ‘hố đen’ sẽ bị suy yếu rất nhiều.

Nếu ở trong cấm địa, hắn sẽ có thể phát huy một trăm phần trăm thực lực.

Chương 1056

“Được thôi, ngươi đợi ta, lát nữa ta sẽ qua đó.” Bạch Tiền Bối cười nói.

“Đến lúc đó, mối nhục của một chưởng này, ta sẽ gấp mười lần trả lại cho ngươi.” Chủ nhân bàn tay khổng lồ bằng đá lạnh giọng nói.

Bạch Tiền Bối thu lại bàn tay năng lượng đen của mình, nhún vai: “Chỉ cần ngươi có bản lĩnh đó, trả lại ta một trăm lần ta cũng không có ý kiến.” “Hừ, tòa ‘Điện Đông Chi’ này tạm thời ký gửi ở chỗ các ngươi, đến lúc đó, ta sẽ tự tay đoạt lại nó.” Chủ nhân bàn tay khổng lồ bằng đá nói xong, hố đen trong hư không ngày càng nhỏ lại, dần dần đóng lại.

Bạch Tiền Bối cười hì hì vẫy vẫy tay.

Hố đen biến mất… Và lúc này, Điện Đông Chi cũng đã thu nhỏ hoàn tất, lúc này nó đã thu nhỏ lại kích thước một mét khối, toàn thân bao phủ trong bảo quang.

Nhìn qua, hệt như một mô hình cung điện.

Và đúng như Diệp Tư đoán, mãi đến khi ‘Điện Đông Chi’ thu nhỏ hoàn tất, tùy chọn 【Thu hồi Điện Đông Chi 】trên Hàn Nguyệt kiếm mới biến thành 【Phóng xuất Điện Đông Chi 】.

“Tức là, chúng ta hoàn toàn có thể mang nó về thế giới hiện đại, tìm một nơi phong thủy tốt, sau đó thả nó ra?” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, thậm chí nếu linh khí ở nơi phong thủy đó suy yếu, còn có thể thu hồi ‘Điện Đông Chi’, rồi tiếp tục đi tìm một nơi có linh lực đầy đủ.

Loại động phủ di động này khá linh hoạt.” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng lấy nắm đấm tay phải gõ vào lòng bàn tay trái: “Ôi chao, đây chẳng phải là ‘xe nhà di động’ phiên bản tu sĩ sao!

Hơn nữa còn là xe nhà di động phiên bản xa hoa.” Vừa nói, Tống Thư Hàng đột nhiên lại nghĩ ra một ý hay.

“Diệp Tư, Bạch Tiền Bối… hai người nói xem, nếu ta đặt ‘Điện Đông Chi’ này vào thế giới nội hạch của ta, sau đó lại sử dụng tùy chọn 【Phóng xuất Điện Đông Chi 】, có thể nào di thực nó vào thế giới nội hạch của ta không?” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư nói: “Về lý thuyết mà nói, hẳn là không vấn đề gì.” “Hoàn toàn không vấn đề, ý này của ngươi không tệ, hay là chúng ta thử ngay đi.” Mắt Bạch Tiền Bối sáng lên – đúng rồi, chỉ cần tìm được loại cung điện di động hoặc thứ tương tự như vậy, đều có thể mang đến ‘nhà mới’ của mình, khiến ‘nhà mới’ hoang vắng của mình trở nên náo nhiệt hơn một chút.

Thậm chí, nếu thấy nơi nào có phong cảnh đẹp, cũng có thể trực tiếp cắt qua, di thực đến ‘nhà mới’ của mình.

Có cơ hội lại đi vào không gian xem, có tiểu thiên thạch nào đẹp không, cũng kéo về làm trang trí.

Bạch Tiền Bối tự khen ngợi sáng kiến của mình. …… Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó tiến lên một bước, đưa tay đỡ lấy mô hình ‘Điện Đông Chi’.

Sau đó, cậu ý niệm vừa động, Bạch Tiền Bối, Diệp Tư, Thông Nương và cậu, tất cả đều di chuyển đến thế giới nội hạch.

“Ơ, sư phụ các người về rồi ạ.” Lúc này Tiểu Thải của 【Kim Cương Quân Tử Đao 】, đang đứng một chân, một cái móng vuốt khác không ngừng vung vẩy về phía ‘Sở Gia Lão Tổ’ đang trọng thương hôn mê.

“Tiểu Thải, ngươi đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, chẳng lẽ là đang chữa thương cho Sở Gia Lão Tổ?

“Ha ha ha, là thế này ạ.

Sư phụ, con vừa xem xong 《Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký 》, và giống như sư phụ nói, kết hợp với 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh 》, sau khi xem xong cuộc đời của cao tăng, con tâm có cảm ngộ, liền lĩnh ngộ ra siêu độ thuật.” Tiểu Thải cười hì hì nói.

“Vậy là lĩnh ngộ được rồi?

Tiểu Thải ngộ tính của ngươi không tệ nha.” Tống Thư Hàng khen ngợi.

Con chim si tình vì tình mà khốn khổ này, có lẽ là một thiên tài cũng không chừng?

“Nhưng mà, ngươi vừa nãy làm gì với Sở Gia Lão Tổ?

Khoan đã… ngươi sẽ không siêu độ ông ta chứ?” Tống Thư Hàng nói đến giữa chừng, đột nhiên đoán được hành động vung móng vuốt của Tiểu Thải.

Tiểu Thải của 【Kim Cương Quân Tử Đao 】ngượng ngùng.

“Vì bên cạnh con ngoài Sở Gia Lão Tổ ra, cũng không có người khác.

Thế là con dùng Sở Gia Lão Tổ thử ‘siêu độ thuật’.

Nhưng hiệu quả rất tốt đó nha, Sở Gia Lão Tổ trước đó còn rên rỉ đau đớn mấy tiếng, nhưng dưới ‘siêu độ thuật’ của con hết lần này đến lần khác, ông ta rất nhanh liền bình ổn lại, thần sắc bình tĩnh, ngủ ngon lành luôn.” Tiểu Thải kiêu ngạo nói.

Tống Thư Hàng: “……” Ngọa tào, Tiểu Thải ngốc, sẽ không siêu độ luôn linh hồn của Sở Gia Lão Tổ chứ?

Bạch Tiền Bối ngồi xổm xuống, kiểm tra Sở Gia Lão Tổ một lần, sau đó hắn quay người lại giơ ngón cái lên với Tiểu Thải: “Tiểu tước điểu làm rất tốt, siêu độ thuật của ngươi rất thành công.” Tống Thư Hàng nghe vậy thì sốt ruột: “Bạch Tiền Bối, Sở Gia Lão Tổ sẽ không chết rồi chứ?” Sở Gia Lão Tổ, không chết trong âm mưu của kẻ địch, không chết trong nguy cơ cấm địa, cuối cùng nếu chết dưới siêu độ thuật của Tiểu Thải, thì đó quả thực là bi kịch nhân gian.

“Yên tâm đi, Sở Gia Lão Tổ không sao.

Tiểu Thải có lòng từ bi, siêu độ thuật mà nàng lĩnh ngộ ra không chỉ có thể dùng để ‘siêu độ vong hồn’, mà còn có tác dụng an thần định tâm.” Bạch Tiền Bối giải thích.

Chính vì có tác dụng an thần định tâm, cho nên khi đau đớn thân tâm của Sở Gia Lão Tổ được an ủi, cũng liền bình ổn lại.

Tống Thư Hàng nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

“Đúng rồi, Tiểu Thải trước đây có phải đã sống chung với Phật môn bảo vật một thời gian dài không?

Tư chất của nàng chịu ảnh hưởng của Phật bảo, sau này tu luyện công pháp Phật môn, có lẽ sẽ đạt được hiệu quả gấp đôi với công sức bỏ ra một nửa.” Bạch Tiền Bối lại nhắc nhở.

“Phật bảo?

Đúng rồi, Tiểu Thải từng nuốt hai viên Xá Lợi Tử, vẫn luôn duy trì cộng sinh.” Tống Thư Hàng cười nói.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này, Tiểu Thải mới có thể nhanh chóng từ《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》và《Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký》lĩnh ngộ ra siêu độ thuật. …… Sau khi xác định Tiểu Thải và Sở Gia Lão Tổ đều không sao, Tống Thư Hàng nâng lấy cái【Điện Đông Chi】.

“Nhưng mà, cái thứ này, nên đặt ở đâu thì tốt nhỉ?” Thế giới nội hạch của cậu đã trải qua mấy lần tiến hóa, hiện giờ đã có kích thước bằng một hòn đảo nhỏ, có mấy chỗ thích hợp để đặt Điện Đông Chi.

Bạch Tiền Bối nhìn bốn phía thế giới nội hạch, suy nghĩ một lát sau, nói: “Hay là, đặt nó ở khu vực rìa của thế giới nội hạch của ngươi xem sao.” Rìa của thế giới nội hạch của Tống Thư Hàng, là ‘khu vực hỗn độn’, khu vực đó đang chờ thế giới nội hạch tiếp tục mở rộng.

Nếu đặt 【Điện Đông Chi 】vào khu vực rìa, sau đó lại phóng thích nó ra, Điện Đông Chi mở rộng, không chừng sẽ khiến diện tích ‘thế giới nội hạch’ của Tống Thư Hàng lại mở rộng thêm một chút?

Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt sáng lên.

Thế là cậu đặt 【Điện Đông Chi 】đến khu vực rìa nhất của thế giới nội hạch.

“Diệp Tư ~” Tống Thư Hàng quay đầu lại nói với Diệp Tư.

“Chuẩn bị sẵn sàng.” Diệp Tư lấy Hàn Nguyệt kiếm ra.

“Phóng xuất Điện Đông Chi!” Tống Thư Hàng phát ra chỉ lệnh.

Ngay sau đó, tòa cung điện vốn thuộc về ‘Thiên Đình viễn cổ’ này, trong thế giới nội hạch của Tống Thư Hàng điên cuồng mở rộng ra!

Và đúng như Bạch Tiền Bối đoán, khi ‘Điện Đông Chi’ mắc kẹt ở rìa thế giới nội hạch của Tống Thư Hàng và mở rộng, nó đã làm biên giới của thế giới nội hạch giãn ra.

Khoảng một phần ba vị trí của Điện Đông Chi, nằm trong thế giới nội hạch.

Hai phần ba còn lại của Điện Đông Chi thì kéo dài vào khu vực hỗn độn, biến tướng mở rộng phạm vi ‘thế giới nội hạch’ của Tống

Thư Hàng.

“Ha ha, lần này ta lại muốn xem tên kia làm sao để cướp lại ‘Điện Đông Chi’, có bản lĩnh thì hắn cứ chen vào thế giới nội hạch của ngươi đi.” Bạch Tiền Bối đắc ý cười lớn.

Thế giới nội hạch của Tống Thư Hàng là không gian riêng tư, không có sự cho phép của Tống Thư Hàng, ngay cả Kiếp Tiên Cửu Phẩm nắm giữ sức mạnh không gian cũng đừng hòng xông vào.

Trừ phi… là từ một cái cửa sau nào đó tiến vào.

Bạch Tiền Bối cười xong, nói: “Đi thôi, chúng ta vào xem trong ‘Điện Đông Chi’ này có đan dược không.” “Ta cho tất cả các cửa của Điện Đông Chi mở ra.” Diệp Tư nắm ‘Hàn Nguyệt kiếm’, hạ lệnh mở cửa cho Điện Đông Chi.

Mấy người Thư Hàng từ cửa điện ào ào đi vào.

Và đúng như Bạch Tiền Bối đoán, Điện Đông Chi quả thật là nơi ‘luyện đan’ trong cấm địa.

Ngoài chính điện ra, tất cả các điện phụ còn lại, đều chứa không ít dược liệu.

Những dược liệu này đều là dược liệu thuộc tính ‘hàn’, nhưng mà… niên đại lại rất bình thường, giá trị bình thường.

Hơn nữa, đi suốt dọc đường, tìm mấy cái thiên điện đều chỉ thấy dược liệu, lại không thấy đan dược thành phẩm.

Lúc này, Diệp Tư đề nghị: “Đúng rồi, đan dược có thể ở trong điện luyện đan không, hay là chúng ta trực tiếp đến đan điện xem sao?” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói. …… Một lát sau, trong đan điện.

Trong điện, có một đan lô đang trong trạng thái vận hành.

Mắt Tống Thư Hàng vui mừng, quả nhiên có đan dược đang được luyện chế.

Lúc này, Bạch Tiền Bối tiến lên ngửi ngửi, nói: “Ừm, đây hẳn là loại đan dược giống như ‘Cửu Hàn Đan’, đơn thuốc có thay đổi một chút, nhưng đại khái thì không thay đổi. ‘Cửu Hàn Đan’ này chỉ là một loại đan dược thông thường khôi phục chân khí ‘hệ hàn băng’.” Tức là, thứ trong đan lô không phải thứ Tống Thư Hàng muốn tìm.

Ngoài ra, trong đan điện cũng có mấy bình đan dược thành phẩm, nhưng cũng đều là ‘Cửu Hàn Đan’ thành phẩm.

Đan dược có thể chữa trị ‘Lý Âm Trúc’ mà Tống Thư Hàng muốn tìm, lại ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

“Xem ra, đan dược có giá trị, đều không còn ở trong ‘Điện Đông Chi’ này nữa rồi.” Diệp Tư nói.

Nghĩ lại cũng đúng… Người canh giữ Điện Đông Chi, đều đã đổi thành tu sĩ cấp độ Nhị Phẩm.

Những thứ quý giá của đan điện có lẽ đều đã bị mang đi hết.

Để lại cho người canh giữ mới là Sương Hàn Tử, e rằng cũng chỉ còn lại cái vỏ rỗng của Điện Đông Chi.

“Không cần nản lòng, nếu không có đan dược, chúng ta vẫn có thể đi tìm công pháp.

Người sáng tạo cấm địa này, trên tu vi ‘hệ hàn băng’ đã đạt đến cảnh giới hàn cực sinh dương, nếu có thể có được công pháp của ông ta, hiệu quả còn tốt hơn cả đan dược.” Bạch Tiền Bối lên tiếng nói.

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Điện Đông Chi chỉ là trạm đầu tiên của cấm địa, toàn bộ cấm địa còn rất lớn, không chừng phương pháp chữa trị hàn chứng của Lý Âm

Trúc, nằm ở một nơi nào đó trong cấm địa.

×××××××××××× Sau đó, theo ý niệm của Thư Hàng vừa động, cậu và Bạch Tiền Bối, Diệp Tư liền từ thế giới nội hạch thoát ra, xuất hiện ở vị trí ban đầu của Điện Đông Chi.

Vị trí ban đầu của Điện Đông Chi đã trở thành một cái hố khổng lồ, Điện Đông Chi là cùng với nền móng bị nhổ bật lên khỏi cấm địa.

"Ơ?

Vị Sương Hàn Tử kia đi đâu rồi?" Lúc này, Diệp Tư hỏi.

Trước đó, Sương Hàn Tử còn đang hôn mê trên đất.

Họ tiến vào thế giới nội hạch còn chưa bao lâu, Sương Hàn Tử lại biến mất không thấy tăm hơi.

"Ách, hắn sẽ không phải bị mấy con thú canh giữ gần đó tha đi ăn thịt rồi chứ?" Tống Thư Hàng đoán.

Trong cấm địa này, ẩn giấu rất nhiều thú canh giữ nguy hiểm.

Thực lực của những thú canh giữ này, đều xa xa trên Sương Hàn Tử.

Không còn Điện Đông Chi, ai cũng không thể đảm bảo, những thú canh giữ đó có tấn công Sương Hàn Tử hay không.

"Cũng có thể là bị đồng bạn của hắn cứu đi rồi, trước đó bàn tay đá lớn chui ra từ hố đen, có sức mạnh phá vỡ không gian, nếu hắn ra tay, một ý niệm là có thể mang Sương Hàn Tử đi.

Sương Hàn Tử dù sao cũng là người canh giữ cấm địa, thú canh giữ hẳn là không ăn thịt hắn mới đúng." Bạch Tiền Bối cười nói.

"Cũng đúng… Vậy Bạch Tiền Bối, chúng ta tiếp theo đi đến vị trí nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1057

"Ừm, để ta nghĩ xem." Bạch Tiền Bối suy tư một lát sau, nói: "Đúng rồi, hay là chúng ta trực tiếp đi tìm bàn tay đá lớn trước đó đã ra tay kia đi!

Tên đó hiển nhiên mới là nhân vật khó đối phó nhất của cấm địa này, chúng ta trực tiếp đi một phen bình đẩy hắn, sau đó từ miệng hắn moi ra thông tin chúng ta muốn!

Trước đó hắn ra tay qua hố đen, ta đã khóa chặt vị trí của hắn rồi!" Cái gọi là bắt giặc thì bắt vua trước, Bạch Tiền Bối cảm thấy ý tưởng của mình, ổn!

Tống Thư Hàng: "Trực tiếp đánh Boss?" "Ừm, chúng ta trực tiếp dùng không gian truyền tống qua đó, đánh úp một trận." Bạch Tiền Bối nói.

Vừa nói, Bạch Tiền Bối đưa tay mở ra một khe nứt không gian, mang theo Tống Thư Hàng và Diệp Tư chui vào.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy, Bạch Tiền Bối rất có thể cảm thấy khám phá cấm địa này có chút vô vị, cho nên trực tiếp đánh Boss… …… Thông qua khe nứt không gian, Tống Thư Hàng và Bạch Tiền Bối đến đích.

Vừa bước ra khỏi khe nứt không gian, Tống Thư Hàng đã lạnh đến co rúm lại: "Xì~~ lạnh quá." Diệp Tư dứt khoát quay người, chui vào trong cơ thể cậu, không chịu ra ngoài.

Tống Thư Hàng lúc này giẫm chân đến là một thế giới băng xuyên, trên bầu trời không ngừng có mưa băng và tuyết hoa bay xuống.

Những hạt mưa băng kia thể tích khoa trương, ầm ầm rơi xuống băng xuyên, quả thực giống như đang quay phim tận thế vậy.

Giống với sự lạnh lẽo của tầng cấm địa thứ nhất, sự lạnh lẽo của thế giới băng xuyên, không chỉ tác động lên thể xác, mà còn trực tiếp tác động lên linh hồn.

Hơn nữa còn lạnh lẽo, đáng sợ hơn tầng cấm địa thứ nhất.

“Đây là hiện thực hóa pháp tắc hàn băng đại thành, ngươi thực lực không đủ, cảm thấy lạnh là bình thường.” Bạch Tiền Bối quay đầu nói: “Nhưng mà, chỉ cần ở cạnh ta không vượt quá phạm vi hai trăm mét, thì sẽ không bị ảnh hưởng.

Tuy rằng vẫn có thể sẽ hơi lạnh….” Tống Thư Hàng hít hít mũi, cậu cảm thấy mũi mình sắp chảy ra rồi.

Bạch Tiền Bối tiếp tục nói: “Hơn nữa ở trong thế giới băng xuyên này, đối với ngươi cũng có lợi.

Không chỉ có thể nâng cao khả năng kháng lại sát thương hàn băng của ngươi, mà còn có thể nâng cao một chút cường độ linh hồn và tinh thần lực của ngươi.” “Cảm ơn Bạch Tiền Bối.” Tống Thư Hàng run rẩy nói.

“Không cần khách khí.” Bạch Tiền Bối lại quay người lại, nhìn về phía xa.

Khi hắn tiến vào băng nguyên, chủ nhân bàn tay đá khổng lồ cũng đã cảm ứng được hắn!

Ầm ầm ầm ~~~ Cách ba trăm mét, đất rung núi chuyển.

Một ngọn núi băng ngàn năm không tan rung chuyển kịch liệt.

Núi băng nứt ra, một bàn tay đá từ trong núi băng vươn ra, xé toạc núi băng.

Chính là tên đã đối chiêu với Bạch Tiền Bối qua ‘hố đen’ trước đó

– đây là một người khổng lồ cao hơn mười mét, toàn thân hắn phủ một lớp đá dày.

Đồng thời, còn có một sợi xích đỏ thẫm quấn quanh cơ thể hắn, theo động tác của hắn phát ra tiếng ‘loảng xoảng’.

Hai cánh tay hắn rất dài, bàn tay đặc biệt to lớn.

“Bản thể của tên này là người đá khổng lồ?” Tống Thư Hàng hít hít mũi, nói.

“Không, ta là nhân loại.

Ta chỉ là đã tu luyện công pháp đặc biệt mà thôi.

Lớp đá trên người này, là ta tự phong ấn.” Người đá khổng lồ đó chủ động trả lời.

Vừa nói, từ miệng người đá khổng lồ, không ngừng có ngọn lửa phun ra.

Những ngọn lửa này dường như là hơi thở và nước bọt của hắn.

Nếu nhìn kỹ, không chỉ trong miệng hắn, mà ngay cả ở hốc mắt người đá khổng lồ, thậm chí là trong mỗi khe hở của lớp đá trên cơ thể, cũng đều có lưỡi lửa thỉnh thoảng hiện ra.

Ở nơi cực hàn này, lại tồn tại một người đá khổng lồ toàn thân phun ra ngọn lửa như vậy, thật là khó hiểu.

“Quả nhiên giống như ta nghĩ, ngươi là muốn mượn ‘Điện Đông Chi’ này và nơi cực hàn của cấm địa này, để áp chế vết thương trên người ngươi.” Bạch Tôn Giả nói.

“Ha ha, thế thì sao?” Người đá khổng lồ đó nói: “Ta tuy thân chịu khổ nạn Thiên Hỏa Phần Thân, nhưng ở nơi cực hàn này, Thiên Hỏa trên người ta có thể bị áp chế đến mức tối đa.

Cho nên, ở đây chiến lực của ta hầu như không bị ảnh hưởng, có thể thoải mái ra tay.

Tuy đạo hữu ngươi là cảnh giới Kiếp Tiên, nhưng ở đây… ngươi không phải đối thủ của ta.” Trong ngữ khí của người đá khổng lồ, tràn đầy tự tin.

Dù thân chịu trọng thương, hắn vẫn có tự tin có thể áp chế Kiếp Tiên Cửu Phẩm… Đây sẽ không phải là một Trường Sinh Giả chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ngoài ra… Bạch Tiền Bối trước mắt quả nhiên không phải Bạch Tôn Giả.

Bạch Tiền Bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần không phải là Bạch Kiếp Tiên.

“Có phải đối thủ hay không, phải thử mới biết.” Bạch Tiền Bối chủ động ra tay.

Hắn đưa tay chiêu một cái, linh lực giữa trời đất ngưng tụ trong tay hắn thành một thanh quang kiếm, kiếm quang chợt lóe, một đạo kiếm mang chói lọi chém về phía người đá khổng lồ.

“Không đủ xem, hoàn toàn không đủ xem!” Người đá khổng lồ đó cười ha hả, hai bàn tay to lớn hung hăng vỗ một cái.

Bốp!

Một luồng gió cực mạnh từ giữa bàn tay hắn bay ra, nghênh đón kiếm quang của Bạch Tiền Bối.

Cự phong va chạm với kiếm quang, cả hai tiêu hao lẫn nhau, rất nhanh liền biến mất.

Tiếng cười của người đá khổng lồ hơi ngừng lại, tuy đều là công kích thăm dò, nhưng vị Kiếp Tiên trước mắt này dường như mạnh hơn hắn tưởng tượng một chút.

Ban đầu hắn cho rằng cự phong mình vỗ ra sẽ nghiền nát kiếm quang của đối phương, không ngờ lại là kết quả đồng quy vu tận.

“Lần này đến lượt ta tấn công.” Người đá khổng lồ hai tay nắm quyền, liên tục đấm về phía Bạch Tiền Bối.

Mỗi một quyền đấm ra, liền có quyền ấn hóa thành cự quyền đá, kiếm đá, rìu đá, đao đá các loại lớn hàng trăm mét, chém về phía Bạch Tiền Bối.

“Kiếm Nghịch Luân Hồi.” Bạch Tiền Bối vung kiếm quang một cái, một kiếm chém ra, có thiên đạo luân hồi nghịch chuyển, cuốn lấy các quyền đá, kiếm đá, rìu đá, đao đá dị tượng mà người đá khổng lồ công ra, hóa giải từng cái một.

Đồng thời, sau lưng Bạch Tiền Bối hiện lên một cánh cửa không gian khổng lồ.

Cánh cửa không gian đó nối liền với một bảo khố cá nhân của hắn.

Trong bảo khố, nổi bật nhất chính là ‘Pháo Mẹ Con Diệt Thần’, ngoài Diệt Thần Pháo ra, còn có vô số thứ giống như nòng pháo khác, có cái làm từ thủy tinh thuần khiết, có cái làm từ kim loại lỏng, có cái làm từ kim loại đen đặc biệt.

Các loại nòng pháo khác nhau, Tống Thư Hàng đứng sau lưng ước tính sơ bộ, có đến hơn ba trăm cái.

“Ngọa tào, Diệt Thần Pháo!” Người đá khổng lồ kia hiển nhiên cũng là người biết hàng, nhìn thấy Pháo Mẹ Con Diệt Thần thì không nhịn được kêu lên.

Hơn nữa, Diệt Thần Pháo kia chỉ là đầu dẫn của hơn ba trăm khẩu pháo.

Ba trăm nòng pháo còn lại, mỗi khẩu nhìn uy lực đều không kém

Diệt Thần Pháo là mấy.

“Khoan đã!” Người đá khổng lồ hoảng sợ.

Với thực lực của hắn, tự nhận là dù ba trăm phát Diệt Thần Pháo nhắm vào hắn mà đồng loạt nổ, cũng có thể chống đỡ được một hai.

Nhưng mà cấm địa dưới chân này, không biết có chịu nổi không a?

Mặt đất và băng xuyên là vô tội, đừng làm tổn thương chúng!

Ầm ầm ầm ầm ầm ~~ Ba trăm phát pháo có uy lực tương đương ‘Diệt Thần Pháo’ cùng lúc bắn ra.

Loại đạn pháo cũng phong phú đa dạng.

Có loại pháo vòng tròn thông thường, có loại cột sáng, có loại sóng quang, có loại siêu âm, có loại hư vô thôn phệ… Tống Thư Hàng cả đời này cũng chưa từng thấy nhiều loại nòng pháo như vậy.

Quả thực là quần pháo loạn vũ, ánh sáng và vụ nổ trở thành chủ đạo trên băng nguyên lúc này.

Ngay khoảnh khắc Bạch Tiền Bối khai pháo, cậu cảm thấy màng nhĩ chấn động, tai tạm thời bị điếc… không những thế, tiếng pháo phát ra từ Diệt Thần Pháo và ba trăm đồng bọn của nó còn mang theo hiệu ứng tiêu cực hủy diệt tâm trí.

Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng pháo, trước mắt dường như xuất hiện rất nhiều ảo giác… Nếu cái ‘băng xuyên’ dưới chân này có ý thức, thì tâm trạng của nó lúc này nhất định là ‘bí wao’, nó có tội gì, tại sao phải chịu đựng đại kiếp như vậy?

Trong tiếng ầm ầm, người đá khổng lồ bị hỏa lực và vụ nổ nhấn chìm.

Mơ hồ có thể thấy lớp bảo vệ bằng đá trên người hắn không ngừng bị nổ bay.

Từng khối đá cháy rực từ trên người hắn bị đánh văng xuống, bay tới các góc của băng xuyên, làm tan chảy những hố sâu trên băng xuyên vạn năm không tan.

Bạch Tiền Bối: “Sảng khoái!” Nhưng người đá khổng lồ kia quả thực có bản lĩnh, sau khi ba trăm phát pháo đồng loạt bắn ra, khí tức sinh mệnh của đối phương vẫn còn tồn tại.

“Vẫn chưa kết thúc đâu.” Và công kích của Bạch Tiền Bối cũng vẫn chưa dừng lại.

Bạch Tiền Bối búng tay.

Từ cánh cửa không gian phía sau, ba trăm nòng pháo vừa phóng ra đã được thay xuống, ba trăm nòng pháo hoàn toàn mới được thay lên.

“Ăn ta một đợt nữa đi, ta muốn xem ngươi có thể kiên trì đến bao giờ.” Bạch Tiền Bối trông rất vui vẻ, hai mắt hắn hạnh phúc híp lại, chỉ số mị lực bùng nổ.

Tuy nhiên, ngay khi Bạch Tiền Bối định nổ đợt thứ hai, đột nhiên nụ cười của hắn cứng lại.

“Ơ?

Sao lại thế này… Chẳng lẽ là tiêu hao quá lớn sao?” Bạch Tiền Bối bất mãn nói.

Một lát sau, hắn quay người lại nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, nói cho ngươi một tin không hay lắm.” “A?” Tống Thư Hàng lớn tiếng hỏi, tai cậu lúc này vẫn đang trong trạng thái điếc, không nghe rõ Bạch Tiền Bối đang nói gì.

“Thời gian của ta dường như đã đến rồi.” Bạch Tiền Bối nhún vai.

“Hả?

Bạch Tiền Bối, ngươi đang nói gì vậy?

Ta không nghe rõ, nói to lên một chút, hoặc là truyền âm nhập mật cũng được.” Tống Thư Hàng hét lớn.

Bạch Tiền Bối vẫy vẫy tay về phía Tống Thư Hàng: “Ta nói, ta sắp biến mất rồi.

Thời gian của ta đã đến.” Lời này được nói bằng cách truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng.

“……” Tống Thư Hàng: “Khoan đã, Bạch Tiền Bối, vậy người đá khổng lồ vừa nãy đã bị nổ chết chưa?” “Mới chỉ nổ một đợt, vẫn chưa kịp đánh chết.

Nhưng ngươi yên tâm, hắn bây giờ không chết cũng tàn phế… Vậy thì, chúng ta ngày mai gặp.” Bạch Tiền Bối cười nói.

Vừa nói, thân ảnh của hắn ngày càng mờ đi.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía vị trí người đá khổng lồ bị Bạch Tiền Bối oanh tạc một đợt.

Ở đó, có ngọn lửa hùng hùng bốc lên trời.

Ngọn lửa đó dường như ẩn chứa sự phẫn nộ của người đá khổng lồ!

Ngọn lửa bừng bừng cháy rực kia thực chất chẳng liên quan gì đến cơn thịnh nộ của người khổng lồ đá cả.

Những ngọn lửa cuồng bạo đó thực tế chính là căn nguyên thương thế của nó, là thủ phạm khiến nó phải trốn mình trong cấm địa “Cực Hàn Chi Địa”.

Ngọn lửa đó sở hữu tính chất thiêu cháy vạn vật, là ngọn lửa bất diệt, bên trong còn ẩn chứa ý chí muốn đốt cháy cả bầu trời, đun sôi cả biển cả.

Chương 1058

Nó quấn chặt lấy bản thể người khổng lồ đá, không ngừng thiêu rụi nhục thân của nó, khiến nó phải chịu đựng đau đớn vô cùng tận.

Lúc này, lớp nham thạch dùng để phong ấn ngọn lửa trên người nó đã bị ba trăm phát đạn pháo của Bạch tiền bối bắn nát.

Mất đi lớp phong ấn, ngọn lửa hùng hục tuôn ra, càng cháy càng vượng.

Người khổng lồ đá hiển nhiên vẫn chưa chết hẳn.

Mà Bạch tiền bối sau khi nã xong ba trăm phát pháo thì đã biến mất dạng, chỉ còn lại Tống Thư Hàng đứng ngây ra giữa làn gió lạnh.

“Quả nhiên, mình vẫn nên về thế giới hạt nhân trốn đi thôi.” Tống Thư Hàng lập tức quyết định.

Bạch tiền bối đã biến mất rồi, nếu cậu còn ngốc nghếch ở lại đây thì sẽ bị gã khổng lồ này nghiền nát mất.

Tuy nhiên, ngay khi Tống Thư Hàng đang định hành động, một luồng hỏa diễm rực nóng đột nhiên rít lên lao đến trước mặt cậu, đó là những mảnh hỏa diễm từ trên người gã khổng lồ đá bắn ra.

Những ngọn lửa này theo các khối đá bị nổ tung mà văng khắp nơi trong cấm địa băng nguyên.

Khi mất đi sự phòng ngự của Bạch tiền bối, những khối đá rực cháy đó bay thẳng về phía Tống Thư Hàng.

“Trở về!” Tống Thư Hàng lập tức kích hoạt “Thế giới hạt nhân” của mình.

Những khối đá rực lửa này nhìn qua đã biết không dễ chọc vào, đặc biệt là ngọn lửa trên đó, ngay cả người khổng lồ đá cũng không thể dập tắt, Tống Thư Hàng không muốn lấy thân mình ra thử lửa.

Thế nhưng, ngay khi cậu định trở về thế giới hạt nhân, không gian xung quanh đột nhiên khựng lại — đây là sự can thiệp không gian cấp bậc Cửu Phẩm Kiếp Tiên, thậm chí có thể là Trường Sinh Giả.

Lúc trước ở di tích của “Trường Sinh Giả Trình Lâm”, Tống Thư Hàng từng bị vị Trường Sinh Giả có đôi tay đầy mắt kia dùng sức mạnh không gian can thiệp, khiến cậu không thể trở về thế giới hạt nhân ngay lập tức.

“Hỏng bét.” Tống Thư Hàng thầm kêu khổ.

Rõ ràng là gã khổng lồ đá phía đối diện đã ra tay can thiệp không gian.

Người khổng lồ đá nhận ra “Bạch tiền bối” đã biến mất, nhưng vì đối phương biến mất quá đột ngột khiến nó không kịp phòng bị.

Thậm chí nó còn bị kẹt ở Cực Hàn Chi Địa này, không thể dùng sức mạnh không gian để truy kích mục tiêu, chỉ có thể trơ mắt nhìn “Bạch tiền bối” rời đi.

Vì thế, nó lập tức sử dụng “Sức mạnh không gian” để gây nhiễu, ngăn cản Tống Thư Hàng cũng bị “Bạch” đưa đi.

Cứ như vậy, Bạch tiền bối đã biến mất, còn Tống Thư Hàng thì bị sức mạnh can thiệp không gian giữ chân lại.

Bạch tiền bối à, chẳng phải ngài bảo đối phương không chết cũng tàn sao?

Nhưng gã dùng sức mạnh không gian vẫn còn mượt lắm, hoàn toàn không có vẻ gì là bị đánh tàn phế cả.

“Đây chính là nhân sinh mà, nơi nơi đều đầy rẫy bất ngờ.” Vì không thể lập tức trở về thế giới hạt nhân, Tống Thư Hàng chỉ đành nhanh chóng rút Bảo đao Bá Toái ra, chém về phía khối đá rực lửa đang bay tới.

"Đinh~~" Thân đao va chạm với khối đá, Tống Thư Hàng lùi liên tiếp vài bước, cánh tay cầm đao tê rần.

Khối đá rực cháy bị đánh rơi xuống băng xuyên, lập tức bốc lên một luồng hơi nước dày đặc.

Phải đợi đến khi khối đá cháy hết, ngọn lửa mới từ từ tắt đi.

Mà trên Bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng cũng có một ngọn lửa bùng lên.

Đây không phải do Tống Thư Hàng thi triển "Hỏa Diễm Đao", mà là khi thân đao tiếp xúc với khối đá rực lửa lúc nãy, ngọn lửa đó đã men theo thân đao cháy ngược lên.

Ngọn lửa này vô cùng bá đạo, khả năng lây lan giống hệt như virus.

Với thực lực của người khổng lồ đá mà còn không thể dập tắt hoàn toàn, nhục thân bị Bất Diệt Thiên Hỏa thiêu đốt đến tận bây giờ, chỉ có thể dựa vào băng xuyên ở Cực Hàn Chi Địa này để áp chế ngọn lửa.

Bảo đao Bá Toái trong tay Tống Thư Hàng vừa chạm vào lửa đã bị nung đỏ rực, có xu hướng sắp tan chảy.

Tống Thư Hàng vung đao, cố gắng dùng chân khí để ép ngọn lửa rời khỏi thân đao.

Thế nhưng, chân khí của cậu vừa gặp phải ngọn lửa thì lại bị coi như nhiên liệu, khiến lửa trên thân đao càng cháy dữ dội hơn.

Cứ thế này thì Bảo đao Bá Toái tiêu đời mất.

Tống Thư Hàng thầm xót xa, đây là thanh đao duy nhất cậu có thể đem ra dùng lúc này.

Ngay lúc đó, lại có thêm vài khối đá rực cháy lao về phía cậu.

Mà “Thế giới hạt nhân” vẫn đang bị can thiệp không gian.

Diệp Tư nhanh chóng dựng lên một lớp hộ thuẫn trước mặt Tống Thư Hàng, nhưng lớp hộ thuẫn đó vừa chạm vào ngọn lửa đã bị thiêu sạch.

Tống Thư Hàng nghiến răng: “Hỏa Diễm Đao!” Cậu xoay cổ tay, thi triển chiêu Hỏa Diễm Đao học được từ Xích Tiêu Tử đạo trưởng, chém về phía những khối đá đang bay tới.

Nếu đã cháy rồi thì cho nó cháy thêm chút nữa!

“Hống~~” Đao ý Hỏa Diễm Đao bùng nổ, ngọn lửa trắng đỏ hiện lên trên Bảo đao Bá Toái.

Có lẽ vì trên đao đã có sẵn Bất Diệt Thiên Hỏa nên phát “Hỏa Diễm Đao” này uy lực đặc biệt mạnh mẽ.

Khi một đao chém ra, đao khí hỏa diễm kéo dài hơn mười trượng, quét ngang một đường, chém rụng toàn bộ những khối đá lửa xung quanh Thư Hàng!

Sau khi chém rụng chúng, đao khí hỏa diễm quay ngược lại, bám lên Bảo đao Bá Toái.

Tống Thư Hàng chấn động, cúi đầu nhìn thanh đao trong tay.

Thân đao đã ngừng tan chảy!

Thư Hàng suy nghĩ một chút, ngừng quán nhập chân khí, thu hồi kỹ năng “Hỏa Diễm Đao”.

Lúc này, chuyện thần kỳ đã xảy ra, ngọn lửa trên đao cũng dần tắt theo kỹ năng.

Thanh đao suýt tan chảy đã khôi phục như cũ, chỉ là thân đao trở nên đen bóng hơn.

Đao mang Hỏa Diễm Đao có thể nuốt chửng Bất Diệt Thiên Hỏa trên người gã khổng lồ sao?

Ngay lúc đó, giọng nói của người khổng lồ đá vang lên như sấm rền từ đằng xa: “Đao pháp này... không sai được, là Hỏa Diễm Đao của hắn!

Tiểu tử, ngươi có quan hệ gì với Xích Tiêu Tử?” Người khổng lồ đá gầm thét, xung quanh nó có một làn hơi nước bốc lên mù mịt.

Đó là do ngọn lửa trên người nó làm tan chảy băng giá hình thành nên.

“Xích Tiêu Tử đạo trưởng?” Tống Thư Hàng tâm niệm khẽ động.

Kết hợp với sự biến hóa của Bảo đao Bá Toái và ngọn lửa có tính chất bất diệt trên người gã khổng lồ, cộng thêm ý chí “Phần Thiên Chử Hải” kia...

Chết tiệt, đợi đã.

Ngọn lửa này chẳng phải chính là đao hỏa trong “Phần Thiên Hỏa Diễm Đao” của Xích Tiêu Tử đạo trưởng sao?

Đao ý thiêu trời nấu biển đó, Tống Thư Hàng tuyệt đối không quên được.

Ngọn lửa trên người gã khổng lồ này chẳng lẽ là do Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại?

Không ổn, sắp bị hố rồi.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhiều năm trước đã trọng thương người khổng lồ đá, sau đó Bạch tiền bối lại vừa dùng ba trăm phát pháo nã nó một trận.

Quan trọng hơn là, cả Xích Tiêu Tử và Bạch tiền bối đều có liên quan đến Tống Thư Hàng.

Món nợ này, gã khổng lồ không tính lên đầu cậu mới lạ!

“Trả lời ta, tiểu tử, ngươi và Xích Tiêu Tử có quan hệ gì?” “Xích Tiêu Tử đạo trưởng ấy hả, thực ra tôi chưa bao giờ gặp ông ấy cả.” Tống Thư Hàng trả lời, đây là sự thật, ở hiện thế cậu chưa từng tiếp xúc với Xích Tiêu Tử, chỉ gián tiếp thấy qua giấc mơ của Lý Thiên Tố và Thông nương mà thôi.

“Ha ha, chưa gặp bao giờ?” Người khổng lồ đá lạnh giọng nói: “Chưa gặp mà ngươi lại biết ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ này từ đâu?” Tống Thư Hàng thành thật đáp: “Học được trong mơ.” “Trong mơ?

Ha ha ha, giỏi cho cái câu học trong mơ.” Gã khổng lồ đá cười cuồng loạn: “Ta cười đến sắp ra nước mắt rồi...

Nếu ngươi đã thích nằm mơ, ta sẽ tặng ngươi một giấc mơ vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.” “Đúng là thời buổi này, càng nói thật thì càng không ai tin.” Tống Thư Hàng nhận ra sự tin tưởng giữa người với người đã hoàn toàn biến mất rồi.

Người khổng lồ đá từng bước đi ra từ làn hơi nước.

Lớp vỏ đá còn sót lại trên người nó rụng xuống, lộ ra hạt nhân bên trong.

Hạt nhân của nó cũng cao gần mười mét nhưng thân hình rất gầy gò, giống như một cái xác khô.

Bất Diệt Thiên Hỏa bao quanh lấy nó, lấy nhục thân và năng lượng bên trong nó làm nhiên liệu, cháy hừng hực.

Người khổng lồ chưa chết thì ngọn lửa sẽ không bao giờ tắt.

“Ngươi thấy ngọn lửa trên người ta không?

Thứ Bất Diệt Thiên Hỏa này đều là do lão đạo Xích Tiêu Tử ban tặng đó.” Gã khổng lồ vừa bước tới vừa nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Có thể thấy được.” Thời gian trôi qua, thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng sắp thoát khỏi ảnh hưởng của “Can thiệp không gian”, chỉ cần kéo dài thêm một chút nữa thôi là cậu có thể rời đi.

Thế nên, Tống Thư Hàng mong sao có thể câu giờ thêm chút nào hay chút nấy.

“Ta thừa nhận mình không phải đối thủ của lão đạo Xích Tiêu Tử, nhưng giết chết truyền nhân của lão thì lại là việc khiến ta vô cùng sướng mắt.” “Thực ra, vài tháng trước ngài đã giết một truyền nhân chính tông của đạo trưởng Xích Tiêu Tử rồi.” “Ta biết.

Kẻ đó học được chút kiếm pháp lông mèo của Xích Tiêu Tử rồi xông vào cấm địa, không lâu sau thì chết.” Gã khổng lồ đá nói, mỗi khi nó mở miệng là tàn lửa lại bắn ra tung tóe: “Nhưng ngươi thì khác, ngươi nắm giữ đao pháp sở trường của Xích Tiêu Tử, ngươi chắc chắn là đệ tử thân truyền của lão.” Xem ra chuyện Lý Thiên Tố đạo trưởng xông vào cấm địa gã này cũng biết.

“Tôi thực sự không phải đệ tử thân truyền của Xích Tiêu Tử đạo trưởng mà.” “Nói nhiều vô ích, chịu chết đi!” Người khổng lồ đá bước một bước dài đến trước mặt Tống Thư Hàng, hai tay cùng động.

Tay trái tiếp tục duy trì sức mạnh “Nhiễu loạn không gian”, tay phải tung một chưởng quét về phía Tống Thư Hàng.

Nó thực sự đã bị trọng thương, ba trăm phát pháo của Bạch tiền bối không phải thứ dễ chịu gì.

Trạng thái hiện tại của nó rất tệ, đang trong tình trạng “cạn máu”.

Nếu ở trạng thái bình thường, nó muốn diệt một tiểu tu sĩ Tam Phẩm như Tống Thư Hàng thì chỉ cần búng tay một cái là xong.

Bây giờ nó lại phải phí công đi đến tận nơi mới ra tay được.

“Khống Hỏa Quyết!” Tống Thư Hàng đột nhiên ra chiêu.

Đây là pháp thuật do Bạch tiền bối truyền thụ sau khi ngài làm hỏng cái “Quạt Ngự Hỏa Tam Tinh” của cậu.

Thực tế, ngay khi thấy BOSS toàn thân bốc lửa lao tới, lại dùng hàn băng để áp chế, Tống Thư Hàng đã thấy cảnh này rất quen mắt.

Năm xưa cũng có một vị tu sĩ mạnh mẽ, vừa chịu thương thế do thiên kiếp hỏa vừa lao tới định giết cậu.

Sau đó, nhờ các tiền bối trong “Cửu Châu Nhất Hào Quần” nhắc nhở, cậu vung quạt ngự hỏa vài cái là vị tu sĩ đó hóa thành tro bụi ngay.

Vị đó chính là tông chủ Nguyệt Đao Tông - Bá Thiên Quân, người đã “rớt” ra thanh Bảo đao Bá Toái này.

Vì thế, Tống Thư Hàng thử thôi động “Khống Hỏa Quyết”, xem có thể khiến lửa trên người gã khổng lồ cháy mạnh hơn chút nào không.

“Khống Hỏa Quyết” của Bạch tiền bối hiệu quả cực kỳ xuất sắc, cũng có thể vì Thiên Hỏa trên người gã khổng lồ vốn là đao khí của “Hỏa Diễm Đao”, cùng nguồn gốc với cậu.

Ngọn lửa bất diệt đó quả nhiên bị ảnh hưởng, bùng lên to hơn hẳn.

Chương 1059

Nhưng đáng tiếc là lửa to ra cũng không ảnh hưởng gì nhiều đến gã khổng lồ.

Nó chỉ nhíu mày một cái, bàn tay lớn vẫn không chút lưu tình vỗ xuống: "Ngươi cũng có chút thông minh đấy, nhưng với tu vi cỏn con này, dù có dốc toàn lực thôi động Khống Hỏa Quyết thì cũng chẳng bõ dính răng đối với ta." Ngọn lửa trên người gã bây giờ đã bị phong ấn và áp chế nhiều năm nên mới nhỏ như vậy.

So với ban đầu thì nó đã thu nhỏ lại hàng nghìn lần rồi!

Lúc trước khi nó đại chiến với Xích Tiêu Tử, Thiên Hỏa bao trùm cả vạn mét, đó mới thực sự là ngọn lửa thiêu cháy bầu trời.

Trước ngọn lửa mạnh mẽ như thế mà nó còn sống được, thì chút lửa bùng lên này có là gì.

Ngược lại, nếu Tống Thư Hàng bị một chưởng này vỗ trúng thì sẽ thành thịt băm ngay, mà còn là loại thịt băm chín mười phần ấy chứ, vì gã khổng lồ này vốn đã mang sẵn hỏa diễm trên người rồi.

May mà vào thời khắc mấu chốt, thế giới hạt nhân cuối cùng cũng không làm cậu thất vọng.

"Thư Hàng, thế giới hạt nhân đã giải trừ được can thiệp không gian rồi!" Diệp Tư gọi.

Tống Thư Hàng lập tức ra lệnh cho thế giới hạt nhân kéo mình vào.

Khắc sau, cơ thể cậu bắt đầu mờ đi để chuyển dời.

Trước khi biến mất hoàn toàn, Tống Thư Hàng vung mạnh tay phải!

Cậu đã chuẩn bị sẵn Bảo đao Bá Toái, chém một nhát đao khí "Hỏa Diễm Đao" vào bàn tay lớn của gã khổng lồ.

Nếu Khống Hỏa Quyết không ăn thua thì biết đâu đao pháp của Xích Tiêu Tử tiền bối lại có tác dụng.

Dù sao cả hai cũng cùng một nguồn gốc, vả lại đao ý của cậu cũng là mô phỏng từ Xích Tiêu Tử mà ra.

"Ngươi tưởng chạy thoát được sao?" Lúc này, người khổng lồ đá đột nhiên lên tiếng.

"Oành!" Đao khí Hỏa Diễm Đao chém trúng tay gã khổng lồ, hòa vào ngọn lửa trên người nó khiến lửa lại bùng lên một chút.

Nhưng hiệu quả cũng chỉ hơn Khống Hỏa Quyết một tẹo, không làm tổn thương được căn bản của nó.

Ngay sau đó, gã khổng lồ đột ngột chắp hai tay lại, nó từ bỏ việc tấn công Tống Thư Hàng mà dốc toàn lực gia tăng mức độ can thiệp không gian.

Với thực lực của nó, chỉ liếc mắt là biết Tống Thư Hàng định chạy.

Nếu nó tiếp tục tấn công thì chỉ khiến cậu chạy thoát mất, đó không phải kết quả nó muốn.

Nó muốn giữ Tống Thư Hàng lại.

Dưới sức mạnh can thiệp không gian toàn lực của nó, việc "Truyền tống không gian" của Tống Thư Hàng lại bị gián đoạn lần nữa.

Nội tâm Tống Thư Hàng sụp đổ hoàn toàn.

Từ khi có "Thế giới hạt nhân", cậu cứ ngỡ mình có thêm một lá bài cứu mạng tuyệt vời.

Nhưng cả hai lần dùng nó để thoát thân đều bị chặn đứng giữa chừng.

Giống như lần trước, quá trình truyền tống bị kẹt ở trạng thái nửa hư nửa thực.

Thế giới hạt nhân lập tức bắt đầu điều chỉnh, cố gắng đột phá sự can thiệp.

Tống Thư Hàng đang ở trạng thái hư thực đó cứ thế bị hai bàn tay khổng lồ của gã đá bao vây.

“Cái gã tên ‘Bạch’ kia muốn đưa ngươi đi sao?

Ha ha, quá ngây thơ rồi, có ta ở đây, hắn đừng hòng mang ngươi đi được.” Gã khổng lồ đá cười quái dị.

Nó cho rằng việc truyền tống là do “Bạch” đã chạy thoát đang dùng sức mạnh không gian để cứu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy quá mệt mỏi.

Bình thường mà nói, chỉ cần phản ứng đủ nhanh, gặp kẻ thù dưới cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên là cậu có thể thoát thân dễ dàng.

Nhưng tại sao đối thủ của cậu toàn là những kẻ không đánh theo lẽ thường thế này?

Hơn nữa... nóng quá.

Khi hai tay gã khổng lồ khép lại, ngọn lửa cháy hừng hực trên tay nó đã ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng, dù đang ở trạng thái nửa hư nửa thực thì nhiệt lượng của Thiên Hỏa vẫn tác động trực tiếp lên người cậu.

Lần này, thực sự lâm vào tuyệt cảnh rồi.

Đánh chắc chắn là không lại, Tống Thư Hàng đã thử đủ mọi cách, nhưng khoảng cách giữa cậu và người khổng lồ đá quá lớn.

Ngay cả khi nó đang “cạn máu” thì chỉ cần nó nằm lăn ra đất cũng đủ nghiền chết cậu rồi.

Mà không gian bị can thiệp, thế giới hạt nhân nhất thời không thể kéo cậu vào ngay được.

Bạch tiền bối thì lại biến mất một cách rất thiếu trách nhiệm, bảo là mai gặp, chẳng biết mai ngài ấy có thực sự đến “đi làm” không nữa.

Nếu có thể lừa được thì Tống Thư Hàng rất muốn lừa gã khổng lồ này vào thế giới hạt nhân của mình, sau đó chuyển sang “Thế giới Tà Liên” để gã gặp bản thể của Bạch tiền bối two.

Tiếc là gã khổng lồ này đâu có đầu óc ngu si như đá, làm sao mà lừa được?

Đừng nói là vào thế giới hạt nhân, ngay cả việc rời khỏi “Cực Hàn Chi Địa” này nó cũng không dám.

“Ngươi còn không tự mình ra đây sao? ‘Bạch’, có giỏi thì ra đây đánh với ta một trận nữa!” Gã khổng lồ đá nói vào hư không.

Nó nghĩ rằng nếu “Bạch” vừa dùng sức mạnh không gian thì thần niệm chắc chắn phải ở gần đây, nhất định nghe được nó nói!

Tống Thư Hàng: “...” Vị Bạch tiền bối đó mà ra được thì đã ra lâu rồi.

“Ta cho ngươi mười giây, ra đây giao trả ‘Đông Chi Điện’, chuyện giữa chúng ta có thể xóa bỏ, ngay cả tiểu tử này ta cũng có thể trả lại cho ngươi nguyên vẹn.

Ta đếm đến mười, nếu ngươi không ra, ta sẽ bóp chết nó ngay lập tức.” Gã khổng lồ trầm giọng nói.

Mười giây?

Đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển điên cuồng, trong mười giây cậu phải nghĩ ra cách tự cứu mình!

Lúc này, gã khổng lồ bắt đầu đếm: “10, 9, 8, 7...” Theo mỗi con số được thốt ra, ngọn lửa trên người nó thu liễm lại một chút, lớp nham thạch dày đặc lại hiện ra bao phủ lấy cơ thể.

Rõ ràng, thương thế của nó đang hồi phục với tốc độ phi thường.

Gã này bị Bạch tiền bối nã ba trăm phát pháo mà lại hồi phục nhanh thế sao?

Sức sống này đúng là quá đáng sợ.

Đây chính là thực lực của Kiếp Tiên hay Trường Sinh Giả sao?

“6, 5, 4, 3...” Giọng gã khổng lồ càng lúc càng nặng nề, hai tay dần khép chặt lại.

“Đợi đã, đợi một chút!

Tôi sẽ triệu hồi đại ca của tôi ra, đừng đếm nữa!” Tống Thư Hàng đột nhiên hét lên.

Người khổng lồ đá nhìn Tống Thư Hàng trong lòng bàn tay, dưới lớp đá, khóe miệng bản thể nó nhếch lên.

“Thực ra, đại ca ‘Bạch’ của tôi vừa nãy có việc gấp nên phải rời đi một lát.

Thực ra tôi có thể gọi ngài ấy quay lại ngay được.” “Được, ta cho ngươi thời gian, gọi hắn tới đây.” Gã khổng lồ vẫn giữ tư thế khép tay, nhưng trong lòng bàn tay đang âm thầm chuẩn bị một pháp thuật “Bạo tạc không gian”.

Bất kể Tống Thư Hàng có gọi được “Bạch” tới hay không, hoặc nếu cậu định thừa cơ chạy trốn... dù là khả năng nào thì gã cũng sẽ tặng cho một phát bạo tạc không gian.

"Bạch" mà tới thì cứ ăn một phát trước đã.

Còn Tống Thư Hàng muốn chạy cũng không thoát được bạo tạc không gian, một tu sĩ Tam Phẩm chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Tống Thư Hàng tuy không cảm nhận được dao động không gian nhưng cậu biết gã khổng lồ này chẳng có ý tốt gì.

Tuy nhiên, cậu cũng chẳng tốt đẹp gì hơn.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng lấy ra những mảnh kim loại từ trong "Chuỗi hạt không gian" và túi một tấc.

Thứ này gọi là "Đạo Kiếp Hắc Kim", là vật liệu luyện bảo cực phẩm hiếm có.

Càng hiếm có hơn là những mảnh Đạo Kiếp Hắc Kim trong tay Tống Thư Hàng là phiên bản biến dị, gom đủ mười mảnh là có thể triệu hồi một vị Chúa tể Cửu U đấy.

Gương mặt đá của gã khổng lồ trầm xuống...

Từ những mảnh Đạo Kiếp Hắc Kim này, nó thực sự cảm nhận được hơi thở tương tự như vị "Bạch" lúc nãy, còn ẩn ẩn có dao động không gian.

Xem ra đây đúng là đạo cụ triệu hồi thật rồi.

Tống Thư Hàng cẩn thận lắp ghép mười mảnh kim loại lại với nhau, cuối cùng tạo thành một tấm bảng kim loại hình vuông.

Khắc sau, trên tấm bảng hiện lên hư ảnh của một cái cây cổ thụ.

Cái cây quái dị vươn ra hai cành lá, một cành hướng về phía Tống Thư Hàng, một cành vươn vào hư không.

Khoảng hai giây sau.

Một con mắt kim loại khổng lồ xuất hiện trên màn hình tấm bảng kim loại.

“Ngu...” Con mắt kim loại vừa hiện thân đã định mở miệng, đồng thời nó đã ra lệnh cho cái cây kia mở ra một đường hầm không gian tạm thời dẫn đến hiện thế.

Bản thân Quả Cầu Kim Loại Lỏng không thể tiến vào hiện thế, thậm chí sức mạnh của nó cũng không thể xâm nhập.

Nhưng đám Kiếp Tiên dưới trướng nó thì có thể tự do ra vào giữa hiện thế và Cửu U!

Quả Cầu Kim Loại Lỏng đã sẵn sàng, chỉ chờ đường hầm mở ra là sẽ cho thuộc hạ lên ngay, bắt lấy cái tên nhân loại gan to bằng trời đã dám lừa nó lần trước lôi vào thế giới Cửu U.

Sau đó, với tư cách là Chúa tể Cửu U, nó sẽ dạy cho kẻ đó biết thế nào là lễ độ trong vòng một nốt nhạc.

Nhưng nó còn chưa kịp nói gì thì Tống Thư Hàng đã hét lớn: “Đại ca cứu em, em bị người ta bắt nạt, chính là gã khổng lồ này này!” Tống Thư Hàng không lo bị “Quả Cầu Kim Loại” nhận ra, vì lúc này cậu đang ở trạng thái nửa hư nửa thực, gương mặt và cơ thể đều mờ mịt.

“Hả?” Con mắt kim loại ngơ ngác.

“Ha ha ha, ‘Bạch’, ngươi đi chết đi!” Gã khổng lồ đá cười cuồng dại, tung phát “Bạo tạc không gian” đã tích tụ bấy lâu vào đường hầm không gian vừa mới mở ra.

Không sai được, hơi thở bên kia đường hầm hoàn toàn giống hệt với tên “Bạch” kia.

Tống Thư Hàng nhận ra mình cực kỳ tán thưởng những kẻ thích nổ súng ngay mà không nói nhiều như thế này.

“Oành~~” Bạo tạc không gian là pháp thuật đắc ý của gã khổng lồ đá, hơn nữa vì nó muốn dùng chiêu này để giết hoặc làm trọng thương “Bạch” nên năng lượng quán nhập cực kỳ dồi dào — nói nôm na là lượng thuốc nổ cực khủng!

Phát bạo tạc không gian đó đã thành công đi qua đường hầm, rơi xuống ngay cạnh Quả Cầu Kim Loại Lỏng, sau đó nổ tung một cách thuận lợi.

Vận khí phát nổ này cũng không tệ, nổ ngay bên cạnh Chúa tể Cửu U mà không bị xịt phát nào.

Chương 1060

“Oành đoành đoành~~” Trên màn hình Đạo Kiếp Hắc Kim, vụ nổ dữ dội bao trùm cả Quả Cầu Kim Loại và đám tà ma Cửu U xung quanh.

Tuy một phát bom không gian chắc chắn không làm đau được Quả Cầu Kim Loại Lỏng nhưng ít nhất cũng đủ làm nó buồn nôn một trận.

Tống Thư Hàng lúc này chỉ muốn nói bốn chữ: “Nổ đẹp lắm!” Lợi hại lắm anh trai ạ, không biết anh có cảm nghĩ gì sau khi đánh bom Chúa tể Cửu U không?

Đồng thời, khi gã khổng lồ đá quay người ném bom vào đường hầm không gian, lực can thiệp không gian xung quanh Tống Thư Hàng giảm xuống.

Thế giới hạt nhân cuối cùng đã đột phá được sự can thiệp!

“Ha ha ha ha.” Sau khi ném bom xong, gã khổng lồ đá lập tức cắt đứt đường hầm giữa Cửu U và hiện thế, rồi còn bố trí thêm tầng tầng lớp lớp can thiệp không gian để tránh dư chấn của vụ nổ lan tới.

Làm xong tất cả, nó lại quay sang Tống Thư Hàng, tóm chặt lấy cậu: “Tiếp theo đến lượt ngươi.” Ngọn lửa bất diệt trên tay nó bao phủ lấy Tống Thư Hàng, cơ thể cậu bốc cháy.

Tuy nhiên, có lẽ vì lúc trước Tống Thư Hàng đã thi triển một chiêu “Hỏa Diễm Đao” nên đã nhận được sự đồng cảm của ngọn lửa, Bất Diệt Thiên Hỏa chỉ bao quanh chứ không thiêu rụi cậu thành tro ngay lập tức.

Lúc này Tống Thư Hàng nói: “Đợi đã, ngài không cần Đông Chi Điện nữa sao?” Nếu gã khổng lồ chú ý nghe thì giọng của Tống Thư

Hàng lúc này nghe hơi ảo.

"Ha ha, Đông Chi Điện đang ở trên người ngươi...

Lúc nãy có một khoảnh khắc ta đã cảm nhận được hơi thở của nó.

Chỉ cần giết ngươi, ta có thể lấy nó ra thôi." "Không, đợi đã, dù ngài có giết tôi thì ngài cũng không lấy được đâu, tôi đảm bảo đấy." "Hừ, ta sẽ không để ngươi câu giờ nữa.

Thực ra Đông Chi Điện đối với ta có cũng được mà không có cũng chẳng sao." Nói đoạn, bàn tay lớn của gã khổng lồ siết mạnh lại.

Cái bóp này đủ để giết chết một Thất Phẩm Tôn Giả, huống chi là một tiểu tu sĩ Tam Phẩm như Tống Thư Hàng.

"Á á á á~~~" Tống Thư Hàng thảm thiết kêu gào, cơ thể cậu dần bị bóp nát.

Sau đó một tiếng "bép", cơ thể cậu nổ tung.

Máu tươi chảy ra từ kẽ tay gã khổng lồ, Tống Thư Hàng ngoẹo đầu, ngừng thở.

Trong suốt quá trình đó, linh quỷ Diệp Tư và Công Đức Xà Mỹ Nhân đều không xuất hiện.

Người khổng lồ đá hài lòng nhìn Tống Thư Hàng bị bóp nát.

Với thực lực của nó, nó có thể cảm nhận được thứ gọi là "Khí vận".

Nó thấy tiểu tu sĩ này có khí vận rất mạnh, rõ ràng là gần đây gặp may liên tục.

Đối phó với loại tu sĩ có khí vận cực tốt này thì cách hay nhất là đừng nói nhiều, cứ giết thẳng tay là xong.

Nếu không, chỉ cần nói nhảm vài câu là khí vận của bọn họ có khi lại phát huy tác dụng, giúp bọn họ tìm thấy tia sống trong tuyệt cảnh.

Gã khổng lồ đá cực kỳ kinh nghiệm trong việc đối phó với những tu sĩ “khí vận xuất sắc” kiểu này.

“Khí vận của người chết dù có nghịch thiên đến đâu thì cũng chỉ là một cái xác mà thôi.” Nó ném xác Tống Thư Hàng sang một bên.

Trong thế giới hạt nhân.

Diệp Tư: “Bị bóp nát rồi, nhìn thảm quá đi mất.

Cái tiếng ‘bép’ lúc nãy nghe mà em cũng thấy đau lòng.” Tước yêu Tiểu Thải: “Sư phụ, hay là để con ra làm lễ siêu độ cho xác của sư phụ nhé?” “Siêu độ cái đầu con quỷ nhà cô ấy.” Tống Thư Hàng búng tay một cái khiến Tiểu Thải bay vèo ra ngoài.

Sau đó, cậu thông qua “xác chết Tống Thư Hàng” đó tiếp tục quan sát những gì đang diễn ra bên ngoài.

Kẻ bị bóp nát bên ngoài không phải bản thể Tống Thư Hàng, mà là do Công Đức Xà Mỹ Nhân hóa thành.

Thực ra Tống Thư Hàng cũng vừa mới biết Công Đức Xà Mỹ Nhân còn có thể biến hóa thành hình dáng của cậu!

Giống y như đúc, từ hơi thở đến cảnh giới đều không sai biệt, thậm chí cậu còn có thể điều khiển cô ấy truyền âm trong khoảng cách ngắn.

Trước đó, ngay khoảnh khắc thế giới hạt nhân đột phá được sự can thiệp không gian, Tống Thư Hàng đã lập tức đưa bản thể mình vào trong.

Tuy nhiên, trong quá trình đó, cậu đã để Công Đức Xà Mỹ Nhân ở lại.

Cô ấy là do ánh sáng công đức hóa thành, chỉ cần Tống Thư Hàng không chết thì cô ấy bất tử bất diệt.

Dù có bị đánh nát vụn thì chỉ cần một thời gian ngắn là có thể khôi phục lại trên người cậu.

Vì thế, Tống Thư Hàng muốn để cô ấy lại làm “mắt” — gã khổng lồ đá nói nổ là nổ, lại còn nổ trúng Chúa tể Cửu U, Quả Cầu Kim Loại Lỏng làm sao mà chịu nhịn được?

Chắc chắn nó sẽ cho gã khổng lồ đá một bài học.

Tống Thư Hàng vốn định để Công Đức Xà Mỹ Nhân ẩn nấp gần đó làm camera giám sát, quan sát những biến hóa tiếp theo trên băng nguyên.

Nhưng điều cậu không ngờ tới là cô ấy lại tự biến thành hình dáng của cậu để thế chỗ.

Công đức chi quang cụ hiện hóa lại có cả năng lực này sao?

Sau đó...

“Tống Thư Hàng” do cô ấy hóa thành đã bị gã khổng lồ bóp chết không thương tiếc.

Tận mắt nhìn thấy “mình” bị bóp chết, cảm giác cũng thốn thật.

“Tống Thư Hàng” do Công Đức Xà Mỹ Nhân hóa thành dù có “chết” cũng không tiêu tan, cứ thế nằm trên mặt đất, lẳng lặng đóng vai một “cái xác”.

Trong khi đóng vai xác chết, cô ấy cũng không quên nhiệm vụ làm camera, phản hồi mọi thứ nhìn thấy về thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Trên băng nguyên cấm địa, gã khổng lồ đá đã khoác lại lớp vỏ nham thạch dày đặc như lúc mới xuất hiện.

Nó nhìn tấm bảng kim loại bằng Đạo Kiếp Hắc Kim dưới đất, suy nghĩ một lát rồi đưa tay định nhặt lên.

Nhưng ngay lúc đó...

Những cánh cửa không gian liên tục mở ra quanh nó.

Tổng cộng hơn mười cánh cửa không gian bao vây lấy gã khổng lồ.

Đằng sau mỗi cánh cửa đều là một con tà ma rực rỡ năng lượng Cửu U, toàn bộ đều là Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Đám tà ma đó đồng loạt vung tay, quăng ra hơn mười sợi xích đen ngòm, trói chặt gã khổng lồ đá.

Gã khổng lồ chấn động, thầm kêu không ổn.

Nó gầm lên một tiếng, chủ động cởi bỏ lớp nham thạch.

Ngay sau đó, ngọn lửa bất diệt men theo sợi xích cháy ngược về phía mười mấy con tà ma Cửu Phẩm kia.

Đối mặt với Bất Diệt Thiên Hỏa, đám tà ma đó chẳng hề hoảng sợ.

Khi ngọn lửa sắp cháy đến trước mặt chúng, đột nhiên... một luồng ý chí chúa tể từ thế giới Cửu U quét qua.

Ngay sau đó, ngọn lửa bất diệt lập tức tắt ngóm.

Người khổng lồ đá cứng đờ người, ngọn lửa đeo bám nó bao nhiêu năm qua mà bảo tắt là tắt ngay sao?

Những kẻ đằng sau mười mấy cánh cửa này rốt cuộc là ai?

Đối phương không chỉ có thể xóa sổ Thiên Hỏa của lão đạo Xích Tiêu Tử trong nháy mắt mà còn điều khiển được mười mấy con tà ma cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên...

Mình vừa nãy dùng bom không gian ném trúng vị này sao?

Trong khi nó còn đang ngẩn người, mười mấy sợi xích đồng loạt phát lực, kéo nó từng chút một về phía cửa không gian.

Người khổng lồ đá làm sao cam lòng bị kéo đi như thế?

Thương thế của nó đã phục hồi được một nửa, năng lượng cũng đã khá hơn nhiều.

Thế là nó điên cuồng tấn công mười mấy con tà ma kia.

Dù toàn thân bị trói, chỉ cần năng lượng trong người vận động là sẽ phun trào ra từ khắp cơ thể, hóa thành những chiếc rìu đá, kiếm đá, đao đá, thương đá mang hơi thở thương cổ lao về phía đám tà ma Cửu Phẩm.

Mỗi đòn tấn công của nó đều mang theo sự hoang dã và cổ xưa, trên đó ngưng tụ “Thạch Chi Đạo” của riêng nó.

Bản mệnh pháp bảo của nó đã hỏng từ trận chiến với Xích Tiêu Tử năm xưa đến giờ vẫn chưa sửa xong, nhưng đợt bùng nổ tấn công này bình thường ngay cả Cửu Phẩm Kiếp Tiên cũng phải né tránh.

Thế nhưng khi tất cả đòn tấn công lao vào cửa không gian, sắp trúng đám tà ma kia thì luồng ý chí trong thế giới Cửu U lại động đậy, toàn bộ đòn tấn công của gã khổng lồ đá biến mất không còn dấu vết.

Nó biết lại là vị tồn tại đáng sợ kia đã trực tiếp xóa sạch đòn tấn công của mình.

Đúng là gặp ma rồi, đánh đấm kiểu gì nữa?

Đòn tấn công hoàn toàn vô hiệu, chỉ còn nước bị động chịu đòn.

Người khổng lồ đá uất ức đến cực điểm.

Cứ thế, mười mấy con tà ma Cửu Phẩm dùng sức kéo nó từng chút một vào thế giới Cửu U.

Trước khi bị kéo đi hẳn, nó trừng mắt nhìn xác Tống Thư Hàng.

Nó biết mình có lẽ đã bị hố rồi...

Niềm an ủi duy nhất là nó đã ra tay dứt khoát bóp chết tiểu tu sĩ này!

Nhưng đúng lúc đó, “Tống Thư Hàng” bị bóp nát dưới đất lại run rẩy bò dậy.

Cơ thể vốn bị bóp đến biến dạng của cậu đang từng chút một khôi phục nguyên trạng.

Cuối cùng, một luồng ánh sáng vàng kim tỏa ra.

Trong ánh sáng đó, “Tống Thư Hàng” biến thành một mỹ nhân xà xinh đẹp động lòng người.

Cô ấy có đôi mắt sáng ngời, nốt ruồi lệ ở khóe mắt càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ.

Sau khi bò dậy, mỹ nhân xà nắn bóp cơ thể mình một chút, rồi nghiêng đầu nhìn gã khổng lồ đang bị kéo đi.

Ngẩn ra một lát, cô ấy đột nhiên giơ bàn tay nhỏ bé lên, vẫy vẫy nhẹ nhàng với gã khổng lồ đá.

Trong thế giới hạt nhân, Tống Thư Hàng thề là cậu không hề điều khiển mỹ nhân xà khiêu khích đối phương như thế!

Người khổng lồ đá thấy cảnh đó thì cả người run bần bật.

“A a a!” Nó gầm lên phẫn nộ, há miệng phun ra một luồng kiếm khí còn vương lại chút lửa bất diệt.

“Xoẹt...” Kiếm khí đâm xuyên qua bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Cô ấy ôm lấy bụng mình, gương mặt lộ vẻ đau đớn, rồi phát ra tiếng thảm thiết: “Á á á á~~” Biểu cảm của cô ấy sống động cực kỳ, trông thực sự rất đau đớn, từ bụng tuôn ra năng lượng vàng kim... chảy được một nửa thì năng lượng đó biến thành trạng thái máu tươi, nhìn rất chân thực.

Điểm trừ duy nhất là tiếng thảm thiết phát ra từ miệng cô ấy lại là giọng của Tống Thư Hàng.

Chương 1061

Sau khi hét xong, mỹ nhân xà “bộp” một cái ngã vật ra đất, ngoẹo đầu, lại nghiêm túc đóng vai xác chết.

Tống Thư Hàng thề lần thảm thiết này không phải do cậu lồng tiếng!

Đúng vậy, lúc nãy khi cô ấy biến thành hình dáng của cậu và bị bóp nát, tiếng thảm thiết là do cậu lồng tiếng từ trong thế giới hạt nhân.

Nhưng lần này là do chính cô ấy phát ra.

Người khổng lồ đá gầm liên tiếp, phun thêm vài luồng kiếm khí về phía cô ấy, đâm cô ấy nát như cái tổ ong.

Ngay lúc đó, mỹ nhân xà vốn đã “chết” sau khi bị đâm thêm mấy kiếm lại đột nhiên bò dậy.

Rồi cô ấy đưa tay ôm lấy mấy cái lỗ thủng trên người, gương mặt lại hiện vẻ đau đớn, kêu thảm: “Á á á á~~” Kêu xong, cô ấy lại ngã lăn ra, tiếp tục giả chết một cách nghiêm túc.

Nếu nghe kỹ sẽ thấy hai tiếng kêu thảm của cô ấy có nhịp điệu và tần số y hệt nhau, cô ấy đang sao chép lại tiếng kêu của Tống Thư Hàng lúc trước, bắt chước rồi phát lại một cách máy móc.

Lần này gã khổng lồ đá không còn cơ hội phun kiếm khí nữa, cơ thể nó đã bị kéo hoàn toàn vào thế giới Cửu U.

“Bạch, tên hèn hạ kia, ta nguyền rủa ngươi.

Chỉ cần ta còn sống trở về, ta nhất định sẽ không tha cho ngươi đâu!” Nó để lại một câu đe dọa cuối cùng rồi đường hầm giữa Cửu U và hiện thế đóng lại.

Trong thế giới hạt nhân, Tống Thư Hàng xoa cằm.

Mỹ nhân xà à, hình như cô vừa ném cái hố này lên người Bạch tiền bối rồi đấy?

Tại thế giới Cửu U.

Quả Cầu Kim Loại Lỏng nhìn xuống gã khổng lồ đang bốc cháy kia.

Lúc nãy nó nghe rất rõ, gã khổng lồ này đang réo tên “Bạch” và dùng giọng điệu đầy oán độc để nguyền rủa “Bạch”.

Nhớ lại lúc nãy khi tấm bảng Đạo Kiếp Hắc Kim được kết nối, nội dung cầu cứu của cái tên tu sĩ mặt mũi mờ mịt kia...

Quả Cầu Kim Loại Lỏng dường như đã hiểu ra điều gì đó.

“Bạch, lại là ngươi giở trò đúng không?

Quả nhiên lại là tên khốn ngươi âm mưu hại ta!

Ngay cả khi đã vào Thế giới Tà Liên rồi mà ngươi vẫn muốn gây chuyện với ta sao!” Quả Cầu Kim Loại Lỏng phẫn nộ cực độ.

Lúc nãy mình vô duyên vô cớ bị đánh bom chắc chắn là lỗi của Bạch!

Hôm nay năng lượng Cửu U đặc quánh, dùng không thuận tay tí nào, nhất định là lỗi của Bạch!

Hôm nay mình tâm trạng không vui, tuyệt đối là lỗi của Bạch.

Thế giới này, nghĩ kiểu gì thì cũng là lỗi của Bạch cả!

Trong thế giới hạt nhân.

“Sư phụ, gã khổng lồ đó giải quyết xong rồi ạ?” Tiểu Thải hỏi.

“Chắc là ổn rồi, tiếp theo chúng ta nhanh chóng tìm quanh đây xem có công pháp nào chữa được ‘Hàn chứng’ không.” Nếu tìm được cách chữa cho Lý Âm Trúc là tốt nhất, nếu không thì chỉ còn biết trông chờ vào vị “Cái gì cũng bán” mà Thất Tu tiền bối tìm được thôi.

Nói đoạn, Tống Thư Hàng định đưa Diệp Tư và mình ra ngoài.

Lúc này Diệp Tư lên tiếng: “Thư Hàng, đợi chút đã.

Gã khổng lồ bị đưa đi rồi nhưng biết đâu quanh đây vẫn còn thuộc hạ hay tay sai của nó nấp thì sao?

Bây giờ anh có thể điều khiển cô ấy hoạt động từ xa không?

Thử để cô ấy đi dạo quanh băng nguyên một vòng xem.” “Để tôi thử xem.” Tống Thư Hàng cũng không biết cô ấy có thể đi xa mình bao nhiêu.

Cậu chỉ biết cô ấy có thể rời khỏi cơ thể mình là vì lần trước khi cậu đang ngủ, cô ấy đã tự ý chạy sang phòng Lệ Chi tiên tử.

Thế là, Tống Thư Hàng động ý niệm.

Trên băng nguyên cấm địa, Công Đức Xà Mỹ Nhân đang giả chết nghiêm túc dần khôi phục, bò dậy.

Chỉ là lần này thể hình của cô ấy thu nhỏ lại mất hai phần ba.

Những luồng kiếm khí lúc nãy nếu dày đặc hơn chút nữa là có thể chém chết cô ấy rồi.

Hoặc nếu thay bằng pháp thuật diện rộng thì cũng có thể thổi bay cô ấy.

Mỹ nhân xà sau khi đứng dậy liền làm theo chỉ lệnh của Tống Thư Hàng, bắt đầu di chuyển trên băng nguyên.

Có lẽ vì cô ấy không phải sinh vật nên cái lạnh thấu tận nhục thể và linh hồn kia không hề ảnh hưởng gì đến cô ấy cả.

Cô ấy di chuyển ra xa khoảng hai nghìn mét rồi đột ngột dừng lại.

Khoảng cách này là giới hạn rồi, nếu đi xa hơn nữa thì mối liên kết giữa cô ấy và Tống Thư Hàng sẽ yếu đi, cuối cùng sẽ tiêu tán và quay về cơ thể cậu.

“Quay lại đi.” Tống Thư Hàng ra lệnh.

Mỹ nhân xà đã đi một vòng nhưng không phát hiện sự sống nào khác.

Cấm địa này thực sự là nơi cực hàn, chỉ có những cường giả đạt đến trình độ nhất định mới có thể phớt lờ cái lạnh này.

Nếu trước đó không có Bạch tiền bối che chắn thì Tống Thư Hàng đã sớm bị đông thành đá vụn rồi.

Khi mỹ nhân xà đang từ từ quay về, đột nhiên có một mũi tên từ nỏ bắn thẳng về phía cô ấy.

“Xoẹt!” Mũi nỏ vừa nhanh vừa hiểm, bắn trúng ngay cổ họng cô ấy, sau đó năng lượng màu đỏ máu tuôn ra từ mũi tên, lan tỏa khắp cổ cô ấy như kịch độc.

Mỹ nhân xà lộ vẻ đau đớn, hai tay ôm lấy cổ.

Rồi cô ấy lại phát ra tiếng kêu thảm kiểu Tống Thư Hàng: “Á á á á~~” Kêu xong, cô ấy ngã vật ra đất, bất động.

Tống Thư Hàng trong thế giới hạt nhân: “...” Hóa ra vẫn còn kẻ mai phục thật à?

Hơn nữa năng lượng màu đỏ máu trên mũi tên kia nhìn quen quen?

Chẳng phải là năng lượng từ mũi tên máu của tên “Tử bào đạo nhân” từng tập kích mình sao?

Chẳng lẽ tên đó bị Bạch tiền bối tháo tung linh kiện rồi mà vẫn chưa chết hẳn à?

Lúc này, từ đằng xa có một bóng người nhanh chóng xông vào băng nguyên.

Đó là một con khôi lỗi làm bằng hàn thiết.

Nó đi đến cạnh mỹ nhân xà, nhìn mũi tên cắm trên cổ cô ấy và năng lượng đỏ đang lan tỏa, nó phát ra tiếng cười khàn đặc: “Ha ha ha ha~~” Sau đó cổ tay nó lật một cái, biến thành một thanh lợi nhận, chém mạnh vào cổ cô ấy.

Cổ cô ấy bị chém đứt lìa, con khôi lỗi kim loại ra tay cực kỳ tàn nhẫn.

“Ha ha ha.” Nó cười đắc ý.

Nhưng ngay lúc đó, cái đầu của mỹ nhân xà đột nhiên mở trừng mắt, hai tay cô ấy ôm lấy vị trí cổ, gương mặt lộ vẻ đau đớn, phát ra tiếng kêu thảm đầy nhịp điệu: “Á á á á~~” Con khôi lỗi kim loại giật nảy mình.

Kêu xong, đầu cô ấy lại nhắm mắt lại, cơ thể cũng không động đậy nữa.

Con khôi lỗi thử lấy lợi nhận trên cánh tay chọc chọc vào đầu cô ấy, thấy không có phản ứng gì nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

“Nghe nói loài rắn dù bị chặt đầu thì cái đầu vẫn không chết ngay, không ngờ xà yêu cũng có chức năng tương tự.” Nó khẽ nói: “Tiếc thật, mình đang dùng thân xác khôi lỗi nên không thể cải tạo con xà yêu này thành khôi lỗi da người được, nếu không đã có thêm một tên tay sai để sai bảo.” Nói xong, nó đứng dậy, hốc mắt xoay chuyển liên tục để trinh sát cả khu vực cấm địa.

“Nhìn hiện trường thì thấy ở đây vừa có một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Chắc là cuộc chiến giữa vị thủ hộ cuối cùng của cấm địa và tên ‘Bạch’ kia rồi.

Nhưng bây giờ cả hai đều biến mất, chắc là lưỡng bại câu thương rồi sao?” Nó thầm đoán.

Với nó, đây rõ ràng là tin tốt nhất.

Như vậy nó có thể lấy được thứ mình muốn trong cấm địa này.

Nó mở lồng ngực mình ra, lấy ra một thứ giống như “bản đồ kho báu”.

“Chủ nhân Đông Chi Điện từng xây dựng một băng nguyên trong lãnh địa của mình, dưới băng nguyên chôn cất những đại địch chết dưới tay bà ta.

Băng nguyên chỉ nơi này chắc không sai đâu.” Nó dựa theo vị trí trên bản đồ bắt đầu tìm kiếm.

Sau khi gã khổng lồ đá bị lôi vào Cửu U, không còn ai trên băng nguyên này có thể ngăn cản hành động của con khôi lỗi kim loại kia nữa.

Hơn mười phút sau, nó dừng chân trên một gò băng.

“Tìm thấy rồi, chính là chỗ này.

Mình cảm nhận được sự cộng minh giữa Khôi lỗi Thủy Tổ và mình.” Nó kích động nói, vung lợi nhận trên tay chém vào gò băng dưới chân.

Lợi nhận này sắc bén vô cùng, còn mạnh hơn cả Bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng một chút.

Thế nhưng nó dốc toàn lực một kích mà chỉ để lại một vết xước nhỏ trên mặt băng.

“Mẹ kiếp, sao mà cứng thế này.” Nó thu lợi nhận lại, gập hai cổ tay lên để lộ ra họng pháo đen ngòm, áp sát mặt băng.

“Khôi Lỗi Pháo!” “Oành oành oành!” Nó nã liên tiếp vài phát vào gò băng.

Tiếng nổ vang rền, ánh pháo nóng rực làm bốc lên một làn hơi nước.

Con khôi lỗi kim loại liều mạng oanh kích.

Đúng lúc đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay nhặt lấy cái đầu của mình, đội lại lên cổ như đội mũ — về bản chất cô ấy chỉ là một luồng công đức chi quang.

Ở trạng thái cụ hiện hóa, cô ấy tuy có thể bị tấn công nhưng nếu không bị đánh tan nát trong một lượt thì cô ấy vẫn có thể ghép lại được.

Sau khi lắp lại đầu, cô ấy một tay cầm Huyết Cốt, một tay cầm Dép Vả Mặt, lén lút tiến về phía con khôi lỗi kia.

“Khôi lỗi pháo, khôi lỗi pháo!” Con khôi lỗi kim loại không ngừng khai hỏa.

Sau hơn mười phát pháo, mặt băng... chỉ tan chảy ra được hai cái lỗ nhỏ bằng miệng bát.

Nó câm nín...

Không hổ là băng giá ở Cực Hàn Chi Địa, độ cứng này thật khiến người ta tuyệt vọng.

Hơn mười phát pháo mới chỉ nổ được mấy cái hố nhỏ ngoài da, trong khi nó muốn tìm Khôi lỗi Thủy Tổ của Mặc Môn đang chôn sâu dưới lớp băng cả trăm mét.

Cứ thế này thì bao giờ mới đào tới nơi!

“Khôi lỗi Thủy Tổ” là danh hiệu mà Mặc Môn đặt cho những con khôi lỗi do vị thiên tài duy nhất của Mặc Môn đạt tới cảnh giới Trường Sinh Giả tự tay chế tạo.

Bất cứ con khôi lỗi nào từ tay vị đó đều được gọi là Khôi lỗi Thủy Tổ.

Chương 1062

Dưới lớp băng này chôn một con Khôi lỗi Thủy Tổ đã bị hư hại, đó là tác phẩm từ thời vị Trường Sinh Giả kia còn chưa đạt tới đạo của mình.

Sau đó, khi vị đó còn trẻ và đại chiến với chủ nhân Băng Chi Điện, con khôi lỗi bị đánh tan, bị đối phương mang đi chôn dưới băng nguyên này.

“Sâu trăm mét, nếu không có ‘Tướng quân’ giúp đỡ thì mình không tài nào đào nổi lớp băng này.” Nó buồn bực nói.

Nhưng nó biết đồng minh của mình là “Tướng quân” có lẽ lành ít dữ nhiều rồi, vì vị “Bạch tôn giả” kia đã hiện thân vào cấm địa, còn Tướng quân thì bặt vô âm tín.

“Xem ra phải hy sinh con khôi lỗi kim loại này rồi.” Con khôi lỗi này là một món tinh phẩm trong tay nó, hy sinh thì tiếc thật.

Nhưng chỉ cần lấy được Khôi lỗi Thủy Tổ dưới kia thì mọi sự hy sinh đều xứng đáng!

Nói xong, nó nằm rạp xuống gò băng.

Cái lạnh thấu xương nhanh chóng xâm nhập vào cơ thể kim loại, kết thành một lớp sương băng.

“Nổ!” Nó hét lớn một tiếng.

“Oành~~” Cơ thể nó nổ tung dữ dội.

Con khôi lỗi này là sự kết hợp giữa công nghệ hiện đại và thuật khôi lỗi, trong bụng nó gắn một khối thuốc nổ mạnh, lại qua kỹ thuật tu chân của Mặc Môn cải tiến để tăng uy lực.

Không chỉ vậy, quả bom còn kết hợp với cơ thể khôi lỗi như một vật chứa để gia tăng sức công phá.

Nói về công nghệ trong giới tu sĩ thì Mặc Môn luôn đứng đầu.

Một đám mây nấm hùng vĩ bốc lên trên băng nguyên.

Lớp băng vạn năm không tan cuối cùng cũng bị uy lực khủng khiếp của vụ nổ phá vỡ.

Trung tâm vụ nổ bị nhiệt độ cao làm tan chảy.

Cơ thể con khôi lỗi kim loại cũng theo đó mà biến mất.

Vận khí của nó khá tốt.

Vụ tự bạo mà nó tự hào thực chất cũng chỉ nổ ra được cái hố sâu mười hai mét, vẫn còn cách cái đích trăm mét xa lắc.

Nhưng vị trí nó tự bạo lại gần nơi Bạch tiền bối từng dùng Diệt Thần Pháo và ba trăm phát pháo oanh tạc lúc nãy.

Nhìn bề ngoài thì không sao nhưng sâu dưới lòng đất lớp băng đã trở nên rất giòn.

Vì thế, sau khi nó bồi thêm một phát tự bạo, lớp băng bên dưới bắt đầu nứt vỡ hàng loạt.

Cuối cùng, lộ ra ngôi mộ chứa Khôi lỗi Thủy Tổ.

Nó đã thành công.

Cách đó một vạn mét.

Có một con khôi lỗi bằng chất liệu nửa kim loại nửa gỗ đột nhiên mở mắt.

Sau đó nó đứng dậy, lao nhanh về phía băng nguyên.

Giống như con khôi lỗi lúc nãy, trên người con này cũng có hơi thở của tên tử bào tu sĩ.

Gã này sở hữu rất nhiều khôi lỗi và một bộ pháp môn đặc biệt, thậm chí còn có thể qua mắt được Bạch tiền bối để thực hiện hiệu quả “trọng sinh”.

Con khôi lỗi này chạy rất nhanh.

Chỉ mấy hơi thở sau đã đến chỗ con khôi lỗi kim loại vừa tự bạo.

Rồi nó nhìn xuống hố, thấy cái quan tài nằm đó.

“Đúng rồi, chính là nó.” Nó nhảy xuống hố.

Sau đó, tràn đầy mong đợi mở nắp quan tài ra — Khôi lỗi Thủy Tổ sắp vào tay rồi!

Khi nắp quan tài mở ra, thứ đầu tiên đập vào mắt nó là một cái đuôi rắn vàng óng ánh.

Những chiếc vảy trên đuôi tỏa ra ánh sáng kim loại.

Nhìn lên trên, thân trên của nó là hình dáng một người phụ nữ xinh đẹp.

Đôi mắt cô ấy nhắm nghiền, khóe mắt có nốt ruồi lệ đầy mê hoặc, à mà trên cổ họng cô xà nữ này vẫn còn cắm một mũi tên.

Ngay khoảnh khắc quan tài mở ra, mỹ nhân xà đột nhiên mở trừng mắt, cô ấy bóp cổ mình và phát ra tiếng thảm thiết: “Á á á á~~” Giọng nam kêu thảm phát ra từ gương mặt mỹ nhân nốt ruồi lệ, nghe đúng là tra tấn lỗ tai.

Kêu xong, mỹ nhân đầu ngoẹo sang một bên, lại “chết” tiếp.

Đôi mắt con khôi lỗi nhìn chằm chằm vào cô ấy.

Đồng thời, một sợi dây mang tên “lý trí” trong đầu nó bị đứt phựt!

“A!!” Nó gầm lên, hai tay biến thành pháo khôi lỗi, nã điên cuồng vào mỹ nhân xà.

“Oành oành oành oành~~” Cơ thể cô ấy ngập trong ánh pháo.

Sau khi pháo quang lắng xuống.

Con khôi lỗi bắt đầu tìm kiếm “Khôi lỗi Thủy Tổ”.

Nó tin chắc Khôi lỗi Thủy Tổ phải ở quanh đây, nó cảm nhận được sự cộng minh!

Trong thời gian ngắn thế này con xà yêu kia chắc chắn không thể giấu Khôi lỗi Thủy Tổ đi đâu xa được, nhất định là giấu gần đây thôi!

Đúng lúc đó, tiếng kêu thảm đầy nhịp điệu của nam nhân lại vang lên: “Á á á á~~” Con khôi lỗi không tin nổi quay đầu lại nhìn về phía quan tài.

Ở đó, con xà yêu vàng kim lại đang gào thét thảm thiết, vẻ mặt đầy đau đớn.

Cái đuôi của cô ấy bị pháo nã thủng mấy lỗ to tướng, máu chảy đầm đìa.

Kêu xong, cô ấy lại ngoẹo đầu nằm vào trong cái quan tài đã nát, không động đậy gì nữa.

“Cái thứ nhà ngươi có thân thể bất tử sao??” Nó lại bước đến cạnh mỹ nhân xà, tay nó mọc ra một đôi kéo lớn, dí sát vào cơ thể cô ấy: “Giao Khôi lỗi Thủy Tổ ra đây!” Cô ấy vẫn nằm im bất động như người chết.

Qua bao nhiêu lần giả chết, kỹ năng này của cô ấy đã đạt cấp tối đa rồi.

Con khôi lỗi gầm gừ giận dữ, đưa đôi kéo nhắm thẳng vào eo cô ấy mà cắt xuống.

Nhưng ngay lúc đó, mỹ nhân xà đột nhiên mở mắt, vung Huyết Cốt trong tay lên đỡ lấy đôi kéo.

“Keeng~~” Huyết Cốt va chạm với kéo.

Mỹ nhân xà với mũi tên vẫn cắm trên cổ bò ra khỏi quan tài — cô ấy không cần giả chết nữa, vì Tống Thư Hàng đang gọi cô ấy quay về.

Tay phải cô ấy tung “Dép Vả Mặt” ra, ném thẳng vào con khôi lỗi.

“Bép~~” Con khôi lỗi bị đánh bay đi.

Mỹ nhân xà liên tục vung dép, vỗ nát bét gương mặt của nó.

Sau khi vả hơn hai mươi cái, cô ấy mới thu dép lại.

Cuối cùng, cơ thể cô ấy dần tan biến...

Cùng lúc đó, Dép Vả Mặt và Huyết Cốt cũng biến mất theo.

Con khôi lỗi bò dậy từ dưới đất.

Tống Thư Hàng, tất cả đều là do tên Tống Thư Hàng kia giở trò.

Nó vẫn còn nhớ, con xà yêu này chính là một phần trong chiêu “ba đầu sáu tay” của cậu ta.

Lúc trước phân thân khôi lỗi tử bào của nó cũng bị cái dép đó đè xuống đất vả cho tơi tả.

Tống Thư Hàng, ta tuyệt đối không tha cho ngươi.

Nhưng bây giờ quan trọng nhất là phải tìm thấy “Khôi lỗi Thủy Tổ” đã.

Tại thế giới hạt nhân.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư đang quan sát con khôi lỗi trước mặt.

Con khôi lỗi này có cấu trúc nửa người nửa nhện, thân trên là hình dáng con người nhưng đã vỡ nát, thân dưới là nhện cũng hỏng mất một nửa.

“Đây chính là thứ mà tên tử bào đạo nhân kia muốn tìm sao, Khôi lỗi Thủy Tổ?” Tống Thư Hàng nhìn đống sắt vụn này, thực lòng không thấy nó có ích lợi gì.

Đáng để tên kia liều mạng xông vào cấm địa tìm kiếm sao?

“Diệp Tư, cô có nghe nói qua thứ này bao giờ không?” Diệp Tư lắc đầu: “Chưa từng nghe qua, Bích Thủy Các chúng ta ngày trước cũng có liên hệ với Mặc Môn, từng mua một số khôi lỗi chiến đấu.

Nhưng chưa bao giờ nghe thấy cái tên ‘Khôi lỗi Thủy Tổ’ cả.

Tuy nhiên, bên trong con khôi lỗi hư hại này có một nguồn năng lượng.

Em có thể cảm nhận được nó chứa đựng năng lượng vô cùng mạnh mẽ, hơn nữa nguồn năng lượng này vẫn đang hoạt động.” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, chẳng lẽ thứ tên kia muốn chính là lõi năng lượng này sao?

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng tháo chiếc “Găng tay của Mộc Ngưu Kiếm Khách” ra, đặt bàn tay lên con khôi lỗi.

Theo thời gian, Tống Thư Hàng càng lúc càng thuần thục “Giám Định Bí Pháp”, cái giá phải trả để giám định sự vật cũng nhỏ đi nhiều.

Quan trọng hơn là cậu đã bắt đầu kiểm soát được lượng máu phun ra.

Nếu thông tin của thứ cần giám định quá khổng lồ, khiến cái giá phải trả vượt quá khả năng chịu đựng của sinh mạng, cậu có thể chọn chỉ giám định một phần thông tin...

để tránh việc phun máu đến chết, giữ lấy mạng nhỏ của mình.

“Giám định!” Tống Thư Hàng thầm gọi.

Trong mắt cậu, những phù văn vàng kim tuôn ra, rơi lên Khôi lỗi Thủy Tổ, chúng biến thành một chiếc đồng hồ với kim đồng hồ quay ngược điên cuồng.

Đồng thời, trên cánh tay cậu bắt đầu xuất hiện những vết nứt.

Diệp Tư ở bên cạnh nhanh chóng thi triển trị liệu thuật, chữa lành vết thương trên tay cậu.

Nhờ có sự giúp đỡ của cô ấy, cái giá phải trả lần này chỉ duy trì ở khu vực "cánh tay".

Sau năm hơi thở.

Phù văn vàng kim quay về mắt Tống Thư Hàng.

Thông tin về "Khôi lỗi Thủy Tổ" hiện lên trong đầu cậu. [Vua Khôi Lỗi Bán Nhện, 'Khôi lỗi Thủy Tổ' của Mặc Môn, do Trường Sinh Giả '???' của Mặc Môn tự tay chế tạo, thực lực ở trạng thái hoàn chỉnh là đỉnh phong Bát Phẩm.

Hiện đã hư hại 89%, không còn giá trị sửa chữa.

Chương 1063

Kỹ thuật sử dụng ở lõi là ‘Lò Vĩnh Hằng Giả’, lõi năng lượng vẫn còn nguyên vẹn, có thể tháo rời để sử dụng riêng.] Thông tin phản hồi lại không nhiều lắm.

Tống Thư Hàng tốn cái giá lớn chủ yếu là để giám định thông tin về người chế tạo.

Cuối cùng kết quả chỉ cho biết là do Trường Sinh Giả Mặc Môn chế tạo, còn thông tin cụ thể về vị đó thì không thể xem được.

Rất có thể vị Trường Sinh Giả đó vẫn còn sống nên đã chủ động che giấu thiên cơ, khiến người khác không thể suy toán được bất cứ thông tin gì về mình.

Lõi của nó vẫn còn nguyên vẹn, có thể tháo ra để sử dụng được không?

Nhưng mà, cái lõi đó nằm ở vị trí nào của con rối nhện?

Và phải làm sao để tháo nó ra đây?

Tống Thư Hàng nghiên cứu nửa ngày trời, cũng chẳng tìm ra được manh mối gì.

Cái thứ này trên bề mặt chẳng có ốc vít hay thứ gì tương tự, trông cứ y hệt một sinh vật sống.

Nhìn vào những chỗ bị vỡ nát, cũng toàn là những bộ phận cơ khí mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu nổi.

Cho dù cậu muốn tháo, cũng chẳng biết bắt đầu từ đâu.

Diệp Tư đề nghị: “Hay là chúng ta cứ tháo con nhện này ra bằng vũ lực?” Tống Thư Hàng: “Nếu tháo bằng vũ lực, liệu nó có nổ tung không?” Từ kết quả giám định bằng bí pháp, lõi của con rối nhện này là ‘Lò Luyện Vĩnh Hằng Giả’, nghe thôi đã thấy là một thứ rất nguy hiểm rồi.

Nếu không cẩn thận mà nó phát nổ, nói không chừng sẽ ‘tẩy trắng’ cả ‘Thế giới Hạch Tâm’ của cậu luôn!

Diệp Tư nghĩ một lát rồi nói: “Vậy chụp ảnh gửi lên Cửu Châu Nhất Hào Quần đi, xem có tiền bối nào trong nhóm biết cách tháo dỡ rối không.” Tống Thư Hàng rút điện thoại ra lắc lắc, nói: “Ở trong Thế giới Hạch Tâm của mình điện thoại không có tín hiệu.

Xem ra, chỉ có thể đợi rời khỏi Thế giới Hạch Tâm, ra khỏi cấm địa này rồi mới hỏi các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ được.” “Vậy chúng ta ra ngoài thôi.” Diệp Tư nói: “Con rối đang đi lại bên ngoài sẽ không phải đối thủ của chúng ta đâu.

Chúng ta sẽ tiêu diệt nó, rồi nhanh chóng tìm kiếm công pháp trên sông băng. ...Mình lo chậm trễ sẽ xảy ra biến cố.” “Được.

À phải rồi Diệp Tư, cậu có trận pháp giữ ấm không?

Cho mình một cái đi.” Tống Thư Hàng lại nói.

Bên ngoài, sông băng kia là nơi cực hàn, khí lạnh trực tiếp ảnh hưởng đến linh hồn tu sĩ.

Với thực lực hiện tại của Tống Thư Hàng, nếu không có cao thủ bảo hộ, nhiều nhất là mười mấy phút, cả thể xác và linh hồn sẽ bị đông cứng thành băng vụn.

Nếu có một trận pháp giữ ấm, nói không chừng có thể chịu đựng được một lúc.

“Rất tiếc, trận pháp giữ ấm trong tay mình ở trên sông băng này đều không có tác dụng.” Diệp Tư nói.

Cô ấy cũng chỉ có cảnh giới Ngũ Phẩm, trận pháp giữ ấm trong Bản Mệnh Kim Thư của cô ấy khi mang lên sông băng, sẽ lập tức bị khí lạnh phá hủy, không có chút hiệu quả nào.

Tống Thư Hàng nghiến răng ken két.

Ngay sau đó, cậu ý niệm vừa động, liền nhảy ra khỏi ‘Thế giới Hạch Tâm’.

Thật trùng hợp.

Ngay lúc Tống Thư Hàng vừa nhảy ra khỏi Thế giới Hạch Tâm, phía trước, con rối trông không ra kim loại cũng không ra gỗ kia, vừa hay đã tìm đến vị trí của cậu.

Tống Thư Hàng và con rối bốn mắt nhìn nhau.

Kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ bừng.

“Tống Thư Hàng!” Con rối phát ra âm thanh điện tử, giọng nói tràn đầy phẫn nộ.

“Xì ~~ Lạnh quá, lạnh quá.” Tống Thư Hàng run cầm cập, dưới ảnh hưởng của khí lạnh thế này, sức chiến đấu của cậu đã giảm đi đáng kể.

“Tìm đường chết!” Con rối gầm lên giận dữ.

Mặc dù động tác của nó cũng trở nên cứng nhắc dưới ảnh hưởng của khí lạnh, nhưng con rối không phải là thể xác, sẽ không có cảm giác đau đớn.

Con rối lao tới, áp sát Tống Thư Hàng.

Đồng thời, trên người nó bật ra gần ba mươi lưỡi dao.

Hai tay nó bắt chéo, toàn thân biến thành ‘người đao’, sau khi áp sát Tống Thư Hàng, cơ thể nó xoay tròn.

Chiêu này, khá giống với kỹ năng 'Viên Vũ Trảm' trứ danh của Hải Đảm Chiến Sĩ.

Tống Thư Hàng rút Bảo Đao Bá Toái ra, thiên phú mắt 'Thị Giác Cao Thủ' được kích hoạt, tìm kiếm sơ hở trong đòn tấn công của con rối.

Ngay khi con rối xoay tròn chém đến trước mặt cậu, Tống Thư Hàng vung một đao chém ra!

Nhát đao này, nhắm vào khe hở trong đòn tấn công của con rối, chỉ cần một đao là có thể chặn đứng thế công của nó.

Thế nhưng... tốc độ của Tống Thư Hàng dù nhanh, nhưng có người còn nhanh hơn cậu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chủ động hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng.

Một tay nàng nắm Huyết Cốt, một tay cầm Guốc Tát Mặt. 'Bốp ~~' một tiếng, Guốc Tát Mặt được tế ra, tức thì xuyên qua lưới đao do con rối xoay tròn tạo thành, không sai một ly tát vào mặt con rối.

Con rối cứ thế giữ nguyên tư thế xoay tròn, bị tát bay ra ngoài.

Bay mãi, xoay tròn mãi, sau khi bay một đoạn khá xa, nó mới rơi xuống đất.

Khi rơi xuống, do quán tính, cơ thể con rối vẫn không ngừng xoay tròn.

Trên mặt băng kiên cố bị cày ra từng vết rạn nhỏ, động tác đặc biệt "đã" mắt.

Công Đức Xà Mỹ Nhân sau lần tiến hóa trước, về mặt phòng ngự chủ nhân đã trở nên chủ động hơn, mạnh mẽ hơn bất kỳ tấm khiên hộ thể nào.

Bốp bốp bốp ~~ Guốc Tát Mặt liên tục vung lên.

Thứ pháp khí dùng để giải trí được sản xuất hàng loạt trong Bạch Vân Thư Viện của Nho gia này, trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân lại phát huy ra uy lực khó tin.

Mặt con rối vốn đã bị đánh nứt, giờ càng bị đánh lõm vào.

Con rối bị đánh lăn lộn khắp nơi, Guốc Tát Mặt liên tục vỗ vào, ghì chặt nó xuống đất, khiến nó ngay cả đứng dậy cũng không làm được.

Cứ thế này, nó sẽ bị Tống Thư Hàng chơi đến chết mất.

Liều thôi!

Con rối thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Diệp Tư đột nhiên nhắc nhở: "Thư Hàng, mau quay về Thế giới Hạch Tâm." Tống Thư Hàng cũng đồng thời nhìn thấy bụng con rối lấp lánh ánh sáng.

Kết hợp với cảnh con rối kim loại tự bạo trước đó, Tống Thư Hàng biết con rối này cũng sắp tự bạo.

Vụ tự bạo của con rối kim loại trước đó đã làm nổ tung sông băng cấm địa đến mười mấy mét.

Với cái thân hình nhỏ bé của Tống Thư Hàng, nếu trực diện hứng chịu vụ nổ, cậu sẽ trực tiếp bị nổ thành tro bụi.

Thế là, Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, Công Đức Xà Mỹ Nhân thu hồi Guốc Tát Mặt.

Sau đó, dưới ánh mắt không cam lòng của con rối, thân hình Tống Thư Hàng biến mất trong không trung.

"Quả nhiên là lực lượng không gian.

Tống Thư Hàng này trên người mang theo pháp khí hệ không gian có thể dịch chuyển không gian sao?

Hay là, cái ‘Bạch’ kia đang ẩn mình ở gần đây?” Con rối vô cùng không cam lòng trong lòng.

Chẳng trách nó tìm mãi mà không thấy ‘Thủy Tổ Khôi Lỗi’.

Thủy Tổ Khôi Lỗi của nó có lẽ đang nằm trong tay Tống Thư Hàng, bị dịch chuyển không gian đi rồi.

Oanh ~~ Sóng xung kích và hơi nước do vụ tự bạo tạo ra bao phủ sông băng, cả vùng sông băng dường như đều rung chuyển dữ dội một tiếng.

Khoảng mười lăm hơi thở sau.

Thân hình Tống Thư Hàng một lần nữa xuất hiện trên sông băng.

Phóng mắt nhìn ra, sông băng vậy mà bị nổ hủy diệt một mảng lớn!

Uy lực tự bạo của con rối đương nhiên không lớn đến vậy, nhưng lần này, vụ tự bạo của con rối đã trở thành ‘giọt nước tràn ly’.

Mảng sông băng cấm địa rộng lớn này, sau khi chịu đựng Bạch tiền bối pháo kích và vụ tự bạo của con rối kim loại trước đó, lại hứng chịu thêm một vụ tự bạo của con rối nữa, đã xảy ra sụp đổ trên diện rộng.

Trong tiếng ầm ầm long long, một cái hố khổng lồ đường kính năm trăm mét, sâu một trăm mét xuất hiện trong mắt Tống Thư Hàng.

“Dưới đáy hố có đồ.” Mắt Diệp Tư sáng lên.

Trong hố, dựng đứng từng chiếc quan tài.

Chiếc quan tài ‘Thủy Tổ Khôi Lỗi’ bị mở ra trước đó, cũng là một trong số những hàng quan tài này.

Những chiếc quan tài này, ẩn ẩn tạo thành một đại trận.

Đặc biệt là mười chiếc quan tài ở chính giữa, vây quanh thành hình tròn.

Hơn nữa, mười chiếc quan tài này dựng đứng cắm trong sông băng.

“Đây là những ngôi mộ của các đối thủ từng bị chủ nhân ‘Đông Chi Điện’ chém giết sao?” Tống Thư Hàng nói.

Trước đó cậu đã thông qua Công Đức Xà Mỹ Nhân, nghe được lời lẩm bẩm của con rối.

Giờ xem ra, việc chủ nhân Đông Chi Điện chôn cất các đối thủ mình đã giết vào ngôi mộ này, không phải là chỉ vì sở thích đơn giản, mà là có chủ ý.

Rõ ràng đây là một đại trận, nhưng không biết nó có công dụng gì? ‘Ong ong ong ~~’ Ngay khi đang nói chuyện, trên đại trận hình tròn vô cùng to lớn này, phát ra ánh sáng xanh lục yếu ớt.

Ánh sáng xanh lục đó cứ chớp tắt như ma trơi.

Quang cảnh ‘Bắc Địa Băng Nguyên’ vốn có bỗng chốc biến thành khung cảnh phim kinh dị.

“Đại trận này đã được kích hoạt.” Diệp Tư nói.

Cùng lúc mảng mộ địa này bị lộ ra, đại trận mộ địa do vô số cường giả cấu thành này liền được kích hoạt!

“Mình cảm thấy chúng ta vẫn nên tránh đi thì hơn.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Mí mắt phải của cậu cứ giật liên tục.

Mắt trái giật báo tài, mắt phải giật báo tai.

Chương 1064

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy mình sắp gặp họa mất tiền.

Vấn đề là hiện tại cậu vẫn còn nợ một đống tiền, nếu lại mất tiền nữa thì đúng là muốn mạng luôn rồi.

Muốn mạng thì có một đường, muốn tiền thì đừng hòng!

“Mình thì lại cảm thấy đại trận này không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, đại trận này thực sự có chút quỷ dị, chúng ta cứ tránh đi vậy.” Diệp Tư nói.

Cô ấy là một mảnh vỡ của ‘Trường Sinh Giả Trình Lâm’, trực giác của cô ấy đôi khi khá chuẩn.

Nhưng vì Tống Thư Hàng nói có thể có điềm xấu, vậy thì cứ rời đi trước đã.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang định đưa Diệp Tư nhảy trở lại Thế giới Hạch Tâm của mình, đột nhiên, cậu cảm ứng được một vật từ trong ‘Túi Nhỏ Một Thốn’ bay ra ngoài.

Đó là một chiếc lá trúc, bị đại trận mộ địa kia hấp dẫn, ‘vụt ~’ một cái bay ra khỏi túi nhỏ, rồi lại đón gió bay lớn hơn, bay về phía đại trận mộ địa.

“Ối giời ơi ~~” Tống Thư Hàng theo bản năng đưa tay ra bắt chiếc lá trúc đó, nhưng lá trúc bay quá nhanh, cậu bắt hụt.

Chiếc lá trúc này, là một bảo bối.

Thậm chí có thể nói là một trong những thứ quý giá nhất trên người Tống Thư Hàng.

Nó, đại diện cho bảo đảm sinh mệnh, có thể thay thế Tống Thư

Hàng vượt qua một ‘tử kiếp’.

Giờ đây, chiếc lá trúc này vậy mà cứ bay lơ lửng, bay đi mất rồi.

Diệp Tư khẽ nhíu mày, cô ấy hiện thân từ trong cơ thể Tống Thư Hàng, vươn tay về phía lá trúc, không trung một trảo: “Về đây!” Linh lực hóa thành một bàn tay lớn, nhanh chóng tóm lấy lá trúc.

Nhưng mà... khi linh lực của Diệp Tư tiếp xúc với lá trúc, đột nhiên tất cả linh lực đều bị hút sạch.

Lá trúc trở nên tràn đầy sinh cơ hơn.

Rất nhanh, lá trúc rơi xuống chính giữa đại trận mộ địa, mạnh mẽ cắm vào một khối đá ở trung tâm mộ địa.

Trên khối đá kiên cố lại cắm một chiếc lá trúc, khối đá này chẳng lẽ là đất sét sao?

Tống Thư Hàng nhìn đại trận đang dần được kích hoạt, ra lệnh cho Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh chóng lao tới, xông vào đại trận, chuẩn bị đoạt lại lá trúc.

Nhưng ngay khi nàng vừa tiếp cận đại trận, liền bị một lực lượng vô hình chặn lại, hoàn toàn không thể đến gần đại trận thêm nữa.

“Để mình thử lại xem.” Diệp Tư vỗ vào Bản Mệnh Kim Thư của mình, từ đó hóa ra một sợi xích, quấn về phía đại trận.

Tuy nhiên, cũng giống như Công Đức Xà Mỹ Nhân, sợi xích vừa mới chạm đến rìa đại trận đã bị chặn lại.

“Lá trúc của mình.” Khóe mắt Tống Thư Hàng tức thì ướt đẫm.

Cậu biết, hôm nay, cậu sẽ mất đi chiếc lá trúc quý giá của mình rồi.

Hoa lạp lạp ~~ Một trận sóng lớn cuồn cuộn vang lên, toàn bộ sông băng bên rìa trận pháp mộ địa đều tan chảy, hóa thành nước tinh khiết, nhấn chìm toàn bộ trận pháp.

Trận pháp này đã được khởi động hoàn toàn.

Mờ ảo giữa đó, Tống Thư Hàng và Diệp Tư còn nhìn thấy một bóng dáng loài rùa xuất hiện trong trận pháp, bơi lội trong nước.

Nhìn bề ngoài, hẳn là một con rùa biển.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư đứng bên rìa sông băng, nhìn con rùa biển bơi trong nước, còn thỉnh thoảng vỗ tung những đợt sóng, trông có vẻ khá ngốc nghếch. 'Nếu lá trúc của mình không bị nuốt chửng, cảnh này hẳn sẽ rất lãng mạn nhỉ?' Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng nói đi thì phải nói lại, tại sao lá trúc của mình lại đột nhiên tự động bay tới, tiến vào trận pháp này?

Lát nữa phải đến chỗ Thất Sinh Phù tiền bối hỏi cây trúc nhỏ kia, tại sao lá trúc mà nó tặng lại đột nhiên tự động bay đi mất?

"Ồ, trận pháp này, cộng thêm chiếc 'lá trúc' của cậu, có lẽ đây là một trận pháp 【Trọng Sinh】." Diệp Tư đột nhiên lên tiếng.

Trận pháp Trọng Sinh, là chỉ một số Trường Sinh Giả hoặc tu chân giả cường đại tự bố trí hậu chiêu cho mình.

Trường Sinh Giả tuy có thể trường sinh, nhưng không phải bất hủ bất tử, vẫn có nguy cơ vẫn lạc.

Vì vậy, chỉ cần là Trường Sinh Giả lão luyện, đều sẽ âm thầm bố trí thêm nhiều thủ đoạn trọng sinh phục sinh, để sau khi mình không may vẫn lạc, những thủ đoạn phục sinh này có thể giúp họ sống lại, có cơ hội quay lại từ đầu.

Mà người bố trí trận pháp 【Trọng Sinh】 trên sông băng này, tự nhiên chính là chủ nhân Đông Chi Điện không nghi ngờ gì.

Chủ nhân Đông Chi Điện, chẳng lẽ cũng đã vẫn lạc trong sự kiện hủy diệt 'Viễn Cổ Thiên Đình' năm xưa?

Hiện tại, lại vừa khéo bị lá trúc của Tống Thư Hàng kích hoạt trận pháp phục sinh mà y đã bố trí?

Nếu vậy, vị chủ nhân 'Đông Chi Điện' của Viễn Cổ Thiên Đình này, chẳng lẽ sắp phục sinh?

Không đúng!

Khi họ tiến vào cấm địa, Đông Chi Điện vẫn còn nguyên vẹn.

Tức là, ít nhất sau khi 'Viễn Cổ Thiên Đình' vẫn lạc, chủ nhân Đông Chi Điện vẫn sống tốt, thậm chí còn mang Đông Chi Điện của mình về, biến nó thành cấm địa này.

Vậy thì, chủ nhân Đông Chi Điện, có lẽ đã chết sau sự vẫn lạc của 'Viễn Cổ Thiên Đình'.

Giống như 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' vậy, bị sát hại sau khi Viễn Cổ Thiên Đình vẫn lạc?

Nói đi thì nói lại, Viễn Cổ Thiên Đình dưới sự nhúng tay của 'Dao Trì Nữ Đế' Trình Lâm, đã bị diệt vong chỉ sau một đêm.

Sau đó, Trình Lâm cũng không tiếp tục ra tay với những người của Viễn Cổ Thiên Đình.

Vậy thì sau này, những tàn dư của Viễn Cổ Thiên Đình như 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' lại bị ai tiêu diệt?

"Nói tóm lại, chiếc lá trúc của mình là không lấy lại được rồi." Tống Thư Hàng thở dài, đồng thời câu thông với Thế giới Hạch Tâm.

Thế giới Hạch Tâm nhận được chỉ lệnh, chuyển hóa Tống Thư

Hàng thành trạng thái giữa ‘hư ảo’ và ‘thực tại’.

Cứ như vậy, cho dù vị chủ nhân Đông Chi Điện trong trận pháp phục sinh, nếu ra tay với cậu, cậu cũng có thể lập tức quay về Thế giới Hạch Tâm.

Hoa hoa hoa ~~ Lúc này, mực nước trong trận pháp càng ngày càng hạ thấp, bóng dáng con rùa biển khổng lồ kia biến mất không thấy.

Còn trên tất cả các quan tài, ánh sáng xanh lục càng ngày càng rực rỡ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một loại sức mạnh đoạt thiên địa tạo hóa từ trong trận pháp hiện ra.

Đây là lực lượng pháp tắc của đại trận phục sinh nghịch chuyển sinh tử mà Trường Sinh Giả để lại cho mình đang vận chuyển.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư chỉ cảm thấy đầu óc trầm xuống, pháp tắc của đại trận nghịch chuyển sinh tử đó, dù chỉ là đứng ngoài quan sát, cũng khiến tinh thần lực của hai người chịu phải chấn động cực lớn.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Trên không đại trận, ánh sáng, pháp tắc, linh lực toàn bộ nội liễm.

Tất cả năng lượng, như nước biển đổ ngược, toàn bộ tiến vào khối đá ở trung tâm đại trận!

Chiếc lá trúc trên khối đá hóa thành từng điểm tinh quang, biến mất không thấy.

Hiệu quả của lá trúc đã chính thức được kích hoạt.

Khoảnh khắc tiếp theo, khối đá đó nổ tung, một trận khí lạnh từ trong khối đá phun trào ra.

Khí lạnh như mây mù, lượn lờ trên không trận pháp, ngưng tụ lại.

Cuối cùng, hóa thành hình dạng một con rùa ngọc.

Rùa ngọc từ từ mở mắt. 【Chủ nhân Đông Chi Điện, là một con rùa biển khổng lồ sao?】 Tống Thư Hàng và Diệp Tư kinh ngạc.

Lúc này, trong mắt con rùa biển màu ngọc bích tràn đầy vẻ mơ màng.

Nửa khắc sau.

“Vọng Thiên ~~ Chuyện gì thế này, trận pháp phục sinh của chủ nhân ta sao lại bị kích hoạt rồi?

Trời ơi, đây là trận pháp bảo mệnh của chủ nhân ta mà, tại sao lại bị kích hoạt?” Rùa biển khổng lồ kêu thảm thiết.

Rùa biển khổng lồ nói một loại ‘ngôn ngữ viễn cổ’.

Ngôn ngữ này Tống Thư Hàng không hiểu, nhưng Diệp Tư lại hiểu được.

Diệp Tư hiểu được, Tống Thư Hàng cũng liền hiểu.

Tư duy của hai người có thể chia sẻ với nhau, Diệp Tư có thể đóng vai trò phiên dịch.

Tống Thư Hàng và Diệp Tư: “......” Trận pháp này, hình như không phải là trận ‘Trọng Sinh’ của con rùa biển ngọc bích này?

Mà con rùa biển khổng lồ này hình như cũng không phải chủ nhân ‘Đông Chi Điện’.

“Ủy ủy ủy, nhịp điệu này không đúng rồi.

Không có ta ra tay kích hoạt, vì sao trận pháp này lại kích hoạt rồi?

Đây là vì sao chứ?” Rùa biển ngọc bích không ngừng bơi lội trên không trung, sốt ruột nói.

Hậu chiêu 【Trọng Sinh】, là quân át chủ bài của một Trường Sinh Giả.

Mỗi một hậu chiêu ‘Trọng Sinh’ đều rất khó để bố trí.

Có những Trường Sinh Giả tồn tại hàng vạn năm, cũng chỉ bố trí một hai hậu chiêu trọng sinh.

Trong tình huống bình thường, nếu chủ nhân Đông Chi Điện bất ngờ ‘té ngã’ (chết) thì con rùa biển ngọc bích này sẽ nhận được cảm ứng, sau đó nó sẽ kích hoạt trận pháp này, giúp chủ nhân của nó được trọng sinh.

Nhưng hiện tại, nó không hề nhận được cảm ứng chủ nhân mình ‘té ngã’ a!

Cứ như vậy, hậu chiêu 【Trọng Sinh】 này chẳng phải đã bị lãng phí rồi sao.

Rất nhanh, rùa biển ngọc bích khổng lồ hướng ánh mắt về phía Tống Thư Hàng: “Tên nhóc con, có phải ngươi giở trò quỷ không?” “À... nói thế nào đây, nói cụ thể thì, hình như là sau khi trận pháp này xuất hiện, nó đã cướp đi một chiếc lá trúc của tôi, sau đó nó liền được kích hoạt.” Tống Thư Hàng đáp lại, đồng thời tinh thần cậu căng thẳng, sẵn sàng chạy thoát thân bất cứ lúc nào.

“Chiếc lá trúc ngươi nói, có phải là hái từ một cây trúc có thể thông thiên không?” Rùa biển ngọc bích hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, tuy mình nhìn thấy là một cây măng, nhưng cây măng đó trong huyễn cảnh thì quả thật có dáng vẻ thông thiên thông địa.

Thế là Tống Thư Hàng gật đầu.

“Mẹ nó, sao ngươi lại có thể mang chiếc lá của tên đó đến đây chứ?

Chương 1065

Tính toán ngàn vạn lần vậy mà lại không tính đến điểm này.

Đại trận 【Trọng Sinh】 của chủ nhân ta cứ thế bị lãng phí mất rồi.” Rùa biển ngọc bích khổng lồ đau lòng vạn phần, không kìm được mà rơi mấy giọt nước mắt đau khổ.

“Chủ nhân Đông Chi Điện, chưa chết sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Phi phi phi, đại cát đại lợi.

Chủ nhân ta thực lực phi phàm, khi Viễn Cổ Thiên Đình bị hủy diệt, người ấy còn có thể bình an vô sự, sao có thể xảy ra chuyện được?

Chủ nhân ta vẫn sống tốt lắm.” Rùa biển ngọc bích khổng lồ nghiêm túc nói: “Chủ nhân ta chính là tồn tại cường đại nằm trong top năm của Viễn Cổ Thiên Đình, Bắc Phương Đại Đế của Thiên Đình!” Nhưng mà, lời của rùa biển ngọc bích khổng lồ vừa dứt, liền bị vả mặt tàn nhẫn.

Không phải Công Đức Xà Mỹ Nhân ra tay tát nó, mà là trong ‘đại trận phục sinh’ phía dưới, vang lên tiếng ầm ầm long long.

Lại có một trận khí lạnh bay lên, ngưng tụ thành một hình người giữa không trung.

Khí lạnh ngưng tụ thành hình, đầu tiên hiện ra một khuôn mặt tuấn tú, tinh xảo như tượng băng.

Lại có khí lạnh phủ phía sau, hiện hóa thành mái tóc dài màu bạc trắng.

Tiếp đó là cổ, cơ thể.

Đôi tay và đôi chân, dần dần thành hình.

Đạo hình người này vừa xuất hiện, toàn thân trần trụi, không mảnh vải che thân.

Sau khi ngưng hình hoàn tất, bóng dáng này vung tay một cái, kéo con rùa biển khổng lồ đang ở trên không trung lại, che chắn ở vị trí riêng tư của mình.

Sau đó, y khẽ mỉm cười với Tống Thư Hàng, lại đưa tay vào hư không, lấy ra một bộ giáp trụ và một chiếc áo choàng dài, mặc lên người.

“Vọng Thiên ~~ Chủ nhân, sao người lại từ trong trận pháp đi ra rồi?” Rùa biển ngọc bích khổng lồ trợn tròn mắt, nhìn chàng trai tóc bạc tuấn tú này.

“À, vì ta đã ‘ngủm’ rồi mà.” Chàng trai tóc bạc cười ha ha, khi y cười lên, những đường nét vốn có vẻ lạnh lùng trên khuôn mặt y liền trở nên đặc biệt ôn hòa.

“Vọng Thiên ~~ Sao có thể chứ, chủ nhân người mạnh mẽ như vậy mà.

Hơn nữa, ta hoàn toàn không cảm nhận được người đã chết a!” Rùa biển ngọc bích khổng lồ không dám tin nói.

“Đó là vì, lần trước, tư thế chết của ta khá đặc biệt, cho nên ngươi không cảm ứng được.

Nhưng mà, nếu bị ngươi cảm ứng được, thì có nghĩa là ta đã chết một cách vô ích rồi, cái chết của ta là một phần trong kế hoạch lớn mà.” Chàng trai tóc bạc cười ha ha.

Nói xong, y lại quay người vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Tống Mộc Đầu, mấy năm không gặp, vẫn khỏe chứ.

Lần này may mắn nhờ có lá trúc ngươi mang đến, nếu không ta còn không biết đến khi nào mới có thể trọng sinh.

Muốn đợi con rùa ngốc lớn này tự động khai khiếu, quả nhiên là quá khó.

Ta đã mấy ngàn năm không về nhà, nó cũng chẳng thèm động não suy nghĩ gì.” “Vọng Thiên ~~ Chủ nhân, người mấy ngàn năm không về nhà chẳng phải là chuyện rất bình thường sao?” Rùa biển ngọc bích khổng lồ không cam lòng nói.

Tống Thư Hàng: “......” Lại bị nhầm lẫn.

Lúc này cậu đang ở giữa trạng thái ‘hư ảo và thực tại’, khuôn mặt cậu mờ ảo.

Lần trước ở Dao Trì Thiên Giới, Trường Sinh Giả có đôi mắt mọc đầy trên tay cũng đã nhầm cậu ở trạng thái này thành ‘Tống Mộc Đầu’.

Đây đã là mấy người của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ nhầm cậu thành Tống Mộc Đầu rồi.

Hơn nữa, điều quan trọng hơn là Sở Các Chủ của Bích Thủy Các cũng từng nhầm cậu thành Tống Mộc Đầu, và mối quan hệ giữa cô ấy và Tống Mộc Đầu rất tốt, thậm chí còn bảo vệ một bảo vật cho Tống Mộc Đầu nhiều năm.

Cái Tống Mộc Đầu này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Vừa giữ mối quan hệ tốt với Sở Các Chủ, lại vừa giữ mối quan hệ không tồi với các Trường Sinh Giả của Viễn Cổ Thiên Đình?

“Xin lỗi, vị tiền bối này.

Tôi không phải là Tống Mộc Đầu.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đã từng nghĩ đến việc dùng thân phận ‘Tống Mộc Đầu’ để moi móc tin tức, nhưng nghĩ lại, vạn nhất bị phát hiện thì còn phiền phức hơn, chi bằng thành thật một chút.

“Ồ?

Ngươi không phải Tống Mộc Đầu?

Để ta xem kỹ...

Cũng đúng, Tống Mộc Đầu đâu có ‘gà mờ’ như ngươi.” Chàng trai tóc bạc cười nói.

Gà mờ mặt ngươi ấy!

“À phải rồi, chuyện vừa nãy ta đều biết cả.

Lần này ta có thể phục sinh, phần lớn nhờ có chiếc lá trúc mà tiểu đạo hữu ngươi mang đến.

Đây là một ân tình lớn, ta nhất định phải báo đáp ngươi.” Chàng trai tóc bạc xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt tức thì sáng lên: “Tiền bối, ngài thân là tu sĩ đỉnh cấp hệ hàn băng.

Vậy ngài có cách nào chữa trị một loại ‘hàn chứng’ đặc biệt không?” “Hàn chứng?

Loại hàn chứng thế nào?” Chàng trai tóc bạc hỏi.

Tống Thư Hàng giới thiệu về ‘hàn chứng’ của Lý Âm Trúc cho chàng trai tóc bạc một lượt.

Dùng lá trúc có thể cứu mạng để đổi lấy phương pháp trị hàn chứng, không biết là lỗ hay lãi.

Nhưng đối với cá nhân Tống Thư Hàng mà nói, Lý Âm Trúc quan trọng hơn chiếc lá trúc một chút.

Sau khi nhập mộng trải nghiệm cuộc đời Lý Thiên Tố Đạo

Trưởng, khi đối mặt với Lý Âm Trúc, cậu luôn có cảm giác như đối mặt với con gái mình.

“Cái hàn chứng ngươi nói này, trị không khó.

Cách tốt nhất, là do ta truyền thụ cho nàng một bộ công pháp phụ trợ. ...Tuy nhiên, bộ công pháp phụ trợ này của ta không dễ học, mà cố nhân chi nữ trong miệng ngươi lại chỉ còn chưa đầy một năm tuổi thọ.

E rằng còn chưa học xong, đã phải ‘ngủm’ rồi.” Bắc Phương Đại Đế xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng cười khổ, tuổi thọ còn lại của Lý Âm Trúc đúng là một vấn đề lớn.

“Vì vậy, nếu muốn trị khỏi cho cố nhân chi nữ của ngươi, tốt nhất là ta ra tay trước, luyện chế cho nàng một viên ‘Băng Phách Đan’ để cải biến thể chất của nàng.

Sau đó, lại phối hợp với công pháp phụ trợ mà ta truyền thụ, hai việc cùng tiến hành, đến lúc đó độc hàn trong cơ thể nàng sẽ được hóa giải hoàn toàn, thậm chí hấp thu.” Bắc Phương Đại Đế nói.

“Vậy tiền bối, ngài có thể ra tay cứu Âm Trúc không?” Tống Thư Hàng kỳ vọng nói.

“Đương nhiên, ta vốn dĩ có ân tất báo.

Tiểu đạo hữu ngươi giúp ta phục sinh, ân tình này rất lớn, ta ra tay cứu cố nhân chi nữ của đạo hữu, cũng coi như là trả được một phần ân tình.” Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, tức thì thở phào nhẹ nhõm.

Có vị Bắc Phương Đại Đế của Viễn Cổ Thiên Đình này bảo đảm, hàn chứng của Lý Âm Trúc có hy vọng được chữa khỏi rồi.

“Nhưng mà, ta không thể lập tức ra tay luyện đan.” Bắc Phương Đại Đế lại nói.

Chẳng lẽ vị Bắc Phương Đại Đế này vừa phục sinh, thực lực toàn thân còn chưa hồi phục?

Cần thời gian để hồi phục sức mạnh sao?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Dường như nhìn ra suy nghĩ của Thư Hàng, Bắc Phương Đại Đế giải thích: “Không phải ta chưa hồi phục thực lực, mà là ta không chắc hiện tại mình có đủ dược liệu luyện đan hay không.

Lần trước khi ta chết, toàn thân bảo vật đều bị ‘nổ sạch’.

Hiện tại, ta cũng không chắc mình có thể gom đủ một lò ‘Băng Phách Đan’ dược liệu.” Mặc dù y còn rất nhiều bảo tàng cất giấu, nhưng đã nhiều năm trôi qua như vậy, trời mới biết những bảo tàng đó còn nguyên vẹn không?

Cần thời gian để xác nhận.

“Tiền bối, dược liệu Băng Phách Đan cần những loại nào ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu là thu thập dược liệu, cậu cũng có thể giúp.

“Ừm, đừng vội, trước tiên hãy đến ‘Đông Chi Điện’ của ta xem sao, ta trước đây đã cất giấu một ít dược liệu trong Đông Chi Điện.

Đến lúc đó xem còn thiếu mấy vị dược liệu trong phương thuốc nào.” Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: “......” Thật là khó xử.

Đông Chi Điện đã bị cậu mang đi rồi, hiện tại đã liên kết với Thế giới Hạch Tâm rồi.

“Ơ, ơ?

Đông Chi Điện của ta đâu?

Sao không cảm ứng được?” Lúc này, Bắc Phương Đại Đế nghiêng đầu, nhìn về phía rùa biển ngọc bích hỏi.

“Vọng Thiên ~~ Chủ nhân, Đông Chi Điện của người đi đâu rồi?” Rùa biển ngọc bích khổng lồ cũng kinh ngạc không kém.

“Ta hỏi ngươi mà!

Ngươi còn hỏi ngược lại ta à?

Động não mà nghĩ cho kỹ đi, Đông Chi Điện của ta đâu?” Bắc Phương Đại Đế túm lấy rùa biển ngọc bích, lắc mạnh.

“Vọng Thiên, chủ nhân, đừng lắc nữa, trứng rùa sắp rớt ra rồi.” Rùa biển ngọc bích khổng lồ khổ sở nói: “Hơn nữa chủ nhân, ta vẫn luôn ở lại trông coi đại trận phục sinh, Đông Chi Điện đâu có thuộc quyền ta trông coi.” Bắc Phương Đại Đế giận dữ nói: “Vậy Đông Chi Điện của ta là do ai trông coi?” Rùa biển ngọc bích khổng lồ suy nghĩ kỹ lưỡng, nghĩ một lát rồi nói: “Nếu ta nhớ không lầm, hẳn là do thuộc hạ trung thành của chủ nhân, thành viên hệ ‘Sương Hàn Tử’ trông coi.” “Vậy Sương Hàn Tử đâu?” Bắc Phương Đại Đế hỏi.

“Chết rồi.” Rùa biển ngọc bích khổng lồ đáp.

Bắc Phương Đại Đế ngây người: “Chết rồi?

Chết thế nào?” “Vọng Thiên, chủ nhân.

Sương Hàn Tử lúc còn sống chỉ là một tu sĩ Ngũ Phẩm, tư chất của hắn rất bình thường, sau này cả đời cũng không đột phá cảnh giới Ngũ Phẩm, liền chết già.

Nhớ rằng sau khi hắn chết già, liền giao Đông Chi Điện cho con cháu của hắn trông coi.

Nhưng tư chất tu luyện của con cháu hắn, còn kém hơn Sương Hàn Tử, ngay cả một Linh Hoàng Ngũ Phẩm cũng chưa từng xuất hiện.

Kết quả là trước khi ta chìm vào giấc ngủ, người trông coi Đông Chi Điện đã thay đổi mấy chục đời rồi, những chuyện sau này ta không nhớ rõ lắm.” Rùa biển ngọc bích khổng lồ nói.

Bắc Phương Đại Đế đứng lặng trong hư không, u u thở dài: “Chết rồi sao...” Cho dù là Kiếp Tiên Cửu Phẩm, cũng có giới hạn tuổi thọ.

Cho dù là Trường Sinh Giả, cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Không chứng Thiên Đạo, thì luôn có khả năng sẽ chết.

Chương 1066

Một lát sau.

Bắc Phương Đại Đế khẽ lắc đầu.

“Nếu đã như vậy, chỉ còn cách thi triển bí pháp, tìm kiếm vị trí của Đông Chi Điện thôi.” Đông Chi Điện là một pháp bảo của Bắc Phương Đại Đế, y đương nhiên có thủ đoạn để cảm ứng nó.

Nói xong, Bắc Phương Đại Đế đưa tay bắt đầu bấm đốt ngón tay tính toán, giữa các ngón tay có một luồng khí lạnh hóa thành sợi tơ.

Tống Thư Hàng cảm giác được trong Thế giới Hạch Tâm của mình,【Đông Chi Điện】 bắt đầu phát ra âm thanh cộng hưởng.

Bắc Phương Đại Đế không hổ là Trường Sinh Giả, cho dù có ‘Thế giới Hạch Tâm’ ngăn cách, cũng không thể ngăn cản mối liên hệ giữa【Đông Chi Điện】 và y.

“À thì, tiền bối.

Đông Chi Điện hiện tại trừ một số dược liệu phổ thông niên hạn rất thấp và một ít ‘Cửu Hàn Đan’ ra, không còn dược liệu nào khác.” Tống Thư Hàng thở dài, đau lòng đáp.

Đông Chi Điện, là chiếc xe nhà di động của giới tu sĩ mà.

Khó khăn lắm mới kéo được nó vào Thế giới Hạch Tâm của mình, không ngờ còn chưa kịp ‘làm ấm’ nó, đã gặp phải chủ nhân cũ của nó rồi.

“Hửm?

Sao ngươi biết?” Bắc Phương Đại Đế hỏi.

“Bởi vì Đông Chi Điện đang ở chỗ tôi.” Tống Thư Hàng đau lòng

đáp.

Bắc Phương Đại Đế: “......” Rùa biển ngọc bích khổng lồ: “......” Thật là khó xử!

Cảnh tượng thật khó xử!

Ai đó hãy giải tỏa bầu không khí khó xử này đi chứ.

Một lát sau.

“Chờ đã!

Tiểu hữu, ngươi vừa nói Đông Chi Điện ở chỗ ngươi, chẳng lẽ ngươi có thể điều khiển sự thay đổi kích thước của Đông Chi Điện?” Bắc Phương Đại Đế đột nhiên lên tiếng hỏi.

Đông Chi Điện của y là một kiện pháp bảo cỡ lớn, mà lại có thể lớn nhỏ tùy ý.

Nhưng mệnh lệnh thay đổi kích thước đó, chỉ có y mới có thể sử dụng a!

Ừm, hoặc có lẽ còn có một tên nào đó nắm giữ cửa sau, dù sao Đông Chi Điện cũng được chế tạo dưới sự trợ giúp của tên đó.

“Vâng.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Phương Đại Đế nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng xem xét kỹ lưỡng.

Tống Thư Hàng bị nhìn đến nỗi sởn cả gai ốc, cứ như thể mình trong mắt Bắc Phương Đại Đế trở nên không còn bí mật nào, mọi sự riêng tư đều bị nhìn thấu vậy.

Một lát sau, khóe mắt Bắc Phương Đại Đế đột nhiên co giật, chỉ vào Tống Thư Hàng hét lên: “Trình Lâm, là ngươi cái tên khốn kiếp này!

Ngươi bị bệnh à, giả dạng thành Tống Mộc Đầu làm gì?” “Hả?” Tống Thư Hàng ngây người, lắc đầu nói: “Tiền bối, tôi không phải Trình Lâm.” “Ngươi tưởng ngươi có thể lừa được mắt ta sao?

Ngươi quá ngây thơ rồi!

Trong mắt ta, không có bất kỳ bí mật nào.

Trình Lâm, ngươi tự mình ra ngoài, hay để ta kéo ngươi ra?!” Bắc Phương Đại Đế cười lạnh nói.

Dường như bị cảm xúc của Bắc Phương Đại Đế ảnh hưởng, nhiệt độ xung quanh Tống Thư Hàng đột ngột hạ xuống, loại khí lạnh có thể đông cứng linh hồn phun trào ra.

Thế là, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra từ trên người Tống Thư Hàng, chủ động hộ chủ.

Nàng bay lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, chiếc đuôi rắn quấn chặt lấy Tống Thư Hàng, bảo vệ cậu không bị khí lạnh xâm thực.

Sau khi Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, đôi mắt đẹp của nàng nhìn ngược lại Bắc Phương Đại Đế.

“@#%×?

Sao ngươi cũng ở đây?” Bắc Phương Đại Đế lại ngây người, sau đó nụ cười lạnh trên mặt y lập tức trở nên ôn hòa.

Rõ ràng, cho dù là Trình Lâm hay tiền thân của ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ là Lệ Chí Mỹ Nhân @#%×, đều là thành viên của Viễn Cổ Thiên Đình, và đều quen thuộc với Bắc Phương Đại Đế.

Hơn nữa, nhìn biểu cảm của Bắc Phương Đại Đế lập tức từ âm chuyển tình, mối quan hệ giữa Lệ Chí Mỹ Nhân @#%× Tiên Tử và Bắc Phương Đại Đế hẳn là rất tốt.

Tống Thư Hàng: “......” “Vọng Thiên, chuyện gì thế này?

Lại là Dao Trì Nữ Đế, lại là @#%× Tiên Tử.” Con rùa lớn ngọc bích lắc lắc đầu mình.

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế cẩn thận quan sát Công Đức Xà Mỹ Nhân, dường như nhận ra điều gì đó.

“Tiểu hữu, hình thái Kim Quang Công Đức của @#%×, tại sao lại phụ thể trên người ngươi?” Trong mắt Bắc Phương Đại Đế càng thêm tò mò.

Y nhìn ra trên người Tống Thư Hàng không phải là bản thân @#%×, mà là một loại hình thái Kim Quang Công Đức.

“Chính tôi cũng không rõ lắm, tôi từng tiếp xúc với nàng ấy.

Sau này, khi Công Đức Chi Quang của tôi cụ hiện hóa, thì liền biến thành hình dạng này.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu cảm thấy, nếu cậu nói ra 【có thể là do tôi đã siêu độ nàng ấy】, Bắc Phương Đại Đế có 70% khả năng sẽ nổi giận với cậu.

Bắc Phương Đại Đế suy nghĩ một lát, nói: “Vậy khí tức của Trình Lâm trên người ngươi lại là sao?” “Chuyện này nói ra thì dài lắm.” Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, vẫn là để Diệp Tư hơi hiện thân một chút.

Diệp Tư liền lộ ra một khuôn mặt nhỏ nhắn và một bàn tay nhỏ, hiện thân ở ngực Tống Thư Hàng, vẫy vẫy tay với Bắc Phương Đại Đế.

“Nàng là ai?” Bắc Phương Đại Đế nhìn chằm chằm Diệp Tư.

Y có thể xác định đây không phải Trình Lâm, nhưng cô bé này trên người lại có khí tức của Trình Lâm.

“Từ một góc độ nào đó mà nói, Diệp Tư coi như là con gái của Trình Lâm tiên tử.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vọng Thiên!” Rùa biển ngọc bích khổng lồ kinh hãi nói.

“Vọng Thiên!” Bắc Phương Đại Đế nói: “Ai mà lợi hại vậy, khiến Trình Lâm cam tâm tình nguyện sinh con cho hắn?

Thật sự không dám tin.

Trình Lâm vậy mà lại sinh con...

Vọng Thiên, nếu không phải tận mắt nhìn thấy đứa trẻ này, ai mà nói với ta Trình Lâm sẽ sinh con, ta đều sẽ phun vào mặt hắn một bãi nước bọt, đây đúng là một tin tức lớn.” Cái lý luận 【Trình Lâm tiên tử nhất định phải cô độc cả đời】 của ngài rốt cuộc từ đâu mà ra thế?

“Con bé, con tên là Diệp Tư đúng không?

Con không cần sợ, ta sẽ không làm hại con đâu.

Ta tuy không cùng đường với mẫu thân Trình Lâm của con, nhưng cũng coi như là bạn bè một kiếp.

Mặc dù một số hành vi của nàng ta khiến ta rất khó chịu, nhưng ta và nàng ta không phải là kẻ thù.” Bắc Phương Đại Đế nói với giọng điệu ôn hòa.

Diệp Tư chớp chớp mắt.

“Con bé, có thể nói cho ta biết, phụ thân của con là ai không?” Bắc Phương Đại Đế tò mò hỏi.

Con gái của Trình Lâm lại họ Diệp, họ này hẳn là theo họ cha nhỉ?

Trong số những cường giả thời viễn cổ năm xưa, có vị nào họ Diệp không?

Bắc Phương Đại Đế nghĩ nửa ngày trời, cũng không nhớ ra.

Chủ yếu là mọi người đều là tu sĩ, khi giao lưu đều báo đạo hiệu, rất ít khi dùng tên tục gia.

Vì vậy, rốt cuộc là vị cường giả họ Diệp nào, mà lại có thể khiến Trình Lâm cam tâm tình nguyện sinh con?

Thật sự quá lợi hại.

Phụ thân của mình?

Diệp Tư chớp chớp mắt, cô ấy bắt đầu hồi ức về song thân của mình.

Ký ức thực sự quá xa xưa, xa đến nỗi cô ấy ngay cả hình dáng phụ thân và mẫu thân cũng không nhớ rõ nữa.

Hơn nữa Diệp Tư từng 'chết' một lần, tuy được Trình Lâm dùng bí pháp 'sinh' ra lại, nhưng ký ức của cô ấy vẫn bị ảnh hưởng rất lớn.

Ngoài ra, phụ thân cô ấy chỉ là một tu sĩ thực lực bình thường.

Từ viễn cổ đến nay, phụ thân cô ấy e rằng đã không còn xương cốt nữa rồi.

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Tư liền có chút cảm thương.

Nỗi cảm thương của cô ấy, đã chạm đến 《Thiên Khấp Bảo Điển》.

Thế là, nước mắt Diệp Tư không tự chủ được mà rơi xuống. 《Thiên Khấp Bảo Điển》 chính là như vậy, một khi đã khóc thì không dừng lại được.

Diệp Tư nước mắt giàn giụa, bàn tay nhỏ của cô ấy không ngừng lau nước mắt, nhưng càng nhiều nước mắt hơn tuôn trào từ khóe mắt, trông thật đáng thương.

Bắc Phương Đại Đế: "???" Vọng Thiên, chuyện gì thế này?

Tại sao con bé này đột nhiên lại khóc, hơn nữa lại khóc thương tâm đến vậy?

Có phải ta đã hỏi chuyện không nên hỏi rồi không?

“Chủ nhân, ta cảm thấy người mà cứ hỏi tiếp, ta cũng không chịu nổi nữa rồi.” Rùa biển ngọc bích khổng lồ nói.

Bắc Phương Đại Đế: “......” Rốt cuộc ta đã nói sai điều gì chứ?

“Xin lỗi, tôi chỉ là đột nhiên có chút thương tâm thôi.

Huhu...

Tiền bối ngài đừng bận tâm, tôi khóc một lát là ổn thôi.

Huhu...” Diệp Tư vẫy vẫy tay với Bắc Phương Đại Đế, sau đó cô ấy che mặt chui trở lại cơ thể Tống Thư Hàng, biến mất không thấy.

Bắc Phương Đại Đế: “......” Vậy rốt cuộc ta đã làm sai điều gì chứ?!

Quả nhiên, cho dù là Trình Lâm hay con gái Trình Lâm, cách suy nghĩ đều không cùng tần số với ta, căn bản không thể giao lưu bình thường được.

“Thôi được rồi, chuyện này cứ gác lại đã.” Bắc Phương Đại Đế thở dài, sau đó nói: “Tiểu hữu, trước tiên hãy đưa Đông Chi Điện của ta cho ta đi.” “Tiền bối xin đợi một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Tôi nhặt được một đồng tiền trên vệ đường còn phải giao cho chú cảnh sát, huống chi là nhặt được một chiếc xe nhà của giới tu chân.

Chỉ là hơi đau lòng một chút.

Bởi vì nếu ‘lá trúc’ không kích hoạt đại trận, Bắc Phương Đại Đế không phục sinh, thì Đông Chi Điện này Tống Thư Hàng đã có thể mang đi rồi.

Chương 1067

Mấy hơi thở sau.

Diệp Tư nước mắt giàn giụa tái hiện thân.

Lần này cô ấy trực tiếp xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, trong tay ôm một phiên bản thu nhỏ của 'Đông Chi Điện'.

"Tiền bối, huhuhu, đây là Đông Chi Điện của ngài, huhuhu, bây giờ tôi trả lại cho ngài đây." Diệp Tư đưa Đông Chi Điện lên.

Bắc Phương Đại Đế nhận lấy Đông Chi Điện, nhìn Diệp Tư khóc đặc biệt thương tâm, toàn thân liền cảm thấy không tự nhiên.

"Chủ nhân, ta thật sự không nhìn nổi nữa rồi.

Bắt nạt hậu bối là một thói quen xấu, chủ nhân người nhất định phải sửa đi." Rùa biển ngọc bích khổng lồ nghĩa chính ngôn từ nói.

Khóe mắt Bắc Phương Đại Đế co giật, y vươn tay tóm lấy đuôi rùa biển ngọc bích, mạnh mẽ quay một vòng, sau đó ném nó về phía xa: "Con rùa ngốc, cút đi!" Oanh ~~ Rùa biển ngọc bích khổng lồ đâm vào một ngọn núi băng ở xa, trực tiếp đâm nát ngọn núi băng đó.

Trông có vẻ rất đau.

Bắc Phương Đại Đế nhận lấy Đông Chi Điện, đưa tay vuốt một cái trên đó.

Quả nhiên, những dược liệu quý giá mà y từng cất giữ trong Đông Chi Điện đều đã biến mất sạch, bên trong hiện tại chỉ còn chứa một số dược liệu vừa mới hái không lâu.

Bắc Phương Đại Đế thở dài, sau đó y nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó, y đột nhiên hỏi: “Tiểu hữu, tòa Đông Chi Điện này, ngươi có thích không?” “Vâng, tôi khá thích.” Tống Thư Hàng đáp.

Thế giới Hạch Tâm của cậu đang thiếu một tòa Đông Chi Điện.

“Nếu ngươi đã thích, vậy ta sẽ tặng nó cho ngươi.

Lần phục sinh này của ta, đã chặt đứt mối liên hệ với ‘Viễn Cổ Thiên Đình’.

Đông Chi Điện này, cũng là vật thuộc về Viễn Cổ Thiên Đình, nói thật... vốn dĩ ta cũng muốn xử lý nó đi.” Bắc Phương Đại Đế nói.

“Tiền bối xin hãy xử lý nó cho tôi đi.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Bắc Phương Đại Đế khẽ mỉm cười, nói: “Nhưng mà, vì ngươi là con rể Trình Lâm, lại là người được @#%× Tiên Tử coi trọng, ta sẽ không lừa ngươi.

Nói thật với ngươi, Đông Chi Điện này là một phần của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’, nó và Viễn Cổ Thiên Đình có mối nhân quả sâu đậm.

Ngươi nhận lấy ‘Đông Chi Điện’ này, có nghĩa là ngươi thay ta gánh lấy đoạn nhân quả giữa ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ này.

Vì vậy, ngươi hãy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định.” Tống Thư Hàng dừng lại một chút: “Tiền bối, cụ thể là nhân quả như thế nào?” Nói đến mối ràng buộc với ‘Viễn Cổ Thiên Đình’, Tống Thư Hàng đã lún sâu vào trong đó rồi.

Công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà cậu tu luyện là công pháp của ‘Thú Thần Bộ’ Viễn Cổ Thiên Đình.

Linh quỷ Diệp Tư của cậu, là con gái của ‘Dao Trì Nữ Đế’ Trình Lâm của Viễn Cổ Thiên Đình.

Kim Quang Công Đức của cậu, có liên quan đến @#%× Tiên Tử của Viễn Cổ Thiên Đình.

Trong ký ức của cậu, cậu từng tiến vào ‘Đảo Thần Bí’, đảo thần bí đó dường như có mối quan hệ ngàn tơ vạn sợi với Viễn Cổ Thiên Đình, nhưng ký ức bị phong ấn, hiện tại vẫn chỉ tỉnh lại một phần nhỏ ký ức.

Cậu còn từng cùng Bạch tiền bối tham gia ‘Dao Trì Thiên Giới’, hiện tại cậu vẫn có quyền hạn tùy ý ra vào Dao Trì Thiên Giới.

Ngoài ra, Nho gia còn muốn tặng cậu rất nhiều ‘bất động sản Động phủ của giới tu chân’, theo giới thiệu của Hằng Hỏa Chân Quân, những Động phủ này thực ra đều là một số mảnh vỡ nhỏ của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’.

Mấy ngày nữa, Hằng Hỏa Chân Quân sẽ chuyển giao toàn bộ những bất động sản này cho cậu.

Cuối cùng còn một điểm, nhiều thành viên trong Viễn Cổ Thiên Đình có một thứ gọi là ‘Đế Châu’ trong tay, nghe nói có liên quan đến Thiên Đế.

Mà cái thứ gọi là Đế Châu đó, khi nhìn thấy cậu thì sẽ phấn thân toái cốt.

Nếu nói Viễn Cổ Thiên Đình là một cái hố bùn, thì Tống Thư Hàng đã bước vào nửa cái hố bùn đó rồi.

“Cụ thể là nhân quả thế nào, ta ba câu hai lời cũng không thể nói rõ được.

Chỉ có thể nói, Đông Chi Điện đối với ngươi mà nói, nói không chừng là một đại cơ duyên, cũng có thể là một đại họa.

Nhân quả lâu dài thì tạm không nói, trước hết nói nhân quả ngắn hạn đi.

Ngươi có biết không, kể từ khi Viễn Cổ Thiên Đình bị hủy diệt, trong bóng tối vẫn luôn có một số thế lực nhắm vào những kẻ tàn tồn của Viễn Cổ Thiên Đình.

Ngươi tiếp nhận 'Đông Chi Điện', nói không chừng sẽ bị những thế lực đó chú ý." Bắc Phương Đại Đế nói.

"Tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

"Vậy nên, ngươi có muốn tiếp nhận 'Đông Chi Điện' không?

Ta sẽ không ép buộc ngươi, do ngươi tự mình lựa chọn.

Như vậy ngươi sau này mới không hối hận." Bắc Phương Đại Đế nói.

"Xin tiền bối hãy xử lý Đông Chi Điện cho tôi đi." Tống Thư Hàng nói, cậu sớm đã dây dưa không rõ với Viễn Cổ Thiên Đình rồi, cũng không ngại có thêm một cái 'Đông Chi Điện' nữa.

"Có chí khí, ta rất thưởng thức những người trẻ tuổi như ngươi, tràn đầy nhiệt huyết, dễ bị 'dụ dỗ'!" Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: "......" Dễ bị dụ dỗ là ý gì vậy?!

Bắc Phương Đại Đế ha ha cười một tiếng, y lại lần nữa đưa tay vuốt một cái trên Đông Chi Điện.

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng rõ ràng, 'ấn ký' thuộc về Bắc Phương Đại Đế trên Đông Chi Điện toàn bộ đã bị xóa sạch.

Sau đó, Bắc Phương Đại Đế giao Đông Chi Điện cho Tống Thư Hàng: "Ta giao nó cho ngươi rồi.

Hãy hảo hảo tế luyện, cố gắng luyện hóa nó sớm nhất có thể." Đông Chi Điện, là tượng trưng của y.

Việc giao chiếc điện này cho Tống Thư Hàng, chính là đại diện cho việc y đã hoàn toàn buông bỏ thân phận 'Bắc Phương Đại Đế của

Viễn Cổ Thiên Đình’.

“Tiền bối, tôi có thể hỏi một chút, tại sao ngài lại muốn chặt đứt mối liên hệ với ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

“Nói thế nào đây, ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ là thuộc về Thiên Đế Đạo.

Con đường đó, rất đáng sợ.

Nếu Thiên Đế thật sự thành công, toàn bộ thiên địa vũ trụ sẽ sinh ra biến hóa cực lớn.

Khi đó, ta và các đạo hữu khác đều là một phần của đại đạo Thiên Đế.” Bắc Phương Đại Đế ha ha cười nói: “Nhưng mà, Thiên Đế Đạo đã thất bại rồi.

Nếu đã như vậy, ta tự nhiên phải thoát thân ra khỏi con đường của ‘Thiên Đế’.” “Chỉ vậy thôi sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Cậu luôn cảm thấy, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

“Tạm thời ta chỉ có thể nói cho ngươi những điều này thôi.

Phần còn lại, là bí mật.

Ta sẽ không dễ dàng nói cho ngươi biết đâu.

Cho dù ngươi là con rể Trình Lâm, cho dù ngươi có quan hệ với @#%× Tiên Tử, cũng không được.” Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Cất kỹ ‘Đông Chi Điện’ đi, sau đó chúng ta sẽ bàn về cách trị liệu cho cố nhân chi nữ của ngươi.

Việc luyện chế【Băng Phách Đan】phải nhanh chóng.

Ta gần đây sẽ dành thời gian kiểm tra lại các bảo tàng trước đây của mình, xem có thể tập hợp được bao nhiêu dược liệu.

Nếu có dược liệu thiếu sót, ta sẽ liên hệ ngươi, chúng ta cùng nhau tìm kiếm dược liệu vậy.

Tốt nhất là trong vòng mười ngày tập hợp đủ tất cả dược liệu, ta sẽ khai lò luyện đan.” Bắc Phương Đại Đế nói.

“Không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngoài ra, cái này mang về, giao cho cố nhân chi nữ của ngươi.” Bắc Phương Đại Đế đưa tay cắt một nhát trên sông băng dưới chân, cắt ra một khối huyền băng.

Sau đó, y đưa tay điểm một cái lên huyền băng, một bộ công pháp phụ trợ được truyền vào trong huyền băng.

“Đây là một bộ công pháp phụ trợ của ta, mang về để cố nhân chi nữ của ngươi lập tức bắt đầu tu luyện, chuẩn bị sẵn sàng.

Đợi ‘Băng Phách Đan’ thành công, sẽ giải quyết hàn chứng của nàng.” Bắc Phương Đại Đế đưa huyền băng.

Tống Thư Hàng thu huyền băng vào.

“Vậy thì tiểu hữu, chúng ta hậu hội hữu kỳ.” Bắc Phương Đại Đế nói, nói xong y vung tay một cái, rùa biển ngọc bích khổng lồ được triệu hồi đến.

Bắc Phương Đại Đế cưỡi lên lưng rùa, nghĩ nghĩ rồi lại nói: “À phải rồi tiểu hữu, ta còn chưa hỏi đạo hiệu của ngươi.” “Thưa tiền bối, đạo hiệu của tôi là Thư Sơn Cư Sĩ.” Tống Thư Hàng chắp tay nói.

“Đệ tử Nho gia?

Nhưng ngươi tu luyện không phải công pháp Phật môn sao?

Kim Quang Công Đức còn sáng đến mức làm mắt ta lóa cả đi.” Bắc Phương Đại Đế nghi hoặc nói.

“Không, thực ra tôi tu luyện là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên

Nhất Khí Công》.” Tống Thư Hàng nói.

“Vọng Thiên!

Là cái 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của Thú Thần Bộ đó sao?” Rùa biển ngọc bích khổng lồ kinh ngạc nói.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nói.

“Thú vị.

Vậy Thư Sơn Cư Sĩ tiểu hữu, tái kiến.” Bắc Phương Đại Đế nói xong, chắp tay.

Sau đó...

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Đợi khi cậu khó khăn lắm mới hồi phục, thì lại phát hiện mình đã đứng ở bên ngoài ‘cấm địa’.

Hậu hội hữu kỳ, ý là đưa mình ra ngoài sao?

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Trước đó nhìn điệu bộ, còn tưởng Bắc Phương Đại Đế là muốn cưỡi rùa rời khỏi cấm địa chứ.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên, dưới lòng đất có một đạo kiếm quang mạnh mẽ chém về phía cậu!

Kiếm khí sắc bén, khiến Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê dại!

Da đầu Tống Thư Hàng tê dại, chủ yếu là vị trí địch nhân công kích quá đáng sợ, đối với đàn ông mà nói vị trí này tương đương với cửa tử của Kim Chung Tráo, nếu có tổn thương, cả đời coi như xong.

Thêm vào đó, Tống Thư Hàng vừa bị Bắc Phương Đại Đế truyền tống ra khỏi ‘cấm địa’, người còn chưa đứng vững, đang ở trạng thái hoàn toàn không phòng bị.

Kẻ địch lại chớp lấy khoảnh khắc này để tấn công, thời cơ vừa hiểm vừa chuẩn.

Chương 1068

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng dù không phòng bị, nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân lại 24 giờ ở trạng thái phòng ngự tự chủ.

Khi kẻ địch từ dưới đất đâm ra một kiếm, Công Đức Xà Mỹ Nhân lập tức hiện thân.

Đuôi nàng quấn lấy Tống Thư Hàng, ném cậu bay đi, lại giơ ‘Huyết Cốt’ quét về phía lưỡi kiếm sắc bén của kẻ địch.

Keng ~~ Nhát kiếm dồn linh lực của thích khách, bị Huyết Cốt của Công Đức Xà Mỹ Nhân đánh bay, lưỡi kiếm sắc bén đó trực tiếp bị đánh nứt.

Huyết Cốt dư thế không giảm, sau khi đánh bay lưỡi kiếm, lại một xương nữa đập vào đầu của kẻ tập kích.

“A ~~” Kẻ tập kích phát ra tiếng kêu đau đớn, toàn bộ cơ thể bị đập thẳng xuống đất.

Tất cả, đều xảy ra trong chớp mắt.

Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ lắc Huyết Cốt.

Độ cứng của Huyết Cốt không kém gì thần binh, hơn nữa khi được Công Đức Xà Mỹ Nhân nắm trong tay, trên đó còn phủ một lớp Kim Quang Công Đức dày đặc có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Kim Quang Công Đức khác với chân khí, linh lực, không thể tăng cường lực tấn công của pháp bảo, cũng không thể hóa thành kiếm khí hay những thứ tương tự.

Tuy nhiên, trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân, Kim Quang Công Đức có thể phát huy sức mạnh không thể tưởng tượng nổi.

Giống như Guốc Tát Mặt khi ở trong tay nàng, đủ sức đánh cho con rối Tứ, Ngũ Phẩm không thể lật mình.

Huyết Cốt khi ở trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân, cũng có thể phát huy hiệu quả của thần binh lợi khí.

Trên không trung, Tống Thư Hàng chân đạp Hắc Li, mượn Hắc Li rơi xuống mặt đất.

Đầu Diệp Tư ló ra từ vai Tống Thư Hàng: "Kẻ này là ai vậy, vừa xuất hiện đã tập kích cậu?" "Không lẽ lại là tên tu sĩ áo tím đó?" Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến tên khôi lỗi khống kia.

Tên đó có rất nhiều tài khoản nhỏ là khôi lỗi, giết mãi không hết.

Hơn nữa, động cơ sát nhân cũng chỉ có tên tu sĩ áo tím kia, bởi vì 'Thủy Tổ Khôi Lỗi' quý giá vẫn đang trong tay mình.

Đang nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân bay đến bên cạnh miệng hố.

Nàng trước tiên cắm Huyết Cốt vào thắt lưng mình, sau đó một tay cắm vào cái hố dưới đất, kéo kẻ tập kích ra.

Xoạt ~ Công Đức Xà Mỹ Nhân kéo ra, nhưng chỉ là một bộ quần áo và một vật thể hình mũ giáp bị hư hỏng.

Kẻ tập kích vậy mà đã chạy thoát?

Năng lực 'ẩn nấp' của đối phương cực kỳ mạnh, chỉ trong một khoảnh khắc, đã trốn thoát rồi!

Ngay cả Diệp Tư cũng không hề cảm ứng được một chút nào.

"Là khôi lỗi ám sát hình giỏi độn thổ." Diệp Tư lên tiếng nói.

Điển hình của thích khách, một đòn không trúng liền lập tức ẩn mình chạy xa.

Muốn tìm lại đối phương e rằng không dễ.

Lúc này...

Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên quay người, đồng thời nàng tế 'Guốc Tát Mặt' vung mạnh về hướng bốn giờ của Tống Thư Hàng.

Guốc Tát Mặt 'vút' một tiếng, đập trúng một gò đất nhỏ.

Gò đất nhỏ vỡ tan, lộ ra một con rối bị thiếu mất nửa đầu.

Con rối sau khi bị phát hiện, từ dưới đất vọt ra, nhanh chóng lao về phía ngoài cấm địa.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lại lập thêm một công.

"Còn muốn chạy?" Diệp Tư mở Bản Mệnh Kim Thư ra, nhắm vào con rối đó.

Kim Thư mở ra, một đạo kiếm khí màu xanh lam biếc từ trong Kim Thư hiện ra.

Kiếm khí hóa thành lôi đình, nhanh chóng chém về phía con rối.

Uy lực của đạo kiếm khí xanh lam biếc này, hoàn toàn đã vượt qua trình độ Ngũ Phẩm.

Xoẹt!

Kiếm khí vọt ra, hóa thành băng lam cự kiếm, chém về phía con rối.

Con rối chỉ còn nửa cái đầu, vị trí sau đầu vẫn còn vài con mắt phức hợp.

Khi nó nhìn thấy băng lam cự kiếm chém ra, miễn cưỡng né tránh một chút, tránh được kết cục bị một kiếm chém thành hai đoạn.

Nhưng nửa bên trái cơ thể vẫn bị chém mất một mảng nhỏ.

"A." Con rối phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Con rối này, dường như có cảm quan liên kết với chủ nhân, đau đớn mà nó chịu đựng sẽ nguyên vẹn truyền đến trên người chủ nhân.

Sau tiếng kêu thảm thiết, con rối mạnh mẽ lặn xuống, giống như bơi lội chui vào lòng đất, rất nhanh biến mất không thấy.

"Còn muốn chạy." Diệp Tư nói: "Đuổi theo, mình đã khóa chặt khí tức của nó, lần này nó tuyệt đối không thoát được." Tốc độ của con rối rất nhanh, Tống Thư Hàng toàn lực vận chuyển 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, cũng chỉ có thể miễn cưỡng theo kịp đối phương.

Gần ba mươi hơi thở sau.

"Thư Hàng, cẩn thận một chút." Diệp Tư nhíu mày nói: "Mình luôn cảm thấy con rối này đang dụ chúng ta ra ngoài, phía trước có thể có phục kích." "Mình cũng có cảm giác đó." Tống Thư Hừng nói.

Con rối ám sát hình này, trừ pha ám sát lúc vừa xuất hiện ra, sau đó thì cứ liều mạng chạy trốn.

Hơn nữa tốc độ chạy của nó không nhanh không chậm, vừa đúng lúc 'nhử' cậu.

Tên tu sĩ áo tím kia sẽ không phải là đã phục kích một đống khôi lỗi ở bên ngoài, chuẩn bị phục kích mình chứ?

"Hay là, để @#%× biến thành hình dáng của cậu, đi thăm dò đường đi?" Diệp Tư hỏi.

Gần đây cô ấy luôn cùng @#%× cùng cư trú trong cơ thể Tống Thư Hàng, Diệp Tư đối với @#%× đã không còn nỗi sợ hãi như ban đầu nữa.

"Có thể thử xem." Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân có thể hóa thân thành hình dáng Tống Thư Hàng, hơn nữa sau khi nàng hóa thân, ngay cả Thạch Cự Nhân cũng không thể nhận ra.

Chỉ cần Tống Thư Hàng không chết, nàng liền bất tử bất diệt, việc thăm dò đường rất thích hợp với nàng.

Thế là, Tống Thư Hàng thử ra lệnh cho Công Đức Xà Mỹ Nhân, bảo nàng biến thành hình dáng của mình.

Nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân sau khi nhận được chỉ lệnh, lại nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Nàng dường như không thể hiểu được ý nghĩa chỉ lệnh của Tống Thư Hàng là gì.

Việc nàng biến thành hình dáng Tống Thư Hàng trong tay Thạch Cự Nhân trước đó, cũng là hành động tự chủ của nàng, chứ không phải do Tống Thư Hàng ra lệnh.

Tống Thư Hàng thầm thở dài, muốn sai khiến Công Đức Xà Mỹ Nhân như cánh tay mình, còn cần thêm nhiều thời gian để bồi dưỡng sự ăn ý giữa hai bên a.

“Không được, hiện tại không thể khiến nàng biến hình.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy còn tiếp tục theo dõi con rối thích khách đó không?” Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng: “Cứ theo thêm một lát nữa, một khi có gì đó không ổn, chúng ta sẽ lập tức quay về Thế giới Hạch Tâm.” Tên tu sĩ áo tím đó không phải là Kiếp Tiên Cửu Phẩm, hẳn là không cần lo lắng hắn sẽ gây nhiễu không gian.

Cứ như vậy, hai bên ngươi đuổi ta chạy, rất nhanh, đã xuyên qua mấy tầng khu vực nguy hiểm ở ngoại vi cấm địa.

Những nơi này vốn là khu vực nguy hiểm ở ngoại vi cấm địa, nhưng đã bị những tu sĩ ban đầu mạnh mẽ xông qua, rất nhiều cơ quan và nguy hiểm đều đã bị loại bỏ.

Thêm vào đó, trước đó Bạch tiền bối bắn một phát ‘Diệt Thần Pháo’, ngoại vi cấm địa đã bị cứng rắn khai thông ra một con đường ‘an toàn’.

Rất nhanh, Thư Hàng liền theo con rối thích khách kia, đến khu vực ‘Vô Hình Kiếm Cổ’.

Khi ở khu vực Vô Hình Kiếm Cổ, Tống Thư Hàng dừng bước.

Lần trước khi qua đây, có Bạch tiền bối đi trước mở đường, Vô Hình Kiếm Cổ căn bản không dám đến gần nhóm người Tống Thư Hàng.

Nhưng hiện tại, vị ‘Bạch tiền bối’ kia đã vô trách nhiệm chạy mất rồi, Tống Thư Hàng nếu bây giờ xông vào khu vực Vô Hình Kiếm Cổ, nói không chừng sẽ bị kiếm cổ chém thành mảnh vụn.

Ngược lại, con rối thích khách kia, thuật độn thổ dùng thật là ‘đỉnh’.

Khi nó độn thổ, Vô Hình Kiếm Cổ vẫn có thể cảm ứng được nó, tấn công nó.

Mặc dù không nhìn thấy Vô Hình Kiếm Cổ, nhưng trên mặt đất thỉnh thoảng xuất hiện vết kiếm, chính là đại diện cho việc Vô Hình Kiếm Cổ đang tấn công con rối thích khách.

Nhưng dưới sự che chắn của thuật độn thổ, con rối thích khách vẫn tiến về phía trước rất nhanh, rất nhanh nữa sẽ thoát khỏi khu vực được ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ bảo hộ.

“Thư Hàng, cậu định qua đó bằng cách nào?” Diệp Tư nói.

“Mình chịu rồi, mình thậm chí còn không nhìn thấy những Vô

Hình Kiếm Cổ đó trông thế nào nữa.” Tống Thư Hàng nhún vai, vì vậy chi bằng cứ nghỉ ngơi ở đây một lát đi.

Thế là, cậu lùi lại một vị trí, tránh xa khu vực Vô Hình Kiếm Cổ, tìm một chỗ địa thế bằng phẳng hơn, ngồi xuống.

Cậu chuẩn bị ở đây đợi Bạch tiền bối quay lại.

Nếu ngày mai Bạch tiền bối vẫn không đến, thì cậu sẽ trực tiếp tiến vào ‘Tà Liên Thế Giới’, đi tìm Bạch tiền bối Two để nhờ giúp đỡ.

“Diệp Tư, đói không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không đói, nói thật kể từ khi trở thành Linh Quỷ, mình ăn hay không ăn gì cũng cảm thấy vô vị.” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hơn nữa, Diệp Tư vốn dĩ là Linh Hoàng cảnh giới Ngũ Phẩm, bản thân đã có thể tịch cốc.

“Nhưng mà rảnh rỗi không có việc gì làm, ăn một chút cũng được.” Diệp Tư nói.

“Hahaha.” Tống Thư Hàng lấy ra một bộ bàn trà nhỏ, cùng các loại linh thực, ấm trà nhỏ, lá trà.

Lại đưa Yêu Tước Tiểu Thải ra từ Thế giới Hạch Tâm, chuẩn bị ăn uống một chút nghỉ ngơi.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng reo.

Vị trí hiện tại của cậu đã ở rìa ngoại vi cấm địa, cho nên điện thoại đã có lại tín hiệu.

Tín hiệu vừa hồi phục, đã có người gọi điện đến.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra nhìn, là Hằng Hỏa Chân Quân gọi đến: “Alo, Hằng Hỏa tiền bối, ngài khỏe không.” “Tiểu hữu Bá

Đao, nghe nói ngươi hiện tại đã ở khu vực Giang Nam?

Vị trí hiện tại của ngươi ở đâu?” Hằng Hỏa Chân Quân cười hỏi.

“Xin lỗi, tiền bối, tôi vừa mới đi ra ngoài một chuyến, hiện tại không ở khu vực Giang Nam.” Tống Thư Hàng nói.

“Trùng hợp vậy sao?

Được rồi, vậy tiểu hữu Bá Đao ngươi hiện tại ở đâu?

Chương 1069

Ta đến tìm ngươi vậy.” Hằng Hỏa Chân Quân nói: “Ta đã chỉnh lý xong quyền hạn của mười một Động phủ, ta sẽ gặp ngươi và chuyển giao tất cả quyền hạn Động phủ cho ngươi.” “Tiền bối, vị trí hiện tại của tôi chính tôi cũng không rõ.

Ngoài ra, tôi đang chuẩn bị quay về khu vực Giang Nam rồi, tiền bối nếu không gấp lắm thì chúng ta hẹn thời gian gặp mặt vào ngày mai nhé?” Tống Thư Hàng nói.

“Như vậy cũng tốt, vậy chúng ta ngày mai gặp.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Sau khi nói chuyện với Hằng Hỏa Chân Quân một lát, Tống Thư Hàng cúp điện thoại.

Vừa cúp máy, lại có một cuộc điện thoại gọi đến.

Lần này là điện thoại của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

“Alo, Thất Sinh Phù tiền bối, ngài tìm tôi có chuyện gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm có chút chuyện.

Vừa rồi có một vị lão tiền bối liên hệ với lão tổ nhà ta, nghe nói tiểu hữu Tống Thư Hàng, ngươi đã tặng chiếc ‘lá trúc’ trước đó cho vị lão tiền bối ân nhân kia?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Tiền bối nhanh vậy đã biết chuyện này rồi sao?” Tống Thư Hàng nói, ‘lão tiền bối’ mà Phủ Chủ nói sẽ không phải là Bắc Phương Đại Đế chứ?

“Hahaha, vậy tiểu hữu Thư Hàng ngươi khi nào có thời gian đến tìm ta một chuyến.

Đến lúc đó có một món đồ tốt muốn giao cho ngươi.” Thất Sinh Phù tiền bối cười nói.

Đợi Thất Sinh Phù tiền bối kết thúc cuộc gọi, ngay lập tức lại có một cuộc điện thoại đến.

Lần này, là điện thoại của Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng mắt sáng rực, nhanh chóng nhấc điện thoại.

“Alo, Thư Hàng đang ở đâu?

Ta gọi cho ngươi mấy cuộc điện thoại mà không được?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi: “Ngoài ra, trước đó ta có hỏi tin tức của ngươi trong nhóm, lại nghe Linh Vũ Điệp đạo hữu nói, ngươi đã đi cùng ta đến tộc địa Sở gia, giúp Sở gia giải quyết phiền phức lớn?

Sau đó lại đi cấm địa?

Nhưng ta trước nay vẫn luôn học lái máy đào đất, ngươi đi Sở gia tộc địa với ta khi nào vậy?” Quả nhiên, trước đó người đưa cậu đi san bằng phó bản cấm địa không phải Bạch Tôn Giả này.

“Chuyện này nói ra thì dài lắm, con đoán con có thể đã gặp một Bạch tiền bối khác.” Tống Thư Hàng đáp.

“Một ta khác?

À, là cái người ở Cửu U thế giới sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Vâng, tám chín phần là ngài ấy.

Nhưng, có lẽ không phải bản thể của ngài ấy.” Tống Thư Hàng đoán, dù sao Diệp Tư từng ngự kiếm tiến vào Tà Liên thế giới, đã nhìn qua cái kén khổng lồ kia.

Cái kén vẫn còn đó, Bạch tiền bối Two cũng vẫn đang ngủ say trong đó.

Vì vậy, Tống Thư Hàng đoán, người trước đó luôn đi cùng cậu san bằng cấm địa, hẳn là hiệu quả pháp thuật hoặc chức năng phân thân của Bạch tiền bối Two.

Nếu không cũng sẽ không biến mất chỉ vì 'hết giờ'.

"Thú vị thật, một ta khác đã tiến vào hiện thế rồi sao?

Lát nữa ngươi hãy kể kỹ lại chuyện đã xảy ra cho ta nghe, nghe có vẻ rất hay ho.

À mà, ngươi bây giờ đang ở cấm địa à?" Bạch Tôn Giả hỏi.

"Đúng vậy, ở khu vực ngoại vi cấm địa.

Tạm thời bị một đám 'Vô Hình Kiếm Cổ' chặn lại, không ra được." Tống Thư Hàng nói.

"Ngươi chia sẻ địa chỉ cho ta, ta sẽ đến đón ngươi ra." Bạch Tôn Giả nói.

"Được thôi ~~ chỉ chờ tiền bối nói câu này thôi!" Tống Thư Hàng cười nói.

Kết thúc cuộc gọi với Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đăng nhập phần mềm chat, gửi cho Bạch tiền bối một vị trí chia sẻ thời gian thực của mình.

"Đã nhận được, thì ra cấm địa ở vị trí này à.

Ngươi chờ một lát, ta sẽ dẫn một người bạn cùng đến chỗ ngươi." Bạch Tôn Giả gửi một biểu tượng mặt cười.

"Vâng, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng trả lời.

Bạn của Bạch tiền bối?

Cũng không biết là vị tiền bối nào nữa. *** Tại lối vào cấm địa.

Khôi lỗi thích khách đứng bất động ở lối vào, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào bên trong cấm địa.

“Chết tiệt, Tống Thư Hàng đó không đi theo.

Hắn bị chặn ở khu vực ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ rồi.” Dưới chân khôi lỗi thích khách, một con khôi lỗi hình cầu nghiến răng nói.

“Kỳ lạ thật, chẳng lẽ hắn không thể thông qua khu vực ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ sao?” Khôi lỗi thích khách trầm giọng nói.

“Làm sao bây giờ, nếu Tống Thư Hàng đó không ra thì phục kích của chúng ta đều vô ích.” Khôi lỗi hình cầu lên tiếng.

Mỗi một phân khôi lỗi của Tử Bào Tu Sĩ dường như đều có ý thức riêng của chúng!

Chúng đã chôn một lượng lớn bom uy lực kinh khủng ở lối vào cấm địa, mục đích là để đối phó với ‘pháp khí không gian’ của Tống Thư Hàng.

Cái pháp khí không gian có thể trực tiếp truyền tống người đi đó quả thật là quá gian lận, có sức mạnh không gian đó, cho dù có tự bạo cũng không làm bị thương Tống Thư Hàng kia được.

Nhưng trận tự bạo đó cũng không phải là không có thu hoạch gì.

Khi khôi lỗi trước tự bạo, khôi lỗi hình cầu đã ẩn nấp trong bóng tối, âm thầm quan sát.

Tuy nhiên, theo quan sát của khôi lỗi hình cầu, ‘pháp khí không gian’ của Tống Thư Hàng cũng có hạn chế.

Ví dụ như cái pháp khí không gian đó, điểm ra vào là không đổi.

Trước đó Tống Thư Hàng biến mất ở đâu, sau này xuất hiện cũng ở đúng chỗ đó, không sai một ly.

Vì vậy, chúng đã bố trí phục kích.

Chôn một lượng lớn bom trong một khu vực rộng lớn.

Một khi dụ Tống Thư Hàng đến, sẽ quyết chiến một trận trong khu vực bom này.

Nếu Tống Thư Hàng trốn vào không gian, cũng không cần lo lắng.

Đến lúc đó, chỉ cần Tống Thư Hàng vừa ra khỏi không gian, những quả bom này sẽ lập tức bị kích nổ!

Hơn nữa tất cả bom sẽ nổ theo từng đợt, kéo dài rất lâu.

Nếu 'không gian' của Tống Thư Hàng còn có hạn chế thời gian thì càng tuyệt vời.

"Hay là, tìm cách đưa hắn ra khỏi khu vực Vô Hình Kiếm Cổ?" Khôi lỗi thích khách nói.

Khôi lỗi hình cầu lăn tròn cơ thể: "Làm sao mà đưa?

Chẳng lẽ phải đến nói với hắn: 'Ta đến đưa ngươi ra khỏi khu vực Vô Hình Kiếm Cổ này nhé?' Nói như vậy, đối phương tuyệt đối sẽ nghi ngờ chúng ta." "Thực tế, hắn đã nghi ngờ chúng ta có phục kích rồi." Khôi lỗi thích khách nói.

"Chết tiệt, biết thế ta đã trực tiếp chôn bẫy ngay trong Vô Hình Kiếm Cổ rồi." Khôi lỗi hình cầu buồn bực nói.

"Đừng cãi nữa, bây giờ chỉ có thể nghĩ cách dụ Tống Thư Hàng đến đây." Lúc này, dưới lòng đất lại có một giọng nói vang lên: "Ta nhớ trước đó, có tu sĩ đã đào một đường hầm dưới lòng đất Vô Hình Kiếm Cổ, muốn tránh Vô Hình Kiếm Cổ bằng cách đi ngầm.

Đáng tiếc là chưa đào xong đã bị Vô Hình Kiếm Cổ lần theo đường hầm chém chết.

Ta hiện đã đi đào thông đường hầm đó, tìm cách dụ Tống Thư Hàng vào đó." Dưới lòng đất còn ẩn nấp một khôi lỗi thiện trường địa động, chính là nó đã lén lút chôn tất cả bom.

Ngoài khôi lỗi này ra, gần đó còn ẩn giấu bốn khôi lỗi thiện trường hợp kích thuật.

Cộng thêm mấy khôi lỗi da người, đây chính là tất cả khôi lỗi mà 'Tử Bào Tu Sĩ' mang vào phạm vi cấm địa.

Chúng chuẩn bị ở đây, quyết chiến một trận với Tống Thư Hàng.

"Dù thế nào đi nữa, nhất định phải mang Khôi lỗi Thủy Tổ về." Khôi lỗi thích khách trầm giọng nói. ......

Cũng chính vào lúc các khôi lỗi của Tử Bào Tu Sĩ đang bàn bạc cách dụ Tống Thư Hàng vào trận bom.

Lúc này, trên không lối vào cấm địa, hai bóng người thông qua sức mạnh không gian, trực tiếp hiện thân trên không lối vào cấm địa.

Một đạo hữu tóc đen bay phấp phới, một thân bạch y, tuấn mỹ vô song.

Chính là Bạch Tôn Giả.

Đạo hữu còn lại là một lão học giả đeo kính, tóc bạc chải chuốt gọn gàng, trên người mặc áo len dày cộp.

Lão học giả và Bạch Tôn Giả đều đạp không mà đi, khí thế không hề kém cạnh Bạch Tôn Giả.

"Bạch đạo hữu cái thiên phú không gian này của ngươi thật khiến người khác phải ghen tị." Lão học giả mỉm cười nói.

"Như Hỏa đạo hữu cái thủ đoạn tuần dưỡng linh thú tinh diệu kia của ngươi, cũng khiến vô số đạo hữu phải ghen tị." Bạch Tôn Giả cười nói.

Cười xong, Bạch Tôn Giả nói: "Đây đã là độ cao 60.000 mét, độ cao này đối với hai chúng ta mà nói hơi thấp một chút, nhưng mà cứ thử chơi chơi cũng đủ rồi.” Lão học giả gật đầu, sau đó nói: “Vậy Bạch đạo hữu, độ cao 60.000 mét thì ta đề nghị thủ pháp cấm cố của chúng ta bắt đầu từ một trăm cái trở lên thì sao?” “Được, vậy là một trăm cái.

Đến lúc đó, ai có thể gỡ bỏ cấm cố của đối phương trước khi chạm đất từ độ cao 60.000 mét, người đó thắng!” Bạch Tôn Giả nói.

Nói xong, Bạch Tôn Giả rút ra hai thanh phi kiếm dùng một lần, đặt dưới chân của mình và lão học giả.

Lát nữa khi linh lực toàn thân bị cấm cố, cả hai sẽ mất khả năng đạp không và ngự kiếm bay.

“Thủ pháp cấm cố thiết lập trì hoãn hai mươi hơi thở mới phát sinh, vậy do Bạch đạo hữu đặt cấm cố cho ta trước đi.” Lão học giả tháo kính xuống, cẩn thận cất vào.

“Được!” Bạch Tôn Giả đáp.

Thế là, hai vị Tôn Giả tìm kiếm sự kích thích, mỗi người thi triển thần thông, dùng thủ pháp cấm cố mạnh nhất của mình, để lại một trăm đạo cấm cố trong cơ thể đối phương.

Thủ pháp cấm cố của cả hai đều cực kỳ mạnh, trong tình huống bình thường, một Tôn Giả cùng cảnh giới bị một trong hai thủ pháp cấm cố này thiết lập, phải mất hàng chục phút cũng khó mà gỡ bỏ được một cái.

Mà bây giờ, hai vị Tôn Giả tìm kiếm sự kích thích, lại để lại trọn một trăm đạo cấm cố trên người đối phương.

Sau khi thiết lập xong thủ pháp cấm cố cho nhau, sắc mặt của hai vị Tôn Giả đều hơi tái nhợt, đây là tác dụng phụ khi sức mạnh khổng lồ trong cơ thể bắt đầu dần bị cấm cố.

“Thủ pháp cấm cố của Bạch đạo hữu, vượt ngoài sức tưởng tượng của ta.

Tuyệt diệu, quả thật là tuyệt diệu không nói nên lời, ta còn không nghĩ tới thủ pháp cấm cố có thể móc nối như vậy, trọn một trăm cái cấm cố hóa thành một chuỗi cấm cố.

Chỉ riêng việc trải nghiệm một trăm thủ pháp cấm cố này, ta đã cảm thấy cuộc chiến này đáng giá.” Lão học giả khen không ngớt lời.

Chương 1070

“Thủ pháp cấm cố của Như Hỏa đạo hữu cũng không tệ chút nào, một trăm thủ pháp cấm cố nhìn thì phân tán, nhưng mỗi mười cái hóa thành một tổ, mười tổ hóa thành một đoàn, một trăm thủ pháp cấm cố giống như quân đoàn vậy, vững chắc không phá nổi.

Cũng khiến ta mở rộng tầm mắt.” Bạch Tôn Giả cũng tán thán nói.

“Thật lòng mà nói, ban đầu ta cảm thấy 60.000 mét độ cao, đủ để gỡ bỏ một trăm cấm cố của Bạch đạo hữu.

Bây giờ, ta lại không còn chút tự tin nào nữa.” Lão học giả lên tiếng.

Ông đã đánh giá thấp thủ pháp cấm cố của Bạch Tôn Giả, tuy là một Tôn Giả trẻ tuổi, nhưng đối phương ở phương diện thủ pháp cấm cố đã không kém cạnh ông.

“Thật lòng mà nói, ta cũng có cảm giác tương tự.” Bạch Tôn Giả nói.

Thủ pháp cấm cố của vị lão học giả này mạnh mẽ, cùng đẳng cấp với cậu.

Cậu cũng không tự tin có thể gỡ bỏ một trăm cấm cố kiểu quân đoàn này trước khi chạm đất!

“Nhưng mà, như vậy mới kích thích chứ, đúng không?” “Hahaha, đúng là như vậy!” Lão học giả ha ha cười lớn.

Càng nguy hiểm càng kích thích, càng kích thích càng vui.

Nếu không kích thích, ông còn chẳng thèm chơi!

“Vậy thì, bắt đầu thôi.

Ta đã chuẩn bị xong rồi, Bạch đạo hữu.” Lão học giả chắp hai tay sau lưng nói.

“Ta cũng vậy.

Vậy ta đếm đến ba, đến lúc đó phi kiếm dưới chân chúng ta sẽ ném chúng ta đi.

Đến lúc đó, trò chơi 【Ma thuật thoát hiểm trên không】 sẽ bắt đầu.” Bạch Tôn Giả nói.

“Được!” Lão học giả nói.

“Một, hai... ba!” Bạch Tôn Giả nói.

Vừa dứt lời, hai thanh phi kiếm dùng một lần dưới chân hai vị Tôn Giả bay lên cao, rồi nổ tung.

Sau đó, hai vị Tôn Giả rơi thẳng đứng xuống dưới.

Trên người Bạch Tôn Giả hiện lên một trăm đạo hào quang, những hào quang đó là thủ pháp cấm cố kiểu quân đoàn, trong quá trình hạ xuống, Bạch Tôn Giả phát hiện những thủ pháp cấm cố này lại còn kèm theo phù văn ‘tăng tốc, thuật trọng lực’ các loại.

Xứng đáng là Tôn Giả lão làng, gừng càng già càng cay mà.

Nhưng mà, cậu cũng không kém.

Trên người lão học giả cũng đồng thời xuất hiện phù văn tăng tốc.

Sở thích của Bạch Tôn Giả chính là ‘tốc độ’, tốc độ đã hoàn toàn hòa nhập vào xương tủy của cậu.

Vì vậy, khi thiết lập một trăm thủ pháp cấm cố cho lão học giả, Bạch Tôn Giả bản năng đã thêm vào rất nhiều phù văn ‘tăng tốc’ kiểu đó.

Bắt đầu từ tăng tốc gấp đôi, từng cấp tăng cường, cao nhất có thể đạt tăng tốc gấp mười lần, hiệu quả tuyệt vời.

Cứ như vậy, hai vị Tôn Giả với tốc độ chưa từng có, hung hãn lao thẳng xuống mặt đất!

Trong quá trình rơi xuống, Bạch Tôn Giả nhanh chóng bắt đầu phá giải ‘thủ pháp cấm cố’ trên người.

Một trăm thủ pháp cấm cố trên người cậu hội tụ thành quân, động một sợi tóc mà kéo theo toàn thân.

Dù muốn bắt đầu phá giải từ cấm cố nào, cũng sẽ gây ra phản ứng tập thể của 99 thủ pháp cấm cố còn lại.

Quá trình phá trừ thủ pháp cấm cố lão luyện và phức tạp, thủ pháp cấm cố đẳng cấp này, nếu tách ra độc lập cho các tu sĩ Thất Phẩm khác phá giải, e rằng cũng cần hàng chục phút.

Huống chi một trăm thủ pháp cấm cố này lại liên hợp thành quân, độ khó phá giải tăng gấp mười lần.

Đồng thời tốc độ rơi của Bạch tiền bối, dưới hiệu ứng pháp thuật ‘tăng tốc, trọng lực’ các loại, càng lúc càng nhanh.

Từ lúc trò chơi bắt đầu đến giờ, Bạch Tôn Giả mới khó khăn lắm mới giải được cấm cố đầu tiên trên người.

“Nếu cứ thế này thì, từ độ cao 60.000 mét mà rơi xuống đất, rất khó để giải toàn bộ một trăm cấm cố.

Vì vậy, nhất định phải nghĩ ra một thủ pháp giải cấm nhanh hơn nữa.” Bạch Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Bạch Tôn Giả và vị lão học giả kia đều đang trong tư thế đầu dưới chân trên, điên cuồng rơi xuống.

Nếu với tư thế này mà chạm đất thì sẽ là mặt chạm đất trước.

Thế là, Bạch Tôn Giả một mặt tiếp tục nhanh chóng phá giải thủ pháp cấm cố trên người, một mặt hơi điều chỉnh tư thế rơi của mình.

Cũng đúng lúc này, trên người lão học giả ở không xa, ‘gầm ~’ một tiếng, bùng lên ngọn lửa dữ dội.

Bạch Tôn Giả không khỏi nhìn lão học giả một cái, lúc này lão học giả đã biến thành một quả cầu lửa.

Kỳ lạ thật, không phải là do ma sát tốc độ cao mà bốc cháy đấy chứ?

Nhưng mà, tốc độ của họ còn chưa nhanh đến mức bốc cháy mà?

Hơn nữa, cho dù là ma sát tốc độ cao, tu sĩ Thất Phẩm cũng không dễ dàng bốc cháy như vậy chứ.

“Bạch đạo hữu đừng lo lắng, ta không sao.

Chỉ là trên người ta có một món bảo vật dễ cháy, vì toàn bộ thực lực của ta bị cấm cố nên mất kiểm soát, đột nhiên bốc cháy thôi.

Nhưng những ngọn lửa này sẽ không làm ta bị thương đâu, hahaha.” Từ xa, truyền đến tiếng cười của lão học giả.

Bạch Tôn Giả: “……” “Bạch đạo hữu, ta đã giải được một cấm cố rồi, ngươi thì sao?” Lão học giả nói.

“Ta cũng vậy.” Bạch Tôn Giả trả lời.

Hai người không chỉ ‘thủ pháp cấm cố’ tương đương nhau, mà ngay cả trình độ giải cấm cố cũng không hơn kém là bao.

“Chậc, xem ra muốn phân thắng bại không dễ dàng như vậy đâu.” Lão học giả nói.

“Hahaha.” Khóe miệng Bạch Tôn Giả nhếch lên, đột nhiên nói: “À phải rồi, Như Hỏa đạo hữu.

Ta đột nhiên có một ý tưởng mới.

Hoặc có lẽ dùng thủ pháp mới để giải trừ cấm cố, tốc độ sẽ nhanh hơn.

Cứ thế đi, tuyệt vời, trận game thoát hiểm trên không này, ta thắng chắc rồi!” Ừm, Bạch Tôn Giả hiện tại đang nghiêm túc nói bừa, thủ pháp giải cấm mới sao có thể dễ dàng nghĩ ra như vậy chứ?

Cậu chỉ là mượn cơ hội nói chuyện để tạo áp lực tâm lý cho lão học giả thôi.

Dù sao cũng đã nói chuyện rồi, thêm một câu cũng không sao.

Có hiệu quả thì tốt nhất, không có hiệu quả thì cũng không sao, dù sao cũng chỉ là một câu nói bâng quơ.

“Hahahahaha, Bạch đạo hữu vậy mà lại nghĩ đến cùng một ý với ta.

Thật ra ta cũng vừa nghĩ ra một thủ pháp giải cấm mới, một trăm cấm cố của ngươi, tuyệt đối sẽ bị ta phá giải trước 60.000 mét.” Lão học giả ha ha cười đáp lại.

Lão học giả cũng đang nghiêm túc nói dối.

Đang nói chuyện, ‘phù văn tăng tốc’ trên người lão học giả chuyển số, tiến vào trạng thái số hai, tốc độ đột nhiên tăng lên một chút.

“A a a a.” Lão học giả không cam lòng kêu thảm mấy tiếng, vượt qua Bạch Tôn Giả, nhanh chóng rơi xuống.

Khóe miệng Bạch Tôn Giả nhếch lên.

Nhưng mà, còn chưa đợi cậu nói thêm hai câu, phù văn tăng tốc và phù văn trọng lực trên người cậu cũng phát sinh biến dị.

Hai phù văn đều có chức năng chủ động hấp thu linh lực thiên địa, lúc này sau khi hấp thu đủ linh lực thiên địa, uy lực của hai loại phù văn tăng gấp bội.

Tốc độ rơi của Bạch Tôn Giả cũng tăng thêm một số.

“Như Hỏa đạo hữu lại nghĩ đến cùng một ý với ta rồi à, nhưng mà... như vậy mới đủ kích thích chứ.” Bạch Tôn Giả vô cùng vui vẻ.

Hai vị Tôn Giả tốc độ càng lúc càng nhanh, hung mãnh lao xuống lối vào cấm địa như sao băng. *** Bên kia, phía trước khu vực Vô Hình Kiếm Cổ.

Tước Yêu Tiểu Thải đang bò bên cạnh Tống Thư Hàng, móng vuốt nhỏ của bé không ngừng vẫy vẫy, miệng lẩm nhẩm 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Bé đã nắm giữ phép siêu độ, chỉ là hiện tại thiếu đối tượng siêu độ, vẫn chưa từng thực hành.

Tiểu Thải là một đệ tử rất nghiêm túc, bé bây giờ hễ rảnh là lại ôn tập phép siêu độ, tăng cường độ thành thạo kỹ năng của mình, có chuẩn bị mà không lo lắng.

Diệp Tư hai tay bưng chén trà, nhấp từng ngụm linh trà nhỏ: “Thư Hàng, Bạch Tôn Giả vẫn chưa đến sao?” Bạch Tôn Giả sở hữu sức mạnh không gian, theo lý mà nói hẳn là ‘soạt’ một tiếng trực tiếp xuất hiện trước mặt họ chứ?

“Vâng, Bạch tiền bối trước đó nói muốn dẫn một đạo hữu đến.

Có khi nào là trước mặt vị đạo hữu kia không tiện sử dụng ‘sức mạnh không gian’ nên hai người đang ngự kiếm chạy đến không?” Tống Thư Hàng đoán.

Đang nói chuyện, cậu từ pháp khí vòng tay của mình lấy ra một cây【Đao Ý Thông Huyền Thảo】.

Bây giờ cậu đã là cảnh giới Tam Phẩm Tứ Mạch toàn khai, chỉ còn một bước nữa là đến đại thành Tam Phẩm độ kiếp.

Trước khi độ kiếp, nắm giữ thêm một số thủ đoạn, đến lúc đó mới có thể có chuẩn bị mà không lo lắng.

Đao ý, chính là một cách hay để tăng cường thực lực của bản thân.

Tống Thư Hàng trong tay hiện có một hộp 【Đao Ý Thông Huyền Thảo】 do Bạch Tôn Giả đưa, bên trong có trọn 50.000 cây, Bạch Tôn Giả dùng 50.000 cây Đao Ý Thông Huyền Thảo này, chuẩn bị đổi năm lấy một, đổi với Tống Thư Hàng 10.000 hạt 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử'.

Bạch Tôn Giả tu kiếm ý, Đao Ý Thông Huyền Liên Tử dù có dùng bao nhiêu cũng không có hiệu quả.

Nhưng Bạch Tôn Giả cũng không quan tâm đến công dụng của Đao Ý Thông Huyền Liên Tử, đối với cậu mà nói, hạt sen rất ngon là đủ rồi.

Tống Thư Hàng nắm Đao Ý Thông Huyền Thảo, hít sâu một hơi, một ngụm nuốt xuống.

Cậu gần đây không có thời gian đi tìm Dược Sư tiền bối, để phối chế thuốc uống Đao Ý Thông Huyền Thảo.

Mà nếu trực tiếp nuốt sống Đao Ý Thông Huyền Thảo thì cũng giống như nuốt sống một thanh thép vậy, cảm giác đau đớn kịch liệt đó đặc biệt 'sướng'.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng trong lòng có một ý tưởng, muốn thử xem sao.

Trước đó, khi cậu nuốt 'Đao Ý Thông Huyền Thảo', cần phải trực tiếp dùng dược thảo này, sau đó thôi động dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' để hóa nó thành hạt sen.

Nhưng mà, nếu không nuốt nó, chỉ ngậm trong miệng, rồi thôi phát dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa', liệu có thể luyện chế ra 'Đao Ý Thông

Huyền Thảo’ không?

Dị năng của cậu là ‘Thiệt Trán Liên Hoa’, chứ đâu phải ‘Cổ Họng Trán Liên Hoa’, về mặt lý thuyết mà nói, chỉ cần lưỡi tiếp xúc với ‘Đao Ý Thông Huyền Thảo’ là đủ rồi phải không?

Không cần nuốt xuống chứ.

Chương 1071

Đang suy tư, Tống Thư Hàng cẩn thận ngậm Đao Ý Thông Huyền Thảo vào miệng, không nuốt xuống.

Sau đó, Thư Hàng bắt đầu kích hoạt dị năng ‘Thiệt Trán Liên Hoa’ của mình.

Có thành công hay không, thì xem cú này!

Cũng chính lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị sử dụng dị năng ‘Thiệt Trán Liên Hoa’, đột nhiên... bên ngoài truyền đến tiếng va chạm kịch liệt.

Ầm ầm ầm ầm ầm ~~ Đất rung núi chuyển, Tống Thư Hàng giật nảy mình.

Sau đó, ‘Đao Ý Thông Huyền Thảo’ đang ngậm trong miệng cứ thế bị nuốt xuống.

Tống Thư Hàng nước mắt giàn giụa.

Trong cổ họng truyền đến cảm giác nhói đau sắc bén, cứ như có một thanh thép trực tiếp đâm vào cổ họng, đau quá!

Tống Thư Hàng hai tay ôm lấy cổ họng của mình, những giọt lệ lớn như hạt đậu không ngừng rơi xuống.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc thương tâm mà thôi.

Tống Thư Hàng thì không hề thương tâm, nước mắt của cậu thuần túy là phản ứng bản năng của cơ thể, giống như bị người ta đấm vào mũi sẽ không tự chủ được mà chảy nước mắt, là cùng một đạo lý.

Đao Ý Thông Huyền Thảo ăn sống trực tiếp cũng sẽ tạo ra hiệu quả tương tự.

Diệp Tư đứng dậy đến phía sau Tống Thư Hàng, vươn tay nhẹ nhàng xoa cổ họng cậu.

“Hô ~~” Tống Thư Hàng há miệng nhả ra, thành công kích hoạt dị năng ‘Thiệt Trán Liên Hoa’.

Bốn đóa sen trắng tinh khiết xuất hiện bên mép cậu.

Hương thơm nồng nặc bay tán loạn, đó là hương vị của vô số loài hoa đẹp, ngửi thôi đã khiến người ta thèm ăn, nước bọt trong miệng không tự chủ được mà tiết ra không ngừng.

Ngay cả tu sĩ cũng không thể miễn nhiễm với sự kích thích của hương vị này, trừ phi sử dụng ‘Quy Tức Đại Pháp’ hoặc ‘Quy Tức Thuật’ các loại khả năng, nín thở.

“Thơm quá.” Tước Yêu Tiểu Thải tức thì hai mắt sáng ngời: “Sư phụ, con có thể ăn những đóa sen này không?” “Không được.” Tống Thư Hàng kéo giọng khàn khàn, nghiêm mặt nói: “Thật ra những đóa sen này là nước bọt của vi sư.” Tước Yêu Tiểu Thải: “……” Diệp Tư: “……” Dưới sự dẫn dắt ý niệm của Tống Thư Hàng, bốn đóa sen trắng tinh khiết tản ra, để lại bốn hạt sen.

Khoảnh khắc hạt sen xuất hiện, dường như có lực hút lẫn nhau, soạt soạt soạt hợp nhất lại, hóa thành một hạt sen có thể tích đặc biệt lớn.

“Sư phụ, hạt sen này con ăn được không?” Tước Yêu Tiểu Thải lại không nhịn được nói.

“Không được... không đúng, cũng không phải là không được.” Tống Thư Hàng nói đến giữa chừng thì đột nhiên đổi giọng.

Bởi vì cậu nhớ đến đạo hiệu của vị đệ tử thủ tịch này của mình

【Kim Cương Quân Tử Đao】.

Đã là Kim Cương Quân Tử Đao thì đao pháp phải được truyền.

Muốn tu đao pháp thì đao ý là tiêu chuẩn của một đao khách mạnh mẽ.

Thế là, Tống Thư Hàng lên tiếng nói: “Tiểu Thải, đợi khi nào đao pháp của con có thành tựu, cần ngưng tụ đao ý, thì ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ này sẽ không thiếu phần của con!” “Đao pháp?” Tiểu Thải vỗ vỗ đôi cánh nhỏ của mình, sư phụ ngài đang trêu con sao?

Một con tiểu yêu chưa tu luyện đến cảnh giới Ngũ Phẩm, không thể hóa hình thành người như con, làm sao mà luyện đao pháp được chứ?

Dùng cánh quấn lấy đao mà chém người sao?

Nghĩ đến cảnh một con Tước Yêu Tiểu Thải, dùng cánh kẹp lấy đại đao, hình ảnh đó quá méo mó rồi.

“Muốn ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ này thì hãy chăm chỉ tu luyện đao pháp, con yên tâm đi, vi sư sẽ dốc hết đao pháp truyền thụ, tuyệt đối không giấu giếm.” Tống Thư Hàng nói xong, một ngụm nuốt xuống hạt ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ cỡ lớn, lại hướng ánh mắt ra ngoài cấm địa.

Tiếng va chạm đất rung núi chuyển vừa rồi, cái tiết tấu ầm ầm đó, khiến Tống Thư Hàng cảm thấy hơi quen thuộc.

“Có phải Bạch Tôn Giả đến rồi không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Bởi vì cái cảm giác chấn động của tiếng va chạm đó, rất giống với khả năng ngã sấp mặt của Bạch tiền bối.

Không đúng, một loạt tiếng ầm ầm phía sau, càng giống tiếng nổ

hơn.

Có phải là Tử Bào Tu Sĩ đang giở trò không?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên... khu vực ngoại vi cấm địa mà cậu đang ở bắt đầu sụp đổ!

Quái, động đất sao?

Mặt đất từng mảng lớn sụp đổ, 'Vô Hình Kiếm Cổ' từ xa phá tổ mà ra, trốn về phía sâu trong cấm địa.

"Không hay rồi." Tống Thư Hàng kêu lên.

Mặc dù không nhìn thấy Vô Hình Kiếm Cổ, nhưng khi Vô Hình Kiếm Cổ di chuyển, chúng không ngừng chém tan các vật cản, có thể suy đoán được vị trí và phương hướng của chúng.

Tống Thư Hàng hiện tại đang chắn ngang đường tiến của Vô Hình Kiếm Cổ. 【Là làm anh hùng vô úy, hay quay đầu làm một kẻ đào binh, thì xem chính là khoảnh khắc này!】 Nói nhảm, lúc này đương nhiên là phải bỏ chạy rồi chứ.

Lúc này mà làm anh hùng thì tuyệt đối không trụ nổi ba giây! *** Tại lối vào cấm địa.

Bạch Tôn Giả và lão học giả mình đầy đất cát chui ra từ một cái hố khổng lồ.

Bạch Tôn Giả thì khá hơn, lão học giả mặt đầy đất cát, hiển nhiên là vị trí hạ cánh không chọn tốt, mặt tiếp đất trước.

Ngọn lửa trên người ông ta vẫn còn cháy.

Hơn nữa, trên người còn có nhiều vết tích của vụ nổ.

"Ài, không ngờ vẫn thất bại." Bạch Tôn Giả buồn bực nói.

"Chỉ còn một chút nữa thôi, cho ta thêm một chút thời gian nữa là ta thành công rồi." Lão học giả thở dài nói.

"Như Hỏa đạo hữu, ngươi còn lại mấy cái cấm cố?" Bạch Tôn Giả hỏi.

"Chỉ còn bảy cái." Lão học giả đắc ý nói, hơn nữa ông ta cuối cùng thật sự đã nghiên cứu ra một thủ pháp phá cấm, tốc độ phá trừ cấm chế cực nhanh, chỉ cần thêm khoảng mười hơi thở nữa, bảy cấm cố này có thể được phá trừ toàn bộ trong một lần.

"Ta còn sáu cái." Bạch Tôn Giả cười nói.

Lão học giả: "……" Đó là vì tốc độ chạm đất của ngươi chậm hơn lão phu, lão phu không ngờ trận pháp tăng tốc của ngươi lại biến thái đến vậy, tổng cộng có bốn mươi cấp, mỗi cấp nhanh hơn cấp trước.

"Không nói chuyện này nữa, ván game thoát hiểm không gian này, cả hai chúng ta đều thất bại rồi.

Lần sau chúng ta lại chiến." Bạch Tôn Giả ha ha cười nói.

"Được, lần sau lại chiến.

À phải rồi, Bạch đạo hữu, vừa rồi khi chúng ta rơi xuống, có phải đã gây ra vụ nổ của thứ gì đó không?" Như Hỏa Tôn Giả vặn vẹo cánh tay mình.

Ông ta cảm giác mình dường như đã rơi trúng giữa một đống vật nổ, sau đó bị nổ ầm ầm một trận?

Đặc biệt buồn bực.

"Hình như là có thứ gì đó nổ, nhưng trước đó ta vẫn luôn chú ý phá trừ cấm cố, nhất thời không để ý." Bạch Tôn Giả nói. ......

Lúc này, trong bụi cây ở xa, một khôi lỗi hình cầu tàn phá từ dưới đất khó khăn bò ra.

Khôi lỗi hình cầu không có sức tấn công, nó là khôi lỗi trinh sát tình báo, thân khôi lỗi rất kiên cố, lại càng thiện trường các loại bí pháp độn thổ.

“Xong rồi, tất cả đều xong rồi.” Khôi lỗi hình cầu ngây người nhìn cái hố khổng lồ kinh khủng trước mắt, nội tâm của nó bây giờ cũng giống như cái hố đó.

Hai vị Tôn Giả từ không trung mà rơi xuống, trực tiếp va vào ‘khu vực địa lôi’ mà Tử Bào Tu Sĩ chuẩn bị cho Tống Thư Hàng. ‘Rầm’ một tiếng, mặt đất bị va tạo thành một cái hố sâu không thấy đáy, khôi lỗi thích khách và một số khôi lỗi khác chuẩn bị phục kích Tống Thư Hàng, ngay lập tức bị tiêu diệt toàn bộ, bị nghiền nát thành bột vụn.

Sau đó, toàn bộ số bom mà nó khó khăn lắm mới chôn xuống đều bị kích nổ.

Bom nổ xong, lại làm nổ tung khôi lỗi đang đào địa đạo dưới lòng đất.

Bây giờ, chỉ còn lại cái khôi lỗi hình cầu không có sức tấn công này, còn tàn tồn lại.

Tử Bào Tu Sĩ triệt để tuyệt vọng.

Toàn bộ khôi lỗi chiến đấu đều đã hỏng hết, chỉ còn lại cái cầu cho hắn, hắn còn chơi cái gì nữa!

Tử Bào Tu Sĩ trong lòng buồn bực.【Khốn kiếp, Tống Thư Hàng.

Ngươi hãy nhớ kỹ, ta sẽ không bỏ qua ngươi.

Khôi lỗi Thủy Tổ cứ tạm thời ký gửi ở chỗ ngươi đi, sẽ có một ngày, ta sẽ đoạt lại tất cả những thứ thuộc về ta.】 Nghĩ xong, Tử Bào Tu Sĩ điều khiển khôi lỗi hình cầu, cẩn thận tiềm ẩn xuống lòng đất, chuẩn bị thông qua bí pháp độn thổ rời khỏi nơi nguy hiểm này.

Lúc này, Bạch Tôn Giả vừa bò ra từ cái hố dường như vô tình giẫm phải một linh kiện nhỏ tròn tròn.

Sau đó, Bạch tiền bối đứng không vững, té nhào xuống đất.

Nhìn thấy cảnh tượng này, khôi lỗi hình cầu hoàn toàn không thể than phiền vị tu sĩ tên 【Bạch】 này, thực lực rất có thể là cảnh giới Cửu Phẩm, một tu sĩ siêu phàm như vậy, vậy mà lại bị một linh kiện nhỏ như vậy làm vấp ngã sao?

Điều này không khoa học, không tu chân chút nào!

Nhìn thấy Bạch Tôn Giả sắp ngã xuống đất, đột nhiên, Bạch Tôn Giả vươn tay nhẹ nhàng chống xuống đất, sau đó thân thể cậu cao vút bật lên.

Sau đó, Bạch Tôn Giả liên tục lộn nhào trên không, cuối cùng như một vận động viên thể thao, hạ cánh ổn định, tư thế duyên dáng.

Bộ động tác này, trong giới thể thao tuyệt đối có thể đạt điểm tuyệt đối!

“Suýt nữa thì ngã rồi, may mà vẫn chưa phân tâm, nếu không lại phải va tạo thêm một cái hố nữa.” Bạch Tôn Giả nói.

Gần đây cậu vẫn luôn cố gắng tránh để mình phân tâm, khống chế số lần ngã sấp mặt.

Khác xưa rồi, thời buổi này nhà cao tầng quá nhiều, nếu cậu không khống chế việc ngã sấp mặt, lỡ mà ngã một lần ở nơi đông dân cư hoặc gần tòa nhà lớn, là có thể diễn ra một bộ phim tai nạn rồi.

Lúc này, ‘rắc’ một tiếng, có tiếng vỡ vụn truyền đến từ dưới chân Bạch Tôn Giả. 【Ta hình như giẫm phải thứ gì đó?】 Bạch Tôn Giả cúi đầu nhìn, phát hiện mình giẫm phải một khôi lỗi tròn tròn.

Cú giẫm này, vừa hay giẫm nát khôi lỗi.

Kỳ lạ, sao ở đây lại có một khôi lỗi?

Bạch Tôn Giả trong lòng tò mò, cậu cúi người nhặt cái khôi lỗi hình cầu này lên, đại khái kiểm tra cấu tạo của nó.

“Cấu tạo của khôi lỗi này thật sự rất tinh xảo, tinh xảo hơn tất cả khôi lỗi mà ta từng tháo dỡ trước đây.

Chương 1072

Cũng không biết chủ nhân của nó là ai, vì sao lại vứt bỏ nó ở đây...

Đã bị ta giẫm hỏng rồi thì thôi, đúng lúc mang về nghiên cứu kỹ lưỡng.” Bạch Tôn Giả nói.

Nói xong, cậu cho cái khôi lỗi này vào pháp khí không gian của mình, lòng đầy mãn nguyện.

Khôi lỗi cuối cùng của Tử Bào Tu Sĩ ở cấm địa, tiêu đời. *** Bên kia.

Tống Thư Hàng cảm thấy gan đau.

Cậu dẫn Tước Yêu Tiểu Thải nhảy vọt chạy như điên, cuối cùng chạy đến bên cạnh vòng tròn vàng ở lối vào cấm địa.

Sau đó cậu phát hiện, vòng tròn vàng lại đóng rồi.

Muốn mở vòng tròn vàng, cần phải gỡ bỏ thêm một chút vòng tròn bên trong của nó, rất tốn thời gian.

Mà phía sau, Vô Hình Kiếm Cổ đã đuổi kịp rồi!

Trên mặt đất xuất hiện từng vết kiếm, đó là tín hiệu Vô Hình Kiếm Cổ đang áp sát.

Tống Thư Hàng bây giờ, chỉ có thể chọn cách đưa Tước Yêu Tiểu Thải tiến vào thế giới hạch tâm.

Vấn đề là sau khi vào thế giới hạch tâm, ra ngoài vẫn là ở chỗ cũ.

Nếu đến lúc đó, đợt ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ này không rút lui, thì cậu vừa ra khỏi thế giới hạch tâm là sẽ bị Vô Hình Kiếm Cổ đâm xuyên tim lạnh lẽo.

“Ồ?

Có người đến rồi.” Lúc này, Diệp Tư lên tiếng nói.

Đang nói chuyện, phía trước có một lão học giả nhanh chóng tiến đến gần vị trí của Tống Thư Hàng.

Lão học giả mặt tươi cười hiền hòa, chỉ là quần áo trên người hơi lộn xộn, còn mang theo vết tích bị nổ.

Tống Thư Hàng phát hiện lão học giả đã tiến vào khu vực ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, nhưng Vô Hình Kiếm Cổ xung quanh không con nào tấn công ông ta.

Lão học giả cũng phát hiện ra Tống Thư Hàng, vẫy tay gọi: “Này, tiểu hữu phía trước, ngươi chính là đạo hữu ‘Bá Đạo’ sao?” “Không, tôi không phải.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Đạo hữu Bá Đạo, tuyệt đối không phải cậu!

Lúc này, thân thể Tống Thư Hàng và thế giới hạch tâm liên hệ chặt chẽ, chỉ cần ý niệm khẽ động là có thể hóa thành hư ảo, tiến vào thế giới hạch tâm.

“Ồ?

Ngươi không phải Bá Đạo Tống Nhất sao?

Chẳng lẽ ta nhận nhầm người rồi?” Lão học giả lẩm bẩm nói, sau đó ông ta vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Xin lỗi, đạo hữu.

Xem ra ta nhận nhầm người rồi, vậy ngươi cứ tiếp tục chơi với Vô Hình Kiếm Cổ nhé, ta sẽ không làm phiền ngươi.” Nói xong, lão học giả quay người định rời đi.

“Tiền bối xin dừng bước!

Nếu ngài muốn tìm 【Bá Đao Tống Nhất】 thì chính là tại hạ.” Tống Thư Hàng gọi lại.

Lão học giả mỉm cười quay người lại, cười nói: “Ta đã nói mà, dáng vẻ của ngươi và lời Bạch đạo hữu nói y hệt, sao có thể không phải Bá Đạo Tống Nhất chứ.” Nói xong, lão học giả nhẹ nhàng vẫy tay, tức thì, tất cả tiếng ‘soạt soạt soạt’ trong hư không đều dừng lại. 【Vô Hình Kiếm Cổ】 dừng hành động, trở nên yên tĩnh.

Tống Thư Hàng trong lòng thở phào nhẹ nhõm, sau đó, cậu nghiêm túc sửa chữa lỗi sai của lão học giả: “Bá Đao, là Bá Đao, tiền bối.” “Bá Đạo?

Không sai mà?” Lão học giả vẻ mặt nghi hoặc.

“Là Đao, đao trong thái đao.” Tống Thư Hàng nói: “Không đúng, là Đao trong đao kiếm, không phải Đạo trong đại đạo.” “À, Bá Đạo, ta biết rồi.

Ta đọc chính là Đạo trong thái đạo!” Lão học giả nói.

“……” Tống Thư Hàng coi như đã hiểu, vị lão tiền bối này nói tiếng phổ thông rất không chuẩn.

“Tạm chưa nói chuyện này, không ngờ ở đây quả nhiên có rất nhiều ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, đây đúng là bảo bối.

Nếu bồi dưỡng tốt, cộng thêm kiếm trận, uy lực vô song.” Lão học giả nói: “Đáng tiếc, Vô Hình Kiếm ở đây đều là thành trùng, đã định hình, không còn giá trị bồi dưỡng tiếp.

Chỉ có thể mang một phần về, phối chủng sinh sản thế hệ tiếp theo.

Nếu có sẵn ‘trứng Vô Hình Kiếm Cổ’ thì tốt rồi, có thể đỡ tốn công sức không ít.” Trong lúc lão học giả nói chuyện, trong tay ông ta lấy ra một cái túi vải, bấm hai đạo ấn, miệng lẩm nhẩm chú ngữ.

Trong hư không, dường như có Vô Hình Kiếm Cổ bay vào cái túi vải này, bị lão học giả thu lại.

“Tiền bối, ngài có quen Bạch tiền bối không?” Lúc này, Tống Thư Hàng hỏi, cậu vẫn giữ liên hệ với thế giới hạch tâm, không cắt đứt.

“Bạch đạo hữu thì ở phía sau.

Vừa rồi khi chúng ta đến, Bạch đạo hữu đột nhiên phát hiện một phù văn trên vách đá rất thú vị, bên trong ẩn chứa quyền pháp rất tinh diệu, Bạch đạo hữu liền ở lại đó nghiên cứu khối phù bảo đó.” Lão học giả cười hì hì nói.

Điều này quả thật rất phù hợp với phong cách của Bạch Tôn Giả.

Nói xong, lão học giả cất cái túi vải đi, lại nói: “À phải rồi Bá Đạo đạo hữu, ta đến tìm ngươi có chút việc.” “Tìm tôi?” Tống Thư Hàng tò mò nói.

“Đúng vậy, ta nghe Bạch đạo hữu nhắc đến, ngươi trên người có một quyển 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, trên đó ghi chép chi tiết rất nhiều phương pháp tuần dưỡng linh thú thời viễn cổ đã thất truyền, rất tinh diệu.

Vì vậy, ta muốn mượn cuốn sách này từ Bá Đạo đạo hữu để xem qua.” Lão học giả nói: “Đương nhiên, ta cũng sẽ không xem không 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 của ngươi.

Ta có một món đồ vừa hay có thể tặng cho ngươi, làm vật trao đổi tri thức.” Lão học giả nói xong, vươn tay vào trong ngực lục lọi.

“Đúng vậy, trên người tôi quả thật có 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, chuyện 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, cậu từng nhắc đến với Bạch Tôn Giả, nên Bạch tiền bối biết cậu có cuốn sách này.

Lão học giả lục lọi hồi lâu, sau đó từ trong ngực lấy ra một cặp kính.

Cặp kính này rất đẹp trai, chính là cặp kính mà lão học giả cẩn thận cất đi trước khi chơi ‘game thoát hiểm trên không’.

“Kính?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nghi hoặc nhìn lão học giả.

Dùng cặp kính này đổi lấy 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 của cậu sao?

Nếu vị tiền bối này không phải đang nói đùa, vậy cặp kính này chẳng lẽ có công năng đặc biệt gì?

“Đừng nhìn nó là một cặp kính, nhưng thực tế, nó là một kiện pháp khí.” Lão học giả giới thiệu.

“Pháp khí?

Nó có công năng gì sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đừng vội, để ta từ từ kể.” Lão học giả nói: “Cặp kính này, tên của nó là ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống phiên bản 1.5’.” Tống Thư Hàng: “……” “Bá Đạo đạo hữu, những người trẻ tuổi như ngươi, thường có thói quen đọc tiểu thuyết mạng đúng không?” Lão học giả nói.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, cậu thích đọc sách, sách gì cũng đọc.

“Vậy ngươi nhất định biết, gần đây trong một số tiểu thuyết mạng rất thịnh hành có những ‘ngón tay vàng’ của nhân vật chính đúng không?

Không sai, chính là ‘hệ thống’ mang theo bên người.

Có sự hỗ trợ của hệ thống, có thể khiến nhân vật chính vốn là một kẻ bùn nhão không thể trèo tường, cũng có thể phù dao trực thượng cửu tầng thiên, bước lên đỉnh cao nhân sinh, rước về bạch phú mỹ, biến thành người người yêu mến, hoa hoa nở rộ.” Lão học giả nói.

Tống Thư Hàng: “……” Tiền bối, khí chất học giả này của ngài, chẳng lẽ là do đọc tiểu thuyết mạng mà bồi dưỡng ra sao?

“Mà ta chính là từ cái ‘hệ thống’ này mà có được linh cảm.” Lão học giả nói: “Ta là một đại sư tuần dưỡng linh thú, và đã thu không ít đệ tử.

Trong quá trình giáo dục đệ tử, ta đều phát hiện bồi dưỡng một vị tuần dưỡng sư linh thú rất phiền phức, tuần dưỡng sư linh thú không chỉ cần có thiên phú, còn cần kinh nghiệm phong phú.

Trong quá trình tuần dưỡng ấu tể linh thú, nếu các bước sai sót, linh thú có thể bị trọng bệnh thậm chí tử vong, gây ra tổn thất không đáng có.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vì vậy, ta đã thử nghiên cứu ra một pháp bảo như thế này 【Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống】.

Chỉ cần sở hữu nó, ngươi sẽ chính thức bước vào ngưỡng cửa của đại sư tuần dưỡng linh thú.

Sau đó, dưới sự giúp đỡ của hệ thống, hoàn thành từng nhiệm vụ, mở khóa các chức năng khác nhau của hệ thống, trong quá trình này, ngươi sẽ từng bước trở thành đại sư tuần dưỡng linh thú.” Lão học giả giơ kính lên, nói.

Tống Thư Hàng không rõ vì sao lại rơi lệ.

“Mà bây giờ, ta đang hoàn thiện cơ sở dữ liệu của ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’.

Ta muốn mượn 《Bách Thú Tuần Dương Đại Toàn》 của tiểu hữu ngươi xem qua, cũng là để hoàn thành bộ cơ sở dữ liệu này.” Lão học giả nói: “Sẽ có một ngày, ta sẽ nghiên cứu hoàn thành 【Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống】, sau đó, ta sẽ quảng bá ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống bản cuối cùng’ ra ngoài!

Đến lúc đó, tu sĩ nếu muốn trở thành tuần dưỡng sư linh thú, chỉ cần mang theo ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’, từng bước một, là có thể trở thành đại sư tuần dưỡng linh thú!” Lão học giả nói đến đây, hai mắt đều phát ra ánh sáng rực rỡ.

Mặc dù bây giờ, ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’ của Như Hỏa Tôn Giả mới chỉ là phiên bản 1.5, còn rất nhiều thiếu sót, nhưng sẽ có một ngày, ông ta sẽ nghiên cứu hoàn thành pháp bảo này.

Thực tế, cái ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’ này, đã trở thành nền tảng ‘đạo’ của Như Hỏa Tôn Giả.

Nếu có một ngày, ông ta thật sự hoàn thành ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’, nói không chừng sẽ có cơ hội nhờ đó mà bước ra đạo của mình, chạm đến cảnh giới Trường Sinh.

Người có ước mơ là vĩ đại.

Dù sao, nếu con người không có ước mơ, thì có gì khác biệt với cá mặn đâu chứ?

Tống Thư Hàng đặc biệt bội phục những tiền bối có mục tiêu cuộc đời, có ước mơ như vậy.

Nhưng mà... hiện tại có một vấn đề nhỏ.

“Nếu chỉ là mượn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 của tiền bối ngài xem qua, thì không có vấn đề gì.

Nhưng mà, tiền bối ngài mượn sách xem qua, sau khi hoàn thiện cơ sở dữ liệu.

Nội dung trên 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, có phải sẽ mở ra cho tất cả những người sở hữu 【Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống】 không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thực tế, Tống Thư Hàng cũng không bận tâm nội dung trên 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 có bị truyền bá ra ngoài hay

không.

Thậm chí chính cậu đã từng nghĩ, muốn phát huy quang đại nội dung cuốn sách này.

Không lâu trước đây, cậu còn muốn truyền thụ 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này, cho con hồ yêu đã tu luyện ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ kia.

Nhưng bây giờ vấn đề là, Tống Thư Hàng không phải là chủ nhân thực sự của 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》.

Quyền sở hữu của bản 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này, thuộc về vị trưởng lão Trúc Quản Tử của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, và người bạn của trưởng lão Trúc Quản Tử, tức là tác giả của 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》.

Cho dù trưởng lão Trúc Quản Tử có thể đã chết, nhưng vẫn còn đệ tử trực hệ của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Ví dụ như sư phụ thần bí của hồ yêu, rất có thể chính là đệ tử trực hệ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Tống Thư Hàng dùng ‘Kim Liên Tử’ mạo danh nhận bưu phẩm của trưởng lão Trúc Quản Tử, đã rất ngại rồi.

Bây giờ, nếu lại trực tiếp công bố nội dung trên 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 ra thiên hạ, luôn cảm thấy có chút không đành lòng.

Lúc này, lão học giả đáp: “Đúng vậy, nếu ta hoàn thiện cơ sở dữ liệu, tất cả tài liệu trong sách sẽ từng bước được mở khóa, công khai cho tất cả tu sĩ sở hữu【Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống】.

Chương 1073

Nếu tiểu hữu Thư Hàng ngươi cảm thấy thiệt thòi, thì ngoài pháp khí 'Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống' ra, ta còn có thể dùng đại giá khác, để đổi lấy tri thức trên 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》." "Tiền bối, ngài hiểu lầm rồi.

Tôi không phải nói đại giá của tiền bối không đủ." Tống Thư Hàng lắc đầu nói: "Thật ra là thế này, mặc dù bản 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này đang ở trong tay tôi.

Nhưng quyền sở hữu của nó, không thuộc về tôi.

Ừm... tôi gần đây có thể sẽ đi gặp người thừa kế của chủ nhân cuốn sách này, hậu bối có liên quan đến ngài ấy.

Tiền bối nếu có thể nhận được sự đồng ý của đối phương, thì tri thức trên 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, tiền bối có thể tùy ý truyền bá." Tống Thư Hàng ban đầu đã chuẩn bị tranh thủ thời gian, đi gặp sư phụ của con hồ yêu kia, đối phương rất có thể là người thừa kế chính thống của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Lão học giả nghe vậy, tay đang nắm kính khẽ khựng lại.

Sau đó, ông ta ha ha cười lớn.

Lão học giả cười rất vui vẻ, vui vẻ từ tận đáy lòng.

"Được, ta đồng ý với ngươi, Bá Đạo đạo hữu." Lão học giả nói: "Thế này nhé, ta có thể phong tồn dữ liệu 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 trước.

Đợi sau khi nhận được sự đồng ý của người thừa kế chủ sở hữu cuốn sách mà ngươi nói, ta sẽ giải khóa nội dung dữ liệu, thế nào?" Nói xong, lão học giả đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa ra cái kính

‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’ kia: “Vậy thì, Bá Đạo tiểu hữu, chúng ta hoàn thành giao dịch trước đi.

Mặc dù đạo hiệu Bá Đạo đạo hữu của ngươi nghe có vẻ hồ đồ, không ngờ tâm tư lại bất ngờ tinh tế.” “Vấn đề đạo hiệu, thật sự là một lời khó nói hết.” Tống Thư Hàng thở dài.

Nói xong, cậu từ không gian vòng tay lấy ra bản 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 kia, đưa cho lão học giả.

Lão học giả đưa cặp kính kia cho Tống Thư Hàng.

Sau đó, ông ta nhận lấy 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, nhẹ nhàng lật mở trang bìa viết tay, nhẹ nhàng lật đến lời tựa.

Lời tựa là một lá thư, là thư của tác giả 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 viết cho trưởng lão Trúc Quản Tử của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Trên đó là lời tác giả cảm ơn Trúc Quản Tử đã luôn ủng hộ ông ta, trong nghiên cứu chung và tổng kết ‘tuần thú thuật’ đại toàn của hai người, ông ta cuối cùng đã biên tập thành sách.

Sau đó, vị ‘tác giả’ này đặc biệt sao chép một bản, chỉnh sửa thành sách, tặng cho người thầy tốt bạn hiền Trúc Quản Tử của mình.

Ông ta hy vọng Trúc Quản Tử có thể dành thời gian thẩm định toàn văn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này cho ông ta, xem còn chỗ nào có thể cải tiến, sửa chữa nữa không.

Đồng thời, cũng coi như để lại một kỷ niệm.

Lão học giả nhẹ nhàng vuốt ve những dòng chữ trên lời tựa này, ông ta u u thở dài một hơi.

Sau đó, ông ta đóng cuốn sách lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng — đúng vậy, ông ta không hề đi xem nội dung của bản 《Bách Thú Tuần

Dưỡng Đại Toàn》 này.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang tò mò đeo cặp kính này lên.

Diệp Tư và Tước Yêu Tiểu Thải đều tò mò xúm lại, muốn xem cái pháp khí tên là 'hệ thống' này, rốt cuộc có gì đặc biệt.

Lúc này, trước mắt Tống Thư Hàng, xuất hiện một khung giao diện.

Tống Thư Hàng: "……" Tống Thư Hàng: "Tiền bối, cái này khi sử dụng còn phải kết nối mạng sao?" "Mặc dù không kết nối mạng cũng có thể sử dụng, nhưng khi kết nối mạng có thể nhận được cập nhật cơ sở dữ liệu kịp thời." Lão học giả nói.

Tống Thư Hàng: "Tiền bối lợi hại, luôn tiến kịp thời đại.

À phải rồi, vẫn chưa hỏi đạo hiệu của tiền bối?" "Lão phu đạo hiệu Như Hỏa." Như Hỏa Tôn Giả cười nói.

"Như Hỏa tiền bối, vậy pháp bảo kính này phải thao tác thế nào ạ?" Tống Thư Hàng hỏi, trên khung giao diện trước mắt cậu, giao diện vẫn luôn dừng lại.

"Đã là hệ thống thì đương nhiên không phải dùng tay thao tác, mà dùng tinh thần lực.

Ngươi ngưng tụ tinh thần lực, tiếp xúc với kính thử một lần là biết." Như Hỏa Tôn Giả bổ sung.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó cậu sử dụng tinh thần lực của mình tiếp xúc với cặp kính này.

Quả nhiên, trên giao diện đã phát sinh thay đổi. 【Chào mừng chính thức tiến vào 'Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống', xin hỏi túc chủ, có muốn ràng buộc tinh thần lực của mình không?

Một khi ràng buộc, không thể thay đổi.】“Ràng buộc.” Tống Thư Hàng nói.【Đang ràng buộc tinh thần lực...

Xin túc chủ nhập đạo hiệu của mình, thiết lập bảng giao diện thông tin cá nhân.】Tống Thư Hàng suy nghĩ về rất nhiều đạo hiệu của mình.

Trừ đạo hiệu ‘Kim Cương Quân Tử Đao’ đã tặng cho Tiểu Thải, cậu còn sáu đạo hiệu nữa.

Suy nghĩ xong, cậu quyết định đạo hiệu: “Bá Đao Tống Nhất vậy.” Một vài đạo hiệu khác, cậu có thể sẽ lần lượt tặng đi.

Nhưng đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất này, sau khi được Nho gia ra sức tuyên truyền, đã không thể tặng cho người khác được nữa.【Xác nhận đạo hiệu ‘Bá【Đạo】Tống Nhất’, tài khoản cá nhân thiết lập thành công.】“Này, khoan đã!

Bá Đao Tống Nhất mà, Bá Đao đó!” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Vì sao lại là ‘Bá Đạo’ chứ, cái trò ‘Bá Đạo’ này hay ho đến thế sao?【Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống】rất cứng nhắc, hoàn toàn không cho Tống Thư Hàng cơ hội sửa đạo hiệu.

Rất nhanh, trước mắt Tống Thư Hàng xuất hiện một bảng thông tin cá nhân thuộc về cậu.【Giao diện Túc Chủ Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống phiên bản 1.5】Đạo hiệu: Bá【Đạo】Tống Nhất.

Chủng tộc: Nhân loại Thuộc tính: Tinh thần lực (Tứ Phẩm) Cấp độ tuần dưỡng sư linh thú: Cấp 0 Linh thú sở hữu: Không Thức ăn linh thú: Không Đồ chơi linh thú: Không Chuồng linh thú: Không Nhiều lựa chọn hơn: Đang chờ phát triển Kỹ năng kèm theo của Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống: 1.

Kỹ năng ấp trứng cơ bản (kỹ năng tân thủ).

Khi túc chủ nhận được quả trứng linh thú đầu tiên, sẽ mở chức năng ‘Kỹ năng ấp trứng’, hệ thống sẽ từng bước hướng dẫn túc chủ ấp trứng linh thú.

Chức năng nhiệm vụ: Nhiệm vụ hướng dẫn tân thủ: Xin túc chủ tìm một quả trứng linh thú, và ấp nở nó.

Phần thưởng 1: Mở chức năng giám định tài liệu linh thú Nhất Phẩm.

Phần thưởng 2: Công thức thức ăn linh thú phổ thông Nhất Phẩm X1.

Tống Thư Hàng: “……” Cái chữ ‘Đạo’ trong Bá 【Đạo】 Tống Nhất được in đậm đen 【 】 là có ý gì?

Ngoài ra, hệ thống này khiến cậu có cảm giác như đang xem game web, game mobile vậy.

Khi thiết kế hệ thống này, Như Hỏa Tôn Giả rốt cuộc đã tham khảo những gì?

Như Hỏa Tôn Giả không chỉ đọc rất nhiều tiểu thuyết, mà còn chơi rất nhiều game mobile và game web nữa chứ.

Từ nội dung mà nói, ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’ của Như Hỏa Tôn Giả này không phải là loại hệ thống ‘ngón tay vàng’ vô lý trong tiểu thuyết.

Cùng lắm chỉ có thể coi là một phần mềm hướng dẫn cầm tay, chính là từng bước hướng dẫn những tuần thú viên linh thú trẻ tuổi thông qua học tập, trở thành đại sư tuần dưỡng linh thú.

Học tập mới là nền tảng của cái ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’ này.

“Thế nào, Bá Đạo tiểu hữu, ngươi đã vào giao diện chưa?” Như Hỏa Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Đã vào rồi.” “Thế nào, giao diện hệ thống ta thiết kế ra sao?

Ta đã tham khảo rất nhiều tài liệu, mới cấu tạo nên cái giao diện này.

Đáng tiếc thực lực của ta vẫn chưa đến cảnh giới Cửu Phẩm, nếu không sau khi nắm giữ sức mạnh không gian, ta có thể nâng cấp hệ thống một lần nữa, thêm vào hệ thống ‘phần thưởng vật phẩm’.

Ví dụ như hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, có thể nhận được trứng linh thú quý hiếm, pháp khí tuần thú các loại.

Những cái này, chỉ có thể đợi sau này từ từ điều chỉnh.” Như Hỏa Tôn Giả tiếc nuối nói.

Như Hỏa tiền bối này muốn làm chủ thần ‘vô hạn lưu’ sao?

Tống Thư Hàng suy nghĩ xong, nói: “Giao diện hệ thống thì, cũng tạm được.” “Ồ?

Tức là, vẫn còn rất nhiều chỗ cần cải tiến đúng không.

Vậy ngươi cảm thấy có cần thêm vai trò ‘nhân vật hướng dẫn’ không?

Ta vẫn luôn cân nhắc điểm này, nhưng lại không chắc nhân vật hướng dẫn có được mọi người yêu thích không.” Như Hỏa Tôn Giả nói.

“Cá nhân tôi thấy, vẫn không cần.” Tống Thư Hàng nói: “Dù sao sở thích của mỗi người khác nhau, có người thích ông già đi kèm, có người thích loli đi kèm, có người thích soái ca, có người thích mỹ nữ, có người thích nhân ngoại nữ, có người thích người ngoài hành tinh, thậm chí có người thích không phải người, cho nên hình tượng ‘nhân vật hướng dẫn’ rất khó thống nhất.” “Ngươi nói có lý.” Như Hỏa Tôn Giả gật đầu, lại nói: “À phải rồi, ngươi đã nhận được nhiệm vụ tân thủ rồi chứ, ngươi cảm thấy nhiệm vụ tân thủ thế nào?" Như Hỏa Tôn Giả đang coi Tống Thư Hàng là người thử nghiệm nội bộ hệ thống, thông qua phản hồi của Tống Thư Hàng để cải tiến hệ thống.

"Vâng, tiền bối, con muốn hỏi 'trứng linh thú' loại này có dễ kiếm không?" Tống Thư Hàng tiện miệng hỏi.

Trong tay cậu thì có rất nhiều trứng trùng 'Vô Hình Kiếm Cổ', miễn cưỡng cũng có thể coi là một loại linh thú, hoàn thành nhiệm vụ hướng dẫn tân thủ này thì không khó.

Nhưng Vô Hình Kiếm Cổ không phải linh thú Nhất Phẩm, khi trưởng thành Vô Hình Kiếm Cổ có thực lực đánh chết tu sĩ Tứ Phẩm thậm chí Ngũ Phẩm.

Vì vậy, nếu thật sự ấp nở Vô Hình Kiếm Cổ, thì cái 'Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống' này cũng không thể hướng dẫn cậu bồi dưỡng kiếm cổ.

"Trứng thú của linh thú Nhất Phẩm, độ khó kiếm không lớn, các tông môn linh thú bình thường đều có bán.

Trứng thú Nhị Phẩm và Tam Phẩm, tương đối mà nói thì không dễ kiếm lắm." Như Hỏa Tôn Giả nói.

"Vậy tiền bối, con có một vấn đề.

Nếu con trong nhiệm vụ đầu tiên, tìm được trứng linh thú không phải trứng thú Nhất Phẩm thì sao?" Tống Thư Hàng nói: "Nhiệm vụ tân thủ là 【Ấp nở trứng linh thú】, phương diện phần thưởng, cũng là kỹ năng và thông tin liên quan đến linh thú Nhất Phẩm.

Nếu ấp ra là linh thú Nhị Tam Phẩm, thậm chí cấp bậc cao hơn, nhưng con lại không có phương pháp tuần dưỡng linh thú Nhị Tam Phẩm tương ứng, chẳng phải là tiêu đời sao?" Dù là linh thú gì, khi vừa phá vỏ mà ra, thường đều là cảnh giới Nhất Phẩm.

Tuy nhiên linh thú Nhị Phẩm bồi dưỡng tốt, khi trưởng thành có thể thăng cấp đến cảnh giới Nhị Phẩm.

Linh thú Tam Phẩm khi trưởng thành thường có thể đạt đến cấp độ Tam Phẩm.

Phân loại phẩm giai của linh thú là dựa vào cảnh giới mà chúng có thể đạt được khi trưởng thành.

Mặc dù nói, khi vừa sinh ra phần lớn đều là cảnh giới Nhất Phẩm, nhưng mà, phương pháp tuần dưỡng ấu tể linh thú Nhị Tam Phẩm, chắc chắn khác với linh thú Nhất Phẩm chứ?

“Bá Đạo tiểu hữu ngươi nói có lý.” Như Hỏa Tôn Giả nhíu mày suy nghĩ: “Đây là sơ suất của ta, phải nghĩ cách thêm một bản vá mới được.” Tống Thư Hàng tranh thủ đề nghị: “Hay là tiền bối thêm một phần thưởng tân thủ bổ sung, ví dụ như, nếu túc chủ ấp nở ra quả trứng linh thú đầu tiên có cấp bậc khá cao, có thể bổ sung thêm cho túc chủ phương pháp bồi dưỡng của ‘linh thú đầu tiên’ đó thì sao?” “Ừm... phương pháp này thì khả thi.

Bá Đạo tiểu hữu, ngươi đưa kính cho ta, ta sẽ điều chỉnh một chút.” Như Hỏa Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng nhanh chóng tháo kính ra, đưa cho Như Hỏa Tôn Giả.

Tôn Giả nhận lấy kính, điều chỉnh một lát, lại trả kính cho Tống Thư Hàng: “Được rồi, Bá Đạo tiểu hữu, xong rồi.

Ngươi thử lại xem.” Tống Thư Hàng nhận lấy kính, đeo lại—quả nhiên, trong nhiệm vụ tân thủ của 【Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống】 đã bổ sung một bản vá phần thưởng.

Cứ như vậy, nếu cậu ấp nở trứng trùng ‘Vô Hình Kiếm Cổ’, sẽ có thể lập tức nhận được phương pháp bồi dưỡng Vô Hình Kiếm Cổ.

“Bá Đạo Đao tiểu hữu, vậy thì bắt đầu ấp nở quả trứng thú đầu tiên của ngươi đi.

Ta nghĩ, tiểu hữu trên người ngươi nhất định có trứng thú Tam Phẩm hoặc thậm chí trên Tam Phẩm đúng không?” Như Hỏa Tôn Giả nói.

Chương 1074

“Như Hỏa tiền bối tuệ nhãn như cự.” Tống Thư Hàng dày mặt nói.

Nói xong, cậu đưa tay vào trong ngực...

âm thầm điều động sức mạnh ‘thế giới hạch tâm’, từ đó lấy ra ba quả trứng trùng ‘Vô Hình Kiếm Cổ’.

Như Hỏa Tôn Giả nhìn thấy những quả ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ này, lập tức hiểu ra: “Thì ra là vậy, ta còn nói vì sao Vô Hình Kiếm Cổ ở nơi này rõ ràng đã đến mùa sinh sản mà lại không có trứng trùng, xem ra là Bá Đạo tiểu hữu ngươi xâm nhập vào tổ Vô Hình Kiếm Cổ, lấy đi trứng trùng!” “Tiền bối, con không có bản lĩnh đó.

Với thực lực của con mà muốn xông vào tổ trùng thì là đi làm bữa ăn cho kiếm cổ.” Tống Thư Hàng nói: “Thật ra là một vị tiền bối cường đại, đưa con tiến vào tổ trùng Vô Hình Kiếm Cổ tìm bảo, sau đó, con may mắn nhặt được một số trứng trùng Vô Hình Kiếm Cổ.” Như Hỏa Tôn Giả gật đầu, với thực lực của Tống Thư Hàng, việc xông vào tổ trùng Vô Hình Kiếm Cổ quả thật không thể.

“Vậy thì, Bá Đạo tiểu hữu, trong tay ngươi còn bao nhiêu trứng trùng Vô Hình Kiếm Cổ?” Như Hỏa Tôn Giả hỏi, nếu có thể trực tiếp lấy được một phần trứng trùng, có thể tiết kiệm cho ông ta rất nhiều công sức.

Nếu không, ông ta sẽ phải mang trùng cái Vô Hình Kiếm Cổ về từ từ nuôi dưỡng thế hệ tiếp theo.

“Tiền bối ngài cần bao nhiêu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, giai đoạn đầu cần khoảng mười quả, giai đoạn sau ta có thể từ từ tự bồi dưỡng.

Bá Đạo tiểu hữu, nếu ngươi có mười quả trứng trùng, ta có thể dùng một pháp khí giao dịch với ngươi.

Tiểu hữu có nguyện ý không?” Như Hỏa Tôn Giả nói.

“Tự nhiên nguyện ý.” Tống Thư Hàng từ trong lại lấy ra bảy quả Vô Hình Kiếm Cổ, gom đủ mười quả trứng trùng, đưa cho Như Hỏa Tôn Giả.

Như Hỏa Tôn Giả nhận lấy trứng trùng xác nhận một lượt xong, cẩn thận cất chúng đi.

Sau đó ông ta lấy ra một viên ngọc ấn nhỏ nhắn, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Vật này, tên là ‘Linh Thú Ấn Ký’, trong 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 mà tiểu hữu ngươi đưa cho ta có ghi chép về vật này, ta nghĩ tiểu hữu ngươi hẳn là có duyên với vật này.” Như Hỏa Tôn Giả nghiêm mặt nói.

Linh Thú Ấn Ký?

Tống Thư Hàng nhớ lại trong 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 quả thật có ghi chép về vật này.

Phương tiểu ấn này, là pháp khí chế thức của đệ tử 《Tam Thập Tam Thú Thần Tông》.

Kiện pháp khí này, dùng để phối hợp ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ và pháp thuật tuần thú của Thú Thần Tông.

Khi sử dụng pháp khí, có thể dùng nó thu nạp một luồng ‘thú hồn’ của linh thú, đây là một thủ đoạn độc môn mà Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó dùng để tuần phục linh thú.

Chỉ là Như Hỏa Tôn Giả trong tay vì sao lại có loại pháp khí này?

Tống Thư Hàng nhận lấy phương Linh Thú Ấn Ký này, ngẩng đầu nhìn về phía Như Hỏa Tôn Giả: “Tiền bối, ngài sao lại có Linh Thú Ấn Ký này?” “Hẳn là đồ sưu tầm của ta khi còn trẻ sao?

Người già rồi, nhiều ký ức đều trở nên mơ hồ.” Như Hỏa Tôn Giả gõ gõ đầu mình.

“Không biết tiền bối ngài có biết ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ không?” Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

“Không biết.” Như Hỏa Tôn Giả một mực phủ nhận: “Ta trước đây không biết, hiện tại không biết, sau này cũng sẽ không biết.” Tống Thư Hàng: “……” “Ừm, Bạch đạo hữu đã quay lại rồi.

Vậy thì, Bá Đạo tiểu hữu, ta cũng sắp phải rời đi rồi.

Chúng ta lần sau gặp lại nhé.” Như Hỏa Tôn Giả cười vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình ông ta bước một bước, đã xuất hiện ở cách đó vài trăm mét, đây là thần thông pháp thuật Súc Địa Thành Thốn.

Sau mấy bước, thân hình Như Hỏa Tôn Giả đã biến mất khỏi tầm mắt Tống Thư Hàng. ......

Tống Thư Hàng nắm ngọc ấn trong tay, trong lòng có một số suy đoán.

Vị Như Hỏa Tôn Giả này đến gặp cậu, e rằng không phải chỉ đơn giản là để mượn 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 xem qua, để hoàn thành cái gì đó gọi là ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’.

Như Hỏa Tôn Giả đến xong, lại tặng cậu ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’, lại giao dịch ‘Linh Thú Ấn Ký’ cho mình, nhìn thì là giao dịch công bằng, nhưng hiển nhiên không phải chỉ đơn giản là giao dịch...

Đối phương rốt cuộc muốn gì?

Khoan đã!

“Khoan đã, Như Hỏa tiền bối. 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 còn chưa trả tôi mà.” Tống Thư Hàng đột nhiên tỉnh ngộ.

Vị lão học giả này nhanh chóng đi mất rồi, còn mang theo bản gốc 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 của cậu.

Mặc dù nói nội dung trên đó, Tống Thư Hàng đều đã ghi nhớ kỹ lưỡng.

Nhưng bản gốc rất quý giá có được không, cậu còn định giao bản gốc cho người thừa kế thực sự của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ mà.

Nhưng Như Hỏa Tôn Giả đã chạy mất tăm rồi.

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác. ......

Một lát sau.

Trước mặt Tống Thư Hàng có một đạo kiếm quang lướt qua, kiếm quang co rút lại, hóa thành dáng vẻ của Bạch Tôn Giả.

“Thư Hàng, ngươi đã gặp Như Hỏa đạo hữu rồi sao?

Vừa rồi trên đường ta đến đây, thấy Như Hỏa đạo hữu vội vàng tạm biệt ta, sau đó liền nhanh chóng rời đi, đi vội vàng lắm.” Bạch Tôn Giả thu kiếm quang, hỏi.

“Vâng, con đã gặp vị Như Hỏa tiền bối đó rồi.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

“Ồ?

Chiếc kính ngươi đang đeo không phải của Như Hỏa đạo hữu sao?

Ông ta tặng cho ngươi rồi à?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Trên đường đến tìm Tống Thư Hàng, Như Hỏa Tôn Giả coi cặp kính này như bảo bối mà cẩn thận bảo vệ, sao bây giờ lại hào phóng tặng cho Tống Thư Hàng chứ?

“Như Hỏa tiền bối dùng nó để giao dịch 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 với con.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

“Ồ?

Cặp kính này có gì đặc biệt sao?

Ta trên đường đi vẫn luôn rất tò mò về cặp kính này, nhưng Như Hỏa đạo hữu hoàn toàn không chịu cho ta xem.” Bạch Tôn Giả nói.

“Cặp kính này, là một kiện pháp khí.

Tên là ‘Thần Thú Dưỡng Thành Hệ Thống’, bên trong tự động kèm theo một hệ thống, có thể hỗ trợ tu sĩ trở thành một đại sư tuần dưỡng linh thú.” Tống Thư Hàng nghiêm mặt nói.

“Có thể cho ta xem không?” Mắt Bạch Tôn Giả đều sáng lên.

“Được thì được, nhưng Bạch tiền bối ngài không được tháo nó ra nhé.” Tống Thư Hàng tháo kính xuống, đưa cho Bạch Tôn Giả.

“Hahahahaha.” Bạch tiền bối cười gượng một tràng: “Thật ra ta gần đây cũng không có tháo dỡ lung tung nữa, ta đã rất kiềm chế rồi.” Nhận lấy kính xong, Bạch tiền bối đeo nó lên.

Sau đó, một khung kính hiện ra trước mặt Bạch tiền bối. 【Nhắc nhở, hệ thống này đã ràng buộc với ‘Bá【Đạo】Tống Nhất’, ngoài Bá【Đạo】Tống Nhất ra, người khác không thể sử dụng hệ thống này.

Chào mừng lần sau ghé thăm, tạm biệt.】 Sau đó, trên kính hiển thị một giao diện giống như ‘tắt máy’.

“……” Bạch Tôn Giả ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Ràng buộc rồi, ta không dùng được.” “Ồ, con nhớ ra rồi.

Như Hỏa Tôn Giả đã nói, hệ thống này ràng buộc với tinh thần của mỗi tu sĩ, một khi đã ràng buộc thì không thể thay đổi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ràng buộc với tinh thần lực?

À, thì ra là vậy.” Bạch Tôn Giả hiểu ra, cậu vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc đi đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

“Lại gần thêm chút nữa.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng lại gần thêm một chút.

Cũng chính lúc này, Bạch tiền bối đột nhiên đối với Tống Thư Hàng, hung hăng tung một cú húc đầu.

Với thực lực của Tống Thư Hàng sao có thể tránh được cú húc đầu của Bạch tiền bối?

Bị đánh trúng xong, cậu hai mắt tối sầm, sảng khoái hôn mê bất tỉnh. ......

Cũng không biết qua bao lâu.

Tống Thư Hàng tỉnh lại: “Vừa rồi xảy ra chuyện gì vậy?” Cậu dường như bị Bạch tiền bối một cú húc đầu đánh cho bất tỉnh sao?

Cậu nghiêng đầu suy nghĩ một lát, quay đầu lại, liền phát hiện Bạch Tôn Giả đang đeo kính, nhanh chóng thao tác.

Thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, Bạch Tôn Giả vui vẻ nói: “Thư Hàng, Thư Hàng, ta nghĩ ra một chuyện hay ho rồi.

Chúng ta cũng lập một hệ thống chơi đi.” Tống Thư Hàng: “……”

Nói chứ, vì sao Bạch tiền bối lại có thể sử dụng cái ‘Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú’ này?

Thứ này không phải đã liên kết với tinh thần lực của tôi rồi sao?

Chẳng lẽ là do cú bổ đầu trước đó?

Thôi được rồi, vấn đề này cứ tạm gác sang một bên đã.

Trước tiên hãy trả lời câu hỏi của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi hỏi: “Bạch tiền bối, ngài định tạo ra một hệ thống như thế nào?” Bạch tiền bối đã muốn xây dựng hệ thống thì hẳn trong lòng cũng đã có ý tưởng sơ bộ rồi chứ?

“Ừm, Thư Hàng, cậu thấy chúng ta xây dựng một ‘Hệ thống bồi dưỡng kỹ thuật Tiêu Xa’ thì sao?

Thông qua hệ thống, để chủ nhân nhanh chóng nắm vững kỹ thuật đua xe, sau đó là tốc độ gấp ba, gấp sáu, gấp mười lần, vân vân.” Bạch Tôn Giả hai mắt sáng rực nói.

Nói đến hệ thống, điều đầu tiên ngài nghĩ đến chính là cái này!

Lời Bạch Tôn Giả vừa dứt, điện thoại của Tống Thư Hàng reo.

Cậu lấy điện thoại ra xem, là số của Cao Mỗ Mỗ gọi đến.

“Bạch tiền bối, tôi nghe điện thoại trước đã.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả gật đầu.

Thư Hàng vuốt màn hình nghe máy: “Lão Cao, có chuyện gì thế?” “Ối trời, cuối cùng cũng gọi được rồi.

Thư Hàng, cậu bình an vô sự chứ, sao trước đó gọi điện thoại cho cậu mãi không được?” Cao Mỗ Mỗ nói với giọng lo lắng.

Chương 1075

“Trước đó tôi đang ở một không gian dưới lòng đất, tín hiệu không tốt nên không nhận được điện thoại.” Tống Thư Hàng đáp: “Chỗ các cậu có chuyện gì sao?” “Phải, xảy ra chuyện lớn rồi.

Thư Hàng cậu có biết gần trường Đại học Giang Nam của chúng ta có một trường dạy lái máy xúc và dạy lái xe không?” Cao Mỗ Mỗ nói.

Tống Thư Hàng nghe thấy chủ đề này, trong lòng lập tức ‘thịch’ một tiếng, có một dự cảm chẳng lành: “Trường học đó xảy ra chuyện?” “Đúng vậy!

Chiều nay, gần tan học, trường đó lại có một nữ học viên đến học lái xe.

Không phải kiểu để đối phó thi cử, mà là kiểu kỹ thuật lái xe để trở thành ‘lão tài xế’ trên đường.

Có lẽ vì nữ học viên này trả nhiều tiền và cũng khá xinh đẹp.

Cho nên, dù đã đến giờ tan học, trường vẫn đặc biệt sắp xếp một giáo viên kèm thêm giờ cho nữ học viên này.

Sau đó, không lâu sau khi nữ học viên lên xe, bi kịch đã xảy ra...

Thảm lắm, hiện trường đúng là thảm không nỡ nhìn.

Sân tập lái của trường bị san phẳng hoàn toàn, riêng xe tập lái đã hỏng gần ba mươi chiếc, lát nữa tôi sẽ gửi vài tấm ảnh cho cậu xem, hiện trường hoàn toàn như bị tàn phá, còn hoành tráng hơn cả hiện trường tai nạn xe trong phim Hollywood nữa.

Đáng sợ hơn là sau đó, chiếc xe của nữ học viên còn đâm thủng tường rào của trường, lao vào sân tập máy xúc gần đó, lại một cảnh tàn phá nữa.

Sau khi ‘tàn phá’ xong hiện trường máy xúc vẫn chưa xong, cuối cùng, nữ tài xế đó còn ‘tàn phá’ sang bãi đậu xe bên cạnh, tiếp tục nghiền nát toàn bộ.

Tất cả những chiếc xe trong bãi đậu xe đều bị nghiền nát hết.

Tôi còn nghi ngờ nữ tài xế đó cố ý nữa, người bình thường xe mất kiểm soát làm sao có thể làm được đến mức độ đó?

Nghe nói, ước tính thiệt hại kinh tế của học viện lên đến vài trăm triệu.” Cao Mỗ Mỗ dừng lại một chút rồi lại nói: “May mắn là trong thảm họa này, không có ai thương vong.

Vài người bị thương duy nhất là do tư thế ngã không tốt, đa số chỉ là bong gân, hoặc bị hoảng sợ.

Đây cũng là điều may mắn trong cái rủi, có thể là có sự bảo vệ vô hình nào đó, hiện trường tai nạn xe thảm khốc như vậy mà không có một người bị thương nặng nào, nói ra người khác cũng không tin, chỉ xem ngày mai báo chí đưa tin thế nào thôi.” Tống Thư Hàng: “......” Không sai được, có thể tạo ra hiện trường tai nạn kinh khủng đến thế, tuyệt đối là vị tiên tử có đạo hiệu Đông Phương Vị Liễu, biệt danh Đông Phương Lục, ngoại hiệu ‘Sát thần đường phố’ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần rồi.

Tiên tử Đông Phương Vị Liễu, cuối cùng vẫn chạy đến trường này để học kỹ năng lái xe.

Mà nàng cũng không phụ lòng Tống Thư Hàng mong đợi, trực tiếp san bằng cái trường học tự xưng ‘trình độ giáo viên hạng nhất, có thể biến tài xế mới thành lão tài xế’ này.

May mắn là xem ra tiên tử Đông Phương Lục cũng đã làm tốt các biện pháp bảo vệ...

Ít nhất không xảy ra sự cố thương vong cho người bình thường.

“Tôi vừa nhận được tin tức, vị giáo viên hướng dẫn nữ học viên đó cũng đã được đưa vào bệnh viện, anh ta cũng thần kỳ là không bị thương gì, nhưng hình như đã mắc chứng sợ xe, hễ nghe đến từ ‘xe’ là toàn thân run rẩy.

Không biết anh ta có thể hồi phục sau cú sốc này không?” Cao Mỗ Mỗ lại bổ sung.

Tống Thư Hàng: “......” Chuyện này ồn ào đến mức này, không biết tiên tử Đông Phương Lục sẽ giải quyết hậu quả thế nào đây?

“Nhưng chuyện này có liên quan gì đến tôi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Là thế này, trước đó không phải cậu đột nhiên có việc phải đi sao?

Sau đó, khi Tống Thi và chúng tôi cùng nhau xem TV thì thấy tin tức này.

Tống Thi đột nhiên nói, cậu có thể sẽ ở trường học máy xúc đó.

Cho nên tôi và Thổ Bá lập tức gọi điện thoại cho cậu, nhưng điện thoại của cậu lại không liên lạc được.

Chúng tôi còn tưởng cậu thật sự ở học viện máy xúc bên cạnh, bị nữ tài xế đó ‘tàn phá’ rồi chứ.” Cao Mỗ Mỗ giải thích.

“Cảm ơn, đã để mọi người lo lắng.

Yên tâm đi, tôi không ở trường đó, cũng đừng để Thi lo lắng cho tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thi lại chơi chung với Cao Mỗ Mỗ và mọi người sao?

Trời ạ, các cậu yên tâm đi, thật ra tôi đã bị vị ‘Sát thần đường phố’ đó tàn phá mấy lần rồi, nghĩ lại là chỉ muốn khóc thôi.

“Cậu không sao là tốt rồi, nói chứ bây giờ cậu chạy đi đâu rồi?” Cao Mỗ Mỗ lại hỏi.

“Có một người bạn dẫn tôi đi dã ngoại rồi, tôi còn không biết mình đang ở chỗ nào nữa.

Ừm, đến lúc tôi về, sẽ mang đồ ăn ngon về cho mọi người.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Tuyệt vời, vậy quyết định thế nhé.” Cao Mỗ Mỗ cười nói. ......

Kết thúc cuộc gọi với Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng nghiêm túc nói với Bạch Tôn Giả: “Bạch tiền bối, tôi đã nghiêm túc suy nghĩ một chút. ‘Hệ thống bồi dưỡng kỹ thuật Tiêu Xa’ vẫn là không nên đi?

Bởi vì, ừm, bởi vì… đúng rồi, bởi vì đua xe quá tốc độ là vi phạm pháp luật!” Bạch Tôn Giả: “......” Một lát sau, Bạch tiền bối nghiêm túc suy nghĩ.

Đến thế giới này, nói không chừng còn có nhiều ‘Tiên tử Đông Phương Lục’ như vậy, nếu họ có ‘hệ thống đua xe’... thì ngày tháng này chẳng còn cách nào mà sống nổi nữa.

Thế là, Bạch Tôn Giả hiếm khi thỏa hiệp: “Được rồi, vậy chúng ta đổi cái khác đi.

Ừm, thế này đi, Thư Hàng.

Chúng ta trước tiên hãy lấy việc chế tạo một hệ thống cho người bình thường sử dụng làm tiêu chuẩn nhé!” Tống Thư Hàng nghe vậy, âm thầm thở phào nhẹ nhõm: “Không thành vấn đề, Bạch tiền bối.” Nói xong, cậu lại đăng nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần, gửi một tin nhắn: “@Đông Phương Lục tiên tử, tiên tử có ổn không?

Không sao chứ?” Đông Phương Lục tiên tử: “Không ổn lắm, tôi bị tước bằng lái rồi, còn phải chi trả một khoản bồi thường khổng lồ, mấy trăm triệu lận.

Lát nữa tôi còn phải lén lút đi xóa trí nhớ của vài người, ví dụ như vị giáo viên dạy tôi lái xe kia, anh ta là một người tốt, đoạn ký ức này sẽ để lại bóng ma tâm lý cho anh ta, cho nên vẫn là xóa đi, để anh ta tiếp tục sống hạnh phúc thì tốt hơn." Tống Thư Hàng: "......" Đông Phương Lục tiên tử: "Đúng rồi, @Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn tiền bối, lần này tai nạn của tôi ảnh hưởng khá lớn, tôi sẽ phối hợp ngài dọn dẹp tàn cục.

Tiền bối, sau khi bồi thường xong, và xóa đi trí nhớ của vài người bị hại, tiếp theo phải làm gì?" Hoàng Sơn Chân Quân tâm mệt quá, rất muốn về hưu: "Lục Tử à, không phải là ngươi phối hợp ta dọn dẹp tàn cục, mà là ta phối hợp ngươi đó!

Ai...

Tiếp theo, hoặc là ngươi phái bản tôn đến, hoặc là làm một phân thân khôi lỗi đến, đi cùng thuộc hạ của ta dọn dẹp tàn cục đi." Hoàng Sơn Chân Quân tâm mệt quá, rõ ràng sắp bế quan đột phá cảnh giới, nhưng trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lại còn một đống bãi chiến trường chờ ngài dọn dẹp.

Cứ thế này, khi ta thăng cấp sẽ có tâm ma mất!

"Xin lỗi, Hoàng Sơn tiền bối.

Tôi nghe theo ngài hết." Đông Phương Lục tiên tử nhanh chóng trả lời.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Đông Phương Lục tiên tử cảm thấy trường học dạy 'kỹ năng lái xe' kia thật sự rất tốt.

Sau khi được vị giáo viên tốt bụng kia hướng dẫn, kỹ năng lái xe của nàng đã có tiến bộ rõ rệt.

Nếu đổi lại là kỹ năng lái xe trước đây của nàng, chuyến tai nạn liên hoàn này, dù có pháp thuật bảo vệ, cũng khó tránh khỏi có người bị thương.

Nhưng lần này, không một ai bị thương nặng!

Nhìn rõ nhé, không một ai bị thương nặng đó!

Đây chính là tiến bộ vượt bậc.

Cho nên, hay là đổi một thân phận khác rồi lén lút đến trường đó học thêm một lần nữa.

Cảm giác chỉ cần học thêm vài lần nữa, nàng sẽ thoát khỏi cấp độ ‘sát thần đường phố’.

Đương nhiên, lần sau nàng nhất định sẽ lái chiếc xe đã được cải tạo của mình đến, tuyệt đối không thể gây ra tai nạn tương tự nữa, không thể gây thêm phiền phức cho Hoàng Sơn tiền bối nữa.

Nghĩ xong, tiên tử Đông Phương Lục lại nói: “@Tuyết Lang Động Chủ, Tuyết Lang đạo hữu, bằng lái của tôi bị tước rồi, khi nào đạo hữu rảnh, tôi muốn làm lại một cái.” ......

Lúc này, Tuyết Lang Động Chủ vẫn đang ở chỗ tiền bối Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn, khi nhìn thấy tin nhắn này thì móng vuốt run lên, điện thoại trong tay suýt chút nữa rơi xuống đất.

Nói chứ, tiên tử Đông Phương Lục đã làm lại bằng lái bao nhiêu lần ở chỗ hắn rồi?

Số lần nhiều quá không nhớ nổi nữa rồi.

Vậy vấn đề là, bây giờ hắn có nên làm lại bằng lái cho tiên tử Đông Phương Lục nữa không?

Vì hòa bình của nhân loại, hắn có nên từ chối tiên tử Đông Phương Lục thì tốt hơn không?

Nhưng nếu hắn từ chối tiên tử Đông Phương Lục... liệu ngày mai Tuyết Lang Động của hắn có bị tiên tử lái xe san bằng không?

Vấn đề này thật sự rất nan giải.

“Vậy Thư Hàng, rốt cuộc chúng ta nên làm hệ thống gì thì tốt?” Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, hệ thống của ngài là muốn dành cho người bình thường sử dụng, đúng không?” “Ừm, dù sao đây cũng là hệ thống đầu tiên ta làm, chúng ta cứ bắt đầu từ cơ bản.

Trước tiên làm một hệ thống mà người bình thường có thể sử dụng để luyện tay nghề, sau khi có kinh nghiệm rồi, chúng ta sẽ làm hệ thống mà tu sĩ cũng có thể dùng.” Bạch Tôn Giả nói.

Dù làm bất cứ chuyện gì, cũng phải từng bước một, bắt đầu từ cơ bản.

Bạch tiền bối nói thật có lý.

“Thư Hàng, cậu tu hành mới mấy tháng, vậy cậu nghĩ nếu là người bình thường thì sẽ thích hệ thống về phương diện nào?” Bạch Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng: “Thích hệ thống kiểu gì, ừm...

Từ góc độ của học sinh mà nói, đa số học sinh đều muốn mình có một ‘Hệ thống Học Bá’.

Nằm yên không làm gì cũng có thể học tập, người khác chơi thì mình cũng chơi, người khác học thì mình vẫn chơi, nhưng đến khi thi cử thì thành tích của mình luôn có thể đánh bại bất kỳ ai!” “Hệ thống học bá chân chính, tất cả học sinh đều đáng có.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thật ra, mấy tháng trước Tống Thư Hàng còn hy vọng mình có một chức năng kiểu ‘tự động học tập’.

Treo máy cũng có thể học, cậu có sợ không?

Nếu thật sự có hệ thống như vậy, kỳ thi cấp hai, cấp đại học, tiểu học, cuối kỳ, ngoại ngữ cấp bốn, năm, sáu, bảy, ứng dụng máy tính trung cấp, cao cấp gì đó, tất cả đều không sợ, đều dễ dàng vượt qua!

Nghĩ thôi đã thấy thật mỹ mãn rồi.

Ý tưởng tuyệt vời như vậy, hy vọng Bạch tiền bối có thể chấp nhận!

Bạch Tôn Giả nghiêm túc suy nghĩ một lúc: “Hệ thống Học Bá...

Hệ thống này cảm giác độ khó làm ra không lớn lắm.

Chỉ cần ban đầu xây dựng tốt cơ sở dữ liệu, rồi sắp xếp tốt nhiệm vụ hệ thống, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, thỉnh thoảng thưởng một pháp thuật tăng cường trí nhớ tạm thời, hoặc thưởng một pháp thuật giúp người ta tập trung tinh thần, hoặc pháp thuật làm cho tâm trí thanh tịnh, những pháp thuật này đều có thể phát huy công năng nâng cao hiệu quả học tập.

Sau này có thể thưởng đan dược tăng cường trí nhớ vĩnh viễn, tăng cường tinh thần lực, biến một người bình thường thành học bá không hề khó khăn.

Sau khi cơ sở dữ liệu được xây dựng hoàn tất, cho ta hai ngày, ta sẽ làm ra được mẫu hình sơ bộ của hệ thống này.

Độ khó xây dựng hệ thống này nhiều nhất chỉ một sao, cứ ghi lại đã.” Nói xong, Bạch Tôn Giả lấy ra một cuốn sổ nhỏ, ghi lại trên đó [1.

Hệ thống Học Bá].

Chương 1076

Trong lời của Bạch tiền bối, ‘Hệ thống Học Bá’ mà học sinh mơ ước bấy lâu lại chỉ có độ khó một sao.

Nếu hồi trung học mình đã gặp được Bạch tiền bối thì tốt biết mấy.

Đó là tiếng lòng của Tống Thư Hàng lúc này.

“Còn có đề xuất nào khác không?” Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Xem ra, hệ thống độ khó một sao hoàn toàn không thể khiến Bạch Tôn Giả vui vẻ.

Độ khó quá dễ, sẽ không đủ kích thích.

Không đủ kích thích thì sẽ không có cảm giác thỏa mãn.

“Bạch tiền bối, xin hãy để tôi suy nghĩ thêm...

Ừm, đúng rồi!

Đối với người bình thường mà nói, ngoài Hệ thống Học Bá rất cần thiết trong thời gian đi học ra, sau khi tốt nghiệp, đa số mọi người đều sẽ mong muốn có một hệ thống biết kiếm tiền.

Dù sao con người sống trên đời, đâu đâu cũng không thể thiếu tiền.

Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn lần không thể.

Cho nên, một ‘Hệ thống Tụ Bảo Bồn’ có thể kiếm tiền, hẳn cũng sẽ rất được người bình thường yêu thích.” Tống Thư Hàng suy tư nói.

“Hệ thống kiếm tiền?

Cần hệ thống loại này làm gì?” Bạch tiền bối vẻ mặt mơ hồ:

“Tiền bạc thứ này, chỉ cần thiếu thì ra ngoài đi một chuyến là có thể nhặt được rất nhiều.

Nếu nhặt không đủ số lượng thì cứ tùy tiện tìm một ngọn núi đào một cái, là có thể đào ra không ít đồ giá trị, sau đó là có thể đổi thành rất nhiều tiền mà?” Tống Thư Hàng: “......” Lúc này Tống Thư Hàng đột nhiên nghi ngờ, mình và Bạch Tôn Giả sống ở cùng một thế giới sao?

Cái thế giới mà ra ngoài tùy tiện nhặt được rất nhiều tiền, đó căn bản không phải thế giới của chúng ta.

Cầu cứu: Đột nhiên nói chuyện ‘kiếm tiền’ với Bạch tiền bối, phải làm thế nào để Bạch tiền bối hiểu được sự vất vả của việc kiếm tiền?

Đang online chờ câu trả lời, thật sự rất gấp.

“Khụ, Bạch tiền bối, ngài nói chỉ là trường hợp đặc biệt thôi.

Thực ra, trên thế giới này, đại đa số mọi người dựa vào việc ra ngoài nhặt tiền để sống là xa xa không đủ.

Còn việc đến núi đào báu vật, số người đào được báu vật cũng rất ít.

Dù sao, không phải ai cũng có khí vận như Bạch tiền bối ngài.” Tống Thư Hàng giải thích.

“À đúng rồi, chuyện này có liên quan đến khí vận, khí vận thứ này rất khó nói.” Bạch Tôn Giả rất nhanh đã phản ứng lại: “Vậy thì nghĩ đến việc xây dựng một ‘Hệ thống Tụ Bảo Bồn’ đi, ừm... cảm giác độ khó so với Hệ thống Học Bá cũng chỉ hơi khó hơn một chút thôi.

Trong đó có một phương pháp đơn giản nhất, ta trực tiếp tặng ra một lượng lớn tài sản là được rồi.” Bạch Tôn Giả nói.

“Không được, Bạch tiền bối.

Nếu vậy thì sẽ mất đi ý nghĩa của hệ thống.

Sự tồn tại của hệ thống, chủ yếu vẫn là để người ta không sống như cá ướp muối, nhất định phải hoàn thành một nhiệm vụ, rồi mới có được thu hoạch.

Có sự trả giá rồi mới có thu hoạch, như vậy mới khiến người ta càng trân trọng hơn.” Tống Thư Hàng nói.

“Có lý!

Vậy ‘Hệ thống Tụ Bảo Bồn’ có thể thiết lập thành phiên bản tiến hóa của ‘Hệ thống Học Bá’.

Khi chủ nhân thông qua ‘Hệ thống Học Bá’ học được một kỹ năng chuyên môn, sau đó lại thông qua ‘Hệ thống Tụ Bảo Bồn’ để kiếm tiền lớn.

Dù là giám định vật phẩm lỗi thời, cắt đá xem ngọc, phát minh công nghệ đen, trồng ra thực vật mà người khác không trồng được, nuôi ra cá mà người khác không nuôi được, đều có thể kiếm được tiền lớn.

Rất tốt, ý này được đó, cứ thiết lập ‘Hệ thống Tụ Bảo Bồn’ là hậu trí của ‘Hệ thống Học Bá’.

Thậm chí có thể hợp nhất hai hệ thống này thành một, tuyệt vời.” Bạch Tôn Giả nói xong, cũng viết ý tưởng về ‘Hệ thống Tụ Bảo Bồn’ xuống, ghi vào cuốn sổ nhỏ, độ khó xây dựng là một sao rưỡi.

Xứng đáng là Bạch tiền bối, tư duy nhanh nhạy.

Tống Thư Hàng trầm tư.

Hai hệ thống hợp hai thành một, trời ạ~ như vậy thì hệ thống này chính là mẫu hình ‘ngón tay vàng’ của nhân vật chính trong hầu hết các tác phẩm ‘hệ thống đời sống’ rồi.

Ngón tay vàng mà nhân vật chính trong thể loại hệ thống đời sống sở hữu chính là loại này.

Tức là sở hữu năng lực học tập cường đại, các loại thần thuật đều dễ dàng nắm được.

Bất kể là kỹ năng nấu ăn, y thuật, giám định thuật; thậm chí là nuôi cá nuôi lợn, trồng trọt, trồng hoa, đủ mọi loại kỹ năng đều học một là tinh thông.

Những kỹ năng này vừa có thể ra vẻ, vừa có thể kiếm tiền.

Sau khi kiếm đủ tiền lẻ rồi, là có thể đến một khe núi nhỏ có chất lượng không khí tốt, mua đất mua nhà mua ao, tránh xa thành phố sương mù, cuộc sống nhỏ nhặt trôi qua cực kỳ thoải mái.

Trời ạ~ hệ thống như vậy, tôi cũng muốn có một cái.

Trời ạ~ đợi Bạch tiền bối hợp nhất hai hệ thống này xong, tôi nguyện ý làm chuột bạch, tự mình thử nghiệm hệ thống này!

Trời ạ~ nghĩ thôi đã thấy thật mỹ mãn, nước miếng cũng sắp chảy ra rồi.

Trời~ cái tật ‘trời ạ~’ này sao lại xuất hiện rồi?

Chẳng lẽ là trước đó vô ý nghe thấy Hải Quy lớn màu xanh ngọc kêu vài tiếng trong cấm địa, mà bất tri bất giác học theo rồi sao?

Trời ạ, sao lại thế này.

“Còn có ý tưởng nào khác không?” Bạch Tôn Giả lại hỏi.

Bạch tiền bối vẫn chưa hài lòng sao? ‘Hệ thống Tụ Bảo Bồn’ độ khó là một sao rưỡi, cộng thêm ‘Hệ thống Học Bá’ nhiều nhất cũng chỉ là độ khó hai sao.

Trong mắt Bạch tiền bối, vẫn là quá dễ.

Quá dễ thì không đủ kích thích.

Không đủ kích thích thì sẽ không có cảm giác thỏa mãn.

Tống Thư Hàng véo cằm suy tư, năng lực học tập có rồi, năng lực kiếm tiền cũng có rồi, vậy tiếp theo còn thiếu gì?

Nghĩ đi nghĩ lại, đột nhiên, cậu nhớ đến đệ tử danh nghĩa của mình, Joseph, tên đầy đủ là Joseph *Cư Y* Mobasang!

Kể từ khi hạ quyết tâm thu Joseph làm đệ tử danh nghĩa, ngoài bộ 《Thời Đại Đang Kêu Gọi》 kia ra, Tống Thư Hàng còn dạy cho cậu ta tư thế của chiêu thứ nhất trong 《Thánh Quang Kiếm Thuật》.

Nhưng cậu cũng biết trong lòng, dù Joseph có khổ luyện 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 mỗi ngày cũng rất khó có thành tựu.

Dù sao, cậu ta thiếu công pháp 'tu chân cơ sở', huyệt khiếu trong cơ thể chưa được khai mở, 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 sẽ không thể phát huy uy lực của nó.

Thực ra...

ước mơ của Joseph chỉ là muốn học được 'kungfu Âu Lạc' trong truyền thuyết.

Phi thân lướt tường, một quyền đánh ra có thể có quyền phong bùng nổ, một người có thể đánh mười người, loại cao thủ võ lâm đó.

Nhưng Tống Thư Hàng rất khó hoàn thành nguyện vọng của cậu ta.

Công pháp mà Thư Hàng nắm giữ là công pháp tu chân, trong đó 'quyền sở hữu' công pháp cơ sở không phải của cậu, không thể dạy cho Joseph.

Hơn nữa Joseph cũng đã sớm bỏ lỡ chu kỳ vàng để luyện công, dù bây giờ bắt đầu tu luyện công pháp Trúc Cơ, cũng khó có thành tựu.

Nếu...

Bạch Tôn Giả có thể nghĩ ra một cách, để người bình thường trở thành loại ‘võ lâm cao thủ’ trong phim truyền hình thì có hy vọng không?

Không cầu Trúc Cơ tu chân, chỉ cầu có thể cường thân kiện thể, phi thân lướt tường, một người có thể đánh hai mươi người là được!

“Bạch tiền bối, hay là chúng ta làm một ‘Hệ thống bồi dưỡng Võ Lâm Cao Thủ’ đi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Hệ thống bồi dưỡng Võ Lâm Cao Thủ?

Dạy người tu hành sao?” Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi.

“Không, võ lâm cao thủ tôi nói không phải là cao thủ trong giới tu chân của chúng ta.

Bạch tiền bối gần đây cũng xem rất nhiều phim rồi đúng không, những bộ phim võ hiệp đặc sản của An Lạc chúng ta, chính là loại ‘võ lâm cao thủ’ này.

Không cầu trường sinh bất tử, chỉ cần có thể phi thân lướt tường, quyền pháp tinh thông, một người đánh mười mấy hai mươi người là đủ rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ồ, cậu nói là loại cao thủ đó sao.

Nhưng loại này lại không thể trường sinh, có tác dụng gì chứ?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không cầu trường sinh, chỉ cầu có thể cường thân kiện thể cũng là cực tốt rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Bởi vì có rất nhiều người, đều đã bỏ lỡ tuổi vàng tu luyện, trên con đường tu chân định trước không thể đi xa được bao nhiêu.

Nếu không có ‘Dịch Thối Thể’ và ‘Đan Khí Huyết’ thì dù có công pháp tu chân Trúc Cơ trong tay, luyện mấy chục năm cũng rất khó có thành tựu.

Cho nên, nếu có một hệ thống võ lâm cao thủ, có thể giúp họ trở thành loại võ lâm cao thủ phi thân lướt tường đó, cũng là một lựa chọn rất tốt.” “Vì sao lại đột nhiên nghĩ đến hệ thống này?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

“Thực ra, là vì không lâu trước đây tôi cứ bị người ta quấn lấy, sau đó thì đã nhận một đệ tử ‘danh nghĩa’.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Sau đó, cậu giới thiệu tình hình của ‘Joseph’ cho Bạch Tôn Giả một lượt.

Ngoài ra Tống Thư Hàng trong lòng còn có một ý nghĩ.

Nếu cái ‘Hệ thống bồi dưỡng Võ Lâm Cao Thủ’ này thật sự được nghiên cứu ra, không chỉ Joseph, mà cả bố Tống, mẹ Tống cũng có thể trở thành người hưởng lợi từ hệ thống này.

“Ừm, thú vị.

Nếu vậy, thì bỏ đi một phần công năng ‘công pháp tu chân’, tăng cường phương diện công pháp chuyên về ‘cường hóa nhục thân’.

Muốn chế tạo ra một bộ ‘Thần Công’ có hiệu quả nhanh chóng, vẫn có hy vọng.

Nhưng còn phải thực nghiệm thêm.” Bạch Tôn Giả gật đầu nói: “Độ khó của hệ thống này, có thể định vào khoảng ba sao.

Không tệ, so với ‘Hệ thống Học Bá’ và ‘Hệ thống Tụ Bảo Bồn’ thì cái ‘Hệ thống bồi dưỡng Võ Lâm Cao Thủ’ này càng hợp khẩu vị của ta hơn.

Vậy Thư Hàng, quyết định rồi!” Bạch Tôn Giả giơ bút lên, khóe miệng nhếch cao.

“Bạch tiền bối quyết định làm hệ thống nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Quyết định rồi, ta sẽ làm...

Ơ, linh thú của ta đã nở rồi!” Bạch Tôn Giả đột nhiên nói.

Chương 1077

Tống Thư Hàng: “?” “Ta vừa rồi dùng ‘Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú’ của cậu, đăng ký lại một tài khoản phụ.

Sau đó, ta vừa rồi vẫn luôn nghiên cứu nhiệm vụ tân thủ.

Vừa hay, trong tay ta có một quả trứng linh thú kiếm được từ rất lâu rồi, thế là ta lấy ra ấp nở.” Bạch Tôn Giả cười đắc ý.

Bạch Tôn Giả quay người mở một hộp gỗ.

Hộp gỗ to chừng mười lăm tấc, phía trên có một phù văn lơ lửng, nhấp nháy phát sáng, đây là phù văn pháp thuật ấp nở trứng linh thú.

Tống Thư Hàng xoa xoa trán của mình, quả nhiên, cú bổ đầu mà Bạch tiền bối đã bổ vào cậu trước đó có vấn đề.

“Bạch tiền bối, ngài ấp nở linh thú gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta cũng không biết, quả trứng thú này ta nhặt được khi mạo hiểm từ rất lâu rồi, nhưng... ta quên mất là nhặt ở đâu rồi.” Bạch Tôn Giả nói, cả đời này ngài nhặt được quá nhiều thứ, không thể nào nhớ hết từng cái một. [Linh thú có thể được Bạch tiền bối tìm thấy và cất giữ, sẽ không phải là thần thú chứ?

Rồng?

Phượng hoàng?

Kỳ lân?

Huyền Vũ?

Hay là thần thú khác?] Dù sao với thiên phú nhặt báu vật của Bạch tiền bối, quả trứng linh thú này nở ra bất kỳ thần sủng nào, Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không ngạc nhiên.

Bạch tiền bối nhặt được thần sủng không phải tin tức, Bạch tiền bối nhặt được không phải thần sủng mới là đại tin tức.

“Linh thú đã phá vỏ ra rồi, chúng ta mau xem nó là gì.” Bạch Tôn Giả mở cái hộp ra, phù văn trên hộp tiêu tán, lộ ra một vật thể màu nâu bên trong.

Đây là một vật thể hình cầu lông, hoàn toàn không liên quan gì đến trứng linh thú.

Chẳng lẽ, quả cầu lông này chính là thần thú nở ra từ trứng linh thú của Bạch tiền bối?

“Sắp phá vỏ rồi.” Bạch tiền bối mong đợi nói.

Trời ạ~ cái cục lông này không phải linh thú, mà là ‘trứng thú’ sao?

Trứng thú của nhà ai lại mọc lông thế này!

Xứng đáng là đồ vật của giới tu chân, tuy rất không khoa học, nhưng rất tu chân.

Nói đi cũng phải nói lại, quả trứng linh thú cục lông này cuối cùng cũng gặp thời rồi.

Bạch Tôn Giả gặp được ‘Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú’, mới nhất thời hứng thú nghĩ đến nó, và lấy nó ra.

Nếu không, với tài sản phong phú đến mức không thể đếm xuể của Bạch tiền bối, quả trứng linh thú cục lông này phải lặng lẽ nằm trong góc ký ức của Bạch tiền bối bao lâu nữa, mới có thể được Bạch tiền bối nhớ đến, nhìn thấy ánh sáng mặt trời?

Ca ca~~ Trứng linh thú hình cầu lông nứt ra một khe nhỏ, một cái móng vuốt nhỏ xíu chui ra từ vỏ trứng.

Móng vuốt cũng có màu nâu, có năm ngón.

Móng vuốt của linh thú khi mới sinh ra, trông có vẻ hơi hư ảo, dường như vẫn chưa hoàn toàn định hình.

Phần lớn cơ thể linh thú được cấu thành từ ‘linh lực’, cho nên mắt người bình thường không thể nhìn thấy sự tồn tại của linh thú.

Trừ khi linh thú cố ý hiển hiện, mắt thịt của con người mới có thể nhìn thấy chúng.

Còn tu sĩ cũng chỉ khi khai mở nhãn khiếu mới có thể nhìn thấy linh thú ở trạng thái bình thường.

Tống Thư Hàng là lần đầu tiên nhìn thấy linh thú sơ sinh.

Sau khi một cái móng vuốt chui ra, con linh thú non này liền dừng động tác...

động tác phá vỏ đã tiêu hao hết sức mạnh của nó.

Tiếp theo, nó phải tích lũy lại sức mạnh, để chui toàn bộ cơ thể ra khỏi vỏ.

“Vẫn chưa chui ra sao?

Chúng ta có nên đập vỏ trứng không?” Bạch Tôn Giả véo cằm nói.

“Tôi cảm thấy vẫn nên đợi một chút, để nó tự phá vỏ ra thì tốt hơn.” Tống Thư Hàng nói, cậu trước đây từng nuôi tằm, khi tằm bướm phá kén ra, nhất định phải để nó tự dùng sức mình chui ra khỏi kén.

Nếu giúp nó cắt kén, tằm bướm ngược lại sau khi chui ra không lâu sẽ chết.

“Vậy thì để nó tự làm, ừm...

để ta xem tài liệu của nó đã.” Bạch tiền bối đeo cặp kính ‘Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú’ vào.

Hệ thống sau khi hoàn thành ‘nhiệm vụ tân thủ’, sẽ mở khóa kỹ năng giám định linh thú cấp Một.

Tuy nhiên, linh thú đầu tiên thuộc trường hợp đặc biệt, bất kể cấp độ nào cũng có thể giám định.

Bạch Tôn Giả đeo kính nhìn chằm chằm vào trứng thú cục lông, một lát sau, Bạch tiền bối buồn bực nói: “Nha, ta không có quyền hạn tiến vào bước tiếp theo của nhiệm vụ?” Tống Thư Hàng: “?” “Sơ suất rồi, ta trước đó khi kết nối tinh thần lực của mình với tinh thần lực của cậu, đã tạo ra một tài khoản phụ [Bạch] dưới tài khoản chính ‘Bá Đạo Tống Nhất’ của ‘Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú’.

Như vậy, tài khoản phụ [Bạch] cũng có thể sử dụng chức năng của ‘Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú’ này, tiến hành nhiệm vụ hệ thống.

Tuy nhiên, không ngờ tài khoản phụ mà ta tạo ra này, quyền hạn chức năng lại bị hạn chế bởi tài khoản chính.

Bây giờ, tài khoản chính có chức năng gì thì tài khoản phụ mới có chức năng đó.

Nếu ta muốn mở chức năng giám định linh thú, nhất định phải đợi tài khoản ‘Bá Đạo Tống Nhất’ hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, có được quyền hạn giám định linh thú, thì tài khoản phụ [Bạch] mới có thể có được chức năng giám định linh thú.

Hệ thống của Như Hỏa đạo hữu làm quá tinh tế, sơ suất lớn rồi!” Bạch Tôn Giả tháo kính ra, trả lại cho Tống Thư Hàng.

“Vậy nhất định phải đợi tôi hoàn thành nhiệm vụ tân thủ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, trước tiên đợi cậu ấp nở một con linh thú, mở chức năng rồi nói sau.

Thư Hàng, cậu cũng thử ấp nở một con linh thú xem sao?" Bạch Tôn Giả nói, sau đó ngài ngồi xổm xuống bên cạnh hộp nhỏ, nhìn linh thú trong cục lông đang cố gắng phá vỏ: "Chỉ nhìn một cái móng vuốt thì căn bản không nhận ra đây là linh thú loại gì cả." "Được, vậy tôi thử ấp nở một con linh thú trước." Tống Thư Hàng từ Thế giới Hạt nhân lấy ra một quả trứng Vô Hình Kiếm Cổ, đồng thời cậu lại lấy ra cái 'Linh thú ấn ký' kia.

Đến lúc đó, khi Vô Hình Kiếm Cổ nở ra, liền có thể phối hợp với pháp môn tuần thú của Thú Thần Tông, để thu phục Vô Hình Kiếm Cổ.

Chuẩn bị xong, Tống Thư Hàng đeo cặp kính 'Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú' vào.

Sau đó, một thông báo hệ thống xuất hiện trên giao diện kính của Tống Thư Hàng. [Nhiệm vụ tân thủ: Tìm một quả trứng linh thú, và ấp nở nó.] (Đã hoàn thành) [Mở khóa chức năng giám định tài liệu linh thú cấp Một, thưởng công thức thức ăn linh thú thông dụng cấp Một.] [Công thức đã trực tiếp gửi đến không gian lưu trữ cá nhân của chủ nhân, xin chú ý kiểm tra và nhận.] Tống Thư Hàng: "......" Bạch tiền bối ấp nở quả trứng linh thú cục lông đó, lại trở thành nhiệm vụ tân thủ của mình sao?

Cậu quay người lại, nhìn chằm chằm vào 'trứng linh thú cục lông' bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Lúc này, trên kính lại bật ra thông báo hệ thống. [Phát thưởng bổ sung nhiệm vụ tân thủ: Bỏ qua cấp độ linh thú giám định tài liệu linh thú số lần X1, bỏ qua cấp độ linh thú cung cấp phương án bồi dưỡng linh thú X1] Cắc!

Lúc này, quả trứng linh thú cục lông bên cạnh Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng bị đẩy ra hoàn toàn, một luồng ánh sáng màu nâu hóa thành từng đốm sao lấp lánh, chui ra từ trứng linh thú.

Sau đó, vô số đốm sao này lại ngưng tụ thành hình trước mặt Bạch Tôn Giả, hóa thành một linh thú non hoàn chỉnh.

“Ơ?

Đây không phải Chuột Túi sao!” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào con linh thú mới sinh đó.

Chân sau cường tráng, đuôi to lớn, hình dáng này giống hệt Chuột Túi.

Chuột Túi: là động vật lớn thuộc bộ Chuột Túi.

Là động vật có vú nhảy cao nhất, xa nhất trên thế giới.

Con linh thú trước mắt này khác với Chuột Túi duy nhất, chính là đỉnh đầu và lưng của nó.

Trên đỉnh đầu nó có một cái sừng sắc nhọn, sau đó trên lưng nó có một hàng vảy xương giống như ‘khủng long kiếm’.

“Loại linh thú có hình dáng này, ta cũng chưa từng thấy.

Quả nhiên không phải là chủng loại linh thú của giới tu chân An Lạc sao?” Bạch Tôn Giả vươn tay ra, sờ sờ đầu con Chuột Túi nhỏ này, lại véo véo cái sừng nhỏ của nó.

Chuột Túi nhỏ lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, trong miệng phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Lúc này, trên kính của Tống Thư Hàng hiển thị kết quả giám định: [Linh thú biến dị ‘Cách Đấu Thú’, chủng loại linh thú biến dị được bồi dưỡng nhân tạo, phẩm giai: vô.

Đây là một loại linh thú biến dị có năng lực cận chiến vật lộn rất xuất sắc, phối hợp với công pháp khác nhau để tự dưỡng, có thể bồi dưỡng ra các cấp độ cảnh giới khác nhau.

Sở hữu trí tuệ chiến đấu xuất sắc, khi làm nũng với chủ nhân, thích dùng đuôi và chân sau để tiếp xúc thân mật với chủ nhân.

Ban đầu có thể tự dưỡng bằng ‘thức ăn linh thú thông dụng cấp Một’.] “Bạch tiền bối, linh thú mà ngài ấp nở ra là một loại linh thú biến dị, tên của nó là ‘Cách Đấu Thú’, sở hữu năng lực cận chiến xuất sắc.

Ban đầu nếu tự dưỡng, chỉ cần dùng thức ăn thú thông dụng cấp Một là được.

Ngoài ra, dùng các công pháp khác nhau để tự dưỡng nó, cũng có thể bồi dưỡng ra các cảnh giới ‘Cách Đấu Thú’ khác nhau.” Tống Thư Hàng kể lại tài liệu linh thú mà mình giám định được cho Bạch Tôn Giả.

“Dùng công pháp khác nhau để tự dưỡng, tức là con ‘Cách Đấu Thú’ này có thể tu luyện công pháp sao?” Bạch Tôn Giả như có điều suy nghĩ.

Tống Thư Hàng đánh giá con Chuột Túi nhỏ này, khi làm nũng với chủ nhân, thích dùng đuôi và chân sau để tiếp xúc thân mật với chủ nhân?

Là như chó con cọ chủ nhân sao?

Nhưng cảnh dùng đuôi cọ chủ nhân thì còn có thể tưởng tượng được, dùng chân sau thì làm nũng thế nào đây?

Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã biết con ‘Cách Đấu Thú’ này làm nũng với chủ nhân bằng chân sau như thế nào.

Khi cậu đang đánh giá linh thú Chuột Túi, Cách Đấu Thú cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Mắt của Cách Đấu Thú như ngọc sapphire, rất đẹp.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, nó tỏ ra rất phấn khích.

Nó vui vẻ nhảy từ bên cạnh Bạch Tôn Giả sang, nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó ngửi ngửi bên cạnh Tống Thư Hàng, phát ra tiếng kêu khe khẽ rất vui vẻ.

“??” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

“Ừm, có thể là lúc ta ấp nở nó, tinh thần lực vẫn duy trì trạng thái đồng bộ với cậu.

Cho nên, con Cách Đấu Thú này cũng cho rằng cậu là một trong những chủ nhân của nó.” Bạch Tôn Giả nghĩ một lúc rồi đáp.

Tống Thư Hàng: “Trời ạ!” Cách Đấu Thú vui vẻ nhảy một vòng quanh Tống Thư Hàng, sau đó nó quay người lại, cái đuôi to lớn vung mạnh một cái. ‘Bốp~~’ một tiếng.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu gối mình trúng một đòn.

Chương 1078

Chiều cao của Cách Đấu Thú, khi vung đuôi lên, vừa đúng tầm đánh vào đầu gối của cậu.

Sức lực của tên nhóc này, còn lớn hơn cả Thông Nương nữa.

Đây chính là ‘dùng đuôi tiếp xúc thân mật với chủ nhân’ sao?

Đây là thủ đoạn làm nũng sao?

Tên nhóc vui vẻ phát ra tiếng kêu khe khẽ, vẻ mặt nịnh nọt nhìn Tống Thư Hàng.

Đúng là đang làm nũng thật.

Bốp bốp bốp bốp~~ Cái đuôi của tên nhóc không ngừng vung, từng nhát từng nhát đánh vào đầu gối Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Tôi nói tên nhóc à, cậu không thể đổi cách làm nũng khác sao?

Tống Thư Hàng cũng chỉ nghĩ trong lòng như vậy.

Sau đó, con Cách Đấu Thú chuột túi này, có lẽ có ‘thần giao cách cảm’ với chủ nhân, liền đổi cách làm nũng với Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy nó lùi lại một bước, dùng cái đuôi cường tráng và mạnh mẽ chống xuống đất.

Sau đó, hai chân sau cũng cường tráng và mạnh mẽ của nó đạp lên.

Hai chân đạp ra rất nhanh, chính xác rơi vào bắp chân của Tống Thư Hàng.

Đau quá!

Đây chính là Cách Đấu Thú chuột túi làm nũng kiểu thứ hai.

Tống Thư Hàng: "......" Lực đạp của hai chân này khá lớn, đến cả thể chất hiện tại của Tống Thư Hàng cũng cảm thấy bắp chân hơi đau.

Xứng đáng là chuyên gia cận chiến vật lộn trong linh thú sao?

Hơn nữa quan trọng hơn là, tên nhóc này vẫn còn là linh thú non!

Mới vừa chui ra từ trứng cục lông không lâu, đã có một thân man lực rồi.

Nếu tên nhóc này lớn thêm chút nữa thì khi làm nũng sẽ đáng sợ đến mức nào?

Nghe nói Chuột Túi trưởng thành, chiều cao trên một mét sáu, trọng lượng trên 100 kg, một cái quật đuôi có thể gây chết người!

Một số con lớn còn có thể cao đến hơn hai mét, toàn thân cơ bắp phát triển.

Một sinh vật có khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu, lại có cơ bắp cường tráng là gì?

Là Na Tra sao?

Không, không phải.

Là Chuột Túi!

Đây mới chỉ là Chuột Túi U Châu bình thường, đã có thể lớn thành loại vũ khí sát thương lớn như vậy.

Còn con linh thú Chuột Túi của Bạch tiền bối này hiển nhiên có không gian trưởng thành lớn hơn!

Đừng nói là hai mét, dù nó có thể cao đến mười mét, Tống Thư Hàng cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.

Hơn nữa, vì nó được gọi là 'chuyên gia cận chiến vật lộn trong giới linh thú', nên con 'Cách Đấu Thú' chuột túi trông ngốc nghếch đáng yêu này, chắc chắn sẽ phát triển một thân cơ bắp cường tráng quá mức trong tương lai.

Đến lúc đó, một con Chuột Túi to khoảng mười mét, khi gặp chủ nhân, phát ra tiếng kêu vui vẻ.

Sau đó nó làm nũng với chủ nhân.

Cách làm nũng thứ nhất: một cái đuôi quét ngang qua, vỗ vào người chủ nhân.

Chủ nhân kêu thảm một tiếng, bị quét bay ra ngoài!

Cách làm nũng thứ hai: Chuột Túi lớn nhìn thấy chủ nhân, vui vẻ nhảy đến, sau đó nó dùng cái đuôi to khỏe chống đỡ cơ thể, chân sau đạp mạnh vào chủ nhân!

Chủ nhân chết ngắc.

Đây là một loại sủng vật đáng sợ đến mức nào!

May mắn đây là sủng vật của Bạch Tôn Giả, với thực lực của Bạch Tôn Giả, dù bị 'Cách Đấu Thú' trưởng thành quật đuôi trúng, cũng chắc chắn không hề hấn gì.

Và lúc này, Cách Đấu Thú sau khi liên tục đạp mười mấy cú 'vô ảnh cước' vào Tống Thư Hàng, đã làm nũng xong một cách thỏa mãn.

Nó kêu khe khẽ vài tiếng với Tống Thư Hàng, biểu thị sự thân thiết.

Sau đó, nó lại nhảy tưng tưng quay về bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Rồi, nó chìa cái đầu của mình ra với Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả vươn tay sờ sờ đầu nó, lại véo véo cái sừng nhỏ của nó, Cách Đấu Thú chuột túi phát ra tiếng kêu khe khẽ vui vẻ.

Tống Thư Hàng: "......" Vì cái gì chứ, cậu làm nũng với Bạch Tôn Giả thì bình thường như vậy, tại sao nhất định phải dùng đuôi và chân sau để làm nũng với tôi?

Cậu đang nhìn mặt mà làm nũng đúng không!

Tuyệt vọng rồi, hoàn toàn tuyệt vọng với cái thế giới nhìn mặt này rồi.

"Kỳ lạ, tại sao nó lại đạp cậu?" Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi, nhưng nhìn bộ dạng thì con Cách Đấu Thú này không hề có ác ý với Tống Thư Hàng.

Khi đạp Tống Thư Hàng, nó còn không ngừng nịnh nọt cậu.

"Tài liệu giám định của 'Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú' có nhắc đến, đây là cách Cách Đấu Thú làm nũng với chủ nhân.

Khi nhìn thấy chủ nhân, nó sẽ dùng đuôi và chân sau để tiếp xúc thân mật với chủ nhân, để làm nũng." Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật, trả lời.

Nói chứ, Như Hỏa tiền bối à.

Tài liệu mà ngài thu thập thật sự không có vấn đề gì chứ?

Đây thật sự là thủ đoạn làm nũng, chứ không phải 'nhân tố bạo lực vật lộn' trong cơ thể con Cách Đấu Thú này đang quấy phá sao?

"Cách làm nũng sao?

Cách làm nũng này đúng là độc đáo thật." Bạch Tôn Giả lại véo véo cái sừng nhỏ trên đầu Cách Đấu Thú.

Cách Đấu Thú vui vẻ lắc lắc đầu, phát ra tiếng kêu đáng yêu.

Tống Thư Hàng: "......" Khốn kiếp chứ, đã biết cách làm nũng bình thường như vậy, lần sau đối với tôi cũng dùng cách làm nũng bình thường này đi chứ!

“Nói chứ, có nên cho nó ăn gì không?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Kỹ năng giám định có nhắc đến, cho nó dùng thức ăn linh thú thông dụng cấp Một là được rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ta không có thức ăn linh thú.” Bạch Tôn Giả nói.

“Tôi cũng không có, nhưng hệ thống vừa tặng một ‘công thức thức ăn linh thú cấp Một’, chúng ta có thể thử tự chế tạo một ít không?” Tống Thư Hàng nói.

“Chế tạo thức ăn linh thú?

Việc này phiền phức quá, trực tiếp đi mua đi.

Ta đi hỏi Dược Sư đạo hữu xem, trong tay hắn thu thập đủ loại dược liệu kỳ quái, nói không chừng sẽ có thức ăn linh thú.” Bạch Tôn Giả nói.

Thế là, Bạch Tôn Giả gọi điện thoại cho Dược Sư.

“Alo, Bạch tiền bối, có chuyện gì không?” Giọng Dược Sư nghe có vẻ thở hổn hển.

“Dược Sư đạo hữu, ngươi đang tu luyện sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ừm, đang vận động, tiêu hao không ít thể lực.” Dược Sư thở hổn hển nói.

“Được rồi, vậy ta nói ngắn gọn thôi.

Trong tay ngươi có thức ăn linh thú để bán không?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Cái gì?

Thức ăn linh thú?

Xin lỗi Bạch tiền bối, hô hô hô, chỗ tôi không có thứ này để bán.

Hay là hỏi Hoàng Sơn tiền bối không?

Dù sao ngài ấy có nuôi một con Đậu Đậu, nói không chừng chỗ Hoàng Sơn tiền bối sẽ có thức ăn linh thú.” Dược Sư nói.

Dù sao hắn chỉ là Dược Sư, chứ không phải thú y mà.

“Được rồi, ta hiểu rồi.

Cảm ơn Dược Sư đạo hữu.” Bạch Tôn Giả trả lời.

“Không có gì, Bạch tiền bối tái kiến.” Dược Sư nói xong, nhanh chóng cúp điện thoại.

Bạch Tôn Giả véo cằm, trầm tư.

“Bạch tiền bối, sao vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, ta đang nghĩ, năm sau chắc phải chuẩn bị một bao lì xì lớn cho Dược Sư đạo hữu rồi.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” “Không sao, khoan nói chuyện này đã.

Chúng ta hãy xem công thức thức ăn linh thú đi.” Bạch Tôn Giả nói.

“Ơ?

Không hỏi Hoàng Sơn tiền bối sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không cần hỏi, cậu từng thấy Đậu Đậu ăn thức ăn linh thú bao giờ chưa?

Hoàng Sơn Chân Quân quá nuông chiều Đậu Đậu, cho nó ăn toàn là nguyên liệu đỉnh cao, thậm chí có cả đầu bếp tiên nhân chuyên chăm sóc khẩu phần ăn của Đậu Đậu.

Cho nên, chỗ Hoàng Sơn Chân Quân không thể nào có thức ăn linh thú được.” Bạch Tôn Giả cười nói.

“Cũng phải.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Thuở ban đầu khi gặp Đậu Đậu, Đậu Đậu còn than phiền Hoàng

Sơn Chân Quân không cho nó ăn thức ăn chó.

Cuối cùng nó còn lên mạng ở nhà Tống Thư Hàng, đặt đủ loại thức ăn chó trên mạng về. [Hoàng Sơn đúng là đồ đại ngốc, chó nào lại không ăn thức ăn chó chứ?

Đậu Đậu.] Tống Thư Hàng từ không gian thủ xuyến lấy ra sổ ghi chép và bút, từ khi có pháp khí không gian, cậu ngay cả đồ dùng học tập và sách giáo khoa cũng nhét vào trong đó.

Chương 1079

Sau đó, Thư Hàng chép công thức chế tạo thức ăn linh thú thông dụng cấp Một trong ‘Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú’ ra, giao cho Bạch Tôn Giả.

Bạch tiền bối nhận lấy công thức nhìn một cái: “Cũng may, đều là một số dược liệu rất phổ biến, thu thập chắc không khó...

Ừm, đúng rồi, trong kho báu của ta có lẽ có những dược liệu này.

Thư Hàng cậu đợi một lát, ta đi kho báu tìm xem.” Chưa kịp đợi Tống Thư Hàng trả lời, Bạch Tôn Giả ‘vụt’ một tiếng biến mất, để lại Tống Thư Hàng và Cách Đấu Thú.

Tống Thư Hàng nhìn con ‘Cách Đấu Thú’ chuột túi cách đó không xa.

Một người một thú nhìn nhau thâm tình.

Trong đôi mắt như bảo thạch của Cách Đấu Thú lộ ra vẻ mặt nịnh nọt, sau đó nó lại nhảy tưng tưng đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đuôi vung một cái ‘bốp bốp bốp’.

Lại dùng đuôi chống đỡ cơ thể, hai chân không ngừng đạp vào bắp chân Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt: “Bi kịch a...” Cậu tuyệt đối không thừa nhận đây là làm nũng, đây hoàn toàn là tấn công cơ thể mà.

Lúc này, Công Đức Xà mỹ nhân không nên xuất hiện bảo vệ cậu sao?

Ý niệm Tống Thư Hàng vừa động, Công Đức Xà mỹ nhân liền từ trên người cậu nhảy ra.

Sau đó, Công Đức Xà mỹ nhân cúi người xuống, nhìn về phía Cách Đấu Thú chuột túi.

Đôi mắt của Chuột Túi cũng nhìn Công Đức Xà mỹ nhân.

Hai bên nhìn nhau một lát.

Sau đó, Công Đức Xà mỹ nhân đưa tay ra, sờ sờ đầu Chuột Túi.

Chuột Túi nhỏ phát ra tiếng kêu đáng yêu nịnh nọt, cái đầu nhỏ hạnh phúc cọ vào lòng bàn tay Công Đức Xà mỹ nhân.

Tống Thư Hàng: “......” Cái tên này tuyệt đối là nhìn mặt mà làm nũng!

Vài phút sau.

Bạch Tôn Giả vẫn chưa quay lại, kho báu của ngài ấy quá nhiều và quá lớn, muốn tìm một vài thứ thì phải lật tìm từng kho báu một, đây cũng là một loại phiền não hạnh phúc.

Công Đức Xà mỹ nhân đang chơi đùa cùng Cách Đấu Thú ở một bên.

Tống Thư Hàng rảnh rỗi không có việc gì làm, lại đeo cặp kính đó vào, bắt đầu theo hướng dẫn của hệ thống, dùng ‘kỹ năng ấp trứng cơ bản’ để ấp trứng Cổ Vô Hình Kiếm Cổ.

Dưới sự chỉ dẫn của ‘Hệ thống bồi dưỡng Thần Thú’, Tống Thư Hàng cẩn thận phong ấn trứng Cổ vào một hộp nhỏ, chính là cái hộp mà Bạch tiền bối trước đó dùng để ấp Cách Đấu Thú, Tống Thư Hàng tiện tay lấy dùng.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng thành công ngưng tụ được phù văn ấp trứng trên hộp nhỏ.

Quá trình ấp nở linh thú rất nhanh, linh thú phẩm giai càng thấp thì tốc độ ấp nở càng nhanh.

Vô Hình Kiếm Cổ đại khái là linh thú cổ loại cấp Tứ hoặc cấp Ngũ, thời gian ấp nở chắc phải lâu hơn một chút chứ?

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa động ý niệm, trong hộp truyền ra tiếng động.

Nở nhanh vậy sao?

Cạch cạch, trong hộp truyền ra tiếng vỏ trứng vỡ giòn tan.

Tống Thư Hàng đưa tay mở hộp ra, quả nhiên vỏ trứng Cổ đã nứt ra, trong đó có một phần năng lượng hình lưỡi dao sắc bén đã xuyên thủng vỏ trứng.

“Đúng vậy, Vô Hình Kiếm Cổ sắc bén vô cùng, trong việc phá vỏ trứng này, nó có ưu thế hơn so với linh thú khác, khó trách lại nhanh ra như vậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, Thư Hàng một tay cầm ‘Linh thú ấn ký’, đồng thời thông qua kính giám định con Vô Hình Kiếm Cổ này. [Nhiệm vụ tân thủ hoàn thành, nhiệm vụ tân thủ phát thưởng.] [Phát thưởng bổ sung nhiệm vụ tân thủ: Bỏ qua cấp độ linh thú giám định tài liệu linh thú số lần X1, bỏ qua cấp độ linh thú cung cấp phương án bồi dưỡng linh thú X1] Cũng may, phần thưởng bổ sung nhiệm vụ tân thủ của tài khoản chính vẫn còn! [Linh thú biến dị: Vô Hình Đao Cổ, sở hữu huyết mạch cổ trùng linh thú.

Phẩm cấp: vô.

Đây là thể biến dị của linh thú Vô Hình Kiếm Cổ cấp Ngũ nguyên bản, phẩm giai cụ thể không thể xác định, quá trình chủ nhân tự dưỡng sẽ quyết định sự trưởng thành của Vô Hình Đao Cổ, cuối cùng bồi dưỡng ra Vô Hình Đao Cổ ở các cảnh giới khác nhau.

Sắc bén vô cùng, cứng rắn hơn cả bảo binh thông thường, chủ nhân nắm lấy nó là có thể sử dụng như đao.

Ban đầu có thể nuôi dưỡng bằng ‘thức ăn linh thú thông dụng cấp Một’, phối hợp với ‘đao khí’ và ‘đao ý’ để nuôi dưỡng hiệu quả càng tốt.] Tống Thư Hàng: “......” Vô Hình Đao Cổ?

Đao Cổ là sao chứ, Vô Hình Kiếm Cổ bị dị tật sao?

Ngay lúc này, con ‘Vô Hình Đao Cổ’ mới sinh này vặn vẹo cơ thể, bay ra khỏi vỏ trứng.

Đồng thời cơ thể nó dần trở nên trong suốt, bắt đầu tiến vào hình thức vô hình mà ngay cả tu sĩ cũng không thể nhìn thấy. [Gợi ý: Phương án bồi dưỡng Vô Hình Đao Cổ, xin hãy trước khi Đao Cổ hoàn toàn trong suốt hóa, cầm ‘Linh thú ấn ký’, vận chuyển 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đánh mạnh vào nó, sẽ có bất ngờ ngoài ý muốn.] Tống Thư Hàng: “......” Phương án nuôi dưỡng này không sai được, Như Hỏa Tôn Giả tuyệt đối có liên quan đến Thú Thần Tông!

Nếu không phải người của ‘Tam thập tam thú Thần Tông’, thì làm sao lại biết rõ phương pháp sử dụng ‘Linh thú ấn ký’ chứ?

Trong hư không, Vô Hình Đao Cổ lẳng lặng lơ lửng, nó trông giống như một thanh đao thẳng, từ góc độ của Tống Thư Hàng thậm chí không thể nhìn thấy mắt của Đao Cổ.

Vô Hình Đao Cổ vẫn đang dần trong suốt hóa, nếu đợi nó hoàn toàn trong suốt hóa, thì dù là chủ nhân Tống Thư Hàng đã ấp nở ra nó, cũng đừng hòng tìm thấy bóng dáng của nó nữa.

Thế là, Tống Thư Hàng nắm chặt ‘Linh thú ấn ký’, vận chuyển 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 truyền vào trong ‘Linh thú ấn ký’ này.

Ngay khi chân khí của Tống Thư Hàng tiến vào Linh thú ấn ký, phương Linh thú ấn ký này liền cùng chân khí của Tống Thư Hàng sinh ra cộng hưởng, trong chớp mắt đã hoàn thành hai bước ‘kích hoạt, nhận chủ’.

Linh thú ấn ký mà Như Hỏa Tôn Giả tặng cho Tống Thư Hàng là một khối hoàn toàn mới, chưa từng có ai sử dụng.

Là pháp khí chế thức của ‘Tam thập tam thú Thần Tông’ năm xưa, trong Tam thập tam thú Thần Tông thời đó, thứ này phổ biến như điện thoại của mọi người bây giờ, mỗi người một khối.

Chỉ cần có được một khối Linh thú ấn ký hoàn toàn mới, rồi truyền chân khí của mình vào, Linh thú ấn ký liền có thể hoàn thành kích hoạt, và tiến hành nhận chủ.

Giống như việc người hiện đại mua một chiếc điện thoại, sau khi khởi động máy vài bước là có thể hoàn thành kích hoạt, đăng ký vậy.

Sau khi nhận chủ hoàn thành, chân khí của Tống Thư Hàng vận chuyển trong Linh thú ấn ký, trong ấn ký có lộ trình tuần hoàn chân khí đặc biệt, chân khí vận chuyển một vòng trong ấn ký, là có thể kích hoạt chức năng ‘thu lấy một sợi thú hồn của linh thú’ trong ấn ký.

Sau đó, Tống Thư Hàng cầm Linh thú ấn ký, đánh tới ‘Vô Hình Đao Cổ’ trên không trung.

Vô Hình Đao Cổ mới vừa ra đời, cái gì cũng không hiểu.

Nó cứ thế ngây ngốc lơ lửng trên không, bị Linh thú ấn ký tát vào mặt một cái.

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được một sợi thú hồn của Vô Hình Đao Cổ bị Linh thú ấn ký thu vào trong, rồi thông qua 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà cậu lưu lại trong ấn ký vận chuyển, sợi thú hồn này liền bị ấn lên dấu ấn của Tống Thư Hàng.

Vô Hình Đao Cổ thu phục thành công, thông qua ‘Linh thú ấn ký’ đã có thêm một sợi liên hệ tâm linh với Tống Thư Hàng.

Xứng đáng là tàn đảng ‘Thú Thần Bộ’ của Thiên Đình viễn cổ, thủ đoạn thu phục linh thú quá đỉnh!

Trong hư không, Vô Hình Đao Cổ bắt đầu di chuyển, cơ thể nó sắc bén vô song, lại cứng rắn như bảo đao, nhưng cơ thể nó vẫn có thể uốn lượn như rắn để di chuyển.

“Anh anh anh~~” Vô Hình Đao Cổ phát ra tiếng kêu khe khẽ, đồng thời nó truyền đến Tống Thư Hàng một ý niệm ‘sướng, thoải mái’.

Sướng?

Thoải mái?

Chẳng lẽ là cú đánh mạnh bằng ‘Linh thú ấn ký’ của tôi vừa rồi, khiến nó rất thoải mái sao?

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, thừa dịp Vô Hình Đao Cổ vẫn chưa hoàn toàn biến mất, vung ‘Linh thú ấn ký’ quán chú 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, lại thử đánh thêm một cú vào Vô Hình Đao Cổ.

Bốp!

“Anh anh anh~~” Trên người Vô Hình Đao Cổ bùng lên một chuỗi tia lửa, sau đó nó phát ra âm thanh càng thêm hưởng thụ, ý muốn Tống Thư Hàng tiếp tục đánh nó nữa.

Con Đao Cổ này, sẽ không phải là một con M sao?

Tống Thư Hàng không khỏi lén lút quay đầu nhìn con ‘Cách Đấu Thú’ chuột túi.

Nếu nói Đao Cổ là M thì con Cách Đấu Thú chuột túi này chắc chắn là một con S rồi.

Cách làm nũng mà lại là dùng đuôi vung mạnh vào chủ nhân, hoặc dùng chân sau đạp mạnh vào chủ nhân, cách làm nũng như vậy quả là chưa từng có.

“Anh anh anh!!” Lúc này, Vô Hình Đao Cổ trên hư không lại liên tục kêu gọi.

Tống Thư Hàng nghiến răng, đưa tay vung ‘Linh thú ấn ký’, quán chú 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, tiếp tục cuồng đánh vào Vô Hình Đao Cổ.

Bốp bốp bốp bốp bốp~~ “Anh anh anh anh anh~~” Tiếng kêu của Vô Hình Đao Cổ càng lúc càng vui sướng.

Trên người nó, tia lửa không ngừng bắn ra, và trong quá trình Tống Thư Hàng không ngừng đánh mạnh, cơ thể Vô Hình Đao Cổ dường như cũng đang lớn dần lên từng chút một?

Hơn nữa, mỗi cú đánh của Tống Thư Hàng xuống, ‘trạng thái trong suốt hóa’ của Vô Hình Đao Cổ sẽ bị trì hoãn một chút.

Tốc độ đánh của Tống Thư Hàng càng lúc càng nhanh, cậu nắm chặt ‘Linh thú ấn ký’ không ngừng cuồng đánh, thậm chí còn tạo ra từng trận tàn ảnh.

“Anh anh anh anh~~” Tiếng kêu của Vô Hình Đao Cổ càng lúc càng nhỏ và tinh tế hơn, nó đang thúc giục Tống Thư Hàng đánh nhanh hơn một chút, mạnh hơn một chút.

Cánh tay phải của Tống Thư Hàng đánh mệt rồi, lại đổi sang cánh tay khác, đổi sang tay trái tiếp tục một vòng cuồng đánh.

Lần này Tống Thư Hàng đã dốc hết sức lực, căn bản không có ý định nương tay.

Thậm chí sức mạnh cấp Tam phẩm tứ mạch trong cơ thể cậu cũng bùng phát ra.

Tinh Huy Mạch, Nguyệt Âm Mạch, Dương Viêm Mạch, Tinh Vương Mạch, sức mạnh tứ mạch bùng phát từng đợt.

Thêm vào đó Tống Thư Hàng còn có thể chất cấp Tứ phẩm, uy lực tấn công toàn lực đã không kém gì tu sĩ Tứ phẩm.

Nhưng dưới mức độ tấn công như vậy, Vô Hình Đao Cổ ngược lại càng lúc càng hưởng thụ.

Diệp Tư tò mò thò đầu ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, nhìn con Vô Hình Đao Cổ càng lúc càng lớn, màu sắc càng lúc càng đẹp trên không trung.

“Thật lợi hại, chỉ là cảnh giới sơ sinh, bị Tống Thư Hàng cậu đánh cuồng nhiệt như vậy, lại không hề bị thương, thậm chí nó giống như ‘đao kiếm’ đang tiếp nhận sự rèn giũa liên tục của thợ rèn, cơ thể trở nên càng lúc càng cứng rắn.” Diệp Tư nói.

Xứng đáng là chủng loại biến dị trong Vô Hình Kiếm Cổ! ......

Một lúc lâu sau.

“Trời ạ~ không ngờ đánh người cũng là chuyện mệt mỏi như vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu bây giờ đang cầm ‘Linh thú ấn ký’, mỗi cú đánh đều phát huy toàn lực của mình, mỗi cú đánh đều khiến tinh, khí, thần của mình ngưng tụ vào một cú đánh, đánh lâu như vậy, tự nhiên rất mệt.

Giữa chừng, Tống Thư Hàng tay trái mệt thì đổi tay phải, tay phải mệt thì đổi tay trái, đã đổi mấy lượt rồi.

“Tôi đã đánh bao nhiêu cú rồi?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi không đếm.” Diệp Tư nói.

Lúc này, trên kính của Tống Thư Hàng hiển thị một bảng đếm số [966] [967] [968] [969] “Đã gần một ngàn cú rồi, rốt cuộc phải đánh bao lâu nữa?” Tống Thư Hàng nói.

Chương 1080

“Ngàn búa trăm luyện, nói không chừng phải đủ một ngàn cú.” Diệp Tư trả lời.

“Một ngàn cú, vậy tôi cố thêm chút nữa.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói, lúc này kinh mạch hai cánh tay cậu đều có chút âm ỉ sưng đau.

Tu sĩ Tam phẩm bình thường, bùng phát sức mạnh ‘Tinh Huy, Nguyệt Âm, Dương Viêm, Tinh Vương’ tứ mạch đều là để dùng trong lúc sinh tử chiến đấu, với thể chất của tu sĩ Tam phẩm, sau khi tứ mạch toàn khai có thể kiên trì khoảng ba bốn mươi chiêu, là đã rất tốt rồi.

Nhiều hơn nữa, thể chất của tu sĩ Tam phẩm căn bản không chịu nổi.

Còn thể chất của Tống Thư Hàng đã đạt đến cảnh giới Tứ phẩm, mới có thể một hơi kiên trì đến mức gần một ngàn cú đánh.

“A a a a!” Tống Thư Hàng nghiến răng, lại đổi ‘Linh thú ấn ký’ về tay phải, tiếp tục một trận đánh mạnh vào Vô Hình Đao Cổ.

Giống như lúc nước rút gần đến đích vậy, cánh tay Tống Thư Hàng lại vung ra một chuỗi tàn ảnh. [998] [999] “Một ngàn!” Tống Thư Hàng gầm lên, bốp!

Linh thú ấn ký đột nhiên đánh mạnh vào người Vô Hình Đao Cổ.

“Anh anh anh~~” Vô Hình Đao Cổ một trận kêu gào, nó bơi lượn quanh Tống Thư Hàng, cực kỳ hưởng thụ.

Nhưng, nó vẫn chưa thỏa mãn, vẫn không ngừng dùng liên hệ tinh thần giữa hai bên thúc giục Tống Thư Hàng, bảo cậu tiếp tục đánh vào thân đao của mình.

Tống Thư Hàng: “......” Mẹ ơi, con sai rồi, từ nay về sau con sẽ không đánh người lung tung nữa.

“Chẳng lẽ một ngàn cú vẫn chưa đủ, phải một vạn cú thì sao?” Tống Thư Hàng đổi sang một cánh tay khác, nghiến răng, tiếp tục đánh vào Vô Hình Đao Cổ.

Một ngàn cú còn kiên trì được, lẽ nào không thể bỏ dở giữa chừng sao?

Nói không chừng, chuyện này liên quan đến ‘Vô Hình Đao Cổ’ tương lai có thể tiến hóa đến cảnh giới phẩm nào?

Kiên trì tiếp, vì tương lai của Vô Hình Đao Cổ của mình, liều thôi.

Kiên trì là thắng lợi!

Tống Thư Hàng nghiến răng, đánh cho đến khi mình không thể đánh được nữa thì thôi.

“Bốp bốp bốp!” “Anh anh anh~~” Bốp bốp bốp bốp bốp~~ Anh anh anh anh anh~~ Diệp Tư véo cằm, chú ý đến những thay đổi giữa Tống Thư Hàng và Vô Hình Đao Cổ.

Khi ‘Tam thập tam thú Tiên Thiên Chân Khí’ trong cơ thể Tống Thư Hàng được truyền vào Linh thú ấn ký, đánh lên Vô Hình Đao Cổ, cơ thể Đao Cổ sẽ được cường hóa do sự rèn giũa.

Đồng thời, một phần 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sẽ tiến vào cơ thể Vô Hình Đao Cổ, vận chuyển một vòng.

Chính là phần 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này, đã khiến thể hình Vô Hình Đao Cổ tăng vọt.

Sau đó, lại có một luồng 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 tinh thuần hơn được truyền ngược lại từ cơ thể Vô Hình Đao

Cổ, thông qua ‘Linh thú ấn ký’ trong tay Tống Thư Hàng, quay trở về cơ thể Thư Hàng. [Chức năng này, quả thực rất giống với chức năng của Linh Quỷ a.] Diệp Tư lẩm bẩm.

Linh Quỷ ngoài việc có thể giúp chủ nhân tu luyện mọi lúc mọi nơi, còn có thể rèn luyện chất lượng chân khí của chủ nhân.

Và bây giờ, Vô Hình Đao Cổ cũng đang rèn luyện chân khí của Tống Thư Hàng.

Trong quá trình Tống Thư Hàng đánh Vô Hình Đao Cổ, thực tế cậu cũng đang không ngừng tu luyện.

Không chỉ là chân khí, từ cơ thể Vô Hình Đao Cổ truyền về còn có một luồng năng lượng không thể diễn tả được.

Luồng năng lượng đó sau khi tiến vào cơ thể Tống Thư Hàng, bắt đầu từng chút một cường hóa cơ thể cậu.

Tuy nhiên thể chất của Tống Thư Hàng đã được thúc đẩy đến cảnh giới Tứ phẩm, cho nên sự cường hóa không rõ rệt. ......

Điều này thực ra chính là bí mật lớn nhất của Tam thập tam thú Thần Tông.

Mỗi thiên công pháp của 《Tam thập tam thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, đều có pháp môn tương tự ‘Kình Thôn Thuật’, có thể dùng các phương pháp khác nhau, nuốt chửng và hấp thu năng lượng tinh lý của linh thú.

Cứ như vậy, đệ tử Tam thập tam thú Thần Tông, thường xuyên sẽ gặp phải tình huống ‘chân khí trong cơ thể quá đầy, sắp nổ tung đan điền’.

Tống Thư Hàng đã chịu đủ khổ sở ở điểm này, để không tự bạo mà chết, cậu vừa tìm công pháp tôi luyện cơ thể, vừa uống Long Ma dược tề, cứ thế mà đẩy thể chất của mình lên cảnh giới Tứ phẩm.

Tất cả những điều này, đều là bị ép buộc mà ra!

Còn đệ tử Tam thập tam thú Thần Tông chính thống, lại không có Long Ma dược tề để uống.

Phương pháp giải quyết nguy cơ chân khí bạo thể của họ, chính là dùng thủ pháp đặc biệt, truyền chân khí dư thừa trong cơ thể vào linh thú, ôn dưỡng linh thú, tăng tốc độ trưởng thành của linh thú.

Trong quá trình ôn dưỡng này, từ linh thú cũng có thể hồi quỹ lại một luồng chân khí tinh thuần hơn, luồng chân khí này số lượng nhỏ đi, nhưng chất lượng trở nên tinh thuần hơn.

Không chỉ vậy, trong quá trình ‘ôn dưỡng linh thú’ này, còn có thể nâng cao thể chất của đệ tử ‘Tam thập tam thú Thần Tông’.

Tam thập tam thú Thần Tông, có thể nói, là một môn phái toàn phái mở tiểu ‘hack’.

Từng phút từng giây trôi qua.

Bạch tiền bối vẫn chưa trở lại.

Công đức xà mỹ nhân và Đại Thử chiến đấu thú ngồi yên một bên, nhìn Tống Thư Hàng điên cuồng vỗ vào Vô Hình Đao Cổ.

Vô Hình Đao Cổ vẫn đang “anh anh” kêu, không hề có vẻ thỏa mãn.

“Cái thứ 1111!” Tống Thư Hàng dốc hết sức, vỗ xuống nhát thứ 1111.

Không được nữa rồi, thật sự không chịu nổi nữa, cảm giác đau nhói ở kinh mạch càng lúc càng mạnh, sau khi Tứ Mạch toàn khai thì sức bùng nổ cũng càng lúc càng yếu, cậu đã dùng hết sức lực.

Ngay lúc này, Vô Hình Đao Cổ cuối cùng cũng thay đổi.

Thân thể nó thẳng tắp, trên đó xuất hiện 1111 đường vân đao tuyệt đẹp, mỗi đường vân đao đều là do Tống Thư Hàng dùng hết sức lực đánh ra.

Những đường vân này nối liền thành một mảng, cứ như thể trời sinh.

Nếu nói, Vô Hình Đao Cổ vừa sinh ra là một bảo đao sắc bén, thì bây giờ nó là một thanh truyền thế bách luyện đao.

Vô Hình Đao Cổ phát ra tiếng kêu vui vẻ, cuối cùng nó không còn yêu cầu Tống Thư Hàng tiếp tục vỗ vào thân thể mình nữa.

Sau khi Tống Thư Hàng ngừng vỗ, thân thể Vô Hình Đao Cổ dần dần trở nên trong suốt, cuối cùng biến mất.

Ngay cả Tống Thư Hàng, chủ nhân của nó, cũng không thể nhìn thấy thân thể Vô Hình Đao Cổ.

Trừ khi là tu sĩ tu luyện Đồng thuật đặc biệt, hoặc có thực lực đẳng cấp cực cao, mới có thể nhìn thấy Đao Cổ ở trạng thái ẩn hình.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng không thể nhìn thấy Đao Cổ bằng mắt thường, nhưng sau một phen 'thiên chùy bách luyện' này, mối liên hệ giữa cậu và Vô Hình Đao Cổ càng trở nên khăng khít.

Dù không nhìn thấy, cậu vẫn có thể cảm ứng được Đao Cổ đang ở bên cạnh, thậm chí là vị trí cụ thể của nó.

Tống Thư Hàng thử vươn tay phải, vồ vào hư không.

Vô Hình Đao Cổ liền tiếp nhận ý niệm của cậu, nhẹ nhàng rơi vào tay cậu.

Cảm giác cầm nắm này hệt như đang cầm một thanh đao thật!

Hơn nữa, kích thước và trọng lượng của Vô Hình Đao Cổ dường như được chế tạo riêng cho Tống Thư Hàng vậy!

Tống Thư Hàng thử dùng một bộ Đao pháp cơ sở.

Vốn dĩ cậu muốn dùng Hỏa Diễm Đao hoặc Tật Phong Đao, nhưng cánh tay bây giờ vẫn đau nhức, Chân khí không thể thôi động, chỉ đành dùng một bộ Đao pháp cơ sở để thử đao.

Một đường Đao pháp múa xuống, Đao khí tung hoành.

Đao khí này không phải do Tống Thư Hàng chém ra, mà là do Vô Hình Đao Cổ tự thân mang theo.

Đây là một bảo đao tự mang Đao khí!

Hơn nữa, vì là Linh thú do chính mình thuần phục, Tống Thư Hàng chỉ cần cầm Vô Hình Đao Cổ là có cảm giác 'đao nhân hợp nhất', cảm giác cầm đao cực kỳ tốt.

Hơn nữa, hiện tại Vô Hình Đao Cổ vẫn chỉ ở cảnh giới sơ sinh.

Nếu được nuôi dưỡng đúng cách, cảnh giới của Vô Hình Đao Cổ cũng có thể không ngừng thăng cấp.

Như vậy, Tống Thư Hàng sẽ không cần phải phiền não vì 'bảo đao'!

Đối với một Đao khách mà nói, sở hữu một bảo đao vừa tay là một chuyện cực kỳ quan trọng.

Bá Toái Đao trong tay Tống Thư Hàng cũng là một bảo đao, có thể chém rách nhục thân của tu sĩ Tứ Phẩm.

Nhưng, cảnh giới của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng sẽ thăng cấp.

Giả sử sau này Tống Thư Hàng thăng cấp đến Ngũ Phẩm, Bá Toái bảo đao sẽ trở nên không đủ dùng.

Nhưng Vô Hình Đao Cổ thì khác, đây là một Thần binh có thể trưởng thành!

Sau khi thử đao xong, Tống Thư Hàng học theo Sư Vương trong phim truyền hình khi có được Đồ Long Đao: “Một đao trong tay, thiên hạ ta có!” Diệp Tư phối hợp vỗ tay: “Ba ba ba.” “Nhưng mà Thư Hàng, tôi nhớ cậu không phải luôn có giấc mộng kiếm hiệp sao?

Cậu cuối cùng cũng chấp nhận sự thật rằng mình là một Đao khách rồi à?” Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng: “Orz” “Nhìn trời ~~ tôi có lẽ đã giác ngộ rồi.” Tống Thư Hàng vung Vô Hình Đao Cổ nói: “Mỗi người đều có thiên phú riêng, và cũng có những thứ không giỏi.

Thiên phú kiếm thuật của tôi là điểm âm, trên kiếm đạo tôi đã không còn cưỡng cầu nữa rồi.” “Vậy là cậu đã nghĩ thông, nên chấp nhận sự thật rằng mình chỉ có thể múa đao sao?” Diệp Tư chớp chớp mắt.

“Lý tưởng thì có thịt, nhưng hiện thực chỉ có xương khô, mà thật ra mà nói, đao cũng không tệ.

Ví dụ như loại đao thẳng như Vô Hình Đao Cổ này, cũng là vũ khí rất ngầu.” Tống Thư Hàng nói.

Từ một góc độ nào đó mà nói, đao thẳng còn ngầu hơn kiếm!

Đây tuyệt đối không phải là tư tưởng AQ.

Diệp Tư che miệng khẽ cười.

“Mà này Diệp Tư, cô nói Vô Hình Đao Cổ này chịu trọng lực được bao nhiêu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi không biết, tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại Linh thú Đao Cổ này.” Diệp Tư nói: “Cậu hỏi vấn đề này làm gì?” “Tôi đang nghĩ đến vấn đề ‘Ngự kiếm phi hành’, à không, là ‘Ngự đao phi hành’.” Tống Thư Hàng đưa tay khẽ vuốt lên Vô Hình Đao Cổ: “Vô Hình Đao Cổ trời sinh đã có thiên phú ‘phi hành’, mà bây giờ tôi đã thu phục được Đao Cổ, nếu tôi đạp lên Vô Hình Đao Cổ thì có thể ngự không phi hành được không?” Diệp Tư cười nói: “Thư Hàng, Ngự kiếm phi hành và đạp lên kiếm mà bay là hai khái niệm khác nhau.

Cậu đâu phải chưa từng cưỡi kiếm của các Đạo hữu tiền bối.” Ngự kiếm phi hành và đạp lên kiếm mà bay hoàn toàn là hai khái niệm.

Ngự kiếm phi hành không phải đạp lên phi kiếm, mà là ‘Độn quang’, đây là phương thức Ngự kiếm phi hành khá phổ biến trong giới tu chân.

Đầu tiên, ngưng tụ một vệt kiếm quang trên phi kiếm hoặc kiếm hoàn, sau đó tu sĩ đạp lên Độn quang, trong chớp mắt bay ngàn dặm.

Tu sĩ Tứ Phẩm bình thường khi mới học Ngự kiếm phi hành đều dùng phương pháp này.

Phương pháp này an toàn hơn, tiêu hao cũng thấp, quan trọng hơn là có thể vừa bay vừa thưởng thức cảnh đẹp xung quanh, mang người khác đi để ‘trang bức’ cũng tiện lợi hơn.

Thường thì khi thấy ai đứng trên phi kiếm bay trên không, đó chính là loại ‘đạp Độn quang’ Ngự kiếm pháp này.

Phương thức phi hành cao siêu hơn là thân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kiếm quang, trong chớp mắt bay vạn dặm.

Thân pháp này tốc độ nhanh, nhưng tiêu hao lớn.

Chương 1081

Thường thì nếu không vội vã trên đường, tu sĩ cao giai cũng rất ít khi dùng phương pháp này.

Nhanh hơn cả kiếm quang còn có đủ loại Độn pháp, ví dụ như Bạch tiền bối từng sử dụng 'Thiên Bằng Độn pháp' trong Thần thú Cửu Diệu Độn pháp, đó là một Độn pháp cực kỳ cao minh.

"Ừm, nhưng mà đối với tôi, đạp lên phi kiếm mà bay thì rất ngầu." Tống Thư Hàng nói, đây đều là do xem phim truyền hình tiên hiệp quá nhiều.

Tu sĩ đạp lên phi kiếm, hoặc chắp tay sau lưng ra vẻ cao nhân, hoặc tràn đầy khí chất như đang lướt sóng, sau đó gió nhẹ thổi qua mặt, tóc dài của tu sĩ bay phấp phới theo gió, nhưng quần áo trên người thì chỉ hơi bay lên một chút.

Đây chính là cái "ngầu" trong khái niệm của Tống Thư Hàng!

"Vậy cậu có thể thử xem sao." Diệp Tư cười nói.

"Vậy tôi thử đây, Diệp Tư cô nhìn tôi một chút, nếu có vấn đề gì thì nhất định phải đỡ lấy tôi." Tống Thư Hàng dặn dò, dù sao chứng sợ độ cao của cậu vẫn chưa khỏi.

Nói xong, cậu khẽ vỗ Vô Hình Đao Cổ.

Vô Hình Đao Cổ sau khi nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, trước hết là lẳng lặng lơ lửng bên chân Tống Thư Hàng.

Sau đó, Tống Thư Hàng thử cẩn thận đạp lên thân Đao Cổ.

"Bay lên được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Anh anh anh ~~" Vô Hình Đao Cổ phát ra tiếng kêu vui vẻ, nó biểu thị rất nhẹ nhàng, căn bản không có cảm giác gì.

Sức mạnh và tốc độ của Đao Cổ đều rất lớn, nếu không chỉ dựa vào sự sắc bén và kiếm khí thì không thể chém xuyên Pháp thuật hộ thể của tu sĩ Tứ Phẩm.

“Vậy chúng ta thử bay xem sao!” Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù cậu cũng sắp đạt cảnh giới Tứ Phẩm, nhưng điều này không ngăn cản cậu trải nghiệm trước cảm giác kỳ diệu của việc đạp phi kiếm, Ngự kiếm hành không.

Vô Hình Đao Cổ mang theo Tống Thư Hàng bay vút lên trời.

Nhưng cũng không bay quá cao, vì họ hiện tại vẫn đang ở vị trí ‘vòng ngoài cấm địa’, trong một không gian tương tự như lòng đất, bay quá cao sẽ đụng vào nóc của vòng ngoài cấm địa.

Vô Hình Đao Cổ mang Tống Thư Hàng bay lượn hai vòng.

“Thế nào rồi, Diệp Tư?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hả?” Diệp Tư nhìn Tống Thư Hàng đang ở trên không.

Làm sao để hình dung đây?

Vì Vô Hình Đao Cổ không nhìn thấy được, nên bây giờ Tống Thư Hàng trông như đang lơ lửng giữa không trung.

Mặc dù cũng khá ngầu, nhưng nếu Tống Thư Hàng hy vọng mình có thể có được cảm giác ‘đạp phi kiếm, Ngự kiếm phi hành’ thì cậu chắc chắn sẽ thất vọng.

“Ổn rồi.” Diệp Tư nói.

“Vậy tôi bay ra ngoài dạo một vòng nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Dù sao Bạch tiền bối vẫn chưa trở về, cứ bay một vòng trước đã.

Thế là, dưới sự chỉ dẫn của Tống Thư Hàng, Vô Hình Đao Cổ mang cậu bay về phía xa.

Sau khi bay ra một đoạn, Tống Thư Hàng chợt cảm thấy có gì đó không ổn.

“Khoan đã, tôi nhớ trước đây tôi và Diệp Tư bị một đám ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ truy sát, chạy đến vị trí chiếc đĩa vàng của cấm địa mà.” Tống Thư Hàng chợt nhớ ra chuyện này.

Sau đó, mặc dù Như Hỏa Tôn Giả kịp thời xuất hiện, xua tan tất cả Vô Hình Kiếm Cổ, cứu Tống Thư Hàng.

Nhưng, những Vô Hình Kiếm Cổ bị Như Hỏa Tôn Giả xua đi đó, đã bay đi đâu?

Có phải chúng lại bay về vị trí sào huyệt ban đầu của ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ không?

Hay vẫn còn lảng vảng gần đây?

“Đao Cổ, ngươi có thể cảm ứng được vị trí của những Kiếm Cổ đó không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Anh anh anh ~” Vô Hình Đao Cổ phát ra tiếng kêu vui vẻ, và dùng ý niệm trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng.

Đao Cổ nói cho Tống Thư Hàng biết, hiện tại gần nó có rất nhiều ‘đồng bạn’.

Không nghi ngờ gì nữa, những đồng bạn mà Đao Cổ nói đến chính là những ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ đã bị Như Hỏa Tôn Giả xua tan trước đó.

Quả nhiên, những Vô Hình Kiếm Cổ này không rời đi quá xa, vẫn còn lảng vảng gần đó.

“Chúng ta về trước đi.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, cậu cảm thấy mình vẫn không nên chọc vào đám Vô Hình

Kiếm Cổ này thì hơn.

Ít nhất là trước khi Bạch tiền bối trở về, đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Một khi chọc giận đám Vô Hình Kiếm Cổ này, đến lúc đó hàng ngàn vạn Kiếm Cổ lao về phía cậu thì phiền phức lớn rồi.

Vô Hình Đao Cổ nghe lệnh của Tống Thư Hàng, ngoan ngoãn quay đầu trở lại, bay về phía Diệp Tư.

Vào lúc này, hàng trăm Vô Hình Kiếm Cổ mà Tống Thư Hàng không thể nhìn thấy bằng mắt thường, đã ngưng tụ lại, từ xa khóa chặt Vô Hình Đao Cổ dưới chân Tống Thư Hàng.

Vô Hình Đao Cổ là biến dị thể của Vô Hình Kiếm Cổ.

Về mặt lý thuyết, nó và Kiếm Cổ cũng là đồng tông đồng tộc.

Nhưng lúc này, trong mắt hàng trăm Vô Hình Kiếm Cổ kia lại phát ra ý hung tàn.

“Giữa chúng ta đã xuất hiện một kẻ phản bội!” Không chịu làm Kiếm Cổ đàng hoàng, cứ muốn biến dị thành Đao Cổ?

Sau khi những Kiếm Cổ này ngưng tụ lại, chúng từ từ tiếp cận và bao vây Tống Thư Hàng cùng Vô Hình Đao Cổ của cậu.

Đối với Vô Hình Kiếm Cổ mà nói, Đao Cổ là ‘dị biến thể’, đồng thời cũng là vật đại bổ.

Một khi trong tộc ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ xuất hiện biến dị thể ‘Vô Hình Đao Cổ’.

Hoặc là Đao Cổ sẽ bị tộc Kiếm Cổ bỏ rơi; hoặc là Đao Cổ sẽ bị tộc Kiếm Cổ xé nát, thôn phệ.

Mà bây giờ, đám Vô Hình Kiếm Cổ này đã chọn vế sau.

Hàng trăm Kiếm Cổ lẳng lặng tiếp cận Tống Thư Hàng, mưu đồ bất chính.

Lúc này, Vô Hình Đao Cổ của Tống Thư Hàng thông minh phát hiện ra những 'đồng bạn' kia của mình.

"Anh anh anh." Đao Cổ vội vàng kêu gọi, nhắc nhở Tống Thư Hàng.

"Hả?

Kiếm Cổ đang đến gần sao?" Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy đau răng.

Người ta nói mà, sợ gì thì cái đó đến.

Một giây trước cậu còn lo lắng mình sẽ không cẩn thận chọc vào Vô Hình Kiếm Cổ, kết quả giây sau chúng đã đến rồi.

"Không may rồi." Tống Thư Hàng thở dài, biết vậy mình đã không vội vàng chơi 'Ngự đao phi kiếm' làm gì, ít nhất cũng phải đợi Bạch tiền bối trở về rồi nói.

"Chúng ta tăng tốc, về chỗ Diệp Tư!" Tống Thư Hàng nói.

Trước hết xem thử mình và Diệp Tư liên thủ có cản được đám Vô Hình Kiếm Cổ này không.

Nếu không được, thì dẫn Diệp Tư và họ bỏ chạy, chỉ cần trốn vào Hạch Tâm Thế Giới, Vô Hình Kiếm Cổ sẽ không làm gì được họ.

Vô Hình Đao Cổ tăng tốc, mang theo Tống Thư Hàng 'vút' một cái, bay vọt về phía Diệp Tư.

Đồng thời, Diệp Tư cũng tế ra Bản Mệnh Kim Thư, cuốn Công đức xà mỹ nhân và Đại Thử chiến đấu thú vào Kim Thư, bay về phía Tống Thư Hàng.

Cô là Linh quỷ của Tống Thư Hàng, ý niệm tương thông với Tống

Thư Hàng, sau khi Tống Thư Hàng cảm ứng được nguy cơ, cô liền lập tức phản ứng.

Diệp Tư đến gần Tống Thư Hàng, đón cậu lên Kim Thư, sau đó quay đầu bay về vị trí chiếc đĩa vàng của cấm địa.

“Số lượng Vô Hình Kiếm Cổ đang tiếp cận chúng ta là bao nhiêu?” Diệp Tư hỏi.

Nếu số lượng ít, cô và Tống Thư Hàng có thể thử liên thủ chống cự.

Tống Thư Hàng khẽ vỗ Vô Hình Đao Cổ: “Đám Vô Hình Kiếm Cổ có bao nhiêu con?

Hiện tại chúng ở vị trí nào?” Đối phó với kẻ địch ẩn hình đúng là đau đầu như vậy.

May mắn là Vô Hình Đao Cổ của cậu có thể nhìn thấy ‘Kiếm Cổ’, nên họ cũng không đến mức quá bị động.

Vô Hình Đao Cổ: “Anh anh anh???” Lần này tiếng kêu của nó tràn đầy nghi hoặc, bởi vì nó không thể hiểu câu hỏi của Tống Thư Hàng.

Dù sao, nó mới vừa sinh ra, không thể hiểu những vấn đề quá phức tạp.

“Đồng bạn của ngươi hiện tại ở vị trí nào?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Anh anh anh!” Lần này Vô Hình Đao Cổ đã trả lời chính xác câu hỏi của Tống Thư Hàng.

“Đã bị bao vây rồi sao?” Tống Thư Hàng thấy rùng mình, tốc độ của Vô Hình Kiếm Cổ thật nhanh, còn nhanh hơn cả Kim Thư của Diệp Tư bay.

“Chúng ta đã bị bao vây rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư nói: “Tôi sẽ duy trì phòng ngự trong phạm vi ba mét quanh Kim Thư, lát nữa Thư Hàng cậu sẽ thôi động ‘Hỏa Diễm Đao’ công kích một lần về bốn phương tám hướng, thăm dò số lượng Vô Hình Kiếm Cổ.

Nếu số lượng nhiều, chúng ta sẽ lập tức chạy.” “Tôi sẽ cố gắng hết sức.” Tống Thư Hàng nuốt một viên Đan dược khôi phục Chân khí, trước đó khi điên cuồng vỗ vào ‘Vô Hình Đao Cổ’ cậu đã tiêu hao rất nhiều, kinh mạch hai tay còn đau nhức âm ỉ, cậu bây giờ cũng không biết mình còn có thể thôi phát được mấy đao Hỏa Diễm Đao.

“Mà này, điện thoại của cậu bây giờ có sóng chứ?

Đăng nhập vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ hỏi các tiền bối trong nhóm xem có Đạo hữu nào có cách đối phó Vô Hình Kiếm Cổ không?” Diệp Tư hỏi.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng nói.

Thế là cậu mở Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, chuẩn bị lấy điện thoại ra.

“Không cần đâu, tôi đã đăng câu hỏi vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ rồi, bây giờ đang chờ các tiền bối trong nhóm trả lời.” Lúc này, tiếng Thông nương truyền ra từ Nhất Thốn Súc Tiểu Đại.

Tống Thư Hàng dừng lại, gật đầu: “Vậy các tiền bối trả lời thế nào?” Thông nương dường như ngày càng chu đáo, luôn có thể giúp đỡ vào những thời điểm quan trọng.

Nhưng mà...

Thông nương làm sao biết mật khẩu điện thoại của cậu?

“Vừa mới đăng, chỉ có Bắc Hà tiền bối trả lời một câu là giúp tìm tài liệu, các tiền bối khác vẫn chưa có tin tức.” Thông nương trả lời.

Là một Thông yêu, cả ngày ru rú trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, nó rất buồn chán.

May mắn có điện thoại, lên mạng, xem phim, bên cạnh lại có đủ loại Đan dược tu luyện, vừa đu phim vừa tu luyện, cuộc sống nhỏ bé của nó cũng không đến nỗi buồn tẻ.

Còn về mật khẩu điện thoại sao?

Tống Thư Hàng ngu xuẩn ơi, là tiểu Thông yêu thân cận của Tống Thư Hàng, nhất cử nhất động của Tống Thư Hàng đều không thoát khỏi mắt nó.

Chương 1082

Đừng nói là mật khẩu điện thoại, ngay cả mật khẩu thanh toán ví điện tử của Tống Thư Hàng nó cũng biết rõ mồn một.

Thông nương đang định đợi Tống Thư Hàng trở lại trường học, không còn chạy lung tung nữa, thì sẽ bắt đầu thử mua sắm online, rồi dùng tài khoản của Tống Thư Hàng để thanh toán.

Lúc này, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thông nương mượn tài khoản của Tống Thư Hàng để hỏi các tiền bối cách đối phó Vô Hình Kiếm Cổ.

Bá Đao Tống Nhất: “Cầu cứu: Một con Tống Thư Hàng bị một đám Vô Hình Kiếm Cổ bao vây, cảnh tượng cực kỳ tàn nhẫn!

Các vị tiền bối có phương thuốc cứu mạng nào không?

Đính kèm ảnh: Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ 【Thư Hàng】Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Hiện trường là như vậy, online chờ, rất gấp.” Cách đây không lâu, Tống Thư Hàng đổi biệt danh trong nhóm thành ‘Bá Đao Tống Nhất’, sau đó vẫn chưa có thời gian đổi lại, gần đây Đạo hiệu của cậu trong nhóm vẫn luôn hiển thị là Bá Đao Tống Nhất.

Người đầu tiên trả lời là Bắc Hà Tán Nhân.

Ừm, Bắc Hà Tán Nhân bây giờ đã đổi Đạo hiệu.

Đạo hiệu của y trong nhóm bây giờ là Bắc Hà Chân Quân, Đạo hiệu này nghe sang trọng hơn nhiều so với Bắc Hà Tán Nhân.

Nhưng dù là Bắc Hà Tán Nhân hay Bắc Hà Chân Quân, y vẫn là vị Thánh đấu sĩ luôn online của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bắc Hà Chân Quân: “......, một con Thư Hàng?” Bá Đao Tống Nhất: “Thưa Bắc Hà tiền bối, tôi là Thông nương, đang dùng tài khoản của Tống Thư Hàng để nói.

Con Tống Thư Hàng đó bây giờ đang bị Vô Hình Kiếm Cổ bao vây, không rảnh lên mạng.” “Ra là thế.” Bắc Hà Chân Quân nói: “Nhưng mà, Vô Hình Kiếm Cổ ta cũng chưa từng tiếp xúc, à phải rồi, ta nhớ ta từng xem qua một quyển Du ký của tu sĩ có ghi chép, trên đó hình như có phương pháp đối phó Vô Hình Kiếm Cổ.

Ta đi tìm xem sao.” Bá Đao Tống Nhất: “Cố lên, Bắc Hà tiền bối.

Tống Thư Hàng có bị Vô Hình Kiếm Cổ xé thành trăm mảnh hay không, thì xem tốc độ tìm đáp án của tiền bối đó.” Bắc Hà Chân Quân: “......” Diệt Phượng Công Tử: “Cảnh tượng này, đơn giản là máu me!” Lạc Trần Chân Quân: “Thật tàn nhẫn!” Lệ Chi Tiên Tử: “Tàn nhẫn +1” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Thông nương, bảo Tống Thư Hàng mở Đồng thuật đi chứ!” Đông Phương Lục Tiên Tử thiện về 《Thiên Ma Cửu Vũ》, bộ công pháp này tiêu chuẩn đi kèm là ‘Thiên Ma Nhãn’, hiệu quả phá ảo đặc biệt tốt.

“Đông Phương tiên tử, con Tống Thư Hàng đó không có Đồng thuật.

Hơn nữa thiên phú mắt của cậu ta là ‘Thời gian đạn’, cũng không thể nhìn thấy Vô Hình Kiếm Cổ.” Thông nương trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Nhắc đến Vô Hình Kiếm Cổ, ta vẫn luôn có một giả thiết, Vô Hình Kiếm Cổ tuy không thể bị mắt của tu sĩ nhìn thấy, thậm chí cũng không thể dùng Tinh thần lực để cảm ứng chúng.

Nhưng chúng có thật, đúng không?

Đã là có thật, vậy đổ một xô thuốc nhuộm qua, hoặc rải một ít bột phấn gì đó qua, không phải là có thể khiến chúng hiện hình sao?

Năng lực ẩn hình của Vô Hình Kiếm Cổ dù có lợi hại đến đâu, cũng không thể khiến thuốc nhuộm hay bột phấn trên người chúng cũng cùng biến ẩn hình chứ?" Yêu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá: "Lời nói của Tam Lãng Đạo hữu, rất có khả thi." Phá Dương Kích Quách Đại: "【Biểu cảm cún con đáng yêu】" Phá Dương Kích Quách Đại: "Đập nó trên lầu... khoan đã!" Phá Dương Kích Quách Đại: "Không đúng, ngươi chắc chắn không phải Tam Lãng!

Ngươi là ai, có phải ngươi dùng thủ đoạn gì đó để lấy trộm tài khoản của Cuồng Đao Tam Lãng không?

Là Linh Vũ Điệp tiền bối đúng không?

Linh Vũ Điệp tiền bối đang dùng tài khoản của huynh Tam Lãng để nói chuyện với chúng ta đúng không?" Tam Lãng nhà chúng ta làm sao có thể thông minh đến vậy?

Lại còn đưa ra một kiến nghị sắc bén đến thế!

Đây chắc chắn không phải Cuồng Đao Tam Lãng.

Nếu là Cuồng Đao Tam Lãng chính hiệu, câu trả lời chắc chắn là 【À, chỗ kia có một đám Vô Hình Kiếm Cổ, để ta một mình xông lên thử một phát, trải nghiệm cảm giác sảng khoái khi bị Vô Hình Kiếm Cổ truy sát, cảm giác đó nhất định rất tuyệt vời.】 "Đúng vậy, người là Linh Vũ Điệp tiền bối đúng không? 【Mặt nghiêm túc】" Đông Phương Lục Tiên Tử cũng nói.

Diệt Phượng Công Tử: "Chắc chắn là Linh Vũ Điệp tiền bối rồi, Linh Vũ Điệp tiền bối có sở thích dùng tài khoản của người khác lên mạng nói chuyện với chúng ta." Cuồng Đao Tam Lãng: "......" Tim tôi mệt quá, Tam Lãng đột nhiên cảm thấy tim mình mệt quá.

Lãng mỗ tuy có hơi 'tác tử', nhưng mà... thích tác tử không có nghĩa là chỉ số IQ thấp được không?

Trong mắt các ngươi, ta là đồ ngốc sao?

“Không...

Diệt Phượng Đạo hữu.

Lão phu cũng không có sở thích dùng tài khoản của người khác để lên mạng nói chuyện.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả bản tôn online.

Trừ tài khoản của con gái Vũ Nhu Tử ra, y căn bản chưa từng đăng nhập tài khoản của người khác.

Phá Kiếp Tiên Tử 【Vũ Nhu Tử 】: “Con có thể làm chứng cho cha, vừa nãy đúng là Tam Lãng tiền bối tự mình gửi tin nhắn, con vừa nãy ở bên cạnh Tam Lãng tiền bối, nhìn thấy y gửi đi.” Lúc này, Bắc Hà Chân Quân trở lại: “Mọi người đừng hoảng, đây chắc là Tam Lãng thật.

Thực ra Tam Lãng rất thông minh, mọi người đừng quên, cái 【Sạc Điện Thuật 】trong file chia sẻ của Cửu Châu Nhất Hào Quần chính là do Tam Lãng Đạo hữu phát minh.” Cuồng Đao Tam Lãng, thực ra là một nhân vật thiên tài đầy sáng tạo mà.

“Ngoài ra, kiến nghị của Tam Lãng Đạo hữu thực ra rất khả thi.

Thông nương, chi bằng ngươi bảo Thư Hàng tiểu hữu thử phương pháp của Tam Lãng Đạo hữu xem sao.” Bắc Hà Chân Quân nói: “Nhưng cần chú ý, Vô Hình Kiếm Cổ trên người có một tầng kiếm khí bảo hộ, khi sử dụng phương pháp của Tam Lãng Đạo hữu, cần chú ý tìm cách phá vỡ kiếm khí.” “Tôi hiểu rồi.

Tôi sẽ lập tức nói phương pháp này cho Tống Thư Hàng.” Thông nương trả lời.

Sau đó, Thông nương ngẩng đầu lên, kể lại phương pháp mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối vừa kiến nghị trong nhóm.

Còn việc Tống Thư Hàng có tìm được vật phẩm thay thế ‘thuốc nhuộm’ hoặc ‘bột phấn’ hay không, thì không phải là chuyện Thông nương có thể lo lắng được nữa rồi.

Sau khi kể xong, Thông nương đang chuẩn bị tắt ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ để quay lại xem bộ phim truyền hình mình đang đu.

Lúc này, Phá Kiếp Tiên Tử 【Vũ Nhu Tử 】trong nhóm lại nói: “Tống tiền bối, các ngài bây giờ đang chơi ở đâu?

Ngài không phải đang ở cùng Bạch tiền bối sao?

Tại sao lại một mình bị ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ bao vây vậy?” “Đúng vậy, Thư Hàng tiểu hữu không phải ở cùng Bạch Tôn Giả sao?” Bắc Hà Chân Quân cũng nhớ ra chuyện này.

“Bạch tiền bối trước đó rời đi một lát, muốn đến kho báu của ngài ấy để lấy dược liệu luyện chế ‘Nhất Phẩm thông dụng Thú lương’.

Nhưng bây giờ vẫn chưa trở lại.” Thông nương dùng tài khoản của Tống Thư Hàng trả lời.

“Ra là thế, Bạch tiền bối tạm thời rời đi rồi à.” Các Đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần thầm nghĩ.

Nếu Bạch Tôn Giả có mặt, Tống Thư Hàng hẳn sẽ không gặp phải chuyện xui xẻo như vậy.

“Tuyệt vời quá, trải nghiệm mạo hiểm của Tống tiền bối thật khiến người ta ghen tị.

Vô Hình Kiếm Cổ cũng thật là tuyệt.” Phá Kiếp Tiên Tử 【Vũ Nhu Tử 】lại nói.

Cảnh bị một đám Vô Hình Kiếm Cổ bao vây, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Nếu cô ấy cũng có thể cùng Tống tiền bối vai kề vai chiến đấu, đối mặt với một đám Vô Hình Kiếm Cổ bao vây, thật là có cảm giác mạnh, cứ như tình tiết trong phim bom tấn vậy.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: “Vũ Nhu Tử, con thích Vô Hình Kiếm Cổ à?” “Vâng, cảm giác rất kích thích.” Phá Kiếp Tiên Tử 【Vũ Nhu Tử】 nói.

“Vậy ngày mai ta đi mua một ít Vô Hình Kiếm Cổ cho con.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói.

“Cảm ơn cha.” Vũ Nhu Tử trả lời, nhưng mà...

Vô Hình Kiếm Cổ mua về thì thực ra sẽ không còn kích thích nữa.

Nhưng tấm lòng của phụ thân Linh Vũ Điệp Tôn Giả, cô ấy cũng không tiện từ chối.

Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Phá Dương Kích Quách Đại: “Mà này, cái meme chó đầu của tôi vẫn chưa có cái nào tốt bằng.

Lại đây.” “Nhắc đến meme chó đầu, Quách Đại Đạo hữu trước đây không phải luôn có một biểu cảm 【Chó đầu giận dữ trên lầu】 sao?

Sao lần này lại dùng chữ để thể hiện chó đầu giận dữ vậy?” Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi.

“Vì meme chó đầu của tôi cần nâng cấp, Diệt Phượng Đạo hữu lẽ nào không phát hiện chú chó con trong biểu cảm 【cún con đáng yêu】 của tôi đã đổi thành một con khác sao?

Lần này đổi thành một con Poodle, vừa mới chụp cho nó một biểu cảm chó đầu đáng yêu.

Lát nữa tôi sẽ chụp thêm một biểu cảm 【chó đầu giận dữ trên lầu】 nữa, ghép thành một cặp.

Vừa nãy không kịp chụp, đành phải dùng chữ để tạm bợ vậy.” Phá

Dương Kích Quách Đại nói.

Nói xong, Phá Dương Kích Quách Đại nhanh chóng gửi 【biểu cảm cún con đáng yêu 】 Diệt Phượng Công Tử: “......” Phá Dương Kích Quách Đại: “Đập nó trên lầu chó đầu!” Phá Dương Kích Quách Đại: “Giận, Diệt Phượng đừng có giành meme chó đầu của tôi lung tung.” Diệt Phượng Công Tử: “Meo, cắn ngươi à!” Phá Dương Kích Quách Đại: “Thôi được rồi, dù sao cả bộ meme chó đầu vẫn chưa ra hết.

Đợi đến khi có đủ bộ hình, tôi sẽ gửi meme chó đầu sau.” Diệt Phượng Công Tử: “......” “Này, chủ đề của các ngươi lệch xa quá rồi đó, không có ai quan tâm đến Tống Thư Hàng tiểu hữu đang bị Vô Hình Kiếm Cổ bao vây sao?

Tống Thư Hàng tiểu hữu, tình hình của cậu bây giờ thế nào rồi?” Yêu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá nói.

Bá Đao Tống Nhất: “Thư Hàng bây giờ vẫn đang suy nghĩ xem dùng phương pháp gì để thay thế thuốc nhuộm hoặc bột phấn, không sao, cậu ta nhất thời nửa khắc chưa chết được đâu.

Tôi sẽ tùy thời báo cáo tình hình của Thư Hàng cho các vị tiền bối, livestream bằng chữ, 666666.

Lần sau tôi phải xin Thư Hàng một chiếc điện thoại quay phim HD, tôi muốn làm livestreamer.” “Nhắc đến livestream, tôi liền nghĩ ngay đến lần livestream trực tiếp trước của Tạo Hóa Đạo hữu, đúng là muốn lấy mạng tôi mà.” Túy Cư Sĩ than thở.

“Tạo Hóa tiền bối livestream trực tiếp sao?

À đúng rồi, tôi có bản thu âm trực tiếp bài hát mới 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa tiền bối đây, cảm giác mạnh lắm, tôi đi chia sẻ vào file nhóm đây.” Phá Kiếp Tiên Tử 【Vũ Nhu Tử 】vui vẻ nói.

Bắc Hà Chân Quân: “Vũ Nhu Tử, đừng ~~” Diệt Phượng Công Tử: “Vũ Nhu Tử, đừng ~~” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Vũ Nhu Tử, đừng ~~” Vũ Nhu Tử: “......” Thật thất vọng, giọng hát của Tạo Hóa tiền bối tuyệt vời như vậy, tại sao không có tiền bối nào thưởng thức chứ?

À đúng rồi, Tống tiền bối chắc chắn sẽ rất thưởng thức giọng hát của Tạo Hóa tiền bối, bài 《Thất Sát Ca》 này vẫn là nghe qua điện thoại của Tống tiền bối mà.

Trên Linh Vũ Điệp đảo, Linh Vũ Điệp Tôn Giả từ xa nhìn thấy dáng vẻ thất vọng của con gái, thầm thở dài.

Sau đó, y đăng tải một tài liệu trong mục chia sẻ file của Cửu Châu Nhất Hào Quần. 【Tài liệu 《Luận về cảm ngộ khi Độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp 》đã tải lên thành công 】【Hệ thống nhắc nhở: Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã chia sẻ tài liệu 《Luận về cảm ngộ khi Độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp 》trong nhóm.】 Linh Vũ Điệp Tôn Giả tải lên một bản kinh nghiệm Độ kiếp từ Tam Phẩm lên Tứ Phẩm, đây là kiến thức thực chiến thuần túy, hơn nữa là phân tích Thiên Kiếp khi từ Tam Phẩm lên Tứ Phẩm dưới góc độ của một Thất Phẩm Tôn Giả.

Tài liệu này nếu truyền bá ra ngoài, để Tán tu nhìn thấy thì chắc chắn sẽ cảm động đến rơi lệ đầy mặt.

Với tài liệu 《Luận về cảm ngộ khi Độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp 》 này, tỷ lệ thành công khi tu sĩ Tán tu Tam Phẩm Độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp có thể tăng lên một đoạn lớn.

Và trong bài luận về Tứ Phẩm Thiên Kiếp này, Linh Vũ Điệp Tôn Giả còn đưa ra một luận điểm 【Ảnh hưởng của giọng hát Tạo Hóa Pháp Vương đối với 'Tâm Ma Kiếp' của Thiên Kiếp】.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả nghiên cứu phát hiện, 《Thất Sát Ca》 của Pháp Vương có hiệu quả khá tốt trong việc đối kháng Tâm Ma Kiếp.

Và ở cuối bài viết về Thiên Kiếp này, có đính kèm một đoạn video nhỏ.

Đó là video khi ái nữ Vũ Nhu Tử của Linh Vũ Điệp Tôn Giả Độ Thiên Kiếp.

Bài luận thực chiến thì vẫn cần sự thật để kiểm chứng mà.

Video Độ kiếp của Vũ Nhu Tử chính là một ví dụ rất tốt.

Và trong video Độ kiếp của Vũ Nhu Tử, có một đoạn 《Thất Sát Ca》 bản hoàn chỉnh.

Đó là cảnh Vũ Nhu Tử bật BGM cá nhân để cứng rắn chống chọi Thiên Kiếp.

Đương nhiên, vì sức khỏe của các Đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã xử lý một chút âm nhạc 《Thất Sát Ca》, làm cho lực sát thương của sóng âm giảm đi rất nhiều.

Hơn nữa lại là thu âm lần hai, về cơ bản bài 《Thất Sát Ca》 đó ngoài việc khó nghe, nghe lâu sẽ hơi buồn nôn muốn ói ra, thì cũng không có vấn đề gì nghiêm trọng.

Hy vọng các Đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần sẽ thích, Linh Vũ Điệp Tôn Giả khẽ nhấp một ngụm Linh trà.

Chương 1083

Cửu Châu Nhất Hào Quần tạm thời im lặng, rất nhiều người đều lẳng lặng tải xuống tài liệu chia sẻ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Đợi xem xong tài liệu, chắc chắn sẽ có rất nhiều Đạo hữu không nhịn được mà mở đoạn video kia.

Ngay cả khi các Đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần trong lòng biết đoạn video này có thể hơi 'hố', nhưng bài luận phía trước quá tuyệt vời, toàn là kiến thức thực chiến.

Các Đạo hữu dù biết video có thể 'hố', vì bài luận thực chiến kia cũng sẽ cắn răng xem thử video một chút.

Đó chính là dương mưu đường đường chính chính.

Vũ Nhu Tử à, cha có thể làm cho con cũng chỉ có những thứ này thôi.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả lẳng lặng nhấp ngụm trà.

Trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, Thông nương cũng đã tải xuống tài liệu kia.

Từ khi đi theo Tống Thư Hàng, tu vi cảnh giới của nó cũng tiến triển vượt bậc, đặc biệt là sau khi tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của Diệp Tư, Thông nương cảm thấy mình coi như đã tìm đúng Tâm pháp tu chân rồi.

Một ngày nào đó trong tương lai, nó chắc chắn cũng sẽ đối mặt với Thiên Kiếp từ Tam Phẩm thăng cấp Tứ Phẩm.

Vì vậy, tìm hiểu trước một số thông tin về Thiên Kiếp là rất quan trọng.

Thông nương trước hết mở bài luận đó ra, xem từ đầu đến cuối.

Tuy có rất nhiều chỗ không hiểu, nhưng không hổ là bài luận do chính tay Linh Vũ Điệp Tôn Giả viết, đơn giản là quá đỉnh, Thông nương cảm thấy mình khi đối mặt với Thiên Kiếp cũng mơ hồ có chút tự tin — mặc dù bây giờ nó còn cách Tam Phẩm tấn thăng Tứ Phẩm Thiên Kiếp rất xa, nhưng vẫn là câu nói đó, có chuẩn bị thì không sợ hãi mà.

Sau khi xem xong bài luận, Thông nương lại mở đoạn video kia.

Trong video, Vũ Nhu Tử đứng giữa một đống trận pháp, cứng rắn chống chọi Tam Phẩm tấn thăng Tứ Phẩm Thiên Kiếp.

"Vũ Nhu Tử thật ngầu quá." Thông nương nhìn Vũ Nhu Tử trong hình, trong lòng tràn đầy ghen tị.

Nếu như... bây giờ nó có thực lực của Vũ Nhu Tử, chắc chắn có thể đánh Tống Thư Hàng một trận hả?

Nghĩ thôi đã thấy cảm giác mạnh rồi.

Sau khi đánh Tống Thư Hàng một trận, mình phải làm gì đây?

Trồng cậu ta lên Ngộ Đạo Thạch, sau đó thu cậu ta vào Nhất Thốn Súc Tiểu Đại?

Sau đó, nó muốn đổi thân phận với Tống Thư Hàng.

Nó muốn giống như Tống Thư Hàng, tự do đi mạo hiểm, đi xông xáo Bí Cảnh, đi đối mặt với một đám Vô Hình Kiếm Cổ đáng sợ.

Sau đó Tống Thư Hàng sẽ ở lại trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, xem phim, ăn Đan dược, tu luyện, sống bám chờ chết.

Khoan đã!

Khoan một chút!

Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Dựa vào cái gì mà sau khi đánh Tống Thư Hàng một trận, nó còn phải vất vả xông Bí Cảnh đi mạo hiểm, sau đó kiếm Đan dược nuôi Tống Thư Hàng?

Tống Thư Hàng lại có thể ở lại trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại xem phim, ăn Đan dược do nó mạo hiểm kiếm được, sống bám chờ chết?

Không đúng, quá không đúng rồi.

Chỉ cần nghĩ đến việc mình phải làm trâu làm ngựa ở bên ngoài bươn chải, dùng sinh mạng đổi lấy tài nguyên tu luyện, sau đó lại phải giao tài nguyên cho Tống Thư Hàng sống bám chờ chết, Thông nương liền cảm thấy vành mắt hơi ướt - đây là di chứng của 《Thiên Khấp Bảo Điển》, chỉ cần cảm xúc hơi thất vọng một chút là sẽ muốn khóc.

Trong video điện thoại, Vũ Nhu Tử vẫn đang đối kháng hết đợt Thiên Kiếp này đến đợt Thiên Kiếp khác.

Cuối cùng, đợt Thiên Kiếp cuối cùng bắt đầu ngưng tụ.

Trong hình, Vũ Nhu Tử không hề hoảng sợ.

“Âm nhạc!” Trong video, Vũ Nhu Tử búng tay một cái.

Sau đó, một giọng nam trầm ấm truyền ra!

Vào lúc này, bên ngoài.

Diệp Tư đang duy trì đến sáu tầng phòng ngự, chống lại công kích của Vô Hình Kiếm Cổ.

Lúc này, Vô Hình Kiếm Cổ vẫn đang thăm dò tiến công, chúng tuy bao vây Tống Thư Hàng và Diệp Tư, nhưng không đồng loạt xông lên, mà là một hai con, ba bốn con tiến lên, va chạm vào phòng ngự của Diệp Tư.

Hình như, Vô Hình Kiếm Cổ có chút kiêng kỵ ‘Vô Hình Đao Cổ’?

Hoặc giả, Vô Hình Kiếm Cổ đang kiêng kỵ thứ gì khác trên người Tống Thư Hàng?

Dù sao, đám Vô Hình Kiếm Cổ không xông lên ồ ạt, dựa vào Pháp thuật phòng ngự mạnh mẽ của Diệp Tư, chống đỡ rất nhẹ nhàng.

“Không có thuốc nhuộm hay bột phấn dạng vật chất, vậy có Pháp thuật tương tự không?

Ví dụ như Pháp thuật hệ thủy có màu sắc gì đó?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có lẽ sẽ có Pháp thuật tương tự, nhưng tôi chưa học qua.” Diệp Tư nói.

“Xem ra, phương pháp mà Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối khó khăn lắm mới đề nghị, chúng ta lại không có cách nào sử dụng.” Tống Thư Hàng nói: “Bạch tiền bối cũng vẫn chưa trở về, vậy thế này đi, chúng ta thử giết một trận, sau đó Độn vào Hạch Tâm Thế Giới, đợi Bạch tiền bối trở về.” “Cũng được, thử thực lực của đám Vô Hình Kiếm Cổ này xem sao.” Diệp Tư gật đầu nói.

Tống Thư Hàng tay trái cầm Bá Toái đao, tay phải nắm Vô Hình Đao Cổ.

Sau khi dùng Đan dược, Chân khí trong cơ thể cậu đã hồi phục một chút, chắc có thể chém mấy đao Hỏa Diễm Đao.

Khi Tống Thư Hàng cầm Vô Hình Đao Cổ, Vô Hình Kiếm Cổ bên ngoài lập tức bạo động.

Chúng cảm ứng được tín hiệu công kích của Vô Hình Đao Cổ.

Thế là, hàng trăm Vô Hình Kiếm Cổ đồng loạt lao về phía trận pháp phòng ngự của Diệp Tư.

Chỉ trong ba hơi thở, tầng trận pháp phòng ngự đầu tiên của Diệp Tư đã bị phá hủy.

“Số lượng rất nhiều, ít nhất là hơn ba trăm con.” Diệp Tư trầm giọng nói: “Còn muốn đánh nữa không?” “Tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên rút lui thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Ngay lúc này, từ Nhất Thốn Súc Tiểu Đại của Tống Thư Hàng, một giọng nam trầm ấm truyền ra, mơ hồ còn có tiếng Thông nương kêu thét...

Giọng ca nam trầm ấm đó, và những đợt nam cao âm cuồng nhiệt hơn, đây chẳng phải giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương sao?

Mà đây chính là bài 《Thất Sát Ca》.

Tống Thư Hàng còn nhớ rõ, lúc đó đại phong xa của Lệ Chi Tiên Tử phối hợp với 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa Pháp Vương, đúng là khiến người ta sống dở chết dở.

Nhưng mà, tại sao Thông nương lại nghe giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương?

Lại còn nghe bài hát đó trong Nhất Thốn Súc Tiểu Đại?

Tìm đường chết kiểu gì vậy?

Những điều đó không quan trọng, quan trọng là sau khi giọng hát này truyền ra từ Nhất Thốn Súc Tiểu Đại... di chứng cũng theo đó xuất hiện.

Nghe giọng hát này, khiến người ta cảm thấy hơi chóng mặt hoa mắt, ngoài ra còn hơi muốn ói, Tinh thần lực không thể tập trung, cả người cứ như bị rút cạn.

Đây vẫn là 《Thất Sát Ca》 với uy lực ma âm đã bị suy yếu, nếu không, bản chính thức của 《Thất Sát Ca》 Tống Thư Hàng nghe mấy câu thôi là đã phải gục xuống rồi.

“Thôi được rồi, chúng ta về Hạch Tâm Thế Giới trước đã.” Tống Thư Hàng cố gắng vực dậy tinh thần, muốn đưa mọi người vào Hạch Tâm Thế Giới trước.

Nhưng lúc này, đám Vô Hình Kiếm Cổ đang tấn công lá chắn phòng ngự của Diệp Tư lại đồng loạt dừng lại.

“Ơ?

Vô Hình Kiếm Cổ không tấn công nữa sao?” Diệp Tư tò mò nói.

“Dừng lại rồi sao?

Lẽ nào...” Tống Thư Hàng nhìn về phía Nhất Thốn Súc Tiểu Đại của mình.

Bên trong, tiếng Thông nương kêu thảm thiết truyền ra: “Cứu ~~ mạng ~~” Tống Thư Hàng mở Nhất Thốn Súc Tiểu Đại ra, lấy điện thoại của mình ra.

Lập tức, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương trở nên vang dội hơn.

Ông ông ông ~ Đám Vô Hình Kiếm Cổ xung quanh phát ra một tràng bi minh.

“Giọng hát này có hiệu quả, thú vị đấy.” Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ rồi nói: “Diệp Tư, mấy người hãy phong bế thính lực của mình lại.” Sau đó, cậu thu nhỏ video về chế độ phát nền, và trong danh bạ điện thoại kéo ra cái tên ‘Tạo Hóa Pháp Vương’.

Ngón tay Tống Thư Hàng dừng lại trên cái tên ‘Tạo Hóa Pháp Vương’ một lát, cuối cùng cắn răng, nhấn nút gọi.

Tạo Hóa Pháp Vương một lát sau bắt máy: “Alo, Thư Hàng tiểu hữu, có chuyện gì vậy?

Da!

Da!” Hai tiếng “Da!

Da!” cuối cùng là được hát theo kiểu rap.

Tống Thư Hàng: “......” “Sao không nói gì?

Yêu yêu, không nói ta cúp máy đây?

Da!

Da!” Tạo Hóa Pháp Vương tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “Đừng mà, Tạo Hóa tiền bối.

Thực ra là thế này, tôi đột nhiên muốn nghe Tạo Hóa tiền bối ngài cao ca một khúc, không biết ngài có thời gian không, hát cho tôi một đoạn!” Tống Thư Hàng nói với giọng thành khẩn.

“Nghe ta hát sao?

Yêu yêu, Thư Hàng tiểu hữu cuối cùng cũng hiểu được vẻ đẹp trong giọng hát của ta rồi ư?” Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ nói.

“Đúng vậy, Tạo Hóa tiền bối.

Đặc biệt là bài 《Thất Sát Ca》 đó, bây giờ tôi nhớ lại, cảm thấy cả người trong quá trình nghe nhạc có một cảm giác cưỡi mây đạp gió, thật là sảng khoái!

Đáng tiếc là Tạo Hóa tiền bối ngài đang tổ chức buổi hòa nhạc ở nước ngoài, nếu không tôi nhất định sẽ đến tận nơi ủng hộ!” Tống Thư Hàng nói.

“Không vấn đề, yêu yêu ~~ ta một thời gian nữa sẽ về nước, đến lúc đó trạm đầu tiên của ta sẽ là tổ chức buổi hòa nhạc ở Giang Nam Đại Học Thành.

Yeah!” Tạo Hóa Pháp Vương nói, rồi lại nói: “Đã ngươi muốn nghe hát, ta đây vừa hay có một bài hát mới, yêu yêu, còn chưa kịp hát cho ai nghe qua, vậy thì hát cho ngươi nghe một lần để đánh giá thử xem sao.” “Được thôi tiền bối, tôi xin rửa tai lắng nghe.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu điều chỉnh âm lượng điện thoại lên mức tối đa, bật chế độ loa ngoài.

Lại âm thầm bật chế độ ghi âm.

Chương 1084

“Khụ khụ.” Tạo Hóa tiền bối hắng giọng một tiếng, sau đó, cầm guitar lên, bắt đầu tự đàn tự hát. 【Một bài hát mới, tặng cho fan hâm mộ của ta, Thư Hàng tiểu hữu.】 【Yo!

Yo!

Check it out!】 【Tạo Hóa hát Tạo Hóa ~da da!

Một núi một chùa một giếng cổ, yêu yêu ~ yên tĩnh!

Một tăng một đạo, một Tạo Hóa, trực chỉ linh hồn, da! da ~ Trải qua trăm chú, lấy đây làm khúc, nói hết câu chuyện duyên tận ~~】 Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương xuyên qua loa điện thoại, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Giọng hát tạo thành sát thương bỏ qua phòng ngự, bỏ qua ta địch, toàn bộ là sát thương mất máu liên tục.

Tống Thư Hàng ngay khi nghe Tạo Hóa tiền bối mở miệng, liền nhờ Diệp Tư phong bế thính lực của mình. ...Tiện thể cũng bố trí một kết giới cách âm trên Nhất Thốn Súc Tiểu Đại.

Nhưng dù đã phong bế thính lực, sức mạnh sóng âm quỷ dị trong giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương dường như vẫn xuyên qua lỗ chân lông đi vào tai.

Tống Thư Hàng cảm thấy hai mắt mình hơi choáng váng.

Thực ra, trong bài hát mới này của Tạo Hóa Pháp Vương, nếu bỏ đi mấy tiếng ‘yêu yêu, da da’ kỳ cục đó, lời bài hát cũng không tệ.

Vào lúc này, bên ngoài phạm vi trận pháp phòng ngự của Diệp Tư, không ngừng truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Đó là những Vô Hình Kiếm Cổ trong hư không bị bài hát mới của Tạo Hóa Pháp Vương xung kích, toàn bộ đều bất tỉnh nhân sự, 'ba ba ba' rơi xuống từ không trung.

Khi Kiếm Cổ rơi xuống đất, chúng trực tiếp tạo ra từng vết kiếm trên mặt đất.

Đám Kiếm Cổ không có năng lực phong bế thính lực, kiếm khí quanh thân chúng cũng không thể cản được sự xung kích của sóng âm.

Sau khi rơi xuống đất, đám Vô Hình Kiếm Cổ chỉ có thể lăn lộn khắp nơi trên mặt đất.

Chúng không biết nói, chỉ có thể phát ra tiếng 'ông ông ông' rên rỉ thảm thiết.

Giọng hát khiến đám Vô Hình Kiếm Cổ toàn thân mềm nhũn không có sức lực, Tinh thần không thể tập trung, đầu váng mắt hoa.

Rất nhiều Kiếm Cổ giãy giụa muốn bò dậy: không chọc nổi, chẳng lẽ chúng tôi còn trốn không nổi sao?

Những Vô Hình Kiếm Cổ này chọn cách rút lui, lợi dụng lúc thân thể còn một chút khí lực, nhanh chóng bò ra khỏi phạm vi giọng hát này.

Nhưng chúng vừa khó khăn lắm mới chống người dậy, sau tiếng 'Da!

Da!' của Linh Hồn Ca Vương, Kiếm Cổ lại ngã vật ra.

Đến cả bò cũng không cho bò, giọng hát này đơn giản là phạm quy rồi!

Loài người cổ đại còn giảng 'đầu hàng không giết', mà giọng hát này là đang ngược thi à.

Đám Vô Hình Kiếm Cổ cảm thấy sống không bằng chết.

Sau khi giãy giụa một lát, rất nhiều Vô Hình Kiếm Cổ sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Lúc này bất tỉnh nhân sự tuyệt đối là chuyện hạnh phúc.

Một số Vô Hình Kiếm Cổ có ý chí kiên cường hơn, vẫn đang bị sóng âm giọng hát giày vò khổ sở.

Ý chí kiên cường không thể giúp chúng bò ra khỏi giọng hát ma quỷ này, chỉ có thể kéo dài quá trình chúng bị giày vò.

Thảm!

Tạo Hóa Pháp Vương hát đặc biệt hứng thú, hơn nữa lần này y còn phát huy siêu trình độ — hiếm hoi lắm mới có Đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần bắt đầu thưởng thức giọng hát của y, còn chủ động gọi điện thoại đến mời y cao ca một khúc, y tự nhiên là dốc 200% thực lực để biểu diễn.

Ca Vương Tạo Hóa cố gắng dùng bài hát mới này để chinh phục hoàn toàn Tống Thư Hàng, khiến cậu trở thành ‘fan cuồng hạng nhất’ của mình trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hát xong một khúc, Tạo Hóa Pháp Vương vẫn còn chút tiếc nuối khẽ liếm môi, sau đó uống một ngụm nước làm ẩm cổ họng.

Vào lúc này, một số nhân viên bên cạnh Tạo Hóa Pháp Vương đã gục ngã la liệt dưới đất.

Những nhân viên này phụ trách công tác lưu diễn vòng quanh thế giới của Tạo Hóa Pháp Vương.

Họ là những thành viên tinh anh được 【Đấu Chiến Phật Tông】 tinh chọn kỹ lưỡng – tất cả nhân viên đều là người mù.

Trong tình huống bình thường, sau khi họ bố trí xong hiện trường buổi hòa nhạc lưu diễn, phối hợp thêm một số thủ đoạn phòng hộ, thậm chí có thể đệm nhạc cho Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhưng hôm nay, lực sát thương của bài hát mới này của Tạo Hóa Pháp Vương lại thăng cấp thêm một bậc.

Khi nghe trực tiếp bài hát mới này, cảm giác giọng hát trực tiếp đi vào linh hồn, ngay cả người mù cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi âm nhạc của Pháp Vương.

Không hổ là ‘Linh Hồn Ca Vương’, giọng hát của y, không chỉ dùng tai để cảm thụ, mà còn dùng linh hồn để lắng nghe.

“Thế nào rồi, Thư Hàng tiểu hữu, bài hát mới này hay chứ?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng sau khi giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương dừng lại, liền giải trừ thính lực của mình.

Điện thoại không còn rung động, không còn phát ra sóng âm đáng sợ đó, có nghĩa là Pháp Vương đã hát xong.

“Tuyệt vời cực kỳ, Tạo Hóa tiền bối.

Bài hát này tôi đã ghi âm lại rồi, đến lúc đó tôi nhất định sẽ ngày ngày nghe.” Tống Thư Hàng nói: “Có bài hát mới này, buổi biểu diễn của Tạo Hóa tiền bối ngài chắc chắn sẽ lên một tầm cao mới.” Nói thật, những fan hâm mộ của Tạo Hóa Pháp Vương thật là đỉnh, hết lần này đến lần khác bị giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương làm cho gục ngã, đổ rạp dưới sân khấu buổi hòa nhạc sùi bọt mép, bất tỉnh nhân sự.

Nhưng sau khi tỉnh lại, lại càng trở nên cuồng nhiệt hơn, có người thậm chí còn vượt qua nửa châu Âu, chỉ vì muốn nghe trực tiếp buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Con người thời nay, thật sự không thể hiểu nổi mà.

“Hà hà hà hà, nhờ Thư Hàng tiểu hữu lời hay ý đẹp.

Đến lúc đó buổi hòa nhạc ở Giang Nam của chúng ta, không gặp không về.” Tạo Hóa Pháp Vương cười ha hả.

Kết thúc cuộc gọi với Tạo Hóa Pháp Vương, Tống Thư Hàng hài lòng nhìn quanh.

“Đao Cổ, những đồng bạn của ngươi bây giờ thế nào rồi?” Tống Thư Hàng khẽ vỗ Vô Hình Đao Cổ bên cạnh, hỏi.

Vô Hình Đao Cổ lẳng lặng lật mình, sùi bọt mép, phát ra tiếng kêu thảm thiết: “Anh anh anh ~” Chết tiệt, quên mất không thêm kết giới cách âm cho Vô Hình Đao Cổ rồi.

Kết quả là Vô Hình Đao Cổ nhà mình trở thành một trong những nạn nhân lớn nhất của màn truyền tải trực tiếp bài hát mới của Tạo Hóa Pháp Vương qua điện thoại lần này.

Vì bên cạnh còn có một Linh thú khác, Đại Thử chiến đấu thú, cũng vì không có biện pháp cách âm, trực tiếp đối mặt với giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, lúc này đã gục ngã trên đất, mắt trắng dã, hai chân sau mạnh mẽ không ngừng đạp động, co giật.

“Đám Vô Hình Kiếm Cổ dường như đều rơi xuống đất, không có Kiếm Cổ nào tấn công phòng ngự của tôi nữa.” Diệp Tư nói.

Lúc này, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, khắp nơi là Vô Hình Kiếm Cổ sùi bọt mép, cảnh tượng đó thật là ‘đẹp’.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng và Diệp Tư không nhìn thấy cảnh này.

“Hà hà, dù sao thì cũng hiệu quả.” Tống Thư Hàng rất hài lòng.

Giọng hát của Tạo Hóa tiền bối, đơn giản là vũ khí sát thương diện rộng.

Nhân lúc đám Vô Hình Kiếm Cổ toàn bộ bị hạ gục, Diệp Tư điều khiển Kim Thư, mang Tống Thư Hàng rời xa hiện trường tai nạn.

Trên đường, Diệp Tư thi triển một Pháp thuật trị liệu cho Vô Hình Đao Cổ của Thư Hàng.

Vô Hình Đao Cổ dần dần tỉnh lại.

“Đao Cổ, vị trí nào an toàn hơn?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Anh anh anh?” Vô Hình Đao Cổ phát ra tiếng kêu nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: “Vị trí nào cách ‘đồng bạn’ của ngươi xa hơn?” Vô Hình Đao Cổ nhìn quanh. ...Sau đó nó nhìn thấy đầy rẫy ‘đồng bạn’ đang nằm vật vã co giật trên đất, khó tránh khỏi cảm giác ‘thỏ chết cáo buồn’, bởi vì bản thân nó cũng là nạn nhân.

Tuy nhiên, cảm giác ‘thỏ chết cáo buồn’ của Vô Hình Đao Cổ không kéo dài bao lâu, bởi vì nó phát hiện, những Vô Hình Kiếm Cổ ban đầu sùi bọt mép co giật trên mặt đất, lại từ từ bò dậy.

Hơn nữa, mắt của đám Vô Hình Kiếm Cổ đều biến thành đỏ rực, dường như đã rơi vào một trạng thái cuồng nhiệt kỳ lạ.

“Anh anh anh!” Vô Hình Đao Cổ lập tức nhắc nhở Tống Thư Hàng.

“Hả?

Vô Hình Kiếm Cổ lại bò dậy rồi sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Mấy con trùng cổ này lại nhanh chóng hồi phục từ giọng hát của Ca Vương đến vậy sao?

Năng lực chịu đựng giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương của Vô Hình Kiếm Cổ lại mạnh như thế ư?

Bản thân Tống Thư Hàng ngay cả khi đã phong bế thính lực, nhưng bị ảnh hưởng bởi giọng hát, bây giờ vẫn còn toàn thân yếu ớt không có sức lực, hơi muốn ói!

“Anh anh anh!” Vô Hình Đao Cổ lại kêu lên gấp gáp.

Đám Vô Hình Kiếm Cổ sau khi hồi phục, lại lần nữa tập trung lại, phát động tấn công về phía Tống Thư Hàng và Diệp Tư.

“Đinh đinh đinh đinh!” Trận pháp phòng ngự do Diệp Tư bố trí bên cạnh đồng thời chịu hơn trăm lần công kích, tầng trận pháp phòng ngự thứ hai lung lay sắp đổ.

“Thư Hàng, giọng hát không hiệu quả nữa sao?” Diệp Tư hỏi.

“Không sao, nếu đám Vô Hình Kiếm Cổ đã hồi phục, vậy thì cho chúng nghe thêm mấy lần nữa!” Tống Thư Hàng giơ điện thoại lên: “Tôi đã thông minh ghi âm lại bài hát mới của Tạo Hóa tiền bối rồi.

Diệp Tư tiếp tục phong bế thính lực của tôi, ngoài ra cũng đặt một kết giới cách âm cho Đao Cổ và Chiến Đấu Thú.” “Không vấn đề gì, giao cho tôi đi.” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng nghiến răng bật bài hát mới của Tạo Hóa Pháp Vương đã ghi âm, sau đó lại từ không gian vòng tay lấy ra một viên Đan dược khôi phục thể lực, một hơi nuốt xuống.

Sau khi nghe xong giọng hát của Tạo Hóa tiền bối, cả người cứ như bị rút cạn, phải ăn chút thuốc bổ sung.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng nhấn nút phát trên điện thoại, điều chỉnh âm lượng lên mức tối đa. 【Một bài hát mới, tặng cho fan hâm mộ của ta, Thư Hàng tiểu hữu.

Yo!

Yo!

Check it out!

Tạo Hóa hát Tạo Hóa ~da da! 】 Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương lại lần nữa truyền ra từ điện thoại, bản ghi âm có lực sát thương yếu hơn một chút so với bản Tạo Hóa Pháp Vương hát trực tiếp qua điện thoại, nhưng vẫn sở hữu hiệu quả sát thương diện rộng mạnh mẽ.

Ông ông ông ông ~~ Công thế của đám Vô Hình Kiếm Cổ đang tấn công kết giới phòng ngự của Diệp Tư lại bị đình trệ.

Thể lực mà chúng vừa khó khăn lắm mới hồi phục lại bị rút cạn như cũ.

Đám Kiếm Cổ ở gần trận pháp lại ngã rạp xuống đất, lăn lộn qua lại, giãy giụa đau đớn, hoặc sùi bọt mép bất tỉnh nhân sự.

Chương 1085

Nhưng một đám Kiếm Cổ ở xa Tống Thư Hàng hơn, lại trở nên kỳ lạ.

Màu đỏ rực trong mắt chúng ngày càng đậm, dưới ảnh hưởng của giọng hát Tạo Hóa Pháp Vương, chúng dường như càng trở nên phấn khích hơn.

Những Kiếm Cổ ở khá xa này, không còn phân tán bao vây Tống Thư Hàng nữa, mà bắt đầu tập trung lại.

Từng con Kiếm Cổ khít chặt vào nhau, cứ như hợp thể vậy, ngưng tụ chặt chẽ.

Mắt chúng ngày càng đỏ, thân thể cũng bắt đầu rung động có tiết tấu theo giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nếu Vũ Nhu Tử có mặt ở đó, cô ấy nhất định sẽ rất vui, vì cô ấy có lẽ đã thực sự tìm thấy người cùng chí hướng.

Những Vô Hình Kiếm Cổ ở xa hơn này, đang cảm ứng sức mạnh trong giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, thậm chí bị giọng hát này kích thích, tiến vào trạng thái cuồng hóa.

Nhưng trạng thái cuồng hóa của chúng lại vì nguyên nhân giọng hát, khiến chúng không mất đi lý trí mà tấn công lung tung, ngược lại theo bản năng ngưng tụ lại với nhau.

“Tôi có một dự cảm không lành.” Tống Thư Hàng nói, cậu đang dùng năng lực tâm linh thông thoại trực tiếp giao lưu với Diệp Tư.

“Tôi cũng vậy.” Diệp Tư nói, đồng thời cô chỉ tay về phía xa: “Tôi luôn cảm thấy có thứ gì đó đáng sợ ở đó, khiến tôi rợn tóc gáy.” Lời của Diệp Tư vừa dứt, trong khu vực đó, một mảng hồng quang yêu dị nổi lên.

Những hồng quang này đều là những đốm đỏ to bằng hạt đậu, mơ hồ ngưng tụ thành hình dạng một thanh 【Cự Kiếm】.

Lúc này, Vô Hình Đao Cổ kêu gấp: “Anh ~~” “Ngươi nói mảng đốm đỏ kia là Vô Hình Kiếm Cổ tổ hợp lại với nhau?!” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Những đốm đỏ kia là tròng mắt đỏ rực của đám Vô Hình Kiếm Cổ.

Mảng đốm đỏ đó lúc này đang rung động có tiết tấu, tần suất rung động hệt như tần suất rung động của chiếc điện thoại Tống Thư Hàng đang cầm trong tay.

“Mấy tên này, lại đang rung động theo giọng hát của Tạo Hóa tiền bối sao?” Tống Thư Hàng trong lòng cảm thấy vô cùng không ổn.

Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương không có tác dụng với những Vô Hình Kiếm Cổ này sao?

Trong lúc nói chuyện, càng lúc càng nhiều Vô Hình Kiếm Cổ nhập vào đại quân ‘Cự Kiếm’, đốm đỏ của Cự Kiếm càng lúc càng nhiều, kiếm khí trên mỗi con Vô Hình Kiếm Cổ đều dung hợp lại với nhau.

Kiếm Cổ vốn là đồng căn mà sinh, khi kiếm khí trời sinh trên người chúng dung hợp tụ lại với nhau, không có một chút bài xích nào.

Lúc này, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương cũng đã biểu diễn đến đoạn cao trào.

Giọng hát trở nên khản đặc, kiệt sức.

Và thanh Cự Kiếm do Vô Hình Kiếm Cổ dung hợp mà thành, giơ cao lên.

Sau đó, nó một kiếm chém về phía Tống Thư Hàng! 【Dưới BGM của chủng tộc chúng ta, chúng ta không sợ hãi gì cả!

Vô Hình Kiếm Cổ 】“Hạch Tâm Thế Giới!” Tống Thư Hàng gầm lên.

Kiếm này quá khủng khiếp, Diệp Tư cũng cảm thấy da đầu tê dại, không một chút tự tin có thể đỡ được kiếm này.

Lúc này mà không chạy thì đợi đến bao giờ?

Hạch Tâm Thế Giới vẫn luôn ở trạng thái sẵn sàng, tiếng gầm của Tống Thư Hàng vừa dứt, Hạch Tâm Thế Giới liền lập tức kéo Tống Thư Hàng và những người khác vào trong.

Nhưng, ngay trong khoảnh khắc Hạch Tâm Thế Giới kéo người vào, Cự Kiếm từ xa đã chém xuống một kiếm.

Kiếm khí chém trúng trận pháp phòng ngự của Diệp Tư.

Trận pháp phòng ngự lập tức bị phá hủy, nhưng Cự Kiếm và kiếm khí không kịp chém đến nhóm Tống Thư Hàng.

Nhưng... kiếm khí không chém trúng, lại có một đạo 【Ý 】bỏ qua giới hạn không gian, đột nhiên chém vào trán Tống Thư Hàng.

Thân thể Tống Thư Hàng đã được dịch chuyển vào Hạch Tâm Thế Giới, đạo 【Ý 】kia vậy mà cũng đồng thời đuổi theo chém đến.

Công đức xà mỹ nhân ‘vút’ một cái, lóe lên bên cạnh Tống Thư Hàng, bao bọc toàn bộ người cậu.

Đạo 【Ý 】kia bị Công đức xà mỹ nhân đỡ được phần lớn.

Ngay cả như vậy, vẫn còn một luồng nhỏ 【Ý 】xuyên qua Công đức xà mỹ nhân, chém vào trán Tống Thư Hàng.

Ở trán Thư Hàng, bị chém ra một vết thương nhỏ.

Hạch Tâm Thế Giới.

“Thư Hàng, cậu không sao chứ?” Diệp Tư hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Không sao, chỉ là bị sát thương một chút xíu thôi.

Vừa nãy đó là cái gì vậy?” Rõ ràng Cự Kiếm bản thể và kiếm khí đều đã bị chặn lại, nhưng lại có một loại sức mạnh không thể nói rõ, trực tiếp chém vào thân thể cậu.

“Đó là Kiếm ý, hơn nữa không phải Kiếm ý bình thường.

Kiếm ý này vậy mà vượt qua giới hạn không gian, khóa chặt cậu rồi một đường truy chém đến.” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng sờ sờ vết thương trên trán: “Đây chính là 【Kiếm ý 】?

Dường như có sự khác biệt rất lớn so với ‘Đao ý’ mà tôi cảm ngộ được.” Tống Thư Hàng từng cảm ngộ Đao ý, chính là 【Phần Thiên Đao ý 】cảm ứng được từ Xích Tiêu Tử Đạo trưởng.

Khi Xích Tiêu Tử Đạo trưởng chém ra một nhát Hỏa Diễm Đao, trong đao mang theo Đao ý Phần Thiên Chử Hải, thiêu rụi vạn vật.

Mà bản thân Tống Thư Hàng khi dùng ‘Đao ý Thông Huyền Liên Tử’, cũng mơ hồ có một tia minh ngộ về ‘Đao ý’ của mình.

Nhưng Đao ý của cậu vẫn chưa thành hình, ngay cả cậu cũng không thể nói rõ Đao ý của mình là gì.

Mà vừa nãy, 【Kiếm ý 】do tập hợp thể Vô Hình Kiếm Cổ chém tới cho cậu một cảm giác ‘hạo hãn’, đối mặt với kiếm này cứ như đang đối mặt với một ‘quân đoàn’ vậy.

“Kiếm ý hay Đao ý thì cũng có rất nhiều loại.

Thậm chí vì tính cách của tu sĩ khác nhau, Kiếm ý, Đao ý ngưng tụ ra cũng sẽ có sự khác biệt rất lớn.” Diệp Tư giới thiệu: “Ví dụ như Kiếm ý đi, có người lấy việc tham ngộ thiên địa, ngộ ra Kiếm ý hạo hãn như bầu trời; có người trầm tư thiền định bên bờ biển, có lẽ sẽ ngộ ra Kiếm ý rộng lớn như biển cả; có cường giả xuất thân từ quân lữ, nói không chừng sẽ ngộ ra kiếm khí sát lục đằng đằng; có người xuất thân vương giả, ngộ ra Kiếm ý ý chí vương giả cũng không kỳ lạ.

Kiếm ý, Đao ý, chỉ cần cậu dám nghĩ, thì có vô hạn khả năng.

Tâm rộng lớn bao nhiêu, Kiếm ý hoặc Đao ý của cậu sẽ rộng lớn bấy nhiêu.

Cũng giống như trên thế giới không có hai chiếc lá giống hệt nhau, trên thế giới này cũng không có hai loại Đao ý hay Kiếm ý giống hệt nhau.” “Ra là thế.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Nhưng mà, Kiếm ý mà Diệp Tư nói, dường như đều là của tu sĩ ‘kinh nghiệm phong phú’, lấy kinh nghiệm của bản thân làm gương, ngộ ra Kiếm ý Đao ý mạnh mẽ.

Mà Tống Thư Hàng hồi tưởng quá trình tu luyện cả đời của mình, ừm... hồi ức cái quỷ, cậu mới tu luyện mấy tháng chứ.

Vậy nên, nếu cậu lĩnh ngộ ra Đao ý, sẽ là loại Đao ý như thế nào?

Trong Đạo hiệu của cậu có Bá Đao Tống Tam...

à khụ, Bá Đao Tống Nhất.

Vậy thì, có nên cân nhắc Đao ý loại bá khí không?

Ví dụ như khi từ từ rút đao ra khỏi vỏ, trên thân đao có ý bá đạo tràn ra, chấn nhiếp tâm trí kẻ địch?

Không ổn không ổn, bá khí lộ ra ngoài là tiết tấu chết sớm.

Quyết định rồi, mấy ngày nay sẽ ăn thêm một ít Đao ý Thông

Huyền Thảo, kiếm thêm ‘Đao ý Thông Huyền Liên Tử’ ra, tranh thủ sớm ngưng tụ Đao ý của mình.

Sau khi kiến thức được sự cường hoành của ‘Kiếm ý’, Tống Thư Hàng đối với ‘Đao ý’ của mình cũng càng thêm kỳ vọng.

“Nói đi thì phải nói lại, lần này đa tạ Công đức xà mỹ nhân, nếu không có cô ấy đỡ giúp tôi một nhát, Đao ý trực tiếp chém vào trán tôi, nói không chừng tôi đã tiêu đời rồi.

Thôi được rồi, Công đức xà mỹ nhân cô về trước đi.” Tống Thư Hàng nói.

Công đức xà mỹ nhân nháy mắt với Tống Thư Hàng, sau đó cô ấy co rút về trong cơ thể Thư Hàng.

Khi Công đức xà mỹ nhân biến mất, Tống Thư Hàng đột nhiên hét lớn: “A a a.” Ở giữa trán truyền đến một trận đau nhói khó nhịn.

Là vết thương nhỏ do Vô Hình Kiếm Cổ chém ra, Kiếm ý trong đó đột nhiên phát tác.

Trước đó Công đức xà mỹ nhân vẫn còn bao bọc Tống Thư Hàng, có Công đức chi quang trấn áp, luồng Kiếm ý này không dám phát tác.

Mà khi Công đức chi quang trở lại trong cơ thể Tống Thư Hàng, nó liền lập tức bùng phát.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình cứ như một mình đối mặt với một đại quân, đại quân đó lao về phía cậu, mỗi binh sĩ trong đại quân đều mang theo Kiếm ý lẫm liệt.

Công đức xà mỹ nhân lại tự động vọt ra, bao bọc Tống Thư Hàng trong đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, Kiếm ý ở trán Tống Thư Hàng liền bình tức.

Nhưng cậu có thể cảm ứng được, luồng Kiếm ý này không biến mất.

Nó cứ như thể bén rễ nảy mầm trong vết thương ở trán Thư Hàng, ở lì đó không đi.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Diệp Tư: “Diệp Tư, tôi còn có thể cứu vãn được không?” “Kiếm ý mức độ này, đợi Bạch Tôn Giả đến, hẳn là có thể giúp cậu loại bỏ.” Diệp Tư nghĩ nghĩ rồi nói: “Ngoài ra, cậu cũng có thể thử ngưng tụ Đao ý thuộc về chính mình.

Sau đó dùng Đao ý của mình để nghiền nát luồng Kiếm ý này.” “Dùng đao ý của chính mình để nghiền nát kiếm ý sao?” Tống Thư Hàng sờ sờ vết thương trên trán.

Vết thương do【Kiếm ý】này nằm ngay trên đầu, trong quá trình dùng đao ý nghiền nát kiếm ý, nếu chẳng may lỡ tay một cái thì liệu có làm tổn thương đại não không?

Có khi nào biến thành một thằng ngốc luôn không?

Mức độ nguy hiểm này liệu có hơi lớn quá không?

Diệp Tư che miệng cười khẽ: “Anh cứ yên tâm đi, đạo kiếm ý này chỉ chém trên trán anh, tạo ra một vết thương nhỏ thôi, ngay cả xương sọ của anh còn chưa chạm tới mà.

Lát nữa khi dùng đao ý nghiền nát kiếm ý, cũng chỉ tiến hành trong phạm vi vết thương này thôi, không hại đến đại não của anh đâu.” Tống Thư Hàng: “Hahaha.” Thế là, cậu lấy ra một cây ‘Đao Ý Thông Huyền Thảo’.

Sẵn tiện lúc này, tiếp tục thí nghiệm trước đó của mình thôi.

Lúc trước ở ngoại vi cấm địa, cậu đã muốn thử xem nếu không nuốt Đao Ý Thông Huyền Thảo vào mà chỉ ngậm trong miệng, sau đó thúc phát năng lực ‘Thiệt Trán Liên Hoa’, liệu có thể trực tiếp hình thành ‘Hạt sen Đao Ý Thông Huyền’ hay không.

Nếu được thì cậu có thể miễn thụ cảm giác đau đớn khi nuốt Đao Ý Thông Huyền Thảo.

Kết quả khi đó Bạch tôn giả và Như Hỏa tôn giả từ trên trời rơi xuống, gây ra một trận động đất kèm theo nổ lớn, Tống Thư Hàng giật mình một cái liền nuốt chửng cây cỏ trong miệng xuống, đau đến chảy cả nước mắt.

Nhân lúc hiện tại đang ở trong Hạt Nhân Thế Giới của mình, không có người ngoài quấy rầy, thử lại thí nghiệm này lần nữa xem sao.

Tống Thư Hàng ngậm lấy Đao Ý Thông Huyền Thảo, hít sâu một hơi, chuẩn bị sử dụng năng lực Thiệt Trán Liên Hoa.

Nhưng đúng lúc này, tước yêu Tiểu Thải đột nhiên hét thảm một tiếng, thân hình cô nàng lao vút tới, tông sầm vào hông của Tống Thư Hàng.

Công đức xà mỹ nhân không hề ngăn cản Tiểu Thải, vì mức độ va chạm này của cô nàng không được tính là ‘tấn công’.

“A~~” Tống Thư Hàng bị tông trúng hông, há miệng kêu lên một tiếng.

Thế rồi...

Chương 1086

Đao Ý Thông Huyền Thảo cứ thế ‘trôi’ tọt xuống họng, bị cậu nuốt chửng.

Hốc mắt Tống Thư Hàng lập tức ươn ướt.

Một kịch bản thật là quen thuộc làm sao.

Ngay sau đó, từ cổ họng truyền đến cảm giác đau nhói kịch liệt, cứ như có một thanh đao thép đâm thẳng vào cuống họng, thảm!

Tống Thư Hàng hai tay ôm lấy cổ họng, nước mắt to như hạt đậu không ngừng rơi xuống.

Ăn sống Đao Ý Thông Huyền Thảo, phê không tưởng nổi!

Cố nén cơn đau ở cổ họng, Tống Thư Hàng nhanh chóng sử dụng năng lực ‘Thiệt Trán Liên Hoa’, mượn thiên phú chuyển hóa đao ý trong cổ họng thành bốn đóa hoa sen, sau khi hoa héo thì ngưng tụ lại thành một viên hạt sen cỡ đại.

“Tiểu Thải, em làm cái gì thế?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiểu Thải vẫn đang dùng móng vuốt bám chặt lấy hông mình.

“Không phải tại em đâu sư phụ.” Tiểu Thải chớp chớp mắt: “Là tại con chuột lớn kia kìa, nó vừa tỉnh lại thấy em là đột nhiên lao tới dùng hai chân đạp em một cái, thế là em bị bay ra ngoài luôn!” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, con chuột cách đấu thú không xa đã tỉnh lại, lúc này nó đang hướng về phía Tống Thư Hàng tỏ vẻ thiện chí, ánh mắt đầy vẻ nịnh nọt.

Tống Thư Hàng: “...” Sau đó, con chuột cách đấu thú lại lao đến bên cạnh Tống Thư Hàng, vẫy đuôi, đạp chân.

“Tối nay chúng ta ăn lẩu chuột đi.” Tống Thư Hàng nghiến răng đề nghị.

Thở dài một hơi, cậu thu lấy viên ‘Hạt sen Đao Ý Thông Huyền’ này.

“Diệp Tư, hộ pháp giúp tôi một chút.” Diệp Tư che miệng cười khẽ, tay trái cô túm lấy chuột cách đấu thú, tay phải xách tước yêu Tiểu Thải, lôi cả hai ra xa khỏi Tống Thư Hàng.

“Không có đứa nào để mình yên tâm cả.” Tống Thư Hàng lại lấy ra một cây ‘Đao Ý Thông Huyền Thảo’ khác ngậm vào miệng.

Tiếp đó, cậu quay đầu nhìn ngó tứ phía, xác định lần này tuyệt đối không có ai quấy rầy mình thí nghiệm nữa.

Tống Thư Hàng hài lòng mỉm cười, thúc động năng lực ‘Thiệt Trán Liên Hoa’.

Lần này... cuối cùng cũng không có ai quấy rầy cậu nữa.

Dị năng Thiệt Trán Liên Hoa phát động, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được khi năng lực này vận hành, nó liền quét sạch toàn bộ đao ý trong cỏ, hóa thành hoa sen xuất hiện trước mắt cậu.

“Thành công rồi!” Khóe môi Tống Thư Hàng nhếch lên.

Như vậy thì không cần phải nuốt cây cỏ kia, không cần chịu đựng nỗi đau như dao đâm vào họng mà vẫn có thể tạo ra hạt sen.

Cứ thế này, chỉ cần rảnh rỗi, trung bình mỗi năm giây cậu có thể thu hoạch một viên hạt sen, một ngày trôi qua chắc chắn sẽ thu hoạch đầy bồn đầy bát.

“Nhân lúc đang rảnh, trước khi Bạch tiền bối quay lại, mình sẽ một hơi tạo ra cả trăm viên hạt sen, sau đó thử xem có thể ngưng tụ ra đao ý của riêng mình không!” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Anh định một hơi nuốt sạch bấy nhiêu hạt sen sao?” Diệp Tư hỏi.

“Ừm, hạt sen khác với Đao Ý Thông Huyền Thảo nguyên chất, nó không chỉ ngon mà còn không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Chỉ cần sức ăn đủ tốt thì coi nó như đồ ăn vặt, một ngày ăn mấy ngàn viên cũng không vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

Bản thân cậu nhờ vào chiêu Hỏa Diễm Đao của Xích Tiêu Tử đạo trưởng mà đã chạm tới ngưỡng cửa lĩnh ngộ đao ý.

Một trăm viên hạt sen chắc chắn đủ để cậu chính thức lĩnh ngộ đao ý.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Tống Thư Hàng không ngừng dùng năng lực Thiệt Trán Liên Hoa để chuyển hóa cỏ thành hạt sen, cất vào một cái túi nhỏ.

Trong lúc chuyển hóa, Tống Thư Hàng cũng thỉnh thoảng lén rời khỏi ‘Hạt Nhân Thế Giới’ một cái rồi quay lại ngay để xem Bạch tiền bối đã về chưa.

Tuy nhiên... cậu đã ra vào mấy lần mà Bạch tiền bối vẫn chưa thấy đâu, còn đám Vô Hình Kiếm Cổ kia thì đã khôi phục lại sự yên tĩnh, thanh trọng kiếm màu đỏ do vô số kiếm cổ hợp thành cũng đã biến mất.

Có điều, trên mặt đất vẫn có thể thấy những vệt kiếm ngân dài, đó là do kiếm khí trên người Vô Hình Kiếm Cổ chém vào mặt đất khi chúng bay ở tầm thấp.

Bạch tiền bối đi tìm dược liệu hơi lâu quá nhỉ.

“Xong rồi, gom đủ một trăm viên hạt sen!” Tống Thư Hàng bỏ viên hạt sen cuối cùng vào cái túi nhỏ bên cạnh.

Tiếp theo là lúc chứng kiến kỳ tích.

Sau khi nuốt một hơi hết một trăm viên hạt sen này, liệu cậu có thể thức tỉnh đao ý của mình không?

Tống Thư Hàng xách túi hạt sen lên.

“Ơ?

Sao cảm giác cái túi hơi nhẹ nhỉ?” Tống Thư Hàng tò mò.

Rồi cậu mở túi ra nhìn... móa nó chứ, chuyện gì thế này?

Cậu nhớ rõ mình đã chuyển hóa đủ một trăm viên hạt sen rồi mà, sao giờ trong túi chỉ còn lại có hai mươi viên thế này?

Hơn tám mươi viên kia đi đâu mất rồi?

Diệp Tư cũng tò mò ghé đầu vào: “Lạ thật đấy, tôi cũng thấy anh chuyển hóa hơn một trăm lần mà, sao giờ chỉ còn lại hai mươi viên?” “Không lẽ đám hạt sen này lại dung hợp với nhau rồi?” Tống Thư Hàng nghĩ đến một khả năng.

Từ khi dị năng Thiệt Trán Liên Hoa của cậu thăng cấp, hạt sen ngưng tụ ra đã có chức năng ‘dung hợp’.

Hiện tại mỗi lần thi triển có thể ra bốn đóa sen, ngưng tụ thành bốn hạt sen nhỏ.

Sau đó bốn hạt sen nhỏ này sẽ lập tức dung hợp thành một hạt sen lớn.

Một trăm viên hạt sen của cậu, liệu có phải lại tiến hành dung hợp thêm một lần nữa không?

Nếu thật sự dung hợp thì hiện tại một viên hạt sen sẽ tương đương với công năng của năm viên ‘hạt sen lớn’ sao?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi thò tay lấy một viên hạt sen bỏ vào miệng.

Hương vị mỹ vị của hạt sen tràn ngập vị giác.

Ngon thật.

Sau đó... một luồng lĩnh ngộ về ‘đao ý’ hiện lên trong lòng cậu.

Nhưng hiệu quả của hạt sen này có vẻ không tăng cường chút nào, vẫn giống như một viên hạt sen lớn bình thường thôi mà?

Như thế chẳng phải là lỗ nặng rồi sao?

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn mười chín viên hạt sen còn lại trong túi mà trầm tư.

Đúng lúc này, một bàn tay nhỏ màu vàng kim đột nhiên thò tới, thuần thục lấy đi một viên ‘Hạt sen Đao Ý Thông Huyền’ từ trong túi.

Khóe mắt Tống Thư Hàng giật giật.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy Công đức xà mỹ nhân vẻ mặt bình thản, điềm nhiên cầm viên hạt sen lên, há miệng nhỏ nuốt chửng vào.

Nuốt xong, cô vẫn giữ khuôn mặt lạnh như tiền, không có chút biểu cảm nào thay đổi.

Tống Thư Hàng: “...” Diệp Tư: “...” Ngày phòng đêm phòng, trộm nhà khó phòng.

Không ai ngờ được Công đức xà mỹ nhân lại ra tay ăn vụng hạt sen.

Lúc trước Diệp Tư cũng không phát hiện ra hành động nhỏ của cô, chủ yếu là vì hiện tại Công đức xà mỹ nhân đang bao bọc lấy cả người Tống Thư Hàng.

Trong lúc đó cô thỉnh thoảng lại đổi tư thế nên Diệp Tư cũng không để ý nhiều.

Cộng thêm động tác ăn vụng của cô quá kín đáo, góc độ của Diệp

Tư lại không nhìn thấy được.

Thế là, một trăm viên hạt sen mà Tống Thư Hàng vất vả ngưng tụ đã bị Công đức xà mỹ nhân lén ăn mất hơn tám mươi viên.

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt.

Công đức kim quang nhà cậu đúng là có vấn đề thật rồi, nhà ai mà công đức kim quang còn biết ăn đồ ăn chứ!

Công đức kim quang về bản chất là công đức chi lực cụ hiện hóa, có thể nói là một loại hiệu quả pháp thuật.

Mà Tống Thư Hàng buộc phải thừa nhận rằng pháp thuật nhà mình có lẽ đã thành tinh mất rồi.

“@#%× ăn hơn tám mươi viên hạt sen rồi, cô ấy không lẽ lại lĩnh ngộ ra đao ý luôn chứ?” Diệp Tư nói.

Tuy nói công đức chi quang về bản chất là một luồng ‘pháp thuật’, nhưng Công đức xà mỹ nhân của Tống Thư Hàng rõ ràng là khác biệt hoàn toàn.

“Công đức chi quang mà cũng lĩnh ngộ được đao ý sao?

Cứ thấy có gì đó sai sai.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Đang nói chuyện thì tiên tử @#%× đột nhiên ra tay, giật luôn cả cái túi nhỏ trong tay Tống Thư Hàng.

Cô cầm cái túi dốc ngược lên, rào rào một cái, nuốt sạch toàn bộ số hạt sen còn lại.

Lúc trước còn lén lút ăn vụng, sau khi bị phát hiện thì cô trực tiếp chuyển sang ăn cướp công khai luôn.

Nuốt sạch chỗ hạt sen xong... trên người Công đức xà mỹ nhân thực sự đã xảy ra biến hóa.

Một tầng hào quang màu bạc nhạt xuất hiện trong tay phải của cô.

Luồng hào quang này không ngừng nhấp nháy.

Cuối cùng, nó hóa thành một thanh đoản đao trong tay cô.

Trên đoản đao, đao khí tung hoành.

Công đức xà mỹ nhân nhẹ nhàng múa thanh đoản đao màu bạc này.

Ngay sau đó, một luồng khí tức bá đạo tỏa ra từ thanh đao.

“Đao ý?” Tống Thư Hàng hỏi Diệp Tư.

“Ừm, đúng là đao ý rồi.

Hơn nữa còn là một loại đao ý rất bá đạo.” Diệp Tư gật đầu đáp, đồng thời cô chỉ tay về phía Tiểu Thải và chuột cách đấu thú ở gần đó.

Một yêu một linh thú, khi Công đức xà mỹ nhân múa đoản đao, cả hai đều đã nằm bẹp xuống đất.

Cánh của Tiểu Thải xòe ra, đầu gục xuống đất một cách vô lực.

Chương 1087

Chuột cách đấu thú cũng mất hết sức sống, nằm ngửa ra, đuôi co giật yếu ớt.

Khoảnh khắc thanh đoản đao màu bạc xuất hiện, một loại đao ý bá đạo vô cùng tỏa ra.

Loại đao ý đó kiêu hùng lẫm liệt, nhiếp hồn đoạt phách.

Nói trắng ra, đây là một loại đao ý kiểu như vương bá chi khí, đao ý này vừa ra, kẻ nào không chịu nổi sẽ phải cúi đầu sát đất.

Diệp Tư vì là linh quỷ của Tống Thư Hàng nên ở một mức độ nào đó, cô, Tống Thư Hàng và Công đức xà mỹ nhân là một thể, vì vậy cô mới không bị ảnh hưởng bởi đao ý bá đạo này.

“Thế mà lại lĩnh ngộ ra đao ý thật.” Tống Thư Hàng than vãn.

Công đức chi quang mà còn biết dùng đao ý, hỏi ngươi có sợ không?

Chờ Công đức xà mỹ nhân sau này học thêm được một bộ công pháp tuyệt thế nữa thì tuyệt đối sẽ đạt tới cảnh giới siêu thần.

Công đức xà mỹ nhân nghiêng đầu nhìn thanh đoản đao màu bạc trên tay, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ mặt đơ như tượng.

Một lát sau cô thu hồi đoản đao, đao ý bá đạo tan biến.

Thế rồi... cô lại tiếp tục quấn lấy Tống Thư Hàng, không ngừng đổi tư thế, cứ như chuyện cướp hạt sen và lĩnh ngộ đao ý vừa rồi chưa từng xảy ra vậy.

“Công đức xà mỹ nhân, cô có thể giúp tôi trừ bỏ kiếm ý trên trán không?” Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời thử truyền đạt chỉ lệnh cho cô.

Nhận được chỉ lệnh, Công đức xà mỹ nhân khựng lại một chút, sau đó thân hình cô cúi xuống, nửa thân trên giữ song song với Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, tay phải cô lại biến ra thanh đoản đao màu bạc, đưa đoản đao nhắm ngay trán Tống Thư Hàng mà khoa tay múa chân, dường như đang cân nhắc xem nên hạ đao thế nào.

Tống Thư Hàng: “Móa ơi!” Không lẽ cô ấy định đâm thẳng một đao vào trán mình để nghiền nát kiếm ý bên trong sao?

“Dừng dừng dừng!” Tống Thư Hàng vội vàng gọi dừng lại.

Quả nhiên, vẫn nên tiếp tục chế tạo thêm một mẻ hạt sen nữa để chính mình lĩnh ngộ đao ý rồi tự xử lý thì hơn!

Hoặc là chờ Bạch tiền bối về rồi nhờ người ra tay hóa giải.

“Diệp Tư, tôi sẽ ngưng tụ thêm một mẻ hạt sen nữa, lần này hạt sen cứ giao cho cô bảo quản trước.” Tống Thư Hàng nói.

Tránh để Công đức xà mỹ nhân lại ăn vụng mất. @#%× nghiêng đầu một cái, rồi điềm nhiên bay về phía sau lưng Tống Thư Hàng, tiếp tục giữ bộ mặt đơ, không ngừng thay đổi tư thế.

Diệp Tư nhìn động tác của Công đức xà mỹ nhân... không lẽ là ảo giác của cô sao?

Sao cứ cảm thấy @#%× không ngừng đổi tư thế dường như là đang diễn luyện một bộ công pháp nào đó vậy?

Ở phía bên kia.

Bạch tiền bối tay trái xách một cái hòm lớn, rồi hài lòng nhìn về phía chiếc xe bên cạnh mình.

Ừm, sau khi gom đủ toàn bộ dược liệu cần thiết cho ‘Thức ăn linh thú nhất phẩm', Bạch tiền bối bay ra từ kho báu của mình, đi ngang qua một cửa hàng xe hơi, thế là vừa mắt ngay một mẫu xe du lịch.

Đó là một chiếc xe hơi kéo dài, dài hơn mười mét một chút.

Trông vẻ ngoài có hơi xấu.

Nhưng không hiểu sao Bạch tôn giả lại thấy chiếc xe này đặc biệt thú vị.

Khi nhìn thấy chiếc xe này, trong đầu ngài đã hiện lên rất nhiều ý tưởng cải tạo.

Thế là Bạch tiền bối dứt khoát mua đứt nó.

Còn chuyện xe cải tạo có được phép lưu thông trên đường hay không...

đối với tu sĩ cấp cao thì đó không bao giờ là vấn đề.

"Chiếc xe này nhất định rất hợp với ta." Bạch tôn giả hài lòng nói.

Việc mua chiếc xe này không tốn bao nhiêu thời gian.

Nhưng Bạch tôn giả lái nó đi tìm một nơi không người rồi mới thu nó vào không gian pháp khí, việc này tốn khá nhiều thời gian.

Dù sao thì ngài cũng không thể biến mất một chiếc ô tô dài mười mét ngay trước mặt mọi người được, đây đâu phải là biểu diễn ảo thuật.

"Thời đại này muốn tìm một nơi không có bóng người thật chẳng dễ dàng gì." Bạch tôn giả thầm nghĩ.

Sau đó ngài rút điện thoại ra, lúc nãy đang lái xe có rất nhiều thông báo tin nhắn mới.

Mở điện thoại lên, Bạch tiền bối thấy tài khoản của Tống Thư Hàng phát tín hiệu cầu cứu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', kèm theo đó là bức ảnh mức độ tàn bạo đạt điểm tối đa: 【Cảnh tượng một con Tống Thư Hàng bị một đàn kiếm cổ bao vây】.

“Ách, không đến mức đó chứ?

Ta mới rời đi một lát thôi mà tiểu hữu Thư Hàng đã bị kiếm cổ vây công rồi sao?

Cậu ấy xui xẻo đến thế à?” Bạch tôn giả nói xong lại nhìn thời gian trên điện thoại.

Được rồi, lần này ngài rời đi hơi lâu một chút.

Chủ yếu là lúc nãy lái chiếc xe kéo dài đi tìm chỗ vắng người tốn không ít thời gian.

Ngoài ra kho báu của ngài quá nhiều, quá lớn, tìm đồ đạc rất bất tiện.

Có lẽ khi nào rảnh ngài phải làm mấy con rối phân thân để sắp xếp lại kho báu của mình một cách hệ thống, rồi bắt chước phương pháp quản lý kho bãi hiện đại, lập hồ sơ nhập kho.

Đến lúc cần tìm gì chỉ cần tìm kiếm trên thiết bị điện tử là có thể tìm ra ngay vị trí món đồ trong kho báu.

“Không đúng, hiện tại không phải lúc nghĩ về quản lý kho báu, đi cứu Thư Hàng trước đã.” Bạch tôn giả thu hồi điện thoại, vận chuyển không gian thiên phú, thân hình biến mất tại chỗ, tiến về phía cấm địa.

Mà lúc này, trong Hạt Nhân Thế Giới.

Tống Thư Hàng lại tích lũy được thêm một trăm viên hạt sen.

Lần này Công đức xà mỹ nhân không ăn vụng nữa, có lẽ vì cô đã ngưng tụ được đao ý nên không còn hứng thú với hạt sen nữa.

Tước yêu Tiểu Thải và chuột cách đấu thú bị Diệp Tư túm lại ngồi thành hàng, không để chúng quấy rầy Tống Thư Hàng.

Vô Hình Đao Cổ bay lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, im lặng bất động.

Đao cổ vẫn luôn chú ý đến hạt sen trong tay Tống Thư Hàng, trực giác mách bảo nó rằng đó là đồ tốt.

Ở đằng xa, lão tổ Sở gia vẫn đang trong trạng thái hôn mê chưa tỉnh lại, nhưng thương thế của ông ta thì không có gì đáng ngại.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm một trăm viên hạt sen trước mặt, hít sâu một hơi.

“Mình phải một hơi ngưng tụ ra đao ý mới được!” Cậu tự tin nói.

Diệp Tư: “Thư Hàng, tôi cảm thấy hôm nay anh hơi bị đen đấy, tốt nhất là đừng có tùy tiện lập flag.” Tống Thư Hàng: “Đây không phải lập flag, đây là sự tự tin!” Nói xong, cậu cầm một viên hạt sen nuốt vào.

Sau khi nuốt xuống, cậu lại tỉ mỉ cảm nhận đao ý chứa đựng bên trong.

Mỗi lần nuốt một viên hạt sen, hiểu biết của cậu về đao ý lại sâu thêm một tầng; kèm theo đó, hiểu biết của cậu đối với những đao pháp mình nắm giữ cũng tiến thêm một bước.

Đao pháp cơ bản, 《Tật Phong Đao》, 《Nghịch Lân Đao Pháp》, chiêu 《Hỏa Diễm Đao》 truyền thừa từ Xích Tiêu Tử, và cả 《Thánh Quang Kiếm Thuật》.

Đợi đã, không đúng! 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 chẳng phải là kiếm pháp trọng kiếm sao?

Tại sao sau khi nuốt hạt sen đao ý, hiểu biết của mình về 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 cũng tiến bộ vượt bậc thế này?

Tống Thư Hàng ngẩn ngơ.

Rất nhanh, trong lòng cậu nảy ra một suy đoán táo bạo.

Không lẽ... bản chất của 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 này không phải là kiếm thuật, mà là đao pháp?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Móa nó, hèn chi một đứa ‘thiếu thiên phú kiếm thuật’ như cậu chỉ nhìn hai lần đã luyện thành môn kiếm thuật này!

Hóa ra hai chữ ‘kiếm thuật’ chỉ là một lớp ngụy trang, bản chất của nó phải là 《Thánh Quang Đao Pháp》 mới đúng chứ?

Tim Tống Thư Hàng đau quá man.

Từng viên hạt sen một được nuốt xuống.

Khi nuốt đến viên thứ sáu mươi, ánh mắt Tống Thư Hàng đã trở nên sắc lẹm.

Ánh mắt cậu vừa quét qua, chỉ cần một ý niệm, không khí xung quanh liền phát ra tiếng ‘vút vút’ như đao chém.

Đây chính là dấu hiệu đao ý sắp thành hình, một cao thủ sắp ngưng tụ đao ý, chỉ cần một ánh mắt quét qua là có thể hóa ý niệm của bản thân thành một luồng đao khí.

Tuy uy lực của đao khí này rất yếu, cùng lắm là chém đứt cái lá cây thôi, nhưng mà rất ngầu.

Đây cũng là lý do tại sao cao thủ kiếm thuật, đao pháp của rất nhiều môn phái đều thích đứng dưới gốc cây đại thụ luyện kiếm, luyện đao.

Nhất là vào mùa thu khi lá cây rụng lả tả.

Lúc thu sang, lá cây không ngừng bay rụng.

Khi đó một vị cao thủ sắp ngưng tụ được đao ý hoặc kiếm ý, đứng dưới gốc cây chắp tay sau lưng, nhìn lên trời một góc 45 độ, ánh mắt sâu thẳm.

Chẳng cần xuất đao, ý niệm vừa động, lá rụng xung quanh liền bị chém thành từng mảnh vụn, soái ca!

Sư muội xinh đẹp hay sư đệ đẹp trai sẽ bị thu hút ngay lập tức.

Mỗi năm vào mùa thu, các cao thủ luôn thu hoạch được không ít trái tim của các sư muội.

“Mới sáu mươi viên đã ngưng tụ ra đao ý sơ hình rồi, xem ra không cần đến một trăm viên đâu, Thư Hàng có thể ngưng tụ được đao ý rồi.” Diệp Tư chống cằm nói. 【Hạt sen Đao Ý Thông Huyền】 đúng là một thứ gian lận.

Đệ tử của các thế gia hay đại môn phái khi dùng Đao Ý Thông Huyền Thảo đều phải phối hợp với các dược liệu khác để tránh cơn đau dữ dội khi ăn sống.

Hơn nữa dù có dược liệu phối hợp thì một ngày cũng không thể dùng nhiều.

Ăn quá nhiều thì luồng đao ý mạnh mẽ trong cỏ sẽ gây tổn thương cho đệ tử đó.

Đâu có ai giống như Tống Thư Hàng, coi cái thứ này như kẹo đường mà ăn, nuốt một lúc cả trăm viên cũng không hề hấn gì.

“Có lẽ giá trị của hạt sen này còn cao hơn cả dự tính của Bạch tiền bối.” Diệp Tư khẽ nói.

Chương 1088

Bạch tiền bối khi định giá cho hạt sen chỉ mới tính toán đến dược lực ẩn chứa bên trong, chứ chưa tính đến đặc điểm có thể ăn liên tục không giới hạn số lần trong ngày của nó.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã nuốt một mạch đến viên thứ tám mươi tám.

“Đến rồi, cảm giác đến rồi, olygei!” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Cậu ngừng việc nuốt hạt sen, ngồi xếp bằng, nhắm mắt cảm nhận luồng đao ý mang lại từ 88 viên hạt sen.

Nhưng sau khi nhắm mắt tọa thiền một lát, cậu lại lắc đầu đứng dậy: “Không đúng không đúng, như thế này không được.” “Sao thế, thất bại rồi à?” Diệp Tư nghi hoặc hỏi.

“Không, không phải thất bại.” Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một chút rồi đưa tay chộp lấy ‘Vô Hình Đao Cổ’.

Vô Hình Đao Cổ chủ động rơi vào tay cậu.

Sau đó, Tống Thư Hàng bắt đầu vung đao thi triển tất cả những đao pháp mình đã học.

Từ đao pháp cơ bản nhất, đến 《Tật Phong Đao》, 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, và rồi đến 《Hỏa Diễm Đao》.

Mỗi khi luyện xong một loại đao pháp, Tống Thư Hàng lại cảm thấy một luồng 【ý chí】 trong lòng trở nên ngày càng linh động hơn, đó chính là đao ý thuộc về riêng cậu.

Đao ý của cậu hiện đang trong quá trình ‘phá vỏ mà ra’!

Tống Thư Hàng: “Chính là cảm giác này, bùng nổ đi, đao ý của ta!” Sau đó chiêu thức của cậu lại thay đổi, luyện đến bộ đao pháp cuối cùng cậu học là 《Nghịch Lân Đao Pháp》.

Long Vũ thức, Long Lân thức, và cả Nghịch Lân thức!

Đao khí như chân long sống động bao quanh Tống Thư Hàng.

Ba chiêu đao pháp này toàn bộ đều là đao phòng thủ.

Trong đó ‘Nghịch Lân thức’ còn được xưng tụng là cực hạn của phòng thủ đao pháp.

Trước đây Thư Hàng từng có suy nghĩ rằng vật cực tất phản, có lẽ sau chiêu Nghịch Lân thức sẽ có một chiêu tấn công vô cùng mạnh mẽ.

Đáng tiếc bộ 《Nghịch Lân Đao Pháp》 cậu có được chỉ là tàn quyển, không có thức thứ tư.

Lúc này, tước yêu Tiểu Thải đứng đằng xa nhìn đến ngây người.

Cô nàng nhìn con chân long sống động bên cạnh Tống Thư Hàng, chưa bao giờ thấy bộ đao pháp nào đẹp đến thế.

“Kim Cương Quân Tử Đao.” Cô thầm nhẩm lại đạo hiệu sư phụ ban cho mình.

Có lẽ luyện đao pháp cũng là một lựa chọn không tồi chăng?

Nếu muốn luyện đao thì trước khi thăng cấp ngũ phẩm hóa thành hình người, trước tiên cô phải học cách dùng cánh để cầm đao!

Hoặc là cô có thể trực tiếp luyện cho đôi cánh của mình cứng cáp không gì phá nổi, dùng cánh làm đao luôn.

Dùng cánh cầm đao sẽ ảnh hưởng đến việc bay lượn, nên cô nghiêng về lựa chọn thứ hai hơn.

Vậy thì một môn ‘luyện thể công pháp’ có thể cường hóa đôi tay (cánh) là không thể thiếu.

Nhưng mà loại công pháp như vậy thì biết tìm ở đâu bây giờ?

Tiểu Thải nhìn về phía sư phụ...

đúng rồi, giờ mình là người có sư phụ rồi mà, chuyện này sau này cứ hỏi sư phụ là xong thôi!

Ngay lúc mắt Tiểu Thải đang sáng rực lên thì Tống Thư Hàng đột nhiên quát khẽ một tiếng: "Phá!" Đạo【Đao ý】trong người cậu khi luyện đến Nghịch Lân thức đã đạt đến đỉnh cao cực hạn, cuối cùng cũng phá vỏ mà ra!

Ngay sau đó, từ cơ thể Tống Thư Hàng có hàng trăm luồng đao khí siêu nhỏ bắn ra, không khí xung quanh bị chém nổ tạo thành một chuỗi tiếng nổ lụp bụp.

"Thành công rồi!

Hu hu hu, chúc mừng anh, Thư Hàng." Diệp Tư cảm động vô cùng, vì quá cảm động nên nước mắt trào ra: "Hức hức~ Thư Hàng, đao ý của anh thuộc loại hình gì thế?" Đao ý của Công đức xà mỹ nhân là bá khí vô song, vậy với tư cách là chủ nhân, đao ý của Tống Thư Hàng sẽ như thế nào đây?

Tống Thư Hàng đã từng tiếp xúc với 'Phần Thiên đao ý' của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, cũng là một loại đao ý bá đạo vô cùng.

Chịu ảnh hưởng từ Xích Tiêu Tử đạo trưởng, đao ý mà Tống Thư Hàng thức tỉnh liệu có phải cũng thiên về hệ bá đạo không?

Lúc này Tống Thư Hàng thở ra một hơi dài, những luồng đao khí siêu nhỏ xung quanh tan đi.

Thư Hàng cầm Vô Hình Đao Cổ trong tay, không nói một lời nào.

Cậu ngẩng đầu lên lặng lẽ nhìn bầu trời của Hạt Nhân Thế Giới.

“Sao thế?” Diệp Tư lau nước mắt, tò mò hỏi.

“Diệp Tư, có lẽ tôi luyện nhầm đao ý giả rồi... có khi nào mấy cái hạt sen tôi vừa ăn cũng là đồ giả không?” Tống Thư Hàng nói.

“Hả?” Diệp Tư đầy vẻ nghi hoặc.

“Đao ý của tôi không khoa học chút nào.” Tống Thư Hàng nói.

“Đao ý bản thân nó đã không khoa học rồi, anh định dùng khoa học để giải thích đao ý sao?

Anh thi triển ra tôi xem thử đi nào.” Diệp Tư tò mò.

“Nói trước nhé, cô không được cười nhạo đao ý của tôi đâu đấy.” Nói xong, Thư Hàng một tay cầm đao cổ, thúc động đao ý của riêng mình.

Một luồng đao ý mạnh mẽ tỏa ra từ người cậu.

Nhưng đao ý này không hề ‘tấn công’.

Ngược lại nó quấn quanh người Tống Thư Hàng, bao bọc lấy đầu, hai cánh tay, đầu gối...

“Đây là...

đao ý phòng thủ à?” Diệp Tư chớp chớp mắt nói.

Đao ý thường dùng để tấn công, chú trọng sự bá khí tiến lên không lùi bước, giỏi về phá phòng ngự.

Một vị đao tu sau khi ngưng tụ được đao ý thì hiệu quả phá bỏ pháp thuật phòng ngự của kẻ địch cực kỳ đỉnh.

Trước đây phải chém mười đao mới phá được pháp thuật phòng ngự thì giờ có thêm đao ý, chỉ một đao là xong!

Nhưng đao ý này của Tống Thư Hàng không hề tấn công, ngược lại còn ngưng tụ trên đầu, thân thể, hai cánh tay và đầu gối, bảo vệ toàn bộ các bộ phận quan trọng của chủ nhân.

Diệp Tư chưa bao giờ thấy loại đao ý nào như vậy cả.

Cô nhớ lại trước khi Tống Thư Hàng ngưng tụ đao ý đã thi triển chiêu đao pháp phòng thủ cuối cùng là 《Nghịch Lân Đao Pháp》.

Thấp thoáng Diệp Tư cảm thấy mình đã tìm ra nguyên nhân của cái gọi là 'Đao ý phòng thủ' này rồi.

Đã có đao pháp phòng thủ thì đao ý phòng thủ cũng có thể hiểu được mà!

"Khụ." Diệp Tư tự sắp xếp ngôn từ trong đầu, chuẩn bị nhẹ nhàng an ủi Tống Thư Hàng một chút để cậu không quá thất vọng.

Tuy nhiên, còn chưa kịp để cô lên tiếng an ủi thì 'đao ý' trên người Tống Thư Hàng lại nảy sinh biến hóa mới.

Đao ý bắt đầu【Thực chất hóa】.

Chính xác mà nói không phải 'đao ý' thực chất hóa, mà là đao ý dẫn dắt 'đao khí' của Tống Thư Hàng, sau đó【Đao ý】và【Đao khí】trộn lẫn theo tỉ lệ 1:9, bắt đầu con đường thực chất hóa.

Chớp mắt sau, trên người Tống Thư Hàng xuất hiện một bộ giáp sáng loáng như được đúc bằng thép tinh.

Dùng từ sáng loáng cũng không sai, bộ giáp đó giống như một nguồn sáng vậy, cứ nhấp nháy liên hồi.

"Tại sao lại là bộ giáp?!" Diệp Tư không nhịn được mà thốt lên.

Tống Thư Hàng ngưng tụ ra là 'đao ý' mà, trời ạ~ sao lại biến thành bộ giáp thế này?

Đao ý và bộ giáp có liên quan gì đến nhau chứ?

Trời ạ~ dù có là đao ý phòng thủ đi nữa thì nó vẫn phải là đao ý chứ.

“Đây chính là chỗ không khoa học mà tôi nói đấy.” Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt, tiếp tục nhìn lên trời đầy vô vọng: “Tôi nghi ngờ thứ mình ngưng tụ ra không phải là ‘đao ý’ mà là ‘khải ý’ hay ‘giáp ý’ gì đó rồi.

Tôi nghi là mấy cây cỏ lúc nãy mình ăn không phải là ‘Đao Ý Thông Huyền Thảo’, chắc chắn trong đó lẫn lộn rất nhiều ‘Khải Ý Thông Huyền Thảo’ rồi.

Có khi tôi luyện cũng chẳng phải đao pháp mà là thuật phòng ngự áo giáp.” “Khải ý sao?” Diệp Tư lặng lẽ gật đầu.

Cô tin thật rồi!

Nhìn bộ giáp thép tinh đang tỏa ra luồng 【ý chí】 trên người Tống Thư Hàng kia xem, có bảo đây là đao ý thì cũng chẳng ai tin nổi!

“Quyết định rồi, từ hôm nay trở đi tôi sẽ đổi đạo hiệu thành 【Bá Khải Tống Nhất】.” Tống Thư Hàng nắm đấm nói.

“Thực ra sư phụ mặc bộ giáp này trông rất ngầu đấy ạ.” Tước yêu Tiểu Thải lên tiếng.

Trong mắt cô, bộ ‘Giáp đao ý’ mà sư phụ ngưng tụ ra cực kỳ chất.

Bộ giáp đó chẳng khác nào một tác phẩm nghệ thuật, sư phụ vốn dĩ chỉ hơi đẹp trai một chút thôi, giờ khoác thêm lớp giáp này vào thì nhan sắc tăng vọt thêm mấy chục phần trăm.

“Ừm, Tiểu Thải nói đúng đấy.” Diệp Tư đang khổ não không biết an ủi thế nào liền sáng mắt lên: “Thư Hàng anh đừng có buồn, ít ra bộ ‘Giáp đao ý’ này trông rất oai.

Hơn nữa bộ giáp này của anh rất có cá tính, khác biệt hoàn toàn với mọi người, không đi theo lối mòn.” Tống Thư Hàng tiếp tục ngẩng mặt nhìn trời: “Bá Khôi Tống Nhất cũng không tệ, quyết định thế đi, trước tiên cứ đổi tên đạo hiệu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cái đã.” Diệp Tư: “...” Tiểu hữu Thư Hàng đã từ bỏ trị liệu rồi.

“Khụ, yên tâm đi Diệp Tư, tôi không sao đâu.

Tôi chỉ thấy bộ giáp này không khoa học quá nên nhất thời hơi bị đơ thôi.

Ý chí của tôi còn cứng hơn cả thép, sẽ không bị bộ giáp đao ý cỏn con này đánh gục đâu.

Nếu chút đả kích này mà cũng không chịu nổi thì tôi còn tu chân cái nỗi gì nữa!” Tống Thư Hàng quay đầu lại, kiên định nói với Diệp Tư: “Bây giờ khoan hãy châm chọc bộ giáp này, để tôi thử xem có thể nghiền nát kiếm ý trong vết thương trên trán không đã.” Diệp Tư: “...” Tống Thư Hàng lại thi triển đao ý, một luồng đao ý nữa bộc phát từ trong người cậu.

Dưới sự điều khiển của cậu, đao ý tiến đến vị trí trán để tiến hành ‘giết sạch’ đạo kiếm ý kia.

Bình thường khi kiếm ý và đao ý gặp nhau sẽ là kỳ phùng địch thủ, đối công kịch liệt.

Nhưng ở chỗ Tống Thư Hàng thì tình hình chiến đấu lại có chút đau lòng.

Kiếm ý do đám Vô Hình Kiếm Cổ hội tụ ra khi gặp ‘đao ý’ của Tống Thư Hàng liền hùng hổ lao tới sát phạt.

Luồng kiếm ý đó như thiên quân vạn mã xung kích, thế không thể cản.

Nhưng đao ý của Tống Thư Hàng lại không hề nghênh địch, mà rúc lại như một con rùa già, cuộn thành một cục chờ kiếm khí lao qua.

Kiếm ý hung hãn chém tới, đao ý thu mình phòng thủ.

Kiếm ý tiếp tục tấn công, đao ý kiên trì chịu đòn.

“Cố lên mà lao lên chứ, ngươi là đao ý mà!

Xét về lực tấn công thì đao ý còn mạnh hơn kiếm ý nhiều!” Tống Thư Hàng thấy khó chịu vô cùng.

Chương 1089

Nhưng đao ý của cậu căn bản chẳng có chút ham muốn tấn công nào.

Tống Thư Hàng thở dài ngao ngán.

Tuyệt vọng rồi, tuyệt vọng với cái thế giới đầy đồ giả này rồi.

May mà mình còn có ‘Công đức xà mỹ nhân’ hỗ trợ, sau này còn có thể mượn đao ý của cô ấy để hù người.

Dù sao cô ấy với mình cũng là một thể, đao ý của cô ấy cũng coi như đao ý của mình.

Còn về đao ý mình tự luyện ra ấy hả, không... thứ mình luyện là ‘khải ý’!

Mình là cao thủ hệ áo giáp, khác với kiếm khách hay đao hiệp, mình là khải võ sĩ, giỏi dùng nắm đấm để chiến đấu!

Nắm đấm của mình sẽ xuyên thủng bầu trời, bước chân mình sẽ đạp nát đại địa!

Ngay khi Tống Thư Hàng định chuyển nghề từ đao tu sang khải võ sĩ thì đao ý của cậu cuối cùng cũng động đậy.

Luồng đao ý vốn đang rúc lại im lìm đột nhiên vung đao.

Trong tích tắc, trước mắt Tống Thư Hàng hiện ra một cảnh tượng kinh ngạc.

Kiếm ý như quân đoàn, như thiên quân vạn mã rầm rộ lao về phía cậu.

Nhưng lúc này, một vệt đao quang đột ngột chém xuống, đao quang đó to lớn vô cùng, uy mãnh vô cùng, một đao chém phăng cả thiên quân vạn mã!

Kiếm ý do đám Vô Hình Kiếm Cổ tụ tập chém ra bị một đao chém nát vụn.

Sau khi chém tan ‘thiên quân vạn mã’ kiếm ý, đao ý của Tống Thư Hàng lại rụt về, im thin thít cuộn thành một cục.

Tống Thư Hàng: “Trời ạ~” Đây mới chính là đao ý mà cậu mong muốn chứ!

Đao ý ở mi tâm tan đi, Công đức xà mỹ nhân chui tọt vào trong cơ thể cậu.

“Sư phụ thành công rồi ạ?” Tước yêu Tiểu Thải hỏi.

“Ừm, anh ấy thành công rồi.” Diệp Tư đáp.

Cô có thể cảm nhận được kiếm ý tại vết thương trên trán Tống Thư Hàng đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

“Hắc~ không chỉ thành công, mà tôi còn phát hiện ra đao ý của mình cũng xịn lắm đấy.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Tuy có vẻ hơi lười biếng, nhưng khi đao ý bộc phát, vệt đao quang đó cực mạnh!

Diệp Tư thông qua mối liên kết với Tống Thư Hàng cũng cảm nhận được khoảnh khắc đao ý bùng nổ.

Đúng là một loại đao ý rất mạnh mẽ.

Chỉ là hơi kỳ quặc một chút thôi.

“Đúng rồi Thư Hàng, nhân lúc bộ giáp đao ý trên người anh chưa tan đi, chúng ta ra ngoài thử chút đi.

Xem thử sức phòng ngự của bộ giáp này đến đâu?” Diệp Tư đề nghị.

“Được, sẵn tiện cũng xem Bạch tiền bối đã về chưa.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói rồi cậu định đưa tay chộp lấy ‘Vô Hình Đao Cổ’.

Thế rồi cậu ‘cảm ứng’ thấy Đao cổ đang ngon lành đánh chén ‘Hạt sen Đao Ý Thông Huyền’.

Tống Thư Hàng dùng 88 viên hạt sen để ngưng tụ đao ý, 12 viên còn lại đã bị Đao cổ ăn sạch sành sanh.

Trộm nhà khó phòng mà...

“Anh anh anh~~” Vô Hình Đao Cổ phát ra tiếng kêu thỏa mãn, còn truyền đạt ý niệm ‘no rồi’ cho Tống Thư Hàng.

“Mày ăn ‘hạt sen’ xong có tiêu hóa được không hả?” Tống Thư Hàng xách Đao cổ lên hỏi.

“Anh anh anh.” Vô Hình Đao Cổ kêu lên.

Câu hỏi của Tống Thư Hàng quá phức tạp, nó nghe không hiểu.

Nó chỉ có thể bày tỏ cho cậu biết là ‘ngon quá, thích ăn lắm’.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư: “Diệp Tư này, đám Vô Hình Kiếm Cổ ngoài kia khi tụ lại một chỗ đều có thể sử dụng ‘kiếm ý’.

Vậy nếu tôi cho con Vô Hình Đao Cổ này ăn thêm nhiều ‘hạt sen’ nữa, chắc nó cũng ngưng tụ ra đao ý được chứ nhỉ?” Diệp Tư: “Ừm, lý thuyết thì không có vấn đề gì.” “Duyệt!

Vậy sau này mỗi ngày cho nó ăn mấy viên hạt sen đao ý, nếu nó lĩnh ngộ thành công thì sướng phải biết.

Lúc đó cộng thêm tôi và Công đức xà mỹ nhân, một mình tôi nắm giữ ba loại đao ý khác nhau luôn!” Tống Thư Hàng cười nói.

“Ừm, tôi còn biết kiếm ý nữa nè.” Diệp Tư bổ sung: “Tuy tôi dùng pháp bảo dạng sách, giỏi dùng pháp thuật hơn, nhưng tôi cũng nắm giữ một chút kiếm ý đấy.” “Oa ha ha, đến lúc đó chúng ta tổ hợp thành hình thức ba đầu sáu tay, ba loại đao ý cộng thêm một loại kiếm ý, nghĩ thôi đã thấy phê rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư che miệng cười khẽ.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng cầm Vô Hình Đao Cổ, cùng Diệp Tư rời khỏi ‘Hạt Nhân Thế Giới’.

Trên người Thư Hàng ngưng tụ bộ ‘Giáp đao ý’, chuẩn bị lấy đám Vô Hình Kiếm Cổ ra làm bao cát thử tay nghề xem uy lực bộ giáp đến đâu.

Ngoài ra, do đã ngưng tụ được đao ý nên cậu cũng có lĩnh ngộ sâu sắc hơn với các loại ‘đao pháp’ đã học.

Cậu cần một trận chiến sảng khoái để kiểm nghiệm thu hoạch lần này.

“Đồ cháu rùa, lại đây mà đánh ta nè!” Tống Thư Hàng vừa hiện thân đã hét lớn một tiếng.

Người chơi Tống Thư Hàng phát động kỹ năng ‘Khiêu khích’ để dẫn quái.

Người chơi Tống Thư Hàng sử dụng kỹ năng ‘Khiêu khích’ thất bại.

Bởi vì cách đó không xa, Bạch tôn giả đang tóm một vật gì đó, một tay vừa vỗ vừa đe dọa: “Nói, tiểu hữu Thư Hàng đi đâu rồi?” ‘Ô ô ô~~’ Vô Hình Kiếm Cổ phát ra tiếng kêu đau đớn.

Bạch tôn giả cuối cùng đã về.

Sau khi nghe thấy tiếng hét lớn của Tống Thư Hàng, Bạch tôn giả quay đầu lại.

“Bạch tiền bối, ngài cuối cùng cũng tới rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Hahahaha, dọc đường mua ít đồ nên tốn chút thời gian.” Bạch tôn giả nhìn chằm chằm bộ giáp đao ý trên người Tống Thư Hàng, xoa cằm suy nghĩ một lát.

Sau đó ngài đấm lòng bàn tay trái một cái: “Cái này trông rất giống bộ giáp do ‘kiếm ý’ ngưng tụ thành, lẽ nào là ‘khải ý’ sao?” “Không, đây là đao ý.” Tống Thư Hàng tháo cái mũ bảo hiểm đao ý của mình ra, cái thứ này còn có thể tháo rời được như đồ thật vậy.

“Không thể nào!” Bạch tôn giả thốt lên.

“Nhưng nó đúng là đao ý thật mà.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Bạch tôn giả suy nghĩ một lát rồi khẳng định: “Chắc chắn anh ngưng tụ ra đồ giả rồi.” Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

Có Bạch tôn giả trấn giữ, đám Vô Hình Kiếm Cổ rụt lại một góc, không dám động đậy.

Thực tế bản thân Bạch tôn giả cũng thấy lạ, tại sao đám kiếm cổ này khi thấy ngài lại run cầm cập, không dám xông lên tấn công?

Theo lý mà nói, Vô Hình Kiếm Cổ là một loại linh thú cổ cực kỳ hung hãn, gan góc không sợ chết.

Sát thương của chúng ở tầm tứ phẩm, ngũ phẩm.

Cộng thêm khả năng vô ảnh vô hình, ngay cả tinh thần cảm ứng của tu sĩ cũng khó phát hiện ra.

Đối với tu sĩ bình thường, Vô Hình Kiếm Cổ cũng trí mạng giống như việc làm màu vô hình vậy.

Hơn nữa ý thức lãnh thổ của chúng rất mạnh.

Bình thường đừng nói là thất phẩm tôn giả, ngay cả bát phẩm huyền thánh xâm nhập địa bàn thì chúng cũng dám lao lên khô máu!

Chúng căn bản không sợ chết, dù đánh không lại địch nhân thì cũng phải dùng máu của mình trét đầy mặt kẻ xâm nhập mới chịu.

Trừ phi là người có thuật thuần thú xuất thần nhập hóa như 'Như Hỏa tôn giả' mới có thể an phủ và khiến chúng ngoan ngoãn lui ra một bên.

Bạch tôn giả chưa từng học qua thuật thuần thú, nhưng khi ngài tiếp cận đám kiếm cổ này thì chúng đột nhiên run như cầy sấy, lùi xa cả chục mét như thể gan mật sắp bị dọa vỡ đến nơi.

Bản thân Bạch tiền bối cũng ngơ ngác không hiểu vì sao.

Đám Vô Hình Kiếm Cổ giữ khoảng cách mười mét với Bạch tôn giả.

Chúng cảnh giác nhìn đối phương...

Tuy có chút nghi hoặc tại sao thực lượng của vị tu sĩ nhân loại tuấn mỹ trước mắt đột nhiên sụt giảm mạnh từ cấp bậc Kiếp Tiên xuống còn Thất phẩm tôn giả, nhưng khí tức cá nhân trên người đối phương thì đám kiếm cổ tuyệt đối không nhận lầm.

Chỉ cần tiếp xúc với khí tức này, sâu trong linh hồn đám kiếm cổ liền nảy sinh một nỗi sợ hãi tột cùng.

Đừng nói là tấn công, ngay cả ý niệm kháng cự cũng không có.

Cuối cùng... chỉ có một con kiếm cổ to xác nhất, chạy chậm nhất là bị Bạch tôn giả bắt được... chính là con bị ngài vỗ đầu liên tục để tra hỏi tung tích Tống Thư Hàng ban nãy.

Điều này minh chứng đầy đủ cho hai điểm: 1.

Khi gặp mãnh thú, bạn không cần chạy quá nhanh, nhưng chắc chắn phải chạy nhanh hơn đồng loại bên cạnh! 2.

Kẻ mập mạp khi chạy trốn thường ở thế yếu, hơn nữa mục tiêu lại lớn, dễ bị mãnh thú nhắm trúng.

Có Bạch tôn giả ở đây, đám kiếm cổ căn bản không dám xông lên, kế hoạch dùng kiếm cổ để thử nghiệm bộ 'Khôi ý'... phi! thử nghiệm cường độ bộ giáp đao ý của Tống Thư Hàng coi như phá sản.

Nhưng chuyện này không gấp, phương pháp thử nghiệm cường độ bộ giáp có đầy ra đó.

Ví dụ như bảo Diệp Tư khống chế sức mạnh đánh mình vài cái cũng có thể hoàn thành trắc nghiệm, không nhất thiết phải dùng đến kiếm cổ.

"Bạch tiền bối, vậy chúng ta rời khỏi đây thôi chứ?" Tống Thư Hàng nói, sau một chuyến hành trình vào cấm địa, cậu thấy mệt lử cả người, giờ chỉ muốn tìm chỗ nào đó ngủ một giấc thật ngon.

"Rời đi sao?" Bạch tiền bối hỏi: "Chúng ta không xông pha cấm địa này một chuyến à?" "À thì, đã xông pha xong rồi ạ." Tống Thư Hàng đáp...

Hơn nữa chủ nhân cấm địa là 'Bắc Phương Đại Đế' cũng đã phục sinh rồi.

Cậu cũng đã thuận lợi có được cách cứu chữa cho 'Lý Âm Trúc'.

Chương 1090

Bắc Phương Đại Đế đã đưa cho cậu một khối huyền băng, bên trong có một môn công pháp phụ trợ có thể giảm bớt hàn chứng cho cô bé.

Ngoài ra, sau khi gom đủ dược liệu cho【Băng Phách Đan】là có thể bắt đầu luyện chế, dự kiến trong vòng mười ngày Bắc Phương Đại Đế sẽ khai lò.

Tống Thư Hàng dự định ngày mai sẽ tranh thủ ghé qua ‘Bích Thủy Các’ để giao khối huyền băng này cho Lý Âm Trúc.

“Ta còn chưa xông pha mà!” Bạch tôn giả xoa cằm nói: “Giờ đã đến cửa cấm địa rồi, lẽ nào lại vào núi bảo vật mà phải về tay không sao?” “Nhưng mà Bạch tiền bối, chủ nhân cấm địa này đã tỉnh rồi.” Tống Thư Hàng giải thích: “Nghĩa là cấm địa này hiện tại là vật đã có chủ.” “Hả?

Cấm địa này có chủ nhân sao?” Bạch tôn giả thở dài: “Thế thì đáng tiếc quá.” Xông vào một số cấm địa thượng cổ hay kho báu không chủ thì gọi là tầm bảo khám phá.

Nhưng nếu xông vào cấm địa có chủ thì đó là hành vi cướp bóc rồi, tính chất hoàn toàn khác biệt.

Bạch tôn giả đành phải từ bỏ ý định xông vào cấm địa.

Sau đó nhìn đám ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ đầy trời trước mắt, mắt ngài sáng lên.

“Thư Hàng, ta thấy đám kiếm cổ này rất thích hợp để làm vật chứa cho ‘Phi kiếm dùng một lần’ của ta đấy.” Bạch tôn giả nói: “Ta vốn định luyện chế một vạn phôi kiếm ‘Lưu Tinh Kiếm’ để bày một trận Vạn Kiếm Quy Tông.

Nhưng luyện một vạn cây thì hơi mệt.

Nếu ta cải tạo đám kiếm cổ này một chút thì có thể lập tức tổ chức thành một kiếm trận, chắc chắn sẽ tuyệt lắm!” “Vâng, nhưng Bạch tiền bối, Vô Hình Kiếm Cổ thì người khác không thấy được đúng không ạ?” Tống Thư Hàng nói...

Vạn Kiếm Quy Tông chắc chắn là ngầu lòi rồi, nhưng nếu ‘kiếm’ mà người ta không nhìn thấy được thì sao mà khoe được độ ngầu chứ.

“Không sao, một mình ta thấy được là được rồi.” Bạch tôn giả nhìn con kiếm cổ to béo trong tay, vẻ mặt đầy háo hức.

Bản thân kiếm cổ đã có hình dạng như thanh kiếm, nếu có thể khắc họa trận pháp ‘Phi kiếm dùng một lần’ thích hợp lên cơ thể chúng thì chắc chắn sẽ thú vị lắm.

“Nhưng đám Vô Hình Kiếm Cổ trưởng thành này liệu có dễ kiểm soát không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc trước ‘Như Hỏa tôn giả’ khi nhìn thấy đám kiếm cổ trưởng thành cũng từng thở dài nói rằng chúng không có giá trị nuôi dưỡng cao, nên ông ta chỉ bắt một ít về để nhân giống thế hệ sau thôi.

“Cũng đúng, việc kiểm soát là một vấn đề lớn.” Bạch tôn giả nhíu mày nói, kiếm cổ dù sao cũng là sinh vật, khác với gỗ đá.

Chúng có ý chí riêng, chỉ huy chúng khác hoàn toàn với việc điều khiển ‘Phi kiếm dùng một lần’.

“À đúng rồi Bạch tiền bối, chúng ta có thể nuôi dưỡng từ ấu trùng mà!

Chỗ tôi có rất nhiều trứng Vô Hình Kiếm Cổ, phải đến cả ngàn quả ấy chứ.

Chúng ta có thể bắt đầu thí nghiệm từ đám ấu trùng để nuôi dưỡng chúng theo ý muốn của mình.

Đến lúc đó, khi chúng đẻ thêm một lứa nữa thì chẳng mấy chốc sẽ đủ số lượng cho Vạn Kiếm Quy Tông thôi.” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Tốt lắm!” Bạch tôn giả gật đầu, nhưng ngài lại nhìn về phía ‘Vô Hình Đao Cổ’ bên cạnh Tống Thư Hàng rồi hỏi: “Số trứng kiếm cổ trong tay anh chắc chắn đều là ‘kiếm cổ’ chứ không phải ‘đao cổ’ chứ?” Tống Thư Hàng cười đáp: “Vô Hình Đao Cổ là chủng loại biến dị, trong cả ngàn con mới có một con đã là may lắm rồi ạ.” “Được, vậy đống ‘trứng kiếm cổ’ đó cứ đưa cho ta trước.

Ừm...

để trao đổi, anh có muốn món đồ gì không?” Bạch tôn giả hỏi.

“Chẳng phải tôi còn đang nợ tiền bối rất nhiều linh thạch sao ạ?” Tống Thư Hàng nói.

“Nợ là nợ, đó là linh thạch ta cho anh mượn.

Đây là hai chuyện khác nhau.” Bạch tôn giả nói.

“Vậy để tôi nghĩ xem...

À đúng rồi Bạch tiền bối, khi nào ngài làm xong mấy cái ‘Hệ thống Học bá, hệ thống Tụ bảo bồn, hệ thống Võ lâm cao thủ’ thì cho tôi xin vài bộ được không ạ?” Tống Thư Hàng nói.

Cậu muốn đặt trước một bộ ‘Hệ thống Võ lâm cao thủ’ cho đệ tử Joseph của mình.

Nếu hiệu quả thực sự tốt, cậu cũng muốn tặng cho bố mẹ một bộ.

Ngoài ra ba thằng bạn cùng phòng mỗi đứa một bộ ‘Hệ thống Học bá’ đi.

Cao Mỗ Mỗ và Dương Đức vốn dĩ học cũng khá rồi, có thêm hệ thống thì càng đỉnh hơn.

Còn Thổ Ba thì cực kỳ cần một bộ ‘Hệ thống Học bá’ luôn.

Cái hệ thống mà nằm ngủ cũng học được ấy, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi.

“Được.” Bạch tôn giả gật đầu đồng ý.

Chuyến hành trình cấm địa cuối cùng cũng kết thúc.

Lúc này, Tống Thư Hàng, Diệp Tư, tước yêu Tiểu Thải cùng lão tổ Sở gia đang ngồi trên chiếc xe kéo dài mười mét mới mua của Bạch tôn giả để đi về phía địa bàn tộc Sở.

Bạch tiền bối vừa lái xe vừa suy tính trong đầu xem chiếc xe này có thể cải tạo thêm ở chỗ nào.

Tống Thư Hàng ngồi ở ghế phụ, một tay chống đầu đang minh tưởng nghỉ ngơi.

Lão tổ Sở gia được đặt nằm ở hàng ghế sau, ông vẫn đang hôn mê.

Bạch tiền bối đã xem qua thương thế và trị liệu sơ bộ cho ông rồi, mấy ngày nữa là tỉnh thôi.

“Thư Hàng, anh thấy làm học sinh thú vị hơn, hay làm giáo viên thú vị hơn?

Hay là làm hiệu trưởng thì sẽ thú vị hơn nhỉ?” Lúc này Bạch tôn giả đột nhiên hỏi.

“Hả?” Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, sao Bạch tiền bối tự nhiên lại hỏi câu này.

Khoan đã!

Lúc trước Bạch Hạc chân quân chuyển tới đây làm học sinh có nói rằng Bạch tôn giả cũng đã chuyển đến khu đại học Giang Nam rồi.

Chỉ là vào ngày khai giảng, Bạch tôn giả bị thu hút bởi màn ‘máy xúc nhảy múa’ ở trường bên cạnh nên mới quên khuấy đi thôi.

Bạch tiền bối đang cân nhắc xem nên làm học sinh, giáo viên hay là hiệu trưởng sao?

“Tôi thấy làm học sinh cũng sướng mà, không phải nghĩ ngợi nhiều, chỉ cần theo kịp việc học là được.” Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi đáp: “Ngoài ra làm giáo sư đại học hình như cũng khá hay.

Nhất là những giáo sư thực sự nổi tiếng thì luôn rất được tôn trọng.

Còn về hiệu trưởng thì tôi không rõ lắm.

Nói thật là tôi còn chẳng biết hiệu trưởng ‘Khu đại học Giang Nam’ làm những việc gì nữa, cả năm hiếm khi mới có cơ hội thấy mặt ông ấy.” “Ồ.” Bạch tôn giả gật đầu.

“Bạch tiền bối có dự định gì chưa ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, lúc trước ta đã đăng ký vào ‘Khoa Đạo diễn của Học viện Điện ảnh’ rồi, ta chẳng đã bảo là muốn làm đạo diễn sao.

Trước khi làm đạo diễn thì phải học chút kiến thức cơ bản đã.” Bạch tôn giả nói.

“Có lý ạ.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng mà dạo này chắc ta sẽ bế quan một thời gian ngắn, tầm khoảng hai tháng gì đó.

Vốn dĩ ta định làm một chuyến bế quan ba trăm năm luôn, nhưng thấy dạo này có nhiều chuyện hay quá nên chuyện bế quan lâu để sau tính vậy.” Bạch tôn giả nói: “Thế nên thời gian sẽ bị trùng lặp chút ít.

Ta đang muốn xem có lớp đào tạo đạo diễn cấp tốc nào không.”

“Lớp cấp tốc thường không đáng tin lắm đâu, hay là ngài cứ mời thẳng giáo sư khoa điện ảnh dạy kèm riêng một-một cho nhanh.” Tống Thư Hàng nói.

“Có lý!” Bạch tôn giả sáng mắt lên: “Lát nữa về chúng ta đi bắt vài vị giáo sư khoa điện ảnh tới đây.” Tống Thư Hàng: “...” Đừng có dùng từ ‘bắt’ chứ ạ, các giáo sư đều không còn trẻ nữa đâu, bắt bớ thế thì tội người ta quá.

Đang nói chuyện thì đột nhiên Bạch tôn giả phanh gấp một cái.

“Sao thế ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, Lưu Tinh Kiếm đằng kia có phản ứng.

Tô Thị A Thập Lục đang độ thiên kiếp rồi, hơn nữa còn xảy ra chuyện thú vị lắm.

Ta phải qua xem thử mới được.” Bạch tôn giả nói.

“A Thập Lục độ kiếp sao?

Bạch tiền bối cho tôi đi với!” Tống Thư Hàng nói. "Cậu muốn đi xem Tiểu Thập Lục độ kiếp à?" Bạch Tôn Giả quay đầu, cười liếc nhìn Tống Thư Hàng: "Nhưng mà, ta không thể đưa cậu đi được." "Vì sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Cậu để ý cảnh giới của mình một chút, hiện giờ cậu đang ở trạng thái Tam Phẩm đỉnh phong, bốn kỳ mạch trong cơ thể đã thông suốt hoàn toàn, nhục thân và tinh thần lực đều đã vượt cấp đạt đến trình độ Tứ Phẩm.

Bây giờ, chỉ cần tu vi Chân Khí của cậu tăng cường thêm một chút nữa, Tam thăng Tứ Thiên Kiếp sẽ chủ động tìm đến tận cửa.

Nếu lúc này, cậu chạy đến gần Tô Thị A Thập Lục để xem cô ấy độ Thiên Kiếp thì... có lẽ, cậu sẽ trực tiếp phải cùng cô ấy độ Thiên Kiếp luôn.

Đến lúc đó, hai người các cậu đối mặt với Thiên Kiếp nhân đôi, cho dù là ta cũng không cứu nổi hai người đâu." Bạch Tôn Giả vừa lái xe vừa nói.

Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác.

Vãi chưởng, mình sắp độ Thiên Kiếp rồi à?

Tuy biết mình đã Tứ Mạch toàn thông, nhưng Tống Thư Hàng vẫn luôn cảm thấy mình độ Thiên Kiếp chắc còn phải một thời gian nữa.

Dù sao, cậu ấy mới vừa độ Thiên Kiếp lần trước, trong tiềm thức luôn cảm giác muốn độ Thiên Kiếp tiếp theo thì phải còn rất lâu mới đúng.

Nhưng Bạch Tôn Giả vừa nhắc, Tống Thư Hàng mới phát hiện Thiên Kiếp của mình đã đang xoa tay, chuẩn bị bất cứ lúc nào cũng có thể "ghé thăm". "Chết rồi." Tống Thư Hàng nói: "Bạch tiền bối, cháu hoàn toàn không biết gì về Tam thăng Tứ Thiên Kiếp, ngay cả trận pháp độ kiếp cần bố trí cháu cũng chưa nắm được!" "Không sao, ta biết cậu chẳng biết gì về Tứ Phẩm Thiên Kiếp.

Vì vậy, ta giới thiệu cho cậu một thứ hay ho này." Bạch Tôn Giả nói: "Cậu lấy điện thoại ra, mở Cửu Châu Nhất Hào Quần, sau đó xem phần chia sẻ trong nhóm.

Ở đó, Linh Vũ Điệp đạo hữu vừa mới tải lên một thứ rất hay ho, cực kỳ hữu ích cho cậu." Thực ra, về việc Tống Thư Hàng độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp, Bạch Tôn Giả cũng không lo lắng lắm.

Tống Thư Hàng khác với người khác, vì cậu ấy có một Linh Quỷ cấp Ngũ Phẩm.

Linh Quỷ và chủ nhân là một thể...

Cũng có nghĩa là, khi độ Thiên Kiếp, Diệp Tư có thể thoải mái ra tay giúp đỡ Tống Thư Hàng mà không bị Thiên Kiếp coi là 【ngoại lực】 mà tăng cường độ Thiên Kiếp.

Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức mở điện thoại.

Rất nhanh, cậu ấy đã phát hiện ra tài liệu 《Luận độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp hữu cảm》 do Linh Vũ Điệp Tôn Giả đăng tải. "Linh Vũ Điệp tiền bối, quá cảm ơn người!" Tống Thư Hàng đang chuẩn bị tải tài liệu này.

Nhưng lúc này, cậu ấy phát hiện ra một chuyện kỳ lạ: tại sao tài liệu này lại hiển thị trạng thái đã tải xuống? "Ai tải thế?" Chẳng lẽ là Thông Nương?

Trước đó Thông Nương vừa hay dùng tài khoản của cậu ấy lên Cửu Châu Nhất Hào Quần để cầu cứu mà.

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng mở tài liệu.

Trong đó, giải thích chi tiết quá trình cơ bản khi độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp.

Chương 1091

Hơn nữa, từ góc độ của một Tôn Giả, nó giải thích những điều cần chú ý và cách giải quyết khi độ Tam thăng Tứ Thiên Kiếp.

Ba mươi hai lượt thích! "Được rồi, vậy ta đi trước đây." Tống Thư Hàng: "Khoan đã, Bạch tiền bối người phải dừng xe trước đã chứ." Bạch Tôn Giả hiện tại vẫn đang lái xe, nếu người mà ‘xoẹt~~’ một cái biến mất, Tống Thư Hàng và những người khác chỉ còn cách chờ tai nạn xe hơi thôi. "Yên tâm đi, chuyện này ta sao có thể quên được?" Bạch Tôn Giả phanh xe, rồi tấp vào lề đường đậu lại.

Sau khi đậu xe xong, Bạch Tôn Giả đột nhiên lại nói: "À đúng rồi Thư Hàng, cậu và Linh Quỷ Diệp Tư của cậu có thể ‘chia sẻ thị giác’ được không?" "Được, ngoài chia sẻ thị giác ra, còn có thể chia sẻ ký ức, tôi và cô ấy có thể truyền tải các đoạn ký ức cho nhau." Tống Thư Hàng đáp.

Cậu ấy và Diệp Tư vẫn luôn không ngừng gia tăng liên kết khế ước Linh Quỷ giữa hai bên. "Tốt, vậy ta có thể mang Diệp Tư đạo hữu đi, đưa cô ấy đến hiện trường Tô Thị A Thập Lục độ kiếp.

Như vậy, đến lúc cậu tự mình độ kiếp cũng sẽ có kinh nghiệm trong lòng." "Cảm ơn người, Bạch tiền bối." Diệp Tư vốn đang xem phim truyền hình trên màn hình máy tính bảng tự động trong chiếc xe limousine dài mười mét này.

Nghe thấy lời này, cô ấy ngẩng đầu lên: "Ơ?

Bạch tiền bối, cháu và Tống Thư Hàng là một thể.

Cháu đi qua đó có vấn đề gì không ạ?" "Yên tâm đi, chỉ cần không phải bản thể Tống Thư Hàng qua đó thì không có vấn đề gì." Bạch Tôn Giả nói.

Diệp Tư nghĩ nghĩ rồi nói: "Thôi được rồi, vậy cháu đi một chuyến vậy." Tuy rất luyến tiếc phim truyền hình, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, việc thu thập thông tin về Tứ Phẩm Thiên Kiếp cho Tống Thư Hàng vẫn quan trọng hơn một chút.

Bạch Tôn Giả nắm lấy Diệp Tư, nói: "Vậy Thư Hàng, chiếc xe này cứ để cậu lái về nhé." Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng trả lời, Bạch Tôn Giả và Diệp Tư đã biến mất.

Tống Thư Hàng: "Khoan đã!" Bạch tiền bối, cháu không có bằng A!

Chiếc xe limousine dài này thuộc loại xe hạng sang đặc biệt, bằng lái của Tống Thư Hàng chỉ là bằng C1.

Nhưng Bạch Tôn Giả ‘vụt’ một cái đã biến đến chỗ Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng nhìn chiếc xe limousine dài mười mét này, u oán thở dài một hơi. "Bây giờ làm sao đây?" Khu vực này xe cộ qua lại tấp nập, Tống Thư Hàng căn bản không thể thu chiếc xe này vào không gian thủ xuyến được.

Nếu không, dưới bao ánh mắt nhìn chằm chằm, một chiếc xe limousine mười mét rất dễ thấy, nói biến mất là biến mất, ngày mai chắc chắn sẽ thành tin tức hot. "Làm sao bây giờ?" "Hay là cầu cứu chú cảnh sát giao thông?" "Thôi bỏ đi, thôi đừng." Cảm giác nếu lúc này chú cảnh sát giao thông mà đến, chắc chắn sẽ gây ra rất nhiều hiểu lầm và rắc rối không cần thiết.

Ví dụ như, vì xe đậu bên đường, vậy trước đó ai lái?

Người lái xe đi đâu rồi?

Chủ xe là ai?

Xe này không phải các cậu trộm chứ?

Những rắc rối kiểu đó. "Thôi vậy, tự mình lái vậy." Tống Thư Hàng quyết định.

Chiếc xe limousine dài mười mét này, chỉ cần cẩn thận một chút, cậu ấy vẫn có thể lái được...

Vạn nhất nếu gặp phải chú cảnh sát giao thông kiểm tra xe, Tống Thư Hàng có thể trong nháy mắt cùng người lẫn xe biến vào Không Gian Hạch Tâm.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên bên lề đường, có một bóng người từ xa vẫy tay về phía cậu ấy.

Đó là một tráng hán cao lớn.

Nhưng Tống Thư Hàng không hề quen biết đối phương. "Quả nhiên là ngài, Thư Hàng tiên sinh.

Thấy ngài vẻ mặt ưu phiền, có gì cần giúp đỡ không ạ?" Gã tráng hán cao lớn lộ ra nụ cười sảng khoái.

Trên người gã, mang theo một loại khí tức của đại dương.

Loại khí tức này, Tống Thư Hàng từng cảm nhận được từ trên người Ngư Kiều Kiều.

Đối phương là thành viên Hải Tộc?

Hơn nữa, thành viên Hải Tộc có thể hóa hình, chẳng lẽ là Đại Yêu Ngũ Phẩm?

Không đúng...

Thực lực của đối phương nhìn qua hình như chỉ có khoảng cảnh giới Tam Phẩm.

Chẳng lẽ là loại hải yêu đặc thù nào đó? "Anh là?" "Ha ha, tôi là Vương Bình, thành viên của Thiên Đinh tộc Hải Tộc.

Tháng trước tôi có làm việc dưới trướng Kiều Kiều tiểu thư một thời gian, gần đây được điều đến làm việc dưới trướng Ô tiên sinh ở cạnh Kiều Kiều tiểu thư." Vị tráng hán cao lớn này cười nói: "Tôi là Ốc Vẫn Bình, trời sinh có năng lực ngụy trang rất mạnh.

Nên tuy thực lực không đủ, nhưng có thể dựa vào thiên phú chủng tộc mà mô phỏng thành dáng vẻ con người.

Nhờ thiên phú chủng tộc này, hiện tại tôi đang giúp Ô tiên sinh thu mua một số vật phẩm trong thế giới loài người, công việc này khá nhẹ nhàng." Hóa ra là thuộc hạ cũ của Ngư Kiều Kiều, thảo nào có thể nhận ra cậu ấy. "Thư Hàng tiên sinh, thấy ngài vẻ mặt ưu phiền như vậy, gặp phải chuyện gì phiền não sao?" "Là thế này, vừa nãy Bạch tiền bối đột nhiên rời đi, rồi để lại chiếc xe limousine này.

Bằng lái của tôi không phù hợp để lái xe này, nhưng cũng không tiện vứt nó ở ven đường." "Ha ha, thì ra là vậy.

Vậy Thư Hàng tiên sinh, để tôi giúp ngài đi.

Bằng lái của tôi đủ để lái loại xe limousine dài mười mét này." Tráng hán Vương Bình cười nói. "Vậy thì cảm ơn anh nhiều lắm." Tống Thư Hàng nói.

Vương Bình: "Thư Hàng tiên sinh, xe của ngài định lái đi đâu ạ?" "Gần đây có chỗ nào không có người không?

Kiểu chỉ cần không bị người thường chú ý là được." Tống Thư Hàng hỏi.

Vương Bình nghĩ nghĩ rồi đáp: "Có, cách đây khoảng hai cây số là một cái hồ chứa nước, vì nơi đó khá hẻo lánh nên đã trở thành một cứ điểm tạm thời của Hải Tộc chúng tôi.

Dưới sự vận hành của chúng tôi, ở đó có rất ít người thường.

Chỉ cần cẩn thận một chút là có thể tránh được ánh mắt người thường." "Tốt!

Vậy cứ lái xe đến đó trước đi." Tống Thư Hàng cười nói.

Chỉ cần lái xe đến chỗ không ai nhìn thấy, cậu ấy có thể thu nó vào không gian thủ xuyến.

Sau đó lại cưỡi Khôi Lỗi Ngân Long tiên đến tổ địa nhà Sở.

Vương Bình vui vẻ lên xe.

Sau đó, gã lấy điện thoại ra hỏi: "À đúng rồi, Thư Hàng tiên sinh, tôi có thể chụp một tấm hình không ạ?" "?" Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc. "Chiếc xe này ngầu quá, đây là lần đầu tôi lái loại xe này, tôi muốn chụp một tấm hình đăng lên vòng bạn bè." Vương Bình nói. "Không vấn đề gì." Tống Thư Hàng lại tò mò hỏi: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu anh muốn một chiếc xe như thế này, chẳng phải rất dễ dàng để có được sao?" Vương Bình là Hải Tộc, dưới biển sâu có biết bao nhiêu bảo tàng, tùy tiện lấy một ít lên chẳng phải đều có thể đổi thành tài phú sao? "Tiền thì không khó kiếm, nhưng chúng tôi những Hải Tộc chưa đạt Ngũ Phẩm thì không thể rời khỏi nước trong thời gian dài, nên thường sẽ không cân nhắc mua nhà mua xe ở thế giới loài người.

Nhưng mà, đợi đến khi tôi một ngày nào đó đạt cảnh giới Ngũ Phẩm, nhất định phải thu thập thật nhiều xe sang!" Vương Bình cười nói. "Thì ra là vậy." Tống Thư Hàng gật đầu, vỡ ra một điều mới.

Vương Bình chụp mấy tấm selfie, rồi lại chụp một tấm chung với Tống Thư Hàng, sau đó đăng lên vòng bạn bè của mình. 【Hôm nay đi mua đồ, may mắn gặp được cố nhân của Kiều Kiều tiểu thư, Bá Đao Thư Hàng tiên sinh.

Nhờ phúc ngài ấy, tôi được lái thử xe sang một lần, để tôi được thỏa mãn cơn nghiện xe sang trước thời hạn.】 Đăng xong vòng bạn bè, Vương Bình thắt dây an toàn: "Thư Hàng tiên sinh, ngồi vững nhé." Chiếc xe limousine dài mười mét khởi động êm ái, chạy về hướng hồ chứa nước cách đó hai cây số.

Sau khi Vương Bình đăng loạt ảnh này lên, rất nhanh đã bị bạn bè và đồng nghiệp trong vòng bạn bè nhìn thấy.

Ngay tại vị trí hồ chứa nước đó.

Ở đây có ba con hải yêu đang sinh sống, cũng giống như Vương Bình, chúng đều là thuộc hạ của ‘Ô tiên sinh’, phụ trách thu mua các loại vật phẩm trong thế giới loài người, sau đó vận chuyển về đáy biển.

Ba con hải yêu cũng đồng thời nhìn thấy bài đăng trên vòng bạn bè của Vương Bình. "Vãi chưởng, xe của Vương Bình ngầu quá.

Cũng không biết là ai, lái chắc sướng lắm đây." "Tôi lại thấy người trẻ tuổi này có chút quen mắt.

Tên là gì?

Bá Đao Thư Hàng?" "Theo lời Vương Bình nói, đây là bạn của Ngư Kiều Kiều tiểu thư." "Khoan đã, tôi nhớ ra rồi, đây không phải là nhân loại tu sĩ 【Cao Thăng sư huynh】 đó sao!

Cái người cảnh giới Nhị Phẩm, cách đây không lâu đã cùng Kiều Kiều tiểu thư làm một bộ phim.

Cái người mà Ô tiên sinh dặn chúng ta chú ý đó, hắn rất có thể là tình địch của Ô tiên sinh!" "Nghe nói Ngư Kiều Kiều tiểu thư còn từng ở chung phòng với hắn nữa!

Lần trước nghe tin đó, Ô tiên sinh giận đến mức đập nát chiếc du thuyền yêu quý của hắn." Mà bây giờ, Tống Thư Hàng – người có khả năng là ‘tình địch’ của Ô tiên sinh – sắp sửa đến vị trí hồ chứa nước của bọn chúng. "Làm sao bây giờ?" Nếu cố tình làm ngơ trước sự xuất hiện của Tống Thư Hàng, đến lúc đó nếu Ô tiên sinh biết chuyện, một khi nổi giận, nói không chừng bọn chúng sẽ bị trừng phạt, mất chén cơm.

Dù sao thì tình địch của ông chủ sắp đến, bọn chúng cũng phải thể hiện chút thái độ để duy trì cái tôn nghiêm mong manh của ông chủ.

Nhưng nếu để bọn chúng ra tay đối phó Tống Thư Hàng, bọn chúng lại rất áy náy, dù sao thì bọn chúng là hải yêu lương thiện.

Đúng là sầu chết yêu rồi.

Một lát sau, ba con hải yêu chọn cách liên hệ Ô tiên sinh, hỏi ý kiến ông chủ.

Chuyện này không nên do bọn chúng phải phiền não.

Sau khi điện thoại được kết nối, truyền đến một giọng nói rất dễ thương, dường như là giọng trẻ con: "Là Hắc Tam à, tìm ta có chuyện gì?

Có phải gần đây đồ cần thu mua hết hàng rồi không?" Những thứ mà Ô lão bản muốn thu mua luôn là những thứ rất tiên tiến trong thế giới loài người, thường xuyên hết hàng. "Không phải vậy, Ô tiên sinh." Con mực hình người hải yêu "Hắc Tam" hắng giọng nói: "Chuyện là thế này, Vương Bình trên đường mua đồ về, gặp phải một nhân loại tu sĩ, đang chuẩn bị đưa hắn đến cứ điểm tạm thời của chúng ta." "Ồ?

Có vấn đề gì sao?" Ô tiên sinh nghi hoặc nói, bọn họ và nhân loại tu sĩ cũng thường xuyên có giao dịch, đưa một nhân loại tu sĩ đến đây cũng đâu có gì to tát đâu nhỉ? "Thân phận của vị nhân loại tu sĩ đó có chút...

ừm..." Con mực hải yêu nói. "Thân phận gì?

Nói một hơi cho xong đi, đừng có nói một đoạn lại ngắt một đoạn, ngươi là ‘ừ ừ’ ừ không ra, bị táo bón à?" Ô tiên sinh nói. "Khái, vị nhân loại tu sĩ đó họ Tống, tên Thư Hàng.

Ừm...

Chương 1092

chính là vị nhân loại bằng hữu của Ngư Kiều Kiều tiểu thư." Con mực hải yêu hạ thấp giọng nói. "......" Ô tiên sinh đờ ra, nửa lúc sau gã gào thét: "Vãi chưởng, họ Tống kia đến gây sự với ta sao?" "Không, không phải vậy.

Tôi thấy vị Thư Hàng tiên sinh đó chắc là được Vương Bình mời đến làm khách thôi ạ." Con mực hải yêu nói. "Đập hắn!" Ô tiên sinh nghiến răng nói: "Bất kể hắn có phải đến gây sự hay không, chỉ cần hắn họ Tống tên Thư Hàng, thì cứ đập hắn cho ta!

Một nhân loại tu sĩ cảnh giới Nhị Phẩm, ba đứa bay giải quyết được chứ?" Trong tình báo của Ô tiên sinh, tình địch tên Tống Thư Hàng này là một tiểu tu sĩ Nhị Phẩm, ở trên cô đảo gặp Ngư Kiều Kiều là vì Bạch tiền bối. "Chắc chắn được, ba đứa tôi đều là cảnh giới Tam Phẩm mà." Con mực hải yêu nói: "Nhưng mà, hắn là bạn tốt của Ngư Kiều Kiều tiểu thư, nếu chúng tôi đập hắn, Ngư Kiều Kiều tiểu thư có giận không ạ?" Nếu Ngư Kiều Kiều tiểu thư mà nổi giận, ba con tiểu hải yêu bọn chúng sẽ khó sống lắm. "Không sao, cứ đập chết thằng nhóc này cho ta, Ngư Kiều Kiều nếu có trách tội xuống, ta sẽ đỡ cho bọn bay.

Yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi bọn bay." Ô tiên sinh vỗ ngực nói. "Tôi hiểu rồi." Con mực hải yêu chờ đợi chính là lời này của Ô tiên sinh.

Sau đó, con mực hải yêu lại hỏi: "À đúng rồi, Ô tiên sinh.

Chúng tôi cần đập đến mức độ nào?

Trọng thương?

Hay chỉ bị thương nhẹ?" "Ừm, trọng thương không tốt lắm.

Nếu bị thương quá nặng, Ngư Kiều Kiều mà giận lên, ta sẽ đau lòng." Ô tiên sinh nói: "Bị thương nhẹ thôi, loại mà một hai ngày là có thể hồi phục.

Nhưng mà, phải đánh vào mặt hắn, sỉ nhục hắn thật nặng!

Toàn bộ quá trình phải quay lại, nghe rõ chưa?" "Vâng, chúng tôi hiểu rồi." Con mực hải yêu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ô tiên sinh không mất đi lý trí, như vậy thì còn gì bằng.

Nếu chỉ là mấy vết thương ngoài da thịt, thì Ngư Kiều Kiều tiểu thư dù có trách tội cũng sẽ không quá làm khó.

Sau khi cúp điện thoại, ba con hải yêu nhìn nhau. "Mang máy quay phim ra đặt sẵn, sau đó cứ chờ Tống Thư Hàng tiên sinh đến, chúng ta sẽ đập hắn!

À đúng rồi, còn Vương Bình nữa, phải giải quyết hắn trước.

Đợi Vương Bình quay lại, Tiểu Cửu ngươi cứ dùng thiên phú năng lực của ngươi làm tê liệt hắn trước, hắn cũng là cảnh giới Tam Phẩm, sẽ cản trở chúng ta đập Thư Hàng tiên sinh.

Đợi xong việc, chúng ta giải thích với hắn sau là được." Con mực hải yêu nói. "Không vấn đề gì, giao cho tôi đi." Bên cạnh gã là một con sứa yêu hình người có hình thái gần như trong suốt.

Thế là, ba vị hải yêu bắt đầu bố trí.

Vừa phải đảm bảo thương nhẹ, lại vừa phải đánh vào mặt thật đau, đây đúng là một công việc kỹ thuật.

Đến lúc đó góc quay phải chuẩn, tiếng kêu của Tống Thư Hàng nhất định phải thảm thiết.

Nếu tiếng kêu của Tống Thư Hàng không đủ thảm thiết, ba vị hải yêu còn có một tuyệt chiêu.

Vị hải yêu cuối cùng trong ba người là một nữ yêu có huyết thống 'Siren' của phương Tây, giọng hát của cô ta rất đẹp, hơn nữa còn có thể mô phỏng giọng nói của người khác.

Nếu tiếng kêu của Tống Thư Hàng không quá thảm thiết, cô ta có thể mô phỏng tiếng kêu của Tống Thư Hàng, sau khi đến gần Tống Thư Hàng sẽ kêu lên những tiếng thảm thiết thật lớn.

Chỉ cần góc quay tốt, mọi người nghe xong sẽ thấy đúng là Tống Thư Hàng đang kêu thảm thiết, kế hoạch này ngon ơ, thông qua toàn phiếu, không có gì sai sót.

Còn ở một bên khác.

Vị trí của Tô Thị A Thập Lục.

Thiên Kiếp không ngừng giáng xuống, mấy đợt Thiên Kiếp trước đó vẫn lấy lôi kiếp làm chủ, giữa chừng sẽ ngẫu nhiên xen lẫn Ngũ Hành Lôi Kiếp.

Vì đây là lần thứ hai độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp, Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục đã chuẩn bị đầy đủ.

Hơn nữa, thực lực của Tô Thị A Thập Lục so với lần độ Thiên Kiếp trước đó, đã mạnh hơn mấy phần.

Mấy đợt lôi kiếp phía trước, Tô Thị A Thập Lục một người một đao, dựa vào đao ý mà cứng rắn chém đứt kiếp lôi.

Ngay cả Đại Trận phụ trợ độ kiếp cũng chưa sử dụng, đến cả chiêu cuối "Lưu Tinh Kiếm" của Bạch Tôn Giả cũng không có cơ hội xuất vỏ.

Lần độ kiếp này của A Thập Lục có thể nói là vừa ngầu, lại vừa nhẹ nhàng.

Trên bầu trời, mây đen và những con lôi xà cuồng bạo dần dần tan đi...

Nhưng, Thiên Kiếp vẫn chưa kết thúc. "Tiếp theo, là đợt Thiên Kiếp cuối cùng rồi." Tô Thị A Thất vẫn luôn canh giữ ở không xa, tránh bị cuốn vào Thiên Kiếp của Tô Thị A Thập Lục.

Trên bầu trời, lôi xà tan đi, nhưng có một đạo ‘Lôi Hỏa Chi Kiếp’ đang quấn quýt trong kiếp vân, hóa thành đòn đánh cuối cùng của Thiên Kiếp.

Trong đòn đánh này, còn có một xác suất nhất định sẽ sản sinh Tâm Ma Kiếp.

Lần trước, Tô Thị A Thập Lục chính là bại dưới kiếp này, thân chịu nỗi khổ của kiếp lôi, suýt chút nữa thì đạo tiêu.

Vì vậy, Tô Thị A Thất một bên nắm chặt bảo đao của mình, với thực lực của Tiểu Thập Lục, chém tan Lôi Hỏa Chi Kiếp hẳn là không vấn đề gì... chỉ sợ là sẽ xuất hiện Tâm Ma Kiếp.

Dù sao A Thập Lục đã là lần thứ hai độ kiếp, xác suất xuất hiện Tâm Ma Kiếp rất lớn.

So với sự căng thẳng của A Thất, trong mắt A Thập Lục lại tràn đầy tự tin.

Lôi Hỏa Chi Kiếp trên bầu trời không hề mang lại cho cô ấy một chút cảm giác áp bức nào.

Trong lòng cô ấy có một sự tự tin rằng, chỉ cần cô ấy vung đao, là có thể chém đứt Lôi Hỏa Chi Kiếp! "Oanh ~~" Lôi Hỏa Chi Kiếp quấn quýt, lại như mưa sét và mưa lửa giáng xuống.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng dẫm chân một cái, toàn bộ trận pháp bố trí dưới chân đều được kích hoạt, gia trì lên người cô ấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, đao ý tràn ngập trời phối hợp với đao khí, chém về phía ‘Lôi Hỏa Chi Kiếp’.

Trong đao quang, ẩn ước có tiếng rồng ngâm.

Có một bóng rồng trắng, ẩn hiện phía sau Tô Thị A Thập Lục.

So với lần độ kiếp trước, Tô Thị A Thập Lục lần này càng bá khí, mạnh mẽ hơn.

Đao quang chém ngược lên, va chạm với Lôi Hỏa Chi Kiếp giữa không trung.

Ngay lúc này, đao quang đột nhiên hóa thành một con bạch long, linh hoạt cắn chặt Lôi Hỏa Chi Kiếp, một nhát cắn đã nghiền nát chủ thể của Lôi Hỏa Chi Kiếp.

Một số lôi kiếp và kiếp hỏa rơi rớt còn lại, cũng bị trận pháp phụ trợ dưới chân Tô Thị A Thập Lục chặn lại.

Toàn bộ quá trình độ kiếp, Tô Thị A Thập Lục đều ở trạng thái áp đảo.

Không có một đạo kiếp lôi hay kiếp hỏa nào có thể sống sót rơi xuống đầu A Thập Lục trong phạm vi trăm mét!

Tất cả đều bị đao quang đao ý nghiền nát ngay giữa không trung.

Sau Lôi Hỏa Chi Kiếp, Tâm Ma Kiếp không hề xuất hiện.

Tô Thị A Thập Lục độ kiếp thành công, Chân Khí trong cơ thể cô ấy chuyển hóa, từ Dịch Hóa Chân Khí chuyển hóa thành Tiên Thiên Chân Nguyên, tinh thần lực thì hóa thành màu bạc sáng chói.

Trước khi độ kiếp, tinh thần lực của Tô Thị A Thập Lục đã đạt đến cảnh giới Tứ Phẩm.

Hiện tại, tinh thần lực của cô ấy còn lên một tầng cao hơn.

Tô Thị A Thập Lục khóe miệng nhếch lên, cô ấy thu đao về vỏ, đưa tay lau đi những giọt mồ hôi trên trán, rồi giơ tay làm ký hiệu OK về phía Tô Thị A Thất ở đằng xa.

Sau đó, cô ấy khoanh chân ngồi xuống, vận chuyển tâm pháp, phối hợp với sự đột phá cảnh giới, ngưng tụ ‘Hạch Tâm Chân Khí’ trong Bản Mệnh Đan Điền...

Tô Thị A Thất ở đằng xa, cuối cùng cũng thở phào một hơi nặng nề.

Tuy nhiên, A Thất mới thở được nửa hơi... trên bầu trời, lại có biến. ‘Lôi Hỏa Chi Kiếp’ vốn đã bị đao khí của Tô Thị A Thập Lục nghiền nát, lại ngưng tụ trở lại, mạnh mẽ đánh thẳng vào Tô Thị A Thập Lục đang trong trạng thái tu luyện. "!" Tô Thị A Thất nổi giận, cô ấy lập tức rút đao, chuẩn bị triệt để đánh tan tàn dư của Thiên Kiếp này.

Nhưng có một đạo kiếm quang, nhanh hơn động tác của Tô Thị A Thất.

Là ‘Lưu Tinh Kiếm’ của Bạch Tôn Giả, nó tự động xuất vỏ, hóa thành kiếm quang chói mắt, đâm thẳng vào hạch tâm của Lôi Hỏa Chi Kiếp, trực tiếp đánh tan tàn dư của Lôi Hỏa Chi Kiếp.

Tô Thị A Thất lại một lần nữa thở phào nhẹ nhõm. "Vẫn chưa kết thúc." Lúc này, giọng nói của Bạch Tôn Giả đột nhiên vang lên bên tai Tô Thị A Thất.

Tô Thị A Thất: "Bạch tiền bối, xin người đừng đột nhiên xuất hiện sau lưng người khác mà nói chuyện." "Xin lỗi, khi xuyên việt không gian thì tọa độ bị Thiên Kiếp ảnh hưởng, hơi lệch một chút.

Vốn dĩ ta định xuất hiện trước mặt cô." Bạch Tôn Giả nói.

Diệp Tư cũng hiện thân, mỉm cười với Tô Thị A Thất, sau đó ánh mắt nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục đang khoanh chân ngồi và kiếp vân trên đỉnh đầu cô ấy.

Bình thường mà nói, ‘Lôi Hỏa Chi Kiếp’ đã qua, Thiên Kiếp của Tô Thị A Thập Lục đã kết thúc.

Cảnh giới của cô ấy cũng đã bắt đầu biến đổi, tấn thăng Tứ Phẩm Tiên Thiên.

Thiên Kiếp đáng lẽ phải kết thúc rồi mới đúng.

Nhưng bây giờ, sau khi lôi kiếp của Lôi Hỏa Chi Kiếp tan đi, trên đỉnh đầu Tô Thị A Thập Lục lại hình thành một đám kiếp vân mới.

Trong kiếp vân, lôi quang vang lên tiếng ‘ba ba’.

Nửa lúc sau, từ trong kiếp vân, một cái họng pháo khổng lồ nhô ra, cái họng pháo đó được tạo thành từ lôi quang màu vàng. "Đây là cái gì?" Tô Thị A Thất nghiến răng nói.

Tại sao Thiên Kiếp đã kết thúc rồi, trên bầu trời lại còn xuất hiện một thứ to lớn như vậy?

Năng lượng ẩn chứa trong họng pháo này, ngay cả cô ấy cũng cảm thấy không hề nhỏ. "Chắc là Thiên Kiếp biến dị mới." Bạch Tôn Giả nhìn cái họng pháo trong kiếp vân, nói.

Thiên Kiếp này rất kỳ lạ, cứ như là Thiên Kiếp cố ý nhắm vào Tô Thị A Thập Lục vậy.

Tô Thị A Thất nghiến răng nói: "Ta đi đánh tan nó!" Tiểu Thập Lục độ kiếp đã kết thúc rồi, thậm chí đã bắt đầu tấn thăng Tứ Phẩm, lúc này cho dù đánh tan Thiên Kiếp, hẳn cũng sẽ không ảnh hưởng đến việc cô ấy thăng cấp, không cần thiết phải mạo hiểm độ thêm lôi kiếp biến dị này nữa. "A Thất ngươi đừng xốc nổi, bây giờ ngươi xông lên, sẽ làm ‘Thiên Kiếp biến dị’ tăng cường, gây ra biến số lớn hơn." Bạch Tôn Giả đưa tay kéo A Thất lại, nói: "Hơn nữa có ta ở đây mà, Lưu Tinh Kiếm của ta ngay từ đầu đã giao cho Tiểu Thập Lục rồi, nếu thật sự có ngoài ý muốn, Lưu Tinh Kiếm của ta có thể bảo vệ cô ấy chu toàn, tin ta đi!" A Thất nghe vậy, hít sâu một hơi, bình tĩnh lại.

Chương 1093

Bên cạnh Bạch Tôn Giả, Diệp Tư nhìn chằm chằm vào cái họng pháo được tạo thành từ lôi quang trên không trung, như có điều suy nghĩ.

Gần đây, Thiên Kiếp dường như đang được nâng cấp rất nhanh chóng?

Hôm nay đến cả họng pháo cũng xuất hiện rồi, vậy Thiên Kiếp hình tên lửa còn xa vời sao?

Một ngày nào đó trong tương lai, Thiên Kiếp của tu sĩ có biến thành mang hơi hướng hiện đại hóa hơn không?

Nghĩ mà xem, các loại Thiên Kiếp, Lôi Kiếp, Kim Kiếp... biến thành hình thái tên lửa, từ không trung ‘sưu sưu sưu’ rơi xuống, không ngừng nổ tung...

Thật đáng sợ!

Ừm, điểm này không thể không phòng, cần thiết phải để Tống Thư Hàng chú ý một chút, tốt nhất là chuẩn bị sẵn phương pháp ứng đối.

Thế là, Diệp Tư đã gói gọn cảnh tượng ‘Thiên Kiếp họng pháo lôi điện’ mà mình nhìn thấy và suy nghĩ của mình, gửi cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi đáp: 【Diệp Tư đừng hoảng, thực ra Thiên Kiếp hình họng pháo có thể hiểu được.

Vào thời viễn cổ, một số pháp bảo của tu sĩ đã có hình thái họng pháo rồi.

Trước đó khi chúng ta xông vào cấm địa, Bạch tiền bối two chẳng phải đã lấy ra rất nhiều pháp khí tương tự họng pháo sao?

Thiên Kiếp bây giờ biến dị thành hình thái họng pháo cũng không có gì bất ngờ.

Nhưng mà, mình cảm thấy Thiên Kiếp hiện đại hóa chắc không thể xuất hiện, ít nhất là không thể xuất hiện nhanh như vậy.

Dù sao thì đó là văn minh khoa kỹ không mấy tương đồng với văn minh tu chân. 】Diệp Tư: 【Nhưng em thấy anh vẫn nên đề phòng một chút.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ và trực giác của tu sĩ nói cho em biết, đến lúc đó Thiên Kiếp của anh nhất định sẽ không bình thường đâu. 】Tống Thư Hàng: 【Diệp Tư, đừng có lập flag nha!

Anh chỉ muốn tu chân một cách bình thường, cố gắng thăng cấp thuận lợi.

Flag đáng sợ lắm, nếu đến lúc đó Thiên Kiếp của anh thật sự biến dị, anh sẽ khóc đó. 】Diệp Tư: 【Khái, bên này Thiên Kiếp sắp bắt đầu rồi!

Lát nữa em sẽ gói gọn cảnh tượng gửi cho anh.

Anh bây giờ đang làm gì? 】Diệp Tư sư tỷ cưỡng ép chuyển đề tài.

Tống Thư Hàng: 【Vừa nãy Bạch tiền bối đi gấp quá, mà em lại không có tư cách điều khiển xe limousine.

May mắn thay có một thuộc hạ cũ của Ngư Kiều Kiều xuất hiện, bây giờ hắn đang giúp em lái xe đến hồ chứa nước gần đó.

Đến lúc đó em sẽ thu xe lại, rồi ngồi Khôi Lỗi Ngân Long đến tổ địa nhà Sở. 】Diệp Tư: 【Anh tự mình chú ý an toàn nhé, không nói chuyện nữa, em ghi lại cảnh tượng Thiên Kiếp đã.

Đến lúc đó chia sẻ cho anh. 】 Tống Thư Hàng: 【OK, vậy em nghỉ ngơi một lát đã. 】 Tống Thư Hàng kết thúc liên lạc với Diệp Tư, nhắm mắt dựa vào ghế phụ lái đánh một giấc.

Có lẽ vì rất buồn ngủ, trong lúc mơ màng, cậu ấy đã bước vào giấc mộng.

Trong mộng, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một quân đoàn, loại vũ trang hiện đại hóa.

Sau đó quân đoàn này nằm trong đám kiếp vân màu đen, trong tay cầm những loại vũ khí tiên tiến mà Tống Thư Hàng còn không hiểu, điên cuồng khai hỏa càn quét về phía cậu ấy.

Những thứ quét ra từ những vũ khí đó, mẹ nó, đều là lực lượng Thiên Kiếp.

Oanh oanh oanh ~~ Mưa đạn như rừng, pháo lửa ngập trời.

Trong mơ hồ, dường như còn thấy những thứ to lớn như ‘xe tên lửa’, từ sâu trong tầng mây chậm rãi lái ra.

Cái Thiên Kiếp hiện đại hóa quỷ quái này!

Tống Thư Hàng chợt giật mình tỉnh dậy, đầu đầy mồ hôi lạnh. "Vãi chưởng, hóa ra là mơ." "Giấc mơ đáng sợ thật, cái Thiên Kiếp hiện đại hóa đó đáng sợ quá!" "May mà là mơ!" "Nhưng mà, giả sử một ngày nào đó, Thiên Kiếp thật sự biến thành 【Thiên Kiếp hiện đại hóa】 thì phá giải thế nào đây?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Kiếp lôi, kiếp hỏa, kim kiếp, mộc kiếp, tâm ma kiếp các loại trước đây, mọi người đều đã quen với bộ này, đồng thời nghiên cứu ra vô số phương pháp phá giải Thiên Kiếp.

Những phương pháp phá giải Thiên Kiếp này, đều là kinh nghiệm quý báu được các tu sĩ tiền bối tích lũy bằng máu và mồ hôi.

Nhưng mà, nếu trong tương lai Thiên Kiếp thật sự biến thành 【Thiên Kiếp hiện đại hóa】 thì các tu sĩ khi đối mặt với Thiên Kiếp chắc chắn sẽ ngơ ngác.

Đặc biệt là những vị tiền bối đã bế quan hơn nghìn năm, nếu xuất quan độ kiếp thì chắc chắn sẽ phát điên.

Tống Thư Hàng một tay chống cằm, lẽ nào phải dùng pháo đối pháo, dùng hạt nhân đối hạt nhân, hai bên nã pháo vào nhau?

Hay là, vứt đề tài này vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', xem các tiền bối sẽ chọn cách ứng phó thế nào?

Ở một bên khác.

Tô Thị A Thập Lục mở mắt.

Cô ấy chính thức bước vào cảnh giới Tứ Phẩm, Chân Khí trong cơ thể hoàn toàn chuyển hóa thành Tiên Thiên Chân Nguyên, 'Hạch Tâm Chân Khí' trong Bản Mệnh Đan Điền đã ngưng tụ hoàn thành.

Ngay lúc cô ấy mở mắt, họng pháo do lôi kiếp trên bầu trời hóa thành, khai hỏa. "Oanh ~~" Một cột sét đánh thẳng vào Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục không hề hoảng hốt, thân thể nhỏ nhắn của cô ấy nhẹ nhàng nhảy lên, nắm lấy bản mệnh bảo đao của mình, toàn bộ Chân Khí quán nhập vào trong đó.

Sau đó, cô ấy hơi khom lưng, thân hình như cây cung căng chặt, bày ra một tư thế xuất đao kỳ lạ. "Ơ?

Tư thế xuất đao này...

Ta không nhìn nhầm đấy chứ?" Bạch Tôn Giả nhìn về phía Tô Thị A Thất.

Đây là tuyệt kỹ độc môn của A Thất, cũng là Thiên Đao Táng Tinh

Hải – đao pháp đã tạo nên danh hiệu ‘Linh Hoàng mạnh nhất’ cho A Thất.

Sức mạnh bùng nổ từ một đao này, so với 【Tinh Hà Thập Nhị Kiếm Dạ Không】 của Bắc Hà Tán Nhân, cũng chỉ hơn chứ không kém! "Là phiên bản cải tiến của Thiên Đao Táng Tinh Hải, ‘Táng Tinh Hà’, là đao kỹ Tiểu Thập Lục cải tiến dựa trên ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’ của ta.

Uy lực tuy có giảm sút, nhưng Tiểu Thập Lục hiện tại đã có thể phát huy uy lực của một đao này." Tô Thị A Thất kiêu ngạo nói: "Nên ta vẫn luôn nói, thiên phú của A Thập Lục còn trên ta!" Trong lúc nói chuyện, A Thập Lục khẽ quát một tiếng, toàn lực chém ra một đao.

Đao mang chém ngược lên, bá đạo vô song.

Đao quang một đường quét ngang, khi xuyên ra ngoài trăm mét, uy lực đao quang không hề giảm sút!

Dưới chân cô ấy, những trận pháp phụ trợ khắc họa để độ kiếp đều được kích hoạt toàn lực, gia trì trạng thái cho cô ấy.

Những trận pháp này trong các đợt lôi kiếp trước hầu như không tiêu hao gì, lúc này vẫn đang ở trạng thái năng lượng sung mãn. "Hát!" A Thập Lục thừa cơ, lại chém ra đao ‘Táng Tinh Hà’ thứ hai.

Hai đạo đao mang trước sau, cứng đối cứng với cột sét, đao quang không ngừng nghiền nát cột sét, cột sét cũng không ngừng tiêu hao đao quang.

Ba hơi thở sau.

Đao quang ‘Táng Tinh Hà’ mà Tô Thị A Thập Lục chém ra bị nghiền nát hết, còn cột sét cũng chỉ còn lại khoảng một phần năm kích thước ban đầu.

Đạo cột sét chỉ còn một phần năm này mạnh mẽ đánh xuống, dội thẳng vào A Thập Lục.

Lưu Tinh Kiếm ổn định dừng giữa không trung, lần này nó không ra tay...

Lôi kiếp mức độ này, A Thập Lục tự mình có thể giải quyết được.

Phía dưới, A Thập Lục nhẹ nhàng thở ra một hơi Trầm Khí, cô ấy hai tay nắm đao, đang chuẩn bị lại chém ra một đao nữa.

Nhưng ngay lúc này, từ trên người cô ấy có một loại sức mạnh màu trắng thuần khiết tự chủ bùng nổ, đón lấy cột sét đó.

Sức mạnh màu trắng thuần khiết này, cực kỳ giống 【Hộ Thể Công Đức Kim Quang】 của Tống Thư Hàng, trong đó ẩn chứa ý chí công chính.

Sức mạnh màu trắng thuần khiết mạnh mẽ va vào cột sét, hiển nhiên cũng là một loại sức mạnh tự động hộ chủ.

Cột sét chỉ còn lại một phần năm uy lực, dưới sự va chạm của sức mạnh màu trắng thuần khiết, nhanh chóng tan vỡ.

Lôi quang điện hồ tiêu tán, sức mạnh màu trắng thuần khiết hiện ra chân thân của nó.

Đó là một hư ảnh chân long màu trắng thuần khiết, lơ lửng phía sau Tô Thị A Thập Lục, nhe nanh múa vuốt, bao quanh bảo vệ A Thập Lục.

Diệp Tư nhìn thấy cảnh tượng này, lập tức nghĩ đến Thư Hàng.

Bây giờ, nếu cô ấy chia sẻ cảnh tượng này cho Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng nhất định sẽ khóc cạn nước mắt.

Diệp Tư còn nhớ, hồi đó khi ‘Hộ Thể Công Đức Chi Quang’ của Tống Thư Hàng sắp hiện hình, Tống Thư Hàng đã điên cuồng tưởng tượng hình thái ‘chân long’ trong não, hy vọng có thể khiến Công Đức Kim Quang của mình hình thành chân long màu vàng.

Kết quả là Công Đức Kim Quang lúc đó, lại hình thành một người que nửa rắn...

Bây giờ, nhìn xem chân long năng lượng màu trắng thuần khiết hiện ra sau lưng Tô Thị A Thập Lục, uy nghiêm, to lớn, bá khí, chân long bao bọc Tô Thị A Thập Lục, thân rồng chậm rãi uốn lượn, tự mang phong thái vương giả.

Đây chính là phong cách mà Tống Thư Hàng ngày đêm mong ước. "Con bạch long này là sao vậy?" Tô Thị A Thất vẻ mặt ngơ ngác. "Cô cũng không biết à?" Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

Tô Thị A Thất lắc lắc đầu: "Tôi chưa từng thấy bạch long trên người A Thập Lục." Đồng thời, trong lòng A Thất mơ hồ có suy đoán.

Thiên Kiếp của Tô Thị A Thập Lục biến dị, phần lớn là liên quan đến hư ảnh bạch long này. "Cấu tạo của con bạch long này, rất giống với Công Đức Kim Quang hiện hình của Tống Thư Hàng, ý chí mà hai bên đại diện tuy có chút khác biệt, nhưng bản nguyên hẳn là một loại.

A Thập Lục có tu luyện ‘Siêu Độ Chi Pháp’ gì đó không?" Bạch Tôn Giả cất tiếng nói.

Tô Thị A Thất tiếp tục vẻ mặt ngơ ngác. "Oanh oanh oanh ~~" Trên bầu trời, họng pháo Thiên Kiếp biến dị không ngừng khai hỏa.

Phía dưới, Tô Thị A Thập Lục dưới sự hộ trì của bạch long, không hề sợ hãi uy năng của Thiên Kiếp.

Đối mặt với hỏa lực từ họng pháo Thiên Kiếp, cô ấy vẫn chọn cách tấn công trực diện.

Chương 1094

Đao pháp ‘Táng Tinh Hà’ được cô ấy không ngừng chém ra, cùng với việc cô ấy ngày càng thích ứng với Tiên Thiên Chân Nguyên của ‘cảnh giới Tứ Phẩm’, đao pháp ‘Táng Tinh Hà’ mà cô ấy vung ra cũng ngày càng mạnh.

Sau hơn hai mươi đao liên tiếp...

Tô Thị A Thập Lục thở hổn hển, họng pháo Thiên Kiếp trên bầu trời cũng cuối cùng tắt lửa. "Kết thúc rồi sao?" Tô Thị A Thất một bên cảm thấy căng thẳng hơn cả mình độ kiếp. "Chưa, theo cái nết của Thiên Kiếp, hẳn là còn một đòn cuối cùng." Bạch Tôn Giả trầm giọng nói.

Quả nhiên, cái họng pháo do lôi điện tạo thành trên bầu trời bắt đầu tan chảy, cuối cùng nó hóa thành một cây lôi mâu.

Trên cây lôi mâu này, có từng phù văn lôi điện sáng chói, tràn đầy khí tức viễn cổ, cứ như một thần binh thời viễn cổ vậy.

Lôi mâu chậm rãi giơ lên, như thể có một bàn tay vô hình đang nắm lấy nó, chuẩn bị ném đi. "Không ổn rồi." Tô Thị A Thất kinh ngạc nói, sức mạnh trên cây lôi mâu này có cấp bậc Ngũ Phẩm Linh Hoàng.

Nếu lôi mâu này đâm xuống, Tô Thị A Thập Lục tuyệt đối không đỡ nổi.

Một bên, Bạch Tôn Giả tay kết kiếm quyết, Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng kiếm minh ‘ong ong’, tích thế chờ phát.

Lúc này, chân long trắng thuần khiết phía sau Tô Thị A Thập Lục rống dài một tiếng, nó chủ động xông lên trời, lao thẳng vào cây lôi mâu đó.

Lôi mâu có lực sát thương cấp bậc Ngũ Phẩm Linh Hoàng, con bạch long loại ‘Công Đức Chi Quang’ này, có thể chống đỡ nổi lôi mâu sao?

Bảo đao của Tô Thị A Thất hơi xuất vỏ, toàn thân đao ý ngưng tụ, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Bạch Tôn Giả cũng duy trì liên hệ với Lưu Tinh Kiếm.

Lúc này, bạch long rống dài một tiếng, lao thẳng vào lôi mâu, tiếng rồng ngâm vang vọng cửu thiên.

Lôi mâu thì như bị một bàn tay vô hình nắm lấy, mạnh mẽ ném ra.

Hai bên kịch liệt va chạm vào nhau.

Sau đó, trên bầu trời phát ra ánh sáng trắng chói mắt, như một mặt trời màu trắng treo lơ lửng giữa không trung.

Không có tiếng nổ, không có tiếng ầm vang.

Một rồng một mâu va chạm, lặng lẽ không tiếng động.

Nửa lúc sau...

ánh sáng trắng chói mắt tan đi.

Trên bầu trời, con bạch long đó chậm rãi bơi lượn với tư thế ưu nhã, như một vương giả đang tuần thị lãnh địa của mình.

Còn cây lôi mâu thì biến mất rồi! "Bạch long thắng sao?" Tô Thị A Thất hỏi, ánh sáng trắng chói mắt vừa nãy, ngay cả tầm nhìn của cô ấy cũng bị cản trở, cô ấy không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong ánh sáng trắng đó. "Con bạch long đó, một ngụm đã nuốt chửng cây lôi mâu rồi." Bạch Tôn Giả nói. "Nuốt chửng sao?" Tô Thị A Thất ngẩng đầu nhìn chằm chằm con bạch long này, rốt cuộc nó có lai lịch gì?

Rõ ràng là thứ giống Công Đức Chi Quang, vậy mà lại còn có thể nuốt Thiên Kiếp sao?

Lúc này, bạch long trên bầu trời vẫn đang bơi lượn qua lại.

Lúc đầu nó bơi chậm rãi, sau đó tốc độ càng lúc càng nhanh, suýt chút nữa khiến người ta hoa mắt. "Nó đang làm gì vậy?" Tô Thị A Thất hỏi.

Bạch Tôn Giả cũng không dám khẳng định: "Dường như...

đang tiêu hóa?" Bộ dạng hiện tại của bạch long nhìn qua, dường như là đã ăn no, sau đó bơi lượn qua lại để tiêu hóa? "Tiêu hóa?

Nó không phải là tồn tại giống Công Đức Chi Quang sao?

Chẳng lẽ còn có thể đi... ngoài không thành công sao?" Tô Thị A Thất nói.

Lời A Thất vừa dứt, đã thấy bạch long trên bầu trời dừng lại, phần đuôi hơi nhấc lên.

Cuối cùng, một cục thứ gì đó lấp lánh lôi quang bị... kéo ra.

Trên cục thứ đó, điện hồ kêu ‘ba ba’, mơ hồ còn có khí tức Thiên Kiếp.

Tô Thị A Thất: "......" Vãi chưởng, thật sự là ‘ỉa’ ra!

Chính là cây lôi mâu Thiên Kiếp đó, bị bạch long một ngụm nuốt chửng, lại biến thành phân rồng mà bị kéo ra.

Tô Thị A Thất dám khẳng định, cục Thiên Kiếp này, tuyệt đối là cục Thiên Kiếp thảm nhất trong mấy trăm năm gần đây. "Ừm, cục Thiên Kiếp biến thành phân rồng đó, là một bảo bối." Bạch Tôn Giả nói: "A Thất đạo hữu nếu cô thu nó lại, nói không chừng sẽ có đại dụng." Tô Thị A Thất: "......" Do Thiên Kiếp biến thành phân rồng, tất nhiên là bảo bối.

Nhưng vấn đề là, bảo bối này cô ấy không muốn. "Xem ra, A Thất đạo hữu không muốn bảo bối này sao?" Bạch Tôn Giả cười nói.

Tô Thị A Thất lắc lắc đầu: "Tôi không cần đâu.

Bạch tiền bối người nếu muốn thì cứ việc thu lấy đi ạ." "Ta cũng không cần." Bạch Tôn Giả nheo mắt cười nói: "Cảm giác rất bẩn." Tô Thị A Thất: "......" Vậy mà người còn bảo tôi đi thu?

Trong lúc nói chuyện, cục phân rồng đó chậm rãi rơi xuống đất, rồi lại lặng lẽ biến mất.

Điều kỳ diệu là, sau khi rơi xuống đất, phân rồng Thiên Kiếp không hề nổ tung, không gây ra một chút tổn hại nào cho đại địa.

Trên bầu trời, bạch long chậm rãi bơi lượn thêm một vòng, sau đó từ không trung hạ xuống, quay trở lại trên người Tô Thị A Thập Lục.

Con cự long màu trắng lại bắt đầu đung đưa trái phải phía sau Tô Thị A Thập Lục, phô trương phong thái vương giả của mình.

Tô Thị A Thất đạp hư không, mấy bước đã đến bên cạnh A Thập Lục: "Tiểu Thập Lục, cô không sao chứ?" "Không sao, A Thất.

Cháu rất ổn." Tô Thị A Thập Lục khẽ mỉm cười, khí tức trên người cô ấy mơ hồ lại tăng thêm một phần.

Bạch Tôn Giả cũng hạ xuống bên cạnh A Thập Lục, kiểm tra trạng thái cơ thể cho cô ấy: "Không vấn đề gì, trạng thái của A Thập Lục rất tốt." Tô Thị A Thất cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thiên Kiếp của Tiểu Thập Lục trải qua bao khúc chiết, cuối cùng cũng thành công độ qua.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng nắm lấy bảo đao trong tay.

Ngoài việc độ kiếp thành công ra, cô ấy còn có một thu hoạch khác.

Chỉ cần cô ấy ý niệm vừa động, trên bảo đao sẽ có điện hồ khẽ lóe lên.

Đó là sức mạnh của lôi điện, thậm chí trong đó còn mang theo chút uy năng của lôi kiếp.

Loại thuộc tính lôi biến dị này, mạnh hơn rất nhiều so với thuộc tính ban đầu của cô ấy. "A Thất, tiếp theo bao giờ chúng ta học Ngự Đao Phi Hành?" Tô Thị A Thập Lục khẽ ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nói. "Chưa vội." Tô Thị A Thất cười xoa đầu A Thập Lục: "Ít nhất phải nghỉ ngơi một chút đã, đến lúc đó, ta sẽ dạy con pháp môn Ngự Đao Phi Hành." "Vâng." Tô Thị A Thập Lục ngoan ngoãn nói.

Cô ấy đã thành công độ qua Thiên Kiếp...

Về thời gian thì không khác biệt lắm so với tính toán của cô ấy.

Tiếp theo, đợi cô ấy nắm vững pháp môn Ngự Đao Phi Hành xong, sẽ chuẩn bị đến thành phố đại học Giang Nam.

Ở một bên khác.

Vương Bình lái chiếc xe limousine, lái đến vị trí hồ chứa nước. "Thư Hàng tiên sinh, ngài tỉnh dậy đi, chúng ta đến rồi." Vương Bình cất tiếng nói. "Đến rồi?" Tống Thư Hàng mở mắt, nhìn xung quanh.

Lúc này, bọn họ đang ở bên cạnh hồ chứa nước, nơi đây quả thật không có dấu vết của người thường. "Là một nơi tốt." Tống Thư Hàng cười nói, nói đoạn cậu ấy quay đầu lại, khẽ vẫy tay về phía ‘Sở Gia Lão Tổ’ và Đại Thử Đấu Võ phía sau, đưa cả hai vào Không Gian Hạch Tâm của mình.

Tiểu Sái đứng trên vai cậu ấy, còn Vô Hình Đao Cổ thì vẫn lơ lửng bên cạnh cậu ấy. "Tiếp theo, thu chiếc xe này lại... là có thể về nhà rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Vương Bình một bên xoa xoa mắt.

Gã không nhìn nhầm!

Đại Thử và Sở Gia Lão Tổ đều biến mất, phải biết rằng bọn họ là vật sống mà.

Là thủ đoạn không gian sao?

Nhưng thực lực của Thư Hàng tiên sinh, tuyệt đối chưa đạt đến cảnh giới Cửu Phẩm chứ?

Quả nhiên, Thư Hàng tiên sinh thâm sâu khó lường!

Ngay lúc Vương Bình đang suy tư, ở không xa có ba bóng người tiến lại gần. "Vương Bình huynh, cuối cùng ngươi cũng về rồi." Con mực yêu hình người 'Hắc Tam' vẫy tay với Vương Bình nói. "Ơ?

Hắc huynh, sao các ngươi lại ra đây?" Vương Bình tò mò hỏi, gã và ba người bạn đều là thành viên phụ trách thu mua.

Bình thường, mỗi người đều có phân công rõ ràng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, ba người bạn đều ở lại hồ chứa nước nghỉ ngơi.

Bọn chúng đều là hải yêu cấp thấp, không thể rời khỏi nước trong thời gian dài.

Còn về nước ngọt hay nước biển, đối với bọn chúng thì không thành vấn đề, chỉ cần giữ cho cơ thể ẩm ướt là được. "Ba chúng ta vừa hay chuẩn bị xuống núi mua chút rượu và linh thực, từ xa đã thấy ngươi lái xe về, nên ra xem thử.

Chiếc xe này thật ngầu." Hắc Tam cười nói.

Trong lúc nói chuyện, con sứa yêu hình người đó đột nhiên tiến lên, cho Vương Bình một cái ôm nồng nhiệt.

Chương 1095

Vương Bình vẻ mặt khó hiểu.

Hôm nay ba người bạn của mình sao lại nhiệt tình đến vậy?

Khoảnh khắc tiếp theo, Vương Bình đang ngơ ngác ‘phanh~~’ một tiếng, ngã vật xuống đất.

Gã đã trúng độc tê liệt của sứa hải yêu, trực tiếp hôn mê.

Sau đó, ba con hải yêu quay người lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ba tên tạo thành thế bao vây, siết chặt lấy cậu ấy.

Tống Thư Hàng: "......" Ba người bạn của Vương Bình này, là muốn nhắm vào cậu ấy sao? "À... ba vị đạo hữu, các ngươi muốn làm gì vậy?" Tống Thư Hàng hỏi, cậu ấy tự hỏi mình chưa từng đắc tội với hải yêu nào chứ?

Ừm, khoan đã, cậu ấy từng đắc tội với ‘Hải Đảm Chiến Sĩ’, hơn nữa còn giết không ít.

Ba con hải yêu này, sẽ không phải là thân thích của Hải Đảm Chiến Sĩ chứ? "Đắc tội rồi, Thư Hàng tiên sinh." Ba con hải yêu vẻ mặt nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng: "Thực ra, chúng tôi cũng chỉ là phụng mệnh hành sự, hy vọng Thư Hàng tiên sinh đừng trách chúng tôi." "Khoan đã, ba người các ngươi ít nhất cũng phải nói rõ ràng chứ?

Các ngươi phụng mệnh hành sự, là phụng mệnh của ai?

Tại sao lại muốn đối phó với tôi?" Tống Thư Hàng đưa tay khẽ vỗ vào hư không, ra hiệu cho Vô Hình Đao Cổ trước hết bình tĩnh lại.

Cậu ấy cảm nhận được, trên người ba con hải yêu không hề có sát

ý.

Quan trọng hơn, ba con hải yêu đều chỉ là cảnh giới Tam Phẩm, gộp lại cũng không phải đối thủ của Tống Thư Hàng.

Vì vậy Tống Thư Hàng đặc biệt bình tĩnh. "Đúng vậy, ít nhất cũng phải để Thư Hàng tiên sinh biết lý do mới phải.

Là chúng ta sơ suất." Hắc Tam gật đầu nói.

Sau đó, con nữ yêu có huyết thống Siren đó dùng giọng nói dễ nghe nói: "Thư Hàng tiên sinh, chúng tôi ***Ô tiên sinh cảnh cáo ngài, sau này hãy tránh xa Ngư Kiều Kiều tiểu thư ra một chút.

Ngư Kiều Kiều tiểu thư không phải là tồn tại cao quý mà ngài nhân loại có thể đến gần, cô ấy là Long Nữ có huyết thống Giao Long.

Ngài muốn tán tỉnh cô ấy, đơn giản là nằm mơ!

Biết điều thì sau này đừng đến gần Ngư Kiều Kiều tiểu thư nữa." Tống Thư Hàng: "Cái gì???

Tán tỉnh Ngư Kiều Kiều?" Cậu ấy nhớ lại hình dáng hiện tại của Ngư Kiều Kiều.

Làm ơn đi, Kiều Kiều bây giờ là đầu cá thân người mà!

Tống Thư Hàng cậu ấy cho dù có thèm khát đến mấy, cũng không thể ra tay với Ngư Kiều Kiều được!

Thẩm mỹ quan của cậu ấy rất nhân loại có được không! "Các ngươi hiểu lầm rồi." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Tôi và Kiều Kiều chỉ là mối quan hệ bạn bè rất bình thường, hơn nữa tôi là nhân loại chuẩn mực, thẩm mỹ quan khác với Hải Tộc các ngươi." "Ngụy biện." Hắc Tam nói: "Nếu ngươi chỉ là bạn bè rất bình thường, vậy tại sao còn ngủ chung phòng với Ngư Kiều Kiều tiểu thư?" Tống Thư Hàng: "......" "Không cần nói nhiều nữa, Thư Hàng tiên sinh.

Hôm nay, để chúng tôi đánh ngài một trận, ngài cứ hợp tác một chút, kêu thảm thiết một chút là được.

Sau đó chúng tôi cũng dễ bàn giao với Ô tiên sinh." Hắc Tam nói.

Trong lúc nói chuyện, con sứa yêu đó đã đặt một chiếc máy quay phim cố định bằng giá đỡ. "Nếu Thư Hàng tiên sinh ngài thật sự không thể kêu thảm thiết được, tôi có thể thay ngài kêu." Con nữ yêu huyết thống Siren cười duyên nói.

Tống Thư Hàng: "......" "Được rồi, Thư Hàng tiên sinh ngài chuẩn bị sẵn sàng chưa?" Hắc Tam hiện ra chân thân, hóa thành một con mực khổng lồ. "Thật sự muốn đánh à?" Tống Thư Hàng nói. "Đương nhiên, yên tâm đi, chúng tôi ra tay sẽ rất nhẹ, nhiều nhất là gây ra mấy vết thương ngoài da, loại mà hai ba ngày là có thể hồi phục." Hắc Tam nói: "Sau này ngươi cứ tránh xa Ngư Kiều Kiều tiểu thư ra, sẽ không có chuyện gì nữa." "Thằng ngốc Hắc Tam, tôi đã quay rồi, lời này của anh cũng bị ghi vào rồi!" Con sứa yêu giận dữ nói. "Không sao, đến lúc đó trước khi gửi video cho Ô tiên sinh, cắt đoạn này đi là được." Hắc Tam nói.

Con sứa yêu kêu lên: "Xóa cái khỉ khô, anh có biết xóa không?

Video đưa vào máy tính là một video hoàn chỉnh, tôi không biết xóa một đoạn nào cả." "Quay lại đi, lần này nghiêm túc chút." Nữ yêu huyết thống Siren nói. "Cũng chỉ đành vậy thôi." Con sứa yêu thở dài nói, sau đó nó loay hoay một hồi trên máy quay phim. "Được rồi, tôi phải quay lại.

Chuyên nghiệp một chút, đừng nói nhảm hiểu không?" Con sứa yêu nói.

Tống Thư Hàng: "......" Mấy người không phải đang trêu tôi đấy chứ?

Ba con hải yêu, vẻ mặt nhe răng cười bao vây Tống Thư Hàng.

Bọn chúng cố gắng làm cho biểu cảm của mình trở nên đáng sợ, như vậy đến lúc gửi video cho Ô lão bản, lão bản mới hài lòng.

Đồng thời, con nữ yêu huyết thống Siren quay lưng lại với máy quay phim, dùng khẩu hình nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiên sinh không cần lo lắng, chúng tôi ra tay sẽ cố gắng nhẹ nhàng nhất...

Nếu ngài cảm thấy không thể ‘kêu thảm thiết’ được, lát nữa tôi sẽ đến sau lưng Thư Hàng tiên sinh, dùng giọng của ngài phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Như vậy, trong cảnh quay được ghi lại, nghe sẽ giống hệt tiếng kêu thảm thiết của ngài.

Yên tâm, năng lực mô phỏng của tôi rất mạnh." Tống Thư Hàng: "......" Cuối cùng, Tống Thư Hàng nặng nề thở dài một hơi. "Ba người các ngươi đều ngây thơ đến mức này rồi, bảo tôi làm sao mà ra tay nặng được với các ngươi đây?" Nếu là kịch bản bình thường【Những kẻ tay sai của một nhân vật lớn nào đó, phụng mệnh đi cảnh cáo tình địch của nhân vật lớn.

Những kẻ tay sai này tàn nhẫn vô nhân tính, xông lên là đánh, đánh xong rồi cảnh cáo tình địch: sau này tránh xa cô gái xinh đẹp kia ra, nếu không lão đại của chúng ta sẽ khiến ngươi chết không toàn thây.】 Nếu ba con hải yêu là phong cách bình thường, Tống Thư Hàng sẽ không ngại dạy dỗ ba con yêu đó cách làm người, để bọn chúng thường xuyên nếm thử Bá Khải Tống Nhất...

à phì!

Là Bá Đao Tống Nhất đao pháp.

Nhưng đối mặt với ba con hải yêu trước mắt, nếu Tống Thư Hàng ra tay đánh bọn chúng một trận, luôn cảm thấy có chút không đành

lòng.

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng khẽ vỗ tay, khiến Vô Hình Đao Cổ bay ra xa một chút.

Ba con hải yêu đều chỉ có cảnh giới Tam Phẩm, nếu Vô Hình Đao Cổ ra tay, trong phút chốc sẽ chém bọn chúng thành nhiều đoạn, như vậy quá tàn bạo.

Ba con hải yêu từng bước ép sát. "Khái." Tống Thư Hàng hắng giọng, nói: "À thì, tôi muốn nói với các ngươi một chuyện.

Thực ra, ba người các ngươi gộp lại cũng không phải đối thủ của tôi, nên... các ngươi xác định vẫn muốn ra tay với tôi sao?" Ba con hải yêu nghe vậy, đơ ra.

Ba chúng ta gộp lại cũng không phải đối thủ của ngươi?

Ngươi đang nói đùa sao?

Ba cái ngươi gộp lại, cũng không phải đối thủ của bất kỳ ai trong bọn ta mới đúng chứ! "Tống Thư Hàng, ngươi một tiểu tu sĩ Nhị Phẩm mà khẩu khí cũng không nhỏ chút nào!" Hắc Tam nhe răng múa xúc tu nói: "Ba chúng ta đều là cảnh giới Tam Phẩm, mỗi người ra tay đều có thể đánh ngươi đến mức không tự lo được cho bản thân." Tống Thư Hàng nhún vai: "Vậy được rồi, vậy chúng ta chiến thôi." Đến lúc khai chiến, đừng trách cậu ấy không cảnh cáo bọn chúng nha.

Sứa hải yêu là kẻ đầu tiên ra tay, năng lực của nó là kịch độc tê liệt, chỉ cần một cái ôm, ngay cả Vương Bình đồng cảnh giới Tam Phẩm cũng lập tức trúng độc hôn mê, có thể thấy kịch độc của nó bá đạo đến mức nào.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn không nhìn rõ thủ đoạn phóng độc của nó.

Thư Hàng đương nhiên không muốn bị kịch độc của nó lây nhiễm.

Ngoài ra, khi đối mặt với ba con yêu này...

Tống Thư Hàng vừa hay muốn thử năng lực mới mà mình vừa đạt được【Đao Ý Khôi Giáp】!

Vì vậy, đối mặt với kịch độc của sứa hải yêu, Tống Thư Hàng không né tránh.

Thậm chí, cậu ấy còn cố ý áp chế Công Đức Xà Mỹ Nhân, để cô ấy duy trì trạng thái chờ, không ra tay.

Sứa hải yêu lao đến trước mặt Thư Hàng.

Lúc này, mắt Tống Thư Hàng sáng lên, trong cơ thể cậu ấy, một đạo【ý chí】sắc bén chém ra.

Sứa hải yêu đang tấn công trực diện Tống Thư Hàng chợt khựng lại, ánh mắt của nó vừa đúng lúc đối diện với đôi mắt của Tống Thư Hàng, chỉ cảm thấy đôi mắt Tống Thư Hàng như lưỡi đao sắc bén, muốn chém nó thành hai nửa. "Đao, đao, đao ý!" Sứa hải yêu kinh hãi nói, sợ hãi đao ý của Tống Thư Hàng, động tác trên tay nó đều chậm đi nửa nhịp.

Tống Thư Hàng này không phải mới cảnh giới Nhị Phẩm sao?

Lại có thể thức tỉnh đao ý?

Tống Thư Hàng sở hữu đao ý, quả thật có tư cách vượt cấp mà chiến!

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đao ý cường hãn từ trên người cậu ấy phát tán ra.

Sau đó, đao ý bao phủ khắp người cậu ấy, đầu, hai tay, đầu gối...

Đao ý lại dẫn xuất ‘đao khí’ của Tống Thư Hàng,【đao ý】và【đao khí】hỗn hợp theo tỷ lệ 1:9, bắt đầu thực chất hóa.

Cũng chỉ trong chớp mắt, trên người Tống Thư Hàng xuất hiện một bộ khôi giáp sáng lấp lánh, như đúc từ thép. "Đây không phải đao ý, là khôi giáp ý sao?" Hắc Tam một bên kêu lên. "Khôi giáp ý cái mẹ nhà ngươi, là đao ý!" Tống Thư Hàng nắm chặt nắm đấm. "Lừa người, cái này sao có thể là đao ý?" Nữ yêu huyết thống Siren kêu lên. "Bất kể ngươi đây là ý gì, cũng vô dụng!" Sứa hải yêu lại một lần nữa lao đến, kịch độc tê liệt tấn công về phía Tống Thư Hàng.

Bộ khôi giáp trên người Thư Hàng tiên sinh trước mắt nhìn thì ngầu, nhưng chỉ che phủ những vị trí quan trọng.

Còn kịch độc tê liệt của nó, chỉ cần tiếp xúc với bất kỳ một điểm da thịt nào của Tống Thư Hàng, là có thể khiến cậu ấy rơi vào trạng thái tê liệt!

Bộ khôi giáp này, không chặn được kịch độc của nó! "Ông ~~" Trên người Tống Thư Hàng, Đao Ý Khôi Giáp phát ra tiếng đao minh.

Trên khôi giáp, từng luồng đao quang lóe sáng.

Dưới ánh chiếu của đao quang, đòn tấn công của sứa hải yêu cũng hiện nguyên hình...

Chỉ thấy từ lòng bàn tay của nó vươn ra rất nhiều xúc tu trong suốt, kịch độc tê liệt của nó chính là do những xúc tu này phát động.

Mà lúc này, tất cả các đòn tấn công của nó, đều bị Đao Ý Khôi Giáp chặn lại.

Ngay cả khi xúc tu của nó tấn công vào những vị trí trên người Tống Thư Hàng không được ‘Đao Ý Khôi Giáp’ bảo vệ, trên khôi giáp vẫn sẽ hiện ra một đạo đao mang, chặn lại toàn bộ các đòn tấn công của xúc tu trong suốt, bật ra.

Chương 1096

Thậm chí còn có một số xúc tu trong suốt bị cắt đứt.

Không phải Đao Ý Khôi Giáp chủ động tấn công, mà là xúc tu tấn công Đao Ý Khôi Giáp, liền bị đao khí sắc bén kèm theo chém đứt.

Tống Thư Hàng khoanh tay, đứng bất động như núi, mặc cho sứa hải yêu tấn công.

Một loại khí thế cao thủ từ trong cơ thể cậu ấy phát ra. "Đáng ghét, căn bản không có sơ hở nào để ra tay." Sứa hải yêu liên tục công kích mấy chiêu, đều không thể phá phòng, chỉ có thể nhanh chóng lùi lại, tránh bị Tống Thư Hàng phản kích.

Hắc Tam giận dữ nói: "Còn nói là đao ý, nếu đây là đao ý thì ta ăn tường luôn!" "Không cần gấp, để ta phá đi lớp phòng ngự của hắn, chỉ cần mất đi lớp khôi giáp này, với thực lực của hắn không phải đối thủ của ba chúng ta.

Ta ra tay thi pháp, các ngươi trước hết yểm hộ cho ta!" Hải yêu Siren nói. "Không cần yểm hộ nữa, các ngươi cứ việc tấn công." Tống Thư Hàng khoanh tay, trầm giọng nói: "Tôi sẽ không chủ động tấn công các ngươi!

Cho nên, không cần yểm hộ, ba người các ngươi cùng lên đi!" "Đáng ghét!

Ngươi đang coi thường chúng ta!" Hắc Tam giận dữ nói. "Ừm... bởi vì ba người các ngươi gộp lại cũng không đánh lại tôi.

Bây giờ tôi cho các ngươi cơ hội, tôi đứng yên không động, các ngươi cứ việc tấn công qua đây, đừng nương tay!" Tống Thư Hàng hơi ngẩng đầu nói.

Đao Ý Khôi Giáp trên người càng lúc càng sáng chói. "Lên!" Ba con hải yêu nhìn nhau, khoảnh khắc tiếp theo nghiến răng thi triển đòn tấn công đắc ý của bọn chúng.

Hải yêu Siren có một chiêu pháp thuật hệ âm ba, có hiệu quả phá phòng cực mạnh.

Sứa hải yêu ngoài kịch độc tê liệt ra, thực ra còn giỏi tấn công bằng pháp thuật hệ thủy.

Mực yêu Hắc Tam giỏi một bộ chiến pháp cận thân thân mềm, ngoài ra còn có thiên phú pháp thuật phun mực, pháp thuật phun mực của nó phối hợp với pháp thuật hệ thủy của sứa hải yêu, có thể đạt được uy lực tăng gấp mấy lần.

Hải yêu Siren lùi lại một bước, hét chói tai về phía Tống Thư Hàng, âm thanh của nó ngưng tụ thành một điểm, hóa thành một cây trường mâu vô hình đâm về phía Thư Hàng.

Mực yêu Hắc Tam và sứa hải yêu sử dụng pháp thuật tổ hợp của bọn chúng.

Khóe mắt Tống Thư Hàng hơi giật giật một cái.

Cậu ấy không bận tâm đến đòn tấn công của pháp thuật âm ba, cậu ấy có thể khẳng định Đao Ý Khôi Giáp có thể chặn được nó.

Nhưng khi một mảng mực nước hồ kia tới, Đao Ý Khôi Giáp có ổn không?

Mình sẽ không bị dính đầy mực chứ?

Nếu bị dính đầy mực, khí thế cao thủ sẽ bị giảm đi một nửa rồi.

Thực tế chứng minh, Đao Ý Khôi Giáp đặc biệt hiệu quả.

Trên khôi giáp, có long văn hiện hình, đòn tấn công bằng mực và pháp thuật hệ thủy nhắm vào Tống Thư Hàng, toàn bộ đều bị Đao Ý

Khôi Giáp chặn lại bên ngoài cơ thể, không thể tiếp cận Tống Thư Hàng.

Mười phút sau.

Tống Thư Hàng vẫn bất động như núi, hai tay khoanh lại. "Ba người các ngươi không ăn cơm sao?

Dùng sức thêm chút nữa đi chứ, cái kiểu tấn công không đau không ngứa này là sao vậy?" Tống Thư Hàng lớn tiếng quát mắng. "Vâng... xin lỗi." Giọng của nữ yêu Siren đã có chút khàn rồi, trong mười phút vừa qua, cô ta đã dùng hơn hai trăm bốn mươi lần tấn công bằng âm ba, cảm giác như họng sắp phế rồi.

Mực yêu Hắc Tam và sứa hải yêu đã không tiếp tục sử dụng pháp thuật tấn công nữa.

Hải yêu cảnh giới Tam Phẩm, yêu lực trong cơ thể không hề dồi dào, pháp thuật mạnh mẽ không dùng được mấy lần.

Hiện tại bọn chúng đã chuyển sang cận thân tấn công, đang dùng hết sức bình sinh tấn công Tống Thư Hàng. "Hai người các ngươi phụ trách cận chiến, góc độ tấn công là sao vậy?

Tấn công vào điểm yếu đi chứ!

Tìm ra điểm yếu của địch mà tấn công không phải là lẽ thường sao?

Các ngươi bây giờ đang tấn công vào lưng tôi, đây là vị trí phòng ngự của khôi giáp rất mạnh, các ngươi nhắm vào đây mà điên cuồng tấn công làm gì?

Hoàn toàn là đang phí sức!" Tống Thư Hàng lại quát mắng mực yêu Hắc Tam và sứa yêu. "Vâng... xin lỗi.

Nhưng chúng tôi đã tấn công khắp người ngài một lượt rồi, không phát hiện ra điểm yếu nào cả." Sứa yêu rụt rè nói. "Trên thế giới này làm sao có thể có phòng ngự 'không điểm yếu' chứ, các ngươi ngây thơ quá rồi.

Tiếp tục tìm đi, phải có kỹ xảo hiểu không?

Kỹ xảo!" Tống Thư Hàng nói, tuy rằng cậu ấy cũng không biết điểm yếu của phòng ngự đao ý ở đâu. "Vâng, vâng." Mực yêu Hắc Tam uất ức muốn khóc.

Chuyện sao lại phát triển thành ra thế này?

Lúc đầu bọn chúng ai nấy thi triển thủ đoạn, luôn cảm giác có thể lập tức phá vỡ khôi giáp của Tống Thư Hàng, đánh hắn một trận.

Nhưng đánh mãi đánh mãi, ba phút trôi qua, năm phút trôi qua, bảy phút trôi qua...

Bọn chúng đều cảm thấy mệt mỏi rã rời, khôi giáp của Tống Thư Hàng lại không hề hấn gì.

Cái 【Khôi Giáp Ý】 này mạnh quá, hoàn toàn không đánh động được.

Cái này thì đánh cái khỉ gì nữa. "Còn nữa, các ngươi lẽ nào không biết dùng pháp khí sao?

Hoặc là binh khí tấn công chứ.

Cứ dùng xúc tu mà quất thì có hiệu quả gì?" Tống Thư Hàng lại nhắc nhở. "Pháp khí tôi vẫn luôn dùng mà." Sứa hải yêu nói, pháp khí của nó chính là những xúc tu vô hình đó, là một loại pháp khí kết hợp với cơ thể nó. "Tôi cũng vẫn luôn dùng binh khí tấn công mà." Mực yêu Hắc Tam vung vẩy xúc tu của mình, phía trên có từng phiến đao sắc bén, ẩn giấu trong giác hút.

Mỗi khi Hắc Tam vung xúc tu, phiến đao sẽ bật ra, giết chết kẻ địch.

Tống Thư Hàng: "Vậy dùng sức thêm chút nữa đi chứ, dùng sức thêm chút nữa đi!

Không ăn cơm à!" Nỗi bi thương của ba con hải yêu đã chảy ngược thành biển rộng mênh mông.

Ngài tưởng chúng tôi không dùng sức sao?

Chúng tôi đã dùng hết sức bú sữa rồi có được không?

Không đúng, cách miêu tả “dùng hết sức bú sữa” này có vấn đề.

Bởi vì, dù là mực, sứa hay rùa lai, hồi nhỏ chúng đều không bú sữa.

Cho nên nói đúng ra, là ba con hải yêu đã dùng hết sức lực khi còn bé uống nước biển, liều mạng tấn công Thư Hàng… Nghĩ đến mà cảm thấy đáng thương.

Khi Bạch tiền bối phóng như bay trên chiếc xe mui trần chở phụ huynh, đúng lúc thấy cảnh Tống Thư Hàng khoanh tay, ba con hải yêu đang liều mạng tấn công cậu.

“Ồ?

Thư Hàng, mấy đứa đang chơi trò gì thế?” Bạch Tôn Giả và Diệp Tư lơ lửng trên không, tò mò hỏi.

“Hả?

Bạch tiền bối mọi người về rồi ạ, A Lục độ kiếp thành công chưa?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Diệp Tư gật đầu: “Cô bé đó đã độ kiếp thành công rồi, tôi đã ghi lại toàn bộ cảnh độ kiếp, lát nữa sẽ chiếu lại cho cậu xem.

Cậu đang làm gì thế?” Nghe tin A Lục độ kiếp thành công, Tống

Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì A Lục đã từng thất bại một lần, nếu lần độ kiếp này cô ấy lại thất bại, thì “đạo” của cô ấy e rằng sẽ dừng lại ở cảnh giới Tam phẩm.

Nói chung, cô ấy đã vượt qua Thiên kiếp thành công là tốt rồi.

Sau đó, Tống Thư Hàng đáp: “Như mọi người thấy đấy, tôi đang bị người ta đánh.” Ba con hải yêu vẫn đang cố gắng tấn công, khi chúng thấy Bạch Tôn Giả và Diệp Tư xuất hiện trên không, tốc độ tấn công của chúng không khỏi hơi chững lại.

Ôi mẹ ơi, tiên sinh Tống Thư Hàng còn có viện quân, ba con bọn họ xong đời rồi!

Từ Thư Hàng quay đầu lại, buồn bực nói với ba con hải yêu: “Nghị lực của mấy người đâu rồi?

Sao lực tấn công lại càng ngày càng yếu thế?

Mấy người thật sự có cảnh giới Tam phẩm không đấy?

Hay là đồ thủy hóa?” “Chúng ta nên tính là hải hóa thì đúng hơn nhỉ?” Hải yêu sửa theo bản năng đáp.

Tống Thư Hàng: “…” Trên không, Diệp Tư hỏi: “Ồ, Thư Hàng cậu đang kiểm tra độ mạnh của【Đao ý khôi giáp】à?” “Kiểm tra độ mạnh của đao ý chỉ là tiện thể thôi… Tôi nói cho mọi người nghe nhé, ba con hải yêu này là thuộc hạ của một đại hải yêu tên là tiên sinh Ô.

Con đại hải yêu đó đặc biệt thú vị, nó lại cho rằng tôi và Ngư Kiều Kiều có tình cảm, xem tôi là tình địch.

Còn sai ba con hải yêu này đánh tôi, cảnh cáo tôi, bảo tôi sau này đừng lại gần Ngư Kiều Kiều nữa.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

“Vậy cậu và Ngư Kiều Kiều có tình cảm à?” Diệp Tư chớp chớp

mắt.

“Sao mà có thể chứ, chủng tộc khác nhau thì làm sao yêu đương được?” Tống Thư Hàng đáp.

“Có lý.” Diệp Tư gật đầu, nhưng luôn cảm thấy lời này có gì đó không đúng!

Bạch Tôn Giả tò mò vuốt cằm, nhìn bộ khôi giáp trên người Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, đây thật sự là đao ý của cậu sao?” “Thiên chân vạn xác.” Tống Thư Hàng đáp.

“Thật là kỳ lạ, ta sống nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên thấy đao ý như thế này.

Có thể luyện đao ý thành khôi giáp, cậu cũng là sự tồn tại độc nhất vô nhị trong giới tu chân.

Cũng không biết bình thường đao pháp của cậu luyện kiểu gì.” Bạch Tôn Giả nói.

“Tôi biết làm sao đây?

Tôi cũng rất tuyệt vọng nha!” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Chương 1097

Lúc này, Diệp Tư nói: “Bạch tiền bối, thật ra chiêu đao ý của Thư Hàng rất mạnh.

Mặc dù giai đoạn đầu luôn ở trạng thái phòng ngự, nhưng sau khi giá trị nộ khí tích lũy đến một mức độ nhất định, đao ý vẫn sẽ phản kích.

Hơn nữa uy lực phản kích rất lớn, từng một đao đã chém nát kiếm ý do Vô Hình Kiếm Cổ Môn ngưng tụ ra.” “Không chỉ phòng ngự?

Chẳng lẽ là 【Phòng thủ phản kích lưu】?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

“Đương nhiên rồi, dù sao thì cũng là đao ý mà.” Tống Thư Hàng khoanh tay nói.

Bạch Tôn Giả: “Vậy nó khi nào mới phản kích?” “Ách… Ba con hải yêu này thực lực yếu quá, đánh nửa ngày trời cũng không có phản ứng.

Tôi vốn còn muốn xem uy lực phản kích của đao ý sẽ lớn đến mức nào.

Nhưng đã đánh gần nửa tiếng rồi, tôi giữ tư thế khoanh tay cũng hơi cứng người rồi.” Tống Thư Hàng than thở.

Ba con hải yêu tiếp tục nước mắt lưng tròng, đặc biệt là khi chúng nhớ lại lúc mở đầu, ba chúng nói muốn nương tay, chỉ đánh Tống Thư Hàng bị thương nhẹ.

Nhớ lại, đều cảm thấy độ sỉ nhục bùng nổ, muốn đào một cái lỗ chui vào.

“Dù sao hải yêu chỉ có cảnh giới Tam phẩm bình thường, đối với phần lớn yêu tu mà nói, trước Ngũ phẩm lực tấn công thường dựa vào thiên phú chủng tộc.

Ba con chúng nó không phải hải yêu hệ tấn công, lực tấn công yếu một chút cũng là bình thường.” Bạch Tôn Giả nói: “Hơn nữa, cậu bây giờ cũng sắp xung kích cảnh giới Tứ phẩm rồi, cảnh giới có áp chế đối với chúng nó.” Khóe mắt ba con hải yêu nhất thời càng thêm ướt át.

Sắp xung kích cảnh giới Tứ phẩm?

Có nhầm không vậy?

Trong tin tức không phải nói tiên sinh Tống Thư Hàng này chỉ có cảnh giới Nhị phẩm sao?

Hơn nữa còn là loại vừa mới thăng cấp không lâu.

Bộ phận tình báo ăn phân à!

Nếu biết vị tiên sinh Tống Thư Hàng này là tu sĩ sắp thăng cấp cảnh giới Tứ phẩm, chúng tuyệt đối sẽ không hấp tấp xông lên.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Như vậy thì, tôi không phải cứ đứng ngây ra chịu đòn hơn nửa tiếng sao?

Trời ơi, biết thế thì một quyền đánh gục cả ba chúng nó rồi.” Ba con hải yêu nghe vậy, mắt sáng lên.

Đúng đúng đúng, mau đánh chúng tôi đi, mau một quyền đánh bất tỉnh chúng tôi đi!

Chúng tôi đã chịu đủ rồi, cho chúng tôi một cái sảng khoái đi.

“Đừng vội, đã đánh cậu hơn nửa tiếng rồi, cũng coi như có chút tác dụng.

Tiếp theo xem ta đây, ta sẽ cho chúng nó thêm buff, tăng thêm lực chiến đấu của chúng nó.

Biết đâu đánh thêm một lát nữa, là có thể kích hoạt 【Phòng thủ phản kích】 của đao ý của cậu.” Bạch Tôn Giả nói.

Lực tấn công không đủ?

Chuyện nhỏ, thêm buff vào, bảo đảm có thể khiến lực tấn công của hải yêu tăng mạnh!

Tống Thư Hàng: “Vẫn là Bạch tiền bối có ý tưởng!

Khụ, mấy người nghe thấy chưa?

Cứ ghé đầu qua đây, để Bạch tiền bối cho mấy người thêm buff, như vậy lực chiến đấu của mấy người sẽ tăng lên một bậc, biết đâu có thể phá vỡ Đao ý khôi giáp của tôi.

Chỉ cần khôi giáp vừa phá, tôi tay không tấc sắt chẳng phải mặc các người định đoạt sao?

Đến lúc đó, các người có thể đè tôi xuống đất mà đánh một trận, hoàn thành nhiệm vụ mà lão đại Ô giao cho các người.” “Tôi học ít, ngài đừng lừa tôi.” Nữ yêu rùa lai nước mắt lưng tròng: “Tiên sinh Thư Hàng ngài nói cho chúng tôi biết trước, uy lực ‘Phòng thủ phản kích’ của khôi giáp ngài lớn đến mức nào?

Có làm chết cả ba chúng tôi luôn không?” Ba con hải yêu ngây thơ này không ngốc, chúng chỉ rất lương thiện, hơn nữa tình báo có chút lạc hậu mà thôi.

“Ba vị hải tộc đạo hữu cứ yên tâm, có Bản Tôn ở đây, bảo đảm các ngươi sẽ không sao.” Bạch Tôn Giả mỉm cười với ba vị hải yêu.

Ba vị hải yêu nhìn nụ cười của Bạch Tôn Giả, không khỏi đều ngây người.

Nụ cười này, hãy để chúng ta bảo vệ!

Ba con hải yêu thầm thề trong lòng. … Một phút sau.

Ba vị hải yêu toàn thân bị Bạch tiền bối bao phủ buff, lại một lần nữa bao vây Tống Thư Hàng.

Lần này, chúng cũng không nói thêm lời thừa, bởi vì buff có thời hiệu.

Sau khi bao vây Tống Thư Hàng, ba con hải yêu lao đầu vào Đao ý khôi giáp điên cuồng tấn công, xúc tu, nắm đấm, móng vuốt sắc bén, dao, như mưa bão trút xuống người Tống Thư Hàng.

Trên người Tống Thư Hàng truyền đến từng trận tiếng nổ vang, đao quang trên Đao ý khôi giáp lúc sáng lúc tối.

Có hiệu quả rồi!

Cậu có thể cảm nhận được Đao ý khôi giáp dưới những đòn tấn công như vũ bão, dần dần đạt đến một ‘điểm giới hạn’.

Cuối cùng, sau khi ba con hải yêu lại điên cuồng đánh Tống Thư Hàng gần một phút, đao ý trên người Tống Thư Hàng đột nhiên chuyển hóa.

Đao ý từ trạng thái phòng ngự lười nhác ban đầu, trong nháy mắt chuyển sang trạng thái tấn công sắc bén vô song.

“Đến rồi!” Tống Thư Hàng hét lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đạo đao quang kinh diễm xé rách bầu trời.

Công kích của ba con hải yêu ngừng lại, chúng vừa nhìn thấy đao quang, đã cảm thấy da thịt đau nhức kịch liệt, như thể cơ thể đã bị chém thành hàng trăm mảnh vỡ.

Chúng muốn né tránh, nhưng cơ thể lại không chịu khống chế, như thể không gian xung quanh chúng đều bị ngưng đọng.

Như vậy, chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn đạo đao ý tuyệt thế này, chém về phía chúng.

Và chúng, ngay cả tiếng kêu cứu cũng không phát ra được.

Uy lực của【Phòng thủ phản kích】này gian lận quá, đao ý chém ra từ tu sĩ Tam phẩm không thể mạnh như vậy!

Chết rồi chết rồi, lần này chết chắc rồi.

Ba con hải yêu một mảnh tuyệt vọng, ký ức cả đời của chúng hiện ra trước mắt.

Từ lúc sinh ra đến khoảnh khắc cái chết, tất cả ký ức như đèn chạy mã hóa quay cuồng trước mắt chúng.

Đây chính là cuộc đời yêu của chúng sao?

Cuộc đời bình thường của chúng, thật sự vừa khổ vừa ngắn ngủi.

Nếu có kiếp sau, chúng nhất định sẽ tu luyện thật tốt dưới đáy biển, không đến Ngũ phẩm tuyệt đối sẽ không lên bờ.

Thế giới loài người thật sự quá nguy hiểm rồi.

Soạt soạt soạt!

Đúng lúc ba con hải yêu tưởng mình sắp chết, thân hình chúng liên tục lóe lên, xuyên qua không gian, bị kéo đến bên cạnh Bạch Tôn Giả.

Ầm ầm ầm ~~ Phía dưới, đao quang chém ra từ đao ý trên người Tống Thư Hàng, chém thẳng một khoảng cách dài ba trăm mét, trên đường đi, mặt đất như đậu phụ bị cắt ra.

Đao quang cuối cùng chém vào một khu vực đá vụn cách đó ba trăm mét, nổ tung.

Đao ý nổ tung hóa thành hàng vạn đạo đao ý nhỏ, từ khu đá vụn khoét ra một cái hố sâu khoảng 10x10 mét.

Đá vụn ban đầu, bị đao ý nghiền thành cát mịn.

“Khụ ~~” Ba con hải yêu nuốt nước bọt.

Đao này mà chém vào người chúng, cơ thể chúng cũng sẽ bị nghiền thành cát mịn mất.

Bạch Tôn Giả vuốt cằm: “Ừm, uy lực rất không tệ.

Thư Hàng, tiêu hao thế nào?” Lúc này trên người Tống Thư Hàng, bộ ‘Đao ý khôi giáp’ đã biến mất.

Đao ý khi phản kích, đã mang theo toàn bộ đao ý và đao khí trên bộ ‘Đao ý khôi giáp’, hóa thành nhát đao kinh diễm vừa rồi.

“Không tiêu hao gì lớn lắm.” Tống Thư Hàng vung vung cánh tay: “Chỉ là rút cạn đao ý và đao khí tôi dùng để duy trì ‘Đao ý khôi giáp’, tổng thể tiêu hao, cũng giống như dùng một lần Hỏa Diễm Đao vậy.” Nói xong, trong cơ thể Tống Thư Hàng lại bùng lên một đạo đao ý.

Đao ý tuôn trào, bao quanh những vị trí trọng yếu của cậu, trong nháy mắt lại hình thành một bộ khôi giáp mới.

Đao ý khôi giáp lấp lánh, như được đúc bằng sắt thép.

Anh ơi, anh ruột của em ơi.

Đao ý khôi giáp của anh sẽ khiến đối thủ tuyệt vọng đó.

Đánh không động sẽ tuyệt vọng.

Đánh động cũng buồn bực, khó khăn lắm mới phá được Đao ý khôi giáp, kết quả còn bùng phát ra một nhát đao kinh diễm.

Sau nhát đao kinh diễm đó, Tống Thư Hàng cơ bản lại không tiêu hao gì, trong chớp mắt, Đao ý khôi giáp lại xuất hiện rồi.

Thật đau lòng!

Cho nên, trừ phi là một đòn đánh gục Tống Thư Hàng triệt để, nếu không đánh chiến tiêu hao với cậu ấy, sẽ bị bệnh nhồi máu cơ tim mất.

“Mặc dù nói chung, đao ý phòng ngự này của cậu hơi hèn một chút.

Nhưng nhát đao kinh diễm cuối cùng đã lấy lại sự tôn nghiêm cho đao ý của cậu.

Được, đao ý của cậu không tệ.” Bạch Tôn Giả bình luận.

Tống Thư Hàng cười ha ha giải tán Đao ý khôi giáp trên người.

“Ba con hải yêu này xử lý thế nào?” Bạch Tôn Giả đặt ba con hải yêu xuống.

“Ừm, chúng nó khá thú vị, cứ tha cho chúng nó lần này đi.” Tống Thư Hàng nói.

Ban đầu, ba con hải yêu ngây thơ nói sẽ đánh cậu nhẹ nhàng, đặc biệt là con hải yêu mang huyết thống rùa lai còn nói sẽ phối hợp cậu giả vờ ‘kêu thảm thiết’.

Cho nên đối mặt với ba con hải yêu này, Tống Thư Hàng thật sự không nỡ ra tay tàn nhẫn.

Không biết vì sao, rõ ràng Tống Thư Hàng tha cho chúng nên là chuyện tốt, nhưng trong lòng ba con hải yêu lại dâng lên một cảm giác thất bại vi diệu.

“Đúng rồi, ba người các ngươi, nói lại với ông chủ Ô của các ngươi một lời.

Cứ nói ta và Ngư Kiều Kiều thật sự trong sạch, ta và cô ấy chỉ là bạn bè thôi.

Hơn nữa, thẩm mỹ quan của ta là thẩm mỹ quan tiêu chuẩn của loài người, thật sự khác với hải tộc các ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

“Chẳng lẽ tiên sinh Thư Hàng cho rằng mỹ nhân ngư không đẹp sao?” Nữ yêu rùa lai hỏi.

Chương 1098

“Cái đó còn phải xem là loại mỹ nhân ngư nào nữa chứ, đầu cá thân người, làm sao tôi thích được?” Tống Thư Hàng càu nhàu.

“Nhưng mà, đại tiểu thư Ngư Kiều Kiều còn sẽ thăng cấp mà.

Mẫu thân của cô ấy là tộc nhân ngư, rất xinh đẹp.

Đại tiểu thư Ngư Kiều Kiều hóa thành hình người sau này, nhất định cũng không kém mẫu thân đâu.” Yêu mực Hắc Tam tỏ vẻ không phục.

Tống Thư Hàng: “…” Ba người các ngươi có ý gì?

Tôi và Ngư Kiều Kiều trong sạch, không phải rất tốt sao?

“Được rồi, cho dù Ngư Kiều Kiều sau này sẽ trở nên rất xinh đẹp.

Nhưng đó cũng là chuyện của sau này rồi, đúng không?” Tống Thư Hàng nói: “Lùi một vạn bước mà nói, thẩm mỹ quan của Ngư Kiều Kiều cũng khác tôi.

Tôi từng nghe Ngư Kiều Kiều nói qua, thẩm mỹ quan của cô ấy là thiên về hệ phụ thân, đối với cô ấy… Người đàn ông anh tuấn trước tiên phải có sừng rồng hoặc sừng loại giao rắn cứng cáp, độ cong của sừng rồng phải cong nhẹ 45 độ, tốt nhất là giữa ba đến năm nhánh.

Cho nên, nói cách khác, thân là loài người như tôi và Ngư Kiều Kiều, hoàn toàn không có cửa.

Đã hiểu chưa?” Ba con hải yêu trợn tròn mắt, sau đó chúng lặng lẽ nhớ lại dáng vẻ của tiên sinh Ô nhà mình.

Ừm, không có sừng.

Nói cách khác, tiên sinh Ô nhà mình cũng không có cửa, không phù hợp với thẩm mỹ quan của đại tiểu thư Ngư Kiều Kiều.

Tiên sinh Ô đáng thương, vẫn còn đang trong mối tình đơn phương, còn chưa kịp chính thức tỏ tình với đại tiểu thư Ngư Kiều Kiều, đã định trước là thất tình rồi.

"Xem ra các ngươi đã hiểu rồi.

Vậy thì hiểu lầm giữa chúng ta đã được giải tỏa, làm phiền các ngươi chuyển lời lại cho ông chủ của các ngươi, sau này đừng lung tung ghen tuông, gây rắc rối cho người khác." Tống Thư Hàng nói một cách nghiêm túc.

Ba con hải yêu lặng lẽ gật đầu. … Khi Tống Thư Hàng giới thiệu thẩm mỹ quan của Ngư Kiều Kiều cho ba con hải yêu, Bạch Tôn Giả cùng Diệp Tư đã đến cái hố lớn trong khu đá vụn bị đao ý của Tống Thư Hàng khoét ra.

Bạch Tôn Giả ngồi xổm xuống kiểm tra cái hố này, vẻ mặt nghiêm trọng.

"Bạch tiền bối, đao ý của Thư Hàng có vấn đề gì sao?" Diệp Tư lên tiếng hỏi.

"Không phải, không liên quan đến Tống Thư Hàng." Bạch Tôn Giả đưa ngón tay ra, chọc chọc ở các vị trí khác nhau trong cái hố này.

"Vậy ngài đang làm gì thế?" Diệp Tư lại hỏi.

"Ừm, ta ngửi thấy khí tức bảo vật." Bạch Tôn Giả nói.

Khí tức bảo vật?

Chẳng lẽ thuộc tính may mắn của Bạch Tôn Giả lại sắp phát động?

Không tốt, nếu thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối phát động, thì đi kèm chắc chắn còn có tai kiếp.

May mắn của Bạch tiền bối đối với người khác mà nói, luôn là kiểu 【Phú quý hiểm trung cầu】.

Vượt qua được tai kiếp, là có thể chia sẻ phú quý từ Bạch tiền bối.

Không vượt qua được, thì phải đi đến chỗ Dược Sư tiền bối đặt trước một giường bệnh; hoặc đi đến nghĩa địa dưới biển của Ngư Kiều Kiều đặt trước một phòng mộ VIP.

Dược Sư tiền bối hiện tại rất bận, bây giờ đặt trước giường bệnh ở chỗ hắn, không phải là thời điểm tốt.

Nghĩ đến đây, Diệp Tư thông minh lùi lại, lặng lẽ tránh xa Bạch Tôn Giả.

“Diệp Tư, ngươi làm gì thế?” Bạch Tôn Giả tò mò quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Tư đang dần lùi ra xa.

“Cái đó, Bạch tiền bối.

Tôi cảm thấy hơi mệt rồi, cho nên chuẩn bị về trong cơ thể Tống Thư Hàng nghỉ ngơi đây.” Diệp Tư nói một cách nghiêm túc.

“Ngươi lo lắng vớ vẩn gì thế.” Bạch Tôn Giả nói: “Bảo vật lần này, nói đúng ra nên là do Tống Thư Hàng một đao chém ra.

Không liên quan gì đến ta, cho nên ngươi không cần lo lắng nguy hiểm.

Ta nhiều nhất chỉ là phối hợp với Tống Thư Hàng đào ra bảo vật, không có liên quan gì đến bản thân ta.” Diệp Tư nghĩ một lát, cảm thấy Bạch tiền bối nói rất có lý.

Cái hố này là Tống Thư Hàng một đao chém ra, nếu bên trong thật sự xuất hiện bảo bối, thì cũng nên tính vào may mắn của Tống Thư Hàng.

Bạch Tôn Giả nhiều nhất chỉ là đồng phạm, phối hợp đào bảo bối ra.

“Đến giúp ta một tay, lát nữa ta dùng kiếm ý tấn công điểm bên trái này, ngươi dùng đao ý tấn công điểm bên phải này, ta cảm thấy, làm vậy là có thể làm cho bảo bối nổ tung bay lên rồi.” Bạch Tôn Giả nói.

Diệp Tư: “…” “Cái đó, Bạch tiền bối.

Tôi không biết đao ý.” Diệp Tư nói: “Tôi học là kiếm ý.” “Ồ, ngươi lại biết kiếm ý sao?

Ta còn tưởng linh quỷ ở cùng Tống Thư Hàng, chắc chắn cũng là ‘thiên phú kiếm thuật’ chứ.” Bạch Tôn Giả nói: “Như vậy thì, chỉ có thể đi tìm một người biết đao ý đến giúp thôi.

Không thể là loại đao ý phòng ngự như Tống Thư Hàng được.” “Bạch tiền bối, nếu ngài muốn đao ý hệ tấn công, Công đức kim quang của Tống Thư Hàng sẽ…” Diệp Tư lên tiếng nói.

Bạch Tôn Giả: “Cái gì???” Công đức kim quang biết đao ý?

Mặc dù Công đức kim quang của Tống Thư Hàng từ khi cụ thể hóa đến nay, vẫn luôn đặc biệt kỳ quái.

Nhưng mà, Công đức kim quang ngay cả đao ý cũng học được, chuyện này cũng quá vớ vẩn rồi.

“Trước đây ở cấm địa, Công đức kim quang vừa lĩnh ngộ đao ý.

Tôi đi đưa Công đức kim quang @#%× Tiên tử của Thư Hàng đến đây.” Diệp Tư cười hi hi, xoay người chạy về phía Tống Thư Hàng.

Một lát sau, Diệp Tư dẫn @#%× đến.

Công đức xà mỹ nhân tựa vào người Diệp Tư, giống như tựa vào người Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, khi @#%× Tiên tử tựa vào người Diệp Tư, đôi mắt cô ấy trở nên sáng hơn.

Thậm chí biểu cảm trên khuôn mặt cũng có thêm một chút ấm áp, không giống như khi tựa vào người Thư Hàng thì mặt đơ như vậy.

“Ngươi có thể khống chế Công đức kim quang của Thư Hàng chém ra đao ý chính xác không?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Tôi cảm thấy không vấn đề gì.” Diệp Tư nói.

“Vậy tốt.” Bạch Tôn Giả lấy ra Lưu Tinh Kiếm, vẽ một chữ ‘X’ trên mặt đất, nói: “Vậy ngươi khống chế Công đức kim quang của Thư Hàng đứng ở đây, lát nữa hướng vào chữ X này chém ra đao ý.

Ta nói ra tay, thì cùng nhau ra tay.” “Rõ.” Diệp Tư nói.

“Chuẩn bị…” Bạch Tôn Giả nắm Lưu Tinh Kiếm, trên kiếm tỏa ra kiếm ý nhàn nhạt.

Diệp Tư ra lệnh cho Công đức xà mỹ nhân @#%×, @#%× nắm tay lại, một thanh ‘đao’ do đao ý bá đạo ngưng tụ mà thành xuất hiện trong tay cô ấy.

Bạch Tôn Giả nhìn đao ý trong tay Công đức xà mỹ nhân, trong mắt lộ ra vẻ hứng thú.

“Ra tay!” Bạch Tôn Giả nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, Công đức xà mỹ nhân vung đao ý bá đạo, chém xuống vị trí có vẽ chữ ‘X’ trên mặt đất.

Còn Bạch Tôn Giả phối hợp với Công đức xà mỹ nhân, duy trì cùng một tốc độ nhịp điệu, khi cô ấy chém đao ý xuống mặt đất, Bạch Tôn Giả cũng đồng thời đâm kiếm ý nhàn nhạt xuống đất.

“Thành công rồi!” Bạch Tôn Giả nói một cách hài lòng.

“Bạch tiền bối, bên dưới có bảo vật gì không?” Diệp Tư hỏi.

“Ta cũng không biết, dù sao còn chưa đào ra mà.

Nhưng trước đó, khi Tống Thư Hàng chém một đao về phía này, ta cảm ứng được dưới lòng đất có thứ gì đó, bị đao ý của Tống Thư Hàng ‘hấp dẫn’.

Thứ đó tuyệt đối là bảo vật, đã bị ta phát hiện ra rồi.” Bạch Tôn Giả nói.

Đang nói chuyện… Rầm rầm rầm ~~ Trong cái hố đột nhiên có một đạo năng lượng như ngọn lửa bùng phát ra, sự bùng phát cực kỳ đột ngột!

“Là Địa cương chi khí!” Bạch Tôn Giả hét lên, hắn phi thân lùi lại, đồng thời khẽ vỗ vào vị trí của Diệp Tư.

Cơ thể Diệp Tư được nhu kình mang theo, bay ra khỏi cái hố.

Nhưng Diệp Tư bay ra rồi, Công đức xà mỹ nhân lại không ra, cô ấy bị giữ lại trong cái hố.

Địa cương chi khí như ngọn lửa phun trào ra, nhấn chìm cơ thể Công đức xà mỹ nhân.

Công đức xà mỹ nhân nghiêng đầu, dường như không bị Địa cương chi khí ảnh hưởng.

Nhưng một lát sau, cô ấy dường như đột nhiên nhớ ra điều gì.

Sau đó, cô ấy đột nhiên ngã nhào trong cái hố, lăn lộn khắp nơi, rồi phát ra tiếng kêu thảm thiết: “A a a ~~~” Tiếng kêu thảm thiết thê lương đó, lại là giọng của một người đàn ông.

“Đây không phải là tiếng kêu thảm thiết của Tống Thư Hàng sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Ừm.” Khóe miệng Diệp Tư giật giật.

Sau tiếng kêu thảm thiết, đuôi Công đức xà mỹ nhân co giật một cái, tiếp theo cô ấy nghiêng đầu, 【chết】.

“Đây là cái gì?” Bạch Tôn Giả tò mò nhìn về phía Diệp Tư.

“Nói sao nhỉ, cái này… có lẽ là sở thích mới thức tỉnh của @#%× Tiên tử.” Diệp Tư nói.

“Giả chết sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

Diệp Tư gật đầu.

Không chỉ là giả chết, còn có đoạn Tống Thư Hàng tự mình lồng tiếng ‘tiếng kêu thảm thiết’ trước khi giả chết, kết hợp thành sở thích ác thú vị của @#%× Tiên tử.

Tống Thư Hàng ở xa cũng khóe miệng giật giật, trong lòng có ý muốn chết.

Cậu bây giờ hơi hối hận vì đã dạy Công đức xà mỹ nhân ‘giả chết’, ai mà ngờ Công đức xà mỹ nhân lại dễ bị hư như vậy. … “Địa cương chi khí này chính là bảo vật sao?” Diệp Tư hỏi.

“Đương nhiên không phải, Địa cương chi khí có thể dùng để luyện đan, nhưng không thể coi là bảo vật quý giá.

Ừm, nhưng vừa hay có thể thu lại, đến lúc đó có thể thêm vào ‘đại hồng bao’ cho Dược Sư.” Bạch Tôn Giả nói.

Nói xong, hắn lấy ra một cái hộp nhỏ, bấm một pháp ấn, ngọn lửa Địa cương phun ra không ngừng trên mặt đất, toàn bộ đều được thu vào trong cái hộp nhỏ.

Sau khi ngọn lửa Địa cương bị hút cạn, Công đức xà mỹ nhân vẫn bất động giả chết.

Bạch Tôn Giả nhảy lại vào cái hố: “Cô ấy không sao chứ?” “Hoàn toàn không sao.” Diệp Tư nói, @#%× Tiên tử là Công đức kim quang, cho dù vỡ vụn hết, cũng có thể sống lại trên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không chết, cô ấy sẽ không chết.

Lúc này, Bạch Tôn Giả mò mẫm một lúc trong cái hố, cười nói: “Tìm thấy rồi.” Chỉ thấy Bạch tiền bối đưa tay kéo trên mặt đất, sau đó, một khối như ngọn lửa lưu động bị Bạch tiền bối kéo ra từ dưới lòng đất.

Chương 1099

“Đây là cái gì?” Diệp Tư tò mò hỏi.

“Ừm, đây là một loại ‘Linh mạch hệ hỏa’ sau khi bị ô nhiễm, biến dị mà thành.

Có thể coi là biến dị thể linh mạch, tên cụ thể rất nhiều, có ‘Cuồng bạo linh mạch’, ‘Hủy diệt linh mạch’, ‘Tai nạn linh mạch’, ‘Sát thủ tu sĩ’ các loại, đều nói về nó.” Bạch Tôn Giả nói, cẩn thận từng li từng tí phong ấn tầng tầng lớp lớp lên vật này, sau đó thu nó vào một cái bình lớn.

“Sát thủ linh mạch tu sĩ?

Tôi nhớ ra rồi.

Là cái thứ sẽ bị thể chất tu sĩ hấp dẫn, sau đó chủ động chạy đến gần tu sĩ, rồi đột nhiên bùng nổ ‘biến dị thể linh mạch’ đúng không?” Diệp Tư nhớ lại một cuốn cổ thư mà cô ấy đã đọc ghi chép.

Nghe nói, trong giới tu chân có một loại biến dị linh mạch, chuyên môn đi xa vạn dặm đến những nơi có lượng lớn tu sĩ tụ tập.

Khả năng tiềm phục của nó rất mạnh, giống như ‘Vô hình đao cổ’, tu sĩ bình thường rất khó cảm ứng được chúng.

Sau khi tiềm phục bên cạnh các tu sĩ, nó giống như một quả bom hẹn giờ vậy, một ngày nào đó đột nhiên tâm trạng nó không tốt… ‘Bùm ~~’ một tiếng, là nó nổ tung.

Nguyên nhân tâm trạng nó không tốt cũng rất đa dạng: có thể là do tu sĩ huấn luyện lúc đó tiếng ồn hơi lớn, có thể là hôm nay tu sĩ quá lười biếng không tập buổi sáng, có thể là một tu sĩ nào đó thất tình uống nhiều một chút, thậm chí có thể là một tu sĩ nào đó vô tình nhổ nước bọt lên đỉnh đầu vị trí nó đang tiềm phục.

Nói chung, các loại chuyện không đâu vào đâu, đều có thể trở thành nguyên nhân nó bùng nổ.

Và sau đó, ‘bùm ~’ một tiếng qua đi, các tu sĩ tại chỗ, thực lực không đủ, chạy chậm một chút, đều sẽ bỏ mạng.

Hiện nay, rất nhiều đại môn phái đều thiết lập kết giới phòng ngự toàn diện, ngay cả dưới lòng đất cũng kiên cố như thành đồng.

Một phần nguyên nhân trong đó, cũng là để phòng bị loại Tai nạn linh mạch này.

“Đúng, chính là thứ này.

Bởi vì nguyên nhân ô nhiễm của chúng khác nhau, nên tác nhân bùng nổ của chúng cũng khác nhau.

Nói chung là một thứ rất tùy hứng.” Bạch Tôn Giả lại nói: “Cái ‘Tai nạn linh mạch’ trong tay chúng ta này có tác nhân, hẳn là ‘đao ý, kiếm ý’ hai loại thứ này.

Khi đao ý và kiếm ý của tu sĩ cùng xuất hiện, nó sẽ bị hấp dẫn.

Sau đó, chỉ cần thời cơ đến, nó có thể đột nhiên tự bạo.” Ba con hải yêu nghe đến đây, mồ hôi rơi như mưa.

Chúng không ngờ, dưới chân mình lại tiềm phục thứ nguy hiểm đến vậy.

Nhưng mà, ba chúng và Vương Bình Trung không có nắm giữ đao ý kiếm ý nhiều đến thế mà?

Vì sao thứ này lại tiềm phục dưới chân chúng?

“Uy lực tự bạo của nó lớn đến mức nào?” Tống Thư Hàng cũng xích lại gần, tò mò hỏi.

“Cái ‘Tai nạn linh mạch’ này thể tích vẫn chưa lớn lắm, lực phá hoại do vụ nổ sinh ra, hẳn là trong phạm vi một nghìn mét.

Còn lực sát thương của nó, nếu tính toán sơ bộ, uy lực nổ ở trung tâm, sẽ không yếu hơn một đòn tấn công toàn lực của tu sĩ Ngũ phẩm.

Tu sĩ Tứ phẩm nếu vừa đúng lúc ở trung tâm vụ nổ, gần như sẽ chết chắc.” Bạch Tôn Giả đậy nắp bình lại, lại thiết lập mấy cái phong ấn trên bình, mới yên tâm.

“Thứ này, trên Trái Đất có nhiều không?” Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, hỏi.

Tu sĩ vốn đã bị ‘Thiên kiếp’ áp bức, mỗi khi thăng một cảnh giới là lại bị Thiên kiếp áp bức một phen.

Mà dưới lòng đất, lại tiềm phục loại ‘Sát thủ tu sĩ’ này, thế này thì tu sĩ còn sống sao nổi?

“Yên tâm đi, số lượng Tai nạn linh mạch rất ít.

Xác suất cậu gặp phải nó… đại khái tương đương với xác suất người bình thường sử dụng bồn cầu mà bồn cầu đột nhiên nổ tung vậy.” Bạch Tôn Giả nói.

“Cái gì?

Bồn cầu sẽ nổ tung?” Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt.

“Hả?

Đây không phải tin tức mới cách đây không lâu sao, cậu không xem à?” Bạch Tôn Giả nói: “Chưa xem thì thôi, dù sao xác suất cậu gặp phải nó rất nhỏ, bây giờ thứ này không dễ tìm đâu.” Tống Thư Hàng: “Nhưng hôm nay tôi đã gặp phải rồi.” “Có lý, điều này chứng tỏ cậu vẫn tương đối may mắn.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “…” Nếu Bạch tiền bối ngài không có mặt ở đó, e rằng tôi đây không phải may mắn, mà là tai nạn.

Hơn nữa, loại thứ có xác suất thấp như ‘Tai nạn linh mạch’ mà cũng để cậu gặp phải rồi… Hay là ngày mai cậu đi nhà vệ sinh, sẽ không gặp phải sự kiện ‘bồn cầu nổ tung’ chứ?

Huấn luyện viên ơi, bây giờ tôi học Tịch cốc thuật còn kịp không?

Bạch tiền bối phong ấn Tai nạn linh mạch ổn thỏa xong, ném cho Tống Thư Hàng: “Thứ này coi như cậu phát hiện, phần lớn thuộc về cậu.” Tống Thư Hàng luống cuống tay chân đỡ lấy cái bình.

Bạch tiền bối đừng đùa chứ, thứ này là một quả bom hẹn giờ, vạn nhất rơi hỏng mà nổ tung thì làm sao?

“Bạch tiền bối, thứ này vẫn là ngài xử lý đi, dù sao nó là do ngài đào ra và phong ấn.” Tống Thư Hàng lại đưa cái bình cho Bạch Tôn Giả.

“Cậu cứ giữ đi, thứ này có thể đổi lấy một bộ trận pháp độ kiếp ‘Tam tấn Tứ phẩm’ rất không tệ.

Cậu bây giờ cách Thiên kiếp cũng không còn xa nữa, tranh thủ thời gian nhanh chóng chuẩn bị xong các hạng mục trước khi độ kiếp.

Nếu không, vạn nhất một ngày Thiên kiếp đột nhiên đánh xuống, nếu cậu không có chút chuẩn bị nào, sẽ chết đấy.” Bạch Tôn Giả cười nói.

“Vậy Bạch tiền bối, thứ này phải đổi trận pháp độ kiếp ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, ta gọi điện thoại hỏi thử đã.” Bạch Tôn Giả lấy điện thoại ra, bấm một số điện thoại.

Chuông reo năm tiếng, điện thoại liền được kết nối.

“Alo, Bạch đạo hữu à, tìm ta có việc?” Đối diện truyền đến một giọng nam to rõ, giọng nói đặc biệt lớn.

“Tìm ngươi làm một vụ giao dịch, ta đây có một tiểu đạo hữu, muốn ngươi đặt trước một bộ trận pháp độ kiếp ‘Tam tấn Tứ phẩm’ được làm riêng.” Bạch Tôn Giả nói.

“Ồ?

Xem ra lại là một đạo hữu trẻ tuổi tài năng à.

Nể mặt Bạch đạo hữu, ta cho cậu ấy giảm giá hai mươi phần trăm.

Bảo đảm có thể làm riêng cho cậu ấy trận pháp độ kiếp tốt nhất.” Người đàn ông kia cười nói.

“Cảm ơn Bỉ Ngạn đạo hữu, nhưng lần giao dịch này không dùng Linh Thạch.” Bạch Tôn Giả nói.

“Không dùng Linh Thạch?

Chờ đã, chẳng lẽ vị tiểu đạo hữu kia có hàng tốt trong tay?” Người đàn ông kia cười lớn.

“Ừm, một cái 【Tai nạn linh mạch】, mặc dù quy cách nhỏ một chút, nhưng đổi lấy một bộ đại trận độ kiếp ‘Tam tấn Tứ phẩm’ hẳn là không vấn đề gì chứ?” Bạch Tôn Giả đáp.

“Tuyệt đối không vấn đề gì, thứ này gần đây đặc biệt khó tìm.

Tiểu đạo hữu bây giờ đang ở đâu?” Người đàn ông kia hỏi.

“Ở khu vực Giang Nam, đến lúc đó ngươi đến đại học thành Giang Nam tìm cậu ấy là được.

Đạo hiệu là Bá Đao Tống Nhất, nhưng ngươi tìm cậu ấy thì dùng tục danh sẽ tiện hơn, là tiểu hữu Tống Thư Hàng.” Bạch Tôn Giả bổ sung: “Ta cũng ở đó, nếu ngươi thật sự không tìm thấy cậu ấy, có thể đến tìm ta.” “Khu vực Giang Nam sao?

Để ta xem, được rồi, không vấn đề gì.

Thứ Hai, ta sẽ đến khu vực Giang Nam, đi tìm vị Bá Đao đạo hữu này.” Giọng nói người đàn ông vang dội nói.

“Được, vậy nói vậy nhé.” Bạch Tôn Giả nói. … Kết thúc cuộc gọi với người đàn ông kia, Bạch Tôn Giả lại đọc số điện thoại của đối phương cho Tống Thư Hàng, bảo Tống Thư Hàng ghi lại.

Để phòng khi cần.

“Bạch tiền bối, đạo hiệu của vị tiền bối này là gì?” Tống Thư Hàng ghi lại số điện thoại, hỏi.

“Nếu ta nhớ không nhầm, toàn bộ đạo hiệu của hắn hẳn là Bỉ Ngạn Ma Quân.

Trước đây là đệ tử của Ma Tông, nhưng vì sở thích của hắn khác biệt, lực sát thương rất lớn.

Sau này cũng không biết là sao, hắn lại bị đuổi khỏi môn phái, bây giờ miễn cưỡng coi là Tán tu thôi.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Sở thích của hắn là gì?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Nghiên cứu các loại thứ có thể nổ tung, ví dụ như ‘Tai nạn linh mạch’ chính là thứ hắn khá yêu thích.

Không lâu trước đây khi liên hệ với hắn, nghe nói hắn còn đang nghiên cứu mẫu bom hạt nhân mới nhất của loài người, dường như thu hoạch rất lớn.” Bạch Tôn Giả nói: “Yên tâm đi, mặc dù hắn là người của Ma Môn, nhưng cũng không phải kẻ tàn nhẫn hiếu sát.

Hơn nữa, hắn còn là nhân vật chuyên gia về độ kiếp trong giới tu chân.

Đặc biệt là Thiên kiếp Tam phẩm thăng Tứ phẩm, hắn có nghiên cứu rất sâu.

Nếu hắn ra tay làm riêng cho cậu một bộ trận pháp độ kiếp, tỷ lệ độ kiếp thành công của cậu có thể tăng lên không ít.” Có hứng thú rất lớn với vật liệu nổ, cũng có nghiên cứu rất sâu về Thiên kiếp.

Vậy đến lúc đó, có nên thảo luận với ‘Bỉ Ngạn Ma Quân’ về khả năng 【Thiên kiếp sẽ hiện đại hóa, biến thành mưa bom bão đạn】 không?

Biết đâu, vị Bỉ Ngạn Ma Quân có nghiên cứu sâu về vũ khí hiện đại hóa và vật liệu nổ này, sẽ rất hứng thú với ‘đề tài’ này?

“Được rồi, thời gian không còn sớm nữa.

Chúng ta về thôi.” Bạch Tôn Giả vươn vai.

“Có cần tiếp tục lái chiếc xe mui trần chở phụ huynh này về không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không cần… Chiếc xe này cứ thu lại đã.

Chúng ta dùng không gian thông đạo đến Sở gia trước.” Bạch Tôn Giả lại nói: “Đến thứ Hai ngày cậu khai giảng, ta sẽ dùng chiếc xe này đưa cậu đi học.” Dùng chiếc xe này đưa tôi đi học?

Thôi đi, Bạch tiền bối, như vậy quá nổi bật rồi. … Địa giới gia tộc Sở gia Bạch Tôn Giả đưa Tống Thư Hàng, trong nháy mắt xuất hiện trên không.

Địa giới gia tộc Sở gia một mảnh yên tĩnh.

Những kẻ xâm nhập tấn công Sở gia trước đó, sau khi bị Bạch tiền bối two đánh bại, đã được giao cho các đệ tử Sở gia xử lý.

Sở gia muốn giết hay muốn chặt, Tống Thư Hàng không định can thiệp.

Sau khi Tống Thư Hàng xuất hiện, cũng không kinh động các đệ tử Sở gia.

Cậu thả lão tổ Sở gia từ ‘Không gian hạch tâm’ ra, lặng lẽ đặt ở trung tâm địa giới gia tộc Sở gia.

“Đi thôi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

“Không tiếp xúc với các đệ tử Sở gia một chút sao?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Không cần, hôm nay tôi muốn truyền bá chính năng lượng, học tập **tấm gương tốt, làm việc tốt không để lại tên.” Tống Thư Hàng nói: “Sau này nhớ ghi vào nhật ký là được.” Bạch Tôn Giả: “…” Sau khi đặt lão tổ Sở gia đã không còn nguy hiểm vào vị trí thích hợp, Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng quay về khu vực Giang Nam.

Tống Thư Hàng trở về phòng mình, tắm rửa, ngủ một giấc thật ngon.

Chương 1100

Tiếp theo cậu phải ngủ đủ mười tiếng, ai cũng đừng hòng gọi cậu dậy.

×××××××××××××××××××× Sáng sớm ngày hôm sau Khi các đệ tử Sở gia tỉnh dậy, phát hiện lão tổ nhà mình thần kỳ trở về.

Lão tổ hiện tại vẫn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng nói chung không có gì đáng ngại, vết thương cũng đã được chữa trị kịp thời, ước chừng ngủ thêm một thời gian nữa là có thể tỉnh lại.

Trên dưới Sở gia cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, cả tộc hân hoan chúc mừng. … Sở gia cả tộc hân hoan chúc mừng, thế là, tin tức lão tổ Sở gia trở về từ cấm địa, liền bị một số tu sĩ tà đạo có ý đồ biết được.

Những tu sĩ tà đạo này, là đồng bọn của những tu sĩ ‘xâm nhập Sở gia’ lúc đầu.

Chúng vẫn luôn tiềm phục trong bóng tối, theo dõi nhất cử nhất động của Sở gia.

Thời gian trước, đồng bọn xâm nhập Sở gia, bị vị cường giả thần bí kia một chiêu diệt sát.

Nhóm tu sĩ tà đạo tiềm phục này bị dọa sợ, không dám lộ diện nữa, sợ bị vị cường giả thần bí kia tiện tay giải quyết.

Nhưng bây giờ, nghe tin lão tổ Sở gia sống sót trở về từ cấm địa, chúng không khỏi động lòng.

Trở về từ cấm địa, lão tổ Sở gia thu hoạch chắc chắn không nhỏ đúng không?

Lúc đó có rất nhiều tu sĩ cùng lão tổ Sở gia xông vào cấm địa, nhưng trừ lão tổ Sở gia ra, những người khác vẫn chưa có tin tức. 【Tình trạng lão tổ Sở gia thế nào?

Đã có tin tức cụ thể chưa?】【Ông lão này vẫn luôn trong trạng thái hôn mê, xem ra bị thương trong cấm địa.

Tình báo tuyệt đối đáng tin cậy.】【Đồng bọn của chúng ta trước đây bị Sở gia bắt giữ thì sao?】【Vẫn chưa rõ, vẫn đang tiếp tục truy tìm tin tức của nhóm đồng bọn trước đó đã vào Sở gia.

Hy vọng bọn họ vẫn còn sống.】【Vị cao thủ thần bí kia còn ở đó không?】【Vẫn chưa xác định, nghe nói có thể là vị cao thủ đó đưa lão tổ Sở gia về.】【Vậy thì chờ thêm đã, nếu vị cao thủ đó đã rời đi, chúng ta sẽ hành động!】【Việc điều tra vị cao thủ thần bí cứ giao cho tôi, tôi có một nguồn tình báo đáng tin cậy!】Các tu sĩ tà đạo, tụ tập lại âm thầm giao lưu.

Chúng hận không thể lại một lần nữa xâm nhập Sở gia, bắt cóc lão tổ Sở gia, mưu cầu thu hoạch của đối phương trong cấm địa.

Chỉ là vị cao thủ đã diệt sát tất cả kẻ xâm nhập lần trước, khiến chúng cực kỳ dè chừng.

Nhưng mà, bảo vật động nhân tâm.

Chúng chuẩn bị âm thầm quan sát thêm một thời gian, nếu xác định vị cao thủ kia đã rời đi, chúng sẽ tấn công Sở gia.

Cùng lắm là cướp đoạt bảo vật của lão tổ Sở gia xong, lập tức tản ra mà chạy trốn!

Chúng không tin vị cao thủ thần bí kia, sẽ vì Sở gia mà truy sát tất cả mọi người trên khắp thế giới. … Khi một số tu sĩ tà phái chuẩn bị lại một lần nữa ra tay với Sở gia, trên đảo Linh Vũ Điệp.

Vũ Nhu Tử chân đạp phi kiếm, bay lượn trên không trung một cách thuần thục.

Phương pháp của Tam Lãng tiền bối quả nhiên diệu, cô ấy nghĩ cách nhảy xuống từ trên cao, khi rơi xuống đến hai phần ba quãng đường, quả nhiên tiềm năng bùng phát.

Sau đó, cô ấy thuận lợi nắm giữ được bí quyết ngự kiếm phi hành.

“A Đa, con thành công rồi.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả khóe miệng nở một nụ cười.

“A Đa, vậy người có nên hoàn thành lời hứa của mình không, chúng ta cùng nhau đi Sở gia xem sao.” Vũ Nhu Tử cười ngọt ngào nói.

Cũng không biết Sở gia bây giờ thế nào?

Bạn tốt Sở Xuân Huỳnh của cô ấy bây giờ vẫn tốt chứ?

“Việc ta đã hứa với con, tự nhiên sẽ không thất hứa.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả đưa tay vạch một cái, một đạo kiếm quang lóe lên, rơi xuống bên cạnh cô ấy.

Theo tin tức mới nhất của hắn, tiểu hữu Tống Thư Hàng đã cùng Bạch Tôn Giả kết thúc chuyến đi 【Thám hiểm cấm địa】, và đưa lão tổ Sở gia trở về.

Nhưng mà, những kẻ không có mắt ở ngoại vi Sở gia, lại đang rục rịch.

Vừa đúng lúc… Vũ Nhu Tử bây giờ đã thăng cấp cảnh giới Tứ phẩm, những kẻ không có mắt này có thể cho Vũ Nhu Tử thử tay, tiện thể cũng có thể khiến cô bé chơi vui vẻ.

“Hai canh giờ sau, truyền tin tức 【Cao thủ thần bí đã rời khỏi Sở gia】 cho nhóm tu sĩ tà đạo kia.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả ngầm ra lệnh cho Yêu Điệp dưới quyền.

Nhóm tu sĩ tà phái kia tuyệt đối sẽ không ngờ tới, trong ‘tình báo đáng tin cậy' mà chúng tự cho là đúng, có không ít là do thuộc hạ của Linh Vũ Điệp Tôn Giả 'tình nghĩa' cung cấp.

Cùng với sự phát triển của khoa học công nghệ, trong chiến tranh hiện đại, ngoài chiến tranh vũ lực trên mặt nổi, còn bao gồm đối kháng tình báo điện tử ngầm.

Thông tin tình báo, chiếm một vị trí cực kỳ quan trọng trong chiến tranh hiện đại.

Nếu tình báo và thông tin của phe ta bị đối phương khống chế, thì đó chính là tử huyệt của bản thân bị đối phương nắm giữ, hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Và bây giờ, nhóm tu sĩ tà đạo kia tự cho là kênh 'đáng tin cậy', trên thực tế phần lớn đều là tin tức giả do Linh Vũ Điệp Tôn Giả tung ra, đây là một chuyện rất bi thảm.

Chờ khi nhóm tu sĩ tà đạo này trong thời gian tự cho là 'hoàn hảo', phát động tấn công Sở gia, Linh Vũ Điệp Tôn Giả sẽ mang theo con gái xuất hiện, cho những tu sĩ tà đạo này một bài học về 《Luận tầm quan trọng của chiến tranh thông tin tình báo》.

Thất phẩm Tôn Giả dạy học miễn phí, quý vị đáng giá sở hữu!

×××××××××××××××××××× Một bên khác.

Tống Thư Hàng ngủ một giấc đến trưa.

Khi cậu tỉnh dậy, phát hiện Diệp Tư và Vô Hình Đao Cổ đều không ở bên cạnh.

Tuy nhiên, con chuột đấu vật kia lại nằm nghiêng một cách quyến rũ, chen chúc trong chăn của mình.

Biểu cảm khi ngủ của chuột cơ bắp, đơn giản là chói mắt.

Ôi trời, thảo nào hôm nay lúc ngủ, luôn cảm thấy giường đặc biệt chật, muốn trở mình cũng rất khó, hóa ra là tên này chen vào giường cậu rồi.

Nghe nói vật nuôi mèo đều có sở thích chen vào giường chủ nhân để ngủ, nhưng tên này là chuột lớn chứ đâu phải mèo, vì sao cũng muốn chen vào giường cậu để ngủ?

Ngoài ra, chỉ một đêm không gặp, thân hình chuột đấu vật dường như lại lớn thêm một vòng.

Con chuột lớn ban đầu còn khá đáng yêu nhỏ nhắn, bây giờ đã cao gần một mét ba.

Bạch tiền bối cho nó ăn kim khả lạp à?

Bạch tiền bối two ở Cửu U thế giới nuôi một con chuột túi nhỏ làm vật cưng.

Còn Bạch tiền bối ở hiện thế, thì nuôi một con chuột lớn làm vật cưng.

Hai vị Bạch tiền bối đều có duyên với ‘chuột’ sao?

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đứng dậy, để con chuột đấu vật này tiếp tục ở trên giường ngủ.

Tên này bây giờ thân hình đã một mét ba, nếu còn dùng đuôi chống đỡ cơ thể mà đá cậu, luôn cảm thấy sẽ bị đá vào một vị trí rất không hay.

Cho nên, cứ để nó tiếp tục ngủ đi. … Rời khỏi phòng ngủ của mình, Tống Thư Hàng ngửi thấy một mùi hương hấp dẫn, mùi vị là từ trong nhà bếp truyền ra.

Đồng thời, cậu cảm ứng được khí tức của Bạch Tôn Giả và Diệp Tư, đều ở vị trí nhà bếp.

Ngoài Bạch tiền bối và Diệp Tư ra, còn có một đạo khí tức mạnh mẽ. 【Có khách đến sao?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, cậu đứng dậy đi về phía nhà bếp.

Đi chưa được mấy bước, cậu đã nghe thấy tiếng đối thoại của Bạch tiền bối và Diệp Tư.

Bạch Tôn Giả: “Theo trực giác của ta, cái ‘Ánh trăng chi nha’ này nên cho thêm một chút, như vậy thành phẩm cuối cùng nấu ra hiệu quả sẽ tốt hơn.” “Đừng mà, Bạch tiền bối, thật sự không thể thêm nữa.

Lần trước thành phẩm ‘Thú lương thông dụng Nhất phẩm’ mà tiền bối ngài thí nghiệm ra cuối cùng đều biến dị rồi, chuột đấu vật ăn một ít xong, cơ bắp tăng trưởng điên cuồng, bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Lần này chúng ta nhất định phải nghiêm túc nấu theo định lượng trên công thức, tuyệt đối không thể để đao cổ biến thành cự kiếm.” Diệp Tư nói.

“…” Bạch Tôn Giả: “Thật ra, lần trước không hoàn toàn là lỗi của ta.

Rõ ràng là Hằng Hỏa đạo hữu đã dùng nhầm loại ‘Linh mễ’, ngoài ra còn do ‘Hải yêu chi cốt’ trong kho của ta phẩm chất quá cao.” Hằng Hỏa Chân Quân bình tĩnh than thở: “Không chỉ là ‘Hải yêu chi cốt’ phẩm chất khá cao, trên thực tế Bạch đạo hữu, phẩm chất nguyên liệu thuốc mà ngài cung cấp đều vượt quá tiêu chuẩn rồi.” “Cái này không thể trách ta, trong kho của ta có những dược liệu này đã rất tốt, phẩm chất quá tốt, ta cũng không thể khống chế được.” Bạch Tôn Giả nói.

“Dù sao cũng đừng thêm nữa, lần này chúng ta nhất định phải luyện chế ra ‘Thú lương thông dụng Nhất phẩm’ bình thường, sau đó cho Vô Hình Đao Cổ nếm thử.

Bây giờ đối tượng thí nghiệm trong tay chúng ta chỉ có đao cổ.” Diệp Tư nói.

“Cái này không cần lo lắng, nếu đao cổ cũng ăn no bụng thì ta sẽ ấp nở một đống ‘Vô hình kiếm cổ’ ra, có thể cho kiếm cổ ăn.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “…” Hóa ra Bạch tiền bối và Diệp Tư đang thử chế tác ‘Thú lương thông dụng Nhất phẩm’.

Nghe từ cuộc đối thoại, Bạch tiền bối và Diệp Tư trước đó đã chế tác một lần thú lương, và cho chuột đấu vật lớn uống vào.

Chỉ là mẻ thú lương thông dụng đầu tiên đã trở thành kim khả lạp… Bây giờ Bạch Tôn Giả và Diệp Tư đang chế tác mẻ thú lương thứ hai.

Khách trong nhà bếp, thì ra là Nho gia Hằng Hỏa Chân Quân. … Tống Thư Hàng gõ gõ cửa nhà bếp: “Bạch tiền bối, Hằng Hỏa tiền bối, Diệp Tư, chào buổi sáng ạ.” “Không còn sớm nữa đâu.” Bạch Tôn Giả nói.

“Đã là buổi trưa rồi.” Diệp Tư quay đầu lại, mỉm cười nói.

“Chào buổi trưa, Bá Đao đạo hữu.” Hằng Hỏa Chân Quân bình tĩnh nói.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng cười khan hai tiếng.

“Thành công rồi, đậy nắp nồi lại, nấu khoảng mười phút, lần này nhất định sẽ thành công.” Bạch Tôn Giả nói.

Hằng Hỏa Chân Quân giúp đậy nồi lại, sau đó vẻ mặt bình tĩnh nói: “Thật ra, Bạch đạo hữu, thú lương thông dụng Nhất phẩm ở các cứ điểm của Nho gia chúng ta đều có bán.

Ngoài thú lương Nhất phẩm ra, chúng ta còn có các loại thú lương thông dụng từ Nhị đến Ngũ phẩm.” “Thật ra ta ban đầu cũng nghĩ đến việc trực tiếp mua thú lương.” Bạch Tôn Giả vuốt cằm nói: “Nhưng sau đó ta nghĩ lại, thú lương loại này, thật ra tự tay chế tác mới thú vị.

Nếu mua thì sẽ mất đi cái thú nuôi dưỡng Linh thú.” Hằng Hỏa Chân Quân cười gật đầu, cũng đúng, Bạch tiền bối nuôi Linh thú là nuôi để chơi thôi.

Sau đó, Chân Quân lại vẫy tay với Tống Thư Hàng nói: “Tiểu hữu Thư Hàng, buổi chiều có rảnh không?” “Dạ, có ạ.

Hôm nay vẫn là ngày nghỉ, ngày mai mới khai giảng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Vậy tiểu hữu Thư Hàng buổi chiều theo ta một chuyến đi, ta muốn chuyển nhượng quyền sở hữu mười một nơi Động thiên phúc địa nhỏ kia cho cậu.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Mười một nơi động phủ mà Hằng Hỏa Chân Quân chọn lựa, ngoài một cái động phủ ở Văn Châu ra, mười cái động phủ còn lại thật ra đều là mảnh vỡ nhỏ của Thiên Đình cổ đại.

Một số mảnh vỡ lớn của Thiên Đình cổ đại, Nho gia vẫn đang nghiên cứu.

Những mảnh vỡ nhỏ bé này, giá trị nghiên cứu tương đối không lớn đến thế.

Để trả nhân tình cho Tống Thư Hàng, Nho gia lần này nghiến răng, chuyển nhượng toàn bộ mười cái Động thiên phúc địa được hình thành từ những mảnh vỡ nhỏ quý giá của Thiên Đình này cho Tống Thư Hàng.

Khi phần lớn tu sĩ, vẫn còn đang phấn đấu để sở hữu một cái Động thiên phúc địa, Tống Thư Hàng ở cảnh giới Tam phẩm, lại trở thành người đàn ông sở hữu mười một cái Động thiên phúc địa.

“Được.” Tống Thư Hàng đáp.

Từng có lúc cậu cũng muốn kiếm chút Linh Thạch, để đổi lấy một cái Động thiên phúc địa.

Chương 1101

Sau đó, chờ thời cơ chín muồi, sẽ đưa cha mẹ vào Động thiên phúc địa sinh sống, tránh bị một số tu sĩ tà đạo làm hại gia đình mình.

Bây giờ, mười một cái động phủ mà Nho gia tặng, vừa hay hoàn thành một tâm nguyện của Tống Thư Hàng.

Chờ tiếp quản Động thiên phúc địa xong, cậu có thể tìm cơ hội, để cha mẹ dọn nhà vào trong Động thiên phúc địa.

“Bạch tiền bối, Diệp Tư, có muốn cùng đi xem không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Tôn Giả vẫy vẫy tay: “Ta thì không đi đâu, hôm nay ta phải chế tác thành công ‘Thú lương thông dụng Nhất phẩm’ đã!” Diệp Tư nói: “Vậy tôi cũng ở lại bầu bạn với Bạch tiền bối đi.

Dù sao hai chúng ta ý thức tương thông, anh thấy động phủ như thế nào, tôi cũng sẽ biết.

Đúng rồi, Thư Hàng anh cũng để đao cổ ở lại đi.” “Được rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Hy vọng cậu quay về, đao cổ sẽ không giống như chuột đấu vật lớn kia, thể tích bùng nổ. … Tống Thư Hàng và Hằng Hỏa Chân Quân vừa ra khỏi cửa, liền thấy một vị Đông Phương Lục Tiên Tử đang cưỡi một chiếc xe máy điện, một cú phanh đuôi xe đẹp mắt, dừng lại trước mặt Tống Thư Hàng.

“Ồ, Thư Hàng, cậu tỉnh rồi à.

Hằng Hỏa đạo hữu, chào buổi trưa.” Đông Phương Lục Tiên Tử tháo mũ bảo hiểm, cười vẫy tay với hai người.

Trên vai cô ấy, đứng là đại đệ tử ‘Kim Cương Quân Tử Đao’ Tiểu

Thải của Tống Thư Hàng.

Đông Phương Lục Tiên Tử gần đây bị treo bằng lái, bây giờ vẫn chưa làm lại được.

Cho nên, cô ấy gần đây ra ngoài cũng không lái chiếc xe địa hình khoa trương kia nữa, mà đổi sang chiếc xe máy điện này.

“Chào buổi trưa, Đông Phương Lục tiền bối.” Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiểu Thải, mơ hồ cảm giác được trên người Tiểu Thải có chút biến hóa.

“Hi hi hi, sư phụ, người cảm giác được sự biến hóa của con chưa?” Tiểu Thải vỗ cánh bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đắc ý nói.

Tống Thư Hàng nghĩ một lát, đưa tay đỡ lấy Tiểu Thải, tinh thần lực cảm ứng một chút trên người nó.

“Là lực công đức?

Tiểu Thải con đi siêu độ rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vâng vâng, Đông Phương Lục trưởng lão gần đây vừa hay nhàn rỗi không có việc gì, thế là dẫn con đi dạo một vòng ở khu vực Giang Nam.

Sau đó từ tối qua đến giờ, con đã siêu độ mười ba vong hồn rồi.” Tiểu Thải đắc ý nói.

“Làm tốt lắm.” Tống Thư Hàng khẽ vỗ vỗ Tiểu Thải.

“Ngoài ra sư phụ, trong tay người có công pháp luyện thể phần cánh tay không?” Tiểu Thải hỏi.

“Ừm?

Con muốn học à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong tay cậu thật sự có loại công pháp này, chính là 《Cương Thủ》 đổi từ Thất Tu Tôn Giả.

Môn công pháp này, là kỹ thuật rèn sắt thần kỳ của môn phái chú khí nổi tiếng Huyền Trọng Phái.

Một khi tu luyện nhập môn, hai tay sẽ có thể đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, hai tay có thần lực, tay không có thể cứng rắn chống lại pháp bảo phi kiếm Nhị phẩm.

Hơn nữa, cùng với công pháp tu luyện đại thành, uy lực của 《Cương Thủ》 còn có thể trở nên mạnh hơn.

Môn công pháp này, khác với 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, là Thất Tu Tôn Giả giao dịch cho Tống Thư Hàng.

Quyền sở hữu cũng thuộc về Tống Thư Hàng, Thư Hàng có thể dạy môn công pháp này cho đệ tử sử dụng.

"Đúng vậy, con chuẩn bị tu luyện cánh của con sắc bén như đao, đến lúc đó để học đao pháp của sư phụ người." Tiểu Thải mắt sáng lấp lánh nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng vô cùng cảm động.

Đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' này, không giao nhầm người.

Tương lai, Tiểu Thải nhất định có thể phát dương quang đại cái đạo hiệu này.

Cho nên, ngoài 《Cương Thủ》 ra, cậu còn có thể cân nhắc truyền thụ 《Nho gia Kim Cương Thân》 cho Tiểu Thải, để phong cách của nó càng phù hợp với hình tượng 'Kim Cương' và 'Quân Tử Đao'.

Tức là vừa phải có cơ thể cường hãn, kim cương bất hoại, lại vừa phải có phong thái quân tử của Nho môn.

Tuyệt diệu!

Nhưng mà, 《Nho gia Kim Cương Thân》 là tuyệt học của Nho môn.

Tương lai trước khi truyền thụ cho Tiểu Thải, tốt nhất nên hỏi ý kiến Hằng Hỏa Chân Quân trước.

Với mối quan hệ của cậu bây giờ với Nho môn, loại yêu cầu nhỏ này, Nho môn chắc chắn sẽ không từ chối.

“Tốt!” Tống Thư Hàng nói: “Vậy vi sư sẽ truyền thụ cho con một môn công pháp rèn luyện cánh tay 《Cương Thủ》, đợi con nắm giữ 《Cương Thủ》 rồi, vi sư còn có một môn công pháp luyện thể cao thâm hơn, cũng như đao pháp tinh diệu truyền thụ cho con.” Chỉ là không biết, 《Cương Thủ》 có thể thích hợp cho tước yêu tu luyện không?

Nếu không thể trực tiếp tu luyện, thì phải nhờ Bạch tiền bối giúp đỡ, sửa đổi một chút chi tiết công pháp.

“Cảm ơn sư phụ!” Tiểu Thải vui mừng nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử ở một bên khóe miệng giật giật.

Cô ấy hơi nghi ngờ việc mình giao Tiểu Thải cho tiểu hữu Thư Hàng, có phải là lựa chọn đúng đắn không.

Phong cách của tước yêu Tiểu Thải thật sự đã đi theo phong cách ‘Kim Cương Quân Tử Đao’, một đi không trở lại rồi.

Một ngày nào đó trong tương lai, một con tước yêu ‘vút’ một tiếng bay ra, toàn thân nó như được đúc bằng sắt thép, tỏa ra ánh kim loại.

Đôi cánh của nó, càng là đao thương bất nhập, như song đao sắc bén.

Sau đó thân hình tước yêu vũ động, một bộ đao pháp tinh diệu được thi triển ra, đơn giản là không nỡ nhìn thẳng.

“Đúng rồi sư phụ, người bây giờ đi đâu?” Tiểu Thải tò mò hỏi.

“Thầy đang chuẩn bị theo Hằng Hỏa tiền bối đi xem mấy chỗ Động thiên phúc địa, Tiểu Thải con có muốn đi cùng không?” Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

“Được ạ!” Tiểu Thải gật đầu nói, hôm nay nó đã theo Đông Phương Lục Tiên Tử siêu độ một vòng, khu vực Giang Nam gần đó đã không còn vong hồn nào để siêu độ nữa, bây giờ rảnh rỗi không có việc gì, theo sư phụ đi xem nhà cũng không tệ.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Thư Hàng, cậu muốn mua Động thiên phúc địa à?” Hằng Hỏa Chân Quân ở một bên cười nói: “Là Nho gia chúng tôi có mấy chỗ Động thiên phúc địa chuẩn bị chuyển nhượng cho Bá Đao đạo hữu.” “Ồ, tôi nhớ ra rồi.

Nghe nói Thư Hàng đã giúp Nho gia các người một việc lớn.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói: “Vậy tôi không quấy rầy các người nữa, tôi vào xem Bạch tiền bối và mấy người họ làm thú lương thông dụng xong chưa, đến lúc đó tôi muốn đóng gói mang đi một ít.” “Vậy Đông Phương tiên tử, lát nữa gặp lại.” Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu nói.

Nói xong, Hằng Hỏa Chân Quân tế ra một tiên thuyền, dẫn Tống Thư Hàng và Tiểu Thải vào trong.

“Ồ đúng rồi ~ Thư Hàng cậu chờ một chút.” Đông Phương Lục Tiên Tử mở cốp sau xe máy điện, lấy ra hai gói đồ, ném cho Tống Thư Hàng: “Đỡ lấy, đây là dược liệu trận pháp độ kiếp chuẩn bị cho cậu, hai phần.

Nếu có nhu cầu, có thể đến phân bộ 250 của chúng tôi mua thêm.” Hai phần dược liệu độ kiếp này, là ‘lễ bái sư’ mà Đông Phương Lục

Tiên Tử đại diện cho 【Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một nhà】 phân bộ 250 chuẩn bị cho tước yêu Tiểu Thải lúc đó.

Tống Thư Hàng đỡ lấy hai gói đồ: “Cảm ơn Đông Phương tiền bối.” “Không có gì.” Đông Phương Lục Tiên Tử cười nói. … Sau khi Tống Thư Hàng và Hằng Hỏa Chân Quân rời đi.

Gần căn nhà Dược Sư mua, lại xuất hiện một bóng người.

“Kỳ lạ, vừa nãy rõ ràng cảm ứng được khí tức của vị đạo hữu Tống Thư Hàng kia, sao chớp mắt lại biến mất rồi.

Vị đạo hữu Tống Thư Hàng kia rốt cuộc ở đâu vậy.” Bóng người kia lẩm bẩm nói.

“Nhưng mà, ta tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Ta nhất định sẽ tìm được vị đạo hữu Tống Thư Hàng kia.

Huhu ~~” Bóng người kia dường như nghĩ đến chuyện gì đau lòng, không khỏi khóc thành tiếng.

Chính là vị lão nhân khóc nhè vẫn luôn tìm kiếm tung tích của Tống Thư Hàng.

Xung quanh căn nhà Dược Sư mua, có kết giới và trận pháp do Bạch Tôn Giả tự tay bố trí, cách ly khí tức của Tống Thư Hàng.

Khiến lão nhân khóc nhè vẫn luôn không thể tìm thấy Tống Thư Hàng.

Cho đến vừa nãy, khi Tống Thư Hàng ngồi lên tiên thuyền của Hằng Hỏa Chân Quân, lão nhân khóc nhè mới trong nháy mắt cảm giác được khí tức của cậu.

Nhưng tiên thuyền ‘vút’ một tiếng lại bay đi xa, lão nhân khóc nhè không thể khóa chặt Tống Thư Hàng.

“Nếu hôm nay vẫn không tìm được đạo hữu Tống Thư Hàng… thì chỉ còn cách đi hỏi Bạch đạo hữu.” Lão nhân khóc nhè nói, lấy điện thoại ra.

Thật ra hắn biết, muốn tìm Tống Thư Hàng thì gọi điện thoại cho Bạch Tôn Giả là được.

Nhưng vấn đề là, nhiệm vụ lần trước Bạch Tôn Giả giao cho hắn là thực hiện một tháng thí luyện cho Tống Thư Hàng trong không gian, hắn đã không hoàn thành.

Cho nên, hắn luôn cảm thấy có lỗi với Bạch Tôn Giả, cảm thấy không mặt mũi chủ động liên hệ với Bạch Tôn Giả.

“Huhu, ngày mai là ngày khai giảng của đại học thành Giang Nam rồi, nhất định phải tìm được đạo hữu Thư Hàng.” Lão nhân khóc nhè lau nước mắt, lẩm bẩm nói.

×××××××××××××××××××× Tiên thuyền tốc độ cực nhanh.

Hằng Hỏa Chân Quân chuẩn bị trong vòng nửa ngày tiếp theo, dẫn Tống Thư Hàng đi dạo hết mười một cái động phủ, và chuyển giao quyền sở hữu động phủ cho Thư Hàng, cho nên nhất định phải nhanh.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian bắt đầu chỉ dẫn Tiểu Thải tu luyện kỹ năng 《Cương Thủ》.

Công pháp luyện thể và tâm pháp nội công khác nhau, Tiểu Thải trong quá trình tu luyện 《Cương Thủ》 tạm thời không gặp vấn đề gì.

Hơn nữa, bên cạnh còn có Hằng Hỏa Chân Quân vị Nho môn Chân Quân này trấn giữ.

Nếu Tống Thư Hàng trong quá trình dạy đệ tử xảy ra sai sót, Hằng Hỏa Chân Quân tự nhiên sẽ lặng lẽ nhắc nhở. … Khoảng nửa tiếng sau.

“Đến rồi, đây chính là vị trí của Động thiên phúc địa đầu tiên ‘Hạ Cung’.” Hằng Hỏa Chân Quân lên tiếng nói.

“Hạ Cung?” Tống Thư Hàng ngây người.

Cái tên này, khiến cậu lập tức nhớ đến cái 【Đông Chi Điện】 trong ‘Không gian hạch tâm’ của mình.

Cũng là sản phẩm của Thiên Đình cổ đại, đã có 【Đông Chi Điện】 thì có nghĩa là những cung điện của ba mùa còn lại Xuân, Hạ, Thu cũng hẳn sẽ tồn tại.

Cho nên, nghe đến ‘Hạ Cung’, Tống Thư Hàng ngay lập tức nghĩ đến cung điện Tứ Quý.

“Tiểu hữu Thư Hàng cũng có nghiên cứu về ‘Thiên Đình cổ đại’ sao?

Cái Hạ Cung này chính là cung điện của ‘Tây Phương Đại Đế’ Thiên Đình cổ đại năm xưa, vị Tây Phương Đại Đế đó, là tồn tại cấp độ Kiếp Tiên thậm chí có thể là Trường Sinh Giả.” Hằng Hỏa Chân Quân bình tĩnh nói.

“Mảnh vỡ quý giá như vậy, Hằng Hỏa tiền bối ngài cũng muốn tặng tôi sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Ha ha, đã nói là mảnh vỡ, cho nên không phải như cậu tưởng tượng đâu.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói: “Thật ra, mảnh vỡ ‘Hạ Cung’ này, chỉ là bia đá trước điện Hạ Cung Thiên Đình cổ đại năm xưa và một mảnh quảng trường phụ trợ.

Tổng diện tích khoảng năm vạn mét vuông.

Trừ khối bia đá kia ra, không có giá trị nghiên cứu gì.” Trong khi nói chuyện, tiên thuyền của Hằng Hỏa Chân Quân độn nhập vào trong ‘Hạ Cung’.

Chương 1102

Tống Thư Hàng phóng tầm mắt nhìn ra, liền thấy một quảng trường rộng lớn, quảng trường được lát bằng những phiến đá màu đỏ thẫm.

Và ở cuối quảng trường, dựng một bia đá màu xanh.

Về cơ bản phong cách kiến trúc, giống hệt phong cách của ‘Đông Chi Điện’ của Tống Thư Hàng.

Nhưng Đông Chi Điện tràn ngập hàn ý vô tận.

Còn trên quảng trường Hạ Cung, tràn ngập khí tức nóng bức.

Ngoài bia đá ra, trên quảng trường còn có một số kiến trúc, nhưng có thể thấy, những kiến trúc này là do đệ tử Nho gia xây sau này, tràn ngập phong cách kiến trúc của Nho gia.

“Tiểu hữu Thư Hàng, Hạ Cung này cậu hài lòng chứ?” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

“Cực kỳ hài lòng.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu nhìn mảnh vỡ Hạ Cung này, đột nhiên đầu óc mở mang.

Thứ này, có thể giống như ‘Đông Chi Điện’ không, thu nhỏ lại, thu vào Không gian hạch tâm?

Tuy nhiên, lúc trước Đông Chi Điện có thể thu nhỏ lại là vì chìa khóa của nó rơi vào tay Tống Thư Hàng, hơn nữa nhờ mối quan hệ giữa Diệp Tư và Diêu Trì Nữ Đế Trình Lâm, cô ấy có thể điều khiển chiếc chìa khóa đó, mới khiến Đông Chi Điện thu nhỏ và đưa vào Hạch Tâm Thế Giới.

Nhưng Hạ Cung này lại không có chức năng tương tự, hơn nữa

Hạ Cung hiện giờ chỉ còn lại một bia đá và một quảng trường, các kiến trúc trên đó đều là do Nho gia xây thêm về sau.

Muốn Hạ Cung thu nhỏ là không thể, trừ phi là trực tiếp nhét nó vào Hạch Tâm Thế Giới...

Đợi chút!

Trực tiếp nhét nó vào Hạch Tâm Thế Giới, có lẽ, thật sự khả thi?

Nhưng chuyện này không vội, cứ đợi Hằng Hỏa Chân Quân chuyển giao toàn bộ quyền khống chế Hạ Cung và những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ khác vào tay cậu, rồi cậu sẽ tìm cơ hội đến thử.

“Bá Đao đạo hữu có thể hài lòng thì còn gì bằng.

Nói thật, Hạ Cung tuy là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, nhưng là một Động Thiên Phúc Địa, thể tích của nó vẫn hơi nhỏ.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Nói xong, Hằng Hỏa Chân Quân đưa tay đặt nhẹ lên không trung phía trên Hạ Cung, miệng lẩm nhẩm kinh văn.

Hình như ông ấy đang niệm kinh thư Nho gia, theo tiếng niệm của ông ấy, trong hư không hiện lên từng trang văn chương màu vàng kim, có đến hơn năm vạn trang văn chương kim sắc bao phủ toàn bộ không gian Hạ Cung, hình thành một “thế ngoại Động Thiên” mà người thường không thể đặt chân vào.

Sau đó, Hằng Hỏa Chân Quân đưa tay, lấy ra một trang từ số văn chương vàng kim đó.

Chân Quân quay người, đưa trang kinh hiệt màu vàng kim đã thực chất hóa đó về phía Tống Thư Hàng: “Bá Đao tiểu hữu, tiếp theo mời cậu để lại ấn ký tinh thần và ấn ký chân khí của cậu lên trang kim hiệt này, quyền sở hữu Hạ Cung sẽ được chuyển giao vào tay cậu.” Tống Thư Hàng làm theo, để lại ấn ký tinh thần và chân khí của mình trên trang kim hiệt đó, nói: “Như vậy là được rồi sao?” Sao lại cảm giác cứ như mua đồ trên mạng rồi ký nhận chuyển phát nhanh vậy.

“Đúng vậy, như vậy là được rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân vung tay, trang kim hiệt đó bay trở lại giữa đám hơn năm vạn trang văn chương vàng kim.

Khoảnh khắc tiếp theo, năm vạn trang kim hiệt phát ra tiếng cộng hưởng.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân và Động Thiên Phúc Địa Hạ Cung đã kết nối với nhau.

Cậu có thể thông qua ý niệm của mình, mở hoặc đóng lối vào Động Thiên Phúc Địa.

Cũng có thể thông qua chế độ giám sát từ xa, giám sát mọi nhất cử nhất động trong Hạ Cung và khu vực lân cận Hạ Cung.

Thậm chí chỉ cần ý niệm trong lòng cậu khẽ động, là có thể dẫn dắt trận pháp Nho gia do năm vạn trang kim hiệt tạo thành, phóng ra đòn tấn công hủy diệt.

Cùng lúc hoàn thành “chuyển giao quyền sở hữu”, Tống Thư Hàng cảm thấy một lượng lớn linh lực dồi dào từ Hạ Cung trỗi dậy, sau khi được chuyển hóa qua năm vạn trang kim hiệt, lại ngưng tụ về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Linh lực nồng đậm bao phủ lấy Tống Thư Hàng, thậm chí không cần tu luyện, chỉ cần hít thở thôi là đã có thể dẫn linh lực vào thể, rèn luyện nhục thân, tăng cường công lực.

Nếu cậu tu luyện trong trạng thái này, hiệu quả tu luyện ít nhất sẽ gấp ba lần so với bên ngoài.

“Đây là?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đây chính là chỗ diệu dụng của Động Thiên Phúc Địa.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói: “Đối với tu sĩ mà nói, tài lữ pháp địa đều cực kỳ quan trọng.

Mà một nơi linh lực sung túc, có thể khiến tu sĩ tu luyện đạt hiệu quả gấp đôi với công sức bỏ ra một nửa.

Hạ Cung vốn là một phần của Thiên Đình viễn cổ, là một phúc địa linh lực sung túc.

Ngay cả trong trạng thái tan vỡ, linh lực ẩn chứa trong nó vẫn tương đương với một linh mạch cấp thấp.

Sau khi được dưỡng bằng đại trận Nho gia, việc hấp thụ linh lực càng trở nên tiện lợi hơn.” “Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Được rồi, Hạ Cung đã chuyển giao xong, tiếp theo chúng ta hãy đến Động Thiên Phúc Địa kế tiếp thôi.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

Nửa ngày tiếp theo, còn có mười Động Thiên Phúc Địa nữa cần chuyển giao, thời gian rất gấp.

Tước yêu Tiểu Thải nhìn Động Thiên Phúc Địa này.

Là một tiểu yêu khổ luyện, đương nhiên nó biết tầm quan trọng của Động Thiên Phúc Địa, yêu tu có thể sở hữu động phủ của riêng mình ít nhất cũng phải là đại yêu Ngũ phẩm trở lên.

Mà sư phụ Tống Thư Hàng của nó, khi ở cảnh giới Tam phẩm đã sở hữu Động Thiên tư nhân thuộc về mình rồi.

“Sư phụ, tiếp theo chúng ta còn mấy Động phủ cần tiếp nhận ạ?” Tiểu Thải hỏi, nó trước đó nghe Hằng Hỏa Chân Quân nói có “một vài” Động phủ sẽ chuyển giao cho Bá Đao đạo hữu, nhưng không biết là mấy.

“Còn mười chỗ nữa.” Tống Thư Hàng đáp.

“Mười… mười… mười chỗ?!” Tước yêu Tiểu Thải trợn tròn mắt.

Động Thiên Phúc Địa của Nho gia lại không đáng tiền đến vậy sao?

Một hơi đã tặng mười một Động Thiên Phúc Địa cho sư phụ?

Tống Thư Hàng cười vỗ vỗ Tiểu Thải: “Đến lúc đó, mười một Động phủ vi sư đều sẽ mở một phần quyền hạn cho con, con có thể tùy lúc tiến vào trong đó tu luyện.” “Cảm ơn sư phụ.” Tiểu Thải ngây ngốc đáp.

Chẳng trách người ta nói bái sư phụ là một kỹ thuật sống, chỉ cần bái đúng sư phụ, cơ hội bước lên đỉnh cao tu chân sẽ đến.

Nếu bái nhầm sư phụ, đó chính là một kiếp khổ sở của yêu.

Mười một Động phủ, sau này đều có thể mở cho nó tu luyện.

Đến lúc đó, khi tâm trạng tốt thì có thể đến Động phủ số một tu luyện, tâm trạng không tốt thì đến Động phủ số mười một tu luyện, đến kỳ “đại di mụ” thì đến Động phủ số sáu tu luyện...

Nghĩ thôi đã thấy thật tuyệt vời. *** Sau đó, Hằng Hỏa Chân Quân với tốc độ nhanh nhất, dẫn Tống Thư Hàng đi thăm hết mười Động phủ còn lại.

Và chuyển giao toàn bộ quyền sở hữu các Động phủ đó cho Tống Thư Hàng.

Trừ Hạ Cung, những mảnh vỡ Thiên Đình khác không có lai lịch lớn đến vậy.

Động phủ thứ hai, tên là Đao Kiếm Phong, cái tên này không phải tên gốc của nó, mà là do Nho gia đặt sau này.

Trên Đao Kiếm Phong, có kiếm ý và đao ý vô cùng cường đại tung hoành, vạn năm không tan.

Đó là do một Đao Tu tuyệt thế và một Kiếm Khách tuyệt thế của Thiên Đình viễn cổ từng tỷ thí đao ý và kiếm ý còn sót lại.

Đao ý và kiếm ý ở đây không nhắm vào người ngoài, mà chỉ vờn quanh trên đỉnh núi, dường như vẫn đang tiếp nối cuộc tỷ thí năm xưa của Đao Tu và Kiếm Khách tuyệt thế đó.

Động phủ thứ ba, là một khối sa mạc và một ốc đảo nhỏ, khoảng ba vạn mét vuông.

Ngoại trừ linh khí khá nồng đậm, Động phủ này không có gì nổi bật.

Năm Động phủ thứ tư, thứ năm, thứ sáu, thứ bảy, thứ tám, là năm mảnh vỡ Thiên Đình có suối nước đang chảy.

Suối nước trong Động phủ thứ tư, thứ năm, thứ sáu là suối lạnh, còn trong Động phủ thứ bảy, thứ tám là suối ấm.

Năm mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này, mỗi khối đều rộng năm vạn mét vuông, lớn gần bằng Hạ Cung.

Hằng Hỏa Chân Quân suy đoán năm Động phủ này rất có thể là hình dạng sau khi một thể hoàn chỉnh bị vỡ nát, chỉ là đã thiếu mất rất nhiều phần, cũng không thể ghép chúng lại với nhau được nữa.

Động phủ thứ chín tên là Huyễn Thành, đây là một khu vực từng được ghi chép trong Thiên Đình viễn cổ.

Nho gia chỉ có được một góc của Huyễn Thành, vỏn vẹn một vạn mét vuông.

Cả Huyễn Thành là một Huyễn Cảnh khổng lồ, bên trong sẽ ngẫu nhiên sản sinh ra các chiến sĩ huyễn tượng với thực lực khác nhau, rất tốt để tăng cường kinh nghiệm chiến đấu.

Động phủ thứ mười thì khiến Tống Thư Hàng có chút không nói nên lời.

Đó chỉ là một tảng đá khổng lồ, rộng đến mười vạn mét vuông, trên đó trơ trụi, chẳng có gì cả.

Theo Hằng Hỏa Chân Quân giới thiệu, tảng đá khổng lồ này rất có thể là một phần “Địa Cơ” của Thiên Đình viễn cổ.

Sau khi Thiên Đình viễn cổ vỡ nát, khối địa cơ này cũng bị văng ra, được Nho gia thu hoạch.

Tuy nhiên linh lực trên đó không sung túc, sau khi cải tạo thành Động Thiên Phúc Địa, cũng không có nhiều thời gian để sử dụng.

Động phủ cuối cùng, là một Động phủ nằm gần thành phố Văn Châu, đây là một Động phủ tu sĩ cỡ nhỏ rất bình thường, không liên quan đến “Thiên Đình viễn cổ”, bên trong có suối chảy róc rách, đình đài lầu các, cây cối xanh tươi rợp bóng, gần như một “thế ngoại đào nguyên”.

Đây là Động Thiên Phúc Địa mà Hằng Hỏa Chân Quân đặc biệt sắp xếp, có thể dùng để Tống Thư Hàng an trí người nhà.

“Cảm ơn hảo ý của Hằng Hỏa tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm ơn.

Nơi thế ngoại đào nguyên này, linh khí sung túc, là nơi ẩn cư lý tưởng mà Tống Thư Hàng từng mơ ước.

“Không cần khách khí, so với đại ân của Bá Đao đạo hữu đối với Nho gia, những lễ vật này chỉ là hạt cát giữa biển khơi.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói.

Lúc đó Tống Thư Hàng đã liều cả mạng nhỏ, giúp Nho gia giữ được Kim Liên Thế Giới, càng giúp các cao thủ hàng đầu của Nho gia tránh khỏi kết cục bị tiêu diệt toàn bộ.

Ân tình này quá lớn, mười một Động Thiên Phúc Địa cỏn con này, đối với Nho gia mà nói, thật sự chỉ như hạt cát giữa biển khơi. ...

Tất cả các Động Thiên Phúc Địa đều đã được thuận lợi chuyển giao cho Tống Thư Hàng, nhiệm vụ của Hằng Hỏa Chân Quân đã hoàn thành.

“Bá Đao đạo hữu, có cần ta đưa cậu về khu vực Giang Nam trước không?” Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Đêm đã khuya, Tống Thư Hàng và Chân Quân xuất phát đi xem nhà vào buổi trưa, hiện tại đã là hơn ba giờ sáng ngày hôm sau.

“Làm phiền Hằng Hỏa tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Chỉ là tiện tay thôi.” Hằng Hỏa Chân Quân tế ra tiên thuyền, đưa Tống Thư Hàng và Tiểu Thải về thành phố Đại học Giang Nam. *** Tại căn hộ của Dược Sư.

Khi Tống Thư Hàng và Tước yêu Tiểu Thải về nhà, phát hiện Bạch tiền bối và Diệp Tư vẫn đang bận rộn.

Hai người từ trong bếp đi ra, bê một cái nồi lớn ra sân, sau đó Bạch tiền bối đang khống chế lửa bằng Ngự Hỏa Quyết.

“Bạch tiền bối, Diệp Tư, hai người vẫn chưa thành công chế tạo ra Thú Lương thông dụng sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Đã bao lâu rồi?

Bạch tiền bối và Diệp Tư vẫn thất bại sao?

Với vận khí của Bạch tiền bối, điều này không khoa học chút nào!

Chương 1103

“Ha, Thư Hàng cậu coi thường chúng ta quá rồi.” Diệp Tư đắc ý nói: “Lần chế tác thứ hai của chúng ta đã thành công tạo ra Thú Lương thông dụng rồi, Vô Hình Đao Cổ của cậu rất thích Thú Lương thông dụng, một hơi đã ăn hết cả nồi rồi.” Ăn hết cả nồi?

“Vậy Vô Hình Đao Cổ của tôi vẫn ổn chứ?

Không biến thành Trảm Hạm Đao gì chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đấu Thú Đại Thử sau khi ăn Thú Lương thì thân hình lớn vọt.

Nếu Vô Hình Đao Cổ của cậu cũng lớn vọt thì...

“Sao có thể, tôi đã nói rồi, lần thứ hai là phiên bản Thú Lương thông dụng thành công.

Vô Hình Đao Cổ ăn no xong thì đi nghỉ rồi.” Diệp Tư nói.

“Vậy hai người bây giờ vẫn đang nghiên cứu gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nói thật, sau khi nghe Vô Hình Đao Cổ không biến thành Trảm Hạm Đao, trong lòng cậu lại ẩn ẩn có chút... thất vọng.

Vì nghĩ thử xem, nếu Vô Hình Đao Cổ biến thành dài sáu mươi mấy mét, cậu chỉ cần vung Vô Hình Đao Cổ, đối địch cơ bản là một nhát quét ngang, thật tuyệt vời.

“Không nghiên cứu gì cả, tôi và Diệp Tư bây giờ chỉ đang chế tác Thú Lương một cách bình thường thôi.” Bạch Tôn Giả nói.

“Từ trưa hôm qua đến tận rạng sáng nay ư?” Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Bạch tiền bối hai người chế tác nhiều Thú Lương vậy để làm gì?” “Vì trước đó tôi lỡ tay ấp nở toàn bộ một nghìn con Vô Hình

Kiếm Cổ.” Bạch Tôn Giả cười khan.

Hiện tại, một nghìn con Vô Hình Kiếm Cổ đang ríu rít chờ đợi, một nghìn cái miệng cần cho ăn Thú Lương, chẳng trách Bạch tiền bối và Diệp Tư bận rộn đến bây giờ.

“Trong tình huống này, Bạch tiền bối ngài hoàn toàn có thể mua một ít Thú Lương thông dụng để cầm cự mà?” Tống Thư Hàng nói.

“Tôi đã thử rồi, nhưng Thú Lương thông dụng mua về hình như không hợp khẩu vị của Kiếm Cổ lắm.

Cả một đống Thú Lương thông dụng đó, chúng không ăn được bao nhiêu.” Bạch Tôn Giả thở dài.

Tống Thư Hàng: “...” “Vậy Bạch tiền bối, những Vô Hình Kiếm Cổ này bây giờ đang ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ồ, chúng ở xung quanh chúng ta đó.

Xung quanh cậu cũng toàn là Vô Hình Kiếm Cổ.” Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến bức ảnh bản đồ chữ mà Thông Nương đã gửi trong “Cửu Châu Nhất Hào Quần”.

Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ 【Thư Hàng】 Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ Kiếm Cổ “Vậy Bạch tiền bối, có cần giúp đỡ không?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu sáng nay ngủ rất đủ, đến giờ vẫn chưa muốn ngủ.

Chỉ là hơi đói.

Nên, ngửi mùi “Thú Lương thông dụng Nhất phẩm” trong nồi, cậu chảy cả nước miếng.

“Có Diệp Tư giúp là đủ rồi, cậu về ngủ đi.

Đến khi trời sáng, chúng ta còn phải đi học.

Đến lúc đó tôi sẽ lái xe đưa cậu đến trường." Bạch Tôn Giả nói.

Bạch tiền bối vẫn chưa từ bỏ ý định lái chiếc xe Limousine dài mười mét bóng bẩy đó đến trường sao?

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một cảnh tượng.

Sáng sớm, khi các sinh viên ở Thành phố Đại học Giang Nam thức dậy chuẩn bị đi học... một chiếc xe Limousine dài mười mét bóng bẩy dừng lại, thu hút ánh nhìn của mọi người.

Bạch Tôn Giả tuấn mỹ bước xuống từ ghế lái, sau đó cậu ta cũng chui ra khỏi xe.

Tống Thư Hàng cảm thấy nếu cảnh này xảy ra, cuộc sống đại học của cậu... e rằng sẽ trở nên rất phiền phức.

Hay là... tôi tìm một cái cớ nào đó để về ký túc xá ngủ vào rạng sáng nay. *** Cuối cùng, Tống Thư Hàng vẫn một mình về phòng đi ngủ, Tước yêu Tiểu Thải ở lại cùng Bạch tiền bối và Diệp Tư.

Trước khi ngủ, cậu theo lệ trước tiên minh tưởng một lượt, tu luyện một vòng tâm pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Hiện tại cậu, càng ngày càng gần Tam thăng Tứ thiên kiếp, nên việc tu luyện cầu ổn không cầu nhanh.

Tốt nhất là sau khi chuẩn bị xong độ kiếp, rồi hãy xung kích cảnh giới, đi độ thiên kiếp.

Sau khi tu luyện xong, Tống Thư Hàng dựa vào giường, trong đầu suy nghĩ về mười một Động Thiên Phúc Địa có được hôm nay.

"Khi nào có thời gian, sẽ đến Hạ Cung gần thành phố Giang Nam xem thử, xem liệu có thể thu toàn bộ nó vào Hạch Tâm Thế Giới không." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc cậu đang nói chuyện, đột nhiên trước mặt cậu xuất hiện một khe nứt không gian.

Sau đó, một nòng pháo đen sì xuất hiện từ khe nứt không gian.

Nòng pháo âm u, cứ thế chĩa thẳng vào đầu Tống Thư Hàng.

Trên thân pháo, lấp lánh từng phù văn.

Mỗi phù văn đều ẩn chứa sức mạnh hủy diệt.

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt.

Thứ này mà nhắm vào đầu cậu mà nã một phát, cuộc đời Tống Thư Hàng sẽ phải viết lên ba chữ "Hết phim".

Đó là thiên kiếp sao?

Thiên kiếp kiểu tự động hóa hiện đại của cậu, cuối cùng cũng giáng lâm rồi sao?

Ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Tống Thư Hàng chính là điều này, gần đây điều cậu nghĩ nhiều nhất chính là thiên kiếp hiện đại hóa có thể giáng lâm bất cứ lúc nào của mình.

Nên vừa nhìn thấy nòng pháo loại này, trong đầu cậu lập tức nghĩ đến thiên kiếp.

Nhưng cậu lập tức phản ứng lại, nòng pháo này không thể là thiên kiếp, nào có Tam thăng Tứ phẩm thiên kiếp lại chui ra từ thông đạo không gian?

Tam thăng Tứ thiên kiếp mà lợi hại như vậy, tu sĩ đã chết hết từ lâu rồi.

Hơn nữa, thực lực của cậu còn cách độ kiếp một đoạn nữa.

Vậy nên... là ai mang đại pháo đến vậy?

Lúc này, nòng pháo thô to hoàn toàn chui ra khỏi thông đạo không gian, sau đó đại pháo nhẹ nhàng rơi xuống đất, không phát ra một tiếng động nào.

Rồi tiếp theo, Bạch tiền bối mặc đồ ngủ màu xanh lam, ngáp ngắn ngáp dài chui ra khỏi thông đạo không gian.

“Yo, chào buổi sáng, Tống Thư Hàng.” Bạch tiền bối nói.

“Đã rạng sáng rồi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào “Bạch tiền bối” trước mặt, trong lòng thầm thêm vào “Two”.

Bạch Tôn Giả vẫn đang ở trong sân cùng Diệp Tư chế tác Thú Lương.

Người vừa xuyên không gian đến trước mặt này, đương nhiên là Bạch tiền bối Two, hay nói cách khác, có thể là Bạch tiền bối Two dùng một loại pháp thuật nào đó để hiển hóa ra phân thân.

“Ơ?

Đã lâu như vậy rồi sao?” Bạch tiền bối Two ngượng ngùng cười khan hai tiếng, sau đó cậu ta chỉ vào khẩu đại pháo bên cạnh: “Này, thứ tôi đã hứa tặng cậu trước đó, tôi mang đến rồi.

Khẩu ‘Thần Võ Hiển Uy Tung Hoành Thiên Hạ... cái gì đó...

Kiếm Thần Sát Thần Tử Mẫu Pháo’ hoàn toàn mới.

Đây là Pháo Mẫu, Pháo Tử lần sau tôi sẽ mang đến cho cậu, dù sao với thực lực hiện tại của cậu, cũng không thể cùng lúc khai hỏa Tử Mẫu Pháo.

Ừm... nhưng, dù chỉ có Pháo Mẫu, uy lực cũng rất tốt, một phát giải ân cừu tuyệt đối không thành vấn đề.” “Tặng tôi sao?” Tống Thư Hàng nhìn cục cưng khổng lồ bên cạnh.

Uy lực của Diệt Thần Pháo này, Tống Thư Hàng từng tự mình chứng kiến, không hổ danh “Diệt Thần Pháo”.

Đương nhiên, trong tay cậu có thể phát huy hiệu quả chắc chắn không thể nghịch thiên như trong tay Bạch tiền bối Two, hơn nữa tiêu hao chắc chắn rất lớn.

Nhưng chỉ cần Tống Thư Hàng hiện tại có thể khởi động Diệt Thần Pháo này, thứ này sẽ lập tức trở thành pháp khí có lực tấn công mạnh nhất trong tay cậu.

“Ừ, nói tặng cậu là tặng cậu.

Diệt Thần Pháo cùng kiểu dáng, tôi còn sưu tập được vài bộ.” Bạch tiền bối Two ngồi xuống mép giường Tống Thư Hàng, nhìn thấy một túi đồ vật hình thực vật nhỏ trên đầu giường Tống Thư Hàng, tiện tay mở ra: “Đây là cái gì, thơm quá, ăn được không?” Còn chưa kịp đợi Tống Thư Hàng trả lời, cậu ta đã tiện tay lấy ra một miếng, nhét vào miệng: “Ừm, ăn ngon thật.

Cái này gọi là gì?

Bán ở đâu vậy?” Tống Thư Hàng nhìn túi đồ vật hình thực vật trong tay Bạch tiền bối Two, khóe mắt giật giật.

Thứ đó, hình như là “Thú Lương thông dụng Nhất phẩm” mà Bạch Tôn Giả và Diệp Tư cùng nhau chế tác, nhưng là phiên bản thất bại lần đầu tiên, chỉ cho Đấu Thú Đại Thử nếm thử.

Sau khi ăn xong, thân hình Đấu Thú Đại Thử bắt đầu lớn vọt.

“Bạch tiền bối...” Tống Thư Hàng mở miệng, chuẩn bị nói sự thật rằng thứ này là Thú Lương cho đối phương, nhưng cậu thấy Bạch tiền bối Two ăn miếng này đến miếng khác, trông đặc biệt ngon miệng, đột nhiên không biết phải mở lời thế nào.

Bất giác, trong đầu Tống Thư Hàng nghĩ đến một câu chuyện. 【Tương truyền rất lâu rất lâu về trước, Nữ hoàng Anh Victoria, tiếp kiến sứ thần đến từ Ấn Độ, và thiết yến chiêu đãi sứ thần trong hoàng cung.

Mọi người ăn rất vui vẻ.

Đợi sau khi các món ăn xong, có thị giả bưng lên một chén nước, đặt trước mặt mọi người.

Nghe nói, theo nghi lễ hoàng gia Anh, chén nước này thực ra không phải để uống, mà là để mọi người rửa tay sau bữa ăn.

Tuy nhiên, sứ thần Ấn Độ lại không biết chuyện này, ông ấy một hơi uống cạn hết chén nước, còn liên tục khen nước này ngọt ngào thơm ngon.

Người Ấn Độ uống nước đặc biệt hào sảng, đúng như câu nói ‘Uống cạn chén nước sông Hằng này, kiếp sau vẫn làm người Ấn Độ’ mà.

Hành động của sứ thần Ấn Độ khiến các quý tộc và đại thần Anh kinh ngạc.

Họ muốn nói cho sứ thần biết thứ này dùng để rửa tay, chứ không phải để uống.

Nhưng lại cảm thấy nếu nói cho sứ thần biết thì rất không ổn.

Thế là nhất thời cả bàn ăn đều im lặng.】Tống Thư Hàng bây giờ chính là cảm giác này.

Nếu nói cho Bạch tiền bối Two biết đây là Thú Lương, cảm giác sẽ rất không ổn.

Chương 1104

Thế là Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Khụ, thứ này là tự chế, chỗ khác không bán.” “Tự chế ư?

Vậy tiếc quá, tôi còn định mua một ít.” Bạch tiền bối Two tiếc nuối nói.

“Ha ha, nếu Bạch tiền bối ngài thích thì túi... linh thực này, cứ tặng ngài đi.” Tống Thư Hàng nặn ra một nụ cười.

Túi Thú Lương này là tác phẩm thất bại của Bạch Tôn Giả, đã vô dụng rồi.

Nếu Bạch tiền bối Two thích thì tặng cho cậu ta cũng không thành vấn đề.

Dù sao với thực lực của Bạch tiền bối Two, Thú Lương biến dị cấp độ này cũng sẽ không gây hại cho cậu ta.

“Được thôi, vậy tôi không khách khí nữa nhé.” Bạch tiền bối Two thu túi Thú Lương đó lại.

Nhưng thu được một nửa, cậu ta lại cảm thấy hơi ngượng ngùng.

“Ừm, tổng cảm thấy lấy hết thì không ổn, dù sao đây là linh thực của cậu.

Vậy thì một nửa thôi, tôi lấy một nửa là được rồi.” Bạch tiền bối Two nói xong, đổ một nửa Thú Lương ra, trả lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng im lặng nhận lấy nửa túi Thú Lương này, mà nói thật, thứ này cũng khá thơm.

Lúc đó, khi Bạch tiền bối và Diệp Tư chế tác Thú Lương trong bếp, Tống Thư Hàng ngửi thấy mùi thơm, đã chảy cả nước miếng.

“À đúng rồi, nói về sau con Thạch Cự Nhân đó thế nào rồi?

Tôi đang đánh thì hết năng lượng, đành phải biến mất trước.

Cảm thấy khá ngượng ngùng.

May mà cậu trông không bị thương, tôi cũng yên tâm phần nào.” Bạch tiền bối Two nói.

“Sau đó... tôi nghĩ cách họa thủy đông dẫn, để con Thạch Cự Nhân đó làm nổ cái tổ cầu kim loại của ‘Cửu U Chúa Tể’, sau đó, Thạch Cự Nhân liền bị quả cầu kim loại bắt đi.” Tống Thư Hàng đáp.

“Hả?” Bạch tiền bối Two ngớ người, sau đó cậu ta phá lên cười: “Làm tốt lắm, Thư Hàng tiểu hữu.” Tống Thư Hàng cười cười, thực ra lúc đó, cậu suýt nữa thì xong đời rồi, may mà Hạch Tâm Thế Giới ra sức, kịp thời cứu cậu đi.

“À đúng rồi, Thư Hàng, cậu không ăn sao?” Bạch tiền bối Two đột nhiên tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

“Ha ha, ừm, bụng tôi hơi no rồi.” Tống Thư Hàng nói, đưa tay nhón một miếng Thú Lương.

Miếng Thú Lương này trông khá giống thịt bò khô, hương thơm ngào ngạt.

Trong đầu Tống Thư Hàng nhớ lại phần tiếp theo của câu chuyện Nữ hoàng Victoria. 【Khi các đại thần không biết phải làm sao, chỉ thấy Nữ hoàng Victoria dứt khoát nâng chén nước rửa tay trước mặt mình lên, một hơi uống cạn.

Thế nên bà là Nữ hoàng, còn các thần tử bên dưới chỉ là người phàm.

Không có sự dứt khoát này, làm sao làm Hoàng đế được?

Các quý tộc và đại thần khác thấy cảnh này xong, lập tức hiểu ra ý đồ của Nữ hoàng.

Thế là, họ nhao nhao nâng chén, hào sảng uống cạn chén nước rửa tay trước mặt mình.

Sứ thần đến từ Ấn Độ, sau này biết được chuyện này, vô cùng khâm phục trí tuệ của Nữ hoàng.

Nữ hoàng đã dùng cách này để lặng lẽ giữ gìn tôn nghiêm của sứ thần, đặt nền móng cho tình hữu nghị sâu sắc giữa Anh và nhân dân Ấn Độ.】Nữ hoàng còn uống chén nước rửa tay đó, vậy nên... cậu có nên ăn miếng lương khô chó này, để kết giao tình hữu nghị với Bạch tiền bối Two không?

Sau khi suy nghĩ...

Tống Thư Hàng cảm thấy thôi vậy.

Thú Lương loại này, không thể ăn lung tung.

Đặc biệt là sản phẩm thất bại của Bạch Tôn Giả và Diệp Tư, có thể có tác dụng phụ.

Mặc dù Bạch tiền bối Two ăn nhiều như vậy, hình như cũng không có tác dụng phụ gì.

Nhưng thực lực của Tống Thư Hàng không thể so sánh với Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two ăn không sao, không có nghĩa là cậu ăn vào cũng không sao.

Tống Thư Hàng không muốn biến thành Người Khổng Lồ Hàng đâu.

Không lâu trước, sau khi cậu uống quá liều “Long Ma Dược Tề”, thân hình đã biến thành hình dáng của người khổng lồ xanh, hành động đừng nói là khó chịu đến mức nào.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng im lặng cất phần Thú Lương này đi.

Mà nói đến...

Bạch tiền bối Two xuyên không gian đến, trực tiếp xuất hiện trong phòng cậu, động tĩnh không nhỏ.

Nhưng Diệp Tư và Bạch Tôn Giả ở dưới lầu, hình như đều không phát hiện ra sự bất thường trong phòng cậu?

Là do thực lực của Bạch tiền bối Two quá mạnh sao?

Cách ly cảm ứng của Bạch Tôn Giả và Diệp Tư? ...

“À đúng rồi, sau đó cái ‘Cấm Địa’ đó các cậu thăm dò thế nào rồi?” Bạch tiền bối Two hỏi.

“Sau đó, trong lúc vô tình, tôi không cẩn thận đã phục sinh chủ nhân của Cấm Địa đó, ‘Bắc Phương Đại Đế’ của Thiên Đình viễn cổ.

Như vậy, chuyến đi Cấm Địa liền kết thúc.” Tống Thư Hàng đáp: “Tuy nhiên, Bắc Phương Đại Đế đã đồng ý vì tôi mà luyện đan, và tặng tôi một bộ ‘Công pháp phụ trợ’.

Có hai thứ này, chứng hàn trên người Âm Trúc có thể được chữa khỏi.” “Ừm, đạt được mục đích thì còn gì bằng.

Đáng tiếc, lần trước tôi vẫn chưa chơi đủ.” Bạch tiền bối Two tiếc nuối nói: “À đúng rồi, hôm nay có chuyện gì vui không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Hôm nay tôi đến trưa mới thức dậy, chuyện vui thì... sau đó, dưới sự hướng dẫn của Hằng Hỏa Chân Quân Nho gia, tôi đã tiếp nhận vài Động Thiên Phúc Địa mà Nho gia tặng tôi.

Trong đó có rất nhiều cái là mảnh vỡ của ‘Thiên Đình viễn cổ’.” Ban đầu cậu còn định dành thời gian đi xem mấy Động Thiên Phúc

Địa này, xem liệu có thể thu mười mấy mảnh vỡ “Thiên Đình viễn cổ” này vào Hạch Tâm Thế Giới không.

Hiện tại, nếu Bạch tiền bối Two chịu ra tay giúp đỡ, việc thu “mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ” vào Hạch Tâm Thế Giới sẽ đơn giản hơn nhiều.

Với tính cách của Bạch tiền bối Two, cũng sẽ không tham lam mấy mảnh vỡ nhỏ này trong tay cậu.

Ngay cả khi Bạch tiền bối Two nhìn trúng mấy mảnh vỡ Thiên Đình này của cậu, cũng sẽ dùng thứ có giá trị tương đương để trao đổi.

“Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ?

Nho gia thật là hào phóng.” Bạch tiền bối Two cười nói.

“Thực ra, khi đến những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đó, tôi lúc đó đã có một ý nghĩ, không biết có thể đưa những ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ này vào Hạch Tâm Thế Giới của tôi không?

Giống như lúc chúng ta đưa ‘Đông Chi Điện’ vậy, chuyển chúng đến Hạch Tâm Thế Giới, để Hạch Tâm Thế Giới lớn hơn?

Nhưng sáng nay tôi vẫn chưa có thời gian thử.” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa... những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đó rất lớn, mỗi khối đều rộng mấy vạn mét vuông, nếu không thu nhỏ chúng một chút, tôi cũng không chắc có thể đưa chúng vào Hạch Tâm Thế Giới được không.” “Cái này đơn giản thôi, cậu biết linh thú ‘Nhất Thốn Chỉ Xà’ chứ?

Cái ‘Nhất Thốn Thu Nhỏ Đại’ trên người cậu được chế tác từ da rắn lột xác của loài linh thú này đó.” Bạch tiền bối Two nói.

“Ừm, tôi có nghe nói về loại Nhất Thốn Chỉ Xà này.

Tuy nhiên, tôi không có ấn tượng cụ thể về nó.” Tống Thư Hàng nói.

Ký ức trên Đảo Thần Bí lúc đó, hiện tại vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Ngoài ra, cậu nhớ Vũ Nhu Tử đã giới thiệu cho cậu rằng “Nhất Thốn Chỉ Xà” có thể tích rất nhỏ, nên mặc dù sở hữu thiên phú thu nhỏ vạn vật nghịch thiên, nhưng chúng có giới hạn về vật thể có thể thu nhỏ.

Nói chung, thể tích của một con voi là trong phạm vi mà Nhất Thốn Chỉ Xà có thể thu nhỏ, những sinh vật lớn hơn một chút, một số “Nhất Thốn Chỉ Xà” cũng có thể thu nhỏ chúng.

Nhưng một vật thể rộng mấy vạn mét vuông, Nhất Thốn Chỉ Xà cũng đành bất lực.

“Tôi nhớ trong Cửu U Thế Giới có một loại sinh vật đồng tông với ‘Nhất Thốn Chỉ Xà’, phẩm cấp cao hơn Nhất Thốn Chỉ Xà.

Nếu là chúng ra tay, chắc chắn có thể thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ trong tay cậu đến một mức độ nhất định.” Bạch tiền bối Two cười nói.

Nói xong, cậu ta vung tay, mở ra khe nứt không gian, chui vào biến mất.

Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm, rồi nhìn miếng Thú Lương trong tay: “Tổng cảm giác có lỗi với Bạch tiền bối Two.” Tuy nhiên, Thú Lương thất bại do Bạch Tôn Giả luyện chế, thơm thật đấy.

Mùi hương này, giống như những đóa sen biến ra từ “Thiệt Trán Liên Hoa” của cậu, ngửi vào khiến người ta có cảm giác thèm ăn, nước miếng trong miệng cũng chảy ra rồi.

“Không được không được.” Tống Thư Hàng cất những miếng Thú Lương này đi, rồi lấy ra một viên Dịch Cốc Đan nuốt vào, ức chế cơn đói của mình. *** Khoảng một phút sau, bên cạnh Tống Thư Hàng lại xuất hiện một khe nứt không gian.

Sau đó, Bạch tiền bối Two chui ra nửa thân người: “Tôi đã bắt ‘Nhất Thốn Tà Long’ đến đây, nhưng khí tức trên người tên đó quá nồng đậm, không tiện mang thẳng vào phòng cậu.

Thế nên, chúng ta trực tiếp đi đến ‘Động Thiên Phúc Địa’ của cậu thôi.

Có tọa độ không?” “Có.” Tống Thư Hàng mở điện thoại, mở bản đồ, rồi tìm vị trí của Động Thiên Phúc Địa đầu tiên, Hạ Cung.

“Ừm, đại khái tôi biết tọa độ rồi.

Chúng ta đi!” Bạch tiền bối Two kéo Tống Thư Hàng, đưa cậu vào bên trong cánh cửa không gian.

Và sau khi Tống Thư Hàng bị đưa đi... trên giường, xuất hiện một con chuột chũi nhỏ.

Chuột chũi lấy ra một chiếc vòng tròn, đeo lên người mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình của nó biến thành hình dáng Tống Thư Hàng.

“Tống Thư Hàng đáng ghét, vậy mà lại dùng mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ để dụ dỗ chủ nhân của ta.” Chuột chũi nghiến răng nói.

Sau khi biến thành hình dáng Tống Thư Hàng, chuột chũi chui vào trong chăn, cuộn tròn lại.

Nó hiện đang rất nghiêm túc suy nghĩ một chuyện, có nên tè ướt giường Tống Thư Hàng không? ...

Trong Động Thiên Phúc Địa thứ nhất, Hạ Cung.

Tống Thư Hàng dựa vào quyền hạn chủ nhân, đưa Bạch tiền bối Two vào Hạ Cung.

“Cái quảng trường này là Động Thiên Phúc Địa của cậu sao?

Chương 1105

Hạ Cung đâu?" Bạch tiền bối Two tò mò hỏi.

"Này, chỉ còn lại cái bia đá đó thôi." Tống Thư Hàng chỉ vào bia đá nói.

"Ha ha, so với 'Đông Chi Điện' của Bắc Phương Đại Đế, Hạ Cung này thảm hơn nhiều đấy." Bạch tiền bối Two nói xong, đưa tay chộp một cái trong hư không, một con hắc long bị cậu ta tóm ra: "Đừng ngủ nữa, dậy đi!

Dùng Hắc Long Luyện Giới Pháp của ngươi, thu nhỏ mảnh vỡ này cho ta." Con hắc long này là loại mini, chỉ dài bằng cánh tay.

Bị Bạch tiền bối Two vỗ một cái, hắc long lười biếng lăn người: "Mẹ ơi, để con ngủ thêm chút nữa, chỉ một chút thôi." Những lời tiểu hắc long nói là một ngôn ngữ của Cửu U Thế Giới, Tống Thư Hàng không hiểu ngôn ngữ của nó.

Tuy nhiên, tinh thần lực của tiểu hắc long rất mạnh, những lời nó nói sẽ được "dịch" trực tiếp cho những người có mặt thông qua tinh thần lực cường đại.

Tống Thư Hàng: "..." Cái cảm giác lười biếng trên giường này, y hệt như cậu ngày xưa khi đi học, sáng sớm khó khăn lắm mới dậy được.

"Ta bảo ngươi dậy mau!" Bạch tiền bối Two nắm đuôi tiểu hắc long, quăng nó như một sợi dây thừng điên cuồng.

Hắc long bị quăng mấy chục cái mới mơ màng mở mắt.

Nó nhìn thấy Bạch tiền bối Two, theo bản năng nhe nanh, mở miệng định cắn người.

Nhưng động tác cắn người mới làm được một nửa, hắc long lại cứng đờ, co đầu về, sợ hãi.

“Tỉnh chưa?” Bạch tiền bối Two nói.

“Tỉnh rồi.” Tiểu hắc long nhanh chóng gật đầu.

“Vậy thì dùng 《Hắc Long Luyện Giới Pháp》, thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ trước mắt này.” Bạch tiền bối Two chỉ vào mảnh vỡ Hạ Cung trước mặt nói.

Hắc long nhìn cái Việt Cung khổng lồ trước mặt, gật đầu, sau đó lao mình bay về phía trước.

“Thư Hàng, cậu mở quyền hạn quản lý Động Thiên Phúc Địa cho hắc long, như vậy khi nó thi triển 《Hắc Long Luyện Giới Pháp》 tiếp theo, sẽ không bị phòng ngự của Động Thiên Phúc Địa ngăn cản.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng làm theo, mở quyền hạn quản lý Động Thiên cho con hắc long này.

Hắc long đáp xuống ngay phía trên Hạ Cung, sau đó, thân hình của nó vô hạn kéo dài ra... hóa thành những sợi tơ vô cùng mảnh.

Cơ thể hóa tơ kéo dài, đầu và đuôi nối liền, hóa thành một vòng tròn lơ lửng trên không trung Hạ Cung.

Tiếp đó, không thấy có sự dao động pháp lực nào...

Việt Cung khổng lồ bắt đầu thu nhỏ lại.

Hạ Cung vốn là một mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, sau khi rơi xuống, được tiền bối Nho gia tìm thấy, dùng bí pháp chế tác thành một Động Thiên Phúc Địa.

Giờ đây dưới pháp thuật 《Hắc Long Luyện Giới Pháp》 của hắc long, Hạ Cung hiện ra nguyên hình, sau đó với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhanh chóng thu nhỏ lại.

Hạ Cung rộng năm vạn mét vuông, bao gồm cả các lầu gác Nho gia xây thêm trên đó, các trận pháp bố trí, tất cả đều thu nhỏ theo tỷ lệ cân đối.

Cuối cùng, Hạ Cung hóa thành một khối lớn bằng lòng bàn tay, được thân thể hắc long vờn quanh, rơi xuống từ hư không.

Bạch tiền bối Two đỡ lấy hắc long, nói với Tống Thư Hàng: “Đi!

Đến thế giới của cậu.

Sau khi duy trì trạng thái thu nhỏ, hắc long không thể rời khỏi vật phẩm bị thu nhỏ.

Hơn nữa ‘Hạ Cung’ thuộc về một phần của Thiên Đình viễn cổ, hắc long thu nhỏ nó xong, sẽ không duy trì được bao lâu đâu.” Nếu là Thiên Đình viễn cổ hoàn chỉnh, thậm chí là một tòa cung điện hoàn chỉnh, hắc long cũng không thể thu nhỏ nó được.

“Hiểu rồi.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, liền chuyển Bạch tiền bối Two và hắc long cùng với Hạ Cung đã thu nhỏ vào Hạch Tâm Thế Giới.

Hạch Tâm Thế Giới của cậu, hình như lại lớn hơn một chút?

Kể từ khi dung hợp ‘Đông Chi Điện’, Hạch Tâm Thế Giới mỗi ngày đều sẽ lớn thêm một chút.

“Hạ Cung này đặt ở đâu?” Bạch tiền bối Two hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát: “Hay là, cứ vứt cạnh Đông Chi Điện đi, để diện tích lại lớn thêm một chút?” Bạch tiền bối Two trêu chọc nói: “Nếu cậu muốn đặt Hạ Cung cạnh Đông Chi Điện, vậy chi bằng cứ sắp xếp theo thứ tự ‘xuân hạ thu đông’, đặt nó cách Đông Chi Điện một vị trí.

Đến lúc đó, nếu sau này cậu lại giành được một Cung điện Mùa Thu, thì có thể đặt vào giữa.” “Tôi đâu có sở thích sưu tầm.” Tống Thư Hàng cười nói, tuy nhiên, cậu vẫn tiếp thu đề nghị của Bạch tiền bối Two, trong Hạch Tâm Thế Giới, cách Đông Chi Điện một vị trí, chọn vị trí đặt Hạ Cung.

Bạch tiền bối Two chỉ hắc long, ném Hạ Cung đã thu nhỏ xuống rìa Hạch Tâm Thế Giới.

Hắc long thả ‘Hạ Cung’ xuống, lùi lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, thể tích Hạ Cung bùng nổ, khôi phục lại kích thước năm vạn mét vuông.

Giống như Đông Chi Điện khi rơi vào Hạch Tâm Thế Giới lúc trước, sau khi Hạ Cung được khuếch đại, liền mở rộng tổng diện tích của Hạch Tâm Thế Giới. ‘Luyện Giới Chi Pháp’ của hắc long rất mạnh mẽ, không chỉ chuyển ‘Hạ Cung’ đến nguyên vẹn, mà ngay cả các cấm chế trận pháp trên đó cũng không thiếu một cái nào.

“Tốt!

Tiếp theo là cái kế tiếp!” Bạch tiền bối Two nói: “Động Thiên Phúc Địa kế tiếp ở đâu?” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, tìm địa chỉ cho Bạch tiền bối Two xem.

Hắc long khẽ ngẩng đầu, cái kế tiếp sao?

Lại còn có cái kế tiếp nữa?

Nó cảm thấy, mình nhất định đang gặp ác mộng.

Một giấc mơ bị một đại năng Cửu U cường đại bắt về, làm khổ lực. ...

Với năng lực không gian của Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng và hắc long rất nhanh đã đến Động Thiên Phúc Địa kế tiếp.

Năng lực không gian không hổ là năng lực di chuyển nhanh nhất.

Có kinh nghiệm thu nhỏ Hạ Cung trước đó, sau đó...

Động Thiên Phúc Địa thứ hai, thứ ba, thứ tư cũng lần lượt được chuyển đến Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

Tổng diện tích Hạch Tâm Thế Giới không ngừng bùng nổ.

Đặc biệt là khi mấy mảnh vỡ "Thiên Đình Linh Tuyền Toái Phiến" đó được dung nhập vào Hạch Tâm Thế Giới, Tống Thư Hàng cảm thấy linh khí trong Hạch Tâm Thế Giới lại nồng đậm hơn một bậc.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, nhìn thời gian.

Thời gian là ba giờ bốn mươi sáu phút sáng.

Cảm giác trước khi trời sáng, cậu có thể chuyển toàn bộ mười mảnh vỡ "Thiên Đình viễn cổ" vào Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Nghĩ thôi đã thấy thật tuyệt vời. *** Ở một bên khác.

Đúng lúc chuột chũi tà ma còn đang phân vân, có nên tè ướt giường Tống Thư Hàng không, đột nhiên, nó cảm ứng được có người đang đến gần phòng Tống Thư Hàng.

Sau đó, một bóng người đẩy cửa bước vào.

Đó là Văn Học Thiếu Nữ Diệp Tư, thân phận bề ngoài của cô ấy là "một đầu hai tay" trong tám đầu sáu tay của Tống Thư Hàng, thân phận thật sự là Linh Quỷ của Tống Thư Hàng.

"Thư Hàng, cậu đã ngủ rồi sao?" Diệp Tư lên tiếng hỏi.

"Ừm." Chuột chũi khẽ đáp một tiếng.

Nhiệm vụ của nó, là mô phỏng thành dáng vẻ của Tống Thư Hàng, yên tĩnh ngủ một giấc, không bị người khác phát hiện.

Mặc dù không biết chủ nhân muốn nó làm vậy có ý nghĩa gì, nhưng nhiệm vụ chính là nhiệm vụ, nó chỉ cần nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ là được.

“Ồ, vậy tôi về trong thân thể cậu nghỉ ngơi đây, hôm nay chế tác Thú Lương cả ngày, hơi mệt rồi.” Diệp Tư vươn vai nói.

Chít chít ~ Đợi đã!

Chuyện lớn không hay rồi.

Diệp Tư này là Linh Quỷ của Tống Thư Hàng, cô ấy có thể tùy ý tiến vào thể nội Tống Thư Hàng.

Nhưng mà... nó là hàng giả.

Mặc dù hiện tại nó đang đeo chiếc vòng tròn chủ nhân đưa cho, trong mắt người khác nó chính là Tống Thư Hàng.

Nhưng nếu Diệp Tư chui vào trong cơ thể nó, nó chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Không được, nhiệm vụ chủ nhân giao cho nó, phải chết cũng phải hoàn thành!

Tuyệt đối không thể để Linh Quỷ của Tống Thư Hàng phát hiện ra nó là hàng giả.

Làm sao đây, làm sao đây?

Đúng rồi!

Chuột chũi đột nhiên mắt sáng rực, sau đó... nó khẽ phun ra một ngụm hồn khí.

Khi Diệp Tư tiến gần đến nó, định chui vào thể nội nó, chuột chũi đưa tay ra, liên tục vẫy vẫy: “Đợi đã, Diệp Tư, cái đó, cô đừng qua đây vội.” “Ừm?” Diệp Tư tò mò nhìn “Tống Thư Hàng” trước mặt, sau đó cô ấy nhíu mày, luôn cảm thấy Tống Thư Hàng trước mặt thiếu mất điều gì đó?

Hơn nữa, Tống Thư Hàng trước mặt hình như đang tránh né cô ấy, cố ý giữ khoảng cách với cô ấy.

Cô ấy lập tức cảm ứng một chút “linh quỷ khế ước”, cảm ứng từ linh quỷ khế ước không có vấn đề gì. ...

Chỉ là cô ấy luôn cảm thấy sự ăn ý giữa mình và Tống Thư Hàng hình như đã mất rồi.

“Đợi đã, cái đó, tôi... tè dầm.” Chuột chũi tà ma khẽ cúi đầu xuống, nhẹ giọng nói.

Diệp Tư: 0_0 “Tôi không cẩn thận tè dầm, Diệp Tư cô đợi một chút, đừng vội tiến vào thể nội tôi.

Cho tôi chút thời gian, để tôi dọn dẹp giường, thay quần áo đã.” Chuột chũi nặn ra vẻ mặt xấu hổ.

Chít chít, sảng khoái quá!

Tè dầm lên giường Tống Thư Hàng cảm giác thật tuyệt vời.

Nếu, ngày mai có thể lan truyền tin tức ‘Tống Thư Hàng 18 tuổi vẫn tè dầm’, thì càng tuyệt vời hơn.

Chỉ cần nghĩ đến Tống Thư Hàng bị gắn cho biệt danh ‘Thư Hàng tè dầm’, chuột chũi tà ma liền cảm thấy mình đã từ bỏ lòng tự tôn, tự diễn trò tè dầm lớn này, đáng giá! ...

Chương 1106

Diệp Tư mặt đầy ngơ ngác, rời khỏi phòng.

Sau đó, cô ấy mơ mơ màng màng quay trở lại sân dưới lầu.

Trong sân, Bạch Tôn Giả sau khi luyện chế xong Thú Lương, rải lên không trung, cho những Vô Hình Kiếm Cổ ăn.

Thấy Diệp Tư quay lại, Bạch Tôn Giả nghi hoặc hỏi: “Ừm?

Diệp Tư sao cô lại quay lại?

Cô không phải muốn về chỗ Tống Thư Hàng nghỉ ngơi sao?” “Thư Hàng... cậu ấy tè dầm.” Diệp Tư nói.

Bạch Tôn Giả: “...” Bạch Tôn Giả: “Gì, Tống Thư Hàng tè dầm ư?” “Ừm, Thư Hàng nói mình tè dầm, bảo tôi tránh đi một chút, để cậu ấy dọn dẹp giường.” Diệp Tư nói, hơn nữa, cô ấy quả thật lờ mờ ngửi thấy mùi nước tiểu.

Bạch Tôn Giả: “Cô chắc chắn người mình thấy là Tống Thư Hàng chứ?” Tống Thư Hàng dù sao cũng là một tu sĩ Tam phẩm đỉnh phong, khả năng tự kiểm soát cơ thể vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả một người đàn ông trưởng thành bình thường, nếu không có bệnh gì cũng sẽ không tè dầm, chứ đừng nói là một tu sĩ Tam phẩm đỉnh phong.

“Bạch tiền bối ngài nói vậy, tôi cũng cảm thấy Tống Thư Hàng hôm nay hơi lạ.

Luôn cảm thấy thiếu mất điều gì đó.” Diệp Tư gật đầu nói.

“Đi, chúng ta qua xem.” Bạch Tôn Giả đưa tay búng một cái, một nghìn con Kiếm Cổ phân tán ra, bao vây toàn bộ tòa nhà lớn.

Đồng thời, Tôn Giả lại kích hoạt đại trận phòng ngự của toàn bộ căn hộ, để ngăn chặn đối phương bỏ trốn. ...

Ở một bên khác, trong Động Thiên Phúc Địa thứ chín.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối Two đang chuẩn bị thu nhỏ “Địa Cơ Cự Thạch Thiên Đình viễn cổ” của Động Thiên thứ chín.

Lúc này, Bạch tiền bối Two đột nhiên nhướn mày: “Ai da, có lẽ bị phát hiện rồi.

Thư Hàng, chúng ta về trước một chút.” “Xảy ra chuyện gì rồi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Tôi trước đó đưa cậu đi qua thông đạo không gian, để tránh đạo hữu sống cùng cậu lo lắng, nên đã để chuột chũi giả dạng thành cậu, giả vờ đang ngủ.

Nhưng bây giờ, chuột chũi có lẽ sắp bị phát hiện rồi.

Thế nên, tôi đưa cậu về trước, cậu đi ứng phó một chút.

Lát nữa tôi sẽ lén lút đưa cậu đến, tiếp tục thu hai Động Thiên Phúc Địa còn lại.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: “...” Chưa kịp đợi Tống Thư Hàng phản ứng lại, Bạch tiền bối Two vung tay, đưa cậu trở về phòng mình.

Vừa về đến phòng mình, Tống Thư Hàng đã phát hiện một “Tống Thư Hàng” y hệt cậu, đang dọn dẹp chăn.

Trên chăn, lờ mờ có một vệt nước.

“Ha ha, Thư Hàng, cậu về rồi, tốt quá.

Vậy chỗ này giao cho cậu tự xử lý nhé.” Chuột chũi tà ma vui vẻ nói.

“Cậu làm gì thế?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi tè dầm.” Chuột chũi tà ma nghiêm túc nói: “Hơn nữa, tôi dùng thân phận của cậu để tè dầm, còn kể chuyện tè dầm này cho Linh Quỷ Diệp Tư tiên tử của cậu nghe rồi.” Tống Thư Hàng: “...” “Bây giờ, Linh Quỷ của cậu có lẽ đã nghi ngờ, sắp quay lại rồi.

Cậu tự mình giải thích chuyện tè dầm với cô ấy đi.

Cứ vậy nhé, tạm biệt.” Chuột chũi tà ma nói xong, ném cái chăn ướt nước tiểu cho Tống Thư Hàng.

Sau đó, nó nhanh chóng tháo chiếc vòng tròn trên cổ ra, hiện ra bản thể chuột chũi, lại “vút” một tiếng chui vào gầm giường, biến mất.

“Ngươi ra đây cho ta, đồ khốn, ngươi ra đây cho ta, ta đảm bảo không đánh chết ngươi!” Tống Thư Hàng giận dữ nói.

Lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Diệp Tư và Bạch Tôn Giả bước vào phòng.

Bên giường, Tống Thư Hàng trên tay đang cầm tấm chăn ướt nước tiểu, nhìn Bạch tiền bối và Diệp Tư bước vào.

“Thư Hàng?” Diệp Tư hỏi.

Lần này, cô ấy có thể cảm nhận được Tống Thư Hàng trước mặt rất giống bản tôn, và cảm giác ăn ý “linh quỷ khế ước” quen thuộc giữa cô ấy và cậu lại khôi phục như ban đầu.

Bạch Tôn Giả: “Ừm, không vấn đề, đúng là Tống Thư Hàng bản thân cậu ấy.” Vậy nên... chuyện tè dầm này, quả nhiên là do chính Tống Thư Hàng làm sao?

“Cái đó, tôi nói chuyện tè dầm này không phải do tôi tè, cô có tin không?” Tống Thư Hàng rung rung tấm chăn, hỏi.

Diệp Tư: “...” Tống Thư Hàng: “Đừng im lặng chứ, Diệp Tư!” “Ai tè dầm?” Bạch Tôn Giả hỏi.

“Là một con chuột chũi tà ma thích trêu chọc, vừa nãy để nó chạy thoát rồi.

Lần sau tóm được nó, tôi sẽ cắt 'cái ấy' của nó.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Đợi cậu độ qua Tứ phẩm thiên kiếp, sẽ đến lượt cậu gửi “thư khiêu chiến” cho con chuột chũi tà ma đó, đến lúc đó cậu không chỉ phá tan “Thiên Ngoại Phi Ma” của nó, mà còn phải đánh cho nó tè ra quần.

Vì tên này thích tè dầm, nhất định phải để nó tè cho sảng khoái trước mặt mọi người! *** Ở một bên khác.

Trong Động Thiên Phúc Địa thứ chín, trước tảng “Địa Cơ Cự Thạch Thiên Đình viễn cổ”.

Bạch tiền bối Two vỗ vỗ khối địa cơ cự thạch dưới chân.

“Địa cơ Thiên Đình viễn cổ à.” Bạch tiền bối Two lẩm bẩm.

Thiên Đình viễn cổ, được xây dựng sau khi Nho môn suy tàn.

Thánh nhân Nho môn tranh giành “Thiên Đạo” thất bại, Thiên Đế thần bí tập hợp một nhóm đạo hữu, bắt đầu từng bước xây dựng “Thiên Đình viễn cổ”.

Thiên Đình viễn cổ trở thành đạo của “Thiên Đế”.

Sau khi Thiên Đình viễn cổ được xây dựng hoàn thành, Thiên Đế cũng một lần trở thành người đứng đầu giới tu chân đương thời sau “Thánh nhân Nho môn”.

“Trước đó đã cảm nhận được khí tức ‘thời đại viễn cổ’ kỳ lạ từ trên người Tống Thư Hàng.

Thì ra là bị nhiễm từ đây.” Bạch tiền bối Two nhẹ giọng nói.

Theo quan trắc của Bạch tiền bối Two, khối “Địa Cơ Thiên Đình viễn cổ” trông bình thường này, rất có thể là viên đá nguyên thủy khi Thiên Đế xây dựng “Thiên Đình” giai đoạn đầu.

Có thể nói là “cơ thạch” trong “cơ thạch” của Thiên Đình viễn cổ.

Tống Thư Hàng từ Nho gia tiếp nhận khối Thiên Đình cơ thạch này, trở thành chủ nhân của Động phủ này, trên người liền bị nhiễm khí tức “thời đại viễn cổ”.

Chính vì khí tức thời đại viễn cổ này, đã thu hút sự chú ý của Bạch tiền bối Two.

“Là ngẫu nhiên sao?” Bạch tiền bối Two nói, nếu nói tất cả những điều này đều là ngẫu nhiên, thì sự trùng hợp này có chút quá đáng.

Từ ‘Đông Chi Điện’ lúc ban đầu, đến ‘Hạ Cung’ và tám mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ khác hiện tại, rồi đến khối cơ thạch đầu tiên của Thiên Đình trước mắt này.

Quá trình này, đơn giản như thể Thiên Đình viễn cổ muốn trọng kiến vậy.

Bạch tiền bối Two lại kiểm tra kỹ một lần nữa khối cơ thạch đầu tiên của Thiên Đình này, trên đó không có bất kỳ ai để lại ám chiêu, hơn nữa vì là mảnh vỡ, các trận pháp và phù văn ghi trên đó cũng không hoàn chỉnh, không thể từ đó mà có được manh mối hữu ích.

Bạch tiền bối Two: “Tiếc thật, ban đầu còn tưởng có thể có được một số tin tức về Thiên Đình viễn cổ.” Cậu ta có chút hứng thú với Thiên Đình viễn cổ, vì trong đó, rất có thể liên quan đến bố cục của một Thiên Đạo nào đó.

Chỉ là sự kiện “Thiên Đình viễn cổ” xảy ra ở Chủ Thế Giới.

Là Cửu U Chúa Tể, cậu ta vẫn luôn phong bế trong Cửu U Thế Giới, không hiểu biết nhiều về “Thiên Đình viễn cổ”.

“Thôi vậy, chuyện này cứ gác lại trước đã.

Chỉ cần trên khối cơ thạch đầu tiên này không có ám chiêu của người khác, Tống Thư Hàng thu nó vào Hạch Tâm Thế Giới, cũng sẽ không làm lộ bí mật của Hạch Tâm Thế Giới.” Bạch tiền bối Two nhẹ giọng nói.

Hạch Tâm Thế Giới liên kết với “Tà Liên Thế Giới”, nếu bị một số kẻ giấu đầu lòi đuôi phát hiện ra bí mật này, sẽ rất phiền phức.

“Hắc long, thu nhỏ khối ‘Cơ thạch’ này nữa.” Bạch tiền bối Two nói.

Hắc long lê lết thân thể mệt mỏi, lần nữa thi triển bí pháp thiên phú, thu nhỏ khối Thiên Đình cơ thạch này.

Cái ác mộng làm khổ lực này vì sao vẫn chưa tỉnh lại?

Mệnh khổ, sống không nổi nữa rồi!

Đúng lúc nó đang âm thầm than khổ, Bạch tiền bối Two đưa tay nhẹ nhàng đặt lên người nó, một đạo sức mạnh Cửu U vô cùng nồng đậm rót vào thể nội nó.

Sự mệt mỏi trong cơ thể hắc long quét sạch, thậm chí còn nhận được lợi ích lớn từ đạo “sức mạnh Cửu U” này.

“Sau khi thu nhỏ cơ thạch, cố gắng giữ nó ở trạng thái thu nhỏ một thời gian, tôi muốn đưa nó vào hiện thế thông qua sức mạnh không gian.” Bạch tiền bối Two cười nói.

Hắc long gật đầu mạnh, với sự gia trì của đạo sức mạnh Cửu U tinh thuần, nồng đậm vô cùng này, nó hoàn toàn có thể khiến Thiên Đình cơ thạch sau khi rời khỏi cơ thể nó, vẫn giữ được trạng thái thu nhỏ một thời gian. ...

Ở một bên khác.

Tống Thư Hàng rất khó khăn mới giải thích xong “sự kiện tè dầm” cho Bạch Tôn Giả và Diệp Tư.

Bạch Tôn Giả như có điều gì đó đánh giá phòng Tống Thư Hàng, cậu ấy đã bố trí kết giới quanh phòng, nhưng con chuột chũi đó lại biến mất.

Là do xuyên qua không gian rồi biến mất sao?

Đúng lúc Bạch Tôn Giả đang suy tư, đột nhiên, một cánh cửa không gian bằng không xuất hiện, xuất hiện ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Sau đó, một tảng đá đã bị thu nhỏ chỉ bằng nắm tay, bay ra từ cánh cửa không gian, rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Đó là “Thiên Đình Cơ Thạch” đã bị thu nhỏ.

“Ai đó?” Bạch Tôn Giả nhìn về phía cánh cửa không gian này.

Tuy nhiên, bên trong cánh cửa không gian đen kịt một màu, giống như một vực sâu không đáy.

“Khi ngươi nhìn chằm chằm vào vực sâu, vực sâu cũng đang nhìn chằm chằm vào ngươi.” Lúc này, một giọng nói dịu dàng đột nhiên truyền ra từ sâu trong cánh cửa không gian, ngữ khí trầm tĩnh.

Bạch Tôn Giả: “...” Văn Học Thiếu Nữ Diệp Tư chớp chớp mắt, theo bản năng đáp: “Tôi biết câu này, câu này nguyên văn từ ‘Bên Kia Thiện Ác’ của Nietzsche, tôi mới xem gần đây.” “Cái gì?

Đợi đã, câu này vậy mà đã có người nói rồi sao?

Tôi còn tưởng mình là người đầu tiên nói ra câu này chứ.” Đối diện cánh cửa không gian, giọng nói đó bực bội nói.

Rồi trong tiếng bực bội, cánh cửa không gian “phanh” một tiếng đóng sập lại.

Chương 1107

Bạch tiền bối Two cách cánh cửa không gian ra vẻ, kết quả ra vẻ thất bại, rồi thẹn quá hóa giận đóng cửa sập lại ~~ Tống Thư Hàng: “...” “Ai vậy?” Bạch Tôn Giả tò mò quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay, đưa khối “Cơ thạch” đã thu nhỏ này vào Hạch Tâm Thế Giới, rồi thở dài nói: “Là Bạch tiền bối Two mà tôi từng nói với ngài không lâu trước.” “Ồ, cậu ta không qua đây sao?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

“Ai mà biết được.” Tống Thư Hàng nói.

Nói thật, cho đến bây giờ, dù là Bạch Tôn Giả hay Bạch tiền bối Two, cách tư duy của họ Tống Thư Hàng đều không thể nắm bắt, tư duy của cả hai đều cực kỳ phóng khoáng.

Một giây trước còn nói 1+1 bằng 2, giây sau có thể lập tức chuyển sang đề tài triết học rồi.

Nhưng vừa nãy, cậu cảm thấy Bạch tiền bối Two hình như định xuyên qua thông đạo không gian đến đây.

Nhưng sau khi ra vẻ thất bại, Bạch tiền bối Two liền chạy mất rồi.

Diệp Tư tò mò hỏi: “Bạch tiền bối Thỏ tìm chúng ta có chuyện gì sao?” “Ban đầu, cậu ta đến tặng tôi một khẩu ‘Diệt Thần Pháo’ Pháo Mẫu.” Nói xong, Tống Thư Hàng vuốt nhẹ lên pháp khí vòng tay, Diệt Thần Pháo đáng sợ xuất hiện trong phòng.

“Diệt Thần Pháo?” Bạch Tôn Giả đứng trước Diệt Thần Pháo, nghiên cứu các phù văn trên đó, sau đó cậu ấy vuốt cằm suy tư.

Các phù văn trên Diệt Thần Pháo đã cho cậu ấy rất nhiều cảm hứng.

“Đây là pháp khí hình pháo mà Bạch tiền bối Thỏ đã dùng trong Cấm Địa lần trước phải không.

Đúng rồi, cậu ta quả thật đã hứa tặng cậu một khẩu.” Diệp Tư gật đầu nói.

“Sau đó, cậu ta lại giúp tôi thu nhỏ mười một Động Thiên Phúc Địa mà Nho gia tặng trước đó, tôi đã chuyển chúng vào Hạch Tâm Thế Giới rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Sự thay đổi của Hạch Tâm Thế Giới, không thể giấu được Diệp Tư và Bạch Tôn Giả.

Diệp Tư và Tống Thư Hàng là một thể, cô ấy có thể tùy ý ra vào Hạch Tâm Thế Giới, Bạch tiền bối cũng là khách quen của Hạch Tâm Thế Giới.

Họ vừa bước vào Hạch Tâm Thế Giới, đương nhiên sẽ phát hiện ra sự thay đổi của Hạch Tâm Thế Giới.

“Giống như Đông Chi Điện lúc đó sao?” Mắt Diệp Tư sáng lên: “Như vậy, Hạch Tâm Thế Giới lại lớn hơn rất nhiều phải không?” “Về mặt diện tích thuần túy, đã lớn hơn rất nhiều.

Vừa hay, tôi vừa mới đưa Động Thiên Phúc Địa thứ 10 mà Nho gia tặng là ‘Thiên Đình Cơ Thạch’ vào Hạch Tâm Thế Giới, chúng ta vào xem một chút, để đặt khối cơ thạch này vào vị trí thích hợp đi.” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Được.” Bạch Tôn Giả đứng dậy nói, vừa nãy cậu ấy đã xem xét các phù văn trên thân Diệt Thần Pháo, và ghi nhớ toàn bộ cấu tạo của chúng.

Kỹ thuật của khẩu Diệt Thần Pháo này rất cổ xưa.

Các phù văn trên đó, e rằng là kỹ thuật của thời Thượng Cổ, trước Thiên Đình viễn cổ.

Rất cổ xưa, nhưng ý tưởng rất tuyệt vời.

Bạch Tôn Giả rất hài lòng. ...

Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng, Diệp Tư, Bạch Tôn Giả xuất hiện ở trung tâm Hạch Tâm Thế Giới, bên cạnh Hoạt Tuyền.

Hạ Cung, đỉnh núi đao ý kiếm ý, ốc đảo xanh, năm suối linh tuyền, mảnh vỡ Huyễn Thành đều được sắp xếp theo thứ tự ở rìa Hạch Tâm Thế Giới.

Đồng thời, khối "Thiên Đình Cơ Thạch" đã thu nhỏ, yên tĩnh nằm ở rìa Hoạt Tuyền của Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng lại nhặt nó lên: "Khối Thiên Đình Cơ Thạch này, nên đặt ở vị trí nào là thích hợp?" "Vì là cơ thạch... vậy đặt xuống đáy Hạch Tâm Thế Giới thì sao?" Diệp Tư đề nghị.

"Cũng phải." Tống Thư Hàng gật đầu.

Hiện tại, Hạch Tâm Thế Giới sau khi thêm các mảnh vỡ Thiên Đình, không ngừng mở rộng.

Nhưng vị trí mở rộng không có cơ thạch chống đỡ, luôn cảm thấy không có cảm giác an toàn.

Khối "Thiên Đình Cơ Thạch" này đến thật đúng lúc.

"Hạch Tâm Thế Giới, có thể chuyển khối cơ thạch này đến vị trí địa cơ không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Sau đó, Hạch Tâm Thế Giới khẽ rung chuyển, những rễ sen lại hiện ra, cuốn lấy Thiên Đình cơ thạch trong tay Tống Thư Hàng, đưa chúng đến đáy các mảnh vỡ Thiên Đình.

Sau khi đặt vào đúng vị trí, khối cơ thạch đầu tiên của Thiên Đình này khôi phục nguyên trạng, điên cuồng mở rộng.

Cơ thạch, Hạ Cung, Đông Chi Điện, đỉnh núi đao ý kiếm ý, sa mạc ốc đảo xanh, mảnh vỡ Huyễn Thành, năm suối linh tuyền, liên kết lại với nhau, sản sinh ra sự cộng hưởng.

Sau đó, linh lực khổng lồ từ những mảnh vỡ Thiên Đình này tuôn trào ra.

Nồng độ linh lực trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng lại tăng vọt một đoạn lớn.

“Có cảm thấy bất thường không?” Bạch Tôn Giả quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch Tôn Giả nói: “Luôn có cảm giác sai lầm rằng Thiên Đình viễn cổ sắp được trọng kiến vậy...

Thư Hàng, cậu còn muốn tiếp tục thu thập mảnh vỡ Thiên Đình nữa không?” “Có nguy hiểm không, Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tạm thời không thấy nguy hiểm, trên mấy mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ này cũng không ai để lại hậu chiêu.

Ngược lại, giữa các mảnh vỡ Thiên Đình ẩn ẩn cấu thành một thể, khiến linh lực trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu trở nên nồng đậm hơn.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Vậy thì thuận theo tự nhiên, có gặp mảnh vỡ Thiên Đình thì thu thập một ít, không gặp thì thôi, không cố ý cưỡng cầu.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ừm, tâm thái không cố ý cưỡng cầu của cậu rất tốt.” Bạch Tôn

Giả suy nghĩ một lát rồi nói: “À đúng rồi, Thư Hàng, cậu còn nhớ cái Dao Trì Thiên Giới mà chúng ta có được lần trước không?” “Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Bạch Tôn Giả: “Cái Dao Trì Thiên Giới đó, cũng là một phần của Thiên Đình viễn cổ.

Hay là thử chuyển nó vào Hạch Tâm Thế Giới của cậu luôn?” Cậu ấy rất hứng thú với việc “Dao Trì Thiên Giới” và “mảnh vỡ Thiên Đình” trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng sau khi kết hợp lại, sẽ xảy ra biến hóa gì.

“Nhưng mà, Dao Trì Thiên Giới không phải cần có thực lực ‘Tôn Giả trở lên’ để chống đỡ nó, mới có thể giữ cho nó không bị sụp đổ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cũng phải...

Vậy thì tạm hoãn lại, đợi cậu thăng cấp cảnh giới Tôn Giả, hoặc sở hữu bảo vật có sức mạnh thay thế Tôn Giả, rồi hãy chuyển ‘Dao Trì Thiên Giới’ qua đi.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Vậy Bạch tiền bối, ngài có muốn thứ gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, các thành viên vẫn luôn kiên trì thói quen “có cống hiến mới có hồi báo”.

Tống Thư Hàng cũng đã quen với thói quen này của “Cửu Châu Nhất Hào Quần”.

“Thứ muốn... tạm thời cũng chưa nghĩ ra.

Dù sao, chuyện chuyển Dao Trì Thiên Giới vẫn còn sớm lắm, đợi đến lúc đó rồi nói vậy.” Bạch Tôn Giả đáp.

Vừa hay, cậu ấy còn định nghiên cứu kỹ “Dao Trì Thiên Giới” một chút, đợi sau khi nghiên cứu xong rồi mới chuyển giao cũng không muộn. ...

Sau khi an trí xong mảnh vỡ “Thiên Đình Cơ Thạch”, Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả chuẩn bị rời khỏi Hạch Tâm Thế Giới.

“Đợi đã, Thư Hàng.” Lúc này, Diệp Tư đột nhiên lên tiếng.

“Chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi hình như có chút bất thường.” Diệp Tư suy nghĩ một lát rồi nói: “Vừa nãy, ngay khi các mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ trong Hạch Tâm Thế Giới tập hợp lại... tôi nhìn cấu tạo của những Thiên Đình viễn cổ này, trong lòng ẩn ẩn có chút lĩnh ngộ.

Tiếp theo, tôi có lẽ phải xung kích cảnh giới Lục phẩm Chân Quân rồi.” “Xung kích cảnh giới Lục phẩm Chân Quân, tức là phải độ thiên kiếp rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, nhưng trước khi độ kiếp, tôi phải bế quan một thời gian để điều chỉnh trạng thái.

Ngoài ra, tôi phải về ‘Bích Thủy Các’ một chuyến.” Diệp Tư đáp.

“Bây giờ đi luôn sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vừa hay, trong tay cậu có một bản công pháp phụ trợ mà “Bắc Phương Đại Đế” giao cho, cần giao cho Lý Âm Trúc, vậy thì đi cùng Diệp Tư một chuyến Bích Thủy Các vậy.

Diệp Tư: “Tôi bây giờ sẽ đi thẳng về Bích Thủy Các, ngoài ra... lần này tôi về một mình trước đã.” “Tại sao?” Bạch Tôn Giả ở bên cạnh giải thích: “Vì chính cậu cũng sắp độ kiếp rồi...

Nếu cậu và Diệp Tư tiếp tục ở cùng nhau, Tam thăng Tứ thiên kiếp và Ngũ thăng Lục thiên kiếp cùng lúc giáng xuống, uy lực có thể sẽ tăng lên gấp bội.” “Trời ơi ~~ Suýt chút nữa thì quên mất mình lại sắp độ kiếp rồi...

Vậy Diệp Tư, lần này cô về thì giao bản công pháp này cho Lý Âm Trúc, để cô bé bắt đầu tu luyện.

Đợi một thời gian nữa, sau khi Bắc Phương Đại Đế luyện đan xong, chứng hàn của cô bé sẽ có hy vọng được loại bỏ.” Tống Thư Hàng lấy ra Huyền Băng mà Bắc Phương Đại Đế giao cho cậu, đưa cho Diệp Tư.

“Được.” Diệp Tư gật đầu: “Vậy đến lúc đó Tam thăng Tứ thiên kiếp, cậu tự chú ý an toàn nhé.” Ban đầu, nếu có cô ấy ở đây, có thể nhúng tay giúp Tống Thư Hàng độ kiếp.

Bây giờ cô ấy rời đi, thì không thể giúp Tống Thư Hàng được nữa.

“Yên tâm đi, Tam thăng Tứ thiên kiếp cỏn con, tôi nhất định có thể bình an vượt qua.

Hơn nữa trong tay tôi còn có tài liệu giải thích Tam thăng Tứ thiên kiếp mà Linh Vũ Điệp tiền bối gửi, cô không cần lo lắng cho tôi.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói. *** Sáu giờ sáng.

Diệp Tư thức dậy trở về Bích Thủy Các, khi ra đi, Tống Thư Hàng đã giao 《Thánh Nhân Kinh Văn》 cho cô ấy.

Cậu luôn cảm thấy lần độ kiếp này của Diệp Tư, có lẽ sẽ cần dùng đến 《Thánh Nhân Kinh Văn》.

Trực giác tu sĩ này, rất linh nghiệm.

Diệp Tư không thể chối từ, đành mang theo 《Thánh Nhân Kinh Văn》, và sau khi chào tạm biệt Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối cùng Tiểu Thải, liền rời khỏi căn hộ của Dược Sư.

Bảy giờ sáng.

Sau khi kết thúc buổi tu luyện sáng sớm, Bạch tiền bối lấy ra chiếc xe Limousine kiểu kéo dài, nhấn còi, ý bảo Tống Thư Hàng lên xe.

Đồng thời, Thi La Lỵ, người mấy ngày nay vẫn ở cùng Cao Mỗ Mỗ và Thổ Bá, cũng quay lại, đi nhờ xe của Bạch tiền bối.

Bạch Hạc Chân Quân vẫn bặt vô âm tín. ...

Chiếc xe Limousine mười mét khởi động, hướng về phía Thành phố Đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng nhìn những người đi đường và sinh viên Thành phố Đại học Giang Nam ngoài cửa xe, luôn cảm thấy kỳ nghỉ hè này của mình, giống như đã trải qua một giấc mơ dài vậy.

Tu sĩ Tam phẩm đỉnh phong Bá Đao Tống Nhất đạo hữu.

Sinh viên năm hai Thành phố Đại học Giang Nam Tống Thư Hàng.

Chương 1108

Nghĩ thôi đã thấy đặc biệt thú vị.

“Tít tít ~~” Lúc này, bên tai truyền đến tiếng còi ô tô.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, sau đó cậu phát hiện bên trái, cũng có một chiếc xe Limousine mười mét kiểu kéo dài chạy tới, chạy song song với xe của Bạch Tôn Giả.

Trùng hợp vậy, gặp phải chiếc Limousine giống hệt sao?

Lúc này, cửa xe của chiếc Limousine màu đen đối diện hạ xuống, lộ ra một khuôn mặt nhỏ xinh đẹp.

Chủ nhân của khuôn mặt nhỏ đó nở nụ cười, đôi mắt híp lại như vầng trăng khuyết.

“A Thập Lục?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thiếu nữ trong chiếc Limousine màu đen, chính là Tô Thị A Thập Lục vừa độ kiếp xong.

Sao cô ấy cũng chạy đến Thành phố Đại học Giang Nam vậy?

“A Thập Lục, cô cũng chuyển học đến Thành phố Đại học Giang Nam sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Không.” Tô Thị A Thập Lục lắc đầu, sau đó cô ấy chỉ vào bộ vest nhỏ tinh xảo trên người mình: “Tôi đã ứng tuyển vào vị trí giáo viên khoa mỹ thuật của Thành phố Đại học Giang Nam.” Tống Thư Hàng: 0_0 Tô Thị A Thập Lục làm lão sư?

Trời ạ ~~ Nói thật, Tô Thị A Thập Lục trông non choẹt, cứ như học sinh cấp ba ấy, làm sinh viên đại học còn thấy nhỏ, không ngờ nàng lại đi làm lão sư.

Đến lúc đó, sinh viên khoa Mỹ thuật của Đại học Giang Nam thành đi học, đột nhiên phát hiện lão sư của mình trông nhỏ nhắn đáng yêu như vậy, không biết trong lòng sẽ là cảm giác gì đây?

“Đừng coi thường tôi.” Tô Thị A Thập Lục hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên nói: “Họa kỹ của tôi rất mạnh đó.” Tống Thư Hàng cười hỏi: “Thật hả?

Mạnh đến mức nào?” “Ha ha, Tiểu Thập Lục nhà chúng ta từng bái ‘Họa Vương Hi tiên sinh’ của Cực Hạo Thư Viện làm sư phụ, họa kỹ của nàng đã được Hi tiên sinh thừa nhận, quả thật có thể xưng là ‘rất mạnh’.” Lúc này, Tô Thị A Thất ngồi cạnh A Thập Lục cười nói.

Cái tên Cực Hạo Thư Viện vừa nghe đã biết là tên một môn phái trong giới tu sĩ.

Danh tiếng Họa Vương Hi tiên sinh thì Tống Thư Hàng chưa từng nghe qua.

Nhưng, có thể được đạo hữu tôn xưng là ‘Họa Vương’, vị Hi tiên sinh này họa kỹ chắc chắn là cực kỳ bá đạo.

Có thể nhận được sự thừa nhận của y, họa kỹ của A Thập Lục hẳn là không tệ.

“Bội phục bội phục!” Tống Thư Hàng chắp tay về phía Tô Thị A Thập Lục nói.

“Hừ.” Khóe miệng Tô Thị A Thập Lục nhếch lên.

Lúc này, Tô Thị A Thất lại nói: “Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu… Tiệc Tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ sơ bộ xác định sẽ tổ chức vào đầu tháng Mười.

Vốn dĩ, ta định đích thân dẫn ngươi đi tranh đoạt.

Nhưng tính toán thời gian, đầu tháng Mười ta vừa hay đã bế quan chuẩn bị độ Thiên kiếp Ngũ phẩm thăng Lục phẩm rồi.

Cho nên đến lúc đó, sẽ do A Thập Lục cùng mấy đệ tử Tô Thị chúng ta đi cùng ngươi vậy.” Tô Thị A Thất nói đến đây thì trong lòng đầy tiếc nuối.

Đây chính là thịnh yến Tiệc Tiên của giới tu chân, mắt thấy thời gian tổ chức tiệc đã gần kề, Thiên kiếp của y lại rục rịch, không cho y lấy một tháng thời gian.

Đến lúc đó nếu trong Tâm ma Ngũ phẩm thăng Lục phẩm mà huyễn hóa ra cảnh ‘Tiệc Tiên’, y còn không biết mình có chịu đựng nổi không nữa?

“Tiệc Tiên của Tiên Cơ sẽ tổ chức vào đầu tháng Mười?

Thời gian này tốt đó, vừa hay là Quốc khánh Mùng Một tháng Mười, đến lúc đó sẽ có bảy tám ngày nghỉ.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nhớ đến Tiệc Tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cậu lại chảy nước miếng.

Tay nghề nấu ăn của Tiên Cơ, quả thật có thể xưng là ‘thiên hạ vô song’.

Cái bữa ‘Tiệc Trân Tiên’ hồi hè năm đó đã khiến Tống Thư Hàng nhớ mãi không quên, vậy thì cái ‘Tiệc Tiên’ cao hơn mấy cấp bậc kia sẽ mỹ vị đến nhường nào đây?

Nghĩ thôi đã thấy ngon lắm rồi.

Mà nói về… trong tay cậu còn một tấm thiệp mời ‘Tiệc Tiên trống’ thừa ra, mấy hôm nay xem trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần có tiền bối nào cần tấm thiệp này không.

“A Thất, đến lúc đó đi dự ‘Tiệc Tiên’ ta và mấy đệ tử bổn gia sẽ tách ra hành động, ta không hợp tính cách với họ… Đến lúc đó, ta sẽ đi cùng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói.

“Ồ?

Lần này Biệt Tuyết Tiên Cơ có mời Bạch tiền bối sao?” Tô Thị A Thất tò mò hỏi.

Y nhớ, từ khi Bạch Tôn Giả từ chối lời thỉnh cầu ‘song tu’ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Biệt Tuyết Tiên Cơ liền không hề mời Bạch Tôn Giả tham gia Tiệc Tiên nữa.

Năm nay sao lại mời rồi?

Bạch Tôn Giả đáp: “Biệt Tuyết tiên tử nói tay nghề nấu ăn của mình đã nâng lên một tầng cao mới, nên muốn trong Tiệc Tiên phân thắng bại với ta.” Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn luôn muốn chinh phục vị giác của Bạch Tôn Giả, nàng cho rằng chinh phục một người đàn ông, thì trước tiên phải chinh phục vị giác của hắn.

Mà dưới gầm trời này, nếu có một người phụ nữ có thể chinh phục được vị giác của Bạch Tôn Giả, thì người đó chắc chắn phải là nàng!

Lần Tiệc Tiên này, nàng đã dốc hết sở trường, thề nhất định phải chinh phục được Bạch Tôn Giả.

“Thì ra là vậy, ha ha ha.” Tô Thị A Thất cười nói: “Nếu Bạch tiền bối cũng đi cùng, vậy ta yên tâm rồi.

Thập Lục ngươi và Thư Hàng tiểu hữu đi cùng Bạch tiền bối vậy.” “Được.” Tô Thị A Thập Lục cười rộ lên, lộ ra một lúm đồng tiền sâu. … “À mà, Thư Hàng tiểu hữu.

Mấy tháng trước, ta từng hứa sẽ dẫn ngươi đến ‘Tầng một Thiên Hà Bí Cảnh’ của Tô Thị để tu luyện.

Nhưng giờ thì…” Tô Thị A Thất nhìn Tống Thư Hàng.

Lúc đó, Tống Thư Hàng đã mang 16 Chu Long Cốt Khô Đằng cho A Thập Lục.

Để báo đáp, Tô Thị A Thất chuẩn bị dẫn Tống Thư Hàng vào ‘Thiên Hà Bí Cảnh’ tu luyện.

Tống Thư Hàng khi ấy vẫn chỉ là cảnh giới Dược Long Môn Nhất phẩm.

Nếu tiến vào Thiên Hà Bí Cảnh tu luyện, có thể ngưng tụ chân khí nhanh hơn, xung kích cảnh giới Nhị phẩm.

Nhưng giờ, tên này đã là Tam phẩm đỉnh phong, bốn mạch toàn khai, mắt thấy sắp độ Thiên kiếp Tam phẩm thăng Tứ phẩm rồi.

Cơ hội tu luyện ở tầng một Thiên Hà Bí Cảnh, đối với Tống Thư Hàng mà nói cơ bản không còn tác dụng gì mấy nữa.

Tô Thị A Thất cảm thấy đau lòng.

“Giờ thì sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, cậu nghe Bạch tiền bối nói qua, sâu trong Thiên Hà Bí Cảnh của Tô Thị, có ẩn chứa một linh mạch thiên hà khổng lồ.

Phàm là tu sĩ tu luyện trong bí cảnh đó, chịu tẩy rửa của linh mạch thiên hà, nhục thân có thể trở nên càng thêm mạnh mẽ, hơn nữa tốc độ tu luyện là gấp năm đến mười lần bên ngoài.

Là một nơi tốt để bế quan tu luyện.

Cho nên, cậu vẫn rất mong muốn đến đó tu luyện.

“Hiện tại, tu luyện ở đó đối với ngươi mà nói, công hiệu không còn lớn nữa.” Tô Thị A Thất khóe miệng giật giật nói.

Tống Thư Hàng: “Công hiệu không lớn?” Tô Thị A Thập Lục một tay chống cằm, đáp: “Bởi vì tốc độ thăng cấp của ai đó quá nhanh rồi, chỉ trong một kỳ nghỉ hè, ngươi đã vọt lên cảnh giới Tam phẩm đỉnh phong. ‘Tầng một Thiên Hà Bí Cảnh’ đối với tu sĩ Nhất phẩm và Nhị phẩm có hiệu quả tu luyện tốt nhất, đối với tu sĩ Tam phẩm, linh lực ở đó không đủ nồng đậm.” Tống Thư Hàng: “Ách.” “Tôi từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, đến giờ mới cảnh giới Tứ phẩm, nhưng cậu sắp đuổi kịp cảnh giới của tôi rồi.” Tô Thị A Thập Lục nghĩ đến đây, liền cảm thấy vô cớ tủi thân: “Tôi vẫn còn là nhân vật thiên tài cấp trong số các tu sĩ cùng tuổi của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đó.” Tống Thư Hàng chỉ có thể cười gượng.

“Tôi từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, đến giờ mới cảnh giới Ngũ phẩm.” Tô Thị A Thất phụ họa theo mà cằn nhằn: “Tôi cũng là nhân vật thiên tài trong số những người cùng tuổi của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ mà.” “Còn có tôi, tôi từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, đến giờ mới cảnh giới Thất phẩm.” Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói: “Tôi cũng là nhân vật thiên tài trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’!” “Sư phụ, con từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện mà đến giờ mới Tam phẩm cảnh giới.” Tước Yêu Tiểu Thải nước mắt chảy đầy mặt nói.

Nó không ngờ, sư phụ Tống Thư Hàng vậy mà trong kỳ nghỉ hè đã từ ‘Nhất phẩm’ thăng đến cảnh giới gần Tứ phẩm.

Nghĩ thôi đã thấy tủi thân quá, thời gian tu luyện của nó dài đến vậy, nó còn từng trải qua một lần nguy cơ ‘tuổi thọ gần hết’ mà.

“Thư Hàng sư huynh, em cũng từ nhỏ đã bắt đầu tu luyện, đến giờ mới Nhất phẩm cảnh giới.” Thi La Lỵ chớp chớp mắt nói: “Anh có thể cho em biết, bí quyết để anh dùng một kỳ nghỉ hè, từ Nhất phẩm thăng cấp đến Tam phẩm là gì không?” Tống Thư Hàng: “……” “Khụ!

Tổng kết lại thì, cái báo đáp kia đã không còn thích hợp với Thư Hàng tiểu hữu ngươi nữa.

Vậy thế này đi, mấy ngày nay ta sẽ tìm cách đổi cho ngươi một cái báo đáp thích hợp.

Thật sự không được thì đến lúc đó, phần báo đáp này ta sẽ quy đổi thành dược liệu để luyện chế 'bản mệnh pháp bảo' cho ngươi vậy.

Đợi ngươi thăng lên cảnh giới Tứ phẩm rồi, nhất định phải luyện chế bản mệnh pháp khí rồi đó… Thật ra Tam phẩm cảnh giới ngươi đã nên bắt đầu tu luyện bản mệnh pháp khí rồi.

Nhưng ngươi thăng cấp quá nhanh, chắc là ngươi ngay cả việc muốn luyện chế bản mệnh pháp khí thành hình dáng gì cũng chưa quyết định đúng không?" Tô Thị A Thất cười nói.

Tống Thư Hàng nước mắt chảy đầy mặt nói: "Đúng vậy, A Thất tiền bối." Vốn dĩ cậu định dứt khoát luyện chế một thanh 'đao' làm pháp khí.

Nhưng mấy hôm trước sau khi có được 'Vô Hình Đao Cổ', Tống Thư Hàng cảm thấy nếu luyện chế bản mệnh pháp khí thành 'đao' thì có chút lãng phí, cậu lại không chơi song đao lưu.

Cho nên bản mệnh pháp khí rốt cuộc nên luyện chế thành hình dáng gì, chính Tống Thư Hàng cũng không có manh mối.

"Càng sớm càng tốt, trước cảnh giới Ngũ phẩm, nhất định phải luyện chế ra bản mệnh pháp khí.

Bằng không thì quá muộn rồi." Tô Thị A Thất dặn dò: "Mà nói, ngươi sẽ không phải mấy tháng nữa lại đột phá đến cảnh giới Ngũ phẩm chứ?" "Sao có thể, thăng cấp Ngũ phẩm cảnh giới tôi nhất định sẽ vô cùng cẩn thận." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Cảnh giới Ngũ phẩm, là một cảnh giới vô cùng quan trọng.

Lúc ngưng tụ Kim Đan, số lượng vân rồng trên Kim Đan, chính là đại diện cho tương lai của một vị tu sĩ.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần có mấy vị tiền bối, đều phải đợi có hơn chín phần mười tự tin ngưng tụ được bảy vân rồng trở lên, mới lựa chọn thăng cấp Ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng sau khi ở trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lâu rồi, trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự, muốn ngưng tụ Kim Đan, ít nhất cũng phải ngưng tụ được bảy vân rồng trở lên.

Không tự tin, tuyệt đối không thăng cấp. 【Một Kim Đan định đại đạo】, Kim Đan thành thì không hối!

Thăng cấp Ngũ phẩm, nhất định phải vững vàng, tuyệt đối không thể ham cầu thành công!

"Tâm thái của ngươi không tệ." Tô Thị A Thất cười nói.

Một lát sau, hai chiếc xe tiến gần cổng trường Đại học Giang Nam thành.

Trong Đại học Giang Nam thành, sinh viên muốn tự lái xe vào trường, phải trải qua một loạt các thủ tục rất phức tạp, các loại thủ tục đó thật sự rất phản nhân loại.

Chủ yếu là vì tầng lớp lãnh đạo của Đại học Giang Nam thành không ủng hộ việc sinh viên tự lái xe vào trường, gần hai năm nay mới nới lỏng một chút.

Tuy nhiên, nếu là giáo viên thì không thành vấn đề.

Xe của Tô Thị A Thập Lục rất thuận lợi vào trường… Xe của Bạch tiền bối cũng theo đó mà thuận lợi đi vào.

Theo lý mà nói, xe của Bạch tiền bối không làm thủ tục thì không thể vào trường.

Nhưng dù sao thì xe của Bạch tiền bối cứ thế mà khó hiểu đi vào, cũng chẳng có ai ngăn cản.

Tống Thư Hàng quy điều này vào hiệu quả vận khí nghịch thiên của Bạch Tôn Giả.

Hai chiếc sedan dài hơn mười mét đi vào trường, nói thật vẫn rất thu hút ánh mắt của mọi người.

Tống Thư Hàng lặng lẽ lấy ra tấm phù hộ do ‘Túy Tinh Cư Sĩ’ làm cho mình, đeo lên người.

Cậu cảm thấy mình hiện tại rất cần hiệu quả ‘người tàng hình’ của tấm phù hộ này.

Chương 1109

“Hy vọng đừng quá thu hút ánh mắt của mọi người, nếu bị quá nhiều người nhìn thấy tôi bước xuống từ xe của Bạch tiền bối, cuộc sống bình yên trong trường của tôi sẽ toi đời.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tài xế của xe Tô Thị A Thất và A Thập Lục xuống xe trước, sau đó đi ra phía sau, mở cửa xe cho A Thất và A Thập Lục.

Rõ ràng, tài xế của xe A Thất tiền bối là chuyên nghiệp.

Khi Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục trong bộ vest công sở bước xuống xe, đã thu hút sự chú ý của rất nhiều sinh viên.

“Rất tốt, có A Thất tiền bối đẹp trai và A Thập Lục đáng yêu thu hút hỏa lực, mình sẽ lén lút chui ra khỏi xe, sẽ không gây chú ý nữa.” Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa lấy ra chiếc kính râm lớn từ pháp khí vòng tay của mình đeo lên.

Nhưng cậu lại không thấy, Bạch Tôn Giả nhìn hành động của tài xế chuyên nghiệp nhà Tô Thị A Thất thì như có điều suy nghĩ.

Sau đó, Bạch Tôn Giả mở cửa xe, đẹp trai bước ra khỏi chiếc sedan siêu dài.

Ánh nắng chiếu lên người Bạch Tôn Giả, khoảnh khắc này, ánh mắt của tất cả mọi người dường như bị nam châm hút lấy, không tự chủ được mà đổ dồn vào y.

Sau đó, Bạch Tôn Giả đi đến vị trí của Tống Thư Hàng và Thi La Lỵ, mỉm cười mở cửa xe cho họ.

Khuôn mặt Tống Thư Hàng hơi giật giật.

Thi La Lỵ mỉm cười nhảy ra khỏi xe.

“Bạch tiền bối, tôi tự mình xuống được mà.” Tống Thư Hàng nói, nói xong Tống Thư Hàng nhanh chóng mở cửa xe bên kia, chui xuống xe từ phía đối diện.

Cứ như vậy, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Bạch Tôn Giả và Thi La Lỵ.

Lén lút xuống xe, cộng thêm phù hộ của ‘Túy Tinh Cư Sĩ’, chắc là sẽ không quá gây chú ý.

Tuy nhiên, ngay khi Tống Thư Hàng lén lút xuống xe… Đột nhiên, từ xa có một bóng người nhanh chóng lao đến.

Đó là một lão giả tóc bạc, tốc độ cực nhanh!

Càng đáng sợ hơn, lão giả này còn dùng tư thế ‘én về tổ’ mà lao đến cậu.

Vị lão gia tử này hình như có một trái tim thiếu nữ?

Tư thế lao đến này quá là thiếu nữ, thật chói mắt.

Tống Thư Hàng theo bản năng né tránh.

Thử nghĩ, bị một lão gia tử lao vào lòng, thật rợn người.

Nhưng Tống Thư Hàng đã không né tránh thành công, cuối cùng bị lão giả này ôm chặt lấy.

Vãi cả chưởng, đây là một Linh Hoàng Ngũ phẩm!

“Ô ô ô ô ô ~~ Ta cuối cùng cũng tìm thấy ngươi!

Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng cũng tìm thấy ngươi.” Lão giả tóc bạc khóc lớn, khóc đến đau lòng cực độ.

Nước mắt lão giả tuôn như mưa, không sao ngăn lại được.

Quá khoa trương rồi.

Mỗi giọt nước mắt đều đong đầy nước.

Khi những giọt lệ lớn kết thành một mảng, vết nước mắt cũng đặc biệt khoa trương.

Bị ôm chặt, Tống Thư Hàng cảm thấy quần áo của mình bị ướt một mảng… Đơn giản là thành sông rồi.

Cái kiểu khóc dữ dội này… lúc Diệp Tư khóc cũng là cảm giác này.

A phi!

A phi!

A phi!

Tống Thư Hàng trong lòng ba lần 'a phi'!

Diệp Tư thì là lệ mỹ nhân, khóc lên cũng yếu đuối đáng thương, khiến người ta động lòng.

Nhưng lão gia tử này, khóc như vậy làm gì chứ, một chút cũng không đẹp đẽ, người không biết còn tưởng cậu đã ức hiếp lão gia tử này thảm lắm.

"Vị lão gia tử này, ngài tìm tôi có việc gì… Ồ?

Ngài không phải là vị… vị gì đó hả?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu nhớ mình đã từng thấy vị lão gia tử này.

Đúng rồi, lúc ở cửa Bích Thủy Các, cậu từng gặp đối phương.

Nhưng đối phương sau đó bị Sở Các Chủ ném về Địa Cầu.

Sau này, lúc quay phim, Tô Thị A Thất tiền bối lại dẫn theo vị lão gia tử này, Diệp Tư, Đậu Đậu cùng với Đồng Quái Tiên Sư quay về.

Nhưng đạo hiệu của vị lão gia tử này là gì, cậu nhất thời không nhớ ra.

"Khốc đạo hữu, buổi sáng tốt lành nhé." Bạch Tôn Giả nhìn thấy

Khốc lão nhân thì cười chào hỏi.

“Khốc lão nhân đạo hữu, ngươi sao lại ở đây?” Tô Thị A Thất tò mò hỏi.

“Ồ?

Bạch tiền bối, A Thất đạo hữu, ô ô ô ô, các ngươi đều ở đây sao.” Khốc lão nhân lau nước mắt, nhìn về phía Tô Thị A Thất và Bạch Tôn Giả.

Thật là ngại quá, y vốn định trốn Bạch tiền bối, không tiện gặp mặt y, không ngờ lại tự mình đâm đầu vào.

“Ngươi tìm Thư Hàng có chuyện gì sao?” Bạch Tôn Giả tò mò hỏi.

“Ô ô ô, là thế này.

Thư Hàng tiểu hữu… Xin hỏi ngươi có biết 《Thiên Khấp Bảo Điển》 không?” Khốc lão nhân nói.

Khốc lão nhân muốn thứ duy nhất là một bản 《Thiên Khấp Bảo Điển》hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng nhớ lần đầu tiên cậu gặp Khốc lão nhân là ở ngoài cửa ‘Bích Thủy Các’ trong không gian.

Lúc đó Khốc lão nhân đứng ở cửa, hy vọng có thể bái nhập vào Bích Thủy Các, làm một đệ tử.

Nếu không thể thành đệ tử, làm một vị ‘Cung phụng trưởng lão’ hoặc ‘Khách khanh’ cũng được.

Tóm lại, chỉ cần có thể cho y cơ hội tiếp xúc với bản 《Thiên Khấp Bảo Điển》hoàn chỉnh, y đảm bảo sự trung thành của bản thân với môn phái không thành vấn đề.

Thông thường mà nói, tu sĩ tán tu Linh Hoàng mạnh mẽ như Khốc lão nhân, nếu thật lòng muốn gia nhập môn phái, môn phái thường sẽ không từ chối.

Đáng tiếc là, sau đó khi Khốc lão nhân và Tống Thư Hàng, Diệp Tư giao lưu ở cửa Bích Thủy Các, đã nhắc đến sự thật về việc 【Nguyên Bích Thủy Các】 bị hủy diệt.

Sự thật tàn khốc này, vô tình chạm vào nỗi đau của Sở Các Chủ đang nghe lén, kết quả, Khốc lão nhân bị Sở Các Chủ ném về Địa Cầu.

Kế hoạch bái nhập Bích Thủy Các của y cũng tuyên bố phá sản.

Mà hiện tại, Khốc lão nhân muốn đi con đường vòng, thông qua quan hệ của Tống Thư Hàng, liên lạc với tuyến Diệp Tư này, rồi tranh thủ có thể kết duyên với Bích Thủy Các, giành được bản 《Thiên Khấp Bảo Điển》 hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng cố sức đẩy Khốc lão nhân ra, sau đó hỏi: “Khốc tiền bối, ngài còn muốn bái nhập Bích Thủy Các sao?” “Đương nhiên.” Khốc lão nhân vừa khóc vừa nói.

Y có thể thăng cấp Linh Hoàng Ngũ phẩm, chủ yếu là do 《Thiên Khấp Bảo Điển》 và bản thân y có độ phù hợp cao.

Nếu bây giờ y chuyển tu công pháp khác, xác suất thăng cấp Chân Quân Lục phẩm sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì vậy, nếu có cơ hội có được bản 《Thiên Khấp Bảo Điển》 hoàn chỉnh, Khốc lão nhân tuyệt đối sẽ không dễ dàng từ bỏ.

“Vậy Khốc tiền bối… Nếu ngài không gấp lắm, tối nay tôi sẽ giúp ngài liên hệ Bích Thủy Các vậy.

Tính toán thời gian, buổi tối thì Diệp Tư cũng có thể đến Bích Thủy Các rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Còn về việc Sở Các Chủ có muốn nhận Khốc lão nhân hay không, đó không phải là việc cậu có thể can thiệp.

Mắt Khốc lão nhân sáng lên, y lại nức nở nói: “Thư Hàng tiểu hữu, xin hãy chuyển lời với Sở Các Chủ, chỉ cần nhận tiểu lão nhi, tiểu lão nhi sau này sống là người Bích Thủy Các, chết cũng là quỷ Bích Thủy Các.

Bảo đảm trung tâm không đổi!” Sở dĩ y hạ quyết tâm như vậy, là vì Khốc lão nhân biết, Sở Các Chủ của Bích Thủy Các… rất có thể là một vị Kiếp Tiên Cửu phẩm!

Lúc đó vị Sở Các Chủ kia phất tay một cái, liền ném y vào không gian chi môn, ném đến Địa Cầu rồi.

Cái đùi vàng dài như vậy, nếu có cơ hội ôm một chút, thì không có mấy người sẽ từ chối.

Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật: “Tôi biết rồi, Khốc tiền bối ngài yên tâm đi, lời của ngài tôi sẽ chuyển cáo cho Sở Các Chủ không sót một chữ nào.” “Cảm ơn tiểu hữu.” Khốc lão nhân cảm động, lại chạm vào điểm lệ, khóc lóc thảm thiết.

“Thật ra… Khốc tiền bối nếu ngài thật sự muốn 《Thiên Khấp Bảo Điển》, cũng có thể cân nhắc bái Diệp Tư tiên tử làm sư phụ.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Thật ra, chính Tống Thư Hàng cũng nắm giữ bản 《Thiên Khấp Bảo Điển》 hoàn chỉnh, nhưng… cậu không muốn thu Khốc lão nhân làm đồ đệ.

Đối phương là tiền bối Linh Hoàng Ngũ phẩm, cậu mới cảnh giới Tam phẩm.

Cho dù đối phương chịu bái, Tống Thư Hàng cũng không có mặt mũi mà thu.

Hơn nữa, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 thuộc về Bích Thủy Các, Tống Thư Hàng cũng không tiện tư thụ.

Nhưng nếu bái Diệp Tư làm sư phụ thì không thành vấn đề.

“Diệp Tư tiên tử?” Khốc lão nhân lập tức hiểu ra: “Cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu.” “Không có gì.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy Thư Hàng tiểu hữu, tôi đi Đại học Giang Nam thành làm thủ tục, chuyển đến lớp của ngươi đây.” Khốc lão nhân lau nước mắt nói.

Y làm vậy là phòng ngừa vạn nhất… nếu Bích Thủy Các và Diệp Tư đều không đồng ý thu y làm đồ đệ, y sẽ cố gắng xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Tống Thư Hàng.

Mối quan hệ một khi đã tốt, thì rất nhiều chuyện sẽ trở nên dễ dàng hơn.

Suy cho cùng, thế giới này là một thế giới trọng tình nghĩa.

Tống Thư Hàng: “……” Giỡn cái gì vậy, trong lớp cậu có Thi La Lỵ đứa nhỏ như vậy đã rất quái dị rồi, giờ lại thêm lão gia tử Khốc lão nhân này nữa, lớp cậu sẽ thành cái gì đây?

Trên có già, dưới có trẻ sao?

“Khụ, Khốc tiền bối không cần thiết phải như vậy.

Việc chuyển lớp này còn chưa có cần thiết đâu.

Khốc tiền bối ngài cứ đến gần đó đợi một lát, đợi tối nay Sở tiên tử của Bích Thủy Các có hồi đáp rồi, tôi sẽ liên hệ Khốc tiền bối.” Tống Thư Hàng vội vàng ngăn lại.

Khốc lão nhân nghĩ lại thì quả thật không cần gấp như vậy.

Nếu thật sự phải làm thủ tục nhập học, ít nhất cũng phải đợi Sở Các Chủ và Diệp Tư tiên tử của Bích Thủy Các từ chối y rồi hãy nói.

Vất vả lắm mới giải quyết xong Khốc lão nhân, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Sau đó, cậu thở dài thườn thượt.

Chương 1110

Vốn dĩ chuẩn bị lén lút xuống xe, nhân lúc Tô Thị A Thất, A Thập Lục, Bạch Tôn Giả, Thi La Lỵ thu hút ánh mắt của mọi người, cậu sẽ lén lút trở về phòng học của mình.

Có phù hộ của 'Túy Tinh Cư Sĩ' trợ giúp, kế hoạch lén lút lẻn vào phòng học là chắc chắn, không có vấn đề gì.

Không ngờ nửa đường lại xuất hiện Khốc lão nhân.

Một chốc, Tống Thư Hàng liền trở thành người thu hút sự chú ý nhất.

"Ồ?

Kia là Tống Thư Hàng đúng không?" Đã có bạn học nhận ra cậu, cho dù cậu có đeo kính râm.

"Tống Thư Hàng?

Là Tống Thư Hàng đó sao?" "Đúng, cái người đóng Cao Thăng sư huynh ấy." "Ồ?

Người đằng trước kia là 'Lăng Dạ', Lăng Dạ cũng đến Đại học Giang Nam thành của chúng ta sao?" Có người nhận ra Bạch Tôn Giả, reo hò nói.

"Mau lên, tôi chưa bao giờ được tiếp xúc gần Lăng Dạ sư huynh như vậy." "Cả thiếu nữ đáng yêu bên cạnh nữa, đóng vai 'Đao Vô Tích' của Thái Bạch Kiếm Tông đó, trong phim tôi thích nhất là cô ấy, có thể nói là một trong những nhân vật dễ thương nhất phim." Dòng người chen chúc, tiến về phía Tống Thư Hàng và mấy người bọn họ.

Giờ phải làm sao?

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ… Sau đó, đầu cậu giật giật.

Rồi, Thư Hàng tiểu hữu lặng lẽ lấy ra chiếc ‘Biến Huyễn Hung Trâm’ vẫn chưa trả lại Vũ Nhu Tử.

Dưới tác dụng của Biến Huyễn Hung Trâm, khuôn mặt Tống Thư Hàng lặng lẽ biến hóa một chút.

Sau khi đám đông nhiệt tình đến gần, Tống Thư Hàng tháo kính râm, lộ ra một khuôn mặt mà các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều rất quen thuộc.

Sau đó, Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười tà mị.

Thế nào là tà mị cười ư, chính là cười vừa tà vừa đẹp trai.

“Chào mọi người, tôi là diễn viên Lãng Bá, trong phim đóng vai sư đệ mách lẻo với Lăng Dạ, còn khách mời một mặt cờ nữa.

Mọi người làm quen với tôi nhé ~~” Tống Thư Hàng nhiệt tình chắp tay về phía đám đông.

Tô Thị A Thất: “……” Tô Thị A Thập Lục: “……” Thi La Lỵ: “……” Bạch Tôn Giả: “……” Tại sao Thư Hàng ngươi lại thông thạo như vậy chứ!

“Cảnh này, sao lại cảm thấy hơi quen mắt nhỉ?” Tô Thị A Thất nói.

“Bởi vì cách đây không lâu, có một con khỉ đột đã giả mạo tên ngươi, đứng trước kênh trực tiếp của 《Tu Chân Nhật Báo》 mà tự giới thiệu với tất cả khán giả.

Dẫn đến hiện tại, rất nhiều tu sĩ không biết chân tướng đều cho rằng, Tô Thị A Thất nổi tiếng lẫy lừng của Thiên Hà, bản tôn là một con khỉ đột.” Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

“Vãi chưởng.” Tô Thị A Thất lập tức cảm thấy như vừa ăn phải cục phân vậy.

“Thư Hàng tiểu hữu cũng bị nhiễm bệnh Tam Lãng rồi sao?” Tô Thị A Thất nghiến răng nói.

“Nhiễm từ rất lâu rồi, nhưng gần đây vẫn chưa tái phát, ta còn tưởng bệnh của cậu ấy đỡ hơn rồi.

Xem ra khoảng thời gian trước là thời kỳ ủ bệnh.” Bạch Tôn Giả đáp.

“Quả nhiên, vẫn là nên bảo Hoàng Sơn tiền bối đá Cuồng Đao Tam Lãng ra khỏi nhóm đi.” Tô Thị A Thất nói nhỏ.

“Cả Đồng Quái tiền bối nữa, đá ra cùng thì an toàn hơn.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung.

“Đúng, cái thói bói toán cũng là một loại bệnh.

Bệnh Tam Lãng và bệnh bói toán, nhưng bệnh bói toán khả năng lây nhiễm không mạnh bằng.” Tô Thị A Thất nói.

Tống Thư Hàng lúc này… đã hoàn toàn nhập vai ‘Cuồng Đao Tam Lãng’ rồi.

“Báo cho mọi người một tin tốt, không lâu nữa, bộ phim《Cuộc Đời Phóng Đãng Bất Khâm Của Tôi》do tôi đóng vai chính sẽ ra mắt, trong bộ phim này, mọi người có thể thấy không ít nhân vật quen thuộc trong《Chiến Tranh Mạt Pháp》.

Đây là một bộ phim đáng mong đợi.

Xin mọi người đến lúc đó ủng hộ nhiệt tình nhé.” Tống Thư Hàng vừa nói, vừa không ngừng phát ra những nụ cười ‘tỏa sáng, tà mị’ về bốn phía.

Tống Thư Hàng dường như đã hoàn toàn hỏng rồi.

Chẳng lẽ sau khi ngụy trang thành hình dạng của【Cuồng Đao

Tam Lãng】, sẽ bị một loại 【quy tắc lực lượng tìm đường chết】 nào đó trên trời đất gia trì, khiến bản thân không tự chủ được mà bắt đầu tìm đường chết sao?

Nghĩ thôi đã thấy thật đáng sợ. … Bất kể thế nào, Tống Thư Hàng đã khôn ngoan né tránh được một kiếp.

Mọi người phát hiện ra sau khi cậu tháo kính râm, vậy mà không phải Tống Thư Hàng, mà là một diễn viên tên 'Lãng Bá', trong lòng rất thất vọng.

Nhưng… vẫn có không ít cô gái bị nụ cười tà mị của 'Lãng Bá' thu hút, trở thành fan của diễn viên đóng vai phụ 'Lãng Bá' này.

Thậm chí có rất nhiều cô gái bày tỏ rằng đến lúc bộ phim 《Cuộc Đời Phóng Đãng Bất Khâm Của Tôi》 ra mắt, họ nhất định sẽ đến rạp chiếu phim ủng hộ.

Cuối cùng, họ đã nhận được một phần chữ ký của 'Lãng Bá'.

Tô Thị A Thất: "……" Tô Thị A Thập Lục: "……" Bạch Tôn Giả mỉm cười, y lặng lẽ quay lại toàn bộ quá trình.

Sau đó, gửi vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần. … Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, vì đoạn video này mà lập tức trở nên náo nhiệt.

Lạc Hoa Tiên Tử 【Vũ Nhu Tử】: "Ố ồ ồ ồ?

Sao lại thế này, Tam Lãng tiền bối đến Đại học Giang Nam thành từ lúc nào?

Y không phải vẫn còn ở Linh Vũ Điệp Đảo của chúng ta sao?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "……" Khi xem video, Linh Vũ Điệp Tôn Giả mắt sắc đã nhìn thấy chiếc trâm cài ngực trên ngực con 'Cuồng Đao Tam Lãng' này.

Cái Cuồng Đao Tam Lãng này, là Thư Hàng tiểu hữu sao?

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vãi chưởng, đứa nào đây?” Lệ Chi Tiên Tử: “Đây không phải ngươi đó sao, Tam Lãng?” Bắc Hà Chân Quân: “【Biểu cảm cực kỳ kinh ngạc】 Không phải Tam Lãng sao?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Trời ạ ~~ Vậy mà có người giả mạo Cuồng Đao Tam Lãng?

Làm ăn đẹp ghê!” “Đứa nào vậy, giả mạo thành ta thì cũng đừng cười ghê tởm như vậy chứ.

Ta cười có ngớ ngẩn đến thế không?” Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên.

“Trời ạ, đang ở Đại học Giang Nam thành, ta ra xem sao.

Ta vừa hay cũng đang ở Đại học Giang Nam thành.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “@Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối, cái Tam Lãng này rốt cuộc là ai?

Lại còn @Thất Sinh Phù Phủ Chủ, ‘Trời ạ’ là cái quái gì vậy?” “Trời ạ ~~ ‘Trời ạ’ là thói quen cửa miệng của một vị tiền bối liên hệ với ta cách đây không lâu, ma tính lắm, không tự chủ được mà học theo.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Trời ạ ~~ Rốt cuộc là vị đạo hữu nào, lại có cái thói quen cửa miệng đáng sợ như vậy, học rồi căn bản không dừng lại được.” Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá cảm thán.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Chư vị đạo hữu, ta đã đến hiện trường rồi.

Bây giờ ta sẽ livestream bằng chữ cho mọi người.

Ta đã phát hiện ra kẻ giả mạo Cuồng Đao Tam Lãng này, đang ở cùng Bạch Tôn Giả, Tô Thị A Thập Lục và ‘Thi’.

Bạch Tôn Giả và ‘Thi’ đứng cạnh một chiếc xe, Tô Thị A Thập Lục thì đứng một mình cạnh một chiếc xe khác.” “Vãi chưởng!” Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng phát biểu: “Ta hiểu rồi, là ngươi đúng không, Tô Thị A Thất!

Nhất định là ngươi đang trả thù ta!

Trời ạ ~ Ngươi trả thù ta thì cũng thôi đi, nhưng ngươi huyễn hóa thành hình dạng của ta rồi cũng đừng cười ghê tởm như vậy được không?

Cái nụ cười bỉ ổi đó, xuất hiện trên mặt ta rất không hợp.

Cái nụ cười khiến người ta rợn tóc gáy đó, chỉ hợp với chính ngươi thôi!

Đừng dùng nụ cười bỉ ổi của ngươi làm ô uế mặt ta!” Lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiếp tục nhập liệu: “Ta còn thấy đạo hữu Tô Thị A Thất, chui ra từ phía bên kia xe, đứng cạnh A Thập Lục.

Ngoài ra, bên cạnh đạo hữu A Thất, còn có một lão giả đang khóc rất đau lòng, dường như là cao thủ tán tu ‘Khốc lão nhân’ đạo hữu.” “……” Cuồng Đao Tam Lãng: “Thất Sinh Phù đạo hữu, ngươi gài bẫy ta?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “【Biểu cảm nhún vai】, ta thật sự không gài bẫy ngươi.

Vừa nãy khi ta livestream bằng chữ, từ góc độ của ta nhìn sang, đạo hữu A Thất bị xe che mất.

Ta lại đến gần một chút, mới thấy A Thất và Khốc lão nhân.

Ta nói đều là sự thật.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói là sự thật, vì khi còn trẻ đã hứa vô số lời thề, y rất cẩn trọng với lời nói và hành động của mình, sợ lỡ một cái lại hứa lời thề nữa.

Hiện tại, mỗi lần nói chuyện y đều phải suy nghĩ kỹ càng mới thốt ra, chính vì vậy, y gần như không nói dối.

Cuồng Đao Tam Lãng: "……" "Tiếp tục livestream, vị đạo hữu giả mạo Tam Lãng kia, vẫn đang ký tên cho fan.

Nói thật, ta cảm thấy vị Tam Lãng giả này cười rất mê người, đẹp trai hơn cả Tam Lãng thật.

Điều này, từ lượng fan nữ không ngừng chen lấn xung quanh y hiện tại là có thể thấy.

Đúng rồi, ta thấy đạo hữu Tô Thị A Thất lấy điện thoại ra, bắt đầu thao tác rồi, y có thể sắp online." Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiếp tục nói.

Đang nói chuyện, Tô Thị A Thất online.

Vừa online, Tô Thị A Thất liền phát ra một loạt tiếng cười lạnh: "A a a a." Mặc dù chỉ là tiếng cười lạnh bằng chữ, nhưng Cuồng Đao Tam Lãng nhìn bốn chữ 'a' này, liền cảm thấy rợn người.

"A Thất, lần này không phải lỗi của ta.

Ngươi lật lại lịch sử chat là có thể thấy, lần này, ta bị lão tài xế Thất Sinh Phù đạo hữu này dẫn sai nhịp điệu, mới hiểu lầm ngươi.

Đây là một sự hiểu lầm!" Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nói.

Tô Thị A Thất không trả lời ngay.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Ta thấy đạo hữu A Thất vẻ mặt trầm tư, y hình như đang cân nhắc có nên tha thứ cho đạo hữu Tam Lãng không?

Nhưng, ta cảm thấy với tính cách thích khiêu chiến của đạo hữu A Thất, chỉ cần có cơ hội khiêu chiến người khác, y tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Không có cơ hội khiêu chiến y cũng sẽ tự tạo cơ hội… Hiện tại, đạo hữu Tam Lãng khó khăn lắm mới bị nắm được cái đuôi, ta cá đạo hữu A Thất sẽ gửi thư khiêu chiến cho đạo hữu Tam Lãng!

Đêm trăng tròn tháng sau, có lẽ chúng ta lại có thể tụ họp ở Tử Cấm Chi Điên, xem Cuồng Đao Tam Lãng VS Tô Thị A Thất, cuộc chiến song đao nổi tiếng trong Cửu Châu Nhất Hào Quần!

Rốt cuộc là đao của A Thất mạnh hơn?

Hay đao của đạo hữu Tam Lãng 'lãng' hơn?" Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: "……" Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy, chuỗi livestream bằng chữ này của đạo hữu Thất Sinh Phù, cũng có xu hướng tìm đường chết, mặc dù xu hướng này còn rất nhỏ, nhưng gió này không thể để nó lớn lên.

Có nên ban cho đạo hữu Thất Sinh Phù một gói combo cấm ngôn không?

Để y bình tĩnh lại tỉnh táo chút?

Lúc này, Tô Thị A Thất đáp lời: "Thôi đi, đã là hiểu lầm, vậy cứ để nó qua đi vậy." "Trời ạ!

Điều này không khoa học!" Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

"Trời ạ!

Điều này không tu chân!" Bắc Hà Chân Quân liền tiếp lời nói.

Chương 1111

Vân Du Tăng Thông Huyền: “【Biểu tượng ngón tay cái】” Dược Sư gửi một tin nhắn thoại nói: “Tôi xin giải thích ý của Thông Huyền đại sư: Tha thứ lỗi lầm của người khác là một loại từ bi.” Giữa Dược Sư và Thông Huyền đại sư, có một loại ăn ý thần kỳ.

Hai người có thể thông qua một từ ngữ đơn giản, biểu cảm là có thể đoán ra ý đối phương muốn biểu đạt là gì.

Chủ yếu là một người tu luyện ‘bế khẩu thiền’, một người khác thì tốc độ gõ chữ đặc biệt chậm, sau đó liền bồi dưỡng ra loại ăn ý này.

Lúc này, Tô Thị A Thất lại nói: “@Cuồng Đao Tam Lãng, nhưng mà, vốn dĩ ta muốn ngăn cản vị ‘Cuồng Đao Tam Lãng’ giả mạo này tiếp tục quậy phá, nhưng hiện tại, vì ngươi quá không tin tưởng ta, ta rất đau lòng, cho nên ta đau lòng sẽ không ngăn cản Tam Lãng giả mạo này.” Cuồng Đao Tam Lãng: “……” Đau lòng cái mặt thỉ nhà ngươi!

Ngươi lấy đâu ra cái trái tim thủy tinh yếu ớt vậy hả!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Này này này, hiện trường lại xuất hiện dị biến.

Ta tiếp tục livestream bằng chữ: Tam Lãng giả mạo vì không ngừng sử dụng nụ cười đẹp trai, đã thu hút mấy nữ sinh viên đến gần y, mượn cơ hội ký tên, chụp ảnh chung, cố ý áp sát vào Tam Lãng giả mạo, trong đó còn có nữ sinh viên ‘đánh bóng chuyền’ nữa.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên ra tay, nàng kéo Tam Lãng giả mạo, lôi y đi.

Tính đến hiện tại, Tô Thị A Thập Lục đã kéo Tam Lãng giả mạo lên lầu rồi, bỏ xa những người khác.” “Khoan đã, Tô Thị A Thập Lục tại sao lại kéo Tam Lãng giả mạo đi?” Lệ Chi Tiên Tử một lời hỏi ra vấn đề quan trọng nhất.

“Cho nên nói, cái Tam Lãng giả mạo này rốt cuộc là ai? @Bạch Tôn Giả.” Bắc Hà Chân Quân hỏi.

Bạch Tôn Giả: “A Thất nói, để đạo hữu Tam Lãng từ từ đoán đi.

Được rồi, chúng ta cũng phải đi vào rồi, tiết học đầu tiên của Đại học Giang Nam thành sắp bắt đầu, chúng ta không thể tiếp tục gây hỗn loạn.” Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư đã lâu không online lên tiếng: “Là Thư Hàng tiểu hữu, tuyệt đối không sai.

Với kinh nghiệm hóa trang nhiều năm của ta, một ánh mắt là có thể nhìn ra đây là Thư Hàng tiểu hữu.” “Điều này không thể nào, Thư Hàng tiểu hữu không có ‘tác’ đến mức đó đâu.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Thật ra ấn tượng của nàng về Tống Thư Hàng vẫn khá tốt, khá tích cực.

“Tôi cũng cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu sẽ không ‘tác’ đến mức đó.” Bắc Hà Chân Quân nói.

“Nhưng mà, nghĩ đến hành động của Tiểu Thập Lục, cảm thấy nếu cái Tam Lãng giả mạo này là Thư Hàng tiểu hữu thì cũng có thể lý giải mà.” Đông Phương Lục Tiên Tử lên tiếng nói: “Lại @Tuyết Lang Động Chủ, cái giấy phép lái xe mới của tôi khi nào thì xong?” “Đông Phương Lục Tiên Tử đừng vội, tôi sẽ giải quyết việc này càng sớm càng tốt.

Nhưng gần đây kiểm tra khá nghiêm, nên cần chút thời gian.” Tuyết Lang Động Chủ nói.

Trời ạ, y còn có thể làm gì nữa đây?

Nếu không làm giấy phép lái xe cho Đông Phương Lục Tiên Tử, nói không chừng người đầu tiên bị chém đầu chính là nhà y rồi.

Đồng Quái Tiên Sư: “Chắc chắn là Thư Hàng tiểu hữu không thể sai được, nếu sai, ta sẽ trực tiếp cởi bỏ hóa trang, cho các ngươi thấy dung mạo thật của ta!” Lệ Chi Tiên Tử: “Trời ạ, đây không phải sự thật!” Tô Thị A Thất: “Trời ạ, đây là thế giới tận thế sắp đến rồi sao?” Bắc Hà Chân Quân: “Trời ạ, không thể tưởng tượng được, tên bói toán kia vậy mà dám dùng chuyện này để đánh cược!

Ta đang mơ sao?” Dược Sư: “Trời ạ, tên bói toán còn dám dùng chuyện này để cá cược.

Xem ra cái Tam Lãng giả mạo này có 90% là Thư Hàng tiểu hữu.

Thư Hàng tiểu hữu khi nào lại ‘tác tử’ đến mức này?

Đơn giản là không thể tưởng tượng được!” Vân Du Tăng Thông Huyền: “【Biểu tượng than thở】” Bạch Tôn Giả: “Thật đáng tiếc.” Ngay cả Bạch tiền bối, cũng cảm thấy rất tò mò về dung mạo thật của Đồng Quái Tiên Sư.

Nhưng đáng tiếc, lần này tìm đường chết thật sự là Tống Thư Hàng… Cho nên, Đồng Quái cũng không có cơ hội trực tiếp ‘cởi bỏ hóa trang’.

“Khoan đã, so với việc Tam Lãng giả mạo có phải Tống Thư Hàng hay không, tôi càng quan tâm một chuyện hơn.

Tên bói toán kia, ngươi ra ngoài rồi sao?

Vậy mà có thể lên mạng à?” Bắc Hà Chân Quân lên tiếng hỏi.

Từ sau trận đại chiến ‘Tử Cấm Chi Điên’ hôm đó, Đồng Quái Tiên Sư bị vị đại năng thần bí kia bắt đi ‘phối giống’ sau, liền không hề xuất hiện nữa.

Hôm nay vậy mà lại online khoe sự tồn tại, chẳng lẽ vị đại năng thần bí kia đã chán chơi với Đồng Quái Tiên Sư, cuối cùng đã thả y ra rồi sao?

“Tôi vẫn chưa ra ngoài, nhưng hôm nay hiếm hoi điện thoại có tín hiệu, nên nhân cơ hội lên mạng lướt một chút để khoe sự tồn tại.

Nếu không xuất hiện nữa, các ngươi đều sẽ quên mất tôi.” Đồng Quái Tiên Sư nói: “Ngoài ra… tôi ở đây đã phát hiện ra một số chuyện rất thú vị, nhân lúc còn tín hiệu, tôi nói cho các ngươi nghe nhé.” “Chuyện thú vị gì?” Bắc Hà Chân Quân tò mò hỏi.

“Trước tiên nói về chuyện Thiên Đình viễn cổ đi, tin rằng các đạo hữu trong nhóm ít nhiều đều có chút hiểu biết về chuyện ‘Thiên Đình viễn cổ’ đúng không?” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “……” Về chuyện Thiên Đình viễn cổ, là chuyện Lệ Chi Tiên Tử gần đây rất không muốn tiếp xúc.

Bởi vì, nàng rất có thể là một trong số ‘cặp song sinh’ do vị ‘Dao Trì Nữ Đế’ Trình Lâm Tiên Tử của Thiên Đình viễn cổ để lại khi tiến hành chuyển sinh.

Chuyện này, khiến Lệ Chi Tiên Tử đau đầu lắm.

“Các ngươi biết không? ‘Thiên Đế’ trong Thiên Đình viễn cổ, rất có thể không phải là một người.

Trong Thiên Đình viễn cổ, rất có thể đã trải qua hai đời, thậm chí nhiều đời ‘Thiên Đế’ hơn.” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Y sau khi bị vị nữ tử tóc bạc kia bắt đi, trên đảo đã gặp hai tòa Thiên Đế chi mộ.

Hai vị Thiên Đế, hiển nhiên không phải cùng một người.

“Còn có chuyện này sao?” Hằng Hỏa tâm hảo luy tưởng thối hưu kinh ngạc nói, với sự nghiên cứu không mệt mỏi của Nho gia bọn họ về Thiên Đình viễn cổ, cũng không biết thông tin ‘Thiên Đế’ không chỉ có một đời.

Thân là Trường Sinh Giả mạnh nhất sau ‘Thánh nhân’, Thiên Đế vậy mà không phải cùng một người?

Nếu có hơn hai đời Thiên Đế, vậy đời ‘Thiên Đế’ đầu tiên đã chết như thế nào?

Trường Sinh Giả mạnh nhất sau ‘Thánh nhân’, cho dù có chết, cũng không thể chết một cách lặng lẽ không tiếng động chứ?

Thiên Đế không phải cùng một người, rất có thể là hơn hai đời?

Lệ Chi Tiên Tử như có điều suy nghĩ, chuyện này có liên quan đến việc ‘Thiên Đình viễn cổ’ sụp đổ trong một đêm không?

“Ngoài ‘Thiên Đế chi mộ cũ mới’ ra, nơi tôi đang ở hiện tại, còn có rất nhiều nơi kỳ lạ.

Tôi tiếp theo sẽ tranh thủ thời gian thăm dò thêm.” Đồng Quái Tiên Sư lại nói.

Ngay khi y định nói tiếp điều gì đó… đột nhiên y mất kết nối.

“Trời ạ, ta đang chém gió rất sướng mà.” Đồng Quái Tiên Sư quăng quăng điện thoại của mình, nhưng một chút tín hiệu cũng không có.

Trời ạ, ngươi tin hay không ta sẽ đập đầu vào tường đây.

Cũng không biết lần sau khi nào mới có tín hiệu?

Đồng Quái Tiên Sư chìm vào sự tuyệt vọng sâu sắc.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Các đạo hữu đang chờ Đồng Quái Tiên Sư lại tung tin sốc, kết quả đợi nửa ngày, Đồng Quái Tiên Sư lại không phát ngôn nữa.

“@Đồng Quái Tiên Sư, hết rồi sao?” Bắc Hà Chân Quân hỏi.

Đáng tiếc Đồng Quái Tiên Sư đã mất kết nối, không thể thấy câu hỏi của Bắc Hà Tán Nhân.

“Xem ra, tên bói toán kia lại mất kết nối rồi.” Tô Thị A Thất đoán.

“Không biết tại sao, chỉ cần nghĩ đến tên bói toán kia bị vị đại năng thần bí kia bắt đi, ở nơi đó mà không có cách nào lên mạng, trong lòng tôi không những không bi thương, ngược lại còn cảm thấy hơi buồn cười.

Tôi có phải là quá thiếu đồng cảm không?” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Vân Du Tăng Thông Huyền: “【Biểu tượng ngón tay cái ủng hộ】” Bắc Hà Chân Quân: “Lệ Chi Tiên Tử xin yên tâm… không chỉ có ngươi, ta cũng vậy.” Phá Dương Kích Quách Đại: “【Biểu tượng đầu chó mới *đáng yêu】” “【Biểu tượng đầu chó mới *chửi xéo chó trên lầu】” Phá Dương Kích Quách Đại: “Sướng!

Đầu chó mới chửi xéo lên lầu đặc biệt đã.

Ngoài ra, Lệ Chi Tiên Tử ngươi không cần tự trách.

Mặc dù Cửu Châu Nhất Hào Quần là một nhóm đoàn kết, có tình yêu thương.

Nhưng chuyện của Đồng Quái Tiên Sư, cũng không có gì đáng để ưu thương.

Nói không chừng lần này y, có thể tìm thấy tình yêu đích thực của cuộc đời, đây là một chuyện hỷ sự.

Chúng ta nên chúc phúc Đồng Quái Tiên Sư mới phải!” “Cụng ly, chúng ta chúc phúc Đồng Quái.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Cụng ly, hữu tình nhân cuối cùng thành huynh muội… không đúng, là cuối cùng thành quyến thuộc.

Chúng ta chúc phúc Đồng Quái Tiên Sư.” Cuồng Đao Tam Lãng nói, Tam Lãng giả mạo bị Tô Thị A Thập Lục kéo đi, cho nên đạo hữu Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy tâm trạng rất tốt.

“Câu hữu tình nhân cuối cùng thành huynh muội này, đột nhiên khiến tôi não động lớn.” Điền Thiên Đảo Chủ lên tiếng nói: “Tôi nhớ lần trước sau đại chiến Tử Cấm Chi Điên, vị đại năng thần bí bắt Đồng Quái Tiên Sư đi, người đó có ba mươi sáu loại hình thái khác nhau, thậm chí còn có thể là nam hoặc nữ, có thể nói là phiên bản nâng cấp của Bạch Hạc Chân Quân.

Mà Đồng Quái Tiên Sư, từ trước đến nay cũng luôn thiên biến vạn hóa, có thể là nam hoặc nữ.

Các ngươi nói, Đồng Quái Tiên Sư và vị đại năng tóc bạc thần bí kia, có phải là huynh muội không?” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Ca ca à, huynh ngốc quá.

Đồng Quái mới cảnh giới Lục phẩm, còn con nữ tử tóc bạc đại năng xuất hiện dưới hình thái heo kia, ít nhất là cảnh giới Kiếp Tiên Cửu phẩm.

Sao có thể là huynh muội được chứ?

Theo ta mà nói… chắc chắn là tỷ đệ!” Chủ đề của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần luôn như vậy, chủ đề nhảy rất nhanh, và cũng lạc đề rất nhanh.

Từ việc ‘thân phận Tam Lãng giả mạo’ lúc đầu, cuối cùng lại lạc sang chủ đề ‘hữu tình nhân cuối cùng thành huynh muội’, không biết các đạo hữu trong nhóm đã kết nối hai chủ đề này như thế nào.

“À mà, ‘Tiệc Tiên’ của Biệt Tuyết Tiên Cơ sắp khai mở rồi… Ai trong các ngươi còn tấm thiệp mời ‘Tiệc Tiên’ thừa không?

Gần đây quá bận, tôi không có thời gian đi góp tài liệu để đổi suất dự 'Tiệc Tiên' của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Bây giờ Tiệc Tiên sắp bắt đầu rồi, nội tâm tôi đơn giản là sụp đổ." Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Bắc Hà đạo hữu ngươi hỏi từ lâu rồi mà, nhưng lần này số người dự Tiệc Tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ đã giảm đi rất nhiều, mọi người trong tay thật sự không có thiệp mời thừa." Tô Thị A Thất: "Ách… Bắc Hà ngươi hỏi sớm hai ngày thì ta trong tay vừa hay có một tấm thiệp mời thừa.

Nhưng hôm trước, bị một tiểu bối Tô Thị xin đi rồi." Tô Thị A Thất vốn giữ một tấm thiệp mời cho mình, nhưng sau đó y đột nhiên phải bế quan, vì vậy phần của y liền bị thừa ra.

Bắc Hà Chân Quân: "【Biểu tượng nước mắt chảy đầy mặt】, ta muốn đi gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ xinh đẹp mà, trời ạ." "Tôi ở đây có một tấm thiệp mời thừa, là loại trống.

Bắc Hà tiền bối nếu ngài muốn, thì tôi đưa cho ngài thôi." Tống Thư Hàng online nói.

Sau khi bị Tô Thị A Thập Lục kéo đi, cậu chuyển đến một góc hành lang, nhân cơ hội giải trừ hiệu quả của 'Biến Huyễn Hung Trâm', sau đó kích hoạt năng lực của phù hộ 'Túy Tinh Cư Sĩ', hóa thân thành người vô hình, lén lút đến phòng học của mình.

"Ồ, Thư Hàng tiểu hữu về rồi à.

Tiểu Thập Lục đâu?" Bắc Hà Chân Quân cười nói.

"Thập Lục đi đến khoa Mỹ thuật rồi, cô ấy là lão sư của khoa Mỹ thuật." Tống Thư Hàng đáp.

Lần trả lời này của cậu, tương đương với việc tiết lộ sự thật mình chính là 'Tam Lãng giả mạo' vừa nãy.

Cuồng Đao Tam Lãng: “【Cười u ám】【Cười u ám】【Cười u ám】.” Tống Thư Hàng: “Xin lỗi, Tam Lãng tiền bối.

Vừa nãy tôi không biết sao đầu óc nóng lên, liền biến thành hình dạng của ngài.” Có lỗi thì phải nhận lỗi, tranh thủ được khoan hồng.

“Không sao đâu, ta có thể hiểu.

Đầu óc nóng lên, liền làm ra một số chuyện.

Chương 1112

Ta cũng thường xuyên như vậy, ta rất coi trọng ngươi, Thư Hàng tiểu hữu.

Nhưng ngươi phải nhớ, nguyên tắc 【lãng không quá ba】, mọi việc đều phải nhớ ‘không quá ba’.

Tuyệt đối đừng quên!” Cuồng Đao Tam Lãng gửi một ‘biểu tượng mỉm cười’.

Tống Thư Hàng: “……” Khoảnh khắc này, cậu thật sự nghi ngờ, trên thế giới này không chừng thật sự có một loại bệnh truyền nhiễm tên ‘bệnh Tam Lãng’.

Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng tiểu hữu, tôi gần đây sẽ đến Đại học Giang Nam thành một chuyến.

Tấm thiệp mời Tiệc Tiên của ngươi xin nhất định phải giữ lại cho tôi.” “Không thành vấn đề, Bắc Hà tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ngoài ra, theo tập tục của nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần… tôi sẽ chuẩn bị vật phẩm có giá trị tương đương để giao dịch với ngươi.

Gần đây ngươi có cần thứ gì không?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Ừm, mấy hôm nữa tôi có thể sẽ cần một số ‘dược liệu trận pháp độ kiếp’ gì đó.

Nếu tôi độ kiếp thành công, tôi có thể sẽ cần một số dược liệu để luyện chế bản mệnh pháp khí.

Ngoài những thứ này ra… À mà, tôi cần một bộ pháp y!

Đạo bào và Nho y đều được.” Tống Thư Hàng nói.

Bộ đạo bào đẹp trai lần trước giao dịch từ Dương hòa thượng, bị rách một lỗ lớn ở ngực, cũng không biết có sửa được không.

Hơn nữa, cùng với việc cảnh giới của cậu thăng lên, bộ đạo bào của Dương hòa thượng đã có chút không thích hợp với cậu.

Bắc Hà Tán Nhân: "Ừm… Nếu là dược liệu độ kiếp thì tôi vừa mới độ kiếp xong, dược liệu đã tiêu hao hết sạch.

Dược liệu luyện chế bản mệnh pháp khí, mười hai thanh bản mệnh kiếm của tôi đã gần như vét cạn tất cả dược liệu luyện khí của tôi.

Xem ra, tôi có thể giao hoán với ngươi chỉ có đạo bào thôi.

Ngươi đợi một chút, tôi đi kho báu tìm xem, có bộ đạo bào nào thích hợp với ngươi không." "Không vấn đề, Bắc Hà tiền bối." Tống Thư Hàng gửi một biểu cảm mặt cười.

Nếu có thể mặc ngay bộ đạo bào cực phẩm thì tốt quá rồi, một bộ đạo bào mạnh mẽ, có thể giúp cậu tăng không ít tỷ lệ độ kiếp thành công.

"À mà, Thư Hàng đạo hữu.

Ngoài đạo bào và Nho y ra, ngươi có chấp nhận hình thái pháp bào khác không?" Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Sẽ không phải là cà sa chứ?

Nếu là cà sa, xin cho phép tôi từ chối!" Tống Thư Hàng nhe răng nói, lần trước Hoàng Sơn Chân Quân tặng cậu 'Bích Ngọc Cà Sa' đã rất vất vả mới giao dịch được với Dương hòa thượng, lần này nếu lại có một bộ cà sa nữa, cậu sẽ đau lòng lắm.

"Không phải cà sa." Bắc Hà Tán Nhân nói: "Thật ra trong tay tôi quả thật có mấy bộ đạo bào Tam phẩm và Tứ phẩm, nhưng chúng không được coi là tinh phẩm, xét về giá trị thì không thể so với thiệp mời ‘Tiệc Tiên’.

Nhưng, trong tay tôi còn có một bộ pháp bào đặc biệt, rất có khí chất hiện đại hóa.

Tu sĩ cấp Tam phẩm là có thể mặc nó, sử dụng liên tục đến sơ kỳ Ngũ phẩm đều đủ dùng.

Lực phòng ngự siêu mạnh, dược liệu được sử dụng để chế tác đạo bào rất tốt, tương lai nếu ngươi không dùng đến nó, tháo rời nó ra đều có thể dùng làm dược liệu để luyện chế bản mệnh pháp khí.” “Tuyệt vời vậy sao?” Tống Thư Hàng nói: “Bắc Hà tiền bối, ngài có thể gửi một tấm hình cho tôi xem không?” Pháp bào có khí chất hiện đại hóa rốt cuộc là trông như thế nào nhỉ?

Một chiếc áo khoác gió đẹp trai?

Hay là bộ vest dài thông thường?

Hay là áo hoodie thịnh hành của giới trẻ?

“Không thành vấn đề, ngươi đợi một lát, tôi gửi hình cho ngươi xem.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Khoảng hai mươi hơi thở sau, Bắc Hà Tán Nhân online, gửi một tấm ảnh.

Sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy… một người sắt.

Đúng, không sai.

Chính là một mô hình người sắt.

Không phải mô hình robot, mà là một người sắt hình dáng con người tiêu chuẩn, sống động như thật.

Chỉ là ở vùng mắt, lỗ mũi, miệng có để lại lỗ.

Đây chính là thứ Bắc Hà tiền bối nói là, pháp bào cực kỳ có ‘khí chất hiện đại hóa' sao?

Chói mắt quá!

Tống Thư Hàng thật sự không thể nhìn thấy yếu tố 'hiện đại hóa' nào từ người sắt này.

Thậm chí, thứ này là một bộ pháp bào sao?

Đây rõ ràng là một bức tượng người sắt mà!

"Cảm thấy thế nào?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ừm, nói sao đây, sống động như thật?" Tô Thị A Thất: "Rất tinh xảo." Lệ Chi Tiên Tử: "Ngũ quan cũng rất lập thể." Cuồng Đao Tam Lãng: "Thân hình thon dài, rất tốt." Phá Dương Kích Quách Đại: "Nhưng thứ lỗi tôi nói thẳng… thứ này thật sự là pháp bào sao?" Diệt Phượng Công Tử: "Đây là một bức tượng người sắt mà!" Đông Phương Lục Tiên Tử: "Tôi thật sự không thể nhìn thấy khí chất 'hiện đại hóa' nào từ người sắt này.

Bắc Hà đạo hữu, ngươi có phải gửi nhầm ảnh rồi không?" "A a, không sai, gửi chính là nó đó. 'Hắc Thiết Thần Giáp' mà tôi từng tốn rất nhiều thời gian mới có được!

Các ngươi đừng thấy nó trông hơi bình thường, nhưng nó thật sự rất tuyệt.

Các ngươi cứ đợi, tôi quay một đoạn video, cho các ngươi mở rộng tầm mắt." Bắc Hà Tán Nhân tự tin nói.

Khoảng hai mươi hơi thở sau.

Bắc Hà Tán Nhân tải lên một đoạn video.

Trong video, Bắc Hà Tán Nhân đi đến trước 'Hắc Thiết Thần Giáp', bấm một pháp ấn, kích hoạt bộ thần giáp này.

Ngay lập tức, bộ thần giáp này tự động bay lên, phần ngực của nó mở ra, đồng thời tứ chi, đầu đều tách rời khỏi thân thể.

Cạch cạch cạch cạch ~~ Đầu, thân, hai tay, hai chân của ‘Hắc Thiết Thần Giáp’ toàn bộ trùm lên người Bắc Hà Tán Nhân.

Hắc Thiết Thần Giáp có khả năng tự động điều chỉnh kích thước phù hợp với thân hình chủ nhân.

Sau khi bao bọc lấy Bắc Hà Tán Nhân, nó liền tự động giãn ra đến kích thước cơ thể của Bắc Hà Tán Nhân.

“Thế nào?

Phục rồi chứ.

Bộ khôi giáp này, đơn giản là không giống tác phẩm của tu chân, mà càng giống kiệt tác khoa huyễn tương lai ấy chứ.” Bắc Hà Tán Nhân đắc ý nói.

Không thể không nói, bộ ‘Hắc Thiết Thần Giáp’ này khi mặc vào, rất có cảm giác công nghệ.

Nhưng sau khi mặc vào, khiến người ta cảm thấy hình dáng bên ngoài thật sự rất tầm thường. … Ở một bên khác, cổng Tây Đại học Giang Nam thành.

Một thiếu nữ kéo một chiếc vali lớn, dừng lại.

Nàng cúi người lấy điện thoại ra, nhìn nhìn: “Chính là nơi này rồi, Đại học Giang Nam thành.” Lúc này, trong túi của thiếu nữ có một chiếc điều khiển từ xa hình nút bấm, vô tình rơi xuống đất.

Lúc đầu cô gái không hề nhận ra mình đánh rơi đồ, đi được vài bước, cô bỗng có cảm giác, liền thò tay vào túi lục tìm.

“Chết tiệt, cái điều khiển rơi mất rồi.” Cô gái quay đầu lại nhìn về phía sau, quả nhiên, nút điều khiển của cô đã rơi cách đó vài mét.

Thật trùng hợp, đúng lúc này một nam sinh cao hai mét vừa đi ngang qua đó, hắn thấy cái nút điều khiển rơi trên đất liền cúi người nhặt lên.

Gã to con tên Nam Hạo Mãnh, là thành viên chủ lực của CLB Tán thủ Đại học thành Giang Nam.

Hắn là một gã to con cười rất chất phác đáng yêu, cũng coi như là nửa quen biết với Tống Thư Hàng.

Học kỳ trước, Nam Hạo Mãnh, người tự cảm thấy mình đã vô địch khắp Đại học thành Giang Nam, cao thủ tịch mịch, đã thay tiểu đệ đi tìm Tống Thư Hàng đưa chiến thư, chỉ cầu một trận.

Kết quả, chỉ hai chiêu sau, hắn đã vồ ếch.

Đây chính là quá trình quen biết chính giữa hắn và Tống Thư Hàng.

“Bạn học phía trước, cậu đánh rơi đồ rồi.” Nam Hạo Mãnh nhặt cái nút điều khiển lên, gọi cô gái phía trước.

Để tránh thân hình đồ sộ của mình làm cô gái hoảng sợ, Nam Hạo Mãnh còn lộ ra nụ cười đặc trưng của mình.

Cô gái thấy điều khiển trong tay Nam Hạo Mãnh, khuôn mặt nhỏ hơi đỏ lên.

“Cảm ơn.” Cô bé có vẻ hơi căng thẳng, kéo theo cái vali lớn, cố gắng di chuyển về phía Nam Hạo Mãnh.

Nam Hạo Mãnh nhìn cô gái trước mặt, cô bé kéo theo cái vali lớn, bước đi có vẻ rất khó khăn… Tóc cô gái có vẻ hơi xoăn tự nhiên, lông mày nhỏ nhắn, vẻ ngượng ngùng trông như một quả táo đỏ, khiến người ta không nhịn được muốn cắn một miếng.

Nam Hạo Mãnh lại nhìn cái điều khiển trong tay mình, suy nghĩ của hắn bắt đầu không kiểm soát mà lan rộng.

Sau đó… hắn bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó. [Cái điều khiển này, nói không chừng là một thứ có thể khiến cô gái kinh ngạc.] Một ý niệm như vậy chợt lóe lên trong lòng hắn.

Sau đó, hắn nở một nụ cười hiền hậu như thánh mẫu, trước mặt cô gái đang thẹn thùng, đưa ngón tay nhấn nút điều khiển.

Hành động này, gần như là bản năng.

Thấy Nam Hạo Mãnh nhấn nút ngay lập tức, vẻ mặt cô gái liền sụp đổ.

Khốn kiếp, ngươi không thấy ta đáng yêu như vậy sao, còn muốn nhấn cái nút chết tiệt này làm gì?

Ngay sau đó… cái vali lớn trong tay cô gái tự động mở ra.

Một dáng vẻ rất công nghệ cao.

Sau khi vali mở ra, lộ ra vách hợp kim sáng lấp lánh.

Bên trong vali, chứa một thứ trông giống như một tên lửa nhỏ.

Chính là loại tên lửa vận chuyển vệ tinh lên trời trong phim ảnh, được thu nhỏ theo tỷ lệ.

Lúc này, phía dưới tên lửa nhỏ đang phun ra ngọn lửa dữ dội, đẩy tên lửa nhỏ bay lên trời.

Nhìn qua đã thấy đây là thứ rất nguy hiểm.

Trong lòng Nam Hạo Mãnh đột nhiên dâng lên dự cảm không lành.

Trong lúc hắn vẫn còn ngơ ngác và giữa tiếng “Ầm ầm ầm” vang dội, tên lửa nhỏ này phóng lên, lao vút vào không trung.

Một lát sau, tên lửa nhỏ đã vọt lên độ cao gần ba trăm mét so với mặt đất.

Đạt đến độ cao dự kiến, tên lửa nhỏ đột nhiên nổ tung.

Chương 1113

[Ầm~~ ầm ầm~~] Giống như tiếng sấm mùa hè, tiếng nổ dồn dập kéo đến, âm thanh vang vọng khắp bầu trời, chấn động đến mức muốn nổ tai.

Nam Hạo Mãnh trợn tròn mắt, hoàn toàn ngây người trước cảnh tượng trước mắt.

Hắn đoán đúng phần mở đầu, nhưng không đoán đúng phần kết thúc.

Cô gái quả thực kinh ngạc, nhưng không chỉ cô gái, tất cả thầy trò Đại học thành Giang Nam đều bị kinh ngạc.

Hiệu ứng tiếng nổ quá kinh người.

Lưng Nam Hạo Mãnh lạnh toát, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Không cần nói cũng biết, vừa rồi hắn nhấn cái điều khiển là nút khởi động tên lửa trong vali.

Khốn kiếp, thứ nguy hiểm như vậy, lệnh phóng không phải nên có lớp lớp bảo vệ, đảm bảo tên lửa sẽ không dễ dàng phóng ra sao?

Tại sao thứ nguy hiểm như vậy lại được trang bị một cái nút điều khiển nhỏ bé đáng yêu đến thế?

Sau đó, Nam Hạo Mãnh lại nghĩ đến một chuyện nữa… Hắn có phải là tiêu đời rồi không?

Việt Nam kiểm soát vũ khí nóng rất nghiêm ngặt.

Đừng nói là loại tên lửa nhỏ có sức nổ mạnh như vậy, ngay cả súng giả cũng bị kiểm soát chặt chẽ.

Hiện tại một phát tên lửa nhỏ này nổ tung, uy lực mạnh như vậy, sức nổ không tầm thường, tuyệt đối không thể xếp vào phạm vi 【pháo hoa】.

Vậy thì vấn đề là, hắn, người nắm giữ điều khiển phóng, liệu có bị bắt và coi là phần tử khủng bố không?

Tim Nam Hạo Mãnh lạnh toát.

Ta mẹ nó tại sao tay lại ngứa ngáy thế? … “Đau đầu, cũng không biết lần này trong tên lửa chứa thứ phiền phức gì.” Cô gái đưa tay che mắt, nhìn tên lửa nổ tung trên bầu trời.

Cô gái kéo vali cũng không biết tên lửa trong vali này có công hiệu gì.

Thứ này là vật thí nghiệm mà bạn của sư phụ cô nhờ cô chuyển giao cho sư phụ, tóm lại là một loại ‘vật liệu nổ’.

Vì vậy, sau khi tên lửa nổ tung, cụ thể còn có tác dụng đáng sợ nào, cô cũng không rõ. … Trên bầu trời.

Sau khi tên lửa đó nổ tung, một lớp sương mù dày đặc, lấy tên lửa nhỏ làm trung tâm khuếch tán ra.

Sương mù khuếch tán cực nhanh, chỉ trong nháy mắt, đã bao phủ cả bầu trời Đại học thành Giang Nam và khu vực xung quanh bán kính ngàn mét.

Thật sự che trời lấp đất.

Một lát sau, sương mù trên cao bắt đầu hạ xuống với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, thứ này quá không khoa học.

Cả Đại học thành Giang Nam đều bị sương mù bao phủ.

Dưới ảnh hưởng của sương mù dày đặc này, tầm nhìn của người bình thường giảm xuống chỉ còn năm mét, vượt quá năm mét, chỉ có thể thấy những bóng người mờ ảo. … “Sương mù?” Nam Hạo Mãnh nhìn những làn sương mù này.

Đây là thứ được tạo ra sau khi tên lửa nhỏ kia nổ tung sao?

Chẳng lẽ thứ đó là một quả bom khói khổng lồ?

Nhưng, bom khói có cần làm lớn đến mức này không?

Sau đó, Nam Hạo Mãnh suy nghĩ một lát.

Nếu chỉ là sương mù, không gây hại cho con người, thì dù hắn có phạm tội, tội danh cũng sẽ nhỏ hơn một chút phải không?

“Đây không phải sương mù… Trông có vẻ là khói mù.” Lúc này, cô gái gãi gãi mái tóc hơi xoăn tự nhiên của mình, lên tiếng nói.

“Cái gì?

Khói mù?” Nam Hạo Mãnh ngơ ngác.

Tên lửa nhỏ kia là bom khói mù sao?

Cô gái gật đầu, cô bé ngồi xuống, tìm trong vali một tờ hướng dẫn sử dụng.

Sau khi đọc xong, cô gái giải thích: “Đây là một vật thí nghiệm vô cùng quý giá, nhà sản xuất để mọi người trải nghiệm sự đáng sợ của ‘khói mù’, đã nghiên cứu chế tạo ra loại bom này.

Nhằm nhắc nhở mọi người phải bảo vệ môi trường.” Nam Hạo Mãnh: “……” Bạn học, tôi học ít, cậu đừng có lừa tôi chứ?

Chế tạo tên lửa khói mù ô nhiễm môi trường, mục đích là để bảo vệ môi trường sao?

Đ* m*, nhà khoa học chế tạo ra thứ này trong đầu có phải có dây thần kinh nào không nối đúng không?

Trong khi môi trường Trái Đất ngày nay đã bị ô nhiễm nghiêm trọng, lại còn muốn nhân tạo phóng khói mù?

Điều này giống hệt như nhà khoa học trong một câu chuyện cười trước đây, người đã ‘chế tạo muỗi kháng lạnh, lấp đầy khoảng trống không có muỗi vào mùa đông ở nước ta’, phải bị kéo ra ngoài bắn một trăm lần mới đủ!

“Ai.” Thở dài một hơi, cô gái nhìn một mảng trắng xóa trước mắt, nói: “Bây giờ, không phải lúc để thảo luận về hiệu quả của tên lửa nhỏ này.

Vấn đề hiện tại là, chúng ta phải xử lý mảng khói mù này như thế nào?” Khói mù đột ngột xuất hiện đã khiến không ít người hoảng loạn.

“Xử lý thế nào?” Nam Hạo Mãnh ngây người nhìn mảng khói mù che trời lấp đất, trong lòng một mảnh tuyệt vọng.

Trừ phi là thần tiên trong truyền thuyết hạ phàm, nếu không với khoa học kỹ thuật hiện tại căn bản không thể loại bỏ được một mảng khói mù lớn như vậy.

Bây giờ, chỉ có thể chờ hướng gió thay đổi, thổi tan mảng khói mù này thôi sao?

×××××××××××××××××××× Một bên khác.

Tước Yêu Tiểu Thải nhìn sương mù đột nhiên giáng xuống bầu trời: “Đây là chuyện gì vậy?” “Chắc là liên quan đến vụ nổ vừa nãy, mảng khói mù lớn này là do tên lửa nhỏ phóng lên trước đó nổ tung mà ra.” Tô Thị A Thất nói.

“Đây không phải là thủ đoạn thuần túy khoa học kỹ thuật phải không?” Cốt Lão Nhân lên tiếng nói.

Với thủ đoạn khoa học kỹ thuật hiện tại, muốn một tên lửa nhỏ có thể bùng nổ ra một diện tích khói mù lớn như vậy, vẫn rất khó làm được.

Bạch Tôn Giả gật đầu: “Không sai, những khói mù này ẩn chứa khí tức linh khí, là sản phẩm kết hợp giữa khoa học kỹ thuật và thủ đoạn tu sĩ.” Thi La Lỵ che mũi: “Là kiệt tác của vị đạo hữu ẩn mình gần Đại học thành Giang Nam sao?

Nhưng gây ra ảnh hưởng lớn như vậy, nói không chừng sẽ thu hút sự chú ý của ‘Tu Sĩ Liên Minh’ đó?” Cái gọi là ‘Tu Sĩ Liên Minh’ cũng gần giống như ‘Võ Lâm Minh Chủ’ trong tiểu thuyết võ hiệp.

Tu Sĩ Liên Minh cũng có một minh chủ, nhưng minh chủ lão nhân gia đã bế quan gần năm trăm năm.

Còn có Phó minh chủ, các trưởng lão liên minh, đều đang trong trạng thái bế quan.

Chỉ cần giới tu chân không xảy ra biến hóa kinh thiên động địa, Tu Sĩ Liên Minh cũng chỉ là như vậy, rất lỏng lẻo.

Nhưng, có ‘Tu Sĩ Liên Minh’ tồn tại, cũng có thể ngầm chấn nhiếp một số tiểu nhân, khiến giới tu sĩ không quá hỗn loạn.

Giống như lúc trước, khi Hư Kiếm Phái cố gắng cướp đoạt kiếm quyết của ‘Sở gia’, dưới sự chấn nhiếp của Tu Sĩ Liên Minh, họ cũng không dám cướp trắng trợn, cuối cùng còn bị Sở gia ép lên Đoạn Tiên Đài.

Tiện thể nhắc đến, người chủ trì Đoạn Tiên Đài cũng là thành viên do Tu Sĩ Liên Minh phái ra.

Và bây giờ, loại chuyện chế tạo khói mù khổng lồ, ảnh hưởng nghiêm trọng đến cuộc sống bình thường của người phàm như vậy, chắc chắn sẽ thu hút sự chú ý của thành viên ‘Tu Sĩ Liên Minh’ gần đó.

Ngay khi Thi La Lỵ vừa dứt lời, cách đó không xa có một bóng người nhanh chóng tiến lại gần mọi người.

Bóng người đó đi lại trông có vẻ rất chậm, nhưng mỗi bước chân lại vượt qua gần mười mét, đây là pháp thuật ‘Thu địa thành tấc’ của Đạo gia.

Sau ba hơi thở, bóng người này đã tiếp cận vị trí của Bạch Tôn Giả và A Thất.

“Chào buổi sáng, bần đạo Thiên Nhai Tử ra mắt các vị đạo hữu.” Lão đạo tóc bạc này hướng về Bạch Tôn Giả, A Thất và những người khác hành lễ.

“À, là Thiên Nhai Tử đạo hữu, đã lâu không gặp.” Tô Thị A Thất mỉm cười nói.

Đồng thời, hắn âm thầm lùi lại một bước nhỏ.

Danh tiếng của Cuồng truyền công, như sấm bên tai.

Ngay cả Tô Thị A Thất có thể đánh thắng Thiên Nhai Tử rất nhiều, nhưng sự tồn tại trong truyền thuyết có thể chỉ bằng một ánh mắt đã khiến người ta mang thai… nhầm, là một ánh mắt có thể truyền cả một năm công lực, bắt tay một cái có thể truyền mười năm công lực, A Thất cảm thấy mình không thể không đề phòng.

Trong khi lùi lại, Tô Thị A Thất còn tiện thể kéo Thi La Lỵ ra sau lưng.

Khóe mắt Thiên Nhai Tử giật giật.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm thấy lòng thật mệt mỏi.

Tuy nhiên, lần này y đến là có việc chính cần làm.

“Khụ, A Thất đạo hữu… xin hỏi một chút, vị đạo hữu vừa rồi tạo ra mảng khói mù này đang ở vị trí nào?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng hỏi.

“Đạo trưởng không phải là chấp pháp giả của ‘Tu Sĩ Liên Minh’

chứ?

Khói mù này không phải do chúng ta làm ra.” Thi La Lỵ ló đầu ra từ sau lưng Tô Thị A Thất, trả lời.

Tô Thị A Thất một tay ấn Thi La Lỵ trở lại: “Nếu Thiên Nhai Tử đạo hữu muốn tìm vị đạo hữu tạo ra khói mù, có thể đi theo hướng này, nơi tên lửa nhỏ phóng lên lúc trước chính là ở đó.” Nói rồi, Tô Thị A Thất chỉ về vị trí của Nam Hạo Mãnh và cô gái đó.

“Cảm ơn A Thất đạo hữu.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng ôm quyền, sau đó một bước đạp ra, thân hình “vèo” một cái đã vọt đi rất xa.

Vọt đi vài bước, Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại quay người lại nói với Tô Thị A Thất: “Ngoài ra A Thất đạo hữu, ngươi thật ra không cần đề phòng lão đạo như vậy.

Lão đạo cũng không có thực lực cách không truyền công đâu.” “Ha ha ha ha ha.” Tô Thị A Thất cười khan một trận.

Khóe miệng Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại giật giật, cười khổ rồi rời đi.

Không lâu sau khi y rời đi, Tô Thị A Thất nghiêm túc nói với Thi La Lỵ và Tước Yêu Tiểu Thải: “Các ngươi có thấy lão đạo Thiên Nhai Tử với dáng vẻ tiên phong đạo cốt vừa nãy không?

Lần sau gặp y, có xa bao nhiêu thì tránh xa bấy nhiêu.” “?” Thi La Lỵ vẻ mặt khó hiểu.

Tước Yêu Tiểu Thải như có điều suy nghĩ, cô bé cảm thấy mình dường như đã nghe thấy đạo hiệu ‘Thiên Nhai Tử’ ở đâu đó rồi.

“Y chính là Cuồng truyền công Thiên Nhai Tử, tương truyền y chỉ cần một ánh mắt nhìn tới, đã có thể truyền cho người khác một năm công lực.

Nếu có tiếp xúc thân thể với y, có thể truyền thẳng mười năm công lực trở lên.

Hơn nữa, những người được y truyền công, đa số kết cục đều không được tốt cho lắm.” Tô Thị A Thất nói.

Thi La Lỵ trợn tròn mắt.

Giới tu chân, lại có tồn tại đáng sợ như vậy sao?

Bạch Tôn Giả: “Dùng ánh mắt truyền công thì quá khoa trương, chắc là lời đồn.” “Ta cảm thấy là thà tin là có, chứ không tin là không.

Bất kể người khác có tin hay không, dù sao thì ta cũng tin rồi.” Tô Thị A Thất nói.

Bạch Tôn Giả cười gật đầu.

“Vậy thì, chuyện ở đây đã xong, ta cũng đến lúc chào tạm biệt mọi người rồi.” Tô Thị A Thất nói.

Chương 1114

“A Thất ngươi cũng sắp bế quan tấn cấp rồi à?” Bạch Tôn Giả nói.

“Đúng vậy, ta đã chuẩn bị xong cho việc độ kiếp.

Hiện tại, A Lục đã độ kiếp thành công, ta cũng đã giải khai một tâm kết.

Sắp tới, chậm nhất là nửa năm, nhanh nhất là hai tháng, ta sẽ có thể tấn cấp Chân Quân.” Tô Thị A Thất tự tin nói.

“Vậy thì, chúc ngươi tấn cấp thành công.” Bạch Tôn Giả nói.

“Cảm ơn Bạch tiền bối chúc phúc.” Tô Thị A Thất cười nói: “Vậy chư vị đạo hữu, chúng ta hậu hội hữu kỳ.” Nói rồi, Tô Thị A Thất mượn lớp ‘sương mù’ che giấu, tế ra bản mệnh bảo đao, ngự đao phi hành rời đi.

Đợi A Thất rời đi, Bạch Tôn Giả vẫy tay với ‘Thất Sinh Phù phủ chủ’ ở tầng ba cách đó không xa, sau đó y cũng dẫn Thi và Tước Yêu Tiểu Thải rời khỏi vị trí đỗ xe. … Một bên khác.

Nam Hạo Mãnh vẫn còn đang ngẩn ngơ, hắn cảm thấy mình bây giờ có chút ngốc.

Hắn lại đang nghiêm túc suy nghĩ, làm thế nào để giải quyết mảng khói mù đầy trời này?

Chuyện như vậy, lại đâu phải hắn có thể giải quyết được?

Còn bên cạnh hắn, cô gái có mái tóc xoăn tự nhiên kia, âm thầm thu lại cái vali lớn của mình, và đóng vali lại.

“Chúng ta tiếp theo phải làm sao?” Nam Hạo Mãnh hỏi.

“Không phải ‘chúng ta’ phải làm sao, mà là ‘ngươi’ phải làm sao.” Cô gái vẻ mặt nghiêm túc nói: “Bởi vì người nhấn nút là ngươi, không phải ta.” Nam Hạo Mãnh: “……” Nhưng người mang bom khói mù đến không phải cậu sao?

Đang nói chuyện, đột nhiên cách đó không xa có một bóng người vọt tới, hạ xuống bên cạnh Nam Hạo Mãnh và cô gái đó.

“Tìm thấy rồi.” Đó là bóng dáng của một lão đạo tóc bạc.

Lão đạo trước tiên đánh giá Nam Hạo Mãnh từ trên xuống dưới một lượt, sau đó lại nhìn về phía cô gái.

Cô gái cũng nhìn lão đạo tóc bạc.

“Bần đạo Thiên Nhai Tử.” Lão đạo tóc bạc hành gà thủ lễ.

Cô gái nghe thấy đạo hiệu này thì mặt tái nhợt, vội vàng lùi lại mấy bước.

“Đạo sĩ?” Nam Hạo Mãnh nghi hoặc nhìn lão đạo có dáng vẻ tiên phong đạo cốt này.

Khoan đã, hắn trước đó từng nghĩ, nếu muốn xử lý mảng khói mù này, nói không chừng phải cần thần tiên hạ phàm mới làm được.

Chẳng lẽ, thật sự có thần tiên hạ phàm, muốn xử lý mảng khói mù này sao?

“Tiểu hữu, xin hãy đi với lão đạo một chuyến đi.” Thiên Nhai Tử nói với cô gái.

“Không được, ta còn có việc quan trọng cần làm.” Cô gái lắc đầu nói.

“Trước khi tìm cách xử lý khói mù này, tiểu hữu vẫn nên đi với lão đạo một chuyến rồi nói.

Sau đó, đợi khói mù được xử lý xong, chi phí cần thiết, lão đạo sẽ thanh toán từng khoản với tiểu hữu.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn giữ nụ cười.

“Đây không phải lỗi của ta.” Cô gái nghiêm túc nói: “Người nhấn nút không phải ta!” “Xin lỗi, người nhấn nút là tôi.” Nam Hạo Mãnh cười khổ nói: “Nhưng tôi không có nhiều tiền trên người.” Thiên Nhai Tử nhìn Nam Hạo Mãnh, tay phất một cái, Nam Hạo Mãnh liền mơ màng ngồi dựa vào bồn hoa bên cạnh, vẻ mặt hoang mang.

“Tiểu hữu, đi thôi.” Thiên Nhai Tử trầm giọng nói.

Trong vẻ mặt kinh hãi của cô gái, Thiên Nhai Tử đã túm lấy cô bé.

“Đạo trưởng, trực tiếp ghi nợ có được không?” Cô gái uất ức nói.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lắc đầu, kéo cô gái đi về phía xa.

“Khoan đã, đạo trưởng!

Để ta nói một chuyện với gã to con này.” Cô gái thở dài, biết mình hôm nay khó thoát kiếp nạn.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng dừng lại.

Cô gái thò tay, từ một túi khác trong người lấy ra một tờ giấy nhỏ, ném về phía Nam Hạo Mãnh.

“Gã to con, giúp ta gọi điện cho người trên tờ giấy, cứ nói với người đó từ 【kiếp trận】 này.

Sau đó bảo người đó tìm cách bảo lãnh ta!” Cô gái hét lên.

Gã to con Nam Hạo Mãnh mơ mơ màng màng gật đầu, nhận lấy tờ giấy.

Sau đó, nhìn lão đạo và cô gái đi xa dần.

Một lát sau… Nam Hạo Mãnh tỉnh táo hơn một chút, hắn nắm tờ giấy, nhìn số điện thoại viết trên đó.

Nghĩ nghĩ một lúc, hắn liền gọi điện thoại này.

×××××××××××××××××××× Lúc này, Tống Thư Hàng đang ngồi trong phòng học tiếng Anh, lướt điện thoại, nhìn đoạn video mà Bắc Hà Tán Nhân gửi đến.

Chính là đoạn video về bộ 【Hắc Thiết Thần Giáp】 của Quan Vũ.

Nhìn từ bên ngoài, đây chỉ là một bức tượng sắt đen kích thước người thật, trông thật sự hơi… phèn.

Trừ khoảnh khắc mặc vào có cảm giác công nghệ một chút, còn lại hoàn toàn không thể liên quan đến ‘sản phẩm công nghệ tương lai’ mà Bắc Hà tiền bối đã nói.

Nhưng… Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Bộ Hắc Thiết Thần Giáp nhìn có vẻ hơi phèn này, có lẽ lại cực kỳ phù hợp với cậu!

Bởi vì, cậu có ‘Đao Ý Khôi Giáp’ mà!

Nói thật, pháp bào dạng ‘khôi giáp’ thông thường, thật sự không phù hợp với cậu.

Công năng sẽ xung đột với ‘Đao Ý Khôi Giáp’.

Nhưng, bộ 【Hắc Thiết Thần Giáp】 này, lại chính là hình thái của một bức tượng người.

Mặc Hắc Thiết Thần Giáp vào, cũng tương đương với việc Tống Thư Hàng được bao bọc một lớp sắt đen phòng ngự bên ngoài cơ thể.

Sau đó, cậu còn có thể mặc Đao Ý Khôi Giáp ra bên ngoài 【Hắc Thiết Thần Giáp】 nữa!

Tống Thư Hàng hình dung trong đầu mình về hình dáng sau khi 【Hắc Thiết Thần Giáp】 + 【Đao Ý Khôi Giáp】.

Có lẽ, sẽ đẹp trai một cách bất ngờ?

Vì vậy, Tống Thư Hàng động lòng.

“Bắc Hà tiền bối, sức phòng ngự cụ thể của bộ 【Hắc Thiết Thần Giáp】 này thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi trong nhóm chat.

Diệt Phượng công tử: “Không phải chứ, Thư Hàng cậu thật sự nhìn trúng bộ khôi giáp giống bức tượng này sao?” “Vâng, vì không lâu trước đây tôi vừa nắm giữ được một kỹ năng thú vị, có lẽ rất hợp với ‘Hắc Thiết Khôi Giáp’.

Khi nào Diệt Phượng tiền bối có thời gian, tôi sẽ cho tiền bối xem thử.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Hà Tán Nhân rất nhanh hồi phục: “Sức phòng ngự của Hắc Thiết Thần Giáp, tuyệt đối cường hãn.

Ta trước đây cũng đã nói, nó là một bộ pháp bào đủ để mặc đến Ngũ phẩm sơ kỳ.

Khi tất cả trận pháp phòng ngự trên đó được khởi động, tu sĩ Tứ phẩm đỉnh phong sử dụng ngự kiếm thuật tấn công cũng rất khó phá vỡ phòng ngự.

Quan trọng hơn là, nó là pháp bào phòng ngự toàn thân, gần như không có góc chết.

Trừ phi là tấn công qua lỗ mũi, mắt ở mấy vị trí đó!” “Thành!” Tống Thư Hàng nói: “Vậy Bắc Hà tiền bối, chúng ta giao dịch!” “Hợp tác vui vẻ.” Bắc Hà Tán Nhân gửi một biểu tượng mặt cười.

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta không khỏi bắt đầu mong đợi, dáng vẻ của Thư Hàng tiểu hữu khi mặc 【Hắc Thiết Thần Giáp】.” “Đồng mong đợi.” Diệt Phượng công tử nói.

“Yên tâm đi, đến lúc đó tuyệt đối sẽ khiến các vị tiền bối kinh ngạc.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Kết thúc giao dịch, Tống Thư Hàng sau đó mở 《Luận Độ Tứ Phẩm Thiên Kiếp Hữu Cảm》 mà Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã đăng lên trong phần chia sẻ của nhóm.

Đang xem một lúc thì một cuộc điện thoại gọi đến.

Là số lạ.

Tống Thư Hàng bắt máy: “Alo, xin chào, ai vậy ạ?” “Tôi là Nam Hạo Mãnh, chào anh.” Nam Hạo Mãnh nói, khốn kiếp, nghe giọng này sao quen tai vậy?

Khoan đã, đây không phải giọng của Tống Thư Hàng sao?

Đây là ‘cường giả’ hai chiêu đã đánh bại hắn, Nam Hạo Mãnh đương nhiên sẽ không quên giọng của Tống Thư Hàng.

“Tống Thư Hàng?

Là cậu à?” Nam Hạo Mãnh kinh ngạc nói.

Tống Thư Hàng: “……” Cái thằng Nam Hạo Mãnh này hôm nay bị sao vậy?

Chủ động gọi điện thoại đến, mà còn như không biết cậu là ai vậy.

“Tìm tôi có chuyện gì à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vâng, có chút chuyện muốn nói với cậu.

À… không đúng.

Chính xác mà nói, vừa nãy có một nữ bạn học có chút chuyện muốn tìm cậu.

Nhưng cô bé đã bị một lão đạo tóc bạc đưa đi rồi.

Trước khi bị đưa đi, cô bé để lại số điện thoại của cậu, bảo cậu đến bảo lãnh cô bé ra.” Nam Hạo Mãnh trả lời.

Tống Thư Hàng nghe mà mù tịt.

“À đúng rồi, nữ bạn học kia nói, chỉ cần nói với cậu từ 【kết trận】 này, cậu sẽ biết cô bé là ai.

Chắc là từ này nhỉ, tôi chỉ nhớ được âm đọc này, cũng không biết tôi có hiểu sai không.” Nam Hạo Mãnh nói.

Âm đọc [Jie_zhen]?

Tống Thư Hàng nghĩ… khoan đã, chẳng lẽ là Kiếp Trận?

Mấy hôm trước, Bạch Tôn Giả đã nói, vị Bỉ Ngạn Ma Quân kia sẽ đến trong mấy ngày này, để thiết kế riêng cho cậu một bộ trận pháp độ kiếp.

Chẳng lẽ cô gái này, chính là ‘Bỉ Ngạn Ma Quân’ sao?

Không đúng, Ma Quân trong điện thoại nghe giọng là nam mà?

“Nói vậy chứ, tại sao lại muốn tôi đi bảo lãnh cô bé?

Cô bé đã làm chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Đã làm gì ư?

Chương 1115

Nam Hạo Mãnh cười khổ nói: “Cô bé đã mang một quả bom khói mù đến Đại học thành Giang Nam… Sau đó, cô bé đánh rơi nút điều khiển.

Rồi, tôi không cẩn thận đã nhấn nút đó.” Tống Thư Hàng: “……” Hai người các cậu đùa tôi à?

Tiếng nổ lớn vừa rồi và khói mù khuếch tán nhanh chóng, vậy mà lại là chuyện do Nam Hạo Mãnh và cô gái đó gây ra.

Quan trọng hơn là bom khói mù là thứ quái gì?

Kẻ nào chế tạo ra thứ này rốt cuộc có mạch não kiểu gì, mới có thể làm ra thứ này?

Chẳng lẽ không sợ bị quốc gia tìm ra rồi bắn chết sao?

Thở dài một hơi thật sâu, Tống Thư Hàng hỏi: “Tôi phải đến đâu để bảo lãnh cô bé?” Chuyện liên quan đến trận pháp độ kiếp của cậu, không thể qua loa.

Vì vậy vẫn nên sớm tìm ra cô gái này, bảo lãnh cô bé ra đi.

“Tôi không biết phải đến đâu để bảo lãnh cô bé, tôi chỉ biết cô bé bị một đạo sĩ tóc bạc bắt đi.

Sau đó cô bé nói bảo cậu từ【kết trận】này, cậu sẽ biết tất cả.” Nam Hạo Mãnh trả lời.

Tống Thư Hàng: “……” Tôi biết cái quái gì chứ!

Ngửa mặt lên trời, số lượng đạo nhân tóc bạc trong giới tu sĩ đừng quá nhiều có được không.

Tùy tiện đi dạo một tông môn đạo phái nào đó, cũng có thể thấy một đống đạo nhân tóc bạc.

Có mặt non, có mặt già, còn có cả không già không non.

Trong giới tu sĩ, tóc bạc là một màu tóc rất thịnh hành đó chứ.

Nếu chỉ có manh mối này, cậu phải đi đâu để tìm cái ‘đạo nhân tóc bạc’ kia, làm sao mà đi bảo lãnh cô bé được?

“Có ảnh của đạo nhân đó không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không kịp chụp, hơn nữa bên ngoài bây giờ sương mù rất dày, ngoài năm mét là không nhìn rõ nữa, tôi bây giờ muốn đi vệ sinh cũng không biết đi hướng nào.” Nam Hạo Mãnh nói: “Tống Thư Hàng, tôi chỉ biết có bấy nhiêu thôi.

Tôi cúp điện thoại đi tìm vệ sinh đây, đột nhiên cảm thấy buồn tiểu quá ~” Nói rồi, Nam Hạo Mãnh nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

Tống Thư Hàng nhìn điện thoại, vẻ mặt uất ức.

Một lát sau, cậu nhớ đến ‘Bạch tiền bối’ và những người khác.

Lúc sự việc xảy ra, Bạch tiền bối và Tô Thị A Thất tiền bối chắc chắn đang ở gần bãi đậu xe, cách vị trí tên lửa phóng lên trước đó không xa, có lẽ họ có thể biết được gì đó.

Tống Thư Hàng mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Sau đó cậu phát hiện, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đang nói chuyện có liên quan đến cậu.

Lạc Hoa Tiên Tử【Vũ Nhu Tử】: “Tống tiền bối, vừa nãy tôi và a đa đã đến ‘Sở gia tộc địa’, sau đó thấy một đám tu sĩ tà đạo đang chuẩn bị tấn công Sở gia.

Lần này dưới sự cho phép của a đa, tôi đã ra tay.

Đây là lần đầu tiên tôi ngự kiếm phi hành cũng như dùng ‘ngự kiếm thuật' phối hợp kiếm thuật Linh Vũ Điệp Đảo, chiến đấu thật sảng khoái.

Ngoài ra, tôi nghe Sở Xuân Huỳnh nói về đại nạn của Sở gia trước đây, cảm ơn Tống tiền bối đã giúp Sở gia vượt qua kiếp nạn." Tuy nhiên, lúc đó Tống Thư Hàng vừa hay đang nghe điện thoại, không kịp trả lời Vũ Nhu Tử.

Sau đó Vũ Nhu Tử dường như đã lật lại lịch sử trò chuyện trong nhóm, thấy giao dịch giữa Tống Thư Hàng và Bắc Hà Tán Nhân.

Và lời phát biểu của Tống Thư Hàng rằng mình sẽ rất đẹp trai sau khi mặc【Hắc Thiết Thần Giáp】.

"Dáng vẻ của Tống tiền bối sau khi mặc Hắc Thiết Thần Giáp… có phải là như thế này không?" Lạc Hoa Tiên Tử【Vũ Nhu Tử】vui vẻ đăng một bức ảnh lên.

Là một bức ảnh đã được tổng hợp bằng phần mềm PS.

Phần mặt của Hắc Thiết Thần Giáp đã bị xóa, thay vào là khuôn mặt của Tống Thư Hàng.

Diệt Phượng công tử: "Vũ Nhu Tử, cô PS sai rồi.【Hắc Thiết Thần Giáp】của Bắc Hà đạo hữu là loại che phủ toàn thân, chỉ lộ ra mắt và lỗ mũi.

Vì vậy, Vũ Nhu Tử cô chỉ cần PS mắt của Tống Thư Hàng vào trong Hắc Thiết Thần Giáp, mới là hình ảnh hiệu quả." "Thì ra là vậy, tôi thử lại lần nữa." Lạc Hoa Tiên Tử【Vũ Nhu Tử】lại tổng hợp lại một lần nữa.

Sau đó, cô bé lại đăng hình tổng hợp mới lên.

Diệt Phượng công tử: "Mặc dù ánh mắt là đúng, nhưng ta luôn cảm thấy tại sao trong ánh mắt này lại tràn ngập vẻ kinh hoàng?

Cô dùng bức ảnh nào của Thư Hàng tiểu hữu vậy?” Lệ Chi Tiên Tử: “Hơn nữa, dáng người cũng không đúng lắm.

Bộ 【Hắc Thiết Thần Giáp】 này có thể tự động thích ứng với dáng người của chủ nhân.

Nói cách khác, nếu Thư Hàng tiểu hữu mặc bộ thần giáp này, dáng người cũng sẽ biến thành kích thước gần giống với người thật của cậu ấy.” “Có lý, vậy tôi điều chỉnh lại dáng người.” Lạc Hoa Tiên Tử 【Vũ Nhu Tử】 trả lời.

Một lát sau, cô bé lại đăng một bức ảnh tổng hợp mới lên.

Vân Du Tăng Thông Huyền: “【Biểu tượng ngón tay cái】” Đại sư cảm thấy bức ảnh tổng hợp này rất tuyệt.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Bức hình này ổn đó, ta cảm thấy đến lúc đó Thư Hàng tiểu hữu mặc khôi giáp vào, sẽ là hiệu quả này.

Chắc chắn rồi!” “Quả nhiên vẫn không cảm thấy chỗ nào đẹp trai, luôn cảm thấy hơi phèn.” Diệt Phượng công tử nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Có lẽ Thư Hàng tiểu hữu sẽ khoác thêm một kiện đạo bào ra bên ngoài bộ 【Hắc Thiết Thần Giáp】 này, như vậy trông sẽ đẹp trai hơn một chút?” “Không đúng, 【Hắc Thiết Thần Giáp】 không có tóc, cảm giác hợp với cà sa hơn một chút.

Cũng phù hợp với phong cách của Thư Hàng tiểu hữu hơn.” Đông Phương Lục Tiên Tử gửi một mặt cười.

Tống Thư Hàng: “……” Cậu mới mặc cà sa, các người đều mặc cà sa!

“Ôi, Thư Hàng tiểu hữu xuất hiện rồi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Tống tiền bối, cảm ơn tiền bối lần trước đã giúp Sở gia vượt qua một kiếp.” Lạc Hoa Tiên Tử【Vũ Nhu Tử】nhanh chóng nói.

Tống Thư Hàng: “Không có gì, hơn nữa lần đó tôi cũng chỉ là giúp kéo ‘Bạch tiền bối’ đi dạo một vòng trên không Sở gia thôi.” Bạch Tôn Giả: “Không phải ta.” Lạc Hoa Tiên Tử【Vũ Nhu Tử】: “?” “Dù sao thì chính là tôi đã kéo một viện quân đến trên không Sở gia giải quyết những tu sĩ tà đạo kia.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Dù sao thì vẫn phải cảm ơn Tống tiền bối, nếu không có tiền bối giúp đỡ, Sở gia đã gặp rất nhiều rắc rối rồi.” Lạc Hoa Tiên Tử【Vũ Nhu Tử】nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “À đúng rồi Thư Hàng, cậu định mặc đạo bào hay cà sa ra bên ngoài【Hắc Thiết Thần Giáp】?” Tống Thư Hàng: “Không mặc gì cả.【Biểu tượng nghiến răng ken két】” “Khỏa thân?” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Đương nhiên không, đến lúc đó đợi tôi nhận được ‘Hắc Thiết Thần Giáp’ xong, sẽ gửi cho các người một bức ảnh tự sướng, đảm bảo đẹp trai có hình có dáng.” Tống Thư Hàng nói.

Khoan đã, chủ đề đã bị lái đi rồi.

Tôi lên mạng là có chuyện muốn hỏi Bạch Tôn Giả.

Thế là, Tống Thư Hàng hỏi: “@Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối, các tiền bối trước đó có thấy một đạo nhân tóc bạc, đưa đi một cô gái nào không?” “Ừm, có thấy.” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “Tuyệt quá, Bạch tiền bối.

Vậy tiền bối có biết đạo nhân tóc bạc đó là ai không?

Y định đưa cô gái đó đi đâu?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta hiểu rồi, chân tướng chỉ có một!

Thư Hàng, cậu và cô gái đó có quan hệ gì?” Chân tướng cái đầu ngươi!

“Tam Lãng tiền bối đừng đùa, cô gái đó có thể là người có liên quan đến ‘Bỉ Ngạn Ma Quân’, đến để thiết kế riêng cho tôi một bộ trận pháp độ kiếp.” Tống Thư Hàng nói: “Nhưng, cô ấy vừa đến Đại học thành Giang Nam, đã phóng một quả bom khói mù, bây giờ toàn bộ Đại học thành Giang Nam đều bị khói mù bao phủ.

Tôi bây giờ phải đến chỗ đạo nhân tóc bạc kia để bảo lãnh cô ấy ra.

Tôi bây giờ cảm thấy thật sự là tất đậu đậu.” Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: “@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, đậu đậu danh hoa đã có chủ rồi, nó sắp kết hôn rồi.

Sau này từ tất đậu đậu cố gắng đừng dùng, trực tiếp dùng ‘tất uông’ là được, nếu không ảnh hưởng không tốt.” Tống Thư Hàng: “……” Được rồi, đậu đậu sắp lấy chồng.

Hoàng Sơn Chân Quân rốt cuộc muốn gả đậu đậu cho ai vậy?

Tống Thư Hàng cực kỳ tò mò.

Bạch Tôn Giả: “Ừm, ta biết đạo nhân tóc bạc đó là ai.

Là Thiên Nhai Tử đạo nhân.” “Đạo hiệu này tôi cảm thấy quen quen.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tôn Giả: “Ừm, cậu không lâu trước đã gặp y rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Y còn có biệt danh, Cuồng truyền công.

Chỉ hỏi cậu có sợ không?” “Khốn kiếp, là y!” Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật, cậu lần trước suýt chút nữa đã bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công đầy người.

“Một lát nữa sau buổi trưa ta sẽ dẫn cậu đi tìm y nhé.” Bạch Tôn Giả trả lời.

“Không đi bây giờ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không vội, cậu cứ học bài đi.

Dù sao vị trí của Thiên Nhai Tử cũng không xa chúng ta, lúc nghỉ trưa đi là đủ rồi.” Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng: “Vậy cũng được.” “Cậu cứ học hành chăm chỉ, tiến bộ mỗi ngày.

Chiều tôi sẽ liên hệ cậu. 【Biểu tượng mặt nghiêm túc】” Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “……” Đợi chủ đề này kết thúc.

Lệ Chi Tiên Tử hỏi trong nhóm: “À đúng rồi, gần đây có ai đi Chân Vũ Đảo di động không?” “Lệ Chi Tiên Tử muốn đi đó mua gì sao?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

Chân Vũ Đảo là một hòn đảo di chuyển trên biển, thân thể thật của nó là một con rùa lớn có ‘huyết thống Huyền Vũ’.

Sau này dần dần có tu sĩ xây dựng nơi giao dịch trên lưng nó.

Ngày nay nó là một trong những nơi giao dịch nổi tiếng trong giới tu chân.

“Lần này tôi đi lên, là muốn tham gia một hoạt động thú vị trên đó, sau đó giành lấy giải thưởng hạng ba.” Lệ Chi Tiên Tử nói: “Tôi nghe nói, hạng ba có thể nhận được một linh thú 【Gián Ngưu】.

Tôi đã rất hứng thú với loại linh thú này từ lâu, có đạo hữu nào muốn đi cùng không?” “Hoạt động trên Chân Vũ Đảo?

Là hoạt động ‘Chân Vũ Bôi Nữ Võ Thần Đại Chiến’ phải không?

Đến lúc đó tính ta một suất nhé.” Diệt Phượng công tử nói: “Ta không hứng thú với giải thưởng gì cả, nhưng đối với thủ pháp chế tác ‘nữ võ thần’ trên Chân Vũ Đảo thì rất hứng thú.” “Đó là thứ mà các tu luyện giả hệ Bắc Âu cổ xưa đã làm ra phải không, nói thật quá trình chế tác rất tàn nhẫn?” Điền Thiên đảo chủ nói.

“Ha ha, nói đến chủ đề này, ta không nhịn được muốn nổi bọt.

Thật ra kỹ thuật ‘nữ võ thần’ trên Chân Vũ Đảo, không liên quan nửa xu nào đến loại 【nữ võ thần】 của Bắc Âu đâu.

Sự thật là từ rất lâu trước đây, có người đã làm lộ một phần kỹ thuật ‘khôi lỗi hóa nhân thể’ của đạo trường sinh Mặc gia, bán cho đám người trên Chân Vũ Đảo.

Đám người trên Chân Vũ Đảo cũng là thấy tiền sáng mắt, cái gì cũng dám mua.

Sau khi mua về, bọn họ lại thay đổi một số thứ bề mặt của kỹ thuật này, sau đó liền xưng đây là kỹ thuật ‘nữ võ thần’ lấy được từ Bắc Âu.

Ha ha ha ha ha.” Yêu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá cười nói.

Chương 1116

“Giao Bá đạo hữu sao lại hiểu rõ như vậy?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

“Bởi vì lúc đó tên khốn kia muốn bán kỹ thuật ‘khôi lỗi hóa nhân thể’ cho ta, ta không nhận.

Kết quả không lâu sau, ‘Chân Vũ Đảo’ ngay cạnh địa bàn của ta lại làm ra cái gọi là kỹ thuật ‘nữ võ thần’.

Ta dùng đuôi nghĩ thôi, cũng có thể đoán ra đại khái chuyện này.” Giao Bá Chân Quân hắc hắc cười nói.

Giao Bá Chân Quân tiếp tục nói: “Sau này, ta thấy người của Mặc gia xuất hiện, leo lên Chân Vũ Đảo.

Cũng không biết Chân Vũ Đảo đã phải trả giá như thế nào, mới dẹp yên được Mặc gia.

Ta đoán, lần đó Chân Vũ Đảo chắc chắn đã xuất huyết lớn, lỗ nặng.

Vì vậy, bọn họ mới tổ chức hoạt động 【Chân Vũ Bôi Nữ Võ Thần Đại Chiến】 này, cố gắng thông qua hoạt động này để lấy lại vốn.” Diệt Phượng công tử: “Nếu là kỹ thuật khôi lỗi của Mặc gia, vậy thì thôi.

Kỹ thuật đó ta không hứng thú, cũng xung đột với công pháp của ta.

Vậy Lệ Chi Tiên Tử, đến lúc đó ta sẽ đi cùng cô xem, hoạt động thì ta không tham gia nữa.

Vừa hay, cũng muốn đi Chân Vũ Đảo mua vài thứ.” “Thành.” Lệ Chi Tiên Tử nói: “Còn có ai muốn lập nhóm đi không, báo danh?”

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta thì muốn đi, nhưng ta bây giờ còn rất bận.

Lệ Chi Tiên Tử cô giúp ta mua đặc sản ‘Huyền Nha Cương’ trên Chân Vũ Đảo về nhé, ta muốn tăng cường bản mệnh bảo đao của mình một chút.” “Thành.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Lệ Chi Tiên Tử cô giúp ta mua chút đồ nữa nhé, ta muốn một ít ‘Chân Vũ Xác’, sau khi tấn thăng Lục phẩm, ta còn chưa kịp làm một kiện pháp bào thích hợp, trước tiên thu thập một ít dược liệu, đến lúc đó nhờ người luyện chế giúp ta một kiện.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Thành.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Vậy giúp ta mua chút đồ nữa nhé, ta muốn một ít tiên quả trên Chân Vũ Đảo, tổng cộng có mười loại, đến lúc đó ta sẽ gửi danh sách cho cô.” Lệ Chi Tiên Tử: “Thành… Khoan đã, các người đây là coi tôi là đại lý mua hộ sao?” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Ha ha ha ha ha.” “Chỉ giúp ba người các người mua thôi, không mua hộ thêm nữa đâu.” Lệ Chi Tiên Tử cảm thấy trong lòng nghẹn lại.

×××××××××××××××××××× Thấy chủ đề trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đã lại chuyển sang chuyện mới, Tống Thư Hàng âm thầm tắt điện thoại.

Tiết học đầu tiên của học kỳ là tiếng Anh.

Lão giáo sư chỉnh tề bước lên bục giảng, nghiêm túc như mọi khi, bắt đầu tiết học đầu tiên của học kỳ mới.

Tống Thư Hàng một tay chống cằm, vừa nghe nội dung lão giáo sư giảng giải, vừa lật sách giáo trình của mình.

Lật qua lật lại, rất nhanh phần lớn nội dung trong sách giáo trình đều được cậu ghi nhớ vào lòng.

Trở thành tu sĩ, thật tốt.

Nếu có thể kết hợp thêm 【Hệ thống nuôi dưỡng học bá】 của Bạch Tôn Giả thì càng hoàn mỹ hơn.

Thi La Lỵ yên tĩnh ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, khuôn mặt nhỏ của cô bé nghiêm túc, vừa học vừa ghi chép cẩn thận.

Cô bé hiện đang ở cảnh giới Nhất phẩm Dược Long Môn, theo sự sắp xếp của sư phụ, cô bé đang nghiêm túc trải nghiệm cuộc sống của một ‘sinh viên đại học’, hy vọng có thể tìm thấy cơ duyên đột phá từ đó.

Trừ ‘Thi’ ra, Bạch Hạc Chân Quân hôm nay không xuất hiện.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, Bạch Hạc Chân Quân không đến học thật sự quá tốt. … Tiết học đầu tiên kết thúc, ‘Thi’ đặt bút xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô bé từ trong túi lấy ra một gói hạt dưa nhỏ, vẻ mặt thỏa mãn mà cắn hạt dưa.

“Tống sư huynh, huynh muốn không?” Cô bé nhìn Tống Thư Hàng hỏi.

“Được thôi, cho ta một ít đi.” Tống Thư Hàng nói.

Thi cẩn thận đổ tất cả gói hạt dưa nhỏ của mình ra bàn, sau đó nghiêm túc chia ra một phần ba số lượng, bóc cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy, Thi La Lỵ chắc chắn có chút chứng ám ảnh cưỡng chế.

“À đúng rồi, Tống sư huynh.

Ở đây học tập thật sự có thể tìm thấy cơ duyên ‘Dược Long Môn’ sao?” Thi hạ thấp giọng, nghiêm túc hỏi.

“Cái này ta thật sự không rõ.

Nhưng, cơ duyên Dược Long Môn của mỗi người chắc chắn đều khác nhau." Tống Thư Hàng vừa cắn hạt dưa vừa trả lời.

Đồng thời, cậu hồi tưởng lại tình hình 'Dược Long Môn' của mình lúc trước.

Nhớ lúc đó cậu được 'Ngư Kiều Kiều' ban phúc, trải qua 'nghi thức Ngư Dược Long Môn' của Ngư Kiều Kiều, sau đó từ đó lĩnh ngộ được cơ duyên Dược Long Môn.

Trừ việc trải qua 'nghi thức Ngư Dược Long Môn' ra, lúc đầu, Bạch Tôn Giả còn từng cố gắng khiến cậu biến thành một con cá nhỏ, ngược dòng thác nước.

Nói rằng làm như vậy sẽ có lợi cho việc 'Dược Long Môn' của cậu sau này.

Có lẽ, cậu có thể dẫn 'Thi' đi tìm một thác nước, sau đó, để cô bé ngược dòng thác nước bơi lên không?

"Tống sư huynh nghĩ ra gì rồi sao?" Thi tò mò hỏi.

"Thi, muội biết bơi không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Biết một chút." Thi gật đầu nói.

"Vậy nếu có thời gian rảnh, ta dẫn muội đi bơi nhé.

Có thể sẽ có chút giúp ích cho việc 'Dược Long Môn' của muội." Tống Thư Hàng hạ thấp giọng nói.

Thi tò mò chớp chớp mắt, rồi lại nghiêm túc gật đầu.

Đang nói chuyện, Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thi sau đó dường như cũng cảm ứng được điều gì, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên không Đại học thành Giang Nam, có một bóng người xuất hiện.

Vì sương mù che khuất, Tống Thư Hàng và Thi cũng chỉ có thể nhìn thấy bóng người này một cách lờ mờ.

Đi trên không, ít nhất cũng là tu sĩ cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng, thậm chí còn mạnh hơn.

“Chính là chỗ này rồi phải không?” Bóng người kia ha ha cười nói: “Mảng khói mù này thật sự rất dày đặc a.” “Đạo hữu thích là được rồi, lần này nhờ có đạo hữu ở gần đây, nếu không muốn giải quyết mảng khói mù này thật sự không dễ dàng.” Bên cạnh bóng người này, Cuồng truyền công Thiên Nhai Tử cũng đang đi trên không.

“Ha ha, chuyện nhỏ thôi, Thiên Nhai Tử đạo hữu không cần khách khí.

Tiếp theo, xem thủ đoạn của lão phu.” Bóng người kia nói rồi, hít một hơi thật sâu.

Xoạt xoạt xoạt ~~ Khi y hít khí, khói mù giữa trời đất bị nhanh chóng hút vào lỗ mũi.

“Ngửa mặt lên trời.” Tống Thư Hàng thấy vậy, bị kinh ngạc.

Lại còn hút khói mù sao?!

Xoạt xoạt xoạt, chỉ khoảng ba phút, khói mù bao phủ Đại học thành Giang Nam và khu vực xung quanh bán kính ngàn mét, tất cả đều bị hút sạch.

“Sảng khoái.” Bóng người trên bầu trời mãn nguyện nói.

Tiếng ‘sảng khoái’ này y gọi đặc biệt to, ngay cả Tống Thư Hàng và ‘Thi’ ở dưới cũng nghe thấy.

“Cảm ơn đạo hữu đã ra tay giúp đỡ.” Thiên Nhai Tử mặt tươi cười, đưa ra một hộp điện thoại lớn.

Bên trong chứa năm viên ‘Ngũ phẩm Linh Thạch’, đó là thù lao cảm ơn vị đạo hữu này đã ra tay.

“Không khách khí, vừa có thể kiếm được chút tiền công, lại vừa có thể hít được khói mù có độ tinh khiết cao này, lão phu rất mãn nguyện a.” Bóng người kia ha ha cười nói.

“Vậy bần đạo ở đây chúc pháp khí mới của đạo hữu sớm ngày luyện thành.” Thiên Nhai Tử chắp tay nói.

“Ha ha ha ha ha, mượn lời cát ngôn của đạo hữu.” Bóng người kia ha ha cười một tiếng, nhận lấy hộp quà, chắp tay tạm biệt Thiên Nhai Tử.

Giới tu chân rộng lớn, người nào cũng có đủ loại!

Từng thấy người hút thuốc, nhưng người như bóng người trên bầu trời này hút khói mù mà còn cảm thấy sảng khoái, Tống Thư Hàng vẫn là lần đầu tiên thấy.

“Thư Hàng sư huynh, hút nhiều khói mù sẽ cảm thấy rất sảng khoái sao?” Thi nghiêm túc hỏi.

“Ta cảm thấy, hút khói mù chắc không sảng khoái nổi đâu.” Tống Thư Hàng nói: “Trừ phi y tu luyện công pháp đặc biệt nào đó?” “Cũng đúng.” Thi gật đầu nói. … “Không phải công pháp đặc biệt gì cả, tên đó thật ra là muốn luyện chế một pháp khí đặc biệt.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng và Thi.

Là thủ đoạn truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng và Thi quay đầu lại, phát hiện ‘Thất Sinh Phù phủ chủ’ không biết từ lúc nào đã âm thầm đến sau lưng hai người.

Thất Sinh Phù phủ chủ mỉm cười với hai người nói: “Dù sao thì sau này hai người các cậu thấy tên này, cố gắng tránh xa một chút.

Thực lực của tên này trong cùng cấp bậc không tính là rất mạnh, nhưng y có đủ loại pháp bảo cổ quái trên người, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Nói không chừng, y nghênh đầu phun cho các cậu một mặt khói mù.” Tống Thư Hàng và Thi: “……” Giới tu sĩ, quả nhiên không thiếu đủ loại nhân vật đặc sắc a.

“À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, ta đến là để đưa đồ cho cậu.” Thất Sinh Phù phủ chủ truyền âm nói, đồng thời, y lấy ra một thứ giống như cái ví, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Phù bảo?” Tống Thư Hàng hạ thấp giọng hỏi.

“Không phải, còn diệu hơn phù bảo một chút.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói: “Lần trước cậu đã tiêu hao một lá ‘Trúc Duẫn Diệp’ cứu một vị lão tiền bối có quan hệ với ta, vì vậy người đó nhờ ta giao cho cậu bảo vật này, coi như đáp tạ.

Đây là hai lá ‘Mệnh Phù’, công hiệu gần giống với ‘Trúc Duẫn Diệp’ của cậu.

Một lá mang theo bên mình, một lá ẩn giấu ở nơi mà cậu cho là an toàn nhất.

Chỉ cần cậu không bị thần hình câu diệt ngay lập tức, cậu sẽ có thể trùng tổ nhục thân ở nơi lá mệnh phù kia được ẩn giấu.

Tuy nhiên ‘Mệnh Phù’ này sau khi cậu tấn thăng cảnh giới Ngũ phẩm, sẽ không còn hiệu nghiệm nữa.” Tống Thư Hàng nhận lấy hai lá Mệnh Phù.

Nơi cậu tự cho là an toàn nhất, đó đương nhiên là thế giới nội hạch của cậu.

Hoặc, cũng có thể cân nhắc nơi như ‘Bí cảnh Dao Trì’ của Bạch Tôn Giả.

“Cảm ơn Thất Sinh Phù tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

“Không cần cảm ơn ta, ngược lại là chúng ta phải cảm ơn cậu mới đúng.

Hơn nữa nói thật, hiệu quả của Mệnh Phù so với Trúc Duẫn Diệp thì kém hơn một bậc.

Ta vốn dĩ muốn Trúc Duẫn lại cho cậu một lá nữa, nhưng nó sống chết không đồng ý.” Thất Sinh Phù phủ chủ cười nói: “À đúng rồi, nếu cậu tấn thăng Ngũ phẩm mà vẫn chưa sử dụng ‘Mệnh Phù’ thì có thể chuyển giao ‘Mệnh Phù’ cho người khác sử dụng.

Chỉ cần chưa từng được sử dụng, hiệu quả của nó sẽ luôn tồn tại.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Thất Sinh Phù phủ chủ nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tống Thư Hàng: “Cứ tu luyện tốt, ta sẽ không làm phiền cậu nữa.” Đợi sau khi Thất Sinh Phù tiền bối rời đi, Tống Thư Hàng liền thu hai lá Mệnh Phù vào ‘Pháp khí vòng tay’ trước.

Có hai lá Mệnh Phù này, trong lòng cậu không khỏi ổn định hơn rất nhiều.

Mặc dù tốt nhất là hai lá Mệnh Phù này không bao giờ phải dùng đến. … Thất Sinh Phù tiền bối vừa rời đi không lâu, ở cửa lại có một bóng người bước vào.

Chương 1117

Bóng người này bao phủ bởi ‘pháp thuật ẩn hình’ của tu sĩ, hiển nhiên không muốn bị người phàm nhận ra sự tồn tại của mình.

“Tống đạo hữu, cuối cùng cũng tìm thấy cậu.” Bóng người đó cười nói với Tống Thư Hàng.

Là ‘Chính Đức’ của Tiên Nông Tông.

Trong kỳ nghỉ này, Tống Thư Hàng và y đã gặp mặt, Chính Đức nhờ Tống Thư Hàng giao hạt giống 【Thất Hoàng Diệu Quả】 cho Tô Thị A Lục.

Sau này cũng không biết hạt giống 【Thất Hoàng Diệu Quả】 trong tay A Lục có được dùng đến không.

Ngoài ra, lúc đó Tống Thư Hàng cũng nhân cơ hội đặt mua một lô dược liệu dùng để ‘tắm thuốc’ từ Chính Đức.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười với Chính Đức: “Chính Đức đạo hữu, dược liệu đã chuẩn bị xong chưa?” “Vâng, đã chuẩn bị xong xuôi, tất cả dược liệu đều đã được chuyển đến, bây giờ đang để ở dưới lầu, Tống đạo hữu xuống kiểm tra một chút đi.” Chính Đức mỉm cười nói, trong số dược liệu, y còn chuẩn bị cho Tống đạo hữu một bất ngờ, hy vọng cậu sẽ thích.

“Được.” Tống Thư Hàng đứng dậy nói.

Sau khi Tống Thư Hàng cùng Chính Đức đại thúc xuống lầu, liền thấy mấy đệ tử Tiên Nông Tông trong trạng thái ẩn thân, canh giữ mấy rương dược liệu.

Dược lực trong rương rất dồi dào, Chính Đức cố gắng chọn ra những dược liệu tốt nhất để giao dịch với Tống Thư Hàng, thành ý tràn đầy.

Hiện tại những dược liệu này dù có dùng để ‘tắm thuốc’, cũng chỉ có tác dụng hạn chế đối với việc tăng cường thể chất của Tống Thư Hàng, không bằng uống thêm ‘Dược tề Long Ma’ thì hiệu quả hơn.

Tuy nhiên, đối với đệ tử và người nhà của Tống Thư Hàng thì vẫn rất hữu hiệu.

“Vất vả cho chư vị đạo hữu Tiên Nông Tông.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Các đệ tử Tiên Nông Tông lúc này trợn tròn mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Trong số các đệ tử Tiên Nông Tông này, không ít người từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng.

Lúc đó Tống Thư Hàng mới tu luyện không lâu, kết quả bị cuốn vào ân oán giữa Tô Thị A Lục và ‘Tiên Nông Tông’ cũng như ‘Nguyệt Đao Tông’ và ‘Công Tử Hải’, đã từng gặp mặt các đệ tử Tiên Nông Tông.

Các đệ tử Tiên Nông Tông vẫn còn nhớ rõ, lúc đó Tống Thư Hàng chỉ là một tu sĩ mới bước vào giới tu chân không lâu.

Thật sự là gà mờ tu chân, ngay cả ‘Trúc Cơ’ cũng chưa hoàn thành, chưa mở Tâm Khiếu là loại đó.

Nhưng bây giờ… thiếu niên đứng trước mặt họ này, nhục thân cường hãn vô cùng, mỗi cử chỉ đều mang lại áp lực cực lớn cho họ.

Đối phương chỉ bằng cường độ nhục thân, đã đủ để nghiền ép họ.

Không chỉ vậy, trên người thiếu niên này dường như còn có một loại 【ý chí】, dù cậu ta tươi cười, nhưng sâu trong đôi mắt dường như có một loại sức mạnh 【ý chí】, khiến các đệ tử Tiên Nông Tông có tu vi thấp không dám nhìn thẳng vào mắt cậu ta.

Sao lại thế này, thiếu niên nửa năm trước ngay cả ‘Trúc Cơ’ cũng chưa hoàn thành, thoắt cái đã trở thành cao thủ mà các đệ tử Tiên Nông Tông không dám nhìn thẳng sao?

Chẳng lẽ lúc mới gặp mặt… vị Tống Thư Hàng đạo hữu này, đang giả heo ăn thịt hổ?

Đúng, chắc chắn là như vậy.

Cứ như mấy cuốn tiểu thuyết đang thịnh hành bây giờ, nhân vật chính trong tiểu thuyết đặc biệt thích giả heo ăn thịt hổ, rõ ràng có thực lực cường đại, lại cứ muốn ngụy trang thành vẻ người vật vô hại!

Đang suy nghĩ, họ lại thấy Tống Thư Hàng lấy ra một cái túi nhỏ, bỏ tất cả đống dược liệu lớn này vào trong.

“Túi Càn Khôn?” Lại có đệ tử Tiên Nông Tông không tự chủ được khẽ hô.

“Không phải Túi Càn Khôn, mà là ‘Túi Thu Nhỏ Một Tấc’.” Chính Đức bên cạnh giải thích.

Mặc dù không phải pháp khí không gian Túi Càn Khôn, nhưng ‘Túi Thu Nhỏ Một Tấc’ loại vật khó cầu mà không thể có này, đã là pháp khí mà vô số tu sĩ tiểu môn phái và tán tu khao khát rồi.

Tống Thư Hàng thu lại ‘Túi Thu Nhỏ Một Tấc’.

Tài không lộ bạch, vì vậy ‘pháp khí không gian vòng tay’ mà Bạch Tôn Giả tặng Tống Thư Hàng cố gắng không sử dụng trước mặt người ngoài.

Loại pháp khí không gian quý giá này, nói không chừng sẽ thu hút sự dòm ngó của cường giả cấp Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Sau khi thu xếp dược liệu xong, Chính Đức và các đệ tử Tiên Nông Tông không rời đi.

Chính Đức vẻ mặt nghiêm túc, hỏi Tống Thư Hàng: “Tống đạo hữu, ta nghe nói, sau sự kiện Nguyệt Đao Tông, trưởng lão Hải đáng chết của Nguyệt Đao Tông, còn từng tìm đến cậu, tìm cậu báo thù?” Trưởng lão Hải trong miệng Chính Đức chính là Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông.

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Mặc dù vẫn luôn không xuất hiện chính diện, nhưng ‘Công Tử Hải’ từng nhiều lần dùng âm mưu tính kế Tống Thư Hàng.

Mặc dù từ đầu đến cuối, âm mưu đến cuối cùng, người chịu thiệt thòi đều là bản thân Công Tử Hải.

“Vậy Tống đạo hữu, cậu có ý niệm chém giết trưởng lão Hải không?” Chính Đức mong đợi hỏi.

Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng Tiên Nông Tông không có thực lực báo thù ‘Công Tử Hải’.

Đừng nói là Công Tử Hải, ngay cả sức mạnh báo thù đối với kẻ phản bội ‘Chính Năng’ của Tiên Nông Tông cũng không có.

Nhưng khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, trong lòng Chính Đức lại âm thầm sản sinh một tia kỳ vọng.

Tống Thư Hàng nhìn Chính Đức đang mong đợi, khẽ thở dài, nói: “Giữa tôi và Công Tử Hải, đã không còn khả năng thỏa hiệp.

Một ngày nào đó trong tương lai, giữa tôi và hắn chắc chắn sẽ có một trận chiến.” Công Tử Hải là một kẻ rất giỏi âm mưu quỷ kế, hơn nữa, hắn giỏi lợi dụng lòng người.

Lúc đó, toàn bộ Nguyệt Đao Tông, Tiên Nông Tông và Tô Thị A

Thất đều bị hắn một mình tính kế.

Chỉ là… vận khí thảm một chút.

Mặc dù âm mưu rất lợi hại, nhưng kết quả các âm mưu gần đây của hắn thường xuyên xuất hiện thua lỗ.

Công Tử Hải nắm giữ thông tin về gia đình Tống Thư Hàng, hơn nữa có dấu hiệu ra tay với người nhà Tống Thư Hàng, con nhện lúc trước mai phục ở nhà Tống Thư Hàng, chính là một thứ rất nguy hiểm.

Hiện tại, Công Tử Hải đang xung kích cảnh giới Ngũ phẩm Kim Đan, tạm thời chỉ có thể dựa vào phân thân khôi lỗi, thế lực dưới trướng các loại biện pháp để 'cách không ra tay' với Tống Thư Hàng.

Một khi hắn độ kiếp thành công, tấn thăng Ngũ phẩm, Tống Thư Hàng dám đảm bảo tên này chắc chắn sẽ không bỏ qua mình.

Còn cậu, nếu có cơ hội giết chết Công Tử Hải thì tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nếu là nửa năm trước, Tống Thư Hàng ngay cả Tâm Khiếu, khiếu đầu tiên của Nhất phẩm cũng chưa khai mở, đối đầu trực diện với Công Tử Hải, chỉ có kết cục bị đối phương một ngón tay bóp chết.

Nhưng bây giờ, đã khác rồi.

Bản thân Tống Thư Hàng đã tiếp cận cảnh giới Tứ phẩm, hơn nữa cậu tu luyện vài loại công pháp tôi luyện thân thể cường đại, nhục thân còn cao hơn cảnh giới.

Ngoài ra, cho dù là Diệp Tư, Mỹ nhân Xà Công Đức, Diệt Thần Tử Mẫu Pháo hay thế giới nội hạch, cũng như Đao Cổ vô hình, Đao Ý Khôi Giáp, nhiều lá bài tẩy như vậy, dù có một mình đối đầu trực diện với Công Tử Hải, Tống Thư Hàng cũng không sợ.

Dù hiện tại Diệp Tư không ở đây, nhưng nếu không đánh lại, Tống Thư Hàng muốn chạy, Công Tử Hải cũng không ngăn được cậu.

“Vậy… xin Tống đạo hữu hãy nhận lấy vật này.” Chính Đức hít một hơi thật sâu, từ trong tay một vị sư đệ nhận lấy một cái hộp, đưa cho Tống Thư Hàng.

Cái hộp mở ra, lộ ra một hạt giống, có màu sắc rực rỡ, nhìn qua đã biết không phải phàm vật.

“Đây là một hạt giống ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ mới, chúng ta tặng nó cho Tống đạo hữu.

Nếu Tống đạo hữu sau này chém giết Công Tử Hải và ‘Chính Năng’ xong, có thể thông báo cho Tiên Nông Tông chúng ta một tiếng, để hận ý trong lòng chúng ta có thể được hóa giải một chút.” Chính Đức nghiến răng nói.

Đây coi như là Tiên Nông Tông đầu tư vào Tống Thư Hàng, họ đặt hy vọng báo thù lên người Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ người có khả năng giải quyết ‘Công Tử Hải’ nhất, lẽ ra là ‘Tô Thị A Thất’ của Thiên Hà Tô Thị, nhưng A Thất không bắt được bản tôn của Công Tử Hải, cũng chỉ có thể phá hủy các phân bộ của ‘Vô Cực Ma Tông’ để trút giận.

“Công dụng của hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả, ta từng nhắc đến với Tống đạo hữu rồi.” Chính Đức nói.

Y từng nhờ Tống Thư Hàng đưa cho Tô Thị A Lục một hạt giống, dùng để đại diện cho lời xin lỗi của Tiên Nông Tông.

Mặc dù hiệu quả của hạt giống không bằng quả Thất Hoàng Diệu Quả trưởng thành, nhưng hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả, khi đối mặt với thương tổn của thiên kiếp cũng có lợi ích to lớn.

“Nếu trong quá trình độ thiên kiếp bị thương, Tống đạo hữu không ngại nuốt hạt giống ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ xuống, đối với việc loại bỏ thương thế thiên kiếp, khôi phục chân khí trong cơ thể đều có lợi ích to lớn.” Chính Đức giới thiệu.

“Thứ quan trọng như vậy, các người thật sự định tặng cho tôi sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả, chỉ cần có phương pháp bồi dưỡng, chúng ta vẫn có thể tiếp tục bồi dưỡng ra.” Chính Đức nghiến răng nói: “Chúng ta chỉ hy vọng Tống đạo hữu độ kiếp thuận lợi, thực lực tiến thêm một tầng nữa.” “Tôi hiểu rồi.” Tống Thư Hàng nhận lấy cái hộp nhỏ: “Vậy món quà này, tôi xin nhận.

Tôi bây giờ độ kiếp sắp đến, hạt giống này đối với tôi quả thật rất hữu ích.

Sau này Tiên Nông Tông nếu có chỗ nào cần tôi giúp đỡ, cứ việc mở lời.” Chính Đức trên mặt lộ ra nụ cười, gật đầu. … Các đệ tử Tiên Nông Tông chào tạm biệt Tống Thư Hàng, rời khỏi Đại học thành Giang Nam.

Tống Thư Hàng nắm hạt giống ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ trong tay, sau đó lại liên tưởng đến ‘Mệnh Phù’ tục mệnh mà Thất Sinh Phù tiền bối tặng trước đó, không biết vì sao, trong lòng cậu có chút hoảng sợ.

Cậu hồi tưởng lại, vận khí gần đây của mình… dường như vẫn luôn không tệ?

Sau đó trong điều kiện vận khí không tệ, cậu liên tiếp nhận được hai kiện bảo vật ‘tục mệnh’ hình thức, rồi lại thêm Diệp Tư đột nhiên muốn đi bế quan độ kiếp.

Luôn cảm thấy có chuyện không hay sắp xảy ra?

×××××××××××××××××××× Một bên khác Trong phòng y tế Đại học thành Giang Nam Bạch Tôn Giả đang ngồi trước mặt Thất Sinh Phù phủ chủ, đang cùng y thảo luận về việc cải tạo trận pháp độ kiếp khi Quan Vũ Tứ phẩm tấn thăng Ngũ phẩm.

Sau khi được Bạch Tôn Giả chỉnh sửa, trận pháp độ kiếp của Thất Sinh Phù phủ chủ không ngừng được hoàn thiện, tăng cường.

Quá trình này, khiến Thất Sinh Phù phủ chủ nhìn thấy hy vọng ‘Bát phẩm Long Văn’.

Sau đó giảng giải một hồi, giọng Bạch Tôn Giả dường như càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng chậm.

Thất Sinh Phù phủ chủ nghi hoặc nhìn về phía Bạch Tôn Giả.

Khoảnh khắc tiếp theo, y thấy Bạch Tôn Giả đã thất thần.

“Ngửa mặt lên trời!” Thất Sinh Phù phủ chủ vội vàng cẩn thận đỡ lấy Bạch Tôn Giả.

Vẻ mặt của Bạch Tôn Giả, dường như là khi đang thảo luận, giảng giải về trận pháp độ kiếp ‘Tứ phẩm tấn Ngũ phẩm’, y có linh cảm gì đó, liền rơi vào trạng thái trầm tư.

Trầm tư rồi trầm tư, Bạch Tôn Giả liền thất thần.

Thất Sinh Phù phủ chủ lo lắng Bạch Tôn Giả sau khi thất thần, nếu không cẩn thận ngã xuống đất, thì tòa nhà đại học thành Giang Nam này và các thầy trò bên trong đều sẽ tiêu đời.

Đến lúc đó, Đại học thành Giang Nam có thể sẽ bị người ta chất vấn là công trình ‘đậu hũ cặn bã’.

Khó khăn lắm mới đỡ được Bạch Tôn Giả, để y tựa vào ghế ngồi suy tư, một sự kiện mới lại được kích hoạt.

Bạch tiền bối sau trạng thái thất thần, không còn cố ý kiểm soát loại mị lực quỷ dị của bản thân nữa.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thất Sinh Phù phủ chủ chỉ cảm thấy Bạch tiền bối trước mắt càng ngày càng rực rỡ, giống như nam châm hút chặt ánh mắt của y, khiến y không thể rời mắt. [Cho dù cứ như vậy âm thầm nhìn Bạch Tôn Giả cả đời, cũng đáng.] Ý niệm đáng sợ như vậy, hiện lên trong đầu y, không thể xua tan.

Sao lại thế này, Bạch Tôn Giả trong trạng thái thất thần bình thường, không đến mức mị lực mất kiểm soát mới đúng.

Chẳng lẽ, Bạch tiền bối đột nhiên muốn 'nói bế là bế' quan?

Bạch tiền bối sẽ không phải đã bắt đầu bế quan rồi chứ?

Thất Sinh Phù phủ chủ lấy điện thoại của mình ra, âm thầm gọi cho Tống Thư Hàng.

"Alo?

Chương 1118

Thất Sinh Phù tiền bối?

Có chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Nhanh đến phòng y tế một chuyến, nếu chậm trễ thì tiêu đời.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói, y cảm thấy mình nói chuyện cũng không lưu loát nữa.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bạch tiền bối thất thần rồi… cũng có thể là đã bế quan rồi.” Thất Sinh Phù phủ chủ cố gắng buộc mình rời mắt khỏi Bạch Tôn Giả.

Ừm, trên thực tế đây có lẽ là cơ hội tốt để tôi luyện ý chí!… “Giữ được chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu không giữ được thì vấn đề lớn rồi.

Chuyện này không giống giữ người già, không giữ được mới ra chuyện.

“Giữ được rồi, nhưng có chuyện lớn hơn xảy ra, dù sao cậu mau qua đây một chuyến.

Trời ạ, đừng nói gì cả, mau qua đây!” Thất Sinh Phù phủ chủ gấp gáp nói.

“Được, tôi qua ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Lòng cậu rất nghi hoặc.

Đã giữ được Bạch tiền bối rồi thì còn gì đáng lo nữa?

Chỉ cần Bạch tiền bối không bị ngã dập mặt, cứ tùy tiện đặt y ở đâu đó là được mà?

Sau khi cúp điện thoại, Tống Thư Hàng vội vàng chạy đến phòng y tế.

Trong lúc chạy, cậu nhớ lại cuộc điện thoại với Thất Sinh Phù tiền bối.

Bạch tiền bối hình như thất thần, mà cũng hình như bế quan rồi?

Khoan đã!

Bế quan rồi?

Không phải chứ.

Tống Thư Hàng thầm kêu không ổn trong lòng.

Nếu là bế quan, cũng chẳng biết Bạch tiền bối bế trường quan hay bế đoản quan?

Nếu là bế quan ngắn hạn, ví dụ bế vài canh giờ thì không sao; nhưng nếu Bạch Tôn giả một hơi bế quan mấy năm... thì không ổn lắm.

Tống Thư Hàng vẫn luôn rất tự biết mình.

Cậu sắp đối mặt với Thiên kiếp Tam Tấn Tứ, tốt nhất là tìm một tiền bối đến hộ pháp cho mình.

Tô Thị A Thập Lục dưới sự bảo hộ của Tô Thị A Thất còn từng thất bại một lần.

Nếu Tống Thư Hàng tự mình độ kiếp, vạn nhất có vấn đề thì coi như chết chắc.

Tình huống bình thường, khi Tống Thư Hàng độ kiếp, Bạch Tôn giả rất có thể sẽ thủ hộ bên cạnh, hộ pháp cho cậu.

Nhưng nếu Bạch Tôn giả muốn bế trường quan, khi độ kiếp, nên tìm ai hộ pháp đây?

Ban đầu, Tống Thư Hàng độ kiếp có hai chỗ dựa vững chắc có thể trông cậy.

Một là Linh Quỷ Diệp Tư, cô ấy có cảnh giới Ngũ Phẩm, có thể giúp Tống Thư Hàng trong Thiên kiếp.

Hai là Bạch Tôn giả, Thất Phẩm Tôn giả, vạn nhất Thiên kiếp bật hack, Bạch Tôn giả cũng có thể ra tay hủy diệt Thiên kiếp.

Hiện tại, hai chỗ dựa mạnh nhất cho cậu độ kiếp lại liên tiếp bế quan.

Thêm vào đó là hai tấm mệnh phù và hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả.

Tống Thư Hàng nghi ngờ liệu mình có phải sắp đối mặt với một đại kiếp hay không?

Lúc này, cậu đột nhiên bắt đầu nhớ nhung Đồng Quái tiền bối.

Tống Thư Hàng chạy đến phòng y tế, đẩy cửa bước vào.

Sau đó cậu thấy Thất Sinh Phù tiền bối đang ôm một chiếc máy tính bảng, lướt nhanh trên đó.

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn thấy trên màn hình là rất nhiều ảnh tiên tử xinh đẹp.

Trong đó, có mấy vị tiên tử Tống Thư Hàng thấy quen mặt, ví dụ như Lệ Chi Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử, Lưu Huỳnh Tiên Tử, Giang Tử Yên cô nương trong “Cửu Châu Nhất Hào Quần”, thậm chí cả ảnh của Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Còn có rất nhiều nữ tu Tống Thư Hàng chưa từng gặp, xem ra đều là ảnh của các nữ tu nổi tiếng trong giới tu chân.

Thất Sinh Phù tiền bối bị làm sao thế này?

Đây là đang chọn đạo lữ song tu sao?

Không đúng, nếu là chọn đạo lữ song tu, vì sao lại có ảnh của Giang Tử Yên cô nương?

Giang Tử Yên chẳng phải song túc song phi với Dược Sư sao?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Thất Sinh Phù tiền bối lướt lướt, đột nhiên trên máy tính bảng xuất hiện một bức ảnh ‘Bạch Tôn giả’ đội phượng quan, mặc phượng bào.

Thất Sinh Phù tiền bối lập tức lệ rơi đầy mặt: “Cái tên khốn âm hiểm nào đã giấu bức ảnh Bạch tiền bối này vào album ảnh nhóm vậy?” Bộ ảnh này, hình như là một tài liệu phúc lợi ẩn trong chia sẻ chung của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Bên trong thu thập ảnh của tất cả nữ tu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng như ảnh của các nữ tu nổi tiếng trong giới tu chân.

Chủ nhân tạo ra tài liệu này, đại khái cũng có suy nghĩ tương tự như Hoàng Sơn Chân Quân lúc bấy giờ: sau khi Bạch Tôn giả xuất quan, để các đạo hữu trong nhóm có việc thì không việc gì thì lật xem tài liệu album này, tăng cường một chút khả năng miễn dịch.

Mặc dù cũng chẳng biết phương pháp này có tác dụng hay không, nhưng ít nhiều cũng tin một chút.

Nhưng không biết tên khốn đáng chết nào, lại thêm ảnh của Bạch Tôn giả vào tài liệu album này.

“Thất Sinh Phù tiền bối, ngài sao vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nghe thấy tiếng Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù phủ chủ mới bình tĩnh lại một chút.

Y trấn định đặt chiếc máy tính bảng xuống, sau đó chỉ tay về phía Bạch Tôn giả.

Y lúc này căn bản không dám nhìn thẳng Bạch Tôn giả.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch Tôn giả đang tựa vào ghế.

Sau đó cậu phát hiện, Bạch Tôn giả hôm nay đặc biệt sáng chói, cứ như thể bên cạnh y tự động phát ra ‘hiệu ứng flash’ vậy, phong cách đặc biệt khác người.

“Mị lực của Bạch tiền bối lại mất kiểm soát rồi sao?” Tống Thư Hàng xoa trán nói.

“Phải đó.” Thất Sinh Phù phủ chủ sầu não nói: “Một giây trước còn đang nói chuyện với ta về việc sửa đổi trận pháp độ kiếp, giây sau đột nhiên y lại thất thần.

Sau đó, cũng không biết có phải đã tiến vào trạng thái bế quan hay không, mị lực trên người Bạch Tôn giả cứ thế không thể khống chế mà khuếch tán ra.” May mắn thay, bản thảo trận pháp độ kiếp lần này của y đã được sửa đổi gần xong với Bạch tiền bối rồi, phần còn lại y chỉ cần dành chút thời gian là cũng có thể dần hoàn thiện.

Tống Thư Hàng bước lên, lay lay Bạch Tôn giả: “Bạch tiền bối, tỉnh lại đi.” Nhưng Bạch Tôn giả không có chút phản ứng nào.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, sau đó lấy ra chiếc ‘Thiên Lý Truyền Âm Tiêu’ màu xanh lá cây, rồi thổi mạnh vào nó.

Pháp bảo này, ban đầu Hoàng Sơn Chân Quân giao cho cậu, dùng để đón Bạch Tôn giả xuất quan.

Sau này Tống Thư Hàng vẫn luôn dùng nó để kiểm tra xem ‘Bạch Tôn giả’ có bế quan nữa không, và sẽ bế quan bao lâu.

Rất nhanh, trong chiếc tiêu xanh vọng ra giọng nói dịu dàng của Bạch Tôn giả: “Tư tư...

Xin chào, đây là nơi bế quan của ‘A Bạch’, còn 27 ngày 4 canh giờ nữa là kết thúc bế quan.

Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi!” “Thật sự bế quan rồi à.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhưng cũng may, Bạch Tôn giả lần này bế là tiểu quan một tháng.

Một tháng thì, với tốc độ tu luyện hiện tại của Tống Thư Hàng, chắc hẳn vẫn chưa đến lúc độ kiếp.

Dù sao, trước khi chuẩn bị độ kiếp, Tống Thư Hàng gần đây khi tu luyện đều tập trung vào tôi luyện thân thể, tinh tu các loại đao pháp, pháp thuật.

Đối với việc tu luyện “Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công” thì lại rất kiềm chế.

Độ kiếp của người khác, họ trì hoãn một năm rưỡi cũng không phải vấn đề.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình trì hoãn một tháng chắc là ổn.

“Bế quan gần một tháng, Thư Hàng tiểu hữu, cậu hãy tìm cách tìm cho Bạch tiền bối một nơi bế quan đi.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

Đồng thời, ánh mắt y lướt qua Tống Thư Hàng.

Quả nhiên, khả năng miễn nhiễm mị lực của Thư Hàng tiểu hữu, cao hơn rất nhiều so với các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Hiện tại, y còn không dám nhìn thẳng Bạch Tôn giả.

Tống Thư Hàng thì không có vấn đề gì lớn, chỉ là có thể cảm thấy nhịp tim của Tống Thư Hàng hơi nhanh hơn một chút, nhưng hoàn toàn trong phạm vi kiểm soát.

Có lẽ, sau khi Bạch Tôn giả lần này xuất quan, việc ở chung với Tống Thư Hàng mấy tháng trời không phải là ngẫu nhiên.

Tống Thư Hàng nói: “Nhưng phải đưa Bạch tiền bối đến đâu để bế quan đây?” Có nên chuyển đến tòa nhà mà Dược Sư đã mua không?

Nhưng luôn cảm thấy đó không phải là một nơi bế quan thích hợp.

Hơn nữa, đó là khu dân cư, vạn nhất Bạch tiền bối gây ra động tĩnh lớn khi bế quan thì cũng không hay.

Dao Trì Bí Cảnh thì là một nơi tốt, nhưng lại quá xa.

Đang suy nghĩ, đột nhiên mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Có rồi!” Tống Thư Hàng thu lại ‘Thiên Lý Truyền Âm Tiêu’, sau đó cậu túm lấy Bạch tiền bối, ý niệm vừa động, đã chuyển Bạch Tôn giả vào ‘Hạch Tâm Thế Giới’.

Ong ong ong ong ong ~~~ Khi Tống Thư Hàng chuyển Bạch Tôn giả vào Hạch Tâm Thế Giới, xung quanh cậu đột nhiên xuất hiện một trận kiếm minh ong ong.

Tống Thư Hàng trong lòng dấy lên dự cảm không lành.

Cậu vươn tay chộp lấy, tế ra ‘Vô Hình Đao Cổ’.

Thông qua liên hệ với Vô Hình Đao Cổ, cậu lập tức hiểu ra, lúc này trong phòng y tế, có vài chục con Vô Hình Kiếm Cổ đang lượn lờ.

Và ngoài tòa nhà giảng đường, hơn chín trăm con Vô Hình Kiếm Cổ còn lại, vì mất đi hơi thở của Bạch Tôn giả nên rơi vào trạng thái bồn chồn.

“Trời ạ.” Tống Thư Hàng nói: “Thất Sinh Phù tiền bối, ngài có phù bảo nào có thể khiến ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ hiện hình không?” “Trên đời này làm gì có cái thứ công năng đó.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

M* nó, y cũng vừa mới biết, bên cạnh Bạch Tôn giả vậy mà còn ẩn giấu nhiều Vô Hình Kiếm Cổ như vậy, y hoảng loạn.

Thế là, Tống Thư Hàng đành phải thả Bạch Tôn giả ra khỏi ‘Hạch Tâm Thế Giới’.

Chương 1119

Nhất định phải giải quyết một nghìn con Vô Hình Kiếm Cổ này, mới có thể thuận lợi chuyển Bạch Tôn giả đi.

Bằng không, một nghìn con Vô Hình Kiếm Cổ mà làm loạn lên thì sẽ rất phiền phức.

Cảm ứng được chủ nhân Bạch Tôn giả xuất hiện, một nghìn con Vô Hình Kiếm Cổ kia lại khôi phục bình tĩnh.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, cậu đặt một tay lên Bạch Tôn giả, sau đó nói: “Các ngươi nghe rõ đây, lát nữa tôi sẽ đưa Bạch tiền bối vào nơi bế quan, các ngươi hãy thông báo cho đồng bạn, theo thứ tự tiến vào phạm vi ba mét của Bạch Tôn giả, tôi sẽ thử từng đợt chuyển các ngươi đến nơi bế quan, ở cùng Bạch Tôn giả.” Trí tuệ của Vô Hình Kiếm Cổ không thấp, hẳn là có thể hiểu lời cậu nói. ‘Ong ong ong ~~’ Trong hư không, tiếng kiếm minh trầm thấp xuống.

Một lát sau, Tống Thư Hàng thử dùng ý niệm, trực tiếp đưa ‘sinh vật’ trong phạm vi ba mét quanh Bạch Tôn giả vào Hạch Tâm Thế Giới.

Cậu cũng không biết có thể chuyển được ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ không nhìn thấy hay không, dù sao cậu hoàn toàn không cảm ứng được Vô Hình Kiếm Cổ.

Nhưng mà... cậu đã thành công.

Ý niệm vừa động, tất cả Vô Hình Kiếm Cổ trong phạm vi ba mét quanh Bạch Tôn giả đều được chuyển vào Hạch Tâm Thế Giới.

Điều càng khiến Tống Thư Hàng cảm thấy hứng thú là, sau khi Vô Hình Kiếm Cổ tiến vào ‘Hạch Tâm Thế Giới’, Tống Thư Hàng đã có thể nhìn thấy chúng.

Hạch Tâm Thế Giới là thế giới thuộc về Tống Thư Hàng.

Trong thế giới này, không có bất cứ thứ gì có thể trốn tránh khỏi mắt cậu.

Cứ như vậy...

Tống Thư Hàng thuận lợi chia từng đợt, đưa toàn bộ một nghìn con Vô Hình Kiếm Cổ vào Hạch Tâm Thế Giới.

Tiếp theo, cậu cũng đưa Bạch Tôn giả vào Hạch Tâm Thế Giới.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, bên cạnh suối nước sống.

Bạch Tôn giả bản năng khoanh chân ngồi xuống, một nghìn con Vô Hình Kiếm Cổ hộ chủ, vây y chặt chẽ, không cho bất cứ thứ gì đến gần Bạch Tôn giả.

Giải quyết xong mọi việc, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng sau đó, vấn đề lại đến.

Bạch Tôn giả đột nhiên bế quan rồi, vậy lát nữa ai sẽ đưa cậu đi bảo lãnh 'thiếu nữ' bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng bắt đi đây?

Trận pháp độ kiếp của cậu còn cần 'thiếu nữ' đó giúp đỡ mà.

"Thất Sinh Phù tiền bối, ngài có biết Thiên Nhai Tử đạo trưởng hiện đang ở đâu không?" Tống Thư Hàng mong đợi hỏi.

Thất Sinh Phù phủ chủ lắc lắc đầu.

"Trời ạ, thật không may." Tống Thư Hàng thở dài.

Vốn dĩ Bạch tiền bối đã hứa sẽ đưa cậu đi tìm 'truyền công cuồng' Thiên Nhai Tử đạo trưởng, ai ngờ Bạch tiền bối lại đột nhiên bế quan.

Thất Sinh Phù phủ chủ hỏi: "Cậu không có thông tin liên lạc của

Thiên Nhai Tử sao?” “Tôi không lưu số của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Đúng rồi, Ngư Kiều Kiều có thể có.” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, tìm số của Ngư Kiều Kiều.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng từng ở biệt thự của Ngư Kiều Kiều một thời gian, nên Ngư Kiều Kiều hẳn đã lưu số điện thoại của y.

Gọi số của Ngư Kiều Kiều xong, trong điện thoại vang lên giọng nói từ tính của tổng đài di động: [Xin lỗi, số máy quý khách vừa gọi đã tắt nguồn.

Sorry, the number you dialed is power off.] Tống Thư Hàng: “...” “Cậu muốn tìm Ngư Kiều Kiều sao?

Cô ấy hai hôm trước đi ‘Long Vương Điện’ tiến tu.

Ở đó có kết giới ngăn cách, không có tín hiệu điện thoại.” Thất Sinh Phù phủ chủ đáp.

“Trời ạ.” Tống Thư Hàng thở dài, sau đó lại lướt điện thoại.

Nếu Ngư Kiều Kiều không có tín hiệu, vậy chỉ còn cách tìm ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’.

Biệt Tuyết Tiên Cơ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng là bạn tốt, cô ấy chắc chắn có số của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Điện thoại rất nhanh được kết nối.

“Alo, Tống đạo hữu, tìm ta có việc sao?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi: “Biệt Tuyết tiên tử, ngài có thông tin liên lạc của Thiên Nhai Tử đạo trưởng không?” “Cậu tìm y có chuyện gì?

Không phải là tìm y truyền công chứ?” Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nói.

“Đương nhiên không phải, tôi rất hài lòng với tốc độ thăng cấp của mình, không cần đạo trưởng truyền công.

Chuyện là thế này, cách đây không lâu, một vị...

ừm, tạm coi là đạo hữu của tôi đi.

Vị đạo hữu đó của tôi vì bắn một quả tên lửa nên bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng bắt đi.

Tôi bây giờ đang tìm Thiên Nhai Tử đạo trưởng, chuẩn bị bảo lãnh vị đạo hữu đó ra.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

“A a, ra là vậy.

Cậu hiện đang ở Giang Nam Đại Học Thành sao?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng đáp.

“Bạch đạo hữu có ở cùng cậu không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng tiếp tục đáp.

“Ừm...

Cậu có vội bảo lãnh đạo hữu đó ra không?

Nếu không vội, đợi ta khoảng hai canh giờ nữa, ta đến cổng đông Giang Nam Đại Học Thành đón cậu.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: “Ta vừa hay đang trên đường đến Giang Nam Thành, muốn lấy một số nguyên liệu nấu ăn từ vài đạo hữu.

Tiện đường đưa cậu đi tìm Thiên Nhai Tử luôn.” Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, hai canh giờ sau, vừa hay là tiết thứ ba tan học.

Sáng nay lớp cậu chỉ có ba tiết học, thời gian vừa khớp.

“Được, không vấn đề.

Biệt Tuyết tiên tử khi nào sắp đến trường thì gọi cho tôi một cuộc nhé.” Tống Thư Hàng nói.

“Được rồi, vậy cứ thế nhé.

Cúp máy đây.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong liền cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Xong xuôi!

Thất Sinh Phù phủ chủ véo cằm nhìn Tống Thư Hàng: “Vừa rồi là Biệt Tuyết Tiên Cơ sao?

Người ở Thực Tiên Yến đó à?” “Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Cậu và Biệt Tuyết Tiên Cơ quen biết sao?” Thất Sinh Phù phủ chủ tò mò hỏi.

“Vì Bạch tiền bối nên tôi mới có số của Biệt Tuyết Tiên Cơ.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Ra là vậy.

Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn chưa từ bỏ sao?” Thất Sinh Phù phủ chủ tò mò hỏi.

“Vẫn chưa, nghe nói cô ấy muốn tranh cao thấp với Bạch Tôn giả trong ‘Thực Tiên Yến’ này, cô ấy muốn chinh phục vị giác của Bạch Tôn giả.” Tống Thư Hàng đáp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ chuẩn bị tổ chức Thực Tiên Yến vào đầu tháng Mười.

Mà Bạch Tôn giả vừa rồi đột nhiên bế quan, thời gian bế quan là 27 ngày, tức là Bạch Tôn giả sẽ xuất quan vào khoảng mùng sáu tháng Mười.

Hy vọng Bạch Tôn giả sẽ không bỏ lỡ ‘Thực Tiên Yến’ này.

Lát nữa gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ thì sẽ nói với cô ấy về việc Bạch

Tôn giả bế quan, tránh trường hợp cô ấy sắp xếp Thực Tiên Yến trước ngày mùng sáu, khiến Bạch Tôn giả bỏ lỡ.

Từ biệt Thất Sinh Phù phủ chủ xong, Tống Thư Hàng quay về lớp học.

Vừa hay, tiếng chuông vào học tiết thứ hai vang lên.

“Thư Hàng sư huynh, vừa rồi anh đi đâu mà lâu vậy?” Thi La Lỵ nhỏ giọng hỏi.

Lúc này, cô bé đang cẩn thận cắn vỏ hạt dưa, lấy nhân hạt dưa ra, đút cho Tước Yêu Tiểu Thải trong ngăn kéo.

Tống Thư Hàng nói: “Vừa rồi Thất Sinh Phù tiền bối đột nhiên gọi điện thoại, anh đã đến chỗ y một chuyến, mất chút thời gian.” “Ồ.” Thi La Lỵ gật đầu nói: “Sau khi anh đi, Giáo sư Smith (Sử Mật Tư) đã đến tìm anh.

Ông ấy hỏi anh đi đâu, sau đó nói muốn hỏi anh, có thể mua chó cảnh loại nhỏ (tiểu kinh ba) lợi hại hơn một chút ở đâu.

Cứ lợi hại như con của Thư Hàng sư huynh là được.” Tống Thư Hàng: “...” “Thư Hàng sư huynh anh có nuôi chó cảnh loại nhỏ bao giờ chưa?” Thi La Lỵ hỏi.

“Đó không phải con chó anh nuôi, đó là Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn tiền bối.

Con chó sắp kết hôn đó.” Tống Thư Hàng nhe răng cười.

Giáo sư Smith thích nuôi chó và du lịch, nhưng từ học kỳ trước đến kỳ nghỉ này, ông đã thay bốn con chó.

Con chó đầu tiên đã lên thiên đường, sau đó giáo sư đổi sang một con chó béc-giê đen. ...

Kết quả, con béc-giê đen này bị Đậu Đậu đánh cho tan tác, giáo sư ngay trong ngày đã trả lại con béc-giê đen đó.

Sau đó, giáo sư lại đi đổi một con chó Pitbull lai dũng mãnh, đặc biệt oai vệ.

Kết quả, khi đang đi dạo nhàn rỗi ở Ngưu Đỉnh Sơn cạnh quê Tống Thư Hàng, ông gặp Tống Thư Hàng đang dẫn Lý Âm Trúc và tiểu hòa thượng Quả Quả.

Con Pitbull tưởng chừng dũng mãnh kia, bị tiểu hòa thượng dùng thiên phú 'nhãn khiếu' trừng một cái là sợ run cầm cập.

Giáo sư vừa về đã trả lại con Pitbull dũng mãnh đó.

Sau khi trả lại con Pitbull đó, giáo sư lại nhớ đến con chó cảnh loại nhỏ của Tống Thư Hàng đã đánh tan tác con béc-giê đen kia.

Thế là, ông cũng đi mua một con chó cảnh loại nhỏ về.

Nhưng ông phát hiện, con chó cảnh loại nhỏ mình mua có thể là chó giả, đánh nhau hoàn toàn không được, hơn nữa còn giống Teacup Poodle, có thói quen 'đ* trời, đ* đất, đ* không khí'.

Giáo sư Smith cảm thấy tâm trạng thật mệt mỏi, thế là muốn tìm Tống Thư Hàng để hỏi, rốt cuộc có thể mua chó cảnh loại nhỏ lợi hại ở đâu.

"Ồ, là Đậu Đậu à.

Chương 1120

Thảo nào.” Thi La Lỵ gật đầu nói.

“Lát nữa tan học, anh sẽ giải thích với Giáo sư Smith.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu chỉ có thể giải thích với giáo sư, con chó cảnh loại nhỏ đó không phải do cậu nuôi, nên cậu cũng không biết phải tìm chó cảnh loại nhỏ có sức chiến đấu siêu mạnh ở đâu.

Chính thức vào học.

Thi La Lỵ thu thập vỏ hạt dưa vào một túi giấy, lại cất cẩn thận hạt dưa chưa bóc.

“Sư phụ, trưa nay con phải đi một lát.” Lúc này, Tước Yêu Tiểu Thải nhỏ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “Lại đi siêu độ sao?” “Vâng, Đông Phương trưởng lão nói cô ấy tìm thấy một nhóm vong hồn, là ở một bệnh viện.

Khoảng cách hơi xa một chút, đến lúc đó cô ấy sẽ lái xe đến đón con.

Tối con có thể cũng sẽ về nhà muộn một chút.” Tiểu Thải đáp.

Tống Thư Hàng: “Lái xe?

Đông Phương Lục Tiên Tử đã làm lại bằng lái rồi sao?” “Chưa mà, Đông Phương trưởng lão sẽ đi xe đạp điện đến đón con.” Tiểu Thải cười nói.

“Trên đường cẩn thận.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Nếu có Đông Phương Lục Tiên Tử đi cùng thì cũng không cần lo lắng Tiểu Thải đột nhiên gặp phải người bắt yêu, bị bắt đi hay đại loại vậy.

Khó khăn lắm mới ứng phó xong Giáo sư Smith, đợi đến khi tiết học thứ ba kết thúc, Tống Thư Hàng dẫn Thi La Lỵ và Tước Yêu Tiểu Thải, sau đó cùng mấy bạn cùng phòng đi về phía cổng đông của trường.

“Còn chút thời gian nữa mới đến buổi trưa, có muốn đi chơi đâu đó không?” Thổ Bá hỏi.

“Trước tiên đợi tôi viết xong một chương mới đã, tôi hết bản nháp rồi.” Cao Mỗ Mỗ thở dài nói.

Kể từ sau khi quay xong “Mạt Pháp Chi Chiến” lần trước, chuyện cậu lén lút viết tiểu thuyết, mấy bạn cùng phòng đều đã biết.

Cao Mỗ Mỗ cũng không còn lén lút chạy deadline nữa.

“Được rồi, vậy chúng ta đến chỗ Dương Đức trước, tôi chơi game một lát, lão Cao cậu viết tiểu thuyết.

Thư Hàng, còn cậu thì sao?” Thổ Bá nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hôm nay cảm giác hiện diện rất thấp, luôn có cảm giác sẽ quên mất cậu ấy bất cứ lúc nào.

“Tôi đi tìm chút gì đó ngon để mọi người ăn đi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Cậu đi một mình sao?

Có cần người đi cùng không?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Đang nói chuyện, phía trước có một chiếc xe đạp điện ‘Tiểu Miên Dương’ lao tới với tốc độ cực nhanh, sau đó một cú lượn đuôi đẹp mắt, dừng lại trước mặt Tống Thư Hàng và mọi người.

Mỹ nhân trên chiếc Tiểu Miên Dương bước một chân xuống đất, đôi chân dài miên man khiến người ta nhìn đến ngây ngất.

"Ê, Thư Hàng ~~" Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì, vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Thổ Bá: "..." Không thể như thế chứ, cậu ấy vừa nghĩ Tống Thư Hàng phải một mình đi mua đồ ăn, không ngờ người ta lại có mỹ nhân hẹn trước.

"Ta đến đón Tiểu Thải." Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Tiểu Thải vỗ cánh, bay lên đậu trên vai Đông Phương Lục Tiên Tử.

"Tạm biệt ~~" Đông Phương Lục Tiên Tử vẫy vẫy tay, một chân đạp mạnh, chiếc xe đạp điện Tiểu Miên Dương gầm rú, vụt một cái, phóng về phía xa.

Nhìn tốc độ của chiếc Tiểu Miên Dương này, chắc chắn đã được cải tạo!

Hy vọng đừng xảy ra tai nạn giao thông.

Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện trong lòng.

"Ủa?

Cô ấy không phải đến đón cậu sao?" Thổ Bá nghi hoặc hỏi.

"Ừ, không phải." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thổ Bá gật đầu, sau đó lại hỏi: "Thư Hàng, vậy có cần người đi cùng cậu đi mua bữa trưa không?" Đang nói chuyện, một nhóm người đã đến cổng đông của Đại Học Giang Nam.

Ngay sau đó, một chiếc xe bọ cánh cứng dừng lại bên cạnh ba người.

"Thư Hàng, lên xe." Biệt Tuyết Tiên Cơ hạ cửa kính xe, cười vẫy tay với Tống Thư Hàng.

“Ủa?” Tống Thư Hàng nhìn chiếc xe bọ cánh cứng của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cậu còn tưởng Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ ngự kiếm phi hành đến, không ngờ lại lái xe đến?

“À thì, Thổ Bá, các cậu cứ đến chỗ Dương Đức đợi tôi.

Đến khi ăn trưa, tôi sẽ mang bữa trưa về.

Thi, em muốn đi cùng anh hay đi cùng Cao Mỗ Mỗ và họ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, em đi cùng Thư Hàng ca ca đi.” Thi nheo mắt cười nói.

Chiếc xe bọ cánh cứng màu đỏ khởi động lại, càng đi càng xa.

Thổ Bá véo cằm: “M* nó, cuối cùng vẫn là chạy theo mỹ nhân.

M* nó, tôi còn nghĩ phải đi cùng Thư Hàng mua bữa trưa chứ.” “Ha ha ha ha.” Cao Mỗ Mỗ cười ha hả: “Đi thôi, đến nhà Dương Đức trước đi.

Chúng ta trưa nay có lộc ăn rồi.” Cao Mỗ Mỗ nhìn qua cửa sổ xe thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ bên trong.

Cậu ta nhận ra Biệt Tuyết Tiên Cơ, lần trước khi làm khách ở biệt thự của Ngư Kiều Kiều, chính là cô ấy đã nấu một bàn đầy món ngon, bây giờ nhớ lại Cao Mỗ Mỗ vẫn còn chảy nước miếng.

Nếu bữa trưa là do vị đầu bếp tên ‘Biệt Tuyết’ này tự tay nấu, thì bọn họ có lộc ăn rồi.

Trên chiếc xe bọ cánh cứng, Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa lái xe vừa hát nghêu ngao, có vẻ tâm trạng không tệ.

“Đúng rồi, Bạch đạo hữu đâu?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

“Bế quan rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Hả?” Biệt Tuyết Tiên Cơ quay đầu lại: “Cậu không phải nói y ở cùng cậu sao?” “Vâng, sáng nay vẫn còn ở cùng nhau.

Kết quả đột nhiên lại bế quan.” Tống Thư Hàng đáp.

Khóe miệng Biệt Tuyết Tiên Cơ co giật: “Lần này y sẽ bế bao lâu?

Y không phải đang trốn tránh ta chứ?” “27 ngày rưỡi.

Ước tính khoảng mùng sáu tháng Mười sẽ xuất quan.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Được rồi, vậy đến lúc đó ta sẽ sắp xếp Thực Tiên Yến vào mùng bảy tháng Mười, bảo y đừng bỏ lỡ.

Nếu bỏ lỡ Thực Tiên Yến lần này, cả đời y cũng đừng hòng ăn lại tay nghề nấu ăn của ta!” Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiến răng nói.

“Được.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Đúng rồi, cậu còn cây hành mèo đó không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Trong không gian thu nhỏ một tấc, Thông Nương nghe thấy lời này, lập tức cảm thấy phần ngọn hành của mình ẩn ẩn đau nhức.

“Có một ít, tiên cơ ngài muốn bao nhiêu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước sau khi Thông Nương cuồng bạo, không ngừng sử dụng kỹ năng 【Lợi Thông Xuất Sao】, Tống Thư Hàng đã thu được không ít hành mèo.

Đúng rồi, còn pháp thuật thiên phú ‘Ba Đầu Sáu Tay’ của Thông Nương, sau khi dùng xong sẽ rụng hai ngọn hành, rất đáng tiền.

Đáng tiếc Thông Nương chỉ dùng một lần rồi không thấy dùng nữa.

“Có bao nhiêu ta lấy hết, đến lúc đó sẽ thanh toán với cậu.” Biệt

Tuyết Tiên Cơ yếu ớt nói.

Cô ấy có vẻ rất thất vọng.

Vốn dĩ tưởng rằng đến khu Giang Nam có thể gặp mặt Bạch Tôn giả.

Không ngờ đối phương lại bế quan, tâm trạng cô ấy lập tức tụt xuống đáy.

“Đúng rồi, Biệt Tuyết tiền bối.

Ngài có thu mua nguyên liệu đặc biệt không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

“Có.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lười biếng nói: “Nhưng, mắt ta rất cao. ‘Nguyên liệu đặc biệt’ mà tu sĩ bình thường nhận định, chưa chắc đã lọt vào mắt ta.” “Tôi có một cái đùi cá sấu, là chủng loại rất đặc biệt.

Khi con cá sấu khổng lồ đó còn sống, thực lực khoảng Lục Phẩm, ngài có muốn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tống Thư Hàng đang nói đến cái đùi sau của con cá sấu khổng lồ đầm lầy đã bị Bạch tiền bối two một phát pháo bắn chết ở cấm địa vì xấu xí.

Thân thể con cá sấu khổng lồ đã bị bắn thành tro, chỉ có một cái đùi lớn lúc đó rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng, và cậu tiện tay nhặt lên.

“Đưa ta xem thử.” Biệt Tuyết Tiên Cơ có chút hứng thú.

Yêu cá sấu cấp Lục Phẩm không dễ đối phó chút nào.

“Thể tích khá lớn, không để vừa trong xe.” Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn xung quanh.

Sau đó, cô ấy đạp ga, chiếc xe bọ cánh cứng rẽ ngoặt, rẽ vào một con hẻm nhỏ.

Sau đó tiên cơ đưa tay nhấn một nút trên bảng điều khiển của chiếc xe bọ cánh cứng.

Chiếc xe bọ cánh cứng vốn nhỏ gọn biến hóa một trận, hóa thành một chiếc tiên thuyền.

Tiên thuyền bay lên không trung, không gian bên trong như quả bóng bay, phồng to ra.

“Đến đây, đưa ta xem thử.” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Tống Thư Hàng từ Pháp Khí Vòng Tay lấy ra cái đùi cá sấu khổng lồ kia.

Bạch tiền bối two đã nói, thứ này không độc, có thể ăn, nhưng Bạch tiền bối two lúc đó chê nó xấu.

Biệt Tuyết Tiên Cơ vươn tay sờ lên cái đùi cá sấu này, sau đó khẽ gõ nhẹ.

“Đáng tiếc, chỉ có một cái đùi cá sấu.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: “Thứ này ta lấy, cậu muốn thù lao gì?” “Tôi muốn nếm thử cái đùi cá sấu này.” Tống Thư Hàng nói.

Từ khi có được cái đùi cá sấu này, Tống Thư Hàng đã nghĩ đến việc tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ để biến cái đùi cá sấu này thành món ngon.

Chương 1121

Biệt Tuyết Tiên Cơ cười nheo mắt: “Cậu cũng thật tinh ranh...

Nói thật, cái đùi cá sấu này, trong giới tu chân hiện nay, ngoài ta ra, các Tiên Trù có thể xử lý nó không quá mười người.” Bất kể là yêu thú hay linh thú loại ăn được, đều khác với các loài thú bình thường, không thể trực tiếp nướng lên mà ăn.

Linh thú thì còn đỡ, yêu thú thì, yêu lực ẩn chứa trong cơ thể chúng hoàn toàn khác với chân khí, linh lực của tu sĩ.

Nếu trực tiếp ăn yêu thú, không cẩn thận sẽ bạo thể mà chết.

Vì vậy, khi có được nguyên liệu yêu thú quý hiếm, tốt nhất là tìm một Tiên Trù để xử lý nó, biến thành món ngon.

“Tuy nhiên, cái đùi cá sấu này ta cần một phần, khoảng hai phần ba.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Cái đùi cá sấu này rất lớn, dù chỉ còn lại một phần ba, cũng đủ để Tống Thư Hàng ăn no căng bụng.

“Được, vậy hai phần ba đùi cá sấu coi như là thù lao mời Biệt Tuyết tiền bối ra tay.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cậu chỉ muốn nếm thử hương vị của ‘đùi cá sấu’ này.

Nếu có thể, sẽ giữ lại một phần, cho vài đạo hữu có quan hệ tốt nếm thử.

“Cái đùi cá sấu này rất quý, là tiền bối, ta không thể chiếm tiện nghi của cậu.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: “Vậy thế này đi, ngoài việc chế tác đùi cá sấu thành món ngon, ta sẽ làm thêm một bàn linh hào thông thường có thể dùng cho người bình thường nữa.” Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng sẽ sử dụng nguyên liệu thông thường kết hợp một chút nguyên liệu tu chân, tinh chế ra một bàn món ngon mà người bình thường có thể dùng.

“Vậy tôi không khách sáo nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Vừa hay đã hứa với Thổ Bá và những người khác sẽ mang bữa trưa về.

Nếu là món ngon do Biệt Tuyết Tiên Cơ tự tay chế tác, ba bạn cùng phòng cũng coi như có lộc ăn rồi.

Thi đang ngồi ở ghế sau của Tống Thư Hàng khẽ nuốt nước bọt.

Lần đầu tiên cô bé cảm thấy, ở bên cạnh Thư Hàng sư huynh thật không tệ.

Tay nghề nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ, phần lớn tu sĩ chỉ có thể hưởng thụ thông qua suất ‘Thực Tiên Yến’, còn từ khi đi theo Thư Hàng sư huynh, dường như luôn có cơ hội nếm thử tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Vậy cậu lái tiên thuyền đi, đích đến đã được ta thiết lập trên định vị rồi.

Ta sẽ xử lý cái đùi cá sấu này trước.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nhắc cái đùi cá sấu khổng lồ lên nói.

Yêu thú dùng để làm nguyên liệu, trước đó cần một loạt các bước phức tạp để chuyển hóa yêu lực bên trong, và đảm bảo hiệu quả ăn uống của nó.

“Cần bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, tùy tình hình.

Loại đùi cá sấu này ta cũng lần đầu tiên thấy, nói chung, nguyên liệu yêu thú cấp Lục Phẩm trở lên, chuyển hóa yêu lực bên trong đại khái cần khoảng một ngày.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Không, tiên cơ.

Tôi hỏi ngài xử lý đùi cá sấu cần bao lâu?

Tôi lái tiên thuyền không thạo lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu chỉ mới xem vài tiền bối lái tiên thuyền, đại khái biết các bước thao tác, nhưng thật sự không thành thạo.

“Rất nhanh thôi, cậu cứ tập trung lái tiên thuyền đi.

Ta xử lý xong sẽ tiếp quản thao tác tiên thuyền.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, rồi cô ấy xách cái đùi cá sấu khổng lồ, đi vào một khoang thuyền phía sau của tiên thuyền, xử lý cái đùi cá sấu này.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thật là rộng lượng.

“Thư Hàng sư huynh, anh sẽ không ‘lật xe’ chứ?” Thi La Lỵ nhỏ giọng hỏi: “Yên tâm đi, sư huynh anh thật ra cũng từng điều khiển tiên thuyền rồi.

Hơn nữa, anh còn có bằng lái máy bay, bay trên không trung không làm khó được anh.” Tống Thư Hàng nói xong, lại bổ sung một câu: “Hơn nữa chúng ta bay ở độ cao thấp, thật sự có lật thuyền thì cũng không té đau.” Thi La Lỵ im lặng gật đầu.

Lúc này, ngay trên con đường mà tiên thuyền của Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ đi qua để đến chỗ “truyền công cuồng” Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Có một người đàn ông mặc đạo bào đen trắng, đứng yên trong hư không.

Y có tướng mạo anh tuấn, thân hình cao ráo, khí chất thoát tục, mái tóc dài được búi gọn bằng một cây trâm cài tóc, nhìn qua đã thấy là người phi phàm.

Ngoài ra... không biết có phải là ảo giác hay không, người đàn ông khí chất thoát tục này, dường như có chút thần thái giống ‘Bạch Tôn giả’.

“Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn chưa đến sao?” Người đàn ông khí chất thoát tục này nhàn nhạt hỏi.

“Bẩm Thiếu chủ, tiên cơ trước đó đã đi đón một vị tiểu hữu, trên đường có tốn chút thời gian.” Phía sau người đàn ông khí chất thoát tục này, có một người đàn ông mặt mũi hiền lành đáp.

“Tiên cơ còn bao lâu nữa mới đến?” Người đàn ông khí chất thoát tục này, trên mặt ẩn hiện vẻ căng thẳng.

Chỉ là y cố gắng hết sức để giữ bình tĩnh.

“Dự kiến tiên cơ sẽ đến sau hai phút nữa.” Người đàn ông hiền lành đó đáp.

“Rất tốt, chuẩn bị sẵn sàng, khi tiên thuyền của tiên cơ đến thì rải đường hoa.

Lần này, ta nhất định phải kết thành đạo lữ song tu với Biệt Tuyết Tiên Cơ.” Người đàn ông khí chất thoát tục nói.

Y là người theo đuổi Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Kể từ khi nghe nói Biệt Tuyết Tiên Cơ có ý muốn tìm một đạo lữ song tu, y đã luôn hành động.

Chỉ là y từng nhiều lần cầu hôn Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng tiên cơ vẫn luôn không hồi đáp.

Sau đó y hỏi thăm nhiều nơi, biết được tin tức Biệt Tuyết Tiên Cơ từng để mắt đến ‘Bạch Chân Quân’ - mỹ nam số một giới tu sĩ.

Sau khi biết Biệt Tuyết Tiên Cơ có thể thích kiểu ‘Bạch Chân Quân’, y đã luôn cố ý bồi dưỡng bản thân theo kiểu ‘Bạch Chân Quân’.

Nhiều năm sau, bây giờ khi y đứng trong hư không, đã có hai phần thần thái giống 'Bạch Chân Quân'. [Bây giờ ta, nhất định đã là kiểu người mà Biệt Tuyết Tiên Cơ thích.

Hơn nữa nghe nói, kể từ khi Bạch Chân Quân từ chối lời thỉnh cầu song tu của Biệt Tuyết Tiên Cơ, tiên cơ liền không còn mời Bạch Chân Quân dự 'Thực Tiên Yến' nữa.

Vì vậy, giữa y và Bạch Chân Quân đã không còn khả năng.

Đây chính là lúc ta thừa cơ mà vào, chiếm lấy Biệt Tuyết Tiên Cơ.] Người đàn ông khí chất thoát tục thầm nghĩ trong lòng.

"Thiếu gia, tiên thuyền của Biệt Tuyết Tiên Cơ đến rồi." Lúc này, người đàn ông hiền lành kia lên tiếng.

"Rất tốt, rải đường hoa, nhạc nổi lên đi." Người đàn ông khí chất thoát tục ra lệnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số cánh hoa bay lả tả trong hư không, tạo thành một con đường hoa.

Những tiên hoa này không phải là cánh hoa thật, mà là hiệu ứng pháp thuật.

Tiếp đó, một trận âm nhạc du dương vang lên.

Khóe miệng người đàn ông khí chất thoát tục khẽ nhếch lên, nở một nụ cười mà y tự cho là tuyệt vời nhất, sau đó y nghênh đón chiếc tiên thuyền kia.

Tống Thư Hàng đang điều khiển tiên thuyền mặt mũi ngơ ngác.

Con đường hoa đột nhiên xuất hiện dọa cậu giật mình, cậu suýt nữa đã nghĩ có ai đó muốn tấn công tiên thuyền này.

Ngay sau đó, một trận âm nhạc lại vang lên.

Nguồn âm thanh phát ra từ một đám mây trắng không xa, rõ ràng có một ban nhạc ẩn mình trong đám mây, thổi kèn, đàn hát.

Ngay sau đó, một người đàn ông khí chất thoát tục lại hiện thân, đứng chặn ở một khoảng không không xa tiên thuyền.

Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy người đàn ông này đã cảm thấy có chút quen mắt, nhưng rõ ràng cậu là lần đầu tiên nhìn thấy người đàn ông này.

Đối phương đạp hư không mà đi, là một tu sĩ trên cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng.

Khi nào thì khu Giang Nam trở nên phồn hoa đến vậy?

Ngũ Phẩm Kim Đan Linh Hoàng, vậy mà lại đầy rẫy khắp nơi?

Phải biết rằng trong các môn phái trung hình bình thường, Ngũ Phẩm Linh Hoàng đều có thể trở thành trưởng lão.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang nghi hoặc, người đàn ông khí chất thoát tục phía trước vận khí đan điền, trầm giọng nói: “Biệt Tuyết tiên tử, tại hạ ‘Thường Viễn Tử’, chúng ta lại gặp mặt rồi.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, gọi vào phòng bếp: “Biệt Tuyết tiền bối, có người tìm ngài.” “Đang bận, đừng làm phiền ta.” Giọng Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp lại.

Tống Thư Hàng: “...” Cách đó không xa, Thường Viễn Tử thâm tình nói: “Biệt Tuyết tiên tử, thời gian như nước chảy, thoáng chốc đã bốn năm trôi qua.

Nhưng dung mạo của tiên cơ, mọi cử chỉ của tiên cơ đều in sâu trong tâm trí ta, bầu bạn cùng ta mỗi đêm cô quạnh.” Tống Thư Hàng cảm thấy nổi da gà khắp người: “Biệt Tuyết tiền bối, phải trả lời y thế nào đây?” Quá sến, hơn nữa, mỗi đêm cô quạnh lại nghĩ đến Biệt Tuyết Tiên Cơ là có ý gì?

“Cậu tự mình xử lý đi, đừng làm phiền ta nữa, bằng không, đừng trách ta nổi giận đó.” Biệt Tuyết Tiên Cơ giận dữ nói.

Tống Thư Hàng mặt mũi ngơ ngác.

Cái gì mà “tự mình xử lý”?

Đây là có người đang tỏ tình với ngài đó!

Tôi có thể xử lý thế nào đây?

“Sau bốn năm xa cách, ta có một bài thơ muốn dâng tặng Biệt Tuyết tiên tử.” Lúc này, Thường Viễn Tử khẽ hắng giọng, bắt đầu ngâm nga: “A ~~ Biệt Tuyết tiên tử, nếu nàng là bầu trời xanh ~ thì ta chính là đám mây trắng trong bầu trời xanh, điểm tô cho bầu trời xanh.

Nếu nàng là vầng trăng sáng, thì ta chính là muôn vàn vì sao, như chúng tinh củng nguyệt, làm nổi bật nàng.

Nếu, nàng là một đóa hoa, thì ta muốn làm một chú ong chăm chỉ, bay lượn bên nàng hút mật.

A ~~ ta yêu nàng đến thế!” Đồ ngốc!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cái thứ thơ dở tệ này, tên này lấy ở đâu ra vậy?

Học sinh cấp hai viết thư tình bây giờ cũng không dùng thể loại này đâu có được không?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, phía sau Thường Viễn Tử đối diện, người đàn ông mặt mũi hiền lành kia đang nín cười, vẻ mặt cố nhịn rất khổ sở.

Mãi đến khi Thường Viễn Tử ngâm xong thơ, người đàn ông mặt mũi hiền lành đó xoa xoa mặt mình, khôi phục lại nụ cười hiền lành đó, sau đó y lén lút đến bên cạnh Thường Viễn Tử.

“Thiếu chủ, Thiếu chủ, ngài ngâm nhầm thơ rồi.

Ngài đáng lẽ phải ngâm bài 《Cáo Biệt Tuyết Tiên Tử Thi》 mới đúng chứ.” Người đàn ông hiền lành cười nói.

“Hả?” Thường Viễn Tử mặt mũi ngơ ngác.

Tống Thư Hàng nhìn người đàn ông mặt mũi hiền lành này, luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

“Ta vừa rồi không phải ngâm 《Cáo Biệt Tuyết Tiên Tử Thi》 sao?” Thường Viễn Tử nghi hoặc hỏi.

“Không phải đâu, Thiếu chủ.

Ngài vừa ngâm là bức thư tình vốn định gửi cho Biệt Tuyết Tiên Cơ đó.” Người đàn ông hiền lành nghiêm túc nói.

Chương 1122

"..." Thường Viễn Tử: "Vậy 《Cáo Biệt Tuyết Tiên Tử Thi》 đâu?" "Cái đó là do Thiếu chủ ngài tự mình cất giấu cẩn thận, không cho ai xem cả.

Ta cũng không biết cụ thể là bài thơ như thế nào nữa." Người đàn ông hiền lành nói.

"M* nó, kệ đi." Thường Viễn Tử phất phất tay, sau đó hướng về phía tiên thuyền hét lớn: "Biệt Tuyết Tiên Cơ, ta yêu nàng, ta rất yêu nàng.

Ta ngày đêm đều nghĩ đến nàng, chúng ta song tu được không!" "Không được." Giọng Biệt Tuyết Tiên Cơ phát ra từ tiên thuyền.

Thường Viễn Tử: "Ta tỏ tình lại thất bại rồi sao?" "Đúng vậy, Thiếu chủ.

Ngài lại tỏ tình thất bại rồi. ...

Nhưng không sao, ngài có thể biến nỗi đau thành động lực.

Ngài xem, Thiên kiếp Ngũ Tấn Lục Phẩm của ngài sắp đến rồi.

Trước tiên hãy đi chuẩn bị thăng cấp đi, đợi đến khi ngài thăng lên Lục Phẩm Chân Quân rồi lại đến tỏ tình với tiên cơ, tỉ lệ thành công chắc chắn sẽ cao hơn." Người đàn ông hiền lành nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, không biết nên nói gì cho phải.

Vị 'Thiếu chủ' này rốt cuộc tu luyện đến cảnh giới Ngũ Phẩm bằng cách nào?

Thậm chí sắp đột phá đến cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân?

Lẽ nào, người có tâm tư đơn thuần hơn, thăng cấp cũng nhanh hơn?

Lúc này, vị phó nhân hiền lành kia từ xa nở một nụ cười rạng rỡ với Tống Thư Hàng.

Sau đó, y bắt đầu thuần thục chỉ huy ban nhạc thu dọn, pháp thuật hoa cũng được thu lại.

Toàn bộ quá trình, cứ như thể đã được diễn tập vậy!

Cái tên hiền lành hay cười này, chắc chắn là một ‘người trong tối’ chính hiệu.

Tống Thư Hàng khởi động lại tiên thuyền.

Hiện tại, vị Thiếu chủ này đã từ bỏ việc tiếp tục tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, chuẩn bị rời đi, đối với cậu mà nói là một chuyện tốt.

Tiếp theo, cậu chỉ cần tiếp tục điều khiển tiên thuyền, đi đến chỗ Thiên Nhai Tử đạo trưởng là được.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng hét chói tai: “Tránh ra, tiên thuyền phía trước mau tránh ra.” Giọng nói đó dường như từ rất xa vọng lại.

Hơn nữa, giọng nói này nghe sao mà quen tai vậy.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại. ...

Với thị lực của cậu, lờ mờ thấy một chiếc xe đạp điện Tiểu Miên Dương đang lao như tên lửa về phía tiên thuyền của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Không hay rồi!” Tống Thư Hàng sởn tóc gáy.

Một chiếc xe đạp điện Tiểu Miên Dương có thể bay trên không trung, nhìn thế nào cũng là chiếc xe mà Đông Phương Lục Tiên Tử đang đi.

Đông Phương Lục Tiên Tử cưỡi xe hai bánh, vẫn chưa từ bỏ ‘nghề sát thủ đường phố’ của cô ấy sao?

Chị ơi, chị ơi, em cứ tưởng chị lái xe bốn bánh mới đáng sợ, không ngờ chị lái xe hai bánh vẫn hung tàn đến vậy.

Chiếc xe đạp điện Tiểu Miên Dương càng lúc càng gần, sau đó, Tống Thư Hàng thấy Đông Phương Lục Tiên Tử trên chiếc Tiểu Miên Dương.

Tư thế lái xe của tiên tử khá đặc biệt.

Chỉ thấy Đông Phương Lục Tiên Tử một chân đạp lên đầu xe, một chân đạp lên yên xe đạp điện Tiểu Miên Dương.

Tư thế này, dường như là tư thế ngự kiếm phi hành.

Ngoài ngự kiếm, ngay cả xe máy điện cũng có thể ‘ngự’ lên mà bay sao?

Hay là... thực ra bên trong chiếc xe máy điện này, lại là một thanh ‘phi kiếm’?

Trời ạ, khoan đã.

Bây giờ không phải lúc nghĩ nhiều như vậy, bây giờ tôi cần phải tránh khỏi cú va chạm từ ‘ngự xe đạp điện phi hành’ của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng dốc toàn lực, kéo cần điều khiển tiên thuyền lên: “Kéo tôi lên, tăng độ cao a a a!” Tiên thuyền dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng, tăng độ cao. ...

Tình huống bình thường, tăng lên đến độ cao này, vừa hay có thể tránh được chiếc Tiểu Miên Dương của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, điều khiến Tống Thư Hàng tuyệt vọng đã xảy ra.

Đông Phương Lục Tiên Tử phía sau, vì không muốn ‘đâm xe’ nên cũng chọn ‘bay lên cao’.

Mắt Tống Thư Hàng đã ướt nhòe.

Và sau đó, không còn sau đó nữa. ...

Chiếc xe máy điện Tiểu Miên Dương của Đông Phương Lục Tiên Tử, đâm thẳng vào đuôi ‘tiên thuyền’ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Theo lý mà nói, thể tích của xe đạp điện Tiểu Miên Dương chỉ có bấy nhiêu, lực va chạm có hạn.

Nhưng, trên chiếc xe máy điện Tiểu Miên Dương của Đông Phương Lục Tiên Tử, hình như có gắn rất nhiều trận pháp.

Tiên thuyền của Biệt Tuyết Tiên Cơ sau khi bị đâm trúng, liền lao mạnh về phía trước.

Ngay phía trước, ‘Thường Viễn Tử’ đang trong trạng thái thất tình, bị tiên thuyền của Biệt Tuyết Tiên Cơ đâm trúng trực diện.

“Thiếu chủ cẩn thận ~~” Chỉ sau khi Thiếu chủ bị đâm, người đàn ông mặt mũi hiền lành kia mới lên tiếng cảnh báo.

Thân thể Thường Viễn Tử bị tiên thuyền đâm bay, liên tục lộn nhào trên không trung.

Trong quá trình lộn nhào, y dường như không thể kiểm soát năng lượng của bản thân.

Ầm ầm ầm ầm ~ ~ ~ Trên bầu trời cao, một đám mây sấm sét đen kịt bắt đầu ngưng tụ.

Đám mây sấm sét này, hóa thành Kiếp Lôi, bao trùm trên đỉnh đầu Thường Viễn Tử.

“Chết tiệt.” Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp của Thường Viễn Tử vừa xuất hiện, Tống Thư Hàng cảm thấy khí tức của bản thân cũng rục rịch.

Năng lượng trong bốn kỳ mạch của cậu nóng lòng muốn xông ra khỏi cơ thể, câu dẫn linh lực thiên địa, hóa thành Thiên kiếp.

Nếu Thiên kiếp của Thường Viễn Tử và Thiên kiếp của cậu cùng lúc giáng xuống, thật sự sẽ có người chết mất.

Lúc này, hay là trốn vào Hạch Tâm Thế Giới trước?

Nếu chui vào Hạch Tâm Thế Giới, biết đâu có thể cách ly cảm ứng giữa Thiên kiếp và cậu.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ nhanh chóng, phía trước lại có biến hóa.

Chỉ thấy Thường Viễn Tử ổn định thân hình, sau đó y hít thở sâu, trong nháy mắt, tất cả linh lực bùng nổ trên người y đều nội liễm, rút về trong cơ thể.

Chỉ riêng thủ đoạn tự kiểm soát linh lực này, đã không phải Ngũ Phẩm Linh Hoàng bình thường có thể làm được.

Tên này, có bản lĩnh.

Sau khi toàn bộ linh lực trong người được nội liễm chặt chẽ, đám Kiếp Lôi trên bầu trời ngừng ngưng tụ, không còn khuếch đại nữa.

Nhưng, Kiếp Lôi đã ngưng tụ lại không tan đi, vẫn luôn bao trùm trên đỉnh đầu Thường Viễn Tử.

Thường Viễn Tử ngẩng đầu nhìn lôi kiếp, biểu cảm trên mặt y trở nên nghiêm trọng.

Ánh mắt y trở nên sắc bén, như thần kiếm ra khỏi vỏ.

Trạng thái này của y, hoàn toàn khác với y lúc trước tỏ tình lả lơi với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Đơn giản như thể nhân cách phân liệt vậy.

Trên bầu trời, trong đám mây kiếp, tia sét bắt đầu lách tách.

Sau đó, tất cả tia sét bắt đầu ngưng tụ.

Một lát sau, những tia sét này ngưng tụ thành một hình ống dài.

Lại là pháo quản kiểu mới sao?

Nhưng, vì đám mây kiếp ngưng tụ được một nửa thì dừng lại, nên khẩu pháo quản mảnh mai này không hoàn toàn thành hình, chỉ có một đoạn.

Khẩu pháo quản mảnh mai ẩn ẩn khóa chặt vị trí của Thường Viễn Tử.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn cảm thấy sởn tóc gáy.

Mặc dù khẩu pháo quản nhắm vào Thường Viễn Tử, nhưng Tống Thư Hàng vẫn có cảm giác khẩu pháo này có thể bắn về phía cậu bất cứ lúc nào.

Thiên kiếp, thật sự đang biến đổi!

Giống như Thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục, Thiên kiếp đang cố gắng ngưng tụ thành đại pháo.

“Thiếu chủ, xin đừng ra tay.” Lúc này, người đàn ông hiền lành phía sau Thường Viễn Tử lên tiếng.

Sau đó, y ra tay.

Y bước tới một bước, vươn tay chộp về phía trước.

Một bàn tay khổng lồ vô cùng vô tận đột nhiên hiện ra trên không, chộp lấy đám mây lôi kiếp.

Chỉ một cái chộp, đã nghiền nát Thiên kiếp còn chưa thành hình.

Đồng thời, người đàn ông hiền lành cũng thu lại nụ cười, thần sắc trở nên nghiêm trọng.

Sau đó y truyền âm nhập mật cho Thường Viễn Tử nói: “Thiếu gia, Thiên kiếp dường như có biến đổi.

Thiên kiếp vừa rồi, rõ ràng khác với Thiên kiếp thông thường.

Sau khi ngưng tụ thành hình ống, sức mạnh Thiên kiếp tập trung lại làm một, càng khó đối phó.

Chúng ta phải lập tức quay về sơn trang, tốt nhất là mời Bỉ Ngạn Ma Quân ra tay, sửa lại đại trận độ kiếp.” “Ta hiểu rồi.” Thường Viễn Tử nhàn nhạt gật đầu, sau đó y quay sang tiên thuyền của Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: “Biệt Tuyết tiên tử, ta sẽ còn quay lại!

Đợi ta đạt cảnh giới Lục Phẩm, chúng ta song tu được không.” “Không được.” Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp tục đáp.

Chương 1123

“Làm ơn giữ chút thể diện được không?

Đừng từ chối dứt khoát như vậy chứ, chúng ta ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp mà.” Thường Viễn Tử bi thương nói.

“Vậy đợi cậu lên Lục Phẩm rồi nói, bây giờ đừng làm phiền ta, ta đang bận.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

“Được!” Thường Viễn Tử mãn nguyện.

Y trở nên đặc biệt có động lực, quay người cùng phó tòng hiền lành, và một đám tùy tùng rải tiên hoa, thổi kèn đàn hát rời khỏi nơi đây.

Thấy đám mây kiếp trên đỉnh đầu biến mất, Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cậu nhìn về phía tiên thuyền thở dài: “Tiên thuyền không bị đâm hỏng chứ?” “Dễ hỏng như vậy thì đã không phải là tiên thuyền.

Một chiếc tiên thuyền đạt chuẩn, cần phải chịu được va chạm của thiên thạch trong không gian, chất lượng nhất định phải cực tốt.” Giọng Biệt Tuyết Tiên Cơ vọng lại, sau đó cô ấy bổ sung: “Đúng rồi, tranh thủ lúc Đông Phương Lục còn chưa hồi phục, chúng ta mau đi thôi!” Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử đang lơ lửng trên không trung, vì ảnh hưởng của cú va chạm nên hơi choáng váng, hai mắt mơ màng.

Tước Yêu Tiểu Thải trong lòng cô ấy đã trợn trắng mắt, ngất lịm đi.

“Chúng ta chạy trốn sao?” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, bị đâm là bọn họ mà!

Bị đâm mà lại phải chạy, luôn cảm thấy thật oan uổng.

“Đừng nói nhảm nữa, đi mau.

Bằng không nếu Đông Phương Lục tỉnh lại, biết đâu chúng ta lại bị cô ấy đâm vài lần nữa.

Lục Tử cô ấy đáng sợ lắm!” Biệt Tuyết Tiên Cơ thúc giục.

Cô ấy và Đông Phương Lục Tiên Tử cũng là người quen cũ rồi.

Chi nhánh 250 của [Liên Minh Yêu Quái Toàn Thế Giới Đoàn Kết Thành Một Gia Đình] và Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn luôn có hợp tác.

Vì vậy, tiên cơ rất rõ sự khủng khiếp của Đông Phương Lục Tiên Tử khi cưỡi các phương tiện giao thông.

Tống Thư Hàng nghe xong, cảm thấy rất có lý.

Thế là, cậu lại lần nữa khởi động tiên thuyền, tranh thủ lúc Đông Phương Lục Tiên Tử chưa hoàn hồn, nhanh chóng bỏ chạy.

Cảm giác rất chột dạ.

Trước khi Đông Phương Lục Tiên Tử hồi phục, tiên thuyền của tiên cơ đã bay xa.

Tống Thư Hàng nhìn định vị, sắp đến nơi ở của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Lúc này, điện thoại của cậu reo, là điện thoại của Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng nhấc máy: “Alo ~ A Thập Lục, có chuyện gì không?” “Thư Hàng, các cậu tan học chưa?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Vâng, sáng nay chúng tôi chỉ có ba tiết học, nên tan học khá sớm.” Tống Thư Hàng đáp.

“Tôi còn một tiết học nữa, sáng nay tôi vừa hay có một tiết học được sắp xếp vào tiết thứ tư.

Cậu đang ở đâu?

Tôi vừa thấy khu Giang Nam ở xa có dao động Thiên kiếp.” Tô Thị A Thập Lục hơi lo lắng hỏi.

“Không sao, không phải tôi độ kiếp, tôi còn chưa chuẩn bị độ kiếp xong, sao dám khinh suất độ kiếp chứ?

Đúng rồi, sau khi cậu tan học, đợi tôi ở trường.

Biệt Tuyết tiên tử vừa đồng ý làm cho chúng ta một bàn linh hào, đến lúc đó tôi sẽ đón cậu, để cậu cũng nếm thử tay nghề của tiên cơ.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nghe không phải Tống Thư Hàng độ kiếp, Tô Thị A Thập Lục thở phào nhẹ nhõm: “Được thôi, đúng rồi Thư Hàng, cậu hãy tránh xa những người sắp độ kiếp một chút.

Nhất định phải giữ khoảng cách với họ.” “Yên tâm đi, tôi biết chừng mực mà.” Tống Thư Hàng nói.

Kết thúc cuộc gọi với A Thập Lục, Tống Thư Hàng lại thở dài.

Mặc dù tôi biết chừng mực, nhưng đôi khi lại không thể không tiếp cận những kẻ sắp độ kiếp đó.

Ví dụ như cậu bây giờ sắp tiếp xúc với Thiên Nhai Tử đạo trưởng, cũng là một tiền bối sắp độ kiếp.

Thời gian trôi thật nhanh.

Lần trước gặp Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Tống Thư Hàng mới vừa hoàn thành Thiên kiếp Nhị Tấn Tam.

Chẳng lẽ mình và Thiên Nhai Tử đạo trưởng có duyên, mỗi lần độ kiếp đều gặp y sao?

Đây dường như không phải là điềm lành gì.

À mà nói, đến lúc đó phải bảo lãnh thiếu nữ có liên quan đến ‘Bỉ Ngạn Ma Quân’ đó, cần bao nhiêu tiền bảo lãnh đây?

Nghĩ đến phong cách của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Tiền bảo lãnh sẽ không phải là phải chấp nhận đạo trưởng truyền công chứ?

Ví dụ như [một năm công lực đổi một phần tiền bảo lãnh] gì đó?

Tống Thư Hàng cùng Biệt Tuyết Tiên Cơ và Thi cuối cùng cũng đã đến đạo quán nơi Thiên Nhai Tử lão đạo đang tạm trú ở khu vực Giang Nam.

Vừa mới hạ xuống đạo quán, đang chuẩn bị bước xuống tiên thuyền thì nghe thấy mấy tiểu đạo sĩ trong đạo quán đang thì thầm trò chuyện.

“Hắc hắc hắc, mấy cậu có thấy không, vị cao nhân đắc đạo tên ‘Thiên Nhai Tử’ mấy hôm trước đến ở đạo quán chúng ta, hôm nay lại bắt một cô bé về đấy.

Nghe sư huynh nói, cô bé đó trên đường đi vẫn luôn giãy giụa kịch liệt, hắc hắc hắc.” Một tiểu đạo sĩ hơi béo nói nhỏ.

Một đạo sĩ khác cũng hơi béo và thấp lùn, trên mặt lộ vẻ ‘thấu hiểu’: “Hắc hắc hắc, cao nhân đắc đạo còn ‘khát’ hơn chúng ta à.

Cô bé bị bắt đó có xinh không?” Một đạo sĩ đang quét dọn đi tới, nói: “Nhất định là xinh đẹp, hắc hắc hắc, ta trước đó tận mắt thấy người con gái đó, tóc xoăn nhẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn, dáng người, đỉnh của chóp.

So với mấy cô hot girl, nữ minh tinh chúng ta xem trên mạng còn đẹp hơn.

Hơn nữa, trên người cô ấy có một khí chất khó tả, eo thon ghê gớm.” “Nhưng không ngờ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng tóc bạc phơ, vậy mà còn ‘gừng càng già càng cay’ thật đó.

Hắc hắc hắc.” Tiểu đạo sĩ béo kia bổ sung.

“Hắc hắc hắc hắc.” Một đám tiểu đạo sĩ cùng nhau phát ra tiếng cười kỳ quái.

Tống Thư Hàng lướt ý thức qua những đạo sĩ này, phát hiện các đạo sĩ trong đạo quán này đều chỉ là người thường, không phải tu sĩ.

Chắc là Thiên Nhai Tử đạo trưởng tạm thời mượn chỗ ở đạo quán này?

Mấy tiểu đạo sĩ này chỉ là người thường, nên không biết chuyện của giới tu chân.

Vì vậy, khi bọn họ thấy một lão đạo sĩ tóc bạc phơ, mạnh mẽ kéo đi một cô bé, đưa vào sâu trong đạo quán... tự nhiên đã nghĩ ra rất nhiều nội dung 【trẻ vị thành niên không được xem】.

Tống Thư Hàng: “......” Biệt Tuyết Tiên Cơ đề nghị: “Hay là, chúng ta cứ giữ trạng thái ẩn hình đi tìm Thiên Nhai Tử đi.” Nếu hiện thân đi tìm Thiên Nhai Tử đạo trưởng, ai mà biết mấy ông đạo sĩ lắm mồm này trong đầu sẽ nghĩ ra tình huống gì.

Tống Thư Hàng: “Đồng ý.” Thi: “Đồng ý cộng một.” Thế là, sau khi đậu ‘tiên thuyền’, Biệt Tuyết Tiên Cơ bấm một đạo pháp thuật, bao bọc Tống Thư Hàng và Thi.

Ba người nén hơi thở, giữ trạng thái ẩn hình, đi đến phòng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Trong phòng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng rất yên tĩnh, không phát ra một tiếng động nhỏ nào.

“Là trận pháp cách âm.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, đưa tay trực tiếp đẩy cửa phòng.

Cửa phòng đã khóa, nhưng linh khí trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ vận chuyển, mở một cái khóa cửa bình thường dễ như trở bàn tay.

Cửa phòng vừa mở ra, từ bên trong liền truyền đến một tràng ca khúc vui vẻ. 【Dương vui vẻ, Dương xinh đẹp, Dương lười biếng, Dương béo ~~Dương chậm chạp, mềm mại, Hồng Thái Lang, Hôi Thái Lang~~ Đừng nhìn ta chỉ là một con cừu~~ Cừu thông minh khó mà tưởng tượng~~】Là cô bé tóc xoăn tự nhiên đang hát.

Giọng hát của cô ấy rất dễ nghe, nhưng lời bài hát này...

Điều càng khiến Biệt Tuyết Tiên Cơ và Tống Thư Hàng kinh ngạc hơn là Thiên Nhai Tử đạo trưởng, hai tay ông ta tạo dáng ‘kéo’ đặt hai bên đầu.

Sau đó, ông ta nghiêm túc, lắc đầu qua lại theo tiếng hát của cô bé tóc xoăn tự nhiên.

Cảnh tượng này đúng là “đốt mắt”!

Sau khi nghe tiếng cửa phòng mở, Thiên Nhai Tử đạo trưởng và cô bé tóc xoăn tự nhiên đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía cửa.

Cô bé tóc xoăn tự nhiên cười hì hì, nhưng cô ấy không ngừng hát, vẫn tiếp tục hát bài hát tẩy não đó.

Sắc mặt Thiên Nhai Tử đạo trưởng tái nhợt, trong mắt lóe lên một tia hoảng loạn.

“Xin lỗi, ta hình như đã làm phiền các ngươi rồi.

Xin lỗi, lần sau ta nhất định sẽ gõ cửa trước.” Biệt Tuyết Tiên Cơ xin lỗi, sau đó, nàng tiện tay đóng cửa lại: “Các ngươi cứ tiếp tục, ta và Tống Thư Hàng đợi ngoài cửa.” “Đợi một chút, Biệt Tuyết đạo hữu, ngươi hiểu lầm rồi!” Thiên Nhai Tử đạo trưởng kêu lên.

Biệt Tuyết Tiên Cơ im lặng đóng cửa lại, cùng Tống Thư Hàng quay người ngồi xổm vào góc tường.

“Vừa nãy đó là trò chơi ‘trừng phạt’ mới thịnh hành à?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Do nàng thường xuyên nghiên cứu các món ăn mới nên việc nắm bắt thông tin mạng xã hội thay đổi nhanh chóng của thời đại này khá chậm.

“Tôi chưa từng nghe nói đến trò chơi tương tự.” Tống Thư Hàng nói: “Nhưng Biệt Tuyết tiền bối, lần sau khi đẩy cửa nhà người khác, vẫn nên gõ cửa trước thì hơn, tránh xảy ra tình huống khó xử tương tự.” “Ừm.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lặng lẽ gật đầu.

Đúng lúc này, cửa phòng lại được mở ra, Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhe răng: “Vào đi, ta nói với các ngươi, vừa nãy thật sự là hiểu lầm.” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, hỏi: “Chẳng lẽ là vị nữ tu bên trong đã sử dụng pháp thuật hệ âm ba nào đó?” Cậu còn nhớ Thiên Ma Cửu Vũ của Đông Phương Lục Tiên Tử, dường như cũng có hiệu quả tương tự.

“Không phải, không có huyền ảo như vậy.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng lắc đầu, nói: “Chúng ta vừa nãy đang chơi bài, người thua thì làm theo chỉ dẫn của người thắng.

Sau đó, trùng hợp là ta vừa thua một ván.” “Rồi cô ấy bắt đầu hát, còn ngươi thì bắt đầu nhảy điệu cừu non?” Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nói.

“Đúng vậy, chính là như thế.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Yên tâm đi, Thiên Nhai Tử, ta sẽ tin ngươi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: “Dù sao tình hữu nghị nhiều năm giữa chúng ta mà." Khóe miệng Thiên Nhai Tử đạo trưởng giật giật, sau đó ông ta nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Tống đạo hữu, sao ngươi lại có thời gian đến tìm lão phu?

À phải rồi, cây hành yêu mà ngươi nuôi vẫn ổn chứ?" "Thông Nương cô ấy rất tốt." Tống Thư Hàng đáp.

Thông Nương hiện tại đang sống rất thoải mái, sau khi kết hợp với Ngộ Đạo Thạch, ngộ tính của cô ấy tiến bộ vượt bậc, tu luyện như diều gặp gió.

Cộng thêm trong tay Tống Thư Hàng có không ít đan dược, ví dụ như trong bao lì xì lớn mà các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tặng cho cậu, có 'Thiên Tinh Luyện Chân Hoàn bản 6S' hỗ trợ tu luyện.

Loại đan dược này khi ở Nhị Phẩm sử dụng, có thể tăng cường toàn diện hiệu quả tu luyện, giúp tu luyện sự bán công bội.

Tốc độ thăng cấp của Tống Thư Hàng quá nhanh, loại đan dược này cậu hầu như chưa dùng mấy viên đã thăng lên Tam Phẩm cảnh giới.

Hiện tại, những đan dược này đều "rẻ" cho Thông Nương.

Nói thật, trừ việc không có tự do, đãi ngộ hiện tại của Thông Nương không hề kém hơn đệ tử trực hệ của các đại môn phái tu chân.

Đan dược không thiếu, hơn nữa đều là đan dược cực phẩm; công pháp không thiếu, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 đủ để cô ấy tu luyện trực tiếp đến Lục Phẩm cảnh giới.

Về kinh nghiệm tu luyện có thể luôn quan sát Tống Thư Hàng, từ quá trình tu luyện của cậu mà rút ra kinh nghiệm.

Chương 1124

Rảnh rỗi không có việc gì có thể xem điện thoại giải khuây.

“Ngoài ra, tôi đến tìm Thiên Nhai Tử tiền bối là để bảo lãnh cô ấy.” Tống Thư Hàng chỉ vào cô bé tóc xoăn tự nhiên.

“Ngươi chính là Tống Thư Hàng?” Cô bé tóc xoăn tự nhiên nghe vậy, nhướng mày.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nói: “Ngươi là người do Bỉ Ngạn Ma Quân tiền bối phái tới đúng không?” Cô bé tóc xoăn tự nhiên này rõ ràng không phải Bỉ Ngạn Ma Quân, vì cô bé này mới ở cảnh giới Tam Phẩm đệ nhất mạch.

“Đúng vậy, ta là đệ tử của ông ta.” Cô bé tóc xoăn tự nhiên đứng dậy, cúi chào Tống Thư Hàng: “Đệ tử thứ mười tám dưới trướng Ma Quân ‘Đô Lan’, sở thích là cưỡi ngựa, và đệm hát cho người nhảy múa, nhưng ta bản thân không thích nhảy múa.” Sở thích thật mới lạ...

“Thiên Nhai Tử tiền bối, bảo lãnh cô ấy cần bao nhiêu linh thạch?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nói: “Vì là người quen, linh thạch bảo lãnh thì thôi đi.

Tuy nhiên, lần này lớp sương mù bao trùm Đại học Giang Nam, ta đã dùng năm viên linh thạch Ngũ Phẩm, số tiền này cần các ngươi chi trả.” “Được.” Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó lấy ra năm viên linh thạch Ngũ Phẩm, giao cho Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Dù sao thì số tiền này, đến lúc đó sẽ do cô bé tóc xoăn tự nhiên ‘Đô Lan’ bồi thường.

Nếu cô ấy không bồi thường nổi, sư phụ của cô ấy là Bỉ Ngạn Ma

Quân cũng sẽ bồi thường, điểm này thì không cần lo lắng.

Sau khi giao linh thạch, Đô Lan xem như đã được tự do.

“Bây giờ là mấy giờ rồi?” Đô Lan hỏi.

“Giờ BJ, gần mười một giờ rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy thì vẫn còn kịp, ta vốn đã đặt vé máy bay về lúc bốn giờ chiều.

Nhưng quả bom sương mù đó đã bị nổ tung, ta còn phải đi lấy một quả khác về, cần một chút thời gian.” Đô Lan suy nghĩ một lát, nói: “Thời gian hơi gấp, Tống đạo hữu, ngươi đứng yên đừng động, đừng ẩn giấu thực lực, để ta đo lường và thu thập số liệu của ngươi, chuyển giao cho sư phụ ta.

Sau đó sư phụ ta sẽ dựa vào số liệu đo lường để chế tạo trận pháp Độ Kiếp cho ngươi.” “Không cần Ma Quân tự mình đến sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu còn muốn thảo luận với Bỉ Ngạn Ma Quân về chuyện ‘Thiên Kiếp hiện đại hóa’.

“Sư phụ ta mấy hôm nữa cũng sẽ đến khu vực Giang Nam, đến lúc đó, ông ấy sẽ tự tay chế tạo trận pháp Độ Kiếp cho ngươi.

Nhưng trước đó, ông ấy cần phải hiểu rõ số liệu và thuộc tính cơ thể của ngươi, để chuẩn bị tốt.” Đô Lan nói.

Nói xong, cô ấy lấy ra một pháp khí hình gương từ trong túi, chiếu thẳng vào Tống Thư Hàng.

Trong gương, một lớp ánh sáng màu xanh lục nhanh chóng biến đổi, bao bọc Tống Thư Hàng.

Thông tin về thuộc tính cơ thể, cảnh giới tu vi, cường độ cơ thể của Tống Thư Hàng đều được pháp khí hình gương này thu thập.

Những thông tin này không phải là bí mật.

Tu sĩ có tu vi cường đại, chỉ cần nhìn Tống Thư Hàng một cái là có thể thu được những số liệu này.

Sau khi thu thập số liệu hoàn tất, Đô Lan đưa tay chạm vào pháp khí hình gương.

Sau đó, trên gương xuất hiện một bóng người mặc ‘quần áo bảo hộ sinh hóa’.

“Alo?

Là Đô Lan à, gặp được vị tiểu hữu Tống đó chưa?” Người đàn ông mặc đồ bảo hộ sinh hóa vẫy tay, tay cầm một chiếc máy tính bảng.

Ông ta đang dùng máy tính bảng để trò chuyện video với pháp khí gương cổ của Đô Lan.

Không sai, là giữa máy tính bảng và gương, đang tiến hành trò chuyện video.

“Đã gặp Tống đạo hữu rồi.

Sư phụ, con đã thu thập xong số liệu cơ bản của cậu ấy, bây giờ sẽ truyền tống cho người.

Ngoài ra, người có vấn đề gì muốn hỏi cậu ấy không?” Đô Lan nói xong, xoay gương lại, chiếu thẳng vào Tống Thư Hàng.

Người đàn ông mặc đồ bảo hộ sinh hóa, hiển nhiên chính là sư phụ của cô ấy, Bỉ Ngạn Ma Quân.

“Chà, Tống tiểu hữu.

Số liệu cơ thể của ngươi không tệ nha, đặc biệt là thể chất, đã đạt đến cấp độ Tứ Phẩm, như vậy thì ngươi Độ Kiếp rất ổn.” Bỉ Ngạn Ma Quân lướt máy tính bảng, lại nói: “Ta sẽ thiết kế một bản nháp trận pháp Độ Kiếp trước, đến lúc đó ngươi làm quen trước.

Sáng mai bản nháp Độ Kiếp sẽ có thể ra lò.” “Được.” Tống Thư Hàng nói: “Ngoài ra Bỉ Ngạn tiền bối, về Thiên Kiếp vũ khí hóa, tôi có một vài suy đoán muốn nói với ngài.” “Có phát hiện gì sao?” Bỉ Ngạn Ma Quân hỏi.

“Tôi phát hiện, Thiên Kiếp hiện tại dường như có dấu hiệu chuyển biến sang ‘hình thái vũ khí’.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi gần đây tiếp xúc với hai trường hợp Thiên Kiếp, trường hợp đầu tiên, Thiên Kiếp trực tiếp ngưng tụ thành hình thái nòng pháo điên cuồng oanh kích.

Trường hợp thứ hai, Thiên Kiếp cũng ngưng tụ thành ống dài mảnh, rất giống nòng pháo.” “Còn có chuyện này sao?

Ngươi đợi ta một lát.” Bỉ Ngạn Ma Quân nói xong, quay người lấy điện thoại ra, gọi liền mấy cuộc điện thoại.

Những cuộc điện thoại này Ma Quân dùng ba loại phương ngữ để giao tiếp.

Gọi liền bốn cuộc điện thoại xong, Bỉ Ngạn Ma Quân quay người lại, nói: “Ta đã tra hỏi tình hình của hai vị đạo hữu Độ Kiếp gần hai tháng nay, cùng với đệ tử của môn hạ bọn họ.

Chuyện ‘Thiên Kiếp vũ khí hóa’ mà ngươi nói không hề xảy ra.

Tuy nhiên, Thiên Kiếp gần đây quả thực trở nên hơi quỷ dị.

Xem ra, kế hoạch cần phải thay đổi một chút, ta sẽ xử lý xong vũ khí sinh hóa trong tay trước, sau đó lập tức đến chỗ ngươi, chậm nhất là trưa mai sẽ đến.

Đô Lan, ngươi cũng đừng đi vội, cứ ở lại khu vực Giang Nam.” Thiên Kiếp vũ khí hóa, không có thứ gì tuyệt vời hơn thế này.

“Sư phụ, con còn có việc.” Đô Lan nói: “Trước đó ‘Phổ Nhàn Chân Quân’ bảo con mang theo quả tên lửa sương mù, đã bị phóng đi rồi.

Con còn phải đi lấy một quả khác về.” “Tên lửa sương mù?

Phổ Nhàn lại phát minh ra thứ gì ‘rảnh rỗi sinh nông nổi’ nữa à.” Bỉ Ngạn Ma Quân nói: “Được rồi, ngươi đi nhanh về nhanh.

Vậy tiểu hữu Tống, thứ dùng để giao dịch cứ để ngươi bảo quản trước, chúng ta tối mai gặp.” “Được, tối mai gặp.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu luôn cảm giác Thiên Kiếp của mình ngày càng gần, trận pháp Độ Kiếp vẫn nên làm xong sớm thì hơn.

Càng nhanh càng tốt. ...

Sau khi Tống Thư Hàng và Bỉ Ngạn Ma Quân kết thúc cuộc gọi, Đô Lan thu lại chiếc gương cổ: “Tống đạo hữu, chuyện Thiên Kiếp biến thành nòng pháo mà ngươi nói là thật sao?” “Thiên chân vạn xác.” Tống Thư Hàng đáp: “Hơn nữa, vừa nãy tôi và Biệt Tuyết Tiên Cơ trên đường đến đây, gặp một vị đạo hữu sắp Độ Kiếp, Thiên Kiếp của ông ấy cũng biến thành dạng nòng pháo mảnh tương tự, hoàn toàn khác với Thiên Kiếp thông thường.” “Chính xác như vậy.” Biệt Tuyết Tiên Cơ bổ sung: “Người sắp Độ Kiếp là Thường Viễn Tử, nhưng ông ấy kịp thời thu liễm khí tức bản thân, và được cao thủ bên cạnh phá hủy Thiên Kiếp.” “Thiên Kiếp biến thành dạng nòng pháo, trời ơi, vậy ta không phải tiêu đời sao?” Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ, ông ta từ trước đến nay đều lợi dụng phương thức ‘truyền công’ để trì hoãn Thiên Kiếp của bản thân.

Sau đó ông ta đã chuẩn bị nhiều năm, đã và đang chuẩn bị một bộ trang bị Độ Kiếp.

Nếu hình thức Thiên Kiếp thay đổi, bộ trang bị Độ Kiếp mà ông ta chuẩn bị có bị vô hiệu hóa không?

“Hơn nữa, tôi nghi ngờ Thiên Kiếp biến thành dạng nòng pháo, chỉ mới là sự khởi đầu.” Tống Thư Hàng nói: “Biết đâu, Thiên Kiếp trong tương lai sẽ trở nên khoa trương hơn, không chỉ là nòng pháo, mà còn có nhiều loại hình thái vũ khí hiện đại hơn sẽ xuất hiện.” “Ví dụ như bom?

Tên lửa?

Súng máy?

Thậm chí là hình thái hạt nhân?” Đô Lan mắt sáng lên, nói.

“Tôi cũng nghĩ như vậy.” Tống Thư Hàng nói, Thiên Kiếp của cậu lúc đó mơ thấy, đơn giản là quá kinh khủng.

Vô số thương giới trong tầng mây, điên cuồng quét về phía cậu.

“Hạt nhân, có khoa trương quá không.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ, Chân Quân Lục Phẩm bình thường cũng không dám cứng đối cứng với bom hạt nhân.

Tống Thư Hàng nói: “Nếu Thiên Kiếp cứ tiếp tục diễn biến như vậy, việc xuất hiện bom hạt nhân chỉ là vấn đề sớm muộn.” Nói xong, cậu liền nghĩ đến một vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Tôn Giả Hạt Nhân...

Không đúng, bị Tam Lãng tiền bối dẫn dắt sai lệch rồi.

Là Hiến Công Cư Sĩ tiền bối, sau khi ông ấy dùng ‘Long Ma Dược Tề’, thể chất tăng cường đến mức lý tưởng, hiện tại đang chuẩn bị Độ Lục Phẩm thăng Thất Phẩm Thiên Kiếp.

Thiên Kiếp của Hiến Công tiền bối, sẽ không xuất hiện thứ gọi là ‘Thiên Kiếp hạt nhân’ chứ.

Nếu thật sự xuất hiện Thiên Kiếp hạt nhân, Hiến Công tiền bối xong rồi.

Ông ấy có bóng ma tâm lý với bom hạt nhân.

Cũng không biết có thể liên hệ được với Hiến Công tiền bối không, có nên nhắc nhở ông ấy một chút không?

“Đến lúc đó, ta sẽ luôn chú ý Tống đạo hữu, xem tình hình ngươi Độ Kiếp thế nào.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng thở dài nói.

Nhưng, vừa nói xong, ông ta đột nhiên nhớ ra một chuyện.

“Đợi đã!

Tống Thư Hàng đạo hữu, ngươi... ngươi... lại sắp Độ Kiếp rồi sao?” Thiên Nhai Tử mở to mắt.

Nếu ông ta không nhớ lầm, trong kỳ nghỉ hè này, tại biệt thự của tiểu hữu Ngư Kiều Kiều, Tống Thư Hàng không phải vừa Độ Kiếp một đợt Thiên Kiếp sao?

Lúc đó còn là Thiên Kiếp mười một đợt hiếm thấy.

Bây giờ mới trôi qua bao lâu?

Thằng này lại sắp Độ Kiếp nữa sao?

“À, vì vậy tôi cảm thấy Thiên Kiếp của tôi và Thiên Nhai Tử đạo trưởng rất có duyên.” Tống Thư Hàng nói: “Mỗi lần Độ Kiếp đều có thể gặp ngài.” Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngẩng đầu nhìn trời.

Duyên cái khỉ gió!

Lúc này, tại một rãnh sâu 5000m dưới biển Thái Bình Dương.

Nơi đây đâu đâu cũng là tàu đắm, các loại thiết bị thám hiểm đáy biển, thậm chí cả xác máy bay.

Khu vực đáy biển này là nơi mà con người bình thường không thể đặt chân tới.

Bất kỳ vật thể nào xâm nhập vào khu vực này đều sẽ bị sức mạnh thần bí hủy diệt.

Và sâu bên trong rãnh sâu này, có một đàn tế khổng lồ.

Đàn tế có cấu trúc kim tự tháp bậc thang, dài và rộng đều một nghìn mét.

Bên cạnh có mười hai cột trụ cao trăm mét bao quanh đàn tế.

Lúc này, xung quanh đàn tế quỳ một đám lớn các Chiến sĩ Hải Đảm.

Những Chiến sĩ Hải Đảm này, mỗi người đều ôm một quyển《Tế Văn Giáo Dục Nghĩa Vụ Hai Mươi Năm của Chiến sĩ Hải Đảm》 dày cộp, bọn họ quỳ trên mặt đất, lật từng trang sách dày, miệng lẩm bẩm niệm.

Bên cạnh các Chiến sĩ Hải Đảm, đứng một con rối gỗ trông rất thô ráp.

Có lẽ vì nó là một con rối, các Chiến sĩ Hải Đảm không tấn công nó.

Chương 1125

Cùng với tiếng niệm tụng không ngừng của các Chiến sĩ Hải Đảm, trên đàn tế, một vết nứt không gian xé toạc.

Một con mắt khổng lồ, xuất hiện từ vết nứt không gian.

Đây chính là ‘thần’ của tộc Chiến sĩ Hải Đảm, Hải Vương.

Nhãn cầu khổng lồ quét qua các Chiến sĩ Hải Đảm, tất cả Chiến sĩ Hải Đảm đều không khỏi run rẩy, khuất phục trước uy nghiêm của Hải Vương.

“Kính chào Hải Vương bệ hạ.” Con rối gỗ thô ráp kia tiến lên một bước, phát ra âm thanh.

“Lại là ngươi...” Hải Vương nhìn con rối gỗ: “Được rồi, lần này lại có chuyện gì?

Nếu ta không nhớ lầm, khế ước giữa ngươi và ta còn lại hai lần hợp tác.

Sau hai lần đó, ngươi phải lấy ‘Giáp Chiến Tranh Thánh Kiếm’ chân phải giao cho ta.” “Yên tâm đi, Hải Vương bệ hạ. ‘Giáp Chiến Tranh Thánh Kiếm’ đối với ta không có tác dụng, khi khế ước hoàn thành, ta sẽ dâng nó lên giao cho bệ hạ.” Con rối gỗ thô ráp phát ra tiếng cười quái dị: “Lần này ta đến là muốn hợp tác với bệ hạ, đối phó một tu sĩ nhân loại.” “Nói đi, ta sẽ cố gắng phối hợp với ngươi.” Hải Vương trầm giọng nói.

“Người ta muốn đối phó, cũng là người mà Hải Vương bệ hạ ngươi muốn đối phó, người đàn ông đạo hiệu Bá Đao đó.

Găng tay ‘Hộ Tý Bạc’ mà Hải Vương bệ hạ cần, đang ở trên người hắn.

Còn ta, cũng muốn lấy lại một hạch tâm Khôi Lỗi từ trên người hắn.” Con rối gỗ nói.

Chuyện Hải Vương bị cướp mất găng tay ‘Hộ Tý Bạc’, lúc đó đã được tất cả tu sĩ xem qua trực tiếp thông qua ‘Tu Sĩ Nhật Báo’.

Sau đó, chiếc găng tay bạc đó, đã rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Con rối gỗ thô ráp này, chính là kẻ đã cố gắng mưu đồ ‘hạch tâm Khôi Lỗi Thủy Tổ’ trong cấm địa lúc trước.

“Ngươi đã tìm thấy người nhân loại đó sao?” Hải Vương trầm giọng nói.

“Đúng vậy, hơn nữa điều tuyệt vời hơn là, người này hiện tại đang ở cảnh giới Tam Phẩm thăng lên Tứ Phẩm.

Thực sự là một cơ hội tốt.” Con rối gỗ phát ra tiếng cười gian xảo.

Tu sĩ sắp Độ Kiếp, không có mục tiêu nào dễ đối phó hơn thế này.

Con mắt khổng lồ của Hải Vương chuyển động, cuối cùng khô khốc nói: “Ngươi muốn ta giúp đỡ ngươi thế nào?” “Bên cạnh tu sĩ Bá Đao đó, có một Tôn Giả Thất Phẩm hộ tống.

Ta muốn thỉnh Hải Vương ngài ra tay, giúp ta cản lại vị Tôn Giả Thất Phẩm đó.

Đến lúc đó, ta sẽ phái Tử Sĩ cũng sắp Độ Kiếp, lẻn vào bên cạnh tu sĩ Bá Đao, Tử Sĩ sẽ đồng thời dẫn hạ Thiên Kiếp, khiến Tống Thư Hàng chết không có chỗ chôn!” Con rối gỗ tự tin nói.

Kế hoạch này, tỷ lệ thành công rất cao.

“Tôn Giả Thất Phẩm?

A a.” Hải Vương đột nhiên cười lạnh: “Ngươi xác định đó là Tôn Giả Thất Phẩm, chứ không phải Kiếp Tiên Cửu Phẩm sao?!” Hải

Vương lúc đó, từng khóa chặt ‘găng tay bạc’ trong tay Tống Thư Hàng, thông qua thủ đoạn không gian của đàn tế, tấn công Tống Thư Hàng.

Nhưng, ông ta vừa xuất hiện, đã bị một vị Kiếp Tiên Cửu Phẩm cách không một chưởng đánh bay, chịu không ít thương tích.

“......” Con rối gỗ chần chừ.

Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Nói thật, nó mơ hồ cũng có suy đoán này.

Mấy hôm trước ở trong ‘cấm địa’ đó, Tinh Tinh Tướng Quân mà nó khó khăn lắm mới mời đến, có cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh, nhưng sau khi dẫn dụ ‘Bạch Tôn Giả’ bên cạnh Tống Thư Hàng đi, lại bị hạ gục.

Vị Bạch Tôn Giả kia, quả nhiên không đơn giản chỉ là Tôn Giả Thất Phẩm.

Là một Kiếp Tiên Cửu Phẩm đang giả heo ăn thịt hổ?!

“Vì vậy, nếu không có thủ đoạn kiềm chế Kiếp Tiên Cửu Phẩm, ta tạm thời sẽ không ra tay.” Hải Vương nói, trừ khi đợi thực lực của ông ta hoàn toàn khôi phục, mới có khả năng đối đầu với Kiếp Tiên Cửu Phẩm!

“......” Con rối gỗ im lặng.

Thủ đoạn kiềm chế Kiếp Tiên Cửu Phẩm?

Nếu nó có thủ đoạn như vậy, đã sớm đến trực tiếp “làm thịt” Tống Thư Hàng rồi, đâu cần phải phí nhiều công sức như vậy.

Chẳng lẽ, chỉ có thể bỏ qua thời cơ tốt nhất để Tống Thư Hàng Độ Thiên Kiếp, để đối phương thành công Độ Kiếp?

Con rối gỗ trong lòng không cam.

Suy nghĩ một lát, nó đột nhiên nghiến răng nói: “Vậy kế hoạch của chúng ta thay đổi, ta chỉ cần Hải Vương bệ hạ phái người tạo cho ta một cơ hội.

Đến lúc đó, Tử Sĩ của ta có thể xâm nhập vào Thiên Kiếp của tu sĩ Bá Đao, khiến hắn hóa thành tro bụi dưới Thiên Kiếp.

Đến lúc đó, ta có thủ đoạn có thể lấy ‘hạch tâm Khôi Lỗi’ và ‘găng tay bạc’ trên người tu sĩ Bá Đao ra cùng lúc!” “Ngươi cần cơ hội như thế nào?” Hải Vương trầm giọng nói.

“Khi tu sĩ Bá Đao đó bắt đầu Độ Kiếp, thu hút vị Bạch Tôn Giả nghi là ‘Kiếp Tiên Cửu Phẩm’ đang âm thầm bảo hộ hắn.

Chỉ cần một khoảnh khắc là đủ.” Con rối gỗ nghiến răng nói.

Hải Vương im lặng.

Một lát sau, ông ta trầm giọng nói: “Mức độ nguy hiểm của hành động lần này quá lớn, sau khi hành động hoàn thành, khế ước giữa chúng ta xem như hoàn thành.

Ngươi đến lúc đó lấy ‘Giáp Chiến Tranh Thánh Kiếm’ chân phải giao cho ta, thế nào?” “Thành giao.” Con rối gỗ đáp.

“Hợp tác vui vẻ.” Hải Vương mỉm cười nói.

“Chúc chúng ta thành công.” Con rối gỗ trầm giọng nói.

Màn đêm buông xuống.

Tống Thư Hàng đã viết xong một ngày 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Chính Khí Thối Thân Thiên》, thể chất lại hơi tăng lên một chút.

Sau đó, cậu lại tu luyện một lượt thiền định tinh thần, rồi kết thúc buổi tu luyện buổi tối.

Sắp Độ Kiếp, việc tu luyện 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất

Khí Công》 cần phải kiểm soát một chút, tránh không cẩn thận tu luyện quá đà, ‘ầm ầm’ một tiếng là Độ Kiếp luôn.

Kết thúc tu luyện, Tống Thư Hàng tựa lưng vào giường nhắm mắt dưỡng thần.

Với thực lực hiện tại của cậu, trừ khi trải qua tiêu hao kịch liệt, nếu không thì nhu cầu ngủ rất ít.

Ngày đầu tiên khai giảng, cuối cùng cũng kết thúc.

Trưa nay, sau khi bảo lãnh đệ tử của Bỉ Ngạn Ma Quân ‘Đô Lan’, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại dẫn Tống Thư Hàng đi một vòng khu vực Giang Nam, lấy về một số nguyên liệu đặc biệt từ các đạo hữu.

Sau khi thu thập đủ nguyên liệu, nàng dẫn Tống Thư Hàng và Thi về Đại học Giang Nam.

Sau đó, Tiên Cơ tự mình ra tay, làm một bàn linh hào mà người thường cũng có thể ăn được, cho vào hộp thức ăn, giao cho Tống Thư Hàng mang về.

Còn về chân ngỗng, cần đến ngày mai mới có thể chế biến. ...

“Ngày mai, Bỉ Ngạn Ma Quân cũng sẽ đến.

Hy vọng đến lúc đó có thể nhanh chóng nắm vững trận pháp Độ Kiếp.” Tống Thư Hàng nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời, thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ khi bố trí xong trận pháp Độ Kiếp của mình, cậu mới có thể yên tâm hơn một chút.

Đang suy tư, điện thoại của cậu rung lên báo tin nhắn.

Cậu mở điện thoại, là tin nhắn từ Tô Thị A Thập Lục: 【Ngủ chưa?】【Chưa, vừa mới kết thúc tu luyện thiền định.

Trước khi Độ Kiếp, mình cũng chỉ có thể cố gắng nâng cao cường độ tinh thần lực lên một chút.

Cậu thì sao?】 Tống Thư Hàng trả lời.【Vừa tu luyện một lượt đao pháp, tiếp theo chuẩn bị tọa thiền luyện công, chắc sẽ luyện đến sáng mai.】 Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Cô ấy vừa thăng Tứ Phẩm không lâu, hiện tại, ngoài việc luyện tập Ngự Đao Thuật, phần lớn thời gian của cô ấy đều dùng để củng cố cảnh giới.

Tống Thư Hàng hỏi:【Vậy cậu sáng mai có tiết không?

Chúng ta có hai tiết thứ ba, tư.】【Không, mình sáng mai mới có tiết.

Cuộc sống ở trường học rất có ích cho mình, đặc biệt là về tâm cảnh, hiệu quả rất tốt.】 Tô Thị A Thập Lục nói, một ngày sống ở trường học này, rất có lợi cho việc cô ấy bình ổn tâm cảnh và ổn định cảnh giới sau Độ Kiếp.【Haha ~ có ích là tốt rồi.

À này, Thập Lục, tối mai, có muốn đi ăn cơm với mình không?】 Tống Thư Hàng nói.

Tối mai, món 'chân ngỗng' của Biệt Tuyết Tiên Cơ nấu xong gần hết, đúng lúc có thể dẫn Tô Thị A Thập Lục đi nếm thử.

Một lúc sau, Tô Thị A Thập Lục trả lời:【Ừm.】 Sau đó Tô Thị A Thập Lục lại nói:【Ngủ ngon.】【Ngủ ngon.】 Tống Thư Hàng trả lời.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng lại đứng dậy leo lên lầu năm.

Thi la lỵ ở lầu năm, cô bé sẽ ở đây trong thời gian trải nghiệm cuộc sống đại học, tìm kiếm cơ hội 'Dược Long Môn'.

Trong phòng khách, Thi la lỵ hai mắt dán chặt vào TV, cô bé xem rất chăm chú, đến nỗi Tống Thư Hàng đi vào cũng không phát hiện.

“Thi, 11 giờ rồi, sắp đến giờ ngủ rồi đó.

Sáng mai còn có tiết học.” Tống Thư Hàng ôn hòa nói.

Cậu luôn cảm giác từ khi Thi đến, cậu dần dần có dấu hiệu biến thành vai ‘trưởng bối’, tuổi tâm lý không ngừng tăng vọt.

“Ể?

Nhanh vậy đã 11 giờ rồi sao?” Thi chớp chớp mắt, sau đó, cô bé nhìn bộ phim truyền hình vẫn đang phát trên TV, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ giằng co.

Cô bé dường như vẫn muốn xem thêm một chút, nhưng suy nghĩ một lát, cô bé nghiến chặt răng nhỏ, vẻ mặt kiên định tắt TV.

“Sức tự chủ, sức tự chủ!

Nếu ngay cả chút sức tự chủ này cũng không có, sau này làm sao Độ Tâm Ma Kiếp.” Thi tự lẩm bẩm nói.

Sau đó, cô bé dường như dùng hết sức lực toàn thân đặt điều khiển từ xa lên bàn, bước những bước chân kiên định trở về phòng ngủ của mình: “Thư Hàng sư huynh, ngủ ngon.” “Ngủ ngon.” Tống Thư Hàng vẫy tay.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nhìn căn phòng bên cạnh Thi, đó là phòng ngủ của Tiểu Thải.

Tiểu Thải đã sớm nghỉ ngơi, hôm nay cô bé theo Đông Phương Lục Tiên Tử chạy khắp Giang Nam, rất mệt mỏi.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu. ...

Sau khi xem Thi và Tiểu Thải, Tống Thư Hàng quay về phòng ngủ của mình.

Cậu tiếp tục tựa lưng vào giường, nhắm mắt bắt đầu sắp xếp lại những trải nghiệm và thu hoạch gần đây trong đầu.

Chương 1126

Nhắc mới nhớ, trong cấm địa lúc đó, cậu còn gặp một con hồ yêu nghi là truyền nhân của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Vốn dĩ còn định dẫn hồ yêu đó đi gặp vị truyền nhân chính thức của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, để giải quyết nhân quả của 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》.

Nhưng đối phương đã bị Bạch tiền bối two bắt đi rồi, cũng không biết đã được an trí ở đâu.

Mà Bạch tiền bối two cả ngày hôm nay cũng không xuất hiện...

Thôi vậy, chỉ có thể đợi khi Bạch tiền bối two xuất hiện lại, nhắc với anh ấy về con hồ yêu đó, hy vọng con hồ yêu đó bình an vô sự.

Đêm dần khuya.

Thời gian đã là khoảng ba giờ sáng.

Tống Thư Hàng không chút buồn ngủ, đang cân nhắc có nên lên sân thượng luyện một lượt đao pháp không.

Đúng lúc này, điện thoại của cậu đổ chuông.

Cậu lấy điện thoại ra xem, là một số lạ.

Nửa đêm canh ba thế này, lại là điện thoại quấy rối sao?

Tống Thư Hàng tùy ý trượt màn hình nghe máy.

Cậu đang rảnh rỗi không có việc gì, nếu đúng là điện thoại quấy rối, vừa hay có thể giải khuây.

“Meo ~~” Từ điện thoại truyền đến một tiếng mèo kêu the thé.

“......” Tống Thư Hàng im lặng một lát: “Ai vậy, nói tiếng người đi, nếu không tôi cúp máy đó." "Gâu gâu gâu ~~" Lúc này, tiếng mèo kêu trong điện thoại lại chuyển thành tiếng chó sủa.

"Đậu Đậu?" Tống Thư Hàng nghi ngờ hỏi.

"Haha, gâu ~ Thư Hàng ngươi không quên bổn uông, cảm động quá.

Thế nào, vừa nãy bổn uông học tiếng mèo kêu có giống không?" Giọng Đậu Đậu truyền ra từ điện thoại.

Ngươi một con chó cảnh sát lại học tiếng mèo kêu là rảnh rỗi sinh nông nổi à?

Tống Thư Hàng thở dài: "Nửa đêm canh ba, tìm tôi có chuyện gì sao?" Đậu Đậu: "Chỗ ngươi là nửa đêm gì?

Gâu, chỗ ta bây giờ mới hửng sáng.

Ta bây giờ rảnh rỗi không có việc gì, nên gọi điện thoại tìm ngươi nói chuyện phiếm.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, với người khác đều không có chủ đề chung, cuối cùng mới nghĩ đến ngươi." Tống Thư Hàng: "......" Nửa đêm canh ba, một con chó tìm ngươi nói chuyện phiếm, chủ đề này nghe có vẻ hơi bi thương.

Tống Thư Hàng thở dài nói: "Được rồi, ngươi muốn nói chuyện gì?" Đậu Đậu sắp kết hôn rồi, có lẽ có 'hội chứng tiền hôn nhân' gì đó, có thể hiểu được.

Dù sao rảnh rỗi không có việc gì, thì cứ nói chuyện phiếm với nó đi.

"Nói chuyện gì...

À phải rồi, hay là nói chuyện bạn gái của ngươi đi, ngươi lần trước ở Bích Thủy Các tìm được một cô bạn gái, sau đó biến thành quỷ đúng không.

Ngươi bây giờ và bạn gái ở chung thế nào?

Cảm tưởng của ngươi khi bạn gái mình đã chết, biến thành một con quỷ là gì?

Có giống cảm nhận tâm lý của nhân vật chính Lăng Dạ trong 《Chiến Tranh Mạt Pháp》 không?

Chúng ta hôm nay nói chuyện này đi.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: “......” Nói chuyện cái khỉ!

“Im lặng rồi à?

Kêu một tiếng đi chứ?

Chẳng lẽ nói, ngươi không muốn nói chuyện này?

Gâu ~~ Vậy nói chuyện khác đi, nghe nói ngươi khai giảng rồi, tìm được bạn gái mới chưa?

Không lẽ vẫn còn độc thân chứ?” Đậu Đậu lại nói.

“Mới khai giảng có một ngày.

Ngươi nghĩ sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi nếu bạo dạn, đàn ông chân chính một giờ là có thể cua được gái.

Một ngày, đủ để đàn ông chân chính và gái tạo ra em bé.

Hay là, ta cho ngươi một vài lời khuyên đi.

Về việc làm sao để có bạn gái, ta rất có kinh nghiệm.

Để ta nghĩ xem, à phải rồi, nghe nói, cô bé tên ‘Thi’ bây giờ đang ở cùng ngươi?

Đừng nghi ngờ thông tin của ta, thông tin của ta rất chuẩn.

Vậy ngươi có muốn cân nhắc Thi la lỵ không?

Trông rất đáng yêu, lại hiểu chuyện.

Ba năm lời lớn, tử hình không lỗ, loli-con những năm gần đây rất thịnh hành.” Đậu Đậu lại nói.

Tống Thư Hàng im lặng: “......” “Lại im lặng?

Chẳng lẽ Thi la lỵ không hợp khẩu vị của ngươi?

Ngươi đúng là kén chọn, vậy Tô Thị A Thập Lục thì sao?

Ta nghe nói cô ấy cũng theo ngươi đến Đại học Giang Nam rồi.

Ngươi năm đó anh hùng cứu mỹ nhân, để lại hình tượng cao cả lẫy lừng, hơn nữa cô ấy trông đáng yêu như vậy, ngươi và cô ấy ở bên nhau, ngươi lời lớn rồi.

Ngươi thử nghĩ xem, thể chất của A Thập Lục định trước cô ấy già rất chậm, còn ngươi vài năm nữa sẽ biến thành chú.

Đến lúc đó, ngươi và A Thập Lục đi ra ngoài cùng nhau, nhìn như cha con, thực chất là tình nhân, còn gì ‘đã’ hơn?” Đậu Đậu lại nói.

Cha con cái mặt ngươi, chú cái mặt ngươi!

Tống Thư Hàng u u thở dài: “Đậu Đậu, rốt cuộc ngươi muốn nói gì?

Cứ nói lan man thế này, tôi cúp máy cho vào danh sách đen đó?” Đậu Đậu im lặng một lúc.

Một lát sau...

“Gâu, Thư Hàng ngươi không còn vui như trước nữa rồi.

Lần đầu gặp ngươi, đáng yêu hơn nhiều.

Còn chơi đùa với bổn uông trò [Mẹ ngươi là khỉ đột] nữa.” Đậu Đậu nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: “Người ta thì ai cũng sẽ trưởng thành, Đậu Đậu.

Đừng nói nhảm nữa, trong ba câu nói rõ chuyện ngươi muốn nói, nếu không tôi cúp máy cho vào danh sách đen.” Đậu Đậu: “Gâu ~~ Được rồi, thực ra ta muốn nói là, bà xã trong game online của ta ‘Sở Sở’ đột nhiên chạy đến Đại học Giang Nam khảo sát, nói năm sau nhất định sẽ thi đỗ Đại học Giang Nam.

Hôm nay, cô ấy còn lên game hỏi ta cụ thể ở lớp nào, sau đó, ta đã ‘rớt mạng’ chuồn mất.

Ta cảnh cáo ngươi đó, Tống Thư Hàng.

Ngươi nhanh chóng tìm một cô bạn gái đi, đừng có ý đồ với bà xã ‘Sở Sở’ của ta.” Là cô bé đáng yêu mà Đậu Đậu đã cua được trong game online sao?

“......” Tống Thư Hàng: “Ngươi vẫn nên nhanh chóng tu luyện đến cảnh giới Ngũ Phẩm, hóa thành người đi.” “Khỉ thật, ngươi nói dễ vậy sao.

Cảnh giới Ngũ Phẩm là một bình cảnh lớn, ta bị kẹt ở bình cảnh này nhiều năm rồi.” Đậu Đậu buồn bực nói: “Nếu ta thăng lên Ngũ Phẩm, ta sẽ thiết lập trạng thái nhân hình giống với ngươi, như vậy đến lúc đó bà xã ‘Sở Sở’ của ta sẽ không nghi ngờ ta nữa.

Đến lúc đó, ta sẽ nói là anh trai sinh đôi của ngươi.” Đệt!

Tống Thư Hàng không biết nên nói gì cho phải.

Đợi Đậu Đậu thăng lên Ngũ Phẩm, cậu nhất định phải có đối sách, tuyệt đối không thể để nó biến thành hình dáng của mình.

Nếu không với tính cách của Đậu Đậu, đội lốt cậu đi khắp nơi tác quái, cuối cùng nợ nần đều đổ lên đầu cậu, vậy thì còn gì nữa?

Tống Thư Hàng: “Nói về chuyện bình cảnh, tôi muốn nói với ngươi một chuyện.

Đậu Đậu, tôi sắp Độ Thiên Kiếp Tam Thăng Tứ rồi, sắp đuổi kịp cảnh giới của ngươi rồi.” Nhớ lại lần đầu gặp mặt, Đậu Đậu là Đại Yêu Tứ Phẩm, trong mắt Tống Thư Hàng đơn giản là siêu ngầu, uy phong lẫm liệt, đuổi theo An Tri Ma Quân chạy loạn khắp trời.

Không biết từ lúc nào, cậu sắp đuổi kịp cảnh giới của Đậu Đậu rồi.

Đây chính là sức mạnh của thời gian a.

Đậu Đậu im lặng một lúc: “Ta có một câu ‘mẹ nó’ không biết có nên nói hay không?” “À à.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Ngoài ra, tôi nhắc nhở ngươi một câu.

Ngươi sắp kết hôn đó, Đậu Đậu.” “Địt mẹ!” Đậu Đậu nghiến răng nói.

“Nếu ngươi muốn nói chuyện bạn đời, vậy chúng ta hãy nói chuyện về chú rể của ngươi đi.

Hoàng Sơn Chân Quân từng nhắc đến, ông ấy muốn gả ngươi đi trước khi thăng lên Thất Phẩm.

Mà Chân Quân cách Độ Kiếp đã không còn xa, cũng có nghĩa là...

Đậu Đậu, đám cưới của ngươi cũng không còn xa rồi.

Là cô dâu ngươi, đã thấy chú rể chưa?” Tống Thư Hàng phản công.

“Địt mẹ!” Đậu Đậu đột nhiên thở dài: “Chưa thấy, Hoàng Sơn đại ngốc chưa bao giờ nói với ta đối tượng hôn lễ là ai.

Từ đầu đến cuối, ông ấy chỉ âm thầm sắp xếp cảnh tượng hôn lễ cho ta.

Bây giờ cảnh tượng hôn lễ bên ngoài đều đã bố trí xong, lòng ta hoảng quá.

Ban đầu, ta tưởng đối tượng kết hôn sẽ là Diệt Phượng, nhưng Diệt Phượng đã phủ nhận.

Thật là sầu chết ta mà.” Có thể dễ dàng khiến Đậu Đậu rơi vào phiền não lớn như vậy, Hoàng Sơn Chân Quân không hổ là Quần Chủ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’!

“Này, Thư Hàng.

Ngươi nói xem, ta có thật sự là một con chó cái không?” Đậu Đậu đột nhiên trầm giọng nói: “Mấy ngày nay ta càng nghĩ càng thấy không ổn, luôn cảm giác đầu óc muốn nổ tung.

Ta nói với ngươi, mấy hôm trước, tư thế đi tiểu của ta cũng thay đổi.

Vốn dĩ ta đều nhấc chân tiểu, mấy hôm trước lại biến thành ngồi xổm tiểu.

Đợi đến khi ta hoàn hồn lại, sợ chết khiếp, suýt nữa tưởng mình thật sự biến thành con cái.

Chương 1127

May mà cúi đầu nhìn, tiểu Đậu Đậu của ta vẫn còn.” Tống Thư Hàng: “......” Vấn đề sâu sắc như vậy, ngươi muốn tôi trả lời ngươi thế nào?

“Thư Hàng, nếu ta thật sự biến thành chó cái thì sao?” Đậu Đậu hỏi.

“Tôi nghĩ, trừ khi là phẫu thuật chuyển giới, nếu không ngươi không thể biến thành chó cái được.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi cảm giác Hoàng Sơn Chân Quân nói ‘gả ngươi đi’, cũng là gả ngươi cho một con chó cái gì đó thì đúng hơn.” “Ngươi nói như vậy, lòng ta liền yên tâm hơn nhiều rồi.” Đậu Đậu dường như thở phào nhẹ nhõm: “Nếu thật sự là gả ta cho chó cái, ta ngược lại không sợ.

Ta là một con chó có ‘giấc mơ hậu cung’ mà.

Cho dù là gả cho chó cái, một ngày nào đó trong tương lai, ta vẫn sẽ mạnh mẽ biến nó thành một thành viên trong hậu cung của ta.

Gâu gâu, đợi ta thăng lên Ngũ Phẩm, ta sẽ cưới rất nhiều cô gái mà ta đã nhắm từ trước!” Tống Thư Hàng: “......” “À phải rồi Thư Hàng, bất như ngươi giúp ta dò xét Hoàng Sơn đại ngốc được không?

Chỉ cần giúp ta dò xét xem, đến lúc đó đối tượng hôn lễ của ta có phải là chó cái không?” Đậu Đậu nói.

“Được thôi, đợi tôi gặp Hoàng Sơn Chân Quân, sẽ thay ngươi dò xét một chút.” Tống Thư Hàng nói.

“Anh em tốt, Thư Hàng, quen biết ngươi là lựa chọn đúng đắn nhất trong đời bổn uông.” Đậu Đậu nói: “Ân tình của ngươi, bổn uông sẽ ghi nhớ trong lòng.

Đợi ngươi dò xét ra kết quả, bổn uông nhất định sẽ cho ngươi một lợi ích lớn.

Một lợi ích siêu cấp lớn!” “Chỉ cần ngươi đừng gây rắc rối cho tôi, tôi đã vui lắm rồi.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

Kết thúc cuộc gọi với Đậu Đậu, Tống Thư Hàng đặt điện thoại xuống.

Lúc này, dưới lầu truyền đến tiếng gõ cửa.

Nửa đêm canh ba, ai gõ cửa vậy?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn xuống dưới lầu.

Sau đó, cậu thấy Bạch Hạc Chân Quân mọc cánh đứng ngoài cửa, lúc này giữa lông mày Bạch Hạc Chân Quân, ẩn hiện mấy phần vẻ lo lắng.

Bốn phía căn nhà này có kết giới do Dược Sư bố trí, lại được Bạch Tôn Giả gia cố, nếu xông vào mạnh mẽ sẽ gây ra động tĩnh lớn.

Nửa đêm canh ba, Bạch Hạc Chân Quân đến đây làm gì?

“Bạch Hạc tiền bối, có chuyện gì sao?

Ngài đợi một chút, tôi xuống mở cửa.” Tống Thư Hàng dùng phương thức ‘truyền âm nhập mật’ nói, đồng thời chui ra từ cửa sổ phòng ngủ của mình, nhảy ra ngoài, hạ cánh an toàn.

Ai cũng biết, cao thủ có cái tật nhảy ra khỏi cửa sổ.

Tống Thư Hàng trước đây không hiểu, bây giờ nghĩ lại, cuối cùng cũng hiểu tại sao cao thủ lại có cái tật này.

Bởi vì nhảy ra khỏi cửa sổ, nhanh hơn.

Đặc biệt là độ cao bốn năm tầng lầu, đi cầu thang thì phải leo từng tầng một.

Cái gọi là giữa hai điểm, đường thẳng là ngắn nhất, trực tiếp nhảy cửa sổ là khoảng cách ngắn nhất, tốc độ nhanh nhất.

Tuy nhiên, với thực lực hiện tại của Tống Thư Hàng, trước khi nhảy cửa sổ cần phải xem xét số tầng.

Độ cao bốn năm tầng lầu đối với cậu hiện tại không phải vấn đề, nhưng nếu là bốn năm mươi tầng lầu, cậu mà tiêu sái nhảy xuống, không chết cũng nửa cái mạng. ...

Bạch Hạc Chân Quân nhìn thấy Tống Thư Hàng, khóe mắt không khỏi giật giật.

Mặc dù ông ta đã sớm biết Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả đều ở trong tòa nhà của Dược Sư.

Nhưng mỗi lần đến tìm Bạch Tôn Giả, thấy Tống Thư Hàng trước, lòng ông ta lại cứng đờ.

Tống Thư Hàng mở cửa lớn, nhìn về phía Bạch Hạc Chân Quân.

Lúc này Bạch Hạc đang ở hình thái ‘nam tính’.

Bỉ so với hình thái ‘nữ tính’ nhỏ nhắn đáng yêu của ông ta, hình thái ‘nam tính’ không được yêu thích bằng.

Hai hôm nay không thấy Bạch Hạc Chân Quân, Tống Thư Hàng vốn tưởng ông ta đã về phương Tây rồi, không ngờ ông ta vẫn ở khu vực Giang Nam.

“Bạch tiền bối có ở đây không?” Bạch Hạc Chân Quân hỏi.

Lúc này, sắc mặt ông ta hơi đen, giữa trán còn có một luồng khí xanh, lâu mãi không tan.

Bị trúng độc sao?

“Bạch tiền bối bế quan rồi, Bạch Hạc tiền bối, ngài có việc gấp gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vì Bạch Hạc Chân Quân là fan cuồng của Bạch Tôn Giả, nên Tống Thư Hàng không nhắc với ông ta chuyện Bạch Tôn Giả đang bế quan trong 'thế giới hạch tâm' của mình, sợ đối phương nghĩ sai.

"Bế quan rồi?

Không thể nào, nhanh vậy sao." Bạch Hạc Chân Quân cười khổ.

"Bạch Hạc tiền bối, ngài có phải xảy ra chuyện gì không?

Sắc mặt ngài rất khó coi." Tống Thư Hàng hỏi, hơn nữa... khi đến gần Bạch Hạc Chân Quân, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng dường như đã phản ứng.

Trên người Bạch Hạc Chân Quân có một luồng khí Cửu U, mặc dù ông ta đã kiềm chế nó, nhưng với sự nhạy bén của thế giới hạch tâm đối với sức mạnh Cửu U, Tống Thư Hàng vẫn cảm nhận được một tia.

Bạch Hạc Chân Quân thở dài: "Ta đã bị lật thuyền trong mương, vốn dĩ tưởng chỉ là một con tà ma Cửu U bình thường, không ngờ tên đó đột nhiên lấy ra một pháp khí khổng lồ, đánh bị thương ta." Sau khi vào cửa, Bạch Hạc Chân Quân và Tống Thư Hàng cùng nhau lên lầu.

Sau đó, ông ta kể lại chuyện đã xảy ra với Tống Thư Hàng một lượt: "Thứ bảy tuần trước, ta có việc gấp về phương Tây một chuyến, hôm qua mới xử lý xong việc, sau đó liền lập tức quay về, chuẩn bị lên lớp." Vạn dặm xa xôi trở về để lên lớp, Bạch Hạc Chân Quân ngài tuyệt đối là tấm gương học sinh.

Giáo viên mà biết thì sẽ cảm động đến phát khóc.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Bạch Hạc Chân Quân tiếp tục nói: "Sau đó, khoảng hai giờ trước, ta trở về khu vực Giang Nam.

À phải rồi, ta cảm thấy vận khí của ta hôm nay rất tốt.” Tống Thư Hàng: “......” Vận khí tốt cái quỷ gì, ngài đã bị lật thuyền trong mương, nhiễm tà năng Cửu U, cái này cũng gọi là may mắn sao?

Bạch Hạc Chân Quân không chú ý đến biểu cảm của Tống Thư Hàng, tiếp tục nói: “Vừa trở về khu vực Giang Nam, ta đã thấy Bạch tiền bối đi bộ trên không trung.

Bạch tiền bối của ta khi đi bộ cũng đặc biệt tuấn mỹ, tuyệt thế vô song.

Có thể ngay lập tức khi trở về khu vực Giang Nam, đã nhìn thấy Bạch tiền bối, ta hôm nay quả nhiên quá may mắn rồi.” “Hả?” Tống Thư Hàng ngây người.

Bạch Hạc Chân Quân nói hai giờ trước, ở trên không trung khu vực Giang Nam nhìn thấy ‘Bạch Tôn Giả’ đang đi bộ?

Đi bộ cái quỷ gì chứ, nhìn trời.

Hai giờ trước, Bạch Tôn Giả vẫn còn đang tiếp tục bế quan trong thế giới hạch tâm của cậu đó.

Từ sáng nay, không đúng...

đã qua nửa đêm rồi.

Phải nói là từ sáng hôm qua, Bạch Tôn Giả đã vào trạng thái bế quan rồi.

Vậy nên, đi bộ cái quỷ gì chứ!

Có thể khẳng định là, Bạch Hạc Chân Quân nhìn thấy tuyệt đối không phải Bạch Tôn Giả.

Nhưng, Bạch Hạc Chân Quân là fan cuồng của Bạch Tôn Giả, thông thường, không thể nào nhầm lẫn người khác với Bạch Tôn Giả được.

Cộng thêm cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân và nhãn lực của ông ta, bình thường cũng sẽ không nhìn nhầm.

Trừ phi...

ông ta nhìn thấy 'Bạch tiền bối two'.

Gần đây, Bạch tiền bối two dường như thường xuyên đi dạo gần khu vực Giang Nam.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã đoán được chân tướng.

Nhìn trời, Bạch tiền bối two đã có thời gian đi dạo trên không trung khu vực Giang Nam, tại sao không qua tìm cậu.

Cậu còn muốn hỏi con hồ yêu đó bây giờ thế nào rồi?

Tống Thư Hàng đã cân nhắc có nên nói cho Bạch Hạc Chân Quân sự thật hay không.

Nhưng thấy Bạch Hạc Chân Quân một vẻ mặt 'trúng độc' khí đen, mà vẫn có biểu cảm hạnh phúc, Tống Thư Hàng không nỡ nói cho ông ta sự thật vô tình này, sợ làm ông ta bị đả kích.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, 'tà năng Cửu U' trên người Bạch Hạc Chân Quân là sao?

Và có liên quan gì đến Bạch tiền bối two?

"Vốn dĩ, ta định lên chào hỏi Bạch tiền bối.

Nhưng Bạch tiền bối đi bộ quá nhanh, ta còn chưa đến gần, ông ấy đã không biết đi bộ đến đâu rồi." Bạch Hạc Chân Quân vẻ mặt tiếc nuối nói.

Đi bộ quá nhanh...

Tốc độ quá nhanh còn gọi là đi bộ sao?

"Không theo kịp Bạch tiền bối, chắc chắn là do tốc độ của ta quá chậm.

Quả nhiên tu hành của ta vẫn còn kém xa, ta còn phải trở nên mạnh hơn, để theo kịp bước chân của Bạch tiền bối.

Ta sẽ trong vòng một trăm năm, cố gắng xung kích cảnh giới Tôn Giả Thất Phẩm!” Bạch Hạc Chân Quân tự tin nói.

Không, ngài nghĩ nhiều rồi.

Nếu ngài muốn theo kịp bước chân của Bạch tiền bối two, cảnh giới Tôn Giả Thất Phẩm còn xa mới đủ.

Hơn nữa, đừng lạc đề chứ, nói xem ngài rốt cuộc bị trúng độc thế nào... không, là bị nhiễm ‘tà năng Cửu U’ thế nào?

Cái tôi hứng thú là cái đó!

“Vốn dĩ không theo kịp Bạch tiền bối, ta định đến canh giữ ở cửa đây, đợi Bạch tiền bối đi bộ về.

Không ngờ, Bạch tiền bối đã đi bộ xong, còn về bế quan rồi.” Bạch Hạc Chân Quân thở dài, tiếp tục nói: “Thôi không nói chuyện này nữa, khi ta chuẩn bị quay về, đột nhiên phát hiện một con tà ma Cửu U to gan lớn mật, vậy mà lại theo dõi Bạch tiền bối!

Con tà ma Cửu U đó cũng chỉ cảnh giới Ngũ Phẩm, thực lực rất bình thường.” “Thế là, ngài lên ‘đấm’ nó?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nên nói thế nào đây, với thân phận ‘Chúa tể Cửu U’ của Bạch tiền bối two, thông thường, không có con tà ma Cửu U nào dám to gan lớn mật theo dõi Bạch tiền bối two.

Trừ khi nó giống như ‘Thương Thử Tà Ma’, có thân phận ‘sủng vật’ gì đó.

Hoặc, là tà ma trực thuộc ‘Kim Loại Cầu Hóa Lỏng’ kia.

Nhưng ‘Kim Loại Cầu Hóa Lỏng’ hình như vẫn chưa biết chuyện

‘Bạch tiền bối two’ vượt biên giới đến thế giới hiện tại.

Chương 1128

Vì vậy, khả năng đầu tiên lớn hơn.

Dù sao, bất kể là sủng vật của Bạch tiền bối two hay thuộc hạ trực thuộc của Kim Loại Cầu Hóa Lỏng, đều không dễ đối phó, dù sao cũng là trực thuộc của đại lão Cửu U.

“Đương nhiên, dám theo dõi Bạch tiền bối, con tà ma Cửu U này là đang tìm đường chết.

Ta không nói hai lời, xông lên ‘đấm’ ngay!” Bạch Hạc Chân Quân nói: “Vốn dĩ với thực lực của ta, đối phó một con tà ma Ngũ Phẩm tu vi bình thường, một combo liên kích là có thể tiễn nó lên Tây Thiên.

Nhưng con tà ma Ngũ Phẩm trông bình thường này lại có chút thủ đoạn, ta một combo liên kích xuống, vậy mà không thể đánh chết nó.

Tên này cảnh giới không cao, nhưng cường độ nhục thân rất phi phàm.

Chắc là giống như Ca Vương Tạo Hóa trong nhóm, thuộc hệ thể tu, hoặc là tộc tà ma trời sinh đã có nhục thân cường đại.” “Rồi sao nữa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Kể chuyện lâu như vậy, cuối cùng cũng đến trọng điểm rồi.

Cậu chỉ muốn nghe Bạch Hạc Chân Quân đã bị lật thuyền trong mương thế nào.

“Sau đó, ta liền chiến đấu với nó.

Con tà ma đó cận chiến thực lực rất tốt, hơn nữa trên người có đủ loại bảo vật kỳ quái liên tục xuất hiện, vậy mà đã đại chiến ba trăm hiệp với ta, vẫn bất phân thắng bại.

Phải biết, ta không chỉ cảnh giới cao hơn nó một cảnh giới, hơn nữa thuộc tính bản thân của ta cũng khắc chế tà ma Cửu U.” Bạch Hạc Chân Quân kể đến đây, có chút buồn bực.

“Thế là, ta không dám xem thường nó nữa.

Ta thật sự nghiêm túc, coi nó như đối thủ cùng cấp độ với ta.

Khi ta thật sự nghiêm túc, con tà ma Cửu U đó không còn là đối thủ của ta nữa, lại qua mấy chiêu...

được rồi, là mấy chục chiêu sau, con tà ma Cửu U đó rơi vào thế hạ phong, mấy lần bị ta dồn vào tuyệt cảnh.

Nếu không phải trên người nó liên tục xuất hiện bảo vật, nó đã sớm bị ta nghiền nát dưới cánh rồi!

Mẹ nó, ta không thể hiểu nổi, một con tà ma Cửu U lấy đâu ra nhiều bảo vật như vậy?

Đơn giản là như một kho báu vậy.” “Khó khăn lắm, ta mới hoàn toàn đánh bại nó.

Nhưng, đúng lúc ta chuẩn bị một hơi triệt để tinh lọc nó thì, tên này đột nhiên lấy ra một pháp khí hình nòng pháo, cận cự ly bắn một phát vào ta.

Ta không ngờ tên này lại còn giấu giếm thủ đoạn như vậy, bị lật thuyền trong mương, bị đánh trọng thương.

Tuy nhiên, tên đó tự mình cũng xong đời rồi, pháp khí đó của hắn, có thể là một sản phẩm chưa hoàn thành, chỉ có thể dùng để đồng quy vu tận với kẻ địch.

Bắn một phát xong, bản thể nòng pháo cũng nổ tung.

Tên đó bị nổ tan xương nát thịt.

May mà thực lực của ta đủ cường đại, mới không bị một phát pháo bắn chết.” Bạch Hạc Chân Quân đắc ý nói.

Nếu không phải ông ta một vẻ mặt khí đen, Tống Thư Hàng đều sẽ nghĩ ông ta là vô thương linh tổn huyết kích địch.

“À phải rồi, phòng của Bạch tiền bối ở đâu?

Ta hiện tại bị trọng thương, cần đến phòng của Bạch tiền bối để vận công liệu thương.” Bạch Hạc Chân Quân nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “Tại sao lại cần phòng của Bạch tiền bối?” “Bởi vì ở trong căn phòng đầy khí tức của Bạch tiền bối, ta mới có thể yên tâm liệu thương.

Trong y học, cái này gọi là liệu pháp tâm lý.” Bạch Hạc Chân Quân đắc ý nói: “Đừng hòng dùng phòng khác lừa ta, có phải phòng của Bạch tiền bối hay không, ta ngửi một cái là biết ngay.” Tống Thư Hàng: “......” Bạch Hạc tiền bối, ngài là biến thái sao?

Ừm, Bạch Hạc Chân Quân bản thân vốn là sinh vật ‘có khả năng phát dục biến thái’, tương lai của ông ta, vừa có thể biến thành nam, cũng có thể biến thành nữ.

Nhưng cuối cùng, Tống Thư Hàng vẫn như ý nguyện đưa Bạch Hạc Chân Quân đến một trong các phòng của Bạch Tôn Giả.

Không sai, là ‘một trong số đó’.

Trong thời gian ở tòa nhà của Dược Sư, Bạch tiền bối đã đổi vài căn phòng.

Ví dụ như lúc mới chuyển đến, vì tò mò tháo tung cái TV của Dược Sư nên tối không có gì để xem, Bạch tiền bối đã từng đổi tầng và phòng.

Có thể nói, tòa nhà này hiện tại trừ phòng ngủ của Tống Thư Hàng ra, các phòng khác đều là địa bàn của Bạch Tôn Giả.

Ngài ấy muốn ở phòng nào thì ở phòng đó.

Bạch Hạc Chân Quân được Tống Thư Hàng đưa vào căn phòng này, vẻ mặt đầy mãn nguyện.

“Ta cứ tưởng nhóc tuyệt đối sẽ không chịu đưa ta đến phòng của Bạch tiền bối chứ, không ngờ nhóc cũng không tệ lắm.

Là một người tốt.” Bạch Hạc Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng: “......” Thế này mà cũng bị phát thẻ người tốt?

Cái thẻ người tốt với lý do này, cậu ta từ chối nhận.

“Không được rồi, ta có chút không chống đỡ nổi, ta chữa thương trước, nhóc cứ tự nhiên.” Bạch Hạc Chân Quân nói.

Nói xong, thân hình y không ngừng co nhỏ, cuối cùng hóa thành hình thái ‘thiên nữ tính’, tùy tiện tìm một chỗ trong phòng khoanh chân ngồi xuống.

Hai hình thái khác nhau của Bạch Hạc Chân Quân, ngoài việc tính cách có chút khác biệt, sở trường cũng có chút khác nhau.

Nói tóm lại, khi ở hình thái thiên nam tính, thể hình và sức mạnh cơ thể có lợi hơn cho chiến đấu.

Còn khi ở hình thái thiên nữ tính, lực thân hòa với thuộc tính ‘quang’ hơi cao hơn một chút, linh hoạt hơn, nếu chữa thương thì hình thái này hiệu quả sẽ mạnh hơn một chút.

Vết thương của Bạch Hạc Chân Quân còn nghiêm trọng hơn cả những gì y tự nói.

Khi vận chuyển chữa thương, y thậm chí còn không bố trí trận pháp, nuốt đan dược xong liền lập tức đi vào trạng thái chữa thương.

Một lát sau, cùng với hơi thở có nhịp điệu của Bạch Hạc Chân Quân, khói đen có thể nhìn thấy bằng mắt thường từ mũi y thở ra.

Những làn khói đen này mang theo sức mạnh 'Cửu U tà năng', có khả năng ăn mòn.

Tuy nhiên, khi những làn khói đen này được Bạch Hạc Chân Quân hô ra, từ trong phòng có một luồng linh lực từ bốn phương tám hướng tuôn ra, hòa vào những làn khói đen này, làm loãng và tịnh hóa chúng.

Trong luồng linh lực từ bốn phương tám hướng đó, ẩn chứa một tia khí tức của 'Bạch Tôn Giả'.

"Thì ra là thế." Tống Thư Hàng hiểu ra.

Căn phòng này, Bạch Tôn Giả đã từng tu luyện ở đây.

Khi Thất phẩm Tôn Giả tu luyện, linh lực giữa trời đất sẽ bị hấp dẫn và hấp thu với tốc độ đáng sợ.

Sau khi Bạch Tôn Giả tu luyện xong, trong phòng sẽ còn sót lại một ít linh lực mang theo khí tức của ngài.

Nếu không để ý đến những linh lực này, qua một thời gian chúng sẽ dần tiêu tán.

Và Bạch Hạc Chân Quân lựa chọn chữa thương trong căn phòng như thế này, chính là để mượn những linh lực này, giảm bớt ảnh hưởng của 'Cửu U tà năng' tàn dư mà mình hô ra từ trong cơ thể đối với thế giới bên ngoài.

Tuy nhiên, chỉ dựa vào linh lực còn sót lại sau khi Bạch Tôn Giả tu luyện thì không thể hoàn toàn triệt tiêu 'Cửu U tà năng' mà Bạch Hạc Chân Quân bài xuất ra khỏi cơ thể.

Thế là, Tống Thư Hàng chủ động ở lại, hộ pháp cho Bạch Hạc Chân Quân. ......

Những làn khói đen mà Bạch Hạc Chân Quân vận công bài xuất ra ngày càng nhiều.

Chỉ dựa vào linh lực còn sót lại sau khi Bạch Tôn Giả tu luyện đã không thể tịnh hóa hết ‘Cửu U tà năng’ này.

Một số làn khói đen lượn lờ trong phòng, sau khi cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, những làn khói đen này liền bay về phía Tống Thư Hàng.

Giống như nước chảy chỗ trũng, Cửu U tà năng xông vào tu sĩ nhân loại cũng là một hiện tượng tự nhiên.

Khói đen vừa mới xông đến vị trí cách Tống Thư Hàng hai mét, từ trên người Tống Thư Hàng liền hiện ra một tầng kim quang chói mắt, tịnh hóa hoàn toàn những Cửu U tà năng yếu ớt này.

Công đức kim quang chính là khắc tinh của Cửu U tà năng, huống hồ công đức kim quang trên người Tống Thư Hàng đã đạt đến trình độ ‘cụ hiện hóa’.

Loại khói đen yếu ớt này, thậm chí không cần ‘Công đức xà mỹ nhân’ cụ hiện hóa, chỉ dựa vào sức mạnh tỏa ra từ công đức kim quang đã đủ để tịnh hóa rồi.

Nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy, trực tiếp dùng ‘công đức kim quang’ tịnh hóa Cửu U tà năng thì hơi lãng phí.

Tuy yếu ớt, nhưng dù sao đây cũng là Cửu U tà năng, muỗi nhỏ cũng là thịt.

Tống Thư Hàng thử thúc đẩy sức mạnh của ‘Hạch Tâm Thế Giới’, cố gắng chiếu rọi ra hư ảnh hoa sen, hấp thu và chuyển hóa những Cửu U tà năng này.

Nhưng ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị chiếu rọi ra hư ảnh hoa sen, Bạch Hạc Chân Quân đột nhiên mở bừng mắt.

“Chết rồi.” Bạch Hạc Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng: “Cái gì?” “Thư Hàng, lát nữa nhóc tìm cách đánh ngất ta đi, sau đó liên hệ các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, xem ai ở gần khu vực Giang Nam, nhờ họ chi viện. ...Ta đã đánh giá thấp cái pháp khí tự bạo kia rồi, ‘Cửu U tà năng’ xâm nhập vào cơ thể ta rất cổ quái.

Lần này đúng là lật thuyền trong mương rồi.” Bạch Hạc Chân Quân nghiến răng nói, đồng thời, hai tay y kết một ấn ký, trên đôi cánh trắng muốt hiện ra linh lực trắng muốt khổng lồ, hóa thành trạng thái xiềng xích, trói chặt cơ thể Bạch Hạc Chân Quân.

Đôi cánh của Bạch Hạc Chân Quân giống như bướu lạc đà, chứa một số linh lực dùng trong trường hợp khẩn cấp.

Nhưng lần này lật thuyền quá nghiêm trọng, ngay cả khi vận dụng phần linh lực khẩn cấp này cũng chỉ như muối bỏ biển.

Linh lực xiềng xích trắng muốt dũng nhập vào cơ thể Bạch Hạc Chân Quân, trói chặt cơ thể y, cố định y tại chỗ.

Vừa làm xong, hai mắt Bạch Hạc Chân Quân liền đỏ rực, trong con ngươi tràn ngập khí tức bạo ngược.

“Tìm cách đánh ngất ta, Thư Hàng tiểu hữu, trông cậy vào nhóc đấy.” Bạch Hạc Chân Quân nói xong, lại bổ sung: “Nếu không đánh ngất được ta thì nhóc xong đời rồi!” “Hả?” Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

“Nếu không đánh ngất được ta, một khi Phược đạo chú thuật mà ta tự trói mình mất hiệu lực, ta mà phát cuồng thì ngay cả bản thân ta cũng sợ.

Cứ nghĩ mà xem, đến lúc đó một Lục phẩm Chân Quân phát cuồng, nhóc chết chắc.” Bạch Hạc Chân Quân nói.

Cái quỷ gì!

“Vậy tiền bối mau tự làm mình ngất đi chứ!” Tống Thư Hàng nói.

“Nếu ta tự làm được... thì còn cần phiền đến nhóc... sao?” Bạch Hạc Chân Quân nói chuyện đã không còn lưu loát, khí đen trên mặt ngày càng dày đặc.

“Vậy tôi làm sao đánh ngất tiền bối?

Đánh vào đâu thì tiền bối mới ngất được?” Tống Thư Hàng sốt ruột.

Trời ạ, một Lục phẩm Chân Quân mà phát điên lên thì có khả năng phá hủy cả tòa nhà.

“Đây chính là vấn đề nhóc cần phải nghĩ...

Nhưng nói trước...

Chương 1129

không được đánh vào mặt.” Bạch Hạc Chân Quân nói xong, mắt trắng dã, ý thức hoàn toàn chìm vào trạng thái cuồng bạo.

“Ô ô ô ô.” Từ trong miệng Bạch Hạc Chân Quân phát ra tiếng gầm gừ đáng sợ, giống như tiếng gầm của dã thú khi nhìn thấy con mồi hoặc kẻ địch.

“Mẹ nó!” Tống Thư Hàng nói, cậu dùng sức vỗ ngực: “Liên hoa hình chiếu!” Liên hoa hình chiếu từ Hạch Tâm chiếu rọi ra, vô số rễ cây xoắn vào trong không trung.

“Hạch Tâm, có thể trực tiếp chui vào cơ thể Bạch Hạc Chân Quân, hút ‘Cửu U tà năng’ ra khỏi cơ thể y không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khi gặp phải tà thú ngưng tụ thành từ Cửu U tà năng, cậu có thể dùng rễ hoa sen trực tiếp hấp thu Cửu U tà năng.

Sau này, khi gặp phải người thường bị ‘Cửu U tà năng’ xâm thực, rễ cây cũng có thể trực tiếp đâm vào cơ thể đối phương, hút thẳng ‘Cửu U tà năng’ ra.

Tuy nhiên, Bạch Hạc Chân Quân là Lục phẩm đại yêu, khác với tà năng hung thú không có trí tuệ, cũng không thể so với người thường bị Cửu U tà năng lây nhiễm.

Tống Thư Hàng cũng không biết rễ hoa sen của mình có hiệu quả với Bạch Hạc Chân Quân hay không.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, rễ hoa sen ‘vụt’ một cái lao ra, đâm về phía Bạch Hạc Chân Quân đang cuồng bạo.

Rễ cây đã hành động thì có nghĩa là nó có thể hấp thu tà năng trong cơ thể Bạch Hạc Chân Quân!

Hàng vạn rễ hoa sen cuộn về phía Bạch Hạc Chân Quân nhỏ nhắn đáng yêu trong trạng thái 'thiên nữ tính', hơn nữa Bạch Hạc đang ở trong trạng thái bị trói buộc, cảnh tượng này thật sự là chói mắt.

Đinh đinh đinh đinh!

Khi rễ cây đâm về phía Bạch Hạc Chân Quân, lại bị một tầng linh lực trắng muốt hình xiềng xích cản lại.

Đó là 'Phược đạo chú thuật' mà Bạch Hạc Chân Quân tự trói mình.

Pháp thuật này không chỉ trói Bạch Hạc Chân Quân thật chặt, mà còn cản được rễ của hoa sen.

Muốn hút tà năng ra, phải phá bỏ chú thuật trước.

Nhưng nếu chú thuật bị phá bỏ, Bạch Hạc Lục phẩm phát cuồng sẽ trong chớp mắt 'dạy' Tống Thư Hàng làm người.

Tống Thư Hàng cảm thấy gan đau.

Đúng lúc này, Bạch Hạc Chân Quân đột nhiên từ trên mặt đất nhảy lên, đâm sầm về phía Tống Thư Hàng. 'Phược đạo chú thuật' kia trói chặt cơ thể y, nhưng y vẫn có thể nhảy nhót hành động.

Tuy nhiên, bị hạn chế bởi chú thuật trói buộc, tốc độ của Bạch Hạc Chân Quân trở nên rất chậm.

Tống Thư Hàng thở dài, nghiêng người tránh cú đâm của Bạch Hạc Chân Quân.

Xem ra, chỉ có thể nghĩ đến việc đánh ngất Bạch Hạc Chân Quân.

Nhưng phải làm sao đánh ngất y?

Dù là trạng thái cuồng bạo cộng thêm bị chú thuật trói buộc, nhưng thân thể y vẫn là thân thể của Lục phẩm đại yêu, Tống Thư Hàng một tu sĩ Tam phẩm nhỏ bé này, làm sao đánh ngất y được?

Mà nói đi cũng phải nói lại, Bạch Hạc Chân Quân bị thương xong, còn lặn lội ngàn dặm đến đây, sẽ không phải là muốn nhân lúc phát cuồng mà đánh mình một trận đấy chứ?

Trước tiên cứ lên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hỏi các vị tiền bối vậy.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, mở Cửu Châu Nhất Hào Quần.

"Gấp, có tiền bối nào còn chưa ngủ không?

Bạch Hạc Chân Quân ở chỗ tôi đang phát cuồng rồi, làm sao đánh ngất y đây?" Tống Thư Hàng gửi tin nhắn.

Trong lúc cậu gõ chữ, Bạch Hạc Chân Quân lại từ trên mặt đất nhảy lên, tiếp tục đâm về phía Tống Thư Hàng.

Lần này, 'Công đức xà mỹ nhân' trên người Tống Thư Hàng chủ động hóa hình.

Nàng ta giơ cao 'dép tổ ong đánh vào mặt', ánh mắt khóa chặt mặt Bạch Hạc Chân Quân, đây là chuẩn bị đánh vào mặt.

"Ấy đừng, có thể đừng đánh vào mặt không?" Tống Thư Hàng nói.

Công đức xà mỹ nhân khựng lại, 'dép tổ ong đánh vào mặt' trên không trung vẽ một vòng, đánh vào người Bạch Hạc Chân Quân, đánh y bay ra ngoài.

Bạch Hạc Chân Quân rơi xuống đất lăn vài vòng, sau đó y lại nhảy lên.

Ngay cả trong trạng thái phát cuồng, Bạch Hạc Chân Quân cũng có bản năng.

Y phát hiện tấn công cận chiến không đánh trúng Tống Thư Hàng, thế là y bản năng chuyển sang dùng pháp thuật tấn công.

Nhưng, trong trạng thái hiện tại của y, bị ‘Phược đạo chú thuật’ trói buộc, linh lực có thể điều động cực kỳ yếu ớt, với linh lực yếu ớt như vậy, chỉ có thể sử dụng một loại pháp thuật.

“Hát!” Bạch Hạc Chân Quân đang cuồng bạo gầm lên một tiếng giận dữ, vỗ cánh một cái, một tiểu pháp thuật được thi triển ra.

Pháp thuật này thi triển nhanh đến mức không có giới hạn, trong nháy mắt đã rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng căn bản không thể tránh được, dù sao đây cũng là pháp thuật của Lục phẩm Chân Quân, nếu một tu sĩ Tam phẩm cũng có thể tránh được thì Bạch Hạc Chân Quân cứ đâm đầu vào đậu phụ chết quách cho xong.

Quan trọng hơn là, pháp thuật này, Công đức xà mỹ nhân lại không đỡ thay cậu.

Pháp thuật rơi xuống người cậu.

Nhưng cơn đau đớn dữ dội như tưởng tượng lại không hề xuất hiện, Tống Thư Hàng ngược lại cảm thấy toàn thân thư thái, sảng khoái một cách khó hiểu...

Thật sảng khoái, đây là pháp thuật tấn công gì vậy, rơi xuống người mà lại khiến toàn thân tê dại sảng khoái?

Chẳng lẽ là pháp thuật khiến người ta sảng khoái đến chết?

“Hát hát hát hát!” Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân đang cuồng hóa đối diện liên tục kêu hót, đôi cánh trắng muốt sau lưng y không ngừng vỗ, mỗi lần vỗ là một tiểu pháp thuật được thi triển ra, rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Sau khi những pháp thuật này rơi xuống, Công đức xà mỹ nhân không hề ngăn cản, mặc cho những pháp thuật này rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Không có ngoại lệ, mỗi lần pháp thuật rơi xuống người Tống Thư Hàng, cậu đều cảm thấy toàn thân sảng khoái.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hiểu ra, pháp thuật mà Bạch Hạc Chân Quân vung ra không phải là pháp thuật tấn công, mà là một loại pháp thuật trị liệu.

Hơn nữa, là một pháp thuật trị liệu rất cao minh.

Bạch Hạc Chân Quân là nhân vật làm mưa làm gió ở giới tu luyện phương Tây, thuộc tính của y là quang minh hệ, thuật trị liệu vốn rất bình thường lại được y chơi đến mức xuất thần nhập hóa.

Một loạt thuật trị liệu giáng xuống, Tống Thư Hàng tinh thần tỉnh táo, sảng khoái, trong cơ thể dường như tràn đầy sức mạnh.

“Hát hát hát!” Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái cuồng hóa đối diện không hề thỏa hiệp, vẫn dốc toàn lực phóng thích pháp thuật trị liệu, tốc độ thi pháp ngày càng nhanh.

Một lát sau, cả người Tống Thư Hàng đều bị ánh sáng của thuật trị liệu bao phủ.

Tống Thư Hàng: “......” Mặc dù đều là thuật trị liệu lành tính, nhưng ăn quá nhiều có vấn đề gì không nhỉ?

Tống Thư Hàng cũng đã đọc không ít tiểu thuyết, rất nhiều sách đều có thiết lập tương tự thuật trị liệu, không ít sách đều thiết lập loại pháp thuật như thuật trị liệu là đẩy nhanh quá trình trao đổi chất của con người để đạt được hiệu quả trị liệu.

Mặc dù tiểu thuyết là tiểu thuyết, khác với tu chân chân chính.

Nhưng vạn nhất thuật trị liệu của giới tu chân thật sự là đẩy nhanh quá trình trao đổi chất, vậy thì ăn quá nhiều thuật trị liệu, có lẽ cũng sẽ có vấn đề đó chứ.

Thế là, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, một lần nữa vào giao diện ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chuẩn bị hỏi các tiền bối về vấn đề ‘thuật trị liệu’.

Lúc này, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ rất náo nhiệt.

Chủ yếu là tin nhắn cầu cứu mà Tống Thư Hàng gửi trước đó, đã thu hút sự chú ý của mấy vị tiền bối.

Bắc Hà Chân Quân: “Bạch Hạc phát cuồng rồi sao?

Phát cuồng thế nào?

Thư Hàng tiểu hữu nhóc chọc giận y à?

Cơ mà, Bạch Hạc đã là Lục phẩm cảnh giới rồi, muốn làm y ngất không dễ đâu.” Diệt Phượng Công Tử: “Thư Hàng mới Tam phẩm cảnh giới, làm sao có thể đánh ngất Bạch Hạc được.” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Chờ chút, có gì đó không ổn.

Ta đang ở gần khu vực Giang Nam đây, vị trí chỗ ở của Thư Hàng tiểu hữu dường như có khí tức Cửu U tà năng, tên Bạch Hạc kia sẽ không phải vì Cửu U tà năng mà phát cuồng chứ?

Ta đi xem sao.” Bắc Hà Chân Quân: “À đúng rồi, Bạch tiền bối đâu?

Không phải vẫn luôn ở cùng Tống Thư Hàng sao?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Bạch Tôn Giả bế quan rồi, hình như phải bế một tháng, sáng hôm qua đã bắt đầu bế quan rồi.

Trời ạ, Thư Hàng tiểu hữu chết chắc rồi.

Ta cũng đi qua xem sao, ta cũng ở gần khu Đại học thành Giang Nam.” Thông Huyền Đại Sư: “【Ảnh đồng hồ】” “Kể từ khi Thư

Hàng tiểu hữu gửi tín hiệu cầu cứu đã hơn bốn mươi giây rồi nhỉ.” Dược Sư trả lời.

Thông Huyền Đại Sư: “【Ảnh đồng hồ than thở】” “Hơn bốn mươi giây rồi, nếu Bạch Hạc thật sự phát cuồng, Thư Hàng tiểu hữu chắc đã bị đánh thành tro rồi. @Bá Đao Tống Nhất, còn sống không?

Trả lời đi.” Lưu Huỳnh Tiên Tử nói.

“Bốn mươi lăm giây...

Thư Hàng tiểu hữu, sẽ không chết rồi chứ?” “Phi, đừng quạ đen mồm.

Bá Đao tiểu hữu cũng có vài thủ đoạn bảo mệnh, dù sao cũng là người đàn ông có thể ở cùng Bạch Tôn Giả lâu như vậy.

Chắc là có thể kiên trì được, Đông Phương Lục Tiên Tử, Thất Sinh Phù đạo hữu, hai vị nhanh lên một chút, chậm trễ có lẽ phải đi nhặt xác Thư Hàng tiểu hữu rồi.” “Tốc độ ta nhanh cũng không có ích gì, ta còn mới chỉ Tứ phẩm cảnh giới.

Nếu Bạch Hạc Chân Quân đã phát cuồng rồi thì ta muốn giúp Thư Hàng tiểu hữu cũng lực bất tòng tâm.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: “Ngoài ra các ngươi yên tâm đi, Thư Hàng tiểu hữu sẽ không chết đâu.

Chỉ cần không bị Bạch Hạc Chân Quân một chiêu thần hình câu diệt, cậu ta sẽ không sao.” “Một phút rồi, Thư Hàng tiểu hữu vẫn chưa trả lời.” Bắc Hà Chân Quân: “À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu không phải còn có một Linh Quỷ Ngũ phẩm đặc biệt bảo hộ sao?

Có nàng ta ở bên bảo hộ, Thư Hàng tiểu hữu chống đỡ hơn một phút cũng không thành vấn đề.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Cô nương Linh Quỷ kia hình như có việc từ hôm trước rồi, đã rời đi trước.” Bắc Hà Chân Quân: “......” Ngay lúc này, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng online.

Tống Thư Hàng: “Cảm ơn các tiền bối đã quan tâm, à thì, tôi hiện tại không có vấn đề gì lớn.

Bạch Hạc Chân Quân trước khi phát cuồng đã dùng một Phược chú trói chặt y lại rồi.

Vấn đề mới bây giờ là, thuật trị liệu ăn quá nhiều có nguy hiểm không?

Gấp lắm, hiện tại Bạch Hạc Chân Quân đang phát cuồng không ngừng dùng ‘thuật trị liệu’ tấn công tôi, khoảng mười phát một giây, sáu trăm phát thuật trị liệu một phút, tần suất siêu cao.

Hiện tại cả người tôi đều bị ánh sáng thuật trị liệu nhấn chìm rồi.” Bắc Hà Chân Quân: “......” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “......” Diệt Phượng Công Tử: “......” Lệ Chi Tiên Tử: “Nên nói thế nào đây nhỉ, đúng là phong cách của Bạch Hạc Chân Quân.

Cũng rất phù hợp với phong cách của y mà, y ở giới tu luyện phương Tây vẫn luôn đóng vai ‘thiên sứ’ đấy thôi.” Dược Sư nói: “Về thuật trị liệu thì, đối với cơ thể hẳn là không vấn đề.

Đặc biệt là thuật trị liệu của Bạch Hạc Chân Quân, hiệu quả rất tốt.

Y dùng linh lực để ôn dưỡng cơ thể 【người được thi thuật】, khi tiếp nhận thuật trị liệu, thậm chí có thể đạt được hiệu quả rèn luyện cơ thể ở một mức độ nhất định.

Mặc dù hiệu quả này rất nhỏ, một nghìn phát cũng không bằng nhóc tu luyện một lượt ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’.

Nhưng cứ yên tâm đi, cho dù có ăn một vạn phát thuật trị liệu thì cũng chỉ có lợi chứ không có hại.

Nếu nhóc nhân cơ hội tu luyện công pháp rèn thể loại, hiệu quả sẽ rất tốt.

Thuật rèn thể + thuật trị liệu, vẫn luôn là một sự kết hợp rất tốt.” Tốc độ gõ chữ của Dược Sư gần đây tiến bộ vượt bậc...

Chương 1130

Nhưng đây không phải là nguyên nhân tốc độ gõ chữ của Dược Sư tăng lên.

Kể từ khi xác định kết thành đạo lữ song tu, Giang Tử Yên đã tải cho y một phần mềm nhập liệu chuyển giọng nói thành văn bản, phần mềm nhập liệu giọng nói này chưa được tung ra thị trường, do một tu sĩ vô danh phát triển, tỷ lệ nhận diện rất cao, ít lỗi chính tả.

Chỉ là có một số thuật ngữ chuyên môn của giới tu chân không dễ nhận diện, ví dụ như tên gọi ‘Chân Quân’ và ‘Chân Khuẩn’, thường xuyên xuất hiện lỗi sai.

Nhưng đôi khi nhìn thấy Dược Sư đột nhiên chat nhanh như vậy, các đạo hữu trong nhóm nhất thời rất không quen.

“Nhận được rồi, cảm ơn Dược Sư tiền bối.

Thế này tôi yên tâm rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thuật trị liệu + công pháp rèn thể, sẽ có hiệu quả thêm sao?

Vậy chi bằng nhân cơ hội thử xem?

Không đúng, chờ đã.

Vẫn còn một vấn đề lớn.

Cái chú thuật trói buộc trên người Bạch Hạc Chân Quân là có thời hạn...

Nếu nó mất hiệu lực thì Bạch Hạc Chân Quân sẽ thật sự phát cuồng tấn công.

Tống Thư Hàng vội vàng lại nói trong nhóm: “@Đông Phương Lục, @Thất Sinh Phù Phủ Chủ, hai vị tiền bối, bao giờ hai vị có thể đến?

Cái chú thuật trói buộc trên người Bạch Hạc Chân Quân có thời hạn, hết thời gian sẽ biến mất.

Cầu hai vị tiền bối mau đến cứu mạng.” “Cái gì?

Nhóc vừa nãy không phải nói không sao à?

Thế nên ta vừa mới quay đầu về nhà rồi.

Tốc độ của ta bay nhanh lắm, vừa nãy ta vừa quay đầu đã sắp về đến nhà rồi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Ta vừa nãy cũng quay đầu rồi.” Tống Thư Hàng: “......” “Nhóc chờ chút, ta lại quay đầu lại, tốc độ nhanh quá, có chút phanh không kịp.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: “【Biểu cảm nước mắt chảy đầy mặt】Cảm ơn Đông Phương Lục Tiên Tử.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Chú văn trói buộc còn có thể duy trì bao lâu?” Tống Thư Hàng: “Tôi không biết, tôi chỉ biết cái này gọi là ‘Phược đạo chú thuật’, nhưng tôi cũng là lần đầu tiên nhìn thấy nó, dù sao thì từ khoảnh khắc tôi cầu cứu trong nhóm, chú thuật này trên người Bạch Hạc Chân Quân đã có hiệu lực rồi.” Cái món này lại không có chức năng đếm ngược, Tống Thư Hàng cũng không biết nó có thể duy trì được bao lâu.

“Là ‘Phược đạo chú thuật’ sao?

Vậy thì không vấn đề gì.

Cái này duy trì thời gian khá lâu đấy, xem ra Bạch Hạc Chân Quân khi đến chỗ nhóc đã biết mình sẽ phát cuồng nên đã có chuẩn bị rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: “Nhóc chờ chút, ta lập tức đến ngay.” “Ta cũng lập tức đến ngay.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng giữ trạng thái ‘cửa sổ chat’ mở, suy nghĩ một lát, lấy ra một tờ giấy trắng, lại lấy ra Nho bảo Tam phẩm 'Bút Phong Thiền', bắt đầu tu luyện 《Nho Gia Kim Cương Thân》, chép lại 《Chính Khí Thối Thân Thiên》.

Với thực lực của Tống Thư Hàng, khi chép 《Chính Khí Thối Thân Thiên》, cậu hầu như phải hao hết toàn bộ khí lực, ban đầu còn nhờ công pháp 《Cương Thủ》 đại thành, sau khi mệt đến mức lảo đảo, mới có thể kiên trì chép xong 《Chính Khí Thối Thân Thiên》.

Và bây giờ, Tống Thư Hàng mỗi khi viết một chữ, tiêu hao một phần tinh khí thần, phía sau mỗi giây hơn mười phát 'thuật trị liệu' vèo vèo bổ sung lại lượng tiêu hao cho cậu.

Và hiệu quả rèn luyện nhục thân không những không giảm mà còn tăng.

"Cái này đúng là gian lận mà." Tống Thư Hàng nói.

Dưới sự hỗ trợ mạnh mẽ của thuật trị liệu 'spam' từ Bạch Hạc Chân Quân, tốc độ Tống Thư Hàng chép 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 ngày càng nhanh.

Mặc dù mỗi khi viết xuống một chữ, khí lực cần tiêu hao sẽ tăng lên gấp bội, cảm giác suy yếu cũng sẽ ùa đến gấp bội.

Nhưng mười phát thuật trị liệu mỗi giây hoàn toàn có thể bổ sung lượng tiêu hao của Tống Thư Hàng.

Khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Đông Phương Lục Tiên Tử đến nơi, Tống Thư Hàng vừa vặn chép xong một thiên 《Chính Khí Thối Thân Thiên》!

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ chữ viết 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 trên tờ giấy trắng đều biến mất.

Và trước khi những chữ đó biến mất, có một luồng 'chính khí' của Nho môn phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Thể chất của Tống Thư Hàng, ẩn ẩn lại tăng lên một chút, lúc này cường độ thân thể của cậu đã từ cường độ ‘vừa mới tấn thăng Tứ phẩm’ tăng lên đến nhục thân của tu sĩ ‘ổn định hoàn toàn cảnh giới Tứ phẩm’.

Nhưng, sắc mặt Tống Thư Hàng lại trở nên cứng đờ. ‘Chính khí’ Nho gia phản hồi lại, lần này khi đề thăng cường độ nhục thân của cậu, còn tặng thêm một chút phúc lợi.

Lần này đề thăng, không chỉ là cường độ nhục thân thuần túy, lượng ‘dịch hóa chân khí’ trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng tăng lên một chút.

Sao lại thế này? 《Nho Gia Kim Cương Thân》 không phải là công pháp rèn thể sao?

Sao mà ngay cả chân khí của mình cũng tăng cường?

Chẳng lẽ... là phúc lợi sau khi ‘thuật trị liệu’ phối hợp với 《Nho Gia Kim Cương Thân》 cùng nhau tu luyện sao?

Tống Thư Hàng nước mắt chảy đầy mặt.

Mặc dù lượng chân khí của cậu chỉ tăng lên một chút, nhưng khoảng cách đến Thiên kiếp lại tiến thêm một bước lớn...

Khi Đông Phương Lục Tiên Tử đến tòa nhà mà Dược Sư mua, Tống Thư Hàng đang đứng ở cửa chờ nàng.

Sắc mặt cậu rất cứng đờ, trông có vẻ như đã chịu một đả kích rất lớn.

“Thư Hàng tiểu hữu, nhóc không sao chứ?” Đông Phương Lục Tiên Tử có chút lo lắng hỏi, sẽ không phải bị Bạch Hạc Chân Quân đang cuồng bạo đánh cho một trận đó chứ?

“Cũng tạm.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười chua xót.

“Bạch Hạc Chân Quân đâu?” Đông Phương Lục Tiên Tử lại hỏi, lời nàng vừa dứt, đột nhiên một quả cầu ánh sáng bay thẳng đến, dán vào mặt nàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Đông Phương Lục Tiên Tử cảm thấy toàn thân thư thái, tinh thần tỉnh táo sảng khoái.

Nàng ngẩng đầu nhìn, phát hiện Bạch Hạc Chân Quân đang nằm sấp dưới cửa sổ tầng một, y nằm đó không ngừng vỗ cánh, mỗi lần vỗ là một phát thuật trị liệu được thi triển ra.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “......” Trong khoảnh khắc nàng im lặng không nói, Bạch Hạc Chân Quân đã vung sáu phát thuật trị liệu vào người nàng.

Trong cùng một thời gian, Bạch Hạc Chân Quân còn vung sáu phát thuật trị liệu vào người Tống Thư Hàng.

Mười hai phát thuật trị liệu một giây, mỗi người sáu phát, rất công bằng.

Ân huệ của Hoàng đế bao la, mưa móc đều khắp.

Một giây sau, Đông Phương Lục Tiên Tử cũng cùng Tống Thư Hàng, bị ánh sáng ‘thuật trị liệu’ bao phủ. ......

Tống Thư Hàng vì muốn mở cửa cho Đông Phương Lục Tiên Tử và Thất Sinh Phù Phủ Chủ, đã nhảy xuống từ cửa sổ trước.

Sau khi cậu nhảy xuống, Bạch Hạc Chân Quân cũng bay vù vù từ cửa sổ nhảy xuống.

Sau đó, Bạch Hạc Chân Quân cứ thế nằm sấp bất động ở vị trí dưới cửa sổ tầng một.

“Đây chính là Bạch Hạc Chân Quân đang phát cuồng ư?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi, vừa nói nàng vừa lấy điện thoại ra, quay một đoạn video.

Lại tiện tay gửi đoạn video này vào nhóm.

Tiêu đề: 【Bạch Hạc Chân Quân đang phát cuồng, mười hai pháp thuật tấn công một giây, thật đáng sợ!】 “Bạch Hạc Chân Quân bây giờ trông còn đáng yêu hơn ta tưởng.

Y hiện tại là hình thái thiên nữ tính, nhỏ nhắn đáng yêu, điên cuồng spam thuật trị liệu, nghĩ đến thôi đã thấy kích thích rồi.

Thật lòng mà nói, ta rất muốn mang y về nhà nuôi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Bắc Hà Chân Quân: “Nếu ngươi muốn nuôi Bạch Hạc Chân Quân thì trước tiên ngươi phải tìm cách trở thành Bạch Tôn Giả.

Ha ha ha ha.” “Độ khó cao quá, thôi bỏ đi.” Lệ Chi Tiên Tử: “2333, không được rồi, Bạch Hạc Chân Quân nằm sấp dưới cửa sổ trông giống hệt một con gà mái bị trói chân.

Khoan đã, ta đây vừa hay có một bức ảnh gà mái bị trói chân chụp khi đi du lịch.” Nói rồi, Lệ Chi Tiên Tử gửi một bức ảnh, trùng hợp thay, con gà mái bị trói chân kia cũng nằm dưới một cửa sổ, vỗ cánh phành phạch.

Tư thế của con gà mái và tư thế của Bạch Hạc Chân Quân lúc này rất giống nhau.

Bắc Hà Chân Quân: “Cái này đúng là đồng bộ thần kỳ.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Mặc dù cảm thấy rất không đúng đắn, nhưng ta không nhịn được cười thành tiếng.” Tuyết Lang Động Chủ: “Cười không đúng đắn +1.” Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng hiện lên: “À thì, ta cũng không biết nên nói các ngươi thế nào mới phải nữa.

Bạch Hạc Chân Quân chỉ là tạm thời phát cuồng, chứ không phải điên vĩnh viễn.

Đến khi y tỉnh lại, chắc chắn sẽ vào nhóm xem lịch sử chat.

Cho nên, nói tóm lại, mọi người vẫn là đừng tìm đường chết thì hơn.” “Có lý quá.

Ta rút lại bức ảnh trước.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Khoan đã!

Ta có phải uống nhiều quá nên hoa mắt rồi không?” Bắc Hà Tán Nhân kinh ngạc nói: “Tam Lãng huynh, huynh đang khuyên người ta đừng tìm đường chết?

Điều này không thể nào!” Điền Thiên Đảo Chủ: “Đây nhất định là Tam Lãng giả.” Lệ Chi Tiên Tử: “Trời ạ, ta nhất thời không phản ứng kịp.

Vừa nãy lại là Tam Lãng đang khuyên chúng ta đừng tìm đường chết sao?

Đây nhất định là Tam Lãng giả.” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Tài khoản là Cuồng Đao Tam Lãng thì không sai, nhưng người dùng tài khoản này online thì chưa chắc.

Ta nghi ngờ người đăng nhập tài khoản này nhất định là một ‘Tam Lãng giả’.” Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Giả mặt các ngươi ấy, mấy tên các ngươi hết cứu rồi!

“Nói chuyện nghiêm túc, @Bắc Hà Chân Quân, ngươi có biết làm sao để làm Bạch Hạc Chân Quân ngất đi không?” Đông Phương Lục Tiên Tử nói: “Ta nhìn cái chú thuật trói buộc trên người y, dường như sắp tan vỡ rồi.

Nếu nó tan vỡ thì một Bạch Hạc Chân Quân cuồng bạo hóa, ta không thể đỡ nổi.

Ta dù có dốc toàn lực dùng 《Thiên Ma Cửu Vũ》, nhiều nhất cũng chỉ có thể ổn định Bạch Hạc Chân Quân khoảng mười hơi thở, thậm chí còn ngắn hơn.” “Ngươi chờ chút, ta đang lật tài liệu.” Bắc Hà Chân Quân đáp: “Tiện thể @Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn tiền bối ngài có biết nhược điểm của chủng tộc Bạch Hạc không?” Mặc dù bản thân cũng đã tấn thăng Chân Quân, nhưng vì thói quen và sự kính trọng, Bắc Hà Tán Nhân vẫn thích gọi Hoàng Sơn Chân Quân là tiền bối.

Hơn nữa, Hoàng Sơn Chân Quân không lâu nữa sẽ xung kích cảnh giới Thất phẩm.

Nói đến đây, không biết có phải là ảo giác hay không, năm nay ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ dường như đã đón nhận đỉnh cao Độ kiếp, có rất nhiều đạo hữu đều đang chuẩn bị Độ kiếp hoặc sắp Độ kiếp.

Chẳng lẽ thật sự ‘Thiên địa đại biến’ sắp đến?

Lần trước hình như nghe vị tiền bối kia nhắc đến, làn sóng ‘linh lực triều tịch’ tiếp theo sắp đến, bây giờ đây là điềm báo trước sao?

“Hoàng Sơn Chân Quân hình như không online.

Trong nhóm còn có đạo hữu nào biết nhược điểm của Bạch Hạc Chân Quân không?

Loại không chí mạng, loại có thể đánh ngất được ấy?” Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

“Ta không rõ.” “Chưa nghiên cứu qua loại thần thú như Bạch Hạc Chân Quân.” “Ta chỉ biết Bạch Hạc Chân Quân là fan cuồng của Bạch Tôn Giả, nhược điểm của y có lẽ là Bạch Tôn Giả?

Nhưng, nhược điểm này không thể khiến y hôn mê.” “Thật ra Đồng Quái Tiên Sư có lẽ sẽ biết một chút, tất cả đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, hầu như đều bị Đồng Quái Tiên Sư mô phỏng qua.

Nhưng Đồng Quái Tiên Sư hiện tại không có tín hiệu, không online được.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Chương 1131

“Nhanh nghĩ ra cách đi, nhiều nhất là ba mươi giây...

Nếu ba mươi giây sau không có phương án, ta sẽ đi qua vỗ mấy chưởng vào gáy Bạch Hạc Chân Quân, xem có thể đánh ngất y không.

Nếu không được thì Bạch Hạc Chân Quân mà thật sự phát cuồng lên, sẽ rất phiền phức.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói, nàng có thể cảm ứng được hiệu quả của ‘chú thuật’ đang giảm đi.

Theo lý mà nói chú thuật trói buộc này có thể duy trì rất lâu, nhưng trong cơ thể Bạch Hạc Chân Quân còn có ‘Cửu U tà năng’, dưới sự xâm lược của tà năng, thời gian duy trì của chú thuật trói buộc đã giảm đi một đoạn lớn.

“Thật ra ta cảm thấy Lục Lục ngươi nhảy một đoạn 《Thiên Ma Cửu Vũ》 thử xem, có thể thôi miên Bạch Hạc Chân Quân không?” Lệ Chi Tiên Tử nói.

“《Thiên Ma Cửu Vũ》 cũng không phải vạn năng...

Ta đã ước tính rồi, cho dù dùng nó thôi miên Bạch Hạc Chân Quân, nhiều nhất cũng chỉ khoảng mười hơi thở.

Dù sao ta và y chênh lệch một đại cảnh giới.

Hơn nữa hiện tại y đang ở trạng thái cuồng bạo, trong trạng thái này hiệu quả của 《Thiên Ma Cửu Vũ》 khó mà nói trước được.” Đông Phương Lục Tiên Tử đáp.

Người điên là khó dự đoán nhất, nói không chừng 《Thiên Ma Cửu Vũ》 vừa nhảy xong, y sẽ trực tiếp hôn mê, ngủ một giấc trời đất tối sầm.

Nhưng cũng có thể nói không chừng một bộ 《Thiên Ma Cửu

Vũ》 nhảy xong, đối phương lại vì tinh thần cuồng bạo mà không có cảm giác gì lớn.

Cho nên nói, thứ gọi là hình thức cuồng bạo này là phiền phức nhất.

“Ta lập tức đến ngay, đợi ta.

Trên người ta có một kiện Phù bảo, chắc là có thể khiến Bạch Hạc Chân Quân hôn mê một đoạn thời gian.” Lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng trả lời.

“Thất Sinh Phù, ngươi sao còn chưa đến?

Tốc độ chậm quá đấy chứ?” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Rõ ràng Thất Sinh Phù cách Thư Hàng tiểu hữu gần hơn mà?

“Ta vừa nãy đi đến nửa đường thì nhớ ra ta còn có một tấm Phù bảo này, lại quay đầu về lấy Phù bảo, mất một ít thời gian.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: “Nhưng bây giờ, còn có một vấn đề quan trọng hơn.

Nếu có thể khiến Bạch Hạc Chân Quân luôn duy trì trạng thái hôn mê, vậy thì ‘Cửu U tà năng’ trong cơ thể y phải xử lý thế nào?” Phải đó, vấn đề lớn nhất không phải là làm cho Bạch Hạc Chân Quân hôn mê, vấn đề lớn nhất là làm sao để hút Cửu U tà năng ra khỏi cơ thể y?

Bắc Hà Tán Nhân: “Nói đến vấn đề này, @Tuyết Lang Động Chủ, Tuyết Lang đạo hữu, ngươi bây giờ vẫn ở chỗ Vân Thước Tử đạo hữu đúng không?

Nàng ta đã tìm ra phương pháp giải quyết ‘Cửu U tà năng’ chưa?” Cách đây không lâu, Huyền Nữ Môn Vân Thước Tử tiền bối đã lấy thân thử độc, để Cửu U tà năng xâm nhập vào cơ thể mình để nghiên cứu.

Hiện tại, đã nghiên cứu ra kết quả gì chưa?

“Ta vẫn đang canh giữ thân thể Vân Thước Tử tiền bối, thi triển pháp thuật băng phong cho nàng.

Vân Thước Tử tiền bối hiện tại đang ở trạng thái tương tự bế quan, ta cũng không biết nàng nghiên cứu ‘Cửu U tà năng’ cụ thể đến mức độ nào rồi.” Tuyết Lang Động Chủ cười khổ nói.

Y đã ở trong Động phủ của Vân Thước Tử nhiều ngày rồi, hầu như không rời khỏi đây nửa bước.

Sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc, nhất định phải bảo Vân Thước Tử tiền bối lì xì cho y một phong bao lớn mới được. ......

“Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói y có một tấm Phù bảo có thể dùng được, có thể làm Bạch Hạc ngất đi.

Chúng ta cứ đợi thêm chút nữa đi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Hy vọng có thể kịp.” Tống Thư Hàng thở dài.

Trong lòng cậu vẫn luôn có một dự cảm không mấy tốt lành, từ sau khi tu luyện 《Nho Gia Kim Cương Thân》 mà nhục thân và công lực cùng tăng cường, Tống Thư Hàng liền cảm thấy có gì đó không ổn.

“Không sao đâu, có ta ở đây.

Nếu trước khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ đến, Bạch Hạc Chân Quân thoát khốn thì cứ để ta tạm thời kiềm chế y!” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Lời nàng vừa dứt, Bạch Hạc Chân Quân đang vỗ cánh loạn xạ dưới cửa sổ đột nhiên bò dậy từ dưới đất.

Không sai, là bò dậy, chứ không phải nhảy dựng lên.

Cái chú thuật trói buộc trên người y, đang từng chút một tan vỡ.

Tống Thư Hàng cười khổ một tiếng, vội vàng kêu lên: “Đông Phương Lục tiền bối!” “Chết tiệt!” Đông Phương Lục Tiên Tử cắn răng, nàng dậm chân một cái, nhanh chóng nhảy 《Thiên Ma Cửu Vũ》.

Cuối cùng, trước khi chú thuật trói buộc trên người Bạch Hạc Chân Quân hoàn toàn tan vỡ, hiệu quả của Thiên Ma Cửu Vũ của Đông Phương Lục Tiên Tử đã phát huy tác dụng.

Hai mắt Bạch Hạc Chân Quân mơ màng, chịu ảnh hưởng của 《Thiên Ma Cửu Vũ》, sự bạo ngược trong hai mắt đỏ rực dần dần lắng xuống, hai mắt cũng trở nên mơ màng.

“Tên Thất Sinh Phù kia đang cá độ phi kiếm à?

Sao còn chưa đến, ta không chống đỡ được bao lâu đâu.” Đông Phương Lục Tiên Tử buồn bực nói: “Bây giờ phải nghĩ cách hút ‘Cửu U tà năng’ ra khỏi cơ thể Bạch Hạc Chân Quân ngay lập tức.

Nếu không có cách, chúng ta chỉ có thể rút lui, kích hoạt kết giới của tòa nhà này, hy vọng có thể ngăn cản Bạch Hạc Chân Quân một chút.” Tống Thư Hàng một tay ấn vào vị trí Hạch Tâm: “Tôi thử xem sao.” Trước đây vì có chú thuật trói buộc cản trở, nên rễ hoa sen được chiếu rọi từ Hạch Tâm Thế Giới của cậu không thể đâm vào cơ thể Bạch Hạc Chân Quân.

Bây giờ, chú thuật trói buộc đã biến mất, Bạch Hạc Chân Quân lại bị Đông Phương Lục Tiên Tử kiềm chế.

Thời cơ này thật tốt!

Lúc này, chính là lúc tôi phải ra tay để xoay chuyển tình thế!

Chỉ cần chú thuật trói buộc trên người Bạch Hạc Chân Quân biến mất, sau đó hạn chế hành động của y, khiến Bạch Hạc Chân Quân ở trong trạng thái không thể chống cự, Tống Thư Hàng liền có nắm chắc dùng rễ hoa sen hút toàn bộ ‘Cửu U tà năng’ ra khỏi cơ thể y.

“Nhóc có cách sao?

Vậy thì thử đi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói, 《Thiên Ma Cửu Vũ》 của nàng không thể chống đỡ quá lâu.

Mà nói đi thì nói lại, lần trước trong sự kiện tại phân bộ 250 của 【Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Lại Thành Một Gia Đình】, Thư Hàng tiểu hữu đã nói cậu có thủ đoạn đối phó ‘Cửu U tà năng’.

Nhưng Đông Phương Lục Tiên Tử vẫn chưa từng tận mắt thấy Tống Thư Hàng thi triển thủ đoạn này, trong lòng nàng còn khá tò mò.

Lúc này, chỉ thấy Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào ngực, kích hoạt liên hoa hình chiếu.

Thánh liên hư ảo, nửa thật nửa ảo, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

Hơn nữa, bởi vì Hạch Tâm trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng đã bắt đầu hóa thành một ‘thế giới’, nên bây giờ trên cánh hoa sen mà cậu cụ hiện hóa ra, ẩn ẩn có những đạo văn huyền diệu hiện lên, trong những đạo văn này, ẩn chứa một tiểu thế giới huyền bí về không gian.

Đông Phương Lục Tiên Tử mặc dù không hiểu những đạo văn này, nhưng bản năng của tu sĩ khiến nàng không tự chủ được mà hướng ánh mắt về phía những đạo văn này.

“Thật đẹp.” Đông Phương Lục không khỏi cảm thán.

Bông hoa sen nửa thật nửa ảo này, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Mà nói đi thì nói lại, nàng nhớ Tống Thư Hàng còn có một dị năng ‘khẩu trán liên hoa’, cũng rất đẹp mắt, hơn nữa còn rất ngon.

Thư Hàng tiểu hữu có duyên với hoa sen sao?

Ngay khi lời khen của Đông Phương Lục Tiên Tử vừa dứt... phong cách của đóa hoa sen nửa thật nửa ảo kia đột biến, rễ của nó bạo tăng, hàng ngàn hàng vạn rễ vung vẩy, đâm về phía Bạch Hạc Chân Quân!

Phong cách vốn đẹp như tranh vẽ, lập tức trở nên quái dị.

Khóe miệng Đông Phương Lục Tiên Tử co giật, cảm thấy da đầu hơi tê dại.

Thật lòng mà nói, nàng không giỏi đối phó với những thứ có hình dạng xúc tu rễ cây này cho lắm. ......

Chịu ảnh hưởng của 《Thiên Ma Cửu Vũ》, Bạch Hạc Chân Quân ngây người tại chỗ không nhúc nhích, không chống cự, bị hàng vạn rễ cây đâm vào.

Số lượng rễ cây quá nhiều, cho nên, thân thể nhỏ nhắn của Bạch Hạc Chân Quân trong nháy mắt bị rễ cây nhấn chìm.

Không có chú thuật trói buộc kia cản trở, rễ cây giữa hư ảo và chân thật trực tiếp xuyên qua cơ thể Bạch Hạc Chân Quân, bắt đầu điên cuồng hút ‘Cửu U tà năng’.

Toàn thân Đông Phương Lục Tiên Tử nổi da gà, nhiều rễ cây như vậy đâm vào cơ thể, nghĩ đến thôi đã thấy đau rồi.

Với năng lực rễ hoa sen quái dị như vậy, Thư Hàng tiểu hữu sau này còn có thể thuận lợi tìm được bạn gái không?

Đông Phương Lục Tiên Tử trong lòng rất lo lắng.

“Đông Phương Lục tiền bối, nàng còn có thể kiên trì bao lâu?” Lúc này Tống Thư Hàng hỏi.

Hàng chục vạn rễ hoa sen đồng loạt phát lực, hút ‘Cửu U tà năng’ trong cơ thể Bạch Hạc Chân Quân, và chuyển hóa trong Hạch Tâm Thế Giới.

Một phần Cửu U tà năng này hóa thành căn cơ của ‘Hạch Tâm Thế Giới’, khiến diện tích Hạch Tâm Thế Giới trở nên càng thêm rộng lớn; phần còn lại thì hóa thành nước suối trong 【Hoạt Tuyền】 kia, có công năng kéo dài tuổi thọ năm mươi năm.

“Nhiều nhất còn có thể kiên trì nửa phút nữa.” Đông Phương Lục Tiên Tử ước tính.

“Nửa phút sao?

Đủ rồi!” Tống Thư Hàng nói.

Ban đầu, một con tà năng hung thú đáng sợ trong Dao Trì Thiên Giới còn bị cậu hút sạch sẽ, nửa phút thời gian đủ để cậu hút Bạch Hạc Chân Quân thành hạc khô. ......

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Đông Phương Lục Tiên Tử có thể cảm ứng được, ‘Cửu U tà năng’ trong cơ thể Bạch Hạc Chân Quân ngày càng yếu đi, khí tức bạo ngược phát ra từ người y cũng bắt đầu rút lui.

“Thành công rồi.” Đông Phương Lục Tiên Tử thầm thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, sẽ không cần lo lắng Bạch Hạc Chân Quân cuồng bạo mất kiểm soát, đại náo khu vực Giang Nam nữa.

Thật lòng mà nói, nếu một Lục phẩm Chân Quân thật sự mất kiểm soát, gây phá hoại trong đô thị phồn hoa, thì đó quả là một tai họa.

Sau khi ‘Cửu U tà năng’ trong cơ thể bị hút ra, Bạch Hạc Chân Quân cũng dần dần khôi phục ý thức.

Nhưng thân thể y vẫn chịu ảnh hưởng của ‘Cửu U tà năng’, vẫn ở trong trạng thái không thể tự khống chế.

Sau khi ý thức khôi phục, Bạch Hạc Chân Quân trước tiên cảm ứng một chút trạng thái của bản thân.

Sau đó, y cảm ứng được những rễ cây đang bao quanh, đâm vào cơ thể y, lập tức da đầu tê dại.

Nhưng, y có thể cảm ứng được ‘Cửu U tà năng’ trong cơ thể mình đang bị những rễ cây này điên cuồng hút ra.

“Đây là thủ đoạn trị liệu ‘Cửu U tà năng’ của vị đạo hữu nào vậy?” Bạch Hạc Chân Quân thầm nghĩ.

Mặc dù thủ đoạn này khiến người ta sởn tóc gáy, nhưng hiệu quả trị liệu thì không có gì để nói.

Bất kể là thủ đoạn gì, chỉ cần có thể xử lý xong Cửu U tà năng trong cơ thể y là được, cứ coi như là bị bệnh đi bệnh viện tiêm mấy mũi vậy.

“Thư Hàng tiểu hữu, làm không tệ.” Đông Phương Lục Tiên Tử cảm ứng được khí tức của Bạch Hạc Chân Quân đã dần dần khôi phục bình thường.

“Chỉ còn một chút cuối cùng thôi, không để lại hậu hoạn!” Tống Thư Hàng nói.

Cảm ứng được ý chí của Thư Hàng, rễ hoa sen của liên hoa hình chiếu ngoan cường phát lực, ra sức hút nốt chút Cửu U tà năng cuối cùng trong cơ thể Bạch Hạc Chân Quân.

Chương 1132

Tuy nhiên, chút Cửu U tà năng cuối cùng này dường như đặc biệt ngoan cố.

“A, đau đau đau, chờ chút, có thứ gì đó sắp ra!” Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân bị rễ cây bao quanh đột nhiên kêu lên.

Cùng với việc luồng ‘Cửu U tà năng’ cuối cùng bị hút ra, Bạch Hạc Chân Quân có thể cảm ứng được trong cơ thể mình dường như có thứ gì đó sắp bị hút ra cùng với Cửu U tà năng — đó là thứ đã chém vào cơ thể y khi pháp khí đồng pháo tà ma Cửu U kia tấn công cuối cùng.

Chẳng trách ‘Cửu U tà năng’ trong cơ thể y làm sao cũng không trấn áp được, ngược lại còn không ngừng sản sinh, ngày càng nhiều.

Xem ra chính là thứ ‘chém vào cơ thể y’ này giở trò quỷ.

Nhưng thứ quỷ quái này làm sao chém vào cơ thể y được?

Không đau không ngứa, trên người y ngay cả một vết thương cũng không có, quá tà môn rồi chứ?

“Bạch Hạc tiền bối nghiến răng chịu đựng, Cửu U tà năng không thể để lại hậu hoạn!

Phải một hơi dọn sạch toàn bộ.” Tống Thư Hàng kêu lên.

“Không phải...

Chờ một chút, thứ quỷ quái này không phải thể năng lượng, mà là vật chất.

Nhóc mà cứ dùng sức hút Cửu U tà năng nữa thì thứ này sẽ phá thể mà ra.

Nhóc từ từ đã, thả ta ra.

Ta tự mình thử xem, có thể tách thứ này ra khỏi cơ thể không." Bạch Hạc Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, tạm thời ngừng việc hút 'Cửu U tà năng', sau đó quay đầu nhìn Đông Phương Lục Tiên Tử.

Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu: "Trước hết cứ thả Bạch Hạc đạo hữu ra đi, y bây giờ rất tỉnh táo, cũng không có dấu hiệu cuồng bạo.

Hơn nữa, nếu vạn nhất có vấn đề, còn có Thất Sinh Phù đạo hữu ở bên trấn giữ." Đang nói chuyện, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đẩy cửa bước vào — vị tiền bối Thất Sinh Phù nghi là cá độ phi kiếm cuối cùng cũng kịp thời đến nơi.

"Xin lỗi, trên đường đến ta thấy một tên kỳ quái, nên đã chậm trễ một chút thời gian." Phủ Chủ trong tay nắm một tấm Phù bảo, cười vẫy vẫy với Tống Thư Hàng.

Đây chính là tấm Phù bảo mà y nói, có thể khiến Bạch Hạc Chân Quân tạm thời rơi vào trạng thái hôn mê.

Có tấm Phù bảo này, vạn nhất Bạch Hạc Chân Quân lại phát cuồng thì cũng có thể ngăn cản y phá hoại xung quanh ngay lập tức.

Tống Thư Hàng gật đầu, ý niệm vừa động, vô số rễ hoa sen liền thu hồi toàn bộ.

Chỉ là liên hoa hình chiếu không tan đi, vẫn lơ lửng giữa hư không, chờ đợi phát động. ......

Bạch Hạc Chân Quân ngoài ý muốn nhìn thoáng qua liên hoa hình chiếu đang hiện lên trước ngực Tống Thư Hàng, không ngờ người xử lý 'Cửu U tà năng' trong cơ thể y lại là Tống Thư Hàng.

Nhưng, bây giờ y không có thời gian nghĩ nhiều.

Y đưa tay ấn vào bên hông phải của mình, thứ quỷ quái kia đang ở vị trí này trong cơ thể y.

Hơn nữa, ngay sau khi Tống Thư Hàng vừa rút rễ hoa sen đi, thứ quỷ quái này lại bắt đầu điên cuồng tạo ra Cửu U tà năng.

Cũng không biết thứ này là cái gì, lại còn có thể sản sinh Cửu U tà năng.

Bạch Hạc Chân Quân đưa tay vén vạt áo ở eo lên, lộ ra vòng eo nhỏ nhắn gợi cảm...

Y hiện tại đang ở trạng thái thiên nữ tính.

Sau đó, y đưa tay lấy ra một con dao găm ngắn, nhắm vào eo mình đâm mạnh vào, và cắt ra một vết thương.

Từ vết thương, máu tươi thánh quang bốc lên, chảy dọc theo eo y nhỏ xuống đất.

Mỗi giọt máu tươi đều phát sáng, đây là máu tươi tự động có hiệu ứng lấp lánh.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ ở một bên nhìn thấy cảnh tượng này, đau lòng vô cùng.

Đương nhiên, Phủ Chủ không phải đang xót xa cho người đẹp...

“Thật lãng phí.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cảm thán nói: “Những giọt máu tươi này là dược liệu tốt để vẽ Phù bảo, vạn phần khó cầu.

Nhiều máu tươi như vậy, ít nhất cũng đáng giá mấy viên Linh Thạch Ngũ phẩm rồi.” Huyết mạch Bạch Hạc Thánh huyết cấp bậc Lục phẩm Chân Quân, sở hữu thần thú thượng cổ, nếu dùng để vẽ Phù bảo thì nhất định có thể vẽ ra rất nhiều tấm Phù bảo tinh phẩm.

Bạch Hạc Chân Quân: “......” “Bạch Hạc tiền bối, tiền bối có muốn thu thập máu tươi lại không?” Tống Thư Hàng nghe thấy ‘đáng giá mấy viên Linh Thạch Ngũ phẩm’ thì vô thức buột miệng hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân lườm trắng mắt một cái.

Sau đó, y hít sâu, vận chuyển linh lực đã khôi phục trong cơ thể, nghiến răng trầm giọng nói: “Ra cho ta!” Khoảnh khắc tiếp theo, từ vết cắt, máu tươi phun trào ra.

Sắc mặt đau xót trên mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngày càng đậm đặc, nhiều máu tươi như vậy, cứ thế phun ra uổng phí, thật lãng phí.

“Nga!” Bạch Hạc Chân Quân lại nghiến răng trầm giọng hét, sau đó, có một vật thể hình dạng giống ‘viên đạn’ từ vết thương ở eo y ép ra.

Tay Bạch Hạc Chân Quân cầm dao găm ngắn nhanh chóng chém một cái, chém vào vật thể hình ‘viên đạn’ kia, một hơi tách nó ra khỏi cơ thể mình.

Vật thể hình viên đạn kia dính trên dao găm ngắn, không ngừng phát ra ‘Cửu U tà năng’.

Bạch Hạc Chân Quân đưa tay ném một cái, ném dao găm ngắn lên không trung: “Mau phong ấn nó!” Không cần Bạch Hạc Chân Quân nói nhiều, Đông Phương Lục Tiên Tử và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tế ra một tấm phù văn, phong tỏa xung quanh dao găm ngắn.

Đông Phương Lục Tiên Tử từ trong lòng lấy ra một hộp ngọc, chuẩn bị phong ấn dao găm ngắn cùng với vật thể hình ‘viên đạn’ vào hộp ngọc.

Nhưng ngay lúc này, liên hoa hình chiếu trước ngực Tống Thư Hàng tự động hành động... nó sốt ruột vươn ra gần trăm rễ, như một con quỷ đói một tháng chưa ăn cơm, nhanh chóng cuốn lấy con dao găm ngắn và vật thể hình viên đạn dính trên đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng ‘Cửu U tà năng’ cực kỳ tinh thuần bị rễ cây cưỡng ép hấp thu.

Thân thể Tống Thư Hàng hơi chấn động.

Sau khi hấp thu Cửu U tà năng trên vật thể ‘hình viên đạn’ này, Hạch Tâm Thế Giới của cậu dường như vừa vặn đột phá một ‘điểm giới hạn’.

Thể tích Hạch Tâm Thế Giới bắt đầu bạo tăng.

Vị trí 【Hoạt Tuyền】 vốn có, thì bắt đầu mở rộng ra. 【Hoạt Tuyền】 không còn là một suối nguồn, bây giờ đã hóa thành một cái ao nhỏ.

Cùng với sự tiến hóa của 【Hoạt Tuyền】 và 【Hạch Tâm Thế Giới】, sau đó lại có một luồng năng lượng tinh thuần, từ Hạch Tâm Thế Giới phản hồi lại cơ thể Tống Thư Hàng.

Khi Tống Thư Hàng ở cảnh giới Tam phẩm, liên tiếp đột phá Tứ đại kỳ mạch có hai trợ lực lớn.

Một là Linh Quỷ Diệp Tư cảnh giới Ngũ phẩm, dùng linh lực cấp bậc Ngũ phẩm giúp Tống Thư Hàng đả thông Tứ đại kỳ mạch.

Trợ lực lớn khác chính là sức mạnh phản hồi từ Hạch Tâm Thế Giới và Hoạt Tuyền.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiên Thiên Dịch Hóa Chân Khí trong cơ thể Tống Thư Hàng, sôi trào lên.

“Này, chờ đã, Thư Hàng tiểu hữu.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhạy bén cảm ứng được sự thay đổi trên người Tống Thư Hàng: “Mau dừng lại, áp chế chân khí của chính nhóc!” Bản thân Thất Sinh Phù

Phủ Chủ cũng sắp Độ ‘Tứ thăng Ngũ’ Thiên kiếp, nên y rất mẫn cảm với Thiên kiếp.

Y hiện tại có thể cảm ứng được, Dịch hóa chân khí trong cơ thể Tống Thư Hàng đang sôi trào, không ngừng tuôn ra từ bản nguyên Đan Điền và Tứ đại.

Cứ tiếp tục như vậy, chân khí trong Tứ đại kỳ mạch phun trào, câu thông trời đất, sẽ dẫn hạ ‘Tam thăng Tứ’ Thiên kiếp.

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, nhanh chóng vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, khống chế chân khí trong cơ thể, không cho chúng sôi trào nữa.

Đông Phương Lục Tiên Tử bước lên một bước, đưa tay ấn vào người Tống Thư Hàng, giúp cậu bình tức sự sôi trào của chân khí: “Đừng căng thẳng, hãy để cảm xúc bình tĩnh lại.

Nhóc bây giờ cách Thiên kiếp chỉ còn một sợi chỉ.

Một chút ý niệm dao động cũng có thể dẫn hạ Thiên kiếp.” Tống Thư Hàng thở dài.

Trạng thái của cậu bây giờ rất không ổn, trạng thái bản thân đã đạt đến Tam phẩm đỉnh phong, toàn thân Dịch hóa chân khí ở trạng thái bão hòa.

Như Đông Phương Lục Tiên Tử đã nói, cậu bây giờ thậm chí chỉ cần cảm xúc kích động một chút cũng sẽ dẫn hạ Thiên kiếp.

Những dao động cảm xúc như kích động, phẫn nộ, kinh hỉ, bi thương, chỉ cần vượt quá giới hạn, chân khí trong cơ thể cậu sẽ lập tức sôi trào trở lại, kéo theo Thiên kiếp giáng lâm.

Chỉ trong một đêm, cảnh giới tu vi liên tục nhảy hai tiểu bước, trực tiếp đưa cậu đến rìa Thiên kiếp.

Tống Thư Hàng bắt đầu nghi ngờ, mình có thể kiên trì cho đến khi 'Bỉ Ngạn Ma Quân' đến, vì cậu mà lượng thân chế tạo 'Độ kiếp trận pháp' hay không.

"Ta cảm thấy ta vẫn nên rời đi trước thì hơn." Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười khổ nói, nếu y tiếp tục ở cùng Tống Thư Hàng, Thiên kiếp của hai người sẽ kéo nhau, đến lúc đó cả y và Tống Thư Hàng đều xong đời: "Thư Hàng tiểu hữu, Đông Phương Lục Tiên Tử, Bạch Hạc đạo hữu, ta đi trước một bước." Bạch Hạc Chân Quân có chút suy yếu nói: "Tạm biệt, cảm ơn." "À đúng rồi, Bạch Hạc đạo hữu.

Những giọt máu tươi ngươi phun ra còn cần không, nếu không cần thì tặng ta nhé?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ trước khi đi, đột nhiên lại nói.

Bạch Hạc Chân Quân: "......" "Ha ha ha ha, đùa thôi mà, ngươi phun máu đều rơi xuống đất rồi, tặng ta cũng chẳng có ích gì." Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười vẫy vẫy tay: "Tạm biệt, chư vị." Y tiếp theo chuẩn bị rời khỏi khu vực Giang Nam, về địa bàn của mình bố trí Độ kiếp trận pháp.

Bạch Tôn Giả đã bế quan rồi, may mà trước đó Bạch tiền bối đã cùng y sửa đổi xong Độ kiếp trận pháp, y quay về hoàn thiện lại một chút là có thể trực tiếp bố trận.

"Bây giờ muốn đi, chậm rồi." Lúc này, một lão già chắn trước cửa nhà Tống Thư Hàng.

Trên người lão già, tỏa ra tử khí nồng đậm, đây là biểu tượng của tuổi thọ sắp hết.

Ngoài một thân tử khí ra, cảnh giới của lão già và cảnh giới của Tống Thư Hàng là tương đồng... cảnh giới Tam phẩm đỉnh phong, loại có thể bất cứ lúc nào câu dẫn Thiên kiếp giáng xuống.

“Kẻ họ Tống kia, hôm nay ngươi chết chắc rồi.” Lão già trầm giọng nói.

Kẻ này là ai thế!

Tống Thư Hàng hoàn toàn không quen lão già này...

Nhưng đối phương mở miệng liền gọi 'họ Tống', ở đây hình như chỉ có cậu là họ Tống? "Ông là ai thế?" Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi: "Chúng ta có quen nhau không?" Lão già này toàn thân tử khí, cảnh giới lại đang ở tam phẩm đỉnh phong.

Nếu hiện tại đối phương bỗng nhiên bùng nổ, dẫn thiên kiếp xuống... thì cậu và Thất Sinh Phù phủ chủ đều 'toang' chắc.

Thiên kiếp không phải là phép tính một cộng một đơn giản như vậy, hai người cùng nhau độ thiên kiếp đã là cửu tử nhất sinh, huống chi là ba người cùng độ kiếp?

Thập tử vô sinh a. "Ngươi là ai?" Lão già liếc Tống Thư Hàng một cái: "Việc này không liên quan đến ngươi, cút sang một bên." Tống Thư Hàng: "......" Thật xấu hổ, hóa ra không phải tìm mình.

Vậy tại trường còn ai họ Tống?

Đông Phương Lục tiên tử khẳng định không phải, vậy Thất Sinh Phù phủ chủ và Bạch Hạc Chân Quân, ai là người họ Tống?

Lúc này, lão già lại đối mặt với Thất Sinh Phù phủ chủ, lần nữa lạnh lùng nói: "Họ Tống, hôm nay ngươi chết chắc rồi!" Thất Sinh Phù phủ chủ vẻ mặt mờ mịt: "Xin lỗi, ông là ai thế?" "Họ Tống, ngươi lại dám quên ta?

Mẹ kiếp, ngươi đoạn đường của ta, diệt Tị Kiếp Bản Mệnh Quỷ Soái mà ta tân khổ bồi dưỡng, đoạn mất khả năng tấn thăng tứ phẩm của ta.

Chương 1133

Hôm nay lão phu muốn ngươi chết dưới thiên kiếp, cùng lão phu hóa thành tro bụi!" Lão già giận dữ quát, hắn dang rộng hai tay, ánh mắt bức thị Thất Sinh Phù phủ chủ, tràn đầy oán hận.

Hóa ra là Thất Sinh Phù tiền bối à? "Thất Sinh Phù tiền bối, ngài cũng họ Tống?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta không họ Tống." Thất Sinh Phù phủ chủ bình tĩnh nói: "Bất quá, khi ta vân du thế giới từng sử dụng rất nhiều tên giả.

Triệu a, Vương a, Lý a, Mã a, Quách a, Tống a, ta đều dùng qua hết.

Có lẽ đối phương nhớ kỹ chính là cái tên giả họ Tống mà ta từng dùng đi.

Nhưng chính ta cũng quên lúc đó dùng tên giả là gì rồi." Tống Thư Hàng: "......" Đông Phương Lục tiên tử: "......" Lão già: "Thảo, lảm nhảm cái gì!" "Bất quá, thời trẻ ta đúng là có diệt sát một con Quỷ Soái." Thất Sinh Phù phủ chủ nhìn lão già: "Quả nhiên...

Vừa rồi trên đường ta chạy tới đây, cảm ứng được cái bóng người lén lén lút lút chính là ông.

Ta đoán, ông là muốn dẫn thiên kiếp xuống, cùng ta đồng quy vu tận sao?

Đáng tiếc, nếu ông trực tiếp dẫn thiên kiếp ngay khi vừa tiếp cận ta, có lẽ thực sự có thể kéo ta theo, ép ta cùng ông độ kiếp, thậm chí đồng quy vu tận.

Nhưng hiện tại, ông đã hiện thân rồi, ông cảm thấy mình còn cơ hội dẫn thiên kiếp xuống sao?" Giữa những ngón tay Thất Sinh Phù phủ chủ, tấm phù bảo từng khiến 'Bạch Hạc Chân Quân' cưỡng chế hôn mê vẫn chưa thu lại.

Chỉ cần nắm lấy cơ hội, hắn có thể khiến lão già này mê man ngay lập tức. "Lén lén lút lút ép ngươi độ kiếp?

Làm như vậy sao có thể bình ổn oán hận trong lòng ta?

Ta chính là muốn cho ngươi biết... kẻ ép ngươi chết chùm là ta, là ta đang trả thù ngươi, trên đường xuống hoàng tuyền, chúng ta cùng nhau lên đường." Lão già lạnh lùng nói: "Hơn nữa nếu ta đã hiện thân, ngươi tưởng ta sẽ không có chút chuẩn bị nào sao?

Có thủ đoạn gì cứ việc thi triển ra, trừ phi trong nháy mắt giết chết ta, bằng không thì cùng chết đi!

Họ Tống, muốn sống sót thì hãy cùng ta gánh vác phần thiên kiếp này đi!" Lão già nói xong liền cười điên cuồng. "Chậc chậc, hóa ra là thế.

Ông sắp chết, nhưng ông cũng không thực sự muốn tìm cái chết." Thất Sinh Phù phủ chủ nói: "Cho nên, ông muốn kéo ta cùng độ kiếp, hy vọng để ta gánh vác thiên kiếp giúp ông, từ đó tấn thăng tứ phẩm?

Ngây thơ, ông nghĩ quá hay rồi, thiên kiếp đâu phải phép cộng đơn giản." "Vậy thì cùng chết." Lão già cuồng tiếu: "Họ Tống, ngươi đoạn đường của ta, kéo ngươi cùng chết, ta cũng không lỗ." "Vọng thiên." Tống Thư Hàng nói: "Ông mà độ kiếp, vậy thì không phải là một cộng một, mà là một cộng hai, còn phải cộng thêm phần thiên kiếp của tôi nữa, ba phần thiên kiếp cùng đến.

Mọi người cùng nhau thành tro." Nếu lão già này thực sự muốn dẫn thiên kiếp xuống, Tống Thư Hàng chỉ có thể trong nháy mắt kéo Thất Sinh Phù phủ chủ, Bạch Hạc Chân Quân cùng Đông Phương Lục tiên tử vào Hạch Tâm Thế Giới.

Nhưng mà, Hạch Tâm Thế Giới có thể cách ly thiên kiếp hay không, Tống Thư Hàng cũng không nắm chắc.

Quan trọng hơn là, Tiểu Thải và Thi còn đang nghỉ ngơi trên lầu, cách hắn hiện tại một khoảng cách, Tống Thư Hàng không thể kéo họ vào Hạch Tâm Thế Giới ngay được.

Đau đầu thật... "Hừ, họ Tống đều phải chết, vậy thì cùng chết!" Lão già điên cuồng nói.

Mẹ kiếp, họ Tống đắc tội gì ông?

Rõ ràng Thất Sinh Phù phủ chủ chính miệng nói rồi, ngài ấy không họ Tống.

Họ Tống lúc đầu chỉ là tên giả của ngài ấy thôi được không? "May quá ta không họ Tống." Đông Phương Lục tiên tử nói.

Nếu lão già này thực sự dẫn thiên kiếp, Đông Phương Lục và Bạch Hạc Chân Quân ngược lại không sao.

Bản thân họ chưa đến lúc độ kiếp, chỉ cần tránh xa một chút là được.

Bạch Hạc Chân Quân lúc này đang trong trạng thái suy yếu, Đông Phương Lục tiên tử thì súc thế đãi phát, cô đang tìm cơ hội giết chết lão già này...

Nhất định phải một kích tất sát, nếu không đối phương trực tiếp dẫn thiên kiếp xuống, Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù sẽ gặp rắc rối to.

Thất Sinh Phù phủ chủ không lập tức ra tay cũng là vì nguyên nhân này.

Lão già hiển nhiên có chuẩn bị mà đến, Phủ chủ không biết lá bài tẩy của đối phương, không nắm chắc một chiêu có thể khiến lão già thần hình câu diệt. ...

Ngay khi mấy người Tống Thư Hàng đang nói chuyện, bên ngoài phòng Tống Thư Hàng đột nhiên có một đạo kiếm quang chớp mắt đã tới, tốc độ cực nhanh. "Chính là chỗ này, không sai được.

Khí tức Cửu U tà năng!" Một lão đạo tóc bạc trắng từ trên kiếm quang nhảy xuống, vài bước đã bước vào trong tiểu viện.

Người đến lại là 'Truyền Công Cuồng' Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng gần đây dường như đang phụ trách trị an khu vực nào đó ở 'khu vực Giang Nam', giống như cảnh sát của Tu Chân giới vậy.

Khu vực gần đại học thành Giang Nam một khi xuất hiện vấn đề, Thiên Nhai Tử đạo trưởng sẽ nhanh chóng chạy tới.

Mà trước đó, khí tức 'Cửu U tà năng' trên người Bạch Hạc Chân Quân bại lộ, khiến Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm ứng được.

Ông bèn dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới, nếu là Cửu U tà ma thì giết được sẽ giết, giết không lại thì cầu cứu đồng môn.

Nhưng vừa xông vào tiểu viện, Thiên Nhai Tử đạo trưởng liền cứng đờ. "Ngọa tào." Đạo trưởng liếc mắt liền nhìn ra, trong cái tiểu viện này có mấy người trạng thái không đúng.

Ví dụ như Tống Thư Hàng tiểu hữu đã gặp mấy lần, một thân thực lực đã đạt tới trình độ tam phẩm đỉnh phong, ý niệm vừa động thì trong tích tắc có thể dẫn xuống thiên kiếp tam tấn tứ, là một quả bom hẹn giờ.

Còn có lão già bên cạnh kia, tuy rằng toàn thân tử khí, nhưng trạng thái cũng giống Tống Thư Hàng tiểu hữu, cũng là cảnh giới tam phẩm đỉnh phong, loại tùy thời sẽ độ kiếp, có thể nói là bom hẹn giờ số 2.

Sau đó còn có người đàn ông đẹp trai mặc áo gió đen kia, thực lực là tứ phẩm đỉnh phong, loại tùy thời sẽ dẫn xuống thiên kiếp tứ tấn ngũ.

Hơn nữa nhìn nam tử áo gió đen này tích lũy hùng hậu, một khi tấn thăng ngưng tụ Kim Đan, ít nhất là cảnh giới Thất Long Văn, thậm chí còn cao hơn!

Đây là một quả bom hẹn giờ cỡ lớn số 3.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng trong lòng hoảng hốt.

Bởi vì ông là cảnh giới ngũ phẩm đỉnh phong, tùy thời sẽ dẫn xuống thiên kiếp lục phẩm.

Sự thực là nếu không phải ông dựa vào 'truyền công' để tự gọt bớt tu vi, ông đã phải độ kiếp từ ba trăm năm trước rồi.

Chính ông là quả bom hẹn giờ cỡ cực đại số 4.

Bình thường, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đều cẩn thận từng li từng tí tránh né những tu sĩ tùy thời sẽ độ kiếp, nhưng không ngờ hôm nay vừa bước vào tiểu viện, liền gặp phải ba quả bom hẹn giờ, cái này không phải là hố cha sao. "Thiên Nhai Tử tiền bối, sao ngài cũng tới đây?" Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Hắn nhớ Thiên Nhai Tử đạo trưởng cũng là tồn tại sắp độ kiếp, ngài ấy tới đây thuần túy là thêm phiền a. "À thì, ta chỉ đi ngang qua, các ngươi tiếp tục." Thiên Nhai Tử đạo trưởng phất phất tay, liền chuẩn bị rời đi.

Chỗ này quá nguy hiểm, ông phải lập tức rời đi, còn phải tránh càng xa càng tốt. "Đến rồi thì đừng đi, đứng im!

Ta cảnh cáo ngươi, ngươi nếu dám động đậy một cái, ta lập tức dẫn thiên kiếp, mọi người cùng chết." Lão già đột nhiên phát cuồng nói.

Lão già này không thực sự muốn chết...

Giống như Thất Sinh Phù phủ chủ đoán, bản thân hắn muốn kéo Thất Sinh Phù phủ chủ độ kiếp.

Sau đó, hắn sẽ giở chút trò vặt, có hy vọng rất lớn khiến Thất Sinh Phù phủ chủ gánh vác cả phần thiên kiếp của hắn.

Nhưng mà, sự tồn tại của Tống Thư Hàng có chút vượt ngoài dự liệu của hắn.

Hai người cùng nhau độ kiếp, có lẽ còn có một tia hy vọng vượt qua.

Nhưng ba người cùng nhau độ kiếp, hy vọng xa vời.

Mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng đột nhiên xông vào, tâm lý lão già bắt đầu sụp đổ.

Nếu bốn người cùng nhau độ kiếp, chết chắc rồi.

Cho nên, theo lý thuyết, hiện tại Thiên Nhai Tử đạo trưởng muốn rời đi thì lão già nên thả ông ta đi mới đúng.

Nhưng không biết vì sao, lão già vào thời điểm mấu chốt đầu óc nóng lên, muốn cưỡng ép giữ cả Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại.

Cùng nhau độ kiếp đi, sau đó cùng nhau chết đi.

Trong lòng lão già phát cuồng. ...

Tống Thư Hàng nhíu mày, xem ra chỉ có thể kéo mọi người vào Hạch Tâm Thế Giới trước.

Hy vọng Hạch Tâm Thế Giới của mình có thể cách ly thiên kiếp.

Lúc này, Thất Sinh Phù phủ chủ bình tĩnh nói: "Thiên Nhai Tử đạo hữu đừng để ý lão già này, ông cứ việc rời đi trước.

Đúng rồi, tốt nhất ông mang theo Thư Hàng tiểu hữu cùng rời đi.

Lão già này, để ta đối phó." Hắn nhìn chằm chằm lão già kia: "Đây là ân oán giữa ta và ngươi, hai người chúng ta giải quyết.

Ngươi miệng luôn nói muốn kéo ta cùng chết, nhưng lại không lập tức dẫn thiên kiếp xuống, chứng tỏ ngươi vẫn chưa muốn chết.

Nếu ngươi thật sự không muốn chết, vậy ta thề, ta có thể dùng tài nguyên của ta, chế tạo cho ngươi một bộ đại trận độ kiếp, lại trang bị cho ngươi pháp bảo cường lực, toàn diện tăng cao thực lực cá nhân của ngươi.

Khu khu thiên kiếp tam phẩm tấn thăng tứ phẩm, ta có bảy phần nắm chắc để ngươi độ kiếp thành công." Lão già nghe vậy, đôi tay đang dang ra cũng hơi run rẩy. "Hơn nữa, ngươi không cần lo lắng ta báo thù ngươi.

Ta có thể phát thệ, đến lúc đó tuyệt đối sẽ không báo thù ngươi.

Hơn nữa thế giới lớn như vậy, một khi ngươi tấn thăng tứ phẩm rồi, muốn đi bất cứ nơi nào trên thế giới đều không thành vấn đề.

Thậm chí ra vũ trụ cũng có thể sống sót.

Ngươi nếu đã tiếp xúc với ta, tất nhiên cũng biết tính cách của ta.

Ta chỉ cần đã thề, thì tuyệt đối sẽ không vi phạm!" Thất Sinh Phù phủ chủ bình tĩnh nói.

Lão già, thật sự động lòng.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên.

Thất Sinh Phù tiền bối làm đẹp lắm!

Chỉ cần làm cho lão già này đoạn tuyệt ý nghĩ dẫn thiên kiếp đồng quy vu tận, vậy sự tình liền dễ giải quyết.

Chương 1134

Về phần tương lai xử trí lão già này thế nào, có đầy cách.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, bên ngoài lại có người tới. "Xin hỏi Bá Đao tiểu hữu có ở đây không?" Một giọng nam tử âm lượng đặc biệt lớn vang lên.

Lại có người tới?

Hôm nay rốt cuộc là sao vậy, đêm hôm khuya khoắt, khách nhân lại cứ hết tốp này đến tốp khác kéo tới.

Bất quá, giọng nói này nghe quen tai...

Giọng nói âm lượng cực lớn, dường như trước đó không lâu vừa mới nghe qua.

Nhớ ra rồi, là giọng của Bỉ Ngạn Ma Quân.

Giọng của Bỉ Ngạn Ma Quân rất có đặc sắc, nói chuyện dùng khí thế 'hống'.

Có thể là do hắn thích nghiên cứu đồ vật nổ tung, thường xuyên sinh hoạt trong tiếng nổ, cho nên khi hắn nói chuyện với người khác thường dùng phương thức gào thét, lâu dần thành quen, giọng càng ngày càng lớn. "Có, Bỉ Ngạn tiền bối, tôi ở đây." Tống Thư Hàng đáp.

Vốn nói tối mai mới tới, Bỉ Ngạn Ma Quân lại đến sớm hơn, Ma Quân hắn hiện tại tới thật đúng lúc! "Ha ha, vốn nói là tối mai mới qua, kết quả Thường Viễn Tử tên kia chủ động tìm tới cửa, hơn nữa hắn đang ở khu vực Giang Nam, đỡ tốn công ta đi tìm hắn, cho nên ta nửa đêm liền qua đây luôn.

Không quấy rầy cậu nghỉ ngơi chứ?" Bỉ Ngạn Ma Quân cười đi vào tiểu viện.

Trên người Bỉ Ngạn Ma Quân mặc một bộ đồ chống cháy nổ dày cộp, bộ đồ này chính là pháp bào của hắn, rất hợp với hắn.

Dù sao sở thích của hắn là nghiên cứu vật nổ, tùy thời có thể đối mặt nguy hiểm nổ tung.

Pháp bào kiểu đồ chống cháy nổ có thể bảo vệ hắn hiệu quả khỏi các loại sát thương nổ.

Mà sau lưng Bỉ Ngạn Ma Quân còn có một nam tử khí chất xuất trần đi theo, nam tử kia mặt mang nụ cười nhu hòa, dung mạo tuấn mỹ. "Vọng thiên." Tống Thư Hàng nhìn thấy nam tử này xong, nhịn không được thốt lên.

Nam tử này chính là Thường Viễn Tử, chính là vị đạo hữu trưa hôm qua chặn trước tiên chu của Biệt Tuyết tiên cơ để tỏ tình.

Đừng nhìn vị đạo hữu này về mặt tình cảm có chút ngốc, nhưng trên phương diện tu hành hắn lại là thiên tài.

Tuổi còn trẻ đã là tồn tại ngũ phẩm đỉnh phong, tùy thời có thể dẫn xuống thiên kiếp.

Chỉ cần vượt qua thiên kiếp, hắn chính là đại nhân vật cấp bậc Lục Phẩm Chân Quân!

Nói cách khác, đây cũng là một quả bom tùy thời có thể phát nổ.

Hôm nay là thổi cái gió tà gì vậy, từng tên từng tên sắp độ kiếp tề tụ một đường.

Tống Thư Hàng cảm giác hôm nay thật sự 'toang' rồi.

Nếu Hạch Tâm Thế Giới của hắn có thể ngăn cách thiên kiếp thì hắn còn một đường sinh cơ.

Nếu Hạch Tâm Thế Giới không thể ngăn cản thiên kiếp, vậy đêm nay nếu có người dẫn xuống thiên kiếp, tất cả những tên sắp độ kiếp đang có mặt đều xong đời. "Vãi!" Bỉ Ngạn Ma Quân vừa tiến vào tiểu viện, nhịn không được chửi thề.

Bốn phía căn nhà này có kết giới do Dược Sư + Bạch Tôn Giả bố trí, ngăn cách ngoại giới dòm ngó tiểu viện, cho nên lúc ở ngoài không cảm ứng được khí tức trong viện.

Hiện tại, Bỉ Ngạn Ma Quân vừa vào sân liền nhìn thấy bốn tên sắp độ kiếp là Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù phủ chủ, Thiên Nhai Tử, lão già vô danh.

Thường Viễn Tử cũng sửng sốt, nụ cười nhu hòa trên mặt cứng đờ. "Bốn người các ngươi tụ tập một chỗ đánh mạt chược à!

Bốn tên sắp độ kiếp tụ lại một chỗ, chê mình chết không đủ nhanh hả?" Bỉ Ngạn Ma Quân oán thầm, cộng thêm Thường Viễn Tử hắn mang tới, đủ năm người.

Ba người đấu địa chủ, bốn người đánh mạt chược, năm người chơi cái gì?

Chơi cờ quân đội (Tứ quốc quân kỳ)?

Vừa vặn bốn người chơi, một người làm trọng tài.

Sau đó đang chơi thì cả năm người bị thiên kiếp đánh chết!

Tống Thư Hàng: "Ngoài ý muốn, đây là một tai nạn ngoài ý muốn." Thiên Nhai Tử đạo trưởng: "Ta chỉ đi ngang qua mua nước mắm, ta vừa chuẩn bị đi đây.

Các vị đạo hữu, cái đó, nếu không có việc gì thì ta đi trước.

Các vị, chúng ta sau này còn gặp lại." Tốt nhất là trong thời gian ngắn đừng gặp lại nữa.

Còn về chuyện Cửu U tà năng, đó đã không còn là chuyện quan trọng nữa rồi.

Ở đây có nhiều đạo hữu như vậy, Cửu U tà năng sớm đã bị dọn sạch sẽ.

Thất Sinh Phù phủ chủ nói: "Khụ, kỳ thật ta và vị lão giả đạo hữu này có chút hiểu lầm, bất quá ta và ông ấy sắp giải khai hiểu lầm rồi, giải khai xong, ta và vị lão đạo hữu này cũng sẽ rời khỏi nơi đây.

Dù sao một đám người sắp độ kiếp chúng ta tụ tập, quá nguy hiểm." "Đều giải tán đi, nhìn mấy người các ngươi chen chúc một chỗ, trong lòng ta tắc nghẽn lắm." Bỉ Ngạn Ma Quân nói, nhìn năm người này tụ tập, hắn đặc biệt đau tim.

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu chuẩn bị độ kiếp ở đâu?

Ta nhìn dáng vẻ của cậu, thực lực lại tinh tiến không ít, tùy thời sắp độ kiếp rồi phải không?

Thời gian không chờ người, chúng ta đi tìm chỗ bố trí trận pháp độ kiếp thôi...

Nói thật, sắp độ thiên kiếp rồi mà tu luyện vẫn cần cù như Thư Hàng tiểu hữu cậu, rất hiếm thấy." Tống Thư Hàng nghe vậy, lệ rơi đầy mặt: "Ngoài ý muốn, tất cả đều là ngoài ý muốn.

Mấy ngày nay tôi đều đang khống chế tiến độ tu luyện, tranh thủ chỉ tôi luyện thể chất và minh tưởng tăng gia tinh thần lực.

Nhưng tối nay liên tiếp gặp phải hai cái ngoài ý muốn, tu vi của tôi lập tức tăng hai khúc, suýt chút nữa là độ kiếp rồi." Bỉ Ngạn Ma Quân: "Cái sự ngoài ý muốn của cậu đúng là tà môn thật, lúc sắp độ kiếp còn có thể liên tiếp gặp hai kỳ ngộ tấn cấp, cũng không biết nên nói vận khí của cậu là tốt hay xấu nữa.

Bình thường nếu cậu có vận khí tốt như vậy, tốc độ tấn cấp tuyệt đối nhanh như bay.

Bình thường, cậu mà có cái sự ngoài ý muốn tà môn này thì lại may mắn." "Ha ha ha." Tống Thư Hàng cười khan hai tiếng: "Bình thường vận khí lại không tà môn như vậy, cứ kém một chút xíu." Ừ, là kém một chút xíu, chỉ một tí xíu thôi. "Bỉ Ngạn đại ngốc, là ngươi a." Lúc này, Bạch Hạc Chân Quân mở mắt nói, vừa rồi ngài ấy vẫn luôn nhắm mắt điều tức, khôi phục trạng thái. "A a, Biến Thái Hạc, là ngươi a.

Cái ngoại hình em gái cute này của ngươi làm ta suýt không nhận ra." Bỉ Ngạn Ma Quân cười quái dị.

Hai người dường như là quen biết? "Hả?" Bạch Hạc Chân Quân cười lạnh: "Ta biến thái?

Thích nghiên cứu bạo tạc như ngươi mới là biến thái ấy." "Thích bạo tạc chỉ là một loại sở thích, đàn ông thích bạo tạc thì có gì sai?

Ngược lại là ngươi, mau tìm một người thật lòng thích, kết làm một thể đi.

Nhìn thấy ngươi lúc nam lúc nữ, tim ta hoảng lắm." Bỉ Ngạn Ma Quân nói.

Ngay lúc Ma Quân và Chân Quân đấu võ mồm, Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang chắp tay cáo biệt mọi người thì lại có một bóng người tiến vào tiểu viện.

Bóng người này là một tu sĩ cấp bậc nhị phẩm bình thường, hắn mặc đạo bào màu huyền sắc. "Xin hỏi, đây là nhà Tống Thư Hàng tiên sinh phải không?" Vị tu sĩ nhị phẩm này lễ phép lên tiếng.

Đông Phương Lục tiên tử nhìn người tới một cái: "Di?

Là tiểu đạo hữu của Huyền Phong Cốc a." Huyền Phong Cốc là một tông môn luyện đan nhỏ có chút danh tiếng, bọn họ chủ yếu làm buôn bán luyện đan thế cho tán tu.

Tán tu muốn luyện đan có thể tự mang dược liệu đến Huyền Phong Cốc cầu đan.

Tuy kỹ thuật luyện đan của Huyền Phong Cốc không thể so với các tông môn luyện đan lớn, nhưng giá cả tương đối công chính, rất có nhân khí trong giới tán tu.

Bất quá, Tống Thư Hàng tiểu hữu căn bản không thiếu đan dược chứ?

Trước đó không lâu sau nhiệm vụ 'Tiếp đãi Bạch Chân Quân xuất quan', các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần liên hợp lại phát cho Tống Thư Hàng một cái bao lì xì lớn, có pháp bào, có đan dược.

Số đan dược đó đủ cho Tống Thư Hàng dùng hơn nửa năm.

Tống Thư Hàng tò mò nhìn về phía tu sĩ nhị phẩm này: "Anh là ai?

Xin hỏi anh tìm tôi có việc gì không?" Hắn tịnh không quen biết tu sĩ Huyền Phong Cốc gì cả.

Vị tu sĩ nhị phẩm kia nhìn về phía Tống Thư Hàng, lộ ra nụ cười nhu hòa: "Không sai, ngài chính là Tống Thư Hàng đạo hữu." "Đạo hữu anh tìm tôi có việc?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tu sĩ Huyền Phong Cốc kia gật đầu: "Ta chịu sự nhờ vả của người khác, có một vật muốn giao cho đạo hữu." Nói xong, tu sĩ Huyền Phong Cốc thò tay vào trong ngực móc ra một cái hộp nhỏ, mở nó ra.

Khi cái hộp nhỏ mở ra, trên người tu sĩ Huyền Phong Cốc dường như có một phong ấn trong nháy mắt bị giải khai.

Trong tích tắc, khí tức trên người tu sĩ Huyền Phong Cốc bạo tăng, từ tu vi nhị phẩm bình thường tăng vọt lên cảnh giới nhị phẩm đỉnh phong.

Chân khí cường hoành từ bản mệnh đan điền, Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, Long Giác đan điền của hắn phun trào ra, câu động sức mạnh thiên địa.

Tiếp đó, trên bầu trời có mảng lớn kiếp vân phù hiện, phi nhanh ngưng tụ lại.

Biến hóa này chỉ trong nháy mắt.

Trên mặt tu sĩ Huyền Phong Cốc vẫn mang nụ cười ôn hòa, nói với Tống Thư Hàng: "Chịu sự nhờ vả của người khác, thiên kiếp này chính là món quà ta mang đến cho Thư Hàng đạo hữu." Thảo!

Cái tên quái quỷ gì đây, căn bản không quen biết mà vừa tới đã dẫn thiên kiếp.

Hiện tại trong tiểu viện nhưng là có năm vị tu sĩ sắp độ kiếp, đủ gom một bàn cờ quân đội, một đợt thiên kiếp này đánh xuống, đó chính là thiên kiếp 5+1!

Đến lúc đó, ai cũng không thể nào đỡ nổi thiên kiếp điên cuồng như vậy. "Mẹ nó!" Cách tu sĩ Huyền Phong Cốc gần nhất chính là Thường Viễn Tử.

Hắn chửi thề một câu văn ngôn cổ quái, sau đó tung một cước, quét ngang eo tu sĩ Huyền Phong Cốc.

Chỉ cần trong nháy mắt chém giết tu sĩ Huyền Phong Cốc này, thì thiên kiếp trên không trung chưa thành hình sẽ tan đi.

Khu khu một tu sĩ nhị phẩm, Thường Viễn Tử tùy tiện là có thể miểu sát.

Tu sĩ Huyền Phong Cốc không có chống cự, ngăn cản căn bản không có ý nghĩa gì, đối phương là Ngũ Phẩm Linh Hoàng, hơn nữa còn là loại đỉnh phong, công kích của đối phương hắn không đỡ nổi.

Nhưng mà, nhiệm vụ của hắn đã hoàn thành.

Rắc!

Một cước này của Thường Viễn Tử trực tiếp đá tu sĩ Huyền Phong Cốc gãy đôi ngang eo.

Nhưng mà... trong miệng vết thương của tu sĩ Huyền Phong Cốc bị chém ngang lưng không có máu tươi.

Chương 1135

Chỉ có một ít chất lỏng tương tự dầu bôi trơn chảy ra. "A a a." Tu sĩ Huyền Phong Cốc cười thảm, trong mắt lại lộ ra thần sắc giải thoát.

Tống Thư Hàng nhìn thấy vết thương của đối phương, trong nháy mắt hiểu ra, tên này là một kẻ bị toàn thân khôi lỗi hóa.

Đồng thời, hắn lập tức hiểu ra tên này là do ai phái tới rồi, chính là cái gã chơi khôi lỗi mà hắn gặp trong cấm địa.

Tên kia sở hữu kỹ thuật khôi lỗi hóa con người, còn có một loại kỹ thuật biến tu sĩ thành nhân bì khôi lỗi.

Hơn nữa, đối phương còn sở hữu vô số thân thể khôi lỗi, giết một cái lại nhảy ra một cái, giết mãi không hết, là một tên khiến người ta đau đầu. "Đập nát hắn!

Nếu không khôi lỗi hóa hắn sẽ không chết, hắn không chết thì thiên kiếp sẽ tiếp tục thành hình." Đông Phương Lục tiên tử nói, đồng thời cô phi nhanh oanh ra một ký pháp thuật.

Khắc sau, Thất Sinh Phù phủ chủ, Tống Thư Hàng, Bỉ Ngạn Ma Quân, Thiên Nhai Tử trưởng đạo đều đồng loạt ra tay, công về phía thân thể tu sĩ Huyền Phong Cốc kia.

Nhưng ngay lúc này, trên bầu trời, thiên kiếp của tu sĩ Huyền Phong Cốc triệt để thành hình.

Một cái thiên kiếp này xuất hiện, năm người Tống Thư Hàng lập tức cảm ứng được bản thân chịu sự lôi kéo, thiên kiếp của bản thân phi nhanh thành hình.

Trên bầu trời lại có năm mảng kiếp vân phù hiện, nối thành một dải. "Chết rồi, chết chắc rồi." Lão già lẩm bẩm, hắn thế mà thật sự muốn cùng Thất Sinh Phù đồng quy vu tận rồi.

Năm người Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù phủ chủ, Thiên Nhai Tử, Bỉ Ngạn Ma Quân, Đông Phương Lục tiên tử toàn lực ra tay, nửa thân trên và nửa thân dưới của tu sĩ Huyền Phong Cốc đương trường bị đánh nát bấy.

Nhưng mà, cho dù toàn thân trên dưới đều bị đánh nát, 'thiên kiếp' trên bầu trời lại vẫn không dừng lại, vẫn đang tiếp tục ngưng tụ. "Thiên kiếp không tiêu tán?" Đông Phương Lục tiên tử ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Thiên Nhai Tử: "Tên này còn chưa chết, thảo!" Tên này rốt cuộc bị cải tạo thành cái thứ gì, toàn thân trên dưới bị đánh thành phấn vụn rồi mà vẫn chưa chết hẳn? "Hạch tâm của hắn còn, nhất định vẫn ẩn tàng ở đâu đó gần đây.

Tên này lúc đi vào đã không mang theo hạch tâm khôi lỗi.

Cho nên, thân thể khôi lỗi hóa bị đánh thành phấn vụn cũng không thực sự chết đi.

Hắn đã chưa chết, vậy thiên kiếp sẽ không biến mất." Thất Sinh Phù phủ chủ sắc mặt khó coi.

Tên này chỉ có thực lực nhị phẩm mà dám tới cửa cưỡng chế dẫn thiên kiếp, quả nhiên là có chuẩn bị mà đến.

Cái hạch tâm khôi lỗi kia hẳn là giấu ở gần đây, cho nên thiên kiếp mới có thể thành hình ở chỗ này.

Nếu cho chư vị tại đây một chút thời gian, tìm ra hạch tâm khôi lỗi cũng không phải việc khó.

Nhưng hiện tại, thiếu nhất chính là thời gian.

Thiên kiếp trên đỉnh đầu không chờ người!

Thiên kiếp do khôi lỗi Huyền Phong Cốc dẫn xuống, chung quy vẫn lôi kéo thiên kiếp của năm người Tống Thư Hàng.

Chân khí, linh lực trên người năm người không tự chủ được sôi trào, điên cuồng bùng phát, trong nháy mắt liền dẫn xuống lôi kiếp thuộc về mỗi người.

Tất cả diễn biến quá nhanh, trong tích tắc, năm người liền cảm ứng bản thân đã bị 'thiên kiếp' khóa định. "Cứt chó!

Mau xử lý lão già này, giảm bớt cường độ thiên kiếp." Lúc này, Thiên Nhai Tử nhìn chằm chằm vào 'lão già' kia.

Ông biết lão già này cũng không phải người mình, trước đó lão già này từng nói muốn dẫn thiên kiếp cùng mọi người đồng quy vu tận, cũng là một cái tai họa.

Hiện tại, đối mặt với thiên kiếp hình thái 5+1, xử lý lão già này có thể biến thành thiên kiếp 4+1, uy lực có thể giảm bớt một chút. "Lão già này và các ngươi không cùng một bọn?

Mẹ, sao các ngươi không giết hắn sớm chút?

Mấy người các ngươi đúng là chê mạng dài." Bỉ Ngạn Ma Quân nghiến răng nói: "Hiện tại muộn rồi, thiên kiếp 5+1 đã thành hình, giờ giết lão già này cũng vô dụng.

Giữ lại mạng hắn, để hắn đi gánh vác một phần thiên kiếp, giảm nhẹ gánh nặng cho các ngươi." Oanh long long...

Trong tích tắc, trên bầu trời, thiên kiếp của năm người Tống Thư Hàng thành hình.

Cả bầu trời trên đỉnh đầu đại học thành Giang Nam đều bị lôi quang thiên kiếp che phủ!

Mắt thường nhìn lên bầu trời, toàn bộ là sấm sét. "Trời ơi, phạm vi thiên kiếp này sao lại lớn như vậy?" Thiên Nhai Tử đạo trưởng trừng lớn mắt, phạm vi thiên kiếp này không khoa học tu chân chút nào. "Các vị tiền bối, đừng phản kháng, phối hợp với tôi!" Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lớn tiếng kêu lên.

Khắc sau, thân ảnh của Thư Hàng, Thất Sinh Phù phủ chủ, Thiên Nhai Tử, Thường Viễn Tử bốn người đột nhiên biến mất tại chỗ.

Lúc này không đi, còn đợi khi nào?

Đợt thiên kiếp này quá mức khủng bố, hiện tại chỉ có thể đánh cược một phen, xem Hạch Tâm Thế Giới có thể ngăn cách lực lượng thiên kiếp hay không.

Nếu có thể thì cả nhà cùng vui.

Nếu không thể thì mọi người cứ chờ chết đi! ...

Oanh long long, trên bầu trời đại học thành Giang Nam, từng đạo lôi quang xé rách chân trời, lôi xà cuồng vũ.

Tiếng sấm khổng lồ nổ vang giữa hư không.

Khi tiếng sấm đầu tiên nổ vang, là thiên kiếp do tu sĩ khôi lỗi hóa Huyền Phong Cốc dẫn xuống.

Thời gian đang là nửa đêm.

Những người đang ngủ say sưa bị tiếng sấm nổ vang đột ngột làm giật mình. "Mẹ kiếp, dự báo thời tiết ăn gì vậy?

Không phải nói một tuần gần đây đều là trời nắng sao?

Sao giờ tự nhiên lại có sấm sét mưa giông?" Rất nhiều người bị tiếng sấm đánh thức uất ức nói.

Hơn nữa, tiếng sấm này cũng quá dày đặc, giống như đốt pháo ngay bên tai vậy, tiếng oanh long long từ đầu đến cuối không hề dứt.

Còn có rất nhiều người chú ý tới sự quỷ dị của mảng sấm sét trên bầu trời - mảng sấm sét này dường như tụ tập tại một khu vực nhỏ nào đó, số lượng tia sét có chút quỷ dị, hùng vĩ đến cực điểm.

Hơn nữa, đám mây dông này dường như rất thấp, cảm giác như chúng tùy thời sẽ đánh xuống mặt đất.

Thậm chí, có người khi nhìn chằm chằm vào đám mây dông này, trong lòng lại nảy sinh một loại sợ hãi bản năng.

Thật sự tà môn. "Trên thế giới này, còn có đám mây dông nào 'ngầu' hơn đám này không?" Có người thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng rất nhanh, hắn liền hiểu ra, thế giới này quả thực còn có đám mây dông 'ngầu' hơn.

Chỉ thấy trong hư không lại có năm đám mây dông kích thước khác nhau ngưng tụ gần đám mây dông trước đó, sáu đám mây dông lớn nhỏ không đều ngưng tụ thành một đám mây dông khổng lồ.

Thời gian chính là lúc lôi vân của năm người Tống Thư Hàng bị dẫn động. "Vãi chưởng." Sáu đám mây dông trên trời hợp thể, phạm vi bao phủ của sấm sét càng thêm to lớn.

Trong tích tắc, mọi người phát hiện cả bầu trời trên đầu đều bị mây dông lấp đầy!

Cả bầu trời đều đang phóng điện, đây là ngày tận thế sao?

Có người tâm lý yếu ớt suýt chút nữa bị dọa tè ra quần.

Càng nhiều người thì luống cuống lấy điện thoại, máy quay phim các loại ra, mưu toan quay chụp lại cảnh sấm sét đầy trời này.

Nhưng mà... ngay khi mọi người chuẩn bị quay chụp sấm sét đầy trời, đột nhiên tất cả sấm sét biến mất không thấy.

Sấm sét, tiếng sấm trong nháy mắt bình ổn, cứ như thể chưa từng xuất hiện vậy. "Ngọa tào, chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ là ảo giác?" Người dân gần đại học thành Giang Nam vẻ mặt mộng bức.

Đêm nay, chú định có rất nhiều người mất ngủ. ...

Thiên kiếp trên bầu trời đột nhiên biến mất không thấy, chính là vì Tống Thư Hàng trong thời gian đầu tiên đã khởi động công năng 'Hạch Tâm Thế Giới', kéo ba vị tiền bối phe mình đang ở hiện trường vào trong đó.

Nếu Hạch Tâm Thế Giới có thể tránh được thiên kiếp...

Vậy thì lôi kiếp đầy trời kia cứ để cho tên tu sĩ Huyền Phong Cốc 'khôi lỗi hóa' và lão già kia gánh chịu đi!

Tống Thư Hàng cũng không phải người tốt bụng ngu ngốc, không có cái tật liều mạng cứu kẻ địch của mình.

Nhưng mà, sau khi Hạch Tâm Thế Giới khởi động, bốn người Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù phủ chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử lại không thuận lợi tiến vào Hạch Tâm Thế Giới.

Mà là bị chuyển dịch đến một không gian hắc ám.

Đây là một không gian không phân biệt trên dưới trái phải, có chút giống vũ trụ, bất quá không có sao và thiên thạch.

Có, chỉ là sấm sét vô biên vô tận.

Bọn họ bị kiếp lôi bao bọc, trên dưới trái phải trước sau, toàn bộ là kiếp lôi đang chớp động.

Ngoài năm người Tống Thư Hàng, còn có một cái hạch tâm khôi lỗi đã vỡ vụn đang lập lòe quang mang yếu ớt.

Ngoài ra, lão già vô danh kia cũng vẻ mặt mờ mịt xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng. ... "Ngọa tào, chuyện gì thế này?

Đây là nơi nào?" Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Bọn họ không phải nên bị chuyển vào Hạch Tâm Thế Giới sao?

Chẳng lẽ giữa đường bị người ta cướp cò?

Hơn nữa, lão già vô danh và hạch tâm khôi lỗi thế mà cũng ở đây!

Chương 1136

"Ta cũng không biết, có phải là vừa vặn có Cửu Phẩm Kiếp Tiên đi ngang qua, chuyển dịch vị trí của chúng ta không?" Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhíu mày hỏi. "Không phải Kiếp Tiên ra tay, dao động không gian khi Kiếp Tiên ra tay không phải như thế này." Thường Viễn Tử nói: "Hơn nữa, nếu là Kiếp Tiên ra tay thì hẳn là phải đánh tan chúng ta, truyền tống đến các nơi trên thế giới mới đúng." Tống Thư Hàng trong lòng cảm thấy vô cùng không ổn.

Hắn đưa tay ấn lên ngực mình, lần nữa thôi động sức mạnh Hạch Tâm Thế Giới.

Liên hệ giữa hắn và Hạch Tâm Thế Giới vẫn còn.

Hạch Tâm Thế Giới và hắn đã trở thành một thể, hiện tại đã không ai có thể tách rời Tống Thư Hàng và Hạch Tâm Thế Giới.

Nhưng mà, liên hệ giữa 'Hạch Tâm Thế Giới' và Tống Thư Hàng lúc này lại trở nên xa xôi như 'thiên sơn vạn thủy'.

Vốn dĩ chỉ cần một ý niệm là hắn có thể tiến vào Hạch Tâm Thế Giới, nhưng hiện tại, Tống Thư Hàng cảm giác Hạch Tâm Thế Giới muốn đưa hắn và mọi người vào trong thì cần tốn thời gian rất dài.

Nói tóm lại, chính là [Biến Về Tức Thời] biến thành [Đọc Niệm Chú Biến Về].

Mẹ nó, lần này 'toang' thật rồi.

Lão già vô danh: "Chết rồi, chết chắc rồi." "Loại không gian độc lập này...

Ta hình như từng nghe qua một truyền thuyết." Thất Sinh Phù phủ chủ nhíu mày nói: "Nghe nói, Thất Phẩm Tôn Giả khi độ kiếp tấn thăng Bát Phẩm Huyền Thánh, bởi vì uy lực thiên kiếp phải độ quá mức đáng sợ và cường đại, sở hữu uy năng hủy thiên diệt địa, cho nên Bát Phẩm Huyền Thánh khi độ kiếp sẽ bị kéo vào một nơi gọi là 'Thiên Kiếp Thế Giới' để tiến hành độ kiếp.

Mà một khi độ kiếp thành công, ngay trong nháy mắt từ không gian độc lập đi ra, người tu luyện toàn thiên hạ trong lòng đều sẽ có cảm ứng, biết một vị Bát Phẩm Huyền Thánh đản sinh.

Đây chính là một trong những duyên do của cảnh giới Bát Phẩm [Nhân Tiền Hiển Thánh]." "Chẳng lẽ nói, uy lực thiên kiếp chúng ta phải độ đã trực bức uy lực thất tấn bát?" Thường Viễn Tử khổ sở nói.

Thất tấn bát?

Có cần khoa trương như vậy không, trong nhóm 5+1 người độ kiếp ở đây, một người nhị tấn tam, hai người tam tấn tứ, một người tứ tấn ngũ, hai người ngũ tấn lục.

Mạnh nhất cũng chỉ là hai Ngũ Phẩm Linh Hoàng đỉnh phong, sáu cái thiên kiếp dung hợp lại, theo lý thuyết tối đa có uy lực gấp hai mươi lần lôi kiếp 'ngũ tấn lục' bình thường là kịch kim.

Nhưng hiện tại, trực tiếp biến thành lôi kiếp tấn thăng Bát Phẩm Huyền Thánh là có ý gì?

Đừng nói là chư vị ở đây, lôi kiếp này dù cho Thất Phẩm Tôn Giả tới cũng 'toang'. "Chết rồi, chết chắc rồi." Lão già vô danh vẻ mặt ngốc trệ, không ngừng lẩm bẩm. "Nhân Tiền Hiển Thánh sao, Túy Nguyệt Cư Sĩ tiền bối có lẽ sẽ rất thích cái 'Thiên Kiếp Thế Giới' này đấy." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Oanh long long ~~ Lôi quang bốn phương tám hướng càng lúc càng sáng, xung quanh năm người + một hạch tâm khôi lỗi hóa thành một biển sấm sét!

Biển sấm sét chân chính, loại liếc mắt nhìn không thấy bờ. "Làm sao bây giờ?" Thiên Nhai Tử nuốt nước miếng, lôi hải hạo hãn này tràn ngập sức mạnh thiên kiếp hủy thiên diệt địa.

Đối mặt với lôi hải này, Thiên Nhai Tử chỉ cảm thấy bản thân nhỏ bé biết bao. "Còn có thể làm sao, chuẩn bị sẵn sàng độ kiếp đi.

Có bản lĩnh gì thì dùng hết ra, có thủ đoạn gì đừng giấu nữa, còn không dùng thì giữ lại mang xuống đất à." Thất Sinh Phù phủ chủ trầm giọng nói. "Chính là như thế." Thường Viễn Tử đôi mắt sáng ngời, hắn không chút sợ hãi nhìn lôi hải bao la kia, ngược lại trong lòng nảy sinh một loại hào tình hào mại.

Hắn rất muốn ngâm một bài thơ để biểu đạt tâm tình hào mại của mình...

Đáng tiếc gần đây hắn không mua thơ loại hào mại, muốn ngâm cũng ngâm không ra.

Lần này nếu có thể sống sót đi ra, nhất định phải đi Nho gia mua một rương thơ loại hào mại, phải mua tất cả bản quyền, để phòng bất cứ tình huống nào. "Đáng tiếc, ta thật vất vả mới cải thiện 'Trận pháp độ kiếp siêu cấp phẩm', thật vất vả mới cùng Bạch Tôn Giả hoàn thiện trận pháp độ kiếp, vốn dĩ mượn trận pháp đó, ta đều có hy vọng trùng kích Bát Long Văn Kim Đan." Thất Sinh Phù phủ chủ đau gan.

Hiện tại đừng nói Bát Long Văn Kim Đan, chỉ cần có thể sống sót đi ra hắn đã tạ ơn trời đất rồi. "Bần đạo thật vất vả mới từ chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu giao dịch được Huyết Ma Huyết Châu, đang chuẩn bị hoàn thành bộ pháp khí độ kiếp của bần đạo.

Mắt thấy pháp khí sắp luyện chế thành công, lại gặp phải chuyện tào lao này.

Bần đạo khổ chờ ba trăm năm, mắt thấy sắp sửa tấn thăng Lục Phẩm Chân Quân." Thiên Nhai Tử đạo trưởng khổ sở nói. "Ta cũng vậy, ta tốn giá lớn mời Bỉ Ngạn Ma Quân chế tạo riêng cho ta một bộ trận pháp độ kiếp, hiện tại là không dùng được rồi." Thường Viễn Tử nói.

Tống Thư Hàng: "Tôi cũng mời Bỉ Ngạn tiền bối chế tạo trận pháp độ kiếp, chuẩn bị tấn thăng tứ phẩm." "Chết rồi, chết chắc rồi." Lão già vô danh vẫn đang lẩm bẩm tự nói.

Giọng nói của lão già khiến tâm tình mọi người càng thêm trầm uất.

Oanh!

Trong lôi hải bùng lên một mảng hỏa diễm.

Thiên kiếp, chính thức bắt đầu rồi.

Đợt thiên kiếp thứ nhất là từ trong biển kiếp lôi kia phân hóa ra chút ít lực lượng thiên kiếp, chia nhau khóa định mọi người, chậm rãi thành hình.

Năm người có mặt cộng thêm một hạch tâm khôi lỗi đều bị lực lượng thiên kiếp khóa định, mỗi người đều phải ứng phó phần lực lượng thiên kiếp của chính mình.

Sáu đạo lực lượng thiên kiếp, dựa theo cảnh giới khác nhau của các tu sĩ tại trường, mức độ mạnh yếu cũng khác nhau.

Uy lực đợt thiên kiếp này không lớn, dường như là một cái trailer báo cho 5+1 tu sĩ tại trường biết: Tận thế của các ngươi đã tới, đếm ngược sinh mệnh bắt đầu.

Chỉ là, mấy người Tống Thư Hàng sẽ không dễ dàng bỏ cuộc.

Thiên kiếp mạnh hơn nữa thì thế nào?

Con đường tu chân vốn dĩ là đột phá từng tầng từng tầng tử cục, tìm đường sống trong cõi chết!

Đạo trường sinh vốn dĩ là đột phá sinh tử, hành động nghịch thiên. ... "Đợt này uy lực không mạnh lắm, mọi người chuẩn bị ứng đối cho tốt.

Nếu ai có thể rảnh tay thì ra tay giúp cái 'hạch tâm khôi lỗi' kia đỡ đợt một.

Cố gắng để nó vượt qua đợt thiên kiếp thứ nhất, như vậy có thể dùng nó để hấp dẫn công kích của đợt thiên kiếp thứ hai uy lực mạnh hơn." Thất Sinh Phù phủ chủ trầm giọng nói.

Nói xong hắn ném ra vài tấm phù bảo, thêm hiệu quả phụ trợ cho mình và Tống Thư Hàng, Thiên Nhai Tử cùng Thường Viễn Tử, cũng như cả lão già kia. "Nhiệm vụ bảo vệ hạch tâm khôi lỗi cứ giao cho ta đi." Thường Viễn Tử nói, nói xong thân hình hắn hơi di chuyển, chắn bên cạnh hạch tâm khôi lỗi kia. "Chết rồi, chết chắc rồi." Lão già vô danh vẫn còn lẩm bẩm.

Sau đó, mấy người có mặt các triển thần thông.

Thất Sinh Phù phủ chủ bố hạ một cái phù trận cỡ nhỏ.

Thường Viễn Tử tế ra một đôi phi kiếm tử mẫu.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng tế ra một bộ pháp khí đỏ như máu - chính là pháp khí độ kiếp ông vẫn luôn tế luyện, bất quá còn chưa hoàn toàn hoàn thành.

Tống Thư Hàng hít sâu, đưa tay chém ra một đạo đao ý, đao ý lượn lờ trên người hắn, hóa thành một bộ khôi giáp sắt thép sống động như thật.

Đối phó đợt thiên kiếp thứ nhất, đao ý của hắn hẳn là đủ ứng phó rồi. "Khải Ý (Ý cảnh áo giáp)?" Thường Viễn Tử hỏi, loại 'Ý' phòng ngự này độ khó tu luyện rất lớn, không ngờ vị Thư Hàng tiểu hữu này ở cảnh giới tam phẩm đã tu luyện ra Khải Ý? "Không, đây là đao ý." Tống Thư Hàng trầm giọng nói. "Hả?" Thường Viễn Tử sửng sốt. "Tiền bối anh đừng nhìn nó là một bộ khôi giáp, nhưng nó là đao ý hàng thật giá thật." Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên: "Tuy rằng lực phòng ngự của nó cũng rất mạnh, nhưng nó thực sự là đao ý." Thường Viễn Tử trầm mặc, vẻ mặt 'cậu mẹ nó lừa tôi à'.

Lão già vô danh: "Chết rồi, chết chắc rồi." "......" Thất Sinh Phù phủ chủ nhấc chân, hung hăng đá hắn một cước: "Tỉnh táo lại cho ta, dù sao ngang dọc gì cũng chết, cứ liều một phen cho ta.

Có thủ đoạn gì thì cứ thi triển ra hết, đừng giấu nữa.

Liều một phen, nói không chừng còn có cơ hội xông ra một con đường sống." Đôi mắt vẩn đục của lão già động đậy, sau đó luống cuống tay chân từ trong lòng móc ra một cái hồ lô màu đen, từ bên trong thả ra hai con ác quỷ đen sì.

Nhưng mà, hai con ác quỷ vừa thả ra, đột nhiên hét thảm một tiếng, dưới khí tức thiên kiếp hôi phi yên diệt.

Lão già vẻ mặt vô tội nhìn Thất Sinh Phù phủ chủ.

Thất Sinh Phù phủ chủ: "......" Lão già này là một quỷ tu, đại bộ phận thủ đoạn của hắn chính là khu sử ác quỷ.

Hơn nữa, Quỷ Soái mà hắn chuyên môn bồi dưỡng để dùng cho độ kiếp đã bị Thất Sinh Phù phủ chủ xử lý rồi.

Nói cách khác, hiện tại lão già này là một phế vật kéo chân sau, đoán chừng tên này không chống nổi hai đợt thiên kiếp.

Thất Sinh Phù phủ chủ tâm mệt mỏi quá.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nói: "Nếu, tôi là nói giả như chúng ta thành công vượt qua đợt thiên kiếp này, từ trong không gian hắc ám này đi ra ngoài...

Vậy chúng ta có giống như Bát Phẩm Huyền Thánh, [Nhân Tiền Hiển Thánh] không?" Bởi vì Bát Phẩm Huyền Thánh trong nháy mắt bước ra khỏi giới thiên kiếp này sẽ nhận được hiệu quả tương tự như 'Thông báo toàn server' trong game, khiến tất cả người tu luyện - không chỉ là tu sĩ, còn bao gồm người tu luyện hệ thống phương Tây, cùng với tất cả người tu luyện của các hệ thống tạp nham khác đều nhận được hiệu quả [Nhân Tiền Hiển Thánh]. "Có khả năng... sẽ có đi?" Thất Sinh Phù phủ chủ cũng không dám khẳng định. "Nếu thật sự có hiệu quả như vậy, Túy Nguyệt Cư Sĩ nhất định sẽ hâm mộ chết mất." Tống Thư Hàng nói.

Mục tiêu nhân sinh của Túy Nguyệt Cư Sĩ chính là sớm ngày tấn thăng Bát Phẩm Huyền Thánh, để tất cả mọi người đều có thể nhớ kỹ đạo hiệu và tên của ngài ấy. "Thật muốn nhường cơ hội này cho Cư Sĩ." Thất Sinh Phù phủ chủ thở dài, sau đó nói: "Đến rồi!" Đợt thiên kiếp thứ nhất rốt cuộc thành hình, oanh kích về phía mọi người! ...

Thiên kiếp đợt một của Thất Sinh Phù phủ chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử, thậm chí là lão già kia đều rất bình thường.

Giống thiên kiếp thông thường, đều là mở đầu bằng lôi kiếp.

Nhưng Tống Thư Hàng phát hiện, phần thiên kiếp của mình có chút không đúng.

Trong lôi hải ứng với lực lượng thiên kiếp khóa định hắn, xuất hiện từng bóng người.

Những bóng người kia do sấm sét tạo thành, dáng người cao lớn, bọn họ khoác da thú, tay cầm vũ khí như rìu, gậy gộc.

Toàn thân toát ra khí tức nguyên thủy, man hoang.

Ánh mắt bọn họ sắc bén xuyên qua lôi hải, xa xa khóa chặt Tống Thư Hàng, cứ như thể là chiến binh người nguyên thủy bước ra từ lịch sử.

Thiên kiếp của những người khác đều rất bình thường.

Chỉ có cây kỹ năng thiên kiếp của Thư Hàng hình như hơi bị lệch. "Thế này là mấy cái ý gì?" Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, hắn bị thiên kiếp nhắm vào?

Mấy người Thất Sinh Phù phủ chủ cũng nhìn thấy trạng thái thiên kiếp quỷ dị của Tống Thư Hàng.

Chương 1137

"Thư Hàng tiểu hữu, cậu tự cẩn thận." Thất Sinh Phù phủ chủ trầm giọng nói, bọn họ muốn giúp Tống Thư Hàng thì cũng phải đợi chống đỡ qua đợt thiên kiếp thứ nhất của mình đã rồi tính.

Oanh oanh oanh ~~ Trong lôi hải, có năm đạo lôi kiếp chi lực oanh hướng bốn người Thất Sinh Phù phủ chủ và cái hạch tâm khôi lỗi kia.

Với thực lực ba người, đỡ một đạo lôi kiếp này không thành vấn đề.

Lão già tuy rằng kéo chân sau, nhưng dù sao cũng là tu sĩ tam phẩm đỉnh phong, đợt lôi kiếp thứ nhất vẫn ngoan cường chống đỡ được.

Mà bên phía Tống Thư Hàng.

Người nguyên thủy do kiếp lôi hóa thành phát ra tiếng kêu điên cuồng, nhanh như chớp, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tổng cộng mười hai người nguyên thủy, hoặc đánh xa, hoặc cận chiến.

Rìu, cung tên, trường mâu đâm về phía Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay rút bảo đao Bá Toái...

Vô Hình Đao Cổ vẫn còn ở trong Hạch Tâm Thế Giới, không mang ra được.

Tống Thư Hàng mặt sắc trầm tĩnh, mười hai chiến binh người nguyên thủy kiếp lôi, Tống Thư Hàng có chín thành nắm chắc đỡ được bọn chúng.

Khi công kích đợt một của thiên kiếp sắp đánh vào người Tống

Thư Hàng, công đức kim quang trên người hắn lóe lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hóa hình, trong tay cô không mang Huyết Cốt hay chiếc hài vả mặt người ta, mà là vác ra một khẩu pháo lớn.

Khẩu mẫu pháo của [Thần Võ Hiển Uy Tung Hoành Thiên Hạ...

đoạn giữa lược bỏ...

Kiến Thần Sát Thần Tử Mẫu Pháo] do Bạch tiền bối two phân thân tặng.

Chỉ thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân thông thạo giương khẩu Diệt Thần Pháo mẫu pháo này lên, nhắm ngay những người nguyên thủy do kiếp lôi hóa thành kia. [Oanh ~~~] Một đạo quang trụ màu vàng từ trong Diệt Thần Pháo mẫu pháo oanh ra, nơi pháo quang đi qua, vạn vật vỡ nát!

Phàm là tất cả sự vật chắn trước mặt pháo quang, toàn bộ mẫn diệt!

Chiến binh người nguyên thủy thiên kiếp hóa hình người cũng không ngoại lệ, bị một pháo bắn thành cặn bã.

Không chỉ như thế...

Pháo quang theo đường thẳng, một đường oanh nhập vào trong thiên kiếp lôi hải đang cuồn cuộn kia.

Giống như [Moses rẽ Biển Đỏ] trong thần thoại phương Tây vậy, Diệt Thần Pháo một pháo bắn qua, thiên kiếp lôi hải kia thế mà bị tách ra một con đường, hồi lâu không thể khôi phục.

Cuối cùng, pháo quang của Diệt Thần Pháo còn nổ tung ở sâu trong thiên kiếp lôi hải, hóa thành một đóa nấm vân.

Uy lực này, quả thực bá đạo.

Thanh thế của phát pháo này quá lớn, thu hút sự chú ý của mấy vị đạo hữu khác. "Uy lực một pháo vừa rồi, e rằng có uy lực cấp bậc Lục Phẩm Chân Quân rồi đi?" Thường Viễn Tử nói. "E rằng không chỉ thế." Thiên Nhai Tử nói.

Nếu uy lực pháp khí ống pháo này của Tống Thư Hàng có thể luôn duy trì mạnh như vậy, nói không chừng bọn họ có thể chống đỡ lâu hơn?

Thậm chí, có tỷ lệ rất nhỏ phá kiếp mà ra?

Ngay khi các vị đạo hữu trong lòng nảy sinh hy vọng, ngay phía trước, thiên kiếp lại phát sinh biến hóa.

Kiếp lôi thiên kiếp, lại một lần nữa bắt đầu ngưng tụ.

Vô số vật thể hình dài có đuôi cánh tràn đầy cảm giác hiện đại, từ trong kiếp lôi hải phù hiện...

Thất Sinh Phù phủ chủ sắc mặt kịch biến. ...

Mà lúc này.

Tại một nơi an lạc nào đó.

Túy Nguyệt Cư Sĩ một tay cầm điện thoại, chậm rãi lướt trên đó.

Trên đó là một bài bình luận dài đặc sắc về 'Mạt Pháp Chi Chiến', trọn vẹn một vạn chữ, hơn nữa toàn bộ là bình luận về đại BOSS Tà Tướng Minh Nguyệt trong 'Mạt Pháp Chi Chiến'.

Viết rất đặc sắc có phải không?

Túy Nguyệt Cư Sĩ xem rất hài lòng, thế là ngài dùng mức lương triệu bạc một năm, thuê vị bình luận viên mạng viết bài cảm nhận dài một vạn chữ kia với lương cao.

Người có tài như vậy, hy vọng hắn có thể cách mỗi đoạn thời gian dùng góc độ khác nhau, viết một bài cảm nhận gửi cho ngài.

Chỉ tiếc ngài trong 'Mạt Pháp Chi Chiến' ống kính thực sự quá ít, tuy rằng bài bình luận dài này rất đặc sắc, nhưng nội dung có thể viết vẫn có chút không đủ.

Thế là, Túy Nguyệt Cư Sĩ và Linh Vũ Điệp Tôn Giả hẹn xong rồi, ngài chuẩn bị đi tham diễn bộ phim mới 'Cuộc Đời Phóng Túng Bất Kham Của Ta' của Tam Lãng đạo hữu, muốn tham diễn một vai.

Đợi 'Cuộc Đời Phóng Túng Bất Kham Của Ta', sẽ để vị bình luận viên mạng này tiếp tục viết bài bình luận dài, chuyên môn viết về vai diễn của ngài.

Cảm giác được người ta nhớ kỹ này thật tốt a. "Nói đi cũng phải nói lại, Thư Hàng tiểu hữu lại sắp độ kiếp rồi nhỉ?

Thật tốt a, tốc độ tấn cấp nhanh như vậy.

Ta cũng thật muốn nhanh chóng tấn cấp, sớm chút tấn thăng Bát Phẩm Huyền Thánh, sau đó Nhân Tiền Hiển Thánh, để tất cả mọi người đều nhớ kỹ đạo hiệu của ta." Túy Nguyệt Cư Sĩ khẽ nói.

Nhìn thấy hình thái thiên kiếp biến hóa trong kiếp lôi chi hải, không chỉ Thất Sinh Phù phủ chủ, mấy vị đạo hữu khác đồng thời biến sắc, Thiên Nhai Tử đạo trưởng mặt càng là biến thành màu xanh.

Trong kiếp lôi chi hải phù hiện chính là vô số tên lửa.

Những tên lửa này có cái là gắn đơn lẻ, có cái là ba quả xếp song song; cũng có bốn quả xếp song song, còn có cái xếp chồng lên nhau hình chữ Phẩm.

Số lượng cực nhiều, chừng hơn ngàn quả, hơn nữa còn đang không ngừng tăng lên...

Ngoài những tên lửa này, còn có vô số nòng pháo thon dài.

Trước đó, khi Thường Viễn Tử cầu ái với Biệt Tuyết tiên cơ, thiên kiếp từng ngưng tụ thành bộ dáng những nòng pháo thon dài này.

Mà lần này, nòng pháo thon dài hoàn toàn thành hình.

Những cái này tịnh không phải ống pháo, mà là từng họng pháo xe tăng, xe tăng chỉ ngưng tụ ra nửa thân trên, chừng gần ba ngàn chiếc. "Thế mà thực sự là thiên kiếp hiện đại hóa." Thường Viễn Tử cười khổ nói: "Thiên địa dị biến ngay trước mắt, ngay cả thiên kiếp cũng đang biến hóa.

Đáng tiếc, ta còn chưa kịp cùng 'Bỉ Ngạn Ma Quân' thương thảo biện pháp ứng đối những thiên kiếp hiện đại hóa này." "Làm cái quỷ gì vậy, tại sao thiên kiếp lại là tên lửa?

Quả thực chưa từng nghe thấy.

Bát Phẩm Huyền Thánh độ kiếp được ghi chép trong môn phái chúng ta cũng không có sản sinh ra những vũ khí hiện đại hóa này!" Thiên Nhai Tử kêu lên. "Bát Phẩm Huyền Thánh độ kiếp không xuất hiện thiên kiếp hiện đại hóa này rất bình thường, bởi vì vị Bát Phẩm Huyền Thánh tấn thăng được ghi chép cuối cùng đều là độ kiếp từ ngàn năm trước.

Lúc đó, những vũ khí hiện đại hóa này đều còn chưa được nghiên cứu ra." Thất Sinh Phù phủ chủ nói. "Chết rồi, chết chắc rồi, chết chắc rồi." Lão già phế vật lại bắt đầu lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng nhìn những tên lửa và họng pháo xe tăng này, lần nữa trầm trọng thở dài. 'Thiên kiếp hiện đại hóa' trong mộng của hắn chung quy vẫn xuất hiện.

Hơn nữa, còn khủng bố hơn cả trong mộng cảnh của hắn xuất hiện.

Lúc đó trong mộng, thiên kiếp hiện đại hóa kia vẫn là một chi bộ đội vũ trang hiện đại hóa phun mưa bom bão đạn về phía hắn, thứ đồ chơi tên lửa này đều là hàng 'áp chót' của thiên kiếp hiện đại hóa trong mộng.

Lúc đó, xe tên lửa chậm rãi chạy ra, ngạnh sinh sinh dọa Tống Thư Hàng tỉnh mộng.

Nhưng hiện tại... xe tên lửa 'áp chót' trong mộng cảnh lại xuất hiện ngay ở đợt thiên kiếp thứ hai.

Hơn nữa số lượng càng là đạt tới con số một ngàn khủng bố, còn phụ trợ thêm hơn ba ngàn chiếc xe tăng các loại công kích. "Cho dù là trong hiện thực, tên lửa và xe tăng do người thường nghiên cứu chế tạo ra, số lượng 1 ngàn cộng 3 ngàn cũng đủ để nổ chết chúng ta mấy lần, mà hiện tại những tên lửa và xe tăng này còn là do thiên kiếp ngưng tụ mà thành." Thiên Nhai Tử cười khổ nói.

Đối mặt với uy lực trình độ này, Thất Phẩm Tôn Giả qua đây cũng phải quỳ.

Ý tứ là, năm người có mặt e rằng ngay cả đợt thiên kiếp này cũng không chống nổi.

Thất Sinh Phù phủ chủ: "Đừng nói gì cả, chỉ có liều thôi." Phủ chủ trên người tự nhiên cũng có thủ đoạn 'giữ mạng', bối cảnh của hắn to lớn vô cùng, thế lực ngay cả đại môn phái như Vô Cực Ma Tông cũng không dám trêu chọc, tự nhiên sẽ không thiếu thủ đoạn giữ mạng.

Nhưng mà, đối mặt với Thiên Kiếp Thế Giới cấp bậc Bát Phẩm Huyền Thánh, Thất Sinh Phù phủ chủ cũng không khẳng định thủ đoạn 'giữ mạng' và thủ đoạn 'phục sinh' trên người mình có hiệu quả hay không.

Thiên kiếp cường đại như thế khóa định, một khi thần hình câu diệt, rất có thể ngay cả phục sinh cũng không kịp.

Trừ lão già phế vật ra, bốn người còn lại đều nghiến răng chấn tác tinh thần.

Cho dù thật sự phải chết, cũng phải chết oanh oanh liệt liệt. ...

Đao ý khôi giáp, Nho gia Kim Cương Thân, Cương Thủ các loại công pháp bị Tống Thư Hàng đẩy tới cực hạn, bảo đao Bá Toái trong tay hơi chấn động, chiêu đao phòng thủ mạnh nhất 'Nghịch Lân Đao Pháp' đã súc thế đãi phát.

Kỳ thực trong lòng Tống Thư Hàng còn một suy nghĩ chưa nói ra - đợt thiên kiếp thứ hai đã là 'thiên kiếp hiện đại hóa', vậy đợt thiên kiếp thứ ba sẽ là cái gì?

Thiên kiếp hiện đại hóa phiên bản nâng cấp, ví dụ như bom nguyên tử, bom khinh khí các loại?

Hay là... thứ còn khủng bố hơn, những thứ như hắc khoa kỹ tương lai?

Nếu đợt thiên kiếp thứ ba thật sự xuất hiện bom hạt nhân, vậy mọi người có thể gõ GG được rồi.

Ngay cả 'Hiến Công Cư Sĩ' sở hữu mấy trăm tầng trận pháp phòng ngự lúc trước cũng suýt chút nữa bị nổ chết, Hiến Công Cư Sĩ lúc đó đã là tu sĩ lục phẩm đỉnh phong.

Trong kiếp lôi hải, điện mang hung dữ, lôi đình không ngừng dấy lên sóng triều, tiếng sấm cuồn cuộn, chấn màng nhĩ mấy người Tống Thư Hàng đau nhức.

Trong kiếp lôi hải này còn có càng nhiều tên lửa và họng pháo xe tăng phù hiện.

Sắc mặt đám người Thất Sinh Phù phủ chủ càng ngày càng trầm trọng.

Mà đúng lúc này...

Công Đức Xà Mỹ Nhân @#%× Tiên Tử trên người Tống Thư Hàng lại động, thân hình cô bay lên, bay đến đỉnh đầu đám người Tống Thư Hàng.

Sau đó, cô lần nữa giương 'Diệt Thần Pháo' mẫu pháo lên, nhắm vào lôi đình chi hải kia.

Chương 1138

Oanh!!

Diệt Thần Pháo lần nữa khai hỏa, pháo quang nóng rực lóe lên.

Sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ thân pháo xoay một vòng.

Pháo quang Diệt Thần Pháo giống như kiếm laser to lớn vô cùng, quét một vòng trong lôi đình hải.

Oanh oanh oanh oanh oanh ~~ Tiếng nổ vang liên miên không dứt vang lên, tên lửa, xe tăng trong lôi đình hải toàn bộ bị dẫn nổ lượng lớn.

Kiếp lôi chi hải không ngừng cuộn trào, dòng xung kích nổ tung không ngừng ùa tới!

Nhưng so với việc trực tiếp nổ tung ngay bên cạnh, những sóng xung kích nổ tung này căn bản không tính là gì. "Hiện tại đã có thể công kích?" Thất Sinh Phù phủ chủ mắt sáng lên - tu sĩ khi độ kiếp, thông thường đều là chờ thiên kiếp rơi xuống một chút, sau đó ra tay đánh nát kiếp lôi hoặc là kiếp hỏa, dập tắt.

Nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc này lại phát động công kích khi những tên lửa, đại bác xe tăng này còn chưa khai hỏa! "Thừa dịp hiện tại, mau công kích." Thiên Nhai Tử đạo trưởng gấp gáp nói.

Thất Sinh Phù phủ chủ, Thiên Nhai Tử, Thường Viễn Tử các thi thủ đoạn, bạo phát công kích của chính mình về phía kiếp lôi chi hải, mà Tống Thư Hàng không có thủ đoạn công kích từ xa tương ứng, chỉ có chém ra một ký Hỏa Diễm Đao cho đủ số.

Lão già phế vật run rẩy oanh ra một đạo hắc khí...

Nhưng đạo hắc khí kia của hắn mới ly thể một mét, liền bị phá tà chi lực trong thiên kiếp hóa thành tro bụi.

Tên này quả thực là tới tấu hài. "Chết rồi, chết chắc rồi." Lão già phế vật lại lẩm bẩm niệm. ...

Sau một trận mãnh công của bốn người Thất Sinh Phù phủ chủ, số lượng tên lửa và số lượng xe tăng trong kiếp lôi chi hải giảm bớt một phần.

Nhưng mà, so với cơ số khổng lồ kia mà nói, số tên lửa và xe tăng giảm bớt còn không nhiều bằng số lượng mới sinh ra trong kiếp lôi hải.

Cuối cùng, số lượng thiên kiếp tên lửa duy trì ở khoảng chín trăm phát, số lượng xe tăng thì ngược lại tăng thêm một ít, đạt tới con số bốn ngàn chiếc.

Đây là con số nhìn một cái liền khiến người ta nhũn chân.

Mà lúc này, đợt thiên kiếp thứ hai rốt cuộc không còn sản sinh tên lửa mới nữa.

Khắc sau, chín trăm quả thiên kiếp tên lửa oanh kích về phía vị trí năm người Tống Thư Hàng, bốn ngàn chiếc xe tăng đồng loạt khai hỏa...

Cho nên, thiên kiếp từ Bát Phẩm Huyền Thánh trở lên mới bị chuyển dời đến Thiên Kiếp Thế Giới, uy lực này nếu đặt ở hiện thế, khu vực chịu đựng thiên kiếp tuyệt đối sẽ biến thành một vùng đất chết.

Tiếng sấm kinh thế, hung dũng bành trướng.

Trong kiếp lôi còn kèm theo sức mạnh Tâm Ma Kiếp, kích phát kinh khủng trong lòng tu sĩ, khiến người ta sởn tóc gáy.

Mà đúng lúc này, cái hạch tâm khôi lỗi vỡ vụn kia lại đột nhiên lơ lửng bay lên.

Hạch tâm càng bay càng cao, rời xa năm người Tống Thư Hàng.

Mà khi nó bay đi, một bộ phận thiên kiếp tên lửa và xe tăng đổi hướng, oanh kích về phía nó.

Oanh ~~ Hạch tâm khôi lỗi vỡ vụn là kẻ đầu tiên trong năm người Tống Thư Hàng trúng đạn, trong vụ nổ đáng sợ kia, nó hóa thành hư vô, cái gì cũng không lưu lại.

Dường như...

đây là sự giãy giụa cuối cùng của tu sĩ Huyền Phong Cốc kia.

Hắn dùng phương thức của mình, thu hút một phần hỏa lực cho đám người Tống Thư Hàng?

Ai cũng không biết suy nghĩ chân thực của hắn, có lẽ từ khoảnh khắc bị toàn thân khôi lỗi hóa, hắn đã thân bất do kỷ.

Một cái chớp mắt tiếp theo, mười quả tên lửa có tốc độ đặc biệt nhanh ở tuyến đầu tiên nổ tung một bước.

Phòng ngự phù trận Thất Sinh Phù phủ chủ bố hạ yếu ớt như thủy tinh, bị nhẹ nhàng phá vỡ.

Sau đó là pháp khí độ kiếp Huyết Ma chưa hoàn thành của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, ngay sau đó bị uy lực vụ nổ xé nát.

Thủ đoạn phòng ngự của Thường Viễn Tử là đặc sắc nhất trong năm người, kiếm trận công thủ nhất thể.

Nếu hắn chỉ có một mình độ kiếp, dựa vào bộ kiếm trận công thủ nhất thể này, có thể chống đỡ rất lâu trong thiên kiếp.

Nhưng khi mười quả tên lửa cùng lúc nổ tung, uy lực thiên kiếp và uy lực tên lửa chồng chất, kiếm trận công thủ nhất thể của Thường Viễn Tử trong một hơi thở liền vỡ nát.

Cuối cùng là Công Đức Xà Mỹ Nhân + Đao Ý Khôi Giáp của Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân của Tống Thư Hàng bành trướng ra, bảo hộ toàn bộ các đạo hữu độ kiếp ở bên trong, 'Đao Ý Khôi Giáp' vốn dĩ phụ trên người Tống Thư Hàng lại lấy hình thức hình chiếu, phụ gia trên người cô.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thu hồi 'Diệt Thần Tử Mẫu Pháo', thứ này khai hỏa có giãn cách, tịnh không thể liên tục khai hỏa.

Sau đó, cô thuần túy lấy thân thể mình làm phòng ngự.

Oanh oanh oanh oanh ~~ Thiên kiếp bom hạt nhân không ngừng nổ tung, thân thể Công Đức Xà Mỹ Nhân càng ngày càng nhỏ, kim quang càng ngày càng yếu ớt. "A a a a ~~" Trong miệng Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm cao vút.

Tiếng kêu thảm kia ức dương đốn tỏa, tiết tấu rõ ràng, chỉ là có chút quái dị, dường như là tiếng kêu thảm của nam tử?

Kêu thảm xong, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên nằm rạp xuống đất, đầu ngoẹo một cái, [Chết rồi]. "Chết rồi?" Thiên Nhai Tử đạo trưởng lau đi máu tươi nơi khóe miệng, hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân của Tống Thư Hàng hiển nhiên là phòng ngự cuối cùng của năm người.

Bọn họ không ngờ uy lực của thiên kiếp tên lửa lại bạo biểu như vậy, mười quả đã khiến tất cả phòng ngự của bọn họ phá diệt!

Sự thực là căn bản không cần mười quả, uy lực của khoảng năm quả nổ tung đã đủ để phá diệt tất cả phòng ngự.

Nếu không phải có Công Đức Xà Mỹ Nhân của Tống Thư Hàng đột nhiên chắn đỡ, bọn họ hiện tại đã chết trong uy lực nổ tung của mười quả thiên kiếp rồi.

Sự thực là, chính Tống Thư Hàng cũng không ngờ Công Đức Xà Mỹ Nhân dưới công kích của thiên kiếp tên lửa, có thể chống đỡ lâu như vậy.

Công Đức Xà Mỹ Nhân khi đối mặt 'thiên kiếp', có gia thành phòng ngự đặc thù.

Công đức chi lực vốn dĩ là lợi khí độ kiếp.

Công đức tại thân, uy lực thiên kiếp đều sẽ bị triệt tiêu rất nhiều.

Cũng chính vì loại thuộc tính gia thành này, Công Đức Xà Mỹ Nhân mới có thể chống đỡ đến hiện tại.

Nhưng hiện tại, Công Đức Xà Mỹ Nhân của Tống Thư Hàng cũng 'chết'.

Thời điểm Công Đức Xà Mỹ Nhân biến mất, chính là lúc năm người bọn họ táng thân thiên kiếp.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng sợ chết, cho nên ông mới dùng phương thức 'truyền công' để trì hoãn thiên kiếp ngũ tấn lục của mình ba trăm năm.

Nhưng trong nháy mắt thực sự đối mặt với 'cái chết', Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại không sợ hãi lớn đến thế.

Ông cảm giác 'đạo tâm' của mình cường đại chưa từng có.

Đáng tiếc, nếu 'đạo tâm' của mình sớm vài năm đã cường đại như hiện tại, ông đã sớm đi độ cái thiên kiếp 'ngũ tấn lục' kia rồi, cũng sẽ không đợi đến hôm nay.

Tống Thư Hàng: "......" Chị Hai, em lạy chị.

Đã là lúc nào rồi, chị còn có tâm tình chơi đùa?

Công Đức Xà Mỹ Nhân tuy nhìn qua thu nhỏ lại rất nhiều, nhưng sự thực cô hiện tại cách chữ 'chết' còn một đoạn khoảng cách rất dài.

Oanh oanh oanh!

Lúc này, đạn pháo xe tăng oanh đến, khác với sát thương nổ của thiên kiếp tên lửa, những đạn pháo xe tăng này sở hữu thuộc tính như xuyên giáp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân liên tiếp trúng mấy đạn, mãnh liệt giãy giụa bò dậy, sau đó cô lại gân cổ lên kêu thảm: "A a a a a ~~" Tiếng kêu thảm ức dương đốn tỏa, tiết tấu rõ ràng.

Kêu xong, Công Đức Xà Mỹ Nhân lần nữa ngoẹo đầu, nằm rạp trên mặt đất 'chết' qua đi.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng: "......" Thất Sinh Phù phủ chủ: "......" Thường Viễn Tử: "......" "Lần này chết thật chưa?" Thiên Nhai Tử đạo trưởng hỏi. "Vẫn chưa." Tống Thư Hàng khóe miệng co giật nói, hắn cũng không biết phải giải thích cái sở thích đặc thù 'giả chết' của Công Đức Xà Mỹ Nhân nhà mình với mấy vị tiền bối thế nào. "Bất quá, Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng không chống được bao lâu." Tống Thư Hàng thở dài nói: "Sức mạnh của cô ấy đang tụt giảm nhanh chóng, biến mất chỉ là vấn đề thời gian.

Chúng ta cần phải nghĩ cách đột phá những thiên kiếp tên lửa này." Tống Thư Hàng trong lúc độ kiếp vẫn luôn liều mạng liên hệ Hạch Tâm Thế Giới.

Nhưng Hạch Tâm Thế Giới bị 'Thiên Kiếp Thế Giới' ngăn cách, thanh tiến độ đọc niệm chú biến về quá dài.

Thất Sinh Phù phủ chủ và Thường Viễn Tử, Thiên Nhai Tử trầm mặc.

Đột phá thiên kiếp tên lửa, nếu có thể đột phá thì đã sớm đột phá rồi.

Lúc này, Thất Sinh Phù phủ chủ đột nhiên nói: "Thư Hàng tiểu hữu...

Nếu cậu có thể sống sót đi ra, xin chuyển lời cho 'Điền Điềm' đạo hữu trong nhóm, ta yêu cô ấy.

Còn có Lệ Chi tiên tử, ta từng cũng thầm mến qua cô ấy.

Đúng rồi, còn có Đông Phương Lục tiên tử và Lưu Huỳnh tiên tử, ta đều từng có hảo cảm với họ." "Hả?" Tống Thư Hàng sửng sốt. "Cậu là người có khả năng sống sót đi ra nhất trong chúng ta, từ sau khi cậu tiếp đãi Bạch Tôn Giả xuất quan, khí vận của cậu liền như hổ thêm cánh, điên cuồng bạo tăng.

Cậu là tu sĩ có khí vận đứng thứ hai mà ta từng gặp, chỉ sau Bạch Tôn Giả.

Nếu nói thiên kiếp lần này ai có thể sống sót đi ra, cũng chỉ có cậu.

Nếu ta chết, hãy nhắn lại giúp ta cho mấy vị tiên tử nhé." Thất Sinh Phù phủ chủ nói - kỳ thực trừ tiên tử trong nhóm ra, Thất Sinh Phù phủ chủ còn có hảo cảm với rất nhiều nữ tiên tử.

Bất quá những nữ tu kia Tống Thư Hàng đều không quen, không nhắc tới cũng được.

Tống Thư Hàng: "......" Thường Viễn Tử: "Thư Hàng tiểu hữu, giúp ta chuyển lời cho Biệt Tuyết tiên cơ, ta yêu cô ấy sâu sắc, yêu thật sâu, yêu thâm trầm." Tống Thư Hàng: "......" Thiên Nhai Tử: "Lão phu thì không có người yêu thích gì, bất quá lão phu có một chỗ bảo tàng ở núi Giang Quy, Thư Hàng tiểu hữu nếu cậu ra được thì tới đó đào đi." Tống Thư Hàng: "......" Oanh oanh oanh ~~~ Trong lúc nói chuyện, lại là mấy chục quả thiên kiếp tên lửa nổ tung, mấy trăm phát pháo hỏa xe tăng oanh lên người Công Đức Xà Mỹ Nhân. "A a a a a." Công Đức Xà Mỹ Nhân lần nữa kêu thảm, lần này cô không giả chết nữa, thân hình vỡ vụn tiêu tán.

Ngay trong nháy mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân tiêu tán, trong mắt Tống Thư Hàng một trận đau nhói, sau đó có phù văn màu vàng từ trong mắt hắn chảy ra, ùa về phía thiên kiếp tên lửa.

Là Giám Định Bí Pháp, bị xúc phát rồi.

Cái 'Bí pháp giám định' kia của Tống Thư Hàng, trong tình huống bình thường cần hắn dùng tay chạm vào mục tiêu mới có thể kích hoạt.

Nhưng có đôi khi, nó cũng sẽ đột nhiên tự kích hoạt, điều kiện kích hoạt không rõ ràng.

Mà hiện tại, sau khi tên lửa thiên kiếp nổ nát Công Đức Xà Mỹ Nhân, cái bí pháp giám định này lại khởi động.

Lúc này, Tống Thư Hàng cảm ứng được thời gian xung quanh dường như bị kéo dài ra, bất kể là vụ nổ của tên lửa thiên kiếp hay động tác của đám người Thất Sinh Phù tiền bối xung quanh, tất cả đều bị làm chậm lại.

Chương 1139

Phù văn màu vàng trong mắt hắn tiếp xúc với tên lửa thiên kiếp, rồi lại quay trở về trong mắt hắn.

Đồng thời, lưng hắn xuất hiện một vết thương sâu đến tận xương, máu tươi phun ra như nước lã.

Cơn đau đớn bị phóng đại lên gấp mười lần, kích thích thần kinh hắn.

Tống Thư Hàng cắn răng nín nhịn kịch đau, ngay sau đó, thông tin về thiên kiếp truyền đến trong đầu hắn.

Đạo tin tức này ngắn gọn súc tích. [Thiên kiếp...

Kết quả giám định chưa rõ.] Đệch mợ!

Cũng may, thuật giám định còn có phần sau. [Tên lửa kiếp lôi, sản phẩm thiên kiếp biến dị hình thức tập thể, cường độ thất phẩm +, tất cả tên lửa đều có uy năng thiên kiếp.

Kiến nghị tổ đội độ kiếp cùng Bát phẩm Huyền Thánh.] Tổ đội độ kiếp cùng Bát phẩm Huyền Thánh?

Bát phẩm cái lông gà ấy, ta biến đâu ra một vị Bát phẩm Huyền Thánh bây giờ?

Bạch tiền bối Two ngược lại có thực lực này, nhưng ngài ấy hiện tại đang ở đâu mình cũng không biết.

Hơn nữa...

Bạch tiền bối Two đến từ Cửu U, bị thiên kiếp khắc chế.

Nếu ngài ấy thực sự xen vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng, thiên kiếp ngược lại có khả năng trở nên kinh khủng hơn. "Có phương pháp ứng đối hay không?

Giám định ra biện pháp đối phó với cái thiên kiếp biến dị này cho ta!

Lúc này, dù phải trả giá vết thương lớn đến đâu cũng không thành vấn đề!" Tống Thư Hàng cắn răng, điên cuồng hồi ức lại 88888 cái âm thanh kia trong đầu, thôi động bí pháp giám định.

Vết thương trên lưng hắn trở nên sâu hơn, đau đớn dâng lên gấp bội.

Một lát sau, trong đầu hắn thực sự xuất hiện biện pháp ứng đối thiên kiếp biến dị. [Phương pháp ứng đối 1: Sử dụng 'Mệnh Phù', có 20% xác suất sống lại.] 20% xác suất sống lại, nghĩa là có gần 80% xác suất sẽ chết?

Khả năng chết lớn hơn nhiều.

Dùng nó chẳng khác nào giao phó sự sống chết cho vận khí hư vô mờ mịt, chưa đến quan đầu cuối cùng, Tống Thư Hàng không muốn thử nghiệm phương pháp này. [Phương pháp ứng đối 2: Nâng cấp phẩm chất công đức chi quang.] Nâng cấp cái rắm, lúc này ta tìm ai để nâng cấp phẩm chất công đức chi quang cho ta?

Công đức kim quang hiện tại đã cụ hiện hóa thành trạng thái Công Đức Xà Mỹ Nhân, coi như đã đạt đến đỉnh điểm của công đức chi quang rồi.

Muốn để cô ấy nâng cấp thêm, trừ khi có một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên đột nhiên bay thi thể qua đây, sau đó tâm cam tình nguyện bị mình tịnh hóa siêu độ, mới có khả năng làm cho công đức chi quang thăng cấp phẩm chất.

Nhưng khả năng này còn nhỏ hơn cả xác suất tên lửa thiên kiếp trên trời toàn bộ bị xịt. [Phương pháp ứng đối 3: Mở 'Túi thu nhỏ một tấc' ra... rắc rắc rắc] Kết quả giám định đứt đoạn tại đây.

Túi thu nhỏ một tấc?

Trong túi thu nhỏ một tấc của mình có bảo vật gì?

Ngộ Đạo Thạch và Thông Nương sao?

Chẳng lẽ là bảo mình ném Thông Nương ra ngoài?

Khụ...

Nhắc mới nhớ, Thông Nương cũng thảm, liên tiếp hai lần thiên kiếp đều bị ép đi theo Tống Thư Hàng độ kiếp.

Vốn dĩ, nếu thiên kiếp không đột ngột như vậy, lúc Tống Thư Hàng tiến hành thiên kiếp 'Tam tấn Tứ', sẽ đưa Thông Nương vào Hạch Tâm Thế Giới, tránh cho cô nàng đi theo chịu khổ. ...

Tống Thư Hàng lập tức thò tay lục lọi túi thu nhỏ một tấc của mình.

Sau đó, hắn phát hiện động tác của mình cũng trở nên chậm chạp vô cùng.

Vừa rồi khi kích phát 'Bí pháp giám định', tinh thần lực của hắn ngưng tụ đến cực hạn, phối hợp với thiên phú nhãn khiếu 'Bullet Time' (Thời gian viên đạn), mới đạt được hiệu quả hiện tại.

Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới mở được túi thu nhỏ một tấc ra.

Thông Nương trong túi đã sớm hôn mê bất tỉnh.

Nếu chọn ném cô nàng ra ngoài, tuyệt đối sẽ trực tiếp biến thành tro bụi trong sấm sét thiên kiếp.

Cho nên, rốt cuộc thứ có thể giúp ta là gì?

Hạt sen vàng Tam Thập Tam Thú Thần Tông?

Khẳng định không phải.

Hạt giống Thất Hoàng Diệu Quả?

Thứ này cũng không có công hiệu bảo vệ hắn sống sót trong thiên kiếp.

Con rối Ngân Long?

Thứ này chỉ là đồ dùng để chạy trốn, nhưng dưới đợt thiên kiếp này, bốn phương tám hướng đều là lôi hải thiên kiếp, chạy trốn chỉ là chuyện tiếu lâm.

Ấn ký linh thú cũng không đúng, đây chỉ là pháp khí hỗ trợ thu phục linh thú.

Khoan đã, chẳng lẽ là cái này?

Tống Thư Hàng nhìn thấy thứ lấy được trong cấm địa lần trước - Thủy tổ khôi lỗi [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào].

Hắn từng dùng một phát thuật giám định lên thứ này.

Con rối này do Trường Sinh Giả của Mặc Môn '???' đích thân chế tạo, trạng thái hoàn chỉnh có thực lực Bát phẩm đỉnh phong.

Hiện đã rách nát, độ hư hỏng là 89%, đã không còn giá trị tu sửa.

Thông tin về vị Trường Sinh Giả Mặc Môn kia không giám định ra được, chứng tỏ vị Trường Sinh Giả Mặc Môn đó vẫn còn sống.

Cái [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào] này mức độ hư hỏng rất lớn, bất quá kỹ thuật sử dụng cho hạt nhân của nó là 'Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô', hạt nhân năng lượng vẫn giữ hoàn hảo, có thể tháo rời độc lập để tận dụng.

Tháo rời ra sử dụng, hơn nữa lại là hạt nhân của một con rối 'Bát phẩm đỉnh phong'.

Nếu lắp nó vào trong một con rối mới, thì có thể trực tiếp sử dụng!

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía con rối Ngân Long.

Con rối Ngân Long... không phải con rối hình thái chiến đấu.

Hơn nữa, cấp bậc cũng quá thấp, chỉ là con rối dùng để đi bộ thay bay cho tu sĩ dưới Tứ phẩm.

Cho dù nhét hạt nhân của [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào] vào trong nó, thì có thể phát huy ra hiệu quả mạnh bao nhiêu?

Đột nhiên, Tống Thư Hàng lại nhớ tới một con rối khác trong tay mình.

Chính là con rối tìm thấy trong hang động của kẻ bị con rối hóa toàn thân tên là 'Tiên Sinh' trong sự kiện Đài Đoạn Tiên của Sở gia trước kia.

Lúc đầu Tống Thư Hàng cũng đã giám định qua con rối đó.

Kết quả giám định là [Con rối tinh phẩm do Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho khách hàng tôn quý, sở hữu rất nhiều công năng thần dị.

Cần 5 vạn linh thạch Bát phẩm mới có thể khởi động.] Cần năm vạn linh thạch Bát phẩm mới có thể khởi động con rối, nghĩa là thực lực của nó e rằng cũng ở trên Bát phẩm chứ nhỉ?

Nếu như lấy hạt nhân [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào] ra, bỏ vào trong cỗ con rối này, liệu có thể chắp vá ra một con rối cấp bậc Bát phẩm hay không?

Nếu dựa vào thực lực con rối Bát phẩm, nói không chừng thực sự có thể vượt qua đợt 'thiên kiếp biến dị' này!

Càng nghĩ càng cảm thấy có hy vọng!

Tuy nhiên, có một vấn đề.

Hạt nhân Ngụy Vĩnh Sinh Chi Lô vẫn còn nằm trong cơ thể [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào].

Tháo nó ra, rồi lắp vào cơ thể 'Con rối tinh phẩm', cần tới mấy bước!

Nhưng hiện tại, tên lửa thiên kiếp đã đột phá phòng ngự của 'Công Đức Xà Mỹ Nhân', nổ tung ngay bên cạnh đám người Tống Thư Hàng.

Đừng nói là thời gian cho mấy bước, ngay cả việc Tống Thư Hàng móc cả hai con rối ra cùng lúc cũng không làm được.

Móc được một nửa thì tên lửa thiên kiếp đã nổ tung bên người hắn.

Tống Thư Hàng cảm nhận được uy lực vụ nổ của tên lửa thiên kiếp ở cự ly bằng không.

Uy lực vụ nổ kia ẩn chứa sức mạnh diệt thế còn có uy nghiêm như thần linh, quả bom hạt nhân thiên kiếp kia không chỉ muốn gạt bỏ nhục thân của tu sĩ, mà còn muốn nghiền nát cả tinh thần của bọn họ.

Không kịp nữa rồi...

Chẳng lẽ phải kích hoạt Mệnh Phù, đánh cược 20% xác suất kia?

Đang lúc suy tư, 'Đao Ý Khôi Giáp' trên người Thư Hàng lóe lên một cái.

Trước đó, Đao Ý Khôi Giáp vẫn luôn bám trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân, thừa nhận từng đợt tẩy lễ của tên lửa thiên kiếp.

Mà hiện tại, nó rốt cuộc đã tích lũy được một đợt nộ khí trị.

Một đạo đao ý sáng ngời chém ra, bổ vào trong vụ nổ của tên lửa thiên kiếp.

Cường độ đao ý chỉ ở cảnh giới cỡ Tứ phẩm.

Tuy nhiên, đao ý đã tranh thủ cho Tống Thư Hàng một khoảnh khắc thời gian.

Thừa cơ hội, Tống Thư Hàng thành công lấy [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào] và con 'Con rối tinh phẩm' kia ra, sau đó ném [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào] về phía chính diện trước tiên.

Hiện tại, căn bản không có thời gian tháo hạt nhân 'Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô' ra, chỉ có thể đánh cược một phen! [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào] sau khi bị ném ra liền chắn trước mặt Tống Thư Hàng.

Con rối Bát phẩm đỉnh phong vốn đã tàn phá không chịu nổi, dưới vụ nổ của tên lửa thiên kiếp, bắt đầu vỡ vụn.

Nếu là [Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương Hào] ở trạng thái hoàn chỉnh, tên lửa thiên kiếp trình độ này không làm thương tổn được nó, nhưng hiện tại độ hư hỏng của thủy tổ khôi lỗi đã cao tới 89%, sau khi tiếp xúc với vụ nổ liền vỡ tan ra.

Chương 1140

Cái hạt nhân con rối trong cơ thể nó, đúng như Tống Thư Hàng dự tính, bắn văng ra ngoài.

Thủy tổ khôi lỗi vỡ vụn lại tranh thủ cho Tống Thư Hàng thêm một khoảnh khắc thời gian.

Chính là lúc này!

Tống Thư Hàng lại ném con 'Con rối tinh phẩm' kia về phía hạt nhân 'Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô'.

Con rối tinh phẩm này rất quỷ dị, lúc đầu nằm trong 'Túi thu nhỏ một tấc' của Tống Thư Hàng, chỉ cần tiếp xúc với linh thạch là sẽ chủ động hấp thu linh thạch.

Cho nên Tống Thư Hàng muốn thử xem, nếu 'Con rối tinh phẩm' trực tiếp va vào hạt nhân 'Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô', liệu có thể trực tiếp hấp thu hạt nhân, hoàn thành lắp ráp hay không?

Ầm ầm ~~ Tên lửa thiên kiếp tiếp tục bay tới, nổ tung.

Đồng thời, đám xe tăng đầy trời kia lại một lần nữa khai pháo, đạn pháo và tên lửa từ bốn phương tám hướng bắn về phía Tống Thư Hàng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hai tay chắp sau lưng, thản nhiên đứng thẳng.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngồi xếp bằng, vẻ mặt nhẹ nhõm.

Thường Viễn Tử thì nhìn về phía xa, trước mắt phảng phất như có thể nhìn thấy dung nhan của Biệt Tuyết Tiên Cơ. "Chết rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi." Lão tẩu vô danh tiếp tục lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng nắm chặt nắm đấm, gầm lên: "Trúng!" Con rối tinh phẩm thuận lợi tiếp xúc với hạt nhân 'Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô', ngay trong nháy mắt đôi bên tiếp xúc, hai tay con rối tinh phẩm đột nhiên cử động, hai tay nó túm lấy 'Hạt nhân Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô', nhét vào lồng ngực mình.

Sau đó, một đạo khí tức cường đại vô cùng hiện lên từ trên người con rối tinh phẩm.

Bộ dạng của con rối tinh phẩm cũng bắt đầu biến ảo.

Thân thể con rối như thủy ngân lưu động, hóa thành hình thái nữ tử lồi lõm gợi cảm, khuôn mặt nó cũng huyễn hóa thành mặt nữ tử.

Nhưng mà, khuôn mặt nữ này cực kỳ xấu xí, dữ tợn như ác quỷ.

Hai mắt con rối lòe lòe ánh sáng màu vàng cam yêu dị.

Con rối tinh phẩm, theo bí pháp giám định của Tống Thư Hàng hiển thị, là con rối tinh phẩm do Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho khách hàng tôn quý.

Chế tạo riêng, nghĩa là... cỗ con rối này là có chủ.

Bất kể chủ nhân của nó là chết hay sống, nhưng bộ dạng và công năng của nó đều là do Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho khách hàng mà thành.

Con rối tinh phẩm diện mục dữ tợn đảo mắt, trước tiên nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng, sau đó lại quay đầu nhìn về phía con rối kiếp lôi đang nổ ầm ầm.

Ánh mắt nó chớp động, phát ra một tiếng trường khiếu uy phong lẫm liệt.

Con rối cấp bậc Bát phẩm, thì nên có loại bá khí này!

Tống Thư Hàng cảm thấy, mình có lẽ được cứu rồi!

Nhưng đúng lúc này, con rối tinh phẩm đột nhiên ôm lấy đầu mình, ngồi xổm xuống.

Đây chẳng lẽ là...

Ôm đầu ngồi xổm phòng thủ (Head-holding squat defense)?

Nhìn thấy con rối tinh phẩm đột nhiên ôm đầu ngồi xổm xuống, lòng Tống Thư Hàng đã lạnh một nửa.

Vừa xuất hiện đã tung ra tuyệt chiêu của kẻ hèn nhát thế này, con 'Con rối tinh phẩm' này có đáng tin cậy không đây?

Cho dù nó thực sự có thực lực trên Bát phẩm, nhưng cái dạng nhát gan này của nó liệu có thể phát huy ra phần thực lực đó không?

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi 'phương pháp ứng đối' được nhắc đến trong [Bí pháp giám định] của mình, có phải thực sự đang nói đến con rối tinh phẩm này hay không.

Không kịp nghĩ nhiều, một quả tên lửa thiên kiếp mới đã nổ tung.

Ầm ~~ Uy lực vụ nổ bao trùm năm người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm giác da dẻ mình đau nhói, cộng thêm vết thương sâu thấy xương sau lưng do 'Bí pháp giám định' gây ra, khiến hắn một trận choáng váng.

Mà đối mặt với vụ nổ tập kích chính diện, con rối tinh phẩm được hắn ký thác kỳ vọng vẫn cứ hai tay ôm đầu, ngồi xổm ở đó không nhúc nhích...

Trong lòng Tống Thư Hàng một mảng tuyệt vọng.

Hết cứu rồi.

Triệt để hết hy vọng.

Xem ra, chỉ có thể đánh cược vào hơn 20% xác suất sống lại của

Mệnh Phù.

Là sống hay chết, đành xem ý trời.

Ầm ầm ầm ầm ầm ~~ Một quả tên lửa nổ tung, còn kéo theo kích nổ mấy chục phát tên lửa phía sau. "Sắp chết rồi, sắp chết rồi ~~" Lão tẩu phế vật đang làm động tác y hệt 'Con rối tinh phẩm', lão ngồi xổm tại chỗ, hai tay ôm đầu, trong miệng lẩm bẩm niệm tụng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẻ mặt kiên nghị, trong tay hắn bóp nát tất cả phù bảo - trên người hắn cũng có pháp bảo sống lại kiểu như Mệnh Phù, nhưng cũng giống Tống Thư Hàng, có thể sống lại hay không chỉ có thể xem ý trời.

Trước khi chết, liều một phen đi!

Thiên Nhai Tử đạo trưởng vẫn giữ tư thế hai tay chắp sau lưng, trong con ngươi của lão là một mảng tường hòa, có loại cảm giác siêu thoát sinh tử.

Với tâm cảnh lúc này của lão, nếu giữ vững được, nói không chừng tương lai tấn thăng Thất phẩm Tôn Giả đều có hy vọng.

Thường Viễn Tử - vị Ngũ phẩm Linh Hoàng trẻ tuổi này lặng lẽ chỉnh lý lại nghi dung của mình, sau đó hai tay hắn nắm chặt song kiếm.

Hắn không có thủ đoạn sống lại, nhưng hắn cho dù chết, cũng muốn đứng mà chết. ...

Uy lực vụ nổ của tên lửa thiên kiếp toàn khai, con rối tinh phẩm giữ nguyên tư thế hèn nhát 'ôm đầu ngồi xổm', bị ngọn lửa do vụ nổ sinh ra nuốt chửng.

Ngay sau đó là Tống Thư Hàng, dốc hết toàn lực vung ra thức thứ ba 'Nghịch Lân Thức' của 'Nghịch Lân Đao Pháp', đồng thời một lần nữa ngưng tụ 'Đao Ý Khôi Giáp', mượn đao ý tăng cường thế đao, tiến vào sự giãy giụa cuối cùng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ bạo phát tất cả phù bảo của mình, loại phòng ngự, loại hỗ trợ, loại tăng cường công kích, loại hiệu quả đặc thù, tóm lại tất cả phù bảo đều bị hắn kích hoạt toàn bộ.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng ngự kiếm dốc hết toàn thân khí lực chém ra một đạo kiếm quang.

Thường Viễn Tử ngự sử song kiếm, chỉ công không thủ.

Lão tẩu vô danh hét thảm một tiếng: "A a a a ~~" Lão đã hoàn toàn tuyệt vọng, căn bản không có thủ đoạn phòng ngự.

Tên lửa kiếp lôi và đạn pháo xe tăng thiên kiếp ập đến sau đó trực tiếp nổ nát thân thể lão tẩu thành phấn vụn.

Thực sự phấn vụn, thân thể lão tẩu vô danh trực tiếp hóa thành một đống tro tàn trong nhiệt độ cao của vụ nổ tên lửa thiên kiếp.

Đây còn là vì nguyên nhân nhục thân của lão đã đạt tới trình độ Tam phẩm đỉnh phong.

Nếu không, thân thể hắn sẽ trực tiếp bị khí hóa.

Lần này, không ai có thể cứu lão nữa.

Bất kể là Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thường Viễn Tử, Tống Thư Hàng hay là Thiên Nhai Tử đạo trưởng, bản thân đều đang hấp hối giãy giụa, cái chết đã cận kề...

Trong tên lửa thiên kiếp ẩn chứa sức mạnh của Thiên Hỏa chi kiếp, Kim chi kiếp, Phong chi kiếp, Tâm Ma kiếp, không chỉ đơn giản là lôi kiếp.

Hỏa kiếp và sức mạnh kim loại cấu thành 'thân tên lửa' của tên lửa thiên kiếp, lôi chi kiếp gia tăng uy lực của tên lửa thiên kiếp.

Phong chi kiếp gia tăng tốc độ công kích của tên lửa thiên kiếp, Tâm Ma kiếp tăng cường uy lực chấn nhiếp sinh ra khi tên lửa nổ tung.

Đợt thiên kiếp hiện đại hóa này mới thực sự dung hợp tất cả thuộc tính 'thiên kiếp' làm một thể, cho nên uy lực mới trở nên đáng sợ như thế.

Hơn nữa, bắt đầu từ đợt thiên kiếp thứ hai, thiên kiếp liền trực tiếp mở ra hình thức công kích phạm vi.

Năm người Tống Thư Hàng đều là mục tiêu của nó, năm người lại đang ở cùng một chỗ, không cần phân biệt lẫn nhau. ...

Trong vòng một hơi thở, lão tẩu bị hóa thành tro tàn.

Sau đó người đầu tiên không đỡ nổi là Tống Thư Hàng. 'Nghịch Lân Thức' của hắn dưới uy lực vụ nổ căn bản không kiên trì được, vỡ vụn ra.

Ngay sau đó Đao Ý Khôi Giáp cũng rất nhanh tiêu tán...

Đao Ý Khôi Giáp thậm chí ngay cả 'phòng thủ phản kích' cũng không làm được, còn chưa đợi nó phản kích thì đã trực tiếp bị uy lực vụ nổ yên diệt.

Mất đi phòng ngự của Nghịch Lân Thức và Đao Ý Khôi Giáp, nhục thân Tống Thư Hàng bị vụ nổ nuốt chửng, da tróc thịt bong.

Cuối cùng, hắn không cam lòng nhìn thoáng qua con rối tinh phẩm vẫn còn đang 'ôm đầu ngồi xổm' kia.

Không ngờ con rối này lại là một tên phế vật như vậy.

Biết sớm thì thà lắp 'Hạt nhân Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô' vào trong con rối Ngân Long còn hơn, con rối Ngân Long sở hữu hạt nhân Bát phẩm rồi, nói không chừng còn có thể chống cự được một lát.

Hôm nay thật con mẹ nó thốn, Tống Thư Hàng cắn răng, lần nữa vận chuyển đao ý, ý đồ ngưng tụ 'Đao Ý Khôi Giáp' trên người.

Mà lúc này...

Là cảm ứng được ý niệm của Tống Thư Hàng. 'Con rối tinh phẩm' vẫn luôn ôm đầu ngồi xổm đột nhiên run lên một cái.

Khắc sau, nó đột nhiên quay ngoắt đầu lại, len lén nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang dựa vào 'Đao Ý Khôi Giáp' và 'Nho Gia Kim Cương Thân' còn đang chống đỡ đã da tróc thịt bong, bộ vị cầm đao một mảnh cháy đen, các loại lông tóc như tóc, lông mày toàn bộ bị thiêu cháy hết, lộ ra một cái đầu trọc sáng loáng.

Đầu trọc bóng loáng, cộng thêm công đức chi quang trên người Tống Thư Hàng bắt đầu khôi phục lại, bối cảnh của hắn lúc này nhìn qua cứ như là đắc đạo cao tăng.

Ánh sáng màu vàng cam trong hốc mắt con rối tinh phẩm khẽ chớp động, sau đó...

Nó vươn tay ra, tháo một cái trên mặt mình.

Khuôn mặt dữ tợn đáng sợ kia vậy mà bị tháo xuống một chút.

Khuôn mặt dữ tợn, kỳ thực là một cái mặt nạ.

Mặt nạ bị tháo xuống một ít, lộ ra nửa khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của 'Con rối tinh phẩm'.

Bởi vì là con rối, khuôn mặt nhỏ nhắn này không chút biểu cảm.

Tiếp đó, con rối tinh phẩm lại lần nữa khôi phục động tác 'ôm đầu ngồi xổm'.

Nhưng lần này, trên người nó có một tầng quang mạc nhàn nhạt khuếch trương ra, vô thanh vô tức bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Chương 1141

Sau đó, quang mạc lại lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, khai chi tán diệp, bao bọc lấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử và Thường Viễn Tử ở sau lưng Tống Thư Hàng.

Tầng quang mạc nhàn nhạt này cũng không phải phòng ngự, hơn nữa màu sắc của nó quá nhạt, dưới ánh hào quang của thiên kiếp rất không bắt mắt.

Thêm nữa, ngoại trừ quang mạc trên người Tống Thư Hàng ra, quang mạc trên người mấy người Thất Sinh Phù Phủ Chủ có lực phòng ngự rất nhỏ, cũng không thể triệt để ngăn cản thương tổn của thiên kiếp.

Cho nên, trong thời gian ngắn, đám người Thất Sinh Phù Phủ Chủ thậm chí cũng không cảm ứng được tầng quang mạc này.

Một hơi thở sau...

Thất Sinh Phù Phủ Chủ quỳ trước tiên, hắn kiên trì được tổng cộng gần ba hơi thở dưới tên lửa thiên kiếp.

Trên thực tế, bằng vào thực lực Tứ phẩm đỉnh phong của hắn, có thể kiên trì ba hơi thở dưới tên lửa thiên kiếp cường độ biến thái Thất phẩm + này, đã rất nghịch thiên rồi.

Lúc này, hắn toàn thân là thương tích, áo khoác pháp bào màu đen soái khí đã rách nát, trên người có gần trăm vết thương lớn nhỏ, máu thịt be bét.

Chân khí trong cơ thể khô kiệt, kinh mạch tổn thương hơn 90%.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ tối sầm mắt lại. "Kết thúc rồi." Trong lòng hắn thầm nói, trước mắt hắn dường như hiện lên bộ dáng của rất nhiều rất nhiều tiên tử.

Mỗi một vị tiên tử đều có một mặt cá tính và tốt đẹp thuộc về họ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ rất thưởng thức những tiên tử này, sự thực thì cái gọi là 'yêu thầm' của hắn vẻn vẹn chỉ là sự thưởng thức đối với những tiên tử này mà thôi.

Những tiên tử này tạo thành kính vạn hoa, xoay chuyển trước mắt hắn.

Đều nói con người trước khi chết sẽ nhìn thấy đèn kéo quân về cuộc đời mình như phim chiếu lại.

Nhưng cái hắn nhìn thấy lại là kính vạn hoa do đông đảo tiên tử tạo thành. [Quả nhiên, con người của ta hoàn toàn hết cứu rồi sao?] Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười thảm một tiếng, mất đi tri giác.

Ngay lúc Thất Sinh Phù Phủ Chủ mất đi tri giác, tầng quang mạc nhàn nhạt trên người hắn lóe lên một cái.

Sau đó, thân thể Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang hôn mê bỗng cứng ngắc nhưng kiên định ngồi xổm xuống, hai tay hắn run rẩy giơ lên đầu, bày ra tư thế 'ôm đầu ngồi xổm'.

Sau khi bày ra tư thế, ẩn ẩn, quang mạc trên người Thất Sinh Phù Phủ Chủ thông qua trạm trung chuyển là Tống Thư Hàng, hình thành một loại cộng hưởng với 'Con rối tinh phẩm'.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cứ như vậy bày ra tư thế 'ôm đầu ngồi xổm', theo lực trùng kích của vụ nổ mà khẽ đung đưa.

Rõ ràng bên cạnh tên lửa thiên kiếp vẫn đang không ngừng nổ tung, đạn pháo xe tăng thiên kiếp không ngừng rơi trên người hắn.

Nhưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại không còn chịu thêm một tia thương tổn nào nữa. [Hắn mạnh mặc hắn mạnh, gió mát phất sườn núi!] Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiến vào trạng thái mất kết nối vô địch. ...

Sau khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ quỳ, ngay sau đó Thường Viễn Tử cũng quỳ theo.

Từ lúc mới bắt đầu đã một đi không trở lại, buông bỏ phòng thủ, lấy công đối công với thiên kiếp, hắn thê thảm hơn Thất Sinh Phù Phủ Chủ gấp trăm lần.

Hai cánh tay hắn vặn vẹo dị dạng, song kiếm pháp khí trân quý vỡ vụn, trên người có mười bảy vết thương như lỗ máu.

Vết thương như vậy xuất hiện trên người bình thường thì đã sớm chết không thể chết lại. "Ha ha ha ha, thống khoái!" Thường Viễn Tử hét lớn một tiếng, hắn cứ như vậy giữ tư thế đứng thẳng, mất đi ý thức.

Thà đứng mà chết, không muốn quỳ mà sống.

Chỉ là điều Thường Viễn Tử không thể ngờ tới chính là, sau khi mất đi ý thức, thân thể hắn không tự chủ được mà khuất nhục ngồi xổm xuống, đối mặt với thiên kiếp tàn khốc, bày ra một tư thế 'cực hèn'.

Hai tay hắn ôm lấy đầu, ngồi xổm xuống co rúc thành một đoàn.

Sau đó, hắn giống như Thất Sinh Phù Phủ Chủ, tiến vào hình thức mất kết nối vô địch.

Dưới sự công kích của tên lửa thiên kiếp và xe tăng thiên kiếp, theo sóng xung kích vụ nổ mà khẽ đung đưa. ... "Móa, chuyện gì thế này?" Thiên Nhai Tử đạo trưởng lúc này đã rơi vào trạng thái tàn huyết, vốn định trước khi 'chết' nhìn xem Thất Sinh Phù đạo hữu và Thường Viễn Tử đạo hữu cùng mình độ kiếp còn sống hay không.

Nhưng hắn vừa quay đầu liền nhìn thấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thường Viễn Tử đang giữ một tư thế siêu hèn, ôm đầu ngồi xổm cùng một chỗ, thân hình không ngừng đung đưa?

Hoặc là đang lẩy bẩy phát run?

Thiên Nhai Tử đạo trưởng không khỏi giận dữ trong lòng.

Thảo, lão phu còn tưởng rằng hai tên này là nhân vật thiết cốt tranh tranh, là đạo hữu thà đứng chết chứ không chịu quỳ sống.

Không ngờ lại là hai tên hèn nhát!

Trong lúc nghĩ như vậy, Thiên Nhai Tử đạo trưởng trạng thái tàn huyết cũng dần dần mất đi ý thức. ...

Lúc sắp mất đi ý thức, Thiên Nhai Tử đạo trưởng nỗ lực ưỡn thẳng eo lưng của mình, cho dù thân chịu trọng thương, nhưng hắn vẫn muốn đứng bút thẳng. [Lão phu cho dù là phải chết, cũng muốn trực diện cái chết.

Còn về phần hai tên siêu hèn hóa bên cạnh kia, lão phu sỉ nhục khi phải cùng bọn họ làm bạn.] Đây là suy nghĩ trong lòng Thiên Nhai Tử đạo trưởng lúc này.

Trước khi chết, Thiên Nhai Tử đạo trưởng tàn huyết nhìn chằm chằm tên lửa thiên kiếp phía trước: "Tới a, tới nổ lão phu a!" Trước khi chết lão phu dù có hét thảm một tiếng cũng không phải nam nhân!

Càng đừng nói là làm ra loại tư thế siêu hèn giống như Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thường Viễn Tử.

Tới đi, thiên kiếp!

Lão phu không sợ ngươi!

Ngay khi Thiên Nhai Tử đạo trưởng suy tư như vậy, ý thức của lão càng lúc càng yếu.

Ngay sau đó, một chuyện khiến lão kinh khủng đã xảy ra - lão phát hiện đầu gối của mình đang từ từ khuỵu xuống.

Phảng phất như trong thiên địa có một loại sức mạnh không thể địch nổi ấn lên người lão, muốn áp lão ngã xuống đất.

Là nội tâm lão yếu đuối ư?

Không đúng!

Là thiên kiếp đang tác quái!

Đợt thiên kiếp hiện đại hóa này không chỉ muốn phá hủy nhục thân tu sĩ, mà ngay cả ý chí tu sĩ cũng muốn đùa bỡn sao?

Nhưng mà, lão phu sẽ không đầu hàng dễ dàng như vậy.

Ý chí của lão phu, tâm cảnh của lão phu đã được ma luyện, nhìn thấu sinh tử.

Lão phu ngay cả chết còn không sợ, ngươi muốn để lão phu khuỵu gối, nằm mơ!

Trong lòng Thiên Nhai Tử đạo trưởng khảng khái kích ngang nghĩ.

Cho dù là chết, lão cũng sẽ không khuất phục.

Lời tuy như thế...

Nhưng một lát sau, đầu gối lão dần dần không tự chủ được mà khuất phục.

Cuối cùng giống như Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thường Viễn Tử, khuất nhục ngồi xổm xuống.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm giác sỉ nhục vô cùng.

Không chỉ như thế, sau khi đầu gối lão bị bắt ép ngồi xổm xuống, hai tay lão run rẩy, không chịu khống chế từ từ giơ lên, muốn bày ra cái tư thế cự hèn kia. [Không!!

Bỏ xuống, khốn kiếp!

Bỏ hai tay của ta xuống!

Để ta đường đường chính chính chết đi a!] Thiên Nhai Tử đạo trưởng gầm thét trong lòng.

Nhưng mà, hiện thực tàn khốc bày ra trước mặt lão.

Một hơi thở sau, hai tay lão cuối cùng đặt lên đỉnh đầu, bày ra tư thế 'ôm đầu ngồi xổm' tiêu chuẩn.

Y hệt như Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thường Viễn Tử bị lão bỉ thị trước đó.

Sau đó, thân thể hắn bắt đầu không chịu khống chế mà từ từ đung đưa.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm giác, tại một khắc này, tôn nghiêm của lão bị hung hăng chà đạp!

Đây là sỉ nhục vô thượng.

Đồng thời, trong lòng lão nảy sinh một loại minh ngộ.

Là ta trách oan Thất Sinh Phù đạo hữu và Thường Viễn Tử đạo hữu rồi, không phải bọn họ hèn, bọn họ nhất định cũng giống như lão, nội tâm kiên cường, nhưng nhục thân lại yếu đuối.

Cũng đúng, Thất Sinh Phù đạo hữu và Thường Viễn Tử đạo hữu đều là người đạo tâm kiên định, không giống với cái lão tẩu vô danh kia.

Cuối cùng, Thiên Nhai Tử đạo trưởng dùng hết toàn bộ sức mạnh tàn dư, nhìn về phía vị trí Tống Thư Hàng.

Tại nơi đó, Tống Thư Hàng vẫn còn đang khổ sở chống đỡ thiên kiếp.

Công đức chi quang trên người hắn bị đánh tan đã dần dần đang khôi phục.

Chỉ cần bản thân Tống Thư Hàng không chết, công đức chi quang của hắn sẽ không biến mất.

Cho dù bị đánh tan một vạn lần, cũng có thể dần dần khôi phục.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng biến thành đầu trọc, máu nhuộm y phục, lại vẫn đứng bút thẳng.

Trong lòng Thiên Nhai Tử đạo trưởng hiện lên một loại cảm giác an ủi, cuối cùng mất đi ý thức.

Cứ như vậy, sau lưng Tống Thư Hàng, ba vị tiền bối Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thường Viễn Tử, Thiên Nhai Tử giữ tư thế 'ôm đầu ngồi xổm', theo sóng xung kích vụ nổ quỷ dị đung đưa.

Ba người bọn họ mỗi lần đung đưa, quang mạc trên người sẽ sáng lên một phần.

Sau đó, từ trên người bọn họ dường như có một loại sức mạnh siêu việt 'chân khí' và 'linh lực', hối tập lại một chỗ, truyền lại lên người Tống Thư Hàng.

Đạo sức mạnh này lại thông qua thân thể Tống Thư Hàng, chuyển hối đến trên người 'Con rối tinh phẩm' đang ôm đầu ngồi xổm kia.

Sau khi hoàn thành một vòng tuần hoàn trên người 'Con rối tinh phẩm', lại thông qua Tống Thư Hàng, quay trở về trên người ba người Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Bốn người cộng thêm một con rối cứ như vậy duy trì liên hệ thần bí, dưới sự oanh kích của tên lửa thiên kiếp cuồng bạo mà lắc lư nhưng lại không ngã.

Chương 1142

...

Tống Thư Hàng đã không biết mình vung ra bao nhiêu đao, ngưng tụ bao nhiêu lần Đao Ý Khôi Giáp.

Trên thực tế, hắn lúc này vì mất máu quá nhiều, năng lượng tiêu hao quá lớn, đã ở vào trạng thái bán hôn mê.

Vết thương trên người hắn có tới gần trăm đạo.

Hắn hiện tại, bản năng vung đao, chém ra 'Nghịch Lân Thức' của "Nghịch Lân Đao Pháp", sau đó lại một lần nữa bạo phát đao ý hóa thành Đao Ý Khôi Giáp.

Khi Đao Ý Khôi Giáp và 'Nghịch Lân Thức' chưa bị vỡ nát, thì dùng tay trái làm đao, chém ra một ký 'Hỏa Diễm Đao'.

Còn việc vì sao qua thời gian dài như vậy, tên lửa thiên kiếp và đạn pháo xe tăng đầy trời kia vẫn chưa hóa hắn thành tro bụi?

Vấn đề rất rõ ràng rất quan trọng này, hắn lại đã không còn tinh lực đâu để mà suy nghĩ.

Mà trong túi thu nhỏ một tấc trong ngực hắn, Thông Nương đang ở trong quá trình tuần hoàn tàn khốc [Bị điện tỉnh...

Bị điện ngất...

Lại bị điện tỉnh...

Tiếp tục bị điện ngất...].

Nếu không phải uy lực vụ nổ của tên lửa thiên kiếp đã trải qua ba tầng giảm yếu của Tống Thư Hàng, quang mạc con rối tinh phẩm cùng với 'Túi thu nhỏ một tấc' do Cửu phẩm Kiếp Tiên đích thân biên chế, thì Thông Nương lúc này đã là hành chết một cây.

Tống Thư Hàng vẫn luôn duy trì trạng thái mê hồ này dài đến vài phút.

Mãi cho đến khi công đức kim quang trên người hắn một lần nữa đại phóng quang minh, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại lần nữa xuất hiện trên người Tống Thư Hàng mới thôi.

Khi Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân lại, nhận được sự gia trì của cô, tinh thần Tống Thư Hàng chấn động.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa hiện thân liền lập tức bao bọc lấy Tống Thư Hàng, vươn hai tay đỡ lấy vụ nổ của tên lửa thiên kiếp và xe tăng công kích tầm xa.

Tiếp đó, cô nghiêng đầu nhìn tên lửa thiên kiếp vẫn không ngừng nổ tung xung quanh, còn có con rối tinh xảo 'ôm đầu ngồi xổm' phía trước, cùng với đám người Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng 'ôm đầu ngồi xổm' sau lưng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nỗ lực học theo làm động tác 'ôm đầu ngồi xổm'...

Đáng tiếc cô không có chân, đuôi của cô chỉ có thể cuộn thành một vòng.

Thế là một lát sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân ngửa ra sau: "A a a a ~~" Sau tiếng hét thảm có tiết tấu, đầu cô ngoẹo sang một bên, 'chết'.

Tống Thư Hàng: "..." Sau khi nghe thấy một đợt hét thảm của Công Đức Xà Mỹ Nhân, cộng thêm có Công Đức Xà Mỹ Nhân tạm thời thay hắn đỡ được thiên kiếp, tinh thần hắn khôi phục một ít. "Ta còn chưa chết?" Tống Thư Hàng ngẩn ra, không dám tin nói.

Chẳng lẽ là 'Mệnh Phù' của ta đã phát sinh công hiệu?

Nhưng vì nơi này là thế giới thiên kiếp mang tính phong tỏa, cho nên 'Mệnh Phù' chỉ có thể trọng sinh ta tại chỗ?

Không đúng...

Pháp khí của ta, Bá Toái Bảo Đao, túi thu nhỏ một tấc các loại vật kiện đều còn.

Ta cũng không phải trọng sinh qua 'Mệnh Phù', ta còn sống!

Tống Thư Hàng vội vàng lấy đan dược trị liệu và khôi phục chân khí từ trong 'Vòng tay pháp khí' ra, nuốt xuống.

Lại lấy ra thuốc mỡ, dán lên chỗ vết thương của mình.

Hắn hiện tại thương thế trên người cực nặng, nhìn thôi cũng khiến người ta da đầu tê dại.

Cũng may những thương thế này, thông qua đan dược đại bộ phận đều có thể khôi phục.

Hiện tại, hắn nhất định phải nhân lúc Công Đức Xà Mỹ Nhân chưa vỡ vụn, khôi phục một ít thể lực, chữa trị một chút thương thế.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía sau - hắn đã chống đỡ được rồi, vậy ba người Thất Sinh Phù tiền bối còn mạnh hơn hắn, còn sống không?

Khi Tống Thư Hàng quay đầu quan sát lại chẳng nhìn thấy gì cả.

Vụ nổ liên tục không ngừng ngăn cách tầm mắt của hắn, hắn cái gì cũng không nhìn thấy.

Cộng thêm xung quanh toàn là khí tức thiên kiếp, hắn cũng không cách nào cảm ứng được khí tức của ba vị tiền bối trong đó.

Cũng không biết ba vị tiền bối hiện tại thế nào rồi?

Nhưng hiện tại không phải lúc nghĩ những thứ này, tuy không biết mình chống đỡ bằng cách nào, nhưng đã chống đỡ được thì hắn sẽ không buông tha.

Hơn nữa, tính toán thời gian...

Tên lửa thiên kiếp cũng nên kết thúc rồi mới đúng.

Tống Thư Hàng dự tính không sai.

Đợt tên lửa thiên kiếp cuối cùng toàn lực nổ tung, nhiệt lượng do vụ nổ hình thành thậm chí xuyên qua sự bảo vệ của Công Đức Xà Mỹ Nhân, tác dụng lên người hắn.

Tiếng nổ ầm ầm kéo dài đến mười mấy hơi thở mới dừng lại.

Lại qua hơn hai mươi hơi thở nữa, vụ nổ mới lắng xuống.

Mà trong đợt tẩy lễ của tên lửa thiên kiếp cuối cùng này, Công Đức Xà Mỹ Nhân trên người Tống Thư Hàng thu nhỏ lại chín phần, chỉ có thể hóa thành kích cỡ người thường, tận lượng bảo vệ Tống Thư Hàng trong ngực. "Vượt qua rồi?" Trong lòng Tống Thư Hàng vui vẻ.

Ngọn lửa và ánh sáng của vụ nổ tản đi.

Tống Thư Hàng liếc mắt liền nhìn thấy con rối tinh phẩm vẫn giữ tư thế cự hèn kia.

Thư Hàng kín đáo thở dài một hơi, con rối này tuy phế vật một chút, nhưng không hổ là con rối trên Bát phẩm, tài liệu bày ở đó.

Trong đợt thiên kiếp kinh khủng này, nó vậy mà không hư hao chút nào.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại lần nữa nhìn về phía sau.

Sau đó...

Cằm Tống Thư Hàng rớt xuống.

Đậu má, ai có thể nói cho hắn biết hình ảnh trước mắt này là thế nào không?

Ba vị tiền bối Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử tiền bối đều giữ tư thế cự hèn 'ôm đầu ngồi xổm', loáng thoáng còn có thể nhìn thấy thân thể bọn họ đang khẽ lắc lư.

Ba vị tiền bối trông có vẻ bị thương cực nặng, hơn nữa dường như đều mất đi ý thức.

Nhưng trên người bọn họ vẫn còn tàn dư một tia sinh cơ.

Vẫn còn sống.

Còn sống là tốt rồi, trong lòng Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lại quay đầu nhìn về phía 'Con rối tinh phẩm' giữ tư thế 'ôm đầu ngồi xổm' trước người. "Cảm ơn." Tống Thư Hàng thái độ chân thành nói lời cảm tạ với nó.

Lúc này, chỉ cần người chỉ số thông minh không bị mất kết nối đều có thể đoán được, ba vị tiền bối còn sống khẳng định là do con rối tinh phẩm nhìn như cự hèn này âm thầm tương trợ.

Thậm chí, Tống Thư Hàng mình còn có thể nhảy nhót tưng bừng, cũng phải là duyên cớ của con rối tinh phẩm này.

Con rối tinh phẩm không đáp lại Tống Thư Hàng, chỉ khẽ xê dịch vị trí, đưa lưng về phía Tống Thư Hàng, tiếp tục duy trì tư thế 'ôm đầu ngồi xổm' của nó.

Đây là đang tức giận sao?

Hay nói là...

Đợt thiên kiếp tiếp theo sắp đến rồi?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía biển thiên kiếp.

Sau đó, sắc mặt hắn cứng đờ.

Biển thiên kiếp vốn bao vây đoàn người, vậy mà co rút lại, ngưng tụ vào một chỗ.

Nén lại đều là tinh hoa, biển thiên kiếp hạo hãn kia ngưng tụ lại một chỗ, uy lực của nó sẽ mạnh đến đâu?

Càng đáng sợ hơn là hình thái thiên kiếp đang ngưng tụ.

Một thứ dường như là 'Giếng phóng tên lửa hạt nhân' (Silo hạt nhân) đang phi tốc thành hình.

Đây hẳn là đợt cuối cùng của lần thiên kiếp này, nếu không ngoài dự liệu, e rằng sẽ là thiên kiếp vũ khí hạt nhân.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía con rối tinh phẩm, đợt này có thể đỡ nổi không?

Con rối tinh phẩm ngẩng đầu lên nhìn về phía giếng phóng tên lửa hạt nhân, sau đó...

Nó đột nhiên lộn về phía trước, từ tư thế ôm đầu ngồi xổm biến thành tư thế quỳ rạp xuống đất (ORZ).

Tống Thư Hàng lạnh cả người.

Đây là ý bảo hết cứu rồi hả?

Nhìn thấy tư thế ORZ của con rối tinh phẩm, Tống Thư Hàng nhớ tới bí kíp trấn phái [Yêu quái toàn thế giới liên hợp lại trở thành người một nhà] - 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh cần thiết để ngoan cường sinh tồn》 chi 《Năm trăm phương pháp đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại》 chi 'Mãnh hổ lạc địa thức quỳ xuống đất xin lỗi pháp'.

Khóe miệng khẽ co giật, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn giếng phóng tên lửa hạt nhân đang từ từ thành hình, trong lòng lạnh toát.

Hắn không khỏi nhớ tới sự kiện hạch bạo của Hiến Công tiền bối.

Trong sự kiện đó, bom hạt nhân thực nghiệm do nhân loại bình thường chế tạo năm đó, đương lượng TNT chỉ cỡ 2 đến 3 vạn, đã nổ Hiến Công cư sĩ thực lực Lục phẩm đỉnh phong lại có trên trăm tầng trận pháp phòng ngự thành bán tử.

Mà cái 'Giếng phóng tên lửa hạt nhân' do biển thiên kiếp trước mắt hình thành này, nhìn từ ngoại hình thì cực kỳ tân tiến, đương lượng TNT của nó tuyệt đối vượt xa con số 2 đến 3 vạn kia.

Cho dù đương lượng TNT của nó đạt tới 20 vạn cũng không hiếm lạ.

Cộng thêm bản chất của giếng phóng tên lửa hạt nhân này là thiên kiếp, là sự kết hợp của tu chân và khoa học kỹ thuật, uy lực so với bom hạt nhân do nhân loại bình thường chế tạo chỉ có mạnh hơn, đáng sợ hơn.

Thiên kiếp biết khoa học kỹ thuật còn khiến người ta tuyệt vọng hơn cả lưu manh biết võ công.

Uy lực 'Tên lửa thiên kiếp' đợt thứ hai đã có cấp bậc Thất phẩm +.

Uy lực 'Bom hạt nhân thiên kiếp' đợt thứ ba này, e rằng sẽ có trình độ Bát phẩm +.

Con rối tinh phẩm có thể chống đỡ nổi không?

Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

Có nên nhân lúc cái giếng phóng tên lửa hạt nhân thiên kiếp này chưa thành hình, cho nó một phát hay không?

Tống Thư Hàng ước tính khoảng cách giữa 'Giếng phóng tên lửa hạt nhân thiên kiếp' và mình, sau đó, liền bỏ đi ý niệm này.

Chương 1143

Khoảng cách giữa hắn và giếng phóng tên lửa hạt nhân chỉ có hơn 2000 mét một chút, khoảng cách này, cho giếng phóng tên lửa hạt nhân thiên kiếp một phát trước, chỉ sẽ khiến mình chết sớm hơn chút.

Cho nên, chỉ có thể yên lặng chờ 'Bom hạt nhân thiên kiếp' giáng lâm?

Trong lòng Tống Thư Hàng có loại cảm giác nghẹn khuất - cái cảm giác rõ ràng biết người khác muốn đánh ngươi, ngươi còn chỉ có thể ngồi chờ hắn tới đánh, quá tắc tim.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, quá trình 'thành hình' của giếng phóng tên lửa hạt nhân thiên kiếp ngoài hai ngàn mét đột nhiên đình trệ lại.

Thiên kiếp đình trệ chừng mười mấy giây, phảng phất như thời gian dừng lại vậy.

Chuyện gì thế này?

Tống Thư Hàng trừng lớn mắt, chẳng lẽ là năng lượng thiên kiếp không đủ, không cách nào hóa ra 'Bom hạt nhân thiên kiếp' hoàn chỉnh?

Lại qua mười giây sau... 'Giếng bom hạt nhân thiên kiếp' phía xa phát ra một trận tiếng ong ong chói tai.

Sau đó, trong hư không có một luồng năng lượng mang theo uy nghiêm vô thượng, hóa thành từng cái từng cái phù văn chí cao vô thượng, in dấu lên trên bom hạt nhân thiên kiếp.

Mỗi một mai phù văn rơi xuống, đều sẽ cường hóa uy lực bom hạt nhân thiên kiếp.

Thảo nê mã, Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Giếng phóng tên lửa hạt nhân thiên kiếp đã rất biến thái rồi, những phù văn 'Chí cao vô thượng' này vậy mà còn muốn nâng cấp cho nó?

Đây là muốn đuổi tận giết tuyệt?

Tống Thư Hàng: "Làm cái rắm gì thế, thiên kiếp vì sao lại nâng cấp?" Lời còn chưa dứt, thiên kiếp trong hư không hướng về phía tất cả tu sĩ độ kiếp tại trường truyền đạt một ý niệm - Có vật thể 'cấp bậc Bát phẩm' ngoại lai nhúng tay vào thiên kiếp, uy lực thiên kiếp tăng lên tới Bát phẩm đỉnh phong.

Tống Thư Hàng: 0_0 Ngọa thảo thảo thảo thảo thảo!

Con rối loại đồ vật này, từ một mức độ nào đó mà nói có thể coi là 'pháp khí', là một bộ phận chiến lực của bản thân tu sĩ, mang con rối độ kiếp cũng không có vấn đề gì.

Vấn đề duy nhất là, con rối này nhất định phải là của chính ngươi.

Con rối cũng giống như pháp khí, cần tu sĩ bỏ ra lượng lớn thời gian tế luyện, đánh lên lạc ấn thuộc về mình, triệt để hóa thành của mình.

Mà con 'Con rối tinh phẩm' trong tay Tống Thư Hàng này là hàng hiệu do Mặc Môn thượng cổ chế tạo riêng cho một khách hàng thổ hào nào đó, cũng không thuộc về Tống Thư Hàng.

Hạt nhân của nó càng là đào từ trong cơ thể 'Thủy tổ khôi lỗi' của Mặc Môn ra, không có nửa cọng lông liên hệ với Tống Thư Hàng.

Cho nên, khi con 'Con rối tinh phẩm' sở hữu thực lực Bát phẩm này nhúng tay vào thiên kiếp, liền dẫn đến thiên kiếp dị biến.

Uy lực thiên kiếp tăng cường, từ cấp bậc Bát phẩm + lúc đầu lập tức nhảy lên tới Bát phẩm đỉnh phong, vô hạn tiếp cận thực lực Cửu

phẩm.

Đến lúc đó, một phát bom hạt nhân biến dị nổ xuống, con rối tinh phẩm cấp Bát phẩm cũng không đỡ nổi.

Thực lực con rối tinh phẩm chỉ có thể coi là Bát phẩm trung du, cộng thêm 'Hạt nhân Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô' cũng không phải động lực nguyên phối của nó, thực lực chân chính nó có thể phát huy ra chỉ có Bát phẩm sơ giai mà thôi. ...

Không ngờ điều khoản thiên kiếp quy định chi tiết như vậy, căn bản không cho tu sĩ cơ hội luồn lách.

Làm chuyện tốt hỏng việc, tâm như dao cắt.

Vốn tưởng rằng có con rối Bát phẩm tương trợ, mình độ kiếp có hy vọng, không ngờ thiên kiếp trực tiếp lật bàn.

Tống Thư Hàng không thể nào đi trách con rối tinh phẩm ra tay, nếu không có con rối tinh phẩm ra tay tương trợ, oanh kích của 'Tên lửa thiên kiếp' đợt thứ hai đã nổ hắn thành tro. "Đáng tiếc, cho dù ngươi ra tay giúp ta, cũng chỉ giúp ta kéo dài một đợt mạng thiên kiếp.

Hơn nữa, ta còn liên lụy ngươi.

Lần này, nói không chừng ngươi cũng phải táng thân dưới thiên kiếp này." Tống Thư Hàng trong lòng áy náy nói.

Nếu con rối tinh phẩm không nhúng tay vào thiên kiếp, với tài chất của bản thân nó, 'Thiên kiếp bom hạt nhân' cấp Bát phẩm trước khi biến dị cũng không cách nào oanh diệt nó.

Đến lúc đó, chỉ đợi mấy vị độ kiếp giả Tống Thư Hàng vừa chết, thiên kiếp biến mất, nó liền có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp, quay về hiện thế.

Nhưng hiện tại, nó nhúng tay vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng, cũng trở thành một thành viên độ kiếp, e rằng phải cùng Tống Thư Hàng táng thân dưới thiên kiếp.

Phía trước, con rối tinh phẩm đang giữ tư thế ORZ nghe thấy lời Tống Thư Hàng, nghiêng đầu một chút, sau đó lại quay đầu về, tiếp tục co rúm thành một đoàn. *** Lại qua mười giây sau, 'Giếng phóng tên lửa hạt nhân' lại bị từng mai phù văn 'Chí cao vô thượng' in dấu lên, hình thái lại lần nữa phát sinh biến hóa.

Toàn bộ 'Giếng phóng tên lửa hạt nhân' bao trùm trong một mảnh quang mang hư ảo, thể hình của nó sụt giảm nhanh chóng, dao động năng lượng trên đó trở nên càng thêm khoa trương.

Xem ra, là từ 'Bom nguyên tử' đổi thành thứ càng điếu bạo (bá đạo) hơn.

Giếng phóng tên lửa hạt nhân muốn biến thành cái gì?

Muốn từ một đời 'Bom nguyên tử' tiến hóa thành 'Bom khinh khí'?

Hay là nói muốn diễn biến thành thứ khoa trương hơn?

Ngay khi Tống Thư Hàng suy tư, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại khiêng 'Diệt Thần Pháo' ra, Diệt Thần Pháo đã hết thời gian làm nguội.

Diệt Thần Pháo mỗi lần khai hỏa một phát đều phải tiêu hao linh thạch trên Bát phẩm.

May mắn trong tay Tống Thư Hàng có linh thạch của một pháp khí không gian mượn từ chỗ Bạch tiền bối, nếu không còn thật sự không chịu nổi tiêu hao.

Công Đức Xà Mỹ Nhân khiêng nó ra, đối với cái 'Giếng phóng tên lửa hạt nhân' kia lại làm một phát.

Tống Thư Hàng không ngăn cản động tác của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Để cô ấy nổ một pháo thử xem cũng tốt, nói không chừng còn có chuyển cơ?

Ầm ~~ Diệt Thần Pháo khai hỏa, ánh pháo ngưng thành một chùm, phảng phất muốn yên diệt tất cả sự vật chắn trước mặt nó.

Trong nháy mắt, quang huy của Diệt Thần Pháo va vào quang mang hư ảo trên 'Giếng phóng tên lửa hạt nhân'.

Ngay sau đó, ánh pháo của Diệt Thần Pháo biến mất...

Cứ như thể chưa từng xuất hiện trên thế giới này, cứ như vậy biến mất không thấy.

Đệt, thứ này còn có bảo hộ. ...

Năm giây sau, thiên kiếp biến hóa xong.

Từ trong 'Giếng phóng tên lửa hạt nhân' vốn có, có một chiếc máy bay chiến đấu tạo hình rất khoa học viễn tưởng bay lên không, gào thét bay về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó, máy bay chiến đấu thả xuống một quả nghi là 'Bom khinh khí'.

Đối với việc thiên kiếp biến hóa ra máy bay chiến đấu, Tống Thư Hàng đã tê liệt rồi.

Đừng nói là máy bay chiến đấu, thiên kiếp cho dù biến ra một chiếc chiến hạm vũ trụ hắn cũng sẽ không bất ngờ. "Ầm ~~" Quả bom khinh khí thiên kiếp này nổ tung ngay giữa không trung, hóa thành mặt trời trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Tiếng nổ mang tính hủy diệt, còn có đám mây hình nấm kinh điển nở rộ...

Tống Thư Hàng ở tại hạch tâm, trực diện nhiệt độ hàng trăm triệu độ.

Tiếp theo, chỉ có thể xem con rối tinh phẩm rồi, nếu nó không chống đỡ được, kết cục chờ đợi đám người Thư Hàng e rằng chỉ có một con đường bị khí hóa, vận khí tốt chút hoặc hứa còn có thể lưu lại cái bóng hay gì đó. ...

Bom khinh khí thiên kiếp rơi xuống, trên người con rối tinh phẩm đang quỳ rạp trên mặt đất hiện lên quang mạc mắt thường có thể thấy được, tầng quang mạc này cho dù trong vụ nổ bom khinh khí thiên kiếp cũng rất bắt mắt.

Trong thân thể nó, mai 'Hạt nhân Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô' kia siêu phụ tải vận chuyển, tùy thời có thể sẽ nổ tung.

Con rối tinh phẩm đã dốc hết tất cả.

Nhưng dưới vụ nổ của 'Bom khinh khí thiên kiếp' uy lực vô hạn tiếp cận trình độ 'Cửu phẩm' này, quang mạc của nó không thể kiên trì bao lâu...

Trong cơ thể con rối tinh phẩm, cái 'Hạt nhân Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô' vì không ngừng siêu phụ tải đầu ra, sau mười hơi thở cưỡng ép tiến vào trạng thái 'Hạn lượng cung điện' (Power saving/Limited supply).

Trong nháy mắt, lực phòng ngự quang mạc của con rối tinh phẩm giảm mạnh hơn nửa, thân thể nó bắt đầu sụp đổ, lớp vỏ lưng và trang trí con rối bên trong bị yên diệt trong vụ nổ.

Nhưng cho dù vào lúc thân thể sụp đổ, nó vẫn giữ nguyên tư thế cũ, không nhúc nhích.

Hiệu quả phòng ngự quang mạc trên bản thân nó bắt đầu giảm yếu, nhưng hiệu quả phòng ngự quang mạc trên người Tống Thư Hàng và ba tu sĩ sau lưng hắn lại không chút sứt mẻ.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn đám mây hình nấm vẫn đang nổ tung thăng lên trên bầu trời - thiên kiếp Tu chân + Khoa học kỹ thuật, thời gian vụ nổ kéo dài cũng đặc biệt không khoa học.

Đợt nổ này, cảm giác muốn nổ đến thiên hoang địa lão.

Hạch Tâm Thế Giới vẫn ở vào trạng thái bị ngăn cách.

Chung quy, vẫn phải xem hiệu quả bảo mạng của cái 'Mệnh Phù' kia sao? ...

Rắc ~~ Phía trước, lúc này con rối tinh phẩm đã nằm rạp trên mặt đất, ngay cả tư thế quỳ cũng không cách nào duy trì.

Nó nghiêng đầu, một con mắt màu cam lộ ra dưới mặt nạ nhìn Tống Thư Hàng đầu trọc, không chớp mắt.

Quang mạc trên bản thân nó đã hoàn toàn biến mất, nhưng nó vẫn tận lực duy trì quang mạc trên người Tống Thư Hàng và ba người Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Tống Thư Hàng có chút không đành lòng nhìn con rối tinh phẩm đang sụp đổ.

Giả như mình có thực lực cấp bậc Cửu phẩm Kiếp Tiên, có lẽ một kích là có thể đánh tan yên diệt bom khinh khí thiên kiếp.

Nhưng trên thế giới này đâu ra nhiều giả như thế.

Chung quy, vẫn có chút không cam lòng.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại - đã phải chết, vậy thì tỉ mỉ thể nghiệm một chút cảm thụ chết dưới bom khinh khí đi.

Nếu có thể sống lại, loại thể nghiệm trân quý này tuyệt đối là độc nhất vô nhị trên đời. ...

Một hơi thở, hai hơi thở, ba hơi thở. [Alo, xin chào, là Tống đạo hữu sao?

Có thể nghe được ta nói chuyện không?

Tín hiệu chỗ ngươi hơi kém a, là đang thám hiểm trong bí cảnh nào sao?] Lúc này, một thanh âm đột ngột xuất hiện bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "?" [Đúng rồi, trước tiên tự giới thiệu với ngươi chút.

Ta tên là..., thôi bỏ đi, ngươi vẫn cứ giống như Thất Tu, gọi ta là 'Cái Gì Cũng Bán' đi.

Chương 1144

Không phải ta chém gió, chỉ cần là bảo vật có trong vũ trụ này, chỉ cần ngươi có thể ra giá, ta đều có thể lộng đến bán cho ngươi.

Cho nên, ngươi có cần mua chút đồ vật gì không?] Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt, hắn vốn tưởng rằng là mình bị ảo thính trước khi chết.

Nhưng khi nghe được từ [Cái Gì Cũng Bán], lập tức bừng tỉnh.

Thông tin về 'Cái Gì Cũng Bán' là Thất Tu Tôn Giả nói cho hắn, lúc đầu sau chuyến du lịch vũ trụ một tháng, Thất Tu Tôn Giả bảo Tống Thư Hàng chuẩn bị tốt lượng lớn linh thạch, sau đó đợi ngài ấy tìm được 'Cái Gì Cũng Bán', sẽ dẫn Tống Thư Hàng qua đó mua mua mua.

Vừa bắt đầu Tống Thư Hàng chuẩn bị đi mua bảo vật chữa trị bệnh lạnh cho 'Lý Âm Trúc' từ chỗ 'Cái Gì Cũng Bán', vì thế hắn còn mượn một pháp khí không gian linh thạch từ Bạch Tôn Giả.

Nhiều linh thạch như vậy mua bảo vật chữa trị bệnh lạnh cho Lý Âm Trúc khẳng định không thành vấn đề.

Nếu có dư, Tống Thư Hàng còn chuẩn bị mua chút bảo vật hiếm lạ từ chỗ vị 'Cái Gì Cũng Bán' này.

Vốn tưởng rằng Thất Tu Tôn Giả vẫn luôn không liên hệ, có lẽ là vẫn chưa tìm được vị 'Cái Gì Cũng Bán' này.

Mà hiện tại, vị [Cái Gì Cũng Bán] thần kỳ này vậy mà thấu qua 'Thế giới thiên kiếp' trực tiếp thông thoại với hắn?

Phải biết nơi này chính là 'Thế giới thiên kiếp', ngay cả 'Hạch Tâm Thế Giới' tự mang trong tâm khiếu của Tống Thư Hàng cũng bị che chắn!

Nhưng vị [Cái Gì Cũng Bán] này vậy mà có thể trực tiếp tiến hành thông thoại với hắn?

Vị 'Cái Gì Cũng Bán' này lai lịch gì?

Cửu phẩm Kiếp Tiên bình thường khẳng định không làm được trình độ này, chẳng lẽ là 'Trường Sinh Giả'?

Trong đầu Tống Thư Hàng tư tự vạn thiên, nhưng rất nhanh hắn dùng sức lắc lắc đầu - lúc này, đâu có thời gian cho hắn lãng phí? "Tiền bối, ta muốn một kiện bảo vật có thể giúp ta vượt qua thiên kiếp!" Tống Thư Hàng bay nhanh nói: "Nếu có thể thì xin tiền bối nhanh một chút, nếu không thì ta sắp chết trong thế giới thiên kiếp này rồi." Thời gian này, Tống Thư Hàng thậm chí cũng không kịp cân nhắc xem vị 'Cái Gì Cũng Bán' này có thể truyền tống bảo vật đến thế giới thiên kiếp hay không.

Hắn hiện tại giống như người chết đuối vớ được cọng rơm cứu mạng cuối cùng. [Cái Gì Cũng Bán] thần bí nghe vậy, lập tức ngắc ngứ: "Gì cơ, ngươi đang ở trong thế giới thiên kiếp?

Thất Tu không phải nói ngươi mới cảnh giới Tam phẩm sao?" "Không kịp giải thích nhiều, sắp chết rồi.

Tiền bối ta ở đây có một pháp khí không gian linh thạch, có thể mua được pháp khí độ kiếp gì?

Giúp chọn một loại có thể trợ giúp ta vượt qua uy lực thiên kiếp Cửu phẩm ấy.

Gấp gấp gấp." Tống Thư Hàng bay nhanh nói, lúc này đâu ra nhiều lời thừa thải như vậy, mau giao dịch nào. "Đệt, thảo nào sao tín hiệu lại kém như vậy, hóa ra là ở trong thế giới thiên kiếp.

Ta ngày thường tránh nó còn không kịp, hôm nay vậy mà đâm đầu vào cửa.

Vụ làm ăn này lỗ to rồi." Thần bí [Cái Gì Cũng Bán] nói. "Tiền bối, sắp chết rồi, linh thạch trên người ta, tùy ngài lấy, muốn bao nhiêu cũng được." Tống Thư Hàng nói, nếu chết dưới thiên kiếp, tất cả bảo vật, linh thạch trên người hắn đều phải hóa thành tro bụi.

Lúc này, lấy đâu ra thời gian trả giá? "Đệt, người vì tiền mà chết, chim vì mồi mà vong.

Ngươi mở ra hạn chế pháp khí không gian, ta xem ngươi có bao nhiêu linh thạch." Cái vị thần bí [Cái Gì Cũng Bán] kia nói.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, mở 'Pháp khí không gian' mượn từ chỗ Bạch Tôn Giả ra, bên trong chứa đầy ắp linh thạch Bát, Cửu phẩm. "Số lượng không ít...

Nhưng muốn mua được đồ vật giúp ngươi độ 'Thiên kiếp cấp Cửu phẩm', vẫn là quá ít." Thần bí [Cái Gì Cũng Bán] nói.

Thiên kiếp cấp Cửu phẩm, đâu có dễ độ như vậy?

Nếu dễ độ thì thế giới này Kiếp Tiên đã chạy đầy đất rồi.

Nói xong, một thứ giống như thần niệm quét qua Tống Thư Hàng. "Con rối tinh phẩm do Mặc Môn xuất phẩm?

Đáng tiếc, nếu sớm một bước, ta chỗ này có cái đồ vật phối hợp với con rối tinh phẩm của ngươi, chắc chắn có thể để ngươi vượt qua thiên kiếp cấp Cửu phẩm.

Nhưng con rối tinh phẩm của ngươi bị tổn hại quá nặng rồi." Cái Gì Cũng Bán lại nói. "Tiền bối, nhanh chút đi a.

Sắp chết rồi." Tống Thư Hàng nói. "Không vội, không vội." Cái Gì Cũng Bán bình tĩnh nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng trầm xuống - tên này không phải là muốn đợi hắn độ kiếp thất bại, sau đó trước khi hắn hóa thành tro bụi, lấy đi linh thạch trên người hắn chứ? "Đừng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, ta xưng là 'Cái Gì Cũng Bán', có khả năng sẽ hơi gian thương chút, nhưng tín dụng mua bán vẫn phải giảng." [Cái Gì Cũng Bán] nói.

Hiển nhiên, vị đại năng này sở hữu thứ tương tự Độc Tâm Thuật. "Đúng, ta đích xác có Độc Tâm Thuật, loại thủ đoạn nhỏ này, trên cơ bản đến đẳng cấp của ta đều biết vài loại." [Cái Gì Cũng Bán] nói.

Nhật, Độc Tâm Thuật gì đó đáng ghét nhất. "Có, lão phu chỗ này vừa vặn có một vật, có thể giúp ngươi một tay.

Lão phu đếm tới ba, đến lúc đó giao dịch hoàn thành, ngươi dùng tốc độ nhanh nhất lấy đồ vật lão phu đưa cho ngươi từ trong 'Pháp khí không gian' ra!

Tốc độ phải nhanh, tư thế phải chuẩn xác, chậm một giây ngươi có khả năng liền sẽ thành tro bụi." [Cái Gì Cũng Bán] nghiêm túc nói.

Sau đó, [Cái Gì Cũng Bán] bay nhanh niệm: "Một hai ba!" Cực nhanh, trong nháy mắt lão đã niệm xong ba tiếng, sau đó 'Vèo' một cái, Tống Thư Hàng cảm giác bản thân nhẹ đi. "Vãi chưởng." Tống Thư Hàng bay nhanh thò tay vào trong pháp khí không gian Bạch Tôn Giả cho mượn kia chộp một cái, lấy thứ [Cái Gì Cũng Bán] bán cho hắn ra.

Xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng là một cái 'Thiên Tử Miện Quan' màu vàng, tục xưng là loại 'Mũ Bình Thiên' (Bình Thiên Quan), lấp lánh tỏa sáng.

Nhưng mà, trên cái đỉnh 'Miện quan' này không có một tia năng lượng dao động, nhìn qua cứ như là vương miện bình thường vậy.

Thứ này, tuyệt đối không phải pháp khí gì.

Bị hố rồi?

Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên một ý niệm như vậy.

Nhưng mà, ý niệm vừa chuyển tức thì, Tống Thư Hàng vẫn cắn răng một cái, chuẩn bị đội thứ này lên đầu thử xem.

Cái Gì Cũng Bán nếu ngay cả một điểm tín dự cũng không có, Thất Tu Tôn Giả cũng sẽ không khổ sở tìm kiếm lão lâu như vậy.

Chỉ là, Tống Thư Hàng vừa mới đặt cái 'Bình Thiên Quan' này lên đầu, liền cảm giác đỉnh đầu trơn tuột...

Hiện tại hắn là một cái đầu trọc lốc, một điểm lông tóc cũng không có, cái Bình Thiên Quan này không dễ đội.

Không có tóc, 'ngọc kê' (trâm ngọc) trên Bình Thiên Quan sẽ không dễ cài.

Chỉ có thể dựa vào 'dây mũ' cưỡng ép buộc lại.

Hơn nữa, hình ảnh một cái đầu trọc đội 'Bình Thiên Quan', nhất định rất cay mắt.

Khi 'Bình Thiên Quan' trên đầu Tống Thư Hàng lung lay sắp đổ, một đôi tay nhỏ nhắn tinh tế vươn ra, đỡ lấy 'Bình Thiên Quan' của Tống Thư Hàng.

Là Công Đức Xà Mỹ Nhân, lúc này thể hình cô chỉ cỡ người thường, cứ thế bay lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, dùng tay đỡ lấy 'Bình Thiên Quan' trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Trong lòng Tống Thư Hàng an tâm, đang định vươn tay đội 'Bình Thiên Quan' cho đàng hoàng.

Nhưng đúng lúc này...

Tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên dùng sức, tháo 'Bình Thiên Quan' trên đầu trọc Tống Thư Hàng xuống.

Tống Thư Hàng: "..." Tỷ, tỷ của ta!

Hiện tại đừng đùa a, quan đầu sinh tử tồn vong rồi a!

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ 'Bình Thiên Quan' này lên, thành thạo đội lên trên đầu chính mình.

Cô búi mái tóc dài của mình lên, đội Bình Thiên Quan ngay ngắn.

Lại thành thạo cắm trâm ngọc vào trong tóc dài. 'Lưu' (chuỗi ngọc) rủ xuống trước Bình Thiên Quan theo động tác của Công Đức Xà Mỹ Nhân mà nhẹ nhàng đung đưa, trong đôi mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân tản ra vẻ uy nghiêm. [Chẳng lẽ nói, cái Bình Thiên Quan này cũng không phải để cho ta đội?

Mà là để cho Công Đức Xà Mỹ Nhân đội lên?] Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng đẩy đẩy 'Bình Thiên Quan', một đạo công đức chi lực cường đại vô cùng từ trong Bình Thiên Quan rơi xuống, dung nhập vào trong cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Khắc sau, có một bộ Long bào màu vàng kiểu nữ hoa lệ hư ảnh hiển hiện, khoác lên trên người cô.

Vạt áo Long bào thật dài, giấu đuôi rắn của cô vào trong đó.

Trên Long bào có chín con rồng đang du động, trông rất sống động.

Đây là Long bào do công đức chi lực ngưng tụ thành hình.

Cô lúc này, uyển như Nữ Hoàng đăng cơ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đặc biệt thích hợp loại trang phục cao cấp sang trọng này.

Lúc mới gặp mặt, một thân mũ phượng áo bào phượng kia của cô, còn có Bình Thiên Quan, Long bào vàng kiểu nữ hiện tại, mặc trên người cô đặc biệt có khí thế.

Cô trời sinh đã thích hợp mặc loại phục trang này.

Công Đức Xà Mỹ Nhân uyển như Nữ Đế, thân hình bắt đầu biến ảo lại lần nữa, trong nháy mắt hóa thành kích thước khổng lồ hơn mười mét, thân hình cô hơi cong, tay áo Long bào bên trái che một cái, liền bao phủ toàn bộ Tống Thư Hàng, con rối tinh phẩm hư hỏng nghiêm trọng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử, Thường Viễn Tử vào trong đó.

Sau đó, tay phải cô chộp vào trong hư không, đao ý lẫm liệt cường hoành thành hình trong tay cô, hóa thành một thanh 'Đao' thực chất.

Có lẽ là chịu ảnh hưởng của Tống Thư Hàng, 'Đao' cô ngưng tụ ra là hình dạng Trực Đao (đao thẳng), thân đao thon dài thẳng tắp, tựa đao lại tựa kiếm.

Đao ý sau khi thực chất hóa, lại bị công đức chi quang nhuộm lên một tầng màu vàng nồng đậm.

Tống Thư Hàng nhìn bộ dáng lúc này của Công Đức Xà Mỹ Nhân, lại không khỏi nhớ tới bộ dáng nằm trên mặt đất hét thảm, ngoẹo đầu giả chết của cô trước đó.

Công Đức Xà Mỹ Nhân giả chết và Nữ Hoàng Long bào gia thân trước mắt, thật sự là cùng một người sao?

Công Đức Xà Mỹ Nhân hơi liếc nhìn Tống Thư Hàng, sau đó tay phải cô vung trực đao, hung hăng chém về phía chân trời.

Hoàng đạo đao ý, đường đường chính chính, chém về phía uy lực vụ nổ của 'Bom khinh khí thiên kiếp' kia.

Một đao qua đi, cái gì mà thiên kiếp, cái gì mà bom khinh khí nổ tung, cái gì mà đám mây hình nấm, toàn bộ tan thành mây khói!

Trong 'Thế giới thiên kiếp' vốn dĩ hắc ám, bị ánh sáng màu vàng lấp đầy, đó là một đao Công Đức Xà Mỹ Nhân chém ra, hóa thành một vầng thái dương màu vàng khổng lồ, treo lơ lửng trong thế giới thiên kiếp.

Chương 1145

Thiên kiếp tiêu tán, triệt để tiêu tán.

Lần này, thiên kiếp không có tiếp tục nâng cấp.

Bởi vì Công Đức Xà Mỹ Nhân không phải ngoại vật, cô và Tống Thư Hàng là một thể!

Ong ong ong ong ong ~~ Khắc sau, toàn bộ thế giới thiên kiếp bắt đầu vỡ vụn ra, trong thế giới thiên kiếp, có sức mạnh chia làm bốn luồng, rơi vào trên người bốn người Tống Thư Hàng.

Cảnh giới của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử, Thường Viễn Tử trong nháy mắt hoàn thành đột phá.

Đặc biệt là Thất Sinh Phù Phủ Chủ Tứ tấn Ngũ, một viên Kim Đan trong cơ thể hắn bắt đầu thành hình, mà số lượng long văn trên đó, có tới tám đạo! 'Bát long văn Kim Đan' mà hắn mơ ước cứ như vậy thuận lợi đạt được.

Mà cảnh giới của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu đột phá, từ Tam phẩm tiến vào Tứ phẩm, chân khí trong cơ thể chuyển hóa thành 'Tiên Thiên Chân Nguyên'.

Thời gian Tống Thư Hàng tấn cấp đặc biệt dài, ba người Thất Sinh Phù Phủ Chủ đều tiến giai hoàn thành, nhưng hắn vẫn còn đang tấn cấp.

Nhưng hiện tại, so với việc tấn cấp, còn có chuyện chấn động hơn đã xảy ra.

Tu luyện giả trên toàn vũ trụ, bất kể là tu luyện giả thuộc hệ thống nào, toàn bộ đều khựng lại, ngẩng đầu nhìn lên hư không!

Bất luận bạn là tu luyện giả hệ nào, hệ Tu chân cũng được, hệ Cổ

Vu cũng được, hệ Thần đạo cũng được, hay hệ Pháp thuật viễn cổ, hệ Ma pháp cận cổ cũng thế.

Tóm lại chỉ cần là tu luyện giả, bất kể thực lực của bạn ra sao, bất kể bạn là đại năng tu luyện ngàn năm hay là tay mơ vừa mới nhập môn không lâu, trong lòng đều nảy sinh cảm ứng!

Một số tay mơ mới tiếp xúc với tu luyện hoặc là tán tu có lượng kiến thức không đủ, có lẽ sẽ không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng đại đa số các tu sĩ có truyền thừa đều phản ứng lại ngay lập tức.

Có người tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh rồi!

Trong suốt gần một ngàn năm qua, không hề có tu sĩ hay tu luyện giả hệ khác nào tấn thăng Bát phẩm.

Nhưng hôm nay, có người đã bước ra khỏi Thất phẩm, trở thành vị Bát phẩm Huyền Thánh đầu tiên trong ngàn năm nay! "Là ai?

Tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh sẽ là vị cường giả nào?" "Chẳng có chút dấu hiệu nào cả, đột nhiên có vị Tôn Giả nào đó tấn thăng Huyền Thánh sao?

Hơn nữa còn tấn thăng thành công rồi?" "Là Thất phẩm Tôn Giả đang tiềm tu của Nho gia sao?

Thời gian này động tác của Nho gia rất lớn, theo ta được biết, gần đây lượng lớn đệ tử Nho gia đã di dời trở về, trước đó không lâu còn tổ chức một đợt hoạt động săn giết tà ma quy mô lớn.

Nói không chừng là Nho gia đang trải đường cho vị Thất phẩm Tôn Giả tiềm tu kia." "Liệu có phải là Linh Vũ Điệp Tôn Giả không?

Rất nhiều năm trước đã nghe đồn Linh Vũ Điệp Tôn Giả chỉ còn cách Bát phẩm Huyền Thánh một bước, theo sư tôn ta suy đoán, nếu nói Tu Chân Giới có ai khả năng tấn thăng Bát phẩm nhất, Linh Vũ Điệp Tôn Giả chắc chắn nằm trong top 10." Nhất thời, cả Tu Chân Giới và tu luyện giả của các thế hệ khác đều rơi vào những cuộc bàn tán sôi nổi.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn về phía hư không — cái hư không này không phải chỉ bầu trời, bất luận bạn đang ở vị trí nào trong vũ trụ, dưới đáy biển, trong hang động, trong phòng kín, hay giữa vũ trụ bao la, chỉ cần bạn ngẩng đầu lên, trong lòng tự khắc sẽ có cảm ứng.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng điên cuồng náo nhiệt hẳn lên.

Bắc Hà Chân Quân: "Vãi, vị tiền bối nào tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh thế?

Sao ta chẳng nhận được chút tin tức tình báo nào vậy?" Bắc Hà Tán Nhân chính là cái "thông tấn xã" trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, đến cả ông ấy cũng không nhận được chút tin tức nào.

Tô Thị A Thất: "Ta vừa mới chuẩn bị bế quan thì nhận được cái tin tức bùng nổ cỡ này, làm ta giật mình tỉnh cả người. @Thất Tu Tôn Giả, Thất Tu tiền bối, có phải ngài đã tấn thăng rồi không?" Thất Tu Tôn Giả: "[Biểu cảm ngơ ngác], ta chẳng biết gì sất." Diệt Phượng Công Tử: "Thất Tu tiền bối chẳng lẽ biết nội tình?" Thất Tu Tôn Giả: "[Biểu cảm ngơ ngác], ta không dám khẳng định, cứ xem tiếp đi đã, chờ khoảnh khắc vị tân Huyền Thánh kia 'Nhân Tiền Hiển Thánh' xem sao." Hoàng Sơn Chân Quân: "Ta vừa đi hỏi thăm tất cả các đạo hữu cấp Tôn Giả mà ta quen biết, ngoại trừ Bạch Tôn Giả đang bế quan ra, các đạo hữu Tôn Giả khác đều chưa có dấu hiệu sắp tấn cấp." "Vọng thiên, không phải là Bạch Tôn Giả lại tấn cấp rồi chứ?" Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên. "Chắc là không đâu." Lệ Chi Tiên Tử nói: "Tuy

Bạch Tôn Giả từng nói ngài ấy có thể xung kích cảnh giới Huyền Thánh bất cứ lúc nào, nhưng ngài ấy không định tấn cấp Huyền Thánh sớm như vậy, hình như ngài ấy có an bài riêng của mình." "Vậy thì là ai chứ?

Nhắc mới nhớ, lúc ta thấy có người tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh, ta liền muốn @Túy Thiên Cư Sĩ." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "Cho ngươi ba cơ hội, Tam Lãng đạo hữu.

Gọi đúng đạo hiệu của ta, ngươi sẽ không cần phải chết." Nói đi cũng phải nói lại, Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu thật sự rất hâm mộ, Bát phẩm Huyền Thánh đó nha, rốt cuộc sẽ là vị tiền bối nào tấn cấp đây?

Nhân Tiền Hiển Thánh a, một khi bước vào cảnh giới Bát phẩm, quả thật là 'Thiên hạ hà nhân bất thức quân' (Thiên hạ ai người không biết chàng)?

Sẽ không bao giờ còn ai gọi sai đạo hiệu của hắn nữa. "Đến rồi đến rồi, ta phải mở to hai mắt nhìn cho rõ rốt cuộc là vị tiền bối nào tấn thăng Bát phẩm, đến lúc đó còn đi tìm mà ôm đùi sớm." Cuồng Đao Tam Lãng nói — hắn cố tình lờ đi lời đe dọa của 'Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu' đạo hữu, coi như mình không nhìn thấy.

Giờ này khắc này, tu luyện giả toàn vũ trụ, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể nhìn thấy một hình ảnh.

Đầu tiên xuất hiện trong mắt bọn họ là một vị Nữ đế khoác trên mình bộ long bào màu vàng kim.

Mũ miện bình thiên quan màu vàng khẽ đung đưa, những chuỗi ngọc lưu ly rủ xuống che khuất đôi mắt của Nữ đế, khiến người ta không nhìn rõ thần sắc của nàng.

Bộ long bào hoa lệ kiểu nữ tôn lên vẻ uy nghiêm vô hạn của vị Nữ đế này.

Vị này chính là tân Bát phẩm Huyền Thánh sao?

Trong nháy mắt, tu sĩ khắp thiên hạ nhìn chằm chằm vào dáng vẻ của vị Nữ đế này, ghi tạc thân tư của nàng vào trong lòng.

Khoảnh khắc này, có vô số nam tu sĩ trẻ tuổi độc thân phát hiện mình đã biết yêu là gì.

Bọn họ không kìm lòng được mà phải lòng vị Nữ đế tràn đầy uy nghiêm này. "Vị Nữ đế này là tu sĩ nhà ai?" "Nhìn từ phục sức trang điểm của nàng, dường như là thế lực môn phái rất cổ xưa." Giây phút này, vị Nữ đế màu vàng kim trong hình ảnh nghiễm nhiên trở thành trung tâm của thế giới.

Tất cả mọi người đều đang thảo luận về nàng, suy đoán lai lịch của nàng.

Bát phẩm Huyền Thánh đầu tiên tấn thăng trong ngàn năm qua, hơn nữa nhìn khí thế của nàng, tuyệt đối không phải là Bát phẩm Huyền Thánh bình thường. ...

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lại đột nhiên trầm mặc. "Cái đó, mọi người có cảm thấy vị 'Nữ đế' này trông hơi quen quen không?" Lưu Huỳnh Tiên Tử nói. "Ừm." Lệ Chi Tiên Tử đáp — đâu chỉ là quen mắt đơn giản như vậy. "Vọng thiên, đây chẳng phải là tôn mỹ nhân rắn do công đức kim quang của Thư Hàng tiểu hữu cụ hiện hóa ra sao?

Chẳng lẽ lần này độ kiếp trở thành Bát phẩm Huyền Thánh là công đức kim quang của Tống Thư Hàng tiểu hữu?" Cuồng Đao Tam Lãng trừng lớn mắt.

Bắc Hà Chân Quân trầm tư một lát rồi nói: "Có khả năng nào là bản thể tương ứng với công đức kim quang của Thư Hàng tiểu hữu không?

Hoặc là, công đức kim quang của Thư Hàng tiểu hữu được huyễn hóa dựa theo hình tượng của vị Nữ đế này?" "Bắc Hà nói có lý." Biên Kịch Thôn Vân Tăng nói.

Bởi vì bọn họ thật sự không thể tưởng tượng nổi chuyện công đức kim quang của Tống Thư Hàng độ kiếp trở thành Huyền Thánh.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "..." Cô cảm thấy chân tướng có thể không giống như Bắc Hà nói, bởi vì ngay trước đó không lâu, Tống Thư Hàng tiểu hữu cùng đám người Thất Sinh Phù đạo hữu đang độ kiếp đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Nhưng vì không có chứng cứ, cô cũng không tiện nói gì. "Kỳ lạ, tại sao thông tin về vị 'Nữ đế' này vẫn chưa xuất hiện?" Hoàng Sơn Chân Quân tò mò nói.

Bát phẩm Nhân Tiền Hiển Thánh không chỉ đơn giản là hiển thị thân ảnh trước mặt tất cả tu sĩ, mà còn sẽ hiển hóa 'Đạo hiệu' hoặc 'Danh xưng' của Huyền Thánh thành 'Thánh Ấn'.

Cái 'Thánh Ấn' đại biểu cho danh hiệu kia vừa xuất hiện, tất cả tu sĩ trong thiên hạ trong vòng một năm tới đều sẽ chịu ảnh hưởng của Thánh Ấn, bị ép buộc phải ghi nhớ vị Huyền Thánh đang Nhân Tiền Hiển Thánh này.

Sau một năm, ảnh hưởng do Thánh Ấn mang lại mới dần dần tiêu tan.

Hiện tại, hình tượng vị 'Nữ đế' này đã xuất hiện, nhưng 'Thánh Ấn' đại biểu cho thân phận của nàng lại chưa thấy đâu. "Thánh Ấn a, sẽ có một ngày Túy Nguyệt ta cũng sẽ Nhân Tiền Hiển Thánh, để người trong thiên hạ nhớ kỹ danh xưng 'Túy Nguyệt Cư Sĩ' của ta."

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu nói. ...

Khi tất cả tu sĩ đều đang chờ đợi [Thánh Ấn] của Nữ đế Huyền Thánh hiển hiện, hình ảnh trong hư không lại đổi góc độ.

Hình ảnh di chuyển xuống phía dưới, một đường đi xuống, di dời đến vị trí ống tay áo bên trái long bào của 'Nữ đế'.

Ở nơi đó, có một cái đầu trọc to sáng loáng xuất hiện trong khung hình.

Cái đầu trọc siêu sáng, phản chiếu ánh sáng vàng kim, chói mù mắt chó!

Chẳng lẽ 'Nữ đế' không phải là người độ kiếp Huyền Thánh lần này, cái đầu trọc to kia mới là người độ kiếp Huyền Thánh? "Ngã Phật từ bi!" Lúc này, các tu sĩ Phật tông nhao nhao chắp tay trước ngực, miệng tụng Phật hiệu.

Khi nhìn thấy cái đầu trọc sáng loáng kia, cùng với hình thái vàng rực rỡ của 'Nữ đế', tất cả tu sĩ Phật tông đều ngộ ra.

Đây là một vị cao tăng đại từ bi, đại trí tuệ chân chính độ kiếp thành Thánh!

Vị Nữ đế vàng rực kia chính là hình dạng cụ hiện hóa từ 'Công đức kim quang' của vị cao tăng này.

Có thể ngưng tụ công đức kim quang đến trình độ này, vị cao tăng này tuyệt đối đã trải qua ngàn kiếp vạn nạn, xả thân vì người, siêu độ hàng ức chúng sinh mới có được đại công đức như thế. "Ngã Phật từ bi!" "Ngã Phật từ bi!" "Ngã Phật từ bi!" Tu sĩ Phật tông trên toàn thế giới, ai nấy đều vẻ mặt nghiêm túc, ngưng thị nhìn 'Cao tăng' trên bầu trời, miệng tuyên Phật hiệu, trong lòng một mảnh hướng về.

Cũng có một số đệ tử Phật tông trẻ tuổi, trong lòng không tránh khỏi một trận kiêu ngạo — nhìn xem, vị tân sinh Huyền Thánh này là cao tăng của Phật môn ta đấy!

Hơn nữa còn là đắc đạo cao tăng của Phật tông.

Tráng tai Phật môn ta, vẫn là chúng ta ngầu nhất, đây chính là Đệ Nhất Huyền Thánh ngàn năm qua!

Ngay khi cái đầu trọc to này hiện thân, trong hư không, từng ô 'văn tự' bắt đầu hiển hình. "Là Thánh Ấn!

Thánh Ấn sắp xuất hiện rồi!" "Không ngờ người độ kiếp lại là cao tăng Phật tông, chỉ là cả cái đầu của vị cao tăng này đều bao trùm trong công đức kim quang, khi nào mới có thể nhìn thấy dung mạo của ngài ấy?" "Thánh Ấn vừa ra, dung mạo của cao tăng sẽ xuất hiện thôi.

Có thể ngưng tụ công đức kim quang đến trình độ này, ta phục!" Ngoài các tu sĩ Tu Chân Giới, còn có tu luyện giả của các hệ thống khác trên thế giới cũng đều đang dùng ngôn ngữ và các phương thức khác nhau của mình để thảo luận về vị Thiên Niên Đệ Nhất Thánh này.

Thánh Ấn hóa thành một văn tự xán lạn, có điều cái Thánh Ấn này đang không ngừng biến ảo.

Theo ghi chép, lúc Bát phẩm Huyền Thánh 'Nhân Tiền Hiển Thánh', Thánh Ấn sẽ trực tiếp lạc ấn vào hư không, chưa từng nghe nói 'Thánh Ấn' của vị Huyền Thánh nào lại còn méo mó biến hình như thế?

Quả nhiên không hổ là 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh', đúng là khác biệt với mọi người?

Thánh Ấn không ngừng chuyển đổi, thấp thoáng, các tu sĩ toàn vũ trụ nhìn thấy những chữ như 'Bá, Tống, Khải, Thư, Kình, Đao, Đạo, Thiện'.

Kỳ lạ thật, tại sao cao tăng Phật tông lại xuất hiện những danh xưng Thánh Ấn như 'Bá, Đao, Khải'?

Chữ duy nhất phù hợp với hình tượng cao tăng Phật tông, dường như cũng chỉ có cái chữ 'Thiện' kia thôi nhỉ.

Khoảng chừng mười nhịp thở sau, 'Thánh Ấn' của Thiên Niên Đệ Nhất Thánh trong hư không rốt cuộc cũng định hình.

Thánh Ấn do hai chữ 'Bá Tống' hình thành lơ lửng giữa hư không.

Tất cả tu luyện giả trong thiên hạ chịu ảnh hưởng của 'Thánh Ấn', trong một năm tới sẽ ghi nhớ kỹ danh hiệu 'Bá Tống' này.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh: Bá Tống Cao Tăng!

Chương 1146

...

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần. "Ta cảm giác hai chữ Bá Tống này làm ta rất hoang mang." Lệ Chi Tiên Tử nói.

Thất Tu Tôn Giả: "..." Cuồng Đao Tam Lãng: "Ta nghe thấy hai chữ này, lập tức nhớ ngay đến Tống Thư Hàng tiểu hữu." Các đạo hữu trong nhóm đột nhiên trầm mặc hẳn đi.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Tiếp tục xem." Trong hư không, hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh tiếp tục kéo xuống, cuối cùng cũng chiếu khuôn mặt của vị 'Bá Tống cao tăng' này vào khung hình.

Tu luyện giả khắp thiên hạ đều mang biểu tình chờ mong, không chớp mắt nhìn vào hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh', chờ xem Bá Tống cao tăng lộ ra bộ mặt thật.

Đặc biệt là một số tu sĩ thực lực còn thấp, lại càng ôm biểu tình ngưỡng mộ, hi vọng được kiến thức phong thái của vị 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' này một chút.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, Bá Tống cao tăng.

Tuy rằng vẫn chưa nhìn thấy mặt ngài, nhưng bất luận là công đức kim thân Nữ đế uy nghiêm tràn đầy kia, hay là thân ảnh thẳng tắp kia của ngài, đều đã in sâu vào trong lòng đông đảo tu luyện giả.

Dần dần, khuôn mặt của Bá Tống xuất hiện trong mắt mọi người.

Khuôn mặt của cao tăng khác với dự tưởng của các tu luyện giả trong thiên hạ.

Trong tưởng tượng của tất cả tu luyện giả thiên hạ, khuôn mặt của Bá Tống cao tăng hẳn phải là dáng vẻ cao tăng từ bi vi hoài, hoặc giả sẽ hơi già nua một chút, nhưng nhất định phải có sắc thái đại từ bi, trong mắt phải có tướng mạo đại trí tuệ.

Nhưng khi hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' chiếu đến mặt của Bá Tống cao tăng, cái mà mọi người nhìn thấy là một khuôn mặt trẻ tuổi giàu sức sống — nói sao cho phải nhỉ, hơi non!

Bá Tống cao tăng đôi mắt sáng ngời, tràn đầy sự minh trí.

Nhưng, hoàn toàn khác với 'tướng mạo đại trí tuệ' của cao tăng.

Bá Tống cao tăng có một khuôn mặt người tốt, nhưng cũng hoàn toàn khác với 'tướng mạo đại từ bi' của cao tăng.

Nói là cao tăng, nhưng trông giống cậu trai nhà bên trẻ tuổi hơn.

Tu luyện giả thiên hạ nhìn khuôn mặt trẻ tuổi này, đột nhiên trong lòng khẽ động — chẳng lẽ nói, đây chính là phản phác quy chân?

Cao tăng chân chính, khi ngài đứng ở đó, bạn không nhìn ra ngài là đắc đạo cao tăng, cảm giác ngài chỉ là một tăng nhân bình thường đến cực điểm.

Nhưng bất luận người đời dùng ánh mắt gì để nhìn ngài, cũng không thể thay đổi thân phận cao tăng của ngài!

Đây mới là 'Cao' tăng chân chính!

Nhất thời, các tu sĩ không quen biết Tống Thư Hàng cùng tu luyện giả của các hệ thống khác nghị luận sôi nổi, náo nhiệt phi thường.

Mà một số tu sĩ quen biết Tống Thư Hàng thì đã kinh ngạc đến ngây người — trong đó bao gồm thế lực hữu nghị với Tống Thư Hàng là 'Tu sĩ Nho gia', tộc quần nhất mạch của Hải Tộc Ngư Kiều Kiều, đệ tử Sở gia, còn có Dương hòa thượng. "Bá Đao tiên sinh đã chứng đạo, tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh?" Tu sĩ Nho gia vẻ mặt không thể tin nổi, rõ ràng trước đó không lâu Bá Đao tiên sinh mới đến

Nho gia Bạch Vân Thư Viện làm khách.

Tuy hắn ra tay cứu Nho gia và Nho gia Kim Liên thế giới, nhưng lúc đó thực lực của Bá Đao tiên sinh cũng không cao mà.

Đệ tử Sở gia vẻ mặt ngưỡng mộ nhìn Huyền Thánh Tống tiên sinh — hóa ra, Tống Thư Hàng tiên sinh vẫn luôn che giấu thực lực?

Dương hòa thượng chỉ vào Tống Thư Hàng đầu trọc trên bầu trời, nói với sư phụ Vô Âm Tử: "Sư tôn, quả nhiên con vẫn quyết định gia nhập Phật môn." Vô Âm Tử: "..." Mẹ nó chứ, tại sao 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' lại là một hòa thượng?

Đạo tông chúng ta không có người sao?

Thật hi vọng Đạo tông ta cũng có thể quật khởi, xuất hiện một vị Huyền Thánh, không đúng... một cái không đủ, tốt nhất là một hơi xuất hiện hai ba vị Huyền Thánh, hung hăng vả vào mặt Phật môn đi!

...

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần. "Ai có thể nói cho ta biết chuyện này là thế nào, tại sao Thư Hàng tiểu hữu lại tấn thăng Bát phẩm, Nhân Tiền Hiển Thánh?

Cho dù ăn thần đan diệu dược thời thượng cổ cũng không có hiệu quả này chứ?" Diệt Phượng Công Tử quả thực kinh ngốc rồi.

Trước giờ, tốc độ tấn cấp như bật hack của Tống Thư Hàng tiểu hữu đã hết lần này đến lần khác gây chấn kinh cho các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Thế nhưng, Tống Thư Hàng dường như còn chê độ chấn kinh của các tiền bối trong nhóm chưa đủ, cho nên dứt khoát bật cái hack to, nhảy vọt một cái lên Bát phẩm, làm quả Nhân Tiền Hiển Thánh, dọa chết mọi người? "Vọng thiên, cái này không khoa học." Điền Thiên Đảo Chủ. "Vọng thiên, cái này cũng không tu chân." Điền Điềm Phó

Đảo Chủ.

Phá Dương Kích Quách Đại: "[Biểu cảm đầu chó ngơ ngác]" "[Biểu cảm xoa đầu chó lầu trên]" "Ta có một suy đoán...

Tên đang độ kiếp này, liệu có phải là một vị tổ tiên nào đó của Tống Thư Hàng tiểu hữu không?

Có thể là kiểu đã tiềm phục từ thời viễn cổ, bây giờ phá quan mà ra, độ thiên kiếp tấn thăng Bát phẩm?" Phá Dương Kích Quách Đại suy đoán.

Lệ Chi Tiên Tử: "Xác suất của khả năng này quá nhỏ!" Cuồng Đao Tam Lãng: "Hoặc là, tên Toán Hắc Quái kia đang giả mạo Tống Thư Hàng?

Có khi nào Toán Hắc Quái bị vị đại tiền bối nào đó bắt đi, có kỳ ngộ, lại đột phá cảnh giới rồi?" "Ngươi cảm thấy có khả năng sao?

Đồng Quái mới vừa tấn thăng Lục phẩm, muốn tấn cấp cũng là tấn cấp Thất phẩm trước chứ." Bắc Hà Tán Nhân phủ nhận.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên bình tĩnh nói: "Đó chính là Thư Hàng, không phải người khác." Cô nói cực kỳ khẳng định, đây chính là Thư Hàng, không sai được. "Đích xác là Thư Hàng tiểu hữu." Dược Sư bổ sung, cái loại khí tức mặt non choẹt này, cũng chỉ có Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, 'Nhân Tiền Hiển Thánh' là quy tắc sức mạnh của thiên địa đại đạo.

Cho dù Toán Hắc Quái dịch dung thành dạng ai đi độ kiếp, nhưng lúc 'Nhân Tiền Hiển Thánh', vẫn sẽ bị hiển hiện diện mạo chân thật.

Nói như vậy, Dược Sư đột nhiên có chút kỳ vọng khoảnh khắc 'Đồng Quái Tiên Sư' tấn thăng Bát phẩm.

Hồ Trung Nguyệt Tiên Tử [Vũ Nhu Tử] cũng bổ sung: "Ừm, là Tống tiền bối không sai, dáng vẻ này nhìn một cái là nhận ra ngay, rất dễ nhận biết.

Hay là chúng ta cá cược đi, muội làm nhà cái!" Tiết tấu tư duy của Vũ Nhu Tử cô nương luôn khác biệt với mọi người.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "..." Con gái muốn làm nhà cái rồi, ông có nên ủng hộ con gái một chút không?

Đông Phương Lục Tiên Tử một trận trầm mặc, cô nhìn sang Bỉ Ngạn Ma Quân cũng đang một mặt trầm mặc bên cạnh, trong lòng hai người ẩn ước có một tia suy đoán.

Nhưng suy đoán này còn phải đợi Tống Thư Hàng tiểu hữu trở về, hoặc là đợi sau khi 'Nhân Tiền Hiển Thánh' kết thúc rồi hãy nói.

Đậu Đậu: "Ta có một câu 'Mụ mại phê' không biết có nên nói hay không." Mấy hôm trước Tống Thư Hàng còn nói sắp đuổi kịp cảnh giới của ta, ngủ một giấc dậy, Tống Thư Hàng đã mẹ nó Bát phẩm rồi.

Chó má thật chứ!

Hoàng Sơn Chân Quân: "..." "Nếu đây thật là Tống Thư Hàng tiểu hữu, rốt cuộc cậu ấy đã bật cái hack gì vậy? [ORZ], xin quỳ.

Hỏi: Làm thế nào để từ Tam phẩm cảnh giới nhảy vọt một cái, tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh?

Cầu kinh nghiệm, cầu chia sẻ." Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu lệ rơi đầy mặt.

Cư Sĩ rất đau lòng, rất muốn vào nhà vệ sinh khóc một trận cho thỏa thích. "Ơ?

Khoan đã, lại có biến hóa rồi!" Lúc này, Thất Tu Tôn Giả kêu lên.

Chỉ thấy trong hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh', lại phát sinh một số biến hóa.

Hình ảnh dời khỏi người Tống Thư Hàng, chuyển dịch về phía sau.

Thấp thoáng, mọi người lại nhìn thấy một bóng người.

Không!

Không phải một, mà là ba bóng người!

Sau lưng Tống Thư Hàng tiểu hữu, thế mà còn có ba bóng người nữa, nhìn hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' di chuyển, chẳng lẽ... còn có ba vị Huyền Thánh sắp xuất thế?! ...

Oanh ~ Toàn bộ tu luyện giả trong thiên hạ đều kích động đến nổ tung.

Cái, cái cái cái...

Chẳng lẽ nói, lần này độ kiếp thành Thánh, không chỉ có mỗi mình 'Bá Tống' cao tăng, còn có ba vị đạo hữu liên thủ độ kiếp?

Chuyện này cũng quá ngầu rồi chứ?

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, thế mà lại cùng độ kiếp với Thiên Niên Đệ Nhị, Đệ Tam, Đệ Tứ Thánh?! "Chẳng lẽ là Bạch tiền bối?" Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lập tức suy đoán. "Nhìn thể hình không giống.

Hơn nữa, ta cảm giác tư thế này có chút không đúng lắm." Hoàng Sơn Chân Quân mắt sắc, luôn cảm thấy tư thế của ba vị phía sau hơi bị "túng" (hèn/nhát).

Hình ảnh dần dần kéo lại gần.

Sau đó...

Tu luyện giả toàn thiên hạ lại trầm mặc.

Chủ yếu là vấn đề tư thế của Thiên Niên Đệ Nhị, Đệ Tam, Đệ Tứ Thánh lúc này.

Xếp theo thứ tự hình ảnh di chuyển.

Thiên Niên Đệ Nhị Thánh Thất Sinh Phù Phủ Chủ, mặc một bộ áo gió đen rách nát, trên người đầy thương tích, lúc này hắn đang co rúm thành một đoàn, duy trì tư thế 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ', hơn nữa thân hình còn đang khẽ đung đưa, dường như đang run lẩy bẩy?

Sau đó là Thiên Niên Đệ Tam Thánh, Thường Viễn Tử thương thế nghiêm trọng.

Thường Viễn Tử rất đẹp trai, trong tình huống bình thường, hắn hẳn rất phù hợp với hình tượng 'song tu đạo lữ' trong lòng lượng lớn nữ tu.

Nhưng lúc này, hắn cũng giống như Thất Sinh Phù Phủ Chủ, duy trì tư thế 'ôm đầu phòng thủ', túng không biên giới.

Cuối cùng, là Cuồng Truyền Công Thiên Nhai Tử đạo trưởng mặc đạo bào rách nát, Thiên Niên Đệ Tứ Thánh.

Tư thế của ông ấy càng túng bao hơn, trực tiếp quỳ rạp xuống đất theo tư thế 'ORZ'.

Sau khi 'Nhân Tiền Hiển Thánh', [Thánh Ấn] của ba vị này cũng bắt đầu ngưng tụ thành hình.

Do ba vị này đã rơi vào hôn mê, không thể quyết định [Thánh Ấn] của mình, quy tắc thiên địa liền trực tiếp lấy 'Đạo hiệu' của ba vị hóa thành Thánh Ấn.

Thiên Niên Đệ Nhị Thánh [Thất Sinh Phù Phủ Chủ].

Thiên Niên Đệ Tam Thánh [Thường Viễn Tử].

Chương 1147

Thiên Niên Đệ Tứ Thánh [Thiên Nhai Tử].

Ba vị này, hiển nhiên đều là tu sĩ của Đạo tông.

Khác với cảnh tượng bá khí lúc 'Bá Tống cao tăng' hiện thân trước đó, cũng như cảnh tượng tu sĩ Phật môn toàn thiên hạ cao hô Phật hiệu, lúc này tu sĩ Đạo môn toàn thiên hạ cảm thấy tim thật mệt.

Cứ cảm thấy trong lòng nghèn nghẹn, không khí hít vào cũng nóng rực — ba vị Huyền Thánh Đạo tông này, quá túng rồi.

Vô Âm Tử: "Mẹ nó chứ!" Ông vừa mới ước nguyện có hai ba vị Huyền Thánh Đạo tông xuất hiện để vả mặt Phật tông, không ngờ nguyện vọng lại thành hiện thực nhanh như vậy.

Nhưng quá trình thực hiện nguyện vọng này quá đau lòng. "Ta đột nhiên không biết phải nói gì, chỉ là có cảm giác muốn lệ rơi đầy mặt." "Cuồng Truyền Công Thiên Nhai Tử!

Ông ấy thế mà tấn thăng Huyền Thánh rồi?" Có rất nhiều người nhận ra Cuồng Truyền Công Thiên Nhai Tử, đều cảm thấy rất không thể tin nổi. "Tư thế của ba vị Huyền Thánh Đạo môn này, chẳng lẽ là tư thế độ kiếp đặc thù gì sao?" Có người chuẩn bị cưỡng ép tẩy trắng cho ba vị tân sinh Huyền Thánh Đạo tông. "Hoặc là đại trận tam hợp nhất, tổ hợp lại uy lực vô cùng, có thể tổ đội độ kiếp!" Có người lập tức hùa theo.

Một vị Huyền Thánh lão bài ẩn thế của Đạo môn khóe miệng co giật: "Vô lượng cái thiên tôn, ba cái tên túng bao này, quả thực là đang ném hết mặt mũi của Đạo tông!" Đệ tử thế gia Thường Viễn Tử dụi dụi mắt, đặc biệt là vị to con đần độn kia: "Vãi cả chưởng, có phải ta nhìn nhầm rồi không, công tử hắn tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh rồi?" Người tông môn của Thiên Nhai Tử càng là mắt chữ A mồm chữ O, bọn họ hiểu rõ nhất thực lực của trưởng lão Thiên Nhai Tử nhà mình, độ thiên kiếp Ngũ phẩm còn chưa chắc, sao một cái đã thành Thánh rồi?

Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh lướt qua ba vị, lại kéo ra xa, làm một bức ảnh gia đình. [Nữ đế uy nghiêm] lơ lửng trên cao.

Bên trái là [Thất Sinh Phù Phủ Chủ] cực túng ôm đầu phòng thủ; ở giữa [Tống Thư Hàng] đứng thẳng tắp; bên phải là [Thường Viễn Tử] cũng cực túng ôm đầu phòng thủ.

Phía sau, là [Thiên Nhai Tử] hình thức 'ORZ'.

Hình ảnh này, đẹp đến mức không dám nhìn.

Đông Phương Lục Tiên Tử và Bỉ Ngạn Ma Quân nhìn nhau, Bỉ Ngạn Ma Quân mở cuốn sổ nhỏ, yên lặng viết xuống mấy chữ: "Luận về khả năng tổ đội độ kiếp". ...

Ngay lúc này, bên trong Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải trừng lớn mắt, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trở nên trắng bệch. "Bát phẩm Huyền Thánh, Nhân Tiền Hiển Thánh." Công Tử Hải nhìn về phía hư không, khó khăn rặn ra từng chữ.

Đây không phải là sự thật!

Con cá mặn [Thư Sơn Áp Lực Đại] này, lúc mới gặp mặt, ngay cả 'Bách nhật trúc cơ' của tu chân cũng chưa hoàn thành.

Công Tử Hải lúc đó có thể dễ dàng bóp chết đối phương, Công Tử Hải lúc đó thậm chí còn không thèm nhìn thẳng [Thư Sơn Áp Lực Đại].

Mà hiện tại, đối phương thế mà lại Bát phẩm hiển thánh?

Đùa kiểu gì vậy!! "Khoan đã, chẳng lẽ... là ảo giác?" Công Tử Hải nhắm mắt lại, đồng thời đưa tay vặn một món pháp bảo mới, kích hoạt nó.

Đây là pháp bảo hắn chuẩn bị để đối phó với 'ác mộng nguyền rủa' thỉnh thoảng xuất hiện trên người mình.

Sở hữu công hiệu phá ảo ảnh mạnh mẽ, trừ ác mộng.

Phối hợp với 'tinh thần hệ bí bảo' vốn có trên người Công Tử Hải, có thể giải tỏa rất lớn hiệu quả 'nguyền rủa' trên người hắn.

Hiệu quả pháp bảo kích phát, Công Tử Hải cảm thấy toàn thân một trận thanh sảng.

Sau đó, hắn lần nữa mở mắt ra, ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Trong hư không, màn 'Nhân Tiền Hiển Thánh' kia vẫn chưa kết thúc.

Tống Thư Hàng trong hình ảnh nhắm nghiền hai mắt, dưới sự tôn lên của Nữ đế công đức chi quang, khí phái tông sư mạnh mẽ đến mức rối tinh rối mù.

Không phải ảo giác, không phải nằm mơ, đây là sự thật tàn khốc. [Thư Sơn Áp Lực Đại] giống như con cá mặn kia, nay đã tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh! "Tại sao lại như vậy, tại sao?!" Công Tử Hải nghiến răng nói.

Bên cạnh hắn, Chính Năng đặt hai tay lên thanh mộc kiếm của mình, trên khuôn mặt liệt cơ là một mảnh ninh tĩnh.

An Tri Ma Quân nhíu mày, cũng nhìn vào 'Nhân Tiền Hiển Thánh đồ', nửa ngày sau, An Tri Ma Quân nói: "Vị tân tấn thăng Huyền Thánh này, trông hơi quen mắt nha." An Tri Ma Quân không phải nhân loại, cho nên khi hắn nhìn nhân loại sẽ mắc chứng mù mặt.

Rõ ràng là người vừa gặp không lâu, nhưng cách mấy ngày hắn lại không nhận ra nữa. "Là tên Thư Sơn Áp Lực Đại kia." Chính Năng thản nhiên nói. "Hả?

Là con cá mặn đó?

Không thể nào!" An Tri Ma Quân không khỏi kêu quác quác.

Mấy tháng trước tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' này còn bị hắn bắt được, suýt chút nữa bóp chết.

Bây giờ tên này lại Nhân Tiền Hiển Thánh?

Đùa kiểu quốc tế gì vậy. "Nhưng đây chính là sự thật." Chính Năng bình tĩnh nhắm mắt lại: "Hoặc là, hắn vốn dĩ là đại năng 'hồng trần lịch luyện'.

Trong lúc tình cờ bị chúng ta gặp phải...

Mà hôm nay, hắn kết thúc hồng trần lịch luyện, tấn thăng Bát phẩm." Hồng trần lịch luyện, rất nhiều tiền bối tu vi cao thâm, cứ cách vài trăm năm, sẽ ẩn vào trong đám người thường, sống cuộc sống như một người bình thường thực sự.

Cuộc sống như vậy có thể khiến đạo tâm của các tiền bối kiên định, linh đài thanh minh hơn.

Mà có một số lão tiền bối sắp đột phá cảnh giới, trước khi đột phá cảnh giới cũng sẽ tiến hành 'hồng trần lịch luyện', để sáng tỏ đạo tâm, trừ tâm chướng, dùng trạng thái hoàn mỹ hơn để xung kích thiên kiếp.

Tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' này rất có thể chính là trường hợp sau.

An Tri Ma Quân: "..." [Thư Sơn Áp Lực Đại] là tiền bối hồng trần lịch luyện?

Tim mệt quá.

Công Tử Hải nhìn chòng chọc vào 'Nhân Tiền Hiển Thánh đồ' trong hư không.

Hồng trần lịch luyện sao?

Dường như cũng chỉ có khả năng này mới có thể giải thích tại sao tên 'Thư Sơn Áp Lực Đại' này lại đột phá đến cảnh giới Bát phẩm trong khoảng thời gian ngắn ngủi mấy tháng, 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.

Giây lát sau, Công Tử Hải nhắm mắt lại, trầm giọng nói: "Bất luận thế nào, mâu thuẫn giữa ta và [Thư Sơn Áp Lực Đại] đã không thể hòa giải.

Hiện nay, đừng suy nghĩ nhiều làm gì nữa.

Xung kích cảnh giới Ngũ phẩm, ngưng tụ thất long văn thậm chí là bát long văn kim đan.

Chỉ có như vậy, chúng ta mới có thể tham dự vào đại kế hoạch của 'Vô Cực Ma Tông'.

Thành tựu tương lai của chúng ta, cũng sẽ không yếu hơn Nhân Tiền Hiển Thánh.

Thậm chí, chúng ta còn muốn tiến thêm một bước, Cửu phẩm Kiếp Tiên, nãi chí trường sinh bất tử!" Từ ngày bước vào Tu Chân Giới, hắn chỉ có một mục tiêu — trường sinh bất tử.

Tất cả những gì hắn làm, đều chỉ vì cầu trường sinh.

Hoặc là chết trên con đường trường sinh tàn khốc, hoặc là bước vào cảnh giới trường sinh.

Ngoài ra, không có lựa chọn thứ ba.

Công Tử Hải hít sâu, sử dụng phương pháp tinh thần minh tưởng, để tâm cảnh mình bình tĩnh lại.

Không thể nghĩ nhiều nữa, cũng không thể nhìn nhiều nữa.

Nếu không thì, lúc tấn thăng Ngũ phẩm... cái tên [Thư Sơn Áp Lực Đại] này sẽ trở thành tâm ma của bọn họ! ...

Nơi sâu nhất Thái Bình Dương.

Hải Vương mắt to cũng nhìn chòng chọc vào hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh'. "Thiên Niên Đệ Nhất Thánh." Hắn phát ra âm thanh trầm trọng, trong giọng điệu có sự thê lương khó nói nên lời.

Đám chiến sĩ cầu gai quỳ phía dưới hắn bắt đầu run lẩy bẩy.

Mỗi khi Hải Vương dùng giọng điệu này phát thanh, chính là lúc tâm trạng hắn cực kém.

Mỗi khi đến lúc này, chiến sĩ cầu gai rất có thể phải đối mặt với một trận tinh phong huyết vũ.

Nhưng nửa ngày sau, giọng nói của Hải Vương bình tĩnh lại.

Lại qua hồi lâu sau, Hải Vương lại trầm giọng nói: "Ngươi còn muốn đối phó với vị 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' này không?" Gần chỗ Hải Vương, một con rối trông có vẻ thô ráp hiện hình, không trả lời Hải Vương. "Đây là kế hoạch của ngươi sao?

Cho dù thành công khiến tử sĩ dẫn thiên kiếp xuống, nhưng lại chẳng làm tổn thương đối phương được một sợi lông tơ.

Ngược lại còn để hắn Nhân Tiền Hiển Thánh.

Ha ha ha." Hải Vương cười lạnh một trận. "Ta không tin hắn đã là cảnh giới Bát phẩm." Đột nhiên, con rối thô ráp này trầm giọng nói.

Hải Vương: "Không tin?

Ha ha ha ha, vậy cái trên đỉnh đầu ngươi là cái gì?

Ngươi định nói với ta, đây không phải là Nhân Tiền Hiển Thánh?

Cái danh 'Bá Tống' lạc ấn vào ý thức ngươi và ta suốt một năm không quên kia, không phải là Thánh Ấn?" "Chuyện này, ta sẽ dùng biện pháp của riêng ta để kiểm chứng chân tướng sự việc.

Ta vẫn giữ câu nói kia, ta không tin." Con rối nói.

Dứt lời, nó đột nhiên vứt bỏ bộ phận 'chân phải' của khôi giáp màu trắng bạc, sau đó thân hình từ từ dung nhập vào bóng tối, biến mất không thấy.

Hải Vương thu lại cái hộ bộ chân màu bạc, tiếp tục nhìn hình ảnh hiển thánh của 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' trên đỉnh đầu, như có điều suy nghĩ. ...

Chương 1148

Trong sự chú mục của vạn chúng, Tống Thư Hàng đứng thẳng tắp.

Từ đầu đến cuối, cậu duy trì tư thế này bất động.

Không phải cậu muốn làm màu, mà là lúc này cậu vẫn đang trong trạng thái tấn cấp, đang chuyển đổi từ Tam phẩm cảnh giới sang Tứ phẩm cảnh giới.

Lúc tu sĩ ở đệ tam cảnh giới, trong cơ thể cần đả thông bốn đường kỳ mạch, mỗi khi đả thông một đường kỳ mạch, là có thể tiến hành bùng nổ trong thời gian ngắn.

Mà đến Tứ phẩm cảnh giới, thể chất của tu sĩ được nâng cao gấp 4-10 lần.

Bốn đường kỳ mạch trong cơ thể sẽ ở trạng thái vĩnh viễn khai mở, khiến thân thể vĩnh cửu ở trạng thái 'Chiến Vương Chi Khu'.

Giơ tay nhấc chân đều mang uy lực bùng nổ liều mạng của tu sĩ Tam phẩm.

Thể chất Tống Thư Hàng vốn dĩ đã đạt đến cường độ của tu sĩ Tứ phẩm, mà hiện tại trải qua siêu cấp thiên kiếp tôi luyện, cộng thêm sự nâng cao thể chất do tấn cấp mang lại, thể chất của cậu thoáng cái đã được nâng lên đến cực hạn của tu sĩ Tứ phẩm!

Ngoài sự nâng cao về phương diện thể chất, sau khi lên Tứ phẩm, một thân chân khí dạng lỏng của tu sĩ sẽ chuyển hóa toàn bộ thành 'Tiên Thiên Chân Nguyên', Tiên Thiên Chân Nguyên là trạng thái cực hạn của 'chân khí'.

Tiến thêm một bước nữa, là có thể ngưng luyện 'Tiên Thiên Chân

Nguyên' thành 'linh lực', tấn thăng Ngũ phẩm cảnh giới, ngưng tụ bản mệnh kim đan.

Tống Thư Hàng tu luyện là "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công", một thân 'Ngụy Tiên Thiên chân khí', lúc này chuyển đổi thành 'Tiên Thiên Chân Nguyên' cũng đặc biệt nhanh.

Chỉ là 'lượng' chân khí trong cơ thể Tống Thư Hàng vượt xa tu sĩ cùng cấp, tổng thời gian chuyển đổi không thay đổi bao nhiêu.

Sau khi chân khí đổi thành 'Tiên Thiên Chân Nguyên', chân khí trong cơ thể tu sĩ mới có thể chống đỡ tiêu hao của việc 'ngự kiếm phi hành'.

Đồng thời 'Chiến Vương Chi Khu' vĩnh cửu cũng có thể bảo đảm cường độ thân thể tu sĩ có thể chịu đựng được khi ngự kiếm phi hành, không đến mức đang bay thì thân thể bị tan tác.

Trong lòng Tống Thư Hàng thoáng có chút kích động — cuối cùng, cậu cũng tu luyện đến cảnh giới có thể ngự kiếm phi hành rồi.

Đợi cậu làm quen với ngự đao phi hành xong, bệnh sợ độ cao của cậu nhất định có thể thuyên giảm!

Khoảng chừng ba mươi nhịp thở sau, chân khí dạng lỏng trong cơ thể Tống Thư Hàng toàn bộ chuyển hóa thành 'Tiên Thiên Chân Nguyên' cao cấp hơn.

Sau đó, cậu tiến vào quá trình cuối cùng của việc tấn thăng Tứ phẩm...

Một thân Tiên Thiên Chân Nguyên rót ngược vào bản mệnh đan điền, bắt đầu ngưng tụ trong bản mệnh đan điền.

Trong bản mệnh đan điền của tu sĩ Tứ phẩm sẽ hình thành một cái 'lõi chân nguyên' hư ảo, lõi chân nguyên này cũng được các tu sĩ gọi là 'Hư Đan', có mối liên hệ nhất định với bản mệnh kim đan của tu sĩ

Ngũ phẩm.

Có điều, trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng vốn đã có một cái 'lõi' tồn tại.

Chính là hư ảnh cự kình dung hợp 'Tam Thập Tam Thú' kia.

Mà hiện tại, khi 'bản mệnh chân nguyên' toàn thân cậu rót ngược vào đan điền, Tiên Thiên Chân Nguyên thế mà lại dung hợp với hư ảnh cự kình kia.

Đồng thời, cái 'Thánh Ấn' đại biểu cho thân phận của Tống Thư Hàng kia cũng xen vào một chân.

Nó đột nhiên chen vào trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng.

Thánh Ấn bên trên viết hai chữ 'Bá Tống', lơ lửng ngay phía trên 'Tam Thập Tam Thú cự kình hư ảnh'.

Trong cõi u minh, cự kình hư ảnh nhận được sự gia trì từ 'Thánh Ấn', hình thái cự kình bắt đầu biến hóa.

Bình thường mà nói, 'Hư Đan' của tu sĩ phổ thông hẳn là một cái lõi hư ảo hình tròn, mà hiện tại, 'cự kình' trong cơ thể Tống Thư Hàng đã thay thế Hư Đan.

Sau một hồi biến hóa, cự kình đã hoàn toàn thay đổi diện mạo.

Lúc này nó có thân thể béo múp, cái miệng to vô cùng, đầu có sừng, thân có vảy, bụng có móng...

Đã hoàn toàn không nhìn ra dáng vẻ của 'kình' nữa.

Ngược lại có chút giống 'Long thú', nhưng lại hoàn toàn khác với rồng.

Tống Thư Hàng cũng không biết phải hình dung con cá voi béo trong cơ thể mình thế nào nữa. "Cái Hư Đan này, sẽ không có vấn đề gì chứ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thiên kiếp cậu độ không phải là thiên kiếp 'Tam tấn Tứ' bình thường, cho nên cậu cũng không biết 'Hư Đan cá voi béo' trong bản mệnh đan điền của mình là hình thái bình thường của việc tu luyện "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công"?

Hay là đã phát sinh biến dị.

Thôi bỏ đi, chỉ có thể đợi sau khi rời khỏi 'thế giới thiên kiếp', tìm Bạch tiền bối hỏi một chút.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tấn cấp kết thúc, Tống Thư Hàng lần nữa mở mắt ra.

Tiếp theo, phải làm sao rời khỏi cái 'thế giới thiên kiếp' này đây?

Ngay khi ý niệm của Tống Thư Hàng vừa động...

Đột nhiên, có một tin tức truyền đến trong đầu cậu.

Bát phẩm Huyền Thánh, Nhân Tiền Hiển Thánh, ngưng tụ Thánh Ấn, từ nay về sau, thiên hạ không ai không biết mặt.

Mà sau khi hiển thánh kết thúc, Bát phẩm Huyền Thánh thông thường còn có một việc phải làm.

Đó chính là 'Huyền Thánh Giảng Pháp', sau khi tấn thăng Huyền Thánh, phải mở đàn giảng pháp ngay trước mặt tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Đây là quy tắc có từ thời thái cổ, rất có thể là thiết lập được lưu lại khi Thiên Đạo nhiệm kỳ đầu tiên 'chấp chưởng Thiên Đạo'.

Vọng thiên, làm sao bây giờ?

Vọng thiên, tôi phải làm sao bây giờ?

Trong lòng Tống Thư Hàng hoảng hốt tột độ.

Cậu chỉ là một tiểu tu sĩ tân tấn Tứ phẩm, hơn nữa từ lúc bắt đầu tu luyện đến bây giờ, tính cả thời gian tu luyện trong 'Thành Thời Gian Bích Thủy Các', cũng chỉ mới tu luyện hơn bốn tháng.

Trong bụng cậu chỉ có tí mực ấy, thật sự bắt cậu mở đàn giảng pháp trước mặt tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Cậu có thể giảng cái gì?

Giảng về "5 năm mô phỏng, 3 năm thi đại học"?

Giảng cái này thì sẽ bị tu luyện giả toàn thiên hạ đánh chết mất.

Hay là giảng về kinh nghiệm tu luyện của cậu?

Nhưng quay đầu nghĩ lại, kinh nghiệm tu luyện của cậu cũng chẳng có gì hay để giảng.

Hơn nữa, kinh nghiệm của cậu nói ra, toàn thiên hạ cũng chẳng có mấy người tin.

Cậu từ sau khi gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', liền đi theo các vị tiền bối luyện bừa, cũng không chính thức bái sư.

Sau đó, dưới sự chỉ đạo của các vị tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', luyện mãi luyện mãi thì lên Tứ phẩm.

Tổng không thể nói với tu luyện giả toàn thế giới rằng: "Thực ra ấy mà, tu luyện một đường giảng cứu duyên phận và vận khí, tôi cứ đi theo các tiền bối luyện bừa, dùng hơn bốn tháng thì luyện đến Tứ phẩm?" Sẽ bị tu luyện giả toàn thiên hạ đánh chết đấy biết không.

Hơn nữa, cậu lại không phải là Nho gia Thánh Nhân, không thể giống như Nho gia Thánh Nhân mặt nở nụ cười, giới thiệu với mọi người cái ngầu của lúc sinh ra, cái ngầu của lúc ấu niên, cái ngầu của lúc tu luyện, cái ngầu của lúc thần công đại thành gì đó.

Tu luyện cũng không có gì để giảng, vậy hay là giảng về 'kinh nghiệm độ kiếp'?

Tống Thư Hàng nghĩ đến đây, nhìn thoáng qua Thường Viễn Tử và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang 'ôm đầu phòng thủ' bên cạnh.

Còn có Thiên Nhai Tử tiền bối đang quỳ tư thế 'ORZ' không biết từ lúc nào.

Hồi tưởng lại quá trình độ kiếp lần này một chút.

Đợt thiên kiếp thứ nhất, đợt này khá yếu, đám người độ kiếp đều có thể 'cương' trực diện một đợt! [Nhào vô, tới đấm tao đi!] Đợt thiên kiếp thứ hai, ôm đầu phòng thủ, phối thêm tư thế run lẩy bẩy.

Đợt thiên kiếp thứ ba, quỳ rạp xuống đất tư thế 'ORZ'.

Cuối cùng... lại gặp được 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' tiền bối kịp thời đưa tới ngoại viện mạnh mẽ.

Đậu má, kinh nghiệm độ kiếp kiểu này làm sao chia sẻ với người ta đây?!

Nhìn thấy thời gian [Huyền Thánh Giảng Pháp] càng ngày càng gần, Tống Thư Hàng gấp đến độ toát mồ hôi lạnh.

Phải giảng cái gì?

Rốt cuộc giảng chút gì thì tốt?

Ai tới cho tôi cái kịch bản đi! ...

Mà lúc này, tu luyện giả toàn thiên hạ đều duy trì tư thế ngẩng đầu nhìn trời — màn Nhân Tiền Hiển Thánh trước đó tuy rất khiến người ta kích động.

Nhưng thứ mà tu luyện giả toàn thiên hạ mong chờ hơn chính là tiết mục tiếp theo: [Huyền Thánh Giảng Pháp].

Theo ghi chép, Bát phẩm Huyền Thánh sau khi hoàn thành hai bước 'Nhân Tiền Hiển Thánh', 'Ngưng tụ Thánh Ấn', vẫn sẽ có một quá trình 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Thời kỳ thượng cổ, viễn cổ, các tu sĩ dù là tán tu, tốc độ tu luyện cũng không chậm.

Điều này không chỉ vì nguyên nhân thiên địa linh lực lúc đó nồng đậm, mà còn bởi vì vào thời kỳ đó, Bát phẩm Huyền Thánh cách chừng một hai trăm năm sẽ xuất hiện một vị.

Cho dù là tán tu cũng có thể thường xuyên nghe Huyền Thánh giảng pháp, được lợi rất nhiều.

Vị 'Bá Tống cao tăng' tân tấn Thiên Niên Đệ Nhất Thánh này sẽ giảng nội dung gì đây? "Ngã Phật từ bi, Bá Tống đại sư liệu có giảng giải Đại Thừa Phật pháp không, Phật môn ta đáng hưng!" Đệ tử Phật môn kích động nói. "Theo tiểu tăng thấy, Bá Tống đại sư khi giảng pháp, sẽ miệng nở hoa sen, diệu ngữ sinh cơ." "Bá Tống đại sư có lẽ sẽ ngưng tụ ra Bát phẩm kim liên, giảng giải cái diệu của 'tâm cảnh' cho chúng ta, chắp tay là sự kính lễ mộc mạc, mỉm cười lại thuần tịnh như hoa sen." "Bần tăng cảm giác Bá Tống đại sư sẽ giảng giải 'Công đức chi pháp', nhìn công đức chi lực của đại sư xem, ngưng tụ đến trạng thái cực hạn này, chưa từng có ai làm được!

Đại sư có lẽ sẽ giảng giải cho chúng ta về cái diệu của công đức." Các đệ tử Phật môn nghị luận ầm ĩ, nhưng không ngoại lệ chút nào, đệ tử Phật môn đều cho rằng tối nay, bọn họ sẽ thu hoạch lớn.

Có đệ tử Phật môn đã cơ trí lấy giấy bút ra, chuẩn bị ghi chép lại Phật pháp mà Bá Tống đại sư giảng giải lúc đó, để nghiên cứu thật tốt. ...

Cuối cùng, thời gian [Huyền Thánh Giảng Pháp] đã đến!

Tống Thư Hàng vẫn chưa nghĩ ra phải giảng cái gì mới tốt.

Cậu kiên trì, nỗ lực giữ cho cơ mặt mình vẻ trấn định.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Trong cõi u minh, Tống Thư Hàng cảm giác có hàng ức đôi mắt, từ khắp nơi trong vũ trụ, thậm chí là các vị diện khác ngưng thị nhìn sang, nhìn chằm chằm vào cậu.

Chương 1149

Áp lực như núi a!

Nếu thật sự không được thì đành liều mạng vậy.

Dù sao bây giờ mình cũng đang trong trạng thái đầu trọc, chi bằng cứ ngồi xếp bằng xuống, sau đó thi triển kỹ năng 'thiệt trán liên hoa' (lưỡi nở hoa sen), lại học Phật Tổ, niêm hoa nhất tiếu, không nói một lời.

Sau đó, lại dùng biểu tình cao thâm khó lường, nói với tu sĩ toàn thiên hạ một câu: "Các ngươi ngộ chưa?" Nếu làm vậy, có xác suất rất lớn có thể lấp liếm cho qua. ... "Đến rồi đến rồi!

Huyền Thánh Giảng Pháp sắp bắt đầu rồi!" Tu luyện giả dưới Bát phẩm toàn vũ trụ, cố gắng gác lại việc trong tay mình, ngẩng đầu nhìn trời, lắng nghe Huyền Thánh giảng pháp.

Cho dù là một số cao thủ cấp Bát phẩm Huyền Thánh ẩn tàng của các đại môn phái, cũng có người tĩnh tọa, muốn nghe thử xem vị đạo hữu tân tấn này có cao kiến gì trên con đường tu luyện, nói không chừng có thể khiến bản thân xúc loại bàng thông (hiểu rõ vấn đề tương tự). ...

Lúc này, dưới sự chú mục của tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng xuống.

Khi cậu ngồi xuống, 'Nữ đế' công đức xà mỹ nhân lơ lửng sau lưng cậu cũng cúi người xuống, dựa vào sau lưng cậu, tôn lên sự uy nghiêm của Tống Thư Hàng không góc chết.

Tống Thư Hàng đôi mắt hơi trầm xuống, dường như tiến vào trạng thái 'trầm tư'.

Một lát sau, cậu mở miệng, nhẹ nhàng thở ra một hơi.

Cậu không học theo 'niêm hoa nhất tiếu' của Phật Tổ, học niêm hoa nhất tiếu chỉ có thể lừa được đám tu sĩ cấp thấp, nhưng tuyệt đối không lừa được những tu sĩ cường đại hơn chút.

Đến lúc đó, nói không chừng cậu vẫn sẽ bị đánh chết.

Cuối cùng, ngay khoảnh khắc cuối cùng trước khi tiến vào 'Huyền Thánh Giảng Pháp', Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng nghĩ ra một chủ ý.

Cậu không biết giảng pháp, nhưng cậu có thể đọc thuộc lòng quá trình giảng pháp của các đại năng khác.

Trong đầu cậu có hai ký ức: 'Thánh Nhân giảng pháp' và 'Trường Sinh Giả Trình Lâm giảng pháp'.

Thánh Nhân giảng pháp là Nho gia có bản quyền, cậu không tiện giảng cái này trước mặt chư thiên vạn giới.

Nhưng 'Trường Sinh Giả Trình Lâm' giảng pháp thì không sao cả.

Thế là, cậu hồi ức lại quá trình giảng pháp của Trình Lâm Nữ đế từ trong ký ức của mình.

Trình Lâm năm đó giảng pháp, nội dung giảng không phải thứ gì cao siêu thâm thúy, mà là bài kinh văn lưu truyền rất rộng rãi trong Tu Chân Giới — "Đạo Tàng".

Tống Thư Hàng học theo tư thế của 'Trình Lâm' mà mình từng thấy lúc đó, mô phỏng khí trường của cô ấy.

Giữa Tống Thư Hàng và 'Trình Lâm', vốn dĩ đã có nguyên nhân nhân quả dây dưa khá nhiều, thậm chí linh quỷ 'Diệp Tư' của Tống Thư Hàng còn là một trong những mảnh vỡ của 'Trình Lâm'.

Cho nên, khi Tống Thư Hàng nghiêm túc bắt đầu mô phỏng 'Trình Lâm', khí trường của cậu lập tức thay đổi.

Một loại cảm giác cao thâm khó lường tỏa ra từ trên người Tống Thư Hàng.

Huyền chi lại huyền, diệu chi lại diệu.

Chư thiên vạn giới, tất cả tu luyện giả quan chú 'Huyền Thánh Giảng Pháp' đều đồng loạt khựng lại!

Bọn họ cảm thấy, ngay khi giảng pháp bắt đầu, 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' Bá Tống đại sư cứ phảng phất như biến thành một người khác vậy.

Công đức xà mỹ nhân bao trùm lấy Tống Thư Hàng, dưới ánh sáng chiếu rọi mãnh liệt của công đức chi quang, khiến người ta không nhìn rõ dáng vẻ của Tống Thư Hàng.

Nhưng, khi tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới nhìn thấy công đức chi quang sáng ngời này, trong lòng đột nhiên trào dâng vô vàn cảm ngộ.

Công đức chi quang chói mắt kia, cứ phảng phất như một tấm gương do 'Công đức chi đạo' hóa thành, bất luận là đạo tu, phật tu, ma tu, yêu tu, hay là cổ vu hoặc thi pháp giả...

Chỉ cần trong lòng không mang ác niệm với 'Tống Thư Hàng', khi nhìn thấy công đức chi quang này, đều có thể từ trong đó chiếu rọi ra bản thân, đạt được cảm ngộ thuộc về mình.

Huyền Thánh còn chưa chính thức mở miệng giảng pháp, tu luyện giả chư thiên vạn giới đã được lợi không nhỏ.

Thế nhưng Hải Vương, tên tu sĩ khôi lỗi thần bí kia, An Tri Ma Quân, cùng một số tu sĩ Vô Cực Ma Tông, chỉ cảm thấy 'công đức chi quang' này chói mắt vô cùng, căn bản không thể đạt được lĩnh ngộ gì từ trong đó.

Công đức xà mỹ nhân tung ra pha kiến tạo đẹp mắt cho Tống Thư

Hàng, ngay sau đó, Tống Thư Hàng một tay kết đạo ấn, từ từ mở miệng.

Trong giọng nói của cậu, phảng phất xuyên qua tuế nguyệt đằng đẵng, truyền đến từ viễn cổ. "Đạo Tàng" khai thiên, từ từ được niệm ra từ miệng Tống Thư Hàng, không nhanh không chậm. "Đạo Tàng" lưu truyền rất rộng trong giới tu sĩ, không chỉ đệ tử Đạo tông, ngay cả ma tu, Phật môn, yêu tu, hoặc nhiều hoặc ít đều từng tìm hiểu qua bài "Đạo Tàng" này.

Trong chư thiên vạn giới, vô số tu sĩ đều từng nghe giảng giải về "Đạo Tàng", thậm chí có một số đệ tử danh môn Đạo tông từ nhỏ đã bắt đầu nghe sư bối giảng giải "Đạo Tàng", nghe đến lỗ tai mọc kén.

Nhưng hiện tại, "Đạo Tàng" được giảng giải từ miệng Tống Thư Hàng lại là giảng giải từ một góc độ mà mọi người chưa từng nghe thấy.

Từng chữ huyền cơ, những nội dung thâm thúy vô cùng trong "Đạo Tàng" lại bị dăm ba câu nói giảng cho thấu triệt.

Giảng mãi giảng mãi, thấp thoáng, mọi người nhìn thấy trong miệng 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh', chốc chốc lại có hoa sen trắng noãn hiện lên, nở rộ trong hư không.

Theo sự nở rộ của những đóa hoa sen này, cái diệu trong bài giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh lập tức được nâng lên một đẳng cấp!

Hoa sen trở thành vật dẫn, dẫn động 'dị tượng giảng pháp'.

Sau đó, trong buổi Huyền Thánh Giảng Pháp, mỗi một câu nói của Tống Thư Hàng đều hóa thành 'Đại Đạo chi âm', nảy sinh cộng hưởng với sức mạnh thiên địa đại đạo.

Tường vân và bạch liên không ngừng hiện lên, thanh âm giảng pháp của Huyền Thánh Bá Tống dường như hóa thành tiếng đàn, khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới nghe đến như si như say.

Cùng một nội dung, nhưng lọt vào tai những người khác nhau, lại đạt được lĩnh ngộ khác nhau. ... "Đây không phải là Huyền Thánh Giảng Pháp!" Một vị Huyền Thánh lão bài của Đạo tông hô hấp cũng trở nên trầm trọng: "Đây là Kiếp Tiên giảng pháp!" Thậm chí, đẳng cấp của bài giảng pháp này có thể còn cao hơn! "Kiếp Tiên giảng pháp?

Nhưng mà, Bá Tống Huyền Thánh đang giảng pháp rõ ràng mới vừa tấn thăng Bát phẩm mà." Có đệ tử nghi hoặc nói. "Tuyệt đối sẽ không sai, đây căn bản không phải đẳng cấp của Huyền Thánh Giảng Pháp.

Rất có thể, vị Bá Tống Huyền Thánh này có một người thầy cấp bậc Kiếp Tiên.

Ngài ấy thường niên chịu sự hun đúc của thầy mình, tầng thứ giảng pháp thực ra đã vượt xa cấp bậc Huyền Thánh." Vị Huyền Thánh lão bài trầm giọng nói. ... "Kỳ lạ thật, tại sao Bá Tống đại sư không giảng Cẩu kinh hay Đại Thừa Phật pháp, mà lại giảng "Đạo Tàng"?" Trong Phật môn, rất nhiều người nảy sinh nghi hoặc.

Hơn nữa, "Đạo Tàng" mà Bá Tống đại sư giảng từng chữ huyền cơ, hiển nhiên nghiên cứu của vị Thiên Niên Đệ Nhất Thánh này đối với "Đạo Tàng" đã vượt xa tưởng tượng.

Chẳng lẽ Bá Tống đại sư không phải là người trong Phật môn?

Không hẹn mà cùng, trong đầu rất nhiều người hiện lên ý nghĩ này. ...

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "..." Muốn Sinh Một Đội Bóng Nam Túc Giao Bá: "..." Lệ Chi Tiên Tử: "..." Bài Huyền Thánh Giảng Pháp này, mẹ nó quá quen tai.

Ngoài Linh Vũ Điệp, Giao Bá, Lệ Chi ra, Lạc Trần Chân Quân, Thông Huyền đại sư, Tuyết Lang Động Chủ đều đồng loạt gửi một chuỗi dấu chấm lửng. "Lệ Chi Tiên Tử, Linh Vũ Điệp tiền bối, mọi người sao thế?" Điền Thiên Đảo Chủ tò mò hỏi. "Nói chứ, "Đạo Tàng" do Bá Đao đạo hữu giảng giải rất hay nha, từng chữ huyền cơ, làm ta được lợi không ít." Điền Điềm Phó Đảo Chủ nói. "Ta cứ cảm thấy cảnh giới của bài giảng về "Đạo Tàng" này còn cao hơn cả Huyền Thánh Giảng Pháp." Tô Thị A Thất nói.

Thư Hàng tiểu hữu thế mà lại có thể giảng ra nội dung thâm thúy đến nhường này. "Khụ...

Nếu ta nhớ không nhầm thì, bài giảng giải về "Đạo Tàng" này, là bài chúng ta từng nghe trong động phủ Trường Sinh Giả lúc trước đúng không?" Lạc Trần Chân Quân nói. "Không sai được, có điều lúc đó vị Trường Sinh Giả kia giảng giải "Đạo Tàng" dùng ngôn ngữ thời viễn cổ.

Còn Tống Thư Hàng tiểu hữu đã phiên dịch nó thành tiếng phổ thông." Lệ Chi Tiên Tử tán đồng.

Mấy vị này đều là các đạo hữu từng cùng Bạch Tôn Giả tiến vào 'động phủ Trường Sinh Giả Trình Lâm' mạo hiểm.

Tuyết Lang Động Chủ gật đầu nói: "Sau khi đổi thành tiếng phổ thông, cảnh giới của bài giảng giải "Đạo Tàng" này đã hạ thấp đi đôi chút.

Vốn là cảnh giới 'Trường Sinh Giả giảng pháp', bây giờ ước chừng hẳn là tầng thứ 'Kiếp Tiên giảng pháp'.

Đề cử mọi người nếu có rảnh thì cùng Bạch tiền bối đi 'hiện trường Trường Sinh Giả Trình Lâm giảng pháp' một chuyến, nghe một lần bản chính 'Trường Sinh Giả giảng pháp', hiệu quả càng tốt hơn." Nghe vậy, các đạo hữu chưa từng tiến vào 'động phủ Trường Sinh Giả Trình Lâm' trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lập tức ngộ ra. "Vọng thiên, Thư Hàng tiểu hữu cơ trí." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả dùng 'tính năng voice chat' nói: "Có điều, Tống Thư Hàng tiểu hữu lại có thể thuật lại nguyên văn 'Trường Sinh Giả giảng pháp', đồng thời dẫn phát thiên địa đại đạo cộng hưởng, điều này chứng minh bản thân cậu ấy cũng đã có lý giải rất sâu đối với "Đạo Tàng", rất khá." Hồ Trung Nguyệt Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "[Biểu cảm mặt cười] Tống tiền bối tuyệt nhất!" Linh Vũ Điệp Tôn Giả lập tức cứng đờ, nửa câu sau vốn định khen ngợi Tống Thư Hàng bị cưỡng ép nuốt ngược vào trong bụng.

Quá sơ suất rồi, trước giờ cứ cảm thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu có sở thích 'mặc đồ nữ', mình đã có chút quá mức yên tâm về cậu ta.

Bây giờ, đối phương trong khoảng thời gian ngắn ngủi mấy tháng đã gây ra rất nhiều chuyện lớn.

Trước thì cứu 'Sở gia', nay lại cứng rắn chèn ra đại chiêu 'Nhân Tiền Hiển Thánh' khi độ thiên kiếp Tam tấn Tứ phẩm.

Dẫn đến độ hảo cảm của Vũ Nhu Tử đối với Tống Thư Hàng cứ tăng lên vùn vụt.

Không thể tiếp tục sơ suất thế này nữa!

Nếu không, ông rất có thể sẽ mất đi cô con gái yêu quý!

Tôn Giả thầm nghĩ trong lòng. "Tóm lại, cửa ải 'Huyền Thánh Giảng Pháp' này của Tống Thư Hàng tiểu hữu coi như được cậu ấy cơ trí vượt qua rồi." Hoàng Sơn Chân Quân nói: "Nhưng nói thật, ta lo lắng cho Thất Sinh Phù đạo hữu hơn.

Đến lúc đó cậu ấy phải Huyền Thánh Giảng Pháp thế nào đây?"

Tống Thư Hàng đạo hữu cơ trí bê bài 'Trình Lâm giảng pháp' qua chống đỡ, nhưng Thất Sinh Phù đạo hữu lại chưa từng vào hiện trường 'Trình Lâm giảng pháp'.

Lệ Chi Tiên Tử nói: "Hiện tại Thất Sinh Phù đạo hữu dường như vẫn giữ cái tư thế 'ôm đầu phòng thủ' rất túng kia, cũng không biết cậu ấy đã tỉnh lại hay chưa.

Còn cả vị Thường Viễn Tử và Cuồng Truyền Công 'Thiên Nhai Tử' đạo hữu nữa...

Ta có chút mong chờ xem bọn họ phải giảng pháp thế nào." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nghĩ ngợi một chút, nói: "Thất Sinh Phù đạo hữu có kiến giải độc đáo về Phù đạo, nếu giảng một đoạn kỹ thuật Phù đạo, hẳn cũng cực tốt." Bắc Hà Tán Nhân: "Thực ra Thất Sinh Phù đạo hữu, mọi người không cần lo lắng cho cậu ấy.

Cậu ấy gia học uyên nguyên, nói không chừng cậu ấy thật sự có thể đưa ra một bài giảng pháp cấp Huyền Thánh đấy.

Hai vị đạo hữu còn lại mới là vấn đề lớn!" "Nếu Thiên Nhai Tử đạo hữu giảng pháp, ông ấy có thể sẽ giảng một chút về kinh nghiệm 'truyền công' gì đó chăng?

Ông ấy am hiểu cái này." Lạc Trần Chân Quân suy tư nói. "Kinh nghiệm truyền công?

Chương 1150

Sau đó Tu Chân Giới từ nay về sau xuất hiện thêm vô số 'tiểu cuồng truyền công' sao?

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ." Tuyết Lang Động Chủ nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "Đến lúc đó, tu sĩ thực lực thấp phải phòng ngự mọi lúc mọi nơi, để phòng ngừa đang đi đường bỗng nhiên có đại tiền bối tốc biến đến, cưỡng ép truyền cho mấy năm công lực, lúc đó niềm tin giữa tu sĩ trẻ tuổi và tiền bối coi như xong." Các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vừa nghĩ đến cảnh tượng đó, liền rùng mình một cái thật mạnh.

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên não động mở toang: "Lúc Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp chẳng lẽ nhất định phải 'giảng pháp' sao?

Sự thật thì, theo ta nghiên cứu cái gọi là 'Huyền Thánh Giảng Pháp' chỉ là một cái livestream trực tuyến cỡ lớn thôi chứ nhỉ?

Hơn nữa còn là loại mang tính bán cưỡng chế.

Tu sĩ đều sẽ bị 'pop-up' nhận được tin tức 'Nhân Tiền Hiển Thánh', sau đó tiến vào kênh thu xem 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Cho nên ta đang nghĩ, giả dụ ta tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh, sau khi Nhân Tiền Hiển Thánh, lúc 'Huyền Thánh Giảng Pháp', ta sẽ ca vang một khúc, mở một buổi liveshow cấp bậc vũ trụ, nghĩ thôi đã thấy kích thích!

Tu sĩ toàn vũ trụ đều nghe ta hát, ta đột nhiên trở nên có động lực hẳn lên." Tạo Hóa Pháp Vương vừa dứt lời, cả cái 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều yên tĩnh lại.

Không ai dám tiếp lời Pháp Vương.

Trong lòng các đạo hữu rất hoảng, Pháp Vương thế mà lại phát hiện ra huyền bí lớn nhất của 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Có một ngày nào đó, Tạo Hóa Pháp Vương tấn thăng Bát phẩm, cái buổi 'liveshow' cấp vũ trụ kia mà diễn ra, cả giới tu luyện đều tiêu tùng mất. "Này, sao tự nhiên mọi người đều không nói gì thế?" Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Lại qua hồi lâu sau.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Vãn tôn (Cứu vãn tôn nghiêm)..." Lại qua rất lâu sau đó.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Tự vãn (Tự cứu vãn), vãi, các người có cần phải như thế không hả?

Ta chỉ ví dụ thôi được không?

Ta lại không thật sự mở cái liveshow cấp vũ trụ đó.

Hơn nữa, ta bây giờ mới Ngũ phẩm cảnh giới, khoảng cách đến Nhân Tiền Hiển Thánh còn sớm lắm.

Các người có cần thiết thế không?

Từng người một đều không trả lời làm gì?

Không biết sự im lặng có đôi khi rất làm tổn thương lòng người sao?" "Ha ha ha ha ha, nghe thấy Tạo Hóa đạo hữu bảo là nói đùa, ta yên tâm rồi." Bắc Hà Chân Quân thở phào nhẹ nhõm. "Tạo Hóa đạo hữu ngươi nói sớm đi chứ, làm ta giật cả mình.

Đùa cũng phải có chừng mực chứ, đùa xong phải cho mọi người biết ngươi đang đùa, tránh xấu hổ." Cuồng Đao Tam Lãng nói. "Khụ, lão phu vừa rồi đột nhiên rớt mạng, cũng không phải cố ý không phát ngôn." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói. "Cũng rớt mạng, cũng rớt mạng."

Tuyết Lang Động Chủ nói. "Ta cũng thế, ta cũng thế." Điền Thiên Đảo Chủ nói. "Ca ca rớt mạng, ta cũng rớt mạng theo.

Bọn ta dùng chung một mạng." Điền Điềm Phó Đảo Chủ nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: "..." Rớt mạng cái em gái ngươi!

Quyết định rồi, đợi bản Pháp Vương tấn thăng Bát phẩm, không chỉ phải mở miệng hát vang, mà còn phải vừa múa vừa hát, chấn chết đám khốn kiếp các ngươi!

Lệ Chi Tiên Tử khóe miệng co giật, cô quả quyết chuyển chủ đề: "Cái đó, thực ra Tạo Hóa đạo hữu nói đúng đấy.

Thực ra nghĩ kỹ lại thì 'Huyền Thánh Giảng Pháp' cũng không nhất định phải giảng pháp mà, cũng có thể làm rất nhiều chuyện khác.

Ví dụ như Đông Phương Lục Tiên Tử đến lúc đó có thể nhảy một điệu 'Thiên Ma Vũ' gì đó." Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "Diệu a, đến lúc đó ta sẽ biểu diễn viết thư pháp tại hiện trường, lấy thư pháp giảng đạo.

Đến lúc đó, lại nhân cơ hội viết đạo hiệu của ta một vạn lần, cứ như vậy, tu sĩ toàn vũ trụ sẽ có ấn tượng khắc sâu hơn đối với đạo hiệu của ta!" Túy * Cư Sĩ vừa nói xong, cả Cửu Châu Nhất Hào Quần đột nhiên lại yên tĩnh, không ai dám tiếp lời. "Này, sao tự nhiên lại yên tĩnh thế?" Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu tò mò nói.

Một lát sau.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "Vãn tôn." Lại qua một lát.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "Cường lực tự vãn." Lại qua rất lâu sau. "Các người đủ rồi nha!

Trả lời một câu đi chứ?

Có đôi khi đột nhiên yên lặng, rất tổn thương người ta đấy!" Minh

Nguyệt Kỷ Thì Hữu đạo hữu giận dữ nói.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Túy Tinh đạo hữu ngươi ma chướng rồi, thực ra sau khi Nhân Tiền Hiển Thánh, 'Thánh Ấn' vừa ra, tu sĩ trong thiên hạ đều sẽ nhớ kỹ đạo hiệu của ngươi, muốn quên cũng không quên được, ngươi hoàn toàn không cần phải viết thư pháp." Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "..." Vậy các người trầm mặc cái quái gì chứ! ...

Trong hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh.

Tống Thư Hàng giảng pháp tiếp cận hồi cuối.

Vô số tu luyện giả toàn vũ trụ nghe đến như si như say, hận không thể để 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' Bá Tống Huyền Thánh cứ giảng mãi như vậy.

Đáng tiếc, trong bụng Tống Thư Hàng không có nhiều hàng đến thế, nội dung 'Trình Lâm giảng pháp' mà cậu nghe được cũng chỉ có bấy nhiêu, hiện tại có thể giảng hết đoạn mình nghe được kia, đã là rất khá rồi.

Tống Thư Hàng lúc này, nhìn thì bình tĩnh, nhưng áp lực cậu phải chịu đựng vô cùng lớn, mỗi thời mỗi khắc đều cảm giác có hàng ức đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình, cả người đều không được tự nhiên.

Nhưng tổng thể mà nói, đợt 'Huyền Thánh Giảng Pháp' này hữu kinh vô hiểm.

Nhanh chóng giảng xong thu công thôi!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngoài ra, do nguyên nhân tiêu hao rất lớn lúc độ kiếp, Tống Thư Hàng hiện tại ngửi thấy mùi thơm từ 'thiệt trán liên hoa' của mình bay ra, cảm thấy bụng hơi đói.

Theo việc Tống Thư Hàng 'giảng pháp' đi vào hồi cuối, đại đạo chi âm trong hư không dần dần bình ổn, bắt đầu trầm lắng xuống.

Tu luyện giả toàn vũ trụ cũng hiểu, đây là tượng trưng cho 'Huyền Thánh Giảng Pháp' sắp kết thúc. "Thế là xong rồi ư?" "Đừng xong mà, xin Bá Tống Huyền Thánh hãy giảng thêm một lúc nữa đi!" "Ta nguyện dùng tiết tháo cả đời này, đổi lấy Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp vĩnh viễn không hết!" 'Ý nguyện' của tu luyện giả toàn thiên hạ hóa thành một cỗ sức mạnh khó nói nên lời, ngưng tụ về phía Tống Thư Hàng — đây là một thứ tương tự như tín ngưỡng chi lực.

Loại sức mạnh tương tự tín ngưỡng chi lực này, khi rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, đột nhiên hóa thành công đức đầy trời, giáng xuống người Tống Thư Hàng.

Huyền Thánh Giảng Pháp, giảng giải đại đạo miễn phí cho tu luyện giả toàn thiên hạ dự thính, nhưng nếu như vậy, Huyền Thánh chẳng phải rất thiệt thòi sao?

Sự thật thì, cũng không phải như vậy.

Huyền Thánh Giảng Pháp, đối với Huyền Thánh mà nói cũng là một cơ duyên lớn! 'Nhân Tiền Hiển Thánh' là cơ hội duy nhất trong đời một tu sĩ được giảng pháp cho tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Giảng pháp cho tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới, hữu giáo vô loại, đây là một hồi công đức hạo hãn.

Sau khi kết thúc một buổi giảng pháp, cho dù là Huyền Thánh trước đó không tích lũy công đức chi lực bao nhiêu, cũng có thể trong nháy mắt sở hữu một thân công đức chi quang nồng đậm.

Công đức kim quang rợp trời rơi xuống người Tống Thư Hàng, dung nhập vào người 'Công đức xà mỹ nhân'.

Công đức xà mỹ nhân chớp chớp mắt.

Sau đó, cô nàng đột nhiên từ từ ngã về phía sau, trong miệng phát ra tiếng thảm thiết: "A a a a ~~" Tiếp đó, đầu cô nàng ngoẹo sang một bên, 'chết' rồi.

Tiếng hét thảm thiết của Công đức Xà mỹ nhân vang lên, trầm bổng du dương, biểu cảm vô cùng phong phú.

Sau khi 'chết', cô nàng nằm sấp xuống bất động. ...Giả chết, cô ấy là nghiêm túc đấy!

Hơn nữa, độ thông thạo kỹ năng giả chết của cô nàng ngày càng cao, càng lúc càng giống thật.

Cảnh tượng này thông qua hình ảnh 'Huyền Thánh giảng pháp' đã truyền đi khắp chư thiên vạn giới trong nháy mắt.

Sự thay đổi đột ngột của Công đức Xà mỹ nhân khiến toàn bộ 'tu luyện giả' trong vũ trụ giật nảy mình.

Có chuyện gì vậy?

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao công đức chi quang của Bá Tống Huyền Thánh lại đột nhiên hét thảm rồi ngã xuống?

Chẳng lẽ có kẻ nhân lúc Bá Tống Huyền Thánh đang giảng pháp đã đánh lén ngài ấy?

Là ai?

Kẻ nào muốn cắt ngang Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp? [Không ổn rồi, Nữ hoàng Công đức chi quang của Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên lăn ra chết trong lúc 'Huyền Thánh giảng pháp'!] Đồng thời, rất nhiều tu luyện giả không hiểu rõ về 'Huyền Thánh giảng pháp' đều nổi giận.

Khó khăn lắm mới được nghe đại năng giảng pháp một lần, vậy mà lại có kẻ dám cắt ngang?

Đây là gây sự với tu luyện giả trong thiên hạ!

Đây là tìm cái chết!

Tống Thư Hàng: "..." Người tính không bằng trời tính, không ngờ lúc Huyền Thánh giảng pháp sắp kết thúc, sở thích đặc biệt của Công đức Xà mỹ nhân lại phát tác.

Nữ hoàng Công đức chi quang vốn dĩ luôn giữ vẻ uy nghiêm, trong nháy mắt liền trở nên tấu hài.

Chị hai, chị hai ơi, chị không thể ráng nhịn thêm vài giây nữa để tôi hoàn thành nốt bài giảng pháp sao?

Trong lòng Tống Thư Hàng cảm khái vạn phần.

Sau đó, hắn tăng tốc độ nói, nhanh chóng thuật lại đoạn cuối cùng của bài 'Trình Lâm giảng pháp' trong ký ức. 'Trình Lâm giảng pháp' sử dụng ngôn ngữ thời viễn cổ, Tống Thư Hàng dịch sang tiếng phổ thông hiện đại nên khó tránh khỏi xuất hiện một số nghĩa khác biệt, khiến hiệu quả giảng pháp bị giảm đi đáng kể.

Tuy nhiên, dù vậy thì lần giảng pháp này vẫn ở đẳng cấp 'Kiếp Tiên giảng pháp'.

Giảng pháp kết thúc, Tống Thư Hàng tay bắt đạo ấn, mặt mỉm cười, đôi mắt từ từ khép lại.

Kết thúc hoàn mỹ.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới trong lòng đầy tiếc nuối, nhưng Huyền Thánh giảng pháp đã xong, bọn họ cũng không thể ép Tống Thư Hàng tiếp tục giảng được.

Hơn nữa, ngoại trừ Bá Tống Huyền Thánh, phía sau vẫn còn ba vị

Huyền Thánh nữa cơ mà.

Tuy rằng bọn họ hơi 'túng' một chút, nhưng dù sao cũng là Huyền Thánh, pháp được giảng chắc cũng không đến nỗi quá tệ đâu nhỉ?

Chương 1151

Vì thế, các tu luyện giả chư thiên vạn giới chỉ đành mang theo sự luyến tiếc, im lặng nhìn thân ảnh Tống Thư Hàng bắt đầu mờ dần, trở nên trong suốt. "Khoan đã, mọi người có để ý không...

Bá Tống Huyền Thánh khi giảng pháp, ấn ký bắt trong tay!

Đó là đạo ấn, không phải phật ấn!" Có người tinh mắt chú ý tới điểm này. "Nói như vậy thì cách ăn mặc của Bá Tống Huyền Thánh cũng không giống kiểu nhà Phật!" "Hơn nữa, Bá Tống Huyền Thánh giảng là 《 Đạo Tạng 》 chứ không phải kinh văn hay Phật pháp!" "Tuy là đầu trọc, nhưng chưa biết chừng Bá Tống Huyền Thánh trời sinh đã không có tóc?

Hoặc có lẽ ngài ấy thích kiểu đầu trọc cũng không chừng, không thể dựa vào cái đầu trọc mà xác định Bá Tống Huyền Thánh là người trong cửa Phật được." "Ta còn để ý thấy, Bá Tống Huyền Thánh không chỉ không có tóc, mà ngay cả lông mày và lông mi cũng không còn.

Có lẽ, ngài ấy không phải đầu trọc, mà là khi độ kiếp, lông tóc đã bị thiên kiếp thiêu trụi." Rất nhiều người của Đạo tông bắt đầu nghiên cứu chi tiết, kết luận họ đưa ra đã rất gần với sự thật.

Ước chừng trong một khoảng thời gian tới, chủ đề Bá Tống Huyền Thánh rốt cuộc thuộc [Phật môn] hay [Đạo tông] sẽ gây ra tranh luận lớn: 《 Luận Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh, rốt cuộc sư xuất hà môn? 》 "Có điều vừa rồi, có phải đã có người tập kích Bá Tống Huyền Thánh không?

Nữ hoàng Công đức chi quang sau lưng ngài ấy hét thảm rồi ngã xuống, bên trong chắc chắn có âm mưu!" Lại có người nói: "Nếu không có ai tập kích, nói không chừng thời gian giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh sẽ còn dài hơn một chút cũng nên...

Ách!" Người này nói còn chưa dứt lời thì đã thấy Nữ hoàng Công đức chi quang sau lưng 'Bá Tống Huyền Thánh' đang dần trở nên trong suốt đột nhiên 'sống' lại.

Công đức Xà mỹ nhân sau khi giả chết xong lại bình thản bò dậy.

Sau đó, cô nàng vươn tay chộp vào hư không một cái.

Trong hư không có không ít bạch liên biến ảo ra khi Tống Thư Hàng 'lưỡi nở hoa sen'.

Những đóa bạch liên này, Tống Thư Hàng vốn định đợi sau khi 'Huyền Thánh giảng pháp' kết thúc sẽ để chúng tiêu tan.

Nhưng hiện tại, Công đức Xà mỹ nhân đưa tay hái một cái, hái lấy bạch liên, sau đó nhét vào miệng, nhai ngấu nghiến.

Cái vẻ uy nghiêm tràn đầy của Nữ hoàng Công đức chi quang lập tức rớt sạch sành sanh.

Tống Thư Hàng: "..." Công đức Xà mỹ nhân ăn rất nhanh, ngay trước khi thân ảnh Tống Thư Hàng hoàn toàn trong suốt hóa, cô nàng vừa vặn ăn sạch toàn bộ bạch liên đầy trời.

Chư thiên vạn giới, tất cả tu luyện giả đều ngơ ngác. "Đại năng giảng pháp tạo ra đại đạo dị tượng hoa sen, có thể ăn được sao?" Có người hỏi. "Tuy không có ghi chép, nhưng có lẽ ăn được thật!" "Nhìn vẻ mặt thỏa mãn của Nữ hoàng Công đức chi quang khi ăn, nói không chừng còn rất ngon?" Lại là một chủ đề đáng để thảo luận và nghiên cứu: 《Luận thiên địa dị tượng khi đại năng giảng pháp, có thể ăn hay không?

Ăn xong có tăng công lực hay không?》. ...

Sau khi 'Huyền Thánh giảng pháp' kết thúc, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Công đức Xà mỹ nhân, loáng thoáng cảm giác cô nàng dường như lại tiến hóa thêm một chút.

Vừa rồi, sau khi kết thúc giảng pháp, lượng công đức chi lực hạo hãn quán thể, số công đức chi lực đó toàn bộ bị Xà mỹ nhân hấp thu, cô nàng trở nên linh động hơn một chút.

Hành động thôn phệ hoa sen của Tống Thư Hàng lúc nãy dường như cũng là bản năng tích súc sức mạnh của 'Công đức Xà mỹ nhân'.

Tống Thư Hàng có trực giác, tiếp theo đây, Công đức Xà mỹ nhân có khả năng sẽ đón nhận thêm một lần đại tiến hóa nữa.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, Công đức Xà mỹ nhân to lớn liền chui vào trong cơ thể hắn.

Có điều, khi cô nàng thu về cơ thể Tống Thư Hàng, chiếc 'Triêu Thiên Quan' đội trên đầu lại chủ động rơi ra, bộ long bào kiểu nữ trên người cô cũng biến mất.

Tống Thư Hàng đưa tay đỡ lấy chiếc 'Triêu Thiên Quan' kỳ diệu này.

Cũng không biết chiếc mũ này có lai lịch thế nào?

Trước đó, khi Công đức Xà mỹ nhân đội nó lên, từ trong đó có một lượng công đức chi lực khổng lồ đến mức không thể miêu tả rơi xuống người Xà mỹ nhân, mới giúp cô nàng sở hữu sức mạnh một đao chém nát 'Khinh Đạn Thiên Kiếp'.

Hiện tại, sau khi 'Triêu Thiên Quan' rơi xuống, phần công đức chi lực được tăng cường trên người Công đức Xà mỹ nhân liền biến mất.

Phần công đức này không thuộc về Công đức Xà mỹ nhân, mà là thuộc về chiếc 'Triêu Thiên Quan' này.

Sau khi mũ rơi ra, 'công đức chi lực' bên trong dường như đã tiêu hao quá nửa.

Tuy nhiên, theo thời gian trôi qua, công đức chi lực bên trong đang từ từ hồi phục. "Nói cách khác, đây là một trang bị kiểu [Bể năng lượng] có khả năng tự động hồi ma, đội nó lên là có thể sử dụng lượng lớn công đức chi lực ẩn chứa bên trong.

Sau khi công đức chi lực bên trong tiêu hao hết, chỉ cần cho nó chút thời gian là có thể từ từ hồi phục." Nhìn chung, trang bị này rất có giá trị, không phải loại dùng một lần. ...

Tống Thư Hàng thu Triêu Thiên Quan vào 'Vòng tay pháp khí', sau đó đi đến bên cạnh con 'Tinh phẩm khôi lỗi' đang hư hại nghiêm trọng.

Tinh phẩm khôi lỗi đã không thể cử động, phần lưng gần như hỏng hoàn toàn, lõi 'Ngụy Vĩnh Hằng Lô' cũng vì quá tải mà rơi vào trạng thái khóa.

Thấy Tống Thư Hàng đi tới, đôi mắt màu cam của Tinh phẩm khôi lỗi hơi sáng lên. "Tôi thu cô lại trước, đợi sau khi rời khỏi không gian thiên kiếp, tôi sẽ nghĩ cách sửa chữa cho cô.

Thế nào?" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Ánh sáng trong đồng tử của Tinh phẩm khôi lỗi ảm đạm đi, tiến vào trạng thái chờ.

Tống Thư Hàng cẩn thận thu nó vào trong 'Túi thu nhỏ một tấc'.

Làm xong tất cả, Thư Hàng lại quay người nhìn về phía hai vị tiền bối đang ôm đầu ngồi xổm và một vị đang quỳ rạp xuống đất.

Phần 'Huyền Thánh giảng pháp' của hắn coi như đã dùng trí khôn mà qua ải, nhưng ba vị tiền bối này phải làm sao đây?

Trong tay Tống Thư Hàng cũng chỉ có một bài 'Trình Lâm giảng pháp', nên cũng không thể cung cấp sự giúp đỡ cho ba vị tiền bối.

Vì vậy, điều hắn có thể làm chính là thầm dâng lên lời chúc phúc cho ba vị tiền bối trong lòng. *** Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Tống Thư Hàng giảng pháp xong, tiếp theo đến lượt Thiên Niên Đệ Nhị Thánh 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ'.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trước đó vẫn luôn trong trạng thái hôn mê.

Tuy nhiên, ngay lúc 'Huyền Thánh giảng pháp' sắp bắt đầu, trong thiên địa có một luồng sức mạnh nhu hòa rót vào cơ thể Thất Sinh Phù Phủ Chủ, đánh thức hắn từ trong hôn mê.

Cơ thể hắn vẫn còn rất yếu, nhưng ý thức đã tỉnh lại trước một bước. "Hả?

Ý thức khôi phục rồi?

Ta đã được trọng sinh nhờ thủ đoạn phục sinh sao?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm nghĩ.

Trước đó, trong đợt 'Đạo Đạn Thiên Kiếp' + 'Xe Tăng Thiên Kiếp' đáng sợ kia, bọn họ hoàn toàn không có sức đề kháng, chỉ có thể trân trân nhìn mình 'chết' đi.

Độ kiếp thất bại rồi, nhưng may là ta vẫn còn sống.

Sống là tốt rồi.

Lần sau độ kiếp, nhất định phải tìm một nơi không bóng người, cẩn thận từng li từng tí mà độ kiếp.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm nghĩ.

Đồng thời, hắn nội thị trạng thái hiện tại của bản thân, xem thử sau khi chết trong thiên kiếp rồi trọng sinh thì trạng thái thế nào?

Vừa kiểm tra xong, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã giật mình.

Trong cơ thể hắn, 'Tiên Thiên Chân Nguyên' tứ phẩm vốn có đã toàn bộ chuyển hóa thành 'linh lực' ngũ phẩm.

Không chỉ vậy, trong bản mệnh đan điền của hắn, có một viên Kim Đan đang lẳng lặng lơ lửng.

Trên Kim Đan, có rất nhiều long văn đang chớp động theo Kim Đan. "Kim Đan, ta tấn cấp thành công rồi?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ không dám tin.

Hắn lập tức bắt đầu đếm số long văn trên Kim Đan.

Một đường, hai đường, ba đường...

Bảy đường, tám đường!

Bát long văn!

Lại là Bát long văn Kim Đan!

Đây quả thực là niềm vui bất ngờ to lớn.

Ngoài viên 'Bát long văn Kim Đan' này ra, trên bản mệnh đan điền của hắn dường như còn có một cái 'ấn ký', nhìn kỹ thì có thể thấy dòng chữ [Thất Sinh Phù Phủ Chủ], chính là đạo hiệu của hắn. "Ấn ký này là cái gì?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ trong lòng tò mò, ý thức tiếp xúc với ấn ký này.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số cảnh tượng ùa vào trong đầu hắn.

Đầu tiên là dưới sự oanh kích của [Thiên Kiếp Đạo Đạn + Xe Tăng], hắn rơi vào hôn mê.

Tiếp đó là một tầng quang mạc xuất hiện trên người hắn, cơ thể hắn chủ động tiến vào tư thế 'ôm đầu ngồi xổm' hèn đến tận mạng này.

Tiếp nữa là [Khinh Đạn Thiên Kiếp] giáng lâm + Công đức kim quang của Tống Thư Hàng hóa thân Nữ đế chém đôi thiên kiếp.

Cuối cùng... chính là cảnh hắn [Nhân Tiền Hiển Thánh].

Nhân Tiền Hiển Thánh?

Mẹ ơi, chuyện này là sao.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đầu tiên là kinh hãi.

Sau đó, hắn lệ rơi đầy mặt: "Sống không nổi nữa rồi, không muốn sống nữa rồi!" Ngay khi Phủ chủ đang tuyệt vọng, một thông tin quan trọng hơn ùa vào não hải hắn.

Đến lượt hắn bắt đầu Huyền Thánh giảng pháp!

Huyền Thánh giảng pháp?

Ta á?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẻ mặt ngơ ngác.

Ta giảng cái gì bây giờ!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cực kỳ đau lòng.

Chương 1152

Rõ ràng hắn chỉ độ cái thiên kiếp 'Tứ tấn Ngũ', kết quả lại mạc danh kỳ diệu mà Nhân Tiền Hiển Thánh.

Nhân Tiền Hiển Thánh thì cũng thôi đi, hắn lại còn hiển thị với tư thế ôm đầu ngồi xổm cực 'túng'.

Hiện tại, toàn địa cầu... không, là toàn vũ trụ cộng thêm tu luyện giả ở tất cả các vị diện đều đã kiến thức qua cái cảnh hắn ôm đầu ngồi xổm đầy hèn nhát này.

Hơn nữa, khi Nhân Tiền Hiển Thánh, đạo hiệu 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ' của hắn đã khắc sâu vào trong đầu tất cả các đạo hữu, thiên hạ không ai không biết đại danh của hắn.

Sau này hắn còn mặt mũi nào gặp người nữa?

Thử tưởng tượng xem, tương lai có một ngày hắn gặp một đạo hữu mới vào nghề. [A, chào vị đạo hữu mới này, ta là Thất Sinh...] [Ta biết ngài!

Ngài chính là Thiên Niên Đệ Nhị Túng Huyền Thánh, Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Tư thế 'ôm đầu ngồi xổm' khi độ kiếp của ngài năm đó ta đều nhớ rõ.] Đệt, không muốn sống nữa, sống không nổi nữa.

Ngay khi trong đầu Thất Sinh Phù Phủ Chủ suy tư vạn điều, đột nhiên cơ thể hắn khẽ chấn động, tiến vào trạng thái dự bị 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Khoảng cách đến lúc giảng pháp bắt đầu còn ba mươi giây nữa ~~ Khoan đã, ta phải giảng cái gì đây, ít nhất cũng cho ta một cái bản thảo chứ!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hoảng loạn, hắn chỉ là một tân tấn 'Ngũ phẩm Linh Hoàng' thì có thể giảng cái gì!

Hắn không kìm được quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng tiểu hữu, nháy mắt liên tục với Tống Thư Hàng.

Vừa rồi, thông qua [Thánh Ấn] của mình, hắn biết được Thư Hàng tiểu hữu dường như đã giảng một bài giảng pháp rất lợi hại.

Vì vậy, tiểu hữu còn bản thảo giảng pháp nào không?

Viện trợ ta một chút?

Tống Thư Hàng lắc đầu với Thất Sinh Phù Phủ Chủ, hắn thật sự lực bất tòng tâm.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "..." Dựa vào người không bằng dựa vào mình.

Phủ chủ bắt đầu vắt óc suy nghĩ.

Thế lực sau lưng hắn vô cùng to lớn, trong đời cũng từng nghe không ít lão tiền bối giảng pháp.

Nhưng nội dung của những bài giảng pháp này không thích hợp để hắn giảng.

Hơn nữa 'Huyền Thánh giảng pháp' là hướng tới tất cả tu luyện giả trong thiên hạ, trong đó bao gồm cả những lão tiền bối đã giảng pháp cho hắn.

Hắn mà dám đạo văn nội dung giảng pháp của các tiền bối ngay trước mặt họ, quay về sẽ bị các lão tiền bối đánh chết.

Vậy giảng về kinh nghiệm bản thân ta?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hồi tưởng lại cuộc đời mình, cuộc đời này của hắn... là một vở đại bi kịch.

Phủ chủ thời trẻ không hiểu chuyện, du lịch thế giới hứa hẹn rất nhiều đại thệ hoành nguyện, có lúc một ngày hứa mấy cái nguyện, lời thề viết kín cả một cuốn sổ tay đen.

Kết quả là tự làm tự chịu, đến giờ vẫn chưa hoàn thành hết tất cả lời thề, quả thực thê thảm như chó.

Loại kinh nghiệm này quả là lịch sử đen tối, sao hắn có thể lôi ra giảng được!

Nếu kinh nghiệm không thể giảng, vậy có thể giảng cái gì?

Giảng kinh nghiệm độ kiếp của ta?

Giảng cái khỉ gì.

Lần độ kiếp này, hắn cứ như con cá mắm, giữa chừng thì rớt mạng.

Sau đó vẫn luôn duy trì tư thế 'ôm đầu ngồi xổm', mạc danh kỳ diệu liền qua được thiên kiếp.

Cuối cùng còn được thêm cái Nhân Tiền Hiển Thánh.

Người không biết còn tưởng hắn đã tấn thăng Bát phẩm, nhưng thực tế hắn chỉ là 'Bát long văn Kim Đan' Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Cái này cũng không thể giảng, cái kia cũng không thể giảng, ta phải giảng cái gì?

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghĩ đi nghĩ lại, bản thân dường như chỉ có 'Phù đạo' là có thể chia sẻ kinh nghiệm với mọi người một chút.

Nhưng Phù đạo của hắn chịu hạn chế bởi cảnh giới, cũng chỉ có trình độ Tứ phẩm.

Tuy rằng hắn rất có thiên phú về Phù đạo, nhưng Bát phẩm Huyền Thánh giảng pháp mà lại giảng Phù đạo tầm Tứ phẩm thì bức cách quá thấp.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trong lòng vô cùng xoắn xuýt.

Đúng lúc này, cơ thể hắn lại khẽ chấn động.

Thế giới giảng pháp trực tiếp bắt đầu! [Huyền Thánh giảng pháp: Thất Sinh Phù Phủ Chủ, xin hãy bắt đầu màn trình diễn của ngài!] Đa phần tu luyện giả toàn vũ trụ đều ngẩng đầu, dỏng tai lắng nghe 'Thiên Niên Đệ Nhị Thánh' giảng pháp.

Đệ Nhất Thánh 'Bá Tống Huyền Thánh' giảng pháp đặc sắc như vậy, Đệ Nhị Thánh 'Thất Sinh Phù Huyền Thánh' tuy tư thế độ kiếp có hơi 'túng' một chút, nhưng hắn cũng là Huyền Thánh hàng thật giá thật, nội dung giảng pháp chắc cũng sẽ không quá tệ chứ?

Tất cả mọi người trong lòng đều tràn đầy mong đợi.

Khác với phương thức xuất hiện của Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ không có 'Công đức Xà mỹ nhân' bầu bạn, chỉ đơn giản xuất hiện trong màn hình 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Pháp bào áo gió màu đen trên người hắn đã bị rách nát trong thiên kiếp, bộ dạng có chút tồi tàn.

Có điều, khi 'Huyền Thánh giảng pháp' chính thức bắt đầu, [Thánh Ấn] trong cơ thể Phủ chủ chủ động hiện lên, phát ra ánh sáng nhiếp người, bao trùm toàn bộ con người hắn. [Thánh Ấn] chủ động quét cho Thất Sinh Phù Phủ Chủ một lớp uy nghiêm tràn đầy.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở dài, cuối cùng nhắm mắt lại, môi khẽ mở, chuẩn bị kiên trì giảng về 'Phù đạo' của mình.

Bức cách thấp một chút thì thấp một chút vậy, hắn chỉ có thể cố gắng hết sức, giảng giải về 'Phù đạo' theo cách hiểu của mình cho tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Chỉ cầu không thẹn với lòng!

Ngay khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ chuẩn bị mở miệng, bên tai hắn đột nhiên truyền đến giọng nói bình tĩnh của một nữ tử: "Cần kịch bản không?" "Hả?" Khuôn mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ hơi cứng lại, may mà có ánh sáng [Thánh Ấn] bao phủ, khiến sự thay đổi biểu cảm trên mặt hắn không bị tu luyện giả 'chư thiên vạn giới' phát hiện. "Ngươi cần kịch bản không?

Khi giảng pháp có thể dùng đến kịch bản...

Ghi chép một bài giảng pháp hoàn chỉnh cấp bậc 'Huyền Thánh', hơn nữa là loại không dính dáng đến bản quyền.

Ngươi cần không?" Giọng nữ bình tĩnh kia lại nói. "Ngươi là ai?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi. "Ngươi vẫn chưa nhận ra sao?

Trước đó là ta luôn giúp đỡ ngươi chống đỡ thiên kiếp đấy.

Nếu không có ta bảo vệ, ba người các ngươi đã sớm chết rồi." Giọng nữ bình tĩnh kia nói tiếp.

Là cô ấy!

Con rối nữ mà Tống Thư Hàng tiểu hữu ném ra? "Ngươi muốn gì?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

Lúc này hắn đã không kịp suy nghĩ tại sao trong tay con rối lại có kịch bản 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Dù sao thì chỉ cần lấy được kịch bản là được! "Sửa chữa cơ thể ta cần khá nhiều dược liệu, ta cần nhanh chóng thu thập dược liệu để sửa chữa cơ thể." Giọng nữ bình tĩnh nói. "Thành giao!" Thất Sinh Phù Phủ Chủ đáp.

Chỉ cần là việc có thể giải quyết bằng tiền thì đều không gọi là việc. "Vậy ngươi thả lỏng tinh thần, nhân lúc liên hệ giữa ta và ngươi chưa đứt, ta sẽ truyền kịch bản giảng pháp kia cho ngươi." Giọng nữ bình tĩnh nói.

Cho dù con rối đã bị Tống Thư Hàng thu vào 'Túi thu nhỏ một tấc', nhưng liên hệ giữa cô ta và ba người Phủ chủ vẫn chưa đứt.

Điều này có thể thấy được từ việc Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử phía sau vẫn giữ nguyên tư thế cực 'túng'. "Xin hãy nhanh lên, Huyền Thánh giảng pháp của ta đã bắt đầu được một lúc lâu rồi." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói. "Yên tâm đi...

Đảm bảo sẽ khiến ngươi hài lòng." Nữ tử bình thản đáp. ...

Chư thiên vạn giới. "Vị Đệ Nhị Thánh này sao vẫn chưa bắt đầu giảng pháp?" "Là chưa nghĩ ra phải giảng cái gì sao?" "Liệu có phải trong bụng không có hàng, nên không giảng được gì không?" "Không hổ là Thiên Niên Đệ Nhị Túng Thánh?" "Sẽ không đâu, dù sao cũng là Huyền Thánh.

Có lẽ đang suy nghĩ xem nên giảng nội dung gì chăng?

Kiến thức mà các Huyền Thánh nắm giữ là thứ chúng ta không thể tưởng tượng được.

Tùy tiện giảng chút gì đó cũng đủ cho chúng ta thụ ích cả đời!" ...

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Thấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ nửa ngày không lên tiếng, các đạo hữu trong nhóm vô cùng sốt ruột.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Thế này thì xấu hổ quá, cứ nói bừa vài câu đi chứ!" Lệ Chi Tiên Tử: "Ta có chút cảm đồng thân thụ, nếu đổi ta vào vị trí của Thất Sinh Phù đạo hữu, e rằng cũng sẽ cứng họng không nói nên lời.

Dù sao người được như Tống Thư Hàng tiểu hữu, vừa cơ trí lại may mắn có sẵn một bài 'Huyền Thánh giảng pháp' để giảng thực sự quá ít." "Ai dà...

Huyền Thánh giảng pháp đối với Thất Sinh Phù đạo hữu quả thực là tra tấn.

Ta cũng hơi không nỡ nhìn tiếp rồi, hy vọng Huyền Thánh giảng pháp mau chóng kết thúc." Bắc Hà Chân Quân nói. "Xong rồi, tương lai ít nhất trong vòng một năm, Thất Sinh Phù đạo hữu e là sẽ không xuất hiện nữa." Cuồng Đao Tam Lãng nói: "Chủ yếu là da mặt của Phủ chủ quá mỏng, kỳ thực tùy tiện giảng chút gì cũng được mà." "Nếu hắn giảng Phù đạo cũng không tệ.

Có lẽ là yêu cầu của hắn đối với bản thân quá cao." Hoàng Sơn Chân Quân than thở: "Cứ im lặng mãi thế này thì ngượng lắm, nói không chừng sẽ trở thành tâm ma trên con đường tu luyện tương lai của Phủ chủ." Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào rất lo lắng, lúc này không ai có tâm trạng đùa giỡn. ...

Trong thế lực sau lưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ. "Tiểu Phù tên này quá thật thà rồi, thời gian này cứ bê nguyên si nội dung mà mấy lão già chúng ta từng giảng lên chắp vá lại cũng được mà.

Chương 1153

Tuy lão phu chỉ là cảnh giới Tôn Giả, nhưng dùng cho 'Huyền Thánh giảng pháp' cũng miễn cưỡng coi như đạt chuẩn." Một ông lão cười khổ nói. "Chính vì nó rất thật thà, những lời thề hứa lúc trẻ đều từng cái một đi hoàn thành, nên chúng ta mới tin tưởng nó như vậy không phải sao?" Lại có một lão giả khác nói: "Tin tưởng nó đi, với tính cách của Tiểu Phù sẽ không dễ dàng bị đánh gục đâu.

Ta thấy chắc là nó đang uấn nhưỡng cảm xúc, nói không chừng nó sẽ bắt đầu giảng về 'Phù đạo' của nó." ...

Ngay khi chư thiên vạn giới, nhóm Cửu Châu Nhất Hào và thế lực sau lưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang thảo luận, Thất Sinh Phù Phủ Chủ trong 'Huyền Thánh giảng pháp' đột nhiên đứng dậy! "Tới rồi tới rồi, vị Thiên Niên Đệ Nhị Thánh này sắp có động tác rồi!" Các tu luyện giả chư thiên vạn giới đang chờ nghe pháp kích động hẳn lên.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đứng dậy, sau đó đi về bốn phía bảy bước.

Tiếp đó, dưới sự chú mục của tu luyện giả chư thiên vạn giới, Phủ chủ một tay chỉ trời một tay chỉ đất, trầm giọng nói: "Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!" Trong nháy mắt, toàn bộ tu luyện giả chư thiên vạn giới đều cứng đờ.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Lệ Chi Tiên Tử: "..." Bắc Hà Chân Quân: "..." Các đạo hữu: "..." Thất Sinh Phù đạo hữu, là hỏng hẳn rồi sao? "Khoan đã, có biến hóa!" Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng.

Chỉ thấy Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói xong câu 'Thiên thượng thiên hạ, duy ngã độc tôn!' xong, từ trên người hắn có phật quang chói lọi chiếu rọi ra.

Dưới chân Phủ chủ, có một đóa phật môn kim liên hiện lên, nâng đỡ cơ thể hắn vững vàng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cả người được phật quang bao bọc, uy nghiêm đến tột cùng.

Chuyện này là sao?

Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào mặt đầy ngơ ngác.

Vân Du Tăng Thông Huyền: "[Biểu tượng cảm xúc trợn mắt há mồm]" Tạo Hóa Pháp Vương: "Vãi, phật môn kim liên còn có phật quang đầy trời, đây là dị tượng mà chỉ có cao tăng phật môn sở hữu đại pháp lực, đại trí tuệ, đại uy nghiêm, đại từ bi chân chính khi giảng pháp mới có.

Thất Sinh Phù đạo hữu có tu vi phật môn tinh thâm như vậy từ bao giờ?" Mà trong phật quang bao phủ, Thất Sinh Phù Phủ Chủ mở miệng giảng pháp...

Phật pháp!

Sau đó, Thất Sinh Phù Phủ Chủ cứ duy trì tư thế 'Duy ngã độc tôn' kia, bắt đầu giảng giải sự ảo diệu của Phật pháp.

Trong thời gian hắn giảng pháp, cũng có đại đạo chi âm đi kèm, có kim liên lúc ẩn lúc hiện, có vô số hư ảnh La Hán, cao tăng huyễn hóa, xếp hàng ngồi dưới chân Thất Sinh Phù Phủ Chủ, chăm chú nghe pháp.

Toàn bộ tràng diện giảng pháp đại khí bàng bạc!

Tu sĩ chư thiên vạn giới lại một lần nữa nghe đến say sưa.

Tuy rất nghi hoặc tại sao 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ' vị Huyền Thánh rõ ràng là Đạo gia này lại mở miệng giảng Phật pháp.

Nhưng hiện tại không ai để ý đến điểm này.

Huyền Thánh giảng pháp, quả thực là ngàn năm khó gặp một lần, gặp được thì không thể bỏ lỡ.

Hơn nữa, phía trước đã có Bá Tống cao tăng đạo pháp tinh thâm, hiện tại Thất Sinh Phù Phủ Chủ phật pháp vô biên cũng có thể hiểu được.

Câu gì ấy nhỉ, Phật bản thị Đạo mà! ...

Tại tông môn của Dương hòa thượng, Dương hòa thượng ngẩng đầu nhìn Thất Sinh Phù Phủ Chủ đang giảng pháp, sau đó quay đầu lại nói với sư phụ Vô Âm Tử: "Sư phụ, quả nhiên con vẫn muốn nhập Phật môn." Vô Âm Tử: "..." Đệt đệt đệt đệt, đệt đệt đệt!

Ta có một vạn câu chửi thề, ta muốn nói ngay bây giờ! *** Thời gian Thất Sinh Phù Phủ Chủ giảng pháp kéo dài không lâu, rất nhanh đã đến hồi kết.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Ngã phật từ bi, một bài giảng pháp này của Thất Sinh Phù đạo hữu, tâm cảnh và công lực của bần tăng đều được tăng cường.

Lần giảng pháp này đã giúp bần tăng tiết kiệm được mười năm công lực!" Các đạo hữu trong nhóm lúc này mới phản ứng lại...

Tạo Hóa Pháp Vương tuy để tóc dài lãng tử, nhưng hắn là đệ tử Phật môn bình thường.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ giảng pháp, giúp Pháp Vương tiết kiệm mười năm khổ tu, nói cách khác, khoảng cách để Pháp Vương tấn thăng Bát phẩm lại nhanh hơn mười năm sao?

Đây đúng là tin tức khiến người ta run rẩy.

Vân Du Tăng Thông Huyền: "[Biểu tượng ngón tay cái]" Không chỉ Pháp Vương, Thông Huyền đại sư cũng được lợi không nhỏ.

Toàn bộ tu sĩ Phật môn, sau khi nghe Thất Sinh Phù Phủ Chủ giảng pháp, đều thu hoạch rất nhiều.

Cho dù là tu sĩ Đạo tông, chạm vào một loại mà thông hiểu cả trăm loại, cũng có thể đạt được không ít thu hoạch.

Tống Thư Hàng giảng 《 Đạo Tạng 》, Thất Sinh Phù Phủ Chủ giảng Phật pháp.

Qua hai lần 'Huyền Thánh giảng pháp', hai nhà Phật Đạo trở thành lưu phái thu hoạch lớn nhất. "Trận 'Huyền Thánh giảng pháp' này đúng là tà môn.

Nguyên nhân Tống Thư Hàng tiểu hữu có thể giảng giải 《 Đạo Tạng 》 chúng ta còn có thể hiểu được.

Nhưng tại sao Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại có thể giảng Phật pháp tinh diệu như vậy?

Chuyện này quá phản khoa học, cũng quá không tu chân.

Cứ có cảm giác, hai vị Huyền Thánh tiếp theo, mở miệng giảng giải Yêu tộc bảo điển, hoặc là Ma đạo thần công, chúng ta cũng sẽ không bất ngờ." Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Ta cảm giác Thiên Niên Đệ Tam Thánh phía dưới sẽ tìm đường chết một phen ra trò." "Ngươi tưởng ai trong thiên hạ cũng giống ngươi chắc." Bắc Hà Tán Nhân cười nói. "Trực giác." Cuồng Đao Tam Lãng nói: "Đừng coi thường trực giác của tu sĩ!" Hồ Trung Nguyệt Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "Tam Lãng tiền bối cảm thấy Đệ Tam Thánh sẽ tìm đường chết thế nào?

Cũng có danh xưng mang số 'Tam', có lẽ ngài và vị Đệ Tam Thánh này thực sự rất có duyên.

Ngoài ra, ta cảm giác xưng hào có chữ 'Tam' luôn đặc biệt biết cách tìm đường chết." "Vũ Nhu Tử nói chuẩn." Tô Thị A Thất khen ngợi. "Xưng tự có chữ 'Tam' luôn đặc biệt biết tìm đường chết +1.

Ta nghĩ rồi, ví dụ như trong Toán Hắc Quái, [Kim Ngân Đồng Thiết], Đồng Quái xếp thứ ba, quả nhiên cũng có duyên với số ba." Bắc Hà Tán Nhân cười ha hả. "Còn có Tống Thư Hàng tiểu hữu, từng suýt chút nữa có đạo hiệu là [Bá Đao Tống Tam], khoảng thời gian đó cậu ấy cũng đặc biệt biết tìm đường chết." Đông Phương Lục Tiên Tử bổ sung. "Mọi người nói vậy, ta liền nhớ tới 'Tô Thị A Tam' của Thiên Hà Tô Thị chúng ta, hắn cũng đặc biệt biết tìm đường chết.

Trước đây, hắn thích bồi dưỡng đệ tử có thiên phú cường đại, sau đó một bên nghiêm túc dạy bảo đệ tử, bên kia lại lén lút mở một acc clone, thông qua các loại thủ đoạn bắt nạt chèn ép, trở thành 'kẻ địch trọn đời' của đệ tử.

Cuối cùng sau vài năm, đợi đệ tử tu luyện đến cảnh giới nhất định, liền để 'acc clone' chết trong tay đệ tử.

Nghe nói lúc hắn chơi hăng nhất, trong hai năm phải chết ba cái acc clone." Tô Thị A Thất nói: "Có điều sau này, việc tìm đường chết đã ảnh hưởng nghiêm trọng đến tu luyện của bản thân hắn.

Để sửa chữa cái tật xấu này, có một ngày hắn quyết tâm đổi đạo hiệu thành [Tô Thị A Tứ], từ ngày đó trở đi, hắn không còn tìm đường chết như vậy nữa, cho nên Tô Thị A Tam và A Tứ nhà chúng ta, thực ra đều là một người." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Một lát sau.

Các đạo hữu trong nhóm phát hiện, Cuồng Đao Tam Lãng lẳng lặng đổi đạo hiệu trong nhóm của mình thành [Cuồng Đao Tứ Lãng]. *** Huyền Thánh giảng pháp kết thúc.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở phào một hơi nặng nhọc...

Tuy giảng Phật pháp, nhưng đích xác là giảng pháp 'cấp Huyền Thánh' trở lên.

Lần 'Huyền Thánh giảng pháp' này của hắn coi như đã thuận lợi vượt qua.

Theo việc hắn kết thúc giảng pháp, phật quang, kim liên, hư ảnh La Hán xung quanh đều tiêu tán. "Ủa?

Thất Sinh Phù Huyền Thánh không ăn kim liên sao?

Tại sao không nhân lúc kim liên chưa biến mất mà ăn một đợt?" "Còn có mấy vị La Hán kia, chắc cũng ăn được nhỉ?

Kích thước La Hán trông có vẻ lớn, ăn vào hiệu quả chắc phải tốt hơn đám bạch liên của 'Bá Tống Huyền Thánh' đợt trước mới đúng." "..." Cũng may Thất Sinh Phù Phủ Chủ không nghe được cuộc giao lưu của các tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới.

Sau khi giảng pháp xong, Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghĩ ngợi, lại trầm giọng nói: "Cuối buổi giảng pháp, bần đạo còn một câu trung ngôn muốn chia sẻ với các đạo hữu chư thiên vạn giới." [Bần đạo?

Nói vậy là, Thất Sinh Phù Huyền Thánh quả nhiên là Huyền Thánh Đạo gia?

Thân là Huyền Thánh Đạo gia mà giảng Phật pháp trôi chảy như vậy, xin quỳ.] [Huyền Thánh mỗi vị đều có kiến thức uyên bác như vậy sao?] Tu sĩ chư thiên vạn giới lại nhanh chóng thảo luận.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhân lúc 'Huyền Thánh giảng pháp' sắp kết thúc, nói: "Ta muốn nói với các đạo hữu là, khi còn trẻ đừng có loạn lập thệ ngôn và hoành nguyện, việc này rất quan trọng, ta bắt buộc phải nghiêm túc cảnh cáo mọi người.

Hoành nguyện đại thệ chỉ sướng nhất thời, không có việc gì thì hứa hoành nguyện đại thệ làm cái chó gì?" Nói xong, Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhắm mắt lại, không phát ngôn nữa.

Ào ào ào ~~ Khoảnh khắc tiếp theo, công đức chi lực ngưng tụ của tu luyện giả chư thiên vạn giới rơi xuống người Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Đặc biệt là công đức chi lực đến từ Phật môn, phong hậu dị thường.

Công đức chi lực trên người Thất Sinh Phù Phủ Chủ điên cuồng tăng lên, và nhanh chóng sản sinh biến chất.

Cuối cùng, công đức chi lực của Phủ chủ ngưng tụ thành một vật thể hình vuông, cũng không biết tương lai cuối cùng sẽ diễn biến thành hình dạng gì.

Vật thể hình vuông này chắc là mô hình của thứ gì đó, cũng giống như 'Công đức chi quang người que' của Tống Thư Hàng lúc đầu, chỉ cần ngưng tụ thêm nhiều công đức chi lực, công đức chi quang của Thất Sinh Phù Phủ Chủ cũng có thể lột xác lần nữa.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hài lòng gật đầu.

Chuyến thiên kiếp 'Tứ tấn Ngũ' này, tuy hung hiểm, suýt chút nữa mất mạng, nhưng thu hoạch cũng to lớn không kém.

Chưa nói đến 'Bát long văn Kim Đan' khiến người ta ngưỡng mộ, chỉ riêng cái [Thánh Ấn] mang theo vô thượng uy nghiêm kia, còn cả một thân công đức chi quang khủng bố này, đã là thứ mà phần lớn các tu luyện giả khác cả đời cũng không thể có được.

Đặc biệt là 'Thánh Ấn', thân là ấn ký chuyên thuộc của Bát phẩm Huyền Thánh, còn có rất nhiều công hiệu huyền diệu.

Đợi hắn quay về tra cứu một chút, xem thử 'Thánh Ấn' này rốt cuộc còn có công hiệu gì, nói không chừng có thể trở thành một đại ngoại quải trên con đường tu luyện tương lai của hắn.

Ngoài ra, trận 'Huyền Thánh giảng pháp' này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ mới là người thụ hưởng chân chính.

Trận 'Phật pháp giảng pháp' này, thực tế 'thính giả' chân chính chỉ có một mình Thất Sinh Phù Phủ Chủ, các tu luyện giả chư thiên vạn giới khác nghe được đều là chuyển tiếp, hiệu quả giảm đi rất nhiều.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ hài lòng lui về.

Hắn đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng: "Cảm ơn." "Tiền bối không cần cảm ơn ta, người cần cảm ơn là cô ấy mới đúng." Tống Thư Hàng chỉ vào Túi thu nhỏ một tấc của mình.

Giao dịch giữa con Tinh phẩm khôi lỗi này và Thất Sinh Phù Phủ Chủ không giấu giếm được Tống Thư Hàng... bởi vì liên hệ giữa nó và ba vị tiền bối kia là thông qua Tống Thư Hàng làm 'trạm trung chuyển'.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười, ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, bắt đầu điều tức đả tọa, dùng đan dược chữa thương.

Tống Thư Hàng thì nhìn về phía hai vị tu tiền bối khác, đồng thời lại nhìn cái Túi thu nhỏ một tấc của mình.

Tiếp theo 'Thường Viễn Tử' và 'Thiên Nhai Tử' có cơ hội lấy được một phần giảng pháp 'cấp Huyền Thánh' từ trong tay Tinh phẩm khôi lỗi không đây? ...

Chương 1154

Giống như Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Thiên Niên Đệ Tam Thánh Thường Viễn Tử ngay lúc sắp 'Huyền Thánh giảng pháp' đã được trị liệu, từ trong hôn mê tỉnh lại.

Cũng như Phủ chủ, hắn cũng là ý thức tỉnh lại trước, nhục thân mới từ từ khôi phục.

Sau khi ý thức tỉnh táo, hắn lập tức nội thị trạng thái bản thân. [Ồ?

Ta đã độ kiếp thành công rồi?] Thường Viễn Tử kinh ngạc nói, hắn thế mà đã đột phá Ngũ phẩm Kim Đan, tấn thăng đến cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Thường Viễn Tử lập tức mắt sáng lên!

Ta đã là Lục phẩm Chân Quân?

Vậy chẳng phải là cơ hội của ta đến rồi sao?

Hắn còn nhớ hình ảnh lúc mình chặn tiên chu của 'Biệt Tuyết Tiên Cơ", cầu ái với cô ấy.

Lúc từ biệt Biệt Tuyết Tiên Cơ, hắn còn hỏi Tiên Cơ...

Hắn nói, Tiên Cơ, đợi ta Lục phẩm, chúng ta song tu được không?

Tiên Cơ lúc đó trả lời rằng: "Đợi ngươi Lục phẩm rồi tính, bây giờ đừng phiền ta, ta đang bận." Tuy Biệt Tuyết Tiên Cơ không cho hắn một đáp án khẳng định, nhưng mà...

Dù sao hắn cũng đã Lục phẩm cảnh giới rồi, vậy thì có thể cầu ái với Biệt Tuyết Tiên Cơ một lần nữa.

Trong cơn hưng phấn, hắn đã bỏ qua việc trong cơ thể mình xuất hiện thêm [Thánh Ấn], cũng không để ý đến tư thế 'ôm đầu ngồi xổm'

của mình.

Ngay khi trong đầu Thường Viễn Tử đang suy tư vạn điều, đột nhiên, một ý niệm truyền đến não hải hắn. "Huyền Thánh giảng pháp?" Thường Viễn Tử sững sờ.

Hắn không phải mới vừa tấn thăng Lục phẩm Chân Quân sao?

Tại sao lại xuất hiện 'Huyền Thánh giảng pháp'?

Tuy vẻ mặt đầy nghi hoặc, nhưng khi hắn hiểu được 'Huyền Thánh giảng pháp' là gì, lập tức mắt sáng rực. [Chư thiên vạn giới, tất cả tu luyện giả đều sẽ nhìn thấy cảnh ta giảng pháp?] Trong 'tất cả tu luyện giả' này, tự nhiên cũng bao gồm Đệ nhất tiên trù Biệt Tuyết Tiên Cơ đang ở ẩn.

Đây quả thực là cơ hội trời ban.

Thường Viễn Tử đứng dậy, bắt đầu chỉnh đốn nghi dung của mình.

Hôm nay, hắn muốn cho người toàn thế giới biết, hắn yêu sâu đậm Biệt Tuyết Tiên Cơ, vì cô ấy, hắn có thể thầu cả ao cá của thế giới.

Còn về cái dạng 'túng' ôm đầu ngồi xổm khi Nhân Tiền Hiển Thánh trước đó, đối với Thường Viễn Tử mà nói căn bản chẳng là gì.

Theo hắn thấy, tu sĩ cần phải có tấm lòng rộng mở, ngay cả chút dạng 'túng' này cũng không chấp nhận được thì còn tu chân cái gì?

Đương nhiên, quan điểm này cũng chỉ thích hợp với loại người có thần kinh khá thô ở một số phương diện như Thường Viễn Tử.

Sau đó, Thường Viễn Tử ngẩng cao đầu ưỡn ngực, tiến vào trường quay 'Huyền Thánh giảng pháp'.

So với Thất Sinh Phù Phủ Chủ thấp thỏm bất an, Thường Viễn Tử bình tĩnh hơn nhiều.

Một lát sau, cơ thể hắn khẽ chấn động. [Huyền Thánh giảng pháp: Thường Viễn Tử, xin mời bắt đầu màn trình diễn của ngài!] Chư thiên vạn giới, tất cả tu luyện giả đều nhìn chằm chằm Thường Viễn Tử.

Hôm nay đúng là chuyện may mắn nhất ngàn năm qua, liền một lúc bốn vị Huyền Thánh độ kiếp.

Phía trước đã có hai vị Huyền Thánh giảng pháp đặc sắc, một giảng 《Đạo Tạng》, một giảng Phật pháp, đều trên mức tiêu chuẩn.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới bắt đầu mong chờ hai vị Huyền Thánh còn lại sẽ có màn giảng pháp đặc sắc thế nào.

Thường Viễn Tử vuốt vuốt tóc, hắng giọng. "Ngươi cần kịch bản không?" Lúc này, Tinh phẩm khôi lỗi trong Túi thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng lại lên tiếng hỏi: "Kịch bản cần thiết cho Huyền Thánh giảng pháp, ghi chép giảng pháp cấp bậc Huyền Thánh hoàn chỉnh, phương diện bản quyền cũng không có tranh chấp!

Ngươi cần không?" "Không, ta không cần." Thường Viễn Tử tự tin từ chối.

Tinh phẩm khôi lỗi cũng không cưỡng cầu, bình tĩnh lại. ... "Thường Viễn Tử tiền bối trông có vẻ lòng tin mười phần, trong lòng ngài ấy đã có nội dung giảng pháp rồi sao?" Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ đứng ở xa, chuyển sang chế độ khán giả.

Hiện tại chỉ đợi bốn vị Huyền Thánh giảng pháp kết thúc hết, bốn người Tống Thư Hàng mới có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp chết tiệt này, quay về chủ thế giới. "Thường Viễn Tử đạo hữu lai lịch thần bí, có lẽ hắn đã sớm có bản nháp trong bụng rồi." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Trong khi nói chuyện, trận Huyền Thánh giảng pháp thứ ba chính thức bắt đầu. "Rất vui mừng khi có cơ hội đứng ở đây, giảng pháp cho các đạo hữu chư thiên vạn giới.

Con người ta không giỏi ăn nói, không biết nói những lời hoa mỹ sáo rỗng.

Cho nên, ta chỉ có thể thành khẩn móc hết lời trong lòng ra chia sẻ cùng mọi người." Thường Viễn Tử vẻ mặt bình tĩnh, từ từ nói.

Trong khi nói, Thánh Ấn của hắn cũng giống như Thánh Ấn của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, tản mát ra ánh sáng uy nghiêm, bao phủ lấy hắn.

Khiến hắn trông tràn đầy uy nghiêm. "Huyền Thánh giảng pháp là một cái sân khấu lớn, mượn cơ hội hôm nay, ta muốn giảng cho mọi người một số nội dung khá khác biệt." Thường Viễn Tử tiếp tục nói.

Tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới đều bị thu hút ánh nhìn.

Giảng pháp khác biệt?

Phía trước đã có giảng giải 《Đạo Tạng》, cũng như diễn thuyết Phật pháp cao thâm.

Hiện tại, màn giảng pháp khác biệt của vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này sẽ là gì?

Ma đạo công pháp?

Yêu tu bảo điển?

Thậm chí có thể là hệ thống tu luyện phương Tây, hoặc dứt khoát là hệ thống tu luyện thiên môn như Cổ Vu?

Tu luyện giả chư thiên vạn giới lập tức bị hấp dẫn.

Mà lúc này, Thường Viễn Tử trầm giọng nói: "Mọi người, có biết cái gì gọi là [Cầu ái] không?" Tống Thư Hàng: "..." Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "..." Tu luyện giả chư thiên vạn giới: "..." Câu này khiến người ta không biết phải tiếp lời thế nào. "Khoan đã, chẳng lẽ vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này muốn giảng giải cho chúng ta pháp môn đặc thù [Hợp thể song tu] sao?" Trong số tu luyện giả chư thiên vạn giới, có người hai mắt sáng rực nói.

Hợp thể song tu vẫn luôn được lưu truyền rộng rãi trong tu chân giới.

Có điều, 'pháp môn song tu' lưu truyền trong tu chân giới hiệu quả đều rất bình thường.

Chân chính nắm giữ công pháp 'song tu' đỉnh cao, cả tu chân giới không có mấy nhà.

Cho nên, khi nghe Thường Viễn Tử bắt đầu giảng về chủ đề [Cầu ái], rất nhiều người trong lòng khẽ động, bị khơi gợi khẩu vị. "Cái gọi là cầu ái, là một loại hành vi giữa các cá thể đực và cái với mục đích 'giao vĩ', 'giao phối'.

Con đực thường phô diễn ưu điểm và sự mạnh mẽ của mình trước con cái, để đạt được sự chấp nhận của khác giới." Thường Viễn Tử từ từ nói, trong lúc nói, 'Thánh Ấn' chủ động gia trì ánh sáng uy nghiêm cho chủ nhân.

Rõ ràng chỉ là phổ cập khoa học thông thường, nhưng từ miệng Thường Viễn Tử nói ra lúc này lại khiến người ta cảm thấy đặc biệt thuyết phục. "Quả nhiên là muốn giảng pháp môn song tu, có điều 'giao vĩ' và 'giao phối' là ý gì, chẳng lẽ vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này muốn giảng là pháp môn song tu giữa các [Yêu] sao?" Tu luyện giả chư thiên vạn giới tò mò.

Mà lúc này, tại khu vực Giang Nam, tay đang thái rau của một nữ tử bịt mặt cứng lại, cô ngẩng đầu nhìn về phía hư không: "..." Tên này thế mà lại Nhân Tiền Hiển Thánh thật, hơn nữa còn bắt đầu Huyền Thánh giảng pháp.

Lại nghe nội dung tên này giảng pháp, Biệt Tuyết Tiên Cơ có dự cảm không lành. ...

Khi tu luyện giả chư thiên vạn giới đều mong chờ 'Vô Thường Tử Huyền Thánh' giảng giải 《 Song tu chi pháp 》, Thường Viễn Tử lại đưa tay tế ra một món pháp bảo.

Sau đó, hắn đưa tay chỉ vào pháp bảo một cái, pháp bảo biến hóa thành một cây cổ cầm.

Giữa bao con mắt đổ dồn vào, Thường Viễn Tử ngồi xếp bằng, cổ cầm vừa vặn lơ lửng ở vị trí thích hợp, thuận tiện cho hắn đàn tấu.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này không ra bài theo lẽ thường nhỉ?

Không phải muốn giảng pháp môn 'hợp thể song tu' sao?

Giờ lại biến ra cổ cầm muốn làm gì?

Chẳng lẽ 《 Song tu chi pháp 》 mà hắn muốn giảng có liên quan đến cổ cầm?

Ngay khi các tu luyện giả đang suy tư, Thường Viễn Tử đã bày xong tư thế đàn, sau đó... hắn đưa tay gảy mạnh lên cổ cầm một cái! "Tưng ~~~" Tiếng đàn chấn động lỗ tai, khiến người ta cảm giác hai tai ù đi.

Nhưng kỳ lạ là, sau tiếng đàn, khi tu luyện giả chư thiên vạn giới hồi tưởng lại tiếng đàn vừa rồi, lại chỉ cảm thấy tiếng đàn thư thái vừa độ, trong tiếng đàn ẩn chứa một loại hương vị ngọt ngào.

Vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này có tu vi rất cao về cầm đạo.

Bức cách lập tức được đẩy lên mức tối đa.

Sau tiếng đàn mở màn, Thường Viễn Tử chính thức bắt đầu đàn tấu.

Hắn vừa đàn, miệng vừa bắt đầu hát: "Có người đẹp chừ, thấy rồi chẳng quên.

Một ngày không gặp chừ, nhớ nhung như điên.

Phượng bay cao liệng chừ, bốn bể cầu hoàng.

Bất đắc giai nhân chừ, là lá la la.

Là lá la la là, là lá la la..." Thường Viễn Tử 'là lá la' nửa ngày cũng không hát ra lời.

Một bài 《Phượng Cầu Hoàng》, hắn chỉ nhớ được mấy câu đầu, kết quả hát đến một nửa thì quên lời.

Chỉ có thể dùng 'là lá la la' để lấp liếm. 'La' được ba câu, hắn phát hiện bản thân thực sự không thể 'la' ra lời tiếp theo, Thường Viễn Tử quả đoán từ bỏ việc vừa đàn vừa hát, chuyên tâm nhất trí bắt đầu đàn tấu cổ cầm.

Nhờ vậy, tiếng đàn hắn diễn tấu lại lên một cảnh giới mới.

Chương 1155

Trên cổ cầm, từng luồng vân yên bốc lên, huyễn hóa thành đủ loại tư thái trong hư không.

Những vân yên này bay lên giữa không trung, hóa thành một bức tranh sơn thủy tráng lệ.

Có núi có sông, có hoa có cỏ, trong bức tranh sơn thủy này, có một phượng một hoàng đang nhẹ nhàng nhảy múa. "Chuyện này là sao?" Tu luyện giả chư thiên vạn giới nhìn thấy cảnh này, nghi hoặc nói.

Có tu sĩ phỏng đoán: "Vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này có khả năng đã tu luyện công pháp cầm âm đặc thù.

Cũng giống như 《 Thiên Ma Cửu Vũ 》 trong truyền thuyết, trong tiếng hát và vũ đạo đều mang theo ma lực đặc thù.

Chỉ là không biết bức tranh sơn thủy do tiếng đàn của vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này huyễn hóa ra có công hiệu đặc thù gì?" Có tu sĩ tỉ mỉ thể ngộ tiếng đàn và hình ảnh, trong lòng có cảm giác: "Ta loáng thoáng cảm giác, khi nhìn bức tranh sơn thủy này, nghe tiếng đàn này, tâm linh phảng phất như được tẩy rửa.

Có lẽ tiếng đàn này có công hiệu thanh tịnh tâm linh?" "Nhưng cái này thì có liên quan gì đến 《 Song tu công pháp 》?" "Cũng chẳng ăn nhập gì với chủ đề [Cầu ái] cả." "Chẳng lẽ có liên quan đến lời bài hát mà Thường Viễn Tử Huyền Thánh hát trước đó?

Lời bài hát nghe có vẻ là 《 Phượng Cầu Hoàng 》 nhỉ?" Có tu sĩ hiểu biết về âm nhạc nói.

Ngay khi tu sĩ chư thiên vạn giới đang bàn tán xôn xao, Thường Viễn Tử đưa tay gảy mạnh lên cổ cầm, kết thúc khúc nhạc này.

Sau đó, mắt hắn khẽ ngước lên, thể hiện mặt đẹp trai nhất của mình trong màn hình 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Thường Viễn Tử trầm giọng nói: "Một khúc 《Phượng Cầu Hoàng》 hiến tặng nàng, Biệt Tuyết Tiên Tử mà ta yêu nhất.

Nàng chính là con 'hoàng' trong lòng ta, bất luận nàng bay qua ngàn núi vạn sông, ta đều sẽ như phượng truy tùy sau lưng nàng.

Hôm nay, ngay trước mặt tu luyện giả chư thiên vạn giới, ta muốn nói với nàng, ta yêu nàng!

Đạo hữu chư thiên vạn giới đều có thể làm chứng cho tình yêu của ta dành cho nàng.

Hơn nữa, tình yêu của ta không có hạn sử dụng, ta sẽ yêu nàng cả đời, vĩnh sinh vĩnh thế!" Biệt Tuyết Tiên Cơ: "..." Trong nháy mắt, Tiên Cơ cảm giác xung quanh có rất nhiều ánh mắt chói lòa ngưng tụ lại.

Thực Tiên Yến năm nay, vừa khéo còn thiếu một món món chính chốt lại...

Không biết món 'Hồng Thiêu Huyền Tiên' này, các đạo hữu có thích không? ...

Tu luyện giả chư thiên vạn giới: "..." Đậu má, thì ra vị Huyền Thánh này không phải muốn giảng 《Song tu công pháp》, cũng không phải muốn đàn tấu tiếng đàn 'thanh tịnh tâm linh' cho các đạo hữu.

Vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này chỉ đơn thuần mượn 'Huyền Thánh giảng pháp', mượn cơ hội tu luyện giả chư thiên vạn giới đều đang quan khán, để cường thế tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Đây là cưỡng ép nhét cẩu lương.

Có biết chư thiên vạn giới còn bao nhiêu tu sĩ đang trong tình trạng độc thân không hả?

Hành vi của ngươi sẽ dẫn phát cơn thịnh nộ của bao nhiêu tu luyện giả độc thân đây? ...

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào. "Đạo Tôn tại thượng, vị Thiên Niên Đệ Tam Huyền Thánh này thực sự tìm đường chết. @Cuồng Đao Tam Lãng, Tam Lãng trực giác của ngươi quá thần rồi.

Ủa? @Thất bại?

Tam Lãng rời nhóm rồi?" Cổ Hồ Quan Chân Quân tò mò.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Không, ta chỉ đổi cái tên thôi.

Từ hôm nay trở đi, gọi ta là Cuồng Đao Tứ Lãng." Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Tứ Lãng là cái quỷ gì, ngươi đổi thành đạo hiệu này làm chi?

Đạo hiệu của ngươi không phải có ý là 'Lãng bất quá tam', có ý cảnh giác bản thân không được liên tục tìm đường chết ba lần sao.

Bây giờ là muốn nới lỏng ước thúc tìm đường chết với bản thân, biến thành 'Lãng bất quá tứ' rồi hả?" Cuồng Đao Tứ Lãng: "[Biểu tượng vẫy tay tạm biệt] Hữu tận." *** Trong thế giới thiên kiếp. "Huyền Thánh giảng pháp còn có thể chơi như vậy?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói. "Huyền Thánh giảng pháp theo một ý nghĩa nào đó thuộc dạng 'bán cưỡng chế'.

Huyền Thánh sau khi độ kiếp thành công bắt buộc phải giảng pháp.

Nhưng Huyền Thánh giảng cái gì thì lại không có yêu cầu.

Có điều ta nghĩ, sau khi biến giảng pháp thành cầu ái, Thường Viễn Tử đạo hữu sẽ không nhận được công đức chi lực gia trì đâu."

Từ thái cổ đến nay, chưa từng có vị Huyền Thánh nào tỏ tình với người yêu trên 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Thứ nhất, sau khi tu luyện đến cảnh giới 'Huyền Thánh', về cơ bản 'Tài Lữ Pháp Địa' đều sẽ không thiếu.

Thứ hai, Huyền Thánh giảng pháp là một cơ hội tốt để cày 'công đức'.

Tích lũy lượng lớn công đức, khi đến đợt thiên kiếp Kiếp Tiên 'Bát tấn Cửu' tiếp theo mới càng nắm chắc phần thắng.

Cho nên, từ xưa đến nay chưa có Huyền Thánh nào lãng phí cơ hội 'Huyền Thánh giảng pháp' cả.

Cũng chỉ có cơ hội lần này của nhóm Tống Thư Hàng là khá đặc biệt, Thường Viễn Tử căn bản chưa đến cảnh giới Bát phẩm, lần 'Huyền Thánh giảng pháp' này cũng là đạt được không công.

Cơ hội có được không công luôn khiến người ta không biết trân trọng.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đoán chừng, sau khi màn 'cầu ái' của Thường Viễn Tử kết thúc, lượng lớn 'công đức' kia chắc là mất trắng rồi.

Giống như Phủ chủ dự đoán.

Sau khi Thường Viễn Tử [Huyền Thánh giảng pháp] kết thúc, trên người hắn không xảy ra bất kỳ biến hóa nào.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới bị Thường Viễn Tử hố một vố đau điếng, không nguyền rủa hắn đã là tốt lắm rồi, sao có thể cày công đức cho hắn?

Thường Viễn Tử cũng không để ý, nói thật hắn không thiếu chút công đức chi lực đó.

Chỉ cần hắn muốn, sau khi khởi động tài nguyên tu luyện của nhà mình, bỏ ra vài chục năm cũng có thể cày được một thân công đức.

Cho nên đối với hắn, cầu ái với Biệt Tuyết Tiên Cơ quan trọng hơn cày công đức nhiều.

Mà ngay khi Thường Viễn Tử thoát khỏi trạng thái 'Huyền Thánh giảng pháp', đột nhiên... cơ thể hắn chấn động kịch liệt.

Sắc mặt hắn trở nên trắng bệch.

Trong hư không có vô số ảo ảnh rơi xuống, bao trùm lấy hắn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thấy vậy liền kéo Tống Thư Hàng ra xa, nhanh chóng lùi lại. "Đây là cái gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Là Tâm Ma Kiếp, sao lại thế này, chúng ta không phải đã độ kiếp thành công rồi sao?

Vì sao còn có Tâm Ma Kiếp xuất hiện?" Thường Viễn Tử bị ảo ảnh bao trùm, hai mắt hắn trở nên mê ly, sắc mặt vốn đã trắng bệch vì trọng thương càng thêm khó coi.

Có vẻ như Tâm Ma Kiếp giáng xuống người hắn cực kỳ khủng bố.

Cũng không biết hắn có trụ được qua đợt Tâm Ma Kiếp này không.

Tâm Ma Kiếp là chuyện rất riêng tư, người ngoài gần như không thể can thiệp vào Tâm Ma Kiếp của tu sĩ.

Thứ duy nhất Tống Thư Hàng biết hiện nay có tác dụng với 'Tâm Ma Kiếp' chính là [Bàn về ảnh hưởng của tiếng hát Tạo Hóa Pháp Vương đối với Tâm Ma Kiếp] mà Linh Vũ Điệp Tôn Giả đăng trong bài viết trên 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả có nhắc trong văn kiện, tiếng hát của Tạo

Hóa Pháp Vương có hiệu quả nhất định trong phương pháp 'phá tâm ma'. [Nếu...

Thường Viễn Tử đạo hữu thực sự không thể trụ qua Tâm Ma Kiếp này, vậy có nên thử làm một đoạn tiếng hát của 'Tạo Hóa Pháp Vương' không?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ. "Ta nghĩ, Tâm Ma Kiếp đột nhiên xuất hiện này có lẽ là do nguyên nhân 'Huyền Thánh giảng pháp'." Lúc này, 'Cuồng truyền công' Thiên Nhai Tử đạo trưởng ở phía xa đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Tiếp theo đến lượt ông ấy 'Huyền Thánh giảng pháp', nên ông ấy cũng tỉnh lại trước thời hạn.

Khi tỉnh lại, ông ấy cũng nội thị và kích hoạt 'Thánh Ấn' của mình.

Sau khi kích hoạt Thánh Ấn, ông ấy nhận được ký ức về toàn bộ quá trình sự việc xảy ra quanh mình trong thời gian hôn mê.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng nhìn Thường Viễn Tử, tiếp tục nói: "Nghĩ kỹ một chút, chúng ta rõ ràng đã độ kiếp thành công, nhưng trước khi [Huyền Thánh giảng pháp] kết thúc lại vẫn không thể rời khỏi không gian thiên kiếp này.

Vậy thì chỉ có một khả năng, 'thiên kiếp' của chúng ta thực ra vẫn chưa thực sự kết thúc. [Huyền Thánh giảng pháp] cũng là một phần của thiên kiếp.

Khi Huyền Thánh hoàn thành giảng pháp, hải lượng công đức chi lực giáng lâm lên người chúng ta, từ đó triệt tiêu đợt 'Tâm Ma Kiếp' cuối cùng.

Mà nếu coi 'Huyền Thánh giảng pháp' là trò đùa thì sẽ không nhận được công đức chi lực khổng lồ, đợt 'Tâm Ma Kiếp' cuối cùng không thể bị triệt tiêu, sẽ trực tiếp giáng lâm lên người tu sĩ." Thất Sinh Phù Phủ Chủ tán đồng: "Phỏng đoán của Thiên Nhai Tử đạo hữu rất có lý.

Như vậy thì tuyệt đối không thể coi thường 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Vậy Thiên Nhai Tử đạo hữu, ông đã chuẩn bị xong nội dung [Huyền Thánh giảng pháp] chưa?" "Trong lòng cũng có chút bản nháp, các ngươi cũng biết ta vì để tránh thiên kiếp nên vẫn luôn tiến hành 'truyền công', từ đó trì hoãn thời gian thiên kiếp giáng xuống.

Đây cũng là nguồn gốc biệt danh 'Cuồng truyền công' của ta." Thiên Nhai Tử cười tự giễu. "Tiền bối, chẳng lẽ ngài muốn giảng kinh nghiệm 'truyền công'?" Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật...

Như vậy thì thà để Thiên Nhai Tử đạo trưởng mua một cái kịch bản từ chỗ con Tinh phẩm khôi lỗi của mình còn hơn.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng lắc đầu nói: "Thực tế 'truyền công' chỉ là một trong những thủ đoạn trì hoãn thiên kiếp giáng xuống của ta.

Ta có thể trì hoãn thiên kiếp giáng xuống suốt hơn ba trăm năm, đâu phải chỉ dựa vào mỗi một loại thủ đoạn 'truyền công'?

Trong tay ta tổng cộng có mười bảy loại thủ đoạn trì hoãn thời gian thiên kiếp giáng xuống, nhưng có mười mấy loại chỉ thích hợp cho cảnh giới thấp sử dụng.

Đến lúc đó ta sẽ thuật lại kinh nghiệm 'trì hoãn thiên kiếp giáng lâm' cho tu luyện giả chư thiên vạn giới một chút.

Những kinh nghiệm và thủ đoạn này, chắc sẽ có rất nhiều tu sĩ dùng đến." Trong giới tu luyện giả, số lượng nhóm đỉnh cao luôn là ít nhất, đông đảo nhất mãi mãi là những thành viên cấp thấp.

Kinh nghiệm Thiên Nhai Tử truyền thụ, xét về cảnh giới thì không bằng màn giảng giải 《 Đạo Tạng 》 trước đó của Tống Thư Hàng, cũng không bằng 'Phật pháp' của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Nhưng đối với tu luyện giả cấp thấp, đó rất có thể là thứ bảo mạng, đến lúc đó ông ấy nhất định có thể thu hoạch không ít công đức. "'Huyền Thánh giảng pháp' của ta sắp bắt đầu rồi.

Thư Hàng đạo hữu, Thất Sinh Phù đạo hữu, lát nữa gặp." Thiên Nhai Tử nói xong, chỉnh lại nghi dung, tiến vào trạng thái Huyền Thánh giảng pháp.

Mà lần này, Tống Thư Hàng phát hiện 'Tinh phẩm khôi lỗi' của mình không hề chào bán cuốn sổ nhỏ với Thiên Nhai Tử đạo trưởng...

Chẳng lẽ trong mắt nó, kinh nghiệm 'trì hoãn độ kiếp' mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng giải cũng được coi là Huyền Thánh giảng pháp hợp lệ? *** Vì có vết xe đổ của 'Thường Viễn Tử', sau khi Thiên Nhai Tử tiến vào trạng thái 'Huyền Thánh giảng pháp' đã không làm trò con bò.

Chương 1156

Ông ấy bày ra vẻ mặt nghiêm túc, mượn 'Thánh Ấn' để làm nổi bật khí chất của mình.

Sau đó, ông mở miệng đi thẳng vào chủ đề: "Ta khác với ba vị tu sĩ thiên phú siêu quần phía trước, thiên phú của ta rất bình thường.

Và thứ ta muốn giảng có lẽ cũng không hấp dẫn được hứng thú của những tu sĩ thiên phú siêu quần.

Thứ ta muốn giảng rất đơn giản, đó là làm thế nào để trì hoãn một khoảng thời gian cho 'thiên kiếp' sắp giáng lâm." Bài giảng đi thẳng vào chủ đề của Thiên Nhai Tử đạo trưởng trong nháy mắt thu hút sự chú ý của rất nhiều tu sĩ cấp thấp.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Bắc Hà Chân Quân: "Yêu thọ, Thiên Nhai Tử thực sự muốn giảng kinh nghiệm 'truyền công'." Lệ Chi Tiên Tử: "Thuốc xong...

Sau này tu sĩ cấp thấp gặp phải tu sĩ cao cấp đột nhiên đến làm quen, nhất định phải cẩn thận rồi lại cẩn thận, nói không chừng sẽ bị dụ dỗ truyền cho mấy chục năm công lực." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Kỳ thực bây giờ ta càng muốn đi xem dáng vẻ của 'Biệt Tuyết Tiên Cơ' hơn, được tỏ tình ngay trước mặt chư thiên vạn giới, nói thật...

Nếu có tu sĩ đẹp trai tỏ tình với ta trước mặt chư thiên vạn giới, nói không chừng ta sẽ đổ ngay lập tức." Lưu Huỳnh Tiên Tử: "+1, ta cũng thấy kiểu tỏ tình này rất lãng mạn." Hồ Trung Nguyệt Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "Ta cũng vậy, ta cũng vậy!

Nếu có người tỏ tình với ta như thế, ta cũng sẽ thấy siêu tuyệt."

Chủ đề của nhóm Cửu Châu Nhất Hào lập tức từ 'Huyền Thánh giảng pháp' lái sang tỏ tình lãng mạn. ...

Nội dung Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng không phức tạp, ông bắt đầu kể tỉ mỉ từ vài loại phương pháp tránh kiếp của thiên kiếp cấp thấp 'Nhị tấn Tam'.

Tu sĩ cấp thấp chư thiên vạn giới nghe đến say mê.

Một số tu sĩ cấp cao cũng ghi nhớ những phương pháp này, bản thân họ không dùng, nhưng họ luôn có đồ tử đồ tôn các loại, kiểu gì cũng sẽ có người cần dùng.

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ gật đầu, xem ra đợt này của Thiên Nhai Tử đạo trưởng ổn rồi.

Đồng thời, hai người lại có chút lo lắng nhìn về phía 'Thường Viễn Tử', đối phương vẫn đang trong trạng thái Tâm Ma Kiếp, cũng không biết có độ qua được không.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, nếu đợi 'Thiên Nhai Tử đạo trưởng' giảng pháp xong mà Thường Viễn Tử vẫn hãm trong Tâm Ma Kiếp, vậy thì phát một đợt 'Tạo Hóa Pháp Vương chi ca', tặng cho Thường Viễn Tử một cú trợ công vậy.

Nếu không, đợi Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng pháp xong, đám người mình sẽ bị tống xuất khỏi thế giới thiên kiếp, muốn trợ công cũng không có cơ hội. ...

Thiên Nhai Tử giảng pháp, có người nghe thấy rất cuốn, nhưng có người nghe lại thấy rất vô vị. "Xem ra vị Thiên Nhai Tử Huyền Thánh này cũng không giảng ra được trò trống gì mới mẻ." Một số tu sĩ cao cấp thầm nghĩ.

Còn có người đã chuẩn bị ngắt trạng thái quan khán 'Huyền Thánh giảng pháp' để đi làm việc của mình.

Đúng lúc này...

Phía sau Thiên Nhai Tử đạo trưởng có một khe nứt không gian bỗng dưng sinh ra.

Sau đó, một thân ảnh bạch y chui ra từ khe nứt không gian, cường thế tiến vào trong màn hình 'Huyền Thánh giảng pháp' của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Đó là một thân ảnh như trích tiên hồng trần, mái tóc dài đen nhánh xõa sau lưng, đôi mắt sáng như sao chiếu rọi lòng người.

Ngài ấy vừa hiện thân, hàng ức ức ánh mắt của chư thiên vạn giới giống như bị nam châm hút lấy, không tự chủ được mà dồn ánh nhìn vào người ngài ấy.

Tống Thư Hàng: "Phụt ~~" Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Phụt ~~" Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào đang xem 'Huyền Thánh giảng pháp': "Phụt ~~" Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Phụt ~~" Bạch Tôn Giả sao lại đột nhiên xuất hiện?

Ngài ấy không phải vẫn đang bế quan sao?

Tống Thư Hàng lập tức cảm ứng Hạch Tâm Thế Giới của mình...

Có thể là vì hắn đã độ kiếp thành công, Hạch Tâm Thế Giới không biết từ lúc nào đã khôi phục liên hệ với hắn, không còn cái cảm giác 'ngàn núi vạn sông' kia nữa.

Có điều, giữa Hạch Tâm Thế Giới và 'Thế giới thiên kiếp' vẫn còn một tầng ngăn cách kiên cố. "Ủa?

Thư Hàng, các ngươi đều ở đây à." Bạch Tôn Giả cười vẫy tay với Tống Thư Hàng. "Bạch tiền bối ngài không phải đang bế quan sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Bế quan được một nửa thì đột nhiên trong lòng có cảm giác, sau đó ta ra ngoài độ cái kiếp trước, độ xong rồi về." Bạch Tôn Giả nói: "Đúng rồi, các ngươi tránh xa ta ra chút, thiên kiếp của ta sắp tới rồi." Bạch tiền bối muốn tiến hành độ kiếp ngay trong trạng thái trực tiếp 'Huyền Thánh giảng pháp' của Thiên Nhai Tử đạo trưởng?

Nút tặng tên lửa và máy bay ở đâu, có nên nộ xoát một đợt tên lửa ủng hộ không?

Vị tu sĩ áo trắng mới xuất hiện này là ai?

Tại sao lại xuất hiện trong hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp' của Thiên Nhai Tử Huyền Thánh?

Hơn nữa nghe giọng điệu của hắn, dường như là muốn độ kiếp?

Vậy hắn muốn độ thiên kiếp mấy phẩm?

Trong chư thiên vạn giới có rất nhiều tu luyện giả không biết Bạch Tôn Giả, trong lòng đều tò mò.

Hơn nữa, nghe giọng điệu của vị tu sĩ áo trắng này... [Trong lòng có cảm giác, đi ra độ cái kiếp, độ xong rồi về]?

Quá tùy ý rồi đấy, 'thiên kiếp' chẳng lẽ là trò chơi gia đình, muốn độ là độ sao?

Còn những đạo hữu quen biết Bạch Tôn Giả thì sôi nổi hẳn lên.

Bạch Tôn Giả muốn độ thiên kiếp, vậy chính là 'Huyền Thánh kiếp'.

Kinh nghiệm độ kiếp như vậy không thể bỏ qua.

Hơn nữa, những đạo hữu quen biết Bạch Tôn Giả cũng muốn biết thủ đoạn độ kiếp của ngài. ...

Trong thế giới thiên kiếp.

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ sau khi nghe thấy lời của Bạch Tôn Giả thì lùi lại thật nhanh.

Bạch tiền bối đây là muốn độ Huyền Thánh kiếp!

Bọn họ vừa mới chết đi sống lại từ trong thiên kiếp Huyền Thánh, không hề muốn bị cuốn vào thiên kiếp lần nữa.

Đồng thời với việc lùi lại, Thất Sinh Phù Phủ Chủ tế ra một pháp khí dạng dây thừng, quấn lấy Thường Viễn Tử đang lún sâu trong 'Tâm Ma kiếp', kéo hắn đi.

Còn về Thiên Nhai Tử đạo trưởng, hắn vẫn đang ở trong trạng thái 'Huyền Thánh Giảng Pháp', chắc là sẽ không bị thiên kiếp của Bạch Tôn Giả cuốn vào.

Bạch Tôn Giả cũng phát hiện ra Thiên Nhai Tử đang 'giảng pháp' ở sau lưng, vì thế ngài chủ động tránh ra một khoảng cách, để tránh khi độ kiếp lại cuốn Thiên Nhai Tử vào.

Kỳ lạ là, 'hình ảnh Huyền Thánh Giảng Pháp' của Thiên Nhai Tử vẫn khóa chặt lấy vị trí của Bạch Tôn Giả.

Cho dù Bạch Tôn Giả và Thiên Nhai Tử đã kéo dài khoảng cách, nhưng thân hình ngài vẫn nằm trong màn hình trực tiếp 'Huyền Thánh Giảng Pháp'. ...

Bạch Tôn Giả đứng tại chỗ, tế ra 'Lưu Tinh Kiếm', lẳng lặng chờ thiên kiếp giáng lâm. "Bạch tiền bối, ngài không bố trí trận pháp độ kiếp một chút sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối sở hữu thủ đoạn tùy tay thành trận, cho dù thiên kiếp sắp giáng lâm ngay, nhưng chút thời gian này cũng đủ để ngài bố trí không ít trận pháp độ kiếp chứ? "Hôm nay không dùng đến trận pháp độ kiếp, ta chủ yếu là muốn kiểm chứng vài suy đoán của chính mình." Bạch Tôn Giả trả lời.

Lời của Bạch Tôn Giả được truyền trực tiếp đến chư thiên vạn giới. [Ta đã nghe thấy cái gì?

Vị tu sĩ áo trắng này nói muốn không dùng 'trận pháp độ kiếp' để độ thiên kiếp?

Ta có nghe nhầm không?] [Là thực sự có thực lực?

Hay là tìm đường chết?

Hắn độ là thiên kiếp mấy phẩm?] [Cho dù thực lực có mạnh mẽ đến đâu, cũng không nên lấy mạng sống của mình ra đùa giỡn chứ?

Ngay cả trận pháp độ kiếp cũng không bố trí, thật sự là quá...

đẹp trai!] Có đôi khi chính là như vậy, chỉ cần nhan sắc cao đến mức nghịch thiên, thì cho dù là hành động tìm đường chết (tác tử), cũng sẽ trở nên rất ngầu. [Chỉ vì câu nói này, ta làm fan của ngươi, tu sĩ áo trắng không biết tên!] Cứ như vậy...

Nhân vật chính thực sự của 'Huyền Thánh Giảng Pháp' là Thiên Nhai Tử đạo trưởng, dường như đã bị lãng quên. [Di, tu sĩ áo trắng tiến vào không gian, là cùng một thế giới với không gian độ kiếp của mấy vị Huyền Thánh kia.

Chẳng lẽ hắn độ cũng là thiên kiếp Bát phẩm Huyền Thánh?

Đây là một vị Tôn Giả?] Có tu sĩ tinh mắt phát hiện ra điểm này.

Rất nhanh, ngày càng nhiều tu sĩ đoán được sự thật Bạch Tôn Giả muốn độ 'Bát phẩm thiên kiếp'. [Lúc này, thật sự nên donate một đợt tên lửa.] Tiếc là không có nút donate tên lửa, thật là đáng tiếc.

Nhưng rất nhanh, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đã không còn tiếc nuối nữa. 'Thiên kiếp thế giới' có khả năng là đã nghe thấy tiếng lòng của bọn họ, một đợt vật thể hình tên lửa bắt đầu thành hình!

Thực sự là 'cuồng nộ donate một đợt tên lửa'... ...

Bạch Tôn Giả bình tĩnh nhìn 'biển kiếp lôi' trên đỉnh đầu mình, phạm vi của biển kiếp lôi này còn khổng lồ hơn cả biển kiếp lôi 5+1 của đám người Tống Thư Hàng lúc đó.

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ run rẩy, luôn có ảo giác mình lại bị cuốn vào 'biển kiếp lôi'.

Nhưng trên thực tế, đợt thiên kiếp này chỉ khóa định một mình Bạch Tôn Giả.

Khác với quá trình độ kiếp của nhóm Tống Thư Hàng, thiên kiếp khóa định Bạch Tôn Giả không có đợt đầu tiên mang tính thăm dò, mà trực tiếp khai hỏa.

Trong biển kiếp lôi, vô số 'tên lửa thiên kiếp' trồi lên từ trong biển sấm sét, số lượng lên đến hàng vạn!

Tuy nhiên, đợt thiên kiếp đầu tiên của Bạch Tôn Giả chỉ có 'tên lửa', không có bóng dáng của xe tăng thiên kiếp.

Hàng vạn quả tên lửa thiên kiếp, che khuất bầu trời, liên tục xuất hiện.

Trong tên lửa thiên kiếp ẩn chứa sức mạnh của Thiên Hỏa chi kiếp, Kim chi kiếp, Phong chi kiếp, Tâm Ma kiếp, không chỉ đơn giản là lôi kiếp.

Hỏa kiếp và sức mạnh kim loại cấu thành 'thân tên lửa' của thiên kiếp, Lôi chi kiếp gia tăng uy lực nổ, Phong chi kiếp gia tăng tốc độ tấn công, Tâm Ma kiếp tăng cường uy lực chấn nhiếp sinh ra khi tên lửa nổ tung. [Vãi luyện, đây là cái gì!

Đây là cái gì!] Tu luyện giả chư thiên vạn giới thực sự bị dọa giật mình.

Bọn họ tuy nói muốn donate một đợt tên lửa, nhưng chưa từng nghĩ tới 'tên lửa' này lại xuất hiện dưới hình thái như vậy!

Chương 1157

Thiên kiếp thế mà lại hóa thành tên lửa!

Mỗi một quả tên lửa đều sống động như thật, tràn ngập yếu tố công nghệ cao hiện đại.

Hơn nữa số lượng kia, tiếp cận vạn quả!

Có tu luyện giả nghiên cứu sâu về vũ khí hiện đại thất thanh kêu lên: [Ta nhìn thấy rất nhiều mẫu mã quen thuộc trong đám tên lửa này, trong đó có vài mẫu là loại người thường vừa nghiên cứu ra trong năm nay, thể hình tuy nhỏ nhưng uy lực và tốc độ còn hơn cả trước kia.

Đây thực sự là thiên kiếp sao?

Thiên kiếp trộm kho vũ khí của người thường à?] [Thiên kiếp thế này là có ý gì, nó muốn tiến hành hiện đại hóa sao?

Đùa gì vậy!] [Đáng chết, thiên kiếp như vậy chúng ta phải độ thế nào?

Rốt cuộc là thiên kiếp của tu sĩ áo trắng này dị biến, hay là tất cả thiên kiếp trong tương lai đều sẽ sinh ra dị biến?

Nếu như tất cả thiên kiếp đều dị biến, những 'trận pháp độ kiếp' trước kia của chúng ta còn có tác dụng không?] [Vị tu sĩ áo trắng này phải độ thiên kiếp này như thế nào?

Thiên kiếp hiện đại hóa, chưa từng nghe thấy!

Thiên kiếp vốn đã khủng bố vô cùng, nếu lại sử dụng phương thức tấn công của công nghệ hiện đại, chúng ta đối phó thế nào?] Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, sắc mặt các đạo hữu trở nên ngưng trọng. "Không ngờ, 'thiên kiếp hiện đại hóa' mà Tống Thư Hàng tiểu hữu nhắc tới lại thực sự trở thành sự thật.

Các đạo hữu trong nhóm gần đây chuẩn bị độ kiếp hãy cẩn thận một chút, làm tốt chuẩn bị ứng đối với thiên kiếp biến dị." Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói, ngài vừa vặn đang chuẩn bị tấn thăng Thất phẩm, không ngờ lại gặp phải chuyện này.

Tô Thị A Thất: "Trước đó lúc Tiểu Thập Lục độ kiếp, thiên kiếp đã sinh ra một chút dị biến.

Ta cũng đã làm một số chuẩn bị, nhưng hiện tại xem ra, thiên kiếp dị biến càng thêm khoa trương." Hắn là một trong những thành viên sắp độ kiếp gần đây.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "Lão phu cũng phải chuẩn bị thật tốt, xem trước Bạch đạo hữu ứng đối với đợt thiên kiếp này như thế nào, cũng tốt để có chút chuẩn bị tâm lý." Linh Vũ Điệp Tôn Giả kể từ sau chuyến đi động phủ 'Trường Sinh Giả Trình Lâm', trong lòng có cảm ngộ, cũng đã đang chuẩn bị độ kiếp.

Dược Sư: "..." Hắn cũng là một trong những đạo hữu sắp độ kiếp gần đây.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Gần đây còn có đạo hữu nào muốn độ kiếp không?

Bỉ Ngạn Ma Quân đang ở cạnh ta, nếu có nhu cầu thì liên hệ hắn một chút, cùng hắn nghiên cứu phương pháp ứng đối thiên kiếp hiện đại hóa." "Trừ Hoàng Sơn tiền bối, Linh Vũ Điệp tiền bối, A Thất cùng với Dược Sư ra...

Dường như cũng chỉ có Hiến Công tiền bối sắp độ kiếp thôi nhỉ.

Hoặc là, Hiến Công tiền bối đã bắt đầu độ kiếp rồi cũng không chừng." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào đột nhiên trầm mặc hẳn

đi.

Hiến Công tiền bối độ kiếp rồi, thiên kiếp lại vừa vặn bắt đầu dị biến.

Cuồng Đao Tứ Lãng (Tam Lãng): "Thiên kiếp sẽ không đột nhiên biến thành một quả bom hạt nhân, nổ tung ra chứ?

Nếu như vậy, Hiến Công cư sĩ có bóng ma tâm lý, tình huống sẽ không được ổn lắm.

Hơn nữa, ngài ấy lại có duyên với bom hạt nhân như vậy..." "Tam Lãng đạo hữu ngàn vạn lần đừng quạ đen, ta thấy thiên kiếp Bát phẩm Huyền Thánh cũng lấy 'tên lửa thiên kiếp' làm màn mở đầu, cho nên thiên kiếp Lục tấn Thất Tôn Giả, đòn tấn công mạnh nhất có khả năng cũng chỉ ở trình độ 'tên lửa'.

Hiến Công đạo hữu hoàn toàn có thể chống đỡ được đợt này mới đúng." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lời tuy nói như vậy, nhưng trong lòng các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vẫn rất bất an. "Bắt đầu rồi." Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử nhắc nhở.

Trong thế giới thiên kiếp, Bạch Tôn Giả và đợt 'thiên kiếp tên lửa' đầu tiên chính thức tiếp xúc.

Một vạn quả tên lửa phun ra lửa đạn, hoặc là bao phủ bởi gió xoáy màu xanh, oanh kích về phía Bạch Tôn Giả.

Một vạn quả tên lửa, gần như là một hơi toàn bộ nghiền ép ra trận.

Lúc trước, nhóm người Tống Thư Hàng độ thiên kiếp 5+1, tên lửa thiên kiếp vẫn còn nổ theo từng đợt dạng 'làn sóng', mà chỗ Bạch Tôn Giả này, hàng vạn quả tên lửa gần như công tới bất phân trước sau.

Thể tích của hàng vạn quả tên lửa, chỉ riêng việc chồng chất lên nhau đã là số liệu khủng bố.

Nhưng thế giới thiên kiếp là một nơi ngang ngược không nói lý lẽ.

Một loại phương thức tấn công tương tự 'không gian trùng điệp' triển khai, một vạn quả tên lửa kia gần như đồng thời bay về phía vị trí Bạch Tôn Giả đang đứng.

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ rùng mình một cái kịch liệt — lúc bọn họ độ kiếp, nếu 'tên lửa thiên kiếp' sử dụng thủ đoạn tấn công này, bọn họ một đợt là đoàn diệt, căn bản không kịp phản ứng. [Mẹ nó, vạn tên lửa cùng bắn!

Uy lực nổ tung hình thành từ phương thức tấn công này, cộng thêm thuộc tính thiên kiếp tăng cường, vị tu sĩ áo trắng này có thể đỡ được không?] [Lão phu tự hỏi không có thủ đoạn chính diện ngạnh kháng phương thức tấn công này.] Một vị Thất phẩm Tôn Giả lão làng sắc mặt phát hàn, hắn cũng là một Tôn Giả đang trù bị tấn cấp, hiện nay thiên địa đại biến ngay trước mắt, đợt 'linh lực triều tịch' tiếp theo sắp đến, hắn vốn định nắm lấy thời cơ tấn thăng Huyền Thánh, nhưng khi nhìn thấy đợt tên lửa thiên kiếp này, hắn chỉ cảm thấy tim đều co rúm lại.

Đối mặt với thiên kiếp vạn tên lửa cùng bắn, Bạch Tôn Giả tịnh không hoảng hốt.

Ngài đưa tay vẽ một vòng tròn, một vòng tròn pháp thuật hình thành trước người ngài.

Tiếp đó, bên cạnh ngài có một cái ấm nhỏ dạng 'đèn thần' xuất hiện.

Từ trong ấm nhỏ tỏa ra một làn khói nhẹ, khoảnh khắc tiếp theo 'Lư Sơn Lộ Ma Tôn' xuất hiện bên cạnh Bạch Tôn Giả. "Ta kháo." Lư

Sơn Lộ Ma Tôn vừa hiện thân đã sợ muốn tè ra quần.

Nhưng thân thể hắn lại trung thành chấp hành mệnh lệnh của Bạch Tôn Giả, không ngừng bê ra từng bó từng bó 'phi kiếm gỗ', nhanh chóng nhét chúng vào trong 'vòng tròn pháp thuật' của Bạch Tôn Giả.

Vốn nhiệm vụ này là do thụ yêu Khinh Vũ hoàn thành, nhưng đối mặt với thiên kiếp Huyền Thánh, thụ yêu rễ cũng mềm nhũn ra.

Thế là nhiệm vụ này được giao cho Lư Sơn Lộ Ma Tôn.

Ngoài ra, những phi kiếm này chỉ là kiếm gỗ bình thường, do thụ yêu Khinh Vũ điêu khắc mà thành.

Còn chưa kịp chế tác thành 'phi kiếm dùng một lần'.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn không hổ là cấp bậc Tôn Giả, trong vòng ba giây, đã nhét vạn thanh 'kiếm gỗ' vào vòng tròn pháp thuật.

Sau khi nhét xong kiếm gỗ, Ma Tôn liền bị thu hồi vào trong ấm đèn thần — nói chính xác hơn, là hắn tự mình nhanh chóng chui tọt về trong ấm đèn.

Nếu tốc độ chậm một chút, hắn cũng sẽ bị cuốn vào thiên kiếp của Bạch Tôn Giả, đây không phải là kết quả hắn mong muốn.

Bạch Tôn Giả điều chỉnh vị trí vòng tròn pháp thuật, đưa tay bắt một cái đạo ấn: "Bạo!" Khoảnh khắc tiếp theo, hàng vạn mũi tên gỗ bình thường xuyên qua 'vòng tròn pháp thuật', điên cuồng bắn ra.

Trong nháy mắt xuyên qua vòng tròn pháp thuật, trên thân chúng liền được tráng lên hàng trăm loại trận pháp hỗ trợ, trên thanh kiếm gỗ vốn bình thường ẩn ẩn hiện ra hào quang bảy màu.

Đáng tiếc những thanh kiếm gỗ này chưa được chế tác thành 'phi kiếm dùng một lần', nếu không uy lực sẽ còn lớn hơn nhiều. 'Vèo vèo

vèo vèo vèo ~~' Hàng vạn thanh kiếm gỗ tỏa ánh sáng bảy màu bắn ra, đón đánh hàng vạn quả tên lửa thiên kiếp kia.

Trong nháy mắt, cả không gian thiên kiếp đều ảm đạm thất sắc, chỉ có tiếng nổ không ngừng và thần mang bảy màu thỉnh thoảng lóe lên. "Bạch Tôn Giả có thể đỡ được không?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

Tống Thư Hàng cũng có chút căng thẳng, chiêu này của Bạch Tôn Giả cậu cũng đã kiến thức qua, về lý thuyết mà nói sở hữu sức tấn công 'đỉnh phong Thất phẩm Tôn Giả', thậm chí là siêu việt 'Thất phẩm'.

Nhưng lần này Bạch Tôn Giả dùng không phải là 'phi kiếm dùng một lần', mà thiên kiếp càng là trạng thái vạn tên lửa cùng bắn. ...

Trong hình ảnh Huyền Thánh Giảng Pháp.

Thiên Nhai Tử với vẻ mặt bình tĩnh: "Tu sĩ Tam phẩm khi tấn thăng Tứ phẩm thiên kiếp, có ba loại 'pháp môn tránh kiếp' hoàn hảo, hơn nữa chi phí không cao, trong đó loại thứ nhất là..." Oanh oanh oanh oanh ~~ Giọng của đạo trưởng bị nhấn chìm trong tiếng nổ ầm ầm kịch liệt.

Khóe miệng Thiên Nhai Tử đạo trưởng giật một cái, tiếp tục nói: "Khụ, phương pháp thứ nhất chỉ cần chuẩn bị vài loại dược liệu sau đây, đều là một số dược liệu rất bình thường, đều có thể mua được từ chợ tu sĩ.

Dưới đây ta sẽ giảng giải danh sách dược liệu cho mọi người trước, mọi người nghe cho kỹ..." Oanh oanh oanh oanh ~~ Giọng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng lại một lần nữa bị tiếng nổ kịch liệt nhấn chìm.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng: "..." Trong lúc bất đắc dĩ, hắn đành phải gân cổ lên lặp lại một lần nữa.

Tim thật mệt, hơn nữa áp lực thật lớn.

Đang ở trong trạng thái 'Huyền Thánh Giảng Pháp', hắn sẽ không chịu thương tổn từ thiên kiếp của Bạch Tôn Giả.

Nhưng loại cảm giác áp bách của thiên kiếp đó vẫn khiến lưng hắn toát đầy mồ hôi lạnh.

Rốt cuộc Huyền Thánh Giảng Pháp bao giờ mới có thể kết thúc?

Mẹ nó, quần áo đều ướt hết rồi có được không.

Cứ tiếp tục như vậy, đũng quần cũng sắp ướt rồi.

Hơn nữa quan trọng hơn là, bị Bạch Tôn Giả quấy rầy như vậy, đến lúc đó hắn có thể nhận được bao nhiêu 'công đức chi lực'?

Có khả năng vì Bạch Tôn Giả nhúng tay, hắn có thể nhận được nhiều công đức chi lực hơn; nhưng cũng có khả năng công đức chi lực hắn nhận được sẽ giảm mạnh.

Nếu công đức chi lực không đủ, liệu hắn có phải độ 'Tâm Ma kiếp' không?

Tim thật tắc nghẽn. ...

Chư thiên vạn giới. [Vừa rồi đó là cái gì?

Chính là cái tên nhét kiếm gỗ ấy, là Thần Đèn?

Khi độ thiên kiếp còn có thể mang theo loại bảo vật triệu hồi này sao?] Đệ tử Vô Cực Ma Tông: "..." Đệt, đây không phải là cường giả cấp nguyên lão 'Lư Sơn Lộ Ma Tôn' của Vô Cực Ma Tông bọn họ sao?

Ma Tôn đại nhân không phải đang bế tử quan sao?

Tại sao lại thành đăng linh của đèn thần, xuất hiện trong hình ảnh độ kiếp của vị tu sĩ áo trắng này?

Ma Tôn đại nhân manh như vậy, thực sự không thành vấn đề sao? *** Oanh oanh oanh oanh oanh ~ Ngọn lửa, sấm sét, bão tố, tia sáng, vụ nổ thuần túy, kiếm khí cắt chém, lại thỉnh thoảng có cột sáng chói mắt phóng lên tận trời...

Thế giới thiên kiếp nơi Bạch Tôn Giả đứng hóa thành một chùm pháo hoa huy hoàng, hiệu quả thị giác cực kỳ chấn động.

Tiếng nổ cuồng bạo kéo dài vài phút mới bình ổn lại.

Dư âm vụ nổ kết thúc...

Thân hình Bạch Tôn Giả lại xuất hiện trong màn hình.

Trừ việc trên y phục trắng xuất hiện vài vết cháy đen ra, trông có vẻ không có tổn thương gì lớn.

Không chỉ như thế, tu sĩ tinh mắt còn nhìn thấy sau lưng Bạch Tôn Giả đang chất đống một số thứ. [Đó là cái gì?

Hình ảnh hơi mờ, để ta nhìn kỹ chút...

Chờ chút, ta có phải nhìn nhầm rồi không, đó không phải là tên lửa thiên kiếp sao?] [Vãi luyện, đây không phải là tên lửa thiên kiếp sao?

Chương 1158

Sao lại chất thành đống với nhau, không bị kích nổ à?] [Trời ạ, tên lửa thiên kiếp sao lại bị chất đống cùng một chỗ?

Hơn nữa bên trên có từng tầng phong ấn, thiên kiếp bị phong ấn rồi?] Tu luyện giả chư thiên vạn giới trong nháy mắt bùng nổ.

Nếu như có thể spam bình luận, thì 'Huyền Thánh Giảng Pháp' lúc này đã sớm bị mưa đạn bình luận làm nổ tung rồi.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới nuốt nước miếng đánh ực một cái — trước kia từng nghe nói qua, có một số tu luyện giả cường hãn đến mức khoa trương, khi độ kiếp thậm chí sẽ nhân cơ hội tế luyện pháp bảo của mình, ví dụ như dùng lôi điện của thiên kiếp luyện kiếm, để kiếm của mình mang theo hiệu quả phá tà của thiên kiếp các loại.

Nhưng giống như vị trước mắt này, trực tiếp trói gô tên lửa thiên kiếp lại, chất từng quả từng quả sau lưng, thì vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lúc này, trong màn hình, Bạch Tôn Giả xoay người, bắt đầu đếm số lượng 'tên lửa thiên kiếp' này. "Mười... hai mươi bảy... ba mươi hai, di?

Thiếu mười mấy loại lận." Bạch Tôn Giả xoay người lại, nói với Tống Thư Hàng: "Tống...

ân, Bá Tống đạo hữu, cậu vừa rồi có chú ý chủng loại tên lửa bắn tới không?

Ta nhớ mang máng, một vạn quả tên lửa tổng cộng có bốn mươi bảy loại hình dáng?" Tống Thư Hàng lắc đầu: "Mình không nhìn rõ, Bạch tiền bối." Số lượng hàng vạn quả tên lửa, cậu nhìn thôi đã tim đập chân run, làm gì còn thời gian đi quan sát chủng loại tên lửa? "Vậy lát nữa cậu giúp ta nhìn kỹ chủng loại nhé.

Đúng rồi, cái pháp khí không gian chứa linh thạch trên người cậu rỗng rồi chứ?

Nếu rỗng rồi thì giúp ta đựng cái này một chút." Bạch Tôn Giả nói xong, ném ba mươi hai quả 'tên lửa thiên kiếp' sau lưng mình về phía Tống Thư Hàng.

Nhìn thấy động tác này của Bạch tiền bối, Thư Hàng suýt chút nữa thì quỳ.

Ba mươi hai quả tên lửa thiên kiếp này chính là ba mươi hai vị đại gia, một cái không cẩn thận nổ tung ra, Tống Thư Hàng cậu chết chắc. "Thứ này có thể nhét vào 'pháp khí không gian'?" Tống Thư Hàng hỏi. "Nhét được, ta đã thiết lập phong ấn thuật chuyên môn.

Phong ấn thuật này chính là một trong những thu hoạch bế quan của ta.

Cậu cứ thu mấy quả tên lửa này trước, ta áp chế cảnh giới một chút, độ lại thiên kiếp một lần, tranh thủ sưu tập đầy đủ bốn mươi bảy loại tên lửa thiên kiếp.

Đến lúc đó nghiên cứu thuộc tính của chúng." Bạch Tôn Giả nói: "Ừm, sưu tập nhiều một chút mới tiện nghiên cứu." Đang y lời thu 'tên lửa thiên kiếp' vào pháp khí không gian, Tống Thư Hàng sửng sốt: "Hả?" Độ lại thiên kiếp một lần là ý gì? "Không sao, cậu chỉ cần giúp ta thu mấy quả tên lửa thiên kiếp này là được.

Làm thù lao, đến lúc đó sau khi ta nghiên cứu xong đống tên lửa thiên kiếp này, số tên lửa thiên kiếp dư ra đều tặng cậu." Bạch Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác.

Mình cần mấy quả tên lửa thiên kiếp này làm cái gì a?

Mấy vị đại gia này nếu hầu hạ không cẩn thận, vạn nhất nổ thì làm thế nào? "Lại đến một đợt nữa, Tống...

Bá Tống đạo hữu, giúp ta nhìn rõ chủng loại tên lửa." Bạch Tôn Giả nói.

Đang nói chuyện, chỉ thấy khí tức trên người Bạch Tôn Giả nhanh chóng hạ xuống, từ 'đỉnh phong Thất phẩm Tôn Giả' thoáng cái rơi xuống cảnh giới vừa mới tấn thăng Thất phẩm Tôn Giả.

Nhưng 'biển kiếp lôi' trong hư không đâu có quản ngươi cảnh giới hạ hay không, chỉ cần bắt đầu độ kiếp rồi, thì ngoan ngoãn độ xong lôi kiếp đi!

Vì thế, nó bắt đầu ngưng tụ lại, muốn nín ra đợt thiên kiếp thứ hai.

Chỉ cần khóa định Bạch Tôn Giả, nó sẽ tấn công liên tục cho đến khi thiên kiếp hoàn thành mới thôi.

Mà đúng lúc này, Bạch Tôn Giả đột nhiên ném ra một tấm phù bảo màu vàng.

Tấm phù bảo màu vàng kia sau khi hiện thân, hiển hóa ra một lượng lớn 'sức mạnh lôi đình', rót vào trong biển thiên kiếp.

Khoảnh khắc tiếp theo... 'Biển thiên kiếp' đang nín đợt thiên kiếp thứ hai đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Bạch Tôn Giả thu hồi tấm phù bảo màu vàng kia, khí thế trên người ngài lại liên tục tăng lên, trong nháy mắt lại tăng lên đến trình độ đỉnh phong Thất phẩm Tôn Giả, đạt tới biên giới độ kiếp.

Oanh long long, biển thiên kiếp lại lần nữa cuồng bạo trở lại.

Hai nhịp thở sau, hàng vạn quả 'tên lửa thiên kiếp' từ từ trồi lên từ biển thiên kiếp.

Thiên kiếp, dường như bị 'hệ thống khôi phục cài đặt gốc' vậy, lại bắt đầu từ đầu.

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙. ...

Chư thiên vạn giới. [Ai có thể nói cho ta biết đây là chuyện gì không?

Vừa rồi trong lúc ta chớp mắt một cái thì chuyện gì đã xảy ra?

Tên lửa thiên kiếp không phải đã qua rồi sao?] Lại có người từ trong tiếng giao lưu của Bạch Tôn Giả nghe ra được một số nội dung: [Vị Tôn Giả áo trắng này, dường như có quen biết với 'Bá Tống Huyền Thánh' vừa độ kiếp thành công?

Vừa rồi hắn có giao lưu với Bá Tống Huyền Thánh?] Nhân vật trực tiếp trong [Huyền Thánh Giảng Pháp] chỉ có Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Bạch Tôn Giả, thân ảnh của Tống Thư Hàng và Phủ Chủ không xuất hiện lại trong thế giới 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Cho nên, tu sĩ chư thiên thành giới chỉ có thể nhìn thấy Bạch Tôn Giả dường như đang lẩm bẩm một mình. ...

Giống hệt đợt đầu tiên, 'tên lửa thiên kiếp' vạn tên cùng bắn, bắn về phía vị trí của Bạch Tôn Giả, trong quá trình bắn ra vẫn là tư thế 'không gian gấp khúc'.

Bạch Tôn Giả lần này đổi một tư thế đối kháng thiên kiếp, lần này ngài sử dụng một chú pháp hệ Thổ, dùng để đỡ phần lớn tên lửa thiên kiếp, đồng thời nhân cơ hội lại bắt được hơn hai mươi quả tên lửa thiên kiếp.

Nhưng trong hơn hai mươi quả tên lửa thiên kiếp này, trùng lặp rất nhiều, Bạch Tôn Giả vẫn chưa gom đủ bộ.

Thế là... trong sự chú mục của vạn chúng, Bạch Tôn Giả dùng lại chiêu cũ, lại lần nữa sử dụng phù bảo màu vàng phối hợp, hoàn nguyên thiên kiếp thêm một lần. ...

Cứ như vậy, lại tuần hoàn hai lần, Bạch Tôn Giả tổng cộng thu hoạch một trăm hai mươi ba quả tên lửa thiên kiếp, mới rốt cuộc gom đủ tất cả chủng loại tên lửa thiên kiếp.

Tống Thư Hàng vẻ mặt chết lặng thu những quả tên lửa thiên kiếp này vào pháp khí không gian.

Đây là thiên kiếp mạnh nhất cậu từng thấy, nhưng cũng là thiên kiếp thảm nhất, mất tôn nghiêm nhất.

Cũng may Bạch Tôn Giả cuối cùng cũng sưu tập đủ chủng loại tên lửa. [Hiện tại, Bạch tiền bối chắc cũng nên độ đợt thiên kiếp thứ hai rồi chứ?] Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi cậu đang suy tư, Bạch Tôn Giả lại nhanh chóng chạy đến bên cạnh cậu.

Sau đó, Bạch Tôn Giả cởi hết pháp khí trên người, Lưu Tinh Kiếm, thậm chí là đạo bào ra, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác: "Bạch tiền bối, ngài làm gì vậy?" "Ta vừa rồi dùng tấm phù bảo màu vàng kia có tác dụng phụ đặc biệt khoa trương, uy lực đợt thiên kiếp tiếp theo sẽ trở nên vượt quá tưởng tượng, ta có khả năng không đỡ được.

Cho nên, giữ hộ trang bị giùm ta trước." Bạch Tôn Giả nói thật nhanh.

Từ sau khi tấn thăng cảnh giới Tôn Giả, Bạch tiền bối đã có thể khống chế mị lực quỷ dị của bản thân, và cố gắng tiêu trừ ảnh hưởng nó mang lại cho tu sĩ xung quanh.

Hiện tại, trừ khi là Bạch Tôn Giả thất thần, hoặc là tiến vào hình thức bế quan, mị lực quỷ dị kia mới có thể thỉnh thoảng không chịu khống chế mà phát tán.

Cũng may là như vậy, nếu không Bạch Tôn Giả vừa xuất hiện trong hình ảnh trực tiếp 'Huyền Thánh Giảng Pháp', tu luyện giả chư thiên vạn giới hôm nay đấu thuốc xong, có khả năng sẽ toàn bộ trầm mê trong mị lực của Bạch Tôn Giả không cách nào thoát ra được. ...

Tuy nhiên lúc này, khi Bạch Tôn Giả giao các loại bảo vật, pháp khí trên người cho Tống Thư Hàng, thậm chí ngay cả pháp bào hộ thân trên người cũng cởi ra, tu luyện giả chư thiên vạn giới không khỏi cứng người, ánh mắt trở nên ngưng trọng.

Thế nhưng... bị hạn chế bởi góc nhìn của 'Huyền Thánh Giảng Pháp', khi Bạch Tôn Giả cởi đạo bào ra, tu luyện giả chư thiên vạn giới từ trong màn hình chỉ có thể nhìn thấy vị trí từ cổ Bạch Tôn Giả trở lên.

Góc độ trực tiếp này căn ke, quả thực không còn gì để nói.

Rõ ràng sắp đến ống kính phúc lợi trực tiếp, thế mà lại đột nhiên di dời góc nhìn, dành ống kính đặc tả khuôn mặt Bạch Tôn Giả.

Khốn nạn a, quay phim của Huyền Thánh Giảng Pháp là ai?

Quay phim ngày mai ngươi không cần đi làm nữa!! [Bạch tiền bối là của ta!] Bạch Hạc Chân Quân đang suy yếu đập cánh, yếu ớt gào thét.

Hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp' không cách nào ghi hình trực tiếp, nếu không Bạch Hạc Chân Quân nhất định phải ghi lại hình ảnh Bạch tiền bối cởi đạo bào, mỗi ngày tua lại một trăm lần.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đang thử nghiệm món ăn mới lại lần nữa dừng dao bếp: "..." Cô cảm giác nhịp tim mình đều chậm lại vài nhịp.

Sau khi cởi đạo bào, bên trong Bạch Tôn Giả mặc kiểu quần áo gì?

Cô quen biết Bạch Tôn Giả bao nhiêu năm nay, từ trước đến giờ, trên người đối phương dường như vĩnh viễn mặc bộ đạo bào không nhuốm bụi trần kia, tuy rằng đạo bào kia có thể thay đổi kiểu dáng và hình trạng, nhưng cô chưa bao giờ thấy đối phương cởi đạo bào ra.

Mà đúng lúc này, 'góc nhìn' của Huyền Thánh Giảng Pháp dần dần kéo xa.

Mắt thấy hình tượng toàn thân Bạch Tôn Giả lại sắp từng chút một tiến vào ống kính 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới nuốt nước miếng, không khỏi trừng lớn mắt, ngay cả chớp mắt cũng không nỡ, sợ mình bỏ lỡ ống kính quan trọng nhất.

Có rất nhiều tu luyện giả từng tiếp xúc với công nghệ hiện đại, tay phải không tự chủ được muốn bấm vào hư không — hành vi này gọi là 'tạm dừng xem phúc lợi'.

Tốc độ tay của tu luyện giả luôn rất tuyệt, nhờ phúc của tốc độ tay, phần lớn tu luyện giả luôn có thể khi xem phim điện ảnh, phim truyền hình, video, đưa tay chọc một cái, tạm dừng tại những hình ảnh lướt qua trong nháy mắt.

Trong sự mong đợi của vạn chúng, ống kính Huyền Thánh Giảng Pháp di chuyển, thân hình Bạch Tôn Giả toàn bộ xuất hiện trong mắt mọi người.

Nhưng đúng lúc này... ngay phía trước Bạch Tôn Giả, đột nhiên xuất hiện một bóng người đầu trọc.

Vị trí bóng người đầu trọc này đứng xảo diệu làm sao, vừa vặn che chắn thân thể Bạch Tôn Giả kín mít, từ góc nhìn của tu luyện giả chư thiên vạn giới mà xem, chỉ có thể từ vị trí vai của bóng người đầu trọc, nhìn thấy khuôn mặt cùng một phần cánh tay của Bạch Tôn Giả.

"Vãi luyện!

Quay phim là ai, lôi nó ra chém đi." "Ta càng muốn biết tên đầu trọc này là ai?

Tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong màn hình.

Có thể nổ chết hắn không?" [Kỷ lý oa lạp ~] Đây là ngôn ngữ của quốc gia nhân loại nào đó không biết tên...

Chương 1159

"Tên đầu trọc này là 'Bá Tống Huyền Thánh' đi, vừa rồi tu sĩ áo trắng kia vẫn luôn giao lưu với hắn, đồng thời còn giao pháp bảo, pháp khí trên người mình cho hắn." "Chúng ta không muốn xem đầu trọc a, đầu trọc tránh sang một bên đi." "Bá Tống Huyền Thánh, tại hạ quỳ lạy ngài, dịch ra đi mà, dịch ra một tí tẹo thôi là được." [Cô lỗ lỗ lý...] Đây là tiếng chim thuần chính, đến từ một con điểu yêu... "Thiên niên đệ nhất thánh không chỉ giảng pháp rất diệu, vị trí đứng cũng kinh điển như thế...

Bá Tống tiền bối, xin hãy mở cho một con đường sống a a a." [Ba kỷ kỷ ba kỷ.] Đây là tiếng chim của vị diện nào không biết, dù sao cũng không phải ngôn ngữ thế giới loài người...

Tu luyện giả chư thiên vạn giới đều điên rồi.

Dù sao tổng kết lại ý tứ cũng chỉ có mấy ý đó: [Quay phim đi chết đi, đại quang đầu tránh ra, Bá Tống Huyền Thánh tiểu nhân quỳ lạy ngài cầu mở một đường sống, Bá Tống tiền bối cầu ngài giơ cao đánh khẽ dịch chân ra, kỷ lý oa lạp cùng các loại ngôn ngữ không biết tên.] ... [Cửu Châu Nhất Hào Quần] Cuồng Đao Tứ Lãng (Tam Lãng): "Vị trí đứng của Thư Hàng tiểu hữu thật khiến người ta sốt ruột, tránh ra a, mau tránh ra a!" Bắc Hà Chân Quân: "Tam Lãng, đừng tìm đường chết.

Sau khi Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng tiểu hữu rời khỏi 'thiên kiếp thế giới', lên nhóm xem một cái là có thể thấy lịch sử trò chuyện của ngươi rồi." Bạch Hạc Chân Quân: "Bá Tống cút xéo, đừng có chắn Bạch tiền bối nhà ta!" Đông Phương Lục Tiên Tử: "Bá Tống cút xéo, đừng có chắn Bạch tiền bối nhà ta!" Lệ Chi Tiên Tử: "Bá Tống cút xéo, đừng có chắn Bạch tiền bối nhà ta!" Diệt Phượng Công Tử: "Bá Tống cút xéo, đừng có chắn Bạch tiền bối nhà ta!" Sau đó trong nháy mắt, Cửu Châu Nhất Hào Quần đã bị spam.

Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Ngón tay Chân Quân đặt trên tùy chọn 'cấm ngôn toàn nhóm', do dự một lát, có nên mở tính năng này không?

Nhưng nói thật, ngài cũng cảm thấy chỗ đứng của Tống Thư Hàng tiểu hữu thật phiền phức. ...

Khó khăn lắm, hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp' mới biến động.

Tống Thư Hàng trong tay nhận lấy pháp khí, đạo bào của Bạch Tôn Giả, đứng tại chỗ bất động — cậu còn chưa biết chuyện mình lại một lần nữa tiến vào hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Bạch Tôn Giả sau khi giao cả người trang bị cho Tống Thư Hàng, đứng dậy rời đi, lui về vị trí độ kiếp ban đầu.

Lần này, Bá Tống Huyền Thánh đã không cách nào dùng thân thể hắn che chắn phúc lợi nữa rồi!

Tu luyện giả chư thiên vạn giới lại lần nữa trừng lớn mắt, không chớp mắt một cái, nhìn chằm chằm hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Còn về việc Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang giảng bài 'Về việc làm thế nào tránh né, trì hoãn thiên kiếp giáng lâm', đã không còn bao nhiêu người chú ý.

Trên thực tế, nội dung giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, rất không thích hợp diễn thuyết trong 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Nếu ví 'Huyền Thánh Giảng Pháp' là bài diễn văn của đại biểu sinh viên trong 'lễ tốt nghiệp' của một trường đại học danh tiếng nào đó, thì bài giảng của Thiên Nhai Tử đạo trưởng chính là về việc 'làm thế nào để gian lận trong thi cử'.

Đây quả thực là tát vào mặt trường mẫu giáo tại lễ tốt nghiệp.

Vấn đề là, Thiên Nhai Tử đạo trưởng không nghĩ tới điểm này, hắn một lòng chỉ muốn truyền bá nội dung 'có lợi cho tu sĩ' thông qua 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Mà hiện tại, Bạch Tôn Giả xuất hiện, phân tán sự chú ý vào 'Huyền Thánh Giảng Pháp' của Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Đây rốt cuộc là trùng hợp hay là tất nhiên?

Không ai biết, cũng không ai có thể nói rõ.

Hình ảnh Huyền Thánh Giảng Pháp di chuyển...

Cuối cùng, toàn thân Bạch Tôn Giả hoàn toàn lọt vào trong màn hình.

Lần này, không có đại quang đầu chắn màn hình!

Trong hình, Bạch Tôn Giả tóc dài tung bay, giống như tiên nhân bước ra từ trong tranh.

Nhịp tim của tu luyện giả chư thiên vạn giới ẩn ẩn bắt đầu gia tốc.

Dưới đạo bào của Bạch y Tôn Giả, lại là cách ăn mặc gì?

Mắt thấy sắp có thể nhìn thấy hình ảnh mình muốn xem thì...

Đột nhiên, lôi quang trong biển thiên kiếp bùng nổ.

Một mảng ánh sáng chói mắt tràn ngập cả màn hình.

Lôi quang chói mắt trong nháy mắt che khuất phần lớn thân hình Bạch Tôn Giả, thoáng cái trong 'Huyền Thánh Giảng Pháp', Bạch Tôn Giả lại chỉ còn lại một khuôn mặt tuấn mỹ và mái tóc dài tung bay.

Ẩn ước còn có thể nhìn thấy bàn tay thon dài...

Sau đó, thì không còn gì nữa.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới sụp đổ. [Sấm sét thiên kiếp này làm cái lông gì vậy, sớm không nổ muộn không nổ?

Chậm một giây thì chết à!] [Oa oa oa oa!] Ngôn ngữ của tu luyện giả dị loại chủng tộc nào đó không biết tên, có khả năng có liên quan đến ếch xanh? [Thánh quang?

Thế mà lại là thánh quang?] [Thánh kỵ sĩ của tổ nào?

Mau lôi ra đây!

Thánh kỵ sĩ đều đáng chết.] Hệ tu luyện 'Viễn Cổ Thánh Kỵ Sĩ' bên phương Tây nằm cũng trúng đạn. ...

Cửu Châu Nhất Hào Quần "Góc độ xảo diệu này, là thuộc tính may mắn tự mang theo của Bạch Tôn Giả bộc phát sao?" Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "Không sai được, nếu không thiên hạ đâu có chuyện trùng hợp như vậy?

Tống Thư Hàng và ánh sáng kiếp lôi vừa vặn chắn mất màn hình...

E rằng là vận may của Bạch tiền bối phát động, muốn xem hình ảnh phúc lợi là hết hi vọng rồi." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Lúc này nên cơ trí triệu hồi Tống Thư Hàng tiểu hữu @Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, nếu có thể nhìn thấy tin nhắn, móc điện thoại ra chụp cho Bạch tiền bối vài tấm ảnh đẹp trai đi?" "Trong thế giới thiên kiếp, làm sao có thể có sóng?" Lệ Chi Tiên Tử nói. "Đáng ghét, dựa vào cái gì mà hình ảnh như vậy chỉ có Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy." Bạch Hạc Chân Quân phát cuồng. *** Thánh quang cường thế xuất hiện, khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới thương thấu cõi lòng.

Sau đó, tu luyện giả chư thiên vạn giới dùng ánh mắt không cam lòng, nhìn chằm chằm vào bối cảnh Tống Thư Hàng — trước đó nếu không phải 'Bá Tống tiền bối' đột nhiên hiện thân, sẽ không chắn mất Bạch y Tôn Giả.

Trong thế giới thiên kiếp.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác cả người không tự nhiên, phảng phất như chư thiên vạn giới có hàng tỷ đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào cậu vậy.

Cảm giác này, giống hệt như lúc cậu ở trong trạng thái 'Huyền Thánh Giảng Pháp' trước đó. "Không thể nào, chẳng lẽ mình bị cuốn vào Huyền Thánh Giảng Pháp rồi?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, sẽ không sai đâu, cảm giác vạn chúng chú mục này, khẳng định là do ánh mắt của bao nhiêu tu luyện giả chư thiên vạn giới nhìn chằm chằm vào cậu.

Kỳ quái, tại sao mình lại bị cuốn vào 'Huyền Thánh Giảng Pháp' lần nữa?

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một chuyện quan trọng.

Cậu đưa tay sờ sờ đầu mình... trọc lốc.

Vọng thiên ~ Nghĩa là trước đó khi Huyền Thánh Giảng Pháp, cậu vẫn luôn ở trạng thái đầu trọc a.

Quá mất hình tượng rồi.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bắt một pháp ấn, vận chuyển bí thuật 'Tăng Phát Thuật' do Tạo Hóa Pháp Vương thân truyền. 'Tiên thiên chân nguyên' trong cơ thể thúc đẩy, Tăng Phát Thuật thi triển thành công.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trên cái đầu trọc lốc của Tống Thư Hàng, có chân tóc màu đen chui ra.

Chỉ trong nháy mắt, tóc điên cuồng bạo trướng.

Hai nhịp thở, tóc của Tống Thư Hàng đã dài ra mười mấy mét, giống như thác nước xõa tung sau lưng, lại quét xuống đất.

Nhìn từ xa, cứ như thể sau lưng Tống Thư Hàng kéo theo áo choàng đen dài mười mấy mét vậy.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới: "Vãi sát!" Bá Tống Huyền Thánh đây là trực tiếp mọc tóc sao?

Ngay khi ánh mắt mọi người bị tóc dài của Tống Thư Hàng thu hút, thì bên kia đợt thiên kiếp thứ hai của Bạch Tôn Giả đã thành hình.

Một quả bom hạt nhân thể hình đặc biệt lớn, đã lặng lẽ thành hình.

Sau đó, khi tu luyện giả chư thiên vạn giới phát hiện quả bom hạt nhân khổng lồ sinh ra trong biển kiếp lôi kia, sắc mặt kịch biến.

Kháo, thứ đó là bom hạt nhân à?

Thể hình này cũng quá lớn một chút chứ?

Còn chưa đợi tu luyện giả chư thiên vạn giới phản ứng lại, thứ đó đã mạnh mẽ nổ tung.

Khác với 'thiên kiếp bom khinh khí' mà nhóm Tống Thư Hàng độ kiếp lúc đó.

Thiên kiếp bom khinh khí của nhóm Tống Thư Hàng còn có máy bay bay tới thả bom, mà bom hạt nhân do đợt thiên kiếp thứ hai của Bạch tiền bối hóa thành, vừa sinh ra đã lập tức nổ tung.

Căn bản không cho chỗ trống để giảm xóc, nổ cực kỳ dứt khoát.

Khoảnh khắc tiếp theo, hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp' của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, một mảnh đỏ rực.

Trừ nhiệt độ cao và vụ nổ, cái gì cũng không nhìn thấy.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng đang giảng pháp thì vẫn hoàn hảo, hắn đang ở trong trạng thái 'Huyền Thánh Giảng Pháp', tuy rằng cùng ở trong thế giới thiên kiếp, nhưng không chịu ảnh hưởng của thiên kiếp.

Chỉ là trong lòng hoảng hốt vô cùng. ...

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Các đạo hữu trong nhóm không khỏi nuốt nước miếng đánh ực một cái.

Thực sự xuất hiện bom hạt nhân rồi?

Hơn nữa đương lượng của quả bom hạt nhân này có chút lớn bằng trời a. "Không biết vì sao, ta cứ muốn chúc phúc Hiến Công tiền bối một chút, hi vọng ngài ấy không sao." Diệt Phượng Công Tử nói.

Vân Du Tăng Thông Huyền: "[Biểu tượng thắp nến]" Dược Sư giải thích phiên dịch: "Hi vọng Hiến Công tiền bối bình an vô sự, [Biểu tượng thắp nến] cầu phúc." Lệ Chi Tiên Tử: "[Biểu tượng thắp nến] cầu phúc +1" Bắc Hà Chân Quân: "[Biểu tượng thắp nến] cầu phúc +2" Trong nhóm lại là một trận spam.

Hoàng Sơn Chân Quân u u thở dài, các ngươi spam một chuỗi biểu tượng thắp nến này lên, căn bản không giống như đang cầu phúc, ngược lại giống như đang 'thắp nến' cho Hiến Công cư sĩ có được không?

Cũng may Hiến Công cư sĩ đang bế quan, nếu không hắn nhìn thấy lịch sử trò chuyện như vậy, tim sẽ tắc nghẽn đến mức nào? ...

Sau khi quả bom hạt nhân lớn đến mức khoa trương này nổ tung, đầy màn hình là nhiệt độ cao và vụ nổ, kéo dài liên tục gần mười mấy phút.

Rõ ràng chỉ là đang xem trực tiếp thông qua hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp', nhưng tu sĩ chư thiên vạn giới toàn bộ đều thấy lạnh lẽo trong lòng.

Bọn họ tự hỏi, nếu lúc mình độ kiếp, thiên kiếp cũng đến một phát bom hạt nhân như vậy, bọn họ có thể chống đỡ nổi không? "Vị Tôn Giả áo trắng vừa rồi có thể sống sót trong vụ nổ như vậy không?" Vị Tôn Giả áo trắng tuấn mỹ đến cực điểm kia, cực kỳ cường hãn.

Chương 1160

Đợt vạn tên lửa cùng bắn trước đó, đều không làm gì được ngài.

Ngược lại còn để ngài nắm lấy cơ hội, phong ấn không ít tên lửa thiên kiếp, cất giữ lại.

Vậy đợt siêu bom hạt nhân này, ngài sẽ đối mặt thế nào?

Nhiệt độ cao của vụ nổ dần dần tản đi...

Biển kiếp lôi bàng bạc kia, mây khói tan hết.

Thiên kiếp chi lực trong biển kiếp lôi, dường như toàn bộ tiêu hao trong một kích 'siêu cấp bom hạt nhân' vừa rồi.

Hình ảnh Huyền Thánh Giảng Pháp dần dần rõ nét trở lại.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng pháp cuối cùng cũng kết thúc, nội dung hắn muốn giảng đều đã giảng xong — tuy rằng cả quá trình giảng pháp gập ghềnh trắc trở, lại tiếng nổ không ngừng, nhưng hắn đã cố hết sức rồi.

Trừ Thiên Nhai Tử đạo trưởng ra, trong hình còn có Tống Thư Hàng tóc dài như áo choàng quét đất, trong tay ôm một đống trang bị của Bạch Tôn Giả, vẻ mặt cứng đờ nhìn về phía trước.

Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ, đã kết thúc 'Huyền Thánh Giảng Pháp', coi như là thành công vượt qua thiên kiếp.

Chỉ là vì bọn họ độ thiên kiếp là hình thức 5+1, nhất định phải đợi tất cả tu sĩ độ kiếp kết thúc 'Huyền Thánh Giảng Pháp' xong, mới có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp.

Cho nên, chỉ cần không chủ động tham dự vào thiên kiếp của Bạch Tôn Giả, thì Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ, cùng với Thường Viễn Tử đang bị Tâm Ma kiếp bao bọc, đều sẽ không chịu ảnh hưởng từ bom hạt nhân của Bạch Tôn Giả.

Tuy rằng cách rất gần, nhưng uy lực 'bom hạt nhân nổ tung' vừa rồi, đối với ba người Tống Thư Hàng mà nói, phảng phất như sản phẩm của hai thứ nguyên khác nhau.

Bọn họ cứ như thể đang trải nghiệm 'hình ảnh bom hạt nhân nổ 3D chân thực' vậy, chỉ có xung kích về mặt thị giác, trên nhục thân cũng không chịu thương tổn từ bom hạt nhân thiên kiếp. "Bạch tiền bối đâu?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi. "Không biết, nhưng Bạch tiền bối chắc là không sao." Tống Thư Hàng nhìn về phía 'Lưu Tinh Kiếm' trong tay mình, Lưu Tinh Kiếm rất yên tĩnh, điều này chứng tỏ Bạch tiền bối rất bình an.

Lưu Tinh Kiếm chính là phi kiếm có kiếm linh, nếu Bạch Tôn Giả thực sự gặp nguy hiểm, nó phấn thân toái cốt cũng sẽ lao tới hộ chủ. "Thiên Nhai Tử giảng pháp sắp kết thúc rồi, tiếp theo chúng ta ước chừng cũng sẽ rời khỏi không gian thiên kiếp." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói. "Thường Viễn Tử tiền bối thì làm sao?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Thường Viễn Tử vẫn đang bị 'Tâm Ma' bao phủ, dường như vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh táo. "Có khả năng sẽ cùng chúng ta rời đi, cũng có khả năng sẽ bị cưỡng ép giữ lại thế giới thiên kiếp." Thất Sinh Phù Phủ Chủ đoán.

Lúc này, Thiên Nhai Tử đạo trưởng 'giảng pháp' triệt để kết thúc.

Thoáng cái, hình ảnh trực tiếp chư thiên vạn giới, từ từ biến mất.

Chư thiên vạn giới lập tức một mảnh bi minh: "Không chơi kiểu này a, ít nhất cho ta biết trước vị Tôn Giả áo trắng kia rốt cuộc thế nào rồi chứ?

Ngài ấy có kháng qua được đợt bom hạt nhân nổ tung khủng bố kia chưa a?!" "Bạch y Tôn Giả sẽ không chết rồi chứ?" "Vị Tôn Giả áo trắng kia trước khi kháng thiên kiếp bom hạt nhân này, đã cởi hết trang bị trên người giao cho Bá Tống tiền bối, nói không chừng là có hậu thủ gì đó?" Tu luyện giả chư thiên vạn giới trong lòng sốt ruột, bọn họ muốn biết Bạch y Tôn Giả kia rốt cuộc thế nào, nhưng hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp' là một chiều, nói ngắt là ngắt. ...

Trong thế giới thiên kiếp.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng hít sâu một hơi, nhìn về phía hư không.

Tiếp theo, hắn phải đón nhận đợt 'công đức chi lực' thuộc về hắn, là sống hay chết chính là xem khoảnh khắc này. "Không cầu nhiều, chỉ cầu công đức chi lực có thể triệt tiêu Tâm Ma kiếp." Thiên Nhai Tử thầm nghĩ trong lòng.

Hắn tuy rằng tại thiên kiếp 5+1, nhìn thấu sinh tử, đạo tâm được kiên định.

Nhưng nếu như đẳng cấp Tâm Ma kiếp quá cao, thuộc về tâm ma cấp Huyền Thánh, hắn hoàn toàn không nắm chắc gánh vác nổi.

Lúc này, 'nguyện lực' của chư thiên vạn giới tụ tập về hướng Thiên Nhai Tử đạo trưởng, sau đó hóa thành một mảng ánh sáng công đức rơi vào trong cơ thể Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Mảng ánh sáng công đức này, so với công đức chi lực của hai người Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, quả thực nhỏ đến đáng thương.

Cứ như sự khác biệt giữa voi và chuột vậy.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ.

Ánh sáng công đức yếu ớt như vậy, khẳng định là không triệt tiêu được Tâm Ma kiếp. "Thư Hàng tiểu hữu, xem ra ta phải đối mặt với Tâm Ma kiếp...

Nếu ta không thể gánh qua đợt Tâm Ma kiếp này, thì bảo vật 'Giang Quy Sơn', sẽ do cậu và Thất Sinh Phù đạo hữu chia đều đi.

Phương pháp tiến vào kho báu Giang Quy Sơn, ta gửi tại chỗ 'Chuyển phát nhanh hoàn cầu Tam Thế' ở Đại Việt phồn hoa nơi chúng ta gặp mặt lúc đó.

Cậu tới đó báo đạo hiệu của ta, sau đó đọc mật mã 1314 Truyền Công Đại Pháp, là được rồi." Nói xong, Thiên Nhai Tử đạo trưởng cười khổ một tiếng, nhắm mắt chờ đợi Tâm Ma kiếp giáng lâm. 'Di ngôn' của Thiên Nhai Tử đạo trưởng khiến thân thể Thất Sinh Phù Phủ Chủ cứng đờ.

Vãi luyện chờ chút, hắn cũng quên mất chính mình trước đó cũng từng nhắc tới thứ tương tự như 'di ngôn' với Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Lúc đó hắn cảm giác mình sắp chết rồi, thế là nhờ Tống Thư Hàng tiểu hữu chuyển lời tới các vị tiên tử trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nói chính mình từng có hảo cảm, hoặc là thầm mến các vị tiên tử.

Đây chính là lịch sử đen tối hắn luôn che giấu, ngày thường hắn luôn mặc áo gió đen, đeo kính râm, vẻ mặt nghiêm túc, chưa bao giờ để bất cứ ai phát hiện ra bản tính nổi loạn ngầm của mình. "Cái đó, Thư Hàng tiểu hữu.

Những lời ta nói với cậu trước khi độ kiếp, cậu có thể coi như mình chưa từng nghe thấy không?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói. "Hả?" Tống Thư Hàng sửng sốt, sau đó lập tức nhớ tới di ngôn của Phủ Chủ — nói thật, nếu chính Thất Sinh Phù Phủ Chủ không nhắc lại chuyện này, với tính cách của Tống Thư Hàng, khẳng định sẽ ném chuyện này vào góc ký ức, không nhớ tới nữa.

Nhưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ vừa nhắc tới, Tống Thư Hàng liền nhớ lại chuyện này.

Không còn cách nào, trừ khi tu luyện công pháp đặc thù, hoặc là não bộ chịu thương thế đặc thù, nếu không phần lớn tu sĩ trí nhớ đều rất tốt.

Nhìn thấy vẻ mặt 'bừng tỉnh đại ngộ' của Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ rất muốn chết. "Yên tâm đi, tiền bối.

Con người ta miệng rất kín, sẽ không nói chuyện này ra ngoài đâu.

Hơn nữa, tiền bối ngài hiện tại bình an sống sót, ta tự nhiên cũng không cần gửi di ngôn của ngài đi." Tống Thư Hàng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ dùng sức vỗ vỗ Tống Thư Hàng, hắn rất thưởng thức hậu bối như Tống Thư Hàng.

Có điều, để miệng Tống Thư Hàng kín hơn một chút, hắn cảm giác mình cần phải thêm một chút bảo hiểm.

Ví dụ như dùng quà tặng gì đó bịt miệng Tống Thư Hàng lại.

Bên kia.

Lúc Thiên Nhai Tử đạo trưởng cảm giác mình khả năng sắp xong đời, dị biến đột ngột phát sinh.

Trong hư không, lại có một đợt công đức chi lực, mãnh liệt rót về phía Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Đợt công đức chi lực này rất rải rác, nhưng số lượng nhiều đến mức khoa trương.

Sau một đợt, lại có một đợt, tiếp đó lại một đợt...

Cứ lặp lại như vậy, trọn vẹn hơn ba mươi đợt công đức chi lực, lớp sau nối tiếp lớp trước rơi vào trên người Thiên Nhai Tử đạo trưởng. "Chuyện gì thế này?" Thiên Nhai Tử có thể cảm giác được, đám công đức chi lực này hiển nhiên không phải thu hoạch từ việc 'giảng pháp' của hắn.

Chẳng lẽ là do trong trực tiếp 'Huyền Thánh Giảng Pháp' của hắn, có chiếu kèm một trận hình ảnh độ kiếp của Bạch Tôn Giả, cho nên nhận được thù lao 'nguyện lực' thêm của tu luyện giả chư thiên vạn giới?

Dù sao mặc kệ thế nào, có đợt công đức chi lực này tương trợ, Tâm Ma kiếp của hắn không cần lo nữa.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng kích động lệ nóng doanh tròng. ...

Theo việc công đức chi lực của Thiên Nhai Tử đạo trưởng dung hợp xong xuôi, thân thể ba người Tống Thư Hàng, Thiên Nhai Tử, Thất Sinh Phù Phủ Chủ trở nên hư ảo, đây là tiết tấu sắp rời khỏi 'thế giới thiên kiếp'.

Nhưng Thường Viễn Tử lại bị giữ lại trong thế giới thiên kiếp, e rằng phải đợi hắn độ qua Tâm Ma kiếp xong, mới có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp này.

Trước khi Tống Thư Hàng rời đi, quét mắt nhìn một lượt thế giới thiên kiếp, vẫn không phát hiện thân hình Bạch Tôn Giả.

Cũng không biết Bạch tiền bối dùng thủ đoạn gì để gánh đợt thiên kiếp thứ hai kia?

Chờ chút, sẽ không phải là thủ đoạn phục sinh chứ?

Hồi tưởng lại hành động Bạch tiền bối giao hết trang bị cho cậu, đây chẳng phải chính là trong game thường dùng 'cởi sạch trang bị phục sinh về thành' sao?

Ngay khi Tống Thư Hàng suy tư, trong hư không, có một đoàn hạt ánh sáng hiện ra, rất nhanh tổ hợp thành hình dáng sơ khai của Bạch Tôn Giả. "Di?

Thư Hàng các cậu sắp đi rồi?

Đừng mà, ta còn có một kế hoạch lớn cần cậu giúp đỡ a." Hình thái sơ khai của Bạch Tôn Giả vội nói.

Tống Thư Hàng: "..." Rời khỏi thế giới thiên kiếp không phải chuyện cậu có thể khống chế a. "Thư Hàng cậu đợi đã, mượn cánh tay cho ta.

Kế hoạch lớn của ta cần cậu giúp đỡ, phải dùng đến thế giới kia của cậu!" Bạch Tôn Giả gọi.

Tống Thư Hàng: "Hả?

Bạch tiền bối ngài muốn mượn cái gì?" Vừa rồi cậu dường như nghe thấy Bạch Tôn Giả muốn mượn một cánh tay của cậu?

Hiếm khi Bạch Tôn Giả mượn đồ của cậu...

Trước kia toàn là cậu mượn đồ của Bạch tiền bối.

Nhưng vấn đề là, cậu lại không phải con rối, cánh tay loại đồ vật này lại không thể tháo xuống được, mượn kiểu gì?

Phải chặt xuống à?

Tuy rằng cậu có tu luyện bí pháp 'Tự Chữa Lành' trong bích họa của 'Di tích Trường Sinh Giả Trình Lâm', bí pháp đó rất ngầu, khi tu luyện đến cảnh giới cao thâm, có thể làm được đoạn chi trọng sinh...

Nhưng cậu hiện tại, mới vừa tu luyện bí pháp tự chữa lành này đến nhập môn.

Hiện tại tổ chức thân thể cậu có thể trọng sinh có hai loại, một là tóc, hai là móng tay.

Công năng thứ nhất còn trùng lặp với 'Tăng Phát Thuật'. "Mượn cánh tay!

Cậu lưu một cánh tay lại cho ta.

Đúng rồi, ta cho cậu một pháp khí dùng để đựng cánh tay." Bạch Tôn Giả ở hình thái hạt ánh sáng nói thật nhanh.

Nói xong, ngài ý niệm vừa động, từ trong một trang bị không gian trong tay Tống Thư Hàng, bay ra một cái hộp thủy tinh trong suốt.

Chương 1161

"Bạch tiền bối, cánh tay này phải mượn thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không có thời gian giải thích nhiều...

Tóm lại, làm theo lời ta nói trước đã.

Đưa một cánh tay của cậu vào trong cái hộp này, là xong chuyện!

Yên tâm, cánh tay của cậu sẽ không có việc gì đâu, đến lúc đó ta hoàn thành kế hoạch, chiến lợi phẩm không thiếu phần cậu!" Bạch Tôn Giả nói nhanh.

Tống Thư Hàng y lời.

Cậu đem trang bị của Bạch tiền bối trên tay bỏ vào trong 'pháp khí vòng tay' trước, sau đó nhanh chóng mở cái hộp trong suốt này ra, sau khi nghĩ ngợi, đưa tay trái của mình vào trong đó.

Cậu quen dùng tay phải, cho nên tay phải không thể cho mượn, nếu không ăn cơm cũng không thuận lợi.

Khi tay trái của cậu đưa vào trong cái hộp trong suốt này, chỉ cảm giác vị trí cẳng tay trái mát lạnh một trận, cứ như bôi nước hoa vậy.

Tiếp đó, vị trí cẳng tay cậu nhẹ bẫng...

Cẳng tay trái cứ thế rụng xuống, rơi vào trong hộp trong suốt này.

Không sai, là rụng xuống.

Nhưng hoàn toàn khác với cánh tay con rối, tay trái của Tống Thư Hàng là có máu có thịt.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn có thể cảm ứng được, mình vẫn có thể khống chế cẳng tay trái của mình.

Cậu ý niệm vừa động, ngón tay trái trong hộp trong suốt còn có thể gõ động theo tâm ý của cậu.

Cái hộp trong suốt này ngầu như vậy?

Vậy nếu mình đưa đầu vào trong đó thì sẽ thế nào?

Có thể biến thành 'Kỵ Sĩ Không Đầu' không?

Chính là loại đầu dỡ từ trên người xuống, lại vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng ấy?

Trong lòng Tống Thư Hàng trào lên một ý niệm như vậy...

Hơn nữa trong lòng còn rục rịch ngứa ngáy. "Thời gian không còn nhiều, mau ném hộp thủy tinh qua cho ta trước.

Ngoài ra, cậu đừng có nghĩ tới việc đưa đầu vào trong cái hộp này, sẽ chết người đấy.

Đầu và cánh tay không giống nhau, đầu rụng xuống rồi, sẽ không nối lại được đâu." Bạch Tôn Giả nói, đồng thời thân thể ngài đang dần dần khôi phục, hóa về nguyên trạng.

Bạch tiền bối ngài cũng nắm giữ Thuật Đọc Tâm sao?

Tống Thư Hàng ném cái hộp thủy tinh này cho Bạch Tôn Giả.

Vừa ném xong hộp, cậu liền phát hiện thân thể mình hoàn toàn biến nhạt, sau đó phảng phất như bị hút vào một cơn lốc xoáy.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu đã rời khỏi 'thế giới thiên kiếp', quay về khu vực Giang Nam, trong sân nhỏ tòa nhà của Dược Sư.

Bên cạnh cậu, Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng cùng một thời gian quay về. ...

Khi ba người vừa hiện thân, 'Thánh Ấn' trên người hiện lên, hiển hóa một sát na, lại một lần nữa quay về trong đan điền ba người.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba người cảm giác 'Thánh Ấn' trong cơ thể dường như liên kết với thiên địa. 'Thánh Ấn' cứ như là một cái ống, cuồn cuộn không ngừng rút lấy linh khí tinh thuần từ trong thiên địa, rót vào trong cơ thể ba người.

Loại chức năng tương tự tự động hồi mana này, cũng là một phúc lợi nhỏ của 'Bát phẩm Huyền Thánh', có thể tiết kiệm không ít linh thạch.

Trong sân nhỏ tòa nhà Dược Sư, ba vị đạo hữu Đông Phương Lục Tiên Tử, Bỉ Ngạn Ma Quân, Bạch Hạc Chân Quân vẫn lưu lại tại chỗ, hiển nhiên là đang đợi nhóm người Tống Thư Hàng trở về.

Lúc này, ba người Bạch Hạc Chân Quân nhìn về phía ba người Tống Thư Hàng, ánh mắt đặc biệt phức tạp. "Di?

Thường Viễn Tử đâu?" Bỉ Ngạn Ma Quân phát hiện chỉ có ba người Tống Thư Hàng trở về, khách hàng lớn Thường Viễn Tử của hắn lại không thấy bóng dáng. "Thường Viễn Tử đạo hữu lúc 'Huyền Thánh Giảng Pháp', đã tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, kết quả mất đi công đức gia thân khi 'giảng pháp', rơi vào trong Tâm Ma kiếp.

Hiện tại vẫn còn ở trong thế giới thiên kiếp.

Nếu không thể độ qua Tâm Ma kiếp, e rằng sẽ không thể từ trong thế giới thiên kiếp đi ra." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói. "Vọng thiên ~" Bỉ Ngạn Ma Quân thở dài.

Chuyện Thường Viễn Tử lúc đó tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, tu sĩ chư thiên vạn giới đều nghe thấy.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, cái giá của lần tỏ tình này lại lớn như vậy.

Hi vọng Thường Viễn Tử có thể bình an độ qua Tâm Ma kiếp đi, dù sao cũng là hắn đưa Thường Viễn Tử đến nơi này, sau đó mới dẫn đến việc Thường Viễn Tử bị cuốn vào thiên kiếp 5+1.

Đồng thời, Ma Quân cũng nhận được một tình báo hữu dụng.

Sau khi vượt qua Huyền Thánh kiếp Thất tấn Bát, còn không thể khinh thường.

Huyền Thánh Giảng Pháp không thể qua loa, nếu không sẽ đón nhận đại kiếp Tâm Ma kiếp.

Tống Thư Hàng nghe đến đó, lập tức nhớ tới một chuyện — cậu vốn định lúc rời khỏi 'thế giới thiên kiếp', ném Tạo Hóa Pháp Vương ca ra, nói không chừng có thể trợ giúp 'Thường Viễn Tử' một tay.

Nhưng vừa rồi trước khi rời khỏi thế giới thiên kiếp, cánh tay trái của cậu bị Bạch Tôn Giả mượn đi, nên quên mất giúp Thường Viễn Tử một tay. "Thư Hàng tiểu hữu, cánh tay trái của cậu đâu?" Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi, trước đó trong hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp', cánh tay Tống Thư Hàng vẫn hoàn hảo không tổn hao gì mà?

Tại sao hiện tại lại biến mất không thấy? "Tay trái bị Bạch tiền bối mượn đi, Bạch tiền bối nói muốn có một kế hoạch lớn, cần mượn tay trái của ta dùng một chút." Tống Thư Hàng đáp.

Còn về việc Bạch tiền bối có kế hoạch gì, cậu có thể đoán được một ít — chắc là kiểu 'A, quả bom hạt nhân thiên kiếp này tuyệt quá, nghĩ cách bắt một quả về' các loại.

Nói đi cũng phải nói lại, uy lực của quả bom hạt nhân thiên kiếp kia cũng quá lớn rồi.

Thứ đồ chơi như vậy, nếu thực sự bị Bạch tiền bối bắt về, cậu cũng nhất định phải khuyên Bạch tiền bối đến trong vũ trụ nghiên cứu thứ này, ngàn vạn lần không thể nổ ở trên Trái Đất, sẽ mang lại tai nạn cấp thế giới. "Bị Bạch tiền bối mượn đi?

Xem ra, dưới đợt 'bom hạt nhân thiên kiếp' kia, Bạch tiền bối tịnh không gặp nguy hiểm?" Đông Phương Lục Tiên Tử nói. "Đúng vậy, trước khi chúng ta rời đi, trạng thái Bạch tiền bối vẫn rất tốt." Tống Thư Hàng đáp — trạng thái tốt đến mức còn có hứng thú làm một cú lớn kia kìa. "Không sao là tốt rồi." Đông Phương Lục Tiên Tử gật đầu nói.

Đồng thời, Bạch Hạc Chân Quân phía sau cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài. "Vậy thì Thư Hàng tiểu hữu, hỏi một vấn đề mọi người đều rất để ý.

Sau khi Bạch tiền bối cởi pháp bào ra, bên trong mặc cái gì?" Đông Phương Lục Tiên Tử tò mò hỏi.

Vấn đề này, không chỉ đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hứng thú, mà tu luyện giả chư thiên vạn giới đều cực kỳ tò mò. "Bên trong?

Bên trong Bạch tiền bối còn mặc nguyên một bộ áo lót trong tay hẹp mà, có gì mà tò mò?

Pháp bào của Bạch tiền bối cũng giống như áo khoác của chúng ta thôi, cởi áo khoác ra, bên trong tự nhiên còn mặc quần áo a.

Các người đều không nhìn thấy sao?" Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

Cậu biết chuyện Bạch Tôn Giả cưỡng ép tiến vào giao diện 'Huyền Thánh Giảng Pháp' của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, người trong chư thiên vạn giới chắc hẳn đều nhìn thấy Bạch tiền bối.

Có điều hình ảnh trực tiếp cụ thể, Tống Thư Hàng không cách nào nhìn thấy. "Chỉ thế thôi?

Chậc ~ Ta còn tưởng bên trong pháp bào Bạch tiền bối chỉ mặc một cái quần lót nhỏ hay gì đó." Đông Phương Lục Tiên Tử hiển nhiên rất thất vọng với đáp án này của Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, đã là bên trong pháp bào Bạch tiền bối còn mặc nguyên một bộ áo lót trong, vậy trực tiếp ngắt ống kính làm cái quái gì, lại dùng thân thể Tống Thư Hàng ra chắn, lại là dùng ánh sáng kiếp lôi hóa thành thánh quang, làm trò gì thế?

Chẳng lẽ không biết có đôi khi, thêm thánh quang ngược lại càng dễ khiến người ta nghĩ lệch lạc sao?

Tuy rằng rất thất vọng với đáp án này, nhưng Đông Phương Lục Tiên Tử vẫn ngay lập tức công bố đáp án của Tống Thư Hàng vào trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chia sẻ tình báo với các đạo hữu. "Đáng ghét a, tại sao hình ảnh sau khi Bạch tiền bối cởi đạo bào chỉ có cậu xem được?

Hình ảnh trong trực tiếp, toàn bộ bị cậu và ánh sáng kiếp lôi che khuất rồi!" Bạch Hạc Chân Quân nghiến răng nói.

Nếu không phải hiện tại hắn còn rất suy yếu, hắn đã sớm lao lên, dùng quyền nhỏ đấm vào ngực Tống Thư Hàng rồi.

Tống Thư Hàng vẻ mặt không hiểu ra sao cả. ... "Thư Hàng tiểu hữu, gần đây cậu có rảnh không?" Bỉ Ngạn Ma Quân lên tiếng hỏi. "Chắc là rảnh đó." Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi đáp — hiện tại cậu đã là cảnh giới Tứ phẩm, nói bận cũng bận, nói rảnh cũng rảnh.

Việc bận rộn cũng có không ít, đầu tiên cậu phải học tập 'Ngự Đao Phi Hành', chuyện kích thích nhất sau khi tấn thăng Tứ phẩm chính là có thể ngự kiếm hoặc đao bay lượn, xông lên trời xanh, hoàn thành giấc mộng bầu trời của nam nhi tốt.

Nói không chừng, cậu còn phải lắp thêm cái lan can cho đao hay gì đó.

Thứ hai, cậu phải bắt đầu luyện chế bản mệnh pháp khí của mình rồi, bản mệnh pháp khí nhất định phải hoàn thành hình thái sơ khai trước cảnh giới Ngũ phẩm.

Như vậy có trợ giúp đối với việc tấn thăng cảnh giới Ngũ phẩm.

Hiện tại trong tay Tống Thư Hàng có một số dược liệu luyện khí, [Kiếm Nhận Ty] là lễ vật Tam Nhật sư huynh mang cho cậu, còn có [Huyết Cốt] lấy được từ trên người Huyết Ma, còn có mười khối [Biến Dị Đạo Kiếp Hắc Kim] trân quý, mười khối hắc kim này khi tổ hợp lại một chỗ thì có thể triệu hồi 'Cửu U Chúa Tể', không thể tùy tiện loạn dụng.

Lần trước Tống Thư Hàng từng dùng nó hố người đá khổng lồ trong 'Cấm địa' kia, hiện tại người đá khổng lồ kia vẫn còn đang uống trà chỗ Cửu U Chúa Tể...

Ngoài những thứ này ra, cậu còn phải hỗ trợ 'Bắc Phương Đại Đế' thu thập dược liệu [Băng Phách Đan], tốt nhất là hoàn thành trong vòng mười ngày.

Ngoài ra cậu hiện tại đã độ kiếp thành công rồi, vậy đợi lúc 'Diệp Tư' độ kiếp tấn cấp, cậu phải đi giúp Diệp Tư một tay.

Cho dù cậu không giúp được Diệp Tư cái gì, nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân nhất định có thể khởi tác dụng.

Vãi luyện, nghĩ như vậy thì gần đây cậu rất bận a. "Nếu cậu gần đây có rảnh, tranh thủ thời gian cùng ta nghiên cứu một chút về thiên kiếp hiện đại hóa được không?" Bỉ Ngạn Ma Quân kỳ vọng nói.

Ma Quân nhắm vào Tống Thư Hàng, không chỉ đơn giản là muốn nghiên cứu thiên kiếp.

Chương 1162

Hắn còn biết trong tay Tống Thư Hàng có một số 'tên lửa thiên kiếp' uy lực cường đại, nổ lên nhất định rất sướng.

Chỉ cần ở cùng một chỗ với Tống Thư Hàng, đợi Bạch Tôn Giả trở về, sẽ có cơ hội cùng nhau nghiên cứu 'tên lửa thiên kiếp' này, đẹp biết bao nhiêu. "Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng nói, cậu cũng muốn tăng thêm hiểu biết về thiên kiếp.

Hơn nữa tiếp theo nếu cậu muốn tu luyện 'Ngự Đao Phi Hành', có cao thủ ở bên cạnh nhìn xem cũng an toàn hơn.

Nói xong, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác tay trái của mình rất ngứa.

Cậu theo bản năng nhìn về phía tay trái của mình...

Trống rỗng.

Đúng rồi, tay trái của mình đã cho Bạch tiền bối mượn.

Tống Thư Hàng tinh tế cảm ứng một chút, liền cảm giác được, Bạch tiền bối đang viết chữ trong lòng bàn tay trái của cậu.

Sau đó có một chuyện rất xấu hổ.

Tống Thư Hàng vẫn đeo đôi "Găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách" bên tay trái.

Đôi găng tay này tuy có chút hư hại trong đợt thiên kiếp vừa rồi, nhưng nhìn chung vẫn che kín lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Cho nên, những chữ mà Bạch Tôn Giả viết trong lòng bàn tay trái hắn, Tống Thư Hàng thực sự không thể cảm ứng được nội dung cụ thể, chỉ thấy lòng bàn tay nhột nhột.

Tống Thư Hàng: "......" Đeo găng tay thì phương pháp viết chữ vào lòng bàn tay coi như phế, không giao tiếp được.

Nhưng tháo găng tay ra thì càng không ổn, vừa tháo ra là cái "Giám định bí pháp" kia sẽ điên cuồng kích hoạt mất kiểm soát, giám định trời, giám định đất, giám định cả không khí.

Đến lúc đó, Tống Thư Hàng sớm muộn gì cũng "toang".

Không biết Bạch tiền bối còn cách giao tiếp nào khác không?

Trực tiếp hơn chút?

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng phát hiện cảm giác nhột trong lòng bàn tay đã dừng lại.

Chắc là Bạch Tôn Giả phát hiện ra cách lớp găng tay Tống Thư Hàng không hiểu ý mình, nên đã dừng phương pháp này lại.

Ngoài ra, Bạch tiền bối biết chuyện Tống Thư Hàng mang trong mình "Giám định bí pháp" đặc thù, nên cũng không nghĩ đến việc tháo đôi "Găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách" trên tay Tống Thư Hàng ra. [Bạch tiền bối, nếu không thể dùng cách viết lên lòng bàn tay, ngài có thể cầm cánh tay tôi viết chữ mà, tôi đại khái có thể cảm ứng được ngài muốn viết nội dung gì.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tuy nhiên, Bạch tiền bối dường như đã tạm dừng ý niệm truyền đạt tin tức cho hắn.

Tống Thư Hàng chăm chú cảm ứng nửa ngày cũng không thấy gì.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối tạm thời bỏ cuộc rồi?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, tay trái hắn truyền đến một trận tê dại, là cảm giác bị điện giật "tách tách".

Đây là Bạch tiền bối lại bắt đầu độ kiếp lần nữa?

Cảm giác điện giật tê dại hắn cảm nhận được cũng không mạnh, chắc chỉ là bị dư âm thiên kiếp của Bạch tiền bối lan đến.

Hiện tại tình cảnh tay trái của hắn cũng chẳng khác nào Thông Nương lúc bị thu nhỏ từng tấc bỏ trong túi và liên tục bị điện giật ngất xỉu khi hắn độ kiếp.

Nhắc mới nhớ, Thông Nương đến giờ vẫn còn hôn mê...

Lần thiên kiếp này, cô nàng dường như chẳng nhận được lợi ích gì.

Thiên kiếp lần sau, nhất định phải chú ý chuyển cô nàng vào "Thế giới Hạch tâm" kịp thời, tránh để cô nàng chịu khổ theo mình mới phải. "Này, Thư Hàng cậu không sao chứ?" Đông Phương Lục tiên tử thấy Tống Thư Hàng đột nhiên trầm mặc một lúc, rồi cơ thể bỗng nhiên run lên kịch liệt, bèn lo lắng hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân: "Theo kinh nghiệm nhiều năm của ta, tên Tống Thư Hàng này chắc chắn là nhịn tiểu quá lâu, cả người mới run bần bật lên thế." Tống Thư Hàng: "......" Bạch Hạc Chân Quân, ngài trước kia lúc nhịn tiểu cũng có thể run như bị điện giật thế à? "Tôi không sao." Tống Thư Hàng nói: "Chỉ là tay trái tôi vẫn còn ở trong thế giới thiên kiếp, lúc Bạch Tôn Giả độ kiếp lần nữa, tay trái bị thiên kiếp lôi kiếp lan đến, hơi tê một chút." Bạch Hạc Chân Quân nghe vậy, bỗng nhiên trầm mặc.

Sau đó, ngài ấy lặng lẽ ngồi xổm xuống góc tường, đôi cánh sau lưng xòe ra bọc lấy cơ thể, trông như vừa chịu đả kích nặng nề. ...

Đối với nhóm người Tống Thư Hàng, thiên kiếp trắc trở này cuối cùng cũng cáo một đoạn lạc.

Lúc này, thời gian đã gần sáng.

Thất Sinh Phù phủ chủ và Thiên Nhai Tử đạo trưởng vừa độ xong thiên kiếp liền cáo từ rời đi, hai người họ sau khi tấn cấp xong cần bế quan một thời gian để củng cố cảnh giới thật tốt.

Ngoài ra, trong trận thiên kiếp 5+1 kinh hoàng này, cả hai người họ đều nợ Tống Thư Hàng một món nợ ân tình cực lớn.

Thông qua việc tiếp xúc với "Thánh Ấn" trong cơ thể mình, họ hiểu ra rằng sau khi cả ba người rơi vào hôn mê, hầu như chỉ có một mình Tống Thư Hàng đơn độc gánh thiên kiếp, cứ thế gượng gạo gánh qua thiên kiếp hình thức 5+1.

Nhờ phúc đó, họ mới có thể giữ được tính mạng tấn thăng một giai, thậm chí còn trải qua một loạt phúc lợi như Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp.

Ân tình này rất lớn, với tính cách của Phủ chủ và Thiên Nhai Tử, chỉ cần có cơ hội, hai người nhất định sẽ trả lại phần ân tình này.

Đông Phương Lục tiên tử trong lòng vẫn còn một số nghi hoặc về thiên kiếp muốn hỏi Tống Thư Hàng.

Chỉ là thấy Tống Thư Hàng vừa độ qua thiên kiếp, cả người nhếch nhác, nên cũng tạm thời cáo biệt rời đi, dù sao gần đây cô đều ở khu vực Giang Nam, lúc nào cũng có cơ hội tìm Tống Thư Hàng giải đáp.

Bỉ Ngạn Ma Quân cũng cáo biệt rời đi, hắn muốn thuê một căn hộ gần đây, trong một khoảng thời gian tới hắn cũng sẽ ở lại khu vực Đông Nam.

Bạch Hạc Chân Quân thì mặt dày dọn vào tòa nhà của Dược Sư, ngài ấy khó khăn lắm mới có cơ hội danh chính ngôn thuận "sống chung một nhà" với Bạch Tôn Giả, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua? ...

Mắt thấy còn một chút thời gian nữa mới sáng, Tống Thư Hàng về phòng mình đả tọa điều tức, làm quen một chút với cảnh giới hoàn toàn mới. "Tiên Thiên Chân Nguyên" tứ phẩm và "Chân Khí Hóa Lỏng" tam phẩm có sự nâng cao cực lớn về "chất", ngoài ra sau khi đến cảnh giới này, kinh mạch và đan điền trong cơ thể tu sĩ đều đã khai mở hoàn tất.

Việc tấn cấp của tu sĩ tứ phẩm chính là quá trình diễn hóa "Hư đan" trong bản mệnh đan điền của bản thân thành [Kim Đan].

Bước này, đối với tu sĩ mà nói là một bước quan trọng nhất.

Một viên Kim Đan định đại đạo, đan văn của Kim Đan có mấy phẩm trực tiếp quan hệ đến việc tu sĩ tương lai có thể leo lên độ cao bao nhiêu.

Tống Thư Hàng nhìn con cá voi mập đã biến đổi càng thêm béo trong đan điền mình, hiện tại nó có sừng, có vuốt, có vảy, cũng không biết cuối cùng sẽ diễn biến thành thần thú gì?

Bản thân Thư Hàng rất hy vọng tên này có thể diễn biến thành hình rồng đẹp trai các kiểu...

Nhưng với cái dạng cá voi mập này, thực sự không dám ôm ảo tưởng.

Sau khi kết thúc một lượt tu luyện "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công", Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Sau đó, hắn phát hiện có một bóng người nhỏ nhắn ngồi bên giường hắn, trong đêm đen đôi mắt cô ấy lại tản ra ánh sáng nhàn nhạt, cứ nhìn chằm chằm vào vị trí cánh tay trái của hắn.

Là Tô Thị A Thập Lục, cô ấy không biết đã lặng lẽ đến bên cạnh hắn từ lúc nào.

Mà Tống Thư Hàng trong trạng thái tu luyện lại hoàn toàn không có cảm ứng.

Phải biết rằng hiện giờ lục giác của Tống Thư Hàng cực kỳ nhạy bén, hơi có chút gió thổi cỏ lay, hắn đều có thể trong nháy mắt bừng tỉnh khỏi trạng thái tu luyện. "A Thập Lục, sao cậu lại tới đây?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Hôm nay A Thập Lục trông đặc biệt có khí thế, nhất là đôi mắt kia, phảng phất như tự mang theo uy áp vậy. "Tôi thấy cậu độ kiếp xong xuôi nên qua xem cậu thế nào.

Nhưng thấy cậu đang tu luyện, là Bạch Hạc tiền bối mở cửa cho tôi.

Sau đó ngài ấy dẫn tôi vào phòng cậu." Tô Thị A Thập Lục khẽ ngáp một cái, dụi dụi mắt.

Sau đó mắt cô không còn phát sáng nữa, khôi phục như lúc đầu.

Bạch Hạc Chân Quân mở cửa?

Thảo nào A Thập Lục vào phòng mà hắn không cảm ứng được. "Nói chứ, tôi thực sự không ngờ tốc độ tấn cấp của cậu lại nhanh như vậy.

Mới bao lâu đâu, cảnh giới của cậu đã đuổi kịp tôi rồi." Tô Thị A Thập Lục hơi rũ mi mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười. "Hề hề hề hề, vận khí tốt, bất tri bất giác cứ luyện đến cảnh giới này." Tống Thư Hàng mỉm cười nói. "Câu này của cậu mà nói ra ngoài, cả giới tu sĩ không biết có bao nhiêu người bị chọc cho tức chết." Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, nói: "Lúc tôi qua đây, nghe Bạch Hạc Chân Quân nói, lần này các cậu độ kiếp là 5 người cộng thêm một con rối cùng nhau độ kiếp?

Những người khác thế nào rồi?" "Thất Sinh Phù tiền bối và Thiên Nhai Tử đạo trưởng đều bình an vô sự, còn một vị tên là 'Thường Viễn Tử' tiền bối rơi vào tâm ma kiếp, vẫn còn ở lại trong thế giới thiên kiếp.

Còn về lão già quỷ tu cùng bọn tôi độ kiếp lúc đó, trong đợt thiên kiếp thứ hai đã hóa thành tro bụi rồi.

Con rối kia cũng vậy." Tống Thư Hàng đáp. "Con rối đó có lai lịch gì?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Cô nghe Bạch Hạc Chân Quân nhắc qua, lúc đó chính là con rối kia đột nhiên xông vào tiểu viện, trực tiếp dẫn thiên kiếp xuống, mới khiến nhóm Tống Thư Hàng bị ép phải độ cái "Thiên kiếp hình thức 5+1" kia. "Đó là một kẻ khiến tôi rất đau gan." Tống Thư Hàng vừa nhớ tới tên có vô số acc clone (mã giáp) kia liền thấy đau đầu, hắn đưa hai tay muốn day thái dương, tiếc là sau khi đưa tay ra, chỉ có tay phải thành công đặt lên thái dương.

Tay trái hắn là vẫn bị Bạch tiền bối nhốt trong hộp trong suốt, đang ấn lên nắp hộp.

Tô Thị A Thập Lục bò ra sau lưng Tống Thư Hàng, vươn tay thay hắn xoa bóp thái dương. "Tên đó...

Tôi và hắn kết oán ở chỗ 'Đoạn Tiên Đài chi chiến' của Sở gia lúc đó.

Tên đó khống chế một đệ tử Thiên Thủ Môn bị 'khôi lỗi hóa', muốn mưu đoạt kiếm quyết về 'phương pháp mở lối vào cấm địa' của Sở gia.

Nhưng kế hoạch của hắn bị tôi và các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần phá hỏng.

Phương pháp mở lối vào cấm địa cũng rơi vào tay tôi." Tống Thư Hàng cười hắc hắc, lại tiếp tục nói: "Sau này, tên đó lại âm tôi một vố, nấp trong đám chiến sĩ cầu gai hạ một cái nguyền rủa lên người tôi.

Nhưng sau đó, nguyền rủa đó bị tôi chuyển tống cho một tên khác cũng làm tôi đau gan là 'Công Tử Hải'." Công Tử Hải?

Nghe thấy cái tên này, mắt Tô Thị A Thập Lục lại ẩn ẩn phát sáng.

Công Tử Hải và cô cũng có oán, lúc trước do Công Tử Hải thiết kế khiến cô mấy lần gặp họa sát thân.

Nhưng cũng vì nguyên nhân Công Tử Hải mà cô kết giao được với Tống Thư Hàng. "Sẽ có một ngày, tôi tất trảm hắn." Giọng nói thanh thúy của Tô Thị A Thập Lục vang lên. "Sẽ có cơ hội thôi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau đập chết hắn." Tống Thư Hàng nói, Công Tử Hải hiện tại vẫn đang trong quá trình trùng kích cảnh giới ngũ phẩm.

Chương 1163

Mà hắn và Tô Thị A Thập Lục đã là tứ phẩm rồi. "Được." Tô Thị A Thập Lục dùng sức nói, bởi vì trả lời rất dùng sức, đôi tay cô cũng bất giác tăng thêm mấy phần lực đạo. "Đau đau đau đau đau, A Thập Lục nhẹ chút." Tống Thư Hàng kêu lên, lực độ vừa rồi của A Thập Lục có khí thế như muốn chọc thủng thái dương hắn a!

Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ thả lỏng lực đạo trên ngón tay: "Vậy cậu có biết thân phận thực sự của con rối kia không?" "Hoàn toàn không biết, cho nên tôi mới đau gan như thế.

Acc clone của tên này quá nhiều." Tống Thư Hàng tắc nghẹn trong lòng.

Đặc biệt là ở "Cấm địa", tên đó không biết đã chết bao nhiêu con rối, Bạch Tôn Giả còn ra tay khiến một con rối trong đó "thần hình câu diệt", nhưng tên này sau đó luôn có thể lôi ra con rối mới, tiếp tục nhảy ra nhảy nhót.

Acc clone mở nhiều như thế, giết mãi không hết, lại không tìm ra bản tôn của hắn, thật tắc lòng.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi đề xuất: "Thư Hàng, có thể tìm người bói cho hắn một quẻ, nói không chừng có thể nhận được chút tin tức." "Đồng Quái tiền bối không phải bị bắt đi phối giống rồi sao?" Tống Thư Hàng buột miệng nói theo phản xạ. "Tôi không nói Đồng Quái tiền bối, quẻ của ngài ấy đen lắm." A Thập Lục cười nói, sau đó cô nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đã dần dần sáng lên. "Thư Hàng, cậu đã tứ phẩm rồi, có muốn bắt đầu luyện ngự kiếm phi hành không?" A Thập Lục hỏi. "Ừ, tự nhiên là phải tu luyện rồi." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cảnh giới tứ phẩm, đặc điểm nổi bật nhất chính là ngự kiếm phi hành, cũng như ngự kiếm giết địch.

Ý niệm vừa động, lấy thủ cấp địch ngoài ngàn dặm, đây chính là chỗ lợi hại của cảnh giới tứ phẩm.

Tống Thư Hàng luyện đao, đến lúc đó thông thường sử dụng cũng là pháp môn "Ngự đao phi hành".

Đương nhiên, bất luận là ngự đao hay là ngự kiếm, kỳ thực phương pháp đều là một phép thông trăm phép thông.

Phi kiếm và phi đao, thậm chí là phi côn, phi chùy, phi khóa (xích), đều là vật tải của pháp thuật "Ngự kiếm phi hành".

Chỉ cần học được ngự đao, sau khi thông thạo thì bất luận là ngự kiếm, ngự chùy hay ngự côn đều không thành vấn đề.

Cũng giống như người ta học bằng lái xe xong, quay đầu mua xe của các hãng khác nhau, ngồi vào thì cơ bản đều lái được, cùng một đạo lý.

Còn chuyện lái có mượt hay không thì lại là vấn đề khác.

Tống Thư Hàng đang có trong tay một bộ tư thế ngự đao phi hành kỳ quặc - Khiên Đao Thuật.

Môn ngự đao phi hành này, đao ở trước, người ở sau, khi bay thì bắn ra như tên lửa.

Hoàn mỹ phù hợp động lực học không khí, tính toán lưu thể các kiểu một đống học thuyết, tốc độ so với ngự đao phi hành thông thường thì nhanh hơn rất nhiều.

Thực nãi là diệu chiêu để đào mạng.

Chiêu "Khiên Đao Thuật" này Tống Thư Hàng khẳng định sẽ tu luyện, nhưng trong tình huống bình thường hắn sẽ không luôn sử dụng "Khiên Đao Thuật" để bay, chiêu này phải dùng cho mục đích đào mạng.

Ngoài ra, trong điện thoại Tống Thư Hàng còn có một cái APP rất tuyệt. [Bạch Vân ngự kiếm phi hành bồi huấn ban APP].

Quảng cáo: Bạn muốn sở hữu kỹ năng ngự kiếm phi hành đẹp trai không?

Muốn cưỡi gió ngự kiếm, tung hoành trên chín tầng trời không?

Lớp ngự kiếm phi hành Bạch Vân của Nho môn, lớp huấn luyện tốt nhất để bạn học tập ngự kiếm phi hành!

Chỉ cần trả một khoản phí tổn linh thạch nhất định, là có thể từ xa tiếp nhận huấn luyện một kèm một của cao thủ ngự kiếm phi hành Nho môn, học tập tư thế ngự kiếm phi hành của Nho gia.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng có cân nhắc qua việc học trước pháp môn ngự kiếm phi hành của Nho gia...

Tô Thị A Thập Lục nheo mắt: "Vậy hôm nay đi, trưa nay tôi chỉ đạo cậu yếu lĩnh ngự đao phi hành, tối sau khi tan học, chúng ta lại tìm một chỗ thử pháp môn ngự đao phi hành." "Pháp môn ngự đao phi hành của cậu trực tiếp dạy tôi không vấn đề gì chứ?" Tống Thư Hàng hỏi, từ khi tiếp xúc tu luyện hắn liền hiểu đạo lý "Pháp bất khinh truyền".

Đặc biệt là đệ tử của một số đại môn phái, đại gia tộc, học công pháp của gia tộc, môn phái mình là vạn vạn không thể truyền ra ngoài.

Trừ phi quyền sở hữu công pháp này thuộc về chính mình, như vậy thì không vấn đề gì, muốn truyền thế nào thì truyền. "Không vấn đề gì đâu, pháp môn ngự đao phi hành này là A Thất tự sáng tạo.

Mà anh ấy đã nói rồi, muốn truyền thụ môn ngự đao phi hành này và Ngự Đao Thuật cho cậu.

Ngoài ra, cậu cũng sắp phải bắt đầu luyện chế bản mệnh pháp bảo rồi, đến lúc đó thiếu dược liệu gì, có thể tìm tôi lấy." Tô Thị A Thập Lục nói.

Trước đó, vì Tống Thư Hàng tặng 16 cây "Long Cốt Khô Đằng" cho A Thập Lục chữa thương, Tô Thị A Thất đã nợ hắn một ân tình lớn.

Lúc đầu, A Thất nói muốn dùng cơ hội tu luyện ở "Tầng một Thiên Hà bí cảnh" làm một phần thù lao.

Không ngờ tốc độ tấn cấp của Tống Thư Hàng cứ như ngồi tên lửa thăng thiên, tư cách tu luyện tầng một Thiên Hà bí cảnh đối với Tống Thư Hàng hiện giờ đã không còn ý nghĩa gì mấy.

A Thất suy nghĩ một chút, sau khi biết Tống Thư Hàng sắp tấn thăng tứ phẩm, liền quyết định dùng môn "Ngự Đao Chi Thuật" tự sáng tạo này cùng với một phần dược liệu luyện chế bản mệnh pháp bảo để làm thù lao khi đó. "Thay tôi cảm ơn A Thất tiền bối." Tống Thư Hàng cười nói. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục ngáp một cái, lại nói: "Vậy đến trưa tôi đi tìm cậu." "Được." Tống Thư Hàng nói.

Đến lúc đó tu luyện "Ngự đao phi hành" xong, vừa vặn có thể đi tìm Biệt Tuyết tiên cơ, nếm thử cái đùi cá sấu lớn mà tiên cơ chế biến xong. ...

Sau khi A Thập Lục rời đi, Tống Thư Hàng lại tu luyện "Chân Ngã Minh Tưởng Pháp" một lát, rồi đứng dậy đi rửa mặt.

Nhìn bản thân trong gương, Tống Thư Hàng đột nhiên có chút khổ não. "Bạch tiền bối độ kiếp vẫn chưa kết thúc sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cánh tay trái vẫn ở chỗ Bạch Tôn Giả, Bạch tiền bối đến giờ vẫn chưa liên hệ lại với hắn, cũng không biết Bạch tiền bối đang làm gì.

Như vậy, chẳng lẽ hắn phải giữ cái bộ dạng cụt tay này đi đến trường?

Tuy nói hắn có hình thức [Ba đầu sáu tay], nhưng đó không phải là ba đầu sáu tay thật sự a.

Nếu Diệp Tư còn ở bên cạnh thì tốt, chỉ cần Diệp Tư chèn cánh tay của cô ấy vào vị trí cánh tay trái của Thư Hàng, lại thêm một chút thủ đoạn che giấu là có thể giải quyết vấn đề cụt tay.

Nhưng Diệp Tư hiện tại đã đi Bích Thủy Các bế quan rồi...

Còn về Công Đức Xà Mỹ Nhân, thôi bỏ đi.

Cô nàng gần đây quá loi choi, Tống Thư Hàng nếu dùng tay trái của cô nàng thay thế cánh tay mình, trời mới biết cô nàng sẽ chơi ra trò gì. "Thật sự không được thì chỉ còn cách dùng 'Trâm cài ngực ảo ảnh' mượn từ Vũ Nhu Tử để huyễn hóa ra một cánh tay trái." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nhắc đến cái trâm cài ngực, hắn vẫn chưa tìm được cơ hội trả lại cho Vũ Nhu Tử.

Ngoài ra, hắn cũng đến lúc phải học một số "ảo thuật" đê giai rồi, chỉ cần qua mặt được người thường là được.

Như vậy sau này hắn hành động sẽ thuận tiện hơn một chút.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, ngoài phòng truyền đến tiếng của Thi. "Thư Hàng sư huynh, anh dậy chưa?

Buổi sáng muốn ăn gì không?" Thi lên tiếng hỏi, trù nghệ của cô bé rất khá, cho nên sau khi dọn vào tòa nhà của Dược Sư, cô bé đã tiếp nhận việc lo liệu ba bữa một ngày cho mọi người. "Có mì không?

Anh muốn ăn chút gì thanh đạm." Tống Thư Hàng đáp. "Có, vậy em đi xuống bếp tầng hai đây, các anh lát nữa xuống ăn sáng nhé." Thi trả lời. ...

Đợi khi Tống Thư Hàng xuống lầu ăn sáng, phát hiện mấy người kia đều đã vào chỗ.

Bạch Hạc Chân Quân đang ăn bánh mì nướng kèm sữa bò, hôm nay ngài ấy vẫn duy trì hình thái nữ tính, loáng thoáng có thể nhận ra ngài ấy vẫn đang trong trạng thái suy yếu, vẫn chưa triệt để hồi phục.

Tiểu Thải đã ăn xong, đang nằm bò bên cạnh Bạch Hạc Chân Quân.

Không biết có phải vì nguyên nhân cùng là loài chim hay không, mà từ sáng nay sau khi gặp Bạch Hạc Chân Quân, cô nàng đã cảm ứng được một loại cảm giác thân thiết từ huyết mạch.

Tuy rằng một con là hạc, một con là sẻ nhỏ. "Tống sư huynh, cánh tay trái của anh sao vậy?" Thi ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, kinh ngạc nói. "Không sao, cho Bạch tiền bối mượn một chút, không bị mất đâu.

Đợi Bạch tiền bối về là có thể lắp lại." Tống Thư Hàng cười nói.

Thi gật đầu, cô bé cắn miếng nhỏ chiếc bánh mì trắng của mình, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tống sư huynh, hôm qua em mơ thấy anh, còn có Thất Sinh Phù tiền bối, còn có hai vị tiền bối không quen biết, đang giảng pháp trong mơ.

Anh và Thất Sinh Phù tiền bối giảng có vẻ rất hay, em ngủ một giấc tỉnh dậy vẫn còn nhớ rất rõ ràng." "Tôi cũng mơ thấy." Tước yêu Tiểu Thải nói: "Cho nên rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao tôi và Thi lại mơ thấy cùng một giấc mơ?" Tống Thư Hàng sờ cằm, Huyền Thánh Giảng Pháp bá đạo thế sao?

Tu sĩ đang ngủ cũng sẽ trực tiếp mơ thấy hình ảnh Huyền Thánh Giảng Pháp? "Cảnh tượng hôm qua trong mơ của các em không phải là mộng cảnh bình thường.

Mà là trạng thái 'Huyền Thánh Giảng Pháp', đối với các em mà nói, hẳn là có không ít lợi ích." Tống Thư Hàng đáp. "Vâng, lúc em thông qua tìm hiểu 'Đạo Tàng' mà Tống sư huynh giảng giải, đối với cảnh giới Dược Long Môn đã nắm bắt sâu hơn một bước, chỉ thiếu chút nữa là có thể xông pha bình cảnh Dược Long Môn rồi." Thi gật đầu, lại nói: "Cho nên Tống sư huynh, anh có rảnh thì có thể giảng pháp cho em thêm lần nữa không?" "Được thôi, vậy đợi tối nay nhé, đợi anh về sẽ giảng lại cho em lần nữa." Tống Thư Hàng nhận lời. "Cảm ơn Tống sư huynh." Thi ngoan ngoãn gật đầu. *** Nhóm người Tống Thư Hàng ngồi chiếc xe mười mét nối dài của Bạch Tôn Giả đến trường, do Bạch Hạc Chân Quân lái xe, ngài ấy có bằng lái phù hợp.

Những tiết học buổi sáng đối với Tống Thư Hàng mà nói rất là giày vò.

Sau khi "Nhân Tiền Hiển Thánh", cái "Phù văn tiểu thấu minh" mượn từ Túy Nguyệt cư sĩ đã mất hiệu lực, trong giờ học, Tống Thư Hàng luôn cảm giác được ánh mắt của các bạn học thỉnh thoảng lại liếc về phía hắn.

Ngoài ra, còn có "cánh tay trái" thỉnh thoảng truyền đến cảm giác tê dại. "Thư Hàng, người cậu không khỏe à?" Cao Mỗ Mỗ ngồi cùng bàn với hắn có chút lo lắng hỏi, sao cứ cách một lúc lại thấy Tống Thư Hàng dựa vào bàn, cơ thể run rẩy nhè nhẹ, phảng phất như bị điện giật, nhìn rất đau khổ vậy.

Cũng may Tống Thư Hàng là đấng nam nhi, nếu hắn là một em gái, Cao Mỗ Mỗ nhìn thấy bộ dạng hiện tại của hắn, tuyệt đối sẽ ngay lập tức phát huy trí tưởng tượng về những tình tiết 18+. "Không sao, hôm qua có thể bị nhiễm chút phong hàn." Tống Thư Hàng nặn ra một nụ cười gượng gạo.

Cao Mỗ Mỗ: "Tớ nhớ cậu dạo này thường xuyên rèn luyện mà, thể chất vẫn kém vậy sao?" Lúc này, Thổ Ba đột nhiên dùng khuỷu tay huých huých Cao Mỗ Mỗ, rồi chỉ chỉ về phía Bạch Hạc Chân Quân trong hình thái nữ tính ở cách đó không xa, sau đó cười hắc hắc nói: "Tớ nghĩ, không phải do thể chất Thư Hàng kém đâu.

Mà là do cái này này, Cao Mỗ Mỗ, cậu hiểu rồi chứ?" Cao Mỗ Mỗ đẩy gọng kính, lộ ra ánh sáng đầy trí tuệ: "Thư Hàng, người trẻ tuổi, phải biết tiết chế a." Tiết chế em gái cậu!

Tống Thư Hàng đang định phản bác, nhưng lúc này từ tay trái lại truyền đến một trận tê dại.

Hắn đành phải cúi đầu ôm trán, nghiến răng chịu đựng sự kích thích của thiên kiếp chi lôi này.

Muốn khóc quá.

Chương 1164

Bạch tiền bối rốt cuộc muốn làm kế hoạch lớn gì?

Vẫn chưa bắt đầu sao?

Đang nghĩ như vậy, cảm giác lôi điện tê dại kia tan đi.

Sau đó, hắn cảm giác tay trái của mình bị Bạch tiền bối nắm lấy, rồi Bạch tiền bối dùng tay hắn bắt đầu viết chữ lên hộp. [Đem trang bị của ta cất vào Thế giới Hạch tâm của ngươi, rồi thử dùng tay trái của ngươi lấy trang bị ra xem sao, cả buổi tối ta chỉ farm được năm quả bom hạt nhân thiên kiếp, thứ này không dễ farm.

Giờ nghĩ cách cất chúng đi trước đã.] Tống Thư Hàng: "......" Thế là hắn tâm niệm vừa động, chuyển "Vòng tay pháp khí" của mình vào trong Thế giới Hạch tâm.

Tiếp đó, hắn lại dùng ý niệm khống chế pháp khí, đổ những trang bị thuộc về Bạch tiền bối ở trong đó ra.

Bước cuối cùng, hắn lại khống chế tay trái của mình, xem xem "Thế giới Hạch tâm" của mình có thể đột phá trở ngại của "Không gian thiên kiếp", thâu độ trang bị của Bạch Tôn Giả vào thế giới thiên kiếp hay không.

Sau đó, "tay trái" trong thế giới thiên kiếp thuận lợi lấy hết những trang bị thuộc về Bạch Tôn Giả ra, đưa vào trong thế giới thiên kiếp.

Thành công rồi.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên...

Nếu không gian thiên kiếp có thể thuận lợi thâu độ như vậy, thì trên phương diện này có rất nhiều thứ hay ho để làm a!

Bạch Tôn Giả nhặt lại trang bị của mình.

Sau đó lại dùng tay Tống Thư Hàng viết chữ. [Ta tiêu hao hơi lớn, bên ngươi có gì ngon không?] Khi biết Bạch Tôn Giả muốn "đồ ngon", trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một dự cảm không lành.

Trạng thái hiện tại của Bạch Tôn Giả khiến hắn không khỏi nhớ lại mấy năm trước, lúc hắn nghỉ hè hồi cấp ba, cùng bạn thân chơi game farm đồ.

Lúc đó hắn và bạn thân canh boss game để farm đồ, một lần farm là mấy ngày liền.

Thậm chí đến cả thời gian ăn cơm, đi vệ sinh cũng phải bấm giờ tính giây, hận không thể ăn cơm ngay trước máy tính.

Trầm mê vào việc farm boss không thể kiềm chế.

Bạch Tôn Giả hiện tại sẽ không cũng trầm mê vào việc farm thiên kiếp không thể kiềm chế rồi chứ?

Khi thiên kiếp gặp phải Bạch Tôn Giả...

Đối với thiên kiếp mà nói, đây quả thực là một chủ đề đầy bi kịch.

Có điều, hiện tại trên người hắn cũng không có đồ gì ngon.

Ngoài Ích Cốc Đan các loại hương vị ra, Tống Thư Hàng chỉ có sử dụng kỹ năng "Thiệt Trán Liên Hoa" + cỏ Đao ý thông huyền, chế tác cho Bạch tiền bối một mẻ "Hạt sen Đao ý thông huyền".

Hoặc là, đợi trễ chút nữa, sau khi Biệt Tuyết tiên cơ chế biến xong "Đùi cá sấu", hắn có thể thông qua "Thế giới Hạch tâm" chuyển phát nhanh một ít cho Bạch tiền bối.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng khống chế tay trái của mình, dùng ngón tay viết chữ lên cái hộp trong suốt kia. [Bạch tiền bối ngài muốn ăn chút gì?

Trong tay tôi có ít Ích Cốc Đan, hoặc là giờ tôi có thể chế tác cho ngài một ít Hạt sen Đao ý thông huyền?

Hoặc là, đợi trễ chút nữa, tôi sẽ liên hệ Biệt Tuyết tiên cơ, lấy từ chỗ cô ấy một phần đùi cá sấu tinh chế.] Tay trái Tống Thư Hàng viết chữ rất ngượng nghịu, dù sao hắn cũng không thuận tay trái, cũng không biết Bạch Tôn Giả có đọc hiểu nội dung hắn viết không?

Rất nhanh, Bạch Tôn Giả dùng tay trái của hắn truyền tin: [Ngươi viết cái gì thế?

Loạn quá, ta đọc không hiểu.

Thật ra ngươi có thể viết một mảnh giấy, thông qua Thế giới Hạch tâm, truyền đến chỗ ta.] Tống Thư Hàng: "......" Sao hắn lại không nghĩ ra cách này nhỉ?

Quả nhiên tư duy của mình không đủ linh hoạt.

Một lát sau, Tống Thư Hàng dùng bút viết nhanh một mảnh giấy.

Rồi tống cả giấy và bút vào trong "Thế giới Hạch tâm".

Tiếp đó, lại dùng tay trái trong "Thế giới Thiên kiếp" lấy mảnh giấy và bút ra.

Trong thế giới thiên kiếp, Bạch Tôn Giả cầm lấy giấy bút, xem xong tin tức, dùng bút viết trả lời vào mặt sau mảnh giấy: [Vậy cho một phần Hạt sen Đao ý thông huyền...

Sau đó, ta còn muốn ăn chút đồ khác được không?

Ăn vặt gì cũng được!

Ta còn muốn uống chút trà, nhưng chỗ ta không có nước, cho nên, cho ta mượn thêm ít nước suối Hoạt tuyền nhé?] Viết xong, Bạch Tôn Giả nhét mảnh giấy lại vào tay trái Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm ứng được mảnh giấy trong tay, tâm niệm vừa động, thông qua "Thế giới Hạch tâm" làm trung chuyển, lặng lẽ thu hồi mảnh giấy về hiện thế.

Xem xong hồi âm của Bạch Tôn Giả, khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

Muốn ăn, còn muốn uống trà?

Bạch tiền bối đây thật sự là đang độ thiên kiếp sao?

Thiên kiếp Bạch tiền bối độ và cái tôi độ thật sự là cùng một chủng tộc à?

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng trả lời trên giấy: [Được, một lát nữa tôi tan học, sau đó tôi giúp tiền bối đi tìm chút đồ ăn vặt.

Linh tuyền và Hạt sen Đao ý thông huyền đến lúc đó sẽ đưa cùng cho ngài.] Mảnh giấy thông qua "Thế giới Hạch tâm" chuyển đến tay Bạch Tôn Giả.

Bạch Tôn Giả xem xong hồi âm, khóe miệng nhếch lên, nghĩ nghĩ rồi lại trả lời một tin: [Không vấn đề, chút thời gian này ta hoàn toàn có thể nhẫn nại.

Ngoài ra, cái pháp khí không gian này đầy rồi, ngươi mang đến Thế giới Hạch tâm, chuyển toàn bộ "Tên lửa thiên kiếp" và "Bom hạt nhân thiên kiếp" bên trong vào Thế giới Hạch tâm của ngươi đi.

Ta đã phong ấn tầng tầng lớp lớp rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu.] Viết xong hồi âm, Bạch tiền bối nhét mảnh giấy và pháp khí không gian vào tay trái Tống Thư Hàng.

Rồi lại thông qua Thế giới Hạch tâm chuyển đến tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xem xong hồi âm, lại nhìn pháp khí không gian của Bạch tiền bối, bên trong đầy ắp tên lửa và bom hạt nhân...

Đám đồ chơi này sẽ không nổ banh xác cái Thế giới Hạch tâm của hắn chứ?

Đặc biệt là hiện tại trong Thế giới Hạch tâm của hắn có một đống "Vô Hình Kiếm Cổ", còn có một con chuột cơ bắp lớn, tổng cảm giác rất nguy hiểm. ...

Khi Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả thông qua cách thức nguyên thủy là viết giấy để giao lưu, Bạch Hạc Chân Quân ngồi cách Tống Thư Hàng không xa phía trước, vô tình bóp gãy cây bút trong tay mình. "Thất sách rồi, hôm qua ta đã thả Tô Thị A Thập Lục vào phòng Tống Thư Hàng, đêm hôm khuya khoắt, cô nam quả nữ hai người ở chung một phòng, vậy mà lại chẳng xảy ra chuyện gì.

Đáng ghét a, hôm qua ta lẽ ra nên lén lút trợ công thêm một phen mới đúng.

Hơn nữa, tên Tống Thư Hàng này, xu hướng tính dục thật sự không có vấn đề chứ?" Bạch Hạc Chân Quân rất không cam lòng, lại ẩn ẩn có chút lo lắng. *** Tan tiết học đầu tiên, Tống Thư Hàng chuẩn bị đi mua chút đồ ăn cho Bạch tiền bối.

Hắn vươn vai đứng dậy: "Cao Mỗ Mỗ, các cậu có muốn ăn gì không?

Tớ mời." "Mới vừa ăn sáng xong, không có khẩu vị." Cao Mỗ Mỗ nằm bò ra bàn, đang dùng điện thoại gõ chữ như bay.

Từ khi chuyện cậu ta viết tiểu thuyết bị bạn cùng phòng biết được, cậu ta không còn lén la lén lút gõ chữ nữa, mà là tranh thủ mọi thời gian rảnh rỗi, đầu tư tinh lực có hạn vào trào lưu gõ chữ vô hạn. "Tớ sao cũng được." Thổ Ba lười biếng nói.

Dương Đức cười nói: "Tớ sẽ không khách sáo đâu, hiếm khi Thư Hàng mời khách, tớ muốn chút gì đó no bụng, sáng tớ vẫn chưa ăn."

"Được, tớ đi xem cho hai cậu." Tống Thư Hàng gật đầu nói. "Tống sư huynh, muốn em đi cùng anh không?" Thi loli ngẩng đầu lên, giọng lanh lảnh nói. "Không cần đâu, anh đi một mình là được." Tống Thư Hàng nói. "Nhưng mà em muốn mua ít hạt hướng dương, hạt hướng dương của em ăn hết rồi." Thi loli thẹn thùng nói.

Tống Thư Hàng: "Anh mua cho em, em muốn vị gì?" "Mỗi loại vị đều muốn một ít." Thi trả lời rất nhanh. "......" Tống Thư Hàng: "Được, không thành vấn đề." Rời khỏi phòng học, Tống Thư Hàng trước tiên vận chuyển thân pháp, tránh né bạn học, tìm một phòng học trống không có người.

Sau khi xác định xung quanh không có ai, hắn vận chuyển năng lực "Thiệt Trán Liên Hoa", chuyển hóa mười mấy hạt "Hạt sen Đao ý thông huyền".

Sau đó hắn mang theo hạt sen, tiến vào Thế giới Hạch tâm của mình, đi vào "Đông Chi Điện".

Rồi đem tên lửa thiên kiếp, bom hạt nhân trong pháp khí không gian của Bạch Tôn Giả cất vào bên trong "Đông Chi Điện".

Trong Đông Chi Điện tự mang theo trận pháp phòng ngự cường lực, dù sao cũng là cung điện của "Trường Sinh Giả".

Cất tên lửa thiên kiếp và bom hạt nhân trong Đông Chi Điện, Tống Thư Hàng mới không cần lo lắng chúng đột nhiên phát nổ, nổ tung Thế giới Hạch tâm của hắn.

Giải quyết xong hạt sen và bom hạt nhân, hắn lại thuận đường đi căng tin trường học mua một lô đồ ăn vặt, một phần lén lút cất vào Thế giới Hạch tâm, một phần mang về cho Thổ Ba, Dương Đức và Thi. "Xem ra, việc tu luyện một số ảo thuật đơn giản phải đưa vào lịch trình rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ, nếu không mỗi lần làm chút chuyện đều phải lén lút tránh né đám đông, quá giày vò. ...

Sau khi về lớp, chia đồ ăn vặt và hạt hướng dương cho Thổ Ba, Dương Đức và Thi.

Sau đó, Tống Thư Hàng nằm bò ra bàn, đem "Hạt sen Đao ý thông huyền", "Hoạt tuyền" cùng linh thực, và cả cái pháp khí không gian đã được dọn trống, toàn bộ tống vào chỗ Bạch Tôn Giả ở thế giới thiên kiếp.

Bạch tiền bối đã trầm mê farm thiên kiếp không thể kiềm chế, cũng không biết ngài ấy muốn tích điểm farm thiên kiếp bao lâu?

Là farm một hai ngày?

Hay là farm cả mười ngày nửa tháng?

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị tâm lý tiếp tế dài hạn.

Một lát sau, Bạch tiền bối lại truyền một mảnh giấy cho hắn.

Tống Thư Hàng mở ra xem, trên đó viết [Phương pháp và các bước giải phong ấn tên lửa thiên kiếp], và đính kèm ba bước giải khai phong ấn tên lửa.

Tống Thư Hàng: "......" Thế này là ý gì?

Bạch tiền bối muốn hắn cầm "Tên lửa thiên kiếp" đi tìm chỗ làm thí nghiệm sao?

Tống Thư Hàng lấy một tờ giấy mới, viết lên đó một dấu "?" thật to, truyền cho Bạch Tôn Giả.

Hồi âm của Bạch Tôn Giả rất nhanh được truyền tới. [Đây là tạ lễ cho hoạt tuyền và đồ ăn vặt, cho ngươi dùng phòng thân.

Lúc nãy ta vừa farm thiên kiếp, vừa rảnh rỗi nhàm chán bói cho các đạo hữu trong nhóm một quẻ.

Lúc bói cho ngươi, phát hiện gần đây ngươi có thể sẽ gặp chút rắc rối nhỏ.

Cho nên, ngươi ghi nhớ các bước giải khai tên lửa thiên kiếp, khi gặp rắc rối lớn thì cứ trực tiếp ném nó ra, cho nó nổ tung.] Cho thứ này nổ tung thì tôi cũng "toang" mà!

Chương 1165

Trừ phi tôi tu sửa xong "Con rối tinh phẩm", hoặc là để Công Đức Xà Mỹ Nhân đeo "Bình Thiên Quan" lên lần nữa tiến vào hình thức Nữ Đế.

Khoan đã, chờ chút...

Suýt nữa quên mất mình còn có Thế giới Hạch tâm!

Nếu gặp nguy hiểm ở nơi hoang vu không người, thì cứ trực tiếp kích nổ tên lửa, sau đó mình trốn vào trong Thế giới Hạch tâm, để kẻ địch nếm thử mùi vị của tên lửa thiên kiếp cũng không tệ.

Thế là, Tống Thư Hàng viết hồi âm cho Bạch tiền bối: [Cảm ơn.] Bạch Tôn Giả không trả lời Thư Hàng nữa, ngài ấy lại tiến vào hình thức độ kiếp rồi - bởi vì cánh tay trái Tống Thư Hàng lại ẩn ẩn truyền đến cảm giác tê dại. *** Tiết học cuối cùng buổi sáng kết thúc.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, trên tay trái vẫn ẩn ẩn truyền đến cảm giác điện giật tê dại, nhưng hắn đã có thể làm được mặt không đổi sắc, vẻ mặt bình tĩnh.

Giật riết rồi cũng quen.

Hiện tại, mức độ điện giật này đã không thể lay động ý chí của hắn! "Trưa nay ăn gì?" Cao Mỗ Mỗ hỏi. "Cậu không phải hẹn với Nha Y rồi sao?" Thổ Ba đáp. "Ừ, cho nên mới hỏi các cậu muốn ăn gì?

Lúc tớ và Nha Y về sẽ tiện đường mua cơm trưa về cho các cậu." Cao Mỗ Mỗ nhếch miệng cười nói. "Không cần đâu, tớ và Dương Đức tự đi tìm chút gì ăn là được.

Thư Hàng cậu thì sao?" Thổ Ba hỏi. "Tớ cũng hẹn với người ta rồi." Tống Thư Hàng nói.

Đang nói chuyện, bóng dáng Tô Thị A Thập Lục đã xuất hiện ở cửa.

Hôm nay Tô Thị A Thập Lục hiển nhiên đã đặc biệt ăn diện, cố gắng để bản thân trông có vẻ trưởng thành hơn một chút, dù sao cũng là đến làm giáo viên. "Thư Hàng, các cậu buổi sáng còn tiết không?" Tô Thị A Thập Lục vẫy tay nói. "Hết rồi, sáng nay chỉ có ba tiết." Tống Thư Hàng cười đi ra đón, giữa đường lại nói với Thi: "Thi, em về cùng Bạch Hạc tiền... bạn học nhé, đi đường cẩn thận." Thi thu vỏ hạt hướng dương lại, gật đầu. ... "Thập Lục, ăn trưa chưa?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tôi ăn Ích Cốc Đan rồi." Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt: "Trưa nay chúng ta chẳng phải muốn luyện Ngự Đao Thuật sao?

Cho nên để tiết kiệm thời gian, tôi ăn Ích Cốc Đan rồi." Tống Thư Hàng nghe vậy, cười móc ra một viên Ích Cốc Đan, nuốt cái ực: "Chúng ta đi đâu tu luyện Ngự Đao Thuật?" "Hôm qua tôi đã chọn được địa điểm rồi, tôi đưa cậu qua đó." Tô Thị A Thập Lục vung tay lên, tế ra bản mệnh bảo đao của mình.

Nhắc đến Ngự Đao Thuật, Tống Thư Hàng từng trải nghiệm một lần "Ngự Kiếm Thuật phiên bản tạm thời".

Thứ đó là sản phẩm sau khi Thông Huyền đại sư tiến hành thực nghiệm "hạ thấp cấp độ sử dụng Ngự Kiếm Thuật" bị thất bại.

Sau đó đại sư lại cải tiến nó một chút, dùng để cho các đệ tử trải nghiệm trước "Ngự Kiếm Thuật".

Đệ tử đê giai có thể thông qua khởi động khẩu lệnh + chú văn + thủ ấn, tạm thời sử dụng, trải nghiệm sự thần kỳ của Ngự Kiếm Thuật.

Có điều Tống Thư Hàng cảm thấy cái "Ngự Kiếm Thuật tạm thời" đó, thay vì nói là trải nghiệm Ngự Kiếm Thuật, thì giống điều khiển phi kiếm từ xa hơn.

Ngự Kiếm Thuật thoạt nhìn và điều khiển phi kiếm từ xa quả thực có rất nhiều điểm tương đồng.

Một cái thông qua điều khiển để khống chế phi kiếm, cái kia chỉ cần ý niệm tu sĩ vừa động, kiếm tùy tâm động, lấy thủ cấp địch ngoài ngàn dặm!

Cái sau tỏ ra đẹp trai hơn một chút. ...

A Thập Lục tế ra bản mệnh bảo đao, bảo đao của cô thuộc loại đoản đao, khá nhỏ nhắn.

Theo tâm ý cô vừa động, đoản đao tự động xuất khiếu, xoay một vòng quanh người cô.

Tống Thư Hàng: "Thập Lục, lúc cậu học Ngự Đao Thuật, dùng chính là nó à?" Tống mỗ nhân cảm thấy nếu học Ngự Đao Thuật hoặc Ngự Kiếm Thuật, sử dụng loại "bảo đao" hoặc "phi kiếm" cỡ nhỏ này, liệu có hơi thiếu cảm giác an toàn không?

Bởi vì đoản đao, phi kiếm cỡ nhỏ thể tích khá bé, lúc giẫm lên bay thì trong lòng không yên tâm.

Nếu có thể, Tống Thư Hàng hy vọng mình có thể sử dụng cự kiếm (đao) dạng cánh cửa để luyện tập Ngự Đao Thuật, như vậy khi ngự kiếm hoặc đao phi hành, giẫm lên cũng sẽ đặc biệt vững, không lo dẫm hụt các kiểu.

Tô Thị A Thập Lục trả lời: "Đương nhiên rồi, khi tu luyện Ngự Đao Thuật, dùng bản mệnh bảo đao để luyện tập thì có thể nắm bắt bí quyết 'Ngự Đao Thuật' nhanh hơn.

Dù sao bản mệnh pháp khí và tâm ý mình tương thông, độ phối hợp cũng cao hơn." Nói xong, trên đoản đao của cô có độn quang hiện lên, hóa ra một khoảng không gian đủ để cô và Tống Thư Hàng đứng.

A Thập Lục nhấc chân bước về phía trước một bước, đoản đao chủ động bay đến dưới chân cô, nâng thân hình cô lên.

Sau đó, cô mỉm cười, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu: "Lên đây đi, tôi đưa cậu đến địa điểm thích hợp tu luyện Ngự Đao Thuật." Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, cũng nhẹ nhàng nhảy lên, đạp lên trên độn quang của đoản đao. "Đứng vững nhé." Tô Thị A Thập Lục nói.

Sau đó, đoản đao hơi trầm xuống, đao mang bạo trướng, phóng vút lên trời, tốc độ cực nhanh.

Tốc độ này, giây phá trăm mã!

Tốc độ chính là chính nghĩa, bất luận là độn thuật gì, nhanh chính là chân lý của tất cả! "Thập Lục, ổn định chút." Tống Thư Hàng nói.

Thời gian buổi trưa rất dư dả, không cần gấp gáp trong chốc lát.

Hơn nữa, A Thập Lục là tài xế mới, lại thêm diện tích "độn quang" dưới chân khá nhỏ, lúc hắn giẫm lên độn quang, cảm giác an toàn không được đầy đủ lắm. "Yên tâm đi, không sao đâu.

Sau khi tôi tấn thăng tứ phẩm, đã triệt để nắm vững thuật ngự đao phi hành rồi, cậu không cần sợ, nhìn phía trước, đừng nhìn xuống dưới." Tô Thị A Thập Lục tự tin nói.

Có lẽ do vẻ mặt tràn đầy tự tin của A Thập Lục, Tống Thư Hàng an tâm hơn một chút.

Độn quang của đoản đao chở Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng càng bay càng cao, sau mấy hơi thở đã đạt đến độ cao trên ngàn mét.

Sau đó, đao quang lướt đi, lao thẳng về hướng Tây Nam. "Chúng ta đi đâu vậy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Giọng nói thanh thúy của Tô Thị A Thập Lục trả lời: "Tôi cũng không biết chỗ đó tên gì, tối qua tôi lấy 'Thành phố Đại học Giang Nam' làm trung tâm, bay thẳng về một hướng, rồi tìm được một nơi yên tĩnh.

Và đã bố trí huyễn trận ở đó, chúng ta có thể luyện tập 'Ngự Đao Thuật' ở đấy." Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

Tô Thị A Thập Lục tuy là tài xế mới, nhưng cô rất có thiên phú trong việc ngự đao phi hành, tốc độ nhanh, bay ổn định.

Điều này giải tỏa rất nhiều triệu chứng sợ độ cao của Tống Thư Hàng. ...

Bay a bay, khoảng chừng bay được hơn hai phút. "Vẫn chưa tới sao?" Tống Thư Hàng hỏi, diện tích "độn quang" dưới chân chỉ lớn có thế, hắn không tự chủ được xích lại gần A Thập Lục hơn một chút. "Còn thiếu một chút xíu nữa, sắp tới rồi." Tô Thị A Thập Lục đáp lời lanh lảnh, đồng thời trong lòng cô cũng thầm thả lỏng một chút.

Tuy cô đã triệt để nắm vững "Ngự Đao Thuật", nhưng chở người bay trên không trung thì vẫn là lần đầu tiên.

Lúc đưa Tống Thư Hàng lên trời, kỳ thực trong lòng cô vẫn hơi có chút căng thẳng.

Trước mắt, sắp đến đích rồi, một đường bình an, cho nên A Thập Lục trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Đợi đã, A Thập Lục cẩn thận, phía trước có thứ gì đó." Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng nói. "Ở đâu?" Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi, cô đưa mắt nhìn sang, lại không thấy bất cứ thứ gì.

Tống Thư Hàng: "Trong tầng mây ngay phía trước có thứ gì đó, giảm tốc trước đã, nếu không chúng ta sẽ đâm phải." Trong lúc nói chuyện, "Thánh Ấn" trong đan điền Tống Thư Hàng hơi phát sáng.

Giống như lúc ở trạng thái "Huyền Thánh Giảng Pháp" trong thế giới thiên kiếp, quang huy của Thánh Ấn phủ lên Tống Thư Hàng một tầng uy nghiêm nhàn nhạt.

Tô Thị A Thập Lục bắt một pháp ấn, độn quang dưới chân nhanh chóng giảm tốc, cuối cùng lơ lửng giữa hư không.

Đồng thời mắt A Thập Lục nhìn về tầng mây phía trước, nhưng cô vẫn không nhìn thấy gì cả.

Là Tống Thư Hàng nhìn thấy ảo giác gì sao?

Hay là Tống Thư Hàng nhìn thấy thứ mà cô không thể nhìn thấy?

Ngay khi Tô Thị A Thập Lục đang suy tư, trong tầng mây phía trước, có từng cái rễ cây vươn ra.

Những rễ cây này linh hoạt uốn éo, giống như từng con rắn dài.

Bọn chúng lúc đầu đều ở trạng thái "tàng hình", hiện tại chủ động hiện thân.

Cơ thể Tô Thị A Thập Lục hơi cong lại, giống như con báo nhỏ, súc thế đãi phát. "Không cần quá căng thẳng, đối phương chắc không có ác ý." Tống Thư Hàng nhu thanh nói...

Có lẽ do nguyên nhân trên người hắn có thể vươn ra rễ sen, cùng là tộc rễ cây, cho nên hắn có thể cảm nhận được thiện ý rất rõ ràng từ trên người những rễ cây trong mây này.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, tầng mây bị gạt ra toàn bộ.

Một cái cây nhỏ chỉ cao hơn một mét xuất hiện trước mặt hắn và Tô Thị A Thập Lục.

Thân thể cái cây rất nhỏ, nhưng bộ rễ của nó lại lớn đến khoa trương.

Rễ cây của nó trông không có phân biệt chính phụ, mỗi một cái rễ đều dài gần sáu mươi mét.

Lúc này rễ của nó cắm vào trong tầng mây xung quanh, dường như đang hấp thu một loại linh lực nào đó, tiến hành tu luyện. "Hóa ra là một yêu quái cây đang tu luyện, là chúng ta không cẩn thận xông vào khu vực tu luyện của nó rồi." Tô Thị A Thập Lục nói. "Chào hai vị." Lúc này, cái cây nhỏ kia chủ động lên tiếng: "Xin lỗi hai vị đạo hữu.

Tôi vừa vào tầng mây này tiến hành tu luyện, còn chưa kịp bố trí trận pháp nhắc nhở các đạo hữu đi ngang qua...

Ơ?

Ngài là Bá Tống Huyền Thánh!" Bởi vì di chứng sau khi "Nhân Tiền Hiển Thánh", trong một năm tới, người tu luyện chư thiên vạn giới chỉ cần nhìn thấy Tống Thư Hàng, sẽ biết đại danh của hắn. "Bá Tống Huyền Thánh, không ngờ có thể gặp được ngài ở đây!" Cây nhỏ kích động nói: "Hôm qua lúc ngài hiển thánh giảng giải "Đạo Tàng" thực sự quá tuyệt vời, tôi tuy có rất nhiều chỗ nghe không hiểu, nhưng tôi thu hoạch được vô cùng to lớn.

Có bài giảng của ngài, tôi cảm thấy hy vọng trùng kích cảnh giới ngũ phẩm của mình càng lớn hơn.

Không ngờ hôm nay lại gặp được ngài ở đây, tôi thật sự quá may mắn rồi!" Cây nhỏ kích động đến nói năng lộn xộn, lá cây toàn thân đều run lên, còn kích động hơn cả fan não tàn gặp được minh tinh chân ái.

Chương 1166

Thực lực của yêu quái cây nhỏ này sàn sàn với Đậu Đậu, đang ở cửa ải tứ phẩm tấn thăng ngũ phẩm.

Năng lực tàng hình vừa rồi là một loại thiên phú chủng tộc đặc thù của nó, khi nó toàn lực tàng hình, ngay cả Tô Thị A Thập Lục cũng không phát hiện ra nó. "Không có gì." Tống Thư Hàng giữ nụ cười, nhàn nhạt nói. "Bá Tống Huyền Thánh, tôi... tôi có thể xin ngài ký tên một cái không?" Lúc này, cây nhỏ mong đợi nói.

Nói xong, toàn thân nó lại kích động run rẩy không ngừng.

Tống Thư Hàng rất lo nó cứ lắc lư kích động như vậy, liệu có rụng hết lá cây không. "Ký tên?

Cậu muốn ký vào đâu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ngài, có thể đóng dấu lên người tôi được không?" Cây nhỏ kỳ vọng hỏi, nếu có thể mời vị "Thiên niên đệ nhất Thánh" này lưu lại chữ ký cho nó, nó cảm thấy đến lúc độ kiếp, mình sẽ càng có thêm tự tin.

Trước đây từng nghe nói có fan cuồng nhiệt hy vọng minh tinh có thể ký tên lên quần áo họ, nhưng cái kiểu trực tiếp yêu cầu ký lên người như cái cây nhỏ này, Tống Thư Hàng đúng là lần đầu tiên thấy. "Được thôi...

A Thập Lục, cậu có mang bút không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không mang." Tô Thị A Thập Lục nhún vai. "Tôi cũng không mang." Tống Thư Hàng nhìn về phía cái cây nhỏ, cây nhỏ trông càng không có khả năng mang bút. "Bá Tống Huyền Thánh, ngài đợi chút!" Lúc này, một nhánh cây của cây nhỏ vươn ra, giống như ngón tay kẹp lấy một đốt cành cây của chính mình, sau đó dùng sức bẻ một cái. "Rắc" một tiếng giòn tan, một đốt cành cây dài bị nó bẻ xuống.

Trong cành cây, có nhựa cây đen như mực ngưng tụ mà không tan.

Nhìn thôi cũng cảm thấy đau đau là sao... "Bá Tống Huyền Thánh, nếu ngài không chê, xin dùng cành cây của tôi ký tên cho tôi được không ạ?" Cây nhỏ mong chờ nói. "Không vấn đề." Tống Thư Hàng đáp...

Cây nhỏ này vì một chữ ký mà làm đến nước này rồi, khiến người ta không nỡ từ chối. [Cần tôi đưa cậu đến bên cạnh cây nhỏ không?] Tô Thị A Thập Lục dùng "Truyền âm nhập mật" hỏi.

Tống Thư Hàng hiện tại vẫn chưa học được "Ngự Đao Thuật", vẫn chưa thể bay lượn trên không trung. [Không sao, khoảng cách này tôi vẫn có cách qua được.] Tống Thư Hàng trả lời.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng nhấc chân đạp một cái vào hư không.

Khi bước ra một bước, linh khí trong hư không nhanh chóng ngưng tụ, dưới chân hắn hóa thành một đóa sen đen tinh xảo.

Sen đen lấp lánh tỏa sáng, như được đúc bằng hắc thủy tinh.

Mỗi bước một đóa sen đen, mà khi Tống Thư Hàng lại bước ra một bước nữa, sẽ lại có sen đen mới nở rộ dưới chân hắn...

Còn sen đen cũ phía sau sẽ trong nháy mắt phân tán, hóa thành cánh hoa tiêu tán vào hư không.

Yêu quái cây trẻ tuổi nhìn thấy cảnh này, càng thêm kích động.

Mà ở xa xa, Tô Thị A Thập Lục nhìn có vẻ bình tĩnh, thực tế vẫn luôn duy trì trạng thái cảnh giác.

Nếu yêu quái cây này dám tập kích Tống Thư Hàng, cô có thể ngay lập tức phát động tấn công đối với yêu quái cây.

Tống Thư Hàng bước vài bước đã đến bên cạnh yêu quái cây, vươn tay nhận lấy cành cây kia từ tay yêu quái cây.

Tống Thư Hàng vẻ mặt bình tĩnh, nhưng trên thực tế, đáy lòng hắn cũng duy trì cảnh giác.

Dù sao, buổi sáng Bạch Tôn Giả đã bói cho hắn một quẻ, nói hắn trong thời gian gần đây có thể sẽ có chút rắc rối nhỏ.

Tâm hại người không thể có, tâm phòng người không thể không mà.

Cho nên, cho dù cái cây nhỏ này luôn tản ra cảm giác "thiện ý", đáy lòng Tống Thư Hàng vẫn duy trì sự cẩn thận cần thiết.

Hắn giẫm lên sen đen, đi tới sau lưng cây nhỏ, lấy cành cây kia làm bút, chấm lên người cây nhỏ.

Ừm, viết chút gì thì tốt nhỉ?

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên Tống Thư Hàng ký tên cho người khác...

Hay là, viết đạo hiệu của mình?

Nhưng đạo hiệu của hắn có tới sáu cái, viết cái nào thì hay?

Hoặc là trực tiếp viết hai chữ "Bá Tống" trên Thánh Ấn?

Liệu có hơi qua loa quá không?

Đúng rồi, chi bằng viết chút lời chúc phúc các kiểu đi, dù sao yêu quái cây này cũng là "người tu luyện" đầu tiên tìm hắn ký tên. "Cậu tên gì?" Thế là, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Mễ Lộ Lộ, tôi tên là Mễ Lộ Lộ!" Yêu quái cây nhỏ vui vẻ nói.

Cái tên này, sao nghe không giống tên phương Đông lắm nhỉ?

Yêu quái cây nhỏ này có huyết thống yêu tinh phương Tây à?

Suy tư một chút, Tống Thư Hàng vẫn đặt bút, viết lời chúc phúc đơn giản lên người "Mễ Lộ Lộ": Chúc Mễ Lộ Lộ bồng bột sinh trưởng, càng lớn càng tươi tốt!

Dù sao tên này cũng là yêu quái cây, chúc phúc như vậy chắc không sai đâu.

Sau khi viết xong dòng chúc phúc này, Tống Thư Hàng đang chuẩn bị đặt bút viết đạo hiệu của mình lên người yêu quái cây.

Lúc này, Thánh Ấn trong cơ thể hắn lại đột nhiên huyễn hóa trong tay hắn.

Tống Thư Hàng nhìn Thánh Ấn, thứ này chẳng lẽ còn có thể dùng làm con dấu?

Hay là, thử xem?

Nghĩ xong, Tống Thư Hàng nhấc Thánh Ấn lên, đóng về phía người yêu quái cây "Mễ Lộ Lộ" một cái.

Bốp! "Thánh Ấn" áp lên người Mễ Lộ Lộ, hóa ra một cái lạc ấn chói mắt trên người nó.

Lạc ấn tản ra ánh sáng yếu ớt, mãi không tan.

Đồng thời, Mễ Lộ Lộ bị "Thánh Ấn" đóng bay ra ngoài!

Tống Thư Hàng rõ ràng chỉ cầm "Thánh Ấn" đóng lên người nó một cái, nhưng Mễ Lộ Lộ lại như bị một cỗ cự lực đánh trúng.

Thân thể nó xoay tròn, bay về phía xa, phát ra tiếng hét hoảng loạn: "A a a a a." Thân cây của Mễ Lộ Lộ tuy chỉ có một mét, nhưng rễ cây của nó lại dài gần sáu mươi mét.

Cho nên, khi nó xoay tròn bay múa, rất nhanh đã hình thành một cơn lốc xoáy cuồng bạo, càn quét bát phương.

Rất nhanh, thân hình Mễ Lộ Lộ càng bay càng xa, trong hư không ẩn ẩn truyền đến tiếng kêu vui vẻ của nó: "Cảm ơn ngài, Bá Tống

Huyền Thánh!

Cảm ơn ngài, gặp được ngài tôi thực sự rất vui!" Nó biết Bá Tống Huyền Thánh dùng "Thánh Ấn" đóng dấu cho nó, đây chính là đại phúc lợi, cho nên tuy bị Thánh Ấn đóng bay đi, nhưng nó vẫn rất vui vẻ.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật. ...

Sau khi Mễ Lộ Lộ bị đóng bay đi, thân hình Tống Thư Hàng cũng ngã văng ra.

Uy lực lốc xoáy do Mễ Lộ Lộ xoay tròn tạo ra quả thực không phải dạng vừa.

Cũng may Mễ Lộ Lộ đã bị "đóng" bay đi, nếu không bị nó nhìn thấy bộ dạng nhếch nhác của mình, hình tượng cao to của "Bá Tống Huyền Thánh" tuyệt đối sẽ vỡ vụn ngay lập tức.

Thấy Tống Thư Hàng ngã văng ra, Tô Thị A Thập Lục ngự sử độn quang, "vèo" một cái hạ xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, đỡ lấy hắn. "Vẫn ổn chứ?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Vẫn ổn, chỉ là chân hơi mềm." Tống Thư Hàng cười khan nói: "Không ngờ uy lực của 'Thánh Ấn' lại đáng sợ như vậy...

Chỉ nhẹ nhàng đóng một cái, là có thể đóng bay yêu quái cây tứ phẩm đỉnh phong.

Nếu tôi dùng Thánh Ấn toàn lực đập người, sẽ có uy lực lớn cỡ nào?" "Không biết, trong lịch sử cũng không có ghi chép tương tự.

Bởi vì chưa từng có vị 'Huyền Thánh' nào dùng Thánh Ấn của mình đập người cả." Tô Thị A Thập Lục nói.

Dù sao cơ hội thành Thánh chỉ có một lần, nếu Thánh Ấn bị đập hỏng thì không ai biết thứ này phải sửa thế nào?

Hơn nữa pháp khí của các Huyền Thánh nhiều vô kể, pháp khí chuyên dùng để đập người cũng đa dạng phong phú, nào là Phiên Thiên Ấn, Càn Khôn Quyển, Gạch Vàng các kiểu.

Cho nên, các Huyền Thánh cũng chẳng cần lấy "Thánh Ấn" đi đập người. "Lần sau tìm người thử xem." Tống Thư Hàng cười nói, nói không chừng "Thánh Ấn" sẽ trở thành một trong những đại sát chiêu của hắn. "Khoan nói chuyện này đã...

Chúng ta phải tăng tốc." Tô Thị A Thập Lục trầm giọng nói: "Vốn dĩ tôi đưa cậu chống đỡ đến đích cũng không thành vấn đề, nhưng vừa rồi bị yêu quái cây này câu chút thời gian, tôi cảm thấy 'độn quang' của tôi có chút chống đỡ không nổi rồi." "Hả?" Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một dự cảm không lành. "Bám chặt vào, Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục vươn tay, nắm chặt tay phải Tống Thư Hàng.

Sau đó cô toàn lực vận chuyển độn quang, tốc độ bảo đao dưới chân tăng lên đến cực hạn.

Tốc độ ngự đao phi hành điên cuồng tăng lên, tốc độ càng ngày càng nhanh!

Tống Thư Hàng hít một hơi, ánh mắt hắn nhìn về phía dưới chân mình.

Ở đó, diện tích "độn quang" mà Tô Thị A Thập Lục vốn dĩ ngưng tụ ra, đang nhanh chóng thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Yêu thọ!

Cho nên tôi mới nói, loại đoản đao, phi kiếm cỡ nhỏ này quá không đáng tin cậy!

Qua vài hôm nữa tôi sẽ đi đặt làm một thanh "cự đao cánh cửa", dùng để luyện tập ngự đao phi hành. ...

Diện tích độn quang dưới chân càng ngày càng nhỏ, đến cuối cùng, diện tích độn quang thu nhỏ lại chỉ còn bằng diện tích một chiếc laptop cỡ nhỏ thông thường.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục hai người chỉ có thể đứng ép sát vào nhau.

Chương 1167

"Còn bao lâu mới tới?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đến rồi, chúng ta hạ cánh!

Bám chặt lấy tôi, lúc hạ cánh tôi sẽ tăng tốc lần nữa." A Thập Lục nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói chuyện, phi kiếm của A Thập Lục đã rơi thẳng xuống theo đường thẳng, còn kích thích hơn chơi nhảy bungee.

Hốc mắt Thư Hàng ươn ướt...

Tổng cảm giác như máy bay gặp sự cố rơi tự do vậy.

Đồng thời, Tống Thư Hàng vươn tay, ôm chặt lấy Tô Thị A Thập Lục phía trước.

Lúc này mà không ôm lấy A Thập Lục, hắn cứ đợi bị văng khỏi phi kiếm đi.

Nhưng khi hắn ôm A Thập Lục, tư thế khá là xấu hổ.

Thứ nhất, do chênh lệch chiều cao giữa hai người, tay Tống Thư Hàng cũng không biết phải đặt đâu cho phải.

Thứ hai, tay trái Tống Thư Hàng hiện tại vẫn đang ở chỗ Bạch Tôn Giả, hắn chỉ có một cánh tay phải dùng được.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng chỉ có thể cố gắng khom người, hạ thấp tay phải, dùng một tay vòng qua eo A Thập Lục.

Tốc độ hạ cánh của Tô Thị A Thập Lục càng ngày càng nhanh. "Vẫn chưa đủ, chuẩn bị sẵn sàng, tôi còn muốn nhanh hơn chút nữa." A Thập Lục lên tiếng, cô nhất định phải hạ xuống độ cao an toàn trước khi "độn quang" dưới chân hoàn toàn biến mất, rồi ổn định lại "bảo đao".

Cuối cùng mới hạ cánh an toàn. "Còn muốn nhanh hơn?" Tống Thư Hàng hít sâu, cắn chặt hàm răng.

Được rồi, nếu là nhanh hơn một chút xíu thì hắn cũng có thể kiên trì được. ...

Một lát sau~ "A a a a a." Tống Thư Hàng rất mất mặt phát ra một tiếng hét chói tai.

Vốn dĩ với khả năng chịu đựng của hắn, mức độ kích thích kiểu nhảy bungee này, hắn nghiến răng vẫn có thể kiên trì được.

Nhưng đúng lúc này, thật khéo làm sao, Bạch Tôn Giả ở thế giới thiên kiếp lại bắt đầu farm thiên kiếp.

Tay trái truyền đến từng trận cảm giác tê dại từ thiên lôi, trận tê dại này, trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết lạc đà.

Dưới sự kích thích song trọng của điện giật và nhảy bungee, Tống Thư Hàng rất mất mặt thất thanh hét lên.

A, tôi của ngày hôm nay cũng bất hạnh như thế đấy. *** Dưới sự khống chế chính xác của Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng và cô hạ cánh bình an.

Điểm đến là một bãi cỏ trong bụng núi, thực tế nơi này đã cách Thành phố Đại học Giang Nam một khoảng rồi.

Hai chân Tống Thư Hàng có chút mềm nhũn.

Điện giật cộng thêm nhảy bungee trên cao, thực sự là quá ư là kích thích, kích thích đến mức không thể nào chịu nổi.

Đồng thời Tống Thư Hàng nghĩ đến một chuyện rất sụp đổ - hắn còn có con rối Ngân Long mà.

Lúc độn quang của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu sụp đổ, lẽ ra hắn phải lấy con rối Ngân Long ra ngay lập tức mới đúng chứ.

Nhưng giờ nhớ tới con rối Ngân Long thì đã quá muộn rồi. "Khá hơn chút nào chưa?" Tô Thị A Thập Lục mặt hơi ửng hồng, hỏi. "Để tôi nghỉ thêm một lát, vừa nãy chỗ Bạch tiền bối lại độ kiếp, tay trái tôi vẫn đang trong trạng thái tê dại." Tống Thư Hàng giải thích. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục ngoan ngoãn gật đầu: "Đã cậu hiện tại không cử động được, vậy tôi giảng cho cậu nghe về phương pháp 'Ngự đao phi hành' và 'Ngự Đao Thuật' trước nhé." "Bất luận là ngự kiếm phi hành hay là Ngự Đao Thuật, bước đầu tiên cần làm chính là khiến bảo đao hoặc phi kiếm 'bay' lên.

Thư Hàng cậu chuẩn bị dùng thanh vũ khí nào để tu luyện 'Ngự đao phi hành'?" Muốn sử dụng ngự đao phi hành hoặc sử dụng Ngự Đao Thuật, "đao" bình thường là không được.

Nhất định phải là phi kiếm hoặc bảo đao chuyên dụng, bên trên phải có trận pháp và phù văn chuyên môn, và được chế tạo bằng dược liệu đặc thù.

Cho dù là "Phi kiếm dùng một lần" của Bạch Tôn Giả, bên trên cũng khắc trận pháp phù văn độc môn.

Tống Thư Hàng từ không gian vòng tay của mình, lấy ra hai thanh vũ khí.

Một thanh là bảo đao Bá Toái, thanh đao này là chí bảo đời đời truyền lại của "Nguyệt Đao Tông" năm đó, đao dài ba thước ba tấc, do lôi trì trọng kim chế tạo thành, chí dương chí cương, độ cứng rắn hơn xa pháp đao cùng cấp.

Lưỡi đao sắc bén, có thể chém thân xác tu sĩ tứ phẩm!

Trong các bảo binh cùng cấp cũng được tính là cực phẩm.

Thanh còn lại là thanh tiểu kiếm màu đen, đây là phi kiếm chế thức của "Vô Cực Ma Tông", miễn cưỡng cũng tính là phi kiếm cấp bậc tứ phẩm.

Lúc trước vị Cảnh Mạch đà chủ của Vô Cực Ma Tông kia truy sát Tống Thư Hàng, kết quả bị Tống Thư Hàng dẫn đến bên cạnh Bạch Tôn Giả phản sát, thanh phi kiếm chế thức này chính là chiến lợi phẩm.

Đao là bảo đao, kiếm là phi kiếm, đều có thể tu luyện pháp môn ngự đao (kiếm) phi hành.

Tống Thư Hàng cầm lấy bảo đao Bá Toái: "Dùng nó để luyện tập đi." Thứ nhất, Tô Thị A Thập Lục muốn dạy hắn là pháp môn "Ngự đao phi hành", lúc luyện tập tự nhiên phải dùng đao.

Thứ hai, phẩm chất của bảo đao Bá Toái cao hơn thanh tiểu kiếm đen kịt kia rất nhiều, hơn nữa nó là bảo binh Tống Thư Hàng vẫn luôn sử dụng, Tống Thư Hàng cầm nó có cảm giác hơn.

Thứ ba, thể tích của bảo đao Bá Toái lớn hơn thanh tiểu kiếm đen kịt rất nhiều, điểm này rất quan trọng.

Giẫm lên Bá Toái có cảm giác an toàn hơn giẫm lên thanh tiểu kiếm đen kịt nhiều. "Bước đầu tiên phải làm thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đối với người mới học, nếu bảo đao dùng để luyện tập không phải là 'bản mệnh pháp khí', vậy cần phải tiến hành 'Đao Thiền' trước.

Chính là dùng phương pháp tương tự như minh tưởng thuật để câu thông với bảo đao, rồi phụ trợ bằng chân khí quán nhập vào trong bảo đao, sản sinh liên hệ với bảo đao.

Nếu cậu đã lĩnh ngộ đao ý, vậy thì đồng thời với lúc quán chú chân khí, hãy quán nhập đao ý của bản thân vào bảo đao, như vậy sẽ làm quá trình 'Đao Thiền' thuận lợi hơn." "Sau khi hoàn thành Đao Thiền, bước thứ hai chính là dùng 'Hư đan' của tu sĩ tứ phẩm phối hợp với Tiên Thiên Chân Nguyên, kích phát phù văn và trận pháp được khắc trong 'bảo đao', làm cho đao bay lên." "Nghe thì có vẻ không khó lắm, vậy tôi phải tiến hành Đao Thiền như thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đồng thời, hắn thu hồi thanh tiểu kiếm đen kịt, sau đó ngồi xếp bằng trên bãi cỏ, đặt bảo đao Bá Toái nằm ngang trên đùi. "Pháp môn Đao Thiền là một cách vận dụng của pháp môn minh tưởng.

Cậu vận chuyển pháp môn minh tưởng trước, sau đó kéo dài tinh thần lực ra ngoài, tiếp xúc với bảo đao.

Trong lúc Đao Thiền, cậu cứ coi 'bảo đao' của mình là vật có linh tính, tiến hành giao tiếp với nó, như vậy có thể nhanh chóng làm sâu sắc thêm mối liên hệ giữa cậu và đao." Tô Thị A Thập Lục nói. "Được, để tôi thử xem." Tống Thư Hàng nhắm mắt, vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》.

Hình tượng 'Chân Ngã' trong biển ý thức của Tống Thư Hàng luôn thay đổi theo những trải nghiệm và tế ngộ của hắn.

Tống Thư Hàng tu luyện công pháp gì, đạt được kỳ ngộ gì, thậm chí là có được siêu cấp pháp bảo gì, đều sẽ thay đổi dáng vẻ của 'Chân Ngã' trong biển ý thức.

Mà từ trong quá trình tấn thăng tứ phẩm, sau khi trải qua màn 'Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp', ngoại hình 'Chân Ngã' của Tống Thư Hàng đã trở nên rất ngầu.

Lúc này trong biển ý thức của hắn, Chân Ngã ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền.

Tóc của 'Chân Ngã' rất dài, hơn nữa còn đội một cái mũ triều thiên quan màu vàng kim — không phải đầu trọc đúng là quá tốt rồi.

Nửa thân trên của 'Chân Ngã' không mặc y phục, lộ ra cơ bắp như đá cẩm thạch, nửa thân dưới mặc một trang phục giống như váy ngắn.

Nhìn kỹ mới phát hiện, đây là 'Chân Ngã' đã cởi một nửa đạo bào trên người ra, buộc ở thắt lưng — tên này có khả năng có sở thích khoe cơ bắp.

Trên người 'Chân Ngã' tỏa ra vẻ uy nghiêm, đó là uy nghiêm của 'Bát phẩm Huyền Thánh'.

Trên đầu gối y có đặt một quyển kinh thư, đó là 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Quyển kinh văn này có khả năng giống như 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》, đều là từ 'Kim Cương Tự' lưu truyền ra, cho nên sau khi Tống Thư Hàng có được 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, trong hình tượng Chân Ngã liền xuất hiện quyển kinh thư này.

Tống Thư Hàng lẳng lặng vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, đồng thời điều động tinh thần lực đi tiếp xúc và giao tiếp với bảo đao Bá Toái.

Bảo đao Bá Toái sau khi tiếp xúc với tinh thần lực của hắn liền phát ra phản hồi nhỏ nhẹ.

Bước đầu tiếp xúc rất thuận lợi.

Tống Thư Hàng rèn sắt khi còn nóng, không ngừng truyền tinh thần lực vào bảo đao Bá Toái, dùng tinh thần lực bao bọc Bá Toái từng tầng một.

Tinh thần lực thông qua phương pháp bao bọc từng lớp, giống như bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve thân đao Bá Toái.

Khoảng chừng ba mươi hơi thở sau.

Hình tượng 'Chân Ngã' của Tống Thư Hàng biến ảo.

Trên đầu gối của 'Chân Ngã' lại có thêm một luồng đao quang.

Có điều không giống như 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 sống động như thật, luồng đao quang này tỏ ra rất hư ảo.

Chỉ cần Tống Thư Hàng cắt đứt liên hệ với 'bảo đao Bá Toái', luồng đao quang này sẽ tiêu tan khỏi hình tượng 'Chân Ngã' của hắn.

Bảo đao Bá Toái dù sao cũng không phải là bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng, cho nên không thể củng cố bản thân vào trong 'Chân Ngã' của Tống Thư Hàng được. "Bước đầu tiên xong rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đao Thiền bước một thành công.

Bảo đao Bá Toái dù sao cũng đi theo Tống Thư Hàng từ lúc là gà mờ mới nhập môn tu chân, thăng cấp thẳng một mạch đến tứ phẩm tu sĩ.

Có thể nói, giữa đôi bên đã sớm có tình cảm nhất định.

Việc bảo đao Bá Toái nhanh chóng phản hồi lại sự tiếp xúc của Tống Thư Hàng cũng là chuyện bình thường.

Tiếp theo chính là bước thứ hai, đem 'tiên thiên chân nguyên' của bản thân phối hợp với 'đao ý' cùng rót vào trong bảo đao Bá Toái, củng cố mối liên hệ này giữa bản thân và Bá Toái!

Tống Thư Hàng tâm ý vừa động, điều động tiên thiên chân nguyên tiến vào trong Bá Toái.

Đồng thời, hắn lại ngưng tụ một tia đao ý, nương theo tiên thiên chân nguyên cùng tiến vào thân đao Bá Toái.

Tốc độ vận chuyển của tiên thiên chân nguyên khá nhanh, cọ rửa thân đao của bảo đao Bá Toái hết lần này đến lần khác.

Một lát sau, theo việc Tống Thư Hàng rót một tia đao ý vào bảo đao, bảo đao Bá Toái lập tức sinh ra biến hóa.

Ong ong ong ~~ Bảo đao Bá Toái phát ra một trận tiếng ong ong.

Tống Thư Hàng có thiên phú rất mạnh về 'Đao đạo'.

Nếu đặt vào trong tiểu thuyết võ hiệp, hắn chính là kiểu đao khách trời sinh vì đao mà sống!

Chỉ mới lần đầu tiên nếm thử, hắn đã hoàn thành bước thứ hai của Đao Thiền. "Đao Thiền thành rồi!" Tống Thư Hàng mở mắt ra, nhìn về phía bảo đao Bá Toái trên đầu gối.

Đao Thiền vừa thành, tiếp theo hắn có thể thử làm cho 'bảo đao Bá Toái' bay lên!

Chương 1168

Tống Thư Hàng hưng phấn mở mắt!

Sau đó...

Tống Thư Hàng lại nhanh chóng nhắm mắt lại, trong lòng vạn mã chồm lên. "Đây không phải là sự thật." Hắn lẩm bẩm trong miệng.

Trước người Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục đang ngồi xổm trên bãi cỏ, một tay chống cằm.

Ánh mắt của cô nhìn về phía bảo đao Bá Toái trên đùi Tống Thư Hàng.

Tuy rằng cô biết đao ý của Tống Thư Hàng rất khác người, là đao ý hình khôi giáp, nhưng không ngờ khôi giáp đao ý của Tống Thư Hàng lại bá đạo như vậy.

Chỉ thấy lúc này, trên thân 'bảo đao Bá Toái' xuất hiện thêm một bộ khôi giáp tinh xảo.

Bộ khôi giáp kia liền thành một khối, bao trùm toàn bộ thân đao của bảo đao Bá Toái.

Như vậy, đâu còn nhìn ra được dáng vẻ của 'bảo đao' nữa, rõ ràng là một bộ áo giáp mà.

Tô Thị A Thập Lục khó khăn lắm mới nhịn được cười, sau đó vẻ mặt cô nghiêm túc, lên tiếng an ủi Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, thật ra không sao đâu.

Nếu nghĩ kỹ thì, đao của cậu biến thành dáng vẻ áo giáp, đến lúc cậu ngự đao phi hành thì tương đương với việc dẫm lên một bộ áo giáp mà bay vậy.

Ngự Khải Phi Hành, thật ra cũng khá là đẹp trai đấy." "Ngự Khải Phi Hành?" Tống Thư Hàng ngửa đầu nhìn trời: "Nhìn trời ~~" Cùng là ngự kiếm (đao) phi hành, người khác dẫm lên phi kiếm và bảo đao, hai tay chắp sau lưng, tiêu sái có phong cách.

Còn hắn khi ngự đao phi hành lại dẫm lên một bộ khôi giáp, nghĩ thôi đã thấy đau mắt. "Thật ra cũng ngầu lắm mà, trước đây tôi từng xem vài bộ phim khoa học viễn tưởng, trong đó có nhân vật chính dẫm lên người máy bay trong vũ trụ.

Khi cần thiết, người máy còn có thể bám vào người nhân vật chính hóa thành khôi giáp.

Quá trình biến thân đó cực kỳ đẹp trai luôn." Tô Thị A Thập Lục vẻ mặt nghiêm túc nói. "Nhưng mà, cậu không thấy cái khôi giáp tôi dẫm này hơi nhỏ sao?" Tống Thư Hàng chỉ chỉ vào khôi giáp trên bảo đao Bá Toái.

Bộ khôi giáp này không phải ngưng tụ theo tiêu chuẩn của 'Tống Thư Hàng', mà là sinh ra theo tiêu chuẩn của bảo đao Bá Toái.

Cho nên, nếu Tống Thư Hàng dẫm lên bộ khôi giáp này thì tương đương với việc dẫm lên một bộ khôi giáp cỡ hơn 1 mét một chút, hình ảnh đó quá đau thương. "Khụ, vậy bỏ qua ngoại hình, Ngự Khải Phi Hành cũng rất thực dụng mà.

Tuy rằng trông nó là áo giáp, nhưng bản chất nó vẫn là 'bảo đao'.

Như vậy, khi cậu ngự sử nó đi tấn công kẻ địch, kẻ địch chỉ thấy một bộ áo giáp nện về phía mình, tuyệt đối sẽ không nghĩ tới bên trong áo giáp là một thanh bảo đao sắc bén.

Chiêu này gọi là 【 Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương 】." Tô Thị A Thập Lục tiếp tục an ủi.

Tống Thư Hàng hình dung trong đầu cảnh mình múa may một bộ áo giáp dài một mét tấn công kẻ địch...

Đột nhiên cảm thấy hơi tuyệt vọng.

Thấy Tống Thư Hàng dường như càng thêm thất vọng, Tô Thị A Thập Lục ngồi xổm nhảy về phía trước một bước, đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó A Thập Lục vươn tay vỗ vỗ hắn, chính thức an ủi: "Được rồi, không trêu cậu nữa.

Thật ra cậu không cần lo lắng chuyện 'Ngự Khải Phi Hành' này đâu.

Sở dĩ trên bảo đao của cậu xuất hiện khôi giáp là do nguyên nhân cậu truyền vào trong đó một tia 'đao ý'.

Nhưng nếu ngự đao phi hành thì không truyền đao ý vào cũng không vấn đề gì, cùng lắm là hiệu quả sẽ kém hơn một chút.

Nếu cậu thật sự không muốn Ngự Khải Phi Hành thì đợi sau khi cậu hoàn toàn nắm vững 'Ngự Đao Phi Hành', đừng truyền 'đao ý' vào trong bảo đao là được." "Không truyền đao ý và truyền đao ý có gì khác biệt không?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi. "Nếu không có đao ý gia trì, tốc độ, phòng ngự, lực công kích, lực bền bỉ của Ngự Đao Phi Hành và Ngự Đao Thuật sẽ giảm xuống rất nhiều.

Nhưng không ảnh hưởng đến việc sử dụng 'Ngự Đao Phi Hành' bình thường.

Dù sao thì cũng đâu phải tu sĩ nào cũng nắm giữ 'đao ý' hoặc là 'kiếm ý', cũng đâu thấy bọn họ không thể sử dụng ngự kiếm phi hành đâu." Tô Thị A Thập Lục tiếp tục vỗ vỗ Tống Thư Hàng. "Nói cách khác, nếu trong cuộc giao chiến sinh tử, tốt nhất tôi vẫn nên gia trì đao ý lên bảo đao mới được." Tống Thư Hàng nhìn trời.

Phong cách vẽ của hắn, xem ra là không kéo lại được rồi. ***

Tống Thư Hàng cũng không thất vọng bao lâu, thời gian có hạn, đâu có nhiều thời gian để hắn thất vọng?

Thể hiện một chút là được rồi, tiếp theo hắn còn phải tranh thủ thời gian học 'Ngự Đao Phi Hành'.

Hơn nữa, Tô Thị A Thập Lục nói, ở thời viễn cổ có một vài tu sĩ có thể nắm giữ vài loại đao ý khác nhau.

Nói không chừng tương lai hắn cũng có thể lĩnh ngộ đao ý hoàn toàn mới thì sao?

Cho nên...

Dáng vẻ áo giáp thì cứ là áo giáp đi, việc hắn cần làm hiện tại là học được 'Ngự Đao Phi Hành' và 'Ngự Đao Thuật', không phụ sự kỳ vọng của A Thập Lục.

Tu luyện bước thứ hai của Ngự Đao Phi Hành: Làm cho 'bảo đao' bay lên!

Tô Thị A Thập Lục giảng giải cặn kẽ quá trình và các bước ngự đao, đồng thời tự mình làm mẫu vài lần cho Tống Thư Hàng tham khảo.

Sau khi hắn hiểu được nguyên lý, A Thập Lục liền để Tống Thư Hàng tự mình thử nghiệm.

Tống Thư Hàng tay cầm ngược bảo đao Bá Toái đang ở dạng áo giáp, hít sâu một hơi.

Sau đó, hắn lần nữa vận chuyển bản mệnh chân nguyên, rót vào trong thân đao.

Đồng thời, theo phương pháp A Thập Lục giảng giải, dẫn động 'hư đan' của tứ phẩm tu sĩ, để hư đan phối hợp với tiên thiên chân nguyên, kích hoạt bảo đao Bá Toái, để nó làm một cú 'lơ lửng'. 'Hư đan' trong bản mệnh đan điền của Thư Hàng là giống biến dị, con cá voi mập này từ sau khi Tống Thư Hàng tấn cấp đã trở nên béo hơn một chút.

Lúc này, khi ý niệm của Tống Thư Hàng vừa động, cá voi mập liền hoạt động.

Thấp thoáng, trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng truyền ra một tiếng kêu dài, tiếng kêu này đã khác xa với tiếng cá voi kêu.

Hư đan cá voi mập của Tống Thư Hàng so với hư đan của tứ phẩm tu sĩ bình thường thì càng thêm sinh động, điều khiển cũng càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Sau khi hư đan cá voi mập phát ra tiếng kêu dài, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Tay phải đang nắm bảo đao Bá Toái của hắn nhẹ nhàng buông lỏng.

Bảo đao Bá Toái dạng áo giáp rơi xuống dưới, nhưng khi rơi được một nửa thì nó lại đột nhiên khựng lại.

Cứ như vậy, bảo đao Bá Toái giữ tư thế huyền phù, trồi sụt trong hư không. "Rất tốt." Tô Thị A Thập Lục khẽ nói: "Tiếp theo, thử làm cho nó nổi cao hơn, làm cho nó từ trạng thái lơ lửng chuyển hóa thành phi hành!" "Ừm." Tống Thư Hàng gật đầu, tay hắn từ từ nâng lên.

Bảo đao Bá Toái bên dưới theo động tác tay phải của hắn, từ từ nổi lên không trung.

Lúc này, trên thân đao có đao ý tự động vận chuyển, đẩy nhanh quá trình này.

Bảo đao Bá Toái thuận theo tâm ý của Tống Thư Hàng, đằng không bay lên. "Thành rồi!" Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Cảm giác không cần điều khiển từ xa mà có thể khống chế 'bảo đao' cất cánh này đặc biệt đã.

Duy nhất điều chưa hoàn hảo là bảo đao của hắn vẫn hiện ra hình dạng khôi giáp.

Bước tu luyện thứ hai của Ngự Đao Phi Hành tiến hành vẫn rất thuận lợi. "Thư Hàng, thiên phú trên Đao đạo của cậu quả nhiên rất khá." Tô Thị A Thập Lục nói, từ Đao Thiền đến việc làm cho đao lơ lửng bay lên, Tống Thư Hàng đều thành công ngay trong một lần. "Dù sao thì đây cũng là thiên phú dùng đao đổi lấy sau khi hy sinh tất cả thiên phú kiếm đạo mà." Tống Thư Hàng oán thầm.

Vốn dĩ ước mơ của hắn vẫn luôn là trở thành Kiếm Tiên, chỉ là chính hắn cũng không ngờ bản thân chơi đao lại điêu luyện như vậy. "Tiếp theo, cậu cứ tiếp tục làm quen với quá trình này một chút, sau đó thử làm cho 'bảo đao' thực hiện các loại động tác trên không trung, đợi khi bảo đao có thể hành động tùy theo tâm ý của cậu thì có thể tiến hành giai đoạn tu luyện 'độn quang' tiếp theo." Tô Thị A Thập Lục nói, hiện tại cô đặc biệt có phong thái của một giáo viên. "Được!" Tống Thư Hàng đáp.

Hắn tiếp tục bắt đầu luyện tập quá trình ngự đao.

Đợi sau khi thích ứng việc làm cho bảo đao lơ lửng, Thư Hàng bắt đầu thử nghiệm bước tiếp theo.

Đầu tiên hắn điều khiển 'bảo đao' tiếp tục bay lên bay xuống một lúc, sau đó bắt đầu thử làm cho bảo đao tiến lên, lùi lại, quay đầu, xoay vòng.

Đợi sau khi thông thạo những động tác cơ bản này, Tống Thư Hàng lại điều khiển 'bảo đao' tiến hành bay theo đường cong chữ 'S', xoay tròn tiến về phía trước, phanh gấp lùi lại các kiểu.

Những động tác này khá phức tạp, lúc mới bắt đầu sử dụng, giữa động tác của 'bảo đao' và tâm ý của Tống Thư Hàng sẽ có chút độ trễ.

Giống như hồi trước chơi game online gặp phải tình trạng mạng lag vậy.

Tống Thư Hàng phát lệnh đi rồi nhưng bảo đao lại hơi khựng lại một chút.

Mà khi giữa Tống Thư Hàng và bảo đao xuất hiện độ trễ thì 'Thánh Ấn' trong đan điền sẽ hơi sáng lên, nó trực tiếp kết nối với hư đan cá voi mập, tăng cường kết nối giữa Tống Thư Hàng và bảo đao Bá Toái.

Điều này giống như Tống Thư Hàng vốn dĩ sử dụng băng thông 1M, dưới sự gia trì của 'Thánh Ấn' trong nháy mắt đã tăng lên mức trên 100M.

Ngay sau đó, độ trễ giữa bảo đao Bá Toái và Tống Thư Hàng bị đập tan hoàn toàn, các loại động tác hoa mỹ không ngừng biến đổi. [Không ngờ Thánh Ấn lại còn có tác dụng này?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lần độ kiếp này, vốn tưởng rằng thu hoạch lớn nhất là công đức chi lực gia trì trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân, không ngờ cái 'Thánh Ấn' này lại không ngừng mang đến cho hắn niềm vui bất ngờ.

Có sự gia trì và giúp đỡ của Thánh Ấn, sự ăn ý giữa Tống Thư Hàng và bảo đao càng ngày càng mạnh, tâm ý vừa động, bảo đao Bá Toái dạng áo giáp liền có thể biến hóa ra đủ loại động tác hoa mỹ.

Tăng tốc trong nháy mắt, dừng gấp rẽ ngoặt, bay thẳng lên trời, bay múa xoắn ốc, đại phong xa tại chỗ, tiến lên theo đường cong chữ S...

Tống Thư Hàng chơi rất 'high'.

Quá trình 'ngự đao' làm hắn nhớ lại tuổi thơ của mình.

Hồi nhỏ hắn rất thích chơi máy bay điều khiển từ xa, đáng tiếc loại máy bay đồ chơi điều khiển từ xa luôn không thể thực hiện được những tư thế mà Tống Thư Hàng muốn, khiến hắn khi đó rất tiếc nuối.

Mà hiện tại, bảo đao Bá Toái bay múa trên không trung hành động tùy theo tâm ý hắn, muốn tạo dáng gì cũng không thành vấn đề, khiến hắn rất thỏa mãn.

Trọn vẹn nửa giờ sau, bảo đao Bá Toái trong hư không bay trở về, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, trồi sụt lên xuống.

Giai đoạn tu luyện này cũng coi như xong một đoạn. ... "Thập Lục, tôi cảm giác sự ăn ý giữa tôi và bảo đao Bá Toái đã đủ rồi, chúng ta tiến hành bước tiếp theo đi." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại ra xem thời gian, từ lúc bắt đầu tu luyện đến giờ tổng cộng đã qua một tiếng, thời gian nghỉ trưa vẫn còn rất dư dả.

Vì vậy, cô gật đầu: "Thời gian vẫn còn đủ, vậy chúng ta bắt đầu luyện tập độn quang đi." Độn quang chia làm hai loại, một loại là độn quang khi 'ngự kiếm (đao) phi hành', loại độn quang này theo đuổi tốc độ, đồng thời trong phần lớn độn quang đều sẽ kèm theo một số công năng như 'tránh gió, tránh nước, tránh sấm, tránh lửa, tránh đất', giúp tu sĩ khi ngự kiếm (đao) phi hành có thể thoải mái hơn.

Chương 1169

Một loại khác là độn quang mang tính tấn công sử dụng khi dùng 'Ngự Đao Thuật', tu sĩ tâm niệm vừa động, phi kiếm hoặc là bảo đao ngoài ngàn dặm lấy đầu người, dùng chính là loại độn quang tấn công này.

Nói tóm lại, Đao Thiền và các bước điều khiển bảo đao bay lượn phía trước đều là thông dụng trong toàn bộ giới tu chân, không khác nhau là mấy.

Điểm khác biệt thực sự của pháp môn 'Kiếm độn, Đao độn' giữa các đại môn phái, tu chân thế gia chính là nằm ở độn quang.

Mà độn quang Tô Thị A Thất thông qua A Thập Lục truyền thụ cho Tống Thư Hàng là độn thuật do chính anh ấy tự sáng tạo. ... "Thuật Ngự Đao Phi Hành 《Đao Độn - Bá Vương》, cùng với Ngự Đao Thuật 《Ngự Đao - Nguyệt Quang》, hai pháp môn đao độn này đều là do A Thất tự sáng tạo, cho nên có thể truyền thụ cho người ngoài Tô Thị.

Chỉ cần Thư Hàng cậu đừng truyền ra ngoài nữa là được." Tô Thị A Thập Lục nói. "Tôi hiểu." Tống Thư Hàng gật đầu.

Trừ phi có sự đồng ý của Tô Thị A Thất, nếu không Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không truyền hai loại độn thuật này ra ngoài.

Có điều tên của hai kỹ năng 《Đao Độn - Bá Vương》 và 《Ngự Đao - Nguyệt Quang》 này...

Chỉ có thể nói là rất có phong cách đặc sắc của Tô Thị A Thất.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười, giảng giải hai loại pháp môn đao độn này cho Tống Thư Hàng. 《Đao Độn - Bá Vương》 do A Thất sáng tạo, lấy ý nghĩa từ [Con đường trong mắt Bá Vương chỉ có một con đường thẳng phía trước].

Chiêu 'đao độn' này chia làm hai bước.

Bước thứ nhất là ánh sáng đao độn bình thường; còn bước thứ hai là một loại trạng thái bùng nổ, bước thứ hai này mới là trạng thái 《Bá Vương》 chân chính, một khi kích hoạt, đâm ngang húc thẳng, lực sát thương cực lớn...

Khuyết điểm duy nhất là do lực bùng nổ và uy lực quá lớn, không thể rẽ ngoặt, cho nên A Thất mới đặt tên cho nó là Bá Vương.

Tuy nhiên cho dù không thể rẽ ngoặt, nhưng tốc độ cuồng bạo của nó hoàn toàn có thể bù đắp khuyết điểm này.

Một khi bị trạng thái 《Đao Độn - Bá Vương》 khóa chặt, nếu không có tốc độ vượt xa Tống Thư Hàng gấp mấy lần thì chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị nghiền ép.

Ngoài ra, ngoại trừ va chạm...

Tốc độ chạy trốn theo đường thẳng của chiêu 《Đao Độn - Bá Vương》 này cũng cực nhanh.

Chỉ cần nắm bắt thời cơ, 'vèo ~~' một cái, bùng nổ ra là có thể thoát khỏi chiến trường, chạy trốn cực nhanh.

Chiêu còn lại 《Ngự Đao Thuật - Nguyệt Quang》, ý mà A Thất muốn biểu đạt là: [Khi ngươi ngẩng đầu lên thì có thể phát hiện ánh trăng đã rơi trên người ngươi.] Khi tế Ngự Đao Thuật lên, bảo đao sẽ hóa thành một vệt ánh trăng, lặng lẽ không tiếng động, chém về phía kẻ địch.

Chỉ là không biết đến lúc đó 'khôi giáp bảo đao' của Tống Thư Hàng có thể thành công hóa thành ánh trăng hay không?

Nghĩ thôi đã cảm thấy độ khó không nhỏ. ...

Cũng giống như trước, Tô Thị A Thập Lục đích thân diễn thị hai loại 'pháp môn đao độn' này cho Tống Thư Hàng, sau đó lại giảng giải tỉ mỉ nguyên lý cho hắn nghe một lần.

Đợi xác định Tống Thư Hàng đã nắm vững nguyên lý, Tô Thị A Thập Lục liền để Tống Thư Hàng tự mình thử một lần. "Thử 'Ngự Đao Phi Hành' trước đi." Tống Thư Hàng nói.

So với Ngự Đao Thuật, hắn càng mong chờ năng lực 'Ngự Đao Phi Hành' này hơn.

Đầu tiên, Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, bảo đao Bá Toái lơ lửng bay lên, nổi bên cạnh hắn.

Thư Hàng làm theo phương pháp Tô Thị A Thập Lục dạy, thi triển 《Đao Độn - Bá Vương》, ngưng tụ độn quang trên bảo đao Bá Toái.

Chỉ cần có thể thành công ngưng tụ độn quang, hắn có thể trực tiếp đạp lên độn quang mà cất cánh!

Nói thật, trong khoảnh khắc ngưng tụ độn quang cho bảo đao Bá Toái, trong lòng Tống Thư Hàng hơi kích động.

Từ khi bước vào giới tu chân bắt đầu tu luyện, hắn đã tràn đầy hướng về đối với 'ngự kiếm phi hành'.

Mà hiện tại, hắn rốt cuộc cũng sắp dựa vào sức mạnh của chính mình bay lên trời cao!

Tống Thư Hàng vươn tay phất một cái lên bảo đao Bá Toái, sau đó có một tầng độn quang nhàn nhạt hiện ra, bao trùm thân đao của Bá Toái ở trạng thái áo giáp — khôi giáp đao ý giữa chừng tan đi một lần, nhưng Tống Thư Hàng lại truyền vào lại.

Dù sao trong quá trình luyện tập 'Ngự Đao Phi Hành', có đao ý hỗ trợ thì tu luyện sẽ làm chơi ăn thật.

Cùng lắm thì sau này khi đã nắm vững Ngự Đao Phi Hành, lúc 'Ngự Đao Phi Hành' ở trạng thái bình thường thì không thêm đao ý cho Bá Toái là được.

Độn quang bao trùm Bá Toái, do là lần đầu tiên ngưng tụ độn quang, cho nên độn quang Tống Thư Hàng hóa ra trông rất không đồng đều.

Có chỗ độn quang khá dày, có chỗ độn quang khá mỏng.

Đồng thời, biên giới của độn quang cũng hỗn loạn giống như tranh trừu tượng vậy.

Nhưng nói tóm lại, vẫn là đã ngưng tụ ra được độn quang thành công. "Tuy rằng nhìn hình dạng hơi xấu, nhưng bay tầm thấp một lát chắc không vấn đề gì chứ?" Tống Thư Hàng nói, nhấc chân định dẫm lên độn quang.

Răng rắc ~~ Trong nháy mắt hắn dẫm lên độn quang, độn quang bao trùm đao Bá Toái liền vỡ vụn.

Xấu hổ thật, cân nặng của mình không khoa trương đến thế chứ? "Thư Hàng cậu không cần nóng vội, bình tĩnh lại rồi thử kỹ lại xem." Tô Thị A Thập Lục nói, trên thực tế khi tu luyện độn quang, không có bao nhiêu người thành công ngay từ lần đầu tiên.

Tống Thư Hàng cười cười, thu liễm tâm thần, lần nữa vươn tay phất một cái, thêm 'độn quang' cho Bá Toái.

Lần này, hình dạng độn quang tốt hơn lần trước rất nhiều, ít nhất phần rìa trông góc độ cũng tròn trịa hơn nhiều.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, lại bước chân ra dẫm một cái.

Răng rắc ~~ Độn quang lại vỡ. "Không sao, thất bại là mẹ thành công." Tống Thư Hàng khẽ nói, sau đó lại vươn tay phất một cái, vận chuyển 《Đao Độn - Bá Vương》, tăng thêm độn quang cho bảo đao Bá Toái.

Lần này, độn quang trông hoàn mỹ hơn một chút, đặc biệt là độ dày mỏng cũng trở nên đồng đều hơn nhiều.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Hắn cảm giác mình luyện tập thêm vài lần nữa là có thể nắm vững triệt để 'Đao Độn - Bá Vương'.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị nhấc chân lần nữa, dẫm nát 'độn quang' rồi thử lại một lần nữa thì đột nhiên một cái đuôi rắn vàng óng ánh vươn tới, chọc vào độn quang.

Răng rắc ~ Độn quang vỡ tan.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, quả nhiên phát hiện Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân.

Thấy Tống Thư Hàng nhìn về phía mình, Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng nghiêng đầu — thân hình cô đã xảy ra một số biến hóa, sau khi Huyền Thánh giảng pháp, luồng công đức chi lực khổng lồ kia dung nhập vào trong cơ thể cô, khiến cô lại tiến hóa thêm một chút.

Biến hóa lớn nhất là ở phần eo, vốn dĩ chỗ đó có một nửa đều thuộc khu vực 'đuôi rắn', nhưng hiện tại khu vực đuôi rắn di chuyển xuống dưới, lột xác ra vòng eo thon thả hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng nhướng mày: "Sao cô lại ra đây rồi?" Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại hắn đâu có bị tấn công hay gì đâu nhỉ?

Tại sao Công Đức Xà Mỹ Nhân lại đột nhiên hiện ra?

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên hạ người xuống, bàn tay nhỏ bé của cô phất lên trên 'bảo đao Bá Toái'.

Ngay sau đó, một khối độn quang 'hình lục giác' có quy tắc xuất hiện trên bảo đao Bá Toái.

Tiếp theo, trong trạng thái Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác, Công Đức Xà Mỹ Nhân nhảy lên một cái, nhảy lên bảo đao Bá Toái.

Vèo ~~ Bảo đao Bá Toái phóng lên tận trời, thoáng chốc đã vọt tới độ cao gần năm trăm mét.

Sau khi đạt tới độ cao này, Công Đức Xà Mỹ Nhân bắt đầu màn biểu diễn của mình.

Bảo đao Bá Toái xoay tròn, nhảy vọt, drift, bay hình số 8, chơi cực kỳ điêu luyện.

Cô như đang dùng thực lực để trào phúng Tống Thư Hàng — tên gà mờ này, thử nhiều lần như vậy mà vẫn chưa ngưng tụ ra độn quang thành công.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." "Này, mau xuống đây!

Đừng quậy nữa, tôi còn phải luyện tập Ngự Đao Phi Hành mà." Tống Thư Hàng hét lớn lên bầu trời.

Tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân quá trẹo miệng, Tống Thư Hàng đến giờ vẫn chưa gọi được tên cô.

Công Đức Xà Mỹ Nhân trong hư không dừng lại một chút, nhìn về phía Tống Thư Hàng, nghiêng nghiêng đầu, vẻ mặt mê mang. "Mau xuống đây cho tôi!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân dường như đã hiểu ra.

Sau đó, thân hình cô từ từ ngã ra sau, ngã lên trên độn quang bảo đao: "A a a a ~~" Bản ghi âm tiếng kêu thảm thiết của Tống Thư Hàng truyền ra từ miệng cô, sau đó đầu cô ngoẹo sang một bên, chết rồi.

Cứ nằm trên bảo đao như vậy, bảo đao nâng cô lơ lửng giữa không trung, trồi sụt lên xuống.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Sau khi bảo đao lơ lửng một lát, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên mở mắt, len lén nhìn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi thấy hai người vẻ mặt cạn lời, cô lại lập tức nhắm mắt lại, tiếp tục giả chết.

Tống Thư Hàng: "..." Lần thăng cấp này xong, Công Đức Xà Mỹ Nhân trở nên càng cổ quái hơn.

Công đức chi quang của ta quả nhiên có vấn đề. [Mau xuống đây cho tôi, nếu còn không xuống thì sau này cô đừng hòng gặp lại Lệ Chi Tiên Tử nữa.] Tống Thư Hàng uy hiếp Công Đức Xà Mỹ Nhân trong lòng.

Nói thật, việc đã đến nước này, Tống Thư Hàng đã không thể coi 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' là công đức chi quang thuần túy nữa rồi, trời mới biết cứ tiếp tục tiến hóa, thứ này sẽ biến thành dạng gì?

Sau khi nghe thấy tiếng lòng của Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân trong hư không lăn mạnh một vòng, cuộn đuôi lại 'ngồi' trên bảo đao.

Ngay sau đó, cô ngoan ngoãn ngự đao đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng. "Rất tốt, trở về trong cơ thể tôi đi, đừng quấy rối nữa." Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng nghiêng đầu, sau đó cô trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, cô không hoàn toàn quay về cơ thể Tống Thư Hàng mà là ở trạng thái 'phòng ngự', bao bọc lấy thân thể hắn.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng khống chế lại bảo đao Bá Toái lơ lửng, hắn vươn tay phất lên trên thân đao.

Sau đó, một khối 'độn quang' hình lục giác có quy tắc xuất hiện trước mắt hắn, giống hệt như độn quang do Công Đức Xà Mỹ Nhân biến ra.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn công đức chi quang đang bám trên người mình.

Hắn nhắm mắt lại cẩn thận nhớ lại quá trình vừa rồi.

Sau đó, hắn hủy bỏ độn quang trên bảo đao Bá Toái.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiểu ý Tống Thư Hàng, lần này toàn bộ cơ thể cô thu vào trong người hắn, không ảnh hưởng hắn luyện tập 'pháp môn đao độn' nữa. "Lại một lần nữa." Tống Thư Hàng vươn tay phất lên trên bảo đao.

Chương 1170

Ngay sau đó, có độn quang hình tam giác tiêu chuẩn xuất hiện trên bảo đao.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, hắn nhấc chân bước về phía trước một bước, bảo đao Bá Toái tự chủ bay đến dưới chân hắn, nâng đỡ cơ thể hắn.

Lần này, độn quang không vỡ nữa!

Tống Thư Hàng nhấc cái chân còn lại lên, cả người đứng lên trên bảo đao Bá Toái.

Lần này, độn quang vững vàng nâng đỡ cơ thể hắn. "Đi!" Thư Hàng bắt một cái thủ ấn, bảo đao Bá Toái chở hắn phóng lên tận trời.

Đợt này không xảy ra sự cố nữa.

Tống Thư Hàng ngự đao (khải) phi hành, thuận lợi bắt đầu bay lượn vòng quanh ở độ cao khoảng mười mét.

Bởi vì là bay lần đầu tiên, hắn không dám bay quá cao.

Để tránh sự cố, Tống Thư Hàng còn tròng lên người một bộ 'đao ý khôi giáp' để đề phòng vạn nhất.

Có bộ đao ý khôi giáp này, cho dù lỡ chân rơi từ trên không trung xuống, ngã xuống đất lăn hai vòng cũng sẽ không bị thương.

Tô Thị A Thập Lục hai tay ôm gối, nhìn Tống Thư Hàng bay lượn trên không trung, trong mắt mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nghĩ nghĩ, cô lại lấy điện thoại ra, chụp cho Tống Thư Hàng vài tấm ảnh.

Sau khi bay một vòng, Tống Thư Hàng dừng lại, hạ xuống mặt đất. "Cảm giác thế nào?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Cảm giác tuyệt vời, còn sướng hơn lái máy bay, cái cảm giác hoàn toàn dựa vào sức mình bay lên bầu trời này, siêu đã." Tống Thư Hàng cười đáp.

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác tâm lý hay không mà hắn cảm thấy sau khi mình ngự đao phi hành, 'chứng sợ độ cao' bỗng chốc đã hồi phục rất nhiều.

Dù sao thì hiện tại cho dù hắn rơi từ trên cao xuống cũng không cần sợ hãi.

Bởi vì, hắn biết bay mà! "Vậy cậu còn muốn lắp lan can trên phi kiếm nữa không?" Tô Thị A Thập Lục cười hỏi, cô từng nghe Tống Thư Hàng nói về ngôn luận sau này sẽ lắp lan can trên phi kiếm. "Lắp!" Tống Thư Hàng nghiến răng nói: "Đợi sau khi tôi nắm vững Ngự Đao Phi Hành, sẽ đi đặt làm một thanh phi kiếm.

Thể tích phi kiếm phải lớn, sau đó làm thêm một vòng lan can, như vậy mới có cảm giác an toàn." "Hì." Tô Thị A Thập Lục cười híp cả mắt: "Vậy tiếp theo, có muốn thử Ngự Đao Thuật không?" "Ừm, đợi một lát đã.

Để tôi hoãn lại một chút, sau đó lại luyện Ngự Đao Phi Hành, tiếp theo sẽ luyện Ngự Đao Thuật." Tống Thư Hàng đáp.

Lý thuyết hắn đều đã nắm vững rồi, tiếp theo là dựa vào thực tiễn cũng như luyện tập nhiều.

Nói xong, Tống Thư Hàng ngồi xuống bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, hỏi: "Đúng rồi Thập Lục, tai ngầm trên công pháp của cậu đã giải quyết xong chưa?" Hắn nhớ lúc Tô Thị A Thập Lục bị thương do thiên kiếp, từng nói chuyện với hắn về chủ đề này.

A Thập Lục từng nói, sở dĩ cô độ kiếp thất bại cũng có liên quan đến việc công pháp cô tu luyện xảy ra sai sót.

Cường độ thiên kiếp lần đó, với thực lực của cô là có thể vượt qua.

Nhưng thiên kiếp đã dẫn phát ám thương trong tu luyện của cô mới dẫn đến việc cô độ kiếp thất bại, suýt chút nữa thân tử đạo tiêu. "Tai ngầm trên công pháp đã giải quyết xong...

Tôi có được một thiên công pháp thích hợp với tôi tu luyện hơn, sau khi tấn cấp tứ phẩm thành công, tôi đã bắt đầu chuyển tu công pháp mới.

Đến hiện tại, tiên thiên chân nguyên trong cơ thể tôi đã chuyển đổi gần hết sang thuộc tính công pháp mới rồi." Tô Thị A Thập Lục đáp. "Vậy thì tốt." Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó lấy ra một viên đan dược khôi phục chân khí uống vào, khôi phục tiêu hao của bản thân. "Cảm ơn." Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói nhỏ. "Không cần khách sáo, tôi cũng chỉ cố gắng làm việc tôi có thể làm thôi.

Hơn nữa, A Thất tiền bối cũng chẳng đã đưa thù lao cho tôi rồi sao." Tống Thư Hàng cười nói. "Thù lao của A Thất là quyết định của riêng A Thất, tôi là tôi, đây là hai chuyện khác nhau." Khóe miệng Tô Thị A Thập Lục nhếch lên, cái đầu nhỏ hơi ngẩng lên: "Tôi sẽ dùng cách của riêng tôi để cảm ơn cậu." Tống Thư Hàng: "Được thôi, vậy tôi sẽ không khách khí mà nhận hai phần thù lao nhé?" "Hì hì, nhưng tôi vẫn chưa nghĩ ra cảm ơn cậu thế nào, đợi tôi nghĩ ra rồi nói sau." Tô Thị A Thập Lục nói xong, lại lấy điện thoại của mình ra, mở khóa nói: "Vừa rồi lúc cậu bay thử, tôi có chụp cho cậu vài tấm ảnh, muốn xem không?" "Gửi tôi xem với." Tống Thư Hàng nói, đây là hình ảnh lần đầu tiên hắn ngự đao phi hành, rất có ý nghĩa kỷ niệm.

Nếu vừa rồi có thể quay một đoạn video ngắn thì càng tốt. "Có muốn gửi vào nhóm cho các tiền bối cũng xem một chút không?" A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, nói: "Cũng được, vậy gửi thẳng vào nhóm đi, tôi vào nhóm lưu ảnh." A Thập Lục cười một tiếng, ngón tay lướt nhanh trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1'.

Một lát sau, tổng cộng mười hai bức ảnh, từ trạng thái Tống Thư Hàng Đao Thiền, đến làm cho 'bảo đao lơ lửng', đến Tống Thư Hàng lần đầu thử ngưng tụ 'độn quang', rồi đến hình ảnh Tống Thư Hàng ngự đao phi hành ở độ cao mười mét. ...

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Gần đây tỷ lệ online của các đạo hữu trong nhóm rất cao, đều đang bàn luận về chủ đề biến đổi của thiên kiếp.

Thiên kiếp hiện đại hóa khiến gan của mấy vị thành viên sắp phải đối mặt với thiên kiếp trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' hơi co giật.

Chủ đề bàn luận trong nhóm hiện tại đều là làm sao đối phó với thiên kiếp hiện đại hóa, cũng như vấn đề uy lực của tên lửa thiên kiếp rốt cuộc ra sao.

Hiện tại, Bạch Tôn Giả đang độ thiên kiếp hiện đại hóa vẫn còn đang ở trong 'Thiên Kiếp Thế Giới', trầm mê cày thiên kiếp không dứt ra được, đến giờ vẫn chưa ra.

Cho nên, các đạo hữu không thể có được số liệu chi tiết về uy lực của 'tên lửa thiên kiếp'.

Diệt Phượng Công Tử: "Nếu có thể có được số liệu chi tiết về thiên kiếp tên lửa thì tốt rồi, trong lòng mọi người cũng có sự chuẩn bị." Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Đúng rồi, nói mới nhớ thiên kiếp của Thất Sinh Phù phủ chủ và Thư Hàng tiểu hữu, có phải cũng là 'thiên kiếp hiện đại hóa' không?

Nếu phải thì bảo bọn họ ra nói chút kinh nghiệm độ kiếp đi." Cô khó khăn lắm mới khôi phục từ trạng thái bị cấm ngôn, đã lâu không ngoi lên.

Để có thể sớm được giải cấm, cô không thể không ký kết điều ước khuất nhục【Ít nhất trong vòng một năm, không được nhắc đến《Bài ca Hoàng Sơn đại ngốc》 trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1'】 với Hoàng Sơn Chân Quân mới được thả ra khỏi trạng thái cấm ngôn.

Bắc Hà Chân Quân: "Thất Sinh Phù phủ chủ đi bế quan củng cố cảnh giới rồi, lần này hắn trong họa được phúc, ngưng tụ được Bát long văn kim đan, đoán chừng còn phải bế quan một thời gian nữa.

Nói mới nhớ, đạo hữu ngưng tụ Bát long văn kim đan trong nhóm chúng ta cũng không nhiều nhỉ?" Lạc Trần Chân Quân: "Bát long văn kim đan đã biết, không quá mười ngón tay." "Vậy Thư Hàng tiểu hữu thì sao?" Đông Phương Tĩnh Tuyết lại hỏi.

Đang nói chuyện thì Tô Thị A Thập Lục online, post liền mười hai tấm ảnh Tống Thư Hàng luyện tập ngự đao phi hành. "Ái chà, Thư Hàng tiểu hữu đang học ngự đao phi hành à?" Bắc Hà Chân Quân nói.

Diệt Phượng Công Tử hỏi: "Tống Thư Hàng đang ở cùng với Thập Lục sao?

Là Thập Lục cô đang dạy Thư Hàng tiểu hữu luyện ngự đao phi hành hả?" Tô Thị A Thập Lục: "Vâng." "Ta thấy độn quang của Thư Hàng tiểu hữu không phải thuật ngự đao phi hành đại trà nhỉ?

Thập Lục cô không phải đã truyền 'pháp môn ngự đao' gia truyền của Tô Thị ra ngoài rồi đấy chứ?" Cuồng Đao Tứ Lãng mắt sắc, liếc mắt cái là nhận ra 'ngự đao phi hành thuật' trong ảnh của Tống Thư Hàng khác biệt với mọi người, dù sao Lãng mỗ hắn cũng là người trong nghề dùng đao.

Tô Thị A Thập Lục: "Là ngự đao thuật do A Thất tự sáng tạo, A Thất bảo em chuyển dạy lại cho Thư Hàng.

Cho nên không vấn đề gì đâu ạ." Thất Tu Tôn Giả: "Ta còn tưởng Tống tiểu hữu sẽ đi luyện chiêu 'Khiên Đao Thuật' kia chứ, chiêu Khiên Đao Thuật đó ngoại trừ tư thế ra, thật ra cũng khá được. @Tô Thị A Thập Lục, Thập Lục cô bảo Thư Hàng tiểu hữu rảnh rỗi thì luyện 'Khiên Đao Thuật' kia đi, tương lai khẳng định sẽ dùng đến." Tô Thị A Thập Lục: "【Biểu cảm mặt cười】 Vâng ạ, Thất Tu tiền bối." Thật ra không cần cô chuyển lời, Tống Thư Hàng đang ở ngay bên cạnh, có thể nhìn thấy tin nhắn này. 【Vũ Nhu Tử hôm nay đạo hiệu vẫn chưa nghĩ ra a đa】: "A?

Tống tiền bối đã bắt đầu học ngự đao phi hành rồi sao?

Tiếc là em dùng kiếm, nếu không em cũng có thể luyện tập ngự đao thuật cùng Tống tiền bối rồi." Các tiền bối trong nhóm nhìn thấy biệt danh hôm nay của Vũ Nhu Tử, trong lòng nhao nhao thắp nến cho Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Sau khi trải qua bao nhiêu ngày như vậy, Linh Vũ Điệp Tôn Giả rốt cuộc đã cạn kiệt tài năng, không nghĩ ra được nhiều đạo hiệu hơn nữa rồi sao?

Cuồng Đao Tam Lãng càng cảm thấy sự cơ trí của mình, trong đạo hiệu có con số mới là vương đạo, hắn có thể từ Cuồng Đao Tam Lãng biến thành Tứ Lãng, chỉ cần hắn vui, còn có thể biến thành Ngũ Lãng Lục Lãng Thất Lãng, cứ Lãng tiếp mãi.

Đừng nói là một năm, cho dù là một tỷ năm, đạo hiệu của hắn cũng có thể một ngày đổi một cái.

Dược Sư: "Đợi đã, chủ đề lại lệch rồi.

Không phải là muốn tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu lên nói chuyện về 'thiên kiếp hiện đại hóa' sao? @Bá Đao Tống Nhất.

Thư Hàng, cậu có online không?" Người lên nick Dược Sư là

Giang Tử Yên.

Gần đây cô khá quan tâm đến 'thiên kiếp hiện đại hóa', bởi vì Dược Sư cũng sắp độ kiếp rồi.

Tống Thư Hàng vừa mới lưu ảnh 'ngự đao phi hành' của mình xong thì nhận được triệu hồi trong nhóm.

Bá Đao Tống Nhất: "Vâng, cháu và Thất Sinh Phù tiền bối độ kiếp cũng là 'thiên kiếp hiện đại hóa', bọn cháu đã trải qua tẩy lễ của tên lửa, xe tăng và bom hạt nhân thiên kiếp.

Số liệu cụ thể về tên lửa thiên kiếp...

Lấy phù trận phòng ngự do Thất Sinh Phù tiền bối bố trí làm tiêu chuẩn.

Tên lửa thiên kiếp lúc phát nổ, phù trận của Thất Sinh Phù tiền bối trong nháy mắt đã bị phá hủy." Dược Sư: "..." Diệt Phượng Công Tử: "..." Thất Sinh Phù phủ chủ tuy chỉ là tứ phẩm, nhưng phù trận do hắn bố trí đến công kích cấp ngũ phẩm cũng có thể đỡ được một chút.

Trong nháy mắt bị phá hủy, uy lực của tên lửa thiên kiếp này lớn đến mức nào?

May mà Tống Thư Hàng lại trả lời: "Có điều lúc đó bọn cháu độ thiên kiếp là sản phẩm biến dị, uy lực tên lửa thiên kiếp có cấp độ 'thất phẩm +'.

Cho nên, số liệu này chỉ có thể để các tiền bối tham khảo một chút." Đây là số liệu lúc trước Tống Thư Hàng dùng 'giám định bí pháp' giám định ra.

Đồng thời, Thư Hàng lại nhớ tới Bạch Tôn Giả đã cày được một kho 'tên lửa thiên kiếp' cũng như 'bom hạt nhân thiên kiếp'.

Các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 muốn tìm hiểu uy lực của tên lửa thiên kiếp thì chỗ hắn vừa khéo có đồ có sẵn!

Có điều quyền sở hữu những tên lửa thiên kiếp này là của Bạch tiền bối, nếu thật sự muốn điều động thì phải xin Bạch tiền bối trước một tiếng.

Hay là bây giờ xin phép Bạch Tôn Giả thử xem?

Nghĩ là làm.

Do hiện tại Thư Hàng và A Thập Lục đều không mang giấy bút, trong tay chỉ có mỗi một cành cây của thụ yêu 'Mễ Lộ Lộ'.

Vì vậy, Tống Thư Hàng xách bảo đao Bá Toái, tìm một khối đá khá lớn, cắt nó thành phiến đá.

Sau đó, dùng cành cây của thụ yêu viết một đoạn văn tự lên đó. 【Bạch tiền bối, xin điều động ba quả tên lửa thiên kiếp dùng để nghiên cứu số liệu của tên lửa thiên kiếp.

Xin tiền bối phê duyệt.】 "Xong." Tống Thư Hàng thu cành cây lại, chuyển phiến đá vào Thế Giới Cốt Lõi, lại trung chuyển đến tay trái ở Thiên Kiếp Thế Giới.

Khoảng chừng ba hơi thở sau.

Tống Thư Hàng cảm ứng được động tĩnh của tay trái, đồng thời chuyển phiến đá thông qua Thế Giới Cốt Lõi về lại.

Trên phiến đá, Bạch Tôn Giả đã ấn một dấu vân tay cái, đồng thời dùng ngón tay chọc ra một chữ: 【Chuẩn】 Tô Thị A Thập Lục nhìn phiến đá này, thấy trên đó có thêm chữ ký của Bạch Tôn Giả: "Thư Hàng, vừa rồi cậu đưa phiến đá này vào trong 'Thiên Kiếp Thế Giới', chỗ Bạch tiền bối hả?" "Ừm." Tống Thư Hàng vẫy vẫy cánh tay trái do mình huyễn hóa ra, nói: "Tôi để cánh tay trái này lại cho Bạch tiền bối, lại thông qua 'Thế Giới Cốt Lõi' trung chuyển là có thể đưa đồ vật ở hiện thế vào Thiên Kiếp Thế Giới, ngược lại cũng thế.

Vừa rồi tôi đã đưa phiến đá đến chỗ Bạch Tôn Giả, rồi lại chuyển về." Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, nghĩ nghĩ, dặn dò: "Thư Hàng, năng lực này của cậu nhất định phải giữ bí mật với người ngoài." Năng lực có thể buôn lậu vật phẩm vào Thiên Kiếp Thế Giới này nếu bị thất phẩm Tôn Giả không quen biết khác biết được, e rằng sẽ dẫn tới phiền toái lớn.

Dù sao thì tu sĩ có tâm lý âm ám trong giới tu chân cũng không ít.

Chương 1171

Cũng không phải tiền bối nào cũng giống như các tiền bối trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1'. "Yên tâm, tôi tự biết chừng mực.

Hơn nữa, năng lực này còn phải dựa vào một món pháp khí của Bạch tiền bối, nếu không một mình tôi cũng không thi triển được." Tống Thư Hàng cười nói.

Tiếc quá, cái hộp trong suốt kia của Bạch tiền bối không thể nhét đầu người vào...

Nếu không thì Kỵ Sĩ Không Đầu thực sự rất đẹp trai, ngầu hơn nhiều so với tạo hình 'Võ Sĩ Cụt Tay' hiện tại của hắn. ...

Tống Thư Hàng ném phiến đá kia vào Thế Giới Cốt Lõi, sau đó đăng tin nhắn trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1': "Các vị tiền bối, nếu mọi người đều muốn tìm hiểu uy lực và số liệu của 'tên lửa thiên kiếp', vậy thì chi bằng hẹn thời gian đến Khu đại học Giang Nam đi.

Cháu đã xin Bạch tiền bối ba quả 'tên lửa thiên kiếp', đến lúc đó mọi người hẹn thời gian, hẹn một địa điểm bí mật, rồi bố trí kết giới cho tốt, cùng nhau đến nghiên cứu uy lực của 'tên lửa thiên kiếp', test số liệu của nó.

Ngoài ra, chỗ cháu còn có 'chuyên gia độ kiếp, chuyên gia nghiên cứu thuốc nổ' Bỉ Ngạn Ma Quân đang ở đây, vị tiền bối này có sự hiểu biết và nghiên cứu cực sâu đối với 'thiên kiếp, vụ nổ', có thể nói chính là chuyên gia về phương diện nghiên cứu 'tên lửa thiên kiếp'.

Thế nào?

Có chốt kèo không?" Tốc độ đánh chữ bằng một tay khá chậm, nhất là một đoạn dài như vậy.

Sau khi gửi đoạn này đi, Tống Thư Hàng sờ sờ cằm: "Sao mình có cảm giác đoạn mình gửi đặc biệt giống mấy cái quảng cáo tuyển sinh của mấy trường đại học 'cỏ' thế nhỉ?" Quảng cáo của mấy trường đại học 'cỏ' chính là cái bài này — chúng tôi có thiết bị nghiên cứu mạnh mẽ, chúng tôi có đội ngũ giáo viên hùng hậu, chúng tôi nuôi dạy trẻ bằng tấm lòng cha mẹ. "Ha ha ha." Tô Thị A Thập Lục bị chọc cười.

Mà lúc này, các đạo hữu trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' sau khi nhìn thấy tin nhắn của Tống Thư Hàng thì lập tức sững sờ.

Xin được ba quả 'tên lửa thiên kiếp' từ chỗ Bạch tiền bối?

Nhìn trời ~~ Hèn gì Bạch Tôn Giả rõ ràng bắt đầu độ kiếp từ tối qua nhưng đến giờ vẫn chưa 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.

Hóa ra Bạch Tôn Giả đang cày thiên kiếp à?

Tuy rằng không biết Bạch Tôn Giả thần thông quảng đại đã dùng phương pháp gì để lôi 'tên lửa thiên kiếp' từ trong Thiên Kiếp Thế Giới ra hiện thế.

Nhưng đối với các đạo hữu của 'Nhóm Cửu Châu Số 1' mà nói, đây là một tin tốt. "Chốt chốt chốt!" Muốn sinh một đội bóng đá nam là người đầu tiên phản hồi. "Chốt chốt chốt!" Tạo Hóa Pháp Vương nói. "Chốt chốt chốt!" Hoàng Sơn tâm rất mệt rất muốn nghỉ hưu. "Chốt chốt chốt!" Lệ Chi Tiên Tử cũng rất tò mò với uy lực thiên kiếp hiện đại hóa.

Sau đó...

Là một tràng dài 'Chốt chốt chốt!' trả lời.

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1, gần một nửa thành viên đều tỏ vẻ muốn chốt kèo.

Bất kể là có sắp độ kiếp hay không, dù sao thì cảm nhận uy lực của tên lửa thiên kiếp ở cự ly gần cũng sẽ không sai đi đâu được.

Xa xa tại đảo Linh Vũ Điệp, 'Linh Vũ Điệp Tôn Giả' đang chuẩn bị trả lời một câu 'Chốt chốt chốt!' tương tự thì đột nhiên nhìn thấy bên cạnh, con gái ông cười ha hả chụp lại màn hình.

Góc độ chụp màn hình của Vũ Nhu Tử đặc biệt tuyệt vời.

Trên cùng là một nửa ảnh đại diện phần mềm chat của Tống Thư Hàng cộng thêm biệt danh 【Bá Đao Tống Nhất】, nội dung chat chỉ có mấy chữ 'Thế nào, có chốt kèo không?', sau đó, bên dưới là câu trả lời của tất cả các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Như vậy, ảnh chụp màn hình của Vũ Nhu Tử trông sẽ như thế này. 【Bá Đao Tống Nhất: Thế nào, có chốt kèo không?

Muốn sinh một đội bóng đá nam: Chốt chốt chốt!

Tạo Hóa Pháp Vương: Chốt chốt chốt!

Hoàng Sơn tâm rất mệt rất muốn nghỉ hưu: Chốt chốt chốt!

Lệ Chi Tiên Tử: Chốt chốt chốt!

Các đạo hữu trong nhóm: Chốt chốt chốt!】 Vũ Nhu Tử vui vẻ lưu tấm ảnh chụp màn hình này lại, thu vào trong kho tư liệu của cô.

Cuối cùng, cô còn cảm thán sâu sắc: "Tống tiền bối ở trong nhóm được hoan nghênh thật đấy!

Cứ cảm giác như mọi người đều thích Tống tiền bối vậy." Linh Vũ Điệp Tôn Giả cứng đờ, lẳng lặng thu hồi ngón tay đang ấn trên giao diện trò chuyện, kịp thời giữ được tiết tháo của mình. ...

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Tống Thư Hàng lại hỏi: "Vậy các tiền bối, chúng ta hẹn thời gian đi.

Từ thứ Hai đến thứ Sáu, buổi tối cháu đều rảnh.

Sau đó thứ Bảy và Chủ Nhật cháu rảnh cả ngày.

Hiện tại cháu đang đợi mọi người ở vị trí 'Khu đại học Giang Nam'.

Còn về địa điểm nghiên cứu 'tên lửa thiên kiếp', cháu đi thỉnh giáo Bỉ Ngạn Ma Quân tiền bối chút đã, ông ấy chắc là có địa điểm thích hợp." Hoàng Sơn tâm rất mệt rất muốn nghỉ hưu: "Về mặt thời gian thì càng nhanh càng tốt!

Trong nhóm có vài vị đạo hữu sắp độ kiếp, cho nên chi bằng thời gian ấn định vào ngày mai đi.

Ngày 11 tháng 9, sáu giờ tối thứ Tư, tập trung ở gần Đại học Giang Nam.

Tám giờ tối, đúng giờ bắt đầu nghiên cứu 'tên lửa thiên kiếp'." Bắc Hà Tán Nhân: "Ta không thành vấn đề." Diệt Phượng Công Tử: "Tuy rằng có chút việc nhỏ, nhưng có thể đẩy lùi lại một chút.

Ta cũng có thể đến." "Không thành vấn đề, tuy đường hơi xa, nhưng ta có thể chạy về kịp." Lệ Chi Tiên Tử nói, gần đây cô chạy ra ngoài vũ trụ chơi.

Nhưng hiện tại chạy về nhà thì trước tám giờ tối mai có thể về kịp.

Các tiền bối khác trong Nhóm Cửu Châu Số 1 cũng nhao nhao tỏ vẻ có thể đến kịp.

Như vậy, thời gian đã được xác định.

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả cực ít hiện thân nhanh chóng xuất hiện, phát ngôn: "Ta hiện tại đang ở gần khu vực Giang Nam...

Vừa khéo, @Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, cậu hiện tại tọa độ ở đâu?

Ta qua tìm cậu một chuyến.

Có món bảo vật phải trả lại cho cậu." Thất Tu Tôn Giả cũng là tiền bối sắp độ kiếp, giống như Linh Vũ Điệp Tôn Giả, ông cũng là Tôn Giả lâu đời, trăm năm gần đây vẫn luôn chuẩn bị cho việc độ kiếp. "Thất Tu tiền bối chờ một chút, cháu chia sẻ tọa độ cho ngài." Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời chia sẻ vị trí thực tế của mình cho Thất Tu Tôn Giả.

Nói đi cũng phải nói lại...

Thất Tu tiền bối có bảo vật muốn trả lại cho mình?

Bảo vật gì?

Tống Thư Hàng không nhớ mình có bảo vật gì cho Thất Tu tiền bối mượn a. "Đã nhận, ta đến ngay đây." Thất Tu Tôn Giả đáp. "Ok." Sau khi Tống Thư Hàng trả lời Thất Tu tiền bối xong thì cất điện thoại đi.

Sau đó hắn sờ cằm, vẻ mặt trầm tư.

A Thập Lục chớp chớp mắt: "Đang nghĩ gì thế?" Tống Thư Hàng: "Không có gì, tôi chỉ đột nhiên cảm thấy phong cách vẽ của nhóm chúng ta không đúng lắm.

Thông thường mà nói, khi mọi người trong nhóm chat bình thường rảnh rỗi, các thành viên trong nhóm đều hẹn nhau tìm một chỗ ăn cơm, tán gẫu các thứ.

Lúc nhóm chúng ta rảnh rỗi, lại hẹn thời gian và địa điểm, tháo cái tên lửa thiên kiếp ra chơi." Tô Thị A Thập Lục: "..." *** Khi độn quang do Thất Tu Tôn Giả hóa thành lóe lên rồi hiện ra, Tống Thư Hàng đang sử dụng 'Ngự Đao Thuật' tiến hành đối luyện với Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi có kinh nghiệm 'Ngự Đao Phi Hành' trước đó, việc học tập

'Ngự Đao Thuật' thuận tay hơn nhiều.

Tống Thư Hàng chỉ thử vài lần đã nắm được 'Ngự Đao Thuật'.

Lúc này Tống Thư Hàng đang tập trung tinh thần lực, toàn lực ngự đao. 'Bảo đao Bá Toái' trạng thái áo giáp trong hư không hóa thành ảo ảnh, bay lượn trong hư không, chiến thành một đoàn với đoản đao của A Thập Lục.

Có điều trên trường diện, Tô Thị A Thập Lục chiếm thượng phong tuyệt đối, đoản đao của cô luôn có thể đẩy lùi bảo đao của Tống Thư Hàng bằng góc độ xảo quyệt, sau đó chém về phía bản thể Tống Thư Hàng!

Lúc đoản đao chém về phía Tống Thư Hàng không hề nương tay, ngược lại đao ý bạo trướng, chém thẳng vào người hắn.

Trên người Tống Thư Hàng, đao ý khôi giáp hiện ra, đỡ đòn tấn công từ đoản đao của A Thập Lục.

Phương pháp huấn luyện này là do Tống Thư Hàng tự mình đề xuất.

Biện pháp tốt nhất để làm quen với 'Ngự Đao Thuật' càng sớm càng tốt chính là tìm một đối thủ, cũng dùng Ngự Đao Thuật tiến hành luyện tập.

Hơn nữa, chỉ có A Thập Lục nhắm chuẩn vào bản thể hắn tiến hành tấn công, dưới cảm giác nguy cơ, hắn mới có thể nắm bắt Ngự Đao Thuật nhanh hơn.

Đồng thời, cũng chỉ có như vậy hắn mới có thể tích lũy kinh nghiệm chiến đấu phương diện này, lỡ như sau này đấu phi kiếm với tu sĩ khác cũng sẽ không chịu thiệt. "Đao thứ ba mươi sáu rồi." Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nhắc nhở. "Ừm...

Chúng ta nghỉ ngơi một lát đi." Tống Thư Hàng nói.

Nói đi cũng phải nói lại, Ngự Đao Thuật 《Nguyệt Quang》 của Tô Thị A Thất khi vận hành vốn dĩ lặng lẽ không tiếng động, hư ảo như ánh trăng.

Bá Toái hình 'áo giáp' của Tống Thư Hàng hiện tại cũng thành công làm được hư ảo không tiếng động.

Chỉ là vì thể tích hơi lớn chút nên thể tích ảo ảnh cũng lớn hơn một chút.

Nhưng nhìn chung, việc tu luyện 《Ngự Đao - Nguyệt Quang》 coi như thuận lợi. ... [Đúng rồi, nếu lúc ta sử dụng chiêu 'Ngự Đao Thuật' này không rót đao ý của mình vào mà rót đao ý của 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' thì sẽ thế nào?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và hắn là một thể, chỉ cần Tống Thư Hàng muốn, đao ý của cô cũng có thể bị Tống Thư Hàng thao túng!

Có lẽ có thể thử xem!

Tống Thư Hàng vẫy tay một cái, bảo đao Bá Toái hình áo giáp bay trở về, lơ lửng bên cạnh hắn.

Sau đó hắn vươn tay ra, nắm lấy phần chân áo giáp lắc một cái, 'khôi giáp đao ý' trên đó tan biến. "Ồ, hóa ra là đao à.

Ta còn tưởng Thư Hàng tiểu hữu đang luyện tập 'Ngự Khải Thuật' chứ." Thất Tu Tôn Giả cười nói.

Chương 1172

Thất Tu tiền bối vẫn là dáng vẻ cũ, đặc biệt đẹp trai.

Ông chỉ chắp tay đứng ở đó lại khiến người ta cảm giác toàn bộ 'hư không' đều đang lấy ông làm trung tâm, đang không ngừng sụp đổ vậy, đây là khí tràng đặc thù do công pháp ông tu luyện mang lại.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, thở dài nói: "Tiền bối ngài đến rồi à, nói đi cũng phải nói lại, bảo vật tiền bối nói trong nhóm muốn trả lại cho cháu là gì vậy?" "Thư Hàng tiểu hữu chẳng lẽ cậu quên vật này rồi sao?" Thất Tu Tôn Giả cười a a, lấy ra một cái hồ lô, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay nhận lấy cái hồ lô này: "Phệ Hồn Yêu Hồ?" Đó chính là 'Phệ Hồn Yêu Hồ', thứ đã gây ra cuộc tranh đoạt giữa các tu sĩ trong vũ trụ khi trước.

Nguyên hình của nó là mấy tháng trước, bị Tống Thư Hàng dùng 'phi kiếm dùng một lần' bắn vào tán tu cao thủ trong vũ trụ là 'Bán Hồ đạo nhân' cùng pháp bảo hồ lô của hắn.

Cũng không biết hồ lô của Bán Hồ đạo nhân lúc đầu đã trải qua biến hóa gì trong vũ trụ, cuối cùng lại hóa thành 'Phệ Hồn Yêu Hồ' khiến các tu sĩ động lòng, còn dẫn dụ rất nhiều tu sĩ đuổi theo phi kiếm dùng một lần chạy loạn khắp vũ trụ.

Lúc đó, chiếc hồ lô này cuối cùng rơi vào tay Tống Thư Hàng, lại bị Thất Tu Tôn Giả mượn đi, bởi vì trên đó ẩn chứa khí tức của 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán', có thể dựa vào đó tìm được nhân vật thần bí 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' kia. "Thất Tu tiền bối thuận lợi tìm được vị kia rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Khi cậu độ kiếp trong thế giới thiên kiếp, vị 【Cái Gì Cũng Có

Thể Bán】 kia đã cường thế chen vào, còn bán cho cậu một cái 'Bình Thiên Quan', cứu cậu một cái mạng nhỏ.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười: "Đó là tự nhiên.

Nếu ta không gặp được vị kia, thì vị kia làm sao có thể liên hệ với Thư Hàng tiểu hữu, hơn nữa còn hoàn thành giao dịch với cậu?" Lúc đó, Thất Tu Tôn Giả phí bao công sức, cuối cùng cũng tìm được vị 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' kia, và thành công mua được bảo vật mình mong muốn.

Bảo vật độ kiếp mà Thất Tu Tôn Giả cần ở hiện thế đã sớm tuyệt chủng, cũng chỉ có trong tay vị 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' này mới có chút hàng tồn.

Vốn dĩ, lúc đó Thất Tu Tôn Giả định đưa Tống Thư Hàng cùng đi gặp vị 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' này.

Bất quá lúc đó vị kia phất phất tay, bảo không cần phiền toái như vậy.

Hắn hỏi đạo hiệu của Tống Thư Hàng từ chỗ Thất Tu Tôn Giả, lại lấy được một số vật phẩm có liên quan đến Tống Thư Hàng từ chỗ Thất Tu Tôn Giả, sau đó liền thi pháp khóa chặt vị trí của Tống Thư Hàng, cách thiên sơn vạn thủy liên hệ với cậu, và thuận lợi hoàn thành một đơn giao dịch từ xa. "Cảm ơn Thất Tu tiền bối." Tống Thư Hàng chân thành nói.

Nếu không phải Thất Tu Tôn Giả kịp thời liên hệ với 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán', Tống Thư Hàng lúc đó e rằng đã 'ngỏm' một lần rồi.

Tuy trên người cậu có 'mệnh phù' có thể phục sinh, nhưng vì thế giới thiên kiếp ngăn cách, cũng không thể đảm bảo một trăm phần trăm phục sinh.

Có thể nói, đây là một lần cứu mạng!

Cái nhân tình này lớn lắm. "Không cần khách sáo." Sau khi giao hồ lô cho Tống Thư Hàng, Thất Tu Tôn Giả cười vỗ vỗ vai Tống Thư Hàng: "Nói ra thì, thật hâm mộ Thư Hàng tiểu hữu.

Cậu không biết đâu, lúc đó nhìn thấy cậu 'Nhân Tiền Hiển Thánh' và 'Huyền Thánh Giảng Pháp', ta đã chấn kinh đến mức nào?

Còn có bộ dạng ngơ ngác của Lục Tu nữa, đặc biệt buồn cười." Nhưng ngay lúc này, Đao Ý Khôi Giáp trên người Tống Thư Hàng đột nhiên động đậy. ...

Vốn dĩ Đao Ý Khôi Giáp vẫn luôn ở trạng thái 'phòng thủ', đột nhiên chuyển thủ thành công.

Một đạo đao ý hung tàn đột nhiên bạo trướng, đao ý dẫn động đao khí, ngưng tụ ra đao khí uy mãnh sắc bén, chém lên người Thất Tu Tôn Giả.

Đạo bào trên người Thất Tu Tôn Giả tự động kích hoạt, từng tầng trận pháp phòng ngự hiện lên.

Đao ý chém lên trận pháp phòng ngự, chém cho lớp phòng ngự ngoài cùng của Thất Tu Tôn Giả nổi lên một trận gợn sóng.

Cũng may thực lực Thất Tu Tôn Giả cao cường, phòng ngự mạnh mẽ, mới vô thương đỡ được một đao này.

Thất Tu Tôn Giả: "......" Tống Thư Hàng: "......" Tai nạn, đây thực sự là tai nạn!

Trước đó khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đối luyện Ngự Đao Thuật, đoản đao của A Thập Lục tổng cộng chém trúng Tống Thư Hàng ba mươi sáu đao, 'Đao Ý Khôi Giáp' của cậu thực ra đã ở vào một 'điểm tới hạn'.

Chính vì ẩn ẩn cảm ứng được 'điểm tới hạn' của Đao Ý Khôi Giáp, cho nên trước đó Tống Thư Hàng mới đề nghị dừng đối luyện

'Ngự Đao Thuật', nghỉ ngơi một lát.

Chỉ là không ngờ tới, cái vỗ vai này của Thất Tu Tôn Giả, lại trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà. "Thư Hàng tiểu hữu, cậu có phải nhìn ta thấy ngứa mắt không?" Thất Tu Tôn Giả trầm mặc hồi lâu, nói. "Không có chuyện đó, đây là tai nạn, tiền bối ngài nhất định phải tin tưởng tôi!" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thất Tu Tôn Giả: "Vậy tại sao vừa gặp mặt đã muốn chém ta?" "Nói ra rất dài dòng, đối với tôi mà nói, đây là một câu chuyện bi thương." Tống Thư Hàng u u thở dài, chỉ chỉ Đao Ý Khôi Giáp trên người mình: "Thất Tu tiền bối ngài cảm giác thứ này là cái gì?" Thất Tu Tôn Giả đánh giá khôi giáp trên người Tống Thư Hàng một chút: "Nhìn qua có vẻ là một loại kỹ năng 'Chân nguyên hộ thể'?

Nhưng ẩn ước lại có thể cảm ứng được một loại 'Ý' phòng thủ.

Khoan đã, đây là...

Khải Ý (Ý của áo giáp) sao?" "Không, nó là Đao Ý." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. "Không thể nào!" Thất Tu Tôn Giả một miệng phủ định.

Đao nãi là bá chủ trong binh khí, đao ý chủ công, làm sao có thể ngưng tụ ra bộ dạng áo giáp? "Nhưng nó chính là Đao Ý." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt bùi ngùi.

Thất Tu Tôn Giả nghiêm túc suy tư hồi lâu: "Cậu nhất định ngưng tụ đồ giả rồi." Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt: "Cho nên tôi mới nói, đối với tôi mà nói, đây là một câu chuyện bi thương.

Bởi vì bộ Đao Ý Khôi Giáp này, tôi suýt chút nữa đổi đạo hiệu của mình thành 'Bá Khải Tống Nhất' rồi." Thất Tu Tôn Giả nghiêm túc nghiên cứu Đao Ý Khôi Giáp trên người Tống Thư Hàng một chút: "Nó thật sự là Đao Ý?" "Thiên chân vạn xác, ngài không tin thì tôi diễn kíp một lần cho ngài xem?" Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần cậu thôi phát đao ý, diễn kíp lại toàn bộ quá trình 'Đao Ý Khôi Giáp' một lần, Thất Tu tiền bối sẽ tin tưởng sự thật khôi giáp này là đao ý. "Không cần đâu, ta tin cậu." Thất Tu Tôn Giả nói: "Cho nên nói, bởi vì nó thực ra là đao ý, cho nên ta nhẹ nhàng vỗ cậu một cái, liền dẫn tới sự phản kích của nó?" "Khụ, đây là một tai nạn." Tống Thư Hàng ngại ngùng nói: "Đao Ý Khôi Giáp của tôi phản kích có tiền đề là một 'điểm tới hạn', công kích đối với nó đạt tới một điểm tới hạn thì nó mới chủ động phản kích.

Mà trước khi tiền bối vỗ tôi, A Thập Lục tổng cộng chém tôi ba mươi sáu đao.

Sau đó, tiền bối ngài vỗ vai tôi một cái, vừa hay vỗ lên Đao Ý Khôi Giáp." Thất Tu Tôn Giả: "......" Cho nên nói, ta xui xẻo bị chém là đáng đời à?

Thất Tu Tôn Giả cảm thấy tâm thật mệt. "Cái đó, vậy mình phải xin lỗi sao?" Tô Thị A Thập Lục giơ bàn tay nhỏ của mình lên: "Dù sao chém khôi giáp của Tống Thư Hàng ba mươi sáu đao là mình chém." "Chuyện này không trách Tiểu Thập Lục được." Thất Tu Tôn Giả thở dài: "Đáng đời ta xui xẻo.

Không hổ là Tống Thư Hàng tiểu hữu, lại có thể ngưng tụ ra thứ hoang đường... khụ, thứ đao ý có ý nghĩa như vậy." Tống Thư Hàng: "......" "Chúng ta không nói Đao Ý Khôi Giáp nữa.

Đúng rồi, ta vừa rồi thấy Thư Hàng tiểu hữu đang luyện Ngự Đao Thuật, vậy cậu Ngự Đao Phi Hành luyện thành chưa?" Thất Tu Tôn Giả hỏi. "Vâng, Ngự Đao Phi Hành đã tu luyện thành công.

Tiếp theo chính là luyện tập nhiều hơn, cày độ thuần thục kỹ năng." Tống Thư Hàng đáp. "Vậy, chiêu Tha Đao Thuật kia thì sao?

Luyện chưa?" Thất Tu Tôn Giả hỏi. "Tiền bối, đó là Khiên Đao Thuật (Thuật dắt đao)!

Không phải Tha Đao (Thuật kéo lê đao)." Tống Thư Hàng vẻ mặt nghiêm túc trả lời. "Đều như nhau cả thôi, chiêu đao độn chi thuật đó tốc độ không tồi, cậu không cân nhắc luyện tập chút sao?" Thất Tu Tôn Giả nói.

Bằng lương tâm mà nói, trừ tư thế kỳ quặc một chút, chiêu 《Khiên Đao Thuật》 này tốc độ thực sự rất khá. "《Khiên Đao Thuật》 tôi sẽ đi tu luyện, cho dù bình thường không dùng tới, nhưng lúc quan trọng có thể dùng." Tống Thư Hàng trả lời.

Tư thế kỳ quặc thì có quan hệ gì?

Chỉ cần có thể bảo mệnh vào lúc quan trọng, tư thế có kỳ quặc nữa cũng không sao. "Hay là hiện tại cậu luyện luôn đi, ta ở bên dưới trông chừng thay cậu, thuận tiện chỉ đạo cậu một chút?" Thất Tu Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: "......" Thất Tu tiền bối ngài thật sự không có ý định xem tôi làm trò cười chứ?

Tô Thị A Thập Lục nhìn thời gian: "Cách giờ học buổi chiều vẫn còn chút thời gian." "Đi ngang qua lướt qua thì đừng bỏ qua.

Đây là Thất phẩm đại Tôn Giả chỉ đạo hiện trường, qua ngày hôm nay, ngày mai ta chưa chắc có tâm tình chỉ đạo cậu tu luyện Tha Đao Thuật đâu." Thất Tu Tôn Giả cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng: "......" "Phải suy nghĩ cho kỹ đó.

Hơn nữa ta có thể nhắc nhở cậu, chiêu 《Khiên Đao Thuật》 kia ta cũng đã nghiên cứu qua một chút xíu.

Dù sao nó khá thú vị, so với Ngự Đao Phi Hành bình thường, nó càng thích hợp cho người mới học hơn, nó không cần lo lắng vấn đề thăng bằng.

Hơn nữa, ta còn nghiên cứu ra mấy góc độ Tha Đao giúp 《Khiên Đao Thuật》 càng phù hợp khí động học, tính toán lưu thể hơn." Thất Tu Tôn Giả nói. "Thành giao, nhưng tôi có một thỉnh cầu." Tống Thư Hàng cơ trí nói: "Tôi muốn mời Thất Tu tiền bối ngài đích thân làm mẫu cho tôi xem trước một lần được không?

A Thập Lục vừa rồi đều dạy tôi như vậy, cô ấy làm mẫu trước mấy lần, sau đó mới giảng giải lý thuyết tỉ mỉ cho tôi.

Như vậy, tôi sẽ rất nhanh học được 《Khiên Đao Thuật》." Thất Tu Tôn Giả mỉm cười: "Có gì không thể?

Bản tôn còn có thể diễn kíp sự diệu dụng của chiêu 《Khiên Đao Thuật》 này từ các góc độ khác nhau cho cậu xem." Sau đó, Tôn Giả búng tay một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, mắt Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tối sầm lại, ngay sau đó lại sáng lên.

Sau đó, Thư Hàng và Thập Lục phát hiện mình đang ở trong một thạch thất khổng lồ. "【Chân Thực Huyễn Tượng】, tin rằng Thư Hàng tiểu hữu hẳn không xa lạ nhỉ?

Nơi này chính là thế giới Cổ Mộ trong 'Chân Thực Huyễn Tượng' của ta," Thất Tu Tôn Giả nói.

Ông từng nghe nói trong nhóm, Tống Thư Hàng từng trải qua mấy lần 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch Tôn Giả.

Nói xong, Thất Tu Tôn Giả lại đưa tay vung ngang, trong hư không xuất hiện mười mấy đại mỹ nhân tóc vàng.

Những đại mỹ nhân tóc vàng này đều mặc váy dài màu lục nhạt, bên trên thêu hoa văn hồ vũ điệp.

Mái tóc dài của các nàng đều như đúc bằng vàng ròng, tỏa ra ánh sáng chói mắt. "Lục Tu tiên tử?" Tống Thư Hàng nhìn những đại mỹ nhân tóc vàng này, đây toàn bộ là Lục Tu nha! "Không sai, tiếp theo cứ để các nàng diễn kíp 'Khiên Đao Thuật' cho Thư Hàng tiểu hữu xem đi.

Lục Tu từ một mức độ nào đó mà nói, cũng là một phần của bản tôn, nàng làm mẫu 《Khiên Đao Thuật》 chính là bản tôn đang đích thân làm mẫu.

Nếu cậu cảm thấy Lục Tu không phù hợp với thẩm mỹ quan của cậu, ta ở đây còn có phiên bản 'Tứ Tu', bất quá Tứ Tu là dạng sư tử bạch ngọc, không phải hình người, để nó làm mẫu 'Khiên Đao Thuật' thì không quá thích hợp cho cậu học tập." Thất Tu Tôn Giả mỉm cười nói.

Đậu má, gừng càng già càng cay.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong 【Chân Thực Huyễn Tượng】, mười mấy Lục Tu tiên tử trong tay huyễn hóa ra bảo đao, các nàng thi triển 《Khiên Đao Thuật》 bay lên không trung.

Thế giới này, quả nhiên là một thế giới nhìn nhan sắc.

Lúc trước tên Xích Phát Linh Hoàng kia sử dụng 《Khiên Đao Thuật》 thì trông xấu đau xấu đớn.

Nhưng khi Lục Tu tiên tử sử dụng Khiên Đao Thuật, lại khiến người ta cảm thấy cảnh đẹp ý vui.

Thất Tu Tôn Giả thông qua 【Chân Thực Huyễn Tượng】 đã dạy cho Tống Thư Hàng một bài học sinh động, theo đủ mọi ý nghĩa, đủ mọi phương diện!

Chương 1173

Lúc này, trong thế giới Cổ Mộ 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Thất Tu Tôn Giả, hơn mười Lục Tu tiên tử sử dụng 'Khiên Đao Thuật' bay qua bay lại, triển hiện đủ các loại góc độ thi triển 'Khiên Đao Thuật' cho Tống Thư Hàng.

Hình ảnh này cực kỳ bổ mắt.

Đồng thời, Thất Tu tiền bối bắt đầu giảng giải một số kỹ xảo nhỏ của 'Khiên Đao Thuật' cho Tống Thư Hàng.

Thất Tu tiền bối không hổ là đại tiền bối khiến các đạo hữu khác trong nhóm đều sùng bái.

Dự trữ tri thức của ông cực kỳ phong phú, bác cổ thông kim, quả thực là máy bay chiến đấu trong giới học bá, thư viện hình người.

Lý thuyết 《Khiên Đao Thuật》 do ông giảng giải, thông tục dễ hiểu.

Không chỉ như thế, Thất Tu Tôn Giả còn phối cho bài 《Khiên Đao Thuật》 này một công thức toán học.

Theo công thức Thất Tu Tôn Giả thiết lập, Tống Thư Hàng chỉ cần lấy thể tích bảo đao Bá Toái của mình hòa với diện tích độn quang sinh ra khi dùng 《Khiên Đao Thuật》, cùng với các số liệu cân nặng, chiều cao, chiều rộng cơ thể bản thân, thay vào trong công thức số liệu này, thông qua công thức tính toán một chút, là có thể ra được tư thế chính xác nhất, phù hợp khí động học nhất khi bản thân sử dụng 《Khiên Đao Thuật》!

Khi nghe Thất Tu tiền bối giảng giải công thức này, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục bên dưới, toàn trình giữ nguyên trạng thái chấn kinh.

Hai người nhìn nhau một cái. 【Thất Tu tiền bối đang giảng Ngự Đao Phi Hành sao?

Sao mình cảm giác ngài ấy đang dạy mình toán học và vật lý vậy.】【Công thức này khiến mình cạn lời.】 Vọng thiên, hóa ra《Khiên Đao Thuật》 này còn có thể học như vậy?

Vọng thiên, hóa ra tu chân còn có thể tu như thế này?

Vọng thiên, kiến thức toán học và vật lý học lại còn có thể dùng như vậy?

Quá trình Thất Tu tiền bối giảng giải 《Khiên Đao Thuật》, lại một lần nữa ủi phẳng 'thế giới quan tu chân' đáng thương của Tống Thư Hàng.

Ai nói 'toán học vô dụng'? 《Thuyết toán học vô dụng》 đang khóc thét đấy.

Không học giỏi toán học, ngay cả tu chân cũng không tu nổi!

Tống Thư Hàng cảm giác hiện tại tu chân kết hợp với kiến thức hiện đại hóa đã là một xu thế lớn.

Không chỉ thiên kiếp đang hiện đại hóa, ngay cả các tu sĩ cũng đang tiến bước cùng thời đại.

Tương lai, nếu không học hành tử tế, cho dù sở hữu khí vận của nhân vật chính trong tiểu thuyết, cũng có khả năng nửa bước khó đi.

Lấy ví dụ, có người giống như nhân vật chính trong tiểu thuyết, không cẩn thận rơi xuống vách núi nhặt được bí tịch tu chân, mở ra xem, lại phát hiện bên trong toàn là các loại công thức toán học phức tạp, kiến thức vật lý, nguyên lý chuyển đổi năng lượng này nọ, vừa nhìn đã ngơ ngác.

Nói không chừng, tương lai ngay cả lộ tuyến vận chuyển chân khí cũng sẽ công thức hóa.

Nếu toán học không giỏi, tính sai công thức, chân khí vận chuyển sai lầm, có khi tẩu hỏa nhập ma luôn.

Hội học dốt chúng ta, đang run rẩy đây! ...

Thất Tu Tôn Giả giảng giải xong, mặt mang mỉm cười nói: "Thế nào?

Thư Hàng tiểu hữu, Tiểu Thập Lục.

Nội dung ta giảng, các ngươi đều nhớ kỹ chưa?" Tôn Giả rất hài lòng đối với vẻ mặt chấn kinh của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, cái ông muốn chính là hiệu quả này. "Đều nhớ kỹ rồi." Tống Thư Hàng nói.

Có công thức này, độ khó khi học 《Khiên Đao Thuật》 giảm xuống gấp mười không chỉ.

Kèo này không lỗ!

Cho dù lát nữa, tư thế hắn tu luyện 'Khiên Đao Thuật' sẽ khá bựa, cũng đáng! "Quả thực muốn quên cũng không quên được." Tô Thị A Thập Lục nói, cô vốn dĩ chỉ là tùy tiện ngồi nghe ké.

Thất Tu Tôn Giả khi giảng giải 《Khiên Đao Thuật》 không hề tránh cô, liền đại biểu Tôn Giả mặc nhận cô có thể học tập 《Khiên Đao Thuật》 này.

Thế là cô cũng thuận theo tự nhiên, ngồi xuống nghe giảng.

Nhưng hiện tại, lý thuyết 《Tha Đao Thuật》 này và công thức Thất Tu tiền bối thiết lập, giống như có độc in sâu vào não hải cô, xua đi không được. "Vậy, Thư Hàng tiểu hữu cậu có cảm tưởng gì không?" Thất Tu Tôn Giả hỏi.

Ông hy vọng Tống Thư Hàng không chỉ nhớ kỹ những thứ ông giảng, mà càng phải học được cách suy một ra ba, từ đó lĩnh ngộ ra kiến giải thuộc về mình. "Cảm tưởng?" Tống Thư Hàng sờ sờ cằm, nhìn Lục Tu tiên tử bay múa đầy trời, nghiêm túc nói: "Ừm, tôi cảm thấy rất đẹp.

Một đàn lớn Lục Tu tiên tử bay qua bay lại như vậy, nhìn trông giống như rất nhiều nàng tiên cá đang bơi lội, hình ảnh này đẹp hơn nhiều so với loại cá cảnh nuôi trong bể kính." Tô Thị A Thập Lục: "......" Thất Tu Tôn Giả: "......" Tin hay không bản tôn chém chết cậu một đao? "Khụ, tôi nghĩ rồi, cảm giác lợi dụng số liệu và công thức để tính toán tư thế bay, so với dĩ vãng toàn dựa vào kinh nghiệm cá nhân để điều chỉnh góc độ bay, thì càng thêm chuẩn xác.

Khoa học hiện đại và tu chân kết hợp, đã là một loại xu thế lớn.

Hồi tưởng một chút thì có thể phát hiện rất nhiều tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', gần đây đều đang thử nghiệm tiến hành thực nghiệm tương tự.

Tu chân + Khoa học, chuẩn bài!" Tống Thư Hàng nói.

Thất Tu Tôn Giả gật đầu nói: "Cũng coi như tạm được.

Vậy tiếp theo, nhân lúc thời gian còn sớm, Thư Hàng tiểu hữu.

Bắt đầu màn biểu diễn của cậu...

Tu luyện đi!" Tống Thư Hàng khóe miệng âm thầm co giật một cái.

Hít sâu, điều chỉnh trạng thái tinh thần và trạng thái chân khí của bản thân, sau đó cậu lần nữa rút ra bảo đao Bá Toái, giơ ngang đao. "Khiên Đao Thuật!" Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, tiên thiên chân nguyên và đao ý đồng thời quán nhập vào trong bảo đao Bá Toái.

Đao ý nở rộ, bộ 'Đao Ý Khôi Giáp' kia lần nữa hiện lên, bao bọc lấy đao Bá Toái.

Đồng thời trên bảo đao có một tầng độn quang hiển hình, đó là độn quang của Khiên Đao Thuật, hiện ra hình dạng 'như con thoi', bao trùm bên ngoài Đao Ý Khôi Giáp, bên trên có năm loại hiệu quả trận pháp 【Tị Phong, Thủy, Hỏa, Thổ, Lôi】.

Lúc này, tay phải Tống Thư Hàng nắm chặt lấy 'cán đao', cũng chính là vị trí 'bảo vệ chân' của Đao Ý Khôi Giáp.

Thực ra đến bước này, bộ dạng Tống Thư Hàng vẫn khá đẹp trai.

Nhìn từ góc độ người ngoài cuộc, Tống Thư Hàng trước tiên tay phải xách đao, giơ đao ngang bằng.

Tiếp đó mặc niệm 【Khiên Đao Thuật】, trên thân đao bộc phát quang mang, hóa thành một bộ khôi giáp đúc bằng sắt thép.

Toàn bộ quá trình nhìn qua, cứ như là bảo đao Bá Toái biến thân vậy, khá là ngầu.

Tuy nhiên, hình ảnh đẹp trai chỉ tới đây là chấm dứt.

Khoảnh khắc tiếp theo, bảo đao Bá Toái 'vù' một cái, mãnh liệt vọt lên tận trời, Tống Thư Hàng một tay nắm cán đao, bị lôi bay lên.

Đao ở trước... chuẩn xác mà nói, là một bộ khôi giáp hình người đang bay phía trước, Tống Thư Hàng nắm lấy chân khôi giáp, bị lôi bay lên.

Hình ảnh này, đặc biệt hài hước. "Vọng thiên, tốc độ sao lại nhanh thế này?" Tống Thư Hàng đều bị giật mình, 'Tha Đao Thuật' này khởi động hào chẳng giảng lý lẽ chút nào, vừa khởi động đã trực tiếp vọt tới tốc độ cao nhất, không hề có giảm xóc. "Tư thế!

Điều chỉnh tư thế của cậu, vận dụng công thức 《Khiên Đao Thuật》, căn cứ vào cân nặng, thể hình của cậu và diện tích 'độn quang' do bảo đao Bá Toái sinh ra, để điều chỉnh tư thế của cậu." Tiếng của Thất Tu Tôn Giả vang lên. "Tốc độ nhanh quá, tôi còn chưa kịp điều chỉnh mà." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Nói xong, trong đầu Tống Thư Hàng suy tư công thức của Thất Tu Tôn Giả, đại não vận chuyển cực nhanh, trong nháy mắt tính toán ra góc độ thích hợp nhất với cậu.

Trong khi 'Khiên Đao Thuật' vận chuyển, tư thế Tống Thư Hàng không ngừng vi điều chỉnh, điều chỉnh đến thể vị tốt nhất.

Ngay khi cậu bày ra tư thế thích hợp nhất với bản thân, tốc độ 《Khiên Đao Thuật》 lại tăng lên một đoạn lớn! "Tuy tư thế hơi bựa một chút, nhưng chiêu này dùng để chạy trốn thật sự rất không tồi.

Nếu mình bị người ta bao vây, chỉ cần kết hợp với 'Đao Độn - Bá Vương' của A Thất tiền bối, là có thể trước tiên cưỡng ép húc văng vòng vây của người khác.

Lại vận chuyển 《Khiên Đao Thuật》 trong nháy mắt chạy xa.

Đột phá vòng vây xong, còn có thể tìm cơ hội dùng 《Khiên Đao Thuật》 vọt trở về, đổi lại 《Đao Độn - Bá Vương》 xông vào chém giết một trận." Trong lòng Tống Thư Hàng suy tư.

Tuy rằng xác suất dùng đến bộ pháp đào mạng này rất nhỏ, dù sao nói đến bảo mệnh, cậu còn có 'Thế Giới Cốt Lõi' tuyệt vời hơn để lựa chọn.

Trừ khi là bị kẻ địch thiết lập cạm bẫy, Thế Giới Cốt Lõi bị phong bế, lại bị người ta bao vây tầng tầng lớp lớp...

Bất quá xác suất kiểu này quá nhỏ.

Hơn nữa, loại cường giả có thể phong bế Thế Giới Cốt Lõi, một ngón tay là có thể nghiền chết Tống Thư Hàng hiện tại rồi. ...

Tống Thư Hàng bay một vòng trên không trung xong, vững vàng đáp xuống mặt đất. "Tuy tư thế hơi bựa một chút, bất quá cảm giác khi bay cũng khá tốt.

Bay rất ổn định, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh.

Khuyết điểm duy nhất là cứ có cảm giác mình sẽ rơi xuống vậy, trên đường bay, tôi cứ lo lắng lỡ mình không nắm chắc cán đao, có phải sẽ bị văng ra ngoài hay không." Tống Thư Hàng thu hồi bảo đao Bá Toái, nói. "Rất không tồi, Thư Hàng tiểu hữu cậu ở trên 'Đao đạo' thiên phú quả nhiên cực tốt." Thất Tu Tôn Giả mỉm cười nói.

Tô Thị A Thập Lục vẫy vẫy điện thoại: "Ảnh chụp cậu sử dụng 《Khiên Đao Thuật》 mình cũng chụp lại rồi, muốn gửi riêng cho cậu?

Hay là gửi vào nhóm?" "Để mình xem trước đã." Tống Thư Hàng ghé vào bên cạnh Tô Thị A Thập Lục.

Tư thế 'Khiên Đao Thuật' của hắn không ổn lắm, nếu bựa quá thì đừng truyền vào nhóm.

Tô Thị A Thập Lục mở album ảnh, phóng to tấm ảnh cô chụp ra.

Góc độ chụp của Thập Lục rất tuyệt, có lẽ có liên quan đến việc cô từng học vẽ tranh, cô luôn có thể theo bản năng bắt được khung hình đẹp nhất.

Tống Thư Hàng trong tấm ảnh điện thoại của cô, lại hiển thị rất đẹp trai.

Nhìn từ trên ảnh, căn bản không nhìn ra Tống Thư Hàng là bị 'đao' lôi bay đi!

Tống Thư Hàng trên ảnh, nhìn qua phảng phất như đang huy vũ 'bảo đao Bá Toái' dạng áo giáp, đạp không mà đi, có loại ngầu không nói nên lời.

Đây thực sự là mình sao?

Cho nên, đây chính là sự khác biệt giữa ảnh do nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp và người thường chụp sao?

Chương 1174

"Gửi gửi gửi." Tống Thư Hàng cười nói, để các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' xem bộ dạng soái khí khi dùng 'Khiên Đao Thuật' của cậu đi.

Thất Tu Tôn Giả cũng ghé đầu qua, nhìn thoáng qua, sau đó trầm mặc: "......" Tấm ảnh này nếu không phải đã Photoshop, vậy thì chắc chắn là mở chức năng làm đẹp của hãng nào rồi đúng không? ...

Tô Thị A Thập Lục đưa tay điểm một cái, truyền tấm ảnh Tống Thư Hàng tu luyện 《Khiên Đao Thuật》 vào trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bắc Hà Chân Quân: "Thư Hàng vẫn đang luyện Ngự Đao Phi Hành?

Chiêu này là gì vậy?" "Hẳn chính là 《Khiên Đao Thuật》 mà Thất Tu tiền bối nói nhỉ, chính là chiêu ngự đao pháp đao ở trước, người ở sau đó." Lệ Chi Tiên Tử nói. "Không đúng nha, đã là Khiên Đao Thuật, Tống Thư Hàng tiểu hữu không nên ngầu như vậy mới đúng.

Cảm giác chỗ nào đó không đúng lắm." Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Một lát sau, Cuồng Đao Tứ Lãng gửi một tấm hình.

Hắn Photoshop 'bảo đao Bá Toái dạng áo giáp' trong tay Tống Thư Hàng thành một cái búa vuông khổng lồ, lại phối thêm tia chớp.

Lại xoay góc độ tấm ảnh một chút.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Vốn định ghép cây đại khảm đao dài bốn mét vào, nhưng trong kho tư liệu chỉ có cái búa, đành phải ghép cái búa lên.

Để bù đắp một chút, ta còn ghép thêm chút sấm sét vào.

Đáng tiếc vừa rồi Vũ Nhu Tử tiểu hữu không online, nếu không với kỹ thuật của cô ấy, hình ghép ra nhất định càng tuyệt hơn.

Tổng thể mà nói, đây mới là 'Khiên Đao Thuật' trong lòng ta." Cuồng Đao Tứ Lãng hài lòng nói.

Vân Du Tăng Thông Huyền: "【Biểu tượng ngón tay cái】" Lệ Chi Tiên Tử: "Tuy cảm giác Tam Lãng rất 'tác tử', nhưng khi nhìn thấy hình này, ta không tự chủ được mà bật cười." Diệt Phượng Công Tử: "Ta cũng vậy, tuy cảm giác có chút xin lỗi Thư Hàng tiểu hữu...

Nhưng bộ dạng này đích xác mới càng hợp với 'Khiên Đao Thuật'.

Ta cảm giác rất tuyệt. 2333" Bắc Hà Chân Quân: "Nói đi nói lại, bộ dạng và tạo hình này sao có chút quen mắt, có phải ta từng nhìn thấy ở đâu rồi không?" "Ta chỉ tùy tiện ghép một cái, nếu có giống nhau, thuần túy là trùng hợp." Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Bá Đao Tống Nhất: "【Biểu tượng vẫy tay】 Lệ Chi Tiên Tử, Diệt Phượng tiền bối, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, hữu tận (hết thuốc chữa).

Nói trắng ra, các người chính là ghen tị với phong cách soái khí của tôi.

Đúng rồi, Diệt Phượng tiền bối.

Tôi gần đây học được không ít kỹ năng, ngày mai khi nào tiền bối qua đây?

Qua sớm chút thì chúng ta trao đổi CPU chút nhé.

Tôi muốn thử xem có thể một hơi luyện mấy kỹ năng Ngự Đao Phi Hành và Ngự Đao Thuật này đến cảnh giới đại thành hay không.

Đến lúc đó, một cái Ngự Đao Thuật phóng ra, ngoài ngàn dặm lấy thủ cấp địch, nghĩ thôi cũng thấy sướng." Diệt Phượng Công Tử:

"......" Ngọa tào, suýt chút nữa quên mất mình còn nợ Tống Thư Hàng ba lần cơ hội tu luyện CPU.

Phi phi phi, CPU cái lông ấy, đó là năng lực thiên phú của hắn, hắn lại không phải máy tính.

Mỗi lần nói đến chủ đề này, đều bị Tống Thư Hàng lái theo. "Còn nữa nha, Diệt Phượng tiền bối.

Ngài cũng mau thăng cấp đi." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Ngài xem tôi hiện tại đều cảnh giới Tứ phẩm rồi, nếu lại qua vài năm hoặc vài chục năm, đợi tôi cũng thăng lên cảnh giới Ngũ phẩm, lại tìm ngài mượn CPU đều không có ý nghĩa nữa." Diệt Phượng Công Tử: "【Biểu tượng vẫy tay】 Hữu tận!" Vọng thiên, các đạo hữu trong cả 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đối với tốc độ thăng cấp của cậu đều đã tuyệt vọng rồi có biết không?

Diệt Phượng Công Tử: "@Bá Đao Tống Nhất, ngoài ra hữu tình nhắc nhở cậu, cho dù cậu hiện tại luyện 'Ngự Đao Thuật' đến cảnh giới đại thành, cậu cũng đừng mơ tưởng ngoài ngàn dặm lấy thủ cấp địch.

Năng lượng trong cơ thể tu sĩ Tứ phẩm vẫn là trạng thái 'Tiên thiên chân nguyên', cường độ về 'chất' của năng lượng không đủ.

Với cảnh giới Tứ phẩm sơ kỳ hiện tại của cậu, có thể ngự đao ngoài nghìn mét lấy thủ cấp địch đã rất không tồi rồi.

Xa hơn chút nữa, 'Bảo đao' của cậu bay ra chém kẻ địch xong, có khả năng sẽ hết năng lượng bay về.

Đến lúc đó, cậu còn phải tự mình chạy tới, nhặt bảo đao của mình về.

Ha ha ha." Tống Thư Hàng: "......" 'Vù ~' một đao bay ra, chém đầu kẻ địch xong, chính mình lại lon ton chạy tới, nhặt bảo đao về?

Thế thì cũng quá phèn rồi! "Cho nên, ít nhất đợi cậu Ngũ phẩm cảnh giới, 'Tiên thiên chân nguyên' trong cơ thể tiến hóa thành Linh lực xong, hãy cân nhắc chuyện 'ngoài ngàn dặm lấy thủ cấp địch'.

Nếu cậu cảm thấy khó chịu, tranh thủ năm nay thăng Tứ phẩm luôn đi.

Ha ha ha." Diệt Phượng Công Tử tiếp tục đả kích nói.

Tống Thư Hàng: "......" "Thực ra vấn đề bảo đao không bay về được, muốn giải quyết cũng không khó." Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: "Cầu Lệ Chi tỷ tỷ chỉ điểm." Từ sau lần trước hắn 'tác tử', bị Lệ Chi Tiên Tử xoay vòng vòng như cối xay gió, hắn không dám gọi Lệ Chi là 'mama' nữa. "Đã là bảo đao bay ra không bay về được, vậy thì không cần nữa là xong.

Hahaha, như vậy, cậu sẽ không cần chạy tới nhặt bảo đao." Lệ Chi Tiên Tử cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng: "......" Diệt Phượng Công Tử: "......" Tô Thị A Thập Lục: "......" Bắc Hà Chân Quân: "......" "Lệ Chi mama, ngài cũng bị lây bệnh Tam Lãng rồi." Tống Thư Hàng nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "..., nếu cậu vừa rồi ở bên cạnh ta, ta nhất định phải thưởng cho cậu một phát đại phong xa." Cuồng Đao Tứ Lãng giận nói: "Xì, cái nồi này ta không gánh.

Nhìn đạo hiệu của ta xem, bản tọa hiện tại tên là 'Cuồng Đao Tứ Lãng'.

Nói cho các ngươi biết, bản tọa từ hôm nay trở đi, muốn làm một người không bao giờ lãng (phóng túng/cợt nhả) nữa.

Cho ngựa ăn, chẻ củi, chu du thế giới.

Từ hôm nay trở đi, quan tâm đại sự tu chân giới và thời sự thế giới, từ hôm nay trở đi, bản tọa muốn mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở.

Đừng nói bản tọa lây bệnh Tam Lãng nữa, đó đã là thì quá khứ rồi." Tống Thư Hàng: "......" Không phải bệnh Tam Lãng, vậy đổi thành bệnh Tứ Lãng?

Bất quá câu này, cậu không gửi đi.

Cậu sợ gửi đi, Tam Lãng tiền bối đang phát cuồng sẽ 'vù' gửi cho cậu một phát thiên ngoại phi kiếm tới.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Sái gia kể một câu chuyện cười, Tam Lãng nói, từ hôm nay trở đi hắn không bao giờ lãng nữa.

Hahaha." Diệt Phượng Công Tử: "Hahaha ~" Lệ Chi Tiên Tử: "Không được rồi, chuyện cười này chọc trúng điểm cười của ta." Bắc Hà Chân Quân: "Ta đột nhiên cười không phúc hậu." Lạc Trần Chân Quân: "Ta cũng thế, tha thứ cho ta, nhịn không được liền cười." Tuyết Lang Động Chủ: "Ta không cười, ta chỉ hơi nhếch khóe miệng." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Nô gia ngay cả khóe miệng cũng không nhếch, nhưng trong lòng vui nở hoa." Cuồng Đao Tứ Lãng: "......" Đậu má, tâm tắc quá.

Ngay khi các tiền bối trong nhóm điên cuồng spam màn hình, Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng khẽ động.

Cậu đưa tay kéo giao diện chat, kéo đến câu nói lúc đầu của Lệ Chi Tiên Tử, lâm vào trầm tư.

Một lát sau, mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

Cậu đưa tay gõ vào trong nhóm: "Nói ra thì... phương pháp vừa rồi Lệ Chi tỷ tỷ nói, có lẽ thực sự khả thi!

Đã là bảo đao bay ra liền không bay về được, vậy thì không cần nữa!

Cái logic này không có tật xấu gì cả!

Tôi cảm thấy có thể thử xem.

Nghiêm túc đấy, không đùa đâu." "Thư Hàng tiểu hữu cậu nghiêm túc à?" Diệt Phượng Công Tử nói. "Bảo đao dùng một lần, ném một thanh?" Tuyết Lang Động Chủ hỏi. "Thư Hàng tiểu hữu, cậu xác định muốn hào phóng như vậy?

Một thanh bảo đao có thể dùng để 'Ngự Đao Phi Hành', ít nhất cũng phải chất liệu Tứ phẩm trở lên.

Cậu thực sự muốn dùng một lần ném một thanh, qua không bao lâu cậu sẽ phá sản đấy." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười: "Ý của tôi là, chúng ta có thể làm văn chương trên 'bảo đao'." Diệt Phượng Công Tử: "Nói chuyện đừng nói một nửa giữ một nửa, Thư Hàng cậu gần đây tiếp xúc với người Nho gia nhiều quá, đều lây cái tật xấu thối tha của thư sinh rồi." Hằng Hỏa Tâm Thật Mệt Rất Muốn Nghỉ Hưu: "......" Hắn từ đầu đến cuối một câu cũng không nói, thế này cũng nằm không trúng đạn?

Hơn nữa chúng ta đó gọi là nói chuyện 'hàm súc' được không?

Không phải nói một nửa giữ một nửa, mà là để chiếu cố mặt mũi người khác, nói chuyện phải uyển chuyển.

Đây là nghệ thuật ngôn ngữ.

Hơn nữa, Nho gia chúng ta luôn đề xướng 'thuốc đắng dã tật, sự thật mất lòng'.

Lúc cần thiết chúng ta cũng mở miệng chỉ thẳng bản tâm, nói lời nghịch tai trung ngôn có được không.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên cũng mắt sáng lên: "Khoan đã, chẳng lẽ là như vậy?

Diệu a, Thư Hàng tiểu hữu nhắc nhở một cái, ta lại cảm thấy phương án của Lệ Chi Tiên Tử, có lẽ còn thực sự khả thi." "Cho nên, rốt cuộc là ý gì?" Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Diệt Phượng Công Tử: "Còn câu khẩu vị người ta nữa, ta xù lông lên đấy?!" Tống Thư Hàng mỉm cười: "Bạch Tôn Giả." Bắc Hà Tán Nhân tiếp lời nói: "Phi kiếm dùng một lần." Rất đơn giản, đã là bảo đao bay ra không bay về được, vậy thì đổi thành loại dùng một lần là xong.

Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục nói: "Đã là bảo đao bay ra không bay về được, vậy thì đổi thành loại dùng một lần.

Cho nên, nếu 'phi kiếm dùng một lần' của Bạch tiền bối có thể ma cải thành 'phi đao dùng một lần', ngoài trăm dặm lấy thủ cấp địch, dùng xong cũng không cần thu hồi cũng không sao cả, dù sao cũng là đồ dùng một lần mà." "Có đạo lý, bất quá loại phương án này, có cũng chỉ có Thư Hàng tiểu hữu gần đây luôn ở cùng Bạch tiền bối mới có thể nghĩ đến." Lệ Chi Tiên Tử nói.

Diệt Phượng Công Tử nghĩ nghĩ, nói: "Nhưng ở đây lại có cái vấn đề, 'phi kiếm dùng một lần' của Bạch tiền bối thuộc về độc môn tuyệt kỹ của ngài ấy, người khác, cho dù muốn học cũng học không được.

Muốn học 'phi kiếm dùng một lần', cần phải trận pháp, phù văn, minh ký cũng như thực lực, đều phải đạt tới cảnh giới Bạch Tôn Giả, mới có thể chế tác ra 'phi kiếm dùng một lần'.

Nhưng nếu mời Bạch Tôn Giả ra tay chế tác 'phi kiếm dùng một lần', vậy lại mất đi ý nghĩa.

Nói thật, giá trị 'phi kiếm dùng một lần' do Bạch tiền bối chế tác, không dưới một thanh bảo đao Tứ phẩm bình thường." Bắc Hà Chân

Quân: "Cũng đúng...

Làm thế nào chế tác 'phi kiếm dùng một lần' mới là vấn đề khó khăn lớn nhất.

Cho nên, đây cũng chỉ là giả thiết.

Nếu Bạch Tôn Giả có kỹ xảo 'phi kiếm dùng một lần' bản cấu hình thấp, có thể để Tống Thư Hàng tiểu hữu học được, thì đề nghị 'dùng một lần ném một thanh' mà Lệ Chi Tiên Tử vừa nhắc tới mới có khả năng thực hiện." "Đợi có rảnh đi hỏi Bạch tiền bối xem, nói không chừng ngài ấy thực sự có kỹ xảo 'phi kiếm dùng một lần' bản cấu hình thấp cũng không chừng." Tống Thư Hàng cười nói. 'Phi kiếm dùng một lần' của Bạch tiền bối đều thăng cấp nhiều hệ liệt như vậy, sở hữu phiên bản cấu hình thấp khả năng không nhỏ. "Nếu Bạch tiền bối thực sự có kỹ thuật bản cấu hình thấp, vậy thì vấn đề đến rồi." Cuồng Đao Tứ Lãng gõ chữ: "【Biểu tượng cười tà】 Thư Hàng tiểu hữu, khi cậu học kỹ năng này từ Bạch tiền bối, chuẩn bị trả học phí gì đây?" Có bỏ ra mới có hồi báo.

Trước giờ, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều kiên trì cái lý niệm này.

Bá Đao Tống Nhất: "Vọng thiên, vẻ mặt ngơ ngác, nói ra thì...

Tôi còn nợ Bạch tiền bối linh thạch chất đầy một cái không gian pháp khí, tôi cũng không biết phải trả món nợ khổng lồ này thế nào." Bát, Cửu phẩm linh thạch cậu mượn từ chỗ Bạch tiền bối, toàn bộ bị vị 【Cái Gì Cũng Có Thể Bán】 kia lấy đi, đổi thành cái đỉnh 'Bình Thiên Quan' kia.

Lúc đó Tống Thư Hàng căn bản không kịp mặc cả, trong tình huống ngay cả cái mạng nhỏ cũng sắp không giữ được, cho dù là người bệnh Tam Lãng nặng hơn nữa, cũng sẽ không mặc cả.

Vị 【Cái Gì Cũng Có Thể Bán】 kia muốn thu bao nhiêu tiền, Tống Thư Hàng cũng chỉ có thể trả bấy nhiêu.

Hơn nữa nói thật, 'Bình Thiên Quan' này tuyệt đối đáng cái giá này.

Chương 1175

Chỉ cần đeo nó lên, Công Đức Xà Mỹ Nhân có thể hóa thân thành 'chế độ Nữ Đế', cứng rắn đập tan thiên kiếp.

Trạng thái Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc đó, hẳn là có 'công đức chi quang' gia thành đối với công kích của thiên kiếp.

Nhưng Bình Thiên Quan này, tuyệt đối là chí bảo tinh phẩm.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Linh thạch một không gian pháp khí?" Cho nên, Tống Thư Hàng tiểu hữu đây là đi theo nhịp điệu 'nợ nhiều không sầu' rồi sao? "Về vấn đề này, đợi Bạch tiền bối độ kiếp kết thúc rồi nói sau." Tống Thư Hàng cảm thấy áp lực thật lớn.

Cất điện thoại xong, Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục: "Thập Lục, chúng ta thi đấu về Đại học Giang Nam Thành thế nào?" Cậu muốn thử xem lực bền bỉ 'Khiên Đao Thuật' của mình ra sao. "Được thôi." Tô Thị A Thập Lục thanh thúy đáp. "Vậy mình đếm ba hai một, chúng ta bắt đầu?" Tống Thư Hàng nói. "Được thôi." Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Thất Tu Tôn Giả ở một bên cười giải trừ thế giới 'Chân Thực Huyễn Tượng' cho hai người, sau đó Tôn Giả chắp tay sau lưng, coi như làm người làm chứng cho trận 'thi đấu Ngự Đao Phi Hành' của hai người. "Ba, hai, một!" Tống Thư Hàng xách bảo đao Bá Toái lên, giơ ngang nó, thi triển 'Khiên Đao Thuật', phóng lên hư không, tốc độ cực nhanh.

Tô Thị A Thập Lục không hoảng không vội, đợi Tống Thư Hàng bay cao xong, cô chậm rãi lấy ra một viên đan dược bổ sung chân nguyên, ngậm trong miệng.

Tiếp đó, cô đưa tay đổi một pháp ấn, bản mệnh bảo đao của cô hóa ra một mảng độn quang, bao trùm thân hình cô.

Trong mắt người ngoài, Tô Thị A Thập Lục và bản mệnh bảo đao nhân đao hợp nhất, hóa thành một đạo 'đao quang'.

Khoảnh khắc tiếp theo, đạo 'đao quang' này vọt lên tận trời, trong một giây đuổi kịp Tống Thư Hàng; lại trong một giây nữa hoàn thành vượt qua Tống Thư Hàng; giây tiếp theo nữa, đã bỏ xa Tống Thư Hàng lại phía sau; lại qua một giây, Tống Thư Hàng ngay cả thân ảnh Tô Thị A Thập Lục cũng không nhìn thấy nữa.

Tống Thư Hàng: "......" Lúc trước Diệp Tư từng giải thích cho cậu mấy loại hình 'Ngự Kiếm Phi Hành' của tu chân giới.

Loại thứ nhất là Tống Thư Hàng hiện tại đang học, chi pháp chân đạp độn quang mà đi.

Trước tiên ngưng tụ một mảng độn quang trên phi kiếm hoặc bảo đao, tu sĩ đạp trên độn quang, bay với tốc độ cao.

Loại phương thức này, trong tu chân giới khá lưu hành.

Một là khá an toàn, tiêu hao không cao.

Hai là, chi pháp ngự kiếm phi hành này, khá thích hợp dùng để chở người trang bức chở người bay.

Cao minh hơn chân đạp độn quang phi hành là 'thân kiếm hợp nhất' và 'nhân đao hợp nhất', chính là thân hình tu sĩ và phi kiếm hoặc bảo đao hợp nhất hóa thành kiếm quang, đao quang, một cái chớp mắt chính là ngàn vạn dặm, loại thân pháp này tốc độ nhanh, tiêu hao lớn.

Mà hiện tại Tô Thị A Thập Lục sử dụng, chính là chi pháp ngự đao phi hành 'nhân đao hợp nhất' này.

Mà còn mạnh hơn 'nhân đao hợp nhất', còn có các loại độn thuật đặc thù cường hãn.

Ví dụ như Bạch tiền bối từng sử dụng 'Thiên Bằng Độn Pháp' trong Thần Thú Cửu Diệu Độn Pháp, là phi kiếm độn pháp cực cao minh.

Tống Thư Hàng không ngờ tới, Tô Thị A Thập Lục lại đã nắm giữ chi pháp ngự đao 'nhân đao hợp nhất'. ...

Như vậy, trận đấu này Tống Thư Hàng chỉ có thể đi sau hít khói.

Nói ra thì, tu sĩ Tứ phẩm bình thường thông thường đến Tứ phẩm hậu kỳ mới thử học tập loại ngự đao chi pháp này.

Đây chính là sự khác biệt giữa tu sĩ cấp bậc thiên tài và tu sĩ bình thường. "Thư Hàng tiểu hữu đừng nản chí, Tiểu Thập Lục sử dụng chi pháp thân đao phi hành 'nhân đao hợp nhất', tiêu hao đối với chân nguyên rất lớn.

Cậu cắn chặt răng đi đuổi theo cô ấy, nói không chừng còn có cơ hội đuổi kịp cô ấy." Thất Tu Tôn Giả hai tay chắp sau lưng, đạp không mà đi, vừa cười vừa nói với Tống Thư Hàng. "Tiêu hao lớn bao nhiêu?" Tống Thư Hàng vừa điều chỉnh tư thế 'Khiên Đao Thuật' của mình, vừa dò hỏi. "Đại khái là, với trình độ thâm hậu chân nguyên hiện tại của Tiểu Thập Lục, nếu bay đường thẳng, khi còn một phần ba lộ trình nữa là đến Đại học Giang Nam Thành, sẽ hao hết chân nguyên." Thất Tu Tôn Giả tính toán nói. "Tức là tôi vẫn còn hy vọng?" Tống Thư Hàng mắt sáng lên, cắn răng tăng tốc độ 'Khiên Đao Thuật'.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười, ông tiếp tục đạp không mà đi, không nhanh không chậm đi theo bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đúng rồi, vừa rồi ông quên nói cho Tống Thư Hàng biết, Tô Thị A Thập Lục trước khi cất cánh, còn nuốt một viên đan dược bổ sung chân nguyên.

Trước đó với góc độ bay của Tống Thư Hàng tiểu hữu, dường như vừa hay không nhìn thấy cảnh Tiểu Thập Lục nuốt đan dược.

Thôi bỏ đi, loại chuyện này vẫn là đừng nói thì hơn.

Cho người trẻ tuổi hy vọng, giây tiếp theo lại tàn nhẫn bóp chết hy vọng là chuyện rất tàn nhẫn.

Vẫn là để Tống Thư Hàng tiểu hữu ôm hy vọng chạy nước rút đến Đại học Giang Nam Thành đi.

Trong lòng Thất Tu Tôn Giả thầm nghĩ.

Ông cảm giác mình là một tiền bối rất ân cần. ...

Khi Tống Thư Hàng liều mạng bay đến Đại học Giang Nam Thành, và tìm một chỗ đáp xuống xong, liền nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục ngồi trên ghế đá cách đó không xa, trong tay bưng một ly kem lớn, dùng thìa nhỏ từng ngụm từng ngụm ăn.

Thấy Tống Thư Hàng hạ cánh, A Thập Lục cười tươi như hoa, vẫy vẫy tay với cậu.

Tống Thư Hàng thu hồi bảo đao, đi tới bên cạnh cô, tò mò hỏi: "Thập Lục, cậu sử dụng độn thuật 'nhân đao hợp nhất', phương diện tiêu hao chân nguyên không thành vấn đề sao?" "Có đan dược khôi phục chân khí mà, trên người mình có rất nhiều, tùy tiện ăn một viên là được." Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, nói.

Tống Thư Hàng: "......" Đúng rồi, sao mình không nghĩ tới còn có đan dược hồi mana chứ.

Khoan đã!

Mình trước đó là bị Thất Tu tiền bối dẫn dắt nhịp điệu đưa vào hố rồi!

Tống Thư Hàng quay đầu, nhìn về phía Thất Tu Tôn Giả.

Thất Tu Tôn Giả mặt mang mỉm cười, đồng thời, ánh mắt Tôn

Giả nhìn về phía sau lưng Tống Thư Hàng, ở nơi đó có một vị tu sĩ cấp bậc Ngũ phẩm Linh Hoàng đang bay nhanh tới gần.

Đồng thời, Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng cũng lòng có cảm giác, quay đầu nhìn lại.

Vị Linh Hoàng cường giả kia rất nhanh tới gần. "Hu hu hu hu ~~ Tống tiền bối." Vị đại gia này vừa khóc lóc, vừa chạy về phía Tống Thư Hàng.

Cũng may trên người ông ta mang theo pháp thuật loại ẩn thân, người bình thường không thể nhìn thấy ông ta. "Là Khốc lão nhân a." Tống Thư Hàng khóe miệng co giật.

Sau đó cậu nhớ ra chuyện quan trọng, nhớ hôm qua lúc đó, cậu đã nhận lời Khốc lão nhân, buổi tối sẽ liên hệ Diệp Tư, nhờ Diệp Tư đi hỏi Sở các chủ của Bích Thủy Các, Bích Thủy Các còn nhận người không.

Kết quả không ngờ hôm qua, thiên kiếp 5+1 giáng xuống, cưỡng ép lôi đám người Tống Thư Hàng vào trong thế giới thiên kiếp.

Sau đó lại là Nhân Tiền Hiển Thánh, lại là Huyền Thánh Giảng Pháp, lại là tên lửa thiên kiếp...

Kết quả, Tống Thư Hàng liền quên béng chuyện của Khốc lão nhân. "Tống tiền bối, chúc mừng ngài thành công thăng cấp Bát phẩm Huyền Thánh." Khốc lão nhân khóc lóc chúc mừng, sau đó ông ta lại nói: "Tống tiền bối, ngài khi nào có rảnh, có thể giúp ta hỏi Bích Thủy Các còn nhận người không?" Tống Thư Hàng vẻ mặt ngại ngùng: "Khụ, Khốc tiền bối ông đừng vội, tôi giờ hỏi giúp ông đây." "Tống tiền bối gọi ta Tiểu Khốc đi." Khốc lão nhân gạt nước mắt nói.

Tống Thư Hàng: "......" Quả nhiên, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 vẫn là giao cho tiên tử dung mạo xinh đẹp luyện sẽ thích hợp hơn. ...

Tống Thư Hàng lục lọi trong túi thu nhỏ một tấc của mình, sau đó lấy ra tấm 'Bích Thủy Các Thông Hành Lệnh' kia, tấm lệnh bài này không chỉ có thể tự do ra vào Bích Thủy Các, còn có thể liên hệ từ xa với Diệp Tư.

Nếu Diệp Tư đang bế quan, vậy thì có thể thông qua lệnh bài liên hệ với Sở các chủ.

Sau khi lấy lệnh bài ra, Tống Thư Hàng rót chân khí vào trong đó.

Dù sao, Khốc lão nhân cũng là bạn của Bạch Tôn Giả, nể mặt Bạch Tôn Giả, chút chuyện nhỏ này Tống Thư Hàng vẫn sẽ giúp.

Rất nhanh, lệnh bài liền kết nối. "Alo, Thư Hàng tiểu hữu, cậu tìm Diệp Tư có chuyện gì không?" Giọng nói lười biếng của Sở các chủ từ trong lệnh bài truyền ra. "Sở các chủ, Diệp Tư không có đó sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đang bế quan, sắp độ kiếp rồi.

Yên tâm đi, có ta chế tạo trận pháp riêng cho cô ấy, cô ấy thăng cấp Lục phẩm không thành vấn đề." Sở các chủ ngáp một cái nói. "Vậy...

đợi lúc Diệp Tư độ kiếp, Sở các chủ ngài đưa tôi qua đó nhé, tôi có thể giúp được chút việc." Tống Thư Hàng nói. "Hả?

Diệp Tư không phải nói cậu cũng sắp độ kiếp sao, cậu đã độ kiếp thành công rồi?" Sở các chủ tò mò hỏi.

Chẳng lẽ trong thế giới 'Bích Thủy Các' của Sở các chủ, không thể nhìn thấy Huyền Thánh Giảng Pháp và Nhân Tiền Hiển Thánh?

Hay là nói, Sở các chủ ngủ say quá, không quan tâm Nhân Tiền Hiển Thánh và Huyền Thánh Giảng Pháp? "Tuy giữa đường xảy ra chút loạn, bất quá tôi đã thành công độ kiếp rồi, còn có thu hoạch không nhỏ.

Nếu Diệp Tư đến lúc đó muốn độ kiếp, tôi có thể giúp cô ấy một tay." Tống Thư Hàng nói. "Được, vậy đến lúc đó ta đưa cậu qua." Sở các chủ ngáp một cái, lười biếng nói: "Còn chuyện gì khác không?

Không có chuyện gì thì cúp máy đây, gọi đường dài mệt lắm." "Còn chuyện nữa, khoan hãy cúp." Tống Thư Hàng vội vàng nói: "Là thế này, tôi muốn hỏi Sở các chủ, Bích Thủy Các các ngài còn thiếu đệ tử không?

Chiến đấu lực cấp bậc Ngũ phẩm, trung thành đáng tin, nguyện ý dâng hiến tất cả vì Bích Thủy Các loại đó." "Cậu đến Ngũ phẩm rồi?" Sở các chủ tò mò hỏi. "Không, không phải tôi.

Còn nhớ vị Khốc lão nhân đạo hữu lúc đó ngồi xổm ở cửa Bích Thủy Các không?

Chính là ông ấy, muốn gia nhập Bích Thủy Các." Tống Thư Hàng nói. "À, tên nhóc luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của Diệp Tư đó hả." Sở các chủ lười nhác nói, giọng nói càng lúc càng thấp, có dấu hiệu tùy thời sẽ ngủ thiếp đi. "Đúng vậy, chính là ông ấy.

Sở các chủ, chỗ các ngài còn thiếu đệ tử không?" Tống Thư Hàng nói cực nhanh, mau chóng nhân lúc Sở các chủ chưa ngủ thiếp đi, giải quyết xong sự việc. "Không cần, một mình Diệp Tư đã khóc đến mức ta một đầu hai cái to, cậu hiện tại còn muốn nhét thêm một Diệp Tư phiên bản ông già qua đây, muốn chơi chết ta à?" Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: "......" "Cứ như vậy đi, không có việc gì thì cúp đây." Sở các chủ nói.

Khốc lão nhân ở bên cạnh cuống lên, ông ta vội vàng nhận lấy lệnh bài Bích Thủy Các từ tay Tống Thư Hàng: "Khoan đã, khoan đã Sở tiền bối.

Hu hu hu, không thể nhận làm chân truyền đệ tử thì nhận ta làm ngoại môn trưởng lão này nọ cũng được mà, tùy tiện chức vị gì cũng

được.

Chương 1176

Chỉ cần có thể cho ta vào Bích Thủy Các tu luyện là được.

Hu hu hu, ta có thể lập đại thệ, đảm bảo phương diện trung thành tuyệt đối không thành vấn đề, hu hu hu.

Sở tiền bối cho ta một cơ hội đi!" Sở các chủ: "......" Sở các chủ: "Cho nên nói a, nghe thấy tiếng khóc của ngươi, ta đã chịu không nổi rồi.

Ngươi nếu vào Bích Thủy Các tu luyện, mỗi ngày khóc a khóc, Bích Thủy Các của ta sớm muộn gì cũng toang.

Không nhận, đệ tử không nhận, trưởng lão gì đó cũng không nhận.

Cứ như vậy, tạm biệt, cúp đây." Sở các chủ nói xong, ngắt liên lạc. "Hu hu hu hu hu ~~~" Khốc lão nhân bưng lệnh bài Bích Thủy Các, quỳ rạp xuống đất, thống khổ khóc lên.

Khóc quá thương tâm, nước mắt làm ướt một mảng mặt đất.

Cho nên nói, khi 《Thiên Khấp Bảo Điển》 bị một đại nam nhân lấy được, là chuyện đáng sợ biết bao?

Đặc biệt là trong tình huống nam nhân này còn không đẹp trai.

Khóc hơn nửa ngày, Khốc lão nhân run rẩy đưa 'Lệnh bài Bích Thủy Các' cho Tống Thư Hàng, sau đó nghẹn ngào hỏi: "Tống tiền bối, ta thật sự một chút hy vọng cũng không có sao?" "Nếu ông cai được cái tật động tí là khóc, nói không chừng Sở các chủ sẽ cân nhắc tuyển ông." Tống Thư Hàng nói. "Hu hu hu, sao có thể chứ, hu hu hu, ta luyện là 《Thiên Khấp Bảo Điển》 mà." Khốc lão nhân suýt chút nữa khóc ngất đi.

Khóc một hồi, đột nhiên mắt ông ta sáng lên: "Tống tiền bối, chi bằng ngài thu nhận ta đi." "Tôi không có gì có thể dạy ông cả, tôi tu luyện không phải 《Thiên Khấp Bảo Điển》.

Hơn nữa, đừng gọi tôi là Tống tiền bối, gọi Thư Hàng đi.

Thật sự không được, Bá Đao Tống Nhất tôi cũng có thể chấp nhận." Tống Thư Hàng trả lời: "Ngoài ra, Khốc tiền...

Khốc đạo hữu, trước kia tôi đã nhắc nhở ông, nếu Sở các chủ không nhận ông, ông có thể thử xem, có thể trực tiếp bái Diệp Tư làm sư phụ hay không." "Tống tiền bối, bái ngài làm sư phụ và bái Diệp Tư tiên tử làm sư phụ là cùng một hiệu quả, ngài cứ nhận ta làm đồ đệ đi.

Hu hu hu, phương diện trung thành có thể đảm bảo, một ngày là thầy cả đời là cha.

Ta tuy là tán tu, nhưng Tống tiền bối ngài có thể đi nghe ngóng một chút, nhân phẩm của ta tuyệt đối đáng tin." Khốc lão nhân nghẹn ngào nói.

Thất Tu Tôn Giả yên lặng thi triển một pháp thuật, bao trùm Tống Thư Hàng và chính mình, khiến người bình thường không thể nhìn thấy thân ảnh bọn họ.

Sau đó, Thất Tu Tôn Giả mở miệng nói: "Khốc đạo hữu...

Ông phải nghĩ cho kỹ, bái một vị 'Huyền Thánh' làm thầy, là không có cơ hội hối hận đâu." Tống Thư Hàng tiểu hữu tuy chỉ có cảnh giới Tứ phẩm, nhưng thân phận 'Bát phẩm Huyền Thánh' kia của cậu cũng là hàng thật giá thật, Nhân Tiền Hiển Thánh cũng không phải trò đùa.

Sau khi Thánh Ấn ngưng tụ, một số năng lực đặc thù mà Huyền Thánh sở hữu, Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng sẽ không thiếu. "Chỉ cần Tống tiền bối chịu nhận, ta tuyệt đối sẽ không hối hận." Khốc lão nhân kỳ vọng nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu: "Khốc đạo hữu, ông hãy đợi tôi vài ngày.

Đợi sau khi Diệp Tư xuất quan, tôi sẽ cho ông một câu trả lời thế nào?" Cậu thật sự không dạy nổi Khốc lão nhân, nếu là Tiểu Thải cậu còn có thể dạy cô nàng siêu độ chi pháp, luyện thể chi pháp và đao pháp.

Nhưng 《Thiên Khấp Bảo Điển》 cậu lại chưa từng học.

Cho nên, chỉ có đợi Diệp Tư xuất quan, sau đó hỏi ý kiến Diệp Tư, xem cô ấy có muốn nhận Khốc lão nhân làm đồ đệ hay không. "Tống tiền bối, cần bao lâu?" Khốc lão nhân lau nước mắt hỏi. "Ít thì bảy tám ngày, nhiều thì một tháng đi." Tống Thư Hàng đáp, với khế ước liên hệ giữa cậu và Diệp Tư, cậu có thể xác định Diệp Tư trong vòng một tháng sẽ độ kiếp. "Đã hiểu, Tống tiền bối.

Ta đi chuẩn bị bái sư lễ ngay đây." Khốc lão nhân gật đầu nói.

Sau đó, ông ta lại xoay người, chạy bay đi mất. "Thực ra Thư Hàng tiểu hữu cậu có thể nhận ông ta." Thất Tu Tôn Giả cười nói. "Nhưng tôi thật sự không có gì có thể dạy ông ấy, hơn nữa tiền bối ngài lại không phải không nhìn ra, tôi tuy đỉnh cái danh 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh', nhưng thực lực chân chính của tôi chỉ có Tứ phẩm." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Khốc lão nhân muốn học là 《Thiên Khấp Bảo Điển》 phần tiếp theo, nhưng Tống Thư Hàng cũng không xác định Diệp Tư có ý định nhận Khốc lão nhân làm đồ đệ hay không.

Nếu Diệp Tư không đồng ý, Tống Thư Hàng đoạn nhiên không thể truyền thụ 《Thiên Khấp Bảo Điển》 phần tiếp theo ra ngoài.

Còn nữa, Khốc lão nhân và phong cách của cậu không hợp.

Cậu có bảy cái đạo hiệu, tặng một cái 'Kim Cương Quân Tử Đao' cho Tiểu Thải, Bá Đao Tống Nhất chú định phải tự giữ.

Vậy tiếp theo Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thư Sơn Cư Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Thiện Tâm Tu Sĩ mấy cái đạo hiệu, không có cái nào thích hợp với Khốc lão nhân cả. "Thất Tu tiền bối, cách buổi tối vẫn còn chút thời gian, ngài có muốn đến kia nghỉ ngơi một lát trước không?" Tống Thư Hàng nói.

Buổi chiều, cậu và A Thập Lục đều còn có tiết học. "Ta tùy tiện tìm một chỗ tu luyện một lát là được, thời gian buổi chiều chớp mắt là qua thôi." Thất Tu Tôn Giả nói, ông hiện tại tùy tiện đả tọa minh tưởng một lát, chính là cả buổi chiều rồi.

Nói đoạn, Thất Tu Tôn Giả ngẩng đầu nhìn lên bầu trời: "Xem ra, sắp mưa rồi.

Thời tiết thế này vừa đẹp, ta trực tiếp lên trên tầng mây tu luyện.

Vậy Thư Hàng tiểu hữu, buổi tối liên hệ lại." "Được." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thất Tu Tôn Giả cười vung tay lên, tán đi pháp thuật ngưng tụ bên người ba người.

Sau đó thân hình ông lóe lên, hóa thành độn quang rời đi.

Sau khi Thất Tu tiền bối rời đi, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời mây đen dày đặc, thời tiết này, nói thay đổi là thay đổi. "Chúng ta cũng đi thôi." Tống Thư Hàng nói, nói thật gần đây cậu có chút mẫn cảm với mây đen.

Cứ có cảm giác thứ này ngưng tụ xong, đột nhiên sẽ hóa thành một đạo sấm sét bổ lên đầu cậu, hoặc là từ trong đó thò ra một nòng pháo, bắn cho cậu một phát. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục cười đáp. ...

Tiết học buổi chiều bắt đầu.

Tống Thư Hàng tìm thấy bạn cùng phòng, ngồi xuống vị trí bên cạnh bọn họ.

Lúc này, Thổ Ba dùng khuỷu tay huých huých Tống Thư Hàng, cười hì hì nói: "Thư Hàng, cậu được đấy, lại dám chơi tình thầy trò, khi nào thì tán đổ Tô lão sư của hệ mỹ thuật bên cạnh thế?

Chân nhân bất lộ tướng a, tình thầy trò đúng là quá kích thích." Tống Thư Hàng: "......" Thổ Ba nói là A Thập Lục sao? "Tớ tra rồi, Tô lão sư là thiên tài hệ mỹ thuật từ hải ngoại trở về, tác phẩm của cô ấy thậm chí từng đạt giải thưởng cấp thế giới, tài nữ chân chính.

Lần này Đại học Giang Nam Thành cũng là tốn cái giá lớn mới mời được cô ấy về đấy." Dương Đức ở một bên gõ máy tính bảng, lôi ra tư liệu cá nhân của 'Tô lão sư'. "Nói ra thì, cậu quen biết Tô lão sư người ta từ khi nào?" Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ba cậu quên rồi sao, chúng ta không phải từng cùng cô ấy đóng phim sao?" "Khoan đã, cô bé diễn Đao Vô Tích trong phim?

Thảo nào, tớ thấy Tô lão sư có chút quen mắt." Thổ Ba sờ sờ cằm nói.

Do A Thập Lục thiết lập nhân vật thay đổi quá lớn, ba người nhất thời không thể liên hệ tài nữ Tô lão sư và cô bé diễn Đao Vô Tích lại với nhau.

Cao Mỗ Mỗ cũng tới gần Tống Thư Hàng, cười nói: "Thế nào, Thư Hàng.

Cùng Tô lão sư tiến triển đến bước nào rồi?" Thổ Ba: "Nói ra thì, tớ không ngờ thẩm mỹ quan chọn bạn gái của Thư Hàng cậu lại giống Cao Mỗ Mỗ, đều thích loại phụ nữ thân hình nhỏ nhắn xinh xắn này nha." Tống Thư Hàng: "......" Tại sao ý của câu này từ miệng Thổ

Ba nói ra, lại làm cho cậu giống như tội ác của một tên loli-con vậy? "Thổ Ba, cậu không hiểu.

Cậu không hiểu chỗ đáng yêu của phụ nữ thân hình nhỏ nhắn.

Bộ dáng nhỏ bé, khiến người ta nhịn không được ôm bọn họ vào lòng, nâng niu che chở.

Hơn nữa, bộ dáng nhỏ nhắn sẽ khiến bọn họ nhìn qua đặc biệt moe." Cao Mỗ Mỗ dương dương đắc ý nói. "Tớ vẫn là thích 'oppai' to một chút." Thổ Ba khoa tay múa chân trước ngực: "Tớ nếu tìm bạn gái, nhất định phải lấy loại hình như chị gái Triệu Nhã Nhã của Thư Hàng làm mục tiêu." Tống Thư Hàng: "......" Thổ Ba cậu là muốn làm anh rể tớ sao? "Người trẻ tuổi, cậu không hiểu.

Ngực không bình, sao có thể bình thiên hạ?" Cao Mỗ Mỗ vẻ mặt cao thâm khó lường nói. "Này, chủ đề thảo luận quá đà rồi đấy." Dương Đức đẩy đẩy mắt kính: "Tiểu Thi còn ngồi ở bên cạnh kìa." Thi la lỵ lúc này đang cúi đầu nhìn ngực mình, hồi lâu sau, cô bé dường như đột nhiên tỉnh ngộ điều gì đó.

Sau đó... cô bé lặng lẽ cách xa Cao Mỗ Mỗ một chỗ ngồi.

Cao Mỗ Mỗ: "......" Này này này, nhóc Thi em hiểu lầm rồi a, anh chỉ là thích phụ nữ thân hình nhỏ nhắn, nhưng anh không phải loli-con a, anh không thể nào ra tay với loại loli hàng thật như em, hơn nữa anh có bạn gái rồi a!

Nhìn thấy Cao Mỗ Mỗ bị Thi la lỵ ghét bỏ, trong lòng Tống Thư Hàng vui vẻ một cách khó hiểu. "Đúng rồi, Thư Hàng.

Cơ thể cậu đỡ chút nào chưa?" Dương Đức lên tiếng hỏi, lúc sáng, cậu nhớ sắc mặt Tống Thư Hàng thỉnh thoảng trắng bệch, dường như rất đau đớn. "Yên tâm đi, cơ thể tớ rất... khỏe..." Tống Thư Hàng nói mới được một nửa, sau đó sắc mặt co giật.

Cảm giác điện giật ở tay trái lại tới rồi, lượng điện kích của thiên kiếp lần này còn mạnh hơn buổi sáng.

Tống Thư Hàng thật vất vả mới thích ứng được cường độ điện kích buổi sáng, không ngờ buổi chiều lực độ điện kích lại tăng lên.

Tống Thư Hàng lặng lẽ xoay người, dựa vào bàn, cắn răng nhẫn chịu sự đau đớn của điện kích. "Này này này, Thư Hàng, cậu hay là xin nghỉ đi." Dương Đức lo lắng nói, cái này hoàn toàn không giống bộ dạng không sao cả. "Yên tâm, thật sự không sao." Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay.

Thiên kiếp điện kích lần này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Dường như là Bạch tiền bối phát hiện tay trái cậu có chỗ không đúng, áp dụng biện pháp cứu chữa đối với tay trái cậu, tăng cường phòng ngự cho tay trái cậu.

Khoảng mười nhịp thở sau, Bạch Tôn Giả nhét một tờ giấy vào trong tay trái cậu.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, chuyển di tờ giấy đến hiện thế. 【Ngại quá, Thư Hàng.

Vừa rồi thao tác sai lầm, bom hạt nhân nổ rồi.

Đúng rồi, Thư Hàng, bên cạnh cậu có máy tính không?

Truyền một cái qua cho ta đi, cứ cày thiên kiếp mãi cũng hơi chán, nhưng mà lại còn chưa thu thập đủ các loại mô hình bom hạt nhân thiên kiếp, không cam lòng, cho nên còn muốn cày thêm một lát nữa.

Cho nên, cậu truyền cái máy tính qua, ta muốn chơi game một lát, game offline là được.】 Tống Thư Hàng: "......" Đây rốt cuộc là Bạch Tôn Giả độ kiếp, hay là thiên kiếp đang độ Bạch Tôn Giả?

Chương 1177

Tống Thư Hàng xé lại một tờ giấy, viết: 【Máy tính không có, bất quá Bạch tiền bối, ngài có thể chơi game điện thoại.】 Viết xong, Thư Hàng truyền tống tờ giấy đến thế giới thiên kiếp.

Một lát sau, Bạch Tôn Giả hồi âm: 【Điện thoại trong đợt công kích bom hạt nhân vừa rồi, không cẩn thận bị nổ mất rồi...

Chi bằng mượn của cậu đi.

Vừa hay, lần trước ta thấy màn hình điện thoại của cậu bị nứt.

Sau lần thiên kiếp này, chúng ta mỗi người đi mua một cái điện thoại mới, sau đó ta lại ma cải điện thoại cho cậu một chút.】 Tống Thư Hàng nhìn điện thoại của mình, màn hình của cậu lần trước bị nứt một chút xong, vẫn luôn chưa đưa cho Bạch tiền bối sửa chữa.

Lại thêm sau khi độ kiếp tối qua, điện thoại của cậu cũng chịu tổn hại do thiên kiếp, từ sáng đến giờ cứ thỉnh thoảng lại bị sọc màn hình.

Đổi cái mới cũng tốt.

Thế là, Tống Thư Hàng lấy thẻ sim điện thoại của mình từ trong điện thoại ra trước, thẻ sim dường như cũng có chút hư hại, đến lúc đó phải tìm thời gian đi đổi cái thẻ mới.

Tiếp đó Tống Thư Hàng bỏ điện thoại lại vào túi, nhân thời gian này, truyền tống nó cho Bạch Tôn Giả.

Có điện thoại chơi đùa xong, cả tiết học này Bạch tiền bối đều không gửi giấy đến nữa.

Tống Thư Hàng có thể tưởng tượng trong thế giới thiên kiếp, hình ảnh Bạch tiền bối vừa cày thiên kiếp, vừa chơi game điện thoại.

Ừm, Bạch tiền bối vui vẻ là được. ...

Thời gian nghỉ giải lao giữa giờ, Tống Thư Hàng buồn chán, tùy tiện vẽ vẽ lên giấy. "Tống sư huynh đang vẽ gì vậy?" Thi la lỵ ghé đầu qua, tò mò nhìn hình vẽ trên giấy của Tống Thư Hàng.

Nhìn qua, đó dường như là hình dáng một thanh phi kiếm khổng lồ.

Bất quá trên phi kiếm, còn có từng thanh giằng ngang và dựng đứng, không biết là thứ gì. "Anh đang vẽ bản thiết kế." Tống Thư Hàng đàng hoàng nói. "Bản thiết kế?

Phi kiếm mẫu mới sao?" Thi tò mò hỏi. "Là bảo đao!" Tống Thư Hàng truyền qua phương thức 'truyền âm nhập mật' đáp. "Ồ, mấy cái vạch đen trên đó là cái gì?" Thi hỏi. "Là hộ lan (lan can bảo vệ)." Tống Thư Hàng dựng ngón cái lên nói: "Em không cảm thấy, phi kiếm gắn thêm hộ lan xong, bay lên mới đặc biệt có cảm giác an toàn sao?" Thi: "......" Tuy rằng hình dung Tống sư huynh như vậy có thể không tốt lắm, nhưng cô bé thực sự muốn nói: Đầu óc có vấn đề.

Tống Thư Hàng chiều nay có ba tiết học.

Trừ việc thỉnh thoảng phải chịu đựng cảm giác tê dại do 'Thiên kiếp điện kích cánh tay trái' mang lại, thì các tiết học buổi chiều đều trôi qua bình an vô sự.

Tống Thư Hàng rất tận hưởng cuộc sống bình yên hiếm có này, tu luyện nhất đồ cũng giảng cứu trương thỉ hữu độ (căng chùng đúng lúc), cuộc sống học đường yên ả thế này đối với tu sĩ cũng có ích lợi nhất định.

Mãi cho đến khi tan tiết học thứ ba.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng, Bạch Hạc Chân Quân, Thi, và Tước yêu Tiểu Thải đều đồng loạt ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không.

Không chỉ riêng nhóm người Tống Thư Hàng, mà toàn bộ tu luyện giả trong vũ trụ, bất kể là tu luyện giả thuộc hệ thống nào, vào giờ khắc này đều dừng lại, ngẩng đầu nhìn về phía hư không!

Cảm giác này, không sai được, lại có người 'Nhân Tiền Hiển Thánh'. "Là Bạch tiền bối cuối cùng cũng cày xong thiên kiếp, tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh rồi sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đồng thời, Bạch Hạc Chân Quân và Thi đều quay đầu nhìn về phía hắn, ba người nhìn nhau, lẳng lặng gật đầu. "Hù, tan học rồi, Thư Hàng hôm nay cậu có về ký túc xá không?" Cao Mỗ Mỗ đứng dậy, vừa thu dọn sách vở vừa hỏi. "Hôm nay mình có việc, không về ký túc xá đâu.

Các cậu về trước đi." Tống Thư Hàng quay đầu lại, cười nói với ba vị bạn cùng phòng. "Lại hẹn hò với Tô lão sư à?" Thổ Ba cười nói. "Không phải, buổi tối có chuyện khác cần làm." Tống Thư Hàng cười đáp. "Vậy bọn tớ đi trước đây." Cao Mỗ Mỗ vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Người trong phòng học dần dần tản đi, ba người Tống Thư Hàng, Bạch Hạc Chân Quân và Thi gật đầu với nhau, sau đó cùng đứng dậy, đi sang phòng học trống bên cạnh.

Bạch Hạc Chân Quân bố trí trận pháp cảnh giới, sau đó ba người một chim ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, chuẩn bị xem hình ảnh Bạch tiền bối Nhân Tiền Hiển Thánh. "Thật căng thẳng quá, không biết Bạch tiền bối Nhân Tiền Hiển Thánh sẽ ở trạng thái nào." Bạch Hạc Chân Quân mong đợi nói, đồng thời trong lòng nó lại ẩn ẩn có chút lo lắng.

Mị lực của Bạch tiền bối lớn như vậy, một khi Nhân Tiền Hiển Thánh, tu luyện giả toàn vũ trụ, bất kể là hệ thống nào, tu chân hệ cũng được, cổ vu hệ cũng được, thần đạo hệ hay viễn cổ pháp thuật hệ, cận cổ ma pháp hệ cũng thế, đều sẽ nhìn thấy dáng vẻ hiển thánh của Bạch tiền bối.

Đến lúc đó, liệu có hàng ngàn hàng vạn người yêu Bạch tiền bối, trở thành tình địch của nó không?

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Hạc Chân Quân liền xoắn xuýt muốn chết.

Nó vừa hy vọng Bạch tiền bối có thể Nhân Tiền Hiển Thánh để người trong thiên hạ đều nhận thức được mị lực của ngài ấy, lại vừa lo lắng mị lực của Bạch tiền bối quá lớn, khiến nó bỗng dưng có thêm cả đống tình địch. "Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh, em đã bỏ lỡ một lần, không ngờ còn có cơ hội nhìn thấy lần nữa." Thi loli mong chờ nói.

Lần trước khi Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thiên Nhai Tử Nhân Tiền Hiển Thánh, Thi vẫn còn đang ngủ.

Cô bé chỉ có thể mơ thấy nội dung 'Nhân Tiền Hiển Thánh' trong mộng.

Khi bỏ lỡ hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' ngàn năm khó gặp một lần kia, Thi đã hối hận mất hơn nửa ngày.

Không ngờ chỉ cách một ngày, lại có thể nhìn thấy hình ảnh Bạch tiền bối hiển thánh. "Hy vọng lúc Bạch tiền bối Nhân Tiền Hiển Thánh, bên cạnh đừng có từng đống từng đống tên lửa thiên kiếp là được." Tống Thư Hàng nói.

Nếu không, Bạch tiền bối nhất định sẽ bị hiểu lầm là trùm buôn vũ khí.

Lúc này trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đã náo nhiệt hẳn lên. "Nhân Tiền Hiển Thánh, là Bạch Tôn Giả không sai chứ?" Hoàng

Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu nhắn.

Bắc Hà Tán Nhân: "Bạch tiền bối ở trong thế giới thiên kiếp đã cày thiên kiếp gần một ngày một đêm rồi, tính toán thời gian thì cũng nên độ qua rồi." "Thật ra, ta đã mong chờ hình ảnh này từ rất nhiều năm trước rồi." Cuồng Đao Tam Lãng nói: "Để cho đạo hữu toàn giới tu sĩ đều kiến thức một chút về mị lực của Bạch tiền bối.

Tưởng tượng đến cảnh sau khi Bạch tiền bối hiển thánh, vô số người ở chư thiên vạn giới cảm thấy mình đã yêu Bạch tiền bối, thật là quá tuyệt vời." [Hôm nay đạo hiệu a cha đặt không vừa ý, bác bỏ chọn lại] Vũ Nhu Tử: "Em rất mong chờ Bạch tiền bối 'Huyền Thánh Giảng Pháp', nói không chừng Bạch tiền bối sẽ giảng giải cách làm thế nào để 'xoắn ốc thăng thiên' hoặc kinh nghiệm chơi 'trò chơi đào sinh trên không trung' các loại.

Cũng có khả năng sẽ giảng về cách chế tạo 'phi kiếm dùng một lần' mà Tống tiền bối rất hứng thú nữa." "Vũ Nhu Tử nói vậy, đúng là có khả năng thật.

Nếu Bạch tiền bối giảng về phương pháp chế tạo 'phi kiếm dùng một lần', Tống Thư Hàng tiểu hữu lời to rồi." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tô Thị A Thập Lục: "@Bá Đao Tống Nhất, mọi người đang ở đâu?

Tôi vừa đến phòng học của mọi người nhưng không thấy ai." Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai: "Tiểu Thập Lục đến phòng học 3015 bên cạnh đi, chỗ này không có ai, ta đã bố trí trận pháp, chúng ta xem Bạch tiền bối Nhân Tiền Hiển Thánh ở đây." Tô Thị A Thập Lục: "Đã rõ, đến ngay." "Mau qua đây, Nhân Tiền Hiển Thánh sắp bắt đầu rồi." Bạch Hạc Chân Quân vui vẻ nói: "Hôm nay, là thời điểm để tu sĩ chư thiên vạn giới đều hiểu rõ mị lực của Bạch tiền bối." Lúc này, tu luyện giả chư thiên vạn giới lại một lần nữa vỡ tổ. "Lại có Tôn Giả tấn thăng Huyền Thánh, Nhân Tiền Hiển Thánh?

Trời ạ, hai ngày nay bị làm sao vậy, các vị Tôn Giả hẹn nhau cùng lên cấp à?" "Kế tiếp bốn vị Huyền Thánh rạng sáng hôm qua, vị này là Đệ Ngũ Thánh trong ngàn năm qua nhỉ?" Có người nói. "Liệu có phải là vị tu sĩ áo trắng độ kiếp hôm qua không?

Vị đó từ tối qua đã bắt đầu độ Huyền Thánh kiếp rồi!" Có người nhớ tới vị tu sĩ áo trắng đột nhiên xâm nhập vào màn hình livestream khi 'Thiên Nhai Tử' đạo trưởng đang Huyền Thánh Giảng Pháp hôm qua. "Nhất định là 'Lăng Dạ' không sai, người livestream độ kiếp hôm qua chính là ngài ấy, ngài ấy là nam thần của ta." Một tu sĩ tình cờ đã xem qua bộ phim 《 Mạt Pháp Chi Chiến 》 kích động nói.

Khoảng mười mấy nhịp thở sau.

Chư thiên vạn giới, phàm là tu luyện giả ngẩng đầu nhìn về phía hư không, trong mắt đều hiện lên một hình ảnh.

Đầu tiên xuất hiện trước mặt mọi người là bóng lưng của một người vóc dáng cao lớn, đội mũ trùm đầu. "Ủa?" Tống Thư Hàng chớp chớp mắt. "Không đúng!" Bạch Hạc Chân Quân thất thanh kêu lên.

Đây không phải là Bạch Tôn Giả!

Thể hình của Bạch Tôn Giả mảnh khảnh hơn một chút, gã to con vạm vỡ trước mắt này tuyệt đối không phải là Bạch Tôn Giả. "Liệu có phải là thứ gì đó tương tự như 'Công đức chi quang cụ hiện hóa' của Tống Thư Hàng không?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Hôm qua lúc nhóm Tống Thư Hàng 'Nhân Tiền Hiển Thánh', thứ xuất hiện đầu tiên trong hình ảnh cũng không phải là nhóm Tống Thư Hàng, mà là Công Đức Xà Mỹ Nhân đội mũ bình thiên. "Rất có khả năng, nói không chừng là một món pháp bảo nào đó của Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Bảo vật trên người Bạch tiền bối nhiều đến mức ngay cả chính ngài ấy cũng không nhớ rõ, bất kể ngài ấy lôi ra pháp bảo loại hình gì cũng sẽ không khiến người ta bất ngờ.

Đang nói chuyện, hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' từ từ xoay chuyển lại.

Trong hình ảnh, lộ ra một khuôn mặt anh tuấn đẹp trai.

Đôi mắt xanh biếc, ngũ quan lập thể, gò má cương nghị, đây là khuôn mặt của một soái ca phương Tây phong cách cứng rắn.

Người đàn ông này từ từ tháo mũ trùm đầu xuống, lộ ra mái tóc ngắn vàng óng ánh. "Vọng thiên, không phải pháp bảo.

Không phải Bạch Tôn Giả." Tống Thư Hàng nói.

Đây là một vị Thất phẩm cường giả không quen biết, độ qua thiên kiếp tấn thăng Bát phẩm, Nhân Tiền Hiển Thánh. "Thế mà không phải Bạch tiền bối, lãng phí tình cảm của ta quá." Bạch Hạc Chân Quân bất mãn nói.

Cửu Châu Nhất Hào Quần và tu luyện giả chư thiên vạn giới cũng đều có phản ứng tương tự.

Vốn dĩ mọi người đều đoán vị 'Thiên niên Đệ Ngũ Thánh' này chắc chắn là Bạch Tôn Giả.

Không ngờ xuất hiện trong hình ảnh lại là một người đàn ông tóc vàng xa lạ.

Còn các tu luyện giả thuộc hệ thống phương Tây khi nhìn thấy người đàn ông tóc vàng này thì lập tức kích động.

Nhìn dáng vẻ và trang phục của người này, chắc chắn là cường giả thuộc hệ thống tu luyện phương Tây của bọn họ rồi!

Mấy vị 'Thiên niên Đệ Nhất, Nhị, Tam, Tứ' Thánh phía trước toàn bộ là mấy gã bên tu chân trắc, bọn họ đã phải nín nhịn một cục tức rồi.

Bây giờ, cuối cùng cũng tới lượt bọn họ nở mày nở mặt!

Lúc này, 'Thiên niên Đệ Ngũ Thánh' tóc vàng trong hư không cảm ứng được bản thân đang [Nhân Tiền Hiển Thánh], hắn từ từ rút thanh kiếm lớn bên hông ra, chống trước mặt mình.

Thanh kiếm này kim quang lấp lánh, thông thể được đúc bằng vàng ròng, hiển lộ hết khí tràng của đại gia.

Cùng lúc đó, trong hư không bên cạnh hắn, có một khung văn tự hiện ra.

Chương 1178

Văn tự chia làm hai dòng, một dòng là loại văn tự giống như chữ cái Latin, dòng còn lại là dạng chữ vuông (Hán tự). 'Thiên niên Đệ Ngũ Thánh' tóc vàng nhìn hai dòng chữ này, mày hơi nhíu lại, dường như đang do dự.

Hiển nhiên, bất kể là văn tự chữ cái hay văn tự chữ vuông đều đại diện cho thân phận của hắn, hắn có thể chọn một cái trong đó làm 'Thánh ấn' của mình.

Đây mới là tràng diện ngưng tụ Thánh ấn của 'Huyền Thánh' chính quy.

Thiên niên Đệ Ngũ Thánh tóc vàng suy tư một lát, vươn tay điểm lên dòng chữ vuông kia.

Thánh ấn bắt đầu ngưng tụ theo tâm ý của hắn.

Mười nhịp sau, Thánh ấn triệt để thành hình.

Giờ khắc này, trong lòng các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều minh ngộ được thánh hiệu của vị tân tấn Huyền Thánh này. [Đông Qua Thánh Quân] Thiên niên Đệ Ngũ Thánh, Đông Qua Thánh Quân!

Vì sao lại là cái đạo hiệu như này hả?

Các tu sĩ hệ thống phương Tây vốn đang tràn đầy mong đợi đồng loạt lật bàn.

Tống Thư Hàng: "Phụt ~~" Bạch Hạc Chân Quân: "Phụt ~~" Tô Thị A Thập Lục: "......" Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lập tức nổ tung.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: "@Lệ Chi Tiên Tử, đây là tiền bối môn phái các cô à?" "Đạo hiệu phong cách này, chắc chắn, tuyệt đối là cùng một hệ với Lệ Chi Tiên Tử rồi.

Có điều, Đông Qua (Bí đao) là đời thứ mấy?

Ta nhớ đời của Lệ Chi Tiên Tử là hệ Trái cây, đời sau là hệ Ngũ cốc.

Hệ Rau củ, hẳn là đời trước nữa nhỉ?" Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "[Biểu tượng cảm xúc vẻ mặt ngơ ngác]" "Ủa?

Không phải tiền bối nhà Lệ Chi Tiên Tử sao?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi. "Hệ này của bọn ta đúng là có một vị tiền bối đạo hiệu là 'Đông Qua'.

Nhưng vị tiền bối đó là nữ tu, đạo hiệu Đông Qua Tiên Tử, có quen biết với Bạch tiền bối." Lệ Chi Tiên Tử nói: "Còn về vị tân tấn Huyền Thánh 'Đông Qua Thánh Quân' này, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói đến." "Liệu có phải là tiền bối đời sớm hơn nữa của hệ các cô không?

Hệ của các cô, Rau củ, Trái cây, Ngũ cốc...

Sau Ngũ cốc thì là gì?

Tổng không thể đặt tên là Khoai Tây Chiên đạo trưởng chứ, cho nên liệu có phải sau Ngũ cốc sẽ có một vòng luân hồi, đổi lại về đạo hiệu đời đầu không?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử: "Ta cũng không biết nữa, ta cũng đang hoang mang đây.

Hiện tại trong nhóm môn phái của ta, Mật Đào Tiên Tử bọn họ đều đang hỏi sư phụ xem vị 'Đông Qua Thánh Quân' này có quan hệ gì với bọn ta không, nhưng sư phụ ta cũng đầy một đầu dấu hỏi, chưa có câu trả lời.

Chắc là đi hỏi trưởng bối của người rồi." "Nói đi cũng phải nói lại, vị Đông Qua Thánh Quân này, không phải cũng là tu luyện giả bên tu chân trắc chúng ta chứ?

Ta vốn nhìn tạo hình của hắn còn tưởng là hệ thống phương Tây, ví dụ như tu luyện giả hệ Thánh Kỵ Sĩ." Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá nói. "Nếu nhìn từ đạo hiệu thì không chạy đi đâu được, thiết lập là tu chân hệ của chúng ta rồi." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: "Đừng vội, lát nữa xem vị 'Đông Qua Thánh Quân' này bắt đầu Huyền Thánh Giảng Pháp, thông qua nội dung giảng pháp của hắn là có thể biết hắn là Huyền Thánh thuộc hệ thống tu luyện nào rồi!" *** Nhân Tiền Hiển Thánh hoàn thành, Thánh ấn ngưng tụ hoàn thành.

Vị tân tấn Huyền Thánh 'Đông Qua Thánh Quân' này đặt thanh cự kiếm vàng óng xuống, chống kiếm xuống đất.

Sau đó hắn ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng thẳng tắp, tiến vào trạng thái 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới yên tĩnh trở lại.

Hai ngày nay cảm giác cứ như Thiên Đạo phát phúc lợi, 'Huyền Thánh Giảng Pháp' nối tiếp nhau, khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới đều cảm thấy hạnh phúc tràn đầy.

Có thể nói không ngoa rằng, hôm qua Bá Tống Huyền Thánh giảng giải《Đạo Tàng》và Thất Sinh Phù Phủ Chủ giảng giải Phật pháp, đã khiến thực lực bình quân của tu sĩ Đạo tông và Phật môn tăng lên một phần trăm!

Càng khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới được lợi rất nhiều!

Đông Qua Thánh Quân hai tay chống kiếm, đôi mắt xanh biếc hơi trầm xuống.

Thánh ấn của hắn lơ lửng bên cạnh, phủ lên người hắn sự uy nghiêm của Huyền Thánh.

Ngay sau đó, Đông Qua Thánh Quân vươn tay vỗ một cái lên chuôi kiếm của mình.

Một bộ áo giáp màu vàng hiện ra trên người hắn, trên bộ áo giáp vàng óng ánh này ẩn ẩn ước ước hiện lên một cỗ [Ý chí] chi lực. "A, vị tân tấn Huyền Thánh này cũng biết Khôi Giáp Đao Ý?" Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, đây là niềm vui sướng khi tìm thấy đồng loại chí đồng đạo hợp giữa biển người mênh mông. "Mở to mắt chó của ngươi ra mà nhìn cho kỹ, đây là Khải Ý (Ý chí áo giáp), là Khải Ý chính tông." Bạch Hạc Chân Quân nhấn mạnh từng chữ.

Tống Thư Hàng: "......" Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Tống Thư Hàng, vốn định lên tiếng an ủi, nhưng lại phát hiện mình nghèo từ, không biết phải an ủi Tống Thư Hàng thế nào.

Sau khi ngưng tụ ra Khải Ý, xoát một đợt độ ngầu, [Đông Qua Thánh Quân] mở miệng.

Câu đầu tiên hắn nói là: "Shit (Huyết đặc)!

Sao ta lại là Thiên niên Đệ Ngũ Thánh!" Hiển nhiên, vị Bát phẩm Huyền Thánh hàng thật giá thật này khác với mấy kẻ hàng nhái như Tống Thư Hàng, ở một mức độ nào đó hắn có thể nhận được âm thanh phản hồi từ 'Tu luyện giả chư thiên vạn giới'.

Hắn nghe thấy tu luyện giả chư thiên vạn giới đều đang thảo luận về 'Thiên niên Đệ Ngũ Thánh' Đông Qua Thánh Quân.

Còn Thiên niên Đệ Nhất Thánh, lại là một kẻ chưa từng nghe tên, gọi là 'Bá Tống' Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng: "......" Xin lỗi nhé Đông Qua Thánh Quân, cướp mất danh hiệu 'Thiên niên Đệ Nhất Thánh' của ngài rồi. "Khụ." Đông Qua Thánh Quân khẽ ho một tiếng, khuôn mặt cương nghị lộ ra vẻ nghiêm túc: "Không ngờ bần đạo tốn ba năm thời gian độ qua thiên kiếp, lại phát hiện mình chậm hơn người khác một bước...

Trước khi bần đạo bắt đầu giảng pháp, có một câu muốn nói.

Thiên niên Đệ Nhất Thánh 'Bá Tống Huyền Thánh', từ xưa đến nay, văn vô đệ nhất, vũ vô đệ nhị.

Đợi đêm trăng tròn tháng sau, bần đạo sẽ tới An Lạc, lĩnh giáo cao chiêu của ngài!" "Đệt!" Tống Thư Hàng thốt lên.

Uổng công tôi vừa rồi còn tưởng ngài và tôi là kẻ chí đồng đạo hợp, ngài có Khải Ý, tôi có Đao Ý Khôi Giáp, chúng ta nếu có duyên gặp gỡ, có thể hàn huyên về sự diệu dụng của phòng ngự bằng áo giáp, có khi còn nói chuyện rất vui vẻ.

Không ngờ giây tiếp theo ngài đã muốn đánh tôi?

Tống Thư Hàng trong lòng khổ.

Bạch Hạc Chân Quân nói: "Khụ khụ!

Thiên niên Đệ Nhất Thánh 'Bá Tống' tiền bối, đối với việc 'Đông Qua Thánh Quân' phát khởi khiêu chiến với ngài, ngài thấy thế nào?

Theo ý kiến nông cạn của Tiểu Hạc, chỉ là một quả bí đao mà lại dám khiêu khích uy nghiêm của ngài, đỗi hắn!

Giết chết hắn!

Để hắn biết uy nghiêm của 'Thiên niên Đệ Nhất Thánh' ngài là thần thánh không thể xâm phạm!" Tống Thư Hàng: "......" Uy nghiêm trị giá mấy đồng, ăn được không?

Hơn nữa uy nghiêm của hắn, ngay từ cuối buổi 'Huyền Thánh Giảng Pháp', lúc Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên giả chết thì đã rớt sạch sành sanh rồi còn đâu.

Nếu không phải sau khi 'Nhân Tiền Hiển Thánh', tu luyện giả chư thiên vạn giới trong vòng một năm tới đều sẽ nhớ kỹ tên và mặt mũi của hắn, thì Tống Thư Hàng nhất định phải in mặt Bạch Hạc Chân Quân ra, dán đầy các ngóc ngách trên thế giới giống như tờ rơi quảng cáo chữa bệnh ngoài da, nói cho toàn thế giới biết nó mới chính là Bá Tống Huyền Thánh!

Sau đó để Đông Qua Thánh Quân đi tìm Bạch Hạc Chân Quân mà khiêu chiến.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng: "Thật ra, tôi cảm thấy nếu vị Đông Qua Thánh Quân này thật sự tới tìm cậu, cậu nếu trực tiếp nhận thua, với thân phận 'Huyền Thánh' của đối phương, cũng sẽ không quá dây dưa.

Thân là Huyền Thánh, chút khí lượng ấy chắc vẫn phải có." Tô Thị A Thập Lục vừa dứt lời, Đông Qua Thánh Quân đang trong trạng thái 'Huyền Thánh Giảng Pháp' chống kiếm, trầm giọng nói: "Đến lúc đó, còn xin Bá Tống Huyền Thánh đừng tránh mà không chiến.

Hơn nữa, cho dù ngài từ chối quyết đấu cũng vô dụng, trận chiến giữa ta và ngài, không ai có thể ngăn cản!

Cứ quyết định như vậy đi!" Nghe ý của vị Đông Qua Thánh Quân này, hắn không thể nào từ bỏ đại chiến với Tống Thư Hàng.

Đến lúc đó, cho dù Tống Thư Hàng nhận thua, đối phương cũng sẽ coi như Tống Thư Hàng muốn 'tránh mà không chiến', nói không chừng sẽ trực tiếp ra tay, ép Tống Thư Hàng đánh với hắn một trận.

Tống Thư Hàng: "Đệt." Tô Thị A Thập Lục lại nhẹ nhàng vỗ vỗ hắn, nhưng nửa ngày sau, đôi môi ngọc của cô chỉ có thể thốt ra hai chữ: "Nén bi thương." Thi cũng nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng: "Tống sư huynh đừng khóc." Tước yêu Tiểu Thải: "Sư phụ, nếu người chết trong lúc quyết đấu, con có thể đổi sư phụ khác không?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, con chim ngốc này, có tin vi sư bây giờ thanh lý môn hộ luôn không hả!

Lúc này, tu luyện giả chư thiên vạn giới lại một lần nữa vỡ tổ.

Đây là tin tức bùng nổ cỡ nào a, Thiên niên Đệ Ngũ Thánh 'Đông Qua Thánh Quân' lại ngay tại hiện trường Huyền Thánh Giảng Pháp, phát ra chiến thư với Thiên niên Đệ Nhất Thánh 'Bá Tống Huyền Thánh'!

Vậy thì, Bá Tống Huyền Thánh cao thâm khó lường liệu có tiếp nhận bức chiến thư này không?

Tuy nói, một vị là 'Thiên niên Đệ Nhất Thánh', một vị là 'Thiên niên Đệ Ngũ Thánh'.

Nhưng thời gian hai vị tấn cấp chỉ chênh lệch một ngày.

Trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới, thực lực của hai vị 'Huyền Thánh' hẳn là kẻ tám lạng người nửa cân.

Bá Tống Huyền Thánh sau lưng có công đức chi quang cụ hiện hóa, còn có thể giảng giải 《 Đạo Tàng 》 thâm nhập thiển xuất (từ chỗ sâu sắc diễn giải ra đơn giản dễ hiểu), học thức uyên bác, hơn nữa nghi ngờ là chuyên tinh cả hai nhà 'Phật, Đạo'.

Còn vị Đông Qua Thánh Quân này, một thân Khải Ý màu vàng vô cùng ngưng thực, đây hẳn là thủ đoạn tu luyện của hệ 'Thánh Kỵ Sĩ' Thánh quang phương Tây, cộng thêm đạo hiệu 'Đông Qua Thánh Quân' của hắn, rất có khả năng là Huyền Thánh chuyên tinh cả hai nhà 'Thánh Kỵ, Đạo tông'.

Hai vị đều là tuyệt thế thiên tài ngàn năm mới xuất hiện một lần, tinh thông từ hai hệ thống tu luyện trở lên!

Hai vị Huyền Thánh như vậy nếu tiến hành quyết đấu, sẽ là tràng diện chấn động đến mức nào? "Cũng không biết hai vị Huyền Thánh sẽ chọn địa điểm nào ở An Lạc để quyết đấu?

Thật đáng mong chờ." "Bá Tống Huyền Thánh, đối hắn, đừng làm yếu đi danh tiếng Thiên niên Đệ Nhất Thánh!

Chúng ta vĩnh viễn ủng hộ ngài!" "Đông Qua Thánh Quân, chúng ta ủng hộ ngài, bạo rụng Bá Tống Huyền Thánh!

Để hắn biết sự lợi hại của Thánh quang!" "Cao Thăng sư huynh phải chết!" "Đêm trăng tròn tháng sau, là chỉ đêm rằm trăng tròn mỗi tháng?

Hay là chỉ rằm tháng Tám Trung thu năm sau?" Có người tò mò hỏi.

Bên cạnh có người đáp: "Ta nghĩ, chắc là chỉ năm sau đi.

Hai vị Huyền Thánh đều mới vừa tấn cấp xong, khẳng định cần thời gian củng cố cảnh giới.

Một năm thời gian củng cố cảnh giới, nắm giữ sức mạnh cấp Huyền Thánh, sau đó tiến hành quyết đấu vào Trung thu năm sau.

Hình ảnh này nhất định sẽ trở thành mỹ đàm của chư thiên vạn giới!" Nhưng cũng có người giữ ý kiến phản đối: "Nói không chừng là đêm rằm trăng tròn tháng sau luôn thì sao?

Hai vị Huyền Thánh biết đâu sẽ lợi dụng cơ hội 'quyết đấu' lần này, nhân cơ hội củng cố cảnh giới!

Chỉ có trong chiến đấu, mới có thể nắm giữ đủ loại sự vi diệu của cấp bậc Huyền Thánh nhanh hơn!" Giờ khắc này, tu luyện giả chư thiên vạn giới thế mà lại không đi thảo luận 'Đông Qua Thánh Quân' giảng pháp, ngược lại nhiệt tình thảo luận về trận chiến giữa hai vị Huyền Thánh vào đêm trăng tròn tới.

Điều này chứng minh một chuyện, chỉ cần nơi nào có người, chủ đề sẽ bị lái đi cực nhanh.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Cuồng Đao Tam Lãng: "@Bá Đao Tống Nhất, Thiên niên Đệ Nhất Thánh, xin hỏi cảm tưởng hiện tại của ngài lão?

Ngài thấy thế nào về việc Đông Qua Thánh Quân muốn khiêu chiến ngài?" "Tuy rằng ta biết rất không phúc hậu, nhưng ta lại nhịn không được cười ra tiếng.

Chương 1179

Chỉ cần nghĩ đến cảnh Đông Qua Thánh Quân ngàn dặm xa xôi chạy tới, muốn khiêu chiến Tống Thư Hàng tiểu hữu, sau đó hắn nhìn thấy cảnh giới chân thật hiện nay của Tống Thư Hàng tiểu hữu, ta liền cảm thấy thú vị." Diệt Phượng Công Tử nói: "@Bá Đao Tống Nhất, Huyền Thánh đại nhân của chúng ta, ngài đã chuẩn bị xong làm thế nào đối phó với vị 'Đông Qua Thánh Quân' này chưa?" Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai: "Hahaha, mọi người không cần @Thư Hàng đâu, điện thoại của cậu ấy không ở bên cạnh, không trả lời được." Điện thoại của Tống mỗ nhân còn đang ở trong thế giới thiên kiếp, Bạch Tôn Giả đang dùng nó chơi game, hơn nữa cái điện thoại này đã định trước là không về được rồi. "Vậy Bạch Hạc, mau kể cho bọn ta nghe biểu cảm hiện tại của Tống Thư Hàng tiểu hữu đi." Diệt Phượng Công Tử cười nói.

Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai: "@Diệt Phượng Công Tử, biểu cảm hiện tại của Thư Hàng tiểu hữu đặc biệt thú vị, đúng rồi, cậu ấy bảo ta chuyển lời cho ngươi, sau đây là nguyên văn của Thư Hàng: [Diệt Phượng tiền bối, anh sẽ hối hận!].

Chính là như vậy." "Có ý gì?" Diệt Phượng Công Tử ngơ ngác.

Bạch Hạc Chân Quân: "Ta làm sao biết được, ta cũng không phải Tống Thư Hàng.

Ngươi tự mình nhớ lại xem có phải có thóp gì bị Tống Thư Hàng nắm trong tay không, 2333." "Kế tiếp trận đại chiến đêm trăng tròn giữa Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư...

Đêm trăng tròn lần sau, chúng ta có thể mong chờ đại chiến giữa Tống Thư Hàng tiểu hữu và Đông Qua Thánh Quân rồi.

Mỗi lần đến khi trăng tròn, luôn đặc biệt khiến người ta tâm tình sục sôi, nhiệt huyết sôi trào." Lạc Trần Chân Quân cảm thán nói.

Vân Du Tăng Thông Huyền: "[Biểu tượng ngón tay cái]" Dược Sư: "Ta giải thích ý của Thông Huyền đại sư chút: Thư Hàng tiểu hữu, đừng túng (nhát gan), cứ thế mà 'cán' (chiến)!" Tống Thư Hàng thông qua điện thoại của Tô Thị A Thập Lục, nhìn thấy nội dung chat vui vẻ của các tiền bối trong nhóm, khóe miệng co giật.

Gần đây mình nhất định là đã mở nhầm nhóm giả rồi.

Lúc trước khi mình mới vào nhóm, phong cách của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đâu có như vậy, khi đó mỗi vị tiền bối trong nhóm đều rất quan tâm đến hắn.

Nhưng từ khi nào, phong cách của các tiền bối trong nhóm lại sụp đổ thành thế này, sự quan tâm đối với hậu bối rốt cuộc bị vứt đi đâu rồi?

Tâm tắc quá.

Nếu hắn hiện tại có thể online, hắn nhất định phải gửi cái hình [Bảo bảo trong lòng khổ].

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: "Nói vào chuyện chính, nghiêm túc chút.

Thư Hàng tiểu hữu, có dự định gì không?" Chân Quân không hổ là lương tâm cuối cùng trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', trong nhóm hiện nay, cũng chỉ có Hoàng Sơn Chân Quân mới có thể cho người ta cảm giác được một chút xíu ấm áp.

Tô Thị A Thập Lục thay Tống Thư Hàng trả lời: "Thư Hàng nói cậu ấy căn bản không có chiêu gì, chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, cậu ấy vẫn chưa nghĩ ra biện pháp giải quyết." "Ta nghĩ cách thay cậu đi thu thập một chút tình báo về vị 'Đông Qua Thánh Quân' này xem sao, xem hắn rốt cuộc có lai lịch thế nào, tu luyện công pháp gì, đến lúc đó cho Thư Hàng tiểu hữu tham khảo." Hoàng Sơn Chân Quân nói, ông có thể giúp Tống Thư Hàng cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Lệ Chi Tiên Tử: "Ta sẽ tiếp tục nghe ngóng từ các tiền bối trong môn phái xem Đông Qua Thánh Quân này rốt cuộc có quan hệ với bọn ta hay không.

Nếu có quan hệ, trận hiểu lầm này sẽ có thể giải quyết được.

Có điều ta cảm thấy, đạo hiệu của Đông Qua Thánh Quân này, thành phần trùng hợp là khá nhiều." "Hoặc có lẽ hắn là một quả bí đao thành tinh cũng không chừng." Diệt Phượng Công Tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "Nếu đây thật sự là một con bí đao tinh, có lẽ Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ rất hứng thú.

Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, buổi tối chúng ta giao dịch một chút.

Ta mang Hắc Thiết Thần Giáp tới rồi." Tô Thị A Thập Lục: "Thư Hàng nói 'thiệp mời' của cậu ấy cũng vẫn luôn ở bên người, đợi tiền bối anh qua đây là có thể giao dịch." "Ok." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai: "Theo ta thấy, vị 'Đông Qua Thánh Quân' này tu luyện một thân Thánh quang đến cảnh giới chói mắt, bản tính hẳn sẽ không quá xấu.

Thứ như Thánh quang có chút tương tự với 'Công đức chi quang'.

Tà đạo tu sĩ sẽ không đi tu luyện món này." "Nhưng thực lực đối phương bày ra ở đó, Bát phẩm Huyền Thánh, tùy tiện dùng nắm đấm nhỏ đấm ngực Tống Thư Hàng tiểu hữu một cái, là có thể đấm chết Tống Thư Hàng tiểu hữu rồi." Lạc Trần Chân Quân lên tiếng nói.

Chênh lệch thực lực giữa hai bên quá lớn, đây mới là vấn đề lớn nhất.

Cho dù đối phương bản tính không xấu, hơn nữa còn thủ hạ lưu tình, nhưng đối phương tùy ý công kích đối với Tống Thư Hàng mà nói đều là trí mạng.

Tống Thư Hàng đau răng.

Ý niệm của hắn chìm vào 'Thế Giới Cốt Lõi', nhìn về phía tên lửa thiên kiếp trong 'Đông Chi Điện'.

Nếu thật sự phải đối phó Bát phẩm Huyền Thánh, thứ trên người hắn có thể lấy ra được, chỉ có mấy quả 'Tên lửa thiên kiếp' mà Bạch Tôn Giả gửi tạm chỗ hắn này.

Nhưng Tên lửa thiên kiếp đối phó Bát phẩm Huyền Thánh thì uy lực vẫn hơi nhỏ một chút.

Tốt nhất là dùng 'Bom hạt nhân thiên kiếp' hoặc là 'Bom khinh khí thiên kiếp' (Bom Hydro) đi ném thì sẽ hiệu quả hơn.

Chỉ là không biết Bạch Tôn Giả đã cày ra 'Bom khinh khí thiên kiếp' chưa?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, trong hư không, Đông Qua Thánh Quân chính thức bắt đầu 'Huyền Thánh Giảng Pháp'. "Hôm nay ta muốn giảng với mọi người về đạo 'Phòng ngự'.

Đối với tu luyện giả chúng ta mà nói, quan trọng nhất là gì?

Tự nhiên là độ kiếp tấn cấp, cầu trường sinh chi đạo!

Mà độ thiên kiếp, quan trọng nhất là gì?

Là công kích sao?

Không, không phải!

Là phòng ngự!

Cưỡng ép chống đỡ từng đợt từng đợt công kích của thiên kiếp, đây chính là đạo phòng ngự." Đông Qua Thánh Quân mỉm cười nói: "Tại đây, ta muốn nói cho mọi người biết một tin tức đáng sợ!

Các ngươi khẳng định đoán không được, thiên kiếp, thế mà lại hiện đại hóa!" Tu luyện giả chư thiên vạn giới: "Đúng vậy, chúng ta đều biết rồi!" Đông Qua Thánh Quân: "......" Tràng diện nhất thời vô cùng xấu hổ.

Đông Qua Thánh Quân, vị Bát phẩm Thánh Quân 'chính thức' này, ở mức độ nhất định có thể cảm ứng được âm thanh phản hồi của các tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Ngọa thảo, tình huống gì vậy?

Tu luyện giả toàn vũ trụ đều biết chuyện thiên kiếp hiện đại hóa rồi á?

Sao lại như vậy được?

Khi chính mình tràn đầy kích động, muốn nói một tin tức lớn mang tính bùng nổ, tuyệt mật (tự cho là vậy) cho người khác, thì một khắc sau...

Lại phát hiện người trong toàn vũ trụ đều đã biết tin tức này rồi, chỉ có mình ngươi vẫn tưởng đây là bí mật lớn.

Cảm giác này, sắp ung thư vì xấu hổ luôn rồi.

Đông Qua Thánh Quân nhíu mày...

Rõ ràng là hắn ngạnh kháng thiên kiếp, kháng suốt tròn ba năm.

Đến cuối cùng, dẫn đến 'Biển thiên kiếp' tàn dư nảy sinh dị biến.

Thiên kiếp chi lực tàn dư toàn bộ hội tụ lại một chỗ, tiến hóa thành một quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa cường độ cao, tặng cho hắn một đợt mưa bom bão đạn oanh tạc, kết thúc thiên kiếp kéo dài ba năm.

Đông Qua Thánh Quân dựa vào khả năng phòng ngự và tự chữa lành cường đại của mình, khó khăn lắm mới kháng qua được quân đoàn hiện đại hóa oanh tạc, tấn thăng Huyền Thánh.

Nói cách khác, thiên kiếp dị biến rõ ràng mới xảy ra cách đây không lâu.

Nhưng vì sao tu luyện giả chư thiên vạn giới đều biết chuyện này rồi?

Khoan đã, chẳng lẽ vị 'Thiên niên Đệ Nhất Thánh' kia khi độ kiếp cũng đã trải qua thiên kiếp hiện đại hóa?

Hơn nữa, vị Bá Tống Huyền Thánh kia thông qua lúc 'Huyền Thánh Giảng Pháp', đã tiết lộ tin tức này cho tu luyện giả chư thiên vạn giới?

Nghĩ như vậy thì có thể giải thích được rồi.

Nghĩ tới đây, Đông Qua Thánh Quân chống thanh hoàng kim đại kiếm, trầm giọng nói: "Xem ra, mọi người đều đã tìm hiểu được chuyện về 'thiên kiếp hiện đại hóa' từ chỗ Bá Tống Huyền Thánh.

Vậy thì chuyện về quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa, ta sẽ không miêu tả thêm nữa.

Sau đây, ta sẽ giảng cho mọi người về đạo 'Phòng ngự' của ta.

Trước nay vẫn luôn có người nói 'phòng ngự mạnh nhất chính là tấn công', ta cảm thấy câu nói này quá phiến diện.

Lực công kích của ngươi có cao đến đâu, nhưng nếu bản thân thúy nhược như tờ giấy, thì khi đối mặt với công kích thức quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa, ngươi có thể đỡ được không?

Súng pháo cùng bắn, xe tăng, máy bay chiến đấu cùng xuất hiện, công kích của ngươi có mạnh hơn nữa, có thể đỡ được tất cả công kích?

Hơn nữa, trên con đường tu luyện đằng đẵng của ta, những kẻ kiên định với lý niệm 'phòng ngự mạnh nhất chính là tấn công' đều đã thân tử đạo tiêu.

Mà kẻ luôn kiên trì với đạo phòng ngự là ta, lại đi càng ngày càng xa trên một đường tu luyện, đến hôm nay cuối cùng cũng độ qua 'Huyền Thánh thiên kiếp' ba năm, tấn thăng Huyền Thánh!

Phòng ngự và công kích, ai mạnh ai yếu, nhìn qua là biết ngay!" Tu luyện giả chư thiên vạn giới nghe đến đây, lại ngơ ngác. "Quân đoàn hiện đại hóa công kích?

Không đúng a, thứ chúng ta nhìn thấy không phải là 'Tên lửa thiên kiếp' dày đặc bắn phá sao?" Đại bộ phận tu luyện giả nghi hoặc nói.

Sau đó, bên cạnh bọn họ lập tức có người đáp: "Còn có Bom hạt nhân thiên kiếp nữa chứ?

Ta không hiểu biết nhiều về vũ khí hiện đại hóa, nhìn thể tích quả bom hạt nhân kia đặc biệt lớn, chắc mạnh hơn bom nguyên tử nhỉ?" Các tu luyện giả chư thiên vạn giới dùng ngôn ngữ và câu cú biểu đạt cụ thể có thể khác nhau, nhưng ý tứ đều giống nhau.

Đồng thời, lại có tu sĩ trẻ tuổi từng xem phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》, trở thành fan cuồng của nhân vật chính Lăng Dạ, vừa nghe thấy Bát phẩm thiên kiếp cần đến ba năm, không khỏi lo lắng: "Huyền Thánh thiên kiếp thế mà lại đáng sợ như vậy, lại cần đến ba năm?

Trời ạ, Lăng Dạ đại nhân nhà ta chẳng lẽ phải kiên trì ba năm dưới sự công kích của tên lửa và bom hạt nhân?

Ngài ấy có thể bình an vô sự không?

Cầu nguyện cho Lăng Dạ nhà chúng ta." "Cao Thăng sư huynh phải chết!" "Khoan đã, Cao Thăng sư huynh đã chết rồi mà..." "Vậy thì chết thêm lần nữa!" "Có một vấn đề, uy lực của thiên kiếp luôn mạnh lên từng đợt, Bạch Y Tôn Giả vừa bắt đầu độ kiếp đã là tên lửa thiên kiếp, ngay sau đó là bom hạt nhân thiên kiếp, vậy trong ba năm đằng đẵng tiếp theo, còn sẽ xuất hiện thiên kiếp hiện đại hóa kinh khủng gì nữa?" Tiếng nghị luận tương tự tràn ngập cả vũ trụ.

Đông Qua Thánh Quân đang ở trạng thái 'Huyền Thánh Giảng Pháp' lại nghẹn lời. [Tên lửa thiên kiếp?

Bom hạt nhân thiên kiếp?

Bom khinh khí thiên kiếp?] Tuy nói thiên kiếp của hắn khi tiến vào biến dị 'hiện đại hóa' thì đã là giai đoạn cuối.

Năng lượng của biển thiên kiếp đã không còn nhiều, cho nên chỉ có thể biến dị ra một quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa cũng là điều có thể hiểu được.

Cho nên, Bát phẩm thiên kiếp biến dị chân chính, lẽ ra sẽ mạnh hơn cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng Bát phẩm Huyền Thánh thiên kiếp, thế mà còn xuất hiện thứ như Bom khinh khí thiên kiếp á?

Đông Qua Thánh Quân từ những âm thanh phản hồi chặn được từ tu luyện giả chư thiên vạn giới, có thể hiểu được, sở dĩ tất cả tu luyện giả đều biết chuyện 'thiên kiếp hiện đại hóa' là vì cách đây không lâu, tất cả mọi người đều nhìn thấy một vị 'Bạch Y Tôn Giả' đang độ kiếp?

Đạo hiệu của vị Bạch Y Tôn Giả kia có thể là 'Lăng Dạ'?

Độ kiếp lại không phải Nhân Tiền Hiển Thánh, tại sao tu luyện giả chư thiên vạn giới đều biết chuyện này?

Hơn nữa, vị tu sĩ áo trắng kia, vừa mở màn đã là công kích cấp bậc 'Bom khinh khí thiên kiếp'?

Chuyện này cũng quá đáng sợ rồi đi!

Đông Qua Thánh Quân từng chịu đựng công kích của 'Quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa' tự nhiên biết được sự đáng sợ của thiên kiếp sau khi hiện đại hóa.

Sự công kích mưa bom bão đạn của 'Quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa' kia đều có lực độ công kích cấp Tôn Giả đỉnh phong.

Nếu là bom khinh khí thiên kiếp...

Vị tu sĩ áo trắng kia không phải là đang độ 'Cửu phẩm thiên kiếp' đấy chứ?

Chương 1180

Cuối cùng, tên Cao Thăng sư huynh kia lại là ai?

Tại sao nhiều người nhắc tới hắn lại nghiến răng nghiến lợi như thế?

Cho dù là chết, vẫn có nhiều người hận hắn thấu xương như vậy, muốn hắn chết thêm lần nữa?

Đây là đã tạo cái nghiệp lớn đến mức nào? *** Trong phòng học ở Đại học thành Giang Nam.

Tống Thư Hàng: "Vị Đông Qua Thánh Quân này lúc 'Huyền Thánh Giảng Pháp' vẫn có thể nghe thấy lời phản hồi của tu luyện giả chư thiên vạn giới sao?" Bạch Hạc Chân Quân hình thái em gái đảo mắt, kiều thanh nói: "Việc này ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?

Ta cũng đâu có trải qua Nhân Tiền Hiển Thánh.

Hơn nữa, lúc chính ngươi 'Huyền Thánh Giảng Pháp', không nghe thấy âm thanh của tu luyện giả chư thiên vạn giới à?" "Hoàn toàn không." Tống Thư Hàng nói. "Vậy cũng bình thường, dù sao ngươi cũng chỉ là hàng nhái.

Vị Thiên niên Đệ Ngũ Thánh này trên thực tế mới là 'Thiên niên Đệ Nhất Thánh' hàng thật giá thật.

Ngươi không nhận được phản hồi của chư thiên vạn giới, chỉ có một nguyên nhân: thực lực ngươi không đủ." Bạch Hạc Chân Quân cười a a nói.

Tống Thư Hàng không còn gì để nói, Bạch Hạc tiền bối nói nghe thật có lý. "Chờ chút, vậy âm thanh chúng ta giao lưu bây giờ, có bị vị Đông Qua Thánh Quân này nghe được không?" Thi loli ở bên cạnh tò mò hỏi: "Nếu hắn có thể nghe được chúng ta giao lưu, vậy liệu hắn có từ trong tiếng giao lưu của chúng ta mà biết được chuyện Tống sư huynh đang ở đây không?

Đến lúc đó, đêm trăng tròn tháng sau, hắn sẽ trực tiếp tìm tới đây?" Tống Thư Hàng: "......" Chắc sẽ không khoa trương đến mức đó chứ?

Tu luyện giả chư thiên vạn giới nhiều như vậy, đối phương lúc ở 'trạng thái giảng pháp' có thể chặn được một bộ phận giao lưu đã là rất khoa trương rồi.

Nếu đổi tiếng giao lưu của tu luyện giả chư thiên vạn giới thành bình luận (đạn mạc) chạy trên màn hình, thì đó chính là đạn mạc chen chúc đến mức nổ tung màn hình thực sự.

Đông Qua Thánh Quân ước chừng có thể nhìn thấy một số tin tức quan trọng trong đó.

Nếu còn có thể sàng lọc ra tiếng giao lưu của bọn họ, thì đã vượt ra khỏi trình độ mà một vị Huyền Thánh có thể làm được rồi. "Về mặt lý thuyết thì chắc là không.

Hơn nữa, ta đã bố trí trận pháp ở bên cạnh, khả năng đối phương nghe được chúng ta giao lưu là rất thấp." Bạch Hạc Chân Quân nói.

Vào thời điểm mấu chốt này, Bạch Hạc Chân Quân ngoài ý muốn lại rất đáng tin cậy.

Tô Thị A Thập Lục nhíu mày nói: "Nhưng không loại trừ khả năng có người cố ý cung cấp tọa độ của Thư Hàng...

Nếu có kẻ muốn ngáng chân Thư Hàng, lại vì Thư Hàng sau khi Nhân Tiền Hiển Thánh mà kiêng kị uy danh 'Thiên niên Đệ Nhất Thánh', không dám ra tay, nói không chừng sẽ chủ động lợi dụng cơ hội này, cung cấp vị trí của Thư Hàng cho vị Đông Qua Thánh Quân này." "Vọng thiên." Sắc mặt Tống Thư Hàng đau khổ.

Hy vọng sẽ không xảy ra chuyện như vậy. *** Trên thế giới này có một 'Định luật Murphy' khiến người ta đau trứng, trong đó có một điều mang ý nghĩa thế này: Nếu bạn lo lắng một tình huống nào đó xảy ra, vậy thì nó càng có khả năng xảy ra.

Hơn nữa, nếu bạn ngẫm nghĩ kỹ về định luật này, sẽ phát hiện có đôi khi nó đau trứng đến đáng sợ.

Khi bạn cùng người yêu đi chơi, càng không muốn để người ta nhìn thấy thì càng sẽ gặp người quen.

Khi bạn lo lắng đồng đội của mình là học sinh tiểu học...

Rất có khả năng đồng đội của bạn thậm chí còn không phải học sinh tiểu học, nó chỉ là một chú cún!

Khi Tống Thư Hàng lo lắng liệu có người cố ý bán đứng tin tức của hắn hay không, thì tin tức của hắn đã bị bán đứng rồi.

Tại một vùng thế giới dưới đáy biển thần bí nào đó.

Hàng ngàn hàng vạn Chiến sĩ Hải Đảm quỳ rạp trên mặt đất, ngửa đầu nhìn lên bầu trời.

Các Chiến sĩ Hải Đảm vẻ mặt nghiêm túc.

Các Chiến sĩ Hải Đảm đông đảo chia thành mấy phương trận, Chiến sĩ Hải Đảm ở mỗi phương trận đều đang sử dụng ngôn ngữ của một quốc gia, hướng về phía hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp' của Đông Qua Thánh Quân trên đỉnh đầu, cao giọng hô to: "Thánh Quân, Bá Tống Huyền Thánh đang ở Giang Nam, khu vực Giang Nam của An Lạc!

Thánh Quân, Bá Tống Huyền Thánh đang ở Giang Nam, khu vực Giang Nam của An Lạc!" Ngôn ngữ mà các Chiến sĩ Hải Đảm nắm giữ phong phú đa dạng, có tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Ả Rập, tiếng Đức, tiếng Nhật, tiếng Nga, tiếng Pháp, tiếng Tây Ban Nha...

Bởi vì mỗi một con Chiến sĩ Hải Đảm trưởng thành đều từng tiếp nhận giáo dục bắt buộc kéo dài hai mươi năm.

Mỗi một con Chiến sĩ Hải Đảm đều tinh thông trên ba loại ngôn ngữ.

Tại tế đàn chi SH, con mắt khổng lồ kia của Hải Vương xoay tròn từng vòng.

Như vậy, không tin vị tân tấn 'Huyền Thánh' Đông Qua Thánh Quân này sẽ không nghe thấy âm thanh của các Chiến sĩ Hải Đảm.

Chỉ cần Đông Qua Thánh Quân nhận được tin tức 'Bá Tống Huyền Thánh' đang ở khu vực Giang Nam của An Lạc, là có thể mong đợi tràng diện Thiên niên Đệ Ngũ Thánh Đông Qua Thánh Quân VS Thiên niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh. "Bá Tống Huyền Thánh, thực lực của ngươi rốt cuộc thế nào, đêm trăng tròn tháng sau sẽ rõ phân hiểu." Hải Vương thầm nghĩ trong lòng.

Chiếc Găng tay bạc kia đang ở trên tay Tống Thư Hàng, bất luận thế nào, hắn nhất định phải nghĩ cách đoạt lại Găng tay bạc.

Hắn muốn tạo cơ hội, thâm nhập tìm hiểu thực lực của Tống Thư Hàng, rồi chờ thời cơ đoạt lại Găng tay bạc của mình!

Ngoài việc các Chiến sĩ Hải Đảm đang spam bình luận ra, trong chư thiên vạn giới, còn có rất nhiều con rối từ nơi ẩn nấp chui ra.

Những con rối này cũng giống như Chiến sĩ Hải Đảm, bắt đầu spam về phía hình ảnh Huyền Thánh Giảng Pháp.

Tin tức spam cũng là tin tức về 'Bá Tống Huyền Thánh đang ở khu vực Giang Nam'.

Tuy nhiên, điều khiến đám thủy quân Chiến sĩ Hải Đảm, con rối... thất vọng là, tân tấn Huyền Thánh 'Đông Qua Thánh Quân' dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng hò hét spam của thủy quân Hải Đảm và thủy quân con rối.

Trong hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp', Đông Qua Thánh Quân vẫn giữ tư thế hai tay chống kiếm, chính thức tiến vào trạng thái 'Giảng Pháp', giảng giải 'Đạo phòng ngự' của mình cho tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Hải Vương trong lòng nghi hoặc: Kỳ lạ thật, bên ta có hàng ngàn hàng vạn Chiến sĩ Hải Đảm đang spam hô hào, hơn nữa còn hò hét dày đặc như vậy, vị Đông Qua Thánh Quân kia không có lý nào lại không nghe thấy a?

Rốt cuộc là bước nào xảy ra vấn đề rồi?

Là các Chiến sĩ Hải Đảm kêu không đủ to?

Hay là tông giọng lúc hò hét có vấn đề?

Hay là vì nơi này là đáy biển, tín hiệu không tốt?

Mẹ kiếp, rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề?

Hải Vương lâm vào trầm tư.

Hồi lâu sau, hắn đột nhiên nghĩ đến một khả năng: Chẳng lẽ, Đông Qua Thánh Quân đã tắt tính năng nghe trộm tiếng giao lưu của tu luyện giả 'chư thiên vạn giới'?

Khả năng này rất lớn.

Bởi vì Đông Qua Thánh Quân đã bắt đầu chính thức giảng pháp.

Trong quá trình giảng pháp, tổng không thể nào vừa giảng lại vừa nghe tu luyện giả chư thiên vạn giới 'phun tào' (nói móc/châm chọc) chứ?

Ngộ nhỡ bị dắt mũi thì làm sao?

Sau khi Hải Vương nghĩ đến khả năng này, cảm thấy vô cùng đau

lòng.

Vậy đám Chiến sĩ Hải Đảm dưới tay ta kêu gào nửa ngày, kêu đến khô cả cổ họng, đều là kêu vô ích à?

Cùng đau lòng với Hải Vương còn có rất nhiều con rối, cùng với một số đệ tử Vô Cực Ma Tông. *** Đông Qua Thánh Quân giảng pháp vẫn đang tiếp tục, đạo phòng ngự của hắn nghe có vẻ hơi khô khan, hoàn toàn không hoa lệ.

Nhưng mà, lại tương đối thực dụng.

Trong đó bao gồm làm thế nào để phát huy hiệu quả phòng ngự của 'áo giáp', làm thế nào vận dụng khéo léo chỗ phòng ngự mạnh nhất của áo giáp để chống đỡ công kích của địch nhân, làm thế nào phòng ngự tốt vị trí yếu hại của tu sĩ v.v...

Những thứ này đều là kiến thức cơ sở về phương diện phòng ngự, nhưng lại vừa vặn là kiến thức mà Tống Thư Hàng thiếu sót.

Tống Thư Hàng tuy có 'Đao Ý Khôi Giáp' cường hãn, nhưng hiểu biết về phương pháp phòng ngự không nhiều, cũng chỉ mạnh hơn 'đứng im để người ta đấm' một chút.

Lúc hắn phòng ngự, chỉ biết cố gắng bảo vệ một số chỗ yếu hại, còn về việc vận dụng tính năng phòng ngự của áo giáp một cách khéo léo thế nào thì hắn không hiểu nhiều.

Sau khi giảng xong phương pháp phòng ngự cơ bản, Đông Qua Thánh Quân chính thức tiến vào chủ đề đại đạo phòng ngự, nội dung giảng pháp trở nên thâm ảo hơn.

Khi 'Huyền Thánh Giảng Pháp' được một nửa, có thiên địa dị tượng hiện ra bên cạnh Đông Qua Thánh Quân, lại có đại đạo chi âm vang vọng.

Trong hư không, có các loại hoa sen hiện ra...

Thế nhưng, những đại đạo chi liên này mới vừa ngưng tụ được một nửa, đột nhiên toàn bộ chuyển hóa thành những chiếc áo giáp nhỏ màu vàng, chất đầy cả màn hình.

Đây có lẽ là thiên địa dị tượng đang 'phun tào' cái sự phòng ngự phi nhân tính của Đông Qua Thánh Quân. *** Đông Qua Thánh Quân 'Huyền Thánh Giảng Pháp', Tống Thư Hàng nghe rất say sưa, rất hợp khẩu vị của hắn.

Trong lúc nghe 'Huyền Thánh Giảng Pháp', Tống Thư Hàng cảm giác mình lĩnh ngộ đối với 《Nghịch Lân Đao Pháp》 lại lên một tầng cao mới, đối với việc vận dụng 'Đao Ý Khôi Giáp' cũng có kiến giải sâu sắc hơn.

Khoảng hơn mười phút sau.

Trong hình ảnh Huyền Thánh Giảng Pháp, Đông Qua Thánh Quân mắt nửa khép nửa mở, ngừng giảng pháp.

Giảng pháp kết thúc.

Tống Thư Hàng vẫn còn thòm thèm: "Học vô chỉ cảnh (sự học không có điểm dừng) a, chỉ riêng phòng ngự thôi đã có đạo lý thâm ảo như vậy.

Thật muốn tiếp tục nghe Đông Qua Thánh Quân giảng tiếp." Bạch Hạc Chân Quân: "So với phương pháp phòng ngự, ta càng hy vọng Đông Qua Thánh Quân giảng giải áo nghĩa [Thánh Quang].

Phương pháp phòng ngự đối với ta mà nói tác dụng không lớn, ta cũng đâu có dựa vào phòng ngự để kiếm cơm." Tô Thị A Thập Lục nói: "Tôi thì thấy cũng được, trong đó có một số tiểu kỹ xảo phòng ngự rất hữu dụng." "Hù, nhưng kết thúc rồi cũng tốt, cuối cùng mình cũng thở phào nhẹ nhõm." Tống Thư Hàng nói.

Lúc trước hắn còn lo lắng liệu trong vũ trụ có tên tiện nhân nào cung cấp tình báo của hắn cho Đông Qua Thánh Quân hay không.

Nếu như vậy, Đông Qua Thánh Quân vào đêm trăng tròn tháng sau sẽ chạy thẳng đến đích tìm hắn, hắn sẽ mất đi rất nhiều thời gian để ứng đối. "Xem ra, Đông Qua Thánh Quân khi giảng pháp đã tắt chức năng đạn mạc của tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Hôm nay vận khí của ngươi không tệ nha." Bạch Hạc Chân Quân nói.

Lúc này, trong Huyền Thánh Giảng Pháp, Đông Qua Huyền Thánh lộ ra nụ cười cao thâm khó lường.

Sau đó, hắn dùng chất giọng từ tính nói: "Bá Tống, tìm được ngươi." Đông Qua Thánh Quân vốn đã rất đẹp trai, thuộc kiểu hình nam (trai ngầu) phong cách cứng rắn phương Tây.

Lúc này, khi hắn lộ ra nụ cười 'cao thâm khó lường' kia, mị lực liền tăng lên mấy phần trăm!

Nói xong câu đó, thân ảnh Đông Qua Thánh Quân biến mất, Huyền Thánh Giảng Pháp kết thúc. "Ta thu hồi câu nói lúc nãy." Bạch Hạc Chân Quân nói: "Hôm nay ngươi rất bất hạnh đấy, Thư Hàng tiểu hữu." Tống Thư Hàng: "......" Hôm nay tôi có một câu 'mụ mại phê' (chửi thề) nhất định phải nói!

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng, an ủi nói: "Thư Hàng, thật ra với thực lực Bát phẩm Huyền Thánh của đối phương, nếu hắn thật sự muốn tìm cậu thì có đầy cách.

Cho nên, dù cho có người nhân cơ hội 'Huyền Thánh Giảng Pháp' tiết lộ tình báo của cậu cho hắn, thì cũng chỉ là đẩy nhanh quá trình này lên một chút thời gian mà thôi." "Tiểu Thập Lục nói đúng, cho nên thay vì nghĩ đến việc nguyền rủa mấy tên tiện nhân này, ngươi thà nghĩ xem 'đêm trăng tròn' tháng sau phải giao thủ với Đông Qua Thánh

Quân thế nào còn hơn." Bạch Hạc Chân Quân cười nói.

Chương 1181

"Đêm trăng tròn a." Tống Thư Hàng thở dài: "Nếu làm cho đêm trăng tròn biến mất thì tốt rồi.

Như vậy, Đông Qua quân sẽ vĩnh viễn đừng hòng qua đây tìm mình đánh nhau." "Ngươi không phải là muốn cho nổ mặt trăng chứ?" Bạch Hạc Chân Quân khuyên nhủ: "Đừng có động não lệch lạc, nếu ngươi cho nổ mặt trăng, người dân An Lạc sẽ khóc đấy.

Không có tết Trung thu, mọi người sẽ rất khổ não." Tống Thư Hàng: "......" Bạch Hạc tiền bối, ngài cảm thấy với thực lực mới vừa tấn thăng Tứ phẩm của tôi, có thể cho nổ mặt trăng sao?

Mặt trăng mà dễ nổ như vậy, người dân An Lạc căn bản chẳng có cơ hội nghiên cứu ra cái lễ hội 'Tết Trung thu' này đâu.

Tống Thư Hàng: "Tôi mà có bản lĩnh cho nổ mặt trăng thì còn sợ một tên Huyền Thánh à?" "Ngươi thì không có bản lĩnh này, nhưng không có nghĩa là người khác không có." Bạch Hạc Chân Quân cảm thán nói: "Trời mới biết Bạch Tôn Giả rốt cuộc đã cày được bao nhiêu vũ khí thiên kiếp.

Vạn nhất ngài ấy cày được một lượng lớn bom hạt nhân thiên kiếp, cho dù không thể cho nổ tan mặt trăng, nhưng nổ ra một cái lỗ hổng, khiến mặt trăng không thể trở thành trăng tròn, thì thật đúng là có khả năng." Bạch Hạc Chân Quân nói. "......" Tống Thư Hàng: "Có điều, nếu Bạch tiền bối có thể độ kiếp xong sớm một chút thì tốt rồi.

Đến lúc đó Bạch tiền bối cũng là một tôn Bát phẩm Huyền Thánh, như vậy, khi đối mặt với Đông Qua Thánh Quân, trong lòng mình cũng yên tâm hơn." Bạch Hạc Chân Quân nói: "Đợi Bạch tiền bối sưu tập đủ các loại hình tên lửa thiên kiếp và bom hạt nhân, chắc là sẽ ra thôi.

Hoặc là, đợi ngài ấy cày chán rồi, cũng sẽ ra.

Dù sao, ngài ấy cũng không thể sống mãi trong thế giới thiên kiếp được." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cũng đừng nói vội, Bạch tiền bối thật sự có ý định định cư tạm thời ở thế giới thiên kiếp đấy.

Chiều hôm nay, ngài ấy còn bảo hắn chuyển một bộ máy tính vào cho ngài ấy.

Cứ cảm giác Bạch tiền bối định làm 'trạch nam' trong thế giới thiên kiếp, an cư lạc nghiệp luôn.

Lại nói, lúc trước Bạch tiền bối có bói cho hắn một quẻ, nói hắn gần đây có thể sẽ gặp chút rắc rối nhỏ, có lẽ sẽ dùng đến tên lửa thiên kiếp.

Nghĩ tới nghĩ lui, nguy cơ đến mức phải dùng đến tên lửa thiên kiếp trong 'Bát phẩm Huyền Thánh kiếp', đối thủ e rằng cũng là Bát phẩm Huyền Thánh nhỉ?

Đông Qua Thánh Quân rất phù hợp với điều kiện này.

Bạch tiền bối giao tên lửa thiên kiếp cho hắn, cũng có nghĩa là đến lúc đó ngài ấy không thể ra tay giúp đỡ Tống Thư Hàng.

Cho nên, rất có khả năng trước khi 'Đông Qua Thánh Quân' đến An Lạc khiêu chiến Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối đều sẽ không từ trong thế giới thiên kiếp đi ra. *** Trong chư thiên vạn giới.

Sau khi xem xong lần 'Huyền Thánh Giảng Pháp' này, các tu luyện giả lại một lần nữa thu hoạch được rất nhiều.

Nhưng so với thu hoạch trên phương diện đạo phòng ngự, thứ thú vị hơn tự nhiên là tin tức Đông Qua Thánh Quân muốn khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh. "Câu nói cuối cùng của Đông Qua Thánh Quân khi kết thúc giảng pháp: [Bá Tống, tìm được ngươi], có phải là đại biểu cho việc Đông Qua Thánh Quân đã liên hệ được với Bá Tống Huyền Thánh rồi không?" "Bá Tống Huyền Thánh đã đồng ý lời khiêu chiến của Đông Qua Thánh Quân chưa?" "Biểu cảm tự tin kia của Đông Qua Thánh Quân, hắn có phải là nắm chắc phần thắng trước Bá Tống Huyền Thánh không?" "Đêm trăng tròn tháng sau là khi nào, rốt cuộc là lần trăng tròn tới?

Hay là Trung thu năm sau?" "Ta quyết định di dân đến An Lạc, tốt nhất là mua một căn nhà ở đó.

Ta phải ở An Lạc canh chừng, không thể bỏ lỡ trận Huyền Thánh chi chiến ngàn năm khó gặp này." Nhất thời, toàn bộ vũ trụ tràn ngập những cuộc thảo luận như thế. *** Trong thế giới dưới đáy biển, con mắt to của Hải Vương nhìn về phía hư không, nội tâm hắn phát ra tiếng cười đắc ý.

Thành công rồi, việc hắn cho hàng ngàn hàng vạn Chiến sĩ Hải Đảm spam hò hét đã có hiệu quả!

Đông Qua Thánh Quân đã tìm được vị trí của Bá Tống Huyền Thánh, chậm nhất là Trung thu năm sau, trận chiến giữa hai vị Huyền Thánh sẽ khai màn. "Bá Tống Huyền Thánh, hãy để cho ta kiến thức một chút thực lực chân chính của ngươi đi." Hải Vương trầm giọng nói, nếu có cơ hội, hắn còn có thể thông qua không gian trận pháp của tế đàn, trong nháy mắt tiếp cận Bá Tống Huyền Thánh, đoạt lấy Găng tay bạc trên người hắn!

Ngoài Hải Vương ra, trong vũ trụ còn có rất nhiều thủy quân hò hét, cũng đều vẻ mặt thỏa mãn.

Mục tiêu của bọn họ đã hoàn thành, tiếp theo chuẩn bị tiến vào chế độ xem kịch vui. *** Trong thế giới thiên kiếp.

Đông Qua Thánh Quân kết thúc 'Huyền Thánh Giảng Pháp', công đức chi lực to lớn của chư thiên vạn giới rơi xuống trên người hắn.

Có khả năng là vì chủ đề bùng nổ [Đệ Ngũ Huyền Thánh khiêu chiến Đệ Nhất Huyền Thánh], công đức chi lực hắn nhận được còn lớn hơn so với dự tính.

Đông Qua Thánh Quân nắm chặt nắm đấm, công đức gia thân, giờ khắc này, hắn mới coi như là chân chính thành tựu Huyền Thánh chi vị.

Sau khi độ xong kiếp, thế giới thiên kiếp quanh người hắn bắt đầu ẩn ẩn vỡ vụn. "Đã đến lúc rời khỏi thế giới thiên kiếp rồi." Đông Qua Thánh Quân thầm nghĩ.

Ngay khi Thánh Quân chuẩn bị rời khỏi thế giới thiên kiếp, bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nổ ầm ầm.

Sau đó, ở nơi cuối tầm mắt của hắn, ngoài ngàn dặm, một đám mây hình nấm khổng lồ bùng nổ.

Thấp thoáng có thể nhìn thấy một vị tu sĩ áo trắng đang chớp động trong đám mây hình nấm.

Tu sĩ áo trắng?

Đây không phải là vị Bạch Y Tôn Giả đang độ 'Hạch đạn thiên kiếp' kia chứ?

Sao hắn lại ở trong thế giới thiên kiếp này của ta?

Trong tình huống bình thường, khi Bát phẩm Huyền Thánh độ kiếp, đều là mỗi người một không gian thế giới thiên kiếp.

Trừ phi là hai tên Thất phẩm Tôn Giả ngu ngốc tụ lại cùng nhau độ kiếp, như vậy hai vị Tôn Giả sẽ bị kéo vào cùng một thế giới thiên kiếp.

Hai vị Tôn Giả cùng tiến vào một thế giới thiên kiếp, kết cục về cơ bản đều là phải quỳ.

Cùng một thế giới, cùng một kiểu quỳ.

Hai Tôn Giả cùng nhau độ kiếp = xong đời!

Theo những gì Đông Qua Thánh Quân biết, trong hệ thống tu chân giả và hệ thống tu luyện Thánh Kỵ Sĩ phương Tây, tạm thời chưa thấy ai "tìm đường chết" như vậy.

Dù sao có thể tu luyện đến cảnh giới Tôn Giả đều là nhân vật cấp đại lão một phương, cơ bản sẽ không đem cái mạng nhỏ của mình ra đùa giỡn.

Ngược lại trước đây trong hệ Cổ Vu, có khả năng xuất hiện "Song Tôn Giả độ kiếp", bất quá cái gọi là "Song Tôn Giả" đó chỉ là Cổ Vu bản tôn và cổ trùng cấp Tôn Giả của hắn.

Tình huống này so với "Song Tôn Giả" chân chính cũng có chỗ khác biệt.

Ngoại trừ việc hai Tôn Giả cùng nhau độ kiếp sẽ tiến vào cùng một thế giới thiên kiếp ra...

Ngoài ra còn có một khả năng, chính là trong một thế giới thiên kiếp nào đó, "Huyền Thánh" đã độ kiếp xong xuôi, chuẩn bị rời khỏi thế giới thiên kiếp.

Mà đúng lúc này, lại có một vị Tôn Giả thất phẩm tiếp theo bắt đầu độ kiếp, đồng thời trong xác suất rất nhỏ rất nhỏ, trùng hợp tiến vào không gian thiên kiếp mà vị Huyền Thánh vừa độ kiếp xong đang ở.

Như vậy, một vị Huyền Thánh đã độ xong kiếp nhưng chưa rời khỏi "thế giới thiên kiếp", và vị Tôn Giả thất phẩm tiếp theo đang sắp bắt đầu độ kiếp, sẽ có một khoảng thời gian gặp mặt rất ngắn.

Chỉ là tuy hai bên có thể gặp mặt, nhưng đã không thể can thiệp lẫn nhau, tối đa chỉ tán gẫu vài câu, Huyền Thánh độ kiếp xong sẽ bị đưa ra khỏi thế giới thiên kiếp.

Xác suất này quả thực nhỏ đến mức có thể bỏ qua không tính.

Hơn nữa, cho dù là thời viễn cổ, Huyền Thánh cũng phải một hai trăm năm mới xuất hiện một vị.

Thời viễn cổ, cứ cách mười mấy năm sẽ có Tôn Giả độ kiếp, nhưng thất bại chiếm đa số.

Thời gian mỗi vị Tôn Giả độ kiếp chênh lệch đều không nhỏ, xác suất hai vị Tôn Giả độ kiếp ở thời gian khác nhau muốn vừa vặn gặp nhau trong cùng một thế giới thiên kiếp, nhỏ đến mức bùng nổ. [Nhưng mà không đúng nha.] Đông Qua Thánh Quân nhíu mày.

Tuy rằng hắn đúng là đã độ kiếp thành công, sắp rời khỏi thế giới thiên kiếp.

Thế nhưng, vị bạch y Tôn Giả này, ngay từ lúc hắn bắt đầu "Huyền Thánh giảng pháp", thì đã tiến vào thế giới thiên kiếp và bắt đầu độ kiếp rồi cơ mà!

Vậy tại sao, vị bạch y tu sĩ này vẫn còn xuất hiện trong thế giới thiên kiếp của mình?

Thế giới thiên kiếp của chính hắn đâu? "Oanh ~~~" Sóng xung kích do vụ nổ bom hạt nhân thiên kiếp hóa thành cuồn cuộn ập tới.

Cũng may Đông Qua Thánh Quân đã thành công độ xong thiên kiếp, vụ nổ bom hạt nhân do thiên kiếp của Bạch Tôn Giả hóa thành không thể gây thương tổn cho hắn.

Đông Qua Thánh Quân âm thầm nuốt nước miếng, cho dù chỉ ở chế độ người đứng xem, nhưng hắn nhìn uy lực vụ nổ này cũng không khỏi run rẩy một trận.

Uy lực vụ nổ bom hạt nhân này đã vượt qua cực hạn mà Tôn Giả thất phẩm có thể chịu đựng rồi chứ?

Vị bạch y Tôn Giả kia thật sự không sao chứ?

Đang lúc suy tư, đám mây nấm dần dần tan đi, thân hình bạch y tu sĩ hoàn hảo không tổn hao gì chui ra từ trong vụ nổ hạt nhân. "Thất bại rồi...

Bất quá loại mô hình này đã có mấy cái, nổ thì nổ vậy." Vị bạch y tu sĩ kia lẩm bẩm một mình.

Bằng thực lực bát phẩm của Đông Qua Thánh Quân, cho dù cách ngàn dặm cũng có thể nghe rõ ràng thanh âm của đối phương.

Thất bại?

Mô hình?

Mấy cái?

Không tiếc?

Ý gì?

Những từ này tách riêng ra hắn đều có thể hiểu, vì sao tổ hợp lại với nhau thì hắn lại nghe không hiểu nhỉ? "Tạm thời nghỉ ngơi một chút đã, lát nữa lại cày một đợt." Bạch y Tôn Giả lại nói.

Dứt lời, vị bạch y Tôn Giả này lại đưa tay vào hư không kéo một cái, một pháp khí hình cái hộp dài cao hai mét được triệu hoán ra.

Cái hộp mở ra, lộ ra thân thể một tu sĩ sắc mặt tái nhợt bên trong.

Vị tu sĩ sắc mặt tái nhợt này thực lực chỉ có cảnh giới lục phẩm, nhưng trên người hắn lại có một mai "Thánh Ấn" đang ngưng tụ.

Đông Qua Thánh Quân vừa nhìn thấy đối phương liền có thể lập tức biết tên của đối phương — Thường Viễn Tử Huyền Thánh!

Lúc này, vị Thường Viễn Tử Huyền Thánh này đang rơi vào trạng thái "Tâm Ma Kiếp". "Là giai đoạn Huyền Thánh giảng pháp xảy ra vấn đề?

Sau đó thực lực bản thân đều rớt xuống cảnh giới lục phẩm, còn rơi vào trạng thái Tâm Ma Kiếp sao?" Đông Qua Thánh Quân lập tức tự não bổ ra một đáp án.

Thật là đáng tiếc, rõ ràng chỉ kém một bước là có thể chính thức trở thành Huyền Thánh, lại kẹt ở một bước cuối cùng trước khi thành công.

Cũng không biết có thể độ qua Tâm Ma Kiếp hay không.

Cho nên nói, tu sĩ khi tu luyện đừng chỉ một mực cắm đầu khổ luyện, cũng phải luyện luyện khẩu tài các thứ.

Giai đoạn Huyền Thánh giảng pháp rất quan trọng!

Ngay cả những tên Phật môn tu luyện Bế Khẩu Thiền kia, khi ở cảnh giới Tôn Giả thất phẩm đều sẽ kết thúc tu luyện Bế Khẩu Thiền, rảnh rỗi thì giảng vài buổi pháp, hoặc là viết chút bản thảo giảng pháp.

Nghe nói vào thời thượng cổ, có vài vị Huyền Thánh bát phẩm sẽ bán "bản thảo giảng pháp" cho một số Tôn Giả thất phẩm sắp độ kiếp, đây là một con đường kiếm tiền nhẹ nhàng.

Chương 1182

Đáng tiếc sau khi thời đại Thiên Đình [Hậu Viễn Cổ] kết thúc, Huyền Thánh và Kiếp Tiên quy ẩn, hiện tại Tôn Giả muốn mua một cái "bản thảo giảng pháp" đều không có cửa.

Vị "Thường Viễn Tử Huyền Thánh" này, chỉ kém một bước bản thảo giảng pháp, thực sự tiếc nuối. "Khoan đã, không đúng nha!" Đông Qua Thánh Quân đột nhiên lại tỉnh ngộ.

Tại sao vị bạch y Tôn Giả này lại móc ra "Thường Viễn Tử Huyền Thánh" đang độ Tâm Ma Kiếp?

Sau đó tại sao hai người bọn họ đều xuất hiện trong "thế giới thiên kiếp" của mình?

Thế giới thiên kiếp vốn có của bọn họ đâu?

Chuyện này rốt cuộc là thế nào a! ...

Ngay lúc Đông Qua Thánh Quân đang nghệ mặt ra, Bạch Tôn Giả ở phía xa cũng phát hiện Đông Qua Thánh Quân. "Chào anh, vị này...

Ừm, Đông Qua đạo hữu, anh vừa độ kiếp xong à?" Bạch Tôn Giả lễ phép hỏi thăm, Đông Qua Thánh Quân có Thánh Ấn tại thân, Bạch Tôn Giả vừa nhìn thấy hắn liền có thể biết đạo hiệu của đối phương. "Chào đạo hữu." Đông Qua Thánh Quân cảm nhận được từ trong ngữ khí của Bạch Tôn Giả một loại cảm giác gọi là [nhẹ nhàng], lúc vị bạch y Tôn Giả này hỏi người ta "độ kiếp xong à", cứ nhẹ nhàng như người bình thường hỏi thăm "ăn cơm chưa" vậy.

Cứ phảng phất như "bom hạt nhân thiên kiếp" khủng bố vừa rồi đối với hắn mà nói căn bản không đáng nhắc tới, nhẹ nhàng như uống nước lã. "Bần đạo vừa kết thúc Huyền Thánh giảng pháp." Đông Qua

Thánh Quân nói.

Khi ở trạng thái Huyền Thánh giảng pháp, tu luyện giả chư thiên vạn giới đều có thể nhìn thấy.

Mà tu luyện giả đang độ kiếp thì sẽ nhận được bản phát lại "Huyền Thánh giảng pháp" sau khi độ kiếp xong. "Vừa độ kiếp xong?

Vậy tính ra, đạo hữu anh chính là Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh?

Đúng rồi, vị bên cạnh ta đây là Thiên Niên Đệ Tam Thánh, hắn lúc cùng Bá Tống Huyền Thánh độ kiếp thì xảy ra chút vấn đề." Bạch Tôn Giả thuận miệng nói. "Cùng nhau độ kiếp?" Đông Qua Thánh Quân trừng lớn mắt — trước đó hắn còn nói, trong ký ức của hắn, "phe tu chân" không có Tôn Giả ngu ngốc nào hai người cùng nhau độ kiếp, không ngờ lập tức gặp phải hai người.

Đáng sợ hơn là, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh và vị Thiên Niên Đệ Tam Thánh "Thường Viễn Tử Huyền Thánh" này đều đã độ qua thiên kiếp!

Thường Viễn Tử Huyền Thánh tuy rằng thân hãm Tâm Ma Kiếp, nhưng cũng đã ngưng tụ Thánh Ấn, chỉ cần tâm ma vừa đi, là có thể dùng thân phận Huyền Thánh rời khỏi thế giới thiên kiếp.

Dám hai người cùng nhau độ Huyền Thánh kiếp, không phải kẻ ngu thì chính là thiên tài yêu nghiệt.

Mà Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống, hiển nhiên là vế sau!

Bất quá, tại sao Thường Viễn Tử này là "Đệ Tam Thánh", chẳng lẽ vừa khéo có một vị Tôn Giả kẹp ở giữa hai người, tấn cấp trở thành Đệ Nhị Thánh?

Đông Qua Thánh Quân căn bản không hề nghĩ tới khả năng "Đệ Nhị Thánh" cùng Đệ Nhất Thánh, Đệ Tam Thánh thậm chí là Đệ Tứ Thánh cùng nhau độ kiếp.

Hai Tôn Giả cùng nhau độ kiếp đã rất yêu nghiệt rồi.

Ba người cùng nhau độ kiếp?

Óc bị lừa đá hay sao mà làm thế? "Ừm, đúng thế, bọn họ cùng nhau độ kiếp." Bạch Tôn Giả đáp. "Vị đạo hữu này, chẳng lẽ anh quen biết Bá Tống Huyền Thánh?" Đông Qua Thánh Quân hỏi, vị bạch y tu sĩ này khi nhắc tới Bá Tống Huyền Thánh thì tỏ ra rất quen thuộc, nói không chừng hai bên có quen biết? "Ừ, có quen.

Nhắc tới thì, ta quen cậu ấy từ lúc cậu ấy mới bắt đầu tu luyện không lâu." Bạch Tôn Giả vuốt cằm nói.

Khéo thế?

Vị bạch y tu sĩ này lại còn là bạn nối khố của Bá Tống Huyền Thánh! "Vị đạo hữu này, tôi có thể hỏi một câu không?

Đương nhiên, nếu anh không tiện trả lời thì cũng không sao.

Tôi chỉ muốn hỏi một chút, vị Bá Tống Huyền Thánh kia thiên phú thế nào?" Đông Qua Thánh Quân hỏi — Bá Tống có thể cùng người khác kết bạn độ kiếp, còn thành công đột phá đến Huyền Thánh, vậy hắn rốt cuộc yêu nghiệt đến trình độ nào?

Bạch Tôn Giả vuốt cằm, nghiêng đầu suy tư một lát rồi đáp: "Ừm, ta nhớ lúc cậu ấy mới bắt đầu tu luyện, cộng thêm một ít thời gian ở bí cảnh, cũng chỉ mất xấp xỉ bốn tháng, là tấn thăng đến cảnh giới tứ phẩm." "Hả?" Đông Qua Thánh Quân trừng lớn mắt.

Hắn có nghe lầm không?

Bốn tháng?

Cảnh giới tứ phẩm?

Hay là vị bạch y tu sĩ này nói nhầm?

Dù sao thì, bốn tháng tứ phẩm?

Sao có thể! "Đạo hữu, ngại quá, có thể nói lại lần nữa không?

Bá Tống Huyền Thánh mất bao lâu tấn thăng tứ phẩm?" Đông Qua Thánh Quân hỏi lại lần nữa. "Thời gian linh tinh vụn vặt cộng lại, tiếp cận bốn tháng đi." Bạch Tôn Giả khẳng định. "Bốn tháng?

Không phải bốn năm?

Bốn mươi năm?

Mà là bốn tháng?" Đông Qua Thánh Quân hỏi từng từ từng chữ. "Ừ, là bốn tháng không sai.

Nhắc tới thì, tốc độ tấn cấp của cậu ấy còn nhanh hơn ta năm đó." Bạch Tôn Giả nghiêm túc nói.

Ngọa tào!

Trong lòng Đông Qua Thánh Quân chỉ có hai chữ này.

Hắn vốn dĩ trong lòng đã có sự chuẩn bị đối với "trình độ yêu nghiệt" của Bá Tống Huyền Thánh, dù sao cũng là mãnh nhân hai Tôn Giả cùng nhau độ kiếp.

Kết quả...

Trình độ yêu nghiệt của Bá Tống Huyền Thánh vẫn vượt xa dự tính của hắn, triệt để đập tan sự hiểu biết của hắn đối với [Con đường tu chân đằng đẵng].

Bốn tháng tứ phẩm!

Bốn tháng tứ phẩm đó!

Quỳ luôn rồi!

Nhưng mà, rất nhanh Đông Qua Thánh Quân lại điều chỉnh tâm thái của mình lại.

Chính vì Bá Tống Huyền Thánh yêu nghiệt như vậy, thiên tài như vậy, cho nên hắn mới càng có động lực khiêu chiến.

Hắn muốn để tu luyện giả chư thiên vạn giới đều biết, "Phòng ngự chi đạo" của hắn sẽ không thua bất cứ thiên tài yêu nghiệt nào. "Đêm trăng tròn tháng sau, tôi sẽ chứng minh bản thân với Bá Tống Huyền Thánh.

Phòng ngự chi đạo của tôi, sẽ không yếu hơn đạo của bất cứ ai." Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt kiên định nói.

Lần này, đổi thành Bạch Tôn Giả nghệ mặt ra: "Hả?" "Cảm ơn nhé, đạo hữu.

Đúng rồi, tôi còn chưa hỏi đạo hiệu của đạo hữu, thật là quá thất lễ.

Bần đạo Đông Qua Đạo Nhân, đạo hiệu tiếng Anh...

Thôi, cái này không nhắc tới nữa, lúc hiển thánh đều quyết định dùng đạo hiệu Đông Qua này rồi." Đông Qua Thánh Quân vuốt vuốt mái tóc vàng của mình, lộ ra nụ cười hòa thiện. "Đạo hiệu của ta chính là 'Bạch', gọi ta A Bạch hoặc Bạch đạo hữu đều được." Bạch Tôn Giả mỉm cười.

Ngay khi Bạch Tôn Giả nở nụ cười, cả thế giới thiên kiếp đột nhiên tối sầm lại, đây là điềm báo đợt thiên kiếp tiếp theo sắp tới.

Thế giới thiên kiếp đột nhiên tối sầm, là do nguyên nhân đợt thiên kiếp tiếp theo sắp nổ tới.

Nhưng ở góc nhìn của Đông Qua Thánh Quân — khi vị Bạch đạo hữu này mỉm cười, thiên địa vì đó mà biến sắc.

Cả thế giới hóa thành trắng đen, chỉ để làm nền cho Bạch đạo hữu "bảy màu".

Nụ cười này, đâu chỉ là nghiêng nước nghiêng thành?

Đông Qua Thánh Quân theo bản năng liền buột miệng thốt ra: "Bạch đạo hữu!

Chúng ta kết bạn..." "Vèo ~~" Đông Qua Thánh Quân biến mất khỏi thế giới độ kiếp.

Thời gian của hắn đã hết, không kịp nạp tiền tiếp phí, liền bị thế giới thiên kiếp cưỡng chế logout.

Đông Qua Thánh Quân: "Đệch!" Để ta nói xong chữ cuối cùng thì chết ai à!

Trong nháy mắt trước khi bị cưỡng chế logout, hắn nhìn thấy một hình ảnh cuối cùng — trong hư không của thế giới thiên kiếp, từng vòng gợn sóng nổi lên, đồng thời có cả ngàn quả tên lửa thiên kiếp chui ra từ đó.

Cái này...

Đây thật sự là thiên kiếp "thất tấn bát" sao?

Ta và Bạch đạo hữu độ cùng một cái thiên kiếp thật à?

Uy lực thiên kiếp lại biến thái đến mức này.

Bạch đạo hữu sẽ không sao chứ? "Hi vọng Bạch đạo hữu có thể thành công độ kiếp." Đông Qua Thánh Quân thầm chúc phúc trong lòng. ...

Còn trong thế giới thiên kiếp — Đối mặt với tên lửa thiên kiếp đầy màn hình, Bạch Tôn Giả tỏ ra rất nhẹ nhàng.

Ngài rất là điềm nhiên nhét Thường Viễn Tử đạo hữu vào lại trong cái vali, thu hồi, sau đó làm vài động tác vươn vai. "Sau khi thế giới thiên kiếp mới bắt đầu, đợt đầu tiên là tên lửa...

Không thú vị lắm.

Mau chóng cày cho qua, tùy tiện thu thập vài quả, sau đó thu thập bom hạt nhân, cũng như phiên bản bom khinh khí (bom H) mạnh hơn." Bạch Tôn Giả lẩm bẩm.

Chương 1183

Oanh oanh oanh ~~ Tên lửa thiên kiếp điên cuồng nổ về phía Bạch Tôn Giả, nhưng Bạch Tôn Giả mẫn tiệp xuyên qua xuyên lại giữa những tên lửa thiên kiếp, đồng thời từ đó tìm kiếm những quả tên lửa thiên kiếp khiến mình thấy hứng thú, hoặc là có tạo hình tương đối ngầu, trong nháy mắt phong ấn chúng nó, cất vào trong pháp khí không gian.

Rất nhanh, đợt thiên kiếp đầu tiên qua đi.

Đợt thứ hai bom hạt nhân thiên kiếp chậm rãi bắt đầu thành hình, Bạch Tôn Giả cũng bắt đầu nghiêm túc hẳn lên. *** Khu đại học Giang Nam — Trong một phòng học. "Chuẩn bị về nhà trước đi." Tống Thư Hàng thở dài, Tô Thị A Thập Lục nói có lý, phiền não việc "bị Đông Qua Thánh Quân khóa vị trí" căn bản không có ý nghĩa.

Đối phương là Huyền Thánh bát phẩm, thật sự muốn tìm hắn thì có đầy thủ đoạn.

Cho nên, đêm trăng tròn tháng sau, Đông Qua Thánh Quân tìm tới cửa cũng là chuyện sớm muộn.

Tranh thủ tối nay, khi các tiền bối đến khu vực Giang Nam nghiên cứu "tên lửa thiên kiếp", sẽ thảo luận với các vị tiền bối một chút xem nên nghênh tiếp "Đông Qua Thánh Quân" thế nào, tốt nhất có thể nghĩ ra cách giải thích hiểu lầm giữa hắn và Đông Qua Thánh Quân.

Còn nữa...

đến lúc đó, phải thỉnh giáo Thất Tu tiền bối tri thức về "Thánh Ấn".

Tống Thư Hàng cảm giác "Thánh Ấn" rất có thể là tòa bảo sơn, hắn không thể giữ bảo sơn mà lại không biết khai thác.

Thất Tu Tôn Giả là Tôn Giả sắp độ kiếp, đối với Thánh Ấn hẳn là có sự hiểu biết. "Nhắc tới...

Nếu Hoàng Sơn Chân Quân có thể kéo Đông Qua Thánh Quân vào trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', trở thành người mình, thì chuyện này có thể giải quyết rồi." Tống Thư Hàng đột phát ý tưởng. "Ha ha, cậu tưởng gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần dễ thế à?" Bạch Hạc Chân Quân bản nữ lườm một cái: "Cửu Châu Nhất Hào Quần thực tế là một vòng tròn bạn bè thuần túy.

Các đạo hữu bên trong đều là biết rõ gốc rễ, nhân phẩm đáng tin cậy.

Cũng không phải hạng a mèo a chó nào cũng có thể gia nhập.

Cậu phải nghĩ xem, nếu trong nhóm gia nhập một đại ma đầu, cái nhóm này còn có thể giữ được bầu không khí chung sống hòa mục như bây giờ không?" Tống Thư Hàng bay nhanh phản bác: "Nhắc tới a mèo a chó, Đậu Đậu, Tuyết Lang động chủ, Diệt Phượng tiền bối vân vân tỏ vẻ không phục nha!" Hắn lại không nhắc đến chính mình, dù sao hắn gia nhập "Cửu Châu Nhất Hào Quần" thành phần vận khí khá lớn.

Nếu không phải vì tài khoản của hắn vừa khéo chỉ sai một con số so với tài khoản của Vũ Nhu Tử, nếu không phải Hoàng Sơn Chân Quân nhập sai số, nếu không phải Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên nhất thời hứng khởi muốn bấm một quẻ, tính ra hắn và "Cửu Châu Nhất Hào Quần" có duyên, hắn đã sớm bị đá ra khỏi nhóm.

Nếu không có "Cửu Châu Nhất Hào Quần", hắn cũng không thể bước vào con đường tu chân.

Vậy hắn sẽ chỉ là sinh viên đại học bình thường Tống Thư Hàng.

Sau khi tốt nghiệp, có khả năng tìm một công việc ở công ty không tệ, cưới vợ sinh con, trải qua một đời bình phàm.

Tối đa chỉ có thể trong mộng hoặc là lúc rảnh rỗi khi làm việc, ở trong đầu tưởng tượng một chút về những khả năng như "siêu nhân, tiên nhân, người siêu năng lực".

Sau đó cười tự giễu.

Cuối cùng, sau khi con trai hoặc con gái lớn lên, nhìn chúng nó thành gia lập nghiệp, sau đó mình và vợ từng chút một già đi, cuối cùng dọn vào phần mộ có giá cả đắt đỏ.

Bạch Hạc Chân Quân bản nữ: "..." "Hơn nữa nhắc tới quen thuộc, biết rõ gốc rễ, Đồng Quái tiền bối tỏ vẻ không phục!

Còn có Bá Tinh Cư Sĩ tỏ vẻ không phục nha!" Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Đồng Quái tiền bối vừa dịch dung, ai có thể nhận ra ông ấy?

Bá Ước Cư Sĩ thì càng ngầu hơn, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần hiện tại chưa có ai dám vỗ ngực nói mình có thể viết chính xác đạo hiệu của Cư Sĩ.

Bạch Hạc Chân Quân bản nữ: "..." "Cuối cùng, nhắc tới đại ma đầu, Đông Phương Lục tiên tử tỏ vẻ không phục.

Tôi nhớ cô ấy từng là thánh nữ Ma giáo mà?" Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục tiên tử, nghề chính sát thủ đường lộ, nghề phụ nghe nói là thánh nữ ma môn nào đó, tinh tu "Thiên Ma Cửu Vũ".

Ngoài ra, cô ấy còn là trưởng lão của [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành người một nhà]. "Đông Phương tiên tử hình như thăng cấp rồi, hồi trước nghe A Thất nói, cô ấy từ Thánh nữ thăng lên giáo chủ dự khuyết đời sau.

Chờ cô ấy có một ngày tấn thăng thất phẩm, là có thể trở thành giáo chủ ma môn.

Lúc đó, cô ấy mới là nữ ma đầu chân chính." Tô Thị A Thập Lục bổ sung. "Giận!" Bạch Hạc Chân Quân hai tay dùng sức đập bàn bất mãn nói: "Các người đây là ngụy biện!" "Không, tôi nói là sự thật." Tống Thư Hàng lấy mắt kính [Hệ thống dưỡng thành Thần Thú phiên bản 1.5] ra đeo lên, dùng ngón tay đẩy đẩy mắt kính, ra vẻ trí tuệ nói.

Bạch Hạc Chân Quân nhẹ nhàng nhảy một cái, đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Ngài ấy dùng sức đập bàn của hắn, nghiến răng nói: "Ngụy biện!" Bạch Hạc tiền bối khi ở trạng thái nữ tính, tính cách khá nóng nảy.

Khi ngài ấy đứng trước mặt Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng phát hiện Bạch Hạc Chân Quân hôm nay lại còn buộc tóc kiểu hai bím đuôi ngựa (twintails).

Kiểu buộc hai bím tóc này, Tống Thư Hàng rất quen mắt.

Năm đó hắn nhất thời não nhiệt, phối hợp Vũ Nhu Tử "tìm đường chết", từng buộc kiểu hai bím tóc cùng loại cho Bạch Tôn Giả.

Bạch Hạc Chân Quân đây là muốn làm gì?

Cosplay Bạch Tôn Giả sao?

Nhớ cách đây không lâu, chính miệng Bạch Hạc Chân Quân nói, ngài ấy đã thu thập trọn bộ [Gói biểu cảm Bạch tiền bối], mỗi một tấm đều phóng to rửa ra, ngày ngày thưởng thức.

Hiện tại xem ra, ngài ấy không chỉ là ngày ngày thưởng thức, còn thường xuyên học theo kiểu tóc ăn mặc của Bạch tiền bối trong gói biểu cảm?

Đây mới là fan cuồng chân chính a.

Nhưng mà, Bạch Hạc tiền bối, ngài cho rằng mình buộc hai bím tóc thì nhất định sẽ moe sao?

Quá ngây thơ rồi!

Không phải cô gái nào cũng hợp với kiểu tóc hai bím! "Không phải ngụy biện, Bạch Hạc tiền bối." Tống Thư Hàng nghiêm trang nói: "Đây chỉ là biện luận rất cơ sở mà thôi, dùng lưu trình thi đấu biện luận mà nói, Bạch Hạc tiền bối ngài khai thiên lập luận, sau đó tôi là bên thứ nhất phát ngôn." "Thi đấu biện luận là quy trình này sao?" Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nói. "Chắc là sêm sêm thế." Tống Thư Hàng nói, kỳ thực hắn cũng không hiểu biết lắm về thi đấu biện luận. "A a a, thi đấu biện luận cái rắm ấy, ngụy biện!

Cậu đây chính là ngụy biện!" Bạch Hạc Chân Quân thẹn quá hóa giận, sau đó, ngài ấy điên cuồng lắc đầu.

Lúc ngài ấy lắc lư cái đầu, hai bím tóc thật dài như roi da quất bay lên, bốp bốp bốp quất về phía Tống Thư Hàng.

Đừng nhìn Bạch Hạc Chân Quân trạng thái nữ tính rất nhỏ nhắn, nhưng ngài ấy lại là Lục phẩm Chân Quân hàng thật giá thật, lúc hai bím tóc kia quất tới, gió rít vù vù, lực phá hoại bùng nổ.

Đây chính là sự khác biệt giữa siêu cấp cường giả và người bình thường!

Tống Thư Hàng vài tháng trước từng theo dõi tiểu thuyết huyền huyễn, trong đó có một cách nói thế này: [Tuyệt thế cường giả cho dù là một hạt gàu bay ra ngoài, đều có thể đánh nát một ngôi sao].

Ngẫm lại siêu cấp cường giả cũng thật đáng thương, nếu hắn không cách nào khống chế gàu da đầu sinh trưởng...

Vậy thì, tốt nhất là cạo trọc.

Hoặc là sử dụng dầu gội đầu cực mạnh, hơn nữa nhất định phải đạt tới loại đặc hiệu như trong quảng cáo, cam đoan tóc không có một hạt gàu mới được.

Nếu không, siêu cấp cường giả vừa hất đầu, gàu rơi xuống, trong nháy mắt chính là một hệ tinh hà bị hủy diệt.

Tuy rằng cách nói này khá khoa trương, bất quá đại khái chính là đạo lý này.

Cường đại tu luyện giả nhìn như một động tác tùy ý, nếu không đi khống chế lực đạo, sẽ chết người đấy.

Bạch Hạc tiền bối trước mắt cũng không hề cố ý khống chế lực đạo. "Bạch Hạc tiền bối, đừng mà ~~ Thi đấu biện luận là cái lý của người quân tử, động khẩu không động thủ!" Tống Thư Hàng trong nháy mắt ngưng tụ "Đao Ý Khôi Giáp", Nho Gia Kim Cương Thân, đồng thời tay phải nhiễm lên sắc kim loại vận chuyển "Cương Thủ", chắn trước mặt.

Cơ hồ tiếp cận bản năng, hắn sử dụng một loại kỹ xảo phòng ngự nhỏ mà "Đông Qua Thánh Quân" đã giới thiệu khi Huyền Thánh giảng pháp.

Bốp bốp bốp bốp.

Hai bím tóc của Bạch Hạc tiền bối không ngừng quất tới, Tống Thư Hàng dựa vào phòng ngự cường đại của mình, ngoan cường chống đỡ đòn roi như cuồng phong bạo vũ.

Ngay lúc hắn thầm thở phào nhẹ nhõm, Bạch Hạc Chân Quân đột nhiên xoay tròn một vòng.

Bốp ~~ Hai bím tóc thật dài chui qua phòng ngự của Tống Thư Hàng với một góc độ quỷ dị, quất vào ngực hắn.

Thất sách, tay trái của mình không có ở đây!

Cú quất này cũng không có bao nhiêu lực sát thương, chỉ là một cỗ nhu kình nâng Tống Thư Hàng lên, hất hắn bay ra ngoài — cho nên, trong cả quá trình, Công Đức Xà Mỹ Nhân đều không hiện thân hộ chủ. "Ta không động thủ." Bạch Hạc tiền bối hất hất hai bím tóc của mình: "Ta chỉ đơn thuần đang lắc đầu thôi." Tống Thư Hàng bị hất bay vào trong góc, ngồi xổm ở đó một trận trầm mặc.

Một lát sau, trong lòng hắn khẽ động, lòng bàn tay xoay chuyển, lấy ra một tờ giấy.

Trên đó là tin tức Bạch Tôn Giả truyền cho hắn: [Thư Hàng, cậu có quen Đông Qua Thánh Quân không?] Ủa?

Bạch tiền bối làm sao biết Đông Qua Thánh Quân?

Trong thế giới thiên kiếp không cách nào nhìn thấy "Huyền Thánh giảng pháp" chứ nhỉ?

Khoan đã, chẳng lẽ Bạch tiền bối nhìn thấy Đông Qua Thánh Quân trong thế giới thiên kiếp?

Tống Thư Hàng lược trả lời: [Bạch tiền bối, chẳng lẽ ngài gặp phải Đông Qua Thánh Quân?] [Ừ, trước đó thế giới thiên kiếp của ta đột nhiên sụp đổ, sau đó ta và Thường Viễn Tử rơi vào thế giới thiên kiếp tiếp theo, liền gặp được Đông Qua Thánh Quân.

Sau khi gặp mặt, hắn hỏi ta vấn đề liên quan tới cậu.] Bạch Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn vội vàng dò hỏi Bạch tiền bối: [Tiền bối, Đông Qua Thánh Quân hỏi vấn đề gì?] [Chỉ hỏi thiên phú tu luyện của cậu, ta liền cứ theo sự thật mà trả lời.

Hắn nghe xong, dường như rất khiếp sợ.

Đúng rồi, sao cậu quen biết hắn?] Bạch Tôn Giả tò mò dò hỏi. [Con hoàn toàn không quen hắn, con cũng là hôm nay thông qua "Nhân

Tiền Hiển Thánh" mới biết được Đông Qua Thánh Quân.] Tống Thư Hàng thở dài, tiếp tục viết: [Nhưng mà, hôm nay hắn ở trong trạng thái "Huyền Thánh giảng pháp", đột nhiên chỉ danh muốn "đốp" con.

Nói cái gì mà văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị các kiểu.] Bạch Tôn Giả rất nhanh trả lời: [Cậu đáp ứng lời khiêu chiến của hắn rồi?] [Sao có thể?

Con lại không phải Tam Lãng tiền bối, không có sở thích "hoa tử" (tìm chết).

Lúc ấy, Đông Qua Thánh Quân ở trong trạng thái "Huyền Thánh giảng pháp", đột nhiên tuyên bố muốn khiêu chiến con.

Con ngược lại là muốn ngay trước mặt tu luyện giả chư thiên vạn giới cự tuyệt lời khiêu chiến của hắn, nhưng con không có bản lĩnh đó.] Tống Thư Hàng tắc nghẹn trong lòng, trả lời. [Thì ra là thế, hắn muốn khiêu chiến cậu, e là vì danh hiệu "Thiên Niên Đệ Nhất Thánh" của cậu.

Vậy thì... cậu đã nghĩ ra biện pháp ứng đối hắn chưa?

Nếu không nghĩ ra biện pháp ứng đối, vậy thì bê bom hạt nhân thiên kiếp ra đi.

Ta hiện tại vẫn đang cày bom khinh khí thiên kiếp...

Chương 1184

Ngoài ra ta còn chuẩn bị thử xem, sau bom khinh khí thiên kiếp, thiên kiếp còn có thể diễn hóa ra vũ khí gì?

Nếu còn có vũ khí uy lực lớn hơn, ta muốn xem thử có thể cày một phát hay không.] Bạch Tôn Giả trả lời.

Động dụng bom hạt nhân thiên kiếp, Bạch tiền bối quả nhiên nghĩ giống hắn.

Bất quá, bom hạt nhân thiên kiếp tốt nhất làm thủ đoạn cuối cùng...

Dù sao uy lực thứ này hơi lớn.

Tống Thư Hàng trả lời: [Bạch tiền bối, con cũng nghĩ như vậy.

Bất quá con có chút lo lắng, với uy lực của bom khinh khí thiên kiếp, nếu nổ tung trên Trái Đất, liệu có tạo thành thương tổn không thể vãn hồi đối với Trái Đất hay không?] Uy lực của bom khinh khí thiên kiếp còn mạnh hơn, bạo lực hơn so với bom khinh khí do nhân loại chế tạo ra.

Nó không chỉ cụ bị tính năng bom khinh khí, còn sở hữu tất cả thuộc tính uy lực của thiên kiếp.

Cũng chính vì khi tu luyện giả thất tấn bát, uy lực thiên kiếp quá lớn, sẽ tạo thành phá hoại to lớn đối với chủ thế giới.

Cho nên Tôn Giả thất phẩm khi độ kiếp, đều sẽ bị kéo vào trong "thế giới thiên kiếp".

Ngoại trừ uy lực ra, Tống Thư Hàng vừa rồi lại đột nhiên nghĩ tới một chỗ cần chú ý...

Đông Qua Thánh Quân chỉ rõ, muốn tới tìm hắn vào đêm trăng tròn tháng sau.

Cho nên địa điểm quyết đấu nếu không có gì bất ngờ, sẽ ở trong cảnh nội nước An Lạc.

Như vậy, nếu hắn động dụng bom khinh khí thiên kiếp, cuối cùng sẽ diễn biến thành cục diện thế nào?

Một quả bom khinh khí đột nhiên nổ tung trong cảnh nội An Lạc, phía chính phủ An Lạc sẽ nghĩ thế nào? [Đệch, chúng ta chỉ hứa hẹn không sử dụng vũ khí hạt nhân trước tiên, nhưng cũng không phải là không dùng vũ khí hạt nhân.

Thằng nào đặc biệt có bệnh, ném bom hạt nhân ở địa bàn của tao?

Thật coi kho vũ khí hạt nhân nhà bọn tao tích lũy là để trưng bày ngắm chơi à?] Đối phương đã trực tiếp ném bom hạt nhân ở địa bàn chúng ta, lúc này ai còn dám túng (nhát)?

Dám túng thì chỉ có con đường chết!

Sau đó...

Chiến tranh thế giới thứ ba kéo ra màn mở đầu.

Tống Thư Hàng liền trở thành tội nhân thiên cổ.

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ. "Vọng thiên, cho nên nếu thật sự muốn sử dụng 'bom hạt nhân thiên kiếp', vậy cũng nhất định phải thỉnh cầu Bạch tiền bối hoặc là Sở Các Chủ chi viện kỹ thuật, sử dụng lực lượng không gian, đưa địa điểm quyết đấu tới trong vũ trụ." Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Bạch Tôn Giả rất nhanh trả lời: [Thật ra, ta cảm thấy cũng không nhất định phải dẫn nổ bom khinh khí thiên kiếp đi nổ Đông Qua Thánh Quân.

Tác dụng lớn nhất của vũ khí hạt nhân, cũng không phải là lực phá hoại sinh ra sau khi nó phát nổ, mà nằm ở sự răn đe hạt nhân.

Ta cho rằng, đến lúc đó vào đêm trăng tròn, khi Huyền Thánh đấu pháp, cậu chỉ cần triệu hoán bom khinh khí thiên kiếp ra, Đông Qua Thánh Quân sẽ có thể cảm ứng được uy lực của nó, là có thể tạo được hiệu quả uy hiếp hắn.

Ừm, bất quá một quả bom khinh khí thiên kiếp, Đông Qua Thánh Quân chắc là có thể chống đỡ được, hắn khá am hiểu phòng ngự...

Cho nên, tranh thủ trước khi đêm trăng tròn tháng sau đến, ta cày thêm một ít bom khinh khí thiên kiếp ra đi.

Tốt nhất có thể cày ra trên một trăm quả bom khinh khí thiên kiếp, lại phụ thêm ngàn quả bom nguyên tử thiên kiếp, chắc là có thể thỏa thỏa chấn nhiếp được Đông Qua Thánh Quân.] Tống Thư Hàng nhìn đến đoạn sau, càng xem mắt càng sáng lên.

Răn đe hạt nhân, đúng rồi!

Diệu a!

Phá hoại cũng không phải thủ đoạn duy nhất để giải quyết vấn đề, uy hiếp cũng có thể đạt tới hiệu quả tương đồng.

Đặc biệt là câu cuối cùng, quá có phong cách Bạch tiền bối rồi — 100 quả bom khinh khí thiên kiếp, 1000 quả bom nguyên tử thiên kiếp, thỏa!

Trong đầu Tống Thư Hàng không tự chủ được mà tưởng tượng.

Đêm trăng tròn tháng sau, tại một nơi nào đó ở An Lạc.

Đông Qua Thánh Quân đạp không mà đến, dưới sự tôn lên của Thánh Ấn, thể hiện hết phong thái Huyền Thánh.

Còn Tống Thư Hàng hắn hai tay khoanh trước ngực, đứng tại chỗ, chờ đợi Đông Qua Thánh Quân buông xuống.

Sau đó...

Huyền Thánh đấu pháp chính thức bắt đầu.

Đông Qua Thánh Quân triệu hoán ra chiến giáp màu vàng, tay cầm cự kiếm màu vàng, súc thế đãi phát.

Mà Tống Thư Hàng chỉ cần bày ra tư thế cao thủ, sau đó mở ra "Thế Giới Hạch Tâm" của mình, chậm rãi điều động một ngàn quả bom nguyên tử thiên kiếp, một trăm quả bom hạt nhân thiên kiếp từ trong Thế Giới Hạch Tâm ra.

Tốt nhất đừng một lần bê cả đám ra hết, mà là để những quả bom hạt nhân thiên kiếp này một nửa kẹt ở Thế Giới Hạch Tâm, lộ "đầu đạn" ra chủ thế giới, như ẩn như hiện.

Tống Thư Hàng thậm chí ngay cả lời thoại trang bức và tư thế đều nghĩ xong rồi.

Tỷ như, hắn có thể hai tay khoanh trước ngực, khóe miệng lộ ra nụ cười thản nhiên: "Đông Qua Thánh Quân, ông... thật sự muốn đánh với ta một trận?" Đây là tư thế cao thủ.

Hoặc là, hắn có thể vẻ mặt lãnh khốc: "Đây chính là sức mạnh của ta.

Đông Qua đạo hữu, phòng ngự chi đạo của ông, có thể đỡ được nghệ thuật bùng nổ của ta không?" Thậm chí có thể "trung nhị" một chút, một tay ôm trán, phát ra tiếng cười điên cuồng: "Ha ha ha ha, thấy được chưa, Đông Qua đạo hữu?

Thần phục dưới sức mạnh của ta đi, Đông Qua đạo hữu.

Đây chính là chênh lệch giữa Thiên Niên Đệ Nhất Thánh và Đệ Ngũ Thánh!" Hình ảnh này càng nghĩ càng thấy đã, đẹp dã man, thật sự là đẹp dã man nha! [Một lời đánh thức người trong mộng, Bạch tiền bối, phương án này con cảm giác thỏa.

Có phương án này, con liền có tự tin trực diện Đông Qua Thánh Quân.] Tống Thư Hàng bay nhanh trả lời.

Đông Qua Thánh Quân, một trăm quả bom khinh khí thiên kiếp, một ngàn quả bom nguyên tử thiên kiếp, ta hỏi ông có sợ không?

Bạch Tôn Giả trả lời: [Ừm...

Đúng rồi, ta đói, khi nào mở cơm?

Ta tiêu hao hơi lớn.] [Ngay đây!

Con đi tìm Biệt Tuyết Tiên Cơ ngay.] Tống Thư Hàng bay nhanh trả lời.

Bạch tiền bối cày thiên kiếp vất vả rồi, nhất định phải khao tiền bối một chút.

Có phương án đáng tin cậy giải quyết Đông Qua Thánh Quân, toàn thân Tống Thư Hàng đều nhẹ nhàng hơn không ít. "Bạch Hạc tiền bối, có thể làm phiền ngài đưa Thi và Tiểu Thải về nhà trước không?" Tống Thư Hàng nói. "Không vấn đề." Bạch Hạc Chân Quân ngoài ý muốn rất phối hợp Tống Thư Hàng — lúc trả lời vấn đề của Tống Thư Hàng, Bạch Hạc tiền bối thuận tay "nhặt" hết mấy tờ giấy bên cạnh Tống Thư Hàng qua.

Chính là những tờ giấy Tống Thư Hàng nói chuyện với Bạch Tôn Giả.

Chữ trên này, đều là bút tích thực của Bạch tiền bối đó!

Bạch Hạc Chân Quân cẩn thận từng li từng tí thu chúng nó lại...

Đương nhiên, ngài ấy cũng không quên dùng kéo nhỏ cắt bỏ nội dung Tống Thư Hàng trả lời bên trên đi.

Có mấy tờ giấy, Tống Thư Hàng viết câu trả lời ở mặt sau tờ giấy, Bạch Hạc Chân Quân còn dùng kiếm khí cắt tờ giấy thành hai miếng mỏng dính.

Đồng thời giữ lại mặt có bút tích của Bạch Tôn Giả, còn mặt Tống Thư Hàng viết thì bị ghét bỏ ném sang một bên.

Sau khi thu xong bút tích thực của Bạch Tôn Giả, Bạch Hạc Chân Quân vẻ mặt cảnh giác nhìn Tống Thư Hàng: "Mấy tờ giấy này tặng ta được không?" Tống Thư Hàng: "..." Nếu tôi nói không tặng, ngài sẽ trả lại cho tôi dưới tiền đề không đánh chết tôi chứ?

Nhìn khí thế của Bạch Hạc tiền bối, nếu trong miệng Tống Thư Hàng dám bật ra nửa chữ "không", thì đừng hòng lành lặn rời khỏi phòng học này.

Thi dò hỏi: "Tống sư huynh buổi tối không về nhà ăn cơm sao?" "Tối nay, anh đi tới chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ trước, chờ anh trở lại sẽ mang chút đồ ngon cho mấy đứa.

Em và Tiểu Thải ở nhà chờ anh." Tống Thư Hàng đáp.

Cái chân cá sấu kia rất lớn, hắn đã hẹn với Biệt Tuyết Tiên Cơ, hai phần ba giao cho Tiên Cơ làm thù lao.

Một phần ba còn lại, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ tinh chế chúng nó thành món ngon, giao cho Tống Thư Hàng. "Được." Thi Loli ngoan ngoãn gật đầu.

Cô bé đột nhiên phát hiện, lần này "hồng trần lịch luyện" cô bé lựa chọn đến bên chỗ Tống sư huynh thật sự là quá chính xác.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, cô bé đã mấy lần nếm được trù nghệ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngày ngày có được mỹ thực của Biệt Tuyết Tiên Cơ, hạnh phúc bực nào.

Tiếc quá, thực lực của "Chúc" không đủ.

Nếu "Chúc" cũng cùng qua đây với cô bé, nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ? *** Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục sóng vai mà đi, đi về phía cổng trường phía đông khu đại học Giang Nam. "Biệt Tuyết Tiên Cơ ở vị trí nào?" Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi. "Trong điện thoại mình có ghi lại tọa độ chỗ ở của cô ấy, lát nữa chúng ta cứ theo tọa độ ngự đao bay đi là được." Tống Thư Hàng nói xong, chuẩn bị đưa tay đi móc điện thoại...

Nhưng tiếp đó hắn lại sực nhớ ra sự thật là điện thoại đã bị Bạch Tôn Giả mượn đi cày game trong thế giới thiên kiếp. "Năm nay, ra cửa không mang điện thoại cứ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó." Tống Thư Hàng nói.

Cũng may, chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ hiện tại đang ở hắn vẫn còn ấn tượng.

Lúc hai người sóng vai mà đi, một số sinh viên khu đại học Giang Nam ném ánh mắt tò mò về phía họ.

Thư Hàng và A Thập Lục có chút chênh lệch chiều cao dễ thương (moe), lại thêm Tô Thị A Thập Lục dung mạo xinh đẹp, khi sóng vai mà đi, tự nhiên dẫn người chú mục.

Bất quá, nguyên nhân cụ thể các bạn học ném ánh mắt qua, cũng không phải là hai điểm này.

Tống Thư Hàng phát hiện, ngày càng nhiều bạn học tập trung ánh mắt lên người hắn, vô luận nam nữ.

Để mỹ nhân như Tô Thị A Thập Lục không nhìn, lại cứ phải nhìn chằm chằm đại nam nhân là hắn?

Khoan đã...

Mình hiện tại đã Nhân Tiền Hiển Thánh, cho nên hiệu quả cái bùa hộ mệnh Bá Tinh Cư Sĩ cho có khả năng sẽ mất hiệu lực.

Không xong, mấy bạn học này sẽ không nhận ra hắn chính là "Cao Thăng sư huynh" đấy chứ?

Tống Thư Hàng trong lòng dâng lên dự cảm bất an.

Nhưng lúc này, trong ánh mắt các bạn học ném qua, trở nên "tôn kính" hẳn lên.

Chương 1185

"Chào ngài Bá Tống." Một bạn học hoàn toàn xa lạ ở bên cạnh, khi đi ngang qua Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, chủ động lên tiếng chào hỏi hắn.

Hành động của vị bạn học xa lạ này, dường như đã dẫn tới phản ứng dây chuyền.

Mỗi một người lướt qua người Tống Thư Hàng, hoặc là tiếp cận bên người Tống Thư Hàng, bất kể nam nữ, đều sẽ chủ động hỏi thăm Tống Thư Hàng: "Chào ngài Bá Tống." Bá Tống cái quỷ a!

Đồng thời, Tống Thư Hàng hiểu ra, đây e là hiệu quả do "Thánh Ấn" trên người hắn dẫn phát. "Chúng ta mau đi thôi." Tống Thư Hàng kéo Tô Thị A Thập Lục, bay nhanh chạy trốn. ...

Hai người rẽ vào một con hẻm nhỏ, sau khi xác định không có ai, ngự khởi độn quang, ngự đao phóng lên tận trời, độn về phía chỗ ở của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: "Kỳ lạ thật, 'Thánh Ấn' sao lại ảnh hưởng đến người bình thường?

Mình còn tưởng rằng chỉ có tu luyện giả mới có thể cảm ứng được sức mạnh Thánh Ấn, đồng thời thông qua Thánh Ấn biết được đạo hiệu của Huyền Thánh." Nhưng hiện tại, mỗi một người bình thường khi nhìn thấy hắn, dưới ảnh hưởng của Thánh Ấn đều sẽ dừng lại, tôn kính chào hỏi hắn một tiếng: Chào ngài Bá Tống.

Làm hắn cứ như là nhân vật lớn cấp thế giới nào đó vậy.

Hiện tại, Tống Thư Hàng khá lo lắng là, nếu hắn gặp phải người thân, dưới ảnh hưởng của "Thánh Ấn", người thân của hắn có thể tôn kính chào hỏi hắn không?

Nếu có, vậy trong thời gian ngắn hắn không dám về nhà rồi.

Nếu ba mẹ cũng như một số trưởng bối cũng dưới ảnh hưởng của Thánh Ấn xưng hắn là ngài Bá Tống, đồng thời hỏi thăm "ngài khỏe chứ" các loại, hắn ngay cả tâm tư muốn chết cũng có mất. "Tôi nghĩ, đây hẳn là nguyên nhân cậu chưởng khống đối với 'Thánh Ấn' còn chưa đủ.

Bản thân Thánh Ấn 'Nhân Tiền Hiển Thánh', tự mang uy nghiêm, có công năng khiến người bình thường cũng cảm ứng được là rất bình thường.

Nhưng công năng này nhất định có thể lựa chọn đóng lại.

Tỷ như lúc đi học buổi sáng, các bạn học cũng không có xưng hô cậu là ngài Bá Tống mà?" Tô Thị A Thập Lục thả chậm tốc độ, đáp. "Cũng đúng." Tống Thư Hàng gật gật đầu, vậy buổi tối lúc đạo hữu "Cửu Châu Nhất Hào Quần" nghiên cứu "tên lửa thiên kiếp", chính mình nhất định phải cầu giáo Thất Tu tiền bối một chút về chuyện "Thánh Ấn".

Ơ khoan đã, Thất Tu tiền bối hiện tại không phải đang tiến hành tu luyện trên bầu trời khu đại học Giang Nam sao?

Hơn nữa vừa xem xong "Huyền Thánh giảng pháp", ngài ấy cũng không ở trạng thái tu luyện.

Tống Thư Hàng lại theo bản năng đưa tay vào túi quần sờ điện thoại, muốn liên hệ Thất Tu tiền bối một chút.

Nhưng vừa sờ túi quần...

Ừm, điện thoại không có ở đó.

Vọng thiên, mình có thể mắc hội chứng điện thoại rồi.

Lúc điện thoại ở bên người, căn bản không quá để ý tới nó.

Thỉnh thoảng lấy ra lướt nhóm, xem giờ.

Nhưng khi điện thoại không có ở đây, tay của mình lại luôn thỉnh thoảng đưa về phía túi quần, mất đi nó cứ cảm giác toàn thân không được tự nhiên.

Thôi thôi, lát nữa sau khi từ chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ trở về, lại tìm Thất Tu tiền bối vậy.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. ...

Khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đi tới chỗ ở của Biệt Tuyết Tiên Cơ trong ký ức, Tống Thư Hàng lại ngẩn người. "Chỗ này sao lại biến thành thế này." Hắn nhìn chỗ ở trước mắt.

Vốn dĩ nơi này hẳn là một tòa nhà lầu ba tầng đơn giản, loại có mang theo sân nhỏ.

Nhưng hiện tại, dưới lầu nơi này bị cải tạo thành một quán nhỏ [Thịt Ngựa Kho Trần Gia].

Số lượng khách nhân bên ngoài còn không ít, xếp thành hàng ngay ngắn.

Người khu vực Giang Nam không có ấn tượng gì với "thịt ngựa", cũng không có thói quen ăn thịt ngựa.

Nhưng kỳ thật chỉ cần mùi vị thực sự ngon, vẫn sẽ hấp dẫn một lượng lớn khách hàng. "Nơi này chính là chỗ ở của Biệt Tuyết Tiên Cơ?" Tô Thị A Thập Lục nhìn quán nhỏ "Thịt Ngựa Kho Trần Gia" này, hỏi. "Hôm qua còn không phải thế này...

Chẳng lẽ Biệt Tuyết tiền bối lại nhất thời hứng khởi, mở gian quán nhỏ?" Tống Thư Hàng đáp.

Lần đầu tiên nhìn thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô ấy chính là đột nhiên nhất thời hứng khởi, sau đó tu hú chiếm tổ chim khách, bắt đầu làm "bánh bao kẹp thịt" trong một quán đầu cá, buôn bán đặc biệt hot.

Mà hiện tại, Tiên Cơ lại bắt đầu làm "thịt ngựa kho"?

Tống Thư Hàng mang theo Tô Thị A Thập Lục tiến vào trong sân nhỏ.

Tiếp đó, hắn thò đầu qua, muốn xem thử chủ nhân "quán thịt ngựa kho Trần Gia" có phải là Biệt Tuyết Tiên Cơ hay không. "Này, đừng chen ngang nha, phải xếp hàng chứ." Lúc này, người xếp hàng phía trước bất mãn nói.

Bất quá, nam tử trẻ tuổi này vừa nói xong, đột nhiên trong ánh mắt trở nên tôn kính hẳn lên: "A, là ngài sao, ngài Bá Tống.

Xin chào ngài!" Tống Thư Hàng: "..." Tâm tình thật phức tạp.

Lời của nam tử trẻ tuổi dẫn tới sự chú ý của các khách hàng xếp hàng phía trước, trong đó có một bộ phận người quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tiếp đó dưới ảnh hưởng của Thánh Ấn, những khách hàng quay đầu lại này, bất kể nam nữ già trẻ, đều lộ ra thần sắc tôn kính, nhao nhao nói: "Ngài Bá Tống, xin chào ngài, ngài cũng tới ăn thịt ngựa kho Trần Gia sao?" Một số khách hàng không quay đầu nghe được thanh âm nhiều người hỏi thăm như vậy, trong lòng nghi hoặc ngài Bá Tống này là ai, là nhân vật rất nổi tiếng ở khu vực Giang Nam sao?

Tại sao bọn họ chưa từng nghe qua?

Thế là, những khách hàng không quay đầu kia cũng nhao nhao quay đầu, nhìn về phía Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó, bọn họ cũng chịu ảnh hưởng của "Thánh Ấn", trong ánh mắt mang theo sự tôn kính: "Chào ngài Bá Tống, không ngờ có thể gặp được ngài ở đây!" Tống Thư Hàng: "..." Thật là tất chó (Tất cẩu), à không đúng, Đậu Đậu gần đây không thể tất.

Đang nói chuyện, trong quán thịt ngựa kho Trần Gia bước ra một nữ tử che mặt dáng người cao gầy, trong tay cô xách một cái hộp lớn, đặt lên quầy. "Một người một phần, xếp hàng mua." Nữ tử che mặt thản nhiên nói.

Thật sự là Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tiên Cơ à, các tu sĩ nhìn thấy hình ảnh này sẽ khóc được không hả?

Biết bao người vì một bữa "Thực Tiên Yến", tranh vỡ đầu, chính là vì nếm thử tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Nhưng hiện tại, mới vài tháng, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã làm đầu bếp hai lần ở khu vực Giang Nam.

Người dân khu vực Giang Nam hạnh phúc biết bao. "Ồ, Thư Hàng cậu tới rồi à.

Qua đây, chúng ta lên lầu hai." Nữ tử che mặt đồng dạng cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng, vẫy vẫy tay về phía hắn.

Dứt lời, Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nói với các khách hàng đang xếp hàng bên ngoài: "Năm trăm tệ một phần thịt ngựa kho, một người một phần tự giác nhận từ trong hộp.

Tiền bỏ vào cái thùng bên phải.

Tự giác chút hiểu không?" "Yên tâm đi, bà chủ.

Quy củ chúng tôi đều hiểu." Khách hàng xếp hàng liên tục gật đầu. "Hôm nay bán hết thùng này thì không cần xếp hàng nữa, hôm nay đóng cửa trước.

Ngày mai có mở cửa hay không, xem tâm trạng tôi." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Sau đó cũng không đợi các khách hàng trả lời, Biệt Tuyết Tiên Cơ mang theo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lên lầu hai.

Có kiểu làm buôn bán thế này sao?

Nhưng thiên nhiên những khách hàng xếp hàng này lại vẻ mặt hạnh phúc, ngoan ngoãn nghe lời, một người một phần, trả tiền mua sắm. ...

Tiên Cơ dẫn Tống Thư Hàng và A Thập Lục, đi về phía lầu hai. "Biệt Tuyết tiền bối, mấy món thịt ngựa kho đó tôi có thể mua chút không?" Tống Thư Hàng nói.

Đây chính là tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ, hơn nữa chỉ cần dùng năm trăm tệ là có thể mua được một phần.

Thứ này sang tay bán cho Tu Chân Giới, trực tiếp là có thể bán thành linh thạch! "Mua thứ đó làm gì?" Biệt Tuyết Tiên Cơ liếc xéo Tống Thư Hàng một cái: "Thứ đó là thịt ngựa của một con ngựa giống thành tinh, cậu nếu không chê thì đi lấy vài phần đi." Tống Thư Hàng: "..." Biệt Tuyết tiền bối ngài nói thế, tôi đột nhiên liền mất đi tâm tình mua món thịt ngựa kho này.

Khoan đã, ngựa giống thành tinh (Chủng Mã Tinh)?

Hẳn là sẽ không khéo thế chứ?

Tống Thư Hàng nhớ mình từng gặp phải một con "ngựa giống thành tinh", đó là một con ngựa đen thành tinh, giống như Thông Nương đều là thành viên của tổ chức [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành người một nhà].

Lúc ấy, con ngựa đen thành tinh kia liền muốn đánh lén Tống Thư Hàng, sau đó mang đi Thông Nương trên người hắn.

Đáng tiếc hắn không ngờ bên cạnh Tống Thư Hàng ẩn tàng một vị Diệt Phượng Công Tử — thế là, ngựa giống thành tinh tập kích thất bại, bị Diệt Phượng Công Tử quất cho một trận tơi bời.

Theo con ngựa đen thành tinh kia khai báo sau cùng, hắn muốn sau khi mang đi Thông Nương, lại ba ba ba Thông Nương.

Ngựa giống thành tinh thời kỳ động dục chính là đáng sợ như vậy.

Quả thực táng tận lương tâm!

Hẳn là sẽ không phải con ngựa giống thành tinh kia chứ?

Dù sao, thiên hạ ngựa yêu số lượng không ít, trong đó số lượng ngựa giống nhất định cũng rất không ít.

Tống Thư Hàng mới vừa nghĩ như vậy, đột nhiên cảm ứng được một đạo yêu khí suy yếu.

Yêu khí này rất quen thuộc — yêu khí cũng giống như vân tay người vậy, cảm ứng sơ qua đều là giống nhau.

Nhưng cảm ứng kỹ một chút là có thể phát hiện yêu khí mỗi con yêu đều là bất đồng.

Yêu khí này, không sai được, chính là con ngựa giống thành tinh màu đen lúc đó.

Sao hắn lại rơi vào trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ? "Biệt Tuyết tiền bối, sao ngài đột nhiên nghĩ tới mở cái quán thịt ngựa kho này?

Còn nữa con ngựa giống thành tinh kia là thế nào?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Ồ, cũng là chuyện hôm qua.

Chương 1186

Hôm qua sau khi ta mang theo chân cá sấu và một ít nguyên liệu nấu ăn trở về, chuẩn bị nếm thử vài món mới.

Kết quả, lúc ta đang nấu ăn, con ngựa giống thành tinh này lại đột nhiên nhảy ra tập kích ta, đồng thời khi tập kích ta, còn hai mắt tỏa sáng nói chính hắn vừa đúng lúc tới kỳ động dục." Biệt Tuyết Tiên Cơ cười lạnh nói: "Hắn còn tưởng thật ta là tiên trù bình thường, loại sức chiến đấu không đủ ấy.

Quả thực tìm chết.

Thế là, ta tẩn cho hắn một trận, sau đó dùng Phược Yêu Tác trói hắn lại." Phược Yêu Tác, pháp khí chiêu bài của người bắt yêu.

Trong tay một số tiên trù cũng sẽ có loại pháp khí này.

Hơn nữa, lại dám tập kích Biệt Tuyết Tiên Cơ trong quá trình nấu ăn, không biết thì không sợ.

Trong lòng Tống Thư, yên lặng thắp nến cho ngựa giống thành tinh.

Ngựa giống thành tinh lần này động dục phát đến trên người thiên địch.

Sau đó... liền không có sau đó nữa.

Thiên địch chính là sinh vật đáng sợ lại không nói lý lẽ như vậy. "Về phần mở quán thịt ngựa kho là vì, tối hôm qua lúc thực nghiệm phương pháp chế tác 'chân cá sấu', nghĩ tới vài phương pháp rất không tồi.

Nhưng lại không muốn trực tiếp dùng chân cá sấu trân quý đi thực nghiệm, thế là ta dùng con ngựa giống thành tinh này để thực nghiệm vài lần.

Sau khi thực nghiệm vài lần, phát hiện lại tích lũy được không ít thịt ngựa.

Nhưng bởi vì đây là thịt ngựa giống, chính ta không muốn ăn.

Thế là, liền tinh chế chúng nó một lần nữa, làm thành thịt ngựa kho, loại bỏ yêu lực trong đó, để người bình thường cũng có thể dùng.

Sáng hôm nay liền mở cái quán thịt ngựa kho này." Biệt Tuyết Tiên Cơ vuốt cằm nói. "Con ngựa giống thành tinh kia hiện tại đâu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không sao, vẫn còn sống đây." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: "Ta mỗi lần chém một đao từ trên người hắn xong, sẽ dùng Trị Dũ Thuật trị hết vết thương cho hắn.

Hiện tại ngoại trừ suy yếu một chút, trên người hắn ngay cả vết sẹo cũng không có." Thật đáng sợ!

Thật đáng sợ!

Thật đáng sợ! "Biệt Tuyết tiền bối, tôi có thể đi xem con ngựa giống thành tinh kia không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cậu có hứng thú với ngựa giống thành tinh?" Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi ngược lại. "Không hứng thú...

Bất quá tôi muốn đi xác nhận một chút, hắn có phải con ngựa giống thành tinh hồi trước tôi gặp hay không." Tống Thư Hàng cười nói. "Được rồi, vậy chúng ta ra hậu viện." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Trong hậu viện bao phủ nhiều trận pháp, có trận pháp huyễn thuật, có trận pháp cách âm, có trận pháp phòng ngừa yêu khí tiết ra ngoài.

Lúc này, một con ngựa đen thành tinh hiện ra bản thể, bị Phược Yêu Tác trói gô lại, đang lệ rơi đầy mặt, suy yếu thở dốc.

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng đến, ngựa đen thành tinh lập tức hai mắt sáng lên: "Tống chân nhân!

Cứu tôi, cứu tôi với." Tống Thư Hàng kỳ thực chỉ là qua xem thử, "ngựa giống thành tinh" bị Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt được và con hắn suy đoán có phải cùng một con hay không.

Về phần cứu con ngựa giống thành tinh này?

Ha... "Tôi có một vị tiền bối, tên là Tam Lãng." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Ngựa giống thành tinh vẻ mặt mê mang, nghi hoặc nhìn hắn. "Tam Lãng tiền bối từng nói, cái chết do mình tự tìm (tác tử), cắn răng cũng phải chống cho qua." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Hiện tại, tôi chuyển tặng câu này cho ngươi.

Đã là cái chết do mình tự tìm, là đàn ông đích thực, thì cắn răng chống cho qua.

Chờ đến khi ngươi chuộc hết tội nghiệt của mình, hẳn là còn một con đường sống." Ngựa giống thành tinh: "..." Tô Thị A Thập Lục: "Phụt ~~" Tam Lãng tiền bối có giảng qua loại lời này sao?

Cô chỉ nhớ danh ngôn của Tam Lãng tiền bối là [Lãng bất quá tam] (Chơi ngu không quá ba lần) thôi mà?

Hiện tại có khả năng phải đổi thành [Lãng bất quá tứ]. "Khoan đã, Tống chân nhân...

Bá Tống tiền bối!

Có phải có hiểu lầm gì không, tôi tuy rằng bác ái một chút, nhưng tôi không có 'tác tử' (tìm chết) a." Ngựa giống thành tinh phí hết khí lực toàn thân kêu lên. "Kỳ động dục phát đến trên người thiên địch...

Tinh trùng lên não, cái này còn không gọi là 'tác tử'?" Tống Thư Hàng đáp. "Không phải như thế, Bá Tống tiền bối, tôi không có."

Ngựa giống thành tinh ngẩng đầu kêu lên: "Tôi đối với nhân loại bình thường không có hứng thú, tôi chỉ là ngựa giống thành tinh, không phải người giống thành tinh a." Tống Thư Hàng: "?" "Cho nên nói, trong chuyện này có hiểu lầm." Ngựa giống thành tinh khổ sở nói: "Kỳ thực... hôm qua sở dĩ tôi xông tới, phát sinh xung đột với vị tiên trù tiên tử này, là có nguyên nhân.

Bởi vì tôi muốn cứu tiểu thiếp tôi mới thu nạp, tiểu thiếp tôi mới nạp không lâu trước đó bị người ta bắt được, bán cho vị tiên tử này.

Tôi phí hết thiên tân vạn khổ, rốt cuộc tìm được chỗ ở của vị tiên trù tiên tử này.

Nhưng mà, tôi không tìm thấy tung tích tiểu thiếp mới nạp của tôi.

Hết cách, tôi chỉ đành xuất hạ sách này, muốn bắt lấy tiên trù tiên tử, bức hỏi hạ lạc của tiểu thiếp mới nạp kia." Chỉ là không ngờ sức chiến đấu của vị tiên trù tiên tử này cao như vậy, vài cái liền trấn áp hắn.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục tò mò nhìn về phía Biệt Tuyết Tiên Cơ. "Tiểu thiếp ngươi mới nạp bị bán cho ta?" Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc đầu nói: "Thông tin ngươi nhận được khẳng định là giả...

Thực Tiên Yến của ta, cũng không thu yêu tộc." Ngựa giống thành tinh nghe được lời này, ngượng ngùng nói: "Tiểu thiếp tôi mới nạp, cũng không phải ngựa yêu.

Cô ấy là một con linh thú khả ái." Biệt Tuyết Tiên Cơ: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Tống Thư Hàng: "..." Được rồi, Tống Thư Hàng ngay từ đầu đã biết con ngựa giống thành tinh này rất bác ái, hậu cung của hắn ngoại trừ ngựa yêu bình thường, còn bao gồm linh thú loại ngựa. "Không đúng." Biệt Tuyết Tiên Cơ lại lắc đầu, nói: "Trong nguyên liệu nấu ăn Thực Tiên Yến ta thu lần này, cũng không có linh thú loại ngựa." Ngựa giống thành tinh thở dài: "Cô ấy không phải loại ngựa bình thường." "Chẳng lẽ lại là hải mã tinh (ngựa biển)?" Tống Thư Hàng đau răng nói, lần trước ngựa giống thành tinh bồi thường cho hắn hai con "Thiên Lý Linh Mã", hiện tại hai con hải mã linh thú kia vẫn còn đang nuôi trong Thế Giới Hạch Tâm của hắn đây. "Thảo Nê Mã." Ngựa giống thành tinh nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Chủng tộc của cô ấy là Thảo Nê Mã, đặc biệt nhỏ nhắn khả ái." Ngựa giống thành tinh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tôi đọc ít sách, ngươi đừng lừa tôi.

Thứ đó gọi là Lạc đà Alpaca (Cừu Lạc đà), tên khoa học Latinh của nó: Vicugna pacos.

Tên tiếng Anh: alpaca.

Phân loại là bộ Guốc chẵn, là họ Lạc đà!

Có quan hệ cái rắm gì với ngựa?

Tô Thị A Thập Lục lại nhìn về phía Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn lắc đầu: "Con ngựa giống thành tinh này, e là thật sự bị người ta lừa rồi.

Ta cũng chưa từng thu loại hình linh thú này.

Trên Thực Tiên Yến lần này, ta cũng không chuẩn bị hệ thống món ăn loại này." "Không thể nào, tình báo tôi nhận được thiên chân vạn xác." Ngựa giống thành tinh không dám tin nói. "Tin hay không tùy ngươi." Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nói: "Tóm lại, chuyện này ta sẽ tra cho kỹ.

Nếu ngươi nói là sự thật, ta sẽ tha cho ngươi một lần.

Nếu ngươi nói dối lừa ta, lần sau có khách nhân chỉ định muốn tiệc toàn ngựa, ngươi sẽ xuất hiện trên bàn ăn tiệc toàn ngựa." Ngựa giống thành tinh màu đen nghe vậy, thân thể cứng ngắc hồi lâu.

Nếu thật sự là có người lừa hắn, vậy thì tiểu thiếp hắn mới nạp có phải hung đa cát ít rồi không?

Ngựa đen thành tinh đầu ngoẹo đi, tim đau quá.

Bất quá, hắn vẫn gượng tinh thần nói với Tống Thư Hàng: "Cảm ơn Bá Tống tiền bối, cho tôi một cơ hội giải thích." "Tôi cái gì cũng chưa làm." Tống Thư Hàng nói. "Chờ tiên trù tiên tử phóng sinh tôi xong, tôi nhất định sẽ cảm tạ Bá Tống tiền bối.

Tiền bối ngài thích em gái ngựa (mã muội tử) không?

Tôi có thể tuyển chọn cho ngài một bầy em gái ngựa xinh đẹp." Ngựa giống thành tinh nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Thực ra ngoại trừ em gái ngựa, trong tổ chức [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành người một nhà] của chúng tôi, còn có rất nhiều em gái xinh đẹp, tôi có thể giới thiệu cho ngài một chút.

Tỷ như trong phân bộ 250 khu vực Giang Nam, có một vị trưởng lão tên là Đông Phương Mạt Liễu, đặc biệt xinh đẹp.

Chờ tôi từ chỗ tiên trù ra ngoài, hay là, tôi tìm cơ hội giới thiệu cho Bá Tống tiền bối ngài nhé." Ngựa giống thành tinh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Cảm giác vẫn là sớm chút khuyên Đông Phương Lục tiên tử rút khỏi cái tổ chức đậu bỉ này đi. *** Biệt Tuyết Tiên Cơ dẫn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lên lầu hai.

Ở đó, chân cá sấu được Biệt Tuyết Tiên Cơ làm thành gần hai mươi món ăn tươi ngon với kiểu dáng khác nhau, bày trước mặt Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng: "Nhiều chủng loại món ăn như vậy?" Hắn tưởng rằng Biệt Tuyết Tiên Cơ chế tác "chân cá sấu", là đem một phần ba chân cá sấu chế tác thành một loại món ngon, không ngờ Tiên Cơ làm đủ gần hai mươi loại số lượng nhiều như vậy. "Cậu tưởng ta là ai?" Biệt Tuyết Tiên Cơ bình tĩnh nói, nhưng trong giọng nói lại tràn ngập tự tin.

Người bình thường khi liệu lý một loại thịt, đều có hơn mười loại cách làm.

Huống chi cô là Đỉnh Pháp Tiên Trù? "Ngoài ra, hai mươi món ăn cậu nhìn thấy này, ta chỉ dùng một phần chín số lượng chân cá sấu.

Đằng kia còn có hai cái hộp thức ăn, bên trong đựng hai phần hai mươi món ngon tương tự, đều là cho cậu, đến lúc đó cậu đóng gói mang đi đi." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng: "Không hổ là Biệt Tuyết tiền bối." "Hai người hưởng dụng đi, hai mươi món ngon này không có thứ tự dùng trước sau, hai người cứ theo sở thích của mình dùng là được." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong, rời đi trước một bước. ...

Tống Thư Hàng: "Tổng cộng ba phần, ngược lại là vừa khéo." Hắn đi tới bên cạnh hai cái hộp thức ăn to đùng kia trước, chuyển dời chúng nó vào trong "Thế Giới Hạch Tâm".

Sau đó, hắn gửi cho Bạch Tôn Giả một tờ giấy: [Bạch tiền bối, tiện mở cơm không?] Bạch tiền bối nếu đang ở thời khắc độ kiếp quan trọng, hắn truyền tống hộp thức ăn qua, lập tức sẽ bị thiên kiếp nổ tung mất. [Vẫn luôn chờ câu này của cậu.] Bạch Tôn Giả bay nhanh trả lời. [Bạch tiền bối, con lập tức truyền tống hộp thức ăn qua cho ngài, đến từ trù nghệ của Biệt Tuyết tiên tử, tin tưởng ngài nhất định sẽ hài lòng.] Tống Thư Hàng trả lời.

Chương 1187

Sau đó, hắn lại truyền tống cái hộp thức ăn khổng lồ kia cho Bạch tiền bối.

Hai mươi món tiên hào do Biệt Tuyết Tiên Cơ tinh tâm chế tác, chắc chắn có thể khiến Bạch tiền bối hài lòng.

Hai hộp thức ăn lớn, một hộp gửi cho Bạch tiền bối, một phần khác mang về, đây là bữa tối chuẩn bị cho tôi, Tước Yêu Tiểu Thái.

Bất quá, sức ăn của tôi và Tiểu Thái không lớn đến thế, cho nên đợi đến tối, khi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào từ từ đến đông đủ.

Trong đó ai chưa ăn cơm thì có thể cùng tôi, Tiểu Thái cũng như Bạch Hạc tiền bối bọn họ góp chung một bàn.

Lúc này, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đang ở trong một căn phòng trên tầng hai.

Giữa hai người là một chiếc bàn tròn khổng lồ, ở giữa bàn có thể xoay tròn, hai mươi món ngạc thối tiên hào (tiên hào làm từ chân cá sấu) tinh xảo bày kín cả mặt bàn.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngồi đối diện nhau.

Tống Thư Hàng nói: “Cảm giác cái bàn này quá lớn, thích hợp cho một nhóm người ăn cơm hơn.

Hiện tại chỉ có hai người chúng ta, trống rỗng, thiếu đi cái không khí ăn bữa tối.” Tô Thị A Thập Lục đặt đũa xuống: “Vậy Thư Hàng muốn bầu không khí như thế nào?” “Ừm, không sao, thế này cũng không tệ.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ồ.” Tô Thị A Thập Lục gật gật đầu.

Hai người vừa ăn, vừa tùy ý trò chuyện về đủ loại chủ đề.

Bởi vì cùng là người tu luyện, lại cùng sở trường về đao pháp, cho nên muốn nói chuyện thì chủ đề chung cũng rất nhiều.

Từ phương diện tu luyện, đao pháp, cho đến kỹ năng ngự đao.

“Thư Hàng, cậu có dự định gì cho tương lai không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tương lai?” “Ừm, ví dụ như...

Cảnh giới chân chính hiện tại của cậu đã đạt tới Tứ phẩm.

Cho nên, tiếp theo cậu chuẩn bị tiếp tục tu luyện theo phương thức tán tu?

Hay là gia nhập một môn phái hoặc thế gia nào đó?” Tô Thị A Thập Lục nói: “Phương thức tán tu có thể đạt được độ tự do lớn nhất, không chịu bất kỳ sự câu thúc nào.

Bất quá hiện tại, với cảnh giới Tứ phẩm của cậu, nếu gia nhập môn phái hoặc thế gia, đồng dạng cũng có thể sở hữu độ tự do rất lớn, hơn nữa còn có thể đạt được truyền thừa đạo thống khá hoàn chỉnh và sự phân phối tài nguyên tu luyện.” Tu luyện giả cảnh giới Tứ phẩm, dù là ở đại môn phái cũng có thể trở thành một phương đà chủ, chấp chưởng một phân bộ.

Thực lực Ngũ phẩm lại càng có thể trở thành trưởng lão hoặc phong chủ của đại môn phái, trở thành nhân vật thực quyền chân chính.

Với thực lực hiện tại của Tống Thư Hàng, cũng như quan hệ giữa hắn và các vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, vô luận hắn muốn gia nhập môn phái hay thế lực của vị tiền bối nào cũng đều sẽ được hoan nghênh.

Đến lúc đó, không chỉ là đạo thống truyền thừa hoàn chỉnh, mà còn có lượng lớn tài nguyên tu luyện được cung cấp, đều không phải là vấn đề.

Vừa có thể đảm bảo độ tự do, lại có thể đạt được đạo thống hoàn chỉnh và lượng lớn tài nguyên tu luyện, đối với đại bộ phận tu luyện giả hệ tán tu mà nói, khi đạt cảnh giới Tứ phẩm, có thể gia nhập một môn phái hoặc thế lực vừa ý là một lựa chọn không tồi.

“Điểm này mình còn thật chưa từng nghĩ tới.” Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: “Bởi vì tốc độ tấn cấp hơi nhanh, mình đều không cảm giác bản thân tu luyện bao lâu, cho nên căn bản chưa cân nhắc qua việc này...

Ừm, vấn đề này, để mình có rảnh sẽ suy nghĩ thật kỹ.” “Cũng đúng.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cuối cùng, cô lại hít sâu một hơi, bổ sung: “Nếu như... ngày nào đó cậu có dự định gia nhập môn phái hoặc thế lực, có thể cân nhắc Thiên Hà Tô Thị một chút.

Đợi sau khi A Thất tấn cấp Lục phẩm Chân Quân, sẽ chấp chưởng một mạch Thiên Hà Tô Thị.

Cho nên, nếu cậu muốn gia nhập thì sẽ... rất có lợi, xét về các loại phương diện!” “Được thôi.

Nếu khi nào mình thật sự có ý nghĩ gia nhập môn phái, sẽ cân nhắc thật kỹ.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Ừm.” Tô Thị A Thập Lục lại nói: “Tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi.

Thật ra với trạng thái hiện tại của cậu, gia nhập hay không gia nhập môn phái dường như cũng không khác biệt lắm.

Cậu luôn có thể từ trong tay các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào

Quần' đổi được sung túc tài nguyên tu luyện, phương diện công pháp cũng không có vấn đề gì lớn.

Thậm chí so với đệ tử đại môn phái, tốc độ tu luyện của cậu còn nhanh hơn.

Có lẽ, tán tu mới là phương pháp tu luyện thích hợp nhất với cậu." "Ha, Thập Lục, lời nói trước sau của cậu mâu thuẫn rồi đấy.

Phía trước bảo mình cân nhắc gia nhập môn phái, phía sau lại nói tán tu mới thích hợp với mình hơn." Tống Thư Hàng cười nói.

Mâu thuẫn không phải là lời tôi nói, mà là suy nghĩ của tôi.

Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, nói: "Dù sao tôi chính là có ý này...

Nếu ngày nào đó cậu cảm thấy làm tán tu mệt mỏi, muốn gia nhập một môn phái, thì hãy cân nhắc Thiên Hà Tô Thị nhiều hơn một chút.

Cậu cứ coi như tôi là thuyết khách cho Thiên Hà Tô Thị đi." Tống Thư Hàng cười nói: "Được rồi, mình hiểu rồi." "Bỏ đi, chúng ta đổi chủ đề, Thư Hàng cậu có từng nghĩ tới tương lai xa hơn chút không?

Ví dụ như thành gia lập nghiệp các loại?" Tô Thị A Thập Lục lại hỏi.

"Hả?

Sao đột nhiên lại hỏi vấn đề này?" Tống Thư Hàng dừng đũa.

"Có từng nghĩ tới chưa?" Tô Thị A Thập Lục nghiêm túc hỏi.

"Thành gia lập nghiệp các loại...

Nói thật là còn chưa nghĩ tới." Tống Thư Hàng đáp.

Tuy rằng tính cách hắn so với người cùng lứa thì hơi chín chắn hơn một chút, nhưng vấn đề thành gia lập nghiệp đối với hắn mà nói vẫn là hơi sớm.

Dù sao, trước khi tiếp xúc tu chân, vào học kỳ trước, hắn vẫn là sinh viên năm nhất.

Sinh viên năm nhất sẽ nghĩ tới vấn đề tình cảm, trong đó đại bộ phận sinh viên đều sẽ muốn khi học đại học thì yêu đương gì đó.

Nhưng loại vấn đề nghiêm túc như thành gia lập nghiệp, rất nhiều người e rằng đều chưa từng nghĩ tới.

Tống Thư Hàng tuy rằng hy vọng có thể ở trong trường đại học kiếm một cô bạn gái, tốt nhất là sau khi tốt nghiệp hai người có thể bước vào lễ đường hôn nhân.

Nhưng chi tiết phương diện 'thành gia lập nghiệp' thì hắn hoàn toàn chưa nghĩ tới.

Ý niệm kiểu 'cưới một người phụ nữ bình thường, sinh hai đứa con, sống hết một đời bình thường' trước kia cũng chỉ là một ý niệm mang tính chất 'tào lao' mà thôi.

"Một chút cũng chưa từng nghĩ tới?" Tô Thị A Thập Lục nhéo cằm, tò mò hỏi: "Trong ấn tượng của tôi, đàn ông bình thường đều sẽ cân nhắc vấn đề này từ rất sớm." "Thập Lục cậu nói là tu sĩ đi.

Đối với người trẻ tuổi hiện đại mà nói, rất hiếm có ai mười tám, mười chín tuổi lại cân nhắc vấn đề thành gia lập nghiệp, trừ phi là một số người đặc biệt chín chắn sớm." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên vỗ vỗ trán mình – cô đã bỏ qua một vấn đề.

Tống Thư Hàng tên này, tuổi tác còn rất nhỏ.

"Vậy cậu có từng nghĩ tới vấn đề đạo lữ chưa?" Tô Thị A Thập Lục lại hỏi.

“Có.” Tống Thư Hàng nhắc tới chủ đề này liền có loại nhàn nhạt ưu thương: “Sau đó, không lâu sau khi mình nghiêm túc cân nhắc ‘vấn đề đạo lữ’, đạo lữ dự bị liền biến thành một con quỷ.” Tô Thị A Thập Lục: “...” Trong khoảng thời gian cô bế quan chữa thương, Tống Thư Hàng rốt cuộc đã trải qua cái gì?

“Là Diệp Tư tiên tử?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài: “Đúng vậy.” A Thập Lục lại hỏi: “Vậy cậu và Diệp Tư tiên tử hiện tại... là quan hệ gì?” “Quan hệ Linh quỷ và chủ nhân?

Ai biết được chứ.” Chính Tống Thư Hàng cũng không xác định.

“Không phải đạo lữ?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Mình và Diệp Tư sư tỷ còn chưa bắt đầu.” Tống Thư Hàng than thở.

Hắn và Diệp Tư chỉ là thú vị tương đồng.

Sau đó Diệp Tư đề nghị hai người có muốn thử tiếp xúc một thời gian hay không, nếu hai người đều cho rằng song phương thích hợp thì có thể cân nhắc thử trở thành đạo lữ xem sao.

Kết quả, ngay cả quá trình ‘thử tiếp xúc một thời gian’ này còn chưa chính thức bắt đầu, Diệp Tư liền giống như kịch bản trong cuốn 《Mạt Pháp Chi Chiến》 của tên khốn Cao Mỗ Mỗ kia, biến thành quỷ rồi.

Tô Thị A Thập Lục day day đầu mày.

Cho nên, quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Diệp Tư quá phiền phức.

Ngay khi cô đang suy tư, sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên nhè nhẹ.

Một khắc sau, Công Đức Xà mỹ nhân lặng lẽ xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng...

Tiếp đó, cô nàng lại lặng lẽ vươn tay ra, trộm một miếng ngạc thối tiên hào đã cắt thành hoa, nhét vào trong miệng.

Cô nàng vừa ra tay ăn vụng liền bị Tống Thư Hàng phát hiện.

“Vái trời, sao cô lại ra đây rồi?

Mau về đi, đừng đảo loạn.” Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà mỹ nhân nghiêng nghiêng đầu, đột nhiên cô nàng há miệng: “A a a a ~~” Tống Thư Hàng: “Lại tới?

Đừng diễn nữa, chị ơi.” Công Đức Xà mỹ nhân mềm nhũn ngã xuống đất, đầu nghiêng một cái, lại ‘chết’ lâm sàn.

Tống Thư Hàng: “...” Tô Thị A Thập Lục: “...” Trên người Tống Thư Hàng trừ Linh quỷ Diệp Tư ra, còn có một Công Đức Xà mỹ nhân đồng dạng rất phiền toái.

“Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục nghiêm túc nói: “Nếu cậu không cách nào xác định quan hệ với ‘Diệp Tư’, lại còn có Công Đức Xà mỹ nhân này...

Tương lai cậu có tỷ lệ trên 80% sẽ cô độc cả đời đấy.” Trừ phi có vị tiên tử nào có thể dùng tâm thái ‘yêu một người là yêu cả đường đi lối về’, sau khi yêu Tống Thư Hàng, đồng thời còn yêu luôn cả Linh quỷ Diệp Tư; thậm chí tốt nhất còn có thể có tấm lòng rộng mở, tiếp nhận luôn Công Đức Xà mỹ nhân sau lưng Tống Thư Hàng.

Như vậy, Tống Thư Hàng mới có cơ hội thoát ế.

Tống Thư Hàng: “...” Tô Thị A Thập Lục day day thái dương: “Hỏi một vấn đề, Linh quỷ và tu sĩ có thể sinh con không?” “Chắc là không đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa, Linh quỷ và chủ nhân tâm ý tương thông.

Linh quỷ chân chính tương đương với phân thân của chủ nhân.

Ai lại quỷ súc (biến thái) đến mức cân nhắc đi sinh con với Linh quỷ của chính mình?

Trường hợp của Diệp Tư là vì tình huống rất đặc thù, hoàn toàn bất đồng với Linh quỷ bình thường.

Tô Thị A Thập Lục dùng đũa chọc chọc đĩa tiên hào trước mắt mình, nói: "Kỳ thực về vấn đề của Diệp Tư tiên tử, cậu có thể không nói, dù sao cô ấy đã là Linh quỷ của cậu rồi." "Cậu đã hỏi, mình lại không thể giấu cậu." Tống Thư Hàng bổ sung: "Mình cũng đâu phải gỗ đá." Tuy rằng Sở các chủ còn có một số đại năng thời viễn cổ đều nhận nhầm hắn là 'Tống Mộc Đầu'.

Nhưng Tống Thư Hàng cảm giác bản thân đối với mảng tình cảm này vẫn là rất mẫn cảm – sách đọc bao nhiêu năm qua cũng không phải đọc uổng công.

Từ khi A Thập Lục nghiêm túc hỏi đến chuyện 'đối với tương lai thành gia lập nghiệp', Tống Thư Hàng cũng đã hiểu ra.

Tuy rằng không biết người ưu tú như A Thập Lục vì sao lại để mắt tới hắn?

Nhưng nhìn dáng vẻ của Tô Thị A Thập Lục, cô ấy là nghiêm túc.

Chương 1188

Chỉ là, khi chưa xác định được quan hệ với Diệp Tư, hắn vẫn nên yên lặng làm một con cẩu độc thân thôi.

“Lúc này, cậu thà là một khúc gỗ còn tốt hơn.” Tô Thị A Thập Lục một tay chống cằm, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm giác được, lần này thương thế lành lại, thành công tấn thăng Tứ phẩm xong, khí tràng cá nhân của Tô Thị A Thập Lục càng lúc càng cường đại.

Cô ấy của hiện tại, cho dù đứng trong ngõ nhỏ, e rằng cũng không có tên nào không có mắt dám đi lên ép cô vào tường (kabedon) đâu nhỉ?

Khoan đã, là ảo giác sao?

Tổng cảm giác khí thế của A Thập Lục vẫn đang liên tục leo thang?

Khí thế A Thập Lục trở nên rất có cảm giác áp bách, cô ấy muốn làm gì?

Tống Thư Hàng: “?” Thập Lục cường thế như vậy khiến người ta có chút hoảng.

“Thư Hàng, tương lai cậu sẽ cân nhắc việc gả cho người ta không?” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng, cô vô cùng nghiêm túc hỏi vấn đề này.

Điểm này, từ khí thế áp bách mười phần trên người cô là có thể cảm nhận được.

Tống Thư Hàng: “Phụt ~~” Mình cũng đâu phải Đậu Đậu...

Hơn nữa, chuyện Đậu Đậu phải gả cho người ta còn chưa biết sẽ có thần triển khai như thế nào đâu.

Nói không chừng sau khi Đậu Đậu tấn thăng Ngũ phẩm sẽ đột nhiên biến thành một cô em chó cũng chưa biết chừng.

Thấy bộ dạng phun cơm của Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên vươn vai một cái: “Bỏ đi, trước tiên không nói chủ đề ‘thành gia lập nghiệp’ này nữa.

Tương lai... còn rất dài, đặc biệt là đối với những tu luyện giả chúng ta mà nói, tương lai là rất dài, rất dài.” Trong lúc nói chuyện, khí thế trên người cô nháy mắt tiêu tán.

“Này, Thập Lục, nói trước nhé, mình không gả cho người ta đâu.” Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

“Ừ ừ ừ, tôi biết.” Tô Thị A Thập Lục một tay chống cằm, nói.

“Mình thật không gả cho người ta đâu, trên thiết lập hoàn toàn không tiếp thu được.” Tống Thư Hàng lần nữa thanh minh.

“Hiểu, hiểu rồi.” Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào, vừa cười liền lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu: “Tôi cũng chỉ thuận miệng nói thôi, cậu làm gì mà căng thẳng thế?” Tống Thư Hàng: “...” Bởi vì lúc cậu hỏi mình có gả cho người ta hay không, khí tràng kia quá có cảm giác áp bách, hiện tại nhớ lại trong lòng còn đặc biệt không yên, cảm giác giống như ngự kiếm phi hành không lắp lan can bảo hộ vậy...

Tổng cảm giác Tô Thị A Thập Lục không phải tùy tiện hỏi chơi, khi cô hỏi vấn đề này dường như đã đưa ra một quyết định rất quan trọng.

“Được rồi, chúng ta tiếp tục ăn cơm.

Buổi tối cậu còn phải cùng các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ nghiên cứu tên lửa thiên kiếp chứ?

Khả năng phải cùng các tiền bối thâu đêm một hôm, ăn nhiều một chút.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Có thể là sau khi hỏi ra vấn đề cô muốn hỏi, cô đột nhiên trở nên rất nhẹ nhõm.

“Cái đó, mình thật không gả cho người ta đâu nhé, đây là ranh giới cuối cùng.” Tống Thư Hàng lần nữa nói – chuyện quan trọng phải nói ba lần, hắn cố ý nói lần thứ ba.

“Nè, ba lần rồi đấy.

Còn lặp lại nữa sẽ khiến con gái cảm thấy cậu rất lải nhải, sẽ giảm độ hảo cảm đấy.” Tô Thị A Thập Lục lắc lắc ngón tay.

“Mình cũng chỉ định nói ba lần thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Hì hì.” Tô Thị A Thập Lục lại cười rộ lên.

Cô nhớ rõ, trước kia Tô Thị A Thất từng đánh giá tính cách của cô, nói cô ‘quá cương dễ gãy’.

Bất quá sau sự kiện thiên kiếp lần này, cô cảm giác tính cách của mình khẳng định đã biến hóa một chút.

Không còn là một mực ‘quá cương’ nữa.

Mà, tương lai của tu luyện giả rất dài.

Mà thời gian dài đằng đẵng là thứ có thể thay đổi con người nhất.

Hiện tại cho rằng là chuyện ‘tuyệt đối’, dưới sự cọ rửa của năm tháng dài lâu, liệu còn có thể giữ vững sự ‘tuyệt đối’ hay không, ai cũng không thể bảo đảm. ...

“Muốn uống chút trà không?” Tống Thư Hàng đặt đũa xuống, chuyển chủ đề.

“Ừ, được.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

“Vậy mình đi tìm Biệt Tuyết tiên tử xin hai cái chén.” Tống Thư Hàng đứng lên, đi ra ngoài phòng.

Đợi sau khi hắn đẩy cửa phòng đi ra, đi được hai bước liền phát hiện Biệt Tuyết Tiên Cơ đang ngồi ở phòng bên cạnh, cúi đầu chơi điện thoại.

“Muốn chén trà à?

Ta ở đây có một bộ, đều cho các ngươi dùng đấy.” Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ chỉ bộ trà cụ bên cạnh mình, nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tiên Cơ, nghe lén góc tường cũng không phải thói quen tốt đâu.

Hiển nhiên, với thực lực của Biệt Tuyết Tiên Cơ, ngồi ở phòng bên cạnh thời gian lâu như vậy, đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục chắc là cô đã nghe được rành mạch.

Do cô che mặt bằng khăn voan nên không nhìn ra biểu cảm.

Nhưng trong đôi mắt kia của Biệt Tuyết tiên tử tự mang theo hiệu quả cười liếc xéo.

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.” Biệt Tuyết Tiên Cơ sau khi cho Tống Thư Hàng mượn trà cụ lại khẽ nói: “Nếu tương lai ngươi thật sự muốn gả cho người ta, đừng có tranh Bạch đạo hữu của ta nhé.

Ta chính là người ủng hộ trung thành chế độ một vợ một chồng!” Tống Thư Hàng: “...” Tiên Cơ, chúng ta hết chuyện để nói rồi.

“Được rồi, không đùa nữa.

Thư Hàng tiểu hữu, Bạch đạo hữu bế quan kết thúc chưa?

Hôm qua vì sao lại đột nhiên xuất hiện trong hình ảnh ‘nhân tiền hiển thánh’?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Cô có chút lo lắng cho Bạch Tôn Giả, hình ảnh ‘nhân tiền hiển thánh’ hôm qua, thiên kiếp hiện đại hóa mà Bạch Tôn Giả đối mặt rất mạnh!

“Bạch tiền bối là bế quan đến một nửa thì đột nhiên độ kiếp.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ngài ấy không sao chứ?

Độ kiếp thuận lợi không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi – nhưng hỏi ra xong cô lại cười khổ một tiếng.

Thiên kiếp thế giới là cách tuyệt, Thư Hàng tiểu hữu làm sao biết được tình trạng của Bạch Tôn Giả?

“Còn tốt, ít nhất lúc độ kiếp còn có tâm trạng chơi game, thuận tiện còn có thể ăn bữa cơm.” Tống Thư Hàng đáp.

“Hả?

Chơi game?

Ăn cơm?” Biệt Tuyết Tiên Cơ vẻ mặt mộng bức.

“Ừm.” Tống Thư Hàng nhận lấy bộ trà cụ kia, trong ấm trà có pha sẵn ‘Linh Mạch Bích Trà’, bên cạnh còn có một gói nhỏ lá trà.

Tống Thư Hàng đột phát ý tưởng – nếu dùng nước suối từ 【 Hoạt Tuyền 】 trong Hạch Tâm Thế Giới của hắn để pha trà thì sẽ có hiệu quả gì?

“Sao ngươi biết Bạch đạo hữu đang chơi game?

Ăn cơm?” Biệt Tuyết Tiên Cơ nghi hoặc nói.

“Bởi vì hôm qua, ta và Bạch Tôn Giả ở cùng trong một thế giới thiên kiếp mà.” Tống Thư Hàng thuận miệng nói.

Chuyện Bạch Tôn Giả có thể thông qua ‘Hạch Tâm Thế Giới’ giữ liên lạc với hắn, tạm thời càng ít người biết càng tốt.

“Cũng đúng.” Biệt Tuyết Tiên Cơ gật gật đầu: “Thư Hàng tiểu hữu, có thể giúp một chuyện không?” Tống Thư Hàng: “Tiên tử cứ nói.” “Sau khi Bạch Tôn Giả độ kiếp kết thúc, ngươi có thể thông báo cho ta một tiếng không.

Đến lúc đó ta chuẩn bị một bàn tiên hào, tẩm bổ thân thể cho ngài ấy.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng: “Được.” Loại chuyện dễ như trở bàn tay này ngược lại không thành vấn đề.

“Yên tâm đi, đến lúc đó khi ta chuẩn bị tiên hào cho Bạch đạo hữu, sẽ không quên làm cho ngươi một bữa Tiên Trân Yến đâu.” Biệt Tuyết Tiên Cơ hào sảng nói.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái: “Biệt Tuyết tiên tử, ta thưởng thức cô!” Đều nói muốn chinh phục một người đàn ông thì phải chinh phục dạ dày của hắn trước.

Dạ dày của Bạch Tôn Giả không biết có khả năng bị chinh phục hay không, nhưng Tống Thư Hàng cảm giác dạ dày của chính mình, chắc không lâu nữa sẽ bị mỹ thực của Biệt Tuyết Tiên Cơ chinh phục mất.

“Ngươi thưởng thức cũng vô dụng, ta với ngươi không hợp điện.” Biệt Tuyết Tiên Cơ thở dài: “Ta chỉ muốn Bạch đạo hữu thưởng thức.” “Ta cảm giác Bạch Tôn Giả cũng rất thưởng thức cô mà.” Tống Thư Hàng nói – chỉ cần nhắc tới mỹ thực của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Bạch Tôn Giả cũng rất có khẩu vị.

“Vậy vì sao ngài ấy không kết làm đạo lữ với ta?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

Vấn đề này, làm sao tôi biết?

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

“Lần này ‘Thực Tiên Yến’, ta nhất định phải chinh phục Bạch triệt để, khiến ngài ấy không rời khỏi trù nghệ của ta!” Biệt Tuyết Tiên Cơ nắm tay, tự tin nói.

Tống Thư Hàng nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ lòng đầy tự tin – Tiên Cơ à, lập flag là thói quen không tốt, phải sửa. ...

Mang theo Linh Mạch Bích Trà về phòng.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục hai người dùng xong hai mươi món ‘Ngạc thối tiên hào’, hai người bưng chén trà, nhấp từng ngụm nhỏ.

Nước trà Linh Mạch Bích Trà, Tống Thư Hàng trên đường đã lặng lẽ đổi thành nước suối ‘Hoạt Tuyền’.

“Đúng rồi Thư Hàng, lần này cậu đặt trước một bàn ‘Ngạc thối tiên hào’ từ chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ là đùi cá sấu cấp bậc gì vậy?” Tô Thị A Thập Lục hỏi, khẩu cảm này thật sự là ngon đến nổ tung.

“Đẳng cấp cụ thể cũng không nói rõ, con hàng này khá thảm, vừa xuất hiện liền bị nổ chỉ còn lại một cái đùi.

Bất quá đẳng cấp ít nhất cũng trên Lục phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

“Đùi cá sấu trên Lục phẩm?” Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, sau đó cô lập tức ngồi xếp bằng xuống, tiến vào trạng thái tu luyện.

Tống Thư Hàng: “Gấp gáp vậy sao?” “Tên ngốc, ngươi cũng mau tiến vào trạng thái tu luyện cho ta, thật sự coi ‘tiên hào’ của ta là mỹ thực bình thường mà ăn hả?” Giọng nói của Biệt Tuyết Tiên Cơ vang lên bên tai hắn: “Cái đùi cá sấu này là tác phẩm đắc ý hiếm có gần đây của ta đấy.

Chậm trễ khiến hiệu quả tan đi thì đừng trách ta không nhắc nhở ngươi.” Tống Thư Hàng: “...” Nghe vậy, hắn cũng phi nhanh khoanh chân ngồi xuống, mặc vận 《 Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công 》, thật nhanh hấp thu dược hiệu của set ‘Ngạc thối tiên hào’.

Hệ tu sĩ, Nhất phẩm luyện khiếu huyệt, Nhị phẩm luyện đan điền, Tam phẩm luyện tứ đại kỳ mạch.

Mà tới Tứ phẩm, sau khi ngưng tụ ra Hư Đan, thứ cần luyện tự nhiên là...

Tiên Cốt.

Mục tiêu của cảnh giới Tứ phẩm là lấy Hư Đan làm hạch tâm, ngưng tụ ra Bản Mệnh Kim Đan, từ đó tấn thăng Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Bất quá, muốn khiến Hư Đan ‘hóa hư vi thực’ thì phải tôi luyện 【 Cửu Tiên Cốt 】 trong cơ thể tu sĩ trước.

Chương 1189

Tiên Cốt cũng không phải là xương cốt trong cơ thể người.

Cái gọi là ‘Tiên Cốt’ chỉ chín bí tàng sức mạnh trong cơ thể tu sĩ – chúng giống như xương cốt của nhân loại, chống đỡ hệ thống tu luyện của tu sĩ.

Vô luận là ngũ đại khiếu huyệt Nhất phẩm, bát đại đan điền Nhị phẩm, tứ đại kỳ mạch Tam phẩm, đều phụ thuộc vào ‘Tiên Cốt’.

Cửu đại Tiên Cốt, giống như xương cốt nhân loại, chống đỡ hệ thống tu luyện của tu luyện giả.

Mà cảnh giới Tứ phẩm chính là tu chín đạo tiên cốt này.

Mỗi khi một đạo Tiên Cốt được tôi luyện xong, thông qua 【Nội thị】là có thể nhìn thấy đạo Tiên Cốt kia bị tôi luyện thành màu vàng kim.

Mãi cho đến khi Tiên Cốt không ngừng được tôi luyện, hóa thành màu ám kim...

Từ trên người chúng sẽ kéo dài ra một luồng sức mạnh như đao như kiếm như lưỡi dao sắc bén, trực tiếp đâm vào trên người ‘Hư Đan’ trong Bản Mệnh Đan Điền.

Quá trình này rất nguy hiểm.

Nếu khống chế không tốt, khi sức mạnh Tiên Cốt đâm vào Hư Đan sẽ trực tiếp oanh toái Hư Đan.

Hư Đan vừa vỡ, ‘Đạo’ của tu sĩ liền dừng bước ở Tứ phẩm, không cách nào tiến thêm được nữa.

Trừ phi có thể có kỳ ngộ nghịch thiên, nghịch thiên cải mệnh, đúc lại Bản Mệnh Đan Điền và Hư Đan.

Còn nếu Hư Đan của tu sĩ có thể chịu đựng được sự đâm vào của ‘Tiên Cốt chi lực’, vậy Hư Đan sẽ không ngừng được Tiên Cốt chi lực tôi luyện.

Mãi cho đến khi chín luồng ‘Tiên Cốt chi lực’ khác nhau của cửu đại Tiên Cốt rót vào Hư Đan, mới có thể từng chút một mài giũa Hư Đan, khiến nó hóa hư vi thực, ngưng tụ Kim Đan đại đạo. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà Tống Thư Hàng tu luyện đã qua tay Bạch Tôn Giả sửa chữa, so với nguyên bản đã có chỗ bất đồng.

Bạch Tôn Giả đã sửa bộ công pháp này đến tầng thứ tư.

Vừa vặn đủ cho Tống Thư Hàng tu luyện ở Tứ phẩm.

“Ngạc thối tiên hào hiệu quả thật mạnh, đã như vậy, không bằng trực tiếp bắt đầu tôi luyện đạo Tiên Cốt Tứ phẩm đầu tiên, tranh thủ làm một cú khai môn hồng (mở đầu tốt đẹp).” Trong lòng Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khi ý niệm hắn vừa động, đột nhiên, ‘Phì Kình Hư Đan’ trong Bản Mệnh Đan Điền của hắn động đậy.

Chỉ thấy Phì Kình Hư Đan há miệng hút một cái, sau đó, năng lượng sinh ra từ ‘Ngạc thối tiên hào’ mà Tống Thư Hàng ăn vào, cứ như vậy bị ‘Phì Kình Hư Đan’ hút sạch sành sanh.

Tống Thư Hàng ngẩn người.

Tiết tấu này không đúng nha!

Phì Kình Hư Đan hút năng lượng làm cái gì?

Bộ phận năng lượng này ta muốn dùng để tôi luyện Tiên Cốt, bị ngươi hút đi rồi, ta lấy cái gì tôi luyện Tiên Cốt?

Phì Kình Hư Đan sau khi thôn phệ hết tất cả năng lượng, một lần nữa cuộn mình trong đan điền Tống Thư Hàng, không nhúc nhích, chỉ là thể tích ẩn ẩn trướng lớn hơn một chút.

Thánh Ấn huyền phù trên Hư Đan, tản ra cảm giác uy nghiêm.

Thư Hàng phát hiện, ngay cả năng lượng tinh thuần trong thiên địa do 'Thánh Ấn' rút ra rồi rót vào thể lực hắn, cũng có đại bộ phận bị Phì Kình Hư Đan thôn phệ hấp thu.

Tống Thư Hàng nhíu mày, đình chỉ vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Phì Kình Hư Đan quả nhiên có vấn đề, Hư Đan lại có thể không chịu hắn khống chế mà hấp thu năng lượng trong cơ thể hắn!

Cảm giác đến cả 'Hư Đan' của chính mình cũng không thể khống chế này cũng không tốt chút nào.

Con đường tu luyện một bước một dấu chân, mỗi một phần chân khí trong cơ thể tu sĩ đều phải có thể thao túng tự như, mới có thể tránh tẩu hỏa nhập ma ở mức độ lớn nhất.

Nghiêm trọng mà nói, Phì Kình Hư Đan của Tống Thư Hàng hoàn toàn là vi phạm ý chí của hắn.

Lần này, nó còn chỉ là thôn phệ đi năng lượng Thư Hàng dùng để xung kích 'Tiên Cốt'.

Nhưng lần sau, nếu Tống Thư Hàng tu luyện, vận công đến thời điểm mấu chốt, Phì Kình Hư Đan đột nhiên sinh ra dị động, trực tiếp có thể khiến hắn tẩu hỏa nhập ma.

Chuyện này cũng không phải đùa.

Thấy Tống Thư Hàng đột nhiên kết thúc trạng thái tu luyện, Biệt Tuyết Tiên Cơ đang hộ pháp cho hai người nhướng mày: "Ngươi lại sao thế?" "Hư Đan của ta có chút...

Vừa rồi năng lượng ta nhận được sau khi dùng Ngạc thối tiên hào toàn bộ bị nó thôn phệ, ta không thể khống chế nó." Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

"Sao lại như vậy?

Ta chưa từng nghe nói Hư Đan của tu sĩ sẽ không chịu khống chế." Biệt Tuyết Tiên Cơ nhíu mày nói.

"Có khả năng là vì trạng thái của ta khác với tu sĩ bình thường, Tiên Cơ cô cũng biết, lúc ta tấn cấp đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Hư Đan của ta sinh ra dị biến." Tống Thư Hàng đáp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tự nhiên biết chuyện Tống Thư Hàng nhân tiền hiển thánh.

Lúc đó tên ngốc Thường Viễn Tử kia còn trước mặt chư thiên vạn giới tỏ tình với hắn mà.

"Nhưng mà, cho dù là Hư Đan biến dị, về bản chất cũng là Hư Đan.

Hư Đan là hạch tâm chân khí của tu sĩ, không thể nào mất khống chế mới đúng." Biệt Tuyết Tiên Cơ trầm tư.

Một lát sau, cô đột nhiên nghĩ tới một khả năng: "Vừa rồi ngươi nói, Hư Đan của ngươi cắn nuốt toàn bộ năng lượng sinh ra từ 'Ngạc thối tiên hào'?

Sau khi cắn nuốt, Hư Đan của ngươi có phát sinh biến hóa không?" "Biến lớn hơn một vòng." Tống Thư Hàng nói.

"Vậy thì rất có khả năng chính là nguyên nhân này." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: "Ta nghi ngờ, ngươi hiện tại vẫn là một tu sĩ Tứ phẩm bán thành phẩm." "Hả?" Tống Thư Hàng vẻ mặt mộng bức.

Chưa từng nghe nói tu sĩ còn có bán thành phẩm, ý gì đây, chẳng lẽ hắn là một tu sĩ Tứ phẩm hàng fake?

“Tuy rằng nghe có chút khó tin, nhưng nghĩ lại tràng diện lúc ngươi tấn cấp, cộng thêm Hư Đan trong cơ thể ngươi từng sinh ra biến dị, ta mới có suy đoán này.” Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp tục nói: “Bước cuối cùng khi tu sĩ Tam phẩm tấn thăng Tứ phẩm, chính là đem một thân ‘Tiên Thiên Chân Nguyên’ rót ngược vào Bản Mệnh Đan Điền, ngưng tụ ở bên trong, hình thành một ‘hạch tâm chân khí suy yếu’, cũng chính là cái gọi là ‘Hư Đan’.

Nói chung, sau khi một thân ‘Tiên Thiên Chân Nguyên’ của tu sĩ rót ngược vào, Hư Đan có thể một bước đúng vị trí, ngưng tụ thành hình...

Nhưng khi ngươi tấn cấp, không chỉ nhân tiền hiển thánh, còn ngưng tụ Thánh Ấn.

Rất có khả năng ‘Hư Đan’ mà ngươi hóa ra cần chân nguyên cực kỳ khổng lồ.

Mà chân nguyên ngươi ‘rót ngược’ vào Bản Mệnh Đan Điền khi tấn cấp, Hư Đan hóa ra năng lượng còn xa xa không đủ, có khả năng vẫn chỉ là một cái phôi thai.” “Cho nên, nó còn có thể ở trong cơ thể ta tiếp tục thành hình, cũng thôn phệ năng lượng đi vào trong cơ thể ta?” Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Cũng chỉ có suy đoán này là phù hợp với hiện trạng của ngươi nhất.” “Vái trời, vậy ta phải ăn bao nhiêu bữa ‘Tiên hào’ mới có thể khiến Hư Đan triệt để thành hình?” Tống Thư Hàng nói, một bữa Tiên Trân Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ rất đắt!

Mà hắn hiện tại còn đang nợ Bạch Tôn Giả một không gian pháp khí linh thạch Bát, Cửu phẩm, trên người làm gì có nhiều linh thạch có thể dùng để tiêu hao như vậy.

“Thiếu niên, phương thức tư duy đừng có tử bản (cứng nhắc) như vậy.

Phương pháp bổ sung năng lượng chẳng lẽ chỉ có mỗi Tiên hào?” Biệt Tuyết Tiên Cơ liếc Tống Thư Hàng một cái: “Vô luận là linh thạch, thiên tài địa bảo, đan dược đại bổ, đều là thủ đoạn bổ sung năng lượng cho tu sĩ.

Ngươi có rảnh thì thử hết xem, xem xem năng lượng bổ sung thông qua những biện pháp này có thể bị Hư Đan trong cơ thể ngươi hấp thu hay không.

Ta nghĩ, đợi sau khi Hư Đan trong cơ thể ngươi triệt để thành hình, ngươi sẽ không cần lo lắng vấn đề Hư Đan không chịu khống chế nữa.” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Cảm ơn Biệt Tuyết tiền bối, ta lập tức thử xem.” Phương pháp tốt nhất bổ sung Phì Kình Hư Đan, Tống Thư Hàng liền nhớ tới ‘Kình Thôn Thuật’ và Linh Thú Tinh.

Trong tay hắn còn có một lô Linh Thú Tinh, từ sau khi tấn thăng Tam phẩm thì vẫn luôn không ăn món này lắm.

Hiện tại xem ra, phải tìm cơ hội ăn hết toàn bộ bọn chúng mới được.

Nếu có hiệu quả, còn phải nghĩ biện pháp đi kiếm thêm một lô Linh Thú Tinh chất lượng cao nữa mới được.

Tống Thư Hàng lục lọi trong thủ xuyến pháp khí của mình, lôi hết Linh Thú Tinh mình chưa ăn ra.

Trong quá trình này, hắn lại nhìn thấy con ‘Khôi lỗi tinh phẩm’ bị thu trong thủ xuyến pháp khí.

Khôi lỗi tinh phẩm và Thất Sinh Phù phủ chủ đã làm một cuộc giao dịch, dùng bản thảo giảng pháp Phật môn kia đổi lấy dược liệu sửa chữa bộ vị rách nát của khôi lỗi.

Bất quá, Thất Sinh Phù phủ chủ vừa đột phá, còn đang bế quan củng cố cảnh giới.

Giao dịch này phỏng chừng phải đợi sau khi Thất Sinh Phù tiền bối bế quan kết thúc mới hoàn thành.

Cứ như vậy, khôi lỗi tinh phẩm còn phải ở lại trong không gian thủ xuyến của hắn một thời gian.

"Hy vọng Thất Sinh Phù tiền bối sớm ngày kết thúc bế quan, cũng để sớm ngày sửa chữa xong ngươi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nói thật, nếu sau khi khôi lỗi tinh phẩm sửa chữa xong mà lại không lập tức rời khỏi Tống Thư Hàng, vậy thì chính là một con bài tẩy lớn!

Khôi lỗi thực lực Bát phẩm, hỏi ngươi có sợ hay không?

Tuy rằng tuyệt chiêu của nó rất có khả năng chỉ có hệ liệt 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' + 'quỳ xuống cầu xin tha thứ phòng ngự'.

Nhưng người ta phòng ngự cao a, khi ôm đầu ngồi xổm phòng ngự, ngay cả tên lửa thiên kiếp cũng nổ không phá nổi phòng ngự.

Phòng ngự kiểu quỳ xuống cầu xin tha thứ ngay cả bom khinh khí thiên kiếp cũng có thể đỡ được mấy hơi thở.

Luận phòng ngự, khôi lỗi tinh phẩm nói không chừng hoàn toàn không yếu hơn 'Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh' Đông Qua Thánh Quân! ...

Tống Thư Hàng tay cầm Linh Thú Tinh, vận chuyển 'Kình Thôn Thuật', rắc rắc rắc cắn nuốt Linh Thú Tinh.

Hắn vốn có chút lo lắng dị năng 'thiệt trán liên hoa' (lưỡi nở hoa sen) có thể chủ động phát động hay không, bất quá có khả năng là đẳng cấp Linh Thú Tinh không đủ, không thể chủ động dẫn phát dị năng ‘thiệt trán liên hoa’.

Tống Thư Hàng một hơi nuốt xuống mười mấy viên Linh Thú Tinh, vận chuyển ‘Kình Thôn Thuật’ hấp thu sức mạnh trong đó.

Quả nhiên giống như Biệt Tuyết Tiên Cơ suy đoán, khi Kình Thôn Thuật chuyển hóa sức mạnh của ‘Linh Thú Tinh’, Phì Kình Hư Đan trong đan điền Thư Hàng liền sẽ chủ động há miệng, thôn phệ toàn bộ sức mạnh bên trong Linh Thú Tinh.

Thể tích Phì Kình Hư Đan ẩn ước lại trướng lớn hơn một tia.

“Có hiệu quả không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

“Có hiệu quả, xem ra suy đoán của Tiên Cơ không sai, ta đến hiện tại vẫn chỉ là một tu sĩ Tứ phẩm bán thành phẩm.” Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười.

Còn về việc Hư Đan biến dị của Tống Thư Hàng rốt cuộc là phúc hay là họa, cô cũng không dám nói chắc.

Thứ biến dị chưa chắc đều là tốt...

Nói không chừng là ung thư biến thì sao? ...

Khoảng nửa giờ sau, Tô Thị A Thập Lục chậm rãi mở mắt.

Khí tức trên người cô trở nên càng thêm hồn hậu, khi cô vận công kết thúc, ẩn ước có thể cảm giác được vị trí bả vai cơ thể cô có kim mang nhàn nhạt lóe lên.

Đó là đạo Tiên Cốt thứ nhất cô tôi luyện, mượn nhờ năng lượng Ngạc thối tiên hào, Tô Thị A Thập Lục khai môn hồng (mở đầu thuận lợi), một hơi tôi luyện xong đạo Tiên Cốt thứ nhất một lần.

Vạn sự khởi đầu nan, tiếp theo Tô Thị A Thập Lục chỉ cần tốn thời gian từng chút một tôi luyện Tiên Cốt đến màu ám kim, là có thể dẫn đạo Tiên Cốt chi lực tiến vào Hư Đan.

Một bữa Ngạc thối tiên hào này có thể bằng cô khổ tu ít nhất nửa tháng.

Chính vì như thế, ‘Thực Tiên Yến’ của Biệt Tuyết Tiên Cơ mới được tu sĩ các môn các phái trong giới tu sĩ truy phủng.

Chương 1190

Tô Thị A Thập Lục sau khi kết thúc tu luyện, lập tức nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó, cô thấy Tống Thư Hàng đang ngồi đó gặm Linh Thú Tinh.

“Thư Hàng, cậu hấp thu xong rồi?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi, nhưng từ trong cảm ứng của cô, Thư Hàng dường như cũng không có tôi luyện Tiên Cốt?

Chẳng lẽ là lần đầu tiên tôi luyện Tiên Cốt thất bại?

“Hấp thu xong rồi.” Tống Thư Hàng gật gật đầu: “Bất quá cơ thể mình xảy ra chút ngoài ý muốn, Hư Đan của mình bởi vì nguyên nhân biến dị nên đến hiện tại đều chưa triệt để thành hình.

Hôm nay mình mới phát hiện, hóa ra mình chỉ là một tu sĩ Tứ phẩm bán thành phẩm.” “Hả?” Tô Thị A Thập Lục vẻ mặt nghi hoặc.

Tống Thư Hàng thuật lại một lần suy đoán mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nói với hắn cho Tô Thị A Thập Lục nghe.

“Phụt ~~ Tu sĩ Tứ phẩm bán thành phẩm.” Tô Thị A Thập Lục cười ra tiếng: “Vậy cậu chuẩn bị làm sao bây giờ?” “Chỉ có thể tận lượng cho Hư Đan của mình ăn no trước, tiếp theo nếu có rảnh, mình phải nghĩ biện pháp đi thu thập Linh Thú Tinh mới được.” Tống Thư Hàng nói.

“Linh Thú Tinh?

Thứ này tôi có không ít.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: “Ngươi muốn thì ta có thể bán cho ngươi giá ưu đãi.” Cô là Tiên trù, mỗi lần chế tác tiên trân giai hào đều sẽ giết mổ không ít linh thú thực dụng hình nuôi dưỡng, Linh Thú Tinh trong tay cô rất nhiều.

“Được nha, bất quá Biệt Tuyết tiền bối, ta chỉ cần Linh Thú Tinh của ba mươi ba loài linh thú.” Tống Thư Hàng nói.

“Chỗ ta Linh Thú Tinh gì cũng có, còn về giá tiền thì ngươi trả linh thạch hoặc là dùng Thông Yêu Thông Miêu (mạ hành tinh) kia của ngươi trả tiền cũng được.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Khéo là, lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ nói chuyện, Thông Nương đang thu nhỏ một tấc của Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng từ trong hôn mê tỉnh lại.

Cô nàng vừa tỉnh lại liền nghe được giọng nói của Biệt Tuyết Tiên Cơ, còn có câu 【 dùng Thông Yêu Thông Miêu trả tiền 】 kia.

Thông Nương lập tức cảm giác hai mắt tối sầm...

Kiếp hành vô vọng. ...

Liệt nhật viêm viêm, mặt trời chói chang như lửa...

Tống Thư Hàng mê mang mở mắt, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Đây là cái nơi quỷ quái gì, cảm giác nóng bức như thế?

Một khắc sau, Thư Hàng nhìn thấy một mặt trời khổng lồ vô cùng, to hơn mặt trời nhìn thấy ở Trái Đất chừng tám lần là ít.

“Ngọa thảo, xảy ra chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng day day thái dương.

Trong ấn tượng, hắn hẳn là đang cùng Tô Thị A Thập Lục ăn xong một bữa ‘Ngạc thối đại tiệc’ ở nhà Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Sau đó, hắn và Tô Thị A Thập Lục cùng nhau ngự đao, bay trở về tòa lầu của Dược Sư, chờ các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào tới.

Sao đột nhiên lại tới cái nơi mạc danh kỳ diệu này? 【 Chẳng lẽ là vị tiền bối nào dùng không gian chi lực, trực tiếp truyền tống ta qua đây sao? 】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tiền bối biết không gian chi lực mà hắn quen có Bạch tiền bối, Sở các chủ, cũng như Thủy Mẫu tiền bối gặp ở trong thành Bích Thủy Các năm đó.

Bạch tiền bối và Sở các chủ nếu sử dụng không gian chi lực chuyển di hắn thì nhất định sẽ thông báo cho hắn một tiếng trước.

Hơn nữa, Bạch tiền bối còn đang ở trong thế giới thiên kiếp cày thiên kiếp chơi, cũng không có cách nào trực tiếp dùng không gian chi lực chuyển di vị trí của hắn.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên đằng xa truyền đến một trận tiếng nổ vang dội.

Nghe rất giống tiếng pháo và pháo hoa, nhưng vang dội hơn một chút.

Tống Thư Hàng nhìn về phía vị trí phát ra tiếng nổ, sau đó hắn thấy được một cái đài cao di động bằng vàng khổng lồ vô cùng.

Đó là đài cao do ba trăm lực sĩ kéo, phía trước đài cao có sáu mươi sáu bậc thang, bốn góc đài cao có bốn con Kinh Ba (chó Bắc Kinh) đúc bằng hoàng kim.

Chúng nó mặt hướng về bốn phương Đông Tây Nam Bắc.

Tống Thư Hàng: “...” Nhìn kỹ lại một chút thì có thể nhận ra ba trăm lực sĩ kéo đài cao di động kia đều là một ít khôi lỗi tinh xảo.

Mà ở phía trước khôi lỗi có một đội nam tử mặc y phục màu đỏ, bọn họ thổi các loại nhạc cụ, thỉnh thoảng còn sẽ dùng một thứ tương tự pháo hoa phóng lên trời.

Mà ở phía sau đài cao di động là một đội tiên chu (thuyền tiên) hào hoa, mỗi một chiếc đều là siêu xe trong giới tiên chu.

Trên mỗi một chiếc tiên chu đều dán câu đối hỉ khí dương dương, treo hoa hồng lớn.

Nhìn qua, đây dường như là một đội rước dâu?

Vậy người ngồi trên đài cao là ai?

Cô dâu sao?

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn về phía chính trung tâm đài cao di động, ở trung ương bốn con Kinh Ba vàng óng kia, có một con Kinh Ba thân mặc váy dài đỏ.

“Đậu Đậu?” Tống Thư Hàng nhịn không được lên tiếng.

Con Kinh Ba ngồi ở trung ương đài cao, thân mặc váy dài đỏ kia là Đậu Đậu, không sai được.

Đây là cái gì?

Là hình ảnh Đậu Đậu muốn xuất giá sao?

Vốn tưởng rằng ‘chồng’ của Đậu Đậu vẫn luôn thần thần bí bí, Hoàng Sơn Chân Quân cũng chưa bao giờ tiết lộ chuyện về ‘chồng’ của Đậu Đậu với các đạo hữu.

Bởi vì chuyện ‘hôn lễ’, Đậu Đậu đều sắp thần kinh chất, từng nghi ngờ qua giới tính của chính mình.

Trong nhóm còn có mấy vị đạo hữu âm thầm nghi ngờ, cái gọi là ‘hôn lễ’ của Đậu Đậu rất có khả năng là trò đùa dai do Hoàng Sơn Chân Quân một tay bày ra, mục đích chính là dọa Đậu Đậu một chút.

Tống Thư Hàng cũng từng có suy đoán tương tự, dù sao Đậu Đậu là giống đực, điểm này không cần nghi ngờ.

Lại thêm Hoàng Sơn Chân Quân chậm chạp không nói ra tin tức về ‘chồng’ của Đậu Đậu, cho nên Thư Hàng cũng nghi ngờ đây có khả năng là trò đùa dai Hoàng Sơn Chân Quân bày ra dọa Đậu Đậu.

Nhưng không ngờ Đậu Đậu hiện tại thật sự bị gả đi rồi.

Hơn nữa tràng diện hôn lễ to lớn như thế, cứ như xem phim điện ảnh đầu tư lớn vậy.

Bất quá...

Ta bị lôi tới đây kiểu gì?

Chẳng lẽ trên tấm thiệp mời Hoàng Sơn Chân Quân đưa có trận pháp đặc thù gì, thời gian vừa đến là có thể trực tiếp kéo khách nhân thông qua không gian chi lực đến hiện trường hôn lễ?

Nhưng Hoàng Sơn Chân Quân không phải mới cảnh giới Lục phẩm Chân Quân sao?

Khoan đã, chẳng lẽ là thế lực sau lưng Hoàng Sơn Chân Quân ra tay?

Thân là chủ nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Hoàng Sơn Chân Quân xuất thân môn phái nào, các đạo hữu trong nhóm dường như biết không nhiều.

Nhưng Hoàng Sơn Chân Quân sở hữu năng lượng rất lớn, bình thường đạo hữu trong nhóm có nghi nan gì giải quyết không được, hướng Hoàng Sơn Chân Quân cầu viện thì đều có thể nhận được sự giúp đỡ.

"Chỉ là không biết các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' khác có bị truyền tống tới đây hay không." Tống Thư Hàng nói được một nửa thì lại cảm giác không đúng.

"Không đúng nha, rõ ràng tối nay ta và Hoàng Sơn Chân Quân còn có các đạo hữu trong nhóm đều hẹn xong rồi, phải nghiên cứu 'tên lửa thiên kiếp' mà.

Hoàng Sơn tiền bối dù có gấp gáp thế nào cũng sẽ không gả Đậu

Đậu đi vào thời gian này chứ.” Tống Thư Hàng day day đầu mày.

Không thích hợp, cái này quá không thích hợp.

“Là mơ sao?” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Lời hắn vừa dứt, đột nhiên cảm giác trời đất quay cuồng.

Một khắc sau, tràng diện trước mắt hắn lại đổi một cái.

Vẫn là liệt nhật viêm viêm, mặt trời như lửa.

Vẫn là đội nghi thức hôn lễ thổi kéo đàn hát kia, vẫn là đài cao di động khổng lồ kia, vẫn là bốn con Kinh Ba vàng óng trấn thủ bốn phương đài cao.

Biến hóa duy nhất là...

Tống Thư Hàng chính mình thế chỗ vị trí của Đậu Đậu.

Người mặc váy cưới biến thành Tống Thư Hàng.

Mà Đậu Đậu thì đứng ở cách đó không xa, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng trên đài cao hoàng kim.

Nó đang đứng ở vị trí mà Tống Thư Hàng đứng trước đó.

Tống Thư Hàng: “...” Đây là giấc mơ rách nát gì vậy!

“Phá cho ta!” Tống Thư Hàng trầm quát một tiếng.

Nói thế nào hắn cũng là tu sĩ Tứ phẩm, khu khu một cái mộng cảnh, muốn phá là phá!

Theo một tiếng trầm quát của Tống Thư Hàng, ‘Tiên Thiên Chân Nguyên’ trong cơ thể hắn thôi động, mộng cảnh quỷ dị này cứ như vậy vỡ nát ra.

Lúc này, một chiếc gương thanh đồng khổng lồ xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Trong gương ánh chiếu ra một bóng người.

Bất quá bóng người này cũng không phải Tống Thư Hàng, mà là một con cá sấu lớn xấu xí vô cùng.

Tống Thư Hàng: “...” Đến giờ khắc này, hắn xem như đã hiểu là chuyện gì xảy ra.

Hắn lại ‘nhập mộng’.

Nguyên nhân hắn mỗi lần ‘nhập mộng’ đều đủ loại, có khi là tiếp xúc với oán hồn của đối tượng nhập mộng, có khi là không cẩn thận ăn phải đối tượng nhập mộng, có khi là tiếp xúc với máu tươi của đối phương, có khi thậm chí là máu tươi của chính mình bị đối phương tiếp nhận.

Nguyên nhân ‘nhập mộng’ lần này, chắc là do vừa ăn ‘Ngạc thối đại tiệc’ đi.

Cho nên, hắn nhập mộng vào trong ký ức của con cá sấu lớn xấu xí kia.

Nhưng kỳ quái là, vì sao sau khi ‘nhập mộng’ vào trong ký ức con cá sấu lớn kỳ quái này, mình lại nhìn thấy hình ảnh Đậu Đậu xuất hôn?

Hơn nữa, tấm thanh đồng cổ kính này rốt cuộc là cái gì? 【 Ngươi nhìn thấy cái gì? 】 Lúc này, tấm thanh đồng cổ kính kia phát ra âm thanh trầm trọng.

Lúc này, con cá sấu lớn trong gương cổ há miệng nói: “Ta nhìn thấy một hình ảnh quỷ dị, ta nhìn thấy hình ảnh một con Kinh Ba yêu thân khoác váy đỏ xuất giá, hôn lễ kia nhìn qua thật long trọng, làm ta rất hâm mộ.

Sau đó, khi ta cảm thấy rất hâm mộ, đột nhiên phát hiện mộng cảnh lại xảy ra biến hóa, 【 ta 】 xuất hiện trên cái đài cao di động của hôn lễ kia, hơn nữa ta dường như thành công hóa thành hình người.” 【 Đây chính là tương lai của ngươi. 】 Thanh đồng cổ kính phát ra âm thanh hồn hậu nói: 【 Xem ra, một ngày nào đó trong tương lai, ngươi sẽ như nguyện, đánh vỡ lời nguyền chủng tộc bản thân, hóa ra hình người.

Chương 1191

Hơn nữa, ngươi sẽ có một hôn lễ thịnh đại. 】“Không đúng nha!” Cá sấu lớn xấu xí kêu lên: “Ta là cá sấu đực mà, cho nên cái tương lai này có phải có vấn đề hay không?

Hơn nữa, nếu đây là hôn lễ của ta, vậy vì sao lúc đầu người xuất hiện trên đài cao di động lại là một con Kinh Ba yêu?

Sau khi trong lòng ta sinh ra tình cảm hâm mộ, ta mới thay thế con Kinh Ba yêu kia, xuất hiện trên đài cao di động.

Cho nên, ta cảm giác cái tương lai này khẳng định không thích hợp.” 【 Không, tương lai ta dự đoán tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.

Chỉ cần ngươi nhìn chằm chằm mặt gương của ta, trong lòng nghĩ muốn nhìn thấy tương lai của thứ gì, ngươi sẽ nhìn thấy tương lai của nó.

Cho nên... có một khả năng, một ngày nào đó trong tương lai, ngươi sẽ vứt bỏ thân thể cá sấu, đoạt xá thân thể một con Kinh Ba yêu.

Cuối cùng, dùng thân thể Kinh Ba yêu này ‘xuất giá’.

Lúc ‘xuất giá’ kia, ngươi hẳn là đã tu luyện tới cảnh giới Ngũ phẩm, có thể hóa thành hình người.

Cho nên, tương lai ngươi nhìn thấy vừa là dùng thân phận ‘Kinh Ba’ xuất giá, lại là dùng ‘hình người’ xuất giá. 】Thanh đồng cổ kính nghiêm túc lừa dối con cá sấu khổng lồ xấu xí này.

“Thật sự là như vậy sao?

Tương lai ta lại có thể đoạt xá một con Kinh Ba yêu?” Cá sấu lớn xấu xí vẻ mặt mộng bức.

Tống Thư Hàng: “...” “Nhưng ta tổng cảm giác không đúng, không được không được, tương lai như vậy quá kỳ quái.

Cho dù ta đoạt xá thân thể một con Kinh Ba yêu giống cái, ta cũng không thể gả cho người ta a.

Dự đoán lại cho ta một lần đi!

Xin cho ta thêm một cơ hội!” Cá sấu lớn xấu xí kêu lên. 【Ngươi thật là phiền phức mà. 】 Thanh đồng cổ kính nói: 【Được rồi, cho ngươi thêm một cơ hội.

Chỉ một lần thôi nhé!

Lần này vô luận xuất hiện tương lai như thế nào, đều là lần cuối cùng rồi.

Nhìn kỹ vào gương, trong lòng nghĩ về phương diện tương lai mà ngươi muốn nhìn thấy, cho ngươi một chút thời gian chuẩn bị.

Một lát nữa ta đếm một, hai, ba, trong lòng ngươi hãy nghĩ đến phương diện tương lai nào đó mà ngươi muốn biết! 】 Tống Thư Hàng nghe đến đó thì trong lòng khẽ động.

Thanh đồng cổ kính dự đoán tương lai?

Nghe có vẻ rất ngầu.

Nếu đây là cái gương dự đoán tương lai, vậy hình ảnh ‘Đậu Đậu xuất giá’ nhìn thấy lúc trước là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ là con cá sấu lớn này ước nguyện tâm nguyện gì?

Hoặc là do hắn (Tống Thư Hàng) sao?

Nghĩ kỹ thì rất có thể thật là do hắn.

Bởi vì sau khi A Thập Lục đột nhiên hỏi hắn ‘có ý nghĩ gả cho người ta hay không’, trong đầu Tống Thư Hàng liền không tự chủ được nhớ tới Đậu Đậu.

Có khả năng là tiềm thức của hắn vẫn luôn nghĩ tới vấn đề 【Đậu Đậu rốt cuộc có gả cho người ta hay không?

Chú rể rốt cuộc là ai? 】.

Sau đó sau khi nhập mộng vào cá sấu lớn xấu xí, liền phản hồi vấn đề này vào trong ‘thanh đồng cổ kính’?

Tuy rằng nghe rất khó tin, nhưng thanh đồng cổ kính này sở hữu năng lực ‘dự đoán tương lai’.

Nói không chừng thật có thể thấu qua dòng sông thời gian, tiên đoán ra nghi hoặc trong lòng Tống Thư Hàng. 【Nếu thật sự là như vậy...

Vậy có phải đại biểu cho việc ‘Đậu Đậu’ thật sự sẽ bị Hoàng Sơn Chân Quân gả đi? 】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Bất quá nhắc tới tương lai, mình có tương lai gì muốn biết không nhỉ?

Tống Thư Hàng lược suy tư, phát hiện tương lai mình muốn biết còn khá nhiều.

Ví dụ như tương lai mình có thể chứng trường sinh hay không?

Ví dụ như đạo lữ tương lai của mình là ai?

Ví dụ như tương lai mình tu luyện công pháp gì?

Hoặc là sáng tạo ra công pháp gì?

Trừ bỏ tương lai có liên quan đến chính mình ra, hắn còn muốn biết tương lai của một số bạn bè quan hệ tương đối tốt.

Ví dụ như tương lai của một số tiền bối, đạo hữu trong ‘Cửu

Châu Nhất Hào Quần’ sẽ như thế nào?

Hay hoặc giả tương lai của đám bạn cùng phòng Cao Mỗ Mỗ bọn họ sẽ ra sao?

Còn có cha mẹ thân hữu tương lai của hắn?

Những thứ này đều là thứ Tống Thư Hàng tương đối tò mò.

Bất quá, Tống Thư Hàng hiện tại có một cái tương lai muốn biết nhất, đó chính là Linh quỷ số một của hắn, hiện tại rốt cuộc thế nào rồi?

Linh quỷ số một bị Lưu Ly thư sinh của Nho gia mượn đi, xông vào Cửu U thế giới một chuyến, đại chiến một trận với Kiếp Tiên của Cửu U thế giới.

Cuối cùng trận chiến Kiếp Tiên này xảy ra ngoài ý muốn, Lưu Ly thư sinh không thể đưa Linh quỷ trả lại cho Thư Hàng.

Linh quỷ bị cuốn vào vòng xoáy vụ nổ của hai tôn Cửu phẩm Kiếp Tiên và ý chí bản năng Cửu U, cuối cùng biến mất không thấy.

Nhưng Linh quỷ không có tiêu tán, ‘khế ước’ giữa Tống Thư Hàng và Linh quỷ vẫn còn, tuy rằng khế ước hiện ra trạng thái ‘rách nát tàn khuyết’ kỳ quái, nhưng khế ước không có biến mất.

Cứ như vậy, liền đại biểu cho Linh quỷ còn sống...

Chỉ là trạng thái hiện tại của cô ấy có khả năng có chút quái dị, cho nên mới khiến ‘khế ước Linh quỷ’ giữa Tống Thư Hàng và cô hiện ra trạng thái tàn khuyết.

Nhưng ta hiện tại là trạng thái ‘nhập mộng’, có thể thông qua con cá sấu này, từ trong thanh đồng cổ kính nhìn thấy tương lai của ‘Linh quỷ số một’ không?

Tống Thư Hàng cũng không dám khẳng định.

Bất quá, mặc kệ được hay không, cứ thử trước một chút đã!

Vô luận chuyện gì, thử một chút mới biết được có khả năng hay không, nếu không thử... thì vĩnh viễn không có khả năng! 【 Chuẩn bị xong chưa? 】 Lúc này, thanh đồng cổ kính lại nói.

“Thỏa rồi, lần này ta có tương lai muốn nhìn thấy.” Cá sấu xấu xí đáp. 【 Vậy ta bắt đầu đếm một hai ba, khi ta đếm tới ba, trong đầu ngươi hãy tưởng tượng thật kỹ về ‘người nào đó, vật nào đó’ mà ngươi muốn xem.

Đây là cơ hội cuối cùng rồi đấy nhé. 】 Thanh đồng cổ kính nói.

“Đếm đi!” Cá sấu xấu xí kiên định nói. 【 Một, hai, ba, bắt đầu! 】 Thanh đồng cổ kính đếm.

Cá sấu xấu xí nhìn chằm chằm thanh đồng cổ kính, cũng không biết trong đầu nó đang suy nghĩ gì.

Mà cũng ngay lúc đó, Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng trong lòng phi nhanh mặc niệm: “Linh quỷ, Linh quỷ, Linh quỷ, Linh quỷ số một!

Linh quỷ số một!” Có thể thông qua cá sấu xấu xí, từ trong tấm ‘thanh đồng cổ kính’ này nhìn thấy tương lai của Linh quỷ hay không, chính là xem giờ khắc này!

Tống Thư Hàng cảm giác hắn hiện tại có loại cảm giác đang cùng người khác giành giật hàng giảm giá (săn sale) trên mạng vậy.

Hiện tại chính là xem hắn và cá sấu xấu xí, rốt cuộc ai tốc độ tay... sóng não nhanh hơn!

Ào ào ào ~ Trên thanh đồng cổ kính dập dờn một trận gợn sóng, sau đó đôi mắt cá sấu xấu xí trở nên mê ly, nó lại bị đưa vào trong một không gian như mộng cảnh, đi ‘xem’ tương lai người nào đó hoặc vật nào đó mà nó muốn biết.

Mà đồng thời, ý thức của Tống Thư Hàng cũng theo ý thức cá sấu xấu xí, tiến vào trong cái ‘mộng cảnh’ kia. ‘Nói đi cũng phải nói lại, ta hiện tại rốt cuộc tính là cái gì?

Mơ trong mơ sao?

Mộng trung chi mộng?’ Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. ...

Mộng cảnh của cá sấu xấu xí triển khai.

Một quần thể kiến trúc vàng son lộng lẫy, to lớn đến che khuất bầu trời xuất hiện trong mộng cảnh của cá sấu xấu xí.

Cá sấu xấu xí lúc này dùng góc độ của người thứ ba, xa xa nhìn kiến trúc vàng son lộng lẫy kia.

Ánh mắt của nó, vừa vặn dừng lại ở một chỗ nào đó của kiến trúc, chỗ kiến trúc này có tên là 【 Đông Chi Điện 】.

“Đông Chi Điện?” Cá sấu xấu xí lẩm bẩm nói, đây là nơi nào?

Chưa từng nghe qua nha.

“Chẳng lẽ, ta của tương lai có duyên với Đông Chi Điện này?

Nhưng Đông Chi Điện này là nơi nào?” Cá sấu xấu xí nghi hoặc nói.

Mà cũng ngay lúc này, tại một góc khác của quần thể kiến trúc vàng son lộng lẫy này, tại khu vực cách vách Đông Chi Điện, truyền đến tiếng thét chói tai của một nữ tử phẫn nộ: “Tống Mộc Đầu, ngươi cm nó chơi ta?

Chương 1192

Vì sao bán cho ta ‘bản thảo Huyền Thánh giảng pháp’, bản thảo giảng pháp về kiếm tu, lại biến thành bản thảo chùy tu?

Hiện tại, tất cả mọi người chư thiên vạn giới đều cho rằng lão nương là chơi chùy, ngươi cm nó lăn ra đây cho lão nương, lão nương hôm nay bảo đảm không đánh chết ngươi!

Có gan thì lăn ra đây cho lão nương!” Theo tiếng gầm giận dữ này qua đi...

Mộng cảnh đột nhiên vỡ nát, biến mất không thấy.

Cá sấu xấu xí lần nữa trở về hiện thực, hai mắt mê ly nhìn chằm chằm thanh đồng cổ kính. 【Thế nào, lần này nhìn thấy tương lai ngươi muốn rồi chứ? 】Thanh đồng cổ kính nói.

“Ta cũng không rõ, ta hiện tại còn mù tịt.

Bất quá, ta nhìn thấy một quần thể kiến trúc vàng son lộng lẫy, thật to lớn, ta cả đời này đều chưa từng thấy qua kiến trúc hùng vĩ như vậy.

Tiếp đó, ta thấy được một cái kiến trúc trong đó, tên là ‘Đông Chi Điện’, ta vừa nhìn thấy nó liền cảm giác có duyên.” Cá sấu xấu xí nói. 【Không sai rồi, đây chính là tương lai mà ngươi muốn nhìn thấy! 】Thanh đồng cổ kính theo bản năng lại muốn mở miệng lừa dối, bất quá lời nó nói được một nửa thì đột nhiên cứng lại: 【Khoan đã, ngươi nhìn thấy một quần thể kiến trúc vàng son lộng lẫy?

Trong đó còn có kiến trúc ‘Đông Chi Điện’? 】“Đúng vậy.” Cá sấu xấu xí gật đầu nói. 【Lớn bao nhiêu? 】Thanh đồng cổ kính hỏi.

“Lớn đến che khuất bầu trời.” Cá sấu xấu xí nói. 【Móa, sao lại như vậy?

Đây không phải là Viễn Cổ Thiên Đình sao?

Viễn Cổ Thiên Đình đã sớm nát bấy rồi mà, trong tương lai ngươi nhìn thấy vì sao lại xuất hiện thứ đồ chơi này? 】 Thanh đồng cổ kính lên tiếng nói.

“Hả?” Cá sấu xấu xí ngây ngẩn cả người: “Viễn Cổ Thiên Đình?

Tức là cái ta nhìn thấy không phải ‘tương lai’?

Mà là ‘quá khứ’?

Sao lại như vậy?” Thanh đồng cổ kính: 【...】 Tống Thư Hàng: “...” Tràng diện một lần trở nên thật xấu hổ.

Thanh đồng cổ kính trầm mặc hồi lâu, đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, ta hỏi một vấn đề quan trọng, học vị của ngươi là gì?” “Học vị?

Không có nha, bởi vì chủng tộc của ta chịu trớ chú, cho dù Ngũ phẩm cũng không cách nào huyễn hóa thành người, cho nên ta không có cách nào đi thế giới nhân loại tham gia khoa cử.” Cá sấu xấu xí đáp, bất quá nói xong nó lại bổ sung một câu: “Bất quá, ta đối với năng lực học tập của chính mình vẫn rất có tự tin.

Tuy rằng không thể giống yêu vật khác hóa thành hình người, đi thế giới nhân loại học tập, tham gia khoa cử.

Nhưng ta thông qua nhiều năm tự học, nắm giữ rất nhiều tri thức.

Đặc biệt là tri thức tu thân dưỡng tính của Nho gia, là môn học ta am hiểu nhất.

Không phải ta tự khoe, nếu ta có thể hóa thành hình người, đi tham gia khoa cử ở thế giới nhân loại, Trạng Nguyên không dám bảo đảm, nhưng Thám Hoa tuyệt đối dễ như trở bàn tay!” Không nhìn ra, con cá sấu xấu xí này lại là một con cá sấu hiếu học...

Còn là loại tự học thành tài nữa.

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên một tia cảm giác tội lỗi – vị đạo ngạc (cá sấu) này có chút dễ thương (moe), có khả năng bản chất cũng không xấu.

Đáng tiếc, hiện tại mới hiểu được bản chất của nó thì có chút quá muộn.

Nếu có thể sớm chút hiểu được bản chất cần cù hiếu học của nó, lúc ấy hắn nhất định sẽ khuyên Bạch tiền bối Two một chút, tranh thủ tha cho nó một con đường sống.

Đáng tiếc, con ngạc yêu tự cường không ngừng, tự học thành tài, tinh thông Nho gia tu thân dưỡng tính này, còn chưa thi triển một thân sở học của mình, đã ở trong sự quan ái của pháo hỏa, kết thúc ngạc sinh (cuộc đời cá sấu) của nó.

Thanh đồng cổ kính lại trầm mặc hồi lâu, nó dường như cũng bị thuộc tính hiếu học của đạo ngạc làm kinh ngạc.

Một lát sau, thanh đồng cổ kính trầm giọng nói: 【 Hóa ra là như vậy, thảo nào đo lường tương lai của ngươi mấy lần, lại luôn dự đoán không chuẩn.

Vấn đề chính là ở chỗ này! 】 “Vấn đề ở chỗ nào?” Cá sấu xấu xí nghi hoặc nói. 【 Vấn đề chính là ở chỗ tri thức uyên bác của ngươi! 】 Thanh đồng cổ kính đáp: 【 Tri thức của ngươi quá phong phú, sở hữu tài năng của Trạng Nguyên!

Ngươi từng nghe có một câu nói không?

Câu nói này rất kinh điển – tri thức cải biến vận mệnh!

Ngươi sở hữu tri thức phong phú, càng sở hữu tài năng Trạng Nguyên, tương lai sở hữu vô hạn khả năng.

Vận mệnh của ngươi, nắm giữ ở trong tay chính ngươi.

Ngươi hoàn toàn có thể dùng tri thức phong phú của mình đi thay đổi vận mệnh của mình.

Mệnh cách như ngươi, đại yêu như ngươi, tương lai là không cách nào bị triệt để dự đoán! 】 “Thật sự là như vậy sao?” Cá sấu xấu xí vẻ mặt mộng bức – nhưng mà, trong lòng nó lại mạc danh vui vẻ.

Lời của thanh đồng cổ kính nói trúng tim đen của nó rồi, mỗi một câu nói đều chọc trúng điểm vui vẻ trong nội tâm nó!

Câu nào cũng cái kia...

Đúng, đâm tim (trát tâm)!

Cũng không đúng, đâm tim dường như là nghĩa phản?

Nhưng dù sao chính là cái ý này, mỗi một câu nói của thanh đồng cổ kính đều như lợi tiễn đâm vào vị trí vui vẻ nhất trong lòng nó, sướng thấu tim. 【 Tri thức cải biến vận mệnh!

Tri thức cải biến tương lai!

Tri thức chính là tất cả! 】 Thanh đồng cổ kính nói.

“Tri thức cải biến vận mệnh!” Mắt cá sấu xấu xí sáng lên. 【 Nắm giữ tri thức, chính là nắm giữ vận mệnh!

Tay nắm tri thức, mạng ta do ta không do trời! 】 Thanh đồng cổ kính tiếp tục nói.

“Tay nắm tri thức, mạng ta do ta không do trời!” Cá sấu xấu xí cứ như bị thôi miên, cả con cá sấu đều hưng phấn lên. 【 Rất tốt, vậy thì, tiếp theo chúng ta hữu duyên gặp lại.

Chung có một ngày, ngươi sẽ trở thành Đại Nho trong Yêu tộc, chịu vạn yêu kính ngưỡng! 】 Thanh đồng cổ kính nói.

Trong lúc nói chuyện, thân gương của thanh đồng cổ kính càng lúc càng nhạt, trở nên hư ảo, rất nhanh liền biến mất không thấy.

“Mạng ta do ta không do trời!

Vận mệnh nắm giữ trong móng vuốt của chính mình!

Ta sẽ trở thành Đại Nho trong Yêu tộc, chịu vạn yêu kính ngưỡng!” Cá sấu xấu xí càng nói càng hưng phấn: “Bất quá, trước đó ta phải tìm một chỗ.

Đông Chi Điện, ta phải nghĩ biện pháp tìm được nó trước mới được, nơi này... có duyên với ta!” MDZZ (Thiểu năng trí tuệ).

Tống Thư Hàng: Con cá sấu ngốc này bị lừa rồi.

Tri thức cải biến vận mệnh cái rắm, tương lai hiển thị trong thanh đồng cổ kính rõ ràng là bị hắn ‘nhập mộng’ ảnh hưởng tới nhân quả.

Bất quá, Tống Thư Hàng cũng lâm vào trong trầm mặc.

“Tống Mộc Đầu sao?” Hắn thầm nhủ trong lòng.

Vô luận là Sở các chủ, Công Đức Xà mỹ nhân trước khi chết, Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy tròng mắt ở Viễn Cổ Thiên Đình kia... còn có một số tồn tại niên đại đã lâu, đều nhận nhầm hắn là ‘Tống Mộc Đầu’.

Vị Tống Mộc Đầu này khẳng định có liên hệ nhất định với hắn.

Nhưng tình báo Tống Thư Hàng nắm giữ quá ít, hắn không cách nào đoán được tôn ‘Tống Mộc Đầu’ kia rốt cuộc là lai lịch gì?

Thân phận gì?

Năm đó trong Viễn Cổ Thiên Đình lại đóng vai trò gì?

Nhưng vừa rồi, hắn thông qua thanh đồng cổ kính, muốn hiểu rõ tương lai của ‘Linh quỷ’...

Nhưng trong hình ảnh gương cổ, lại xuất hiện Viễn Cổ Thiên Đình vàng son lộng lẫy, ‘Đông Chi Điện’ nơi Bắc Phương Đại Đế ở.

Cũng như giọng nói của vị tiên tử phẫn nộ đang hô to muốn đánh chết Tống Mộc Đầu kia.

Linh quỷ – tương lai – quá khứ – Viễn Cổ Thiên Đình – tiên tử phẫn nộ cao giọng gọi ‘Tống Mộc Đầu’.

Từng manh mối liên kết lại. 【Tống Mộc Đầu, liệu có phải chính là Linh quỷ không? 】 Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên có một suy đoán như vậy.

Giả thiết Linh Quỷ thực sự là [Tống Mộc Đầu], vậy thì sẽ liên quan đến lý thuyết 'thời gian'. 'Tống Mộc Đầu' là chuyện xảy ra trong quá khứ.

Nếu giả thiết này thực sự thành lập, nghĩa là Linh Quỷ của hắn đã xuyên không, trở về quá khứ?

Tiểu thuyết thể loại xuyên không và các bộ phim điện ảnh, truyền hình tương tự đã nát đường từ mấy năm trước.

Xuyên về quá khứ, xuyên đến tương lai, xuyên qua dị thế giới, xuyên xuống địa ngục, thiên đường, tóm lại chỉ cần là nơi bạn có thể nghĩ tới thì không có chỗ nào mà đại quân người xuyên không không đến được.

Chương 1193

Phương thức xuyên không cũng rất nhiều: xuyên cả bản thể, đoạt xá, trọng sinh, nam xuyên thành nữ, nữ xuyên thành nam, mô típ vô cùng đa dạng.

Nguyên nhân xuyên không thì càng vô lý hơn, từ lúc ban đầu còn khá nghiêm túc dùng công nghệ cao tương lai để xuyên không, về sau thì tùy tiện ngã xuống hố cũng xuyên, thậm chí là ăn cơm uống nước cũng có thể trở thành lý do xuyên không.

Cho nên Tống Thư Hàng không hề xa lạ với thiết lập 'xuyên không' này.

Nhưng nếu Tống Mộc Đầu là Linh Quỷ... vậy hiện tại nó đang ở đâu?

Tại sao vẫn luôn không xuất hiện lại? "Trừ phi nó vì nguyên nhân nào đó mà không thể xuất hiện, hoặc là, nó đã chết rồi?" Tống Thư Hàng nhíu mày suy tư.

Để lúc nào đó đến Bích Thủy Các, hắn phải nói chuyện với Sở các chủ một chút, tìm hiểu chuyện cũ về 'Tống Mộc Đầu' để chứng thực suy đoán của mình. ... "Này, Thư Hàng, tỉnh dậy đi, gặp ác mộng hả?" Lúc này, giọng nói của Tô Thị A Thập Lục vang lên bên tai hắn.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục. "Không sao, không gặp ác mộng.

Chỉ là có một giấc mơ khá thú vị thôi." Tống Thư Hàng dụi mắt, hỏi: "Mình ngủ quên lúc nào thế?" "Cậu về xong liền lấy hộp đồ ăn lớn kia ra, nói là bữa tối chuẩn bị cho Thi và mọi người, đợi lát nữa các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đến đông đủ sẽ ăn cơm.

Thi hiện tại đang dùng linh mễ nấu cơm trong bếp, còn cậu thì gục xuống bàn ăn, chưa được một lúc đã ngủ mất." Tô Thị A Thập Lục đáp. "Có khả năng là hôm nay quá mệt mỏi." Tống Thư Hàng day day thái dương.

Trưa nay, hắn gần như học tập pháp môn 'Ngự đao phi hành' với cường độ cao, buổi chiều lại cùng A Thập Lục ngự đao bay đến chỗ Biệt Tuyết tiên cơ, rồi lại bay về.

Tiêu hao khá lớn, cho nên bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi. "Các tiền bối đã tới chưa?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đến vài vị rồi.

Đông Phương Lục tiên tử, Thất Tu tiền bối, Bỉ Ngạn Ma Quân, còn có Diệt Phượng công tử.

Mấy vị tiền bối này ở gần khu vực Giang Nam nên đến trước một bước.

Hiện tại mấy vị tiền bối đang ngồi nói chuyện trong phòng khách." Tô Thị A Thập Lục trả lời. "Chúng ta đi xem một chút đi." Tống Thư Hàng đứng dậy nói.

Hắn vừa khéo có một số vấn đề muốn hỏi Thất Tu tiền bối về kiến thức phương diện 'Thánh Ấn'.

Khi Tống Thư Hàng bước vào phòng khách, liền nhìn thấy mấy vị tiền bối ngồi tùy ý ở khắp nơi.

Đúng vậy... là khắp nơi.

Ví dụ như Diệt Phượng công tử, lúc này đang nằm sấp trên cái điều hòa cây trong phòng khách, ngài ấy dường như rất ưng ý vị trí này.

Bỉ Ngạn Ma Quân vẫn mặc bộ đồ sinh hóa dày cộp, ngồi xổm ở góc tường nghiên cứu một cái tủ lạnh cũ.

Thứ đó hình như là cái tủ đông Bạch Tôn Giả tháo hỏng lúc mới xuất quan, về sau lại được Bạch tiền bối ma cải (cải biên ma quái) lại một phen.

Nhưng sau đó, Bạch Tôn Giả lại mua mấy bộ đồ gia dụng hoàn toàn mới, nên tháo đồ gia dụng đã ma cải xuống, ném vào một góc phòng khách.

Hiện tại Bỉ Ngạn Ma Quân lôi chúng nó ra, bộ dạng như rất muốn tháo tung chúng nó đi.

Nhớ mang máng Bạch tiền bối từng nói, trận pháp trong cái tủ lạnh này không có gì hiếm lạ.

Chỉ là một trận pháp Tụ Linh đơn giản, cộng thêm một trận pháp có thể phun hàn khí...

Tại sao Bỉ Ngạn Ma Quân lại nghiên cứu say sưa ngon lành như thế?

Quả nhiên, trận pháp xuất phát từ tay Bạch Tôn Giả thì không có cái nào đơn giản, hai cái trận pháp này cũng đại hữu danh đường.

Đông Phương Lục tiên tử thì ngồi trên ghế sô pha khá bình thường.

Thất Tu Tôn Giả lại lơ lửng giữa không trung, mắt khép hờ, dường như đang tu luyện minh tưởng?

Độ kiếp sắp tới, Thất Tu Tôn Giả vừa áp chế tu vi của mình, vừa thông qua các phương pháp khác để nâng cao tổng thể thực lực, gia tăng nắm chắc khi độ kiếp. "Chào các vị tiền bối, mọi người ăn tối chưa?

Lát nữa có muốn ăn cơm trước không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Không cần đâu, giờ này sao mà nuốt trôi cơm được.

Ta hiện tại một lòng một dạ đều đang nghiên cứu về 'Thiên Kiếp Đạo Đạn', chúng ta khi nào bắt đầu nghiên cứu đây?" Đông Phương Lục tiên tử cười hì hì nói. "Đông Phương Lục tiên tử, tỷ cũng sắp độ kiếp rồi hả?" Tống Thư Hàng hỏi. "Còn sớm lắm, nhưng ta có một vị trưởng bối độ kiếp ngay trước mắt." Đông Phương Lục tiên tử nói. "Ra là vậy, nhưng chúng ta vẫn nên đợi các tiền bối trong nhóm đến đông đủ rồi hẵng nghiên cứu bom hạt nhân đi.

Hoàng Sơn tiền bối vẫn chưa tới sao?

Nói là sáu giờ tập trung, tám giờ bắt đầu nghiên cứu, hiện tại sắp năm giờ rồi nhỉ?" Tống Thư Hàng nói. "Yên tâm đi, với tốc độ của chư vị đạo hữu, chắc sẽ đến đúng giờ thôi." Thất Tu Tôn Giả mở mắt đáp. "Vậy Thất Tu tiền bối, các ngài có muốn ăn cơm không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không cần đâu." Thất Tu Tôn Giả cười lắc đầu. "Được rồi, vậy ai muốn ăn cơm thì vào bếp nhé, Thi đang nấu cơm, lát nữa là có thể ăn rồi." Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn lại đi tới bên cạnh Thất Tu Tôn Giả: "Thất Tu tiền bối, ta muốn hỏi ngài chút chuyện." "Chuyện gì?" Thất Tu Tôn Giả duỗi thẳng thân thể, từ trên không hạ xuống. "Ta muốn biết, 'Thánh Ấn' có công năng gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thánh Ấn hiển nhiên là một tòa bảo sơn, hắn không thể giữ bảo sơn mà lại không biết đường khai thác.

Thất Tu Tôn Giả mỉm cười: "Về công năng của Thánh Ấn, kỳ thực ta biết cũng không cụ thể lắm.

Dù sao hệ tu luyện của ta khá đặc thù, tuy điểm cuối của công pháp rất cao, nhưng trước mắt kinh nghiệm tu luyện lưu lại trong hệ phái của ta chỉ dừng ở cảnh giới 'Thất Phẩm'.

Những gì ta biết về công năng của 'Thánh Ấn' cũng là do tự mình thu thập.

Thế này đi, ta sẽ giới thiệu một lượt những gì ta biết cho cậu." "Cảm ơn Thất Tu tiền bối." Tống Thư Hàng vui vẻ nói, sau đó hắn lại liếc nhìn Diệt Phượng công tử đang nằm sấp trên điều hòa.

Ừm, đợi hỏi xong công năng Thánh Ấn từ Thất Tu tiền bối, sẽ đến lượt mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối. "Công năng thứ nhất của Thánh Ấn là uy nghiêm, cái này tin rằng Thư Hàng tiểu hữu cậu đã trải nghiệm qua rồi.

Chỉ cần tâm ý cậu vừa động, Thánh Ấn sẽ gia trì một tầng uy nghiêm lên người cậu.

Ngay cả người thường chưa từng tu luyện cũng có thể cảm nhận được loại uy nghiêm này, thậm chí thông qua tầng công năng này mà biết được 'đạo hiệu' của cậu." Thất Tu Tôn Giả nói. "..." Tống Thư Hàng, hóa ra là cái công năng đó a. "Vậy Thất Tu tiền bối, công năng này có thể tắt đi không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tự nhiên là có thể, về lý thuyết mà nói, Bát Phẩm Huyền Thánh chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể tắt công năng này.

Chỉ là cảnh giới của Thư Hàng tiểu hữu chưa đủ, có lẽ phải luyện tập nhiều hơn." Thất Tu Tôn Giả nói. "Ra là vậy." Tống Thư Hàng gật đầu, tiếp theo việc tu luyện 'bật, tắt' uy nghiêm của Thánh Ấn cũng phải đưa vào thời gian biểu tu luyện hàng ngày thôi.

Tránh lại ảnh hưởng đến người thường, tất cả mọi người đều cung kính gọi 'Chào Bá Tống tiên sinh' các kiểu, ngại chết đi được.

Thất Tu Tôn Giả tiếp tục nói: "Ngoài năng lực uy nghiêm ra, Thánh Ấn còn có năng lực [Đóng Dấu].

Thường thì có thể đóng ấn ký cho thân truyền đệ tử của mình.

Thông qua ấn ký này, Bát Phẩm Huyền Thánh có thể truyền pháp lực cách không, bảo vệ thân truyền đệ tử." Tống Thư Hàng: "..." Ngay cách đây không lâu, hắn vừa đóng dấu cho một yêu quái cây có rễ rất to.

Nói cách khác, trong mắt người khác, yêu quái cây kia liền trở thành 'thân truyền đệ tử' của hắn, thậm chí hắn còn có thể truyền pháp lực cách không cho thụ yêu? "Sư phụ, vậy ngài mau đóng cho con một cái ấn đi." Tước yêu Tiểu Thải nghe vậy vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "Đừng vội, nghe Thất Tu tiền bối giảng xong đã." Nói thật, nếu đóng dấu cho tước yêu Tiểu Thải... cứ cảm giác sẽ có ảo giác như đóng dấu [Kiểm dịch hợp quy cách] vậy.

Thất Tu Tôn Giả cười ha ha, tiếp tục nói: "Sau đó là công năng thứ ba, 'Thánh Ấn' sẽ rút lấy sức mạnh trong thiên địa hóa thành linh lực tinh thuần quán nhập vào trong cơ thể tu sĩ, có thể giúp tu sĩ tiết kiệm một ít tiêu hao linh thạch.

Công năng này đối với Bát Phẩm Huyền Thánh mà nói thì có cũng được mà không có cũng chẳng sao...

Nhưng đối với Thư Hàng tiểu hữu, ít nhất trước Lục Phẩm sẽ không thiếu linh thạch tu luyện nữa nhỉ?" "Thì ra là thế." Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ nhìn cơ thể mình.

Nhưng mà, linh lực do Thánh Ấn rút lấy, đại bộ phận đều đi vào trong 'Phì Kình Hư Đan'.

Con cá voi mập hư đan này muốn triệt để thành hình lại cần nhiều linh lực như vậy sao? "Ngoại trừ mấy loại năng lực trên, 'Thánh Ấn' còn có một loại năng lực mang tính đại biểu.

Gần như mỗi một vị Huyền Thánh đều sở hữu, đó là một loại sức mạnh tương tự 'Ngôn Xuất Pháp Tùy' (Lời nói ra pháp thuật đi theo), nhưng cụ thể hóa hơn.

Tuy nhiên, định vị của loại năng lực này rất rộng, theo ta được biết, mỗi vị Huyền Thánh nắm giữ loại năng lực này đều có công năng khác nhau.

Cá nhân ta cảm thấy loại sức mạnh này có phong cách tương tự [Luật Lệnh].

Khi Huyền Thánh mở miệng, thông qua 'Thánh Ấn' cường hóa một số chỉ lệnh của mình, là có thể biến 'chỉ lệnh' thốt ra từ miệng mình thành năng lực thực tế." Thất Tu Tôn Giả nói. "Ngôn xuất pháp tùy?

Luật lệnh?" Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư. "Lấy ví dụ, một vị Huyền Thánh cường đại, đối mặt với một vị Ngũ Phẩm Linh Hoàng sử dụng công năng 'Ngôn xuất pháp tùy' này, một câu chỉ lệnh 'Trói buộc' đưa ra, vị Ngũ Phẩm Linh Hoàng kia sẽ cảm giác mình bị một loại sức mạnh vô hình trói lại." Thất Tu Tôn Giả nói: "Nhưng mà, công năng này mở ra thế nào, sử dụng ra sao, ta cũng không rõ." "Thư Hàng tiểu hữu thử xem." Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "Thử thế nào?" Hắn cũng đâu biết công năng này mở ra làm sao. "Cậu đối với ta sử dụng mệnh lệnh [Trói buộc] thử xem." Đông Phương Lục tiên tử nói: "Ta không đề kháng, nói không chừng sẽ có hiệu quả." "Tốt nhất khi Thư Hàng tiểu hữu sử dụng công năng 'Ngôn xuất pháp tùy', hãy gọi Thánh Ấn ra trước, thử giao tiếp với nó, thông qua nó để sử dụng năng lực này." Thất Tu Tôn Giả ở một bên nhắc nhở. "Được rồi, vậy để ta thử xem." Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, 'Thánh Ấn' trong bản mệnh đan điền nổi lên, ngưng tụ bên cạnh hắn.

Hai chữ [Bá Tống] trên Thánh Ấn tản ra uy nghiêm trầm trọng, mấy vị tiền bối tại trường đều cảm giác được một loại áp bách nhàn nhạt. "Trói buộc!" Tống Thư Hàng chỉ vào Đông Phương Lục tiên tử, trầm giọng nói.

Chương 1194

Theo mệnh lệnh 'Trói buộc' của Tống Thư Hàng đưa ra, trong hư không ẩn ẩn có sức mạnh vô hình ngưng tụ, tác dụng lên người Đông Phương Lục tiên tử. "Xuất hiện thật kìa!" Diệt Phượng công tử đang nằm sấp trên điều hòa chớp chớp mắt.

Tất cả mọi người tại hiện trường đều cảm ứng được luồng sức mạnh kia. "Thành công chưa?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Lục tiên tử vặn vẹo cổ trái phải: "Không được, không có cảm giác bị trói buộc." "Không đúng, vừa rồi theo mệnh lệnh 'Trói buộc' của Tống Thư Hàng tiểu hữu, đích xác có sức mạnh tác dụng lên người cô mà." Diệt Phượng công tử nói.

Đông Phương Lục tiên tử suy tư một lát rồi nói: "Trong nháy mắt đó, ta lờ mờ cảm giác có thứ gì đó quấn một vòng quanh người ta...

Sau đó trượt xuống khỏi người ta, không trói được ta lại." "Trượt xuống khỏi người?

Tại sao lại như vậy?" Tước yêu Tiểu Thải tò mò hỏi. "Hoặc có lẽ là do nguyên nhân cảnh giới của Tống đạo hữu thấp hơn Đông Phương Lục tiên tử.

Vừa rồi Thất Tu tiền bối có nhắc, năng lực này thường chỉ có thể dùng với người có thực lực thấp hơn mình." Bỉ Ngạn Ma Quân đoán. "Không đúng, tác dụng 'trói buộc' hẳn là đã sinh ra rồi.

Vừa rồi Đông Phương Lục tiên tử nói, đạo sức mạnh kia sau khi tác dụng lên người cô ấy, quấn một vòng quanh người cô ấy rồi lại trượt xuống.

Cho nên, khẳng định là trong quá trình xảy ra vấn đề gì đó." Thất

Tu Tôn Giả xoa cằm. "Ta nghĩ ta biết nguyên nhân rồi." Diệt Phượng công tử phất phất tay nói: "Tưởng tượng một chút, vừa nhắc tới 'trói buộc' người bình thường sẽ lập tức nhớ tới dây thừng.

Vậy thì, trong tình huống nào dây thừng trên người sẽ trượt xuống?" "Lúc không buộc chặt...

Hoặc là dùng phương thức thòng lọng, nhưng thòng lọng quá lớn." Tô Thị A Thập Lục đáp. "Đúng!

Cho nên, ta nghi ngờ khi Thư Hàng tiểu hữu sử dụng năng lực 'trói buộc', tình cảm còn chưa đủ mãnh liệt.

Huyền Thánh [Ngôn xuất pháp tùy], hẳn là ngôn ngữ mang theo ý chí mãnh liệt của 'Bát Phẩm Huyền Thánh'.

Cho nên, Thư Hàng tiểu hữu khi cậu hô lên mệnh lệnh 'Trói buộc', trong đầu hẳn là còn phải phối hợp với tư duy hình ảnh 'Đông Phương Lục tiên tử' bị trói lại.

Hình ảnh cảm giác càng mạnh càng tốt." Diệt Phượng công tử nói. "Có lý, Thư Hàng cậu thử lại xem." Đông Phương Lục tiên tử cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tưởng tượng hình ảnh Đông Phương Lục tiên tử bị dây thừng trói lại?

Trói kiểu gì? "Thư Hàng tiểu hữu, nếu cậu không có kinh nghiệm về phương diện này, hãy tưởng tượng Đông Phương tiên tử thành một khúc gỗ, rồi trói nhiều vòng dây thừng lên đó là được." Thất Tu Tôn Giả cười ha hả nói. "Này này này, Thất Tu tiền bối, ngài đã thấy khúc gỗ nào xinh đẹp như ta chưa?" Đông Phương Lục tiên tử không phục nói. "Để ta thử lại xem." Tống Thư Hàng nói.

Phương pháp Thất Tu tiền bối nói có lẽ rất thực dụng.

Tống Thư Hàng trước tiên nhắm mắt tưởng tượng một lát, hắn ngược lại không tưởng tượng Đông Phương Lục tiên tử thành khúc gỗ, chỉ là tưởng tượng ra dây thừng thật dài trói cô ấy vòng này tiếp vòng khác giống như trói khúc gỗ.

Tưởng tượng xong, Tống Thư Hàng lần nữa quát trầm: "Trói buộc!" Sức mạnh của lời nói thông qua 'Thánh Ấn' truyền tống ra ngoài, sức mạnh Ngôn xuất pháp tùy triển khai.

Chư vị tiền bối tại hiện trường lần nữa cảm ứng được đạo sức mạnh trói buộc vô hình kia.

Mà lần này, mắt Đông Phương Lục tiên tử sáng lên: "A, trói được thật rồi!

Từng vòng từng vòng sức mạnh vô hình, trực tiếp giam cầm ta lại.

Ơ... chờ chút chờ chút, đừng trói nhiều như vậy, sẽ không thở nổi đâu." Đông Phương Lục tiên tử và khúc gỗ không giống nhau, thân hình cô lồi lõm có đường cong, cách trói khúc gỗ dùng trên người cô không thích hợp. "Vậy mà thực sự hữu hiệu?" Bỉ Ngạn Ma Quân xoa cằm.

Vãi thật, cứ như vậy, đừng thấy Tống đạo hữu chỉ là cảnh giới Tứ Phẩm, nhưng đối mặt với tu sĩ Ngũ, Lục phẩm cũng hồn nhiên không sợ rồi a!

Lúc này, Thất Tu Tôn Giả nói: "Đông Phương tiên tử, cường độ trói buộc thế nào?" "Không thở nổi, rất khó chịu." Đông Phương Lục tiên tử nói. "Có thể tránh thoát không?" Thất Tu Tôn Giả hỏi. "Ừm... ta thử xem." Đông Phương Lục tiên tử dứt lời, linh lực trong cơ thể vận chuyển.

Sau đó, cô nhẹ nhàng vùng vẫy một cái, trói buộc vô hình quấn quanh người cô liền bị phá vỡ.

Đông Phương Lục tiên tử vặn cổ: "Cường độ không được, tối đa chỉ có uy lực của pháp thuật trói buộc Tứ Phẩm." "Quả nhiên là thế, uy lực trói buộc của Ngôn xuất pháp tùy không đủ, hẳn là bị hạn chế bởi đẳng cấp cảnh giới của Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Ta nghĩ, Bát Phẩm Huyền Thánh 'Ngôn xuất pháp tùy' chỉ có thể dùng để đối phó tu sĩ cảnh giới thấp hơn bản thân, e rằng cũng là nguyên nhân này." Thất Tu Tôn Giả đáp. "Cho dù là thế, nếu Thư Hàng tiểu hữu giao chiến với tu sĩ Ngũ Phẩm bình thường, đột nhiên tế ra năng lực 'Ngôn xuất pháp tùy', nói không chừng có thể đánh lén đối phương." Diệt Phượng công tử nói. "Ta lại cảm thấy... tạm thời không có Ngũ Phẩm Linh Hoàng nào dám chính diện giao chiến với Tống đạo hữu." Bỉ Ngạn Ma Quân nhún vai nói: "Uy danh Thiên Niên Đệ Nhất Thánh treo ở đó, đạo hữu không rõ chân tướng nào dám khiêu khích Tống đạo hữu?" "Bỉ Ngạn đạo hữu nói có lý." Diệt Phượng công tử nói.

Hiện tại người tu luyện chư thiên vạn giới đều cho rằng Tống Thư Hàng là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, dưới uy danh này, Ngũ Phẩm Linh Hoàng bình thường chẳng ai muốn chính diện khiêu khích Tống Thư Hàng. "Ngoài ra, ta còn có một ý tưởng." Diệt Phượng công tử lại nói: "Năng lực 'Ngôn xuất pháp tùy' này của Tống Thư Hàng, chỉ có thể hóa thành loại pháp thuật trói buộc này thôi sao?

Có thể lợi dụng năng lực 'Ngôn xuất pháp tùy' này, sử dụng một số sức mạnh trừu tượng hơn không?" Thất Tu Tôn Giả: "Ví dụ?" "Ví dụ ra một mệnh lệnh cho một người nào đó, dưới năng lực Ngôn xuất pháp tùy, có thể đạt thành hay không?

Phương thức này hẳn cũng phù hợp hiệu quả 'Ngôn xuất pháp tùy' chứ." Diệt Phượng công tử nói. "Ra lệnh cho người khác?

Ví dụ như 'Quỳ xuống' các loại?" Thất Tu Tôn Giả nói: "Hoặc là thật sự khả thi.

Thư Hàng tiểu hữu có muốn thử xem không?" Nếu năng lực 'Ngôn xuất pháp tùy' thực sự có thể dùng như vậy thì thú vị lắm đây.

Tưởng tượng một chút.

Như vậy, sau này khi Tống Thư Hàng đối mặt với kẻ địch thực lực thấp hơn hắn, chỉ cần quát trầm một tiếng: "Nhãi ranh, quỳ xuống!" Kẻ địch: "Mày tính là cái thá gì?

Bắt tao quỳ mày?

Nằm mơ!" Sau đó, kẻ địch tuy mạnh miệng phản kháng, nhưng đầu gối lại mềm nhũn quỳ rạp xuống đất.

Hình ảnh này khá thú vị.

Lời của Thất Tu Tôn Giả vừa dứt, ánh mắt mọi người đều ngưng tụ lên người Đông Phương Lục tiên tử. "Này này này, mệnh lệnh 'Quỳ xuống' này đừng dùng trên người ta nha.

Nữ tử dưới đầu gối cũng có hoàng kim, ngoại trừ sư phụ và cha mẹ ra, ta chỉ chuẩn bị giao bái với chồng vào ngày kết hôn thôi." Đông Phương Lục tiên tử nghiêm trang cự tuyệt.

Diệt Phượng công tử: "Ta cũng sẽ không quỳ đâu!

Bắt ta quỳ thì ta sẽ liều mạng với cậu đấy!" "Thực ra không nhất định phải dùng mệnh lệnh quỳ xuống, dùng nằm xuống cũng được.

Chỉ cần là mệnh lệnh khiến người ta hành động là được rồi." Bỉ Ngạn Ma Quân nói. "Nằm xuống không thành vấn đề, vậy tiếp tục thực nghiệm trên người ta đi!" Đông Phương Lục tiên tử rất hứng thú nói: "Đến đây, ta chuẩn bị xong rồi!" "Vậy dùng mệnh lệnh nằm xuống?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đúng, cứ dùng cái đó, đừng dùng mệnh lệnh quỳ xuống là được!" Đông Phương Lục tiên tử dặn dò. "Được rồi." Tống Thư Hàng làm theo kinh nghiệm lúc trước, đầu tiên trong đầu tưởng tượng hình ảnh 'Đông Phương Lục tiên tử nằm vật xuống đất', sau đó thông qua 'Thánh Ấn' quát trầm: "Nằm xuống!" Thân hình Đông Phương Lục tiên tử hơi lắc lư một chút, nhưng cô vẫn trụ lại được. "Không được, lực độ không đủ.

Thư Hàng cậu thử lại lần nữa!" Đông Phương Lục tiên tử kêu lên, cô dường như rất vui vẻ chịu đựng.

Tống Thư Hàng lại lần nữa thông qua 'Thánh Ấn' quát trầm: "Nằm xuống!" Lần này, Tống Thư Hàng thông qua 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》 tập trung tinh thần lực của mình, đồng thời lúc quát trầm, bất giác dùng tới thiên phú 'Khẩu Khiếu'.

Khi Tống Thư Hàng ở cảnh giới Nhất Phẩm, khai khiếu nhận được hai loại thiên phú là 'Nhãn Khiếu' và 'Khẩu Khiếu'.

Thiên phú Nhãn Khiếu là thị giác cao thủ, hoặc có thể gọi là bullet time (thời gian đạn đạo).

Mà thiên phú Khẩu Khiếu là 'Huyễn Âm', có thể khiến giọng nói của Tống Thư Hàng mang theo sức mạnh chấn động tâm thần.

Lần này, sau khi Tống Thư Hàng thốt ra một tiếng 'Nằm xuống', cơ thể Đông Phương Lục tiên tử kịch liệt lắc lư một cái, cuối cùng không chịu khống chế nằm xuống. "Ha ha ha ha, lợi hại thật, có một khoảnh khắc đó, ta cảm giác cả người như muốn bay lên vậy.

Chính ta kiên trì không cho cơ thể nằm xuống, nhưng cơ thể lại không chịu khống chế, cứ thế nằm thẳng cẳng ra.

Lợi hại quá!" Đông Phương Lục tiên tử nằm trên mặt đất cười nói. "Vậy mà có thể làm được đến trình độ này, không hổ là sức mạnh của 'Thánh Ấn'." Thất Tu Tôn Giả khẽ nói.

Tống Thư Hàng có thể làm được đến mức này, vậy 'Bát Phẩm Huyền Thánh' chân chính nhất định có thể làm tốt hơn.

Nói cách khác, dù là tu sĩ Thất Phẩm đỉnh phong, đối mặt với năng lực 'Ngôn xuất pháp tùy' của Bát Phẩm Huyền Thánh chính thức, e rằng cũng không có bao nhiêu năng lực đề kháng.

Bát Phẩm Huyền Thánh nếu ngưng tụ ý chí, quát trầm một tiếng 'Quỳ xuống', Thất Phẩm Tôn Giả e rằng đều phải không cam lòng quỳ xuống.

Thất Tu Tôn Giả âm thầm nắm tay.

Mục tiêu, cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh! "Tuyệt!" Diệt Phượng công tử đột nhiên hai mắt sáng lên nói: "Năng lực của Thư Hàng tiểu hữu đã có thể khiến Đông Phương Lục tiên tử không chịu khống chế mà nằm xuống, vậy có phải có thể sử dụng mệnh lệnh phức tạp hơn một chút không?" "Ví dụ?" Đông Phương Lục tiên tử nhảy dựng lên từ dưới đất, hưng phấn hỏi.

Cô đây là làm vật thí nghiệm đến nghiện rồi? "Ví dụ như, Thư Hàng tiểu hữu có thể ra một mệnh lệnh cho Đông Phương Lục tiên tử, khiến cô ấy khi lái xe sắp đâm vào người hoặc vật thì đạp phanh, chứ không phải đạp chân ga!" Diệt Phượng công tử nhắc nhở.

Kỹ thuật lái xe của Đông Phương Lục tiên tử quả thực đáng sợ, mà tật xấu lớn nhất của sát thủ đường phố thông thường chính là lúc cần đạp phanh lại đạp nhầm chân ga. "Mệnh lệnh phức tạp như vậy, có được không?" Thất Tu Tôn Giả xoa cằm nói.

Diệt Phượng công tử mỉm cười: "Câu mệnh lệnh có thể rút ngắn, chỉ cần diễn đạt được ý này là được.

Hơn nữa, nhìn thì phức tạp, kỳ thực mệnh lệnh này chỉ có một động tác...

đó là phanh xe khi cần thiết.

Ta nghĩ, ngay cả loại mệnh lệnh như nằm xuống cũng không thành vấn đề, thì mệnh lệnh phanh xe hẳn cũng có thể hiệu nghiệm." "Ý kiến hay." Hai mắt Đông Phương Lục tiên tử sáng lên.

Nếu thực sự hiệu quả, nói không chừng cô có thể triệt để thoát khỏi danh hiệu sát thủ đường phố.

Chương 1195

"Thử xem, Thư Hàng tiểu hữu, thử mệnh lệnh này trên người ta đi!" Đông Phương Lục tiên tử nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, vẻ mặt đầy mong đợi. "Được rồi, vậy chúng ta thử xem.

Nhưng mà...

Đông Phương Lục tiên tử, lát nữa khi thực nghiệm hiệu quả 'Ngôn xuất pháp tùy', tỷ nhất định phải sử dụng chiếc xe chống va chạm đặc chế của mình nhé." Tống Thư Hàng nói. "Cái này không thành vấn đề, chiếc xe đó ta đều mang theo bên người.

Lát nữa chúng ta tìm một nơi rộng rãi thử là được." Đông Phương Lục tiên tử vui vẻ nói. "Vậy, mệnh lệnh này phải nói thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Mệnh lệnh 'Ngôn xuất pháp tùy', càng ngắn càng tốt!

Như vậy, sức mạnh 'Ngôn xuất pháp tùy' mới có thể bám vào 'ngôn ngữ', uy lực càng thêm tập trung.

Nếu mệnh lệnh dài, uy lực 'Ngôn xuất pháp tùy' sẽ bị phân tán. "Hay là trực tiếp hai chữ 'Phanh xe' thế nào?" Bỉ Ngạn Ma Quân nói. "Cái này quá ngắn gọn, hơn nữa như vậy trừ phi Tống Thư Hàng ngồi ở ghế phụ lái của Đông Phương Lục tiên tử, khi cô ấy sắp gây tai nạn xe thì sử dụng mệnh lệnh 'Phanh xe', nói không chừng mới có hiệu quả." Diệt Phượng công tử nói.

Tống Thư Hàng khóe miệng giật một cái.

Nói thật, người đàn ông nào dám ngồi ở ghế phụ lái của Đông Phương Lục tiên tử, nhất định là chân ái. "Cho nên phải mở rộng một chút, ví dụ như 'Nguy hiểm, phanh xe!' thế nào?" Một giọng nam rất có từ tính vang lên. "Ô, Tạo Hóa Pháp Vương, ngài không tổ chức concert nữa à?" Diệt Phượng công tử a a cười nói.

Người vừa nói chuyện chính là Tạo Hóa Pháp Vương vừa mới chạy tới.

Lúc Pháp Vương tới gần tiểu lâu của Dược Sư, từ xa đã nghe thấy mấy người Tống Thư Hàng giao lưu, thế là lao nhanh tới, chen vào một câu.

Gần đây Tạo Hóa Pháp Vương bận rộn mở concert khắp thế giới, số lượng fan hâm mộ tăng vọt.

Sự tự tin của Pháp Vương ngày càng mạnh, hiện tại hắn vừa mở miệng, trong giọng nói đều mang theo sự tự tin đầy từ tính. "Nguy hiểm, phanh xe...

Rất không tồi.

Nhưng mà, ta cảm giác thêm chữ 'đạp' vào sẽ tốt hơn.

Nguy hiểm, đạp phanh!" Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Lúc này, Đông Phương Lục tiên tử nói: "Không ổn, đạp phanh cũng không ổn.

Bởi vì một khi ta cuống lên, căn bản không phân biệt được phanh và chân ga.

Trong lòng ta nghĩ là đạp phanh, nhưng chân vừa đạp lại là chân ga.

Ta lo lắng công năng 'đạp phanh' này không có tác dụng với ta." "Vậy chi bằng đổi thành 'Dừng xe' đi." Giọng nói thanh thúy của Lệ Chi tiên tử truyền đến: "Nguy hiểm, dừng xe.

Như vậy thì không cần lo lắng Lục Lục hiểu sai.

Dù sao dưới tác dụng của 'Ngôn xuất pháp tùy', Lục Lục sẽ bị cưỡng chế dừng xe." "Có lý, vậy dùng phiên bản của Lệ Chi tiên tử.

Thư Hàng tiểu hữu, thử xem." Đông Phương Lục tiên tử cảm thấy rất ổn. "Vậy xác định là 'Nguy hiểm, dừng xe'?

Không còn ý kiến phiên bản nào khác nữa chứ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chắc là được rồi, còn về việc hạ mệnh lệnh 'Nguy hiểm', Thư Hàng tiểu hữu cậu có thể tư duy hình ảnh Đông Phương tiên tử sắp đâm xe trong đầu, như vậy có thể cường hóa hàm ý 'Nguy hiểm'." Thất Tu Tôn Giả nói. "Vậy ta thử nhé?" Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục tiên tử: "Ta chuẩn bị xong rồi, Thư Hàng tiểu hữu, trông cậy vào cậu đấy!" Bà cô đây có hy vọng thoát khỏi cái danh hiệu sỉ nhục 'sát thủ đường phố' hay không, là phải xem công năng 'Ngôn xuất pháp tùy' của cậu có ra gì hay không đấy!

Thế là, trong ánh mắt mong chờ của chư vị đạo hữu, Tống Thư Hàng nhắm mắt tưởng tượng một chút tráng diện [Đông Phương Lục tiên tử lái xe, sắp xảy ra tai nạn], cùng với hình ảnh [khi sắp xảy ra tai nạn, Đông Phương Lục tiên tử khẩn cấp dừng xe].

Sau khi não bổ xong, Tống Thư Hàng vươn tay chỉ về phía Đông Phương Lục tiên tử: "Nguy hiểm, dừng xe!" Giống như lần trước, hắn sử dụng 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》 ngưng tụ tinh thần, đồng thời thông qua thiên phú Khẩu Khiếu quát lên câu nói này, tranh thủ tối đa hóa công năng 'Ngôn xuất pháp tùy'.

Trong cõi u minh, có một đạo sức mạnh thông qua 'Thánh Ấn' của Tống Thư Hàng, rơi vào trên người Đông Phương Lục tiên tử. "Thế nào, có cảm giác gì không?" Lệ Chi tiên tử tò mò nói. "Ta không biết, nhưng mà, ta hình như có tự tin hơn." Đông Phương Lục tiên tử nói: "Ta có một loại trực giác, nếu tiếp theo lái xe mà sắp đâm vào đâu đó, ta nhất định có thể dừng xe lại!" "Đi thử trước đã, có khả năng 'Ngôn xuất pháp tùy' của Tống đạo hữu thực sự có hiệu quả, nhưng cũng có khả năng là ảo giác của cô." Bỉ Ngạn Ma Quân nói. "Có sân bãi không?

Ra gần đây xem thử không?" Đông Phương Lục tiên tử nói. "Không ổn, lát nữa còn có thêm các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chạy tới, nếu tới nơi mà phát hiện ở đây không có ai thì không hay lắm.

Ừm, dùng 'Chân Thực Huyễn Tượng' của ta đi, bên trong vừa khéo có một khoảng đất trống lớn, có thể cho Đông Phương tiên tử thử xe." Thất Tu Tôn Giả nói.

Dứt lời, Tôn Giả tâm niệm vừa động, thi triển 'Chân Thực Huyễn Tượng - Cổ Mộ Thế Giới'.

Có điều vị trí Chân Thực Huyễn Tượng lần này không phải là mộ thất mà Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục luyện 'Thiên Đao Thuật', mà là một khoảng đất trống bên ngoài Cổ Mộ Thế Giới.

Một quảng trường to lớn vô cùng, trên đó cách một đoạn lại dựng một cây cột đá, rất thích hợp để Đông Phương Lục tiên tử thử xe. "Rất lâu không thấy 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Thất Tu tiền bối, 'Chân Thực Huyễn Tượng' của tiền bối lại mở rộng không ít a." Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán nói. "Vậy ta thử xe ở đây, mọi người tránh xa ra chút." Đông Phương Lục tiên tử nói xong, mở túi Càn Khôn đặc chế của mình ra, thả chiếc xe việt dã chống va chạm đặc chế kia ra.

Đầu xe đuôi xe, hai bên xe, toàn bộ đều gia cố phòng hộ chống va chạm, hơn nữa còn khắc rất nhiều trận pháp mà ngay cả các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cũng xem không hiểu.

Đông Phương Lục tiên tử leo vào trong xe việt dã, thành thạo nổ máy. "Dây an toàn, dây an toàn!" Tống Thư Hàng nói. "À, suýt nữa thì quên.

Có điều thứ này không có tác dụng mấy, dù sao ta đâm vào người khác, nguy hiểm đều là người khác, bản thân ta sẽ không sao cả.

Hơn nữa với thực lực của ta, lúc ngồi trên ghế lái tuyệt đối sẽ không bị văng ra ngoài, trừ phi cả cái xe đều bị đâm nát." Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "..." Chính vì Đông Phương Lục tiên tử ngài cứ luôn nghĩ như vậy, cho nên kỹ thuật lái xe của ngài mới ngày càng đáng sợ đấy.

Đông Phương Lục tiên tử thắt dây an toàn, nắm chặt vô lăng: "Lái xe đây." 'Vèo ~~' Tất cả đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần tại hiện trường toàn bộ rút lui với tốc độ nhanh nhất, tránh thật xa.

Có người cảm thấy đứng xa vẫn chưa đủ an toàn, dứt khoát nhảy lên mấy cây cột đá kia.

Còn có người cảm thấy đứng trên cột cũng chưa đủ an toàn, trực tiếp ngự kiếm, ngự đao bay lên không.

Đông Phương Lục tiên tử cũng không thể lái xe đâm lên trời được chứ?

Không không không, chờ chút!

Xe của Đông Phương Lục tiên tử dường như là bản cải tạo, đúng là có công năng phù không.

Xem ra, cho dù đứng trên không trung cũng chưa đủ an toàn, còn phải giữ cảnh giác mới được. 'Ầm ầm ầm ~~' Bên dưới, Đông Phương Lục tiên tử đạp một cú ga, tốc độ xe việt dã tăng vọt.

Có lẽ là vì nguyên nhân trong lòng đã có tự tin, Đông Phương Lục tiên tử lái rất thuận lợi, cô thậm chí có thể thành thạo lái xe né tránh những cây cột kia, có đôi khi còn có thể linh hoạt chạy theo hình chữ S. "Cái này không khoa học!" Diệt Phượng công tử nói. "Chẳng lẽ tiềm lực bị ép ra rồi sao?" Lệ Chi tiên tử nói, móc điện thoại ra bắt đầu quay phim. "Lợi hại rồi, nếu vứt bỏ thuộc tính 'sát thủ đường phố', có lẽ Đông Phương Lục tiên tử rất có thiên phú về lái xe cũng không chừng." Đang nói chuyện, đầu xe Đông Phương Lục tiên tử đột nhiên ngoặt một cái, làm một cú drift soái khí. "Vãi, hôm nay Đông Phương Lục tiên tử là xe thần nhập thể à?" Tạo Hóa Pháp Vương kinh ngạc nói. "Không... không phải xe thần nhập thể, xe của Lục Lục lại mất khống chế rồi." Lệ Chi tiên tử nói.

Cô nhìn thấy trên ghế lái, Đông Phương Lục tiên tử lộ ra vẻ mặt lo lắng, cả người đều hoảng loạn lên.

Mà ở cách cô ấy không xa ngay phía trước, có hai cây cột đá.

Cứ tiếp tục như vậy, e là cô ấy sẽ đâm vào cột đá ngay lập tức.

Hiện tại, thời khắc kiểm chứng năng lực 'Ngôn xuất pháp tùy' của Tống Thư Hàng có tác dụng hay không đã đến.

Rốt cuộc mệnh lệnh Ngôn xuất pháp tùy có thể khiến Đông Phương Lục tiên tử thuận lợi dừng xe hay không? "Không được...

Đông Phương tiên tử cô ấy lại đạp lên chân ga rồi." Thất Tu Tôn Giả nói, ngài toàn trình cảm ứng nhất cử nhất động của Đông Phương Lục tiên tử trong xe.

Ngay vừa rồi, Đông Phương Lục tiên tử nhìn thấy mình sắp đâm xe, theo bản năng liền muốn đạp phanh.

Nhưng chân dài của cô vừa duỗi, lại đạp lên chân ga.

Ầm ầm ầm ~~ Xe việt dã tăng tốc một cái, cuồng bạo lao về phía trước. "A a a a, đừng mà!" Đông Phương Lục tiên tử hét lớn.

Ngay khi cô lớn tiếng hô hoán, đột nhiên... thân hình cô cứng đờ.

Trong cõi u minh, có một loại sức mạnh phát động trên người cô.

Cái chân phải của Đông Phương Lục tiên tử, vậy mà dời khỏi chân ga! "Có hiệu quả!" Thất Tu Tôn Giả nói. "Sinh ra hiệu quả rồi?

Vừa rồi ta cảm ứng được loại sức mạnh 'Ngôn xuất pháp tùy' kia đang vận chuyển!" Diệt Phượng công tử đồng thời nói. "Vậy tiếp theo, phải xem Lục Lục có thể đạp phanh lại được không!

Cố lên!" Lệ Chi tiên tử cổ vũ cho Đông Phương Lục tiên tử.

Ngay khi tất cả mọi người kỳ vọng Đông Phương Lục tiên tử có thể đạp phanh xe... lại thấy Đông Phương Lục tiên tử nhanh chóng vươn tay, phi tốc ấn xuống khóa cửa xe, mở cửa xe ra.

Chương 1196

Lệ Chi tiên tử: "???" Thất Tu Tôn Giả: "Đây là muốn làm gì?" Tạo Hóa Pháp Vương: "Sẽ không phải là muốn nhảy xe chứ?" Tô Thị A Thập Lục: "Hẳn là sẽ không đâu, mệnh lệnh 'Ngôn xuất pháp tùy' là dừng xe, hẳn là sẽ không nhảy xe mới đúng.

Hơn nữa, trên xe Đông Phương Lục tiên tử có các loại phòng hộ, cho dù trực tiếp đâm vào cũng không có nguy hiểm tính mạng, không cần thiết phải nhảy xe." Tô Thị A Thập Lục vừa dứt lời, Đông Phương Lục tiên tử đã mở cửa ghế lái ra.

Ngay sau đó, một cái chân thon dài từ trong cửa xe thò ra. "A a a a!" Đông Phương Lục tiên tử trong miệng hét lớn, sau đó chân trái dùng sức đạp đất, chà xát trên mặt đất.

Trên mặt đất bốc lên một trận bụi mù, do thể chất cường đại của Đông Phương Lục tiên tử, mặt đất đều bị cô cày ra một vết tích thật dài.

Đây không phải là xe đạp a!

Đông Phương Lục tiên tử cô dùng cách phanh xe này là có ý gì hả.

Tống Thư Hàng: "..." Diệt Phượng công tử: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Tạo Hóa Pháp Vương: "Đây chính là phanh xe bằng chân trái trong truyền thuyết sao?" Nhưng phanh bằng chân trái không phải là dùng chân trái đạp phanh sao?

Lệ Chi tiên tử: "Đây lại không phải xe đạp, Lục Lục đây là chơi trò gì vậy?" "Bình tĩnh, vấn đề hiện tại là, thế này có dừng xe được không?" Thất Tu Tôn Giả không hổ là đại tiền bối, ngài là người trấn định nhất tại hiện trường.

Thất Tu Tôn Giả nói rất đúng, vấn đề quan trọng nhất hiện tại là Đông Phương Lục tiên tử có thể dừng xe lại được hay không! "Có thể thuận lợi dừng lại không?" Tất cả mọi người có mặt đều đang chờ đợi đáp án.

Trong lúc đó, lại có vài vị đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tiến vào.

Bắc Hà Tán Nhân, Túy Ước cư sĩ, Cổ Hồ Quan Chân Quân còn có Hằng Hỏa Chân Quân lần lượt tiến vào 'Chân Thực Huyễn Tượng - Cổ Mộ Thế Giới' của Thất Tu Tôn Giả.

Bởi vì phải chờ các đạo hữu tập hợp, nên 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Thất Tu Tôn Giả ở trạng thái mở ra.

Chỉ cần đạo hữu trong nhóm tiến vào tiểu lâu của Dược Sư, sẽ được tiếp dẫn đến quảng trường 'Cổ Mộ Thế Giới'.

Có thể dừng lại không?!

Mắt thấy xe của Đông Phương Lục tiên tử ngày càng gần hai cây cột đá kia...

Tống Thư Hàng cũng cảm thấy khẩn trương lên.

Không, không đúng!

Dùng phương thức phanh bằng chân này có ý nghĩa gì sao?

Cho dù Đông Phương Lục tiên tử thực sự dùng phương thức này phanh xe lại được... nhưng có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ cô ấy còn có thể mang phương pháp phanh xe này ra thế giới bên ngoài?

Tài xế già bên ngoài nhìn thấy cảnh này sẽ sợ són ra quần mất.

Tưởng tượng xem, khi bạn đang lái xe, đột nhiên cửa ghế lái của chiếc xe phía trước mở ra, từ trong đó thò ra một cái chân dài miên man... sau đó cái chân đẹp đó sử dụng kỹ năng phanh chân.

Hình ảnh kia quả thực kinh dị.

Cho nên nói, bất kể Đông Phương Lục tiên tử trước mắt có thể phanh xe lại được hay không, đều không có bất cứ ý nghĩa gì.

Hai hơi thở sau...

Đông Phương Lục tiên tử phanh xe thành công.

Xe của cô khi chỉ còn cách hai cây cột đá một nắm tay, thành công dừng lại.

Xe phanh lại được rồi!

Lúc này, Đông Phương Lục tiên tử nửa treo trên ghế lái.

Sau khi dùng chân phanh xe lại, cô còn nhớ trước tiên phải gạt cần số về N, tắt máy.

Xe triệt để dừng lại.

Đông Phương Lục tiên tử bò lại vào trong ghế lái.

Sau đó, cô giống như một con thú nhỏ bị thương, co quắp trên ghế, hai tay ôm gối, không nói một lời. "Lục Lục làm sao thế?" Lệ Chi tiên tử nói. "Nhìn qua dường như tâm trạng không tốt lắm?

Nói đi cụ thể đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao các vị lại vây xem Đông Phương Lục lái xe?" Hoàng Sơn Chân Quân lên tiếng hỏi.

Mấy người bọn họ đến khá muộn, không rõ tiền nhân hậu quả của sự việc.

Diệt Phượng công tử đơn giản giới thiệu sự tình với đám người Hoàng Sơn Chân Quân một lần, sau đó tổng kết nói: "Xem ra là lần thực nghiệm này hiệu quả không tốt, cho nên Đông Phương Lục tiên tử rất thất vọng?" "Liệu có phải Đông Phương Lục tiên tử dùng chân phanh xe, bị thương chân rồi không?" Cổ Hồ Quan Chân Quân hỏi.

Bên dưới, Đông Phương Lục tiên tử vẫn duy trì tư thế co quắp, hai mắt vô thần, ngốc ngốc ngồi trên ghế lái, không động đậy cũng không nói chuyện.

Tổn thương tâm hồn thật rồi? "Ai xuống an ủi Đông Phương Lục tiên tử một chút?" Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Lệ Chi tiên tử nói: "Ta đi cho, Thư Hàng tiểu hữu, cậu cũng đi cùng ta đi." "Hả?" Tống Thư Hàng chỉ chỉ mình: "Mình cũng phải đi?" "Bởi vì 'Ngôn xuất pháp tùy' là năng lực của cậu mà, lúc này đi khuyên giải Đông Phương Lục tiên tử, đương nhiên không thể thiếu cậu." Lệ Chi tiên tử nói xong, tung người nhảy một cái, đi về phía xe của Đông Phương Lục tiên tử.

Tống Thư Hàng cũng đành phải đi theo. ... "Này, Lục Lục, cô không sao chứ?" Lệ Chi tiên tử vỗ vỗ cửa ghế lái. "Ừm." Đông Phương Lục tiên tử hai tay ôm gối, nhàn nhạt đáp một tiếng. "Không bị thương chứ?" Lệ Chi tiên tử lại hỏi. "Không, chỉ là giày mòn vẹt rồi." Đông Phương Lục tiên tử trả lời.

Lệ Chi tiên tử: "Được rồi, người không sao là tốt.

Vậy cô đang buồn cái gì?

Có thể nói cho ta biết không?" "Ta cũng không buồn.

Ta chỉ đang suy nghĩ một vấn đề, kỹ thuật lái xe của ta có phải hết thuốc chữa rồi không?" Đông Phương Lục tiên tử ngẩng đầu nói: "Cho nên, ta đang suy nghĩ, hay là... ta từ bỏ việc lái xe đi." Từ bỏ lái xe?

Phải từ bỏ a!

Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần nghe vậy, đều có chút kích động.

Sau khi 'Giải đấu máy cày tay' đã bị Tu Chân Giới liệt vào 'hạng mục thi đấu tu sĩ' mới, nếu Đông Phương Lục tiên tử từ bỏ lái xe, đó đối với Tu Chân Giới mà nói là một tin tức tốt đáng ăn mừng. "Quả nhiên, vừa nhìn biểu cảm của các người là biết, các người đều muốn ta từ bỏ lái xe." Đông Phương Lục tiên tử lại co quắp lại.

Trái tim tiên tử càng thêm tổn thương.

Lệ Chi tiên tử nhẹ nhàng đẩy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "?" "Nghĩ cách an ủi Lục Lục một chút đi." Lệ Chi tiên tử truyền âm nhập mật nói.

Hả?

Bắt mình an ủi Đông Phương Lục tiên tử?

Mình có thể an ủi cái gì chứ?

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật. "Này, Thư Hàng tiểu hữu, cậu cũng cảm thấy phương diện lái xe của ta đã hết cứu rồi đúng không?" Đông Phương Lục tiên tử đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tống Thư Hàng. "Khụ...

Kỳ thực, cũng không phải thực sự vô phương cứu chữa." Tống Thư Hàng nói.

Khi nói ra câu này, Thư Hàng hoàn toàn là nói với tiền đề [An ủi Đông Phương Lục tiên tử], nhưng cụ thể phải an ủi từ góc độ nào, Tống Thư Hàng hoàn toàn chưa nghĩ ra lời thoại. "Thật sao?

Kỹ thuật lái xe của ta còn cứu được?" Mắt Đông Phương Lục tiên tử sáng lên. "Ừm...

Dù là từ phương diện tu chân hay là từ phương diện khoa học, kỳ thực đều có cách giải quyết kỹ thuật lái xe của Đông Phương Lục tiên tử." Tống Thư Hàng nói nói, đột nhiên não động mở rộng. "Thật hả?" Lệ Chi tiên tử bên cạnh tò mò hỏi. "Đầu tiên, chúng ta nói từ phương diện 'khoa học kỹ thuật' đi.

Theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật và phổ cập kỹ thuật, chuyện [xe không người lái thông minh] đã ra mắt, mọi người đều có nghe nói rồi chứ." Tống Thư Hàng chậm rãi giải thích: "Tật xấu chủ yếu nhất trong kỹ thuật lái xe của Đông Phương Lục tiên tử chính là không phanh được xe.

Mà nếu Đông Phương Lục tiên tử có thể dẫn nhập một bộ 'hệ thống phanh tự động' vào xe của mình, lại dùng các loại thủ đoạn cường hóa nó, như vậy, vấn đề kỹ thuật lái xe của tiên tử liền được giải quyết." "Có lý." Lệ Chi tiên tử nói. "Nhưng mà... làm như vậy, liền mất đi niềm vui lớn nhất của chiếc xe này.

Hơn nữa, phương pháp này hạn chế quá lớn." Đông Phương Lục tiên tử nói, sửa như vậy thì xe của cô phải sửa thành 'xe không người lái'.

Hơn nữa, phương pháp này trị ngọn không trị gốc, đổi một chiếc xe khác, cô vẫn là Đông Phương Lục sát thủ đường phố kia. "Vậy thì, chúng ta còn có thể áp dụng thủ đoạn 'phe tu chân' để giải quyết vấn đề này." Tống Thư Hàng vẻ mặt thần bí nói: "Mọi người biết [Hệ Thống] không?" "Hệ điều hành máy tính?

Hệ điều hành điện thoại?

Hệ thống định vị trên xe?" Đông Phương Lục tiên tử hỏi. "Không không không, cái ta nói không phải mấy thứ đó.

Mà là cái 'Hệ thống' trong thể loại tiểu thuyết hệ thống lưu rất thịnh hành mấy năm trước ấy.

Bạch tiền bối cách đây không lâu rất hứng thú với 'Hệ thống', chuẩn bị nghiên cứu phát minh mấy loại hệ thống thú vị.

Nếu Đông Phương Lục tiên tử có nhu cầu, có thể nhờ Bạch tiền bối chế tạo riêng cho cô một cái [Hệ thống bồi dưỡng xe thần]." Tống Thư Hàng nói. "Có hệ thống như vậy sao?" Đông Phương Lục tiên tử chớp chớp mắt. "Với thủ đoạn của Bạch tiền bối, hẳn là có thể chế tạo ra hệ thống tương tự.

Chương 1197

Cho nên, Đông Phương Lục tiên tử cô không cần thất lạc như thế." Tống Thư Hàng nói. "Cho nên, ta còn có thể cứu chữa thêm chút nữa?" Đông Phương Lục tiên tử nói. "Khẳng định rồi." Tống Thư Hàng đáp. "Vậy ta yên tâm rồi." Đông Phương Lục tiên tử tiếp tục co lại thành một cục.

Lệ Chi tiên tử: "Còn chưa định xuống xe hả?" "Đợi chút đã, đợi ta thay bộ quần áo đã.

Vừa rồi dùng chân phanh xe, giày và quần áo đều bị rách, ta đang tìm trong pháp khí không gian đây.

Các người không cần lo cho ta, ta thay quần áo xong sẽ về." Đông Phương Lục tiên tử nói.

Lệ Chi tiên tử: "..." Tống Thư Hàng: "..." Chẳng lẽ vừa rồi Đông Phương Lục tiên tử co lại thành một cục, không phải là thất vọng, mà là đang tìm quần áo thay trong cả một pháp khí không gian chứa đầy trang bị? *** Khoảng sáu giờ rưỡi.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, các đạo hữu muốn tới cũng đã tụ tập gần đủ. "Các tiền bối, có ai muốn ăn cơm không?

Thi vừa nãy nói cơm đã nấu xong rồi, tiền bối nào muốn ăn cơm tối có thể đến phòng ăn." Tống Thư Hàng hỏi lần cuối cùng.

Chỉ là, đại bộ phận các tiền bối đều uyển chuyển từ chối lời mời ăn cơm.

Hiện tại tinh lực của mọi người đều tập trung vào nghiên cứu Thiên Kiếp Đạo Đạn, đâu còn tâm trạng ăn cơm?

Chỉ có Đông Phương Lục tiên tử, vì muốn đi xem tước yêu Tiểu

Thải, lôi kéo Lệ Chi tiên tử đi tới phòng bếp. "Người đến đông đủ chưa?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi thăm. "Vẫn chưa, Giao Bá Chân Quân vẫn chưa tới.

Linh Vũ Điệp tiền bối cũng đang trên đường." Diệt Phượng công tử lười biếng nói. "Vậy chờ thêm lát nữa đi, nhắn tin cho họ, bảo họ tăng tốc độ lên." Hoàng Sơn Chân Quân nói. "Để ta nhắn cho, vừa khéo đang rảnh rỗi buồn chán." Diệt Phượng công tử đáp.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nói: "Thư Hàng tiểu hữu, tấm thiệp mời 'Thực Tiên Yến' kia có mang theo bên người không?" "Đương nhiên là có." Tống Thư Hàng lấy thiệp mời từ trong pháp khí vòng tay ra.

Thứ này không thể bỏ vào 'túi thu nhỏ một tấc', bởi vì trên thiệp mời có khí tức của Biệt Tuyết tiên cơ, Thông Nương chỉ cần nhìn thấy tấm thiệp mời này sẽ rơi vào trạng thái xù lông. "Quả nhiên là thiệp mời Thực Tiên Yến để trống, vốn dĩ ta đều tưởng Thực Tiên Yến năm nay hết hy vọng rồi, không ngờ còn có thể cho ta cơ hội nếm thử tay nghề của Biệt Tuyết tiên cơ." Bắc Hà Tán Nhân trân trọng cất thiệp mời đi, sau đó lại mở túi Càn Khôn của mình ra, thả một bộ Hắc Thiết Thần Giáp đen sì ra. "Hì hì, đây chính là [Hắc Thiết Thần Giáp] mà Bắc Hà lần trước nói trong nhóm đấy à." Diệt Phượng công tử ngước mắt lên: "Chiến giáp siêu khoa huyễn, Thư Hàng tiểu hữu cậu định mặc nó ra kiểu gì đây?" Hắc Thiết Thần Giáp nói toạc ra chính là một bức tượng kim loại đúc bằng hắc thiết.

Ngoại trừ khoảnh khắc 'mặc giáp', những lúc khác, bộ Hắc Thiết Thần Giáp này thực sự không ngầu lắm, thậm chí còn hơi quê.

Bắc Hà Tán Nhân nói: "Lúc đi tới đây, ta đã xóa bỏ ấn ký thuộc về ta trong [Hắc Thiết Thần Giáp] rồi, cậu chỉ cần quán nhập chân nguyên vào bộ thần giáp này lần nữa là có thể thông qua ấn ký khởi động nó." Tống Thư Hàng làm theo lời, hoàn thành trình tự nhận chủ [Hắc Thiết Thần Giáp]. "Mặc giáp đi, Thư Hàng tiểu hữu!" Diệt Phượng công tử nằm sấp trên điều hòa cười hì hì nói: "Ta phối lời thoại cho cậu luôn rồi đây: Hắc Thiết Thần Giáp, biến thân!" Tống Thư Hàng: "..." "Có muốn quay video không?

Trong nhóm có một số đạo hữu chưa đến, cũng rất hứng thú với hình tượng Tống Thư Hàng tiểu hữu mặc [Hắc Thiết Thần Giáp] đấy." Diệt Phượng công tử cười nói. "Tùy các người, nhưng mà...

Diệt Phượng tiền bối.

Nếu ngài muốn xem trò cười của ta, vậy ngài phải thất vọng rồi!" Tống Thư Hàng mỉm cười. ...

Tống Thư Hàng giữ nụ cười, bấm pháp ấn.

Bên cạnh hắn, Hắc Thiết Thần Giáp tự động giải thể, tứ chi bay lên, vị trí lồng ngực mở ra.

Giống như tất cả các 'pháp bào', Hắc Thiết Thần Giáp cũng sở hữu năng lực chủ động thích ứng thể hình tân chủ nhân trong phạm vi nhất định.

Thông thường, độ lớn nhỏ của pháp bào bình thường có thể biến hóa thích ứng từ thể hình hài đồng ba tuổi đến thể hình người tu luyện dị loại cao bốn mét.

Nếu người tu luyện dị loại này to như quả núi nhỏ... vậy xin lỗi, đại bộ phận pháp bào lưu thông trên thị trường đều không thể mở rộng đến mức đó, cần phải chuyên môn đặt làm mới được.

Choang choang choang!

Hắc Thiết Thần Giáp bọc lấy Tống Thư Hàng vào trong, cũng chủ động thích ứng với kích cỡ cơ thể hắn.

Các đạo hữu tại trường liền thấy giữa phòng khách có thêm một pho tượng hắc thiết. "Ha ha ha ha ha, Thư Hàng, đây là sự tự tin của cậu sao?" Diệt Phượng công tử cười đến chảy cả nước mắt.

Tô Thị A Thập Lục: "Cảm giác chỉnh thể hơi đơn điệu một chút, Bắc Hà tiền bối, bộ 'Hắc Thiết Thần Giáp' này của ngài là bán thành phẩm phải không?

Ta cảm giác nếu có thể gia thêm một chút trang trí cho bộ 'Hắc Thiết Thần Giáp' này thì sẽ rất soái khí." "Vẫn chưa kết thúc đâu, Diệt Phượng tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, đao ý trong cơ thể hắn thúc giục.

Đao ý lẫm liệt tốc biến... tiếp đó đao ý lại hóa thành một đoàn, quấn quanh đầu, ngực, các khớp xương cần bảo vệ của Tống Thư Hàng.

Một khắc sau, một bộ khôi giáp tinh tế bằng thép xuất hiện bên ngoài 'Hắc Thiết Thần Giáp'.

Màu nền kim loại đen, bên ngoài là khôi giáp thép tinh xảo, cộng thêm đao quang thỉnh thoảng lóe lên trên khôi giáp đao ý. "A?" "Chậc!" "Thú vị." "Khôi giáp tổ hợp?" Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần đều sáng mắt lên.

Chủ yếu là trạng thái mặc giáp trọc lốc của 'Hắc Thiết Thần Giáp' quá xấu.

Mà hiện tại, sau khi phối hợp với khôi giáp đao ý, lập tức Hắc Thiết Thần Giáp liền tăng lên không chỉ hai đẳng cấp.

Có đối chiếu, mới có thể sinh ra mỹ cảm. "Ái chà, khải ý của Thư Hàng tiểu hữu vừa phóng ra, phối hợp với Hắc Thiết Thần Giáp này, vậy mà mạc danh có chút soái khí." Cổ Hồ Quan Chân Quân nói. "Cảm ơn Cổ Hồ Quan tiền bối, nhưng khôi giáp của ta là đao ý." Tống

Thư Hàng nhắc nhở. "Dù sao cũng như nhau cả, nhưng không ngờ bộ 'Hắc Thiết Khôi Giáp' này sau khi phối với 'Khôi giáp đao ý', hai cái tổ hợp lại sinh ra hiệu quả 1 + 1 lớn hơn 2.

Xem ra bộ khôi giáp này quả nhiên có duyên với Thư Hàng tiểu hữu cậu." Bắc Hà Tán Nhân cười nói. "Thế nào, Diệt Phượng tiền bối." Tống Thư Hàng mặc 'Khôi giáp đao ý' hoạt động một chút, cảm giác rất tốt, gần như hoàn toàn không ảnh hưởng động tác của hắn. "Hoàn thành, tóm lại không xấu như vậy nữa." Diệt Phượng công tử lười biếng nói: "Nhưng mà, ta cảm thấy vẫn là Hắc Thiết Thần Giáp đơn độc sẽ thú vị hơn, xấu lạ xấu lạ." Tống Thư Hàng: "..." *** "Thời gian cũng sắp rồi, còn vị đạo hữu nào chưa tới?" Hoàng Sơn Chân Quân nhìn thời gian. "Chỉ còn nhóm của Dược Sư và Linh Vũ Điệp tiền bối.

Dược Sư có khả năng sẽ muộn chút, hắn nói hắn và Giang Tử Yên tám giờ sẽ trực tiếp đến chỗ nghiên cứu Thiên Kiếp Đạo Đạn tìm chúng ta.

Cuồng Đao Tam Lãng và Linh Vũ Điệp tiền bối đi cùng nhau, lúc trước đã nói sắp tới rồi, hiện tại vẫn chưa tới sao?" Bắc Hà Tán Nhân nói.

Diệt Phượng công tử: "Ta đã tag Linh Vũ Điệp tiền bối trong nhóm rồi, nhưng ngài ấy không trả lời.

Khoan đã, Vũ Nhu Tử trả lời rồi." [A cha đã nợ ta hai cái đạo hiệu Vũ Nhu Tử]: "Nè, các tiền bối, bọn ta sắp tới rồi.

Sắp hạ cánh.

Tống tiền bối, ngài hẹn các tiền bối khác đều đến rồi hả?" Tô Thị A Thập Lục đưa điện thoại của mình cho Tống Thư Hàng: "Vũ Nhu Tử tìm cậu." Thế là, Tống Thư Hàng dùng tài khoản của Tô Thị A Thập Lục nói: "@A cha đã nợ ta hai cái đạo hiệu Vũ Nhu Tử.

Các tiền bối khác đều đã tới rồi, chỉ đợi em và Linh Vũ Điệp tiền bối, còn có Tam Lãng tiền bối nữa thôi." "Đã nhận, Thập Lục tỷ." Vũ Nhu Tử trả lời. "Người trả lời là mình, mình là Thư Hàng." Tống Thư Hàng trả lời. "À à à, đã nhận, Tống tiền bối." A cha đã nợ ta hai cái đạo hiệu Vũ Nhu Tử lại nói: "Đúng rồi, Tống tiền bối, ngài có thể giúp chụp một tấm ảnh tất cả các tiền bối và ngài ở cùng nhau không?

Chính là tất cả các tiền bối đã hẹn cùng nhau tới ấy, cộng thêm ảnh của ngài." Tống Thư Hàng dùng tài khoản Tô Thị A Thập Lục hỏi: "Dùng làm gì?" A cha đã nợ ta hai cái đạo hiệu Vũ Nhu Tử: "Hiếm khi hôm nay nhiều tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tụ tập cùng một chỗ như vậy, mọi người làm một tấm ảnh chụp chung đi.

Đến lúc đó, trong tay ta còn mấy tấm ảnh chụp chung nữa, gửi vào không gian chia sẻ của nhóm, lưu làm kỷ niệm." "Có lý." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi.

Hoàng Sơn Chân Quân vỗ tay: "Vậy mọi người tụ tập lại, ngồi nghiêm chỉnh đứng ngay ngắn xếp hàng vào vị trí.

Lệ Chi tiên tử, các cô xong chưa?" Luận về kỹ thuật chụp ảnh, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần kỹ thuật của Lệ Chi tiên tử là giỏi nhất. "Ra ngay đây." Lệ Chi tiên tử đáp, nghe giọng cô, dường như trong miệng nhét đầy đồ ăn?

Khoảng hơn ba mươi giây sau.

Lệ Chi tiên tử, Đông Phương Lục tiên tử, tước yêu Tiểu Thải, Thi, Bạch Hạc Chân Quân phiên bản nữ, với vẻ mặt ăn uống no say từ trong phòng ăn đi ra.

Cơm tối nhà Tống Thư Hàng ngon vậy sao?

Ngay cả Lệ Chi tiên tử và Đông Phương Lục tiên tử đều bị hấp dẫn?

Bạch Hạc Chân Quân càng là trốn trong phòng ăn từ đầu đến cuối, đều không ra tiếp khách, đến bây giờ mới ra?

Có mấy vị đạo hữu trong lòng nghi hoặc. "Phải chụp thế nào?" Lệ Chi tiên tử hỏi. "Mọi người sắp xếp theo thứ tự đi, nữ tu ngồi hàng trước, nam tu đứng phía sau." Thất Tu Tôn Giả nói.

Thế là, các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần sắp xếp ổn thỏa theo thứ tự.

Tống Thư Hàng vốn định đứng ở vị trí góc trên bên trái, chen cùng một chỗ với Bắc Hà tiền bối.

Nhưng lúc này, Tô Thị A Thập Lục cười vẫy vẫy tay với hắn.

Sau đó, vị trí của Tống Thư Hàng liền đổi đến sau lưng Tô Thị A Thập Lục vị trí trung tâm nhất của cả bức ảnh. "Chuẩn bị xong chưa?

Chuẩn bị xong ta chụp đây." Lệ Chi tiên tử nói, cô dùng linh lực linh hoạt khống chế điện thoại, thành thạo điều chỉnh đến vị trí tốt nhất.

Tách tách tách, chụp liên tiếp ba tấm.

Lệ Chi tiên tử triệu hồi điện thoại, vuốt màn hình xem xét: "Chụp rất khá nha...

Nhưng mà Bắc Hà đạo hữu cao thế này sao?

Tại sao lại cao hơn Lạc Trần Chân Quân đứng cùng hàng nửa cái đầu?" "Bởi vì hắn lơ lửng, trong khoảnh khắc chụp ảnh, Bắc Hà đạo hữu dùng thủ đoạn đạp không mà đi, nâng cao thân hình lên một đoạn." Lạc Trần Chân Quân nói. "Ha ha ha ha." Bắc Hà Tán Nhân bị vạch trần cũng không xấu hổ: "Đây chỉ là chút kỹ xảo nhỏ khi chụp ảnh thôi mà." Hoàng Sơn Chân Quân vẫn luôn bàng quan, đột nhiên đưa tay sờ ngực mình.

Chương 1198

Thật đau tim.

Phong cách vẽ vừa rồi của Bắc Hà Tán Nhân, quả thực giống hệt Mỗ Lãng nào đó như đúc. "Ta gửi ảnh cho Vũ Nhu Tử rồi nhé." Lệ Chi tiên tử nói xong, vuốt màn hình, gửi ảnh cho Vũ Nhu Tử.

Tiếp đó, cũng chỉ mười mấy giây sau, trên điện thoại các thành viên trong nhóm truyền đến nhắc nhở hệ thống. [A cha đã nợ ta hai cái đạo hiệu Vũ Nhu Tử] đăng một tin nhắn hình ảnh trong mục chia sẻ của nhóm.

Tiêu đề: Hiện tại là buổi tối ngày thứ hai sau khi Tống tiền bối đề xuất hẹn hò với mọi người, hôm nay, ngài ấy và các đối tượng hẹn hò đang tụ tập cùng một chỗ.

Bên dưới đính kèm một tấm ảnh chụp màn hình lịch sử trò chuyện 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'. [Bá Đao Tống Nhất: Thế nào, hẹn không?

Muốn sinh một đội bóng nam Giao Bá: Hẹn hẹn hẹn!

Tạo Hóa Pháp Vương: Hẹn hẹn hẹn!

Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn về hưu: Hẹn hẹn hẹn!

Lệ Chi Tiên Tử: Hẹn hẹn hẹn!

Các đạo hữu trong nhóm: Hẹn hẹn hẹn!] Phía sau, lại đính kèm ba tấm ảnh chụp tập thể.

Trong ảnh, vị trí của Tống Thư Hàng, vừa đúng nằm ở trung tâm mọi người.

Trước mặt hắn, là hàng loạt các vị mỹ mạo tiên tử mặt tươi cười ngồi đó.

Hai bên và sau lưng hắn, là các vị đạo trưởng, cư sĩ đẹp trai biểu tình khác nhau, phong cách khác nhau.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "Phụt ~~" Lệ Chi tiên tử: "..." Đông Phương Lục tiên tử: "Ảnh chụp màn hình lịch sử trò chuyện này chưa photoshop hả?" Hoàng Sơn Chân Quân u sầu thở dài một hơi: "Chưa photoshop, nhưng Vũ Nhu Tử tiểu hữu lúc chụp màn hình không chụp hết." Tâm mệt mỏi.

Ngài nhớ lại dáng vẻ lúc Vũ Nhu Tử mới gia nhập nhóm, Vũ Nhu Tử lúc đó thuần phác đáng yêu biết bao, lúc ngoi lên trong nhóm, cũng là nghiêm túc nghiên cứu đơn thuốc 'Dược Sư' cải biên cùng các tiền bối trong nhóm.

Lúc đi ra ngoài, không tìm thấy đường, sẽ manh manh cầu cứu các vị đạo hữu trong nhóm.

Nhưng từ bao giờ, phong cách vẽ của Vũ Nhu Tử lại lệch lạc thành dạng này?

Có phải là gần đây, Linh Vũ Điệp Tôn Giả tìm Cuồng Đao Tam Lãng đến Linh Vũ Điệp đảo đóng phim nên mới thế không?

Nhưng mặc kệ thế nào, cái phong khí này của nhóm cần phải trị một chút!

Hoàng Sơn Chân Quân vung tay lên: [Hệ thống tin tức nhắc nhở: (******) A cha đã nợ ta hai cái đạo hiệu Vũ Nhu Tử, đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 3 ngày.] Vũ Nhu Tử bị nhốt vào phòng tối nhỏ.

Rất nhanh, cô vội vàng dùng tài khoản của phụ thân Linh Vũ Điệp Tôn Giả online: "@Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn tiền bối, dân nữ có oan muốn kêu!

Vừa rồi người gửi tin nhắn này vào nhóm không phải là ta, là Tam

Lãng tiền bối!

Ta vừa rồi chỉ đang chỉnh lý kho tư liệu của mình, còn chưa kịp gửi lên, kết quả Tam Lãng tiền bối đột nhiên vươn tay chọc vào điện thoại ta một cái, liền gửi tư liệu ta chỉnh lý vào trong nhóm rồi!" Tống Thư Hàng: "..." "Quả nhiên vẫn là Tam Lãng sao?" Bắc Hà Tán Nhân ôm trán nói. "Cho dù đổi tên thành Tứ Lãng rồi, khi gặp cơ hội tìm đường chết, hắn vẫn không kiềm chế được a." Diệt Phượng công tử cảm khái nói.

Hoàng Sơn Chân Quân khóe miệng co giật, vung tay lên lần nữa: [Hệ thống tin tức nhắc nhở: (******) Cuồng Đao Tứ Lãng đã bị chủ nhóm Hoàng Sơn Chân Quân cấm ngôn 3 ngày.] Mỗi người 3 ngày, công bằng! *** Rất nhanh, nhóm người Vũ Nhu Tử, Linh Vũ Điệp Tôn Giả, Cuồng Đao Tam Lãng chạy tới.

Cuồng Đao Tam Lãng cứ nhìn chằm chằm tay mình ngẩn người, hắn không dám tin, rõ ràng đã đổi tên thành Tứ Lãng rồi, vậy mà vẫn không nhịn được lực lượng tìm đường chết.

Sắp tám giờ.

Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần, dưới sự dẫn dắt của Bỉ Ngạn Ma Quân, đi tới một phòng thí nghiệm cỡ lớn gần khu vực Giang Nam. "Phải tháo dỡ Thiên Kiếp Đạo Đạn ở đây sao?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi. "Đúng vậy, chúng ta đi xuống lòng đất, phòng thí nghiệm chân chính nằm dưới lòng đất.

Có điều, trước khi nghiên cứu Thiên Kiếp Đạo Đạn, chúng ta còn cần tăng cường phòng ngự một chút mới được." Bỉ Ngạn Ma Quân trả lời.

Thật mong chờ, Thiên Kiếp Đạo Đạn nổ tung sẽ có uy lực lớn đến mức nào?

Sâu dưới lòng đất, bên trong phòng thí nghiệm của Bỉ Ngạn Ma Quân, ẩn chứa một không gian khổng lồ trống trải.

Tuy nhiên, phòng thí nghiệm ngầm này hiện đang ở trạng thái 'bán bỏ hoang', các thiết bị bên trong khá cũ kỹ, trông có vẻ đã rất lâu không được sử dụng.

Chủ yếu là do sự phát triển của khoa học kỹ thuật, thế giới lòng đất cũng đang không ngừng được khai phá.

Sớm muộn gì cũng có một ngày, những phòng thí nghiệm ở độ sâu này cũng sẽ bị người bình thường phát hiện.

Vì vậy, Bỉ Ngạn Ma Quân đã bắt đầu dần dần di chuyển một số không gian thực nghiệm ngầm và thiết bị bên trong của mình. "Còn xin các vị đạo hữu am hiểu trận pháp giúp một tay, bố trí lại trận pháp phòng ngự cho phòng thí nghiệm này một chút." Bỉ Ngạn Ma Quân nói.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả, Thất Tu Tôn Giả, Hoàng Sơn Chân Quân, Hằng Hỏa Chân Quân và vài vị đại năng trận pháp gật đầu nói: "Cứ giao cho chúng ta đi." "Thư Hàng tiểu hữu, uy lực nổ của Thiên kiếp đạo đạn ở cấp độ nào?" Bỉ Ngạn Ma Quân lại hỏi. "Tên lửa kiếp lôi, thiên kiếp biến dị, uy lực ở trình độ Thất phẩm cộng (+), là sự kết hợp giữa kỹ thuật tên lửa hiện đại và uy lực của thiên kiếp." Tống Thư Hàng thuật lại một lượt về uy lực của Thiên kiếp đạo đạn mà hắn dùng 'Giám định bí pháp' giám định ra lúc trước. "Uy lực trên Thất phẩm sao?

Đã như vậy, Hoàng Sơn đạo hữu, Hằng Hỏa đạo hữu, còn có Lạc Trần đạo hữu, Cổ Hồ Quan đạo hữu, mấy vị các ngươi hỗ trợ ta, ta sẽ khắc họa một bộ trận pháp cấp Thất phẩm, chắc là đủ để đỡ được uy lực của Thiên kiếp đạo đạn Thất phẩm." Thất Tu Tôn Giả nói. "Vậy lão phu và vài vị đạo hữu khác sẽ khắc họa hai bộ trận pháp phòng ngự dự phòng, để đề phòng vạn nhất." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói.

Uy lực của Thiên kiếp đạo đạn, các vị đạo hữu đều đã chứng kiến qua màn hình 'Nhân tiền hiển thánh', tuyệt đối không thể xem thường.

Cho nên, ngoại trừ trận pháp chính do Thất Tu Tôn Giả bố trí, còn cần phối hợp thêm hai cái phòng ngự dự phòng.

Một khi bộ trận pháp phòng ngự đầu tiên không chống đỡ nổi uy lực của 'Thiên kiếp đạo đạn', bộ thứ hai và thứ ba có thể nhanh chóng kích hoạt.

Dưới sự phối hợp của vài vị Chân Quân Lục phẩm, Thất Tu Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhanh chóng khắc họa các phù văn trận pháp trong phòng thí nghiệm ngầm của Bỉ Ngạn Ma Quân.

Một số đạo hữu không am hiểu trận pháp thì dưới sự sắp xếp của hai vị Tôn Giả, đứng vào một vị trí nào đó của trận pháp, truyền linh lực cho bộ trận pháp này.

Trong lúc các đạo hữu bận rộn khắc họa trận pháp, Dược Sư và Giang Tử Yên rốt cuộc cũng đến nơi, hai người mười ngón tay đan vào nhau bước đến, ngọt ngào đến mức sâu răng...

Rất nhanh, ba bộ trận pháp phòng ngự đã được cấu trúc xong. "Xong rồi, tiếp theo đến lượt cậu lên sân khấu rồi, Thư Hàng tiểu hữu, bắt đầu màn biểu diễn của cậu đi." Thất Tu Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: "Tiền bối, tôi chỉ là một kẻ khuân vác thôi.

Đúng rồi, Thiên kiếp đạo đạn đặt ở đâu?" Bỉ Ngạn Ma Quân: "Cứ đặt ở ngay trung tâm trận pháp là được, sau đó mọi người chúng ta có thể cùng nhau nghiên cứu cấu trúc của nó." "Được." Tống Thư Hàng đưa tay vẫy một cái, không gian sau lưng hắn gợn lên một trận sóng nước, sau đó một đầu đạn 'Thiên kiếp đạo đạn' từ từ chui ra khỏi

không gian.

Thiên kiếp đạo đạn vừa mới hiện thân, cảm giác uy áp độc nhất vô nhị thuộc về 'Thiên kiếp' trên người nó liền tỏa ra.

Các đạo hữu có mặt tại trường, ngoại trừ Thất Tu Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả có thể thích ứng với trình độ uy áp này, các đạo hữu khác ít nhiều đều chịu ảnh hưởng của uy áp thiên kiếp, cảm giác cả người khó chịu.

Mọi người đều đã thông qua 'Nhân tiền hiển thánh', nhìn thấy cảnh tượng Thiên kiếp đạo đạn dày đặc oanh tạc về phía Bạch Tôn Giả.

Nhưng nhìn thấy hình ảnh qua màn hình và đích thân trải nghiệm uy áp của 'Thiên kiếp đạo đạn' hoàn toàn là hai khái niệm khác nhau. "Ngầu quá đi." Vũ Nhu Tử khẽ nói.

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh cô: "Hửm?" "Tư thế hiện tại của Tống tiền bối rất ngầu." Vũ Nhu Tử giơ ngón tay cái về phía Tô Thị A Thập Lục nói: "Đàn ông đích thực không bao giờ quay đầu nhìn lại vụ nổ, cho dù sau lưng có cái đầu tên lửa sắp đụng vào gáy." Tô Thị A Thập Lục: "..." Rõ ràng có lẽ nên là một hình ảnh khá ngầu thật, nhưng qua lời giải thích của Vũ Nhu Tử, phong cách vẽ hoàn toàn biến dạng rồi. "Nếu quả Thiên kiếp đạo đạn này thật sự như Vũ Nhu Tử nói, 'Uỳnh' một cái nổ tung, vậy thì đúng là thần tác phẩm rồi." Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được nói. "Tam Lãng..." Khóe miệng Bắc Hà Tán Nhân co giật: "Ta cứ cảm giác sau khi người đổi đạo hiệu thành 'Tứ Lãng', trạng thái cả người ngày càng không ổn, suy nghĩ cũng ngày càng nguy hiểm." Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng lôi hoàn chỉnh quả 'Thiên kiếp đạo đạn' kia từ trong Hạt Tâm Thế Giới ra.

Vốn dĩ, hắn chỉ cần ý niệm khẽ động là có thể trực tiếp chuyển 'Thiên kiếp đạo đạn' từ Hạt Tâm Thế Giới ra ngoài.

Nhưng vì thứ đồ chơi này quá nguy hiểm, lúc Tống Thư Hàng vận chuyển nó không khỏi cẩn thận hơn một chút.

Hơn nữa, 'Thiên kiếp đạo đạn' tuy đã qua biến dị, nhưng bản chất nó vẫn là 'Thiên kiếp'.

Tống Thư Hàng có chút lo lắng, sự xuất hiện của nó liệu có dẫn đến thiên kiếp của tu sĩ hay không?

Dù sao Thất Tu Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả đều là tu sĩ sắp độ kiếp.

May mà, sau khi Thiên kiếp đạo đạn xuất hiện, tịnh không dẫn động thiên kiếp của Thất Tu tiền bối và Linh Vũ Điệp tiền bối. ...

Quả tên lửa này có tổng chiều dài khoảng bảy mét, bên trên có một tầng pháp thuật phong ấn tinh diệu, là thủ bút của Bạch Tôn Giả. "Thủ pháp phong ấn này, phong ấn thuật của Bạch đạo hữu lại tinh tiến không ít a." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhìn thủ pháp phong ấn này, thở dài: "Chỉ cần có thể tu luyện phong ấn thuật đến trình độ này, thiên kiếp dưới Thất phẩm gần như không cấu thành bất kỳ uy hiếp nào." "Thất Tu tiền bối, Linh Vũ Điệp tiền bối, Bỉ Ngạn tiền bối, cần tôi giải khai phong ấn cấm cố bên trên không?" Tống Thư Hàng hỏi, cuối cùng hắn lại nhắc nhở: "Có điều hai vị tiền bối, Thiên kiếp đạo đạn về bản chất cũng là thiên kiếp, hai vị trực tiếp đối mặt với thiên kiếp, không sao chứ?" "Yên tâm đi." Thất Tu Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả đồng thanh nói.

Hiển nhiên, hai vị Tôn Giả đều có thủ đoạn riêng của mình.

Bỉ Ngạn Ma Quân: "Sau khi giải khai cấm cố, nó sẽ nổ ngay lập tức sao?" "Chắc là vậy...

Bởi vì chúng bị Bạch Tôn Giả phong ấn ngay lúc sắp nổ.

Một khi phong ấn được giải khai, chắc là sẽ nổ tung ngay thôi."

Tống Thư Hàng nói.

Bỉ Ngạn Ma Quân: "Vậy được, kích nổ một quả thử xem trước." Tổng cộng có ba quả Thiên kiếp đạo đạn cung cấp cho mọi người nghiên cứu, quả đầu tiên dùng để cảm nhận uy lực một chút cũng được.

Ngoại trừ Thất Tu Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả, các đạo hữu khác lập tức lùi lại, đứng ra ngoài kết giới phòng ngự tầng thứ nhất.

Hai vị Tôn Giả hiển nhiên muốn thử uy lực sau khi nổ trực diện của 'Thiên kiếp đạo đạn'. "Chuẩn bị xong chưa?" Tống Thư Hàng nói. "Bắt đầu đi, Thư Hàng tiểu hữu." Thất Tu Tôn Giả mặt mang nụ cười, bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, bắt đầu làm theo các bước giải phong ấn mà Bạch Tôn Giả đưa cho, giải trừ phong ấn trên Thiên kiếp đạo đạn. "Mở!" Tống Thư Hàng quát trầm một tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, phong ấn trên Thiên kiếp đạo đạn tan biến không thấy đâu.

Phong ấn vừa biến mất, Thiên kiếp đạo đạn trong nháy mắt tiến vào quá trình kích nổ. [Uỳnh ~~~] Thiên kiếp đạo đạn nổ tung, trong kiếp lôi ẩn chứa ngũ hành chi lực [Kim kiếp, Mộc kiếp, Thủy kiếp, Hỏa kiếp, Thổ kiếp].

Ngón tay Linh Vũ Điệp Tôn Giả khẽ động, bên cạnh ngài có từng con bướm rực rỡ nhảy múa, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện những con bướm màu này thần thái khác nhau.

Tuy vẫy đôi cánh bướm, nhưng những con bướm này có thân rồng, có thân phượng... còn có đủ loại hình thái thần thoại tiên thú.

Thất Tu Tôn Giả vẻ mặt ngưng trọng, tay phải hư nắm, đao ý bên cạnh ngài hóa thành một con hỏa phượng khổng lồ.

Ong ong ong ong ong ~~ Thiên kiếp đạo đạn sau khi phát ra tiếng nổ lớn... nhưng xung kích vụ nổ kịch liệt mà các đạo hữu mong đợi lại không ập đến.

Chương 1199

Thiên kiếp đạo đạn ngay khoảnh khắc nổ tung, đột nhiên tan biến.

Cuối cùng, nó hóa thành vô số luồng linh lực tinh thuần đến cực hạn, lan tràn khắp cả phòng thí nghiệm ngầm.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đứng mũi chịu sào chỉ cảm thấy tinh thần chấn động, bất luận là nhục thân hay tinh thần lực đều được cường hóa đôi chút.

Nhưng đối với tu sĩ ở cảnh giới như Linh Vũ Điệp Tôn Giả mà nói, dù là cường hóa đôi chút cũng có thể cảm ứng ra được nhạy bén.

Ngài cảm giác được, bản thân mình đã mạnh hơn bản thân của khoảnh khắc trước một chút.

Thất Tu Tôn Giả bên cạnh cũng như vậy, thể chất và tinh thần lực của ngài cũng được cường hóa, khiến ngài toàn thân thư thái.

Hai vị Tôn Giả vẻ mặt nghi hoặc. "Sao lại như vậy?

Rõ ràng trong trạng thái Nhân tiền hiển thánh, Thiên kiếp đạo đạn sau khi nổ tung, uy lực lớn đến dọa người mà?" Lệ Chi Tiên Tử tò mò nói. "Chẳng lẽ quả Thiên kiếp đạo đạn này vừa vặn là một quả đạn xịt sao?" "Thiên kiếp đạo đạn lại không phải là tên lửa thật sự, hơn nữa vừa rồi nó rõ ràng đã nổ tung rồi mà." Các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cũng vẻ mặt ngơ ngác.

Mọi người tân tân khổ khổ bố trận phòng ngự, nhưng đến cuối cùng, Thiên kiếp đạo đạn lại chỉ bắn một đóa pháo hoa?

Đúng lúc này, Thi loli đột nhiên nghiêng đầu. "Ái chà." Thi thốt lên một tiếng lanh lảnh. "Sao vậy?" Đông Phương Lục Tiên Tử bên cạnh cô bé hỏi.

Đang nói chuyện, Thi loli đột nhiên dang rộng hai tay, ngũ khiếu trong cơ thể cô bé đồng loạt mở ra, một thân khí huyết chi lực liền thành một dải.

Tai, mũi, miệng, mắt bốn khiếu liên kết với tâm khiếu, hiện ra thế cá chép vượt long môn.

Đây là bình cảnh tấn thăng Nhị phẩm.

Đạo long môn này, sau khi nhảy qua thì một thân khí huyết chi lực liền có thể từ vô hình hóa hữu hình, hóa hư thành chân, trở thành chân khí, đó chính là cảnh giới Nhị phẩm! "Cô bé đột phá cảnh giới ở đây rồi." Lệ Chi Tiên Tử cười nói. "Là luồng linh lực sinh ra sau khi Thiên kiếp đạo đạn nổ tung vừa rồi.

Luồng linh lực đó có thể tăng cường tinh thần lực và thể chất của tu sĩ.

Lại vừa vặn trở thành thời cơ cho cô bé." Lúc này, giọng nói ôn hòa của Linh Vũ Điệp Tôn Giả truyền đến.

Thất Tu Tôn Giả thì nhìn hiện trường vụ nổ, đăm chiêu suy nghĩ.

Đang nói chuyện, trong miệng Thi phát ra một tiếng hú dài.

Khí huyết chi lực trong cơ thể cô bé ngưng tụ, hóa hư thành chân, ngưng kết thành chân khí tại bản mệnh đan điền. "Đơn giản như vậy là đột phá rồi?" Bắc Hà Tán Nhân kinh ngạc nói.

Hậu bối môn phái của Lệ Chi Tiên Tử cũng là một thiên tài a. "Thi vốn dĩ đã cách bình cảnh 'Vượt Long Môn' không xa, hơn nữa hôm nay con bé vừa ăn một bữa tiên hào do Biệt Tuyết Tiên Cơ tinh chế, tuy với thực lực của nó không thể ăn nhiều.

Nhưng cộng thêm sự trợ công của linh lực tinh thuần do Thiên kiếp đạo đạn vừa hóa thành, dưới sự trợ lực song trọng như vậy, con bé dễ dàng đột phá quan ải 'Vượt Long Môn' cũng rất bình thường."

Lệ Chi Tiên Tử cười giới thiệu.

Nhìn thấy hậu bối môn phái của mình đột phá cũng là một chuyện rất vui. "Vừa ăn tiên hào do Biệt Tuyết Tiên Cơ tinh chế?

Lúc nào?" Bắc Hà Tán Nhân vẻ mặt nghi hoặc. "Ngay tại nhà tôi a." Tống Thư Hàng nói: "Tôi đã hỏi các tiền bối mấy lần rồi, hỏi mọi người có muốn ăn chút bữa tối lót dạ không, nhưng mọi người đều không có dục vọng ăn uống." Bắc Hà Tán Nhân: "..." Tâm trạng của Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên trở nên đặc biệt nặng nề.

Cùng tâm trạng nặng nề giống như hắn còn có mấy vị đạo hữu khác. "Ta muốn nói...

Bữa tối do Biệt Tuyết Tiên Cơ tinh chế, còn không?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi: "Ta đột nhiên cảm thấy hơi đói rồi." Tam Lãng nói ra tiếng lòng của rất nhiều đạo hữu. "Hết rồi, bị bọn tôi ăn hết rồi." Lệ Chi Tiên Tử cười ha hả.

Lệ Chi Tiên Tử, hữu tẫn (hết bạn)!

Bắc Hà Tán Nhân lẳng lặng móc thiệp mời 'Thực Tiên Yến' ra, đột nhiên hốc mắt hơi ươn ướt. ... "Tuy nhiên, hiện tại điều quan trọng nhất cần thảo luận không phải là chủ đề này." Bỉ Ngạn Ma Quân mặc đồ bảo hộ nghiêm túc nói: "Tại sao sau khi Thiên kiếp đạo đạn nổ tung lại không hình thành vụ nổ?

Mà lại hóa thành linh lực tinh thuần?" Hơn nữa linh lực này thế mà lại làm cho thể chất và tinh thần lực của tất cả tu sĩ tại trường đều tăng cường một chút?

Phúc lợi như vậy, còn là thiên kiếp sao? "Có lẽ, ta đoán được một vài khả năng." Thất Tu Tôn Giả thở dài: "Có lẽ, tối nay chúng ta đều đi công cốc rồi." Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng gật đầu đăm chiêu.

Thất Tu Tôn Giả tiếp tục nói: "Quả Thiên kiếp đạo đạn này, từ lúc được Thư Hàng tiểu hữu lấy ra cho đến trước khi giải khai phong ấn đều không có vấn đề gì.

Uy áp cấp bậc thiên kiếp trên đó và lực phá hoại ẩn chứa bên trong, ta và Linh Vũ Điệp đạo hữu đều có thể cảm ứng được.

Nếu nó thật sự nổ tung ra, tuyệt đối là lực phá hoại cấp bậc Thất phẩm, thậm chí còn mạnh hơn." Linh Vũ Điệp Tôn Giả gật đầu. "Thế nhưng, ngay khoảnh khắc Thiên kiếp đạo đạn này bị kích nổ, nó liền bị thay đổi.

Lực phá hoại sinh ra từ vụ nổ toàn bộ hóa thành linh lực tinh thuần, tán dật ra bốn phía.

Tình huống này, e rằng đã đụng chạm đến nguyên lý 'Quy tắc'." Thất Tu Tôn Giả nói. "Thất Tu tiền bối, nói thông tục chút được không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Nói một cách thông tục, quả 'Thiên kiếp đạo đạn' này có lẽ là thứ chỉ có thể nổ trong 'Thế giới Thiên kiếp'.

Nếu nó bị mang vào hiện thế, dưới tác dụng của 'Quy tắc', lực phá hoại sẽ bị chuyển hóa thành linh lực, tán dật vào thiên địa.

Không gây ra tổn hại cho hiện thế." Thất Tu Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: "..." Không phải chứ!

Hắn còn chuẩn bị mang theo trăm quả 'Bom khinh khí thiên kiếp' và ngàn quả 'Bom nguyên tử thiên kiếp', sử dụng kỹ năng răn đe hạt nhân đối với Đông Qua Thánh Quân - người không biết đêm trăng tròn tháng nào sẽ hiện thân.

Nhưng nếu những quả tên lửa, bom khinh khí, bom nguyên tử thiên kiếp này căn bản không thể kích nổ ở hiện thế mà nói...

Điều này cũng giống như đạo lý khi sắp hẹn gặp kẻ địch, 'khẩu súng' trong tay mình lại bị đổi thành 'súng nước cao cấp' vậy. "Có lẽ chỉ là một ngoại lệ?

Chúng ta có thể thử lại một quả nữa." Lúc này, Bỉ Ngạn Ma Quân nói.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói: "Lão phu cũng cảm thấy có thể thử lại một quả xem sao, rốt cuộc là ngẫu nhiên hay thật sự có lực lượng 'Quy tắc' đang ảnh hưởng." Tống Thư Hàng gật đầu, trước mặt chư vị tiền bối, lần nữa triệu hồi ra một quả 'Thiên kiếp đạo đạn'.

Giống như lúc trước, hai vị Tôn Giả đối mặt với Thiên kiếp đạo đạn, các đạo hữu khác đều tránh ra ngoài kết giới phòng ngự. "Mở!" Tống Thư Hàng lần nữa làm theo các bước giải khai pháp thuật phong ấn mà Bạch tiền bối để lại trên tên lửa. [Uỳnh ~~~] Tiếng nổ lớn vang lên.

Nhưng mà, giống y như đợt trước.

Thiên kiếp đạo đạn sau khi kích nổ, uy lực vụ nổ đột nhiên toàn bộ hóa thành linh lực tinh thuần, tán dật khắp không gian ngầm. "Tinh thần lực và nhục thân lại ẩn ẩn tăng cường một chút, nhưng yếu hơn lần trước rất nhiều." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói.

Các đạo hữu cũng cảm giác nhục thân và tinh thần lực được cường hóa đôi chút. "Xem ra, Thiên kiếp đạo đạn này muốn kích nổ ở hiện thế là chuyện không thể nào.

Trừ phi có thể mang nó đến Thế giới Thiên kiếp." Thất Tu Tôn Giả nói.

Cuồng Đao Tam Lãng đề nghị: "Hay là thử 'Chân thực huyễn tượng' xem?" "Chân thực huyễn tượng chỉ là cụ hiện hóa của huyễn tượng.

Bản chất nó vẫn tồn tại trong khái niệm 'hiện thế' này, cho nên vô dụng thôi." Linh Vũ Điệp Tôn Giả lắc đầu nói. "Sao lại như vậy được." Bỉ Ngạn Ma Quân quỳ xuống, khó khăn lắm mới tìm được một thứ có thể nổ rất kịch liệt, nhưng thứ đồ chơi này lại không nổ được ở hiện thế.

Tên lửa không nổ được còn gọi là tên lửa sao? "Nếu không thể kích nổ ở hiện thế, vậy đổi sang vị diện khác có được không?" Hằng Hỏa Chân Quân lên tiếng hỏi – ông nhớ tới không gian Kim Liên của Nho gia.

Tống Thư Hàng thì nhớ tới 'Hạt Tâm Thế Giới' của mình.

Hắn và Hằng Hỏa Chân Quân nghĩ cùng một hướng. "Vị diện khác, đoán chừng cũng không nổ được.

Bởi vì trong chư thiên vạn giới, ngoại trừ 'Huyền Thánh' của Cửu U thế giới ra, trong cả vũ trụ khi Tôn Giả Thất phẩm tấn thăng Huyền Thánh Bát phẩm, đều sẽ bị kéo vào Thế giới Thiên kiếp." Thất Tu Tôn Giả đáp.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "Có lẽ ở Cửu U thế giới có thể kích nổ nó, nhưng mà đi Cửu U thế giới quá nguy hiểm." Cho dù là Thất Tu và Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng không muốn dễ dàng bước vào Cửu U thế giới.

Ở đó, thực lực mười phần của tu sĩ không phát huy nổi năm phần, hơn nữa không được thiên địa linh lực bổ sung, lại phải chống cự ảnh hưởng của tà khí Cửu U thế giới. "Hay là chúng ta cứ lượn lờ ở rìa Cửu U, ném một phát Thiên kiếp đạo đạn vào đó, nổ xong thì chạy?" Cuồng Đao Tam Lãng đề nghị.

Giữa hiện thế và Cửu U thế giới thường sẽ có một số vết nứt không gian, Tam Lãng nhớ cái giếng cổ 'Kim Cương Động' mà Thông Huyền đại sư trấn thủ có thể kết nối với Cửu U. "Chỉ sợ là, một phát Thiên kiếp đạo đạn này ném vào xong, chúng ta sẽ một đi không trở lại." Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói.

Cửu U thế giới và hiện thế không giống nhau, hiện thế sau khi trải qua vài lần đại kiếp, Huyền Thánh và Kiếp Tiên hầu như rất ít lộ diện, bình thường nếu có thể gặp được một Tôn Giả còn sống thì cũng giống như trúng số độc đắc vậy.

Nhưng trong Cửu U thế giới, nói không chừng sẽ gặp phải ma vật cấp Kiếp Tiên Cửu phẩm đang đi dạo phố, cảm ứng được khí tức của 'Thiên kiếp đạo đạn' xong liền đi ra lộ mặt một cái thì sao.

Tống Thư Hàng trong lòng bắt đầu cân nhắc, có nên tìm một chỗ trong 'Hạt Tâm Thế Giới' của mình kích nổ một phát Thiên kiếp đạo đạn thử xem không?

Cách đây không lâu, Hạt Tâm Thế Giới của hắn sau khi dung hợp vài mảnh vỡ 'Viễn Cổ Thiên Đình', diện tích đã trở nên rất lớn.

Có điều, muốn thực thi kế hoạch này, tốt nhất là kéo Thất Tu tiền bối hoặc Linh Vũ Điệp tiền bối cùng làm, bố trí trận pháp phòng ngự ở một vị trí nào đó trong Hạt Tâm Thế Giới của hắn mới được.

Hơn nữa, trước khi kích nổ còn phải di dời đống bom hạt nhân chất đầy trong Hạt Tâm Thế Giới của mình ra ngoài, tránh cho toàn bộ bị kích nổ, mang lại tai ương ngập đầu cho các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên, trong đầu hắn hiện lên một giọng nói: "Này, Thư Hàng, các người đang khổ não cái gì vậy?" Giọng nói này, là giọng của Bạch tiền bối?

Bạch tiền bối đã có thể thông qua 'Thế giới Thiên kiếp' trực tiếp truyền giọng nói cho hắn rồi sao? "Không, vị Bạch tiền bối kia của cậu vẫn còn đang lướt sóng ở Thế giới Thiên kiếp, ta là một người khác." Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên.

Thế mà lại là Bạch tiền bối Two?

Chương 1200

Khoan đã, lại là Độc tâm thuật? "Lần này không phải Độc tâm thuật, chỉ là chuyển hóa sóng não của cậu một chút mà thôi.

Muốn giúp đỡ không?

Hôm nay tâm trạng ta không tệ." Bạch tiền bối Two nói: "Kể cho ta nghe một câu chuyện cười, ta sẽ giúp cậu." Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, Cửu U thế giới chính là địa bàn của Bạch tiền bối Two đại lão gia a!

Hơn nữa, thân phận của Bạch tiền bối Two chính là một trong những đại ca cầm đầu Cửu U thế giới, nếu ngài ấy chịu ra tay giúp đỡ, vậy tuyệt đối là lão tài xế lái xe, bao vững!

Nhưng Bạch tiền bối Two lại muốn nghe chuyện cười...

Tống Thư Hàng quay đầu nghĩ lại, rất nhiều chuyện cười hắn từng xem trước đây, bây giờ nhớ lại thế mà chẳng có cái nào cảm thấy buồn cười cả.

Không còn cách nào, theo đà điểm cười của mọi người ngày càng cao, những mẩu chuyện cười ngắn thông thường đã rất khó khiến người ta cười sảng khoái.

Có những chuyện cười, sau khi cười một lần rồi quay đầu nghĩ lại, sẽ phát hiện nó đã không còn cười nổi nữa.

Đôi khi điểm cười cao cũng là một chuyện rất đau khổ. "Bạch tiền bối ngài chờ một chút!" Tống Thư Hàng hồi đáp trong đầu: "Hôm nay tôi nhất định có thể tìm ra một câu chuyện cười khiến người ta cười sảng khoái." Hôm nay khác với mọi khi, hôm nay có nhiều tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có mặt như vậy, đông người chính là sức mạnh, nhiều người như vậy chẳng lẽ còn không nặn ra nổi một chuyện cười khiến Bạch tiền bối Two vui vẻ một chút? "Được, cho cậu thời gian chuẩn bị." Tâm trạng của Bạch tiền bối Two hôm nay quả nhiên rất tốt, không đặt ra bất kỳ hạn chế nào cho Tống Thư Hàng. ...

Lúc này, trong phòng thí nghiệm ngầm.

Các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vẻ mặt buồn bực, lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng: "Chư vị tiền bối, mọi người ai có chuyện cười kinh điển, kể cho tôi một cái đi." Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "..." Thất Tu Tôn Giả: "..." Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi: "Thư Hàng, sao đột nhiên lại muốn chuyện cười?" "Vừa nhận được tin của một vị lão tài xế Cửu U...

À không, là vị 'Tút tút tút ~~' kia.

Lại nữa?

Dù sao chính là tin tức của vị siêu cấp đại năng kia, ngài ấy nói có cách giúp chúng ta.

Nhưng mà, cần một câu chuyện cười có thể khiến ngài ấy cười sảng khoái làm thù lao.

Các tiền bối, mau kể một chuyện cười đi?" Tống Thư Hàng nói. "Là vị đại tiền bối đó sao?

Nếu là vị tiền bối đó, có lẽ thật sự có thể giúp chúng ta một tay." Hằng Hỏa Chân Quân hiểu ra, lúc trước khi Tống Thư Hàng giúp Nho gia đoạt lại quyền khống chế 'Thế giới Kim Liên', đã có vị tiền bối không thể nói ra đạo hiệu kia âm thầm tương trợ. "Muốn loại chuyện cười nào?" Lệ Chi Tiên Tử hỏi. "Chỉ cần đủ thú vị là được, dù sao có thì cứ kể cho tôi nghe." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Tôi lên mạng tìm thử xem." Cuồng Đao Tam

Lãng: "Ta thì nhớ không ít đoạn tử thú vị...

Có điều, mấy đoạn tử đó hơi thiên về 18+." "Tam Lãng tiền bối, loại này thì thôi đi." Tống Thư Hàng liên tục xua tay, hắn thực sự không thể tưởng tượng nổi cảnh tượng mình kể chuyện cười 18+ cho Bạch tiền bối Two.

Lỡ chọc giận Bạch tiền bối Two, thưởng cho hắn một phát 'Diệt Thần Pháo' thì không vui đâu.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Ừm, ta thì nhớ rất lâu trước kia từng trải qua một chuyện.

Lúc đó, ta vẫn chỉ là một tu sĩ Tứ phẩm.

Trước đây, ta đều đã kể với các đạo hữu trong nhóm rồi, có điều Thư Hàng tiểu hữu có lẽ chưa nghe qua." Tiếp đó, Hoàng Sơn Chân Quân bắt đầu từ từ kể lại. [Đó là chuyện rất lâu rất lâu về trước rồi, ta thời trẻ cũng giống như đại đa số đạo hữu, sau khi đạt cảnh giới Tứ phẩm liền xuống núi bắt đầu xông pha thế giới.

Một ngày nọ, ở Thái Sơn có một vị Chân Quân Lục phẩm khai đàn giảng pháp, ta ngàn dặm xa xôi chạy đến nghe pháp.

Khi đó, người đến nghe vị tiền bối kia khai đàn giảng pháp rất đông, cả pháp trường chật kín tu sĩ đến từ các phương.

Ta vừa xuống núi xông pha tu chân giới, nhìn thấy cảnh tượng đó, cảm thấy rất vui mừng.

Ta cũng chen vào một góc nào đó của pháp trường, chuẩn bị tĩnh tâm chờ vị Chân Quân Lục phẩm kia mở màn giảng pháp.

Khi ta khó khăn lắm mới chen được vào một vị trí thích hợp, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Chỉ thấy vị trí bên cạnh ta, có một đạo nhân trẻ tuổi thân hình tu trường đang đứng dựa vào cột, người đó cũng cảnh giới Tứ phẩm, khí chất xuất chúng.

Ta thấy vậy, không kìm được chào hỏi hắn: "Tại hạ Hoàng Sơn đạo nhân, vừa nhập Tứ phẩm không lâu, xin hỏi đạo hiệu của đạo hữu?" Vị đạo hữu kia bỗng khựng lại, đột nhiên mở miệng nói: "Cổn khai (Cút đi)." Lúc đó ta cảm thấy đặc biệt xấu hổ, ta mới chân ướt chân ráo vào đời, lần đầu tiên trải nghiệm sâu sắc sự lạnh lẽo của giới tu sĩ.

Thế là, suốt buổi 'Thái Sơn giảng pháp' từ đầu đến cuối, ta không nói thêm với hắn câu nào nữa.

Sau đó, ta khắc khổ tu luyện, đến cảnh giới Ngũ phẩm.

Sau này lại có một ngày, khi ta mua dược liệu ở một cái chợ tu chân nào đó, thế mà lại gặp lại đạo nhân trẻ tuổi khí chất xuất chúng kia, lúc đó hắn đang ở đỉnh phong Tứ phẩm, cách Ngũ phẩm còn một bước, tu vi không bằng ta lúc bấy giờ.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy hắn lần nữa, ta đột nhiên nhớ lại giọng nói lạnh lùng 'Cút đi' của đối phương lúc Thái Sơn giảng pháp năm xưa.

Trong lòng ta có một cục tức, không nhả không sướng.

Thế là... ta âm thầm đi theo sau hắn, sau khi rời khỏi 'chợ tu chân', tìm một chỗ vắng vẻ, đánh cho hắn một trận tơi bời.] Kể đến đây, Hoàng Sơn Chân Quân khựng lại, trên mặt có vẻ xấu hổ.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc - câu chuyện này, chẳng có chỗ nào buồn cười cả? [Sau khi đánh cho hắn một trận tơi bời, ta hỏi hắn còn nhớ ta không.

Hắn nói: Nhớ chứ, ngươi tên là Hoàng Sơn đạo nhân.

Ta không ngờ hắn thế mà vẫn còn nhớ đạo hiệu của ta, cho nên hơi sững sờ.

Lúc này, khóe miệng hắn co giật nói: "Ta tên là 'Cổn Khai Cư Sĩ', đạo hiệu chính là Cổn Khai."] "Phụt ~~" Tống Thư Hàng không nhịn được cười ra tiếng: "Sau đó thì sao?" "Chuyện sau đó thì không nhắc nữa, dù sao để xin lỗi ta cũng đã phải trả cái giá rất lớn." Hoàng Sơn Chân Quân cười khan một tiếng.

Lệ Chi Tiên Tử: "May mắn đạo hiệu của ta chỉ là 'Lệ Chi', sẽ không có chuyện vào một ngày nào đó sau khi quen biết Hoàng Sơn tiền bối, bị huynh ấy đánh cho một trận một cách mạc danh kỳ diệu." "May mà đạo hiệu của ta chỉ là Bắc Hà, không cho Hoàng Sơn tiền bối cơ hội tóm lấy đánh một trận." Bắc Hà Tán Nhân bổ sung.

Cuồng Đao Tam Lãng: "May mà đạo hiệu của ta chỉ là Tam Lãng, sẽ không mạc danh kỳ diệu báo đạo hiệu xong liền bị người ta đánh." "Không, Tam Lãng tiền bối anh thì khác.

Đạo hiệu của anh hiện tại đường đường chính chính báo ra, có xác suất rất lớn sẽ bị người ta đánh." Tống Thư Hàng không nhịn được phàn nàn.

Cuồng Đao Tam Lãng: "..." "Thực ra đạo hiệu của mọi người trong nhóm chúng ta vẫn khá bình thường... trước đây." Hoàng Sơn Chân Quân nói được một nửa thì gượng gạo đổi lời.

Bởi vì gần đây, phong cách đạo hiệu trong nhóm cũng rất không bình thường - bảy cái đạo hiệu của Tống Thư Hàng, và Vũ Nhu Tử có khả năng sẽ có 365+1 đạo hiệu trong tương lai. "Câu chuyện cười này được không?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi. "Đợi chút." Tống Thư Hàng lại liên hệ với Bạch tiền bối Two trong đầu: "Bạch tiền bối, có đó không?

Có nghe thấy chuyện cười của Hoàng Sơn Chân Quân không?" "Nghe xong rồi." Bạch tiền bối Two nói. "Thú vị không?

Hài lòng không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Nếu điểm tối đa là 100 điểm thì câu chuyện này miễn cưỡng được 54 điểm.

Có điều, nể tình đây là lần đầu tiên cậu đạt được một điểm số tiệm cận mức đạt yêu cầu, ta sẽ cộng cho cậu sáu điểm, cho tròn 60 điểm, coi như cậu đạt đi." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm: "Vậy còn xin Bạch tiền bối trợ giúp chúng tôi một tay, đưa chúng tôi đến Cửu U đi!" "Đến đó làm gì?" Bạch tiền bối Two nghi hoặc hỏi ngược lại. "Ơ?

Tiền bối ngài không phải nói có cách giúp chúng tôi giải quyết vấn đề sao?" Tống Thư Hàng hỏi lại. "Đúng vậy, ta có cách giúp các người, nhưng không phải là đưa các người vào Cửu U.

Nơi đó hiện tại là địa bàn của Cục Kim Loại, ta vẫn còn đang bị phong ấn ngủ trong 'Tà Liên Thế Giới' đây này." Bạch tiền bối Two đáp. "Vậy chúng tôi phải đi đâu?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Chủ thế giới có 'Thế giới Thiên kiếp' để tu luyện giả chư thiên vạn giới độ kiếp, Cửu U thế giới tự nhiên cũng có nơi tương ứng.

Hơn nữa, khéo làm sao, sắp có một kẻ bị ô nhiễm cấp Thất phẩm, muốn tiến vào 'Thế giới Ma kiếp'.

Các người chuẩn bị sẵn sàng, đợi khoảnh khắc kẻ bị ô nhiễm kia tiến vào 'Thế giới Ma kiếp', ta sẽ mở một cái cửa sau, đưa các người vào.

Sau đó, các người tránh xa kẻ bị ô nhiễm kia ra một chút, đi thực nghiệm uy lực của 'Thiên kiếp đạo đạn'.

Thực nghiệm xong xuôi, ta sẽ kéo các người ra." Bạch tiền bối Two nói. "Như vậy cũng được sao?" Tống Thư Hàng trừng lớn mắt. "Ta dù sao cũng là một người chấp chưởng Cửu U thế giới có được không?

Năng lực mở cái cửa sau vẫn phải có chứ." Bạch tiền bối Two nói. "Nhưng mà, ở trong 'Thế giới Ma kiếp' đó, chúng tôi sẽ không sao chứ?

Sẽ không bị cuốn vào 'Ma kiếp' các loại chứ?" Tống Thư Hàng vẫn còn chút không yên tâm nói.

Bởi vì chuyến đi 'Thế giới Thiên kiếp' lần trước suýt chút nữa hại chết hắn.

Nếu không phải vị [Cái gì cũng có thể bán] kịp thời tới cửa phục vụ, hắn nói không chừng đã hóa thành tro bụi dưới thiên kiếp rồi. "Yên tâm đi, có ta đích thân ra tay, tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ vấn đề gì.

Chỉ cần các người tự mình không tác tử đi tiếp xúc với kẻ bị ô nhiễm Thất phẩm đang độ 'Ma kiếp' kia, thì sẽ không có vấn đề gì." Bạch tiền bối Two bảo đảm.

Có lời bảo đảm của Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng mới hơi yên tâm một chút. "Đợi đã, vậy sau khi vào 'Thế giới Ma kiếp', Hạt Tâm Thế Giới của tôi có thể mở ra không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thiên kiếp đạo đạn đều để trong Hạt Tâm Thế Giới, nếu giống như lúc vào Thế giới Thiên kiếp, Hạt Tâm Thế Giới trực tiếp bị chặn lại, thì hắn phải lấy Thiên kiếp đạo đạn ra trước mới được. "Yên tâm đi, có ta làm trung chuyển, không thành vấn đề." Bạch tiền bối Two nói. "Vậy, chuyện về 'Thế giới Ma kiếp', tôi có thể tiết lộ với các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tùy cậu." Bạch tiền bối Two chẳng hề để ý nói. ...

Trong phòng thí nghiệm ngầm, tất cả mọi người đều nhìn Tống Thư Hàng đang nhắm mắt, biết hắn đang đối thoại với một vị siêu cường cấp đại năng.

Không biết vị đại năng kia có hài lòng với chuyện thú vị của Hoàng Sơn Chân Quân không?

Lúc này, Tống Thư Hàng mở mắt ra: "Được rồi." "Vậy tiếp theo chúng ta làm thế nào?" Thất Tu Tôn Giả hỏi. "Mọi người cố gắng tụ tập lại một chỗ, lát nữa vị lão tài xế Cửu U kia sẽ trực tiếp mở cửa sau đưa chúng ta đến nơi có thể thực nghiệm 'Thiên kiếp đạo đạn'." Tống Thư Hàng nói: "Có điều lát nữa nơi chúng ta muốn đến không phải là Cửu U, mà là một thế giới tương tự như 'Thế giới Thiên kiếp'.

Chương 1201

Cho nên, mọi người chú ý an toàn, tuyệt đối đừng tác tử đi tiếp xúc với tà ma Thất phẩm sắp độ kiếp kia, tránh bị cuốn vào trong ma kiếp." Ngay khi Tống Thư Hàng đang nói, Hoàng Sơn Chân Quân đột nhiên lấy điện thoại ra, quẹt mở xem. "Vừa rồi, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đột nhiên nói cô ấy sắp độ kiếp rồi.

Nhưng độ không phải là thiên kiếp, dường như là ma kiếp của Cửu U thế giới, cô ấy bị ô nhiễm triệt để rồi." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Khéo vậy? ...

Tống Thư Hàng: "..." Hắn nhớ lại nội dung cụ thể về 'Thế giới Ma kiếp' mà Bạch tiền bối Two vừa nói - có một kẻ bị ô nhiễm Thất phẩm muốn tiến vào 'Thế giới Ma kiếp' để độ kiếp, ngài ấy vừa hay nhân cơ hội mở một cái cửa sau.

Sau đó, lại liên tưởng đến vị quản trị viên chơi quá trớn của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vừa gửi tin nhắn đến, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối.

Khéo cái khỉ mốc!

Vân Tước Tử tiền bối lúc nghiên cứu chuột ma hóa thì chơi quá trớn, bị tà năng Cửu U ô nhiễm.

Hơn nữa còn không phải là tà năng Cửu U bình thường, theo chính cô ấy ước tính, năng lượng ô nhiễm cô ít nhất là cấp bậc Trường Sinh Giả.

Bây giờ cô ấy lại gửi tin nhắn đến, nói muốn đi độ ma kiếp.

Tống Thư Hàng chín mươi chín phần trăm có thể khẳng định, 'kẻ bị ô nhiễm' sắp độ ma kiếp kia chắc chắn là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử không nghi ngờ gì nữa.

Nói cách khác, lúc này thân thể của Vân Tước Tử tiền bối đã hoàn toàn ma hóa, trở thành một thành viên của tà ma Cửu U.

Nhưng khác với tà ma Cửu U là, ý chí của cô ấy vẫn rất rõ ràng, hoàn toàn không chịu sự can nhiễu của Cửu U thế giới - ở điểm này, trạng thái của cô ấy ngược lại có chút tương tự với 'Thương Thử tà ma' mà Tống Thư Hàng quen biết.

Nhưng Thương Thử tà ma là vì thân phận đặc thù, nó là thú cưng của Bạch tiền bối Two, được ý chí của chúa tể Cửu U che chở mới có thể miễn chịu sự can nhiễu hỗn loạn của Cửu U thế giới.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử sau khi thân thể triệt để 'tà ma hóa', thế mà vẫn còn có thể lên mạng chat chit, ý chí dường như vẫn rất tỉnh táo.

Đang suy tư, trên màn hình điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân lại nhảy lên một trận.

Là một loạt ảnh do Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử gửi. "Trước khi độ kiếp, ta bảo Tuyết Lang đạo hữu chụp cho ta một loạt ảnh đẹp, ta ở trạng thái hiện tại, quả thực đẹp đến nổ tung. @Cuồng Đao Tứ Lãng, đợi ta độ kiếp xong, sẽ đi tìm ngươi." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Lúc này, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử trong ảnh, da dẻ cả người đều biến thành màu tím sẫm, bên trên quấn quanh ma khí tà năng Cửu U nồng đậm không tan.

Tuy nhiên, ngoại trừ toàn thân da dẻ nhuốm màu tím ra, Vân Tước Tử tiền bối tịnh không có biến hóa nào khác.

Mái tóc dài màu xanh lam kia vừa dài vừa dày, vẫn như áo choàng xõa sau lưng, lông mi cũng màu xanh lam rất bắt mắt. "Giống như ta tưởng tượng, ta sau khi toàn thân da dẻ biến thành màu tím, trông có thêm một loại mỹ cảm yêu mị." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiếp tục nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "..." "Được rồi, không nói nhiều nữa.

Ta đi độ ma kiếp đây!

Hy vọng ta có thể sống sót trở về, chư vị đạo hữu, chúng ta gặp lại ở Bát phẩm!" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử phát ngôn nói.

Nói xong, cô ấy liền offline. ... "Thư Hàng tiểu hữu, lát nữa chúng ta phải vào 'Thế giới Ma kiếp', liệu có phải chính là...?" Bắc Hà Tán Nhân nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Khéo vậy? "Chuẩn bị xong chưa?

Đối phương sắp chuẩn bị vào 'Thế giới Ma kiếp' rồi." Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối Two hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. "Xong ngay đây!" Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn nói với các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần': "Tôi nghĩ, chắc không sai đâu.

Vân Tước Tử tiền bối vừa nói muốn độ kiếp, cửa sau bên phía chúng ta cũng sắp mở rồi.

Tóm lại, không có thời gian, các tiền bối có muốn cùng đi 'Thế giới Ma kiếp' một chuyến không?" "Cùng đi." Tô Thị A Thập Lục cười nói, lộ ra lúm đồng tiền đáng yêu. "Lão phu tự nhiên là phải đi rồi." Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười nói. "Ta cũng vậy." Thất Tu Tôn Giả đáp. "Chuyện này sao có thể thiếu ta." Vũ Nhu Tử vui mừng nói.

Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần có mặt tại trường, Thi, Tước yêu Tiểu Thải và Bỉ Ngạn Ma Quân, không có ai từ chối.

Vốn có vài vị đạo hữu tính cách khá cẩn thận, còn đang nghiêm túc cân nhắc xem có nên đi đến 'Thế giới Ma kiếp' hung hiểm đó hay không - nhưng nhìn thấy các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', từng người nối tiếp từng người đều biểu thị muốn đi, mấy vị đạo hữu này cắn răng một cái, xả thân bồi quân tử. "Vậy thì, chúng ta xuất phát thôi." Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần Hạt Tâm Thế Giới của hắn không xảy ra vấn đề... một khi gặp nguy hiểm, còn có thể trực tiếp kéo các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vào trong Hạt Tâm Thế Giới.

Hơn nữa, trong tay hắn còn có chiếc 'Bình Thiên Quan' kia.

Tuy công đức chi lực trong Bình Thiên Quan vẫn chưa khôi phục, nhưng để Công Đức Xà Mỹ Nhân đội lên, chắc vẫn có thể bùng nổ một đợt. ... "Đi nào!" Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối Two vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả thành viên trong phòng thí nghiệm ngầm, chỉ cảm thấy thân hình bị một luồng vô hình chi lực nhiếp khởi...

Sau đó, một cảm giác rất không ổn ùa tới.

Cảm giác này, cứ như thể nhét người vào máy giặt quay cuồng điên cuồng, sau đó lại bị nhét vào máy ép mì sợi, bị ép dài ra thành dạng sợi...

Cảm giác tồi tệ này kéo dài suốt hơn hai mươi giây, mọi người mới khôi phục bình thường. "Trời ơi, ta suýt chút nữa tưởng mình sắp chết rồi.

Ta bây giờ trông có phải giống như sợi mì không?" Cuồng Đao Tam Lãng nói. "Ta cảm giác mình bị vặn thành bánh quẩy rồi." Bắc Hà Tán Nhân cười khổ nói. "Các ngươi đều vẫn ổn, ta cảm giác mình bị thắt thành cái nơ bướm, hơn nữa là một cái nơ nối liền với một cái nơ." Lệ Chi Tiên Tử xoa xoa mặt mình, loại cảm giác này nếm trải một lần rồi thì không muốn nếm trải lần thứ hai. "Không còn cách nào, dù sao cũng là mở cửa sau đi vào mà." Hoàng Sơn Chân Quân thở dài, sau đó quay đầu nhìn bốn phía: "Đây chính là Thế giới Ma kiếp sao?" Hơi khác một chút so với 'Thế giới Thiên kiếp', trong Thế giới Ma kiếp là một mảnh thánh khiết quang minh - nhưng thuộc tính thánh khiết quang minh này, đối với tà ma Cửu U mà nói chính là thuộc tính năng lượng đáng ghét nhất. "Có nhìn thấy Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đạo hữu không?" Thất Tu Tôn Giả hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân ngước mắt nhìn quanh một vòng: "Không phát hiện...

Có lẽ cách chúng ta rất xa." Thế giới Ma kiếp và Thế giới Thiên kiếp đã là nơi tương tự nhau, vậy diện tích của nó nhất định cũng cực lớn.

Thậm chí có khả năng một Thế giới Ma kiếp đã to bằng cả bản đồ Trung Quốc.

Bọn họ thông qua cửa sau lén lút đi vào, có thể cách Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vài trăm thậm chí là vài nghìn cây số, không thể phát hiện ra 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' ngay cũng rất bình thường. "Quân số bên mình chính xác chứ?

Không thiếu người chứ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đều ở đây." Hoàng Sơn Chân Quân đáp, với tư cách là chủ nhóm, việc đầu tiên ông làm sau khi vào đây là kiểm kê quân số. "Vậy thì tốt." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, Bạch tiền bối Two đích thân ra tay, quả nhiên đáng tin cậy.

Lệ Chi Tiên Tử hỏi: "Vậy chúng ta bây giờ làm thế nào?

Nghiên cứu Thiên kiếp đạo đạn trước?

Hay là đi tìm 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' tiền bối trước?" "Không sao, hai chuyện có thể tiến hành cùng lúc." Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười, ngài vẫy tay một cái, lại là một đàn bướm màu từ trên người ngài huyễn hóa bay ra.

Những con bướm này vỗ cánh, bay về các nơi trong 'Thế giới Ma kiếp'...

Đây là một loại pháp thuật trinh sát mạnh mẽ, phạm vi trinh sát cực lớn.

Thấy Linh Vũ Điệp Tôn Giả ra tay, các tiền bối như Thất Tu Tôn Giả, Hoàng Sơn Chân Quân, Hằng Hỏa Chân Quân cũng lần lượt tế ra thủ đoạn trinh sát thuộc về mình.

Hoặc là khôi lỗi hình thú trinh sát, hoặc là thiết bị bay trinh sát cỡ nhỏ, hoặc là một trang kinh văn.

Rất nhiều thủ đoạn trinh sát được phóng ra, dùng để tìm kiếm tà ma đang độ kiếp trong 'Thế giới Ma kiếp' này, để xác định người độ kiếp có phải là 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' hay không.

Có điều, cho dù tìm thấy 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử', các đạo hữu tại trường cũng không thể tùy ý can thiệp, tránh làm cho uy lực của 'Ma kiếp' tăng cường. ... "Tiếp theo, chúng ta có cần bố trận lại không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên kiếp đạo đạn là uy lực Thất phẩm (+), nếu không có trận pháp phòng ngự, các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần đại bộ phận đều rất khó chống đỡ nổi.

Đang nói chuyện, giọng của Bạch tiền bối Two vang lên bên tai Tống Thư Hàng: "Không cần bố trận phòng ngự nữa, lãng phí thời gian quá.

Hôm nay tâm trạng ta tốt, người tốt làm đến cùng.

Cậu cứ việc kích nổ Thiên kiếp đạo đạn, ta hộ vệ các người, bảo đảm các người có thể cảm nhận uy lực của 'Thiên kiếp đạo đạn' ở mức độ lớn nhất, nhưng lại không bị nguy hiểm đến tính mạng." Tống Thư Hàng mắt sáng lên: "Vậy Bạch tiền bối ngài lại muốn nghe chuyện cười sao?" "Mấy chuyện cười đó của cậu, ta nghe mà chẳng cười nổi.

Còn kém hơn cả chuyện cười do con yêu tinh hành lá trên người cậu kể lúc trước.

Thôi, hôm nay không cần chuyện cười.

Coi như cậu nợ ta một ân tình, lần sau có chuyện gì vui hoặc đồ chơi gì hay nhớ chia sẻ cho ta là được." Bạch tiền bối Two nói. "Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Bạch tiền bối Two: "Bảo các thành viên cần phòng ngự đứng vây quanh cậu đi, ta buff cho các người một trạng thái quần thể." ...

Kết thúc cuộc gọi với Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng vội vàng nói với mọi người: "Bố trận không cần vội, vừa rồi tôi nhận được tin, vì thời gian có hạn, cho nên vị kia sẽ buff cho chúng ta một trạng thái quần thể, trong lúc cảm nhận uy lực của 'Thiên kiếp đạo đạn' lại có thể tránh khỏi thương tổn của 'Thiên kiếp đạo đạn'.

Vì vậy, những ai cần phòng ngự hãy đứng vây quanh tôi." "Như vậy rất tốt." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Sau đó, ngoại trừ Thất Tu Tôn Giả, Linh Vũ Điệp Tôn Giả, các thành viên khác đứng thành một vòng quanh Tống Thư Hàng.

Không biết trạng thái quần thể của Bạch tiền bối Two sẽ có hình dạng gì?

Đang suy tư, trong hư không có một bàn tay trắng muốt hiện ra, bàn tay này gõ nhanh thoăn thoắt, sau đó từ trong bay ra một cái trận đồ bát quái hình tròn, rơi xuống đỉnh đầu Tống Thư Hàng, bao bọc tất cả các thành viên trong nhóm.

Trên trận bát quái, khắc một chuỗi văn tự viễn cổ, rất là cao sang.

Đồng thời, những văn tự viễn cổ này tự kèm theo hiệu quả 'phiên dịch'.

Chương 1202

Tống Thư Hàng nhìn chuỗi văn tự viễn cổ kia: [Trạng thái tử đấu khóa máu bất tử bản rút gọn].

Đây là trạng thái quần thể quái quỷ gì vậy?

Trạng thái khóa máu bất tử này là gì, hack game à?

Đang suy tư, cái bát quái khổng lồ kia lại vỡ thành vô số bát quái nhỏ, rơi xuống trên người mỗi người xung quanh Tống Thư Hàng. "Xong rồi, đừng lãng phí thời gian, tế 'Thiên kiếp đạo đạn' của cậu ra nổ đi.

Có trạng thái của ta, bảo đảm các người đến một cọng lông cũng không rụng." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Như thế này là được rồi sao?" Hoàng Sơn Chân Quân nhìn trận bát quái nhỏ hiện ra trước người, trong lòng cứ cảm giác hơi không yên tâm. "Thư Hàng tiểu hữu, phóng Thiên kiếp đạo đạn đi." Thất Tu Tôn Giả mỉm cười nói: "Tin tưởng vị kia đi." Đồng thời, Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng quay đầu mỉm cười.

Thiên kiếp đạo đạn chỉ là uy lực '7 phẩm +'.

Mà Linh Vũ Điệp và Thất Tu đều là thực lực Tôn Giả Thất phẩm đỉnh phong.

Cho dù cái bát quái nhỏ này không có hiệu quả, Linh Vũ Điệp và Thất Tu Tôn Giả hai người liên thủ, cũng đủ để bảo vệ các đạo hữu trong nhóm.

Tống Thư Hàng hiểu ý của hai vị Tôn Giả.

Hắn tế ra một quả Thiên kiếp đạo đạn, làm theo các bước giải khai phong ấn trên đó.

Uỳnh ~~ Thiên kiếp đạo đạn nổ tung, lần này không còn là pháo hoa nữa, uy lực của vụ nổ cuộn trào ập tới.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả và Thất Tu Tôn Giả đồng thời ra tay, bảo vệ các yếu hại quanh thân mình, sau đó trải nghiệm cảm giác 'Thiên kiếp đạo đạn' nổ tung bên cạnh ở mức độ lớn nhất, tỉ mỉ trải nghiệm uy lực và phương thức gây thương tổn của nó.

Có đợt kinh nghiệm này, đối với việc bọn họ ứng đối thiên kiếp 'Thất tấn Bát' tiếp theo cực kỳ có ích.

Hai vị Tôn Giả cứ như đá ngầm giữa sóng biển, ở ngay trung tâm vụ nổ nhưng vẫn sừng sững không ngã.

Đồng thời, hai vị Tôn Giả còn phân ra một phần tâm thần quan chú các đạo hữu phía sau.

Một khi đạo hữu gặp nguy hiểm, bọn họ cũng tiện kịp thời ra tay giúp đạo hữu đỡ lấy uy lực vụ nổ.

Uỳnh uỳnh uỳnh ~~ Uy lực nổ của Thiên kiếp đạo đạn, trong khoảnh khắc sau khi nổ qua hai vị Tôn Giả, lại nhanh chóng cuốn các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vào trong vụ nổ.

Đối mặt với uy lực của vụ nổ, tất cả mọi người gần như theo phản xạ liền đi kích hoạt 'thủ đoạn phòng ngự'' của bản thân.

Đối với tu sĩ mà nói, kích hoạt phòng ngự trong nháy mắt là một loại bản năng.

Cũng giống như mắt người bình thường khi nhìn thấy có vật bay về phía mắt, sẽ nháy mắt trong nháy mắt vậy.

Chỉ là, khi mọi người kích hoạt phòng ngự, lại phát hiện phòng ngự của bản thân không mở ra được.

Trong vẻ mặt ngơ ngác của tất cả mọi người, vụ nổ của Thiên kiếp đạo đạn nuốt chửng tất cả. "Á á á á ~~" Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đồng loạt phát ra tiếng thảm thiết, đều tăm tắp cứ như đại hợp xướng vậy.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả và Thất Tu Tôn Giả nghi hoặc nhìn thoáng qua các đạo hữu.

Với góc độ thị giác của hai người bọn họ có thể nhìn thấy, khi uy lực vụ nổ cuốn lấy các đạo hữu, trận bát quái nhỏ trên người các đạo hữu liền tỏa ra một tầng hào quang, bảo vệ tất cả mọi người kín mít, uy lực vụ nổ không làm các đạo hữu bị thương một cọng lông tơ.

Nhưng tiếng thảm thiết của các đạo hữu không giống như kinh hãi, ngược lại giống như thật sự phải chịu đựng nỗi đau thương tổn do vụ nổ gây ra vậy?

Hai vị Tôn Giả đoán không sai.

Cái [Trạng thái tử đấu khóa máu bất tử bản rút gọn] bảo vệ mọi người kia, có thể bảo vệ các đạo hữu hào phát vô tổn trong vụ nổ, nhưng các đạo hữu được bảo vệ vẫn cần phải trải nghiệm một phần nỗi đau thương tổn do 'vụ nổ' mang lại.

Bởi vì tất cả mọi người có mặt, chủ yếu là đến để trải nghiệm uy lực của 'Thiên kiếp đạo đạn'.

Nếu phòng ngự quá mạnh, mọi người chẳng phải bằng với việc 'cách một cái màn hình' xem vụ nổ sao?

Đây là thiết kế chu đáo của Bạch tiền bối Two. ...

Uy lực nổ của Thiên kiếp đạo đạn tan đi.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả và Thất Tu Tôn Giả thu hồi thủ đoạn phòng ngự của bản thân, hai vị Tôn Giả ngoại trừ y bào hơi lộn xộn ra, tịnh không chịu thương tổn thực chất nào.

Nhưng phía sau, mấy người có tu vi khá yếu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cùng với Tước yêu Tiểu Thải, Thi, run rẩy ngồi bệt xuống đất.

Trong đó Thi có thực lực yếu nhất, lại càng nghiêng đầu ngất đi.

Thông Nương trong 'Túi thu nhỏ một tấc' của Tống Thư Hàng, lại lần nữa trợn trắng mắt, ngất lịm...

Cô nàng lại một lần nữa nhớ lại nỗi kinh hoàng trong 'Thế giới Thiên kiếp' cách đây không lâu.

Cô nàng vốn dĩ muốn lên tiếng gọi Tống Thư Hàng chuyển cô nàng vào 'Hạt Tâm Thế Giới', không muốn đối mặt với Thiên kiếp đạo đạn nữa.

Nhưng không biết tại sao, khi cô nàng nhìn thấy Thi và Tước yêu Tiểu Thải đều dám đối mặt với 'Thiên kiếp đạo đạn', cảm thấy nếu mình trốn tránh, chẳng phải sẽ bị người ta coi thường sao?

Thế là, cô nàng cắn răng không lên tiếng.

Nhưng bây giờ, cô nàng có chút hối hận rồi. "Hít, cảm giác này, thốn tận rốn." Tống Thư Hàng xoa xoa mặt mình, đợt đau đớn này, còn đau hơn cả lúc hắn bị Thiên kiếp đạo đạn oanh tạc điên cuồng trong 'Thế giới Thiên kiếp'.

Lần đó vừa có Công Đức Xà Mỹ Nhân hộ thân, vừa có khôi lỗi tinh phẩm hộ thể, nhìn chung thương tổn Tống Thư Hàng chịu đựng đều là thương tổn dư âm của sấm sét thiên kiếp.

Lần này, lại là dùng 'thân thể Tứ phẩm' trải nghiệm một phen nỗi đau bị 'Thiên kiếp đạo đạn Thất phẩm' nổ nát.

Đây là một loại kịch thống 'tan xương nát thịt'.

Nhưng thảm nhất vẫn là mấy vị tu sĩ cấp bậc Lục phẩm như

Hoàng Sơn Chân Quân, với cường độ thân thể của bọn họ, nỗi đau thương tổn phải chịu đựng là kịch thống bị 'nổ cho sống dở chết dở'.

Có loại cảm giác 'cầu sống không được, cầu chết không xong'.

Hoàng Sơn Chân Quân hiện tại sắc mặt vẫn còn trắng bệch.

Lệ Chi Tiên Tử sờ soạng thân thể mình từ trên xuống dưới: "Có khoảnh khắc đó, ta tưởng rằng mình tiêu đời rồi." "Trải nghiệm sâu sắc làm sao." Bắc Hà Tán Nhân cười khổ tiếp lời. "Đây chính là uy lực mở màn của Thiên kiếp đạo đạn khi Thất tấn Bát...

Với thực lực của ta, e rằng tối đa chống được ba phát." Hoàng Sơn Chân Quân trầm giọng nói.

Cũng may, đến lúc đó ông phải độ là thiên kiếp 'Lục tấn Thất'.

Uy lực thiên kiếp cỡ như Thiên kiếp đạo đạn, thông thường trong thiên kiếp Lục tấn Thất, đã là đòn công kích vĩ thanh hoặc thậm chí là áp chót rồi. "May mà lúc tôi độ kiếp, thiên kiếp vẫn chưa xảy ra dị biến hiện đại hóa đáng sợ như vậy." Vũ Nhu Tử vỗ vỗ ngực.

Cô có thể nói là một thành viên cực kỳ may mắn trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thậm chí có thể là lứa độ kiếp giả may mắn nhất gần đây trong chư thiên vạn giới.

Sau lứa thiên kiếp của bọn họ, thiên kiếp liền chính thức tiến vào nhịp điệu dị biến 'hiện đại hóa'.

Vận khí của Vũ Nhu Tử xưa nay không tệ, có điều vận khí của cô khá kỳ lạ.

Bất luận là vận may hay vận rủi, cô đều không tệ.

Lúc trước trong 'Cuộc thi giải đấu xe tay kéo', sau khi mở màn, 'phúc lợi gia tốc' và 'cạm bẫy quay về điểm xuất phát' mà người khác đều không dẫm phải, một mình cô cứ đi đi về về cán qua mấy lần.

"Lúc Thất tấn Bát phẩm sẽ xuất hiện tên lửa, xe tăng hạng nặng, thậm chí là bom hạt nhân.

Vậy lúc Lục tấn Thất, sẽ xuất hiện cái gì?" Lạc Trần Chân Quân nói.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Ít nhất có thể khẳng định là, Thiên kiếp đạo đạn chắc chắn sẽ xuất hiện trong thiên kiếp 'Lục tấn Thất'.

Ngoài ra, loại như xe tăng hạng nặng cũng có thể sẽ hiện thân.

Còn có 'Quân đoàn thiên kiếp hiện đại hóa vũ trang đến tận răng' mà 'Đông Qua Thánh Quân' đã nói trong Nhân tiền hiển thánh lúc đó cũng có thể hiện thân ở Lục phẩm." "Vậy lúc Tam tấn Tứ phẩm, hoặc là Tứ tấn Ngũ phẩm sẽ xuất hiện cái gì?" Giang Tử Yên hỏi, Dược Sư đang sắp từ Tứ phẩm tấn thăng Ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng giơ tay đáp: "Lúc Tam tấn Tứ phẩm, mấy đợt đầu sẽ xuất hiện 'Người nguyên thủy thiên kiếp', người nguyên thủy mặc da thú, sử dụng vũ khí nguyên thủy nhưng do thiên kiếp đáng sợ hóa thành, phát động tấn công về phía tu sĩ.

Phía sau có thể sẽ có sự tăng cường." "Kinh nghiệm của Thư Hàng tiểu hữu?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi. "Ừm, trong tình huống bình thường, thiên kiếp Tam tấn Tứ phẩm, xuất hiện người thiên kiếp cũng coi như hợp lý.

Có điều Tứ tấn Ngũ thì sẽ xuất hiện cái gì, tôi cũng không biết nữa." Tống Thư Hàng nói. "Theo đó suy đoán, thiên kiếp Tứ tấn Ngũ phẩm có thể xuất hiện, chắc là đòn tấn công kiểu quân đoàn vũ trang tinh nhuệ đi." Bắc Hà Tán Nhân sờ cằm nói: "Ví dụ như súng máy thiên kiếp, địa lôi thiên kiếp, súng chống tăng RPG thiên kiếp cùng cấp bậc tấn công này đi." Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "Chuyến này trở về, mọi người đi tìm hiểu thêm một chút kiến thức về phương diện vũ khí chiến tranh hiện đại.

Có lợi cho việc độ kiếp...

Thôi, quay về ta sẽ truyền một bản dữ liệu vũ khí chiến tranh và tính năng chi tiết vào trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Mọi người rảnh rỗi thì xem nhiều một chút." Trên đảo Linh Vũ Điệp của Linh Vũ Điệp Tôn Giả có trang bị đủ loại vũ khí hiện đại hóa.

Tôn Giả ở các quốc gia Âu Mỹ dường như còn là một tay buôn vũ khí có tiếng.

Cho nên, về tình báo vũ khí hiện đại hóa, trong tay Linh Vũ Điệp Tôn Giả chắc có dữ liệu khá toàn diện. "Cảm ơn Linh Vũ Điệp tiền bối." Bỉ Ngạn Ma Quân cũng lên tiếng nói: "Chỗ ta cũng có dữ liệu của một số vũ khí dạng nổ khá đặc thù, toàn bộ đều là dữ liệu ta có được sau khi tự mình nghiên cứu chi tiết.

Những dữ liệu này đến lúc đó ta sẽ truyền cho Tống Thư Hàng tiểu hữu hoặc là Bạch đạo hữu, hy vọng có thể mang lại trợ giúp cho các vị đạo hữu." ... "Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, trong tay cậu ngoài 'Thiên kiếp đạo đạn' ra, còn có vũ khí thiên kiếp nào uy lực mạnh hơn không?" Thất Tu Tôn Giả đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cái ngài hỏi tự nhiên là những quả 'Bom hạt nhân thiên kiếp' xuất hiện lúc Bạch Tôn Giả độ kiếp.

Ngài sắp độ kiếp, đợi khi ngài độ thiên kiếp 'Thất tấn Bát', Bom nguyên tử thiên kiếp chắc chắn sẽ xuất hiện.

Cho nên, chỉ nghiên cứu Thiên kiếp đạo đạn không thể khiến ngài an tâm.

Nếu có thể nghiên cứu thêm một quả 'Bom nguyên tử thiên kiếp', đến lúc đó nếu ngài độ kiếp, chắc chắn sẽ càng nắm chắc hơn.

Tống Thư Hàng nghe vậy, gật đầu nói: "Có." Hơn nữa, Bạch tiền bối cũng đã đưa cho hắn phương pháp giải khai phong ấn 'Bom nguyên tử thiên kiếp' và 'Bom khinh khí thiên kiếp'. "Thất Tu tiền bối ngài muốn thử một chút không?" Tống Thư Hàng nói. "Đang có ý đó." Thất Tu Tôn Giả nói.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười: "Lão phu cũng có ý nghĩ này." "Nhưng mà, hai vị tiền bối sắp độ kiếp, nếu bị thương trong 'Bom nguyên tử thiên kiếp' thì..." Tống Thư Hàng lên tiếng nhắc nhở.

Uy lực của Bom nguyên tử thiên kiếp và Thiên kiếp đạo đạn thông thường hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Thất Tu Tôn Giả nhíu mày suy tư một lát, sau đó hỏi: "Thư Hàng tiểu hữu, có thể thỉnh 'vị kia' cũng buff cho ta và Linh Vũ Điệp đạo hữu một trạng thái phòng ngự không?" Ngài và Linh Vũ Điệp Tôn Giả đều muốn 'trải nghiệm' uy lực của Bom nguyên tử thiên kiếp một chút, nhưng lại như Tống Thư Hàng nói, bọn họ lại sắp độ kiếp, lúc này mà bị thương thì rất không ổn.

Cho nên, Thất Tu Tôn Giả nhớ tới phòng ngự trận bát quái nhỏ trên người các đạo hữu vừa rồi. [Các người còn muốn thử uy lực của Bom nguyên tử thiên kiếp?] Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối Two chủ động vang lên trong đầu Tống Thư Hàng. "Đúng vậy, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng trả lời.

Chương 1203

[Ừm, thử một chút cũng được.

Ta cũng có thể buff trạng thái cho toàn thể các người...

Có điều, Bom nguyên tử thiên kiếp sau khi nổ trong 'Thế giới Ma kiếp', rất có khả năng sẽ thu hút sự chú ý của quả cầu kim loại kia.

Nổ xong, chúng ta tốt nhất là rời đi ngay.] Bạch tiền bối Two nói.

Bạch tiền bối Two hôm nay, đặc biệt thấu tình đạt lý! "Cảm ơn Bạch tiền bối, đợi tôi tìm được chuyện gì vui, hoặc là thú vị, tuyệt đối sẽ thông báo ngài đầu tiên!" Tống Thư Hàng vui vẻ nói. "Hahaha, cậu có lòng này là được." Bạch tiền bối Two a a cười nói - sự thật là, gần đây ngài ấy chiếu cố Tống Thư Hàng như vậy, coi như là trả Thư Hàng một phần ân tình.

Ngài ấy sở dĩ có thể phân ra một cái phân thân dạng nấm, đi dạo chơi ở hiện thế, đều là nhờ phúc của Tống Thư Hàng.

Sự thật là, trong lòng Tống Thư Hàng cũng có suy đoán, chỉ là song phương đều không nói toạc ra - giữa Hạt Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng và Tà Liên Thế Giới của Bạch tiền bối Two, có một đường hầm sẽ xuất hiện ngẫu nhiên. ...

Kết thúc cuộc đối thoại với Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng nói với Thất Tu Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "Thất Tu tiền bối, Linh Vũ Điệp tiền bối, hai vị cũng lại gần tôi đi.

Vị tiền bối kia đã đồng ý yêu cầu của chúng ta rồi.

Có điều, lát nữa Bom nguyên tử thiên kiếp nổ xong, chúng ta phải rời đi ngay.

Tránh gây ra thêm nhiều chuyện ngoài ý muốn." Tống Thư Hàng

nói.

Thế là, các vị đạo hữu tụ tập lại một chỗ.

Cũng giống như trước đó, Bạch tiền bối Two đã buff cho mọi người trạng thái [Tử Đấu Tỏa Huyết Bất Tử - Bản Tinh Giản]. "Vậy, mọi người đã chuẩn bị xong chưa?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lần này, hắn chuyển Thi loli đang hôn mê vào trong Hạch Tâm Thế Giới trước, còn có Thông Nương cũng bị chuyển vào theo. "Thư Hàng tiểu hữu, trước khi nổ thì hô một tiếng nhé, để ta có chút chuẩn bị tâm lý." Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng.

Hắn tuy có thể chất tiếp cận lục phẩm, nhưng cảnh giới chỉ là ngũ phẩm, trong vụ nổ Tên Lửa Thiên Kiếp vừa rồi, hắn cũng thuộc nhóm sống dở chết dở, đau đến mức suýt chút nữa thì mở miệng hát vang. "Lại sắp chết nữa rồi." Diệt Phượng Công Tử thở dài.

Tuy biết rõ tiếp theo sẽ phải đối mặt với cơn đau kịch liệt như chết đi sống lại, nhưng Diệt Phượng Công Tử lại luyến tiếc không nỡ bỏ qua cơ hội này. "Đáng tiếc quá, Hạch Đạn Tôn Giả không có ở đây.

Nếu không thật muốn xem cảnh tượng ngài ấy đối mặt với Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp, nhất định rất 'đã'." Cuồng Đao Tam Lãng nói. "Hạch Đạn Tôn Giả?

Phụt, Tam Lãng ngươi đang nói Hiến Công đạo hữu đấy à?

Ngươi có tin sau khi ngài ấy độ kiếp xong sẽ đến chém chết ngươi không hả." Lệ Chi Tiên Tử cười nói. "Các vị tiền bối chuẩn bị xong chưa?" Tống Thư Hàng nói: "Nếu đã chuẩn bị xong, tôi sẽ lấy Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp ra đây." "Bắt đầu đi." Linh Vũ Điệp Tôn Giả và Thất Tu Tôn Giả lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu, tế ra Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp.

Hắn lấy ra là một quả bom nguyên tử loại hình thể tích khá lớn, nhìn qua cũng thuộc đời cũ.

Đây là loại 'Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp' có uy lực nhỏ nhất đang được lưu trữ trong Hạch Tâm Thế Giới. "Vậy tôi chuẩn bị giải khai phong ấn đây." Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, mắt Tam Lãng đột nhiên sáng lên: "Thư Hàng tiểu hữu chờ một chút, lát nữa lúc nổ, có thể chụp ảnh không?" "Chắc là không thành vấn đề, ta phát hiện vật phẩm trên người chúng ta đều hào phát vô tổn, cho nên chỉ cần tranh thủ thời gian, chụp ảnh chắc là được." Lệ Chi Tiên Tử nói. "Vậy Lệ Chi Tiên Tử, lát nữa cô có thể chụp cho ta một tấm ảnh đặc tả không?" Cuồng Đao Tam Lãng móc điện thoại của mình ra, đưa cho Lệ Chi Tiên Tử. "Ngươi muốn đặc tả thế nào?" Lệ Chi Tiên Tử hỏi, chụp ảnh là sở trường và sở thích của cô, chỉ là chuyện nhỏ, đương nhiên sẽ không từ chối. "Lát nữa ngay khoảnh khắc Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp phát nổ, khi đám mây hình nấm tán ra, ta sẽ tạo dáng ngầu nhất, quay lưng về phía bom hạt nhân Thiên kiếp, sải bước đi về phía xa.

Lệ Chi Tiên Tử nếu có thể chụp lại khoảnh khắc đó cho ta, Lãng mỗ vô cùng cảm kích." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Khi Cuồng Đao Tam Lãng nói, Tống Thư Hàng và tất cả các đạo hữu có mặt ngay lập tức não bổ ra hình ảnh đó. "Là series 'Đàn ông đích thực không bao giờ quay đầu nhìn lại vụ nổ' hả?

Được thôi, quả thực khá thú vị.

Tam Lãng ngươi thật biết chơi." Bắc Hà Tán Nhân cười nói. "Ta lại cảm thấy, Tam Lãng tiền bối vừa bước ra một bước, sẽ biến thành bộ dạng bị nổ bay." Vũ Nhu Tử chớp mắt nói. "Yên tâm, ta sẽ dùng kỹ thuật chụp dự đoán, hãy tin tưởng kỹ thuật chụp ảnh của ta." Lệ Chi Tiên Tử cam đoan.

Tam Lãng đạo hữu vừa đề nghị như vậy, rất nhiều đạo hữu đều động lòng. "Thư Hàng, lát nữa chúng ta cũng chụp một tấm ảnh chung đi." Tô Thị A Thập Lục nói. "Tống tiền bối, thêm ta nữa!" Vũ Nhu Tử vui vẻ nói. "Sư phụ, đừng quên con." Tước yêu Tiểu Thải nói.

Tống Thư Hàng: "..." Lát nữa sắp phải hưởng thụ cảm giác bị nổ chết trong Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp rồi, chụp ảnh thực sự quan trọng thế sao?

Có lẽ thật sự rất quan trọng.

Sau khi được Cuồng Đao Tam Lãng nhắc nhở, đại bộ phận đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đều rất động lòng, tốp năm tốp ba hẹn nhau, hoặc selfie, hoặc nhờ người chụp, hoặc đứng chụp cho nhau. ... "Chuẩn bị xong, một, hai, ba, nổ!" Tống Thư Hàng nhanh chóng giải khai phong ấn trên Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp.

BOOOOOM~~ Tiếng nổ đinh tai nhức óc.

Uy lực vụ nổ khủng khiếp trong nháy mắt bao trùm tất cả thành viên Nhóm Cửu Châu Số 1.

Các đạo hữu vốn đang chuẩn bị tư thế chụp ảnh, tuy rằng đã cố gắng bấm nút chụp điện thoại sớm nhất có thể, nhưng tốc độ phản ứng của điện thoại vẫn chậm hơn nửa nhịp.

Ảnh chụp ra hầu như đều không như ý.

Đa số ảnh của các đạo hữu chỉ chụp được một màn ánh sáng bùng nổ, trong màn hình ngoại trừ ánh sáng chói lòa thì chẳng có gì cả.

Một số ít đạo hữu chụp được người mình muốn chụp.

Nhưng lại không chụp được tư thế mong muốn.

Tư thế đã chuẩn bị sẵn toàn bộ biến thành bộ dạng bị nổ bay, các đạo hữu trong ảnh đều mặt mũi mơ hồ.

Khác với lúc trải qua 'Tên Lửa Thiên Kiếp' là hào phát vô tổn.

Trong vụ nổ 'Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp', tuy các đạo hữu vẫn không bị thương, nhưng thân thể lại bị sóng xung kích vụ nổ hất bay.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục gần như đồng thời bấm nút chụp ảnh, nhưng ảnh chụp được cũng không quá như ý, hình ảnh nhìn rất thất chân.

Người duy nhất chụp được bức ảnh hài lòng, chỉ có Cuồng Đao Tam Lãng.

Kỹ thuật chụp ảnh của Lệ Chi Tiên Tử đã đạt đến mức xuất thần nhập hóa.

Ngay khoảnh khắc bom hạt nhân sau lưng vừa phát nổ, Cuồng Đao Tam Lãng tiêu sái nhấc chân bước đi, đồng thời bày ra động tác ngậm thuốc châm lửa.

Lệ Chi Tiên Tử chuẩn xác bấm nút chụp, ghi lại một màn đẹp trai ngời ngời.

Khoảnh khắc tiếp theo, Cuồng Đao Tam Lãng liền bị nổ bay ra ngoài. ...

Tiếp theo đó, là đám mây hình nấm của Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp bốc lên, san phẳng mọi thứ trong phạm vi nổ.

Sau khi bom hạt nhân Thiên kiếp nổ xong, là một mảnh tĩnh mịch như chết.

Hồi lâu sau, tại trung tâm vụ nổ, Thất Tu Tôn Giả và Linh Vũ Điệp Tôn Giả ngồi bệt dưới đất, nhìn nhau cười một cái. "Có nắm chắc không?" Thất Tu Tôn Giả hỏi. "Hoàn thành, nếu chỉ ở mức độ này, ít nhất có chín thành nắm chắc trở lên." Linh Vũ Điệp Tôn Giả đáp. "Ta cũng vậy." Thất Tu Tôn Giả cười thảm nói: "Nhưng mà... lúc chúng ta độ kiếp, uy lực của bom hạt nhân Thiên kiếp chắc chắn sẽ mạnh hơn cái này.

Từ hình ảnh lúc Bạch đạo hữu độ kiếp là có thể nhìn ra được." Bom hạt nhân Thiên kiếp mà Tống Thư Hàng tiểu hữu lấy ra, rõ ràng là loại có uy lực khá nhỏ. "Nếu chỉ xuất hiện một hai quả thì ta còn có hơn tám thành nắm chắc độ qua.

Nhưng nếu là loại 'Bom hạt nhân Thiên kiếp' khổng lồ xuất hiện trong hình ảnh của Bạch đạo hữu... ta ngay cả hai thành nắm chắc cũng không có." Linh Vũ Điệp Tôn Giả thở dài nói. "Chỉ cần không tìm đường chết, cơ bản không thể nào xuất hiện loại bom hạt nhân cấp độ đó." Thất Tu Tôn Giả nói.

Loại bom hạt nhân Thiên kiếp kia, ngay cả Bạch đạo hữu cũng không nắm chắc có thể an toàn độ qua, còn từng phải để Tống Thư Hàng tiểu hữu bảo quản trang bị, sử dụng bí thuật mới qua được một kiếp. "Các đạo hữu khác vẫn ổn chứ?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả hỏi. "Vẫn ổn, dưới sự bảo vệ của cái tiểu bát quái trận kia, đều bình an vô sự." Giọng Hoàng Sơn Chân Quân vang lên.

Bom hạt nhân - loại vũ khí tấn công mạnh nhất trong danh sách hiện nay của nhân loại, sau khi bị Thiên kiếp hóa thì uy lực quá kinh khủng.

Hoàng Sơn Chân Quân bắt đầu khâm phục 'Hiến Công Cư Sĩ' năm đó.

Nói đi cũng phải nói lại, mỗi lần ở cùng Tống Thư Hàng tiểu hữu, luôn có thể gặp phải những chuyện kích thích. "Mọi người đều không sao chứ?

Không sao thì mau tụ tập lại, chúng ta phải mau chóng rời đi thôi." Tống Thư Hàng nói. [Oa ha ha, Cầu Kim Loại đến rồi, nhanh hơn ta tưởng tượng.

Thư Hàng, mau thu các đạo hữu vào Hạch Tâm Thế Giới của cậu.

Ta cản con Cầu Kim Loại kia một chút trước.

Lát nữa sẽ trực tiếp đóng gói cậu mang đi, chạy như vậy nhanh hơn.] Bạch tiền bối Two cười ha hả.

Ngài ấy có vẻ chơi rất vui vẻ.

Chương 1204

"Sợ cái gì thì cái đó đến mà." Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu quét mắt nhìn bốn phía, khóa chặt tất cả các tiền bối, đạo hữu: "Mọi người đừng kháng cự, tôi phải đưa mọi người rời đi." Tất cả đạo hữu gật đầu.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, nhanh chóng chuyển mọi người vào Hạch Tâm Thế Giới, an trí tại phạm vi Hạch Tâm Thế Giới do động phủ thứ 3 Nho gia tặng là 'Sa Mạc Lục Châu' hóa thành.

Vốn dĩ đưa mọi người đến 'Đông Chi Điện' là lựa chọn tốt nhất...

Nhưng nơi đó hiện tại chất đầy Tên Lửa Thiên Kiếp và bom hạt nhân.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu xảy ra một cái ngoài ý muốn, nhiều Tên Lửa Thiên Kiếp và bom hạt nhân cùng nổ như vậy, Hạch Tâm Thế Giới của hắn tuyệt đối sẽ bị nổ thành mảnh vụn. "Xong rồi, Bạch tiền bối.

Chúng ta rút lui thôi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. [Không thành vấn đề, chúng ta đi!] Bạch tiền bối Two cười ha hả.

Trong khi nói chuyện, thân thể Tống Thư Hàng vặn vẹo, bị sức mạnh của Bạch tiền bối Two lôi đi, bắt đầu đào tẩu khỏi 'Thế giới Ma Kiếp'.

Lúc thân thể Tống Thư Hàng lần nữa vặn vẹo thành sợi mì, hắn loáng thoáng 'nhìn' thấy nơi xa xăm trong thế giới Ma Kiếp, tồn tại khủng bố hình cầu kim loại kia hiện thân. "Bạch!

Ngươi đã làm cái gì!

Ngươi cút ra đây cho ta!" Cầu Kim Loại kia gầm lên. "Ha ha ha ha ha." Trong hư không, lưu lại tiếng cười đắc ý của Bạch tiền bối. "Tại sao, ngươi rõ ràng bị phong ấn trong Thế giới Tà Liên, tại sao còn có thể xuất hiện ở đây." Cầu Kim Loại gầm thét. "Ngươi quá coi thường ta rồi, ta là Cửu U Chúa Tể.

Ta cho dù bị ngươi phong ấn trong Thế giới Tà Liên, nhưng thân phận của ta lại không thay đổi.

Cho dù bị phong ấn, ta cũng có thể vận dụng một phần sức mạnh, chuyện này có gì kỳ quái sao?" Bạch tiền bối Two mở mắt nói mò.

Nếu không phải thông qua Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng, ngài ấy cũng không cách nào xuyên qua phong ấn bên ngoài Thế giới Tà Liên để đi chơi lung tung. "Ngươi cút!

Ngươi cút cho ta!" Cầu Kim Loại điên cuồng gào thét. "Ha ha ha ha ha." Tiếng cười của Bạch tiền bối Two vẫn vang vọng.

Mà lúc này...

Tống Thư Hàng đã bị vặn thành sợi mì, không biết vì sao trong lòng khẽ động.

Sau đó, từ trên người hắn, có một sợi 'rễ cây' nhỏ xíu vươn ra, cuối cùng, sợi rễ lưu lại một chút xíu đầu nhọn ở trong Thế giới Ma Kiếp.

Bạch tiền bối Two cảm ứng được động tác của Tống Thư Hàng, nhưng cũng không ngăn cản.

Ngài ấy chỉ cuốn lấy Tống Thư Hàng, kéo hắn về hiện thế.

Mà sợi 'rễ cây' kia lại phát huy thuộc tính phớt lờ không gian một lần nữa.

Một chút xíu đầu nhọn kia của nó cứ thế ở lại trong Thế giới Ma Kiếp, toàn bộ phần còn lại thì theo bản thể Tống Thư Hàng quay về hiện thế. ...

Nhóm người Tống Thư Hàng toàn bộ bị đưa khỏi Thế giới Ma Kiếp.

Cầu Kim Loại Lỏng hận thù nhìn về vị trí bị bom hạt nhân nổ, hắn cố gắng dùng sức mạnh của mình để 'hồi tố' lại sự việc xảy ra ở đây, muốn xem xem tên Bạch kia rốt cuộc đã làm cái quỷ gì ở chỗ này.

Nhưng mà, Bạch tiền bối Two đã sớm phòng bị hắn chiêu này, tất cả 'tích tượng quá khứ' mà bọn người Tống Thư Hàng lưu lại nơi này, đã bị Bạch tiền bối Two xóa sạch.

Thủ đoạn 'hồi tố' của Cầu Kim Loại Lỏng thất bại. "Đáng ghét, tên Bạch kia nhất định có âm mưu." Cầu Kim Loại Lỏng cắn răng, hắn đột nhiên há miệng phun một cái, phun ra một ngụm thứ gì đó tương tự 'máu'.

Hắn tuyệt đối phải 'hồi tố' ra chút gì đó!

Nếu không, hắn trong lòng khó an.

Dù sao, 'người chịu ô nhiễm' phải độ kiếp lần này, quan hệ đến một đại kế hoạch của hắn, không được phép sơ thất.

Cầu Kim Loại Lỏng đang có kế hoạch quay lại hiện thế một chuyến.

Lần trước, hắn thật vất vả mới ngoi lên được ở hiện thế, muốn nhân cơ hội truyền tin tức cho vị tương ứng với mình.

Nhưng vị tương ứng kia của hắn trạng thái tồi tệ thấu, căn bản không cách nào hồi đáp hắn.

Không chỉ như thế, hậu thủ hắn lưu lại lần trước còn bị người ta phá hoại, ngay cả cái trận bàn Biến Dị Đạo Kiếp Hắc Kim cũng bị người ta lấy mất, lỗ vốn đến tận nhà bà ngoại.

Lần này, hắn thật vất vả mới tìm được một bộ 'người chịu ô nhiễm' thích hợp, thế là hắn định mượn lại bộ thân thể này, man thiên quá hải, vượt biên đến hiện thế, thực thi đại kế của mình.

Kế hoạch này quá quan trọng, quan hệ đến sự tồn tại của hắn, cho nên tuyệt đối không được phép sơ thất. ... "Hồi tố!" Cầu Kim Loại Lỏng trầm giọng nói, lần này tuyệt đối phải thành công.

Ào ào ào ~~ Thời gian tại vùng Thế giới Ma Kiếp này dường như bắt đầu đảo ngược.

Cho dù Bạch tiền bối Two trước khi đi đã xóa đi ấn ký tồn tại, nhưng vẫn bị Cầu Kim Loại Lỏng hồi tố ra được một chút mảnh vỡ.

Xóa file từ thùng rác, không có nghĩa là đã triệt để xóa bỏ, chỉ cần sử dụng một số thủ đoạn khôi phục mảnh vỡ, vẫn có thể khôi phục ra một vài thứ. "Trích xuất!" Cầu Kim Loại Lỏng quát, hắn thi triển quyền hành của mình, trong hư không, có một màn hình ảnh ngưng tụ thành hình.

Đó là hình ảnh bom hạt nhân nổ, ánh sáng vụ nổ cực kỳ chói mắt.

Trong vụ nổ này ẩn ước hàm chứa khí tức Thiên kiếp khiến Cầu Kim Loại Lỏng chán ghét.

Mà ở phía trước vụ nổ bom hạt nhân, có một bóng người thân hình cao lớn, đang cất bước đi, đồng thời cúi đầu châm thuốc, tư thế đẹp trai.

Đưa lưng về phía vụ nổ, lại không quay đầu nhìn lại một cái, tên này cũng có gan đấy.

Nhưng mà, cho dù ngươi có gan hơn nữa cũng vô dụng.

Đợi ta hồi tố ra khuôn mặt của ngươi, ngươi chết chắc.

Cầu Kim Loại Lỏng thầm nghĩ trong lòng, hắn gia tăng sức mạnh đầu ra.

Trong hình ảnh, khuôn mặt của nam tử cúi đầu châm thuốc kia dần dần rõ nét.

Đó là một khuôn mặt tuấn mỹ đến cực hạn, đôi mắt như sao trời chói lọi, tựa như trích tiên du hí nhân gian.

Thấp thoáng, khóe miệng khuôn mặt tuấn mỹ này dường như còn mang theo một tia cười xấu xa. "Bạch, ta thảo mẫu thân ngươi!" Cầu Kim Loại Lỏng gầm thét, trên người quả cầu ngưng tụ ra một cái vuốt thú, một vuốt liền đập tan 'mảnh vỡ hình ảnh' mà mình vất vả ngưng tụ ra.

Hắn tân tân khổ khổ ngưng tụ nửa ngày, ngưng tụ ra lại chính là cảnh tên 'Bạch' này đưa lưng về phía vụ nổ, cất bước mà đi.

Tên này lại đang chơi hắn! "Đáng ghét, đáng ghét.

Sẽ có một ngày, ta phải giết chết ngươi, ta phải giết chết ngươi." Cầu Kim Loại Lỏng không ngừng lẩm bẩm lặp đi lặp lại.

Hắn biết, hình ảnh mình hồi tố ra, rất có khả năng cũng bị tên Bạch kia động tay động chân. "Tên Bạch này, rốt cuộc đang đánh chủ ý gì." Cầu Kim Loại Lỏng trầm tư.

Đúng lúc này, nơi xa xăm trong Thế giới Ma Kiếp truyền đến từng trận sấm rền, tà lôi màu tím đang ngưng tụ ở đằng xa.

Cầu Kim Loại Lỏng ngẩng đầu nhìn về phía xa, sau đó thân hình vọt lên, lao về phía nơi tà lôi nổ vang.

Mặc kệ tên Bạch kia rốt cuộc có toan tính gì, hắn cứ làm chắc ăn trước đã, bảo đảm kế hoạch của mình thuận lợi, tuyệt đối không thể để lần 'người chịu ô nhiễm' độ kiếp này bị Bạch phá đám. ...

Khi Cầu Kim Loại Lỏng đứng dậy rời đi. ...

Trong hư không, có một điểm rễ cây nhỏ xíu mạnh mẽ vọt ra, cắm rễ vào hư không.

Chính là một điểm rễ cây hình chiếu hoa sen mà Tống Thư Hàng lưu lại khi bị Bạch tiền bối Two mang đi.

Điểm rễ cây này tham lam cắm vào vị trí Cầu Kim Loại Lỏng vừa 'thổ huyết', xem ra là muốn hấp thu sức mạnh Cầu Kim Loại Lỏng để lại!

Đây là động tác bản năng của rễ cây, Tống Thư Hàng lúc này còn đang trong quá trình 'truyền tống', cũng không khống chế hành động của rễ cây.

Năng lượng Cầu Kim Loại Lỏng để lại có sức hấp dẫn quá lớn đối với rễ cây, nó hành động theo bản năng.

Cầu Kim Loại Lỏng vốn đã lao đi được một đoạn khoảng cách, lập tức dừng lại.

Hắn mãnh liệt quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào điểm rễ cây kia.

Rễ cây quá tham lam, cuối cùng vẫn bị hắn phát giác. "Rễ cây Tà Liên?

Không, không đúng.

Đây là rễ Thánh Liên?" Cầu Kim Loại Lỏng trừng lớn mắt.

Sao có thể?

Hạt giống Thánh Liên từ rất lâu trước kia đã bị hắn lặng lẽ an bài cho Nho gia, hiện tại đã hóa thành 'Thế giới Thánh Liên' của Nho gia, rễ của nó sao có thể cắm vào trong Thế giới Ma Kiếp?

Nếu không phải rễ cây Thánh Liên, vậy đây là cái gì?

Là đồ ngụy tạo sao?

Là tên 'Bạch' kia?

Hắn cũng đang nghiên cứu 'Tà Liên' và 'Thánh Liên'?

Thậm chí rất có khả năng, tên Bạch kia đã nghiên cứu thành công.
"Đáng chết." Cầu Kim Loại Lỏng lạnh lùng nói.

Thật tưởng sức mạnh của hắn dễ hấp thu như vậy sao?

Hắn chính là Cửu U Chúa Tể giả.

Chương 1205

"Đã bị ta phát hiện, đóa Thánh Liên này, biến mất cho ta. [Cười lạnh]" Cầu Kim Loại Lỏng khẽ quát một tiếng, phần sức mạnh thuộc về hắn bị rễ cây hấp thu liền phát nổ.

Bốp ~~ Đoạn rễ cây hoa sen do Tống Thư Hàng hình chiếu ra trong nháy mắt bị nổ tung, tan thành mây khói.

Không chỉ như thế, sức mạnh tàn dư của Cầu Kim Loại Lỏng ngược dòng rễ cây, thuận dây mò dưa, trực tiếp lao về phía bản thể rễ cây, hắn muốn trực tiếp hủy diệt đóa 'Thánh Liên' này. ...

Lúc này, khu vực Giang Nam, trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Tống Thư Hàng tận mắt nhìn thấy thân thể mình giống như một sợi mì, từ trong 'hư không' chui ra.

Ta đi.

Hắn vốn tưởng rằng mình và các tiền bối 'Nhóm Cửu Châu Số 1' bị kéo dài, bị đánh thành bánh quẩy khi truyền tống đến 'Thế giới Ma Kiếp' đều là một loại ảo giác.

Nhưng hiện tại xem ra, có lẽ đó đều không phải là ảo giác.

Thân thể bọn họ lúc được Bạch tiền bối Two đưa vào Thế giới Ma Kiếp, nói không chừng thật sự bị đánh thành bánh quẩy.

Sau khi truyền tống đến đích, mới được Bạch tiền bối Two hoàn nguyên.

Cứ như vậy, một Tống Thư Hàng dạng sợi mì, "bộp" một tiếng rơi xuống mặt đất.

Ngay sau đó, thân thể hắn giống như có tính đàn hồi, lại "pặc" một tiếng bắn trở lại, khôi phục nguyên trạng.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn vươn tay ra, sờ sờ thân thể mình, may là không bị tổn thương gì.

Ngược lại, hắn còn có loại ảo giác chiều cao bị kéo dài ra một chút.

Không biết có phải thật sự bị kéo dài ra không, lát nữa đi đo chiều cao thử xem. "Bạch tiền bối, an toàn chưa ạ?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Ừm, an toàn." Bạch tiền bối Two đáp.

Đồng thời trong hư không có vết nứt không gian sinh ra, một số 'con rối dùng để trinh sát, pháp khí loại nhỏ, kinh thư, lông linh điệp' được đổ ra, rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Những thứ này là do các đạo hữu 'Nhóm Cửu Châu Số 1' thả ra trước đó, chuẩn bị tìm kiếm Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử trong Thế giới Ma Kiếp.

Hiện tại, đều được Bạch tiền bối Two thu hồi lại.

Những thứ này nếu lưu lại trong Thế giới Ma Kiếp, bị 'Cầu Kim Loại Lỏng' tìm được, đối phương chỉ cần dùng thủ đoạn 'hồi tố' là có thể soi ra thân phận chủ nhân của những vật phẩm này.

Tống Thư Hàng nhìn thấy những vật phẩm này xong liền hiểu ra: "Cảm ơn Bạch tiền bối." Đang nói chuyện, đột nhiên, 'hư ảnh hoa sen' hình chiếu trước ngực Tống Thư Hàng phồng lên. [Rễ cây bị Cầu Kim Loại Lỏng phát hiện rồi!] Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Thế là, hắn quyết đoán, ý niệm vừa động, chủ động chém đứt liên hệ giữa 'hư ảnh hoa sen' và Hạch Tâm Thế Giới.

Hạch Tâm Thế Giới của hắn và 'Thế giới Kim Liên' của Nho gia có chỗ khác biệt.

Kim Liên của Nho gia năm đó nếu bị hủy đi, thì sẽ không cách nào diễn biến ra Thế giới Kim Liên được.

Nhưng hoa sen của Tống Thư Hàng chỉ là một đóa hình chiếu, thậm chí còn có thể được phong ấn lại, dùng làm đạo cụ bổ sung mana.

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng cắt đứt liên hệ giữa hoa sen và Hạch Tâm Thế Giới, hư ảnh hoa sen này liền phồng lên như được thổi khí. "Bạch, ngươi quá tham lam, mạng của đóa Thánh Liên này, ta xin nhận. [Cười đắc ý]" Từ trong hoa sen truyền ra giọng nói của Cầu Kim Loại Lỏng.

Giọng nói này chỉ là một loại thủ đoạn tương tự 'ghi âm'.

Bởi vì ý thức của Cầu Kim Loại Lỏng không thể tiến vào chủ thế giới, một khi tiến vào sẽ dẫn tới Thiên kiếp, oanh diệt ý thức của hắn.

Hình chiếu hoa sen bỗng nhiên nổ tung, khoảnh khắc tiếp theo, tà năng Cửu U vô cùng vô tận từ trong hình chiếu hoa sen phun trào ra, trong nháy mắt liền lấp đầy cả phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Phần sức mạnh Cầu Kim Loại Lỏng mà rễ cây hấp thu nhìn qua chỉ là 'một chút', nhưng 'một chút' sức mạnh đó lại được phân tách từ trên người Cầu Kim Loại Lỏng, là sự tồn tại tương tự 'tinh huyết'.

Sau khi năng lượng trong đó hoàn toàn giải phóng ra thì cực kỳ khủng khiếp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân trong nháy mắt hiện thân, bao bọc Tống Thư Hàng lại, bài xích những tà năng Cửu U này ra, tránh để tà năng gây ô nhiễm cho Tống Thư Hàng. "A a a a, đáng tiếc...

Đóa Thánh Liên này cũng không phải đồ của ta nha." Bạch tiền bối Two cười ha hả nói, đồng thời thân thể hắn hiện thân.

Sau khi hiện thân, Bạch tiền bối Two vẫy tay một cái, 'tà năng Cửu

U' đầy trời bị tụ lại lần nữa.

Cuối cùng, số tà năng này ngưng tụ thành một quả cầu khói đen to bằng quả bóng đá, lăn lộn trên lòng bàn tay Bạch tiền bối Two. "Tặng cậu." Bạch tiền bối Two ném khối tà năng Cửu U này về phía Tống Thư Hàng.

Hiện tại trong khối tà năng Cửu U này đã không còn ý chí của 'Cầu Kim Loại Lỏng', thuộc về vật vô chủ, rất thích hợp cho Tống Thư Hàng hấp thu.

Tống Thư Hàng cũng không khách sáo, khởi động lại Hạch Tâm Thế Giới, ngưng tụ ra một 'hình chiếu hoa sen' mới, sau đó hàng vạn sợi rễ trong suốt cắm vào trong khối tà năng Cửu U này, điên cuồng hấp thu năng lượng bên trong.

Trong lúc hấp thu khối tà năng Cửu U này, Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng bắt đầu tăng trưởng với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Lời to rồi. "Đáng tiếc, năng lượng bị tên kia tống ngược sang chỉ có một chút xíu, nếu có thể hấp thu toàn bộ ngụm 'tinh huyết' kia của hắn, Hạch Tâm Thế Giới của cậu có thể lớn lên gấp đôi trở lên." Bạch tiền bối Two nói. "Không sao, kiểu gì cũng còn cơ hội mà." Tống Thư Hàng nói.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối dường như bị ô nhiễm triệt để, trở thành sự tồn tại tương tự tà ma Cửu U, nhưng ý thức của bà vẫn rất tỉnh táo.

Nếu bà độ qua 'Ma kiếp' thành công, tấn thăng thành tồn tại bát phẩm, chắc là vẫn sẽ từ trong 'Thế giới Ma Kiếp' trở về hiện thế.

Đến lúc đó, không biết bà có ý định chữa trị 'ô nhiễm tà năng' trên người hay không? ...

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Các thành viên Nhóm Cửu Châu Số 1, cùng với Bỉ Ngạn Ma Quân, Tiểu Thải, Thi...

đều được an trí tại thế giới 'Sa Mạc Lục Châu' - động phủ thứ 3 do Nho gia tặng.

Hằng Hỏa Chân Quân liếc mắt một cái liền nhận ra nơi này, dù sao cũng là chính tay ngài tặng mảnh vỡ 'Viễn Cổ Thiên Đình' này cho Thư Hàng.

Chân Quân ngước mắt nhìn về phía xa.

Ồ?

Mảnh vỡ Thiên Đình, sao đều nối liền với nhau rồi?

Trước đây không lâu, Hằng Hỏa Chân Quân đại diện Nho gia tặng cho Tống Thư Hàng tổng cộng mười một động phủ.

Ngoại trừ cái ở khu vực Giang Nam là động phủ bình thường, mười động phủ còn lại toàn bộ là 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình'.

Hiện tại, Hằng Hỏa Chân Quân phóng mắt nhìn lại, liền thấy những mảnh vỡ Thiên Đình ngài tặng cho Tống Thư Hàng lúc trước dường như đều được nối liền với nhau.

Hằng Hỏa Chân Quân suy tư một chút, thân hình bay vút lên trời, lơ lửng trên cao nhìn xuống.

Sau đó, ngài nhìn thấy Hạ Cung Quảng Trường, Đao Kiếm Phong, Sa Mạc Lục Châu, Ngũ Xử Hoạt Tuyền, Huyễn Thành Toái Phiến ở xa xa, toàn bộ đã được ghép lại với nhau. "Đây là Thư Hàng tiểu hữu làm sao?" Hằng Hỏa Chân Quân thầm nghĩ.

Không chỉ như thế, khi bay trên không trung, ngài còn nhìn thấy tận cùng của 'thế giới' cũng như đường thế giới tuyến đang chậm rãi tăng trưởng.

Thân là người chấp chưởng 'Thế giới Kim Liên' của Nho gia, trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân lập tức có suy đoán.

Thư Hàng tiểu hữu dường như cũng sở hữu không gian tương tự 'Thế giới Kim Liên', chỉ là không gian này còn rất nhỏ rất nhỏ, không cách nào so sánh với 'Thế giới Kim Liên' đã trở thành một tiểu thế giới. [Đem mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình chuyển vào một phương tiểu thế giới, thủ đoạn và ý tưởng này, không hổ là Thư Hàng tiểu hữu.] Hằng Hỏa Chân Quân từ trên không hạ xuống.

Có lẽ, Nho gia cũng có thể thử một chút, trực tiếp chuyển các mảnh vỡ 'Viễn Cổ Thiên Đình' khác trong tay vào trong Thế giới Kim Liên?

Ngay khi Hằng Hỏa Chân Quân đang suy tư, đột nhiên thân hình tất cả mọi người có mặt thuấn di, toàn bộ bị chuyển ra khỏi 'Hạch Tâm Thế Giới', xuất hiện trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất của Bỉ Ngạn Ma Quân.

Lúc trở lại phòng thí nghiệm, mọi người liền nhìn thấy tay phải Tống Thư Hàng đang nâng một khối tà năng Cửu U hình cầu bị phong ấn.

Ở ngực hắn có một đóa hình chiếu hoa sen, trong đó hàng vạn cái rễ cắm vào tà năng Cửu U, điên cuồng hấp thu năng lượng bên trong.

Còn về Bạch tiền bối Two, khi mọi người hiện thân thì đã biến mất không thấy. ... "Tống tiền bối, trên tay tiền bối là cái gì vậy?" Vũ Nhu Tử tò mò nhìn tà năng Cửu U trong tay Tống Thư Hàng. "Cái này, coi như là thu hoạch ngoài ý muốn sau khi vào 'Thế giới Ma Kiếp' lần này đi." Tống Thư Hàng cười nói, thứ này chất lượng quá cao, hấp thu rất chậm.

Theo hắn ước tính, ít nhất phải mất khoảng một ngày, Hạch Tâm Thế Giới mới có thể triệt để tiêu hóa hấp thu khối 'tà năng Cửu U' này.

Nói xong, Tống Thư Hàng vươn tay nâng lên, khối tà năng Cửu U bị phong ấn này liền bay lên như quả bóng bay, lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Sau đó, hắn khom lưng, nhặt Thông Nương lên, nhét lại vào trong 'túi thu nhỏ một tấc'. *** Trong phòng thí nghiệm dưới lòng đất.

Các thành viên Nhóm Cửu Châu Số 1 cùng Bỉ Ngạn Ma Quân ngồi xếp bằng trên đất, bắt đầu giao lưu về thu hoạch sau khi chịu đựng Tên Lửa Thiên Kiếp, Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp trong 'Thế giới Ma Kiếp' lần này.

Chủ yếu là hai vị Tôn Giả và Bỉ Ngạn Ma Quân, cùng với Hoàng Sơn Chân Quân - người có thực lực mạnh nhất trong đám lục phẩm đang kể lại kinh nghiệm, các đạo hữu khác ngồi dự thính.

Cuộc giao lưu này kéo dài mãi đến sáng sớm hôm sau. "Đại khái là như vậy." Thất Tu Tôn Giả nói: "Tiếp theo, ta dự tính sẽ độ kiếp trong tháng này, xung kích cảnh giới bát phẩm." "Lão phu cũng chuẩn bị xung kích cảnh giới bát phẩm trước cuối tháng." Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười gật đầu nói.

Hoàng Sơn Chân Quân cũng gật đầu: "Ta đã chuẩn bị tàm tạm rồi, hôm nay lại có cảm ngộ.

Có lẽ... trong hai ngày này sẽ tiến hành độ kiếp." Dược Sư bổ sung: "Ta đã chuẩn bị thỏa đáng, về Thiên kiếp hiện đại hóa cũng có chút hiểu biết.

Nếu không có gì bất ngờ, ta sẽ tiến hành độ kiếp vào ngày mai, Tử Yên sẽ hộ pháp cho ta." Mắt Cuồng Đao Tam Lãng sáng lên: "Chậc chậc, cộng thêm Bạch Tôn Giả đang độ kiếp, Vân Tước Tử tiền bối, Hạch Đạn... a không, Hiến Công tiền bối, cùng với Tô Thị A Thất đang sắp độ kiếp.

Còn có Vũ Nhu Tử vừa độ kiếp xong, Tô Thị A Thập Lục, Thư Hàng tiểu hữu, tên Thất Sinh Phù kia.

Còn có Bắc Hà độ kiếp thành công, Toán Hắc Quái...

Số lượng đạo hữu sắp độ kiếp trong nhóm chúng ta gần đây khá nhiều nha.

Chương 1206

Hoàng Sơn tiền bối, hay là đổi tên nhóm chúng ta thành 'Nhóm Cửu Châu Độ Kiếp' đi, chúc phúc các vị đạo hữu độ kiếp tấn cấp thành công." Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Nếu là đạo hữu khác kiến nghị, có lẽ Hoàng Sơn Chân Quân sẽ thật sự cân nhắc một hai.

Nói thật, tạm thời đổi tên nhóm thành 'Nhóm Cửu Châu Độ Kiếp' đích xác rất có ý nghĩa chúc phúc.

Nhưng kiến nghị này là do Cuồng Đao Tam Lãng đưa ra, Hoàng Sơn Chân Quân lại không dám đổi tên nhóm này, cảm giác đổi xong sẽ rất "tác tử".

Sau khi giao lưu xong, các vị tiền bối và đạo hữu đứng dậy cáo biệt.

Cuồng Đao Tam Lãng và Vũ Nhu Tử vốn còn muốn chơi thêm một lát ở khu vực Giang Nam, nhưng lại bị Linh Vũ Điệp Tôn Giả cưỡng ép mang đi.

Hình như, phim của Tam Lãng tiền bối vẫn chưa quay xong? "Chúng ta cũng đi thôi." Tô Thị A Thập Lục lên tiếng. "Được, Thập Lục cô mang theo Thi, tôi mang Tiểu Thải cùng về." Tống Thư Hàng gật đầu.

Ngay khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục chuẩn bị rời đi, Bỉ Ngạn Ma Quân lên tiếng gọi: "Thư Hàng tiểu hữu, xin chờ một chút." "Bỉ Ngạn tiền bối còn có việc gì sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bỉ Ngạn Ma Quân mỉm cười, nói: "Lần này lúc Thư Hàng tiểu hữu độ kiếp đã xảy ra sự cố.

Ta vốn đã nhận thù lao, chế tạo riêng cho cậu một bộ đại trận độ kiếp 'tam tấn tứ'.

Nhưng hiện tại, đại trận độ kiếp này cậu cũng không dùng được nữa." Tống Thư Hàng gật đầu. "Cho nên, đợi khi nào Thư Hàng tiểu hữu cậu cần độ Thiên kiếp 'tứ tấn ngũ', thì liên hệ với ta nhé." Bỉ Ngạn Ma Quân nói: "Đến lúc đó, ta sẽ ra tay, chế tạo riêng trận pháp Thiên kiếp 'tứ tấn ngũ' cho tiểu hữu." "Có cần thêm thù lao không?" Tống Thư Hàng cười hỏi.

Trận pháp độ kiếp tứ tấn ngũ chắc chắn quý giá hơn trận pháp độ kiếp tam tấn tứ.

Bỉ Ngạn Ma Quân xua tay nói: "Còn thêm thù lao gì nữa?

Thư Hàng tiểu hữu cậu chịu đưa ta đi trải nghiệm 'Tên Lửa Thiên Kiếp' và 'Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp', đối với ta mà nói còn ý nghĩa hơn bất cứ thù lao nào.

Hai cú nổ hôm nay, nổ cho ta toàn thân thư sướng." Ma Quân ngài là M sao? "Được, vậy đợi khi nào tôi cần độ Thiên kiếp ngũ phẩm sẽ liên hệ Ma Quân." Tống Thư Hàng đáp.

Như vậy, lúc hắn độ Thiên kiếp ngũ phẩm sẽ không cần lo về trận độ kiếp nữa. ...

Cáo biệt Bỉ Ngạn Ma Quân, sau khi rời khỏi phòng thí nghiệm dưới lòng đất, Tống Thư Hàng lại nghĩ tới một chuyện. "Thập Lục, giúp tôi liên hệ Diệt Phượng tiền bối chút, xem ngài ấy đi đâu rồi." Tống Thư Hàng nói, khi điện thoại không ở bên cạnh thì luôn cần dùng đến nó. "Có việc gì sao?" Tô Thị A Thập Lục đạp độn quang, hỏi. "Tôi đang cần mượn CPU của ngài ấy dùng một lát, không thể để ngài ấy chạy mất được." Tống Thư Hàng cười nói. "Tôi hỏi giúp cậu trong nhóm." Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại ra, nhanh chóng gửi một tin nhắn trong nhóm.

Một lát sau, A Thập Lục đáp: "Diệt Phượng tiền bối nói đã cùng Bạch Hạc Chân Quân đợi chúng ta ở tòa lầu của Dược Sư.

Ngài ấy nói chuyện đã đồng ý với cậu đương nhiên sẽ không quên." "Vậy chúng ta mau về thôi." Tống Thư Hàng cười nói. *** Trong Thế giới Ma Kiếp.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bình tĩnh đứng trên mặt đất, đôi mắt màu băng lam nhìn chằm chằm tà lôi trên bầu trời.

Trên bầu trời, tà lôi không ngừng rơi xuống.

Trong mỗi đạo tà lôi đều hàm chứa lực sát thương cấp bậc thất phẩm...

Nhưng cũng chỉ là cường độ thất phẩm trung đẳng, uy lực cũng không mạnh mẽ.

Vân Tước Tử thậm chí căn bản không cần phản kích, bên cạnh bà không ngừng có huyền băng ngưng tụ.

Mỗi một đạo tà lôi rơi xuống đều sẽ bị cột băng do huyền băng bên người bà hóa thành triệt tiêu. "Đây chính là Thiên kiếp thất tấn bát của tà ma Cửu U?

Yếu quá..." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử khẽ nói.

Trận Thiên kiếp này đã kéo dài một đêm, nhưng từ đợt đầu tiên bắt đầu đến hiện tại, cường độ tà lôi vẫn chưa từng thay đổi.

Từ đầu đến cuối vẫn duy trì cùng một cường độ và phạm vi.

Tà lôi nhìn qua thanh thế to lớn, đối với Vân Tước Tử mà nói, căn bản không có một tia uy hiếp. "Thế này cũng quá nhàm chán rồi." Vân Tước Tử nói, uổng công bà còn tưởng rằng mình cũng sẽ giống như Bạch Tôn Giả, được chịu đựng loại Thiên kiếp kích thích như 'Tên Lửa Thiên Kiếp, Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp'.

Cho nên, cảm thấy bản thân sắp gặp Ma kiếp, bà không chút do dự liền tiến vào 'Thế giới Ma Kiếp', tấn thăng bát phẩm.

Nhưng không ngờ Ma kiếp lại yếu như vậy. "Chán ngắt, chán ngắt." Vân Tước Tử vung tay lên, cột băng dưới chân bà bỗng nhiên vọt lên, nâng bà lao vào hư không.

Sau đó, hai tay bà chắp lại: "Hàn Băng Thế Giới!" Tà năng khổng lồ từ trong cơ thể bà tuôn ra, hóa thành hàn băng màu đen, bao phủ về phía tà lôi trên bầu trời.

Rắc rắc rắc...

Chỉ trong nháy mắt, đám mây tà lôi kiếp vân trong hư không lại bị Vân Tước Tử đóng băng, hóa thành một tảng băng lớn hai cây số, từ trên không rơi xuống. "Ma kiếp thất tấn bát, lại chỉ có uy lực cỡ này.

Chẳng trách tà ma bát phẩm ở Thế giới Cửu U mới nhiều như vậy sao?" Vân Tước Tử thầm nghĩ.

Bộp ~~ Tà lôi kiếp vân bị đóng băng rơi xuống đất.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, trên bầu trời lại có một đám kiếp vân hiện ra.

Vẫn lớn hai cây số, vẫn là tà lôi đầy trời, vẫn là cường độ khoảng thất phẩm trung đẳng, bổ về phía Vân Tước Tử. "A a a a, sụp đổ rồi có được không, ngươi không thể biến mạnh hơn một chút sao?" Vân Tước Tử giận dữ nói.

Vô số thụ băng trên người bà bộc phát, đánh tan tà lôi rơi xuống. "Quá kém cỏi, quá kém cỏi." Vân Tước Tử hất mái tóc lam dài dày của mình: "Ta hối hận rồi!" Bà quyết định rồi.

Cái kiếp này bà không muốn độ nữa.

Ma kiếp của Thế giới Cửu U quá yếu, chán ngắt.

Bà muốn về hiện thế, đi độ Thiên kiếp.

Tên Lửa Thiên Kiếp, Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp, thậm chí là Bom Hydro Thiên Kiếp!

Trong tiếng nổ BOOOOOM~~ đó, trải nghiệm sự kích thích của cái chết giáng lâm. "Cái Ma kiếp này, ta không độ nữa.

Thả ta ra ngoài!" Vân Tước Tử lớn tiếng kêu lên.

Giọng nói của bà vang vọng trong không gian Ma kiếp.

Mà ngay trong hư không cách bà không xa, Cầu Kim Loại Lỏng: "..." Kịch bản này không đúng a.

Thân là Cửu U Chúa Tể, hắn âm thầm ra tay, dưới tiền đề không thay đổi tổng thể năng lượng Thiên kiếp, để 'Ma kiếp' của Vân Tước Tử rơi xuống với [uy lực hằng định, tốc độ hằng định].

Hắn phí tâm phí lực như vậy, là để Vân Tước Tử có thể thuận lợi độ qua Thiên kiếp thất tấn bát, quá trình tấn thăng Huyền Thánh vạn vô nhất thất.

Nhưng người phụ nữ này, dường như không cảm kích?

Còn rất bất mãn?

Tu luyện giả lúc độ kiếp, chẳng phải đều kỳ vọng uy lực Thiên kiếp có thể yếu đi một chút sao?

Làm sao bây giờ, có nên gia tăng uy lực Thiên kiếp không?

Nếu hiện tại gia tăng uy lực Ma kiếp, chẳng phải có cảm giác 'bị uy hiếp, và thỏa hiệp' sao?

Loại cảm giác này, Cầu Kim Loại Lỏng rất không thích.

Nhưng mà... nếu không gia tăng uy lực Ma kiếp, cứ cảm giác vị 'người chịu ô nhiễm' này sẽ làm ra chuyện quái gở trong Ma kiếp.

Cầu Kim Loại Lỏng trầm tư.

Hắn suy nghĩ một lát, sau đó quyết định, tiếp tục làm theo kịch bản của mình.

Nơi này chính là Thế giới Ma Kiếp, vị 'người chịu ô nhiễm' này chẳng lẽ còn có thể chơi ra hoa được?

Cái Ma kiếp này, bà ta muốn độ cũng phải độ; không muốn độ cũng phải ngoan ngoãn độ cho ta.

Còn về chuyện không muốn độ kiếp, muốn rời đi?

Đừng có nằm mơ!

Đã vào không gian Ma kiếp thì không có khả năng bỏ dở giữa chừng.

Hoặc là Cửu U Hiển Thánh, hoặc là độ kiếp thất bại mà chết.

Thật tưởng đây là vườn rau nhà mình, muốn vào thì vào?

Muốn ra thì ra?

Dù sao uy lực Ma kiếp cứ như vậy, sẽ không tăng lên nữa, cũng sẽ không thay đổi.

Ngươi thích cũng phải chịu, không thích cũng phải nhịn.

Ngoan ngoãn đợi đợt Ma kiếp [uy lực hằng định, tốc độ hằng định] này bổ xong, Cửu U Hiển Thánh đi.

Cầu Kim Loại Lỏng thầm nghĩ.

Trừ phi 'người chịu ô nhiễm' này hỏng não, buông xuôi đề kháng, nằm im để ma lôi thiên kiếp cuồng bổ, tự tìm đường chết.

Nhưng mà, vô luận là tu luyện giả chư thiên vạn giới, hay là tà ma Cửu U, sở dĩ tân khổ tu luyện, mục đích đều là chứng đạo trường sinh, lại có ai nằm im để kiếp lôi cuồng bổ chứ?

Phải biết rằng, một khi chết dưới kiếp lôi, đó là kết cục thần hình câu diệt.

Ngay khi Cầu Kim Loại Lỏng nghĩ như vậy...

Dưới Ma kiếp, Vân Tước Tử đưa tay hất mái tóc dài của mình.

Sau đó, bà tán đi huyền băng bên người mình, vô luận là dùng để phòng ngự hay tấn công, toàn bộ tán đi sạch sành sanh.

Tiếp đó, bà lại cởi pháp bào trên người xuống, thu lại, chỉ để lại một bộ quần áo bình thường bên trong.

Chương 1207

Chính là loại mua tùy ý trong cửa hàng quần áo của người thường, không mang theo một tia pháp lực nào.

Tiếp nữa, Vân Tước Tử nằm vật xuống đất, không phòng, không tránh, không né, cứ thế chờ ma lôi trên không trung bổ vào người bà.

Cầu Kim Loại Lỏng: "..." Đậu má, tên này não có bệnh hả?

Oanh oanh oanh ~~ Trong hư không, ma lôi tử hắc sắc rơi vào trên người Vân Tước Tử đã tán đi mọi phòng ngự. "A a a ~~" Vân Tước Tử phát ra tiếng kêu êm tai.

Dù sao cũng là 'Ma kiếp' thất tấn bát, cho dù bị Cầu Kim Loại Lỏng cố ý hạ thấp uy lực, nhưng nó vẫn có lực công kích cấp bậc thất phẩm trung đẳng.

Lại thêm thuộc tính đặc thù của 'Ma kiếp', có sát thương cộng thêm đối với sinh vật Cửu U, đối với Vân Tước Tử đang ở 'trạng thái chịu ô nhiễm' cũng có uy lực công kích cộng thêm.

Một đợt Ma kiếp qua đi, thân thể Vân Tước Tử bị bổ co giật liên hồi, dòng điện chạy loạn trong cơ thể bà, lại có ma hỏa xâm nhập cơ thể bà, thiêu đốt nội tạng.

Ngoài ra, lực tâm ma còn sẽ đưa linh hồn Vân Tước Tử vào ảo cảnh tàn khốc để tra tấn. "A a a a, đau đau đau đau." Vân Tước Tử vừa thảm thiết kêu, vừa còn thò tay vào túi, móc ra chiếc điện thoại đặc chế của mình.

Bà nhân lúc thời gian trống đợi đợt Ma kiếp tiếp theo giáng lâm, điều chỉnh tốt góc độ, làm vài tấm selfie cho mình.

Một bức tranh mỹ nhân chịu nạn thế này, không chụp lại thì tiếc quá đi?

Nói không chừng sau này còn có thể dùng nó để trêu chọc Tam Lãng đạo hữu một chút.

Oanh oanh oanh ~~ Lại một đợt kiếp lôi rơi xuống.

Vân Tước Tử nhanh chóng thu điện thoại lại, tiếp tục im lặng nằm yên, cắn chặt răng, chịu đựng lôi kiếp màu đen tím cuồng bổ.

Cầu Kim Loại Lỏng: "..." Tên này rốt cuộc là có ý gì a?

Có ý gì a?

Có ý gì a!

Đây là tìm chết đúng không?

Chưa từng thấy tên nào không theo lẽ thường như vậy, vì lý do tồi tệ thấu đỉnh [Thiên kiếp chán quá, không muốn độ nữa], liền trực tiếp buông xuôi đề kháng, nằm im bị Thiên kiếp cuồng bổ, một bộ dạng bát bì 'không muốn sống nữa'.

Đây là tìm chết!

Tên như vậy, rốt cuộc làm sao sống được đến hiện tại?

Hơn nữa còn tu luyện đến cảnh giới thất phẩm Tôn Giả? [Khoan đã, chẳng lẽ là bà ta phát giác được sự tồn tại của ta?

Cố ý muốn thăm dò ta?] Cầu Kim Loại Lỏng đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Nhưng lập tức, khả năng này bị hắn phủ định.

Người phụ nữ này từ đầu đến cuối không hề phát giác ra bất cứ thứ gì, hơn nữa hình thức bà ta giáng lâm 'Thế giới Ma Kiếp' là loại mới nghiên cứu ra, ngoại trừ lão đối đầu 'Bạch' ra, tuyệt đối không thể bị người khác phát giác sự tồn tại của hắn.

Oanh oanh oanh ~ Ma kiếp trong hư không vẫn bình ổn, hữu lực rơi xuống, nổ trên người Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử đã bị bổ đến trầy da sứt thịt, mái tóc dài màu lam đều có dấu hiệu cháy sém.

Giữa chừng, thậm chí còn có một đợt ma hỏa bạo nổ theo Ma kiếp đến, trực tiếp nổ cho Vân Tước Tử hôn mê bất tỉnh...

Nhưng cho dù như thế, Vân Tước Tử vẫn không tiến hành đề kháng.

Bà cứ co quắp thành một đoàn như vậy, nằm trên mặt đất, không phản kháng, không phòng ngự, không tấn công, không né tránh, không tự chữa trị, triệt để từ bỏ trị liệu.

Cứ tiếp tục như vậy, kết cục của bà chỉ có một đó là chết! [Tên này, không phải thật sự muốn tìm chết chứ?] Cầu Kim Loại Lỏng trong lòng mạc danh phiền toái.

Tên này quan hệ đến đại kế hoạch của hắn.

Nếu bà ta chết đi, muốn tìm lại một 'người chịu ô nhiễm' thích hợp không biết phải đến ngày tháng năm nào.

Mà hắn hiện tại, rất thiếu thời gian.

Vị tương ứng kia của hắn, trạng thái càng ngày càng tồi tệ, không có nhiều thời gian để lãng phí.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ thật sự phải thỏa hiệp, nâng uy lực 'Ma kiếp' lên một chút, nâng đến trình độ khiến 'người chịu ô nhiễm' hài lòng?

Để bà ta có động lực trở lại, bò dậy nghiêm túc độ kiếp?

Cầu Kim Loại Lỏng lại nghiêm túc trầm tư một lát...

Phi, đừng hòng.

Tật xấu của người ta đều là làm sao mà ra?

Đều là do chiều chuộng mà ra!

Hắn tuyệt đối không chiều cái tật xấu này của bà ta. [Ta thà rằng áp uy lực 'Ma kiếp' xuống nữa, áp đến trình độ bổ thế nào cũng không chết được 'người chịu ô nhiễm', để bà ta thuận lợi hoàn thành độ kiếp.] Cầu Kim Loại Lỏng thầm nghĩ.

Ngươi không phải muốn nằm im bị 'Ma kiếp' bổ chết sao?

Vậy ta sẽ cho ngươi nằm im bổ đến bát phẩm!

Thế là, Cầu Kim Loại Lỏng lại vận dụng quyền hạn 'Cửu U Chúa Tể' của mình, tiến hành sửa đổi Thiên kiếp của Vân Tước Tử lần nữa.

Thiên kiếp thất tấn bát cũng có uy lực thấp nhất.

Cho dù là Cầu Kim Loại Lỏng, lúc sửa đổi cũng không thể trực tiếp đổi uy lực Thiên kiếp thành cấp bậc 'tam, tứ phẩm'.

Hắn ra tay, điều chỉnh uy lực 'Ma kiếp' của Vân Tước Tử đến mức uy lực [Thất phẩm sơ].

Ma kiếp ở mức độ này, đối với Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử có thực lực và thể chất thất phẩm đỉnh phong mà nói, đã không còn trí mạng, tối đa bổ cho cái sống dở chết dở.

Chỉ cần không chết, chỉ cần có thể thuận lợi để nha này tấn thăng, thì không thành vấn đề.

Cầu Kim Loại Lỏng rất hài lòng. ...

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vốn đang co quắp thành một đoàn, hơi mở mắt ra, mê mang nhìn về phía bầu trời.

Uy lực Ma kiếp, hình như lại giảm thấp một chút?

Ma kiếp trước đó oanh kích lên người còn có cảm giác kịch đau.

Nhưng hiện tại lúc Ma kiếp lâm thân, cảm giác đau đớn đã giảm đi hơn một nửa. "Làm cái lông gì vậy, tại sao uy lực Thiên kiếp ngược lại càng ngày càng nhỏ?

Chẳng lẽ là ta bị bổ riết rồi quen?" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bò dậy, y phục trên người bà lúc này đều đã rách nát không chịu nổi, dù sao cũng là y phục của người thường, hơn nữa bà lại triệt để buông xuôi đề kháng và phòng ngự, những y phục này đương nhiên không cách nào bảo toàn dưới 'Ma kiếp'.

Oanh oanh oanh ~~ Ma kiếp rơi vào trên người Vân Tước Tử, bà tỉ mỉ cảm ứng một chút.

Vân Tước Tử: "..." Uy lực thật sự đã giảm xuống, Ma kiếp vốn có uy lực thất phẩm trung đẳng, hiện tại tối đa chỉ có thất phẩm sơ đẳng.

Loại công kích như gà con thế này, cho dù bà buông xuôi tất cả phòng ngự + thân chịu trọng thương, cũng không chết được. "Hối hận rồi." Vân Tước Tử lẩm bẩm nói.

Rõ ràng Thiên kiếp ở hiện thế tuyệt như vậy, bà lại bị chập mạch, chạy tới độ cái 'Ma kiếp' yếu như gà này, một chút ý nghĩa cũng không có.

Bà cứ thế ngồi xếp bằng, một tay chống má, chịu đựng 'Ma kiếp' oanh tạc.

Ngay cả phòng ngự cũng không cần phòng Ma kiếp, còn độ cái rắm gì nữa? "Như vậy thì, cho dù tấn thăng bát phẩm cũng chẳng có ý nghĩa gì." Vân Tước Tử thở dài thườn thượt.

Trong Nhóm Cửu Châu Số 1, các đạo hữu Tôn Giả khác lúc độ kiếp, nào là Tên Lửa Thiên Kiếp, xe tăng hạng nặng, Bom Nguyên Tử

Thiên Kiếp, Bom Hydro Thiên Kiếp, đợt sau kích thích hơn đợt trước, đợt sau tiếp cận cái chết hơn đợt trước.

Đợi những đạo hữu này độ kiếp thành công, chia sẻ kinh nghiệm 'thất tấn bát độ kiếp' với các vãn bối, vừa kích thích vừa có hàng khô.

Còn bà thì sao?

Bà ngay cả phòng ngự cũng cởi sạch rồi, cứ phơi mình như cá mắm thế này, phơi nắng phơi nắng, rồi lên bát phẩm.

Đến lúc đó bà phải truyền thụ kinh nghiệm cho vãn bối thế nào?

Tổng không thể để các hậu bối cũng tìm chết giống bà, cởi sạch phòng ngự, phơi mình như cá mắm mà độ kiếp chứ?

Vân Tước Tử cảm thấy thật tâm luy (tâm mệt mỏi).

Bà ngẩng đầu nhìn kiếp vân yếu như gà trên đỉnh đầu.

Chẳng lẽ thật sự không có cách nào làm cho Thiên kiếp biến thành mạnh mẽ hơn chút sao?

Khoan đã, đúng rồi!

Ta có thể làm cho uy lực 'Ma kiếp' trở nên mạnh mẽ hơn mà!

Tự mình động thủ, cơm no áo ấm. [Luận làm thế nào để uy lực Thiên kiếp trở nên mạnh hơn, bá đạo hơn!] Có một biện pháp đơn giản nhất - biện pháp mà bất cứ hệ thống tu luyện giả nào cũng đều hiểu.

Đó chính là vài vị đạo hữu cùng nhau độ kiếp, đến lúc đó Thiên kiếp sẽ không phải là 1+1 đơn giản như vậy.

Nhưng vấn đề lại tới.

Độ kiếp thất tấn bát là bị kéo vào trong một tiểu thế giới độc lập.

Trong cả Thế giới Ma Kiếp này, chỉ có một mình Huyền Nữ Môn

Vân Tước Tử.

Bà phải đi đâu tìm một 'đạo hữu' cùng bà độ kiếp đây?

À, còn thật sự có.

Chỉ thấy Vân Tước Tử trước tiên chắp hai tay lại, khắc họa một trận phòng ngự hình cầu.

Sau đó, bà thò tay vào trong trận phòng ngự, từ trong không gian trang bị của mình lấy ra một mảnh vỡ giấy bị phong ấn. "Này, này ~~ Là Ngân Phiếu hả?

Có nghe thiếp thân nói chuyện không?" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử kêu lên với mảnh vỡ giấy này.

Chương 1208

Khoảng mười mấy giây sau.

Mảnh vỡ giấy này giãy giụa: "Ngọa tào, chuyện gì thế này?

Tại sao ta lại nhìn thấy bà?

Đây là nơi nào?" "Đây là Thế giới Ma Kiếp." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cười ha hả nói: "Ngân Phiếu đạo hữu, có hứng thú cùng thiếp thân độ cái kiếp không?" "Khoan đã, tại sao ta lại xuất hiện ở đây?

Vân Tước Tử, bà đã làm gì ta?" Mảnh vỡ giấy kinh hãi nói.

Nó chỉ là một tờ tiền giấy thông dụng của Viễn Cổ Thiên Đình, lại không phải tà vật Cửu U, tại sao ý thức lại xuất hiện ở Thế giới Ma Kiếp?

Vân Tước Tử đã làm gì nó?

Ngân Phiếu nhớ rõ, mình vừa nãy rõ ràng còn đang ở trong tiểu động phủ của mình, vui vẻ đếm linh thạch, đây là chuyện nó thích làm nhất.

Nhưng đột nhiên, nó cảm giác chân mình hơi ngứa - chân nó cụ thể chỉ vị trí dưới đáy của ngân phiếu.

Sau đó, nó khom lưng nhìn về phía 'chân' mình một cái.

Chính là liếc mắt nhìn một cái như thế, nó đột nhiên phát hiện ý thức mình một trận hoảng hốt.

Tiếp đó, khuôn mặt Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử liền xuất hiện trước mắt nó.

Hơn nữa, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử còn mời nó cùng nhau độ

kiếp.

Đùa kiểu gì vậy!

Thứ như Thiên kiếp có thể cùng nhau độ sao?

Những kẻ tụ tập cùng nhau độ kiếp đều là đồ ngốc có được không?

Nó thân là một tờ ngân phiếu từ thời đại Viễn Cổ Thiên Đình sống sót đến nay, cơ duyên xảo hợp mở ra linh trí, tu hành không dễ, nó còn chưa sống đủ, mới sẽ không bồi Vân Tước Tử điên khùng.

Thế là, Ngân Phiếu đại gia nghĩa chính ngôn từ cự tuyệt đề nghị của Vân Tước Tử. "Ta từ chối!

Ta mới sẽ không bồi bà cùng nhau độ kiếp, chết cái tâm này đi.

Ngoài ra, Vân Tước Tử bà rốt cuộc đã làm gì ta?

Tại sao một bộ phận thân thể ta lại ở trong tay bà?" Ngân Phiếu nghiến răng nói. "Không không không, thiếp thân chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì với ngươi cả." Vân Tước Tử mỉm cười nói: "Ngươi và thiếp thân là quan hệ hợp tác, chúng ta là quan hệ bình đẳng, tình hữu nghị giữa chúng ta sẽ trường tồn.

Thiếp thân sẽ không làm chuyện đoạn tuyệt quan hệ hợp tác giữa chúng ta đâu." "Vậy tại sao một bộ phận thân thể ta lại ở trong tay bà?" Ngân Phiếu nghiến răng nghiến lợi nói. "Là tự ngươi xé xuống, nói muốn làm quà tặng cho thiếp thân." Vân Tước Tử nói. "Khẩu hồ (Điêu)!

Chuyện này sao có thể?" Ngân Phiếu giận dữ nói: "Bà đã thấy ai tặng quà mà lại chém một bộ phận thân thể mình xuống làm quà tặng chưa?" "Ngươi a." Vân Tước Tử nói. "Đừng đùa nữa, Vân Tước Tử, hôm nay bà nếu không nói ra được cái một hai ba, quan hệ hợp tác giữa chúng ta sẽ đoạn tuyệt!" Ngân Phiếu nổi giận. "Thiếp thân nói, câu câu đều là thật.

Nếu có nửa lời sai trái, thiên đả lôi phách...

À không đúng, thiếp thân hiện tại đang độ kiếp, kiếp lôi đang cuồng bổ nè." Vân Tước Tử cười một cái, sau đó chậm rãi kể lại: "Sự tình là như vầy, nhớ đó là một buổi tối bình thường.

Ngân Phiếu đạo hữu ngươi hình như uống say, không biết đánh nhau với vị đại yêu nào một trận, ngay cả thân thể cũng bị đánh rách.

Sau đó, đạo hữu ngươi mang theo thân thể rách nát của mình, ngự kiếm đến động phủ thiếp thân, nhờ thiếp thân ra tay vá lại thân thể cho ngươi.

Thiếp thân nể tình ta và ngươi hợp tác nhiều năm, liền sử dụng dược liệu trân quý, tu phục thân thể cho ngươi.

Đợi thiếp thân tu phục thân thể cho đạo hữu xong, lại thuận tay gửi cho đạo hữu một cái hóa đơn, bởi vì dược liệu tu phục rất đắt, khoản phí dược liệu này thiếp thân không thể bỏ tiền túi ra được." Không tật xấu, Vân Tước Tử kể có lý có cứ. "Nợ thì trả tiền, thiên kinh địa nghĩa.

Nhưng chuyện này và việc một bộ phận thân thể ta ở trong tay bà có quan hệ gì?" Ngân Phiếu trừng lớn mắt nói, Vân Tước Tử không phải bắt nó lấy thân gán nợ chứ? "Nghe thiếp thân kể hết đã." Vân Tước Tử vừa đỉnh lấy 'Ma kiếp' oanh tạc, vừa tiếp tục nói: "Lúc ấy đạo hữu nhận được hóa đơn của thiếp thân, đột nhiên hét lớn [Tiền thì không có, mạng thì có một cái], lăn lộn đầy đất làm loạn lên.

Thiếp thân thấy đạo hữu còn trong trạng thái say rượu, thế là định để đạo hữu nghỉ ngơi cho khỏe, đợi đạo hữu tỉnh táo lại thì tính toán khoản nợ này với ngươi.

Nhưng mà, điều khiến thiếp thân không ngờ tới là... lăn qua lăn lại, đạo hữu đột nhiên khom lưng, từ trên thân thể mình xé xuống một mảng lớn thân thể, đưa cho thiếp thân.

Đạo hữu còn nói, thân thể ngươi chính là ngân phiếu, đã như vậy, thì dùng thân thể ngươi để gán nợ!

Đạo hữu lúc ấy nói hùng hồn đầy lý lẽ.

Hơn nữa, đạo hữu còn chính miệng nói cho thiếp thân, nói trong mảnh thân thể này hàm chứa ý chí của đạo hữu, chỉ cần thiếp thân lược thi pháp thuật, là có thể dẫn đạo ý chí của ngươi qua đây." Ngân Phiếu: "..." "Thiếp thân vốn không muốn nhận bộ phận thân thể này của đạo hữu, nhưng đạo hữu trong trạng thái say rượu ngang ngược vô lý, cứ bắt thiếp thân phải nhận bộ phận thân thể này, còn nói nếu không nhận chính là coi thường ngươi, từ nay về sau sẽ cự tuyệt hợp tác nữa.

Thiếp thân đành phải nhận lấy bộ phận thân thể này của đạo hữu.

Ngoài ra phải nhắc nhở đạo hữu, cuối cùng, thiếp thân lại sử dụng một phần dược liệu trân quý, bổ sung lại bộ phận thân thể bị xé đi của đạo hữu.

Nói ra thì, khoản phí dược liệu thứ hai, thiếp thân đều còn chưa thanh toán với đạo hữu đâu." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bình tĩnh nói.

Ngân Phiếu: "..." Nó dường như thật sự nhớ ra rồi, nó đích xác có một lần uống nhiều - đó là lúc cùng người ta tổ đội thám hiểm một di tích, lấy được một lô tiên nhưỡng chân chính từ trong đó.

Sau đó, nó không cẩn thận liền uống nhiều?

Nó thậm chí không nhớ mình uống rượu thế nào?

Là ngâm cả tờ phiếu vào trong tiên nhưỡng?

Hay là dùng biện pháp gì hấp thu tiên nhưỡng?

Dù sao nó cũng say, loáng thoáng còn nhớ mình tìm một con đại yêu đánh nhau một trận.

Lúc tỉnh lại, phát hiện mình mạc danh kỳ diệu xuất hiện trong động phủ của Vân Tước Tử. "Cho nên, kỳ thực sau ngày hôm đó, 'chân' ta...

ý ta là, cái phần dưới chân của thân phiếu ấy, kỳ thực đều là Vân Tước Tử bà vá lại?" Ngân Phiếu hỏi. "Chính xác." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói: "Tay nghề thiếp thân vẫn rất tốt, ta đoán, đạo hữu đến nay đều chưa phát hiện một bộ phận thân thể mình đã bị thay thế đi." Ngân Phiếu đại gia chỉ cảm thấy sinh không thể luyến.

Được rồi, chuyện một bộ phận thân thể nó nằm trong tay Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã thành sự thật, hơn nữa ý chí của nó bị dẫn dắt đến trên mảnh nhỏ thân thể này cũng đã là sự thật, không thể thay đổi. "Nói đi, phải làm thế nào mới chịu trả lại bộ phận thân thể này cho ta?" Ngân Phiếu trầm giọng nói. "Bồi thiếp thân cùng nhau độ cái kiếp thế nào?

Ngươi xem, Thiên kiếp của thiếp thân hiện tại quả thực yếu cực kỳ, một chút ý nghĩa cũng không có." Vân Tước Tử lập tức nói. "Chê uy lực Thiên kiếp yếu?

Bà đây là đang tìm chết hay sao!" Ngân Phiếu giận dữ nói. "Thật là, ngươi và thiếp thân cũng không phải hợp tác lần đầu." Vân Tước Tử cười lên, lông mi màu băng lam chớp chớp, phong tình vạn chủng: "Thiếp thân, có khi nào không đang tìm chết?" Ngân Phiếu: "..." "Cân nhắc một chút đi?

Chỉ cần ngươi giúp thiếp thân một tay, đợi trở về hiện thế, bộ phận thân thể này của đạo hữu, thiếp thân bảo đảm hoàn trả toàn bộ, rất có lời nhé!

Thiếp thân nhớ thực lực của đạo hữu, kỳ thực cũng đã sớm đến bình cảnh tấn cấp.

Chỉ cần một ý niệm, là có thể dẫn động Thiên kiếp.

Cho nên, đạo hữu chi bằng nhân lúc này, sử dụng bộ phận thân thể này, dẫn động Thiên kiếp trong 'Thế giới Ma Kiếp', cùng thiếp thân cộng độ kiếp này đi." Vân Tước Tử cổ vũ.

Ngân Phiếu: "Lỡ như, Thiên kiếp rơi xuống, trực tiếp hủy diệt bộ phận thân thể này của ta, ta chẳng phải lỗ to sao?" "Yên tâm, ngươi phải tin tưởng thực lực của thiếp thân." Vân Tước Tử nói.

Ngân Phiếu: "Bộ dạng này của bà, bảo ta làm sao tin tưởng bà?

Cho nên, ta từ chối." Bộ dạng hiện tại của Vân Tước Tử thê thảm cực kỳ, trầy da sứt thịt, trên người thỉnh thoảng còn có hồ quang điện kiếp lôi nổ lách tách. "Haizz...

Ngân Phiếu đạo hữu, có mấy lời kỳ thực thiếp thân không muốn nói toạc ra.

Bởi vì nói toạc ra thì mất vui.

Nhưng hôm nay, thiếp thân vẫn nên nói rõ với ngươi đi." Vân Tước Tử chậm rãi nói: "Đạo hữu, bộ phận 'thân thể' này của ngươi hiện đang ở trong tay thiếp thân.

Cho dù ngươi không dẫn động 'Thiên kiếp', tăng cường uy lực Thiên kiếp của thiếp thân.

Nhưng thiếp thân chỉ cần tùy tay ném bộ phận thân thể này của đạo hữu sang bên cạnh một cái, Ma kiếp trên bầu trời bổ xuống, sẽ trực tiếp oanh tạc bộ phận thân thể này của đạo hữu thành cặn bã." Ngân Phiếu: "..." "Nói cách khác, đối với đạo hữu mà nói, bộ phận thân thể này của đạo hữu bị hủy đi là [kết cục xấu nhất].

Nhưng nếu đạo hữu chịu giúp thiếp thân một tay, vậy thiếp thân sẽ nỗ lực bảo vệ bộ phận thân thể này của đạo hữu.

Chưa nói đến việc đến lúc đó thiếp thân có thể thành công bảo vệ tốt đạo hữu hay không, nhưng ít nhất thân thể đạo hữu vẫn còn [khả năng sống sót].

Cho nên, đây là cục diện 'trong cái chết tìm đường sống'.

Đạo hữu, hiện tại, ngươi còn lý do từ chối sao?" Vân Tước Tử cười ngọt ngào.

Ngân Phiếu: "Mẹ nó!" "Quyết định đi, đạo hữu." Vân Tước Tử nói: "Nhắc nhở đạo hữu, trận pháp phòng ngự trong tay thiếp thân không kiên trì được quá lâu nữa đâu, tối đa mười giây, trận pháp phòng ngự sẽ sụp đổ.

Bộ phận thân thể này của đạo hữu sẽ bại lộ dưới 'kiếp lôi'." "Ta giúp!" Ngân Phiếu khổ sở nói: "Nhưng ta có một điều kiện, một khi ta giúp bà dẫn động Thiên kiếp, bà phải lập tức giải trừ lực hút đối với 'ý thức' của ta, để ý thức ta quay về bản thể." Bộ phận thân thể này cứ bồi Vân Tước Tử điên đi, ý thức của nó không muốn bồi cùng nhau độ Ma kiếp đâu. "Đạo hữu quả nhiên sảng khoái, thiếp thân đáp ứng điều kiện của ngươi." Vân Tước Tử nói: "Ngươi sử dụng bộ phận thân thể này dẫn động Thiên kiếp, cường hóa uy lực Ma kiếp của thiếp thân.

Bất kể thành công hay không, thiếp thân sống sót trở về, chắc chắn sẽ hoàn trả bộ phận thân thể này của đạo hữu." Ngân Phiếu hít sâu một hơi, linh lực lưu trữ trong bộ phận cơ thể này vận chuyển...

Trong Thế giới Ma Kiếp, có thể dẫn động Thiên kiếp không?

Ngân Phiếu và Vân Tước Tử đều không biết làm vậy sẽ phát sinh biến hóa gì, bất quá nếu không hiệu quả, chỉ cần Ngân Phiếu lợi dụng một phần thân thể đi can nhiễu 'Ma kiếp', theo quy tắc, Ma kiếp cũng sẽ được cường hóa nhất định. ...

Mà lúc này, Cầu Kim Loại Lỏng toàn trình giữ thái độ quan chú. [Lại nghĩ đến việc lợi dụng Thiên kiếp của yêu sủng, gia cường uy lực Ma kiếp bản thân.

Tên này, muốn tìm chết như vậy sao?] "Nhưng mà, có ta ở một bên trấn áp, uy lực Ma kiếp sẽ không tăng lên quá nhiều." Cầu Kim Loại Lỏng thầm nghĩ.

Hắn phải bảo đảm Vân Tước Tử độ kiếp thuận lợi, tuyệt đối sẽ không để uy lực Ma kiếp tăng lên lung tung.

Sự tồn tại của 'Ngân Phiếu' bị Cầu Kim Loại Lỏng coi là yêu sủng của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử. ...

Chương 1209

Theo việc Ngân Phiếu giải phóng linh lực, nó bị 'Ma kiếp' xác định là kẻ can nhiễu Thiên kiếp.

Trong hư không, uy lực Ma kiếp chủ động tăng lên một chút. "Có hiệu quả, bất quá... vẫn chưa đủ." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thầm nghĩ.

Oanh ~~ Trong hư không, lại có một đợt lôi kiếp giáng lâm.

Đạo lôi kiếp này chỉnh thể hiện ra màu đen tím, nhưng bên trong nó lại hàm chứa lôi điện màu tím vàng, phảng phất như mạch máu, hiển nhiên là đã phát sinh biến dị.

Kiếp lôi biến dị như kiếm, chém lên người Vân Tước Tử.

Đạo kiếp lôi biến dị này dung hợp 'Ma kiếp' của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử và sức mạnh 'Thiên kiếp' do Bạch đạo hữu dẫn xuống.

Hai loại đại kiếp có thuộc tính hoàn toàn khác nhau, lại giống như thái cực âm dương quấn lấy nhau, hợp thành một thể.

Đồng thời, sau khi hai loại 'Thiên kiếp' khác biệt này dung hợp, lại hiển hóa ra hình dáng sơ khai của một thanh kiếm.

Thủ đoạn công kích này có chút tương tự với thiên địa dị tượng sinh ra khi đại năng giảng pháp.

Đạo kiếm kiếp lôi biến dị này, vừa là đòn hợp kích của Ma kiếp và Thiên kiếp, cũng là thiên địa đang giảng pháp.

Dù là đối với 'Cửu U tà ma' hay 'nhân loại tu luyện giả' mà nói, loại 'Thiên kiếp' phức hợp này đều nguy hiểm chết người hơn nhiều. [Nhưng mà, có ta ở đây, uy lực Ma kiếp đừng hòng tăng lên bao nhiêu.

Tiếp tục vượt qua Ma kiếp như một con cá muối cho ta, rồi tấn thăng Bát phẩm đi.] Cầu Kim Loại Lỏng đang âm thầm quan sát thầm nghĩ trong lòng.

Thế giới Ma kiếp là địa bàn của nó, mặc cho Vân Tước Tử giày vò thế nào, cũng đừng hòng gây ra chuyện lớn.

Cầu Kim Loại Lỏng ra tay điều chỉnh trong sát na, trước khi thanh kiếm Ma kiếp biến dị chém lên người Vân Tước Tử, nó đã nhanh chóng chỉnh uy lực xuống mức thấp nhất. ...

Đối mặt với kiếm Ma kiếp biến dị, đôi mắt của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vốn đang đầy vết thương chồng chất bỗng trở nên sáng ngời.

Cô ngửi thấy mùi vị kích thích từ thanh 'kiếm Ma kiếp biến dị' này.

Tuy rằng so với loại 'Thiên kiếp đạn đạo, Thiên kiếp hạch tâm' khi Bạch đạo hữu độ kiếp thì còn kém chút chút, nhưng thanh kiếm Ma kiếp biến dị này là một khởi đầu tốt.

Vân Tước Tử cảm thấy chỉ cần mình thao tác tốt, tiếp tục sử dụng một số thủ đoạn khiêu khích Ma kiếp, khẳng định có thể khiến trận 'Ma kiếp' nhàm chán này trở nên kích thích hơn.

Kiếm Ma kiếp biến dị vừa nhanh vừa mạnh, chớp mắt đã ập tới người.

Vân Tước Tử không hề lựa chọn phòng ngự, cô nhanh chóng thu 'bộ phận cơ thể của Bạch đạo hữu' vào trong pháp khí không gian của mình.

Cô là người giữ lời hứa, quay đầu còn phải trả lại bộ phận cơ thể này cho Bạch đạo hữu, cố gắng đừng để nó bị hủy.

Còn về uy lực của kiếm Ma kiếp, cứ để thân thể mình cảm nhận một chút đi.

Ngay khoảnh khắc cô vừa thu 'bộ phận cơ thể của Bạch đạo hữu' lại, đạo 'kiếm Ma kiếp biến dị' kia đã chém lên người cô.

Lúc này, mọi phòng ngự trên người Vân Tước Tử đều đã triệt tiêu.

Cho nên, thanh ma lôi kiếm này trực tiếp đâm vào vị trí vai của cô, phá vỡ nhục thân, thân kiếm đâm vào quá nửa.

Sau một khắc, hai loại lực lượng đại kiếp là Thiên kiếp và Ma kiếp quán nhập vào trong cơ thể Vân Tước Tử, điên cuồng bùng nổ.

Một kiếm này chỉ ẩn chứa sức mạnh thuần túy của 'Lôi kiếp', nhưng sức mạnh càng thuần túy, mùi vị khi bùng nổ cũng đặc biệt thuần túy, lực đạo đủ mạnh. "Đánh giá thấp rồi a a a ~~" Vân Tước Tử đột nhiên kêu lên.

Cô đánh giá thấp cái gì?

Uy lực của Ma kiếp biến dị, hay là thứ gì khác? "A a a a...

Không xong rồi...

Lại ~~ nghịch dại rồi ~~" Vân Tước Tử thảm thiết kêu lên, đầu nghiêng một cái, từ từ ngã xuống đất.

Khi ngã xuống, Vân Tước Tử còn dùng chút ý thức cuối cùng, khiến tư thế ngã xuống của mình trở nên mỹ quan một chút.

Oanh ~ Cuối cùng, Vân Tước Tử ngã xuống trong tư thế cuộn tròn.

Ngay khoảnh khắc cô ngã xuống, 'Ma kiếp' trên bầu trời cũng dừng lại, không còn Ma kiếp giáng xuống nữa.

Cầu Kim Loại Lỏng sững sờ, tại sao Ma kiếp lại dừng lại?

Vừa rồi, nó đâu có nhúng tay dừng vận hành Ma kiếp đâu.

Nếu đã như vậy, chỉ cần người độ kiếp chưa chết, Ma kiếp đang đánh xuống không nên dừng lại mới đúng.

Khi Cầu Kim Loại Lỏng nghĩ tới đây, trong lòng đột nhiên trào lên một cảm giác bất an.

Ánh mắt của nó nhìn chằm chằm vào kẻ bị ô nhiễm đang nằm thẳng cẳng kia.

Chỉ thấy khí tức sinh mệnh trên người Vân Tước Tử bắt đầu tiêu tán từng chút một.

Cơ thể đầy thương tích cũng dần dần mất đi nhiệt độ.

Chết...

Chết rồi? [?????] Cầu Kim Loại Lỏng vốn duy trì sự chú ý toàn trình, nháy mắt nghệch mặt ra.

Con mẹ nó sao có thể chứ!

Uy lực của đạo 'Ma kiếp chi kiếm' này đã bị ta áp chế xuống mức thấp nhất, hơn nữa ta đã tính toán đi tính toán lại trạng thái của 'kẻ bị ô nhiễm' này, uy lực của đạo 'Ma kiếp chi kiếm' kia tối đa chỉ khiến cô ta bị thương thêm chút đỉnh, tuyệt đối không thể chết được mà!

Nhưng tên này là sao đây?

Chết rồi?

Gặp quỷ, tại sao tên này lại chết được chứ! [Là chỗ nào sai sót?

Bước nào xảy ra vấn đề rồi?

Ta đã bỏ sót điều gì?] Nội tâm của Cầu Kim Loại Lỏng lúc này hoàn toàn không biết phải dùng từ gì để hình dung.

Có như vậy một khoảnh khắc, nội tâm của nó phảng phất như vũ trụ nổ lớn (Big Bang) vậy. [Không thể nào, cho dù uy lực một kiếm vừa rồi có phóng đại lên vài lần, cũng tuyệt đối không thể chết được.] Cầu Kim Loại Lỏng không dám tin, nó cẩn thận cảm ứng 'kẻ bị ô nhiễm' trước mắt này.

Vân Tước Tử lúc này sinh cơ đã tiêu tán toàn bộ, thân thể cô hiện tại chính là một cái xác lạnh băng.

Vậy mà chết thật rồi, không phải giả chết hay chết lâm sàng.

Cầu Kim Loại Lỏng nãi là Chúa tể Cửu U, trong thế giới Ma kiếp này, cũng chỉ có Bạch tiền bối Two mới có thể cho nó ăn chút hành.

Nhưng mà, cho dù là Bạch tiền bối Two thì cùng Cầu Kim Loại Lỏng cũng chỉ là quan hệ ngang hàng.

Ngay trước mặt Cầu Kim Loại Lỏng mà giở trò thì cũng có giới hạn.

Tuyệt đối không thể khiến nó ngay cả 'người chết, người sống' cũng phân biệt sai.

Cầu Kim Loại Lỏng không cam lòng, sử dụng quyền hành Chúa tể của mình, tác động lên thi thể Vân Tước Tử.

Sức mạnh thuộc về Chúa tể quét qua người Vân Tước Tử, nhưng kết quả nhận được vẫn không đổi.

Vân Tước Tử chết rồi.

Cứ thế chết một cách dứt khoát.

Cầu Kim Loại Lỏng rơi vào trạng thái trầm mặc như chết. [Nếu như...

Nếu như trước đó ta không cố ý áp chế Ma kiếp.

Thậm chí để Ma kiếp và Thiên kiếp hiện thế duy trì cập nhật đồng bộ, nói không chừng 'cô ta' sẽ nghiêm túc độ kiếp, đồng thời tấn thăng

Bát phẩm cũng chưa biết chừng?] Trong lòng Cầu Kim Loại Lỏng đột nhiên trào lên một ý nghĩ như vậy.

Cảm giác này, là cảm xúc hối hận sao?

Nói thật, nó thật sự có chút hối hận rồi.

Nhưng ngoài hối hận ra, trong lòng Cầu Kim Loại Lỏng còn có một loại cảm giác nghẹn khuất không nói nên lời.

Thế giới này rốt cuộc là sao vậy?

Chỉ vì uy lực 'Ma kiếp' quá yếu, không hài lòng, không thích, không kích thích... cái lý do chó má không thông này, mà liền tìm chết, lược bỏ khiêu khích, từ bỏ phòng ngự và trị liệu, cuối cùng... bị một cái Thiên kiếp yếu nhớt chỉ cỡ Thất phẩm sơ đẳng đánh chết.

Đùa cái gì vậy!

Trong não tên này rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

Con đường chinh đồ cuối cùng của tu luyện giả là trường sinh bất hủ, mỗi một vị tu luyện giả đều có giấc mộng trường sinh của riêng mình.

Nhưng tên này là cái thá gì, chinh đồ cuối cùng của cô ta là gì?

Là tìm chết sao?

Tân tân khổ khổ tu luyện đến cảnh giới Thất phẩm đỉnh phong, khổ tu mấy ngàn năm, chỉ vì cái lý do 'Thiên kiếp không hợp ý' này mà vứt bỏ hết, khẳng khái chịu chết?

Vậy trước kia cô ta sống sót kiểu gì?

Chẳng lẽ Thiên kiếp trước kia đều khéo như vậy, đều thuận theo ý cô ta sao?

Chẳng lẽ sẽ không xuất hiện tình huống kiểu như [A, Thiên kiếp tam tấn tứ lại có Hỏa kiếp à, hôm nay cung Bọ Cạp không thích hợp tiếp xúc với đồ vật liên quan đến lửa, cho nên ta vẫn là chết đi cho rồi.] sao?

Giờ khắc này, Cầu Kim Loại Lỏng cảm thấy có chút mệt tim.

Khó khăn lắm mới tìm được một quân cờ bố cục quan trọng, khó khăn lắm mới khiến cô ta hoàn toàn ô nhiễm, đọa lạc thành sinh vật Cửu U, mắt thấy chờ thêm chút thời gian nữa là có thể bắt đầu đại kế hoạch của nó, như vương giả hàng lâm hiện thế.

Nhưng đại kế hoạch này của nó mới chỉ bắt đầu, thì đã con mẹ nó chết non rồi.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử chết rồi, chết quá đột ngột, đến mức Cầu Kim Loại Lỏng đều có cảm giác trở tay không kịp.

Chương 1210

Trong thế giới Ma kiếp, vẫn yên tĩnh như chết.

Sau một hồi thật lâu. "Bạch, người cút ra đây cho ta, có phải lại là ngươi động tay động chân không?" Cầu Kim Loại Lỏng đột nhiên gầm lên giận dữ.

Nhưng mà lần này... cái giọng nói khiến nó chán ghét kia lại không hề đáp lại nó.

Bạch tiền bối Two từ sau khi đưa Tống Thư Hàng về hiện thế thì không tiếp tục chú ý 'thế giới Ma kiếp' nữa.

Cầu Kim Loại Lỏng cứ cảm giác Bạch tiền bối Two gần đây chuyện gì cũng nhắm vào nó, đâm chọc nó.

Nhưng sự thật là, gần đây Bạch tiền bối Two thật sự không có bao nhiêu tâm tư chọc phá nó.

Rất nhiều chuyện nhìn như đang nhắm vào nó, đều là do Tống Thư Hàng làm.

Cầu Kim Loại Lỏng gầm thét xong, lại một lần nữa bình tĩnh lại.

Thực ra trong lòng nó cũng hiểu, chuyện này chắc không phải do 'Bạch' làm.

Nếu thật sự là tên kia làm, tuyệt đối sẽ nhảy ra ngay lập tức để chọc tức nó.

Hơn nữa, bản thể của tên Bạch kia còn bị phong ấn trong 'thế giới Tà Liên'.

Khoan nói đến hiệu quả phong ấn kia thế nào, cách một thế giới Tà Liên, mà nó lại đang đích thân hàng lâm ở đây, Bạch cho dù muốn làm chút gì đó cũng không thể qua mắt được nó.

Nhưng nếu nó không gào lên một tiếng như thế, trong lòng nghẹn lại rất khó chịu.

Tất cả đều là lỗi của Bạch, mọi sai lầm trên thế giới này đều là lỗi của hắn. [Kế hoạch tiếp theo phải làm sao đây.

Chẳng lẽ lại phải đi chọn lọc lại một người đủ tư cách sao?] Cầu Kim Loại Lỏng trầm tư.

Nhưng trạng thái hiện tại của 'vị kia tương ứng với nó' ngày càng tệ hại, thứ nó thiếu nhất hiện tại chính là thời gian.

Hơn nữa, lần sau rất khó tìm được tu sĩ dung nạp sức mạnh của nó gần như 'hoàn mỹ' như Vân Tước Tử.

Điểm này mới là nguyên nhân quan trọng nhất khiến Cầu Kim Loại Lỏng coi trọng Vân Tước Tử như vậy.

Quá trình Vân Tước Tử tiếp nhận tà năng Cửu U 'ô nhiễm' quả thực là nước chảy thành sông.

Đồng thời, cô ta gần như dung nạp một trăm phần trăm sức mạnh của Cầu Kim Loại Lỏng, quả thực là vật chứa tốt nhất, cứ như thể cô ta sinh ra là để trở thành vật chứa của nó vậy.

Chỉ là cái 'định mệnh' đặc thù này cứ thế mà chết rồi. [Gặp quỷ.] Cầu Kim Loại Lỏng hận hận nói.

Nó nhìn thi thể Vân Tước Tử trên mặt đất, sau đó từ trong hư không huyễn hóa ra một bàn tay năng lượng khổng lồ, định mang cái xác này đi. 'Kẻ bị ô nhiễm' này là vật thí nghiệm quan trọng, là quân cờ hoàn mỹ nhất mà nó chọn lọc ra.

Nó phải mang cô ta đi, không thể để tên Bạch kia tiếp xúc với cô ta.

Khi tay nó vươn ra được một nửa thì lại khựng lại.

Chỉ thấy mái tóc xanh lam chói mắt của Vân Tước Tử đang điên cuồng nhuộm màu trong thời gian ngắn, giống như bị tạt mực tàu vào vậy.

Khoảng hai hơi thở sau, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã từ 'tóc dài xanh' biến thành 'tóc dài đen'. [Chưa chết?] Trong lòng Cầu Kim Loại Lỏng khẽ động, nó tản đi bàn tay năng lượng, đồng thời điều động quyền hành 'Chúa tể Cửu U', lần nữa tiến hành giám định thân thể Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Nhưng kết quả trả về vẫn không thay đổi.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thật sự đã chết, không còn một tia khí tức sinh mệnh nào.

Cầu Kim Loại Lỏng: [Kỳ quái, chẳng lẽ sau khi chết đi thì khôi phục lại tóc đen nguyên bản?] Vân Tước Tử tóc đen dài, cộng thêm làn da màu tím nhạt tà mị kia, họa phong cả người đại biến.

Rất tiếc, Cầu Kim Loại Lỏng không phải con người, thẩm mỹ quan khác với nhân loại.

Nó ngưng tụ bàn tay năng lượng lần nữa, mang thân thể Vân Tước Tử đi. "Thật muốn bóp nát vật thí nghiệm này." Cầu Kim Loại Lỏng nghẹn một cục tức, nhưng vật thí nghiệm này còn giá trị nghiên cứu, tạm thời vẫn chưa thể tiêu hủy.

Đợi nghiên cứu xong, nó nhất định phải nghiền xương thành tro vật thí nghiệm này, đỡ phải nhìn thấy mà đau gan. ...

Cầu Kim Loại Lỏng một tay tóm lấy Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, từ 'thế giới Ma kiếp' quay trở về trung tâm thế giới Cửu U.

Đây là nơi ở tạm thời mà nó mới đổi gần đây.

Tại đây, có một tên cấp bậc Trường Sinh Giả đang bị một sợi xích đen kịt trói buộc.

Vị Trường Sinh Giả này chính là vị Thạch Cự Nhân (Người Khổng Lồ Đá) bị hố ở 'Cấm địa Đông Chi Điện' mấy hôm trước.

Gã bị Tống Thư Hàng hố một vố, ném một quả bom không gian uy lực kinh người vào hang ổ của Cầu Kim Loại Lỏng.

Kết quả, gã bị Cầu Kim Loại Lỏng bắt giữ, cưỡng ép kéo vào thế giới Cửu U, hiện tại đang bị ép tiếp nhận lễ rửa tội của tà năng Cửu U.

Gần đây, gã còn tham gia vào hai hạng mục 'nghiên cứu thực nghiệm' trọng đại của Cầu Kim Loại Lỏng, gã là đối tượng bị nghiên cứu.

Sau khi Cầu Kim Loại Lỏng trở về, nó đặt thi thể Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lên một đài cao.

Mái tóc vừa dày vừa dài của Vân Tước Tử xõa xuống như tấm chăn, che phủ toàn bộ cơ thể cô.

Thạch Cự Nhân yếu ớt ngẩng đầu nhìn Cầu Kim Loại Lỏng và thi thể Vân Tước Tử.

Trạng thái gần đây của gã nhìn bề ngoài rất tồi tệ.

Vết thương do ngọn lửa mà 'Xích Tiêu Tử lão đạo' để lại trong cơ thể gã càng cháy càng vượng... lại có tà năng Cửu U nhân lúc hỗn loạn bạo động, xâm phệ cơ thể gã.

Tuy nhiên, dưới vẻ bề ngoài tồi tệ đó, thực ra lại ẩn chứa một tia sinh cơ gã phát hiện ra ngọn lửa do Xích Tiêu Tử lão đạo để lại và tà năng Cửu U có thuộc tính xung khắc, hai bên lại lấy cơ thể gã làm chiến trường.

Hiện tại, gã chỉ cần nhẫn nại, âm thầm tích lũy sức mạnh.

Nói không chừng, gã còn có thể nhân cơ hội một lần trị khỏi ám thương do tên tạp lông Xích Tiêu Tử để lại.

Đợi gã khôi phục thực lực, sẽ có khả năng thoát khỏi Cửu U, quay về hiện thế. "Ngươi quen cô ta không?" Lúc này, Cầu Kim Loại Lỏng đột nhiên mở miệng hỏi. "A a." Thạch Cự Nhân cười lạnh một tiếng, sao gã có thể quen biết nữ tu này chứ, chỉ là một con nhóc ranh cảnh giới Thất phẩm, trước kia cho dù gã có gặp qua thì cũng sẽ quay đầu là quên ngay.

Kẻ có thể được gã nhớ kỹ, ít nhất cũng phải có thực lực cấp bậc Cửu phẩm Kiếp Tiên. "Xem ra ngươi không quen rồi, bất quá không sao, sau này ngươi sẽ có cơ hội tìm hiểu thêm về cô ta." Cầu Kim Loại Lỏng nói.

Nó muốn thử xem có thể sửa đổi trạng thái của Thạch Cự Nhân đến mức độ xấp xỉ 'Vân Tước Tử' hay không.

Không phải là nó muốn dùng Thạch Cự Nhân thay thế Vân Tước Tử, dù sao Kiếp Tiên đã bước ra 'Đạo' của riêng mình cũng rất khó khống chế.

Thứ Cầu Kim Loại Lỏng muốn, vẻn vẹn chỉ là làm chút thực nghiệm trên người Thạch Cự Nhân mà thôi.

Thạch Cự Nhân nghe ra ý tứ trong lời nói của Cầu Kim Loại Lỏng: "Tất tất tất tất ~~" Cầu Kim Loại Lỏng tự động chặn tiếng gầm gừ của Thạch Cự Nhân, ý niệm của nó vừa động, trong hư không hiện ra mấy chục loại máy móc pháp bảo đủ kiểu dáng.

Những thứ này đều là đồ vật do chính Cầu Kim Loại Lỏng nghiên cứu ra, thuộc loại pháp khí hỗ trợ thực nghiệm. "Đầu tiên, để ta xem xem tại sao ngươi có thể tiếp cận sự dung nạp sức mạnh của ta một cách 'hoàn mỹ'." Cầu Kim Loại Lỏng lẩm bẩm.

Dưới sự thao túng của Cầu Kim Loại Lỏng, đủ loại pháp khí hỗ trợ tỏa ra quang mạc trinh sát, bao trùm lấy cơ thể Vân Tước Tử, muốn khai quật bí mật trong cơ thể cô.

Vốn dĩ với thân phận 'Chúa tể Cửu U' của Cầu Kim Loại Lỏng, Vân Tước Tử cảnh giới Thất phẩm trong mắt nó đáng lẽ không có bất kỳ bí mật nào mới phải.

Nhưng sự thật lại không phải như vậy...

Dù là việc Vân Tước Tử bị Thiên kiếp biến dị đánh nhẹ một cái đã lăn ra chết đột ngột, hay là sự chuyển đổi màu tóc quỷ dị cuối cùng, còn cả cái não bị co rút kia nữa, đều khiến Cầu Kim Loại Lỏng cảm thấy cổ quái. ...

Không lâu sau, Cầu Kim Loại Lỏng dừng động tác trong tay lại.

Nó chẳng nghiên cứu ra được cái gì cả.

Hiện tại, hiện ra trước mặt nó chính là một cái xác nữ tu nhân loại rất bình thường, thương thế trên người cô cũng chỉ là sát thương do 'Ma kiếp' bạo nổ gây ra.

Đến cuối cùng, ngay cả nguyên nhân vì sao cơ thể 'Vân Tước Tử' lại thất phối hoàn mỹ với sức mạnh của nó như vậy cũng không tìm ra. [Ta đã bỏ sót điều gì?] Cầu Kim Loại Lỏng thầm nghĩ.

Lúc này, nó nhìn thấy vết thương trên vai Vân Tước Tử.

Mức độ vết thương này, Tôn Giả Thất phẩm chỉ cần dùng sức mạnh tự chữa lành của nhục thân là có thể rất nhanh khép lại.

Bất quá, vì nguyên nhân Vân Tước Tử đã chết thẳng cẳng, vết thương tự nhiên sẽ không khôi phục nữa.

Trong lòng Cầu Kim Loại Lỏng đột nhiên nổi lên một ý nghĩ.

Hay là thử khôi phục cái xác này xem sao?

Sáng tạo tái sinh không phải là lĩnh vực nó nắm giữ.

Tuy nhiên, với tư cách là Chúa tể Cửu U, nó cũng nắm giữ một số thủ đoạn.

Nó muốn thử xem có thể hoàn nguyên cơ thể trọng thương của 'Vân Tước Tử' hay không...

Nói không chừng bí mật cơ thể cô ta lại ẩn giấu trong khu vực bị tổn hại kia.

Vân Tước Tử nói chết là chết, rất có khả năng là vì bí mật quan trọng trong cơ thể cô ta bị phá hoại.

Nó càng nghĩ càng cảm thấy có lý.

Thế là, Cầu Kim Loại Lỏng ngưng tụ ra một ngón tay, điểm nhẹ vào mi tâm 'Vân Tước Tử'.

Sức mạnh độc nhất vô nhị thuộc về nó cuồn cuộn tuôn ra, rót vào trong cơ thể 'Vân Tước Tử', đây là sức mạnh siêu việt Cửu phẩm, ở thế giới Cửu U chính là đại biểu cho sức mạnh vô địch.

Giống như nó dự tính, cho dù là thi thể, nhưng cơ thể Vân Tước Tử vẫn có thể tiếp nạp hoàn mỹ sức mạnh của nó.

Vết thương của Vân Tước Tử bắt đầu khôi phục theo ý chí của Cầu Kim Loại Lỏng.

Cầu Kim Loại Lỏng hài lòng điểm nhẹ thân cầu — đại biểu cho động tác gật đầu.

Sau đó nó thu hồi ngón tay, lẳng lặng chờ đợi thương thế trên cơ thể Vân Tước Tử khôi phục.

Chương 1211

Dưới tác dụng sức mạnh của nó, thương thế trên người Vân Tước Tử từng chút một 'nghịch chuyển' lại.

Cũng không phải là 'trị liệu khôi phục', mà là trực tiếp 'nghịch chuyển thương thế'. ...

Hai hơi thở sau, Vân Tước Tử nhìn từ bên ngoài trông y hệt như trước khi bị thương, hoàn chỉnh như lúc ban đầu.

Cầu Kim Loại Lỏng lại vươn ngón tay ra, ấn vào mi tâm cô, xem xét sự biến hóa.

Lần này, quả nhiên nó có thu hoạch.

Khi ngón tay nó ấn vào mi tâm Vân Tước Tử, nó loáng thoáng dòm ngó được một phần ký ức của cô. [Quả nhiên ta làm đúng rồi.] Cầu Kim Loại Lỏng thầm nghĩ.

Trước đó khi Vân Tước Tử trọng thương, nó không cách nào thu được bất kỳ tình báo hữu dụng nào từ trên người cô.

Nhưng sau khi khôi phục cơ thể cô, chỉ cần tiếp xúc sơ qua là có thể đọc được những đoạn ký ức của cô.

Nhưng mà, tại sao sau khi thương thế trên cơ thể khôi phục lại nhận được tình báo liên quan đến ký ức của cô ta?

Tên này chẳng lẽ không phải dựa vào đại não để hoàn thành việc 'tư duy, ghi nhớ' sao?

Cầu Kim Loại Lỏng toàn lực tìm kiếm trong ký ức của Vân Tước Tử, mưu toan lấy được nội dung có ích cho nó.

Nhưng ký ức của Vân Tước Tử rất vụn vặt.

Phần lớn thời gian, cô dường như đều đang đi lang thang khắp thế giới, dường như đang tìm kiếm cái gì đó.

Từ núi cao đến biển sâu, từ bí cảnh đến thái không, lại từ tinh cầu lân cận đến các chư thiên vạn giới khác, cô vẫn luôn bận rộn, tìm kiếm.

Hơn nữa, trạng thái ký ức của cô tịnh không liên tục...

Mỗi cách một đoạn thời gian sẽ tùy ý nhảy cóc.

Khi Cầu Kim Loại Lỏng nhìn thấy hình ảnh của một vài bí cảnh nào đó, ngón tay cũng không khỏi khẽ khựng lại.

Có thể là vì ký ức khá xa xưa, hình ảnh bí cảnh trong ký ức Vân Tước Tử rất mơ hồ.

Nhưng đó không phải trọng điểm, quan trọng là mấy cái bí cảnh trong ký ức của cô ta, Cầu Kim Loại Lỏng đều chỉ từng nghe nói qua sự tồn tại của chúng trong cổ tịch, nhưng chưa có cơ hội đi kiến thức.

Ngoài ra, phong cách các bí cảnh khác trong ký ức của cô ta rất cổ xưa, nhìn qua phảng phất như phong cách thời kỳ Thái Cổ hậu kỳ.

Tôn Giả Thất phẩm sống từ thời đại Thái Cổ đến hiện tại? "Với tuổi thọ của Tôn Giả Thất phẩm thì ngay cả Thái Cổ hậu kỳ cũng không sống qua nổi, thậm chí không trụ được đến thời đại Viễn Cổ.

Xem ra là một loại bí pháp chuyển thế nào đó?" Cầu Kim Loại Lỏng lẩm bẩm.

Ngay lúc này, ký ức của Vân Tước Tử lại biến ảo một trận.

Trong đoạn ký ức này, Vân Tước Tử ngẩng đầu nhìn trời, trên bầu trời có tử khí bao trùm, che khuất bầu trời.

Ký ức lại nhảy động...

Vân Tước Tử vẫn luôn tìm kiếm 'sự vật quan trọng nào đó', men theo nơi tử khí ngưng tụ mà tìm kiếm một mạch.

Vài năm sau, cô gặp được một đồng tử.

Đồng tử kia khoảng năm tuổi, nhưng lại thông hiểu vạn thư, gần như nắm giữ tất cả tri thức trong thiên hạ.

Vân Tước Tử và đồng tử gặp gỡ, nhưng rất hiển nhiên, đồng tử cũng không phải sự vật mà Vân Tước Tử muốn tìm kiếm.

Thế là, cô lưu lại bên cạnh đồng tử một thời gian, cũng dẫn dắt đồng tử từ thế giới phàm tục tiến vào thế giới tu chân sóng gió tráng lệ hơn.

Đồng tử kia tu luyện lên rất khoa trương, ngắn ngủi nửa tháng đã từ một giới phàm phu liên tục đột phá, đột phá cảnh giới 'Dược Long Môn', tấn thăng Nhị phẩm. [Nho!

Gia!

Thánh!

Nhân!] Cầu Kim Loại Lỏng nghiến răng nghiến lợi niệm ra cái tên này.

Nếu nói trên thế giới này, nó thấy ai phiền nhất, vậy tự nhiên là tên Bạch chuyên đối đầu với nó khắp nơi.

Nhưng mà, trong lòng Cầu Kim Loại Lỏng còn có một tên còn đáng ghét hơn 'Bạch' gấp trăm lần, đó chính là Nho Gia Thánh Nhân.

Sự chán ghét của nó đối với Nho Gia Thánh Nhân chôn sâu tận đáy lòng.

Cho dù nó lần lượt phá hủy Nho môn ở hiện thế, cũng không cách nào giải tỏa được nỗi oán niệm này.

Đồng tử trong ký ức của Vân Tước Tử tuy chỉ là ấu đồng năm tuổi.

Nhưng hắn có hóa thành tro thì Cầu Kim Loại Lỏng cũng sẽ không nhận lầm.

Không ngờ tới, 'quân cờ và vật chứa' mà nó chọn lọc ra lại là người dẫn đường trên con đường tu chân của Nho Gia Thánh Nhân.

Nho Gia Thánh Nhân vẫn luôn là đại địch trong lòng nó, cho dù Nho Gia Thánh Nhân đã thần hình câu diệt, nhưng nó vẫn luôn đề phòng đối phương có con bài tẩy 'trọng sinh'.

Ký ức lại nhảy cóc một lần nữa.

Vân Tước Tử và Nho Gia Thánh Nhân thời hài đồng chia tay. "Này, Vân Tước Tử, rốt cuộc ngươi đang tìm cái gì?" Nho Gia Thánh Nhân thời hài đồng học giọng điệu người lớn, dò hỏi. "Ta đang tìm một người." Vân Tước Tử nghiêm túc trả lời. "Tìm ai?" Nho Gia Thánh Nhân tò mò hỏi. "Ta không biết." Vân Tước Tử vẫn giữ bộ dáng nghiêm túc kia. "Ngươi đang đùa ta à?

Vậy đối phương là nam hay nữ?

Có đặc điểm gì?" Nho Gia Thánh Nhân hỏi. "Là nam hay nữ ta cũng không biết." Vân Tước Tử nói: "Nhưng mà, hắn hoặc cô ấy nhất định là một người rất thú vị, khác biệt với mọi người, thích làm một số chuyện người khác không thể lý giải; chắc là một người lương thiện; tu vi không nhất định rất cao, nhưng thiên phú tu luyện chắc chắn rất tốt, hơn nữa nhất định rất có mục tiêu." Khi Vân Tước Tử giảng đến đây, đôi mắt màu lam xinh đẹp đều híp lại hạnh phúc. "Ngươi nói chẳng phải là ta sao?" Nho Gia Thánh Nhân thời hài đồng thối rắm ưỡn ngực.

Hắn chính là người khác biệt với mọi người, chuyện hắn làm người bình thường căn bản không thể lý giải, hắn tu vi không cao nhưng thiên phú tu luyện tuyệt thế hiếm thấy, hắn là một người rất lương thiện — ít nhất bản thân hắn cho là như vậy.

Hắn cũng có mục tiêu rất lớn — từ khi tiếp xúc thế giới tu chân, hắn đã quyết định, muốn làm thì làm cho tốt nhất.

Chứng đạo trường sinh, thậm chí nếu có cơ hội thì trấn áp chư thiên vạn giới, đăng đỉnh chấp chưởng Thiên Đạo! "Rất tiếc, không phải ngươi." Vân Tước Tử cười ha ha, dùng sức búng một cái lên trán Nho Gia Thánh Nhân, trực tiếp búng bay Nho Gia Thánh Nhân thời hài đồng ra ngoài, trên đường còn đụng nát một tảng đá vô tội.

Tiếp theo, ký ức của Vân Tước Tử lại biến thành chuyến lữ hành đằng đẵng không mục tiêu.

Ký ức duy nhất khá rõ ràng trong chuyến đi chính là hình ảnh Nho Gia Thánh Nhân Bát phẩm Hiển Thánh, Huyền Thánh giảng pháp.

Ký ức sau khi Nho Gia Thánh Nhân giảng pháp lại là một chuỗi dài các đoạn mạo hiểm.

Nếu viết trải nghiệm mạo hiểm của Vân Tước Tử thành sách, chắc có thể chứa đầy một cái thư viện cỡ lớn.

Ký ức cuối cùng dừng lại ở lúc Vân Tước Tử đang lữ hành thì nghe tin Nho Gia Thánh Nhân khai tịch và hoàn thiện Đạo thuộc về riêng mình, đương thế xưng Thánh, cùng với việc Nho môn quảng thu đệ tử.

Đoạn ký ức này, theo niên đại suy luận thì thuộc về 'Viễn Cổ thời đại trung kỳ', sắp tiến vào thời đại 'Viễn Cổ thời kỳ cuối'.

Sau đó, ký ức của Vân Tước Tử liền là một mảng trắng xóa.

Không có ký ức gần đây...

Thậm chí trong ký ức, tính cách Vân Tước Tử cũng khá bình thường, hoàn toàn không có dấu hiệu đại não bị co rút phát tác.

Cầu Kim Loại Lỏng thật sự không cách nào liên hệ Vân Tước Tử trong ký ức với Vân Tước Tử 'chỉ vì Thiên kiếp không ra sức liền từ bỏ phòng ngự, nghiêm túc tìm chết' mà nó tìm hiểu được với nhau. [Cho nên nói, tên này sau khi 'thời kỳ Viễn Cổ' kết thúc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tính cách lại vặn vẹo thành dạng này?] Cầu Kim Loại Lỏng lần nữa thu hồi ngón tay của mình.

Ký ức dài dằng dặc, ngoại trừ biết được Vân Tước Tử có liên quan đến 'Nho Gia Thánh Nhân' ra, Cầu Kim Loại Lỏng không có thu hoạch gì thêm.

Nhưng điều này ngược lại càng khẳng định lai lịch của 'Vân Tước Tử' phi phàm.

Tên này vẫn luôn tìm kiếm một người, đến nay vẫn chưa từ bỏ.

Có lẽ người cô ta tìm kiếm chính là manh mối.

Chỉ là Cầu Kim Loại Lỏng hiện tại ốc còn không mang nổi mình ốc, làm gì có nhiều thời gian lãng phí trên người Vân Tước Tử. "Xem ra chỉ còn một cách cuối cùng.

Tuy rằng sẽ hủy đi vật thí nghiệm trân quý, nhưng ta bắt buộc phải thử một lần." Cầu Kim Loại Lỏng khẽ nói.

Nó muốn phân giải triệt để Vân Tước Tử, từ đó nghiên cứu ra sự huyền bí có thể dung nạp hoàn mỹ sức mạnh của nó. *** Khu vực Giang Nam.

Diệt Phượng Công Tử, Bạch Hạc Chân Quân, Tô Thị A Thập Lục, Thi, Tước yêu Tiểu Thải ngồi thành hàng.

Đối diện bọn họ, Tống Thư Hàng đưa tay ngưng tụ ra Thánh Ấn của mình, cẩn thận từng li từng tí khống chế uy nghiêm nó tỏa ra. "Nào, gọi tên ta ra.", Tống Thư Hàng kỳ vọng nói. "Thư Hàng tiểu hữu." Bạch Hạc Chân Quân gọi. "Tống tiểu hữu." Diệt Phượng Công

Tử cũng không bị ảnh hưởng. "Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục cũng không thành vấn đề. "Bá Tống...

Sư phụ." Tước yêu Tiểu Thải hiển nhiên chịu ảnh hưởng. "Bá...

Bá...

Tống." Thi khép nép nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cho nên, cái Thánh hiệu 'Bá Tống' này mới khiến hắn không thể nào thích nổi.

Chương 1212

"Khả năng khống chế 'Thánh Ấn' của ngươi quá yếu." Bạch Hạc Chân Quân nói: "Chỉ cần thực lực đối phương thấp hơn cảnh giới bản thân ngươi thì sẽ chịu ảnh hưởng từ 'Thánh Ấn' của ngươi." "Cho nên ta mới cần luyện tập nhiều a." Tống Thư Hàng thở dài.

Tuy nhiên, việc nắm giữ và luyện tập 'Thánh Ấn' không phải chuyện ngày một ngày hai là xong.

Nếu cứ mãi không khống chế tốt 'Thánh Ấn' thì mấy ngày này Tống Thư Hàng đừng hòng ra khỏi cửa.

Nếu không mỗi lần ra khỏi cửa sẽ giống như đại nhân vật cấp thế giới đi tuần vậy, phàm là người thường nhìn thấy đều xếp thành hai hàng, chỉnh tề chào hỏi hắn.

Cảm giác đó, ngẫm lại cũng thấy... khá là phê.

Tiền đề hắn là Tam Lãng tiền bối. "Đau não thật." Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, hắn thu Thánh Ấn về, đồng thời cố gắng khống chế nó không tỏa ra cảm giác uy nghiêm: "Nếu ta cố gắng thu liễm khí tức Thánh Ấn thì ảnh hưởng cụ thể lớn bao nhiêu?" Tước yêu Tiểu Thải chớp chớp mắt: "Bá...

Sư phụ." Tống Thư Hàng: "..." Tiểu Thải vẫn sẽ chịu ảnh hưởng nhất định, nhưng ít ra không niệm cái đạo hiệu 'Bá Tống' ra.

Thi nghĩ ngợi, lại lần nữa thử mở miệng: "Bá...

Bá...

Tống." Vẫn như cũ, cô bé càng muốn dựa vào ý chí của mình để chống lại ảnh hưởng mà 'Thánh Ấn' đem lại thì ngược lại chịu ảnh hưởng nặng nhất.

Tống Thư Hàng thở dài nói: "Chẳng lẽ không có mẹo nắm giữ 'Thánh Ấn' đơn giản thực dụng nào sao?" Thật sự không được thì hắn phải cân nhắc xin nghỉ học ở trường, bế quan tu luyện một thời gian, ít nhất trước tiên nắm giữ tốt sự khống chế với 'Thánh Ấn' đã rồi tính.

Xin nghỉ bế quan tu luyện... không tật xấu. "Ta hiện tại là cảnh giới Lục phẩm, loại chuyện này ngươi hỏi ta cũng vô dụng." Bạch Hạc Chân Quân nhún vai.

Diệt Phượng Công Tử: "Trong cả cái 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', người hiểu rõ nhất về Thánh Ấn chính là Thất Tu tiền bối.

Nhưng ngài ấy đã nói cho ngươi biết hết những gì ngài ấy biết rồi.

Có lẽ, ngươi có thể hỏi thăm 'vị kia' một chút." "'Vị kia' không có ở đây." Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch tiền bối Two hành tung phiêu hốt bất định, hơn nữa...

Bạch tiền bối Two là đại năng bên Cửu U, kinh nghiệm của ngài ấy chưa chắc đã phù hợp với Tống Thư Hàng. "Đúng rồi, suýt chút nữa quên mất cô ấy." Tống Thư Hàng đột nhiên sáng mắt lên.

Bạch tiền bối Two không tìm thấy, nhưng hắn còn có một vị có thể liên hệ bất cứ lúc nào, nghi là đại năng trên cấp Kiếp Tiên — Sở Các Chủ.

Hắn thò tay lục lọi trong 'túi thu nhỏ một tấc' của mình, tìm ra lệnh bài thông hành Bích Thủy Các, rót chân khí vào trong đó.

Một lát sau, giọng nói lười biếng của Sở Các Chủ vang lên: "Alo, vị nào?" "Sở Các Chủ, là tôi đây, Thư Hàng." Tống Thư Hàng nói. "Lại có chuyện gì?" Sở Các Chủ ngáp một cái: "Không phải lại muốn ta thu cái lão già khóc sướt mướt kia nhập môn chứ?

Đừng nói là cửa, cửa sổ cũng không có đâu." "Không phải, không phải chuyện Khốc lão nhân.

Tôi có việc muốn thỉnh giáo Sở Các Chủ." Tống Thư Hàng nói. "Nói." Sở Các Chủ lười biếng nói. "Sở Các Chủ, ngài có mẹo nhanh chóng nắm giữ [Thánh Ấn] không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Thánh Ấn?

Ngươi mới vừa tấn thăng Tứ phẩm, hỏi cái này làm gì?" Sở Các Chủ tò mò nói.

Cô còn nhớ, lần trước Tống Thư Hàng thông thoại từ xa với cô thì mới vừa tấn thăng Tứ phẩm cơ mà. "Thì tôi mới vừa ngưng tụ Thánh Ấn mà, sau đó tôi không quen thuộc với nó lắm, khống chế không được thuận buồm xuôi gió, công năng 'uy nghiêm' của Thánh Ấn không thể thu phát tự nhiên, khá là phiền phức.

Cho nên, muốn thỉnh giáo Sở Các Chủ ngài một chút kỹ xảo khống chế 'Thánh Ấn'." Tống Thư Hàng nói.

Cũng không biết là Sở Các Chủ ngủ quá say, hay là 'Bích Thủy Các' nơi cô ở là một nơi rất đặc thù, tóm lại chuyện Tống Thư Hàng nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp lúc đó cô đều không biết gì cả.

Sở Các Chủ: "..." Trong lệnh bài thông hành Bích Thủy Các, yên tĩnh như chết.

Ngay sau đó, trong lệnh bài thông hành truyền đến tiếng vật gì đó rơi xuống.

Đồng thời, Sở Các Chủ xuyên qua lệnh bài, truyền đến một đạo tinh thần lực 'ôn nhu', chắc là muốn cảm ứng trạng thái của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không chống cự, mặc cho đạo tinh thần lực này lượn một vòng trên người hắn.

Lại qua một lúc lâu. "Bá...

Tống?" Sở Các Chủ lẩm bẩm niệm 'Thánh danh' của Tống Thư

Hàng. "Vâng." Tống Thư Hàng đáp.

Trong lệnh bài thông hành, lại là một mảng yên tĩnh xấu hổ.

Lại một lúc lâu sau, Sở Các Chủ cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Cái đó, có phải ta lại ngủ quên rồi không?

Không cẩn thận ngủ mấy ngàn năm rồi?" Cô nhớ là mình chỉ ngủ một giấc ngắn thôi mà, 'trận pháp độ kiếp' đo ni đóng giày cho Diệp Tư cũng vừa mới chế tạo xong kia mà.

Sao vừa quay đầu lại, Tống Thư Hàng trước khi ngủ mới tấn thăng Tứ phẩm, hiện tại đã ngưng tụ Thánh Ấn, nhân tiền hiển thánh rồi?

Hay là nói... cô hiện tại thực ra vẫn đang nằm mơ? "Không có đâu, Sở Các Chủ ngài hiểu lầm rồi." Cuối cùng Tống Thư Hàng cũng hiểu ra, đáp: "Tôi vẫn chưa tấn thăng Bát phẩm, mấy ngày trước tôi mới vừa tấn thăng Tứ phẩm...

Chuẩn xác mà nói, hiện tại tôi vẫn chỉ là một 'Tứ phẩm bán thành phẩm'.

Việc nhận được 'Thánh Ấn' trước thời hạn là một sự trùng hợp lớn, nói ra rất dài dòng.

Nếu Các chủ ngài có hứng thú nghe, lần sau đi Bích Thủy Các tôi sẽ kể cho ngài nghe." Sở Các Chủ: "Cơ duyên xảo hợp, Tứ phẩm đã ngưng tụ Thánh Ấn?" Là hắn điên rồi?

Hay là thế giới này điên rồi? "Không chỉ có tôi, còn có ba vị tiền bối cũng giống như tôi, chưa đến Bát phẩm đã ngưng tụ Thánh Ấn rồi." Tống Thư Hàng nói: "Chính vì vậy, tôi mới không đủ khả năng chưởng khống 'Thánh Ấn'.

Sở Các Chủ, chỗ ngài có kỹ xảo nắm giữ Thánh Ấn nhanh chóng nào không?" "Có." Sở Các Chủ nói. "Phải nắm giữ thế nào?" Tống

Thư Hàng sáng mắt lên. "Ngủ một giấc thật ngon, tỉnh ngủ dậy là có thể hoàn toàn nắm giữ Thánh Ấn rồi." Sở Các Chủ đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Sở Các Chủ lại nói: "Thánh Ấn bản thân chính là một phần của hệ thống sức mạnh 'Bát phẩm Huyền Thánh', Huyền Thánh trong lúc ngưng tụ ra Thánh Ấn thì đã có thể sử dụng các loại năng lực của 'Thánh Ấn' như sai khiến cánh tay.

Nhưng tình huống của ngươi quá đặc thù, trong thiên hạ không ai có thể cho ngươi ý kiến tham khảo.

Nếu ngươi nhất quyết đòi ta cho ngươi một ý kiến...

Thử đánh 'nó' một trận xem sao." "Đánh ai?" Tống Thư Hàng nói. "Đánh 'Thánh Ấn' của ngươi ấy, thứ không chịu khống chế, đánh cho một trận tơi bời là sẽ trở nên nghe lời ngay.

Cách này, xưa nay luôn đúng." Ngài đang đùa tôi đấy à? "Được rồi, cách thì ta đã nói cho ngươi rồi, có muốn đánh hay không thì tùy ngươi." Sở Các Chủ ngáp một cái, nói: "Ngoài ra, công pháp Diệp Tư mang về, ta đã bảo cô bé Lý Âm Trúc kia bắt đầu tu luyện rồi, bên ngươi đã chuẩn bị xong công pháp phối hợp và đan dược chưa?" "Vẫn chưa có tin tức, nhưng chắc là trong tuần này sẽ có kết quả." Tống Thư Hàng đáp.

Lúc đó, trong chuyến đi cấm địa, Bắc Phương Đại Đế đã nói trong vòng mười ngày sẽ liên hệ với hắn, cũng bảo hắn cố gắng chuẩn bị xong dược liệu luyện chế 'Băng Phách Đan'.

Tính toán thời gian, tối đa trong tuần này Bắc Phương Đại Đế sẽ liên hệ hắn thôi.

Nếu đối phương không thất hứa. "Vậy đợi tin của ngươi...

Không có việc gì thì đừng quấy rối ta nữa, từ sau khi quen biết ngươi, ta chưa từng được ngủ một giấc ngon lành nào.

Nghe thấy giọng ngươi là cảm thấy chói tai như tiếng đồng hồ báo thức vậy..." Giọng Sở Các Chủ ngày càng nhỏ, nói rồi nói, liền ngủ thiếp đi.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn im lặng cất lệnh bài thông hành Bích Thủy Các đi.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn sang Bạch Hạc Chân Quân có tu vi cao nhất tại trường: "Bạch Hạc tiền bối, tiền bối thấy sao?" "Hay là, đánh thử xem?" Bạch Hạc Chân Quân nói.

Diệt Phượng Công Tử phì cười nói: "Hai người các ngươi thật sự bị dắt mũi rồi a, Thánh Ấn cũng đâu phải sủng vật, không có linh trí, chỉ tương đương với một kiện pháp khí chuyên thuộc cá nhân.

Đánh nó có ý nghĩa gì?" "Lời không thể nói như vậy." Bạch Hạc Chân Quân nói: "Ta cảm giác đánh một trận có lẽ thật sự hữu dụng...

Giống như trước kia xem tivi vậy, tivi đang chiếu tự nhiên nhiễu sóng, không dùng được.

Lúc này, chúng ta chỉ cần đi lên, vỗ vỗ vào tivi, có đôi khi lại dùng tốt." Bạch Hạc Chân Quân giảng giải có lý có cứ.

Tô Thị A Thập Lục: "Dù sao thử một chút cũng không mất tiền, chúng ta cứ thử xem sao.

Không dùng được thì ngươi xin nghỉ bế quan tu luyện, ta đi xin nghỉ giúp ngươi." Đã đến cả Tô Thị A Thập Lục cũng nói vậy rồi...

Thế thì thử một chút đi.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, triệu hoán 'Thánh Ấn' ra lần nữa.

Thánh Ấn lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, chủ động quét lên người chủ nhân từng tầng lại từng tầng uy nghiêm.

Nó dường như đặc biệt thích kỹ năng này?

Tống Thư Hàng vươn tay ra, nghĩ ngợi một chút, một cú thủ đao chém lên trên 'Thánh Ấn'.

Hình ảnh này, tại sao lại khiến hắn có ảo giác 'thật quen thuộc, chuyện tương tự thế này, cách đây không lâu hình như từng xảy ra rồi'.

À...

Nhớ ra rồi.

Chuyện tương tự đúng là từng xảy ra thật.

Lúc hắn ấp nở 'Vô Hình Đao Cổ', cũng là huy vũ 'Linh Thú Ấn Ký' như vậy, ra sức vỗ vào vỏ của Vô Hình Đao Cổ.

Lúc đó, Tống Thư Hàng vỗ tổng cộng 1111 cái, mới khiến Vô Hình Đao Cổ thuận lợi hoàn thành tiến hóa, trên thân đao hóa ra một ngàn một trăm mười một đạo đao văn, đặt nền móng vững chắc nhất cho sự tiến hóa trong tương lai của nó.

Mấy hôm trước mới đánh xong 'binh sủng' của mình, giờ lại phải quay sang đánh 'Thánh Ấn' của mình, họa phong của ta đã triệt để lệch lạc, không có khả năng quay lại chính đạo rồi nhỉ.

Bốp!

Một cú thủ đao trầm trọng có lực rơi lên trên 'Thánh Ấn', Thánh Ấn bị ép trầm xuống một chút.

Chương 1213

"Tạm thời tắt chức năng 'uy nghiêm' đi." Tống Thư Hàng lên tiếng ra lệnh.

Thánh Ấn xiêu xiêu vẹo vẹo run lên một cái, sau đó, nó lại vui vẻ quét 'uy nghiêm' lên người Tống Thư Hàng. "Có tác dụng ngược rồi, Bá Bá Bá Bá Tống sư huynh." Thi loli run rẩy nói: "Uy áp trở nên ngày càng trầm trọng, khó chịu quá." "Có hi vọng!

Tống Thư Hàng, ngươi đánh nó thêm xem, ta cảm giác có biến hóa lại là chuyện tốt." Bạch Hạc Chân Quân nói: "Có biến hóa, đại biểu cho việc quá trình 'đánh' Thánh Ấn này là có thể khởi tác dụng." "Bạch Hạc đạo hữu nói có lý." Diệt Phượng Công Tử nói.

Thế là, Tống Thư Hàng vươn thủ đao, lại nện một cú thủ đao vào 'Thánh Ấn' của mình.

Nhưng cũng giống như trước đó, Thánh Ấn ngược lại như được khích lệ, vui vẻ quét tràn đầy uy nghiêm lên người chủ nhân.

Cảm giác uy nghiêm trên người Tống Thư Hàng ngày càng trầm trọng.

Lần này, ngay cả Diệt Phượng Công Tử đã là cảnh giới Ngũ phẩm cũng cảm thấy không thích ứng nổi. ...

Mà lúc này, một con Chuột Hamster Tà Ma nghênh ngang đẩy cửa tòa nhà của Dược Sư ra, trong tay nó xách theo đoản kiếm tăm xỉa răng, vẻ mặt tự tin tràn đầy.

Đối với Chuột Hamster Tà Ma mà nói, tòa nhà của Dược Sư đã quen thuộc lắm rồi.

Lại thêm nó có chủ nhân Bạch tiền bối Two chỉ đạo, có thể dễ dàng tránh né trận pháp thủ hộ tòa nhà, đường đường chính chính đi vào từ cửa chính.

Sau khi vào cửa, Chuột Hamster Tà Ma liền lớn tiếng quát: "Hàng đái dầm, ra đây đánh một trận!" Bởi vì bên ngoài phòng có trận pháp ngăn cản, cho nên trước khi vào cửa, Chuột Hamster Tà Ma không cảm ứng được khí tức của Lục phẩm Bạch Hạc Chân Quân và Ngũ phẩm Diệt Phượng Công Tử trong tòa nhà Dược Sư.

Nói thật, Tiểu Hamster hoàn toàn không phải một con Cửu U tà ma đạt chuẩn.

Tuy nhiên, thân phận của nó cũng chú định nó hoàn toàn khác biệt với tà ma Cửu U bình thường.

Cơ thể Chuột Hamster Tà Ma nhỏ nhắn, nhưng cổ họng nó thì không nhỏ chút nào.

Sau một tiếng quát lớn, mấy người Tống Thư Hàng trong phòng đều nghe thấy tiếng kêu của nó.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật mạnh. "Tìm ngươi à?" Diệt Phượng Công Tử hỏi. "Hàng đái dầm?" Bạch Hạc Chân Quân nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng với vẻ cổ quái. "Đái...

Dầm..." Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt.

Thi ngơ ngác.

Tiểu Thải nghi hoặc.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt mình: "Lại là tên này, thế mà còn hắt nước bẩn lên đầu ta, lần này ta tuyệt đối sẽ không tha cho nó." Lần này, ta không đánh cho nó gọi ba ba cầu xin tha thứ thì ta không mang họ Tống!

Chuột Hamster Tà Ma có thực lực ở trạng thái Tứ phẩm đỉnh phong, mà Tống Thư Hàng hiện tại cũng đuổi kịp, có được thực lực Tứ phẩm.

Trên đại cảnh giới không có chênh lệch, Tống Thư Hàng cảm thấy cho dù không dùng hình thức ba đầu sáu tay của 'Diệp Tư' và 'Công Đức Xà Mỹ Nhân', hắn cũng nắm chắc có thể đối đầu trực diện một đợt với Chuột Hamster Tà Ma. "Mọi người đều không cần ra tay, ta đi dạy dỗ con chuột nhắt này." Tống Thư Hàng nói xong, tung người nhảy một cái, nhảy ra khỏi cửa sổ.

Khi hắn tung người nhảy ra khỏi cửa sổ, 'Thánh Ấn' rất vui vẻ liều mạng quét uy nghiêm lên người hắn, quét tầng tầng lớp lớp, khiến hình tượng chủ nhân trở nên càng thêm cao đại thượng (cao quý, to lớn, thượng đẳng).

Thậm chí, Thánh Ấn còn ẩn ẩn dẫn dắt công đức chi quang trong cơ thể Thư Hàng, phủ lên cơ thể hắn một tầng ánh sáng màu vàng nhạt. ...

Lúc này, trong mắt Chuột Hamster Tà Ma.

Sau khi bước vào nơi ở của Tống Thư Hàng, nó đã không kịp chờ đợi mà gào lên từ ngữ 'khiêu khích' đã suy nghĩ cả ngày một đêm.

Nó dám bảo đảm, từ [Hàng đái dầm] này vừa kêu lên, Tống Thư Hàng khẳng định sẽ nộ khí toàn khai, đi ra đánh một trận với nó.

Gần đây kiếm thuật của Chuột Hamster Tà Ma lại có tiến bộ lớn, đang chuẩn bị mấy ngày nữa độ Ma kiếp, tấn cấp Ngũ phẩm.

Trước khi tấn cấp, Bạch tiền bối Two lại giao cho nó một nhiệm vụ, bảo nó mang một con hồ yêu (đực) đến cho Thư Hàng.

Thế là, nó vừa hay mượn cơ hội nhiệm vụ này, chuẩn bị đập cho Tống Thư Hàng một trận.

Nó muốn cho tên Tống Thư Hàng ngu xuẩn biết, nó của ngày hôm nay kiếm thuật đại thành, đã hoàn toàn khác với mấy ngày trước rồi.

Kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng con mắt khác, chính là nói nó đó!

Kế hoạch ban đầu không có vấn đề, có thể nói là khá thành công.

Sau khi một câu 'Hàng đái dầm' được kêu lên, tên Tống Thư Hàng kia liền không kịp chờ đợi nhảy từ cửa sổ ra liều mạng với nó.

Người trẻ tuổi a, tâm cảnh tu vi còn xa mới đủ nhé.

Nhưng mà, còn chưa đợi nó mở miệng trào phúng Tống Thư Hàng 'tâm cảnh tu vi không đủ', đột nhiên có một loại áp bách lực trầm trọng, hung hăng bao phủ xuống người nó.

Nguồn gốc của áp bách lực trầm trọng kia... lại là Tống Thư Hàng?

Tống Thư Hàng lúc này, trên người tỏa ra công đức chi quang nhàn nhạt, ngay cả mỗi sợi tóc đều nhuốm quang huy màu vàng.

Nhưng thứ mang lại áp lực cho Chuột Hamster Tà Ma lại không phải là 'công đức chi quang' khắc chế tà ma Cửu U.

Áp lực kia, bắt nguồn từ bản thân Tống Thư Hàng.

Đó là một loại cảm giác áp bách của đại năng cảnh giới cao mang lại cho tu sĩ cảnh giới thấp.

Trong thế giới Cửu U không nhận được 'Huyền Thánh hiển thánh' và 'Thánh nhân giảng pháp' ở hiện thế, cho nên Chuột Hamster Tà Ma nhất thời còn không hiểu cảm giác áp bách khổng lồ trên người Tống Thư Hàng là chuyện gì.

Nhưng mà... rất nhanh nó đã hiểu.

Khi mắt nó nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, trong lòng không tự chủ được liền hiểu rõ 'Thánh hiệu' của đối phương.

Thiên niên đệ nhất thánh, Huyền Thánh Bá Tống!

Chúa tể của ta ở trên cao, chuyện này là sao?

Có phải ta nhìn lầm rồi không?

Hoa mắt rồi?

Hay là ác mộng? "Bá...

Bá..." Tay cầm kiếm tăm xỉa răng của Chuột Hamster Tà Ma cũng run rẩy lên.

Bất quá, trước khi chữ 'Tống' niệm ra khỏi miệng, nó cưỡng ép ngậm miệng lại — tránh cho từ trong miệng mình không cẩn thận bật ra xưng hô 'Thánh hiệu' mang theo ý tôn kính.

Oanh!

Lúc này, Tống Thư Hàng vừa hay đáp xuống đất.

Nghe thấy hai chữ nặn ra từ trong miệng Chuột Hamster Tà Ma, da mặt Tống Thư Hàng giật một cái.

Tuy rằng trước đó hắn thề phải đánh cho Chuột Hamster Tà Ma gọi ba ba cầu xin tha thứ, nhưng đó cũng chỉ là nói mồm mà thôi.

Khi trong miệng Chuột Hamster Tà Ma thật sự bật ra âm đọc tương tự, Tống Thư Hàng cảm giác da mặt đều co rúm thành một đoàn.

Bầu không khí giữa một người và một hamster có chút xấu hổ.

Tống Thư Hàng dừng lại một lát rồi nói: "Ngoan." "Đệt!

Ngươi chiếm tiện nghi của ta!" Chuột Hamster Tà Ma giận dữ nói. "Là tự ngươi gọi đấy chứ, ta có ép ngươi đâu." Tống Thư Hàng nói. "Cái 'Thánh hiệu' rách nát kia của ngươi là cái gì vậy, tên thiếu tâm nhãn nào đặt cho ngươi?" Chuột Hamster Tà Ma cực kỳ ấm ức. "Ai biết được?

Ngẫu nhiên đấy." Tống Thư Hàng nói.

Nếu thật sự có một tên 'thiếu tâm nhãn', vậy chắc cũng là mấy thứ kiểu như 'ý chí thế giới' nhỉ.

Cái 'Thánh hiệu' Bá Tống này cũng không phải do chính hắn muốn, mà là từ đạo hiệu của hắn đánh tan văn tự, rồi ngẫu nhiên ghép lại. ...

Mà lúc này.

Trong ký túc xá Đại học Thành phố Giang Nam.

Rõ ràng bên ngoài trời mới hơi hửng sáng, Cao Mỗ Mỗ không biết vì sao lại mở mắt dậy từ sớm. "Gặp quỷ rồi, sao lại tỉnh rồi." Cao Mỗ Mỗ nói.

Hắn cảm giác mình mấy ngày nay rất không bình thường, thời gian ngủ mỗi ngày đang giảm đi.

Một giấc ngủ chưa đến ba tiếng đồng hồ đã tỉnh rồi.

Đây không nghi ngờ gì là triệu chứng mất ngủ...

Nhưng khác với mất ngủ thông thường, tuy hắn mỗi ngày chỉ ngủ ba tiếng, nhưng hắn ngược lại một chút cũng không cảm thấy buồn ngủ, trái lại cảm thấy tinh thần no đủ, thể lực dồi dào.

Thậm chí hắn đi kiểm tra sức khỏe mấy lần, nhưng bác sĩ bảo hắn cơ thể cực kỳ khỏe mạnh, đặc biệt tốt.

Ở cái thời đại gần như toàn dân sức khỏe kém này, người giữ được sức khỏe như Cao Mỗ Mỗ rất hiếm thấy.

Bác sĩ bảo Cao Mỗ Mỗ cố gắng lên, giữ vững cơ thể khỏe mạnh.

Thật sự không ngủ được, Cao Mỗ Mỗ trở mình, nhìn về phía giường của Tống Thư Hàng.

Thư Hàng tên này, một đêm không về a.

Không phải là ở cùng một phòng với cô giáo Tô rồi chứ?

Lại nhìn sang bên cạnh, Dương Đức và Thổ Ba đều ngủ rất say.

Sau khi thở dài, Cao Mỗ Mỗ móc điện thoại ra, bắt đầu gõ chữ.

Sáng sớm tinh mơ thế này, thật sự quá con mẹ nó nhàm chán.

Thiên phú hắn lại tinh lực dồi dào, ngoài gõ chữ ra còn làm được gì nữa?

Chương 1214

Trong bể cá nhỏ ở ký túc xá, một con rùa lộ ra nụ cười nhân tính hóa: Nhiệm vụ đại tiểu thư giao phó, hôm nay vẫn hoàn thành xinh đẹp. ...

Hiện trường chiến đấu giữa Tống Thư Hàng và Chuột Hamster Tà Ma.

Chuột Hamster Tà Ma cuối cùng cũng khiến bản thân bình tĩnh lại: "Nói đi, tên họ Tống kia, rốt cuộc ngươi bị làm sao thế?" Uy áp Bát phẩm, Thánh danh trên người Tống Thư Hàng đều không phải là giả, nhưng thực lực của Tống Thư Hàng lại là giả...

Với nhãn lực của nó, tự nhiên có thể nhìn ra thực lực chân chính của Tống Thư Hàng là cảnh giới Tứ phẩm. "Một lời khó nói hết, mấy ngày trước độ kiếp thì xảy ra chút sự cố, cửu tử nhất sinh xong thì trên người có thêm cái Thánh Ấn." Tống Thư Hàng đáp.

Chuyện này Chuột Hamster Tà Ma quay về hỏi Bạch tiền bối Two một chút là biết, cho nên cũng không cần thiết phải giấu giếm. "Thế nào, còn muốn đánh với ta một trận không?" Tống Thư Hàng cười nói.

Khi Chuột Hamster Tà Ma gọi ra hai chữ 'Bá Bá', Tống Thư Hàng liền cảm thấy đặc biệt thú vị. "Đánh!

Kiếm thuật của ta hôm nay đã đại thành, nhất định phải cho ngươi kiến thức một chút sự vi diệu trong kiếm thuật của ta." Chuột Hamster Tà Ma giơ kiếm tăm xỉa răng lên, chỉ vào Tống Thư Hàng: "Nhưng ngươi thu cái uy áp trên người lại trước đã, quá bắt nạt chuột!" "Nếu có thể thì ta cũng muốn thu nó lại lắm.

Nhưng ta khống chế nó chưa đủ." Tống Thư Hàng vươn tay nhẹ nhàng sờ lên 'Thánh Ấn', nói: "Sự thật là, trước khi ngươi qua đây khiêu khích ta, ta vẫn luôn cố gắng khiến nó dừng cái năng lực 'uy nghiêm' này lại..." Lời của Tống Thư Hàng còn chưa nói hết, đột nhiên, Thánh Ấn khẽ động.

Sau một khắc, nó dừng cử động tiếp tục quét 'uy nghiêm' cho chủ nhân lại.

Công năng 'uy nghiêm' của Thánh Ấn... cứ như vậy mà tắt đi.

Tống Thư Hàng: "..." Chuột Hamster Tà Ma dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. "Tin ta đi, trước lúc nãy, ta hoàn toàn không có cách nào tắt cái chức năng uy nghiêm này." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói, đồng thời hắn đoán chừng mình có lẽ đã nắm được một trong những phương pháp chưởng khống 'Thánh Ấn' rồi.

Bạo lực không giải quyết được vấn đề, đánh là không đánh ra kết quả.

Hiện tại thực lực không đủ, hắn phải dùng sự vuốt ve đầy yêu thương mới có thể truyền đạt tâm ý của mình cho Thánh Ấn. "Nói nhiều vô dụng!" Thân hình Chuột Hamster Tà Ma chấn động, sau khi không còn cái uy áp gặp quỷ kia, nó cảm giác trạng thái của mình lập tức khôi phục lại: "Đến chiến một trận đi, Tống Thư Hàng!

Lần này, ta nhất định sẽ cho ngươi hiểu rõ, thế nào là kiếm thuật tuyệt thế!

Cho dù ngươi triệu hồi linh quỷ của ngươi ra, ta cũng không sợ." "Không khéo, Diệp Tư cô ấy đi độ kiếp rồi, tạm thời không ra được." Tống Thư Hàng nói.

Chuột Hamster Tà Ma âm thầm thở phào nhẹ nhõm, móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng sờ sờ lên một món pháp khí không gian trong ngực mình.

Trong trang bị không gian nó đựng không ít tiền, tiền tệ thông dụng ở hiện thế, phần lớn là Nhân dân tệ, còn có một phần nhỏ đô la Mỹ, Euro gì đó.

Đây là để nó hối lộ... không, là pháp bảo dùng để đối phó con linh quỷ Ngũ phẩm cường lực kia của Tống Thư Hàng để giành chiến thắng.

Bởi vì con linh quỷ kia thoạt nhìn rất thích tiền tệ thông dụng ở hiện thế.

Sau khi nghe Diệp Tư không có ở đây, Chuột Hamster Tà Ma liền an tâm.

Khoản tiền này có thể giữ lại lần sau hối lộ... không đúng, ý của nó là có thể giữ lại lần sau đối phó 'Diệp Tư' mà dùng. "Hừ, coi như cô ta may mắn.

Nếu không, nhất định phải cho cô ta cũng kiến thức một chút kiếm thuật tuyệt thế của ta." Chuột Hamster Tà Ma hất vạt áo bào trắng, ngầu lòi nói: "Hiện tại cầu xin tha thứ còn kịp đấy, Tống Thư Hàng!

Nếu không, đợi khoảnh khắc ta ra tay, ngươi không khóc lóc gọi ta là ba ba, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" "Câu nói này, ta trả lại nguyên văn cho ngươi không sai một chữ." Tống Thư Hàng nói.

Trong khi nói chuyện, Tống Thư Hàng búng tay một cái.

Phanh!

Trên tầng hai, có một bức tượng điêu khắc bằng sắt đen nhảy ra từ cửa sổ một cách soái khí, đáp xuống sau lưng Tống Thư Hàng. "Chẳng lẽ ngươi muốn sử dụng khôi lỗi?

Ngoài việc mượn ngoại lực, ngươi không còn thủ đoạn nào khác sao?" Chuột Hamster Tà Ma trào phúng nói. "Không...

Đây không phải là khôi lỗi.

Nó là pháp bào của ta." Tống Thư Hàng nói.

Bức tượng điêu khắc bằng sắt đen 'tách' một cái vỡ ra. "Hắc Thiết Thần Giáp, biến thân!" Trên tầng ba, Diệt Phượng Công Tử lồng tiếng thủ công cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Trong tiếng lồng tiếng thủ công của Diệt Phượng công tử, bộ Hắc Thiết Thần Giáp vang lên tiếng 'rắc' rồi tách ra, tự động lắp ráp lên người hắn. "Mù mắt rồi, thế mà lại biến thân thật." Thương Thử Tà Ma trợn to mắt, nhìn Tống Thư Hàng đã biến thành một cục sắt. "Diệt Phượng tiền bối, đừng quậy nữa được không?

Tiền bối lồng tiếng kiểu đó, bầu không khí gượng gạo lắm." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói. "Ha ha ha." Diệt Phượng công tử cười ha hả, đôi mắt tuấn tú nhìn về phía Thương Thử Tà Ma: "Con chuột lang béo tốt thật đấy, này, trông ngươi có vẻ ngon miệng lắm." Thương Thử Tà Ma: "..." Nó cảm nhận được ác ý sâu sắc từ ánh mắt của Diệt Phượng công tử.

Nó bất an rụt người lại, nói với Tống Thư Hàng: "Chúng ta là quyết đấu một chọi một, không sai chứ?" "Yên tâm đi, mấy vị tiền bối và đạo hữu trên lầu sẽ không ra tay đâu." Tống Thư Hàng hiểu ý tứ trong lời nói của nó, xua tay.

Đồng thời, bảo đao Bá Toái xuất hiện trên tay phải hắn.

Xuất hiện cùng lúc, còn có Vô Hình Đao Cổ.

Đao Cổ duy trì trạng thái tàng hình, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, chờ thời cơ hành động.

Thương Thử Tà Ma hít sâu một hơi, giơ thanh kiếm tăm xỉa răng lên, nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng.

Một người một chuột đứng đối mặt nhau.

Trên người Thương Thử có kiếm ý ngưng tụ, gió nhẹ thổi qua, cuốn theo lá rụng trong sân.

Lúc này, kiếm ý trên người Thương Thử Tà Ma đột ngột thay đổi, chém lá rụng thành những mảnh vụn li ti.

Những mảnh lá vụn bị gió thổi cuốn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không cam lòng yếu thế, đao ý hiện lên trong đôi mắt, 'xoát xoát xoát', sạch sẽ gọn gàng cắt những mảnh lá vụn kia thành bụi phấn. "Ngươi đã nắm giữ đao ý?" Thương Thử Tà Ma trầm giọng nói. "Lần trước gặp mặt, ta đã nắm giữ rồi.

Có điều lần trước ngươi chạy nhanh quá, không có cơ hội cho ngươi kiến thức." Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp. "Là ta đã coi thường ngươi, nhưng có như vậy, ngươi mới càng có tư cách để ta đánh bại.

Chuẩn bị đón nhận một trận thảm bại đi!" Thương Thử Tà Ma bày ra thế khởi tay của chiêu 'Thiên Ngoại Phi Ma'. "Kỷ lục quyết đấu giữa chúng ta tạm thời là một hòa một thắng.

Bại tướng dưới tay." Tống Thư Hàng vẫn bình tĩnh nói. "Nói láo, nếu ngươi không mượn ngoại lực, trận đầu tiên giữa ngươi và ta, ta đã sớm đánh ngươi nằm sấp xuống rồi." Thương Thử Tà Ma giận dữ hét. "Trên thế giới này, không có 'nếu như' và 'giả sử'.

Chỉ có kẻ thất bại mới giống như chó thua cuộc, dùng 'giả sử' để an ủi bản thân mà thôi." Tống Thư Hàng đáp.

Trong khi nói chuyện, Vô Hình Đao Cổ đã lướt đến một vị trí rất đẹp, nhắm ngay vào Thương Thử Tà Ma...

Hiệu quả tàng hình của Đao Cổ cực kỳ mạnh mẽ, Thương Thử Tà Ma căn bản không cảm ứng được sự tồn tại của nó.

Lúc này, trên lầu ba, Thi loli đang quan chiến ngáp một cái: "Tống sư huynh và con chuột lang kia còn chưa đánh sao?" Cô bé cả đêm qua không ngủ, lại trải qua sự kích thích từ vụ nổ của tên lửa Thiên Kiếp, tinh thần có chút mệt mỏi. "Công kích bằng lời nói cũng là một phần của quyết đấu, Thư Hàng và Thương Thử đang dùng ngôn ngữ để đả kích khí thế của đối phương, cuộc quyết đấu đã bắt đầu ngay từ khi hai người bọn họ đối mặt rồi." Tô Thị A Thập Lục trả lời. "Thực ra chỉ là nói nhảm rác rưởi trước trận đấu để khiêu khích kẻ địch thôi.

Nhưng hai tên này nói nhảm mở màn hơi bị dài dòng rồi đấy.

Này, Thư Hàng, các ngươi còn đánh hay không hả?

Nếu không đánh nữa thì chúng ta giải tán đấy." Bạch Hạc Chân Quân kêu lên.

Tống Thư Hàng: "..." Thương Thử Tà Ma: "..." "Hừ, mấy ngày không gặp, ngươi cũng trở nên mồm mép lanh lợi đấy, ta muốn xem thử thực lực hiện tại của ngươi có lợi hại như cái miệng của ngươi hay không." Thương Thử Tà Ma tung người nhảy lên, trường kiếm xuất vỏ, tư thế ưu nhã.

Đối mặt với tất sát kỹ của Thương Thử Tà Ma, Tống Thư Hàng không sử dụng 'Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp' để nghênh kích.

Hắn chỉ bình tĩnh nói: "Trúng!" Xích!

Thương Thử Tà Ma đang ở giữa không trung, lưng đột nhiên bị đâm một nhát, chiêu 'Thiên Ngoại Phi Ma' mới thi triển được một nửa lập tức bị phá vỡ. "Á ~~~" Thương Thử Tà Ma thét lên thảm thiết, thân thể từ trên không trung rơi xuống, lồm cồm ngã xuống đất.

Tống Thư Hàng không ra tay độc ác, chỉ để Vô Hình Đao Cổ phá vỡ phòng ngự của Thương Thử Tà Ma, đồng thời cho nó thấy chút máu.

Có điều, Vô Hình Đao Cổ biến dị của Thư Hàng quá sắc bén, sau khi một đao đâm thủng phòng ngự của Thương Thử Tà Ma, còn kèm theo đao khí nổ tung gây sát thương.

Đao khí nổ tung trong cơ thể Thương Thử Tà Ma, uy lực không lớn, nhưng lại khiến nó đau đến mức lăn lộn đầy đất. "A a a!" Thương Thử Tà Ma lăn lộn hồi lâu, yếu ớt nằm trên mặt đất, trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng: "Vừa rồi...

đó là cái gì?" Tại sao nó cảm giác lưng mình đột nhiên bị người ta đâm một đao?

Nhưng khi quay đầu lại, lại chẳng nhìn thấy gì cả.

Chẳng lẽ Tống Thư Hàng tu luyện ra loại đao ý quỷ dị nào đó? "Đó là độc môn đao thuật của ta, 《Hư Không Vô Hình Đao Pháp》." Tống Thư Hàng nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Hắn mới không ngốc đến mức để lộ 'Vô Hình Đao Cổ' cho Thương Thử biết. "Không ngờ, ngươi lại luyện thành loại đao pháp quỷ dị thế này." Thương Thử Tà Ma chống kiếm, đứng dậy.

Tiếp đó, nó lại hất tà áo bào trắng: "Nhưng mà, 《Hư Không Vô Hình Đao Pháp》 của ngươi đã bị ta nhìn thấu rồi, loại đao pháp chỉ dùng để ám toán người khác này, sau khi dùng một lần thì sẽ không còn hiệu quả với ta nữa đâu." Nói xong, nó lại bày ra thế khởi tay của 《Thiên Ngoại Phi Ma》.

Đồng thời, trên người nó lóe lên ánh sáng của pháp thuật trị liệu thuộc tính hắc ám...

Lần trước, vì không mang theo pháp bảo hệ trị liệu bên người, nó suýt chút nữa đến cả phí trị liệu của Diệp Tư cũng không trả nổi.

Chương 1215

Cho nên lần này ra ngoài, nó đã rút kinh nghiệm, nhớ đeo theo vài cái pháp khí trị liệu.

Trị liệu thuật phục hồi thương thế cho nó, đồng thời nó kích hoạt một pháp thuật phòng ngự mạnh mẽ trên chiếc áo bào trắng.

Như vậy, 《Hư Không Vô Hình Đao Pháp》 quỷ dị kia của Tống Thư Hàng sẽ không làm gì được nó nữa. "Ngươi vẫn chưa bỏ cuộc sao?" Tống Thư Hàng nói. "Trước khi đánh ngã ngươi, ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc." Thương Thử Tà Ma trầm giọng nói: "Lần này, để cho ngươi xem sự tiến hóa về mặt kiếm thuật của ta.

Đỡ chiêu đi, hãy thét lên thảm thiết dưới chiêu này của ta!" Vẫn là chiêu 《Thiên Ngoại Phi Ma》 đẹp trai kia được tế lên, kiếm quang lướt về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng lắc đầu: "Xem ra không đánh cho ngươi phục, ngươi sẽ không chịu bỏ qua rồi." Nói đoạn, hắn trở tay cầm lấy bảo đao Bá Toái: "Ngự Đao Thuật." Ngự Đao Thuật bí truyền của Tô Thị A Thất - Nguyệt Quang.

Lần này, Tống Thư Hàng không phụ gia đao ý lên bảo đao Bá Toái, cho nên đao Bá Toái hóa thành một vệt ánh trăng, 'vút' một cái, từng điểm từng điểm nghênh đón Thương Thử Tà Ma. "Ngự Đao Thuật?

Phá cho ta!" Thân hình Thương Thử Tà Ma xoay tròn, 《Thiên Ngoại Phi Ma》 bản chỉnh sửa lần thứ N, phát huy toàn lực, trực tiếp nghiền ép về phía bảo đao Bá Toái, muốn đánh bật cả Ngự Đao Thuật lẫn bản thân Tống Thư Hàng.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại đưa tay phải ra, cách không nhắm vào thân thể Thương Thử Tà Ma, nhẹ nhàng nắm chặt: "Trói buộc." Trong đầu Thư Hàng tưởng tượng ra hình ảnh Thương Thử bị dây thừng trói gô lại thành quả bóng, đồng thời mệnh lệnh trong miệng được phát ra thông qua 'Thánh Ấn'.

Sức mạnh 【Ngôn Xuất Pháp Tùy】 của Thánh Ấn được thi triển. 《Thiên Ngoại Phi Ma》 bản chỉnh sửa lần thứ N của Thương Thử Tà Ma lại bị cắt ngang một cách tàn nhẫn.

Nó chỉ cảm thấy thân thể đang xoay tròn của mình đột nhiên như bị dây thừng trói chặt, không thể cử động.

Tiếp đó, nó trơ mắt nhìn ánh trăng do bảo đao Bá Toái của Tống Thư Hàng hóa thành, hung hãn chém lên người nó.

Ngoài Ngự Đao Thuật 'Nguyệt Quang', Vô Hình Đao Cổ lại một lần nữa lặng lẽ vòng ra sau lưng Thương Thử Tà Ma, vẫn tư thế cũ, vẫn vị trí cũ, tặng cho lưng của Thương Thử Tà Ma một đao sâu hoắm.

Ngự Đao Thuật 'Nguyệt Quang' phá vỡ phòng ngự của Thương Thử, Vô Hình Đao Cổ phối hợp đâm thủng phòng ngự bản thể của nó, lại để lại cho nó thương thế y hệt, sát thương do đao khí nổ tung cũng y hệt. "A a a a a ~~" Thương Thử Tà Ma thảm thiết kêu lên rồi rơi xuống đất, lại đau đớn lăn lộn khắp nơi.

Sau khi lăn lộn nửa ngày, nó yếu ớt nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Lần này, lại là cái gì?" "Một đơn vị tiêu chuẩn 'Pháp thuật trói buộc', ngươi sẽ không đến cả pháp thuật trói buộc cũng không biết chứ?" Tống Thư Hàng nghiêm trang nói. "Lại là vô hình?" Thương Thử trừng mắt...

Dựa vào đâu mà pháp thuật đao thuật của Tống Thư Hàng đều là vô hình? "Ừ, bí pháp độc môn mà, đi theo bộ, cho nên đều có hiệu quả tàng hình." Tống Thư Hàng nói. "Đậu má." Thương Thử Tà Ma nhe răng nói. "Còn muốn tiếp tục không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta không tin tà, ta còn muốn thử lại một lần nữa.

Ta nhất định phải đánh bại ngươi." Thương Thử Tà Ma nghiến răng nói, trong khi nói chuyện, nó lại một lần nữa sử dụng 'Trị liệu thuật'.

Hơn nữa, còn liên tiếp tròng lên người mình ba tầng pháp thuật phòng ngự. "Nhưng mà, nếu không phải ta thủ hạ lưu tình, ngươi đã chết hai lần rồi." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Thương Thử Tà Ma: "..." "Có điều, nhìn ngươi có vẻ rất không phục.

Ta nghĩ, hôm nay nếu không để ngươi thi triển kiếm thuật đã tiến hóa ra, ngươi sẽ không cam tâm.

Đến đây đi, cho ngươi thêm một cơ hội nữa.

Hãy thi triển kiếm thuật của ngươi cho tốt vào, đây là cơ hội cuối cùng." Tống Thư Hàng bình thản nói. "Được!" Thương Thử Tà Ma trầm giọng đáp, lần này, nó ngay cả 'thế khởi tay' cũng không bày, trực tiếp tung người nhảy vọt lên, thân hóa thành sao băng, lao vun vút chém về phía Tống Thư Hàng.

Lần này, nó không còn lơ là nữa.

Khi thân còn ở giữa không trung, kiếm ý, kiếm khí, tinh thần lực ngưng tụ cao độ, nó chém ra một kiếm vượt xa trình độ bình thường.

Kiếm ý kiếm khí ẩn chứa tính bùng nổ, ngưng tụ thành một tôn đại ma, tập kích về phía Tống Thư Hàng.

Uy lực của chiêu này đã ẩn ẩn đột phá hạn chế của cảnh giới tứ phẩm, sở hữu uy lực cấp bậc ngũ phẩm. ...

Trên lầu ba...

Bạch Hạc Chân Quân sờ cằm: "Kiếm thuật của con chuột lang này có cao nhân chỉ điểm, uy lực rất đáng gờm đấy.

Thư Hàng tiểu hữu chơi quá trớn rồi." Cảnh giới của Thi loli không đủ, xem không hiểu lắm: "Tống sư huynh sắp thua sao?" "Nếu Tống Thư Hàng lựa chọn đỡ đòn cứng thì kiếm này không dễ đỡ đâu.

Kiếm này đã ẩn ẩn có lực sát thương cấp bậc ngũ phẩm." Diệt Phượng công tử nói: "Có điều ta nghĩ, Tống Thư Hàng hẳn sẽ không chọn đỡ cứng kiếm này mới đúng." Tô Thị A Thập Lục: "Ta lại cảm thấy Thư Hàng rất có khả năng sẽ đỡ cứng kiếm này.

Cậu ấy vẫn luôn muốn kiểm tra lực phòng ngự thực sự của 'Hắc Thiết Thần Giáp'.

Bắc Hà tiền bối từng nói, bộ 'Hắc Thiết Thần Giáp' này xét riêng về phòng ngự thì đủ dùng đến ngũ phẩm sơ kỳ." Kiếm thuật vừa chạm ngưỡng uy lực ngũ phẩm muốn phá vỡ phòng ngự của 'Hắc Thiết Thần Giáp' cũng không đơn giản như vậy.

Đúng như Tô Thị A Thập Lục dự đoán, Tống Thư Hàng quả thực muốn nhân cơ hội thử nghiệm phòng ngự của bản thân.

Có điều, cái hắn muốn thử là uy lực tổ hợp của 'Hắc Thiết Thần Giáp' + 'Đao Ý Khôi Giáp'.

Đao Ý Khôi Giáp hiện lên, bao phủ bên trên Hắc Thiết Thần Giáp.

Hắc Thiết Thần Giáp vốn trông hơi thô kệch, giờ trở nên đẹp trai hơn vài phần.

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, chính diện đón nhận công kích của Thương Thử Tà Ma...

Mặc dù tay trái vẫn còn ở chỗ Bạch tiền bối chưa về.

Tuy nhiên, 'Hắc Thiết Thần Giáp' có hộ giáp cánh tay trái, cho nên hắn miễn cưỡng có thể bày ra tư thế khoanh hai tay.

Bây giờ, cứ xem công kích của Thương Thử Tà Ma có thể phá vỡ phòng ngự của hắn hay không. [Chi chi ~~ Tống Thư Hàng, ngươi tưởng rằng ta không nhìn ra 'Hắc Thiết Thần Giáp' trên người ngươi sở hữu phòng ngự cấp ngũ phẩm sao?

Nhãn lực nhìn pháp bảo của ta vượt xa tưởng tượng của ngươi.

Xem một kiếm này của ta phá vỡ phòng ngự của ngươi đây!] Thương Thử thầm nghĩ trong lòng, vô cùng hưng phấn.

Thực tế, vào đêm trăng tròn lần trước, trong trận chiến Tử Cấm Chi Điên, bản chỉnh sửa 《Thiên Ngoại Phi Ma》 của nó đã sở hữu uy lực phá vỡ 'hộ phù phòng ngự ngũ phẩm'.

Mà lần này, bản chỉnh sửa lần thứ N của 《Thiên Ngoại Phi Ma》 uy lực còn tăng lên nhiều hơn.

Cho dù Tống Thư Hàng lại gia tăng thêm một tầng khải ý lên trên Hắc Thiết Thần Giáp, nó cũng có lòng tin đánh cho Tống Thư Hàng nằm sấp xuống.

Bại dưới kiếm này của ta đi!

Kiếm quang chụp xuống, đại ma do 《Thiên Ngoại Phi Ma》 hóa thành oanh kích về phía Tống Thư Hàng.

Tôn đại ma đó là tổ hợp của kiếm ý, kiếm khí dày đặc như mưa rào cùng với Cửu U Tà Năng.

Có thể nói, đây là một kiếm mạnh nhất mà Thương Thử Tà Ma từng vung ra.

Thương Thử Tà Ma vừa tấn công vừa hét lớn: "Có giỏi thì đừng tránh, cương trực diện!" "Đến đây đi, nếu ta né tránh thì ta là ba ba của ngươi!" Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, tự tin đáp lại.

Đồng thời, hắn cố ý áp chế Công Đức Xà Mỹ Nhân, để cô nàng lần này đừng ra phá đám nữa.

Nếu không, với tính cách của Công Đức Xà Mỹ Nhân, trước khi kiếm của Thương Thử Tà Ma chém trúng Tống Thư Hàng, cô nàng chắc chắn sẽ mạnh mẽ xuất hiện, sau đó thét lên thảm thiết một tràng, rồi ngã xuống đất giả chết.

Luận về năng lực phá hoại bầu không khí, Tống Thư Hàng chỉ phục mỗi Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Thảo ngươi!" Thương Thử Tà Ma gầm lên giận dữ, kiếm quang điên cuồng chém lên người Tống Thư Hàng.

Đinh đinh đinh đinh đinh đinh ~~ Cả người Tống Thư Hàng bị kiếm quang đại ma bao trùm.

Trận pháp phòng ngự và kiếm khí va chạm, đao ý và kiếm ý đụng nhau, Cửu U Tà Năng và Tiên Thiên Chân Nguyên dây dưa...

Tiếng nổ, ánh lửa, tiếng kim loại va chạm...

Cảnh tượng cực kỳ hùng vĩ.

Mấy vị quan chiến trên lầu ba vào khoảnh khắc này mới nhìn thấy được hình ảnh vừa ý. "Thế này mới gọi là quyết đấu chứ, hai hiệp trước đó, ta đều thấy bất bình thay cho con chuột lang nhỏ này." Bạch Hạc Chân Quân nói.

Hai hiệp trước, Thương Thử Tà Ma quỳ một cách ngơ ngác, lúc quỳ cũng không biết mình quỳ như thế nào.

Quỳ xong còn bị Tống Thư Hàng lừa phỉnh một trận.

Hiệp này, kiếm thuật của Thương Thử Tà Ma hoàn toàn bùng nổ, nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng bị đánh, thật là vui mắt vui tai.

Thi loli tò mò nói: "Công đức chi quang của Tống sư huynh không hiện thân hộ thể sao?

Con chuột lang này là sinh vật Cửu U mà, trong công kích có kèm theo khí tức tà ác của Cửu U, công đức chi lực lẽ ra phải tự động hộ thể mới đúng chứ?" "Chắc là bị chính cậu ta áp chế rồi, công đức chi quang của Tống Thư Hàng đã tiến hóa đến một tầng thứ rất cao, tùy ý hiển hiện hoặc thu liễm đều không thành vấn đề." Diệt Phượng công tử phỏng đoán.

Tước yêu Tiểu Thải: "Sư phụ có kiên trì được không?" "Trước mắt xem ra kiếm thuật của Thương Thử vẫn chưa thể phá vỡ phòng ngự của Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Sau khi Đao Ý Khôi Giáp + Hắc Thiết Thần Giáp kết hợp, hiệu quả phòng ngự sinh ra không phải là 1+1 đơn giản như vậy.

Ánh lửa không ngừng lóe lên, đây là sự so tài giữa công kích và phòng ngự.

Công kích của Thương Thử liên miên bất tuyệt, Tống Thư Hàng cảm giác nếu cứ tiếp tục thế này, 'Đao Ý Khôi Giáp' của mình nói không chừng sắp bắt đầu phản kích rồi.

Đã vậy thì lại khiêu khích Thương Thử thêm chút nữa, để nó tấn công nỗ lực hơn, dẫn dụ một đợt phản kích của 'Đao Ý Khôi Giáp' nào! "Đây chính là kiếm thuật mà ngươi lấy làm tự hào sao?

Chỉ có trình độ thế này thôi ư?

Ngay cả gãi ngứa cho ta cũng không đủ!" Tống Thư Hàng giữ nguyên tư thế khoanh tay, lại bắt đầu nói rác rưởi.

Hắc Thiết Thần Giáp phòng ngự toàn thân đem lại cảm giác an toàn rất lớn, đợt phòng ngự này cực kỳ vững chắc. "Chết chết chết!" Thương Thử vốn tấn công lâu mà không hạ được thì đã có chút nóng nảy...

Cái mai rùa phòng ngự của Tống Thư Hàng dày hơn nó tưởng tượng không ít.

Bây giờ Tống Thư Hàng lại bắt đầu khiêu khích nó, sao nó có thể không giận?

Thế là, Thương Thử Tà Ma cắn chặt răng, kiếm vũ trong tay vung vẩy càng thêm nhanh chóng.

Tà ma do kiếm vũ hóa thành giống như sống lại, phát ra từng trận ma khiếu, nhiếp nhân tâm thần.

Kiếm khí tung hoành!

Nơi Tống Thư Hàng đứng, ngoại trừ vị trí dưới chân hắn, xung quanh đã bị đánh nát thành một cái hố khổng lồ.

Chương 1216

Theo đà kiếm khí của Thương Thử Tà Ma không ngừng nổ tung, cái hố này vẫn đang không ngừng mở rộng. "Sắp được rồi." Tống Thư Hàng tỉ mỉ cảm ứng 'Đao Ý Khôi Giáp' của mình.

Đao Ý Khôi Giáp của hắn quá lười biếng, dưới sự công kích liên tục bằng kiếm thuật của Thương Thử Tà Ma, trải qua thời gian lâu như vậy mới coi như sắp bắt đầu phản kích.

Thương Thử Tà Ma đang điên cuồng tấn công, trong lòng chợt dâng lên một nỗi bất an...

Trực giác mách bảo nó rằng, nếu nó không thể công phá phòng ngự của Tống Thư Hàng trong vòng ba nhịp hô hấp nữa, thì có khả năng sẽ gặp xui xẻo. "Chi chi chi!" Thương Thử Tà Ma hét lên gấp gáp, nó cắn răng, thúc giục một loại bí pháp.

Trong nháy mắt, lực công kích của nó lại tăng vọt lên một khúc.

Uy lực kiếm quang tăng mạnh, công kích của nó giống như được bật hiệu ứng đặc biệt, trở nên càng thêm lấp lánh ngầu lòi. "Ha ha ha ha." Lúc này, Tống Thư Hàng cười sảng khoái: "Đến rồi." Đao Ý Khôi Giáp lười biếng cuối cùng cũng đến điểm tới hạn.

Tiếp theo, nếm thử đao ý phản kích của ta đi!

Vào khoảnh khắc này, cảm giác nguy cơ trong lòng Thương Thử Tà Ma tăng mạnh, nó không chút do dự dừng công kích, thân thể nhỏ nhắn đạp một cái vào hư không, rút lui về phía sau né tránh. "Bây giờ mới muốn trốn, quá muộn rồi!" Tống Thư Hàng nói.

Đao Ý Khôi Giáp phản kích chém ra, đao ý lẫm liệt hỗn hợp với đao khí của Tống Thư Hàng hóa thành một đao kinh diễm, chém về phía Thương Thử Tà Ma...

Một đao này nếu chém trúng, 'ba lần thua liên tiếp' của Thương Thử Tà Ma hôm nay coi như chắc chắn rồi.

Mắt thấy Đao Ý Khôi Giáp phản kích sắp chém trúng, Thương Thử Tà Ma đột nhiên cắn răng một cái.

Sau đó, cái đuôi nhỏ của nó búng ra, chủ động đứt lìa.

Đuôi của Thương Thử Tà Ma rất nhỏ rất nhỏ, chỉ có một mẩu tròn vo.

Nếu không chú ý nhìn thì đều sẽ tưởng là nó không có đuôi.

Cái đuôi nhỏ đáng yêu sau khi đứt lìa liền chủ động nghênh đón Đao Ý Khôi Giáp phản kích của Tống Thư Hàng.

Bốp ~~ Cái đuôi nhỏ bị Đao Ý Khôi Giáp phản kích chém thành bụi phấn. "Thằn lằn đứt đuôi để sống?

Ngươi là thạch sùng à?" Tống Thư Hàng cà khịa. "Đáng ghét, thế mà lại ép ta dùng đến chiêu này, hôm nay tuyệt đối phải đánh ngã ngươi." Sau khi đứt đuôi, Thương Thử Tà Ma nghiến răng, lần nữa quay đầu lại, điên cuồng công kích về phía Tống Thư Hàng.

Chỉ là nó vừa chuẩn bị phản công Tống Thư Hàng, đột nhiên loại 'cảm giác nguy cơ' trong lòng kia lại bắt đầu trào dâng.

Chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ đao ý phản kích của Tống Thư Hàng còn có đợt nữa? "Bỉ ổi, thế mà lại là song đao lưu." Thương Thử Tà Ma thét lên một tiếng, phản công được một nửa thì thân hình lại đạp một cái, tung người né tránh.

Tống Thư Hàng: "Hả?" Lời của Thư Hàng vừa dứt...

Chỉ thấy trong hư không có một cái rễ cây trong suốt, vừa nhanh vừa mạnh, 'vút' một cái lao ra, đâm thẳng vào người Thương Thử Tà Ma. "Đây là cái thứ gì!" Bảo kiếm trong tay Thương Thử Tà Ma múa may, chém về phía rễ cây.

Nhưng rễ cây kia vô hình vô chất, công kích vật lý hoàn toàn không chém đứt được nó.

Trong nháy mắt Thương Thử Tà Ma vung kiếm, rễ cây trong suốt hung hăng rút mạnh...

Cửu U Tà Năng trên người Thương Thử Tà Ma bị điên cuồng rút ra. "A a a a, đây là thứ quỷ quái gì vậy." Thương Thử Tà Ma thét lên. "À, là rễ cây hoa sen." Tống Thư Hàng lúc này mới nhớ ra...

Hắn vẫn luôn duy trì trạng thái 'Hình chiếu hoa sen', rễ cây kéo dài vô hạn ra ngoài, đang hấp thu đoàn tà năng do sức mạnh của Dịch Thái Kim Loại Cầu hóa thành.

Tà năng do sức mạnh Kim Loại Cầu hóa thành quá mức khổng lồ, hình chiếu hoa sen của Tống Thư Hàng dù lực hút toàn khai cũng phải mất khoảng một ngày để hấp thu hết.

Mà hiện tại, Thương Thử Tà Ma trong thời gian ngắn mượn nhờ bí pháp bùng nổ, tà năng trên người nó đã thu hút sự chú ý của 'Hình chiếu hoa sen', rễ cây của hình chiếu hoa sen bay nhanh tách ra vài cái, cắm rễ vào người Thương Thử Tà Ma, tham lam thôn phệ. "A a a a, thả ta ra." Thương Thử Tà Ma kêu thảm một trận, năng lượng trong cơ thể cấp tốc thất thoát, nó cảm thấy toàn thân yếu ớt.

Hai nhịp hô hấp sau...

Thương Thử Tà Ma lại quỳ, thân thể nhỏ nhắn của nó yếu ớt nằm sấp trên mặt đất, giống như cá ướp muối không động đậy được.

Nếu không phải Tống Thư Hàng vào thời khắc cuối cùng cưỡng ép rút rễ cây hoa sen về, hôm nay Thương Thử Tà Ma đã bị hút thành xác chuột khô thực sự rồi. "Chi chi chi chi ~" Thương Thử Tà Ma yếu ớt kêu vài tiếng...

Không xong rồi, thân thể như bị móc rỗng, ngay cả ngón tay cũng không động đậy nổi.

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống bên cạnh nó, vươn ngón tay chọt chọt cái bụng nhỏ của nó: "Còn muốn đánh không?" "Chi chi." Thương Thử yếu ớt kêu vài tiếng, còn đánh cái rắm...

Nó bây giờ phải về tẩm bổ, không có mười ngày nửa tháng thì không bù đắp lại được tiêu hao hôm nay. "Được rồi, vậy hôm nay đến đây thôi.

Trước mắt, ba ván quyết đấu giữa ngươi và ta, một hòa hai thua." Tống Thư Hàng bổ đao.

Thương Thử nỗ lực làm động tác trợn trắng mắt, đáng tiếc nó không có tròng trắng... "Nói đi, hôm nay qua đây tìm ta có việc gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bình thường mỗi lần Thương Thử Tà Ma qua đây khiêu chiến hắn, trên người đều mang theo nhiệm vụ Bạch tiền bối Two giao cho.

Có lúc là tìm hắn đòi đồ, có lúc là mang bảo vật cho hắn. "Chủ nhân bảo ta mang một con hồ yêu qua cho ngươi." Thương Thử Tà Ma yếu ớt nói. "Hồ yêu?

À, nhớ ra rồi.

Là con hồ yêu gặp phải ở trong cấm địa lần trước nhỉ." Tống Thư Hàng trả lời, hắn còn tưởng Bạch tiền bối Two đã quên con hồ yêu này rồi chứ.

Tống Thư Hàng vốn định tìm cơ hội đi gặp hồ yêu sư phụ một lần, quyển 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 kia hắn cũng muốn tìm cơ hội truyền thụ lại cho truyền nhân chân chính của 'Tam Thập

Tam Thú Thần Tông', chấm dứt đoạn nhân quả này. "Hồ yêu đâu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Bị ta phong ấn, để ở trong xe tải bên ngoài." Thương Thử Tà Ma thở hổn hển một hơi, nói: "Ngoài ra, làm phần thưởng vì đã chiến thắng ta, ta tặng ngươi một tình báo hữu dụng.

Ngươi vẫn chưa luyện chế 'Bản mệnh pháp bảo' của bản thân đúng không?" "Ừ, vì vẫn chưa nghĩ ra muốn luyện chế bản mệnh pháp bảo gì." Tống Thư Hàng nói.

Thương Thử: "Nếu vậy, ngươi có thể cân nhắc một chút, đi xin phương pháp luyện chế một món 'Bản mệnh pháp bảo' từ chỗ truyền nhân 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'." "Xin phương pháp luyện chế một món 'Bản mệnh pháp bảo'?

Pháp bảo loại gì?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Lúc này, Thương Thử bán manh chớp chớp mắt: "Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?" Tống Thư Hàng: "..." "Chi ~ Ta chỉ là mấy hôm trước tình cờ nghe chủ nhân nhắc tới, 'Bản mệnh pháp bảo' bí truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông khá thú vị, là một loại pháp bảo tổ hợp.

Còn về việc chủ nhân nói là pháp bảo gì thì ta biết đâu được?

Dù sao ngươi tu luyện cũng là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, nếu chưa có bản mệnh pháp bảo thích hợp thì cứ đi thử xem, xin phương pháp luyện chế bản mệnh pháp bảo của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', biết đâu lại hợp với ngươi ngoài ý muốn thì sao?

Ngay cả chủ nhân cũng cảm thấy là pháp bảo thú vị thì công năng chắc chắn sẽ không kém đâu." Thương Thử nói. "Được rồi...

Cảm ơn ngươi." Tống Thư Hàng nói. "Không cần khách sáo, lần sau ta sẽ đánh ngươi thành đầu heo." Thương Thử lạnh lùng nói: "Chiêu thức của ngươi ta đều đã nhìn thấu rồi.

Ta về sẽ xung kích cảnh giới ngũ phẩm, đợi ta lên ngũ phẩm, nhất định phải đánh bại ngươi dưới kiếm.

Ngươi cứ run rẩy đi!" Tống Thư Hàng: "..." Sự tự tin của ngài rốt cuộc được cấu thành từ loại dược liệu gì vậy?

Chia cho tôi vài miligram được không?

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng xách Thương Thử lên: "Xe tải ở đâu?" "Đỗ ngay bên ngoài, ra là thấy." Thương Thử nói.

Tống Thư Hàng một tay xách Thương Thử bước ra khỏi cổng lớn, sau đó liền nhìn thấy một chiếc xe tải lớn màu đỏ đỗ cách cổng không xa.

Trong buồng lái, tài xế đang ngồi xem điện thoại. "Chính là chiếc đó, ta đã hẹn với tài xế rồi, hắn đợi ở đây chờ ta ra nhận hàng.

Chúng ta qua đó đi." Thương Thử nói. "Cứ thế này đi qua?

Ngươi dùng bản thể bàn chuyện làm ăn với hắn à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ngươi nghĩ người bình thường sẽ bàn chuyện làm ăn với một con chuột lang sao?

Đương nhiên là dùng ảo thuật rồi." Thương Thử trả lời.

Giao nhận hàng hóa rất thuận lợi.

Trong mắt vị tài xế kia, Thương Thử chính là một người đàn ông trung niên thân hình cao lớn.

Sau khi thấy Tống Thư Hàng và Thương Thử đi tới, tài xế mở thùng xe tải, lấy ra một cái thùng gỗ khổng lồ.

Hồ yêu được đựng ở trong thùng.

Giao nhận hàng xong xuôi, Thương Thử lấy từ trong pháp khí không gian ra mấy tờ tiền đỏ, đưa cho tài xế. "Ngươi thế mà cũng biết trả tiền." Tống Thư Hàng cười nói. "Ta không phải là tà ma Cửu U bình thường đâu nhé." Thương Thử đắc ý dương dương nói, không hề cảm thấy hành vi của mình là đang bôi đen chủng tộc tà ma Cửu U...

Hoặc nói đúng hơn là bôi trắng? "Hồ yêu ở trong thùng, phong ấn là do chủ nhân làm, còn 28 tiếng nữa phong ấn sẽ tự động giải khai." Thương Thử nói.

Tống Thư Hàng: "Không thể giải khai ngay lập tức sao?" "Ta không có bản lĩnh đó, trừ phi ngươi gặp chủ nhân, lại để ngài ấy tự mình ra tay mở thùng." Thương Thử nói. "Được rồi." Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ, liền chuyển cái thùng cùng hồ yêu bên trong vào ốc đảo sa mạc trong 'Thế giới hạch tâm'. 28 tiếng, tức là phải hơn một ngày nữa mới giải phong, đến lúc đó hãy thả hồ yêu ra vậy. "Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, chúng ta gặp lại sau." Thương Thử Tà Ma nói xong, sử dụng pháp khí Bạch tiền bối Two đưa cho, mở ra thông đạo không gian, đi vào trong đó.

Chương 1217

Trước khi thân hình biến mất, Thương Thử Tà Ma còn không quên bổ sung một câu: "Hãy run rẩy đi, Tống Thư Hàng.

Ngày gặp lại lần sau chính là ngày ngươi quỳ xuống đất cầu xin tha thứ." Tống Thư Hàng: "..." Có tự tin là chuyện tốt, nhưng tự tin mù quáng là bệnh, cần phải trị. ...

Giải quyết xong Thương Thử, Tống Thư Hàng về phòng ăn sáng.

Do Thi loli vẫn còn buồn ngủ, bữa sáng là bánh mì nướng đơn giản, trứng gà và sữa đậu nành. "Con chuột lang kia đâu?

Thả rồi?" Diệt Phượng công tử hỏi. "Ừm, nó không phải là tà ma Cửu U bình thường, chỉ là qua đây giao hàng thôi.

Khiêu chiến tôi chỉ là nó nhất thời hứng khởi." Tống Thư Hàng trả lời. "Tiếc thật." Diệt Phượng công tử nói.

Tống Thư Hàng: "..." Diệt Phượng tiền bối, ngài thực sự muốn ăn nó à? "Buổi sáng các cậu có tiết không?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Có đấy, nhưng nhớ là tiết ba, bốn.

Thi, em có muốn ngủ thêm một lát rồi hãy đi học không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Dạ." Thi gật đầu, dụi mắt đáp. "Còn Thập Lục?

Buổi sáng có tiết không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu: "Hôm nay tôi nghỉ cả ngày, vừa hay tranh thủ thời gian củng cố cảnh giới." Hôm qua sau khi cô và Tống Thư Hàng ăn bữa 'đại tiệc đùi cá sấu', mượn dược lực đã tôi luyện lại Tiên Cốt đầu tiên của cảnh giới tứ phẩm một lần.

Tiếp theo, cô vừa hay rèn sắt khi còn nóng, tranh thủ sớm ngày tôi luyện Tiên Cốt thứ nhất thành màu ám kim, dẫn sức mạnh của nó tiến vào Hư Đan.

Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời nội thị đan điền của mình.

Hư Đan Cá Voi của hắn đến giờ vẫn chưa có vẻ gì là ăn no, cũng không biết đến khi nào nó mới có thể hoàn thành dị biến?

Bạch Hạc Chân Quân gặm xong bánh mì của mình, hỏi: "Thư Hàng, Bạch tiền bối vẫn đang độ kiếp à?" "Ừ, vẫn đang cày Thiên Kiếp." Tay trái của Tống Thư Hàng cách một khoảng thời gian lại bị tê dại một chút. "Vậy ta đi chuẩn bị chút đồ ăn ngon cho Bạch tiền bối, bổ sung sức mạnh tiêu hao cho ngài ấy." Bạch Hạc Chân Quân nói: "Nếu ta về muộn thì xin nghỉ giúp ta nhé." Nói xong, cũng không đợi Tống Thư Hàng trả lời, Bạch Hạc Chân Quân đã tung người nhảy lên, bay ra ngoài qua cửa sổ. 'Khu đại học Giang Nam' mà không có Bạch tiền bối thì Bạch Hạc Chân Quân cũng lười đến.

Cho nên, nó dứt khoát tìm cớ đi kiếm mỹ thực cho Bạch tiền bối rồi chuồn mất.

Diệt Phượng công tử: "Vậy Thư Hàng, chúng ta cũng bắt đầu đi.

Hoàn thành giao dịch xong, ta cũng phải rời đi rồi." "Diệt Phượng tiền bối không chơi thêm một thời gian nữa sao?" Tống Thư Hàng cười nói. "Thời gian chính là sinh mệnh, tiếp theo ta phải bế quan tu luyện một thời gian.

Gần đây tâm có cảm giác, cứ cảm thấy mình sắp tấn thăng một tiểu cảnh giới." Diệt Phượng công tử nói.

Hắn định lần này bế quan lâu một chút, tránh để Tống Thư Hàng lại tìm hắn mượn CPU. "Chúc Diệt Phượng tiền bối sớm ngày thần công đại thành, tấn thăng lục phẩm." Tống Thư Hàng chân thành chúc phúc.

Diệt Phượng tiền bối hiện tại là cảnh giới ngũ phẩm, Tống Thư

Hàng lại đã bước vào tứ phẩm.

Nếu Diệt Phượng công tử không mau chóng tấn thăng lục phẩm, sau này hiệu quả khi Tống Thư Hàng mượn CPU tu luyện kỹ năng sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Diệt Phượng công tử nghe ra ý tứ trong lời Tống Thư Hàng, nhe răng: "Cút!" ...

Lần này, Tống Thư Hàng mượn CPU của Diệt Phượng công tử chủ yếu là để tăng cường điểm kinh nghiệm cho 《Tật Phong Đao》, a phi, là 《Tật Phong Vi Bộ》, còn có 《Pháp thuật phong ấn nhập môn》, Ngự Đao Phi Hành, Ngự Đao Thuật.

Trong đó kinh nghiệm về Ngự Đao Phi Hành và Ngự Đao Thuật là quan trọng nhất.

Tống Thư Hàng hy vọng có thể dựa vào cơ hội mượn CPU của Diệt Phượng công tử lần này để tích lũy thêm nhiều kinh nghiệm Ngự Đao Phi Hành và Ngự Đao Thuật cùng kỹ xảo sử dụng.

Mặc dù Diệt Phượng công tử luyện là Ngự Kiếm Phi Hành và Ngự Kiếm Thuật, nhưng pháp lý đều tương thông.

Không nói đến chuyện lấy thủ cấp địch ngoài ngàn dặm, ít nhất cũng phải đạt đến trình độ lấy thủ cấp địch ngoài ngàn mét. *** Thế giới Cửu U.

Dịch Thái Kim Loại Cầu đặt nhục thân của Vân Tước Tử vào trong một quan tài thủy tinh: "Tiếp theo, bước cuối cùng." Từ xưa đến nay, mục tiêu cuối cùng của tu luyện giả chư thiên vạn giới chính là chứng đạo Bất Hủ, chấp chưởng Thiên Đạo.

Nếu Thiên Đạo đã có chủ... thì các tu luyện giả chư thiên vạn giới chỉ có thể lui một bước, đặt mục tiêu là bước ra con đường của chính mình, tiến thêm một bước trên cảnh giới 'Kiếp Tiên', đặt chân vào con đường 'Trường Sinh'. ...

Lúc này, Dịch Thái Kim Loại Cầu đặt nhục thân Vân Tước Tử vào quan tài thủy tinh.

Trong thân thể nó huyễn hóa ra một đôi cánh tay con người, liên tiếp bắt sáu cái ấn ký.

Cỗ quan tài thủy tinh này là pháp khí năm đó nó lấy được từ tay nhân loại, lại trải qua chính nó cải tạo mà thành.

Cho nên, khi muốn thôi động quan tài thủy tinh, vẫn phải phụ trợ bằng thủ đoạn thi pháp của nhân loại.

Sau khi hoàn thành sáu pháp ấn, Dịch Thái Kim Loại Cầu rót một lượng tà năng khổng lồ vào quan tài thủy tinh.

Quan tài thủy tinh sáng lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, có một ngàn phù văn ngưng tụ bên cạnh Vân Tước Tử, xoay quanh nhục thân Vân Tước Tử.

Trong quan tài thủy tinh, nhục thân Vân Tước Tử từ từ lơ lửng.

Một ngàn phù văn kia, mỗi khi xoay quanh thân thể cô một vòng thì thân thể cô lại trở nên 'trong suốt' hơn một chút.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Khi một ngàn phù văn xoay được hơn hai mươi vòng, thân thể Vân Tước Tử đột nhiên hóa thành đầy trời điểm sáng, tản ra bốn phía.

Trong những điểm sáng này ẩn chứa huyền bí về nhục thân của Vân Tước Tử.

Có 'quan tài thủy tinh' ở đây, đầy trời điểm sáng này đều bị giữ lại trong quan tài, không hề tản mát ra ngoài. "Rất tốt." Dịch Thái Kim Loại Cầu hài lòng gật đầu, nó lại lần nữa vươn tay ấn lên quan tài thủy tinh, giải tích những điểm sáng trong quan tài, hy vọng từ đó tìm ra nguyên nhân nhục thân Vân Tước Tử có thể dung nạp hoàn hảo sức mạnh của nó.

Trong quan tài thủy tinh, đầy trời điểm sáng chạy loạn khắp nơi.

Nhưng dưới sự khống chế của Dịch Thái Kim Loại Cầu, những điểm sáng này từ từ xếp thành hàng theo thứ tự, tiếp nhận kiểm tra.

Sau khi những điểm sáng vốn tán loạn được sắp xếp lại toàn bộ, Dịch Thái Kim Loại Cầu đột nhiên sững sờ.

Bởi vì nó nhìn thấy, ngay chính giữa quan tài thủy tinh, thế mà vẫn còn một khúc xương cốt, được bảo lưu hoàn hảo không tổn hao gì, không bị quan tài thủy tinh và sức mạnh của nó hòa tan.

Trước đó, nó bị các điểm sáng tứ tán che khuất.

Đến khi các điểm sáng xếp hàng ngay ngắn, nó mới hiện ra. "Kỳ lạ, cho dù là nhục thân của Trường Sinh Giả, sau khi bỏ vào quan tài thủy tinh cũng sẽ bị ta triệt để hóa giải...

Thân thể của tu sĩ thất phẩm này thế mà vẫn còn bảo tồn được một khúc xương cốt?" Dịch Thái Kim Loại Cầu lẩm bẩm.

Sau đó, mắt nó sáng lên.

Có lẽ... khúc xương này chính là huyền bí ẩn giấu trong cơ thể 'Vân Tước Tử'?

Là nguyên nhân cô ta có thể dung nạp hoàn hảo sức mạnh của nó? "Hóa giải, hóa giải khúc xương này cho ta, ta muốn nghiên cứu nó thật kỹ." Dịch Thái Kim Loại Cầu vui mừng nói, lần nữa thúc giục sức mạnh của quan tài thủy tinh.

Một ngàn phù văn lại sáng lên, xoay tròn điên cuồng quanh khúc xương kia, muốn hòa tan nó.

Một vòng lại một vòng, một ngàn phù văn xoay chuyển không biết mệt mỏi.

Thế nhưng... suốt mấy trăm vòng sau, khúc xương kia vẫn không hề tổn hại, tĩnh lặng lơ lửng trong quan tài thủy tinh.

Những phù văn đủ để hòa tan thân thể của Trường Sinh Giả lại không thể làm tổn hại khúc xương kia mảy may.

Khúc xương này, quả thực cứ như là sự tồn tại 'Bất Hủ' vậy.

Dịch Thái Kim Loại Cầu trầm mặc.

Một lát sau, nó lại vươn tay điểm một cái lên quan tài thủy tinh.

Miệng quan tài hơi mở ra, khúc xương kia bị nó lấy từ trong quan tài ra.

Nó vươn tay, chộp lấy khúc xương.

Cầm vào thấy lạnh lẽo, xúc cảm y hệt xương cốt bình thường, không có bất kỳ dị dạng nào.

Nó cảm giác mình chỉ cần bóp nhẹ một cái là có thể bóp nát khúc xương này thành mảnh vụn.

Trên thực tế, nó cũng đã làm như vậy.

Ngón tay do thân thể nó hóa thành dùng sức bóp một cái...

Nhưng khúc xương trong tay lại không sứt mẻ chút nào.

Bất kể nó dùng sức mạnh lớn đến đâu, ngay cả ngón tay của chính nó cũng vì sức mạnh quá lớn mà biến dạng, nhưng khúc xương trông có vẻ bình thường này vẫn không hề suy chuyển.

Khúc xương này, thế mà còn cứng hơn cả cường độ thân thể của nó! "Không thể nào." Dịch Thái Kim Loại Cầu khẽ gầm một tiếng, sau đó vận chuyển Cửu U Tà Năng, hung hãn rót vào khúc xương này.

Sức mạnh khổng lồ vô tận, vừa tiếp xúc với khúc xương này thì giống như trâu đất xuống biển... toàn bộ biến mất không thấy tăm hơi.

Mà sau khi tiếp nhận sức mạnh khổng lồ Dịch Thái Kim Loại Cầu rót vào, khúc xương trông có vẻ bình thường này hơi sáng lên.

Trên đó, có một đạo quy tắc 'Đại Đạo' lóe lên rồi biến mất.

Đó là quy tắc Bất Hủ.

Chương 1218

Đại biểu cho việc khúc xương này vĩnh viễn không thể bị phá hủy, vĩnh viễn không thể biến mất.

Khúc xương này sẽ vĩnh viễn tồn tại, tích tại, kim tại, dĩ hậu vĩnh tại! "Thiên Đạo Bất Hủ Thân." Dịch Thái Kim Loại Cầu theo bản năng thốt lên.

Ngoại trừ Thiên Đạo Bất Hủ Thân ra, nó thực sự không tưởng tượng nổi thứ gì khác có thể sở hữu đặc tính như vậy.

Chư thiên vạn giới này, chỉ có tu luyện giả sau khi chấp chưởng Thiên Đạo mới có thể khiến thân thể của mình ngưng tụ ra tính chất bất hủ bất diệt như thế.

Khúc xương này, chẳng lẽ là xương cốt của thân thể 'Thiên Đạo'? "Không thể nào...

Điều này quá hoang đường." Dịch Thái Kim Loại Cầu lại lắc đầu nguầy nguậy.

Thiên Đạo giả sau khi chứng kiến Bất Hủ, thân thể bất tử bất diệt, không thể phá hủy.

Đã như vậy, lại có ai có thể lấy được một khúc xương từ trong thân thể 'không thể bị phá hủy' của bọn họ?

Không ai làm được, cho dù là bản thân kẻ chấp chưởng Thiên Đạo cũng không làm được.

Bởi vì ngay cả chính bọn họ cũng không thể làm tổn thương thân thể của mình.

Nếu đây không phải là xương cốt của thân thể 'Thiên Đạo', vậy nó là cái gì?

Ngoại trừ Thiên Đạo ra, chẳng lẽ còn có thứ gì có thể sở hữu tính chất 'Bất Hủ'?

Chẳng lẽ... trên thế giới này có vị tu luyện giả cấp yêu nghiệt nào đó tham ngộ được huyền bí 'Thiên Đạo Bất Hủ', đồng thời dung nhập nó vào trong 'Đạo' của bản thân, từ đó bước ra con đường trường sinh của chính mình, biến một chỗ nào đó trên cơ thể mình thành sự tồn tại 'Bất Hủ'?

Ngay khi Dịch Thái Kim Loại Cầu đang suy tư, khúc 'Bất Hủ Chi Cốt' trong tay nó đột ngột thoát khỏi tay bay ra, đồng thời tỏa ra lực hấp dẫn mạnh mẽ.

Phanh ~~ Cỗ quan tài thủy tinh kiên cố không thể phá vỡ nổ tung.

Đầy trời điểm sáng ngưng tụ về phía 'Bất Hủ Chi Cốt'.

Đầy trời điểm sáng giống như 'thời gian quay ngược', lấy khúc 'Bất Hủ Chi Cốt' này làm trung tâm, bắt đầu tái cấu trúc.

Từ xương cốt đến máu thịt, rồi đến da dẻ, lông tóc.

Chỉ trong mười nhịp hô hấp ngắn ngủi, thân thể 'Vân Tước Tử' đã được tái cấu tạo, mái tóc đen dài như áo choàng trải ra, bao phủ lấy thân thể mới sinh của cô.

Dịch Thái Kim Loại Cầu lùi lại một bước, mặc kệ thân thể cô biến hóa.

Nó muốn xem thử, khúc 'Bất Hủ Chi Cốt' này rốt cuộc có thể sản sinh biến hóa gì, chẳng lẽ còn có thể nghịch chuyển sinh tử hay sao?

Trong quan tài thủy tinh, tất cả điểm sáng đều quay về thân thể Vân Tước Tử.

Thân thể Vân Tước Tử khôi phục như cũ.

Sau đó, từ trong cơ thể cô có một đạo quang mang lóe lên.

Các loại pháp bảo hiện ra, có nhẫn, trang sức, còn có pháp bào, lần lượt hiện thân, tự chủ trang bị lên người Vân Tước Tử.

Những pháp khí này, trước đó ngay cả Dịch Thái Kim Loại Cầu cũng không tra ra được nơi cất giữ của chúng.

Bây giờ nhớ lại, rất có thể chúng được cất giữ ngay bên trong khúc 'Bất Hủ Chi Cốt' trong cơ thể Vân Tước Tử.

Sau khi trang bị xong xuôi, thân thể Vân Tước Tử từ từ hạ xuống, nằm trên mặt đất.

Dịch Thái Kim Loại Cầu tiếp tục quan sát biến hóa của cô...

Thân thể đã khôi phục, vậy tiếp theo, hồn phách đâu?

Cô ta có thể nghịch chuyển sinh tử, sống lại không?

Nếu cô ta thực sự có thể sống lại, có lẽ nó sẽ hiểu được tính cách thích tìm chết kia của 'Vân Tước Tử' là chuyện như thế nào.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Nhưng thân thể Vân Tước Tử vẫn không có khôi phục sinh cơ.

Không có phục sinh?

Dịch Thái Kim Loại Cầu lần nữa điều động quyền hành chúa tể Cửu U của mình, tiến hành giám định thân thể Vân Tước Tử.

Lần này, nó nhận được kết quả khác với lúc trước.

Thân thể Vân Tước Tử đang ở chỗ giao giới giữa 'Sống và Chết'.

Thân thể cô không chết, không sống; không có sinh cơ, nhưng cũng không có tử khí.

Giống như là một cái xác bị rút mất hồn phách vậy. "Tuy rằng không có phục sinh, nhưng lại thoát khỏi trạng thái 'chết'.

Nếu cho cô ta thêm chút thời gian, nói không chừng thực sự sẽ 'nghịch chuyển sinh tử' sống lại." Dịch Thái Kim Loại Cầu thầm nghĩ.

Nó càng thêm xác định suy đoán 'Vân Tước Tử' sẽ phục sinh.

Nếu cô ta thực sự phục sinh, kế hoạch của nó sẽ có thể tiếp tục tiến hành.

Mắt Dịch Thái Kim Loại Cầu sáng lên.

Nếu 'Vân Tước Tử' phục sinh, nó sẽ có thể lại sắp xếp cho cô ta tiến hành 'Ma Kiếp', tấn thăng bát phẩm.

Lần này, nó hoàn toàn có thể theo sở thích của mình, sắp xếp cho cô ta một trận Ma Kiếp kích thích.

Muốn tên lửa có tên lửa, muốn bom hạt nhân có bom hạt nhân, miễn là cô ta có thể ngoan ngoãn độ xong Thiên Kiếp bát phẩm là được.

Không!

Chờ một chút.

Dịch Thái Kim Loại Cầu đột nhiên nhìn 'nhục thân' của Vân Tước Tử.

Cỗ thân thể này, phi sinh, phi tử; không có sinh cơ nhưng cũng không có tử khí, nằm ở chỗ giao giới 'Sống, Chết'.

Không có hồn phách bên trong.

Có lẽ, kế hoạch của nó có thể thay đổi một chút!

Nó có thể trực tiếp sử dụng cỗ thân thể này, không cần đợi 'Vân Tước Tử' phục sinh.

Thậm chí, nếu nó triệt để chiếm cứ cỗ thân thể này, nói không chừng còn có thể nghiên cứu huyền bí của khúc 'Bất Hủ Chi Cốt' kia, đạt được thu hoạch khổng lồ.

Huyền bí Bất Hủ...

Điều này đối với Dịch Thái Kim Loại Cầu mà nói, có sức hấp dẫn cực lớn. "Khả thi, kế hoạch phải sửa." Trong đầu Dịch Thái Kim Loại Cầu trong nháy mắt hiện lên hàng ngàn kế hoạch, nó bắt đầu thôi diễn theo những kế hoạch này, muốn tìm ra phương án thích hợp nhất.

Đầu tiên, nó phải ngăn cản 'Vân Tước Tử' phục sinh, tốt nhất là để thân thể cô ta luôn duy trì trạng thái 'phi sinh, phi tử' này.

Trạng thái này mới thích hợp nhất cho kế hoạch tiếp theo của nó. *** Một bên khác.

Tống Thư Hàng và Diệt Phượng công tử hoàn thành trao đổi CPU, mượn nhờ CPU cấp bậc ngũ phẩm của Diệt Phượng công tử, sự lý giải của Tống Thư Hàng đối với 《Tật Phong Vi Bộ》 càng lên một tầng lầu.

Đồng thời, lĩnh ngộ của hắn đối với Ngự Đao Phi Hành và Ngự Đao Thuật cũng tăng lên nhanh chóng, kinh nghiệm trị của Ngự Đao Phi Hành và Ngự Đao Thuật tăng lên mấy đẳng cấp.

Diệt Phượng công tử day day mặt mình: "Còn hai lần." Sao lúc đó mình lại đầu óc nóng lên, đồng ý cho Tống Thư Hàng mượn CPU ba lần nhỉ? "Diệt Phượng tiền bối cố lên, sớm ngày tấn thăng lục phẩm." Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái.

Diệt Phượng công tử: "Cút." Tống Thư Hàng cười ha hả, chuyển chủ đề: "Nhắc mới nhớ, cũng không biết 'Ma Kiếp' của Vân Tước Tử tiền bối độ thế nào rồi?

Vừa nãy quên mất hỏi con chuột lang kia xem Cửu U thế giới có cái gì tương tự như 'Nhân Tiền Hiển Thánh' hay không." Diệt Phượng công tử trả lời: "Có, tà ma Cửu U muốn tấn thăng bát phẩm cũng sẽ bị kéo vào thế giới Ma Kiếp.

Sau khi độ kiếp, cũng sẽ hiện hình tại toàn bộ thế giới Cửu U.

Có điều, Cửu U bên kia có chức năng tương tự 'Huyền Thánh Giảng Pháp' hay không thì không rõ." Tống Thư Hàng nghe vậy, suy tư một lát rồi hỏi: "Vậy 'tà ma Cửu U' ở hiện thế có thể nhìn thấy hình ảnh tà ma bát phẩm 'hiển hiện' không?" Nếu có thể... thì hắn nhớ trong tay Bạch Tôn Giả có một cây Liễu Thụ Yêu, vốn là cư dân gốc của thế giới Cửu U.

Đến lúc đó có thể hỏi nó xem có nhìn thấy Vân Tước Tử tiền bối 'Nhân Tiền Hiển Thánh' ở Cửu U hay không?

Diệt Phượng công tử nhún vai: "Ta không có nghiên cứu gì về tà ma Cửu U, cậu lên nhóm hỏi thử xem." Tống Thư Hàng móc túi, sau đó nhớ ra điện thoại của mình đã bị Bạch tiền bối mượn đi chơi game. "Trưa nay, tôi phải đi mua hai cái điện thoại mới thôi." Tống Thư Hàng thở dài, khoan nói đến 'hội chứng nghiện điện thoại', người hiện đại mà mất điện thoại thực sự rất bất tiện. "Để tôi hỏi giúp cậu trong nhóm." Tô Thị A Thập Lục lướt ngón tay thoăn thoắt trên điện thoại.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Tô Thị A Thập Lục: "Chư vị tiền bối, có ai có nghiên cứu về 'tà ma Cửu U' không?" Người đầu tiên trả lời, quả nhiên vẫn là Bắc Hà Tán Nhân vĩnh viễn online.

Bắc Hà Chân Quân: "Nếu nói về sự hiểu biết đối với 'tà ma Cửu U', đứng đầu phải là tu sĩ Nho Môn. @Hằng Hỏa tâm hảo luy tưởng thối hưu, Hằng Hỏa Chân Quân có online không?

Có bận không?" "Có, không bận.

Ta đang bay trên trời, đang rảnh rỗi buồn chán xem tin tức đây." Hằng Hỏa Chân Quân trả lời: "Tiểu Thập Lục muốn hỏi tình báo về phương diện nào của tà ma Cửu U?" "Là Thư Hàng, cậu ấy muốn hỏi, tà ma Cửu U ở hiện thế có thể nhìn thấy hình ảnh tà ma bát phẩm 'hiển thánh' ở 'thế giới Cửu U' hay không?" Tô Thị A Thập Lục trả lời. "Không thể, điểm này chúng ta đã nghiên cứu qua, hình ảnh 'tà ma bát phẩm hiện hình' chỉ giới hạn trong thế giới Cửu U, hơn nữa chỉ có tà ma Cửu U mới có thể nhìn thấy.

Luận về đẳng cấp thì tà ma bát phẩm hiện hình thấp hơn Nhân Tiền Hiển Thánh một bậc." Hằng Hỏa Chân Quân trả lời. "Đã rõ, cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối." Tô Thị A Thập Lục đáp, lại thuận tay bổ sung một biểu tượng mặt cười. "Ha ha, không cần khách sáo.

Về tình báo phương diện tà ma Cửu U, có nhu cầu cứ việc tìm ta.

Đúng rồi, ta vừa thấy một tin tức trong nhóm 【Thông Tiêu Tu Tiên Quần】 bên cạnh, trong đó có một thông tin đáng sợ, ta chuyển qua cho mọi người xem." "Thông Tiêu Tu Tiên Quần?

Nghe quen tai nhỉ." Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng. "Bởi vì trong môn phái của Lệ Chi Tiên Tử các vị cũng có người ở trong nhóm này." Hằng Hỏa 'tâm mệt quá rất muốn về hưu' nói: "Tin tức này vô cùng đáng sợ, đầu tiên ta phải cảnh cáo mọi người, nhà ai trong môn phái có đệ tử mới xuống núi đều phải chú ý, bảo các đệ tử mới tập trung hai trăm phần trăm sự chú ý." Lệ Chi Tiên Tử: "Tin tức gì?" Vân Du Tăng Thông Huyền: "?" Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Xảy ra chuyện lớn gì rồi?" Đông Phương Lục Tiên Tử: "Phải bảo đệ tử chú ý cái gì?" Trong nháy mắt, rất nhiều đại lão của các môn phái nhao nhao hiện thân, lên tiếng hỏi thăm. "Đợi chút, ta chụp cái ảnh màn hình.

Nói thật, lúc bản quân nhìn thấy tin tức này, tim gan đều lạnh toát." Hằng Hỏa Chân Quân gửi một biểu tượng mặt cười.

Chương 1219

Tiếp theo, hắn gửi hai tấm ảnh chụp màn hình. ... 【Thông Tiêu Tu Tiên Quần】 【Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai: "Oa ha ha, bần đạo mấy hôm nay phải bế quan đi ổn định cảnh giới rồi." Lục Tảo Đạo Nhân: "Chúc mừng Thiên Nhai Tử đạo hữu thành công tấn cấp, thực lực càng lên một tầng lầu." Hiểu Mộng Đại Sư: "Cảnh tượng Thiên Nhai Tử đạo trưởng Nhân Tiền Hiển Thánh, đẹp trai lắm." Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai: "Hiểu Mộng đạo hữu, không nhắc đến Nhân Tiền Hiển Thánh, chúng ta vẫn là bạn tốt. 【Vẫy khăn tay biểu tình】" Huyền Hồ Hồng Diệp: "Tóm lại, chúc mừng Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Nói thật, nghe tin đạo trưởng tấn cấp, ta tin rằng rất nhiều đạo hữu trong giới tu luyện đều sẽ dâng lên lời chúc phúc." Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai: "Ha ha ha ha, cảm ơn, cảm ơn mọi người.

Nhắc mới nhớ, trước khi bế quan, bần đạo đã nghiên cứu cổ tịch trong môn phái, biết được mấy loại công năng của 【Thánh Ấn】.

Trong đó có một công năng cực kỳ tuyệt vời, gọi là năng lực 【Đóng Dấu】." Lục Tảo Chân Quân: "Nguyện nghe tường tận, công năng này có chỗ nào diệu dụng?" Hiểu Mộng Đại Sư: "Lót dép hóng Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng giải." Huyền Hồ Hồng Diệp: "Ta đột nhiên có dự cảm không lành..." Nhưỡng Thiên Cư Sĩ: "Năng lực Đóng Dấu, hình như ta từng nghe nói qua, dường như có liên quan đến pháp lực, nhưng cụ thể không nhớ rõ.

Lót dép hóng Thiên Nhai Tử đạo hữu giảng giải." Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai: "Ha ha ha, năng lực 【Đóng Dấu】 của Thánh Ấn, chủ yếu là một loại tác dụng 'đánh dấu'.

Bình thường là Bát phẩm Huyền Thánh cấp hộ thân phù cho đệ tử.

Sau khi đóng lên người đệ tử, có thể để các tu luyện giả khác biết thân phận đệ tử của mình.

Quan trọng hơn là, thông qua ấn ký 【Đóng Dấu】, Bát phẩm Huyền Thánh có thể cách không truyền đệ pháp lực, thủ hộ đệ tử của mình." Lục Tảo Chân Quân: "【Trừng mắt chảy nước mũi biểu tình】, cách không truyền đệ pháp lực?

Nghe có vẻ trâu bò lắm." Hiểu Mộng Đại Sư: "Vậy thì, vấn đề đến rồi.

Thiên Nhai Tử đạo trưởng, lúc đóng dấu... có cần trưng cầu sự đồng ý của đệ tử không?" "Hả?" Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai hỏi.

Huyền Hồ Hồng Diệp: "Ý của Hiểu Mộng đạo hữu là...

Đạo trưởng khi ngài sử dụng năng lực 'Đóng Dấu', là muốn đóng thì đóng sao?

Hay là bắt buộc phải qua sự đồng ý của người khác mới có thể sử dụng năng lực đóng dấu?" Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai: "Đương nhiên là muốn đóng thì đóng rồi." Lục Tảo Chân Quân: "【Trừng mắt chảy nước mũi biểu tình】, trời ơi." Sa Bạch Chân Quân: "Tim ta đột nhiên lạnh toát." Kiều Sơn Tán Nhân: "Ta có một dự cảm không lành, tại sao cái năng lực đáng sợ này lại bị Thiên Nhai Tử đạo trưởng đạt được chứ?

Quá đáng sợ rồi." Chân Ái Đoạn Trường Tại Thiên Nhai: "Các ngươi có ý gì?" "Không có, chúng ta không có ý gì khác cả.

Chúng ta chỉ đang hâm mộ công năng Thánh Ấn của đạo trưởng thôi, quả thực quá đẹp trai." Lục Tảo Chân Quân nói nhanh, còn bổ sung một biểu tượng 'ngón cái'. "A a." Chân Ái Đoạn Trường Tại

Thiên Nhai: "Các ngươi tưởng bần đạo đọc không hiểu thật à?

Bần đạo chỉ là không muốn vạch trần thôi...

Đám gà mờ các ngươi tưởng bần đạo là ai hả?

Bần đạo chính là Truyền Công Cuồng Ma Thiên Nhai Tử đây.

Lúc nhìn thấy công năng này, bần đạo lập tức liên tưởng ngay đến 'truyền công'.

Có công năng 'Thánh Ấn' này, nếu bần đạo muốn tìm người truyền công, chỉ cần móc Thánh Ấn ra, 'bốp' đóng một cái dấu, sau đó là có thể tùy thời tùy địa, cách không truyền công.

Thời không, không bao giờ có thể ngăn cách đại pháp truyền công của bần đạo nữa!

Ha ha ha ha ha." "Ngọa tào a!" Lục Tảo Chân Quân: "Thương thiên sao tàn nhẫn thế, để kẻ đáng sợ nhất thức tỉnh năng lực không nên thức tỉnh nhất!" Nhưỡng Thiên Cư Sĩ: "Quả thực đáng sợ!" Kiều Sơn Tán Nhân: "Trời diệt Đại Tu Chân Giới ta rồi!" Sa Bạch Chân Quân: "Trời diệt Đại Tu Chân Giới ta +1!" Huyền Hồ Hồng Diệp: "Trời diệt Đại Tu Chân Giới ta +2!" Hiểu Mộng Đại Sư: "Trời diệt Đại Tu Chân Giới ta +3!" ...} Ảnh chụp màn hình của Hằng Hỏa Chân Quân đến đây là hết. "Thế nào, chư vị đạo hữu, ta chỉ hỏi các ngươi có sợ không?!" Hằng Hỏa 'tâm mệt quá rất muốn về hưu' nói.

Diệt Phượng công tử: "Meo ~~ Trời diệt Đại Tu Chân Giới ta!" Bắc Hà Chân Quân: "Kẻ đáng sợ nhất thức tỉnh năng lực không nên thức tỉnh nhất.

Thiên địa bất nhân!" Vân Du Tăng Thông Huyền: "!!!!" Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Vọng thiên, Cổ Hồ Quan ta vừa hay có hai vị đệ tử sắp xuống núi.

Không được, ta phải gửi tin nhắn qua đó ngay...

Không không, ta phải gọi điện thoại ngay, dặn dò bọn họ một phen.

Sau khi xuống núi, phòng cháy phòng trộm phòng Thiên Nhai." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Trước kia Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng muốn truyền công thì phải làm công khai.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ cần nấp trong bóng tối, 'bốp' đóng một cái dấu.

Trời ơi, hình ảnh này quả thực không dám tưởng tượng." Tuyết Lang Động Chủ: "Mượn một câu của Hằng Hỏa tiền bối, tim lạnh toát!

Sói con nhà ta lúc ra cửa cũng phải dặn dò bọn nó, ngàn vạn lần cẩn thận." Nhất thời, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, các vị đại lão của các môn phái người người cảm thấy bất an.

Lệ Chi Tiên Tử: "Nói thật, 【Mặt nghiêm túc】 lần sau nếu gặp Thiên Nhai Tử đạo trưởng, ưu tiên cân nhắc xử lý hắn.

Quá nguy hiểm." Hoàng Sơn 'tâm mệt quá rất muốn về hưu': "..." Tô Thị A Thập Lục: "Chẳng lẽ không có biện pháp giải quyết sao?

Ngộ nhỡ bị 'Thánh Ấn' đóng dấu, chẳng lẽ không thể xóa bỏ?" Hoàng Sơn 'tâm mệt quá rất muốn về hưu': "Lúc này phải triệu hoán đại tiền bối ra rồi. @Thất Tu Tôn Giả, Thất Tu tiền bối, bế quan chưa?

Có tiện hiện thân một chút không?" "Có." Thất Tu Tôn Giả trả lời: "Theo sự hiểu biết của ta đối với 'Thánh Ấn', Thánh Ấn đóng dấu hẳn là có cách xóa bỏ.

Cụ thể thì đợi ta đi nghiên cứu thêm chút nữa rồi giảng giải cho mọi người.

Ngoài ra, các đạo hữu thực ra không cần kinh hoảng như vậy, cách không truyền pháp và truyền công mặt đối mặt vẫn có sự khác biệt, lưu lượng không lớn như thế, hơn nữa trong quá trình cách không truyền pháp, pháp lực sẽ có tiêu hao.

Thiên Nhai Tử đạo hữu chắc cũng là nói đùa chiếm phần lớn thôi." Bắc Hà Chân Quân: "Ta cũng cảm thấy Thiên Nhai Tử đạo hữu chắc là đang nói đùa.

Nhưng mà... hắn dù sao cũng là Truyền Công Cuồng Ma.

Có tầng thân phận này, cho dù chỉ là một khả năng rất nhỏ nhoi, chúng ta cũng không dám lơ là." "Ha ha ha." Thất Tu Tôn Giả cười ha hả, nói: "Các ngươi nếu thực sự lo lắng, vậy thì nếu có đệ tử mới sắp xuống núi, cứ đưa đến chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu trước, để Thư Hàng tiểu hữu đóng cho cái dấu đi.

Năng lực đóng dấu của 【Thánh Ấn】 không thể trùng lặp.

Trên người có Thánh Ấn đóng dấu của Tống Thư Hàng tiểu hữu rồi thì không cần lo lắng bị Thiên Nhai Tử đạo hữu 'bốp' cho một cái nữa." Vân Du Tăng Thông Huyền: "【Biểu tượng ngón cái】!" Tuyết Lang Động Chủ: "Diệu, còn có thể làm thế này.

Vậy hôm nào rảnh rỗi, ta đưa lũ sói con đến chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, đóng dấu một lượt hết.

Để phòng ngừa vạn nhất.

Tốt nhất ngay cả bản thân ta cũng đóng một cái." Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Đệ tử trong quan của bản tọa cũng hẹn thời gian đi đóng cái dấu.

Thư Hàng tiểu hữu gần đây đều ở khu vực Giang Nam chứ?" Tô Thị A Thập Lục: "Nếu không có gì ngoài ý muốn, Thư Hàng nói cậu ấy đều sẽ ở khu đại học Giang Nam." "Tống sư huynh, đóng cho em một cái trước đi!" Thi mở to mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, nói. "Thực ra mọi người không cần quá lo lắng, Thiên Nhai Tử đạo trưởng không đáng sợ như trong tưởng tượng đâu.

Tôi đã tiếp xúc với ngài ấy rồi, tuy mang danh là cuồng truyền công, nhưng ngài ấy vẫn là người có nguyên tắc.

Trước khi truyền công, nhất định ngài ấy sẽ hỏi ý kiến đối phương, đôi bên tình nguyện mới tiến hành truyền công." Tống Thư Hàng an ủi. "Hơn nữa, đạo trưởng vừa mới độ xong kiếp.

Khoảng cách đến lần thăng cấp tiếp theo còn một đoạn thời gian rất dài, trong khoảng thời gian này, mọi người hẳn là đều an toàn." Cô bé Thi chớp chớp mắt: "Nhưng em vẫn cảm thấy đóng cái dấu sẽ an toàn hơn." Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục suy tư một lát rồi nói: "Mình thấy, để đề phòng vạn nhất, vẫn nên đóng một cái thì hơn.

Cho dù như Thư Hàng nói, Thiên Nhai Tử đạo trưởng có nguyên tắc... nhưng nhỡ đâu chúng ta gặp phải một kẻ tên Vô Nhai Tử, một tên cuồng truyền công không có nguyên tắc thì sao?

Bất kể cậu có muốn hay không, cứ nhất quyết truyền công cho cậu thì sao?

Có một số việc, đã nhắc tới rồi thì chúng ta cứ phòng bị một chút." "Đúng đúng đúng, sư phụ, chính là đạo lý này.

Cho nên, mau đóng dấu cho chúng con đi." Tước yêu Tiểu Thải kêu lên.

Cô nàng đã sớm cảm thấy trên người có thêm một cái 'Huyền Thánh ấn ký' sẽ rất ngầu, nhưng Tống Thư Hàng vẫn luôn không đóng cho cô.

Hiện tại nắm được cơ hội, hôm nay nhất định phải xin được

'Thánh ấn' của sư phụ. "Được rồi." Tống Thư Hàng thở dài, tế ra 'Thánh ấn', hỏi Thi: "Em muốn đóng vào đâu?" Lúc trước đóng dấu cho thụ yêu kia, cứ tùy tiện đóng lên người đối phương là xong.

Nhưng là Thi thì không thể đóng lên lưng cô bé được đúng không?

Thế thì quá quỷ súc rồi.

Thi vươn tay trái, xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay nhỏ nhắn: "Tống sư huynh, đóng trên cánh tay được không?" Tống Thư Hàng cầm 'Thánh ấn', nhắm ngay cánh tay nhỏ của Thi, 'ba' một tiếng, đóng xuống thánh danh 'Bá Tống'.

Trên cánh tay trắng nõn của Thi hiện ra văn lộ thánh ấn, lấp lánh tỏa sáng, trông rất đẹp mắt.

Cô bé vươn tay chọc chọc vào 'Thánh ấn' trên tay mình, cười hi hi.

Giống như một bé gái nhận được món đồ chơi yêu thích, vẻ mặt vô cùng vui vẻ.

Vọng thiên, quá trình này sao cứ cảm thấy có chỗ nào đó rất không ổn nhỉ? "Đến con, đến con." Tước yêu Tiểu Thải nhảy qua: "Sư phụ, có thể đóng lên cánh của con không?

Mỗi bên cánh một cái!" Như vậy khi cô nàng dang đôi cánh ra, hai cái thánh ấn, ngầu biết bao? "Một người chỉ có thể đóng một cái thôi." Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật. "Thôi được, vậy đóng lên lưng con đi." Tiểu Thải tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng cầm thánh ấn, đối diện với lưng Tiểu Thải, dùng sức ấn một cái — đóng một cái là đóng, đóng hai cái cũng là đóng, đằng nào cũng phải đóng.

Ba một tiếng, thánh danh 'Bá Tống' in lên lưng Tiểu Thải.

Cũng lấp lánh tỏa sáng như thế.

Sau đó, Tiểu Thải cũng tâm mãn ý túc nhảy đi.

Tống Thư Hàng: "..." Quả nhiên, cứ cảm giác quá trình này có một sự quỷ dị không nói nên lời.

Sau khi đóng dấu cho Tiểu Thải xong, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục, trêu chọc: "Thập Lục, cậu có muốn đóng một cái không?" Tô Thị A Thập Lục cười hi hi, cô cũng vươn tay trái, đưa cánh tay trắng ngần đến trước mắt Tống Thư Hàng.

Trong chốc lát, những từ ngữ như nhu nhược vô cốt, thủ như nhu đề, phu như ngưng chi, tiêm tiêm trạc tố thủ... xoát xoát xoát hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng, giống như đạn mạc spam màn hình vậy.

Tống Thư Hàng hít một hơi, giơ thánh ấn, nhẹ nhàng ấn lên cánh tay Thập Lục.

Ba!

Cũng lưu lại thánh danh 'Bá Tống'.

Tô Thị A Thập Lục thu hồi cánh tay, nhìn văn lộ 'Bá Tống' bên trên: "Cứ như hình xăm ấy nhỉ." "Tiếc quá, lúc đó tớ không có cơ hội lựa chọn.

Nếu không, nhất định sẽ không chọn cái tên 'Bá Tống' làm thánh danh." Tống Thư Hàng nói. "Bá Tống nghe cũng hay mà, không tệ đâu." Tô Thị A Thập Lục thả tay áo xuống, vành tai hơi ửng hồng.

Cái ấn ký này, cô vẫn nên cẩn thận giấu kỹ một chút.

Tống Thư Hàng cầm thánh ấn, thu hồi ánh mắt từ trên người A Thập Lục.

Chương 1220

Sau đó nhìn về phía Diệt Phượng Công Tử: "Diệt Phượng tiền bối, muốn làm một phát không?" Diệt Phượng Công Tử: "..." Làm một phát là cái quỷ gì? "Ta thì thôi, để sau này hãy nói." Diệt Phượng Công Tử xua tay: "Hơn nữa, Thiên Nhai Tử đạo trưởng mới vừa thăng cấp xong, khoảng cách đến lần thiên kiếp sau còn xa lắm.

Hắn của hiện tại cũng không cần thiết phải truyền công.

Đợi đến khi hắn thăng cấp lần sau thật, rồi hẵng tính." "Có lý." Tống Thư Hàng nói: "Dưới gầm trời này, có một Thiên Nhai Tử đạo trưởng cuồng truyền công là đủ lắm rồi, chắc sẽ không lòi ra thêm một Vô Nhai Tử truyền công đại ma vương gì đó đâu." Diệt Phượng Công Tử: "..." Cái này có tính là cắm cờ (flag) không?

Nếu là cắm cờ thật, liệu hắn có nên đóng một cái cho an toàn không nhỉ? *** Trời dần sáng, mặt trời lên cao.

Diệt Phượng Công Tử cáo biệt mọi người, đứng dậy rời đi.

Tiếp theo hắn định đi đến chỗ Hoàng Sơn Chân Quân một chuyến, gặp Đậu Đậu, tiện thể tặng Đậu Đậu một phần quà mừng kết hôn gì đó.

Sau đó, hắn định bế quan một thời gian.

Tô Thị A Thập Lục hôm nay không có tiết, cô định tu luyện cả ngày để củng cố cảnh giới vừa tăng lên sau khi ăn 'Ngạc Thối Tiên Hào'.

Thi thì về phòng mình ngủ bù một giấc.

Lại thêm Bạch Hạc tiền bối lấy cớ đi tìm mỹ vị cho Bạch Tôn Giả, đã sớm chuồn mất.

Cứ như vậy, trong phòng khách chỉ còn lại một mình Tống Thư Hàng ngồi ngẩn ngơ.

Thư Hàng xem giờ, cách giờ lên lớp còn vài tiếng nữa.

Làm gì cho tốt đây?

Sang tiệm sách bên cạnh đọc chùa?

Đã lâu không sang chỗ bà chủ đọc chùa, hắn có chút động lòng...

Nhưng mà giờ này bà chủ còn chưa mở cửa.

Vậy ôn tập bài vở?

Không cần thiết, từ sau khi trở thành tu sĩ, trí nhớ của hắn ngày một tốt hơn.

Nội dung trên sách giáo khoa, hắn nghe qua một lần sẽ không quên nữa.

Hoàn toàn không cần ôn tập.

Vậy tu luyện thêm một lượt?

Vừa mới mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử để học tập tu luyện xong, giờ tu luyện nữa cũng không có ý nghĩa gì mấy.

Nghĩ tới nghĩ lui... "Đi mua cái điện thoại vậy." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Không có điện thoại bên người, cứ cảm giác rất không quen.

Giờ này thì cửa hàng điện thoại chắc cũng mở cửa rồi.

Mấy năm gần đây mua điện thoại, hắn đều quen mua online hoặc lên web chính hãng đặt hàng.

Đã mấy năm rồi không ra cửa hàng thực tế mua điện thoại.

Hắn mở máy tính lên, tìm kiếm cửa hàng điện thoại gần nhất và có đầy đủ hàng hóa nhất. "Chọn tiệm này đi, hàng trong tiệm khá mới, vừa vặn mua hai chiếc điện thoại mới." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chọn định vị trí, Tống Thư Hàng tế ra bảo đao Bá Toái.

Trải qua màn CPU học tập và đào tạo chuyên sâu của Diệt Phượng Công Tử, kỹ năng ngự đao phi hành của Tống Thư Hàng tăng vù vù.

Hắn của hiện tại, luận về kinh nghiệm ngự đao phi hành, đã thuộc cấp bậc tay lái lụa.

Thành thạo quán nhập đao ý vào trong bảo đao Bá Toái, tâm ý vừa động, để Phì Kình Hư Đan và Tiên Thiên chân nguyên phối hợp.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên bảo đao Bá Toái huyễn hóa ra một bộ 'Đao ý khôi giáp' hoàn chỉnh. "Khiên đao thuật!" Tống Thư Hàng dùng tay phải nắm lấy chuôi đao Bá Toái, cũng chính là vị trí chân của Đao ý khôi giáp. 'Vèo ~~' Bảo đao Bá Toái kéo hắn bay vút lên trời, lao vào hư không. [Hít, tốc độ này cũng quá nhanh rồi, tay cũng thấy hơi run.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi kinh nghiệm bạo tăng, tốc độ bay của Khiên đao thuật cũng tăng lên một khúc lớn, bay nhanh khiếp.

Xem ra, hạng mục luyện chế một thanh [Bảo đao chuyên dùng cho ngự đao phi hành] cần phải đưa vào lịch trình.

Đại đao to như cánh cửa, có lan can, tốt nhất là thêm cái lồng kính cường lực che chắn gì đó.

Nếu có thể thì thêm cái ghế dựa cũng không tệ...

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy đẹp. ...

Trên đường bay đến cửa hàng điện thoại, khi lướt qua bầu trời một công viên, Tống Thư Hàng bất ngờ nhìn thấy một người quen.

Đó là một nam tử tuổi không lớn lắm, cắt đầu đinh gọn gàng.

Trên lưng nam tử vác đao, kiếm, còn có côn, ba loại vũ khí, đi vào sâu trong một rừng cây trong công viên.

Sau đó, nam tử đặt đao, kiếm xuống, lấy cây côn ra trước.

Nam tử nhắm mắt minh tưởng một lát, sau đó hắn chuyển động, thi triển một bài côn pháp.

Cũng không phải côn pháp tuyệt thế gì, chỉ là một bài côn thuật rất cơ bản.

Nhưng mà... cái gọi là [Cơ bản] này, lại lấy bối cảnh là tu chân giới.

Tống Thư Hàng đang dùng 'Khiên đao thuật' liền dừng lại.

Hắn tung người nhảy một cái, xoay người giẫm lên 'Bảo đao Bá Toái', giữ tư thế ngự đao phi hành, quan sát động tác của nam tử này.

Nam tử đánh xong một bài 'Cơ sở côn thuật', bèn đặt cây côn sang một bên.

Sau đó, hắn lại giơ bảo kiếm lên, bắt đầu tu luyện.

Cũng là một bài kiếm thuật rất cơ bản... loại của tu chân giới.

Luyện xong kiếm pháp, nam tử lại đổi sang đao pháp.

Đao pháp kết thúc, hắn còn múa một bài quyền pháp.

Cơ sở đao pháp, cơ sở quyền pháp, cơ sở kiếm pháp, cơ sở côn pháp.

Đánh xong toàn bộ, nam tử thở hồng hộc, tùy ý ngồi phịch xuống bãi cỏ, há miệng thở dốc, uống nước nghỉ ngơi.

Rồi lấy điểm tâm mang theo người ra, yên lặng gặm.

Tống Thư Hàng: "..." Vị nam tử trẻ tuổi này họ Lý.

Tên cụ thể là gì thì Tống Thư Hàng cũng không rõ.

Vị nam tử trẻ tuổi này từng là huấn luyện viên của Tống Thư Hàng.

Không phải thầy dạy lái xe, mà là thầy dạy lái máy bay tư nhân.

Lúc đó Tống Thư Hàng gọi anh ta là 'Tiểu Lý giáo viên'.

Chính là vị Tiểu Lý giáo viên đã cùng Tống Thư Hàng và Bạch Tôn Giả lên vũ trụ một chuyến, rồi dưới một loạt sự trùng hợp, hạ cánh với thân phận phi hành gia người Mỹ, lại trải qua một loạt kinh nghiệm bi thảm.

Cuối cùng, vẫn là Bạch Hạc Chân Quân ra tay vớt anh ta từ phương Tây về.

Khó khăn lắm mới đưa anh ta về an cư lạc nghiệp, Tiểu Lý giáo viên lại xui xẻo gặp phải 'sa mạc nhiệt tình' trong 'Chân thực huyễn tượng' của Bạch Tôn Giả, rồi gặp thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng trong sa mạc...

Sau đó, thì không có sau đó nữa.

Cuối cùng, Bạch Tôn Giả ra tay xóa đi ký ức của Tiểu Lý giáo viên, đồng thời âm thầm cho anh ta một ít bồi thường. "Quả nhiên, lúc đó xóa ký ức lặp đi lặp lại, ký ức của Tiểu Lý giáo viên không thể xóa hết được.

Anh ta lại nhớ lại một vài mảnh vỡ ký ức." Tống Thư Hàng vuốt cằm thầm nghĩ.

Đao pháp, kiếm pháp, côn pháp, quyền pháp mà Tiểu Lý giáo viên đang luyện hiện tại đều xuất phát từ tay thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng trong 'Chân thực huyễn tượng' của Bạch Tôn Giả.

Có điều, mấy môn võ học cơ bản này chỉ có chiêu thức chứ không có hô hấp pháp và khẩu quyết đi kèm.

Cường thân kiện thể thì không thành vấn đề, nhưng muốn dựa vào chúng để trúc cơ bước vào con đường tu hành thì gần như không thể.

Hơn nữa, tuổi tác của Tiểu Lý giáo viên đã sớm qua độ tuổi tu luyện, ngay cả dương khí cũng đã phá.

Tống Thư Hàng khẽ lắc đầu, một lần nữa ngự đao rời khỏi nơi này.

Quá trình mua điện thoại rất thuận lợi, Tống Thư Hàng chọn một mẫu điện thoại mới ra tháng này, mua hai chiếc, một đen một trắng.

Đến lúc đó, màu đen giữ lại tự dùng, màu trắng để dành cho Bạch tiền bối.

Đợi Bạch tiền bối độ kiếp xong đi ra, lại ma cải hai chiếc điện thoại này một phen, đẹp tuyệt vời.

Trước khi ma cải thì cứ dùng tạm cái điện thoại này đã.

Ít nhất có thể dùng để nghe gọi, chat chít, lên mạng.

Mua xong điện thoại, trả tiền xong, Tống Thư Hàng rời khỏi cửa hàng.

Cuộc sống của người bình thường đa phần là bình lặng không sóng gió.

Nói chung, xác suất gặp phải cướp bóc, nổ bom hay các sự kiện khủng bố khác khi đi mua điện thoại là rất thấp.

Có những người cả đời cũng không gặp phải chuyện tương tự.

Tống Thư Hàng thử lắp thẻ sim của mình vào điện thoại, thuận lợi mở máy, không có vấn đề gì.

Thẻ sim nhìn có vẻ bị hư hại, nhưng có thể sống sót dưới thiên kiếp thì cũng coi như là mạng lớn.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng tìm một nơi vắng vẻ, một lần nữa ngự đao bay lên, quay về tòa nhà của Dược Sư.

Chương 1221

Trên đường về, lại đi ngang qua công viên kia.

Chỉ là Tiểu Lý giáo viên đã không còn ở đó, xem ra là tập thể dục buổi sáng xong đã về rồi.

Có lẽ, Tiểu Lý giáo viên kiên trì tiếp, sẽ có thể trở thành một võ lâm cao thủ, tinh thông tứ tuyệt đao, kiếm, côn, quyền, đánh khắp giới võ lâm Giang Nam không địch thủ... ...

Thời gian trôi nhanh, sắp đến giờ đi học buổi sáng.

Tống Thư Hàng đến phòng của Thi, gọi cô bé dậy. "Thi, dậy đi, sắp phải đi học rồi." Tống Thư Hàng vỗ vỗ má Thi. "Ư...

Ghét quá đi, đừng gọi người ta mà...

Để người ta ngủ thêm một lát nữa." Thi trở mình, cuộn chăn lại thành một cục.

Mắt cô bé không hề có ý định mở ra.

Tống Thư Hàng thở dài, lại nhẹ nhàng vỗ vỗ cô bé: "Dậy trước đi đã, thật sự không được thì đến trường rồi ngủ tiếp?" "Không muốn, không muốn đâu." Đôi chân nhỏ nhắn của Thi đạp đạp trên giường: "Cho em ngủ thêm một lát...

Em không muốn dậy...

Tống sư huynh, cầu xin anh đó." "..." Tống Thư Hàng: "Hay là anh đưa em ngự đao phi hành qua đó?" "Không muốn, em không muốn đi học, em không muốn dậy, Tống sư huynh đáng ghét nhất..." Thi phát ra âm thanh nhỏ xíu, rúc đầu vào trong chăn. "Đáng ghét nhất... ghét lắm rồi..." "Được rồi." Tống Thư Hàng cười khổ nói: "Vậy em cứ tiếp tục ngủ đi, trưa anh lại qua gọi em đi ăn cơm." "Vâng vâng vâng, thích Tống sư huynh nhất." Thi lập tức đổi giọng lẩm bẩm, sau đó cô bé cuộn mình vào tư thế thoải mái hơn, ngủ ngon lành. "Thích nhất... thích lắm..." Cho nên ấy à, yêu và hận của đám trẻ con luôn đến dễ dàng như vậy đấy. *** Cuối cùng, Tống Thư Hàng đi học một mình.

Tiết học sáng nay là Toán cao cấp.

Giáo sư Dương dạy Toán có một thói quen, ông rất thích đột nhiên điểm danh.

Tức là đang dạy học, giảng xong một điểm kiến thức quan trọng sẽ ngẫu nhiên tiến hành điểm danh.

Mà số lần điểm danh chuyên cần này còn sẽ được tính vào thành tích, ảnh hưởng đến điểm tổng kết cuối cùng.

Sở thích này thật sự rất không tốt, rất nhiều sinh viên đều hy vọng giáo sư Dương có thể sửa cái thói quen xấu này, tiếc là giáo sư Dương không tiếp nhận ý kiến của mọi người, vẫn cứ làm theo ý mình.

Hôm nay giáo sư Dương cũng không ngoại lệ.

Dạy được một nửa, ông đột nhiên tinh thần chấn động, bắt đầu điểm danh. "Lại nữa rồi." Cao Mỗ Mỗ xoa mặt, may mà dạo này cậu ta tinh lực dồi dào, không trốn học.

Đồng thời, cậu ta vươn tay đẩy Thổ Ba đang ngủ bên cạnh: "Mau dậy đi, Lão Dương lại bắt đầu điểm danh rồi." Thổ Ba lau nước miếng, vẻ mặt mê mang mở mắt ra.

Tống Thư Hàng day day thái dương, Thi và Bạch Hạc Chân Quân đều không có mặt.

Tuy hai người họ chỉ tới đại học để trải nghiệm cuộc sống, thành tích không ảnh hưởng gì tới họ, nhưng nếu bị Lão Dương ghim thì cũng chẳng phải chuyện tốt lành gì.

Đang suy nghĩ, giáo sư Dương đã liên tục điểm danh mấy người, và gọi đến tên hắn: "Tống Thư Hàng." "Có." Tống Thư Hàng đáp.

Lão Dương nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng, hài lòng gật đầu.

Trí nhớ của ông cực kỳ tốt, luôn có thể liên hệ tên sinh viên trong lớp với khuôn mặt đại khái.

Đây cũng là chỗ sinh viên căm hận nhất, như vậy thì Lão Dương điểm danh, muốn nhờ người khác báo danh hộ cũng không xong.

Đại học điểm danh, theo lý thuyết chỉ là đi cho có lệ, thầy trò phối hợp ứng phó một chút là xong chuyện, có một số trường thậm chí còn chẳng có cái 'hoạt động' điểm danh này...

Tại sao phải tuyệt tình như vậy chứ? "Cao Mỗ Mỗ." Lão Dương lại gọi. "Có." Cao Mỗ Mỗ đáp, tên cậu ta quá đặc biệt, dẫn đến việc giáo viên bình thường hễ thấy tên cậu ta là rất dễ nhớ kỹ.

Không chỉ trong giờ Lão Dương, mà các giáo viên bộ môn khác điểm danh, chỉ cần gọi đến cậu ta đều sẽ liếc nhìn cậu ta một cái.

Không ai có thể thay thế Cao Mỗ Mỗ điểm danh, mỗi lần nghĩ đến đây, Cao Mỗ Mỗ lại bi thương từ trong tim.

Cho nên, cái tên của một người thật sự rất quan trọng. "Tống Thi?" Giáo sư Dương gọi, ông cũng có ấn tượng sâu sắc với cô bé này, dù sao cũng là thiên tài thiếu nữ.

Tống Thư Hàng cắn răng, hắn bóp mũi gọi: "Có!" Đồng thời với lúc báo danh, hắn sử dụng chức năng của trâm cài ngực huyễn hình, ảnh hưởng thị giác của giáo sư Dương.

Chỉ ảnh hưởng giáo sư Dương, còn trong mắt những người khác, hắn vẫn là Tống Thư Hàng.

Cho nên, khi Tống Thư Hàng bóp mũi điểm danh, Thổ Ba, Cao Mỗ

Mỗ, Dương Đức ngồi bên cạnh đều kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng — Lão Tống hôm nay uống lộn thuốc à?

Trong giờ của Lão Dương mà cũng dám gan to điểm danh hộ?

Hơn nữa còn thay thế 'Tống Thi', một người bạn học có đặc điểm cá nhân rõ ràng như thế để báo danh?

Nhưng chuyện khiến bọn họ kinh ngạc hơn đã xảy ra.

Lão Dương trên bục giảng đẩy kính mắt, nhìn về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Sau đó, ông hài lòng gật đầu, đánh một dấu tích vào sổ điểm danh.

Dường như trong mắt ông, Tống Thư Hàng không phải là Tống Thư Hàng, mà chính là Thi loli vậy. "???" Cao Mỗ Mỗ đầy mặt dấu hỏi, Lão Dương hôm nay uống nhầm thuốc?

Không chỉ Cao Mỗ Mỗ, rất nhiều sinh viên xung quanh cũng ngơ ngác.

Điểm danh vẫn đang tiếp tục. "Dương Đức." Lão Dương tiếp tục gọi.

Dương Đức vội vàng đáp: "Có." "Lục Phỉ." "Có." "Thổ Ba." "Có." "Bạch Hạc!" Giáo sư Dương lại gọi.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của bộ ba Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức, Tống Thư Hàng nhích sang một vị trí, tiếp tục bóp giọng nói: "Có!" Lão Dương tiếp tục ngẩng đầu, liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Không có vấn đề gì.

Sau đó, Lão Dương cứ như uống lộn thuốc, gật đầu, đánh dấu tích vào sổ điểm danh.

Thổ Ba và các bạn học xung quanh kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng, chuyện này rốt cuộc là thế nào?

Lão Dương hôm nay mù à?

Không thấy tên Tống Thư Hàng này một mình kêu 'có' ba lần sao? "Chẳng lẽ hôm nay tư thế ngủ dậy của Lão Dương không đúng?" Có bạn học thầm nghĩ. "Cũng có thể là hôm nay ông ấy đeo nhầm kính, độ không đúng?" Lại có người thầm nghĩ. "Hoặc là, hôm nay ông ấy bị bệnh, thực ra trong não đang trống rỗng?" "Đúng rồi, Chu Đào hôm nay không đến, hay là chúng ta điểm danh hộ cậu ấy đi.

Hôm nay Lão Dương mù lắm, nói không chừng có thể qua cửa." Bạn học to con ngồi bên cạnh thấp giọng nói.

Tống Thư Hàng: "..." Đừng, các anh em đừng dại, Lão Dương hôm nay không mù, cũng không đeo nhầm kính, cũng không bị bệnh đâu, thật đấy! "Nam Tâm Quỳnh." "Có." "Chu Đào!" Lúc này, Lão Dương gọi đến tên Chu Đào.

Ngay sau đó, vị bạn thất to con của Chu Đào vẻ mặt chính kinh, ngẩng đầu ưỡn ngực nói: "Có!" Tống Thư Hàng: "..." Nếu có thể, hắn hy vọng mình có thể cho người anh em này mượn 'trâm cài ngực huyễn hình'.

Nhưng bây giờ mượn thì đã không kịp nữa rồi.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng vẫn chưa học được 'huyễn thuật', cũng không có cách nào cách không chụp cái huyễn thuật lên người khác được.

Tống Thư Hàng tràn đầy áy náy.

Giáo sư Dương đẩy kính mắt, nhìn chằm chằm bạn thất to con của Chu Đào: "Em là Chu Đào?" "Ách." Bạn thất to con cảm giác không ổn, đạo diễn, kịch bản này không đúng a! "Vậy Hùng Đổng Hoa lúc nãy là ai?" Giáo sư Dương trầm giọng nói.

Giáo sư không những không mù, mà trí nhớ của ông cũng không có vấn đề, rất tốt.

Hùng Đổng Hoa rất muốn khóc, nếu bây giờ có thể gửi icon cảm xúc, cậu ta nhất định phải spam đầy màn hình icon [lệ rơi đầy mặt]. "Trò Hùng, giảng nghĩa khí là chuyện tốt.

Nhưng thay người khác điểm danh 'có' thì không phải là thói quen tốt đâu." Giáo sư Dương đẩy kính mắt: "Có điều nể tình em giảng nghĩa khí như vậy, hôm nay 'Chu Đào' coi như có mặt đi." Bạn học Hùng nghe vậy, mắt lập tức sáng lên.

Lão Dương vậy mà lại thông tình đạt lý như thế?

Không ngờ giáo sư Dương lại còn có thuộc tính như vậy, thật sự quá đáng yêu. "Sau đó, Hùng Đổng Hoa hôm nay cúp học." Lão Dương thản nhiên nói, ông vươn tay đánh dấu tích sau tên 'Chu Đào', rồi lại bổ sung một nét lên tên Hùng Đổng Hoa, biến dấu tích thành dấu X.

Bạn học Hùng lập tức khóc ngất trong nhà vệ sinh...

Trong chốc lát, rất nhiều sinh viên quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Vãi, vậy vừa nãy Tống Thư Hàng là thế nào?

Tên này một mình kêu 'có' ba lần mà?

Tại sao Lão Dương đều không nhận ra?

Hối lộ?

Quy tắc ngầm?

Hay là nói, Tống Thư Hàng thực ra là con ruột Lão Dương? "Này, Thư Hàng, vừa rồi rốt cuộc là sao thế?" Cao Mỗ Mỗ ghé sát Tống Thư Hàng, nhỏ giọng hỏi. "Gì cơ?" Tống Thư Hàng chớp chớp mắt. "Đừng giả ngu, vừa nãy cậu một hơi điểm danh thay cho Thi và Bạch Hạc, Lão Dương tại sao lại không phản ứng?" Cao Mỗ Mỗ nghiến răng nói. "Bởi vì tớ dùng chút thủ đoạn nhỏ." Tống Thư Hàng nói. "Thủ đoạn gì?" Cao Mỗ Mỗ nghi hoặc.

Chương 1222

"Tiền." Tống Thư Hàng nói: "Sự thật là, Tống Thi và Bạch Hạc đều khá đặc biệt, họ có thể chuyển vào trường này hoàn toàn là do nguyên nhân tiền bạc.

Nể mặt tiền bạc, có một số việc các thầy cô sẽ mở một mắt nhắm một mắt." Cao Mỗ Mỗ: "..." Tiết tháo đâu?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời — vừa nãy, hắn không nên chỉ ảnh hưởng thị giác của Lão Dương.

Hắn nên tế ra Công Đức Xà Mỹ Nhân và Thông Nương.

Để Công Đức Xà Mỹ Nhân huyễn hóa thành dáng vẻ 'Bạch Hạc', lại để Thông Nương sử dụng trâm cài huyễn hình hóa thành dáng vẻ của Thi, như vậy mới là biện pháp ổn thỏa nhất.

Hắn vừa rồi suy nghĩ chưa thấu đáo.

Ngoài ra... quả nhiên chuyện học tập một số huyễn thuật đơn giản phải sớm đưa vào lịch trình.

Ít nhất khi đối phó với người bình thường, một số huyễn thuật đơn giản có thể tránh được rất nhiều phiền toái.

Từ sau khi bắt đầu tu chân, khả năng học tập của Tống Thư Hàng tăng lên điên cuồng.

Trên lớp, nội dung giáo sư giảng hắn nghe một lần là hiểu, còn có thể nhanh chóng lý giải, đồng thời suy một ra ba trong đầu.

Học tập đối với hắn đã trở thành một việc rất nhẹ nhàng.

Thậm chí có đôi khi, hắn còn có thể nhất tâm lưỡng dụng.

Vừa nghe thầy giảng bài trên lớp, vừa ngưng tụ tinh thần bắt đầu tu luyện 《 Chân Ngã Minh Tưởng Pháp 》, cường hóa tinh thần lực của mình.

Nếu không sợ bị người khác quấy rầy, hắn thậm chí có thể tu luyện một lát 《 Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công 》, hết một tiết học vừa vặn có thể vận chuyển chân khí một vòng trong cơ thể.

Rất tuyệt vời.

Một tiết học rất nhanh kết thúc, bước vào giờ giải lao.

Tống Thư Hàng và các bạn cùng phòng tán gẫu chuyện trên trời dưới biển.

Bọn họ nói chuyện rất tản mạn, có thể nói về tin tức mới nhất, cũng có thể nói về game đang hot, tình tiết tiểu thuyết hay xem.

Cũng có thể nói về những phiền não trong sáng tác dạo gần đây của Cao Mỗ Mỗ.

Đang nói chuyện, cửa phòng học có hai thiếu niên bước vào. "Xin chào, xin hỏi Tống tiên sinh có ở đây không?" Một thiếu niên trong đó lên tiếng hỏi.

Hai thiếu niên đều môi hồng răng trắng, tướng mạo anh tuấn.

Bọn họ trông khoảng mười lăm mười sáu tuổi, da dẻ mịn màng, còn đẹp hơn cả da con gái.

Hai thiếu niên đều để tóc dài, một người buộc đuôi ngựa, người kia thì búi tóc củ tỏi trên đỉnh đầu.

Giọng nói của thiếu niên không lớn, nhưng lại mang theo một loại tần số âm thanh đặc thù, mỗi một người trong phòng học đều có thể nghe rõ giọng nói của cậu ta. "Tìm cậu kìa, Thư Hàng." Cao Mỗ Mỗ đẩy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn hai thiếu niên này, hai người họ che giấu khí tức bản thân, trông cứ như người bình thường.

Nhưng Thư Hàng chỉ cần nhìn phong cách của họ là biết họ là người trong giới tu luyện.

Hai thiếu niên này hẳn là có công pháp chuyên môn ẩn giấu khí tức, hoặc là đeo pháp khí có chức năng tương tự.

Có điều, trong ký ức của hắn cũng không quen biết hai thiếu niên này? "Xin chào, các cậu tìm tôi có việc gì?" Tống Thư Hàng đứng dậy, tò mò hỏi. "Tốt quá, tìm được ngài rồi, Tống tiền... tiên sinh." Thiếu niên búi tóc củ tỏi vui vẻ nói, sau đó cậu ta và thiếu niên tóc đuôi ngựa chạy chậm chen đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Rồi thiếu niên búi tóc củ tỏi dùng phương thức truyền âm nhập mật nói: "Chào Tống tiền bối.

Chúng con là đệ tử Cổ Hồ Quan, vừa xuống núi lịch luyện.

Nhưng nghe quan chủ nói, gần đây truyền công cuồng ma Thiên Nhai Tử đạo trưởng đã nắm giữ phương thức truyền công đáng sợ hơn, cho nên bảo chúng con tới khu vực Giang Nam tìm ngài, xin ngài đóng cho chúng con cái dấu để phòng ngừa bất trắc." Tống Thư Hàng: "..." Đệ tử của Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối à, tìm tới cửa nhanh vậy sao?

Nhớ là lúc sáng sớm mới nhắc tới chuyện Thiên Nhai Tử đạo trưởng mà?

Hơn nữa, ngoại trừ Vũ Nhu Tử ra, đây là lần đầu tiên hắn được người khác gọi là 'tiền bối', cứ cảm thấy là lạ. "Tống tiền bối, hiện tại ngài có tiện đóng dấu cho chúng con không?" Thiếu niên tóc đuôi ngựa dùng ánh mắt lấp lánh nhìn Tống Thư Hàng.

Vị Tống tiền bối này chính là Thiên niên đệ nhất thánh, Bá Tống tiền bối mà quan chủ nhắc tới!

Quả nhiên rất lợi hại, lần đầu tiên tiếp xúc gần gũi với nhân vật lớn cỡ này, trong lòng hai thiếu niên tu sĩ có chút th thấp thỏm, lại có cảm giác kích thích như truy tinh (đu idol).

Vừa nghĩ đến việc vị Thiên niên đệ nhất thánh - Bá Tống tiền bối này sẽ lưu lại cho hai người họ một 'Thánh ấn', bọn họ liền có cảm giác phấn khích như fan sắp nhận được chữ ký của minh tinh vậy. "Được rồi." Tống Thư Hàng móc Thánh ấn ra — thứ này cũng chỉ có tu sĩ mới có thể nhìn thấy, người bình thường chưa từng tu luyện thì không nhìn thấy được. "Các cậu muốn đóng vào đâu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tống tiền bối, đóng trên cánh tay được không ạ?" Thiếu niên búi tóc củ tỏi mong đợi nói. "Được, đưa tay ra." Tống Thư Hàng nói.

Hai bên giao lưu đều dùng phương thức 'truyền âm nhập mật' để hoàn thành.

Trong mắt những người khác, hai thiếu niên môi hồng răng trắng tới cửa tìm bạn học Tống Thư Hàng.

Tìm được rồi lại vui vẻ nhào tới, cứ như fan nhìn thấy minh tinh vậy.

Sau đó, Tống Thư Hàng và hai thiếu niên này mắt to trừng mắt nhỏ, không nói một lời.

Cảnh tượng đặc biệt cổ quái.

Chẳng lẽ là fan của bạn học Tống Thư Hàng?

Dù sao bạn học Tống Thư Hàng cũng từng đóng một bộ phim, diễn vai Cao Thăng sư huynh.

Vãi, đúng rồi, Cao Thăng sư huynh cần phải chết a.

Kỳ lạ thật, tại sao gần đây đều không nhớ nổi chuyện này nhỉ?

Dường như có một sức mạnh vô hình đang ngăn cản não bộ bọn họ nhớ lại cái khái niệm 'Cao Thăng sư huynh cần phải chết' vậy.

Đang suy tư, mọi người chỉ thấy hai thiếu niên xắn tay áo lên, lộ ra cánh tay trắng nõn khiến cả con gái cũng phải ghen tị.

Tiếp đó, bạn học Tống Thư Hàng dường như cầm một thứ gì đó, hư ấn một cái lên cánh tay của hai thiếu niên.

Sau đó hai thiếu niên khả ái lộ ra nụ cười hoan hỉ.

Quá quỷ dị!

Tống Thư Hàng hiện tại đã nâng cao khả năng kiểm soát Thánh ấn lên rất nhiều.

Cho nên lúc nãy khi Thi, Tiểu Thải cũng như A Thập Lục được hắn đóng dấu, đều không giống như thụ yêu lúc đầu bị đóng bay đi.

Thánh ấn nhẹ nhàng áp lên cánh tay hai thiếu niên, lưu lại thánh ấn 'Bá Tống'.

Hai tiểu tu sĩ Cổ Hồ Quan chỉ cảm thấy trên cánh tay mát lạnh.

Sau đó, loáng thoáng giữa hai người bọn họ và Bá Tống tiền bối có thêm một mối liên hệ ẩn hiện.

Đây là một loại 'kênh năng lượng', thông qua thánh ấn này, Bá Tống tiền bối có thể truyền pháp lực cho bọn họ từ xa. "Cảm ơn Tống tiền... tiên sinh." Thiếu niên búi tóc củ tỏi và thiếu niên tóc đuôi ngựa khom lưng hành lễ với Tống Thư Hàng. "Không có gì." Tống Thư Hàng thu hồi Thánh ấn, xua tay. "Vậy Tống tiên sinh, tạm biệt." Hai thiếu niên cười vui vẻ, đứng dậy rời khỏi phòng học của Tống Thư Hàng. ...

Đợi hai thiếu niên rời đi, Tống Thư Hàng day day thái dương.

Cứ cảm giác tiếp theo sẽ có một đợt tu sĩ tìm tới cửa xin hắn đóng dấu.

Không thể để bọn họ đều chạy vào trường học được, nếu không cứ từng tu sĩ một chạy vào trường tìm hắn đóng dấu sẽ ảnh hưởng rất lớn đến cuộc sống của hắn.

Một lát nữa, phải vào 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' nhắc nhở các tiền bối một chút.

Nếu đóng dấu thì thống nhất để vào buổi tối, địa điểm là tòa nhà của Dược Sư.

Đến lúc đó, đợi hắn tan học về sẽ thống nhất đóng dấu.

Cao Mỗ Mỗ: "Thư Hàng, vừa rồi hai thiếu niên kia là sao thế?" "Hậu bối nhà một người bạn, qua tìm tớ xin chữ ký." Tống Thư Hàng than thở. "Tìm cậu xin chữ ký?

Xem 《Mạt Pháp Chi Chiến》 rồi à?" Thổ Ba chớp chớp mắt: "Thế sao không tìm tớ xin chữ ký?" Cậu ta tốt xấu gì cũng là nhân vật quan trọng trong phim mà. "Ha ha ha ha, có lẽ là do Thổ Ba cậu trong phim không đủ cảm giác tồn tại chăng?" Tống Thư Hàng cười nói. "Vừa nãy cậu vươn tay vỗ lên tay bọn họ một cái coi như là ký tên rồi?" Dương Đức tò mò nói. "Tớ đóng cho bọn họ cái dấu, chính là cái này.

Các cậu vừa nãy do vấn đề góc độ nên không thấy." Tống Thư Hàng lật tay, mở 'Thánh ấn' ra cho ba người bạn thân nhìn thoáng qua, rồi lại thu thánh ấn về. "Hậu bối bạn cậu cũng thú vị thật, đóng cái dấu là thỏa mãn rồi." Cao Mỗ Mỗ cười nói.

Đang nói chuyện, cửa ra vào lại có một bóng dáng nhỏ nhắn đi tới. "Xin chào, xin hỏi bạn học Tống có ở đây không?" Giọng nói thanh thúy vang lên, ngọt ngào dễ nghe. "Thư Hàng, lại tìm cậu à?" Cao Mỗ

Mỗ nói.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, phát hiện một cô bé mười sáu mười bảy tuổi đang rụt rè đứng ở cửa, đôi mắt đen nhánh sáng ngời quét nhìn phòng học. "Chào em, cũng là tìm anh à?" Tống Thư Hàng vẫy tay, hỏi.

Cô bé nhìn thấy Tống Thư Hàng thì mắt lập tức sáng lên.

Cô bé vui vẻ chạy về phía Tống Thư Hàng: "Cuối cùng cũng tìm được anh rồi!

Tống ca ca." "Ha ha." Tống Thư Hàng cười ôn hòa, lại là đệ tử môn phái nào qua tìm hắn đóng dấu đây?

Chương 1223

Nhìn có vẻ giống người bình thường, nhưng chắc là lại ẩn giấu khí tức bản thân rồi. "Em là đệ tử nhà ai?" Tống Thư Hàng dùng phương thức truyền âm nhập mật hỏi thăm. "Đệ tử nhà ai?

Hi hi, nhà Đậu Đậu." Cô bé vui vẻ nói.

Sát, ngay cả tên Đậu Đậu kia cũng giới thiệu người đến chỗ hắn đóng dấu?

Việc kinh doanh đóng dấu của hắn sắp hot rồi. "Muốn đóng vào đâu?" Tống Thư Hàng móc Thánh ấn ra, hỏi thăm. "Đóng vào đâu?

Tuy không rõ lắm, nhưng tùy tiện đi ạ." Cô bé cười ngọt ngào. "Được rồi, đưa tay ra." Tống Thư Hàng nói.

Cô bé ngoan ngoãn đưa bàn tay nhỏ của mình đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Ngón tay cô bé rất dài, trông có vẻ rất linh hoạt.

Cô bé mặc áo ngắn tay, vừa đưa tay ra liền lộ cánh tay nhỏ mềm mại.

Tống Thư Hàng vươn tay nhấc Thánh ấn lên, 'ba' một cái, đóng dấu lên cánh tay cô bé. "Xong rồi, làm xong." Tống Thư Hàng nói.

Cô bé: "!!!" Cô bé vẻ mặt ngơ ngác, vừa rồi cô bé cảm thấy Tống Thư Hàng vươn tay hư ấn lên tay mình một cái, sau đó dường như có một thứ gì đó mát lạnh đóng lên tay cô bé.

Loáng thoáng, cô bé cảm giác đó là một cái dấu.

Cô bé nheo mắt nhìn kỹ, liền thấy được một hoa văn cổ xưa xinh đẹp.

Trên đó có hai văn tự cổ xưa — Bá Tống. "Bá Tống, cách gọi kỳ lạ thật.

Hi hi hi, biệt danh mới của Đậu Đậu hả anh?" Cô bé cười khanh khách.

Tống Thư Hàng: "Hả?" Cứ cảm giác con mẹ nó có chỗ nào đó không ổn a.

Cô bé này vừa nãy nói là 'Biệt danh mới của Đậu Đậu', cô bé coi ta thành con hàng Đậu Đậu kia rồi?

Tại sao lại coi ta là Đậu Đậu?

Khoan đã!

Vãi, ta hình như lại làm chuyện ngu xuẩn rồi.

Tống Thư Hàng vươn tay nhẹ nhàng ấn lên cánh tay cô bé, tinh thần lực thúc giục.

Ừm... thân thể cô bé này rất khỏe mạnh.

Sau đó, cô bé này chưa từng tu luyện bao giờ, là một mỹ thiếu nữ rất bình thường.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Vọng thiên..." Là cô ấy.

Cô ấy vẫn tới rồi.

Nếu hắn đoán không sai, manh muội tử trước mắt này chính là bà xã 'Sở Sở' mà Đậu Đậu cua được trong game online.

Đậu Đậu cái con 'Sở Sở khống' này, tạo nghiệp a.

Thế mà lại để manh muội tử này ngàn dặm xa xôi chạy tới Đại học Giang Nam gặp nó. "Sở Sở?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vâng, hi hi." Cô bé cười hi hi đáp, cách ăn mặc hôm nay của cô bé hoàn toàn khác trên mạng, không theo phong cách đáng yêu lúc chat, nhưng Đậu Đậu vẫn nhận ra cô bé.

Tống Thư Hàng ôm trán.

Thế này thì xấu hổ rồi.

Ai có thể nói cho hắn biết, tiếp theo hắn phải làm sao đây?

Đậu Đậu tán vợ trên mạng chạy tới Đại học Giang Nam tìm ta, ta phải làm sao, online chờ, gấp lắm. 'Sở Sở' chớp chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Học kỳ này cô bé đã học lớp 12, học kỳ sau là phải thi đại học, mục tiêu tự nhiên là thi vào Khu đại học Giang Nam...

Hôm nay cô bé đặc biệt xin nghỉ, chạy tới Khu đại học Giang Nam thăm Đậu Đậu.

Cô bé muốn xem xem Đậu Đậu có phải thật sự đang ở Khu đại học Giang Nam hay không.

Cô bé rất may mắn, rất nhanh đã tìm được Đậu Đậu.

Đậu Đậu còn đẹp trai hơn trên mạng, còn đẹp trai hơn cả trạng thái Cao Thăng sư huynh lúc đóng phim.

Cảm giác nhìn thế nào cũng không chán, góc độ nào cũng rất có khí chất, đẹp trai hơn mấy minh tinh mà bạn học cô bé theo đuổi nhiều.

Có điều giọng nói của Đậu Đậu trở nên hơi cổ quái...

Tống Thư Hàng xấu hổ sờ mũi, bị cô nhóc này nhìn chằm chằm đến phát hoảng. "Em một mình chạy tới Khu đại học Giang Nam à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vâng." Sở Sở gật đầu: "Nhưng em không phải trốn đi đâu, em đã nói với ba em là muốn tới khu vực Giang Nam thăm bạn, ba em cũng đồng ý rồi." Tống Thư Hàng: "..." Ba của cô nhóc này tâm rộng thế?

Có phải con ruột không vậy?

Hiện tại phiền toái nhất là phải giải thích quan hệ giữa mình và Đậu Đậu với cô nhóc này thế nào?

Về lý trí mà nói, trực tiếp thẳng thắn với cô bé sẽ tốt hơn.

Nếu không, một lời nói dối cần phải dùng nhiều lời nói dối hơn để lấp liếm, đến lúc đó chỉ càng ngày càng phiền phức.

Nhưng vấn đề là, Đậu Đậu là một con chó a.

Hắn phải giới thiệu chuyện Đậu Đậu với em gái này thế nào?

Thật ra người chơi game với em bấy lâu nay là một chú cún con, rất đáng yêu nhé — Em gái sẽ điên mất. "Ngồi trước đi đã." Tống Thư Hàng dịch sang bên cạnh một chỗ, để Sở Sở ngồi xuống trước. "Vâng." Sở Sở cười ngọt ngào, ngồi sát vào Tống Thư Hàng, hai tay xoắn vào nhau, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. "Này, Thư Hàng... cô bé này lại là ai nữa?

Cậu không phải đang hẹn hò với cô giáo Tô sao?" Cao Mỗ Mỗ ghé sát vào tai Tống Thư Hàng thì thầm.

Tống Thư Hàng tên này chẳng lẽ bắt cá hai tay? "Nói ra thì dài dòng, chuyện này không phải do tớ gây ra đâu, lát nữa sẽ giải thích với các cậu." Tống Thư Hàng khổ não day day thái dương. "Đậu Đậu, anh không muốn em tới sao?" Sở Sở thấy vẻ mặt khổ não của Tống Thư Hàng, rụt rè hỏi.

Trong đầu cô bé lập tức hiện lên rất nhiều tình tiết phim tình cảm cẩu huyết trên mạng. "Không, anh khổ não không phải vấn đề này." Tống Thư Hàng thở dài.

Khoan đã... ta khổ não cái quái gì chứ!

Đây là chuyện Đậu Đậu phải khổ não mới đúng chứ?

Tại sao ta lại phải thay nó xoắn xuýt chết đi sống lại vậy?

Ta cũng đâu phải Đậu Đậu, người tán gái trên mạng cũng không phải ta.

Ta con mẹ nó ngay cả tuyến tình cảm của mình còn chưa vuốt thẳng, lấy đâu ra thời gian vuốt tuyến tình cảm thay Đậu Đậu?

Phải giải thích với em gái Sở Sở thế nào, phải ứng phó với em gái Sở Sở ra sao, đều là chuyện Đậu Đậu phải đau đầu mới đúng. "Chuyện này thực ra nói rất dài dòng, Sở Sở em đợi chút, anh gọi cú điện thoại." Tống Thư Hàng nói. "Dạ." Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, mở danh bạ, tìm số của Đậu Đậu rồi gọi.

Nghe nói Đậu Đậu hiện tại đang bị Hoàng Sơn Chân Quân giam giữ, hy vọng điện thoại có thể liên lạc được.

Rất may mắn...

điện thoại của Đậu Đậu đã gọi được. "Gâu, đồ quỷ sứ, gọi điện cho ta làm gì?" Giọng Đậu Đậu vang lên trong điện thoại.

Tống Thư Hàng: "..." Con bà nó, 'đồ quỷ sứ' là cái xưng hô gì vậy? "A lô?

A lô?

Không nói gì à?

Điện thoại để trong túi quần bị cấn máy gọi nhầm hả?" Đậu Đậu kêu lên.

Tống Thư Hàng: "Không, không gọi nhầm.

Tôi chỉ là nhất thời không chịu nổi cái xưng hô quỷ dị của cậu đối với tôi thôi." "Ta đây không phải đang luyện tập sao...

Để phản kháng việc Hoàng Sơn đại ngốc muốn gả ta đi, gần đây ta đang luyện tập làm thế nào để ngay lần đầu gặp mặt đã tạo ấn tượng tồi tệ nhất cho người ta." Đậu Đậu dương dương đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: "Tôi cảm thấy cậu hoàn toàn không cần luyện tập, chỉ cần dựa vào bản năng của cậu, đảm bảo có thể tạo ấn tượng tồi tệ nhất cho người ta." "Thế hả?

Ta lợi hại thế sao?

Ha ha ha ha, thật là ngại quá." Đậu Đậu cười nói.

Chương 1224

Tống Thư Hàng đau răng: "Tôi không phải đang khen cậu đâu." "Phi, cái đồ chết tiệt này, người ta ngượng lắm đấy." Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng nổi da gà: "Đừng dùng cái giọng điệu đó nói chuyện, chúng ta vẫn là bạn tốt." "Gâu, gọi cho ta có việc gì?" Đậu Đậu nói. "Sở Sở đến rồi." Tống Thư Hàng nói. "Hả?" Đậu Đậu ngẩn ra. "Sở Sở đến Khu đại học Giang Nam tìm tôi, hiện tại đang ngồi ngay bên cạnh tôi." Tống Thư Hàng lặp lại: "Bây giờ cậu tự nói chuyện với cô ấy không?" Đậu Đậu: "..." "Anh đây chỉ có thể giúp cậu đến thế thôi.

Tiếp theo, cậu tự mình nói chuyện đàng hoàng với Sở Sở, và giải thích sự việc với cô ấy một chút đi." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn đưa điện thoại cho Sở Sở đang đầy mặt nghi hoặc. "Cầm lấy, nói chuyện đàng hoàng với Đậu Đậu đi." Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở ngơ ngác: "Nói chuyện đàng hoàng với Đậu Đậu?

Vậy anh?" "Anh không phải Đậu Đậu." Tống Thư Hàng cười ôn hòa.

Sở Sở há to miệng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu tràn đầy vẻ chấn kinh, vẻ mặt không thể tin nổi. "Sự thật là, Đậu Đậu... và anh trông rất giống nhau.

Cho nên thường xuyên có người nhận nhầm anh và cậu ấy." Tống Thư Hàng cười ha hả nói.

Dù sao con chó ngốc Đậu Đậu này vẫn chưa hóa hình, đến lúc nó lên ngũ phẩm, bảo nó khi hóa hình chú ý chút, biến ra hơi giống hắn một chút là không thành vấn đề. "Là như vậy sao?" Khuôn mặt nhỏ của Sở Sở đỏ bừng vì xấu hổ, sau đó cô bé nhận lấy điện thoại của Tống Thư Hàng, rụt rè gọi: "Đậu Đậu?" "Gâu, là anh, bà xã." Giọng nói quen thuộc của Đậu Đậu vang lên từ trong điện thoại.

Giọng nói này, ngữ khí này, không sai được...

Đây mới là Đậu Đậu mà cô bé quen biết.

Nhưng mà, vị Tống Thư Hàng ở Khu đại học Giang Nam này lại là thế nào? "Bà xã, em tìm một chỗ yên tĩnh, anh nói chuyện riêng với em.

Cách xa tên Tống Thư Hàng kia một chút, đừng để hắn nghe thấy." Giọng Đậu Đậu vang lên.

Tống Thư Hàng: "..." "Dạ." Sở Sở gật đầu, sau đó cô bé đứng dậy, xin lỗi gật đầu với Tống Thư Hàng trước, rồi chạy chậm rời khỏi phòng học.

Nhìn thấy cô bé rời đi, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. "Này, Thư Hàng... cô bé vừa rồi có quan hệ gì với cậu?" Thổ Ba và mọi người tò mò hỏi. "Là một người bạn của tớ, cưa được em gái trong game online." Tống Thư Hàng cảm thán. "Cái gì?

Cưa gái trong game online mà chất lượng cao thế này á?" Thổ Ba trừng lớn mắt: "Game gì thế?" "Tớ cũng không rõ, tớ lại không chơi cái game online đó." Tống Thư Hàng nhún vai. "Vậy sao cô bé đó lại chạy đến Khu đại học Giang Nam tìm cậu." Cao Mỗ Mỗ đẩy kính mắt: "Trong này nhất định có gian tình." "Mẹ nó chứ." Tống Thư Hàng nói: "Sự thật là, đây cũng là chuyện tớ đang phiền não.

Thằng bạn tớ tính tình khá quái đản, lúc em gái kia hỏi nó trông thế nào, nó gửi ảnh của tớ cho em ấy." Cao Mỗ Mỗ: "..." Thổ Ba: "..." Dương Đức: "..." Bạn học Hùng Đổng Hoa bên cạnh: "Vãi, bạn bè như vậy xin hãy cho tôi một tá!" Loại bạn tốt lo nghĩ thay cho hạnh phúc cả đời của bạn bè, tán gái thay bạn bè này, tại sao cậu ta lại không gặp được chứ? "Bạn cậu còn thiếu đồng bọn hay phụ kiện gì không?" Thổ Ba nghiêm túc nói: "Lần sau, bảo cậu ấy lúc chơi game thì gửi ảnh của tớ đi.

Ngay cả địa chỉ nhà tớ cũng có thể gửi đi, tớ thật sự không ngại đâu." Dương Đức: "Thư Hàng, chúng ta là bạn bè chứ?" "Cậu muốn nói gì?" Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật. "Nếu chúng ta là bạn tốt, thì bạn của cậu chính là bạn của tớ mà." Dương Đức vỗ ngực nói: "Anh đây có một bộ ảnh nghệ thuật, loại đặc biệt đẹp trai ấy.

Cậu giúp tớ gửi cho bạn cậu làm tư liệu đi, lần sau gặp phải em gái cần gửi ảnh thì bảo cậu ấy gửi ảnh tớ.

Tớ toàn quyền thụ quyền, không thu phí sử dụng hình ảnh." "Các cậu đói khát đến thế à?" Tống Thư Hàng cười khổ. "Cậu đã có cô giáo Tô rồi, làm sao hiểu được nỗi đau khổ của bọn tớ, những tên độc thân?

Thời buổi này, muốn tìm một người đẹp khó khăn biết bao." Thổ Ba cảm thán. "Thực ra tớ yêu Bạch Hạc bạn học ngay từ cái nhìn đầu tiên." Dương Đức nhếch miệng nói: "Mấy ngày nay tớ nhớ lại, càng ngày càng cảm thấy Bạch Hạc bạn học có một vẻ đẹp soái khí, hơn nữa trên người cậu ấy có mùi vị ấm áp như thiên thần vậy.

Thư Hàng, cậu thấy nếu tớ đi hẹn hò Bạch Hạc bạn học thì sẽ thế nào?" Dương Đức thế mà lại thích Bạch Hạc Chân Quân?

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy thật hài hước...

Được rồi, Bạch Hạc tiền bối ở hình thái thiên về nữ tính đúng là rất xinh.

Dương Đức thích 'cô ấy' cũng không lạ.

Dù sao đàn ông đều là 'động vật thị giác', theo bản năng sẽ thích những sự vật tốt đẹp. "Khụ, nếu cậu tỏ tình với cậu ấy, có lẽ sẽ bị đánh chết đấy." Tống Thư Hàng nói: "Bởi vì cậu ấy có người trong lòng rồi." "Vãi, là ai?

Để tớ biết tình địch của tớ là ai!" Thổ Ba nói.

Tống Thư Hàng: "..." Không phải Dương Đức thích Bạch Hạc sao?

Thổ Ba cậu xem náo nhiệt gì thế? "Bạch Hạc bạn học có người trong lòng rồi?

Trời ơi, không phải chứ." "Đừng mà, nữ thần mới của tôi thế mà lại có người yêu rồi?" "Quá tàn nhẫn, Bạch Hạc bạn học rõ ràng vừa mới chuyển trường tới, tôi vừa biết yêu, lại lập tức thất tình rồi." Đồng thời, lại có một mảng bạn học kêu gào.

Tống Thư Hàng: "..." Người thầm thương trộm nhớ Bạch Hạc tiền bối thế mà lại không ít? "Nói đi xem nào, Bạch Hạc bạn học rốt cuộc thích ai?" Cao Mỗ Mỗ tò mò hỏi. "Các cậu đều biết cả đấy, nam chính của 《Mạt Pháp Chi Chiến》." Tống Thư Hàng nói.

Dương Đức: "Trời đất, hết hy vọng rồi." Chỉ cần nhớ tới nam tử như trích tiên nơi phàm trần kia, sự tồn tại đẹp trai phi nhân loại đó, là thấy một trận tuyệt vọng.

Tình địch là sự tồn tại đó thì hoàn toàn không có cơ hội a. "Lão Tống, vậy bạn học Thi có bạn trai chưa?" Lúc này, lại một giọng nói vang lên sau lưng Tống Thư Hàng. "Vãi!" Tống Thư Hàng nói, cầm thú quá rồi chứ?

Thi loli còn nhỏ như vậy, thế mà đã muốn ra tay với cô bé?

Tin hay không hắn báo cảnh sát ngay bây giờ. "Ba năm máu lời, tử hình không lỗ a!" Giọng nói phía sau đáp. "Chung thân máu lời, tử hình cũng lời." Lại có người đính chính. "Chỉ cần nuôi mấy năm, bạn học Thi tuyệt đối không kém hơn Bạch Hạc bạn học." "Đặt trước sớm một chút, đỡ cho sau này có ngàn vạn đối thủ cạnh tranh." Tống Thư Hàng: "..." "Ngoài bạn học Thi ra, Tống Thư Hàng cậu còn quen biết mỹ nữ nào khác không?

Loại chưa kết hôn ấy?" Có bạn học sán lại hỏi. "Nhớ hồi học kỳ trước, có người từng thấy Tống Thư Hàng ở cùng một mỹ nữ chân rất dài rất dài." "Người đó tớ biết, là chị họ Tống Thư Hàng.

Từ lúc nhìn thấy chị họ cậu ấy là Triệu Nhã Nhã, tớ đã biết người anh vợ Tống Thư Hàng này tớ nhận định rồi." Tống Thư Hàng: "Đi chết đi!" "Có điều, chất lượng các mỹ thiếu nữ bên cạnh Thư Hàng đều rất cao a.

Thư Hàng, cậu không mở hậu cung thì giới thiệu vài em gái cho anh em làm quen chút đi." "Tớ đào đâu ra lắm mỹ nữ cho các cậu làm quen thế a?" Tống Thư Hàng than thở.

Đang nói chuyện, cửa phòng học lại xuất hiện một bóng người.

Đây là một mỹ nhân dáng người cao ráo, cao hơn người bình thường một cái đầu, thân hình bốc lửa, trên mặt che khăn voan.

Tuy không nhìn thấy mặt cô, nhưng chỉ nhìn thân hình bá đạo này, còn có đôi mắt sáng ngời kia, người phụ nữ này tuyệt đối không thể xấu được. "Thư Hàng." Mỹ nhân cao ráo gọi Tống Thư Hàng, trong tay cô xách một hộp đồ ăn tinh xảo. "Lại tìm cậu kìa." Cao Mỗ Mỗ nói. "Còn nói mình không quen mỹ nữ, hôm nay đã là người thứ hai rồi." Tống Thư Hàng: "..." Là Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tiên Cơ sao lại chạy tới đây? "Ta mang đồ ăn cho Bạch tiền bối, Bạch Hạc vừa chạy đến chỗ ta, đặt một bàn Tiên trân yến.

Sau đó nhờ ta đưa đến chỗ ngươi...

Nghe nói ngươi có thể chuyển cho Bạch?" Biệt Tuyết Tiên Cơ cười đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa hộp đồ ăn tinh xảo cho hắn.

Thì ra là thế.

Cũng chỉ khi đối tượng đặt cơm là Bạch Tôn Giả, Biệt Tuyết Tiên Cơ mới có thể giao hàng tận nơi. "Giao cho tôi đi." Tống Thư Hàng nói. "Ngoài ra." Biệt Tuyết Tiên Cơ cúi người, ghé sát tai Tống Thư Hàng nói: "Con 'ngựa giống' tinh kia, ta tha cho hắn một mạng.

Hắn đúng là bị người ta dẫn dắt sai lệch mới chạy đến chỗ ta.

Kẻ ác ý dẫn dắt hắn sau lưng, ta đang tìm cách lôi ra.

Con ngựa giống tinh kia nợ ngươi một ân tình." Tống Thư Hàng gật đầu — Ngựa giống tinh coi như lại tránh được một kiếp.

Còn về ân tình của ngựa giống tinh... vẫn là thôi đi, tên này chỉ cần không xuất hiện làm bẩn mắt hắn là tốt rồi. "Ngoài ra, trong tay ngươi có bao nhiêu mầm hành?

Ta đổi với ngươi." Biệt Tuyết Tiên Cơ lại nhỏ giọng nói: "Ta vừa vặn bảo người mang rất nhiều Tinh linh thú tới." Khi Biệt Tuyết Tiên Cơ nói chuyện, hơi thở ngọt ngào từ miệng cô phả ra, Tống Thư Hàng cảm thấy lỗ tai ngứa ngáy. "Có một ít, giao dịch bây giờ luôn sao?" Tống Thư Hàng hỏi — Lần trước sau khi Thông Nương cuồng bạo hóa, không ngừng lợi thông xuất sao (phóng mầm hành như kiếm), mầm hành còn lại không ít. "Ta mở một cái huyễn thuật, giao dịch ngay bây giờ đi.

Ta đang cần gấp." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Sau đó, cô mở một huyễn thuật nhỏ, bao bọc chính mình và Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, cô lấy ra một cái vali màu đen, bên trong chứa đầy Tinh linh thú tam phẩm, tứ phẩm.

Tống Thư Hàng cũng lấy tất cả mầm hành mình tích trữ ra, được mấy bó to. "Nhiều thế này ư?

Như vậy thì số lượng Tinh linh thú ta mang lần này không đủ.

Thế này đi, lần sau ta sẽ bù thêm Tinh linh thú còn thiếu cho ngươi." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Chương 1225

Tống Thư Hàng: "Không thành vấn đề." Hai người hài lòng hoàn thành giao dịch.

Thông Nương khóc ngất trong túi thu nhỏ một tấc, những cọng hành này đều là của cô nàng a.

Nhưng mà cô nàng lại không dám khóc thành tiếng.

Bởi vì Biệt Tuyết Tiên Cơ đang ở ngay bên cạnh, cô nàng sợ mình khóc quá to, ngay cả nước hành cũng sẽ bị Biệt Tuyết Tiên Cơ lấy đi mất.

Sau khi hoàn thành giao dịch, Biệt Tuyết Tiên Cơ tán đi huyễn thuật.

Vẫy tay chào Tống Thư Hàng, bước đi ưu nhã rời đi.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ túi thu nhỏ một tấc, đổi được nhiều Tinh linh thú như vậy, toàn là công lao của Thông Nương. "Hu hu hu, mầm hành của tôi." Nhìn thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ đi xa, Thông Nương mới òa khóc nức nở.

Có điều âm thanh của cô nàng bị hạn chế trong túi thu nhỏ một tấc. "Đừng khóc nữa, mầm hành của ngươi để đó cũng vô dụng, chi bằng đổi thành tài nguyên tu luyện." Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói. "Phi!

Ngươi thử cắt đầu mình xuống đi đổi tài nguyên tu luyện xem?

Hơn nữa, Tinh linh thú ta lại không dùng được." Thông Nương nói. "Thì ta đổi cho ngươi thành tài nguyên tu luyện khác mà, ví dụ như... hạt sen Đao Ý Thông Huyền?

Nước Hoạt Tuyền?

Đan dược dùng để tu luyện?

Nói thật lòng, Thông Nương cảnh giới của ngươi tăng chậm quá.

Giờ mới là cảnh giới nhị phẩm, cứ tiếp tục như vậy, ta còn cho ngươi làm yêu sủng kiểu gì?" Tống Thư Hàng nói. "Xin lỗi, ta tu luyện chậm như vậy, đã kéo chân tổ quốc rồi." Trong lòng Thông Nương chua xót.

Khoan đã?

Phi vào mặt ngươi ấy, ta biến thành yêu sủng của ngươi bao giờ? ... "Thư Hàng, mỹ nhân vừa rồi lại là ai thế?" Có bạn học hỏi. "Tớ phát hiện tớ lại bắt đầu yêu rồi, mất đi Bạch Hạc bạn học, tớ lại phát hiện tình yêu mới." "Bà chủ Biệt Tuyết, cô ấy là bà chủ lớn của một chuỗi khách sạn." Tống Thư Hàng mỉm cười nói: "Ngoài ra, cô ấy và Bạch Hạc bạn học là tình địch.

Cho nên, các cậu đừng tơ tưởng nữa." "..." "Sao lại như vậy." "Nhưng lúc nãy không phải Bạch Hạc bạn học đặt cơm ở chỗ cô ấy sao?" Tống Thư Hàng nhẹ nhàng giơ hộp đồ ăn nhỏ lên: "Đặt cơm cho người yêu chung của họ." "Thư Hàng a, cậu giới thiệu một mỹ nhân chưa có đối tượng yêu đương cho bọn tớ làm quen đi?" Thổ Ba nói.

Tống Thư Hàng nhún vai: "Tớ thật sự không quen..." "Này, Thư Hàng, các cậu đã tan học chưa?" Cửa phòng học, lại có một vị tiên tử dáng người yêu kiều bước vào, gọi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Hôm nay thổi gió gì thế, mọi người hẹn nhau giờ này đến tìm hắn à?

Lần này đến là Đông Phương Lục tiên tử, trong tay cô ôm một cái mũ bảo hiểm xe máy.

Xem ra bằng lái của cô vẫn chưa làm lại được?

Nhà Tuyết Lang Động Chủ vẫn còn đó chứ? "Vẫn chưa, còn một tiết nữa." Tống Thư Hàng cười nói. "Tiểu Thải đâu?

Ta đưa nó ra ngoài đi dạo." Đông Phương Lục tiên tử nói, cô lại tìm được một nơi siêu độ rất tốt, định qua đây đưa Tiểu Thải đi siêu độ.

Tiểu Thải hiện tại trên người đã có hình thức ban đầu của công đức chi lực, cứ tiếp tục như vậy, thật sự có hy vọng che giấu yêu khí trên người cô nàng. "Tiểu Thải hôm nay không đi cùng tôi, vẫn đang nghỉ ngơi ở nhà.

Đông Phương tiền... tỷ tỷ, chị trực tiếp đến nhà tìm nó là được." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải hôm qua trải qua vụ nổ tên lửa thiên kiếp và bom hạt nhân thiên kiếp, tinh thần mệt mỏi, hiện tại vẫn đang ngủ nghỉ ngơi. "Yêu, hiểu rồi.

Đưa chìa khóa cho ta, ta đi tìm nó." Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng lấy chìa khóa ra, đưa cho tiên tử. "Ngoài ra, lần sau hãy gọi ta là em gái Đông Phương." Đông Phương Lục tiên tử chớp chớp mắt: "Ta nhìn qua trẻ hơn ngươi nhiều." Tống Thư Hàng: "..." Tôi nhìn qua cũng không già được không? "Gặp lại sau nha." Đông Phương Lục tiên tử yêu kiều rời đi.

Sau khi Đông Phương Lục tiên tử rời đi. "Em gái Đông Phương thật sự quá yêu kiều, tim tớ đang đập thình thịch đây này." "Đúng là một vưu vật nha." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: "Đừng nghĩ nữa, vị này cũng có đối tượng rồi." Nghe nói người tốt bụng Lưu Long của Thiên Sơn Tông vẫn luôn yêu say đắm Đông Phương Lục tiên tử, tuy vẫn chưa theo đuổi thành công.

Thổ Ba: "Cho nên, hãy đến một em gái chưa có người yêu đi mà." "Đừng nghĩ nữa, tớ..." Tống Thư Hàng nói được một nửa, cửa ra vào lại xuất hiện một bóng người, trên thân tản ra dao động sức mạnh ôn hòa.

Câu nói còn dang dở của Tống Thư Hàng lập tức nghẹn lại.

Lại tới?

Lần này đến là vị tiền bối nào nữa?

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía cửa.

Sau đó, hắn thấy một cô gái mặc âu phục nhỏ màu trắng, đang đứng ở cửa, mặt mang nụ cười tìm kiếm trong phòng học.

Lại là tìm hắn? "Lần này lại là ai?" Cao Mỗ Mỗ đẩy Tống Thư Hàng. "Lần này tớ thật sự không quen." Tống Thư Hàng lắc đầu.

Lúc này, cô gái mặc âu phục trắng nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Cô mỉm cười, bước những bước ưu nhã đi về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chú ý tới, mỗi một bước cô bước ra, khoảng cách đều chuẩn xác như dùng thước đo vậy.

Sau vài bước, cô đã tiếp cận Tống Thư Hàng. "Vị tiền... tiên sinh này, ngài..." Lời mới nói được một nửa, cô gái âu phục trắng ưu nhã bỗng trẹo chân do giày cao gót, ngã nhào xuống đất. "Cẩn thận!" Tống Thư Hàng theo bản năng vươn tay, định đỡ cô.

Nhưng đúng lúc này, chỉ thấy cô gái âu phục trắng soái khí chống tay xuống đất, cả người bật cao lên, sau đó xoay một vòng giữa không trung, 'ba' một tiếng, đứng vững vàng trên mặt đất.

Phòng học của Tống Thư Hàng lập tức lặng ngắt như tờ.

Loạt động tác này đã thuộc cấp bậc vận động viên thể thao đẳng cấp thế giới rồi.

Hơn nữa, cô gái này còn đang đi giày cao gót cơ đấy.

Đây là một mỹ nhân soái khí! "Giày này đi khó chịu thật, tên ngốc nào phát minh ra thế không biết." Cô gái âu phục trắng lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: "..." Giày cao gót đi thì khó chịu, nhưng mỹ nhân đi vào thì trông rất dưỡng mắt.

Hơn nữa nghe nói, thứ này lúc mới phát minh ra là để cho đàn ông đi mà?

Ha ha ha. "Khụ, xin chào, cô tìm ai?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tìm ngài." Cô gái âu phục trắng ngẩng đầu, lần nữa lộ ra nụ cười ôn hòa.

Cô dùng xưng hô là 'ngài'. "Đóng dấu?" Tống Thư Hàng thử hỏi. "Hả?" Cô gái âu phục trắng vẻ mặt nghi hoặc.

Xem ra không phải đạo hữu trong nhóm giới thiệu tới chỗ hắn đóng dấu.

Vậy vị tiên tử không quen biết này tìm hắn có việc gì? "Tuy không biết đóng dấu có ý gì, nhưng tôi tìm ngài là vì chuyện khác." Cô gái âu phục trắng nói xong, hơi giải phóng linh lực trong cơ thể.

Trong linh lực cô giải phóng ẩn chứa khí tức sức mạnh của rất nhiều linh thú, loáng thoáng dường như có tiếng kêu của ba mươi ba loại thần thú.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại — Khí tức của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》! "Ngài có thời gian không?

Tôi muốn nói chuyện với ngài một chút." Cô gái âu phục trắng nói.

Cô lấy thân phận 'hậu bối' để gặp Tống Thư Hàng.

Hiển nhiên cô đã xem qua hình ảnh Tống Thư Hàng 'nhân tiền hiển thánh'. "Đi theo tôi." Tống Thư Hàng nói.

Hắn đứng dậy, lại nói với Cao Mỗ Mỗ: "Lão Cao, lát nữa cô nàng

Sở Sở và Đậu Đậu nói chuyện điện thoại xong quay lại thì cậu bảo cô ấy đợi tớ nhé." "Ok." Cao Mỗ Mỗ nói.

Tống Thư Hàng đứng dậy, cùng cô gái âu phục trắng đi lên sân thượng trường học. "Tìm tôi có việc gì không?" Vừa đi, Tống Thư Hàng vừa truyền âm nhập mật hỏi. "Tôi đến tìm tiền bối là vì đệ tử của tôi dường như đang ở chỗ ngài." Cô gái âu phục trắng nói.

Khi tiếp xúc với ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ của cô gái mặc âu phục trắng, trong lòng Tống Thư Hàng đã có suy đoán.

Đợi cô mở miệng, Tống Thư Hàng liền xác định thân phận của cô.

Cô gái mặc âu phục trắng này, hẳn chính là sư phụ của hồ yêu.

Lúc ấy khi Tống Thư Hàng hỏi thăm tin tức về sư phụ của nó, hồ yêu theo bản năng liền nói: [Ta nói cho ngươi biết, sư phụ là ta...

Chương 1226

ngươi đừng hòng gặp được cô ấy.] Nói cách khác, nếu xu hướng tính dục của hồ yêu không có vấn đề gì, thì sư phụ của nó hẳn là một vị tiên tử.

Hiện tại xem ra, quả nhiên là thế.

Chỉ là... rạng sáng hôm nay, Thương Thử mới mang theo hồ yêu tới khu vực Giang Nam gặp cậu.

Sau đó, cái thùng to phong ấn hồ yêu lại bị Tống Thư Hàng nhét vào Hạch Tâm Thế Giới rồi.

Từ lúc nhận được hồ yêu đến hiện tại, mới qua mấy tiếng đồng hồ.

Cô gái mặc âu phục trắng này vậy mà đã tìm tới cửa rồi? "Cô làm sao tìm được tôi?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Từ sau khi tiểu đồ mất liên lạc với ta, ta liền nhờ một vị trưởng bối gieo một quẻ.

Vị trưởng bối kia chỉ dẫn phương hướng cho ta, bảo ta tới khu vực Giang Nam xem thử, hẳn là có thể tìm được tiểu đồ ở đây.

Ta tìm kiếm ở khu vực Giang Nam rất lâu, mãi đến sáng hôm nay, ta cảm ứng được khí tức của tiểu đồ ở gần Đại học Giang Nam.

Vì thế, ta nương theo khí tức chạy tới đây.

Cuối cùng, trên người Bá Tống tiền bối, ta cảm giác được khí tức tiểu đồ lưu lại." Cô gái mặc âu phục trắng nhu mì giải thích.

Cô nhìn ra Tống Thư Hàng cũng tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, cộng thêm việc Tống Thư Hàng mấy hôm trước vừa mới 'Nhân Tiền Hiển Thánh', tổng hợp lại, khiến bản năng cô nảy sinh ý thân cận với Tống Thư Hàng. "Thì ra là thế.

Thật ra, vốn dĩ tôi chuẩn bị ngày mai đi tìm cô, trả lại Độc Cô Bạch tiểu hữu cho cô." Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu nói.

Độc Cô Bạch, chính là tên của con yêu hồ ngốc nghếch kia. "Cảm ơn Bá Tống tiền bối." Cô gái mặc âu phục trắng nghe vậy, trong lòng rốt cuộc cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người vừa nói chuyện, vừa đi tới sân thượng.

Tống Thư Hàng dùng tinh thần lực quét qua một lượt, xác định sân thượng không có người khác, cũng không có camera giám sát, hắn mới đưa tay vẫy một cái.

Cái thùng to chứa Độc Cô Bạch được cậu thả ra. "Đệ tử của cô ở ngay trong này." Tống Thư Hàng nói.

Cô gái mặc âu phục trắng bị chiêu này của Tống Thư Hàng làm cho kinh ngạc một chút.

Cô nhìn ra, Tống Thư Hàng cũng không phải thả đệ tử của mình ra thông qua pháp khí không gian gì đó.

Ngay lúc Tống Thư Hàng vung tay, không gian dường như bị mở ra, cái thùng to này là vượt không gian mà đến!

Thiên niên đệ nhất Thánh, quả nhiên danh bất hư truyền.

Tiếp đó, cô cảm ứng được khí tức đệ tử trong thùng, khí tức bình ổn, hẳn là không bị thương.

Cô vốn đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống xấu nhất, hiện tại cảm ứng được đệ tử bình an vô sự, lại thở phào thêm một hơi.

Cô gái mặc âu phục trắng khom lưng, chuẩn bị đi mở cái thùng kia ra.

Thế nhưng trên thùng lại có phong ấn do Bạch tiền bối Two để lại, cô không cách nào mở phong ấn này ra được.

Cô gái mặc âu phục trắng ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Bá Tống tiền bối?" "Trên thùng này bị một vị tiền bối vô cùng cường đại hạ phong ấn.

Trước đó, đệ tử của đạo hữu vẫn luôn ở chỗ vị tiền bối kia, sáng hôm nay mới được đưa tới chỗ tôi.

Phong ấn này tôi cũng không có cách nào giải khai." Tống Thư Hàng nói: "Có điều cô không cần lo lắng, phong ấn này còn khoảng 20 tiếng nữa sẽ tự động giải khai." Cô gái mặc âu phục trắng nghe vậy, cảm kích hành lễ với Tống Thư Hàng: "Phù Sinh tạ ơn Bá Tống tiền bối lần nữa." Phù Sinh... hẳn chính là đạo hiệu của cô gái mặc âu phục trắng. "Phù Sinh tiên tử, không cần khách sáo." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Như vậy cũng coi như giải quyết xong một trong những nhân quả với ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Tiếp theo, nhân lúc hôm nay gặp Phù Sinh tiên tử, thì giải quyết nốt một vài nhân quả khác liên quan đến ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ luôn vậy.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng nói: "Phù Sinh tiên tử, trong tay tôi có một quyển tên là 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》..." Lời Tống Thư Hàng còn chưa nói hết, cô gái mặc âu phục trắng lại khiếp sợ lên tiếng: "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn?

Vì sao Bá Tống tiền bối ngài lại biết 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》?" "Cô biết nó sao?" Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Quyển sách này chẳng phải do một vị tác giả thần bí tự tay biên soạn cho trưởng lão ‘Trúc Quản Tử’ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao?

Bản hoàn thiện của 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 này, đến cuối cùng cũng không thể gửi cho Trúc Quản Tử trưởng lão.

Theo lý mà nói, Tam Thập Tam Thú Thần Tông ngoại trừ Trúc Quản Tử ra, không ai biết quyển sách này chứ?

Vị Phù Sinh tiên tử này lại biết 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》.

Chờ chút, nếu nói ngoại trừ Trúc Quản Tử ra còn ai có thể biết 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, cũng chỉ có người thân cận của Trúc Quản Tử...

Sự việc sẽ không trùng hợp như vậy chứ? "Cô có quen biết Trúc Quản Tử trưởng lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông không?" Tống Thư Hàng nhìn cô gái mặc âu phục trắng, hỏi.

Cô gái mặc âu phục trắng cười khổ một tiếng: "Đó chính là gia sư." Quả nhiên là thế.

Tống Thư Hàng trầm mặc một lát, nói thật, chuyện này cảm giác thật trùng hợp.

Cứ như thể giữa thiên địa có một sợi dây nhân quả vô hình, thông qua 'Trúc Quản Tử', ngạnh kháng kéo Tống Thư Hàng và Phù Sinh tiên tử lại tụ họp với nhau.

Có điều, quay đầu ngẫm lại thì, Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó bị người ta diệt môn, người còn sống e là cũng chỉ có mấy mống đó.

Mà đệ tử năm đó của Trúc Quản Tử tuổi tác không lớn, hơn nữa lúc ấy cô lại vừa khéo không ở tại Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Tống Thư Hàng có thể gặp được đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, thì có xác suất rất lớn gặp được cô.

Đang suy tư, ý niệm Tống Thư Hàng khẽ động, thu 'Găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách’ ở tay phải vào pháp khí không gian: "Phù Sinh tiên tử, tôi cần xác định thân phận của cô một chút, cô có để ý không?" Mặc dù trong lòng cậu về cơ bản đã tin lời cô gái mặc âu phục trắng nói, nhưng có một số việc cậu vẫn muốn đích thân xác nhận một chút. "Tuy không biết tiền bối muốn xác định như thế nào, nhưng cứ tự nhiên." Cô gái mặc âu phục trắng gật đầu nói.

Tống Thư Hàng vươn tay, dán lên bàn tay nhỏ nhắn của cô gái mặc âu phục trắng — màn này nếu bị cô hồ yêu trong thùng nhìn thấy, nó không tức đến mức phá thùng chui ra mới lạ.

Sau khi tiếp xúc với tay đối phương, Tống Thư Hàng thúc giục ‘Giám định bí pháp’.

Hiện tại, trong đầu cậu thỉnh thoảng vẫn còn có 88888 cái âm thanh kia vang vọng, khiến cậu hiểu sâu hơn về ‘Giám định bí pháp’.

Bây giờ, giám định một nhân vật, chỉ cần niên đại không quá xa xưa, cái giá phải trả cũng không lớn.

Sau khi thôi phát giám định bí pháp, rất nhanh thông tin về Phù Sinh tiên tử đã phản hồi về trong đầu Tống Thư Hàng. [Phù Sinh Tán Nhân, người sống sót của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, đại yêu ngũ phẩm...

Đệ tử kiêm chó cưng của nguyên Thú Thần Tông Trúc Quản Tử.] Tống Thư Hàng thu tay về, thông tin của Phù Sinh Tán Nhân không có vấn đề gì.

Làm cái giá phải trả cho việc giám định, trên cánh tay Tống Thư Hàng nứt ra một vết thương nhỏ, máu tươi phun ra.

Phù Sinh tiên tử tò mò nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng — cô thật sự không thể hiểu nổi, vì sao vị Bá Tống tiền bối này vỗ tay cô một cái, đột nhiên lại phun máu?

Có điều, vừa rồi khoảnh khắc tay vị Bá Tống tiền bối này tiếp xúc với cô, cô có ảo giác ‘mọi bí mật đều không chỗ che giấu’.

Tống Thư Hàng bình tĩnh móc ra một cái băng cá nhân cỡ lớn, dán lên vết thương của mình.

Phù Sinh tiên tử, xác định là đệ tử của Trúc Quản Tử.

Ngoài ra không ngờ tới, Phù Sinh Tán Nhân vậy mà cũng là một cô nàng khuyển nương (cô gái tai chó).

Nói thật, cậu rất khó liên hệ người phụ nữ đẹp trai này với sinh vật moe như khuyển nương.

Có lẽ bởi vì nguyên nhân Đậu Đậu, tiềm thức Tống Thư Hàng có thành kiến với khuyển yêu, luôn cảm thấy khuyển yêu trên toàn thế giới đều là một lũ ngáo ngơ.

Sau khi xác định thân phận Phù Sinh Tán Nhân, Tống Thư Hàng khẽ thở dài, đưa tay lấy ra một sợi dây xích vàng, đưa cho cô gái mặc âu phục trắng.

Đây là sợi xích vàng năm đó Trúc Quản Tử đúc cho đệ tử của mình, là tượng trưng cho thân phận đại sư bộ Thú Thần hợp lệ.

Trừ cái này ra, Trúc Quản Tử trưởng lão còn để lại những món quà khác, ví dụ như một thùng quần áo hiện đang ở chỗ Tô Thị A Thập Lục, tốt nhất cũng nên lấy về trước.

Tranh thủ để chúng vật quy nguyên chủ.

May mà lúc đó cả thùng quần áo giao hết cho Tô Thị A Thập Lục, nếu lúc đó đem chúng phân tán ra tặng cho các tiên tử trong nhóm thì muốn tìm về cũng chẳng dễ dàng. "Cái này..." Phù Sinh tiên tử đưa tay nhận lấy sợi xích vàng, con ngươi cô trầm xuống, nước mắt lập tức không kìm được mà rơi lã chã.

Sợi xích vàng này là chế tạo riêng cho cô, cho nên cô chỉ cần nắm lấy sợi xích vàng, liền sinh ra cộng hưởng với nó.

Vượt qua thời gian một trăm ba mươi năm, sợi xích vàng này cuối cùng cũng trở về trong tay chủ nhân chân chính của nó. "Ngoài ra, Trúc Quản Tử trưởng lão còn chuẩn bị cho Phù Sinh tiên tử một số món quà.

Những món quà này, đợi đến tối, tôi đi lấy rồi giao cho tiên tử nhé." Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, còn có quyển 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 kia.

Vốn dĩ, Tống Thư Hàng chuẩn bị sau khi gặp truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, xem thử phẩm tính đối phương, tránh cho sở truyền phi nhân (truyền cho sai người).

Mà Phù Sinh tiên tử, thân là đệ tử của Trúc Quản Tử trưởng lão, 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 cũng đến lúc vật quy nguyên chủ.

Chỉ là... bản gốc 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 bị Như Hỏa Tôn Giả mượn đi rồi.

Tống Thư Hàng hiện tại chỉ có thể tranh thủ chép lại nội dung 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, rồi giao cho Phù Sinh tiên tử. "Cảm ơn Bá Tống tiền bối." Phù Sinh tiên tử gắt gao nắm chặt sợi dây xích vàng, khóc không thành tiếng. "Còn quyển 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 kia nữa, là do bạn tốt của Trúc Quản Tử trưởng lão viết, gửi cho Trúc Quản Tử trưởng lão.

Có điều hiện tại, bản gốc không ở trong tay tôi.

Đợi buổi tối, tôi sẽ chép nó ra, giao cho tiên tử." Tống Thư Hàng nói.

Phù Sinh tiên tử yên lặng gật đầu. "Cho nên, nếu thời gian của tiên tử không gấp gáp lắm, chi bằng cứ ở lại khu vực Giang Nam một thời gian?" Tống Thư Hàng hỏi. "Mọi việc nghe theo Bá Tống tiền bối làm chủ." Phù Sinh tiên tử khẽ thút thít nói.

Tống Thư Hàng thở dài.

Vốn cậu còn muốn nhân cơ hội nhắc với Phù Sinh tiên tử tin tức về [Pháp khí bản mệnh tổ hợp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông], nhưng nhìn Phù Sinh tiên tử khóc thành người lệ, hiện tại không phải lúc đề cập chuyện này.

Chương 1227

"Bá Tống tiền bối...

Xin hỏi, ngài là tiền bối của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao?" Phù Sinh tiên tử nhỏ giọng thút thít, vừa hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Cũng không phải." "Vậy, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của ngài?" Phù Sinh tiên tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười, không trả lời trực diện: "Sự thật là, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 cũng không phải công pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông." "Sao có thể?" Phù Sinh tiên tử kinh ngạc nói. "Bộ công pháp này, vốn là thần công của bộ Thú Thần thuộc Viễn Cổ Thiên Đình." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Tiền thân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, chính là bộ Thú Thần của Viễn Cổ Thiên Đình.

Thậm chí Tống Thư Hàng suy đoán, Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị diệt trong một đêm, có lẽ có liên quan đến Viễn Cổ Thiên Đình.

Phù Sinh tiên tử kinh ngạc nhìn vị Bá Tống tiền bối này, chẳng lẽ ngài ấy là tiền bối từ thời đại 'Viễn Cổ Thiên Đình' vẫn luôn sống sót tới giờ? "Đừng đoán mò, quan hệ giữa tôi và Viễn Cổ Thiên Đình cũng không như cô tưởng tượng đâu." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Quan hệ giữa cậu và Viễn Cổ Thiên Đình rất phức tạp.

Linh quỷ Diệp Tư của cậu là một trong những mảnh vỡ của 'Trình Lâm Nữ Đế' thuộc Viễn Cổ Thiên Đình; một tôn linh quỷ khác của cậu rất có thể cũng có quan hệ mật thiết với Viễn Cổ Thiên Đình; Công Đức Xà Mỹ Nhân của cậu có rất nhiều người thầm thương trộm nhớ trong Viễn Cổ Thiên Đình, năm đó có khả năng là hoa khôi của Viễn Cổ Thiên Đình, trước mắt cậu đã tiếp xúc với mấy vị đại năng nam giới của Viễn Cổ Thiên Đình, những vị đại năng nam giới này hoặc ít hoặc nhiều đều từng lộ ra hảo cảm với Công Đức Xà Mỹ Nhân, đáng tiếc là, Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc còn sống xu hướng tính dục hơi lệch lạc, cô ấy hình như yêu sâu sắc Trình Lâm.

Trừ cái đó ra, Tống Thư Hàng hoài nghi cái chức Thiên Đế lao động đường phố kia, có thể đều có quan hệ với cậu.

Dù sao đã mấy lần, thứ như Đế Châu cứ gặp cậu là mạc danh kỳ diệu vỡ thành cặn. "Phù Sinh tiên tử nếu rảnh rỗi, không ngại thì chờ tôi một tiết học trước đã.

Đợi tôi học xong tiết buổi sáng, sẽ dẫn cô đến chỗ tôi tạm trú." Tống Thư Hàng nói. "Không thành vấn đề." Phù Sinh tiên tử gật đầu nói: "Có điều, tiền bối ngài đi học ở đây là vì sao?" "Bởi vì tôi là sinh viên Đại học Giang Nam mà, năm nay năm hai." Tống Thư Hàng cười ha hả đáp.

Phù Sinh tiên tử hiểu ra: "A, lịch luyện hồng trần!" "Không... thân phận thật sự của tôi chính là một sinh viên." Tống Thư Hàng cười nói.

Phù Sinh tiên tử đầu tiên là sửng sốt, sau đó gật đầu: "Ta hiểu rồi, Bá Tống tiền bối.

Ngài hiện tại chính là sinh viên." Được rồi, tùy cô ấy hiểu thế nào thì hiểu. "Sắp vào học rồi, vậy chúng ta gặp lại sau khi tan học buổi sáng." Tống Thư Hàng nói. "Vậy ta ở đây chờ tiền bối, được không?" Phù Sinh tiên tử nói.

Tống Thư Hàng phất tay: "Được, đến lúc đó tôi tới tìm cô." ...

Đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng rời đi, Phù Sinh tiên tử ngồi xổm bên cạnh cái thùng to, nhẹ nhàng vỗ vỗ thùng.

Bên trong, đứa đệ tử vừa là trò vừa là bạn của cô vẫn chưa có phản ứng, còn đang trong trạng thái hôn mê.

Hồ yêu tuy nói là đệ tử của cô, nhưng thiên phú tu hành còn ở trên cô.

Luận cảnh giới, hồ yêu đã đuổi kịp cô rồi.

Sự thật là, thứ hiện tại cô có thể chỉ đạo hồ yêu, cũng chỉ có phương pháp tuần thú.

Ngoài ra... vẫn luôn như vậy, hồ yêu đều tưởng cô là tu sĩ nhân loại.

Nhưng sự thật là, cô chỉ là năm xưa có kỳ ngộ, sớm tại cảnh giới tam phẩm đã có thể huyễn hóa thành hình người.

Cái hiểu lầm này, vẫn luôn duy trì đến hiện tại.

Cô nhẹ nhàng nắm sợi xích vàng trong tay. "Vị Bá Tống tiền bối này, rốt cuộc có lai lịch gì?" Cô lẩm bẩm nói, vì sao vật phẩm sư tôn tặng cô lại ở trong tay Bá Tống tiền bối?

Đã không phải tiền bối của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, lại nói không phải thành viên bộ Thú Thần của Viễn Cổ Thiên Đình, vậy vị Bá Tống Huyền Thánh này, rốt cuộc đến từ môn nào phái nào?

Có điều, vị tiền bối này thật sự rất thân thiết.

Có lẽ vị tiền bối này có giao tình với Trúc Quản Tử sư phụ?

Phù Sinh tiên tử nhớ tới Trúc Quản Tử lão sư, lại bi thương từ trong lòng mà ra.

Thù diệt môn của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đè nặng trên vai cô.

Thiên phú tu luyện của cô không tồi, nhưng từ sau tai họa diệt môn, tâm cảnh của cô bị ảnh hưởng, tốc độ tu luyện càng ngày càng chậm.

Thù diệt môn... cô còn có ngày báo được không? *** Lúc Tống Thư Hàng trở lại phòng học, vừa đúng lúc tiết thứ hai bắt đầu.

Ba người bạn cùng phòng ngồi cùng một chỗ, có điều bên cạnh Cao Mỗ Mỗ có thêm một bóng dáng nhỏ nhắn đáng yêu.

Là bạn gái Nha Y của cậu ta, lớp Nha Y học xong rồi nên tới lớp của Cao Mỗ Mỗ, chờ về cùng Cao Mỗ Mỗ.

Lúc này trong tay cô nàng đang ôm một cái máy tính bảng, đang sửa bản thảo — là tiểu thuyết của Cao Mỗ Mỗ.

Nha Y nhàn rỗi không có việc gì, đang dò lỗi chính tả và câu cú giúp Cao Mỗ Mỗ.

Nhìn thấy Tống Thư Hàng đi tới, Nha Y ngẩng đầu mỉm cười với cậu. "Dô, lâu rồi không gặp, Nha Y càng ngày càng đáng yêu nha.

So với em, tên Cao Mỗ Mỗ này càng ngày càng già nua.

Chậc chậc, vài năm nữa, hai người nhìn sẽ giống cha con cho xem.

Nha Y, sớm đá Cao Mỗ Mỗ đi thôi." Tống Thư Hàng trêu chọc nói.

Nha Y che miệng cười khẽ. "Thư Hàng tên dở hơi này, tích chút khẩu đức thì chết à.

Còn nữa nhé, người khác có tư cách cười nhạo tao, duy chỉ có mày là không có đâu nha." Cao Mỗ Mỗ cười lạnh nói: "Tô lão sư nhà mày nhìn còn non hơn, mày bây giờ ở cùng một chỗ với Tô lão sư, nhìn đã giống cha con rồi." "Đệt, tao nhìn già thế sao?" Tống Thư Hàng nhéo nhéo mặt mình, cậu cảm giác khuôn mặt này của mình hẳn là khá trẻ trung mới đúng.

Dương Đức gấp sách lại, cười ha hả nói: "Nhìn từ bề ngoài thì, Thư Hàng mày dạo này có cảm giác trẻ hơn." "Tao đã nói mà, dạo này thân thể tao càng ngày càng khỏe, theo lý thuyết mà nói, nhìn hẳn là càng ngày càng trẻ mới đúng." Tống Thư Hàng nói.

Tu tiên đâu phải tu không, tu chân chính là được cái điểm tốt này, càng tu càng trẻ, càng tu càng đẹp trai. "Lời của tao còn chưa nói hết." Dương Đức nói: "Theo lý thuyết, mày hẳn là nhìn phải trẻ hơn mới đúng.

Nhưng khí chất của mày dạo này có vấn đề, càng ngày càng trầm ổn.

Chỉ nhìn khí chất của mày thôi, cứ cảm giác giống nhân vật cùng cấp bậc với ba tao vậy.

Tao hoài nghi, tuổi tâm lý của mày đã qua bốn mươi tuổi, thậm chí còn già hơn.

Tao đề cử mày đi làm mấy bài trắc nghiệm tuổi tâm lý trên mạng, xem thử kết quả." Tống Thư Hàng vuốt cằm, sau đó hồi ức lại trải nghiệm của mình gần đây.

Mấy tháng gần đây, trải nghiệm của cậu quá quá quá quá phong phú rồi.

Trải nghiệm cả đời của người bình thường cũng không phong phú bằng một kỳ nghỉ hè này của cậu.

Cho nên bất tri bất giác, tuổi tâm lý của cậu thật sự đã không còn trẻ nữa.

Điểm này có thể nhìn ra từ cách đối đãi với Thi loli.

Khi Tống Thư Hàng đối mặt với Thi loli, dường như là dùng thân phận ‘trưởng bối’ để đối mặt với cô bé, mà không phải dùng thân phận huynh trưởng.

Cậu theo bản năng cảm giác mình lớn hơn Thi một thế hệ. "Vọng thiên." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trần nhà, không cần đi trắc nghiệm nữa, tuổi tâm lý hiện tại của cậu, thỏa thỏa trên bốn mươi, thậm chí trên năm mươi rồi. "Xem ra, chính mày cũng có phát giác." Cao Mỗ Mỗ đẩy mắt kính, trên tròng kính khúc xạ ra ánh sáng trí tuệ.

Tống Thư Hàng: "..." Cho nên, hiện tại cậu và Tô Thị A Thập Lục đứng cùng nhau, thật sự có cảm giác cha con?

Tim mệt quá. "Đúng rồi, cô bé Sở Sở lúc nãy còn chưa về à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vẫn chưa, đoán chừng còn đang gọi điện thoại.

Mấy cô bé tuổi này, nấu cháo điện thoại thì mấy tiếng đồng hồ cũng không thành vấn đề." Cao Mỗ Mỗ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Cái điện thoại lần này là mới mua, ngay cả phần mềm chat chit gì đó cũng chưa tải xuống.

Cho nên cũng không cần lo lắng vị Sở Sở tiểu cô nương này sẽ phát hiện cái gì từ trên điện thoại.

Còn về chuyện vị Sở Sở cô nương này sau này có tiếp xúc với thế giới tu chân hay không, cái đó cũng phải xem Đậu Đậu quyết định, Tống Thư Hàng sẽ không ra tay can thiệp.

Cho nên, cứ để cô ấy và Đậu Đậu tán gẫu cho đã đi, dù sao có cước phí gần một ngàn vạn ở đó.

Tiết thứ hai bắt đầu.

Giáo sư Dương tiếp tục bắt đầu giảng bài, Tống Thư Hàng vừa nghe giảng, trong đầu lại suy tư rất nhiều thứ.

Trong số quà tặng Trúc Quản Tử để lại cho Phù Sinh tiên tử, ba mươi ba loại linh thú tinh kia đã bị Tống Thư Hàng tiêu hao.

Tống Thư Hàng cũng chỉ có thể dùng linh thú tinh khác đi bồi thường một chút. 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》 chép lại là được.

Còn thùng quần áo đã tặng cho Tô Thị A Thập Lục kia...

đồ đã tặng đi rồi, mở miệng đòi lại cảm giác rất kỳ cục.

Có điều hết cách rồi, chính chủ đều đã hiện thân, thùng quần áo kia đại biểu cho tâm ý của Trúc Quản Tử trưởng lão dành cho đệ tử mình, vẫn nên tận lượng giao trả cho Phù Sinh tiên tử thì hơn.

Vậy vấn đề tới rồi, cậu muốn lấy lại thùng quần áo kia từ chỗ Thập Lục thì không thể trực tiếp đòi Thập Lục được.

EQ của cậu vẫn chưa thấp đến mức đó.

Tô Thị A Thập Lục là một cô gái rất hiểu chuyện, chỉ cần nói rõ ràng với cô ấy, cô ấy khẳng định sẽ nguyện ý trả quần áo lại cho cậu, điểm này trong lòng Tống Thư Hàng biết rõ.

Có điều, Tống Thư Hàng cảm giác mình tốt nhất vẫn nên chuẩn bị chút quà cáp gì đó, tốt nhất là dưới tiền đề khiến Tô Thị A Thập Lục hài lòng mà đổi thùng quần áo kia về.

Vậy thì, phải tặng Thập Lục món quà gì mới có thể khiến cô ấy vui vẻ một chút? "Lão Cao, bình thường cậu tặng Nha Y quà gì thì cô ấy sẽ khá vui?" Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

Chương 1228

Thư Hàng vừa hỏi xong câu hỏi, đôi tai nhỏ của Nha Y đang cúi đầu thay Cao Mỗ Mỗ sửa bài lập tức dựng lên.

Cao Mỗ Mỗ: "..." Tống Thư Hàng cái tên đồng đội heo này!

Hôm qua, Nha Y vừa khéo nhìn trúng một mẫu túi xách, rất dễ thương.

Nhưng vấn đề là, tháng này Cao Mỗ Mỗ kẹt tiền.

Cho nên, cậu ta vẫn đang cân nhắc xem phải xử lý vấn đề này như thế nào.

Tốt nhất có thể cầm cự thêm vài ngày, đợi nhuận bút tháng này của cậu ta về tài khoản, rồi sẽ dẫn Nha Y đi chọn túi xách.

Hiện tại Tống Thư Hàng cái tên đồng đội heo này, đột nhiên lại nhắc tới chuyện này.

Nhìn thấy sắc mặt Cao Mỗ Mỗ bất thiện, Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra thời cơ mình hỏi vấn đề không đúng. "Khụ." Tống Thư Hàng len lén móc ra tờ giấy, viết lên trên: [Có chỗ nào cần giúp đỡ không?] [Tiền.] Cao Mỗ Mỗ viết. "Không thành vấn đề, nói đi cũng phải nói lại, chúng ta đóng phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》 xong, có một khoản thù lao đấy.

Hai hôm nay sẽ chuyển khoản tới." Tống Thư Hàng nói.

Cao Mỗ Mỗ hai mắt sáng lên, cậu ta đều quên béng mất chuyện đóng phim: "Có bao nhiêu?" "Nghe nói là một khoản rất lớn đấy, cụ thể tớ cũng không rõ.

Thật sự không được thì cậu báo một con số, tớ đi đòi.

Cho nên, nói thử xem bình thường cậu tặng Nha Y quà gì đi?" Tống Thư Hàng cười trả lời.

Đám người Hoàng Sơn Chân Quân không thiếu tiền, không thấy Túy * Cư Sĩ tùy tiện nạp tiền game cái là một ngàn vạn sao?

Nếu cần, Tống Thư Hàng nhắn một cái tin là có thể đòi được một khoản tiền. [Túi xách!] Cao Mỗ Mỗ trả lời: [Túi xách và phụ nữ là tuyệt phối, còn có giày, quần áo, mỹ phẩm.

Nhưng mà, giày, quần áo và mỹ phẩm, đại bộ phận đàn ông đều không hiểu.

Túi xách thì dễ chọn hơn.

Cứ lựa cái đắt mà mua là được, đừng quản đẹp hay không.] "Có đạo lý." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ngoài ra... buổi tối hôm nay, phải nắm bắt cơ hội, hỏi thăm chuyện ‘Pháp khí bản mệnh Thú Thần Tông’.

Bỏ lỡ cơ hội này, muốn gặp lại đệ tử thân truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng không dễ dàng như vậy nữa. ...

Tiết học cuối cùng buổi sáng vẫn đang tiếp tục.

Tống Thư Hàng tránh đi mấy người bạn tốt, len lén truyền một tờ giấy cho Bạch tiền bối. [Bạch tiền bối, sắp giữa trưa rồi, dọn cơm không?] Bạch Tôn Giả rất nhanh trả lời: [Ta còn muốn ăn Tiên Trân Yến.] Ý của Bạch Tôn Giả là muốn nhờ Tống Thư Hàng thay ngài đặt cơm chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ, cũng chuẩn bị truyền tống một lô linh thạch cho Tống Thư Hàng. [Không thành vấn đề, Bạch tiền bối ngài hiện tại muốn à?

Tôi lập tức truyền tống Tiên Trân Yến cho ngài.] Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Tôn Giả: [Hả?

Thư Hàng ngươi đã chuẩn bị sẵn Tiên Trân Yến rồi?

Ha ha, vẫn là Thư Hàng ngươi hiểu ta.

Ngươi đợi ta ba phút, ta sẽ cày xong đợt thiên kiếp này.] Tống Thư Hàng cầm tờ giấy này, xem xong liền phi nhanh hủy thi diệt tích.

Chậc chậc, tờ giấy này tuyệt đối không thể để Bạch Hạc Chân Quân nhìn thấy, nếu không Bạch Hạc tiền bối sẽ phát cuồng mất.

Ba phút sau, Bạch Tôn Giả trả lời: [Được rồi, tiếp theo là thời gian nghỉ ngơi.

Ta muốn Tiên Trân Yến, đúng rồi ta còn muốn một chút trà sủi bọt Hoạt Tuyền.] Đợt thiên kiếp này Bạch tiền bối độ thật vui vẻ, cày vui vẻ, lại còn được ăn ngon uống ngon.

Mạc danh thấy tội nghiệp cho thiên kiếp bị cày. [Đã rõ.] Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó, cậu truyền tống hộp đồ ăn Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa đưa tới, cộng thêm một phần nước suối Hoạt Tuyền cho Bạch Tôn Giả. [Bạch tiền bối, phần Tiên Trân Yến hôm nay là Bạch Hạc tiền bối đi đặt trước đấy.] Nghĩ nghĩ, Tống Thư Hàng vẫn nhắc Bạch tiền bối một chút. [Bạch Hạc à, cô ấy còn chưa về phương Tây sao?] Bạch Tôn Giả hỏi. [Bạch Hạc tiền bối trở thành bạn cùng lớp của tôi rồi.] Tống Thư Hàng đáp. [Ừm...

Cố lên!] Bạch Tôn Giả trả lời, ngài cá nhân cảm giác Bạch Hạc siêu cấp phiền toái, cho nên nghe thấy Bạch Hạc Chân Quân thành bạn học của Tống Thư Hàng xong, chỉ có yên lặng cổ vũ cho cậu. [Lại có chuyện như vậy?

Vậy ta muốn nghiên cứu bọn chúng thì chỉ có thể đi Cửu U thế giới?

Cảm giác sẽ rất phiền toái...

Đã như vậy thì đợi ta cày thêm mấy đợt nữa rồi sẽ ra ngoài.

Nếu không thể cho nổ ở hiện thế, tính thực dụng của mấy cái đầu đạn thiên kiếp và bom hạt nhân này sẽ nhỏ đi rất nhiều.] Bạch Tôn Giả trả lời. [Vậy tôi chúc mừng trước Bạch tiền bối Nhân Tiền Hiển Thánh.] Tống Thư Hàng cười trả lời. [Đúng rồi Thư Hàng.

Hôm nay lúc ta cày thiên kiếp buồn chán quá, đã sơ bộ chế tạo xong 'Hệ thống Học Bá' rồi.

Có điều, ta còn đang do dự nên sử dụng thứ gì làm vật tải.

Vốn dĩ Hệ thống Học Bá và mắt kính là hợp nhất, nhưng 'Hệ thống Thần Thú Dưỡng Thành' của Như Hỏa đạo hữu đã dùng mắt kính rồi, nếu chúng ta cũng dùng mắt kính thì sẽ bị trùng lặp.] Bạch Tôn Giả nói.

Bạch tiền bối vậy mà đã giải quyết xong 'Hệ thống Học Bá'?

Trong lúc cày thiên kiếp, Bạch tiền bối còn rảnh rỗi chơi game điện thoại, không chỉ như thế, còn rảnh rỗi chế tạo một bộ bàn tay vàng [Hệ Thống].

Thiên kiếp đại gia nếu như có tuyến lệ, nhất định sẽ khóc cho ngài xem.

Có điều... thiên kiếp khóc hay không đều không liên quan đến Tống Thư Hàng.

Cậu rất hứng thú với 'Hệ thống Học Bá' của Bạch tiền bối.

Cậu vuốt cằm suy tư: "Phương diện vật tải, đích xác là một vấn đề.

Nếu cũng thiết lập là mắt kính, vậy muốn đồng thời sử dụng 'Hệ thống Thần Thú Dưỡng Thành' và 'Hệ thống Học Bá' thì sẽ giống như học sinh cận thị đi xem phim 3D vậy, phải đeo hai cái mắt kính." Nếu không dùng mắt kính, vậy học sinh bình thường trong sinh hoạt hằng ngày còn có thể mang cái gì?

Kính áp tròng?

Đồng hồ?

Điện thoại?

Cảm giác mấy thứ này đều thuộc về ‘ngoại vật’, cho dù hệ thống có thể khóa lại với ký chủ, nhưng lỡ như đánh mất thì cũng rất phiền toái.

Cho nên, có thể đổi thành thứ trực tiếp cấy vào cơ thể người không?

Không ổn không ổn, cấy vào cơ thể người sẽ cảm giác rất khó chịu.

Nếu không cấy vào cơ thể người, lại muốn sở hữu tính chất không bị đánh rơi...

Có!

Mấy cái hình xăm nhỏ là được mà.

Nếu không thích hình xăm, thậm chí có thể thử một nốt ruồi nhỏ, nốt ruồi son gì đó đều được.

Chỉ là không biết với khả năng của Bạch tiền bối có thể thu nhỏ hệ thống đến mức độ này không?

Vì thế, Tống Thư Hàng kiến nghị: [Bạch tiền bối, ‘Hệ thống Học Bá’ có thể hóa thành hình xăm, nốt ruồi son các loại không?] [Ừm, chắc là không thành vấn đề.

Ta nhân lúc ăn cơm thử xem, lát nữa truyền một cái thành phẩm cho ngươi thử.] Bạch tiền bối nói. [Được.] Tống Thư Hàng đáp.

Trả lời Bạch tiền bối xong, Tống Thư Hàng nhìn thoáng qua Cao Mỗ Mỗ, Dương Đức đang chăm chú học tập bên cạnh, còn có Thổ Ba đang ngủ.

Thổ Ba tên này, là người cần 'Hệ thống Học Bá' nhất trong đám bạn cùng phòng hiện tại. ...

Ước chừng cũng chỉ năm phút đồng hồ, Bạch tiền bối đem một thứ tương tự miếng dán đặt vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chuyển di miếng dán ra.

Sau đó, cậu đột nhiên trầm mặc.

Miếng dán này nhìn quen mắt quá...

Làm cậu nhớ tới phù văn 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' đầu tiên Bạch tiền bối tặng cậu năm đó.

Cũng là phong cách miếng dán này.

Nhìn kỹ thì, dựng miếng dán lên còn có thể nhìn thấy một con Hồ Lô Oa lập thể.

Tống Thư Hàng: "..." Không sai được, miếng dán hình xăm này, tuyệt đối là cùng một loại với 'Vạn Lý Phi Độn Thuật' năm đó.

Xem ra là năm đó Bạch tiền bối chế tạo không ít 'miếng dán', lần này lại lấy ra phế vật lợi dụng.

Thứ này, phải dán ở đâu thì tương đối tốt?

Lần trước cậu trong tình huống không biết gì, đem miếng dán dán lên cánh tay.

Lần này khẳng định sẽ không làm thế, phải dán ở vị trí ẩn nấp một chút.

Nếu không, người không biết còn tưởng cậu đi xăm một con Hồ

Lô Oa lập thể, xấu hổ chết mất.

Suy tư một lát, Tống Thư Hàng mở ra ‘Trâm cài áo huyễn hình’, bao phủ bản thân.

Sau đó, cậu vén áo lên, dán miếng dán hình xăm lên phía trên eo mình.

Chương 1229

Dán ở chỗ này, sẽ không cần lo lắng bị người khác nhìn thấy.

Cậu vừa dán miếng dán Hồ Lô Oa lập thể này lên, trong đầu liền vang lên một âm thanh êm tai, là chính miệng Bạch tiền bối lồng tiếng. [Ding dong ~~ Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống đang kích hoạt.] [Hệ thống bắt đầu giải nén 1%... 11%... 30%... 70%... 100%] [Hệ thống giải nén hoàn tất, bắt đầu cài đặt Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống, xin kiên nhẫn chờ đợi.] Những âm thanh trên, bao gồm cả tiếng ‘Ding dong’ kia, đều là Bạch tiền bối dùng ngữ khí [mặt vô biểu tình, cơ giới hóa] đọc lên, còn phối chữ viết trong não Tống Thư Hàng.

Phối hợp với giọng Bạch tiền bối, còn có nhạc nền BGM sấm sét ầm ầm, ngạnh kháng tạo ra hiệu ứng âm thanh của một bộ phim sử thi bom tấn.

Nếu không nghe lầm, tiếng sấm kia hẳn là tiếng thiên kiếp.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối rất kính nghiệp.

Hơn nữa, lúc nghe âm thanh, Tống Thư Hàng tự động não bổ ra bộ dáng Bạch tiền bối mặt vô biểu tình dưới thiên kiếp, cảm giác rất buồn cười. [Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống cài đặt hoàn tất, bắt đầu rút ra DNA ký chủ, thành lập hồ sơ cá nhân.] Tiên tiến như vậy?

Còn có năng lực rút DNA?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, trong đầu cậu xuất hiện một hình ảnh.

Hình ảnh giống hệt như tạo nhân vật khi chơi game.

Một mô hình nhân vật 3D lập thể hoàn toàn nhất trí với cậu, từ từ xoay tròn trong đầu cậu.

Phía dưới là một mục chọn [Tên tài khoản], [Mật khẩu].

Còn đính kèm một giao diện nhập văn bản kiểu điện thoại.

Bạch tiền bối lúc thiết lập cái ‘Hệ thống Học Bá’ này, khẳng định đang chơi game mobile gì đó!

Tống Thư Hàng thở dài, nhập đạo hiệu [Tầm Đạo Thư Sinh] dưới tên tài khoản, sau đó nhập mấy con số 12345 vào mật khẩu. [Tên tài khoản không trùng lặp, có thể đăng ký, thông qua.] [Mật khẩu quá đơn giản, xin ký chủ thiết lập lại mật khẩu phức tạp hơn.

Kiến nghị tạo thành từ ba phần: tiếng Anh, chữ số, ký hiệu.] Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối, chơi game điện thoại nhiều rất hại đó.

Hơn nữa một cái hệ thống siêu cấp học bá, vậy mà còn phải đăng ký tài khoản và mật khẩu, không cảm thấy rất cổ quái sao?

Thở dài xong, Tống Thư Hàng vẫn thành thành thật thật bắt đầu nhập mật khẩu [SSH12378@#].

Lần này chắc được rồi chứ?

Phía trước là tên viết tắt của Tống Thư Hàng, phía sau cũng thêm ký hiệu rồi. [Độ mạnh mật khẩu ‘thấp’, kiến nghị thay đổi mật khẩu phức tạp hơn.

Đăng ký thông qua.] [Ký chủ ‘Tầm Đạo Thư Sinh’, hoan nghênh tiến vào Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống.

Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống là người trợ giúp tốt cho việc đọc sách học tập của ngài, trên con đường học bá, chúng tôi bầu bạn cùng ngài trưởng thành.

Tương lai, chúng tôi dùng chân thành phục vụ ngài.] Những lời kịch này, cũng là Bạch tiền bối dùng trạng thái ‘mặt vô biểu tình, không chút cảm xúc dao động’ để đọc diễn cảm.

Tống Thư Hàng: "..." Lời quảng cáo này mang theo cảm giác quen thuộc nồng đậm, hình như là quảng cáo sản phẩm học tập nhà nào đó thì phải?

Được rồi, Bạch tiền bối chơi vui vẻ là được.

Sau khi Bạch tiền bối đọc diễn cảm xong lời kịch, 'Thư Hàng 3D' không ngừng xoay tròn trong đầu Tống Thư Hàng dừng lại, nó vươn tay đẩy về phía trước.

Theo đó, hình ảnh trong đầu Tống Thư Hàng biến thành hai cánh cửa lớn bằng đồng xanh, được từ từ đẩy ra.

Hình ảnh tinh xảo này...

Thôi bỏ đi, không ném đá nữa, dù sao tuyệt đối là sản vật sau khi Bạch tiền bối trúng độc game mobile.

Sau khi cửa đồng xanh mở ra, trong đầu Tống Thư Hàng xuất hiện một danh sách thuộc tính. [Ký chủ: Tầm Đạo Thư Sinh Cấp độ hệ thống: 1 Danh hiệu: Gà mờ học hải.

Cấp độ học tập: Trình độ năm hai đại học Tích phân học bá: 0] [Ding dong ~~] Âm thanh không chút cảm xúc dao động của Bạch tiền bối lần nữa vang lên: [Chúc mừng ký chủ khóa lại hệ thống, tặng 1 điểm tích phân học bá.] Sau đó, trên trang cá nhân của Tống Thư Hàng, tích phân học bá biến thành: 1. [Ding dong, mục tiêu cuối cùng của bản hệ thống, là bồi dưỡng học bá phát triển toàn diện đức, trí, thể.] [Nhiệm vụ chỉ đạo tân thủ: Học bá không thể sử dụng trên mười loại ngôn ngữ không phải là một học bá tốt.

Mời sử dụng vòng quay lớn, rút ra một môn ngôn ngữ, học tập mười câu dùng ngữ hằng ngày.

Học tập thành công, thưởng 5 điểm tích phân học bá.] Sau đó, một cái vòng quay khổng lồ xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng. [Tiếng

Hán, Tiếng Anh, Tiếng Nga, Tiếng Pháp, Tiếng Đức, Tiếng Nhật, Tiếng Do Thái, Tiếng Latinh...] Trên vòng quay linh tinh lang tang, một chuỗi dài các loại ngôn ngữ.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn nhìn thấy lựa chọn [Ngôn ngữ thời đại viễn cổ] trong đó.

Tống Thư Hàng: "..." Có điều, cậu vẫn vươn tay điểm nhẹ lên vòng quay.

Vèo ~~ Vòng quay nhanh chóng chuyển động.

Nói thật, cái ‘Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống’ này nếu không phải do Bạch tiền bối một tay chế tạo...

Tống Thư Hàng khẳng định sẽ không chút do dự lựa chọn gỡ cài đặt nó.

Nó mang lại cho người ta một cảm giác không đáng tin cậy nồng đậm.

Cũng may, nó vẫn là bản nội bộ (Alpha test).

Còn cần đại lượng cải tiến, cũng không phải trực tiếp lấy phiên bản này cho đám Thổ Ba sử dụng.

Trong lúc suy tư, vòng quay trước mắt dừng lại ở lựa chọn [Ngôn ngữ thời đại viễn cổ].

Tống Thư Hàng: "..." Được rồi, đối với cậu mà nói, ngôn ngữ thời đại viễn cổ ngược lại là lựa chọn tương đối hữu dụng.

Nói không chừng lúc thám hiểm một số bí cảnh, động phủ cổ tu, đều sẽ dùng đến. [Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống nhắc nhở: Có tiến vào trạng thái học tập hay không?] [Có.] Tống Thư Hàng đáp.

Một khắc sau, trong đầu cậu xuất hiện một đoàn dòng điện lốp bốp vang dội.

Đoàn dòng điện này huyễn hóa thành bộ dáng con người.

Sinh vật hình người do dòng điện tạo thành trầm giọng nói: "Tiếp theo, chúng ta bắt đầu học tập ‘Ngôn ngữ thời đại viễn cổ’, hôm nay chúng ta học mười câu nói." Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu.

Học tập mười câu dùng ngữ hằng ngày, chắc là không khó lắm.

Dùng ngữ hằng ngày mà, hẳn là mấy câu kiểu như [Xin chào, chào buổi sáng, chào buổi tối...

Bạn tên là gì?

Ăn cơm chưa?] các loại chứ gì.

Sinh vật hình người do dòng điện tạo thành kia bắt đầu tụng niệm: [Đầu tiên, chúng ta học tập 《Thiên Tự Văn》 bản thời đại viễn cổ.

Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang.

Nhật nguyệt doanh trắc, thần tú liệt trương.

Hàn lai thử vãng, thu thu đông tàng.

Nhuận dư thành tuế, luật lữ điều dương...

Mười câu này, dùng ngôn ngữ thời đại viễn cổ để đọc là: ￥@#×,)(%~.%&?$......] Tống Thư Hàng: "..." Ta đệt, vì sao là 《Thiên Tự Văn》, còn nữa, vì sao ngôn ngữ thời đại viễn cổ sau khi phiên dịch, cách đọc lại biến thành thiên thể thư (sách trời/vô nghĩa)?

Dù sao ở trong tai Tống Thư Hàng, mười câu đầu của bài 《Thiên Tự Văn》 này, toàn bộ biến thành tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Tống Thư Hàng cho dù lưỡi có uốn đến xoắn lại, cũng không cách nào phát ra âm thanh chuẩn xác của mười câu này. [Tiếp theo, mời ký chủ Tầm Đạo Thư Sinh ôn lại một lần mười câu 《Thiên Tự Văn》 này.] Sinh vật hình người trạng thái dòng điện kia trầm giọng nói.

Trong lúc nói chuyện, còn có dòng điện vang lên lốp bốp.

Tiếng hồ quang điện này, khiến trong lòng Tống Thư Hàng có loại cảm giác bất an.

Cậu nhớ tới một loại binh chủng đáng sợ: Bộ binh từ trường (Tesla Trooper).

Sinh vật trạng thái dòng điện, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, một lát sau, nó lần nữa nói: [Năng lực học tập của ký chủ quá kém, bắt đầu hạ thấp độ khó học tập.

Mời ký chủ Tầm Đạo Thư Sinh đọc theo tôi: ￥＠#×,)(%~.] Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, bị một đoàn hồ quang điện lốp bốp vang dội khinh bỉ rồi.

Cậu hít sâu một hơi, sự thật là dựa vào trí nhớ cường hãn của tu sĩ, đoạn phát âm ‘ngôn ngữ viễn cổ’ này, cậu đã nhớ kỹ rồi.

Nhưng mà, cũng giống như tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân vậy.

Tống Thư Hàng nhớ được cách đọc tên cô ấy, nhưng bởi vì âm tiết này quá trúc trắc, lưỡi Tống Thư Hàng xoắn đến đánh kết, cũng không cách nào niệm ra tên cô ấy.

Sau khi sinh vật trạng thái hồ quang điện đọc xong lần này, Tống Thư Hàng kiên trì, uốn lưỡi bắt đầu nỗ lực niệm: [￥＠#×,＠＠%~].

Cậu cảm giác đại bộ phận âm tiết mình đều đọc đúng, chỉ là lưỡi uốn rất vất vả. [Tụng niệm sai lầm, khởi động trừng phạt nhiệm vụ.] Còn thật sự có trừng phạt?

Quan niệm về ‘học tập’ của Bạch tiền bối, vẫn duy trì một số quan niệm của mấy trăm năm trước.

Ví dụ như, có sai thì phải phạt.

Thời xưa, học sinh đọc thuộc lòng văn chương bị sai, thầy giáo không nói hai lời, cầm lấy thước, nhắm vào lòng bàn tay học sinh quất một trận tơi bời — không sai, giống hệt Thất Sinh Phù Phủ chủ Đảo Đảo Thổ Trứ vậy.

Chẳng lẽ sinh vật trạng thái hồ quang điện này cũng muốn đánh lòng bàn tay mình?

Đang suy tư, Tống Thư Hàng liền thấy sinh vật trạng thái dòng điện kia vừa nhấc tay.

Một đoàn lôi điện từ trong tay đối phương ném tới.

Tống Thư Hàng: "..." Lôi điện rơi trên người cậu, lốp bốp lốp bốp.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, cảm giác dòng điện chạy tán loạn trong thân thể...

Có điều cảm ứng kỹ càng, liền có thể biết đây thật ra là một loại ảo giác.

Thân thể hắn tịnh không chịu thương tổn của dòng điện, đây hẳn là một loại thương tổn ảo giác.

Đối với Tống Thư Hàng đã trải qua thiên kiếp oanh tạc mà nói, thương tổn dòng điện trình độ này, giống như mưa bụi vậy, một chút cảm giác cũng không có. [Trừng phạt kết thúc, mời ký chủ bắt đầu đọc lại theo tôi.

Chương 1230

Tôi sẽ dạy mãi cho đến khi ký chủ hoàn thành học tập mới thôi, trừng phạt cũng sẽ không dừng lại.] Sinh vật trạng thái dòng điện bắt đầu dùng ngôn ngữ viễn cổ niệm lại 《Thiên Tự Văn》.

Tống Thư Hàng thở dài, cắn răng tiến vào trạng thái học tập.

Cái [Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống] này hiện tại vẫn là bản sơ bộ nội bộ, còn có rất nhiều chỗ không hợp lý.

Nhiệm vụ của Tống Thư Hàng chính là trải nghiệm cái hệ thống này, tìm ra chỗ không ổn trong đó, phản hồi cho Bạch tiền bối, tranh thủ cải tạo nó thành phiên bản thích hợp cho người bình thường sử dụng. "Nếu cho người bình thường sử dụng, lựa chọn ‘ngôn ngữ viễn cổ’ này nhất định phải bỏ đi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, ngôn ngữ này học quá hành hạ người khác.

Mỗi khi giảng một từ, đều phải phối hợp với đầu lưỡi không ngừng uốn lượn.

Giảng xong một câu, cảm giác đầu lưỡi đều đang mềm nhũn.

Các đại năng thời đại viễn cổ muốn giao lưu thật sự quá vất vả...

Thảo nào lại có loại công pháp ‘Truyền âm nhập mật’ được sáng tạo ra, có lẽ rất có thể chính là vì ngôn ngữ thời đại viễn cổ quá phản nhân loại?

Ngoại trừ lựa chọn ‘ngôn ngữ thời đại viễn cổ’ ra, phương diện trừng phạt cũng phải thỏa đáng.

Cảm giác cưỡng chế vận động, ví dụ trừng phạt ba mươi cái hít đất, hoặc là trừng phạt chạy điên cuồng năm trăm mét gì đó, tương đối có ý nghĩa hơn, thỏa đáng hơn so với điện giật.

Dù sao cũng là hệ thống học bá, lấy mục tiêu bồi dưỡng học bá phát triển toàn diện đức, trí, thể, mà không phải bồi dưỡng Pikachu hoặc Lôi Điện Sử.

Mấy cái này đến lúc đó đều phải phản hồi cho Bạch tiền bối mới được.

Ngoài ra... tiến vào giao diện 'Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống', có một số chỗ có thể đơn giản hóa một chút.

Có điều, giao diện các loại vẫn là thứ yếu, chủ yếu xem tâm tình của Bạch tiền bối.

Sửa hay không, vấn đề không lớn.

Vừa suy tư, Tống Thư Hàng vừa vất vả bắt đầu học tập ngôn ngữ thời đại viễn cổ.

Sẽ có một ngày, ta sẽ uốn lưỡi, cũng dùng đầu lưỡi run rẩy gọi ra tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân!

Tống Thư Hàng âm thầm thề trong lòng. ...

Tống Thư Hàng cũng không biết mình bị điện bao nhiêu lần, điện a điện a, niệm a niệm a.

Khó khăn lắm, đầu lưỡi Tống Thư Hàng xoắn lại, ngạnh kháng niệm xong mười câu 《Thiên Tự Văn》 bản ngôn ngữ viễn cổ. [Nhiệm vụ học tập mười câu ngôn ngữ hằng ngày 'Ngôn ngữ thời đại viễn cổ' hoàn thành.

Thưởng 5 điểm tích phân học bá.] [Hệ thống nhắc nhở: Tích phân học bá có thể dùng để mua kỹ năng hỗ trợ học tập, cụ thể mời tiến vào 'danh sách mua sắm kỹ năng' để xem.] Âm thanh bình thản của Bạch tiền bối vang lên.

Sau khi học tập thống khổ, phúc lợi rốt cuộc cũng tới rồi.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, tiến vào trong ‘danh sách mua sắm kỹ năng’, muốn xem thử Bạch tiền bối chuẩn bị kỹ năng hỗ trợ học tập gì. [Hệ thống nhắc nhở: Ký chủ Tầm Đạo Thư Sinh, cấp 1, có thể tiến vào khu kỹ năng cấp 1] [Danh sách khu vực kỹ năng cấp 1] Thuật tăng cường trí nhớ tạm thời (10 lần): Cần 1 điểm tích phân học bá, sau khi sử dụng, có thể tăng cường năng lực ghi nhớ trong ba tiếng đồng hồ tiếp theo, sở hữu thuộc tính tiếp cận ‘đọc qua là nhớ’.

Mỗi lần sau khi sử dụng, cần dãn cách mười hai tiếng, để thân thể được nghỉ ngơi.

Có thể mua lặp lại.

Thuật thanh tỉnh tạm thời (10 lần): Cần 1 điểm tích phân học bá, khi sử dụng, có thể giữ cho đầu óc ký chủ tuyệt đối thanh tỉnh, cho dù kiến thức phức tạp hơn nữa, cũng có thể lý giải, nắm giữ.

Thời gian duy trì một tiếng, sau khi sử dụng dãn cách mười hai tiếng.

Có thể phối hợp sử dụng với ‘Thuật tăng cường trí nhớ tạm thời’.

Có thể mua lặp lại.

Cường hóa thể chất tạm thời (5 lần): Cần 1 điểm tích phân học bá, sau khi sử dụng, có thể tăng cường toàn diện thể chất ký chủ, bao gồm sức bền, sức mạnh, tốc độ, thời gian duy trì 30 phút, dãn cách một tiếng.

Có thể sử dụng lặp lại.

Triệu hoán giáo sư thẻ bài (1 lần): Cần 1 điểm tích phân học bá, khi sử dụng, có thể triệu hoán giáo sư cấp thẻ bài của môn học tương ứng giáng lâm, tiến hành phụ đạo cá nhân một kèm một, giải quyết vấn đề nghi hoặc của ký chủ.

Không có thời gian dãn cách, có thể mua lặp lại.

Tạm thời kỹ năng của khu vực này, chỉ có bốn cái.

Thuật tăng cường trí nhớ tạm thời các loại, Thuật thanh tỉnh tạm thời, Cường hóa thể chất tạm thời, hẳn đều là hiệu quả của một số pháp thuật nhỏ.

Có điều, Bạch tiền bối có thể dựa vào hình xăm 'Hồ Lô Oa lập thể', là có thể tiến hành thi pháp cách không?

Hay là hiệu quả của những pháp thuật này, đều tích tồn trong 'hình xăm'?

Với trình độ trận pháp, phù văn của Bạch tiền bối, khả năng là cái sau tương đối lớn.

Có điều, triệu hoán giáo sư cấp thẻ bài là làm thế nào vậy?

Bạch Tôn Giả chẳng lẽ còn thuê một đám giáo viên, tùy thời tùy chỗ tiến hành triệu hoán trong não?

Hay là nói, Bạch tiền bối đích thân phân ra rất nhiều phân thân?

Chuyên môn chuẩn bị làm mảng này?

Có nên thử kỹ năng này không?

Tống Thư Hàng có chút rục rịch.

Có điều, nghĩ nghĩ, Tống Thư Hàng vẫn tạm thời thoát khỏi cái 'Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống' này.

Trên lớp, giáo sư vẫn đang không nhanh không chậm giảng bài.

Nhìn thời gian, khoảng cách đến giờ tan học đã không còn xa.

Thời gian cậu vừa ngốc ở trong không gian 'Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống', cơ bản ngang bằng với thời gian trôi qua ở bên ngoài.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, truyền một tờ giấy cho Bạch tiền bối: [Bạch tiền bối, khung sườn cơ bản của Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống này không có vấn đề.

Ngoài ra, tôi có mấy điểm muốn phản hồi.] Tiếp đó, cậu viết những ý kiến mình vừa nghĩ muốn phản hồi cho Bạch tiền bối lên giấy.

Sau khi viết xong kiến nghị của mình, cậu truyền tống tờ giấy cho Bạch tiền bối.

Rất nhanh, Bạch tiền bối trả lời: [Chuẩn!] Trả lời ngắn gọn như vậy, Bạch tiền bối lại bắt đầu cày thiên kiếp rồi? [Ngoài ra, Bạch tiền bối ngài chế tạo bộ ‘Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống’ này, đầu tư có lớn không?] Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu đột nhiên nghĩ đến vấn đề này, nếu Siêu Cấp Học Bá Hệ Thống đầu tư rất lớn, lại không có ích lợi gì... [Đầu tư không tính là lớn, chuyện tùy tay làm thôi.

Ngoài ra, có lợi ích không nhỏ.] Bạch Tôn Giả trả lời: [Thao tác tốt, có thể ngưng tụ một ít công đức chi lực và chúng sinh nguyện lực.

Công đức chi lực, đối với tu sĩ mà nói càng nhiều càng tốt.

Mà chúng sinh nguyện lực, không phải tu sĩ hệ thần đạo hương hỏa thì dùng không được.

Có điều, lại có thể dùng để đúc một số pháp khí.] Công đức chi lực?

Chúng sinh nguyện lực? [Cụ thể đợi ta ra ngoài rồi giới thiệu với ngươi sau, ngươi cứ tiếp tục dùng thử xem, có gì cần sửa chữa thì phản hồi cho ta.

Ta tranh thủ lúc rảnh sửa đổi một chút.

Tốt nhất là trước khi ta cày xong thiên kiếp, tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh, sẽ tung ra bản chính thức.

Ta muốn làm một thí nghiệm.] Bạch Tôn Giả lại nói.

Kết thúc giao lưu với Bạch tiền bối, vừa đúng lúc tan học.

Vị Sở Sở muội tử kia vẫn chưa về, cô ấy còn đang nấu cháo điện thoại với Đậu Đậu?

May mà ca đây tiền điện thoại nhiều, đổi thành tiền điện thoại của mình trước kia, còn thật không trụ nổi thời gian tán gẫu của Đậu Đậu và vị Sở Sở muội tử này. "Thư Hàng muốn mua cơm giúp không?" Thổ Ba lên tiếng hỏi, có điều chính cậu ta vừa hỏi xong, lại tự hỏi tự trả lời: "A đúng rồi, hôm nay xem ra cũng không cần mua cơm cho Thư Hàng.

Tên này còn phải chiêu đãi mấy vị muội tử." Cao Mỗ Mỗ: "Ha ha ha ha." Tống Thư Hàng: "..." Lời đều để các ông nói hết rồi, tôi còn có thể nói gì?

Dương Đức: "Vậy Thư Hàng, mấy đứa bọn tao đi ăn cơm trước đây.

Có việc thì liên hệ điện thoại." "Được rồi.

Dạo này vẫn luôn có việc, hôm nào tớ mời mọi người một bữa." Tống Thư Hàng cười nói.

Dạo này, cậu vẫn luôn không về ký túc xá qua đêm, thời gian ăn cơm cùng bạn cùng phòng cũng ít đi.

Hôm nào đó, xem thử có thể đặt một set Tiên Trân Yến mà người bình thường cũng có thể dùng từ chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ không, tranh thủ mời bạn tốt hưởng dụng một bữa. ...

Sau khi tan học, Tống Thư Hàng nương theo khí tức của vị Sở Sở cô nương kia, tìm kiếm tung tích của cô.

Tìm kiếm một người bình thường đối với Tống Thư Hàng hiện tại mà nói rất dễ dàng, thậm chí không cần sử dụng năng lực kiểu như 'Tìm kiếm khí tức', chỉ dựa vào khứu giác cường đại hiện tại của cậu, là có thể nhẹ nhàng tìm được Sở Sở.

Luận khứu giác, Thư Hàng so với cảnh khuyển còn lợi hại gấp mấy lần, hơn nữa khứu giác này còn có thể khống chế tự như.

Tống Thư Hàng nương theo mùi vị Sở Sở để lại một đường tìm kiếm, phát hiện tung tích của cô ở một phòng học trống bên cạnh.

Cô ngồi xổm phía sau phòng học, vẫn còn đang nói chuyện với Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng day day mi tâm, thôi, cứ để cô ấy và Đậu Đậu tán gẫu thêm một lát đi.

Nói thật, cậu thật sự không thể hiểu nổi, giữa Đậu Đậu và vị Sở Sở tiểu cô nương này rốt cuộc có chủ đề gì, mà có thể nói chuyện lâu như vậy?

Nghĩ đoạn, Tống Thư Hàng xoay người đi về phía sân thượng tòa nhà giảng đường, đi đưa Phù Sinh tiên tử xuống lầu trước.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đi lên sân thượng, đột nhiên, thân hình cậu khẽ khựng lại.

Cậu cảm ứng được có một đạo khí tức cường đại giáng lâm bên cạnh Phù Sinh tiên tử, khí tức trên người bóng dáng này, sở hữu tiêu chuẩn Thất phẩm.

Tống Thư Hàng trước đó không lâu vẫn luôn sinh hoạt cùng Bạch Tôn Giả, đối với khí tức đẳng cấp Thất phẩm Tôn Giả, rất là hiểu rõ, sẽ không cảm ứng sai lầm.

Thất phẩm Tôn Giả, đột nhiên giáng lâm.

Là trưởng bối bạn bè của Phù Sinh tiên tử?

Không đúng, khí tức vị Thất phẩm Tôn Giả này tản ra, trong đó lại không có thiện ý, thậm chí ẩn ẩn mang theo ý âm hàn.

Chương 1231

Tống Thư Hàng hơi dừng lại một chút, sau đó tăng tốc độ, đi lên sân thượng. ...

Lúc này, trên sân thượng tòa nhà giảng đường.

Phù Sinh tiên tử cảnh giác nhìn bóng dáng nơi không xa kia.

Bóng dáng kia toàn thân bao trùm trong áo bào trắng rộng thùng thình, trên mặt thì đeo một cái mặt nạ kim loại băng lãnh, cả người tản ra ý hàn băng.

Đây là một tôn Thất phẩm Tôn Giả, cô cũng không quen biết đối phương, nhưng đối phương lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô, cách khoảng năm mét, lạnh lùng nhìn chằm chằm cô.

Không khí bốn phía, đều vì vị Tôn Giả này hiện thân mà bắt đầu ngưng kết lại.

Rõ ràng là thời tiết tháng Chín, trong hư không lại ngạnh kháng ngưng tụ ra vụn băng.

Trên mặt đất, càng là phủ lên một lớp băng mỏng.

Những cái này tịnh không phải do vị Thất phẩm Tôn Giả này cố ý làm, chỉ là hắn đứng ở đây, khí tức công pháp bản thân tu luyện tản ra dẫn đến.

Vị Thất phẩm Tôn Giả này một lời không nói, cứ như vậy lạnh lùng nhìn chằm chằm Phù Sinh tiên tử.

Nhưng càng như vậy, càng làm cho người ta bất an.

Phù Sinh tiên tử chỉ cảm giác cả người phát lạnh, cô bây giờ cũng chỉ có tu vi Ngũ phẩm.

Đối phương thân là Thất phẩm Tôn Giả, chỉ cần đưa tay, là có thể đập chết cô.

Cô không biết thân phận và lai ý của đối phương, cũng không dám hỏi.

Chỉ là bản năng che chở cái thùng to dưới thân mình, bên trong chứa đệ tử hồ yêu của cô.

Cô ngược lại hy vọng vị Thất phẩm Tôn Giả này chỉ là đi ngang qua...

Nhưng hiện tại xem ra, đối phương dường như kẻ đến không thiện.

Chỉ là, đối phương từ sau khi hiện thân, cứ luôn lạnh lùng nhìn chằm chằm cô, không nói chuyện cũng không hành động, rốt cuộc là có ý gì?

Muốn giết muốn chém cũng cho một cái thống khoái nha.

Hay là, đối phương đang chờ cái gì?

Đột nhiên, trong lòng Phù Sinh tiên tử khẽ động.

Nếu nói trong tòa nhà giảng đường này có ai đáng giá một vị Thất phẩm Tôn Giả chờ đợi, dường như cũng chỉ có ‘Thiên niên đệ nhất Thánh’ Bá Tống tiền bối thôi nhỉ?

Đối phương chẳng lẽ đang chờ Bá Tống tiền bối hiện thân?

Ngay lúc đang suy tư, cô nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ cầu thang.

Tiếng bước chân, không nhanh không chậm, trầm ổn hữu lực.

Đồng thời, có một loại cảm giác uy nghiêm trầm trọng phóng thích ra, đó là uy áp Bát phẩm Huyền Thánh.

Là Bá Tống tiền bối, ngài ấy tới rồi!

Mà lúc này, vị Thất phẩm Tôn Giả kia đột nhiên mở miệng: "Dư nghiệt Tam Thập Tam Thú Thần Tông, không ngờ tới ngươi còn dám hiện thân." Phù Sinh tiên tử khi nghe thấy mấy từ này, đồng tử co rụt lại.

Đối phương, có liên quan đến thế lực hủy diệt Tam Thập Tam Thú Thần Tông sao? "Đã bị lão phu tìm được, vậy hôm nay ngươi để mạng lại đi." Dứt lời, vị Thất phẩm Tôn Giả kia đột nhiên ra tay.

Một luồng hàn khí ập về phía Phù Sinh tiên tử, hàn ý kia, đủ để trực tiếp đóng băng Phù Sinh tiên tử.

Phù Sinh tiên tử chịu ảnh hưởng của hàn khí, cả người cứng ngắc, vậy mà ngay cả ngón tay cũng không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn hàn khí kia bao phủ mình.

Cứ tiếp tục như vậy, cô sẽ bị phong nhập trong hàn băng, thần hình câu diệt.

Mà ngay tại lúc này, một đoàn hào quang vàng rực rỡ kịp thời bao phủ lấy cô.

Hào quang màu vàng kia, xua tan hàn ý trên người cô, nhanh chóng sưởi ấm thân thể cô, khiến thân thể cô không còn cứng ngắc.

Tiếp đó, hào quang màu vàng khẽ động, hóa thành hình dáng một tôn Xà Mỹ Nhân màu vàng.

Khóe mắt Xà Mỹ Nhân có một nốt ruồi, phong tình vạn chủng.

Cô nàng nghiêng đầu, nhìn vị Thất phẩm Tôn Giả kia.

Lần này khó được, cô nàng không có giả chết. "Vị đạo hữu này, nể mặt ta chút được không?" Tống Thư Hàng chậm rãi bước ra, trầm giọng nói.

Vị Thất phẩm Tôn Giả kia tịnh không lên tiếng, chỉ là nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Không ngờ tới, Bá Tống Huyền Thánh cũng là dư nghiệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông." "Ha ha." Tống Thư Hàng mỉm cười, cũng không nói nhiều. "Nhưng mà, cho dù ngươi là Thiên niên đệ nhất Thánh, thế nhưng thân phận dư nghiệt Tam Thập Tam Thú Thần Tông của ngươi, đã chú định kết cục của ngươi." Vị Thất phẩm Tôn Giả kia lạnh lùng nói: "Thiên niên đệ nhất Thánh sẽ trở thành quá khứ, tương lai của ngươi chỉ có một con đường chết." Chết em gái ngươi ấy! "Huyền Thánh thì thế nào, Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó, cũng có Huyền Thánh, y nguyên một đêm bị san phẳng." Thất phẩm Tôn Giả dứt lời, chậm rãi khom người xuống: "Ta thật sự không thể hiểu nổi, Bá Tống Huyền Thánh ngươi vừa tấn thăng Bát phẩm, vậy mà không đi ổn định củng cố cảnh giới.

Lại đi tiến hành lịch luyện hồng trần vào lúc trạng thái suy yếu.

Có điều, như vậy cũng tốt.

Công lao và danh tiếng chém giết Thiên niên đệ nhất Thánh, ngẫm lại đã khiến ta nhiệt huyết sôi trào." Thất phẩm Tôn Giả này, sau khi biết thân phận Bát phẩm Huyền Thánh của Tống Thư Hàng, vậy mà còn muốn tấn công cậu.

Trong tay hắn dường như có lá bài tẩy không sợ Bát phẩm Huyền Thánh.

Con ngươi Tống Thư Hàng trầm xuống, cậu vung tay lên trước, Hạch Tâm Thế Giới mở ra, thu Phù Sinh tiên tử và thùng to chứa hồ yêu vào trong đó.

Sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân trở về, bao phủ Tống Thư Hàng. "Ngươi muốn chiến với ta?" Tống Thư Hàng trầm giọng nói. "Có chiến được hay không, thử xem mới biết." Vị Thất phẩm Tôn Giả kia lạnh giọng nói.

Tống Thư Hàng một tay ôm ngực... tư thế này khó chịu quá.

Vì thế cậu đổi tư thế, đút tay vào túi quần.

Tiếp đó, ở sau lưng cậu, Hạch Tâm Thế Giới lần nữa mở ra.

Từng cái từng cái đầu đạn ‘Thiên Kiếp Đạo Đạn’, chậm rãi chui ra từ trong Hạch Tâm Thế Giới...

Thiên Kiếp Đạo Đạn không có toàn bộ hiện thân, chỉ vẻn vẹn lộ ra một cái đầu đạn, nhắm ngay vị Thất phẩm Tôn Giả kia.

Tổng cộng mười quả, đủ các loại hình hào. "Ngươi nói ngươi muốn... thử xem?" Tống Thư Hàng lạnh lùng nói.

Mỗi một quả Thiên Kiếp Đạo Đạn, đều sở hữu uy lực Thất phẩm +.

Hơn nữa, còn mang theo khí tức thiên kiếp.

Đối với người tu luyện mà nói, lực sát thương gấp bội.

Vị Thất phẩm Tôn Giả kia nhìn thấy mười quả Thiên Kiếp Đạo Đạn khóa chặt hắn, đồng tử dưới mặt nạ co rụt lại.

Về uy lực của Thiên Kiếp Đạo Đạn, người tu luyện chư thiên vạn giới cũng không xa lạ.

Đoạn Bạch Tôn Giả trực tiếp độ kiếp kia, khiến người tu luyện chư thiên vạn giới đều cảm thụ được uy lực của Thiên Kiếp Đạo Đạn một phen. "Thứ này, không uy hiếp được ta." Thất phẩm Tôn Giả cắn răng nói.

Mỗi một quả Thiên Kiếp Đạo Đạn đều sở hữu lực phá hoại Thất phẩm +, nhưng chỉ cần hắn cẩn thận một chút, mười quả Thiên Kiếp Đạo Đạn tối đa khiến hắn bị thương nặng chút thôi.

Chỉ là hắn không thể hiểu nổi, Thiên Kiếp Đạo Đạn này không phải ‘thiên kiếp’ sao?

Vì sao vị Bá Tống Huyền Thánh này, có thể thao túng thiên kiếp? "Khu khu một cái Thất phẩm, khẩu khí cũng không nhỏ." Tống Thư Hàng khẽ ngẩng đầu.

Một khắc sau, lại một cái đầu đạn từ Hạch Tâm Thế Giới chậm rãi chen ra.

Hoàn toàn khác biệt với Thiên Kiếp Đạo Đạn trước đó, trên đầu đạn này, tản ra lực phá hoại và uy lực Bát phẩm +.

Đây là Thiên Kiếp Nguyên Tử Đạn.

Chính cái gọi là, không có gì là một phát bom hạt nhân không giải quyết được, nếu có... vậy nhất định là đương lượng chưa đủ.

Hạch vũ uy hiếp, cái này cũng không phải thứ đùa giỡn.

Thiên Kiếp Hạch Đạn, khóa chặt Thất phẩm Tôn Giả.

Cảm giác áp bách Bát phẩm + trên đó, đè lên tim hắn, khiến hắn cảm giác hai chân như nhũn ra. "Bá Tống Huyền Thánh, ngươi muốn kích nổ nó ở đây?" Thất phẩm Tôn Giả trầm giọng nói: "Ngươi không dám!

Ngươi nếu kích nổ nó ở đây, hậu quả chính ngươi cũng gánh không nổi!" "Hậu quả?

Ha ha ha ha." Tống Thư Hàng cười, cậu đưa tay vạch một cái, thân đạn của Thiên Kiếp Nguyên Tử Đạn từng chút từng chút chui ra từ Hạch Tâm Thế Giới: "Khu khu một cái Thất phẩm, lại vọng tưởng phỏng đoán tâm tư bản Thánh?" "Chết đi." Tống Thư Hàng giơ cao tay phải, Thiên Kiếp Nguyên Tử Đạn triệt để đi ra từ trong Hạch Tâm Thế Giới.

Sau đó, dưới sự thao tác của Tống Thư Hàng, một vòng phong ấn trên Thiên Kiếp Nguyên Tử Đạn bắt đầu được bóc ra. "Đệt!" Thất phẩm Tôn Giả nhịn không được chửi thề.

Hắn tung người nhảy một cái, phóng lên tận trời, chuẩn bị đào tẩu.

Nhưng ngay lúc hắn nhảy lên thật cao, trong hư không đột nhiên nứt ra một cái khe hở, sau đó hắn liền nhảy tọt vào trong cái khe hở này.

Đó là lối vào Hạch Tâm Thế Giới mà Tống Thư Hàng mở ra, vị trí tiến vào thì là một góc của Đông Chi Điện.

Thất phẩm Tôn Giả nhảy một cái, liền bị Hạch Tâm Thế Giới hấp thu.

Tiếp đó, hắn liền rơi vào phạm vi Đông Chi Điện. "Sức mạnh không gian?" Trong lòng hắn khẽ động.

Đang suy tư, thân thể hắn lại bị na di — tùy ý theo một ý niệm của Tống Thư Hàng, hắn bị chuyển dời đến một tòa cung điện khép kín trong ‘Đông Chi Điện’.

Đông Chi Điện, chính là cung điện của Phương Bắc Đại Đế thuộc Viễn Cổ Thiên Đình.

Về tổng thể là một kiện pháp bảo, đẳng cấp ước chừng trên cửu phẩm.

Chương 1232

Sở dĩ làm vậy là vì một khi bị nhốt vào cung điện khép kín này, trừ phi là Tống Thư Hàng hoặc Diệp Tư mở cửa chính Điện Mùa Đông, bằng không vị Tôn Giả thất phẩm này đừng hòng thoát ra.

Rốt cuộc không phải vị Tôn Giả nào cũng nghịch thiên như Bạch Tôn Giả, mới thất phẩm đã có thể dùng sức mạnh không gian đến mức thượng thừa.

Vị Tôn Giả thất phẩm này nếu muốn thoát khốn... chỉ có nước tiềm tâm tu luyện trong Điện Mùa Đông, luyện đến cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh.

Đến lúc độ Huyền Thánh kiếp, hắn sẽ bị kéo vào 'Thế giới Thiên kiếp'.

Đợi sau khi độ kiếp thành công, khi hắn từ 'Thế giới Thiên kiếp' đi ra, nói không chừng sẽ có xác suất xuất hiện ở thế giới bên ngoài.

Nếu chiêu này không được, hắn chỉ có thể tiếp tục tiềm tâm tu luyện, luyện thẳng một mạch đến cảnh giới Cửu phẩm, sau đó thông qua sức mạnh không gian hoặc thực lực bản thân, phá vỡ Điện Mùa Đông để ra ngoài.

Tuy nhiên, chỉ cần Tống Thư Hàng không ngốc, hắn sẽ không bao giờ cho đối phương thời gian tu luyện.

Sau khi thuận lợi nhốt vị Tôn Giả thất phẩm này vào Điện Mùa Đông, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài. "Mẹ kiếp, đây chính là một vị Tôn Giả thất phẩm đấy." Hắn lẩm bẩm.

Bây giờ nhớ lại, cơ thể hắn vẫn còn chút nhũn ra.

Nếu không phải có 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' ở đây, hắn thậm chí căn bản chẳng dám hiện thân trước mặt Tôn Giả thất phẩm.

Nếu không có Công Đức Xà Mỹ Nhân cung cấp phòng ngự, tên cấp bậc Tôn Giả kia chỉ cần một tát là có thể đập dẹp lép Tống Thư Hàng, rồi dùng hai tay vo hắn thành viên thịt.

Sau khi thở phào, Tống Thư Hàng vỗ tay, nhét lại quả bom nguyên tử Thiên kiếp vào Hạch tâm thế giới.

Việc giải phong ấn bom nguyên tử Thiên kiếp cần ba bước, Tống Thư Hàng mới giải được một bước, cho nên thứ này vẫn chưa phát nổ.

Có điều để an toàn, Tống Thư Hàng đặt quả bom nguyên tử Thiên kiếp này ở một chỗ riêng biệt, tránh cho nó kích nổ các tên lửa Thiên kiếp và bom nguyên tử khác, nổ tung Hạch tâm thế giới của hắn thành tro bụi.

Tống Thư Hàng lựa chọn bộc lộ 'Hạch tâm thế giới' để trực tiếp giam cầm vị Tôn Giả thất phẩm này là đã qua suy tính kỹ càng.

Tên kia rốt cuộc là Tôn Giả thất phẩm, mà bản thân hắn chỉ là một Huyền Thánh bát phẩm 'hàng fake'.

Cho dù lần này mượn 'tên lửa Thiên kiếp + bom nguyên tử Thiên kiếp' hù dọa được đối phương, ép đối phương bỏ đi.

Nhưng Tôn Giả thất phẩm đâu phải kẻ ngốc, đối phương chỉ cần quay đầu ngẫm lại sẽ nghĩ ra rất nhiều chỗ sơ hở.

Đợi đối phương nghĩ thông suốt, lần sau quay lại, bom nguyên tử Thiên kiếp sẽ không dọa được người nữa.

Đến lúc đó, Tống Thư Hàng - vị 'Đệ Nhất Thánh ngàn năm' này nói không chừng thật sự sẽ trở thành 'chiến tích' trong tay đối phương.

Lại thêm đối phương luôn miệng nhắc đến những chuyện kiểu như 'dư nghiệt Tam Thập Tam Thú Thần Tông, ngay cả Huyền Thánh cũng định trước phải chết'.

Như vậy, Tống Thư Hàng lại càng không thể để đối phương rời đi.

Tiếp theo, chỉ cần nhốt tên này một thời gian, đợi Bạch Tôn Giả độ kiếp đi ra, phút mốt là có thể đánh cho tên này văng cả cứt.

Hoặc là gặp được Bạch tiền bối Two thì càng tuyệt, đến lúc đó, tên này sẽ bị kéo thẳng vào Thế giới Tà Liên để đi khai hoang.

Thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối Two vẫn còn rất hoang vu, cần lượng lớn năng nhân dị sĩ vào đó phát triển.

Nếu trước khi hai vị Bạch tiền bối xuất hiện mà tên Tôn Giả thất phẩm này giở trò gì, thì Tống Thư Hàng sẽ trực tiếp kích nổ bom hạt nhân Thiên kiếp trong 'Điện Mùa Đông', cho nổ chết tên này.

Điện Mùa Đông dù sao cũng là pháp khí cấp Cửu phẩm, chắc là chịu được uy lực của một phát 'bom hạt nhân Thiên kiếp' nhỉ? ...

Tống Thư Hàng ngồi trên nóc nhà, mất một lúc để tâm trạng bình tĩnh lại.

Nói thật, giả vờ ngầu trước mặt một vị Tôn Giả thất phẩm, giả ngầu xong còn không chạy, lại còn nhốt đối phương vào phòng tối, cảm giác này quả thực sướng tê người.

Hơn nữa, cơ hội kiểu này e rằng cả đời chỉ có một lần.

Đồng thời, Tống Thư Hàng tổng kết lại toàn bộ quá trình bản thân hiện thân cứu Phù Sinh tiên tử lần này.

Chiêu 'răn đe hạt nhân' này rất khá, coi như là diễn tập trước cho trận quyết đấu giữa mình và 'Đông Qua Thánh Quân'.

Quay về hắn còn phải xem lại vài lần, tranh thủ dùng chiêu 'răn đe hạt nhân' này nhuần nhuyễn hơn.

Bất kể là tương lai phải đối mặt với 'Đông Qua Thánh Quân' hay là kẻ địch thực lực cường đại khác, răn đe hạt nhân đều có thể phát huy tác dụng rất tốt.

Sau khi tâm trạng khôi phục bình tĩnh, Tống Thư Hàng vung tay lên, để Công Đức Xà Mỹ Nhân quay về trong cơ thể.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, ngoan ngoãn trở về.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng đưa tay chuyển Phù Sinh tiên tử từ Hạch tâm thế giới ra ngoài, còn cái rương lớn chứa hồ yêu kia thì tạm thời để trong Hạch tâm thế giới. "Bá Tống tiền bối... vị Tôn Giả vừa rồi?" Phù Sinh tiên tử vẫn còn sợ hãi hỏi. "Đã bị ta giải quyết rồi, yên tâm đi." Tống Thư Hàng ôn hòa nói.

Trong lòng Phù Sinh tiên tử thở phào nhẹ nhõm.

Không hổ là Đệ Nhất Thánh ngàn năm, một vị Tôn Giả thất phẩm nhìn qua không hề yếu, thế mà trong thời gian chưa đến một phút đã bị giải quyết! "Đi thôi, còn mời tiên tử áp chế khí tức bản thân, tránh dẫn dụ những tồn tại tương tự vị Tôn Giả vừa rồi đến." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Phù Sinh tiên tử ngượng ngùng gật đầu, vừa rồi e rằng chính trong quá trình cô đứng đợi Tống Thư Hàng tan học, không cẩn thận để lộ khí tức của "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công" nên mới dẫn dụ kẻ địch tới. [Chỉ là, Tam Thập Tam Thú Thần Tông chúng ta rốt cuộc có vật gì đặc thù, mà lại khiến người ta bất chấp tất cả muốn đuổi tận giết tuyệt như vậy?] Phù Sinh tiên tử nghĩ đến đây, trong lòng chua xót.

Ngay cả Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng bị diệt rồi, hiện nay đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính thống còn sống sót, e rằng ngay cả trăm người cũng không đủ.

Trong tình huống như vậy, đối phương vẫn không chịu buông tha cho Tam Thập Tam Thú Thần Tông?

Rốt cuộc là oán hận lớn đến mức nào, hay là Tam Thập Tam Thú Thần Tông ẩn giấu huyền bí gì?

Bá Tống tiền bối liệu có biết gì không?

Phù Sinh tiên tử nhìn về phía Tống Thư Hàng đang dẫn đường phía trước.

Vị Đệ Nhất Thánh ngàn năm thần bí này dường như rất hiểu rõ về 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', một lời nói toạc ra chân tướng Tam Thập Tam Thú Thần Tông bắt nguồn từ Thú Thần Bộ của 'Viễn Cổ Thiên Đình'. "Bá Tống tiền bối, Tam Thập Tam Thú Thần Tông chúng ta là đắc tội với ai?

Hay là bản thân chúng ta có chỗ nào huyền bí sao?" Phù Sinh tiên tử nhịn không được lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ khựng lại, quay đầu nhìn Phù Sinh tiên tử: "Cô không biết sao?" "Lúc tông môn bị phá diệt, ta tịnh không có mặt ở tông môn, nhờ vậy mới may mắn thoát được một kiếp." Phù Sinh tiên tử cúi đầu, bi thương nói.

Tống Thư Hàng thở dài.

Vốn dĩ hắn còn trông mong tìm hiểu chút chân tướng về việc 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' bị hủy diệt từ chỗ Phù Sinh tiên tử.

Không ngờ cô ấy đối với việc này hoàn toàn không biết gì. "Chuyện này ta cũng không rõ lắm.

Nhưng nghĩ đến chuyện 'Viễn Cổ Thiên Đình' sụp đổ, cho nên ta từng suy đoán, sự hủy diệt của Tam Thập Tam Thú Thần Tông rất có thể liên quan đến sự kiện 'Viễn Cổ Thiên Đình'.

Hoặc có lẽ là có người trong mắt không dung chứa nổi Tam Thập Tam Thú Thần Tông do dư nghiệt 'Viễn Cổ Thiên Đình' sáng lập." Tống Thư Hàng nói. "Đối phương là ai?" Phù Sinh tiên tử hỏi. "Ta không biết, sự sụp đổ của Viễn Cổ Thiên Đình đối với tu chân giới mà nói, đến nay vẫn là một bí ẩn." Tống Thư Hàng nói.

Có thể khẳng định là, Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ có liên quan đến Trình Lâm.

Có điều, chỉ dựa vào một mình Trình Lâm, tuyệt đối không thể phá hủy cả Viễn Cổ Thiên Đình, trong đó chắc chắn còn có thế lực khác hoặc nhân vật lớn nào đó ra tay.

Tống Thư Hàng suy tư chốc lát, lại nói: "Ngoài ra, Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy diệt là trong nháy mắt, bị một luồng sức mạnh cường đại trực tiếp phá hủy." Lúc đó khi hắn giám định 'Hạt sen vàng', mơ hồ nhìn thấy một hình ảnh.

Trên một đống phế tích, có người đang run lẩy bẩy.

Đống phế tích đó là tàn hài của một tiên cung khổng lồ...

Nhưng xung quanh không có dấu vết chiến đấu, cảm giác dường như có một loại sức mạnh cường đại đến mức không thể diễn tả, trong nháy mắt đã hủy diệt triệt để tòa tiên cung hùng vĩ này.

Thứ hắn nhìn thấy lúc đó chính là hình ảnh sau khi 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' bị phá diệt.

Nhìn từ hình ảnh đó, Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm xưa thậm chí ngay cả sự kháng cự ra hồn cũng không có, đã bị phá hủy hoàn toàn, bị xóa sổ khỏi thế giới.

Có thể làm được điều này, ít nhất cũng phải là tu vi từ Cửu phẩm Kiếp Tiên trở lên.

Dù sao, trước đó tên Tôn Giả thất phẩm kia từng nói, 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' năm xưa có Huyền Thánh âm thầm tọa trấn.

Phù Sinh tiên tử nghe vậy, vẻ mặt càng thêm thê khổ.

Chịu ảnh hưởng từ việc Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị phá diệt, tâm cảnh của cô bị phá vỡ, tốc độ tấn cấp trở nên chậm chạp.

Hơn nữa, mỗi lần tấn cấp đều phải chịu tâm ma kiếp ảnh hưởng, vô cùng khó khăn.

Nếu muốn thay tông môn báo thù, dựa vào chính mình thì hy vọng quá mong manh.

Cô chỉ còn cách đặt hy vọng vào người đệ tử hồ yêu của mình. "Việc này tạm thời gác sang một bên đi, về chuyện Tam Thập Tam Thú Thần Tông bị hủy... nếu ta có tin tức mới sẽ báo lại cho cô." Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhớ tới tên Tôn Giả thất phẩm bị hắn nhốt trong Điện Mùa Đông, tên này hiển nhiên biết một chút nội tình.

Có lẽ đợi sau khi Bạch Tôn Giả độ kiếp trở về, có thể từ miệng tên Tôn Giả thất phẩm này moi ra chút thông tin. "Cảm ơn Bá Tống tiền bối." Phù Sinh tiên tử chân thành cảm tạ.

Bá Tống tiền bối tịnh không phải người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, lại chịu giúp cô việc này, ân tình này cô tự nhiên khắc ghi trong lòng.

Cuộc đối thoại giữa hai người phần lớn được tiến hành thông qua [Truyền âm nhập mật], dù sao hiện tại đang ở trường học, người đông tai vách mạch rừng.

Rất nhanh, dưới sự dẫn đường của Tống Thư Hàng, hai người đã đến phòng học nơi cô bé 'Sở Sở' kia đang gọi điện thoại.

Khéo làm sao, lúc này Sở Sở cô nương vừa vặn lau nước mắt, kết thúc cuộc trò chuyện với Đậu Đậu.

Cô bé vừa cúp điện thoại, ngẩng đầu lên liền thấy Tống Thư Hàng dẫn theo Phù Sinh tiên tử đứng ở cửa phòng học. "Anh Tống." Cô bé Sở Sở này nũng nịu gọi một tiếng, sau đó rảo bước đến bên cạnh Tống Thư Hàng, trả điện thoại lại cho hắn. "Đậu Đậu nói rõ ràng với em rồi chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cô bé này không gọi hắn là Đậu Đậu nữa, hiển nhiên hiểu lầm đã được giải khai.

Cũng không biết Đậu Đậu giải thích thế nào với cô bé về sự kiện 'gọi video' lúc trước.

Chương 1233

Lúc đó Tống Thư Hàng ngồi trước máy tính, lắc lư cái đầu, mạo danh 'Đậu Đậu' gọi video với cô bé này.

Ngoài ra... cái xưng hô "anh Tống" nghe sao mà ngượng ngùng quá. "Vâng, đầu đuôi câu chuyện Đậu Đậu đều nói với em rồi." Sở Sở cô nương gật đầu, lại nghiêm túc nói: "Đậu Đậu nhờ em chuyển lời cho anh, cậu ấy nói tuy cậu ấy và anh Tống trông có hơi giống nhau, nhưng cậu ấy đẹp trai hơn anh nhiều.

Cậu ấy nói dung mạo của anh Tống chỉ bằng một phần mười độ đẹp trai của cậu ấy thôi." Tống Thư Hàng: "..." Hắn đột nhiên thấy hơi hối hận vì để cô bé Sở Sở này nói chuyện với Đậu Đậu lâu như vậy, con chó ngáo Đậu Đậu này.

Thế là, Tống Thư Hàng thản nhiên nói: "Vậy Đậu Đậu có nói cho em biết, cậu ta sắp phải gả cho người ta không?" "Đậu Đậu, gả cho người ta?" Sở Sở cô nương chớp chớp mắt.

Đồng thời, Phù Sinh tiên tử sau lưng Tống Thư Hàng: "..." "Không sai, hơn nữa hôn lễ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ còn thiếu chọn một ngày hoàng đạo cát nhật để tiến hành hôn lễ thôi." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Sở Sở cô nương trừng lớn mắt: "Nhưng mà, Đậu Đậu nói cái hôn lễ đó chỉ là trò đùa ác ý mà?" Hồi trước lúc cô bé chat voice với Đậu Đậu, Chu Ly vừa vặn ôm váy cưới đi vào, cuộc giao lưu giữa hắn và Đậu Đậu bị Sở Sở cô nương nghe thấy...

Cũng chính vì một câu nhắc nhở 'thiện ý' của Chu Ly lúc đó, cô bé Sở Sở này mới ngàn dặm xa xôi chạy đến Khu đại học Giang Nam để xem 'Đậu Đậu'.

Tống Thư Hàng tịnh không biết chuyện này, hắn còn tưởng Đậu Đậu vừa rồi nấu cháo điện thoại với Sở Sở đã nhắc đến chuyện hôn lễ của chính mình với cô bé.

Không ngờ Đậu Đậu đến chuyện mất mặt như thế này cũng kể với Sở Sở, thật không giống phong cách của cậu ta chút nào. "Không, lần này không phải trò đùa đâu." Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên: "Lần này ba ba của Đậu Đậu nghiêm túc muốn gả cậu ta đi rồi, ngay cả thiệp mời đám cưới cũng đã phát xuống." Sở Sở cô nương: "Vậy Đậu Đậu cậu ấy, thật sự phải gả cho người ta sao?" "Thiên chân vạn xác." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Chó ngốc Đậu Đậu, tới đi, tới tổn thương nhau đi!

Ai sợ ai chứ! "Đậu Đậu, phải gả cho người ta.

Nhưng mà, nhưng mà..." Sở Sở cô nương vẻ mặt cuống quýt.

Nhưng mà, Đậu Đậu không phải con trai sao?

Lúc này, Phù Sinh tiên tử ở bên cạnh lên tiếng: "Cái đó, Tống tiên sinh, Đậu Đậu mà ngài nói, là Đậu Đậu cô nương nhà Hoàng Sơn Chân... tiên sinh sao?" Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Phù Sinh tiên tử, không ngờ cô ấy lại cũng biết Đậu Đậu? "Chính là Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn tiên sinh, có điều, Đậu Đậu không phải cô nương, cậu ta là một vị công tử." Tống Thư Hàng vẻ mặt bình tĩnh nói. "Sao có thể!" Phù Sinh tiên tử vẻ mặt chấn kinh.

Ủa?

Sao Phù Sinh tiên tử lại kích động như vậy?

Trong đó chẳng lẽ có nội tình gì?

Trong đầu Tống Thư Hàng nháy mắt nổi lên rất nhiều suy nghĩ và phỏng đoán.

Sau đó, hắn đột nhiên nhớ tới trước đó hắn sử dụng 'Giám định bí pháp', biết được vị Phù Sinh tiên tử này là một khuyển nương có tu vi.

Lại thêm cách ăn mặc âu phục trắng, hành vi cử chỉ soái khí của cô ấy.

Chẳng lẽ, cô ấy chính là đối tượng Đậu Đậu phải gả?

Không đúng không đúng, nếu cô ấy muốn cưới Đậu Đậu, không thể nào ngay cả giới tính của Đậu Đậu cũng không biết. "Phù Sinh cô nương, vì sao cô lại kinh ngạc như thế?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Nếu Đậu Đậu mà Tống tiên sinh nói và Đậu Đậu tôi biết là cùng một người...

Vậy thì, người sắp nghênh cưới Đậu Đậu, là Đại huynh của tôi." Khóe miệng Phù Sinh tiên tử co giật.

Đại huynh mà cô nói tịnh không phải huynh trưởng ruột thịt, mà là một khuyển yêu năm xưa chăm sóc cô hết mực khi cô còn nhỏ.

Đối với cô mà nói, vị Đại huynh này gần như tương đương với vai trò người cha.

Đại huynh hiện giờ cũng là tu vi cảnh giới Ngũ phẩm, gia nhập môn phái yêu tu [Phệ Thiên Doanh], hiện giờ là một nhân vật cấp trưởng lão của Phệ Thiên Doanh.

Thời gian trước cô nghe Đại huynh nhắc tới, Đại huynh sắp sửa nghênh cưới Đậu Đậu nhà 'Hoàng Sơn Chân Quân', hôn lễ đều đã an bài thỏa đáng.

Tống Thư Hàng: "..." Vãi chưởng, tin tức chấn động.

Về đối tượng kết hôn của Đậu Đậu, hắn từng có một phỏng đoán: Thư Hàng từng nghi ngờ người Đậu Đậu phải gả có lẽ sẽ là một khuyển nương, miêu nương gì đó, tóm lại hẳn là nữ giới.

Vị nữ đại yêu này hẳn phải có thuộc tính 'nữ cường nhân', cho nên mới không phải 'gả' cho Đậu Đậu, mà là 'nghênh cưới' Đậu Đậu.

Dù sao, Hoàng Sơn Chân Quân yêu thương Đậu Đậu như vậy, đối với đại sự hôn nhân của Đậu Đậu hẳn sẽ không coi như trò đùa mới đúng.

Nhưng hiện tại...

Người Đậu Đậu phải gả thế mà lại là một gã chó đực?

Hoàng Sơn Chân Quân thật sự muốn tống Đậu Đậu đi chơi gay sao?

Hay là, kỳ thực Đậu Đậu thật sự là Đậu Đậu [♀]?

Là một khuyển nương, chỉ là xưa nay luôn bị Hoàng Sơn Chân Quân nuôi như chó đực?

Rất có khả năng, 'cái ấy' bên dưới của Đậu Đậu các kiểu đều là một loại pháp thuật nào đó của Hoàng Sơn Chân Quân?

Đợi khi Đậu Đậu tấn thăng Ngũ phẩm, sẽ giống như vịt con xấu xí hóa thiên nga, lột bỏ bộ dạng chó Bắc Kinh ngáo ngơ, biến hóa thành một khuyển nương xinh đẹp động lòng người?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng. "Nhà Hoàng Sơn Chân... tiên sinh, có hai vị Đậu Đậu không?" Tống Thư Hàng suy tư chốc lát, đột nhiên hỏi.

Phù Sinh tiên tử lắc đầu. "Chúng ta vừa đi vừa nói, để ta hỏi những người khác xem." Tống Thư Hàng nói.

Bởi vì Sở Sở cô nương là người phàm, cho nên Thư Hàng và Phù Sinh tiên tử không tiện ngự kiếm phi hành trước mặt cô bé, hai người chỉ có thể đi bộ rời khỏi Khu đại học Giang Nam, dưới sự dẫn đường của Tống Thư Hàng đi tới tòa nhà của Dược Sư.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng nhanh chóng tải phần mềm chat về điện thoại, sau đó đăng nhập. **Cửu Châu Nhất Hào Quần** Các đạo hữu đang gửi một số hình ảnh.

Chính là hình ảnh tối qua lúc kích nổ bom hạt nhân Thiên kiếp trong 'Thế giới Ma kiếp'.

Ngoài ảnh chụp điện thoại, video, còn có một số hình ảnh được lưu lại thông qua 'Thác Ấn Thuật'.

Có điều đại bộ phận hình ảnh đều rất mờ, chất lượng video cũng bị ảnh hưởng.

Duy chỉ có bức ảnh 'đàn ông đích thực không bao giờ quay đầu nhìn vụ nổ' cực ngầu của Cuồng Đao Tam Lãng là chụp cực đẹp. **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "Bức ảnh này, ta muốn phóng to rửa ra, làm thành áp phích tuyên truyền cho bộ phim lần này." **Bắc Hà Chân Quân:** "..." Hắn nghe nói Cuồng Đao Tam Lãng quay bộ phim này là bị Linh Vũ Điệp Tôn Giả bắt đi quay.

Kịch bản phim chính là cảnh đạo hữu Tam Lãng trong các loại hoàn cảnh tàn khốc, đủ kiểu sóng gió, đủ kiểu bị hành hạ.

Nhưng hiện tại xem ra, Tam Lãng đạo hữu đã vui vẻ tận hưởng nó rồi?

Thậm chí còn đang nghiêm túc quay bộ phim này?

Rốt cuộc là hắn khổ trung tác nhạc?

Hay là thật sự quen với tiết tấu của bộ phim này, thậm chí tìm được niềm vui trong đó?

Lúc này, Tống Thư Hàng online, gửi một tin nhắn: "Các vị tiền bối, ta muốn hỏi một vấn đề có khả năng rất ngớ ngẩn." **Bắc Hà Chân Quân:** "Vấn đề gì?" "Nhà Hoàng Sơn Chân Quân có mấy con Đậu Đậu?" Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi. **Bắc Hà Chân Quân:**

"Chắc là chỉ có một con thôi nhỉ?" Một con Đậu Đậu đã hành Hoàng Sơn Chân Quân thê thảm rồi, cứ dăm ba bữa lại phải đi tìm Đậu Đậu bỏ nhà ra đi.

Nếu có hai con Đậu Đậu, nghĩ thôi đã thấy đáng sợ. **'Tàng Thiên Câu' Chu Ly:** "@Bá Đao Tống Nhất, trả lời Tống đạo hữu, Đậu Đậu chỉ có một con." Chu Ly có thể nói là người trong cuộc, câu trả lời của hắn cực kỳ có uy quyền. **Lệ Chi Tiên Tử:** "Thư Hàng tiểu hữu, vì sao đột nhiên hỏi vấn đề này?

Chẳng lẽ cậu nhìn thấy hai con Đậu Đậu?" **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "Người trẻ tuổi à, mắt thấy chưa chắc đã là thật.

Có lẽ cậu nhìn thấy là Đậu Đậu và phân thân của cậu ta?" Lúc này, Tống Thư Hàng đang sửa biệt danh của mình trong nhóm.

Bá Đao Tống Nhất dùng đã lâu rồi, cho nên hôm nay hắn đổi đạo hiệu...

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng hắn đổi đạo hiệu thành [Bá Tống].

Kỳ thực, vốn dĩ hắn định đổi thành [Bá Bá Tống] (Cha Tống), nhưng đột nhiên nhớ tới tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng, cảm giác làm người không thể quá "Tam Lãng".

Thế là hắn cắn răng xóa bớt một chữ trong Bá Bá Tống, đổi thành Bá Tống. **Bá Tống:** "Cũng không phải nhìn thấy hai con Đậu Đậu...

Có điều, hôm nay ta biết được đối tượng kết hôn của Đậu Đậu.

Sau đó, trong lòng nảy sinh nghi ngờ." **Lệ Chi Tiên Tử:** "Thư Hàng tiểu hữu biết Đậu Đậu sắp gả cho ai rồi hả?

Mau nói mau nói, ta tò mò lắm nha!" Quan hệ giữa Lệ Chi Tiên Tử và Đậu Đậu cực tốt, có lúc Đậu Đậu đến chỗ cô ấy cáo trạng Hoàng Sơn Chân Quân, Lệ Chi Tiên Tử đều sẽ chạy đi ra mặt cho Đậu Đậu.

Bắc Hà Chân Quân: "Đối tượng Đậu Đậu phải gả, vì sao lại khiến Thư Hàng tiểu hữu nảy sinh nghi ngờ 'có hai con Đậu Đậu'?" "Bởi vì...

Đậu Đậu phải gả cho một gã chó đực, chứ không phải khuyển nương." Tống Thư Hàng nói. **Bắc Hà Chân Quân:** "..." **Lệ Chi Tiên Tử:** "..." **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "..." **'Tàng Thiên Câu' Chu Ly:** "Vãi chưởng!" Hiển nhiên chuyện này, ngay cả Chu Ly cũng không biết.

Về tân lang của Đậu Đậu, Hoàng Sơn Chân Quân giấu khá kỹ. **Diệt Phượng Công Tử:** "[Biểu cảm sững sờ chảy nước miếng] Tống Thư Hàng tiểu hữu luôn có thể mang đến những tin tức bùng nổ, ngẩng mặt nhìn trời, ta phải đi tìm Đậu Đậu ngay đây." **Điền Thiên Đảo Chủ:** "Lúc này, việc chúng ta cần làm chính là triệu hoán người trong cuộc ra. @Hoàng Sơn Chân Quân." Triệu hoán thất bại, bởi vì Hoàng Sơn Chân Quân mấy tháng trước đã đổi tên rồi. **Điền Điềm Phó Đảo Chủ:** "Ông anh ngu xuẩn, anh quả là nỗi sỉ nhục của giới triệu hoán, xem em đây. @Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu. @Ta là trung khuyển của Hoàng Sơn đại nhân." **Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu:** "Sao Thư Hàng tiểu hữu lại biết chuyện này?" Hoàng Sơn Chân Quân hiện thân, không nghi ngờ gì nữa đã chứng thực tình báo của Tống Thư Hàng — Đậu Đậu thật sự phải gả cho một gã chó đực, một nửa kia của Đậu Đậu là giống đực.

Đây không phải nói đùa, đây là sự thật tàn khốc! **Tạo Hóa Pháp Vương:** "Trời đất ơi, ta còn tưởng Tống Thư Hàng tiểu hữu đang nói đùa.

Chân Quân, ngài thật sự muốn gả Đậu Đậu cho một gã chó đực?" **Lệ Chi Tiên Tử:** "Đậu Đậu đâu?

Sao không ra mặt?" **'Tàng Thiên Câu' Chu Ly:** "Vừa nãy điện thoại cậu ta hết pin, trước đó cậu ta nấu cháo điện thoại với một cô em gái hơn một tiếng đồng hồ, hiện tại đang ngân nga hát, tâm trạng có vẻ rất tốt.

Ta nhìn qua một chút, cậu ta đang sạc điện thoại.

Chương 1234

Nhưng không dùng Sạc Điện Thuật, mà dùng dây sạc.

Chắc phải một lúc nữa mới online.

Ta cảm thấy, thân là một trong những người thân cận nhất của Đậu Đậu, ta có trách nhiệm truyền đạt tình báo này cho Đậu Đậu." **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "Chu Ly đạo hữu, nếu đạo hữu nói chuyện này cho Đậu Đậu biết, ta dám khẳng định cậu ta sẽ lại bỏ nhà ra đi ngay lập tức.

Đến lúc đó, Hoàng Sơn Chân Quân khổ bức lại phải ngàn dặm xa xôi đi tìm Đậu Đậu, còn có Chu Ly đạo hữu nữa, cũng phải bước lên hành trình vạn dặm tìm Đậu Đậu." **Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu:** "..." **'Tàng Thiên Câu' Chu Ly:** "Tam Lãng đạo hữu nói có lý." **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "Xin hãy gọi ta là Tứ Lãng, ta là phiên bản tiến giai của Tam Lãng.

Ngoài ra, ta cho rằng nếu đạo hữu hiện tại nói tin này cho Đậu Đậu, chỉ có thể sướng nhất thời.

Còn nếu giấu kín tin tức này, vào ngày đại hôn của Đậu Đậu, khi cậu ta khoác áo cưới đỏ, trùm khăn voan đỏ, khoảnh khắc nhìn thấy tân lang của mình, đó mới là niềm vui bùng nổ nha." **'Tàng Thiên Câu' Chu Ly:** "Tứ Lãng đạo hữu nói quá có lý! @Diệt Phượng Công Tử, mời Diệt Phượng đạo hữu cũng cùng chúng ta giấu kín việc này với Đậu Đậu, thế nào?" **Diệt Phượng Công Tử:** "[Biểu cảm vỗ tay] Không vấn đề, cái sướng nhất thời và niềm vui bùng nổ sau khi tầng tầng lớp lớp trải đệm, đương nhiên ta chọn cái sau." **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "Nếu có thể thì Chu Ly đạo hữu nên tìm cơ hội cắt đứt kênh mạng của Đậu Đậu.

Ngoài ra, có thể dùng ngôn ngữ để mê hoặc Đậu Đậu, khiến cậu ta nảy sinh ảo giác rằng 'đối tượng' mình sắp gả là con gái." Tứ Lãng không hổ là phiên bản tiến hóa của Tam Lãng, Tam Lãng vẫn chỉ là tự mình tìm đường chết, Tứ Lãng lại đã tiến thêm một bước trên con đường tìm chết, không chỉ tự mình muốn chết, mà người khác cũng phải chết cùng.

Tứ Lãng đạo hữu đưa ra cái chủ ý này, thâm độc thật. **Bá Tống:** "..." Đây chính là 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chủ đề bẻ lái cực nhanh.

Giây trước còn đang thảo luận khả năng 'liệu có hai con Đậu Đậu hay không', giây sau đã bẻ lái sang làm thế nào hố Đậu Đậu.

Có điều, hắn thích chủ đề này, hơn nữa còn hơi nóng lòng muốn gia nhập chủ đề này. **Bá Tống:** "Kiến nghị lúc đánh lạc hướng Đậu Đậu, có thể dùng thêm yếu tố 'Sở Sở'.

Ví dụ, có thể nhắc nhở Đậu Đậu một cách lấp lửng rằng trong tên mạng hoặc biệt danh hoặc đạo hiệu gì đó của đối tượng cậu ta sắp gả có chữ 'Sở Sở'.

Dù sao Đậu Đậu cũng cuồng cái tên Sở Sở mà, chỉ cần đối tượng là Sở Sở thì cậu ta khẳng định sẽ rung động." Sự thật về việc Đậu Đậu 'cuồng tên Sở Sở', người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần ai ai cũng biết. **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "Chủ ý của Thư Hàng tiểu hữu rất tuyệt, ta cho 82 điểm, 18 điểm còn lại ta sẽ gửi cho cậu dưới hình thức 666!" **'Tàng Thiên Câu' Chu Ly:** "Ta đi cắt mạng đây, tiện thể lén phủ thêm trận pháp chắn sóng khu vực." **Diệt Phượng Công Tử:** "Nhiệm vụ đánh lạc hướng Đậu Đậu cứ giao cho ta đi." **Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu:** "..." Ngón tay ngài lại nhịn không được di chuyển đến tùy chọn 'Giải tán nhóm này', hồi lâu sau, trầm trọng thở dài một hơi.

Nhắc mới nhớ, trước đó là ai giải cấm cho Tứ Lãng vậy?

Ngài nhớ lần trước Cuồng Đao Tam Lãng và Vũ Nhu Tử cùng nhau tác tử, ngài đã cấm ngôn mỗi người ba ngày mà?

Tính toán thời gian, Vũ Nhu Tử và Tứ Lãng lẽ ra vẫn còn đang trong thời gian cấm ngôn mới đúng.

Hoàng Sơn Chân Quân suy tư, ngón tay lướt nhanh lên trên, tìm kiếm lịch sử.

Rất nhanh, ngài đã tìm thấy lịch sử giải cấm.

Là quản trị viên [Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử] giải cấm cho Tam Lãng, hơn nữa là ngay sau khi ngài cấm ngôn Tam Lãng không lâu thì đã giải cấm.

Khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân co giật.

Tuy rằng ngài biết Vân Tước Tử tiền bối sau lần xuất quan này rất có hảo cảm với Tam Lãng đạo hữu, nhưng ngài thật sự nghĩ không thông, Vân Tước Tử tiền bối rốt cuộc nhìn trúng điểm nào của Tam Lãng?

Chẳng lẽ thật sự như các đạo hữu trong nhóm phỏng đoán, những kẻ thích tìm đường chết thường hút nhau?

Thôi bỏ đi, nể mặt Vân Tước Tử tiền bối, tha cho Tam Lãng một lần vậy.

Nhắc lại thì, cũng không biết bao giờ Vân Tước Tử tiền bối mới độ xong Bát phẩm Ma kiếp?

Đến lúc độ kiếp xong, ngài ấy muốn tiếp tục làm Cửu U Tà Ma?

Hay là nghĩ cách tịnh hóa tà năng trên người?

Nếu là đạo hữu bình thường, khẳng định sẽ chọn tịnh hóa tà năng trên người.

Nhưng là Vân Tước Tử tiền bối thì Hoàng Sơn Chân Quân thật sự không đoán nổi ngài ấy sẽ làm gì.

Lúc này, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần. **Lệ Chi Tiên Tử:** "Nhìn thấy các ngươi hố Đậu Đậu như vậy, tâm trạng ta phức tạp lắm có biết không?" Tiên tử cô rất yêu thương bé Đậu Đậu. **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "Không sao đâu, Lệ Chi đạo hữu.

Cô phải nghĩ rằng chúng ta cũng là vì hạnh phúc cả đời của Đậu Đậu mà lo nghĩ.

Đậu Đậu gả đi sớm chút, đối với cậu ta chỉ có lợi.

Ngoài ra, tục ngữ nói: Từ mẫu đa bại nhi (Mẹ hiền chiều hư con).

Đậu Đậu thích tác tử như thế, ta cảm thấy trong đó cũng có nguyên nhân do cô và Hoàng Sơn Chân Quân quá nuông chiều cậu ta.

Chính vì các người chiều chuộng cậu ta như thế, cậu ta mới dưỡng thành tính cách hiện tại, còn động một tí là dùng bỏ nhà ra đi để uy hiếp các người." **Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu:** "..." **Lệ Chi Tiên Tử:** "Ha ha, vậy Tam Lãng đạo hữu, mẹ ngươi có chiều ngươi không?" "Tất nhiên rồi." **Cuồng Đao Tứ Lãng:** "Tuy ký ức của ta về mẹ đã rất mơ hồ, nhưng ta nhớ mẹ ta rất phù hợp với thiết lập kiểu 'trên đời chỉ có mẹ là tốt nhất'.

Cho nên, ta thích tìm đường chết như thế này cũng là có nguyên nhân." Cuồng Đao Tam Lãng đường hoàng thừa nhận. **Lệ Chi Tiên Tử:** "..." Mẹ kiếp, Cuồng Đao Tứ Lãng nhận thức rõ ràng minh bạch bản thân đang tìm đường chết như thế, bảo cô phải tiếp lời thế nào?

Vốn còn định châm chọc Tam Lãng một chút, giờ còn châm chọc cái rắm? **Diệt Phượng Công Tử:** "Tứ Lãng đạo hữu nói có lý, đợi Đậu Đậu sớm hoàn thành đại sự nhân sinh, sau khi kết hôn, cậu ta nhất định sẽ trưởng thành, làm một tân nương hoàn hảo.

Cậu ta của tương lai, nói không chừng sẽ trở nên rất hiền thục." **Bá Tống:** "Nói đến đây, ta có một vấn đề không hỏi không được. @Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu, Hoàng Sơn Chân Quân, kỳ thực...

Đậu Đậu là khuyển nương đúng không!

Giới tính của Đậu Đậu kỳ thực đều là ngụy trang bằng pháp thuật của ngài đúng không?

Cho nên, cậu ta mới bị gả đi." **Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu:** "Thư Hàng tiểu hữu, đừng xem phim truyền hình tình cảm nhiều quá, sẽ khiến phương thức tư duy của cậu trở nên cẩu huyết giống phim tình cảm đấy." "Chẳng lẽ không phải?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói. **Diệt Phượng Công Tử:** "Giới tính Đậu Đậu khẳng định không có vấn đề, ta và cậu ta đánh nhau từ nhỏ đến lớn, điểm này vẫn có thể xác định.

Mèo à, trước khi cậu ta kết hôn, ta nhất định phải đi gặp cậu ta nhiều một chút.

Cho dù cậu ta gả cho người ta, ta cũng phải cho cậu ta biết uy lực của 'khắc tinh Đậu Đậu' ta đây." **Bá Tống:** "..." "Diệt Phượng đạo hữu phải tranh thủ sớm, bằng không đợi sau khi Đậu Đậu gả đi, ngươi sẽ không còn cơ hội này nữa đâu." **Cuồng Đao Tứ Lãng** nói.

Đậu Đậu sau khi kết hôn sẽ sở hữu thần kỹ 'phu thê hỗn hợp song đấu', Diệt Phượng đạo hữu muốn khắc cậu ta sẽ không dễ dàng nữa.

Lúc này, lại một vị tiền bối lặn đã lâu hiện thân.

Quản trị viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, **Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:** "Không được rồi, lặn mãi, hôm nay chủ đề Đậu

Đậu gả chồng lại câu ta lên rồi.

Hoàng Sơn đạo hữu, Đậu Đậu là ♂; Vị mà cậu ta sắp gả cũng là chó đực, cũng là ♂.

Tức là nói, Đậu Đậu quả nhiên muốn chơi gay đúng không?

Hoàng Sơn đạo hữu làm đẹp lắm, ta đã nói mà quần áo và kích thước cơ thể không giống nhau thì không mặc được!

Ốc vít và đai ốc khẩu kính không giống nhau thì không vặn chặt được!

Ngôn ngữ bất đồng thì không thể giao lưu!

Cho nên, giới tính bất đồng còn yêu đương cái gì?" **Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu:** "..." **Lệ Chi Tiên Tử:** "..." "Không nhất định là chơi gay, ta thiên về hướng Hoàng Sơn Chân Quân sẽ làm phẫu thuật chuyển giới cho Đậu Đậu." **Cổ Hồ Quan Chân Quân** lại nói: "Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, cảm ơn cậu đã đóng Thánh Ấn cho đệ tử Cổ Hồ Quan ta." **Bá Tống:** "Tiền bối không cần khách sáo, chuyện nhỏ thôi mà." Cổ Hồ Quan Chân Quân, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', là thành viên thiên tài nhất trong thế hệ các đạo hữu Tam Lãng, là tồn tại đầu tiên trong các đạo hữu cùng lứa bước vào cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Tiếp sau hắn, Lệ Chi Tiên Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Đồng Quái Tiên Sư mới lần lượt bước vào cảnh giới Chân Quân. **Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân:** "Nè ~ Nè ~ Hoàng Sơn đạo hữu, hôn lễ Đậu Đậu định vào lúc nào, ta nhất định phải tranh thủ sắp xếp thời gian, chạy qua tham quan hôn lễ.

Một nửa kia của Đậu Đậu có đẹp trai không?

Có mỹ hình (đẹp mã) không?" **Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn nghỉ hưu:** "..." **Bá Tống:** "Ta nghĩ, một nửa kia của Đậu

Đậu chắc là khá đẹp mã.

Ta đã gặp em gái của hắn, em gái hắn là kiểu mỹ nhân rất soái khí.

Nếu gen của hắn giống em gái hắn thì khẳng định không tệ đâu." "Bá Tống đạo hữu, [Biểu cảm ngón cái].

Nếu một nửa kia của Đậu Đậu rất đẹp mã, thì tương lai Đậu Đậu sau khi tấn cấp Ngũ phẩm, chắc cũng sẽ rất đẹp mã.

Tưởng tượng cảnh cậu ta và một nửa kia ở bên nhau, thật là giàu hình ảnh." **Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân** nói.

Trong đầu Tống Thư Hàng tưởng tượng ra hình ảnh Đậu Đậu và một nửa kia của cậu ta ở bên nhau.

Một nửa kia của Đậu Đậu chắc sẽ có bảy tám phần tương tự Phù Sinh tiên tử.

Sau đó Đậu Đậu thì sao, cậu ta sẽ biến thành bộ dạng gì.

Khoan đã, Đậu Đậu nói không chừng sẽ lấy bộ dạng của hắn làm khuôn mẫu?

Trời ơi ~~ Không được, nhất định phải nghĩ cách liên hệ với Đậu Đậu, lúc cậu ta tấn thăng Ngũ phẩm, tuyệt đối đừng lấy bộ dạng của mình làm khuôn mẫu.

Đang suy tư, Phù Sinh tiên tử phía sau nhịn không được hỏi: "Bá Tống tiên sinh, Đậu Đậu, là con gái sao?" Trong giọng nói của cô, tràn ngập vẻ kỳ vọng. "Không, là con trai.

Ta hỏi Hoàng Sơn tiên sinh rồi, ngài ấy khẳng định cho ta biết, Đậu Đậu là con trai." Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở cô nương nghe đến đây, lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Vậy, nhà Hoàng Sơn tiên sinh còn có vị Đậu Đậu cô nương nào khác không?" Phù Sinh tiên tử lập tức lại hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Không có, nhà ngài ấy không có Đậu Đậu thứ hai." Cho nên nói, Đại huynh của Phù Sinh tiên tử rốt cuộc là ôm tâm trạng thế nào mà đồng ý cuộc hôn nhân này?

Vì sao Đại huynh cô ấy lại muốn cưới Đậu Đậu ♂.

Chẳng lẽ quan niệm tình yêu của Đại huynh cô ấy cũng bị lệch lạc?

Hay là, Đại huynh cô ấy vẫn luôn ngộ nhận Đậu Đậu là con gái? "Sao lại như vậy, không được, tôi phải hỏi Đại huynh tôi." Phù Sinh tiên tử cắn răng nói.

Đại huynh mà cô tôn kính lại muốn cưới một vị Đậu Đậu tiên sinh về nhà, chuyện như này cô tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lại nghĩ đến một khả năng. "Phù Sinh cô nương, nếu Đậu Đậu xác định là con trai.

Vậy thì, liệu có một khả năng khác...

Đại huynh nhà cô, liệu có khi nào là con gái không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân là tiền bối hiếm hoi có 'hình tượng tiền bối' trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, hình tượng trong nhóm luôn rất chính phái, tam quan rất chuẩn.

Với tam quan của Chân Quân, hẳn sẽ không làm ra chuyện cưỡng ép gả Đậu Đậu cho người đồng giới.

Cho nên, nếu Đậu Đậu không thể là khuyển nương, vậy phỏng đoán sẽ quay về nguyên điểm: Đậu Đậu phải gả, là gả cho một cô nương!

Đại huynh của Phù Sinh tiên tử, nói không chừng là một khuyển nương vẫn luôn xuất hiện với hình tượng 'nam tính', nhưng sự thực lại là nữ giới.

Có điều hắn vừa nói xong khả năng này thì lại lắc đầu.

Hắn nhớ mình ngay từ đầu đã nói trong nhóm [Đậu Đậu phải gả cho một gã chó đực, chứ không phải khuyển nương.] Hoàng Sơn Chân Quân trả lời là [Sao Thư Hàng tiểu hữu lại biết chuyện này?] Tức là nói, Hoàng Sơn Chân Quân xác định thân phận của đối phương là chó đực.

Chương 1235

"Đại huynh nhà tôi là con gái?" Phù Sinh cô nương rơi vào trầm tư sâu sắc.

Cô hồi ức lại ký ức thời thơ ấu, Đại huynh không hay cười nói, nhưng lại dịu dàng chăm sóc cô khi còn nhỏ.

Đại huynh rất chu đáo.

Sự chu đáo đó thật sự không giống giống đực, ngược lại thật sự giống giống cái mới có thể làm được.

Thế là, Phù Sinh cô nương nhanh chóng móc điện thoại ra, bấm gọi một số.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, bên trong truyền đến một giọng nam trầm thấp từ tính: "Phù Sinh, tìm ta có việc gì không?" "Đại huynh, thật ra huynh là con gái đúng không?" Phù Sinh tiên tử nói rất nhanh.

Giọng nam trầm thấp từ tính ở đầu dây bên kia rơi vào trầm mặc sâu sắc.

Mắt Phù Sinh tiên tử lập tức sáng lên.

Đại huynh thế mà lại trầm mặc.

Tức là nói...

Cô và Tống Thư Hàng nhìn nhau một cái.

Đại huynh thật sự là con gái? ... "Tại sao muội lại nghĩ như vậy?" Giọng nam trầm thấp từ tính hỏi lại bình tĩnh, giọng nói như không có chút dao động cảm xúc nào. "Bởi vì Đại huynh, Đậu Đậu mà huynh muốn nghênh cưới là con trai mà.

Nghĩ tới nghĩ lui, muội cảm thấy tính cách Đại huynh cứng nhắc như vậy, với tính cách của huynh, sao có thể dễ dàng đồng ý cưới một đứa con trai?

Trừ phi...

Đại huynh huynh là phụ nữ!" Phù Sinh tiên tử nghiêm túc nói: "Hơn nữa muội nhớ lại cảnh tượng hồi nhỏ Đại huynh chăm sóc muội, luôn khiến muội có cảm giác ấm áp như đối mặt với mẹ.

Đại huynh, huynh yên tâm đi, cho dù huynh là phụ nữ, muội cũng sẽ kính yêu huynh như đối đãi với mẹ." Đại huynh: "..." "Đại huynh, huynh không phủ nhận thì muội coi như huynh mặc nhận nhé?" Phù Sinh tiên tử soái khí vuốt tóc, nũng nịu nói.

Đại huynh: "Động não chút đi, Phù Sinh.

Đừng xem phim tình cảm cẩu huyết nhiều quá, ảnh hưởng trí thương." Phù Sinh tiên tử: "..." Tống Thư Hàng: "..." Với thính lực của hắn, trong tình huống Phù Sinh tiên tử không cố ý che chắn, tự nhiên có thể nghe được đối thoại của Phù Sinh tiên tử và Đại huynh cô ấy.

Câu nói vừa rồi của Đại huynh, nghe quen tai quá.

Lời thoại giữa Đại huynh của Phù Sinh tiên tử và Hoàng Sơn Chân Quân là hẹn trước với nhau à? "Ta là nam, chuyện này không cần nghi ngờ.

Còn về việc biết chăm sóc em bé, đó là có liên quan đến chủng tộc của ta.

Muội quay về lên mạng tra chủng tộc của ta là biết, chăm sóc em bé là một loại thiên tính của ta." Giọng của Đại huynh vẫn giữ nguyên thanh tuyến bình ổn.

Phù Sinh tiên tử nghe vậy, trừng lớn mắt.

Tống Thư Hàng day day thái dương.

Không ngờ, cả hai bên đều xác nhận là nam.

Đại huynh là chuẩn đàn ông, Đậu Đậu cũng là chó đực một con.

Trong khoảnh khắc này, hình tượng chính phái mà Hoàng Sơn Chân Quân lưu lại cho hắn bắt đầu sụp đổ.

Cây cột chống trời kiên cường nhất trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cuối cùng cũng sập rồi sao? "Nhưng mà Đại huynh, Đậu Đậu là con trai!" Phù Sinh tiên tử cắn răng, nói từng chữ một.

Đại huynh: "Ừ, ta biết." Giọng hắn phẳng lặng như giếng cổ không gợn sóng. "Cho nên, sao Đại huynh có thể định ra hôn ước với Đậu Đậu?

Hai người đều là nam mà." Phù Sinh tiên tử sụp đổ nói.

Cũng giống như Tống Thư Hàng, hình tượng 'cổ hủ chính phái' của Đại huynh trong lòng cô cũng bắt đầu sụp đổ.

Đại huynh: "Hôn ước đã định rồi, bàn lại quá trình đã không còn cần thiết nữa.

Có rảnh thì đến chỗ ta một chuyến, ta đưa thiệp mời cho muội." Giọng Đại huynh bình tĩnh như nước.

Cứ như đang kể một chuyện không liên quan gì đến mình, cứ như tân lang trong hôn lễ đó căn bản không phải hắn vậy. "Đại huynh, muội không đồng ý!

Muội tuyệt đối không đồng ý huynh kết hôn với Đậu Đậu.

Đại huynh là nam nhi đội trời đạp đất, đối tượng kết hôn sao có thể là con trai.

Muội phản đối, muội phản đối, phản đối đến cùng!" Phù Sinh tiên tử giận dữ nói. "Phản đối vô dụng, hôn ước đã định, tuyệt đối không cho phép thay đổi." Đại huynh bình thản nói.

Phù Sinh tiên tử tức phát khóc, cô hít sâu một hơi, suy nghĩ một chút rồi lại vu hồi hỏi từ sườn: "Đại huynh, huynh nói cho muội biết, huynh rốt cuộc có nỗi khổ tâm gì?

Huynh nói ra cho muội nghe xem...

Muội nghe nói Hoàng Sơn đại nhân là tu sĩ chính phái rất dễ nói chuyện, huynh nói cho muội nỗi khổ tâm, muội đi tìm Hoàng Sơn đại nhân giải thích!

Nếu huynh cảm thấy mất mặt, thì để muội đến phủ Hoàng Sơn đại nhân đi hủy bỏ hôn ước này." "Ta đã nói rồi, đừng xem phim tình cảm cẩu huyết nhiều quá, ảnh hưởng phương thức tư duy.

Ta không có nỗi khổ tâm, cũng không phải nhân vật bi kịch gì.

Đừng có mở não động to quá, tóm lại, Đậu Đậu nhà chúng ta cưới chắc rồi.

Mốt hủy hôn năm nay không thịnh hành." Đại huynh vẫn trả lời bình tĩnh.

Đại huynh càng bình tĩnh, Phù Sinh tiên tử càng cuống lên.

Quan tâm tắc loạn...

Việc không liên quan đến mình thì mới có thể treo cao mặc kệ.

Phù Sinh tiên tử hiện tại chính là trạng thái này, bởi vì nhân vật chính của sự kiện là Đại huynh cô kính yêu nhất, khi nghe thấy người Đại huynh muốn cưới là một gã chó đực, cả người cô đều rơi vào trạng thái xù lông. "Không được, tuyệt đối không được!

Muội không thể trơ mắt nhìn huynh cưới một đứa con trai về nhà, cho dù đứa con trai này rất đáng yêu cũng vậy.

Muội từ chối hôn lễ như thế này." Phù Sinh tiên tử giận dữ nói.

Đại huynh: "Từ chối vô dụng." "Đại huynh, huynh thật sự muốn chơi gay?" Phù Sinh tiên tử buồn từ trong tim buồn ra.

Đại huynh quả quyết đáp: "Không muốn." Mắt Phù Sinh tiên tử lập tức sáng lên, sự việc có chuyển biến: "Vậy rốt cuộc Đại huynh muốn làm cái gì?

Đã không muốn chơi gay thì từ chối hôn lễ đi chứ!" Đại huynh: "Không được, từ chối, cửa cũng không có." Giọng nói vẫn bình tĩnh như vậy. "Huynh muốn làm muội tức chết hả?

Tóm lại huynh tuyệt đối không thể cưới Đậu Đậu, muội vứt lời ở đây đấy.

Muội nói cho huynh biết, huynh mà dám cưới Đậu Đậu, đến lúc đó muội sẽ đi phá đám cưới, muội sẽ làm hôn lễ của huynh loạn cào cào lên.

Tóm lại, muội tuyệt đối không thể nhìn Đại huynh cưới con trai." Phù Sinh tiên tử giận dữ nói.

Tống Thư Hàng lờ mờ cảm thấy Phù Sinh tiên tử bị dắt mũi rồi, nhìn bộ dạng cô sắp tức phát khóc, mà Đại huynh cô từ đầu đến cuối thanh điệu chưa từng thay đổi.

Đại huynh: "Tùy muội, muốn phá thì phá." Phù Sinh tiên tử tức nổ phổi: "Muội nói cho huynh biết, Đại huynh, huynh đừng hòng!

Đừng hòng!

Đừng hòng!

Huynh muốn cưới Đậu Đậu, nằm mơ đi!

Đến lúc đó, muội sẽ đánh ngất huynh, để muội thay huynh nghênh cưới Đậu Đậu." Đợi cưới xong Đậu Đậu, cô sẽ lại tìm cơ hội lấy thân phận tân lang, hưu thê, bỏ Đậu Đậu.

Cô tự like cho kế hoạch của chính mình.

Còn Đại huynh khi nghe đến đây thì hiếm thấy trầm mặc lại.

Lát sau, Đại huynh: "Được, vậy cứ quyết định như thế nhé.

Hai ngày nữa, ta gửi đồ tân lang đến phủ của muội." Nói xong, Đại huynh lẳng lặng cúp điện thoại.

Từ đầu đến cuối, ngữ khí của Đại huynh bình đạm như nước, trầm thấp từ tính, không có dao động, cứ như hắn là một đấng nam nhi mặt lạnh không cảm xúc vậy...

Trừ lúc kết thúc, giọng nói có hơi cao lên một phần nghìn độ.

Phù Sinh tiên tử đối diện với điện thoại, hừ lạnh một tiếng: "Huynh không đấu lại muội đâu, Đại huynh.

Thân là em gái, muội tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn huynh cưới một đứa con trai.

Tóm lại, muốn cưới Đậu Đậu, huynh đừng hòng!" Tống Thư Hàng: "..." Sở Sở: "..." Sau khi cất điện thoại, Phù Sinh tiên tử đột nhiên cảm giác có chỗ nào đó sai sai.

Mẹ kiếp, có phải cô bị Đại huynh dắt mũi, lừa vào ngõ cụt nào rồi không? "Phù Sinh cô nương." Tống Thư Hàng cười ôn hòa nói: "Cô sống đến bây giờ vẫn chưa bị bọn buôn người lừa bán đi, đúng là quá hiếm có." "Hả?" Phù Sinh tiên tử soái khí vuốt tóc. "Không, không có gì." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, hắn cứ cảm thấy...

Đại huynh của Phù Sinh tiên tử đang thả câu.

Trước đó nói nhảm nhiều như vậy, cái hắn đợi chính là câu nói cuối cùng của Phù Sinh tiên tử.

Không thấy sao, trước đó bất luận Phù Sinh tiên tử phản đối thế nào, kháng cự ra sao, Đại huynh đều chỉ nhàn nhạt đáp một câu "Tùy muội" hoặc là "Từ chối vô dụng" đại loại thế.

Nhưng khi Phù Sinh tiên tử não bị chập mạch, biểu thị muốn đánh ngất Đại huynh, do cô thay mặt nghênh cưới Đậu Đậu, giọng nói bình thản không gợn sóng của Đại huynh đều ẩn ẩn cao lên một chút xíu.

Sau đó, hắn rất sảng khoái đồng ý với Phù Sinh tiên tử, còn muốn gửi trang phục tân lang tới chỗ Phù Sinh tiên tử.

Sau khi đồng ý xong, Đại huynh lập tức cúp điện thoại, không cho Phù Sinh tiên tử thời gian hối hận nữa. [Lừa Phù Sinh tiên tử đi cưới Đậu Đậu, liệu có phải mới là mục tiêu cuối cùng của Hoàng Sơn Chân Quân và Đại huynh của Phù Sinh tiên tử?] Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên ý niệm như vậy.

Hoàng Sơn Chân Quân tuy là một tiền bối rất chính phái, được Tống Thư Hàng nhận định là cây cột chống trời của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nhưng mà, vào một số thời điểm, Chân Quân cũng là một tiền bối rất phúc hắc.

Ví dụ như ngài ấy sẽ nhất thời hứng khởi, dùng đại pháp phân thân clone nick ảo, đi đùa bỡn 'Vân Vụ đạo nhân', xoay đạo nhân đáng thương kia như chong chóng.

Chương 1236

Mà trong cuộc đối thoại giao lưu giữa vị Đại huynh này và Phù Sinh tiên tử vừa rồi, có mùi vị của Hoàng Sơn Chân Quân trong đó. ... "Cô, cô, cô muốn cưới Đậu Đậu?" Sở Sở chỉ vào Phù Sinh tiên tử, kinh ngạc nói.

Phù Sinh tiên tử: "..." "Tôi không thể để cô cưới Đậu Đậu, Đậu Đậu là của tôi." Sở Sở cô nương nghiêm túc nói.

Phù Sinh tiên tử: "Cô tưởng tôi ham hố chắc?" "Vậy để tôi cưới Đậu Đậu." Sở Sở cô nương nói. "Cô không được, hôn lễ của Đậu Đậu và Đại huynh tôi, cô không tham gia được." Phù Sinh tiên tử nhíu mày nói: "Có điều, cô yên tâm.

Tôi có dự tính của tôi, tôi thay mặt Đại huynh cưới Đậu Đậu về trước, sau đó lại bỏ cậu ta.

Như vậy thì phù hợp lễ pháp.

Đợi tôi bỏ Đậu Đậu xong, cô có thể đi hẹn với Đậu Đậu, cưới cậu ta về nhà." Sở Sở: "Thế cũng được hả?" "Được chứ, bao chuẩn.

Nếu cô không yên tâm... thì đợi sau khi tôi cưới Đậu Đậu về nhà, lại tranh thủ cưới cả cô về làm vợ lẽ.

Sau đó cô có thể ở bên cạnh Đậu Đậu rồi." Phù Sinh tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "Này này này, đừng có đưa ra ý kiến lung tung.

Cô làm thế chỉ khiến sự tình càng lúc càng loạn thêm thôi.

Nếu thật sự không được thì bỏ Đậu Đậu là được rồi.

Những chuyện khác, cứ đi từng bước một." "Bá Tống tiên sinh nói có lý, vừa rồi tôi đúng là bị Đại huynh làm cho tức điên." Phù Sinh tiên tử nói: "Vậy chúng ta hẹn thời gian, đến lúc đó tôi bỏ Đậu Đậu, Sở Sở tiểu cô nương cô lại hẹn thời gian với Đậu Đậu, lặng lẽ hoàn hôn." Sở Sở cô nương đột nhiên đỏ mặt: "Tôi... còn chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp." Hơn nữa, sau khi bình tĩnh lại cô nghĩ, tình cảm giữa mình và Đậu Đậu vẫn chưa đến trình tự có thể bàn chuyện cưới hỏi.

Cô vẫn chỉ là rất có hảo cảm với Đậu Đậu, muốn đích thân tiếp xúc với cậu ấy một chút.

Vừa rồi cô cũng bất tri bất giác bị dắt mũi theo.

Tống Thư Hàng day day thái dương, chuyện này sao lại loạn thành thế này chứ?

Có điều, theo đà phát triển trước mắt...

Hôn lễ của Đậu Đậu, tuy cuối cùng cậu ta sẽ bị gả đi với thân phận tân nương, nhưng người cưới cậu ta lại bị thế chỗ thành 'Phù Sinh tiên tử'.

Bình thường mà nói, kết cục này hẳn là đáng mừng.

Bi kịch duy nhất chính là con hồ yêu lại bị hắn thu vào Hạch tâm thế giới — Hắn nhớ con hồ yêu này có tình cảm vượt qua mức thầy trò với sư phụ Phù Sinh tiên tử. <div class="bottom-ad"> Khi Tống Thư Hàng dẫn theo Sở Sở tiểu cô nương, Phù Sinh tiên tử về phòng ở tòa nhà của Dược Sư, trên đường đi qua một con hẻm nhỏ.

Lát sau, ở một góc trong con hẻm nhỏ, hắn nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc.

Sáu tên côn đồ nhuộm tóc đủ loại màu sắc kỳ quái đang bao vây một thiếu nữ.

Thiếu nữ vóc người nhỏ nhắn, chiều cao chỉ khoảng một mét năm, tóc ngắn, mặt mộc nhưng dung mạo vẫn xinh đẹp.

Bởi vì vóc dáng nhỏ nhắn, trông có vẻ chỉ là một nữ sinh trung học...

Hoặc có lẽ tuổi thực tế sẽ lớn hơn một chút.

Lúc này, trong tay thiếu nữ xách hai cái túi lớn, bên trong đựng một số nguyên liệu nấu ăn tươi sống, chắc là đang trên đường từ chợ cạnh đó trở về.

Sau đó, cô gặp phải sáu tên côn đồ này.

Trong sáu tên côn đồ, có một gã cao khoảng gần một mét tám, mặt nở nụ cười tà ác, đang dồn thiếu nữ vào tường theo kiểu 'Kabedon' (ép tường). "Người đẹp, hôm nay trời quang mây tạnh, em gái đi một mình có thấy cô đơn không?

Có muốn chơi đùa vui vẻ với mấy anh không nào." "Bọn anh biết rất nhiều cách chơi mới lạ, đảm bảo em chơi rất vui." "Mấy anh em bọn anh không phải người xấu đâu, đừng sợ.

Hắc hắc hắc hắc." "Miễn phí dẫn em đi chơi đấy, nể mặt chút được không?" "Em gái đừng ngại ngùng mà, phóng khoáng chút, mạnh dạn chút." "Cho cái mặt mũi đi, trả lời một câu xem nào." Tống Thư Hàng ôm trán, A Thập Lục quả nhiên tự mang thuộc tính 'bị ép tường' đúng không?

Hôm nay không phải bảo là ở nhà tu luyện đàng hoàng sao, sao mới chớp mắt một cái, cô ấy lại bị người ta ép vào tường trong hẻm nhỏ thế này?

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nhìn thấy nguyên liệu nấu ăn trong tay Tô Thị A Thập Lục, chẳng lẽ cô ấy muốn chuẩn bị bữa trưa cho mình sao?

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Sau khi nhìn thấy hắn, một luồng ánh sáng trắng bạc trong mắt A

Thập Lục lui đi.

Sau đó, cô cười vui vẻ với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu với Tô Thị A Thập Lục.

Với thực lực của Thập Lục, đối phó mấy con gà mờ này chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Có điều, đã hắn qua đây rồi, thì lúc này tự nhiên phải cho hắn cơ hội thể hiện.

Tống Thư Hàng sải bước đi lên, giơ chân đá một phát vào gã cao một mét tám kia, đánh lén từ phía sau.

Lực đạo của hắn khống chế cực tốt, khống chế ở mức có thể đánh đau, đau muốn mạng nhưng lại không gây trọng thương, cùng lắm là vài ngày không xuống giường được. "A a a a." Tên côn đồ mét tám bị đá bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất, đau đớn khóc thét lên.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa tới chỗ thương tâm...

Hắn là đau đến cực điểm, đau thấu tim gan, đẳng cấp kịch đau này có thể so với phụ nữ đau đẻ + da bụng bị muỗi đốt một cái. "Ai?" "Kẻ nào bỉ ổi, dám đánh lén sau lưng?" "A Dung, A Dung, mày không sao chứ?" "Xử tên này!" Tống Thư Hàng điềm nhiên nhìn mấy tên côn đồ này, khẽ mở ra hiệu quả uy áp của 'Thánh Ấn' đối với bọn chúng.

Khoảnh khắc tiếp theo, đám côn đồ trước đó còn rất hung hăng lập tức quỳ rạp xuống. "Bá...

Bá..." Đám côn đồ chỉ cảm thấy trước mắt mình phảng phất xuất hiện ảo giác, Tống Thư Hàng trước mặt bọn chúng hóa thành người khổng lồ cao hơn ba mươi mét, bàn tay lớn đập một cái là có thể đập chết bọn chúng như đập muỗi.

Bọn chúng hận không thể gọi bố tha mạng. "Nằm sấp xuống, cút xéo theo kiểu lăn tròn." Tống Thư Hàng trầm giọng nói, đồng thời nhân cơ hội thử nghiệm uy năng của 'Ngôn xuất pháp tùy'.

Lần này, hắn dùng một hơi 'Ngôn xuất pháp tùy' lên tất cả đám côn đồ, thử xem hiệu quả quần thể thế nào.

Vốn dĩ hắn định thử dùng mệnh lệnh kiểu 'Quỳ xuống, tự vả'.

Có điều lại cảm thấy mệnh lệnh kiểu này quá mức sỉ nhục, cũng không hợp với phong cách của hắn.

Sau khi chức năng 'Ngôn xuất pháp tùy' của Tống Thư Hàng mở ra, tất cả đám côn đồ dưới tác dụng ý chí của Tống Thư Hàng, ngoan ngoãn nằm sấp xuống đất, sau đó bắt đầu lăn tròn.

Ngay cả tên côn đồ mét tám bị đá bay kia cũng vừa thảm thiết kêu la, vừa lăn tròn.

Lúc lăn đến chỗ rẽ, cơ thể bọn chúng còn chủ động ngọ nguậy điều chỉnh vị trí, tiếp tục lăn, lăn rất nhanh mà rời đi.

Tống Thư Hàng lặng lẽ thu hồi hiệu quả 'Thánh Ấn', khi sử dụng đối với người thường, hiệu quả quần thể 'Ngôn xuất pháp tùy' của Thánh Ấn cũng không tệ. [Không hổ là Bá Tống đại nhân, thật lợi hại.] Trong lòng Phù Sinh tiên tử cảm thán.

Sở Sở thì trừng lớn mắt: Vị Tống đồng học này giỏi quá, một cước đã đá người ta bay ra ngoài, còn soái hơn diễn trong phim kungfu.

Hơn nữa về sau, vị Tống đồng học này chỉ quát trầm một tiếng 'Cút xéo kiểu lăn tròn', mấy tên côn đồ này thế mà thật sự nằm xuống lăn đi luôn.

Mấy tên côn đồ này đều quen biết Tống đồng học?

Hơn nữa còn rất sợ cậu ấy sao? "Thập Lục." Tống Thư Hàng cười đón Tô Thị A Thập Lục. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào, lộ ra một cái má lúm đồng tiền nhỏ.

Đồng thời, ánh mắt cô rơi vào trên người Phù Sinh tiên tử và Sở Sở sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhịn không được trêu chọc: "Nhắc mới nhớ Thập Lục, có phải cô tự mang thuộc tính 'bị ép tường' không?" "Sao tôi biết được?" Tô Thị A Thập Lục đáng yêu đảo mắt xem thường, có lẽ là vì vóc dáng cô nhỏ nhắn, trông có vẻ dễ bắt nạt? "Cảm giác bị ép tường thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hỏi xong hắn liền hối hận.

Cái tật mồm miệng nhanh hơn não này đúng là tật xấu, trước đây mới quen Tô Thị A Thập Lục thì hắn có thể ôm thái độ nói đùa để hỏi vấn đề như vậy.

Nhưng hắn của hiện tại lại vạn vạn lần không thích hợp đùa giỡn chủ đề này. "Anh muốn thử không?" Tô Thị A Thập Lục soái khí hất đầu, tóc ngắn bay bay, dung mạo tinh xảo trông thật xinh đẹp.

Không đợi Tống Thư Hàng trả lời, A Thập Lục đột nhiên áp sát Tống Thư Hàng, khí thế kinh người.

Rõ ràng A Thập Lục vóc người nhỏ nhắn, nhưng Tống Thư Hàng thân hình cao lớn lại bị ép liên tục lùi lại, trong nháy mắt đã bị ép vào góc tường.

Góc tường này tạo hình kỳ lạ, tịnh không phải một bức tường thẳng đứng, mà là kiểu hai đoạn.

Bên dưới có một khối như nền móng nhô ra, cao khoảng một mét, bức tường thì dựng bên trên nền móng đó.

Tô Thị A Thập Lục hai tay xách túi lớn, cường thế áp sát.

Tống Thư Hàng bị dồn vào tường, cơ thể thuận thế ngồi xuống, ngồi lên vị trí nền móng kia, lưng dựa vào tường.

Đây là hắn bị Tô Thị A Thập Lục 'Kabedon' (ép tường) sao?

Có điều hai tay A Thập Lục đều xách túi lớn, nhìn cô cũng không có ý định đặt nguyên liệu nấu ăn xuống...

Cô ép tường Thư Hàng kiểu gì?

Đang suy tư, lại thấy Tô Thị A Thập Lục nhấc chân lên, xét theo tỷ lệ toàn thân thì là một đôi chân dài rất đẹp, bá đạo xoạc ngang thành một đường thẳng (xoạc chân chữ Nhất), giẫm lên bức tường ở vị trí vai Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục hôm nay mặc quần bò bó co giãn... bằng không đúng là không làm được tư thế này. "Cái này... tính là gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Bích đông (ép tường)." Tô Thị A Thập Lục giữ ánh mắt nhìn thẳng với Tống Thư Hàng: "Chiêu nhánh trong Bích đông: Thối đông (Ép tường bằng chân)." "Mở mang tầm mắt." Tống Thư Hàng đáp.

Tư thế này, dựa vào hơi gần, hắn có thể ngửi thấy mùi hương nhàn nhạt trên người Tô Thị A Thập Lục, thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của cô.

Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, sau đó Truyền âm nhập mật nói: "Nè, hai cô nương phía sau là ai thế?" "Cái cô nhỏ ấy... tên là gì nhỉ?

Chương 1237

Tôi còn chưa hỏi.

Tên trên mạng gọi là Sở Sở, là vợ qua mạng của Đậu Đậu.

Còn cô gái mặc âu phục trắng soái khí lớn hơn kia là Phù Sinh tiên tử, là người phụ nữ sắp trở thành chồng của Đậu Đậu." Tống Thư Hàng nhanh chóng truyền âm trả lời. "Chồng của Đậu Đậu?

Vừa nãy trong nhóm không phải nói là một gã chó đực sao?" Tô Thị A Thập Lục tò mò. "Chuyện này nói ra rất dài, toàn là sáo lộ (bài bản/chiêu trò).

Ba lần bảy lượt ngoặt, điển hình của sáo lộ thâm sâu nơi thành thị, tôi đến từ nông thôn bị lừa vào tròng sâu quá rồi.

Quay về tôi giải thích chi tiết với cô sau.

Có điều vị Phù Sinh tiên tử kia còn một thân phận nữa, cô ấy là truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Còn có chút nhân quả với tôi." Tống Thư Hàng truyền âm đáp. "Nhân quả?" Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc chớp mắt. "Ừ, tôi có thể đạt được công pháp 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' và thuận lợi tu luyện thành công, trong đó nhờ vào phúc của một rương di vật mà sư phụ Trúc Quản Tử trưởng lão của cô ấy để lại cho cô ấy." Tống Thư Hàng đáp. "À... chính là rương quần áo và ba mươi ba loại linh thú tinh, cùng với cuốn sách thuần dưỡng linh thú kia?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu. "Sau đó với tính cách của anh, có phải muốn trả lại toàn bộ di vật cho vị Phù Sinh tiên tử này không?" Tô Thị A Thập Lục lộ ra nụ cười đáng yêu.

Tống Thư Hàng vốn định trả lời [Đúng vậy, A Thập Lục cô hiểu tôi nhất] các kiểu.

Nhưng đột nhiên, trong lòng hắn khẽ động.

Trong khoảnh khắc này, hắn nạp tiền EQ thành công.

Đồ đã tặng cho con gái nhà người ta, lại đòi về là có ý gì? "Tôi chuẩn bị thu thập đủ linh thú tinh, trả lại cho Phù Sinh tiên tử.

Ngoài ra bản thảo 'Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn', tối nay tôi chuẩn bị chép lại một bản, giao cho cô ấy.

Còn những cái khác thì thôi, có cơ hội bồi thường cho cô ấy là được." Tống Thư Hàng cười ôn hòa nói.

Khóe miệng Tô Thị A Thập Lục lộ ra ý cười, hiển nhiên câu trả lời của Tống Thư Hàng khiến cô rất vui.

Với tính cách 'người đàn ông tốt' của Tống Thư Hàng, trong chuyện này có thể suy nghĩ đến cảm nhận của cô, cô rất hài lòng. "Trong rương quần áo đó, có mấy bộ tôi từng mặc qua rồi.

Cho nên, không thích hợp trả lại cho cô ấy nữa.

Các mẫu mã khác rất lớn, không hợp với tôi, tôi đều chưa đụng tới.

Quay về tôi trả lại đống quần áo còn dư cho anh, anh thay mặt tôi giao cho Phù Sinh tiên tử đi.

Dù sao cũng là di vật sư phụ cô ấy để lại cho cô ấy.

Đối với cô ấy mà nói, nhất định mang ý nghĩa rất đặc biệt." Tô Thị A Thập Lục ôn nhu nói.

Tống Thư Hàng đang định nói gì đó.

Lúc này, A Thập Lục nói: "Không cần từ chối...

Nếu anh cảm thấy ngại, thì nghĩ cách bồi thường cho tôi đi." Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi hỏi: "Muốn túi xách không?" "Anh tự xem mà làm." A Thập Lục cười hì hì, sau đó cô thu chân về, lùi lại một bước: "Đi thôi, về nhà.

Trưa nay, tôi sẽ thử trổ tài nấu nướng." Tống Thư Hàng há miệng, theo bản năng định hỏi [A Thập Lục cô biết nấu ăn không?].

Nhưng lời đến khóe miệng, hắn lại nhớ tới cái tật 'mồm miệng nhanh hơn não' của mình.

Thế là, hắn cưỡng ép uốn lưỡi nói: "Vậy tôi phải hảo hảo kỳ vọng vào bữa tiệc lớn của Thập Lục hôm nay rồi." Từ sau khi học 'ngôn ngữ viễn cổ', lưỡi của Thư Hàng uốn cực siêu. "Đảm bảo sẽ không khiến anh thất vọng." Tô Thị A Thập Lục xoay người, xách hai cái túi lớn, bước chân nhẹ nhàng đi về phía trước.

Phù Sinh tiên tử: "Tống tiên sinh, vị vừa rồi là hậu bối của ngài sao?" Sở Sở tiểu cô nương đồng thời hỏi: "Anh Tống, vừa rồi đó là cháu gái các kiểu của anh ạ?" Tô Thị A Thập Lục đang đi phía trước hơi khựng lại, sau đó cô cúi đầu nhìn xuống ngực mình...

Cô hẳn là vẫn còn cơ hội phát triển chứ nhỉ?

Cô bắt đầu tu luyện từ nhỏ, nên sau khi tấn thăng Nhị phẩm, tốc độ sinh trưởng đã giảm đi rất nhiều.

Theo lý mà nói, trong tình huống bình thường, sau khi cô tấn thăng Ngũ phẩm, cơ thể cũng nên phát triển thêm một chút mới đúng chứ?

Nhưng cô lại không kìm được nhớ tới Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử... tuổi tác đối phương cũng xấp xỉ cô. [Không đúng không đúng, Vũ Nhu Tử tuy nói tuổi tác xấp xỉ mình, nhưng tình huống của cô ấy khá đặc biệt.

Cho nên cô ấy phát triển tốt hơn mình cũng là bình thường.] Tô

Thị A Thập Lục thầm nghĩ trong lòng.

Phía sau, Tống Thư Hàng sờ sờ mặt: "Tôi thật sự già lắm sao?" "Ngài thoạt nhìn rất trẻ." Phù Sinh Tiên Tử vội vàng nói, cô không ngờ Bá Tống tiền bối lại để ý đến ngoại hình như vậy.

Thân là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh tuổi thọ không một ngàn năm thì cũng phải tám trăm năm chứ nhỉ? "Tống ca ca xét về ngoại hình thì vẫn còn khá trẻ.

Chỉ là khí chất rất trưởng thành." Sở Sở cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn đột nhiên nghĩ tới thánh danh 'Bá Tống' của mình.

Tuy viết là Bá Tống, nhưng người chịu ảnh hưởng từ uy áp của Thánh Ấn sẽ kéo dài chữ Bá kia ra, thậm chí còn lặp đi lặp lại thành 'Bá...

Bá'.

Có khi nào vì cái thánh danh chết tiệt này ảnh hưởng, nên người khác nhìn thấy hắn liền có cảm giác như nhìn thấy bậc cha chú không? [Cũng không biết đợi khi mình tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh, có thể Nhân Tiền Hiển Thánh thêm lần nữa không?

Đến lúc đó có thể ngưng tụ thêm một Thánh Ấn nữa không?

Hoặc là... có thể đổi 'thánh danh' đi một chút không?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu có thể đổi thánh danh, nhất định phải bỏ chữ 'Bá' đi!

Giả dụ chữ 'Bá' thật sự không thể bỏ đi, vậy ít nhất cũng phải ném nó ra sau đạo hiệu, ví dụ như Đao Bá chẳng hạn... ...

Đợi khi trở lại tòa nhà của Dược Sư, Thi cuối cùng cũng ngủ dậy, chỉ là cô nhóc vẫn còn buồn ngủ, ngốc nghếch ngồi bên bàn ăn, ngáp ngắn ngáp dài.

Cũng chính vì hôm nay trạng thái của Thi loli không tốt, nên A Thập Lục mới nhận nhiệm vụ làm bữa trưa.

Tiểu Thải thì bị Đông Phương Lục tiên tử đưa đi siêu độ vong hồn, chắc phải tối mới về.

A Thập Lục vào bếp, trù nghệ của cô vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng, đặc biệt là đao công, tuyệt đối là cấp bậc đầu bếp thế giới.

Thái, chặt, tỉa hoa, gọt...

Những tảng thịt kia được cô dùng đao pháp siêu nhanh, xoát xoát xoát vài cái đã thái xong.

Từng lát thịt mỏng như giấy, sau khi thái xong còn tự nhiên cuộn lại.

Khi dọn món, cả bàn thức ăn quả thực như nghệ thuật phẩm, món nào cũng đẹp mắt.

Ngoài đẹp ra, mùi vị cũng rất tuyệt.

Cái "rất tuyệt" này là do mấy hôm trước Tống Thư Hàng vừa hưởng thụ bữa tiệc đùi cá sấu của Biệt Tuyết Tiên Cơ, vị giác vẫn còn chịu kích thích và ảnh hưởng.

Nếu là bình thường, bàn thức ăn này của A Thập Lục tuyệt đối có thể xưng là mỹ vị. "Thập Lục, cô học làm Tiên trù à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không có, chẳng qua lúc ta luyện tập cơ sở đao pháp có luyện qua trong bếp.

A Thất đặc biệt thiết kế phương pháp huấn luyện cho ta đấy." Khóe miệng Tô Thị A Thập Lục nhếch lên.

Cho nên, trong đao pháp bá đạo của cô thỉnh thoảng sẽ có sự linh hoạt kinh người. ...

Sau bữa trưa, A Thập Lục trở về chỗ ở A Thất mua cho cô, thuận tiện đi xử lý thùng 'tiên thường' kia.

Thi tiếp tục quay về ngủ nướng.

Phù Sinh Tiên Tử được Tống Thư Hàng sắp xếp ở tầng năm, sau đó thả đệ tử hồ yêu tương tử ra, để nó nghỉ ngơi ở đây.

Cô bé Sở Sở có chút câu nệ, sau khi ăn xong, Tống Thư Hàng sắp xếp cho cô một phòng nghỉ ngơi, cô liền lấy laptop của mình ra.

Tống Thư Hàng vốn tưởng cô bé muốn chơi game...

Học kỳ trước cô bé này suốt ngày cùng Đậu Đậu cày game.

Không ngờ sau khi mở máy tính, cô bé mở vài văn bản ra, bắt đầu nghiêm túc học tập.

Trầm mê học tập không thể tự kiềm chế à.

Tống Thư Hàng cười hỏi: "Chăm chỉ thế?

Không chơi game à?" "Vâng, em muốn thi vào Đại học Giang Nam." Sở Sở gật đầu mạnh: "Tuy Đậu Đậu không học ở đại học này, nhưng em đã hẹn với Đậu Đậu rồi, em nhất định phải thi đậu vào đây." Muội tử này nghị lực thật.

Đậu Đậu cách cảnh giới Ngũ phẩm cũng không xa...

Đợi sau khi nó hóa hình, là có thể chính thức tới gặp mặt cô bé này rồi. "Đúng rồi Sở Sở, tên thật của em là gì?" Tống Thư Hàng hỏi, hắn đến giờ vẫn không biết cô bé này tên gì. "Giống nick trên mạng của em, Sở Sở Sở." Cô bé Sở Sở quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng: "Hả?" Vừa rồi hình như hắn nghe thấy ba chữ Sở? "Họ Sở, tên Sở Sở.

Bố em bị chập mạch, đặt tên cho em đấy." Cô bé Sở Sở nhe răng: "Năm đó em lén mang hộ khẩu và chứng minh thư, muốn tới đồn công an đổi tên.

Chương 1238

Kết quả dì ở đồn công an bảo em, giờ việc này không thuộc quyền quản lý của đồn công an, phải tới bộ phận khác, nơi đó mới là cơ quan đăng ký hộ khẩu.

Sau đó em lại mang hộ khẩu và chứng minh thư muốn tới bộ phận kia đổi tên, kết quả bị ba em bắt được." Tống Thư Hàng: "..." Kịch bản này sao quen thế nhỉ? "Bố em có đánh em không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tên Cao Mỗ Mỗ kia cũng từng làm chuyện ngu ngốc này, bị bố hắn bắt về tẩn cho một trận.

Hơn nữa không chỉ bố hắn ra tay, mẹ hắn cũng ra tay, nam nữ song đánh, đánh Cao Mỗ Mỗ hoài nghi nhân sinh. "Không đánh, ổng không nỡ.

Chỉ là kỳ nghỉ hè năm đó, một nửa thời gian em đều bị nhốt ở nhà, bị cấm túc nửa tháng." Sở Sở buồn bực nói. "Không sao, cái tên Sở Sở Sở này vẫn còn tốt chán, ít nhất em có thể trực tiếp giới thiệu với người ta mình tên là Sở Sở." Tống Thư Hàng an ủi: "Anh có ông bạn còn thảm hơn em.

Cậu ta tên là Cao Mỗ Mỗ, em không nghe nhầm đâu, cậu ta họ Cao, tên Mỗ Mỗ.

Năm đó cậu ta cũng từng định lén đi đổi tên, bị bố bắt được, sau đó bị tẩn cho một trận.

Đúng rồi, chính là người đeo kính ngồi cạnh anh hôm nay đấy, khá đẹp trai.

Cô gái nhỏ nhắn bên cạnh là bạn gái cậu ấy." "Phụt ~~" Sở Sở bật cười. "Em học bài đi, nếu có chỗ nào không hiểu có thể tới hỏi anh." Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở: "Cảm ơn Tống ca ca." Tống Thư Hàng cười vẫy tay, xoay người rời đi.

Cái xưng hô Tống ca ca này, hắn vẫn cảm thấy là lạ. ...

Sau đó, Tống Thư Hàng tranh thủ buổi trưa rảnh rỗi, mở một file Word trên máy tính, nhập nội dung cuốn "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn" vào.

Còn mấy tấm hình thì phải đợi in ra xong mới vẽ tay lên được.

Nửa tiếng sau, Tống Thư Hàng cười khổ hoạt động bả vai: "Đánh máy đúng là công việc cực nhọc." Hắn chỉ việc gõ nội dung trong đầu ra máy tính, nửa tiếng cũng chẳng gõ được bao nhiêu chữ.

Tên Cao Mỗ Mỗ kia thế mà lại chọn viết tiểu thuyết, ngày nào cũng phải dành mấy tiếng đồng hồ để gõ chữ, đúng là tự tìm khổ.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang thầm phàn nàn về Cao Mỗ Mỗ, sau lưng truyền đến tiếng gõ cửa. "Mời vào." Tống Thư Hàng nói, cách cánh cửa hắn đã cảm ứng được khí tức của Phù Sinh Tiên Tử.

Phù Sinh Tiên Tử đẩy cửa vào, liếc mắt liền thấy nội dung "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn" trên máy tính Tống Thư Hàng. "Cảm ơn Bá Tống tiền bối." Phù Sinh Tiên Tử lên tiếng. "Không cần khách sáo, tìm tôi có việc gì không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Phù Sinh Tiên Tử gật đầu: "Bá Tống tiền bối, ngài cũng tu luyện 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' đúng không?" Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu. "Vậy, 'bản mệnh pháp khí' phối hợp mà Bá Tống tiền bối lựa chọn là gì?" Phù Sinh Tiên Tử lên tiếng hỏi. "Bản mệnh pháp khí?" Tống Thư Hàng tò mò nhìn Phù Sinh Tiên Tử, sao cô ấy đột nhiên hỏi vấn đề này?

Tuy Tống Thư Hàng cũng muốn tìm cơ hội nói chuyện với cô về loại bản mệnh pháp khí tổ hợp đặc thù của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', không ngờ Phù Sinh Tiên Tử lại tự mình nhắc tới. "Vâng, là thế này.

Tôi cảm ứng được Bá Tống tiền bối hẳn là tu luyện hệ 'Kình' (Cá voi) trong ba mươi ba loài thú phải không? 'Bản mệnh pháp khí' phối hợp với hệ này ở Tam Thập Tam Thú Thần Tông chúng tôi đã thất truyền từ lâu.

Còn có Lạc đà, Tượng (Voi), Quy (Rùa), phương pháp luyện chế bản mệnh pháp khí của ba hệ này cũng đều đã thất truyền.

Cho nên, tôi vẫn luôn tò mò bản mệnh pháp khí phối hợp của hệ 'Cự Kình' rốt cuộc là gì?" Phù Sinh Tiên Tử chớp mắt hỏi.

Trong mắt cô, Bá Tống tiền bối là Bát phẩm Huyền Thánh, thậm chí còn hiểu rõ chuyện của 'Viễn Cổ Thiên Đình Thú Thần Bộ'.

Rất có khả năng công pháp của Bá Tống Huyền Thánh chính là truyền thừa từ 'Viễn Cổ Thiên Đình Thú Thần Bộ'.

Nếu thật sự như vậy, trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông, bản mệnh pháp khí hệ 'Cự Kình' đã thất truyền, nói không chừng trong tay Bá Tống tiền bối lại có thành phẩm pháp khí thì sao?

Tống Thư Hàng: "..." Nhìn trời, nhìn đất, nhìn không khí.

Tâm mệt quá, hắn còn đang nghĩ làm sao lấy được bản mệnh pháp bảo phối hợp với 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' từ tay Phù Sinh Tiên Tử, không ngờ bản mệnh pháp bảo hệ 'Cự Kình' thế mà lại thất truyền rồi.

Ngược lại Phù Sinh Tiên Tử còn muốn tìm hiểu bản mệnh pháp bảo hệ 'Cự Kình' từ chỗ hắn.

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng thật sự có cảm giác muốn 'đậu

đậu'. ...Không đúng, Đậu Đậu sắp gả cho Phù Sinh Tiên Tử trước mắt rồi, không thể đùa linh tinh được.

Vợ bạn không được chọc ghẹo!

Phù Sinh Tiên Tử thấy Tống Thư Hàng trầm mặc, vội vàng nói: "Bá Tống tiền bối ngài đừng hiểu lầm, tôi không phải muốn lấy được phương pháp tu luyện bản mệnh pháp khí hệ 'Kình' từ ngài.

Dù sao...

Tam Thập Tam Thú Thần Tông cũng đã không còn, tôi cũng không có ý định gom đủ công pháp tông môn.

Tôi chỉ đơn thuần tò mò bản mệnh pháp khí phối hợp hệ 'Cự Kình' có hình dạng thế nào thôi?" "Phù Sinh đạo hữu hiểu lầm rồi." Tống Thư Hàng cười lắc đầu, sau đó nói: "Sự thật là, vì một số nguyên nhân đặc thù, đến giờ tôi vẫn chưa luyện chế bản mệnh pháp khí." "Hả??" Phù Sinh Tiên Tử trợn to hai mắt, sau đó cô lập tức não bổ ra rất nhiều kịch bản: "Chẳng lẽ, Bá Tống tiền bối cũng vì không có phương pháp luyện chế bản mệnh pháp khí phối hợp, cho nên vẫn luôn không luyện chế bản mệnh pháp khí?" "Gần như là vậy." Tống Thư Hàng cười khổ.

Phù Sinh Tiên Tử sửng sốt, sau đó cảm thán: "Bá Tống tiền bối ngài lợi hại quá, không có bản mệnh pháp khí mà vẫn có thể tấn thăng tới Bát phẩm." Bản mệnh pháp khí cực kỳ quan trọng đối với một tu sĩ.

Tốt nhất là khi ở cảnh giới Tứ phẩm phải luyện chế bản mệnh pháp khí ra.

Một kiện bản mệnh pháp khí tốt có thể giúp tu sĩ tăng tỷ lệ thành công lên hơn ba thành khi độ thiên kiếp Ngũ phẩm!

Hơn nữa, bản mệnh pháp khí có thể không ngừng nâng cấp theo cảnh giới của chủ nhân.

Thỉnh thoảng có được một số dược liệu trân quý, thêm vào bản mệnh pháp khí cũng có thể khiến nó trở nên mạnh hơn.

Bá Tống Huyền Thánh trước mắt tấn thăng tới Bát phẩm mà lại chưa hề luyện chế bản mệnh pháp khí!

Nói cách khác, Bá Tống tiền bối vẫn luôn độ kiếp với xác suất thấp hơn tu sĩ bình thường 'ba thành'.

Như vậy mà hắn vẫn trở thành Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, đủ thấy thực lực của hắn khủng bố cỡ nào.

Chẳng trách vị Thất phẩm Tôn Giả nhìn có vẻ rất ngầu lúc trước, chớp mắt đã bị xử đẹp.

Phù Sinh Tiên Tử cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh thực sự quá bá khí, không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh.

Tin tức nội bộ này, sau khi về cô có thể chém gió với đám bạn thân cả nửa ngày. "Có điều, Phù Sinh đạo hữu.

Về bản mệnh pháp khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, tôi vừa khéo có chút nghi hoặc muốn hỏi cô." Tống Thư Hàng xoay ghế đối diện với Phù Sinh Tiên Tử.

Phù Sinh Tiên Tử lập tức nghiêm túc đáp: "Bá Tống tiền bối mời nói." "Không cần nghiêm túc như vậy, tôi chỉ hỏi vài vấn đề nhỏ thôi." Tống Thư Hàng nói: "Bản mệnh pháp khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông có tới ba mươi ba loại, mỗi loại đều phối hợp với một hệ tu luyện 'Thú' sao?" "Đúng vậy." Phù Sinh Tiên Tử nói. "Vậy... mỗi một loại pháp khí phối hợp đều là pháp khí tổ hợp sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn nhớ Tà Ma Thương Thử từng nhắc với hắn, Bạch tiền bối Two thỉnh thoảng nói bản mệnh pháp bảo bí truyền của Tam Thập

Tam Thú Thần Tông rất thú vị, là một loại pháp bảo tổ hợp.

Nhưng nghe Phù Sinh Tiên Tử giới thiệu, cảm giác có chút không đúng lắm. "Pháp bảo tổ hợp?

Không có đâu.

Pháp bảo phối hợp của mỗi hệ đều khác nhau, hơn nữa đều là đơn nhất, cũng không phải pháp khí tổ hợp gì." Phù Sinh Tiên Tử đáp. "Trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông có bí truyền pháp bảo tổ hợp nào không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Phù Sinh Tiên Tử lắc đầu: "Không có, từ trên xuống dưới tông môn chúng tôi đều luyện pháp khí đối ứng với công pháp.

Ngoại trừ Cự Kình, Lạc Đà vài hệ đã thất truyền phương pháp luyện chế ra, tôi chưa từng nghe nói đến pháp khí tổ hợp gì cả." Tống Thư Hàng hơi nheo mắt.

Phù Sinh Tiên Tử không nói dối...

Mà Bạch tiền bối Two chắc chắn cũng sẽ không nói sai.

Đã như vậy thì có một khả năng.

Ba mươi ba loại pháp khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là pháp khí tổ hợp.

Luyện chế toàn bộ ba mươi ba loại pháp khí ra là có thể tổ hợp thành một kiện pháp khí hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy có lý, cũng chỉ có loại pháp khí tổ hợp khổng lồ này mới có thể khiến Bạch tiền bối Two hứng thú và khen ngợi. [Nói đi cũng phải nói lại, Bạch tiền bối Two khen ngợi sự tuyệt diệu của bản mệnh pháp khí tổ hợp, liệu trong tay ngài ấy có bản hoàn chỉnh của thần khí tổ hợp không nhỉ?] Tống Thư Hàng nghĩ đến đây, hai mắt lập tức sáng lên.

Nếu có thể tìm được Bạch tiền bối Two thì tốt rồi.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại thở dài.

Bạch tiền bối Two thần xuất quỷ một, xưa nay chỉ có ngài ấy tìm hắn, hắn làm sao tìm được Bạch tiền bối Two?

Tà Ma Thương Thử thì có thể liên hệ với Bạch tiền bối Two, nhưng tên này tuyệt đối sẽ không giúp hắn liên hệ.

Trừ phi lần sau lại đánh bại gã, lập cá cược, bắt gã giúp đỡ. "Cũng không biết Bạch tiền bối Two chạy đi đâu rồi." Tống Thư Hàng lẩm bẩm. "Hả?" Phù Sinh Tiên Tử tò mò hỏi. [Tìm ta có việc gì?] Đột nhiên, một giọng nói vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, là giọng của Bạch tiền bối Two.

Tống Thư Hàng: "..." Sau đó, hắn cười vẫy tay với Phù Sinh Tiên Tử, rồi nhắm mắt lại, bắt đầu giao lưu với Bạch tiền bối Two: [Bạch tiền bối, 'bản mệnh pháp khí tổ hợp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông' mà ngài từng nhắc tới, có phải là chỉ việc luyện chế toàn bộ ba mươi ba loại bản mệnh pháp khí phối hợp, sau đó tổ hợp lại không?] Bạch tiền bối Two: [Biết hát không?] Tống Thư Hàng: "Hả?" Bạch tiền bối Two: [Hát một bài đi, hát xong ta sẽ trả lời câu hỏi của ngươi.

Vốn định bảo ngươi kể chuyện cười nữa, nhưng chuyện cười ngươi kể chán quá, còn chẳng bằng truyện cười lạnh của yêu sủng nhà ngươi.] Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối Two: [Có hát không?

Không hát ta đi đấy nhé?] "Hát!" Tống Thư Hàng nghiến răng, nhưng hát bài gì bây giờ?

Nhắc tới hát, hắn cũng thích nhiều bài, nhất thời không biết chọn bài nào cho hay. "Hả?" Phù Sinh Tiên Tử nghi hoặc.

Tống Thư Hàng sáng mắt lên, thuận miệng hỏi: "Phù Sinh đạo hữu, cô có thích bài hát nào không?" Mắt Phù Sinh Tiên Tử sáng rực:

"Có!" "Bài gì?

Nói nghe thử xem, tôi đột nhiên muốn hát, nếu tôi cũng biết hát thì sẽ hát cùng cô." Tống Thư Hàng nói. "Gần đây tôi điên cuồng mê luyến nhạc Heavy Metal, cảm giác đen tối trí mạng trong tiếng hát quá kích thích." Phù Sinh Tiên Tử nói.

Chương 1239

Tống Thư Hàng: "..." Phù Sinh Tiên Tử rốt cuộc là khuyển nương giống gì vậy? "Trong đó, gần đây tôi thích nhất là ban nhạc Good Luck, ban nhạc này tuy mới, nhưng mỗi lần chủ xướng cất giọng đều mang đến cảm giác tử vong, mỗi lần nghe bài hát của anh ấy, tôi đều có cảm giác muốn hôn mê." Phù Sinh Tiên Tử tiếp tục nói. "Ban nhạc Good Luck?

Ban nhạc May Mắn?" Tống Thư Hàng nghi hoặc, chưa nghe tên ban nhạc này bao giờ: "Tác phẩm tiêu biểu là gì?" Nghe Phù Sinh Tiên Tử giới thiệu, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới một vị tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nhưng não hắn theo bản năng cự tuyệt khả năng này, cự tuyệt nhớ tới vị tiền bối kia, thậm chí ngay cả tên đối phương cũng cự tuyệt nhớ lại. "Không có tác phẩm tiêu biểu, chính xác mà nói, mỗi bài hát của ban nhạc này đều là kinh điển, trong giới Heavy Metal đen tối, mỗi bài hát của ban nhạc đều là truyền kỳ.

Mỗi lần mở live concert, chủ xướng hát xong, ngay cả thành viên trong ban nhạc cũng sùi bọt mép ngã ra đất!

Cả hiện trường người có thể đứng vững sống sót đến cuối cùng không quá mười người.

Các fan hâm mộ đều kiêu ngạo vì có thể sống sót đứng vững đến cuối cùng!

Để tôi nói về bài hát mới của ban nhạc đi, bài 'Thất Sát Ca' trong album gần đây, cực kỳ đã.

Tôi hát thử một đoạn cho tiền bối nghe nhé." Nói xong, Phù Sinh Tiên Tử soái khí tháo dây buộc tóc, để mái tóc dài xõa tung.

Vãi chưởng, quả nhiên là Tạo Hóa tiền bối.

Ngài ấy lập ban nhạc từ bao giờ thế?

Còn đặt cái tên Tây là Good Luck?

Hố người cũng không hố kiểu này chứ. "Đừng!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng Phù Sinh Tiên Tử đã khàn cả giọng bắt đầu gào lên: "Giết giết giết, vạn vật đều có thể giết, kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, đều có thể giết!

Kẻ nghịch thiên đứng chết quỳ cũng chết!" Phù Sinh Tiên Tử quả nhiên là một mỹ nhân soái khí, khi cô hất tóc lắc đầu, mái tóc dài tung bay, trông có một vẻ đẹp phản nghịch dị thường.

Tuy nhiên đáng sợ là, cô là fan cứng của Tạo Hóa Pháp Vương, hơn nữa cách hát của cô đã được luyện tập khổ cực, hát lên rất có phong thái của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng cảm giác lỗ tai mình trúng độc...

Tiếng hát của Phù Sinh Tiên Tử đương nhiên không có sức mạnh quỷ dị tống người ta vào bệnh viện như Tạo Hóa Pháp Vương, nhưng khi nghe tiếng hát của cô, Tống Thư Hàng lại không kìm được nhớ tới bản gốc 'Thất Sát Ca' của Pháp Vương, hơn nữa còn là phiên bản Pháp Vương 'Thất Sát Ca' cường hóa bởi đại phong xa của Lệ Chi Tiên Tử.

Vừa nhớ tới hình ảnh này, Tống Thư Hàng liền cảm giác đau não, huyệt thái dương giật giật, căng tức.

Hắn cảm thấy sao mình lại ngứa mồm thế chứ, nghe thấy sở thích của Phù Sinh Tiên Tử là 'nhạc Heavy Metal đen tối' còn thuận miệng hỏi tiếp làm gì?

Hắn lẽ ra phải quyết đoán cắt đứt chủ đề này ngay...

Mới tác tử thế này, lại còn ngốc manh ngốc manh như vậy, Phù Sinh Tiên Tử không phải là Husky đấy chứ? [Hát hay lắm!] Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối Two vang lên trong đầu: [Lời và giai điệu bài này đều rất tuyệt, hay đấy.

Ta muốn nghe bài này, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi hát đi.] Nói thật lòng...

Tạo Hóa Pháp Vương có trình độ âm luật thực sự rất cao.

Bài hát của ngài ấy nếu giao cho người khác hát, bài nào cũng là kinh điển, giao cho chính ngài ấy hát, bài nào cũng có thể mang đến tuyệt vọng cho người ta. [Đổi bài khác được không?] Tống Thư Hàng cười khổ. [Không, bài này đi.

Ta thích.

Hát đi, ngươi hát càng hay, lát nữa ta cho ngươi càng nhiều tình báo.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng nhe răng...

Thế giới này nếu có thuốc hối hận, hắn nhất định phải làm vài tấn. "Tiền bối, cảm giác thế nào?" Lúc này, Phù Sinh Tiên Tử hát xong 'Thất Sát Ca', khuôn mặt soái khí tràn đầy vẻ hưng phấn. "Hát, rất tốt." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Nào, vừa khéo tôi cũng từng nghe bài Thất Sát Ca này, chúng ta song ca một lần nhé?" "Không thành vấn đề!

Lần này tôi nhất định có thể hát nhập tâm hơn." Hai mắt Phù Sinh Tiên Tử phát sáng...

Tri kỷ a, cô khó khăn lắm mới tìm được một vị tiền bối có cùng sở thích: "Tôi có bản ghi âm gốc ở đây, chúng ta có nên mở lên không?" Tống Thư Hàng lập tức mặt mày tái nhợt, bản ghi âm gốc của Tạo

Hóa Pháp Vương?

Đáng sợ, cái thứ này mà mở ra thì người trong phòng này tiêu đời hết. "Không cần đâu, chúng ta hát chay là được rồi.

Uy lực của bản gốc quá mạnh, vừa mở lên là hai ta không hát nổi đâu." Tống Thư Hàng miễn cưỡng tìm một cái cớ. "Không sao đâu tiền bối.

Tôi có thể chỉnh sang bản không lời, chỉ lấy nhạc nền phối nhạc cho chúng ta thôi." Phù Sinh Tiên Tử nói. "Vậy...

được rồi." Tống Thư Hàng nói.

Thế là Phù Sinh Tiên Tử vui vẻ lấy điện thoại ra, cài đặt một lát rồi bắt đầu phát.

Tiền tấu tiết tấu nhanh của 'Thất Sát Ca' vang lên.

Phù Sinh Tiên Tử đánh nhịp. "Giết giết giết, vạn vật đều có thể giết, kẻ bất trung bất hiếu, bất nhân bất nghĩa, đều có thể giết!

Kẻ nghịch thiên đứng chết quỳ cũng chết!" Phù Sinh Tiên Tử bắt đầu lắc đầu.

Tống Thư Hàng kiên trì hát theo. [Chính là cái vị này, hi hi hi hi.] Trong đầu, Bạch tiền bối Two vui vẻ cười.

Đang hát, điện thoại Tống Thư Hàng đột nhiên đổ chuông.

Hắn vừa hát vừa móc điện thoại ra.

Là một số lạ, hình như là điện thoại cố định nước ngoài.

Thế là hắn thuận tay trượt nghe. "Alo, Thư Hàng tiểu hữu à.

Ta là Tạo Hóa Pháp Vương đây, Đấu Chiến Phật Tông hội có vài đệ tử xuống núi, đến lúc đó sẽ tìm cậu đóng cái dấu, một hai hôm nữa sẽ tới khu vực Giang Nam.

Ơ?

Nhạc này... không phải là 'Thất Sát Ca' của ta sao?

Thư Hàng tiểu hữu các cậu đang hát bài này à?

Các cậu thích bài này sao?

Nào nào nào, đừng cúp máy, ta hát cùng các cậu!

Giết giết giết giết giết ~~" Tống Thư Hàng: "..." Mamephe, Mamephe, Mamephe!

Tống Thư Hàng chỉ hận tốc độ tay mình không đủ nhanh...

Hắn tuyệt đối nên cúp máy ngay khoảnh khắc Tạo Hóa Pháp Vương nói 'Ta là Tạo Hóa Pháp Vương'.

Hoặc là nên cúp máy ngay khi nghe thấy giọng Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhưng phản ứng của hắn chậm một nhịp.

Có thể là do Phù Sinh Tiên Tử lắc lư gào thét 'Thất Sát Ca' trước đó đã gây nhiễu tinh thần hắn, hoặc là các nguyên nhân khác.

Dù sao thì ngón tay hắn cũng chậm một nhịp.

Sau đó, tiếng hát khủng bố của Tạo Hóa Pháp Vương đã truyền ra từ điện thoại.

Hơn nữa lần này điện thoại Tống Thư Hàng còn đang để sát tai.

Có thể nói lần này là ma âm quán não thực sự.

Quỷ khóc thần gào, trời long đất lở, núi không mòn, sông cạn khô...

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng phảng phất như nhìn thấy tận thế.

Cơ thể hắn mềm nhũn, suýt chút nữa nằm rạp xuống đất..

Thấp thoáng, hắn nhìn thấy cụ cố đã khuất của mình, nở nụ cười hiền từ, dang rộng đôi tay trong tầng mây trắng, mở ra vòng tay ấm áp với hắn.

Mấy ngày không gặp, uy lực tiếng hát của Pháp Vương lại tăng lên không ít, lực sát thương tăng gấp bội.

Sắp chết, sắp chết, sắp chết...

Hiện tại hắn duy nhất thấy may mắn là điện thoại của mình không mở 'loa ngoài'...

Nếu không tiếng hát của Pháp Vương sẽ vang vọng khắp phòng, thậm chí cả tòa nhà, triệt để mở ra hình thức tử vong.

Lúc này, Phù Sinh Tiên Tử bên cạnh sáng mắt lên...

Dù sao cô cũng là đại yêu cấp Ngũ phẩm, hơn nữa còn là họ khuyển, thính lực cực tốt.

Cho nên âm thanh truyền ra trong điện thoại Tống Thư Hàng, cô nghe rõ mồn một! [Đây là...

Giọng của Tạo Hóa tiên sinh chủ xướng ban nhạc Good Luck!

Bá Tống tiền bối thế mà lại quen biết vị Tạo Hóa tiên sinh này?] Phù Sinh Tiên Tử cả người đều hăng hái hẳn lên. ...

Tống Thư Hàng run rẩy đưa điện thoại ra xa tai mình, may là không mở loa ngoài, sau khi đưa điện thoại ra xa, hắn cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cả người cũng hồi phục chút sức lực.

Sau đó, hắn nhanh chóng vươn tay định cúp máy.

Hắn còn trẻ, vẫn chưa muốn chết.

Phù Sinh Tiên Tử nhìn thấy Tống Thư Hàng run rẩy vươn tay ấn nút cúp máy, lập tức kinh hãi.

Chương 1240

[Sao có thể như vậy?

Bá Tống tiền bối thế mà lại muốn cúp máy?] Phù Sinh Tiên Tử cuống lên, cả người bay nhào tới: "Bá Tống tiền bối thủ hạ lưu tình!" "Hả?" Tống Thư Hàng ngơ ngác, sau đó liền thấy Phù Sinh Tiên Tử bay nhào về phía mình.

Tống Thư Hàng lùi lại một bước nhỏ, tránh cú vồ của khuyển nương: "Cô làm gì thế?" "Tiền bối xin hãy đưa điện thoại cho tôi, tôi có mang tai nghe, xin hãy để tôi nghe hết tiếng hát của chủ xướng Tạo Hóa!" Phù Sinh Tiên Tử nhanh chóng móc ra một cái tai nghe điện thoại thông dụng.

Tống Thư Hàng: "..." Tay hắn vẫn còn hơi run đưa điện thoại cho Phù Sinh Tiên Tử: "Đừng mở loa ngoài." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Phù Sinh Tiên Tử vui vẻ cắm tai nghe vào điện thoại Thư Hàng, hạnh phúc đeo lên tai mình.

Một khắc sau, sắc mặt Phù Sinh Tiên Tử nhanh chóng trở nên trắng bệch, hai mắt cũng trở nên mê ly.

Nhưng thiên kiếp trên mặt cô lại lộ ra biểu cảm rất hưởng thụ.

Tống Thư Hàng trầm mặc.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, có độc.

Đồng thời, giọng nói của Bạch tiền bối Two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng: [Trời đất ơi, vừa rồi người hát trong điện thoại là bạn ngươi à?

Tiếng hát này quả thực điêu bảo (cực đỉnh), tràn đầy sức phá hoại bùng nổ.] Tống Thư Hàng hoảng hốt trong lòng...

Bạch tiền bối Two sẽ không phải yêu thích giọng hát này rồi chứ? [Yên tâm đi, loại tiếng hát sức phá hoại quá mạnh này, ta thưởng thức không nổi.

Vị đạo hữu này của ngươi vừa cất giọng, cảm giác quả thực là ô nhiễm tinh thần.] Bạch tiền bối Two đưa ra định nghĩa cho giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng: [Tất nhiên rồi, lực sát thương trong tiếng hát của Pháp Vương nổi tiếng thiên hạ, ngài ấy là tồn tại có thể dùng một khúc tống mấy chục vạn người vào bệnh viện đấy.] [Tống mấy chục vạn người vào bệnh viện?] Bạch tiền bối Two tò mò. [Không chỉ vậy, hiện tại ngài ấy còn đang mở lưu diễn ở nước ngoài...

Nghe nói trận nào cũng chật kín, mỗi trận đều đảm bảo có mấy vạn người tới xem, lúc nhiều nhất nghe nói có hơn hai mươi vạn người.

Nguyên nhân dân số nước ngoài ít, tôi coi như đã hiểu rồi.] Tống Thư Hàng cảm thán.

Bạch tiền bối Two: [Thú vị!] Tống Thư Hàng: "..." Có phải hắn lại nói điều gì không nên nói rồi không. [Vị đạo hữu này của ngươi hiện đang ở đâu?] Bạch tiền bối Two nói: [Ta muốn đi xem concert của hắn.] Xem ra Bạch tiền bối Two chỉ hứng thú với concert của Tạo Hóa Pháp Vương. [Lát nữa tôi hỏi thử xem.

Đợi Phù Sinh Tiên Tử nghe xong đã...] Tống Thư Hàng nói, vừa nói hắn vừa nhìn Phù Sinh Tiên Tử.

Chỉ thấy Phù Sinh Tiên Tử đột nhiên lắc đầu kịch liệt, lắc hơn mười cái xong, cô phát ra tiếng kêu cao ~~~ trào: "A a a a ~~" Tiếp đó, cả người cô mềm nhũn ngất xỉu xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Tạo Hóa Pháp Vương cất giọng hát ở đầu dây bên kia, Phù Sinh

Tiên Tử lại cắm tai nghe vào nghe, tác tử như vậy, sao có thể không ngất?

Tống Thư Hàng tiến lên, ngồi xổm xuống chọc chọc Phù Sinh Tiên Tử.

Cơ thể Phù Sinh Tiên Tử run lên một cái, sùi bọt mép. "Chưa chết." Tống Thư Hàng cẩn thận tháo tai nghe của cô xuống.

Thấp thoáng, từ trong tai nghe truyền ra tiếng hát ngân dài của Tạo Hóa Pháp Vương...

Một khúc 'Thất Sát Ca' đã gần đến hồi kết.

Sau tiếng ngân dài kết thúc, Tạo Hóa Pháp Vương thở hắt ra: "Thống khoái!" Tống Thư Hàng vỗ tay bép bép bép: "Pháp Vương tiền bối ngài hát hay lắm, hiện tại ngài đang mở concert ở đâu thế?" "Trạm tiếp theo phải đi tới một nơi gọi là 'Lạc Sơn Kê' (Los Angeles) ở Mỹ, hình như đọc là vậy, quên mất tên chính thức gọi là gì rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, địa danh Lạc Sơn Kê này cũng khá thú vị, thú vị hơn Gà Rụng Lông (Lạc mao kê) nhiều." Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ nói: "Ở đó có gần mười vạn ca mê (fan ca nhạc), đang đợi ta tới hát, mang đến cho bọn họ sự hưởng thụ như địa ngục." "Tạo Hóa tiền bối cố lên, hãy để người toàn thế giới đều thần phục dưới tiếng hát của ngài đi.

Vậy tạm biệt nhé." Tống Thư Hàng cười khan nói.

Nói xong, cũng không đợi Tạo Hóa tiền bối nói thêm, hắn nhanh chóng cúp điện thoại...

Chỉ sợ Pháp Vương đột nhiên tâm huyết dâng trào, hát tặng hắn bài mới thì tiêu đời.

Sau khi thu hồi điện thoại, Tống Thư Hàng nói trong đầu: [Bạch tiền bối, nghe ngóng được rồi.

Tiếp theo Tạo Hóa tiền bối sẽ ở 'Lạc Sơn Kê' nước Mỹ, a phi, bị Pháp Vương lái nhịp rồi.

Tóm lại là mở concert ở chỗ đó.] Bạch tiền bối Two: [Khoảng cách hơi xa, nhưng với trạng thái hiện tại của ta chắc không thành vấn đề.

Vậy ta đi tới đó một chuyến đây.] [Đợi đã, Bạch tiền bối, ngài còn chưa trả lời câu hỏi của ta.] Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Bạch tiền bối Two trầm mặc giây lát: [Nhưng ngươi vẫn chưa hát xong.] [Đã hát gần xong rồi mà, sắp đến đoạn kết, cho qua đi.] Tống Thư Hàng nói: [Hơn nữa, chẳng phải nhờ đó mà ngài cũng tìm được việc mới hứng thú sao.] [Ngụy biện.] Bạch tiền bối Two: [Thôi được, lần này coi như ngươi qua cửa.

Chuyện cười kể không hay, hát cũng bình thường.

Thư Hàng tiểu hữu, làm người nhất định phải có sở trường mới được a.] Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối Two: [Vậy trả lời câu hỏi trước đó của ngươi, pháp khí bí truyền tổ hợp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, đích xác là do ba mươi ba loại pháp khí phối hợp tổ hợp thành.

Suy đoán của ngươi không sai.] [Nhưng mà, trong ba mươi ba loại bản mệnh pháp khí của Thú Thần Tông, có vài loại đã thất truyền rồi.] Tống Thư Hàng nhíu mày nói. [Tới cảnh giới này của ta, sau khi xem qua ba bốn loại pháp khí phối hợp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, là có thể lập tức suy đoán ra toàn bộ diện mạo của nó.

Ba mươi ba loại bản mệnh pháp khí này, tức tức tương quan, có nhiều loại biến hóa.

Là pháp khí hiếm hoi khiến ta cũng nảy sinh dục vọng sưu tầm.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: [Vậy, trong tay Bạch tiền bối ngài cũng không có thủ pháp luyện chế pháp bảo bí truyền hoàn chỉnh của Tam Thập Tam Thú sao?] [Nói nhảm, ngươi đều nói bản thân 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' đã thất truyền vài loại thủ pháp luyện chế pháp khí rồi, ta lấy đâu ra bản hoàn chỉnh?

Nếu ngươi có bản hoàn chỉnh, thì có thể cho ta một phần thủ pháp luyện chế, ta sẽ đổi cho ngươi vật ngang giá khiến ngươi hài lòng.

Kho tàng của ta, cực kỳ cực kỳ phong phú đấy.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng cười khổ: [Tam Thập Tam Thú Thần Tông đều đã bị diệt rồi, ta lấy đâu ra bản hoàn chỉnh?] [Trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông, đích xác không tìm thấy bản hoàn chỉnh của pháp khí bí truyền này.

Nhưng mà...

Tam Thập Tam Thú Thần Tông từ đâu mà ra?

Chính ngươi cũng nói qua, nó là chi nhánh của 'Thú Thần Bộ' thuộc Viễn Cổ Thiên Đình.

Cho nên, ngươi có thể suy nghĩ bắt tay vào từ phương diện này.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: [Viễn Cổ Thiên Đình Thú Thần Bộ, so với Tam Thập Tam Thú Thần Tông lại càng hư vô mờ mịt, Tam Thập Tam Thú Thần Tông còn có di chỉ để tìm, Thú Thần Bộ thì ngay cả di chỉ có còn hay không cũng là vấn đề.] [Vậy ta cũng hết cách ~~ Dù sao, chuyện Viễn Cổ Thiên Đình phát sinh sau thời đại của ta.

Ta vẫn luôn ở tại Cửu U Thế Giới, hiểu biết rất ít về đoạn lịch sử này.] Bạch tiền bối Two nói: [Hỏi xong rồi, vậy ta đi đây.

Bái bai.] Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng trả lời, giọng nói của Bạch tiền bối Two đã biến mất. "Thú Thần Bộ, ta đi đâu tìm Thú Thần Bộ đây." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, người đầu tiên hắn nghĩ tới là Hằng Hỏa Chân Quân.

Hằng Hỏa Chân Quân từng nói, sau khi Viễn Cổ Thiên Đình bị diệt, Nho gia đã âm thầm thu thập rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình.

Mười mảnh vỡ chuyển tặng cho hắn kia, đều chỉ là những mảnh vỡ Thiên Đình rất nhỏ không có giá trị nghiên cứu.

Ngoài những thứ đó ra, Nho gia âm thầm còn nắm giữ không ít mảnh vỡ lớn hơn.

Có lẽ, chỗ Hằng Hỏa Chân Quân sẽ có tình báo?

Tống Thư Hàng mở điện thoại, đăng nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong nhóm, Dược Sư và vài vị tiền bối đang bàn luận thông tin về phương diện 'trồng trọt linh thảo'.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, thỉnh thoảng cũng sẽ nói về một số chuyện tu luyện đứng đắn.

Tống Thư Hàng online: "@Hằng Hỏa tâm mệt quá rất muốn về hưu, Hằng Hỏa tiền bối, có online không?" Một lúc lâu, Hằng Hỏa Chân Quân không có phản ứng.

Xem ra Chân Quân không online...

Cũng đúng, các đạo hữu trong nhóm đều rất bận, không phải ai cũng giống Bắc Hà tiền bối, vĩnh viễn online.

Đợi Hằng Hỏa Chân Quân online rồi nói sau.

Bắc Hà Tán Nhân: "Thư Hàng tiểu hữu có việc gì à?" "Muốn tìm Hằng Hỏa Chân Quân hỏi chút chuyện về Viễn Cổ Thiên Đình." Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời hắn nhìn thấy Phù Sinh Tiên Tử đang hôn mê, bèn thuận miệng hỏi: "Nói đi cũng phải nói lại, chỗ tôi có một vị đạo hữu, ngất xỉu vì tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, chọc chọc cũng không phản ứng.

Tôi muốn hỏi, cứ vứt cô ấy ở đó để cô ấy tự nhiên tỉnh lại, chắc không vấn đề gì chứ?" "Chú định cô độc cả đời (Chú cô sinh)." Cuồng Đao Tứ Lãng nhanh chóng nói. (Về tên chương trước, tên chương VIP không thể sửa đổi ~~~ Ý nghĩa từ này đối với tôi, cũng là mấy ý như 'đệt' (ngã nhật) các kiểu.

Trước đây tôi cũng dùng vài lần, hoàn toàn không có ai nhắc nhở tôi a?

Phải biết rằng, tôi chính là người đàn ông rất chú ý khu bình luận!) Diệt Phượng Công Tử: "Chú cô sinh +1" Lệ Chi Tiên Tử: "Chú cô sinh +2" Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Vách Núi Chân Trời: "Thiếu niên, chỗ ta có một quyển thần công 'Đồng Tử Công', cần là chó độc thân mới có thể tu luyện, ngươi có hứng thú tu luyện không?

Tặng không cho ngươi đấy." Dược Sư: "Chú cô sinh +3" Dược Sư: "Bạch Hạc đạo hữu, đừng phá hoại đội hình." Bá Tống: "..." Thôn Vân Tăng: "Tống thí chủ, ngươi đã ngộ chưa?" Bá Tống: "..." Phá Dương Kích Quách Đại: "[Biểu cảm đầu chó cute]" Lần này, khi Quách Đại gửi biểu cảm đầu chó, tiết tấu trò chuyện của cả 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lập tức như bị vận mệnh tiên sinh bóp nghẹt cổ họng, nháy mắt trầm tĩnh lại.

Mọi người đều biết tiếp theo Quách Đại khẳng định sẽ gửi biểu cảm [Giận xoa đầu chó lầu trên], đang yên đang lành, không ai thích bị Quách Đại xoa đầu chó cả.

Tên này muốn tự bôi đen, mọi người đều thỏa mãn hắn.

Nhưng lần này...

Nửa ngày sau, Quách Đại vẫn không trả lời lại.

Kỳ lạ, Quách Đại rớt mạng à?

Vậy có nên tiếp tục dìm hàng Thư Hàng tiểu hữu không?

Nhưng nếu đang dìm hăng say, Quách Đại lại chui ra, làm một tấm [Biểu cảm giận xoa đầu chó lầu trên] thì làm sao?

Ngay lúc mọi người đang suy tư, [Hệ thống thông báo tin tức: (******) Phá Dương Kích Quách Đại, đã bị quản trị viên Thất Tu Tôn Giả cấm ngôn 5 phút.] Thất Tu Tôn Giả: "Được rồi, mọi người tiếp tục nói chuyện đi." Như vậy sẽ không sợ Quách Đại đột nhiên nhảy ra xoa đầu chó người khác.

Bắc Hà Tán Nhân: "Thất Tu tiền bối làm đẹp lắm." Lệ Chi Tiên Tử: "2333, là ta vừa pm Thất Tu tiền bối, bảo ngài ấy qua đây cấm ngôn." Thất Tu Tôn Giả: "[Biểu cảm ngón cái] Mọi người tiếp tục, ta còn có việc, lặn trước đây.

Chú ý thời gian, ta chỉ cấm Quách Đại năm phút thôi." Cuồng Đao Tứ Lãng: "Nào nào nào, chúng ta tiếp tục chủ đề vừa rồi.

Thư Hàng tiểu hữu a, từ lời cậu vừa nói có thể hiểu được một chuyện, đạo hữu ngất xỉu trong tiếng hát của Tạo Hóa, là một vị tiên tử phải không?

Vừa rồi cậu dùng từ 'cô ấy'." Bắc Hà Tán Nhân: "Tại sao chúng ta lại nói cậu chú định cô độc cả đời hả?

Một tiên tử thiên kiều bá mị, hôn mê bên cạnh cậu.

Cậu không nghĩ cách chăm sóc người ta cho tốt, thế mà lại nghĩ ném người ta sang một bên, để người ta tự nhiên tỉnh lại?" Diệt Phượng Công Tử: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu không hiểu phụ nữ." Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Vách Núi Chân Trời: "Nói thật, ta vẫn luôn cho rằng đàn ông như Tống Thư Hàng ngươi, chỉ xuất hiện trong 'truyện cười' thôi.

Không ngờ, thật sự không ngờ." Bá Tống: "Này, tôi nói các tiền bối có phải hiểu lầm gì rồi không?

Tuy đây là một vị tiên tử, hơn nữa cũng được coi là mỹ nữ.

Nhưng mà, người ta là hoa đã có chủ rồi.

Hơn nữa, luận EQ, EQ của tôi vẫn nằm trên mức tiêu chuẩn đấy." Diệt Phượng Công Tử: "Mất hứng, làm nửa ngày hóa ra hoa đã có chủ, thế cậu còn mập mờ cái gì?" Thôn Vân Tăng: "Bần tăng còn tưởng có cơ hội đưa Thư Hàng tiểu hữu gia nhập phật môn." Tống Thư Hàng: "..." Cho nên, là lỗi của tôi à?

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Vị tiên tử này đã gả cho người ta chưa?" Bá Tống: "Sắp cử hành hôn lễ rồi, đại khái là vậy." Cuồng Đao Tứ Lãng: "Thế tức là vẫn chưa gả chồng đúng không?

Chương 1241

Như vậy thì cậu vẫn còn cơ hội mà!

Trai chưa vợ, gái chưa chồng." [Hệ thống thông báo tin tức: (******) Cuồng Đao Tứ Lãng, đã bị quản trị viên Thất Tu Tôn Giả cấm ngôn 1 tiếng.] Thất Tu Tôn Giả: "Đổi đạo hiệu rồi mà vẫn không ngăn được tật xấu tác tử của ngươi sao?

Tứ Lãng đạo hữu.

Cẩn thận đối tượng người ta tìm tới cửa chém ngươi đấy." Bắc Hà Tán Nhân: "Tứ Lãng còn cao hơn Tam Lãng một lãng, ta cảm giác hắn chỉ càng tác tử hơn thôi...

Thở dài." Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Vách Núi Chân Trời: "Nói chuyện chính đi, Thư Hàng, ngươi trực tiếp để mặc tiên tử nhà người ta như vậy cũng không tốt lắm.

Ít nhất cũng nên bế người ta lên giường nghỉ ngơi." Diệt Phượng Công Tử: "Về việc làm dịu tổn thương do tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương mang lại, ta đề cử một phương pháp ngâm dược dục, hoặc là tắm nước nóng.

Lần trước ta nghe hát xong, đầu váng mắt hoa, về nhà tắm cái là thần thanh khí sảng ngay." "Tiên tử mà Thư Hàng tiểu hữu nói còn đang hôn mê kìa, tắm nước nóng kiểu gì?

Nếu Thư Hàng tiểu hữu bế cô ấy đi tắm nước nóng, như thế mới xảy ra vấn đề lớn đấy." Thôn Vân Tăng nói.

Nói chuyện một hồi, chủ đề trong nhóm đột nhiên lại lệch đi.

Từ lúc đầu là 'chữa trị tiếng hát Tạo Hóa Pháp Vương', nói sang chủ đề 'tắm nước nóng'.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: "[Biểu cảm cười tà] Nhắc mới nhớ, ta nhớ Tu Chân Giới có rất nhiều người đến nước tắm cũng có thể bán với giá trên trời." Bá Tống: "0_0" Bá Tống: "Trong hiện thực từng nghe nói có mấy tên quỷ súc, khẩu vị nặng đến mức uống nước tắm của mỹ nhân, Tu Chân Giới cũng có thân sĩ như vậy sao?" Có điều nghĩ lại thì đúng là có khả năng, đại bộ phận tu sĩ cũng là người, là người thì sẽ có sở thích.

Trong tu sĩ có biến thái cũng không lạ.

Diệt Phượng Công Tử: "Hahahaha, Dương Huyền ngươi thuần túy là ác ý lái chủ đề." Lệ Chi Tiên Tử: "Nói nghiêm túc, ở Tu Chân Giới, nước tắm của mỹ nhân không bán được giá gì đâu.

Quan trọng không phải xem người có đẹp hay không, mà là xem nhân tố khác.

Giống như ta ở Tu Chân Giới ít nhiều cũng được coi là một mỹ nhân, nhưng nước tắm của ta chẳng ai thèm.

Tuy nhiên nước tắm của Giao Bá Chân Quân trong nhóm chúng ta, lại có rất nhiều người muốn mua." Tống Thư Hàng: "..." Nước tắm của Giao Bá Chân Quân?

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một hình ảnh...

Giao Bá Chân Quân ở trần bơi lội trong bồn tắm, sau khi bơi một vòng thì tiêu sái đứng dậy.

Sau đó, một đám lớn tu sĩ tranh tiên khủng hậu xông tới, đòi uống nước tắm.

Ọe ~~ Hình ảnh này quá đẹp, hắn căn bản không dám nghĩ nhiều.

Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá (Muốn sinh một đội bóng nam Giao Bá): "Vãi chưởng, sao lại lôi ta vào?

Ta từ đầu tới cuối chưa nói từ nào, thế mà cũng lôi ta ra nằm không trúng đạn?

Tiểu Lệ Chi, cô không phúc hậu a." "Bởi vì trong nhóm, ta chỉ nhớ nước tắm của Giao Bá Chân Quân ngài từng bán được giá cao, hơn nữa còn được coi là giá trên trời. [Biểu cảm che miệng cười khẽ]" Lệ Chi Tiên Tử nói. "Đó là quá khứ đen tối không dám nhìn lại của lão phu được không?" Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá nói: "Hơn nữa, đó không phải là nước tắm, là canh Giao Long.

Năm đó tên lão tạp mao kia, ném ta vào trong nồi, phối với hơn ba trăm loại dược liệu ninh nấu, ta thời trẻ suýt chút nữa bị chơi chết, da cũng tróc mấy tầng.

May mà ta mạng lớn, thoát được đường sống." Tống Thư Hàng nghe đến đây, đại khái đã hiểu là chuyện gì.

Hắn tò mò hỏi: "Vậy... tên lão tạp mao kia sau đó thì sao?" "Đương nhiên là bị ta giết chết rồi, ta thoát được đường sống, sau khi tu luyện có thành tựu, người đầu tiên đi tìm chính là cán chết hắn.

Không giết hắn, tâm ma của ta không trừ được, còn tu luyện thế nào?" Giao Bá Chân Quân cười hắc hắc nói.

Sau đó, chủ đề của Cửu Châu Nhất Hào Quần quay lại quỹ đạo.

Lệ Chi Tiên Tử bắt đầu nói với mọi người về chuyện [Đại chiến Nữ Võ Thần cúp Chân Võ], chính là một trận đấu sắp được tổ chức trên đảo Chân Võ.

Lệ Chi Tiên Tử nhắm trúng linh thú 'Kiển Ngưu' trong phần thưởng cho người đứng thứ ba, lần này cô chí tại tất đắc.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết gì về chuyện này nên cũng không chen lời được, nghĩ ngợi một chút, hắn thoát khỏi giao diện nhóm chat, tắt điện thoại.

Trước mặt, Phù Sinh Tiên Tử vẫn đang hôn mê, nhìn bộ dạng của cô chắc còn phải ngất rất lâu.

Tống Thư Hàng suy nghĩ, tế ra bảo đao Bá Toái, linh hoạt khều một cái.

Trên Bá Toái hiện lên một tầng độn quang, nâng Phù Sinh Tiên Tử lên.

Sau đó, Thư Hàng cứ như vậy ngự phi kiếm, đi về phía phòng của Phù Sinh Tiên Tử.

Hắn vừa mở cửa phòng, từ xa vừa khéo nhìn thấy Thi loli dụi mắt đi ra: "Tống sư huynh, thời gian sắp đến rồi, chúng ta phải đi học thôi." Một khắc sau, cô bé chớp mắt, nhìn Phù Sinh Tiên Tử đang hôn mê sau lưng Tống Thư Hàng: "Tống sư huynh, huynh đã làm gì vị Phù Sinh Tiên Tử này rồi?" "Đừng nói linh tinh." Tống Thư Hàng nói: "Cô ấy nghe tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương xong thì ngất đi đấy." "Ồ." Thi ngây thơ gật đầu, sau đó cô bé đột nhiên hỏi: "Tống sư huynh, huynh có hứng thú nhận con gái nuôi không?

Cái loại rất đáng yêu, biết bán manh ấy?" Tống Thư Hàng: "Phụt ~~~" Tuy Thi rất đáng yêu, nhưng hắn mới là sinh viên năm hai thôi được không, vừa tròn mười tám tuổi, nhận con gái nuôi cái gì?

Hơn nữa, hắn thoạt nhìn già như vậy sao? "Tống sư huynh huynh đừng hiểu lầm, muội không phải bảo huynh nhận muội làm con gái nuôi." Thi loli liên tục xua tay nói.

Tống Thư Hàng: "Vậy muội đột nhiên hỏi vấn đề này làm gì?" "Là Chúc cứ nằng nặc bắt muội hỏi đấy." Thi cười khổ nói: "Muội cũng cảm thấy Chúc quá hồ nháo, nhưng em ấy nhất định bắt muội hỏi giúp." "Chúc?" Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới cô bé la lỵ còn nhỏ tuổi hơn đi cùng với Thi, là sư muội của Thi nhỉ, hình như còn nhỏ hơn Quả Quả một chút. "Vâng, em ấy muốn làm con gái nuôi của

Tống sư huynh." Thi nói.

Tống Thư Hàng: "Tại sao?

Đừng nói với ta là con bé nhìn ta thấy thân thiết gì đó, ta không tin đâu." "Sau khi nhận Thư Hàng sư huynh làm nghĩa phụ, em ấy có thể mượn danh nghĩa thăm nghĩa phụ, xuống núi tới thành phố đại học Giang Nam chơi một thời gian." Thi loli nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Tuy Chúc hơi hồ nháo, có điều, muội nghiêm túc suy nghĩ một chút, vì chuyện này cũng có ích lợi cho Tống sư huynh huynh, cho nên, muội vẫn chuyển lời yêu cầu của em ấy cho Tống sư huynh." Thi nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "Lợi ích?" "Vâng, bố mẹ Chúc mất tích trong lúc thám hiểm một di phủ Cổ Tiên thiên ngoại, sau đó vẫn luôn là ông ngoại nuôi dưỡng em ấy.

Ông ngoại Áp Lê Chân Quân của em ấy là luyện khí tông sư số một số hai trong môn phái chúng muội.

Muội thấy Thư Hàng sư huynh huynh đã tấn thăng Tứ phẩm, sắp phải chế tạo bản mệnh pháp khí thuộc về mình rồi.

Nếu Chúc nhận huynh làm nghĩa phụ, thì Áp Lê Chân Quân khẳng định sẽ ra tay giúp đỡ Tống sư huynh chế tạo bản mệnh pháp khí." Thi chớp mắt nói.

Tống Thư Hàng: "Dụ dỗ bằng lợi ích?" "Vâng, bởi vì chuyện Chúc muốn bái Tống sư huynh làm nghĩa phụ, nghĩ cũng biết Thư Hàng sư huynh huynh không thể nào đồng ý.

Cho nên, muội cảm thấy dùng phương pháp dụ dỗ bằng lợi ích là tốt nhất." Thi nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng bật cười: "Muội xác định như vậy, ông ngoại 'Áp Lê Chân Quân' của Chúc, sẽ đồng ý Chúc nhận ta làm nghĩa phụ?

Phải biết rằng, tu vi của ta cũng không cao.

Hơn nữa... ta mới mười tám tuổi." "Mười tám tuổi không nhỏ đâu, ở thời cổ đại tuổi này đã là bố của mấy đứa trẻ rồi." Thi nói đến đây, con ngươi hơi trầm xuống: "Hơn nữa, nếu Chúc muốn nhận nghĩa phụ, chỉ cần nhân phẩm được, dù là người bình thường, ông ngoại em ấy cũng sẽ không từ chối đâu." Bố mẹ Chúc mất tích khi cô bé còn rất nhỏ, vì điểm này, Áp Lê Chân Quân sẽ không nhẫn tâm từ chối...

Nói thật, lợi ích Thi đưa ra quả thực rất hấp dẫn đối với Tống Thư Hàng, hắn hiện tại đang ở giai đoạn phải luyện chế bản mệnh pháp khí, tuy vẫn chưa quyết định sẽ luyện chế bản mệnh pháp khí gì, phương pháp luyện chế pháp khí tổ hợp bí truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông mà hắn hứng thú vẫn chưa có đầu mối.

Nhưng hắn khẳng định phải luyện chế bản mệnh pháp khí ở cảnh giới Tứ phẩm, nếu sau Ngũ phẩm mới luyện chế, bản mệnh pháp khí sai một bước, sẽ sai từng bước.

Bản mệnh pháp khí và tu sĩ là một thể, mỗi lần tu sĩ thừa thụ thiên kiếp tấn cấp, bản mệnh pháp khí cũng có thể nhận được thiên kiếp chi lực tôi luyện, diệu dụng vô cùng.

Có điều... cái thứ nghĩa phụ này, hắn thực sự chịu không nổi. "Đổi thành nghĩa huynh được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thi lắc đầu: "Nghĩa huynh phân lượng không đủ, không đủ để Chúc xuống núi thăm hỏi." Tống Thư Hàng sờ cằm suy tư. "Tống sư huynh cũng không cần trả lời muội ngay, có thể suy nghĩ thêm một thời gian." Thi cười hì hì. "Vẫn là thôi đi." Tống Thư Hàng lắc đầu...

Theo lý thuyết, nhận được sự giúp đỡ của một vị luyện khí tông sư, thân là tu sĩ không có lý do gì để từ chối.

Đối với tu sĩ mà nói, tu luyện mới là quan trọng nhất.

Nhận con gái nuôi cũng không phải chuyện thương thiên hại lý gì, đừng nói là nhận con gái nuôi, vì để được luyện khí tông sư giúp đỡ, cho dù là nhận cháu gái cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa, đôi bên lại là tình nguyện.

Nhưng Tống Thư Hàng quá trẻ, thực sự không thể chấp nhận người khác gọi mình là bố. "Tống sư huynh, không suy nghĩ thêm chút nữa sao?

Cũng không cần huynh chịu trách nhiệm gì, chỉ cần là nghĩa phụ trên danh nghĩa là được." Thi chớp mắt nói.

Cô bé và Chúc tình cảm cực tốt, trong lòng cũng muốn Chúc có thể xuống núi tới chơi với cô.

Hơn nữa...

Tống sư huynh còn đồng ý cho cô đơn độc một lần 'Huyền Thánh giảng pháp', cơ hội tốt thế này, cô tự nhiên muốn kéo Chúc cùng tới.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nhưng còn chưa đợi hắn nói chuyện, Thi lại nghiêm túc nói: "Tống sư huynh, huynh không cần vội vã từ chối như vậy.

Huynh có thể về suy nghĩ kỹ một chút rồi nói sau, dù sao Chúc cũng không gấp gáp một chốc này.

Dù sao lúc nào huynh rảnh rỗi buồn chán, cứ ngẫm nghĩ về kiến nghị này.

Nói không chừng lúc nào đó huynh nhất thời hứng khởi, là có thể đồng ý yêu cầu của Chúc." Thi loli đã nói đến nước này, Tống Thư Hàng thật không tiện từ chối: "Được rồi, vậy để ta về suy nghĩ thêm xem sao." "Vâng." Thi cười ngọt ngào.

Chỉ cần Tống sư huynh không nói chết, vậy thì vẫn còn đường lui.

...

Lên lớp, tan học, thời gian trôi rất nhanh.

Khóa học buổi chiều đã kết thúc.

Thổ Ba hỏi: "Này, mấy người các cậu tối nay có về ký túc xá ngủ không?" Cậu ta hỏi Dương Đức và Tống Thư Hàng, Dương Đức từ khi thuê phòng ở bên ngoài, thời gian về ký túc xá ở càng ngày càng ít.

Tống Thư Hàng học kỳ này từ lúc khai giảng tới giờ, còn chưa về ký túc xá ngủ lần nào.

Trong ký túc xá chỉ có Thổ Ba và Cao Mỗ Mỗ hai người, mấy hôm nay lúc nửa đêm, Thổ Ba đột nhiên cảm thấy ngủ không yên giấc.

Mỗi ngày cứ đến nửa đêm, luôn cảm giác bên tai có tiếng 'ba ba ba ba' truyền đến, quỷ dị lắm luôn.

Nhưng mà, khi cậu ta muốn mở mắt ra xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì, lại cảm thấy cơ thể vô cùng mệt mỏi, trở mình một cái lại mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Loại chuyện này, xảy ra một lần thì thôi, nhưng mấy ngày gần đây, ngày nào cũng như vậy, Thổ Ba cảm giác có chút quỷ dị. "Thổ Ba cậu cô đơn à?

Tớ hôm nay trước bữa tối có thể làm xong chương trình, tối nay về ký túc xá nghỉ ngơi." Dương Đức cười nói, gần đây thời gian ở cùng bạn cùng phòng hơi ít. "Cô đơn cái đầu quỷ nhà cậu ấy." Thổ Ba khóe miệng co giật nói. "Tớ cũng gần như vậy, có điều tớ phải sau bữa tối mới làm xong việc, đến lúc đó về ký túc xá ngủ." Tống Thư Hàng cười nói.

Chương 1242

Cao Mỗ Mỗ: "Hiếm khi hai người các cậu đều chịu về ngủ, thế tối nay tớ đi chuẩn bị ít rượu ngon cất giấu, tối nay anh em chúng ta làm vài ly." Thi ngồi một bên, chớp mắt...

Tống sư huynh muốn tới ký túc xá ngủ, vậy đại biểu cho hôm nay ở nhà chỉ có cô và Tiểu Thải.

Điều này đại biểu cho cô có thể thâu đêm xem phim truyền hình, muốn xem muộn thế nào thì xem, mà sẽ không có ai quản.

Nghĩ thôi đã thấy sướng rơn rồi. ...

Sau khi tan học, Tống Thư Hàng về tòa nhà Dược Sư trước.

Hắn dùng tốc độ nhanh nhất, nhập nốt "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn", sau đó in ra.

Lại theo nội dung trong ký ức, bổ sung hình ảnh vào một số chỗ trống.

Hắn cầm "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn" đã in xong đi tới phòng khách, liền thấy Thi đang ngồi trên sô pha, vừa cắn hạt dưa, vừa xem tivi. "Thi, Phù Sinh Tiên Tử tỉnh chưa?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vẫn chưa có động tĩnh." Thi đầu cũng không ngoảnh lại đáp.

Tống Thư Hàng: "Vậy để ta đi xem thử." Sau đó, hắn đi tới phòng nghỉ của Phù Sinh Tiên Tử, đẩy cửa vào.

Phù Sinh Tiên Tử lúc này đã tỉnh, sắc mặt cô trắng bệch, nửa người nhoài ra mép giường, bên cạnh đặt một cái thùng rác nhỏ, hình như đang nôn khan.

Tống Thư Hàng: "..." Phù Sinh Tiên Tử và Vũ Nhu Tử, là hai vị tiên tử duy nhất hắn từng gặp thích ca khúc của Tạo Hóa Pháp

Vương.

Có điều sự yêu thích của hai người hoàn toàn khác nhau.

Vũ Nhu Tử thích bài hát của Tạo Hóa Pháp Vương, tiếng hát ma âm quán não kia lọt vào tai cô nàng, lại giống như BGM cá nhân vậy, cô nàng cảm thấy rất hay, còn đề cử cho các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Tổng kết lại, việc Vũ Nhu Tử thích tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, rất có khả năng là do cấu tạo hệ thống thính lực của cô nàng khác với người thường.

Còn Phù Sinh Tiên Tử, cô cũng thích tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, nhưng tương ứng, cô cũng giống như những người khác, cũng sẽ chịu ảnh hưởng từ tiếng hát.

Lúc bị ma âm quán não, cô cũng sẽ sắc mặt trắng bệch, buồn nôn, nôn khan, toàn thân suy yếu, thậm chí hôn mê.

Nhưng cô cứ thích cái phong cách Heavy Metal đen tối này... thích cái loại ma âm tiếp cận tử vong này. "Phù Sinh Tiên Tử cô không sao chứ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không... sao.

Đây là lần đầu tiên tôi trực diện tiếng hát của chủ xướng Tạo Hóa, loại tiếng hát đi thẳng vào linh hồn này, khiến tôi phảng phất như vừa dạo một vòng từ địa ngục trở về, thực sự là quá kích thích...

Không được rồi, tôi vẫn còn hơi buồn nôn, để tôi nôn thêm một lúc." Phù Sinh Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: "..." Đây chính là fan chân chính a.

Tiếng hát Pháp Vương ngược ta ngàn trăm lần, ta đãi Pháp Vương vẫn như mối tình đầu.

Đợi Phù Sinh Tiên Tử khó khăn lắm mới hồi phục được một chút, Tống Thư Hàng đưa cuốn "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn" kia ra. "Bản gốc tạm thời không ở trong tay tôi, nếu có cơ hội, tôi thu hồi bản gốc, sẽ nghĩ cách gửi bản gốc lại cho cô." Tống Thư Hàng nói. "Không cần đâu, Tống tiền bối.

Cái này là đã đủ rồi." Phù Sinh Tiên Tử nhận lấy "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn", xem qua nội dung bên trên một chút, lấy nhãn lực đại sư tuần thú của cô, tự nhiên có thể nhìn ra sự trân quý của tri thức trên đó.

Cô cất kỹ "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn", hành lễ với Tống Thư Hàng: "Đại ân của Tống tiền bối, Phù Sinh ghi nhớ trong lòng.

Ngày khác tiền bối ngài nếu có chỗ cần giúp đỡ, cứ việc sai bảo." "Phù Sinh đạo hữu khách sáo rồi, đúng rồi, nếu Phù Sinh đạo hữu gần đây không bận lắm, tối nay không ngại thì cứ ngủ lại đây một đêm.

Ngày mai, tôi còn một số di vật của lệnh sư thủ lại, giao trả cho đạo hữu." Tống Thư Hàng nói.

Tiếp theo, chỉ đợi hắn sửa sang lại 'Linh Thú Tinh' và tiên thường ở chỗ Tô Thị A Thập Lục, giao cho Phù Sinh Tiên Tử, cũng coi như kết thúc một đoạn nhân quả với 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'. "Cảm ơn Tống tiền bối, vậy tôi xin quấy rầy thêm một đêm." Phù Sinh Tiên Tử nói.

Vừa khéo, ngày mai đệ tử hồ yêu của cô cũng có thể phá phong mà ra.

Đến lúc đó lại rời đi, trong lòng cô cũng yên tâm hơn.

Nhắc tới hồ yêu, buổi trưa lúc Tống Thư Hàng gặp Bạch tiền bối Two, lại quên béng mất nó, không nhớ ra để Bạch tiền bối Two thuận tay giải phong ấn trên cái vali kia.

Cứ như vậy, nó lại phải ở trong vali thêm mười mấy tiếng đồng hồ.

Đồng thời, trong lòng Phù Sinh Tiên Tử trào dâng một ý nghĩ.

Từ sau khi 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' bị hủy, cô rất ít khi về di chỉ Tam Thập Tam Thú Thần Tông, mỗi lần về một lần, đều chỉ khiến cô đau lòng một lần.

Nhưng hiện tại, cô muốn về 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' một chuyến nữa, đi xem xét kỹ lưỡng, tìm kiếm xem có tình báo về pháp khí phối hợp hệ 'Cự Kình' hay không.

Cho dù phương pháp luyện chế pháp khí phối hợp hệ 'Cự Kình' đã thất truyền, nhưng trong tông khẳng định sẽ có ghi chép liên quan mới đúng.

Có lẽ có thể tìm được chút manh mối.

Ân tình của Bá Tống tiền bối, cô cũng phải nghĩ cách hoàn trả a...

...

Sau bữa tối.

Tống Thư Hàng dặn dò Thi và Tiểu Thải, bảo họ trông nhà cẩn thận, ngoài ra nghỉ ngơi sớm một chút.

Thi và Tiểu Thải tự nhiên gật đầu đồng ý.

Sau đó, Tống Thư Hàng thu dọn một số vật phẩm, trở về thành phố đại học Giang Nam.

Đã một thời gian không về ký túc xá rồi.

Nhớ tới nửa học kỳ trước, chuyện hắn lén lút luyện chế 'Thối Thể Dịch' trong ký túc xá, rõ ràng vẫn là chuyện học kỳ trước, nhưng lại có cảm giác như chuyện đã từ rất lâu rất lâu về trước.

Nhờ có Vũ Nhu Tử và Dược Sư, hắn mới có thể bước vào giới tu sĩ nhanh như vậy.

Chớp mắt, hắn đã là một vị tu sĩ Tứ phẩm, nhân vật có thể ngự kiếm phi hành. "Đây chính là tuế nguyệt a." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong ký túc xá, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức đang đánh bài.

Thấy Tống Thư Hàng về, Cao Mỗ Mỗ nói: "Ăn chưa?" "Ăn rồi." Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, hắn lại nhìn về phía bể cá nhỏ trên bàn, bên trong có một con rùa nhỏ đáng yêu đang ngốc nghếch bò trên thành bể trơn tuột. "Con rùa này ai mua thế?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tớ nhặt được đấy." Cao Mỗ Mỗ nói: "Lần trước đi mua sắm với Nha Y về, lúc đi qua một con sông nhỏ thì nhìn thấy con rùa nhỏ này.

Tên này đặc biệt ngốc, thấy tớ mà không chạy, thế là tớ chạy tới tóm một cái, bắt nó về luôn." Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu, chằm chằm nhìn con rùa nhỏ.

Con rùa nhỏ bị Tống Thư Hàng nhìn có chút chột dạ, rụt đầu vào trong mai.

Khóe miệng Tống Thư Hàng vẫn mang theo ý cười, nhưng ánh mắt lại hơi ngưng tụ, một tia đao ý hiện lên trong mắt hắn.

Con rùa nhỏ này, là yêu.

Một con yêu vật tiếp cận Cao Mỗ Mỗ, còn giả làm rùa thường, là có ý đồ gì?

Có nên thái nó ra nấu canh không?

Con rùa nhỏ: "..." Yêu thọ rồi (Chết tôi rồi), Kiều Kiều đại tiểu thư, bạn tốt Tống đạo hữu của ngài, đang dùng ánh mắt tràn đầy sát khí nhìn chằm chằm lão quy đây này.

Ngay lúc Tống Thư Hàng cân nhắc có nên mang con rùa nhỏ đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ làm thành canh hay không, con rùa nhỏ lanh trí lật người lại, lộ ra một phù văn trên bụng.

Cái phù văn kia tản ra pháp lực hệ Thủy ôn hòa, nhưng Tống Thư Hàng lại không nhận ra phù văn này.

Hắn nghi hoặc nhíu mày, không hiểu ý tứ của con rùa nhỏ này.

Chẳng lẽ đây là truyền thuyết về việc xin lỗi thì phải lộ bụng ra?

Tiểu ô quy vội vàng khua khua móng vuốt, yêu lực trên người khẽ thôi động.

Sau đó, mai phù văn kia lưu động, biến thành dòng chữ mà chỉ có Tống Thư Hàng mới nhìn thấy. [Tinh trung báo quốc] Tống Thư Hàng: "......" Quả nhiên vẫn là bắt đem đi hầm canh thôi, trong đầu hắn thậm chí đã hiện lên mấy phương pháp chế biến món canh rùa.

Bất quá nhớ tới canh rùa... không biết vì sao, hắn lại nhớ tới chủ đề 'Nước tắm Thiên Giới' trong nhóm hôm nay.

Tính theo kiểu đó, canh rùa chẳng phải là nước tắm rùa sao?

Vậy hắn đã từng uống nước tắm gà, nước tắm rùa, nước tắm vịt, nước tắm ba ba các loại?

A nha nha phi phi, canh và nước tắm sao có thể giống nhau được?

Nước tắm của Giao Bá Chân Quân là do Giao Bá Chân Quân còn sống sờ sờ chạy thoát.

Nếu năm đó Chân Quân bị hầm chết trong canh, thì đó mới là 'canh Giao Long' chân chính, chứ không phải nước tắm Giao Long. ......

Con rùa tuy không nhìn thấy chữ trên bụng mình, nhưng từ sắc mặt kịch biến của Tống Thư Hàng cũng nhận ra điều không ổn.

Đậu má, Kiều Kiều đại tiểu thư không phải nói, nếu gặp Tống

Thư Hàng, chỉ cần lộ ra phù văn trên bụng, chuyển hóa nó thành văn tự, vị Tống đạo hữu này sẽ hiểu nó là quân mình sao?

Vì sao sát ý của vị Tống đạo hữu này lại càng nồng đậm hơn vậy?

Ngay lúc này, dòng chữ trên bụng con rùa lại biến đổi: [Ta là thuộc hạ của Kiều Kiều đại tiểu thư].

Tống Thư Hàng: "......" Kiều Kiều không sợ trò đùa của mình quá nhạt, lúc nhìn thấy bốn chữ 'Tinh trung báo quốc', hắn đã chém con rùa nhỏ trước rồi à?

Sau đó, đao ý trong mắt hắn tan đi.

Ngư Kiều Kiều phái thuộc hạ tiếp cận Cao Mỗ Mỗ muốn làm gì, Tống Thư Hàng dùng đầu ngón chân cũng đoán được.

Vô phi là sử dụng các loại thủ đoạn, lặng lẽ để Cao Mỗ Mỗ tiến vào trạng thái gõ chữ không thể tự kiềm chế.

Cho nên nói, Cao Mỗ Mỗ xui xẻo, có hứng thú gì không tốt, lại cứ thích viết tiểu thuyết, đây không phải là tự hố mình sao.

Đồng thời, Thư Hàng âm thầm liếc nhìn Cao Mỗ Mỗ.

Chương 1243

Mấy hôm trước thì không chú ý, nhưng hiện tại hắn nhìn kỹ lại, liền phát hiện Cao Mỗ Mỗ trở nên da mịn thịt mềm hơn một chút, tinh khí thần cả người thoạt nhìn rất tốt.

Tuy Cao Mỗ Mỗ vô duyên tu chân, nhưng được Ngư Kiều Kiều dùng đan dịch và pháp thuật tẩm bổ tiếp, Cao Mỗ Mỗ vô tai vô bệnh, sống lâu trăm tuổi khẳng định không thành vấn đề.

Tiểu quy thấy sát ý trên người Tống Thư Hàng tan đi, mới trút được gánh nặng.

Lúc này, trong đầu nó truyền đến thanh âm của Tống Thư Hàng: [Kiều Kiều gần đây vẫn khỏe chứ?] Tiểu ô quy bán manh chớp chớp mắt với Tống Thư Hàng. ......

Nó không biết 'Truyền âm nhập mật', hơn nữa nó cũng không tiện mở miệng nói chuyện, nó vừa mở miệng, mấy người bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng không bị dọa chết mới lạ. "Thư Hàng nhìn chằm chằm con rùa ngốc này làm gì?" Cao Mỗ Mỗ cười nói: "Ui da, con rùa ngốc này lại lật ngửa rồi." Con rùa ngốc này thích làm nhất là leo lên thành bể cá, sau đó ngửa ra sau một cái là lật nhào.

Cao Mỗ Mỗ vươn tay, tóm nó đặt lại ngay ngắn. "Con rùa này cũng khá dễ thương." Tống Thư Hàng cười nói. "Thích không?

Thích thì tặng cậu đấy." Cao Mỗ Mỗ nói, hắn đối với sủng vật gì đó cũng không có đam mê lắm, hứng thú lúc đầu qua đi thì đối với việc nuôi rùa cũng hết hứng.

Tiểu ô quy vừa nghe đến đó liền cuống lên.

Nó mang theo sứ mệnh trọng đại của Kiều Kiều đại tiểu thư, vất vả lắm mới tiếp cận được Cao Mỗ Mỗ tiên sinh.

Nếu bị Tống đạo hữu mang đi thì nhiệm vụ của nó làm sao bây giờ? "Thôi bỏ đi, chỗ tôi có 'trẻ trâu'.

Con rùa nhỏ này mang đến chỗ tôi, không chừng mấy ngày là bị chơi hỏng." Tống Thư Hàng cười nói, đồng thời hắn lấy ra mấy gói nhỏ Linh Mạch Bích Trà: "Đây là lá trà bạn tôi tặng hồi trước, chỗ tôi sau này lại nhận được một ít, các cậu còn muốn không?" "Chắc chắn là muốn rồi, vẫn như cũ, mỗi lần chỉ được thả một hai lá thôi à?" Dương Đức hỏi, Linh Mạch Bích Trà này đối với hắn quả thực giống như thần khí, có nó, viết code hiệu quả gấp đôi. "Đúng, mỗi lần một hai lá, đừng thả nhiều." Tống Thư Hàng nói xong, xách bể cá lên: "Tôi đi thay nước cho con rùa nhỏ này." ......

Lúc thay nước cho tiểu ô quy, Tống Thư Hàng khẽ hỏi: "Biết nói chuyện không?" "Hồi Tống tiên sinh, biết ạ." Tiểu ô quy khẽ đáp. "Ngư Kiều Kiều gần đây vẫn ổn chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Sau lần từ biệt trước, Ngư Kiều Kiều liền đi 'Long Vương Điện' tiến tu, nghe nói ở đó ngay cả sóng điện thoại cũng không có, trong nhóm cũng không thấy cô ấy hiện thân. "Đại tiểu thư rất khỏe, thỉnh thoảng còn có thể lén lút ra ngoài lên mạng một chút.

Cho nên niềm vui duy nhất của cô ấy là tranh thủ lúc lén ra ngoài lên mạng thì tải tiểu thuyết về xem." Tiểu ô quy đáp.

Tống Thư Hàng: "......" Nghe có vẻ việc tiến tu ở 'Long Vương Điện' rất khổ cực a. "Đừng hành hạ Cao Mỗ Mỗ quá, thỉnh thoảng cũng cho cậu ta chút thời gian nghỉ ngơi, dân văn phòng một tháng còn có ngày nghỉ mà." Tống Thư Hàng cuối cùng nói. "Tiểu quy đã rõ, vậy mỗi chủ nhật có thể để Cao tiên sinh nghỉ ngơi một ngày?" Tiểu ô quy nói. "Ngươi tự xem mà làm đi." Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, Tống Thư Hàng thay nước bể cho tiểu ô quy. "Tống tiên sinh... lần sau có thể mang cho tôi ít nước biển không?

Nước ngọt tôi có chút không quen.

Thật ra đừng nhìn tôi là rùa đen, nhưng trong huyết thống của tôi chảy dòng máu rùa biển." Tiểu ô quy nói.

Tống Thư Hàng: "......" Sau khi thay nước xong cho tiểu ô quy, Tống Thư Hàng đang chuẩn bị bưng nó ra ngoài thì tiểu ô quy lại nhớ ra một chuyện. "Đúng rồi Tống tiên sinh.

Kiều Kiều đại tiểu thư ngay từ đầu đã dặn dò tôi, sau khi gặp ngài thì chuyển phù văn trên bụng tôi cho ngài.

Mời ngài đưa tay ấn lên phù văn trên bụng tôi." Tiểu ô quy nói.

Thế là, Tống Thư Hàng lật nó lại, vươn ngón tay chọc vào bụng nó: "Chuyển thế nào?" "Tiểu quy có bí pháp thân truyền của Kiều Kiều đại tiểu thư, xin chờ một chút.

Đúng rồi, Tống tiên sinh, xin ngài nhích ngón tay lên trên một chút xíu, tiểu quy là rùa cái đấy." Tiểu ô quy e thẹn nói.

Tống Thư Hàng: "......" Bất quá hắn vẫn nhích ngón tay lên trên một chút.

Tiểu ô quy phát động bí pháp, phù văn trên bụng nó phảng phất như sống lại, bò động, men theo ngón tay Tống Thư Hàng, bò thẳng lên cổ tay hắn, cuối cùng phù văn hóa thành một đồ án người cá xinh đẹp.

Ừm, đồ án này trông quen mắt lắm... là ảnh chụp mẹ của Ngư Kiều Kiều.

Kiều Kiều cô nương cứ thích lấy ảnh mẹ mình đi phát tán khắp nơi, cũng không biết Giao Bá Chân Quân biết chuyện này thì trong lòng sẽ có cảm tưởng gì?

Hơn nữa đồ án này nằm trên cổ tay hắn, hắn lại phải nghĩ cách che nó đi một chút.

Nếu không, người khác còn tưởng hắn biến thái xăm hình mỹ nữ lên cổ tay. "Phù văn này có tác dụng gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tiểu quy cũng không biết." Tiểu ô quy lắc lắc đầu, nói: "Dù sao Kiều Kiều đại tiểu thư chỉ bảo tôi chuyển nó cho Tống tiên sinh, những cái khác đều không nói." "Tôi hiểu rồi, vất vả rồi." Tống Thư Hàng nói. ......

Đêm hôm đó, bốn người phòng trần Tống Thư Hàng tán gẫu chuyện trên trời dưới biển rất lâu, mãi đến rạng sáng mới lần lượt đi ngủ.

Đêm nay, nể mặt Tống Thư Hàng, tiểu quy không hành hạ Cao Mỗ Mỗ nữa.

Cao Mỗ Mỗ hiếm khi ngủ được một giấc ngon.

Thổ Ba cũng vậy, không còn nghe thấy tiếng gõ phím 'lạch cạch lạch cạch' quỷ dị lúc nửa đêm.

Tống Thư Hàng tối nay lại nằm mơ một giấc mơ lạ.

Vừa vào giấc ngủ, hắn đột nhiên phát hiện mình xuất hiện dưới đáy biển sâu, bên cạnh là đủ loại sinh vật biển bơi qua bơi lại. [Cảm giác chân thật này, mình lại nhập mộng rồi sao?] Tống Thư Hàng nói. [Nhập mộng gì chứ?] Lúc này, thanh âm của Ngư Kiều Kiều vang lên bên tai hắn. [Kiều Kiều?

Là cô giở trò?] Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, e là nguyên nhân do cái phù văn nhận được từ tiểu quy buổi sáng, khiến hắn mơ thấy hình ảnh này. [Đừng nói khó nghe như thế, tôi thấy được thứ thú vị nên muốn chia sẻ với anh.

Đúng rồi, anh còn chưa trả lời tôi, nhập mộng là gì thế?] Thanh âm của Kiều Kiều lại vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Bất quá, Tống Thư Hàng không nhìn thấy Ngư Kiều Kiều ở đâu. [Đó coi như là một năng lực đặc thù của tôi đi, dù sao có đôi khi tôi có thể mơ một số giấc mơ rất thú vị.

Chiêu hỏa diễm đao đặc thù kia của tôi chính là học được trong lúc nhập mộng.] Tống Thư Hàng nói. [Trong mơ còn có thể học được võ công?

Anh đó là năng lực đặc thù biến thái gì vậy!

Bật hack rồi à!] Ngư Kiều Kiều phàn nàn.

Tống Thư Hàng: "......" [Không nói cái này nữa, cô muốn cho tôi xem cái gì?] Tống Thư Hàng tò mò hỏi, thuận tiện chuyển chủ đề. [Anh hẳn là biết tôi đang tiến tu ở 'Long Vương Điện' chứ, tôi nhìn thấy mấy thứ thú vị ở trong này.] Ngư Kiều Kiều cười hì hì nói. [Chờ chút, Long Vương Điện không phải cấm địa của các cô sao?

Cô đưa tôi vào xem như vậy, không vấn đề gì chứ?] Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn biết, bất luận là tông môn hay môn phái nào, quy định về cấm địa đều rất nghiêm ngặt.

Cho dù Ngư Kiều Kiều là con gái Giao Bá Chân Quân, nhưng nếu cô ấy dẫn theo người ngoài như Tống Thư Hàng đi dòm ngó huyền bí của Long Vương Điện Hải tộc, thì hậu quả đó không phải là thứ Ngư Kiều Kiều và Tống Thư Hàng có thể gánh vác nổi. [Tôi cũng đâu có ngốc, đưa anh đến Long Vương Điện là tìm chết.

Hiện tại tôi chỉ dùng một loại pháp thuật đặc thù, đưa anh nhập vào một phần ký ức của tôi.

Giống như cho anh xem một đoạn video vậy.

Hơn nữa, những phần dính dáng đến bí mật đều đã bị sức mạnh khế ước của 'Long Vương Điện' che lại rồi.

Những thứ anh có thể nhìn thấy đều không phải là bí mật.] Ngư Kiều Kiều đắc ý nói.

Tống Thư Hàng nghe đến đó mới yên tâm một chút. [Chuẩn bị xong chưa?

Chúng ta xuất phát.] Ngư Kiều Kiều nói.

Sau một khắc, ý thức của Tống Thư Hàng bị Ngư Kiều Kiều lôi kéo, đi về phía biển sâu.

Trên đường đi chắc hẳn có rất nhiều kiến trúc mang tính biểu tượng hoặc là trận pháp, nhưng trong mắt Tống Thư Hàng, những thứ này đều bị đánh mã (che mờ/mosaic).

Đây chính là sức mạnh 'khế ước che chắn' mà Ngư Kiều Kiều nói.

Mã che mờ là vật tà ác, có đôi khi một số hình ảnh thuần khiết, thêm mã che vào liền trở nên tà ác.

Thế giới hiện tại của Tống Thư Hàng chính là như vậy.

Hắn nhìn lướt qua, phát hiện có đủ loại mã che lơ lửng dưới đáy biển.

Có hình vuông, có hình xoắn ốc, có hình tam giác, có hình trụ, có hình đa giác, có cái còn biết động đậy.

Rất nhanh, Ngư Kiều Kiều đưa Tống Thư Hàng đến trước cửa một đại điện. "Nhìn chỗ này, góc dưới bên phải tấm biển, anh nhìn chằm chằm vào đó sẽ phát hiện thứ thú vị." Ngư Kiều Kiều cười hi hi nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào vị trí Ngư Kiều Kiều chỉ. [Tống Nhất đại ngốc tử đi chết một vạn lần] Một chuỗi văn tự đột nhiên lóe lên trước mắt Tống Thư Hàng. "Thế nào, thú vị chứ?" Thanh âm của Ngư Kiều Kiều vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "......" "Tôi cũng là tình cờ lúc nhìn chằm chằm tấm biển, đột nhiên trước mắt lóe lên dòng chữ này.

Tôi đã thử mấy lần, nhất định phải ở góc độ đặc thù, nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải tấm biển thì mới có dòng chữ này lóe lên.

Sau đó, tôi liền nghĩ ngay đến anh.

Chương 1244

Anh thấy có khéo không?

Tống Nhất đạo hữu?" Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng: "Không, tôi đổi đạo hiệu rồi.

Từ khoảnh khắc 'Nhân tiền hiển thánh', xin hãy gọi tôi là Bá Tống." Lời nhắn như vậy xuất hiện trên tấm biển Long Vương Điện, cổ vãng kim lai không biết bao nhiêu long tử long tôn đều đã nhìn thấy lời nhắn này rồi.

Đậu má, sau này đạo hiệu Tống Nhất phải cẩn thận sử dụng, tránh gặp phải long tử long tôn không nói lý lẽ, đột nhiên trùm bao tải đánh lén hắn. "Ha ha ha ha." Ngư Kiều Kiều cười một trận.

Tống Thư Hàng tiếp tục nhìn chằm chằm tấm biển, chỉ cần nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải đó, dòng chữ kia lại bay qua trước mặt hắn: [Tống Nhất đại ngốc tử đi chết một vạn lần].

Giống như tấm biển, dòng chữ này cũng được viết bằng 'văn tự viễn cổ', mà thực lực chủ nhân viết đoạn văn tự này cao thâm khó lường, khiến người ta khi nhìn thấy những chữ này liền có thể hiểu ngay ý nghĩa của chúng.

Câu nói này không giống như nguyền rủa... ngược lại giống như trò đùa giữa bạn bè thân thiết, nhưng trong đó lại ẩn chứa oán ý nồng đậm.

Tên Tống Nhất này rốt cuộc đã làm chuyện gì mới khiến chủ nhân để lại dòng chữ này oán hận như thế? "Tấm biển này là do tiền bối Long tộc các cô viết sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ừ, niên đại cụ thể đã không thể biết được.

Bất quá, chủ nhân lập nên tấm biển này là Chân Long huyết mạch thuần tịnh." Ngư Kiều Kiều hâm mộ nói. "Chân Long sao?" Trong lòng Tống Thư Hàng ẩn ước dường như nhớ ra điều gì. "Còn không chỉ cái này đâu, chúng ta tiếp tục đi, còn rất nhiều ghi chép thú vị.

Tôi tìm kiếm trong Long Vương Điện rất lâu mới lôi chúng ra được đấy." Ngư Kiều Kiều nói.

Sau đó, Kiều Kiều chỉ huy Tống Thư Hàng tiến lên.

Sau khi tiến vào Long Vương Điện, đống mã che mờ kia trở nên càng thêm khoa trương, toàn màn hình đều là che mờ, chỉ có thể ngẫu nhiên nhìn thấy một ít bàn ghế vật dụng nhỏ.

Tống Thư Hàng chỉ có thể men theo chỉ huy của Kiều Kiều mà đi, hoặc trái hoặc phải, hoặc rẽ ngoặt.

Cuối cùng, hai người đi tới trước một bức tranh.

Đó là một bức tranh cuộn vẽ thần thú khổng lồ, con thần thú này phảng phất là một loại hợp thành thú, nó do ba mươi sáu loại thú tổ hợp mà thành, nhưng nhìn về tổng thể thì rất uy phong. "Cũng nhìn góc dưới bên phải." Ngư Kiều Kiều cười hi hi nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm góc dưới bên phải một lát, lại một câu nói bay qua trước mặt hắn: [Tống Nhất, tên trọc tặc, trọc tặc, trọc tặc nhà ngươi!] Liên tiếp gọi ba lần trọc tặc, oán niệm của chủ nhân để lại dòng chữ này phải lớn đến mức nào?

Tống Thư Hàng: "......" "Thế nào, thế nào?

Có phải rất có cảm giác không?

Bá Tống cao tăng!" Tiếng cười của Ngư Kiều Kiều truyền đến, có thể tưởng tượng lúc này cô ấy đã cười đến tiền phủ hậu ngưỡng, lăn lộn đầy đất. "Bức tranh này cũng là do vị Chân Long tiền bối kia của Long tộc cô lưu lại?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tự nhiên, anh nhìn nét bút là biết, nét bút hai dòng lưu bút giống hệt nhau." Kiều Kiều cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng trầm mặc.

Chân Long...

Tống Nhất... còn có xưng hô 'trọc tặc', những từ khóa này khiến hắn lập tức hồi tưởng lại một đoạn ký ức.

Đó là không lâu sau khi hắn từ 'Thần Bí Đảo' đi ra, hắn lại nhập mộng một lần.

Lần 'nhập mộng' đó, hắn đạt được một ít ký ức bị thất lạc trên 'Thần Bí Đảo', trong mộng, hắn cùng vị Cửu Đăng tiểu sư thái kia đang chui qua một vách đá, cuối cùng tiến vào một ngôi cổ mộ.

Ở đó bày mười cỗ quan tài cổ.

Chính giữa là quan tài thủy tinh, bên cạnh có chín cỗ quan tài cổ đồng vây quanh quan tài thủy tinh.

Mà trong quan tài thủy tinh kia, táng một con Chân Long thuần bạch.

Ngay sát na hắn nhìn thấy Chân Long, tinh thần hắn đột nhiên chấn động, bị đưa vào một không gian tinh thần cổ quái.

Tại đó, con Chân Long thuần bạch kia sống động như thật, đang bay lượn trong đám mây ngũ sắc khổng lồ.

Lúc nhìn thấy 'Tống Thư Hàng', nó đột nhiên hét lớn một tiếng: "A phi, trọc tặc, ăn mỗ một trảo!" Đồng thời lại vươn móng vuốt, hung hăng vỗ Tống Thư Hàng một cái.

Vỗ xong, con bạch long kia liền giống như đứa trẻ vui vẻ nhảy nhót, vừa nhảy còn vừa kêu: "Thống khoái a!" Nhưng sau khi nó vui vẻ kêu mấy tiếng, lại buồn bực nói: "Ai da... má trứng, đánh nhầm người rồi." [Chủ nhân để lại văn tự, sẽ không có quan hệ gì với Bạch Long trong quan tài thủy tinh trên Thần Bí Đảo chứ?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trừ cái đó ra, hắn lại liên tưởng đến 'Tống Mộc Đầu', tên kia nghi ngờ là linh quỷ của hắn, cũng có khả năng là tồn tại khiến hắn phải gánh rất nhiều nồi đen.

Tống Nhất này... sẽ không phải là Tống Mộc Đầu chứ? "Còn lời nhắn nào khác không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn hy vọng có thể tìm được một ít manh mối, xem Tống Nhất và Tống Mộc Đầu rốt cuộc có phải cùng một người hay không. "Có, anh tiếp tục đi theo tôi." Ngư Kiều Kiều nói, sau đó chỉ dẫn Tống Thư Hàng tiếp tục đi tới.

Dưới sự chỉ huy của Ngư Kiều Kiều, Tống Thư Hàng lại xuyên qua đám mã che mờ rất lâu.

Cuối cùng, đi tới trước mặt một bức tượng hình người bán thân.

Bức tượng này được điêu khắc từ gỗ bình thường, chỉ là bên trên có đại năng phụ gia trận pháp và phù văn bảo hộ, để nó có thể trường tồn, không bị mục nát.

Bức tượng bán thân kia giống như bị người ta cố ý chém ngang lưng, chỉ để lại nửa thân dưới.

Từ nửa thân dưới nhìn lại, là dáng dấp một nam tử mặc nho y. "Cũng nhìn góc dưới bên phải, không đúng, là vị trí chân phải.

Vị trí đôi giày, nhìn kỹ sẽ thấy." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm chân phải bức tượng một lát, quả nhiên lại có một dòng chữ nhảy ra trước mắt hắn. [Người họ Tống đầu gỗ, đầu gỗ, đầu gỗ!] Tống Thư Hàng: "......" Không biết vì sao, lúc nhìn thấy tượng gỗ bán thân này, Tống Thư Hàng chỉ cảm giác thắt lưng mình ẩn ẩn đau nhức, cứ như thể mình bị chém ngang lưng vậy.

Thật sự là Tống Mộc Đầu sao? "Còn nữa không?" Tống Thư Hàng khổ sở hỏi.

Trong lòng hắn càng lúc càng cảm thấy bất ổn. "Hi hi hi hi, tự nhiên còn.

Kịch hay còn ở phía sau cơ." Ngư Kiều Kiều cười hi hi nói.

Dưới sự chỉ dẫn của cô, Tống Thư Hàng gian nan tiến lên trong đám mã che mờ...

Không lâu sau, đi tới một thư phòng nhỏ.

Trong thư phòng chỉ có một cái giá sách, bên trên bày đầy các loại sách vở.

Bất quá cũng không phải thần công hay bí pháp gì, cho nên không bị [Sức mạnh khế ước] che lại. "Hàng thứ ba, quyển thứ sáu, quyển nhật ký màu trắng, anh lấy ra đi." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng làm theo, tiến lên lấy quyển sách nhỏ dạng nhật ký màu trắng kia ra.

Quyển sách này dường như được làm bằng tơ lụa, mỏng nhẹ mềm mại. "Lật đến trang cuối cùng, cũng nhìn chằm chằm góc dưới bên phải cho kỹ." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên phàn nàn: "Kiều Kiều, cô ở Long Vương Điện thật sự là đang nỗ lực tu luyện, chứ không phải chơi trò trinh thám đấy chứ?" Tấm biển, bức tranh, tượng gỗ bán thân, quyển nhật ký trong giá sách, những thứ chẳng có chút liên hệ nào này đều ẩn giấu lời nhắn của Chân Long viễn cổ.

Ngư Kiều Kiều tìm kiếm những thứ này mất bao nhiêu thời gian?

"Ha ha ha, anh tưởng ở trong Long Vương Điện chỉ có thể cắm đầu khổ tu sao?

Long Vương Điện giảng cứu nhất là kết hợp làm việc và nghỉ ngơi, thời gian tu luyện và thời gian nghỉ ngơi đều có quy định.

Hơn nữa, tìm kiếm đồ vật trong Long Vương Điện không phải là lãng phí thời gian và trò chơi... mà là tìm kiếm kỳ ngộ thuộc về mình!" Ngư Kiều Kiều đắc ý nói. "Kỳ ngộ?" Tống Thư Hàng lật quyển nhật ký ra. "Trong Long Vương Điện ẩn chứa vô số kỳ ngộ.

Có cái do Long tộc tiền bối kiến tạo Long Vương Điện ban đầu để lại, còn có do đại năng Long tộc đời sau bổ sung vào.

Lúc tu hành trong Long Vương Điện, chỉ cần anh có tâm, luôn có thể tìm được một ít kỳ ngộ, từ đó thực lực đột phi mãnh tiến không phải là mơ.

Đây cũng là nguyên nhân Long Vương Điện hấp dẫn người trẻ tuổi tiến vào tiềm tu." Ngư Kiều Kiều nói: "Cho nên, tôi đây không phải là đang chơi trò trinh thám...

Tôi có cảm giác, nói không chừng những lời nhắn ẩn giấu trong đống tạp vật này sẽ mang lại cho tôi một hồi đại kỳ ngộ!

Thư Hàng vận khí của anh luôn không tệ.

Tôi có lẽ có thể mượn tay anh tìm ra phần kỳ ngộ này!" Tống Thư Hàng: "Đây chính là nguyên nhân cô hùng hồn chơi bời." "Hắc hắc hắc hắc, đừng nói nữa, mau nhìn xem.

Nếu thật có thể tìm được kỳ ngộ, vậy thì phát tài rồi, đây chính là kỳ ngộ do tiên tổ Chân Long để lại, khẳng định có thể làm cho thực lực của tôi đại tăng." Ngư Kiều Kiều cười hi hi nói.

Tống Thư Hàng: "Nếu không có kỳ ngộ thì sao?

Nói không chừng chỉ là lảm nhảm oán niệm của vị Chân Long tiên tổ kia của cô thì sao?" "Vậy cũng không sao, ít nhất để 'Tống Nhất đạo hữu' anh đến xem mấy lời lảm nhảm này, nhìn thấy vẻ mặt tàn niệm của anh cũng rất thú vị nha." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng: "Hữu tận!" "Keo kiệt." Ngư Kiều Kiều nói.

Mà lúc này, Tống Thư Hàng lật quyển nhật ký ra, cũng nhìn chằm chằm vào góc dưới bên phải. [Này, Tống Mộc Đầu... nếu có một ngày ta chết đi, ngươi có rơi lệ vì ta không?] Nét bút của câu nói này vẫn là nét bút đó, nhưng nét chữ lại có vẻ mảnh mai hơn một chút, chữ viết quyên tú, không bá khí như trước.

Nhưng khi nhìn thấy câu này, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hung hăng rùng mình một cái.

Ẩn ước, hắn dường như nghe thấy thanh âm của một nữ tử thì thầm bên tai, lặp lại câu nói này: "Này, Tống Mộc Đầu...

Chương 1245

nếu có một ngày ta chết đi, ngươi có rơi lệ vì ta không?" Tống Thư Hàng không biết phải hình dung trạng thái lúc này của mình như thế nào, nghẹn nửa ngày mới thốt ra được một câu: "Vọng thiên." Tống Nhất = Tống Mộc Đầu.

Tống Mộc Đầu, rất có khả năng = linh quỷ sơ đại của hắn.

Cho nên, ngoại trừ 'vọng thiên' ra, Tống Thư Hàng thật sự không biết phải nói gì mới tốt. "Sao vậy?" Ngư Kiều Kiều nói. "Không có gì, để tôi chỉnh lý lại mạch suy nghĩ đã." Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều lập tức vui vẻ: "Thư Hàng, anh nhìn ra kỳ ngộ gì từ trong đó sao?" "Vẫn chưa, nhưng tôi xác định được một số nghi hoặc trong lòng." Tống Thư Hàng nói: "Để tôi ngẫm nghĩ cho kỹ đã." Hắn lại nhìn trang cuối cùng trên quyển nhật ký, nhìn chằm chằm góc dưới bên phải một lát. [Này, Tống Mộc Đầu... nếu có một ngày ta chết đi...] Chết đi? "Kiều Kiều, vị Chân Long tiên tổ trong miệng cô là loại Chân Long gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chân Long chính là Chân Long, làm gì có loại gì?" Ngư Kiều Kiều đáp. "Không phải, ý tôi muốn hỏi là, vị tiên tổ Chân Long kia của cô màu gì?

Là màu trắng sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không phải a, tiên tổ Chân Long là màu vàng tôn quý, điểm này có thể nói là chuyện rồng rồng đều biết." Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng: "......" Thế mà không phải Bạch Long?

Vậy thì, Tiểu Bạch Long trên Thần Bí Đảo và người để lại những lời nhắn mang theo oán niệm này không phải cùng một con rồng?

Đau não thật, Tống Mộc Đầu rốt cuộc đã làm cái gì ở thời đại viễn cổ?

Đã chọc bao nhiêu người?

Chọc bao nhiêu con rồng?

Hiệu xưng 'chạy trốn đệ nhất' Tống Mộc Đầu, bản lĩnh chạy trốn sẽ không phải đều do tìm đường chết mà luyện ra chứ? "Vậy vị tiên tổ Chân Long này còn tại thế không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Ngư Kiều Kiều hồi phục: "Không biết, tộc ta đã rất lâu không liên hệ được với vị Chân Long tiên tổ này.

Bất quá, vị tiên tổ này chắc vẫn còn tại thế.

Ngài ấy là Long Vương năm đó, là tồn tại cấp bậc bước ra con đường trường sinh của riêng mình.

Chưa từng nghe nói tin tức ngài ấy vẫn lạc, chắc là vẫn ở một nơi nào đó trong vũ trụ đi." Tống Thư Hàng gật gật đầu, lật lại quyển nhật ký này, muốn xem bên trên viết cái gì.

Bất quá, trên quyển nhật ký viết đầy văn tự viễn cổ, những văn tự viễn cổ này không có kèm theo thuộc tính 'tự mình phiên dịch', Tống Thư Hàng chỉ có thể miễn cưỡng nhận ra mấy chữ. "Kiều Kiều, trên này viết cái gì thế?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tôi không biết, tôi không hiểu lắm về văn tự viễn cổ.

Bất quá, tôi từng nghe ngóng, dường như viết về một số chuyện lặt vặt." Thanh âm của Ngư Kiều Kiều dừng lại một chút, lại nói: "Anh nghi ngờ trên này có kỳ ngộ gì sao?

Có cần tôi tìm giáo viên Long Vương Điện phiên dịch giúp một chút không?" "Có thể thử xem." Tống Thư Hàng cười nói, sau đó hắn gấp quyển nhật ký lại.

Lúc hắn gấp nhật ký lại, trong lòng đột nhiên động một cái.

Ánh mắt hắn rơi vào bìa trang đáy của quyển nhật ký. "Kiều Kiều, trang đáy quyển nhật ký này hơi cổ quái." Tống Thư Hàng nói.

Kiều Kiều lập tức mắt sáng lên: "Chỗ nào cổ quái?" Cô cảm giác kỳ ngộ của mình có khả năng đến rồi, các tiền bối trong nhóm quả nhiên nói không sai, tên Tống Thư Hàng này có đại khí vận, có thể xưng là 'Nick phụ của Bạch Tôn Giả'.

Hơn nữa, so với Bạch Tôn Giả, khí vận của Tống Thư Hàng an toàn hơn!

Theo như một vị tiền bối vô liêu nào đó trong nhóm âm thầm tính toán đại khí vận của Tống Thư Hàng, mỗi lần bị thương không phải người qua đường, mà là chính bản thân Tống Thư Hàng.

Tức là nói, nếu có ai muốn ké WiFi của Tống Thư Hàng... không đúng... là ké đại khí vận, cũng không cần lo lắng đỉnh đầu đột nhiên có thiên thạch rơi xuống.

Cho dù thật sự có thiên thạch rơi xuống, cũng không cần sợ, viên thiên thạch kia đa phần là nhắm vào chính Tống Thư Hàng mà đến. "Trang đáy quyển nhật ký này có giống hệt cái trong hiện thực của cô không?

Tôi cảm giác trên trang đáy này cũng có lời nhắn.

Cô có rảnh thì đi xem lại nhật ký đi." Tống Thư Hàng nói. "Anh chờ chút, tôi đi xem lại quyển nhật ký này ngay." Ngư Kiều Kiều nói. "Trạng thái nằm mơ thế này cô còn có thể đi xem nhật ký?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Ngư Kiều Kiều cười lên: "Anh đang nằm mơ, tôi lại không có.

Tôi còn tỉnh táo mà, chờ tôi một lát." Tống Thư Hàng: "......" Khoảng ba mươi giây sau.

Thanh âm của Ngư Kiều Kiều lại vang lên, chỉ là trong giọng điệu có chút thất lạc: "Quả nhiên còn có lời nhắn, nhưng không phải kỳ ngộ." "Là cái gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chờ tôi, tôi cập nhật ký ức trong não chút, anh đặt sách lại giá, rồi mở ra lại." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng: "......" Kiều Kiều não cô là máy tính à?

Bất quá, hắn vẫn làm theo, đặt quyển nhật ký về chỗ cũ, rồi lại lấy ra.

Lần này, hắn trực tiếp lật qua quyển nhật ký, xem bìa đáy.

Nhìn chằm chằm bìa đáy một lát, lập tức có một chuỗi văn tự hiện lên.

Chữ viết lần này xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng viết bằng văn tự thời đại viễn cổ, nhưng chữ này xấu thảm không nỡ nhìn. [Oa ha ha ha, đồ ngốc, nếu có một ngày ngươi chết, ta sẽ bắn ba ngàn đóa pháo hoa chúc mừng, vui vẻ muốn chết.

Ngươi chết rồi, ta không cần bị đòn nữa.] Tống Thư Hàng: "......" Đậu má, cái không khí 'hơi thương cảm' mà Chân Long thủy tổ tạo ra phía trước lập tức bị hủy sạch sành sanh.

Trong đầu Tống Thư Hàng chỉ nghĩ đến một từ: Tìm chết!

Nếu Kim Long Thủy Tổ nhìn thấy dòng trả lời này của Tống Mộc Đầu, tuyệt đối sẽ xách đao chém người, đuổi giết tên này khắp trời đất.

Đừng nói là Kim Long Thủy Tổ, lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy câu trả lời này, cũng thấy thái dương muốn nổ tung, có loại dục vọng muốn chém người. "Chỉ có thể nói, câu trả lời này khẳng định là mắc bệnh Tam Lãng rồi." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng: "Khụ, cái này là chuyện thời viễn cổ, Tam Lãng tiền bối dù có thần thông quảng đại cũng không thể truyền nhiễm bệnh Tam Lãng cách thời không về quá khứ được." "Vậy đổi tên, bệnh Tam Lãng viễn cổ." Ngư Kiều Kiều tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng like: "Không tật xấu." Nhưng vừa nói xong, trong lòng Tống Thư Hàng chợt động.

Câu này là Tống Mộc Đầu trả lời.

Tức là... vào một ngày nào đó sau khi Long Vương Điện được xây dựng, Tống Mộc Đầu từng lặng lẽ tiềm nhập nơi này, đồng thời tìm được lời nhắn của 'Kim Long Thủy Tổ'.

Hơn nữa, còn ở ngay tại đây, dùng thủ pháp của Kim Long Thủy Tổ để đề bút trả lời.

Tống Mộc Đầu, đặc ý chạy về Long Vương Điện năm xưa, chỉ vì để trả lời lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ?

Nếu thật sự là như vậy...

Có lẽ câu trả lời của Tống Mộc Đầu không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Tình cảm giữa hai người, hoặc là hữu tình, khẳng định không đơn giản như mặt chữ diễn đạt.

Ngoài ra, từ lời nhắn của Tống Mộc Đầu có thể nhìn ra một chuyện: Tống Mộc Đầu đánh không lại Kim Long Thủy Tổ, luôn là người bị đòn. "Còn lời nhắn nào khác không?" Tống Thư Hàng hỏi: "Ngoài ra, lát nữa Kiều Kiều cô đi kiểm tra lại tấm biển, bức tranh, tượng gỗ bán thân một lần nữa.

Tống Mộc Đầu đã trả lời trên nhật ký, nói không chừng mấy món đồ kia cũng có lời nhắn của hắn, chỉ là ẩn giấu ở vị trí khác." "Có lý, nhưng có cần thiết đi xem không?

Tôi cảm giác khẳng định cũng là lời nhắn tìm đường chết." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu: "Tống Mộc Đầu này, cũng không đơn giản như cô tưởng tượng đâu." Về việc Tống Mộc Đầu rất có khả năng là linh quỷ của hắn, đây vẫn là suy đoán của hắn, hơn nữa lý thuyết xuyên việt thời không... dù sao cũng chỉ giới hạn trong tiểu thuyết, điện ảnh, phim truyền hình.

Cho nên, Tống Thư Hàng chỉ có thể kể một số chuyện mình biết cho Ngư Kiều Kiều: "Vị Tống Mộc Đầu này tồn tại từ thời kỳ Viễn Cổ Thiên Đình, có quan hệ với rất nhiều đại nhân vật của Viễn Cổ Thiên Đình.

Theo tôi biết, có mấy vị Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đều quen biết Tống Mộc Đầu.

Lại thêm từ những lời nhắn ở đây có thể thấy, quan hệ giữa Tống Mộc Đầu và Kim Long Thủy Tổ rất không bình thường.

Có lẽ có thể từ những lời nhắn, trả lời giữa bọn họ mà đoán ra được một số chuyện.

Càng có khả năng, trong đó sẽ lưu lại hai phần kỳ ngộ?" "Có lý." Ngư Kiều Kiều gật đầu nói: "Vậy tôi đưa anh đến chỗ có lời nhắn tiếp theo trước, sau đó tôi sẽ quay lại xem tấm biển, bức tranh và tượng gỗ bán thân kia." Nói xong, Ngư Kiều Kiều lại chỉ dẫn Tống Thư Hàng xuyên qua thế giới mã che mờ.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng đi tới trên một chiếc giường ngọc lớn. "Đây lại là nơi nào?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi, vì bốn phía đều là mã che mờ, hắn hoàn toàn không biết mình đang ở trong phòng gì. "Đây là một nơi tu luyện thắng địa của Long Vương Điện, chiếc giường ngọc này là nơi Kim Long Thủy Tổ ngủ năm xưa, bên trên lưu lại đại lượng long khí.

Đối với hậu duệ có huyết mạch Long tộc như chúng tôi mà nói, tu luyện gần chiếc giường ngọc này sẽ làm chơi ăn thật, hơn nữa còn có thể làm cho huyết mạch được đề thuần." Ngư Kiều Kiều nói: "Tương tự, nhìn kỹ vị trí góc dưới bên phải gầm giường." Kim Long Thủy Tổ khẳng định bị chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế, lời nhắn của ngài ấy nhất định phải ở góc dưới bên phải.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm góc dưới bên phải một lát, sau đó lại có một chuỗi văn tự bay ra. [Nè, Tống Mộc Đầu, ta mang thai rồi.] Tống Thư Hàng: "Phụt ~~" Đây sẽ không phải con của Tống Mộc Đầu chứ?

Nếu phải, vậy Tống Mộc Đầu đã cụ bị năng lực sinh dục?

Vậy thì hắn đã không phải là linh quỷ rồi?

Hoặc là... suy đoán trước đó của hắn có sai lầm, Tống Mộc Đầu không phải linh quỷ của hắn? "Kiều Kiều, trên giường ngọc này có câu trả lời nào không?" Tống Thư Hàng nói. "Không chú ý, anh tìm xem có chỗ nào đặc thù không, tôi đi xem lại một chút." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng bắt đầu quan sát kỹ chiếc giường ngọc. "Chỗ này, vị trí mép giường, chỗ này có khác thường.

Chương 1246

Kiều Kiều, ưu tiên xem xét giường ngọc, xem câu trả lời là gì." Tống Thư Hàng nhanh chóng nói. "Chờ tôi một lát." Ngư Kiều Kiều nói.

Nói xong, Ngư Kiều Kiều đang ở trong Long Vương Điện nhanh chóng chạy tới nơi đặt giường ngọc.

Mấy phút sau.

Thanh âm của Ngư Kiều Kiều vang lên: "Cập nhật rồi, anh nhắm mắt lại, rồi quan sát lại.

Bất quá... câu trả lời này y nguyên không có kỳ ngộ." Trong giọng nói của Kiều Kiều có chút thất vọng, nhưng lại mang theo chút hân hoan, cô chơi rất vui vẻ.

Trò chơi tìm kho báu, nếu chơi một mình thì rất vô vị.

Có bạn bè cùng nhau giao lưu thì lại rất thú vị.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, rồi lại mở mắt ra.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy câu trả lời xiêu xiêu vẹo vẹo của Tống Mộc Đầu. [Này, chờ chút, ngươi để lại lời nhắn như thế sẽ gây ra hiểu lầm cho hậu nhân đấy!

Nói cho rõ ràng a, khẳng định không phải chủng của ta.

Chúng ta...] Phía sau hẳn là còn chữ, nhưng lại bị Tống Mộc Đầu xóa đi rồi.

Tống Thư Hàng: "......" Kim Long Thủy Tổ mang thai, từ lời nhắn của cô và Tống Mộc Đầu xem ra, đứa bé này dường như không phải con của Tống Mộc Đầu?

Nhưng mà... lại ẩn ẩn cảm giác đứa bé này và Tống Mộc Đầu không thoát khỏi can hệ. "Còn lời nhắn nào khác không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Theo chuỗi lời nhắn và trả lời này, hình tượng một đôi oan gia hình thành trong đầu Tống Thư Hàng và Ngư Kiều Kiều. "Còn một chỗ cuối cùng." Ngư Kiều Kiều nói: "Tôi chỉ dẫn anh đi tới...

Ngoài ra, bản thể của tôi cũng đang đi tới vị trí tương tự." Chỗ cuối cùng lại là một cái trống lớn.

Nhưng cái trống này lại không có da trống.

Lần này không cần Ngư Kiều Kiều nhắc nhở, Tống Thư Hàng nhìn về phía góc dưới bên phải cái trống lớn. [Thời gian sắp hết rồi, ta đợi ngươi ở đây mười ba năm, tên ngốc nhà ngươi lại không bước vào Long Vương Điện một bước.

Ta sắp đi rồi, có lẽ ta sẽ đi gặp Bắc Phương Đại Đế một chút.

Nếu có một ngày ta gặp lại ngươi, nhất định phải giết chết ngươi.

Tên thiên sát nhà ngươi, ta nói được làm được.

Đến lúc đó, ta muốn dùng da của ngươi để bịt cái trống lớn này.] Tống Thư Hàng kiểm tra kỹ cái trống lớn, chỉ chỉ đáy trống: "Chỗ này!" Hắn dường như thật sự tâm linh tương thông với Tống Mộc Đầu, luôn có thể tìm được vị trí hắn giấu lời nhắn. "Đồng bộ, anh nhắm mắt rồi mở mắt lại đi." Ngư Kiều Kiều nói. [Chúc kế hoạch của ngươi thành công.] Tống Mộc Đầu nhắn lại.

Tống Thư Hàng sờ cằm, liên tưởng đến Bắc Phương Đại Đế, trong lòng minh ngộ. ......

Bắc Phương Đại Đế từng 'chết' một lần, mượn đó thoát thân khỏi cái cục 'Viễn Cổ Thiên Đình'.

Hiện tại, thấy Kim Long Thủy Tổ cũng muốn 'chết', còn muốn sinh con, đồng thời chuẩn bị đi tìm Bắc Phương Đại Đế...

Cuối cùng, Tống Mộc Đầu lại chúc cô kế hoạch thành công.

Xem ra, Kim Long Thủy Tổ cũng giống như Bắc Phương Đại Đế, muốn dùng cái 'chết' để thoát thân khỏi cuộc chơi.

Bắc Phương Đại Đế bố hạ pháp trùng sinh để thoát thân; mà pháp thoát thân của Kim Long Thủy Tổ liệu có phải là đứa bé cô mang thai sinh hạ? "Không còn lời nhắn nào khác sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Hết rồi, tôi tạm thời chỉ tìm được bấy nhiêu lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ.

Có lẽ trong Long Vương Điện còn nhiều hơn, nhưng tôi chưa tìm thấy." Ngư Kiều Kiều nói. "Vậy chúng ta quay lại phía trước xem sao, xem trên tấm biển, bức tranh, tượng gỗ bán thân có lời nhắn gì." Tống Thư Hàng nói. ......

Hai người lại chuyển đến trước tượng gỗ bán thân kia, bản thể Ngư Kiều Kiều cũng chạy tới vị trí tượng gỗ trong 'Long Vương Điện'.

Trên tượng gỗ, lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ là: [Người họ Tống đầu gỗ, đầu gỗ, đầu gỗ!] Tống Thư Hàng bắt đầu đánh giá kỹ bức tượng gỗ bán thân này.

Thân hình nam tử mặc nho sam, có thể điêu khắc chính là 'Tống Mộc Đầu', nhưng tiếc là tượng gỗ không có nửa thân trên, Tống Thư Hàng cũng không cách nào biết được tướng mạo của 'Tống Mộc Đầu' từ tượng gỗ. "Nếu bức tượng gỗ bán thân này để lại nửa thân trên thì tốt rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi tìm kiếm kỹ trên tượng gỗ nửa ngày, Tống Thư Hàng lại không phát hiện ra chỗ dị trạng. "Tống Mộc Đầu không để lại lời nhắn trên tượng gỗ?" Tống Thư Hàng nói. "Có lẽ là do câu này không có gì để trả lời chăng." Ngư Kiều Kiều đáp.

Tống Thư Hàng: "Cũng đúng, vậy chúng ta tiếp tục xem hai cái lời nhắn kia." ......

Sau đó, hai người lại chạy tới vị trí 'Bức tranh'.

Trên bức tranh, con thần thú kia sống động như thật, nhìn như hợp thành thú, do ba mươi sáu loại thú tổ hợp mà thành.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm bức tranh này, hỏi: "Thần thú trên bức tranh này là con gì?" Ngư Kiều Kiều nói: "Đây là ái sủng năm đó của Kim Long Thủy Tổ, nghe nói là thần thú di lưu từ sơ kỳ thời viễn cổ, sở hữu ba mươi sáu loại hình thái, mỗi một loại hình thái đều có năng lực khác nhau.

Cực kỳ cường đại, chiến lực phi phàm." "Ba mươi sáu loại hình thái?

Mỗi loại hình thái đều không giống nhau." Tống Thư Hàng sờ cằm tư tác một lát: "Vậy... thần thú này có hình thái 'Heo' không?" Đúng vậy, hắn lại nhớ tới vị tiền bối 'Thiên Lôi Trư' thích chơi xấu trên Thần Bí Đảo lúc trước, cũng chính là vị lôi Đồng Quái Tiên Sư tiền bối đi phối giống kia.

Vị tiền bối nick chính Thiên Lôi Trư, biệt danh Cúc Hoa Trư kia, sở hữu biến hóa ba mươi sáu loại hình thái, dường như rất khớp với con thần thú trên bức tranh này. "Có a, anh xem một bộ phận này của bức tranh, chính là hình thái 'Heo'." Ngư Kiều Kiều chỉ dẫn ánh mắt Tống Thư Hàng, ở trung tâm bức tranh, vị trí đuôi thần thú có một cái đuôi heo dễ thương cuộn lại. "Vậy còn hình thái Bạch Hạc không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Hồi trước lúc gặp vị 'Thiên Lôi Trư' tiền bối kia, hắn từng nói huyết thống của 'Bạch Hạc Chân Quân' chính là di truyền từ một hình thái của hắn. "Có, trong mười tám cái cánh, có một cái chính là cánh bạch hạc." Ngư Kiều Kiều đáp.

Trong lòng Tống Thư Hàng đã có thể xác định, trong ký ức về 'Thần Bí Đảo' lúc nhập mộng trước kia, con 'Thiên Lôi Trư' kia e rằng chính là con thần thú trên bức tranh này.

Nếu Thiên Lôi Trư chính là con thần thú này, vậy 'Bạch Long' mà nó thủ hộ, cực khả năng chính là sản vật sau khi 'Kim Long Thủy Tổ' mang thai, là thủ đoạn để cô 'trọng sinh' thoát ly cái 'cục' Viễn Cổ Thiên Đình này.

Chỉ là, Tiểu Bạch Long trên Thần Bí Đảo bị đặt trong 'Quan tài thủy tinh', không có khí tức sinh mệnh.

Nó hiển nhiên còn chưa chết, mà là đang chờ đợi khế ước phục sinh.

Nếu không, trong trạng thái nhập mộng gặp được 'Tiểu Bạch Long' cũng không thể xuất trảo vỗ Tống Thư Hàng.

Nhưng quá trình phục sinh của nó đã xảy ra vấn đề. [Nếu suy đoán của mình là thật, vậy 'kế hoạch' của Kim Long Thủy Tổ có thể đã xảy ra chút vấn đề nhỏ, cũng giống như Bắc Phương Đại Đế, ở vào trạng thái 'chuẩn bị phục sinh'.

Bắc Phương Đại Đế là vì con ngọc quy trung thực ngốc nghếch kia không kích hoạt đại trận phục sinh, cho nên vẫn luôn không thể phục sinh.

Mà Tiểu Bạch Long, hiển nhiên đang chờ đợi một khế cơ.] Tống Thư Hàng sờ cằm thầm nghĩ.

Hắn nhớ tới trong đoạn ký ức Thần Bí Đảo khôi phục khi nhập mộng, hắn từng giao dịch với Cốt Long, đại giới là phóng máu vào rãnh 'quan tài thủy tinh'.

Bất quá máu của hắn không thể gây ra cộng hưởng với quan tài thủy tinh.

Nhưng mà, lúc đó hắn hỏi 'Cốt Long' thủ hộ quan tài thủy tinh, có phải thất bại rồi không, câu trả lời của Cốt Long khá nại nhân tầm vị.

Cốt Long lúc đó trả lời: "Không có thất bại... chỉ là, không có thành công mà thôi." Máu tươi của Tống Thư Hàng dường như đã gây ra phản ứng với quan tài thủy tinh, nhưng không thành công.

Hiển nhiên, người mà Tiểu Bạch Long trong quan tài thủy tinh chờ đợi không phải Tống Thư Hàng.

Nhưng máu tươi của hắn lại sinh ra phản ứng nhất định với quan tài thủy tinh của Tiểu Bạch Long. [Tiểu Bạch Long hiển nhiên đang chờ đợi một người, người nó chờ hiển nhiên có liên hệ nhất định với mình, nhưng lại không phải mình.

Đến nay xem ra, người nó chờ... e rằng là Tống Mộc Đầu.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ là, nó vẫn luôn khổ sở chờ đợi Tống Mộc Đầu, đến nay vẫn chưa đi tìm hắn.

Tống Mộc Đầu, sẽ không cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn rồi chứ?

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Quan hệ giữa Tống Mộc Đầu và Kim Long Thủy Tổ cực tốt, sau khi Kim Long Thủy Tổ lập nên Long Vương Điện, để lại lời nhắn.

Nhiều năm sau, Tống Mộc Đầu lặng lẽ tiềm nhập Long Vương Điện, trả lời từng cái một.

Nếu Tống Mộc Đầu biết Tiểu Bạch Long đang chờ hắn, hắn lẽ ra phải đi tìm Tiểu Bạch Long mới đúng.

Trừ phi, bản thân hắn cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hoặc là... hắn còn chưa biết chuyện của Tiểu Bạch Long? "Anh đang nghĩ gì thế?

Trên bức đồ thần thú này có lời nhắn của Tống Mộc Đầu không?" Ngư Kiều Kiều tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi có rất nhiều suy đoán...

Bất quá những suy đoán này còn chưa có thực cứ chi trì.

Hơn nữa, trong đó có một bộ phận nội dung tôi không tiện tiết lộ, chắc là có liên quan đến một loại khế ước nào đó." Về chuyện trên Thần Bí Đảo, hắn không thể tiết lộ với người khác, Tống Thư Hàng hiểu rõ, mình khẳng định lúc 'mất trí nhớ' đã ký kết khế ước với đại năng trên Thần Bí Đảo, không thể tiết lộ chuyện trên đảo cho người ngoài.

Đây hẳn là biện pháp tự bảo vệ của Thần Bí Đảo, đi kèm với 'mất trí nhớ'.

Chương 1247

"Hiểu rồi, giống như khế ước bảo mật 'Long Vương Điện' ký với tôi đúng không." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, sau đó nói: "Bất quá, có một số nội dung có lẽ có thể nói một chút.

Ví dụ như... con thần thú trên bức tranh này, rất có khả năng chính là vị đã mang 'Đồng Quái Tiên Sư' đi." "A!

Vị mang Đồng Quái tiền bối đi phối giống sau khi đại chiến Tử Cấm Chi Điên kết thúc?" Ngư Kiều Kiều nói. "Đúng, vị tiền bối kia cũng là huyết thống thượng cổ, sở hữu ba mươi sáu loại hình thái.

Tương phù với miêu tả về thần thú trên bức tranh này." Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều như có điều suy nghĩ: Nếu con thần thú tiền bối kia chính là ái sủng của Kim Long Thủy Tổ, vậy thì tin tức về Kim Long Thủy Tổ, vị thần thú tiền bối kia nhất định có hiểu biết.

Như vậy, lần tới nếu Đồng Quái tiền bối online, có thể nhờ ngài ấy cầu chứng với vị thần thú tiền bối kia một phen.

Tống Thư Hàng tiếp tục đánh giá kỹ bức tranh thần thú này.

Trên bức tranh, lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ là: [Tống Nhất, tên trọc tặc, trọc tặc, trọc tặc nhà ngươi!] "Có... trên bức này quả nhiên có lời nhắn của Tống Mộc Đầu." Tống Thư Hàng chỉ vào vị trí mắt của thần thú trong tranh nói: "Ở chỗ này, Kiều Kiều cô đi đồng bộ một chút." "Được rồi." Sau đó, Ngư Kiều Kiều đi tới Long Vương Điện trong hiện thực, xem bức tranh kia.

Ngư Kiều Kiều đối với [Thông qua giao lưu giữa Kim Long Thủy

Tổ và Tống Mộc Đầu để đạt được đại kỳ ngộ] đã không còn ôm ảo tưởng nữa, lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ và Tống Mộc Đầu cảm giác cứ như liếc mắt đưa tình.

Bất quá, cô vẫn rất hứng thú xem Tống Mộc Đầu sẽ trả lời cái gì.

Tâm bát quái, ai ai cũng có.

Bản thể cô đi tới vị trí bức tranh, nhìn chằm chằm đôi mắt thần thú.

Quả nhiên, câu trả lời của Tống Mộc Đầu xuất hiện. [Ta mới không phải trọc tặc, chỉ là tóc bị rụng trong lúc chiến đấu thôi, một cái pháp thuật nhỏ là mọc lại ngay!

Tên tóc vàng hoe to xác nhà ngươi đang ghen tị ta có mái tóc đen nhánh bóng mượt sao?

Ngoài ra... tuy ta đến muộn, nhưng ta cũng rất bận rộn được không hả?

Ta làm xong việc liền lập tức đến Long Vương Điện thăm ngươi, bản thân ngươi lại chạy mất, thế mà còn muốn trù ta chết một vạn lần, tên tóc vàng hoe chết tiệt nhà ngươi mới phải đi chết đi!

Cuối cùng, bí pháp ngươi muốn ta tìm giúp, ta đã tìm được thay ngươi rồi.

Ta đặt nó ở nơi 'ngươi biết, ta biết', ngươi tự đi lấy đi.] Đậu má, kỳ ngộ của bản cô nương!

Ngư Kiều Kiều lập tức lệ rơi đầy mặt.

Cô vội vàng thông qua bí pháp, tiến vào mộng cảnh của Tống Thư Hàng. "Thư Hàng, Thư Hàng, thu hoạch lớn!" Ngư Kiều Kiều nói.

Nói xong, cô nhanh chóng cập nhật 'bức họa' trong mộng cảnh một chút, để Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy lời nhắn Tống Mộc Đầu để

lại.

Tống Thư Hàng sờ cằm: Sau khi chiến đấu, một cái pháp thuật nhỏ là có thể cho tóc mọc lại, là thuật mọc tóc sao? "Bí pháp, Tống Mộc Đầu tìm bí pháp cho Kim Long Thủy Tổ!

Nhìn thấy chưa, trực giác nói cho tôi biết, đây khẳng định là kỳ ngộ của tôi!

Tôi quả nhiên là sắp phát tài a." Ngư Kiều Kiều cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng cười nói: "Vậy vấn đề đến rồi, cô biết bí pháp giấu ở đâu không?" Căn cứ theo miêu tả của Tống Mộc Đầu, bí pháp giấu ở nơi Kim Long Thủy Tổ và hắn đều biết, nhưng người ngoài sao có thể biết nơi này ở đâu a? "Có khi nào giấu ở một nơi nào đó trong Long Vương Điện không?" Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu: "Sau khi Kim Long Thủy Tổ xây dựng 'Long Vương Điện', Tống Mộc Đầu cách mười ba năm mới tới.

Tức là nói, Long Vương Điện này Tống Mộc Đầu cũng là lần đầu tiên tới.

Vậy thì, một địa điểm mà Kim Long Thủy Tổ và Tống Mộc Đầu cùng biết, sẽ không thể nào là Long Vương Điện." Ngư Kiều Kiều nghe vậy, một trận xì hơi, cô gần đây còn phải ở lại trong Long Vương Điện tiến tu rất lâu.

Nếu đồ vật không giấu ở Long Vương Điện, đối với cô mà nói thì không phải là kỳ ngộ có thể lấy được ngay. "Hơn nữa nói thật, với thực lực cấp bậc Trường Sinh Giả của Kim Long Thủy Tổ, rồi thực lực của Tống Mộc Đầu hiển nhiên cũng không yếu, nơi hai vị đại năng giấu đồ quá bao la.

Nói không chừng mỗi một chỗ trong cả vũ trụ này đều có thể là nơi giấu bảo của bọn họ." "Nếu không có thêm manh mối, muốn tìm được địa điểm Tống Mộc Đầu giấu bí tịch, không nghi ngờ gì là nằm mơ giữa ban ngày." Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều: "......" Lòng cô lập tức lạnh lẽo. "Bất quá không vội, cô có rảnh thì tiếp tục tìm kiếm trong 'Long Vương Điện' xem, nói không chừng còn có lời nhắn nào khác giữa Tống Mộc Đầu và Kim Long Thủy Tổ, có lẽ có thể tìm được chút dấu vết từ trong đó." Tống Thư Hàng lại lên tiếng an ủi.

Ngư Kiều Kiều: "Có lý, tôi đã đầu tư nhiều tinh lực như vậy để tìm kiếm lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ, vậy dứt khoát đầu tư thêm chút thời gian nghiệp dư vào nữa!

Trực giác nói cho tôi biết, cơ duyên này khẳng định là thuộc về tôi!" Tống Thư Hàng vỗ tay: "Cố lên, tôi xem trọng cô đó, thiếu nữ." "Vậy chúng ta đi xem tấm biển kia đi." Ngư Kiều Kiều nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, bất quá, tấm biển kia phỏng chừng không nhìn ra được cái gì.

Lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ trên tấm biển là: [Tống Nhất đại ngốc tử đi chết một vạn lần] Lời nhắn của Tống Mộc Đầu phỏng chừng cũng là phàn nàn đáp trả.

Bất quá, đã đến rồi thì đương nhiên vẫn phải đi xem Tống Mộc Đầu phàn nàn phản kích như thế nào.

Hai người lại một lần nữa đi tới lối vào Long Vương Điện, ngẩng đầu nhìn tấm biển này. "Tống Mộc Đầu có để lại lời nhắn ở đây không?" Ngư Kiều Kiều hỏi. "Để tôi xem." Tống Thư Hàng kiểm tra kỹ lưỡng trên tấm biển: Có lẽ giữa hắn và Tống Mộc Đầu thật sự có mối liên hệ ẩn ẩn nào đó, người khác không tìm ra lời nhắn của Tống Mộc Đầu, Tống Thư Hàng sau khi quan sát kỹ luôn có thể tìm được. "Ở giữa ba chữ Long Vương Điện, chỗ khe hở của văn tự viễn cổ kia, chỗ đó có lời nhắn của Tống Mộc Đầu." Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều: "Đã rõ, tôi đi đồng bộ." Nói xong, cô nhanh chóng trở lại hiện thế, quan sát lời nhắn của Tống Mộc Đầu.

Không biết cái tên Tống Mộc Đầu thích tìm đường chết kia sẽ trả lời lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ như thế nào? [Tên tóc vàng hoe nhà ngươi mới phải chết một vạn lần, còn phải chết cả sổ hộ khẩu nữa!

Chậc chậc, quên mất, ngươi là con rồng độc thân đáng thương, cả sổ hộ khẩu cũng chỉ có mình ngươi, còn không bằng chết một vạn lần cho sướng.

Rồng độc thân, rồng độc thân, rồng độc thân!] Ngư Kiều Kiều: "......", ngoài ra, sổ hộ khẩu cái đồ chơi này, thời viễn cổ đã có rồi sao?

Lần này, lời nhắn của Tống Mộc Đầu chia làm hai đoạn.

Đoạn trên là Tống Mộc Đầu phản phàn nàn lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ, đoạn dưới là nội dung chính thức. [Ta cũng rất bận rộn được không?

Mấy năm trước, ta tốn mười năm thời gian, vất vả lắm mới chuyển dời truyền thừa của Thú Thần Bộ ra ngoài, dựa theo kế hoạch, một sáng một tối chuyển dời thành công, kết liễu một đoạn nhân quả giữa ta và Thú Thần Bộ.

Sau đó, ta lại đánh nhau với người khác một trận, đánh không lại, quang chạy trốn đã mất hơn bảy năm, má, tất long.

Vốn định mặt dày chạy tới tìm ngươi nhờ ngươi chống lưng cho ta, ta dùng bảy năm thời gian mới luyện da mặt dày như thế.

Không ngờ lúc chạy tới Long Vương Điện thì ngươi lại đi mất, ta có thể làm sao a, ta cũng rất tuyệt vọng a.] Ngư Kiều Kiều: "......" Cô mang tâm trạng rất quỷ dị trở lại mộng cảnh của Tống Thư Hàng, chuyển phát chỗ lời nhắn này cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thấy hai đoạn lời nhắn của Tống Mộc Đầu, trong lòng chỉ có một cảm giác.

Năm đó Tống Mộc Đầu không bị Kim Long Thủy Tổ đánh chết, thật sự là không dễ dàng.

Tính tình của Kim Long Thủy Tổ phải tốt đến mức nào?

Cho dù là nữ nhân ôn nhu như nước, khi đối mặt với Tống Mộc Đầu cũng sẽ nảy sinh sát ý chứ?

Đồng thời, từ mặt bên cũng có thể thấy được, quan hệ giữa Kim Long Thủy Tổ và Tống Mộc Đầu thật sự rất tốt.

Lúc Tống Mộc Đầu đánh không lại người ta còn mặt dày chạy tới chỗ Kim Long Thủy Tổ, chuẩn bị mời cô xuống núi tìm lại danh dự.

Còn có cái cách nói 'chết cả sổ hộ khẩu' kia...

Thời viễn cổ không biết có thứ như 'sổ hộ khẩu' hay không.

Nếu có thì không sao.

Nếu không có thì rất đáng để suy ngẫm.

Nhưng mà, những thứ này đều không phải quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là một tin tức trong lời nhắn của Tống Mộc Đầu: [Truyền thừa Thú Thần Bộ bị chuyển dời ra ngoài, chia làm một sáng một tối chuyển dời thành công].

Không cần phải nói, truyền thừa Thú Thần Bộ chuyển dời ra ngoài 'ngoài sáng', khẳng định là 《Tam Thập Tam Thú Thần Tông》 không thể nghi ngờ.

Trừ cái đó ra, còn có một chỗ truyền thừa Thú Thần Bộ trong 'bóng tối'.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, đây là một tin tốt.

Nếu có thể tìm được chỗ truyền thừa Thú Thần Bộ trong 'bóng tối' này, nói không chừng có thể đạt được phương pháp luyện chế [Thú Thần Bộ tổ hợp pháp khí] hoàn chỉnh?

Tống Thư Hàng mỉm cười: "Đối với tôi mà nói, đây mới là một cái kỳ ngộ a." Ngư Kiều Kiều: "Vọng thiên ~~" Vì sao lại biến thành kỳ ngộ của Tống Thư Hàng rồi? "Kiều Kiều, có rảnh thì tìm nhiều lời nhắn giữa Kim Long Thủy Tổ và Tống Mộc Đầu vào.

Tôi có trực giác, giao lưu giữa hai người tuyệt đối là một món tài phú trân quý.

Hai chúng ta, nói không chừng đều sắp phát tài rồi!" Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều: "Vì sao tôi cứ cảm giác chỉ có anh sắp phát tài?" "Ảo giác, khẳng định là ảo giác của cô." Tống Thư Hàng nói: "Chúng ta tề tâm hiệp lực, phá giải nơi ẩn náu của bí pháp Tống Mộc Đầu để lại đi.

Cố lên, Kiều Kiều, tôi xem trọng cô." Ngư Kiều Kiều: "Được thôi, chúng ta hợp tác vui vẻ.

Thư Hàng anh gần đây chú ý 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' nhiều một chút, xem Đồng Quái tiền bối khi nào online.

Nếu ngài ấy online thì thay tôi thỉnh cầu Đồng Quái tiền bối một chút, nhờ ngài ấy hỏi thăm tin tức về 'Kim Long Thủy Tổ' từ vị thần thú tiền bối kia.

Nói không chừng, chúng ta có thể hỏi được chỗ giấu bảo mà Kim Long Thủy Tổ và Tống Mộc Đầu đều biết.

Dù sao, vị thần thú kia cực khả năng là ái sủng của Kim Long Thủy Tổ." "Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng nói, Ngư Kiều Kiều gần đây lên mạng khó khăn, hắn có thể hiểu được.

Đồng Quái Tiên Sư hiện tại khi nào online, Tống Thư Hàng cũng không cách nào xác định.

Hắn chỉ có thể thiết lập Đồng Quái tiền bối thành 'người quan tâm' trong nhóm, đợi ngài ấy vừa ngoi lên, điện thoại sẽ có nhắc nhở.

Hy vọng lúc Đồng Quái tiền bối online, mình còn đang thức, trong tay cũng không có việc gì khác đi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ......

Chương 1248

Sau khi kết thúc giao lưu với Ngư Kiều Kiều, Kiều Kiều kết thúc bí pháp mộng cảnh.

Với thực lực của cô, duy trì bí pháp này cự ly dài trong thời gian dài tiêu hao rất lớn.

Nếu không phải linh lực và long khí trong Long Vương Điện vô cùng sung túc, cô còn thật sự không chống đỡ nổi.

Sau khi Ngư Kiều Kiều kết thúc bí pháp, Tống Thư Hàng từ từ tỉnh lại.

Với thực lực hiện tại của hắn, yêu cầu đối với giấc ngủ rất thấp.

Hắn sở dĩ còn ngày ngày ngủ, chỉ là một loại thói quen dưỡng thành sau khi sống mười tám năm.

Đợi thời gian hắn tu chân lâu hơn một chút, phỏng chừng hắn ngay cả thói quen ngủ này cũng sẽ bỏ đi.

Lúc Tống Thư Hàng tỉnh lại liền nhìn thấy trên giường Cao Mỗ Mỗ hơi phiếm quang mang.

Cao Mỗ Mỗ lại tỉnh lại lúc nửa đêm...

Lần này, tiểu ô quy không làm bất cứ chuyện gì, không cho Cao Mỗ Mỗ ăn đan dịch, cũng không gia trì trạng thái pháp thuật cho hắn, Cao Mỗ Mỗ chỉ là tỉnh lại theo thói quen.

Thói quen chính là thứ đáng sợ như vậy, Cao Mỗ Mỗ gần đây đều tỉnh lại lúc rạng sáng, sau đó hôm nay đến rạng sáng, hắn cũng đột nhiên tỉnh.

Sau đó, liền không ngủ được nữa.

Hắn lại cảm thấy tinh lực dồi dào, đại não thanh tỉnh.

Lại thêm ban đêm thường là lúc tác giả bạo phát linh cảm, kịch tình và ý tưởng trong đầu hắn không ngừng tuôn ra.

Cao Mỗ Mỗ không ngủ được đành phải sờ điện thoại, dùng điện thoại bắt đầu gõ chữ.

Hôm nay hắn không mở máy tính xách tay gõ chữ, sợ làm ồn Tống Thư Hàng và Dương Đức hiếm khi về ngủ.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co rút.

Cho nên nói a, Cao Mỗ Mỗ tên này, có đam mê gì không tốt, lại cứ đam mê gõ chữ?

Tống Thư Hàng âm thầm dùng tinh thần lực quét qua trạng thái cơ thể Cao Mỗ Mỗ một lần, phát hiện trạng thái của hắn thật sự rất tốt, không có vấn đề gì, hắn liền mặc kệ Cao Mỗ Mỗ tiếp tục gõ chữ.

×××××××××××××××××××× Sáng sớm.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng rời giường, ba người bạn cùng phòng trong ký túc xá đều còn đang ngủ, Cao Mỗ Mỗ nửa đêm gõ chữ mấy tiếng đồng hồ xong, cơn buồn ngủ lại kéo tới, hắn liền mỹ mãn ngủ lại.

Tống Thư Hàng sau khi rời giường rửa mặt, đi hoạt động thân thể trước, sau đó mua bữa sáng về cho mỗi người bạn cùng phòng, treo ở đầu giường bọn họ.

Sau đó, hắn mở điện thoại, theo thói quen xem trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có lịch sử trò chuyện gì không.

Các tiền bối trong nhóm hôm qua nói chuyện rất đứng đắn.

Nói về kinh nghiệm tu luyện, cùng với một số tâm đắc.

Tống Thư Hàng xem từ đầu đến cuối, thu hoạch rất nhiều.

Sau khi gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chỗ tốt đặc biệt nhiều.

Mỗi ngày đều có thể nhìn thấy rất nhiều tiền bối đang luận đạo, loại phúc lợi này, ngay cả chân truyền đệ tử của đại môn phái cũng không có tư cách sở hữu.

Ngay lúc Tống Thư Hàng online, Hằng Hỏa Chân Quân gửi tài liệu tới: "Thư Hàng tiểu hữu, hôm qua cậu tìm ta?" "A, đúng vậy, có chút việc muốn tìm hiểu từ Hằng Hỏa tiền bối một chút.

Bất quá hôm qua tiền bối ngài không online." Tống Thư Hàng đáp. "Ha ha, hôm qua Nho gia chúng ta đang mở hội nghị, thông qua một cái quyết nghị.

Quyết nghị này vẫn là do ta đề xuất, nói ra thì cũng là nhờ phúc của Tống Thư Hàng tiểu hữu." Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Tống Thư Hàng vẻ mặt dấu chấm hỏi: "?" "Nho gia chúng ta bắt đầu nếm thử chuyển dời một số 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' nhỏ một chút đến thế giới Kim Liên, xem có thể hợp nhất mảnh vỡ Thiên Đình và thế giới Kim Liên làm một hay không." Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng hiểu ra, khẳng định là lúc hắn chuyển dời Hằng Hỏa Chân Quân vào 'Hạch tâm thế giới' của mình, Chân Quân phát hiện ra 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' trong hạch tâm thế giới của hắn cho nên nảy sinh ý tưởng tương tự. "Thành công chưa?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn cũng muốn biết thế giới Kim Liên có thể giống như hạch tâm thế giới của hắn, dung hợp mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình hay không. "Mới vừa thông qua quyết nghị này, còn chưa bắt đầu hành động.

Để cho cẩn thận, chúng ta muốn chuyển dời một mảnh vỡ khá nhỏ đến thế giới Kim Liên, vị trí mảnh vỡ nhỏ kia khá xa, chỉ riêng việc vận chuyển đã mất một ngày thời gian.

Hơn nữa trong quá trình vận chuyển, phải phòng bị một số tiểu nhân.

Dự kiến, ít nhất phải hai ngày sau mới có thể bắt đầu hành động." Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu: Hết cách, Nho gia không có đại năng như 'Bạch tiền bối two' ra tay tương trợ, muốn vận chuyển mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình chỉ có thể dùng biện pháp ngốc nghếch mà vận chuyển. "Nói xa rồi, Thư Hàng tiểu hữu tìm ta có vấn đề gì?" Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi muốn hỏi một chút, Hằng Hỏa tiền bối lúc Nho gia các ngài thu thập mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình, có lấy được mảnh vỡ Thiên Đình nào liên quan đến 'Thú Thần Bộ' không?

Ngài cũng biết, tôi tu luyện chính là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, cho nên muốn tìm kiếm tình báo liên quan đến Thú Thần Bộ." Hằng Hỏa Chân Quân trầm mặc một hồi, sau đó đáp: “Được rồi, năm đó Nho gia chúng ta quả thực có lấy được một mảnh vỡ Thiên Đình có liên quan đến Thú Thần Bộ.

Có điều, nó chẳng có giá trị nghiên cứu gì cả.” “Tại sao ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Đôi mắt Hằng Hỏa Chân Quân đượm buồn: “Mảnh vỡ mà chúng ta lấy được, là cái bể phốt siêu to khổng lồ của Thú Thần Bộ.” ba chấm: “...” Vậy mà lại là bể phốt.

Cũng đúng, trong Thiên Đình viễn cổ chắc chắn cũng có những tu sĩ thực lực chưa đủ, chưa tu luyện đến cảnh giới Tịch Cốc.

Cho nên, việc tồn tại những thứ như bể phốt cũng chẳng có gì lạ.

Có lẽ trong tưởng tượng của người thường, tiên nữ hay thần tiên thì chắc chắn không cần đi nặng.

Nhưng sự thật là, những thành viên thực lực chưa đủ trong Thiên Đình viễn cổ chắc chắn vẫn sẽ có lúc “người có ba việc gấp”.

Lúc này, Hằng Hỏa Chân Quân lại nói: “Cái thứ đó là bể phốt khổng lồ dùng để xử lý chất thải của linh thú, quả thực là hố người ta mà.

Đám người Thú Thần Bộ kia não có hố, xây cái bể phốt còn lộng lẫy hơn cả cung điện.

Năm đó Nho gia chúng ta tốn cái giá cực lớn, đoạt lấy mảnh vỡ Thiên Đình này từ tay Lục Ma Tông, kết quả vừa xông vào cung điện, toàn là cứt.” Chân Quân cũng là đọc được đoạn quá khứ này từ ghi chép của Nho gia.

Có thể tưởng tượng được, các tiền bối Nho gia năm đó khi xông vào cung điện bể phốt, trong lòng tuyệt vọng và nghẹn lời đến mức nào.

“Không có bất kỳ giá trị nghiên cứu nào sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hoàn toàn không...

Mảnh vỡ đó hiện tại vẫn còn được bảo tồn.

Thư Hàng tiểu hữu nếu thật sự có hứng thú, ta sẽ dẫn cậu đi xem.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng: “Cảm ơn tiền bối, trừ cái đó ra, Nho gia không còn thứ gì khác liên quan đến Thú Thần Bộ nữa sao?” Hắn vẫn quyết định đi xem cái bể phốt xây dựng hào hoa như cung điện kia một chút...

Dù sao phàm là nơi có liên quan đến Thú Thần Bộ, hắn đều muốn đi xem thử.

Nhỡ đâu bên trong thật sự ẩn giấu thứ gì đó thì sao?

Cùng lắm thì hắn dùng “Giám định bí pháp” giám định một phát, tốn chút máu, biết đâu lại giám định ra được cái gì.

“Đã không còn rồi, ngoại trừ cái bể phốt hình cung điện kia ra, không còn bất kỳ sự vật nào liên quan đến Thú Thần Bộ nữa.

Thú Thần Bộ năm đó ở Thiên Đình viễn cổ cũng không được coi là thế lực lớn, diện tích cũng không lớn lắm.

Khổ nỗi vị trí của bọn họ lại là khu vực bị tàn phá nặng nề nhất khi Thiên Đình sụp đổ, e là địa bàn của Thú Thần Bộ đã bị hủy diệt triệt để rồi cũng nên.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

“Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

“Thư Hàng tiểu hữu không cần khách khí.” Hằng Hỏa Chân Quân cười đáp. *** Cất điện thoại xong, Tống Thư Hàng nhìn thời gian, xấp xỉ bảy giờ sáng.

Giờ này, cái vali to chứa hồ yêu kia chắc cũng sắp giải phong rồi nhỉ?

Hôm nay là ngày 13 tháng 9, Tết Trung Thu, hôm nay bắt đầu có một kỳ nghỉ ngắn.

Đám Cao Mỗ Mỗ ngủ dậy xong sẽ về nhà ăn tết.

Thực ra tối qua lúc tan học đã có rất nhiều sinh viên về nhà rồi, mấy người Cao Mỗ Mỗ muốn buổi tối tụ tập chém gió với nhau nên mới chọn ở lại ký túc xá thêm một đêm rồi mới về.

Tống Thư Hàng thấy vẫn còn sớm, trong lòng cân nhắc xem có nên về tòa nhà của Dược Sư trước không.

Hắn vừa suy nghĩ vừa đi vào bếp, pha một ấm trà bọt biển.

Lúc này, từ trong túi thu nhỏ một tấc của hắn truyền ra giọng nói của Thông Nương: “Này, cái tên họ Tống kia...

Ta muốn xin nghỉ phép, có được không?” “Nghỉ phép?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đúng vậy, ta muốn xin ngươi cho ta nghỉ hai tuần...

Không đúng, tốt nhất là nghỉ một tháng.” Thông Nương nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “Chẳng phải ngày nào cô cũng đang nghỉ ngơi sao?” “Ngươi hiểu ý ta mà, ta muốn ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, rời đi một khoảng thời gian.” Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả: “Cô cảm thấy có khả năng đó không?” Ngộ Đạo Thạch đối với hắn cực kỳ quan trọng, chính vì hắn mang theo Ngộ Đạo Thạch bên người nên tu luyện mới làm chơi ăn thật, đặc biệt là khi tu luyện võ kỹ, học một cái là biết ngay.

Thông Nương trước giờ luôn muốn ôm Ngộ Đạo Thạch bỏ trốn, trước khi tìm được cách tách cô nàng ra khỏi Ngộ Đạo Thạch, Tống Thư Hàng không dám để Thông Nương rời khỏi tầm mắt của mình.

Với tính cách khát khao tự do của Thông Nương, một khi rời khỏi Tống Thư Hàng, tuyệt đối sẽ không bao giờ quay lại nữa.

“Dù sao ta và ngươi cũng chung sống mấy tháng rồi, cho chút lòng tin được không?” Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng: “Ha ha.” “Cái tên đầu gỗ nhà ngươi, niềm tin giữa người với người đâu rồi?” Thông Nương nghiến răng nghiến lợi.

Tống Thư Hàng: “Ha ha.” Giữa người với người có thể có niềm tin, nhưng Thông Nương đâu phải nhân loại.

“Ha ha cái em gái ngươi!

Có đồng ý hay không?” Thông Nương nổi giận.

“Cô muốn xin nghỉ phép đi làm gì?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Thông Nương im lặng một lát, sau đó đáp: “Hôm qua ta đột nhiên nằm mơ, mơ thấy chuyện từ rất lâu rất lâu về trước.” “Chuyện gì?” Tống Thư Hàng nhướng mày, hắn từng nhập mộng vào cuộc đời củ hành của Thông Nương rồi.

Đó là một đoạn ký ức không đáng nhớ lại...

Trong mộng, hắn biến thành một cây hành, trải qua những năm tháng cực độ khô khan, nhạt nhẽo, vô vị trong mưa gió, suốt hơn hai trăm năm, suýt chút nữa thì bức điên hắn. [Nếu tôi là một cây hành, tôi sẽ chọn bẻ gãy eo hành của mình để tự sát, vì quá mức vô vị rồi!] Đó chính là suy nghĩ chân thực trong lòng Tống Thư Hàng lúc đó.

Trong thời gian ấy, đã mấy lần hắn hận không thể có con thỏ nào chạy tới ăn quách cây hành đi, để kết thúc mấy trăm năm đời hành vô vị kia...

Có điều cũng nhờ đoạn trải nghiệm nhập mộng dằn vặt người ta đến phát điên này mà đạo tâm của Tống Thư Hàng được mài giũa vô cùng kiên nhẫn.

Chương 1249

Về sau tu vi của hắn tiến triển cực nhanh nhưng đạo tâm lại chưa từng xảy ra vấn đề gì, không thể không kể đến công lao của hơn hai trăm năm "đời hành" này.

"Ta mơ thấy chuyện lúc còn nhỏ, có một đôi tay ấm áp nắm lấy ta.

Đôi tay ấy thật rộng lớn, rất ấm áp, khiến ta không muốn rời xa.

Sau đó, ta được đưa đến một ngọn núi cực cao, bên cạnh là một cái cây, còn có một dòng suối trong vắt." Thông Nương vừa hồi tưởng vừa nói.

Tống Thư Hàng: "..." Hóa ra là đoạn ký ức này, đây là cảnh tượng lúc "Xích Tiêu Tử đạo trưởng" trồng Thông Nương xuống, hắn cũng từng trải qua.

"Sau đó, chủ nhân của đôi tay lớn kia trồng ta trên đỉnh núi, hắn nói với ta: [Cố gắng lớn lên nhé, cho dù là một cây hành nhỏ bé bình thường nhất cũng sẽ có tương lai vô hạn.

Ta rất muốn xem xem tương lai ngươi sẽ trưởng thành đến mức độ nào, đó chính là cảnh tượng ta muốn nhìn thấy nhất.] Sau đó hắn lại nói với ta: [Hãy nhớ kỹ nơi ngươi sinh ra, nhớ thật kỹ, chết cũng đừng quên...

Bởi vì gốc rễ của ngươi ở nơi này.] Giọng nói của hắn như sấm sét chín tầng trời, mỗi một câu đều kèm theo đại đạo chi âm.

Ta cũng không biết vì sao lại mơ thấy cảnh này, nhưng sau khi mơ thấy, lời của chủ nhân giọng nói kia cứ khắc sâu trong đầu ta, từng chữ đều rõ ràng vô cùng." Thông Nương chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, không sai, lúc hắn nhập mộng ký ức của

Thông Nương cũng từng nghe Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói hai câu này.

“Sau khi tỉnh lại, trong lòng ta có một giọng nói bảo ta phải đi đến nơi năm xưa ta được trồng xuống.

Điều này rất quan trọng!

Gốc rễ của ta ở nơi đó.

Nơi năm xưa ta được trồng xuống có thứ vô cùng quan trọng đang đợi ta.” Thông Nương nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “Thì ra là vậy, tôi hiểu rồi.” “Cho nên, ngươi cho phép ta nghỉ phép rồi hả?” Thông Nương vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: “Ha ha.” “Ha ha cái em gái ngươi, được hay không?” Thông Nương giận dữ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Nơi cô muốn đi có xa không?” “Xa, ta dùng điện thoại của ngươi tra bản đồ rồi, phải đi qua hơn nửa cái An Lạc.” Thông Nương nói xong lại bổ sung: “Ngoài ra, để chuẩn bị cho chuyến đi xa lần này, ta đã chuẩn bị rất lâu.

Ta còn dùng tài khoản mua sắm trực tuyến của ngươi mua rất nhiều đồ.

Có áo khoác gió, đồ leo núi, đồ ăn thức uống, còn có một số trang bị thám hiểm rừng rậm, đều gửi đến tòa nhà của Dược Sư, chậm nhất là sáng nay sẽ tới.” Tống Thư Hàng: “...” Mẹ kiếp, mật khẩu điện thoại mới của mình lại bị Thông Nương phá rồi?

Còn về việc Thông Nương tiêu bao nhiêu tiền thì Tống Thư Hàng không để ý lắm.

Dù sao hắn cũng là một tu sĩ, tiền bạc đối với hắn mà nói như phân thổ...

À phi, hiện tại hắn vẫn đang thiếu tiền lắm đấy!

Hắn không giống các đại lão khác trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, tuy hắn là cảnh giới Tứ Phẩm nhưng thời gian tu hành còn ngắn, vẫn chưa kịp thiết lập kênh kiếm tiền cho riêng mình.

“Ngươi xem, hiếm khi ta chuẩn bị vất vả như vậy, cho ta nghỉ phép đi mà?

Ta đảm bảo, tối đa hai tháng ta sẽ quay lại.

Thật ra bây giờ ta cũng không rời xa ngươi được, thật đấy, không phải lời sến súa đâu.

Dù sao ở bên cạnh ngươi, tài nguyên tu luyện ta không cần phải lo, còn thường xuyên được nghe đại năng giảng pháp, kỳ ngộ cũng phong phú đa dạng.” Thông Nương đảm bảo.

“Vậy nếu tôi trả tự do cho cô, cô có muốn không?” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương: “Muốn muốn muốn, đương nhiên là muốn rồi!” Tống Thư Hàng: “Ha ha.” Thông Nương: “...” Tống Thư Hàng: “Hôm nay là Trung Thu, tiếp theo tôi có một kỳ nghỉ ngắn.

Hôm nay tôi sắp xếp một chút, sau đó tôi sẽ đưa cô đi đến ngọn núi nơi cô sinh ra.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng trồng cô xuống, lại dặn dò cô đừng quên ‘nơi sinh trưởng’, trong đó chắc chắn có nguyên nhân.

Biết đâu lại có cơ duyên ông ấy để lại cho cô.” “Xích Tiêu Tử đạo trưởng?

Ý ngươi là chủ nhân của đôi tay ấm áp đã trồng ta xuống sao?” Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ừ.” “Sao ngươi biết người trồng ta là

Xích Tiêu Tử đạo trưởng?” Thông Nương đột nhiên hỏi: “Từ đầu đến cuối ta đều chưa từng nói mô tả chủ nhân đôi tay ấm áp kia mà?

Sao ngươi đoán ra được thân phận của hắn?” Củ hành ngốc này đôi khi cũng tinh ranh phết.

“Đây là bí mật nha.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Thông Nương lập tức cuống lên: “Có phải ngươi đã làm chuyện gì đáng sợ với ta rồi không?

Ngươi vậy mà đến củ hành cũng không tha?” Mặt Tống Thư Hàng cứng đờ: “Có muốn đi đến nơi cô sinh ra không?

Không muốn thì thôi, muốn đi thì ngậm miệng lại.” “Tự do ngôn luận, ta muốn quyền ngôn luận!” Khuôn mặt nhỏ của Thông Nương đỏ bừng.

Tống Thư Hàng: “Đến tôi còn không có quyền tự do ngôn luận, cô còn muốn đòi?” Thời buổi này, nói sai có khi bị gõ cửa kiểm tra đồng hồ nước, thậm chí là gõ cửa tặng chuyển phát nhanh, tặng nước uống.

“Đừng nhảm nữa, chiều nay tôi sẽ ngự đao phi hành đưa cô qua đó xem nơi sinh của cô, nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt vào.

Có muốn ăn chút điểm tâm sáng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thông Nương: “Ta muốn hạt sen Đao Ý Thông Huyền, ta muốn ngưng tụ đao ý!” Tống Thư Hàng: “Cô không định học kiếm pháp sao?” “Học kiếm pháp làm gì?” Thông Nương hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng thở dài nói: “Cô nghĩ xem, học kiếm pháp ngầu biết bao nhiêu?” Bản thân hắn không có thiên phú kiếm thuật, nên đặc biệt hy vọng những người xung quanh có liên quan đến hắn có thể học tập kiếm thuật đẹp trai.

Thông Nương trợn trắng mắt: “Trước khi ta có được tự do, ta phải ở bên cạnh ngươi.

Mà thiên phú kiếm thuật của ngươi bằng không, ta đi theo ngươi chỉ có thể học được kinh nghiệm đao pháp.

Trong tình huống này, ngươi bảo ta học kiếm?

Lùi một vạn bước mà nói, ngươi có ‘hạt sen Đao Ý Thông Huyền’ chứ đâu có ‘hạt sen Kiếm Ý Thông Huyền’, nếu ngươi là ta, ngươi chọn đao pháp hay kiếm pháp?” Tống Thư Hàng khẳng định: “Kiếm pháp.” “Ngươi hết thuốc chữa rồi.” Thông Nương nói: “Đối với tu sĩ mà nói, thực lực mới là vương đạo, đẹp trai có cái rắm dùng?

Ngươi xem ta xinh đẹp thế này, nhưng thực lực không bằng ngươi, còn chẳng phải bị ngươi tẩn cho một trận, nuôi trong túi thu nhỏ một tấc sao.

Có ngầu nữa mà thực lực không đủ thì có tác dụng gì?” Tống Thư Hàng: “...” “Không nói nữa, ngươi có điện thoại.” Thông Nương nói.

“Điện thoại đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chỗ ta này.” Thông Nương nói rồi đưa điện thoại ra, giao cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn qua, phát hiện điện thoại đang để chế độ im lặng.

Điện thoại là do Tô Thị A Thập Lục gọi tới.

“Tôi chuyển điện thoại sang chế độ im lặng lúc nào thế?” Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương: “Ta chỉnh đấy, tối qua ta không ngủ được nên bật im lặng, rồi tắt tiếng video đi để xem phim.” Tống Thư Hàng: “...” Bật im lặng xem phim, Thông Nương trở nên ân cần như vậy từ bao giờ thế? ...

Tống Thư Hàng vuốt màn hình nghe máy: “Thập Lục, chào buổi sáng.” “Ừm, dậy chưa?

Cậu đang ở đâu?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng: “Đang ở ký túc xá trường, hôm qua ở cùng bạn cùng phòng, dạo này cứ không về ký túc xá ngủ mãi, ngại quá.” “Hi hi, ừ, tớ đã sắp xếp xong thùng Tiên Thường kia rồi, lát nữa sẽ mang qua cho cậu.

Bao giờ cậu về?” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Tống Thư Hàng: “Lát nữa là về, trước khi về tớ sẽ gọi điện cho cậu.” “Thôi, tớ trực tiếp đến trường tìm cậu nhé.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Cũng được.

Vậy tớ đợi cậu.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tống Thư Hàng nghe thấy bạn cùng phòng trong ký túc xá có động tĩnh, mấy vị hảo hữu lần lượt tỉnh dậy.

Là đồng hồ báo thức của Thổ Ba đánh thức mọi người.

Thổ Ba day day thái dương, cười khổ nói: “Vãi, hôm qua quên tắt báo thức.” Khó khăn lắm hôm qua mới ngủ được một giấc ngon, không phải nghe tiếng “bạch bạch bạch”, thế mà lại bị báo thức đánh thức.

Dương Đức cười nói: “Ha ha, dậy cũng tốt mà.

Buổi sáng giao thông thuận tiện.

Đúng rồi...

Thư Hàng, vừa rồi nghe thấy cậu gọi điện thoại, Thập Lục là biệt danh của ai thế?” Cao Mỗ Mỗ: “Cái này tớ biết, là cô giáo Tô đúng không?

Mới sáng sớm đã lời ngon tiếng ngọt, đúng là ngấy chết người." "Đi chết đi!" Tống Thư Hàng cười mắng: "Bữa sáng mua cho các cậu rồi, trà cũng pha cho các cậu rồi.

Tớ còn có việc, lượn trước đây." "Bọn tớ hiểu mà, Tết Trung Thu, có phải đi ra mắt phụ huynh không?

Có điều Thư Hàng này, cậu bây giờ mới là sinh viên năm hai, nhớ đừng để gây ra án mạng đấy." Cao Mỗ Mỗ cười hắc hắc.

Tống Thư Hàng giơ ngón giữa về phía Cao Mỗ Mỗ: "Đầu óc đen tối, cậu hết thuốc chữa rồi.

Tớ đã nói rồi, quan hệ giữa tớ và Thập Lục không phải như các cậu tưởng tượng đâu." Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, con rùa nhỏ trên bàn có chút sốt ruột.

Tết Trung Thu, có kỳ nghỉ ngắn, đám Cao Mỗ Mỗ muốn về nhà...

Vậy Cao Mỗ Mỗ có mang theo nó không?

Nếu không mang theo nó thì nó tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ đại tiểu thư giao xuống thế nào đây? *** Tống Thư Hàng chạy chậm ra đến cổng ký túc xá nam, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục lúc này đang dùng hai tay ôm một chiếc bánh mì dài kiểu Pháp, gặm từng miếng nhỏ.

Tống Thư Hàng vẫy tay với cô, hỏi: "Thập Lục, đây là bữa sáng của cậu à?" Tô Thị A Thập Lục lại gặm thêm một miếng nhỏ: "Bữa sáng ăn ở nhà rồi, nhưng trên đường thấy một tiệm bánh mì có bánh mới ra lò, thơm lắm nên tiện tay mua một cái.

Cậu muốn ăn không?" "Tớ ăn sáng rồi." Tống Thư Hàng nói. [Chậc chậc chậc, EQ thấp quá.

Lúc này, theo kịch bản phim tình cảm, ngươi nên cười tà mị một cái, sau đó cắn mạnh một miếng vào chỗ A Thập Lục vừa gặm.

Sau đó, A Thập Lục sẽ đỏ mặt xấu hổ.] Thông Nương dùng phương thức "Truyền âm nhập mật" nói với Tống Thư Hàng.

Phương pháp tu luyện Truyền âm nhập mật cô đã nắm vững từ lâu.

Lúc Tống Thư Hàng học Truyền âm nhập mật, cô đã quan sát toàn bộ quá trình.

Chỉ là trước đây tu vi cảnh giới của cô không đủ nên mãi không luyện thành. [Có điều vẫn còn cứu vãn được, bây giờ ngươi nói: 'Tuy tớ ăn rồi nhưng ăn thêm chút nữa cũng không sao.' Sau đó nhân cơ hội cắn một miếng, cày độ hảo cảm.] Thông Nương tiếp tục truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng: "..." A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩn người, cô thấy ánh mắt Thư Hàng cứ nhìn chằm chằm vào cái bánh mì Pháp của mình.

Cô nghĩ ngợi, dùng tay bẻ một nửa bánh mì, đưa cho Tống Thư Hàng: "Nè, cho cậu." Tống Thư Hàng nhận lấy bánh mì: "Được rồi, cảm ơn." "Không có gì." Tô Thị A Thập Lục nói.

Thế là hai người sóng vai đi về phía tòa nhà của Dược Sư. [Không đạt, hai người các ngươi đều không đạt.

Chương 1250

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nên đưa bánh mì đến tận miệng ngươi mới đúng chứ.] Thông Nương bình luận.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn đột nhiên nhớ tới một câu của đại huynh Phù Sinh Tiên Tử: Phim tình cảm cẩu huyết đừng xem nhiều quá, ảnh hưởng trí tuệ!

Hắn đang cân nhắc xem tiếp theo có nên hạn chế thời gian xem phim tình cảm của Thông Nương hay không. ...

Sau khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục về đến tòa nhà của Dược Sư, đi vào phòng khách trên tầng thì thấy ti vi trong phòng khách vẫn đang bật.

Thi La Lỵ co thành một đoàn, nằm trên sô pha ngủ rất say.

Cũng không biết cô nhóc này hôm qua xem ti vi đến mấy giờ nữa?

Tống Thư Hàng tắt ti vi, bế Thi lên, đưa cô bé về phòng mình.

Hôm nay nghỉ lễ, cứ để cô bé ngủ cho đã đi.

Sau đó, hai người lại lên tầng, đi đến phòng của Phù Sinh Tiên Tử.

Hai người vừa mới đến cầu thang, từ xa đã nghe thấy tiếng đối thoại trong phòng.

"Sư phụ, người đang nói gì vậy?

Người muốn thay đại huynh của người đi cưới một con gâu gâu?" Đó là giọng của hồ yêu Độc Cô Bạch.

Cô nàng quả nhiên đã chui ra từ cái vali phong ấn của Bạch tiền bối Two.

"Ừ." Phù Sinh Tiên Tử đáp.

“Sao có thể như vậy, con tuyệt đối không đồng ý!

Sao người có thể thay đại huynh đi cưới vợ chứ?

Bách hợp gì đó tuyệt đối không được!

Hơn nữa, đại huynh khó khăn lắm mới lấy vợ, không phải là chuyện rất đáng mừng sao?

Tại sao phải ngăn cản?” Hồ yêu nói.

“Không phải đâu, vấn đề là đại huynh muốn cưới Đậu Đậu, là một con chó đực.” Phù Sinh Tiên Tử thở dài.

“Hả?” Hồ yêu trừng lớn mắt.

Nói cách khác, đại huynh muốn “giao thông” với đàn ông?

Có nhầm không vậy, đại huynh của sư phụ là một người nghiêm túc như thế, sao có thể thích nam nhân?

Chuyện này nhất định có âm mưu!

“Cho nên, dưới sự từ chối và phản kháng nghiêm túc của ta, ta quyết định thay thế hôn lễ của đại huynh, đi cưới Đậu Đậu.” Phù Sinh Tiên Tử nói.

“Đại huynh người nói sao?” Hồ yêu cảm thấy không ổn, cảm thấy trong chuyện này có mùi sáo lộ thành phố.

Phù Sinh Tiên Tử đáp: “Đại huynh mặc kệ ta từ chối và phản kháng, huynh ấy nói hôn lễ đã định rồi thì tuyệt đối không thể thay đổi.

Có điều, ta uy hiếp huynh ấy nói rằng ta sẽ đánh ngất huynh ấy, thay thế huynh ấy tham gia hôn lễ, sau đó đại huynh đã đồng ý rồi.

Sau đó nói hai ngày nữa sẽ gửi đồ chú rể đến phủ của ta.” Hồ yêu ôm trán.

Quả nhiên là sáo lộ sâu sắc của thành phố.

“Không được, con không đồng ý sư phụ đi cưới Đậu Đậu.” Hồ yêu nghiến răng nói: “Nếu thật sự phải có người thay thế đại huynh của người đi cưới Đậu Đậu thì để con đi!” Hồ yêu liều mạng rồi, vì sư phụ, cô có thể trả giá tất cả.

“Ngươi cũng muốn chơi gay?” Phù Sinh Tiên Tử trừng lớn mắt.

Hồ yêu: “...” “Ta nói cho ngươi biết, chuyện chơi gay gì đó ngươi đừng có mà mơ!

Yên tâm đi, sau khi ta cưới con Đậu Đậu kia xong, qua mấy ngày sẽ tìm cơ hội ly hôn với nó.” Phù Sinh Tiên Tử nói.

“Không được, con tuyệt đối không thể để danh dự của sư phụ bị ảnh hưởng.

Con nhất định sẽ nghĩ cách ngăn cản chuyện này!” Hồ yêu nghiến răng nói.

“Ý ta đã quyết, ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi dám đánh ngất ta để thay ta đi cưới con Đậu Đậu kia, cả đời này ngươi đừng hòng gặp lại ta.” Phù Sinh Tiên Tử cảnh cáo.

Hồ yêu: “Vậy con đi tìm người khác thay sư phụ tham gia hôn lễ, con có quen mấy em gái chó yêu, nếu con Đậu Đậu kia đẹp trai, chắc chắn sẽ có người nguyện ý thay thế tham gia hôn lễ.

Cùng lắm thì con còn quen mấy em gái mèo yêu nữa.” “Ngươi đừng có làm loạn!” Phù Sinh Tiên Tử nói, sau đó cô lại bổ sung: “Tuyệt đối không được ép buộc người khác.” Hồ yêu: “Con làm việc sư phụ cứ yên tâm.

Con đi liên hệ với bọn họ ngay đây.” Nói xong, hồ yêu đẩy cửa đi ra.

Sau đó cô nàng nhìn thấy Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

“Là ngươi!” Hồ yêu hét lên.

“Ừ, là tôi.” Tống Thư Hàng bình thản đáp.

Hồ yêu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc, đột nhiên nói: “Không cho phép ngươi có ý đồ với sư phụ ta, sư phụ là của ta.” Tống Thư Hàng nhún vai: “Phải phải phải, tôi biết rồi.” Hồ yêu lại nhìn Tô Thị A Thập Lục bên cạnh Tống Thư Hàng, sau đó trong lòng an tâm hơn chút: “Ta còn có việc, lát nữa gặp.” “Ừ, nếu cô thật lòng muốn tìm người thay thế Phù Sinh Tiên Tử đi kết hôn thì cô có thể cố gắng tìm vị tiên tử tên là ‘Sở Sở’, như vậy thì hôn lễ sẽ thuận lợi hơn một chút.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Không cần ngươi lo!” Hồ yêu nhe răng, nhanh chóng độn thổ rời đi.

Tống Thư Hàng sờ cằm: “Thập Lục, cậu nói xem đến lúc đó... người cưới Đậu Đậu rốt cuộc sẽ là ai?” Là Phù Sinh Tiên Tử?

Hay là hồ yêu Độc Cô Bạch?

Hay là đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử?

Hay là các cô nàng chó nương hoặc mèo nương khác đây?

“Hi hi, tớ bắt đầu thấy hứng thú với hôn lễ của Đậu Đậu rồi đấy.” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Hai người đi vào phòng.

Phù Sinh Tiên Tử đang ngồi trước bàn, một tay chống má, hờn dỗi.

Tô Thị A Thập Lục lấy thùng Tiên Thường kia ra.

Tống Thư Hàng thì nhớ tới [Minh, ám hai nơi truyền thừa của Thú Thần Bộ chuyển dịch], có nên nhắc với Phù Sinh Tiên Tử chuyện này

không?

Thân là địa điểm truyền thừa Thú Thần Bộ ngoài sáng, liệu chỗ cô ấy có manh mối về truyền thừa Thú Thần Bộ trong “tối” không?

“Phù Sinh Tiên Tử, cô có biết chuyện Tam Thập Tam Thú Thần Tông năm đó còn có một nơi truyền thừa ẩn giấu trong bóng tối không?” Tống Thư Hàng trực tiếp hỏi.

Loại chuyện này không cần vòng vo tam quốc.

Bản thân hắn cần “phối hợp bản mệnh pháp khí”, Phù Sinh Tiên Tử đã biết chuyện, cho nên trong chuyện Tam Thập Tam Thú Thần Tông, nói thẳng chính là thái độ tốt nhất.

Xung quanh tòa nhà của Dược Sư có bố trí trận pháp của Dược Sư và Bạch Tôn Giả, có thể ngăn cản bên ngoài nhòm ngó vào trong nhà, giao lưu ở đây cũng khá an toàn.

“Thú Thần Tông còn có truyền thừa trong tối sao?” Phù Sinh Tiên Tử vẻ mặt nghi hoặc.

“Đúng vậy, năm đó khi Thú Thần Bộ ở Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt đã để lại hai nơi truyền thừa, một sáng một tối.

Tam Thập Tam Thú Thần Tông là truyền thừa ngoài sáng, ngoài ra còn có một nơi truyền thừa trong bóng tối.

Phù Sinh Tiên Tử, trong tay cô có manh mối gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phù Sinh Tiên Tử nhíu mày suy tư, lát sau cô lắc đầu nói: “Chuyện truyền thừa trong tối ta chưa từng nghe ai nhắc tới.

Có điều... có thể là do năm đó thực lực ta yếu kém nên không thể biết được bí mật trong tông môn.

Lần này ta về sẽ quay lại di tích Tam Thập Tam Thú Thần Tông một chuyến, xem thử có tìm được manh mối gì không.

Nếu ta tìm được manh mối tương ứng, nhất định sẽ liên hệ với Tống tiền bối ngay lập tức.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Chúc tiên tử thuận lợi, ngoài ra thùng Tiên Thường này là vật phẩm sư phụ Trúc Quản Tử để lại cho cô.” Tô Thị A Thập Lục giao thùng Tiên Thường cho Phù Sinh Tiên Tử.

Phù Sinh Tiên Tử nhận lấy thùng Tiên Thường, nhìn từng bộ Tiên Thường lớn nhỏ không đều bên trong, lại một lần nữa khóc như mưa, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Những bộ Tiên Thường lớn nhỏ không đều này là do sư phụ cô đặt trước cho cô theo từng độ tuổi khác nhau.

Có lẽ năm đó khi đặt quà cho cô, trong lòng sư phụ cô đã có chút dự cảm?

Lần này về di tích Tam Thập Tam Thú Thần Tông, cô muốn đi xem một nơi, đó là địa điểm bí mật riêng tư của sư phụ cô, nếu sư phụ đã có dự cảm trong lòng thì có lẽ sẽ tìm được chút manh mối.

Trong lòng cô có tâm kết, xác suất muốn tu luyện có thành tựu để thay Tam Thập Tam Thú Thần Tông báo thù là rất nhỏ...

Hiện tại cô đặt hy vọng báo thù lên đệ tử của mình cũng như vị Tống tiền bối trước mắt này.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng lui ra khỏi phòng của Phù Sinh Tiên Tử, để cô có thể khóc một trận cho thỏa thích, giải tỏa tâm kết. ...

Sau khi hai người xuống phòng khách dưới tầng, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói: “Thư Hàng, hôm nay là Trung Thu rồi nhỉ?” “Ừ.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Cho nên hôm nay là đêm trăng tròn.” Tô Thị A Thập Lục nói:

“Cậu còn nhớ Đông Qua Thánh Quân không?

Ông ta nói ‘đêm trăng tròn tiếp theo’ sẽ tìm tới cửa.

Nói không chừng chính là hôm nay.” Tống Thư Hàng: “...” “Hi hi hi.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Có điều cá nhân tớ cảm thấy Đông Qua Thánh Quân vừa tấn thăng Huyền Thánh, ông ta chắc chắn cần chút thời gian củng cố cảnh giới.

Cường giả cấp bậc Huyền Thánh, chỉ riêng việc ổn định củng cố cảnh giới ít nhất cũng phải mất một năm.

Cho nên ‘đêm trăng tròn tiếp theo’ mà Đông Qua Thánh Quân nói có lẽ là đêm trăng tròn năm sau mới đúng.” “Hy vọng là vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu là đêm trăng tròn năm sau, hắn sẽ còn một năm để tìm tay đấm mạnh mẽ...

Khụ, là bố cục!

Bố cục làm thế nào đối phó với Đông Qua Thánh Quân!

Nếu là hôm nay thì toang thật.

“Đúng rồi Thập Lục, hôm nay cậu rảnh không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười: “Muốn đưa tớ đi dạo phố hả?” “Ha ha ha, chuyện dạo phố để sau đi.

Trưa nay tớ muốn đưa Thông Nương đến nơi sinh trưởng của cô ấy xem thử...

Trực giác mách bảo tớ đó là một nơi tốt.” Tống Thư Hàng nói.

Nhớ lại cảnh tượng nhập mộng lúc đó, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đưa Thông Nương đến ngọn núi cao kia, sau khi lựa chọn kỹ càng mới trồng Thông Nương xuống.

Hơn nữa còn dặn dò Thông Nương tuyệt đối đừng quên nơi sinh trưởng của mình.

Chương 1251

Thông Nương có thể dùng cảnh giới Nhất Phẩm tiểu yêu đã hóa thân thành hình người, nói không chừng có liên quan đến “nơi sinh trưởng” kia. [Đồ khốn, cho dù là nơi tốt thì đó cũng là của ta.

Sao ngươi có thể dùng đồ của ta để lấy lòng người phụ nữ của ngươi?] Thông Nương nhanh chóng truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng: “...” [Tôi chưa bao giờ có ý định lấy đồ của cô nhé, tôi và Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng coi như có quen biết cũ, đồ ông ấy để lại cho cô, tôi tuyệt đối sẽ không chiếm đoạt.

Cô cứ yên tâm đi.] Tống Thư Hàng truyền âm an ủi. [Ngươi và cái đạo nhân trồng ta xuống quan hệ rất tốt sao?] Thông Nương ngừng lại một chút rồi hỏi.

Tống Thư Hàng: [Nói sao nhỉ, Xích Tiêu Tử đạo trưởng có ơn truyền nghề cho tôi.] [Ta cảm thấy giữa chúng ta rất có duyên.

Vậy nể tình ta là cây hành nhỏ do Xích Tiêu Tử đạo trưởng trồng, cho ta tự do đi?] Thông Nương vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: [Ha ha.] Lúc này, Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi nói: “Được thôi, hôm nay cũng không có việc gì quan trọng, vậy cùng đi đi.” “Được, nếu không có việc gì thì sáng nay chúng ta thu dọn hành lý rồi đi xem thử.” Tống Thư Hàng nói, nếu thuận đường thì buổi tối nói không chừng còn có thể về nhà thăm bố mẹ hắn, dù sao cũng là Trung Thu. [Đợi đã, đồ ta mua trên mạng còn chưa tới đâu.] Thông Nương cuống lên.

Tống Thư Hàng: “...” Mấy thứ đó có tác dụng quái gì chứ?

Đang nói chuyện thì điện thoại Tống Thư Hàng vang lên.

Hắn móc điện thoại ra xem, khoảnh khắc tiếp theo hắn theo bản năng muốn ném bay cái điện thoại đi.

Bởi vì người gọi tới chính là “Tạo Hóa Pháp Vương”, lần này không dùng số nước ngoài mà là số chính chủ của ông ấy.

Tạo Hóa tiền bối lại gọi điện tới làm gì?

Không phải là lần trước hát chưa đã nên lại muốn hát thêm lần nữa chứ?

Hay là có bài hát mới gì, nóng lòng muốn chia sẻ với hắn?

Tống Thư Hàng nghiến răng, để điện thoại ra xa mình hết mức có thể, vặn âm lượng xuống mức nhỏ nhất.

“Thập Lục, các cậu phong bế thính giác đi, chú ý an toàn.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Làm gì thế?” “Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối gọi điện thoại tới.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục lập tức ngoan ngoãn phong bế thính giác của mình, còn bịt cả tai lại.

Tống Thư Hàng cẩn thận từng li từng tí vuốt màn hình nghe máy.

“A lô, Thư Hàng tiểu hữu à.” Giọng nói của Tạo Hóa Pháp Vương truyền đến: “Trung Thu vui vẻ nhé.” “Cảm ơn Tạo Hóa tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

“Chuyện hôm qua ta nói với cậu còn nhớ không?

Đấu Chiến Phật Tông ta sẽ có ba đệ tử xuống núi, hôm nay đã đến khu vực Giang Nam rồi, ước chừng hơn nửa tiếng nữa là tới, hôm nay cậu đợi bọn họ một chút, đóng cho bọn họ cái dấu nhé.

Đúng rồi, cậu vẫn ở khu vực Giang Nam chứ?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

“Sáng nay là đến rồi ạ?

Được, hiện tại con đang ở tòa nhà của Dược Sư.” Tống Thư Hàng đáp.

“Được, làm phiền Thư Hàng tiểu hữu.

Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, hôm qua ta viết một bài hát mới, cậu có muốn nghe thử không?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

“A lô?

A lô?

Pháp Vương tiền bối người đang nói gì thế?

Con nghe không rõ...

A lô, a lô ~ Chết tiệt, cái điện thoại rách mới mua này bị sao thế nhỉ?

Tín hiệu kém quá, Pháp Vương tiền bối, người có nghe thấy con nói gì không?

Bên con tín hiệu không tốt, có gì nói chuyện sau nhé.” Tống Thư Hàng vừa lẩm bẩm một mình, sau đó bình tĩnh tắt điện thoại.

Tạo Hóa Pháp Vương đang ở nơi đất khách quê người xa xôi: “...” *** Trong khi đó, gần khu đại học Giang Nam, cửa ra ga tàu cao tốc “Hắc Tượng”.

Có ba vị tăng nhân chen ra từ ga tàu điện ngầm.

Ba vị tăng nhân dường như là sinh ba, cao lớn lực lưỡng y hệt nhau, vẻ mặt đầy thịt ngang.

Cơ bắp trên người cuồn cuộn nổi lên, ẩn ước tản ra ánh sáng.

Nhìn tạo hình là biết võ tăng có sức chiến đấu bùng nổ.

Người đi đường xung quanh nhìn thấy thể hình của bọn họ, theo bản năng đều tránh xa một chút.

“Đây là khu đại học Giang Nam rồi nhỉ?

Đúng là một nơi phong thủy bảo địa.” Tăng cơ bắp số 1 cảm thán.

“Chúng ta đi đường nào?” Tăng cơ bắp số 2 nói.

“Bắt taxi đi.” Tăng cơ bắp số 3 nói.

Tăng cơ bắp số 1: “Ta không mang tiền.” Tăng cơ bắp số 2: “Ta cũng không mang.” Nói xong, hai người đồng thời nhìn về phía số 3.

Tăng cơ bắp số 3: “Mẹ kiếp, hai tên tiện nhân các ngươi lần nào cũng chơi chiêu này, có mệt không hả?” “Vì ta biết mỗi lần ra ngoài, Hoành Thông sư đệ đều sẽ mang tiền.” Tăng cơ bắp số 1 nói.

“Đã đệ biết mang tiền thì ta và Hoành Pháp sư huynh đương nhiên sẽ không mang tiền nữa, mang tiền mệt lắm.” Tăng cơ bắp số 2 bổ sung.

“Ha ha.” Số 3 Hoành Thông sư huynh cười lạnh: “Hoành Pháp, Hoành Hải sư huynh, hai người ngây thơ quá.

Chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người đấy, lần này...

Đệ cũng không mang tiền.” “Ta...” Đại sư huynh Hoành Pháp ngẩng đầu nhìn trời.

“Đậu má.” Nhị sư huynh Hoành Hải cũng ngẩng đầu nhìn trời.

“Cho nên, lần này làm thế nào?” Tiểu sư đệ Hoành Thông hỏi.

Có tiền đi khắp thiên hạ, không tiền nửa bước khó đi.

Người xưa không lừa ta.

“Gọi điện cho Bá Tống tiền bối, bảo ngài ấy tới đón chúng ta đi.” Đại sư huynh Hoành Pháp nói.

“Huynh có điện thoại của Bá Tống tiền bối không?” Nhị sư huynh

Hoành Hải nói.

“Đừng nhìn ta, ta cũng không có.” Tiểu sư đệ Hoành Thông lắc đầu nói: “Có điều, ta biết vị trí chỗ ở cụ thể của Bá Tống tiền bối.

Chúng ta đi bộ qua đó đi.” “Đành phải vậy thôi, đi bộ cũng là một loại tu luyện, chúng ta chạy bộ nào.” Đại sư huynh Hoành Pháp nói.

Ba tăng nhân mặt đầy thịt ngang bắt đầu chạy như bay.

“Hello ~~ Ba vị đạo hữu, chào các vị.” Lúc này, một giọng nói đầy từ tính vang lên bên tai các tăng nhân cơ bắp.

Ba người quay đầu nhìn lại, liền thấy một mỹ nam tử tóc vàng dài đang vẫy tay với bọn họ.

Mỹ nam tử tóc vàng này thân hình thon dài, tóc dài buộc đuôi ngựa, khuôn mặt tuấn mỹ như con gái.

Trên người hắn ẩn ẩn tản ra khí tức công pháp Đạo môn chính tông, hơn nữa cảm giác cảnh giới của tên này không thấp.

“Chào đạo hữu.” Ba vị tăng nhân cơ bắp vẻ mặt nghiêm túc, hành lễ với mỹ nam tử tóc vàng. [Ba vị đạo hữu, ta thấy thể chất các vị cường hoành, thể hình mang theo ánh kim loại, có phải các vị tu luyện công pháp phòng ngự không?] Mỹ nam tử tóc vàng truyền âm nhập mật.

Đại sư huynh Hoành Pháp gật đầu, chuyện này chẳng phải bí mật gì, bọn họ vẫn chưa đến cảnh giới phản phác quy chân, chỉ cần là người có nhãn lực, liếc mắt cái là nhìn ra bọn họ là phật tu đi theo hệ luyện thể. [Khéo quá, thực ra ta cũng đi theo con đường phòng ngự.

Ba vị đạo hữu muốn đi đâu, nếu thuận đường thì chúng ta không ngại giao lưu tâm đắc phòng ngự một chút chứ?] Mỹ nam tử tóc vàng vui vẻ nói.

Mỹ nam tử tóc vàng dường như tự mang “hào quang thân thiện”, chỉ dăm ba câu, ba tăng nhân cơ bắp của Đấu Chiến Phật Tông đã buông lỏng cảnh giác trong lòng.

Phảng phất như trong cõi u minh có một sức mạnh nào đó đang ảnh hưởng tới bọn họ, khiến bọn họ cảm thấy mỹ nam tử tóc vàng này là một “đạo hữu có thể thân cận”.

“Chúng ta đang định đến khu đại học Giang Nam, chỉ là trong tay không có tiền, không thể bắt taxi qua đó được.” Nhị sư huynh Hoành Hải nói.

“Hả?

Đạo hữu các vị không dùng điện thoại sao?

Bây giờ chỉ cần cài một cái APP đặt xe, gọi xe có thể trả tiền trực tiếp trên mạng, tiện lắm.” Mỹ nam tử tóc vàng tò mò hỏi.

“Trong điện thoại cũng không có tiền.” Đại sư huynh Hoành Pháp nói.

“Ta cũng thế.” Nhị sư huynh Hoành Hải nói.

“Hôm qua ta cố ý chuyển hết tiền đi rồi, một cắc cũng không mang.” Tiểu sư đệ Hoành Thông nói.

Mỹ nam tử tóc vàng: “...” “Đạo hữu có thuận đường không?” Đại sư huynh Hoành Pháp nói.

Mỹ nam tử tóc vàng mỉm cười nói: “Thuận đường, thực ra nơi ta muốn đến cũng là khu đại học Giang Nam.

Sự thật là... hành khách xuống ở ga Hắc Tượng phần lớn đều là muốn đến khu đại học Giang Nam.” “Vậy đạo hữu có bắt taxi không?

Cho chúng ta đi nhờ một đoạn?” Tiểu sư đệ Hoành Thông nói.

Mỹ nam tử tóc vàng: “...” “Không được sao?” Nhị sư huynh Hoành

Hải hỏi.

“Không phải không được, mà là nơi này cách khu đại học Giang Nam đã rất gần rồi, đi bộ cũng chẳng mất bao lâu.” Mỹ nam tử tóc vàng cười nói: “Ba vị đạo hữu nếu không thạo đường thì đi theo ta.” Thế là, dưới ảnh hưởng của loại “hào quang thân thiện” quỷ dị kia, ba đệ tử Đấu Chiến Phật Tông cứ thế đi theo sau mỹ nam tử tóc vàng về phía khu đại học Giang Nam.

Cũng may mỹ nam tử tóc vàng này quả thực không có ác ý, nếu không ba tên này bị bán đi cũng không biết. ...

Trên đường đi, mỹ nam tử tóc vàng bắt đầu giao lưu “Đạo phòng ngự” với ba đệ tử Đấu Chiến Phật Tông.

Đạo phòng ngự hắn giảng giải từ nông đến sâu, đại đạo chí giản.

Ba đệ tử Đấu Chiến Phật Tông ban đầu còn xì mũi coi thường việc mỹ nam tử tóc vàng tự xưng “tinh thông đạo phòng ngự” — cái thân hình mảnh khảnh như đàn bà của tên này mà cũng tinh thông đạo phòng ngự á?

Chém gió ~~ Nhưng mà, khi mỹ nam tử tóc vàng bắt đầu giao lưu với bọn họ, bọn họ mới nhận ra đối phương trâu bò thế nào.

Các loại thủ đoạn phòng ngự, diệu dụng, đối phương tùy tiện nói ra, giảng giải đâu ra đấy.

Chương 1252

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, bọn họ đã hiểu sâu hơn về "pháp phòng ngự", rất nhiều chi tiết trước đây không nghĩ thông, giờ đây toàn bộ đều vỡ lẽ.

Đi được một lúc, bốn người đi vào một con hẻm vắng.

Vì nơi này vắng vẻ nên bốn người giao lưu cũng trôi chảy hơn, không bị gò bó.

"Đạo phòng ngự của đạo hữu thực sự tinh diệu, Hoành Pháp bội phục." Hoành Pháp chắp tay trước ngực hành lễ với mỹ nam tử tóc vàng, đối phương chỉ giao lưu vài phút ngắn ngủi nhưng còn hiệu quả hơn cả một kỳ giảng pháp, gần như có thể nói là có ơn truyền nghề.

"Không biết đạo hữu tu luyện công pháp phòng ngự gì?" Mắt nhị sư huynh Hoành Hải sáng lên.

Mỹ nam tử tóc vàng đột nhiên khựng lại — hưng phấn quá đà rồi, hắn nhìn thấy ba hạt giống tốt tu luyện "đạo phòng ngự", nhất thời cao hứng nên không kìm được chỉ điểm thêm vài câu, hy vọng làm cho đạo phòng ngự hưng thịnh hơn.

Không ngờ chỉ điểm quá đà...

Không được, như vậy không phù hợp với kế hoạch khiêm tốn của hắn, hiện tại không phải lúc để chơi nổi.

Để giữ thái độ khiêm tốn, lần này hắn ra ngoài không chỉ thay đổi thể hình, dung mạo, biến ngoại hình mình thành phong cách ẻo lả, còn đè nén cảnh giới và khí tức của mình xuống mức thấp nhất, dùng cả trăm loại thủ đoạn che giấu thân phận; còn mượn một món bí bảo để ẩn giấu [Thánh Danh] của mình.

Hắn đã nỗ lực nhiều như vậy, không thể để kiếm củi ba năm thiêu một giờ!

Thế là mỹ nam tử tóc vàng mỉm cười nói: “Thực ra ta chỉ là phái lý thuyết thôi.

Tuy ta tu luyện [Kim Ngưu Công] nhưng trình độ tu luyện của bản thân còn rất bình thường.

Môn ‘Kim Ngưu Công’ này ta mới luyện đến cảnh giới tiểu thành thôi.” “‘Kim Ngưu Công’?

Chưa nghe bao giờ.

Cảnh giới tiểu thành lợi hại thế nào?

Nếu bị chém một đao vào tay thì có đỡ được không?” Tiểu sư đệ Hoành Thông tò mò hỏi.

Mỹ nam tử tóc vàng tiếp tục cười nói: “‘Kim Ngưu Công’ cũng được coi là một pháp phòng ngự không tệ, có điều ta tu luyện chưa tới nơi tới chốn.

Thông thường mà nói, tu sĩ cùng cảnh giới chỉ dùng sức mạnh thuần túy chém một đao vào tay ta thì chỉ để lại một vệt đỏ thôi.” Tuy hắn muốn khiêm tốn nhưng cũng không thể để ba tên nhóc này coi thường được.

Cảnh giới tiểu thành mà tu sĩ cùng đẳng cấp chém một đao chỉ để lại vệt đỏ, đây đã là pháp phòng ngự thượng thừa rồi.

Mỹ nam tử tóc vàng vừa dứt lời, tiểu sư đệ Hoành Thông đã cười hắc hắc: “Đạo hữu, ‘Kim Ngưu Công’ của huynh không ăn thua rồi. [Ngọc Tượng Thần Thể] của ta cũng chỉ mới tu luyện đến cảnh giới tiểu thành, nhưng hiệu quả còn ngon hơn Kim Ngưu Công của huynh.” Nói rồi, tiểu sư đệ Hoành Thông móc ra một con dao răng cưa dài ba mươi phân từ trong ống quần — trời mới biết tên này mang hung khí lên tàu kiểu gì?

Sau đó hắn cầm dao răng cưa, ra sức cưa vào tay mình.

Một tràng tiếng kim loại va chạm chói tai vang lên, chỉ thấy trên tay tiểu sư đệ Hoành Thông tia lửa bắn tứ tung nhưng con dao răng cưa kia lại không thể làm tổn thương tay hắn mảy may.

“Đạo hữu, huynh xem ‘Ngọc Tượng Thần Thể’ của ta có ra gì không?

Đạo hữu cùng cảnh giới nếu chém một đao xuống, đừng nói vệt đỏ, đến cọng lông tơ cũng không thương tổn được.

Cho dù dùng sức cưa như thế này cũng không làm tổn thương cơ thể chút nào. ‘Ngọc Tượng Thần Thể’ này của ta có bá đạo không?” Tiểu sư đệ Hoành Thông cười hắc hắc, đắc ý vô cùng.

Khóe miệng mỹ nam tóc vàng giật giật.

“Đồ ngốc, không được vô lễ với đạo hữu!” Sư huynh Hoành Hải đập mạnh một cái vào gáy tiểu sư đệ — cho dù vị đạo hữu tóc vàng này là phái lý thuyết nhưng vừa rồi người ta đã chỉ điểm cho ba huynh đệ bọn họ, tiểu sư đệ lại còn đắc ý vả mặt đối phương, quá thất lễ!

Hoành Thông thét thảm một tiếng, ôm gáy ngồi xổm xuống — không phải cái tát của đại sư huynh đau lắm, nhưng hắn phải giả vờ rất đau.

Nếu không thì lát nữa về đại sư huynh sẽ treo hắn lên đánh.

“Đạo hữu ngại quá, não tiểu sư đệ nhà ta có hố, chỗ nào đắc tội xin hãy lượng thứ.

Xin hãy tin ta, đệ ấy không có ác ý đâu.” Hoành Pháp chắp tay tạ lỗi với mỹ nam tóc vàng.

Mỹ nam tử tóc vàng mỉm cười nói: “Không sao, tiểu sư đệ của các vị có tấm lòng son sắt, tâm thái như vậy thực ra rất phù hợp với đạo phòng ngự.” Ừm... vì ngốc nghếch quá nên ngoan ngoãn làm khiên thịt sẽ tốt hơn.

Mấy người lại bắt đầu vừa đi vừa giao lưu.

“Đúng rồi, trước đó ta nghe ba vị đạo hữu nhắc tới ‘Bá Tống’, có phải là Đệ Nhất Thánh ngàn năm nay không?” Mỹ nam tóc vàng mỉm cười nói.

Mắt Hoành Pháp hơi sáng lên — mỹ nam tử tóc vàng này tiếp cận bọn họ, chẳng lẽ mục đích là Bá Tống tiền bối?

Mưu đồ thông qua bọn họ để tiếp cận Đệ Nhất Thánh ngàn năm?

Đây cũng là chuyện thường tình thôi, đổi lại là bọn họ, nếu biết đạo hữu bên cạnh là hậu bối của Đệ Nhất Thánh ngàn năm thì cũng sẽ tìm mọi cách để tiếp cận.

Lúc này, tiểu sư đệ Hoành Thông đáp: “Đúng vậy, Bá Tống tiền bối mà chúng ta muốn tìm chính là Đệ Nhất Thánh ngàn năm.

Chúng ta đang định tìm ngài ấy đóng dấu cho chúng ta đây.” “Đóng dấu?

Chẳng lẽ mấy vị muốn nhập môn dưới trướng Bá Tống Huyền Thánh?” Mỹ nam tóc vàng hỏi — ba hạt giống tốt tu luyện đạo phòng ngự này mà nhập môn Bá Tống Huyền Thánh thì có hơi phí không nhỉ?

Hoành Pháp thấy tiểu sư đệ ruột để ngoài da, nói toẹt ra hết, trong lòng bất lực.

Sau đó, hắn đành lên tiếng: “Không phải vậy, chúng ta xin Bá Tống tiền bối đóng dấu là một loại phòng bị.” “Phòng bị?

Phòng ai?” Mỹ nam tử tóc vàng nghi hoặc.

Lúc này, nhị sư huynh Hoành Hải bổ sung: “Nói cho đạo hữu biết, người chúng ta phòng bị chính là Đệ Tứ Thánh ngàn năm, Thiên Nhai Tử Huyền Thánh!” “Các vị có thù với Thiên Nhai Tử Huyền Thánh?” Mỹ nam tử tóc vàng vẻ mặt đầy nghi hoặc, cảm thấy tình tiết câu chuyện trở nên ly kỳ, quan hệ thật phức tạp.

“Đạo hữu hiểu lầm rồi, sự tình không phải như vậy.

Chúng ta và Thiên Nhai Tử Huyền Thánh không oán không thù, chỉ là...

Danh tiếng trước đây của Thiên Nhai Tử Huyền Thánh không tốt lắm.

Ngài ấy là ‘Truyền công cuồng ma’ lừng lẫy, thích nhất là truyền công lực tinh thuần của bản thân cho tu sĩ trẻ tuổi.

Phàm là tu sĩ bị ngài ấy truyền công, mười người thì có tám người táng thân dưới thiên kiếp, việc truyền công của ngài ấy cực kỳ đáng sợ.” Hoành Hải giải thích: “Mà sau khi Thiên Nhai Tử Huyền Thánh tấn thăng Bát Phẩm, nắm giữ Thánh Ấn, có được chức năng đóng dấu, chỉ cần đóng một cái dấu lên là có thể cách không truyền công, quá đáng sợ.” “Vãi chưởng, chức năng đóng dấu còn có thể chơi như thế á?” Mỹ nam tử tóc vàng mắt chữ A mồm chữ O, được mở mang tầm mắt.

“Chỉ có thể nói là trời diệt Đại Tu Chân Giới ta mà.” Nhị sư huynh Hoành Hải cảm thán.

“Cho nên, ba sư huynh đệ chúng ta xuống núi việc đầu tiên chính là đến chỗ Bá Tống tiền bối lĩnh một cái dấu, như vậy là có thể đề phòng bị Thiên Nhai Tử Huyền Thánh lén lút đóng dấu, cách không truyền công!” Tiểu sư đệ Hoành Thông bổ sung.

“Thì ra là vậy, nhưng các vị không lo Bá Tống Huyền Thánh cũng cách không truyền công cho các vị sao?” Mỹ nam tử tóc vàng hỏi.

“Không lo, Bá Tống Huyền Thánh là trưởng bối của chúng ta, sẽ không làm loại chuyện này.

Hơn nữa, tương lai sẽ có rất nhiều đệ tử đến chỗ ngài ấy lĩnh dấu ấn.

Cho dù Bá Tống Huyền Thánh cũng cần truyền công, ngài ấy có thể chia công lực thành rất nhiều phần, chia nhau truyền cho mọi người, mọi người nói không chừng còn được hưởng lợi ấy chứ.” Tiểu sư đệ Hoành Thông lại lỡ mồm tiết lộ bí mật.

“Ra là thế.” Mỹ nam tử tóc vàng lẳng lặng gật đầu.

Trong lòng hắn không khỏi nhìn Bá Tống Huyền Thánh với con mắt khác, xem ra đối phương là một người có đức độ.

“Đạo hữu, huynh cũng muốn gặp Bá Tống Huyền Thánh sao?

Có cần ta dẫn kiến giúp không?” Lúc này, Hoành Pháp lên tiếng hỏi — nói thật, hắn cảm thấy mình giao lưu với vị nam tử tóc vàng này rất vui vẻ.

Nếu đối phương muốn gặp Bá Tống tiền bối, hắn có thể thông báo cho Bá Tống tiền bối, xem Bá Tống tiền bối có nguyện ý tiếp kiến đối phương hay không.

Mỹ nam tử tóc vàng khẽ lắc đầu, nói: “Cảm ơn ý tốt của đạo hữu, tuy ta cũng rất muốn gặp Bá Tống Huyền Thánh nhưng hiện tại chưa phải lúc, ta còn có việc khác phải làm.” Tối nay mới là lúc hắn và Bá Tống Huyền Thánh gặp nhau, hiện tại... còn quá sớm.

Hắn chính là Đông Qua Thánh Quân, Đệ Ngũ Thánh ngàn năm.

Hôm nay là Tết Trung Thu, đêm trăng tròn, hắn đến để khiêu chiến Đệ Nhất Thánh ngàn năm Bá Tống Huyền Thánh!

Buổi tối mới là sân khấu của hắn và Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh, ngươi không ngờ tới phải không, ta đã đến rồi!

Tất cả mọi người đều tưởng ta phải củng cố cảnh giới, năm sau mới đến chiến với ngươi, nhưng ta cứ thích làm điều bất ngờ đấy.

Tối nay, tại khu vực Giang Nam một chiến, Bá Tống, đừng hòng chạy! ...

Hơn nữa, để "Cuộc chiến đêm trăng tròn" tối nay có thể thuận lợi tiến hành, Đông Qua Thánh Quân còn chuẩn bị rất nhiều.

Ví dụ như... hắn chuẩn bị phù bảo "Khu vân thuật" cỡ lớn, nếu tối nay trời xấu, mây đen che trăng thì giáng một phát Khu vân thuật cỡ lớn xuống, mây đen lập tức tro bay khói diệt.

Đảm bảo người dân khu vực Giang Nam tối nay có thể thưởng thức vầng trăng tròn vành vạnh.

Nếu trăng sáng tối nay không đủ lớn, hắn còn tự mang theo một cái hình nền trăng tròn, sau khi thả ra có thể khiến người dân khu vực Giang Nam nhìn thấy siêu cấp trăng tròn lớn nhất trong lịch sử, đảm bảo thỏa mãn.

Người dân khu vực Giang Nam Trung Thu năm nay coi như có phúc rồi. ...

Tại tòa nhà của Dược Sư.

Tống Thư Hàng liên tục ký nhận mấy gói chuyển phát nhanh, chính là mấy trang bị mà Thông Nương đặt, nào là áo khoác gió, bình nước, lương khô nén.

Mấy thứ này đối với tu sĩ có tác dụng quái gì chứ?

Một viên Ích Cốc Đan là có thể thay thế tất cả đồ ăn thức uống

rồi.

Hơn nữa, mới sáng sớm mấy anh shipper sao mà cần cù thế, người này nối tiếp người kia chạy tới giao hàng tận nhà?

Là Thông Nương lại làm gì à?

Hay là nguyên nhân do Tư Mã Giang?

Sau khi nhận liên tiếp mấy gói hàng, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy trong lòng ẩn ẩn bất an.

“Sao thế?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Trực giác nói cho tớ biết, nếu tiếp tục ở lại đây thì rất có thể sẽ gặp rắc rối.” Tô Thị A Thập Lục: “Vậy chúng ta rời đi ngay bây giờ?” Dù sao hôm nay cũng định đi đến nơi sinh của Thông Nương, xuất phát sớm chút cũng tốt.

“Đợi chút, đợi mấy đệ tử trong môn phái của Tạo Hóa Pháp Vương tới, đóng dấu cho họ xong chúng ta đi ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Ngừng một lát, hắn lại bổ sung: “Cậu nói xem liệu Đông Qua Thánh Quân có thực sự tới vào hôm nay không?” “Nếu cậu có dự cảm này thì Đông Qua Thánh Quân có xác suất rất lớn sẽ tới vào tối nay.” Tô Thị A Thập Lục nghiêm túc nói.

Trực giác của tu sĩ cực kỳ nhạy cảm, đặc biệt là nhằm vào một số tương lai bất lợi cho bản thân, trong cõi u minh sẽ sinh ra cảm ứng bất an.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Vị Đông Qua Thánh Quân này đúng là tính tình nóng nảy thật.” Nếu Đông Qua Thánh Quân hôm nay tới thật thì ít nhất hắn cũng phải chuẩn bị tốt thủ đoạn đối phó.

“Vậy đóng dấu cho hậu bối của Tạo Hóa Pháp Vương xong chúng ta đi ngay.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Có điều tớ cảm thấy với cảnh giới cấp bậc Huyền Thánh của Đông Qua Thánh Quân, cho dù chúng ta rời đi ngay...

Chương 1253

rất có thể cũng sẽ bị truy tung đuổi kịp.” “Tớ đi hỏi Bạch tiền bối xem có diệu chiêu gì đối phó với Đông Qua Thánh Quân không.” Tống Thư Hàng gửi cho Bạch tiền bối một tờ giấy: [Bạch tiền bối, bao giờ ngài mới độ kiếp xong để ra ngoài?] Bạch tiền bối rất nhanh đã trả lời Tống Thư Hàng: [Trong thời gian ngắn chưa ra được, đang quẩy, còn hơi quẩy quá đà rồi ~] Quẩy quá đà là ý gì? [Thiên kiếp lại xảy ra vấn đề gì sao?

Ngoài thiên kiếp bom hạt nhân ra còn xuất hiện cái gì nữa?] Tống Thư Hàng lại gửi một tờ giấy, lo lắng hỏi.

Bạch tiền bối đáp: [Hiện tại xuất hiện mạnh nhất vẫn là đầu đạn khinh khí, có điều lần này bọn chúng sắp xếp theo một kiếm trận, tấn công về phía ta, hoành tráng lắm.

Uy lực của kiếm trận này rất mạnh, đợi lát nữa bản thể của ta sẽ gặp rắc rối, ta xông qua đỡ một đợt trước đã.

Kiếm trận này khiến ta cực kỳ hứng thú, ta muốn tìm hiểu thấu đáo nó.

Đợi sau khi ra ngoài, ta bố trí kiếm trận này cho ngươi xem.

Ta định gọi nó là “Thiên Kiếp Kiếm Trận”, tên này tiện lợi dễ nhớ.] Tống Thư Hàng: “...” Trong thế giới thiên kiếp, Bạch tiền bối còn tự mang theo phân thân để chat với hắn?

Chả trách dạo này nói chuyện với Bạch tiền bối, Bạch tiền bối đều có thể trả lời ngay lập tức.

Đây chắc chắn là “Thủy Quần Phân Thân” bí truyền của nhóm Cửu Châu Nhất Hào!

Hắn vẫn chưa học được Thủy Quần Phân Thân này...

Chắc chắn là do đẳng cấp của hắn trong nhóm chưa đủ.

Đợi sau khi hắn thủy thành Thủy Vương trong nhóm, nhất định sẽ có lão tiền bối ẩn tàng trong nhóm đột nhiên inbox hắn, truyền thụ cho hắn “Thủy Quần Phân Thân Thuật”!

Khoảng nửa phút sau, Bạch tiền bối lại gửi một tin trả lời: [Ngươi tìm ta có việc gì không?

Đúng rồi, giấy trả lời bên ta không còn nhiều lắm, đưa thêm cho ta một quyển nữa đi.] Tống Thư Hàng: [Đông Qua Thánh Quân rất có thể sẽ tìm tôi quyết đấu vào hôm nay, trực giác của tôi rất bất an.

Ngài vẫn là phân thân của Bạch tiền bối à?] Nói rồi, Tống Thư Hàng còn chuyển tống một cuốn sổ tay mới tinh qua cho Bạch Tôn Giả.

Tống Thư Hàng: “...” Phân thân One của Bạch tiền bối, đăng tràng chưa đến nửa phút đã anh dũng tráng liệt hy sinh.

Tống Thư Hàng tiếp tục cầm bút viết: [Đúng vậy, hôm nay đã là Trung Thu, thỏa thỏa là ngày trăng tròn.] Phân thân Two của Bạch tiền bối trả lời: [Tên lửa thiên kiếp, bom hạt nhân không thể phát nổ ở hiện thế, chỉ có thể dùng làm sự uy hiếp.

Nhưng nếu đối thủ là Bát Phẩm Huyền Thánh, chỉ dựa vào uy hiếp hạt nhân chưa chắc đã chấn trụ được đối phương.] Tống Thư Hàng: [Đúng đúng đúng, tôi cũng nghĩ vậy.

Vũ khí thiên kiếp không thể phát nổ thì tôi chẳng khác gì mang theo hổ giấy mô phỏng đi cáo mượn oai hùm, trong lòng không đủ tự tin.

Bạch tiền bối, có diệu phương gì không?] Phân thân Two của Bạch tiền bối: [Hay là thử chiêu “Mãnh hổ tiếp đất xin lỗi thức” của

Thông Nương xem?

Dù sao ngươi chắc chắn đánh không lại đối phương.] Bạch tiền bối cũng biết Thông Nương mang trong mình một bộ tuyệt kỹ, trong đó có một chiêu xin lỗi uy mãnh như vậy.

Phân thân Two của Bạch tiền bối: [Thật sự không được thì ngươi trốn vào Thế giới Hạch Tâm đi.

Đợi ta độ kiếp xong ra ngoài sẽ trợ giúp ngươi một tay.] [Trợ giúp kiểu gì?] Tống Thư Hàng hỏi. [Ta nhớ không phải "Thánh Ấn" có chức năng cách không truyền pháp sao, đến lúc đó thử để ta đóng cho ngươi cái dấu, sau đó cách không truyền pháp cho ngươi, lên đấm nhau với Đông Qua Thánh Quân.

Thôi không nói nữa, chiến huống của bản thể kịch liệt quá, ta đi đây.

Cảm giác ta cũng sắp anh dũng hy sinh rồi, gặp lại sau.] Phân thân Two của Bạch tiền bối nói.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh: "..." Tống Thư Hàng: "..." Không biết còn cơ hội gặp lại vị Phân thân Two của Bạch tiền bối này nữa không?

Có lẽ là do nguyên nhân Bạch tiền bối Two thường xuyên đi dạo ở hiện thế, hắn có thiện cảm theo bản năng đối với tổ hợp từ ngữ Bạch tiền bối + Two này.

Đúng rồi, Bạch tiền bối Two còn ở đây không?

Nếu ngài ấy ở đây thì có cách nào trợ giúp hắn một tay không?

Tống Thư Hàng gọi với lên bầu trời: "Tút tút tút tút tút ~~" Nhìn trời, sao hôm nay cách xưng hô với Bạch tiền bối Two lại hài hòa thế nhỉ?

“Cậu làm gì thế?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Triệu hoán tay đấm mạnh mẽ.” Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, sau đó gọi trong đầu: “Bạch tiền bối Two, à phi, Bạch tiền bối, Bạch tiền bối ~~” Hôm nay Bạch tiền bối Two chắc chắn là đi chơi xa rồi, không trả lời Tống Thư Hàng.

Lúc này, dưới tầng truyền đến tiếng chuông cửa.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy ba tăng nhân cơ bắp đang đứng ở cổng có chút căng thẳng.

Là ba đệ tử của Tạo Hóa Pháp Vương tới rồi.

Tống Thư Hàng tung người nhảy một cái, nhảy ra khỏi cửa sổ — dạo này hắn càng ngày càng thích đi đường cửa sổ chứ không đi cửa chính nữa.

Khi nhảy đến nửa chừng, Tống Thư Hàng vỗ đầu một cái.

Cái tật xấu nhảy cửa sổ này nhất định phải sửa.

Ở tòa nhà của Dược Sư có trận pháp che chắn, sẽ không bị người bên ngoài nhìn thấy.

Nhưng nếu hôm nào về nhà ở thành phố Văn Châu, hắn đột nhiên nóng đầu, lúc ra ngoài lại nhảy từ cửa sổ tầng ba xuống thì mẹ Tống và ba Tống chẳng bị dọa chết khiếp.

Tô Thị A Thập Lục cười khẽ, cũng nhảy xuống theo.

Sau khi tiếp đất, Tống Thư Hàng nhìn thấy con hồ yêu kia đang ngồi xổm dưới giàn hoa trong sân, đang gọi điện thoại.

Xem ra là gọi điện cho các cô bạn thân, xem có cô bạn nào chịu tới cưới Đậu Đậu không?

Tống Thư Hàng đưa tay mở cổng lớn.

Ba tăng nhân cơ bắp sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng lập tức cung kính nói: “Hoành Pháp!” “Hoành Hải!” “Hoành Thông!” “Bái kiến Bá Tống tiền bối.” “Vào trong rồi nói.” Khóe miệng Tống Thư Hàng hơi giật giật, đây vẫn là ở cổng, bị hàng xóm láng giềng nhìn thấy cảnh này thì kỳ lắm.

Ba tăng nhân cơ bắp rất căng thẳng chen vào sân nhỏ, tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh ở cự ly gần như vậy, người trước mắt này chính là đại năng chân chính của tu chân giới đó!

“Các vị là hậu bối của Tạo Hóa đạo hữu phải không?” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Đóng dấu hả?

Định đóng vào đâu?” “Lúc Viên Thông sư tổ tới đã dặn dò chúng con, bảo chúng con chọn vị trí đóng dấu kín đáo một chút.

Như vậy sẽ giúp chúng con không mượn danh tiếng của Bá Tống tiền bối ngài để hoành hành bá đạo.

Dù sao chúng con cũng là xuống núi thí luyện.” Hoành Pháp mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu hiểu ý, dù sao cũng là đệ tử Đấu Chiến Phật Tông chứ không phải đệ tử của Tống Thư Hàng hắn.

Sự thật là...

Tống Thư Hàng cảm thấy trong Đấu Chiến Phật Tông chắc chắn có tiền bối cấp bậc Huyền Thánh ẩn tàng.

Đấu Chiến Phật Tông là đại tông môn nổi danh trong Phật môn.

Sở dĩ để đệ tử đến chỗ hắn đóng dấu, rất có thể là một thủ đoạn kết duyên.

Mà Tống Thư Hàng vì quan hệ với Tạo Hóa Pháp Vương nên cũng vui vẻ kết cái duyên này.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh đột nhiên chớp mắt, sau đó cô quay đầu đi, cố nhịn cười.

“Vậy đóng lên lưng nhé?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Được ạ.” Nhị sư huynh Hoành Hải gật đầu.

Thế là ba sư huynh đệ vén áo tăng lên, để lộ tấm lưng cơ bắp săn chắc.

Tống Thư Hàng tế ra “Thánh Ấn”, bộp bộp bộp, đóng cho cả ba người mỗi người một cái.

“Dọc đường đi vẫn thuận lợi chứ?” Tống Thư Hàng sau khi đóng dấu xong tùy miệng hỏi.

“Đều thuận lợi cả, chỉ là sau khi xuống tàu cao tốc thì xảy ra chút vấn đề nhỏ.” Tiểu sư đệ Hoành Thông ruột để ngoài da nói.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Hai vị sư huynh không mang tiền, con thì cố ý không mang tiền, kết quả ba người chúng con không một xu dính túi.

Đến tiền bắt taxi cũng không có.” Tiểu sư đệ Hoành Thông nói: “Cũng may gặp được một vị tu sĩ nước ngoài tóc vàng, huynh ấy nói cho chúng con biết nơi này cách khu vực Giang Nam đã rất gần rồi, hơn nữa còn dẫn chúng con đến khu đại học Giang Nam.” Tống Thư Hàng: “Người nước ngoài tóc vàng?

Tr trong thế nào?” “Rất xinh đẹp, trông như con gái ấy.” Tiểu sư đệ Hoành Thông nói.

Tống Thư Hàng gật đầu. ...

Sau khi đóng dấu xong, ba tăng nhân cơ bắp lại trò chuyện rất lâu mới cáo biệt rời đi — trước khi đi, Tống Thư Hàng tặng bọn họ mấy tờ tiền đỏ làm lộ phí.

Ba tên cực phẩm này không một xu dính túi, nếu không tài trợ cho bọn họ ít tiền, bọn họ ra khỏi cửa e là phải đi hóa duyên mất.

Nếu ba gã hòa thượng cơ bắp đó mà đi hóa duyên... thì cảnh tượng đó chắc chắn trông rất giống đi cướp bóc.

Đợi ba gã hòa thượng cơ bắp rời đi, Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn về phía A Thập Lục: "Thập Lục, vừa rồi cô cứ nhịn cười mãi, làm sao thế?" "Vì sư tổ Viên Thông đó." Tô Thị A Thập Lục bật cười, lộ ra lúm đồng tiền sâu hoắm.

Tống Thư Hàng: "..." Pháp hiệu Phật môn này, thực ra không có vấn đề gì.

Đặc biệt là mấy trăm năm trước, đây là một pháp hiệu rất phổ biến.

Nhất là khi Phật môn đặt pháp hiệu, họ đặc biệt thích đặt theo vai vế.

Vai vế chữ 'Viên', có Viên Chân này, Viên Nghiệp này, Viên Tâm này các kiểu, lòi ra một vị Viên Thông cũng rất bình thường.

Chỉ là không biết Phật môn có vai vế chữ 'Trung', hay chữ 'Thân' không, thật sự không được thì chữ 'Thiết' cũng được (ám chỉ các hãng chuyển phát nhanh Trung Quốc: Trung Thông, Thân Thông, Thuận Phong - ND).

Hôm nào đi hỏi Tạo Hóa Pháp Vương xem. "Đúng rồi, Thập Lục.

Chúng ta phải rời đi ngay." Tống Thư Hàng nói. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu. "Cô cũng đoán được rồi à?" Tống Thư Hàng cười nói. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Ba sư huynh đệ Hoành Hải, Hoành Thông bọn họ gặp phải tu sĩ ngoại quốc tóc vàng kia, rất có khả năng liên quan đến 'Đông Qua Thánh Quân'.

Dù sao thì trên đời này làm gì có nhiều tu sĩ người nước ngoài đến thế.

Dù sao thì phương Tây cũng có hệ thống tu luyện của riêng họ. "Có mang theo đám Thi không?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi sẽ chuyển bọn họ vào Hạch Tâm Thế Giới, đưa bọn họ cùng rời đi.

Phù Sinh Tiên Tử và hồ yêu kia thì không cần chúng ta lo lắng." Ngoài ra, còn vị Sở Sở cô nương nhà Đậu Đậu nữa, lát nữa xem có thể đưa cô ấy về nhà được không.

Đông Qua Thánh Quân đã mò tới khu vực Giang Nam rồi, lúc này không đi còn đợi đến bao giờ?

Chương 1254

...

Tống Thư Hàng lên lầu, phát hiện Tước yêu Tiểu Thải và Thi đều vẫn đang ngủ.

Thi là do hôm qua xem tivi, không biết xem đến mấy giờ.

Tiểu Thải thì hôm qua mệt lử, bị Đông Phương Lục Tiên Tử xách đi khắp nơi tịnh hóa siêu độ, mệt mỏi rã rời.

Tống Thư Hàng trực tiếp mang cả người lẫn giường, cùng nhau di dời vào khu 'Ốc đảo sa mạc' trong Hạch Tâm Thế Giới, đó là vị trí có môi trường tốt nhất.

Sau đó, hắn lại nhân cơ hội quét mắt kiểm tra Hạch Tâm Thế Giới của mình một lượt.

Lứa 'Vô Hình Kiếm Cổ' mà Bạch tiền bối nuôi dưỡng được Tống Thư Hàng an bài vào trong mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình 'Ngọn núi Kiếm Ý Đao Ý', đông đảo Vô Hình Kiếm Cổ đang bay lượn trên ngọn núi.

Trên núi còn có hàng đống thức ăn cho linh thú, đủ cho chúng ăn một thời gian.

Vô Hình Đao Cổ và Chuột Cách Đấu biến dị được Tống Thư Hàng sắp xếp ở quảng trường của 'Hạ Cung'.

Vô Hình Đao Cổ rất ngoan ngoãn lơ lửng trong hư không, lẳng lặng tu luyện.

Đám Chuột Cách Đấu thì nhảy nhót trên quảng trường, quậy phá khắp nơi.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, bèn di dời đám Chuột Cách Đấu này đến mảnh vỡ Thiên Đình 'Huyễn Thành'.

Huyễn Thành là một ảo cảnh khổng lồ, bên trong sẽ ngẫu nhiên sinh ra các loại chiến sĩ ảo ảnh có thực lực khác nhau, rất thích hợp cho đám Chuột Cách Đấu tinh lực vô hạn này.

Sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng lại quét qua 'Đông Chi Điện'.

Trong Đông Chi Điện đang lưu trữ một lượng lớn quân hỏa.

Ở hiện thế, đống quân hỏa Thiên kiếp này không thể phát nổ.

Nhưng ở trong Hạch Tâm Thế Giới thì chưa chắc.

Hạch Tâm Thế Giới rất cổ quái, xuất từ tay của đệ tam Thiên Đạo Ban Văn Long.

Tống Thư Hàng nghi ngờ mấy thứ đồ chơi này có thể thực sự phát nổ trong Hạch Tâm Thế Giới.

Có điều, hắn không dám làm thí nghiệm.

Hạch Tâm Thế Giới của hắn còn nhỏ, không chịu nổi gia tăng.

Chưa đến thời khắc cuối cùng, hắn sẽ không kích nổ lô quân hỏa Thiên kiếp này trong Hạch Tâm Thế Giới.

Cuối cùng, ý thức Tống Thư Hàng quét qua một căn phòng nào đó trong Đông Chi Điện.

Cửa sổ căn phòng đóng chặt.

Vị Tôn Giả thất phẩm bị giam giữ kia đang ngồi xổm ở góc tường, gõ gõ vào căn phòng này, dường như đang nghiên cứu cái gì đó.

Khi ý thức Tống Thư Hàng quét qua, vị Tôn Giả thất phẩm này lập tức cứng đờ.

Sau đó, hắn lên tiếng: "Bá Tống Huyền Thánh, chúng ta có thể nói chuyện một chút không?" "Ha ha." Tống Thư Hàng đáp lại. "Nếu ta nhìn không lầm, nơi này là một phần của Viễn Cổ Thiên Đình?" Vị Tôn Giả thất phẩm nói.

Tống Thư Hàng không trả lời, nhưng tinh thần lực vẫn chú ý đối phương, ý là để đối phương tiếp tục nói. "Xem ra, quả nhiên ta đoán đúng rồi.

Không ngờ dã tâm của Bá Tống Huyền Thánh ngài cũng lớn như vậy." Thất phẩm Tôn Giả thở dài một hơi nói.

Tống Thư Hàng: "..." Dã tâm lớn như vậy?

Là đang nói tôi hả? "Nhưng mà, hành vi này của ngài là đang tìm chết, chú định phải diệt vong!" Thất phẩm Tôn Giả trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: "..." Sau đó, hắn vung tay lên, chuyển vị Tôn Giả thất phẩm sang một căn phòng kín khác.

Trong căn phòng đó, có mười quả bom nguyên tử Thiên kiếp đang tỏa ra uy áp khủng bố. "Ta kháo, ta kháo, ta kháo!" Thất phẩm Tôn Giả bị dọa sợ chết khiếp, không mang kiểu chơi người ta như thế chứ.

Tống Thư Hàng cười ha hả, lại chuyển hắn sang một gian phòng tối chật hẹp khác.

Phòng ốc trong Đông Chi Điện nhiều vô kể, hắn cứ cách một khoảng thời gian lại đổi chỗ cho đối phương, không để đối phương có thời gian nghiên cứu phòng ốc.

Đáng tiếc trong Đông Chi Điện không có nhà tù, nếu có thì sướng rồi. ...

Sau khi an trí xong Thi và Tiểu Thải, Tống Thư Hàng lại quay về phòng của Phù Sinh Tiên Tử. "Bá Tống tiền bối." Phù Sinh Tiên Tử đứng dậy hành lễ, cô đã thu dọn xong đồ đạc, đang chuẩn bị cáo biệt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: "Phù Sinh đạo hữu định rời đi rồi sao?" "Đúng vậy, tiếp theo ta phải về động phủ của mình một chuyến, đại huynh đoán chừng sẽ qua tìm ta trong một hai ngày tới.

Ngoài ra, ta cũng phải chuẩn bị một chút để đi tới di tích Tam Thập Tam Thú Thần Tông." Đôi mắt Phù Sinh Tiên Tử hơi đỏ lên, nói. "Vậy chúc đạo hữu thuận buồm xuôi gió." Tống Thư Hàng ôm quyền về phía Phù Sinh Tiên Tử nói. "Cảm ơn Bá Tống tiền bối đã quan chiếu mấy ngày nay." Phù Sinh Tiên Tử lại hành lễ với Tống Thư Hàng một lần nữa. ...

Phù Sinh Tiên Tử xuống lầu, mang theo đệ tử hồ yêu của mình tạm thời rời đi.

Tống Thư Hàng lại đến phòng của Sở Sở, đồng thời trong tay lấy ra một phần bữa sáng - đây là lúc hắn mua cho bạn cùng phòng, thuận tay mua nhiều thêm.

Hắn chuẩn bị cho Thi, Tiểu Thải, Sở Sở mỗi người một phần.

Vốn dĩ còn có phần của Phù Sinh Tiên Tử, nhưng cô ấy đi gấp quá, không kịp đưa.

Sở Sở đã tỉnh, đang ngồi trước bàn học, trầm tư suy nghĩ. "Sở Sở, Trung Thu đến rồi, em có muốn về nhà trước, đoàn tụ với cha mẹ không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, đồng thời thuận tay đưa bữa sáng cho cô. "Còn Tống ca ca thì sao?" Sở Sở hỏi. "Anh cũng phải tranh thủ ngày nghỉ, về ăn bữa cơm với người nhà." Tống Thư Hàng nói. "Ồ." Sở Sở gật đầu, đột nhiên cô lại nói: "Tống ca ca, qua lễ xong, em còn có thể tới nữa không?" "Em không cần đi học à?" Tống Thư Hàng nói. "Ý em là, đến lúc đó nếu là cuối tuần, em có thể qua đây không?" Hai mắt Sở Sở sáng ngời.

Tống Thư Hàng khựng lại một chút, nói: "Chỗ em cách khu Giang Nam có gần không?" Sở Sở hơi cúi đầu xuống.

Xem ra khoảng cách khá xa đây. "Khi nào nghỉ lễ dài ngày, thời gian nghỉ ngơi tương đối nhiều thì hẵng qua.

Dù sao, mục tiêu của em là thi đỗ Đại học Giang Nam, không phải sao?

Điểm trúng tuyển của Đại học Giang Nam không thấp đâu.

Ngoài ra, số điện thoại của anh cho em rồi, nếu có việc gì thì có thể tìm anh." Tống Thư Hàng nói.

Mắt Sở Sở lập tức sáng bừng trở lại. *** Sau khi đưa Sở Sở cô nương lên tàu cao tốc, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tìm một cơ hội, thi triển ảo thuật lên người, hai người ngự đao bay vút lên trời.

Tống Thư Hàng lần trước mượn 'CPU' của Diệt Phượng Công Tử tu luyện xong, trình độ kỹ thuật ngự đao tăng lên theo đường thẳng.

Vốn định thi đấu ngự đao phi hành với Tô Thị A Thập Lục một trận.

Nhưng nghĩ lại, điểm xuất sinh của Thông Nương cách khu Giang Nam khá xa, đành phải từ bỏ ý định này.

Do cả hai người đều mới vừa tấn thăng tứ phẩm, cho dù có đan dược chống đỡ, sức bền ngự đao phi hành cũng không đủ.

Thế là, sau khi bay hơn ba tiếng đồng hồ, lúc gần đến giữa trưa, Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục chọn hạ cánh xuống một khu rừng núi, nghỉ ngơi một chút.

Thực ra, với trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng, bay thêm mấy ngày mấy đêm nữa cũng không thành vấn đề - trong cơ thể hắn có 'Thánh Ấn' luôn bổ sung linh lực cho hắn.

Tuy rằng linh lực Thánh Ấn bổ sung phần lớn đi vào trong cơ thể 'Phì Kình Hư Đan', nhưng vẫn có một phần linh lực sẽ bổ sung cho tiêu hao của Tống Thư Hàng.

Sau đó, 'Hoạt Tuyền' trong Hạch Tâm Thế Giới của hắn cũng đang từng giờ từng khắc bổ sung chân nguyên cho hắn.

Cũng như khế ước linh quỷ giữa Diệp Tư và hắn, cũng đang từng giờ từng khắc tăng cường chân nguyên, tôi luyện cường độ chân nguyên cho Tống Thư Hàng.

Trừ cái đó ra, còn có hình chiếu hoa sen đang điên cuồng hấp thu đoàn 'Cửu U Tà Năng' kia, năng lượng ẩn chứa trong đoàn Cửu U Tà Năng này còn mạnh hơn Tống Thư Hàng tưởng tượng.

Đã hút hơn một ngày một đêm, nhưng đoàn Cửu U Tà Năng này vẫn còn dư lại quá nửa.

Hình chiếu hoa sen trong khi hấp thu Cửu U Tà Năng để mở rộng 'Hạch Tâm Thế Giới', cũng sẽ bổ sung chân nguyên tiêu hao cho Tống Thư Hàng.

Có điều, để chiếu cố Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng thấy thời gian gần đến giữa trưa, liền đề nghị xuống nghỉ ngơi, thuận tiện ăn bữa cơm trưa.

Sau khi hai người hạ cánh, Tống Thư Hàng lấy tấm khăn trải thảm dã ngoại từ trong pháp khí không gian ra.

Lại lấy ra rất nhiều đồ ăn, có cái do Thông Nương đặt mua qua mạng, còn có bữa sáng Tống Thư Hàng mua, thậm chí còn có một phần nguyên liệu nấu ăn giữ lại từ chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Còn có rất nhiều đồ ăn mà ngay cả Tống Thư Hàng cũng không nhớ nổi mua từ đâu.

Dù sao hắn cũng lôi ra bày hết lên.

Lại dùng nước suối 'Hoạt Tuyền', pha một ấm Linh Mạch Bích Trà.

Hai người ngồi xếp bằng trên đất. [Thư Hàng, anh nói xem chúng ta rời khỏi khu vực Giang Nam rồi, Đông Qua Thánh Quân liệu có đuổi theo không?] Tô Thị A Thập Lục cầm lấy một cái bánh bao, cắn một miếng nhỏ, đồng thời dùng phương pháp truyền âm nhập mật nói.

Tống Thư Hàng thở dài: [Tuy rất hy vọng hắn đừng đuổi theo, nhưng tôi cứ có cảm giác hắn sẽ đi theo chúng ta qua đây.] Cảm giác đứng ngồi không yên đó của hắn vẫn chưa tan đi, ngược lại càng ngày càng nặng nề.

Suy tư một lát, Tống Thư Hàng đột nhiên cười sảng khoái, nói: "Có bạn từ phương xa tới, chẳng vui lắm sao.

Đạo hữu, tương kiến tức là hữu duyên, chi bằng cùng uống một chén?" Tống Thư Hàng vừa nói, tay phải cầm 'Linh Mạch Bích Trà' lên, khẽ thổi.

Trà pha bằng nước suối Hoạt Tuyền, thơm cực kỳ - dùng lời của Bạch Tôn Giả mà nói, có thể so sánh với tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Trà thơm, nước ngọt.

Một lát sau, một nam tử tóc vàng tuấn mỹ sải bước từ trong rừng núi đi ra: "Không hổ là Bá Tống Thánh Quân, tại hạ Manstein, ra mắt Thánh Quân." "Đạo hữu mời ngồi." Tống Thư Hàng mỉm cười.

Vọng thiên (nhìn trời), thế mà lừa được hắn ra thật.

Tô Thị A Thập Lục nhích chỗ ngồi, ngồi cùng một hàng với Tống Thư Hàng.

Chương 1255

Nam tử tóc vàng cũng không khách khí, ngồi xuống đối diện Tống Thư Hàng.

Nam tử tóc vàng hào phóng ngồi xếp bằng ở đối diện.

Đôi mắt Tống Thư Hàng hơi trầm xuống, sau đó, hắn đưa tay lấy ra một cái chén trúc từ trong pháp khí vòng tay.

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục đưa tay đón lấy chén trúc, bỏ lá trà vào, lại lấy nước 'Hoạt Tuyền' đã đun sôi để pha trà. "Mời khách nhân." A Thập Lục đưa nước trà cho nam tử tóc vàng.

Đồng thời, cô âm thầm đánh giá đối phương.

Cho dù nam tử tóc vàng này cố gắng áp chế khí tức bản thân, nhưng loại khí thế trong từng cử chỉ của hắn không cách nào che giấu được.

Nam tử tóc vàng này, cực kỳ có khả năng chính là Đông Qua Thánh Quân.

Bát phẩm Huyền Thánh ngưng tụ Thánh Ấn, sở hữu quyền lực 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.

Trong tình huống bình thường, tu sĩ chỉ cần nhìn thấy Huyền Thánh, liền sẽ hiểu rõ Thánh danh của Huyền Thánh, biết thân phận của hắn.

Có điều, Đông Qua Huyền Thánh thân là bát phẩm Huyền Thánh chân chính, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục không cách nào bảo đảm đối phương có thủ đoạn 'ẩn giấu Thánh danh' hay không.

Cứ coi hắn là Đông Qua Thánh Quân trước đã.

Tiếp theo làm thế nào?

Lừa cũng lừa được ra rồi.

Chẳng lẽ lại bảo 'Vừa rồi ta chỉ thuận miệng lừa thôi, ngươi từ đâu đến thì về đó đi' à? "Cảm ơn tiểu đạo hữu." Nam tử tóc vàng Manstein hai tay đón lấy chén trúc trong tay Tô Thị A Thập Lục, khẽ nhấp một ngụm, tán thán nói: "Trà ngon." Tống Thư Hàng cười ha ha, nói: "Đạo hữu, không sợ trong trà này có vấn đề sao?" "Phẩm cách của Đệ Nhất Thánh ngàn năm Bá Tống Thánh Quân, ta vẫn tin được." Nam tử tóc vàng lại tán thán nói: "Hơn nữa, trong trà này ẩn chứa sinh mệnh lực cường đại, một chén xuống bụng ít nhất kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, không hổ là Bá Tống Thánh Quân." Chí bảo diên thọ bậc này, lại bị đối phương dùng để pha trà.

Đây chính là bức cách của Đệ Nhất Thánh ngàn năm sao?

Đã như vậy, hắn cũng không thể để yếu thế về mặt bức cách được.

Nam tử tóc vàng thầm nghĩ trong lòng.

Tống Thư Hàng cười ha hả, khẽ gật đầu.

Đối phương tín nhiệm hắn như vậy, hắn thật sự có chút ngại ngùng. "Uống trà này của Bá Tống Thánh Quân, ta cũng ngại không lấy chút đồ tốt ra." Nam tử tóc vàng nói.

Từ khoảnh khắc gặp mặt, song phương đã tiến vào một loại 'tỷ thí'.

Bá Tống Huyền Thánh dùng trà ngon diên thọ năm mươi năm chiêu đãi hắn, hắn cũng không thể tỏ ra yếu kém.

Thế là, nam tử tóc vàng vung tay lên, từ trong pháp khí không gian lấy ra một hộp đồ ăn khổng lồ.

Hộp đồ ăn mở ra, liền thấy bên trong chứa đầy các loại sơn hào hải vị. "Đây là Tiên Trân Yến ta chuyên môn đặt trước từ một vị Tiên trù, tuy rằng không sánh bằng trù nghệ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng trong đó có thiên tài địa bảo do cá nhân ta bồi dưỡng.

Sau khi ăn, có thể tăng cường thể phách.

Nếu ăn số lượng lớn, thậm chí có thể đoạn chi trọng sinh (mọc lại tay chân).

Nếu Bá Tống Thánh Quân có nhu cầu, ta có thể giữ lại một lô cho Thánh Quân." Nam tử tóc vàng nói xong, nhìn thoáng qua vị trí tay trái của Tống Thư Hàng.

Mặc dù có cánh tay ảo thuật, nhưng với nhãn lực của hắn, tự nhiên có thể liếc mắt nhìn thấu. "Cảm ơn đạo hữu, có điều, đạo hữu lo xa rồi.

Cánh tay trái này của ta cũng không bị đứt.

Chỉ là thi pháp, cho một vị hảo hữu mượn sử dụng vài ngày, qua mấy ngày nữa sẽ trả lại." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Nam tử tóc vàng nghiêm túc nhìn cánh tay trái của Tống Thư Hàng - quả nhiên, cánh tay trái này không bị đứt, mà là một loại bí pháp nào đó hắn cũng không nhìn thấu, 'tháo' cánh tay trái xuống, và giữ ở trạng thái ngẫu đoạn tơ liên. "Cánh tay trái của đạo hữu, tối nay có về không?" Nam tử tóc vàng trầm giọng hỏi. "Cái này còn phải xem Thiên kiếp sẽ kéo dài đến khi nào nữa." Tống Thư Hàng đáp - tên này, chắc chắn là Đông Qua Thánh Quân không nghi ngờ gì nữa rồi.

Có điều, đối phương đã dùng thủ đoạn đặc thù ẩn giấu Thánh danh, vậy biểu thị đối phương vẫn chưa muốn trực tiếp dùng thân phận 'Đông Qua Thánh Quân' gặp mặt hắn.

Mà là muốn đợi đến đêm trăng tròn tối nay, rồi mới 'đối' hắn sao?

Nam tử tóc vàng: "..." Ngọa tào, nghe ý của Bá Tống Huyền Thánh, cánh tay trái của hắn là cho người ta mượn đi độ kiếp?

Thế mà cũng được à?

Nói đến đây, giữa hai bên tạm thời trầm mặc xuống.

Sau đó, hai bên im lặng uống trà, ăn thức ăn. ...

Sau một hồi trầm mặc, nam tử tóc vàng nhịn không được, mở miệng hỏi: "Bá Tống Thánh Quân, ngài cho rằng trên thế giới này, phòng ngự quan trọng?

Hay là công kích quan trọng?" Khai môn kiến sơn, đi thẳng vào chủ đề.

Trước đại chiến đêm trăng tròn, hãy va chạm một lần về mặt lý niệm trước đã! "Vô luận là phòng ngự hay là công kích, đối với tu sĩ mà nói, thiếu một thứ cũng không được.

Phòng ngự cũng tốt, công kích cũng được, đều rất quan trọng." Tống Thư Hàng dùng câu trả lời vạn năng đáp.

Nam tử tóc vàng lắc đầu: "Nhưng mà nhân lực có hạn, muốn đồng thời tinh thông phòng ngự và công kích, theo ta thấy cũng không hợp lý.

Tu sĩ chúng ta, mỗi khi tấn thăng một cảnh giới, đều có Thiên kiếp chờ đợi chúng ta.

Vì muốn đối kháng Thiên kiếp, 10 phần phòng ngự, so với 5 phần công kích + 5 phần phòng ngự, càng thêm hữu hiệu.

Bá Tống Thánh Quân nghĩ sao?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời - chân *vọng thiên, Đông Qua Thánh Quân đây là muốn luận đạo với hắn à.

Hắn là một tên 'Ngụy bát phẩm' + 'Bán bộ tứ phẩm', làm sao luận đạo với đại lão bát phẩm hàng thật giá thật như Đông Qua Thánh Quân đây?

Phút mốt là bị bạo thành cặn bã ngay. "Không thể phủ nhận, khi đối mặt Thiên kiếp, 10 phần phòng ngự, mạnh hơn 5 phần công kích + 5 phần phòng ngự." Tống Thư Hàng khẽ nhấp ngụm trà: "Đã như vậy, đem công kích và phòng ngự dung làm một thể, là có thể giải quyết hoàn mỹ vấn đề này." "Câu trả lời của Bá Tống Thánh Quân lại không thể khiến ta hài lòng." Nam tử tóc vàng nói xong, thân hình khẽ chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bộ áo giáp kim quang rực rỡ xuất hiện trên người hắn - Khải Ý (Ý chí áo giáp) chính tông.

Hắn tiếp tục nói: "Công kích và phòng ngự là hai loại tính chất hoàn toàn đối lập.

Theo ta thấy, công phòng nhất thể chỉ có thể là công kích phòng ngự mỗi thứ một nửa.

Thử hỏi, Bá Tống Thánh Quân, ngài làm thế nào đem công kích và phòng ngự dung làm một thể?" Tống Thư Hàng: "..." Sao lại kéo đến chủ đề này rồi?

Một bên Tô Thị A Thập Lục vốn còn có chút khẩn trương, nhưng nhìn thấy nam tử tóc vàng ngưng tụ ra Khải Ý, khóe miệng cô không khỏi nhếch lên, hai tay bưng chén trà, vui vẻ nhấp một ngụm.

Tống Thư Hàng đặt chén trà xuống, tán thán nói: "Khải Ý của đạo hữu mạnh mẽ khiến người ta thán phục." Chỉ có thể nói, không hổ là mãnh nam có thể ngạnh kháng Bát phẩm Huyền Thánh kiếp ba năm, một thân Khải Ý này, xứng đáng nhận ba vạn ba ngàn ba trăm ba mươi ba cái like! "Bá Tống Thánh Quân vẫn chưa trả lời vấn đề của ta." Nam tử tóc vàng nói. "Thôi được, tuy rằng trạng thái hiện tại của ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng diễn thị cho đạo hữu xem một lần cũng không sao." Tống Thư Hàng vẻ mặt nghiêm túc nói.

Điểm trạng thái chưa khôi phục này, không cần Tống Thư Hàng nói, nam tử tóc vàng bên cạnh cũng có thể đoán được, dù sao Tống Thư Hàng hiện tại hiển thị ra tối đa cũng chỉ trình độ tứ phẩm.

Tống Thư Hàng nói xong, khẽ hít một hơi, trong mắt hắn có Đao Ý ngưng tụ.

Đao Ý tản ra, lá rụng trong rừng bay xuống, khi đến gần cơ thể Tống Thư Hàng, liền bị Đao Ý trong hư không giảo thành phấn vụn.

Đạo Đao Ý này cũng không mạnh, nam tử tóc vàng hoàn toàn sẽ không để loại Đao Ý trình độ này vào mắt.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nam tử tóc vàng ngây ngẩn cả người.

Chỉ thấy đạo Đao Ý này lượn lờ tại các bộ vị quan trọng trên cơ thể Bá Tống Thánh Quân, sau đó bắt đầu ngưng tụ lại.

Đao Ý dẫn dắt đao khí trong cơ thể Tống Thư Hàng, trong nháy mắt hình thành một bộ khôi giáp sắt thép.

Trên khôi giáp, có đạo văn tinh mỹ.

Sau khi khôi giáp hình thành, Đao Ý và đao khí toàn bộ nội liễm. "Đây...

đây...

Khải Ý?

Không, không đúng, đây là Đao Ý!" Nam tử tóc vàng bỗng nhiên đứng bật dậy.

Cảnh tượng trước mắt này quả thực hủy hoại tam quan của hắn.

Đao Ý được xưng là công kích vô song, bá đạo chi ý, vậy mà lại ngưng tụ thành khôi giáp? "Đao Ý cũng tốt, Khải Ý cũng được, đều là ý chí của tu sĩ.

Công kích và phòng ngự, đều là thủ đoạn của tu sĩ.

Chỉ cần dám đi thử nghiệm, hai cái hợp hai làm một, cũng không phải không có khả năng.

Tâm lớn bao nhiêu, thế giới liền lớn bấy nhiêu.

Chỉ cần dám nghĩ, dám làm, không có gì là không thể." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Nam tử tóc vàng trầm tư một lát, đột nhiên lắc đầu: "Nhưng mà, ý nghĩa ở đâu?

Đem Đao Ý ngưng tụ thành Khải Ý, chỉ là buông tha 'sở trường' của Đao Ý, đi khai quật 'sở đoản' của Đao Ý.

Nếu làm như vậy, quả thực là lấy cái ngắn của mình, công cái dài của địch.

Bá Tống Thánh Quân, cái gọi là 'công kích và phòng ngự' dung hợp làm một thể của ngài, theo ta thấy, chỉ là một trò cười." Tống Thư Hàng mỉm cười lắc đầu, khoảnh khắc tiếp theo ý niệm hắn khẽ động, trong hư không có hơn mười con 'Vô Hình Kiếm Cổ' hiện thân. "Đạo hữu nhìn cho kỹ." Tống Thư Hàng nói xong, vẫy vẫy tay, lập tức, mười mấy con Vô Hình Kiếm Cổ điên cuồng lao về phía Tống Thư Hàng, đinh đinh đinh đinh, triển khai tấn công vào 'khôi giáp Đao Ý' trên người Tống Thư Hàng.

Vô Hình Kiếm Cổ là linh thú Bạch Tôn Giả thuần hóa, có điều gần đây chúng vẫn luôn sinh trưởng trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng, cộng thêm Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng cùng sử dụng một cái 'Hệ thống dưỡng thành Thần thú'.

Bất tri bất giác, giữa đám Kiếm Cổ này và Tống Thư Hàng cũng có thêm một tia liên hệ.

Thư Hàng tuy rằng không cách nào khống chế đám Vô Hình Kiếm Cổ này như chủ nhân, nhưng chỉ huy chúng tiến hành một vài động tác đơn giản vẫn có thể làm được.

Tống Thư Hàng vốn dĩ có nghĩ tới việc để nam tử tóc vàng đấm hắn một quyền, nhưng nghĩ đến đối phương rất có khả năng là Đông Qua Thánh Quân, bát phẩm Huyền Thánh.

Cho dù là một quyền đơn giản, cũng có thể lấy cái mạng nhỏ của hắn.

Chương 1256

Thế là đành phải lùi một bước cầu cái thứ hai, triệu hoán Vô Hình Kiếm Cổ ra trợ trận.

Vô Hình Kiếm Cổ công kích vừa nhanh vừa mạnh, khoảng chừng hai mươi nhịp thở sau, 'khôi giáp Đao Ý' của Tống Thư Hàng đạt đến điểm tới hạn.

Tống Thư Hàng vội đưa tay vẫy một cái, đám Vô Hình Kiếm Cổ này toàn bộ bị thu hồi vào Hạch Tâm Thế Giới.

Chiêu này, lại khẽ chấn động nam tử tóc vàng một chút - sức mạnh không gian!

Vừa rồi hắn nhìn rất rõ ràng, Bá Tống Thánh Quân cũng không sử dụng 'pháp khí không gian', hắn chỉ có thể cảm giác được không gian xung quanh khẽ dao động, những con Vô Hình Kiếm Cổ này lại một lần nữa biến mất.

Nhưng mà, sức mạnh không gian không phải cấp bậc Kiếp Tiên mới có thể nắm giữ sao?

Không hổ là Đệ Nhất Thánh ngàn năm... thủ đoạn phồn đa.

Mà đúng lúc này, hắn cảm ứng được trên 'khôi giáp Đao Ý' của Tống Thư Hàng sản sinh dị biến.

Một đạo Đao Ý lẫm liệt, từ trên khôi giáp Đao Ý phù hiện.

Uy lực đạo Đao Ý này đối với hắn mà nói cũng không tính là quá mạnh, nhưng 'Ý' ẩn chứa trong đó lại sắc bén vô cùng.

Đao Ý phản kích dẫn dắt đao khí, chém về phía hư không, chém ra khoảng cách gần hai trăm mét, vẫn ngưng tụ mà không tan, cứ như muốn chém toạc cả bầu trời.

Khí thế một đạo cuối cùng muốn chém toạc bầu trời này, là một tia Đao Ý Tống Thư Hàng mượn từ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của 'Xích Tiêu Tử' đạo trưởng.

Loại Đao Ý cường hoành thiêu trời nấu biển kia, trong tay Tống Thư Hàng hóa thành Trảm Thiên Đao Ý.

Tống Thư Hàng cầm lại chén trà, khẽ nhấp một ngụm: "Đạo hữu thấy thế nào?" Nam tử tóc vàng nhíu mày, lâm vào khổ tư, không lập tức trả lời Tống Thư Hàng.

Vừa rồi, đạo Đao Ý lẫm liệt phảng phất muốn chém toạc bầu trời, xé rách không gian cuối cùng kia, khiến hắn có ảo giác da dẻ cũng đau nhói, Đao Ý đó thật sắc bén.

Hắn không thể không thừa nhận Bá Tống Thánh Quân, đích xác đã làm được hoàn mỹ việc kết hợp 'phòng ngự và công kích' làm một thể.

Chẳng lẽ, hắn cũng phải để Khải Ý của mình diễn hóa ra 'công kích'?

Ý niệm này vừa mới hiện lên, đã bị hắn lập tức chém bỏ khỏi đầu óc.

Công kích và phòng ngự dung làm một thể, là Đạo của Bá Tống Huyền Thánh, lại không phải Đạo của hắn.

Đạo của hắn, rất kiên định.

Đó chính là phòng ngự, kiên trì phòng ngự!

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đứng dậy, xách ấm trà, rót đầy trà cho Thư Hàng và nam tử tóc vàng.

Nam tử tóc vàng uống nước trà, than thở: "Bá Tống Thánh Quân quả nhiên không làm ta thất vọng, về lý niệm phòng ngự và công kích, kiến giải của ngài rất độc đáo." Nhưng mà, 'Đao Ý công phòng nhất thể' của Bá Tống Thánh Quân vẫn không cách nào khiến hắn triệt để phục khí.

Hắn cứ cảm giác, trong 'lý niệm' của Bá Tống Thánh Quân, thiếu một chút gì đó, có loại ảo giác như đang hòa bùn (ba phải)!

Nhưng rốt cuộc trong lý niệm của Bá Tống Thánh Quân thiếu cái gì, nhất thời hắn lại không nói ra được.

Cho nên, tạm thời gọi lý niệm của Bá Tống Thánh Quân là phái trung gian đi.

Phái công kích, phái trung gian, phái phòng ngự, rốt cuộc loại nào mới là vương đạo chân chính, cứ để trận chiến tối nay tiết lộ đi. "Tu sĩ chúng ta, mỗi một người đều có Đạo của riêng mình.

Bước ra Đạo của chính mình, mới có cơ hội đụng chạm đến trường sinh.

Đạo của người khác, không nhất định thích hợp với bản thân." Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng nói.

Điểm này, hắn là có cảm xúc mà phát ra.

Hắn từng tiếp xúc qua vài vị Trường Sinh Giả, đối với loại chuyện này ít nhiều có chút hiểu biết. "Đạo của chính mình." Nam tử tóc vàng gật đầu nói: "Mỗi người đều có Đạo của riêng mình, điểm này ta cũng tán đồng.

Nhưng ta càng cho rằng, Đạo của chính mình cũng cần phải khiến người khác thừa nhận tính chính xác của nó." Tống Thư Hàng: "..." Nếu người khác không thừa nhận, ngươi liền muốn dùng nắm đấm đánh đến khi người khác thừa nhận đúng không? "Bá Tống Thánh Quân, đêm trăng tròn tối nay chúng ta gặp lại." Lúc này, nam tử tóc vàng đứng lên, hắn đã không chuẩn bị che giấu thân phận của mình nữa: "Ta đã mời phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo, Trung Tâm Tin Tức

Thiên Cơ, Đài Phát Thanh Tu Sĩ Thần Cương, Thánh Điện Tần Đạo, Trung Tâm Mạng Lưới Phù Thủy, v.v...

đến livestream trận chiến tối nay." Tống Thư Hàng thầm thở dài, Đông Qua Thánh Quân đây là muốn làm tin tức lớn a. "Ta biết trạng thái của Bá Tống Thánh Quân ngài chưa khôi phục, nơi này có một viên đan dược thánh phẩm, cực kỳ trân quý.

Đủ để khiến Bá Tống Thánh Quân ngài khôi phục trạng thái trước tối nay." Đông Qua Thánh Quân nói xong, từ trong ngực lấy ra một cái bình nhỏ, ném cho Tống Thư Hàng. "Loại đan dược trân quý này, đủ để dùng làm bảo mệnh.

Vì trận chiến tối nay, cứ thế tặng ta, ngươi cảm thấy đáng sao?" Tống Thư Hàng lắc lắc cái bình nhỏ này, cười hả hả nói. "Không đáng." Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt đau lòng nói: "Cho nên, trả ta?" Tống Thư Hàng: "..." Hắn thực sự không ngờ Đông Qua Thánh Quân sẽ trả lời như vậy, câu này hắn tiếp thế nào đây? "Khụ ~~ Thực ra, viên đan dược này, là phí xuất hiện ta mời Bá Tống Thánh Quân đánh với ta một trận.

Dù sao, đổi lại ta là Bá Tống Thánh Quân, mạc danh kỳ diệu bị người ta cưỡng ép hẹn ra ngoài chiến đấu, ta khẳng định là sẽ không tham gia.

Cho nên, phí xuất hiện là cần thiết." Đông Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tên này thế mà lại có tự tri chi minh (tự biết mình) như vậy. "Vậy thì, cứ quyết định như thế đi." Đông Qua Thánh Quân đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

Lúc này, Tống Thư Hàng nói: "Không đánh không được sao?" "Nhất định phải đánh, cho dù Bá Tống Thánh Quân ngài muốn tránh chiến, ta cũng sẽ bám riết lấy ngài.

Tuy rằng ta biết làm vậy là không đúng, nhưng ta chính là nhất định phải đánh với ngài một trận mới được." Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt kiên định nói.

Hắn mặc bộ giáp Khải Ý vàng óng ánh, cả người giống như Quang Minh Thánh Kỵ Sĩ trong thần thoại giáng lâm, trong miệng lại nói ra lời hỗn đản nhất. "Nếu ta từ chối thì sao?" Tống Thư Hàng nói. "Ta dùng lời lúc trước ta nói ở 'Huyền Thánh Giảng Pháp' trả lời Bá Tống Thánh Quân, từ cổ chí kim, văn vô đệ nhất, võ vô đệ nhị.

Cho dù ngài từ chối quyết đấu cũng vô dụng, trận chiến giữa ta và ngài, không ai có thể ngăn cản!" Đông Qua Thánh Quân vỗ bộ giáp trước ngực mình, đắc ý nói. "Vậy... ta nhận thua!" Tống Thư Hàng nói. "Đừng có mơ." Đông Qua Thánh Quân nói. "Sự việc đến nước này, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết một bí mật lớn về ta thôi." Tống Thư Hàng nói.

Đông Qua Thánh Quân dừng thân hình, hỏi: "Mời nói." "Thực ra, ta cũng không phải là bát phẩm Huyền Thánh, ta chỉ là một tu sĩ tứ phẩm, vì trùng hợp mới ngưng tụ được Thánh Ấn.

Thậm chí thực lực hiện tại của ta, ngay cả tứ phẩm cũng chưa tới, chỉ có thể tính là bán bộ tứ phẩm." Tống Thư Hàng nói. "Hà hà hà hà hà hà." Đông Qua Thánh Quân cười lớn, cười xong, hắn nói: "Bá Tống Thánh Quân, chuyện cười của ngài thú vị lắm." Tống Thư Hàng: "..." "Bá Tống Thánh Quân, ta biết ngài rất mạnh.

Sự thật là, lúc rời khỏi thế giới độ kiếp, ta đã gặp một vị Bạch đạo hữu đang độ kiếp.

Hắn đều nói cho ta biết, Bá Tống Thánh Quân ngài là tu sĩ thiên tài nhất mà hắn từng gặp.

Đã từng, ngài chỉ dùng thời gian bốn tháng, liền tu luyện đến cảnh giới tứ phẩm.

Nói thật, lúc đó ta có chút bị đả kích.

Nhưng mà, chính vì Bá Tống Thánh Quân ngài yêu nghiệt như vậy, thiên tài như vậy, cho nên ta mới càng có động lực khiêu chiến.

Ta muốn để người tu luyện chư thiên vạn giới đều biết, 'Phòng ngự chi đạo' của ta sẽ không thua bất kỳ thiên tài yêu nghiệt nào!" Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt kiên định nói.

Tống Thư Hàng: "Tuy rằng ngươi nói không sai lạp, nhưng mà..." "Bá Tống Thánh Quân, xin đừng nể mặt ta, hãy toàn lực đánh một trận đi.

Cho dù bại trong tay đạo hữu, ta cũng không oán không hối." Đông Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. "Vậy thì, cứ quyết định như thế đi." Đông Qua Thánh Quân nói, nói xong, hắn từng bước đi về phía xa.

Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi: "Đạo hữu, phòng ngự chi đạo của ngươi, có thể kháng được bao nhiêu quả 'Bom nguyên tử Thiên kiếp'?" Đông Qua Thánh Quân quay người lại: "Là loại bom nguyên tử Thiên kiếp, còn có bom khinh khí Thiên kiếp lúc vị Bạch đạo hữu kia độ kiếp sao?" Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: "Tiện tiết lộ một chút không?" "Bá Tống Thánh Quân ngài hỏi đường đường chính chính như vậy, ta lại không tiện không trả lời ngài.

Uy lực bom nguyên tử Thiên kiếp, ta ước tính hẳn là có công kích lực bát phẩm Huyền Thánh sơ giai.

Với phòng ngự chi đạo của ta, hiện tại cho dù vài chục quả cùng nổ, ta cũng sẽ không sợ.

Còn về uy lực của bom khinh khí Thiên kiếp, ta cũng không rõ, không dám nói bừa." Đông Qua Thánh Quân nói.

Đương nhiên, hắn nói chỉ là một con số ảo.

Thực tế, nếu hắn toàn lực phòng ngự, khẳng định có thể phòng ngự được uy lực nổ của nhiều bom nguyên tử Thiên kiếp hơn. "Uy lực của bom khinh khí Thiên kiếp, ở bát phẩm đỉnh phong." Tống Thư Hàng bổ sung.

Đông Qua Thánh Quân hít sâu một hơi: "Nếu là như vậy, ta e là tối đa chỉ chống đỡ được một quả bom khinh khí Thiên kiếp." "Đã như vậy, vậy ta hỏi một câu." Tống Thư Hàng nói: "Nếu đối mặt với một nghìn quả bom nguyên tử Thiên kiếp, một trăm quả bom khinh khí Thiên kiếp, đạo hữu phải làm thế nào mới có thể kháng trụ?" Khóe miệng Đông Qua Thánh Quân co giật: "Duy tử nhĩ (Chỉ có chết thôi)." Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu, sau đó bắt đầu kiểm tra kho vũ khí Thiên kiếp của mình - Bạch tiền bối trong một ngày một đêm lại cày được rất nhiều đợt Thiên kiếp.

Sau đó thông qua 'tay trái' của Tống Thư Hàng tống chúng vào Hạch Tâm Thế Giới.

Có điều, số lượng bom khinh khí và bom nguyên tử Thiên kiếp vẫn chưa đạt đến số lượng dự tính ban đầu.

Cũng không biết trước tối nay, Bạch tiền bối có thể cày ra bao nhiêu bom khinh khí và bom nguyên tử? "Bá Tống Thánh Quân, vì sao lại có câu hỏi này?" Đông Qua Thánh Quân hỏi ngược lại. "À, thực ra... ta có một pháp thuật nhỏ, muốn triển hiện cho đạo hữu xem một chút." Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, lên tiếng nói.

Vốn dĩ tuyệt chiêu 'Uy hiếp hạt nhân' hắn dự trữ làm vốn liếng này, là chuẩn bị tối nay lúc trăng tròn mới triển hiện.

Nếu lợi dụng tốt, nói không chừng có thể trực tiếp bức lui Đông Qua Thánh Quân.

Đồng thời, đến tối, Bạch tiền bối nhất định đã cày được nhiều bom nguyên tử và bom khinh khí Thiên kiếp hơn, hiệu quả sẽ càng tốt.

Nhưng mà tối nay, Đông Qua Thánh Quân đã mời 《Tu Sĩ Nhật Báo》 còn có phóng viên các giới tu sĩ lớn, muốn làm tin tức lớn.

Tống Thư Hàng lo lắng lúc livestream tại hiện trường, nếu sử dụng 'Uy hiếp hạt nhân', sẽ có dị biến.

Ví dụ như...

Đông Qua Thánh Quân vì dưới con mắt bao người, mặt mũi không qua được, kiên trì muốn kháng một phát bom khinh khí Thiên kiếp các kiểu, thì sẽ khá phiền toái.

Hơn nữa, nhiều phóng viên có mặt như vậy, Tống Thư Hàng sử dụng 'Bom khinh khí Thiên kiếp', sẽ có cố kỵ - tuy rằng chính hắn biết, bom khinh khí Thiên kiếp này ở hiện thế căn bản không nổ được.

Nhưng người khác không biết a, nếu ngay trước mặt livestream, bày ra tư thế muốn nổ bom khinh khí, rất có khả năng sẽ gây ra đại phiền toái.

Cuối cùng, tuyệt hoạt 'dọa người' uy hiếp hạt nhân này, hắn còn muốn giữ lại, tương lai nói không chừng có thể sử dụng thêm vài lần.

Chương 1257

Át chủ bài như vậy, bị 'livestream' ra ngoài thì rất không hợp lý.

Nghĩ đi nghĩ lại, chi bằng hiện tại cho hắn nếm mùi 'Uy hiếp hạt nhân' luôn.

Nếu có thể dọa lui Đông Qua Thánh Quân là tốt nhất, nếu không thể... thì hắn trực tiếp chui vào Hạch Tâm Thế Giới, đợi Bạch Tôn Giả độ xong Thiên kiếp, lại ra ngoài đấm nhau với Đông Qua.

Đông Qua Thánh Quân cười vang: "Có pháp thuật gì, tối nay lúc chúng ta đánh một trận hãy nói đi." Nói xong, Đông Qua Thánh Quân sải bước đi xa. "Đạo hữu xin dừng bước, ta cảm giác pháp thuật này, hiện tại cho đạo hữu xem sẽ tốt hơn." Tống Thư Hàng nói xong, tay phải búng tay một cái, mở ra Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Trong hư không, dấy lên từng trận gợn sóng - có từng đầu đạn hạt nhân, từ trong không gian chen ra.

Những đầu đạn hạt nhân Thiên kiếp này một nửa kẹt ở hiện thế, một nửa lưu tại Hạch Tâm Thế Giới, như ẩn như hiện.

Trên mỗi một đầu đạn, đều ẩn chứa khí tức Thiên kiếp, còn có uy áp khủng bố.

Lô đầu đạn hạt nhân này, đều là bom nguyên tử Thiên kiếp, mỗi một quả đều sở hữu uy lực công kích bát phẩm sơ giai.

Tổng cộng gần hai trăm quả bom nguyên tử Thiên kiếp, đây vẫn chỉ là một phần đầu đạn nguyên tử. "Ta kháo!" Đông Qua Thánh Quân trừng lớn mắt. "Cho nên, đạo hữu... ngươi thật sự quyết định, tối nay muốn đánh với ta một trận sao?" Tống Thư Hàng muốn bày ra tư thế hai tay ôm ngực, nhưng hôm nay hắn chỉ có một cánh tay, đành phải

thôi.

Hắn chỉ có thể bày ra tư thế một tay đút túi quần, bình tĩnh nói.

Tô Thị A Thập Lục bưng chén trà, hơi lùi về sau một chút - vị trí này thuận tiện để Tống Thư Hàng đưa cô vào Hạch Tâm Thế Giới.

Vạn nhất uy hiếp hạt nhân của Tống Thư Hàng không chấn trụ được Đông Qua Thánh Quân, vậy cô và Tống Thư Hàng sẽ phải tiến vào Hạch Tâm Thế Giới lánh nạn. "Bom nguyên tử Thiên kiếp?" Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Hắn tuyệt đối sẽ không nhìn lầm, khí tức Thiên kiếp trên đạn kia, trên mỗi phát bom hạt nhân đều sở hữu uy áp cấp bậc bát phẩm Huyền Thánh, số lượng lại càng đạt tới con số hai trăm quả khủng bố.

Đồng thời nổ tung thì, quả thực tuyệt vọng. "Cho nên nói, đạo hữu, ngươi cho rằng phòng ngự chi đạo của mình, có thể đỡ được chúng không?" Tống Thư Hàng hơi ngẩng đầu, bình tĩnh nói.

Đông Qua Thánh Quân trầm mặc lại, một lát sau, hắn cắn răng nói: "Nếu chỉ là những quả bom nguyên tử Thiên kiếp này..." Tuy rằng có số lượng nhiều tới hai trăm quả, nhưng nếu thực sự muốn gượng, hắn vẫn có tỷ lệ nhất định gượng qua được.

Dù sao, hiện tại hắn đã là bát phẩm Huyền Thánh, cho dù là vừa tấn giai, nhưng cũng là Huyền Thánh hàng thật giá thật.

Lời hắn mới nói được một nửa, liền thấy sau lưng Tống Thư Hàng, lại lần nữa dấy lên từng vòng gợn sóng...

Sau đó, một đầu đạn kiểu mới, từ từ chen ra từ sau lưng Tống Thư Hàng.

Từ hình dạng tổng thể của đầu đạn mà xem, đầu đạn mới và hai trăm đầu đạn nguyên tử kia có bộ dạng không khác biệt lắm.

Có điều tạo hình đầu đạn kiểu mới này tân tiến hơn, nó so với bom nguyên tử Thiên kiếp, cứ như là xe sang và xe đại chúng bình thường vậy.

Đồng thời, loại uy áp cấp bậc bát phẩm Huyền Thánh đỉnh phong kia, từ trên đầu đạn mới tản phát ra.

Đông Qua Thánh Quân cảm giác cả người mình đều có chút cứng ngắc, nửa ngày sau, hắn khổ sở nói: "Bom khinh khí Thiên kiếp?" Tống Thư Hàng cười mà không nói.

Sau lưng hắn, trong hư không lại dấy lên từng trận gợn sóng, từng quả từng quả bom khinh khí Thiên kiếp, từ trong hư không chậm rãi chui ra, khóa chặt Đông Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân chỉ cảm thấy một loại tuyệt vọng bao trùm lấy hắn.

Căn bản không cần nhiều bom khinh khí Thiên kiếp như vậy, chỉ cần một quả, là có thể nổ hắn đến mức hoài nghi nhân sinh. "Nghĩ kỹ chưa?" Tống Thư Hàng nhu hòa nói: "Đêm trăng tròn tối nay, ngươi còn muốn đánh với ta một trận không?" Đông Qua Thánh Quân cười khổ liên tục, hắn nhìn số lượng đông đảo bom khinh khí và bom hạt nhân Thiên kiếp này...

Với mục lực cấp bậc bát phẩm Huyền Thánh của hắn, tự nhiên sẽ không nhận lầm, đây không phải ảo thuật, toàn bộ là chân thực tồn tại. "Cuối cùng, ta có một câu hỏi." Đông Qua Thánh Quân nói: "Bá Tống Thánh Quân, nếu những quả bom nguyên tử và bom khinh khí Thiên kiếp này nổ tung, chính bản thân ngài phải làm sao để may mắn thoát khỏi?" Uy lực nổ của bom khinh khí Thiên kiếp, khẳng định không chịu sự khống chế của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn thoáng qua Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục bưng chén trà, uống cạn nước trà một cách ngon lành, sau đó gật đầu.

Tống Thư Hàng búng tay một cái, khoảnh khắc tiếp theo, Tô Thị A Thập Lục còn có tất cả đồ ăn, khăn trải bàn, còn có trà cụ trên mặt đất toàn bộ biến mất không thấy. "Sức mạnh không gian... thì ra là thế." Đông Qua Thánh Quân thở dài một hơi thật dài.

Bom khinh khí Thiên kiếp nổ tung, sau đó bản thân Bá Tống Thánh Quân thông qua sức mạnh không gian rời khỏi nơi này.

Như vậy, người chịu đựng sát thương của bom khinh khí Thiên kiếp + bom nguyên tử Thiên kiếp, chỉ có mình hắn Đông Qua. "Thủ đoạn của đạo hữu, khiến ta bội phục." Đông Qua Thánh Quân nói.

Nhưng mà, trong lòng hắn không phục!

Thủ đoạn của Đệ Nhất Thánh ngàn năm Bá Tống Huyền Thánh nghịch thiên, trực tiếp lôi vũ khí hạt nhân Thiên kiếp ra, đối mặt với đại sát khí như vậy, hắn vô lực để kháng.

Nhưng mà, trong lòng hắn không phục.

Không dùng nắm đấm, đại đao chém hắn phục, trong lòng hắn chính là không phục.

Thế là, Đông Qua Thánh Quân nói: "Nhưng mà, Bá Tống Thánh Quân, trong lòng ta không phục.

Trận chiến tối nay, có bản lĩnh thì đừng sử dụng những quả bom hạt nhân Thiên kiếp này!" Tống Thư Hàng đưa tay hất ra sau, tất cả bom nguyên tử và bom khinh khí Thiên kiếp, từ từ lui về Hạch Tâm Thế Giới. "Ta chỉ hỏi đạo hữu một câu, những vũ khí hạt nhân Thiên kiếp này, có phải là một phần thực lực của ta không?" Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Đông Qua Thánh Quân trầm mặc một lát: "Phải." "Cho nên, nếu đạo hữu ngươi nhất định phải đánh một trận, vậy thì chuẩn bị sẵn sàng thừa thụ lễ rửa tội của vũ khí hạt nhân Thiên kiếp đi." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Không ổn, kịch bản và lời thoại có chút không theo kịp...

Lúc đầu hắn não bổ hình ảnh, chỉ não bổ đến cảnh mình hiện ra bom hạt nhân, sau đó Đông Qua Thánh Quân đầu hàng dưới sự 'Uy hiếp hạt nhân'.

Không ngờ Đông Qua Thánh Quân còn sẽ không phục.

Cứ tiếp tục như vậy, liệu có chơi quá đà không? "Ta biết rồi, là ta quá tự cho là đúng." Đông Qua Thánh Quân khôi phục bình tĩnh, hắn hít sâu một hơi, nói: "Tối đa một tháng, ta nhất định sẽ tìm ra phương pháp phá giải vũ khí hạt nhân Thiên kiếp.

Đêm trăng tròn tháng sau, ta lại đến chiến ngài!" Tống Thư Hàng lập tức cảm giác gan đau, thận đau, dạ dày đau, phổi đau, đau đủ chỗ. "Đạo hữu, ngươi quá chấp nhất." Tống Thư Hàng nói.

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói: "Không có một trái tim chấp nhất, thì làm sao cầu đạo tu hành?

Tu chân, dựa vào chính là ý chí chấp nhất.

Bá Tống Thánh Quân, chúng ta từ biệt tại đây!" Nói xong, Đông Qua Thánh Quân ôm quyền hành lễ, thân hình lướt đi, nhanh chóng biến mất.

Tống Thư Hàng nhìn bóng lưng đi xa của hắn, trong lòng lạnh toát lạnh toát.

Uy hiếp hạt nhân dùng rồi, lần sau gặp phải Đông Qua Thánh Quân thì nổ kiểu gì?

Hơn nữa hắn có một loại trực giác - cho dù lần sau Bạch Tôn Giả bế quan đi ra, âm thầm trợ giúp hắn một tay, đấm Đông Qua Thánh Quân lăn ra đất, nhưng Đông Qua Thánh Quân khẳng định vẫn sẽ tro tàn lại cháy.

Có khiêu chiến đêm trăng tròn lần sau, vậy sẽ có lần sau nữa, thậm chí còn có lần sau sau sau nữa.

Trừ phi, lần sau khiêu chiến đêm trăng tròn, sau khi Bạch Tôn Giả âm thầm trợ giúp hắn một tay, hắn phải giữ vững tiết tấu, đại chiến ba trăm hiệp với Đông Qua, sau đó kỹ kém một bậc, bị đấm lăn ra đất? "Tâm mệt quá." Tống Thư Hàng than thở.

Ban đầu, nếu lúc hắn độ kiếp lùi lại một chút, nhường danh hiệu Đệ Nhất Thánh ngàn năm cho mấy vị tiền bối phía sau thì tốt biết bao.

Như vậy, lúc này người đau gan sẽ không phải là hắn. ...

Đông Qua Thánh Quân rời đi, Tống Thư Hàng chuyển Tô Thị A Thập Lục từ trong Hạch Tâm Thế Giới ra.

Cùng ra ngoài, còn có Thi và Tước yêu Tiểu Thải.

Tô Thị A Thập Lục sau khi hiện thân, nhìn thoáng qua bốn phía, truyền âm nhập mật nói: "Đông Qua Thánh Quân đi rồi à?" Tống Thư Hàng gật đầu, cũng truyền âm nói: "Có điều, binh bất yếm trá, vẫn nên cẩn thận một chút, đừng bàn luận chủ đề bom hạt nhân Thiên kiếp và Đông Qua Thánh Quân." "Được." Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại lấy khăn trải thảm dã ngoại ra lần nữa, bao gồm cả các món sơn hào hải vị Đông Qua Thánh Quân mời trên đó.

Đúng lúc giữ lại cho Thi và Tiểu Thải làm bữa trưa.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại giữ lại một phần sơn hào hải vị, lát nữa chuẩn bị đưa vào 'Thiên kiếp thế giới', chuyển giao cho Bạch Tôn Giả.

Thi dụi mắt: "Tống sư huynh, hôm nay chúng ta dã ngoại sao?" "Coi là vậy đi." Tống Thư Hàng đáp.

Tiếp theo, nhanh chóng đi tới nơi sinh trưởng của Thông Nương, đi xem xem Xích Tiêu Tử đạo trưởng rốt cuộc để lại cái gì cho Thông Nương. "Đúng rồi, Tống sư huynh." Lúc này, Thi hỏi: "Hôm nay là Trung Thu nhỉ?" "Ừm." Tống Thư Hàng nói.

Thi đáp: "Vừa rồi em gặp ác mộng, mơ thấy Tống sư huynh anh đại chiến với Đông Qua Thánh Quân, anh bị đánh thảm lắm." Tống Thư Hàng: "..." "Yên tâm đi, Đông Qua Thánh Quân đã đi rồi." Tô Thị A Thập Lục cười nói. "Cho nên, Tống sư huynh đã bị Đông Qua Thánh Quân đánh rồi?" Thi loli chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng thở dài: "Em không có niềm tin vào anh thế à?

Đông Qua Thánh Quân đã nhận thua rời đi rồi, vừa đi xong.

Ăn cơm đi, đừng đoán mò nữa." Để tránh Thi nói lỡ miệng, Tống Thư Hàng kết thúc chủ đề trước thời hạn. "Sư phụ uy vũ bá khí!" Tước yêu Tiểu Thải hưng phấn nói.

Tống Thư Hàng tùy tay nhét một hạt 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử' vào miệng Tiểu Thải: "Đừng nịnh nọt, 《Cương Thủ》 của ngươi luyện thế nào rồi?" Mấy ngày nay Tiểu Thải vẫn luôn bị Đông Phương Lục Tiên Tử xách đi siêu độ khắp thế giới, cũng không biết phương diện luyện công của nó có bỏ bê không?

Tuổi thọ của nó không nhiều, vẫn là nhờ 'Quân Tử Kim Liên Liên Tử' và 'Hoạt Tuyền' kéo dài một trăm năm tuổi thọ.

Nếu tu luyện không cần cù, trong vòng một trăm năm không cách nào tấn cấp, là sẽ tiêu đời. "Hồi sư phụ, đã có thành hiệu nhất định rồi.

Coi như là nhập môn rồi đi, lúc tu luyện 《Cương Thủ》, Đông

Phương trưởng lão chỉ điểm con rất nhiều." Tiểu Thải nuốt Đao Ý Thông Huyền Liên Tử xong, chỉ cảm giác mình lĩnh ngộ đối với 'Đao' sâu hơn một tầng. "Con diễn thị cho sư phụ xem một chút." Nói xong, Tiểu Thải nhảy về phía sau, yên lặng vận chuyển 《Cương Thủ》, khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trên chóp cánh của nó ngưng tụ ra màu đen kịt, cứ như hóa thành hắc thiết.

Tiếp đó, Tiểu Thải vỗ cánh rạch một đường, lướt qua cái cây nhỏ gần đó.

Cánh như đao, dễ dàng chém cái cây nhỏ làm hai đoạn. "Không tệ." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao, quả nhiên rất hợp với ngươi.

Chương 1258

Qua một thời gian nữa, vi sư sẽ truyền thụ 《Nghịch Lân Đao Pháp》 cho ngươi." Tống Thư Hàng hy vọng trước khi Tiểu Thải ngưng tụ 'Đao Ý', để nó học được 'Nghịch Lân Đao Pháp', hắn muốn xem xem Đao Ý của mình sở dĩ biến thành 'Khải giáp Đao Ý', có phải là do cái hố 《Nghịch Lân Đao Pháp》 này không. "Cảm ơn sư phụ." Tiểu Thải hưng phấn nói.

Cơm no rượu say, Tống Thư Hàng thu hồi khăn trải thảm.

Sau đó, hắn và Tô Thị A Thập Lục tiếp tục ngự đao chạy tới nơi sinh của Thông Nương.

Thi ngồi trên phi đao của Tô Thị A Thập Lục, Tiểu Thải thì đứng trên vai Tống Thư Hàng.

Trên đường bay, Thi loli cắn ngón tay, nói: "Đúng rồi, Tống sư huynh.

Tối nay anh quyết đấu với Đông Qua Thánh Quân, thật sự dừng lại rồi sao?" Tống Thư Hàng gật đầu. "Vậy thì kỳ lạ thật, sao em lại mơ giấc mơ cổ quái như thế chứ." Thi loli tò mò nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động: "Giấc mơ của em, có hiệu quả dự tri tương lai không?" Tu sĩ Tu Chân Giới luôn sẽ có thiên phú và kỹ năng chủng tộc loạn thất bát tao, vạn nhất Thi loli sở hữu thiên phú 'giấc mơ dự tri', vậy chẳng phải đại biểu cho lần sau, hắn sẽ bị Đông Qua Thánh Quân ấn xuống đất đánh?

Quan trọng nhất là...

đánh rất thảm a. "Không có." Thi loli lắc đầu nói.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng không biết vì sao, lời của Thi loli, khiến trong lòng hắn có chút bất an.

Thế là, trên đường ngự kiếm phi hành, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần': "Có tiền bối nào online không?" "Yo, Thư Hàng online rồi đấy à.

Mọi người đang tán gẫu chuyện của cậu đây." Bắc Hà Chân Quân nói: "Hôm nay là Trung Thu, đêm trăng tròn.

Chúng ta đều đang nghĩ, tính tính thời gian, vị Đông Qua Thánh Quân kia chắc hẳn tìm tới cửa rồi chứ?" "Đã tìm tới cửa rồi." Tống Thư Hàng thở dài. "Vậy, cậu bị đánh chưa?" Lệ Chi Tiên Tử hỏi. "Bị ấn xuống đất đánh chưa?

Nắm đấm của bát phẩm Huyền Thánh có đau không?" Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai vui vẻ hỏi.

Tống Thư Hàng cười ha ha: "Các tiền bối, mọi người cũng quá không có niềm tin vào tôi rồi đấy.

Đông Qua Thánh Quân đã nhận thua rời đi, đại chiến tối nay không còn nữa.

Cũng có nghĩa là, tôi thắng rồi." Lúc Tống Thư Hàng nói xong, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đột nhiên trầm mặc xuống.

Sự trầm mặc đặc biệt quỷ dị.

Nửa ngày sau.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu (Hoàng Sơn lòng rất mệt rất muốn nghỉ hưu): "Không thể nào, sao lại như thế được?" Lệ Chi Tiên Tử: "Không khoa học a." Bắc Hà Chân Quân: "Hôm nay ta nhất định là chưa tỉnh ngủ, hoặc là tư thế thức dậy hôm nay của ta không đúng." Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Chúng ta có phải xuyên việt thời không, đang chat với Tống đạo hữu của tương lai không?" Cuồng

Đao Tứ Lãng: "Kịch bản này không đúng, quá quỷ dị rồi." Tống Thư Hàng: "..." Này, các tiền bối, mọi người rốt cuộc là có ý gì, không có niềm tin vào tôi thế à?

Được rồi, không có niềm tin vào tôi cũng là bình thường, nhưng các người dường như rất mong chờ tôi bị Đông Qua Thánh Quân tẩn cho một trận thế?

Các người rốt cuộc là đứng ở phe nào vậy. "Tôi dùng uy hiếp hạt nhân, cho nên, Đông Qua Thánh Quân cũng đành phải rút lui." Tống Thư Hàng thở dài, trả lời. "Thì ra là thế, nhưng cái này cũng không đúng a." Cuồng Đao Tứ Lãng tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: "Tiền bối, các người quá đáng rồi đấy nhé.

Các người hy vọng tôi bị Đông Qua Thánh Quân cuồng biển một trận đến thế sao?" "Đương nhiên là không, chúng ta chính là đứng ở phe cậu." Bắc Hà Chân Quân lập tức trả lời: "Nhưng vấn đề là, trước đó, Toán Hắc Quái (Quẻ Đen Thui) online, hắn khó khăn lắm mới lại tìm được một vị trí có sóng, lên mạng tán gẫu với chúng ta một lát." Cuồng Đao Tứ Lãng tiếp tục nói: "Tiếp đó, Lệ Chi Tiên Tử nhắc tới chuyện Trung Thu, thế là nhờ Đồng Quái bói cho cậu một quẻ.

Nếu như tối nay có 'Song Thánh chi chiến', cậu rốt cuộc là thua hay thắng?" "Kết quả quẻ tượng của Đồng Quái Tiên Sư là đại cát đại lợi, hắn một mực khẳng định, tối nay cậu sẽ đại hoạch toàn thắng, thậm chí có thể ấn Đông Qua Thánh Quân xuống đất đánh, đánh hắn đến mức kêu oai oái.

Chiến quả tối nay còn sẽ truyền khắp cả tu chân giới, dương danh đầu 'Đệ Nhất Thánh ngàn năm' của cậu." Lệ Chi Tiên Tử nói tiếp. "Cho nên, cậu hiểu mà." Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu bổ sung cuối cùng.

Tống Thư Hàng: "Vãi!" Quẻ tượng của Đồng Quái tiền bối nhất định phải xem ngược lại, thực ra từ một loại ý nghĩa nào đó mà nói, quẻ của Đồng Quái tiền bối... rất chuẩn, chỉ cần xem ngược lại là được.

Quẻ đại cát đại lợi xem ngược lại, đó chính là điềm báo đại hung?

Trong quẻ tượng, tối nay Đông Qua Thánh Quân sẽ bị hắn ấn xuống đất đánh kêu oai oái, giải đọc ngược lại, chính là hắn sẽ bị Đông Qua Thánh Quân ấn xuống đất đánh kêu oai oái?

Trong quẻ tượng, sau tối nay hắn sẽ danh động tu chân giới, dương danh đầu 'Đệ Nhất Thánh ngàn năm', đọc ngược lại chính là sau tối nay, hắn sẽ trở thành trò cười trong tu chân giới, đối thủ 'Đệ Ngũ Thánh ngàn năm' Đông Qua Thánh Quân sẽ dương danh thiên cổ?

Lại nghĩ tới vừa rồi Thi loli nói, cô bé mơ thấy một cơn ác mộng Tống Thư Hàng bị cuồng tấu.

Trái tim Tống Thư Hàng, lập tức lạnh toát lạnh toát.

Hắn nghĩ tới một khả năng.

Nói không chừng, Đông Qua Thánh Quân hiện tại quay đầu, liền nghĩ ra phương pháp đối phó 'Vũ khí hạt nhân Thiên kiếp', hoặc là suy đoán ra sự thật 'Vũ khí hạt nhân Thiên kiếp' không thể nổ ở hiện thế.

Sau đó, lúc đêm trăng tròn tối nay, Đông Qua Thánh Quân sẽ lại lần nữa tro tàn lại cháy, mang theo phóng viên tin tức người tu luyện của Tu Sĩ Nhật Báo, Trung Tâm Tin Tức Thiên Cơ, Đài Phát Thanh Tu Sĩ Thần Cương, Thánh Điện Tần Đạo, Trung Tâm Mạng Lưới Phù Thủy, v.v... qua đây, trực tiếp vở kịch lớn 'Đông Qua cuồng tấu Tống Thư Hàng'?

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng cảm giác không ổn.

Tiêu rồi, tối nay ta tiêu đời rồi! ...

Tô Thị A Thập Lục nhìn thấy sắc mặt Tống Thư Hàng kịch biến, tò mò hỏi: "Lại xảy ra chuyện gì rồi?" Tống Thư Hàng thở dài: "Cách đây không lâu Đồng Quái tiền bối đã bói cho tôi một quẻ, bói về đại chiến Song Thánh." Trong lòng Tô Thị A Thập Lục động một cái, hỏi: "Quẻ quả... chẳng lẽ là Cát?" "Ừm, ông ấy suy đoán nói, tối nay tôi sẽ ấn Đông Qua Thánh Quân xuống đất cuồng tấu, đánh hắn kêu oai oái.

Sau đó đại danh 'Đệ Nhất Thánh ngàn năm' của tôi sẽ truyền khắp giới tu sĩ." Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười khổ như vừa liếm phải 'đồ ăn đen tối của Biệt Tuyết Tiên Cơ'.

Tô Thị A Thập Lục: "..." Quẻ của Đồng Quái Tiên Sư phải xem ngược lại, đây là chân lý như pháp tắc vậy.

Khi nào quẻ của Đồng Quái Tiên Sư có thể xem xuôi... thì đó nhất định là lúc ngày tận thế đến. "Cho nên?" Tô Thị A Thập Lục nhỏ giọng hỏi.

Tống Thư Hàng dùng phương pháp truyền âm nhập mật nói: "Rất có khả năng không lâu nữa, Đông Qua Thánh Quân sẽ nhìn thấu chiêu 'Uy hiếp hạt nhân' kia của tôi là hổ giấy, hoặc là tìm được biện pháp ứng đối 'Uy hiếp hạt nhân'.

Sau đó ngay tối nay hắn sẽ chạy qua khiêu chiến tôi, tẩn tôi một trận ra trò." "Vậy phải làm sao?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, truyền âm trả lời: "Nếu như việc tối nay tôi bị tẩn một trận không thể thay đổi, vậy thì chỉ có một biện pháp, tìm một thứ thay thế tôi chịu đòn." "Tìm ai?" "Đến lúc đó rồi tính." Tống Thư Hàng nói.

Trên người hắn, Công Đức Xà Mỹ Nhân có thể hóa thành hình dáng của hắn, thậm chí ngay cả 'Trường Sinh Giả' trong thời gian ngắn, cũng không phân biệt được thật giả.

Có điều, nếu để Công Đức Xà Mỹ Nhân ra tay, rất có khả năng sẽ diễn hỏng.

Tống Thư Hàng chỉ cần não bổ một chút, là có thể não bổ ra kịch tình.

Đêm trăng tròn, Đông Qua Thánh Quân đạp trăng mà đến, kim giáp cự kiếm, soái khí vô cùng.

Đối diện, Tống Thư Hàng do Công Đức Xà Mỹ Nhân biến thành hai tay chắp sau lưng, lẳng lặng đứng thẳng.

Đông Qua Thánh Quân mỉm cười, đang định mở miệng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên thảm thiết kêu lên một tiếng: "A a a ~~" Sau đó, ngã lăn ra đất, 'chết' lâm sàng.

Cảnh tượng đó, chỉ cần não bổ một chút, liền cảm giác đặc biệt xấu hổ.

Khi chưa đến mức không còn lựa chọn, Tống Thư Hàng tận lượng không sử dụng 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' xuất hiện.

Trừ Công Đức Xà Mỹ Nhân ra, còn có một con khôi lỗi chờ tu phục.

Nhưng con khôi lỗi này không phải đồ của hắn, ngoại mạo cũng khác hẳn.

Hơn nữa, nó thương thế nghiêm trọng, không thể xuất chiến.

Tống Thư Hàng lại nghĩ nửa ngày...

Hình như, có thể thay thế hắn xuất chiến, chỉ có Công Đức Xà Mỹ Nhân?

Chẳng lẽ chỉ có thể phái cô ấy xuất chiến?

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, lấy điện thoại ra, nói trong Cửu Châu

Nhất Hào Quần: "Tiền bối, có pháp thuật phân thân nào có thể thay thế chủ nhân đi chịu đòn không?" Lệ Chi Tiên Tử: "Có pháp thuật phân thân như vậy sao?

Có thì cho ta một tá!" Bắc Hà Chân Quân: "Như trên!" Lạc Trần Chân Quân: "Chậc chậc, pháp thuật phân thân như vậy, ta cũng muốn.

Dùng tốt, chính là pháp thuật bảo mệnh a." "Thứ như Phân Thân Thuật, chỗ ta ngược lại có mấy loại.

Nhưng mà, Phân Thân Thuật trong tay ta đều chỉ có cảnh giới rất thấp, hơn nữa sử dụng Phân Thân Thuật còn phải phối hợp với dược liệu rất trân quý." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Trong tay ông có một đại quân acc clone, chuyên dùng để hack Vân Vụ đạo trưởng.

Trong đại quân acc clone, có không ít là nhân viên của ông, còn có một số là phân thân của ông.

Tống Thư Hàng: "..." Thực ra, thuật phân thân thay chủ nhân chịu đòn... quả thực là có.

Hắn nhớ tới Bạch tiền bối có thuật phân thân thay thế bản tôn đi kháng thiên kiếp, sau đó tự phát nổ.

Hơn nữa, phân thân này không chỉ có thể thay Bạch tiền bối kháng thiên kiếp, mà còn có thể thay Bạch tiền bối chat chit.

Hay là, lát nữa tìm Bạch tiền bối hỏi về thuật phân thân thần kỳ này xem sao?

Xem xem hệ số độ khó khi tu luyện thế nào?

Chỉ là hiện tại Bạch tiền bối vẫn đang độ kiếp, phải đợi ngài ấy rảnh rỗi rồi tính sau.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện:

"Nhắc mới nhớ, Đồng Quái tiền bối khi nào thì online?" Hắn gần đây muốn thông qua Đồng Quái Tiên Sư để tìm hiểu về con heo Thiên Lôi có ba mươi sáu loại hình thái kia, hỏi xem nó rốt cuộc có phải là thú cưng của Kim Long Thủy Tổ hay không?

Nếu đúng là vậy, Tống Thư Hàng muốn thông qua heo Thiên Lôi để tìm hiểu mối quan hệ giữa Kim Long Thủy Tổ và Tống Mộc Đầu.

Cho nên, trước đó, hắn đã thiết lập Đồng Quái Tiên Sư thành 'người quan tâm đặc biệt' trong nhóm, hễ Đồng Quái tiền bối online, hắn sẽ nhận được thông báo.

Nhưng vừa rồi hắn cũng không nhận được tin tức...

Chẳng lẽ là lúc nãy khi đang mải 'làm màu' trước mặt Đông Qua Thánh Quân, Đồng Quái Tiên Sư vừa vặn online?

Không đúng nha, hắn vẫn luôn không nhận được thông báo Đồng Quái Tiên Sư đăng nhập mà. "Vừa mới online khoảng nửa tiếng trước, lên được một lúc thì lại rớt mạng rồi." Lệ Chi Tiên Tử nói.

Chương 1259

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: "Kỳ lạ, sao tôi lại không nhận được thông báo Đồng Quái tiền bối online nhỉ?

Rõ ràng tôi đã thiết lập ngài ấy là 'người quan tâm đặc biệt' mà." "Ngươi thiết lập Đồng Quái là người quan tâm đặc biệt làm gì?" Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Có chút chuyện quan trọng, muốn hỏi thăm Đồng Quái tiền bối." Bắc Hà Chân Quân giải thích: "Hôm nay Đồng Quái đăng nhập bằng tài khoản của Thiết Quái, còn về việc tại sao hắn lại dùng nick của Thiết Quái để online thì để ta đi hỏi thử xem." Tống Thư Hàng: "..." Bất đắc dĩ, hắn chỉ đành lặng lẽ thiết lập tài khoản [Thiết Quái Toán Tiên] thành 'người quan tâm đặc biệt'. "Đồng Quái tiền bối còn có nick phụ nào khác trong nhóm không?" Tống Thư Hàng lại không yên tâm hỏi thêm.

Bắc Hà Chân Quân: "Chắc là hết rồi...

Hắn chỉ có mỗi đệ tử là Thiết Quái thôi, Thiết Quái còn chưa kịp thu đồ tôn cho Đồng Quái đâu." Tống Thư Hàng thở dài, hy vọng lần sau có thể gặp được Đồng Quái tiền bối vậy.

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương lại tò mò hỏi: "Thư Hàng tiểu hữu, không phải cậu đã bức lui Đông Qua Thánh Quân rồi sao?

Còn muốn hỏi thăm thuật phân thân thay mình chịu đòn làm gì?" Bắc Hà Chân Quân thay Tống Thư Hàng trả lời: "Thư Hàng tiểu hữu chắc chắn là để đề phòng vạn nhất, dù sao cũng là quẻ của Đồng Quái mà." Tạo Hóa Pháp Vương: "Có lý.

Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.

Tín hiệu chỗ cậu bây giờ có tốt không?

Ta mới biên soạn một bài hát mới, cậu muốn nghe không?" Trong nháy mắt, 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' trở nên yên tĩnh lạ thường.

Bởi vì đã có vết xe đổ, lần này nếu Tạo Hóa Pháp Vương mà gửi tin nhắn thoại, mọi người tuyệt đối sẽ không bấm vào. "Không được rồi, không được rồi, tín hiệu đột nhiên bắt đầu yếu đi...

Điện thoại cũng sắp hết pin rồi.

Các vị tiền bối, nói chuyện sau nhé." Tống Thư Hàng bay nhanh gửi một tin nhắn, sau đó quả quyết offline.

Tạo Hóa Pháp Vương khóe miệng co giật.

Kỳ lạ thật, Thư Hàng tiểu hữu không phải rất thích nhạc của hắn sao?

Rõ ràng lén lút hát bài 'Thất Sát Ca' của hắn, sao hiện tại lại bày ra bộ dạng tránh như tránh tà thế này?

Chẳng lẽ, Thư Hàng tiểu hữu thuộc kiểu 'miệng nói không muốn nhưng cơ thể lại rất thành thật' sao? *** Sau khi thoát khỏi 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Tống Thư Hàng lại gửi cho Bạch tiền bối một tờ giấy: [Bạch tiền bối, có bận không?] [Bận chết đi được, cơm còn không kịp ăn, mấy tiếng nữa nói chuyện sau.] Không biết là phân thân số mấy của Bạch Tôn Giả trả lời.

Xem ra Bạch tiền bối chơi rất vui vẻ.

Việc hỏi thăm Bạch tiền bối về thuật phân thân đành phải hoãn lại vậy.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tiếp tục ngự đao phi hành, đi tới nơi sinh ra của Thông Nương.

Trên đường đi, Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi: "Thư Hàng, cậu muốn hỏi Đồng Quái tiền bối chuyện gì?" "Mình muốn thông qua Đồng Quái tiền bối, tìm hiểu một chút về con 'heo Thiên Lôi' đã bắt cóc Đồng Quái tiền bối." Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục con ngươi hơi trầm xuống, hỏi: "Cậu muốn tìm hiểu tình báo gì về 'heo Thiên Lôi'?" "Mình muốn biết quan hệ giữa 'heo Thiên Lôi' và một vị 'Kim Long Thủy Tổ' của Hải tộc, muốn biết nó có phải là thú cưng của 'Kim Long Thủy Tổ' hay không." Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục: "Cậu biết Kim Long Thủy Tổ?" "Mình nghe Ngư Kiều Kiều nói, A Thập Lục cậu cũng biết Kim Long Thủy Tổ sao?" Tống Thư Hàng hỏi ngược lại. "Ừm, mấy ngày nay Thiên Hà Tô Thị và Hải tộc vẫn luôn có hợp tác, cho nên mình biết một chút tin tức về Kim Long Thủy Tổ.

Sao cậu đột nhiên lại hứng thú với Kim Long Thủy Tổ vậy?" Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói. "Nói ra thì dài dòng, mình biết được từ chỗ Ngư Kiều Kiều là 'Kim Long Thủy Tổ' có để lại một số lời nhắn ngầm trong Long Vương Điện.

Sau đó, còn có một vị khác, coi như là đại năng viễn cổ đi, người đó đã để lại hồi âm dưới lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ.

Cho nên, mình nảy sinh tò mò với Kim Long Thủy Tổ." Tống Thư Hàng đáp. "Để lại... lời nhắn như thế nào?" Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại, tò mò hỏi. "Một số lời nhắn rất 'tìm đường chết'." Tống Thư Hàng thở dài.

Tiểu Thi: "Tìm đường chết kiểu gì?" Tống Thư Hàng nhe răng: "Dù sao cũng là loại lời nhắn khiến người ta xem xong có xúc động muốn rút đao chém người." Về việc lời nhắn cụ thể như thế nào, trước khi được sự đồng ý của Ngư Kiều Kiều, hắn không tiện tiết lộ.

Dù sao chuyện này cũng liên quan đến 'Long Vương Điện', là tuyệt mật chi địa của Hải tộc.

Tiểu Thi chớp chớp mắt, gật đầu. "Ồ." Tô Thị A Thập Lục cũng đáp một tiếng, sau đó cô cúi đầu, dường như đang trầm tư.

Hai người tiếp tục ngự đao tiến về phía trước. "Thập Lục cậu đang nghĩ gì thế?" Tống Thư Hàng hỏi.

Từ sau khi kết thúc chủ đề vừa rồi, Tô Thị A Thập Lục vẫn luôn trầm mặc không nói. "Không có gì đâu, chỉ là đột nhiên hơi buồn ngủ, hơi thiếu tinh thần.

Chúng ta thi đấu tốc độ ngự đao phi hành đi, để nâng cao tinh thần.

Lần này mình không dùng nhân đao hợp nhất, chúng ta chỉ so ngự đao phi hành bình thường thôi." Tô Thị A Thập Lục đề nghị. "Được." Tống Thư Hàng cười nói, không hỏi thêm nữa.

Có đôi khi...

đập vỡ nồi đất hỏi tới cùng, không biết điểm dừng, cũng không phải là thói quen tốt.

Khoảnh khắc tiếp theo, hai người đồng thời ngự độn quang, cấp tốc lao về phía trước.

Tô Thị A Thập Lục không sử dụng độn thuật 'nhân đao hợp nhất', Tống Thư Hàng cũng không sử dụng 'Khiên Đao Thuật', hai người chỉ sử dụng phương pháp ngự đao phi hành đơn giản nhất. *** Ba giờ chiều.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cuối cùng cũng đến gần nơi sinh trưởng của Thông Nương, cách đó không xa là một đỉnh núi cực cao. "Là vị trí này sao?" Tống Thư Hàng duy trì trạng thái ngự đao phi hành, nhìn xuống phía dưới.

Ngọn núi kia và đỉnh núi hắn nhìn thấy khi nhập mộng vào 'cuộc đời Thông Nương' lúc trước cũng không khác biệt lắm.

Thông Nương thò đầu ra: "Ta cũng không chắc chắn...

Ta đã mấy trăm năm không quay lại nơi này rồi.

Nhưng có lẽ là chỗ này không sai đâu." "Vậy chúng ta xuống xem thử đi." Tô Thị A Thập Lục nói.

Hai người ngự đao, chậm rãi hạ xuống ngọn núi, chuẩn bị đáp trực tiếp xuống đỉnh núi.

Tuy nhiên, khi hai người hạ xuống được một nửa thì phát hiện có một tầng kết giới mềm mại ngăn cản hai người.

Từ trong kết giới này, Tống Thư Hàng cảm ứng được một loại khí tức quen thuộc — là khí tức của Đạo trưởng Xích Tiêu Tử. "Xem ra đúng là nơi này không sai rồi, chúng ta thuận theo kết giới hạ xuống đi." Tống Thư Hàng nói.

Có tầng kết giới này ở đây, hai người không thể đáp xuống đỉnh núi.

Chỉ có thể hạ xuống, xem có lối vào nào không.

Ba người, một chim sẻ, một củ hành hạ xuống chân núi.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy có một cảm giác quen thuộc mãnh liệt ùa tới, cứ như thể lại một lần nữa nhập mộng vào cuộc đời của 'Thông Nương' vậy. "Lối vào ở đâu?" Tô Thị A Thập Lục nhìn về phía Thông Nương, hỏi. "Để ta xem xem." Thông Nương chui ra khỏi túi thu nhỏ một tấc, trên ngọn hành hiện ra hai con mắt, quan sát ngọn núi khổng lồ.

Một lát sau, cô nàng chớp chớp mắt: "Ta quên rồi." Tô Thị A Thập Lục: "..." Tiểu Thi: "..." Thông Nương cuống lên: "Đừng có nhìn ta như vậy, ta quên rồi cũng rất bình thường mà.

Năm đó ta vừa mới thành tiểu yêu thì đã xuống núi.

Rồi tiếp đó thì gặp người không tốt, bị nhốt suốt ba trăm năm trời.

Ta suýt nữa còn quên cả nơi mình sinh ra ở đâu, thì làm sao mà tìm lối vào được?" Ngay lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nói: "Đi theo tôi." Cảm giác quen thuộc kia càng lúc càng mãnh liệt, sau đó hắn thuận theo bản năng và cảm giác quen thuộc mãnh liệt này, đi vòng quanh ngọn núi.

Khi đi đến vị trí phía Tây Nam, Tống Thư Hàng đột nhiên vươn tay đẩy về phía trước.

Ẩn ẩn, dường như có một cánh cửa bị đẩy ra. "Là chỗ này, vào đi." Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương: "Trời đất ơi ~, chỗ này là nhà ta hay nhà ngươi vậy?

Sao ngươi còn rành rẽ hơn cả ta thế?" "Bí mật." Tống Thư Hàng cười ha hả.

Thông Nương: "..." Cô nàng càng ngày càng nghi ngờ, có phải Tống Thư Hàng đã lén lút làm chuyện gì quá đáng với cô nàng không?

Ví dụ như ngầm rút lấy ký ức của cô nàng chẳng hạn? *** Một nhóm ba người, một chim sẻ cộng thêm một củ hành, bước vào kết giới.

Sau khi bước vào kết giới, trước mắt mọi người sáng lên, phong cảnh trước mắt biến đổi, xuất hiện trước mặt mọi người là một con đường mòn lát đá, đi thẳng lên trên đỉnh núi.

Bên đường mòn, mọc đầy những linh thảo xanh mướt, nhân sâm, linh chi, hà thủ ô các loại đại dược, ở chỗ này lại giống như cỏ dại mọc tùy tiện khắp nơi.

Thậm chí có vài cây nhân sâm cứ như củ cải trắng, lộ ra một nửa bên ngoài.

Tiểu Thi nhìn thấy một cây nhân sâm xinh đẹp, tò mò ngồi xổm xuống, vươn tay định nhổ nó lên.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng nắm lấy tay nhỏ của Tiểu Thi, lắc đầu nói: "Đừng động vào chúng, nhất cỏ nhất mộc ở nơi này đều là một phần cấu thành của đại trận.

Cho dù là ngắt một ngọn cỏ nhỏ, cũng có thể gây ra biến hóa cho kết giới." Tiểu Thi vội vàng rụt tay nhỏ về.

Mỏ của Tiểu Thải mở to hết cỡ, cái đầu thẳng gấp — vừa rồi nó suýt chút nữa là đi mổ một quả nhỏ màu đỏ rực! "Chúng ta đi theo con đường mòn lát đá, đừng rời khỏi đường mòn." Tống Thư Hàng nói.

Tước yêu Tiểu Thải bay về trên vai Tống Thư Hàng, sau đó tò mò quan sát xung quanh.

Thông Nương từ trong túi thu nhỏ một tấc chui ngọn hành ra, con đường nhỏ trước mắt khơi gợi lên một phần ký ức sâu thẳm của cô nàng.

Cô nàng năm đó, được bàn tay to lớn của Đạo trưởng Xích Tiêu Tử nâng niu, chính là từng bước từng bước lên đỉnh núi như thế này.

Nhóm người đi đến lưng chừng núi thì lại bị một cánh cửa kết giới chặn lại. "Ủa?

Kỳ lạ.

Năm đó lúc ta xuống núi đâu có gặp cánh cửa kết giới như thế này đâu." Thông Nương tò mò nói. "Thông Nương ngươi đến nhà ở đâu còn quên, không nhớ rõ có một cánh cửa kết giới thế này cũng là rất bình thường.

Chương 1260

Yên tâm đi, không ai trách ngươi đâu." Loli Thi an ủi.

Thông Nương lập tức lệ rơi đầy mặt — Cô nàng tuy không nhớ rõ nhà cụ thể ở đâu, nhưng cô nàng nhớ cảnh mình xuống núi sau khi hóa hình năm đó mà.

Lúc cô nàng hóa hình khác với các yêu quái khác, cô nàng không có ngưng tụ yêu đan, cũng không có gió mây sấm sét gì cả.

Chỉ là sau một đêm, cô nàng tỉnh dậy thì phát hiện mình biến thành một cô gái tóc xanh, không còn là một cây hành nữa. [Tu luyện ngàn năm, không bằng người ta ngủ một giấc tỉnh dậy], rất nhiều yêu tu phải tu luyện đến ngũ phẩm đại yêu mới có thể hóa hình đã khóc ngất trong nhà vệ sinh.

Cô nàng nhớ rất rõ ràng, sau khi hóa hình, cô nàng liền từ đỉnh núi đi xuống, dọc đường nhảy nhót tung tăng đến một khu rừng gần đó, bắt đầu cuộc sống mới của mình.

Từ đầu đến cuối, cô nàng căn bản không hề gặp phải sự ngăn cản của 'cánh cửa kết giới' này. "Ngươi không nhớ cánh cửa kết giới này, thực ra rất bình thường." Tống Thư Hàng lên tiếng: "Cánh cửa kết giới này chỉ phòng người ngoài, không phòng người bên trong.

Ngươi từ bên trong đi ra, nó sẽ không chặn ngươi.

Hiện tại mọi người muốn từ bên ngoài đi vào, tự nhiên nó sẽ khởi động." Tống Thư Hàng nói. "Chờ chút, nói như vậy thì, thân là chủ nhân nơi này, ta hẳn là có thể đi vào mới đúng chứ?" Thông Nương nói xong, vui vẻ từ trong 'túi thu nhỏ một tấc' của Tống Thư Hàng chui ra, dùng sức nhảy về phía cánh cửa kết giới kia.

Tống Thư Hàng không ngăn cản cô nàng.

Boong ~~ Thông Nương đụng vào trên cánh cửa kết giới, thuận theo kết giới vô hình trượt xuống. "Đau đau đau đau đau." Trong mắt Thông Nương ngấn lệ, ôm đầu kêu thảm. "Rất hiển nhiên, ngươi cũng không có quyền hạn đi vào.

Năm đó, ngươi sinh sống mười mấy năm ở khu rừng gần đây cũng không quay lại ngọn núi này, hiển nhiên là tiềm thức của ngươi hiểu rõ nguyên nhân chính mình không về được." Tống Thư Hàng thản nhiên nói. "Đệt mợ, ngươi quả nhiên đọc trộm ký ức của ta đúng không?

Nếu không sao ngươi biết ta sống ở khu rừng bên cạnh mười mấy năm?" Thông Nương nổi giận, cô nàng hung hăng nhảy lên, dùng sức đá vào đầu gối Tống Thư Hàng.

Bốp!

Thông Nương lại thuận theo bắp chân Tống Thư Hàng trượt xuống, trong mắt ngấn hai bọng nước mắt, ngồi xổm trên mặt đất xoa xoa bàn chân nhỏ của mình: "Đau đau đau đau đau." Tống Thư Hàng sở hữu cảnh giới Tứ phẩm, trong người mang mấy loại công pháp luyện thể, cường độ thân thể vô cùng khoa trương.

Thông Nương đá một cái, cảm giác còn đau hơn đá vào tấm thép siêu hợp kim. "Tôi không có đọc trộm ký ức của ngươi." Tống Thư Hàng thản nhiên nói — hắn chỉ là nhập mộng cuộc đời Thông Nương mà thôi. "Ta không tin, nếu không đọc trộm ký ức thì sao ngươi biết chuyện của ta?" Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả: "Ngươi đoán xem?

Dù sao tôi có thể thề, tôi không có đọc trộm ký ức của ngươi." Thông Nương vẻ mặt mê mang, rơi vào trầm tư: "Chẳng lẽ... là ta nói mớ tiết lộ chuyện của mình?" Bên kia, Tô Thị A Thập Lục bắt đầu mò mẫm trên cánh cửa kết giới.

Loli Thi tò mò hỏi: "Cánh cửa kết giới lớn bao nhiêu?

Chúng ta có thể đi vòng qua không?" "Nếu có thể đi vòng qua thì cánh cửa kết giới này cũng chẳng còn ý nghĩa tồn tại nữa." Tống Thư Hàng cười nói. "Vậy đập vỡ nó!" Tiểu Thải vẫy cánh. "Đây là kết giới do tu sĩ cấp bậc Trường Sinh Giả kiến tạo, bằng vào chúng ta thì không phá nổi đâu." Tống Thư Hàng nói.

Theo như hắn biết, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử đã thành công bước ra con đường của riêng mình.

Thậm chí trong số các Trường Sinh Giả, chiến lực của ông ấy cũng được tính là loại khá cao.

Trong bí cảnh Đông Chi Điện, vị người khổng lồ đá bị Tống Thư Hàng hố đến Cửu U thế giới kia chính là tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả, lại bại trong tay Đạo trưởng Xích Tiêu Tử. "Tìm được manh mối rồi, chỗ này... có văn tự.

Là văn tự thời đại viễn cổ." Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Ngón tay của cô vẫn luôn mò mẫm trên cánh cửa kết giới, tìm được manh mối. "Là chữ gì?" Tiểu Thi tò mò hỏi. "Mình không hiểu nhiều về văn tự viễn cổ lắm...

Mình sao chép chúng lại trước đã." Tay trái Tô Thị A Thập Lục tiếp tục mò mẫm trên cánh cửa kết giới, tay phải lấy giấy bút ra, sao chép lại những văn tự viễn cổ sờ thấy được.

Sau khi sao chép xong văn tự viễn cổ, A Thập Lục dùng điện thoại chụp một tấm, đang định gửi chúng vào trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', xem có vị tiền bối nào biết ý nghĩa mấy văn tự này không.

Nhưng khi cô mở điện thoại ra mới phát hiện điện thoại không có tín hiệu. "Hết cách rồi, chúng ta xuống núi trước, đến chỗ có tín hiệu, phá giải ý nghĩa mấy văn tự này đã." Tô Thị A Thập Lục nói.

Lời của cô vừa dứt, đột nhiên... phía trên eo của Tống Thư Hàng, vị trí xương sườn có một đồ án sáng lên.

Ánh sáng xuyên qua áo thun của Tống Thư Hàng, chiếu rọi ra ngoài. "Ủa?

Hình như là hình dạng một anh em Hồ Lô.

Hồ Lô Biến, em cũng từng xem rồi." Loli Thi nói.

Tiểu Thải: "Còn là hình 3D nữa cơ!" Tống Thư Hàng: "..." Muốn đi chết quá!!!

Đây là bản trải nghiệm 'Hệ thống học bá siêu cấp' mà Bạch tiền bối giao cho hắn, vì không muốn bị người khác phát hiện hình xăm 3D Anh em Hồ Lô Kim Cương này, hắn đặc biệt dán nó ở bên hông, dùng quần áo che lại.

Không ngờ thứ này còn tự phát sáng, còn xuyên qua y phục chiếu xạ ra ngoài, quả thực tàn bạo. "Không ngờ Thư Hàng cậu lại thích loại hình xăm đáng yêu thế này." A Thập Lục xoa cằm, nghiêm túc nói. "Đừng hiểu lầm." Tống Thư Hàng xua tay nói: "Đây là 'Hệ thống học bá siêu cấp' do Bạch tiền bối thiết kế, không biết tại sao lại khởi động rồi.

Mình chính là vì cảm thấy hình xăm này quá xấu hổ nên mới dán nó bên hông.

Không ngờ thứ này tự mang hiệu ứng ánh sáng." Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng, giọng nói bình tĩnh không chút cảm xúc của Bạch tiền bối vang lên: [Phát hiện ký chủ gặp phải văn tự thời đại viễn cổ không quen biết, khởi động hệ thống học tập học bá siêu cấp.

Học tập thành công, có thể thưởng 1 điểm tích phân học bá.] Tống

Thư Hàng: "..." "Hệ thống học bá siêu cấp là cái gì?" Tiểu Thi tò mò hỏi. "Một hệ thống hỗ trợ giúp người ta trở thành học bá." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Mọi người đợi một lát, anh phải tiến vào trạng thái học bá." Khoảng ba nhịp thở sau.

Mắt Tống Thư Hàng khôi phục vẻ sáng ngời: "Không vấn đề gì rồi, tôi biết mấy văn tự viễn cổ này có ý nghĩa gì.

Câu này có ý là: [Tiếp theo, là một trò chơi văn tự thú vị, dùng nó để mở cửa kết giới, có nguyện ý tham gia hay không.] Nếu chọn 'Có', thì có thể tiến vào giai đoạn trò chơi văn tự.

Có muốn tham gia không?" "Trò chơi văn tự, là trò chơi do văn tự thời đại viễn cổ tạo thành sao?

Môn văn thời đại viễn cổ của mình vẫn luôn rất tệ, tối đa chỉ biết được một hai câu." Tô Thị A Thập Lục nhún vai nói: "So với ngôn ngữ viễn cổ líu lưỡi kia, mình thích dùng thời gian để luyện tập đao pháp hơn." Loli Thi giơ tay nói: "Em mới học phát âm ba câu ngữ văn thời đại viễn cổ, lưỡi xoắn đến tê dại, khó chịu lắm.

Hơn nữa mỗi lần học ngôn ngữ thời đại viễn cổ, cứ cảm giác nước miếng sắp phun ra ngoài vậy." "Tôi chưa từng học văn thời đại viễn cổ, tôi chỉ là một con chim sẻ yêu hoang dã thôi." Tiểu Thải giơ cánh nói.

Thông Nương: "Đừng nhìn ta, ta cũng chưa từng học." Tống Thư Hàng: "Vọng thiên, tôi cũng chỉ học được hơn mười câu.

Hơn nữa còn là Thiên Tự Văn, cái này còn chơi kiểu gì?" Tống Thư Hàng - người học được hơn mười câu Thiên Tự Văn, trình độ về 'văn thời đại viễn cổ' lại là cấp bậc giỏi nhất toàn trường.

Ngoài ra, hắn còn học được một số văn tự thời đại viễn cổ từ chỗ Nho gia.

Nhưng những chữ đó hắn biết viết, lại không biết phải đọc như thế nào. "Thử xem sao đã, mình cảm giác chủ nhân cánh cửa kết giới không có ác ý.

Cho dù trò chơi không thông qua, cũng sẽ không nguy hiểm đến tính mạng." Tô Thị A Thập Lục nói.

Hơn nữa, trong tay cô còn một lá bài tẩy, thật sự không được thì có thể dùng tới. "Vậy chọn đi, chọn 'Có'." Tống Thư Hàng nói.

Chữ [Có] này, hắn dùng ngôn ngữ viễn cổ đọc lên. *** Ba người, một chim sẻ, một củ hành cảm giác trời đất quay cuồng.

Khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ phát hiện mình xuất hiện giữa sa mạc bao la.

Ngoài ba người, một chim sẻ, một củ hành ra, bên cạnh còn xuất hiện thêm hai bóng hình.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vẻ mặt nghiêm túc đứng sau lưng Tống Thư Hàng, khi ánh mắt mọi người nhìn về phía cô, cô đột nhiên nghiêng đầu, quay mặt đi không nhìn mọi người.

Ngoài ra, còn có con rối đeo mặt nạ ác quỷ.

Lúc này, con rối vốn thân hình hư hại nghiêm trọng, hiện tại lại hoàn hảo không tổn hao gì. "Nơi này không phải hiện thực, mà là một thế giới tinh thần?" Tống Thư Hàng đoán.

Nhưng nếu là thế giới tinh thần thì việc con rối đeo mặt nạ ác quỷ xuất hiện còn có thể hiểu được, nó là vật có chủ.

Nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân náo nhiệt cái gì chứ, cô ấy là công đức chi quang mà.

Có điều... bất luận là Công Đức Xà Mỹ Nhân hay là con rối đeo mặt nạ ác quỷ đều có liên quan đến thời đại viễn cổ.

Hai người bọn họ, nhất định tinh thông văn tự thời đại viễn cổ, có lẽ là hai trợ lực lớn! "Các cô biết văn tự viễn cổ, đúng không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân quay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, tròng mắt cô chuyển động, nốt ruồi lệ nơi khóe mắt tăng thêm vẻ vũ mị khác thường cho cô.

Một lát sau, môi son cô hé mở: "Á á á á á ~~" Trong miệng phát ra lại là tiếng kêu thảm thiết của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân từ từ ngã xuống đất, chết rồi.

Có lẽ do là thế giới tinh thần, cái chết của cô càng thêm chân thực, khóe miệng lại còn có vệt máu chảy ra.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn vậy mà lại ngu xuẩn đến mức ôm kỳ vọng với Công Đức Xà Mỹ Nhân!

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía con rối đeo mặt nạ ác quỷ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân không đáng tin cậy, nhưng con rối mặt nạ ác quỷ chắc là vẫn có thể ỷ lại một chút chứ?

Trong đôi mắt con rối chớp động ánh sáng màu cam vàng, nhìn lại Tống Thư Hàng. "Nhắc mới nhớ, quy tắc trò chơi văn tự này là gì?" Loli Thi tò mò hỏi.

Chương 1261

[Quy tắc trò chơi rất đơn giản, đại tướng hai bên giao chiến sử dụng ngôn ngữ thời đại viễn cổ tiêu chuẩn, tiến hành đối thoại giao lưu.

Tiếp lời sai hoặc là phát âm không chuẩn, phải chịu công kích theo lượt, thanh máu cạn sạch, trò chơi kết thúc.] Một giọng nói vang vọng trong hư không, giải thích quy tắc 'trò chơi văn tự'. "Hai bên?

Đối phương là ai?" Tống Thư Hàng tò mò.

Ngoài ra, trò chơi văn tự này có ý nghĩa đặc biệt gì không?

Tống Thư Hàng cảm giác, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử không giống người sẽ làm chuyện vô nghĩa.

Bất luận là trồng ra Thông Nương, thu Lý Thiên Tố làm đồ đệ, hay nhập mộng chỉ đạo Tống Thư Hàng Hỏa Diễm Đao, dường như đều có kế hoạch của ông ấy trong đó.

Đã như vậy, trò chơi văn tự nhìn như đùa giỡn này, liệu cũng hàm chứa ẩn ý đặc biệt?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, không gian sa mạc đối diện có mấy bóng người cưỡi chiến mã từ xa tới gần.

Người cầm đầu kia, chính là Đạo trưởng Xích Tiêu Tử!

Không chỉ như thế, bên cạnh Đạo trưởng Xích Tiêu Tử, năm bóng người lần lượt hiện hình...

Toàn là Xích Tiêu Tử.

Năm bóng người này là Xích Tiêu Tử trẻ tuổi hơn một chút.

Phía sau cùng là một đội ngũ ngàn người.

Tương tự, vẫn cứ do Đạo trưởng Xích Tiêu Tử tạo thành, chỉ là trẻ tuổi hơn, độ tuổi khoảng chừng mười sáu, trong tay cầm các loại trường binh khí. "Đối thủ là đại quân Đạo trưởng Xích Tiêu Tử?" Tống Thư Hàng khóe miệng co giật.

Cái này còn chơi bời gì nữa?

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử nghi là đại năng tồn tại từ thời đại viễn cổ, ngôn ngữ thời đại viễn cổ đối với ông ấy mà nói chính là tiếng mẹ đẻ.

Còn phe ta, kẻ mạnh nhất chính là bản thân hắn - người biết nói mười câu 'văn thời đại viễn cổ'.

Quá bắt nạt người khác rồi.

Đương nhiên, mấy 'Đạo trưởng Xích Tiêu Tử' trước mắt này chắc chắn không phải bản thể, hẳn là tinh thần pháp thuật do đạo trưởng lưu lại khi thiết lập cánh cửa kết giới hóa thành. *** Sau khi đại quân Xích Tiêu Tử hiện thân, sau lưng nhóm người Tống Thư Hàng cũng 'làm mới' ra một đại quân.

Ba trăm Tống Thư Hàng, ba trăm Tô Thị A Thập Lục, một trăm Thi, một trăm con Tiểu Thải, một trăm Thông Nương hình người, năm mươi con rối cộng thêm năm mươi Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Cộng lại cũng là đại quân ngàn người.

Nhưng nhân mã mấy phương, toàn bộ tay không, ngay cả cái gậy gỗ cũng không có.

Chỉ riêng khí thế này, lập tức đã yếu hơn đối phương không chỉ mười bậc!

Mấy tên lính này tính là gì?.

Chờ chút...

Chẳng lẽ mấy tên lính này chính là [Thanh máu] sao?

Tống Thư Hàng thở dài nói: "Chênh lệch khí thế lớn quá." Chưa đánh đã thua trước một bậc rồi. "Nói trước nhé, Tống sư huynh, em chỉ biết có ba câu ngôn ngữ viễn cổ thôi." Tiểu Thi nghiêm túc nói. "Mình chỉ biết hai câu." Tô Thị A Thập Lục bổ sung. "Hay là chúng ta đầu hàng đi?" Tiểu Thải nói. "Ta có thể nhảy việc sang trận doanh bên kia không?" Thông Nương ngẩng đầu hỏi.

Tống Thư Hàng: "Bây giờ nhảy việc là không thể nào, chuẩn bị đi.

Trò chơi sắp bắt đầu rồi." Nếu có thể nhảy việc thì hắn cũng muốn nhảy. "￥@#" Đối diện, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử cầm đầu uốn lưỡi lớn tiếng gọi.

Theo tiếng ông phát ra, một ngàn Đạo trưởng Xích Tiêu Tử phiên bản nhỏ phía sau ông trong tay giơ vũ khí, đồng loạt bước lên trước một bước, bày ra tư thế công kích. "Câu này nghĩa là gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Loli Thi vui vẻ giơ tay: "Câu này em biết, là ý chào hỏi, tương đương với 'Hi ~ xin chào các bạn'.

Chúng ta chỉ cần đáp lại nguyên văn là được.

Trong ba câu em biết, vừa hay có câu này." "Vậy em tới đi?" Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thi: "Không vấn đề... ￥@#!" Sau khi Tiểu Thi đáp lại xong, liên quân tạp nham phía sau mọi người cũng khí thế phi phàm bước lên trước một bước, tay không tấc sắt nhưng lại oa oa quái khiếu một trận.

Mọi người nhìn những mô hình binh lính lấy chính mình làm mẫu đang la hét ầm ĩ, trong lòng chỉ dâng lên từng đợt cảm giác quái dị.

Đợt đối thoại thứ nhất hoàn thành, hai bên hòa nhau.

Thế là, binh lính phía sau hai bên bắt đầu xung kích.

Một ngàn 'Đạo trưởng Xích Tiêu Tử' trẻ tuổi tay cầm trường binh khí, phát động xung kích về phía nhóm người Tống Thư Hàng.

Một ngàn quân tạp nham sau lưng nhóm người Tống Thư Hàng cũng không tỏ ra yếu kém, tay không tấc sắt nhưng cũng quái khiếu y hệt lao về phía trước.

Nói thật, đội Tống Thư Hàng này tuy là quân tạp nham, nhưng tương đối đẹp mã.

Có thiếu nữ, có loli, có Thông Nương thân hình bốc lửa, có Xà Mỹ Nhân, có mỹ nhân rối, trên đầu còn có tước yêu nhỏ.

Binh lính hai bên xung kích, mắt thấy sắp sửa lao vào nhau chém giết. "Đối phương không trả lời sao?" Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục nói: "Có phải đến lượt chúng ta phát động tấn công rồi không?

Chế độ theo lượt, vừa rồi đối phương công trước một lần, chúng ta phản kích một lần.

Tiếp theo, có lẽ là cần chúng ta bắt đầu tấn công?" "Vậy chúng ta thử xem?

Bình thường chào hỏi lễ phép xong, chúng ta hỏi cái gì?" Tống Thư Hàng nói. "Xin chào xong, khách sáo chút thì chắc là [Rất vui được biết bạn] hoặc là [Ăn cơm chưa] các loại chứ nhỉ?" Thông Nương trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: "Cái này mình biết, mình biết một câu [Rất vui được gặp ngài], lần này để mình." "Được, trông cậy vào cậu đấy!" Tống Thư Hàng nói — cứ cảm thấy có cảm giác một đám học tra VS tinh anh học bá.

Tô Thị A Thập Lục mở miệng nói: "Đồng ★◎□°C@§" Câu này nghĩa là 'Rất vui được gặp ngài'.

Cô vừa dứt lời, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử cầm đầu phía đối diện lập tức đáp lại một câu, hơn nữa là một câu ngôn ngữ viễn cổ rất dài, lưỡi uốn éo lợi hại, Tống Thư Hàng nghe mà cũng lo lắng lưỡi ông ấy sẽ bị chuột rút. "Câu này nghĩa là gì?" Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt — tuy hắn tự xưng là người đàn ông nắm giữ mười câu ngôn ngữ viễn cổ, nhưng mười câu đó là 'Thiên Tự Văn', trong cuộc sống hàng ngày căn bản không dùng tới. "Nửa câu đầu là trả lời, ý là gặp được cô ta cũng rất vui.

Nửa câu sau nghe không hiểu.

Chắc là ông ấy triển khai phản công?

Sau khi phòng ngự xong, trực tiếp mở ra lượt tấn công." Tô Thị A Thập Lục nhún vai nói. "Tiểu Thi nghe hiểu không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Tiểu Thi cũng lắc đầu: "Em cũng nghe không hiểu, có điều ngôn ngữ viễn cổ chính tông đáng sợ thật, phát âm lợi hại quá, thật chuẩn." Lúc này là lúc cảm thán đối phương phát âm chuẩn sao?

Tống Thư Hàng thở dài, lại nhìn về phía đồng đội khác.

Thông Nương và Tiểu Thải chỉ là để cho đủ quân số, Công Đức Xà Mỹ Nhân thì bỏ đi.

Thế là, hiện tại duy nhất có thể nghịch chuyển chiến cục, chỉ có con rối!

Bởi vì bên Tống Thư Hàng mãi không tiếp được lời...

Trong giao chiến, một ngàn Đạo trưởng Xích Tiêu Tử múa may trường binh khí, phát động tấn công mãnh liệt.

Một ngàn quân tạp nham lấy mô hình đám người Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Thi làm mẫu lập tức bị đánh cho tơi bời hoa lá, khóc cha gọi mẹ, bắt đầu tan tác.

Tống Thư Hàng cuối cùng đặt ánh mắt lên người con rối — Trông cậy vào ngươi đấy, con rối hàng hiệu!

Đôi mắt con rối lấp lánh tỏa sáng, nó dùng sức gật đầu.

Sau đó, trong ánh mắt Tống Thư Hàng, cơ thể nó chậm rãi nhưng kiên định ngồi xổm xuống, hai tay nó giơ lên, ôm lấy đầu.

Cuối cùng, thân hình nó bắt đầu run lẩy bẩy một cách có nhịp điệu.

Tất sát kỹ của con rối hàng hiệu — ôm đầu ngồi xổm phòng thủ.

Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng đắng chát + nhức trứng.

Mình vậy mà lại ngu xuẩn đi tin tưởng con rối ôm đầu ngồi xổm này.

Hết cách rồi, lúc này chỉ có dựa vào chính mình. "Kế sách bây giờ, chỉ có dựa vào đoán mò.

Thông thường mà nói, sau câu 'Rất vui được biết ngài', đối phương thường sẽ nói gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn vừa dứt lời...

Bên cạnh, Công Đức Xà Mỹ Nhân hét thảm một tiếng: "Á á á á á ~~" Tiếp đó cô ngã xuống đất, giả chết.

Tống Thư Hàng: "..." Thê thảm hơn là, chuỗi tiếng kêu thảm thiết kia của Công Đức Xà Mỹ Nhân dường như bị trò chơi nhận định là 'câu trả lời'.

Mà câu trả lời này, hiển nhiên là phát âm sai lầm, là không chính xác.

Khoảnh khắc tiếp theo, quân tạp nham bên Tống Thư Hàng bị giết đến bại lui. 'Đại quân Tống Thư Hàng' xông lên trước nhất bị đè xuống đất đánh tơi bời — nhìn hơn ba trăm tên có bộ dạng giống y hệt mình bị đối phương đè xuống đất đánh, lại bị trường binh khí đâm điên cuồng, trong lòng Tống Thư Hàng lạnh toát.

Đại quân Tô Thị A Thập Lục, đại quân Thi, đại quân Thông Nương phía sau cũng bị đánh ngã một loạt.

Tiểu Thải trên không trung đều bị bắn rơi.

Xà Mỹ Nhân thực lực 'bóp' đồng đội. "Hay là rút lui trước?" Thông Nương nói, cô nàng nhìn thấy hàng loạt 'Thông Nương' bị đánh lật trên mặt đất, nhìn mà gốc hành của cô nàng cũng đau.

Chương 1262

"Bây giờ rút lui là xong đời, sẽ bị đối phương truy sát, tử thương càng thêm thảm trọng.

Lúc này nếu có quyển từ điển thì tốt rồi." Tống Thư Hàng sờ sờ 'Hệ thống học bá siêu cấp' bên hông, lần này hệ thống học bá không được kích hoạt. "Vậy lần này có phải đến lượt hiệp của chúng ta tấn công rồi không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không biết, nhưng thử xem." Tiểu Thi nói: "Lần này chúng ta nói chút gì?" "Lần này để anh, chơi chút gì đó có độ khó." Tống Thư Hàng nghiến răng, sau đó hắn lớn tiếng dùng văn viễn cổ đọc câu đầu tiên của Thiên Tự Văn: "[Văn viễn cổ] Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang." Tới đi, tới tiếp nội dung phía sau của Thiên Tự Văn đi ~~ Như vậy mình biết mười câu Thiên Tự Văn, ít nhất có thể chống đỡ năm hiệp.

Đúng như Tống Thư Hàng dự đoán, đối phương bắt đầu tiếp lời Thiên Tự Văn.

Chỉ thấy vị Đạo trưởng Xích Tiêu Tử cầm đầu kia, há miệng bắt đầu đọc như bay: "Nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trương.

Hàn lai thử vãng, thu thu đông tàng.

Nhuận dư thành tuế, luật lữ điều dương..." Ba ba ba ba ba ~~ Cái miệng của ông ấy không hề dừng lại.

Mặt không đỏ, hơi không suyễn, một hơi đọc thuộc lòng toàn bộ bài "Thiên Tự Văn", căn bản không cho Tống Thư Hàng cơ hội hiệp tiếp theo!

Tống Thư Hàng lập tức quỳ luôn, vốn tưởng rằng dựa vào mười câu Thiên Tự Văn của mình, ít nhất có thể chống đỡ năm hiệp.

Không ngờ đối phương không ra bài theo lẽ thường, trực tiếp chơi bài ngửa, đọc hết sạch Thiên Tự Văn.

Quá tàn nhẫn rồi.

Cứ như vậy, quân tạp nham phe Tống Thư Hàng bị một ngàn 'Đại quân Xích Tiêu Tử' treo lên đánh, nghiền ép qua lại, tử thương thảm trọng.

Chưa đến mười nhịp thở.

Quân tạp nham bên Tống Thư Hàng bị nghiền ép xong xuôi, không còn một mống sống sót.

Bất luận là chim sẻ nhỏ, thiếu nữ, loli, yêu hành, con rối, xà nữ, toàn bộ bị chém giết vô tình. "Nhìn tròn một trăm cái tôi bị xử đẹp, tâm mệt quá." Tiểu Thi thở dài nói, cô cảm giác tiếp theo mình sẽ gặp ác mộng suốt mấy ngày.

Tống Thư Hàng an ủi: "Em còn đỡ, anh có tới ba trăm cái lận, toàn bộ bị xử đẹp.

Hơn nữa là lứa bị đâm đầu tiên, kiểu chết đa dạng." "Thua rồi nhỉ?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Thua chắc rồi, sẽ không có trừng phạt gì chứ?" Đang nói chuyện, 'Đạo trưởng Xích Tiêu Tử' cầm đầu phía đối diện gật đầu nhẹ với nhóm người Tống Thư Hàng, lại cười nhẹ với Thông Nương.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả đại quân Xích Tiêu Tử toàn bộ tiêu tán, biến mất không thấy.

Trò chơi kết thúc.

Ý thức của nhóm người Tống Thư Hàng lại hốt hoảng một trận.

Sau đó, bọn họ trở về thân thể của mình.

Khi mở mắt ra, bọn họ vẫn ở trước 'cánh cửa kết giới' kia. *** "Không có trừng phạt." Tô Thị A Thập Lục kiểm tra cơ thể mình một lần, cũng không phát hiện dị trạng. "Dù sao cũng chỉ là một trò chơi nhỏ thôi, hơn nữa, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử là chủ nhân trồng ra ta, ông ấy là người rất ôn nhu thiện lương, bàn tay to lớn đặc biệt ấm áp." Thông Nương nói.

Tiểu Thải lệ rơi đầy mặt nói: "Chính vị chủ nhân ôn nhu thiện lương trong miệng ngươi này, đã treo một ngàn quân tạp nham chúng ta lên đánh tơi bời, ngược chết đi sống lại, tàn nhẫn xử đẹp toàn bộ chúng ta đấy." Thông Nương: "..." Lúc này, Tống Thư Hàng day day ấn đường, nói: "Trò chơi này chẳng những không có trừng phạt, mà còn có thu hoạch.

Anh cảm giác tinh thần lực lớn mạnh hơn một chút.

Có lẽ, kiên trì trong trò chơi thời gian càng dài, thu hoạch sẽ càng lớn?" Tiểu Thi vui vẻ nói: "Tinh thần lực thật sự tăng lên một chút, hay là chúng ta lại vào chơi trò chơi văn tự này thử xem?" Tu luyện tinh thần lực là quá trình rất khô khan, có thể gia tăng tinh thần lực tiện lợi thế này, quả thực quá tuyệt vời.

Tiểu Thải và Thông Nương cũng hai mắt tỏa sáng. "Vậy... lần này chúng ta kiên trì lâu hơn một chút." Tô Thị A Thập Lục nói, sâu trong con ngươi của cô, có ánh sáng bạc hiện lên. "Trước khi vào lại, chúng ta có cần bổ sung lượng kiến thức một chút không?" Tống Thư Hàng nói, hắn có 'Hệ thống học bá siêu cấp' bên người, có thể nước đến chân mới nhảy, bổ túc gấp mấy câu ngôn ngữ viễn cổ.

Hơn nữa, trong đầu hắn đã nghĩ ra đối sách.

Kết giới nơi này, chắc là được kiến tạo vào lúc trồng Thông Nương — tính toán thời gian, khoảng chừng từ năm trăm đến sáu trăm năm trước.

Khi đó "Thiên Tự Văn" đã được sáng tạo ra, cho nên trong trò chơi, 'Đạo trưởng Xích Tiêu Tử' kia mới có thể một hơi đọc thuộc lòng cả bài "Thiên Tự Văn".

Vì thế, muốn làm cho 'Đạo trưởng Xích Tiêu Tử' trong trò chơi không đáp được lời, thực ra rất đơn giản — chọn một số bài thơ cận đại, hoặc là mấy câu nói đùa trên mạng rồi phiên dịch thành ngôn ngữ thời đại viễn cổ, sau đó đi đặt câu hỏi là được.

Ví dụ như [Mặt hướng biển rộng, xuân về hoa nở] chẳng hạn; hoặc là [Nỗi nhớ là con tem nho nhỏ] các loại thơ cận đại, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử trong trò chơi khẳng định không tiếp được.

Lại hoặc là, hỏi câu sau của [Trước tiên đặt một mục tiêu nhỏ] là gì?

Còn ví dụ như [Con thuyền tình bạn làm sao mới lật] các loại.

Thậm chí có thể là vi tích phân, nguyên lý tivi kỹ thuật số, lập trình máy tính các loại câu hỏi kiến thức, những cái này chắc cũng là kiến thức mấy trăm năm gần đây...

Tóm lại, chính là dùng kiến thức mới trong vòng ba trăm năm gần nhất để làm khó Đạo trưởng 'Xích Tiêu Tử' trong trò chơi. "Nhưng mà, Tống sư huynh.

Cho dù chúng ta học tập ngôn ngữ thời đại viễn cổ tạm thời, cũng không học được mấy câu.

Phát âm khó quá." Loli Thi nói.

Ngôn ngữ thời đại viễn cổ và ngôn ngữ hiện đại không giống nhau, nó không chỉ đơn giản là một loại ngôn ngữ.

Lấy ví dụ, cùng một pháp thuật, nếu sử dụng ngôn ngữ thời đại viễn cổ niệm chú, uy lực sẽ mạnh hơn dùng ngôn ngữ hiện đại niệm chú vài phần.

Cho nên, dù là tu sĩ, sở hữu trí nhớ mạnh mẽ, muốn học tập ngôn ngữ thời đại viễn cổ cũng rất khó khăn. "Tiểu Thi nói có lý...

Chúng ta không cần vội vàng học cấp tốc, lần này, để mình thúc giục một món bí bảo thử xem sao nhé?" Tô Thị A Thập Lục nói. "Bí bảo gì?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Một món bí bảo có thể giúp mình sử dụng ngôn ngữ thời đại viễn cổ trong thời gian ngắn, có điều trước khi dùng cần thời gian chuẩn bị rất dài, cho nên vừa rồi mình không kịp dùng." Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, ánh bạc sâu trong đáy mắt như ẩn như hiện. "Có bí bảo tiện lợi thế sao?

Vậy chúng ta thử lại lần nữa.

Thập Lục, đến lúc đó cậu có thể thử dùng 'thơ hiện đại, câu nói đùa trên mạng, thậm chí là vi tích phân, lập trình máy tính' các loại kiến thức để làm khó 'Đạo trưởng Xích Tiêu Tử' trong trò chơi." "Được." Tô Thị A Thập Lục nói.

Nói xong, cô vươn tay ấn về phía cánh cửa kết giới, trong miệng dùng ngôn ngữ thời đại viễn cổ phát ra âm 'Có'.

Ngay khi A Thập Lục đặt tay lên cánh cửa kết giới, cánh cửa kết giới lại đột nhiên biến mất... "Ủa?

Cửa đâu?" A Thập Lục nghi hoặc chớp chớp mắt.

Cánh cửa kết giới này không ra bài theo lẽ thường, trò chơi văn tự lúc trước không phải thua rồi sao?

Tại sao cánh cửa kết giới lại biến mất?

Bình thường mà nói, không phải nên qua màn trò chơi mới có thể thông qua cánh cửa kết giới ư?

Tô Thị A Thập Lục cả người đều không ổn, cô thật vất vả mới hạ quyết tâm dùng lá bài tẩy, kết quả còn chưa dùng đến, mục tiêu lại không thấy đâu.

Cái này giống như nín nghẹn một hơi, lại đấm một quyền vào bông, đừng nhắc tới có bao nhiêu khó chịu. "Cánh cửa kết giới biến mất rồi?" Thông Nương nghe vậy, nhảy dựng lên, vươn tay nhỏ sờ về phía trước — ôi chao, cánh cửa kết giới thật sự mất rồi!

Tống Thư Hàng gãi đầu: "Trò chơi văn tự vừa rồi của chúng ta đã thất bại rồi mà nhỉ?" Đã thất bại rồi, tại sao cánh cửa kết giới này vẫn mở ra?

Chẳng lẽ là kết quả không quan trọng, quá trình mới là quan trọng nhất?

Chỉ cần tham gia 'trò chơi văn tự' này là có thể thông qua cánh cửa kết giới?

Nhưng làm như vậy thì ý nghĩa là gì?

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử thiết lập cánh cửa kết giới này ở đây có ý nghĩa gì?

Chẳng lẽ thật sự chỉ là Đạo trưởng Xích Tiêu Tử mở một trò đùa ác ý với mọi người?

Tiểu Thi: "Trò chơi văn tự kia mất rồi, chúng ta không thể cày tinh thần lực được nữa sao?" "Thật đáng tiếc, khó khăn lắm mới có một phương pháp có thể tăng cường tinh thần lực nhanh chóng." Tiểu Thải cũng tiếc nuối nói. "Thôi bỏ đi, chúng ta tiếp tục tiến lên." Tống Thư Hàng nói.

Sau khi cánh cửa kết giới mở ra, con đường lát đá thông lên đỉnh núi trước mắt trở nên rõ ràng hơn.

Đã kết giới đã biến mất, vậy nhóm người Tống Thư Hàng không có lý do gì không đi vào.

Cho nên, tuy trong lòng có nghi hoặc, nhóm người Tống Thư Hàng vẫn tiếp tục đi theo con đường mòn lát đá, đi về phía đỉnh núi. *** Sau khi nhóm người Tống Thư Hàng đi xa, tại vị trí cánh cửa kết giới ban đầu, có một bóng hình hư ảo hiện ra.

Đó là một nam tử gầy gò, mặc đạo bào màu đỏ rực, hai tay chắp sau lưng — đúng là Đạo trưởng Xích Tiêu Tử năm đó tự tay trồng xuống Thông Nương.

Chỉ là lúc này thân hình ông hư ảo, hiển nhiên không phải bản thể. "Trồng duyên, kết duyên...

Hỏa Diễm Đao là duyên, yêu hành là duyên, Lý Thiên Tố cũng là duyên.

Năm đó, cái duyên vô ý tùy tay trồng xuống, nay lại hóa thành ngàn ngàn nút thắt." Đạo trưởng Xích Tiêu Tử khẽ nói.

Năm đó, khi ông truyền thụ kiếm pháp cho đệ tử 'Lý Thiên Tố', vô tình nhìn trộm được sự tồn tại của [Tống Thư Hàng].

Tâm ý ông vừa động, thuận tay truyền thụ cơ sở nhất thức của 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', coi như gieo xuống một duyên.

Ngay cả ông cũng không ngờ tới, trong tương lai, yêu hành ông trồng, đệ tử ký danh Lý Thiên Tố của ông lần lượt gặp gỡ Tống Thư Hàng.

Khiến cho cái duyên ông tùy tay gieo xuống năm đó, không ngừng lớn mạnh.

Phảng phất giữa thiên địa có một bàn tay vô hình to lớn, đang dẫn dắt ông và Tống Thư Hàng, khiến hai người ở thời đại khác nhau, thông qua các loại ngẫu nhiên, gián tiếp gieo xuống duyên phận thâm hậu. "Trong lúc bất tri bất giác, đã kết hạ duyên phận thâm hậu như vậy với ta...

Chẳng lẽ vị Tống tiểu hữu này, cũng là một thiên tài có khả năng trở thành hạt giống Thiên Đạo nhiệm kỳ tiếp theo?

Xem ra, cậu ta so với yêu hành, còn thích hợp trở thành Thiên Đạo nhiệm kỳ kế tiếp hơn a." Đạo trưởng Xích Tiêu Tử lẩm bẩm.

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử, là một dị loại trong giới tu luyện giả.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới, tuyệt đại đa số đều chí tại Thiên Đạo, mục tiêu của đời này chính là chấp chưởng Thiên Đạo, đúc nên truyền thuyết bất hủ thuộc về chính mình.

Đặc biệt là những Trường Sinh Giả đã bước ra 'Đạo' của riêng mình, lại càng lấy 'Bất hủ, Thiên Đạo' làm mục tiêu.

Chương 1263

Dù sao, bọn họ đã 'trường sinh', mục tiêu tiếp tục phấn đấu, cũng chỉ có Thiên Đạo!

Nhưng Đạo trưởng Xích Tiêu Tử thì khác.

Sau khi ông bước ra 'Đạo' của mình, mục tiêu lại là 'bồi dưỡng một vị Thiên Đạo'.

Thậm chí 'Đạo' của ông đều có liên quan đến mục tiêu này.

Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả của chư thiên vạn giới, đều ẩn ẩn có cảm giác 'Thiên Đạo' đương kim có khuyết, các loại dấu hiệu cho thấy, Thiên Đạo sắp sửa biến mất.

Đến lúc đó, một thời đại hoàn toàn mới sẽ buông xuống.

Thế là, Xích Tiêu Tử bắt đầu tuyển chọn thiên tài có thể trở thành hạt giống 'Thiên Đạo'.

Rất lâu trước kia, ông đã trồng 'Thông Nương' ở đỉnh núi nơi này.

Lúc ấy, ông từng nói với Thông Nương: [Cố gắng trưởng thành đi, cho dù là một cây hành nhỏ bình thường nhất, cũng sẽ có được tương lai vô hạn.

Ta rất muốn nhìn xem ngươi tương lai sẽ trưởng thành đến trình độ nào.] 'Tương lai vô hạn' mà ông nói, không phải là nói tùy tiện. 'Tương lai vô hạn' mà Đạo trưởng Xích Tiêu Tử nói, là chỉ vào một ngày nào đó trong tương lai, Thông Nương bước ra con đường của riêng mình.

Cũng chinh chiến thiên hạ, trấn áp chư thiên vạn giới — nói trắng ra, chính là treo 'Trường Sinh Giả' của toàn thế giới lên đánh một lượt, đánh đến khi không còn ai không phục, sau đó gánh chịu Thiên Mệnh, trở thành vạn giới duy nhất, chấp chưởng ý chí Thiên Đạo! *** Nhớ lại thì, đó là chuyện của khoảng năm trăm năm trước.

Một ngày nào đó của năm trăm năm trước, đạo trưởng Xích Tiêu Tử đột nhiên thèm ăn, chuẩn bị tự tay xào một nồi 'thịt cừu xào hành'.

Nhưng khi đạo trưởng thái xong thịt cừu, tùy ý nhổ lên một cây hành thì đột nhiên trong lòng có cảm giác.

Cảm giác đó rất kỳ diệu, đạo trưởng lúc ấy đang cầm cây hành, đột nhiên cảm giác — A, nếu là cây hành trong tay ta đây, nói không chừng một ngày nào đó trong tương lai có thể thành tựu ngôi vị 'Thiên Đạo'.

Một ý niệm rất kỳ quặc...

Giống như kiểu [A, con mèo nhà ta vào một ngày nào đó trong tương lai, sẽ biến thân thành mèo nương gả cho ta] còn kỳ quặc hơn.

Nhưng ý niệm này vừa khởi, lại làm thế nào cũng không tan đi được.

Thế là, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử có tiền tùy hứng, đã tìm một ngọn linh sơn tại An Lạc, bố hạ kết giới.

Ông lại dùng thiên tài địa bảo bố hạ một cái 'Hóa Hình Đại Trận' trên ngọn linh sơn này.

Cuối cùng, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử đem cây hành suýt nữa bị xào thành 'thịt cừu xào hành' kia, di thực đến đỉnh núi linh sơn.

Trong năm tháng mấy trăm năm về sau, Thông Nương hấp thu linh khí thiên địa, lại được sự tư nhuận của 'Hóa Hình Đại Trận' do thiên tài địa bảo bố trí, đánh xuống cơ sở tu luyện vững chắc nhất.

Yêu tu trong toàn thiên hạ, đều phải hâm mộ Thông Nương — không chỉ là cô nàng vừa xuất thế đã có thể huyễn hóa thành người.

Càng bởi vì khi cô nàng huyễn hóa thành người, kết cấu kinh mạch trong cơ thể giống hệt con người, không có sự khác biệt.

Như vậy, Thông Nương tức là sở hữu thân thể và tuổi thọ của 'Yêu', có được yêu lực sẽ chủ động tích lũy theo sự tăng trưởng của tuổi tác; lại sở hữu thân thể và thiên phú siêu cường của nhân loại, cô nàng tại cảnh giới Nhất phẩm, đã có thể trực tiếp tu luyện công pháp nhân loại.

Từ khoảnh khắc hóa hình kia, Thông Nương đã đứng trên 'đích đến của yêu sinh' mà rất nhiều yêu tu hướng tới!

Mà luận về thiên phú tu luyện, về lý thuyết mà nói, Thông Nương có thể treo đệ tử thiên tài của các đại môn phái lên đánh.

Cái đại trận được đắp bằng thiên tài địa bảo kia, chính là do Đạo trưởng Xích Tiêu Tử cấp bậc Trường Sinh Giả tỉ mỉ bố trí. *** Hôm nay, năm trăm năm sau, Đạo trưởng Xích Tiêu Tử thông qua bí pháp, lần nữa nhìn thấy yêu hành mình trồng xuống.

Nói thật...

Thông Nương lăn lộn thê thảm đến mức này, thực sự nằm ngoài dự liệu của Đạo trưởng Xích Tiêu Tử.

Theo lý mà nói, với cơ sở tu luyện năm đó ông đánh xuống cho Thông Nương, ba trăm năm sau khi hóa hình, Thông Nương tùy tiện tu luyện cũng có thể đạt tới cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng chứ nhỉ?

Nhưng mà, Thông Nương hiện tại vẫn chỉ có cảnh giới Nhị phẩm, cho dù cắm rễ trên Ngộ Đạo Thạch, thực lực của cô nàng vẫn phế đến mức không nỡ nhìn.

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử có chút hoài nghi nhân sinh. [Năm đó khi ta cầm cây hành, trong lòng đột nhiên nổi lên ý niệm 'cây hành này có tương lai vô hạn', có phải là do thịt cừu trong nồi bị ta xào cháy rồi

không?

Ta trong tiềm thức không muốn xào tiếp món 'thịt cừu xào hành' nữa, cho nên tìm một cái cớ cho mình?] "Nhưng mà, vừa rồi ta đã chú ý qua yêu hành, khí vận của cô nàng thăng đằng mà lên, tương lai của cô nàng vẫn sở hữu khả năng vô hạn." Đạo trưởng Xích Tiêu Tử lại xoa cằm suy tư. "Có lẽ có một khả năng." Lúc này, bên cạnh Đạo trưởng Xích Tiêu Tử, hiện ra một thanh lợi kiếm, thanh lợi kiếm này mở miệng nói: "Yêu hành gặp được Tống tiểu hữu kia, cho nên cô nàng đã mở ra tương lai khả năng vô hạn." Xích Tiêu Tử: "Có lẽ, vị Tống tiểu hữu này mới là người thực sự đáng bồi dưỡng?" "Không nhất định, có lẽ... vị Tống tiểu hữu kia cũng giống như chúng ta, đều là 'người bồi dưỡng' yêu hành." Lợi kiếm nói. "Được rồi, ngươi nói cũng có lý." Đạo trưởng Xích Tiêu Tử lại hỏi: "Trò chơi văn tự vừa rồi, tại sao đột nhiên không chơi tiếp nữa?" "Bởi vì có người phá đám, ta liền lật bàn không chơi nữa." Lợi kiếm phát ra tiếng cười hắc hắc.

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử khẽ gật đầu: "Ngươi tiếp tục chú ý mấy vị tiểu hữu này, có kết quả thì trở về chỗ bản thể ta.

Cuối cùng, nhớ nhắc nhở mấy vị tiểu hữu này một chút, bảo bọn họ tăng cường học tập [Ngôn ngữ thời đại viễn cổ].

Ngôn ngữ thời đại viễn cổ, đối với việc bước ra 'Đạo' của chính mình, chính là một khâu rất quan trọng." "Ta hiểu rồi." Lợi kiếm trả lời.

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử gật đầu, thân hình tiêu tán.

Ở chỗ này, chỉ là ấn ký do đạo trưởng dùng pháp lực lưu lại năm trăm năm trước.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, sẽ tiêu tán, và phản hồi ký ức về cho bản thể. *** Bên kia.

Nhóm người Tống Thư Hàng một đường thông suốt, không gặp trở ngại nào nữa, thành công đến được đỉnh núi.

Thông Nương ngẩng đầu nhìn bốn phía, bắt đầu tìm kiếm nơi mình bị 'trồng xuống' năm đó.

Chỉ là hơn ba trăm năm đã trôi qua, ký ức của cô nàng về cái hố năm đó mình chiếm rốt cuộc nằm ở đâu, đã trở nên mơ hồ.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng dựa theo ký ức khi 'nhập mộng', rất nhanh đã tìm được vị trí Thông Nương bị trồng xuống.

Trong ký ức mấy trăm năm nhập mộng, những lúc Tống Thư Hàng nhàn rỗi buồn chán, chỉ có thể dựa vào việc đếm xem trong rừng cây có mấy cái cây để giải sầu, hoặc là nhìn bọt nước trong dòng suối bên kia để qua ngày.

Mà dưới sự bao bọc của 'kết giới', rừng rậm trên đỉnh linh sơn này cũng không biến hóa mấy, cây cối hầu như không lớn thêm bao nhiêu.

Trong tình huống như vậy, Thư Hàng nhắm mắt cũng có thể tìm được vị trí vốn dĩ Thông Nương bị trồng xuống. "Là chỗ này rồi." Tống Thư Hàng vẻ mặt thổn thức nói.

Vị trí này, chính là nơi hắn bị trồng xuống, ngày qua ngày, năm này qua năm khác bị gió thổi nắng chiếu mưa sa.

Ở chỗ này, hắn biến thành một cây hành, trải qua mấy trăm năm tăm tối nhất, vô vị nhất cuộc đời. "Này này này, quá đáng rồi đấy!

Tại sao ngươi còn rành rẽ hơn cả ta?

Chỗ này là nơi ta bị trồng xuống có được không hả?" Thông Nương tức đến nhảy dựng lên.

Tống Thư Hàng cười ha hả: "Đừng giận nữa, mau qua đây xem xem, nơi này rốt cuộc có thứ gì, có thể thu hút ngươi quay trở lại chốn này đi." Tiểu Thải hỏi: "Trong này liệu có chôn một phần rễ của Thông Nương không nhỉ?

Trước đây tôi từng nghe nói, yêu tinh loại thực vật sau khi tu luyện thành tinh, lúc phá đất chui lên, thỉnh thoảng sẽ có một phần rễ lưu lại trong đất.

Cho nên, đại bộ phận yêu tu loại thực vật đều sẽ xây dựng động phủ ngay trên nơi mình cắm rễ." Thông Nương lắc đầu: "Rễ của ta không có lưu lại dưới lòng đất, điểm này có thể khẳng định." "Vậy Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại cho Thông Nương bảo bối gì thế?

Ví dụ như đan dược thượng cổ gì đó, uống một viên là có thể tấn thăng năm sáu cái cảnh giới ấy?" Thi loli hỏi. "Trên thế giới này làm gì có loại đan dược đó?

Cho dù có, người ăn vào cũng chỉ có một con đường chết." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, mỗi lần tấn thăng một cấp đều phải chịu một lần thiên kiếp.

Nếu thực sự có loại đan dược một hơi tấn thăng năm sáu cái cảnh giới, nuốt xuống xong không có thời gian củng cố cảnh giới, học tập kỹ năng mới, bố trí trận pháp độ kiếp, vậy kết cục chỉ có một lựa chọn là thân tử đạo tiêu. "Đào ra xem là biết ngay, Thông Nương, cô tự mình đào đi.

Dù sao cũng là đồ Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại cho cô." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng có ơn truyền nghệ với Tống Thư Hàng, dựa vào điểm này, Tống Thư Hàng sẽ không đi cướp bảo vật đạo trưởng để lại cho Thông Nương.

Thông Nương hít sâu một hơi, sau đó thân hình cô bạo trướng... từ một cây hành lá biến thành cọng hành to bằng người thật.

Cô vẫn không có ý định hiện ra hình người.

Sau đó, cô đưa tay vỗ mạnh xuống mặt đất, mặt đất bị cô vỗ ra một cái hố động.

Trong đó, một khối ngọc thạch màu đỏ rực đang lấp lánh tỏa sáng trong hố. "Đây là cái gì?" Thi tò mò ghé sát vào khối ngọc thạch, nhưng cô nàng mới vừa tới gần, liền cảm giác một luồng sóng nhiệt ập vào mặt.

Chân khí trong cơ thể cô tự chủ phun trào, hình thành chân khí hộ thể.

Đồng thời thân hình Thi bay nhanh lùi lại, mới tránh được luồng sóng nhiệt. "Nóng quá, nóng quá!" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi đỏ bừng, liên tục xua tay.

Nhưng kỳ quái là, Thi bị nóng đến mức liên tục lùi lại, nhưng Thông Nương lại chẳng hề chịu chút thương tổn nào từ sóng nhiệt, cô nàng ngây người ở bên cạnh cái hố đó, hai mắt nhìn chằm chằm vào khối ngọc thạch màu đỏ rực này, không nhúc nhích.

Tô Thị A Thập Lục cũng rón rén tới gần một chút, với cảnh giới Tứ Phẩm của cô ấy, có thể tới gần hơn một chút.

Nhưng cô cũng không cách nào tới quá gần khối ngọc thạch này.

Nhiệt độ của khối ngọc thạch đỏ rực này thực sự quá cao, ngay cả thể chất cảnh giới Tứ Phẩm cũng không chịu nổi. "Tôi cũng chưa từng thấy qua thứ gì như thế này, nhưng có thể khẳng định nó nhất định là bảo bối tốt." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: "Thông Nương, đây chắc là bảo vật Xích Tiêu Tử đạo trưởng để lại cho cô đấy, cô lấy nó ra đi." "Ừm." Thông Nương gật đầu, sau đó thân hành của cô cong lại, hai tay túm lấy khối ngọc thạch đỏ rực, dùng sức kéo một cái.

Nhưng ngọc thạch vẫn không nhúc nhích.

Thông Nương nghiến chặt răng, dùng hết sức bình sinh, khối ngọc thạch nho nhỏ kia lại phảng phất như cắm rễ vào lòng đất, không xê dịch mảy may.

Tống Thư Hàng vuốt cằm suy tư một lát: "Thông Nương, cô mở rộng cái hố này ra một chút xem sao." "Hô hô, mở rộng hố làm gì?" Thông Nương tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi đang nghĩ, có lẽ thể tích của khối ngọc thạch này lớn hơn chúng ta tưởng tượng." Thông Nương lập tức hiểu ra.

Cô tiếp tục khom lưng, liên tục vung chưởng lên mặt đất xung quanh khối ngọc, vận chuyển 《 Thiên Khấp Bảo Điển 》 trong cơ thể, tăng cường chưởng lực.

Thông Nương khi duy trì trạng thái cọng hành, lúc vận chuyển 《 Thiên Khấp Bảo Điển 》, cũng không khóc lóc giống như Diệp Tư...

Chỉ là trên thân hành, thỉnh thoảng lại có nước hành hiện ra.

Nước mắt của cô, dường như chảy ra dưới hình thức này.

Chương 1264

Sau một loạt mấy chục chưởng, vị trí của khối ngọc thạch đỏ rực đã bị Thông Nương hoàn toàn phá khai.

Quả nhiên đúng như Tống Thư Hàng dự đoán, khối ngọc thạch nho nhỏ kia chỉ là bề mặt, phía dưới còn ẩn giấu một khối lập phương vuông vức, kích thước 2 mét.

Khối ngọc thạch đỏ rực lộ trên mặt đất trước đó chỉ là một mấu lồi nhỏ trên đỉnh khối lập phương này.

Thông Nương: "......" Ngọc thạch đỏ rực to như vậy, cô phải thu kiểu gì đây?

Hơn nữa, thứ này có tác dụng gì?

Mà theo khối ngọc thạch đỏ rực 2 mét khối này hiện hình, nhiệt độ xung quanh cấp tốc tăng lên.

Thi, Tiểu Thải, Tô Thị A Thập Lục không chịu nổi luồng sóng nhiệt này, chỉ có thể không ngừng lùi lại.

Tống Thư Hàng tốt hơn bọn họ một chút, thể chất của hắn khá mạnh, hơn nữa lại mang trong mình song thuộc tính 'Lôi, Hỏa', sức đề kháng với nhiệt lượng khá lớn. "Thu khối ngọc thạch này lại trước đã, Thông Nương." Tống Thư Hàng nói.

Dù sao cũng là bảo bối, cứ thu lại mang về nghiên cứu trước.

Nghiên cứu không ra thì đợi Bạch Tôn Giả độ kiếp xong đi ra, hoặc là hỏi các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Số 1, xem có ai biết lai lịch món đồ chơi này không. "Thu vào đâu?

Bỏ vào túi thu nhỏ một tấc của cậu hả?" Thông Nương hỏi. "Bỏ vào pháp khí không gian của tôi đi, túi thu nhỏ một tấc không thu nổi thứ này đâu, nhiệt lượng của nó khủng bố quá, vừa bỏ vào, túi thu nhỏ một tấc có khi bị hủy luôn ấy chứ." Tống Thư Hàng đáp.

Thông Nương theo bản năng không muốn rời khỏi khối ngọc thạch đỏ rực khổng lồ này, khi tay cô tiếp xúc với khối ngọc thạch, liền cảm giác toàn thân sảng khoái, cứ như thể cô và khối ngọc thạch này là một thể vậy.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng nói có lý.

Khối ngọc thạch này không cách nào bỏ vào 'Túi thu nhỏ một tấc'.

Sau khi thở dài, Thông Nương gật đầu, đành phải đồng ý với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay để lộ pháp khí vòng tay, chuẩn bị thu khối ngọc thạch đỏ rực này vào trong đó.

Ngay lúc này, thân hình Tống Thư Hàng đột nhiên khựng lại.

Khối 'Cửu U Tà Năng' khổng lồ kia đã bị hình chiếu hoa sen hấp thu xong xuôi.

Vốn dĩ hắn dự tính còn cần khoảng một ngày một đêm mới có thể hấp thu triệt để 'Cửu U Tà Năng', nhưng khi thân thể hắn tới gần 'Ngọc thạch đỏ rực', hình chiếu hoa sen và bộ rễ trong cơ thể trở nên hoạt bát hơn hẳn.

Tốc độ thôn phệ Cửu U Tà Năng tăng vọt.

Tất cả Cửu U Tà Năng bị hấp thu triệt để, hình chiếu hoa sen ẩn vào Hạch Tâm Thế Giới.

Bên trong Tống Thư Hàng, thể tích Hạch Tâm Thế Giới lại một lần nữa mở rộng, Cửu U Tà Năng khổng lồ bị nó hấp thu được chuyển hóa thành năng lượng để Hạch Tâm Thế Giới tồn tại.

Mà thể chất của Tống Thư Hàng, cũng dưới sự tư dưỡng của hoạt tuyền và sức mạnh Hạch Tâm Thế Giới phản hồi, cường hóa lên vài phần.

Bất quá, càng nhiều sức mạnh đều dũng mãnh lao vào trong Hư Đan Cá Voi Mập (Phì Kình Hư Đan) tại đan điền Tống Thư Hàng.

Đợt sức mạnh Hạch Tâm Thế Giới phản hồi lại này rất khổng lồ, Hư Đan Cá Voi Mập của Tống Thư Hàng ẩn ẩn có một loại cảm giác no đủ. "Chỉ thiếu một chút nữa thôi!" Trong lòng Tống Thư Hàng vui mừng, Hư Đan Cá Voi Mập cách lúc thành thục đã không còn xa. "Này, Thư Hàng, cậu đang ngẩn người cái gì thế?

Chẳng lẽ khối ngọc thạch đỏ rực này không bỏ vào pháp khí vòng tay được à?" Thông Nương hỏi.

Cô thấy Tống Thư Hàng giữ tư thế vươn tay mười mấy giây rồi, nhưng khối ngọc thạch đỏ rực kia lại không có phản ứng. "Ha ha, không phải.

Vừa rồi tôi cuối cùng cũng hấp thu xong đoàn tà năng kia, cảnh giới trong cơ thể lại tiến triển thêm một chút, cho nên khựng lại một lát." Tống Thư Hàng cười nói, dứt lời ý niệm hắn khẽ động, tế lên không gian vòng tay, muốn thu khối ngọc thạch đỏ rực kia vào.

Thế nhưng...

Ngọc thạch đỏ rực chỉ hơi sáng lên, không thể thu vào không gian vòng tay. "Không được?" Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng: "Thật đúng là bị cô nói trúng rồi, nó không thể bị thu vào pháp khí không gian." Xem ra chỉ có thể bỏ nó vào Hạch Tâm Thế Giới mới được. "Vậy làm sao bây giờ?" Thông Nương nói.

Đang nói chuyện, bên người Tống Thư Hàng có dao động sức mạnh không gian hiện ra.

Sức mạnh không gian này lấy Tống Thư Hàng làm tọa độ để mở

ra.

Dưới ảnh hưởng của sức mạnh không gian, thân thể Tống Thư Hàng không thể động đậy.

Có Kiếp Tiên Cửu Phẩm lấy hắn làm tọa độ trực tiếp hạ lâm?

Là ai?

Sở các chủ của Bích Thủy Các?

Đang suy tư, một giọng nói thô kệch vang lên sau lưng Tống Thư Hàng: "Ha ha ha ha, mẹ nó, cuối cùng cũng chạy ra được rồi." Sau đó, một tôn người khổng lồ đá cao hơn mười mét hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng, gã thông thể đỏ rực, trong hốc mắt, lỗ mũi có ngọn lửa màu đỏ đang thiêu đốt.

Sau khi hiện thân, Thạch Cự Nhân phát ra tiếng cười đắc ý.

Tên này, chính là vị Thạch Cự Nhân lúc trước ở cấm địa Đông Chi Điện bị Tống Thư Hàng hố một vố, sau đó bị Cửu U Chúa Tể - Cầu Kim Loại Lỏng bắt đi.

Vốn dĩ Thạch Cự Nhân suýt chút nữa trở thành vật thí nghiệm của Cầu Kim Loại Lỏng, lúc này lại từ Cửu U một lần nữa trốn thoát, hơn nữa còn trực tiếp hạ lâm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau khi cười to, Thạch Cự Nhân phát hiện ra Tống Thư Hàng.

Gã trước tiên là sững sờ, sau đó nhe răng cười: "Thằng ranh con, chết đi!" Lúc gã đào sinh là lấy 'Đông Chi Điện' làm tọa độ để chạy trốn, trong Đông Chi Điện có ấn ký tọa độ gã để lại, gã chuẩn bị trốn vào Đông Chi Điện trở lại hiện thế, rồi thông qua hiện thế vận dụng sức mạnh không gian bay nhanh độn tẩu.

Chỉ cần quay về hiện thế, vị Cửu U Chúa Tể đáng sợ kia cũng không làm gì được gã.

Chỉ là không ngờ tới, gã không về Đông Chi Điện, lại tới ngay bên cạnh Tống Thư Hàng.

Kẻ thù gặp mặt, đỏ mắt tía tai.

Tống Thư Hàng: "Vãi." Tên này làm sao mà ra được, Cầu Kim Loại Lỏng thực sự quá thiếu nỗ lực rồi.

Tống Thư Hàng lập tức ý niệm khẽ động, đem Tô Thị A Thập Lục, Tiểu Thải, Thông Nương, Thi toàn bộ cuốn vào Hạch Tâm Thế Giới.

Đồng thời, chính hắn cũng bắt đầu trốn vào không gian Hạch Tâm. "Ranh con, đừng hòng chạy trốn." Thạch Cự Nhân nhe răng cười, giữa hai tay phóng thích lực 'Nhiễu loạn không gian'.

Gã đã sớm phòng bị Tống Thư Hàng, cho nên, lúc đám người Thi, Tô Thị A Thập Lục biến mất, gã lập tức khởi động nhiễu loạn không gian.

Mấy con nha đầu kia chạy thì chạy, nhưng thằng ranh khả ố này thì phải chết!

Hơn nữa, lần này gã đã hấp thu giáo huấn của lần trước.

Khí vận của thằng ranh này cực tốt, đối phó loại tu sĩ khí vận quấn thân này, có thể giết thì không thể nói nhảm, trực tiếp đánh chết bọn chúng là được.

Nếu không thì, nói nhảm nhiều, không chừng khí vận trên người bọn chúng sẽ phát sinh hiệu quả, để bọn chúng trong tuyệt cảnh tìm được một tia sinh cơ.

Hồi trước chính là vì gã lề mề một chút, liền bị thằng ranh này tìm được cơ hội tử lý đào sinh.

Lần này, tuyệt đối không lảm nhảm nữa, trực tiếp giết chết hắn!

Thạch Cự Nhân đối phó với loại tu sĩ 'Khí vận xuất sắc' này kinh nghiệm rất lão luyện.

Năng lực nhiễu loạn không gian đã cắt đứt truyền tống không gian của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, Thạch Cự Nhân tóm lấy Tống Thư Hàng, hung hăng bóp một cái: "Nổ cho ta!" [Dừng tay!] Lúc này, một giọng nói tiêm duệ vang lên như tiếng nổ.

Giọng nói này, Thạch Cự Nhân quá quen thuộc.

Thạch Cự Nhân mạnh mẽ quay đầu lại: "Xích Tiêu Tử lão thất phu!" Giọng nói này, chính là giọng của Xích Tiêu Tử, kẻ đã chém gã bị thương, hại gã phải chịu nỗi khổ Thiên Hỏa.

Khi Thạch Cự Nhân quay đầu, không nhìn thấy Xích Tiêu Tử, bất quá lại nhìn thấy một đao quang mang chói mắt —— Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Vẫn là mùi vị hoài niệm đó, vẫn là công thức quen thuộc đó.

Ngọn lửa chói mắt, tựa như liệt nhật, mắt người căn bản không thể nhìn thẳng vào ánh sáng của một đao này.

Đao ý bá đạo, thiên hạ không có vật gì không thể thiêu rụi —— một đao này, tên là Phần Thiên!

Quan trọng hơn là, một đao này, là dùng kiếm chém ra.

Quả nhiên là Xích Tiêu Tử lão thất phu kia, thanh thần kiếm tự mang 'Đao ý' này, trên trời dưới đất cũng chỉ có thanh 'Xích Tiêu' của Xích Tiêu Tử lão thất phu.

Đối mặt với Phần Thiên Hỏa Diễm Đao khủng bố, Thạch Cự Nhân theo bản năng liên tục lùi lại.

Gã tuy rằng miệng luôn mồm muốn tìm Xích Tiêu Tử báo thù...

Nhưng nội tâm gã hiển nhiên sợ cực kỳ chiêu 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' này.

Lần trước bị Xích Tiêu Tử chém bị thương xong, Thiên Hỏa trên người mãi đến hiện tại vẫn chưa tiêu tán.

Gã tìm một nơi cực hàn nằm vùng lâu như vậy, Thiên Hỏa trên người đều chưa trừ hết.

Gã muốn tìm Xích Tiêu Tử báo thù, kỳ thực chỉ là mạnh miệng chém gió, đáy lòng căn bản không muốn gặp lại Xích Tiêu Tử sớm như vậy, trừ phi gã tìm được phương pháp ứng phó 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Mà trong lúc bay nhanh lùi lại, Thạch Cự Nhân không quên hung hăng siết chặt bàn tay, bóp nổ nhân loại có 'Khí vận không tệ' trong tay.

Khí vận của tên này quá quỷ dị, lần trước chỉ vì gã lề mề một chút, thằng ranh này liền tử lý đào sinh.

Mà lần này, gã rõ ràng không có lảm nhảm nữa, nhưng vừa động thủ với thằng ranh này, Xích Tiêu Tử lão thất phu kia liền lập tức từ xa ra tay.

Khí vận cường đại như vậy, Thạch Cự Nhân cả đời đều chưa gặp qua mấy người.

Tên như vậy, nếu không lập tức giết chết, cho đối phương một khoảng thời gian, không chừng sẽ trở thành tâm phúc đại họa.

Cho nên, tuyệt đối phải xử lý tên này.

Gã phải bóp chết nguy cơ từ trong trứng nước. "Bép" ~ Tống Thư Hàng trong tay gã bị bóp nổ, vô số tóc đen bay tán loạn đầy đất.

Nhưng mà, Thạch Cự Nhân đang điên cuồng lùi lại đột nhiên đồng tử co rụt.

Lúc gã mạnh mẽ siết chặt lòng bàn tay, cảm giác tay không đúng.

Những sợi tóc đen bay tán loạn này là của nhân loại kia không sai...

Nhưng thứ gã bóp nổ phảng phất chỉ là một quả bong bóng, không có loại xúc cảm của nhục thể.

Chương 1265

...

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình: "Mình còn tưởng suýt chút nữa là phải dùng tới 'Mệnh phù' rồi chứ." Vừa rồi chiêu 'Nhiễu loạn không gian' của Thạch Cự Nhân xác thực đã gây nhiễu đến truyền tống của Hạch Tâm Thế Giới.

Có điều...

Hôm nay Hạch Tâm Thế Giới vừa hay thăng cấp một chút.

Hạch Tâm Thế Giới sau khi thăng cấp, công năng truyền tống trở nên mạnh mẽ hơn.

Tuy rằng vẫn chịu ảnh hưởng từ chiêu 'Nhiễu loạn không gian' của Thạch Cự Nhân, nhưng Hạch Tâm Thế Giới cuối cùng vẫn thành công kéo Tống Thư Hàng vào, có điều tóc của Thư Hàng bị lưu lại bên ngoài.

Đống tóc này chính là kết quả sau khi 'Không gian bị nhiễu loạn'.

Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi, may mà lần này sau khi bị nhiễu loạn thứ để lại là tóc...

Nếu bị nhiễu loạn không gian xong, thứ để lại là bộ phận thân thể quan trọng khác thì làm sao bây giờ?

Đang suy tư, Tống Thư Hàng vận chuyển 'Tăng Phát Thuật', thôi sinh tóc.

Giây lát sau, một mái tóc dài ngang lưng bay nhanh mọc ra.

Tống Thư Hàng hất đầu, tóc đen nhu thuận bóng mượt, dùng

Rejoice chính là tự tin như vậy.

Mẹ kiếp, lại mọc dài quá rồi. "Tống sư huynh, Thạch Cự Nhân đột nhiên xuất hiện vừa rồi, là Kiếp Tiên Cửu Phẩm sao?" Giọng nói của Thi đều mang theo run rẩy hỏi.

Tuy Tống Thư Hàng đã ngay lập tức kéo bọn họ vào Hạch Tâm Thế Giới, nhưng khí thế và uy áp tự mang khi Thạch Cự Nhân hiện thân, vẫn mang lại xung kích rất lớn cho Thi.

Tống Thư Hàng gật đầu. "Hiện tại an toàn chưa?" Tô Thị A Thập Lục dò hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Vẫn chưa xác định, bất quá thời khắc cuối cùng...

Xích Tiêu Tử tiền bối dường như đã ra tay?" Hắn cũng không xác định tình huống bên ngoài, nhưng trước khi trốn vào Hạch Tâm Thế Giới, hắn loáng thoáng nhìn thấy một đao chói mắt kia, Phần Thiên Chử Hải Hỏa Diễm Đao. "Chúng ta phải ở lại chỗ này sao?" Tiểu Thải hỏi. "Đừng vội, tôi thả Công Đức Xà Mỹ Nhân ra ngoài, thay tôi dò đường." Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần Tống Thư Hàng không chết, Công Đức Xà Mỹ Nhân bất tử bất diệt, thích hợp nhất để đi dò đường. ...

Thế là, một lát sau, lại là một trận dao động không gian, Công Đức Xà Mỹ Nhân hóa thành bộ dáng Tống Thư Hàng, hiện thân từ trong Hạch Tâm Thế Giới.

Hóa thành bộ dáng Tống Thư Hàng mới dễ hấp dẫn cừu hận.

Vừa hiện thân, cô liền nhìn thấy cách đó không xa, Thạch Cự Nhân đang đối đầu với một thanh lợi kiếm. 'Xích Tiêu Tử đạo trưởng' trong dự liệu lại không hiện thân. "Vãi, sao ngươi lại hiện thân rồi?" Xích Tiêu Kiếm nhìn thấy 'Tống Thư Hàng' lại xuất hiện, trong lòng tuyệt vọng một mảng.

Vừa rồi không phải đã chạy thoát rồi sao?

Chạy rồi thì trong thời gian ngắn đừng có ra nữa, đi ra làm cái gì hả! 'Tống Thư Hàng' phiên bản Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng nghiêng đầu, bày ra một biểu cảm bán manh. "Thằng ranh!" Thạch Cự Nhân gầm lên giận dữ, trong hư không nháy mắt hiển hiện ngợp trời binh khí bằng đá, búa đá, mâu đá, kiếm đá, đao đá... ngợp trời chém về phía 'Tống Thư Hàng'.

Xích Tiêu Kiếm thân hình khẽ động, chắn trước mặt 'Tống Thư Hàng', kiếm quang hất lên bạo khởi một mảng đao mang, đánh nát toàn bộ vũ khí bằng đá. "Còn ngẩn ra đó làm gì, chạy mau đi.

Đừng quay lại, chỗ này quá nguy hiểm." Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Nhưng mà, vị 'Tống Thư Hàng' này lại nghiêng đầu từ bên trái sang bên phải, tiếp tục bán manh nhìn Xích Tiêu Kiếm và Thạch Cự Nhân.

Xích Tiêu Kiếm trong lòng tức điên, tên này ngu người rồi à? "Ha ha ha." Thạch Cự Nhân cười cuồng dại một tiếng, Xích Tiêu Tử lão tạp lông kia không có mặt, hơn nữa dường như cũng không có ý định chạy tới.

Chỉ để lại một thanh 'Xích Tiêu Kiếm' tại trường, đây là trời đang giúp gã!

Giây lát sau, Thạch Cự Nhân bạo phát, gã vung tay lên, lại là vô số vũ khí bằng đá điên cuồng hiện ra.

Không chỉ như thế, gã há miệng phun một cái, kiếm khí sắc bén phun ra. "Đù đù đù." Xích Tiêu Kiếm buồn bực, nó chỉ là một thanh thần kiếm thông linh, cần phải có chủ nhân sử dụng nó mới có thể phát huy ra hiệu quả mạnh nhất.

Bắt nó một mình lực chiến Thạch Cự Nhân, quá là ép kiếm làm chuyện khó.

Thạch Cự Nhân chính là tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả, cho dù chịu thương thế Thiên Hỏa phần thân, lực chiến đấu của gã vẫn cứ mạnh hơn đẳng cấp Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Thiên duyên cái tên ngốc sau lưng này, như bị ngu người, không biết tránh né, lại cứ đứng ngốc ra đó bất động. "Ngươi muốn chết thì tự mình chết đi!

Đợt tiếp theo này, ta cũng không cách nào bảo đảm đỡ được, chết rồi đừng có trách ta." Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói.

Nó vẫn toàn lực chém ra đao mang, đi ngăn cản Thạch Cự Nhân tấn công...

Nhưng lần này, nó không cách nào đỡ hết tất cả công kích của Thạch Cự Nhân.

Công kích cấp bậc Trường Sinh Giả, dù chỉ là một phần hiệu quả của pháp thuật, 'Tống Thư Hàng' đằng sau cũng nhất định phải bị nghiền thành cặn bã.

Nó đã cố hết sức rồi, nhưng 'Tống Thư Hàng' này thực sự muốn tìm đường chết, nó cũng hết cách.

Vút ~~ Có một đạo mâu đá đột phá đao mang của Xích Tiêu Kiếm, đâm vào thân thể 'Tống Thư Hàng'. 'Tống Thư Hàng' do Công Đức Xà Mỹ Nhân biến hóa không hề tránh né, cứ thế ngốc nghếch bị mâu đá đâm thủng một lỗ.

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, thở dài một trận...

Hắn đã có thể đoán được, tiếp theo, đến phiên Công Đức Xà Mỹ

Nhân biểu diễn rồi.

Cô nàng khẳng định muốn diễn một màn kịch hay 'Giả chết'.

Tiếp theo, chính là tiếng thảm thiết cay mắt 'A a a a ~', và hình ảnh Xà Mỹ Nhân ngã xuống đất giả chết. "Cái tật xấu này, không thể sửa đổi chút sao?" Tống Thư Hàng than thở.

Ngay khi ý niệm Tống Thư Hàng vừa động, ngoại giới đã phát sinh biến hóa. ... 'Tống Thư Hàng' phiên bản Công Đức Xà Mỹ Nhân run rẩy vươn hai tay, túm lấy cây mâu đá đâm ở ngực.

Giây lát sau, có một làn sóng âm nhạc vang lên.

Giọng của một nữ tử nhu hòa, lấy cái giọng điệu khiến người ta rơi lệ, hát lên một bài nhạc bi thương. 'Tống Thư Hàng' do Công Đức Xà Mỹ Nhân biến hóa chậm rãi ngẩng đầu lên, trong ánh mắt mang theo thần sắc ôn nhu, nhìn chằm chằm Thạch Cự Nhân. "Đào hoa ~ trước khi chết ~ hãy nói cho ta biết ~~ người nàng yêu nhất ~~ có phải là ta không ~~" Tống Thư Hàng do Công Đức Xà Mỹ Nhân biến hóa, mở miệng nói.

Khóe miệng cô có máu tươi chảy ra, nhưng ánh mắt cô nhu tình như nước.

Xích Tiêu Kiếm cứng đờ.

Thạch Cự Nhân đối diện cũng ngẩn ngơ.

Lúc này, tiếng hát bi tình kia, hát đến đoạn cao vút nhất... "Không, ta chưa bao giờ yêu ngươi." Lúc này, một giọng nữ lạnh lùng vang lên. "Nàng đúng là một người phụ nữ tàn nhẫn ~~ lúc ta chết ~~ ngay cả lừa gạt ta một chút cũng không nguyện ý sao ~~ Nhưng mà, ta thích, chính là một nàng tàn nhẫn như thế." 'Tống Thư Hàng' phiên bản Công Đức Xà Mỹ Nhân tiếp tục mở miệng nói.

Nói xong, thân hình 'Tống Thư Hàng' ầm ầm ngã xuống đất, 'Chết'

rồi.

Bài hát bi tình kia, bắt đầu tiến vào giai đoạn 'kết thúc', tiếng hát càng lúc càng thê lương. "LÀ NGƯƠI!!" Thạch Cự Nhân gầm lên giận dữ.

Gã nhớ tới lần trước, trước khi gã bị cưỡng ép bắt vào thế giới Cửu U, nhân loại này cũng như vậy, giết thế nào cũng không chết.

Mỗi khi chịu một lần vết thương trí mạng, liền sẽ quái khiếu 'A a a a ~~' rồi ngã xuống đất.

Sau này gã ở trong thế giới Cửu U suy nghĩ rất lâu, xác định 'Tống Thư Hàng' xuất hiện sau đó tuyệt đối không phải bản thể.

Mà là một quái vật bất tử bất diệt, mô phỏng thành bộ dáng 'Tống Thư Hàng'.

Xích Tiêu Kiếm: "......" Phảng phất như bị Thạch Cự Nhân nhận ra, Công Đức Xà Mỹ Nhân chậm rãi từ dưới đất bò dậy, đưa tay rút cây mâu đá trên người ra, ném sang một bên.

Sau đó, cô tiếp tục nghiêng đầu, nhìn Thạch Cự Nhân và Xích Tiêu Kiếm.

Thạch Cự Nhân siết chặt nắm đấm: "Nếu đã không giết được ngươi, vậy ta liền phong ấn ngươi, ta ngược lại muốn xem xem rốt cuộc ngươi là thứ gì." Đồng thời, ánh mắt Thạch Cự Nhân lạnh lùng nhìn chằm chằm Xích Tiêu Kiếm.

Lần này lại bị nhân loại kia chạy thoát.

Bất quá, trước khi Xích Tiêu Tử chạy tới, gã có thể hủy đi thanh 'Xích Tiêu Kiếm' này, chặt đứt một cánh tay của Xích Tiêu Tử lão thất phu!

Trước hủy Xích Tiêu Kiếm, sau đó lại phong ấn thứ giết thế nào cũng không chết kia.

Nghĩ tới đây, thân hình Thạch Cự Nhân mạnh mẽ lao về phía Xích Tiêu Kiếm.

Từ trong cơ thể gã, Thiên Hỏa phun trào...

Gã dĩ nhiên không còn áp chế vết thương Thiên Hỏa trên người mình nữa, quyết tâm muốn biến Xích Tiêu Kiếm thành sắt vụn trong thời gian ngắn.

Xích Tiêu Kiếm cảm ứng được áp lực trầm trọng. [Đã Tống tiểu hữu và Thông yêu đều đã bình an vô sự, vậy ta cũng đến lúc rời đi rồi.] Xích Tiêu Kiếm thầm nghĩ trong lòng.

Giây lát sau, nó liền chuẩn bị đào độn rời đi.

Mà ngay lúc này, một bàn tay nhỏ nhắn trắng muốt chộp về phía trước, tóm Xích Tiêu Kiếm vào trong tay.

Chương 1266

Là Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Buông ta ra!" Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân lại không buông tay, cô nắm lấy Xích Tiêu Kiếm vung vẩy một chút.

Sau đó, cổ tay cô xoay chuyển, học theo bộ dáng lúc Tống Thư Hàng vung vẩy 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Nhưng mà, cô căn bản chưa từng học qua 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', chỉ học được cái tư thế.

Cổ tay cô lật một cái, lại mạnh mẽ vung ra một đao.

Soạt!

Một đạo đao mang bị cô chém ra.

Nhưng đạo đao mang này, chỉ là trảm kích rất bình thường, uy lực cũng rất yếu.

Thạch Cự Nhân đối diện đối mặt với trảm kích như vậy, không tránh không né, ngạnh kháng lao tới.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, lại tiếp tục dùng sức vung Xích Tiêu Kiếm vài cái.

Nhưng chém ra, vẫn chỉ là trảm kích đao mang bình thường.

Xích Tiêu Kiếm nổi giận: "Cô lại chưa từng học qua 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', vung cái lông a.

Đi đổi tên biết dùng 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' qua đây rồi hãy xuất đao!" "Ha ha ha, cơ hội tốt, vừa vặn tóm gọn các ngươi một mẻ." Thạch Cự Nhân cười cuồng dại, thân hình khẽ động đã nháy mắt thiểm đến bên người Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Gã vung nắm đấm, trên đó có sức mạnh 'Quy tắc đại địa' ngưng tụ, hung hăng một quyền nện xuống Công Đức Xà Mỹ Nhân và Xích Tiêu Kiếm.

Tống Thư Hàng do Công Đức Xà Mỹ Nhân biến hóa thấy thế, đột nhiên há miệng ra, sau đó...

Cô một ngụm 'Nuốt' Xích Tiêu Kiếm vào trong miệng.

Đây là cô dùng phương thức của mình để bảo vệ Xích Tiêu Kiếm, dù sao lúc cô bảo vệ Tống Thư Hàng, chính là đem Tống Thư Hàng bao bọc lại tròn vo.

Xích Tiêu Kiếm: "Đừng mà, tởm quá.

Cô đây là muốn biểu diễn nuốt kiếm sao?

Đây là chỗ nào hả?" Ầm ~~ Thạch Cự Nhân một quyền nện xuống, trực tiếp đập nát Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bị đập thành đầy trời điểm sáng màu vàng, tiêu tán ra. "Công đức chi lực?" Trong lòng Thạch Cự Nhân khẽ động, lúc này gã mới nhận ra thân phận Xà Mỹ Nhân.

Chẳng lẽ là nhân loại kia đem công đức chi lực cụ hiện hóa? "Thảo nào khí vận nghịch thiên như thế, có thể đem công đức chi quang cụ hiện hóa, cái này phải tích lũy công đức lớn đến mức nào." Trong lòng Thạch Cự Nhân minh ngộ.

Sau khi tích lũy công đức lớn như vậy, cho dù là tu sĩ bình thường, khí vận cũng sẽ trở nên rất tốt.

Chỉ là tên tiểu tu sĩ kia, cũng chỉ có tu vi Tam Tứ phẩm, vì sao lại có công đức chi lực khổng lồ như vậy?

Chẳng lẽ là một loại bí pháp chuyển thế đặc thù nào đó, sau khi chuyển thế, còn có thể bảo lưu công đức to lớn hay sao?

Trong lúc suy tư, Thạch Cự Nhân lại tìm kiếm tung tích 'Xích Tiêu Kiếm'.

Vừa rồi gã thấy Xích Tiêu Kiếm bị công đức chi quang cụ hiện hóa nuốt xuống, hiện tại công đức chi quang bị gã đập nát, nhưng Xích Tiêu Kiếm lại không thấy tăm hơi. "Không có dao động không gian." Thạch Cự Nhân nhíu mày.

Sau đó gã vung tay lên, bố hạ kết giới không gian ở bốn phía.

Đồng thời, theo ý niệm gã vừa khởi, trên mặt đất nổi lên bốn bức tường cao, phong ấn toàn bộ không gian.

Như vậy, triệt để đoạn tuyệt cơ hội đào tẩu của Xích Tiêu Kiếm và công đức chi quang kia.

Khi Thạch Cự Nhân bố trí xong xuôi, cách đó không xa, vô số điểm sáng màu vàng lại bắt đầu một lần nữa tổ hợp.

Cuối cùng, điểm sáng màu vàng kia lại hóa thành một vị 'Tống Thư Hàng' hoàn toàn mới.

Chỉ là hình thể so với trước đó, rút nhỏ một vòng.

Đánh nát rồi mà vẫn không chết?

Gan Thạch Cự Nhân ẩn ẩn có chút đau.

Lúc này, Tống Thư Hàng mới đưa tay ra, ấn lên miệng mình.

Sau đó...

Xích Tiêu Kiếm bị hắn từ trong miệng lôi ra lần nữa.

Cứ như đang biểu diễn tạp kỹ 'Nuốt kiếm' vậy. "Tởm ~ Tởm quá đi mất.

Hiện tại có thể thả ta ra rồi chứ?

Nhiệm vụ của ta kết thúc rồi, phải đi đây." Xích Tiêu Kiếm nói.

Thạch Cự Nhân: "Rời đi?

Ngươi cho rằng mình còn có thể rời đi sao?

Hôm nay, ta nhất định phải đánh ngươi thành sắt vụn." Xích Tiêu Kiếm cũng chú ý tới kết giới không gian bốn phía, còn có bốn bức tường cao kia, lại thêm một cái trần nhà, trực tiếp biến nơi này thành một cái mật thất.

Phiền phức lớn rồi. "Đều tại cái đồ ngốc nhà cô, túm lấy ta làm gì?

Nếu không phải tại cô, ta đã sớm chạy mất rồi." Xích Tiêu Kiếm trách cứ.

Kỳ thực trong lòng nó cũng có chút nghi hoặc, theo lý thuyết, với thực lực của nó, cho dù bị Công Đức Xà Mỹ Nhân túm lấy, muốn tránh thoát cũng rất đơn giản.

Nhưng khi tay đối phương túm lấy nó, nó dĩ nhiên có loại cảm giác không cách nào đề kháng, cứ tà môn như vậy mặc cho công đức chi quang cụ hiện hóa này túm lấy.

Công Đức Xà Mỹ Nhân luân chuyển Xích Tiêu Kiếm, chém loạn một trận. "Đừng chém nữa, cô lại không biết 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', chém nữa cũng không chém ra đao pháp đâu.

Muốn thử 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' thật, thì lôi cái tên biết đao pháp kia ra đây.

Chỉ cần hắn phối hợp với ta, là có thể chém ra một đao Hỏa Diễm Đao uy lực không tệ, không nói giết chết cục đá này, nhưng đánh lui gã tuyệt đối không thành vấn đề." Xích Tiêu Kiếm nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, dường như có chút bực bội.

Sau đó, khí thế trên người cô chuyển đổi.

Cô không còn duy trì bộ dáng Tống Thư Hàng nữa, thân hình bắt đầu kéo dài, trực tiếp hóa ra bộ dáng bản thể của mình.

Đồng thời, một loại khí thế quân lâm thiên hạ, từ trên người cô hiện ra.

Xích Tiêu Kiếm sững sờ, nhất thời không thích ứng kịp Công Đức Xà Mỹ Nhân đại biến thân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay nắm chặt chuôi kiếm Xích Tiêu, giơ kiếm lên cao quá đỉnh đầu.

Trên người cô, công đức chi quang màu vàng kia bạo trướng. "Sáng quá!" Xích Tiêu Kiếm kêu lên, công đức chi quang màu vàng cũng nhuộm nó thành màu hoàng kim.

Điều này làm cho nó cảm giác thân kiếm có chút nóng lên, cho nên nhịn không được kêu lên thành tiếng.

Nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ cao Xích Tiêu Kiếm, Thạch Cự Nhân đối diện dĩ nhiên không phát động công kích, gã chỉ lẳng lặng nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân, gã cảm giác mình hẳn là đã gặp qua 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' này ở đâu đó.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thân hình thẳng tắp, ánh sáng màu vàng trên Xích Tiêu Kiếm càng lúc càng sáng rực.

Kiếm quang màu vàng, như ngọn lửa bốc lên, ngưng tụ thành một cột sáng.

Mà khí thế trên người cô, càng lúc càng cường thế, phảng phất vương giả hạ lâm.

Giây lát sau, thân hình cô bước về phía trước hai bước, hai tay giơ cao Xích Tiêu, hung hăng chém xuống.

Ầm ~~ Đao ý nở rộ, đao quang màu vàng, tựa như thủy triều dũng mãnh lao về phía Thạch Cự Nhân.

Mà giờ khắc này, Thạch Cự Nhân lại phảng phất như bị khóa chặt, không thể động đậy.

Đao quang màu vàng, bạo nổ trên người gã, chói mắt cực điểm.

Chỉ bàn về khí thế và đao ý ẩn chứa trong đó, một đao này không dưới 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Quang huy màu hoàng kim tràn ngập toàn bộ không gian phong kín.

Duy nhất đáng tiếc là, cảnh giới của Công Đức Xà Mỹ Nhân không đủ...

Một đao kia cô chém ra, uy lực chỉ ở khoảng Tứ Phẩm đến Ngũ Phẩm.

Quang huy màu vàng tan đi, Thạch Cự Nhân đối diện phủi phủi thân thể mình, hào phát vô tổn.

Cảm giác cứ như bị một quả bom choáng cỡ lớn nổ trúng vậy.

Xích Tiêu Kiếm: "......" "Tuy rằng quên mất đã gặp ngươi ở đâu, bất quá không sao cả." Thạch Cự Nhân nói: "Đợi phong ấn ngươi rồi, có khối thời gian nghiên cứu ngươi." Dứt lời, hai tay Thạch Cự Nhân hợp lại, không gian mật thất càng lúc càng nhỏ.

Gã muốn trực tiếp phong ấn Xích Tiêu Kiếm và Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Này, cứ tiếp tục như vậy hai chúng ta đều 'game over' đấy.

Có phương pháp đào mệnh không?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, Tống Thư Hàng hạ đạt mệnh lệnh thu hồi đối với Công Đức Xà Mỹ Nhân, cũng bảo cô mang theo Xích Tiêu Kiếm cùng về Hạch Tâm Thế Giới.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vung vẩy Xích Tiêu Kiếm, dường như bộ dáng rất không hài lòng.

Tuy nhiên, Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, thân hình cô chậm rãi lùi lại, cả người cứ thế dung nhập vào trong 'Không gian'.

Thạch Cự Nhân đột nhiên cười to ha hả: "Ta đợi chính là lúc này!" Đã mấy lần, tên nhân loại kia và cô bé lúc trước đều đột nhiên biến mất không thấy, cảm giác giống như bị dịch chuyển không gian, nhưng lại không chịu ảnh hưởng của 'Nhiễu loạn không gian'.

Gã hoài nghi 'Pháp thuật không gian' của đối phương có phải là một cái thông đạo đặc thù hay không.

Cho nên, gã vẫn luôn chờ cơ hội, gã mưu đồ ngay nháy mắt đối phương rút về thông đạo không gian đặc thù, tóm lấy tọa độ, trực tiếp chui vào. "Các ngươi chạy không thoát đâu." Thạch Cự Nhân nhe răng cười, thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện trước người Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đồng thời, gã sử dụng thủ đoạn không gian, muốn mở rộng cái thông đạo không gian đặc thù này.

Nhưng 'Năng lực không gian' của Thạch Cự Nhân lại không cách nào ảnh hưởng đến liên kết giữa Hạch Tâm Thế Giới và hiện thế.

Chương 1267

Hạch Tâm Thế Giới, xuất từ tay Đệ Tam Thiên Đạo - Ban Văn Long Thiên Đạo, quỷ dị khó lường, ngay cả thế giới Thiên Kiếp cũng không cách nào triệt để ngăn chặn nó.

Không có Tống Thư Hàng đồng ý, Thạch Cự Nhân không cách nào cưỡng ép tiến vào Hạch Tâm Thế Giới. "Sao có thể." Thạch Cự Nhân không dám tin.

Mà ngay lúc này, sau lưng Thạch Cự Nhân truyền đến một trận dao động không gian.

Sau đó, có một trận khí tức tà ác che khuất bầu trời hiện ra, loại tà năng đọa lạc đến cực hạn đó, khiến thân thể Thạch Cự Nhân không tự chủ được mà run rẩy. "Dô, tìm được ngươi rồi.

Dám nhân lúc ta đang thực nghiệm mà bỏ trốn, quả nhiên không thể coi thường Trường Sinh Giả hiện thế nha." Một giọng nói ngọt ngào vang lên.

Thạch Cự Nhân quay đầu lại, liền nhìn thấy một nữ tử tóc đen dài, xuất hiện trong không gian phong kín do gã thiết lập.

Nữ tử tóc đen dài này, mái tóc dày như áo choàng. "Không thể nào." Thạch Cự Nhân kinh hô một tiếng, thân hình khẽ động, trực tiếp mở ra cánh cửa không gian, chuẩn bị đào độn.

Nhưng ngay lúc này, nữ tử tóc đen dài kia bước về phía trước một bước, đưa tay gạt một cái.

Cứ như thể dùng cục tẩy xóa đi 'Bức tranh' không vừa ý, trực tiếp xóa bỏ cánh cửa không gian mà Thạch Cự Nhân mở ra.

Sau đó, nữ tử tóc đen dài tóm lấy chân Thạch Cự Nhân, dùng sức đập xuống đất.

Ầm ~~ Địa động thiên dao. "A ~~" Thạch Cự Nhân phát ra một tiếng thảm thiết, từ trên người nữ tử tóc đen dài kia, có tà năng khổng lồ rót vào cơ thể hắn, tầng tầng phong ấn thân thể hắn, làm hắn mất đi hành động lực, giống như con cá mặn nằm trên mặt đất không thể động đậy.

Tiếp đó, nữ tử tóc đen dài lại quay đầu nhìn về phía hư không.

Ở nơi đó, có một con mắt đang lơ lửng trong hư không —— là một bộ phận thân thể của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Trước đó sau khi bị Thạch Cự Nhân đánh tan, cô còn có một bộ phận thân thể chưa được mang về.

Bộ phận thân thể này hóa thành một con mắt, tiếp tục quan sát ngoại giới.

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng trừng lớn mắt: "Vân Tước Tử tiền bối!" Vị nữ tử tóc đen dài vừa đăng tràng này, chính là quản lý viên trong nhóm Cửu Châu Số 1, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Đây là một vị tồn tại còn muốn chết hơn cả Tam Lãng.

Nhưng Vân Tước Tử tiền bối lúc này bá đạo quá thể, cho dù là đã vượt qua 'Bát Phẩm Ma Kiếp', nhưng vung tay một cái lật tung Thạch Cự Nhân, đây tuyệt đối không phải chuyện Bát Phẩm có thể làm được.

Lực chiến đấu hoàn toàn bạo biểu có được không! "Ha ha." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhìn con mắt màu vàng kia, cười ha ha một tiếng, thuận tay cô vươn ra chuẩn bị kích hủy con mắt này.

Công đức chi quang, cô nhìn là thấy ghét.

Chỉ là, khi cô vừa mới giơ tay lên, đột nhiên sắc mặt kịch biến.

Sau đó cô ôm lấy đầu, thống khổ ngồi xổm xuống, khóc lóc.

Sợ nhất không khí đột nhiên yên tĩnh ~~ Sợ nhất cô đột nhiên khóc lóc ~~ Khóc một hồi, Vân Tước Tử tiền bối lại đột nhiên ôm đầu, bắt đầu lăn lộn đầy đất.

Chỉ thấy cô lăn nhanh từ trái sang phải, lăn thẳng một mạch trăm mét.

Sau đó, lại từ phải lăn sang trái, bay tốc độ lăn về chỗ cũ, cứ thế tuần hoàn.

Có chút hỏng hình tượng, nhưng lại có chút manh.

Thạch Cự Nhân đang nằm trên đất như con cá mặn vẻ mặt mộng bức, đồng thời trong lòng lại có chút sợ hãi, không biết vị đại lão thế giới Cửu U này muốn chơi trò gì?

Hạch Tâm Thế Giới Tống Thư Hàng vẻ mặt cạn lời. "Sao thế?

Tống sư huynh?" Trong Hạch Tâm Thế Giới, Thi loli tò mò hỏi. "Tôi nhìn thấy một người hình như là Vân Tước Tử tiền bối." Tống Thư Hàng đáp.

Vị hình như là Vân Tước Tử tiền bối này, không chỉ lực chiến đấu bạo biểu, mà màu tóc của cô ấy cũng không giống Vân Tước Tử tiền bối.

Tóc dài của Vân Tước Tử tiền bối là màu xanh băng lam, đặc biệt chói mắt.

Mà vị hình như là Vân Tước Tử tiền bối này, lại là tóc đen.

Nhưng cũng có thể là do Vân Tước Tử tiền bối độ qua 'Bát Phẩm Ma Kiếp', chịu ảnh hưởng của Cửu U Tà Năng ô nhiễm, cho nên màu tóc nảy sinh biến hóa? "Vân Tước Tử tiền bối độ kiếp thành công rồi?

Nhanh vậy sao?" Tô Thị A Thập Lục kinh ngạc nói.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ rồi nói: "Tôi hiện tại vẫn chưa xác định được vị này có phải là Vân Tước Tử tiền bối hay không, trạng thái của cô ấy có chút cổ quái.

Đợi tôi chia sẻ hình ảnh cho mọi người." Đang nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân bên cạnh Tống Thư Hàng, trong tay cô vẫn đang nắm thanh 'Xích Tiêu'.

Sau khi hiện thân, cô cắm Xích Tiêu xuống đất, rồi nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng. "Chỗ này là chỗ nào?" Xích Tiêu Kiếm quan sát không gian này, dò hỏi.

Tống Thư Hàng đang định trả lời nó, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại đột nhiên vươn tay tóm nó lên, sau đó...

Miệng nhỏ của cô há ra, lại nuốt 'Xích Tiêu' xuống. "Này này này ~~ Đừng có nuốt ta nữa, cho dù cô là mỹ nhân, nhưng bị nuốt xuống cảm giác vẫn rất lạ, lại phải vào rồi, a a a." Xích Tiêu Kiếm kêu to, lần nữa bị tàn nhẫn nuốt mất.

Tống Thư Hàng: "......" Tô Thị A Thập Lục: "......" Thi và Tiểu Thải: "......" Sau khi bị nuốt mất, Xích Tiêu Kiếm an tĩnh lại.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, sau đó bình tĩnh xoay người lại, chia sẻ hình ảnh bên ngoài Hạch Tâm Thế Giới cho mọi người.

Trong hình ảnh.

Vân Tước Tử tiền bối tóc đen dài vẫn đang khóc, điên cuồng lăn lộn.

Mà Thạch Cự Nhân uy phong lẫm lẫm trước đó, hiện tại giống như một con cá mặn phơi khô, nằm trên mặt đất không nhúc nhích. "Chuyện này là sao?" Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi. "Ngay lúc chúng ta tiến vào Hạch Tâm Thế Giới, Vân Tước Tử tiền bối đột nhiên hiện thân, cô ấy là lợi dụng sức mạnh không gian xuất hiện.

Sau đó, cô ấy tóm lấy Thạch Cự Nhân quật một cái, chế phục gã.

Tiếp đó, thì như mọi người thấy đấy, cô ấy đột nhiên bắt đầu lăn lộn trên mặt đất." Tống Thư Hàng nhún vai, nói.

Thi: "Vân Tước Tử tiền bối đang khóc?" Tiểu Thải: "Cô ấy trông có vẻ rất đau khổ?" "Có muốn đi ra tiếp xúc với cô ấy một chút không?" Tô Thị A Thập Lục nhíu mày hỏi. "Tôi cảm giác có chút cổ quái, Vân Tước Tử tiền bối không chỉ có thể sử dụng sức mạnh không gian, lực chiến đấu bạo biểu, mà màu tóc của cô ấy cũng đã nảy sinh biến hóa.

Chúng ta cứ tiếp tục xem trước đã." Tống Thư Hàng nói. ...

Ngoại giới, Vân Tước Tử vừa khóc vừa nháo, lăn lộn hồi lâu, cuối cùng cũng từ dưới đất bò dậy.

Cô đưa tay quệt nước mắt. "Đau quá, chết mất thôi, vừa rồi rốt cuộc là sao, sai ở chỗ nào?" Cô bắt đầu lẩm bẩm một mình, vì sao lại đột nhiên đau đầu chết đi được, quả thực muốn mạng. "Quả nhiên thực nghiệm vẫn có vấn đề, quay về còn phải nghiên cứu thêm một chút..." Vân Tước Tử lầm bầm.

Dứt lời, cô lại vươn tay nhắm vào khối 'Công đức chi quang' Tống Thư Hàng để lại, lần nữa chuẩn bị bóp nát nó.

Nhưng khi cô vừa mới vươn tay, cảm giác đau đầu muốn chết kia lại dâng lên.

Cô lại ôm đầu ngồi xổm xuống, thống khổ chảy nước mắt.

Tống Thư Hàng: "......" Tô Thị A Thập Lục, Tiểu Thải, Thi: "......" Vân Tước Tử tiền bối lại ngồi xổm khóc hồi lâu, mái tóc dài sau lưng cô xõa tung, trải ra như tấm thảm.

Khóc một hồi, bắt đầu từ vị trí đỉnh đầu cô, màu tóc bắt đầu biến ảo.

Màu tóc đen kịt ban đầu, bắt đầu chuyển sang màu xanh lam.

Đầu tiên là một mảng nhỏ màu xanh lam, sau đó giống như quân bài domino bị đẩy ngã, bay nhanh lan tràn xuống dưới. "A a a, chuyện gì thế này, chuyện gì thế này!" Vân Tước Tử ngẩng đầu, kinh khủng hét lớn.

Cô cảm giác quá không ổn.

Rõ ràng cỗ thân thể này đã triệt để bị 'Cửu U Tà Năng' đồng hóa, đọa lạc.

Nhưng hiện tại, cỗ thân thể này dĩ nhiên đang hoàn nguyên?

Giây lát sau... "Ui da, đau đau đau, chết mất thôi, lần nào cũng như vậy, không thể ôn nhu chút sao?

Bất quá, Vân Tước Tử ta lại về rồi đây." Vân Tước Tử day day thái dương, chậm rãi từ trên mặt đất đứng lên, sau đó, cô lớn tiếng hoan hô.

Lúc này, màu tóc của cô đã biến thành nửa đen nửa xanh.

Mà phần màu xanh lam vẫn đang không ngừng mở rộng.

Đồng thời với việc màu tóc khôi phục, làn da màu tím chịu ảnh hưởng sâu sắc của Cửu U Tà Năng kia cũng bắt đầu khôi phục. "Á?

Đừng mà, da dẻ khoan hãy khôi phục a.

Toàn bộ da màu tím rất gợi cảm mà, để ta chơi thêm một thời gian nữa." Vân Tước Tử kêu lên.

Nhưng đột nhiên, biểu tình của cô biến đổi, trở nên lạnh lùng: "Vì sao lại như vậy, ta đã kiểm tra nhiều lần, linh hồn của ngươi đã triệt để chôn vùi, tại sao có thể phục sinh." Giây lát sau, biểu tình Vân

Tước Tử lại khôi phục thành nụ cười tinh nghịch kia: "Ha ha ha, cho nên, ngươi nhân cơ hội đoạt xá thân thể ta rồi sao?

Vô dụng thôi, thân thể của ta, ai cũng không thể nào cướp đi được, ngươi đừng uổng phí sức lực." Biểu tình Vân Tước Tử lại biến thành trạng thái lạnh lùng: "Càng ngày càng thú vị, nhưng như vậy, ta ngược lại cảm thấy càng có ý nghĩa, trước tiên theo ta về thế giới Cửu U đi, để ta nghiên cứu thật kỹ thân thể của ngươi." Biểu tình tái biến, Vân Tước Tử trạng thái tinh nghịch nói: "Không làm, ta mới không cần về Cửu U để độ cái 'Ma kiếp' vô vị kia nữa, quá rác rưởi.

Ta hiện tại muốn đi độ Bát Phẩm Thiên Kiếp ở hiện thế, ta là người phụ nữ muốn trở thành Thiên Niên Đệ Lục Thánh, con số 6 này, ta thích nhất." Vân Tước Tử lạnh lùng: "Đừng hòng mơ tưởng!" Nếu thật sự bị tiến vào không gian độ kiếp, phiền phức của ả sẽ rất lớn.

Dứt lời, Vân Tước Tử lạnh lùng vung tay lên, trong hư không rạch ra một vết nứt không gian.

Ngay sau đó, thân thể Vân Tước Tử kiên định bước vào thông đạo không gian.

Hạch Tâm Thế Giới. "Không thể để Vân Tước Tử tiền bối bị đưa đi, thân thể cô ấy bị người ta đoạt xá rồi!" Tống Thư Hàng nói.

Chương 1268

"Nghĩ biện pháp phá hoại thông đạo không gian của ả...

Hoặc là đánh bị thương thân thể ả, để ả không thể động đậy!" Lúc này, trong cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra âm thanh —— là Xích Tiêu Kiếm đang lên tiếng.

Tống Thư Hàng nhìn Xích Tiêu Kiếm, hai mắt sáng lên. "Xích Tiêu Kiếm...

Đạo hữu, trợ giúp ta một tay!" Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm trước đó đã nhắc tới, nếu có người biết 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', lại lấy nó làm phụ trợ, là có thể chém ra một đao bá đạo.

Như vậy, có lẽ có thể giữ chân Vân Tước Tử?

Xích Tiêu Kiếm nói: "Trước tiên thả ta từ trong bụng cô ta ra đã." Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, Công Đức Xà Mỹ Nhân lấy Xích Tiêu Kiếm ra lần nữa.

Tống Thư Hàng vươn tay phải, chuẩn bị từ trong tay cô nhận lấy Xích Tiêu Kiếm.

Nhưng lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại nghiêng nghiêng đầu —— cô dường như rất ưng ý 'Xích Tiêu'.

Giây lát sau, cô đột nhiên tới gần Tống Thư Hàng, chen vào trong lòng Tống Thư Hàng.

Thể tích sau khi bị Thạch Cự Nhân oanh nát rồi rút nhỏ lại một vòng của cô, vừa vặn có thể làm ra loại động tác 'chim nhỏ nép vào người' này.

Sau đó, cô đưa tay phải của mình dựa vào tay phải Tống Thư Hàng.

Cứ như thế, tay phải của cô, dung nhập vào trong tay phải Tống Thư Hàng.

Như vậy, cứ như thể là cô và Tống Thư Hàng cùng nhau nắm lấy 'Xích Tiêu' vậy.

Tống Thư Hàng: "......" Bất quá đồng thời, mắt hắn đột nhiên sáng lên.

Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng lực chiến đấu bạo biểu, trực tiếp đánh Thạch Cự Nhân cấp bậc Trường Sinh Giả ra bã.

Nếu Tống Thư Hàng trực tiếp hiện thân, đối phương chỉ cần vươn tay phất một cái, là có thể nghiền chết hắn.

Đến lúc đó, còn chưa cứu được Vân Tước Tử, ngược lại phải bồi thêm tấm 'Mệnh phù' trân quý.

Mà Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện tại ở trạng thái 'Bán hợp thể' với hắn, lại rất thú vị! "Đi, cô về hiện thế." Tống Thư Hàng ra lệnh cho Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Hắn muốn thử nghiệm một phương án. ...

Nghe theo mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, thân hình Công Đức Xà Mỹ Nhân xuyên qua không gian, xuất hiện bên ngoài Hạch Tâm Thế Giới.

Bất quá, Tống Thư Hàng lại không hiện thân.

Chuẩn xác mà nói là Tống Thư Hàng không có toàn bộ hiện thân, cũng giống như Thiên Kiếp Hạch Đạn 'Chỉ đem đầu đạn hạt nhân chen ra khỏi không gian' vậy, Tống Thư Hàng hiện tại, chỉ có một cánh tay phải bị đưa ra ngoài Hạch Tâm Thế Giới, duy trì nhất trí với tay phải Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Các bộ phận thân thể còn lại của hắn, vẫn lưu lại trong Hạch Tâm Thế Giới. "Thành công." Tống Thư Hàng nói: "Tiếp theo, thử xem 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'!" Tay phải Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ cao, nâng 'Xích Tiêu Kiếm' nhắm ngay Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử hình thức lạnh lùng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn chằm chằm Công Đức Xà Mỹ Nhân: "Thứ công đức chi quang kinh tởm." Nếu trạng thái của ả không xảy ra vấn đề, nhất định phải đập nát thứ công đức chi quang này.

Nhưng hiện tại, ả không có thời gian, ả cần phải lập tức về thế giới Cửu U.

Bởi vì ả cảm giác được, Vân Tước Tử phản kháng càng lúc càng mạnh.

Nếu còn trì hoãn thêm lát nữa, không chừng thật sự sẽ bị cô ta chưởng khống thân thể, trực tiếp tiến vào 'Thế giới Thiên Kiếp' đi độ cái Bát Phẩm Thiên Kiếp chết tiệt kia.

Tay phải Công Đức Xà Mỹ Nhân cùng với tay phải Tống Thư Hàng, cùng nắm lấy Xích Tiêu. "Toàn lực vận chuyển Hỏa Diễm Đao, ta sẽ phối hợp với các ngươi, bạo phát toàn bộ đao ý." Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng cắn răng, cổ tay lật một cái.

Ầm ~ Trên Xích Tiêu Kiếm, có Thiên Hỏa hừng hực thiêu đốt.

Trong ngọn lửa đó, ẩn chứa đao ý hủy thiên diệt địa. [Nhóc con ngươi không tệ, có thể luyện 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' đến trình độ này, có chút thành tựu.

Tiếp theo xem ta đây, để ta trực tiếp nâng một đao này lên uy lực cấp Cửu Phẩm.] Xích Tiêu Kiếm nói.

Giây lát sau, đao ý trùng thiên, đao khí tung hoành, đao diễm bạo nổ.

Thiên Hỏa hóa thành ngọn lửa phần thiên, bao trùm bốn phương tám hướng, cuốn về phía Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng.

Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng thầm cắn răng, trong lòng đại hận: "Muốn chết, thật tưởng rằng ta không thể giết ngươi?

Ta chỉ là lười bóp chết con kiến hôi nhà ngươi.

Ngươi đây là tự tìm đường chết." Ả cưỡng ép phân ra một luồng Cửu U Tà Năng, hóa thành búa lớn, nghênh đón Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của Tống Thư Hàng.

Búa lớn khi chém xuống, thể tích giống như được bơm hơi mà bành trướng.

Đồng thời bề mặt nó được mạ lên một tầng sắc màu kim loại, nhìn qua cứ như là một thanh thần binh búa lớn thực thụ.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao không cam lòng yếu thế, đao diễm và đao ý ngợp trời, đón đầu búa lớn kim loại cuốn tới.

Đao thiêu đốt và búa lớn không ngừng va chạm.

Lửa bay tung tóe, trảm kích của búa lớn bạo phát.

Hai bên dây dưa với nhau, nhìn qua dường như thế quân lực địch.

Ngay lúc này, thể tích búa lớn kim loại đột nhiên bành trướng lần nữa.

Đồng thời, tà năng ẩn chứa trong cơ thể nó điên cuồng bạo phát.

Công kích bạo phát lặp lại.

Búa lớn hung hăng vung lên.

Ầm ~~ Ngọn lửa phần thiên ngợp trời, đao ý thiêu đốt, rốt cuộc không chống đỡ nổi nữa, bị búa lớn kim loại vô tình nghiền nát.

Dù sao...

Chỉ là 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' qua tay Xích Tiêu Kiếm cường hóa, so với Phần Thiên Hỏa Diễm Đao do bản tôn Xích Tiêu Tử đạo trưởng chém ra vẫn còn khác biệt rất lớn. "Không xong, gặp phải gai nhọn rồi." Xích Tiêu Kiếm nói.

Đối phương tùy tiện một kích, đều là cấp bậc Trường Sinh Giả...

Thậm chí còn mạnh hơn.

E rằng chỉ có chủ nhân của nó là Xích Tiêu Tử đạo trưởng đích thân tới, mới có khả năng cầm chân đối thủ.

Mà lúc này, thanh búa lớn bành trướng gấp đôi kia sau khi nghiền nát Hỏa Diễm Đao, dư thế không giảm, chém xuống đầu Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đối mặt với một búa này, trong lòng Xích Tiêu Kiếm dâng lên một loại cảm giác không cách nào đề kháng —— phảng phất bản thân là con cừu non đợi làm thịt, chỉ có thể trơ mắt nhìn bản thân bị chém.

Không cách nào tránh né, không cách nào đề kháng, chỉ có ngạnh kháng một búa.

Đỡ được thì sống, đỡ không được thì chỉ có một con đường chết.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng nghiêng đầu, cô không chịu ảnh hưởng, trong tay huy động Xích Tiêu, dường như bộ dáng rất hưng phấn —— thành công chém ra 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', khiến cô rất thỏa mãn.

Lúc này, nhân vật bi kịch nhất toàn trường, phải kể đến Thạch Cự Nhân vẫn đang nằm như con cá mặn trên mặt đất.

Vừa rồi Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng đi rất gấp, không có ý định mang gã đi theo.

Nhưng gã vẫn chịu tầng tầng cấm cố, không thể động đậy.

Mà cái búa chém về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân kia, nhìn thì là công kích đơn thể, nhưng sự thật đây là bản đồ pháo (Map Weapon) toàn màn hình.

Thạch Cự Nhân nằm một bên, cũng nằm trong phạm vi công kích của búa lớn.

Gã biết làm sao bây giờ?

Gã cũng tuyệt vọng lắm chứ bộ! ... "Về đây!" Trong Hạch Tâm Thế Giới, Tống Thư Hàng nỗ lực dẫn dắt Công Đức Xà Mỹ Nhân và Xích Tiêu Kiếm, kéo bọn họ và cánh tay phải của mình về Hạch Tâm Thế Giới.

Chỉ là, dưới phạm vi trảm kích của cái búa kia, không gian đều phảng phất như ngưng cố lại.

Tống Thư Hàng không cách nào mang Xích Tiêu Kiếm và cánh tay phải của mình về Hạch Tâm Thế Giới. "Toang rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ, hắn cảm giác cánh tay phải của mình lần này xong đời rồi.

Như vậy, tay trái cho Bạch Tôn Giả mượn, tay phải lại bị búa lớn nghiền nát, trong thời gian ngắn, hắn liền thành đại hiệp cụt tay.

Thảm quá...

Thần Điêu đại hiệp người ta còn có một tay để dùng.

Trừ phi tìm được thiên tài địa bảo đoạn chi trọng sinh, ví dụ như bảo vật chỗ Đông Qua Thánh Quân.

Hoặc là, đem 《 Trình Lâm Tự Dũ Pháp 》 lấy được từ di tích Trình Lâm tu luyện đến cảnh giới đại thành, cũng có thể làm được đoạn chi trọng sinh.

Đồng thời, trong lòng hắn âm thầm may mắn, nếu như vừa rồi, cả người hắn đều đi ra ngoài mà nói, hiện tại phỏng chừng phải bị búa lớn nghiền thành cặn bã, chỉ có thể dựa vào 'Mệnh phù' phục sinh.

Hiện tại chỉ hy vọng bội kiếm của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, sẽ không bị báo phế.

Khi Tống Thư Hàng suy tư, ngoại giới lại nảy sinh biến hóa.

Ngọn lửa phần thiên ngợp trời vốn bị búa lớn chém ra kia, dưới sự hấp dẫn của một đạo đao ý, trong nháy mắt quay trở về trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đạo đao ý đặc thù kia hấp dẫn ngọn lửa phần thiên, dẫn đường cho chúng, để chúng quấn quanh đầu, cánh tay, ngực cùng các bộ phận phòng ngự trọng điểm của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân toàn thân bị ngọn lửa tầng tầng bao bọc, giờ khắc này, cô cứ như thể là chiến thần viễn cổ, dục hỏa nhi xuất.

Keng!

Giờ khắc này, búa lớn kim loại chém xuống.

Đồng thời, trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân, ngưng tụ ra một bộ hỏa diễm chiến giáp lộng lẫy.

Bộ hỏa diễm chiến giáp kia, đẹp đến không cách nào hình dung.

Đây là biến chủng của 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'?

Chương 1269

Hoặc có lẽ, bộ khôi giáp này, có thể gọi là 'Phần Thiên Hỏa Diễm Chiến Giáp', không sai vào đâu được. [Vừa rồi là ảo giác của ta sao?

Ngưng tụ ra bộ khôi giáp này, dường như là đao ý?] Xích Tiêu Kiếm thầm nghĩ trong lòng.

Ầm ~~ Chiến búa tà năng đã hung hăng chém lên hỏa diễm chiến giáp.

Từng trận sóng xung kích mắt thường có thể thấy được quét ra bốn phương tám hướng.

Lửa bay tung tóe, trảm kích do chiến búa tà năng mang lại cũng bạo phát về bốn phương tám hướng.

Trong thời gian ngắn, chiến búa tà năng không chém ra nổi phòng ngự của hỏa diễm chiến giáp.

Hai bên giằng co không xong.

Duy chỉ có Thạch Cự Nhân bên cạnh, phát ra từng tiếng thảm thiết.

Gã không có hỏa diễm chiến giáp bảo hộ, năng lượng tự thân lại bị cấm cố, chỉ có thể dựa vào thân thể, thừa nhận thương hại do chiến búa tà năng trảm kích.

Thạch Cự Nhân trong lòng khổ, nhưng không nói ra được.

Gã chỉ có thể ở trong lòng đem hộ khẩu của đại lão Cửu U và Tống Thư Hàng hai bên, đều hỏi thăm một lần.

Bên cạnh cánh cửa không gian, Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng kinh ngạc nhìn thoáng qua vị trí Công Đức Xà Mỹ Nhân —— ả tự cho rằng chiến búa tà năng vừa chém ra, hẳn là có thể nghiền tên kia thành cặn bã.

Không ngờ tới, dĩ nhiên bị đối phương dùng phương pháp mạc danh kỳ diệu chặn lại.

Vân Tước Tử trạng thái lạnh lùng hừ lạnh một tiếng, nhưng thân thể đã đang run rẩy, sắp mất khống chế.

Ả chỉ có thể hận hận bước vào trong 'Cổng truyền tống không gian', quay về thế giới Cửu U.

Tống Thư Hàng chung quy vẫn không thể giữ chân ả, cảnh giới hai bên chênh lệch quá lớn, một bên là chúa tể thế giới Cửu U, một bên là tiểu tu sĩ tu luyện hơn bốn tháng.

Chênh lệch này, có thể so với khoảng cách trời và đất. ...

Rắc rắc ~ Giữa chiến búa tà năng và hỏa diễm chiến giáp, giằng co suốt mười ba giây đồng hồ.

Cuối cùng, vẫn là chiến búa tà năng uy lực hơn một bậc.

Phòng ngự của hỏa diễm chiến giáp đạt tới điểm tới hạn, trên bộ hỏa diễm chiến giáp lộng lẫy, bắt đầu xuất hiện vết nứt. "Hỏa diễm chiến giáp sắp không đỡ được nữa rồi...

Là lúc do ta ra tay, nghịch chuyển càn khôn." Xích Tiêu Kiếm thầm nghĩ.

Trải qua thời gian tiêu hao dài như vậy, uy lực chiến búa tà năng đã giảm xuống rất nhiều.

Nó đã nắm chắc liều mạng toàn lực, đỡ lấy một đòn công kích này.

Ngay khi Xích Tiêu Kiếm chuẩn bị chấn hám ra tay, trên chiến giáp của Công Đức Xà Mỹ Nhân, đột nhiên có một đạo đao ý đáng sợ chém

ra.

Trong đao ý kia, loáng thoáng có 'Trảm thiên' chi ý.

Đẳng cấp đao ý cũng không cao, chỉ có cảnh giới khoảng chừng Tứ Phẩm, nhưng nó và đao ý của 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' cùng xuất phát từ một nguồn.

Khi đạo đao ý phản kích này xuất hiện, kéo theo đao khí Phần Thiên Hỏa Diễm Đao trên toàn bộ 'Hỏa diễm chiến giáp'.

Tiếp đó, đao ý khôi giáp triển khai phản kích.

Một đạo công kích uy lực tiếp cận 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', hung hăng chém lên chiến búa tà năng.

Chiến búa tà năng đang lúc lực cũ dùng hết, bị đao ý khôi giáp phản kích một cái, bị chém bay ra ngoài, sau đó lại ở giữa không trung dây dưa cùng phản kích của đao ý khôi giáp? "Thế này cũng được?" Xích Tiêu Kiếm nói.

Ầm ầm ầm ~~ Đao ý khôi giáp thiếu lực bền bỉ, sau ba chiêu, đao ý khôi giáp phản kích tiêu tán.

Nhưng chiến búa tà năng kia vẫn tồn tại, lơ lửng trên cao giữa bán không. [Lúc này, quả nhiên vẫn là phải để ta xuất hiện, đánh nát nó.] Xích Tiêu Kiếm thầm nghĩ trong lòng.

Thế là, trên người Xích Tiêu Kiếm phát ra tiếng kiếm reo, chuẩn bị soái khí xuất kiếm.

Nhưng mà còn chưa đợi nó ra tay, trong hư không, có một đóa hoa sen rực rỡ hiện ra.

Đóa hoa sen này, cực kỳ xinh đẹp, vui tai vui mắt.

Bất quá một giây sau, họa phong của đóa sen đột biến.

Từ phía dưới nó mạnh mẽ vươn ra mấy chục vạn cái rễ cây, rễ cây còn quỷ súc hơn cả quỷ súc, điên cuồng cắm về phía thanh chiến búa tà năng trên không trung.

Chiến búa tà năng còn đang chuẩn bị tấn công lần nữa, đột nhiên liền bị mấy chục vạn cái rễ cây này đâm thấu.

Hai giây sau, nó liền không cách nào duy trì hình thái 'Chiến búa kim loại', mà thoái hóa thành một đoàn Cửu U Tà Năng cường độ cao.

Rễ cây bắt đầu hung hăng hấp thu.

Xích Tiêu Kiếm: "......" Vãi, đám này lại là thứ gì?

Nhưng nhìn chung, nguy cơ đã tan đi. ...

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi nặng nề...

Hắn cũng không muốn làm đại hiệp cụt tay.

Một tay trong sinh hoạt đã rất bất tiện rồi, nếu không có tay, hắn có lẽ chỉ còn nước khởi động pháp thuật 'Ba đầu sáu tay', dùng tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân để thay thế đôi tay đã mất của mình. "Đáng tiếc, không thể ngăn cản Vân Tước Tử tiền bối, đúng rồi...

Màn vừa rồi có ai quay lại chưa?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thi và Tiểu Thải lắc đầu, bọn họ chỉ mải xem hình ảnh chiến đấu có thể so với phim điện ảnh bom tấn kia, không nhớ ra việc ghi hình lại hình ảnh này.

Tô Thị A Thập Lục vẫy vẫy điện thoại của mình: "Tôi chỉ quay lại được một phần." Tống Thư Hàng hỏi: "Có quay lại được hình ảnh của Vân Tước Tử tiền bối không?" "Ừm." Tô Thị A Thập Lục đáp, chính là vì cô nhìn thấy hình ảnh Vân Tước Tử tiền bối biểu hiện không đúng, liền quay lại. "Quá tốt rồi." Tống Thư Hàng nói: "Thập Lục, lát nữa ra khỏi Hạch Tâm Thế Giới, gửi hình ảnh vào trong

'Nhóm Cửu Châu Số 1', để các vị tiền bối nghĩ cách.

Chúng ta đã cố hết sức rồi." Tô Thị A Thập Lục gật đầu. "Tôi ra ngoài một lát." Tống Thư Hàng dứt lời, thân hình lấp lóe, xuất hiện tại hiện thế.

Sau khi hiện thân, hắn xuất hiện bên cạnh Công Đức Xà Mỹ Nhân, vị trí cánh tay phải của mình.

Tống Thư Hàng buông tay ra, thả Xích Tiêu ra.

Đồng thời, hình chiếu hoa sen kia tương liên với hắn, cuồn cuộn không ngừng chuyển hóa 'Cửu U Tà Năng' thành năng lượng, truyền vào Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng buông Xích Tiêu ra, Công Đức Xà Mỹ Nhân tiếp tay tóm lấy Xích Tiêu, giơ nó lên cao, dường như lại muốn nuốt nó vào. "Này, đừng nuốt ta nữa, cô biểu diễn nuốt kiếm đến nghiện rồi hả?

Hơn nữa, ta cũng đến lúc phải rời đi rồi, chúng ta hữu duyên tái kiến." Xích Tiêu nói.

Nó mới vừa nói xong, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã bày ra tư thế nuốt kiếm tiêu chuẩn, đầu ngửa lên, liền nuốt Xích Tiêu xuống.

Xích Tiêu: "Đáng ghét, đã bảo đừng có nuốt ta...

A a a." Sau đó, liền không còn động tĩnh gì nữa.

Tống Thư Hàng: "......" Cuối cùng, hắn đưa mắt nhìn về phía Thạch Cự Nhân vẫn đang ở hình thức cá mặn phía xa. "Xích Tiêu đạo hữu, chúng ta có muốn làm thêm một đao 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', tặng cho gã không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thạch Cự Nhân trên người vẫn bị Thiên Hỏa quấn thân, nếu hiện tại tặng thêm cho gã một đao 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' uy lực giống như vừa rồi, tuyệt đối có thể cho gã sướng lên trời. [Với trạng thái hiện tại của ta, vung ra trảm kích cường đại thì không thành vấn đề, nhưng muốn phối hợp với cậu vung ra 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' lần nữa, cần một chút thời gian khôi phục.] Xích Tiêu Kiếm nói.

Trải nghiệm "người là dao thớt, ta là cá thịt" khiến người khổng lồ đá tuyệt vọng tột độ.

Hắn hiện tại đang trong trạng thái bị thiên hỏa quấn thân, nếu Tống Thư Hàng bồi thêm một phát "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" cấp chín nữa thì đúng là lấy mạng hắn.

Tống Thư Hàng lại hỏi: "Vậy cần bao lâu chúng ta mới có thể sử dụng lại 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'?" Nếu thời gian quá dài, Tống Thư Hàng chỉ có thể chọn cách mau chóng chạy trốn.

Nếu không, đợi người khổng lồ đá khôi phục từ cấm cố thuật của Vân Tước Tử, hắn đứng dậy thì một mình chấp mười người cũng được.

Thời gian chính là sinh mệnh. "Lâu hơn ngươi tưởng tượng đấy." Xích Tiêu trả lời.

Người khổng lồ đá đang trong trạng thái "cá mắm" lập tức mắt sáng lên, hắn bắt đầu liều mạng xung kích phong ấn trong cơ thể.

Tống Thư Hàng: "..." Phải chạy sao?

Nhưng chạy trốn là hạ sách, đối phương là đại năng Trường Sinh Giả còn sống sờ sờ, chỉ cần một ý niệm là có thể vượt qua không gian trực tiếp đến bên cạnh hắn.

Trừ phi trốn mãi trong Thế giới Hạch Tâm hoặc bí cảnh tương tự, bằng không chạy xa đến đâu cũng vô nghĩa. "Đúng rồi, Xích Tiêu đạo hữu, ngươi có thể liên hệ với Xích Tiêu Tử đạo trưởng không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nói thật... tên người khổng lồ đá này đâu phải do Tống Thư Hàng chủ động chọc vào, chỉ vì hắn tình cờ học được Hỏa Diễm Đao nên mới bị người khổng lồ đá giận cá chém thớt.

Cái nồi này bản thân chính là của Xích Tiêu Tử đạo trưởng mà.

Người chém thương người khổng lồ đá là Xích Tiêu Tử đạo trưởng, người khiến người khổng lồ đá chịu khổ sở vì thiên hỏa vẫn là Xích Tiêu Tử đạo trưởng, kẻ mà người khổng lồ đá oán hận nhất cũng vẫn là Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Từ đầu đến cuối, Tống Thư Hàng chỉ là một người qua đường Giáp vô tội. "Để ta thử xem, nhưng ta cũng không chắc có liên hệ được với Xích Tiêu Tử hay không.

Dạo gần đây hắn không biết đang làm cái trò gì, liên lạc mười lần thì chín lần không thông." Xích Tiêu Kiếm nói.

Sau đó, nó lại nói với Công Đức Xà Mỹ Nhân: "Này, thả ta ra trước được không?

Ta cảm giác ở bên ngoài thì sóng tín hiệu sẽ tốt hơn một chút." Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, bất động.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Sau đó, nó bắt đầu im lặng liên hệ với Xích Tiêu Tử.

Khoảng ba nhịp thở sau, nó kết nối thành công với Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Chương 1270

[Có việc gì?] Xích Tiêu Tử đạo trưởng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm trả lời: [Qua đây thu dọn một lão đối thủ.] [Đang bận.] Xích Tiêu Tử đạo trưởng đáp.

Xích Tiêu Kiếm: [Còn không mau tới thì ngươi chuẩn bị nhặt xác cho ta đi.] [Không sao, chỉ cần thi thể còn đó, ta có thể đúc lại ngươi.] Xích Tiêu Tử nói.

Xích Tiêu Kiếm: [......] Nói thì nói vậy, Xích Tiêu Tử đạo trưởng vẫn bắt đầu khóa tọa độ của "Xích Tiêu Kiếm", chuẩn bị mở ra cánh cổng không gian: [Cụ thể đã xảy ra chuyện gì?

Tóm tắt cho ta chút coi.] Xích Tiêu Kiếm dùng tốc độ nhanh nhất thuật lại sự việc vừa xảy ra cho Xích Tiêu Tử đạo trưởng. [Ra là thế.] Xích Tiêu Tử gật đầu: [Ta tới ngay.] Chỉ khoảng hai nhịp thở sau, trong hư không có một cánh cổng không gian mở ra.

Đồng tử người khổng lồ đá co rút lại.

Xích Tiêu Tử, lão già lông tạp kia vẫn tới rồi.

Cổng không gian mở ra, một cánh tay phải từ trong đó thò ra, bàn tay nắm lại thành quyền.

Chỉ có một cánh tay phải...

Bản thể Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại không ra mặt.

Cánh tay phải sau khi hiện thân liền trực tiếp đấm về phía người khổng lồ đá. "Xích Tiêu Tử lão già lông tạp!" Lúc này, người khổng lồ đá cuối cùng cũng giải khai được một phần cấm cố, hắn mở miệng gầm lên giận dữ.

Đúng lúc này, tay phải của Xích Tiêu Tử đạo trưởng xòe ra, lộ ra một tấm phù văn trong lòng bàn tay.

Bốp!

Phù văn dán lên người tên khổng lồ đá, hóa thành từng tầng lưới lớn, lại là một loại thủ pháp cấm cố, trực tiếp chụp lấy người khổng lồ đá.

Tiếp đó, tay phải túm lấy lưới lớn, hơi nâng lên, nhấc bổng người khổng lồ đá lên không trung, quay về cánh cổng không gian. "Thả ta ra!

Có giỏi thì đợi ta hồi phục, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp!" Người khổng lồ đá gầm thét liên hồi.

Nhưng cánh tay phải kia chỉ phấn lực vung lên, ném người khổng lồ đá vào trong cổng không gian.

Sau khi giải quyết xong người khổng lồ đá, tay phải lại quay sang nhóm Tống Thư Hàng, dựng hai ngón tay lên, làm dấu tay hình chữ "V".

Tiếp theo, tay phải quay về cổng không gian. "Này, đợi đã.

Mang ta về với!" Trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân, Xích Tiêu Kiếm hét lớn.

Giữa không trung, tay phải lại nhắm vào Xích Tiêu Kiếm, làm dấu tay "OK". "Ngươi có ý gì hả?" Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Tay phải lại đổi ngón tay, nó dựng ngón cái về phía Xích Tiêu Kiếm.

Đây là ý bảo "cố lên" à?

Sau đó, tay phải liền chui tọt về cổng không gian.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Người khổng lồ đá bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng mang đi, đối với hắn mà nói là một kết cục khá tốt.

Người khổng lồ đá nãi là đại năng tu vi Trường Sinh Giả, Tống Thư Hàng không thể nhốt hắn vào Thế giới Hạch Tâm giống như giam vị Tôn Giả thất phẩm kia được.

Nhốt người khổng lồ đá vào Thế giới Hạch Tâm chẳng khác nào dẫn sói vào nhà.

Mà một khi người khổng lồ đá thoát khỏi cấm cố, Tống Thư Hàng sẽ phải đối mặt với nguy cơ bị một vị đại năng Trường Sinh Giả đột nhiên xuyên qua không gian đến sau lưng tung một đòn chí mạng bất cứ lúc nào.

Xích Tiêu Kiếm nhanh chóng liên hệ lại với Xích Tiêu Tử: [Này này này, ý gì thế hả?

Mau mang ta về đi!] Nó không muốn tiếp tục bị Công Đức Xà Mỹ Nhân coi làm đạo cụ biểu diễn "nuốt kiếm" đâu. [Đang bận.] Xích Tiêu Tử trả lời. [Bận nữa cũng phải trả lời, còn không trả lời tin không ta tự bạo cho ngươi xem?] Xích Tiêu Kiếm giận dữ. [Được rồi.] Xích Tiêu Tử nói.

Xích Tiêu Kiếm: [......] Một lúc sau, Xích Tiêu Tử đạo trưởng trả lời: [Tạm thời bận xong rồi.

Ngươi cứ ở lại bên cạnh vị Tống tiểu hữu kia một thời gian đi, bảo hộ cậu ta chu toàn.

Vừa hay cũng coi như trả công cho việc vừa rồi đã thu được "con mồi" của Tống tiểu hữu.] Con mồi, tự nhiên là chỉ "người khổng lồ đá" đang bị cấm cố kia.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng vừa rồi coi như nhặt không được một "người khổng lồ đá" mang về nhà, theo lý thuyết đương nhiên phải trả cho Tống Thư Hàng chút thù lao. [Chỉ vì nguyên nhân này thôi á?] Xích Tiêu Kiếm hỏi. [Đó cũng là một phần nguyên nhân.

Sự thật là, mấy hôm trước có một vị tiền bối tìm tới cửa, nói chuyện với ta một lúc.

Trong lúc đó, ngài ấy có nhắc tới vị "Tống tiểu hữu" này với ta, rồi lại nói thêm vài chuyện khác.

Tóm lại, ngươi cứ ở lại bên cạnh "Tống tiểu hữu" này trước, bảo vệ sự an toàn cho cậu ta.

Nếu có cơ hội thì chỉ điểm cậu ta "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" một chút.

Đương nhiên, không cưỡng cầu, tùy duyên đi.

Qua một thời gian nữa ta sẽ đón ngươi về.] Xích Tiêu Tử đạo trưởng đáp.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Quá tùy tiện rồi đấy? *** Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Thi cùng với Tiểu Thải men theo đường cũ đi xuống chân núi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bay sau lưng Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm thì đang ở trong cơ thể cô nàng.

Đi đến lưng chừng núi, khi đi qua vị trí vốn là "Cánh cổng kết giới", nhóm Tống Thư Hàng cảm thấy trước mắt tối sầm lại. "Trời tối rồi?" Tống Thư Hàng nhìn lên bầu trời.

Lúc này bên ngoài, màn đêm đã buông xuống.

Sắc trời đêm nay rất đẹp.

Trong bầu trời đêm, muôn vàn vì sao lấp lánh, khiến người ta có cảm giác thi hứng dâng trào.

Giữa ngàn sao, một vầng trăng tròn treo cao, tỏa ra ánh trăng nhu hòa, giống như bức tranh tuyệt đẹp nhất.

Quả thật là trăng tròn như họa, trời đêm như thơ. "Không ngờ đã đến giờ này rồi." Tống Thư Hàng nói.

Hắn vốn định hôm nay dẫn Thông Nương đến nơi sinh ra của cô nàng, nhanh chóng xử lý kho báu ẩn giấu ở đó.

Sau đó nếu còn sớm thì còn kịp về thành phố Văn Châu một chuyến, về quê thăm ba mẹ, dù sao cũng là Tết Trung Thu mà.

Tiếc là người tính không bằng trời tính.

Bọn họ vừa từ kết giới trên đỉnh núi đi ra, bên ngoài đã trăng sao đầy trời, màn đêm đã sâu. "Đúng rồi, Thập Lục, Thi, Trung Thu các cô có muốn về nhà xem sao không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu, nói: "Tuổi thọ của tu chân giả cực kỳ dài, mấy ngày lễ nhỏ của người thường, chúng ta không nhất định năm nào cũng ăn mừng." Thi: "Bên ta cũng vậy." "Cũng đúng." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn lại quay đầu nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân... hay đúng hơn là Xích Tiêu Kiếm trong bụng cô nàng.

Bởi vì vừa nhớ tới Thông Nương, hắn liền nhớ tới một vấn đề. "Phải rồi, Xích Tiêu đạo hữu, khối tinh thể màu đỏ đào được dưới rễ Thông Nương rốt cuộc có tác dụng gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Khối tinh thể đó hiện đang bị Tống Thư Hàng thu vào Thế giới Hạch Tâm.

Thứ đó nhiệt độ cực cao, ngoại trừ Thông Nương ra, Tống Thư Hàng đều không thể tiếp cận.

Hiện tại, Thông Nương vẫn đang ở trong Thế giới Hạch Tâm, bám trên khối xích tinh đó không chịu xuống. "À, ngươi nói khối xích tinh đó hả.

Đó là tạo hóa Xích Tiêu Tử để lại cho tiểu Thông Nương, có thể giúp tiểu Thông Nương thoát thai hoán cốt, hóa xuất thể chất đặc thù [Yêu Khu]." Xích Tiêu Kiếm trả lời.

Về thể chất đặc thù, Tống Thư Hàng trước đây từng nghe Vũ Nhu Tử nhắc tới.

Tu sĩ sau khi đạt cảnh giới Nhị phẩm, nếu có kỳ ngộ, đại cơ duyên, có thể ngưng tụ thân thể của mình thành "thể chất đặc thù".

Đạo gia có "Tiên Thân", tương ứng Ma tu có Ma Thể, Phật tu có Phật Chủng, Nho môn có Nho Căn, Yêu tu có Yêu Khu.

Mỗi loại đều có hiệu quả khác nhau, đều có thể nâng cao tốc độ tu luyện, tăng cường uy lực pháp thuật hoặc chiến lực cận chiến.

Tuy nhiên muốn ngưng tụ Tiên Thân rất không dễ dàng, tiêu hao rất lớn, tỷ lệ thất bại càng là trên chín mươi phần trăm.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Vậy phải làm sao để Thông Nương sử dụng?" "Trồng nó lên đó là được." Xích Tiêu Kiếm nói.

Đơn giản vậy sao? "Đúng rồi, Thông Nương hiện tại rễ đang cắm trên Ngộ Đạo Thạch, Xích Tiêu đạo hữu có cách nào di dời cô nàng ra không?

Rồi trồng cô nàng lên khối xích tinh đó?" Tống Thư Hàng hỏi, tốt nhất là có thể nhân cơ hội gỡ Thông Nương khỏi Ngộ Đạo Thạch.

Xích Tiêu Kiếm: "Đợi thực lực của nó mạnh lên, nó sẽ tự mình bò ra khỏi Ngộ Đạo Thạch được.

Ngoài ra, bây giờ vẫn chưa thể trồng nó lên xích tinh, cảnh giới của nó quá yếu." "Cảnh giới quá yếu?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi:

"Đã vậy, tại sao Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại báo mộng nhắc nhở Thông Nương, bảo cô nàng đến nơi sinh ra?" "Cái nồi này Xích Tiêu Tử nhà ta không cõng nhé." Xích Tiêu Kiếm nói: "Ai mà ngờ được, hơn ba trăm năm trôi qua rồi mà Thông Nương vẫn chỉ có thực lực Nhị phẩm?

Theo dự tính của chúng ta, thời gian ba trăm năm đủ để nó tấn thăng Ngũ phẩm rồi." Tống Thư Hàng: "..." Cũng phải, nói đến tu luyện thì Thông Nương đúng là hơi phế thật. "Nói cách khác, phải đến cảnh giới Ngũ phẩm mới có thể trồng Thông Nương lên xích tinh được sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm đáp: "Cũng không nhất định cần Ngũ phẩm, cảnh giới Tứ phẩm là có thể di dời rồi.

Hiện tại thì cứ để nó ở cạnh khối xích tinh đó tu luyện nhiều vào, có lợi cho nó." Tống Thư Hàng thầm gật đầu, vậy thì đợi Thông Nương lên Tứ phẩm rồi tính tiếp. "À, khối xích tinh kia dường như mang thuộc tính hỏa diễm?

Chương 1271

Vậy đến lúc đó Thông Nương ngưng tụ ra 'Yêu Khu' chẳng lẽ cũng sẽ là thuộc tính Hỏa?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Chắc chắn rồi." Xích Tiêu Kiếm nói.

Mắt Thi sáng lên: "Cọng hành lá bốc lửa?" Tống Thư Hàng: "..." Một cọng hành lá đang cháy hừng hực sao?

Giàu tính hình tượng thật.

Nhóm người vừa đi vừa nói chuyện, rất nhanh liền về đến vị trí chân núi.

Chính là khu vực trồng đầy nhân sâm, linh chi và các loại đại bổ chi vật kia. "Mấy cây nhân sâm, linh chi này có thể hái không?" Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi. "Không thành vấn đề, có điều... mấy trăm năm nay, dược lực bên trong nhân sâm, linh chi trồng ở nơi này đã bị kết giới đại trận hấp thu toàn bộ rồi.

Nói cách khác, hiện tại giá trị dược dụng của chúng cũng chỉ tương đương củ cải trắng thôi, nếu ngươi thực sự muốn thì cứ hái một ít gọt vỏ ăn cũng chả sao." Xích Tiêu Kiếm trả lời.

Tống Thư Hàng: "..." Suy nghĩ một chút, ý niệm hắn khẽ động, mở ra "Thế giới Hạch Tâm", cuốn đi một mớ nhân sâm, linh chi và các loại dược liệu ở đây, di dời chúng vào trong Thế giới Hạch Tâm.

Hắn muốn thử xem, sau khi di thực vào Thế giới Hạch Tâm, liệu đám dược liệu nhân sâm linh chi này có thể hồi phục hay không?

Nhân vật chính mang theo một tiểu thế giới bên người chẳng phải đều chơi theo kịch bản này sao. ...

Mấy người rời khỏi Linh Sơn.

Sau lưng Tống Thư Hàng còn có rễ sen đâm vào hư không, xuyên việt không gian, kết nối với luồng Cửu U Tà Năng trên đỉnh núi. "Mấy giờ rồi?" Tống Thư Hàng hỏi. "Mười giờ tối." Thi nhìn đồng hồ, trả lời.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn vầng trăng sáng trên bầu trời.

Không kìm được, trong đầu hắn lại nhớ tới "Quẻ thượng thượng" của Đồng Quái tiền bối.

Đêm trăng tròn vẫn chưa qua, nói cách khác, hắn vẫn rất có khả năng bị Đông Qua Thánh Quân tóm được, ấn xuống đất tẩn cho một trận tơi bời...

Đồng thời chuyện này còn sẽ truyền khắp cả giới tu luyện. "Xích Tiêu đạo hữu, khi nào ngươi mới có thể phối hợp với ta sử dụng lại 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Tính toán thời gian, khoảng một tiếng nữa là được." Nghe vậy, trong lòng Tống Thư Hàng yên tâm hơn chút.

Xích Tiêu Kiếm xem ra không có ý định rời đi...

Cho nên, nếu lúc này Đông Qua Thánh Quân tới, muốn đại chiến một trận với hắn, nói không chừng hắn có thể mượn dùng "Xích Tiêu Kiếm", thôi phát "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao".

Xích Tiêu Kiếm hỏi: "Ngươi lại muốn đi chém ai?" "Không nhất định, xem tên kia tối nay có tới tìm ta hay không đã." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Được, đến lúc đó muốn chém người thì báo ta một tiếng.

Ta sẽ dạy kèm miễn phí tại hiện trường cho ngươi một lần, chỉ đạo ngươi tiến thêm một bước học tập Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, chiêu này ta khoái lắm." Tống Thư Hàng: "..." Ngay từ đầu hắn đã muốn cà khịa rồi, Xích Tiêu Kiếm là kiếm mà nhỉ?

Nhìn ngang nhìn dọc đều là kiếm, tại sao nó chém ra lại là đao khí.

Hơn nữa còn cứ khoái chiêu đao pháp Phần Thiên Hỏa Diễm Đao này?

Điểm kỹ năng cộng hơi bị lệch rồi. *** Bên kia.

Tại một nơi không xa Linh Sơn chỗ nhóm Tống Thư Hàng đang đứng, có một đám người đang chậm rãi tiếp cận.

Người đi đầu mặc áo khoác có mũ trùm đầu, lại có mái tóc ngắn màu vàng lộ ra từ trong mũ.

Hắn dáng người cao lớn, sở hữu đôi mắt xanh biếc, ngũ quan lập thể, khuôn mặt cương nghị, đây là một khuôn mặt soái ca phương Tây chuẩn men.

Chính là Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh - Đông Qua Thánh Quân.

Sau lưng hắn, có mấy tu sĩ vác theo đủ loại thiết bị quay phim tiên tiến và các loại pháp khí nhiếp ảnh, mỗi người đều có tu vi cấp bậc Tứ phẩm trở lên.

Những tu sĩ Tứ phẩm này chính là phóng viên của vài kênh nổi tiếng trong giới tu luyện giả như Tu Sĩ Nhật Báo, Trung Tâm Tin Tức Thiên Cơ, Đài Phát Thanh Thần Cương Tu Sĩ, Kênh Thánh Điện, Trung Tâm Mạng Lưới Phù Thủy, v.v... "Xin hỏi Đông Qua Thánh Quân, ngài thật sự từ bỏ trận chiến đêm trăng tròn với Bá Tống Huyền Thánh sao?" Một nam tử tóc nâu hỏi, hắn là phóng viên của "Kênh Thánh Điện".

Đông Qua Thánh Quân khẽ gật đầu: "Đúng vậy." Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo nhân cơ hội hỏi: "Xin hỏi, Đông Qua Thánh Quân, vì sao ngài lại đột nhiên từ bỏ trận chiến đêm trăng tròn với Bá Tống Huyền Thánh?

Là do Bá Tống Huyền Thánh đang bế quan, hay là Bá Tống Huyền Thánh không chịu ứng chiến?" Đông Qua Thánh Quân lắc đầu: "Không phải như vậy.

Sở dĩ từ bỏ trận chiến đêm trăng tròn với Bá Tống Thánh Quân là vì hồi sáng nay... ta đã gặp Bá Tống Huyền Thánh một lần.

Vốn dĩ ta còn định chính thức ước chiến với Bá Tống Huyền Thánh.

Nhưng sau khi Bá Tống Huyền Thánh triển lộ cho ta thấy một môn pháp thuật độc môn của ngài ấy, ta biết hiện tại ta thực sự không bằng ngài ấy." Đông Qua Thánh Quân thẳng thắn trả lời.

Trong lòng hắn cũng rất tuyệt vọng, cả trăm quả bom nguyên tử Thiên Kiếp cộng với số lượng đông đảo bom khinh khí Thiên Kiếp, lại thêm cái pháp thuật không gian quỷ dị kia của Bá Tống Thánh Quân, cái [Pháp thuật] này thực sự không có lời giải.

Quan trọng nhất là, số lượng này chỉ là một phần trong kho tàng khổng lồ của Bá Tống Thánh Quân, ngài ấy còn có thể lấy ra càng nhiều bom nguyên tử Thiên Kiếp và bom khinh khí Thiên Kiếp hơn nữa.

Khi đối mặt với Bá Tống Thánh Quân, Đông Qua Thánh Quân luôn có loại ảo giác của người chơi cày cuốc khổ bức đối mặt với đại gia nạp tiền (khắc kim ngoạn gia).

Muốn gánh được nhiều bom nguyên tử, bom khinh khí Thiên Kiếp như vậy, trừ phi bản thân hắn nâng cảnh giới lên Huyền Thánh đỉnh phong, lấy Phòng Ngự Chi Đạo của hắn mới có thể gánh được vụ nổ đáng sợ đó oanh kích.

Phóng viên Trung Tâm Tin Tức Thiên Cơ kinh ngạc nói: "Bá Tống Huyền Thánh đáng sợ như vậy sao?" Chỉ một cái pháp thuật đã có thể khiến Đông Qua Thánh Quân ngoan ngoãn nhận thua? "Theo một ý nghĩa nào đó, ngài ấy còn đáng sợ hơn cả một số Huyền Thánh lão bài." Đông Qua Thánh Quân nói: "Cho nên, ta thà đối mặt với Huyền Thánh lão bài cũng không muốn đối mặt với Bá Tống Thánh Quân." Các vị phóng viên thi nhau ghi chép vào sổ tay, đây chính là tin tức giật gân.

Bá Tống Huyền Thánh thần bí, chỉ lộ một chiêu đã giữ vững địa vị Thiên Niên Đệ Nhất Thánh của mình. "Vậy xin hỏi, người mà Đông Qua Thánh Quân ngài muốn khiêu chiến tối nay đã đổi thành vị nào?" Phóng viên Trung Tâm Mạng Lưới Phù Thủy lên tiếng hỏi. "Tối nay người ta muốn khiêu chiến là một vị Huyền Thánh lão bài, ngài ấy thành thánh từ một ngàn ba trăm năm trước, thực lực hiện nay có thể nói là thâm sâu khó lường.

Thậm chí, ta cũng không xác định ngài ấy liệu đã bước vào cảnh giới Cửu phẩm hay chưa.

Vốn dĩ, ta định sau khi khiêu chiến xong Bá Tống Thánh Quân, tích lũy được lòng tin nhất định rồi mới tới khiêu chiến vị này." Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Nói xong, hắn hít sâu một hơi, tiếp tục: "Ngài ấy là người ta ngưỡng mộ nhất, danh hiệu của ngài ấy chắc mọi người đều có hiểu biết, thánh danh của ngài ấy là [Cật Qua Thánh Quân - Thánh Quân Ăn Dưa]." "Cật Qua Thánh Quân?" Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo nhanh chóng lục lọi trong đầu mình.

Gần ngàn năm nay, các Huyền Thánh thành thánh đều được các môn các phái ghi chép lại.

Đặc biệt là mấy vị Huyền Thánh cuối cùng của thiên niên kỷ trước, mọi người đều nghe tên quen mặt.

Thế nhưng, mọi người lật tung ký ức cũng không có tình báo về vị

"Cật Qua Thánh Quân" này.

Là ghi chép của bọn họ có sai sót?

Hay là Đông Qua Thánh Quân nhớ nhầm? "Đông Qua Thánh Quân, ngài xác định thánh danh của vị đó là 'Cật Qua Thánh Quân' sao?" Phóng viên Trung Tâm Tin Tức Thiên Cơ hỏi.

Đông Qua Thánh Quân khẳng định gật đầu: "Không sai, chính là cái tên này.

Hôm nay chính ngài ấy hẹn ta đến đây, tiến hành một trận tỷ thí với ngài ấy.

Ngài ấy nói muốn đích thân thử nghiệm Phòng Ngự Chi Đạo của ta." Các vị phóng viên mặt đầy dấu chấm hỏi, chẳng lẽ thật sự là tình báo của bọn họ không đủ, chưa thu thập được thông tin về vị "Cật Qua Thánh Quân" này?

Nhưng không đúng nha, Bát phẩm Huyền Thánh đều sẽ có "Nhân Tiền Hiển Thánh".

Cho nên, tình báo liên quan đến Tân Huyền Thánh, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới không thể nào bỏ sót được mới đúng.

Có khi nào Đông Qua Thánh Quân là người nước ngoài, năm đó khẩu âm không chuẩn nên dịch âm sinh ra hiểu lầm về thánh hiệu không?

Chân danh của vị "Cật Qua Thánh Quân" này có thể là "Xích Quải Thánh Quân", hoặc dứt khoát là âm dịch sang tiếng mẹ đẻ của Đông Qua Thánh Quân xong mới chuyển đổi ra ý nghĩa "Cật Qua"? [Nhưng mặc kệ thế nào, chỉ cần lát nữa tận mắt nhìn thấy vị "Cật Qua Thánh Quân" kia là chân tướng sẽ rõ ràng.] Mấy vị phóng viên nhìn nhau, gật đầu nói.

Tuy rằng tin tức lớn tối nay là "Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh VS

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh" không còn nữa, nhưng "Tân thế hệ Huyền Thánh Đông Qua Thánh Quân VS Lão bài Huyền Thánh Cật Qua Thánh Quân" cũng là một vở kịch hay.

Linh hồn hóng hớt của các vị phóng viên đã bùng cháy lên rồi.

Dưới sự dẫn dắt của Đông Qua Thánh Quân, cả đám phóng viên đi thẳng tới Linh Sơn. ...

Mà đồng thời, Tống Thư Hàng đang dẫn theo Thi, Tô Thị A Thập Lục, Tiểu Thải cùng Công Đức Xà Mỹ Nhân bước ra khỏi đại kết giới dưới chân núi Linh Sơn. "Tống sư huynh, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Thi tò mò hỏi.

Cô bé cảm giác tối nay quá kích thích, chỉ là thay Thông Nương đào cái kho báu mà lại gặp phải Trường Sinh Giả đột kích.

Tiếc là chân diện mục của vị Trường Sinh Giả này ẩn trong người khổng lồ đá, không biết trông như thế nào.

Sau đó còn có cảnh Tống sư huynh thao túng "Công Đức Xà Mỹ Nhân" mượn nhờ Xích Tiêu Kiếm đại chiến với một vị đại năng thần bí khác.

Không những kích thích, mà sau khi liên tục bàng quan mấy trận đại chiến, trong lòng Thi cũng có thêm rất nhiều lĩnh ngộ.

Bàng quan trận chiến giữa các đại năng cũng là một loại phúc duyên, chỉ đứng sau việc đại năng khai đàn giảng pháp.

Ở bên cạnh Tống sư huynh, vừa kích thích lại vừa có thể thăng cấp, thỉnh thoảng còn được ăn Tiên Trân Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, thật là tuyệt vời.

Tiếc là... tin tức cô bé thành công vượt Long Môn tấn thăng Nhị phẩm đã truyền về sư môn.

Ước chừng không bao lâu nữa sư môn sẽ phái người đón cô bé về.

Trong lòng Thi thật sự có chút không nỡ.

Nếu được ở bên cạnh Tống sư huynh mãi thì sướng biết mấy, chơi bời và tấn cấp đều không chậm trễ.

Tống Thư Hàng nhìn lên bầu trời: "Hay là đi cùng ta đến thành phố Văn Châu một chuyến nhé?" Tô Thị A Thập Lục hơi khựng lại, sau đó nói: "Ta không thành vấn đề." "Sư phụ đi đâu con đi đó." Tiểu Thải nói. "Sư huynh đi đâu ta theo đó." Thi híp mắt nói.

Đang nói chuyện, đột nhiên trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động: "Có người tới, hơn nữa... kẻ đến không có thiện ý." Thánh Ấn của hắn nảy sinh cảm ứng, đối phương là Huyền Thánh mang theo Thánh Ấn trong người.

Hơn nữa, trong Thánh Ấn của đối phương truyền đến một luồng chiến ý lẫm liệt.

Chương 1272

Đậu má, không phải là Đông Qua Thánh Quân đấy chứ?

Chẳng lẽ hắn đã nhìn thấu "Răn đe hạt nhân" của ta, sau đó ngàn dặm xa xôi tìm tới tận cửa?

Thế thì cũng nhanh quá rồi.

Đau đầu.

Tuy rằng "Xích Tiêu Kiếm" đã nhận lời Tống Thư Hàng có thể trợ giúp hắn thi triển "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao", nhưng Xích Tiêu Kiếm hiện tại vẫn chưa hồi phục, tính toán thời gian thì nó còn cần gần năm mươi phút nữa mới có thể giúp Tống Thư Hàng một tay.

Đông Qua Thánh Quân này cũng biết chọn thời gian quá nhỉ. "Không phải là Đông Qua Thánh Quân chứ?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Mười thì có đến tám chín phần." Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật. "Có cần lánh mặt trước không?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Đông Qua Thánh Quân đã dám tìm tới cửa, khẳng định là đã tìm ra biện pháp đối phó với "Răn đe hạt nhân", hoặc là đã nhìn thấu sự thật "Răn đe hạt nhân" chỉ là con hổ giấy. "Chạy trời không khỏi nắng, với tính cách lằng nhằng của tên Đông Qua Thánh Quân này, hôm nay trốn hắn thì ngày mai hắn nhất định vẫn sẽ tìm tới cửa.

Cứ xem tình hình thế nào đã." Tống Thư Hàng nói.

Cái tính cách bám người của Đông Qua Thánh Quân nếu mà ở trên người một tiên tử thì đó là tiểu yêu tinh mài người, có phong vị riêng.

Nhưng ở trên người một gã đàn ông vai u thịt bắp thì quả là khiến người ta đau trứng.

Cho nên, cứ xem tình hình trước đã.

Thật sự không được thì cứ câu giờ với hắn một tiếng đồng hồ, sau đó cho Đông Qua Thánh Quân nếm một phát "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao". ...

Bên kia. "Tới rồi, chính là phía trước." Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói: "Cật Qua Thánh Quân từng nói ngài ấy sẽ đợi ta trên Linh Sơn.

Lát nữa khi ta chiến đấu với Cật Qua Thánh Quân, chư vị lùi lại một chút, tránh bị cuốn vào phạm vi chiến đấu của chúng ta." "Thánh Quân yên tâm, trong lòng chúng tôi tự có chừng mực." Các phóng viên giới tu luyện thi nhau gật đầu đáp.

Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo lại tò mò hỏi: "Đông Qua Thánh Quân, đối mặt với vị [Cật Qua Thánh Quân] kia, ngài có phần thắng không?" "Nói thật, ta đến một phần thắng cũng không có." Đông Qua Thánh Quân nói: "Nhưng không sao, chiến đấu với ngài ấy không quan trọng thắng thua.

Ta vì muốn chứng minh Phòng Ngự Chi Đạo của ta với ngài ấy, cho nên dù có thua, chỉ cần chứng minh được Phòng Ngự Chi Đạo của ta là đúng đắn thì đã đủ rồi." Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo gật đầu.

Đông Qua Thánh Quân ngẩng đầu nhìn trời.

Sắc trời đêm nay rất đẹp, trăng tròn sáng tỏ, ngàn sao vây quanh.

Có điều, thể tích của trăng tròn vẫn hơi nhỏ một chút.

Trong lúc suy tư, Đông Qua Thánh Quân lấy ra cái phông nền trăng tròn mà mình đã chuẩn bị từ trước, đưa tay đẩy một cái, thả nó ra ngoài.

Cái phông nền trăng tròn này sau khi thả ra có thể khiến trăng tròn trên bầu trời trông to hơn gấp đôi.

To hơn, tròn hơn, sáng hơn.

Bối cảnh như vậy mới thích hợp cho trận chiến tiếp theo giữa hắn và Cật Qua Thánh Quân.

Ngoài ra... thả cái phông nền trăng tròn này ra cũng là hắn đang báo cho "Cật Qua Thánh Quân" biết hắn đã tới rồi, tiếp theo có thể bắt đầu "Song Thánh đấu pháp". ...

Vầng trăng tròn khổng lồ hiện ra. "Tới rồi!" Đông Qua Thánh Quân nói, hắn cảm ứng được trên Linh Sơn có người đang xuống núi.

Trên người kẻ đó có khí tức của "Thánh Ấn".

Xem ra Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa tấn thăng Kiếp Tiên.

Trong lòng Đông Qua Thánh Quân thầm thở phào nhẹ nhõm, như vậy lát nữa quyết đấu, ít nhất hắn còn có thể phản kháng một chút, không đến mức vừa ra trận đã bị "bán hành".

Đang suy tư, đột nhiên...

Đông Qua Thánh Quân sững sờ.

Nhìn từ xa, chỉ thấy trên Linh Sơn có một thiếu niên lang hiện thân.

Thiếu niên tóc dài ngang lưng, bay trong gió, ngũ quan coi như tinh xảo, vẻ mặt hòa thiện.

Hắn không có tay trái, nhưng tay trái của hắn không phải bị đứt.

Thông qua một loại cảm ứng ngẫu đứt tơ còn liền có thể xác định, tay trái của thiếu niên đang ở một dị không gian xa xôi.

Sau lưng thiếu niên có một tôn Công Đức Chi Quang cụ hiện hóa toàn thân màu vàng kim đi sát theo sau.

Công Đức Chi Quang kia hóa thành hình dạng xà nữ, mỗi cử động của cô ta đều có ánh sáng công đức nhàn nhạt bao phủ lấy thiếu niên. "Bá Tống Thánh Quân..." Biểu cảm trên mặt Đông Qua Thánh Quân hơi cứng lại.

Kịch bản này không đúng nha, lúc này xuất hiện chẳng phải nên là Cật Qua Thánh Quân sao?

Tại sao Bá Tống Thánh Quân lại xuất hiện ở đây?

Chính chủ Cật Qua Thánh Quân đâu rồi?

Đậu má, khoan đã, có một vấn đề lớn.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh ở đây, vậy hành động vừa rồi của hắn chẳng phải biến thành lại khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh lần nữa sao?

Đông Qua Thánh Quân lập tức nhớ tới đầy trời bom nguyên tử và bom khinh khí Thiên Kiếp, óc bắt đầu đau nhức.

Mà ở sau lưng Đông Qua Thánh Quân, các phóng viên giới tu luyện mắt sáng rực lên - bọn họ ngửi thấy mùi của tin tức lớn. ...

Tống Thư Hàng đứng trên cao, cũng nhìn về phía Đông Qua Thánh Quân từ xa.

Lúc này Đông Qua Thánh Quân đã hiện ra bộ mặt thật, hơn nữa không còn áp chế "Thánh Ấn" của bản thân, đồng thời khi nhìn thấy hắn, liền có thể biết thánh danh của hắn là "Đông Qua Thánh Quân". [Quả nhiên là Đông Qua Thánh Quân, thật là "bíp"...

Thôi, vẫn là "bíp" chính mình thì hơn.] Tống Thư Hàng thở dài. "Đông Qua đạo hữu, không ngờ ngươi lại chấp nhất như vậy." Tống Thư Hàng đứng trên cao nhìn xuống Đông Qua Thánh Quân: "Vậy thì, Đông Qua đạo hữu, ngươi đã tìm ra phương pháp đối phó với pháp thuật kia của ta rồi sao?" Giọng nói Tống Thư Hàng bình ổn, thông qua "Thánh Ấn" truyền đi xa, kèm theo uy nghiêm của "Huyền Thánh".

Khóe miệng Đông Qua Thánh Quân ẩn ẩn co giật.

Nếu ta tìm ra phương pháp đối phó chiêu nạp tiền kia của ngài thì đã không chọn chuyển sang chiến với "Cật Qua Thánh Quân" rồi.

Có điều, trước mặt bao người, Đông Qua Thánh Quân không thể biểu hiện quá hèn, dù sao hắn cũng là Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh, cho dù là nhận thua cũng phải thua có khí thế.

Đông Qua Thánh Quân lắc đầu: "Nói ra thật xấu hổ, ta khổ sở suy nghĩ từ sáng đến giờ vẫn không tìm ra phương pháp ứng đối pháp thuật kia của Bá Tống đạo hữu." [Tên này chưa nhìn thấu "Răn đe hạt nhân" của ta?

Vậy hắn còn tìm tới cửa làm gì?] Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Tuy nhiên, mặt hắn vẫn bình tĩnh, chậm rãi nói: "Vậy thì đạo hữu lại đến tìm ta vào đêm trăng tròn là có việc gì?" Đối phương thả một cái phông nền trăng tròn lên trời, phóng đại vầng trăng lên gấp ba lần, rõ ràng bày ra cái thế muốn khiêu chiến quyết đấu.

Chẳng lẽ tên này muốn dùng lời nói để ép hắn, buộc hắn từ bỏ thủ đoạn dùng "Răn đe hạt nhân", sau đó mới chiến?

Cảm giác với cái tính cách lằng nhằng của Đông Qua Thánh Quân, thật sự có khả năng sẽ bỏ công sức đạo diễn ra kịch bản như vậy lắm.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, Xích Tiêu Kiếm truyền âm nhập mật: [Tống tiểu hữu, người ngươi nói muốn đối phó trước đó chính là tôn Bát phẩm Huyền Thánh mới tấn thăng trước mắt này sao?] [Chính là hắn.] Tống Thư Hàng đáp. [Vậy thì lên đi, tuy ta chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng hiện tại hiệp trợ ngươi chém ra một đao Bát phẩm đỉnh phong, tiếp cận uy lực Cửu phẩm của "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" vẫn có thể làm được.

Hơn nữa, uy lực "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" ở trình độ này cũng dễ khống chế, sẽ không ngộ thương.] Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng vui vẻ.

Nói cách khác, hắn không cần câu giờ một tiếng nữa, bây giờ có thể trực tiếp rút kiếm, để ngọn lửa Phần Thiên càn quét hiện trường.

Lúc này, Đông Qua Thánh Quân thở dài, sau đó hắn đưa ra một quyết định. "Kỳ thực, chuyện tối nay là một sự hiểu lầm.

Ta ngàn dặm xa xôi chạy tới đây là để khiêu chiến tiền bối 'Cật Qua Thánh Quân', chứng minh Phòng Ngự Chi Đạo của ta với ngài ấy." Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: "..." Hóa ra là hiểu lầm, từ đầu tới cuối đều là ta tự mình đa tình.

Quê quá đi mất.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Cật Qua Thánh Quân là ai?

Lại trùng hợp thế, vị Cật Qua Thánh Quân kia cũng sống ở gần đây? "Có điều đã gặp Bá Tống đạo hữu, vậy ta có một yêu cầu quá đáng." Đông Qua Thánh Quân nghiêm túc nói: "Xin đạo hữu thưởng cho ta một phát 'bom nguyên tử Thiên Kiếp', để ta có cái đáy trong lòng trước khi khiêu chiến Cật Qua Thánh Quân." Tống Thư Hàng: "..." Tới rồi tới rồi, tin tức lớn tới rồi!

Các phóng viên của Trung Tâm Tin Tức Thiên Cơ, Đài Phát Thanh Thần Cương Tu Sĩ, Kênh Thánh Điện, Trung Tâm Mạng Lưới Phù Thủy đều mừng rỡ như điên.

Vốn tưởng tối nay lỡ mất vở kịch lớn "Thiên Niên Đệ Nhất Thánh VS Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh".

Không ngờ đi đường vòng một hồi, Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh vẫn cứ gân cổ lên đòi đối đầu với Đệ Nhất Thánh.

Có mấy vị phóng viên chĩa ống kính về phía Tống Thư Hàng và Đông Qua Thánh Quân, chuẩn bị mở livestream.

Duy chỉ có phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo là cứng đờ người: "Đợi đã... vừa rồi Đông Qua Thánh Quân nói là, xin Bá Tống Huyền Thánh cho một phát 'bom nguyên tử Thiên Kiếp'?" Hắn không nghe lầm chứ?

Bom nguyên tử Thiên Kiếp, là cái loại nổ ra đám mây hình nấm trong không gian Thiên Kiếp khi vị bạch y tu sĩ kia độ kiếp mấy hôm trước ấy hả?

Uy lực của thứ đó còn lớn hơn cả bom nguyên tử hiện thế.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh thực sự có thể phóng ra "bom nguyên tử Thiên Kiếp", vậy đám phóng viên bọn họ phải làm sao...

Phạm vi công kích của bom nguyên tử Thiên Kiếp cực rộng, bọn họ bây giờ chạy liệu còn kịp không? ...

Gan Tống Thư Hàng thầm đau, hắn không ngờ sự việc lại phát triển thành thế này.

Lấy "bom nguyên tử Thiên Kiếp" đi ném Đông Qua Thánh Quân?

Đừng đùa, bom nguyên tử Thiên Kiếp của hắn là hổ giấy, hơn nữa hắn còn muốn tiếp tục dùng chiêu "Răn đe hạt nhân" này đi lòe người trong tương lai nữa.

Chương 1273

Cho nên... nếu Đông Qua Thánh Quân không có ý định khiêu chiến, vậy thì trực tiếp từ chối đi.

Tống Thư Hàng mặt mũi bình tĩnh, chậm rãi nói: "Ta từ chối.

Uy lực của bom hạt nhân Thiên Kiếp trong lòng ngươi tự hiểu rõ.

Nếu ngươi thật sự muốn trải nghiệm uy lực của 'bom nguyên tử Thiên Kiếp', vậy đổi thời gian và địa điểm, chúng ta ra vũ trụ, hoặc là đến sa mạc hoang vu không người.

Nơi này là khu an cư, ta không muốn tạo ra hỗn loạn vô nghĩa." Đám phóng viên nghe đến đây, âm thầm gật đầu.

Bá Tống Huyền Thánh nói rất có lý... kích nổ vũ khí hạt nhân trong biên giới khu an cư, lỡ xảy ra chuyện gì không chừng lại dẫn đến chiến tranh thế giới lần nữa.

Nhưng trong đáy lòng, đám phóng viên lại có chút thất vọng.

Xem ra vở kịch lớn "Thiên Hạ Đệ Nhất Thánh VS Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh" mà họ mong chờ không đánh được rồi.

Lúc này, Đông Qua Thánh Quân trầm mặc hồi lâu, đột nhiên vui vẻ nói: "Vậy, Bá Tống đạo hữu, chúng ta có thể ra ngoài vũ trụ ngay bây giờ không?

Với thực lực của ngươi và ta, đi đến vũ trụ không tốn bao nhiêu thời gian.

Ngoài ra, chúng ta đều biết bom hạt nhân Thiên Kiếp rất quý giá, cho nên, nếu Bá Tống đạo hữu ngươi chịu nổ ta một phát, ta có thể trả thù lao tương xứng, tuyệt đối khiến ngươi hài lòng." Tới đi, nổ ta đi, không cần thương tiếc ta.

Nổ ta chết đi sống lại xong, ta còn sẽ trả thù lao hậu hĩnh nhé!

Tống Thư Hàng: "..." Một phút bất cẩn, hắn lại tự gài mình vào thế khó.

Chủ yếu hắn đâu phải Bát phẩm Huyền Thánh chân chính, lúc suy nghĩ sự việc, cho dù có cẩn thận đến đâu cũng không thể suy nghĩ từ góc độ của "Bát phẩm" được.

Bay ra vũ trụ, đối với Bát phẩm Huyền Thánh thì rất đơn giản.

Hơn nữa, cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Kiến nghị của Đông Qua Thánh Quân không có bệnh gì lớn.

Cho nên, phải hồi đáp Đông Qua thế nào đây? [Muốn chém người không?] Xích Tiêu Kiếm đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: [Được rồi, chém đi.] Đối phó với loại tiểu yêu tinh mài người như Đông Qua Thánh Quân...

à phi, hán tử mài người, nhất định phải giải quyết hắn trong một hơi, đừng để hắn có cơ hội lằng nhằng nữa.

Thế là Tống Thư Hàng bước lên một bước, trước tiên lắc đầu nói: "Hôm nay không được... hôm nay ta còn có việc.

Nhưng mà, đã Đông Qua đạo hữu muốn ấn chứng uy lực Phòng Ngự Chi Đạo của bản thân, vậy thì, ngươi và ta một chiêu định thắng bại, đỡ một đao của ta thế nào?" Đông Qua Thánh Quân nghe vậy, trước tiên là ngẩn ra, sau đó trong lòng vui mừng.

Đối với hắn, ăn một phát "bom nguyên tử Thiên Kiếp" của Bá Tống Huyền Thánh là hạ hạ sách.

Nếu có thể chiến chính diện một trận với Bá Tống Huyền Thánh, cho dù chỉ là một chiêu định thắng bại, cũng mạnh hơn nhiều so với việc ăn bom. "Cảm ơn Bá Tống đạo hữu, một chiêu là đủ rồi." Cả người Đông Qua Thánh Quân chấn động tinh thần. "Vậy chuẩn bị xong đi, Đông Qua đạo hữu.

Đao này của ta sẽ là đao mạnh nhất mà ta vung ra từ trước tới nay." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Xích Tiêu Kiếm đã nói, hiện tại nó có thể phối hợp với Tống Thư Hàng vung ra một đao có "Bát phẩm đỉnh phong", xét về uy lực thì còn đáng sợ hơn cả bom nguyên tử Thiên Kiếp, tuy không có phạm vi phá hoại lớn như bom nguyên tử, nhưng xét tương đối thì sức phá hoại tập trung hơn.

Đông Qua Thánh Quân hít sâu một hơi.

Hắn vén mũ trùm đầu lên, sau đó lấy ra một thanh đại kiếm vàng óng ánh, cắm dựng đứng trước mặt mình.

Sau đó, Đông Qua Thánh Quân vỗ một cái lên đại kiếm.

Một bộ áo giáp vàng rực rỡ hiện ra trên người hắn, trên bộ áo giáp vàng óng này ẩn ẩn hiện hiện lực lượng của [Ý Chí].

Ngoài áo giáp Ý Chí vàng kim, hai tay Đông Qua Thánh Quân nắm lấy cự kiếm, xé một cái!

Hai bên cạnh thanh đại kiếm vàng óng bắn ra hai tấm bảng sắt, đại kiếm biến ảo một hồi, trong nháy mắt hóa thành một tấm khiên khổng lồ...

Thứ này hóa ra không phải kiếm, là khiên chắn dạng nén.

Hai tay Đông Qua Thánh Quân cầm khiên, miệng niệm chú văn, sức mạnh Thánh Quang gia trì lên người hắn, cường hóa phòng ngự cho hắn, đồng thời dưới chân hắn hiện ra "Hào quang Thánh Kỵ Sĩ", tăng cường phòng ngự.

Cuối cùng, thân thể Đông Qua Thánh Quân hơi cong lại, cả người đều co rút sau tấm khiên khổng lồ.

Hai tay hắn nâng cự khiên, bày ra tư thế phòng ngự chuẩn mực.

Trong cơ thể hắn, "Huyền Năng" cấp bậc Huyền Thánh vận chuyển, mạ lên cho hắn một tầng thân thể kim cương.

Đồng thời, trên người hắn còn hiện ra từng cái minh văn dạng hình xăm.

Những hình xăm này là do công pháp Đông Qua Thánh Quân tu luyện hiển hóa ra, mỗi một loại minh văn đều có thể tăng cường kháng tính bản thân - kháng ngũ hành pháp thuật, kháng sát thương hệ nguyên tố, tăng cường phòng ngự vật lý, v.v...

Các loại kháng!

Khải Ý + Bản mệnh pháp khí cự khiên + Pháp thuật hệ Thánh Quang phương Tây phụ trợ + Hào quang Thánh Kỵ Sĩ + Bí pháp Kim Cương Thân đạo gia + Kháng lực minh văn phụ gia của bản thân công pháp.

Tất cả mọi thứ cấu tạo nên phòng ngự khiến người ta tuyệt vọng của Đông Qua Thánh Quân. "Tới đi, Bá Tống đạo hữu, ta đã chuẩn bị xong." Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Xích Tiêu Kiếm: [Khá lắm, tên Đông Qua Thánh Quân này quả thực đã phát huy "Phòng Ngự Nhất Đạo" đến cực hạn.

Cùng đẳng cấp cảnh giới, cho dù là ta cũng chưa từng thấy ai có phòng ngự mạnh hơn hắn.

Cho dù là hậu duệ tiên thú của tất cả các dòng máu Long Tử Bá Hạ cũng như tất cả các dòng máu Huyền Vũ mà ta từng gặp, về mặt phòng ngự đều không cực đoan như hắn.

Tên này, quả thực đã tẩu hỏa nhập ma trên con đường phòng ngự rồi.] [Chém có động không?] Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: [Động!

Tên này phòng ngự tuy mạnh, nhưng cảnh giới là vết thương chí mạng.

Nếu hiện tại hắn sở hữu cảnh giới khoảng Bát phẩm trung đoạn, chúng ta có khả năng gặm không nổi hắn, nhưng hắn không có.] [Chém động là được.] Tống Thư Hàng đáp.

Bên cạnh hắn, Thánh Ấn đã hiện ra, không ngừng gia tăng uy nghiêm cấp Huyền Thánh cho hắn.

Sau đó tay phải Tống Thư Hàng nâng lên, nói với Công Đức Xà Mỹ Nhân: "Kiếm lai!" Trong lúc nói, Tống Thư Hàng đang định bổ sung mệnh lệnh cho "Công Đức Xà Mỹ Nhân" - hắn hy vọng Công Đức Xà Mỹ Nhân có thể đứng đắn chút, lấy "Xích Tiêu" ra đặt vào tay hắn.

Có điều, còn chưa đợi hắn bổ sung mệnh lệnh trong lòng cho Xà Mỹ Nhân, cô nàng đã hành động rồi.

Cô nàng nhanh chóng bơi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, thân hình nghiêng một cái, tựa vào trong ngực Tống Thư Hàng như chim nhỏ nép vào người.

Tống Thư Hàng: "..." Tiếp đó, hai tay Công Đức Xà Mỹ Nhân nắm lấy tay phải Tống Thư Hàng, kéo tay phải của hắn về phía bụng dưới của mình. [Đến đây, hãy sử dụng sức mạnh của em đi ~~] Trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra một giọng nói ngọt ngào, loáng thoáng còn nghe được tiếng nhạc nền BGM trầm thấp - lại là trích lời thoại từ bộ phim truyền hình nào thế?

Khoảnh khắc tiếp theo, tay Tống Thư Hàng dung nhập vào bụng dưới của Công Đức Xà Mỹ Nhân...

Đương nhiên, đây chỉ là hình ảnh người ngoài nhìn thấy.

Sự thật là, giữa Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tống Thư Hàng bản thân là một thể.

Trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này kỳ thực cũng chẳng khác gì hình thức [Ba đầu sáu tay].

Tay hắn xuyên qua cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân, nắm lấy chuôi kiếm "Xích Tiêu".

Tiếp đó, hắn đưa tay kéo một cái, Xích Tiêu Kiếm được rút ra từ trong cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng sức ngửa ra sau, mái tóc vàng tung bay, sau đó thân thể cô nàng hóa thành các hạt công đức chi quang màu vàng kim, quay trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng. "Lại có thể lấy ra thần binh từ trong cơ thể Công Đức Xà Nữ, đây là pháp thuật gì?" Một vị phóng viên kinh ngạc nói. "Chẳng lẽ Công Đức Chi Quang còn có thể cụ hiện hóa thành lưỡi kiếm?" Một vị phóng viên khác nhanh chóng ghi chép vào sổ tay. "Công Đức Chi Quang của Bá Tống Huyền Thánh, lần nào cũng nằm ngoài dự đoán của mọi người.

Hồi trước lúc độ kiếp, hình thái Nữ Đế kia khiến chúng ta đến nay khó quên.

Không ngờ Nữ Đế còn có hình thái lưỡi kiếm." Lại có phóng viên lớn tuổi cảm thán.

Tiếc quá, Nữ Đế tuyệt thế như vậy lại là "Công Đức Chi Quang".

Nếu cô nàng là Nữ Đế tồn tại chân thực, nhất định sẽ trở thành ứng cử viên đạo lữ tốt nhất trong lòng các nam tu giới tu chân. ... "Các ngươi lùi lại chút đi, lát nữa đao pháp của ta phạm vi sẽ hơi lớn, khó khống chế, các ngươi ít nhất phải lùi ra khoảng một ngàn mét." Tống Thư Hàng khẽ vung Xích Tiêu Kiếm, nói với đám phóng viên bên dưới.

Chỉ khẽ vung một cái, trên Xích Tiêu Kiếm đã có ngọn lửa thôn thổ, đao khí tung hoành. "Ủa?

Đây là kiếm mà?" Đông Qua Thánh Quân và đám phóng viên nhìn chằm chằm "Xích Tiêu".

Nhìn ngang nhìn dọc thì đây đều là kiếm mà!

Nhưng mà, Bá Tống Huyền Thánh vừa rồi nói là đỡ một đao của ta?

Là lỗi ngữ pháp sao? "Đừng để ý mấy tiểu tiết này, Đông Qua Thánh Quân, chuẩn bị xong chưa?" Tống Thư Hàng xác định lại lần nữa.

Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói: "Ta chuẩn bị xong rồi, Bá Tống đạo hữu, mời xuất chiêu!" "Vậy thì mời tiếp chiêu.

Đao này, tên là... [Phần Thiên]!" Tống Thư Hàng sải bước về phía trước, vị trí hắn đứng là một chỗ đất cao, cách mặt đất khoảng năm mét.

Tống Thư Hàng chân đạp hư không, đóa sen đen như thủy tinh hiện ra dưới chân, nâng đỡ thân thể hắn, để hắn thẳng tắp tiếp cận Đông Qua Thánh Quân.

Sau khi tiếp cận Đông Qua Thánh Quân, cổ tay Tống Thư Hàng xoay chuyển.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Oanh ~~ Ngọn lửa hừng hực bạo trướng từ trên "Xích Tiêu".

Đông Qua Thánh Quân nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, từ động tác vung đao của Bá Tống Huyền Thánh có thể thấy, thủ pháp thi triển đao của [Phần Thiên Đao Pháp] này cũng chẳng khác gì "Hỏa Diễm

Đao" hàng chợ phổ thông.

Nhưng đao ý trong ngọn lửa lại hoàn toàn khác biệt.

Chương 1274

Ngọn lửa kia quả thật muốn thiêu đốt vạn vật, ngay cả trời cũng muốn thiêu diệt.

Đao ý thật bá đạo, rõ ràng là dùng kiếm chém ra, nhưng lại không tổn hao chút nào sự cuồng bá của đao ý này.

Đao ý này còn mạnh hơn nhiều so với mạt đao ý [Trảm Thiên] cuối cùng khi hắn luận bàn "Phòng Ngự Chi Đạo" với Bá Tống đạo hữu hồi sáng nay.

Bá Tống, Bá Tống, thánh danh này quả nhiên không sai.

Đông Qua Thánh Quân thầm nghĩ.

Tuy nhiên, đao ý này vẫn chỉ là bắt đầu.

Sau khi ngọn lửa bùng cháy từ trên Xích Tiêu Kiếm, liền giống như "nước chảy", lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, lan tràn ra bốn phương tám hướng.

Trong chốc lát, ngọn lửa đầy trời bao trùm lấy Tống Thư Hàng.

Lúc này, người ngoài chỉ có thể nhìn thấy ngọn lửa hừng hực kia, cùng với bóng người mơ hồ bên trong và thanh [Xích Tiêu] trong tay hắn.

Tống Thư Hàng từ hư không bước xuống, đạp lên đất bằng, từng bước ép sát Đông Qua Thánh Quân.

Mỗi bước hắn bước ra, ngọn lửa đầy trời kia liền cháy theo bóng dáng hắn, nhiệt độ xung quanh bắt đầu leo thang cấp tốc, mặt đất nứt nẻ, hơi nước bốc hơi, cây cỏ nhanh chóng khô héo.

Thậm chí một vài dòng nước nhỏ dưới chân núi trực tiếp bị bốc hơi đến khô cạn.

Đây mới chỉ là bắt đầu...

Theo từng bước chân Tống Thư Hàng bước ra, ngọn lửa cháy càng vượng, nhiệt độ liên tục tăng cao.

Cho dù cách xa cả ngàn mét, đám phóng viên đều cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ngay cả không khí hít vào cũng nóng rực. "Trời ơi, đây chính là uy lực khi Bát phẩm Huyền Thánh chính thức ra tay sao?" Phóng viên Đài Phát Thanh Thần Cương Tu Sĩ liên tục nuốt nước bọt, nhưng trong cổ họng vẫn cảm giác khô khốc vô cùng. "Đao này thực sự bá đạo, còn chưa chính thức vung ra đã có uy thế bực này.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, danh bất hư truyền." Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo nói, hắn cảm giác nước trong cơ thể đều bị bốc hơi một nửa rồi. "Đây... vẫn chỉ là khúc dạo đầu của việc vung đao.

Chúng ta lùi lại thêm chút nữa đi, khoảng cách một ngàn mét quá gần rồi." Vị phóng viên của Kênh Thánh Điện cười khổ nói.

Khoảng cách một ngàn mét đã không an toàn.

Khúc dạo đầu vung đao của Bá Tống Huyền Thánh đã gây ra nhiệt độ khủng khiếp thế này, đợi đao [Phần Thiên] này chính thức chém lên người Đông Qua Thánh Quân thì sẽ bộc phát ra sức phá hoại khủng khiếp đến nhường nào?

Mấy vị phóng viên thu dọn khí tài quay phim chụp ảnh của mình, lùi rồi lại lùi.

Cũng may khí tài quay phim bọn họ sử dụng không phải vật phàm, đều là sự kết hợp giữa tu chân và khoa học kỹ thuật.

Nếu không với khoảng cách xa như vậy, bọn họ đừng hòng quay được cái bóng của Tống Thư Hàng và Đông Qua Thánh Quân. ...

Tốc độ tiến lên của Tống Thư Hàng không chậm, thân pháp "Quân Tử Vạn Dặm" được phát huy đến cực hạn.

Mỗi một bước bước ra đều nâng khí thế bản thân lên hết mức có thể, mỗi bước đều như đạp lên tim đối thủ.

Cuối cùng, khi khí thế toàn thân hắn nâng lên đến đỉnh điểm thì hắn cũng đạt đến khoảng cách thích hợp với Đông Qua Thánh Quân, cách nhau một trăm mét.

Khoảng cách này là khoảng cách tấn công ổn thỏa nhất mà [Xích Tiêu] tính toán ra.

Ở khoảng cách này, "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" chém ra dễ khống chế nhất, không đến mức gây ra tai nạn. [Mạnh quá, đao này... mình có gánh nổi không?] Trong lòng Đông Qua Thánh Quân trồi lên một ý niệm như vậy.

Hắn cực kỳ tự tin với "Phòng Ngự Chi Đạo" của mình, nhưng khi đối mặt với đao này ở cự ly gần, trong lòng lại không có đáy.

Ngọn lửa lan tràn từ trên người Tống Thư Hàng đã hóa thành biển lửa, bao trùm cả Đông Qua Thánh Quân vào trong đó. "Phần Thiên!" Lúc này, Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, tay phải hắn nắm kiếm, chém về phía Đông Qua Thánh Quân từ xa.

Kiếm khởi, kiếm lạc.

Biển lửa kia hưởng ứng một đao của Tống Thư Hàng, ngọn lửa cuộn trào lên, giống như con sóng lớn, cuối cùng... toàn bộ hội tụ vào trong một kiếm này.

Khoảnh khắc này, trong mắt Đông Qua Thánh Quân chỉ có thể nhìn thấy lửa!

Ngoài lửa ra, hắn không nhìn thấy gì cả.

Cứ như thể hắn đang ở trong một thế giới lửa vậy.

Kiếm ý Phần Thiên mang theo đao diễm bá đạo, nặng nề chém lên cự khiên của Đông Qua Thánh Quân.

Các tầng "phòng ngự pháp thuật, pháp thuật thánh quang hỗ trợ" bao trùm trên người Đông Qua Thánh Quân vừa tiếp xúc với đao diễm này, trong nháy mắt đã toàn bộ vỡ vụn.

Những minh văn tượng trưng cho "kháng hỏa diễm" trên người hắn khi đối mặt với ngọn lửa đẳng cấp cỡ này thì không hề có chút tác dụng đề kháng nào.

Mà hào quang Thánh Kỵ Sĩ, Kim Cương Thân thần bí đều không thể chống đỡ được nhiệt độ cao do ngọn lửa ngập trời kia mang lại.

Rõ ràng phòng ngự của chính mình còn chưa bị phá, nhưng Đông Qua Thánh Quân lại cảm giác nước trong cơ thể mình đang bị bốc hơi, môi cũng trở nên khô khốc.

Một nhịp sau... "Cự khiên" trong tay Đông Qua Thánh Quân tự chủ thu nhỏ lại, một lần nữa hóa thành thanh đại kiếm vàng óng ánh, phòng tuyến cự khiên bị đột phá.

Cự khiên này nãi là bản mệnh pháp khí của Đông Qua Thánh Quân, hắn chính là một người một khiên ngạnh kháng "Thiên kiếp Bát phẩm" suốt ba năm ròng!

Nhưng mà, đối mặt với một chiêu đao [Phần Thiên] này, cự khiên vậy mà chỉ kiên trì được một nhịp, hơn nữa phảng phất có ảo giác sắp bị nung chảy. "Công kích của Bá Tống Huyền Thánh vậy mà mạnh đến trình độ này..." Đông Qua Thánh Quân thầm nghĩ.

Quan trọng hơn là, Bá Tống Huyền Thánh không phải là tu sĩ chuyên về một hệ "Công kích", đối phương chính là tồn tại "Công thủ nhất thể".

Ngay lúc ý niệm của Đông Qua Thánh Quân xoay chuyển, "Khải Ý" trên người hắn cũng bị đột phá, bộ giáp Khải Ý màu vàng kim rực rỡ vỡ vụn. "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" liên tiếp đột phá cự khiên và giáp Khải Ý, dư thế không giảm, trực tiếp chém về phía nhục thân Đông Qua Thánh Quân. [Chắc sắp được rồi nhỉ.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp theo... chỉ cần khống chế "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" dừng lại trong nháy mắt trước khi chém lên người Đông Qua Thánh Quân.

Sau đó, hắn chỉ cần bình tĩnh nói với Đông Qua Thánh Quân: "Ngươi thua rồi." Trận quyết chiến "một chiêu định thắng bại" này là có thể hạ màn. "Không hổ là Bá Tống đạo hữu, đây mới là quyết đấu ta mong muốn, đây mới là lúc ta chứng minh bản thân...

A á á á." Đúng lúc này, Đông Qua Thánh Quân đột nhiên hét lớn.

Trong khoảnh khắc "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" sắp chém lên người hắn, từ trên người hắn có một tầng hư ảnh hình pháo đài nhỏ hiện lên.

Pháo đài kia bao trùm toàn thân Đông Qua Thánh Quân, bảo vệ hắn kín mít.

Hư ảnh pháo đài này khi hiện thân, lập tức chặn đứng công kích của "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao".

Đây là thủ đoạn cuối cùng của Đông Qua Thánh Quân, là phòng ngự mạnh nhất hắn nghiên cứu ra hiện tại. "Phòng ngự tuyệt đối - Cương Thiết Bảo Lũy!" Đông Qua Thánh Quân hai tay nắm thành quyền, thở hồng hộc.

Chiêu "Cương Thiết Bảo Lũy" này hắn sử dụng cũng phải dốc hết toàn lực.

Phòng Ngự Chi Đạo của hắn, niềm tin của hắn, tất cả hội tụ trên một chiêu "Cương Thiết Bảo Lũy" này. [Đỡ đi, đỡ được một đao này cho ta, lúc chứng minh Phòng Ngự Chi Đạo của ta chính là hiện tại.] Đông Qua Thánh Quân gào thét trong lòng.

Oanh!

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao lại một lần nữa chém lên hư ảnh pháo đài.

Cương Thiết Bảo Lũy kịch liệt chấn động, nhìn như lung lay sắp đổ, nhưng nó ngoan cường chống đỡ được!

Đồng thời, ngọn lửa hừng hực bao trùm toàn bộ Cương Thiết Bảo Lũy, điên cuồng thiêu đốt. ...

Các phóng viên lớn của Tu Sĩ Nhật Báo quay cảnh này từ các góc độ khác nhau.

Vốn nhìn thấy Đông Qua Thánh Quân bày ra phòng ngự bị Bá Tống Huyền Thánh một đao phá sạch, mọi người đều tưởng Đông Qua Thánh Quân sắp bại, không ngờ Đông Qua Thánh Quân còn có đạo phòng thân pháp cuối cùng.

Phòng ngự của Cương Thiết Bảo Lũy này quả nhiên lợi hại.

Như vậy, trận quyết đấu "một chiêu định thắng bại" này, rốt cuộc hươu chết về tay ai còn chưa biết chắc.

Cuối cùng là công kích của Thiên Niên Đệ Nhất Thánh - Bá Tống Huyền Thánh cao hơn một bậc?

Hay là Phòng Ngự Chi Đạo của Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh - Đông Qua Thánh Quân cười đến cuối cùng?

Tối nay bọn họ phải liên hợp lại làm một cái tin tức lớn mới được. ...

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao và "Cương Thiết Bảo Lũy" vậy mà giằng co không xong.

Dựa vào "Cương Thiết Bảo Lũy", Đông Qua Thánh Quân đã chống đỡ được hơn năm nhịp thở.

Xích Tiêu Kiếm: [Không thể không thừa nhận, tiểu tử này tuy tẩu hỏa nhập ma trên con đường phòng ngự, nhưng đúng là có vài phần bản lĩnh.

Lực phòng ngự của "Cương Thiết Bảo Lũy" này vượt quá tưởng tượng của ta.] [Chém có động không?] Câu hỏi của Tống Thư Hàng chỉ có thế.

Xích Tiêu Kiếm: [Chắc chắn được, chuẩn bị xong chưa, nếu chuẩn bị xong rồi thì thu kiếm đi...

Ta sẽ tặng hắn đòn cuối cùng vào lúc thu kiếm.] Tống Thư Hàng: [Không cần ta phối hợp nữa à?] [Hết việc của ngươi rồi, tiếp theo ngươi chỉ cần soái khí thu kiếm là được.

Ta muốn nghiền nát Phòng Ngự Chi Đạo của tiểu tử này một cách tàn nhẫn, sau đó xem xem hắn có thể phá rồi lại lập, đi xa hơn trên "Phòng Ngự Chi Đạo" hay không.] Xích Tiêu Kiếm nói. [Được thôi.] Tống Thư Hàng đáp. ...

Thế là, dưới cái nhìn chăm chú của đám phóng viên cùng Tô Thị A Thập Lục, Thi, Tiểu Thải, Tống Thư Hàng đột nhiên chậm rãi thu kiếm.

Cổ tay hắn xoay một cái, cầm ngược chuôi kiếm.

Chương 1275

Tiếc là không có vỏ kiếm, nếu không thì soái khí tra kiếm vào vỏ là một lựa chọn rất không tồi.

Đồng thời lúc cổ tay Tống Thư Hàng chuyển động, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại lặng lẽ hiện thân.

Cô nàng đứng yên bên cạnh Tống Thư Hàng, nhận lấy Xích Tiêu từ trong tay hắn.

Các phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo, Đài Phát Thanh Thần Cương Tu Sĩ mặt đầy nghi hoặc.

Chiến đấu dường như mới tiến đến phần cao trào thực sự mà, tại sao Bá Tống Thánh Quân đột nhiên thu kiếm?

Chẳng lẽ...

Đám phóng viên lập tức nhìn chằm chằm Đông Qua Thánh Quân.

Rắc rắc rắc ~~ Một tràng tiếng vỡ vụn thanh thúy vang lên.

Trên Cương Thiết Bảo Lũy của Đông Qua Thánh Quân xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Sau đó, vết nứt này càng lúc càng lớn, nhanh chóng lan tràn ra toàn bộ Cương Thiết Bảo Lũy.

Oanh ~~ Cương Thiết Bảo Lũy bị công phá, rõ ràng là hư ảnh... nhưng sau khi vỡ vụn, nó lại giống như vô số mảnh vỡ đúc bằng thép thật, bắn mạnh về phía trước.

Sau khi phá vỡ "Cương Thiết Bảo Lũy", đao diễm của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao vẫn giữ nguyên thế bá đạo, tiếp tục chém xuống, cuối cùng dừng lại trước người Đông Qua Thánh Quân.

Lúc này, "đao ý, đao khí, nhiệt độ cao" trên đao diễm toàn bộ nội liễm, nhìn qua cứ như là một thanh hỏa diễm đao bình thường được thực chất hóa.

Nhưng "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" như vậy mới là trạng thái đáng sợ nhất.

Chính Phần Thiên Hỏa Diễm Đao ở trạng thái này đã một kích đánh tan Cương Thiết Bảo Lũy. "Quả nhiên, ta vẫn thua." Đông Qua Thánh Quân nói.

Lần này, hắn thua tâm phục khẩu phục.

Hoàn toàn khác với lúc đối mặt "Răn đe hạt nhân", đối mặt răn đe hạt nhân thì hắn khẩu phục nhưng tâm không phục.

Cương Thiết Bảo Lũy của hắn còn rất nhiều chỗ cần cải tiến, đặc biệt là kết cấu bảo lũy cần phải tiến hành sửa đổi một chút.

Điểm này, trong lòng Đông Qua Thánh Quân cũng được lợi rất nhiều.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh VS Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh, tuyên bố kết thúc. "Cẩn thận!" Đúng lúc này, Tô Thị A Thập Lục, Thi và đám phóng viên đột nhiên kêu lên.

Chỉ thấy trong đống "Cương Thiết Bảo Lũy" vỡ vụn của Đông Qua Thánh Quân, có vài mảnh vỡ sau mấy lần nảy bật, va chạm, vậy mà bắn về phía vị trí Tống Thư Hàng đang đứng.

Tống Thư Hàng thử xong thì hơi mất tập trung một chút.

Hiện tại cậu đang ở trong trạng thái hân hoan, không chỉ đơn thuần vì đã thắng Đông Qua Thánh Quân... mà là vì cậu đã phá vỡ lời nguyền "quẻ đen" của Đồng Quái tiền bối!

Quẻ bói mà Đồng Quái tiền bối gieo cho cậu dự ngôn rằng cậu sẽ hành Đông Qua Thánh Quân ra bã vào đêm trăng tròn, còn ấn Đông Qua xuống đất đánh cho kêu trời trách đất, cuối cùng danh chấn toàn bộ giới tu chân.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, quẻ của Đồng Quái Tiên Sư thì phải xem ngược lại.

Mà hiện tại...

Cậu thực sự giống như trong quẻ bói của Đồng Quái tiền bối miêu tả, chính diện đối cứng với Đông Qua Thánh Quân.

Tuy rằng không ấn Đông Qua Thánh Quân xuống đất mà hành, nhưng cậu đã thắng, thắng một cách sạch sẽ gọn gàng.

Trận chiến này đã hạ màn, Đông Qua Thánh Quân không còn cơ hội nào để hành cậu nữa.

Như vậy, "quẻ đen" của Đồng Quái Tiên Sư đã tự sụp đổ.

Lời nguyền "quẻ thượng thượng của Đồng Quái" khiến các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào tránh như tránh tà, hôm nay đã kết thúc. [Từ hôm nay trở đi, hãy gọi tôi là kẻ hủy diệt quẻ đen Đồng Quái tiền bối - Tống *siêu ngầu* Thư Hàng!] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ngay lúc đang suy tư, đột nhiên trực giác báo động cho cậu một cảm giác nguy hiểm.

Đồng thời, bên tai cậu vang lên tiếng kêu của Tô Thị A Thập Lục, Thi, Tiểu Thải và đám phóng viên phía xa: "Cẩn thận!" Tống Thư Hàng đảo mắt...

Sau đó liền nhìn thấy vài mảnh vỡ "Cương Thiết Pháo Đài" đang bắn mạnh về phía mình.

Những mảnh vỡ Cương Thiết Pháo Đài này, mỗi một mảnh đều có cường độ cấp bậc "Bát phẩm Huyền Thánh".

Sau khi chúng bị "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" chém nổ, tốc độ và sức mạnh bắn ra đều mạnh đến đáng sợ.

Đủ để xuyên thủng phòng ngự cỡ lục phẩm đến thất phẩm.

Nếu Tống Thư Hàng không cẩn thận bị những mảnh vỡ này bắn trúng... e rằng chỉ có thể dựa vào "mệnh phù" chạy về điểm phục sinh thôi. [Vãi chưởng, cái này là sao đây?] Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Chẳng lẽ nói, đêm nay cậu "nghịch thiên cải mệnh", mạnh mẽ thay đổi nhân quả "quẻ đen" của Đồng Quái tiền bối, nên dẫn đến sự phản phệ của "nhân quả Thiên Địa Đại Đạo" trong truyền thuyết sao?

Không đúng không đúng, nghịch thiên cải mệnh gì đó nghe huyền bí quá.

Hơn nữa, trận chiến một chiêu với Đông Qua tối nay rõ ràng là kết quả nước chảy thành sông, cậu đâu có cố ý đi nghịch thiên.

Nhưng hiện tại không phải lúc nghĩ nhiều như vậy.

Đối phó với mấy mảnh vỡ đang bắn tới rất dễ dàng, Tống Thư Hàng chỉ cần trốn vào "Thế giới Hạt nhân" một chuyến, canh chuẩn thời gian, đi vào rồi đi ra là có thể né tránh hoàn hảo.

Hoặc là, cậu có thể trực tiếp mở cổng Thế giới Hạt nhân ngay trước mặt, thu mấy khối "Cương Thiết Pháo Đài" này vào trong.

Chỉ cần tìm một điểm hạ cánh kiên cố thì không cần sợ chúng phá hoại Thế giới Hạt nhân.

Ngay khi cậu đang canh thời gian, chuẩn bị dùng Thế giới Hạt nhân để né tránh hoặc thu nạp mấy mảnh vỡ kia, thì Công Đức Xà Mỹ Nhân bên cạnh đột nhiên bước lên một bước, chắn trước mặt cậu.

Tống Thư Hàng: "?" Công Đức Xà Mỹ Nhân giao lại Xích Tiêu

Kiếm cho Tống Thư Hàng, sau đó cô dùng chính thân thể mình chắn những mảnh vỡ đang tập kích tới.

Suýt chút nữa thì quên mất, bảo vệ chủ nhân an toàn là bản năng của công đức chi quang.

Cho dù có cụ hiện hóa thế nào đi nữa, thân là công đức chi quang, khi chủ nhân gặp nguy hiểm, cô ấy sẽ là người đầu tiên đứng ra bảo vệ chủ nhân.

Đồng thời, trong tay Tống Thư Hàng truyền đến thanh âm của Xích Tiêu Kiếm: [Tống tiểu hữu, cậu rót đao ý của cậu vào thân kiếm của ta, nhân lúc uy lực của "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" còn chưa tiêu hao hết, kéo chúng nó qua đây, hóa thành hỏa diễm khôi giáp thử xem.] [Được không đó?] Tống Thư Hàng vừa hỏi, vừa rót "đao ý" của mình vào Xích Tiêu Kiếm. [Trước kia công đức chi quang của cậu đều có thể ngưng tụ ra hỏa diễm khôi giáp, cậu thân là chủ nhân nhất định cũng làm được.

Hơn nữa, cho dù không được thì còn có ta đây.

Với thực lực của ta, tuyệt đối có thể đảm bảo cậu không bị mấy mảnh vỡ này làm chết, cùng lắm là bị thương chút đỉnh thôi.] Xích Tiêu Kiếm đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Thôi được rồi, thử xem sao, nếu thực sự không được thì cậu còn có Thế giới Hạt nhân.

Khi loại đao ý khôi giáp độc quyền của Tống Thư Hàng rót vào trong cơ thể Xích Tiêu, thanh kiếm phát ra tiếng ngân khe khẽ.

Khoảnh khắc tiếp theo, "bản nội liễm Phần Thiên Hỏa Diễm Đao" vốn đang lơ lửng trên đỉnh đầu Đông Qua Thánh Quân đột nhiên tan ra, chỉ trong nháy mắt đã quay về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Dưới sự dẫn dắt của đao ý dạng khôi giáp, đao khí và đao diễm của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao bao trùm lấy cơ thể cậu.

Cùng lúc đó, mảnh vỡ "Cương Thiết Pháo Đài" đầu tiên bắn trúng cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân, lập tức xuyên thủng thân thể cô.

Mái tóc dài vàng óng của Công Đức Xà Mỹ Nhân tung bay, cơ thể mềm nhũn ngã vào lòng Tống Thư Hàng.

Sau đó, trên người cô lại vang lên giọng nữ run rẩy: "Đại sư huynh...

Muội xin lỗi huynh, muội... muội sắp chết rồi.

Người muội đau quá...

đau lắm.

Đại sư huynh, có phải muội sắp chết rồi không?

Đại sư huynh...

Muội cầu xin huynh một chuyện, huynh nhất định phải đồng ý với muội...

Muội cầu xin huynh...

Nhất định phải giúp muội chăm sóc tốt cho Tam sư huynh.

Tam sư huynh ngốc nghếch như vậy...

Mọi người đều bắt nạt huynh ấy...

Nếu muội chết rồi, huynh ấy phải làm sao đây..." Sau khi run rẩy phát xong đoạn thoại này, đầu Công Đức Xà Mỹ Nhân ngoẹo sang một bên, "chết" mất.

Hôm nay cô nàng đổi phong cách, không còn hét lớn "Á á á á" rồi chết nữa, mà là cắt ghép đủ loại đoạn trích phim truyền hình cẩu huyết, bê nguyên xi lời thoại qua, có khi còn phối thêm nhạc nền hoặc BGM gì đó.

Lời thoại lần này nghe cái là biết ngay kịch bản phim ngược luyến tình thâm cẩu huyết sinh tử giữa ba người "Đại sư huynh, Tam sư huynh và Tiểu sư muội".

Cũng không biết Công Đức Xà Mỹ Nhân cắt ra từ bộ phim điện ảnh hay truyền hình nào nữa?

Tống Thư Hàng: "..." Phía xa, mấy vị phóng viên nhìn thấy cảnh này, tim đều thắt lại.

Biết rõ Công Đức Xà Mỹ Nhân là "công đức chi quang cụ hiện hóa", không phải vật sống.

Nhưng nhìn thấy nữ đế tuyệt thế đột nhiên chắn trước mặt Bá Tống Huyền Thánh, đỡ đòn thay ngài ấy, hình ảnh này quá đau lòng.

Mà ngay lúc các phóng viên đang đau lòng, lại có bốn mảnh vỡ "Cương Thiết Pháo Đài" găm vào người Công Đức Xà Mỹ Nhân, trực tiếp đánh tan cô nàng — Hôm nay cô đã bị đánh tan mấy lần rồi, tiếp theo cần một chút thời gian để ngưng tụ lại thân hình.

Sau khi bốn mảnh vỡ đánh tan Công Đức Xà Mỹ Nhân, trong đó có hai mảnh cạn kiệt động lực rơi xuống đất.

Hai mảnh còn lại thì thế đi không giảm, lao thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không hề né tránh mấy mảnh vỡ pháo đài này.

Đã không còn cần thiết phải né tránh nữa, ngay từ lúc Xà Mỹ Nhân bắt đầu niệm thoại, cậu và Xích Tiêu Kiếm đã hoàn thành phối hợp.

Đao diễm và đao khí chưa tan hết trên Phần Thiên Hỏa Diễm Đao toàn bộ được kéo về, vây quanh Tống Thư Hàng.

Lại thông qua "đao ý khôi giáp" dẫn dắt, chúng đều bám vào những vị trí trọng yếu trên cơ thể Tống Thư Hàng.

Khi hai mảnh vỡ còn lại lao về phía Tống Thư Hàng, ngọn lửa trên người cậu cuộn lại, hóa thành một bộ hỏa diễm khôi giáp.

Bộ giáp này dường như đang cháy mãi không tắt.

Chương 1276

Tống Thư Hàng khẽ vung tay, một đoàn liệt hỏa bám sau lưng cậu, hóa thành một chiếc áo choàng phi phong.

Hai mảnh vỡ pháo đài lao vào Tống Thư Hàng va phải hỏa diễm khôi giáp.

Xèo xèo xèo ~~ Ngọn lửa và nhiệt độ cao kèm theo trên khôi giáp trực tiếp đốt cháy mảnh vỡ Cương Thiết Pháo Đài.

Chỉ vừa tiếp xúc, thể tích mảnh vỡ pháo đài đã giảm đi một vòng, hơn nữa theo đà bốc cháy, thể tích của nó vẫn đang không ngừng thu nhỏ.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc.

Hỏa diễm khôi giáp ngoài lực phòng ngự cường hãn ra, còn kèm theo hiệu quả phản đòn.

Thế là, hai mảnh vỡ lao vào hỏa diễm khôi giáp bị bật ngược trở lại... mang theo ngọn lửa đang cháy rực, bắn nhanh về phía Đông Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân: "..." Đám phóng viên ở hậu phương kinh ngạc đến ngây người.

Phóng viên đài Thần Cương tu sĩ: "Khải ý (Ý của áo giáp)?

Bá Tống Huyền Thánh cũng tinh thông Khải ý sao?" "Ngoài tinh thông tấn công, Bá Tống Huyền Thánh còn tinh thông phòng ngự, hơn nữa lực phòng ngự của ngài ấy không hề kém cạnh khả năng tấn công." Phóng viên trung tâm mạng lưới Phù thủy lẩm bẩm.

Đây chính là nền tảng tu vi thâm hậu của Đệ Nhất Thánh ngàn năm sao? "Không, đây không phải Khải ý.

Mà là Đao ý." Lúc này, giọng nói của Đông Qua Thánh Quân lại vang lên bên tai các phóng viên. "Đao ý?" Phóng viên Nhật báo Tu sĩ trừng lớn mắt nhìn hỏa diễm chiến giáp trên người Bá Tống Huyền Thánh.

Đao ý nhà ai mà lại có hình dạng thế này?

Nếu người nói câu này không phải là Đông Qua Thánh Quân, phóng viên Nhật báo Tu sĩ có khi đã tát cho một cái, rồi chửi ầm lên: "Phi, đồ chỉ hươu bảo ngựa!" Mấy nhà phóng viên khác cũng cùng chung vẻ mặt ngơ ngác và không dám tin. "Đúng vậy, là Đao ý.

Đây chính là 'đạo' của Bá Tống Huyền Thánh, tức là đao ý, nhưng lại có thể dùng để phòng ngự.

Công phòng nhất thể, haizz..." Đông Qua Thánh Quân than thở.

Chỉ là đạo của Bá Tống Huyền Thánh hiển nhiên không thích hợp với hắn.

Trong khi nói chuyện, Đông Qua Thánh Quân lại móc ra một tấm khiên lớn màu vàng từ pháp khí không gian, chắn trước mặt mình.

Thân là chuyên gia phòng ngự, hắn không thể nào chỉ dựa vào một tấm "khiên lớn bản mệnh pháp khí" để kiếm cơm được.

Để đối phó với đủ loại tình huống và kẻ địch thuộc tính khác nhau, trong pháp khí không gian của hắn có hơn ba mươi loại khiên kiểu dáng khác nhau, mỗi một tấm đều là tinh phẩm.

Tấm khiên vàng kim này dùng để phòng ngự các đòn tấn công ám khí nhỏ bay tới, còn có hiệu quả tự động phản đòn ám khí, là bảo vật hệ Thánh Kỵ Sĩ của phương Tây.

Phối hợp với quang hoàn Kinh Cức của Thánh Kỵ Sĩ, hiệu quả phản đòn càng tốt hơn.

Mà Đông Qua Thánh Quân cũng làm như vậy, ngay khi lấy tấm khiên này ra, theo tiềm thức hắn liền sử dụng "Quang hoàn Kinh Cức", sau đó lại theo bản năng buff thêm cho mình một cái "Thần Thánh Tí Hộ".

Hết cách rồi, phòng ngự đã trở thành bản năng của hắn, thói quen đã ăn sâu vào xương tủy, không sửa được.

Khoảnh khắc tiếp theo, mảnh vỡ Cương Thiết Pháo Đài đang bốc cháy bị Tống Thư Hàng phản đòn hung hăng va vào tấm khiên vàng của Đông Qua Thánh Quân.

Đang ~~ Mảnh vỡ và khiên lớn va chạm phát ra tiếng ngân vang như chuông lớn.

Sau đó, hai mảnh vỡ này lại bị bật ngược trở về, bắn về phía Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, còn có khoảng bảy mảnh vỡ nữa cũng giống như hai mảnh vỡ trước, châm lửa từ chỗ Tống Thư Hàng, phản đòn, liên tiếp va vào khiên vàng kim của Đông Qua Thánh Quân.

Đang đang đang đang ~~ Tiếng chuông ngân không ngừng vang lên.

Bảy mảnh vỡ này cũng giống như hai mảnh trước, lại bị bật ngược trở về, bắn về phía Tống Thư Hàng.

Trong lúc nhất thời, tổng cộng chín mảnh vỡ bận rộn chạy qua chạy lại giữa hai vị Huyền Thánh, bắn tới bắn lui, cứ như đang đánh bóng bàn vậy.

Tống Thư Hàng: "..." Đông Qua Thánh Quân: "..." Cứ như vậy, Đệ Nhất Thánh ngàn năm và Đệ Ngũ Thánh ngàn năm, sau cuộc gặp gỡ bất ngờ vào đêm trăng tròn, trận chiến "một chiêu định thắng thua" đầy kịch tính cuối cùng lại hạ màn trong trận đấu bóng bàn hữu nghị giữa hai vị Huyền Thánh.

Các vị phóng viên đều hài lòng thỏa mãn — Thời gian quyết đấu giữa Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân không dài, nhưng toàn là tinh hoa.

Bài báo hôm nay mang về chắc chắn sẽ lên hot news của giới tu sĩ.

Hơn nữa quan trọng hơn là, hôm nay còn một món chính, Đệ Ngũ Thánh ngàn năm Đông Qua Thánh Quân còn sẽ tiếp tục khiêu chiến vị Thánh Quân lão làng "Cật Qua Thánh Quân".

Tuy không biết Cật Qua Thánh Quân này rốt cuộc có lai lịch gì, nhưng chỉ cần đợi Cật Qua Thánh Quân hiện thân, các phóng viên có mặt tại đây nắm chắc sẽ xác định được thân phận của đối phương.

Đêm nay thức trắng săn tin, đáng giá! ...

Mười mấy phút sau.

Tống Thư Hàng dẫn theo Tô Thị A Thập Lục, Thi, Tiểu Thải từ từ rời khỏi phạm vi Linh Sơn. "Tống sư huynh, chúng ta không ở lại xem trận quyết chiến giữa 'Cật Qua Thánh Quân' và Đông Qua Thánh Quân sao?" Thi tò mò hỏi.

Đại chiến giữa hai vị Huyền Thánh là chuyện ngàn năm khó gặp. "Không vội." Tống Thư Hàng nói: "Thực ra, anh cũng khá tò mò về thân phận của vị Huyền Thánh lão làng 'Cật Qua Thánh Quân' kia, ngoài ra... anh cứ cảm thấy Đông Qua Thánh Quân bị dẫn dụ từ xa đến đây có chút quá trùng hợp." Thiên hạ rộng lớn như vậy, vì sao vị "Cật Qua Thánh Quân" kia lại cứ phải dẫn Đông Qua Thánh Quân đến nơi này?

Lại trùng hợp để Đông Qua Thánh Quân gặp gỡ Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục nói: "Đúng là có hơi trùng hợp." "Cho nên, lúc rời đi, anh đã âm thầm để lại một phần công đức chi quang gần Linh

Sơn.

Lát nữa nếu 'Cật Qua Thánh Quân' hiện thân, chúng ta xem trực tiếp luôn." Tống Thư Hàng nói.

Công đức chi quang của cậu vì nguyên nhân "Công Đức Xà Mỹ Nhân" mà có đủ loại thuộc tính linh tinh.

Ví dụ như hiện tại, cậu có thể tách ra một phần nhỏ công đức chi quang, hóa thành một con mắt của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Sau đó, có thể thông qua con mắt này xem truyền hình trực tiếp tại hiện trường.

Chức năng này cũng là hôm nay mới phát hiện ra.

Lúc trước đối mặt với người đá trên đỉnh Linh Sơn, cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân bị đánh nát.

Phần lớn công đức chi quang quay về Thế giới Hạt nhân, nhưng vẫn còn một phần nhỏ công đức chi quang lại ngưng tụ thành con mắt.

Tống Thư Hàng phát hiện mình có thể thông qua con mắt nhỏ đó nhìn trộm thế giới bên ngoài, cứ như camera vậy.

Chỉ là khoảng cách không được quá xa, nếu xa quá thì công đức chi quang để lại sẽ trực tiếp tiêu tan. "Hiện tại chúng ta tìm một chỗ gần đây nghỉ ngơi trước, sau đó chuẩn bị đợi 'Cật Qua Thánh Quân' đăng tràng." Tống Thư Hàng nói.

Sau khi mấy người rời xa Linh Sơn một khoảng cách nhất định, Tống Thư Hàng mở "Thế giới Hạt nhân", đưa mọi người vào trong.

Vốn dĩ sau một ngày mệt mỏi, giờ vào trong hai cái suối nước nóng ở "mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình" ngâm mình thoải mái là chuyện hưởng thụ nhất.

Nhưng mà dẫn theo Thập Lục, Thi, Tiểu Thải cùng vào suối nước nóng thì... nghĩ đi nghĩ lại thôi bỏ đi.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng chọn vị trí [Hoạt Tuyền] ở trung tâm Thế giới Hạt nhân, lại chuyển khăn trải bàn, đồ ăn, trà cụ qua, mọi người nghỉ ngơi ở đây chờ đợi "Cật Qua Thánh Quân" giáng lâm.

Thông qua hình ảnh do "con mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân" truyền về, Đông Qua Thánh Quân đang điều chỉnh trạng thái, nhắm mắt ngồi thiền.

Còn đám phóng viên thì ở lại cách đó vài trăm mét, đang múa bút thành văn...

Mà chính chủ được Đông Qua Thánh Quân hẹn chiến tối nay là "Cật Qua Thánh Quân" lại mãi vẫn chưa đăng tràng.

Tống Thư Hàng uống một ngụm trà, bình phục tâm trạng, sau đó nhìn Xích Tiêu Kiếm hỏi: "Nhắc mới nhớ, Xích Tiêu đạo hữu, ông có biết vị 'Cật Qua Thánh Quân' kia không?" "Không ấn tượng." Xích Tiêu Kiếm đáp.

Tô Thị A Thập Lục nói: "Trong ấn tượng của em cũng chưa từng nghe qua 'Cật Qua Thánh Quân'.

Theo lý mà nói, trừ phi là Huyền Thánh rất cổ xưa rất cổ xưa, bằng không sau khi phần lớn Huyền Thánh hiện thế, các thế gia tu chân đều sẽ có ghi chép." Các thế gia tu chân có truyền thừa lâu đời sẽ ghi chép lại mỗi một vị Huyền Thánh và [Huyền Thánh Giảng Pháp] của họ, đây đều là tri thức quý giá. "Em nói xem, liệu có khi nào lúc trước 'Đông Qua Thánh Quân' nghe giọng không chuẩn, nghe nhầm đạo hiệu của 'Xích Tiêu Tử đạo trưởng' thành hai chữ Cật Qua không?" Tống Thư Hàng đoán mò. "Xích Tiêu Tử bận lắm." Xích Tiêu Kiếm đáp.

Xích Tiêu Tử có thể bớt chút thời gian trăm công nghìn việc mà "cho mượn" một cánh tay ra ngoài đã là rất tốt rồi, đâu còn rảnh rỗi đi chơi trò "khiêu chiến" với một Bát phẩm Huyền Thánh? ...

Khoảng nửa giờ trôi qua, Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa online. "Tống sư huynh, em muốn ngủ trước một lát.

Lát nữa Cật Qua Thánh Quân xuất hiện thì anh gọi em nhé." Thi lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng cười gật đầu, vươn tay triệu hồi một cái giường lớn từ vòng tay pháp khí.

Trong pháp khí không gian của cậu có rất nhiều đồ lặt vặt, cậu cũng chưa sửa sang kỹ lưỡng.

Dù sao kiểu gì cũng có lúc dùng đến.

Tô Thị A Thập Lục buồn chán lấy điện thoại ra: "Không có sóng?" "Chờ chút, anh mở cho em.

Tiểu Thải, nhóc có muốn mở điện thoại lên mạng không?" Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Tiểu Thải lúc này đang nhảy lên nhảy xuống, trên cánh ngưng tụ ra màu sắc của thép. "Không cần đâu sư phụ.

Con phải chăm chỉ tu luyện!" Cô nàng đáp. "Cố lên, nhóc cứ cày độ thành thạo của <Cương Thủ> lên trước đi, hôm nào ta nói với 'Hằng Hỏa Chân Quân' một tiếng, rồi truyền thụ cho nhóc <Nho Gia Kim Cương Thân>." Tống Thư Hàng nói.

Đã có đạo hiệu là "Kim Cương Quân Tử Đao", vậy sao có thể thiếu <Nho Gia Kim Cương Thân> được? ...

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Tô Thị A Thập Lục online, tải lên một đoạn video, chính là video về "Vân Tước Tử".

Bắc Hà Chân Quân: "Đây là...

Vân Tước Tử tiền bối, ngài ấy độ kiếp thành công rồi?

Tiểu Thập Lục cháu gặp ngài ấy ở đâu?" "Ơ, trạng thái Vân Tước Tử tiền bối không đúng lắm." Lệ Chi Tiên Tử nói.

Chương 1277

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Sao màu tóc lại là màu đen?

Không phải Vân Tước Tử tiền bối có mái tóc xanh lam sao?" Dược Sư: "[Tin nhắn thoại] Có khi nào sau khi độ ma kiếp xong thì màu tóc cũng đổi luôn không?

Ngoài ra, tôi nhớ Tam Lãng anh từng nói là thích nữ tu tóc dài đen.

Vân Tước Tử tiền bối thế này càng phù hợp thẩm mỹ của anh hơn đấy." Cuồng Đao Tứ Lãng: "..." Đang nói chuyện, màu tóc Vân Tước Tử trong video bắt đầu biến đổi sang màu xanh lam.

Sau đó là Vân Tước Tử không ngừng thay đổi biểu cảm thần thái, cùng với kiểu giao lưu "tự lảm nhảm".

Cuối cùng đoạn video kết thúc khi Vân Tước Tử mở ra thông đạo không gian — Tô Thị A Thập Lục chỉ quay được đến đây.

Đoạn sau Tống Thư Hàng thông qua "Công Đức Xà Mỹ Nhân" đối chiêu cách không với Vân Tước Tử thì cô không kịp quay, vì ở giữa có quãng dừng.

Lệ Chi Tiên Tử trừng lớn mắt: "Nghe qua đối thoại thì có vẻ Vân Tước Tử tiền bối vẫn chưa độ qua ma kiếp bát phẩm?

Vậy sao ngài ấy rời khỏi không gian ma kiếp được?" Lạc Trần Chân Quân: "Chờ chút, Vân Tước Tử tiền bối bị đoạt xá ư?" "@Tô Thị A Thập Lục, Tiểu Thập Lục, Vân Tước Tử tiền bối hiện tại đang ở đâu?" Cuồng Đao Tứ Lãng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục trả lời: "Vân Tước Tử tiền bối về thế giới Cửu U rồi, bọn cháu không ngăn được.

Cho nên cháu gửi video này lên trước, các tiền bối thương lượng xem có cách nào giúp đỡ Vân Tước Tử tiền bối không?" Các tiền bối trong "Cửu Châu Nhất Hào" cũng chỉ biết day trán khổ não. "Gần đây có đạo hữu nào chuẩn bị đi Cửu U thám hiểm, thuận tiện dò la tin tức không?" Bắc Hà Chân Quân hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử: "Ông cảm thấy ai rảnh rỗi sinh nông nổi mà chạy xuống Cửu U?" "Để ta đi cho, việc bên này của ta đã xử lý thỏa đáng rồi.

Để ta chuẩn bị một chút, sau đó ta đi Cửu U một chuyến xem sao.

Ta có trực giác mãnh liệt, đợi chuyến này ta đi dạo từ thế giới Cửu U về, sẽ là Lục phẩm Chân Quân." Lúc này, Cuồng Đao Tứ Lãng đột nhiên nói.

Phim điện ảnh của Tam Lãng rốt cuộc cũng quay xong rồi sao? "@Bá Tống, Thư Hàng tiểu hữu có online không?

Về chuyện của Vân Tước Tử đạo hữu, chỗ cậu còn tình báo nào khác không?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tam Lãng tiền bối đừng vội, để em dò hỏi giúp tiền bối trước đã.

Thế giới Cửu U rộng lớn như vậy, tiền bối đâm đầu vào muốn tìm tin tức Vân Tước Tử tiền bối chẳng khác nào mò kim đáy bể." Nếu có thể liên hệ với Bạch tiền bối Two, không chừng sẽ có được chút tin tức về Vân Tước Tử tiền bối.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Vậy mai ta mới xuất phát, đi chuẩn bị trước cái đã.

Thế giới Cửu U, ta đến, ta chinh phục!" Bắc Hà Chân Quân: "..." Lệ Chi Tiên Tử: "..." Diệt Phượng Công Tử: "..." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Cắt ngang đội hình chút, chen vào chủ đề khác.

Thấy đêm trăng tròn sắp kết thúc rồi, Thư Hàng, cậu và Đông Qua

Thánh Quân quyết đấu xong chưa?" Bắc Hà Chân Quân: "Đúng rồi, cái gã thầy bói quẻ đen kia còn gieo cho Tống Thư Hàng một quẻ 'cát' nữa chứ.

Bảo là Thư Hàng sẽ ấn Đông Qua Thánh Quân xuống đất mà hành, còn có thể danh chấn giới tu sĩ." Diệt Phượng Công Tử hứng thú: "Thư Hàng, buổi tối cậu có gặp lại Đông Qua Thánh Quân không?" Tống Thư Hàng vẻ mặt bình tĩnh, gõ trả lời: "Ừm, cách đây không lâu, em và Đông Qua Thánh Quân lại gặp nhau." Tiếp theo chính là thời khắc cậu trang bức.

Bởi vì cậu chính là người đàn ông đã kết thúc quẻ đen của Đồng Quái Tiên Sư, cậu muốn đổi danh thiếp trong nhóm thành Tống _siêu ngầu_ Thư Hàng. "Còn gặp lại thật hả?

Cậu không bị thương chứ?" Đông Phương Lục Tiên Tử có chút lo lắng hỏi. "Vậy cậu có bị ấn xuống đất đập cho một trận tơi bời không?" Mắt Diệt Phượng Công Tử sáng lên. "Đông Qua Thánh Quân có phải còn dẫn theo rất nhiều phóng viên giới tu sĩ không?

Ta nghe phong thanh có phóng viên nhận được lời mời, đi chứng kiến đại chiến 'Thiên niên Đệ Nhất Thánh VS Thiên niên Đệ Ngũ Thánh'." Lạc Trần Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười, tới rồi, chính là khoảnh khắc này! "Em thắng rồi." Tống Thư Hàng gõ xuống mấy chữ này.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đột nhiên chìm vào im lặng.

Thông thường mà nói, khi chat trong nhóm sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh.

Bởi vì đột nhiên yên tĩnh đại biểu cho việc chủ đề của ai đó bị bơ, cần có bạn hữu tốt bụng nào đó cứu vớt danh dự.

Nhưng lần này thì khác.

Tống Thư Hàng tiếp tục nói: "Sau khi gặp lại Đông Qua Thánh Quân, em và ông ấy hẹn 'một đao định thắng thua', sau đó em cầm đại bảo kiếm, một đao chém toang mọi phòng ngự của ông ấy, đường đường chính chính phá vỡ phòng ngự cuối cùng.

Đợt này Đông Qua Thánh Quân thua tâm phục khẩu phục." Trong nhóm lại lạnh tanh hồi lâu.

Cầm [Đại Bảo Kiếm], nhưng lại [Một Đao] chém toang mọi phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân?

Lệ Chi Tiên Tử: "Cái đó, Thư Hàng tiểu hữu... nói sao nhỉ.

Dù gì người ta cũng là Bát phẩm Huyền Thánh chính tông, cậu thực ra mới cảnh giới Tứ phẩm.

Thua chúng ta cũng không mất mặt, không cần tự sa ngã.

Điều chỉnh tâm thái cho tốt, cậu vẫn là giỏi nhất!" Không chỉ Lệ Chi Tiên Tử, các tiền bối khác đang online cũng thi nhau gửi lời an ủi.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Sờ sờ, an ủi, Thư Hàng tiểu hữu đừng khóc.

Vốn thấy cậu còn nhảy nhót tưng bừng online chat chít, cứ tưởng cậu và Đông Qua Thánh Quân không xảy ra quyết đấu nữa.

Là ta sai, ta không nên nhắc tới chủ đề này, ta nhận sai." Diệt Phượng Công Tử: "Đừng đau lòng, Thư Hàng, cậu còn trẻ.

Hơn nữa, cảnh giới Tứ phẩm thua Bát phẩm không có gì mất mặt cả.

Lại nói, cậu mới tu luyện có hơn bốn tháng thôi, theo tiết tấu này nói không chừng tám tháng nữa cậu tấn thăng Bát phẩm, đến lúc đó quay lại hành Đông Qua Thánh Quân ra bã.

Trẻ tuổi chính là vốn liếng lớn nhất, cậu là tuyệt nhất." Bắc Hà

Chân Quân nói: "Hư danh đối với tu sĩ chúng ta mà nói chỉ là phù vân phân đất.

Hơn nữa...

đây có lẽ là một sự rèn luyện tâm cảnh rất tốt.

Nếu thật sự suy ngược lại theo kịch bản quẻ đen của Đồng Quái, ngày mai chư thiên vạn giới đều ghi chép tin tức 'Thiên niên Đệ Nhất Thánh' thất bại, cậu cứ coi như đó là sự rèn luyện đối với tâm cảnh của mình đi!" Trong lúc nhất thời, "Nhóm Cửu Châu Nhất Hào" biến thành "Nhóm súp gà cho tâm hồn Cửu Châu".

Đủ loại "súp gà" (đạo lý) ập vào mặt, sưởi ấm lòng người — Dù sao thì thời gian tu luyện của Tống Thư Hàng tiểu hữu còn ngắn, cho nên các tiền bối khá lo lắng tâm cảnh cậu sẽ bị ảnh hưởng.

Trong Thế giới Hạt nhân.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Vọng thiên." Tô Thị A Thập Lục che miệng cười khẽ. ...

Ngay khi các tiền bối trong "Nhóm súp gà cho tâm hồn Cửu Châu" đang suy nghĩ làm sao để an ủi Tống Thư Hàng, thì một tin nhắn lạc quẻ nhảy ra.

Thanh Âm Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "Tống tiền bối, không phải trong tay ngài cầm 'kiếm' sao?

Tại sao lúc phá vỡ phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân lại biến thành 'một đao'?" Vũ Nhu Tử hỏi rất nghiêm túc, cô nàng vừa mới khôi phục từ trạng thái cấm ngôn, thấy chủ đề của Tống Thư Hàng liền vui vẻ trả lời ngay.

Ngoài ra, dòng ghi chú thông tin cá nhân của cô có ghi: [Ngày 4 tháng 9 năm 2019, không hài lòng.

Ngày 5, 6, 7 tháng 9 vắng.] "Nè, có người tin anh kìa." Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." Vừa nãy cậu còn định đổi danh thiếp trong nhóm thành [Tống _siêu ngầu_ Thư Hàng], giờ thì ngại chẳng dám đổi nữa.

May mà Vũ Nhu Tử đã đưa cho cái bậc thang để leo xuống, Tống Thư Hàng lập tức thuận theo bậc thang bắt đầu giải thích.

Bá Tống: "Thực ra sự tình là thế này.

Sáng sớm hôm nay, em đưa Thông Nương về nơi sinh ra để đào bảo vật, giữa đường gặp phải một số chuyện linh tinh, video A Thập Lục gửi lên lúc nãy chính là một phần trong sự kiện 'linh tinh' xảy ra tối nay.

Sau khi xử lý xong mấy chuyện này, tạm thời có một vị đồng đội mạnh mẽ gia nhập đội phó bản của em." "Nói tiếng người!" Lệ Chi Tiên Tử nói. "Tóm lại là, trước khi em gặp 'Đông Qua Thánh Quân', em gặp được một thanh bảo kiếm, loại cực ngầu ấy.

Kiếm tên là 'Xích Tiêu', là bội kiếm của vị đại năng từng truyền thụ cho em 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Chỉ cần Xích Tiêu đạo hữu chịu phối hợp với em, em có thể vượt qua giới hạn, chém ra một đao 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' uy lực cực lớn.

Cứ thế, sau đó bọn em gặp Đông Qua Thánh Quân, tiếp đó, em thắng." Tống Thư Hàng nói. "Xích Tiêu là kiếm?

Tại sao chém ra lại là 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'?" Thanh Âm Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]. "Không chỉ như thế, Xích Tiêu đạo hữu còn tự mang đao ý.

Nói thật, nếu ông ấy không phải là bội kiếm của Xích Tiêu Tử đạo trưởng, em thực sự rất ưng ông ấy nha." Tống Thư Hàng cảm khái muôn vàn.

Kiếm mà có thể dùng như đao, nghĩ thôi đã thấy phê rồi.

Thanh Âm Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "Lợi hại quá, thật muốn tận mắt nhìn thấy thanh kiếm tự mang đao ý." Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "Trước mắt con cứ ưu tiên củng cố cảnh giới đã." Tôn Giả online, thể hiện chút cảm giác tồn tại.

Dù sao trước cuối tháng ngài cũng chuẩn bị độ kiếp, xung kích cảnh giới Bát phẩm.

Thời gian này ngài phải đảm bảo cảm giác tồn tại của mình nhiều một chút. "Con biết rồi, a cha." Thanh Âm Tiên Tử [Vũ Nhu Tử] cười hì hì đáp.

Lệ Chi Tiên Tử: "Khụ...

Cho nên, Thư Hàng tiểu hữu, cậu thực sự một đao chém lật Đông Qua Thánh Quân?" "Đúng thế.

Nếu không có gì ngoài ý muốn... trong mấy tin hot của Nhật báo Tu sĩ ngày mai chắc chắn có tin này." Tống Thư Hàng trả lời. "Đông Qua Thánh Quân bị cậu hành ra bã?" Bắc Hà Tán Nhân giờ vẫn chưa hoàn hồn.

Tống Thư Hàng: "Không có chuyện đó đâu, chỉ là một chiêu định thắng thua thôi.

Em mượn dùng Xích Tiêu Kiếm, thành công chấn trụ Đông Qua Thánh Quân." "Đao pháp mượn dùng có thể sử dụng lặp lại không?" Lạc Trần Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng: "Trong thời gian ngắn không thể dùng lặp lại, phải cân nhắc tốc độ hồi phục năng lượng của Xích Tiêu đạo hữu, còn phải cân nhắc giới hạn chịu đựng của cơ thể em nữa." Đông

Phương Lục Tiên Tử: "Nếu Tống Thư Hàng tiểu hữu thực sự thắng...

Vậy ngày mai đám phóng viên Nhật báo Tu sĩ vân vân sẽ truyền tin này đi khắp giới tu sĩ?

Thì sẽ đúng hệt như quẻ của Đồng Quái Tiên Sư bói?" Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng nói: "Như vậy thì tên gieo quẻ đen lại không đen nữa ư?

Điều này không khoa học!" Điền Thiên Đảo Chủ: "Ta có một suy đoán, có khi nào Đồng Quái đạo hữu sau khi bói được quẻ tốt, lại nói ngược kết quả quẻ bói cho chúng ta nghe không?" Điền Điềm Phó Đảo Chủ: "Chỉ cần lật ngược kết quả quẻ bói lại, vậy quẻ của Đồng Quái đạo hữu đáng sợ lắm đấy." "Không thể nào, cho dù thế giới hủy diệt, Đồng Quái cũng sẽ không đảo ngược quẻ bói của mình đâu." Bắc Hà Tán Nhân khẳng định, ông và Đồng Quái là tử đối đầu trong nhóm, hiểu rõ tính cách Đồng Quái nhất. "Vậy thì còn một khả năng nữa.

Mọi người còn nhớ không?

Lúc đó người online là nick Thiết Quái Toán Tiên.

Chương 1278

Có khi nào là Thiết Quái bói một quẻ không?" Phá Dương Kích Quách Đại lên tiếng.

Quách Đại vừa lên tiếng, trong nhóm đột nhiên lại yên tĩnh.

Vài giây sau.

Bắc Hà Chân Quân: "Vãi, Quách Đại, lúc ông xuất hiện sao không gửi đầu chó nữa?

Làm ta theo bản năng ngừng chat, muốn đợi cái đầu chó của ông trôi qua rồi mới nói chuyện." Phá Dương Kích Quách Đại: "..." Gia thỉnh thoảng mỗi tháng cũng có hai ba ngày không muốn tự dìm hàng được không hả?

Lúc này, Thiết Quái Toán Tiên online: "Không phải tôi." Tống Thư Hàng trước tiên nhận được thông báo hệ thống Thiết Quái online.

Thiết Quái Toán Tiên rất ít khi ngoi lên trong nhóm — Có lẽ vì cảm giác tồn tại của sư phụ Đồng Quái Tiên Sư quá mạnh, gây thù chuốc oán quá nhiều, nên Thiết Quái Toán Tiên cố gắng giữ thái độ khiêm tốn.

Lâu dần, tài khoản này của hắn có khi thành nick phụ của sư phụ "Đồng Quái Tiên Sư".

Sau khi sư phụ bị cấm ngôn, thỉnh thoảng sẽ đăng nhập tài khoản của hắn để ngoi lên. "Không phải Thiết Quái bói, vậy thì đúng là Đồng Quái bói rồi.

Lần này Đồng Quái thế mà lại bói đúng, có phải thế giới sắp diệt vong rồi không?" Điền Thiên Đảo Chủ nói. "Nếu đúng là vậy, Tống Thư Hàng tiểu hữu, từ nay về sau cậu sẽ trở thành 'Kẻ hủy diệt quẻ đen Đồng Quái', siêu ngầu luôn." Điền Điềm Phó Đảo Chủ nói.

Tống Thư Hàng nhìn thấy chỗ này, sướng rơn cả người.

Chat lâu như vậy, cuối cùng cũng có lời của tiền bối chọc trúng chỗ ngứa của cậu.

Tô Thị A Thập Lục nhìn nội dung chat trong nhóm, cúi đầu cười khẽ.

Nói thật, Tống Thư Hàng sau khi "một đao định thắng thua" xử lý xong Đông Qua Thánh Quân trông cũng không vui vẻ như hiện tại.

Hiển nhiên, so với "xử lý xong Đông Qua Thánh Quân" thì chuyện "Kẻ hủy diệt quẻ đen Đồng Quái" càng làm Tống Thư Hàng thỏa mãn hơn.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Bắc Hà Tán Nhân mạc danh cảm khái: "Nếu có một ngày, tên bói quẻ đen đột nhiên không còn bói quẻ đen nữa, thì con người hắn còn điểm sáng gì?" Lệ Chi Tiên Tử lập tức trả lời: "Có chứ, thiên biến vạn hóa, có thể nam có thể nữ, muốn biến thành ai thì biến thành người đó." "Chính vì hắn muốn biến thành ai thì biến, thiên biến vạn hóa... cho nên mọi người nghĩ kỹ sẽ phát hiện, hắn không có đặc trưng của riêng mình, bởi vì tất cả đặc trưng đều có thể là giả, tính cách, giọng nói, dung mạo, thậm chí là giới tính đều có thể là giả.

Trước kia Đồng Quái còn có thể luôn dựa vào cái cá tính 'quẻ đen' này để kiếm cơm, nếu mất đi thuộc tính 'quẻ đen', tiếp theo Đồng Quái nhất định sẽ biến thành tiểu trong suốt số một trong nhóm." Bắc Hà Tán Nhân phân tích.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "..." Túy *yue* Cư Sĩ mạnh mẽ ngoi lên, điên cuồng cày cảm giác tồn tại của mình, dường như muốn chứng minh điều gì đó. "Tiếc là Đồng Quái đạo hữu không online, nếu hắn online thì có thể trực tiếp hỏi hắn quẻ đó rốt cuộc là sao." Lệ Chi Tiên Tử nói.

Ngay khi Lệ Chi Tiên Tử đang nói chuyện, có một vị bạn hữu đã mấy ngày không online xuất hiện. "Ối dồi ôi!" Hiến Công Cư Sĩ vừa xuất tràng đã gửi một chữ "Nhật" (Mặt trời/Chửi thề) to đùng.

Từ sau lần chế tạo ra thuốc rồng ma, quay xong bộ <Mạt Pháp Chi Chiến>, Hiến Công Cư Sĩ liền lặng lẽ tìm một nơi tăng cường thể chất, rồi đi độ kiếp.

Bởi vì từng có kinh nghiệm đáng sợ là bế quan dưới lòng đất bị bom hạt nhân nổ, cho nên lần này Hiến Công Cư Sĩ đặt địa điểm độ kiếp ở một "khu phi hạt nhân" đặc biệt — Bất kể có phải thật sự không có vũ khí hạt nhân hay không, nhưng ít nhất cũng lấy cái may mắn.

Thực ra Hiến Công Cư Sĩ đã cân nhắc trực tiếp đặt điểm độ kiếp ngoài vũ trụ, nhưng suy đi tính lại, vẫn đặt địa điểm ở trên "Trái Đất" mà mình nắm chắc nhất.

Mọi thứ chuẩn bị đâu vào đấy, lại nâng cao thể chất đến mức độ hài lòng, Hiến Công Cư Sĩ bắt đầu xung kích thiên kiếp "Lục tấn Thất".

Đợt thiên kiếp này lai thế hung hăng.

Từ lúc độ kiếp đến giờ đã qua bảy ngày bảy đêm.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Hiến Công tiền bối, độ kiếp kết thúc rồi sao?" "Không ngờ lúc này còn có thể bắt được sóng, có lẽ đúng lúc để ta trăng trối vài câu...

Ta có khả năng sắp tiêu rồi, thời gian dành cho ta không còn nhiều nữa." Hiến Công Cư Sĩ dùng chức năng [Tin nhắn thoại] nói: "Đợt thiên kiếp này của ta đã độ bảy ngày bảy đêm, đến cuối cùng càng lúc càng quỷ dị.

Trước đó thiên kiếp biến ra đủ loại vũ khí.

Hiện tại lại càng xuất hiện một thứ trông giống như bom hạt nhân đang hình thành." Lập tức, cả nhóm "Cửu Châu Nhất Hào" lại im lặng.

Mọi người đều biết đáy lòng Hiến Công Cư Sĩ có một vết thương, đó chính là sự kiện bom hạt nhân.

Từng có khoảng thời gian, ai nhắc đến hai chữ "bom hạt nhân" với Hiến Công Cư Sĩ, ông đều sẽ trở mặt với người đó.

Hiện tại, Hiến Công Cư Sĩ độ kiếp đến quan đầu cuối cùng, thế mà lại thực sự xuất hiện "bom hạt nhân"?

Rõ ràng "bom hạt nhân thiên kiếp" không phải đến Thất tấn Bát mới xuất hiện sao?

Vì sao Hiến Công Cư Sĩ Lục tấn Thất lại xuất hiện bom hạt nhân thiên kiếp?

Chẳng lẽ kiếp này Hiến Công Cư Sĩ thực sự có duyên với "hạt nhân"? "Ta không biết thiên kiếp này rốt cuộc bị làm sao, nhưng khi mọi người độ kiếp, ngàn vạn lần phải cẩn thận chuyện thiên kiếp hiện đại hóa." Hiến Công Cư Sĩ bắt đầu tranh thủ thời gian trăng trối.

Trong lúc trăng trối, Hiến Công Cư Sĩ vẫn không quên nhắc nhở các đạo hữu nhóm "Cửu Châu Nhất Hào".

Ông nói dồn dập rất nhanh: "Trước khi đối mặt với bom hạt nhân, ta đã trải qua mấy đợt tấn công thiên kiếp cổ quái, lôi kiếp, hỏa kiếp, kim kiếp hóa thành máy bay chiến đấu F-22, còn có rất nhiều loại máy bay chiến đấu ta không nhận ra kiểu dáng, gào thét bay qua đỉnh đầu ta, tiến hành rải thảm oanh tạc lên ta, quả thực là ác mộng...

Hiện tại ta còn có ảo giác không thực tế, cảm giác mình độ một cái thiên kiếp giả, hy vọng mình có thể tỉnh lại từ trong ác mộng." "Cho nên, các đạo hữu sắp độ kiếp gần đây, ngàn vạn lần chú ý đề phòng điểm này." "Thời gian không còn nhiều, quả bom hạt nhân thiên kiếp trên đầu ta sắp thành hình...

Ta cảm giác đợt này ta có khả năng không chống đỡ nổi nữa.

Các vị đạo hữu tu tiên lộ từ từ, ta đi trước đây!" Trong giọng nói của Hiến Công Cư Sĩ tràn đầy sự hào sảng bi tráng.

Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân dùng tin nhắn thoại nói: "Cư Sĩ, chuyện thiên kiếp hiện đại hóa mấy ngày trước bọn ta đều biết rồi.

Ngoài ra, vũ khí thiên kiếp mạnh nhất hiện tại bọn ta biết là 'Bom Hydro Thiên Kiếp', uy lực khủng bố, có uy lực tấn công Bát phẩm đỉnh phong." Hiến Công Cư Sĩ: "..." Mấy ngày trước đã biết rồi? "Từ sau khi biết chuyện thiên kiếp hiện đại hóa, ta lập tức bắt đầu liên hệ với Cư Sĩ, nhưng vẫn luôn không liên lạc được với ông.

Ta nghĩ lúc đó ông chắc đã bắt đầu độ kiếp rồi, quả nhiên không sai." Bắc Hà Tán Nhân tiếp tục nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "Hiện tại không phải lúc nói nhảm, có cách nào giúp đỡ Hiến Công đạo hữu không?

Hơn nữa... trong thiên kiếp Lục tấn Thất xuất hiện bom hạt nhân thiên kiếp thì cũng quá lố rồi.

Hiến Công tiền bối, ngài nhìn kỹ lại xem, có phải nhìn nhầm rồi không, nhìn tên lửa thiên kiếp thành bom nguyên tử thiên kiếp?" Hiến Công Cư Sĩ ngẩng đầu nhìn "bom hạt nhân" đang ngưng tụ thành hình trên đỉnh đầu, than thở: "Ta cảm thấy mình sẽ không nhận nhầm đâu, mọi người biết đấy, từ sau lần trước, ta vẫn luôn nghiên cứu thứ bom hạt nhân này." Đó chính là bom nguyên tử thiên kiếp hàng thật giá thật! "Có khi nào là tâm ma kiếp không?" Cuồng Đao Tứ Lãng lên tiếng: "Tâm ma kiếp sẽ nắm lấy phần yếu đuối nhất trong lòng người, bóng ma trong lòng Hiến Công tiền bối chính là vũ khí hạt nhân, cho nên có khi nào ở quan đầu độ kiếp cuối cùng, tâm ma kiếp diễn hóa thành 'bom hạt nhân thiên kiếp' mà tiền bối lo lắng nhất xuất hiện, muốn cuốn ngài vào trong tâm ma kiếp không?" Lời của Cuồng Đao Tam Lãng rất có lý.

Thực ra dưới vẻ ngoài thích tìm đường chết của Tam Lãng đạo hữu là một trái tim tinh tế. "Nếu là tâm ma kiếp thì ta không cảm thấy ta còn có thời gian online trăng trối với mọi người." Hiến Công Cư Sĩ cười khổ nói.

Tâm ma kiếp sẽ không cho tu sĩ cơ hội chuẩn bị, chỉ một phát ép người ta vào tuyệt cảnh của tâm ma.

Lúc này, Thanh Âm Tiên Tử [Vũ Nhu Tử] nói: "Nếu thực sự không chống đỡ nổi...

Hiến Công tiền bối, hay là ngài thử tư thế độ kiếp 'ôm đầu ngồi xổm' xem sao." "Hả?" Hiến Công Cư Sĩ vẻ mặt ngơ ngác, ý gì đây?

Bảo ông tỏ ra hèn nhát trước thiên kiếp á? "Đây là pháp độ kiếp của 'Thiên niên Đệ Nhị, Tam, Tứ Thánh', nếu thực sự không có cách nào đối mặt với bom hạt nhân thiên kiếp, thì tiền bối cứ thử ngồi xổm xuống ôm đầu, ra sức lắc lư...

Hoặc có lẽ sẽ qua được kiếp này." Vũ Nhu Tử nói.

Hiến Công Cư Sĩ: "..." Thiên niên Đệ Nhị, Tam, Tứ Thánh đều lòi ra rồi?

Chỉ trong có mấy ngày ngắn ngủi ông bắt đầu độ kiếp, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra biến hóa kinh người gì vậy?

Hiến Công Cư Sĩ có ảo giác mình là người rừng mới nối mạng, đột nhiên phát hiện thế giới bên ngoài đã tiến vào thời đại vũ trụ.

Thiên thiên vào lúc này trong "Nhóm Cửu Châu Nhất Hào" lại không có ai ra mặt phản bác Vũ Nhu Tử.

Dù sao mấy ngày trước, trong Thiên niên Đệ Nhị, Tam, Tứ Thánh thì có hai người ôm đầu ngồi xổm, một người độ kiếp kiểu Orz, tư thế quá độc đáo, khiến người ta ấn tượng sâu sắc, muốn quên cũng không quên được.

Duy chỉ có khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, bởi vì chỉ có cậu biết chân tướng việc "Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử tiền bối" ba người ôm đầu ngồi xổm và độ kiếp kiểu Orz.

Đó là cái nồi do đám khôi lỗi tinh phẩm trong tay cậu gây ra.

Sau khi suy nghĩ, Tống Thư Hàng mở chức năng tin nhắn thoại.

Bá Tống: "Hiến Công tiền bối, ngài nhìn cho kỹ, thật sự là bệ phóng bom hạt nhân ư?" "Bá Tống, là Tống Thư Hàng tiểu hữu?" Hiến Công Cư Sĩ vừa nói vừa ngẩng đầu nhìn về phía bệ phóng bom hạt nhân đã hoàn toàn ngưng tụ thành hình: "Không sai được, sau lần xuất quan trước, ta đã bổ túc rất nhiều kiến thức liên quan đến 'vũ khí hạt nhân'." "Tới rồi, bom hạt nhân đã phóng rồi...

Ta xong đời rồi!" Hiến Công Cư Sĩ vừa nói vừa thở dài, bắt đầu toàn lực chống lên tầng tầng kết giới mình đã bố trí.

Uy lực của bom hạt nhân thiên kiếp còn mạnh hơn bom hạt nhân hiện thực nhiều.

Hơn nữa đương lượng của quả bom hạt nhân thiên kiếp này lớn hơn quả bom năm đó nổ ông quá nhiều.

Mạng ta xong rồi!

Lúc này, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, Tống Thư Hàng suy tư một lát rồi nói: "Có khả năng, em phải chúc mừng Hiến Công tiền bối trước, tấn thăng Tôn Giả." Bắc Hà Tán Nhân: "??" "Tuy không biết vì sao trong thiên kiếp Lục độ Thất của Hiến Công tiền bối lại xuất hiện thứ như 'bom hạt nhân thiên kiếp'.

Nhưng nếu thật là bom hạt nhân thiên kiếp thì uy lực khẳng định đã vượt quá giới hạn.

Vậy thì e rằng không thể nổ tung ở hiện thế được." Tống Thư Hàng đoán.

Thiên kiếp của Bát phẩm Huyền Thánh vì sao lại bị kéo độc lập vào trong "Thế giới Thiên Kiếp"?

Chính là vì sức phá hoại của thiên kiếp bát phẩm quá lớn, sẽ tạo thành can nhiễu quá lớn đối với hiện thế. "Vậy nếu lỡ quả bom hạt nhân thiên kiếp này thực sự có thể nổ thì sao?" Lệ Chi Tiên Tử hỏi. "Nếu nó thực sự có thể nổ ở hiện thế, vậy uy lực của nó khẳng định cũng bị suy yếu đến trình độ 'không tạo thành can nhiễu quá lớn đối với hiện thế'.

Như vậy, uy lực nổ của nó sẽ nằm trong giới hạn mà Hiến Công tiền bối có thể thừa nhận." Tống Thư Hàng nói.

Trong Thế giới Hạt nhân của cậu chứa một lượng lớn bom hạt nhân thiên kiếp, hơn nữa còn liên tục có bom hạt nhân mới được chuyển từ chỗ "Bạch Tôn Giả" qua.

Tống Thư Hàng không đi sâu nghiên cứu những quả bom hạt nhân thiên kiếp này, nhưng "Thế giới Hạt nhân" là thế giới tư nhân của Tống Thư Hàng, chịu sự kiểm soát của cậu.

Mỗi khi Tống Thư Hàng rảnh rỗi buồn chán hoặc lúc minh tưởng, ý thức quét qua bom hạt nhân trong Thế giới Hạt nhân, Thế giới Hạt nhân sẽ quét hình những quả bom hạt nhân thiên kiếp này, dần dà, Tống Thư Hàng cũng có sự hiểu biết nhất định đối với chúng.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu cảm thán: "Nếu thực sự là như vậy thì tốt quá, nguyện 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' của chúng ta sẽ không có thành viên nào giảm bớt nữa." Ba mươi năm trước, trong vòng bạn bè tu chân nho nhỏ này của bọn họ có một vị Lục Nhĩ Kiếm Quân, khi xung kích cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả thì bị tâm ma quấn thân, đạo diệt trong kiếp hỏa.

Loại chuyện này thật sự không hy vọng xảy ra lần nữa.

Lệ Chi Tiên Tử: "[Biểu tượng thắp nến] Hy vọng Hiến Công Cư Sĩ bình an vượt qua kiếp này." Diệt Phượng Công Tử: "[Biểu tượng thắp nến] Hy vọng Thư Hàng tiểu hữu đoán không sai." Ta Là Thiên Giác Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc: "[Biểu tượng thắp nến] Tuy ta rất không thích Tống tiểu hữu, nhưng lần này ta cũng hy vọng hắn nói đúng.

Nguyện Hiến Công đạo hữu bình an." Sau đó, các đạo hữu đang online trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đều lần lượt gửi "biểu tượng thắp nến", cầu phúc cho Hiến Công Cư Sĩ.

Tống Thư Hàng: "..." Hoàng Sơn Chân Quân vì nhận được báo cáo của phân thân, đặc biệt bớt chút thời gian trăm công nghìn việc online nhìn thấy đoạn chat này thì khóe miệng giật giật.

Hoàng Sơn Chân Quân cảm thấy tâm mệt — Lần trước ngài đã nói với Lệ Chi Tiên Tử rồi, "biểu tượng thắp nến" không phải biểu tượng cầu phúc, cái này là đang "thắp nến" cho Hiến Công Cư Sĩ đấy.

Chương 1279

Diệt Phượng Công Tử: "Đúng rồi, vừa nãy Hiến Công tiền bối còn chưa kịp nói ngài ấy độ kiếp ở đâu, có thể khóa vị trí của ngài ấy, đi xem ngài ấy hiện tại thế nào rồi không?

Mèo chết vì vội mất." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Diệt Phượng, phải kiên nhẫn.

Nói không chừng một lát sau Hiến Công tiền bối sẽ online thì sao?" Diệt Phượng Công Tử: "Nhưng chúng ta cũng không thể ngồi chờ chết, dù sao cũng phải làm chút gì đó mới tốt chứ." "Không cần vội, mọi người chờ đã, để ta thử xem có thể khóa được vị trí tín hiệu vừa rồi của Hiến Công đạo hữu không.

Ngoài ra, Thư Hàng tiểu hữu nói rất có lý.

Ta cảm giác đợt này của Hiến Công đạo hữu, ổn." Hoàng Sơn Chân Quân online, trầm giọng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân vừa xuất hiện, rất nhiều người trong nhóm liền yên tâm.

Trong "Nhóm Cửu Châu Nhất Hào", Hoàng Sơn Chân Quân đóng vai trò như định hải thần châm.

Tu vi của ngài không phải cao nhất nhóm, nhưng tác dụng của ngài trong nhóm không ai có thể thay thế.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Khoảng năm phút sau.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Xong, không cần tìm kiếm tín hiệu nữa, Hiến Công đạo hữu bình an vô sự." "Ối dồi ôi, cuối cùng lại có sóng rồi." Hiến Công Cư Sĩ lại gửi một tin nhắn thoại. "Chúc mừng Hiến

Công tiền bối độ kiếp thành công." Diệt Phượng Công Tử chúc mừng. "Chúc mừng Hiến Công tiền bối chứng đạo Tôn Giả!" Lệ Chi Tiên Tử nói.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào lại có thêm một vị Tân Tôn Giả, còn có hai vị Huyền Thánh hàng fake. "Hiến Công tiền bối, sau khi củng cố cảnh giới xong nhất định phải nhớ mời khách đấy." Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Trong lúc nhất thời, cả nhóm tràn ngập tiếng chúc mừng và chúc tụng.

Thực sự... không ai hy vọng tài khoản của đạo hữu nào đó trong nhóm đột nhiên vĩnh viễn không online nữa, avatar không còn sáng lên.

Cảnh tượng đó thật sự không hy vọng xảy ra.

Sinh ly tử biệt, cho dù đối với tu sĩ có đạo tâm kiên định mà nói cũng là một nỗi khổ lớn của thế gian. "Cảm ơn mọi người, để mọi người lo lắng rồi." Hiến Công Cư Sĩ nhanh chóng trả lời.

Lệ Chi Tiên Tử: "Hiến Công tiền bối, kiếp nạn cuối cùng vừa rồi của ngài rốt cuộc là sao?

Quả bom hạt nhân đó cuối cùng có nổ không?" Là tâm ma kiếp?

Hay là như Tống Thư Hàng tiểu hữu đoán "nổ trong phạm vi Hiến Công tiền bối chịu đựng" hay dứt khoát là "nổ ra pháo hoa"?

Các thành viên khác của nhóm Cửu Châu Nhất Hào cũng rất muốn biết là chuyện gì. "Thật sự nổ rồi, nói thật khoảnh khắc nổ tung đó, tim ta lạnh toát.

Khí thế khi bom hạt nhân thiên kiếp nổ tung, uy áp đó, cảm giác xung kích đáng sợ đó hoàn toàn không phải thứ ta có thể chịu đựng nổi.

Ta từng có lúc cho rằng mình chỉ có nước nhắm mắt chờ chết.

Nhưng không ngờ, sau khi bom hạt nhân thiên kiếp triệt để nổ tung, xung kích của nó rơi vào người ta thì... lại rất nhỏ, còn yếu hơn cả đợt máy bay chiến đấu quần thể oanh tạc trước đó rất nhiều.

Đợt thiên kiếp này hù người quá thể.

Hiện tại gan ta vẫn còn đang run đây!

Ta thu dọn dấu vết độ kiếp trước đã, chư vị đạo hữu, đợi ta trở về yên ổn sẽ cùng mọi người nâng ly nói chuyện vui vẻ!" Hiến Công Cư Sĩ cười ha ha nói. *** Trong Thế giới Hạt nhân, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng thở phào nhẹ nhõm. "Nè, sư phụ, Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa xuất hiện sao?" Tiểu Thải hỏi. ...

Tống Thư Hàng thông qua con mắt do "công đức chi quang" hóa thành quan sát hình ảnh gần Linh Sơn.

Đông Qua Thánh Quân và đám phóng viên vẫn ở nguyên tại chỗ.

Mà một nhân vật chính khác của đêm trăng tròn lần này là "Cật Qua Thánh Quân" lại mãi vẫn chưa đến. "Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa xuất hiện, ông ta sẽ không cho Đông Qua Thánh Quân leo cây chứ?" Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Thải: "Tiểu Thải, nếu nhóc cũng mệt rồi thì đến chỗ Thi ngủ một lát đi.

Đợi Cật Qua Thánh Quân xuất hiện anh sẽ gọi mọi người dậy." "Cũng được." Tiểu Thải gật đầu, nhảy về phía giường của Thi. *** Bên kia, Hiến Công Cư Sĩ vừa độ kiếp xong cất điện thoại đi, thật sâu thở ra một hơi trọc khí.

Trời sinh ông mặt đỏ, lúc này lại hơi có vẻ tái nhợt.

Ông bị thương rất nặng, hai chân bị nổ nát bấy, chỉ còn lại xương cốt.

Muốn dưỡng lành vết thương này, ít nhất phải mất một năm.

Hơn nữa vết thương ở chân cũng không phải do mấy đợt "máy bay chiến đấu thiên kiếp oanh tạc" trước đó gây ra.

Vết thương do máy bay chiến đấu thiên kiếp oanh tạc mang lại không nặng như bây giờ.

Thực tế, vừa rồi ông có một số chuyện không thể miêu tả với các đạo hữu nhóm "Cửu Châu Nhất Hào" — Không phải ông không muốn, mà là ông không thể nói ra miệng.

Ngay vừa nãy... khoảnh khắc bom hạt nhân thiên kiếp hoàn toàn thành hình và phóng đi, Hiến Công Cư Sĩ cảm giác không gian quanh mình đột nhiên long trời lở đất.

Ngay sau đó, ông và "bom hạt nhân thiên kiếp" trên đầu đều bị chuyển đến một thế giới khác.

Thế giới đó không phải hiện thế, mà là một không gian thế giới hoàn toàn độc lập.

Trong không gian này, bom hạt nhân thiên kiếp nổ mạnh, hóa thành đám mây hình nấm tuyệt vọng.

Cùng thời gian đó, uy lực vụ nổ khiến Hiến Công Cư Sĩ run gan truyền tới, trong một phần nghìn giây đã xé toạc mấy trăm tầng kết giới phòng ngự ông vừa bố trí lại.

Khoảnh khắc kết giới vỡ nát, Hiến Công Cư Sĩ bị đánh bay ra ngoài...

Ngay sau đó, dư chấn vụ nổ rơi vào nhục thân ông, đau đớn kịch liệt truyền từ hai chân đến não hải. "Mạng ta xong rồi!" Lúc đó trong đầu Cư Sĩ chỉ có một ý nghĩ như vậy.

Ngay lúc này, mắt thấy "bom hạt nhân thiên kiếp" sắp nuốt chửng Hiến Công Cư Sĩ, đột nhiên có một đạo ý chí không thể hình dung giáng lâm, quét qua người ông.

Khi đạo ý chí kia giáng lâm, không gian và thời gian quanh người Hiến Công Cư Sĩ đều ngưng đọng lại, chỉ có ý chí của Hiến Công Cư Sĩ là vẫn hoạt động.

Sau khi đạo ý chí kia quét qua một lần, Hiến Công Cư Sĩ lại cảm thấy trời đất quay cuồng.

Khoảnh khắc tiếp theo, ông đã bị đá ra khỏi "thế giới độc lập" kia, rơi trở về "khu phi hạt nhân" mà ông chọn độ kiếp trước đó.

Nếu không phải vết thương nặng trên chân và trên người, suýt chút nữa ông đã tưởng "bom hạt nhân thiên kiếp" mình vừa gặp phải thực sự là "tâm ma kiếp" mà Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Thấp thoáng, Hiến Công Cư Sĩ có một suy đoán.

Trong nháy mắt vừa rồi, có thể ông đã bị đưa vào "Thế giới Thiên Kiếp".

Chính là không gian trong truyền thuyết mà Thất phẩm Tôn Giả tấn thăng Bát phẩm mới được tiến vào.

Nhưng mà, có lẽ vì thực lực của ông chưa đạt đến điều kiện "tiến vào không gian"?

Dù sao sau khi trải qua ý chí quét hình, ông liền bị cưỡng ép đá ra khỏi "Thế giới Thiên Kiếp", giữ được cái mạng nhỏ.

Tiếp đó, thiên địa linh lực rót vào cơ thể ông, kết thúc màn độ kiếp "run gan" này, cơ thể ông được thăng hoa sau kiếp nạn, chính thức tấn thăng cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả.

Nhờ phúc của trận thiên kiếp này...

Hiến Công Cư Sĩ cảm giác bệnh "chứng sợ hãi vũ khí hạt nhân" khó khăn lắm mới hơi hồi phục của mình lại bắt đầu nặng thêm, ông cũng không biết "chứng sợ hãi vũ khí hạt nhân" của mình còn có khả năng cứu chữa hay không.

Sau khi sự tình kết thúc, Cư Sĩ lập tức muốn kể lại "trải nghiệm" vừa rồi của mình cho các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Ông phát hiện điện thoại của mình vẫn đại nạn không chết — Lúc trước trong khoảnh khắc bom hạt nhân nổ, ông đã ném điện thoại của mình đi.

Chiếc điện thoại may mắn này không bị đưa vào "Thế giới Thiên Kiếp", tránh được một kiếp.

Ông lập tức mở "Nhóm Cửu Châu Nhất Hào", nhưng khi ông mở miệng... lại phát hiện mình không cách nào kể lại trải nghiệm của mình.

Rõ ràng trong đầu ông đã tổ chức xong ngôn ngữ, nhưng thế nào cũng không thể truyền tin tức này ra ngoài.

Hiến Công Cư Sĩ lập tức hiểu ra, trải nghiệm lần này của ông e rằng chỉ có thể thối nát trong bụng.

Hoặc là phải thông qua thủ đoạn khác, thử ghi chép lại chúng.

Thế là, để tránh làm cho các đạo hữu trong "Nhóm Cửu Châu Nhất Hào" lo lắng, Hiến Công Cư Sĩ nén đau đớn kịch liệt, gượng cười báo bình an đơn giản trong nhóm, bỏ qua chuyện "thiên kiếp bom hạt nhân".

Sau đó, ông thậm chí không kịp xem thêm lời chúc phúc của các đạo hữu, ông liền buông điện thoại xuống, méo miệng thống khổ thảm thiết kêu lên: "Thảm quá, chết mất thôi." Đồng thời, trong đầu ông hiện lên một ý niệm — Thiên kiếp phát sinh đủ loại biến hóa cổ quái.

Hơn nữa, rõ ràng ông chưa tu luyện đến cảnh giới Thất phẩm, nhưng lại bị kéo vào "Thế giới Thiên Kiếp", chuyện này quả thực giống như thiên kiếp bị đại BUG vậy.

Nếu thực sự là như thế, Thiên Đạo đương kim chẳng lẽ đúng như lời đồn, đã xảy ra vấn đề?

Ngay khi Hiến Công Cư Sĩ đang suy tư, lúc ông ngẩng đầu nhìn trời...

Trước mắt xuất hiện mấy hình ảnh. [Hình ảnh Thiên niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh + Thiên niên Đệ Nhị Thánh Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên niên Đệ Tam Thánh Thường Viễn Tử, Thiên niên Đệ Tứ Thánh Thiên Nhai Tử cùng nhau "Nhân Tiền Hiển Thánh".] Hình ảnh đó đẹp đến thê thảm, ngoại trừ Bá Tống Huyền Thánh đầu trọc còn miễn cưỡng đứng, ba người Đạo Môn phía sau hai ngồi xổm một quỳ, vô cùng chói mắt.

Ngoài ra còn có [Hình ảnh Thiên niên Đệ Nhất Thánh "Bá Tống Huyền Thánh" và ba vị Huyền Thánh kia "Huyền Thánh Giảng Pháp".] Cuối cùng còn có một [Hình ảnh Thiên niên Đệ Ngũ Thánh "Đông Qua Thánh Quân" Nhân Tiền Hiển Thánh + Huyền Thánh Giảng Pháp.] Đồng thời, Đông Qua Thánh Quân còn nhân dịp Huyền Thánh Giảng Pháp, đưa ra lời khiêu chiến với Bá Tống Huyền Thánh. "Huyền Thánh Giảng Pháp" là thứ mà tu luyện giả chư thiên vạn giới chỉ cần muốn xem đều có thể nhìn thấy hình ảnh.

Mỗi một vị tu luyện giả đều có quyền lợi xem "Huyền Thánh Giảng Pháp".

Bất kể là đang ngủ, đang bế quan thậm chí là đang độ kiếp đều có quyền lợi xem "Huyền Thánh Giảng Pháp".

Nhưng mà, tu sĩ đang trong lúc độ kiếp hoặc tu luyện giả trong trạng thái khẩn cấp tương tự thì sau khi độ kiếp xong mới nhận được tiếp sóng "Huyền Thánh Giảng Pháp". ... "Chờ chút, mắt ta có phải có vấn đề rồi không, Bá Tống Huyền Thánh này nhìn thế nào cũng là Tống Thư Hàng tiểu hữu mà?

Còn Thất Sinh Phù Phủ Chủ này...

Chương 1280

tuyệt đối chính là Thất Sinh Phù đạo hữu trong nhóm chúng ta chứ gì?

Thường Viễn Tử thì không quen, thế mà lại to gan tỏ tình lúc Huyền Thánh Giảng Pháp.

Thiên Nhai Tử, chẳng lẽ là vị cuồng nhân truyền công trong lời đồn?" Hiến Công Cư Sĩ trừng lớn mắt, cảm giác thế giới quan của mình đang sụp đổ.

Tống Thư Hàng tiểu hữu thế mà lại tấn thăng Bát phẩm thành Thánh?

Thế giới này bị làm sao vậy, là ta điên rồi hay thế giới này điên rồi?

Đờ mờ, chẳng lẽ... ta vẫn còn đang ở trong tâm ma kiếp?

Hiến Công Cư Sĩ nghĩ tới một khả năng rất đáng sợ.

Có lẽ hiện tại ông vẫn đang lún sâu trong kịch bản ảo giác do "tâm ma" chế tạo, không thể tự thoát ra được.

Cho nên Tống Thư Hàng tiểu hữu mới tấn thăng Bát phẩm, Nhân Tiền Hiển Thánh, còn có thể mở miệng giảng ra diệu pháp của đại đạo chi âm.

Tất cả những thứ này và bom hạt nhân thiên kiếp đều là tâm chướng của ông?

Hiến Công Cư Sĩ bắt đầu có chút hoài nghi nhân sinh. *** Bên kia, dưới chân Linh Sơn nơi Thông Nương sinh ra.

Đông Qua Thánh Quân không ngừng xem giờ.

Nhân lúc nghỉ ngơi vừa rồi, hắn đã điều chỉnh trạng thái của mình về mức tốt nhất, chỉ chờ đón chào trận quyết đấu tiếp theo với "Cật Qua Thánh Quân". "Đông Qua tiền bối, thời gian hẹn chắc cũng sắp đến rồi nhỉ, vị Cật Qua Thánh Quân kia vẫn chưa tới sao?" Phóng viên Nhật báo Tu sĩ nhịn không được lên tiếng hỏi. "Ta cũng đang buồn bực đây, thời gian hẹn đã tới rồi mà." Đông Qua Thánh Quân nhíu mày nói.

Phóng viên đài Thần Cương tu sĩ hỏi: "Có khi nào Cật Qua Thánh Quân có việc đột xuất không tới được không?" Đông Qua Thánh Quân lắc đầu: "Sẽ không đâu, Cật Qua Thánh Quân là một vị tiền bối ta rất ngưỡng mộ, ta tin tưởng ngài ấy.

Nếu là ngài ấy thì tuyệt đối sẽ không thất hứa.

Ngài ấy từng nói muốn thử đạo phòng ngự của ta vào ngày hôm nay, ngài ấy từng nói sẽ đợi ta trên Linh Sơn, vậy thì nhất định sẽ xuất hiện!" Thấy bộ dạng kiên định như vậy của Đông Qua Thánh Quân, phóng viên các nền tảng tin tức tu sĩ lớn gật đầu, tiếp tục chờ đợi.

Thực ra mấy vị phóng viên cũng không vội lắm — Vì tối nay đã lấy được tin tức rất hài lòng rồi.

Tiếp theo nếu Cật Qua Thánh Quân thực sự có thể xuất hiện thì là vui càng thêm vui.

Có thể được thấy thêm một trận chiến Huyền Thánh nữa.

Giả thiết Cật Qua Thánh Quân cả đêm không xuất hiện thì cũng chẳng sao, dù gì chuyến này bọn họ đi cũng đã đáng giá rồi!

Ngay khi đám người Đông Qua Thánh Quân chuẩn bị tiếp tục chờ đợi, đột nhiên có tiếng chuông điện thoại vang lên.

Đông Qua Thánh Quân một thân chiến giáp vàng kim cắm thanh đại kiếm vàng kim xuống đất bùn, sau đó đưa tay móc ra một chiếc điện thoại màu vàng kim thổ hào từ trong giáp ngực.

Đông Qua Thánh Quân rất yêu màu vàng kim.

Khi nhìn thấy điện thoại, Đông Qua Thánh Quân vui vẻ bắt máy: "Alo, Cật Qua tiền bối!" "Cái tên bí đao ngốc nghếch nhà ngươi hiện tại đang ở đâu?

Ta đợi ngươi trên Hoa Sơn quá nửa đêm rồi, sao ngươi còn chưa qua đây?

Có biết thể lượng cho người già chút không hả?

Quá nửa đêm rồi, một ông già đứng trên đỉnh núi hứng gió lạnh, run lẩy bẩy đợi ngươi, ngươi thấy có được không?

Kính già yêu trẻ đi chứ, đây là mỹ đức ta vẫn luôn khổ cực dạy dỗ ngươi.

Đã hẹn thời gian với một ông già như ta, không phải ngươi nên đến phó ước trước mới đúng sao?

Ngươi thì hay rồi, giờ đã đến thời gian hẹn rồi mà còn chưa qua, ngươi định cho ta leo cây hả?

Đừng nói với ta là ngươi tắc đường đấy nhé?" Một giọng nói nổi trận lôi đình vang lên trong điện thoại của Đông Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt ngơ ngác. "Nói chuyện đi!" Giọng nói kia có vẻ rất cọc cằn.

Tâm cảnh như vậy thật sự là một vị Huyền Thánh?

Đạo tâm Huyền Thánh có dễ nổ (nóng nảy) vậy sao?

Trong lòng các phóng viên thầm nghĩ.

Hơn nữa quan trọng hơn là...

địa điểm hẹn là Hoa Sơn? "Ta vẫn luôn đợi ngài dưới chân núi mà, chờ chút.

Ngài nói là...

Hoa Sơn?" Đông Qua Thánh Quân trừng lớn mắt. "Dưới chân núi thì ngươi leo lên đi chứ!" Cật Qua Thánh Quân giận dữ nói.

Đông Qua Thánh Quân vội vàng giải thích: "Nhưng mà Cật Qua tiền bối.

Nơi lúc đầu ngài hẹn với ta đâu phải là Hoa Sơn.

Mà là dưới một ngọn Linh Sơn rất thanh tú, tọa độ còn do ngài đích thân gửi cho ta.

Ta hiện tại đang đợi ngài dưới chân ngọn Linh Sơn đó đây." Cật Qua Thánh Quân: "..." Hồi lâu sau, giọng điệu Cật Qua Thánh Quân đột nhiên trở nên ôn nhu, xấu hổ muốn chết: "Ha ha ha, cái đó.

Đông Qua, bên cạnh ngươi hiện tại có đạo hữu tu luyện công đức không?" Nhắc đến các đạo hữu tu luyện công đức, Đông Qua Thánh Quân và mấy vị phóng viên tại hiện trường liền nhớ ngay đến 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' Bá Tống Huyền Thánh vừa mới rời đi.

Không còn cách nào khác, vị 'Nữ đế Công đức cụ hiện hóa' sau lưng Bá Tống Huyền Thánh thực sự đã để lại ấn tượng quá sâu sắc.

Bá Tống Huyền Thánh chắc chắn không phải là người có công đức chi quang mạnh nhất tu chân giới, nhưng công đức chi quang của hắn lại quá sức sành điệu.

Một nữ đế vừa uy nghiêm tràn đầy lại vừa biết lăn ra giả chết, đúng là độc nhất vô nhị.

Tuy nhiên, Bá Tống Huyền Thánh đã rời đi. "Khụ, mấy vị đạo hữu, trong các vị có ai từng tu luyện công đức chi lực không?" Đông

Qua Thánh Quân lên tiếng hỏi.

Mấy vị phóng viên người nhìn ta, ta nhìn người.

Một lát sau, phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo hỏi: "Xin hỏi Đông Qua Thánh Quân, Cật Qua tiền bối cần 'công đức chi lực' ở trình độ nào?

Ngoài ra, xin hỏi thêm một chút... cần chúng tôi phối hợp ra sao?" Lúc này, giọng nói của Cật Qua Thánh Quân vang lên từ điện thoại: "Lão phu có một bí pháp, có thể mượn công đức chi lực để vượt qua hạn chế không gian, hiển hình trong thời gian ngắn.

Bí pháp này yêu cầu đối với công đức chi lực không lớn, chỉ cần đạo hữu nào đã ngưng tụ được hộ thể công đức chi quang phối hợp hỗ trợ là được.

Yên tâm đi, bí pháp của lão phu tuyệt đối không gây tổn hại cho đạo hữu, ngược lại còn mang đến cho đạo hữu lợi ích to lớn.

Có đạo hữu nào nguyện ý phối hợp với lão phu không?" Mấy vị phóng viên nghe vậy, trong lòng vô cùng động tâm.

Chỉ cần sở hữu hộ thể công đức chi quang là có thể hỗ trợ một vị lão bài Huyền Thánh hiển hình từ xa, đại chiến với Đông Qua Thánh Quân.

Sau đó còn nhận được lợi ích to lớn.

Đây quả thực là đại cơ duyên từ trên trời rơi xuống!

Quan trọng hơn là, biết đâu có thể nhân cơ hội này kết giao quan hệ tốt với một vị Bát phẩm Huyền Thánh lão làng, tương lai sẽ nhận được tạo hóa lớn hơn.

Đáng tiếc là, tuy rằng động lòng, nhưng mấy vị phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo, Trung Tâm Tin Tức Thiên Cơ, Đài Phát Thanh Tu Sĩ

Thần Cương và Trung Tâm Mạng Lưới Phù Thủy đều lắc đầu cười khổ.

Các tu luyện giả chính đạo không hề phản cảm với việc tích lũy một chút công đức chi lực, thứ này chỉ có lợi chứ không có hại.

Trên người mấy vị phóng viên tại hiện trường, ít nhiều đều có chút công đức, thế nhưng...

đều chưa thể ngưng tụ thành 'hộ thể công đức chi quang'.

Duy chỉ có vị phóng viên của 'Kênh Thánh Điện', khóe miệng lộ ra ý cười. "Xin hỏi Đông Qua Thánh Quân, tôi không thuộc 'hệ Tu chân', nhưng công đức chi lực trên người tôi vào tháng trước vừa vặn đã ngưng tụ thành hộ thể công đức chi quang, tôi có thể đáp ứng yêu cầu không?" Vị phóng viên này giơ tay hỏi.

Anh ta là tu luyện giả thuộc 'hệ Thánh Kỵ Sĩ' phương Tây, tu luyện giả hệ này cũng thường có lượng lớn công đức bên người.

Vị phóng viên này vận khí rất tốt, tháng trước vừa vặn ngưng tụ được hộ thể công đức chi quang.

Lúc này, giọng nói của Cật Qua Thánh Quân vang lên trong điện thoại: "Tu luyện hệ nào không quan trọng, chỉ cần công đức chi quang trên người đã thành hình hộ thể là được.

Tu luyện giả trẻ tuổi, ngươi tên là gì?" "Thái Thụy Á, tôi còn một cái tên mạng gọi là 'Hổ Bắc Đông'." Phóng viên tóc vàng cao giọng đáp.

Hổ Bắc Đông?

Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo: "..." Phóng viên Trung Tâm Tin Tức Thiên Cơ: "..." Đông Qua Thánh Quân: "..." Tên mạng của tên nhóc này là ai đặt cho vậy?

Hay là lúc hắn xem thế giới động vật rồi thuận tay chỉ bừa? "Ta nhớ kỹ tên ngươi rồi.

Vậy thì, hãy cho ta biết tọa độ của ngươi.

Ngoài ra, một phút sau, hãy thôi phát hộ thể công đức chi quang của ngươi ra.

Ta sẽ mượn công đức chi quang của ngươi để hiển hình trong chốc lát, hoàn thành bài khảo hạch với Đông Qua." Cật Qua Thánh Quân ôn hòa nói. "Không thành vấn đề, Cật Qua tiền bối.

Tôi đã chuẩn bị xong rồi!" Hổ Bắc Đông lớn tiếng trả lời, đồng thời báo to tọa độ hiện tại của mình.

Đại cơ duyên này, rơi trúng đầu hắn rồi.

Hôm nay là ngày may mắn của hắn, không sai vào đâu được. ...

Thế giới Hạch tâm.

Tống Thư Hàng đánh thức Thi và Tiểu Thải dậy. "Tống sư huynh, Cật Qua Thánh Quân ra chưa?" Thi dụi dụi mắt hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Sắp lên sàn rồi...

Vị Cật Qua Thánh Quân này tự mình nhớ nhầm địa điểm hẹn chiến, bây giờ ông ấy phải dùng bí pháp mượn 'công đức chi quang' của người khác để hiển hình tạm thời.

Chương 1281

Không hổ là Huyền Thánh lão làng, thủ đoạn thật đa dạng." "Mượn công đức chi quang để hiển hình?

Mượn ai?" Tiểu Thải nghe vậy, theo bản năng nhìn về phía sư phụ mình – dù sao công đức chi quang của sư tôn cũng quá sành điệu. "Nè, mượn phóng viên tóc vàng trong màn hình kia kìa.

Tên mạng của gã này là 'Hổ Bắc Đông', có lẽ là tu luyện giả hệ Thánh Kỵ Sĩ phương Tây, hộ thể công đức chi quang trên người đã ngưng tụ thành hình.

Lát nữa Cật Qua Thánh Quân sẽ dùng bí pháp hiển hiện từ trên người hắn." Tống Thư Hàng chỉ vào vị phóng viên tóc vàng trong màn hình trực tiếp, giải thích cho Thi và Tiểu Thải.

Thế là, Thi, Tiểu Thải, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngồi xếp hàng ngay ngắn, túc trực trước màn hình trực tiếp.

Tống Thư Hàng nhìn vị phóng viên tóc vàng trong màn hình, trong đầu suy nghĩ về bí pháp mượn công đức chi quang hiển hình mà 'Cật Qua Thánh Quân' nói, mạc danh cảm thấy có chút quen thuộc. ...

Một phút sau. "Thời gian sắp tới rồi." Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Nghe vậy, 'Hổ Bắc Đông' vội vàng giải phóng hộ thể công đức chi quang trên người mình ra.

Để 'Cật Qua Thánh Quân' thi pháp thuận lợi, mấy vị phóng viên khác đều đã tránh xa 'Hổ Bắc Đông'.

Khi Hổ Bắc Đông thôi phát hộ thể công đức chi quang, trong bầu trời đêm cũng nở rộ một mảng kim mang.

Sau đó, kim mang hóa thành một đám mây lành (tường vân) màu vàng liên miên bất tuyệt.

Trong tường vân ẩn ước có tiếng thánh ca vang lên, lại có tiếng cười nói vui vẻ truyền ra, còn kèm theo uy nghiêm mạnh mẽ.

Không hổ là thủ đoạn của lão bài Huyền Thánh, quả thực vượt xa tưởng tượng.

Loại thủ đoạn Huyền Thánh này, ngoại trừ tu luyện giả ra, người bình thường không thể nhìn thấy.

Nếu không, bầu trời đêm đột nhiên xuất hiện mảng lớn mây vàng chắc chắn sẽ gây ra một làn sóng hoảng loạn.

Tiếp đó, đám mây vàng hướng về phía vị phóng viên 'Hổ Bắc Đông' hạ xuống, giống như cái phễu, tường vân trút ngược xuống dưới.

Hổ Bắc Đông vẻ mặt hân hoan, phối hợp căng công đức chi quang trên người mình ra, để chúng phát sáng hết mức có thể, sản sinh cộng hưởng với đám mây vàng trên không trung. ...

Thế giới Hạch tâm. "Á?

Tống sư huynh, mắt em đau quá, tinh thần lực cũng hơi khó chịu, còn hơi chóng mặt nữa." Thi lên tiếng, bàn tay nhỏ bé dùng sức dụi mắt, nước mắt không ngừng chảy xuống. "Đừng lo, đây là do em nhìn trực tiếp vào thủ đoạn thi pháp của Bát phẩm Huyền Thánh nên bị ảnh hưởng.

Trong trường hợp tu sĩ thực lực không đủ, nhìn thẳng vào màn hình lúc Huyền Thánh thi pháp sẽ không chịu đựng nổi.

Thi, cái em đang nhìn là 'màn hình trực tiếp' đã được lọc bớt rồi đấy, nếu ở hiện trường mà nhìn thấy 'Huyền Thánh đấu pháp', thậm chí có thể ngất xỉu ngay lập tức.

Còn qua màn hình trực tiếp thì em chỉ cần tĩnh tâm lại, thích ứng một chút là ổn." Tống Thư Hàng giải thích.

Đồng thời trong lòng hắn khẽ động, thông qua liên kết giữa 'Thánh Ấn' và 'Ấn chương' trên người Thi, truyền một đạo tiên thiên chân nguyên vào người Thi, làm dịu cơn đau ở mắt và tinh thần của cô bé.

Về kiến thức này, Tống Thư Hàng đã biết được từ Lệ Chi tiên tử khi trải qua đại chiến 'Nho gia VS Cửu U Tà Ma'.

Bây giờ vừa vặn truyền thụ lại cho Thi và Tiểu Thải. "Nhưng mà, lúc trước khi Tống sư huynh quyết đấu với Đông Qua Thánh Quân, tinh thần lực và mắt của em đâu có cảm giác đau nhói đâu?" Thi thắc mắc. "Bởi vì sư phụ là hàng fake mà." Tiểu Thải nhanh nhảu đáp.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật: "Đó là do 'Xích Tiêu đạo hữu' thông cảm cho các em, lúc xuất kiếm vẫn luôn âm thầm bảo vệ các em đấy." Hắn tuy là Huyền Thánh giả, nhưng Xích Tiêu Kiếm lại là phối kiếm hàng thật giá thật của Trường Sinh Giả, nếu nó thực sự bùng nổ, có thể chém ra đòn tấn công cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Đòn tấn công như vậy, tu sĩ dưới Ngũ phẩm chỉ cần nhìn thấy thôi là sẽ đau nhói tinh thần mà ngất xỉu. "Ồ." Thi gật đầu, lại học thêm được kiến thức mới.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên lên tiếng: "Ơ?

Mọi người có cảm thấy vị trí đám mây vàng hạ xuống hơi bị lệch không?" "Hình như hơi lệch thật...

Đám mây vàng dường như càng lúc càng lớn." Tiểu Thải nói.

Tống Thư Hàng: "Vãi chưởng." Sở dĩ đám mây vàng này càng lúc càng lớn, muốn chiếm trọn cả 'màn hình trực tiếp', là vì thứ này đang lao thẳng vào con mắt được hóa thành từ một chút 'công đức chi quang' mà hắn để lại hiện trường.

Tống Thư Hàng trong lòng có dự cảm chẳng lành.

Giây tiếp theo, màn hình trực tiếp tối đen. "Chuyện gì vậy?" Thi nghi hoặc hỏi.

Tô Thị A Thập Lục nhìn về phía Tống Thư Hàng, thấy vẻ mặt ngơ ngác của Thư Hàng, trong lòng cô ẩn ẩn có suy đoán.

Cô nhấp một ngụm 'Linh Mạch Bích Trà', hỏi: "Thư Hàng, bí pháp của vị 'Cật Qua Thánh Quân' kia, không phải là rơi trúng vào chút 'công đức chi quang' cậu để lại hiện trường đấy chứ?" Tống Thư Hàng tiếp tục ngơ ngác: "Nói thật lòng... mình cũng đứng hình luôn rồi!" ...

Dưới chân Linh Sơn.

Miệng Hổ Bắc Đông há hốc, hắn cứng ngắc quay đầu lại, nhìn về phía hư không cách thân thể mình không xa.

Không chỉ hắn, mà các phóng viên khác, cũng như Đông Qua Thánh Quân, đều cùng một biểu cảm này.

Ngay vừa rồi, mắt thấy đám mây vàng rợp trời sắp rơi xuống người Hổ Bắc Đông, đột nhiên...

đám mây bẻ lái một cái, lạng lách cực gắt, rơi xuống khoảng không cách Hổ Bắc Đông hơn trăm mét.

Đông Qua Thánh Quân vội vàng gọi lại số điện thoại của 'Cật Qua tiền bối', muốn báo cho tiền bối biết tin bí pháp của ngài ấy trượt điểm đáp, hạ cánh lệch rồi.

Ngay lúc này, tại nơi đám mây hạ xuống, có một bóng người chậm rãi bắt đầu ngưng tụ.

Tại khoảng không đó, trước tiên có một điểm ánh sáng vàng rực rỡ hiện lên.

Đó là sức mạnh của 'công đức chi quang' được nén lại ở mật độ cao.

Sau đó, sức mạnh của đám mây và công đức chi quang dung hợp làm một.

Lấy điểm công đức chi quang này làm 'hạt nhân', ánh sáng vàng bắt đầu kéo dài, lan rộng.

Cuối cùng, hóa thành một bóng người.

Bóng người đó mặc đạo bào giản dị, là một tu sĩ Đạo gia.

Tay trái hắn cầm phất trần, tay phải xách một thanh đoản kiếm.

Gương mặt cương nghị, để râu dài.

Nhìn qua là biết kiểu cao nhân vạn người có một.

Đây chính là Cật Qua Thánh Quân?!

Mấy vị phóng viên ở cách đó không xa nhanh chóng ghi hình lại cảnh này.

Đồng thời, trong đầu bắt đầu đối chiếu hình tượng 'Cật Qua Thánh Quân' với tư liệu về 'Huyền Thánh độ kiếp ngàn năm trước' trong ký ức, muốn xem vị 'Cật Qua Thánh Quân' thần bí này rốt cuộc là vị Huyền Thánh tiền bối nào.

Loại Thánh Quân có khí chất xuất chúng, trang phục và dung mạo đặc sắc thế này cực kỳ dễ nhận biết.

Chỉ cần ngàn năm trước ngài ấy từng 'Huyền Thánh giảng pháp' lưu lại ghi chép, thì nhất định có thể xác nhận thân phận. "Ơ?

Hổ Bắc Đông tiểu đạo hữu, hộ thể công đức chi lực của ngươi mới ngưng tụ thành hình một tháng trước sao?

Chất lượng cũng khá đấy." Cật Qua Thánh Quân lên tiếng khen ngợi.

Thánh Kỵ Sĩ 'Hổ Bắc Đông' nghe vậy, lập tức khóc ngất trong nhà vệ sinh: "Cật Qua tiền bối...

Ngài đâu có giáng lâm vào công đức chi quang của tôi đâu." "Hả?" Cật Qua Thánh Quân kỳ quái hỏi ngược lại: "Ta không nhập vào công đức chi quang của ngươi ư?

Vậy ta thành hình kiểu gì?" [Đây cũng là điều chúng tôi muốn biết mà!] Hổ Bắc Đông gào thét trong lòng.

Chỉ là lúc này, Cật Qua Thánh Quân không có thời gian đào sâu vấn đề này.

Hắn thông qua bí pháp, xuyên không gian giáng lâm, không có bao nhiêu thời gian để lãng phí.

Dù sao bí pháp cũng thành công rồi – còn chuyện nhập vào công đức chi quang của ai thì cũng như nhau cả thôi.

Chỉ cần bí pháp dùng được là được.

Tranh thủ lúc bí pháp chưa hết hiệu lực, hắn cần nhanh chóng hoàn thành ước định với Đông Qua Thánh Quân.

Cật Qua Huyền Thánh đối diện với Đông Qua Thánh Quân, chậm rãi nói: "Đông Qua, không ngờ ngươi cũng đã bước ra được bước này.

Nói thật lòng, nhìn thấy khoảnh khắc ngươi Nhân Tiền Hiển Thánh, ta rất an ủi." "Cảm ơn Cật Qua tiền bối, tôi có thể kiên trì đến hiện tại, đa phần là nhờ sự dạy bảo của ngài năm xưa." Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt nghiêm túc trả lời, Cật Qua Thánh Quân chiếm vị trí rất quan trọng trong lòng hắn. "Bất luận thế nào...

Hôm nay, cứ để ta kiểm chứng phòng ngự chi đạo của ngươi một chút." Cật Qua Thánh Quân ôn hòa cười nói.

Hắn thực sự có chút hâm mộ hậu bối Đông Qua Thánh Quân này.

Tên này rất cố chấp trên con đường phòng ngự, thậm chí có cảm giác như tẩu hỏa nhập ma.

Nhưng dù thế nào, Đông Qua cũng đã kiên trì với Đạo của chính mình, hơn nữa còn kiên trì đến tận thời khắc Nhân Tiền Hiển Thánh.

Còn Đạo của bản thân hắn... lại phảng phất như đã đứt đoạn, cảm giác bản thân cả đời vô vọng tiến thêm bước nữa.

Tóm lại, hôm nay cứ để hắn kiểm chứng thật tốt phòng ngự chi đạo của Đông Qua, đây cũng coi như sự giúp đỡ cuối cùng hắn có thể dành cho Đông Qua.

Cật Qua Huyền Thánh một tay cầm phất trần, một tay nắm đoản kiếm, chậm rãi giơ lên, mũi kiếm nhắm thẳng vào Đông Qua. ...

Vì đã có kinh nghiệm từ trận chiến 'Bá Tống Huyền Thánh VS Đông Qua Thánh Quân' trước đó, các phóng viên nhanh chóng lùi lại, lùi đến vị trí an toàn, sau đó bày biện lại thiết bị quay phim, bắt đầu ghi hình trận chiến Huyền Thánh thứ hai trong đêm nay.

Đồng thời, mấy phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo, Đài Phát Thanh Tu Sĩ Thần Cương vắt óc suy nghĩ, tiến hành đối chiếu 'Cật Qua Huyền Thánh' với thông tin về các 'Huyền Thánh' trong ký ức của họ.

Tuy nhiên, dù họ có đối chiếu từng Huyền Thánh của ngàn năm trước với Cật Qua Huyền Thánh, vẫn không cách nào xác định được thân phận của đối phương – không có một 'Huyền Thánh' nào có mô dạng và tạo hình phù hợp với Cật Qua Huyền Thánh cả.

Cật Qua Huyền Thánh thật sự như 'Đông Qua Thánh Quân' đã nói, là một Huyền Thánh thành đạo từ một ngàn ba trăm năm trước sao?

Chương 1282

Không phải là Đông Qua Thánh Quân nhớ nhầm đấy chứ? ... "Chuẩn bị xong chưa?" Cật Qua tiền bối thản nhiên nói, vô số ánh sáng vàng giữa thiên địa ngưng tụ về phía mũi kiếm của hắn. "Chuẩn bị thỏa đáng, mời Cật Qua tiền bối chỉ giáo." Đông Qua Thánh Quân trầm giọng đáp.

Hắn lần nữa thiết lập hệ thống phòng ngự của mình.

Khải Ý + Bản mệnh pháp khí Cự thuẫn + Pháp thuật hỗ trợ hệ Thánh quang phương Tây + Hào quang Thánh Kỵ Sĩ + Bí pháp Kim Cương Thân của Đạo gia + Sức kháng cự từ minh văn khắc trên công pháp bản thân.

Đồng thời...

ẩn dưới những lớp phòng ngự bề mặt này, còn ẩn chứa phòng ngự mạnh nhất của Đông Qua Thánh Quân [Phòng Ngự Tuyệt Đối – Pháo Đài Thép].

Đối mặt với tiền bối mình ngưỡng mộ, Đông Qua Thánh Quân vừa vào trận đã bật ngay chế độ phòng ngự mạnh nhất.

Giây tiếp theo, Cật Qua tiền bối ra tay.

Cật Qua tiền bối một tay phất trần, một tay đoản kiếm, mọi người đều theo bản năng cho rằng hắn là một cao thủ kiếm thuật, hoặc đại năng sử dụng phất trần.

Nhưng khi Cật Qua ra tay, lại là dựa vào tiếng hét lớn. "HỐNG Ô ~~~" Tiếng nổ lớn như sấm rền phát ra từ miệng Cật Qua tiền bối, dọa tất cả phóng viên giật nảy mình.

Cùng lúc với tiếng gầm, trên thanh đoản kiếm trong tay hắn bùng nổ một luồng sóng xung kích màu vàng.

Đoản kiếm cứ như nòng pháo khai hỏa.

Ầm ầm ầm, sóng xung kích màu vàng lao thẳng vào Đông Qua Thánh Quân. "HÁT!" Đông Qua Thánh Quân cũng trầm giọng quát một tiếng, dựng khiên, toàn bộ pháp thuật, thánh quang, bí pháp đại diện cho phòng ngự trên người đều sáng lên.

Từng tầng kết giới, trận pháp, hào quang hiện lên từ người hắn.

Sóng xung kích va chạm với phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân, hai bên giằng co. "Hống hống hống hống ~~ Ô ô ô ~~~" Tiếng hét của Cật Qua tiền bối càng thêm hung mãnh.

Khi hắn gầm lên, sóng xung kích trên đoản kiếm cũng trở nên càng lúc càng mạnh.

Tiếng gầm càng lớn, công kích càng mạnh! "HÁT!!!" Đông Qua Thánh Quân không cam lòng yếu thế, lớn tiếng gào thét, duy trì phòng ngự lao bất khả phá của mình.

Cho dù dưới sự va chạm của sóng xung kích, thân thể hắn bị cưỡng ép đẩy lùi về phía sau, nhưng hắn vẫn lao lao duy trì phòng ngự bất phá.

Hình ảnh chiến đấu tiếp theo... chính là như vậy.

Cật Qua tiền bối: "Hống ô ~" Đông Qua Thánh Quân: "Hát!" Cật Qua tiền bối gầm to hơn: "Hống hống ô ~~" Đông Qua Thánh Quân nghiến răng: "Hát hát!!" Cật Qua tiền bối gào khản cả giọng: "Hống hống hống ô ~~~" Đông Qua Thánh Quân không chịu thua kém: "Hát hát hát!!!" Sát thương toàn bộ dựa vào hét.

Mà phòng ngự cũng y chang, toàn dựa vào quát.

Tiếng hét càng lớn, sát thương càng mạnh!

Tương tự, tiếng quát càng to, phòng ngự càng kiên cố!

Nếu không phải trên người hai bên tham chiến tản mát ra uy áp Thánh cấp Bát phẩm mạnh mẽ, nếu không phải Thánh Ấn thấp thoáng bên cạnh hai người, nếu không phải nguồn năng lượng khủng bố khi giao chiến... mấy vị phóng viên tại hiện trường thực sự phải nghi ngờ hai vị này có phải là Bát phẩm Huyền Thánh hay không.

Nói một câu thật lòng...

Hình ảnh chiến đấu này, thật tâm không sánh bằng ước hẹn 'một đao định thắng thua' của Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân lúc trước.

Trước đó, hình ảnh lúc Bá Tống Huyền Thánh ra tay mới gọi là chấn động, ngọn lửa rợp trời bao trùm toàn trường, phàm là nơi Bá Tống Huyền Thánh đi qua, cỏ cây khô héo, suối nhỏ đứt dòng, hơi nước trong thiên địa đều bị bốc hơi, bầu trời cũng phảng phất như sắp bị thiêu đốt.

Còn Cật Qua tiền bối ra tay thì toàn dựa vào hét, sau đó sóng xung kích từ đoản kiếm càng lúc càng mạnh...

Từ đầu đến cuối, động tác của hai vị Huyền Thánh Cật Qua và Đông Qua đều chưa từng thay đổi. ...

Sự thật là, Cật Qua Thánh Quân rất mạnh.

Nhưng giữa hắn và Đông Qua Thánh Quân không phải là quyết đấu sinh tử, hắn chủ yếu là để kiểm tra 'phòng ngự chi đạo' của Đông Qua Thánh Quân, cho nên khi tấn công hắn sẽ nắm chắc chừng mực, từ từ tăng cường công kích của mình, không để một phát đánh vỡ ngay phòng ngự của Đông Qua.

Điều này dẫn đến việc các phóng viên nhìn thấy hình ảnh 'Sát thương toàn bộ nhờ hống, tư thế hai vị Huyền Thánh không đổi lấy một lần, chỉ có công kích và phòng ngự của đôi bên là không ngừng mạnh lên'. "Đông Qua, ngươi đích xác đã trưởng thành rồi.

Phòng ngự chi đạo của ngươi còn cường hãn hơn ta tưởng tượng." Cật Qua tiền bối tán thán. "Cảm ơn Cật Qua tiền bối quá khen." Đông Qua Thánh Quân đáp. "Nhưng mà, đến đây là chấm dứt.

Ta đã biết phòng ngự của ngươi mạnh đến mức nào, tiếp theo, hãy đỡ chiêu này của ta." Cật Qua tiền bối trầm giọng nói. "Mời Cật Qua tiền bối chỉ điểm!" Đông Qua Thánh Quân nghiêm túc.

Cật Qua tiền bối chậm rãi giơ phất trần lên, chụp nó lên đoản kiếm của mình.

Phất trần và đoản kiếm kết hợp, phần đuôi phất trần quấn quanh đoản kiếm, hóa thành một khẩu pháo tay thô to. "Phất Trần Pháo!

Hống hống hống!" Cật Qua tiền bối há miệng, lại bắt đầu gầm lớn.

Lần này, pháo xung kích bùng nổ trên đoản kiếm trở nên khủng bố hơn, tập trung hơn.

Oanh!

Chỉ một phát, Bản mệnh pháp khí Cự thuẫn, pháp thuật hỗ trợ hệ Thánh quang phương Tây, Hào quang Thánh Kỵ Sĩ, Bí pháp Kim Cương Thân của Đạo gia... của Đông Qua Thánh Quân đều bị phá vỡ từng cái một.

Chỉ có thể dựa vào Khải Ý miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng lúc này, tiếng gầm của Cật Qua tiền bối trở nên vang dội hơn: "Hống hống ô ~" [Không ổn, tiếng hét của Cật Qua Thánh Quân lại to hơn rồi, Khải Ý phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân có lẽ sắp không trụ nổi nữa.] Mấy vị phóng viên thầm nghĩ.

Chiến đấu phát triển đến hiện tại, bọn họ cũng cơ bản nắm được quy luật của Cật Qua Thánh Quân.

Mỗi khi âm lượng tiếng hét của Cật Qua Thánh Quân tăng lên, chính là lúc uy lực công kích của ngài ấy tiến lên một tầng cao mới.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Uy lực 'Phất Trần Pháo' của Cật Qua tiền bối tăng cường hơn ba thành. 'Khải Ý' của Đông Qua Thánh Quân rốt cuộc không chống đỡ nổi, nổ tung, thân thể Đông Qua Thánh Quân cũng bị đánh bay ra ngoài.

Mấy vị phóng viên lập tức ghi lại cảnh tượng trân quý này – tuy rằng chiêu Phất Trần Pháo này thi triển không bá khí, nhưng uy lực của nó cũng cùng đẳng cấp với 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của Bá Tống Huyền Thánh trước đó.

Đều có thể một đòn phá tan mọi phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân. [Tiếp theo, Đông Qua Thánh Quân chỉ còn cách tung ra phòng ngự cuối cùng thôi!] Tất cả phóng viên thầm nghĩ.

Trận chiến giữa hai vị Huyền Thánh, nói thật... không có gì hồi hộp.

Quả nhiên, sau khi Khải Ý cũng bị nổ tung, Đông Qua Thánh Quân khởi động phòng ngự cuối cùng của mình. "Hát!

Cật Qua tiền bối, xem phòng ngự tuyệt đối [Pháo Đài Thép] của ta đây, xin chỉ giáo!

Hát hát hát!" Đông Qua Thánh Quân lớn tiếng gào thét.

Trên người hắn nổi lên hư ảnh tòa 'Pháo Đài Thép', bảo vệ thân thể hắn kín kẽ. "Thú vị, có thể kết hợp phòng ngự hệ Thánh Kỵ Sĩ phương Tây và hệ thống phòng ngự hệ Tu chân, hóa thành chiêu 'Pháo Đài Thép' này, trên con đường phòng ngự, ngươi đã là nhân vật cấp bậc đại tông sư rồi.

Để ta thử xem cực hạn của chiêu phòng ngự này nhé, Hống hống hống hống ô ~~" Cật Qua tiền bối lại gầm lớn một lần nữa. "Chính là muốn mời tiền bối tiếp tục chỉ giáo!

Hát!" Đông Qua Thánh Quân cũng trầm giọng quát.

Tiếp theo, màn hình lại chuyển sang quá trình Cật Qua tiền bối và Đông Qua Thánh Quân đọ giọng. [Nói thật lòng, hình ảnh thế này nhìn có hơi nhàm chán a.] Mấy vị phóng viên thầm nghĩ.

Rõ ràng là trận chiến Huyền Thánh ngàn năm khó gặp một lần, nhưng trong lòng họ lại ẩn ẩn có chút cảm xúc 'thất vọng'.

Cứ cảm thấy trận chiến Huyền Thánh không nên đơn điệu như thế này.

Đây chính là kết quả của việc 'không có so sánh thì không có đau thương'.

Nếu như không có trận chiến 'một đao định thắng thua' của Bá Tống Huyền Thánh VS Đông Qua Thánh Quân diễn ra trước đó, hiện tại bọn họ xem màn 'đại chiến tiếng gầm' giữa hai vị Huyền Thánh chắc cũng sẽ cảm thấy rất kích thích chăng? "Hống hống hống!" "Hát hát hát!" Tiếng hét của hai vị Huyền Thánh vẫn chưa dừng lại, nhưng hiện trường giao chiến đã bị ánh sáng vàng bao trùm toàn bộ, phóng viên đã không thể nhìn rõ thân ảnh hai vị Huyền Thánh, không phân biệt được ai với ai.

Chỉ có thể từ tiếng gầm vang dội của đôi bên mà lờ mờ phán đoán, Cật Qua Thánh Quân bắt đầu chiếm thượng phong.

Bởi vì tiếng quát của Đông Qua Thánh Quân có chút không đủ hơi rồi.

Không biết là phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân sắp không trụ nổi?

Hay là cổ họng ngài ấy sắp chịu không nổi nữa?

Trong trận chiến 'ai hét to người đó có khả năng thắng' này, cổ họng là vũ khí rất quan trọng a. [Thật hy vọng hình thức chiến đấu này có thể xảy ra chút biến hóa.] Mấy vị phóng viên thầm oán thán trong lòng.

Nói thật, hai vị Huyền Thánh cứ gào nữa là tai họ sắp không chịu nổi, tâm lý cũng sắp sụp đổ rồi.

Có lẽ ông trời cũng không nhìn nổi cái hình thức chiến đấu 'sát thương toàn bộ nhờ hống, phòng ngự toàn bộ nhờ quát' này nữa.

Cật Qua tiền bối đang ra sức nộ hống, đột nhiên ho sù sụ. "Khụ khụ khụ khụ...

Chuyện gì thế này?" Giọng Cật Qua tiền bối vang lên.

Chương 1283

Đồng thời, sóng xung kích màu vàng bao trùm toàn trường nhanh chóng tan đi – Cật Qua tiền bối thế mà lại ngắt ngang công kích của mình.

Trung tâm quyết đấu đã bị nung chảy thành một cái hố khổng lồ.

Cật Qua và Đông Qua đang ở giữa cái hố đó.

Trạng thái hiện tại của Đông Qua Thánh Quân không tốt lắm, 'Pháo Đài Thép' của hắn đã đầy rẫy vết nứt, trông như có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào.

Mà Cật Qua tiền bối lúc này đột nhiên ho dữ dội – trạng thái này càng không ổn hơn.

Thực lực tu luyện đến cảnh giới như hắn, tuyệt đối không thể có chuyện vì 'hét lâu quá' mà ho kịch liệt được.

Hơn nữa, dù có lùi một vạn bước mà nói, với thực lực của Cật Qua tiền bối cũng không thể nào vì ho mà không khống chế được công kích của chính mình. [Trạng thái của Cật Qua tiền bối có biến?] Mấy vị phóng viên trong lòng khẽ động, lo lắng nhìn về phía Cật Qua Huyền Thánh.

Cật Qua Huyền Thánh chắc chắn là đã chịu ảnh hưởng gì đó mới ho kịch liệt như vậy, đồng thời mất kiểm soát công kích.

Trong hố sâu quyết đấu.

Cật Qua Thánh Quân vẫn không ngừng ho khan, trông có vẻ cực kỳ khó chịu. "Cật Qua tiền bối, ngài không sao chứ?" Đông Qua Thánh Quân kêu lên – không phải là Cật Qua tiền bối vốn đã bị thương trong người, vẫn cố gắng mượn bí pháp qua đây hoàn thành ước chiến với hắn chứ?

Đông Qua Thánh Quân trong lòng bắt đầu bất an. "Ta...

Khụ khụ khụ, kỳ quái...

Khụ khụ, ta không sao, nhưng mà..." Nói được một nửa, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên nghiêng đầu, bày ra một tư thế kỳ quái.

Tiếp đó, hắn đột nhiên từ từ ngã ngửa ra sau, nằm vật xuống đất: "A a a a ~~" Tiếng nam cao thảm thiết quen thuộc vang lên, trầm bổng du dương.

Thảm thiết xong, thân thể Cật Qua Thánh Quân co giật một cái, rồi 'chết' lâm sàng.

Đông Qua Thánh Quân: "..." Toàn bộ phóng viên tại trường: "..." Hình ảnh này, quen mắt quá.

Nhớ lại lúc trước, khi Bá Tống Huyền Thánh 'Nhân Tiền Hiển Thánh', vị Nữ đế Công đức lơ lửng trên đầu hắn cũng từng đang lúc uy nghiêm tràn đầy thì đột ngột phát ra bốn tiếng thảm thiết vang dội thế này, rồi ngã ra đất 'chết' thẳng cẳng.

Đông Qua Thánh Quân và các phóng viên tại hiện trường lập tức nghĩ thông suốt ngọn nguồn.

Cật Qua tiền bối ban đầu định dùng 'bí pháp', mượn công đức chi quang của 'Hổ Bắc Đông', trực tiếp từ Hoa Sơn bỏ qua hạn chế không gian, tạm thời hiển hình tại nơi này.

Nhưng cuối cùng, Cật Qua Thánh Quân lại không mượn được công đức chi quang của Hổ Bắc Đông.

Vậy cuối cùng ngài ấy nhập vào công đức chi quang của ai?

Trước đó mọi người còn đang nghi ngờ, nhưng giờ đáp án đã xuất hiện.

Chân tướng chỉ có một – Cật Qua Thánh Quân đã nhập vào công đức chi quang của 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Chỉ là không biết tại sao hiện trường lại còn sót lại công đức chi quang của Bá Tống Huyền Thánh?

Chẳng lẽ là do trận quyết đấu giữa Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân trước đó để lại? ...

Trong khi Cật Qua Thánh Quân không khống chế được thân thể mình, ngã xuống đất 'giả chết', thì trong Thế giới Hạch tâm, 'màn hình trực tiếp' đang đen thui của nhóm Tống Thư Hàng cũng đã khôi phục lại.

Chỉ là 'màn hình trực tiếp' không còn là góc nhìn thượng đế nữa, mà biến thành góc nhìn của 'Cật Qua Thánh Quân'.

Lúc này, góc nhìn của Cật Qua Thánh Quân là [Thông qua một khe hở nhỏ khi hé mắt, lén lút quan sát phản ứng của tất cả mọi người tại hiện trường].

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "Xem ra không sai rồi, Cật Qua Thánh Quân nhập vào công đức chi quang cậu để lại hiện trường." "Mình thế này là nằm không cũng trúng đạn à." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Thi chớp chớp mắt: "Vậy bây giờ chúng ta đang nhìn thế giới bên ngoài từ góc nhìn của 'Cật Qua Thánh Quân'?

Vậy Cật Qua Thánh Quân lúc này đang nằm im dưới đất?

Ông ấy bị Đông Qua Thánh Quân đánh gục rồi hả?" Tống Thư Hàng liên tưởng đến sở thích của 'Công đức Xà mỹ nhân' nhà mình, lại nhìn thấy kiểu 'hé mắt lén nhìn qua khe hở' trên màn hình, lập tức nghĩ ra đáp án chính xác. "E rằng không phải bị đánh gục đâu, mà là đột nhiên 'cơn nghiện giả chết' phát tác, nằm lăn ra đất giả chết đấy."

Tống Thư Hàng nói.

Thực ra, vừa nghĩ tới cảnh Cật Qua tiền bối cường đại đang đánh nhau lại đột ngột nằm lăn ra giả chết, cũng thấy khá thú vị.

Để người khác cũng nếm thử cái cảm giác xấu hổ khi đột nhiên nằm lăn ra giả chết này, Tống Thư Hàng trong lòng bất ngờ có cảm giác 'được cân bằng'.

Đồng thời, tâm niệm Tống Thư Hàng khẽ động.

Bản thể Công đức Xà mỹ nhân xuất hiện sau lưng hắn.

Vì nguyên nhân bị vỡ nát mấy lần trước đó, lần này khi hiện thân, thể tích của Công đức Xà mỹ nhân rất nhỏ, chỉ bằng nửa Tống Thư Hàng.

Sau khi xuất hiện, ánh mắt cô nàng rơi vào Xích Tiêu Kiếm bên cạnh Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm lập tức thấy cả người mất tự nhiên – nó là thần binh a, không phải đạo cụ biểu diễn 'nuốt kiếm' đâu nhé!

Nó cũng có tôn nghiêm chứ bộ. "Cật Qua Thánh Quân đang giả chết hả?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Hỏi chuyện công đức chi quang của chính mình là một hành vi rất kỳ quặc, nhưng công đức chi quang của Tống Thư Hàng thực sự hơi bị khác người.

Công đức Xà mỹ nhân nghiêng đầu, dường như nghe không hiểu câu hỏi của Tống Thư Hàng, trong lúc nghiêng đầu, ánh mắt cô nàng vẫn dán chặt vào Xích Tiêu Kiếm.

Tống Thư Hàng thở dài.

×××××××××××××××××××× Dưới chân Linh Sơn.

Khoảng mười mấy giây sau.

Cật Qua Thánh Quân bò dậy từ dưới đất, phủi phủi thân thể, cảm giác xấu hổ vô cùng.

Vừa rồi hắn làm cái gì vậy?

Tại sao đột nhiên lên cơn, kêu la thảm thiết a a a, rồi ngã lăn ra đất giả chết?

Uy nghiêm mất sạch rồi! "Đông Qua, chúng ta tiếp tục." Cật Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Thời gian bí pháp cũng sắp hết rồi, tiếp theo hắn chuẩn bị dùng một chiêu kết thúc ước chiến đêm nay, đồng thời mượn cơ hội này dựng lại uy nghiêm của mình. "Cật Qua tiền bối, trạng thái của ngài không sao chứ?" Đông Qua Thánh Quân có chút lo lắng hỏi. "Yên tâm, tốt lắm.

Chỉ là vừa rồi đột nhiên có chút không kiểm soát được, thời gian bí pháp không còn nhiều, chúng ta mau kết thúc thôi." Cật Qua Thánh Quân nói.

Đã tiền bối nói vậy, Đông Qua cũng chỉ đành gật đầu đồng ý.

Nhân cơ hội này, 'Pháo Đài Thép' trên người Đông Qua Thánh Quân đã ngưng tụ lại, khôi phục như lúc ban đầu.

Cật Qua Thánh Quân phất tay một cái, thu hồi phất trần và đoản kiếm.

Đã quyết định 'một chiêu kết thúc quyết đấu', vậy tự nhiên phải tung ra bản lĩnh thực sự. "Tứ phương uy nghi, văn thuyết chư thiên dữ hộ trì." Cật Qua Thánh Quân khẽ hô, Thánh Ấn thấp thoáng bên cạnh hắn.

Công đức chi quang càng lúc càng sáng ngời, chói mắt, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào Cật Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt nghiêm túc, hắn biết một chiêu tiếp theo của Cật Qua tiền bối sẽ kết thúc chiến cục.

Đây cũng là đòn cuối cùng hắn kiểm tra phòng ngự chi đạo của mình.

Đến đây đi, tiền bối!

Hãy để ta chứng minh cho ngài thấy cực hạn 'phòng ngự chi đạo' hiện tại của ta.

Các phóng viên xung quanh đều xốc lại tinh thần, chiến cục cuối cùng cũng không còn là hình thức 'tấn công toàn bộ nhờ hống' nữa, bọn họ cũng nhận ra, chiêu tiếp theo sẽ định đoạt kết quả.

Một đòn tiếp theo của Cật Qua tiền bối, e rằng sẽ không kém hơn 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của Bá Tống Huyền Thánh trước đó, thậm chí còn mạnh hơn chăng?

Tất cả mọi người đều nghĩ như vậy.

Ngay cả nhóm Tống Thư Hàng trong Thế giới Hạch tâm cũng cho là thế. "Mặt Trời Công Đức." Cật Qua Thánh Quân bình tĩnh nói.

Giọng nói của hắn thông qua 'Thánh Ấn' truyền ra, chấn động lòng người.

Khoảnh khắc tiếp theo, công đức chi quang trên người hắn hóa thành một vầng mặt trời thực sự, không thể nhìn thẳng.

Vầng mặt trời đó càng lúc càng bành trướng, nghiền ép về phía Đông Qua Thánh Quân.

Chỉ vừa tiếp xúc, phòng ngự mạnh nhất 'Pháo Đài Thép' của Đông Qua Thánh Quân liền bắt đầu thu nhỏ lại nhanh chóng...

Thậm chí, bắt đầu tan chảy. [Kết thúc rồi!] Tất cả phóng viên mắt sáng rực.

Không hổ là Huyền Thánh lão làng, chiêu này cường hãn vô cùng, không hề yếu hơn 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của Bá Tống Huyền Thánh, thậm chí cảm giác còn mạnh hơn một chút. 'Pháo Đài Thép' của Đông Qua Thánh Quân cứ thế bị nung chảy một cách thô bạo.

Ánh sáng mặt trời đang nghiền ép tới kia, áp sát đến cách Đông Qua Thánh Quân một tấc mới dừng lại. "Ta thua rồi." Đông Qua Thánh Quân nhắm mắt lại, ngay cả hắn cũng không thể nhìn thẳng vào 'hình thái mặt trời' của Cật Qua Thánh Quân lúc này. "Ngươi đã làm rất tốt, Pháo Đài Thép của ngươi có thể kiên trì khoảng ba nhịp thở dưới 'Mặt Trời Công Đức' của ta, mạnh hơn dự tính của ta rất nhiều." Giọng nói Cật Qua Thánh Quân vang lên.

Giây tiếp theo, vầng 'Mặt Trời Công Đức' kia bắt đầu thu nhỏ lại, công đức chi quang rợp trời quay về.

Cật Qua Thánh Quân tiếp tục nói: "Chỉ là, Pháo Đài Thép của ngươi còn nhiều chỗ cần cải tiến, tranh thủ lúc bí pháp chưa kết thúc, ta truyền âm cho ngươi." Tiếp theo, thứ Cật Qua muốn truyền thụ là những chỗ thiếu sót của 'Pháo Đài Thép', coi như là điểm yếu của Đông Qua, tự nhiên không thể để người ngoài nghe được.

Cho nên, hắn dùng phương pháp truyền âm nhập mật đặc thù, chỉ điểm chỗ thiếu sót cho Đông Qua Thánh Quân.

Lại qua một hồi lâu.

Đông Qua Thánh Quân cung kính hành lễ với Cật Qua tiền bối: "Đa tạ tiền bối chỉ điểm." "Giữa ta và ngươi, không cần khách khí như thế." Cật Qua Huyền Thánh hài lòng gật đầu.

Pha này, uy nghiêm của hắn lập tức vù vù vù tăng trở lại.

Hình tượng và phong thái thế ngoại cao nhân đã quay về. "Phòng ngự chi đạo của ngươi, rất tốt.

Chương 1284

Tiếp tục kiên trì, hy vọng ta có thể nhìn thấy ngày ngươi đặt chân lên Kiếp Tiên, thậm chí... hoàn thiện 'Đạo' của chính mình." Cật Qua Huyền Thánh khẽ nói.

Đông Qua nhận được sự khẳng định của tiền bối, ánh mắt trở nên tự tin hơn.

Ước chiến đêm nay, thứ hắn cần... chính là câu khẳng định này của Cật Qua tiền bối.

Có câu nói này của Cật Qua tiền bối, hắn càng thêm có niềm tin để đi xa hơn trên 'phòng ngự chi đạo'. "Vậy thì, chúng ta sau này còn gặp lại." Cật Qua Huyền Thánh bấm một cái đạo ấn, chuẩn bị giải khai bí pháp. "Khai!" Cật Qua Huyền Thánh nói.

Sau đó, năm sáu giây trôi qua.

Cật Qua Huyền Thánh vẫn duy trì tư thế giải khai đạo ấn. "Cật Qua tiền bối đã rời đi rồi sao?" Các phóng viên ở xa lên tiếng hỏi. "Nhưng thân thể công đức của ngài ấy vẫn còn kìa?" Lại có phóng viên hiếu kỳ nói. "Cật Qua tiền bối?" Đông Qua hiếu kỳ hỏi. "Khai!" Lúc này, Cật Qua Huyền Thánh lại bấm đạo ấn, trầm giọng quát.

Lại năm sáu giây trôi qua.

Cật Qua Huyền Thánh vẫn chưa biến mất.

Yêu thọ rồi, bí pháp không hủy bỏ được.

Cật Qua trong lòng bắt đầu bất an.

Từ lúc trước khi hắn đột nhiên lên cơn, mất kiểm soát thảm thiết, ngã xuống đất giả chết, trong lòng Cật Qua Thánh Quân đã có cảm giác bất an.

Mà hiện tại, loại bất an này rốt cuộc đã biến thành sự thật. "Khai!" Hắn thử giải khai bí pháp lần cuối.

Nhưng rất tiếc, vẫn y như trước, bí pháp hoàn toàn không có dấu hiệu được giải khai.

Rõ ràng 'thời hạn' duy trì bí pháp cũng đã đến, theo lý thuyết, cho dù hắn không chủ động giải khai bí pháp thì bí pháp này cũng sẽ tự mất hiệu lực mới đúng.

Nhưng hiện tại, bí pháp chẳng có vẻ gì là muốn giải khai, hắn dường như bị kẹt trong cỗ 'công đức hóa thân' này rồi. "Cật Qua tiền bối, ngài vẫn ổn chứ?" Đông Qua Thánh Quân lên tiếng hỏi.

Cật Qua thở dài, buông lỏng đạo ấn trong tay: "Bí pháp của ta xảy ra vấn đề rồi, sau khi phụ thân vào công đức chi quang hiển hiện hóa thân, cỗ hóa thân này lại không về được." Đông Qua Thánh Quân: "..." Một lát sau.

Đông Qua Thánh Quân hỏi: "Vậy Cật Qua tiền bối, chúng ta phải làm sao?

Sau khi hết thời hạn bí pháp, nó có tự động giải khai không?" "Thời hiệu của bí pháp đã qua từ lâu rồi." Cật Qua trong lòng buồn rầu. "..." Đông Qua Thánh Quân trầm mặc một hồi, lại thử hỏi: "Vậy Cật Qua tiền bối, cần giúp một tay không?" Cật Qua cười khổ một tiếng: "Cũng đành phải vậy thôi." Trong tình huống bí pháp không thể giải khai, thời gian đã hết mà bí pháp cũng không kết thúc, muốn giải khai cái 'bí pháp công đức hóa thân' này chỉ có một cách.

Đó là để Đông Qua giúp đỡ, đánh nổ tôn công đức hóa thân này.

Chỉ cần công đức phân thân nổ tung, bí pháp tự nhiên sẽ được giải khai!

Nhưng phương thức biến mất kiểu này, thật lòng không phải là cách Cật Qua tiền bối mong muốn – dù sao, vất vả lắm mới lấy lại được hình tượng và phong thái.

Hơn nữa còn có một vấn đề rất nghiêm trọng.

Đông Qua chuyên tu 'phòng ngự chi đạo', hắn gần như dùng toàn bộ pháp thuật, thánh quang, phù văn, pháp khí vào 'phòng ngự'.

Cho nên... sức tấn công của Đông Qua hơi bị thiếu hụt.

Tuy nói thực lực đạt tới Bát phẩm Huyền Thánh, tùy tiện một đòn cũng rất đáng sợ, có thể di sơn đảo hải.

Nhưng đối với Huyền Thánh mà nói, đó chỉ là cơ bản.

Công kích của Đông Qua, có khả năng là loại đội sổ trong đám Bát phẩm Huyền Thánh.

Dựa vào sức tấn công của hắn... không biết phải đánh bao lâu mới có thể đánh nổ 'công đức hóa thân' của mình?

Nói không chừng, phải tốn cả trăm đòn tấn công mới được.

Nói cách khác, mình phải đứng yên bất động, buông bỏ mọi phòng ngự để Đông Qua cuồng công hơn một trăm lần thì mới được giải thoát?

Nghĩ thôi đã thấy đau lòng. "Đến đây đi, Đông Qua.

Ta chuẩn bị xong rồi." Cật Qua tiền bối nghiến răng nói. "Xin hãy giao cho tôi, tiền bối." Đông Qua trầm giọng nói.

Dứt lời, hắn lại lấy ra bản mệnh pháp khí Kim sắc đại thuẫn.

Hắn đưa tay phất qua bản mệnh pháp khí, khôi phục nó về hình dạng thanh đại kiếm màu vàng.

Tiếp đó, để tăng cường sức tấn công, hắn bắt đầu gia tăng cho mình một vài pháp thuật hỗ trợ và hào quang Thánh Kỵ Sĩ.

Có một số pháp thuật vừa có tác dụng tăng phúc cho phòng ngự vừa tăng phúc cho tấn công, ví dụ như pháp thuật gia tăng sức mạnh, pháp thuật tăng cường thể chất.

Trong hào quang Thánh Kỵ Sĩ cũng có pháp thuật tăng cường sức bùng nổ trong thời gian ngắn.

Những pháp thuật này, Đông Qua Thánh Quân đều có nghiên cứu.

Các phóng viên xung quanh thấy thế, mắt ai nấy đều sáng lên – vốn tưởng đại chiến song thánh trận thứ hai đêm nay đã hạ màn, không ngờ còn có phần after-credit.

Đông Qua Thánh Quân kiên trì phòng ngự chi đạo, thế mà lại muốn phát động tấn công.

Đây quả là một bất ngờ lớn. ...

Sự thật là, Đông Qua Thánh Quân vẫn biết tấn công.

Khi hắn còn là một tu luyện giả thuần túy thuộc hệ Thánh Kỵ Sĩ phương Tây, lúc chưa quyết định chuyên tu 'phòng ngự chi đạo', hắn tu luyện một tay [Thánh Thẩm Phán Kiếm Thuật] cũng rất ra dáng.

Lúc này, để giải khai bí pháp cho Cật Qua tiền bối, hắn vừa ra tay đã dùng ngay [Thánh Thẩm Phán Kiếm Thuật] sở trường nhất của mình. "Thánh Quang Thẩm Phán Thập Tự Kiếm!" Thân thể Đông Qua Thánh Quân nhảy lên thật cao, hai tay giơ cao cự kiếm, chém ra một đường kiếm chữ thập hoàn mỹ như sách giáo khoa.

Kiếm quang chữ thập khổng lồ chém ra từ thanh đại kiếm màu vàng của hắn.

Ngón tay Cật Qua Thánh Quân rục rịch – có một khoảnh khắc đó, hắn theo bản năng muốn phản kích Đông Qua.

Không còn cách nào khác, sơ hở của Đông Qua khi tấn công thực sự quá lớn.

Trong nháy mắt Đông Qua thi triển [Thánh Quang Thẩm Phán Thập Tự Kiếm], trong mắt Cật Qua Thánh Quân đã nhìn thấy tổng cộng gần một trăm chỗ sơ hở.

Mỗi một chỗ sơ hở, chỉ cần khẽ kích một cái là có thể đánh gục Đông Qua Thánh Quân.

May mà Cật Qua tiền bối cưỡng ép nhịn xuống ham muốn tấn công, hắn nhắm mắt lại, mặc kệ đòn tấn công của Đông Qua Thánh Quân rơi lên người mình.

Oanh!!

Đông Qua dù sao cũng là Huyền Thánh, một kiếm chém ra, địa động sơn dao.

Dưới chân Linh Sơn, vị trí Cật Qua tiền bối đứng ban đầu lại xuất hiện thêm một cái hố to.

Trong bụi mù mịt trời, Cật Qua Thánh Quân u u thở dài...

Quả nhiên giống như hắn dự tính, sức tấn công của Đông Qua hơi yếu, một kiếm chém xuống nhìn thì mạnh mẽ, nhưng sát thương gây ra cho hắn lại không lớn.

Ít nhất phải bảy mươi chiêu trở lên mới có thể đánh nổ 'công đức hóa thân' của hắn.

Nói cách khác, hắn còn phải đứng yên, bị Đông Qua oanh tạc bảy mươi chiêu nữa.

Thật là vãi chưởng.

Đông Qua Thánh Quân cũng biết sức tấn công của mình không đủ, nhưng đây là con đường hắn tự chọn.

So với tấn công, hắn thích phòng ngự hơn.

Bất quá, để Cật Qua Thánh Quân có thể 'đi' dứt khoát một chút, không để đám phóng viên bên ngoài nhìn thấy cảnh 'Cật Qua tiền bối' bị hắn cuồng tấu, Đông Qua chỉ còn cách tăng tốc độ tấn công.

Đồng thời, mỗi đòn đánh của hắn đều tạo ra hiệu ứng khói bụi khổng lồ và thánh quang bao phủ, cố gắng che giấu thân hình Cật Qua tiền bối. "Thánh Quang Trảm Ác Kiếm, Thánh Quang Thập Tam Liên Kích, Thánh Quang Phá Tà Trảm!" Đông Qua Thánh Quân điên cuồng triển khai liên kích.

Từng đạo kiếm quang nổ tung.

Trong nhất thời, dưới chân Linh Sơn tràn ngập kiếm khí và thánh quang.

Oanh oanh oanh oanh ~~ Chỉ nhìn hiệu ứng ánh sáng và hình ảnh cháy nổ, thì đợt tấn công điên cuồng này của Đông Qua, thanh thế không hề kém cạnh so với 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của Bá Tống Huyền Thánh và 'Mặt Trời Công Đức' của Cật Qua Thánh Quân. [Không hổ là Bát phẩm Huyền Thánh!] Trong lòng rất nhiều phóng viên đều hiện lên ý nghĩ này.

Cho dù là Đông Qua Thánh Quân theo đường phòng ngự, khi bùng nổ cũng đáng sợ như vậy. ...

Đủ bảy mươi tám đòn tấn công trôi qua, Đông Qua Thánh Quân dừng cự kiếm trong tay lại.

Trước mặt hắn, Cật Qua Thánh Quân nở nụ cười từ bi. "Ngươi làm tốt lắm, Đông Qua." Cật Qua Thánh Quân khẽ nói, hắn đưa tay ra, vỗ nhẹ vai Đông Qua.

Giây tiếp theo, thân thể Cật Qua Thánh Quân tiêu tán, hóa thành những điểm sáng đầy trời.

Cuối cùng bí pháp cũng giải trừ. "Cảm tạ tiền bối." Đông Qua

Thánh Quân cảm kích nói.

Một màn này thật hài hòa biết bao.

Thậm chí còn có cảm giác thôi thúc người ta rơi lệ.

Chương 1285

Nếu chỉ cắt riêng cảnh quay này ra, cứ như thể Cật Qua tiền bối đang chúc phúc cho Đông Qua Thánh Quân trước khi ngã xuống vậy. "Cung tiễn Cật Qua tiền bối." Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo lên tiếng. "Cung tiễn Cật Qua tiền bối!" Các phóng viên khác lập tức học theo, cung kính hô.

Cật Qua Thánh Quân với hơn nửa thân thể đã hóa thành điểm sáng quay đầu lại, nhìn mấy vị phóng viên kia, mỉm cười gật đầu với bọn họ.

Trong nụ cười của hắn, toát ra ý đại từ bi, đại thân cận. ...

Thế giới Hạch tâm.

Nhóm Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm. "Cuối cùng cũng xong." Tống Thư Hàng than thở - bọn họ chính là đang xem trực tiếp dưới 'góc nhìn của Cật Qua Thánh Quân' đấy.

Bọn họ trơ mắt nhìn 'Cật Qua Thánh Quân' bị Đông Qua Thánh Quân cuồng công bảy mươi tám kiếm mới bị đánh nổ.

Chỉ nhìn thôi cũng thấy 'đau' thay cho Cật Qua Thánh Quân.

May mà 'kiếp nạn' của Cật Qua Thánh Quân cuối cùng cũng qua rồi. "Khoan đã, chẳng lẽ đây chính là quẻ bói mà Đồng Quái tiên sư đã xem cho mình trước đó sao?

Theo một ý nghĩa nào đó, Công đức Xà mỹ nhân cũng chính là mình.

Mình lại bị Cật Qua Thánh Quân phụ thân, bị Đông Qua Thánh Quân ngược tơi bời một trận?" Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Mình cảm giác... cách giải thích này có hơi khiên cưỡng." "Cũng đúng.

Có lẽ là mình nghĩ nhiều rồi, nhưng nếu màn này không tính là 'mình' bị Đông Qua Thánh Quân treo lên đánh, thì mình đã thực sự phá giải được 'quẻ đen' của Đồng Quái tiền bối rồi, bá đạo vãi." Tống Thư Hàng lại nói: "Trận chiến song thánh đêm nay cuối cùng cũng kết thúc, điều tiếc nuối duy nhất là chúng ta không nhìn thấy 'Cật Qua Thánh Quân' trông như thế nào.

May mà có phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo ở đó, có lẽ ngày mai chúng ta có thể biết được thân phận 'Cật Qua Thánh Quân' trên báo Tu Sĩ Nhật Báo." Tống Thư Hàng vừa dứt lời, Thi đột nhiên kêu lên: "Ơ?

Tống sư huynh, trong màn hình lại có biến đổi kìa!" Chỉ thấy trong màn hình, 'hình ảnh trực tiếp' vốn đã mờ đi đột nhiên lại bắt đầu rõ nét.

Tống Thư Hàng: "..." Xảy ra chuyện gì vậy?

Đừng bảo với hắn là Cật Qua Thánh Quân vẫn chưa tan biến nhé?

...

Dưới chân Linh Sơn.

Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo, Đông Qua Thánh Quân và những người khác lại đứng hình.

Chỉ thấy Cật Qua tiền bối vốn đã tan biến thành hạt ánh sáng, những hạt ánh sáng đầy trời kia lại bắt đầu ngưng tụ trở lại.

Giây tiếp theo, thân hình Cật Qua Thánh Quân bắt đầu khôi phục.

Vẫn là cách ăn mặc đạo bào đó, một tay cầm phất trần, một tay cầm đoản kiếm.

Nhưng gương mặt hắn lại thay đổi.

Không còn là mô dạng cao nhân râu dài, gương mặt cương nghị nữa, mà hóa thành bộ dạng một người thanh niên mặt mũi thanh tú, giữa lông mày toát ra vẻ hòa thiện.

Hơn nữa, thể hình 'công đức hóa thân' của hắn cũng bị co lại một nửa, chỉ còn cao bằng nửa người so với trước kia. "Bá...

Bá Tống Huyền Thánh?" Phóng viên Tu Sĩ Nhật Báo không nhịn được thốt lên.

Cật Qua Thánh Quân: "Bí pháp vẫn chưa giải trừ?" Đông Qua Thánh Quân: "..." Công đức chi quang này quả nhiên có liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh. "Tuy rằng bí pháp chưa giải trừ, nhưng hiển nhiên có hiệu quả.

Ta có thể cảm giác được công đức hóa thân đã suy yếu rất nhiều." Cật Qua tiền bối ngẩng đầu, nói với Đông Qua: "Lại nào!" "Tiền bối, ngài hiện tại là Cật Qua tiền bối, hay là Bá Tống đạo hữu?" Đông Qua Thánh Quân cẩn thận hỏi. "Ta đương nhiên là Cật Qua rồi.

Bá Tống?

Chuyện này có liên quan gì đến hắn sao?" Cật Qua Thánh Quân nói.

Đông Qua Thánh Quân gật đầu: "Tôi hiểu rồi, chúng ta tiếp tục!"

...

Trong Thế giới Hạch tâm.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn có dự cảm không lành, bộ dạng hiện tại của Cật Qua Thánh Quân, nói không chừng đã biến thành bộ dạng của hắn.

Tiếp theo, chính là màn Đông Qua Thánh Quân treo Bá Tống lên đánh hàng thật giá thật rồi.

Lúc này, mọi người đều không chú ý tới, sau lưng Tống Thư

Hàng, Công đức Xà mỹ nhân đột nhiên chắp tay trước ngực, cô khẽ niệm: "Mặt Trời Công Đức!" Nhóm Tống Thư Hàng đang chăm chú nhìn 'màn hình trực tiếp', không ai để ý đến sự thay đổi của Công đức Xà mỹ nhân phía sau. "Quẻ đen của Đồng Quái tiền bối, còn mạnh hơn mình tưởng tượng." Tống Thư Hàng nhe răng.

Hắn vốn tưởng mình đã kết thúc quẻ đen của Đồng Quái tiền bối, tấn cấp thành [Tống_Siêu Bá Đạo_Thư Hàng], nhưng giờ xem ra, người cười cuối cùng vẫn là quẻ đen của Đồng Quái tiền bối, hắn vẫn là hắn, là [Tống_Không Bá Đạo Nổi_Thư Hàng].

Trong 'màn hình trực tiếp' tiếp theo, Cật Qua Huyền Thánh phiên bản thu nhỏ sẽ mang gương mặt Tống Thư Hàng, đứng yên không phản kháng, bị Đông Qua Thánh Quân dần cho một trận tơi bời.

Có lẽ ngày mai, cảnh này cũng sẽ được các phóng viên đăng lên, truyền khắp cả giới tu luyện.

Tống Thư Hàng than thở: "Cũng không biết ngày mai tít đầu báo Tu Chân Nhật Báo sẽ đăng chuyện hôm nay thế nào?

Đăng 'Bá Tống Huyền Thánh treo đánh Đông Qua Thánh Quân' trước?

Hay là đăng 'Đông Qua Huyền Thánh treo đánh Cật Qua Thánh Quân'?" Đang nói chuyện, hắn đột nhiên cảm thấy sau lưng có gì đó không đúng.

Thế là hắn quay đầu lại.

Sau đó, mắt hắn liền bị làm cho mù luôn.

Sau lưng hắn, Công đức Xà mỹ nhân hóa thành một vầng mặt trời chói lọi, công đức kim quang chói mắt, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Trong nháy mắt đã làm mù mắt Tống Thư Hàng.

Chiêu này chẳng phải chính là tuyệt kỹ tất sát [Mặt Trời Công Đức] mà 'Cật Qua Thánh Quân' vừa sử dụng sao?

Chiêu này không chỉ uy lực mạnh mẽ, còn có thể dùng như 'Thái Dương Quyền', có thể làm mù mắt đối thủ.

Tại sao Công đức Xà mỹ nhân cũng biết chiêu này? "Dừng lại, mau dừng lại." Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

Uy lực chiêu này quá mạnh, so với 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' hắn phối hợp với Xích Tiêu Kiếm chém ra cũng chẳng kém cạnh chút nào.

Nếu để Công đức Xà mỹ nhân bùng nổ [Mặt Trời Công Đức], trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Sau khi nghe lệnh của Tống Thư Hàng, 'Mặt Trời Công Đức' trên người Công đức Xà mỹ nhân từ từ khựng lại, cuối cùng duy trì ở trạng thái một mặt trời nhỏ đường kính 2 mét.

Ánh sáng trên đó thôn thổ bất định, phảng phất như muốn nổ tung bất cứ lúc nào.

Tô Thị A Thập Lục, Thi, Tiểu Thải đều từ từ lùi lại, tránh xa Công đức Xà mỹ nhân. "Thu lại, thu cái mặt trời công đức này lại trước đã." Tống Thư Hàng ra lệnh.

Trong mặt trời nhỏ, thân hình Công đức Xà mỹ nhân từ từ uốn éo.

Khoảng ba nhịp thở sau, vầng mặt trời nhỏ chói mắt này mới từ từ được thu liễm lại.

Công đức Xà mỹ nhân nghiêng đầu, nhìn Tống Thư Hàng.

Nốt ruồi lệ ở khóe mắt khiến cô nàng dù đang giả ngu vẫn toát ra cảm giác vũ mị. "Vừa nãy cô học được chiêu [Mặt Trời Công Đức] này thông qua 'Cật Qua Thánh Quân' sao?" Tống Thư Hàng dò hỏi.

Nhưng mà, loại tuyệt kỹ tất sát áp đáy hòm của Huyền Thánh đâu phải bài thể dục trên đài phát thanh, làm sao có thể dễ học như vậy?

Hay là... bản thân Công đức Xà mỹ nhân vốn đã biết chiêu này, chỉ là sau khi nhìn thấy Cật Qua Thánh Quân sử dụng thì kích hoạt ký ức?

Công đức Xà mỹ nhân lần này không nghiêng đầu bán manh đầy ác ý nữa, nghe thấy cái tên 'Mặt Trời Công Đức', cô nàng phản thường đưa hai tay ra, dùng sức day thái dương của mình.

Cô ấy đang suy nghĩ?

Tống Thư Hàng mắt sáng lên, sau đó hắn nỗ lực uốn lưỡi, dùng ngôn ngữ thời đại viễn cổ gọi ra một cái tên: "@#%■ Tiên tử?" Gần đây hắn có học vài câu ngôn ngữ thời đại viễn cổ, lưỡi uốn cũng ra dáng ra hình.

Lần này là lần đầu tiên hắn thử gian nan đọc tên của Công đức Xà mỹ nhân ra.

Tống Thư Hàng hy vọng mình có thể gọi tên Công đức Xà mỹ nhân, để mang lại kích thích cho cô.

Tiếc là...

đến từ cuối cùng, lưỡi hắn uốn không đúng, đọc sai.

Công đức Xà mỹ nhân ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn Tống Thư Hàng, đôi mắt nhỏ dài dường như sáng lên.

Cuối cùng cô cũng sắp có biến hóa rồi sao?

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục có chút căng thẳng nhìn chằm chằm Công đức Xà mỹ nhân.

Lúc này, từ trên người Công đức Xà mỹ nhân đột nhiên vang lên một khúc nhạc nền nhẹ nhàng.

Công đức Xà mỹ nhân mở miệng, phối hợp với tiếng nhạc nhẹ nhàng kia, chậm rãi nói: "Cho dù... em quên mất tên anh, quên mất dáng vẻ của anh.

Nhưng em sẽ không quên anh, quá khứ của anh trong mộng em thấp thoáng tham dự, cho nên tương lai của anh em nhất định phụng bồi đến cùng ~~" Tống Thư Hàng: "..." "Ý gì vậy?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Chắc là lời thoại của bộ phim nào đó thôi, hình như gần đây em có xem qua, cảm giác lời thoại này nghe quen quen." Loli Thi đáp. "Sư phụ, có phải thầy đọc sai tên cô ấy không?" Tước yêu Tiểu Thải nói.

Tống Thư Hàng: "Có khả năng, từ cuối cùng đọc sai.

Nhưng phát âm của từ đó quái dị quá, lưỡi thầy uốn không nổi." Tô Thị A Thập Lục: "Hay là, cậu gọi tên cô ấy lại lần nữa xem?" Trạng thái của Công đức Xà mỹ nhân quá cổ quái... cho nên, tận đáy lòng Tô Thị A Thập Lục hy vọng quan hệ giữa Xà mỹ nhân và Tống Thư Hàng có thể minh lãng hóa, như vậy tốt cho tất cả mọi người.

Tống Thư Hàng lại uốn lưỡi, thử đọc: "@#%◆ Tiên tử?

Không đúng, lại sai rồi." Đôi mắt nhỏ dài của Công đức Xà mỹ nhân híp lại.

Chương 1286

"Cô ấy có phản ứng." Thi tỉ mỉ phát hiện, khi Tống Thư Hàng đọc nửa đầu của cái 'tên ngôn ngữ viễn cổ' này, thần tình của Công đức Xà mỹ nhân biến hóa rất nhanh. "Có lẽ, khi Tống sư huynh đọc đúng tên cô ấy, cô ấy sẽ xảy ra thay đổi chăng?" Thi lại nói.

Tống Thư Hàng xoa xoa má mình.

Sau đó, hắn lại thử vài lần, nhưng lần nào cũng thất bại ở ký tự cuối cùng. "Không được, còn thử nữa thì e là đến tiếng phổ thông hiện đại mình cũng không biết nói nữa mất, tên của cô ấy quá quái dị." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Đang nói chuyện, đột nhiên Công đức Xà mỹ nhân trước mắt lại có động tác mới.

Cô ngẩng đầu, nhìn chằm chằm 'màn hình trực tiếp'.

Trong màn hình, dưới sự nỗ lực tấn công của Đông Qua Thánh Quân, Cật Qua Huyền Thánh lại một lần nữa bị đánh nát.

Nhưng cũng giống lần trước, sau khi công đức phân thân của Cật Qua Thánh Quân vỡ vụn, rất nhanh lại ngưng tụ trở về.

Chỉ là thể hình lại nhỏ đi một nửa, chỉ còn lại một phần tư kích thước ban đầu. "Cật Qua tiền bối, còn muốn làm lại không?" Đông Qua Thánh Quân hỏi.

Cật Qua Huyền Thánh: "..." Mỗi lần 'chết' đi, đều sẽ nhỏ đi khoảng một nửa.

Nhìn qua có vẻ như chết thêm vài lần nữa là có thể giải quyết bí pháp này.

Nhưng quỷ mới biết cụ thể còn phải chia nhỏ bao nhiêu cái một nửa nữa?

Mười lần?

Hay là một trăm lần? "Không, không cần nữa." Cật Qua tiền bối chậm rãi nói. "Vậy bí pháp của ngài không giải khai cũng không sao chứ?" Đông Qua Thánh Quân hỏi.

Cật Qua đáp: "Ta nghĩ thông rồi...

Ta muốn trực tiếp mang cỗ 'công đức phân thân' này về vị trí bản thể, ta muốn nghiên cứu kỹ xem cỗ 'công đức phân thân' này rốt cuộc là chuyện gì.

Hoặc có lẽ... ta có thể từ đó nghiên cứu ra thứ mình mong muốn." Cật Qua đã bị kẹt ở cảnh giới 'Huyền Thánh' rất lâu rất lâu rồi, hắn vốn tưởng bản thân cả đời vô vọng bước ra bước tiếp theo, nhưng hiện tại, hắn dường như phát hiện ra hy vọng.

Có lẽ, đây là cơ duyên của hắn.

Nhưng mà... tốc độ của hắn phải nhanh.

Bản thể vẫn còn ở Hoa Sơn, cách nơi này rất xa.

Bí pháp phụ thân 'công đức hóa thân' tuy tiện lợi, nhưng nếu bí pháp không kịp thời giải trừ, sẽ có di chứng rất mạnh.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước hắn một lòng chỉ muốn giải khai bí pháp, nhanh chóng quay về.

Nhưng hiện tại, suy nghĩ của hắn đã thay đổi.

Cho nên hắn quyết định, trực tiếp mang theo công đức phân thân quay về bản thể, rồi nghiên cứu kỹ cỗ công đức phân thân này.

Cho dù phải gánh chịu di chứng khổng lồ cũng không sao, nếu lần nghiên cứu này có thể giúp hắn tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Kiếp Tiên, thì di chứng có lớn hơn nữa cũng đáng giá. "Thời gian của ta không còn nhiều, Đông Qua...

Kiên trì Đạo của chính ngươi.

Chúng ta sau này còn gặp lại." Cật Qua trầm giọng nói.

Đông Qua Thánh Quân gật đầu: "Vâng, Cật Qua tiền bối, cung tiễn tiền bối!" Cật Qua Huyền Thánh mỉm cười, công đức hóa thân tung người bay lên, hướng về phía bầu trời bay đi.

Bay a bay a, bay qua núi, bay qua thảo nguyên...

Sau đó, Cật Qua Thánh Quân cảm thấy không đúng lắm: "Kỳ quái, phương hướng bay của ta có phải bị sai rồi không?" Thế giới Hạch tâm.

Tống Thư Hàng: "..." Vị trí bay của Cật Qua Thánh Quân đích xác có vấn đề lớn, sau khi bay một vòng, hắn bay thẳng về phía vị trí Tống Thư Hàng và những người khác tiến vào Thế giới Hạch tâm.

Không cần nói, chắc chắn là do chịu ảnh hưởng của 'Công đức Xà mỹ nhân'.

Rất nhanh, Cật Qua Thánh Quân hạ xuống.

Hắn đứng ở vị trí trước khi nhóm Tống Thư Hàng vào Thế giới Hạch tâm, nhưng hắn không có cách nào vào được Thế giới Hạch tâm, chỉ có thể loanh quanh bốn phía. "Tống sư huynh, có cho ông ấy vào không?" Thi hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Thế giới Hạch tâm là bí mật quan trọng nhất của hắn, hắn và Cật Qua Thánh Quân lại không thân, tự nhiên không thể thả đối phương vào. "Ta ra ngoài gặp ông ấy một chút vậy.

Xích Tiêu đạo hữu, ngài đi cùng ta nhé?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Thả ta ra, thả ta ra!

Ta nói cho ngươi biết, ta là thần binh đấy, ta có tôn nghiêm!" Công đức Xà mỹ nhân ngửa đầu một cái, 'ực' một tiếng, nuốt Xích Tiêu Kiếm vào bụng.

Tống Thư Hàng: "..." Được rồi, không cần hỏi Xích Tiêu đạo hữu nữa, chỉ cần mang theo Công đức Xà mỹ nhân, Xích Tiêu đạo hữu cũng chỉ đành phải đi cùng hắn ra ngoài thôi.

×××××××××× Cật Qua Thánh Quân đứng tại chỗ, đột nhiên hắn tâm có sở cảm, không còn nôn nóng đi loanh quanh nữa mà dừng lại, lẳng lặng chờ đợi.

Một lát sau, trước mắt hắn xuất hiện dao động không gian.

Sau đó, một thiếu niên lang mặt mũi cũng coi như thanh tú bước ra khỏi không gian, xuất hiện trước mặt hắn.

Sau lưng thiếu niên này còn đi theo một cỗ công đức chi quang thực chất hóa, hóa thành hình dạng xà nữ.

Cật Qua Thánh Quân lập tức nhận ra thiếu niên này.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Dù sao mấy ngày trước đối phương vừa Nhân Tiền Hiển Thánh, nội dung 'Huyền Thánh giảng pháp' cũng rất cao siêu. "Ra mắt Cật Qua đạo hữu." Tống Thư Hàng làm theo phương thức hành lễ của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, hành lễ với Cật Qua Huyền Thánh.

Đồng thời, khóe miệng hắn có chút co giật.

Bởi vì lúc này, khuôn mặt hiện tại của Cật Qua Thánh Quân chính là bộ dạng của hắn. "Ra mắt Bá Tống đạo hữu." Cật Qua Thánh Quân cũng đáp lễ, đồng thời hỏi: "Là Bá Tống đạo hữu dẫn ta đến nơi này sao?" Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: "Cũng không phải ta dẫn đạo hữu tới, chỉ là vì khi đạo hữu dùng bí pháp giáng lâm, vừa vặn rơi vào trong 'công đức chi quang' của ta." Cật Qua Thánh Quân: "Hóa ra là vậy, vậy đạo hữu, còn xin ngài thu hồi công đức..." Hắn nói được một nửa thì đột nhiên khựng lại.

Tiếp đó, Cật Qua thò tay vào trong ngực áo lục lọi, cuối cùng lôi ra một thẻ xăm quái dị.

Cây quẻ xăm này cùng thanh đoản kiếm của Cật Qua Thánh Quân giống nhau y đúc, tức là cho dù 'Cật Qua Thánh Quân' xuất hiện dưới hình thái công đức hóa thân, nó vẫn có thể như hình với bóng đi theo.

Xem ra đây là bảo vật trấn trạch của Cật Qua Thánh Quân rồi?

Tống Thư Hàng hôm nay có chút dị ứng với từ 'quẻ', nhìn thấy Cật Qua Thánh Quân đột nhiên móc ra cây quẻ xăm thì khóe miệng hơi co giật.

Cật Qua Thánh Quân không phải cũng biết bói toán đấy chứ?

Cái độc âm 'Cật Qua' này, nếu nói lái đi... thì rất giống với ăn quẻ, cầm quẻ, giữ quẻ các loại. [Nếu Cật Qua Thánh Quân mà đòi bói cho mình, hôm nay nhất định phải từ chối!] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Bất quá... sau khi Cật Qua Thánh Quân móc ra cây quẻ xăm này, cũng không có ý định bói toán, hắn chỉ chăm chú nhìn chằm chằm vào cây xăm.

Một lát sau, trên cây xăm dường như hiện lên một chuỗi phù văn.

Đứng ở góc độ của Tống Thư Hàng thì nhìn không rõ lắm.

Hơn nữa đám phù văn kia cũng không biết đại biểu cho ý nghĩa gì.

Chẳng lẽ là Cật Qua Thánh Quân tự bói cho chính mình một quẻ?

Nhưng bói toán chẳng phải đều là [Tính thiên tính địa bất tính kỷ - bói trời bói đất không bói mình] sao?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nghi hoặc, Cật Qua Thánh Quân ngẩng đầu lên, nhíu mày. "Cật Qua đạo hữu, xảy ra chuyện gì sao?" Tống Thư Hàng thăm dò hỏi. "Bá Tống đạo hữu xin chờ ta vài phút." Cật Qua Thánh Quân nói, sau đó hắn lại tế ra thanh đoản kiếm, bắt đầu khắc họa trên mặt đất.

Thứ hắn khắc họa là một bảng mật mã.

Sau khi khắc xong, Cật Qua Thánh Quân cầm cây quẻ xăm kia đối chiếu với bảng mật mã này. "Phù văn thứ nhất là chữ [Chính], phù văn thứ hai là chữ [Là], sau đó là chữ [Hiện], tiếp theo là chữ [Tại], cái cuối cùng là dấu chấm than kết thúc.

Hợp lại là 'Chính là hiện tại'?" Cật Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: "..." Cật Qua Thánh Quân đây là đang giải xâm? "Chính là hiện tại?

Thế này là có ý gì?" Cật Qua Thánh Quân rơi vào trầm tư.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Cật Qua đạo hữu, ngài đây là đang tự bói cho mình?

Chẳng lẽ ngài cũng là quẻ sư?" Cật Qua Thánh Quân lắc đầu: "Không phải, bần đạo cũng không phải là quẻ sư, quẻ này... chính là bần đạo vào rất nhiều năm trước, thắng được từ trong tay một vị đạo hữu kỳ quái." "Thắng được?" Tống Thư Hàng nghi hoặc, quẻ xăm này còn có thể thông qua phương thức 'thắng' để lấy được sao? "Đúng vậy, vị đạo hữu kỳ quái kia lúc ấy muốn lấy một vật trên người ta để đi luyện chế bảo vật.

Ta tự nhiên là không cho, thế là hắn và ta cá cược một ván...

Kết quả hắn thua, liền đem cây quẻ xăm này thua cho ta.

Sau đó, còn cho ta một tấm bảng mật mã giải xâm.

Hiện tại quay đầu ngẫm lại, vị đạo hữu kỳ quái kia dường như là cố ý tặng ta cây quẻ xăm này." Cật Qua Thánh Quân nói.

Cây quẻ xăm này theo lý thuyết hẳn là phải giấu trên bản thể của hắn, nhưng vừa rồi hắn lòng có cảm giác, lúc móc vào trong ngực, thế mà lại từ trên người 'công đức hóa thân' móc ra được cây quẻ xăm này.

Chương 1287

Cây quẻ xăm này không phải vật phàm. "Nhưng mà, 'Chính là hiện tại' rốt cuộc là có ý gì?" Cật Qua Thánh Quân thở dài: "Cho nên, ta ghét nhất là mấy tên quẻ sư thần thần bí bí này, nói chuyện đều không nói hết, cứ phải nói một nửa giữ một nửa, làm cứ như bị táo bón vậy.

Có đôi khi lại nói huyền chi lại huyền, khiến người ta không hiểu ra sao." Tống Thư Hàng: "..." Nói như vậy thì Đồng Quái Tiên Sư đúng là lương tâm của giới bói toán, quẻ tượng của hắn xưa nay nói rất rõ ràng.

Quẻ cát, quẻ hung, thậm chí bói ra nội dung gì đều sẽ nói ra từng cái một, chưa bao giờ giấu giếm. "Trên quẻ này không có nội dung khác sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cật Qua Thánh Quân lắc đầu, đưa cây quẻ xăm này về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy cây quẻ xăm, nhìn ngang nhìn dọc, nhìn không ra trò trống gì.

Hắn lại xoay người, đem quẻ xăm hướng về phía 'Xích Tiêu Kiếm'. "Xích Tiêu đạo hữu, tiền bối có thể nhìn ra chút gì không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta đối với bói toán cũng không có nghiên cứu." Xích Tiêu Kiếm trả lời, nó chỉ là một thanh thần binh, nếu học bói toán thì phong cách sẽ lệch lạc thành cái dạng gì?

Tống Thư Hàng gật đầu, đang chuẩn bị đem quẻ xăm này trả lại cho Cật Qua Thánh Quân.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên vươn tay ra, chộp lấy cây quẻ xăm trong tay hắn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân có phản ứng với quẻ xăm này?

Hôm nay cô ấy tỏ ra rất sinh động, có lẽ sẽ có biến hóa gì đó?

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng liền giao quẻ xăm cho Xà Mỹ Nhân.

Cật Qua Thánh Quân cũng tò mò nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân, công đức chi quang của vị Bá Tống Huyền Thánh này đích xác có chút khác biệt.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cầm lấy quẻ xăm, đồng dạng nhìn lên nhìn xuống.

Ngay sau đó, cô ấy há cái miệng nhỏ ra. 'Rắc rắc ~~ Rắc rắc ~~' Cây quẻ xăm bị cô ấy cắn nát, giống như thanh sô-cô-la vậy, bị ăn sạch.

Ăn xong, cô ấy còn liếm môi một cái, bộ dáng vẫn chưa thỏa mãn.

Cật Qua Thánh Quân: "..." Tống Thư Hàng: "..." Mình thế mà lại ôm kỳ vọng với Công Đức Xà Mỹ Nhân, thật là quá ngây thơ.

Hiện tại, cây quẻ xăm kia bị Công Đức Xà Mỹ Nhân ăn mất rồi, có cần đền không?

Thứ đồ chơi này vừa nhìn liền biết không phải phàm phẩm...

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, Công Đức Xà Mỹ Nhân uốn éo eo rắn, đi tới bên cạnh Cật Qua Thánh Quân.

Tiếp đó, cô ấy đưa tay ấn lên trên người Cật Qua Thánh Quân. "?" Cật Qua Thánh Quân vẻ mặt nghi hoặc.

Sau một khắc, hắn cảm giác thân thể mình có chút bủn rủn.

Ngay sau đó, 'phụ thân bí pháp' bị giải trừ... 'Công đức hóa thân' của hắn bị hoàn nguyên thành công đức chi quang, một lần nữa trở về bên trong cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vì bị vỡ nát mấy lần mà cơ thể bị thu nhỏ lại, nay nhanh chóng khôi phục nguyên trạng. "Chờ chút, xin chờ một chút, ít nhất để cho ta làm rõ 'Chính là hiện tại' là có ý gì đã.

Cho ta thêm một chút xíu thời gian nữa." Cật Qua Thánh Quân kêu lên.

Hắn cảm giác một quẻ kia rất có thể có liên quan đến công đức chi quang kỳ quái của Bá Tống Huyền Thánh.

Đáng tiếc, Công Đức Xà Mỹ Nhân căn bản không cho hắn cơ hội. 'Phụ thân bí pháp' bị cưỡng chế giải trừ, công đức phân thân tiêu tán, ý thức của Cật Qua Thánh Quân trở về bản thể. ...

Phía trên Hoa Sơn xa xôi.

Một vị đạo nhân tay cầm đoản kiếm, phất trần mở mắt ra, sắc mặt hắn hơi có chút tái nhợt. "Thời gian bí pháp duy trì hơi dài một chút, cũng may di chứng không tính là lớn." Hắn thò tay vào trong ngực lấy ra đan dược, một ngụm nuốt xuống.

Mà lúc sờ đan dược, một cây quẻ xăm từ trong ngực hắn rơi ra ngoài.

Cật Qua Thánh Quân khom người nhặt cây quẻ xăm này lên.

Trên quẻ xăm nhiều hơn một chuỗi phù văn, giống y hệt lúc nãy, phiên dịch ra là ý 'Chính là hiện tại'. "Cho nên nói, đây rốt cuộc là có ý gì?" Cật Qua Thánh Quân đau gan.

Chính là hiện tại...

Nếu như theo ý trên mặt chữ, chỉ chính là lúc hắn cùng Bá Tống Huyền Thánh hoặc là công đức chi quang của Bá Tống Huyền Thánh gặp nhau?

Lúc gặp nhau đã xảy ra chuyện gì? "Không được, ta phải đi tiếp xúc với vị Bá Tống Huyền Thánh này một chút nữa." Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cảm giác, hy vọng tấn thăng 'Kiếp Tiên' của mình có lẽ nằm ngay trên người vị Bá Tống Huyền Thánh này.

Cây quẻ xăm vừa rồi hiển nhiên là sinh ra phản ứng với Bá Tống Huyền Thánh hoặc là công đức chi quang của hắn.

Suy tư đến đây, Cật Qua Thánh Quân tung người bay lên, độn về phía xa.

Sau khi bay lên không trung, Cật Qua Thánh Quân hiện ra bản thể của mình.

Một thân hình cá voi to lớn vô cùng xuất hiện giữa bầu trời đêm.

Hắn cũng không phải là nhân loại tu sĩ, mà là một con cự kình (cá voi lớn) có được huyết mạch thần thú tu luyện thành công.

Bản thể của hắn to bằng một hòn đảo nhỏ.

Hơn nữa, dưới thân cá voi có móng vuốt cường tráng, toàn thân mọc đầy lân giáp cứng rắn, nhìn qua rất là uy vũ.

Sau khi hóa ra bản thể, Cật Qua Thánh Quân triển khai độn pháp, nhanh chóng xuyên qua không gian lao về phía trước. *** Một bên khác.

Công Đức Xà Mỹ Nhân khôi phục như cũ, thậm chí, Tống Thư Hàng ẩn ẩn cảm giác công đức chi lực của mình lại tăng cường thêm một ít.

Có lẽ Xà Mỹ Nhân lúc rút về 'công đức hóa thân' của Cật Qua Thánh Quân còn tiện thể thu chút tiền lãi?

Công Đức Xà Mỹ Nhân sau khi khôi phục, thân hình dung nhập lại vào cơ thể Tống Thư Hàng, kéo theo 'Xích Tiêu Kiếm' thế mà cũng bị mang vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Chuyện tối nay coi như đã hạ màn.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: "Tiếp theo đi đâu?" "Thi và Tiểu Thải cứ ở lại trong Hạch Tâm Thế Giới của tôi, nghỉ ngơi thật tốt một đêm.

Tôi muốn về nhà ở thành phố Văn Châu một chuyến xem sao, bất quá bây giờ thời gian khá muộn.

Chi bằng, tìm một chỗ nghỉ ngơi một đêm trước?" Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên nói: "Tôi muốn đi ngắm biển." "Ngắm biển?

Bây giờ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: "Ừm." "Được, vậy chúng ta đi ngắm biển." Tống Thư Hàng móc điện thoại ra, nhìn bản đồ: "Thành phố Văn Châu chính là thành phố biển, chúng ta thuận theo hướng này đi thẳng, thuận lợi thì trước khi trời sáng có lẽ có thể đến bờ biển." ...

Tốc độ của hai người nhanh hơn dự tính, khoảng chừng 3 giờ sáng đã đến bờ biển.

Hai người tìm một chỗ bãi cát không người, lặng lẽ hạ xuống.

Tâm tình A Thập Lục rất tốt, cô tháo xăng-đan ra, chân trần giẫm lên bãi cát mềm mại, ngón chân tinh xảo lún vào trong cát.

Gió biển thổi qua, thổi loạn mái tóc ngắn của cô.

Tống Thư Hàng đi theo sau lưng cô, trong gió còn mang theo khí tức ngọt ngào trên người A Thập Lục. "A Thất nói anh ấy bắt đầu độ kiếp rồi." A Thập Lục đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng cười đáp: "Lấy thực lực của A Thất tiền bối, khu khu ngũ tấn lục thiên kiếp khẳng định không làm khó được anh ấy.

Cho dù là thiên kiếp hiện đại hóa, A Thất tiền bối cũng khẳng định có biện pháp ứng đối." "Ừm." A Thập Lục gật đầu.

Danh hiệu 'Ngũ Phẩm Mạnh Nhất' của Tô Thị A Thất là do hắn dùng đao trong tay tự mình đánh ra, lấy thực lực của hắn, ngũ tấn lục thiên kiếp nhất định có thể bình an vượt qua.

A Thập Lục ngồi xổm xuống, nhặt lên một cái vỏ sò, sau đó dùng sức ném nó về phía biển cả.

Vỏ sò như mũi tên rời cung bắn vào trong sóng biển, sau đó lại 'Oành ~~' một cái nổ tung, cứ như cự thạch bị ném vào biển rộng vậy.

A Thập Lục phủi phủi cát trên tay, khóe miệng nhếch lên, duỗi cái lưng mỏi.

Cô lại đột nhiên nói: "Thư Hàng, chúng ta xuống bắt cá đi!

Bắt một con cá thật lớn mang về thì thế nào?" Tống Thư Hàng: "Được thôi, cậu chuẩn bị bắt cá lớn bao nhiêu?" "Càng lớn càng tốt." A Thập Lục nói khẽ, ném giày lên bãi cát, sau đó chạy về phía biển cả.

Tống Thư Hàng đưa tay vẫy một cái, thu giày của cô vào vòng tay pháp khí, sau đó đi sát theo cô.

Lúc chân nhỏ của Tô Thị A Thập Lục đạp vào mặt biển... nước biển trượt qua ngón chân cô, mang đi cát trên chân.

Cô tung người nhảy một cái, lặn vào trong nước.

Tống Thư Hàng chỉ có thể đi sát đằng sau: "Ái chà ~~ Thập Lục, chờ tớ với." ...

Tống Thư Hàng không nghĩ tới năng lực lặn của Tô Thị A Thập Lục lại xuất sắc như thế, cô cứ như nàng tiên cá vậy, vừa chui vào trong nước, đôi chân nhỏ trắng nõn nà đung đưa, rất nhanh đã bơi xa.

Tống Thư Hàng ngay cả quần áo cũng không kịp cởi, chỉ có thể tận lực bơi theo.

A Thập Lục càng bơi càng nhanh, càng lặn càng sâu, cô sử dụng pháp môn bế khí, thân hình mẫn tiệp lao vun vút dưới đáy biển.

Tống Thư Hàng đuổi theo một hồi thì tạm thời dừng lại.

Hắn chưa từng học qua pháp môn bế khí, mặc dù nương vào thực lực tứ phẩm, thật lâu không hô hấp cũng không thành vấn đề, bất quá nín thở chung quy không phải là một chuyện thoải mái.

Cũng may, trước kia hắn có học được một cái pháp thuật nhỏ 'Quy Tức Thuật' từ chỗ Bạch Tôn Giả, hắn nhanh chóng họa một cái phù văn trong lòng bàn tay, thi triển 'Quy Tức Thuật' lên trên người mình.

Sau đó, hắn tiếp tục đi sát theo A Thập Lục, lặn về phía chỗ sâu dưới đáy biển.

Cũng không biết lặn được bao lâu...

Chương 1288

Đột nhiên, A Thập Lục lượn một vòng sau một tảng đá ngầm, biến mất trước mắt Tống Thư Hàng. "Thập Lục?" Tống Thư Hàng sử dụng phương thức truyền âm nhập mật liên hệ với Tô Thị A Thập Lục.

Nhưng Tô Thị A Thập Lục lại không trả lời.

Tống Thư Hàng vội vàng tăng tốc, lặn đến sau tảng đá ngầm kia.

Sau đó, hắn nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục đang dựa lưng ngồi trên tảng đá ngầm, cả người trôi nổi, đôi chân thon dài đung đưa lên xuống.

Khuôn mặt nhỏ của cô đỏ bừng, sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng tới thì lộ ra một nụ cười nho nhỏ. "Mệt rồi?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu. "Vậy là tìm được con mồi rồi sao?" Tống Thư Hàng cẩn thận bơi đến bên cạnh Thập Lục, tiếp tục truyền âm hỏi.

Đang nói chuyện.

Ào ào ào ~~ Tống Thư Hàng nghe được một trận thanh âm kỳ quái.

Hắn phóng tầm mắt nhìn về phía hướng âm thanh truyền tới...

Ẩn ước, hắn nhìn thấy phía xa dường như có một bóng rồng trắng nhanh chóng lao vút qua. "Rồng?!" Tống Thư Hàng vô thức nói. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Lúc này, con rồng trắng kia đã càng bơi càng xa, rất nhanh biến mất trong tầm mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Không ngờ ở chỗ này có thể nhìn thấy Bạch Long, vận khí của chúng ta không tệ." Tô Thị A Thập Lục cười hì hì.

Tiếp đó, cô kéo ống tay áo Tống Thư Hàng, đứng lên.

Nhưng lúc đứng được một nửa, thân thể cô lại theo hải lưu đung đưa. "Tôi không cử động được, cõng tôi bơi một lát." Tô Thị A Thập Lục nói. "Vừa rồi cậu chẳng phải còn bảo không mệt sao?" Tống Thư Hàng cười nói, sau đó xoay người cõng Tô Thị A Thập Lục lên. "Hừ." Tô Thị A Thập Lục khẽ hừ một tiếng, đem đầu chôn ở trên vai Tống Thư Hàng.

Khóe mắt của cô nhìn về phía hướng Bạch Long đi xa.

Sự tình về Bạch Long... bởi vì một cái ước định, cô tạm thời không thể nói cho Tống Thư Hàng.

Cho nên, tạm thời giấu hắn một thời gian vậy.

Bạch Long hiện tại muốn đi chính là 'Long Vương Điện', thân phận của Tô Thị A Thập Lục tịnh không thích hợp qua đó, nơi đó là cấm địa Hải tộc.

Lúc Bạch Long rời đi đã mang theo năng lượng toàn thân cô, cho nên cô mới tỏ ra suy yếu như thế, nửa ngày đều chưa hồi lại sức. ... "Chúng ta lên bờ sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: "Không, chúng ta còn chưa bắt được cá đâu.

Chúng ta lặn thêm một lát nữa, chờ tôi khôi phục một chút, chúng ta bắt một con cá thật lớn!" Tống Thư Hàng: "Ha ha, được rồi, cá thật lớn, càng lớn càng tốt." A Thập Lục đã muốn một con cá lớn, vậy thì tìm xem sao.

Ở đáy biển, loại cá có thể hình lớn cũng không hiếm thấy.

Tốt nhất còn phải mỹ vị một chút.

Tìm thử xem, có thể tìm được loại cá dài hơn một mét hay không.

Tống Thư Hàng cõng A Thập Lục, sau đó tế ra 'Bảo Đao Bá Toái', xuyên qua xuyên lại dưới đáy biển. "Nhanh lên, nhanh lên, con cá phía trước kia nhìn qua rất lớn." A Thập Lục vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "Bám chắc nhé." Bảo Đao Bá Toái tăng tốc một cái, lao về phía con cá lớn nhìn qua dài hơn một mét kia.

Cũng không biết cá này có ăn được hay không, ngược lại cứ đuổi kịp trước rồi nói sau.

Chỉ là hoạt động dưới đáy biển chung quy không bằng lục địa, hơn nữa biển cả là sân nhà của cá.

Tống Thư Hàng cõng A Thập Lục, đuổi theo đuổi theo, con cá kia đột nhiên chạy mất dấu. "Hay là, một lát nữa tìm được cá lớn, trực tiếp chém một đạo đao khí lên?" Tống Thư Hàng nhe răng nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Thế thì còn gì thú vị?

Chúng ta phải bắt sống mới vui." "Vậy thì dùng công năng của Thánh Ấn, trực tiếp trói buộc bọn chúng." Tống Thư Hàng nói. "Thế cũng chẳng có ý nghĩa gì, thân thủ đuổi theo bắt mới vui chứ.

Dù sao chúng ta lại không vội thời gian, cứ coi như là chơi, sau đó luyện tập trình độ ngự đao phi hành của cậu." Tô Thị A Thập Lục: "Kìa ~ đằng kia lại có một con cá lớn, chúng ta mau lên." ...

Tại dưới tình huống không sử dụng các loại năng lực ăn gian như 'đao ý, đao khí, thánh ấn', đuổi bắt cá quả thực là việc cần kỹ thuật. "Ngự đao phi hành của cậu còn chưa đủ linh hoạt nha." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: "Vọng thiên, bởi vì cậu dạy tớ ngự đao phi hành 《Đao Độn * Bá Vương》 là loại hình bạo phát đường thẳng mà." "Cũng đúng." Tô Thị A Thập Lục nói. "Tớ lại thử đuổi một lần nữa, nếu như không được, chúng ta liền đổi phương pháp bắt cá." Tống Thư Hàng nói. ...

Sau đó, mười lăm phút sau.

Tống Thư Hàng cùng Tô Thị A Thập Lục vẻ mặt mờ mịt.

Hai người 'bắt' được một con cá siêu siêu siêu siêu lớn.

Cá lớn cái con khỉ ấy, con hàng này to như một hòn đảo nhỏ vậy.

Được rồi, nghiêm túc mà nói, con hàng này còn không phải là 'loài cá', con hàng này là một con cá voi biến dị. "Ha ha ha, Bá Tống đạo hữu, các người đang bắt cá à, ha ha ha, không cẩn thận ta liền bị các người bắt được nha." Con cá voi to lớn này phát ra tiếng cười quái dị oa ha ha.

Tống Thư Hàng nhìn con cá voi còn lớn hơn hải đảo này, tâm rất mệt.

Con hàng này là ai a?

Vừa lên, phảng phất như quen biết mình vậy, bộ mặt 'tự nhiên như người quen'. "Được rồi, Thập Lục.

Con cá này, đủ lớn." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Cá voi không phải là cá, hơn nữa lớn như vậy, một nồi cũng hầm không trôi." Tống Thư Hàng: "..." Cá voi khổng lồ: "..." "Ừm, lớn như thế, một nồi xác thực hầm không trôi.

Bất quá không quan hệ, có thể chia thành mấy nồi để hầm, một nửa hấp, một nửa kho tàu.

Thơm lắm đó!" Lúc này, một thanh âm si dại đột nhiên từ bên cạnh mấy người Tống Thư Hàng truyền đến.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục cùng với Cự Kình đều kinh hãi trong lòng, nhìn sang bên cạnh.

Đặc biệt là Cự Kình 'Cật Qua Thánh Quân', lấy thực lực bát phẩm của hắn, bị người tới gần mà thế nhưng không hề hay biết, cái này có chút kinh dị.

Hai người một cá voi quay đầu lại, liền thấy một vị nho sinh đang cười ngây ngô đứng ở một bên.

Hắn đầu tóc bù xù, quần áo không chỉnh tề, giày dưới chân cũng chỉ còn lại có một chiếc.

Chỉ là trên người hắn có [Tiên Năng] cường đại đang tuôn trào, thỉnh thoảng nhấc lên từng mảng sóng triều đáng sợ.

Cửu Phẩm Kiếp Tiên!

Lúc này, tên nho sinh cười si dại này đang chảy một miệng nước miếng nhìn qua con cá voi to lớn, lặp lại nói: "Thơm lắm đó!" Toàn thân Cật Qua Thánh Quân vảy đều dựng ngược lên.

Trong ánh mắt của đối phương tràn đầy dục vọng trần trụi - đó là thật sự muốn cắt hắn ra, chia thành mấy nồi để hầm! "Đạo hữu đừng làm loạn, tại hạ Cật Qua đạo nhân, tu luyện đại công đức, cùng Nho Môn cũng có giao tình rất thâm hậu đấy.

Ta quen biết thật nhiều vị Hành Giả của Nho Gia, là người mình!" Cật Qua Thánh Quân lớn tiếng kêu lên. "Nho Môn?" Tên nho sinh si dại kia nghiêng đầu, suy tư. "Nho Gia, Nho Gia...

Ha ha...

Ô ô..." Đột nhiên, thư sinh si dại này vừa cười vừa khóc lên, hướng về phía xa cuồng bôn mà đi.

Thực lực của hắn cường đại đến cực điểm, nước biển căn bản không cách nào ngăn cản hắn.

Hắn hoành tráng trực chàng, ngạnh sinh sinh đem nước biển đụng thành hai nửa.

Tại vị trí hắn chạy qua, nước biển đảo ngược mà lên, dựng đứng thành bức tường nước.

Cứ như vậy, khóc lóc om sòm, thư sinh si dại càng đi càng xa, rất nhanh biến mất trong tầm mắt mấy người Tống Thư Hàng.

Cật Qua Thánh Quân nhẹ nhàng thở ra.

Vừa rồi có như vậy một nháy mắt, hắn thật sự cảm giác mình sắp bị cắt ra hầm canh.

Địa Cầu thật nguy hiểm, hắn quả nhiên vẫn là về hành tinh khác thì tốt hơn.

Tống Thư Hàng nhìn theo nho sinh đi xa kia, chỉ cảm giác bộ dạng đối phương rất là quen mắt.

Hắn cẩn thận tìm kiếm ký ức của mình, đột nhiên hai mắt tỏa sáng. "Thánh Nhân tọa hạ Thập Tam Kiếp Tiên đứng đầu, Đạo Tử." Tống Thư Hàng lẩm bẩm, hắn từng ở trên quảng trường Bạch Vân Thư Viện của Nho Gia nhìn qua pho tượng Nho Gia Thập Tam Kiếp Tiên.

Bức tượng cầm đầu 'Đạo Tử tượng' kia, chính là giống nhau như đúc với tên nho sinh si dại vừa rồi cuồng bôn mà đi.

Nho Gia, Nho Môn.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở dài.

Hắn cùng Nho Môn cũng có nhân quả rất sâu.

Nếu như vị 'Nho sinh si dại' này thật sự là Đạo Tử, chờ sau khi trở về liền đem việc này nói cho Hằng Hỏa Chân Quân vậy.

Chương 1289

Sau đó, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía con quái kình (cá voi quái vật) còn to lớn hơn cả hòn đảo nhỏ trước mắt này: "Cật Qua đạo hữu?" Không nghĩ tới, Cật Qua Thánh Quân thế mà là một con cự kình.

Hơn nữa, đối phương còn thật sự chấp nhất, ngàn dặm xa xôi từ Hoa Sơn chạy tới...

Là vì một quẻ vừa nãy sao?

Tô Thị A Thập Lục dựa vào lưng Tống Thư Hàng, hai mắt cô nửa mở nửa khép, có chút mệt mỏi, bắt đầu buồn ngủ. "Bá Tống đạo hữu, cái đó, thật khéo, chúng ta lại gặp mặt." Cật Qua Thánh Quân cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng: "..." Khéo cái đầu quỷ ấy.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại.

Lúc Tống Thư Hàng nhìn rõ toàn bộ diện mạo của Cật Qua Thánh Quân, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Thân thể Cật Qua Thánh Quân về tổng thể lấy 'cá voi' làm nguyên mẫu, đồng thời toàn thân bao phủ lớp vảy cá voi dày, lại có lợi trảo thô to, đỉnh đầu còn có cơ giác (sừng thịt) sắc nhọn.

Thậm chí dưới lớp vảy còn ẩn tàng xúc tu như mực tuộc.

Cái này hoàn toàn là mô bản của quái thú phản diện, thả vào trong phim hoạt hình thì thỏa thỏa là loại muốn bị Ultraman đánh tơi bời.

Bất quá cái này không phải trọng điểm.

Trọng điểm là... bộ dạng Cật Qua Thánh Quân làm cho Tống Thư

Hàng cảm giác quen mắt.

Ý thức của hắn chìm vào trong Bản Mệnh Đan Điền của mình.

Ở nơi đó, có một con Phì Kình Hư Đan (Hư đan cá voi béo), lười biếng nổi trong Bản Mệnh Đan Điền, hấp thu dinh dưỡng từ trong cơ thể Tống Thư Hàng, tranh thủ sớm ngày phát dục hoàn thành, trở thành 'Tứ Phẩm Hư Đan' chân chính.

Tống Thư Hàng phát hiện, Phì Kình Hư Đan của mình thế mà cùng Cật Qua Thánh Quân có độ tương tự trên sáu mươi phần trăm.

Thật trùng hợp. "Được rồi, Bá Tống đạo hữu.

Ta là cố ý tới tìm ngươi." Cật Qua Thánh Quân ho một tiếng, nói: "Nguyên nhân ngươi cũng biết, kết quả một quẻ trước đó ta rất để ý.

Ta luôn cảm giác, nguyên nhân một quẻ kia xuất hiện chính là vì ta cùng Bá Tống đạo hữu hoặc là cùng công đức chi quang của ngươi tiếp xúc." Tống Thư Hàng thở dài: "Được rồi, Cật Qua đạo hữu, ngài muốn ta giúp ngài thế nào?" "Nói thực ra, ta cũng không biết phải mời Bá Tống đạo hữu giúp ta thế nào." Cật Qua Thánh Quân ngửa mặt nhìn lên bầu trời, u u nói.

Một quẻ kia [Chính là hiện tại!] rốt cuộc là có ý gì, chính Cật Qua cũng không có manh mối.

Chỉ biết một quẻ này khẳng định có liên quan đến Tống Thư Hàng hoặc là công đức chi quang của hắn, thậm chí nói không chừng có thể làm cho hắn tìm được khế nhân đột phá cảnh giới, trùng kích Cửu Phẩm Kiếp Tiên cảnh giới.

Nhưng phải làm sao thì hắn hoàn toàn không biết.

Tống Thư Hàng day day thái dương: "Vậy Cật Qua đạo hữu, đã ngài tìm tới ta, chắc cũng có ý tưởng gì chứ?" Đừng nói với tôi, ngài là đầu óc nóng lên liền tìm tới cửa nhé? "Kỳ thật ta cũng không có ý tưởng gì, chính là đầu óc nóng lên, liền trực tiếp tìm tới các ngươi." Cật Qua Thánh Quân thành khẩn nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tôi còn có thể chửi bậy cái gì?

Tôi cũng rất tuyệt vọng a. "Cho nên, ta có một ý tưởng." Cật Qua Thánh Quân lên tiếng nói: "Nếu như Bá Tống đạo hữu không chê, ta muốn gần đây cùng Bá Tống đạo hữu ở cùng một chỗ, sinh hoạt một đoạn thời gian.

Ta bảo đảm sẽ không quấy rầy sinh hoạt của Bá Tống đạo hữu, ta liền yên lặng ở bên cạnh ngươi, làm một kẻ tiểu trong suốt.

Thật không được, ngươi cứ coi như là bắt được một con cá lớn?" Tống Thư Hàng: "..." Chỉ với cái thể hình cỡ hòn đảo nhỏ của ngài, làm sao cũng không trong suốt nổi có được hay không?

Hơn nữa, một vị Huyền Thánh cường lực ở ngay bên cạnh mình, đây là muốn trở thành cái bóng đèn bao nhiêu oát?

Lại giả, trên người Tống Thư Hàng có rất nhiều thứ cũng không muốn để người ngoài biết.

Một vị Huyền Thánh tấc bước không rời ở bên cạnh hắn, phương diện riêng tư liền rất phiền toái. "Không được sao?" Cật Qua Thánh Quân đáng thương hề hề hỏi.

Tống Thư Hàng: "Nói thế này nhé...

Cật Qua đạo hữu, ngài và ta đây mới là lần thứ hai gặp mặt.

Quan hệ giữa ta và ngài cũng chưa tốt đến trình độ sinh hoạt cùng một chỗ tấc bước không rời đâu." Cật Qua Thánh Quân cười khổ, trên thực tế, hắn tự nhiên cũng biết điểm này.

Nhưng mà, cây quẻ xăm trong tay hắn quan hệ đến việc hắn có thể bước vào Cửu Phẩm Kiếp Tiên cảnh giới hay không, cho nên... cho dù mặt dày, hắn vẫn tới tìm Tống Thư Hàng.

Thậm chí trong lòng hắn đều làm xong dự tính xấu nhất, cho dù Tống Thư Hàng cự tuyệt cùng hắn sinh hoạt chung một chỗ, hắn cũng muốn mặt dày ăn vạ.

Đến lúc đó, hắn mắng không cãi lại, đánh không đánh trả, Bá Tống đạo hữu cũng đuổi không đi hắn.

So với thời cơ tấn thăng Cửu Phẩm Kiếp Tiên, da mặt tính là cái rắm!

Tống Thư Hàng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Cật Qua Thánh Quân, đầu liền ẩn ẩn đau nhức - hắn ước chừng có thể đoán ra dự định của Cật Qua Thánh Quân, tên này chỉ sợ chuẩn bị ăn vạ hắn.

Nếu như không muốn để tên này ăn vạ mình, tốt nhất nghĩ biện pháp giải quyết phiền toái cho đối phương, chí ít cũng phải giải quyết ý tứ của 'quẻ xăm' kia.

Suy tư một lát sau, Tống Thư Hàng hỏi: "Cật Qua đạo hữu, trình độ trị liệu thuật của ngài thế nào?" "Ha ha, cái này ta lành nghề lắm.

Hơn nữa, trong tay ta còn có đan dược hiệu quả trị liệu đặc biệt mạnh, tên là [Long Kình Đan], hiệu quả khôi phục nhất cấp bổng." Cật Qua Thánh Quân vội vàng tự mình chào hàng.

Hắn tưởng Tống Thư Hàng muốn giảng điều kiện với hắn.

Long Kình Đan kia lai lịch không nhỏ, là Cật Qua Thánh Quân dùng thánh huyết của chính mình luyện chế.

Hắn mang trong mình huyết thống thần thú, sau khi cùng người chiến đấu khó tránh khỏi sẽ bị thương.

Tiên huyết sau khi bị thương hắn cũng không lãng phí.

Dứt khoát mang về, mở lò luyện đan.

Hiệu quả đan dược luyện ra còn rất không tệ. "Đã như vậy, ta có một cái bí pháp, có lẽ có thể thử một lần, nói không chừng có thể giải khai quẻ xăm kia của ngài." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Cật Qua Thánh Quân: "Dùng bí pháp giải khai quẻ xăm?" Bá Tống đạo hữu không phải là muốn lừa ta chứ?

Trên đời này lại đâu ra bí pháp như thế. "Tóm lại, để cho ta thử một lần đi.

Cật Qua đạo hữu ngài chuẩn bị kỹ càng trị liệu thuật cùng Long Kình Đan, để đề phòng bất trắc." Tống Thư Hàng nói.

Cật Qua Thánh Quân gật đầu. "Cậu lại muốn sử dụng bí pháp kia sao?" Tô Thị A Thập Lục hỏi, cô biết giám định bí pháp của Tống Thư Hàng lúc sử dụng sẽ phun máu lớn. "Thử xem rồi nói, bí pháp này hiện tại trình độ khống chế của tớ mạnh hơn trước kia nhiều rồi, nếu như cái giá phải trả quá lớn, tớ sẽ lập tức đình chỉ bí pháp." Tống Thư Hàng đáp.

Theo hắn đối với 'giám định bí pháp' càng ngày càng hiểu rõ, hắn hiện tại đã không cần lo lắng khả năng bàn tay không cẩn thận vỗ vào Địa Cầu liền phun máu mà chết nữa.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, thu hồi bao tay trên tay phải của mình, sau đó đem tay ấn lên trên thân thể Cật Qua Thánh Quân.

Hắn cũng không biết cây 'quẻ xăm' kia của Cật Qua Thánh Quân còn đó, hắn còn tưởng rằng quẻ xăm đã bị Công Đức Xà Mỹ Nhân gặm mất rồi, cho nên không có đi giám định cây 'quẻ xăm', mà là trực tiếp giám định bản thể Cật Qua Thánh Quân.

Giám định bí pháp phát động.

Trên cánh tay Tống Thư Hàng bằng không xuất hiện mấy đạo vết thương, lượng máu chảy cực lớn, huyết dịch là phun ra ngoài.

Đồng thời, trong mắt hắn có phù văn màu vàng chảy ra, rơi vào trên người Cật Qua Thánh Quân.

Phù văn màu vàng hóa thành đồng hồ tại trên người Cật Qua Thánh Quân, kim đồng hồ nghịch chuyển...

Một lát sau, phù văn màu vàng trở về đồng tử Tống Thư Hàng.

Mà trên người Tống Thư Hàng bắt đầu xuất hiện càng nhiều vết thương, hoặc sâu hoặc cạn, trong nháy mắt liền nhuộm hắn thành huyết nhân.

Cật Qua Thánh Quân trừng lớn hai mắt, hắn chưa từng thấy qua bí pháp tà môn như thế.

Lượng máu chảy này của Bá Tống đạo hữu nhìn đều làm cho hắn cảm giác đặc biệt ngại ngùng, bởi vì những tiên huyết này là vì nguyên nhân của hắn mà chảy ra. "Hô hô hô, Trị Liệu Thuật." Tống Thư Hàng thu hồi bàn tay, kêu lên.

Cật Qua Thánh Quân sớm đã chuẩn bị sẵn sàng, liên tiếp bảy tám cái Trị Liệu Thuật điên cuồng rơi vào trên người Tống Thư Hàng, chữa trị vết thương cho hắn.

Đồng thời, hắn lại sờ ra một viên đan dược đỏ rực, nhét vào trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy đan dược, lại không có lập tức phục hạ - vết thương trên người hắn nhìn qua nghiêm trọng, nhưng trên thực tế đều là bị thương ngoài da.

Bảy tám cái Trị Liệu Thuật xuống tới, cũng đã khôi phục như cũ.

Chỉ là thống khổ vẫn còn, đau muốn chết.

Đồng thời, tin tức thuộc về 'Cật Qua Thánh Quân' bắt đầu vọt vào trong đầu hắn. [Kình Cật Qua, thánh hiệu 'Cật Qua Thánh Quân', đạo hiệu 'Song Toàn Đạo Nhân', cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh đỉnh phong.

Cự kình biến dị có được huyết thống thần thú, tu luyện công pháp di lưu của 'Tất tất tất tất' 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》 (bản chưa hoàn thành), hiện bị khốn ở bát phẩm cảnh giới, thật lâu không cách nào đột phá.] Từ kết quả giám định đến xem, thánh hiệu của Cật Qua Thánh Quân thế mà không phải là đạo hiệu của hắn, ngược lại là thú vị. 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》, bí pháp này Tống Thư Hàng cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Nhưng người sáng tạo môn công pháp này nhất định rất ngầu.

Cho đến tận này, lúc Tống Thư Hàng sử dụng giám định bí pháp, gặp phải tình huống ngay cả tin tức đều không thể giám định ra, bình thường đều liên quan đến 'Trường Sinh Giả', hơn nữa đa số là loại đại năng Trường Sinh Giả còn sống.

Bất quá môn công pháp này dường như còn chưa hoàn thành?

Đây chính là nguyên nhân 'Cật Qua Thánh Quân' một mực bị vây ở bát phẩm cảnh giới, không được tiến thêm?

Nhưng mà, tu sĩ có thể tấn thăng Huyền Thánh, mỗi một người đều là hạng người thiên tư tung hoành, 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》 đã còn chưa hoàn thành, vậy lấy thực lực của Cật Qua Thánh Quân, hoàn toàn có thể tự mình động thủ, đem môn công pháp này bổ toàn.

Cho dù bộ phận mình bổ toàn không bằng người sáng tạo, nhưng tổng so với kẹt tại bát phẩm Huyền Thánh cảnh giới thì tốt hơn chứ?

Thậm chí lui một bước mà nói, Cật Qua Thánh Quân hoàn toàn có thể cải tu công pháp khác, công pháp đi thẳng tới Kiếp Tiên.

Tống Thư Hàng tò mò liếc nhìn Cật Qua Thánh Quân, chẳng lẽ

Cật Qua Thánh Quân liền không cân nhắc qua hoàn thiện môn công pháp này?

Cật Qua Thánh Quân: "Bá Tống đạo hữu có kết quả rồi hả?" "Cật Qua đạo hữu, ngài không có cân nhắc qua hoàn thiện công pháp của mình, hoặc là dứt khoát chuyển tu công pháp khác sao?" Tống Thư Hàng trực tiếp hỏi.

Thân hình Cật Qua Thánh Quân dừng lại, 'bí pháp' của Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên lợi hại, thế mà ngay cả chuyện công pháp hắn không hoàn chỉnh đều cảm ứng được?

Nói đi thì nói lại, vừa rồi đích xác có một nháy mắt, chính mình phảng phất như bị lột sạch, trở nên không có chút bí mật nào.

Bí pháp như vậy quá lưu manh, về sau tuyệt đối không thể để Bá Tống Huyền Thánh sờ, sờ đến thân thể thuần khiết của mình, Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ trong lòng.

Chương 1290

Sau đó, hắn đáp: "Để cho Bá Tống đạo hữu biết, cũng không phải là ta không muốn chuyển tu công pháp khác, mà là ta căn bản không cách nào chuyển tu." Thở dài, Cật Qua tiếp tục nói: "Công pháp ta tu luyện cực kỳ cường đại, người sáng tạo nó quả thực là lấy góc độ quan sát chư thiên vạn giới tu luyện giả, sáng tạo ra bộ công pháp này.

Công pháp này cường đại lại bá đạo, khi ta tu luyện đến Huyền Thánh cảnh giới, thân thể của ta đã trở nên chỉ thích hợp bộ công pháp này, không cách nào lại chuyển tu pháp khác.

Về phần bổ toàn nó, ta căn bản không có thủ đoạn này.

Người sáng tạo công pháp đứng ở vị trí quá cao, ta thậm chí ngay cả nối điêu cho chó (tục điêu) cũng không làm được." Có đôi khi, người sáng tạo một bộ công pháp quá ngầu cũng là chuyện rất đau trứng.

Tống Thư Hàng day day thái dương, xem ra, nếu muốn giải quyết vấn đề của Cật Qua Thánh Quân, còn cần càng nhiều tin tức.

Quan trọng nhất là... hắn cần tin tức có liên quan đến cây 'quẻ xăm' kia.

Thế là, Tống Thư Hàng tiếp tục yên lặng thôi động 'giám định bí pháp', đồng thời trong đầu suy tư bộ dáng cây quẻ xăm kia, còn có quẻ quả [Chính là hiện tại].

Rất nhanh, lại có một bộ phận tin tức hiện lên ở trong đầu Tống Thư Hàng. ['Chính là hiện tại' - cho nên, thành thật hỏi ra vấn đề của ngươi!

Công pháp 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》 dừng bước tại bát phẩm cảnh giới, nếu muốn hoạch đắc càng nhiều tin tức, xin tư vấn đóa hoa Viễn Cổ Thiên Đình @#% x Tiên Tử.] Tống Thư Hàng: "..." Chính là hiện tại, cho nên hỏi ra vấn đề của ngươi?

Đây chính là quẻ quả?

Ngoài ra, hắn cũng nhớ tới một sự kiện, @#% x Tiên Tử cũng là tu luyện công đức bí pháp.

Bắc Phương Đại Đế từng lỡ miệng nói qua: 'Tiểu hữu, hình thái công đức chi quang của @#% x, vì sao lại xuất hiện ở trên người ngươi?' Lúc ấy, Bắc Phương Đại Đế lầm tưởng Công Đức Xà Mỹ Nhân cụ hiện hóa sau lưng Tống Thư Hàng là hình thái công đức chi quang của @#% x.

Nhưng hiện tại, vấn đề đến rồi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện tại vẫn là hình thái 'công đức chi quang cụ hiện hóa'.

Tống Thư Hàng kỳ thật từng hoài nghi trong lòng, công đức chi quang của mình, có thể hay không chính là thủ đoạn phục sinh của @#% x Tiên Tử?

Nhưng ít nhất trước mắt, Công Đức Xà Mỹ Nhân còn không có đủ năng lực giao lưu hoàn chỉnh với người khác.

Cô ấy hiện tại biết giả chết, biết nuốt kiếm, biết lúc giả chết phát ra đoạn phim truyền hình, nhưng chính cô xưa nay không có cùng Tống Thư Hàng tiến hành giao lưu trên ý nghĩa chân chính.

Tư vấn cô ấy, có thể hỏi ra cái gì?

Thôi được, ngựa chết chữa như ngựa sống, thử xem, dù sao cũng sẽ không thiếu một xu tiền.

Tống Thư Hàng suy tư, ý niệm khẽ động, đem Công Đức Xà Mỹ

Nhân triệu hoán đi ra.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, cô lần này hiếm thấy ổn trọng, khéo léo hào phóng hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không biết mấy cái sở thích 'giả chết, nuốt kiếm' của cô rốt cuộc là sở thích trước kia của @#% x Tiên Tử?

Hay là sau khi cô trở thành công đức chi quang tiến hóa ra sở thích?

Sau khi triệu hoán cô ra, Tống Thư Hàng xoay người, mặt đối mặt với Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Tiếp đó, hắn thử dùng phương thức 'tinh thần giao lưu', cùng Công Đức Xà Mỹ Nhân tiến hành giao lưu, đem sự tình 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》 thuật lại cho cô.

Hết cách rồi, cũng không thể ngay trước mặt Cật Qua Thánh Quân cùng Công Đức Xà Mỹ Nhân tiến hành giao lưu ngôn ngữ - nói như vậy sẽ bị coi thành người bệnh, sau đó bị Đông Qua Thánh Quân dùng ánh mắt 'quan hoài' quét hình.

Một lát sau...

Tinh thần giao lưu cùng Công Đức Xà Mỹ Nhân không có ngạc nhiên vui mừng gì, lấy thất bại mà chấm dứt.

Chí ít giai đoạn trước mắt Xà Mỹ Nhân tịnh không có công năng 'giao lưu' này.

Tống Thư Hàng thở dài, đã như vậy, phải làm thế nào 'tư vấn' Công Đức Xà Mỹ Nhân vấn đề liên quan tới 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》 đây?

Công Đức Xà Mỹ Nhân trước mắt, dường như chỉ biết đối với một số sự vật có phản ứng bản năng.

Ví dụ như giả chết, ví dụ như nuốt kiếm, ví dụ như gặm cây quẻ xăm kia.

Suy tư đến đây, Tống Thư Hàng đột nhiên hai mắt tỏa sáng: "Đúng rồi, có lẽ có thể lợi dụng phản ứng bản năng của cô ấy?" Đã cô ấy sẽ sinh ra phản ứng bản năng đối với một số sự vật, vậy thì lợi dụng một chút điểm này!

Thế là, Tống Thư Hàng nói với Cật Qua Thánh Quân: "Cật Qua đạo hữu, ngài thuận tiện diễn kình một chút công pháp của ngài không?" Hắn không có đem tên công pháp của Cật Qua Thánh Quân báo ra, miễn cho gây nên phiền toái không cần thiết.

Dù sao, có người vỗ mình một cái, ngay cả mình tu luyện công pháp bí mật gì cũng biết, quá kinh dị. "Diễn kình?

Không có vấn đề." Cật Qua Thánh Quân nói.

Tiếp đó, hắn ngay trước mặt Tống Thư Hàng thi triển 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》.

Khi bộ thần kỳ công pháp này vận chuyển, trên thân thể Cật Qua Thánh Quân hiện ra một mảng công đức chi quang, đem thân thể cao lớn của hắn mạ thành màu vàng kim.

Tống Thư Hàng phát hiện, công đức chi quang của Cật Qua Thánh Quân cùng 'công đức chi quang' của tu sĩ bình thường khác biệt, công đức chi quang của hắn đã cùng thân thể hòa làm một thể, không phân biệt lẫn nhau.

Cứ như vậy, cho dù tích lũy lại nhiều công đức chi quang, công đức chi quang của Cật Qua Thánh Quân cũng vô pháp cụ hiện hóa.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Cật Qua Thánh Quân không cách nào lại chuyển tu công pháp khác.

Tiếp theo, Cật Qua Thánh Quân lại diễn kình mấy loại pháp thuật phối sáo của 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》.

Ví dụ như chiêu kinh điển 《 Công Đức Mặt Trời 》, cùng một bộ quyền pháp quỷ dị - đặc biệt là lúc thân thể phì kình (cá voi béo) của Cật Qua Thánh Quân sử dụng bộ quyền pháp này, lộ ra phá lệ cổ quái.

Bởi vì là diễn kình, cho nên pháp thuật Cật Qua Thánh Quân thi triển đều là điểm đến là dừng, chiêu 《 Công Đức Mặt Trời 》 uy lực cường đại kia cũng chỉ xuất hiện cái hình dáng liền tán đi.

Sau khi lại thi triển vài loại pháp thuật, Cật Qua Thánh Quân bắt đầu diễn kình bí pháp 《 Công Đức Hóa Thân 》.

Bất quá lúc hắn diễn kình đến một nửa, đình đốn quá trình thi pháp.

Chiêu bí pháp phụ thân vào công đức chi quang của người khác, hóa thành 'công đức hóa thân' này, nhất định phải có người phối hợp mới được.

Mà hiện trường, có thể phối hợp với hắn coi bộ cũng chỉ có công đức chi quang của Bá Tống Huyền Thánh.

Nhưng công đức chi quang của Bá Tống Huyền Thánh lược quỷ dị...

Cật Qua Thánh Quân trúng chiêu qua một lần, trong thời gian ngắn không muốn lại trúng chiêu.

Mà ngay tại lúc Cật Qua Thánh Quân sử dụng bí pháp 《 Công Đức Hóa Thân 》, Tống Thư Hàng cảm giác được Công Đức Xà Mỹ Nhân sau lưng có phản ứng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay bắt đầu thi pháp - thi triển, chính là bí pháp 'Công đức hóa thân' mà Cật Qua Thánh Quân dùng đến một nửa rồi dừng lại.

Hơn nữa, Công Đức Xà Mỹ Nhân thi triển là bí pháp bản hoàn chỉnh, cũng không phải là loại vừa rồi Cật Qua Thánh Quân chỉ dùng đến một nửa kia.

Quả nhiên, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã sớm biết mấy cái pháp thuật này, giống như cô trước đó sử dụng 《Công Đức Mặt Trời》, là bởi vì cô vốn là biết pháp thuật này, lại nhận ảnh hưởng từ Đông Qua Thánh Quân, lại thắp sáng lại biểu tượng kỹ năng.

Cật Qua Thánh Quân thấy thế, lập tức trừng lớn hai mắt: "Bá Tống đạo hữu, ngươi chẳng lẽ cũng đã học 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》?" Nếu không phải như thế, vì sao Bá Tống đạo hữu có thể khống chế Công Đức Nữ Đế cụ hiện hóa, sử dụng thân pháp 'Công đức hóa thân' hoàn chỉnh?

Nhưng là, Bá Tống Huyền Thánh tu luyện rõ ràng không phải là bộ công pháp này.

Chờ chút, chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã khai tịch ra con đường mới?

Nhất định là như vậy, cho nên cây 'quẻ xăm' kia của mình mới có thể sinh ra phản ứng với Bá Tống đạo hữu!

Cật Qua Thánh Quân càng nghĩ càng cảm giác có khả năng.

Sau đó, ngay khi hắn đang suy tư, bí pháp của Công Đức Xà Mỹ Nhân đã thi triển thành công, ý chí của cô hướng về phía Cật Qua Thánh Quân hàng lâm xuống!

Tại hiện trường tất cả công đức chi quang, trừ Tống Thư Hàng ra thì chỉ có Cật Qua Thánh Quân.

Trên người Tô Thị A Thập Lục hiện tại ngay cả một sợi công đức chi quang cũng không có. "Di?

Chờ chút!" Cật Qua Thánh Quân đại kinh: "Đừng hàng lâm đến trên người ta, ta tu luyện 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》, trạng thái thân thể đều xảy ra cải biến.

Công đức chi quang và thân thể ta đã dung hợp, hàng lâm đến trên người ta sẽ rất phiền toái...

A a a, ốc nhật (Mặt trời) ~~~" Nói đến một nửa, ý chí của Công Đức Xà Mỹ Nhân đã cưỡng ép hàng lâm vào trong 'công đức chi quang' của Cật Qua Thánh Quân.

Sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân cùng Cật Qua Thánh Quân bắt đầu giằng co.

Trên thân thể cá voi to lớn của Cật Qua Thánh Quân có công đức chi quang hiện lên, muốn ngưng tụ thành bộ dáng 'Công Đức Xà Mỹ Nhân'.

Bất quá rất nhanh, bộ phận biến hóa này lại sẽ cưỡng ép khôi phục.

Hiệu quả pháp thuật 'Công đức hóa thân' sẽ mượn công đức chi quang của người khác hiển hóa ra hóa thân của mình.

Nhưng vấn đề là, thân thể Cật Qua Thánh Quân cùng công đức chi quang là một thể.

Cứ như vậy, Công Đức Xà Mỹ Nhân khăng khăng muốn hàng lâm, sẽ đem toàn bộ thân thể hắn đều chuyển hóa làm 'công đức phát thân'.

Đây chính là trạng thái rất phiền toái. "Bá Tống đạo hữu, mau giải trừ bí pháp." Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: "..." Không ổn, lại giúp trở ngại.

Hắn quay đầu nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Lúc này, trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân nổi lên nhạc nền, cũng phát ra một thanh âm nữ tử bá khí: "Veni!

Vidi!

Vici!

Ta đến!

Ta thấy!

Ta chinh phục!" Đây lại là lời kịch của bộ phim truyền hình nào? ...

Cứ như vậy, Công Đức Xà Mỹ Nhân tiếp tục cưỡng ép thôi động bí pháp, muốn cưỡng ép hàng lâm đến trên người Cật Qua Thánh Quân.

Cật Qua Thánh Quân liều mạng chống cự, cự tuyệt ý chí của Công Đức Xà Mỹ Nhân hàng lâm.

Thân thể Cật Qua Thánh Quân còn ở trạng thái cự kình, to lớn vô cùng.

Vừa giãy dụa lên, biển cả đều quay cuồng.

Sóng lớn gào thét, Tống Thư Hàng không ổn định được thân hình, bị xung kích liên tiếp lui về phía sau.

Tống Thư Hàng cười khổ, hắn đưa Tô Thị A Thập Lục vào Hạch Tâm Thế Giới trước, tránh cho bị lan đến. "Vấn đề lại náo lớn rồi." Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tâm rất mệt.

Mỗi khi đến lúc này, hắn liền đặc biệt hoài niệm Bạch Tôn Giả.

Chương 1291

Nếu như có Bạch Tôn Giả gần như không gì làm không được ở đây, nói không chừng có thể thuận lợi giải quyết vấn đề.

Thật sự không được thì Bạch tiền bối two cũng tốt, Bạch tiền bối two mặc dù điều kiện nhiều, nhưng cũng rất đáng tin cậy.

Ngay khi Tống Thư Hàng tâm mệt mỏi không chịu nổi, trong hư không, có một khe hở không gian mở ra.

Sau đó, có một bàn chân từ trong khe hở không gian bước ra.

Vị đại năng xuyên qua không gian mà đến này còn chưa hiện thân, đã có hàn ý phợp trời ngợp đất dũng mãnh lao ra trước một bước.

Hàn ý màu trắng tinh khiết từ khe hở không gian hàng lâm...

Phàm là hết thảy sự vật bị hàn ý tiếp xúc đến, toàn bộ đóng băng lại, bao quát cả sóng biển.

Trong nháy mắt, hải vực nơi Tống Thư Hàng, Cật Qua Thánh Quân đang ở bị toàn bộ phong ấn trong băng. "Ha ha ha ha, Thư Hàng tiểu hữu, dược liệu 'Băng Phách Đan' Cô (Ta) không sai biệt lắm tìm đủ.

Chỉ còn lại một vị, hiện tại Cô bồi ngươi đi lấy nó, sau đó mở lò luyện đan, chữa trị thương thế cho cố hữu chi nữ của ngươi." Thanh âm êm tai đầy từ tính vang lên.

Sau đó, Bắc Phương Đại Đế từ trong khe hở không gian bước ra.

Đại Đế vẫn đẹp trai như thế, khuôn mặt tinh xảo như băng điêu.

Lại có hàn khí phụ ở sau lưng, hiển hóa thành mái tóc dài màu ngân bạch.

Đại Đế lúc không cười chính là một mỹ nam hình lãnh khốc.

Mà khi hắn lộ ra ý cười thì lại phảng phất như ánh nắng mùa đông, đặc biệt ấm áp lòng người.

Dù sao chính là đẹp trai.

Chờ Đại Đế thật nhiều ngày, hắn rốt cục gom đủ dược liệu 'Băng Phách Đan'.

Về phần Đại Đế có thể khóa chặt vị trí của mình, Tống Thư Hàng tịnh không kinh ngạc. 'Đông Chi Điện' của Bắc Phương Đại Đế đều còn ở trong Hạch Tâm Thế Giới của mình đây này.

Ngoài ra, Đại Đế tới thật đúng lúc!

Lấy thần lực của hắn, hẳn là có biện pháp tách Cật Qua Thánh Quân cùng Công Đức Xà Mỹ Nhân ra.

Tống Thư Hàng hai mắt tỏa sáng, đang chuẩn bị hướng Bắc Phương Đại Đế cầu trợ.

Bắc Phương Đại Đế bước ra không gian.

Tiếp đó, hắn liếc mắt một cái liền thấy được hình ảnh Công Đức Xà Mỹ Nhân 'đại chiến' Cật Qua Thánh Quân.

Chiến huống nhìn qua không ổn lắm, bởi vì Công Đức Xà Mỹ Nhân ở vào một phương bị áp chế.

Bắc Phương Đại Đế trong lòng lập tức khó chịu. "To gan, kình quái ở đâu ra, dám đụng đến hảo hữu của Cô, @#% x Tiên Tử, Cô đến trợ nàng!" Đại Đế sầm mặt lại, không chút do dự, đưa tay vỗ một chưởng về phía Cật Qua Thánh Quân.

Có thể động thủ thì tuyệt không nói nhảm, cường giả thời đại viễn cổ đều có thói quen đánh trước rồi nói sau.

Đánh cho người ta phục trước đã, có cơ hội lại giảng đạo lý.

Còn như đánh chết rồi thì không cần giảng đạo lý.

Cật Qua Thánh Quân không rõ chân tướng, mạc danh kỳ diệu nằm cũng trúng đạn.

Tống Thư Hàng thấy thế, vội vàng kêu lên: "Chờ chút, tiền bối, hiểu lầm, hiểu lầm to." Nhưng mà, tốc độ Bắc Phương Đại Đế ra tay nhanh cỡ nào.

Tống Thư Hàng nói còn chưa dứt lời, một chưởng kia của Đại Đế đã vỗ vào trên người Cật Qua Thánh Quân.

Bốp!

Hàn ý ngay cả không gian đều phải phong tỏa.

Băng phong vạn lý.

Cật Qua Thánh Quân ăn một chiêu, bị băng phong thành một cục nước đá...

Hàn ý thấu xương không nhìn phòng ngự, cưỡng ép đẩy vào trong cơ thể Cật Qua Thánh Quân.

Thậm chí ngay cả ý thức của Cật Qua Thánh Quân, dưới một chưởng này đều trở nên chậm chạp.

Cật Qua Thánh Quân trong lòng cái bi thương, ủy khuất kia.

Lúc này trong lòng hắn có mười vạn cái chữ NGỌA THẢO (Đậu má) viết hoa, rất muốn in ra, hồ lên mặt Tống Thư Hàng và Đại Đế. "Hiểu lầm?" Bắc Phương Đại Đế thu tay lại, quay đầu nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Mà lúc này, bởi vì ăn một chưởng, ý thức chậm chạp, Cật Qua Thánh Quân trong trận đối kháng ý chí này lập tức mất đi ưu thế.

Ý chí của hắn bị Công Đức Xà Mỹ Nhân xung kích tơi bời hoa lá.

Hai hơi thở sau.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cường thế phụ thân thành công, bí pháp 'công đức phân thân' thi triển thành công.

Thân cá voi to lớn kia của Cật Qua Thánh Quân bắt đầu chuyển biến, bất quá, thân thể hắn tịnh không có hóa thành bộ dáng Công Đức Xà Mỹ Nhân, mà là biến thành hình dạng Xà Mỹ Nhân cưỡi một con cự kình.

Bì Bì Kình, chúng ta đi!

Tống Thư Hàng yên lặng nhìn Xà Mỹ Nhân cưỡi cá voi trước mắt, nhìn bộ dáng cô chơi rất high, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, không biết phải hình dung thế nào.

Nói đến, hắn cùng thứ như 'cá voi' quả thực là có duyên.

Nhà hắn ở đường Bạch Kình; Hắn có cái đạo hiệu gọi là Bạch Kình Đao Khách; Hắn tu luyện công pháp là 'Cự Kình Thiên' trong 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công'; Đã từng hắn cưỡi qua một con cá voi lớn bay lượn trên bầu trời Đông Hải, hiện tại công đức chi quang của hắn cũng cưỡi cự kình cuồng bôn trên mặt biển. @#% x Tiên Tử cứ phảng phất như đứa bé ham chơi, ngón tay cô chỉ hướng đông, Bì Bì Kình phiên bản siêu to khổng lồ dưới thân liền nhắm hướng đông một đường cuồng bôn, nhấc lên một trận sóng triều.

Bất quá không cần lo lắng cô sẽ chạy xa, mười lăm mười sáu hơi thở sau, cô lại sẽ chỉ huy cự kình cuồng bôn trở về.

Không sai... là cuồng bôn trở về, mà không phải bơi về.

Bản thể Cật Qua Thánh Quân tự mang bốn cái móng vuốt, có thể đạp sóng mà đi, chạy trơn tru lắm. "Cho nên đây là có chuyện gì, tiểu hữu có thể giải thích cho Cô một chút không?" Bắc Phương Đại Đế day day thái dương, hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài, sau đó đem đầu đuôi sự tình về 'Cật Qua Thánh Quân' đều thuật lại một lần với Bắc Phương Đại Đế.

Bao quát chuyện công pháp của Cật Qua Thánh Quân đáng thương là 'phiên bản chưa hoàn thành', cùng với quá trình mình mưu toan kích hoạt phản ứng bản năng của Công Đức Xà Mỹ Nhân lại không cẩn thận hố Cật Qua Thánh Quân.

Bắc Phương Đại Đế: "..." "Tiền bối, ngài có biện pháp tách Cật Qua đạo hữu và cô ấy ra không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cô đối với công đức chi pháp nghiên cứu chỉ ở bề ngoài, cũng không có đi nghiên cứu quá sâu.

Bất quá yên tâm đi, loại 'công đức hóa thân' này chỉ là một loại bí pháp, có tính thời hạn.

Qua một lát, chờ thời gian bí pháp duy trì kết thúc, bọn họ liền có thể tự mình tách ra, không cần lo lắng." Bắc Phương Đại Đế nói.

Tiếp đó, Đại Đế lại nói: "Kỳ thật, về vấn đề công pháp của @#% x Tiên Tử, các ngươi có thể hỏi Cô, Cô biết một chút." "Hả?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Bắc Phương Đại Đế. "Năm đó, @#% x Tiên Tử đồng dạng kẹt tại bát phẩm Huyền Thánh cảnh giới rất lâu, trên thực tế công pháp tiếp theo của nàng là do mấy vị đạo hữu của Viễn Cổ Thiên Đình đồng tâm hiệp lực, giúp nàng bổ sung hoàn thành.

Cô, Trình Lâm, Tống Mộc Đầu, Kim Long đều từng tham dự quá trình bổ tề thiên công pháp này.

Trong đó, Kim Long có thiên phú nhất, hắn còn căn cứ công pháp của @#% x Tiên Tử, sáng tạo ra mấy loại bí pháp diên sinh, trong đó có một loại bí pháp cơ hồ có thể so với thuật phục sinh, ngay cả Cô đều hâm mộ thiên phú của Kim Long trên con đường này." Bắc

Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: "Vọng thiên ~" Công pháp của @#% x Tiên Tử thế mà lại là các đại lão Viễn Cổ Thiên Đình giúp đỡ bổ tề. "Ngươi học được cái khẩu phích (câu cửa miệng) này từ bao giờ?

Khẩu phích này có độc, sớm một chút sửa đi." Bắc Phương Đại Đế trợn trắng mắt, hắn đối với khẩu phích này tương đối mẫn cảm - con rùa ngốc bên cạnh cả ngày vọng thiên, vọng thiên kêu, dẫn đến hắn thường thường sẽ không tự chủ được ngẩng đầu lên nhìn bầu trời; lúc ngẩn người, lúc suy tư vấn đề, lúc nhàm chán, liền sẽ đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời.

Con rùa ngốc kia chỉ là khẩu phích, bản thân Đại Đế lại thật sự dưỡng thành cái tật xấu 'Vọng thiên'.

Tống Thư Hàng: "Thỉnh thoảng dùng dùng, bởi vì cảm giác so với mấy từ ngữ khí như 'Ngọa nhật', 'Ngọa thảo', cái khẩu phích 'Vọng thiên' này có vẻ văn nhã chút?" "Tốt nhất vẫn là sớm một chút sửa đi, kẻo ngày nào đó ngươi cũng dưỡng thành tật xấu 'Chân vọng thiên' thì đã muộn." Bắc Phương Đại Đế nói. "Chân vọng thiên?" Tống Thư Hàng theo thói quen ngẩng đầu nhìn trời, rơi vào trầm tư.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Xem ra đã hết thuốc chữa, tật xấu 'Chân vọng thiên' của Thư Hàng tiểu hữu đã mắc phải rồi.

Hiện tại Thư Hàng tiểu hữu lúc cân nhắc sự tình đã theo thói quen ngẩng đầu nhìn trời, lại trúng độc một đứa. "Nói đi cũng phải nói lại, vậy tiền bối, ngài có tâm tình chỉ đạo Cật Qua đạo hữu tiến hành giai đoạn tu luyện kế tiếp không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn đây là cảm giác mình hố 'Cật Qua đạo hữu', trong lòng hơi có chút ngại ngùng, thế là thay hắn hỏi Bắc Phương Đại Đế một chút.

Về phần Bắc Phương Đại Đế có muốn dạy hay không, vậy thì không phải là Tống Thư Hàng có thể ảnh hưởng.

Tu Chân Giới quan trọng nhất chính là 'công pháp', muốn đạt được 'công pháp', vậy thì phải làm tốt tính toán trong lòng trả giá sự vật vượt mức.

Dù sao, nếu như Bắc Phương Đại Đế thật sự có tâm tình chỉ đạo Cật Qua Thánh Quân, vậy đại giá cần bỏ ra tự nhiên do Cật Qua Thánh Quân chính mình đi gánh chịu. "Chỉ điểm tu luyện công pháp thì không được, dựa theo ước định của Cô cùng các đạo hữu khác, công pháp tiếp theo này chỉ có @#% x Tiên Tử sở hữu quyền lực truyền thụ, Cô cùng Kim Long, Tống Mộc Đầu các loại mấy cái người hợp tác, chỉ có thể sử dụng bộ phận 'công đức bí pháp', hoặc trên cơ sở đó khai phát bí thuật cần thiết.

Bất quá...

Cô có thể chỉ điểm con kình quái lớn này một chút, chỉ đạo hắn con đường sau này tu luyện bí pháp chính xác." Bắc Phương Đại Đế cười khẽ nói.

Dứt lời, hắn nhìn về phía 'Cật Qua Thánh Quân' nơi xa.

Tên này tu luyện là 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》, nhục thân cùng công đức chi quang hòa làm một thể, toàn thân là bảo. "Đáng tiếc...

Kỳ thật, nếu chia thành mấy nồi để nấu thì tốt hơn, hấp, kho tàu, tê cay, cay nhẹ đều được." Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: "?" ...

Sáng sớm, triều dương dâng lên, mặt trời chói chang lại bắt đầu vô tư tản ra ánh sáng và nhiệt độ của nó.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cùng Cật Qua Thánh Quân rốt cục chia tách.

Tống Thư Hàng cùng Bắc Phương Đại Đế ngồi tại một chỗ băng đảo, một mực từ rạng sáng chờ đến bây giờ.

Băng đảo là Bắc Phương Đại Đế trực tiếp dùng hàn ý ngưng tụ ra. "Rốt cục tách ra, thời gian bí thuật này duy trì hơi dài." Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: "Tóm lại, tách ra là tốt rồi." Kỳ thật, hắn ngược lại hy vọng trạng thái Công Đức Xà Mỹ Nhân cùng Cật Qua Thánh Quân hợp thể có thể lâu hơn một chút, từ rạng sáng bắt đầu, hắn liền một mực thỉnh giáo Bắc Phương Đại Đế một số vấn đề nhỏ trên tu luyện.

Chương 1292

Bắc Phương Đại Đế có khả năng là rảnh rỗi nhàm chán, lại có thể là nể mặt @#% x Tiên Tử, nhất nhất giải đáp cho Thư Hàng.

Mấy giờ ở chung xuống tới, Tống Thư Hàng được ích lợi không nhỏ.

Trừ dưới mông bởi vì hàn ý mà có chút lạnh lẽo ra, cái khác không có tật xấu gì.

Bí pháp Công Đức Xà Mỹ Nhân kết thúc, thân thể của cô từ trên người 'Cật Qua Thánh Quân' rời đi, trở về sau lưng Tống Thư Hàng.

Thể hình Cật Qua Thánh Quân, công đức chi quang thôn thổ bất định.

Nửa ngày sau, công đức chi quang mới ổn định lại, thân thể Cật Qua Thánh Quân cũng khôi phục như cũ.

Xem ra, cả hai đều không có dị dạng, Tống Thư Hàng trong lòng yên tâm một chút.

Hắn lại quay đầu lại, nhìn thoáng qua Công Đức Xà Mỹ Nhân sau lưng.

Sau một khắc, khóe mắt hắn hơi co giật một cái: "..." Trước đó lúc Công Đức Xà Mỹ Nhân trở về, Tống Thư Hàng không chú ý nhìn, hiện tại quay đầu nhìn lại, phát hiện Công Đức Xà Mỹ Nhân lại xảy ra biến hóa.

Bộ phận đuôi rắn lại dời xuống một đoạn.

Vốn dĩ sau khi trải qua 'Huyền Thánh giảng pháp' công đức gia trì, đuôi rắn của Xà Mỹ Nhân đã lui đến bộ phận eo, vừa vặn lộ ra rốn nhỏ đáng yêu của cô.

Mà hiện tại, đuôi rắn lại dời xuống một chút xíu, ở vào thước đo muốn mạng nhất.

Bất quá cái này cũng không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là phía dưới đuôi rắn, nhiều hơn một con cá voi béo mini.

Kích cỡ không sai biệt lắm với mấy quả cầu mà sư tử hay đạp.

Đuôi rắn của Xà Mỹ Nhân hơi cuộn lên, bàn tại trên người cá voi béo mini.

Con cá voi béo mini kia nhìn qua rất đáng thương... "Vọng thiên, không phải là một bộ phận thân thể Cật Qua Huyền Thánh, bị rút qua đây chứ?" Tống Thư Hàng lo lắng nói.

Bắc Phương Đại Đế đồng dạng quét mắt nhìn biến hóa của Công Đức Xà Mỹ Nhân, nói: "Yên tâm đi, bị rút ra chỉ là đơn thuần một bộ phận công đức chi quang, tịnh không kèm theo linh hồn hoặc là ý thức, đối với tiểu hữu mà nói là vô hại.

Bộ phận này, cứ coi như là một bộ phận học phí của con kình quái này đi." Bắc Phương Đại Đế chuẩn bị xuất thủ chỉ đạo Cật Qua, đương nhiên không phải chỉ đạo vô tư, khẳng định phải thu lấy học phí để Đại Đế chính mình hài lòng.

Đang nói chuyện, phía trước Cật Qua Thánh Quân bắt đầu chậm rãi mở mắt. "Bí pháp rốt cục kết thúc rồi sao?

Ta cảm giác mình như muốn chết vậy." Cật Qua Thánh Quân cười khổ nói.

Hắn coi như là sợ Bá Tống đạo hữu, đối phương lúc thi triển bí pháp 'công đức hóa thân', căn bản không cần hắn phối hợp.

Tựa hồ, tại trên thiên công pháp 《 Thế Gian Song Toàn Pháp

Công Đức Thuật 》 này, đối phương chiếm cứ 'thượng vị', mà hắn ở vào 'hạ vị'. "Ngại quá, Cật Qua đạo hữu.

Vừa rồi xảy ra chút việc ngoài ý muốn." Tống Thư Hàng nói.

Cật Qua Thánh Quân cười khổ. "Bất quá, ta mời một vị tiền bối tới, vị tiền bối này nguyện ý chỉ điểm đạo hữu." Tống Thư Hàng xoay người, giới thiệu Bắc Phương Đại Đế cho Cật Qua Thánh Quân.

Cật Qua Thánh Quân nhìn thoáng qua Bắc Phương Đại Đế, chỉ một chút, liền cảm giác trong lòng một trận đè nén.

Đối phương chỉ đứng ở nơi đó, ngay cả khí thế đều không có thích phóng, nhưng trong cảm ứng của Cật Qua Thánh Quân, đối phương phảng phất là cự nhân đỉnh thiên lập địa, mà bản thân to bằng hòn đảo nhỏ so sánh lại, lại phảng phất nhỏ bé như bò sát.

Hắn có ấn tượng, trước đó chính là vị tiền bối thần bí này, vừa ra sân, một chưởng đem hắn vỗ choáng.

Thực lực này, quả thực ngầu nổ.

Cửu Phẩm Kiếp Tiên...

Thậm chí mạnh hơn? "Cô hỏi ngươi, ngươi tu luyện thế nhưng là 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》?" Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nhìn Cật Qua Thánh Quân, dò hỏi.

Cật Qua Thánh Quân đáp: "Như tiền bối nói, chính là 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》!" "Cô đích xác có thể chỉ đạo ngươi tu luyện bước kế tiếp, tuy nhiên không thể trực tiếp đem công pháp tiếp theo truyền thụ cho ngươi, nhưng lại có thể truyền thụ ngươi tư lộ (hướng suy nghĩ) tu luyện chính xác, để ngươi đột phá cảnh giới không thành vấn đề.

Về phần sau khi đột phá, ngươi nếu muốn đạt được công pháp tiếp theo, cũng không phải không có cơ hội.

Như vậy, ngươi chuẩn bị xong đại giá chưa?" Bắc Phương Đại Đế tiếp tục nói.

Cật Qua Thánh Quân trong lòng khẽ động: "Chỉ cần có thể đột phá trói buộc của cảnh giới bây giờ, cho dù bỏ ra toàn bộ gia đương, vãn bối cũng sẽ không tiếc." "Rất tốt, giác ngộ không tệ.

Bất quá, Cô cũng không cần toàn bộ gia đương của ngươi." Bắc Phương Đại Đế nói: "Thứ Cô cần, là tinh huyết một thân của ngươi, toàn bộ." "Hả?" Cật Qua Thánh Quân vẻ mặt mờ mịt. "Không cần kinh hoảng, bởi vì ngươi nếu muốn tiến thêm một bước... nhục thân chỉ là một cái gánh nặng.

Muốn bước vào cửu phẩm cảnh giới, nhục thân này của ngươi nhất định phải vứt bỏ.

Đã như vậy, toàn thân tinh huyết cứ giao cho Cô đi, đừng lãng phí." Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân lập tức trầm mặc: "..." Vứt bỏ nhục thân?

Nhục thân là bộ phận cực kỳ trọng yếu của tu sĩ, nếu vứt bỏ nhục thân rồi, còn tu luyện thế nào?

Vị tiền bối này, thật sự là muốn chỉ đạo hắn tu luyện?

Mà không phải tham đồ thân thể hắn?

Cật Qua Huyền Thánh nghĩ như vậy cũng rất bình thường.

Dù sao hắn cũng mang trong mình huyết thống thần thú, là cảnh giới Bát Phẩm, trong mắt rất nhiều tu sĩ, hắn chính là một kho thiên tài địa bảo di động.

Trước kia khi tu vi hắn còn thấp, tu sĩ muốn đánh chủ ý lên hắn cũng không ít.

Có điều, những kẻ đó đều đã bị bánh xe lịch sử nghiền nát thảm thương, ngay cả bã cũng chẳng còn.

Không chỉ Cật Qua Thánh Quân nghĩ vậy... ngay cả Tống Thư Hàng ở bên cạnh cũng đang nghi ngờ liệu Bắc Phương Đại Đế có phải đang thèm ăn, muốn làm món 'đại tiệc cá voi béo' vị cay tê bí truyền hay không, nên mới bịa ra cái cớ để lừa gạt Cật Qua Thánh Quân.

Dù sao vừa rồi, hắn rõ ràng nghe thấy Bắc Phương Đại Đế lẩm bẩm những từ như 'mấy nồi to để nấu, hấp, kho tàu, cay tê, cay nhẹ'.

Cho nên, Tống Thư Hàng nghĩ lệch lạc cũng là chuyện bình thường.

Bắc Phương Đại Đế liếc nhìn con cá voi Cật Qua đang trầm mặc một cái, lập tức đoán ra trong lòng hắn đang nghĩ gì. "Đừng có nghĩ lung tung...

Nếu ta thực sự muốn lấy mạng ngươi, chỉ cần đưa tay chọc một cái là giết được.

Đến lúc đó, không những có thể rút hết tinh huyết toàn thân ngươi, mà còn có thể bắc mấy cái nồi to, nấu vài khẩu vị khác nhau.

Hơn nữa, ngươi căn bản ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có." Bắc Phương Đại Đế lười biếng nói.

Nếu không phải nể mặt Tống Thư Hàng tiểu hữu và @#%× Tiên Tử, ngài mới lười chỉ điểm cho con cá voi yêu này.

Tinh huyết của kình yêu Bát Phẩm tuy quý giá, nhưng đối với Bắc Phương Đại Đế mà nói, cũng chỉ là 'vừa vặn chạm tới mức đạt chuẩn', có tư cách tiến vào bảo kho của ngài mà thôi.

Con cá voi này tu luyện đại công đức, làm vô số việc thiện, giết hắn sẽ gặp rất nhiều phiền toái.

Nhưng nếu Bắc Phương Đại Đế nhất quyết muốn lấy tinh huyết, chỉ cần đánh ngất hắn, lấy chút máu thì tuyệt đối không có vấn đề gì.

Rút máu chút thôi, có lợi cho sức khỏe mà.

Cật Qua Thánh Quân nghe vậy, lập tức lệ rơi đầy mặt.

Lý do thật đơn giản thô bạo, nhưng vị tiền bối này nói không sai chút nào.

Khi đối phương xuất hiện, tùy tiện tung một chưởng đã đóng băng hắn, đánh hắn mất đi ý thức.

Nếu đối phương thực sự muốn giết hắn, e rằng chỉ cần một chiêu là có thể biến hắn thành một con cá voi chết. "Tiền bối, bước cuối cùng thật sự phải xả bỏ nhục thân sao?

Chẳng lẽ mỗi một vị Kiếp Tiên đều phải bước ra bước này?" Cật Qua Thánh Quân tò mò hỏi. "Đương nhiên là không thể nào, đối với đại bộ phận tu sĩ chính thống mà nói, nhục thân là một khâu rất quan trọng, thậm chí quan hệ đến việc có chứng đạo trường sinh được hay không.

Nhưng thứ ngươi tu luyện là 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》, con đường của bộ công pháp này hoàn toàn khác biệt với đạo tu luyện chính thống... 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 lai lịch rất lớn, bộ công pháp này trên thực tế còn kết hợp cả Hương Hỏa Chi Đạo.

Khi tu luyện đến Bát Phẩm đỉnh phong, nhục thân và công đức chi quang gần như hòa làm một thể.

Nhưng chính ngươi hẳn cũng có thể cảm ứng được, nhục thân chung quy vẫn là nhục thân, tịnh không thực sự hóa thành công đức chi quang, ngươi vẫn sẽ chảy máu, vẫn sẽ bị thương.

Mà lúc này, ngươi muốn tiến thêm một bước nữa, nhục thân liền trở thành sự trói buộc." Bắc Phương Đại Đế ngẩng đầu nhìn trời, giải thích.

Cật Qua Thánh Quân trầm mặc.

Quả thật, sau khi tu luyện đến Bát Phẩm đỉnh phong, tuy nhục thân và công đức chi quang dường như đã hòa làm một, nhưng thực tế hắn vẫn bị thương, vẫn chảy máu.

Hơn nữa ẩn ẩn trong lòng, hắn cũng có một loại dự cảm, hắn cảm giác nhục thân của mình dường như có chút dư thừa.

Nhưng mà, chuyện xả bỏ nhục thân này quá đi ngược lại với dòng chảy tu luyện chính thống hiện nay.

Trước kia căn bản không có ai nhắc tới với hắn, bản thân hắn lại càng không thể nào nghĩ tới hướng đó. "Không xả bỏ nhục thân thì không cách nào bước ra bước cuối cùng sao?" Cật Qua Thánh Quân khổ sở hỏi.

Nhục thân của hắn sở hữu huyết thống thần thú, cường hãn biết bao.

Có thể nói, dù hắn không sử dụng công đức bí pháp, chỉ cần hiện ra nguyên hình, dựa vào sức mạnh cơ bắp và độ cứng của nhục thân cũng đủ để quét ngang rất nhiều kẻ địch cùng cảnh giới.

Thực sự phải vứt bỏ, hắn hơi có chút không nỡ.

Nhục thân cũng không phải quần áo, cởi ra còn có thể mặc lại, nhục thân bỏ rồi là mất luôn.

Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói: "Ta có thể khẳng định nói cho ngươi biết, không sai.

Nếu không xả bỏ nhục thân, ngươi sẽ vĩnh viễn kẹt ở cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh đỉnh phong.

Bộ công pháp này của ngươi tên là 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》, nhìn từ mặt chữ, ý của nó có vẻ là 'một bộ công đức chi pháp vẹn toàn đôi đường'.

Nhưng ý nghĩa thực sự của nó lại là 'thế gian an đắc song toàn pháp' (thế gian làm gì có pháp song toàn).

Lựa chọn tu luyện quyển công pháp này thì không thể vẹn cả đôi đường." Bắc Phương Đại Đế lại nói: "Ta đã từng nói, vị sáng tạo ra bộ 《 Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật 》 kia lai lịch cực lớn, lớn đến mức vượt qua sức tưởng tượng của ngươi, thực sự là nhân vật đứng trên đỉnh cao của tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Chương 1293

Mà vị đó sau khi sáng tạo ra quyển công pháp này lại dừng ở cảnh giới 'Đệ Bát Phẩm'.

Với thực lực của hắn, việc hoàn thiện công pháp đến cảnh giới Đệ Cửu Phẩm cũng chỉ là cái nhấc tay...

Nhưng công pháp cảnh giới Đệ Cửu Phẩm hắn lại không hài lòng.

Hoặc có thể nói, ngay cả hắn cũng không cách nào sáng tạo ra phương pháp vừa bảo tồn nhục thân vừa tấn thăng Cửu Phẩm.

Đây cũng là suy luận mà ta và vài vị đạo hữu rút ra sau khi nghiên cứu sâu về bộ 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 này." "Người sáng tạo môn công pháp này là ai?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Trong kết quả giám định của cậu, thông tin về 'người sáng tạo' đã bị che chắn. "Ta đã nói rất rõ ràng rồi, là tồn tại đứng trên đỉnh cao của tu luyện giả chư thiên vạn giới, còn cần ta phải nói rõ hơn nữa sao?" Bắc Phương Đại Đế mỉm cười.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Tồn tại đứng trên đỉnh cao tu luyện giả chư thiên vạn giới, chẳng lẽ là...

Thiên Đạo?!

Bởi vì theo ngữ khí của Bắc Phương Đại Đế, dù là Trường Sinh Giả bình thường cũng không thể được gọi là 'tồn tại đứng trên đỉnh cao tu luyện giả chư thiên vạn giới' như trong miệng ngài.

Nếu kém hơn một chút thì cũng phải là tồn tại cỡ 'Thánh Nhân' nho gia!

Tuy không trở thành Thiên Đạo nhưng hoành ép một đời, đánh khắp thiên hạ không đối thủ, khiến các Trường Sinh Giả khác đều tâm phục khẩu phục. "Thời gian của ta không còn nhiều, thế này đi, cho ngươi ừm... khoảng ba ngày để suy nghĩ.

Nếu ngươi nghĩ thông suốt, quyết định xong thì thông qua Tống tiểu hữu liên hệ với ta.

Đến lúc đó, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi phương pháp xả bỏ nhục thân, ít nhất giúp ngươi nắm chắc phần thắng tấn thăng Cửu Phẩm." Bắc Phương Đại Đế nói.

Đại Đế cũng rất ân cần, dù sao thứ phải vứt bỏ là nhục thân, chuyện này cần thời gian để suy nghĩ kỹ càng.

Hơn nữa, con cá voi khổng lồ này tuổi thọ còn rất dài, chưa đến mức phải liều chết đánh cược, chắc chắn sẽ có nhiều lo lắng hơn. "Không cần đợi nữa, xin tiền bối dạy ta!" Lúc này, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên hạ quyết tâm nói. "Không nghĩ thêm chút nữa sao?

Đừng có nhất thời xúc động.

Một khi thực sự bắt đầu xả bỏ nhục thân thì sẽ không còn cơ hội hối hận đâu." Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói. "Không cần đợi nữa, ý ta đã quyết.

Có lẽ đây là cơ hội duy nhất trong đời ta, nếu bỏ lỡ, ta nói không chừng sẽ chẳng bao giờ có cơ hội tiếp xúc với biện pháp tấn thăng Cửu Phẩm nữa." Cật Qua Thánh Quân nghiến răng nói.

Bắc Phương Đại Đế nhìn hắn: "Ngược lại là ta đã xem thường ý chí của ngươi." Con cá voi yêu này tu luyện 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》, lại tình cờ gặp được Tống Thư Hàng tiểu hữu, rồi lại gặp được ngài, không chỉ đơn giản là có duyên, trong đó còn vì khát vọng và sự theo đuổi cảnh giới cao hơn của bản thân hắn.

"Tuy muốn khen ngợi ý chí của ngươi, nhưng mà... tính cách này của ngươi rất dễ bị người ta lừa gạt." Bắc Phương Đại Đế bổ sung.

Cật Qua Thánh Quân: "..." Tống Thư Hàng: "..." Nếu Bắc Phương Đại Đế thực sự đang lừa cá voi, thì Cật Qua Thánh Quân tuyệt đối đã bị lừa rồi. "Nếu ngươi đã quyết định, vậy thì bắt đầu rút máu đi." Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân: "Bây giờ cứ rút cạn tinh huyết trong cơ thể ta trước?" Hành vi này, có cảm giác như muốn tự sát cho lẹ? "Ta chỉ nói rút máu, chứ không nói rút cạn tinh huyết.

Ta muốn dùng máu của ngươi để khắc họa một tòa đại trận cho ngươi.

Ngươi tưởng quá trình xả bỏ nhục thân là tự sát, tùy tiện là có thể hoàn thành sao?

Quá trình này rất phức tạp, nếu không phải ta chọn ra tay giúp đỡ, chỉ dựa vào thực lực của chính ngươi, riêng việc cấu tạo tòa đại trận này đã mất vài năm công phu rồi." Bắc Phương Đại Đế đáp.

Nói xong, ngài lại bảo Tống Thư Hàng: "Lát nữa sau khi đại trận hoàn thành, ta sẽ để lại cho cậu một cái trận nhãn.

Đợi lúc con cá voi lớn này xả bỏ nhục thân, cậu đứng lên trận nhãn đó, sẽ có lợi ích cho cậu." "Không ảnh hưởng đến trận pháp chứ ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chuyện tốt như vậy lại để cậu vớ được sao? "Yên tâm đi, không ảnh hưởng gì đâu.

Bản thân cả tòa đại trận có tới mấy cái trận nhãn, có thể hưởng thụ diệu dụng, không dùng thì phí.

Năm xưa khi @#%× Tiên Tử bước ra bước này, ta và mấy vị đạo hữu cũng chiếm cứ các trận nhãn khác nhau." Bắc Phương Đại Đế nói. "Có tới mấy trận nhãn lận?

Vậy tiền bối, tôi có thể gọi mấy người ra không?" Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Bắc Phương Đại Đế: "Đang ở đâu?

Thời gian gấp gáp, xa quá thì khỏi gọi, ta vẽ trận nhanh lắm." "Ở ngay chỗ tôi đây, có thể ra bất cứ lúc nào." Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu còn nhớ tới vị Tôn Giả Thất Phẩm đang bị nhốt trong Đông Chi Điện kia.

Lát nữa đợi chuyện của 'Cật Qua Thánh Quân' kết thúc, vị Tôn Giả Thất Phẩm này cũng có thể nhờ Đại Đế ra tay xử lý.

Ổn áp! "Vậy được, cậu đưa bọn họ ra, ta vẽ xong trận pháp sẽ sắp xếp vị trí đứng cho các ngươi." Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân: "..." Hắn đột nhiên có loại ảo giác mình sắp bị đưa lên bàn ăn, sau đó một đám người vây quanh hắn hưởng thụ phúc lợi.

Cảm giác này thật vi diệu. ...

Tiếp theo, Cật Qua Thánh Quân bắt đầu thành thật rút máu, chỉ là rút máu bình thường, không có bất kỳ tổn thương nào đối với cơ thể hắn.

Với tu vi Bát Phẩm của hắn, chút máu mất đi chỉ trong nháy mắt sẽ hồi phục ngay.

Bắc Phương Đại Đế một bên bắt đầu dùng pháp khí hứng máu, một bên bắt đầu ngưng tụ băng tầng trên mặt biển, bố hạ đại trận.

Tống Thư Hàng triệu hồi Tô Thị A Thập Lục, Tiểu Thái, Thi, thậm chí cả Thông Nương ra, đứng trên băng tầng, ngồi đợi Đại Đế phát phúc lợi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân 'giẫm' lên con cá voi béo nhỏ nhắn, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, đang trầm tư.

Không phải đang cân nhắc xem nên nấu cay tê hay hấp, mà là đang suy nghĩ xem hư đan cá voi béo của mình và Cật Qua Thánh Quân có liên hệ gì hay không. "Cật Qua đạo hữu, ngài có từng nghe qua 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' không?" Tống Thư Hàng quyết định trực tiếp hỏi đương sự. "Có nghe qua chút ít, là công pháp trấn phái của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Có điều hơn một trăm năm trước, Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã bị diệt môn." Cật Qua Thánh Quân thuận miệng đáp.

Lúc này Bắc Phương Đại Đế xoay người nói: "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công thiên Cự Kình, chính là lấy thủy tổ huyết thống trong cơ thể con cá voi lớn này làm nguyên hình để cấu tạo.

Cho nên nói, Tống tiểu hữu, hôm nay vận khí của cậu rất tốt." Bắc Phương Đại Đế là tồn tại từ thời đại Viễn Cổ Thiên Đình, đối với chuyện của 'Thú Thần Bộ' thuộc Viễn Cổ Thiên Đình tự nhiên có chỗ hiểu biết.

Đặc biệt là trong tình huống quan hệ giữa Bắc Phương Đại Đế và 'Tống Mộc Đầu' hiển nhiên không tệ.

Tống Thư Hàng nghe vậy cười nói: "Thì ra là thế, thảo nào tôi cứ cảm thấy hình tượng của Cật Qua Thánh Quân và hư đan của tôi tương tự nhau như vậy." "Hình tượng của ta và hư đan của ngươi tương tự?

Bá Tống đạo hữu, ý ngươi là ta béo tròn giống như quả bóng sao?" Cật Qua Thánh Quân bất mãn.

Hư đan là cái thứ gì chứ, chính là hình thức ban đầu của Kim Đan, hư đan của tất cả mọi người đều là hình cầu hư ảo.

Cho nên, Bá Tống đạo hữu đang châm chọc hắn béo sao?

Tuy thân là loài cá voi, thể tích của hắn có hơi lớn... nhưng cũng chỉ là hơi đầy đặn một chút xíu thôi, tuyệt đối không béo!

Thú vị là, khi Tống Thư Hàng nhắc tới 'hư đan', Cật Qua Thánh Quân tịnh không nghĩ cảnh giới của cậu là 'Tứ Phẩm', mà theo bản năng cho rằng Tống Thư Hàng đang nói về chuyện 'năm xưa khi còn ở cảnh giới Tứ Phẩm'.

Dù sao, Cật Qua Thánh Quân đã có ấn tượng đầu tiên, nhận định Tống Thư Hàng có thực lực 'Bát Phẩm'. "Cật Qua đạo hữu hiểu lầm rồi, tôi không có ý chế giễu ngài béo.

Chỉ vì tôi tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, hư đan của tôi khác với tu sĩ bình thường, hư đan của tôi là một con cá voi khổng lồ kỳ quái." Tống Thư Hàng giải thích. "Hả?" Khuôn mặt cá voi của Cật Qua Thánh Quân lộ ra vẻ kinh ngạc, thật làm khó hắn khi có thể dùng mặt cá voi để biểu đạt cảm xúc phong phú như vậy: "Dùng câu nói thịnh hành hiện nay mà nói, ngươi đừng lừa ta ít đọc sách, ta là tồn tại sở hữu vài cái bằng tiến sĩ đấy nhé." Cho nên, ngươi đừng có lừa ta!

Ta sống lâu như vậy rồi, chưa từng nghe nói hư đan của ai lại mọc thành hình cá voi bao giờ — đây chính là ý tứ trong lời nói của Cật Qua Thánh Quân.

Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, cô cũng chưa từng nghe qua hư đan của ai mọc thành hình cá voi.

Tước yêu Tiểu Thái không hứng thú với chủ đề này, cô là yêu tu, con đường đi trước khi kết nội đan khác với nhân loại.

Thi và Thông Nương là quần chúng ăn dưa không rõ chân tướng...

Cuối cùng, Bắc Phương Đại Đế cũng tò mò đánh giá Tống Thư Hàng, ngài vuốt cằm nói: "Tống tiểu hữu, theo ta được biết, hư đan mà các đại sư Thú Thần Bộ ngưng tụ ra cũng không khác biệt gì so với tu sĩ bình thường.

Cái gọi là hư đan hình cá voi của cậu, ta cũng là lần đầu tiên nghe thấy." "Ơ?" Lần này đến lượt Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Tu sĩ tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hư đan cũng sẽ không sinh ra biến dị?

Vậy hư đan của cậu là chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ, là do 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đã được Bạch tiền bối cải biên nên đặc biệt hơn?

Hay là vì khi cậu độ thiên kiếp từ Tam Tấn Tứ, trực tiếp trải qua 'Nhân Tiền Hiển Thánh' và 'Huyền Thánh Giảng Pháp' ngưng tụ Thánh Ấn, mới dẫn đến hư đan sinh ra biến dị?

Hoặc giả là cả hai yếu tố cùng lúc dẫn đến hư đan của cậu dị biến.

Dù thế nào, giờ khắc này, Tống Thư Hàng đã hiểu hư đan của mình thực sự khác người. "Ta vẫn luôn cảm thấy cậu là một tên thú vị, quả nhiên cậu rất đặc biệt." Bắc Phương Đại Đế nói.

Công đức chi quang của Tống Thư Hàng có liên quan đến @#%× Tiên Tử, linh quỷ của cậu lại là con gái của Trình Lâm và một nam tử 'họ Diệp' cường hãn nào đó — Bắc Phương Đại Đế đến giờ vẫn cho rằng Diệp Tư là sản phẩm sau khi Trình Lâm ba ba ba với một nam tử họ Diệp cường hãn nào đó.

Hai vị bạn tốt này... không hẹn mà cùng kết duyên với Tống tiểu hữu, chỉ có thể nói không hổ là @#%× và Trình Lâm.

Mà hiện tại, vừa rồi ngài đã kiểm tra trạng thái của Tống Thư Hàng một chút — quả nhiên, trong bản mệnh đan điền của Tống tiểu hữu có một cái hư đan cá voi béo, đang lười biếng nằm trong đan điền, không nhúc nhích.

Bộ dạng cá voi béo tròn như quả bóng kia, chính là nguyên mẫu của thần thú huyết mạch trên người 'Cật Qua Thánh Quân', được gọi là 【 Thần Kình 】, hoặc là 【 Kình Thần 】.

Chương 1294

Hư đan lại có thể huyễn hóa thành thần thú, chuyện này Bắc Phương Đại Đế từ xưa đến nay chưa từng kiến thức qua. 【 Hư đan như vậy, khi đến cảnh giới Ngũ Phẩm rốt cuộc sẽ ngưng tụ ra Kim Đan như thế nào?

Trực tiếp ngưng tụ ra Thất Phẩm?

Bát Phẩm?

Thậm chí là trực tiếp ngưng tụ ra Cửu Phẩm Chí Tôn Kim Đan?

Hay là, trực tiếp ngưng tụ ra một cái Kim Đan hình cá voi? 】 Bắc Phương Đại Đế phát hiện trong lòng mình rất tò mò.

Đáng tiếc, Tống tiểu hữu mới vừa độ qua thiên kiếp Tứ Phẩm, khoảng cách đến thiên kiếp Ngũ Phẩm còn hơi xa. "Có điều, ta có lẽ có thể tận lực giúp cậu ta đánh hạ cơ sở kiên định hơn ở Tứ Phẩm, để cậu ta thuận lợi hơn khi tấn thăng Ngũ Phẩm, tốc độ cũng nhanh hơn một chút." Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ.

Thân là Trường Sinh Giả, Đại Đế khó có được lúc gặp phải thứ khiến mình cảm thấy hứng thú.

Thế là, Đại Đế hơi sửa đổi vận hành của 'đại trận' đang khắc họa trong tay một chút.

Vị trí trận nhãn vốn dành cho Tống Thư Hàng tiểu hữu trở nên phức tạp hơn.

Như vậy, đến lúc Cật Qua Thánh Quân tiến hành nghi thức 'xả bỏ nhục thân', lợi ích mà Tống tiểu hữu nhận được sẽ lớn hơn một chút.

...

Nửa giờ sau. "Xong rồi!" Bắc Phương Đại Đế vỗ tay nói.

Với thực lực của Bắc Phương Đại Đế, trận pháp bình thường ngài có thể 'nhất niệm thành trận'.

Nhưng trận pháp 'xả bỏ nhục thân' này có chút đặc thù, cộng thêm giữa chừng Đại Đế lại sửa đổi một số chi tiết trong trận pháp, cho nên cả tòa đại trận đều do Đại Đế tự tay khắc họa hoàn thành.

Lúc này, dưới chân mọi người xuất hiện một cự trận rộng mười cây số.

Cả tòa đại trận được Bắc Phương Đại Đế dùng thần thông che giấu, sẽ không tiết lộ khí tức, cũng sẽ không bị người thường phát giác. "Cật Qua Thánh Quân, ngươi đến trung tâm trận pháp...

Đợi ngươi hoàn thành nghi thức 'xả bỏ nhục thân', ta sẽ tiếp quản nhục thân của ngươi ngay lập tức để trích xuất tinh huyết." Bắc Phương Đại Đế nói. "Không vấn đề." Cật Qua Thánh Quân nói: "Có điều tiền bối, việc trích xuất tinh huyết có thể đợi sau khi tôi rời đi rồi hãy làm không, dù sao cũng là nhục thân của tôi." Nhìn nhục thân của mình bị người ta cắt xẻ trích xuất tinh huyết, hình ảnh đó nghĩ thôi đã thấy đau lòng. "Yên tâm đi, sẽ không để ngươi nhìn thấy đâu." Bắc Phương Đại Đế đáp.

Loại điều kiện nhỏ hợp lý này, Đại Đế cũng sẽ không từ chối, ngài là một Trường Sinh Giả rất dễ nói chuyện, ít nhất khi ở cùng bạn bè, ngài luôn khá thấu tình đạt lý. "Sau đó, cô nương nhỏ này, cô đứng vào trận nhãn phía Nam này." Bắc Phương Đại Đế nói xong, đưa tay nâng hờ, thân hình Tô Thị A Thập Lục được nâng lên, đưa về phía trận nhãn phía Nam.

Nhưng khi đưa đến một nửa, Bắc Phương Đại Đế đột nhiên khựng lại: "Di?" "Sao vậy ạ?" Tô Thị A Thập Lục cũng nghi hoặc nhìn về phía Đại Đế. "Di di di di di?" Bắc Phương Đại Đế liên tục kinh ngạc thốt lên. "Xảy ra chuyện gì rồi sao?

Tiền bối?" Tống Thư Hàng vội vàng hỏi, không phải Tô Thị A Thập Lục xảy ra vấn đề gì chứ? "Thật là nằm ngoài dự liệu của ta, ha ha ha ha ha." Bắc Phương Đại Đế đột nhiên cười lớn, sau đó ngài nhìn về phía Tống Thư Hàng, nháy mắt ra hiệu: "Ta vẫn xem thường cậu rồi, Tống tiểu hữu." "Hả?" Tống Thư Hàng ngơ ngác, lại có liên quan gì đến mình? "Không nói cái này nữa, với thân phận của cô nương nhỏ này, trận nhãn phía Nam lại không thích hợp.

Đổi vị trí, cô đến trận nhãn phía Đông, nơi đó có thể khiến thực lực của cô tăng mạnh, ổn thỏa vô cùng." Bắc Phương Đại Đế nói xong, đưa tay chỉ một cái.

Một đạo sức mạnh nhu hòa nâng Tô Thị A Thập Lục, để cô đáp xuống trận nhãn phía Đông.

Tô Thị A Thập Lục cảm nhận được điều gì đó: "Cảm ơn Đại Đế." "Không cần khách sáo, chuyện nhỏ thôi." Bắc Phương Đại Đế nói.

Sau khi xử lý xong Tô Thị A Thập Lục, Đại Đế lại nhìn về phía mấy vị đạo hữu nhỏ khác bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ngài muốn xem mấy vị đạo hữu nhỏ này có phải cũng có chỗ kỳ diệu gì không. "Một con tước yêu, ừm, nhìn ngang nhìn dọc cũng không có gì đặc biệt." Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ.

Hơn nữa, tư chất của con tước yêu này cũng rất bình thường. "Tiểu tước yêu, ngươi và Tống tiểu hữu có quan hệ gì?" Bắc Phương Đại Đế lên tiếng hỏi. "Hồi Đại Đế, tôi là đệ tử của sư phụ, đạo hiệu Kim Cương Quân Tử Đao!" Tiểu Thái lớn tiếng trả lời. "À à, thì ra là đệ tử của tiểu hữu.

Không tệ nha...

Kim Cương Quân Tử Đao, đạo hiệu này ta hình như đã nghe ở đâu rồi?" Bắc Phương Đại Đế vuốt cằm suy tư một hồi.

Có điều nghĩ mãi nửa ngày, ngài cũng không nhớ ra cụ thể đã nghe ở đâu.

Nhưng nể mặt đạo hiệu quen tai này, con tước yêu nhỏ này cũng thú vị. "Vậy thì phía Nam, phía Nam thuộc Chu Tước, tuy ngươi là Tiểu Thái Tước (chim sẻ sắc màu), nhưng dù sao cũng dính chữ Tước." Bắc Phương Đại Đế nói.

Sau đó ngài vung tay lên, Tiểu Thái được đưa đến trận nhãn phía Nam.

Tiếp theo, ngài lại nhìn về phía Thi loli.

Một cô bé loài người rất dễ thương, thiên phú coi như không tệ, tuổi còn nhỏ đã là cảnh giới Nhị Phẩm, căn cơ cũng rất vững chắc. "Vị cô nương nhỏ này cũng là đệ tử của cậu sao?" Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: "Thi là hậu bối trong môn phái của một vị tiền bối 'Lệ Chi Tiên Tử' của tôi, coi như là một sư muội của tôi đi." 【Sư muội, quả nhiên không có gì đặc biệt.】 Bắc Phương Đại Đế vuốt cằm, nhưng khi nghe thấy cái tên 'Lệ Chi Tiên Tử', trong lòng ngài đột nhiên động một cái.

Đây là một loại cảm giác của Trường Sinh Giả, tuy ngài cũng là lần đầu tiên nghe thấy cái tên 'Lệ Chi Tiên Tử', nhưng cứ cảm thấy cái tên này và mình có sự liên hệ. "Lệ Chi Tiên Tử là ai?" Bắc Phương Đại Đế nhìn Tống Thư Hàng, hỏi. "Là một vị tiền bối xinh đẹp trong nhóm chúng tôi." Tống Thư Hàng trả lời, nhưng phải giới thiệu Lệ Chi Tiên Tử thế nào, cậu cũng không thể dùng một câu mà khái quát được. "Ta cảm giác, Lệ Chi Tiên Tử và ta có nhân quả." Bắc Phương Đại Đế nói. "Không thể nào...

Lệ Chi Tiên Tử và ngài tịnh chưa từng gặp mặt mới đúng." Tống Thư Hàng nói, nhưng nói được một nửa, trong lòng cậu đột nhiên động một cái.

Lệ Chi Tiên Tử còn có một thân phận rất thú vị...

Cô ấy là song bào thai của Trình Lâm.

Trường sinh chi đạo của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm là một loại đạo dựng dục tân sinh.

Mà một lần nọ, khi Dao Trì Nữ Đế đang 'dựng dục tân sinh', lại sinh dư một bé gái ra, người dư ra đó chính là Lệ Chi Tiên Tử.

Lệ Chi Tiên Tử mới thực sự là 'nạp tiền điện thoại tặng kèm', mua một tặng một mà ra. "Nghĩ tới điều gì rồi sao?" Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó chuyển sang dùng phương thức 'truyền âm nhập mật' để giao lưu với Đại Đế — vì dính dáng đến sự riêng tư của Lệ Chi Tiên Tử, vẫn là không nên tuyên truyền công khai thì tốt hơn. 【Lệ Chi Tiên Tử, là em gái song sinh của Trình Lâm Nữ Đế.】Tống Thư Hàng truyền âm cho Bắc Phương Đại Đế như vậy.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Ngài dùng biểu cảm 'cậu đang đùa ta à' nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Ngài và Trình Lâm đã quen biết từ thời đại Viễn Cổ Thiên Đình.

Trước khi Viễn Cổ Thiên Đình phá diệt, quan hệ giữa ngài và Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm rất tốt.

Còn nói đã tốt đến mức độ nào — ngay cả quá trình xây dựng 'Đông Chi Điện' ngài cư trú, đều có Trình Lâm tham dự.

Thậm chí, sau khi xây nhà xong, còn để lại quyền hạn mở cửa cho Trình Lâm.

Quan hệ giữa Bắc Phương Đại Đế và Trình Lâm có thể tưởng tượng được.

Loại quan hệ này đã ẩn ẩn vượt qua tình cảm bạn bè bình thường.

Nếu không phải Viễn Cổ Thiên Đình phá diệt... nói không chừng ngài và Trình Lâm đã có cơ hội kết thành đạo lữ.

Nhưng Viễn Cổ Thiên Đình vì Trình Lâm mà hủy diệt, tình cảm của Bắc Phương Đại Đế đối với Trình Lâm trở nên rất phức tạp, yêu hận đan xen.

Cho nên, năm xưa khi nghe nói Trình Lâm có một đứa con gái tên là 'Diệp Tư', Bắc Phương Đại Đế tuy cười ha hả, nhưng tâm tình của ngài thực ra rất 'vãi chưởng'.

Tuy biết rõ, từ khoảnh khắc Viễn Cổ Thiên Đình phá diệt, giữa ngài và Trình Lâm đã không còn khả năng.

Nhưng nghe thấy Trình Lâm bị một nam tử họ 'Diệp' hốt mất, còn sinh con gái, nội tâm Bắc Phương Đại Đế cứ như bị chó cắn vậy.

Thế nhưng, Bắc Phương Đại Đế chưa từng nghe nói Trình Lâm còn có em gái song sinh. 【Chuyện này nói ra rất phức tạp, cụ thể có liên quan đến 'trường sinh chi đạo' của Trình Lâm Tiên Tử. 】 Tống Thư Hàng lại truyền âm nói. 【Trường sinh chi đạo của Trình Lâm, ta cũng biết.

Đạo dựng dục tân sinh, mấy lần cô ấy dựng dục tân sinh, còn là ta hộ pháp thay cô ấy. 】 Bắc Phương Đại Đế nói.

Nhưng nói được một nửa, đột nhiên ngài nghĩ đến một khả năng: 【Chờ đã, Lệ Chi Tiên Tử là song bào thai được sinh ra khi Trình Lâm đang dựng dục tân sinh? 】 Khả năng này cực thấp, nhưng hình như thật sự có khả năng.

Nếu Trình Lâm muốn, hẳn là có thể làm được.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Bắc Phương Đại Đế ngẩng đầu nhìn trời: "Vãi chưởng." Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm đúng là một người phụ nữ rất phức tạp, rất phức tạp, rất phức tạp.

Chờ đã!

Nếu em gái song sinh cũng có thể do chính Trình Lâm sinh ra, vậy con gái thì sao?

Chương 1295

Trên thế giới này, thật sự có một người đàn ông họ 'Diệp' có thể chinh phục Trình Lâm, và khiến cô ấy tâm cam tình nguyện sinh con gái sao?

Dao Trì Nữ Đế, cũng không phải người phụ nữ dễ dàng bị chinh phục như vậy. 【 Tống tiểu hữu, ta có thể hỏi một chút, cha của Diệp Tư là ai không? 】 Bắc Phương Đại Đế lại hỏi.

Tống Thư Hàng nhún vai, truyền âm nhập mật nói: 【 Đại Đế ngài đã hỏi như vậy, tức là đã đoán ra rồi.

Không sai, giống như ngài tưởng tượng, Diệp Tư cũng là do Trình Lâm Tiên Tử mang thai sinh ra.

Có điều, tịnh không phải 'đạo dựng dục tân sinh', mà là thật sự dùng phương thức mang thai để sinh Diệp Tư ra.

Cho nên, Diệp Tư không phải em gái của Trình Lâm Tiên Tử, mà là con gái. 】 Bắc Phương Đại Đế nghe vậy, thở dài một hơi thật dài, lại thở phào nhẹ nhõm.

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm không bị người đàn ông họ Diệp nào hốt mất, thật sự là quá tốt rồi.

Sau đó, Trình Lâm quả nhiên vẫn là một người phụ nữ rất phức tạp, rất phức tạp, rất phức tạp.

Tiếp theo đó, ánh mắt Bắc Phương Đại Đế nhìn về phía Tống Thư Hàng trở nên phức tạp. "Thư Hàng tiểu hữu, chăm sóc tốt cho Diệp Tư nhé." Bắc Phương Đại Đế thấm thía nói.

Tống Thư Hàng: "Hả?" Cứ cảm giác Bắc Phương Đại Đế trong nháy mắt như đã đổi vai diễn, trong giọng nói ẩn ẩn mang theo vài phần từ ái, khiến Tống Thư Hàng trong nháy mắt nổi da gà. "Tóm lại, đừng để con bé chịu ủy khuất.

Tuy hiện tại nó là linh quỷ của cậu, nhưng cũng phải chăm sóc tử tế.

Cho dù cậu tương lai có đạo lữ, cũng đừng lơ là cảm nhận của nó.

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, nếu sở thích của nó giống mẹ nó, đạo lữ của cậu chính là đạo lữ của nó, thì cũng chẳng có gì to tát." Bắc Phương Đại Đế lẩm bẩm.

Nói nói một hồi, tâm can Đại Đế lại ẩn ẩn đau.

Bởi vì năm xưa, cả Viễn Cổ Thiên Đình đều rất đau lòng về một chuyện — đó là 'Thiên Đình Chi Hoa' @#%× Tiên Tử, yêu sâu sắc Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm. @#%× Tiên Tử là một trong những tình địch năm xưa của Đại Đế, nhưng quan hệ của hai người lại trớ trêu thay rất tốt.

Chết tiệt, lại nhớ tới chuyện này rồi.

Tình yêu, thật là một chuyện rất phức tạp.

Cho dù là Trường Sinh Giả, đối với tình yêu cũng là cắt không đứt, gỡ càng rối.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu theo bản năng không muốn đi tìm hiểu Bắc Phương Đại Đế trong khoảnh khắc hiện tại, cứ cảm giác Đại Đế bây giờ là một thứ rất phiền toái.

May là Bắc Phương Đại Đế rất nhanh đã khôi phục lại. "Cô nương nhỏ kia đã là hậu bối của Lệ Chi Tiên Tử, vậy để ta xem kỹ một chút." Bắc Phương Đại Đế lại một lần nữa kiểm tra thuộc tính công pháp, thể chất, thiên phú của 'Thi', sau đó nói: "Đáng tiếc, thực lực của cô quá yếu, mới cảnh giới Nhị Phẩm.

Ta sẽ thu nhỏ trận nhãn 'phía Tây' kia lại một chút, cô đứng ở đó, có thể nhận được lợi ích lớn nhất.

Đến lúc đó sẽ hơi đau, cô phải nhịn đấy." "Yên tâm đi tiền bối, tôi nhất định có thể nhịn được." Đôi mắt Thi sáng ngời, nghiến răng nói. "Là một đứa trẻ ngoan, cố lên." Bắc Phương Đại Đế mỉm cười nói, ngài đưa tay ấn một cái, đưa Thi đến trận nhãn phía Tây, đồng thời thuận tay sửa lại trận nhãn phía Tây một chút, thu nhỏ nó lại, tránh để đến lúc đó năng lượng trận pháp mang lại quá lớn, gây thương tổn cho Thi.

Cuối cùng, Bắc Phương Đại Đế lại nhìn về phía Thông Nương.

Thoạt nhìn, đây chỉ là một cây hành yêu bình thường mọc trên Ngộ Đạo Thạch, nhưng nhìn kỹ lại, lại có thể phát hiện kinh mạch trong cơ thể cây hành yêu này lại có cấu tạo y hệt nhân loại.

Tuy cũng chỉ có cảnh giới Nhị Phẩm, nhưng Thông Nương này đã sở hữu thể chất mà vô số đại yêu khát vọng, cây hành nhỏ này vừa sinh ra đã đứng ở vạch đích cuộc đời của rất nhiều yêu tu. "Cây hành này, rất không tệ, nền tảng rất tốt.

Là yêu sủng của cậu sao?" Bắc Phương Đại Đế hỏi. "Coi như là vậy đi." Tống Thư Hàng nói.

Trên thực tế, ngay cả chính Thông Nương cũng đã mặc nhận thân phận 'yêu sủng' này, đây là sự thật rất tàn khốc — tuy ngoài miệng Thông Nương vẫn đang cự tuyệt thân phận 'yêu sủng', nhưng nhân quả giữa cô và Tống Thư Hàng đã càng quấn càng nhiều, cô đã không cách nào rời khỏi Tống Thư Hàng. "Đã là yêu sủng của cậu, vậy thì ngồi ở vị trí 'phía Bắc' đi, nơi đó là bản mệnh vị của ta, lợi ích không nhỏ." Bắc Phương Đại Đế nói rồi đưa tay nhấc một cái, Thông Nương được đưa đến trận nhãn vị trí phía Bắc.

Làm xong tất cả những chuyện này, Đại Đế lại mang theo Tống

Thư Hàng, nhét cậu vào một cái trận nhãn đối diện trực tiếp với 'Cật Qua Thánh Quân', để Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân mắt to trừng mắt nhỏ. "Đây là trận nhãn ta đặc biệt cải tạo cho cậu, lát nữa sau khi nghi thức 'xả bỏ nhục thân' bắt đầu, cậu đứng ở đây sẽ nhận được lợi ích lớn nhất, đủ để 'thần kình hư đan' trong cơ thể cậu triệt để thành hình, đồng thời đánh hạ cơ sở kiên định.

Ta rất coi trọng cậu, hy vọng cậu có thể sớm ngày tấn thăng Ngũ Phẩm." Bắc Phương Đại Đế nói. "Tiền bối, ngài có phải có chuyện gì cần tôi giúp đỡ không?" Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi — Bắc Phương Đại Đế hôm nay rất không đúng, cứ như uống lộn thuốc, đối xử với cậu đặc biệt tốt.

Đặc biệt là đoạn 'từ ái bộc lộ' lúc trước, khiến Tống Thư Hàng đều có chút không quen. "Cậu nỗ lực tu luyện, chính là đang giúp ta.

Đừng nghĩ nhiều, cậu giúp ta phục sinh, đây chính là ân tình lớn nhất rồi." Bắc Phương Đại Đế vỗ mạnh Tống Thư Hàng: "Chuẩn bị sẵn sàng, tất cả mọi người vận chuyển minh tưởng tâm pháp và công pháp, ta sắp mở trận." Nói xong, thân hình Bắc Phương Đại Đế bay lên, lơ lửng trên không trung đại trận. "Đại Đế ~ Tiền bối ~~ Tôi phải làm thế nào?" Cật Qua Thánh Quân lớn tiếng kêu lên.

Hắn chính là nhân vật chính của nghi thức 'xả bỏ nhục thân' lần này mà, nhưng cả quá trình, Đại Đế đều không dặn dò hắn phải làm gì?

Phối hợp nghi thức này thế nào, trong lòng hắn rất hoảng, cứ cảm giác mình bị gài bẫy vậy. "Ngươi không cần làm gì cả, chỉ cần lẳng lặng chờ đợi.

Đợi sau khi trận pháp hoàn toàn mở ra, ngươi thuận theo bản năng hành động là được.

Nhớ kỹ, khi thoát khỏi nhục thân, hãy thuận theo bản năng, đừng tiêu diệt cảm ứng của bản năng." Bắc Phương Đại Đế trầm giọng nói.

Cật Qua Thánh Quân im lặng gật đầu, thân thể ngoan ngoãn cuộn tròn tại trung tâm trận pháp.

Mà lúc này, khi Bắc Phương Đại Đế chuẩn bị mở trận, đột nhiên thấy '@#%× Tiên Tử' sau lưng Tống Thư Hàng lặng lẽ hành động.

Cô tách khỏi Tống Thư Hàng, sau đó chạy như bay đến một cái 'trận nhãn' đang bỏ trống.

Chuyện này, căn bản không cần người chỉ dẫn.

Khóe miệng Bắc Phương Đại Đế nhếch lên.

Quả nhiên, một số bản năng của @#%× Tiên Tử vẫn ẩn giấu trong công đức chi quang của Tống Thư Hàng tiểu hữu, vừa rồi khi ngài thiết kế đại trận, đã cố ý để lại một vị trí thích hợp nhất cho '@#%× Tiên Tử'.

Mà cô, quả nhiên cũng chạy vào. "Bất luận là @#%×, hay là Trình Lâm, hay là Kim Long... những tồn tại có liên quan đến bọn họ đều lần lượt tụ tập bên cạnh tiểu hữu.

Tống Mộc Đầu, có phải ngươi đang ngầm giở trò quỷ không?" Bắc Phương Đại Đế thầm lẩm bẩm trong lòng.

Tống Thư Hàng hiển nhiên không phải Tống Mộc Đầu, điểm này ngài có thể xác định.

Tuy cái nhìn đầu tiên, ngài đã nhận nhầm Tống Thư Hàng tiểu hữu là Tống Mộc Đầu, nhưng chỉ cần nhìn kỹ lại, sẽ có thể phát hiện hai người là tồn tại hoàn toàn khác biệt.

Mà Tống Mộc Đầu không có thủ đoạn chuyển thế hoặc trọng sinh, cho nên Tống Thư Hàng sẽ không phải là chuyển thế hay trọng sinh thể của Tống Mộc Đầu.

Nhưng có thể khẳng định là, giữa Tống Mộc Đầu và Tống Thư Hàng nhất định có quan hệ.

Đợi sau khi xác định @#%× Tiên Tử đã chạy đến vị trí của cô, Bắc Phương Đại Đế giơ hai tay lên cao, mở ra đại trận.

Cả tòa đại trận được cấu thành từ máu tươi của 'Cật Qua Thánh Quân' bùng phát hào quang màu vàng chói mắt, bao bọc tất cả mọi người trong trận.

Cho dù Bắc Phương Đại Đế dùng thủ đoạn thông thiên che giấu khí tức đại trận, nhưng vẫn có một số tồn tại cường đại cảm ứng được biến hóa trên biển cả.

Trong hào quang màu vàng, hiện lên đại công đức chi lực.

Những đại công đức chi lực này hội tụ vào trong cơ thể Cật Qua Thánh Quân.

Cật Qua Thánh Quân cảm giác toàn thân đau đớn khó nhịn, cứ như có hàng nghìn hàng ức con dao nhỏ đâm vào cơ thể hắn, đang cắt xẻ nhục thân của hắn.

Hắn muốn giãy giụa, muốn thoát khỏi đại trận này.

Nhưng trực giác nói cho hắn biết, không thể động!

Một chút cũng không thể động!

Lúc này, chỉ cần nhẫn nại!

Quá trình này là khâu quan trọng nhất để phân tách nhục thân của hắn.

Mà cùng với việc đại trận mở ra, từ trên người Cật Qua Thánh Quân có từng đạo năng lượng không nói nên lời chảy vào đại trận mỗi một chỗ, lại được hội tụ vào trong các trận nhãn.

Tống Thư Hàng chỉ cảm giác toàn thân ấm áp, thoải mái như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Mà 'phì kình hư đan' trong đan điền của cậu cũng thay đổi trạng thái lười biếng, bắt đầu vui sướng nhảy nhót, tham lam hấp thu năng lượng truyền đến từ trong trận, đồng thời nhanh chóng ngưng thực lại, rốt cuộc sắp triệt để thành hình.

Tống Thư Hàng rốt cuộc sắp từ 'bán bộ Tứ Phẩm' bước vào cảnh giới Tứ Phẩm chân chính.

Tống Thư Hàng chỉ cảm giác bản mệnh đan điền truyền đến một trận cảm giác căng đầy, phì kình hư đan càng lúc càng to lớn, có ảo giác như muốn chèn ép kín cả bản mệnh đan điền.

Cật Qua Thánh Quân đang ở Bát Phẩm Huyền Thánh đỉnh phong, khi hắn tiến hành 'nghi thức xả bỏ nhục thân', sức mạnh khuếch tán ra cực kỳ to lớn.

Lại thêm công pháp hắn tu luyện đặc thù, dẫn đến sức mạnh toàn thân hắn vô cùng tinh thuần.

Mà Bắc Phương Đại Đế vì để trúc hạ cơ sở Tứ Phẩm kiên định nhất cho Tống Thư Hàng, lại điều chỉnh trận pháp, khiến trận nhãn cậu đang đứng có thể tiếp nhận ở mức độ lớn nhất sức mạnh mà Cật Qua Thánh Quân khuếch tán ra.

Cho nên, chỉ trong vài nhịp thở sau khi đại trận mở ra, phì kình hư đan của Tống Thư Hàng đã nhận được linh lực tổng hòa tương đương với cậu tự mình khổ tu cộng thêm Thánh Ấn thông đạo cung cấp năng lượng suốt mấy tháng trời.

Phì kình hư đan cứ như thổi bong bóng phình to lên, cuối cùng thực sự lấp đầy cả khí hải đan điền.

Bụng dưới trương trướng, cảm giác ăn no căng bụng... lại khiến

Tống Thư Hàng ẩn ẩn có loại ảo giác mắc tè.

Ở thời điểm quan trọng này mà còn nảy sinh cảm giác mắc tè, chính cậu cũng cảm thấy xấu hổ.

Đương nhiên, cảm giác này hoàn toàn là ảo giác về mặt tâm lý của Tống Thư Hàng.

Bản mệnh đan điền tồn tại ở vị trí bụng dưới, nhưng thực tế sự tồn tại của nó rất huyền diệu — tu sĩ khi tu luyện, theo thực lực không ngừng tăng lên, dung lượng của bản mệnh đan điền cũng không ngừng mở rộng.

Dung lượng bản mệnh đan điền của tu sĩ Tứ Phẩm là gấp ngàn trăm lần trở lên so với tu sĩ Nhị Phẩm.

Nếu hoán đổi theo tỷ lệ, cả cơ thể tu sĩ Tứ Phẩm bị bản mệnh đan điền lấp đầy cũng vẫn không đủ chỗ chứa bản mệnh đan điền.

Nhưng thực tế, sự thay đổi kích thước của bản mệnh đan điền chỉ có thông qua 'nội thị' mới có thể phát giác ra.

Chương 1296

Khi giải trừ 'nội thị', kích thước của bản mệnh đan điền tịnh không có thay đổi.

Đan điền cứ như túi càn khôn vậy, không gian bên trong có thể thông qua thăng cấp để mở rộng, nhưng vẻ ngoài lại tịnh không thay đổi, rất thú vị. ...

Trên đỉnh đầu, Bắc Phương Đại Đế vẫn luôn chú ý trạng thái cơ thể của Tống Thư Hàng. "Hư đan mở rộng đến mức độ này, thú vị." Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ, hư đan càng to lớn, đại biểu cho việc nó có thể ẩn chứa càng nhiều linh lực!

Có thể ẩn chứa càng nhiều linh lực, đại biểu cho chủ nhân của nó khi tấn thăng cảnh giới Ngũ Phẩm sẽ có càng nhiều linh lực để hình thành Kim Đan Long Văn.

Tuy lượng linh lực nhiều ít tịnh không phải yếu tố duy nhất quyết định số lượng Kim Đan Long Văn, nhưng linh lực trong hư đan bao dung càng nhiều thì chỉ có tốt chứ không có hại.

Lại vài nhịp thở trôi qua — Phì kình hư đan của Tống Thư Hàng vẫn đang phình to, cảm giác muốn bung cả bản mệnh đan điền.

Cậu bắt đầu toát mồ hôi lạnh, bản mệnh đan điền bắt đầu truyền đến cảm giác căng đau kịch liệt.

Phải biết rằng, bản mệnh đan điền của cậu vốn đã to lớn hơn rất nhiều so với tu sĩ bình thường.

Năm xưa khi cậu từ Nhất Phẩm tấn thăng Nhị Phẩm, Bạch Tôn Giả đã thi triển 'Súc Khí Khoách Chân Pháp' cho cậu, khiến dung lượng đan điền của cậu được nâng cao.

Sau đó, cậu trải qua một loạt kỳ ngộ, tu luyện vài loại tôi thể bí pháp, dùng Long Ma Dược Tề.

Và khi tấn thăng Tứ Phẩm, trải qua hai bước Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp, ngưng tụ Thánh Ấn, khiến bản mệnh đan điền của cậu trở nên càng thêm to lớn.

Hiện tại cậu tuy vừa tấn thăng Tứ Phẩm, nhưng mức độ to lớn của bản mệnh đan điền đã vượt qua trình độ của các tu sĩ Tứ Phẩm đỉnh phong khác, đang tiến gần đến dung lượng đan điền của Ngũ Phẩm Kim Đan Linh Hoàng.

Nhưng dù vậy, bản mệnh đan điền vẫn bị căng đến mức sắp nổ tung. 【Không thể tiếp tục như vậy nữa, cứ tiếp tục thế này, bản mệnh đan điền thực sự tiêu mất.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu bản mệnh đan điền nổ tung, vậy con đường tu luyện của cậu cũng coi như xong.

Thế là, Tống Thư Hàng chuẩn bị thử can thiệp vào phì kình hư đan, bắt nó ngừng phình to.

Ngay lúc này, một luồng khí tức cổ quái từ trong 'trận nhãn' truyền đến trên người Tống Thư Hàng, luồng khí tức này thập phần thành thạo đi vào cơ thể Tống Thư Hàng, chen vào trong bản mệnh đan điền của cậu. "Không cần căng thẳng, tĩnh tâm lại, có ta ở một bên hộ pháp thay cậu." Bên tai truyền đến giọng nói của Bắc Phương Đại Đế.

Đồng thời, luồng khí tức cổ quái kia cũng hiện ra nguyên mạo của nó.

Đó là một luồng khí tức thần thú đã được trận pháp đề thuần, bắt nguồn từ khí tức huyết nguyên 'thần kình' ẩn chứa trong cơ thể 'Cật Qua Thánh Quân'.

Sau khi luồng khí tức này tiến vào bản mệnh đan điền, nhanh chóng hòa làm một thể với phì kình hư đan của Tống Thư Hàng.

Phì kình hư đan rốt cuộc cũng ngừng phình to, sau đó nó bắt đầu diễn biến, trở nên càng thêm sống động như thật.

Ban đầu được cấu thành từ hư đan, ở một số chi tiết nó vẫn rất mờ ảo.

Nhưng hiện tại, từng chiếc vảy, từng sợi lông bờm của phì kình hư đan đều trở nên sống động, tinh tế vô cùng.

Đây mới là bản ý của câu 'vận khí thật tốt' mà Bắc Phương Đại Đế nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tu luyện là Tam Thập Tam Thú 'Cự Kình Thiên', hơn nữa 'bản mệnh hư đan' trong cơ thể lại chưa triệt để ngưng tụ thành hình, lại đúng vào lúc này gặp được Cật Qua Thánh Quân sở hữu huyết thống 'thần kình'.

Tất cả những điều này, nếu không phải có người cố ý can thiệp từ bên trong... thì chỉ có thể nói khí vận của Tống tiểu hữu này đã nghịch thiên.

Bắc Phương Đại Đế cảm giác hẳn là vế trước — bởi vì khi Tống Thư Hàng giải thích chuyện 'Cật Qua Thánh Quân' với ngài, có nhắc tới cái 'quẻ xăm kỳ quái' kia.

Xem ra, hẳn là có người đang âm thầm dẫn dắt Cật Qua Thánh Quân, để hắn tiếp cận Tống Thư Hàng vào thời gian thích hợp.

Nếu đúng là vậy, Bắc Phương Đại Đế theo bản năng sẽ nghĩ đến thủ bút của người bạn 'tìm đường chết' Tống Mộc Đầu kia.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng khí vận của Tống tiểu hữu thực sự nghịch thiên, chủ nhân quẻ xăm kia khi bói quẻ đã tính ra thời cơ tấn thăng Cửu Phẩm của 'Cật Qua Thánh Quân', mới để Cật Qua Thánh Quân tiếp cận Tống Thư Hàng. ...

Lúc này, phì kình hư đan triệt để thoát thai hoán cốt, trầm tĩnh lại trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng.

Nhưng do thể hình của nó đã giữ nguyên kích thước bằng với bản mệnh đan điền, nó không thể hoạt động.

Tống Thư Hàng thông qua nội thị, quan sát nó.

Ừm, hiện tại dùng một ví dụ để hình dung sự thay đổi của phì kình hư đan là rất thích hợp — họa phong của phì kình hư đan, từ độ phân giải có che (mosaic) lúc trước, thoáng cái đã biến thành không che (uncensored) siêu nét.

Bộ dạng này, mình cũng coi như là tu sĩ Tứ Phẩm chân chính rồi nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mà ngay khi cậu đang suy tư, đỉnh đầu phì kình hư đan bắt đầu phun nước.

Cá voi phun nước, không có gì lạ.

Nhưng vấn đề là... con hàng này là hư đan mà, một viên hư đan thì phun nước cái gì?

Thứ phì kình hư đan phun ra là linh lực thuần tịnh vô cùng, là linh lực đi vào cơ thể Tống Thư Hàng thông qua 'Thánh Ấn thông đạo' và 'trận nhãn' dưới chân.

Những linh lực này sau khi phun ra, bắt đầu dùng một loại phương thức hoành đẩy bình ổn mạnh mẽ, cường hóa mở rộng đan điền của Tống Thư Hàng.

Linh lực phì kình phun ra, trước tiên dung nhập vào bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng, cường hóa độ bền của nó, sau đó mở rộng nó.

Sau khi mở rộng lại bắt đầu cường hóa lại, rồi lại mở rộng, cứ tuần hoàn như thế.

Đây là sự bành trướng lãnh thổ vương đạo.

Phương thức mở rộng này sẽ không khiến Tống Thư Hàng cảm thấy đau đớn kịch liệt, ngược lại cảm giác rất thoải mái.

Cũng không biết qua bao lâu...

Bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng 'uỳnh ~~' một cái, chấn động kịch liệt.

Bản mệnh đan điền dưới sự mở rộng vương đạo đã đột phá một giới hạn.

Đó là giới hạn giữa cảnh giới Tứ Phẩm và cảnh giới Ngũ Phẩm.

Dung lượng bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng bị cưỡng ép mở rộng đến trình độ Ngũ Phẩm, từ mức độ bị phì kình hư đan lấp đầy lúc đầu, thoáng cái mở rộng đến mức độ chứa được bốn con phì kình hư đan.

Hơn nữa, quá trình mở rộng này vẫn chưa dừng lại.

Theo sức mạnh liên tục không ngừng dâng trào từ trận nhãn dưới chân, theo linh lực của 'Thánh Ấn thông đạo' gia nhập, bản mệnh đan điền mở rộng vô hạn.

Trong ý thức của Tống Thư Hàng, bản mệnh đan điền cuối cùng mở rộng đến mức độ đủ để chứa mười con phì kình hư đan mới rốt cuộc ngừng tăng trưởng.

Đây là cực hạn cơ thể hiện tại của cậu.

Nếu đẳng cấp 《 Nho Gia Kim Cương Thân 》 của cậu tăng thêm chút nữa, dùng thêm mấy chai 'Long Ma Dược Tề', nâng thể chất lên, bản mệnh đan điền còn có thể tiếp tục mở rộng.

Phì kình hư đan cũng rốt cuộc ngừng phun nước.

Khoảnh khắc tiếp theo, đại trận dưới chân, Thánh Ấn thông đạo toàn lực mở ra, cuồn cuộn không ngừng rót linh lực thuần tịnh vào bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng.

Lại trải qua 《 Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công 》 chuyển hóa, đem linh lực chuyển hóa thành tiên thiên chân nguyên thuộc về Tống Thư Hàng, lấp đầy cả bản mệnh đan điền.

Phì kình hư đan rốt cuộc không cần mắc cạn nữa, bắt đầu nổi trên tiên thiên chân nguyên, chìm nổi lên xuống.

Bản mệnh đan điền bị tiên thiên chân nguyên lấp đầy, Tống Thư Hàng không khỏi khẽ nắm tay lại. 'Cảm giác sức mạnh bão hòa' đã lâu không gặp truyền đến.

Lúc này cậu cảm giác toàn thân mình đều là sức mạnh, có sức lực dùng mãi không hết, hận không thể đấm trời đấm đất đấm nổ tinh cầu. "Chậc, khẩu vị đúng là lớn thật." Bắc Phương Thiên Đế đánh giá Tống Thư Hàng, cũng không khỏi thầm than một tiếng.

Lúc này, việc phát phúc lợi nghi thức 'vứt bỏ nhục thân' của Cật Qua Thánh Quân đã gần đến hồi kết.

Năng lượng bàng đại như vậy rót xuống, vốn dĩ Bắc Phương Đại Đế ước tính ít nhất có thể khiến Tống Thư Hàng ngưng tụ vài cái 'Tiên Cốt'.

Không ngờ, phúc lợi sắp phát hết rồi, Tống Thư Hàng mới khó khăn lắm mới triệt để ngưng hình được 'hư đan', đại bộ phận sức mạnh đều dùng vào việc mở rộng bản mệnh đan điền. 【 Thời gian không còn nhiều, tiếp theo tranh thủ thời gian, tranh thủ ngưng tụ một cái Tiên Cốt trước! 】 Bắc Phương Thiên Đế truyền âm cho Tống Thư Hàng.

Tu sĩ Tứ Phẩm, luyện chính là Cửu Đại Tiên Cốt.

Đây là chỗ quan trọng nhất để tấn thăng Ngũ Phẩm, mỗi một cái Tiên Cốt đều phải ngưng tụ thật tốt mới có thể đặt nền móng vững chắc.

Bản ý của Bắc Phương Thiên Đế chính là để Tống Thư Hàng ở trong trận, ít nhất ngưng tụ ra cái Tiên Cốt thứ nhất.

Dưới đại trận của Cật Qua Thánh Quân sở hữu huyết thống 'thần kình', ngưng tụ ra Tiên Cốt thứ nhất chắc chắn sẽ có lợi ích cực lớn.

Tiên Cốt!

Đúng rồi, cảnh giới Tứ Phẩm tu luyện chính là Tiên Cốt.

Được Bắc Phương Đại Đế nhắc nhở, Tống Thư Hàng tỉnh táo lại từ 'cảm giác sức mạnh bão hòa' ngắn ngủi.

Cậu bắt đầu vận chuyển thiên thứ tư của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》— phiên bản đã được Bạch tiền bối sửa đổi, bắt đầu nếm thử ngưng tụ Tiên Cốt thuộc về mình.

Trước đó, do phì kình hư đan chưa triệt để thành hình, tất cả năng lượng đi vào bản mệnh đan điền đại bộ phận đều bị phì kình hư đan hấp thu, hơn nữa chỉ vào chứ không ra.

Nhưng hiện tại, phì kình hư đan thành hình, mỗi lần nó hấp thu linh lực vào đều có vào có ra.

Linh lực đi vào, sau đó có thể hóa thành chân nguyên bản mệnh tinh thuần thuộc về Tống Thư Hàng.

Tiên Cốt ngưng tụ rất thuận lợi.

Khi ý chí của Tống Thư Hàng hạ đạt chỉ lệnh 'ngưng tụ Tiên Cốt' cho cơ thể, Tiên Cốt thứ nhất liền nước chảy thành sông mà hiện lên.

Tiên Cốt cong cong, khi mới xuất hiện vẫn là màu trắng tinh khiết.

Theo lý mà nói, tu sĩ thông qua 'nội thị' nhìn thấy Tiên Cốt sẽ tương tự với xương cốt nhân loại.

Nhưng Tống Thư Hàng phát hiện, hình dạng 'Tiên Cốt' của mình hơi không đúng, dẹt dẹt, dài dài, còn mang theo độ cong.

Tiên Cốt của mình không phải cũng biến dị rồi chứ?

Tống Thư Hàng có chút đau lòng.

Hư đan biến dị đã khiến cậu rất lo lắng rồi, Tiên Cốt mà biến dị nữa thì tương lai sẽ phải lo lắng gấp đôi.

Chương 1297

Ngoài ra, nếu con hàng này thực sự biến dị, liệu có ảnh hưởng đến việc cậu tấn thăng Ngũ Phẩm không?

Tiên Cốt không phải thứ để đùa, nếu vì thế mà dẫn đến việc tấn thăng Ngũ Phẩm cũng phát sinh dị trạng, vậy thì thật sự phải khóc ngất trong nhà vệ sinh. "Hình dạng khó coi chút cũng không sao, không giống xương cốt nhân loại cũng đành chịu, nhưng chức năng cơ bản nhất định phải OK, đừng từ Tiên Cốt biến thành Ma Cốt hay gì gì đó." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cuối cùng, cái Tiên Cốt này cũng thành hình.

Tiên Cốt cong cong, nhìn qua có chút giống xương cá voi khổng lồ... chỉ là hơi dẹt một chút.

May mà nhìn tổng thể, hẳn là vẫn thuộc phạm vi 'xương'.

Được rồi, xương cá voi thì xương cá voi, dù sao hư đan của mình cũng đã biến thành một con cá voi béo, Tiên Cốt mọc thành dạng xương cá voi cũng chẳng sao.

Nhưng mà khi nhìn từ mặt bên, nhìn thế nào cũng cảm thấy thứ này... có chút giống cây đao. 【 Ảo giác, nhất định là ảo giác của mình.

Đây là Tiên Cốt, lại không phải Đao Cốt, sao có thể giống đao được chứ. 】 Tống Thư Hàng tự an ủi mình.

Ngay khi cậu nghĩ như vậy, Thánh Ấn trong cơ thể đột nhiên lóe lên, xuất hiện bên cạnh 'Tiên Cốt' thứ nhất.

Thánh Ấn chủ động mở ra, 'bộp' một cái, đóng một dấu Thánh Ấn lên phần đuôi của Tiên Cốt.

Hai chữ 'Bá Tống' sống động như thật in lên Tiên Cốt thứ nhất.

Tống Thư Hàng: "..." Vãi, đừng như vậy mà.

Hai chữ Bá Tống này in lên xong, vừa vặn in vào vị trí giống 'cán đao' của Tiên Cốt.

Như vậy, Tiên Cốt càng giống Đao Cốt rồi.

Hơn nữa, tại sao Tiên Cốt lại bị đóng dấu chứ!

Tiên Cốt bị đóng dấu 'Thánh Ấn', hiển nhiên là có hiệu quả.

Thánh Ấn có linh, nó là tượng trưng cho thân phận Bát Phẩm Huyền Thánh, đồng thời sẽ cung cấp sự giúp đỡ cho chủ nhân trong phạm vi năng lực.

Sau khi bị đóng dấu Thánh Ấn, Thánh Ấn có thể thông qua ấn ký tạo ra một thông đạo truyền năng lượng với Tiên Cốt, tiến hành tôi luyện Tiên Cốt.

Phương thức tôi luyện Tiên Cốt kiểu này, toàn thiên hạ độc nhất nhà này, không có chi nhánh. ...

Sau khi Tiên Cốt thành hình, tiếp theo là công phu mài nước, cần tốn thời gian, từng chút một tôi luyện Tiên Cốt, cho đến khi tôi luyện nó thành màu ám kim.

Đến lúc đó, từ trên thân Tiên Cốt sẽ diên sinh ra một đạo sức mạnh như lưỡi dao, trực tiếp đâm vào 'hư đan' trong bản mệnh đan điền, kết làm một thể với hư đan.

Quá trình này có rủi ro rất lớn.

Bởi vì một khi khống chế không tốt, sức mạnh như 'lưỡi dao' trên Tiên Cốt khi đâm vào hư đan sẽ trực tiếp đâm nát hư đan.

Hư đan mà nát, vậy 'đạo' của tu sĩ sẽ dừng bước ở Tứ Phẩm, không bao giờ có thể tiến thêm được nữa.

Còn nếu hư đan của tu sĩ thành công chịu đựng được 'Tiên Cốt chi lực', hư đan sẽ không ngừng được Tiên Cốt chi lực tôi luyện.

Mãi cho đến khi Cửu Đại Tiên Cốt đều rót các 'Tiên Cốt chi lực' khác nhau vào hư đan, liền có thể từng chút một đánh bóng hư đan, để nó hóa hư vi thực, ngưng tụ Kim Đan đại đạo.

Mà lúc này Tống Thư Hàng vẫn đang đứng trong 'trận nhãn'.

Khoảng cách đến khi phúc lợi trận pháp của 'Cật Qua Thánh Quân' kết thúc còn một ít thời gian, mà một chút thời gian này, vừa vặn giúp Tống Thư Hàng tiết kiệm được lượng lớn công phu mài nước.

Dưới sự dẫn dắt âm thầm của Bắc Phương Đại Đế, năng lượng khổng lồ với tiết tấu bình ổn rót vào cơ thể Tống Thư Hàng, lại thông qua bản mệnh đan điền hóa thành chân nguyên của tu sĩ Tứ Phẩm, bắt đầu tôi luyện Tiên Cốt.

Màu sắc Tiên Cốt bắt đầu đậm dần, từ màu trắng tinh khiết hóa thành màu vàng, lại từ màu vàng bắt đầu chuyển sang màu ám kim. "Bước quan trọng nhất đến rồi." Bắc Phương Đại Đế khẽ nói.

Bởi vì nguyên nhân đại trận, Tiên Cốt của Tống Thư Hàng trực tiếp từ 'ngưng hình' tăng lên đến màu 'ám kim', có rủi ro dục tốc bất đạt.

Tiếp theo, phải xem khi Tiên Cốt của Tống Thư Hàng đâm vào hư đan bản mệnh đan điền, phì kình hư đan của cậu có chịu đựng nổi sự xung kích như 'lưỡi đao' của Tiên Cốt hay không. ...

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngưng trọng.

Cậu thông qua nội thị, nhìn thấy Tiên Cốt thứ nhất của mình thành hình, sau đó lại giống như rải 'thuốc kích thích tăng trưởng' vậy, nhanh chóng thành thục.

Trên Tiên Cốt sau khi hóa thành màu ám kim, có một đạo sức mạnh sắc bén như 'lưỡi dao' bắt đầu diên sinh, đâm về phía bản mệnh đan điền. "Bây giờ, xem mi đấy, phì kình hư đan.

Mi làm được mà, nhất định phải trụ vững!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tân tân khổ khổ cháo hành lâu như vậy, đút cho sức mạnh khổng lồ như vậy mới nuôi phì kình hư đan đến thành hình, ngàn vạn lần đừng để ta thất vọng đấy.

Phì kình hư đan vẫn phập phồng lên xuống trong bản mệnh đan điền to lớn của Tống Thư Hàng. 'Vèo!' Lúc này, sức mạnh do Tiên Cốt thứ nhất hóa thành trong nháy mắt đâm vào bản mệnh đan điền, cắm vào vị trí đỉnh đầu của phì kình hư đan.

Có điều, tràng diện 'Tiên Cốt VS phì kình hư đan' trong dự kiến lại không xuất hiện.

Sức mạnh Tiên Cốt cắm vào đầu phì kình hư đan xong, đột nhiên chuyển hoán.

Sức mạnh vốn sắc bén như lưỡi đao, khi tiếp xúc với hư đan, bỗng nhiên chuyển đổi, đồng thời tản mát ra sức mạnh của một loại ý chí.

Loại sức mạnh đó, cực giống 'Áo Giáp Đao Ý' của Tống Thư Hàng.

Tức thì, trong lòng Tống Thư Hàng có chút đau lòng mạc danh.

Quả nhiên... khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh Tiên Cốt rơi trên đỉnh đầu phì kình hư đan, diễn hóa ra một mảnh hộ giáp.

Hơn nữa mảnh hộ giáp này rất chu đáo, còn chừa lại một cái lỗ lớn cho 'lỗ mũi' của phì kình hư đan, nhìn qua có vẻ là để thuận tiện cho tương lai phì kình hư đan cần phun nước.

Đến đây, Tiên Cốt thứ nhất thành công nhập trú bản mệnh hư đan, từ trên Tiên Cốt có nguồn sức mạnh liên tục không ngừng truyền vào trong hư đan, tôi luyện hư đan.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Rõ ràng là chuyện đáng mừng, nhưng không biết tại sao, khoảnh khắc sức mạnh Tiên Cốt đột nhiên chuyển hóa thành 'áo giáp đao ý', trái tim cậu trở nên nặng trĩu, đặc biệt đau lòng.

Bởi vì điều này từ mặt bên đã ấn chứng một sự thật rất tàn khốc: Tiên Cốt của cậu về cơ bản có thể xác định là 'Đao Cốt'.

Nhưng nhìn chung, dường như là một tin tốt.

Nếu tương lai, tám cái Tiên Cốt còn lại đều giống như Tiên Cốt thứ nhất, sức mạnh đâm vào hư đan sẽ biến thành khôi giáp đao ý, thì có nghĩa là Tống Thư Hàng không còn nguy cơ 'hư đan bị Tiên Cốt đâm nổ'.

Cũng coi như so với tu sĩ khác, bớt đi được một đại kiếp.

Thời gian, đã là 9 giờ sáng ngày 14 tháng 9 năm 2019.

Tống Thư Hàng rốt cuộc trở thành tu sĩ Tứ Phẩm chân chính, và ngưng tụ ra Tiên Cốt thứ nhất.

Song Thánh Chi Chiến đêm qua, đã trở thành quá khứ. ***** Ngoài Tống Thư Hàng ra, người thu hoạch lớn nhất phải kể đến Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục vốn dĩ nhờ 'đại tiệc đùi cá sấu' nên đã ngưng tụ Tiên Cốt thứ nhất, đang ở giai đoạn mài nước tôi luyện.

Mà hiện tại, thông qua 'nghi thức xả bỏ nhục thân' của Cật Qua Thánh Quân tẩm bổ, cô nhanh chóng hoàn thành tôi luyện Tiên Cốt, và thành công dẫn đạo sức mạnh Tiên Cốt vào hư đan.

A Thập Lục tấn cấp bình bình ổn ổn, không có dị biến.

Tiên Cốt như lưỡi dao đâm vào hư đan, mà bản mệnh hư đan của cô ngưng tụ vô cùng vững chắc, nước chảy thành sông tiếp nạp sức mạnh Tiên Cốt thứ nhất.

Sau đó, khi phúc lợi nghi thức của Cật Qua Thánh Quân phát xong, A Thập Lục tổng cộng đã tôi luyện bốn đạo Tiên Cốt, Tiên Cốt thứ năm cũng đã thành hình, thoáng cái đã hoàn thành quá nửa chặng đường cảnh giới Tứ Phẩm.

Tô Thị A Thập Lục khẽ mở đôi mắt đẹp, hài lòng gật đầu. ...

Sau đó, tước yêu Tiểu Thái cũng mở mắt ra, cô là yêu tu, con đường tu luyện trước Ngũ Phẩm có chỗ khác biệt với nhân loại.

Hiện tại, cảnh giới của cô cũng đột phi mãnh tiến, đã đạt đến Tam Phẩm đỉnh phong, khoảng cách đến độ kiếp tuy vẫn còn một đoạn, nhưng khoảng cách này đã không xa.

Vốn dĩ, Tiểu Thái vẫn luôn cho rằng với thiên phú tư chất của mình, cho dù có suối nước của sư phụ và Kim Liên diên thọ trăm năm, cũng rất khó đột phá đại cảnh giới.

Nhưng không ngờ bái sư mới không bao lâu, cô lại chạm được đến cảnh giới Tam Phẩm đỉnh phong.

Tiểu Thái nhẹ nhàng vỗ vỗ cánh của mình, cô nhớ tới lời của Đông Phương Lục trưởng lão, đồng thời với việc tiếp nhận cựu đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' của sư phụ Tống Thư Hàng, cô ở ý nghĩa nhất định đã kế thừa khí vận của sư phụ.

Mà hiện tại, bám sát bước chân sư phụ, cô thật sự chia sẻ được đại khí vận, tấn cấp có hy vọng.

Thậm chí cứ tiếp tục thế này, cô có hy vọng lên Ngũ Phẩm!

Đến lúc đó, cô có thể thực sự hóa thân thành người, không cần mượn nhờ pháp môn đặc thù.

Mục tiêu của tước yêu Tiểu Thái rất thấp, mục tiêu của cô đến hiện tại vẫn đặt ở ngưỡng cửa 'Ngũ Phẩm đại yêu'. "Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thái, hì hì." Tiểu Thái khẽ niệm, giờ khắc này, cô thực sự từ sâu trong linh hồn tiếp nhận đạo hiệu này.

Mà khí thế của cô cũng phát sinh thay đổi vi diệu.

Bởi vì lần này, cô từ đáy lòng cho rằng mình nhất định phải xứng với đạo hiệu này mới được.

Vừa phải Kim Cương, cũng phải Quân Tử. ...

Thi mơ mơ màng màng mở mắt ra, sau đó bắt đầu kiểm kê 'đan điền khiếu huyệt' trong cơ thể mình.

Bắt đầu từ bản mệnh đan điền, đếm ngược lên trên, phân biệt là đệ nhị đan điền 【 Long Vĩ 】, đệ tam đan điền 【 Long Trảo 】, cùng với đệ tứ đan điền 【 Long Khu 】. "Oh yeah ~ mình cũng là tiểu cao thủ cảnh giới Nhị Phẩm rồi?" Thi lẩm bẩm.

Có phải mình vẫn đang nằm mơ chưa tỉnh không?

Nếu không thì, cảnh giới Nhị Phẩm làm gì dễ tu luyện thế này?

Tu sĩ bình thường, mỗi một cái đan điền đều phải mất hơn nửa năm thậm chí cả năm trời để tu luyện.

Chương 1298

"Cho dù là mơ, đây cũng là một giấc mộng đẹp.

Cho mình mơ đẹp thêm một lát nữa." Thi nghiêm túc gật đầu. ...

Cuối cùng là Thông Nương, cô phát hiện ra một sự tình rất không ổn.

Cảnh giới của cô thế như chẻ tre, tăng lên đến cảnh giới Nhị Phẩm đệ bát đan điền 【 Hóa Long Giác 】.

Chân khí trong cơ thể cô bắt đầu hóa thành sông lớn chân khí, sắp phun trào ra từ đệ bát đan điền. "Tống Thư Hàng, không xong rồi, ta sắp độ kiếp rồi!" Thông Nương lớn tiếng kêu lên.

Vấn đề là, từ sau lần tiếp nhận truyền công của 'Thiên Nhai Tử đạo trưởng', tuy cô cũng có tân khổ tu luyện, nhưng phần lớn thời gian sống như con cá mắm.

Cô vẫn chưa chuẩn bị tốt để độ kiếp.

Sau khi phát giác trạng thái của Thông Nương, khóe miệng Bắc Phương Đại Đế hơi co giật, ngài vung tay lên, đưa Thông Nương ra khỏi trận nhãn, tống cô đến bên cạnh Tống Thư Hàng. "Không sợ, khoảng cách đến độ kiếp còn thiếu một chút." Tống Thư Hàng cười an ủi, sau đó cậu đưa tay tóm lấy Thông Nương, tống cô vào Hạch Tâm Thế Giới.

Đồng thời khi đưa Thông Nương về, Công Đức Xà Mỹ Nhân lặng lẽ quay lại sau lưng Tống Thư Hàng, không nói một lời, nhưng cô chắc chắn cũng nhận được lợi ích cực lớn. "Tiếp theo, các ngươi rút lui khỏi đại trận.

Nghi thức sắp hoàn thành rồi." Bắc Phương Đại Đế lên tiếng.

Tính toán thời gian, sau khi nghi thức kết thúc, chắc vẫn còn kịp ăn cơm trưa.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Thi, Tiểu Thải toàn bộ rút lui khỏi phạm vi đại trận.

Tô Thị A Thập Lục ngự đao bay lên, mang theo Thi cùng lùi lại.

Tống Thư Hàng thì mang theo Tiểu Thải, ngự đao đứng song song với Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi mấy người lùi lại, ánh sáng từ đại trận kia càng trở nên chói mắt hơn.

Ngay cả nhóm Tống Thư Hàng cũng không thể nhìn xuyên qua thứ ánh sáng chói lòa này để xem biến hóa bên trong đại trận. "Hi vọng Cật Qua đạo hữu có thể thuận lợi thành công." Tống Thư Hàng chúc phúc.

Ăn của người ta thì miệng mềm, vừa nhận được lợi ích to lớn từ Cật Qua Thánh Quân, mấy người cũng đều hi vọng Cật Qua Thánh Quân có thể thuận lợi hoàn thành nghi thức, tốt nhất là sau khi hoàn thành nghi thức có thể nhìn thấy hi vọng tấn thăng Cửu phẩm. "Nghi thức đến hiện tại hoàn thành rất thuận lợi." Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đáp: "Lúc tôi rút ra, đã chú ý qua nhục thân của Cật Qua tiền bối, trong cơ thể ông ấy đã thành công uẩn dục ra một cỗ công đức chi khu.

Hiện tại, hẳn là lúc công đức chi thân thoát ly khỏi nhục thân tàn cũ để đi ra." Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong đại trận, ánh sáng công đức càng lúc càng chói mắt, phạm vi trận pháp bao trùm cũng càng lúc càng khổng lồ.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục chỉ đành lùi lại thêm một chút, tránh để bị trận pháp lan đến. ...

Thời gian trôi nhanh.

Hơn nửa giờ sau, nghi thức đại trận vẫn tiếp tục tỏa ra ánh sáng mãnh liệt, nhìn qua thì nhất thời nửa khắc vẫn chưa kết thúc được.

Tống Thư Hàng tế con rối 'Ngân Long' của mình ra, để nó nổi trên mặt biển, sau đó hắn và A Thập Lục, Thi, Tiểu Thải ngồi trên con rối Ngân Long nghỉ ngơi một chút.

A Thập Lục dường như rất mệt mỏi, sau khi ngồi lên con rối Ngân Long liền dựa vào vai Tống Thư Hàng, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Sự thật là... từ rạng sáng hôm nay, cô ấy vẫn luôn ở trong trạng thái tinh thần mệt mỏi và hơi suy yếu.

Có thể chống đỡ đến lúc nghi thức đại trận phát xong phúc lợi, đều là biểu hiện cho thấy ý chí lực cường đại của cô.

Bên cạnh A Thập Lục, Thi cũng đang ngủ gật, gần đây có thể là cô bé đang tuổi ăn tuổi lớn nên khá ham ngủ.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đỡ lấy Tô Thị A Thập Lục, sau đó đưa cô và Thi vào Hạch tâm thế giới, sắp xếp cho họ một chiếc giường lớn ở đó để nghỉ ngơi thật tốt. "Tiểu Thải, em có muốn về Hạch tâm thế giới nghỉ ngơi không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Thải lắc đầu, ánh mắt cô nàng nhìn chằm chằm vào đại trận công đức chi quang khổng lồ kia: "Sư phụ, con muốn ở lại đây.

Con cảm giác chỉ cần đứng ở đây, công đức chi lực trên người dường như đều đang tăng lên!" Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức cảm ứng trạng thái của bản thân một chút.

Quả thực là như thế, chỉ cần ở gần trận pháp nghi thức, công đức chi lực trên người sẽ từ từ tăng lên, chỉ là biên độ tăng lên này rất nhỏ rất nhỏ, đối với Tống Thư Hàng mà nói thì ngay cả chín trâu mất một sợi lông cũng không bằng, cho nên bị hắn bỏ qua.

Còn công đức chi lực trên người Tiểu Thải vẫn chưa dày, cho nên dù tăng thêm không nhiều, cô nàng vẫn có thể mẫn cảm nhận ra được. "Vậy em ở lại đây, nhưng không được tiếp cận đại trận quá gần, tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải gật đầu.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng trên con rối Ngân Long, móc điện thoại ra, theo thói quen bấm mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Hắn muốn online xem thử, nếu gặp Hằng Hỏa Chân Quân thì thuận tiện báo cho Chân Quân biết chuyện nhìn thấy 'đầu' của Nho gia Kiếp Tiên Đạo Tử ở vùng biển lân cận.

Tuy là sáng sớm tinh mơ, nhưng trong nhóm đều là người tu tiên, mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng rất bình thường, cho nên người online vẫn rất nhiều.

Tống Thư Hàng online xong, trước tiên gửi một tin nhắn: "Các vị tiền bối, tôi rốt cuộc đã triệt để tấn thăng cảnh giới Tứ phẩm rồi!" "Gì cơ?

Thư Hàng cậu không phải lúc Nhân Tiền Hiển Thánh đã là Tứ phẩm rồi sao?" Bắc Hà Tán Nhân vẻ mặt nghi hoặc hỏi.

Bá Tống: "Là thế này, lúc đó khi tấn cấp, thực ra tôi gặp chút vấn đề nhỏ.

Lúc tôi tấn thăng Tứ phẩm mới tấn thăng một nửa, Hư Đan chưa triệt để thành hình, coi như là bán bộ Tứ phẩm.

Hôm nay vận khí của tôi đặc biệt tốt, lại gặp được một đợt phúc lợi, Hư Đan thoáng cái đã thành hình rồi, còn thuận tiện ngưng tụ được Tiên Cốt đầu tiên, tôi luyện hoàn thành." Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Trời Góc Biển: "Hạc viết: Đù!" Muốn Sinh Một Đội Bóng

Nam Túc Giao Bá: "Giao viết: Đù!" Cuồng Đao Tứ Lãng: "Lãng viết: Đù!" Tuyết Lang Động Chủ: "Lang viết: Đù!" Diệt Phượng Công Tử: "Mèo viết: Đù!" Thôn Vân Tăng: "Tăng viết: Đù!" Tống Thư Hàng: "..." Lệ Chi Tiên Tử: "Chúc mừng Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh, tấn thăng Tứ phẩm!" "Cảm ơn Lệ Chi Tiên Tử, vẫn là Tiên Tử tốt nhất." Tống Thư Hàng nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Thiếu niên, cậu quá ngây thơ rồi.

Cậu tưởng Lệ Chi Tiên Tử đang khen cậu sao?

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh, rốt cuộc cũng tấn thăng 'Tứ phẩm', Lệ Chi Tiên Tử đang thầm cười nhạo cậu đấy." Tống Thư Hàng: "..." Lệ Chi Tiên Tử: "..." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Nhân dân Phật Sơn gửi điện mừng, chúc mừng Bá Tống Huyền Thánh tấn thăng Tứ phẩm." Túy Nguyệt Cư Sĩ gần đây đang liều mạng cày cảm giác tồn tại, tránh để bản thân bị người ta lãng quên.

Điền Thiên Đảo Chủ: "Nhân dân đảo Tiêu Dao gửi điện mừng, chúc mừng Bá Tống Huyền Thánh tấn thăng Tứ phẩm." Điền Điềm Phó Đảo Chủ: "Nội dung điện mừng như trên." Lưu Huỳnh Tiên Tử lập tức đuổi kịp: "Nhân dân Vân Nam gửi điện mừng, chúc mừng Bá Tống Huyền Thánh tấn thăng Tứ phẩm." Chủ đề trong nhóm, thoáng cái lại không biết lệch đi đâu rồi.

Bắc Hà Tán Nhân: "Đúng rồi, Tiểu Thập Lục có phải đang ở cùng một chỗ với cậu không?" Tống Thư Hàng đáp: "Ừm, A Thập Lục thu hoạch cũng rất lớn.

Cô ấy một hơi thành công tôi luyện bốn cái Đạo Cốt, đồng thời ngưng tụ cái Đạo Cốt thứ năm thành hình." Bắc Hà Tán Nhân ngẩng đầu nhìn trời — ta chỉ hỏi Tiểu Thập Lục có ở cùng cậu không, không bảo cậu nói thu hoạch của A Thập Lục a.

Áp lực thật lớn, từ sau khi Tống tiểu hữu vào nhóm, các hậu bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cứ như thay động cơ kiểu mới vậy, tu luyện tiến triển cực nhanh.

Gần đây chủ đề nghe thấy nhiều nhất trong nhóm chính là ai ai ai lại tấn cấp rồi, ai ai ai lại sắp độ kiếp rồi...

Thân là lão tiền bối, Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy áp lực thật lớn.

Đám lão tiền bối bọn họ cũng phải tăng tốc lên thôi, không thể thật sự để hậu bối từng người từng người đuổi kịp, như vậy thì quá mất mặt.

Lúc này, cô nàng Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử online.

Cô nàng vừa online liền nhìn thấy Tống Thư Hàng đang trực tuyến, bèn vui vẻ chào hỏi.

Anh Chu Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "Tống tiền bối thật lợi hại, em vất vả lắm mới ngưng tụ xong một cái Đạo Cốt, hiện tại cảnh giới của anh đã giống em rồi!

Em cũng phải cố lên thôi, nếu không sẽ bị anh vượt qua mất." Tống Thư Hàng: "Vũ Nhu Tử, chúng ta cùng nhau cố lên!" "Vâng vâng, cùng nhau cố lên.

Đúng rồi, vừa nhận được «Tu Sĩ Nhật Báo» hôm nay nè, Tống tiền bối anh lại lên trang nhất rồi." Anh Chu Tiên Tử [Vũ Nhu Tử] nói.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền tò mò hỏi: "Lên trang nhất?

Có chuyện gì thế?

Hôm qua Thư Hàng tiểu hữu không phải dùng 'uy hiếp hạt nhân' bức lui Đông Qua Thánh Quân sao, việc này cũng có thể lên trang nhất?" "Dương Huyền ông có chỗ không biết, hôm qua, sau khi Thư Hàng tiểu hữu dùng uy hiếp hạt nhân dọa lui Đông Qua Thánh Quân...

Kết quả lúc trăng tròn, lại xui xẻo gặp phải Đông Qua Thánh Quân.

Hahaha." Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: "Phụt ~~" Anh Chu Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "Theo «Tu Chân Nhật Báo» đưa tin nói, tối hôm qua, Đông Qua Thánh Quân sửa lại đối tượng khiêu chiến, đột nhiên kết thúc quyết đấu với Bá Tống Huyền Thánh, sau đó muốn vào lúc trăng tròn đi khiêu chiến một vị lão bài tiền bối 'Cật Qua Thánh Quân'.

Theo tin tức, vị Cật Qua Thánh Quân này là lão tiền bối mà Đông Qua rất ngưỡng mộ." "Chậc chậc, Đông Qua (Bí Đao) khiêu chiến Cật Qua (Ăn Dưa)?

Đạo hiệu này bị khắc chết luôn rồi, còn đánh thế nào?" Lệ Chi Tiên Tử gửi một cái mặt cười.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Ta nghi ngờ, lúc đó khi Đông Qua Thánh Quân chọn Thánh hiệu, có lẽ chính là để bày tỏ lòng kính trọng với vị 'Cật Qua Thánh Quân' này nên mới chọn Thánh hiệu Đông Qua Thánh Quân." "Vũ Nhu Tử nói tiếp đi, Cật Qua VS Đông Qua kết quả thế nào rồi?

Tống Thư Hàng tiểu hữu gặp phải Đông Qua lúc nào?

Trang nhất chủ yếu nói về cái gì?" Bắc Hà Tán Nhân nói.

Vũ Nhu Tử bắt đầu tiếp tục giới thiệu bài báo: "Vâng, trên báo nói, sự việc rất trùng hợp, khi Đông Qua Thánh Quân đi khiêu chiến Cật Qua tiền bối thì trên đường lại gặp phải Tống tiền bối.

Sau đó, Đông Qua Thánh Quân đột phát kỳ tưởng, muốn trước khi khiêu chiến Cật Qua Thánh Quân, nếm thử vũ khí bí mật của Tống tiền bối trước, có điều trên báo không giới thiệu vũ khí bí mật là gì." Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nghe đến đó thì nói cực nhanh:

"Cái gọi là vũ khí bí mật, chỉ chính là bom nguyên tử Thiên Kiếp chứ gì?

Hahahaha ~~ Kịch bản bên dưới ta đã có thể đoán được, bom nguyên tử Thiên Kiếp của Tống Thư Hàng không nổ được ở hiện thế, chỉ có thể dùng để hù dọa người ta.

Vậy tiếp theo, chính là Đông Qua Thánh Quân nhìn thấu chân tướng, đè Tống Thư Hàng xuống đất đánh cho một trận tơi bời đúng không?

Quẻ đen của tên Đồng Quái kia, không ngờ vẫn ứng nghiệm!" Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử cũng giống như Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền, tối qua về sau không online, cho nên vẫn chưa biết chuyện Tống Thư Hàng cầm 'Xích Tiêu Kiếm', chính diện đánh nổ Đông Qua Thánh Quân. "Tĩnh Tuyết Tiên Tử lần này lại đoán sai rồi nha." Lệ Chi Tiên Tử than thở.

Lúc này, Tống Thư Hàng ngồi trên Ngân Long, lướt lịch sử trò chuyện, cười hắc hắc một tiếng.

Hắn mở danh thiếp nhóm của mình ra, đổi tên thành 'Tống * Lần này trâu bò thật rồi * Thư Hàng'.

Cảm giác vất vả lắm mới có thể trang bức một cái trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thật sướng, hơn nữa cái bức này không cần tự mình trang, hắn chỉ cần bàng quan, nhìn chính mình đang trang bức sống động trong nội dung chat của nhóm.

Cảm giác sướng nhân đôi.

Anh Chu Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "Không phải đâu ~ Tống tiền bối và Đông Qua Thánh Quân định ra 'Ước hẹn một chiêu', hai người một chiêu định thắng bại.

Trên «Tu Sĩ Nhật Báo» ghi chép rằng: Bá Tống Huyền Thánh không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, một chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, cứ phảng phất như mặt trời nhỏ, thiêu rụi hết thảy.

Một kiếm chém xuống, chính diện phá vỡ phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân, kết thúc 'Ước hẹn một chiêu', vẽ xuống dấu chấm tròn cho trận 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh VS Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh'.

Đây chính là tiêu đề hôm nay [Song Thánh Chi Chiến, Bá Tống Huyền Thánh một chiêu miểu sát Đông Qua Thánh Quân]." "Tống Thư Hàng tiểu hữu quả này 'Song Thánh Chi Chiến', không thể không phục. [Biểu cảm ngón tay cái]" Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

Tống * Lần này trâu bò thật rồi * Thư Hàng: "[Biểu cảm cười ngoác miệng]" Không cần nói nhiều, tất cả đều ở trong sự im lặng.

Anh Chu Tiên Tử [Vũ Nhu Tử]: "Sau đó là tin tức lớn thứ hai hôm nay, Cật Qua Thánh Quân dùng bí pháp hàng lâm, quyết chiến Đông Qua Thánh Quân." Tống Thư Hàng: "..." Ngọa tào, quên mất việc này, khuôn mặt cuối cùng của Cật Qua Thánh Quân đều biến thành bộ dáng của hắn, còn bị Đông Qua cuồng nện một trận!

Chương 1299

Chính là không biết phóng viên «Tu Sĩ Nhật Báo» ghi chép trận chiến lúc đó thế nào?

Sẽ không lại lôi hắn vào chứ?

Nhớ tới quẻ đen gần như thuộc cấp độ 'vũ khí luật nhân quả' đáng sợ của Đồng Quái tiền bối, tin tức thứ hai trên báo, sẽ không phải là đăng một bài viết dài kèm theo bức ảnh Cật Qua Thánh Quân hình thức 'mặt Tống Thư Hàng' bị Đông Qua Thánh Quân cuồng nện chứ?

Lúc này, Anh Chu Tiên Tử [Vũ Nhu Tử] tiếp tục nói: "Trên báo giới thiệu chi tiết trận chiến Cật Qua VS Đông Qua, tiền kỳ của cả trận chiến... thanh thế mười phần, tiếng gầm thét của Cật Qua Thánh Quân và Đông Qua Thánh Quân chấn động điếc tai.

Chiến đấu cuối cùng, Cật Qua Thánh Quân dùng một chiêu công đức bí pháp đánh bại Đông Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân tối qua hai lần ngã xuống dưới công kích của 'Mặt trời nhỏ' — một kiếm kia của Bá Tống Huyền Thánh uyển như liệt nhật giữa trời.

Công đức bí pháp của Cật Qua Thánh Quân, cũng giống như mặt trời nhỏ chói mắt." "Kết thúc rồi?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Nói thật, khi Vũ Nhu Tử nhắc đến tin tức thứ hai, hắn còn tưởng kịch bản sẽ có đảo ngược.

Tuy rằng Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư vẫn luôn không vừa mắt nhau, nhưng luận về quẻ đen, cả thế giới Bắc Hà Tán Nhân chỉ phục Đồng Quái.

Quẻ đen của tên này đều sắp dính dáng đến luật nhân quả rồi.

"Vâng, báo cáo kết thúc rồi.

Đông Qua Thánh Quân tối qua trải qua hai lần thua liên tiếp, nhưng ngài ấy cũng đã chứng minh cho mọi người thấy chỗ cường hãn trong đạo phòng ngự của mình, mục đích của ngài ấy đã đạt được." Vũ Nhu Tử kéo một câu bình luận trên báo qua làm lời kết thúc. "Không có đảo ngược?" Các đạo hữu khác trong nhóm và Bắc Hà Chân Quân đều có cùng một phản ứng.

Tống Thư Hàng nghe đến đó, lập tức thở phào nhẹ nhõm một hơi thật dài.

Phóng viên «Tu Sĩ Nhật Báo» cũng không đăng những chuyện dư thừa.

Lệ Chi Tiên Tử: "Nói cách khác, chuyện này đã cáo một giai đoạn.

Hơn nữa, diễn biến của cả sự việc cũng giống hệt như Đồng Quái Tiên Sư tính toán!

Tống Thư Hàng không chỉ bức lui Đông Qua Thánh Quân, thậm chí thật sự chính diện đánh nổ Đông Qua Thánh Quân!

Không chỉ như thế, hắn còn giống như quẻ tượng của Đồng Quái đã nói, danh dương toàn bộ giới tu luyện, danh đầu Thiên Niên Đệ Nhất Thánh sau trận chiến này coi như đã triệt để vững chắc." Bắc Hà Tán Nhân: "Đồng Quái thật sự tính được một quẻ chuẩn?" Đồng Quái không tính quẻ đen, còn là Đồng Quái tốt sao?

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Ta vẫn đang nghĩ, có phải Đồng Quái Tiên Sư thật sự nói ngược lại quẻ tượng của mình không?" Hiến Công Cư Sĩ: "Vừa nãy tôi đã lật xem lịch sử trò chuyện tháng này từ đầu đến cuối một lần.

Lúc đó khi Đồng Quái online, lại dùng tài khoản của Thiết Quái.

Sau đó lại kết hợp với suy đoán của mọi người, tôi đang nghĩ... lúc đó người tính quẻ liệu có phải là người khác hay không?" Hạch Đạn Cư Sĩ...

à không, là Hiến Công Cư Sĩ, hiện tại vẫn đang trong trạng thái trị thương, bây giờ ông giống như một bệnh nhân đang dưỡng thương, không thể cử động, cho nên mới có thể rảnh rỗi đến mức lật xem lịch sử trò chuyện dày cộm của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', còn xem từ đầu đến cuối. "Ví dụ như... vị Thần Thú tiền bối đã bắt Đồng Quái đi sinh em bé?" Lệ Chi Tiên Tử mắt sáng lên.

Vị Thần Thú tiền bối kia thực lực phi phàm, có lẽ về mặt bói toán cũng có một tay, nói không chừng là ngài ấy mượn tài khoản của Thiết Quái, lên tính cho Tống Thư Hàng một quẻ?

Bắc Hà Tán Nhân lập tức não động mở toang: "Ta đang nghĩ, có phải sau khi Đồng Quái sống chung với vị Thần Thú tiền bối kia một thời gian, vị tiền bối kia đã hiểu rõ bản chất 'tính quẻ đen' của Đồng Quái?

Sau đó, khi Đồng Quái cách không tính một quẻ cho Tống Thư Hàng tiểu hữu, vị Thần Thú tiền bối kia có lòng tốt đảo ngược kết quả quẻ bói lại, rồi mới gửi cho chúng ta?" Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần càng nói càng cảm thấy có khả năng.

Đồng Quái nếu không tính quẻ đen, vậy hắn còn là Đồng Quái sao?

Về việc quẻ này của Tống Thư Hàng tiểu hữu sở dĩ chuẩn như vậy, khẳng định là có người động tay động chân!

Vũ Nhu Tử: "Thật ra lần sau đợi Đồng Quái tiền bối online, chúng ta hỏi một cái là biết.

Đồng Quái tiền bối bao lâu có thể lên một lần?

Em khá muốn biết, tiền bối ấy và vị Thần Thú tiền bối kia đã có em bé chưa?" "Chắc là... không nhanh thế đâu nhỉ?

Mới có mấy ngày?" Bắc Hà Tán Nhân nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Bắc Hà, ngươi quá ngây thơ rồi.

Có một số chủng tộc đặc thù, một ngày là có thể mang thai, năm ngày là có thể sinh con.

Huyết mạch của vị Thần Thú tiền bối kia đặc thù như thế, nói không chừng lần sau gặp mặt, chúng ta sẽ có thể nhìn thấy rất nhiều tiểu Đồng Quái." "Tam Lãng ngươi đi chết đi cho ta, ta nguyền rủa ngươi sau này sinh con trai không có chim!" Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên online.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Ngọa tào, Đồng Quái ngươi lên rồi." "Gần đây ta dần dần phát hiện ra một số quy luật, vị trí ta đang ở hiện tại, cứ cách một khoảng thời gian có thể online một chút." Đồng Quái Tiên Sư đáp.

Bắc Hà Tán Nhân: "Sinh em bé chưa?" "Bắc Hà ngươi cũng đi chết đi cho ta!" Đồng Quái Tiên Sư giận dữ nói: "Cái tên có bạn gái mối tình đầu là nhân vật ảo như ngươi, độc thân cả đời đi." "Đó là tâm ma, không phải bạn gái mối tình đầu!

Hơn nữa ta đã khám phá cái tâm ma đó rồi." Bắc Hà Tán Nhân cũng nổi giận.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Thời gian Đồng Quái online có hạn, đừng nói nhảm.

Hỏi ngươi một chuyện, Đồng Quái, quẻ ngươi tính cho Tống Thư Hàng tiểu hữu trước đó, là tự ngươi tính sao?" Đồng Quái Tiên Sư: "..." Tiên Sư, thế mà không trả lời vấn đề này?

Là từ chối trả lời?

Hay là có nỗi khổ gì không thể nói?

Lệ Chi Tiên Tử: "Không tiện trả lời sao?" Đồng Quái Tiên Sư: "..." Bắc Hà Tán Nhân: "Xem ra là thật sự không tiện nói, trong chuyện này khẳng định có ẩn tình.

Có điều không sao, mọi người chúng ta trong lòng đã biết rõ — quẻ này khẳng định có vấn đề.

Tóm lại, ngươi vẫn là cái tên Đồng Quái biết tính quẻ đen kia, chúng ta yên tâm rồi." Đồng Quái Tiên Sư: "..." Lúc này, Tống Thư Hàng nhận được nhắc nhở 'Đồng Quái Tiên Sư' online, hắn vội vàng ngoi lên: "Đồng Quái tiền bối, ngài rốt cuộc cũng lên rồi.

Hỏi ngài một chuyện quan trọng, rất gấp." Đồng Quái Tiên Sư: "Chuyện gì?" "Ngài biết căn cước của vị Thần Thú tiền bối bắt ngài đi không?

Ngài ấy và Long tộc Kim Long Thủy Tổ có quan hệ gì không, có thể giúp tôi hỏi ngài ấy vấn đề này không?" Tống Thư Hàng hỏi cực nhanh.

Đồng Quái Tiên Sư: "Ngươi biết Kim Long Thủy Tổ?" "Gần đây vừa tìm hiểu được một chút." Tống Thư Hàng nói.

Đồng Quái Tiên Sư: "Cô ấy nói, cô ấy đích xác có quan hệ với Kim Long Thủy Tổ, ngươi muốn hỏi cô ấy vấn đề gì?" Thần Thú tiền bối đang ở cùng một chỗ với Đồng Quái Tiên Sư?

Quan hệ của hai vị dường như thân mật hơn các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần tưởng tượng?

Ngoài ra... vị Thần Thú tiền bối kia, quả nhiên là thần thú hình thái thứ 36 trên bức tranh trong 'Long Vương Điện', là ái sủng của Kim Long Thủy Tổ. "Vậy ngài ấy có biết quan hệ giữa Kim Long Thủy Tổ và một kẻ có ngoại hiệu 'Mộc Đầu' không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Đồng Quái Tiên Sư: "Cô ấy nói, cô ấy từ chối trả lời tất cả các vấn đề có liên quan đến 'Mộc Đầu'.

Mộc Đầu nên đi chết một vạn lần đi." Tống Thư Hàng: "..." Kiều Kiều, tôi đã cố gắng hết sức.

Vốn định thông qua Đồng Quái Tiên Sư, từ chỗ Thần Thú tiền bối lấy được nơi giấu kho báu ước định của 'Tống Mộc Đầu' và 'Kim Long Thủy Tổ', đáng tiếc, cách này không thông.

Thần Thú tiền bối hiển nhiên oán niệm cực sâu với 'Tống Mộc Đầu', từ chối trả lời tất cả những chuyện liên quan đến Tống Mộc Đầu.

Tống Mộc Đầu năm đó rốt cuộc đã làm bao nhiêu chuyện oán trời trách đất vậy?

Trong lòng Tống Thư Hàng mạc danh có chút tắc nghẽn và hoảng hốt. "Được rồi, vậy chuyện về 'Mộc Đầu' không hỏi nữa.

Đồng Quái tiền bối, ngài giúp tôi hỏi lại một chút, tiền bối ấy có biết chuyện về 'Thú Thần Bộ' không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Theo lời nhắn của Kim Long Thủy Tổ và Tống Mộc Đầu trong Long Vương Điện mà xem, Thú Thần Bộ của Viễn Cổ Thiên Đình năm xưa bị Tống Mộc Đầu âm thầm chuyển đi, chia thành một sáng một tối.

Chuyển đi ngoài sáng là 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', còn truyền thừa chuyển đi trong tối lại không biết ở đâu.

Chuyện chuyển dời Thú Thần Bộ, Tống Mộc Đầu cũng không giấu giếm Kim Long Thủy Tổ, nói không chừng Kim Long Thủy Tổ và ái sủng của ngài ấy có thể biết chút tình báo.

Khoảng chừng một lát sau, Đồng Quái Tiên Sư hồi phục: "Cô ấy hỏi ngươi, ngươi có phải muốn tìm hiểu chuyện truyền thừa trong tối của Thú Thần Bộ năm đó không?" Tống Thư Hàng: "Đúng đúng

đúng!" Đồng Quái Tiên Sư: "Cô ấy nói, trong tay cô ấy đích xác có một số manh mối và tình báo.

Có điều, ngươi cần phải trả cái giá khiến cô ấy hài lòng." "Tiền bối ấy cần gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Thứ cần rất nhiều, bất luận là thánh dược chữa trị thương thế hay là dược liệu đều được.

Manh mối có thể nói cho ngươi trước, dược liệu ngươi từ từ thu thập là được.

Giao dịch công bằng, nếu đến lúc đó dược liệu ngươi thu thập rất trân quý, cô ấy sẽ bù thêm phần chênh lệch ngang giá." Đồng Quái Tiên Sư nói.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ rồi nói: "Được, không thành vấn đề." "Tình báo này chỉ có thể giao cho một mình Tống Thư Hàng tiểu hữu ngươi." Đồng Quái Tiên Sư nói.

Tiếp đó, Đồng Quái Tiên Sư nhắn riêng cho Tống Thư Hàng: "'Truyền thừa trong tối' của Thú Thần Bộ, cũng không nằm trên người tu sĩ 'nhân loại'.

Truyền thừa trong tối giao cho linh thú và yêu thú, do bọn họ tạo thành một liên minh yêu tu và linh thú, phụ trách truyền thừa Thú Thần Bộ hoàn chỉnh.

Ngươi nếu muốn tìm kiếm thì hãy ra tay từ phương diện này." Truyền thừa trong tối do linh thú và yêu thú tạo thành?

Thật là đáp án ngoài dự liệu nhưng lại hợp tình hợp lý.

Thú Thần Bộ vốn dĩ có quan hệ thân mật khăng khít với linh thú, các đại sư Thú Thần Bộ thời viễn cổ bên người đều sẽ có bản mệnh linh thú trân quý.

Đem truyền thừa trong tối giao cho linh thú và yêu tu để truyền xuống, đích xác rất thích hợp. "Ngoài ra, Tống tiểu hữu, Bạch tiền bối độ kiếp thành công chưa?" Đồng Quái Tiên Sư lại đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng: "Vẫn chưa, có điều chắc sắp rồi.

Bởi vì vũ khí Thiên Kiếp không có cách nào phát nổ ở hiện thế, hứng thú của Bạch tiền bối giảm mạnh, chắc là rất nhanh sẽ muốn kết thúc Thiên Kiếp thôi." "Thật là chờ mong Bạch tiền bối Huyền Thánh Giảng Pháp, bên ta sắp sửa lại mất mạng rồi, chúng ta gặp lại sau.

Nói không chừng ta vừa vặn có thể kịp xem Bạch tiền bối Huyền Thánh Giảng Pháp." Đồng Quái Tiên Sư nói.

Tống Thư Hàng: "Tiền bối ngài có thể ra ngoài rồi?" Sinh em bé thành công rồi? "Qua mấy ngày nữa, ta có thể ra ngoài đi dạo." Đồng Quái Tiên Sư lệ rơi đầy mặt nói. ...

Sau khi kết thúc cuộc gọi với Đồng Quái Tiên Sư, Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, truyền một tờ giấy cho Bạch Tôn Giả: [Bạch tiền bối, độ kiếp kết thúc chưa?] Bạch tiền bối rất nhanh hồi phục Tống Thư Hàng, có điều là phân thân của ngài ấy đang trả lời: [Sắp xong việc rồi, hiện tại ta đang thay thế bản thể viết bản thảo 'Huyền Thánh Giảng Pháp' đây, lát nữa lúc Nhân Tiền Hiển Thánh sẽ dùng.] Phân thân biết thay bản thể làm bài tập, thật tốt, xin hãy cho tôi một tá!

Nhìn trời a, mình cũng không biết gần đây lại là nhân đôi vé tháng.

Tháng này đều không bạo phát, vé tháng cũng không dám cầu.

Nhân lúc cuối tháng còn mấy ngày, xem thử có thể kiên cường một chút, gõ chữ nhiều hơn chút, để cầu vé tháng.

Loại phân thân này của Bạch Tôn Giả, thực sự là phân thân pháp mà Tống Thư Hàng mơ ước tha thiết.

Không chỉ có thể thay chủ nhân viết bản thảo, còn có thể thay chủ nhân chat chit trong nhóm, lại có thể thay chủ nhân đi cản tai họa...

Chương 1300

Chỉ có bạn không nghĩ ra, chứ gần như không có chuyện gì mà loại phân thân này không làm được.

Nếu có thể học được loại thuật phân thân này của Bạch tiền bối, nghĩ thôi đã cảm thấy sướng tê người.

Thế là, Tống Thư Hàng nhịn không được viết một tờ giấy nhỏ hỏi thăm: [Bạch tiền bối, thuật phân thân này của ngài, có truyền ra ngoài không?] [Ngươi muốn học?] Bạch Tôn Giả hồi phục.

Tống Thư Hàng liều mạng gật đầu, đang định trả lời một câu 'Muốn muốn muốn!', loại thuật phân thân thế này, ai mà không muốn chứ?

Tuy nhiên lúc này, Bạch Tôn Giả lại trả lời thêm một câu: [Rất tiếc, đây là năng lực thiên phú của ta... không dạy được ngươi.] Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Ở Tu Chân Giới, loại thứ như năng lực thiên phú là BUG nhất, là ngang ngược không nói lý nhất. [Có điều, sau này có rảnh, ta thử xem có thể nghiên cứu ra một cái thuật phân thân tương tự hay không, công năng đơn giản hóa một chút, chắc là không thành vấn đề.

Có muốn không?] Bạch Tôn Giả lại nói. [Muốn muốn muốn!] Tống Thư Hàng vội vàng trả lời.

Bạch Tôn Giả: [Ừm, có rảnh ta thử nghiên cứu chơi xem.

Đúng rồi, có gì ăn không?] Tống Thư Hàng nhìn Hạch tâm thế giới, pháp khí không gian của mình, phát hiện đã không còn thứ gì ăn được. [Bạch tiền bối đợi chút, chỗ tôi có cái nghi thức đại trận kết thúc xong, tôi sẽ đi tìm chút đồ ngon cho ngài.] Tống Thư Hàng nói.

Nói đến ăn, hắn lập tức nhớ tới 'Cật Qua Thánh Quân'.

Nhưng hắn lại lập tức ném ý nghĩ này ra khỏi đầu, hắn cũng không phải Bắc Phương Đại Đế, không có ý niệm muốn chia Cật Qua Thánh Quân thành mấy nồi để hầm. [Được, vậy đợi sau khi ta Nhân Tiền Hiển Thánh, đi ra rồi ăn.

Bản thể độ kiếp đã là giai đoạn cuối cùng, ta viết bản thảo 'Huyền Thánh Giảng Pháp' cho xong trước đã.

Đúng rồi... các ngươi có thứ gì muốn nghe không?

Đến lúc đó khi ta giảng pháp sẽ ưu tiên chiếu cố đạo hữu trong nhóm, giảng chút thứ mà mọi người muốn nghe.] Bạch Tôn Giả đáp. [Tôi có chút thứ muốn tìm hiểu, có điều không cần Huyền Thánh Giảng Pháp.

Tôi muốn thử học 'Phi kiếm dùng một lần' của Bạch tiền bối, chỉ cần có thể làm được trình độ bắn phi kiếm ra ngoài là được.] Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Tôn Giả: [Phi kiếm dùng một lần bao gồm trận pháp học, phù văn học, cường hóa vũ khí học, có rảnh ta sẽ bổ túc chuyên môn cho ngươi.

Ngươi hỏi thăm các đạo hữu khác trong nhóm xem, có gì muốn nghe không?] [Để tôi đi hỏi thử.] Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, hắn lại mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' ra lần nữa.

Vừa mở ra, lại phát hiện trong nhóm lúc này vô cùng náo nhiệt.

Hắn lướt tin nhắn, phát hiện là Hoàng Sơn Chân Quân xuất hiện khơi mào chủ đề.

Hoàng Sơn Chân Quân rốt cuộc cũng đổi danh thiếp nhóm trở lại, không còn là 'Hoàng Sơn lòng rất mệt rất muốn nghỉ hưu' nữa. "@All members, ngày 23 tháng này, Thu Phân, là ngày lành.

Ta quyết định vào ngày đó sẽ gả Đậu Đậu đi.

Mọi người có rảnh thì hôm đó tập hợp ở Hoàng Sơn.

Thật náo nhiệt một chút, gả Đậu Đậu đi một cách phong quang." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "Thu Phân...

Ta xem ngày chút.

Được, không thành vấn đề, ta nhất định có thể rút thời gian đến." Lệ Chi Tiên Tử: "@Hoàng Sơn Chân Quân, tiền bối, ngày 23 đó, không phải kỵ cưới gả sao?" Hoàng Sơn Chân Quân bình tĩnh nói: "Bởi vì hôn lễ của Đậu Đậu khá đặc thù, nó được gả đi với thân phận cô dâu, cho nên có một số việc phải làm ngược lại.

Yên tâm, ta đã tìm cao nhân tính rồi, ngày đó tuyệt đối thích hợp cho Đậu Đậu lấy chồng." Lệ Chi Tiên Tử: "Đã rõ, Hoàng Sơn tiền bối ngài nói vậy thì ta yên tâm rồi, ta nhất định sẽ tham gia." Cuồng Đao Tứ Lãng: "Việc này, chính bản thân Đậu Đậu biết chưa?

Ta nhớ lần trước Tống Thư Hàng từng nhắc tới, tân lang của Đậu Đậu không phải em gái, mà là một vị khuyển gia?" 'Tàng Thiên Câu' Chu Ly: "Oa ha ha ha, việc này ta và Diệt Phượng đạo hữu hợp tác, giấu cực kỹ.

Chúng ta tận lực cắt mạng của Đậu Đậu, đồng thời dùng hết biện pháp để đánh lạc hướng nó, khiến nó sinh ra ảo giác rằng người mình lấy thực ra là một 'khuyển muội tử'." Diệt Phượng Công Tử: "Meo ha ha, ta hiện tại đang mong chờ lúc Đậu Đậu bị vén khăn trùm đầu lên, nhìn thấy một vị tân lang khuyển gia thì sẽ có biểu cảm gì." Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Khoan đã, @Hoàng Sơn Chân Quân, Hoàng Sơn tiền bối, ngài sẽ không thực sự xấu tính như vậy, gả Đậu Đậu cho khuyển gia chứ?

Đậu Đậu moe như thế, phong cách vẽ cũng không đúng a.

Hơn nữa...

Lệ Chi Tiên Tử, cô không phản đối chuyện này sao?" Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử rất thích Đậu Đậu moe moe, cô đặc biệt thích văn tài của Đậu Đậu, khúc «Hoàng Sơn Đại Ngốc Chi Ca» kia là âm nhạc cô yêu thích nhất.

Cho nên, cô là đạo hữu duy nhất trong nhóm đứng ra nói đỡ cho Đậu Đậu.

Lệ Chi Tiên Tử: "Ta lựa chọn tin tưởng Hoàng Sơn tiền bối." Tống Thư Hàng: "..." Hắn hiện tại trong tay có một tin tức bùng nổ, đại huynh 'Phù Sinh Tiên Tử' của khuyển gia vốn dĩ phải cưới Đậu Đậu, dường như đã ngầm ước hẹn với Hoàng Sơn Chân Quân, hố Phù Sinh Tiên Tử một vố.

Tống Thư Hàng nghi ngờ đến lúc đó người cưới Đậu Đậu, rất có khả năng sẽ đổi thành 'Phù Sinh Tiên Tử', đối tượng Đậu Đậu phải gả liền biến thành em gái.

Nhưng mà, chuyện này vẫn còn có khả năng đảo ngược — bởi vì Phù Sinh Tiên Tử có một đệ tử hồ yêu thầm yêu cô ấy ♂.

Mà vị đệ tử hồ yêu này, nói không chừng sẽ thay thế Phù Sinh Tiên Tử tham gia hôn lễ của Đậu Đậu.

Nếu là kiểu đảo ngược này, Đậu Đậu phải gả lại sẽ biến thành một hán tử.

Cho nên, hôn lễ của Đậu Đậu, rốt cuộc sẽ là sáo lộ (mô típ cũ)?

Hay là phản sáo lộ?

Hay hoặc giả là có cú lừa càng phức tạp hơn, ngay cả Tống Thư

Hàng cũng không nói chắc được.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Về tân lang của Đậu Đậu, đợi hôn lễ đến mọi người sẽ biết.

Mọi người đến lúc đó cứ náo nhiệt gả Đậu Đậu đi là được.

Thông báo lại một tiếng, ngày 23 tháng này, hôn lễ Đậu Đậu.

Mời mọi người thông báo cho nhau, ngoài ra ngày tháng trên thiệp mời cũng sẽ hiển thị ra.

Ta đi chuẩn bị hạng mục cụ thể cho hôn lễ trước, đi làm việc trước đây." Chân Quân nói xong liền offline.

Còn chủ đề trong Cửu Châu Nhất Hào Quần bắt đầu lấy hôn lễ Đậu Đậu làm chủ.

Mọi người bắt đầu thương lượng đến lúc đó tặng quà gì thì tốt, lúc hôn lễ có cần cùng nhau đi qua không, tiền mừng đưa thế nào các loại.

Tống Thư Hàng luôn cảm giác mình đã vào một cái nhóm tu chân giả.

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn trong nhóm.

Tống * Lần này trâu bò thật rồi * Thư Hàng: "Các vị tiền bối, Bạch tiền bối vừa nãy nói ngài ấy sắp sửa kết thúc Thiên Kiếp, chuẩn bị Huyền Thánh Giảng Pháp.

Mọi người có thứ gì muốn nghe không, ngài ấy vừa hay có thể chuẩn bị một chút?" Bắc Hà Tán Nhân: "Bạch tiền bối rốt cuộc cũng sắp độ xong Thiên Kiếp rồi, nói thật, ta cũng cảm thấy đau lòng thay cho Thiên Kiếp.

Nhắc mới nhớ, Thư Hàng tiểu hữu, cái tên rách nát này của cậu là gì thế, lúc trước không chú ý." "Gần đây tôi cũng không biết dùng đạo hiệu gì mới tốt, đạo hiệu Bá Tống này, có người sẽ gọi thành 'Bá Bá Tống', khiến tôi cảm giác mình tự dưng già đi rất nhiều." Tống Thư Hàng thở dài. "Đổi về Bá Đao Tống Nhất đi, đạo hiệu này chúng ta quen thuộc nhất.

Thật sự không được thì cứ bảy cái đạo hiệu tiếp tục luân phiên dùng thôi." Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng: "Bảy cái đạo hiệu có một cái tặng người rồi.

Cái Kim Cương Quân Tử Đao ấy, tặng cho đệ tử Tiểu Thải của tôi, cô ấy rất hợp với đạo hiệu này.

Cho nên không luân phiên bảy ngày được nữa." Diệt Phượng Công Tử: "Cậu tặng một cái Kim Cương Quân Tử Đao đi, không phải còn dư một cái Thánh hiệu 'Bá Tống' về sao?

Vừa vặn lại gom đủ bảy cái, tiếp tục luân phiên đi." Tống Thư Hàng: "..." Ngọa tào, chính mình cũng không chú ý điểm này.

Khoan đã, chủ đề lại lệch rồi a.

Tôi hỏi là mọi người muốn nghe Bạch tiền bối giảng pháp nội dung gì a!

Lệ Chi Tiên Tử: "Thật ra, ta khá muốn nghe Bạch Tôn Giả giảng một chút về vấn đề bảo dưỡng tóc dài.

Mọi người có chú ý hay không, tóc dài của Bạch tiền bối bảo dưỡng đặc biệt tuyệt, có đôi khi tóc dài của ngài ấy tung bay theo gió, đẹp như tranh, khiến ta đều hận không thể chụp điên cuồng màn đó lại để bảo tồn." Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Tóc dài của Bạch tiền bối rốt cuộc dài bao nhiêu rồi?

Sắp đến eo rồi nhỉ?" Điền Điềm Phó Đảo Chủ: "Vậy Thư Hàng tiểu hữu, lát nữa cậu giúp chúng tôi chuyển lời cho Bạch tiền bối, xin ngài ấy lúc giảng pháp, giảng giải một chút tóc dài đến eo bảo dưỡng thế nào là tốt nhất, cùng với làm sao để tóc dài múa theo gió đẹp như tranh?" Tống Thư Hàng: "..." [Tiểu Bạch, đợi khi tóc cậu dài đến eo, gả cho tớ được không?] Nếu hắn thật sự ngốc nghếch đi hỏi Bạch Tôn Giả vấn đề này, nói không chừng sẽ bị giết người diệt khẩu mất. "Tôi từ chối!

Vấn đề này rất tìm đường chết (tác tử), tôi cũng không phải Tam Lãng tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Thư Hàng tiểu hữu, ta đắc tội cậu à?

Đừng có hở chút là lôi ta ra để đâm chọt." Bắc Hà Tán Nhân thở dài: "Thật ra Bạch tiền bối căn bản không cần 'Huyền Thánh Giảng Pháp', ngài ấy chỉ cần đứng ở đó không nhúc nhích, tu luyện giả chư thiên vạn giới đều sẽ rất hài lòng." Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Trời Góc Biển: "Chuyện ta lo lắng nhất vẫn sắp xảy ra rồi.

Từ sau hôm nay, trong đám tu luyện giả chư thiên vạn giới, sẽ nảy sinh bao nhiêu tình địch đây?

Nghĩ thôi đã thấy thật tắc nghẽn." Dược Sư dùng tính năng voice chat nói: "Đám các người hết thuốc chữa rồi, Thư Hàng tiểu hữu, không cần hỏi nhiều, cứ để Bạch tiền bối giảng cái ngài ấy thích giảng là được.

Nếu không cậu hỏi đến ngày mai, chủ đề vẫn sẽ lệch đến mức không ra hình thù gì." Chủ đề về Bạch Tôn Giả, vĩnh viễn không quay về chính đề được a.

Tống Thư Hàng lòng mệt mỏi.

Hắn viết một tờ giấy cho Bạch tiền bối: [Bạch tiền bối, giảng cái ngài muốn giảng là được rồi, các tiền bối trong nhóm không có ý kiến.] Hắn đây chính là đang tận lực duy trì hình tượng còn sót lại của các tiền bối trong nhóm. [Được thôi, vậy ta sẽ tùy theo tâm ý của mình viết bản thảo 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Còn ngươi thì sao, ngoại trừ phi kiếm dùng một lần, còn có gì muốn tìm hiểu không?] Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng nghĩ tới nghĩ lui, nhất thời thật sự không nhớ ra có nội dung gì muốn tìm hiểu: [Tôi cũng không có ý kiến, Bạch tiền bối tùy ý là được.] Nghĩ nghĩ, hắn đột nhiên nhớ tới vấn đề mà Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử trong nhóm đề cập — tóc dài của Bạch tiền bối rốt cuộc dài bao nhiêu rồi?

Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu ngứa ngáy, hắn nỗ lực hồi ức độ dài tóc của Bạch tiền bối, nhưng cảm giác trong ký ức và thực tế luôn có sự chênh lệch.

Có nên hỏi một chút không?

Chỉ cần không dính dáng đến cái meme 'tóc dài đến eo, gả cho tớ được không', chắc sẽ không có vấn đề gì chứ?

Tay Tống Thư Hàng không chịu khống chế viết lên giấy: [Bạch tiền bối, vừa nãy trong nhóm Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử đột nhiên hỏi một câu, tóc của ngài hiện tại dài bao nhiêu rồi?] Ừm, dứt khoát hất cái nồi đi trước, xảy ra vấn đề cũng sẽ không rơi xuống đầu hắn.

Quả nhiên thật sự quá cơ trí đi! [Tóc...

Đột nhiên hỏi vấn đề này làm gì?] Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng nhận được hồi âm, sờ cằm tư duy: "Xem ra Bạch tiền bối rất mẫn cảm với chủ đề 'tóc', thế mà không trả lời ngay...

Cũng may, mình không hỏi theo cách của Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử, trực tiếp hỏi tóc Bạch tiền bối có phải đã dài đến eo hay chưa, nếu không chính là tìm đường chết." Vừa suy tư, Tống Thư Hàng vừa sử dụng lại 'phương pháp hất nồi', trả lời: [Vừa nãy Lệ Chi tiền bối và mấy vị tiên tử trong nhóm đột nhiên nói về vấn đề chất tóc, sau đó liền nói đến Bạch tiền bối.

Chương 1301

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử liền thuận miệng hỏi tóc Bạch tiền bối ngài dài đến đâu.

Chính là như vậy.] [Ồ, thời gian trước dài bao nhiêu chính ta cũng không chú ý...

Có điều lần này lúc độ kiếp, mấy đợt Thiên Kiếp phía sau uy lực quá lớn, đuôi tóc của ta bị hủy một ít, hiện tại chắc là còn dài đến lưng thôi.

Đến lúc đó cắt tỉa một chút, sẽ càng ngắn hơn.] Bạch Tôn Giả trả lời. [Hả?

Chỉ đến lưng thôi ư?

Vậy muốn để dài lại phải mất rất lâu nhỉ?] Tống Thư Hàng trả lời.

Thật nguy hiểm, vừa nãy có một khoảnh khắc như vậy, hắn muốn viết lên giấy câu trả lời 'Muốn để dài đến thắt eo lại phải mất rất lâu nhỉ?'.

Cũng may vào thời khắc mấu chốt, hắn nhịn được sự xúc động này, bỏ đi từ khóa 'đến thắt eo'.

Hắn có một loại dự cảm, nếu hắn viết lên mấy chữ kiểu như 'đến thắt eo', đợi sau khi Bạch tiền bối xuất quan, nghênh đón hắn tuyệt đối là hạng mục kích thích vượt qua cực hạn.

Ví dụ như gia trì pháp thuật cấm cố phức tạp lên người, rồi ném xuống từ độ cao vạn mét a...

Hoặc là từ Trái Đất bắn lên Sao Hỏa a...

Bạch Tôn Giả: [Cho nên... ta luôn cảm giác trong lời của ngươi còn có ý khác.] [Không có chuyện đó, Bạch tiền bối cố lên, chúng tôi đợi ngài Hiển Thánh + Huyền Thánh Giảng Pháp.] Tống Thư Hàng vội vàng trả lời.

Thời khắc mấu chốt, sao có thể Tam Lãng? [Ừ, muộn nhất buổi tối sẽ ra.

Tiếp tục viết bản thảo trước đã, gặp lại sau.] Bạch Tôn Giả đáp.

Tống Thư Hàng thành công né được một lần tìm đường chết.

Nhưng không biết vì sao, rõ ràng thành công né được một lần tìm đường chết... nhưng trong lòng hắn lại cảm thấy trống rỗng. "Hoặc là, có khả năng... mình viết lên tờ giấy kia câu 'Muốn để tóc dài đến eo lại phải mất rất lâu nhỉ?', sau đó trả lời Bạch tiền bối, sẽ thú vị hơn.

Thậm chí nói không chừng có thể dẫn phát một số kịch bản ẩn, ví dụ như tóc dài của Bạch tiền bối để vì ai?

Hay hoặc giả sau khi tóc dài của Bạch tiền bối chạm eo, có xảy ra chuyện gì thú vị hay không?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm một mình.

Giờ khắc này, hắn phát hiện mình thế mà gặp quỷ có chút hiểu được Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Có đôi khi con người phát hiện một điểm 'tác tử' (tìm đường chết) rất tuyệt diệu, trong lòng sẽ nhịn không được muốn đi thử một chút...

Lấy một ví dụ mà nói, con người khi nhìn thấy trên tường có một cái lỗ nhỏ, sẽ nhịn không được ghé mắt vào xem, thậm chí sẽ có xúc động muốn dùng ngón tay chọc vào xem thử, chính là cái đạo lý này.

Mà nếu cưỡng ép nhịn xuống loại xúc động tìm đường chết này, tuy rằng có thể tránh được một lần chết, nhưng trong lòng lại sẽ có một loại tiếc nuối.

Dù sao, nếu không đi tìm đường chết, thì không cách nào đạt được hàng loạt kịch bản ẩn được dẫn ra sau khi 'tác tử'.

Đời người, rất có khả năng sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ những kịch bản ẩn này cùng với niềm vui ẩn chứa trong đó.

Nếu là Tam Lãng tiền bối có mặt ở đây, ngài ấy nhất định sẽ trực tiếp viết lên câu 'Bạch tiền bối, ngài khi nào mới có thể tóc dài đến eo' nhỉ?

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng đột nhiên có chút rục rịch — hay là, mình bây giờ gửi thêm cho Bạch tiền bối một câu trả lời nữa?

Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Nếu trên đời này thật sự có bệnh Tam Lãng, Tống Thư Hàng không còn nghi ngờ gì nữa, đã ở vào trạng thái bệnh nặng. ... "Sư phụ, thầy đang nghĩ gì thế?" Tước yêu Tiểu Thải lên tiếng hỏi: "Con cảm giác thầy dường như đang nghĩ chuyện gì rất nguy hiểm, biểu cảm của thầy rất không đúng, có do dự, lại có sự bi tráng thấy chết không sờn." "Khụ, không phải chuyện gì rất nguy hiểm.

Ta chỉ đang nghĩ một việc nếu ta đi làm, có khả năng sẽ phát sinh hậu quả rất thú vị.

Đương nhiên, bản thân ta có khả năng sẽ xui xẻo một chút." Tống Thư Hàng đáp. "Cho nên, sư phụ là muốn hi sinh cái tôi nhỏ bé, mang chuyện thú vị đến cho mọi người?" Tiểu Thải chớp chớp mắt, hỏi.

Tống Thư Hàng vội vàng lắc đầu: "Sao có thể chứ, ta đâu có vĩ đại như thế." Nói như vậy, Tam Lãng tiền bối chẳng phải luôn hi sinh cái tôi nhỏ bé, dùng phương pháp tìm đường chết để mang niềm vui đến cho mọi người sao?

Nói không chừng, Tam Lãng tiền bối thật sự là một vị tiền bối rất vĩ đại.

Tống Thư Hàng đang vui mừng vì mình không thực sự đi tìm đường chết, bởi vì cánh tay trái của hắn hiện tại vẫn đang ở chỗ Bạch Tôn Giả.

Nếu hắn thật sự đi tìm đường chết, Bạch Tôn Giả không cần làm gì cả, chỉ cần hơi giải khai phòng ngự đối với cánh tay trái của hắn, đến lúc đó, ức vạn pháo hỏa của Thiên Kiếp sẽ cho Tống Thư Hàng tự mình trải nghiệm cái gì gọi là sự uy nghiêm của Thiên Kiếp. "Sư phụ, trận pháp biến hóa rồi." Lúc này, Tước yêu Tiểu Thải kêu lên.

Tống Thư Hàng phóng mắt nhìn lại, chỉ thấy đại trận công đức chi quang đầy trời kia đang kịch liệt co rút lại.

Rất nhanh, ánh sáng công đức xán lạn kia thu nhỏ lại chỉ còn cỡ bản thể của 'Cật Qua Thánh Quân'.

Mà phía dưới, đại trận vốn dĩ dùng máu cá voi của Cật Qua Thánh Quân khắc họa, lúc này đều mất đi quang thải.

Tầng băng vốn dĩ gánh chịu trận pháp, toàn bộ tan chảy ra.

Công đức chi quang toàn bộ tiêu tán, cuối cùng lộ ra 'Cật Qua Thánh Quân' được ánh sáng bao bọc.

Bộ dạng của Cật Qua Thánh Quân lúc này khiến người ta nhìn mà đau lòng.

Nếu nói Cật Qua Thánh Quân trước khi cử hành nghi thức là một con 'Cá voi mập', thì Cật Qua Thánh Quân trước mắt hiện tại chính là một con 'Cá voi khô'.

Thân thể hắn trở nên khô quắt, máu huyết toàn thân dường như bị rút cạn, giống như xác khô. "Cật Qua tiền bối... sẽ không chết rồi chứ?" Tiểu Thải nuốt nước miếng, hỏi.

Cật Qua tiền bối lúc này nhìn qua quá thảm.

Nghi thức thành công rồi?

Hay là thất bại rồi? "Đại Đế vẫn ở phía trên, vẫn đang duy trì hạch tâm của trận pháp nghi thức.

Hơn nữa sinh mệnh khí tức trên người Cật Qua đạo hữu không hề giảm đi chút nào, ngược lại vẫn đang tăng cường.

Nghi thức chắc là thành công rồi." Tống Thư Hàng trả lời.

Trong cái xác cá voi khô trước mắt, ẩn chứa sinh mệnh khí tức cường đại vô cùng, thậm chí so với trạng thái 'kình mập' trước đó của Cật Qua Thánh Quân còn cường đại hơn. "Chính là lúc này, niệm chân ngôn Cô truyền cho ngươi, thuận theo bản năng, đi ra đi!" Trên bầu trời, Bắc Phương Đại Đế nói.

Giọng nói của Đại Đế vừa dứt, từ trong nhục thân khô quắt của Cật Qua Thánh Quân, có một âm thanh vang dội truyền ra.

Âm thanh đó niệm chân ngôn uy nghiêm, từng chữ từng câu, lại mang theo sức mạnh to lớn.

Tổng cộng sau khi niệm xong gần mười chân ngôn, trong cơ thể Cật Qua Thánh Quân truyền ra một tiếng nứt vỡ thanh thúy.

Một khắc sau, thân cá voi nứt ra, có một đạo thân ảnh hoàn toàn mới từ trong cái xác cá voi khô bước ra.

Thân ảnh này, thân như lưu ly, trong ngoài sáng tỏ, tịnh không tì vết.

Phần đầu hắn đội một vòng tròn công đức chói mắt, trong ánh sáng công đức ẩn chứa ý nghĩa công đức từ bi của Phật môn, nhưng lại rõ ràng có thể nhìn ra là tu luyện pháp môn của Đạo gia.

Đây chính là Cật Qua Thánh Quân hoàn toàn mới!

Cật Qua Thánh Quân kinh hỉ nhìn cơ thể hoàn toàn mới này của mình, không còn là nhục thể phàm thai, mà là do công đức chi lực và Huyền Thánh huyền năng tạo thành, tiếp cận năng lượng thể.

Nhưng lại hoàn toàn khác biệt với sinh vật thuần năng lượng thể của giới tu sĩ, bởi vì hắn lại sở hữu tất cả tính chất của nhục thân.

Kinh mạch, khiếu huyệt, bản mệnh đan điền, Tiên Cốt, tất cả những thứ của nhục thân, cơ thể mới sinh này cũng giống hệt không thiếu thứ gì.

Cật Qua Thánh Quân thử đưa tay xoay một cái, thi triển một chiêu pháp thuật được ghi chép trên «Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật».

Một luồng kiếm quang nở rộ nơi đầu ngón tay hắn, rơi xuống mặt biển.

Oanh!

Mặt biển bị dễ dàng chẻ ra, nước biển dựng ngược, hóa thành tường biển, hồi lâu không thể khôi phục.

Cường đại!

Sự cường đại không thể diễn tả bằng lời!

Trước kia khi thi triển pháp thuật trên «Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật», chịu sự hạn chế của nhục thân, uy lực một cái pháp thuật mười thành chỉ có thể phát huy bảy thành.

Mà hiện tại, Cật Qua Thánh Quân cảm giác được mình thi triển pháp thuật trên «Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật», không còn chút hạn chế nào.

Nhưng quan trọng hơn là... hắn cảm giác được mình đã thoát ly khỏi 'Bát phẩm cấm cố'.

Hắn cuối cùng cũng chạm đến cảnh giới 'Cửu phẩm' mơ ước tha thiết.

Tuy rằng đây chỉ mới là một loại cảm ứng, nhưng chỉ cần hắn tu luyện tiếp, đột phá đến Cửu phẩm Kiếp Tiên không còn là giấc mơ xa vời không thể với tới nữa.

Tân sinh, sự tân sinh theo đúng nghĩa đen!

Sau niềm vui sướng bất ngờ, Cật Qua Thánh Quân xoay người lại, vái một cái với Bắc Phương Đại Đế trên bầu trời.

Ơn tái tạo, ơn ban cho 'đại đạo tương lai', ân tình như vậy quá lớn.

Căn bản không phải một chút 'tinh huyết' là có thể trả hết. "Đại Đế sau này nếu có sai bảo, Cật Qua dầu sôi lửa bỏng cũng không từ nan!" Cật Qua Thánh Quân thề, đây là hắn thề với Thánh ấn của chính mình.

Ngày khác, nếu Bắc Phương Đại Đế có chỗ cần dùng đến hắn, cho dù là núi đao biển lửa, hắn cũng nguyện ý đi tới, để thường trả ân tình to lớn này. "Coi như ngươi có tâm, không uổng công Cô lãng phí thời gian." Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Bên dưới trong cơ thể kình béo khô quắt kia, tinh huyết đã bị Đại Đế trích xuất toàn bộ, trở thành một trong những món hàng tồn kho trong bảo tàng của ngài. "Đã nghi thức của ngươi đã thành công, vậy cơ thể tàn cũ này cũng không còn tác dụng gì nữa." Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân gật đầu nói: "Toàn bằng Đại Đế làm chủ là được." Cơ thể tàn cũ này, tuy rằng vẫn có thể luyện chế thành pháp khí gì đó, nhưng trên thực tế đối với hắn mà nói tác dụng đã không lớn.

Chương 1302

Dứt khoát để toàn bộ do Đại Đế làm chủ đi. "Rất tốt, vậy cứ theo ý của Cô.

Thư Hàng tiểu hữu, chuẩn bị nồi lớn đi, buổi trưa hôm nay có chỗ dựa rồi.

Cật Qua đạo hữu, có muốn ở lại ăn bữa cơm không?" Bắc Phương Đại Đế nói.

Cật Qua Thánh Quân: "..." Đại Đế đây là mời hắn ở lại ăn chính mình sao?

Lòng thật tắc nghẽn, hắn phải trả lời Đại Đế thế nào đây? "Đùa với ngươi thôi, nhìn ngươi cũng biết, ngươi khẳng định không có khẩu vị ở lại ăn cơm." Bắc Phương Đại Đế phất phất tay, sau đó ngài đáp xuống bên cạnh con cá voi khô.

Đại Đế đánh giá thân cá voi to như hòn đảo nhỏ này.

Vảy trên đó có thể chế tạo một số bảo giáp phòng ngự, xương cá voi cũng có thể dùng để luyện khí, có điều đều chỉ là một số Bát phẩm hóa, Đại Đế có chút không lọt mắt. "Thư Hàng tiểu hữu, cậu có pháp khí phòng ngự cần luyện chế không?

Vảy và xương cá voi, đều là nguyên liệu luyện khí tốt." Đại Đế thuận miệng hỏi. "Có ạ, tôi có một bộ Hắc Thiết Thần Giáp, vẫn là pháp bảo hình thức ban đầu, có thể tiến hành cường hóa.

Ngoài ra xương cá voi thì...

đúng rồi, có thể chế tác thành hộ lan không?" Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên. "Hả?" Bắc Phương Đại Đế vẻ mặt ngơ ngác: "Hộ lan?" Bắc Phương Đại Đế cảm giác tốc độ nhảy cóc tư duy của mình không đủ, rõ ràng không theo kịp tư duy của Tống Thư Hàng.

Đang yên đang lành thảo luận pháp khí phòng ngự, đột nhiên lôi hộ lan vào làm gì? "Đúng vậy, chính là hộ lan." Tống Thư Hàng vui vẻ nói. "Ngươi thử nói cho Cô nghe xem, hộ lan dùng để làm gì?

Ngươi chẳng lẽ muốn dùng trên loại pháp khí như tiên thuyền?" Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, sau đó từ không gian vòng tay lấy ra một bản vẽ, chính là bản thiết kế 'Bảo đao có hộ lan' hắn vẽ cách đây không lâu.

Hắn còn dự kiến mấy kiểu dáng hộ lan. "Tiền bối ngài xem, nếu gắn thêm hộ lan như thế này cho phi kiếm hoặc bảo đao thì lúc ngự kiếm phi hành an toàn biết bao.

Đặc biệt là đối với người có chứng sợ độ cao mà nói, gắn thêm loại hộ lan này, cho dù bay cao hơn nữa, chỉ cần tay có thể vịn vào hộ lan, trong lòng sẽ yên tâm." Tống Thư Hàng nói.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Ngươi đặc mã đang chọc Cô à?

Ngươi có thể ngự kiếm phi hành, còn sợ từ trên không rơi xuống? "Tiền bối, được không?

Nếu dùng xương cá voi để chế tạo hộ lan, tôi cảm giác sẽ rất tuyệt." Tống Thư Hàng nói, đặc biệt là nhục thân của 'Cật Qua Huyền Thánh', chừng to bằng hòn đảo nhỏ, tùy tiện chọn vài cái xương cho hắn, đều có thể thỏa mãn nhu cầu của hắn.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Ban đầu, Đại Đế là muốn đích thân ra tay, chế tạo cho Tống Thư Hàng một hai món pháp khí.

Dù sao, nhân tình ngài nợ Tống Thư Hàng thực sự rất lớn.

Một viên 'Băng Phách Đan' bình thường + chữa trị chứng bệnh hàn cho bé gái tên Lý Âm Trúc kia, căn bản không bù được cái nhân tình Tống Thư Hàng giúp ngài phục sinh.

Cho dù cộng thêm 'phúc lợi nghi thức đại trận' của Cật Qua Thánh Quân lần này, Đại Đế cảm thấy nhân tình trả vẫn chưa đủ.

Cho nên, ngài định luyện chế cho Tống Thư Hàng một hai món pháp khí, trả bớt nhân tình phục sinh của Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi nhìn thấy bản thiết kế 'phi đao có hộ lan' Tống Thư Hàng lấy ra, Bắc Phương Đại Đế lập tức vứt bỏ ý niệm chuẩn bị luyện chế pháp khí cho Tống Thư Hàng.

Đùa gì thế, ngài đường đường là Đại Đế Viễn Cổ Thiên Đình, cao thủ Trường Sinh Giả, pháp khí ra tay luyện chế cho Tống Thư Hàng lại là phi kiếm có hộ lan?

Sau khi truyền ra ngoài, ngài chẳng còn mặt mũi nào gặp người ta nữa.

Người khác vừa nhắc tới thanh phi kiếm có hộ lan này của Tống Thư Hàng là từ đâu ra, Tống Thư Hàng đáp viết: Là do Bắc Phương Đại Đế luyện chế.

Ngài có còn cần thanh danh một đời nữa hay không?

Thế là, Bắc Phương Đại Đế ra tay, vỗ mạnh một cái lên con cá voi khô.

Bốp bốp bốp...

Có hai mươi cái xương đuôi cá voi bị rút ra, rơi vào tay Đại Đế.

Đồng thời, còn có hai mươi miếng vảy ở bộ phận cứng rắn cũng rơi ra từng chút một.

Bắc Phương Đại Đế giao toàn bộ vảy và xương cá voi cho Tống Thư Hàng: "Cầm lấy, có cơ hội tìm một luyện khí đại sư, luyện chế thật tốt cho ngươi một chút.

Cô cảm giác... 'Hộ lan phi đao' của ngươi rất có sáng tạo, những xương cá voi này sở hữu cường độ Bát phẩm Huyền Thánh, rất thích hợp với ngươi.

Cố lên, Cô xem trọng ngươi." Tống Thư Hàng nhận lấy vảy và xương cá voi, tiếc nuối nói: "Tôi còn tưởng tiền bối ngài muốn ra tay luyện chế pháp khí thay tôi chứ." "Ngươi nghĩ nhiều rồi, Cô rất bận, đâu ra nhiều thời gian rảnh như vậy?" Bắc Phương Đại Đế nghiêm túc nói — ngài một mực phủ nhận quyết định muốn thay Tống Thư Hàng luyện khí trước đó của mình. "Cũng đúng, tóm lại cảm ơn tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Cũng đến lúc tìm một cao thủ luyện khí rồi, về phương diện công kích có 'Vô Hình Đao Cổ', thanh bảo đao Bá Toái kia vừa hay có thể cải tạo một chút, cải tạo thành Bá Toái có hộ lan.

Đến lúc đó đổi tên, ừm... gọi là Lan Bá? 'Hắc Thiết Thần Giáp' giao dịch từ chỗ Bắc Hà tiền bối cũng có thể thông qua vảy để cường hóa một chút. ...

Ngay trong lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Bắc Phương Đại Đế ra tay, dùng tốc độ cực nhanh phân giải xong xuôi cơ thể cũ mà 'Cật Qua Thánh Quân' để lại.

Vảy, vuốt sắc, long gân, xương cá voi vân vân những thứ có thể dùng để luyện khí, đều bị ngài rút ra bảo quản thỏa đáng.

Sau đó, một bộ 'cá voi khô' đã qua xử lý xong xuôi nằm lại tại chỗ.

Nói là cá voi khô, thực ra cũng không khoa trương như thế, chỉ là so với 'Cật Qua Thánh Quân' mập mạp lúc đầu thì cơ thể cũ hiện tại tỏ ra khá khô quắt, trên thực tế cũng không phải thật sự biến thành cá khô.

Cật Qua Thánh Quân tân sinh không biết xuất phát từ tâm lý gì, thế mà không rời đi, ngược lại từ đầu đến cuối quan sát hình ảnh Bắc Phương Đại Đế phân giải cơ thể cũ của mình.

Hơn nữa, biểu cảm trên mặt hắn rất bình tĩnh, không có cảm xúc dao động.

Cật Qua Thánh Quân phát hiện, phương thức tư duy hiện tại của mình trở nên khác biệt với mọi người.

Theo lý mà nói, nhìn thấy cơ thể mình bị phân giải, hắn đáng lẽ phải cảm thấy rất tắc nghẽn trong lòng mới đúng.

Nhưng từ lúc bắt đầu, khi nhìn thấy xương cá voi của mình bị lấy ra, hắn cảm giác hơi có chút tắc nghẽn ra.

Về sau, hắn cảm giác mình trở nên rất bình tĩnh, cứ như vậy đạm đạm nhìn cơ thể cũ của mình bị phân giải, trong lòng lại không có một tia gợn sóng.

Cứ phảng phất như đang nhìn một sự vật hoàn toàn không có quan hệ gì với bản thân vậy. 'Kỳ lạ, loại phương thức tư duy này quá cổ quái, chẳng lẽ đây là ảnh hưởng do cơ thể mới sinh mang lại?

Khiến ta tiến nhập vào một loại hình thức thánh nhân sao?' Cật Qua Thánh Quân thầm nghi hoặc.

Chính vì trong lòng hoài nghi, cho nên hắn ở lại, muốn xem thử nếu 'cơ thể cũ' của mình thật sự bị ăn mất, hắn liệu có còn giữ được tâm thái 'không chút gợn sóng' hay không. ... "Tính toán thời gian, vừa đúng có thể ăn cơm trưa.

Cô thích hấp và kho tàu, ăn lẩu thì có thể chia thành cay tê và cay nhẹ, hai độ cay sở hữu phong vị khác nhau." Bắc Phương Đại Đế nói, quay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, còn ngươi?" "Tôi muốn ăn đồ nướng... ngoài ra, uống chút canh cá cũng không tệ?" Tống Thư Hàng vừa nói xong, đột nhiên nhớ tới Cật Qua Thánh Quân vẫn còn ở đây, thế là, hắn ngẩng đầu nhìn về phía Cật Qua Thánh Quân tân sinh: "Cái đó, Cật Qua đạo hữu, ngài vẫn ổn chứ?" Cật Qua Thánh Quân gật đầu, nói: "Không sao, Bá Tống đạo hữu xin cứ tự nhiên.

Cơ thể cũ này, đã không còn chút quan hệ nào với ta nữa rồi, ngươi không cần để ý." Tống Thư Hàng: "..." Cật Qua Thánh Quân cởi mở vậy sao?

Bắc Phương Đại Đế nói: "Vậy lấy bốn cái nồi, thêm hai cái giá nướng nữa.

Có mang gia vị không?" Tống Thư Hàng: "Đại Đế ngài còn biết nấu ăn?" Đại Đế còn muốn đích thân xuống bếp? "Ủa?

Thư Hàng tiểu hữu ngươi không biết à?" Bắc Phương Đại Đế hỏi ngược lại: "Ngươi không phải tùy thân đều mang theo một con hành yêu sao?

Biết thu loại gia vị này làm yêu sủng, ít nhiều gì cũng biết chút tay nghề nấu nướng chứ?" Tống Thư Hàng: "Nhìn trời." "Xem ra ngươi không phải tiên trù?

Vậy quá đáng tiếc rồi.

Thân cá voi chưa qua tay nghề tiên trù xử lý, ngươi ăn không tiêu đâu.

Xem ra, phải để một mình ta hưởng dụng rồi." Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng giơ tay nói: "Tiền bối, thực ra tôi có quen một vị tiên trù rất nổi tiếng — Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô ấy chắc là tiên trù xuất sắc nhất Tu Chân Giới hiện nay.

Hay là, chúng ta đi tìm cô ấy?" Bắc Phương Đại Đế là nhân vật cấp bậc Trường Sinh Giả, một cái truyền tống không gian là có thể đến chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ rồi.

Mà đối mặt với thực tài trân quý cấp bậc 'Bát phẩm Huyền Thánh', Biệt Tuyết Tiên Cơ không có đạo lý gì không động lòng!

Dưới sự dụ hoặc của thực tài hạng cấp này, cho dù để Biệt Tuyết Tiên Cơ hoãn lại Thực Tiên Yến cũng không thành vấn đề. "Trù nghệ rất khá?" Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Biệt Tuyết Tiên Cơ ở Tu Chân Giới đương kim rất có danh tiếng, đặc biệt là Thực Tiên Yến của cô ấy, lần nào cũng là thịnh yến mà các tu chân giả tranh nhau tham gia.

Cật Qua đạo hữu chắc cũng có hiểu biết mới đúng." Trong hư không, Cật Qua Thánh Quân khẽ gật đầu — nói ra thì, hắn cũng là tồn tại từng tham gia Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ mấy lần, có điều hắn không dùng thân phận thật của mình, mà là hóa thân thành tán tu, áp chế cảnh giới của bản thân để đi tham gia Thực Tiên Yến. "Tốt cực, vậy còn đợi gì nữa?

Nói cho Cô tọa độ của vị Biệt Tuyết Tiên Cơ kia, Cô đưa các ngươi qua đó ngay." Bắc Phương Đại Đế nói. "Tôi liên hệ với Biệt Tuyết Tiên Cơ một chút." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, hắn móc điện thoại ra, gọi cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Điện thoại rất nhanh được kết nối. "Chuyện gì?

Bạch sắp xuất quan rồi à?" Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng: "Đúng vậy, Bạch tiền bối xuất quan ngay trước mắt." "Vậy ta đi chuẩn bị cho ngài ấy một bàn Tiên Trân Yến, chúc mừng một chút." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong, liền cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn đành phải gọi lại cho Tiên Cơ lần nữa.

Chương 1303

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe máy: "Đang bận, còn chuyện gì nữa?" "Trong tay tôi có một thực tài rất không tệ, Tiên Cơ có hứng thú không?" Tống Thư Hàng nói. "Không hứng thú, đang bận." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói xong, lại cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng: "..." Nhìn trời, lòng mệt mỏi, còn có thể giao lưu vui vẻ được không?

Hắn cắn răng, gọi lại cho Biệt Tuyết Tiên Cơ lần nữa. "Cho vào danh sách đen đấy nhé!" Biệt Tuyết Tiên Cơ giận dữ nói, cô đang làm một thực nghiệm rất quan trọng, nếu không phải nể mặt Tống Thư Hàng báo cho cô tin tức 'Bạch Tôn Giả sắp xuất quan', cô đã sớm bùng nổ rồi. "Nhục thân cá voi lớn cấp bậc Bát phẩm Huyền Thánh, sở hữu huyết thống Thần thú thượng cổ, còn tươi nguyên!" Tống Thư Hàng đi thẳng vào chủ đề: "Đến lúc khảo nghiệm trù nghệ của Tiên Cơ cô rồi, thế nào, có hứng thú khiêu chiến một chút không?

Cảnh giới của Tiên Cơ cô, có thể xử lý thực tài trân quý Bát phẩm không?" "Thư Hàng tiểu hữu, thời tiết hôm nay thật tuyệt." Giọng nói của Biệt Tuyết Tiên Cơ lập tức trở nên nhu tình tựa nước: "Cậu coi như tìm đúng người rồi.

Giới tu sĩ hiện nay, ngoại trừ ta nắm giữ bí pháp ra, đã không còn ai dám cam đoan khiêu chiến thực tài cấp bậc Bát phẩm nữa.

Cậu đang ở đâu, ta lập tức đi tìm cậu." Đối phó với phụ nữ đang nổi nóng, biện pháp tốt nhất chính là làm theo sở thích của họ... "Hay là chúng tôi đi tìm cô đi, cho cái tọa độ, chúng tôi tới ngay." Tống Thư Hàng nói. "Đợi ta, ta gửi trực tiếp tọa độ cho cậu." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng: "Được, Tiên Cơ, chúng tôi muốn hấp và kho tàu, cay tê và cay nhẹ, còn muốn nướng và canh cá." "Chỉ cần thực tài của các cậu đủ, muốn vị gì cũng được." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, ngữ khí mềm đến mức có thể vắt ra nước. ...

Tống Thư Hàng cúp điện thoại, đợi Biệt Tuyết Tiên Cơ gửi tọa độ cho hắn.

Ngay đúng lúc này, đột nhiên mấy người có mặt đều có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Loại cảm giác này, là có Huyền Thánh mới tấn cấp thành công, sắp [Nhân Tiền Hiển Thánh]. "Là Bạch tiền bối sao?

Nhưng Bạch tiền bối từng nói còn cần chút thời gian, có thể phải tối mới ra.

Chẳng lẽ lại vừa khéo có Huyền Thánh tấn cấp?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cùng lúc đó, tu luyện giả chư thiên vạn giới, lại lần nữa ngẩng đầu nhìn trời.

Mấy ngày nay, liên tiếp có Huyền Thánh Nhân Tiền Hiển Thánh, dường như đang báo trước một thời đại đại tu luyện cuồng triều sắp sửa mở ra!

Lát sau, Thiên Niên Đệ Lục Thánh, đăng tràng!

Trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới, xuất hiện một đạo thân ảnh mặc bạch y, tóc dài chạm lưng.

Thân ảnh này, đẹp đến cực điểm, mọi người cho dù dùng toàn bộ từ ngữ liên quan đến 'tuấn mỹ' trong đầu lên người ngài ấy, lại vẫn cảm thấy vốn từ nghèo nàn...

Là Bạch tiền bối, ngài ấy đã độ xong đợt thiên kiếp cuối cùng trước thời hạn!

Tống Thư Hàng nghi ngờ có phải thiên kiếp đáng thương bị Bạch tiền bối cày nát bét đến mức chịu không nổi, nên đã đình công bỏ gánh, kết thúc công việc sớm để Bạch tiền bối Nhân Tiền Hiển Thánh hay không.

Lần này Bạch tiền bối độ kiếp, chẳng biết là ngài ấy đang độ thiên kiếp hay là thiên kiếp đang độ 'Bạch kiếp' nữa.

Nói thật lòng...

Tống Thư Hàng cảm thấy kẻ thực sự nên được 'Nhân Tiền Hiển Thánh' phải là vị tiên sinh Thiên Kiếp đã vất vả lắm mới độ xong 'Bạch kiếp' kia kìa.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang thầm cà khịa, màn hình [Nhân Tiền Hiển Thánh] chuyển động, hiện ra hình ảnh chính diện của Bạch tiền bối. "Vọng Thiên, không ổn rồi." Tống Thư Hàng đột nhiên thất thanh kêu lên.

Trong trạng thái Nhân Tiền Hiển Thánh, Bạch tiền bối có lẽ vì vừa độ xong kiếp nên không hề cố ý thu liễm mị lực đặc thù của mình...

Cứ thế, mị lực không thể hình dung của Bạch Tôn Giả nương theo màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' lập tức khắc sâu vào mắt của tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Khoảnh khắc này, tại chư thiên vạn giới, dù là hệ Tu chân, hệ Cổ vu, hệ Thần đạo, hệ Pháp thuật viễn cổ hay hệ Ma pháp cận cổ, tóm lại chỉ cần là tu luyện giả, chỉ cần ngẩng đầu nhìn lên hư không đều có thể nhìn thấy Bạch Tôn Giả đẹp tuyệt trần đang đứng tĩnh lặng.

Giây phút này, các tu luyện giả chư thiên vạn giới cảm thấy thế giới trước mắt mình dường như đều ngưng đọng.

Thời gian ngừng trôi, thậm chí ngay cả màu sắc của thế giới cũng đang phai nhạt đi...

Mà thứ duy nhất không thay đổi, chỉ có vị Trích Tiên áo trắng trong màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.

Y hệt như lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy hình ảnh Bạch Tôn Giả mị lực toàn khai vậy.

Cả thế giới đều biến thành tĩnh lặng, chỉ có mái tóc dài của Bạch Tôn Giả tung bay theo gió; cả thế giới đều phai màu thành trắng đen, chỉ có họa phong của Bạch Tôn Giả là thất sắc rực rỡ.

Khoảnh khắc này, Bạch Tôn Giả thực sự trở thành trung tâm của thế giới.

Trước đây, mỗi khi có tân Huyền Thánh 'Nhân Tiền Hiển Thánh', thường sẽ kéo theo sự bàn tán sôi nổi của tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Ngàn năm trước, mọi người sẽ dùng phương thức 'Thiên lý truyền âm', hoặc các sư huynh đệ, bạn bè tụ tập lại một chỗ, suy đoán thân phận, lai lịch của tân Huyền Thánh.

Còn thời cận đại, theo sự phát triển của khoa học kỹ thuật, các tu sĩ cũng sử dụng đủ loại phần mềm chat mạng và điện thoại để trao đổi.

Nhưng vào khoảnh khắc Bạch Tôn Giả hiển thánh này, tu luyện giả chư thiên vạn giới lại im phăng phắc, không một ai lên tiếng, cũng không một ai ghé tai thì thầm.

Tất cả mọi người đều chìm đắm trong mị lực của Bạch tiền bối, không thể kiềm chế.

Thậm chí có người còn quên cả thở, cứ nín thở nhìn chằm chằm vào màn hình hiển thánh.

Tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới gần như toàn bộ đều yên lặng, cứ như bị hóa đá vậy.

Chuyện Bạch Hạc Chân Quân lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra...

Chỉ trong một thoáng này, tình địch của nó cứ thế tăng lên theo đơn vị "vạn", điên cuồng nhảy số.

Hơn nữa số liệu này theo thời gian 'Nhân Tiền Hiển Thánh' vẫn đang như quả cầu tuyết lăn, không ngừng tăng vọt.

Hiện giờ, cũng chỉ có một số tu luyện giả đã sớm quen biết Bạch Tôn Giả, có chút sức miễn dịch với mị lực của ngài ấy mới có thể giao lưu vài câu vào lúc này.

Trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên lên tiếng: "Tân Huyền Thánh hiện thân rồi, quả nhiên là Bạch tiền bối.

Nói thật lòng... ta chờ mong ngày này đã lâu lắm rồi, ta đã sớm muốn xem thử khi Bạch tiền bối 'Nhân Tiền Hiển Thánh', tu luyện giả chư thiên vạn giới cảm nhận được mị lực của ngài ấy sẽ tạo ra khung cảnh thế nào.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, hiệu quả còn kinh người hơn cả ta tưởng tượng!

Ta vừa nãy đang đi dạo ở một khu chợ tu chân, khu chợ vốn ồn ào náo nhiệt chỉ trong nháy mắt đã trở nên cực kỳ yên tĩnh, ngay cả tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy!" Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Trời Góc Biển: "[Biểu cảm lệ rơi đầy mặt], tâm trạng của bản quân bây giờ phức tạp quá, nội tâm mâu thuẫn lắm.

Ta một mặt mong chờ mị lực của Bạch tiền bối để người trong chư thiên vạn giới đều được kiến thức, để tất cả mọi người cảm nhận được vẻ đẹp của Bạch tiền bối.

Nhưng vừa nghĩ đến việc tình địch của ta sẽ rải khắp chư thiên vạn giới, ta lại thấy đau tim quá, chỉ muốn giấu Bạch tiền bối đi, không cho bất kỳ ai biết." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Bạch tiền bối, em yêu ngài!

Bạch tiền bối, em muốn sinh con cho ngài!" Lưu Huỳnh Tiên Tử: "Bạch tiền bối, tối nay ở lại nhé!" Lệ Chi Tiên Tử: "Tính cả ta nữa, buổi tối hẹn Bạch tiền bối nhớ thêm ta vào!" Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Chúng ta lập một tổ thảo luận đi, buổi tối thương lượng cùng nhau đi hẹn Bạch tiền bối!" Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Lúc này, Cuồng Đao Tứ Lãng đột nhiên u sầu nói: "Haizz, nếu Bạch tiền bối là tiên tử thì tốt biết mấy?" Lời của Cuồng Đao Tam Lãng vừa thốt ra, cả 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' trong nháy mắt yên tĩnh lại.

Một lúc sau.

Bắc Hà Tán Nhân: "Tam Lãng à, ngươi rốt cuộc vẫn nói ra câu không nên nói nhất này rồi." Bạch Tôn Giả chỉ đang độ kiếp thôi, độ xong nói không chừng sẽ quay lại xem lịch sử trò chuyện đấy, Tam Lãng đây là đang tìm đường chết mà!

Diệt Phượng Công Tử mỉm cười: "Nhưng mà...

Tam Lãng đã nói ra nỗi lòng của rất nhiều đạo hữu trong nhóm." Thậm chí, đây là nói ra nỗi lòng của rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Điền Thiên Đảo Chủ: "Diệt Phượng đạo hữu, nói bậy lời nói thật gì thế!" Điền Điềm Phó Đảo Chủ: "Diệt Phượng đạo hữu, lời nói thật đừng nói bậy!" Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Trời Góc Biển: "Hahaha, ở điểm này bản quân chiếm hời nhất rồi.

Bất kể giới tính của Bạch tiền bối là gì cũng không ngăn được ta yêu ngài ấy!" Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: "Đám các ngươi hết thuốc chữa rồi, theo ta thấy, Bạch đạo hữu biến thành tiên tử thì còn gì thú vị nữa?

Chính vì giới tính ngài ấy là nam nên mới có khoái cảm của cấm kỵ chi luyến chứ.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh các ngươi đi nghênh đón Bạch đạo hữu, ta lại thấy kích thích quá, chỉ muốn vẽ bản tử (doujinshi) cho các ngươi." Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, quản trị viên của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', là một vị tiên tử cùng thời với Hoàng Sơn Chân Quân.

Trong tình huống bình thường, cô ấy gần như không bao giờ ngoi lên, cô ấy luôn online nhưng lại rất ít phát ngôn.

Trước đây nhiều nhất cũng chỉ là chạy vào nông trại game của Tống Thư Hàng trộm rau mà thôi.

Sở thích của cô ấy là vẽ "bản tử".

Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Một lát sau, Hoàng Sơn Chân Quân lẳng lặng đổi danh thiếp trong nhóm của mình lại thành [Hoàng Sơn tâm mệt mỏi quá muốn về hưu].

Tạo Hóa Pháp Vương: "Lúc này, ta đột nhiên muốn hát vang một khúc để giãi bày nội tâm.

Tên bài hát ta nghĩ xong rồi, gọi là 'Tứ Quy Y'.

Quy y Phật!

Quy y Pháp!

Quy y Tăng!

Quy y Đại Bạch tiền bối của ta!

Ta hiện tại chỉ muốn hát lên một bài như thế!" Thôn Vân Tăng: "[Tin nhắn thoại] Nam mô a a a a a ~~ Sư huynh khẩu hạ lưu tình, tai, tai sắp hỏng rồi, sư phụ cứu con..." Các đạo hữu trong Cửu Châu

Nhất Hào Quần: "..." Kiếp này không bái nhập cùng một môn phái với Tạo Hóa Pháp Vương đúng là quá tốt rồi.

Thôn Vân đại sư lên đường bình an, kiếp sau đầu thai nhớ kỹ đừng đầu quân vào Đấu Chiến Phật Tông, cũng nguyện thiên đường không có Tạo Hóa Pháp Vương. *** Giờ này khắc này, hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' vẫn chậm rãi xoay quanh Bạch Tôn Giả.

Chưa từng có vị Huyền Thánh nào khi 'Nhân Tiền Hiển Thánh' lại được hưởng thời gian trực tiếp dài đến thế.

Nhưng tu luyện giả chư thiên vạn giới không một ai phản đối, tất cả đều vô cùng mãn nguyện.

Hình ảnh từ từ xoay chuyển các góc độ, hiện ra từng góc cạnh của Bạch tiền bối cho tu luyện giả chư thiên vạn giới chiêm ngưỡng.

Nếu 'Nhân Tiền Hiển Thánh' mà có nhiếp ảnh gia thì chắc chắn phải là cấp bậc đại sư.

Hình ảnh Bạch tiền bối mà nó thể hiện, ở bất kỳ góc độ nào, chỉ cần chụp màn hình lại đều có thể trở thành trân tàng!

Cuối cùng, sau khi hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh hiện ra đủ 365 góc độ của Bạch Tôn Giả thì ống kính mới ngừng xoay chuyển.

Tiếp theo chính là tiết mục 'Ngưng tụ Thánh Ấn' vạn chúng chú mục.

Vị Thiên niên đệ lục Thánh này sẽ ngưng tụ ra Thánh Ấn thế nào?

Thánh danh của ngài ấy là gì?

Tu luyện giả chư thiên vạn giới tràn đầy mong chờ.

Ngay khi mọi người đang mong chờ Bạch Tôn Giả ngưng tụ Thánh Ấn, thì Bạch Tôn Giả trong màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' đột nhiên... xì hơi.

Không sai, ngay dưới con mắt trừng trừng của mọi người, Bạch Tôn Giả có họa phong như phàm trần trích tiên phát ra tiếng "xì xì xì", xẹp lép xuống, cuối cùng co lại thành một tấm da mỏng manh, mềm oặt ngã xuống đất.

Chương 1304

WTF? [Biểu cảm người da đen đầy dấu hỏi] Thế này là thế nào?

Chuyện này là có ý gì?

Tại sao Bạch y Huyền Thánh xinh đẹp của chúng ta lại bị xì hơi?

Đùa gì thế!

Tu luyện giả chư thiên vạn giới trong nháy mắt tập thể phát điên.

Lại có người trong lòng bắt đầu bất an, bọn họ nghĩ đến một khả năng: Chẳng lẽ là do sức phá hoại của thiên kiếp quá lớn, gây ra trọng thương nghiêm trọng vô cùng cho tu sĩ áo trắng?

Sau đó, ngay khoảnh khắc Nhân Tiền Hiển Thánh, tu sĩ áo trắng cuối cùng không trụ nổi nữa, thân tử đạo tiêu, hóa thành da người?

Thế này có phải tàn nhẫn quá không?

Bi kịch như vậy mà bị đưa lên màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh', quá đáng lắm rồi! ...

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Khoảnh khắc hắn nhìn thấy Bạch Tôn Giả xì hơi, trong lòng đã có suy đoán.

Phân thân!

Bạch Tôn Giả vừa xuất hiện trong màn hình rất có khả năng chính là cái phân thân tiện lợi kia của Bạch tiền bối.

Chính là cái loại phân thân vừa có thể làm bài tập thay chủ nhân, vừa có thể chém gió trong nhóm chat, lại còn có thể đỡ thiên kiếp thay chủ nhân. ...

Cùng lúc đó, cách Tống Thư Hàng không xa, tân sinh 'Cật Qua Thánh Quân' nhìn lên hư không, hắn sờ cằm, rơi vào trầm tư. "Bạch?" Một lúc sau, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên thốt lên.

Hắn không hề quen biết Bạch Tôn Giả, Bạch Tôn Giả cũng chưa hề 'Ngưng tụ Thánh Ấn'.

Nhưng khoảnh khắc Cật Qua nhìn thấy đối phương, trong lòng đột nhiên rung động...

Tiếp đó, hắn tự nhiên biết được đạo hiệu của vị tu sĩ áo trắng này, đạo hiệu một chữ: 'Bạch'.

Kỳ lạ, tại sao ta lại biết đạo hiệu của hắn?

Cật Qua Thánh Quân nhíu mày, hắn cảm giác cơ thể mới của mình có thêm rất nhiều tính năng quái lạ.

Cơ thể mới sinh không chỉ giúp hắn duy trì một trạng thái 'Thánh nhân' rất bình tĩnh, mà còn vì cơ thể mới phần lớn được cấu thành từ 'Công đức chi quang' nên dường như hắn có thể tiếp thu được một số thông tin đặc thù.

Hình dung cảm giác này thế nào nhỉ...

Cứ như thể cơ thể cũ của hắn là loại điện thoại cục gạch đen trắng đời cũ, tuy có thể nhận được sóng di động, có chức năng nghe gọi, nhắn tin nhưng lại không có thuộc tính lên mạng.

Còn hiện tại, cơ thể hắn như thể biến thành điện thoại thông minh đời mới nhất.

Ngoài nghe gọi ra, hắn còn có thể thông qua việc lên mạng để tiếp nhận một số thông tin mà trước đây không nhận được.

Cật Qua Thánh Quân cảm giác cơ thể sau khi trọng sinh giúp hắn tiếp xúc được với một thế giới mạng thần bí.

Giống như vừa rồi, khi nhìn thấy 'Bạch Tôn Giả' đang Nhân Tiền Hiển Thánh, trong lòng hắn ẩn ẩn rung động, cơ thể mới sinh thông qua mạng lưới thần bí kia nhận được tình báo.

Vì thế, hắn mới vô thức niệm ra cái tên 'Bạch'.

Đây là năng lực thiên phú hắn có được sau khi bỏ đi cơ thể cũ sao?

Cật Qua Thánh Quân giữ vẻ bình tĩnh, trong lòng thì thầm suy tư, đợi lát nữa hắn phải nghiên cứu kỹ cơ thể mới của mình mới được.

Cơ thể mới sinh này còn rất nhiều điều huyền bí đáng để hắn nghiên cứu khai phá. ...

Một bên khác, xa tận khu vực Giang Nam, bên trong [Bích Thủy Các], tại một hội quán biểu diễn tướng thanh (kịch nói hài).

Bạch tiền bối Two ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không. "Ây da, cuối cùng cũng hiển thánh." Lúc này ngài đang ở trạng thái người thường không thể nhìn thấy, lơ lửng trên không trung của hội quán tướng thanh.

Kể từ khi có thể thông qua Thế giới Cốt lõi của Tống Thư Hàng để ném một cái hình chiếu vào hiện thế trong thời gian ngắn mỗi ngày, ngài liền điều khiển phân thân hình chiếu chạy lung tung khắp thế giới.

Có điều phạm vi hoạt động của ngài bị hạn chế, dù thông qua Thế giới Cốt lõi của Tống Thư Hàng thì phạm vi hình chiếu phân thân vẫn bị giới hạn ở Trái Đất. "Sau Hiển Thánh chính là Kiếp Tiên.

Sau Kiếp Tiên chính là Trường Sinh Chi Đạo...

Có phải là hậu thủ do [Ngươi] năm đó để lại hay không, đến lúc đó nhìn xem Trường Sinh Chi Đạo của vị 'Bạch' này là ta có thể hiểu được." Bạch tiền bối Two lẩm bẩm.

Ngài không đi tiếp xúc với Bạch Tôn Giả, thậm chí luôn có ý thức tránh né đối phương.

Mỗi lần Bạch Tôn Giả và Tống Thư Hàng ở cùng nhau, ngài sẽ cố gắng không đi tìm Tống Thư Hàng.

Mục đích là để không quấy nhiễu đối phương, tránh gây ra những ảnh hưởng không cần thiết.

Việc ngài cần làm là thông qua Tống Thư Hàng để nắm bắt sơ lược hiện trạng của vị 'Bạch tiền bối' này là được. "A a a, chán quá.

Tướng thanh cũng chán quá, chẳng cười nổi chút nào.

Thảo nào trình độ kể chuyện cười của Tống Thư Hàng thấp thế, hóa ra là do trình độ tấu hài của cả thế giới này hiện nay đều không cao." Bạch tiền bối Two lại bắt đầu khổ não.

Ngài thích nghe chuyện cười!

Ngài thích nghe những chuyện cười thú vị!

Nhưng Bạch tiền bối Two phát hiện, muốn tìm được chuyện cười khiến ngài cười sảng khoái thật không dễ dàng.

Điểm cười của ngài hơi cao.

Đang suy tư thì đột nhiên Bạch tiền bối Two nhìn thấy quảng cáo phim điện ảnh "Mạt Pháp Chi Chiến" bên ngoài cửa sổ, cùng với trailer bộ phim mới "Cuộc Đời Phóng Túng Bất Kham Của Ta" của Cuồng Đao Tam Lãng bên cạnh.

Bạch tiền bối Two từng nghe sủng vật số 2 Chuột Hamster Tà Ma của mình nhắc đến bộ phim "Mạt Pháp Chi Chiến" này. "Có lẽ ta nên đi xem thử bộ phim này chăng?" Bạch tiền bối Two thầm nghĩ. ...

Ngoài Bạch tiền bối Two, tận sâu trong vũ trụ, trong một 'Tiểu thế giới bí cảnh' trên một hành tinh nọ.

Một con Thần Tượng khổng lồ ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không. "Ồ, lại có tân Huyền Thánh xuất thế rồi à." Thần Tượng lẩm bẩm.

Đây là một vị Trường Sinh Giả, đã bước ra con đường của riêng mình, đại năng có tư cách Thiên Mệnh.

Nếu trong tình huống Thiên Đạo có khiếm khuyết, ngài có tư cách đi cạnh tranh ngôi vị Thiên Đạo.

Nhưng không biết từ bao giờ, ngài lại mất đi hứng thú với chủ đề 'Cạnh tranh Thiên Đạo'.

Ví dụ như lần tranh đoạt Thiên Đạo trước, thời đại viễn cổ, sau khi vị Thiên Đạo 'tiền nhiệm của tiền nhiệm' tùy hứng không làm nữa, Nho Gia Thánh Nhân trấn áp đương thế, tung hoành thiên hạ vô địch muốn tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo.

Năm đó, có rất nhiều Trường Sinh Giả ra mặt tranh đấu với Nho Gia Thánh Nhân, thậm chí còn có vài vị Trường Sinh Giả bị Nho Gia Thánh Nhân chém giết, thân tử đạo tiêu.

Nhưng năm đó, Thần Tượng Trường Sinh Giả lại không đi đấu tranh với Nho Gia Thánh Nhân.

Rồi ngược dòng thời gian lên lần tranh đoạt Thiên Đạo đụng độ thứ 2 từ dưới lên, ngài cũng không xuống núi, kết quả là vị Thiên Đạo tùy hứng kia lên ngôi.

Lại ngược dòng lên nữa, lần tranh đoạt Thiên Đạo đụng độ thứ 3 từ dưới lên...

Lần đó, ngài đã xuất chiến.

Nhưng chính vì lần đó, ngài đã tuyệt vọng với ý định cạnh tranh Thiên Đạo.

Ngài nhớ mang máng, trong lần tranh đoạt Thiên Đạo đó, ngài đã trải qua một chuyện rất tuyệt vọng...

Ngài nếm mùi thất bại, loại thất bại rất thê thảm.

Đối tượng đánh bại ngài còn không phải là Trường Sinh Giả, mà là một vị Kiếp Tiên vừa tấn thăng không lâu.

Trận thua đó quá đả kích người, ngài thực sự không gượng dậy nổi.

Sau đó, ngài về quê nhà, bắt đầu cấu tạo thế giới bí cảnh của riêng mình, an tâm làm trạch nam, chơi trò 'Thượng đế chúa tể' trong thế giới bí cảnh do mình chế tạo. "Lần đó, rốt cuộc là ta bại dưới tay ai nhỉ?

Chỉ nhớ là một tên Kiếp Tiên nhỏ bé.

Nhưng mà... tại sao ta lại không nhớ nổi dung mạo của hắn?" Thần Tượng Trường Sinh Giả lẩm bẩm.

Thân là Trường Sinh Giả, ký ức của ngài không thể nào xảy ra vấn đề.

Trừ phi, ký ức bị xóa bỏ.

Mà có thể lặng lẽ xóa bỏ ký ức của Trường Sinh Giả... cũng chỉ có Thiên Đạo thôi nhỉ?

Vị Kiếp Tiên đã đánh bại ngài triệt để trong trận đại chiến đó đã trở thành Thiên Đạo rồi sao? "Thôi bỏ đi, không liên quan đến ta.

Ngôi vị Thiên Đạo không thuộc về loại người tầm thường như ta." Thần Tượng Trường Sinh Giả cười tự giễu, tiếp tục bắt đầu chơi 'Trò chơi kiến tạo' của mình.

Ngài muốn cấu tạo tiểu thế giới của mình thành một phương thiên địa, diễn dịch một tiểu thế giới huyền huyễn võ hiệp bên trong.

Cư dân bên trong đều là do ngài tinh tuyển, di dân từ chư thiên vạn giới vào.

Trong tiểu thế giới này, ngài chính là Chúa tể. ...

Tình huống tương tự với vị Thần Tượng Trường Sinh Giả này còn xảy ra với vài vị Trường Sinh Giả khác nhau.

Mấy vị Trường Sinh Giả này khi ngẩng đầu tùy ý nhìn màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' của Bạch Tôn Giả, trong đầu đều hiện lên một đoạn vãng sự.

Chương 1305

Tuy nhiên trong ký ức của họ tịnh không có ấn tượng gì về Bạch Tôn Giả.

Giống như Thần Tượng Trường Sinh Giả, ký ức của họ bị khuyết mất một phần.

Vì vậy, sau khi suy tư một lát, đại bộ phận các Trường Sinh Giả chỉ thầm khen một tiếng: Tân Huyền Thánh này đẹp thật đấy.

Khen xong, các vị Trường Sinh Giả này lại bắt đầu bận rộn.

Các Trường Sinh Giả của chư thiên vạn giới hiện tại đang rất bận!

Bởi vì, một đại thời đại sắp ập đến.

Thiên Đạo đương kim có khiếm khuyết, tất cả tu luyện giả từ cấp bậc Kiếp Tiên trở lên đều có cảm ứng này trong lòng.

Nói cách khác...

Cuộc chiến tranh bá Thiên Đạo của chư thiên vạn giới nhiệm kỳ tiếp theo sắp sửa mở màn.

Mà thời đại ngày nay không có sự tồn tại nào có thể hoành ép một đời như 'Nho Gia Thánh Nhân' hay 'Viễn Cổ Thiên Đình Thiên Đế'.

Như vậy, ngôi vị Thiên Đạo sẽ là cạnh tranh công bằng, ai cũng có cơ hội trở thành Thiên Đạo!

Đây là một thời đại tốt đẹp, một thời đại tràn đầy hy vọng. *** Giờ này khắc này.

Khi Bạch Tôn Giả trong màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' đột nhiên xì hơi, tu luyện giả chư thiên vạn giới đang xem trực tiếp đều phát điên.

Nếu 'Nhân Tiền Hiển Thánh' mà có đài truyền hình thì e rằng sẽ bị các tu luyện giả phẫn nộ đập nát.

Đáng tiếc là 'Nhân Tiền Hiển Thánh' là sự thể hiện của quy tắc Thiên Địa Đại Đạo.

Người ta có chỗ dựa cứng, tu luyện giả chư thiên vạn giới có điên tiết hơn nữa cũng chẳng làm gì được.

Cuối cùng... khi tu luyện giả chư thiên vạn giới suýt bị bức điên thì sự việc lại có chuyển biến.

Tại vị trí Bạch Tôn Giả đứng ban đầu, cách đó không xa xuất hiện một cái hộp thủy tinh trong suốt.

Cái hộp thủy tinh này không biết thế nào lại rơi cái "xoảng" xuống, khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới đều nhìn thấy nó.

Khi rơi xuống, hộp thủy tinh lăn lóc rồi mở ra, lộ ra một cánh tay trái bên trong.

Đó là một cánh tay nam giới, cơ bắp đều đặn, ngón tay thon dài.

Trong bàn tay của cánh tay này còn nắm một tờ giấy trắng.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới lập tức bàn tán xôn xao. "Chuyện gì thế?

Tại sao lại có một cánh tay?" "Sự việc có chuyển biến!

Trên cánh tay này rõ ràng có thể cảm ứng được sinh mệnh lực cực lớn, là cánh tay còn sống!" "Đây là cánh tay do vị Bạch y Huyền Thánh vừa rồi để lại sao?

Ngài ấy có phải định lợi dụng cánh tay này để trùng sinh không?

Nghe nói có một số công pháp sau khi tu luyện đến cảnh giới

Huyền Thánh có thể tích huyết trùng sinh?" "Chuẩn luôn, màn hình Nhân Tiền Hiển Thánh không dừng lại chứng tỏ vị Bạch y Huyền Thánh vừa rồi vẫn còn sống!

Tiếp theo chắc chắn ngài ấy sẽ trùng sinh, sau đó ngưng tụ Thánh Ấn trước mặt mọi người." "Nếu ngài ấy lợi dụng cánh tay để trùng sinh, vậy chẳng khác nào diễn thị một loại 'Trùng sinh chi pháp' cao minh ngay trước mặt chúng ta, đây là phúc lợi lớn đối với chúng ta!" "Đúng, phúc lợi lớn!

Phúc lợi trên mọi ý nghĩa." Những cuộc trao đổi tương tự truyền ra từ khắp chư thiên vạn giới. ...

Tống Thư Hàng cũng đang nhìn cái hộp thủy tinh và cánh tay kia, khóe miệng hắn bắt đầu giật liên hồi, giật như bị chuột rút, căn bản không dừng lại được.

Cánh tay này, không còn nghi ngờ gì nữa chính là cái hắn để lại cho Bạch tiền bối dùng để liên lạc.

Trong lòng hắn dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Lệ Chi Tiên Tử: "Cánh tay này..." Diệt Phượng Công Tử: "Không sai được!" Bắc Hà Tán Nhân: "Là của Tống Thư Hàng tiểu hữu nhỉ, trước đó cậu ấy cứ luôn không có tay trái, còn nói tay trái cho Bạch tiền bối mượn." "Sẽ bị người ta nhận ra mất, cánh tay này." Cuồng Đao Tứ Lãng nói: "Tống Thư Hàng tiểu hữu hiện tại chính là sự tồn tại đã ngưng tụ 'Thánh Ấn'.

Mọi người chỉ cần nhìn thấy cậu ta là có thể biết cậu ta là 'Bá Tống'.

Trong trạng thái 'Thiên hạ không ai không biết quân' này, dù chỉ nhìn thấy một cánh tay, mọi người chắc cũng sẽ rất nhanh minh ngộ ra thông tin đây là 'Tay trái của Bá Tống Huyền Thánh' nhỉ?" Bá Đao Tống Nhất: "Vọng Thiên... không thể nào chứ?" "Ta cảm giác rất có khả năng, ai thử tìm một đạo hữu không biết chân tướng, sau đó bảo người đó nhìn chằm chằm cánh tay này xem, nói không chừng thực sự có thể sinh ra cảm ứng!" Dược Sư dùng tin nhắn thoại nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Không cần thử nữa, bên cạnh ta có một con tiểu yêu, nó nhìn chằm chằm cánh tay một lúc, vừa nãy đột nhiên bừng tỉnh đại ngộ nói: [Đây chẳng phải là tay của Bá Tống Huyền Thánh sao].

Giống hệt Tam Lãng đạo hữu đoán." Bá Đao Tống Nhất: "Ta có phải sắp 'tèo' rồi không?" Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Trời Góc Biển: "Đúng thế, ngươi tèo rồi!

Hôm nay ngươi sẽ tèo!

Chỉ cần nghĩ đến tay trái của ngươi được cùng Bạch tiền bối độ thiên kiếp là ta đã ghen tị đến mức đắng cả lòng. @Bá Đao Tống Nhất, tối nay đừng hòng chạy, hẹn gặp ở sân vận động trường học!" "Đang nghỉ lễ trung thu, được nghỉ ba ngày.

Ai mà còn ở lại trường chứ." Tống Thư Hàng đáp. "Đm." Bạch Hạc Chân Quân nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "@Bá Đao Tống Nhất, ta cảm thấy chỉ cần Bạch tiền bối xử lý tốt, ngươi sẽ không tèo đâu." Đang nói chuyện thì màn hình Nhân Tiền Hiển Thánh lại xuất hiện biến hóa.

Bản thể của Bạch Tôn Giả xuất hiện trong màn hình.

Bạch y trên người ngài có chút rách nát, vẻ mặt mệt mỏi đi đến bên cạnh hộp thủy tinh, nhặt cái hộp lên.

Bạch tiền bối lại một lần nữa đi vào ống kính, ngay khi ngài hiện thân, cái Bạch tiền bối bị xì hơi trước đó liền biến mất không thấy tăm hơi.

Đây là phân thân bị hủy bỏ.

Tiếp đó, Bạch tiền bối đưa tay phất lên quần áo một cái, lưu quang chuyển vận trên bạch y, trong nháy mắt bạch y liền khôi phục như cũ.

Bộ bạch y này của Bạch tiền bối là một pháp bào có khả năng phòng ngự cường đại lại kèm theo năng lực tự phục hồi, hơn nữa còn có thể biến đổi thành các loại kiểu dáng tùy theo tâm ý của Bạch tiền bối.

Hồi Tống Thư Hàng đi đón Bạch tiền bối xuất quan đã đặc biệt hâm mộ bộ pháp bào này.

Hắn từng thầm hy vọng trong tương lai mình cũng có thể có được một bộ pháp bào tương tự.

Đáng tiếc, trời không chiều lòng người...

Pháp bào hiện tại của hắn là Hắc Thiết Thần Giáp, họa phong lệch lạc vô cùng.

Sau khi sửa sang lại quần áo, Bạch tiền bối đưa tay nhặt cánh tay của Tống Thư Hàng lên, trong lòng suy tư: 'Đã độ xong kiếp rồi, cũng sắp phải chuẩn bị ra ngoài ăn cơm thôi.

Nhưng mà trước đó ta bảo Thư Hàng tiểu hữu là tối mới độ xong kiếp, không biết cậu ấy đã chuẩn bị đồ ăn xong chưa?' Sau đó, dưới cái nhìn chăm chú của vạn chúng, ngài móc bút ra viết lên tờ giấy trắng trên tay trái của Tống Thư Hàng. [Ta độ xong kiếp rồi, chúng ta bao giờ thì...] Viết được một nửa thì cây bút này hết mực.

Bạch tiền bối vẩy vẩy bút, nửa ngày cũng không viết ra được chữ nào.

Chuyện này đối với Bạch tiền bối may mắn mà nói, quả thực có chút khó tin.

Suy nghĩ một chút, Bạch tiền bối đưa tay ném luôn cây bút đi.

Sau đó, ngài viết chữ lên lòng bàn tay của Tống Thư Hàng: [Ta độ xong kiếp rồi, Thư Hàng, chúng ta bao giờ thì mở tiệc?

Chuẩn bị đồ ăn ngon chưa?] Tống Thư Hàng: "..." Hắn cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy, đồng thời trong lòng cũng lạnh toát.

Cảnh tượng này thông qua Nhân Tiền Hiển Thánh đã bị tu luyện giả chư thiên vạn giới nhìn thấy.

Tuy vì góc độ nên mọi người không thấy Bạch tiền bối đang viết chữ gì... nhưng thế này dường như càng tệ hơn.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Trầm tịch chết lặng.

Một lát sau, Lệ Chi Tiên Tử lên tiếng hỏi: "@Bá Đao Tống Nhất, nói chứ, Bạch tiền bối vẫn chưa biết ngài ấy đang ở trong trạng thái 'Nhân Tiền Hiển Thánh' sao?" Bá Đao Tống Nhất: "[Biểu cảm lệ rơi đầy mặt] Ta cũng không biết nữa." Hơn nữa ngay trên sóng trực tiếp 'Nhân Tiền Hiển Thánh', Tống Thư Hàng cũng không dám trả lời Bạch tiền bối.

Như vậy sẽ làm lộ bí mật hắn có thể liên hệ với 'Không gian thiên kiếp'. "Nếu có rất nhiều người đã nhận ra cánh tay này là tay của Tống Thư Hàng tiểu hữu, vậy cậu ấy tiêu đời rồi." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Diệt Phượng Công Tử: "Chắc chắn có rất nhiều người nhìn ra rồi, chỉ cần có người nhìn ra, mạng hiện đại phát triển như vậy, đến chiều là cả thiên hạ đều biết cánh tay này là của Tống Thư Hàng tiểu hữu." "Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Người bị ghen tị làm mờ mắt thì chuyện gì cũng có thể làm ra được.

Ví dụ như con Bạch Hạc nào đó, nói không chừng sẽ hạ dược Thư Hàng tiểu hữu, sau đó làm mấy chuyện xấu xa không thể cho ai biết với tiểu hữu." Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Bạch Hạc Chân Quân đại nộ: "Tam Lãng ngươi đang tìm chết đấy à!" Cái đồ ngốc này, nói toẹt ra hết rồi thì nó còn lén lút hạ dược Thư Hàng tiểu hữu kiểu gì?

Heo đồng đội mà.

Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá Nam Giao Bá: "Nghĩa trang đáy biển, giảm giá 50%.

Mộ địa tinh xảo, phục vụ chu đáo.

Số lượng lớn có ưu đãi, mua ba tặng một." Tống Thư Hàng: "..." Nghĩa trang đáy biển chẳng phải là nghiệp vụ của Ngư Kiều Kiều sao?

Bao giờ Giao Bá Chân Quân cũng khai thông nghiệp vụ này thế, ngài ấy định tranh mối làm ăn với con gái à? ...

Mà lúc này, Bạch tiền bối đột nhiên tỉnh ngộ. "Khoan đã, ta đang Nhân Tiền Hiển Thánh?" Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Sau đó, trong sự chú mục của vạn chúng, ngài điềm nhiên nhét cánh tay trái của Tống Thư Hàng vào lại hộp thủy tinh, cất đi. "Vậy tiếp theo có phải là ngưng tụ Thánh Ấn không?" Bạch tiền bối nhìn lên hư không, cất tiếng gọi.

Dứt lời, trong hư không bắt đầu có một chuỗi phù văn ngưng tụ, rơi xuống bên cạnh ngài.

Đây là bước thứ hai của Nhân Tiền Hiển Thánh - Ngưng tụ Thánh

Ấn! ...

Cửu Châu Nhất Hào Quần. "Thánh hiệu của Bạch Tôn Giả chắc là đạo hiệu 'Bạch' của ngài ấy rồi nhỉ." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chương 1306

Tạo Hóa Pháp Vương: "Không sai được, Bạch tiền bối trước giờ chỉ dùng đạo hiệu một chữ này.

Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải đổi xưng hô rồi, không còn là Bạch Tôn Giả nữa mà là Bạch Thánh Quân, hoặc dứt khoát là Bạch Thánh." "Khụ, thực ra ngoài đạo hiệu 'Bạch' này, Bạch tiền bối còn có một xưng hô khác.

Chỉ là các ngươi đều bỏ qua mà thôi." Lúc này, Phá Dương Kích Quách Đại xuất hiện nói.

Lần này hắn hiện thân hiếm hoi không có cái đầu chó của hắn. "Bạch tiền bối còn xưng hô khác sao?

Sao ta không có ấn tượng gì nhỉ?" Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói, hắn chính là cái 'thông tấn xã' trong nhóm mà. "Đừng quên, chứng minh thư của Bạch tiền bối, tên trên đó là 'Tống Bạch' đấy." Phá Dương Kích Quách Đại nói: "Cho nên, các ngươi nói xem khi Thánh hiệu xuất hiện, liệu có xuất hiện cái lựa chọn kiểu 'Tống Bạch Thánh Quân' hay không?" "Đệt!" Bạch Hạc Chân Quân nổi giận: "Họ Tống, tối nay ngươi chết chắc rồi!

Hôm nay ta phải cho ngươi biết uy lực của Bạch Hạc Thần Trảo." Tống Thư Hàng phản kích: "Chuyện này liên quan quái gì đến tôi, chứng minh thư là Tuyết Lang tiền bối làm mà! @Tuyết Lang Động Chủ, cái nồi này tôi không gánh đâu nhé." Tuyết Lang Động Chủ: "Bởi vì tên một chữ 'Bạch' khó làm chứng minh thư.

Thêm nữa lần đó là Tống Thư Hàng tiểu hữu đi đón Bạch tiền bối xuất quan, nên ta tiện tay gắn họ Tống cho Bạch tiền bối luôn.

Cái này cũng không thể trách ta chứ?" "Nếu như, ta nói là nếu như...

Bạch tiền bối thực sự xuất hiện lựa chọn 'Tống Bạch Thánh Quân', vậy thì ta cảm thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu chắc sống không quá ba tập phim." Diệt Phượng Công Tử thản nhiên nói.

Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá Nam Giao Bá: "Cho nên, Thư Hàng tiểu hữu, nghĩa trang đáy biển, giảm giá 50%.

Mộ địa tinh xảo, phục vụ chu đáo.

Số lượng lớn có ưu đãi, mua ba tặng một.

Người quen ta còn giảm giá chồng giảm giá cho." Tống Thư Hàng: "..." Tống Bạch Chân Quân, Tống Bạch Huyền Thánh.

Với tính cách của Bạch tiền bối, chắc ngài ấy sẽ không chọn đạo hiệu kiểu này đâu nhỉ? ...

Trong màn hình Nhân Tiền Hiển Thánh.

Phù văn bên cạnh Bạch tiền bối cuối cùng cũng ngưng tụ thành hình.

Lần lượt là một phù văn thời đại viễn cổ và một chữ Hán.

May là không xuất hiện mấy chữ kiểu 'Tống Bạch', cả hai đều đơn độc một chữ 'Bạch'.

Bạch tiền bối tùy ý điểm lên chữ Hán, chọn lấy chữ này làm 'Thánh Ấn' của mình.

Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Ông ~~ Trong hư không, Thánh Ấn triệt để thành hình.

Đó là một phương Thánh Ấn cổ xưa mỹ quan, trên Thánh Ấn lại chia thành hai hàng.

Trên đó phân biệt dùng 'Văn tự thời đại viễn cổ' và chữ Hán viết Thánh hiệu của Bạch tiền bối. [Bạch Thánh] Tân Huyền Thánh 'Bạch Thánh', Thiên niên đệ lục Thánh.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới thầm tụng Thánh hiệu này trong lòng, và Thánh hiệu này sẽ khắc sâu vào não hải của tất cả tu luyện giả, khiến họ ghi nhớ thật kỹ.

Thánh hiệu xác định, Thánh Ấn ngưng tụ.

Một loại uy nghiêm của Huyền Thánh bao trùm cơ thể Bạch tiền bối.

Khác với phân thân, bản thể Bạch Tôn Giả có ý thức thu liễm mị lực đặc thù của mình. 'Bạch Thánh' lúc này vẫn tuấn mỹ vô song, nhưng không còn nhiếp nhân tâm phách như trước nữa.

Trong thế giới thiên kiếp, tóc dài của Bạch tiền bối không gió mà bay, mượn giai đoạn ngưng tụ Thánh Ấn, trạng thái của ngài đã khôi phục đến mức tốt nhất. [Đây mới là khí chất Huyền Thánh chân chính!] Không hẹn mà cùng, trong lòng tu luyện giả chư thiên vạn giới đều dâng lên ý niệm này.

Gần đây liên tiếp xuất hiện sáu vị Huyền Thánh.

Thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh tuy xuất trường bá khí, tùy thân mang theo Công Đức Nữ Đế uy nghiêm, nhưng lúc đó Bá Tống Huyền Thánh lại để đầu trọc, khí tràng tiên thiên bất túc.

Các vị Đệ nhị, Đệ tam, Đệ tứ Thánh phía sau thì thôi khỏi nói, quả thực là lịch sử đen tối của giới Huyền Thánh, lược bỏ không nhắc tới.

Thiên niên đệ ngũ thánh Đông Qua Huyền Thánh lại là một Huyền Thánh không đi đường thường, ngài am hiểu đạo phòng ngự.

Huyền Thánh theo lưu phái phòng ngự "mai rùa" đứng đó thì khí chất đã thua người ta một bậc rồi.

Nhớ lại thì, trong sáu đại Huyền Thánh hiển thánh năm nay, cũng chỉ có vị 'Bạch Thánh' này là họa phong mãn nhãn, đứng yên thôi cũng có thể hiện rõ phong thái Huyền Thánh.

Thánh Ấn ngưng tụ, giai đoạn 'Nhân Tiền Hiển Thánh' kết thúc.

Tiếp theo, tiến vào giai đoạn 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Đối với Bát phẩm Huyền Thánh mà nói, độ kiếp kết thúc vẫn chưa tính là thực sự kết thúc.

Bởi vì Huyền Thánh Giảng Pháp rất quan trọng, quá trình giảng pháp này chính là một quá trình thu thập công đức chi lực.

Nếu nội dung Huyền Thánh giảng pháp không đủ, công đức chi lực thu thập được không đủ để triệt tiêu Tâm Ma Kiếp, thì Huyền Thánh trước khi rời khỏi thế giới thiên kiếp còn phải trải qua một đợt Tâm Ma Kiếp nữa. ...

Bạch tiền bối tiến vào chế độ Huyền Thánh Giảng Pháp.

Vừa rồi, khi Bạch tiền bối hủy bỏ phân thân, 'bản thảo Huyền Thánh Giảng Pháp' mà phân thân viết trước đó liền rơi vào tay ngài. "Rất vui khi có cơ hội thế này để chia sẻ kinh nghiệm tu luyện với mọi người." Bạch tiền bối mỉm cười nói: "Bởi vì thứ ta biết rất nhiều, rất tạp.

Nghĩ tới nghĩ lui, chi bằng giảng cho mọi người nghe về thứ ta thấy hứng thú đi.

Ta thích...

Tốc độ!" Bạch tiền bối thích tốc độ, loại tốc độ nhanh đến cực hạn.

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần nghe thấy câu mở đầu này, trong lòng đã lờ mờ đoán được Bạch tiền bối muốn giảng cái gì rồi. "Thiên hạ võ công, duy khoái bất phá.

Câu này tuy có chút phiến diện nhưng tốc độ quả thực rất quan trọng.

Hơn nữa... tốc độ nhanh rất kích thích!

Tiếp theo, ta sẽ giảng cho mọi người vài loại thủ đoạn thường quy để nâng cao tốc độ.

Một là thông qua ngoại lực, bắt đầu từ trận pháp.

Hai là sử dụng 'độn pháp' cao minh, bắt đầu từ bản thân.

Ba là sử dụng thiên tài địa bảo chế tác pháp khí, bắt đầu từ ngoại vật.

Đây là vài thủ đoạn khá thường dùng.

Mà nếu mọi người cần luyện tay, thực nghiệm ba loại thủ đoạn trên thì ta có thể đề cử với mọi người một hoạt động sánh ngang với 'Giải đấu Phi kiếm': Giải đấu Máy cày tay." Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Sau đó, Bạch tiền bối ngay trước mặt chư thiên vạn giới bắt đầu giảng về sự kích thích và lợi ích của giải đấu Máy cày tay (thủ phù tha lạp cơ).

Vừa có thể giải trí, nếm trải sự kích thích, lại có thể trong lúc thi đấu đem những kinh nghiệm về luyện khí, trận pháp, độn thuật, cải tạo... toàn bộ dung nhập vào chiếc máy cày tay.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới mặt mày ngơ ngác.

Khoan đã, chúng ta có phải vào nhầm kênh trực tiếp không?

Đây là Huyền Thánh Giảng Pháp à?

Tại sao chúng ta lại đang nghe về 'Giải đấu Máy cày tay'?

Nếu không phải vị đang nghiêm túc giảng pháp này là Đệ lục thánh 'Bạch Thánh', thì rất nhiều tu luyện giả chư thiên vạn giới đã lật bàn rồi.

Nhưng rất nhanh, một số tu luyện giả tinh ý phát hiện, khi 'Bạch Thánh' giảng giải về Giải đấu Máy cày tay, trong đó đã lồng ghép rất nhiều kiến thức về 'trận pháp, độn thuật, luyện khí'.

Hơn nữa, cách giảng giải thông tục dễ hiểu.

Lại có 'Máy cày tay' làm đối chiếu, rất dễ lý giải.

Đây chẳng lẽ là một thủ đoạn 'giảng pháp' độc môn?

Khi bài giảng pháp của Bạch tiền bối từ từ triển khai, ngày càng có nhiều tu luyện giả nhận ra phúc lợi ẩn giấu trong bài giảng của 'Bạch Thánh'.

Nhìn qua thì 'Bạch Thánh' đang giảng về Giải đấu Máy cày tay, nhưng những điểm kiến thức về 'trận pháp, chế tác phù văn, luyện chế pháp khí' trong cả bài giảng lại rất phong phú.

Ngẫm lại cả bài giảng, quả là "hàng khô" (kiến thức thực chất) mười phần, thành ý tràn đầy.

Thêm vào đó là dùng phương thức giảng giải 'Giải đấu Máy cày tay' để dẫn dắt các điểm kiến thức này, khiến bài giảng nghe không hề khô khan nhàm chán.

Cảm giác này giống như những câu chuyện ngụ ngôn, khi nghe kể chuyện, người ta bất tri bất giác nắm được một số tri thức.

Không biết từ lúc nào, tu luyện giả chư thiên vạn giới đã nghe đến mức say mê.

Sau đó... giống như lúc Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp, khi bài giảng của 'Bạch Thánh' tiệm nhập giai cảnh, có đại đạo chi âm vang vọng, lại có đại đạo pháp tắc hóa thành tường vân, linh chi, hoa, lá linh thiêng hiện ra bên cạnh Bạch Thánh.

Cuối cùng, khi bài giảng của Bạch Thánh đi vào phần kết, từng loại đại đạo dị tượng luân phiên xuất hiện, tầng tầng lớp lớp.

Nào là Lý Ngư Dược Long Môn (Cá chép vượt vũ môn), Vạn Lý Tử Hà, Kỳ Lân Đạp Không, Linh Hồ Bái Nhật... tranh nhau xuất hiện, sợ chậm chân thì không còn cơ hội lên sóng.

Buổi giảng pháp của Bạch Thánh quả thực đã trở thành tuyển tập 'Đại đạo dị tượng'.

Hầu như các 'dị tượng giảng pháp' có trong ghi chép đều xuất hiện tại hiện trường giảng pháp của Bạch Thánh.

Mấy vị Huyền Thánh lão làng đều nhìn đến ngây người.

Bọn họ chưa từng thấy vị Huyền Thánh nào giảng pháp mà dị tượng lại nhiều đến mức độ này.

Bài giảng của 'Bạch Thánh' thực sự vi diệu thế sao?

Bọn họ cũng thừa nhận Bạch Thánh giảng rất hay, là bài giảng cực phẩm hiếm có trong các buổi Huyền Thánh Giảng Pháp.

Nhưng mà, thời gian trước, bài giảng "Đạo Tạng" kham xưng cấp bậc Kiếp Tiên của Thiên niên đệ nhất thánh 'Bá Tống Huyền Thánh' cũng đâu có nhiều dị tượng hiện ra thế này?

Chương 1307

Chẳng lẽ...

Đại đạo dị tượng cũng nhìn mặt?

Vì 'nhan trị' của Bá Tống Huyền Thánh không đủ nên số lượng đại đạo dị tượng không đạt tiêu chuẩn?

Khụ, thực ra nhan trị của Bá Tống Huyền Thánh cũng tàm tạm.

Không nói cái này nữa, nhiều dị tượng giảng pháp thế này, đến lúc Bạch Thánh kết thúc giảng pháp sẽ ngưng tụ ra công đức chi lực khủng bố đến mức nào?

Các vị Huyền Thánh lão làng thầm suy đoán trong lòng.

Đến lúc đó, vị Bạch Thánh này liệu có ngưng tụ trực tiếp ra công đức chi lực cụ hiện hóa luôn không? ...

Bạch Thánh Giảng Pháp chậm rãi đi vào vĩ thanh.

Tuy tu luyện giả chư thiên vạn giới còn muốn nghe thêm một lát nữa, nhưng Bạch Thánh cũng không thể thực sự giảng mấy ngày mấy đêm được.

Hơn nữa, Bạch Thánh giảng pháp đã thành ý tràn đầy, tu luyện giả chư thiên vạn giới thu hoạch cực lớn.

Lại cưỡng cầu Bạch Thánh tiếp tục giảng pháp thì có chút ngại ngùng. "Nhưng mà, luyến tiếc quá.

Ta rất muốn nhìn bộ dáng 'Bạch Thánh' tiếp tục giảng pháp.

Ta chỉ cần nhìn Bạch Thánh là có thể ăn được hai bát cơm trắng." "Ta nguyện dùng tiết tháo cả đời để đổi lấy Bạch Thánh giảng pháp vĩnh viễn không hết!" "Một đời quá ngắn, ta nguyện dùng tiết tháo chín kiếp để đổi Bạch Thánh giảng thêm một đoạn nữa!" "Ngồi thêm một lát đi, Bạch Thánh!

Không cần giảng pháp, cứ ngồi như thế để bọn ta ngắm thêm một lát thôi!" "Bạch Thánh, chúng ta hẹn hò đi!" "Đúng thế, không cầu tiếp tục giảng pháp, cho ta nhìn thêm một cái cũng tốt!" "Bạch Thánh Bạch Thánh, em muốn sinh con cho ngài!" "Bạch Thánh ngồi thêm một lát, lưu lại vài phút nữa đi!" Trong số tu luyện giả chư thiên vạn giới, có một bộ phận bắt đầu thốt ra tiếng lòng của mình.

Thân là Huyền Thánh tấn thăng chính bài, Bạch tiền bối cũng giống như Đông Qua Thánh Quân, có thể tiếp thu được một phần âm thanh phản hồi của 'tu luyện giả chư thiên vạn giới'.

Bạch tiền bối ngồi bình tĩnh, suy tư một lát, sau đó nghiêm túc trả lời: "Không được, ta phải đi ăn cơm rồi." Câu trả lời cường hãn như vậy khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới không tìm ra lý do để tiếp tục giữ người. "Không cam lòng, hận quá ~~ Bạch Thánh hiện đang ở thế giới thiên kiếp, nếu không bọn ta nhất định sẽ đưa những món ngon nhất thiên hạ vào.

Chỉ cần Bạch Thánh ngồi đó ăn cơm, bọn ta lẳng lặng nhìn ở bên cạnh cũng thấy thỏa mãn." Có tu sĩ kêu lên.

Lời của hắn gây ra một trận tán đồng của đồng bạn xung quanh.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "2333 (Cười lăn lộn), không xong rồi, cười chết mất.

Bên ta có rất nhiều đại yêu đang thương lượng xem có nên chuẩn bị đại tiệc gửi cho Bạch tiền bối không.

Hơn nữa, rất nhiều đại yêu đều hy vọng lẳng lặng canh giữ một bên, nhìn Bạch tiền bối ăn cơm." Tống Thư Hàng: "..." Hắn từng nghe nói hiện nay có rất nhiều streamer và khán giả rất kỳ quặc, có người trực tiếp cảnh ngủ, có người trực tiếp cảnh ăn cơm, có người trực tiếp cảnh làm bài tập, trực tiếp cảnh bị bệnh... mà khán giả xem lại rất đông.

Hắn vẫn luôn không thể lý giải, ngồi trước máy tính, điện thoại xem streamer ăn cơm và ngủ thì rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Không ngờ, giới tu chân cũng có người muốn xem trực tiếp cảnh ăn cơm. ...

Tiệc vui nào rồi cũng tàn, cho dù tu luyện giả chư thiên vạn giới luyến tiếc thế nào thì Bạch Thánh Giảng Pháp vẫn kết thúc.

Sau đó, Bạch Thánh tĩnh tọa, tiến vào giai đoạn cuối cùng của Huyền Thánh tấn cấp - Chư thiên vạn giới công đức gia thân!

Tu luyện giả chư thiên vạn giới sau khi nghe xong Huyền Thánh Giảng Pháp, sự thỏa mãn và kỳ vọng trong nội tâm bọn họ, loại 'ý chí' này sẽ hóa thành một cỗ sức mạnh tương tự tín ngưỡng chi lực, tụ về phía Bạch tiền bối.

Mà khi đạo năng lượng tương tự tín ngưỡng chi lực này rơi xuống bên cạnh Bạch tiền bối, lại sẽ trải qua đại đạo pháp tắc chuyển hóa, hóa thành công đức chi lực đầy trời, giáng xuống người Bạch tiền bối.

Huyền Thánh Giảng Pháp, giảng pháp cho tu luyện giả chư thiên vạn giới, hữu giáo vô loại, đây là công đức cực lớn, mênh mông.

Lúc trước khi Tống Thư Hàng giảng pháp kết thúc, vì bài "Đạo Tạng" hắn giảng thuộc tầng thứ Kiếp Tiên giảng pháp, vượt xa kỳ vọng của các tu luyện giả, thậm chí rất nhiều đại lão cấp Huyền Thánh cũng nghe đến thỏa mãn.

Cho nên, công đức chi lực Tống Thư Hàng nhận được lúc đó rất bàng bạc, công đức chi lực như mưa rào xối xả rơi xuống người hắn và Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công đức chi lực mà Bạch tiền bối nhận được cũng giống như mưa rào xối xả.

Hơn nữa, cơn mưa lớn này càng lúc càng lớn, cuối cùng trận mưa công đức này bắt đầu biến thành mưa đá công đức.

Trên người Bạch tiền bối, công đức chi lực tích tụ nhanh chóng.

Trước khi Hiển Thánh, trên người Bạch tiền bối vốn ít nhiều cũng có chút công đức chi lực, có điều ngài tịnh không chuyên môn tu luyện công đức, Công đức chi quang cũng chỉ vừa mới ngưng tụ thành hình.

Mà hiện tại, Công đức chi quang của Bạch tiền bối chỉ trong vài hơi thở ngắn ngủi đã hoàn thành biến chất.

Ngay sau đó, lại bắt đầu cụ hiện hóa.

Một cột công đức hình trụ hiện ra sau lưng Bạch tiền bối.

Đây hẳn là hình mẫu của một sự vật nào đó.

Lúc trước khi Tống Thư Hàng ngưng tụ Công Đức Xà Mỹ Nhân còn có một giai đoạn 'người que'.

Quả nhiên, theo công đức chi lực trong thiên địa không ngừng giáng xuống, cột công đức sau lưng Bạch tiền bối bắt đầu nảy sinh biến hóa tinh tế, thấp thoáng thấy cột tròn bắt đầu biến hóa thành một cái cây lớn.

Thân cây thẳng tắp, lại có cành lá vươn ra bốn phương tám hướng.

Mấy chục nhịp thở sau, trên cành cây trọc lốc bắt đầu ngưng tụ ra từng phiến lá cây màu vàng kim.

Một cái cây công đức cao gần mười mét hóa hình sau lưng Bạch tiền bối, sống động như thật.

Quả nhiên, Công đức chi quang mà Bạch tiền bối ngưng tụ trực tiếp nhảy qua vài giai đoạn, tiến thẳng vào tầng thứ cụ hiện hóa!

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bắc Hà Tán Nhân: "Ta biết ngay sẽ thế này mà, Công đức chi quang của Bạch tiền bối quả nhiên cụ hiện hóa." "Dù sao cũng là Bạch tiền bối, ta dám cá hai gói cay, cho dù Bạch tiền bối ngồi đó không động đậy, sau khi Huyền Thánh Giảng Pháp kết thúc, Công đức chi quang ngài ấy thu được cũng đủ để ngài ấy ngưng tụ ra công đức chi lực phong hậu." Lạc Trần Chân Quân nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "Nói chứ...

Cây công đức mà Bạch tiền bối ngưng tụ ra là cây gì?

Có nguyên mẫu không?

Ta tò mò điểm này hơn." "Nhìn loại cây cao gần mười mét này thì nguyên mẫu nhiều lắm.

Lá cây này trông cũng là lạ, có lẽ chỉ là tùy ý mọc ra theo tâm ý của Bạch tiền bối?" Thôn Vân Tăng nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Ây da, Thôn Vân đại sư ngài còn sống à?

Ngài chưa chết trong tiếng hát của Tạo Hóa đạo hữu sao?" "Từ khi ta quả quyết chọc thủng màng nhĩ của mình xong thì cảm thấy đỡ hơn nhiều.

Trừ việc não còn hơi chấn động thì lên mạng chat chit đã không thành vấn đề.

Đợi qua vài ngày ta đi làm phẫu thuật phục hồi màng nhĩ." Thôn Vân Tăng bình thản nói.

Tống Thư Hàng: "Ta nhìn lá cây này, hình như hơi giống... lá cây dương mai (thanh mai)." "Tống Thư Hàng tiểu hữu nói vậy, hình như đúng là có hơi giống thật." Bắc Hà Tán Nhân xác định. "Dương mai?

Loại cây này có điềm báo cát tường gì sao?" Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Có lẽ là vì Bạch tiền bối thích ăn dương mai chăng?" Đang nói chuyện, trên cây công đức sau lưng Bạch tiền bối đã kết ra từng quả nhỏ tròn vo. "Đúng là dương mai rồi!" Bạch Hạc Chân Quân nói.

Không sai được nữa, tuy là do công đức chi lực ngưng tụ thành, những quả này đều có màu vàng kim rực rỡ.

Nhưng hình dáng này đích thị là dương mai.

Dương mai vàng ròng công đức, dáng vẻ thật sang chảnh.

Mà lúc này, trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới, Bạch tiền bối quay đầu lại, nhìn cây công đức sau lưng mình, trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Sau đó, Bạch tiền bối xoay người, kiễng chân, hái một quả trên cây công đức của mình xuống.

Quả dương mai vàng óng ánh kia vậy mà thật sự bị hái xuống.

Quả nằm trong lòng bàn tay Bạch tiền bối, dáng vẻ mọng nước, nhìn rất vui mắt.

Bạch tiền bối nhìn quả dương mai này, trầm tư khoảng một giây.

Sau đó, ngài quả đoán nhét quả dương mai vàng ròng này vào miệng.

Một lát sau, trên mặt Bạch tiền bối lộ ra vẻ hài lòng: "Phụt ~" Mùi vị của quả công đức này hiển nhiên rất hợp khẩu vị Bạch tiền bối.

Quả do Công đức chi quang của chính mình kết ra vậy mà còn có thể hái xuống ăn?

Lần này, giới tu chân lại sắp có thêm một đề tài nghiên cứu.

Kế tiếp chuyện Bá Tống Huyền Thánh hiển thánh lần trước với đề tài "Bàn về việc hoa sen sinh ra khi có đại đạo dị tượng có ăn được không", thì một chủ đề mới "Bàn về việc quả do Công đức chi quang của bản thân kết ra có ăn được không" cũng phải được đưa lên bàn nghiên cứu. ...

Bên kia, Bạch tiền bối vẫy tay một cái, lấy ra một cái hộp nhỏ, mở nắp.

Một con yêu quái cây liễu được thả ra, rơi vào thế giới thiên kiếp, cũng xuất hiện trong tầm mắt của tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Đệt, Bạch Thánh lúc độ thiên kiếp bát phẩm còn mang theo yêu sủng của mình sao?

Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ sau khi được thả ra, đầu tiên là mờ mịt nhìn quanh bốn phía.

Khi nó nhìn thấy cây dương mai vàng rực rỡ kia, trong lòng nó đã hiểu ra.

Thân là một bé yêu sủng 'tự động nhặt đồ', Khinh Vũ rất hiểu chức trách của mình.

Liễu Yêu vươn cành cây ra, cành của nó còn linh hoạt hơn tay người, hái nhanh thoăn thoắt những quả trên cây vàng, đưa cho chủ nhân.

Động tác của nó cứ như dây chuyền sản xuất, tốc độ cực nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, dương mai vàng trên cây công đức đã bị hái một nửa.

Quả được bỏ vào một cái thùng gỗ, đưa đến bên cạnh Bạch tiền

bối.

Thân là yêu sủng 'tự động nhặt đồ' hợp lệ, trên người Khinh Vũ mang theo vài cái túi Càn Khôn, bên trong chứa đủ loại đạo cụ.

Bình, thùng, vại, hộp... các loại dụng cụ dùng để đựng bảo bối thì càng nhiều.

Chương 1308

Nhặt đồ, nó đã là chuyên nghiệp rồi.

Bạch tiền bối chọn một quả dương mai từ trong thùng gỗ, nhét vào miệng, sau đó mắt ngài híp lại.

Vị rất chuẩn. ...

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Tống Thư Hàng: "Quả này thế mà ăn được thật!" "E rằng cũng giống như Công Đức Xà Mỹ Nhân của Thư Hàng tiểu hữu, cây công đức này của Bạch tiền bối cũng là giống biến dị." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "Ta đột nhiên nhớ tới dị năng 'Thiệt Trán Liên Hoa' (Lưỡi nở hoa sen) của Tống Thư Hàng, có thể ăn hoa sen năng lượng.

Tống Thư Hàng, ngươi làm Bạch tiền bối lệch lạc theo rồi." Cái nồi này cũng có thể vứt lên đầu ta sao?

Họa từ trên trời rơi xuống à?

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói: "Cái này không thể trách ta chứ?

Ngoài ra...

đã quả dương mai vàng ròng này thật sự ăn được, nói không chừng tu luyện giả chư thiên vạn giới có thể nhìn thấy một cảnh tượng rất thú vị." Bạch Hạc Chân Quân: "Cảnh tượng gì?" Tống Thư Hàng: "Cảnh tượng 'Đột đột đột đột đột đột'." Bạch Hạc Chân Quân: "Nói tiếng người đi, đồ khốn.

Hôm nay ta nhìn ngươi rất ngứa mắt, ngọn lửa ghen tị của ta đang hừng hực thiêu đốt, ngươi biết không hả?" Tống Thư Hàng: "...

Ngươi xem tiếp là biết ngay thôi." "Ta cứ cảm thấy ngươi đang khoe khoang với ta?

Bá Tống, tối nay chúng ta gặp nhau ở Văn Châu, ta muốn cho ngươi nếm thử sự lợi hại của Bạch Hạc Thần Cước!" Bạch Hạc Chân Quân giận dữ nói. "Ơ?

Đợt trước chẳng phải vẫn là Bạch Hạc Thần Trảo sao, sao lại biến thành Bạch Hạc Thần Cước rồi?" Cuồng Đao Tứ Lãng tò mò hỏi. "Ta là hạc, là hạc!

Là loài chim, chân của ta chính là trảo (móng vuốt), ngươi có ý kiến gì không?" Bạch Hạc Chân Quân gắt.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Xin lỗi, ta không có ý kiến nữa.

Thực ra ta vốn chỉ định hỏi xem Bạch Hạc Thần Trảo và Bạch Hạc Thần Cước có phải cùng một bộ tuyệt kỹ hay không thôi." Tam Lãng cảm giác Bạch Hạc Chân Quân hôm nay cứ hay gắt gỏng với hắn?

Hôm nay hắn đắc tội Bạch Hạc Chân Quân à?

Tống Thư Hàng: "Đến rồi." Bạch Hạc Chân Quân: "Hả?" Lúc này, trong màn hình trực tiếp, Bạch tiền bối không biết từ lúc nào đã nhét bảy tám quả dương mai vào miệng.

Tốc độ của ngài quá nhanh, khán giả đều không nhìn rõ động tác.

Chỉ có thể thấy ống kính lóe lên, hai má Bạch tiền bối đã phồng lên.

Khoảnh khắc tiếp theo. "Đột đột đột đột đột." Hạt quả giống như đạn được Bạch tiền bối phun ra, toàn bộ rơi vào một cái thùng khác bên cạnh.

Cái thùng này cũng là do Liễu Thụ Yêu Khinh Vũ chuẩn bị sẵn từ đầu.

Hạt quả dương mai công đức cũng vàng óng ánh, toàn bộ do công đức chi lực ngưng tụ mà thành.

Trong mắt Thụ Yêu Khinh Vũ, thứ này chắc cũng là bảo bối, không thể để chủ nhân tùy ý lãng phí.

Cứ thu thập trước đã, biết đâu lại có diệu dụng?

Sau đó, ống kính lại chuyển cảnh.

Hai má Bạch tiền bối lại phồng lên. "Đột đột đột đột đột ~~" Hạt quả lại một lần nữa rơi chuẩn xác vào cái thùng khác.

Đối với tu luyện giả chư thiên vạn giới mà nói, đây chính là 'nhà đài' phát phúc lợi.

Cho dù cứ ngồi tĩnh lặng như vậy, nhìn Bạch Thánh ăn dương mai đến thiên hoang địa lão cũng không thành vấn đề.

Nhưng rất tiếc, Bạch tiền bối không có ý định tiếp tục phát phúc lợi.

Sau khi ăn hai đợt, ngài đột nhiên vung tay lên, thu mấy thùng dương mai lại. "Quả nhiên, trái cây vẫn nên ăn tráng miệng sau bữa ăn, giờ đi ăn cơm trước đã." Bạch tiền bối khẽ nói.

Phía sau, Thụ Yêu Khinh Vũ cũng dừng động tác hái quả.

Số lượng dương mai trên cây công đức không những không giảm đi mà còn có xu thế không ngừng tăng lên.

Đó là vì trong lúc Bạch tiền bối 'Đột đột đột ~', chư thiên vạn giới lại có một đợt Công đức chi quang khủng bố ngưng tụ giáng xuống.

Đợt Công đức chi quang này không chỉ kéo dài cây công đức thêm bốn năm mét, đạt độ cao hai mươi mét, mà còn khiến trên cây mọc đầy quả hơn.

Khinh Vũ đã hái mấy thùng dương mai, nhưng hái còn không nhanh bằng nó mọc. "Kết thúc rồi, ta phải đi đây!" Bạch tiền bối hét lên với thế giới thiên kiếp.

Tuy nhiên, Công đức chi quang trên đầu vẫn liều mạng rơi xuống, Công đức chi quang vẫn chưa kết thúc. "Nhiều Công đức chi quang thế này vô dụng quá, không cần nữa, ta đi trước đây." Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Đáp lại ngài là Công đức chi quang càng nhiều, càng mãnh liệt hơn.

Chắc là tu luyện giả chư thiên vạn giới đang dồn sức cày công đức chi lực cho ngài?

Cây công đức sau lưng ngài càng lúc càng lớn, dương mai vàng trên đó cũng càng lúc càng nhiều, cứ đà này, cây công đức sắp xung kích độ cao trăm mét rồi.

Bạch tiền bối: "..." Một lát sau.

Bạch tiền bối đột nhiên khẽ vỗ tay: "Đúng rồi, thử xem có thể chia chút cho người khác không." Nói xong, Bạch tiền bối mở cái hộp thủy tinh kia ra, lộ ra một cánh tay trái.

Cánh tay trái này, tu luyện giả chư thiên vạn giới đều quen mắt... bởi vì thứ này tự kèm theo 'giới thiệu cá nhân'.

Chỉ cần nhìn chằm chằm nó một lúc, trong lòng tu luyện giả sẽ tự nhiên nảy sinh minh ngộ.

Đây là cánh tay của Thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh.

Chỉ là không biết tại sao lại xuất hiện trong tay Bạch Thánh?

Bạch Tôn Giả vươn tay, ném cánh tay trái của Tống Thư Hàng lên cây công đức.

Cánh tay trái đáng thương cứ thế bị treo lủng lẳng trên cành cây.

Công đức chi lực bàng bạc rơi xuống, trong đó... có một phần rơi vào tay trái Tống Thư Hàng và dung nhập vào trong đó.

Giống như Bạch tiền bối dự đoán, chỉ cần bản thân ngài đồng ý, công đức chi lực từ trên trời giáng xuống có thể đi vào cánh tay Tống Thư Hàng, trở thành một phần công đức của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối thực nghiệm thành công, hài lòng gật đầu. ...

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bắc Hà Tán Nhân: "Đời người không như ý, chỉ bằng tự treo cành đông nam." Cuồng Đao Tứ Lãng: "Kinh hoàng!

Tay trái của Thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh tại sao lại bị treo lên cành cây!" "Công lực của Tam Lãng đạo hữu không được rồi, nhìn ta đây." Điền Thiên Đảo Chủ nói: "Chấn kinh!

Trên cây khổng lồ màu vàng lại treo một cánh tay trái cấp bậc Huyền Thánh!

Cánh tay trái này rốt cuộc là vì sao bị treo lên cây?

Chủ nhân của nó là ai?

Lại vì nguyên nhân gì mà bị treo?

Mời đón nghe [Kênh Thám hiểm Cửu Châu Nhất Hào] 5 giờ chiều nay, sẽ giải mã bí mật kinh thiên cho bạn!" Điền Điềm Phó Đảo Chủ: "Chấn kinh!

Tay trái của Thiên hạ đệ nhất thánh Bá Tống lại bị treo vô tình trên cây khổng lồ, hung thủ đối xử tàn nhẫn với tay trái của Bá Tống Huyền Thánh rốt cuộc là ai?

Mời đón nghe [Kênh Trinh thám Cửu Châu Nhất Hào] 6 giờ chiều nay, phân tích cho bạn về vụ án 'Tay trái trên cành cây'." Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Ta phối nhạc nền cho các ngươi nhé, một bài hát vừa tìm được, thú vị lắm.

Lời bài hát là [Hồ lai tả thủ ~ Hô, hô hô hô ~~ Hồ lai tả thủ, hô, hô hô hô] (Tay trái vớ vẩn), rất hợp hoàn cảnh." Tống Thư Hàng: "..." Thôi được rồi, các tiền bối chơi vui là được.

Đau lòng quá.

Có một ngày, nếu hắn leo lên làm quản trị viên của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nhất định phải cho mấy bệnh nhân 'Tam Lãng' nặng này nếm thử mùi vị của phòng tối (ban nick/cấm ngôn).

Khoan đã... nói đến bệnh Tam Lãng, trạng thái của chính hắn cũng không đúng lắm.

Trong mắt các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, hắn có khi nào cũng là một bệnh nhân nặng không?

Tâm mệt mỏi quá.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tống Thư Hàng cảm thấy tay trái của mình đang nóng lên.

Đó là do tay trái tích lũy lượng lớn Công đức chi quang.

Đợi tay trái của mình quay về, bộ phận công đức chi lực này chắc có thể dung nhập vào Công Đức Xà Mỹ Nhân chứ nhỉ? ...

Trong thế giới thiên kiếp.

Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn cây công đức càng ngày càng lớn sau lưng mình, mưa công đức trên bầu trời vẫn không có ý định dừng lại. "Đúng rồi, ta suýt quên mất hắn." Bạch tiền bối đột nhiên lại nhớ ra một chuyện.

Nói rồi, ngài lại lấy ra một cái rương lớn, loại hình quan tài.

Cái rương lớn được mở ra, lộ ra một tu sĩ mặt mày trắng bệch bên trong.

Thiên niên đệ tam thánh Thường Viễn Tử Huyền Thánh!

Một trong Đạo Môn Tam Túng.

Khoảnh khắc này, tu luyện giả chư thiên vạn giới đều sôi trào. "Tại sao Thường Viễn Tử Huyền Thánh vẫn còn ở thế giới thiên kiếp?" "Bá Tống Huyền Thánh độ kiếp cùng ngài ấy đã về hiện thế rồi mà!" "Nghe nói Thiên Nhai Tử Huyền Thánh và Thất Sinh Phù Huyền Thánh cũng đều về rồi.

Chương 1309

Tại sao Thường Viễn Tử Huyền Thánh chưa về?

Hơn nữa trạng thái của ngài ấy dường như hơi không ổn." "Mặt mày trắng bệch, dường như đang chìm sâu vào tâm ma!" Một số Huyền Thánh lão làng thì hiểu rõ nguyên nhân.

Thường Viễn Tử không coi trọng 'Huyền Thánh Giảng Pháp', trong lúc Huyền Thánh Giảng Pháp lại lợi dụng cơ hội này để tỏ tình với 'Biệt Tuyết Tiên Cơ'.

Nếu bản thân Thường Viễn Tử sở hữu công đức chi lực bàng bạc như Bá Tống Huyền Thánh hồi đó thì thôi đi.

Nhưng bản thân Thường Viễn Tử tịnh không có bao nhiêu công đức chi lực, sau khi tỏ tình 'tác tử' (tìm chết) xong, không có công đức chi lực thì không triệt tiêu được Tâm Ma Kiếp.

Xem ra, từ sau hôm Nhân Tiền Hiển Thánh đó, Thường Viễn Tử vẫn luôn ở trong trạng thái tâm ma, không thể thoát ra. "Biệt Tuyết ~~ Biệt Tuyết ~~ Đừng bỏ rơi ta." Thường Viễn Tử lẩm bẩm.

Giọng rất nhỏ, ngoài Bạch Tôn Giả ở bên cạnh ngài ra thì không ai nghe thấy.

Bạch tiền bối sờ cằm.

Tên này là người hâm mộ Biệt Tuyết Tiên Cơ? "Vậy nể mặt Biệt Tuyết đạo hữu, giúp ngươi một tay vậy." Bạch Tôn Giả nói xong, vươn tay ném Thường Viễn Tử lên cây, treo cùng một chỗ với cánh tay trái của Tống Thư Hàng.

Trong hư không, công đức chi lực bàng bạc rủ xuống, có phần rơi vào tay trái Tống Thư Hàng, cũng có một phần rơi vào trong cơ thể

Thường Viễn Tử.

Thường Viễn Tử hiện tại đã chìm sâu trong Tâm Ma Kiếp, hy vọng chút Công đức chi quang này có thể giúp hắn một chút. "Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn phao ảnh, như lộ diệc như điện, ứng tác như thị quan." (Tất cả pháp hữu vi, như mộng ảo bọt nước, như sương cũng như chớp, nên quán sát như vậy) "Giả, tất cả đều là giả.

Tất cả đều là hư vô." "Hư không hư không, hư không hư không, phàm sự đều là hư không." Trong miệng Thường Viễn Tử bắt đầu lải nhải.

Bạch tiền bối nhìn hắn một cái.

Tên này đang niệm lời thoại gì thế?

Hết cứu rồi.

Cho dù có thể độ qua lần Tâm Ma Kiếp này, e rằng tam quan cũng sẽ bị đập đi xây lại.

Lần này, giọng của Thường Viễn Tử khá lớn, tu luyện giả chư thiên vạn giới đều có thể nghe thấy tiếng của hắn. "Tú ân ái, chết nhanh thật!" ...

Bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bắc Phương Đại Đế xem hết quá trình Bạch Tôn Giả giảng pháp từ đầu đến cuối. "Khí vận của vị Bạch Thánh này, quá cổ quái rồi nhỉ?" Đại Đế lẩm bẩm tự nói.

Trong giới tu luyện cũng không thiếu những kẻ có khí vận siêu mạnh, sáo lộ khí vận thường thấy có kiểu 'rơi xuống vực lượm được thần công'; lại có kiểu đi đường tự nhiên thức tỉnh thể chất tu luyện mạc danh kỳ diệu, bị đại năng siêu cấp đi ngang qua mang về làm đệ tử; thậm chí có kiểu mỗi lần xông vào bí cảnh luôn vớ được lợi ích lớn nhất.

Nhưng nói chung, dù là tu sĩ có khí vận mạnh đến đâu, khí vận cũng nằm trong một phạm vi nhất định, khí vận của 'con người' là có cực hạn.

Nhưng khí vận của vị 'Bạch Thánh' trước mắt này, rõ ràng là không bình thường.

Kiểu người có khí vận như vị 'Bạch Thánh' này, Bắc Phương Đại Đế vắt óc suy nghĩ cũng chỉ nhớ đến một người tương tự là Nho gia Thánh nhân.

Năm đó Nho gia Thánh nhân dường như cũng ở trạng thái này, khí vận cường hoành đến mức phi lý, trong thời gian cực ngắn bước ra con đường của riêng mình, bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả, sau đó trở thành tồn tại trấn áp một đời.

Bắc Phương Đại Đế lờ mờ nhớ lại, ban đầu 'Thiên Đế' từng nhắc tới Nho gia Thánh nhân rất không tầm thường.

Hơn nữa trong ký ức, Thiên Đế còn từng lặp đi lặp lại rằng Nho gia Thánh nhân không bình thường, nói khí vận của Nho gia Thánh nhân không phải thứ mà 'con người' có thể sở hữu. "Vị 'Bạch Thánh' này chẳng lẽ cũng là một loại tồn tại giống như Nho gia Thánh nhân?" Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ trong lòng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, liệu 'Bạch Thánh' có trong thời gian cực ngắn trở thành tồn tại như Nho gia Thánh nhân, trấn áp một đời, sau đó tranh đoạt Thiên Đạo hay không? ... "Tống tiểu hữu, cậu có quen vị Bạch Thánh này không?" Bắc Phương Đại Đế nhìn về phía Tống Thư Hàng, hỏi.

Dù sao thì 'tay trái' của Tống tiểu hữu vẫn đang treo trên cây công đức của vị Bạch Thánh này. "Vâng, Bạch tiền bối là một vị tiền bối tôi quen trong nhóm, lần này ngài ấy xuất quan là do tôi đi đón, đồng thời hướng dẫn ngài ấy học tập một số kiến thức hiện đại hóa." Tống Thư Hàng gật đầu đáp. "Vận khí của vị Bạch Thánh này, có phải trước giờ vẫn luôn rất tốt không?" Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Tống Thư Hàng nói: "Chắc chắn rồi, vận khí của Bạch tiền bối thì khỏi phải bàn, tôi chưa từng thấy ai 'Âu hoàng' hơn Bạch tiền bối cả.

Không hổ là đạo hiệu chữ 'Bạch', hoàn toàn không dính dáng gì đến 'phi châu nhân'." Bắc Phương Đại Đế: "..." Tuy nghe không hiểu Âu hoàng cũng như mạc danh kỳ diệu dính dáng gì đến người châu Phi, nhưng ngài đại khái có thể hiểu được ý trong lời nói của Tống Thư Hàng. "Vị Bạch Thánh này, ngoại trừ vận khí tốt ra, còn có đặc điểm gì khác không?" Bắc Phương Đại Đế hỏi. "Đặc điểm khác ư?

Ví dụ như, đi đường đất bằng cũng ngã?

Tăng tốc gấp mười lần?" Tống Thư Hàng theo bản năng đáp.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Ngài phát hiện, tư duy của mình và Tống tiểu hữu không nằm cùng một tần số, đôi khi giao lưu với nhau rất mệt. "Ngoài ra, Đại Đế, sao ngài đột nhiên quan tâm đến Bạch tiền bối thế?

Ngài không phải là... yêu Bạch tiền bối rồi đấy chứ?

Tuy tôi biết mị lực của Bạch tiền bối rất lớn, nhưng mà..." Tống Thư Hàng lại tái phát cái bệnh ruột để ngoài da, miệng không phanh lại được, trong đầu vừa nghĩ đến khả năng này là hỏi toẹt ra luôn.

Nói được một nửa, hắn mới tỉnh ngộ lại mình lại phạm bệnh cũ, vội vàng im bặt.

Bắc Phương Đại Đế: "Cô nghe nói Tống tiểu hữu gần đây lại có được một tấm 'Mệnh phù', sau khi chết cũng có thể sống lại một lần.

Để Cô thử nghiệm giúp cậu xem 'Mệnh phù' này có hiệu quả hay không nhé?" "Xin lỗi Đại Đế, tôi sai rồi!" Tống Thư Hàng nhận sai nhanh như chớp. "Cô chỉ cảm thấy, Bạch Thánh ở một mức độ nào đó thật sự rất giống Nho gia Thánh nhân năm xưa." Bắc Phương Đại Đế nói. "Ồ, Đại Đế đang nói đến vị sinh ra đã ngầu, niên thiếu cũng ngầu, sau khi tu luyện lại càng ngầu bá cháy kia sao?

Vị đó, cảm giác vẫn có khác biệt với Bạch tiền bối.

Bất luận là phong cách hành sự hay họa phong cá nhân đều không giống lắm.

Nho gia Thánh nhân ngoại trừ khí vận cũng nghịch thiên ra, thì họa phong và Bạch tiền bối dường như là hai cực đoan, hoàn toàn trái ngược." Tống Thư Hàng nói. "Cậu từng gặp Nho gia Thánh nhân sao?" Bắc Phương Đại Đế liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái, Tống tiểu hữu nói về Nho gia Thánh nhân cứ như đúng rồi, phảng phất như từng tự mình tiếp xúc với Nho gia Thánh nhân vậy. "Cách đây không lâu, tôi theo Bạch tiền bối đến Nho gia Bạch Vân Thư Viện làm khách, sau đó xảy ra một số chuyện, chúng tôi gặp được một đoạn hình ảnh do Nho gia Thánh nhân để lại.

Sau đó, nghe đoạn hình ảnh kia chém gió cả buổi chiều.

Kể lại cuộc đời ngầu lòi của Nho gia Thánh nhân." Tống Thư Hàng cảm thán nói.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Đại Đế rơi vào trầm tư.

Lát sau, ngài đột nhiên hỏi: "Tống tiểu hữu, vận khí của cậu thế nào?" "Vận khí hả?

Gần đây có vẻ cũng ổn...

Nhưng trước đó không lâu thì khá là xui xẻo.

Mỗi lần một vị tiền bối thầy bói tính cho tôi quẻ 'Đại cát đại lợi', thì chuyện xui xẻo gặp phải cũng không ít.

Chuyện cửu tử nhất sinh cũng gặp mấy lần rồi, tim mệt lắm, hơi muốn nghỉ ngơi." Tống Thư Hàng nói, trong tiềm thức của hắn, hắn luôn cảm thấy mình khá đen đủi.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu.

Đang nói chuyện, đột nhiên trên trán Tống Thư Hàng toát mồ hôi lạnh liên tục. "Hít hít ~~" Hắn đau đến mức hít khí lạnh.

Bắc Phương Đại Đế: "?" "Tay trái nóng quá, cảm giác như sắp sôi lên vậy, nóng rát." Tống Thư Hàng nhe răng nói, hắn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trong thế giới Thiên Kiếp, công đức mênh mông trên đầu Bạch tiền bối rốt cuộc cũng bắt đầu thu nhỏ lại, sắp biến hóa trở lại thành Mưa Công Đức.

Mà cánh tay trái của Tống Thư Hàng đang treo trên cây công đức của Bạch tiền bối, lúc này đã biến thành màu vàng óng, theo Mưa Công Đức không ngừng rơi xuống, cánh tay trái ẩn ẩn bắt đầu trở nên trong suốt.

Cứ như biến thành lưu ly vàng ròng. "Nếu Cô nhìn không lầm, tay trái của cậu đang biến dị." Bắc Phương Đại Đế bình thản nói. "Sẽ biến dị thành cái dạng gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Biến dị cũng chưa chắc toàn bộ đều biến thành đồ tốt, nếu biến ra một cánh tay Kỳ Lân hàng thật, hắn cũng không biết sau khi lắp về có sinh ra phản ứng đào thải hay không.

Cho dù không biến ra tay Kỳ Lân, thì lắp một cánh tay vàng chói lọi trở về, cũng cảm giác rất kỳ quái.

Bắc Phương Đại Đế chỉ chỉ cách đó không xa, một vị 'Cật Qua Thánh Quân' vẻ mặt bình tĩnh, nói: "Thấy Cật Qua đạo hữu chưa?" "Chẳng lẽ tay trái của tôi sắp biến thành trạng thái như Cật Qua đạo hữu?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Cật Qua Thánh Quân quay đầu lại, vẻ mặt bình tĩnh nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng và Bắc Phương Đại Đế, lại ngẩng đầu nhìn hình ảnh Bạch Thánh hiển thánh. "Cậu nghĩ hay nhỉ." Bắc Phương Đại Đế nói: "Tay trái của cậu vẫn là trạng thái nhục thân, cho nên sau khi biến dị hẳn là sẽ biến thành trạng thái giống như thân thể cũ của Cật Qua đạo hữu.

Nhục thân và ánh sáng công đức dung hợp, bất phân bỉ thử.

Nhưng thực tế, giữa nhục thân và ánh sáng công đức vẫn có một chút khác biệt." Tống Thư Hàng: "Vậy đến lúc tôi tấn thăng cửu phẩm, chẳng lẽ cũng cần làm nghi thức 'vứt bỏ nhục thân'?" Bắc Phương Đại Đế: "Cậu có tu luyện 'Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật' không?

Cậu không tu luyện thì làm nghi thức 'vứt bỏ nhục thân' làm gì?" Tước yêu Tiểu Thải: "Thèm rỏ dãi, nếu tôi có thể thay thế cánh tay trái của sư phụ thì tốt biết bao, nhiều công đức chi lực như vậy rơi vào thân thể tôi, công đức chi lực của tôi sẽ tăng vù vù!" Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Thải: "Yên tâm đi Tiểu Thải.

Tương lai nhóc nhất định sẽ trở thành cánh tay đắc lực của ta." Tiểu Thải: "Sư phụ, thầy không phải là muốn lắp tôi vào cánh tay trái của thầy, làm tay trái cho thầy chứ?" Tống Thư Hàng: "..." Trên tay trái lắp một con chim sẻ?

Đây là cái họa phong gì vậy!

Đang nói chuyện.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng cảm thấy tay trái của mình lại đau rát kịch liệt. "Lại tới nữa, đau đau đau, lần này là đau nhói tim." Tống Thư Hàng nhe răng nói.

Cấp độ đau đớn lần này đã không thấp hơn nỗi đau khi hắn sử dụng 'Giám định bí pháp'.

Trong hình ảnh Bạch Thánh hiển thánh.

Mưa công đức đầy trời rốt cuộc cũng ngừng lại.

Mà lúc này, tay trái Tống Thư Hàng lại xảy ra dị biến.

Vốn dĩ cả cánh tay trái đều đã biến thành trạng thái lưu ly vàng, mà lúc này, tất cả màu vàng trên cánh tay trái phảng phất như bị đè ép, toàn bộ bị ép về phía ngón trỏ của tay trái.

Chương 1310

Lát sau, tay trái của hắn khôi phục như cũ, nhưng ngón trỏ kia lại hóa thành màu vàng ròng, còn tự kèm theo hiệu ứng ánh sáng, tản ra hào quang chói mắt.

Ngón Tay Vàng (Kim Thủ Chỉ) hàng thật giá thật! "Từ hôm nay trở đi, sư phụ chính là người đàn ông sở hữu mô hình nhân vật chính rồi." Tước yêu Tiểu Thải nói: "Thầy đã sở hữu thứ không thể thiếu của mỗi nhân vật chính – Ngón Tay Vàng." Tống Thư Hàng: "..." Một ngón tay bằng vàng trông càng quái dị hơn ấy chứ.

Người không biết còn tưởng ngón tay hắn bị chặt, sau đó đổi một ngón tay vàng ròng lắp lên. ...

Tay trái Tống Thư Hàng xảy ra biến dị, mà đồng dạng treo trên nhánh cây công đức, Thiên Niên Đệ Tam Thánh Thường Viễn Tử cũng xảy ra một số biến hóa.

Trong miệng Thường Viễn Tử vẫn đang kêu gào lung tung mấy lời thoại lộn xộn.

Nhưng theo công đức chi lực liên tục không ngừng rơi vào thân thể hắn, giọng nói của hắn càng ngày càng nhỏ.

Cuối cùng, khi mưa công đức của Bạch tiền bối kết thúc, Thường Viễn Tử mở mắt ra.

Trong mắt hắn không còn hỗn độn, mà một mảnh sáng ngời.

Tâm Ma Kiếp, kết thúc rồi.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới lại nhịn không được bàn tán. "Thiên Niên Đệ Tam Thánh đây là gặp may mắn a, gặp được Bạch Thánh, thế mà mượn công đức chi lực của Bạch Thánh, độ qua

Tâm Ma Kiếp!" "Như vậy, Thiên Niên Đệ Tam Thánh cũng có thể trở về chủ thế giới rồi chứ?" "Hắn nợ Bạch Thánh một cái nhân tình lớn!" Tuy nhiên, Bắc Phương Đại Đế lại khẽ lắc đầu: "Hắn thua rồi, thua bởi Tâm Ma Kiếp." "Thua rồi?

Hắn không phải đã tỉnh táo lại rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Hắn đích xác phải cảm tạ công đức chi lực của Bạch Thánh quán nhập, nếu không phải đợt công đức chi lực này gia trì, sau khi thua Tâm Ma Kiếp, hắn sẽ trực tiếp bị kiếp hỏa thiêu thân, thần hình câu diệt.

Mà đợt công đức chi lực này từ Bạch Thánh, đã giúp hắn giữ lại một mạng." Bắc Phương Đại Đế nói.

Trong lúc nói chuyện, Thường Viễn Tử nhảy xuống từ cây công đức, hắn hướng về phía Bạch tiền bối cúi rạp người, hành lễ thật sâu.

Hắn biết kết cục thất bại thảm hại của mình trong Tâm Ma Kiếp, có thể sống sót hoàn toàn là nhờ Bạch tiền bối tương trợ. "Thường Viễn Tử tạ ơn Bạch Thánh." Thường Viễn Tử khổ sở nói.

Vị Bạch Thánh trước mắt này... vẫn luôn là đối tượng mà Thường Viễn Tử ghen tị, bởi vì ngài ấy là người mà Biệt Tuyết Tiên Cơ yêu sâu đậm.

Nhưng hiện tại, hắn lại không thể không cúi đầu trước thế lực tình địch.

Sau khi cảm tạ xong, Thường Viễn Tử lại đưa tay, tế ra Thánh ấn của mình.

Lúc này, Thánh ấn của hắn ảm đạm vô quang, không có một tia uy nghiêm.

Thường Viễn Tử khẽ thở dài một hơi.

Hắn đã bỏ lỡ một đại cơ duyên, bởi vì hắn dùng 'Huyền Thánh giảng pháp' để tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ, độ kiếp coi như là thất bại.

Khi hắn thở dài, Thánh ấn của hắn... bắt đầu tiêu tán.

Huyền Thánh 'Thánh ấn' đang tiêu tán, chuyện này, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới còn chưa từng thấy qua.

Có lẽ trước kia cũng có Huyền Thánh thất bại trong 'Tâm Ma Kiếp'.

Nhưng khi bọn họ thất bại, thì không có tiếp tục 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.

Cho dù Thánh ấn của bọn họ tiêu tán, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới cũng không nhìn thấy.

Mà hiện tại, bởi vì đang ở trong hình ảnh 'Hiển Thánh' của Bạch Thánh, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều nhìn thấy cảnh Thánh ấn của Thường Viễn Tử tiêu tán.

Khi Thánh ấn tiêu tán, trong lòng các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới thắt lại.

Thánh ấn tiêu tán, trong lòng bọn họ phảng phất như mất đi thứ gì đó.

Đó là dấu ấn thánh danh về Huyền Thánh 'Thường Viễn Tử' đã lạc ấn trong lòng bọn họ.

Như vậy, Thiên Niên Đệ Tam Thánh đã thành quá khứ.

Từ hôm nay trở đi, phải gọi Thường Viễn Tử là 'Tiền Đệ Tam Huyền Thánh'.

Trong lúc nhất thời, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều trầm mặc.

Giờ khắc này, không ai vui sướng khi người gặp họa.

Chư Thiên Vạn Giới mất đi một vị Huyền Thánh, đây là chuyện rất nặng nề.

Thường Viễn Tử u uất thở dài một hơi.

Kết quả do chính mình tìm đường chết mang lại, ngậm lệ cũng phải chịu đựng.

Cũng may...

Thánh ấn tuy biến mất, nhưng cảnh giới hắn tấn thăng trước đó cũng không thụt lùi.

Hắn hiện tại là Lục phẩm Chân Quân hàng thật giá thật. "Như vậy cũng tốt." Thường Viễn Tử khẽ nói.

Dứt lời, thân thể hắn liền biến mất.

Hắn bị na di ra khỏi thế giới Thiên Kiếp, trở về khu vực Giang Nam, trong tiểu viện ở lầu của Dược Sư.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía 'Bạch Thánh' vẫn đang hiển thánh. "Nợ tình địch lớn nhất một mạng, cảm giác này, cho dù là dùng mười vạn chữ cũng không miêu tả nổi a." Thường Viễn Tử nói. "Thiếu gia, với văn tài của ngài, tuyệt đối không viết ra nổi văn chương mười vạn chữ đâu.

Ngài vẫn là đừng miêu tả thì hơn." Lúc này, một giọng nói hàm hậu truyền đến.

Thường Viễn Tử quay đầu nhìn lại, liền thấy thuộc hạ đắc lực của mình đang đứng ngoài tiểu viện, vẫy tay với hắn. "Khẩu hồ, bản quân chính là thành viên hiệp hội tác gia, thi họa song tuyệt.

Đừng nói khu khu mười vạn chữ, trăm vạn chữ cũng là dễ như trở bàn tay." Thường Viễn Tử giận dữ nói. "Vâng vâng vâng, thiếu gia ngài thi họa song tuyệt." Nam tử hàm hậu giữ vẻ mặt ngốc nghếch nói. "Đi thôi, chúng ta về nhà trước.

Ta phải bế quan một thời gian, củng cố cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Sau đó, chúng ta phải suy nghĩ phương án hoàn toàn mới để đi làm rung động Biệt Tuyết Tiên Cơ." Thường Viễn Tử nói.

Nam tử hàm hậu: "Toàn bộ nghe theo thiếu gia." "Chúng ta đi thôi." Thường Viễn Tử nói.

Lần này Thánh ấn của hắn biến mất, nhưng không sao.

Hắn còn cơ hội, hắn hiện tại mới chỉ là cảnh giới Lục phẩm Chân Quân, đợi thêm vài trăm ngàn năm nữa, hắn còn cơ hội trùng kích cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh!

Thánh ấn, hắn nhất định còn có thể ngưng tụ lại được.

Cứ như vậy, một chủ một tớ, rời khỏi tiểu viện lầu Dược Sư, biến mất ở khu vực Giang Nam. *** Trong thế giới Thiên Kiếp.

Sau khi Thường Viễn Tử biến mất, Thánh ấn của hắn tiêu tán, cuối cùng lại để lại một khối vuông phi kim phi thạch, rơi xuống từ không trung.

Đây là tàn hài để lại sau khi Thánh ấn tiêu tán?

Liễu Yêu Khinh Vũ cuốn cành cây một cái, nhặt lấy mảnh tàn hài Thánh ấn này, cất vào túi Càn Khôn mà chủ nhân chuẩn bị cho cô.

Thân là yêu sủng nhặt bảo, năng lực nhặt bảo của cô là chuyên nghiệp.

Mảnh tàn hài Thánh ấn này vừa nhìn đã biết là bảo bối, đương nhiên phải thu gom lại, biết đâu hôm nào đó chủ nhân dùng tới?

Nếu chủ nhân không để vào mắt, nói không chừng sẽ thưởng cho cô cũng nên.

Thân là yêu sủng của Bạch tiền bối, Khinh Vũ gần đây thu hoạch cũng rất lớn.

Bạch tiền bối luôn chia cho cô một ít đồ tốt, cảnh giới gần đây của cô cũng đột phi mãnh tiến.

Ngoài ra, có những thứ Bạch tiền bối không cần, đối với các tu luyện giả khác mà nói rất có thể chính là bảo bối.

Ví dụ như một thùng 'hạt dương mai hoàng kim' kia, chính là hạt quả mà Bạch tiền bối 'phụt phụt phụt' nhổ ra.

Tuy là hạt quả, nhưng chúng toàn bộ đều do công đức chi lực độ tinh khiết cao cụ hiện hóa ngưng tụ mà thành.

Không còn nghi ngờ gì nữa, chúng là bảo bối.

Bạch tiền bối đưa tay thu lại tay trái của Tống Thư Hàng, bỏ lại vào hộp thủy tinh.

Lại thu hồi Liễu Yêu Khinh Vũ.

Ý niệm vừa động, cây công đức sau lưng cũng quay về trong cơ thể Bạch tiền bối.

Cuối cùng, thân hình Bạch tiền bối biến mất khỏi thế giới Thiên Kiếp.

Ngay khoảnh khắc ngài rời đi, không biết có phải ảo giác của Tống Thư Hàng hay không, hắn phảng phất nhìn thấy trong thế giới Thiên Kiếp có sấm sét đánh xuống điên cuồng... dường như là đang ăn mừng?

Ảo giác, nhất định là ảo giác. ...

Sau khi thân hình Bạch tiền bối rời khỏi thế giới Thiên Kiếp, liền xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Khi ngài trùng kích thất tấn bát thiên kiếp, là từ 'Thế giới hạch tâm' của Tống Thư Hàng tiến vào không gian Thiên Kiếp.

Cho nên sau khi độ kiếp xong, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng. "Yo, Thư Hàng!" Bạch tiền bối sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, tâm tình rất tốt, mắt cũng cười híp lại... bởi vì ngài cảm thấy Tống Thư Hàng đã chuẩn bị đại tiệc cho ngài xong xuôi rồi. "Chúc mừng Bạch tiền bối tấn thăng Huyền Thánh." Tống Thư Hàng chúc mừng. "Không cần khách sáo, cái này trả lại cậu, trực tiếp lắp vào là được." Bạch tiền bối lấy hộp thủy tinh ra, từ bên trong lấy tay trái của Tống Thư Hàng ra, đưa cho hắn.

Tống Thư Hàng nhận lấy tay trái của mình...

Chương 1311

Tay trái ơi tay trái, đã lâu không gặp.

Mấy ngày nay, mất đi tay trái, rất nhiều chuyện cứ không quen, cũng may hôm nay nó rốt cuộc đã trở lại.

Tống Thư Hàng cầm tay trái, lắp vào vị trí cánh tay trái.

Hai bên tự nhiên kết nối lại với nhau, căn bản không có chút vết tích nào của việc bị chia cắt.

Hắn nhẹ nhàng bóp bóp tay trái của mình, cảm giác không có vấn đề gì.

Ngoại trừ tay trái còn 'mạnh' hơn tay phải một chút, những cái khác đều giống y hệt trước khi bị tách rời.

À đúng rồi... còn có ngón trỏ màu vàng kia nữa.

Tống Thư Hàng chọc chọc vào ngón tay vàng này, xúc cảm cũng không khác gì ngón tay bình thường.

Khi bị chọc vào cũng sẽ có cảm giác, cũng không phải thật sự biến thành ngón tay kim loại.

Bắc Phương Đại Đế từng nói ngón tay này biến thành giống như nhục thân cũ của 'Cật Qua Thánh Quân', ánh sáng công đức và nhục thể dung hợp làm một.

Cũng không biết, có biến ra năng lực kỳ quái gì không?

Thế là, Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, tìm một hòn đá, dùng ngón trỏ của mình chọc chọc lên hòn đá. "Sư phụ thầy làm gì thế?" Tước yêu Tiểu Thải hỏi. "Ta muốn thử xem, ngón tay vàng này có thể 'điểm đá thành vàng' hay không." Tống Thư Hàng nói...

Rất tiếc, thí nghiệm của hắn thất bại.

Ngón tay vàng không hề có năng lực giả kim thuật này.

Bạch tiền bối: "Cậu lại chưa học qua pháp thuật 'Điểm đá thành vàng', đương nhiên không thể làm được điểm này." "Tu chân giới có pháp thuật điểm đá thành vàng?" Tống Thư Hàng trừng lớn mắt, có pháp thuật như vậy thì vàng trên thế giới còn giữ giá được nữa không? "Chỉ là một loại pháp thuật nhỏ mang tính chất lừa đảo thôi, thông qua linh lực tạm thời biến hòn đá thành hình dạng hoàng kim.

Đợi linh lực tan đi, đá vẫn là đá." Bạch tiền bối nhún vai nói: "Hơn nữa, ta cảm giác tính thực dụng của pháp thuật này quá thấp.

Muốn có vàng thì cứ tùy tiện đi đào là đào được ngay.

Ta còn từng đãi được rất nhiều bụi vàng dưới suối nhỏ, tùy tiện vớt một cái là được một túi to đùng." Bạch tiền bối, con suối ngài đãi được nhiều bụi vàng ở đâu vậy, xin hãy giới thiệu cho tôi qua đó đãi vàng với.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Ngài nói sai rồi, trước đó ngài đoán vị Bạch Thánh này khí vận có khả năng sánh ngang Nho gia Thánh nhân.

Nhưng hiện tại xem ra, khí vận của vị Bạch Thánh này, nói không chừng còn mạnh hơn Nho gia Thánh nhân một bậc. "Nói chứ, ngón tay vàng này của tôi, có công năng đặc dị gì không nhỉ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lượng lớn ánh sáng công đức toàn bộ bị nén vào một ngón tay, không biến hóa ra chút năng lượng đặc thù nào thì quá có lỗi với nhiều công đức chi lực như vậy rồi chứ? "Sư phụ thầy thử thúc giục sức mạnh của nó xem, biết đâu bắn ra được kiếm khí các loại?" Tước yêu Tiểu Thải đề nghị. "Đây có phải là Nhất Dương Chỉ đâu." Tống Thư Hàng oán thầm.

Nói thì nói vậy, hắn vẫn thật sự làm theo lời Tiểu Thải, thúc giục chân nguyên trong cơ thể, rót vào trong ngón tay vàng.

Giây tiếp theo, ngón tay vàng đại phóng quang minh.

Sáng cực kỳ, cứ như bóng đèn vậy!

Mà theo chân nguyên của Tống Thư Hàng không ngừng rót vào, ánh sáng trên ngón tay vàng càng phát ra chói mắt, cứ như là mặt trời, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào ánh sáng của nó. "Chói quá, chói quá." Tiểu Thải kêu lên.

Trong ánh sáng này ẩn chứa công đức chi lực đặc thù, còn chói hơn cả ánh mặt trời. "Đây lại là một kỳ chiêu đấy, nếu khi giao chiến với người ta, cậu đột nhiên sử dụng chiêu này, có thể ảnh hưởng thị giác của đối phương, nói không chừng có thể tạo ra sơ hở." Bạch tiền bối bình luận.

Bắc Phương Đại Đế: "Chiêu này, có thể gọi là Thái Dương Chỉ." Tống Thư Hàng: "..." Đại Đế ngài mới gọi là Thái Dương Chỉ, ngài mới cần bị Thái Dương Chỉ ấy. "Vị đạo hữu này xin chào." Bạch tiền bối nhìn Bắc Phương Đại Đế, chào hỏi. "Bạch đạo hữu mạnh giỏi." Bắc Phương Đại Đế mỉm cười nói: "Đạo hữu cứ gọi thẳng tên Cô là Bắc Phương là được." Tống Thư Hàng: "Nói chứ, ngón tay vàng này không còn công năng nào khác sao?" "Có." Lúc này, Cật Qua Thánh Quân lên tiếng.

Cật Qua Thánh Quân vẻ mặt bình tĩnh, không chút biểu cảm. "Xin Cật Qua đạo hữu chỉ điểm!" Tống Thư Hàng vui mừng nói. "Nếu ngón tay vàng này của đạo hữu và cơ thể cũ trước đó của bần đạo là cùng một loại thể chất, vậy thì, ngón tay vàng này của đạo hữu có thể trực tiếp 'công đức hóa' ngắn hạn, biến hóa thành các loại hình dạng đạo hữu mong muốn." Cật Qua Thánh Quân thản nhiên nói.

Bởi vì nhục thân và công đức chi lực dung hợp làm một, cho nên trong thời gian ngắn, nhục thân có thể giống như ánh sáng công đức, tạo thành các loại hình thái. "Biến hình?" Tống Thư Hàng thử thúc giục ngón tay của mình.

Trong ánh mắt của mọi người, ngón tay của hắn duỗi dài ra, biến thành hình dạng một con dao nhỏ. "Biến hình thật này!" Tước yêu Tiểu Thải nói. "Vọng thiên." Tống Thư Hàng nói: "Ta muốn cho ngón tay biến thành một thanh kiếm." "Cảm giác năng lực này có vẻ rất vui." Bạch tiền bối sờ cằm. "Nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức vui thôi." Bắc Phương Đại Đế bổ sung...

Hơn nữa, năng lực này cảm giác hơi quỷ súc (kỳ quái/biến thái). "Ngoài năng lực này ra, còn năng lực nào khác không?" Tống Thư Hàng mong đợi nhìn Cật Qua Thánh Quân.

Cật Qua Thánh Quân bình thản lắc đầu. "Tôi biết ngay sẽ như vậy mà." Tống Thư Hàng thở dài.

Thôi được rồi, có còn hơn không.

Thái Dương Chỉ + Năng lực ngón tay biến hình.

À phi, mới không phải là Thái Dương Chỉ. "Thư Hàng, chúng ta ăn cơm được chưa?" Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Bắc Phương Đại Đế: "Đại Đế, ăn cơm không?" "Cậu vẫn chưa đưa vị trí của Biệt Tuyết Tiên Cơ cho Cô, gửi tọa độ cho Cô, tổ đội đi thôi." Đại Đế nói. ...

Linh Vũ Điệp Đảo xa xôi.

Vũ Nhu Tử một tay chống má: "Livestream, cảm giác thú vị thật đấy." Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang uống trà cách đó không xa tay run lên một cái.

Vũ Nhu Tử cô nương vừa xem xong livestream 'Bạch Thánh hiển thánh'.

Sau đó, nội tâm cô bắt đầu rục rịch.

Thực ra cách đây không lâu khi Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng cùng với Thường Viễn Tử cùng nhau hiển thánh, tràng diện livestream kia đã khiến Vũ Nhu Tử động lòng.

Mà hôm nay, màn hiển thánh livestream đặc sắc của Bạch tiền bối lại càng triệt để đánh động Vũ Nhu Tử.

Cô cũng muốn giống như Tống tiền bối, Bạch tiền bối lên sóng livestream.

Nhưng thực lực cô không đủ, mới vừa tấn thăng cảnh giới Tứ phẩm.

Cô cũng không có cách nào giống như Tống tiền bối, gom đủ mấy tu sĩ độ kiếp, cùng nhau độ kiếp, cuối cùng chạy vào trong thế giới Thiên Kiếp.

Phụ thân Linh Vũ Điệp Tôn Giả tuyệt đối sẽ không cho phép cô mạo hiểm lớn như vậy.

Ngoài ra, Linh Vũ Điệp Tôn Giả sắp sửa chuẩn bị thất tấn bát Huyền Thánh kiếp, nhưng phụ thân hiển nhiên không thể mang cô cùng nhau độ kiếp, càng không thể mang cô cùng nhau hiển thánh.

Cho dù phụ thân chịu mang cô đi độ Huyền Thánh kiếp, cô cũng không thể nào đi theo phụ thân.

Bởi vì như vậy sẽ tăng cường uy lực thiên kiếp của phụ thân, tuyệt đối không phải chuyện cô mong muốn.

Vũ Nhu Tử là một cô nương ngoan rất hiếu thuận.

Cho nên, cuối cùng cô nghĩ đến livestream trên mạng.

Tuy không sánh bằng livestream Chư Thiên Vạn Giới sướng như vậy, nhưng cũng có thể đỡ ghiền nha. "A cha, con muốn làm nữ streamer trên mạng." Vũ Nhu Tử lớn tiếng kêu lên.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả tay lại run lên một cái, sợ cái gì là cái đó tới.

Vừa nghĩ tới con gái đáng yêu của mình phải giống như mấy nữ streamer trên mạng chường mặt ra trước ống kính trong phòng livestream, trong lòng ông liền có chút nghẹn nghẹn.

Nhưng một mặt khác, ông lại rất muốn để người toàn thế giới đều hiểu được con gái mình đáng yêu thế nào, để người toàn thế giới đều khen ngợi con gái mình.

Đây là một loại tâm lý rất mâu thuẫn.

Tôn Giả đặt chén trà xuống, thở dài một hơi.

Sự thật là, một đoạn thời gian tiếp theo, ông cũng không quản được con gái mình.

Ông sắp sửa tiến vào chuẩn bị cuối cùng để độ kiếp, đợi khi ông tiến hành bế quan độ kiếp, con gái muốn chơi livestream, cả Linh Vũ Điệp Đảo không ai có thể ngăn cản nó.

Đại đệ tử Lưu Kiếm Nhất?

Tên này đã lười đến mức phế rồi, vừa nghĩ tới hắn, tâm can Tôn Giả liền ẩn ẩn đau nhói.

Nếu ông độ Huyền Thánh kiếp mà gặp phải Tâm Ma Kiếp, tên lười Lưu Kiếm Nhất này khẳng định là một trong những tâm ma của ông. "Muốn livestream thì con chuẩn bị livestream cái gì?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả hỏi.

Vũ Nhu Tử: "Ưm, con chưa nghĩ ra.

Con chỉ là đột nhiên muốn livestream thôi!" "Ta hiểu.

Nhưng trước khi mở livestream trên mạng, ít nhất trong lòng con phải có ý tưởng.

Ví dụ như, con muốn livestream nội dung gì, là ẩm thực?

Hay là du lịch phong cảnh?

Hoặc là ca hát nhảy múa?

Mạo hiểm rừng rậm?

Thám hiểm bí cảnh?

Thế giới dưới đáy biển?

Chương 1312

Vân vân các hạng mục.

Có hạng mục thu hút sự chú ý của người khác, con mới có thể hấp dẫn được khán giả." Linh Vũ Điệp Tôn Giả bình tĩnh nói...

Tuy ông cảm thấy con gái mình chỉ cần ngồi trước ống kính livestream là có thể thu hút một lượng lớn khán giả, nhưng đó là phương thức livestream ông không thể chấp nhận nhất.

Vũ Nhu Tử trừng lớn mắt: "A cha, tại sao cha hiểu biết nhiều thế?

Cha có quan tâm đến mảng livestream trên mạng này hả?" "Thường thức, mấy cái thường thức này căn bản không cần đi quan tâm, chỉ cần có tri thức dự trữ phong phú, sau đó suy tính trong đầu một chút là có thể suy tính ra được." Linh Vũ Điệp Tôn Giả khẽ nhấp một ngụm trà, nói.

Vũ Nhu Tử: "A cha lợi hại quá!" Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhếch khóe miệng lên...

Sự thật là, lần trước khi Tống Thư Hàng tiểu hữu livestream Chư Thiên Vạn Giới, ông đã thấy dáng vẻ động lòng của con gái.

Sau đó, ông có mấy lần trùng hợp thấy con gái đang tìm kiếm tin tức liên quan đến 'livestream trên mạng'.

Thế là, Tôn Giả cực kỳ hiểu rõ con gái, lập tức đoán được suy nghĩ của nó.

Ông biết, với tính cách của con gái, sớm muộn gì cũng sẽ chạy đi chơi 'livestream trên mạng'.

Để con gái đến lúc đó chơi trò livestream không đến mức vẻ mặt mờ mịt, Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã lặng lẽ học bổ túc một số tình báo liên quan đến 'livestream trên mạng'. "Vậy A cha, cha cảm thấy con livestream cái gì thì tốt?

Nhảy múa thì con không giỏi lắm, hay là biểu diễn ngực đập tảng đá lớn?" Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt nói.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả khóe miệng co giật. "Đùa thôi mà A cha.

Có điều, phương diện ẩm thực con chỉ biết ăn, lại không biết bình luận thế nào.

Du lịch phong cảnh thì những nơi có thể đi cũng chỉ có mấy chỗ đó, giới thiệu cũng chẳng có ý nghĩa gì." Vũ Nhu Tử một tay chống má, suy tư nói. "Tu sĩ chúng ta khác với người thường, chúng ta có ưu thế của riêng mình." Linh Vũ Điệp Tôn Giả bình tĩnh nói.

Vũ Nhu Tử hai mắt sáng lên: "Ví dụ?" "Ví dụ, cô đảo hải vực mà người thường không đến được, chúng ta có thể đi vào.

Thám hiểm rừng rậm rất nguy hiểm đối với người thường, đối với chúng ta mà nói cũng không có độ khó gì.

Thậm chí, một số bí cảnh du lịch tham quan của tu sĩ không có giá trị thám hiểm mấy, cũng có thể chọn lựa một phần để triển hiện một chút.

Cho nên, nếu con thật sự muốn chơi livestream, con có thể thử các tiết mục loại hình mạo hiểm và thám hiểm.

Ta sẽ để Kiếm Nhất và Tửu Cô phối hợp với con." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói.

Đã không thể ngăn cản con gái chơi livestream, vậy thì chủ động phối hợp với nó, lại sắp xếp Tửu Cô và Kiếm Nhất đến bên cạnh nó, như vậy ông cũng có thể yên tâm hơn nhiều. "A cha, cha là tuyệt nhất!" Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Trên gương mặt đẹp trai của Linh Vũ Điệp Tôn Giả lộ ra nụ cười, trong lòng ngọt ngào. "A cha, đạo hiệu ngày mai của con có chưa?

Anh Đào Tiên Tử hôm nay cảm giác gượng ép quá." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt. "Đạo hiệu ngày mai, để A cha nghĩ thêm đã." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nói xong, ngẩng đầu nhìn trời một góc 45 độ.

Cái tên tiên hà khốn kiếp nào đó khai sáng ra bảy cái đạo hiệu, chết đi chết đi chết đi!

Vũ Nhu Tử không biết trong lòng A cha đang nghĩ gì.

Có điều trong lòng cô có một ý tưởng nhỏ.

Đợi livestream mạo hiểm tích lũy được một ít nhân khí, cô muốn mở một buổi concert trên mạng, hát một số bài hát cô thích.

Nếu có cơ hội, có thể kéo Tạo Hóa tiền bối qua, cùng cô mở concert thì càng tuyệt hơn.

Tin rằng đến lúc đó, nhất định có thể tạo ra một sự oanh động lớn.

Trong đáy lòng Vũ Nhu Tử cô nương, luôn muốn làm một tin tức lớn. *** Động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Sau khi nhận được điện thoại của Tống Thư Hàng, Biệt Tuyết Tiên Cơ liền dừng thí nghiệm của mình lại, phong ấn nội dung thí nghiệm.

Bởi vì so với một hạng mục thí nghiệm, thực tài Thần Kình cấp bậc Bát phẩm Huyền Thánh quan trọng hơn.

Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉnh trang lại nghi dung của mình một chút, sau đó đứng đợi ở cửa động phủ.

Tống Thư Hàng tiểu hữu nói cậu ta sắp qua đây.

Mà vừa rồi Bạch Tôn Giả lại vừa độ kiếp xong trở thành 'Bạch Thánh'.

Có lẽ 'Bạch' sẽ mang theo Tống Thư Hàng trực tiếp ngự kiếm bay tới?

Đang suy tư, đột nhiên... trước mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ có một cánh cửa không gian mở ra.

Thế mà lại là truyền tống không gian?!

Tống Thư Hàng là người đầu tiên bước ra từ cánh cửa không gian, trên vai hắn còn có Tước yêu Tiểu Thải đang đứng. "Biệt Tuyết Tiên Tử, chúng tôi tới rồi đây." Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Đợi cậu rất lâu rồi đấy, Tống tiểu hữu." Giọng điệu ôn nhu như nước, ngọt đến mức ngấy người.

Tống Thư Hàng thực sự hơi không quen kiểu nói chuyện này của Tiên Cơ.

Tiếp đó đi ra là Cật Qua Thánh Quân, ngài toàn trình giữ vẻ mặt bình tĩnh, đi theo cùng.

Tống Thư Hàng thực sự không thể lý giải nổi Cật Qua Thánh Quân lúc này, cứ cảm giác trạng thái của ngài ấy có chút quái dị.

Biệt Tuyết Tiên Cơ khi nhìn thấy Cật Qua Thánh Quân, trong lòng khẽ động.

Cô có thể cảm ứng được, đây là một tồn tại cấp bậc Huyền Thánh!

Người đi ra sau đó là Bắc Phương Đại Đế.

Đại Đế đã ẩn giấu cảnh giới của mình, Biệt Tuyết Tiên Cơ không thể cảm giác ra tu vi cảnh giới của Đại Đế là gì.

Nhưng Biệt Tuyết Tiên Cơ càng không dám xem thường Đại Đế.

Khí thế trên người đối phương bày ra ở đó, Tiên Cơ cũng là người từng thấy qua việc lớn.

Trạng thái của Bắc Phương Đại Đế, so với chưởng giáo các tông môn lớn của Tu chân giới hiện nay còn cường thế hơn.

Cuối cùng đi ra là Bạch Tôn Giả, trong tay ngài còn xách một cái vali. "Bạch, chúng ta lại gặp mặt rồi." Giọng điệu Biệt Tuyết Tiên Cơ càng thêm nhu hòa. "Ừm...

Lần này ta chỉ là kẻ ăn ké." Bạch tiền bối đưa vali tới: "Đây là quà của ta." Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa mở ra, phát hiện bên trong là một vali đầy ắp dương mai hoàng kim.

Người Chư Thiên Vạn Giới đều biết thứ này.

Tiên Cơ rất vui vẻ cất vali dương mai này đi - đây là lần đầu tiên Bạch đạo hữu tặng quà cho cô.

Sau khi cất quà, Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: "Thư Hàng tiểu hữu, thực tài đâu?" "Ở chỗ Bắc Phương tiền bối, thực tài là do ngài ấy cung cấp." Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Phương Đại Đế đưa tay vẫy một cái, tế ra một phần 'Bát phẩm Đại Kình' đã qua xử lý.

Bản thể Đại Kình to bằng hòn đảo nhỏ, ăn một lần thì một phần là đủ rồi. "Thật sự là thực tài cảnh giới Bát phẩm." Sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp xúc với thực tài, thần thái đều thay đổi, trở nên cực kỳ nghiêm túc.

Cô tiến vào chế độ làm việc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Thể tích Thần Kình khá lớn, lát nữa ta cần người phụ bếp giúp ta, Thư Hàng tiểu hữu, đến lúc đó cậu giúp ta một tay nhé." Tống Thư Hàng gật đầu, đang định trả lời. "Việc phụ bếp, giao cho tôi được không?" Cật Qua Thánh Quân chủ động nói. "Tiền bối muốn giúp?

Vậy thì tốt quá." Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu nói.

Vị tiền bối này chính là cảnh giới Bát phẩm, lúc phụ bếp nhất định có thể làm được chuẩn xác hơn, cũng có thể giúp cô nhiều hơn. "Không cần khách sáo." Cật Qua Thánh Quân bình tĩnh nói.

Cứ như vậy, Cật Qua Thánh Quân vác 'nhục thân Bát phẩm Đại Kình' khổng lồ, đi theo Biệt Tuyết Tiên Cơ vào phòng bếp tiên phủ.

Tống Thư Hàng: "..." Bắc Phương Đại Đế: "..." Tước yêu Tiểu Thải: "..." Bạch tiền bối: "Mọi người sao thế?" "Tôi đang nghĩ, não của Cật Qua đạo hữu có phải vì nghi thức mà hỏng rồi không." Tống Thư Hàng hỏi. "Trận pháp nghi thức khẳng định không có vấn đề, kết quả cũng rất thành công.

Chỉ là, Cật Qua dường như tiến vào một chế độ kỳ quái." Bắc Phương Đại Đế nhíu mày nói.

Bạch tiền bối mờ mịt.

Tống Thư Hàng: "Là thế này, Bạch tiền bối.

Nhục thân Bát phẩm Đại Kình kia, có liên quan đến Cật Qua tiền bối vừa đi vào giúp Biệt Tuyết Tiên Cơ phụ bếp." Bạch tiền bối: "Hả?" ...

Trong bếp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ một hơi bắc lên mười mấy cái nồi lớn, muốn xử lý thực tài Bát phẩm, cần rất nhiều trình tự. "Tiền bối, xin giúp ta cắt Đại Kình thành từng khối hình thỏi." Tiên Cơ lên tiếng nói. "Không thành vấn đề." Cật Qua Thánh Quân đáp, hắn chộp lấy một thanh bảo đao, soạt soạt soạt, nháy mắt đã xong.

Biệt Tuyết Tiên Cơ kinh ngạc nói: "Tiền bối, ngài rất hiểu rõ cấu tạo thân thể con Đại Kình này nhỉ?" "Đúng vậy." Cật Qua Thánh Quân nói: "Dù sao cũng là thân thể của tôi mà." Tay Biệt Tuyết Tiên Cơ cứng đờ, vừa rồi cô có nghe nhầm không?

Biệt Tuyết Tiên Cơ nghi ngờ tai mình có phải xảy ra vấn đề rồi không?

Vị Cật Qua tiền bối này vừa nói cái gì ấy nhỉ, dù sao cũng là thân thể hắn?

Thân thể hắn nói là con Bát phẩm Huyền Thánh Đại Kình bị cắt thành từng khối này?

Ngay khi Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nghi ngờ tai mình, Cật Qua Thánh Quân lại lấy cái gan to lớn vô cùng kia qua.

Bắc Phương Đại Đế giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ có một phần thân cá voi, còn có một phần nội tạng. "Đây chính là gan của tôi a, thể tích nhỏ hơn tôi tưởng tượng.

Chương 1313

Phải biết nhục thân của tôi to bằng hòn đảo nhỏ, cái gan này lại chỉ có chút xíu thế này.

Nếu không phải chủng tộc của tôi đặc thù, tôi đều phải nghi ngờ mình có phải bị xơ gan hay không, cho nên thể tích gan mới teo lại." Cật Qua Thánh Quân vẻ mặt bình tĩnh nói, nói xong hắn lại ướm ướm cái gan khổng lồ: "Biệt Tuyết Tiên Tử, gan của tôi xử lý thế nào?

Thái lát à?" Biệt Tuyết Tiên Cơ rợn tóc gáy: "Đây thật sự là thân thể ngài?" "Ừ, ngoại trừ tôi ra, thiên hạ này rất khó tìm ra con Đại Kình thứ hai cấp bậc Huyền Thánh, sở hữu huyết thống Thần Kình." Cật Qua Thánh Quân thản nhiên nói.

Ngọa tào!

Trong lòng Biệt Tuyết Tiên Cơ có 10000 con ngựa hoan khoái chạy qua.

Ta đang nấu ăn, thực tài lại đang ở một bên phụ bếp thay ta, ta phải phối hợp ăn ý với hắn thế nào đây?

Online chờ, khá gấp! "Tiền bối, ta ở đây nấu nướng thân thể ngài, ngài không có phản ứng gì sao?" Biệt Tuyết Tiên Cơ khóe miệng co giật, nếu không phải Cật Qua Thánh Quân vẻ mặt bình thản, cô đều nghi ngờ Cật Qua Thánh Quân có phải muốn nhân cơ hội xử lý cô hay không. "Ừm, yên tâm đi, tôi không có ác ý.

Cỗ thân thể cũ này, cũng là tôi tự mình phối hợp trận pháp của Bắc Phương tiền bối, chủ động vứt bỏ.

Trạng thái hiện tại của tôi khá kỳ quái, ở vào trạng thái rất bình tĩnh.

Cho nên tôi muốn tự mình đi theo, thử xem khi chính mắt mình nhìn thân thể mình bị nấu nướng thì sẽ có phản ứng gì.

Nhưng mà... cho tới hiện tại, nội tâm tôi không hề dao động." Cật Qua Thánh Quân bình tĩnh nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "..." Vị Cật Qua tiền bối này, muốn tự tay nấu nướng thân thể mình, còn muốn tận mắt nhìn chúng bị nấu thành món ăn, có phải còn muốn ăn luôn thân thể cũ của mình không?

Ta có thể đổi trợ thủ không?

Vị Cật Qua tiền bối này đáng sợ quá. "Phải thái lát không?" Lúc này, Cật Qua Thánh Quân cầm cái gan khổng lồ kia, hỏi lại lần nữa.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc đầu thật nhanh. "Ồ, vậy còn cần tôi giúp gì không?" Cật Qua Thánh Quân mặt không cảm xúc hỏi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ vào đống thịt cá voi bị cắt thành khối kia: "Tiền bối xin hãy cẩn thận bỏ chúng vào nồi số một trước, tiến hành ninh lần đầu ở đó, trong nồi có dược liệu ta đã phối phương sẵn...

Đây là trình tự đầu tiên." "Giao cho tôi đi." Cật Qua Thánh Quân nói xong, đi đến trước nồi số một.

Sau đó, hắn mặt sắc bình tĩnh, đem thịt cá voi đã cắt thành khối từng miếng từng miếng bằng phẳng bỏ vào trong nồi số một.

Nồi số một kia cũng là một pháp khí Càn Khôn, nhìn qua không lớn, nhưng nhiều thịt cá voi như vậy toàn bộ điền vào trong đó lại không thành vấn đề.

Sau đó, Cật Qua Thánh Quân ngơ ngác đứng trước nồi số một, nhìn dược thang Biệt Tuyết Tiên Cơ phối sẵn trong nồi đang sôi trào, bao bọc lấy thịt cá voi. "Năm đó vị đại năng cắt thịt nuôi ưng của Phật gia, tâm trạng có phải cũng giống tôi không?" Cật Qua Thánh Quân đột nhiên nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "..." "Rõ ràng nhìn chính mình sôi trào trong nồi, cảm xúc của tôi lại vẫn không hề có sóng gió.

Quả nhiên, trạng thái mà thân thể mới mang lại có chút không đúng.

Cảm giác này cứ như là 'Hiền giả hình thức' mang tính cưỡng chế vậy, tất cả mọi thứ bên ngoài phảng phất như không liên quan đến tôi. " Cật Qua Thánh Quân khẽ nói. "Có lẽ, tiền bối ngài cần nghỉ ngơi thật tốt, ví dụ như ngủ một giấc, để bản thân thả lỏng?" Biệt Tuyết Tiên Cơ đề nghị. "Cô nói có lý, có lẽ là do thời gian cách ngàn năm, vất vả lắm mới tìm được khế cơ tấn thăng cửu phẩm, khiến tôi hưng phấn quá độ, mới tiến vào loại hiền giả hình thức này." Cật Qua Thánh Quân nói.

Nói xong, đột nhiên, hắn cúi đầu nhìn chằm chằm thịt cá voi đang bị hầm trong nồi.

Sau đó, hắn không nói một lời bình tĩnh lại.

Thật lâu sau. "Thì ra là thế, thì ra là thế!

Tôi hiểu rồi!" Đột nhiên, khóe miệng Cật Qua Thánh Quân nhếch lên. "Tôi cũ đã vứt bỏ, tôi đi ra từ trong thân thể cũ, là tôi hoàn toàn mới." "Cho nên, công đức tức là tôi, tôi tức là công đức... nhưng cuối cùng, tôi không phải là công đức." "Đã tôi không phải là công đức, cho nên tôi là Cật Qua, nhưng tôi lại không phải là Cật Qua... cuối cùng, tôi vẫn là tôi, vẫn là Cật Qua!" "Nhìn núi là núi, nhìn núi không phải núi, nhìn núi vẫn là núi." Cật Qua Thánh Quân nói rất nhanh.

Biệt Tuyết Tiên Cơ vẻ mặt mộng bức. "Cảm ơn Biệt Tuyết đạo hữu, tôi hiểu rồi." Cật Qua Thánh Quân nói.

Nói xong, ánh sáng công đức trên người hắn phóng thích ra, bao bọc toàn bộ con người hắn lại, khiến hắn biến thành nguồn sáng di động biết phát quang.

Cật Qua Thánh Quân sải bước đi ra ngoài, để lại Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếp tục vẻ mặt mộng bức. ...

Cật Qua Thánh Quân rời khỏi phòng bếp, đi tới bên cạnh Bắc Phương Đại Đế, Tống Thư Hàng cùng với 'Bạch Thánh'. "Cảm ơn Bắc Phương tiền bối, cảm ơn Bá Tống đạo hữu." Hắn hướng về phía Bắc Phương Đại Đế và Tống Thư Hàng hành lễ một cái.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

Bắc Phương Đại Đế: "Ngươi lĩnh ngộ được cái gì?" Tên này đi vào cắt cuồng bạo thân thể cũ của mình một trận, là đốn ngộ rồi sao?

Phương thức đốn ngộ này quỷ dị quá. "Tôi là Cật Qua, tôi lại không phải là Cật Qua.

Nhưng đến cuối cùng, tôi vẫn là Cật Qua." Cật Qua Thánh Quân mỉm cười.

Tống Thư Hàng: "..." Bắc Phương Đại Đế như có điều suy nghĩ, bởi vì tràng diện tương tự, @#%× Tiên Tử từng có dường như cũng đã xuất hiện qua.

Cật Qua Thánh Quân lại hướng về phía sau lưng Tống Thư Hàng hành lễ một cái: "Cảm ơn tiên tử, đã nhường cơ hội này cho tôi." Tống Thư Hàng quay đầu lại, phát hiện Công Đức Xà Mỹ Nhân không biết đã hiện ra từ lúc nào.

Lúc này, cô đang nghiêng đầu, nhìn Cật Qua Thánh Quân.

Trong lòng Tống Thư Hàng nghi hoặc, đang định hỏi thăm.

Lúc này, Cật Qua Thánh Quân lại chủ động giải thích: "Bần đạo sau khi vứt bỏ nhục thân, thân thể mới sinh được công đức hóa, tiếp xúc đến một mạng lưới thần kỳ.

Trong mạng lưới công đức kia, ẩn chứa vô số tin tức.

Lượng tin tức này khổng lồ vô cùng, trùng kích tâm thần bần đạo.

Vì thế, bần đạo theo bản năng tiến vào một loại trạng thái [Tuyệt đối bình tĩnh], mới không bị lượng tin tức khổng lồ kia đồng hóa.

Mà khi ta không còn mê mang, xác định chính mình vẫn là 'Cật Qua', loại trạng thái này mới khôi phục lại một chút.

Đồng thời, tôi nhận được rất nhiều tình báo từ trong mạng lưới công đức kia." Cật Qua Thánh Quân hiện tại vẫn chịu ảnh hưởng của 'Hiền giả hình thức', có điều so với trước đó thì tốt hơn nhiều. "Trước tôi, tiên tử đã tiếp xúc trước một bước với mạng lưới công đức này.

Trong mạng lưới công đức này, ẩn chứa một con đường trường sinh, hơn nữa là con đường trường sinh vô chủ.

Nói cách khác, tôi chỉ cần tiếp nhận mạng lưới công đức và tin tức trong đó, tu luyện theo khuôn khổ, trường sinh có hi vọng.

Tiên tử không lựa chọn con đường trường sinh này, mà tôi quyết định lựa chọn tiếp nhận." Cật Qua Thánh Quân bình tĩnh nói. "Chúc mừng Cật Qua đạo hữu." Tống Thư Hàng nói...

Cảnh giới trường sinh bất tử, đây là mục tiêu cuối cùng của đông đảo tu luyện giả thế gian.

Dù sao, chứng đạo Bất Hủ trở thành Thiên Đạo, chỉ có thể có một vị.

Thế gian này có không ít Kiếp Tiên, chính là vì không thể bước ra con đường của riêng mình, tuy sở hữu tuổi thọ dài đằng đẵng vô cùng, nhưng chung quy không cách nào trường sinh.

Mà Cật Qua Thánh Quân không nghi ngờ gì là may mắn, khi hắn ở cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, đã xác định có được một pháp môn trường sinh vô chủ, nếu truyền ra ngoài, không biết bao nhiêu Kiếp Tiên sẽ ghen tị đến đỏ mắt.

Bắc Phương Đại Đế: "Cô muốn biết, mạng lưới công đức này rốt cuộc là cái gì?" Tại sao @#%× Tiên Tử năm đó không tiếp nhận đạo trường sinh này?! "Tôi cũng không biết tại sao tiên tử không tiếp nhận truyền thừa trường sinh này...

Có điều mạng lưới công đức này, hình dung thế nào nhỉ.

Nó trải rộng Chư Thiên Vạn Giới, chỉ có xá bỏ nhục thân, trọng sinh ra công đức chi thể mới có thể tiếp xúc đến nó.

Tương tự như một mạng lưới không dây khổng lồ vô cùng.

Cho tới hiện tại, người từng tiếp xúc với nó, chỉ có tiên tử và tôi.

Có lẽ, nó chính là mạng lưới do người sáng tạo 'Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật' kiến lập." Cật Qua Thánh Quân đáp.

Bắc Phương Đại Đế nhíu mày.

Về chuyện 'Mạng lưới công đức', @#%× Tiên Tử năm đó chưa từng nhắc tới với bất kỳ ai. "Bần đạo tiếp theo phải bế quan một thời gian, Bắc Phương tiền bối, Bá Tống đạo hữu, Bạch Thánh đạo hữu, chúng ta sau này còn gặp lại." Cật Qua Thánh Quân nói.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu: "Đây là tạo hóa của ngươi, hi vọng Cô có thể nhìn thấy thân ảnh ngươi trên con đường trường sinh." "Mượn cát ngôn của Bắc Phương tiền bối." Cật Qua Thánh Quân đáp.

Cuối cùng, Cật Qua Thánh Quân lại hướng về phía 'Bạch', hành lễ một cái thật sâu.

Lần hành lễ này rất long trọng.

Với thân phận của Cật Qua, hành lễ như vậy với 'Bạch', rất không phù hợp.

Nhưng hắn cứ nghiêm túc hành xong lễ này như vậy.

Sau đó cũng không nói nhiều, thân hình Cật Qua Thánh Quân bay lên trời, hóa thành một con Thần Kình thu nhỏ, bỏ chạy ra xa.

Bạch tiền bối vẻ mặt nghi hoặc.

Ngài cũng hoàn toàn nghĩ không thông nguyên nhân Cật Qua Thánh Quân đột nhiên hành lễ long trọng như vậy với ngài.

Theo thân phận, đối phương là Huyền Thánh lão bài.

Hơn nữa, từ đầu đến cuối ngài cũng đâu có giúp được gì cho Cật Qua Thánh Quân đâu nhỉ? "Bạch tiền bối ngài âm thầm chỉ điểm Cật Qua Thánh Quân sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu thật mạnh. "Có lẽ, hắn nhìn thấy gì đó từ trong 'Mạng lưới công đức' kia." Bắc Phương Đại Đế nói.

Chương 1314

"Ví dụ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Phương Đại Đế nhún vai: "Cô làm sao biết được?" Tống Thư Hàng đang định hỏi tiếp, lúc này trong bếp truyền đến tiếng kêu của Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Thư Hàng tiểu hữu, qua đây giúp ta một tay, một mình ta làm không xuể!" "Tới ngay!" Tống Thư Hàng vội vàng chạy về phía phòng bếp.

Hết cách rồi, bên ngoài Bắc Phương Đại Đế và Bạch tiền bối đều là nhân vật cấp đại gia, chuyện tạp vụ này đương nhiên phải do hắn làm rồi.

Sau khi chạy vào cái phòng bếp khổng lồ vô cùng của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiên Cơ: "Biệt Tuyết tiền bối, có gì cần tôi giúp không?" "Thử thái lát cái gan này xem." Biệt Tuyết Tiên Cơ đầu cũng không quay lại nói.

Tống Thư Hàng: "Ủa?

Trước đó tôi nghe Cật Qua tiền bối nói muốn thái lát gan, Tiên Cơ cô từ chối mà." Biệt Tuyết Tiên Cơ lệ rơi đầy mặt: "Vị Cật Qua tiền bối kia nói đó là gan của ngài ấy, ta nào dám để ngài ấy thái chứ." "Có lý." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn xách một con dao đặc thù, nhắm vào cái gan kia dùng sức chém xuống.

Keng!

Hoa lửa bắn tứ tung.

Cái này... là gan Bát phẩm a!

Cho dù là thân thể cũ của Cật Qua Thánh Quân, bị rút đi sức mạnh, còn bị rút đi bản mệnh tinh huyết, nhưng nó vẫn là nhục thân cấp bậc Bát phẩm Huyền Thánh.

Cái gan này, quá là trâu bò luôn.

Dao của Tống Thư Hàng, căn bản cắt không nổi nó.

Quá cứng.

Bá Tống Huyền Thánh, nói cho cùng vẫn chỉ là tu sĩ sơ nhập cảnh giới Tứ phẩm.

Đặt ở thời viễn cổ, cấp bậc này của hắn vừa mới đạt tiêu chuẩn 'xuống núi'. "Cái gan này cứng quá!" Tống Thư Hàng oán thầm.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đang bận rộn lấy thịt cá voi trong nồi số một ra, tiến hành xử lý trình tự thứ hai.

Cô đầu cũng không quay lại đáp: "Yên tâm, cái gan này không bị xơ gan hóa đâu." Tống Thư Hàng: "..." Tiên Cơ biết cách châm chọc thật. "Gan Bát phẩm Huyền Thánh, cắt kiểu gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Bá Tống Huyền Thánh, xin ngài dùng đao ý đi cắt nó thử xem." Biệt Tuyết Tiên Cơ đầu cũng không quay lại nói: "Cậu nói thế nào cũng là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, đối mặt với một cái gan, đừng có túng." "Tiên Cơ cô cũng không phải không biết, cái Thiên Niên Đệ Nhất Thánh này của tôi 'thủy' (dởm) cỡ nào.

Hơn nữa, đao ý của tôi...

Thôi được rồi, thử xem." Tống Thư Hàng đáp, đồng thời hắn thử vận chuyển đao ý của mình.

Tuy là 'Đao ý khôi giáp', nhưng nó vẫn có thể tăng cường một ít lực sát thương.

Tống Thư Hàng khống chế đao ý của mình, quán chú nó vào con dao phay.

Đồng thời, hắn ý đồ tận lượng khống chế 'độ' của đao ý, hắn muốn thử nghiệm, để đao ý không hình thành 'Đao ý khôi giáp', chỉ thuần túy phụ trợ trên dao phay.

Nhưng mà... hắn thất bại.

Đao ý vừa phụ trợ lên dao phay, trực tiếp ngưng tụ ra một bộ áo giáp nhỏ tinh xảo, bao bọc lấy con dao phay.

Tống Thư Hàng: "..." Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ vừa khéo quay đầu lại: "Phụt ~~" Cô suýt chút nữa quên mất đao ý của Tống Thư Hàng có vấn đề.

Tống Thư Hàng cảm giác gan mình đều đang đau, hắn nhe răng, vung dao phay dùng sức chém lên gan Huyền Thánh.

Keng ~~ Lại một lần nữa vang lên tiếng kim loại va chạm, hoa lửa bắn tứ tung. "Không được, chém không nổi." Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Là đàn ông, thì đừng nói không được.

Nghĩ cách thái lát nó ra, nếu không ta cũng khó xử lý cái gan to thế này." "Tiên Cơ cô không có thủ đoạn gì khiến nó mềm đi một chút trước sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhún vai. "Quả nhiên, tôi vẫn là đi tìm Bạch tiền bối vào đi.

Ngài ấy hiện tại tấn thăng Huyền Thánh rồi, đối phó một cái gan khẳng định không thành vấn đề." Tống Thư Hàng than thở.

Tai Biệt Tuyết Tiên Cơ lặng lẽ động đậy.

Sự thật là, cô đợi chính là câu nói này của Tống Thư Hàng.

Thân là tiên trù nổi tiếng nhất Tu chân giới hiện nay, tiên trù sở hữu năng lực nấu nướng 'Bát phẩm Huyền Thánh Đại Kình', trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ tự nhiên có thủ đoạn làm mềm thực tài cấp Bát phẩm Huyền Thánh.

Nhưng mà, cô muốn được ở cùng Bạch Tôn Giả trong phòng bếp.

Đó đơn giản là tràng diện trong mộng của cô.

Cô và 'Bạch' cùng nhau nấu ăn trong bếp, trong lúc nấu ăn, cô còn có thể đút cho 'Bạch' ăn, hình ảnh đó nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi.

Chỉ là, cô lại ngại trực tiếp gọi Bạch vào phụ bếp.

Cho nên, cô chỉ có thể áp dụng phương thức vu hồi này, thông qua Tống Thư Hàng gọi Bạch qua phòng bếp.

Tống Thư Hàng nếu biết suy nghĩ trong nội tâm Biệt Tuyết Tiên Cơ, chỉ biết vô ngữ nhìn trời, sau đó than một tiếng [Sáo lộ thành thị quá thâm sâu!]. ...

Tống Thư Hàng chạy ra khỏi bếp, sau đó liền thấy Bạch tiền bối, Tiểu Thải và Bắc Phương Đại Đế đang chơi bài.

Dường như đang chơi trò 'Đấu Địa Chủ', Bạch tiền bối là địa chủ.

Khi Tống Thư Hàng đi ra, vừa khéo nhìn thấy vẻ mặt bình tĩnh của Bạch tiền bối, không ngừng ném bài - bom tấn, bom tấn.

Đại Đế và Tiểu Thải toàn trình mộng bức, bài trong tay bọn họ gần như chưa từng ra được quân nào.

Tống Thư Hàng ôm trán, chơi trò cần vận khí này với Bạch tiền bối, nếu không gian lận thì căn bản không có cửa chơi. "Khụ ~~ Bạch tiền bối, cái gan trong bếp cứng quá, tôi cắt không nổi.

Hay là ngài vào giúp một tay?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Bạch tiền bối gật đầu, đang định đồng ý.

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế đặt bài xuống: "Hay là để Cô vào đi, Cô đột nhiên không muốn chơi bài nữa." Nói xong, Đại Đế chạy một mạch vào trong bếp. ...

Lúc này, trong bếp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng, lúc này bàn tay nhỏ của cô đang run rẩy, cẩn thận từng li từng tí cắt một miếng thịt cá voi thành lát, tinh chế thành món ăn đầu tiên.

Miếng thịt cá voi nhỏ này, ngay từ đầu cô đã bắt đầu xử lý thêm, hoàn thành mấy công đoạn, chế tác thành thành phẩm.

Tiếp đó, cô dùng đũa gắp một lát thịt cá voi, hít sâu một hơi, cưỡng ép để bản thân trấn định lại.

Khi nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân truyền đến, cô mang theo nụ cười, gắp một lát thịt cá voi xoay người lại: "Ngài tới rồi, đúng lúc món đầu tiên chỗ ta đã chế tác xong rồi đây, ngài nếm thử mùi vị trước đi." Nói xong, Biệt Tuyết Tiên Cơ gắp thịt cá voi, đưa tay ra.

Trong tưởng tượng của Tiên Cơ, hình ảnh hẳn là thế này - 'Bạch' đẩy cửa đi vào, đi đến sau lưng cô.

Lúc này, cô gắp một lát thịt cá voi, giả bộ như không có việc gì, thân mật đưa thịt cá voi về phía 'Bạch', để ngài ấy nếm thử mùi vị thịt cá voi bí chế của mình.

Sau đó 'Bạch' sẽ thuận theo há miệng, 'A ~' một tiếng, ăn hết thịt cá voi.

Hình ảnh này, nghĩ thôi đã khiến Biệt Tuyết Tiên Cơ cảm thấy hạnh phúc.

Cô từ lâu đã muốn tự tay đút cho 'Bạch' ăn.

Lý tưởng thứ này luôn đầy đặn.

Nhưng hiện thực luôn rất tàn khốc, tràn đầy xương xẩu.

Khi Biệt Tuyết Tiên Cơ giả bộ 'như không có việc gì', gắp thịt cá voi xoay người đưa lên, thì nhìn thấy người đàn ông sau lưng.

Sau đó, tay Tiên Cơ cứng đờ lại.

Gương mặt có chút 'lạnh lùng đẹp trai' của Bắc Phương Đại Đế, phản chiếu trong đồng tử Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Đại Đế rất đẹp trai, có điều nếu ngài không cười, thì vẻ đẹp trai của ngài cũng giống như hàn băng vạn năm không tan vậy, lạnh lùng đến tận xương tủy.

Nụ cười trên mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng cứng lại, má nóng bừng.

Cô hoàn toàn không ngờ người đi vào không phải là 'Bạch', mà là vị 'Bắc Phương tiền bối' thần bí này.

Khí tức trên người vị Bắc Phương tiền bối này hoàn toàn thu liễm, cộng thêm Biệt Tuyết Tiên Cơ chủ quan cho rằng người đi vào là 'Bạch', cho nên mới xảy ra một màn như trên.

Ngại quá đi mất!

Kịch bản không đúng rồi!

Thật muốn tìm cái lỗ nẻ chui xuống.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tay đưa ra, rụt về cũng không được, mà để nguyên cũng không xong; nụ cười lại càng cứng ngắc như sắp đông lại.

Thậm chí cả người cô đều bắt đầu hóa đá. [Bá Tống Huyền Thánh phải chết] Trừ sự xấu hổ ra, trong đầu Tiên Cơ chỉ còn lại một ý niệm này. ...

Bắc Phương Đại Đế cũng rất xấu hổ.

Ngài vừa vào, Biệt Tuyết Tiên Cơ đột nhiên mặt như hoa đào, nụ cười rạng rỡ dùng đũa gắp một lát thịt cá voi, muốn đưa vào miệng ngài.

Nhưng đưa được một nửa, ngài lại thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ cả người đều hóa đá.

Bắc Phương Đại Đế liên tưởng đến việc lúc Tống Thư Hàng tiểu hữu đi ra là gọi 'Bạch Thánh' vào bếp giúp một tay.

Với kinh nghiệm nhân sinh phong phú của Đại Đế, lập tức đoán được đầu đuôi sự tình.

Vị Biệt Tuyết Tiên Cơ này đợi khẳng định là 'Bạch Thánh', chỉ là cô không ngờ, việc vào bếp giúp một tay này lại để ngài hớt tay trên.

Hai người đều rất xấu hổ, giằng co tại chỗ.

Lát sau, thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ sắp hóa đá luôn rồi, Bắc Phương Đại Đế thở dài.

Tuy ngài tu luyện thuộc tính hàn băng, nhưng kỳ thực ngài là một người đàn ông rất ôn nhu.

Chương 1315

Sau đó, Bắc Phương Đại Đế há miệng, 'A ~' một tiếng, cắn một cái hết miếng thịt cá voi Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa tới.

Ngay sau đó, Đại Đế cảm giác đầy miệng thơm ngát, mấy chục loại mỹ vị khác nhau cứ như bom đạn nổ tung trong miệng ngài.

Loại khẩu cảm này, đã không kém gì đỉnh cấp tiên trù trong Viễn Cổ Thiên Đình năm đó.

Hơn nữa, kỹ thuật nấu ăn Biệt Tuyết Tiên Cơ nắm giữ càng hoàn thiện hơn, thiết bị cũng tiên tiến hơn.

Khẩu cảm tổng thể so với tác phẩm của tiên trù Viễn Cổ Thiên Đình còn cao hơn một bậc.

Vị Biệt Tuyết Tiên Cơ này, không hổ là tiên trù mạnh nhất Tu chân giới hiện nay.

Tống Thư Hàng tiểu hữu lương tâm đề cử. "Ngon lắm, trù nghệ của đạo hữu, đã là cấp bậc đỉnh tiêm thực sự của Chư Thiên Vạn Giới." Bắc Phương Đại Đế lộ ra một nụ cười ấm áp.

Khi ngài cười rộ lên, loại lạnh lùng kia hoàn toàn biến mất, nháy mắt từ một hình nam cao lãnh hóa thân thành 'warm boy'.

Mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ trở nên nóng bừng. [Nếu trong lòng ta không phải đã sớm có 'Bạch', nói không chừng sẽ thích vị Bắc Phương tiền bối này mất.] Tiên Cơ thầm nghĩ trong lòng.

Vị Bắc Phương tiền bối này, thật sự là một người dịu dàng.

Hơn nữa cũng rất đẹp trai, chỉ kém Bạch một chút xíu. "Thư Hàng tiểu hữu nói rồi, Tiên Tử cần giúp đỡ đúng không?

Cô có phải nên cắt cái gan kia thành lát trước không?" Bắc Phương Đại Đế nói. "Ừm." Má Biệt Tuyết Tiên Cơ nóng lên, gật đầu nói. "Giao cho Cô đi." Bắc Phương Đại Đế ra tay chộp lấy con dao phay, con dao phay tương tự ở trong tay Đại Đế phát huy ra uy lực siêu phàm.

Mấy đao chém xuống, cái gan vốn kiên cố như sắt thép, liền bị cắt thành lát mỏng. "Còn cần Cô giúp gì nữa không?" Đại Đế hỏi. "Xin tiền bối giúp bỏ chúng vào nồi số năm, sau đó dùng lửa nhỏ ninh.

Sau đó, ta còn cần tiến hành ba bước nữa." Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

Sau khi sự xấu hổ qua đi, Tiên Cơ rất nhanh lại tiến vào chế độ làm việc nghiêm túc.

Có Bắc Phương Đại Đế giúp đỡ, tiến độ của bữa tiệc toàn kình cấp Bát phẩm Huyền Thánh này cực nhanh. *** Bên ngoài.

Bạch tiền bối đột nhiên rất có hứng thú với trò chơi 'đánh bài' này.

Tống Thư Hàng tự nhiên không thể tự mình tìm ngược, thế là... hắn lôi Thông Nương ra, để Thông Nương thay thế mình gia nhập chiến cục.

Đồng thời dưới sự kiến nghị của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối cũng thả thụ yêu của mình ra.

Sòng bài biến thành bốn người chơi, không còn đấu địa chủ nữa, đổi sang chơi Song Khấu (một kiểu đánh bài).

Tống Thư Hàng móc điện thoại ra, đăng nhập nhóm Cửu Châu Nhất Hào, refresh một chút.

Đúng lúc, Hằng Hỏa Chân Quân online. "Thư Hàng đạo hữu, cậu tìm tôi có việc?" Hằng Hỏa Chân Quân gửi tin nhắn riêng. "Đúng vậy." Tống Thư Hàng trả lời: "Hằng Hỏa tiền bối, trước đó tôi ở hải vực gần thành phố Văn Châu, gặp được một nho sinh, người đó rất có khả năng là vị 'Đạo Tử' trong mười hai Kiếp Tiên Nho gia các ngài, dáng vẻ giống y hệt bức tượng tôi nhìn thấy." Tống Thư Hàng tạm thời không nhắc tới chuyện Đạo Tử điên điên khùng khùng.

Hằng Hỏa Chân Quân trầm mặc.

Lát sau, Hằng Hỏa Chân Quân trả lời: "[Biểu tượng cười khổ] Thư Hàng tiểu hữu nhìn thấy Đạo Tử tổ sư, trạng thái vẫn ổn chứ?" Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng khẽ động: "Nói thật lòng, Đạo Tử Kiếp Tiên nhìn qua tinh thần trạng thái có chút không bình thường." "Không sai rồi, người cậu nhìn thấy chính là Đạo Tử tổ sư." Hằng Hỏa Chân Quân thở dài, trả lời.

Ủa?

Nho gia vẫn luôn biết chuyện Đạo Tử? "Cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu đã nói cho tôi tình báo này, tôi sẽ phái người đến vùng biển đó, xem xem có thể tìm được Đạo Tử tổ sư hay không.

Ngoài ra, Thư Hàng tiểu hữu, tôi có chuyện muốn thỉnh giáo cậu.

Là về việc di thực 'Mảnh vỡ Thiên Đình'." Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Nho gia xác thực biết rõ chuyện của 'Đạo Tử' sư tổ.

Chỉ là, kể từ sau khi Nho gia chịu đại kiếp năm đó, Đạo Tử sư tổ vẫn luôn ở trong trạng thái điên điên khùng khùng.

Nho gia cũng từng thử phái người tiếp xúc với Đạo Tử sư tổ, nhưng trạng thái của ngài ấy căn bản không cách nào giao lưu.

Nho gia cũng từng phái người theo dõi Đạo Tử sư tổ, nhưng Đạo Tử là đại nhân vật cấp Kiếp Tiên cửu phẩm, tu vi không cùng cảnh giới thì căn bản không đuổi kịp.

Đạo Tử chạy nhảy trong biển, nói không chừng một khắc sau liền trực tiếp mở ra không gian chi môn biến mất tăm.

Người theo dõi ngoại trừ trơ mắt đứng nhìn ra thì còn biết làm sao bây giờ?

Nho gia cũng tuyệt vọng lắm a.

Tống Thư Hàng cũng có thể cảm giác được sự đau lòng của Hằng Hỏa Chân Quân qua giọng điệu của ông. "Hằng Hỏa tiền bối, mảnh vỡ Thiên Đình các ngài di thực xảy ra vấn đề rồi sao?" Tống Thư Hàng dò hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân: "Cũng không xảy ra vấn đề, chúng ta thử đem một khối mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình cỡ nhỏ di thực vào thế giới Kim Liên.

Thế nhưng, mảnh vỡ tịnh không dung hợp với thế giới Kim Liên, chỉ giống như một tòa kiến trúc bị dời vào thế giới Kim Liên mà thôi.

Cho nên, sắp tới chúng ta muốn mời Thư Hàng tiểu hữu đến thế giới Kim Liên của Nho gia xem thử, rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở đâu." "Được ạ, cuối tuần và ngày lễ tôi đều rảnh.

Tiền bối có thể tìm tôi bất cứ lúc nào." Tống Thư Hàng nói.

Hằng Hỏa Chân Quân: "[Biểu tượng mặt cười] Như vậy thì tốt quá, ta cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu trước.

Ta hiện tại đang sắp xếp thành viên Nho gia dời thêm một khối mảnh vỡ 'Viễn Cổ Thiên Đình' nữa về, xem thử sau khi khối mảnh vỡ Thiên Đình thứ hai tiến vào thế giới Kim Liên sẽ sinh ra phản ứng gì.

Nếu như vẫn không có phản ứng, liền phải mời Thư Hàng tiểu hữu ngươi xuất mã rồi." "Được, Hằng Hỏa tiền bối không cần khách khí.

Chuyện nhỏ mà thôi, ngoài ra, kỳ thực vừa khéo tôi cũng có chút chuyện muốn bàn với Hằng Hỏa tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Hằng Hỏa Chân Quân: "Tiểu hữu mời nói." "Trước đây, không phải tôi đã lấy được pháp môn tu luyện 《Nho Gia Kim Cương Thân》 ở Vạn Thánh Sơn bị đảo ngược sao.

Hiện nay, tôi có thu nhận một đệ tử.

Tôi muốn xin Chân Quân phê chuẩn cho tôi truyền thụ 《Kim Cương Thân》 cho đệ tử của mình." Tống Thư Hàng nói. "Thì ra là thế, về chuyện này, ta có thể làm chủ.

Thư Hàng tiểu hữu có thể truyền thụ 《Nho Gia Kim Cương Thân》 trong tay ngươi cho đệ tử thân truyền, chỉ cần không truyền ra ngoài là được." Hằng Hỏa Chân Quân trả lời.

Bởi vì nắm giữ 'Thế giới Kim Liên', địa vị của Hằng Hỏa Chân Quân tại Nho gia càng ngày càng tôn quý.

Tiếp theo ông sắp tấn thăng thất phẩm Tôn Giả, một khi tấn thăng, địa vị tại Nho gia sẽ càng cao hơn một tầng. "Cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối." Tống Thư Hàng trả lời.

Như vậy, hắn có thể chính thức truyền thụ cho Tiểu Thái 《Nho Gia Kim Cương Thân》.

Chờ sau khi Tiểu Thái luyện thành môn công pháp này, cô nhóc mới có thể chân chính gánh vác được đạo hiệu [Kim Cương Quân Tử Đao]. "Thủ thế thì có Nho Gia Kim Cương Thân.

Sau đó, tôi còn có thể dốc túi truyền thụ một thân đao pháp.

Bất quá, Tiểu Thái còn thiếu một môn công pháp tu luyện chính." Tống Thư Hàng xoa cằm, bắt đầu suy tư.

Tiểu Thái trước mắt vẫn còn ở cảnh giới tam phẩm, cô là tước yêu bình thường, trước khi ngũ phẩm hóa hình thành người, công pháp tu luyện của nhân loại đều không quá thích hợp với cô. "Ủa?

Sư phụ đang lo lắng về công pháp cho con sao?" Tiểu Thái quay đầu lại, hai mắt sáng rực nói.

Lúc này Tiểu Thái đang 'ngồi' trên ghế sườn pha, hai cái móng vuốt cầm bài, đôi cánh cũng rất linh hoạt xếp bài.

Dáng vẻ này, trông rất đáng yêu. "Bom!" Giọng nói bình tĩnh của Bạch tiền bối truyền đến. "A?

Bạch tiền bối, ván này chúng ta là đối gia mà, chúng ta là đồng minh đó.

Bạch tiền bối ngài cứ quăng bom loạn xạ như thế nữa là sẽ mất con đó." Tiểu Thái quay đầu lại, dở khóc dở cười nói. "Ồ, thế ta dỡ bom trên tay ra, đánh lẻ cho ngươi nhé.

Ngươi muốn một lá bài lẻ hay là một đôi?" Bạch tiền bối nói.

Thông Nương: "Bạch tiền bối, không được chơi kiểu đó.

Sao có thể trực tiếp thông đồng như thế?

Như vậy là quá phạm quy rồi!" Thụ yêu Khinh Vũ ở đối diện cũng lệ rơi đầy mặt. "Ồ, cũng đúng.

Vậy không nói nữa." Bạch tiền bối gật đầu: "Vậy ta tách thành ba lá bài để đánh, ba con 3." Thông Nương: "Hahahaha, ba con 4, vừa khéo chạy rồi." Tiểu Thái: "Hahahaha, ăn của con ba con J nè." "Ba con A." Khinh Vũ yên lặng nói.

Bạch tiền bối: "Bom!" Tống Thư Hàng lén nhìn bài trong tay Bạch tiền bối một chút, quả nhiên... lại toàn là bom (tứ quý).

Cho nên á, hắn kỳ thực càng đề cử mọi người chơi cờ quân sự bốn nước hơn.

Đánh bài mà không gian lận, chỉ dựa vào vận may thì hầu như không ai có thể thắng được Vua may mắn, Âu Hoàng trong các Âu Hoàng – Bạch tiền bối.

Dù sao, Bạch tiền bối không chỉ họ Bạch (Trắng), tên ngài ấy đều gọi là Bạch. "Đúng rồi sư phụ, tiếp tục chủ đề vừa rồi đi, người đang cân nhắc công pháp cho con sao?" Tiểu Thái hưng phấn nói.

Tuy rằng cô là thành viên tổ chức [Toàn thế giới yêu quái đoàn kết lại thành người một nhà], nhưng mọi người cũng đều biết cái tổ chức này chỉ truyền thụ cho thành viên mỗi cái 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh nhất định phải có để sống sót ngoan cường》 kia thôi.

Trừ cái đó ra thì chẳng còn công pháp ngầu lòi nào nữa.

Chương 1316

Thành viên tổ chức, ngoại trừ có thể hưởng thụ một số phúc lợi, đánh nhau có thể kéo vài thành viên tổ chức đến chống lưng ra, thì phương diện tu luyện toàn bộ phải dựa vào chính mình.

Tiểu Thái từ lúc tu luyện đến cảnh giới tam phẩm đều là dựa vào chính mình.

Công pháp cô tu luyện rất bình thường, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến cô đồng ý rất sảng khoái khi năm đó Đông Phương Lục tiên tử đề nghị cô bái sư. "Ta vừa lấy được phê chuẩn từ chỗ Hằng Hỏa Chân Quân, đến lúc đó ta có thể dạy con 《Nho Gia Kim Cương Thân》 trước, đây chính là một loại luyện thể pháp do Nho gia Thánh Nhân sáng tạo, hiệu quả cực mạnh.

Đến lúc đó trong tay ta còn có một ít dược tễ Long Ma, lúc con tu luyện có thể phối hợp sử dụng.

Còn về công pháp tu luyện của con, để ta tìm thử xem." Tống Thư Hàng nói. "Cảm ơn sư phụ, bom bom bom, cái này con chặt chắc rồi." Tiểu Thái vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "..." Nghe cứ như là Tiểu Thái muốn chặt đẹp ông sư phụ này vậy, lòng mệt mỏi quá.

Lúc này, Bạch tiền bối ngẩng đầu nói: "Có thể cân nhắc 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 xem." Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối, ngài bảo tôi truyền thụ cho Tiểu Thái 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sao?" "Đúng vậy." Bạch tiền bối nói: "Môn công pháp này có ba mươi ba loại hình thái.

Hơn nữa, bản thân môn công pháp này cũng thích hợp cho yêu tu.

Năm đó trong số các đệ tử thân truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, cũng có không ít là yêu tu." Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới 'Chó yêu 43B' Phù Sinh tiên tử, bản thể của cô ấy chính là một cô nàng chó.

Đệ tử của cô ấy là Độc Cô Bạch cũng là một con hồ yêu.

Bọn họ đều là từ cảnh giới nhất nhị phẩm đã bắt đầu tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》. "Hay lắm, bản thân tôi cũng hiểu rõ môn 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này nhất, lúc Tiểu Thái tu luyện môn công pháp này, có chỗ nào không hiểu, người làm sư phụ như tôi cũng dễ ra mặt chỉ điểm.

Nếu đổi thành công pháp khác, lỡ như Tiểu Thái gặp phải chỗ không hiểu, tôi còn phải lên nhóm chat hỏi các vị tiền bối khác." Tống Thư Hàng cười ha ha.

Tiểu Thái: "..." Sư phụ à, có mấy lời nói thật thì hai thầy trò ta biết với nhau là được rồi, nói toạc ra sẽ làm cho người làm sư phụ như người có vẻ rất thiếu chuyên nghiệp, điều này làm cho đệ tử có chút đau lòng.

Bạch tiền bối cùng ba con yêu quái nhỏ chơi liền năm ván xong, bắt đầu cảm thấy có chút nhàm chán.

Mới đầu quăng bom bùm bùm thì rất sướng, nhưng năm sáu ván toàn bộ đều là bom với bom, thì lại chẳng còn ý nghĩa gì. "Thức ăn vẫn chưa xong sao?" Bạch tiền bối hỏi, ngài ngửi thấy từng đợt mùi thơm truyền ra từ phòng bếp, chảy cả nước miếng.

Nhưng món ăn đến giờ vẫn chưa bưng ra được món nào. "Biệt Tuyết tiên tử đã nói rồi, thân thể bát phẩm Huyền Thánh chế tác thành món ăn phải trải qua mấy công đoạn phức tạp, chậm một chút cũng có thể thông cảm." Tống Thư Hàng an ủi.

Bạch tiền bối ngáp một cái: "Vậy ta ngủ trước một lát đây, liên tục độ thiên kiếp mấy ngày liền, hơi mệt chút." Nói xong, Bạch tiền bối lấy ra một cái kén khổng lồ từ trong pháp khí không gian của mình.

Không sai, chính là cái kén mà Bạch tiền bối tự mình nhả tơ kết thành sau khi sử dụng dược tễ Long Ma lần trước. "Lát nữa dọn cơm thì gọi ta." Bạch tiền bối nói xong liền chui vào trong kén khổng lồ, ngủ một giấc ngon lành.

Tống Thư Hàng: "..." "Sư phụ, nếu đã rảnh rỗi, chi bằng người cho con tìm hiểu một chút về 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đi ạ." Tiểu Thái hưng phấn nói.

Bởi vì trước đó hưởng sái phúc lợi từ nghi thức đại trận của Cật Qua Thánh Quân, Tiểu Thái hiện tại đã ở vào đỉnh phong tam phẩm, tiến thêm một bước là có thể trùng kích cảnh giới tứ phẩm.

Cô hy vọng trước khi mình trùng kích cảnh giới có thể đổi một môn công pháp lợi hại hơn, rồi lại luyện thành 《Nho Gia Kim Cương Thân》 mà Tống Thư Hàng nói.

Như vậy, xác suất độ kiếp của cô sẽ có thể tăng lên rất nhiều. "Được, để ta giảng cho con nghe về môn công pháp này trước." Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng lại nhìn thấy Thông Nương, trong lòng khẽ động: "Đúng rồi Thông Nương, gần đây cô có nỗ lực tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 không đấy?

Dạo này cô có phải hơi lười biếng không?" Bởi vì từ sau khi Thông Nương tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》, Tống Thư Hàng rất ít khi thấy cô nàng khóc lớn.

Tống Thư Hàng tịnh không có sở thích chọc khóc Thông Nương... nhưng sau khi tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》 mà lại mãi không thấy khóc lóc mấy, chuyện này quá không bình thường.

Cho nên, có phải là Thông Nương đã trở nên lười biếng trên con đường tu luyện rồi không?

Thông Nương cười đắc ý, nói: "Tống Thư Hàng, có phải ngươi rất ít khi thấy ta khóc, cho nên cảm thấy ta không có nỗ lực tu luyện?

Ahahaha, ngươi ngây thơ quá!" Tống Thư Hàng: "??" "Bởi vì, ta đã tìm được biện pháp đối kháng với việc khóc lóc của 《Thiên Khấp Bảo Điển》 rồi!" Thông Nương đắc ý ngẩng đầu – lúc này cô nàng vẫn giữ trạng thái 'cọng hành', cọng hành tây giống như bị gió thổi sắp gãy vậy. "Biện pháp đối kháng khóc lóc?

Cô làm thế nào hay vậy?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói, ngay cả Diệp Tư cũng không làm được điểm này a. "Ngươi còn nhớ môn công pháp lúc trước ta lấy được từ 'Thánh Tịch Trì' ở Vạn Thánh Sơn chứ?

Chính là cái 《Cuồng Bạo Thuật》 kia, ta dựa vào nó, giải quyết được cái tật xấu khóc lóc của 《Thiên Khấp Bảo Điển》." Khóe miệng Thông Nương nhếch lên. "《Cuồng Bạo Thuật》 giải 《Thiên Khấp Bảo Điển》?

Đây là lý luận gì?

Hai cái công pháp này hoàn toàn là ông nói gà bà nói vịt mà?" Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác. "Ta diễn thử cho ngươi xem một lần, nhìn kỹ nhé." Thông Nương đắc ý nói: "Đầu tiên, ta bắt đầu vận chuyển bộ công pháp 《Thiên Khấp Bảo Điển》 này." Trong khi nói chuyện, 'Thiên Khấp Bảo Điển' vận chuyển, hai mắt Thông Nương phủ lên một tầng sương mù, nước mắt mắt thấy sắp rơi xuống.

Lúc này, Thông Nương hét lớn một tiếng: "《Cuồng Bạo Thuật》!" Khoảnh khắc tiếp theo, cọng hành tây nhỏ trở nên đỏ rực, hai mắt Thông Nương cũng trở nên đỏ ngầu, nước mắt lập tức biến mất. "Chỉ cần giữ vững hai trạng thái 'Thiên Khấp Bảo Điển' và 'Cuồng Bạo Thuật', là không cần lo lắng chảy nước mắt khóc lóc nữa." Thông Nương nói: "Ta đúng là thiên tài mà!" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói: "Thế mà cũng được?" Thông Nương dường như là dựa vào nộ ý của 《Cuồng Bạo Thuật》, cưỡng ép áp chế điểm rơi lệ của 《Thiên Khấp Bảo Điển》?

Thông Nương đắc ý: "Tất nhiên rồi, từ sau khi ta nghĩ ra biện pháp này, thử lần nào linh lần đó, mỗi lần đều thành công. 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của ta đã thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam (trò giỏi hơn thầy), nâng cấp thành 《Thiên Khấp Ta Không Khấp Bảo Điển》, hahahaha, dù sao ta cũng là thiên tài mà...

Á á ~ Ơ?

Ơ kìa?" Khoảnh khắc tiếp theo, Thông Nương rơi vào trạng thái triệt để cuồng bạo.

Vui quá hóa buồn, không ngoài như thế.

Toàn bộ cọng hành của Thông Nương biến thành đỏ rực, trong đôi mắt cũng không còn thần thái, mất đi lý trí. "Á á á á á!" Cô nàng phát ra tiếng gầm rú như dã thú – tuy rằng cô đang điên cuồng gầm rú, nhưng giọng nói nũng nịu, liền biến thành tiếng gầm nũng nịu (kiều hống).

Tiếp đó, Thông Nương điên cuồng lao về phía Tống Thư Hàng.

Rõ ràng Tiểu Thái và thụ yêu Khinh Vũ đều ở gần cô hơn, nhưng cô cứ nhắm ngay Tống Thư Hàng, điên cuồng lao tới.

Bao cát Thư Hàng, bạn xứng đáng sở hữu.

Tống Thư Hàng: "..." "A a a a!" Thông Nương kêu gào, vươn nắm đấm nhỏ, dùng sức nện vào bắp chân Tống Thư Hàng.

Dang dang dang dang ~~ Một loạt âm thanh rèn sắt vang lên.

Trên nắm đấm nhỏ của Thông Nương còn ngưng tụ chân khí nhị phẩm thâm hậu, so với lần trước, có thể nói là đạo cao một thước!

Đáng tiếc thể chất Tống Thư Hàng càng mạnh, so với lần trước, ma cao hơn nào chỉ một trượng?

Nắm đấm của Thông Nương đối với Tống Thư Hàng hiện tại mà nói, không đau không ngứa.

Nhưng Thông Nương cuồng bạo hóa thì mặc kệ điểm này, cô điên cuồng công kích cẳng chân Tống Thư Hàng, thỉnh thoảng nhảy lên, đá mạnh vào đầu gối Tống Thư Hàng.

Dang dang dang dang ~ Đinh đinh đinh đinh.

Tống Thư Hàng thở dài, lại là hình ảnh này.

Bất quá nói thật... hắn cũng không phản cảm cảnh tượng này.

Bởi vì, khi Thông Nương rơi vào cuồng bạo hóa, hắn có thể phối hợp với Thông Nương sử dụng một loại thần kỹ. "Đến hay lắm, Thông Nương.

Để cho mọi người xem sự lợi hại của cô nào!

Bí kỹ – Lợi Thông Xuất Sao!" Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Sau đó, bàn tay to của hắn chộp một cái, nắm lấy cọng hành của Thông Nương. "A a a a." Thông Nương liều mạng giãy dụa, hai tay cô dùng sức nện vào cánh tay Tống Thư Hàng, hai chân đạp loạn xạ trong hư không.

Khi cô phát hiện mình không cách nào thoát khỏi bàn tay to của Tống Thư Hàng, cô quả đoán thi triển thần kỹ 'Lợi Thông Xuất Sao'. 'Vút ~' một cái, một cọng hành mới sinh rút ra từ trong cọng hành cũ.

Lớp vỏ hành cũ giống như vỏ kiếm, rơi vào trong tay Tống Thư Hàng.

Thông Nương mới sinh tiếp tục nhảy lên, đấm đá túi bụi vào Tống

Thư Hàng.

Lần này cô nhảy cao hơn, nắm đấm nhỏ có thể nện tới ngực Tống Thư Hàng.

Bộp bộp bộp, nắm đấm của Thông Nương đánh trống trên cơ ngực Tống Thư Hàng.

Mắt Tiểu Thái sáng lên, cô bay nhanh tìm ra cái điện thoại đặc chế của mình, sau đó nhanh chóng mở một bài nhạc. "Hứ!

Đều tại anh ~ cũng không dỗ dành người ta ~ người ta siêu muốn khóc, đấm ngực anh, đồ xấu xa!!

Mị ~ đấm ngực anh, anh thật đáng ghét!

Muốn ôm ôm hức hức hức hứ, người ta lấy nắm đấm nhỏ đấm ngực anh!!!

Đồ xấu xa, đánh chết anh." Tống Thư Hàng: "..." "Sư phụ, đồ nhi phối bài nhạc nền này thế nào?" Tiểu Thái nói.

Tống Thư Hàng: "Còn đi theo Công Đức Xà Mỹ Nhân học đòi mấy thứ linh tinh nữa, ta sẽ block con đấy." Nói xong, hắn lại tóm lấy Thông Nương.

Hai bên lần nữa phối hợp thi triển bí kỹ 'Lợi Thông Xuất Sao'.

Người chơi Tống Thư Hàng nhận được cọng hành đặc thù 300 năm ×2 Tiểu Thái: "..." Liễu yêu Khinh Vũ yên lặng quay đầu đi, lau nước mắt nơi khóe mắt.

Không hổ là bạn tốt của Bạch chủ tử – Bá Tống Huyền Thánh, thái độ của hai người đối đãi với yêu sủng quá tương tự.

Lúc Bạch chủ tử chế tác 'phi kiếm dùng một lần' mà thiếu nguyên liệu, sẽ bẻ nhánh cây nhỏ của cô.

Còn Bá Tống Huyền Thánh, thế mà lại ngắt ngọn hành của Thông

Nương.

Khinh Vũ cảm giác, mình sau này nhất định có thể trở thành bạn tốt với Thông Nương.

Giữa hai người họ, có quá nhiều chủ đề chung để nói chuyện. ...

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng phối hợp với Thông Nương, sau khi thi triển liên tục ba mươi ba lần bí kỹ 'Lợi Thông Xuất Sao', 《Cuồng Bạo Thuật》 của Thông Nương mới rốt cuộc kết thúc.

Vừa kết thúc cuồng bạo, Thông Nương liền cảm giác hai chân mình bủn rủn, đứng cũng đứng không vững.

Chương 1317

Toàn thân vô lực, chân khí bị móc rỗng, hơn nữa thân thể còn rất đau nhức.

Thông Nương đã từng có một lần kinh nghiệm tương tự, lập tức trừng mắt, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, cô nhìn thấy một xấp 'cọng hành' bên người Tống Thư Hàng.

Không còn nghi ngờ gì nữa, những thứ này đều là ngọn hành của cô, là những cọng hành màu sắc không giống nhau. "Huhu ~~" Thông Nương tức thì bi từ tâm khởi, hiệu quả 《Thiên Khấp Bảo Điển》 bắt đầu phát huy, huyệt khóc bị chọc mạnh, khóc đến chết đi sống lại.

Đúng lúc này, giọng nói của Biệt Tuyết Tiên Cơ từ trong bếp truyền ra: "Thư Hàng, ngọn hành không đủ rồi, chỗ ngươi còn hàng tồn không?

Lần này số lượng thịt cá voi quá nhiều, cần lượng lớn ngọn hành.

Có thì cho ta thêm ít nữa, ta nợ ngươi một cái nhân tình." Nghe thấy lời của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Thông Nương giật mình nín bặt tiếng khóc.

Cô bịt miệng mình lại, nước mắt đảo quanh trong hốc mắt, lại phải khiến bản thân cố gắng không phát ra tiếng khóc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ, là thiên địch của cô – Biệt Tuyết Tiên Cơ!

Cô quá đắc ý vênh váo rồi, thế mà lại quên mất nơi này là động phủ của thiên địch 'Biệt Tuyết Tiên Cơ'.

Quá đáng sợ.

Nói cách khác, từ nãy đến giờ, cô đều đang nhảy múa trên mũi dao, lăn lộn bên miệng sư tử! "Thư Hàng, ta muốn về thế giới hạt nhân." Thông Nương cầu khẩn nói: "Thật sự không được thì về cái túi thu nhỏ một tấc cũng được." Tống Thư Hàng dịu dàng an ủi cô nói: "Yên tâm đi, hết thảy đều qua rồi.

Hiệu quả Cuồng Bạo Thuật cũng qua rồi, cô về thế giới hạt nhân nghỉ ngơi một chút trước đi.

Lát nữa dọn cơm, ta gọi cô." "Huhu, Thư Hàng ngươi thật tốt." Thông Nương cảm động đến lệ rơi đầy mặt.

Sau đó, cô được Tống Thư Hàng đưa vào thế giới hạt nhân. [Nói đi cũng phải nói lại, lát nữa thật sự phải mang Thông Nương ra ngoài ăn cơm sao?

Tuy rằng là set ăn bát phẩm Huyền Thánh hiếm có, nhưng trong đó còn có ngọn hành của cô ấy nữa.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Vừa suy tư, sau đó hắn đưa 33 cọng hành vừa ngắt xuống vào phòng bếp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn thấy ngọn hành tươi mới như thế, hết lời khen ngợi Tống Thư Hàng, đồng thời biểu thị, nếu như có thể, cô cần nhiều ngọn hành hơn nữa.

Tống Thư Hàng cười lắc đầu.

Thông Nương hôm nay e là sẽ không dùng 《Cuồng Bạo Thuật》 nữa, muốn hái ngọn hành nữa cũng không dễ dàng. "Tóm lại, những ngọn hành này đều coi như ta nợ ngươi nhân tình.

Chờ sau khi Thực Tiên Yến kết thúc, ta có thể ra tay chế tác cho ngươi vài lần Tiên Trân Yến...

Đương nhiên, dược liệu tự chuẩn bị." Biệt Tuyết Tiên Cơ bổ sung cuối cùng.

Nói đến đây, Tiên Cơ cảm giác mình gần đây có cảm giác trở thành đầu bếp riêng của nhà Tống Thư Hàng.

Mấy lần ra tay gần đây, đều là chuẩn bị Tiên Trân Yến cho Tống Thư Hàng.

Nhân tình của Tiên Cơ, Tống Thư Hàng cười nhận lấy.

Có thể để Biệt Tuyết Tiên Cơ ra tay chế tác Tiên Trân Yến, trong một khoảng thời gian tương lai, hắn và các bạn tốt đều có lộc ăn rồi. *** Tiên Cơ và Bắc Phương Đại Đế vẫn còn đang nỗ lực xử lý thịt cá voi bát phẩm.

Bắc Phương Đại Đế rất tỉ mỉ, phối hợp với Biệt Tuyết Tiên Cơ thiên y vô phùng, Biệt Tuyết Tiên Cơ cảm giác mình nấu ăn bao nhiêu năm nay, chưa từng gặp được người trợ thủ nào thích hợp như vậy.

Tống Thư Hàng đưa xong ngọn hành, liền lui ra khỏi phòng bếp, trở lại phòng khách.

Liễu yêu Khinh Vũ đang ngẩn người bên cạnh cái kén lớn của Bạch tiền bối, cô đã hoàn toàn thích ứng với thân phận yêu sủng của mình.

Tiểu Thái đang chờ Tống Thư Hàng trở về.

Sau khi thấy Tống Thư Hàng đi ra, Tiểu Thái vui vẻ nói: "Sư phụ sư phụ, bây giờ chúng ta có thể bắt đầu học 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' chưa ạ?" "Được, bất quá trước khi học quyển công pháp này, ta phải kiểm tra cho con một chút trước, xem con rốt cuộc thích hợp với thiên nào trong 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công'." Tống Thư Hàng nói. "Kiểm tra thế nào ạ?

Sư phụ người cũng trải qua kiểm tra rồi sao?" Tiểu Thái hỏi. "Ta lúc đó là Bạch tiền bối trực tiếp kiểm tra cho ta.

Bất quá, từ sau khi tu luyện đến cảnh giới tứ phẩm, ta cũng có biện pháp để kiểm tra xem con thích hợp với thiên nào." Tống Thư Hàng nói.

Tâm ý hắn khẽ động, trong bản mệnh đan điền, Hư Đan Cá Voi Mập bơi lội, phát ra từng trận tiếng kêu vừa giống cá voi lại vừa giống rồng.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên người Tiểu Thái, một đạo tiên thiên chân nguyên ngưng tụ trong tay Tống Thư Hàng, huyễn hóa thành một mai phù văn.

Sau cảnh giới tứ phẩm, Hư Đan Cá Voi Mập của Tống Thư Hàng do hư ảnh của trọn vẹn ba mươi ba loại linh thú hỗn hợp mà thành.

Như vậy, hắn có thể thông qua Hư Đan Cá Voi Mập, kiểm tra xem Tiểu Thái xứng đôi nhất với bộ phận công pháp nào.

Phù văn rơi vào trên người Tiểu Thái, ẩn ẩn huyễn hóa thành dáng dấp cá voi mập. "Tiểu Thái là tước yêu, con bé hẳn là sẽ tương đối thích hợp với một trong bốn thiên 'Gà, Hạc, Nhạn, Ưng' trong công pháp ba mươi ba thú chứ nhỉ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Dù sao, đều là loài chim chóc.

Nhưng ý nghĩ này vừa mới hiện lên, một bộ phận nào đó của Hư Đan Cá Voi Mập đã sinh ra cộng hưởng với Tiểu Thái.

Là bộ phận 'Cự Kình' (Cá voi lớn) của ba mươi ba loài thú, có trình độ cộng hưởng với Tiểu Thái cao nhất! "Phụt ~~ Cự Kình?

Sao có thể!" Tống Thư Hàng suýt chút nữa thì phun.

Thân là một con tước yêu nhỏ bé, nhưng độ phù hợp của Tiểu Thái với thiên Cự Kình trong 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' lại là cao nhất? "Lẽ nào là phương pháp kiểm tra của mình bị sai?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. "Không, kết quả người kiểm tra cũng không sai." Lúc này, một giọng nói vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Là Xích Tiêu Kiếm trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Nhưng Tiểu Thái là loài chim mà, độ phù hợp với Cự Kình cao nhất là chuyện gì thế này?" Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Xích Tiêu Kiếm bình tĩnh nói: "Ngươi quên rồi sao?

Ngươi và Tiểu Thái vừa mới trải qua nghi thức trận pháp của 'Cật Qua Thánh Quân'.

Mà bản thể của Cật Qua Thánh Quân lại là một con đại yêu sở hữu huyết thống 'Thần Kình'.

Dưới ảnh hưởng của cái trận pháp kia, Tiểu Thái đã trải qua một lần thoát thai hoán cốt.

Cô bé phù hợp nhất với thiên 'Cự Kình', là chuyện rất bình thường." "Vậy...

để Tiểu Thái tu luyện thiên Cự Kình?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Hết cách rồi, hiện tại cô bé tu luyện thiên Cự Kình mới là thích hợp nhất.

Trải qua sức mạnh của 'Cật Qua Thánh Quân' cải tạo, Tiểu Thái tiếp theo tu luyện 'Cự Kình Thiên' tuyệt đối tiến triển cực nhanh." Tống Thư Hàng gật đầu.

Nhưng như vậy, Tiểu Thái bất luận là công pháp, luyện thể pháp, công đức pháp, đao pháp, đều duy trì đồng bộ với hắn.

Quả thực biến thành nick phụ của hắn luôn rồi. ...

Tiểu Thái tương lai sẽ biến thành dáng vẻ gì?

Cứ cảm giác, từ sau khi mình chuyển tặng đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' cho Tiểu Thái, bắt đầu kết duyên với cô, phong cách của Tiểu Thái càng ngày càng tới gần hắn.

Đặc biệt là lần này, ngay cả độ thích ứng khi tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 cũng biến thành 'Cự Kình'. "Vậy thì Tiểu Thái, con quyết định muốn tu luyện thiên Cự Kình sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Thái ngoan ngoãn: "Con đều nghe sư phụ, chỉ cần thích hợp với con, bất luận tu luyện thiên nào đều được." Heh! 《Cự Kình Thiên》 này cô luyện chắc rồi.

Cho dù sư phụ không đáng tin cậy, Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn rất đáng tin cậy!

Dù sao Xích Tiêu Kiếm tiền bối lợi hại như vậy, ngài ấy nói được thì nhất định được.

Tiểu Thái thầm nghĩ trong lòng.

Cũng may, Tống Thư Hàng không biết Đọc Tâm Thuật, nếu không hắn nhất định sẽ thanh lý môn hộ. ...

Tống Thư Hàng đem 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thiên Cự Kình, thông qua phương thức truyền âm truyền thụ cho Tiểu Thái.

Dù sao cũng là truyền thụ công pháp, những việc bảo mật cần thiết vẫn phải làm cho tốt.

Hắn truyền thụ chính là công pháp sau khi được Bạch tiền bối cải tạo, bắt đầu truyền thụ từ đệ nhất thiên nhất phẩm, vẫn luôn truyền thụ đến đệ tam thiên mới thôi.

Tiểu Thái đã là cảnh giới tam phẩm, bất quá nếu đã muốn chuyển tu 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, cô sẽ phải bắt đầu tu lại từ đệ nhất thiên.

Đương nhiên, chỉ là tu lại công pháp, tịnh không phải tu lại cảnh giới.

Cô chỉ cần tốn chút ít thời gian, nắm giữ 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, ngưng tụ cơ sở Cự Kình Thiên.

Sau đó, với cảnh giới tam phẩm hiện tại của cô, rất nhanh sẽ có thể tu 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đến đệ tam thiên, ngưng tụ đạo 'ngụy tiên thiên chân khí' kia.

Tống Thư Hàng sau khi truyền thụ xong thiên công pháp, nói: "Đã Tiểu Thái con tu luyện là Cự Kình Thiên, trái lại cũng đỡ cho ta công phu tìm kiếm 'phụ thuộc bí pháp' xứng đôi với con." 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 còn phải phối hợp một cái phụ thuộc bí pháp, dùng để hấp thu sức mạnh trong 'Linh Thú Tinh'.

Bí thuật xứng đôi với Cự Kình Thiên, chính là 《Kình Thôn Thuật》. "Chờ con nhập môn công pháp, và tu đến đệ nhị thiên xong, ta sẽ truyền cho con 《Kình Thôn Thuật》." Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Tiểu Thái gật đầu: "Đã rõ, sư phụ.

Con nhất định tranh thủ nắm giữ công pháp trong thời gian ngắn nhất!" "Rất tốt." Tống Thư Hàng nói.

Nói thật, hắn có chút mong đợi một màn sau khi Tiểu Thái tu luyện đến tứ phẩm.

Hắn muốn biết, Tiểu Thái đến lúc đó có thể ngưng tụ ra 'Hư Đan Cá Voi Mập' trong đan điền hay không.

Hư Đan Cá Voi Mập của hắn, rốt cuộc là vì nguyên nhân Bạch tiền bối sửa đổi công pháp?

Hay là nguyên nhân Thánh Ấn?

Chương 1318

Hiện tại đều còn chưa nói rõ được.

Cho nên cứ xem Tiểu Thái tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sau khi được Bạch tiền bối sửa đổi, có thể ngưng tụ Hư Đan Cá Voi Mập hay không, để ấn chứng suy đoán của Tống Thư Hàng. ...

Sau khi truyền thụ xong công pháp, Tiểu Thái nhân lúc còn chưa dọn cơm, trực tiếp bắt đầu tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 ngay tại chỗ, tranh thủ nhập môn nó sớm một chút.

Có lẽ là vì đã từng trải nghiệm mùi vị 'thọ nguyên sắp hết', Tiểu Thái khi phát hiện mình có hy vọng tấn thăng tứ phẩm, đặc biệt trân trọng cơ hội lần này, tu luyện đặc biệt cần cù.

Thụ yêu Khinh Vũ tiếp tục ngẩn người bên cạnh cái kén của Bạch tiền bối, cô đang suy nghĩ một chuyện – nếu đã trở thành sủng vật của Bạch Thánh, vậy cô có phải nên tìm cơ hội, cầu xin Bạch Thánh một thiên tu luyện pháp thích hợp với cô hay không?

Cô trước kia là sinh vật Cửu U, công pháp tu luyện cũng là hướng Cửu U.

Nhưng bị 'Bạch Thánh' bắt được, tịnh hóa xong, công pháp tu luyện nguyên bản đã không còn quá thích hợp với cô nữa rồi.

Còn Tống Thư Hàng... lại bắt đầu buồn chán nghịch điện thoại.

Vốn dĩ hắn cũng muốn nhân cơ hội tu luyện một lát, bất quá tạm thời, hắn còn phải trông chừng Tiểu Thái trước, tránh cho cô xảy ra sự cố khi cải tu 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Thế là hắn vừa nghịch điện thoại, vừa chú ý tình huống tu luyện của Tiểu Thái.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, lúc này mọi người đang tán gẫu chuyện 'Bạch tiền bối' tấn thăng Huyền Thánh.

Bắc Hà Tán Nhân: "Bạch tiền bối hiện tại đã đi ra khỏi thế giới thiên kiếp rồi chứ? @Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối trở về chưa?" Tống Thư Hàng trả lời: "Hồi Bắc Hà tiền bối, Bạch tiền bối vừa ra.

Hiện tại đang nghỉ ngơi ở động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ." "Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng đang ở chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng: "Đúng vậy." "Ghen tị được ăn chực." Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Tống Thư Hàng: "Hahahaha." Hắn vốn còn định nói cho mọi người biết, lát nữa hắn và Bạch tiền bối chuẩn bị bắt đầu ăn 'set cá voi cấp bát phẩm Huyền Thánh'.

Bất quá sau đó lại nghĩ lại, lúc này, vẫn là đừng kéo cừu hận thì tốt hơn.

Khiêm tốn, làm người có đôi khi cần khiêm tốn.

Sau khi tán gẫu trong nhóm một lát, Tống Thư Hàng lại tùy tiện đi vào nông trại.

Cái trò chơi cũ này, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lại vẫn còn mấy vị tiền bối mỗi ngày đang chơi.

Năm đó, Hoàng Sơn Chân Quân còn nói đùa với Tống Thư Hàng rằng, nếu hắn thật sự rất rảnh rỗi, có thể bố trí nông trại trò chơi tốt hơn chút.

Nói không chừng vị tiền bối nào đó trộm đồ ăn trộm sướng rồi, sẽ cho hắn một đoạn cơ duyên.

Không ngờ về sau, Tống Thư Hàng giống như cá mặn vậy, bất tri bất giác, tu vi cảnh giới đột phi mãnh tiến.

Không chỉ như thế, quan hệ của hắn và các đại lão trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cũng càng ngày càng mật thiết, đã không cần dùng đến cái nông trại trò chơi này làm liên hệ tình cảm nữa.

Về sau, tựa game cũ này, hắn cách rất lâu mới sẽ lên quét một lần.

Hôm nay hắn lâu ngày đăng nhập, tùy tiện quét nông trại của mình một lượt.

Đột nhiên... hắn nhìn thấy trong nông trại của mình, có một tài khoản bắt mắt đã ghé thăm nông trại của hắn vào khoảng một tiếng trước. "Ủa?

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử?" Tống Thư Hàng sững sờ.

Vân Tước Tử tiền bối không phải bị khống chế thân thể, trở về thế giới Cửu U rồi sao?

Sao còn có thời gian chạy vào trong nông trại trò chơi của hắn trộm đồ ăn?

Lẽ nào... cô ấy đã đột phá khống chế trở về?

Tống Thư Hàng bay nhanh ấn mở tài khoản Vân Tước Tử tiền bối, gửi một tin nhắn riêng: "Vân Tước Tử tiền bối, là ngài sao?

Ngài đã về hiện thế?" Bất quá, Vân Tước Tử tịnh không trả lời.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi, lại chụp màn hình giao diện trò chơi, kéo vào trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', gửi lên. "Các tiền bối, trước đó có ai nhìn thấy Vân Tước Tử tiền bối online không?

Cô ấy dường như online một tiếng trước, có phải đã trở về hiện thế rồi không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đúng là trộm đồ ăn một tiếng trước thật, nhưng ta không chú ý tới Vân Tước Tử tiền bối online, cô ấy để trạng thái ẩn thân sao?" Bắc Hà Tán Nhân tò mò nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Cái đó, ngại quá.

Kỳ thực, là ta đăng nhập tài khoản Vân Tước Tử tiền bối, lại thuận tay quét nông trại của ngươi một cái." Tống Thư Hàng: "..." Đậu xanh, từ bao giờ quan hệ giữa Tam Lãng tiền bối và Vân Tước Tử tiền bối đã tốt đến trình độ này rồi?

Ngay cả tài khoản chat của cô ấy, tiền bối cũng biết tài khoản mật mã? "Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.

Sau đó ngươi có gặp lại vị tiền bối thần bí kia không?

Có tin tức hiện tại của Vân Tước Tử tiền bối không?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tống Thư Hàng: "Vẫn chưa gặp, tôi hiện tại còn chưa về khu Giang Nam." Mỗi lần hắn gặp Bạch tiền bối Two, đều là ở khu vực Giang Nam.

Sau khi trả lời xong, Tống Thư Hàng lại thử gọi thầm một tiếng 'Bạch tiền bối ~' trong lòng, thử triệu hoán Bạch tiền bối Two.

Bất quá, Bạch tiền bối Two không có trả lời.

Xem ra tịnh không ở gần hắn. "Nếu như có tin tức thì nhớ nói với ta một tiếng.

Nếu thật sự không có tin tức, qua vài ngày nữa ta chuẩn bị đi thế giới Cửu U lượn lờ một chút." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng: "Đã rõ, tôi sẽ mau chóng nghĩ cách liên hệ vị tiền bối kia." Nói đi cũng phải nói lại, phong cách của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đột ngột thay đổi, Tống Thư Hàng nhất thời có chút không thích ứng. *** Khoảng chừng gần một tiếng sau.

Bắc Phương Đại Đế đi ra từ phòng bếp, ngài vừa đi, vừa cởi tạp dề trên người, treo nó sang một bên. "Để mọi người chờ lâu." Đại Đế mặt nở nụ cười.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi: "Tiền bối, cuối cùng cũng sắp dọn cơm rồi sao?" Đại Đế gật đầu nói: "Ta đã giúp Biệt Tuyết tiên tử hoàn thành trình tự cuối cùng, tiếp theo, mọi người chờ Biệt Tuyết tiên tử lên món đi.

Ủa?

Bạch Thánh đạo hữu đâu?" "Ở đây nè." Tống Thư Hàng chạy đến bên cạnh cái kén lớn, vươn tay vỗ vỗ: "Bạch tiền bối, rời giường thôi." "Ưm ~~" Giọng nói lười biếng của Bạch tiền bối truyền ra từ trong kén.

Thế nhưng, ngài đáp một tiếng xong, liền không còn phản ứng gì nữa.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối lại ngủ nướng?

Không đúng, là lại 'nướng kén'?

Mỗi lần chạy vào trong kén ngủ, Bạch tiền bối sẽ trở nên không muốn rời giường, hơn nữa rất khó gọi tỉnh.

Cái kén này dường như có ma lực, có thể hút chặt lấy Bạch tiền bối, không cho ngài ra ngoài. "Nè, Bạch tiền bối, mau dậy đi, sắp dọn cơm rồi.

Tôi nói cho ngài biết, thức ăn hôm nay thơm lắm, set thịt cá voi bát phẩm Huyền Thánh, ăn trễ là hết sạch đó." Tống Thư Hàng kêu lên. "Nhanh vậy sao?" Giọng nói mơ mơ màng màng của Bạch tiền bối truyền đến: "Nhưng buồn ngủ quá, cho ta ngủ thêm một lát, các ngươi ăn trước đi...

Bảo Biệt Tuyết Tiên Cơ chừa cho ta một phần, ta ngủ đủ rồi ra ăn." Quả nhiên lại 'nướng kén'.

Tống Thư Hàng nhún vai, được rồi, vậy thì để Bạch tiền bối ngủ thêm một lát đi.

Bởi vì có vết xe đổ, lần này hắn sẽ không tìm đường chết mà ôm lấy cái kén khổng lồ của Bạch tiền bối ra sức lắc lư nữa – sẽ bị trấn áp đấy!

Lần trước, hắn bị kén khổng lồ đè lên, xương sườn cũng sắp bị đè gãy.

Cho nên lần này, hoặc là để Bạch tiền bối tự mình tỉnh lại, hoặc là đổi người thi hành 'dịch vụ gọi dậy'.

Sau khi trở về vị trí của mình, Tống Thư Hàng lại đưa Tô Thị A Thập Lục và Thi trong thế giới hạt nhân ra ngoài. "Chào buổi sáng, Tống sư huynh." Thi dụi mắt nói. "Đã giữa trưa rồi." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Thi: "Ồ, chào buổi trưa, Tống sư huynh." Tô Thị A Thập Lục cũng vẫn rất buồn ngủ, sau khi bị đưa ra khỏi thế giới hạt nhân, cô ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, đầu nghiêng một cái, dựa vào vai Tống Thư Hàng, tiếp tục ngủ.

Tống Thư Hàng nỗ lực thả lỏng bờ vai của mình.

Kỳ lạ thật, hôm nay từng người từng người một, sao đều ngủ say như chết thế này?

Khoảng chừng năm sáu phút sau.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đẩy một chiếc xe thức ăn, đi ra từ phòng bếp. "Người đông đủ chưa?" Tiên Cơ lên tiếng nói: "Ta sắp lên món đây, món đầu tiên [Tinh Oánh Thanh Thang].

Ủa?

Bạch đâu?" "Vẫn còn ở trong kén kìa." Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ cứng đờ, cô dừng xe thức ăn lại, chạy tới bên cạnh kén lớn: "Bạch đạo hữu, mau tỉnh lại, ăn cơm thôi." "Ngô ~~ Ưm ~~" Bạch tiền bối đáp hai tiếng. "Phải làm thế nào ngài ấy mới tỉnh lại?" Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi – trong lòng cô có một bộ kế hoạch đút ăn, Bạch nếu không tỉnh lại, lẽ nào cô phải hát kịch một vai? "Chờ Bạch tiền bối tự nhiên tỉnh là an toàn nhất." Tống Thư Hàng nói. "Không được, thức ăn nguội rồi sẽ không ngon." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, nghĩ ngợi, cô vươn tay ôm lấy kén lớn, lắc lắc: "Rời giường ăn cơm thôi, Bạch ~~" Ngay khoảnh khắc Biệt Tuyết Tiên Cơ vươn tay ôm lấy kén khổng lồ của Bạch tiền bối và bắt đầu lắc lư, Tống Thư Hàng cũng đã nhìn thấy kết cục của Tiên Cơ. [Đôi mắt ta đã nhìn thấy tương lai của cô, Biệt Tuyết Tiên Cơ, tương lai của cô chỉ có chết...

Không đúng, tương lai của cô chỉ có một điều, đó chính là bị kén khổng lồ của Bạch tiền bối hung hăng trấn áp!] Tống Thư Hàng thầm cà khịa trong lòng. "Thư Hàng, đừng lắc ~ cho ta ngủ thêm một lát.

Một lát thôi." Bạch tiền bối kêu lên.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "..." Bạch đạo hữu, ta là Biệt Tuyết mà.

Chương 1319

Trong lòng Tiên Cơ chua xót quá.

Sau đó, có khả năng là xuất phát từ một loại 'tâm lý ghen tị' không nói nên lời, Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc càng kịch liệt hơn: "Bạch đạo hữu, ta là Biệt Tuyết a.

Món đầu tiên của Kình Thánh Yến bát phẩm đã làm xong rồi, là món canh trong mỹ vị.

Ngài mau chút ra đây thừa dịp còn nóng mà hưởng thụ, món canh này nếu nguội, sẽ mất đi hương vị độc đáo của nó." "Đừng lắc nữa mà ~" Bạch tiền bối kêu lên.

Khác với Bạch tiền bối Two, Bạch tiền bối dường như không thích bị người ta lắc kén khi đang ngủ, như vậy sẽ ảnh hưởng chất lượng giấc ngủ của ngài.

Còn Bạch tiền bối Two thì cảm giác khi bị người lắc kén sẽ rất thoải mái, giống như nôi em bé vậy, sẽ làm hắn ngủ ngon hơn.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thở dài, mềm lòng.

Cuối cùng, cô vẫn vươn tay chuẩn bị buông kén khổng lồ ra: "Thôi được rồi, đến lúc đó ta lại làm lại cho ngài...

Á á á ~~" Cái kén trắng khổng lồ đột nhiên bay lên, trấn áp cô ở bên dưới.

Tống Thư Hàng vẻ mặt bình tĩnh: "Ta biết ngay sẽ là kết cục này mà." Tô Thị A Thập Lục đôi mắt nửa mở nửa khép, liếc nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ một cái: "Hồi đó ở quảng trường Bạch Vân thư viện của Nho gia, anh cũng từng bị trấn áp." "Mấy cái lịch sử đen tối đó, chúng ta đừng nhắc tới thì hơn." Tống Thư Hàng nói.

Khóe miệng Tô Thị A Thập Lục nhếch lên, dụi dụi mắt, ngồi thẳng người dậy – sắp khai tiệc rồi, cô đã ngửi thấy mùi hương bay ra trong xe thức ăn, khiến cô khẩu vị đại khai.

Dưới kén khổng lồ, Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ kinh kêu một tiếng, không có phát ra tiếng thảm thiết như Tống Thư Hàng hồi đó.

Thứ nhất là vì thực lực của cô cao hơn Tống Thư Hàng, so với Tống Thư Hàng lúc đó, áp lực có thể chịu đựng lớn hơn rất nhiều.

Thứ hai, là vì Biệt Tuyết Tiên Cơ là một tiên tử có vóc dáng rất đẹp, thân hình bá đạo khiến cô nhiều hơn Tống Thư Hàng một tầng đệm giảm xóc.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn cái kén khổng lồ đè trên người mình, lệ rơi đầy mặt.

Cái lúc này, nếu như không có cái lớp kén đáng chết này, thì tốt biết bao?

Không đúng không đúng, hiện tại không phải lúc nghĩ loại chuyện này. "Bạch đạo hữu, dịch ra chút, ngài đè lên ta rồi.

Ta không lắc kén nữa còn không được sao?

Huyền Thánh Yến bát phẩm trong bếp còn cần ta đi xử lý, ta chừa cho ngài một phần, sau đó để ta lên món cho mấy vị đạo hữu khác trước đi." Biệt Tuyết Tiên Cơ lên tiếng nói. "Ưm ~~" Bạch tiền bối trong kén khổng lồ mơ mơ màng màng đáp một tiếng.

Nhưng kén khổng lồ lại không dời đi, Bạch tiền bối vẫn ở trạng thái ngủ say.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "..." Nếu đổi thời gian khác, cô bị đè đến hừng đông ngày mai cũng không thành vấn đề.

Nhưng thân là một Tiên Trù, 'Bát phẩm Kình Thánh Yến' trong bếp còn cần cô đi hoàn thành bước cuối cùng, cô không thể bỏ mặc những món ăn kia được.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thử vươn tay đẩy đẩy cái kén lớn trên người, thế nhưng cái kén lớn này cứ như ngọn núi nhỏ nặng trịch, căn bản đẩy không động.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đẩy mấy tư thế, đều không cách nào đẩy kén lớn ra. "Giúp một tay với, cái kén này nặng quá." Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiêng đầu qua, cầu cứu đám người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đứng dậy tiến lên, đi tới bên cạnh kén lớn, sau đó dùng sức vỗ vỗ kén lớn của Bạch tiền bối: "Bạch tiền bối, có thể dịch ra rồi, Biệt Tuyết tiên tử nói rồi sẽ không lắc kén nữa.

Hơn nữa cũng sẽ chừa một phần cho ngài, ngài cứ ngủ cho ngon đi, bao giờ ra thì bao giờ ăn." "Ừm." Bạch tiền bối đáp.

Nhưng mà, kén khổng lồ của ngài vẫn không có dấu hiệu dịch chuyển.

Tống Thư Hàng thở dài: "Vậy để tôi giúp ngài dời đi nhé, nói trước với ngài một tiếng nha, đừng có làm loạn đấy.

Tôi dời ngài ra, đặt sang một bên, ngài cứ ngon lành tiếp tục ngủ nha." "Ừm." Bạch tiền bối đáp.

Thế là, Tống Thư Hàng vươn tay, ôm lấy kén khổng lồ, dùng sức nhấc lên.

Kén khổng lồ không nhúc nhích tí nào.

Ừm...

Lần trước ở trên quảng trường Nho gia, lúc hắn bị trấn áp cũng là như thế.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần còn có cả Diệp Tư bọn họ dồn dập ra tay, nhưng không một ai có thể dời kén khổng lồ đi.

Nhớ lúc đó Lệ Chi tiên tử suy đoán nói, có khả năng là lúc Bạch tiền bối dùng kén khổng lồ trấn áp, liền thi triển một cái phong ấn thuật hình thái trấn áp... "Bạch tiền bối, giải khai phong ấn thuật trấn áp đi, nếu không 'Bát phẩm Huyền Thánh Yến' sắp khét rồi, chúng ta sẽ chẳng ăn được gì đâu." Tống Thư Hàng nói. "Ừm." Bạch tiền bối đáp một tiếng.

Sau đó, phong ấn thuật hình thái trấn áp liền được giải khai, kén khổng lồ nhẹ nhàng bị Tống Thư Hàng ôm lấy. "Xong ngay." Tống Thư Hàng ôm kén khổng lồ di chuyển sang một bên, đặt kén khổng lồ sang một bên. "Cẩn thận." Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nhắc nhở nói.

Tống Thư Hàng: "?" Rắc ~~ Lúc kén khổng lồ đặt xuống, mặt đất truyền đến tiếng thủy tinh vỡ vụn thanh thúy.

Sau đó, kén khổng lồ trong tay Tống Thư Hàng đột nhiên lún sâu xuống mặt đất. "WTF?" Tống Thư Hàng biểu cảm 'da đen dấu hỏi'.

Chuyện gì thế này?

Tại sao trong phòng khách động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại có cái hố?

Đây là cạm bẫy sao?

Nhưng lúc này không phải là lúc cân nhắc vấn đề này nữa, hiện tại có nguy cơ lớn hơn đang nhen nhóm!

Chỉ thấy kén khổng lồ đột nhiên rơi xuống hố, rung động một cái. "Cho ta ngủ ngon một lát, đừng có lắc nữa mà." Bạch tiền bối nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng liền nhìn thấy kén khổng lồ nhảy lên thật cao, hung hăng nghiền ép về phía hắn. "Không ~ muốn ~ đâu ~~" Tống Thư Hàng hét lớn.

Đây là ngoài ý muốn, Bạch tiền bối!

Đừng đè xuống mà.

Rầm ~ Tiếng vật nặng rơi xuống đất trầm thấp.

Tống Thư Hàng bị đè nằm sấp xuống, kén khổng lồ rơi trên lưng hắn, đứng sững như con lật đật.

Đồng thời, cái 'phong ấn pháp trấn áp' kia khởi động, lập tức trấn áp Tống Thư Hàng trên mặt đất.

Tống Thư Hàng dùng sức đấm đất: "A a a a, eo, eo sắp gãy rồi.

Nhẹ chút, Bạch tiền bối nhẹ chút." Kén khổng lồ hơi điều chỉnh một chút, sau đó lại trầm xuống, trấn áp hoàn thành! "A a a a." "Bạch tiền bối, vừa nãy là ngoài ý muốn mà, thả tôi ra." Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng lần này, Bạch tiền bối không có đáp lại nữa.

Ngay cả một tiếng 'Ừm ừm ~' tượng trưng cũng không trả lời.

Tống Thư Hàng trong lòng cảm thấy vô cùng không ổn.

Bạch tiền bối, sẽ không phải lại bịt tai rồi chứ? "Bạch tiền bối, Bạch tiền bối?" "Nghe thấy xin trả lời, xin trả lời, ai da, eo, cái eo của tôi." Yêu thọ (số khổ quá).

Bạch tiền bối thật sự bịt lỗ tai lại rồi.

Tống Thư Hàng đau lòng quá. "Sư phụ, người vẫn ổn chứ?" Tiểu Thái nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng, khẽ hỏi.

Tống Thư Hàng trợn trắng mắt: "Con nói xem?

Đổi lại con bị đè thử xem?" Hắn hiện tại chỉ muốn dùng đao khắc một chữ trên mặt đất, phải dùng phương thức viết hoa khắc một chữ 'OAN'. "Kỳ thực con muốn nói là, nếu sư phụ người đã bị Bạch tiền bối trấn áp trên mặt đất, bò không ra được.

Vậy lát nữa, phần 'Bát phẩm Kình Thánh Yến' kia của người, cứ để con ăn thay sư phụ được không ạ?

Cái gọi là 'Sư phụ có việc, đệ tử làm thay'.

Loại chuyện này, con hoàn toàn có thể làm thay cho sư phụ." Hai mắt Tiểu Thái sáng rực nói. "Tin vi sư trục xuất con khỏi sư môn không hả, nghịch đồ." Tống Thư Hàng nhe răng nói.

Tiểu Thái cười hì hì, lại nhảy trở về, cô nói với Tô Thị A Thập Lục và Thi: "Xem ra sư phụ không sao, khí thế còn rất mạnh, còn biết hung dữ với tôi, khẳng định không vấn đề gì." Tống Thư Hàng: "..." "Nói đi cũng phải nói lại, vừa nãy khi kén khổng lồ của Bạch tiền bối đặt xuống, tại sao trên mặt đất đột nhiên lại xuất hiện cái hố vậy?

Hại người quá đi." Tống Thư Hàng nỗ lực thử nghiêng đầu, chỉ là góc độ hiện tại của hắn không nhìn thấy vị trí cái hố lúc trước.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đã bò dậy từ dưới đất, nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng đang nằm sấp trên mặt đất, trả lời: "Chỗ đó vốn là một chỗ sàn nhà thủy tinh dùng để ngắm cảnh, bên dưới là hồ cá, thiết kế rất tân thời, thông qua kính cường lực có thể nhìn thấy cá bơi lội bên dưới.

Bất quá... lần trước, có con miêu yêu đến chỗ ta làm khách, nó nhìn thấy cá nhỏ trong hồ, cuối cùng khuất phục trước bản năng của nó, ra tay đập vỡ sàn kính cường lực của ta, bắt cá bên trong ra ăn sạch.

Ta vốn định thay kính, nhưng gần đây cứ bận rộn chuyện 'Thực Tiên Yến', cho nên chuyện này cứ kéo dài mãi." "Sau đó, vận khí của ta thảm như vậy, không cẩn thận đặt kén khổng lồ của Bạch tiền bối lên miếng kính vỡ đó?" Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngại ngùng gật đầu.

Tống Thư Hàng dùng sức đấm đất: "Bất hạnh quá ~" Khóe miệng Bắc Phương Đại Đế ẩn ẩn co giật, vận khí của Tống Thư Hàng tiểu hữu, đích xác không ra sao cả. "Khụ, Thư Hàng tiểu hữu, hay là phần kia của ngươi, ta cũng giữ lại giúp ngươi.

Đến lúc đó cùng bảo quản chung với phần của Bạch luôn." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói. "Nhưng tôi muốn ăn ngay bây giờ a, Bắc Phương tiền bối, ngài ra tay dời cái kén đi giúp cái?" Tống Thư Hàng mong đợi nhìn về phía Bắc Phương Đại Đế, Đại Đế là Trường Sinh Giả của Viễn Cổ Thiên Đình, trong đám Trường Sinh Giả cũng là nhóm rất ngầu lòi.

Ngài nếu ra tay, dời kén lớn của Bạch tiền bối chắc là rất dễ dàng nhỉ?

Đại Đế a a cười một tiếng, chỉ chỉ cái kén lớn của Bạch tiền bối: "Theo cô (ta) thấy, khí vận của Bạch Thánh rất cổ quái, nếu ngài ấy đã muốn trấn áp ngươi, ngươi tốt nhất vẫn là thành thật bị trấn áp đi.

Nếu không với khí vận cổ quái của ngài ấy, cho dù cô cứu tiểu hữu ra, tiểu hữu nói không chừng còn phải gặp chuyện xui xẻo hơn." Tống Thư Hàng: "..." Đậu xanh, Đại Đế nói nghe có lý quá. "Phần của Thư Hàng cứ giao cho ta đi." Tô Thị A Thập Lục ngáp một cái nhỏ, nói: "Thư Hàng, lát nữa tôi đút anh." Tống Thư Hàng: "Hả?" Biệt Tuyết Tiên Cơ ngẩng đầu nhìn trời, cưỡng ép kìm nước mắt của mình trở về – vốn dĩ cô trù tính, muốn ở trên 'Bát phẩm Kình Thánh Yến', đút cho 'Bạch' ăn.

Cô đã chuẩn bị mấy cái phương án lận.

Kết quả người tính không bằng trời tính, đến cuối cùng, kịch bản biến thành cô nhóc Tô Thị đút cho Tống Thư Hàng ăn.

Chương 1320

Cô đây có phải là tân tân khổ khổ trù bị, cuối cùng lại may áo cưới cho người ta không?

Tin hay không cô lật bàn hả! "Thời gian cũng gần đủ rồi, lên món đầu tiên." Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiến răng nói.

Cô chuẩn bị cho mỗi người tại trường một phần [Tinh Oánh Thanh Thang].

A Thập Lục là phần đôi, bát lớn gấp hai.

Cái bát lớn này, vốn cũng là cô chuẩn bị cho 'Bạch'.

A Thập Lục bưng bát lớn, ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng. "Há miệng, a ~" Tiểu Thập Lục híp mắt lại.

Tống Thư Hàng hơi ngại ngùng, từ khi lớn lên, hắn hầu như chưa từng bị người ta đút ăn như vậy.

Lại còn là dưới cái nhìn soi mói của công chúng thế này.

Hơn nữa... bình thường mà nói, đút ăn thì, không phải nên là hắn đút cho A Thập Lục, hình ảnh sẽ bình thường hơn sao? "Không ăn sao?" Tô Thị A Thập Lục nói, nói xong, cô đột nhiên liền đưa thìa canh vào trong miệng mình.

Tống Thư Hàng: "..." Thập Lục ~ cho dù là đút ăn, cũng cho tôi chút thời gian chuẩn bị tâm lý chứ.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục, sau đó hắn phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn của A Thập Lục hiện lên màu đỏ nhàn nhạt, rất là đẹp mắt.

Bởi vì dán vào rất gần, mùi hương trên người Thập Lục cùng mùi hương 'Tinh Oánh Thanh Thang', cùng nhau truyền vào trong mũi hắn.

Rất thơm. "Đương nhiên là muốn ăn rồi." Tống Thư Hàng nói.

Trên thực tế, có như vậy một khoảnh khắc, hắn vốn định nói kỳ thực tôi chỉ là thắt lưng bị đè, hai tay của tôi vẫn tự do, tôi có thể tự mình ăn.

Bất quá sau khi nhìn thấy gò má phấn hồng của Tô Thị A Thập Lục, trong lòng Thư Hàng khẽ động, lại nuốt lời đã đến cổ họng trở về.

Tiểu Thập Lục híp mắt lại, lại cẩn thận từng li từng tí múc một thìa canh, thổi nguội canh. "Nè ~" Cô đưa canh đến bên miệng Tống Thư Hàng.

Cô hiển nhiên cũng là lần đầu tiên làm loại chuyện này, thìa canh đều trực tiếp ấn vào môi Tống Thư Hàng, có cảm giác muốn cưỡng ép nhét nó vào miệng Tống Thư Hàng vậy.

Tống Thư Hàng há miệng, uống cạn ngụm canh trong này.

Khoảnh khắc tiếp theo, món canh trong làm bằng Kình Thánh bát phẩm mỹ vị nổ tung trong miệng hắn.

Mỹ vị không nói nên lời, hưởng thụ không nói nên lời.

Tài nấu nướng cao siêu kia của Biệt Tuyết Tiên Cơ, đã kích phát hoàn toàn mỹ vị của thực tài Kình Thánh bát phẩm. "Ngon không?" A Thập Lục khẽ hỏi.

Tống Thư Hàng dùng sức gật đầu.

Nói thật... nếu như đổi hắn thành Bạch tiền bối, sau đó, Biệt Tuyết Tiên Cơ muốn dùng mỹ thực chế tác từ thực tài cấp bát phẩm Huyền Thánh này, đến dụ dỗ hắn đi làm đạo lữ song tu, hắn có tỷ lệ trên tám mươi phần trăm, sẽ khuất phục trước mỹ thực.

Duy nghệ thuật và mỹ thực, là không có biên giới, không thể phụ lòng!

Đương nhiên, đây là xây dựng trên tiền đề hắn là 'Bạch tiền bối'.

Nếu như đổi thành thân phận 'Tống Thư Hàng', hắn tuyệt đối không thể khuất phục trước sự cám dỗ của mỹ thực được.

Thân phận không giống nhau, lựa chọn liền bất đồng.

Tô Thị A Thập Lục khẽ mỉm cười, cô ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, tiếp tục tiến hành động tác đút ăn. ...

Bắc Phương Đại Đế ở một bên yên lặng quay đầu đi, nhét cho mình một ngụm canh trong – ngài có thể làm sao bây giờ, ngài từ thời đại viễn cổ vẫn luôn độc thân đến hiện tại, cũng rất tuyệt vọng a.

Một bên, Thi dùng thìa canh múc canh trong, vẻ mặt nghiêm túc đưa về phía Tiểu Thái: "Há miệng, a ~" Tiểu Thái vẻ mặt ngơ ngác.

Thi nhanh chóng đưa thìa canh vào miệng mình, sau đó vẻ mặt hạnh phúc: "Ngon quá." Tiểu Thái: "..." Thi cô đây là diễn kịch không theo kịch bản a. ...

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ nhớ tới một chuyện: "Bá Tống đạo hữu, Thông Nương của ngươi đâu?

Cô ấy không ra sao?

Ta còn cố ý chuẩn bị cho cô ấy một phần canh trong nữa, hơn nữa không thêm hành hoa." Tống Thư Hàng ngẩng đầu: "Cô ấy trốn không chịu ra đâu, thật sự không thêm hành hoa?" "Ừm, thật không thêm.

Cô ấy muốn ăn không?" Biệt Tuyết Tiên Cơ nói – lần này thực tài rất nhiều, cho nên phân lượng cô chuẩn bị cũng rất nhiều.

Ngay cả Khinh Vũ yêu sủng của 'Bạch' đều được chia một phần canh trong nhỏ. "Tiên Cơ trực tiếp đưa cho tôi đi, tôi chuyển giao cho cô ấy." Tống Thư Hàng trả lời. "Không ra ăn?

Mọi người cùng ăn, náo nhiệt biết bao." Hai mắt Biệt Tuyết Tiên Cơ lập lòe.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Trong thời gian ngắn, cô ấy e là sẽ không ra đâu." "Được rồi, vậy ngươi chuyển giao cho cô ấy.

Thật là đáng tiếc." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, đặt một bát canh trong chuẩn bị thêm vào bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay điểm một cái lên bát canh trong, đưa nó vào thế giới hạt nhân, chuyển giao cho Thông Nương đang suy yếu vô lực, chân khí trong cơ thể bị móc rỗng.

Thông Nương lúc này đang nằm sấp bên cạnh tảng tinh thạch đỏ rực kia, đang khôi phục thể lực.

Lúc này, trong hư không đột nhiên có một bát canh trong hương khí xông vào mũi xuất hiện trước mặt cô.

Thông Nương: "???" "Biệt Tuyết Tiên Cơ đặc biệt chuẩn bị cho cô một phần canh trong 'Bát phẩm Kình Thánh Yến', yên tâm, không thêm hành." Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên bên tai Thông Nương.

Thông Nương nghe thấy tên Biệt Tuyết Tiên Cơ, trong lòng liền cảnh giác: "Mụ ấy có lòng tốt như vậy?" Ngoài ra... cái từ 'không thêm hành' này, nghe thật đau lòng.

Cô phần này không thêm hành, tức là tỏ vẻ trong canh trong của những người khác đều thêm hành hoa? "Cô không cần thì có thể giữ lại cho ta, hôm nay khẩu vị của ta không tệ." Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương hai tay ôm lấy cái bát: "Ta, ta ăn!" Cô bưng bát lên, hào sảng cạn một hơi.

Theo mỹ vị nổ tung trong miệng, còn có một đạo sức mạnh tinh thuần vô cùng, rót vào thân thể cô.

Tiệc mỹ thực của Biệt Tuyết Tiên Cơ, có thể so với linh đan diệu dược, ăn một bữa đều có thể tăng công lực.

Thông Nương vốn dĩ đã ở trạng thái nhị phẩm đỉnh phong, sau khi một bát canh trong này xuống bụng, cô cảm giác chân khí trong cơ thể có chút rục rịch ngóc đầu dậy.

Cô hình như sắp phải tiến vào hình thức độ kiếp rồi.

Hốc mắt Thông Nương lập tức liền ướt át. ...

Trong phòng ăn. "Đúng rồi, còn một phần, vốn là chuẩn bị cho 'Bạch'.

Bất quá 'Bạch' ngài ấy không ra, vậy đến lúc đó ta lại làm lại một phần cho ngài ấy vậy.

Phần này cũng giao cho ngươi luôn." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, lại giao một phần canh trong cho Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, Biệt Tuyết Tiên Cơ nhướn mày với Tống Thư Hàng – tiểu tử ngươi chỉ là thắt lưng bị đè, hai tay rảnh rỗi, dựa vào cái gì muốn con gái nhà người ta đút cho ngươi hả?!

Tống Thư Hàng tiếp nhận phần canh trong này: "Cảm ơn Biệt Tuyết tiên tử, phần này tôi có thể cất giữ không?" Đang nói chuyện, sau lưng hắn công đức chi quang hiện lên, hóa thành dáng dấp Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Sau khi cô hiện thân, giống như Tống Thư Hàng nằm sấp trên mặt đất.

Sau đó, cô rất tự nhiên nhận lấy phần canh trong dư thừa kia, thành thạo dùng thìa canh múc lên, nếm một ngụm nhỏ, hai mắt đều trở nên sáng ngời.

Cái đuôi dài không ngừng vỗ vỗ trên mặt đất, Công Đức Xà Mỹ Nhân hưởng thụ cực kỳ. "Đậu xanh...

Đậu xanh...

Chảy cả lên người ta rồi.

Ngươi lúc uống canh có thể lấy ta ra trước không?

Sẽ bị rỉ sét đó!" Giọng nói Xích Tiêu Kiếm truyền ra từ trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Xích Tiêu Kiếm đáng thương, bị tưới 'Tinh Oánh Thanh Thang' đầy người, lòng mệt mỏi quá.

Nó là kiếm, lại không uống canh được không hả?

Bên cạnh, Biệt Tuyết Tiên Cơ trừng lớn mắt.

Đây là lần đầu tiên cô thấy công đức chi quang thế mà còn biết ăn đồ ăn.

Tống Thư Hàng cũng quay đầu nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Chuyện Công Đức Xà Mỹ Nhân biết ăn đồ ăn, ngay từ đầu hắn đã biết.

Bất quá, trước đây cô ăn đều là mấy thứ 'năng lượng thể'.

Ví dụ như, cô sử dụng 'Thiệt Trán Liên Hoa' biến ra hoa sen, lại ví dụ như 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử'.

Giống như lần này trực tiếp ăn đồ ăn phi năng lượng thể, hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy. "Cô ấy có thể ăn đồ ăn?" Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng: "Trước đây cô ấy chỉ ăn mấy thứ năng lượng thể, giống như thế này, vẫn là lần đầu tiên." Lúc này, Bắc Phương Đại Đế quay đầu lại, nói: "Các ngươi không cần kinh ngạc, trạng thái của @#%× tiên tử, đích xác chỉ có thể ăn mấy thứ năng lượng thể.

Thế nhưng, các ngươi đừng quên trạng thái của con đại kình bát phẩm kia, thân thể hắn cùng công đức chi quang dung làm một thể, tuy rằng còn cụ bị tính chất nhục thân, nhưng từ ý nghĩa nào đó mà nói, đã tiếp cận 'năng lượng thể'. @#%× tiên tử có thể ăn canh trong tịnh không kỳ quái." Tống Thư Hàng: "Cô ấy ăn xong, có phải hay không lại muốn tiến hóa một chuyến..." Bắc Phương Đại Đế khẽ mỉm cười, nói với Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Biệt Tuyết đạo hữu, lát nữa xin hãy chuẩn bị thêm một phần 'Bát phẩm Kình Thánh Yến' cho @#%× tiên tử.

Chờ sau khi yến hội kết thúc, cô sẽ lưu lại thêm một bộ phận 'nhục thân đại kình bát phẩm' cho ngươi, coi như thù lao." "Cảm ơn Bắc Phương tiền bối.

Chương 1321

Bất quá, thù lao thì không cần đâu, có cơ hội xử lý đại kình cấp bát phẩm Huyền Thánh, đối với ta mà nói chính là cơ duyên lớn lao rồi." Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc đầu nói. "Chuyện nào ra chuyện đó, hơn nữa, bảo vật tặng cho người thích hợp mới có thể vật tẫn kỳ dụng (dùng hết khả năng của vật).

Nhục thân đại kình bát phẩm lưu tại chỗ Tiên Cơ ngươi, mới có thể phát huy hiệu quả lớn nhất.

Cùng lắm thì... coi như cô lưu lại tiền đặt cọc đi, tương lai, cô nếu như có thể tìm được thực tài mỹ vị nữa, đến lúc đó tìm tiên tử giúp đỡ ra tay xử lý, tiên tử đừng từ chối là được." Bắc Phương Đại Đế khẽ mỉm cười, nụ cười như gió xuân hiu hiu.

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngại ngùng nói: "Vậy ta sẽ không khách khí mà nhận lấy." Thân cá voi bát phẩm Huyền Thánh, sức hấp dẫn đối với cô quá lớn.

Ngoài ra... vị Bắc Phương tiền bối này cười quá ấm áp, làm cho cô cũng ngại tiếp xúc ánh mắt với đối phương.

Tống Thư Hàng: "Nói đi cũng phải nói lại, công đức chi quang trong Bàn Tay Vàng của tôi, thế mà lại không bị @#%* tiên tử hấp thu." Vốn tưởng rằng sau khi tay trái trở về, công đức chi lực ẩn chứa bên trong sẽ dung làm một thể với Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân đối với công đức chi lực trong Bàn Tay Vàng của hắn dường như tịnh không hứng thú.

Bắc Phương Đại Đế thở dài: "Là @#%×, Tống tiểu hữu, ngươi đến bây giờ vẫn chưa nhớ kỹ tên của cô ấy sao?" Tống Thư Hàng cười khổ: "Từ cuối cùng phát âm quá khó khăn, tôi đến bây giờ lưỡi vẫn uốn không được." "Trình độ văn tự viễn cổ của ngươi còn chưa được a, văn tự viễn cổ rất quan trọng, có rảnh nhất định phải học cho tốt.

Đây coi như là lời khuyên cô dành cho ngươi." Bắc Phương Đại Đế nói. "Tôi cũng đang nỗ lực học a." Tống Thư Hàng trả lời.

Trong lúc nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân sau khi uống xong một bát lớn canh trong, bắt đầu sinh ra dị biến.

Công đức chi quang trên người cô đại phóng quang minh, rõ ràng có thể cảm ứng được công đức chi lực đang tăng cường.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, tay phải ngầm ngưng tụ 'Đao Ý'.

Quá trình tiến hóa của Công Đức Xà Mỹ Nhân, là đuôi rắn không ngừng lột xác.

Lần này nếu lột xác tiếp, vậy thì chính là vị trí dưới bụng rồi.

Nếu như hắn không kịp thời làm chút gì đó, Bắc Phương Đại Đế bên cạnh nói không chừng sẽ nổi điên.

Cho nên, nếu đuôi rắn của Công Đức Xà Mỹ Nhân lại bắt đầu lột xác, hắn sẽ lập tức phủ 'Đao Ý Khôi Giáp' lên người cô, ngưng tụ cho cô một bộ khôi giáp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu một cái, sau đó đoạn chóp đuôi của cô phát sinh biến hóa – tại chỗ chóp đuôi, con 'Thần Kình' mini kia bắt đầu bành trướng.

Rất nhanh, con Công Đức Thần Kình này bành trướng đến kích thước dài hơn năm mét, cao hơn ba mét.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cười hì hì, cái đuôi cuốn một cái, leo lên trên người Thần Kình...

Từ hôm nay trở đi, cô chính là Xà Mỹ Nhân cưỡi cá voi. "Thư Hàng, Thư Hàng, nguy rồi, ta sắp độ thiên kiếp rồi, sắp chết rồi, chết chắc rồi." Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng nhận được tiếng cầu cứu của Thông Nương. "Sư phụ, con đột nhiên cảm giác mình có hứng rồi (lai kình), khả năng sắp phải độ một kiếp thiên kiếp." Tiểu Thái kêu lên.

Tống Thư Hàng: "..." Hai người các ngươi, đây là hẹn nhau lập team độ kiếp đấy à?

Lập team độ kiếp không phải chuyện đùa đâu. "Làm sao bây giờ sư phụ?

Cảnh giới của con hình như hơi không áp chế được nữa rồi." Tiểu Thải nói. "Đừng vội, Tiểu Thải, ngươi áp chế cảnh giới trước đã.

Trong mấy cái 'Tị kiếp chi pháp' mà Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng lần trước, có cái nào thích hợp với ngươi không?" Tống Thư Hàng nằm bò trên mặt đất, lên tiếng hỏi.

Cảnh giới của Tiểu Thải là dựa vào 'phúc lợi nghi thức đại trận' và 'Bát Phẩm Kình Thánh Yến' hôm nay ngạnh sinh sinh dồn lên, bản thân nàng thiếu hụt khả năng khống chế tương xứng.

Đại khái giống như phần cứng đột nhiên được nâng cấp toàn diện, nhưng phiên bản phần mềm hệ điều hành còn chưa kịp nâng cấp theo.

Thậm chí độ kiếp trận pháp của nàng còn chưa chuẩn bị.

Trong tình huống như vậy, nếu nàng chạy đi độ kiếp, đừng nói là cửu tử nhất sinh, căn bản chính là mười phần chết chắc, dâng thức ăn cho thiên kiếp.

Tiểu Thải lắc đầu: "Những pháp môn tị kiếp tiền bối Thiên Nhai Tử giảng đa phần thích hợp cho tu sĩ nhân loại.

Còn mấy loại tị kiếp pháp thích hợp cho yêu loại tu sĩ lại không phù hợp với con." Hơn nữa về sau Bạch tiền bối đột nhiên hiện thân trong hình ảnh 'Huyền Thánh giảng pháp' của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, thu hút hơn phân nửa sự chú ý của Tiểu Thải.

Phía sau Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng nội dung gì, nàng không hề nhớ kỹ.

Tống Thư Hàng khổ não day day thái dương.

Tiếc là hắn không phải Diệt Phượng Công Tử, nếu không thì hắn còn có thể cho Tiểu Thải mượn CPU của mình.

Tiểu Thải có thể trực tiếp từ chỗ hắn đạt được kinh nghiệm tu luyện của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Cương Thủ》 cùng vài môn đao pháp.

Ngoài Tiểu Thải ra, trong Thế giới Cốt lõi còn có một củ hành tây đang la hét om sòm, thiên kiếp nhị tấn tam của cô nàng cũng sắp giáng xuống.

Tình cảnh của cô nàng và Tiểu Thải gần như y hệt nhau.

Dựa vào thiên tài địa bảo cưỡng ép đắp cảnh giới lên, chính là có đủ loại tai ngầm.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ cái kén lớn của Bạch tiền bối: "Bạch tiền bối, đừng ngủ nữa, xảy ra chuyện lớn rồi, Tiểu Thải và Thông Nương đều sắp độ kiếp rồi.

Có cách nào giải quyết không?" Tuy nhiên, còn chưa đợi Bạch tiền bối hồi phục, Bắc Phương Đại Đế ở bên cạnh buông bát xuống, mỉm cười nói: "Thư Hàng, ngươi không cần làm phiền Bạch Thánh đạo hữu ngủ.

Loại chuyện nhỏ này, giao cho Cô giải quyết đi." Tống Thư Hàng mắt sáng lên, hắn nằm sấp ngẩng đầu nói với Đại Đế: "Vậy đồ đệ Tiểu Thải làm phiền Bắc Phương tiền bối." Bắc Phương Đại Đế ha ha cười, nhìn về phía Tiểu Thải, hỏi: "Kim Cương Quân Tử Đao Tiểu Thải đúng không, Cô hỏi ngươi, ngươi muốn bây giờ độ kiếp ngay?

Hay là do Cô phong ấn thực lực của ngươi, đợi ngươi chuẩn bị xong xuôi rồi hẵng độ kiếp?" Tiểu Thải chớp chớp mắt.

Cái này còn phải hỏi sao?

Đương nhiên là chọn độ kiếp ngay lập tức rồi!

Có đại năng như Bắc Phương Đại Đế ở một bên ra tay chỉ điểm, còn mạnh hơn bất kỳ độ kiếp đại trận nào, bỏ lỡ lần này sẽ không còn lần sau nữa. "Bẩm Đại Đế, Tiểu Thải muốn độ kiếp ngay!

Xin Đại Đế chỉ điểm!" Giọng nói Tiểu Thải kiên định mạnh mẽ.

Bắc Phương Đại Đế ha ha cười: "Ngươi con chim sẻ nhỏ này, tâm tư xoay chuyển cũng nhanh đấy.

Lựa chọn của ngươi rất đúng, thiên kiếp tam tấn tứ độ cũng không khó.

Đợi Cô dạy ngươi một bộ độ kiếp chi pháp, là có thể điều động tất cả lực lượng trong cơ thể ngươi, bao gồm yêu lực, công đức chi lực, huyết mạch chi lực, hóa thành một chiêu phòng ngự chi pháp vô cùng thực dụng.

Chỉ cần thiên kiếp không quá mức khoa trương, ngươi tuyệt đối có thể thuận lợi vượt qua.

Còn nếu như thiên kiếp quá khoa trương, Cô sẽ thay ngươi đánh tan nó." Không hổ là Bắc Phương Đại Đế, Trường Sinh Giả cổ xưa, tồn tại ở Viễn Cổ Thiên Đình cũng được xưng là 'Đế'.

Thiên kiếp tam tấn tứ, trong mắt ngài ấy chỉ là chuyện nhấc tay là có thể vượt qua. "Bây giờ học có kịp không ạ?" Tiểu Thải hỏi. "Yên tâm, chiêu độ kiếp chi pháp này cũng không khó." Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Nói xong, ngài lại quay đầu nhìn về phía Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Biệt Tuyết tiên tử, tốc độ lên món tiếp theo của 'Bát Phẩm Kình Thánh Yến' có thể hoãn lại một chút không?

Không cần quá lâu đâu." "Không vấn đề, ta khống chế hỏa hầu một chút là được.

Sự thật là mấy món tiếp theo dùng lửa nhỏ hầm từ từ hương vị sẽ càng ngon hơn." Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp, nói rồi bà bắt một cái pháp ấn, điều khiển hỏa hầu trong phòng bếp từ xa.

Bắc Phương Đại Đế vẫy vẫy tay về phía Tiểu Thải: "Lại đây đi, Cô dạy ngươi chiêu độ kiếp chi pháp này.

Có điều, tư thế của chiêu độ kiếp chi pháp này khá độc đáo, hy vọng ngươi không để ý." "Chỉ cần là phương pháp có thể vượt qua thiên kiếp thì chính là phương pháp tốt, tư thế hay gì đó, hoàn toàn không sao cả." Tiểu Thải dùng cánh vỗ ngực nói.

Nói thật, tư thế này của nàng đặc biệt giống cái meme đang lưu hành trên mạng gần đây: [Lương tâm của ngươi sẽ không đau sao?]. "Chiêu độ kiếp chi pháp này, là do một hậu bối của Cô sáng tạo ra.

Hắn là một thiên tài không đi đường thường, chỉ tiếc là..." Nói được một nửa, Bắc Phương Đại Đế thở dài, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Ngài chuyển sang nói với Tiểu Thải: "Chuẩn bị xong chưa, Cô đem lộ trình vận chuyển công pháp của cái độ kiếp chi pháp này truyền thụ cho ngươi." "Con đã chuẩn bị xong rồi!" Tiểu Thải lớn tiếng nói.

Nàng vừa dứt lời, Bắc Phương Đại Đế vươn tay điểm một cái vào vị trí trán của nàng.

Ngay sau đó, có một bộ lộ trình vận chuyển 'chân khí, yêu lực' phức tạp, bộ lộ trình vận chuyển này rất kỳ lạ, bất luận là người hay là yêu đều có thể thông dụng.

Phối hợp với nó còn có một câu chân ngôn tạo thành từ bảy phù văn.

Những nội dung này đều thông qua ngón tay Đại Đế, trực tiếp rót vào trong đầu nàng.

Loại phương pháp truyền công này, thật cao cấp. "Nhân lúc ký ức còn đó, vận chuyển thử một lần trước đi." Bắc Phương Đại Đế nói. "Vâng, Đại Đế." Tiểu Thải nhanh chóng vận chuyển yêu lực trong cơ thể, yêu lực men theo lộ trình vận chuyển kia, chạy một vòng trong cơ thể.

Vận chuyển rất thuận lợi, gần như không có bất kỳ trở ngại nào.

Lúc hoàn thành vận chuyển, Tiểu Thải chỉ cảm thấy toàn thân mình tràn ngập sức mạnh, cả người dường như ở vào một trạng thái 'siêu cường phòng ngự'.

Nàng có lòng tin đối mặt với bất kỳ đả kích nào. "Không vấn đề, Đại Đế, lộ trình công pháp vận chuyển thành công rồi." Tiểu Thải nói.

Bắc Phương Đại Đế: "Ừm, vận chuyển công pháp không có sai sót.

Rất tốt, chúng ta ra ngoài, chuẩn bị độ kiếp thôi." Thế là, Tiểu Thải, Thi, Bắc Phương Đại Đế, Biệt Tuyết Tiên Cơ cùng nhau rời khỏi động phủ, độ kiếp tại bãi đất trống ngoài động phủ.

Tô Thị A Thập Lục giữ nguyên động tác quỳ ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, không đi theo ra ngoài.

Tống Thư Hàng còn bị cái kén lớn của Bạch tiền bối đè lên, không động đậy được. "Thập Lục cô không ra ngoài xem sao?" Tống Thư

Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: "Tôi ở lại cùng cậu xem livestream là được." Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, Công Đức Xà Mỹ Nhân cưỡi cá voi mập khổng lồ hóa, đi theo ra ngoài đến bên ngoài động phủ, đi xem Tiểu Thải độ kiếp, thuận tiện chuyển 'hình ảnh trực tiếp' cho Tống Thư Hàng. "Thư Hàng, Thư Hàng, còn ta thì sao?

Ta phải làm sao đây?

Ta cũng sắp độ kiếp rồi a." Thông Nương ở trong Thế giới Cốt lõi hét lớn. "Không vội, từng người một." Tống Thư Hàng đáp.

Hắn đã chú ý trạng thái của Thông Nương, đã ở vào giai đoạn sắp dẫn thiên kiếp xuống, nhưng vẫn có thể chống đỡ thêm một lát.

Nhắc tới Thế giới Cốt lõi, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "Vọng thiên, chờ chút!" "Sao thế?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Chương 1322

"Ta có Thế giới Cốt lõi mà!" Tống Thư Hàng nói, lúc kén lớn của Bạch tiền bối đè xuống, hắn hoàn toàn có thể trốn vào Thế giới Cốt lõi, né tránh kén lớn.

Thế giới Cốt lõi của hắn trâu bò lắm, ngay cả 'Không gian can thiệp' của Trường Sinh Giả cũng không thể hoàn toàn phong tỏa liên hệ giữa Thế giới Cốt lõi và hắn.

Chỉ là khi kén lớn của Bạch tiền bối trấn áp xuống, cơ thể Tống Thư Hàng theo bản năng nhớ lại nỗi sợ hãi một thời bị kén lớn chi phối ở 'Nho Gia quảng trường' lần trước.

Thế mà lại không nhớ ra sử dụng công năng của Thế giới Cốt lõi, trực tiếp bị kén lớn trấn áp. "Ta thử nghiệm một chút." Tống Thư Hàng nói.

Hắn ý niệm vừa động, chuyển di thân thể mình vào Thế giới Cốt lõi.

Thành công rồi!

Trấn áp phong ấn không có sức mạnh phong ấn không gian, Tống Thư Hàng thành công thoát thân. "Ha ha ha ha, giống như ta nghĩ.

Tiếp theo, chỉ cần từ Thế giới Cốt lõi trở về, là có thể thoát khỏi Bạch tiền bối cự kén trấn áp rồi." Tống Thư Hàng ha ha cười.

Tống *Quá là thông minh* Thư Hàng.

Tiếp đó hắn ý niệm vừa động, thân thể trở về hiện thế. "A a a a ~~ Eo, eo của tôi ~~ Sắp gãy rồi." Tống Thư Hàng thảm thiết kêu.

Lúc trở về hiện thế, hắn lại lần nữa xuất hiện ở phía dưới 'kén lớn' của Bạch tiền bối, ngay cả tư thế nằm sấp cũng chưa từng thay đổi.

Kén lớn lại lần nữa hung hăng nghiền áp trên eo hắn.

Tô Thị A Thập Lục: "..." "Vọng thiên, Thế giới Cốt lõi tuy nói là vào từ đâu thì ra từ đó.

Nhưng với khống chế của ta đối với Thế giới Cốt lõi hiện tại, tọa độ này có thể xê dịch một khoảng cách nhất định rồi mà, sao lại xuất hiện dưới kén lớn nữa vậy." Tống Thư Hàng cười khổ nói. "Hoặc có lẽ là khí vận của Bạch tiền bối phát động, bất luận cậu di chuyển thế nào, đều không thoát khỏi kết quả bị kén lớn trấn áp?" Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt nói.

Ngoài ra, vừa rồi lúc Tống Thư Hàng tiến vào Thế giới Cốt lõi, kén lớn của Bạch tiền bối căn bản không hề chạm đất.

Kén lớn cứ lơ lửng giữa không trung như vậy, chờ Tống Thư Hàng tái hiện thân...

Sau đó, kén lớn cứ thế rơi xuống lại, nghiền lên eo Tống Thư Hàng. "Vọng thiên, bất hạnh cỡ nào." Tống Thư Hàng than thở.

A Thập Lục: "Vậy uống thêm ngụm canh không?

A ~ há miệng." Tống Thư Hàng cứng ngắc ngẩng đầu: "A ~" *** Mà lúc này, bên ngoài động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Trong hư không, thiên kiếp bắt đầu ngưng tụ, mọi người tránh xa Tiểu Thải, miễn cho ảnh hưởng thiên kiếp của nàng.

Tiểu Thải lẩm bẩm: "Ta đây là thiên kiếp tam tấn tứ, thiên kiếp sẽ hóa thành vũ khí hiện đại hóa dạng gì?" "Hiện đại hóa?" Bắc Phương Đại Đế nghi hoặc hỏi.

Thi loli nói: "Tiền bối ngài không biết sao?

Thiên kiếp bây giờ đã hiện đại hóa, các loại thiên kiếp xe tăng, thiên kiếp máy bay, thiên kiếp bom hạt nhân tầng tầng lớp lớp.

Lúc Tống sư huynh độ kiếp, còn gặp phải bom khinh khí cấp tám thiên kiếp, suýt chút nữa một đợt xử lý bọn họ." Bắc Phương Đại Đế vô ngữ nhìn trời: "Mấy ngày nay Cô vì chuẩn bị dược liệu 'Băng Phách Đan', đã đi đến một bí cảnh đặc thù, hôm nay mới vừa trở về.

Mới có mấy ngày thời gian, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy?

Thảo nào lần này gặp phải Thư Hàng tiểu hữu, liền phát hiện hắn đã ngưng tụ Thánh Ấn, trong lòng Cô cũng sinh nghi hoặc." Bí cảnh đặc thù nơi Bắc Phương Đại Đế ở, hiển nhiên tương tự với 'Bích Thủy Các' ở thiên ngoại, tại loại địa phương đó, ngay cả 'Nhân Tiền Hiển Thánh' cũng không cách nào thu được.

Những nơi tương tự còn có 'Thần Bí Đảo' của Cửu Đăng và Mặt Nạ đại tiền bối, cũng như Thánh Tịch Trì trong Nho Gia Vạn Thánh Sơn, còn có mấy khối mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình được bảo tồn hoàn hảo.

Thiên Đạo đương đại có khuyết, mà mấy nơi này đều làm được chủ động che chắn Thiên Đạo.

Cho nên, ở những nơi này không cách nào thu được hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.

Thậm chí sau khi từ những nơi này đi ra, ngay cả cơ hội xem 'phát lại' cũng không có, bởi vì bọn họ triệt để cắt đứt tín hiệu Thiên Đạo.

Khi ở những nơi này thì cũng giống như ở 'Cửu U thế giới', không cách nào bị Thiên Đạo xúc cập, cũng liền mất đi phúc lợi xem 'Nhân Tiền Hiển Thánh'. "Thương hải tang điền, Cô cảm giác mới mấy ngày thời gian, đã không theo kịp thời đại rồi?" Bắc Phương Đại Đế tâm thật mệt. "Tới rồi!" Lúc này, Tiểu Thải kêu lên.

Oanh ~~ Thiên kiếp tam tấn tứ, đạo thứ nhất là mở đường bằng thiên lôi.

Chỉ là đạo thiên lôi này to đến quá phận, hung hăng nện xuống Tiểu Thải.

Bắc Phương Đại Đế trầm giọng nói: "Miệng tụng chân ngôn, phối hợp công pháp!" Tiểu Thải đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nàng miệng tụng chân ngôn, đồng thời vận chuyển bí pháp Bắc Phương Đại Đế truyền thụ cho nàng.

Sau khi phối hợp với chân ngôn, hiệu quả bí pháp này trở nên càng cường đại hơn.

Khi đối mặt thiên kiếp, chân ngôn và bí pháp càng xứng đôi ~ Tiểu Thải cảm giác tất cả lực lượng yêu lực, công đức chi lực, thuần lực lượng nhờ rèn luyện nhục thân trong cơ thể mình, toàn bộ bị rút ra, nhào nặn thành một cỗ, bao phủ lên cơ thể nàng.

Đồng thời, vào lúc tụng ra chân ngôn, Tiểu Thải cảm giác móng vuốt của mình dường như thừa nhận áp lực cực lớn, móng vuốt nhỏ của nàng không tự chủ được mà khuỵu xuống ngồi xổm...

Cũng may nàng là chim sẻ nhỏ, ngồi xổm cũng không nhìn ra dị dạng gì.

Nhưng ngay sau đó, cánh của nàng lại không chịu khống chế dần dần giơ lên.

Ủa?

Ngay cả cánh cũng phải giơ lên?

Nếu đổi tư thế của nàng thành tư thế nhân loại, vậy chính là hạ thấp người ngồi xổm xuống, giơ tay lên?

Tư thế này...

Có phải hơi quen mắt không?

Đương nhiên quen mắt rồi!

Cùng sư phụ độ kiếp 'Đạo Môn Tam Túng'...

à không đúng, là Đạo Môn Tam Thánh, vào lúc Nhân Tiền Hiển Thánh, chính là tư thế này mà.

Tư thế này gọi là gì ấy nhỉ, đúng rồi, là 'Ôm đầu ngồi xổm phòng thủ'.

Tư thế túng không thể túng hơn.

Độ kiếp pháp Bắc Phương Đại Đế dạy nàng, hóa ra chính là chiêu này?

Vậy thì, Đạo Môn Tam Túng kia, có phải là truyền nhân của vị 'hậu bối' mà Đại Đế nói không?

Nhất thời, trong lòng Tiểu Thải suy nghĩ ngổn ngang. "Thuận theo hiệu quả của chân ngôn và bí pháp, giơ cánh lên." Lúc này, giọng nói Đại Đế truyền vào tai Tiểu Thải.

Tiểu Thải nghe theo, giơ cánh lên đỉnh đầu, che lại cái đầu của mình.

Tư thế này thật túng.

Oanh ~~ Kiếp lôi to lớn rơi lên người nàng.

Mà lúc này, cơ thể nàng bắt đầu lẩy bẩy phát run...

A phi, mới không phải lẩy bẩy phát run, đây là lúc lắc trái phải có tiết tấu.

Lắc lư lắc lư lắc lư lắc lư ~ Khó giấu nhiệt huyết đang trào dâng ~ Lắc lư lắc lư lắc lư lắc lư ~ Đông Tây Nam Bắc Trung tương thừa một mạch ~ Dù sao thì, theo việc Tiểu Thải ôm đầu ngồi xổm phòng thủ, lẩy bẩy phát run, trên người nàng ẩn ước hiện ra một tầng kim quang nhàn nhạt.

Lôi đình của thiên kiếp nhấn chìm Tiểu Thải, cột sét kéo dài đến năm hơi thở.

Năm hơi thở qua đi, bên cạnh Tiểu Thải một mảnh cháy đen, không có ngọn cỏ.

Nhưng nơi Tiểu Thải đứng lại không có một chút tổn thương.

Trạng thái của nàng nhìn qua rất tốt, không hề chịu chút tổn thương nào.

Tuy rằng túng, nhưng uy lực của độ kiếp chi pháp này, quá đỉnh! "Lúc trước Đạo Môn Tam Thánh cùng sư phụ độ kiếp có thể chống đỡ thiên kiếp bom khinh khí, độ kiếp chi pháp này công không thể bỏ." Tiểu Thải tiếp tục dùng cánh ôm đầu, trái phải lắc lư, trong lòng thầm nghĩ. "Ôm đầu ngồi xổm độ kiếp pháp?" Thi kinh ngạc nói.

Bắc Phương Đại Đế tò mò nói: "Tiểu cô nương ngươi đã gặp loại độ kiếp chi pháp này?" Theo ngài biết, loại độ kiếp chi pháp này từ sau khi vị hậu bối kia của ngài nghiên cứu khai phát ra, ngoại trừ làm bản sao lưu công pháp ở chỗ ngài, thì chưa từng dạy cho người ngoài.

Hắn vẫn luôn sửa đổi, hoàn thiện loại độ kiếp chi pháp này.

Vốn định truyền bá tại 'Viễn Cổ Thiên Đình', chỉ là không ngờ, hắn còn chưa kịp truyền bá công pháp, Viễn Cổ Thiên Đình lại hủy diệt trước.

Đây không thể không nói là một loại tiếc nuối.

Nói cách khác...

Bộ độ kiếp chi pháp không đi đường thường này, chỉ có vị hậu bối sinh tử không rõ kia và nơi này của ngài có bản sao lưu, Thi lại từ đâu nhìn thấy loại độ kiếp pháp 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' này?

Thi loli đáp: "Nhìn thấy lúc Tống sư huynh 'Nhân Tiền Hiển

Thánh', khi đó cùng hiển thánh với Tống sư huynh còn có 'Thiên Niên đệ nhị, tam, tứ' Thánh, bọn họ được xưng là Đạo Môn Tam Túng, chính vì lúc bọn họ độ xong kiếp, trong đó có hai vị thể hiện tư thế ôm đầu ngồi xổm phòng thủ, còn có một vị trực tiếp quỳ rạp kiểu Orz trên mặt đất." Thiên Nhai Tử đạo trưởng và Thất Sinh Phù phủ chủ trong một khoảng thời gian tương lai, e rằng đều sẽ không ra khỏi cửa.

Chí ít cũng phải đợi hiệu quả 'Nhân Tiền Hiển Thánh' qua đi, mới suy xét đến loại hoạt động 'ra cửa' này. "Còn có việc này?" Bắc Phương Đại Đế nhíu mày.

Xem ra, đợi con tước yêu này độ xong kiếp, ngài phải đi hỏi Tống Thư Hàng tình huống cụ thể. ...

Trong động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục thông qua thị giác Công Đức Xà Mỹ Nhân, xem trực tiếp. "Tư thế này của Tiểu Thải..." Khóe miệng Tống Thư Hàng giật một cái, quá quen mắt. "Là chiêu 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' của Thất Sinh Phù tiền bối lúc đó sao?

Loại độ kiếp pháp này là hậu bối của Đại Đế sáng tạo, vậy bọn Thất Sinh Phù tiền bối sao lại học được?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Sự thật là, lúc Thất Sinh Phù tiền bối bọn họ sử dụng 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ', là do nguyên nhân một con rối trên người ta." Tống Thư Hàng kể sơ lược lại sự việc cho Tô Thị A Thập Lục một lần.

Đồng thời, hắn trầm ý thức vào pháp khí vòng tay, liên hệ con rối cô nương kia. "Ngươi và Bắc Phương Đại Đế có quen nhau không?" Tống Thư Hàng đi thẳng vào vấn đề hỏi.

Con rối cô nương này có ý thức độc lập, lúc Nhân Tiền Hiển Thánh, cô nàng còn bán một quyển 《Huyền Thánh Giảng Pháp Cảo》 cho Thất Sinh Phù tiền bối, tuy rằng là bản thảo giảng pháp của Phật môn. "Ta không biết, ký ức của ta có chút mơ hồ, trạng thái của ta cũng không tốt lắm.

Chương 1323

Có lẽ là do thân thể ta bị phá hoại quá nghiêm trọng?" Con rối cô nương trả lời: "Có khả năng đợi sau khi ta tu phục xong thân thể con rối, có thể nhớ lại một vài chuyện." "Thân thể con rối và ký ức có quan hệ lông gà gì a!" Tống Thư Hàng thầm chửi, thân thể con rối này đối ứng với bản thể con rối cô nương, ký ức có quan hệ với bản thể của nàng mới đúng.

Quan trọng hơn là ngài ngay cả ký ức cũng mơ hồ rồi, tại sao còn có thể nhớ kỹ 《 Huyền Thánh Giảng Pháp Cảo 》 a?

Loại đồ vật này chiếm cứ địa vị quan trọng như vậy trong ký ức ngài sao?

Ngay cả mất trí nhớ rồi vẫn còn nhớ kỹ chúng?

Ngoài ra, nhắc tới bán 《 Huyền Thánh Giảng Pháp Cảo 》, Tống Thư Hàng liền không khỏi nhớ tới mỗ cái gia hỏa cũng họ Tống.

Tống Đầu Gỗ ở thời đại Viễn Cổ Thiên Đình dường như cũng từng làm nghề này, còn từng bán thành công 'Bản thảo chùy tu giảng pháp' cho một vị kiếm tu tiên tử, dẫn đến việc vị tiên tử kia truy sát Tống Đầu Gỗ khắp Thiên Đình.

Tổng cảm giác Tống Đầu Gỗ chính là một tên hố hàng. "Là vậy sao?

Nhưng ta cảm thấy ta vẫn cần tu phục thân thể.

Khi nào ngươi liên hệ người mua lần trước của ta, khi nào hắn mới có thể chuẩn bị xong dược liệu?" Con rối cô nương hồi phục nói.

Tống Thư Hàng thở dài: "Lát nữa ta sẽ liên hệ Thất Sinh Phù tiền bối xem sao, có điều hắn hẳn là đang bế quan củng cố cảnh giới, không biết có liên hệ được không." "Đa tạ đạo hữu." Con rối cô nương rất lễ phép đáp lại.

Tống Thư Hàng: "Hay là, lát nữa mang ngươi ra ngoài gặp Bắc Phương Đại Đế?

Nói không chừng ngài ấy có thể nhận ra ngươi?" "Không muốn, hiện tại ta bị đánh thành thê thảm thế này, nếu gặp người quen thì mất mặt lắm!" Con rối cô nương một mực cự tuyệt.

Tống Thư Hàng: "Nhưng mà, nói không chừng Đại Đế có thể giúp được ngươi.

Hơn nữa tính cách Đại Đế cũng rất dễ chung sống, sẽ không cười nhạo ngươi đâu." "Vậy...

được rồi.

Nhưng chỉ gặp một lần thôi." Con rối cô nương đáp.

Tống Thư Hàng: "Được." Nói không chừng bản thể đối ứng với con rối này, chính là vị hậu bối kia của Bắc Phương Đại Đế? ...

Lúc này, lại liên tiếp có vài đạo thiên kiếp giáng xuống.

Tổng cộng ba đợt, mỗi một đợt thiên kiếp đều không có dị biến, không có hóa thành thiên kiếp hiện đại hóa.

Chỉ đơn thuần là Ngũ Hành kiếp dung hợp, lần lượt hạ xuống.

Tiểu Thải giữ nguyên tư thế ôm đầu ngồi xổm phòng thủ, trong lúc lẩy bẩy phát run, cứng rắn kháng trụ mấy đợt thiên kiếp này. "Thiên kiếp không có dị biến?" Thi nói. "Có lẽ là vận khí Tiểu Thải tốt, không gặp phải thiên kiếp biến dị?" Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, dù sao thiên kiếp biến dị cũng mới vừa xuất hiện, hình như cũng không phải thiên kiếp của tu sĩ nào cũng sẽ dị biến.

Tiểu Thải ngẩng đầu nhìn lên thiên kiếp, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Thiên kiếp không biến dị đối với nàng là một chuyện tốt, thiên kiếp biến dị khá khó kháng cự.

Đồng thời, trong lòng nàng khánh hạnh chính mình là một con chim sẻ nhỏ.

Bởi vì ở trạng thái chim sẻ, cho dù nàng có 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ', nhìn qua cũng sẽ không túng như vậy.

Bộ dáng một con chim sẻ dùng cánh che đầu, trái phải lắc lư, còn có chút cảm giác ngốc manh ngốc manh.

Đây là một thế giới nhìn nhan sắc, chỉ cần lớn lên manh, cho dù bày ra tư thế rất túng, cũng rất đáng yêu.

Ngay khi Tiểu Thải nghĩ như vậy...

Trên bầu trời, thiên kiếp đột nhiên nảy sinh dị biến.

Đợt thiên kiếp thứ tư, hóa thành cự pháo đúc bằng sắt thép, nhắm ngay Tiểu Thải. "Tới rồi, thiên kiếp hiện đại hóa!" Thi lên tiếng nói: "Tiểu Thải ngươi phải cẩn thận!" Bắc Phương Đại Đế nhìn thiên kiếp biến thành cự pháo, khóe mắt giật một cái.

Thiên Đạo đương đại và trước kia thật sự bất đồng, trong tình huống có khuyết, thế mà còn có thể chỉnh ra loại thiên kiếp hiện đại hóa này.

Oanh!!

Trên bầu trời, thiên kiếp đại pháo kia vô tình khai hỏa.

Một quả pháo đạn cấu tạo từ Ngũ Hành thiên kiếp, với tốc độ điên cuồng nện về phía Tiểu Thải. "Nhất định phải trụ được a!" Tiểu Thải hét lớn.

Giây khắc này, dược lực của 'Tinh Oánh Thanh Thang' nàng uống vào trước đó bắt đầu liên tục hấp thu bộc phát, mà những dược lực này đều bị bí pháp chuyển hóa thành lực lượng phòng ngự.

Ẩn ẩn, mọi người nhìn thấy trên người Tiểu Thải, thế mà ngưng tụ ra một bóng người suy yếu.

Đó là một tiểu cô nương mặc áo màu, mặt tròn tròn, hơi có chút mũm mĩm trẻ con (baby fat).

Thi và Biệt Tuyết Tiên Cơ không nhận ra tiểu cô nương này, nhưng Tống Thư Hàng lại liếc mắt một cái liền nhận ra, đây là bộ dáng khi Tiểu Thải huyễn hóa thành người.

Lúc trước sau khi ăn 'Thuế Nhân Yến' của Biệt Tuyết Tiên Cơ, nàng liền biến thành bộ dáng này, tỏ tình với đại thúc Tróc Yêu Nhân.

Bóng người thiếu nữ áo màu hư ảo hiển hiện, sau đó nàng nhanh chóng ngồi xổm xuống, cánh tay trắng nõn ôm lấy đầu, có tiết tấu lẩy bẩy phát run.

Chân * Ôm đầu ngồi xổm bản run lẩy bẩy.

Tiểu Thải cho rằng mình sẽ rất manh, quá ngây thơ rồi.

Được rồi, kỳ thực phiên bản nhân loại của Tiểu Thải với khuôn mặt tròn tròn, hơi có chút mũm mĩm trẻ con Jpg, nhìn qua cũng rất manh.

Tống Thư Hàng thông qua đôi mắt của Công Đức Xà Mỹ Nhân xem trận trực tiếp này: "Không thể không nói, độ kiếp pháp Đại Đế truyền thụ cho Tiểu Thải thật sự rất mạnh...

Ngoại trừ tư thế hơi túng một chút." Tô Thị A Thập Lục nhíu mày, nói: "Giống như loại bí pháp phòng ngự cường đại đến quỷ dị này, liệu có khuyết điểm gì, hoặc là có di chứng gì hay không?

Giống như loại 'Xá Thân Quyết', trong thời gian ngắn bộc phát ra sức mạnh cường đại, nhưng lại lấy việc kích thích tiềm lực bản thân, thấu chi chân nguyên làm đại giới." Hiệu quả phòng ngự của 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' quả thực siêu hồ tưởng tượng, Tiểu Thải cảnh giới Tam phẩm, ngay cả độ kiếp đại trận cũng không bố trí, chỉ dựa vào bí pháp 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' này, đã dễ dàng kháng qua mấy đợt thiên kiếp phía trước, không thương tổn chút nào.

Loại cảm giác này, làm cho A Thập Lục nhớ tới bí thuật thấu chi bộc phát kiểu 'Xá Thân Quyết'. "Cho dù là bí pháp hình thức thấu chi, chỉ cần thấu chi không quá mức, đợi sau khi độ kiếp xong đều có thể bù lại.

So với phòng ngự cường đại của bí thuật này, trả một chút cái giá nhỏ hoàn toàn là đáng giá." Tống Thư Hàng khẳng định nói.

Hắn chính là từng thân thân trải qua hiệu quả của bí pháp 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' này, khi đó, dưới sự bảo hộ của con rối nhân ngẫu, hắn, Thất Sinh Phù phủ chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử bốn người, dưới Bát phẩm thiên kiếp đều không thương tổn chút nào.

Cho dù phải thấu chi và trả một chút cái giá lớn, chỉ cần không thương tổn đến căn bản, đều đáng giá đánh cược một lần.

Nói xong, Tống Thư Hàng lại nhớ tới con rối cô nương — cô nàng cũng biết bí pháp 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' này, khẳng định cũng biết bí pháp này có cần phải trả giá lớn hay không.

Thế là Tống Thư Hàng ý thức liên hệ con rối cô nương trong không gian pháp khí vòng tay: "Còn tỉnh táo không?

Hỏi một vấn đề...

Bí pháp ôm đầu ngồi xổm phòng thủ, có di chứng gì không?" "Ta vẫn luôn tỉnh táo ngẩn người...

Di chứng của bí thuật này đương nhiên là có.

Nếu thời gian sử dụng bí thuật không dài, chỉ cần thấu chi một bộ phận năng lượng là được.

Nghiêm trọng một chút, có thể sẽ khiến nhục thân cũng chịu một chút phản phệ, bình thường tu dưỡng vài tháng là có thể khôi phục.

Lại nghiêm trọng hơn chút nữa, sau khi bí thuật kết thúc, cần hiến tế một bộ phận cơ thể, hoặc là dùng thiên tài địa bảo đặc thù hay là pháp khí để thay thế hiến tế." Con rối cô nương trả lời. "Hiến tế một bộ phận cơ thể chính mình?" Trong lòng Tống Thư Hàng động một cái: "Vậy lúc ta độ kiếp khi đó, ngươi sử dụng bí pháp, cũng hiến tế bộ phận cơ thể?" "Đương nhiên a, nếu không ngươi cho rằng trận Thất tấn Bát thiên kiếp kia có thể tàn phá ta thành bộ dạng này sao?

Có điều, cơ thể của ta dù sao cũng là thân con rối, hiến tế một bộ phận, sau này lắp ráp lại là được.

Chỉ cần bộ phận hạch tâm không xảy ra vấn đề thì không sao." Con rối cô nương bình tĩnh trả lời. "Cảm ơn." Tống Thư Hàng thành khẩn nói. "Cảm ơn?

Vì sao?" Con rối cô nương tò mò nói.

Tống Thư Hàng: "Cảm ơn ngươi lúc đó đã cứu chúng ta." Con rối cô nương: "Ồ." "Đúng rồi, bản thể của ngươi trước kia cũng thường xuyên sử dụng bí pháp 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' này sao?" Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi. "Ta không biết a, ký ức của ta cũng không hoàn chỉnh." Con rối cô nương nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn chính là vừa rồi đột phát kỳ tưởng...

Nếu bản thể con rối cô nương, thường xuyên sử dụng bí thuật 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' này; hoặc là trong tai nạn nào đó, sử dụng bí thuật 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' rất lâu, cuối cùng trả cái giá cực lớn, phải hiến tế điệu đại bộ phận thân thể.

Thân thể nàng có cần phải tiến hành con rối hóa, bảo trì năng lực hoạt động hay không?

Nói cách khác, con rối cô nương này, liệu có phải chính là 'bản thể'?

Tống Thư Hàng cũng chỉ là đột nhiên não động mở rộng, nghĩ tới khả năng này.

Nhưng rất nhanh, trong lòng hắn tự mình phủ định khả năng này...

Bởi vì hắn từng dùng 'giám định bí pháp' giám định qua con rối.

Kết quả giám định lúc đó, con rối này là con rối tinh phẩm Mặc Môn chế tạo theo yêu cầu riêng cho khách hàng VIP, cũng không phải là 'bản thể'. "Hy vọng thiên kiếp của Tiểu Thải đừng kéo dài quá lâu, đừng kéo dài đến mức cần hiến tế cơ thể." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Tiểu Thải chỉ lớn có ngần ấy, bất luận hiến tế cái gì, đối với nàng mà nói đều rất phiền toái.

Nếu Tiểu Thải là nhân loại, thật sự đến lúc phi yếu phải hiến tế bộ phận cơ thể, còn có thể suy xét đem 'ruột thừa' hiến tế ra ngoài.

Chí ít trước mắt xem ra, ruột thừa thuộc về khí quan có thể cắt bỏ.

Còn việc tương lai các nhà khoa học có đột nhiên nghiên cứu ra 'ruột thừa' có công hiệu đặc thù gì hay không, đó cũng là chuyện của tương lai.

Thật sự đến lúc đó, Tống Thư Hàng cũng không cần lo lắng — 'Tự dũ bí pháp' của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, sau khi luyện đến cao cấp, mọc lại cái 'ruột thừa' mới, tuyệt đối thỏa thỏa.

Không biết loài chim có 'ruột thừa' không nhỉ?

Tống Thư Hàng không học chuyên ngành này, dự trữ tri thức về phương diện này quá nghèo nàn.

Sách đến lúc dùng mới hận ít! *** Mà lúc này, Tiểu Thải lại vượt qua hai đợt thiên kiếp.

Trên bầu trời, thiên kiếp đại pháo liên tục oanh kích, đều bị Tiểu Thải gánh được.

Sau đó, thiên kiếp lại tăng thêm mười mấy đài súng máy hạng nặng, phối hợp với thiên kiếp đại pháo điên cuồng càn quét Tiểu Thải.

Chương 1324

Tiểu Thải tiếp tục ôm đầu ngồi xổm phòng thủ + lẩy bẩy phát run, vững vàng gánh được thiên kiếp.

Uy lực thiên kiếp còn chưa ép được bản nâng cấp của 'bí thuật ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' là 'bí thuật độ kiếp kiểu Orz'.

Bắc Phương Đại Đế nhìn thiên kiếp trong hư không: "Thế giới này, trở nên thật xa lạ." Đây hoàn toàn không phải hình thức thiên kiếp mà ngài quen thuộc.

Trả lại thiên kiếp quen thuộc cho ngài a. "Tiểu Thải còn có thể chống đỡ được không?" Thi có chút lo lắng nói.

Cô bé nhìn thấy bản thể Tiểu Thải tuy rằng không sao, nhưng 'nhân hình Tiểu Thải' huyễn hóa ra thân hình đã trở nên vặn vẹo, giống như tùy thời muốn vỡ vụn. "Yên tâm, có thể chống đỡ được." Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói.

Hình thức thiên kiếp thay đổi, trong tình huống năng lượng không đổi, lực công kích lại tăng lên rất nhiều.

Thiên kiếp hiện đại hóa có tỷ lệ sử dụng năng lượng thiên kiếp cao hơn, độ khó độ kiếp của tu sĩ không nghi ngờ gì tăng lên rất nhiều. "Hoặc là tu sĩ cũng có thể xem xét một chút phương thức sử dụng năng lượng này?" Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ trong lòng.

Tưởng tượng tương lai, hai vị tu sĩ đại năng đối chiến, thân thủ bắt pháp ấn, một bên tế ra một quả 'pháp thuật đạn đạo' bắn về phía đối phương.

Đối phương không cam lòng yếu thế, cũng bắt động pháp thuật, tế khởi hệ thống phòng thủ tên lửa pháp thuật tiến hành đánh chặn...

Sau đó một chuỗi oanh oanh oanh ~~ Bắc Phương Đại Đế hung hăng lắc đầu, họa phong này quá lệch rồi.

Chính trong lúc tư duy, thiên kiếp trên bầu trời lại biến đổi.

Thiên kiếp đại pháo, thiên kiếp súng máy hạng nặng toàn bộ biến mất, thay vào đó là một chiếc chiến hạm vũ trang.

Bên hông chiến hạm, tổng cộng ba hàng họng pháo mở ra, khóa chặt Tiểu Thải.

Trong họng pháo, thiên kiếp chi lực bắt đầu ngưng tụ.

Trong lòng Tiểu Thải thót một cái, lông vũ toàn thân đều có cảm giác muốn dựng đứng.

Nguy cơ cực lớn, áp bách mà đến.

Trực giác nói cho nàng biết, nếu ba hàng họng pháo này đồng thời khai hỏa, nàng e rằng sẽ không chống đỡ nổi.

Bắc Phương Đại Đế thản nhiên nói: "Tiểu tước yêu, lần nữa niệm tụng chân ngôn, lặp lại ba lần!" Tiểu Thải nghe vậy, nhanh chóng niệm chân ngôn, một lần lại một lần, liên tiếp ba lần.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Có phải muốn đổi tư thế không?

Quỳ xuống đất độ kiếp sao?" "Tư thế Thiên Nhai Tử Huyền Thánh sao?" Thi hỏi.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu nói: "Đổi một tư thế, lực phòng ngự của bí thuật này còn có thể tăng lên một đẳng cấp." Đang lúc nói chuyện, Tiểu Thải không cẩn thận niệm dư một lần chân ngôn. "Đại Đế tiền bối, không xong rồi, con lỡ miệng niệm bốn lần chân ngôn." Tiểu Thải nói.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Theo ký ức của ngài, khi đang duy trì 'bí thuật ôm đầu ngồi xổm phòng thủ', nếu niệm bốn lần, hẳn là một công năng khác — công năng thủ hộ đồng bạn.

Công năng này chính là phương pháp lúc trước con rối cô nương dùng trong thế giới thiên kiếp để bảo vệ đám người Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù phủ chủ.

Sau khi sử dụng công năng này, 'phòng ngự chi lực' trên người Tiểu Thải sẽ phân tán ra, khuếch tán ra, bao bọc 'đồng bạn' lân cận vào, bảo vệ bên trong. "Cô chưa từng thấy ai như ngươi...

Thôi bỏ đi." Bắc Phương Đại Đế thở dài.

Độ phòng ngự của 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ' vốn có trên người Tiểu Thải đã không cách nào đỡ được đợt thiên kiếp phía sau, hiện tại nàng còn phải phân tán 'lực phòng ngự' trên người mình cho người khác, đây là nhịp điệu thập tử vô sinh.

Trong lúc nói chuyện, từ trên người Tiểu Thải có một tầng quang mạc khuếch tán ra, bao phủ bốn phương tám hướng.

Bắc Phương Đại Đế, Biệt Tuyết Tiên Cơ, Thi, thậm chí là Công Đức Xà Mỹ Nhân cưỡi cá voi ở gần đó đều nằm trong phạm vi bao phủ của quang mạc. "Ủa?

Xảy ra chuyện gì?" Biệt Tuyết Tiên Cơ cảm giác trên người mình bao phủ một tầng quang mạc nhàn nhạt.

Thi cũng tò mò đánh giá cơ thể mình, cơ thể cô bé đang phát sáng.

Hiển nhiên, mấy người bọn họ đều nhận được sự thủ hộ từ 'bí pháp' của Tiểu Thải. "Đại Đế tiền bối, bây giờ con niệm lại ba lần chân ngôn còn kịp không?" Tiểu Thải lớn tiếng kêu lên.

Đại Đế lắc đầu: "Theo Cô ước tính, sau khi ngươi phân 'lượng phòng ngự bí thuật' cho người khác, cho dù sử dụng tư thế quỳ rạp xuống đất, cũng không độ qua nổi thiên kiếp tiếp theo đâu." Tiểu Thải vội nói: "Công năng thủ hộ đồng bạn này, có thể thu hồi không?" "Trừ phi ngươi kết thúc bí pháp...

Nhưng sau khi ngươi kết thúc bí pháp, di chứng sẽ bộc phát.

Với thực lực của ngươi, trong thời gian ngắn không cách nào sử dụng lại bí pháp này.

Đến lúc đó đối mặt thiên kiếp, ngươi vẫn là thất bại." Bắc Phương Đại Đế nói.

Hốc mắt Tiểu Thải lập tức ươn ướt. "Thôi được rồi, thôi được rồi, tiếp theo để Cô ra tay đánh tan thiên kiếp đi...

Có lẽ, hôm nay không phải lúc ngươi nên độ kiếp." Bắc Phương Đại Đế nói, ngài hơi bước lên trước một bước, bên người ngài có hàn ý ngưng tụ, hóa thành một cây mâu hàn băng.

Cây mâu hàn băng này khóa chặt chiến hạm thiên kiếp trong hư không.

Lúc này, ngay khi Bắc Phương Đại Đế chuẩn bị ra tay đánh tan thiên kiếp, bên trong phủ đệ của Biệt Tuyết Tiên Cơ truyền ra một đạo dao động không gian lực lượng.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối trực tiếp vượt qua không gian, xuất hiện tại hiện trường thiên kiếp.

Mượn nhờ sự nghỉ ngơi vừa rồi, sự mệt mỏi do độ thiên kiếp của hắn sinh ra đã hoàn toàn khôi phục — vừa rồi sở dĩ hắn nằm lì trong kén không dậy, kỳ thực là đang khôi phục trạng thái.

Sau khi hoàn toàn tỉnh táo, Bạch tiền bối ngay lập tức cảm ứng được sóng thiên kiếp.

Sau đó, hắn sử dụng thiên phú không gian, đến phía dưới thiên kiếp.

Nhìn chiếc chiến hạm thiên kiếp trong hư không kia, hai mắt Bạch tiền bối phát sáng, giống như nhìn thấy trân bảo hiếm có.

Bạch tiền bối trước đó đã cày mấy ngày trong thế giới thiên kiếp, cày được bao nhiêu là tên lửa thiên kiếp, bom nguyên tử, bom khinh khí, còn cày được một số 'vũ khí khái niệm'.

Tuy nhiên, sau khi nghe Tống Thư Hàng nói mấy thứ đồ chơi này căn bản không cách nào nổ được ở hiện thế, lòng Bạch tiền bối lạnh đi một đoạn dài, động lực cày vũ khí thiên kiếp lập tức không còn.

Cuối cùng hắn qua loa cày đầy mấy món vũ khí khái niệm cuối cùng, liền sớm kết thúc thiên kiếp của mình, độ kiếp thành Thánh.

Giảng pháp xong, lại không ngừng không nghỉ chạy tới ăn cơm.

Nhưng hiện tại chiếc 'chiến hạm thiên kiếp' trước mắt, uy phong lẫm lẫm, uy lực nhìn qua cũng tạm được.

Quan trọng nhất là...

Thứ này có thể khai hỏa ở hiện thế.

Bạch tiền bối cảm giác mình lập tức có động lực, đầy máu đầy trạng thái. "Bắc Phương đạo hữu, ngươi định đánh tan chiến hạm thiên kiếp này sao?

Tiểu Thải không độ kiếp nữa à?" Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Bắc Phương Đại Đế nói: "Bí pháp của Tiểu Thải xảy ra vấn đề, thiên kiếp tiếp theo, không độ cũng được." Tiểu Thải: "Xin lỗi, xin lỗi." Nàng quá căng thẳng, không cẩn thận niệm dư một lần chú văn, phụ kỳ vọng của tiền bối và sư phụ. "Vậy...

Ta có thể thu chiến hạm thiên kiếp này không?" Bạch tiền bối nói.

Bắc Phương Đại Đế: "?" "Dù sao Bắc Phương đạo hữu ngươi cũng phải đánh nát chiến hạm, cho nên, chi bằng giao cho ta xử lý đi." Bạch tiền bối nói.

Bắc Phương Đại Đế cười nói: "Nếu Bạch đạo hữu nguyện ý ra tay, vậy giao cho đạo hữu xử lý đi." Nói xong, Đại Đế tản đi băng mâu bên người.

Nói thật, thân phận hiện tại của ngài khá nhạy cảm.

Nếu có thể không ra tay thì tận lực không ra tay là tốt nhất. "Cảm ơn Bắc Phương đạo hữu." Bạch tiền bối cảm tạ nói.

Quả nhiên vật họp theo loài, các đạo hữu mà Tống Thư Hàng tiểu hữu quen biết, tính cách đều rất tốt, là một đạo hữu rất không tồi.

Sau đó, Bạch tiền bối tung người bay lên, Lưu Tinh Kiếm xuất vỏ, cùng hắn hóa thành kiếm quang, lướt về phía chiến hạm thiên kiếp trên bầu trời. ...

Trong hư không, chiến hạm thiên kiếp đang súc lực đột nhiên mạnh mẽ cứng lại.

Vốn dĩ quang mang trong ba hàng họng pháo đang ngưng tụ rất uy phong, đang lớn mạnh.

Nhưng đột nhiên, ba hàng họng pháo cứ như đột nhiên bị sặc vậy, quang mang trong họng pháo 'phụt phụt phụt' xì hơi.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rời khỏi động phủ, ra ngoài xem hiện trường độ kiếp.

Tống Thư Hàng vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy hình ảnh Bạch tiền bối phóng lên tận trời, ba hàng họng pháo của chiến hạm thiên kiếp ngừng súc lực. "Là ảo giác của ta sao?

Thiên kiếp có phải đang sợ hãi không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên kiếp hẳn là không có ý thức, mà là một loại đại kiếp giống như trình tự cố định nhắm vào người tu luyện chứ?

Bọn chúng cũng biết sợ hãi? "Nói thật, nếu ta là thiên kiếp, ta cũng sẽ sợ hãi." Tô Thị A Thập Lục nói.

Lúc Bạch tiền bối độ Thất tấn Bát thiên kiếp, cũng không biết là ngài ấy độ thiên kiếp, hay là thiên kiếp đáng thương đang độ ngài ấy?

Thiên kiếp của Bạch tiền bối, rất có khả năng là thiên kiếp thê thảm nhất trong lịch sử rồi. "Thiên kiếp tự nhiên không có ý thức, thiên kiếp là một loại pháp tắc cụ hiện hóa.

Thiên kiếp sở dĩ xuất hiện dị biến, là bởi vì nó chịu phải 'áp bách'...

Trên người Bạch đạo hữu có pháp khí đặc thù gì, hoặc là hắn từng làm chuyện gì?" Bắc Phương Đại Đế nhíu mày, nghi hoặc hỏi.

Thiên kiếp cũng không phải đang sợ hãi, mà là chịu phải một loại 'áp bách', cho nên họng pháo vốn đang súc lực, ngạnh sinh sinh bị xì hơi.

Nhưng mà, khiến pháp tắc cụ hiện hóa 'thiên kiếp' chịu áp bách, loại chuyện này là chuyện tu sĩ có thể làm được sao?

Thi giơ tay nói: "Con biết, kỳ thực mọi người đều biết.

Bạch tiền bối đã cày thiên kiếp." "Hả?" Trên khuôn mặt lãnh khốc của Bắc Phương Đại Đế một mảnh mê mang. "Bạch tiền bối trước đó đang độ Thất tấn Bát thiên kiếp, sau đó thiên kiếp cụ hiện hóa thành 'thiên kiếp bom nguyên tử' và 'thiên kiếp bom khinh khí', Bạch tiền bối cảm thấy chúng rất thú vị, liền phong ấn chúng lại, từng quả từng quả sưu tầm.

Sau đó, Bạch tiền bối liên tục cày thiên kiếp mấy ngày liền." Thi giống như một bé ngoan tranh trả lời câu hỏi.

Chương 1325

Bắc Phương Đại Đế: "..." Phong ấn thiên kiếp, còn lưu trữ chúng lại?

Vị Bạch đạo hữu này, là BUG hình người của Tu Chân Giới sao?

Trong lúc nói chuyện, 'Bạch' đã đáp xuống bên cạnh chiến hạm thiên kiếp.

Hắn vươn tay vỗ liên tiếp mấy chưởng vào chiến hạm thiên kiếp.

Bốp bốp bốp.

Mỗi một chưởng xuống, liền có một phù văn phức tạp chí cực rơi lên, nhanh chóng tạo thành một chuỗi phong ấn.

Chỉ trong thời gian hai nhịp thở, cả chiếc 'chiến hạm thiên kiếp' đã bị phong ấn thành cái bánh chưng.

Bạch tiền bối tâm mãn ý túc.

Hắn đưa tay ấn hư không, trực tiếp thu chiếc chiến hạm thiên kiếp này vào trong trang bị không gian.

Vọng thiên, thật sự phong ấn lại thu vào không gian pháp khí?

Bắc Phương Đại Đế khóe miệng co giật.

Có lẽ... phong ấn pháp cũng là một liều thuốc tốt để đối phó thiên kiếp. "Tiếc quá, chỉ có một chiếc chiến hạm thiên kiếp." Bạch tiền bối tiếc nuối nói.

Hơn nữa, uy lực chiến hạm thiên kiếp này cũng hơi yếu, ở vào giữa uy lực Tam phẩm đỉnh phong và Tứ phẩm.

Có điều, ngoại hình rất đẹp, cũng có giá trị nghiên cứu nhất định. "Nếu có thể đến thêm mấy chiếc thì tốt rồi." Bạch tiền bối thở dài, hạ xuống mặt đất. ...

Tống Thư Hàng: "Quá trình vừa rồi có quay lại được không?" Tô Thị A Thập Lục: "Không kịp quay." "Ta quay rồi, nhưng ta không cho các ngươi xem." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói: "Ta muốn trân tàng kỹ màn này." Tống Thư Hàng: "..." "Tống sư huynh, em cũng quay rồi." Thi hì hì cười nói.

Tống Thư Hàng: "Thi làm đẹp lắm, lát nữa gửi cho ta một bản, ta gửi vào trong nhóm." "Vâng, được nha." Thi ngoan ngoãn gật đầu.

Cô bé này vừa hiểu chuyện lại đáng yêu, còn biết nấu cơm và làm việc nhà, lên lớp cũng rất chăm chỉ, ngoại trừ thích thức đêm xem TV và thỉnh thoảng ngủ nướng thì không có tật xấu nào khác.

Hơn nữa xem TV và ngủ nướng cũng là điểm moe.

Nếu tương lai mình sinh con gái, nhất định phải nuôi dưỡng nó đáng yêu như Thi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi Bạch tiền bối hạ xuống, Bắc Phương Đại Đế lên tiếng nói: "Thiên kiếp kết thúc rồi, Tiểu Thải ngươi từ từ thu hồi sức mạnh của mình, kết thúc bí pháp.

Qua một thời gian đợi di chứng bí pháp của ngươi khôi phục xong, hãy thử độ kiếp lại lần nữa.

Lần sau, sẽ phải dựa vào chính ngươi rồi." "Con hiểu rồi, cảm ơn tiền bối." Tiểu Thải nghiêm túc đáp.

Lần sau, nàng tuyệt đối sẽ không thất bại nữa.

Nàng chính là 'Kim Cương Quân Tử Đao', đại đệ tử của Bá Tống Huyền Thánh, nàng tuyệt đối không thể làm mất mặt sư phụ nữa.

Lúc này, Tống Thư Hàng đi đến bên cạnh Tiểu Thải, nhìn thấy bộ dạng thất lạc của nàng, khẽ thở dài, ngồi xổm xuống vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tiểu Thải. "Xin lỗi, sư phụ.

Con làm người mất mặt rồi." Tiểu Thải khẽ nói. "Ngọa thảo, ngươi không nói ta cũng quên mất điểm này rồi." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải: "..." "Lần sau chú ý là được, độ kiếp không phải chuyện đùa, mỗi một bước, mỗi một điểm đều không dung sai sót.

Sai lầm lần này ngươi phạm phải quá sơ cấp rồi, lần này có Bắc Phương tiền bối và Bạch tiền bối ở bên cạnh hộ pháp cho ngươi, thất bại còn có người thay ngươi đánh tan thiên kiếp.

Nhưng lần sau nếu không có ai hộ pháp cho ngươi thì làm sao bây giờ?

Phải biết rằng không phải mỗi lần độ kiếp, đều có người có thể hộ pháp cho ngươi." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Tiểu Thải: "Vâng!

Sư phụ, lần sau con tuyệt đối sẽ thuận lợi thông qua thiên kiếp, tuyệt đối sẽ không sai sót." "Ừm." Tống Thư Hàng nhu thanh nói: "Thu bí thuật lại đi, thời gian duy trì bí thuật này càng dài, đến lúc đó di chứng càng lớn.

Nghiêm trọng thì cần phải trả giá rất lớn." "Vâng, sư phụ." Tiểu Thải hít một hơi, chuẩn bị thu hồi bí pháp này.

Thế nhưng đúng lúc này...

Trong hư không lại có kiếp vân mới bắt đầu ngưng tụ.

Trong nháy mắt, một chiếc 'chiến hạm thiên kiếp' hoàn toàn mới hiện thân.

Vẫn là kiểu dáng đó, vẫn là ba hàng họng pháo, khóa chặt Tiểu Thải. "???" Bắc Phương Đại Đế và Bạch tiền bối đều vẻ mặt nghi hoặc.

Thiên kiếp không phải bị phong ấn rồi sao?

Bị phong ấn và bị đánh nát là giống nhau, đều là có người ngoài can thiệp, cưỡng ép ngăn cản một đợt thiên kiếp này.

Theo lý thuyết, như vậy thiên kiếp sẽ tạm thời đình chỉ mới đúng.

Tại sao thiên kiếp này lại tái hiện? "Không đúng, thiên kiếp này có biến hóa.

Ta nhớ chiếc chiến hạm thiên kiếp trước đó là số 666, chiếc này là số 777." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói. "Chẳng lẽ thiên kiếp của tiểu tước yêu còn chưa kết thúc?

Còn phải tiếp tục độ kiếp?" Bắc Phương Đại Đế nhíu mày: "Có phải vì sau khi thiên kiếp hiện đại hóa, thủ đoạn đánh tan thiên kiếp không thể sử dụng nữa?" "Vậy để ta thử đánh nát thiên kiếp một lần xem sao." Bạch tiền bối nói.

Nói xong, hắn vươn tay vẫy một cái, Công Đức Chi Thụ hiển hình sau lưng hắn.

Sau đó Bạch tiền bối tùy ý vươn tay bẻ một cái trên Công Đức Chi Thụ, một cành cây bị hắn bẻ xuống.

Bạch tiền bối đưa tay gọt một cái trên cành cây, đồng thời nhanh chóng khắc họa.

Trong nháy mắt, một thanh 'phi kiếm dùng một lần' thành hình.

Tống Thư Hàng: "Vọng thiên!" Công Đức Chi Thụ còn có thể dùng như vậy?

Ngay sau đó, chỉ thấy Bạch tiền bối bắt một cái kiếm quyết, 'Vèo ~~' phi kiếm dùng một lần phóng lên tận trời, chém về phía chiến hạm 777 trên bầu trời.

Oanh ~~ Chiến hạm số 777 vừa mới đăng tràng, đã bị chém nổ.

Tuy nhiên, cũng giống như trước đó.

Một lát sau, kiếp vân trên bầu trời lại lần nữa ngưng tụ.

Chiến hạm số 888 long trọng đăng tràng, lại lần nữa chĩa họng pháo về phía Tiểu Thải. "Đây đúng là một tin xấu." Bạch tiền bối than thở.

Thiên kiếp sau khi hiện đại hóa, cho dù bị đánh nổ, cũng sẽ không đình chỉ.

Nói cách khác...

Phương pháp 'tiền bối ở một bên hộ đạo, một khi độ kiếp xảy ra vấn đề, liền cưỡng ép đánh tan thiên kiếp' của Tu Chân Giới trước kia, sẽ mất đi hiệu quả.

Có thể tưởng tượng, trong một khoảng thời gian tương lai, số lượng người ở Tu Chân Giới độ kiếp thất bại, thân tử đạo tiêu, sẽ tăng theo đường thẳng.

Độ kiếp sẽ trở nên càng thêm nguy hiểm, càng thêm không có đường lui. "Thư Hàng tiểu hữu, gửi chuyện này vào trong nhóm, nói cho các đạo hữu trong nhóm biết.

Gần đây đệ tử nào muốn độ kiếp, ngàn vạn lần phải cẩn thận.

Tốt nhất là chuẩn bị thêm một số thủ đoạn, không có nắm chắc nhất định thì đừng thử đi độ kiếp." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "Ta gửi vào nhóm ngay đây." Trong hư không, chiến hạm số 888 tiếp tục khóa chặt Tiểu Thải. "Hay là ta trực tiếp cưỡng ép nhúng tay vào thiên kiếp của Tiểu Thải, như vậy tuy rằng uy lực thiên kiếp có thể tăng lên tới Bát phẩm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, ta hẳn là có thể gánh được thiên kiếp." Bạch tiền bối sờ cằm nói: "Tuy rằng cày bom hạt nhân thiên kiếp có hơi chán, nhưng cày thêm một chuyến nữa ta cũng không thành vấn đề." "Không ổn, nếu Bạch đạo hữu nhúng tay vào, uy lực thiên kiếp e rằng sẽ trực tiếp lên Cửu phẩm." Bắc Phương Đại Đế nói.

Đang lúc nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên động, nàng đi đến sau lưng Tiểu Thải, bao bọc Tiểu Thải lại.

Sau đó, nàng sử dụng một cái bí pháp.

Bí pháp phụ thân công đức hóa thân, chính là pháp thuật mà Thực Qua Thánh Quân dùng để cách không hàng lâm trước đó.

Công đức chi lực trên người Tiểu Thải, bởi vì thời gian trước đi theo Đông Phương Lục tiên tử siêu độ khắp nơi, cộng thêm 'phúc lợi nghi thức trận pháp' hôm nay + hiệu quả Bát Phẩm Kình Thánh Yến, đã thành công ngưng tụ thành hình.

Phù hợp yêu cầu cơ sở để bị 'phụ thân'.

Sau khi Công Đức Xà Mỹ Nhân bao bọc Tiểu Thải, thi triển bí pháp dung nhập vào công đức chi quang của Tiểu Thải.

Bắc Phương Đại Đế kêu lên: "Chờ chút, @#%× tiên tử.

Ngươi đừng can thiệp vào thiên kiếp của tước yêu, nếu ngươi can thiệp, uy lực thiên kiếp trực tiếp sẽ tăng lên tới Cửu phẩm trở lên đấy." Nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng không hồi phục, sau khi dung nhập vào công đức chi quang của Tiểu Thải, con cá voi Bì Bì dưới chân lại phát sinh biến hóa, trên thân cá voi mọc ra một đôi cánh.

Trên bầu trời, thiên kiếp chiến hạm số 888 khóa chặt Tiểu Thải và Công Đức Xà Mỹ Nhân, pháo quang đã súc lực đến giai đoạn cuối cùng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cúi người, đem Tiểu Thải và hư ảnh thiếu nữ áo màu trên người nàng toàn bộ ôm vào trong lòng.

Ngay sau đó...

Quang mạc 'thủ hộ đồng bạn' trên người Tiểu Thải mãnh liệt sáng lên, điên cuồng khuếch trương ra.

Quang mạc đem Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục cũng cuốn vào trong đó.

Trong lòng Bạch tiền bối động một cái, theo bản năng sử dụng 'không gian lực lượng' thiểm thước, trực tiếp nhảy vọt lên giữa không trung.

Giống như hắn còn có Bắc Phương Đại Đế, cũng sử dụng không gian lực lượng, truyền tống lên bán không.

Bạch tiền bối và Bắc Phương Đại Đế nhìn nhau, cả hai ăn ý gật đầu.

Sau đó, Bạch tiền bối tế ra Lưu Tinh Kiếm, im lặng khóa chặt chiếc chiến hạm thiên kiếp số 888 kia.

Còn Bắc Phương Đại Đế thì khóa chặt Tiểu Thải cùng đám người Tống Thư Hàng bên dưới.

Một khi thiên kiếp có dị biến gì, Bạch tiền bối sẽ lập tức ra tay, chém nát thiên kiếp, trì hoãn thời gian nó giáng lâm.

Mà Bắc Phương Đại Đế thì phụ trách ra tay cứu người.

Chương 1326

Bên dưới. "Bạch tiền bối chạy lên trời rồi." Tống Thư Hàng nói: "Không ổn a, Bạch tiền bối có bản năng 'xu cát tị hung'.

Ngài ấy chạy lên giữa không trung là để né tránh quang mạc 'thủ hộ đồng bạn' mà Tiểu Thải vừa phóng thích.

Vậy tình cảnh tiếp theo của chúng ta... là Hung!" Tô Thị A Thập Lục nhìn quang mạc trên người mình: "Hung kiểu nào?" Đang lúc nói chuyện, Thi đột nhiên phát ra tiếng kêu nghi hoặc: "Ủa?

Ủa ủa ủa?" Sau đó, hai chân Thi không chịu sự khống chế của chính mình, từ từ ngồi xổm xuống.

Sau đó, hai cánh tay nàng từ từ nhưng kiên định giơ lên đỉnh đầu.

Một lát sau, Thi bị quang mạc bao phủ tiến vào trạng thái 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ', thân bất do kỷ từ từ lắc lư.

Thi bản run lẩy bẩy.

Jpg.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục hai người cũng cảm giác được hai chân chịu áp lực, đầu gối không tự chủ được bủn rủn, muốn ngồi xổm xuống. "Bay lên bán không đi." Tống Thư Hàng kêu lên, Bạch tiền bối và Bắc Phương Đại Đế chạy lên bán không, tránh được 'thủ hộ quang mạc', cho nên bán không có lẽ có thể thoát khỏi quang mạc.

Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng tế khởi bảo đao, phóng lên tận trời.

Mà Tống Thư Hàng ráng chống đôi chân suy yếu, đi đến bên cạnh 'Thi', xách cô bé lên.

Ngay sau đó, hắn tế khởi bảo đao Bá Toái, mang theo Thi cùng nhau phóng lên bầu trời.

Biệt Tuyết Tiên Cơ ngay lúc Tống Thư Hàng kêu lên, liền chân đạp hư không, nhanh chóng lao về phía bầu trời.

Mấy người Tống Thư Hàng càng bay càng cao.

Mãi cho đến khi bay đến bên cạnh Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng mới cảm giác hiệu quả 'thủ hộ quang mạc' trên người mình tan đi.

Nhưng mà, 'Thi' bên cạnh hắn đã triệt để liên kết với 'thủ hộ quang mạc' của Tiểu Thải, cho dù ở giữa không trung, cô bé vẫn ở vào trạng thái 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ', có tiết tấu lẩy bẩy phát run.

Nói thật...

Thi ở trạng thái này rất manh, khiến người ta rất muốn mang cô bé về nhà nuôi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn về phía Tống Thư Hàng, hỏi: "Xà nữ công đức của ngươi đã làm cái gì?" "Cô ấy sử dụng một cái bí pháp, phụ thân vào trên người Tiểu Thải.

Nhưng ta cũng không biết cô ấy muốn làm gì." Tống Thư Hàng cười khổ nói. "Tống sư huynh, em còn phải run đến khi nào?" Thi chớp chớp mắt, hỏi.

Tống Thư Hàng: "Có lẽ... phải đợi đến khi bí pháp của Tiểu Thải kết thúc chăng?" "Ồ." Thi ngoan ngoãn đáp một tiếng, sau đó tiếp tục im lặng run rẩy. "Này, mọi người nhìn xem, quang mạc trên người Tiểu Thải vẫn đang mở rộng." Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói.

Bạch tiền bối: "Ừm, vẫn luôn mở rộng.

Từ sau khi cuốn lấy các ngươi, tốc độ mở rộng không hề đình chỉ, ngược lại càng lúc càng nhanh." Với sức mạnh của bản thân Tiểu

Thải, cho dù nàng có sử dụng hết sức bú sữa, quang hoàn thủ hộ đồng bạn cũng không thể nào mở rộng đến trình độ này.

Không cần phải nói, khẳng định là ảnh hưởng tạo thành sau khi Công Đức Xà Mỹ Nhân phụ thân lên người nàng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Cách động phủ của ta không xa có một thị trấn nhỏ, nếu quang mạc mở rộng đến trên thị trấn nhỏ, liệu có ảnh hưởng đến người bình thường không?" Bắc Phương Đại Đế nghe vậy, vươn tay kết pháp ấn, khẽ quát: "Hào Hoa Thiên Trụ Phong Ấn Pháp!" Trong hư không, sức mạnh hàn băng ngưng kết.

Trong mắt đám người Tống Thư Hàng, có một ngàn cây cột băng dài trăm mét từ trên trời giáng xuống, rơi vào vòng ngoài động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ, phong ấn lao lao không gian cả động phủ. "Như vậy, quang mạc 'thủ hộ đồng bạn' bị ước thúc trong phong ấn trận, sẽ không cần lo lắng...

Vọng thiên!" Lời của Bắc Phương Đại Đế còn chưa nói xong, quang mạc 'thủ hộ đồng bạn' phóng thích từ trên người Tiểu Thải trực tiếp xuyên qua 'Hào Hoa Thiên Trụ Phong Ấn Pháp' của ngài, coi phong ấn như không có gì, nhanh chóng lan tràn ra.

Tốc độ của quang mạc sau khi đột phá phong ấn pháp còn gia tốc một cái.

Trong nháy mắt, liền vọt tới vị trí 'thị trấn nhỏ' mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, xông vào trong đó. "Không xong, chỗ đó là vị trí đường quốc lộ, xe cộ qua lại.

Nếu tài xế lái xe chịu ảnh hưởng của 'thủ hộ quang mạc', đột nhiên ôm đầu ngồi xổm phòng thủ, sẽ xảy ra tai nạn đấy." Tống Thư Hàng nói.

Xe của người bình thường không phải là chiếc xe thần thánh chống va chạm của Đông Phương Lục tiên tử, vạn nhất xảy ra tai nạn xe cộ, sẽ chết người. "Ta đi xử lý." Thân hình Bạch tiền bối vượt qua không gian, trực tiếp xuất hiện trên con đường quốc lộ kia.

Chỉ là còn chưa đợi Bạch tiền bối ra tay, tầng 'thủ hộ quang mạc' kia đã xuyên qua đường quốc lộ, cuốn vào phạm vi thị trấn nhỏ.

Trên những chiếc xe lai vãng, các tài xế cũng không xuất hiện tư thế 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ', bọn họ chỉ cảm giác thân thể đột nhiên ấm áp, một trận thoải mái.

Thậm chí có một số tài xế lái xe thời gian dài, có chút mệt mỏi, chỉ cảm giác tinh thần chấn động, mệt mỏi quét sạch sành sanh.

Bạch tiền bối dừng lại một chút, xem ra cũng không cần hắn ra tay.

Quang mạc tiếp tục cuốn về phía thị trấn nhỏ.

Cuốn tới một cái quảng trường lớn của thị trấn, nơi đó có một đám các dì đang luyện tập múa quảng trường.

Vốn dĩ múa quảng trường ở thị trấn nhỏ đều là nhảy vào sáng sớm hoặc chập tối, nhưng đợi đến lễ Quốc khánh mười một tháng mười, các dì có một cái 'Giải đấu múa quảng trường lớn' phải tham gia.

Cho nên, mọi người tranh thủ thời gian rảnh sẽ chạy tới luyện múa.

Lúc này, âm nhạc vừa đúng tiến vào thời khắc cao trào nhất. [Âm nhạc] 'Cá ơi là cá, mày bơi từ từ thôi ~ Em như chú cá nhỏ trong hồ sen của anh, chỉ vì cùng anh canh giữ ánh trăng sáng kia ~~' Giữa trưa nắng, các dì luyện tập thật vui vẻ.

Người vây xem bên cạnh cũng không ít.

Ngay lúc này, thủ hộ quang mạc cuốn tới trên quảng trường.

Các dì vốn đang theo âm nhạc nhẹ nhàng nhảy múa, đột nhiên rùng mình một cái.

Sau đó, chúng dì làm một cái hạ thấp người ngồi xổm xuống chỉnh tề, sạch sẽ gọn gàng. [Âm nhạc] 'Bơi qua bốn mùa, hoa sen y nguyên thơm ngát đợi anh uyển chuyển ở giữa dòng nước ~~' Các dì chỉnh tề đưa hai tay đặt lên đầu, làm ra tư thế ôm đầu ngồi xổm phòng thủ.

Có đôi khi, cho dù là một tư thế rất túng, nhưng nếu rất nhiều người cùng nhau làm, hơn nữa còn làm rất chỉnh tề, sẽ khiến người ta nảy sinh một loại ảo giác [Thật hùng vĩ].

Lúc này, những khán giả không rõ chân tướng xung quanh cũng là như vậy.

Trong mắt bọn họ, theo âm nhạc, các dì múa quảng trường chỉnh tề ngồi xổm xuống, lại chỉnh tề đưa tay đặt lên đầu.

Bọn họ còn tưởng rằng đây là một đoạn 'biên đạo múa'. "Hay!

Đoạn này nhảy chỉnh tề nhất!" Có quần chúng ăn dưa reo hò.

Bản thân các dì lại vẻ mặt mộng bức. [Âm nhạc] 'Em như chú cá nhỏ trong hồ sen của anh, chỉ vì cùng anh canh giữ ánh trăng sáng kia ~~' Sau đó, đông đảo các dì 'ôm đầu ngồi xổm phòng thủ', theo âm nhạc bắt đầu có tiết tấu lẩy bẩy phát run.

Hình ảnh này, đẹp đến nát lòng.

Khán giả: "..." [Âm nhạc] 'Bơi qua bốn mùa, hoa sen y nguyên thơm ngát đợi anh uyển chuyển ở giữa dòng nước ~' Các dì tẩy đường sắt...

à không... là các dì tiếp tục có tiết tấu lẩy bẩy phát run.

Trước đó ôm đầu ngồi xổm phòng thủ chỉnh tề, còn có thể lý giải là một bộ phận động tác vũ đạo, nhưng bây giờ cái này tính là gì?

Khán giả: "..." [Âm nhạc] 'Đợi anh uyển chuyển ở giữa dòng nước ~~' Các dì vẫn đang run, run cái không ngừng, hình ảnh này quá ma tính, nhìn xem nhìn xem, khiến mọi người đều có xúc động muốn cùng các dì ngồi xổm xuống phát run.

Thậm chí hình ảnh này, trong thời gian ngắn muốn quên đi cũng không thể nào.

Tâm linh của khán giả chịu phải trùng kích cực lớn, lưu lại vết thương khó mà chữa lành. ... 'Thủ hộ quang mạc' vượt qua quảng trường múa quảng trường xong, tiếp tục dũng mãnh lao về phía sâu trong thị trấn, để lại đầy đất các dì đang ôm đầu ngồi xổm phòng thủ lẩy bẩy phát run đầy manh động.

Kỳ quái là, trong số khán giả lại chỉ có ba bốn người trúng chiêu, cùng các dì ngồi xổm trên mặt đất lẩy bẩy phát run.

Phiến 'thủ hộ quang mạc' này dường như còn biết sàng lọc người nó muốn?

Thủ hộ quang mạc tiếp tục tiến lên.

Tại nơi cách quảng trường không xa, có một cái hội quán cỡ lớn.

Trong kỳ nghỉ lễ, lại có một số người khổ bức không được nghỉ ngơi, bị triệu hoán qua đây, nghe mấy vị nhân vật lớn diễn thuyết.

Mấy vị nhân vật lớn luân phiên lên sân khấu diễn thuyết, mỗi người giảng xong chỉ chừa ra mười phút thời gian nghỉ ngơi.

Đám người nghe giảng bên dưới nghe đến mức buồn ngủ rũ rượi, cộng thêm đã giữa trưa, bụng cũng đói.

Vừa mệt vừa đói, đám người khổ bức đã tiến vào hình thức địa ngục.

Ngay lúc này, thủ hộ quang mạc cuốn vào hội quán.

Đám người vốn đang buồn ngủ rũ rượi, đột nhiên mắt sáng lên, tỉnh táo lại.

Ngay sau đó, bọn họ phát hiện trên đài hội quán, vị đại nhân vật đang diễn thuyết kia, đột nhiên đứng lên.

Có lẽ là ngồi lâu, mạnh mẽ đứng lên một cái thì đứng không vững, vươn tay dựa về phía trước.

Dựa một cái này, liền đẩy ngã cái bàn trước người hắn.

Tiếp theo, vị đại nhân vật này thuận thế ngồi xổm xuống, hai tay từ từ ôm lên đầu, bày ra tư thế ôm đầu ngồi xổm phòng thủ.

Đám người bên dưới: "..." Tiếp đó, vị đại nhân vật này bắt đầu lắc lư có tiết tấu.

Tiết tấu này có độc.

Trong đám người bên dưới, không tự chủ được từ trên chỗ ngồi đứng dậy, chỉnh tề ngồi xổm xuống, ôm đầu, cùng đại nhân vật lắc lư.

Hiện trường, trông quả thực giống như hiện trường nghi thức ma giáo tà ác.

Dưới tư thế kia, quầng sáng bảo vệ bao trùm toàn bộ thị trấn nhỏ.

Ngày càng có nhiều người gia nhập vào 'đội quân ôm đầu ngồi xổm run bần bật'.

Bạch tiền bối lơ lửng giữa không trung, chăm chú quan sát cả thị trấn để đề phòng sự cố.

Chương 1327

Còn nhiệm vụ theo dõi thiên kiếp thì được chuyển giao cho Bắc Phương Đại Đế.

Bất quá, từ đầu đến cuối, quầng sáng bảo vệ không hề gây hại gì cho thị trấn.

Những người đang bận rộn làm việc hay nghỉ ngơi đều không bị ảnh hưởng.

Phàm là những người bị chọn trúng vào 'chế độ ôm đầu ngồi xổm', đều là những kẻ đang rảnh rỗi, hoặc dù có vào trạng thái ngồi xổm cũng chẳng ảnh hưởng gì đến đại cục.

Trên thị trấn, đám đông đang 'ôm đầu ngồi xổm' run rẩy bắt đầu giao lưu với nhau. "Ây da, anh Lý, anh cũng đang run à?" "Là chú Lưu đấy hả, khéo thế chú cũng đang run à?" "Đúng thế, khéo thật, bên cạnh tôi là chị Vương, chị ấy cũng đang run cầm cập đây này." Những cuộc đối thoại tương tự vang lên khắp nơi trong thị trấn.

Con người là một loài sinh vật rất kỳ lạ.

Nếu chỉ có một mình mình đột nhiên mất kiểm soát rơi vào trạng thái bắt buộc 'ôm đầu ngồi xổm run bần bật', trong lòng họ chắc chắn sẽ vô cùng hoảng loạn, thậm chí có thể hét toáng lên.

Nhưng khi thấy xung quanh có cả đống người đều giống mình, cũng đang ôm đầu run rẩy, họ lại cảm thấy an tâm một cách khó hiểu.

Tuy trong lòng vẫn còn chút sợ hãi và nghi hoặc, nhưng vẫn giữ được lý trí.

Thậm chí có người còn có tâm trạng để tán dóc chém gió. "Nói chứ, chúng ta phải ngồi xổm run đến bao giờ đây?

Lâu quá là tôi cảm giác cơ thể không chịu nổi đâu." "Ai mà biết được?

Cơ mà, tôi cảm giác lúc run thế này, toàn thân tràn đầy sức mạnh, cứ như trẻ ra mấy tuổi ấy?" "Tôi cũng thế, cảm giác lưng hết đau, chân cũng hết chuột rút!" "Càng run càng hăng, tôi thấy bệnh ho cũ của mình cũng khỏi rồi...

Nhưng mà tôi hơi buồn đi vệ sinh." "Đi vệ sinh cho tôi đi ké với, tôi cũng muốn đi, làm sao bây giờ?" "Liệu có thể vừa run vừa nhích về phía nhà vệ sinh không?" Trong lúc nói chuyện, có vài người đang ôm đầu ngồi xổm bắt đầu nhúc nhích.

Ban đầu là vừa run vừa nhích từng chút một.

Đợi đến khi thạo rồi thì bắt đầu nhảy cóc từng bước nhỏ.

Chỉ cần giữ nguyên tư thế 'ôm đầu ngồi xổm', run rẩy không ngừng, thì di chuyển không thành vấn đề.

Vấn đề duy nhất là mỗi lần nhảy cóc đều khiến cơn buồn tè trở nên mãnh liệt hơn.

Mọi người không biết liệu mình có nhịn được đến nhà vệ sinh hay không?

Trong thị trấn, số người gia nhập đội quân run rẩy ngày càng nhiều...

Ban đầu, những người run rẩy là do chịu ảnh hưởng của 'quầng sáng bảo vệ'.

Nhưng về sau, có rất nhiều người thấy bạn bè mình đều đang run, còn mình thì không, trong lòng cảm thấy lấn cấn, cứ như mình bị lạc loài vậy.

Thế là, rất nhiều người cũng lẳng lặng ngồi xuống cạnh bạn bè, ôm đầu, rồi lắc lư trái phải theo nhịp điệu.

Nói thật chứ, giữ cái tư thế này lâu cũng mệt phết.

Ngoài ra, một số người không bị dính trạng thái run rẩy thì móc điện thoại ra, nhanh chóng quay lại cảnh tượng này rồi đăng lên mạng.

Càng ngày càng có nhiều người lan truyền cảnh tượng này.

Trên diễn đàn của thành phố sở tại, những video, hình ảnh nhỏ này đều được gom vào một bài viết, ghim lên đầu và gắn sao. [Đây là tiết mục của thị trấn nào thế?

Nhìn thị trấn này quen quen.] Có cư dân mạng hỏi. [Kỳ quái, nhiều người ngồi xổm run rẩy thế là có ý gì?

Có hoạt động gì à?

Có phải kiểu ngồi càng lâu càng có thưởng không?] [Động tác ôm đầu ngồi xổm này không phù hợp cho tất cả mọi người!

Tôi kiến nghị nên để mấy em gái moe hoặc mấy thiếu niên xinh trai làm động tác này, các cô dì chú bác, ông bà thì đừng có bon chen.

Hơn nữa tư thế này mệt lắm, các cụ bảo trọng sức khỏe nhé.] [Hình ảnh trên quảng trường 'độc' quá, đôi mắt chó hợp kim titan của tôi sắp mù rồi.] [Chờ chút, cái màn hình quản lý hội quán này, là hiện trường tà giáo à?] [Khẩu hồ*, tà giáo ma giáo gì chứ, rõ ràng là hiện trường quét mại dâm!] [Thế giới đã bị ngô đẳng chinh phục...

Chiến đấu đi, hỡi phàm nhân!

Hãy thảm thiết kêu gào dưới thân thể của ngô đẳng.] [Lầu trên, nói tiếng người đi!] [Tạm dừng học tư thế, tôi túng tôi tự hào!] [Tư thế này phối hợp với nhạc nhảy quảng trường dùng cực tốt, hiệu quả càng cao.] *** Trong khi người dân thị trấn bị tư thế 'ôm đầu ngồi xổm' chinh phục, thì chiến hạm thiên kiếp số 888 đã bắt đầu khai hỏa liên tục vào Tiểu Thải.

Bắc Phương Đại Đế vẫn luôn quan sát mọi chi tiết khi Tiểu Thải độ kiếp...

Nếu chỉ là bản thân Tiểu Thải, đương nhiên không thể khiến Bắc Phương Đại Đế quan tâm kỹ càng đến vậy.

Một con tước yêu nhỏ bé, cho dù có là sư đồ với Tống Thư Hàng, cũng không đáng để Bắc Phương Đại Đế đầu tư nhiều tâm sức như thế.

Đừng nói là Tiểu Thải, cho dù là Tống Thư Hàng độ kiếp, cũng không đáng để Đại Đế đầu tư đến vậy.

Sở dĩ Đại Đế quan tâm kỹ lưỡng từng chi tiết của Tiểu Thải, chủ yếu là vì Công Đức Xà Mỹ Nhân đang phụ thể trên người cô nàng.

Mỗi lần chiến hạm thiên kiếp số 888 khai hỏa, ánh pháo rơi xuống người Tiểu Thải đều xuyên qua thân thể Công Đức Xà Mỹ Nhân, rơi trực tiếp lên 'bí pháp ôm đầu ngồi xổm' của Tiểu Thải.

Uy lực thiên kiếp không hề gia tăng.

Có vẻ như... trong mắt thiên kiếp, Công Đức Xà Mỹ Nhân không hề can thiệp vào việc độ kiếp của Tiểu Thải?

Bí pháp 'ôm đầu ngồi xổm' của Tiểu Thải thuận lợi đỡ được từng đợt tẩy lễ của pháo hỏa.

Sau đó, hơi dừng lại một chút, chiến hạm thiên kiếp trên hư không khai hỏa lần thứ hai.

Lần này, không chỉ là ba hàng pháo khẩu bên hông, mà còn có cả chủ pháo trên chiến hạm, đồng loạt khóa chặt Tiểu Thải, đồng bộ khai hỏa.

Pháo hỏa lóe sáng. 'Tiểu Thải hình người' do bí pháp phòng ngự tạo ra dao động một trận, nhưng vẫn ngoan cường đỡ được đợt pháo hỏa thứ hai.

Giống như lần trước, Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn như người ngoài cuộc, không chịu ảnh hưởng của thiên kiếp. "Kỳ quái, @#%× Tiên Tử lẽ ra đã can thiệp vào thiên kiếp của tước yêu rồi mới phải." Bắc Phương Đại Đế nhíu mày nói.

Với thực lực bản thân của Tiểu Thải, sau khi phát động 'quầng sáng bảo vệ', căn bản không thể gánh nổi pháo hỏa của chiến hạm thiên kiếp.

Đại Đế có thể khẳng định, @#%× Tiên Tử đang bổ sung năng lượng cho Tiểu Thải ở phía sau, đồng thời cường hóa hiệu quả phòng ngự của 'bí pháp ôm đầu ngồi xổm'.

Làm như vậy đã là can thiệp trắng trợn vào thiên kiếp của Tiểu Thải rồi.

Nhưng ngặt nỗi, thiên kiếp dường như chẳng hề cảm ứng được điều này, không hề tăng cường uy lực. [Chẳng lẽ @#%× Tiên Tử đã tìm ra lỗ hổng nào đó của thiên kiếp?] Bắc Phương Đại Đế thầm nghĩ, năm đó Thiên Đạo có khiếm khuyết, thiên kiếp hiện đại hóa sau khi biến dị biết đâu thực sự có lỗ hổng để chui.

Ngay khi Đại Đế đang suy tư, @#%× Tiên Tử đang quấn quanh Tiểu Thải lại có biến hóa.

Từ nơi được 'quầng sáng bảo vệ' bao trùm, có một luồng năng lượng tương tự 'Nguyện Lực' tụ tập về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Đây là...

Nguyện Lực, con đường tu luyện hương hỏa?" Bắc Phương Đại Đế nhíu mày.

Con đường tu luyện hương hỏa, tu luyện giả bình thường không hề muốn tiếp xúc.

Loại pháp môn tu luyện này có rất nhiều ràng buộc, hơn nữa tối đa chỉ dừng lại ở cảnh giới Bát Phẩm, cả đời vô vọng Kiếp Tiên.

Đó vẫn chỉ là thứ yếu, điều khiến tu luyện giả không thể chấp nhận nhất là con đường tu luyện hương hỏa có nhu cầu rất lớn đối với 'Hương Hỏa Nguyện Lực', nếu Hương Hỏa Nguyện Lực không đủ, cảnh giới sẽ giảm mạnh. [@#%× Tiên Tử đang thử nghiệm con đường hương hỏa?

Tại sao?] Bắc Phương Đại Đế không hiểu, rõ ràng Cật Qua Đạo Nhân từng nói trong 'Mạng lưới công đức' kia ẩn chứa một con đường trường sinh vô chủ.

Tại sao @#%× Tiên Tử không thử nghiệm con đường trường sinh kia, mà lại đi nghiên cứu cái pháp môn tu luyện hương hỏa vốn được xem là không có tiền đồ trong mắt tu chân giả này?

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại có động tác mới. 'Nguyện Lực' ngưng tụ từ trong quầng sáng bảo vệ bị Công Đức Xà Mỹ Nhân nén lại thành một quả cầu nhỏ.

Cuối cùng, cô ném quả cầu nhỏ này vào người Tiểu Thải.

Chính xác mà nói, là ném vào một cái 'ấn ký' trên người Tiểu Thải.

Đó là con dấu Thánh Ấn Bá Tống.

Bắc Phương Đại Đế nhíu mày càng lúc càng sâu, ngài thực sự không thể hiểu nổi hành động của @#%× Tiên Tử có ý nghĩa gì.

Thế nhưng... lúc này, mắt Tiểu Thải sáng lên.

Cô nàng cảm nhận được sự thay đổi của 'ấn ký' trên người.

Ngay sau đó, dưới sự thúc đẩy của trực giác, cô sử dụng một 'thiên phú dị năng'.

Sau khi dùng 'Hạt Sen Quân Tử Kim Liên' của Nho gia, mỗi người sử dụng đều sẽ nhận được một thiên phú dị năng.

Tiểu Thải từng nhận được một hạt sen cộng thêm nước suối từ tay Tống Thư Hàng, nhờ đó kéo dài tuổi thọ trăm năm.

Thiên phú dị năng mà cô lĩnh ngộ được lúc đó là một loại năng lực gọi là [Thánh Thân].

Nhưng năng lực này có tác dụng gì thì Tiểu Thải hoàn toàn không cảm nhận được.

Cô từng thử thúc đẩy năng lực 'Thánh Thân' này, nhưng cơ thể không xảy ra bất kỳ biến hóa nào.

Chỉ cảm thấy năng lực này đang tìm kiếm thứ gì đó xung quanh, nhưng chẳng thu hoạch được gì.

Còn bây giờ, 'Thánh Thân' của cô đã tìm thấy tín hiệu.

Lúc này, Tiểu Thải dựa vào trực giác khởi động 'Thánh Thân'... ...

Trên bầu trời, Tống Thư Hàng đang ngự đao bay đi thì người hơi chấn động, hắn cảm giác ý thức của mình dường như bị tách ra.

Cảm giác này giống hệt như hồi hắn sử dụng 'Con rối thế thân trinh sát'.

Một phần ý thức tách ra, nhập vào con rối thế thân.

Lúc này, chủ ý thức của hắn vẫn ở trong cơ thể, duy trì tư thế ngự đao.

Một phần ý thức khác thì không ngừng rơi xuống, truyền cho Tống Thư Hàng cảm giác mất trọng lượng mãnh liệt. ...

Một lát sau, phân ý thức khôi phục sự tỉnh táo.

Chương 1328

Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình trở nên hơi kỳ quái.

Hắn dường như đang giữ tư thế 'ngồi xổm', hai cánh tay đang đặt trên đầu. "Hả?" Tống Thư Hàng điều khiển phân ý thức, ngẩng đầu lên.

Tiếp đó, hắn nhìn thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân to lớn vô cùng đang bao bọc bảo vệ hắn. "What?" Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả trăm phát pháo hỏa rơi xuống người hắn, nổ cho hắn hoài nghi nhân sinh.

Cùng lúc đó, chủ ý thức của Tống Thư Hàng đang lơ lửng trên hư không nhìn thấy rõ ràng hình ảnh Tiểu Thải phía dưới hé cánh ngẩng đầu lên.

Cũng như hình ảnh chiến hạm thiên kiếp nã cả trăm phát pháo đạn vào Tiểu Thải. "Vãi." Tống Thư Hàng kêu lên.

Hắn lập tức hiểu ra, phần ý thức bị tách ra kia đã chui vào trong cơ thể Tiểu Thải rồi.

Lúc trước hắn còn phàn nàn Tiểu Thải càng ngày càng giống acc phụ (tiểu hào) của hắn.

Bây giờ Tiểu Thải đã thực sự biến thành acc phụ của hắn rồi.

Còn hắn, tiếp theo phải thay thế Tiểu Thải gánh chịu thiên kiếp.

Là do Công Đức Xà Mỹ Nhân giở trò sao?

Tống Thư Hàng trong lòng vô thức nghĩ.

Ngoài ra, trạng thái này của hắn có được tính là acc chính kéo acc phụ cày cấp không? [Tại sao ý thức của mình lại chui vào trong cơ thể Tiểu Thải?] Tống Thư Hàng trong lòng ngơ ngác.

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ nhiều như vậy.

Chiến hạm thiên kiếp trên đầu lại ném xuống một đợt bom nữa, nổ cho hắn dục tiên dục tử.

Hơn nữa, từ sau khi hắn tiếp quản cơ thể Tiểu Thải, hiệu quả phòng ngự của 'bí pháp ôm đầu ngồi xổm' liên tục giảm xuống, có thể tan vỡ bất cứ lúc nào.

Tóm lại, cứ giúp Tiểu Thải độ qua thiên kiếp này trước đã rồi tính.

...

Tiểu Thải hiện tại chính là Tống Thư Hàng phiên bản cấu hình thấp.

Đầu tiên cô nàng đi theo Tống Thư Hàng tu luyện pháp môn siêu độ, công đức chi quang đã thành hình; tiếp đó lại tu luyện 《Cương Thủ》, và nhận được pháp môn tu luyện 《Nho Môn Kim Cương Thân》, chỉ là chưa bắt đầu tu luyện; sau đó về phương diện công pháp, hôm nay cô mới vừa chuyển sang tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thiên Cự Kình (Cá Voi Khổng Lồ).

Mấy thứ này có thể nói là mô bản cơ sở nhất để Tống Thư Hàng lập thân tại tu chân giới.

Tương lai, Tống Thư Hàng còn định dốc túi truyền thụ đao pháp của mình cho Tiểu Thải, để cô nàng phù hợp với đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao', chim cũng như tên.

Vì nguyên nhân mô bản nhân vật rất gần gũi, nên Tống Thư Hàng sau khi hiểu rõ chân tướng đã thuận lợi tiếp quản cơ thể Tiểu Thải.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng ngay lập tức vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Đối với Tiểu Thải mà nói, hôm nay cô mới vừa tiếp xúc với bộ công pháp này.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng, vận chuyển thiên công pháp này đã trở thành bản năng, hòa vào linh hồn hắn.

Ý niệm vừa động, yêu lực trong cơ thể Tiểu Thải liền điên cuồng vận chuyển theo công pháp.

Chỉ trong vài nhịp thở, 《 Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công 》 của Tiểu Thải đã nhập môn thành công.

Lại vì bản thân Tiểu Thải đã ở cảnh giới Tam Phẩm, kinh mạch trong cơ thể đã thông, khí hải đan điền đã được khai mở.

Cho nên, Tống Thư Hàng chỉ cần điều khiển yêu lực của cô vận hành một vòng là đã thành công tiến vào đệ nhị thiên của 《 Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công 》, ngưng tụ ra một 'ngụy tiên thiên chân khí sơ khai' hình cây kim trong khí hải đan điền của Tiểu Thải.

Đạo 'ngụy tiên thiên chân khí sơ khai' này có thể thông qua việc dùng Tinh Thạch Linh Thú để huyễn hóa thành một con 'ngụy tiên thiên chân khí' hình cá voi béo mập trước cảnh giới Tam Phẩm. "Cái này có hiệu quả tương tự với CPU của Diệt Phượng Công Tử, chỉ là công năng ngược lại." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc suy tư, chủ ý thức của hắn thò tay lấy một hộp 'Tinh Thạch Linh Thú' từ vòng tay pháp khí của bản thể.

Bên trong chứa Tinh Thạch Linh Thú của ba mươi ba loài linh thú...

Hồi trước Tống Thư Hàng sau khi thu thập đủ Tinh Thạch Linh Thú của 'Tam Thập Tam Thú', vì hắn thăng cấp từ Tam Phẩm lên Tứ Phẩm rất nhanh nên Tinh Thạch Linh Thú còn dư lại rất nhiều.

Tranh thủ thời gian sạc năng lượng sau một đợt oanh tạc của chiến hạm thiên kiếp, bản thể Tống Thư Hàng dùng sức ném cái 'hộp' về phía Tiểu Thải.

Tiểu Thải vẫn giữ nguyên tư thế 'ôm đầu ngồi xổm', không thể cử động, hễ động đậy là bí pháp phòng ngự sẽ mất hiệu lực.

Tuy nhiên, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại có thể hành động.

Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, cô vươn tay, đón chuẩn xác hộp 'Ba mươi ba loại Tinh Thạch Linh Thú' này.

Tiếp đó, cô lấy ra một viên Tinh Thạch Linh Thú loại nhỏ hệ 'Mèo', nhét vào miệng Tiểu Thải.

Phân ý thức của Tống Thư Hàng thì điều khiển Tiểu Thải, lẳng lặng vận chuyển 'Kình Thôn Thuật'.

Ở đây còn hai vấn đề rất quan trọng. 《 Kình Thôn Thuật 》 không phải cứ tu luyện xong là có thể ăn 'Tinh Thạch Linh Thú' ngay, ít nhất cũng phải đạt đến tiểu thành mới được.

Bản thể Tống Thư Hàng đã sớm luyện 《 Kình Thôn Thuật 》 đến đại thành, nhưng sau khi nhập vào người Tiểu Thải thì không biết đẳng cấp 《 Kình Thôn Thuật 》 của Tiểu Thải hiện tại tính theo cấp bậc nào?

Ngoài ra, Tiểu Thải là loài chim, cô nàng không có răng.

Cô không thể giống Tống Thư Hàng dùng răng cắn nát Tinh Thạch Linh Thú rồi mới ăn.

Không biết cái 'diều' của Tiểu Thải có nghiền nát được Tinh Thạch Linh Thú không?

Thử trước xem sao.

Nếu Tiểu Thải có thể thuận lợi tiêu hóa Tinh Thạch Linh Thú, thì tranh thủ một hơi nuốt hết ba mươi ba viên Tinh Thạch Linh Thú.

Nếu thất bại, thì với thể chất Tam Phẩm của Tiểu Thải, việc nôn Tinh Thạch Linh Thú ra cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Tinh Thạch Linh Thú bị nhét vào miệng Tiểu Thải, Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể cô, một ngụm nuốt trọn viên tinh thạch. 《 Kình Thôn Thuật 》 vận chuyển toàn lực.

Có lẽ vì bản thân Tiểu Thải đã có thực lực Tam Phẩm, thể chất cường đại, năng lực tiêu hóa cũng tốt hơn.

Cũng có khả năng là 《 Kình Thôn Thuật 》 của bản thân Tống Thư Hàng đang nhập vào người cô đã đại thành.

Tóm lại, viên Tinh Thạch Linh Thú này sau khi bị nuốt xuống liền nhanh chóng bị cơ thể Tiểu Thải tiêu hóa. 《 Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công 》 chuyển vận, sức mạnh trong viên Tinh Thạch Linh Thú liền bị hấp thụ.

Một phần sức mạnh bị bí pháp 'ôm đầu ngồi xổm' lấy đi trực tiếp, hóa thành sức mạnh phòng ngự của bí pháp.

Một phần sức mạnh khác được lưu trữ trong đan điền của Tiểu Thải, hóa thành hư ảnh một con 'mèo' bên cạnh đạo 'ngụy tiên thiên chân khí sơ khai' kia, bắt đầu xoay tròn. "Được rồi." Tống Thư Hàng trong lòng vui vẻ.

Ngay khi hắn chuyển hóa thành công một viên Tinh Thạch Linh Thú, một đoạn ký ức đột nhiên hiện lên trong đầu hắn. 《 Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sống sót ngoan cường 》 chi 'Thiên kỹ năng phản kích bị động': 'Mười ba chiêu để nữ yêu biến thân thành tiểu tam của nam chủ nhân và cung đấu với đạo lữ của nam chủ nhân', 'Bảy mươi hai cách để nam yêu chiếm được cảm tình của nữ chủ nhân, đá bay đạo lữ của nữ chủ nhân để thượng vị thành công!'

Vãi, đoạn ký ức này sao lại đột nhiên hiện lên thế?

Đoạn ký ức này là một trong những ký ức mà Tống Thư Hàng muốn quên đi nhất, bắt nguồn từ bí tịch học được khi nhập mộng vào cuộc đời Thông Nương, gia nhập tổ chức có cái tên đầy tình thương mến thương [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành người một nhà].

Thông Nương năm đó rất ngây thơ cho rằng đây thực sự là bí tịch tuyệt thế.

Tống Thư Hàng đều cố gắng không nhớ lại đoạn ký ức này, sao hôm nay lại đột nhiên hiện lên?

Chẳng lẽ... là vì Tiểu Thải cũng là thành viên của [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành người một nhà], nên sau khi mình nhập vào người cô ấy đã nảy sinh 'cộng hưởng ký ức', dẫn xuất đoạn ký ức này ra? "Tiếp tục." Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng tiếp tục ra lệnh cho Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lại lấy một viên Tinh Thạch Linh Thú hệ 'Chó', nhét vào miệng Tiểu Thải.

Chiến hạm thiên kiếp lại khai hỏa lần nữa, hỏa lực mạnh hơn một chút, cảm giác 'bí pháp ôm đầu ngồi xổm' đã lung lay sắp đổ. [Phải tăng tốc thôi, nếu có thể đẩy 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 lên một cảnh giới nữa trước khi bí pháp phòng ngự mất hiệu lực, ngưng tụ ra đạo 'ngụy tiên thiên chân khí' kia, rồi dựa vào 'Nghịch Lân Đao Pháp', nói không chừng có thể kháng cự được phần thiên kiếp còn lại.] Tống Thư Hàng thầm tính toán.

Lại thi triển 《Kình Thôn Thuật》 nuốt viên Tinh Thạch Linh Thú mới xuống, tiêu hóa nó.

Lặp lại các bước trên, hư ảnh một con chó hiện ra bên cạnh 'ngụy tiên thiên chân khí sơ khai'.

Đúng lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng lại hiện lên một đoạn ký ức.

Vẫn là 《 Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sống sót ngoan cường 》, lần này là 'Thần Thánh Thâu Thiết Thuật' (Thuật trộm cắp thần thánh)... ...

Tiếp theo, mỗi khi Tống Thư Hàng nuốt một viên 'Tinh Thạch Linh Thú', cái bí tịch kỳ quặc 《 Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sống sót ngoan cường 》 kia lại xuất hiện mạnh mẽ trong ký ức hắn. 'Làm thế nào để tổ đội thuận lợi đi cướp tu sĩ nhân loại', 'Năm trăm phương pháp đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại', 'Tuyệt kỹ mị lực dụ dỗ của nữ yêu xinh đẹp' các kiểu thần kỹ, lần lượt hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Đây là tiết mục cày sự hiện diện mãnh liệt sao... ...

Liên tục nuốt hai mươi bảy viên Tinh Thạch Linh Thú, giống hệt như trước, mỗi lần Tống Thư Hàng nuốt một viên, bí tịch kỳ quặc kia lại hiện lên một lần.

Tống Thư Hàng vừa duy trì thi triển 《 Kình Thôn Thuật 》, vừa trầm tư suy nghĩ. [Không đúng, đây không phải cộng hưởng ký ức.] Nếu chỉ là cộng hưởng ký ức đơn giản, quyển bí tịch kỳ quặc này sau khi 'cày' sự hiện diện vài lần thì phải biến mất mới đúng.

Đặc biệt với tu vi của Tống Thư Hàng, khả năng kiểm soát tinh thần lực của hắn rất mạnh.

Không thể để bí tịch kỳ quặc hết lần này đến lần khác xuất hiện mạnh mẽ như vậy được.

Trừ phi...

Quyển 《 Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sống sót ngoan cường 》 quái dị này và 《 Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công 》 + 《 Kình Thôn Thuật 》 có mối liên hệ với nhau.

Vừa nghĩ đến khả năng này, trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một tia linh quang.

Hắn nhớ lại hồi trước Đồng Quái Tiên Sư gửi tài liệu trả lời tin nhắn hắn Thú Thần Bộ 'truyền thừa trong bóng tối', không nằm trên người tu sĩ 'nhân loại'.

Truyền thừa trong bóng tối được giao cho linh thú và yêu thú, do bọn chúng lập thành một liên minh yêu tu và linh thú, chịu trách nhiệm lưu giữ truyền thừa hoàn chỉnh của Thú Thần Bộ.

Một liên minh toàn bộ do yêu tu và linh thú tạo thành...

Chương 1329

[Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành người một nhà] hiển nhiên rất phù hợp với thiết lập này, tổ chức yêu quái kỳ quặc này chỉ thu nhận yêu tộc cùng một số linh thú có thực lực cao cường.

Tuy tổ chức này rất không đáng tin cậy, nhưng không thể phủ nhận, sức sống của bọn họ rất ngoan cường.

Hơn nữa đã là 'truyền thừa trong bóng tối' thì nhìn bề ngoài, bọn họ tuyệt đối sẽ không dính dáng gì đến 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'.

Tống Thư Hàng lại nhớ đến tác phong của 'Tống Mộc Đầu'.

Với phong cách 'sinh mệnh không ngừng, tìm đường chết không nghỉ' của đối phương, cùng với tính cách khiến người ta đau răng đó, việc tạo ra cái liên minh yêu tu kỳ quặc này dường như cũng rất bình thường.

Tống Thư Hàng rơi vào trầm mặc.

Giả sử [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành người một nhà] thực sự là 'truyền thừa trong bóng tối' của Thú Thần Bộ, vậy thì bản hoàn chỉnh của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 rất có khả năng chính là quyển bí tịch kỳ quặc 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sống sót ngoan cường》 này sao?

Phá giải được bí tịch kỳ quặc này mới có thể đạt được bản hoàn chỉnh của 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công'?

Nếu điều này là thật, vậy chẳng lẽ tiếp theo hắn phải khổ tu 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sống sót ngoan cường》 để tìm ra chân tướng từ trong đó sao?

Trong một khoảnh khắc, tâm trí Tống Thư Hàng nảy sinh sự kháng cự kịch liệt.

Quyển bí tịch kỳ quặc này quá xấu hổ, độ sỉ nhục cao ngất ngưởng.

Nếu thực sự bắt hắn nghiêm túc tu luyện bí tịch này... thà đi chơi nhảy Bungee trên không trung với Bạch tiền bối còn dứt khoát hơn. [Có lẽ là mình đoán sai, dù sao đây cũng chỉ là suy đoán, thiên hạ có bao nhiêu liên minh yêu tu, chưa chắc đã thực sự là cái tổ chức yêu tu kỳ quặc này...

Hơn nữa, khi mình tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, trong ký ức cũng đã có được bí tịch kỳ quặc từ chỗ Thông Nương, lúc bản thân mình tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công, hai thứ đó cũng đâu có nảy sinh cộng hưởng.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc suy tư, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã đút hết ba mươi ba viên Tinh Thạch Linh Thú.

Trong cơ thể Tiểu Thải, bên cạnh 'ngụy tiên thiên chân khí sơ khai' kia, hư ảnh của ba mươi ba con thú đang xoay tròn nhanh chóng.

Sau đó, ba mươi ba đạo hư ảnh thú lao vào chân khí sơ khai, dung hợp với nó. ...

Giống hệt trạng thái lúc Tống Thư Hàng ngưng tụ hư ảnh 'Cá voi béo' của 'ngụy tiên thiên chân khí', Tiểu Thải cũng lấy 'Cự Kình' làm bản thể, hư ảnh của ba mươi hai con thú còn lại đều dung nhập vào cơ thể cá voi.

Tuy nhiên, hơi khác với 'hư ảnh Cá voi béo' của Tống Thư Hàng, hư ảnh Cự Kình mà Tiểu Thải ngưng tụ ra có thân hình thon dài, hơn nữa đôi cánh sau lưng to lớn vô cùng, còn đồ sộ hơn cả thân thể cá voi.

Đặc điểm tổng thể giống với Cá voi béo của Tống Thư Hàng, có điều một con là mập ú, một con rất mi nhon.

Hư ảnh Cự Kình ngưng tụ thành công, đại biểu cho việc 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của Tiểu Thải đã tiến vào đệ tam thiên.

Khi hư ảnh Cự Kình đại biểu cho 'ngụy tiên thiên chân khí' này ngưng tụ thành công, ký ức về bí tịch kỳ quặc không ngừng hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng cuối cùng cũng chịu dừng lại.

Lúc này, chiến hạm thiên kiếp trên bầu trời lại nã xuống một đợt bom. 'Bí pháp ôm đầu ngồi xổm' trên người Tiểu Thải sau khi chống đỡ qua đợt bom này đã đạt đến giới hạn sụp đổ.

Tiểu Thải hình người suy yếu trên người cô tan biến.

Tiếp tục duy trì tư thế ôm đầu ngồi xổm đã không còn ý nghĩa.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng lùi lại, thoát khỏi trạng thái 'phụ thân công đức hóa thân'.

Cô rời khỏi cơ thể Tiểu Thải, quay về phía sau bản thể Tống Thư Hàng.

Mất đi sự gia trì của Công Đức Xà Mỹ Nhân, 'bí pháp ôm đầu ngồi xổm' trên người Tiểu Thải không thể duy trì được nữa.

Cơ thể cô hơi chấn động, bí pháp phòng ngự tan biến.

Trên bầu trời, Thi lolita cuối cùng cũng hồi phục, cô vươn vai đứng dậy.

Cùng lúc đó, tại thị trấn nhỏ gần đó, đám đông vốn đang ngồi xổm run lẩy bẩy cũng đồng loạt hồi phục, từng người một nhanh chóng đứng dậy. ...

Giữa không trung, Bắc Phương Đại Đế và 'Bạch' vẫn luôn quan sát sự biến đổi của Tiểu Thải.

Bắc Phương Đại Đế thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân quay về bên cạnh Tống Thư Hàng thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tuy công đức chi quang bất tử bất diệt, nhưng cô ta can thiệp vào thiên kiếp, Bắc Phương Đại Đế vẫn lo cô ta sẽ gặp sự cố.

Bạch tiền bối thì nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Trên người Tiểu Thải đã xảy ra biến hóa gì vậy?

Ta cảm ứng được khí tức của ngươi từ trên người cô ấy?

Cũng không đúng, không hẳn là khí tức.

Nhưng cảm giác Tiểu Thải đột nhiên trở nên giống hệt ngươi." "Bạch tiền bối thế mà cũng cảm ứng ra được à?" Bản thể Tống Thư Hàng nói: "Vừa rồi không biết vì nguyên nhân gì, một phần ý thức của mình nhập vào người Tiểu Thải, giống như hồi dùng 'Con rối trinh sát' ấy.

Hiện tại người điều khiển cơ thể Tiểu Thải là một phần ý thức của mình." Bắc Phương Đại Đế nhíu mày: "Ngươi làm thế là đã can thiệp vào thiên kiếp rồi, thiên kiếp lại không có cảm ứng sao?" Chuyện Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc trước cũng vậy, rõ ràng đã cưỡng ép can thiệp vào thiên kiếp của người khác, nhưng uy lực thiên kiếp lại không hề gia tăng. "Hiện tại mình cũng mù tịt." Bản thể Tống Thư Hàng liếc nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân bên cạnh có lẽ cô ấy biết chút nội tình?

Nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện tại không có khả năng giao tiếp với người khác.

Cũng có thể là cô ấy cố tình không giao tiếp. "Mất đi bí pháp phòng ngự, ngươi và đệ tử của ngươi có chống đỡ nổi thiên kiếp tiếp theo không?" Bắc Phương Đại Đế hỏi.

Thiên kiếp hôm nay rất quỷ dị, kiếp vân không thể đánh tan được nữa.

Đối mặt với thiên kiếp, tu sĩ chỉ có một con đường là tử chiến đến cùng.

Không thành công thì thành nhân. "Liều một phen, mình cảm thấy trạng thái của Tiểu Thải hiện tại rất tốt." Tống Thư Hàng đáp.

Dược hiệu của 'Bát Phẩm Kình Thánh Thang' mà Tiểu Thải ăn trước khi độ kiếp vẫn đang liên tục phát huy, hơn nữa vừa rồi Tiểu Thải còn nuốt một hơi ba mươi ba viên Tinh Thạch Linh Thú, trạng thái hiện tại của cô có thể nói là đang ở đỉnh phong.

Có thể liều một phen.

Trong lúc nói chuyện, chiến hạm thiên kiếp trên hư không lại khai pháo lần nữa.

Lần này tất cả các họng pháo, bệ phóng trên chiến hạm đều khai hỏa, uy lực toàn khai. "Đây chắc là đợt thiên kiếp cuối cùng rồi, có thành công hay không là xem đợt này." Bạch tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Tiếp theo, hãy để hắn thử nghiệm một việc xem sao. ...

Bên dưới, Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể Tiểu Thải, hai cánh dang rộng, thầm vận hành bí pháp 《Cương Thủ》.

Đôi cánh của Tiểu Thải nhuốm màu đen kịt của sắt thép.

Đáng tiếc cô nàng vẫn chưa kịp tu luyện 《Nho Môn Kim Cương Thân》, nếu không hiệu quả sẽ càng tốt hơn. "Đến đi." Tống Thư Hàng thầm hét.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong mắt Tiểu Thải hiện lên đao ý.

Trên người cô, con dấu 'Bá Tống Thánh Ấn' khẽ sáng lên.

Cùng lúc đó, từ trên bản thể Tống Thư Hàng, có một luồng tiên thiên chân nguyên nhỏ xíu xuyên qua Thánh Ấn, đi vào cơ thể Tiểu Thải. "Quả nhiên là được." Hắn nhập vào người Tiểu Thải, cảnh giới và công lực của bản thân không mang theo được, nhưng 'đao ý' lại có thể thi triển thành công.

Chỉ cần đao ý dùng được, thiên kiếp Tam tấn Tứ này, ta độ chắc rồi.

Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng.

Đao ý hóa thân thành áo giáp, ngưng tụ trên người Tiểu Thải.

Mũ giáp, giáp ngực, thậm chí ngay cả cánh và chân cũng có khôi giáp nhỏ xinh hiện ra.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lấy cánh của Tiểu Thải làm đao, thi triển 'Nghịch Lân Đao Pháp'.

Chiêu Nghịch Lân - thủ hộ chi đao mạnh nhất được thi triển, đao khí hóa thành chân long, bao bọc chặt lấy Tiểu Thải.

Ầm ầm ầm ầm ~~ Sự bùng nổ cuối cùng đến từ chiến hạm thiên kiếp, ánh sáng pháo hỏa nhấn chìm Tiểu Thải.

Sau khi bắn hết pháo hỏa, chiếc chiến hạm thiên kiếp trên hư không kia lại hung hăng lao thẳng vào Tống Thư Hàng.

Đúng là có phong phạm cảm tử quân.

Đạn bắn hết rồi thì lấy cả tàu lao vào, đồng quy vu tận với kẻ địch. "Bạch đạo hữu, lúc quan trọng, ngươi đừng có đột nhiên xông lên phong ấn chiến hạm thiên kiếp đấy nhé." Bắc Phương Đại Đế đột nhiên nói.

Bạch Thánh: "..." Ta trông giống loại người sẽ làm chuyện đó lắm

sao?

Đòn này đã là đòn cuối cùng trong thiên kiếp của Tiểu Thải rồi, nếu ta phong ấn chiến hạm thiên kiếp, thiên kiếp của Tiểu Thải sẽ sôi hỏng bỏng không, nói không chừng lại phải độ thêm một đợt chiến hạm nữa. "Nếu ta muốn phong ấn chiến hạm thì tuyệt đối sẽ ra tay ngay khoảnh khắc đầu tiên chiến hạm vừa xuất hiện." Bạch Thánh nói. ...

Chiến hạm thiên kiếp va chạm với mặt đất, lại gây ra một cơn bão táp nổ tung.

Vụ nổ kéo dài đến hai mươi giây mới dần dần tan đi. "Thành công chưa?" Thi hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ổn rồi." Bên dưới, thân ảnh Tiểu Thải hiện ra.

Lúc này trông cô nàng cực kỳ thảm hại, bộ lông vũ xinh đẹp đã cháy đen quá nửa.

Cơ thể nhỏ bé thì nằm bẹp dí dưới đất, không động đậy nổi.

Thiên kiếp, kết thúc rồi.

Ý thức của Tống Thư Hàng quay trở về từ trạng thái nhập xác. "Tiếp theo, phải hỏi xem Tiểu Thải vừa rồi là thế nào, không thể nào cô ấy thực sự biến thành acc phụ của mình được." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tô Thị A Thập Lục: "Chờ chút, Tiểu Thải không thăng cấp?" Theo lý mà nói, sau khi kết thúc độ kiếp thì Tiểu Thải phải từ Tam Phẩm thăng lên Tứ Phẩm.

Nhưng Tiểu Thải bên dưới đang yếu ớt nằm bẹp dưới đất, không hề có dấu hiệu thăng cấp. "Chẳng lẽ là vì gian lận khi độ kiếp bị phát hiện?

Chương 1330

Nên bị hủy bỏ tư cách thăng cấp?" Thi lo lắng nói.

Tống Thư Hàng: "Cái này...

Không thể nào đâu nhỉ?" Lúc này, Bắc Phương Đại Đế bình tĩnh nói: "Nó đang độ tâm ma kiếp." "Lại là tâm ma kiếp?" Tống Thư Hàng nhíu mày. "Chuyển nó đến động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ đi, nếu là tâm ma kiếp thì không ai giúp được nó cả.

Chỉ có thể đợi nó tự mình vượt qua." Bắc Phương Đại Đế lên tiếng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Ta đưa nó về, đúng lúc Bát Phẩm Kình Thánh Yến trong bếp cần xử lý một chút, thời gian của trận thiên kiếp vừa rồi vượt quá dự tính của ta." "Cảm ơn Tiên Cơ." Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười: "Không cần khách sáo." Nói xong, cô điều khiển phi kiếm hạ xuống, mang theo Tiểu Thải đang trong trạng thái tâm ma kiếp quay về động phủ.

Đợi cô vào trong động phủ, Thi chọc chọc Tống Thư Hàng: "Tống sư huynh, để Biệt Tuyết Tiên Cơ mang Tiểu Thải về một mình như thế, cô ấy sẽ không đem Tiểu Thải đi nấu ăn đấy chứ?" Để một vị tiên trù và một con tước yêu trông rất ngon miệng ở riêng với nhau, thực sự không có vấn đề gì sao?

Tô Thị A Thập Lục: "..." Bắc Phương Đại Đế: "..." Tống Thư Hàng: "..." Chắc là không sao đâu nhỉ? "Khụ, Ta cảm thấy Biệt Tuyết Tiên Tử không phải là người như vậy.

Tiếp tục đi, Thư Hàng tiểu hữu ngươi chẳng phải còn một vị nữa cần độ kiếp sao?" Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: "Ừm, Thông Nương cũng cần độ kiếp, cô ấy là Nhị tấn Tam, chắc sẽ dễ dàng hơn." Nói xong, hắn vẫy tay một cái, thả Thông Nương từ trong Thế Giới Cốt Lõi ra. "A a a, cuối cùng cũng đến lượt tôi?

Thư Hàng, tôi phải độ kiếp thế nào?

Tôi còn chưa kịp ngưng tụ đao ý, chỉ dựa vào 《Thiên Khấp Bảo Điển》 có được không?" Thông Nương sốt ruột nói. "Yên tâm đi, Bắc Phương tiền bối sẽ dạy cô một chiêu độ kiếp.

Nhưng mà, cô nhất định phải cẩn thận, lát nữa độ kiếp tuyệt đối không được phép xảy ra chút sai sót nào." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thông Nương thấy bộ dạng nghiêm túc của Tống Thư Hàng, khép nép gật đầu: "Yên tâm, tôi nghe lời cậu hết, tôi nhất định cẩn thận, không sai sót chút nào." Bắc Phương Đại Đế bước lên một bước, đến bên cạnh Thông Nương, giống như trước đó, ngài đưa tay điểm một cái, truyền thụ bí pháp 'ôm đầu ngồi xổm' cho Thông Nương.

Quá trình dạy dỗ cũng giống như với Tiểu Thải.

Sau khi xác định Thông Nương có thể vận chuyển bí pháp 'ôm đầu ngồi xổm', ngài còn dặn dò cô lát nữa tụng niệm chân ngôn thì số lần không được sai sót. ...

Mọi sự đã chuẩn bị xong xuôi.

Thông Nương hít sâu một hơi, giải phóng toàn bộ chân khí trong đan điền, chân khí từ đan điền sừng rồng phun trào ra, dẫn dụ thiên kiếp.

Kiếp vân ngưng tụ, kiếp lôi màu tím xuyên qua trong kiếp vân, vang lên ầm ầm.

Nhưng ngay lúc này, khi Thông Nương sắp sửa độ kiếp.

Bắc Phương Đại Đế, Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Thi, cùng với Biệt Tuyết Tiên Cơ trong động phủ, toàn bộ đều ngẩng đầu lên, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía hư không.

Lần này, không phải là lại có Huyền Thánh [Nhân Tiền Hiển Thánh].

Mà so với Nhân Tiền Hiển Thánh, đây là chuyện còn quan trọng hơn.

Tu luyện giả ở Chư Thiên Vạn Giới, chỉ cần tu luyện đến Nhị Phẩm trở lên, đều nảy sinh cảm ứng.

Thiên Đạo đương đại, cuối cùng cũng không trụ nổi nữa rồi.

Thiên Đạo có khiếm khuyết, Thiên Đạo của giới này lai lịch bất minh, không ai biết căn cơ của hắn.

Hắn sở hữu năng lực phục hồi biến thái cường hãn, nhưng trong trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo với Nho gia Thánh Nhân, bị Nho gia Thánh Nhân thi triển bản mệnh thiên phú, khiến sự tồn tại của bản thân trở nên 'tàn khuyết'.

Mấy ngàn năm nay, các Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đỉnh cấp đều ẩn ẩn cảm ứng được Thiên Đạo có khiếm khuyết, biết sớm muộn gì cũng có ngày hắn không trụ nổi nữa.

Đến lúc đó, sẽ là một đại thời đại ập đến.

Nhưng không ai có thể xác định Thiên Đạo đương niên còn trụ được bao lâu, tuy có khiếm khuyết, nhưng Thiên Đạo vẫn là Thiên Đạo, nói không chừng người ta còn trụ được cả mấy ngàn mấy vạn năm nữa thì sao?

Còn bây giờ... sự tồn tại của Thiên Đạo đã bước vào đếm ngược.

"Vãi, chẳng lẽ đúng như Xích Tiêu Tử nói, con hành yêu này có tương lai vô hạn?" Xích Tiêu Kiếm không nhịn được cà khịa.

Con hành yêu này, lần đầu tiên độ kiếp, vừa bước vào trạng thái độ kiếp thì Thiên Đạo đương niên đã không trụ nổi, bước vào đếm ngược.

Chẳng lẽ con hành yêu này thực sự muốn lên trời, thực sự sẽ trở thành Thiên Đạo nhiệm kỳ tiếp theo? "Tương lai vô hạn?

Xích Tiêu Kiếm đạo hữu đang nói Thông Nương?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Xích Tiêu Kiếm lẳng lặng gật đầu mũi kiếm: "Đúng thế." "Vô hạn kiểu gì?" Tống Thư Hàng lại hỏi Thông Nương sống cái kiểu cá mắm thế kia, tương lai của cô nàng vô hạn kiểu gì được? "Không thể nói, không thể nói." Xích Tiêu Kiếm lại lắc lắc thân kiếm.

Dù sao thì, cái thuyết pháp cọng hành này tương lai có thể trở thành Thiên Đạo, nói ra cũng chẳng ai tin.

Lúc này Bắc Phương Đại Đế bên cạnh cau mày, trên gương mặt lạnh lùng hiện lên vẻ bất lực: "Haizz, đến bữa cơm cũng không cho Ta ăn ngon lành." Nói xong, Đại Đế bảo Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, Ta có lẽ phải đi tị thế (ở ẩn) một thời gian trước đã." "Liên quan đến Thiên... cái đó à?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Hắn định nói hai chữ 'Thiên Đạo', nhưng lo hiện tại nói thẳng hai chữ Thiên Đạo sẽ có kiêng kị, nên chỉ nói một nửa. "Không sai, có liên quan đến hắn." Bắc Phương Đại Đế giải thích tiếp: "[Thiên] của giới này có khiếm khuyết, sự tồn tại của hắn hiện tại đã bước vào đếm ngược.

Trong khoảng thời gian cuối cùng hắn chấp chưởng [Đạo], chắc chắn sẽ có biến động.

Mà những tu luyện giả đã bước ra con đường trường sinh của riêng mình sẽ trở thành mục tiêu bị nhắm vào trong thời kỳ biến động, thứ đến chính là Kiếp Tiên đỉnh pháp." Khác với Thiên Đạo giới trước, Thiên Đạo đời trước là do bản thân không muốn làm nữa, tùy hứng nói đi là đi, cho nên không có giai đoạn thời gian biến động.

Còn Thiên Đạo đương đại có thể nói là bản thân có khiếm khuyết, không thể tiếp tục chấp chưởng Thiên Đạo.

Như vậy, trong khoảng thời gian cuối cùng hắn chấp chưởng Thiên Đạo, có thể sẽ có những hành động điên cuồng.

Mà 'Trường Sinh Giả' là những sự tồn tại có khả năng tiếp quản hắn trở thành Thiên Đạo mới nhất, khẳng định sẽ bị hắn nhắm vào.

Trong thời gian tới, các sự tồn tại cấp Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đa số sẽ chọn cách tị thế. "Ta mới vừa phục sinh, khó khăn lắm mới được ăn một bữa ngon, mới ăn được một nửa lại xảy ra chuyện này." Bắc Phương Đại Đế than thở. "Tiền bối, ta có thể gói mang về cho ngài.

Tuy mùi vị có thể sẽ kém hơn chút, ngài có thể chờ một lát được không?" Giọng nói của Biệt Tuyết Tiên Cơ truyền đến.

Bắc Phương Đại Đế nghe vậy, gương mặt lạnh lùng lập tức hiện lên nụ cười ấm áp: "Thật sự có thể gói mang về sao?

Nếu là một lát thì không thành vấn đề." "Vậy mời tiền bối đợi một lát." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng thì nhớ tới Lý Âm Trúc: "Vậy Bắc Phương tiền bối, Băng Phách Đan thì sao?" "Yên tâm đi, đến lúc đó Ta sẽ đưa con rùa ngốc nghếch kia qua cho ngươi, nó có thể đưa ngươi đi lấy vị dược liệu cuối cùng của Băng Phách Đan, sau đó luyện chế viên đan dược này.

Có điều trước khi đưa nó qua, Ta phải phong ấn cảnh giới của nó lại một chút, tránh để nó cũng bị biến động ảnh hưởng." Bắc Phương Đại Đế đáp.

Nói cách khác, con rùa biển lớn màu ngọc thạch Vọng Thiên kia cũng là cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên?

Nghe thấy Đại Đế có sắp xếp, Tống Thư Hàng an tâm: "Cảm ơn tiền bối." ...

Lúc này, thiên kiếp của Thông Nương cuối cùng cũng giáng xuống.

Thiên kiếp Nhị tấn Tam, uy lực chắc chắn yếu hơn thiên kiếp của Tiểu Thải rất nhiều.

Chỉ cần không đen đủi như Tống Thư Hàng gặp phải thiên kiếp đợt thứ 11, thì Thông Nương dựa vào 'bí pháp ôm đầu ngồi xổm' vượt qua thiên kiếp hẳn là không thành vấn đề.

Ầm ~~ Thiên kiếp rơi xuống.

Nhìn thiên kiếp trước mắt, Tống Thư Hàng trầm mặc một hồi.

Cùng trầm mặc còn có Bắc Phương Đại Đế, Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục và Thi bên cạnh.

Không phải thiên kiếp quá mạnh, cũng không phải thiên kiếp hiện đại hóa.

Mà là thiên kiếp xuất hiện trước mắt... yếu quá.

Kiếp lôi bé tẹo chỉ bằng ngón tay rơi xuống người Thông Nương.

Sau đó, điện quang nổ tung trên lớp phòng ngự của Thông Nương, thế là xong đợt thiên kiếp thứ nhất.

Tiếp đó là đợt thiên kiếp thứ hai, 2 đạo kiếp lôi rơi xuống, cũng bé đến đau lòng.

Đợt thiên kiếp thứ ba, 3 đạo kiếp lôi giáng xuống, vẫn bé tẹo như thế.

Cứ tuần hoàn như vậy, mãi cho đến đợt thứ bảy.

Rồi sau đó... hết rồi.

Kiếp vân trên bầu trời bắt đầu tan đi.

Thiên kiếp này, lười biếng đến cực điểm, cứ như đi lướt qua cho có lệ.

Thiên kiếp uy lực kiểu này, Thông Nương căn bản chẳng cần bí pháp phòng ngự, cho dù nằm đó như con cá mắm, bị sét đánh từ đầu đến cuối cũng chẳng có vấn đề gì. "Thế là ý gì?" Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Xích Tiêu Kiếm: "Chẳng lẽ, con hành yêu này thật sự là tồn tại đặc thù?" Nó sẽ thực sự trở thành một Thông Nữ Đế, trấn áp thiên cổ, chứng đạo trở thành Thiên Đạo?

Bắc Phương Đại Đế: "Ta nghi ngờ, thiên kiếp liệu có phải chịu ảnh hưởng của chuyện vừa rồi không?" Có lẽ là do Thiên Đạo bước vào trạng thái đếm ngược, nên gây ra dị biến cho thiên kiếp?

Bạch tiền bối nhìn Thông Nương, quan sát một lát: "Thông yêu cũng rơi vào trạng thái 'tâm ma kiếp' rồi." "Tâm ma kiếp?

Nhưng mà Thông Nương là thiên kiếp Nhị tấn Tam, làm gì có tâm ma kiếp?" Tống Thư Hàng buột miệng hỏi.

Nhị Phẩm không có tâm ma kiếp, đây là thường thức mà. "Nhưng mà, cô ta đã rơi vào tâm ma kiếp rồi." Bạch tiền bối nói.

Mọi người đều trầm mặc, xem ra chuyện này thực sự có liên quan đến vụ 'Thiên Đạo đếm ngược ngày nghỉ việc'?

Lúc này, bên dưới Thông Nương nằm rạp xuống đất, toàn thân run bần bật: "Đừng mà ~ đừng như vậy ~ đau quá.

A a a ~ tha cho tôi đi, Thư Hàng, tôi không được rồi..." Thoại nghe ghê quá.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục, Thi, Bắc Phương Đại Đế đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, ngay cả Bạch tiền bối khóe miệng cũng nhếch lên, trêu chọc nhìn về phía hắn.

Chương 1331

Tống Thư Hàng sờ cằm, bình tĩnh nói: "Tâm ma kiếp của cô ấy, chẳng lẽ là bị mình ngắt ngọn hành?" "Biệt Tuyết, là Biệt Tuyết Ma Nữ...

Đừng lại gần tôi ~~ A a a, Thịt dê xào hành, bánh hành, cua xào hành gừng, bánh bao nhân thịt hành, cá quế hấp hành..." Miệng Thông Nương bắt đầu báo ra một thực đơn dài dằng dặc, món nào cũng có liên quan đến hành.

Tống Thư Hàng: "Mình đã đoán được nội dung tâm ma của cô ấy rồi." Tô Thị A Thập Lục và những người khác lẳng lặng gật đầu. "Lại là tâm ma kiếp, đưa cô ta vào trong, đặt cùng chỗ với Tiểu Thải đi.

Có qua được tâm ma kiếp hay không là xem ý chí của chính bọn họ." Tô Thị A Thập Lục nói. "Nếu không qua được tâm ma kiếp, sẽ thân tử đạo tiêu sao?" Thi hơi lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng: "Yên tâm đi, nếu thực sự đến lúc quan trọng, trong tay anh còn một chiêu tất sát kỹ, có hiệu quả nhất định trong việc đối phó với tâm ma." "Có thể hỗ trợ đối kháng tâm ma?

Là bí pháp gì vậy?" Bắc Phương Đại Đế tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: "Thư Hàng ý anh nói là... tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương à?" Cô cũng từng xem bài viết Linh Vũ Điệp Tôn Giả đăng trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào', trong bài có nhắc đến tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có thể có công hiệu phá tâm ma kiếp.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Cho nên, chiêu này phải thận trọng khi dùng." Hắn có thể trực tiếp gọi điện thoại mời Tạo Hóa tiền bối hát vang một khúc, hiệu quả chắc chắn rất tốt.

Sau đó, Thư Hàng lại giải thích cho Bắc Phương Đại Đế nghe về uy lực tiếng hát của 'Tạo Hóa Pháp Vương'.

Bắc Phương Đại Đế từ đầu đến cuối giữ vẻ mặt vô cảm, nhưng trong lòng ngài nghĩ thế nào thì không ai biết được. ...

Tương tự với tình huống của Thông Nương, trong Chư Thiên Vạn Giới, vào khoảnh khắc sau khi Thiên Đạo bước vào đếm ngược, cũng có không ít người đang độ kiếp.

Mà thiên kiếp của bọn họ đều trở nên nhỏ bé yếu ớt, đánh cho có lệ vài đợt, sau đó tất cả người độ kiếp đều bị ném vào trong tâm ma kiếp.

Trong đó, bao gồm cả Dược Sư của 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Dược Sư vốn định sau khi 'nghiên cứu xong hạch đạn thiên kiếp' thì sẽ chuẩn bị độ kiếp.

Nhưng Giang Tử Yên cảm thấy chuẩn bị chưa đầy đủ, thế là dưới yêu cầu của Giang Tử Yên, Dược Sư lại sửa đổi trận pháp độ kiếp của mình vài lần, cũng làm rất nhiều chuẩn bị.

Kéo dài mãi đến vừa rồi, Dược Sư mới bắt đầu độ kiếp.

Thiên kiếp cường đại trong dự tính căn bản không giáng xuống, đại trận mà Dược Sư và Giang Tử Yên chuẩn bị hồi lâu căn bản không dùng đến.

Dược Sư đứng đó thậm chí không cần động đậy, bị thiên kiếp bé tẹo đánh bép bép vài cái, rồi rơi vào trạng thái tâm ma kiếp.

Hôm nay, tâm ma bận rộn quá. *** Trong lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ đóng gói 'Bát Phẩm Kình Thánh Yến' cho Đại Đế, Tống Thư Hàng lại nhớ tới 'Khôi lỗi muội tử'.

Thế là hắn lấy con rối ra, để cô nàng gặp mặt Đại Đế.

Trên mặt con rối vẫn đeo chiếc mặt nạ ác quỷ dữ tợn kia, đôi mắt tỏa ra ánh sáng màu vàng cam yêu dị. "Ngươi là ai?" Khôi lỗi muội tử lên tiếng hỏi trước, ánh mắt cô nhìn chằm chằm vào Đại Đế.

Tống Thư Hàng giới thiệu: "Vị này chính là Bắc Phương Đại Đế tiền bối, ngài ấy có một vị hậu bối là người sáng tạo ra 'bí pháp ôm đầu ngồi xổm'.

Cho nên, tôi đang nghĩ cô và Đại Đế có quen biết nhau không." "Không, hắn không phải Bắc Phương tiền bối." Khôi lỗi muội tử kiên định nói, cô tiếp tục nhìn chằm chằm Đại Đế: "Ngươi không phải Bắc Phương tiền bối, ngươi là ai?" Bắc Phương Đại Đế khẽ thở dài, ngài vươn tay ra, khều vào dưới cằm khôi lỗi muội tử, đẩy mặt nạ của cô lên.

Đại Đế không đẩy mặt nạ lên hoàn toàn, chỉ đẩy lên một nửa, để lộ nửa khuôn mặt nhỏ nhắn bên dưới, chiếc mũi tinh xảo và cái miệng nhỏ. "Ta chính là ◇□¤, là Bắc Phương." Đại Đế ôn nhu nói, ngài dùng viễn cổ văn báo ra tên hoặc đạo hiệu của mình.

Tống Thư Hàng nghe không hiểu ý nghĩa mấy từ này.

Nhưng có thể thấy được, chủ nhân tương ứng của vị khôi lỗi muội tử này, chắc chắn chính là vị 'hậu bối' mà Đại Đế nói lúc trước. "Không, ngươi không phải." Khôi lỗi muội tử nghiêm túc nói: "Ngươi là ai, tại sao lại mạo danh Bắc Phương tiền bối.

Tống Thư Hàng, cậu đừng để hắn lừa gạt, hắn là đồ giả mạo." Tống Thư Hàng nhìn về phía Bắc Phương Đại Đế.

Xem biểu cảm của Đại Đế, trong chuyện này, chẳng lẽ có ẩn tình gì?

Đại Đế nhẹ nhàng xoa đầu khôi lỗi muội tử: "Trạng thái hiện tại của Ta và trước kia có chút khác biệt, ngươi không nhận ra Ta cũng là bình thường.

Nhưng mà, Ta vĩnh viễn sẽ không thay đổi, vĩnh viễn sẽ không." Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, dường như...

Bắc Phương Đại Đế lợi dụng 'cái chết' để thoát thân khỏi Viễn Cổ Thiên Đình cũng đã phải trả cái giá rất lớn?

Vậy 'Thủy Tổ Kim Long' của Long Vương Điện vì muốn thoát thân, liệu có phải cũng đã trả cái giá nhất định không? "Bản thể của ngươi vẫn khỏe chứ?" Đại Đế ôn nhu hỏi. "Ngươi muốn đối phó với bản thể của ta sao?

Ta sẽ không nói cho ngươi biết đâu." Đôi mắt màu vàng cam của khôi lỗi muội tử liên tục chớp động.

Khóe miệng Bắc Phương Đại Đế lộ ra nụ cười khổ. "Thư Hàng tiểu hữu, trong khoảng thời gian Ta đi tị thế này, xin ngươi giúp Ta chăm sóc cô ấy thật tốt.

Tất cả, đợi đến khi Ta kết thúc tị thế, sẽ liên lạc lại." Bắc Phương Đại Đế thở dài, nói với Tống Thư Hàng. "Vâng." Tống Thư Hàng gật đầu.

Đồng thời, hắn nhớ tới một chuyện Bắc Phương Đại Đế và 'Tống Mộc Đầu' quan hệ có vẻ cũng không tệ. "Đúng rồi, Đại Đế.

Ngài có biết chuyện về truyền thừa của 'Thú Thần Bộ' không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chẳng phải ngươi đã đạt được truyền thừa 'Thú Thần Bộ' rồi sao?" Bắc Phương Đại Đế nhìn Tống Thư Hàng, hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng đáp: "Truyền thừa tôi đạt được là truyền thừa của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' được thành lập ở hiện thế sau thời đại Viễn Cổ Thiên Đình.

Nhưng truyền thừa này đến nay đã bị thất lạc một phần." Hắn tốt nhất là nên nhanh chóng tìm được truyền thừa ám bộ của Thú Thần Tông, sau đó luyện chế ra 'Bản mệnh pháp khí' trước khi thăng lên cảnh giới Ngũ Phẩm...

Nếu thực sự không tìm được truyền thừa hoàn chỉnh của Thú Thần Bộ, thì hắn cũng chỉ đành luyện chế bản mệnh pháp khí thích hợp khác.

Ngoài ra, truyền thừa trong bóng tối của Thú Thần Bộ, liệu có thực sự liên quan đến [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành người một nhà] hay không?

Có lẽ, Bắc Phương Đại Đế có thể giải đáp nghi hoặc của hắn. "Về chuyện truyền thừa Thú Thần Bộ, Ta cũng là sau khi thời đại Thiên Đình kết thúc, gặp tên Tống Mộc Đầu kia, nghe hắn nhắc tới vài câu." Bắc Phương Đại Đế suy tư nói: "Lần đó, khi Tống Mộc Đầu và Ta tán gẫu, có nhắc tới chuyện Thú Thần Bộ.

Hắn nói, hắn đã chuyển dời thành công truyền thừa của Thú Thần Bộ, chia làm một sáng một tối.

Truyền thừa trong tối, hắn không nói cho bất kỳ ai.

Chỉ nói với Ta, truyền thừa trong tối được giấu ở một nơi mà không ai có thể nghĩ tới.

Cho dù người khác nhìn thấy ám bộ truyền thừa, cũng tuyệt đối sẽ không liên hệ nó với 'Thú Thần Bộ'." Nhắc đến chuyện này, trong lòng Đại Đế lại thấy lấn cấn.

Tống Mộc Đầu trước khi Viễn Cổ Thiên Đình bị hủy diệt, dường như đã lờ mờ biết được chuyện Thiên Đình sắp vong.

Cho nên mới âm thầm ra tay chuyển dời Thú Thần Bộ...

Nhưng mà, hắn lại không nói chuyện này cho bất kỳ ai, bao gồm cả Đại Đế.

Thật ra ngẫm lại kỹ thì, cái tên Tống Mộc Đầu này lúc nào cũng thần thần bí bí, từng còn học bói toán với người ta, có lẽ hắn thực sự bói ra được điều gì đó? ...

Cho dù người khác nhìn thấy, cũng tuyệt đối sẽ không liên hệ nó với 'Thú Thần Bộ'?

Tống Thư Hàng trong lòng lạnh toát.

Thử nghĩ đến [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành người một nhà] xem, bất luận là ai, kể cả là đệ tử của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' đi qua, nhìn thấy cái liên minh yêu quái kỳ quặc này, cũng chắc chắn sẽ không liên hệ nó với tông môn của mình đâu nhỉ?

Xem ra, đợi tối đến khi vắng người, mình phải lén lút đi tu luyện thử quyển bí tịch 《 Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sống sót ngoan cường 》 một chuyến.

Nói không chừng, thực sự có thể khai quật ra truyền thừa của 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' và 'Pháp môn luyện khí' từ trong đó.

Tống Thư Hàng trong lòng hạ quyết tâm.

Đồng thời, hắn lại hỏi: "Tiền bối, còn manh mối nào khác không?" Bắc Phương Đại Đế lắc đầu: "Không còn nữa, về chuyện truyền thừa của Thú Thần Bộ, Ta biết cũng không nhiều." "Vậy Bắc Phương tiền bối, bản mệnh pháp khí của Thú Thần Bộ có phải là lắp ráp ba mươi ba loại pháp khí lại, trở thành một thể thống nhất không?" Tống Thư Hàng tiếp tục hỏi.

Bắc Phương Đại Đế quan sát Tống Thư Hàng, hỏi: "Ngươi muốn đi con đường này?" Tống Thư Hàng: "Thực sự có thể tổ hợp sao?" "Có thể, nhưng mà...

Tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú không phải là lắp ráp lego, quá trình rất khó khăn.

Cơ hội tổ hợp pháp khí chỉ có một lần, thất bại thì không thể làm lại.

Hơn nữa, theo một ý nghĩa nào đó, món pháp khí tổ hợp này tương đương với ba mươi ba món bản mệnh pháp khí.

Tài nguyên ngươi cần đầu tư vượt xa tưởng tượng.

Đồng thời, món pháp khí tổ hợp này khác với các bản mệnh thần binh tổ hợp khác.

Ngươi cần phải chế tạo xong toàn bộ chúng trước Ngũ Phẩm, và tiến hành tổ hợp.

Một khi qua cảnh giới Ngũ Phẩm, ngươi cho dù có gom đủ ba mươi ba loại pháp khí, cũng không còn cơ hội tổ hợp chúng nữa.

Ngay cả thời đại Viễn Cổ Thiên Đình năm đó, vật tư cực kỳ phong phú, trong Thú Thần Bộ cũng chỉ có hai vị đại sư tổ hợp thành công pháp khí này trước Ngũ Phẩm." Bắc Phương Đại Đế nói.

Nói tóm lại, món bản mệnh pháp khí tổ hợp này là thứ mà chỉ có đại gia thực thụ cộng với khí vận cực tốt mới có thể chơi nổi.

Tài nguyên và vận khí, thiếu một thứ cũng không được.

Tống Thư Hàng: "Tôi muốn thử xem...

Nếu thực sự không được thì ít nhất trước tiên tìm ra pháp môn luyện chế bản mệnh pháp khí hệ 'Cự Kình', luyện nó ra đã.

Trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông, phương pháp luyện chế bản mệnh pháp khí hệ Cự Kình vừa khéo lại bị thất lạc." "Cố lên, Ta đánh giá cao ngươi." Bắc Phương Đại Đế vỗ vỗ vai Tống Thư Hàng.

Với cái khí vận bất hạnh này của Tống Thư Hàng tiểu hữu, muốn luyện chế ba mươi ba loại pháp khí, Đại Đế cảm thấy... khoai lắm!

Khôi lỗi muội tử từ đầu đến cuối nhìn chằm chằm Bắc Phương Đại Đế, nhưng lại không nói một lời, cũng không biết cô đang nghĩ gì.

...

Một lát sau.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đóng gói 'Bát Phẩm Kình Thánh Yến' vào một cái hộp thực phẩm lớn, giao cho Đại Đế. "Cảm ơn Biệt Tuyết Tiên Tử." Bắc Phương Đại Đế cảm thán năm tháng này, muốn ăn chút đồ ngon cũng chẳng dễ dàng gì.

Chương 1332

"Bắc Phương tiền bối khách sáo quá." Biệt Tuyết Tiên Cơ hành lễ với Đại Đế: "Tiền bối, chúng ta sau này còn gặp lại." "Sau này còn gặp lại." Bắc Phương Đại Đế nói với mọi người: "Ngoài ra, Thư Hàng tiểu hữu.

Tối nay, Ta sẽ đưa con rùa ngốc kia đến chỗ ngươi, đến lúc đó chú ý tiếp nhận." "Được." Tống Thư Hàng nói. "Ngoài ra... vào lúc sắp sửa 'biến thiên' này, e rằng sẽ xảy ra rất nhiều chuyện quái dị.

Thông đạo giữa Chư Thiên Vạn Giới và Hiện Thế có thể sẽ được mở ra.

Nếu có thông đạo mở ra ở Trái Đất thì Thư Hàng tiểu hữu ngươi chú ý an toàn, đừng tùy tiện đi vào những thông đạo đó." Bắc Phương Đại Đế dặn dò.

Hện Thế là một nơi rất đặc thù, Hiện Thế ở đây không chỉ là Trái Đất, mà bao gồm cả vũ trụ.

Trong thời kỳ hỗn loạn này, nếu thông đạo giữa Chư Thiên Vạn Giới và Hiện Thế bị mở ra, Hiện Thế sẽ xảy ra rất nhiều chuyện quái dị.

Khi đó, sẽ là một loạn thế thực sự. "Tôi biết rồi, tôi sẽ chú ý an toàn." Tống Thư Hàng nói. *** Bắc Phương Đại Đế đã rời đi.

Khôi lỗi muội tử cũng quay lại không gian vòng tay của Tống Thư Hàng.

Thông Nương và Tiểu Thải nằm sóng soài cạnh nhau, bọn họ vẫn chìm sâu trong tâm ma kiếp, không thể tự thoát ra.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng đến khẩu vị của mấy người

Tống Thư Hàng. 'Bát Phẩm Kình Thánh Yến' của Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt đầu được bưng lên như nước chảy, từng món từng món thịt cá voi tiên trân khiến người ta ăn không khép được miệng.

Vì Tiểu Thải độ kiếp quá lâu, thịt cá voi tiên trân bị hâm nóng quá thời gian, để tránh mùi vị bị biến đổi, Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ còn cách tăng tốc độ.

Như vậy... kế hoạch cô định sẵn là tranh thủ lúc lên món để đút cho 'Bạch' ăn lại tan thành mây khói.

Sau sự việc, Biệt Tuyết Tiên Cơ khóc ngất trong bếp. ...

Combo thịt cá voi mang lại năng lượng khổng lồ vô cùng.

Để tránh tình trạng Tống Thư Hàng, Thi và Tô Thị A Thập Lục bị tăng cảnh giới đột ngột dẫn đến mất kiểm soát, dưới sự đề nghị của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Bạch tiền bối đã ra tay để lại một trận pháp nhỏ trong cơ thể mấy người, trừ Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Trận pháp này thuộc loại trận pháp bán phong ấn, có thể tạm thời giam cầm năng lượng của 'Kình Thánh Yến' sau khi ăn.

Sau đó, nhóm Tống Thư Hàng có thể thông qua việc điều khiển trận pháp này để chủ động giải phóng năng lượng và hiệu quả của 'Kình Thánh Yến'.

Tương đương với một bể chứa nước, tạm thời chứa năng lượng vào trong đó.

Cần bao nhiêu thì mở vòi xả bấy nhiêu.

Trận pháp này năm nào cũng được dùng trong 'Thực Tiên Yến'.

Trên Thực Tiên Yến, luôn có các đại môn phái hoặc thế gia tu chân cho đệ tử trẻ tuổi đến hưởng dụng.

Mà những đệ tử này khi ăn 'Thực Tiên Yến' sẽ cần trận pháp này hỗ trợ.

A Thập Lục từng tiếp nhận trận pháp này, có điều hồi đó là do Tô Thị A Thất thi triển cho cô. ...

Bát Phẩm Kình Thánh Yến kết thúc.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đề nghị mọi người ở lại động phủ của cô qua đêm, để tiêu hóa thu hoạch từ 'Kình Thánh Yến'.

Ăn xong, đúng lúc đả tọa tu luyện một phen, hiệu quả là tốt nhất.

Hơn nữa đợi sáng mai, Tiên Cơ còn có thể làm chút bữa sáng thanh đạm cho mọi người, giúp tiêu hóa.

Đề nghị của Biệt Tuyết Tiên Cơ rất có lý, mọi người không có lý do gì để từ chối.

Tống Thư Hàng được Tiên Cơ sắp xếp riêng một phòng, phòng bên phải hắn là Tiểu Thải và Thông Nương đang độ tâm ma kiếp, bên cạnh nữa là Thi, tiếp đó là Tô Thị A Thập Lục, bên phải ngoài cùng là Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng quan sát trạng thái của Tiểu Thải và Thông Nương xong thì khẽ thở dài, quay về phòng mình.

Tâm ma kiếp của hai người vẫn cần chút thời gian.

Sau đó, Thư Hàng nghĩ đến một chuyện, hắn đăng nhập 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Bá Đao Tống Nhất: "@Toàn bộ thành viên, các tiền bối, xin chú ý một chút, gần đây thiên kiếp đã xảy ra biến hóa.

Thiên kiếp không thể dùng cách cưỡng ép đánh tan kiếp vân để dừng lại nữa, cho dù đánh tan kiếp vân, thiên kiếp vẫn sẽ ngưng tụ kiếp vân mới, duy trì thiên kiếp." Bắc Hà Tán Nhân: "Nguồn tin có xác thực không?" Bá Đao Tống Nhất: "Vừa rồi đệ tử Tiểu Thải và Thông

Nương của tôi lần lượt độ kiếp, thiên kiếp của Tiểu Thải chính là như vậy, Bạch tiền bối đã ra tay phong ấn và đánh tan kiếp vân, nhưng thiên kiếp không hề dừng lại." Vân Du Tăng Thông Huyền: "[Biểu cảm nhíu mày]" Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Cười khổ, đây đúng là tin xấu...

Trong quan của ta đúng lúc có đệ tử sắp độ kiếp." Dược Sư: "Dược Sư vừa rồi cũng độ kiếp, thiên kiếp của chàng có chút kỳ quặc, thiên kiếp trở nên rất yếu, nhưng sau khi độ kiếp xong thì rơi vào trạng thái tâm ma kiếp." Tin nhắn này là do Giang Tử Yên gửi.

Muốn Sinh Một Đội Bóng Nam Túc Giao Bá: "Bên ta cũng thế, vừa rồi ta có một thủ hạ hải yêu độ kiếp, nhưng thiên kiếp của nó trở nên rất yếu, căn bản không cần chống cự.

Nhưng sau kiếp, lại rơi vào trạng thái tâm ma kiếp." Điền Thiên Đảo Chủ: "Ta có một đạo lữ của đạo hữu vừa gửi tin đến, nói vị đạo hữu kia khi độ kiếp cũng như vậy, thiên kiếp yếu đi, nhưng sau kiếp lập tức rơi vào trạng thái tâm ma kiếp." Tống Thư Hàng: "Mọi người đều thế cả à?

Thông yêu bên tôi độ kiếp cũng như vậy, sau khi Tiểu Thải độ kiếp xong, thiên kiếp của Thông Nương thì trở nên rất yếu ớt, sau kiếp cô ấy liền rơi vào trạng thái tâm ma.

Lúc cô ấy độ kiếp, đúng lúc 'Thiên... cái đó' xảy ra vấn đề.

Hơn nữa, Thông Nương độ là thiên kiếp Nhị tấn Tam, theo lý thuyết sẽ không xuất hiện tâm ma kiếp mới đúng." Dược Sư: "Lúc Dược Sư độ kiếp, cũng là sau khi 'Thiên' xảy ra vấn đề." Muốn Sinh Một Đội Bóng Nam Túc Giao Bá: "Giống lầu trên." Tống Thư Hàng lập tức có dự cảm chẳng lành.

Bắc Hà Tán Nhân: "Đợt tâm ma kiếp này, khẳng định có vấn đề.

Lát nữa các ngươi xem lại xem đệ tử độ tâm ma kiếp có tỉnh lại không.

Chú ý giữ liên lạc trong nhóm." Lệ Chi Tiên Tử: "Đây đúng là muốn biến thiên rồi, @Hoàng Sơn Chân Quân, ngài bao giờ độ kiếp?

Hay là hoãn lại trước đã?" Hoàng Sơn Chân Quân lại không trả lời ngay.

Hoàng Sơn sẽ không phải là đã bắt đầu độ kiếp rồi chứ?

Lệ Chi Tiên Tử trong lòng bất an. ...

Đêm đã khuya.

Tống Thư Hàng sang phòng bên cạnh xem thử, Thông Nương và Tiểu Thải vẫn chưa tỉnh lại. "Đợi thêm chút nữa xem sao, nếu ngày mai vẫn không tỉnh thì phải nghĩ cách." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cuối cùng, nhân lúc đêm khuya vắng lặng, hắn rón rén rời khỏi động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hắn muốn đi luyện thử một lần 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sống sót ngoan cường》.

Nhưng vừa rời khỏi cửa động phủ, hắn chợt nghĩ đến một chuyện chờ chút, mình có thể vào thẳng Thế Giới Cốt Lõi để luyện tập mà. "Sao mình lại quên mất Thế giới Hạch Tâm chứ, cho dù nơi nào đêm khuya thanh vắng đến đâu cũng không bằng Thế giới Hạch Tâm của mình kín đáo được." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ cần tiến vào Thế giới Hạch Tâm, sẽ không ai có thể nhìn trộm hắn.

Đó là địa bàn của hắn, là nơi thích hợp nhất để tu luyện loại bí pháp kỳ quặc này.

Ngay khi Thư Hàng chuẩn bị tiến vào Thế giới Hạch Tâm để tu luyện 《 Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh Nhất Định Phải Có Để Ngoan Cường Sống Sót 》, hắn ngẩng đầu lên, nhìn thấy vầng trăng sáng trên bầu trời đêm.

Người ta thường nói trăng mười sáu tròn hơn trăng mười lăm, Trung Thu đã qua, nhưng mặt trăng hôm nay dường như lại càng tròn hơn.

Dạ sắc như thi như họa, đẹp đến nao lòng.

Ánh trăng như thế này, ở trong Thế giới Hạch Tâm không thể nào thưởng thức được. "Có lẽ mình không nên bỏ lỡ cảnh đêm thế này...

Hay là tìm một nơi vắng vẻ lúc đêm khuya, vừa tu luyện vừa ngắm trăng?" Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Nhưng mà, khi hắn mặc niệm lại 《 Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh... 》 trong đầu, nghĩ đến "Năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại", "Bảy mươi hai cách nam yêu lấy lòng nữ chủ nhân, đá bay đạo lữ của nữ chủ nhân để thành công thượng vị!", hắn lập tức bác bỏ ý định này.

Loại bí tịch kỳ quặc này vẫn là nên tu luyện trong Thế giới Hạch Tâm thì thỏa đáng hơn...

Bởi vì nếu tu luyện ở hiện thế, lỡ như bị ai nhìn thấy, hắn chắc không còn mặt mũi nào làm người nữa.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng vẫn quyết định vào Thế giới Hạch Tâm để tu luyện.

Trước khi vào, hắn lại nhìn vầng trăng sáng trên trời một lần nữa...

Cứ cảm giác ánh trăng đêm nay đẹp một cách đặc biệt, hơn nữa trong ánh trăng dường như mang theo một loại năng lượng khó tả, hấp dẫn hắn thật sâu. *** Thế giới Hạch Tâm.

Tống Thư Hàng đi tới trung tâm thế giới, bên cạnh [Hoạt Tuyền].

Hít sâu một hơi, hắn cố gắng vứt bỏ tất cả liêm sỉ của mình. "Mình đây là muốn nghiên cứu bí pháp, cho nên dù động tác có xấu hổ đến đâu, mình cũng phải hoàn thành.

Hơn nữa, ở đây không có người khác nhìn thấy.

Đây là thế giới của ta." Tống Thư Hàng tự nhủ.

Sau đó, dựa theo 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》 học được khi nhập mộng vào cuộc đời Thông Nương, hắn bắt đầu tu luyện từng cái một.

Hai trăm bản lĩnh, không phải chỉ là hai trăm chiêu đơn giản như vậy.

Có một số kỹ năng gốc lại có rất nhiều nhánh, ví dụ như chỉ riêng việc đầu hàng tu sĩ nhân loại đã có hơn năm trăm phương pháp, quả thực là không cần mặt mũi đến cực điểm. "Kỹ năng đầu tiên là 'Thần Thánh Thâu Thiết Thuật' (Kỹ thuật trộm cắp thần thánh), thật khiến người ta nhịn không được muốn chửi thề, trộm cắp thì thần thánh cái nỗi gì chứ!" Tống Thư Hàng nói.

Tuy nói vậy, hắn vẫn dựa theo quy trình giới thiệu kỹ năng, bắt đầu luyện tập chiêu 'Thần Thánh Thâu Thiết Thuật' này một cách bài bản.

Chiêu này thực ra rất mạnh và rất hiệu quả.

Năm xưa Thông Nương ngay cả cảnh giới Nhất phẩm cũng chưa tới, dựa vào chiêu này mà có thể trộm được một quyển bí tịch công pháp từ trên người Cửu Đăng ni cô.

Khi Tống Thư Hàng tỉ mỉ trải nghiệm chiêu này, hắn phát hiện trong đó ẩn chứa một số kỹ xảo ra tay rất lợi hại.

Những kỹ xảo này nếu dùng trong công kích, có thể giúp tốc độ xuất chiêu đao pháp của hắn tăng lên một bậc.

Chương 1333

Tống Thư Hàng: "Trong 《 Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh... 》 này quả nhiên ẩn giấu huyền cơ." "Vậy thì, các chiêu thức khác liệu có ẩn giấu bí quyết gì không...

Không đúng, cái mình cần không phải là mấy bí quyết này, cái mình cần là truyền thừa hoàn chỉnh của 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' cơ mà." Tống Thư Hàng lắc lắc đầu.

Tiếp theo, chiêu kế tiếp.

Sau Thần Thánh Thâu Thiết Thuật là 'Năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại'.

Trong đó chiêu có khí thế nhất, phải kể đến 'Mãnh hổ hạ cánh đầu hàng thức'.

Chính là chiêu mà Thông Nương thi triển khi Tống Thư Hàng vừa mới gặp cô nàng.

Cả cơ thể cần nhảy lên thật cao, sau đó ngũ thể đầu địa (năm vóc sát đất) quỳ xuống — theo giới thiệu kỹ năng, nhảy càng cao, thành ý càng lớn.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, hắn bắt đầu tự thôi miên mình: "Mình đây là nghiên cứu công pháp, mình đây là hy sinh vì khoa học, không đúng, nói nhầm, mình đây là hy sinh vì tu chân." Dù sao cũng chẳng ai nhìn thấy!

Thế là, Tống Thư Hàng nhảy lên thật cao, với thực lực hiện tại của hắn, tùy tiện nhảy một cái cũng cao hơn hai mươi mét.

Sau đó cơ thể hắn 'Rầm ~' một tiếng rơi xuống đất.

Lúc này còn cần phối hợp với một câu thoại rất xấu hổ — trong bí tịch có nhắc nhở đặc biệt, câu thoại này nhất định phải niệm ra, không niệm ra thì kỹ năng này sẽ hoàn toàn vô nghĩa.

Tống Thư Hàng kiên trì, nghiến răng nói: "Thượng tiên, xin tha cho tiểu yêu.

Tiểu yêu vừa rồi chỉ đùa với ngài thôi, tiểu yêu đầu hàng đây!" Sau khi niệm xong câu thoại này, Tống Thư Hàng cảm giác cả người mình đều trở nên bất cần đời — liêm sỉ, cái thứ này sau khi đạt đến một giới hạn nhất định sẽ vỡ nát.

Khi đó, con người sẽ trở nên tê liệt, chuyện xấu hổ đến đâu cũng không sao cả.

Tâm thái này còn gọi là 'từ bỏ trị liệu'.

Dù sao mình đã rất mất mặt rồi, mất mặt thêm chút nữa cũng chẳng sao.

Dù sao hai tay mình đã rất bẩn rồi, bẩn thêm chút nữa cũng không quan hệ.

Năm trăm cách đầu hàng phong phú đa dạng.

Ngoài 'Mãnh hổ hạ cánh đầu hàng thức', còn có nằm ngửa trên mặt đất lộ bụng — khi xin lỗi thì để lộ bụng là thường thức!

Khi xin lỗi thì hướng về phía tu sĩ nhân loại lộ ra cái bụng nhỏ đáng yêu của mình, biểu thị mình là vô hại, phối hợp với biểu cảm dễ thương, có thể gợi lên lòng trắc ẩn của tu sĩ nhân loại.

Nhưng Tống Thư Hàng cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng?

Xin lỗi thì thường thức đâu phải là lộ bụng chứ!

Dù sao tóm lại, chiêu này chính là nằm trên đất, lăn một vòng, sau đó hướng về phía tu sĩ nhân loại lộ bụng ra bán manh.

Trên bí pháp còn nhắc nhở, nếu là yêu tu hệ đáng yêu, ví dụ như chó nhỏ, mèo nhỏ, gấu trúc... những loài vật sống bằng nghề bán manh, tốt nhất là hiện nguyên hình, phối hợp sử dụng bí pháp thì hiệu quả càng tốt hơn.

Tống Thư Hàng chưa bao giờ nghĩ tới, đơn giản hai chữ 'đầu hàng' cũng ẩn chứa nhiều huyền cơ và học vấn đến thế.

Đáng sợ!

Càng đáng sợ hơn là, những cách xin lỗi ép người ta đến giới hạn xấu hổ như thế này còn có bốn trăm chín mươi tám loại nữa.

Nếu bộ công pháp này thật sự do 'Tống Mộc Đầu' sáng tạo, thì hắn ta nhất định là tên biến thái. ...

Khó khăn lắm mới tu luyện xong [Năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại].

Tống Thư Hàng lau mặt, trong thời gian ngắn ngủi, độ xấu hổ trong lòng hắn đã bùng nổ, giờ không còn biết xấu hổ là gì nữa.

Đồng thời, hắn lại bắt đầu trầm tư.

Trong quá trình hắn tu luyện những bí pháp này, cũng không hề gây ra cộng hưởng với 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công'.

Rõ ràng lúc nhập xác vào cơ thể Tiểu Thải, hai loại công pháp sẽ sản sinh cảm giác cộng hưởng mãnh liệt.

Là do phương thức tu luyện của mình không đúng?

Thành ý không đủ? "Hay là, phải học hết toàn bộ hai trăm bản lĩnh mới có thể tạo ra phản ứng hóa học?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn lại xoa xoa mặt mình: "Vực dậy tinh thần nào, một hơi tu luyện hết hai trăm bản lĩnh luôn." ...

Dựa vào tu vi tứ phẩm của Tống Thư Hàng, cộng thêm trạng thái toàn tâm toàn ý tu luyện tốc độ cao, hai trăm bản lĩnh rất nhanh đã được hắn tu luyện xong toàn bộ.

Thời gian đã là 2 giờ sáng ngày 15 tháng 9 năm 2019. "Đã là bắt đầu một ngày mới rồi à." Tống Thư Hàng nhìn thời gian trên điện thoại, chán nản nằm vật ra đất.

Hai trăm bản lĩnh, hắn đã tu luyện từ đầu đến cuối một lượt.

Nhưng mà, truyền thừa ngầm của 'Thú Thần Bộ' trong tưởng tượng lại không hề hiện lên.

Thậm chí ngay cả cộng hưởng giữa hai loại công pháp cũng không hề phát sinh.

Thực nghiệm thất bại. "Mình đoán sai rồi sao?" Tống Thư Hàng yếu ớt nói: "Xem ra, là do mình đơn phương tình nguyện.

Có lẽ cái tổ chức [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành người một nhà] này chính là một tổ chức yêu tu thuần túy ngáo ngơ, cái bí pháp kia cũng chỉ là bí pháp tấu hài.

Chẳng có quan hệ gì với Thú Thần Bộ cả." Hiện tại, điều duy nhất hắn cảm thấy may mắn là lúc luyện tập bộ bí pháp này hắn đang ở trong Thế giới Hạch Tâm.

Không ai nhìn thấy quá trình hắn tu luyện 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》 này.

Nếu không, hắn sẽ cân nhắc việc giết người diệt khẩu. "Cứ coi như chuyện này chưa từng xảy ra, cứ coi như là mình nửa đêm không ngủ được nên ra ngoài vận động một chút đi." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Sau đó ý niệm hắn vừa động, rời khỏi Thế giới Hạch Tâm, xuất hiện bên ngoài động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Sau khi ra khỏi Thế giới Hạch Tâm, hắn vừa ngẩng đầu lại nhìn thấy vầng trăng sáng trên bầu trời.

Ánh trăng lười biếng rơi trên người hắn.

Ngắm nhìn cảnh đêm xinh đẹp, Tống Thư Hàng cảm thấy cả thể xác và tinh thần mình đều được an ủi. "Sớm biết thế này thà dùng thời gian để thưởng trăng còn hơn." Hắn thầm nghĩ.

Hắn hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn trăng tròn, thả lỏng tâm linh.

Hồi lâu...

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý niệm. [Có nên thử tu luyện 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》 dưới trăng tròn một lần không?] Ý niệm này sau khi xuất hiện liền bám riết trong đầu hắn, mãi không tan đi.

Trăng tròn dường như mang theo dị lực kỳ lạ. "Đối với yêu tu mà nói, trong ánh trăng ẩn chứa một loại sức mạnh kỳ dị.

Tu luyện dưới ánh trăng có thể giúp bọn họ làm ít công to." Tống Thư Hàng nhớ tới điểm này.

Lúc trước khi Ngư Kiều Kiều ở cùng hắn, cũng thường xuyên chạy sang phòng hắn vào ban đêm, vừa tắm ánh trăng, vừa ké hiệu quả của Ngộ Đạo Thạch để nâng cao hiệu quả tu luyện.

Mà bộ công pháp kỳ quặc kia là đo ni đóng giày cho yêu tu, có lẽ... phải tu luyện bộ bí tịch này dưới ánh trăng mới có thể hiển lộ ra công hiệu đặc thù của nó?

Ý niệm này có chút giống trực giác của tu sĩ.

Lại phảng phất như có người điểm tỉnh hắn vậy! "Hay là, thử xem?

Nhân lúc đêm còn khuya, tìm một nơi không người, lặng lẽ thử một chút.

Cẩn thận một chút sẽ không bị ai phát hiện." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dù sao hôm nay đã luyện một lần trong Thế giới Hạch Tâm rồi, luyện một lần là luyện, luyện hai lần cũng là luyện, luyện thêm một lần cũng chẳng sao.

Hạ quyết tâm xong, Tống Thư Hàng tế lên bảo đao Bá Toái, bay về phía xa.

Bay ra một khoảng cách rất xa, hắn tìm được một rừng tùng tịch mịch không bóng người.

Tinh thần lực của hắn tản ra, sau khi xác định phương viên không có người, hắn thầm gật đầu.

Tiếp đó, hắn lại tế Vô Hình Đao Cổ ra, để nó tuần tra xung quanh. "Tranh thủ lúc trăng tròn đương không, tăng tốc tu luyện một lượt." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Sau đó hắn bắt đầu từ chiêu thứ nhất 'Thần Thánh Thâu Thiết Thuật'.

Rồi đến Mãnh hổ hạ cánh đầu hàng thức.

Cơ thể hắn nhảy lên thật cao, ầm ầm rơi xuống đất: "Thượng tiên, xin tha cho tiểu yêu.

Tiểu yêu vừa rồi chỉ đùa với ngài thôi, tiểu yêu đầu hàng đây!" Đúng lúc này, một cánh cửa không gian mở ra trước mặt hắn.

Một con rùa biển lớn vừa vặn từ bên trong bò ra.

Ngọc Sắc Đại Hải Quy (Rùa biển ngọc bích) tuân theo triệu hoán mà đến!

Bắc Phương Đại Đế lúc rời đi đã nói, ngài ấy sẽ phái đại hải quy qua vào buổi tối để giúp Tống Thư Hàng tìm kiếm vị dược liệu cuối cùng của Băng Phách Đan, đồng thời giúp hắn luyện chế Băng Phách Đan.

Mà hiện tại, Ngọc Sắc Đại Hải Quy vượt qua không gian, khóa định vị trí của Tống Thư Hàng, ngàn dặm xa xôi chạy tới.

Chỉ là thời cơ nó tới có chút không đúng lắm.

Khi rùa lớn chui ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Tống Thư Hàng từ trên trời giáng xuống, niệm ra câu thoại xấu hổ kia.

Ngọc Sắc Đại Hải Quy: "Vọng thiên (Nhìn trời), Tống tiểu hữu, cậu đây là đang làm cái trò khỉ gì thế?" Tống Thư Hàng: "..." Quá xấu hổ.

Diệt khẩu, lúc này hắn cần quả đoán giết rùa diệt khẩu.

Vậy thì vấn đề đến rồi.

Chương 1334

Nếu đối tượng cần giết người diệt khẩu có thực lực vượt xa mình thì phải làm sao?

Thực lực của rùa Vọng Thiên, theo Bắc Phương Đại Đế tiết lộ, e rằng đã đạt đến cảnh giới Cửu phẩm, tuổi thọ lâu dài, là lão rùa sống từ thời đại Viễn Cổ Thiên Đình đến tận bây giờ.

Nhưng cũng may, trước khi Bắc Phương Đại Đế rời đi có nói, để tránh cho rùa Vọng Thiên bị cuốn vào hỗn loạn trước khi 'biến thiên', Đại Đế đã ra tay phong ấn cảnh giới của con rùa lớn này.

Cho nên là...

Đôi mắt Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào con rùa lớn. [Canh rùa già phải làm thế nào mới ngon?

Động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ ở ngay gần đây, Tiên Cơ nhất định có một trăm cách chế biến món rùa già này nhỉ?] "Tống tiểu hữu, ta nhìn thấy sự tà ác đậm đặc không tan trong đôi mắt của cậu.

Cậu đừng có nhìn ta nữa, nhìn đến mức lông trên mai ta cũng dựng đứng cả lên rồi.

Còn nhìn nữa là ta chạy đấy." Rùa Vọng Thiên kẹt trong thông đạo không gian, lên tiếng nói. "Thực ra, tôi đang suy nghĩ một chuyện." Tống Thư Hàng nói.

Đại hải quy: "Chuyện gì?" "Tôi đang suy nghĩ một loại nguyên liệu nấu ăn cực tốt, phải chế biến thế nào mới dinh dưỡng phong phú.

Cách đây không xa chính là động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô ấy là Tiên trù đỉnh cấp, cô ấy nhất định biết phải xử lý thế nào." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Đại hải quy: "Vọng thiên, Tống tiểu hữu, nguyên liệu cậu nói sẽ không phải là ta đấy chứ?

Ta quen biết Tống tiểu hữu sẽ không tàn nhẫn như vậy, cậu là hàng giả mạo đúng không?" "Khụ!" Tống Thư Hàng bình tĩnh bò dậy từ dưới đất, phủi bụi trên quần áo: "Thực ra Quy tiền bối à, nói ra có thể ngài không tin, sự thật là vừa rồi tôi đang tu luyện một loại bí pháp." "Ta tin." Rùa Vọng Thiên nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "Không tin cũng rất bình thường, dù sao bí pháp kỳ quặc như vậy rất khó tìm thấy...

Hả?

Tiền bối ngài tin ư?" "Đương nhiên tin rồi, hơn nữa ta còn biết, chiêu vừa rồi của cậu hẳn là 'Mãnh hổ hạ cánh đầu hàng thức' trong [Năm trăm cách đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại] phải không?" Ngọc Sắc Đại Hải Quy đắc ý nói. "Vãi." Tống Thư Hàng ngẩn người, sau đó hắn bay nhanh hỏi: "Quy tiền bối, chẳng lẽ ngài cũng là thành viên của 'Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành người một nhà'?" "Mới không phải nhé, cái liên minh yêu quái ngốc nghếch như thế, sao ta có thể gia nhập được." Ngọc Sắc Đại Hải Quy cười ha hả.

Tống Thư Hàng: "..." Cái liên minh yêu quái ngáo ngơ kia bị con rùa lớn này khinh bỉ rồi. "Đặc biệt là bí tịch 《 Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh... 》 trong liên minh, quá ngáo ngơ, hơn nữa độ xấu hổ bùng nổ.

Lão rùa ta chỉ cần nhìn người khác tu luyện bí pháp này thôi là đã cảm thấy xấu hổ muốn rút đầu vào mai rùa rồi.

Sự thật là, kẻ chịu tu luyện bí pháp này đều là cực phẩm." Ngọc Sắc Đại Hải Quy tiếp tục cười nói, đồng thời nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, lại tiếp tục cười lớn.

Tống Thư Hàng: "..." Bị một con rùa già khinh bỉ, hơn nữa còn có ảo giác chỉ số thông minh bị áp chế. "Nói vào chuyện chính, Tống tiểu hữu cậu là nhân loại thuần chủng mà.

Ta cũng không phát hiện huyết thống yêu loại trên người cậu, vậy tại sao cậu lại muốn tu luyện bộ bí tịch vừa ngốc vừa xấu hổ đó?" Đại hải quy tò mò hỏi.

Nó nghi ngờ có phải Tống Thư Hàng bị ai lừa gạt hay không? "Vấn đề này, tôi có thể không trả lời được không?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, lòng mệt mỏi.

Đại hải quy: "Ha ha, dù sao khẳng định là bị ai lừa rồi chứ gì?

Nhưng mà, ta cảm thấy với trí thông minh của Tống tiểu hữu, cậu lẽ ra ngay lần đầu tiên nhìn thấy sự kỳ quặc của bộ công pháp này, phải phán đoán ra bản chất của nó và từ chối tu luyện mới đúng." "Một lời khó nói hết." Tống Thư Hàng than thở.

Lúc trước sau khi nhập mộng vào ký ức Thông Nương và biết đến bộ bí tịch này, hắn cũng từ chối tu luyện ngay lập tức.

Nhưng không ngờ sau đó từng vòng từng vòng sáo lộ chụp xuống, hắn thế mà lại bắt đầu nghiêm túc học tập bộ bí tịch kỳ quặc này.

Than xong, Tống Thư Hàng lại nhớ tới một vấn đề: "Nhắc mới nhớ, nếu Quy tiền bối ngài không gia nhập tổ chức yêu tu này, ngài làm sao biết tên tổ chức và bí pháp này?" Bộ bí tịch 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》 này được tổ chức yêu tu coi như tuyệt học trấn phái, yêu tinh nhập môn cũng phải thông qua khảo hạch trở thành thành viên chính thức mới có thể học được bộ bí pháp này.

Đại quy đã không gia nhập liên minh này, lại làm sao biết bí tịch cụ thể?

Đại hải quy cười nói: "Là nguyên nhân do Tống Mộc Đầu...

Sau khi Viễn Cổ Thiên Đình tan vỡ, cái gã chạy trốn nhanh nhất là Tống Mộc Đầu quả nhiên may mắn sống sót.

Rồi có một ngày, hắn bị 'Bạch Cốt Kiếm Tiên' của Viễn Cổ Thiên Đình áp giải đến chỗ ta, mời ta gia nhập cái tổ chức ngáo ngơ [Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành người một nhà] kia.

Hình như tổ chức này là do Bạch Cốt Tiên Tử sáng tạo ra.

Tống Mộc Đầu trước kia từng hố cô ấy, năm đó khi Bạch Cốt Tiên Tử hiển thánh trước nhân gian, Tống Mộc Đầu đem bán một bài giảng pháp chùy pháp ngàn cân cho cô ấy, chọc cô ấy tức đến mức truy sát Tống Mộc Đầu khắp Thiên Đình.

Sau này Thiên Đình không còn, Bạch Cốt Tiên Tử bèn lôi kéo vài vị bạn cũ, sáng lập nên cái liên minh yêu tu này...

Rồi một ngày nọ, Tống Mộc Đầu đang đi dạo lung tung thì không may bị cô ấy bắt được.

Cô ấy liền áp giải Tống Mộc Đầu, ép hắn phải tìm cho cô ấy một trăm thành viên gia nhập liên minh, coi như bồi lễ năm xưa.

Sau đó Tống Mộc Đầu dẫn cô ấy tìm đến chỗ ta, mưu toan kéo ta nhập bọn.

Nhưng lão rùa ta tinh minh biết bao, làm sao lại gia nhập cái liên minh vừa nghe tên đã thấy ngốc nghếch này?

Thế là ta không chút do dự từ chối.

Cuốn gọi là bí tịch trấn phái 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》 này là do Tống Mộc Đầu trước khi đi đã nhét cứng cho ta.

Giờ nhớ lại, năm đó không bị Tống Mộc Đầu dụ dỗ vào cái liên minh này, ta thực sự là quá sức cơ trí đi." Tống Thư Hàng: "..." Tổ chức này không phải do Tống Mộc Đầu sáng lập ư?

Sai rồi sao?

Quả nhiên từ đầu đến cuối suy đoán của hắn đều sai lầm hết?

Khoan đã...

Liên minh không phải do Tống Mộc Đầu sáng lập, nhưng bí tịch nói không chừng là do hắn biên soạn thì sao? "Quy tiền bối, vậy ngài biết bộ bí tịch này là do ai viết không?

Là vị Bạch Cốt Tiên Tử kia?

Hay là Tống Mộc Đầu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cái này ta đúng là chưa hỏi qua, có điều... có thể đặt ra cái tên nát như vậy, ngoại trừ Tống Mộc Đầu ra, ta cũng không nghĩ ra người khác.

Ta dám khẳng định, tên của bộ bí tịch này chắc chắn là do Tống Mộc Đầu đặt.

Có khả năng bộ bí tịch này Tống Mộc Đầu cũng tham gia biên soạn, bởi vì bên trong có rất nhiều nội dung đều mang đậm phong cách của hắn." Lão rùa suy tư nói.

Tống Thư Hàng lại hỏi: "Vậy Quy tiền bối, cuốn 'bí tịch' năm đó Tống Mộc Đầu nhét cho ngài còn đó không?" "Cậu vẫn chưa từ bỏ ý định à?" Lão rùa cười ha hả. "Sự thật là, tôi nghi ngờ Tống Mộc Đầu ẩn giấu một bộ truyền thừa bên trong bộ bí tịch nhìn có vẻ kỳ quặc này." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Ngọc Sắc Đại Hải Quy trầm mặc một lát, sau đó nó cười lớn ha hả, cười đến chảy cả nước mắt: "Đây là câu chuyện cười buồn cười nhất mà ta từng nghe đấy." Tống Thư Hàng: "..." Haizz, nếu điểm cười của Bạch tiền bối Two cũng thấp như con rùa lớn này thì tốt biết bao?

Ngọc Sắc Đại Hải Quy khó khăn lắm mới nín cười, sau đó nó nhìn Tống Thư Hàng: "Cậu nghiêm túc chứ?" "Ừm, bởi vì trong tay tôi có một số manh mối, những manh mối này đều mơ hồ chỉ hướng về bộ bí tịch kỳ quặc này." Tống Thư Hàng nói.

Ngọc Sắc Đại Hải Quy: "Được thôi...

Bí tịch đang ở chỗ ta, nếu cậu muốn ta có thể cho cậu mượn nghiên cứu.

Có điều, coi như giao dịch, nếu cậu nghiên cứu ra thứ gì từ trong đó thì phải nói kết quả cho ta biết.

Ta cũng rất tò mò, tên Tống Mộc Đầu kia có phải thật sự giấu đồ trong đó hay không." "Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ngọc Sắc Đại Hải Quy bò ra khỏi thông đạo không gian, sau đó nó thò tay vào hư không, móc ra một quyển bí tịch cổ xưa, đưa cho Tống Thư Hàng.

Một quyển bí tịch rất dày.

Hình dáng của nó giống hệt quyển sách mà vị trưởng lão truyền công của 'Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành người một nhà' lấy ra dạy Thông Nương bí pháp khi Tống Thư Hàng nhập mộng vào cuộc đời Thông Nương.

Hai quyển bí tịch cứ như được khắc ra từ cùng một khuôn.

Tống Thư Hàng đón lấy quyển bí tịch này, lật nó ra.

Giống như trong ký ức, trên đó ghi chép hai trăm bản lĩnh sinh tồn của yêu quái, chi tiết không sót chút gì. "Đúng rồi, nếu cậu thật sự muốn nghiên cứu bộ bí tịch này, có lẽ ta có thể đưa ra chút kiến nghị." Ngọc Sắc Đại Hải Quy nói.

Tống Thư Hàng: "Mời Quy tiền bối nói." "Thực ra, thân là một nhân loại thuần chủng, cậu dù có chiếu theo bí tịch này luyện mười năm cũng chẳng có hiệu quả gì đâu.

Trong bí tịch này có rất nhiều nội dung, chỉ có 'Yêu tu' mới có thể tu luyện ra hiệu quả.

Ví dụ như chiêu 'Tuyệt kỹ mị lực dụ dỗ của nữ yêu xinh đẹp', thực ra là một pháp môn bao hàm 'Mị hoặc thuật', cần phải dùng yêu lực để thúc đẩy.

Cậu không có yêu lực, thuộc về làm chuyện vô ích." Ngọc Sắc Đại Hải Quy híp mắt cười nói.

Tống Thư Hàng: "Vãi!" Lời này của rùa lớn lập tức điểm tỉnh hắn.

Khi hắn nhập xác vào người Tiểu Thải, là dùng cơ thể của Tiểu Thải vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, sau đó tự nhiên nảy sinh cộng hưởng với bí tịch kỳ quặc này.

Tiểu Thải là yêu! "Có lẽ, đây chính là chìa khóa!" Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên. "Cậu nghĩ ra cái gì rồi sao?" Ngọc Sắc Đại Hải Quy hỏi. "Đúng vậy, có lẽ tôi đã nghĩ ra mấu chốt, nhưng còn cần thử một chút." Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, gọi một cuộc điện thoại.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, một giọng nói ngái ngủ truyền đến: "Nửa đêm canh ba, có việc gì?" "Diệt Phượng tiền bối, ngài đang ở đâu?

Tôi muốn mượn CPU của ngài dùng một lát." Tống Thư Hàng nói. "Nửa đêm canh ba đánh thức ta chỉ vì chuyện này?

Cút xéo ngay cho ta tới chân trời góc biển đi.

Gặp lại sau hãy nói." Diệt Phượng Công Tử nghiến răng nói. "Chỗ tôi có cá khô nhỏ, cá khô nhỏ cấp Bát phẩm Huyền Thánh.

Tuy là cá voi.

Muốn không?" Tống Thư Hàng cười ha hả nói.

Diệt Phượng Công Tử: "Meo meo meo..." "Khi nào gặp mặt được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1335

"Trời sáng ta đi tìm cậu.

Cậu đang ở đâu?" Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng báo tọa độ của mình cho Diệt Phượng Công Tử, sau đó hài lòng kết thúc cuộc gọi: "Xong ngay." Trong thế giới mèo yêu, không có chuyện gì là một con cá khô nhỏ không giải quyết được, nếu có... thì chắc chắn là số lượng hoặc chất lượng cá khô nhỏ không đủ.

Ngọc Sắc Đại Hải Quy: "Mượn CPU là cái gì?" Mấy ngàn năm nay nó vẫn luôn ngủ bên cạnh trận pháp phục sinh của Bắc Phương Đại Đế, hiểu biết không nhiều về kiến thức thay đổi nhanh chóng của thế giới bên ngoài.

Sau khi tỉnh lại, tuy nó đã học bổ sung rất nhiều kiến thức, nhưng những kiến thức này nhất thời chưa thể tiêu hóa hết. "Đó là một năng lực thiên phú của Diệt Phượng tiền bối, khi ngài ấy thi triển bí pháp này, có thể cho tôi mượn não hải của ngài ấy — cũng chính là CPU, để suy diễn một số công pháp và bí thuật.

Tôi từng có vài bộ công pháp và đao pháp đều là mượn thiên phú này của Diệt Phượng tiền bối để tính toán đến cảnh giới đại thành.

Hơn nữa, Diệt Phượng tiền bối là Yêu tộc, nếu tôi mượn CPU của ngài ấy để tiến hành tu luyện, nói không chừng có thể nghiên cứu ra huyền cơ ẩn giấu trong 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》!" Tống Thư Hàng trả lời.

Ngoài ra, cái trạng thái Tiểu Thải kéo hắn qua nhập xác kia, không biết là ngẫu nhiên hay là một loại bí kỹ nào đó?

Nếu là bí kỹ, mượn cơ thể Tiểu Thải tu luyện 《 Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh... 》, có lẽ cũng có thể nghiên cứu ra chút gì đó.

Nhưng một là Tiểu Thải vẫn còn đang trong trạng thái tâm ma kiếp, chưa tỉnh lại; hai là, tính năng của Tiểu Thải quá yếu, sao có thể so được với việc mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối dùng tốt chứ? "Vọng thiên, năng lực tiện lợi thế ư?

Vị đạo hữu Diệt Phượng này là hack hình người à...

Loại bị người ta mở hack ấy?" Ngọc Sắc Đại Hải Quy nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Anh hùng sở kiến lược đồng (Anh hùng có cùng quan điểm), tôi cũng cho là như vậy." "Ha ha ha." Đại hải quy đột nhiên cười lớn: "Ta cũng không phải anh hùng gì, ta chỉ là một con ba ba (vương bát).

Cho nên, nếu cậu nhất định muốn nói sở kiến lược đồng, thì chỉ có thể nói là [Ba ba sở kiến lược đồng] thôi." Tống Thư Hàng: "..." Ba ba cái con khỉ! "Đúng rồi, Tống tiểu hữu.

Cậu định khi nào đi tìm vị dược liệu cuối cùng?" Ngọc Sắc Đại Hải Quy nói.

Tống Thư Hàng: "Càng nhanh càng tốt đi, Quy tiền bối ngài luyện chế 'Băng Phách Đan' cần bao lâu?" "Luyện chế Băng Phách Đan cũng không phiền phức, tối đa một ngày một đêm là có thể luyện chế thành công.

Hơn nữa nghe Đại Đế nói, nơi con gái cậu đang ở là một bí cảnh thời gian, 1 ngày trong bí cảnh bằng 12 ngày ở hiện thế.

Như vậy, thời gian vẫn coi là dư dả." Đại hải quy nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng yên tâm hơn hẳn: "Vậy vị dược liệu cuối cùng ở đâu?

Gần hay xa?

Nếu gần thì chúng ta chi bằng bây giờ đi lấy về luôn, xa thì đợi trời sáng rồi xuất phát.

Cuối cùng...

Lý Âm Trúc không phải con gái tôi nhé!

Cái hiểu lầm này sinh ra thế nào vậy trời, Quy tiền bối ngài nhìn tuổi của tôi, cảm giác giống người có con gái sao?" Đại hải quy nghiêm túc nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc: "Giống, nhìn bộ dạng của cậu, ít nhất cũng phải bốn năm mươi tuổi.

Tuy tu chân giả đa số sinh con muộn, nhưng tuổi này có đứa con gái cũng rất bình thường." Tống Thư Hàng: "..." Mình già đến thế sao? "Quy tiền bối, khi nói ra câu này, lương tâm ngài không thấy đau sao?

Cho dù già đi nữa, tôi trông tối đa cũng chỉ ba mươi thôi được không?" Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói. "Không hề nha, không những không đau, mà còn nhảy nhót tưng bừng, vui phơi phới, sướng cực kỳ." Lão hải quy đáp nhanh thoăn thoắt.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, giao lưu với 'Quy tiền bối', lòng mệt quá.

Hay là, lát nữa gặp Biệt Tuyết tiền bối xong, nhắc với cô ấy chuyện ngày mai muốn uống canh rùa nhé? "Hơn nữa trước khi hỏi ta lương tâm có đau không, cậu nên tự sờ lương tâm mình trước đã.

Dùng cá khô nhỏ lừa gạt vị Diệt Phượng tiền bối kia qua đây, mượn CPU của hắn thi triển loại bí pháp xấu hổ vỡ mặt như 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》 này, lương tâm cậu sẽ không đau sao?" "Không đau nha, giao dịch công bằng, tại sao phải đau?" Tống Thư Hàng trả lời.

Quy tiền bối: "..." Ta đã nhắc nhở đến mức này rồi, Tống tiểu hữu cậu lại vẫn chưa lĩnh ngộ ~ Cứ tiếp tục thế này, cậu sẽ mất đi vị tiền bối tên 'Diệt Phượng Công Tử' này đấy.

Thôi kệ, đợi sau khi trời sáng, nó sẽ ngồi xem con thuyền tình bạn giữa Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử lật thuyền.

Đến lúc đó, tràng diện hẳn là thú vị lắm đây.

Quy tiền bối từ sau khi thức tỉnh đã học bổ sung rất nhiều kiến thức mới của thời đại này.

Nhưng hiển nhiên, điểm chú ý của nó hơi bị lệch, học được không ít các loại từ lóng lưu hành lung tung.

Mà những kiến thức hữu dụng kia lại chỉ được ghi nhớ máy móc, không hề đi vào tìm hiểu. *** Tống Thư Hàng dẫn theo Ngọc Sắc Đại Hải Quy, trở về động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hôm qua sau khi mọi người ở lại động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tiên Cơ đã đưa cho mọi người một tấm lệnh bài, để mọi người có thể tự do ra vào động phủ.

Sau khi trở về, Tống Thư Hàng đi sang phòng bên cạnh xem Thông Nương và Tiểu Thải trước.

Hai người vẫn đang trong trạng thái tâm ma, không thể tự thoát ra.

Cơ thể Tiểu Thải đang run rẩy, năng lượng trong cơ thể hỗn loạn.

Thông Nương ngược lại đã bình tĩnh lại, không còn lẩm bẩm nữa, trạng thái trông cũng tốt hơn nhiều. "Xem ra, Thông Nương lại sắp vượt qua tâm ma kiếp trước một bước?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nghĩ cũng phải.

Cuộc đời làm hành mấy trăm năm của Thông Nương thực ra rất đơn giản, cũng không trải qua chuyện gì quá kinh khủng.

Đối với cô nàng mà nói, ác mộng lớn nhất cũng chỉ là ngọn hành bị ngắt, bị Biệt Tuyết Tiên Cơ băm làm đồ ăn các loại.

Chỉ cần cho cô nàng một chút thời gian hòa hoãn, vượt qua tâm ma kiếp cũng không phải vấn đề.

Người hoặc yêu có tâm tư đơn thuần, khi độ tâm ma kiếp sẽ có ưu thế.

Vô dục tắc cương.

Ngược lại là Tiểu Thải, từng trải qua 'tình thương', cô nàng yêu phải đối tượng mà yêu loại không nên yêu nhất là 'Tróc Yêu Nhân'; cộng thêm trước đó cô nàng từng có trải nghiệm tuổi thọ sắp hết.

Chỉ hai điểm này thôi cũng đủ khiến độ khó tâm ma kiếp của cô nàng tăng lên gấp đôi trở lên. "Hy vọng hai người các cô mau chóng độ kiếp thành công." Tống Thư Hàng khẽ nói. ...

Trở về phòng mình, Tống Thư Hàng ngồi dựa vào giường, trong tay lật mở quyển 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》 dày cộp kia. "Quy tiền bối, ngài vừa rồi còn chưa nói vị dược liệu cuối cùng ở đâu đấy?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vị dược liệu cuối cùng là [Phật Thủ Quả], một loại dược liệu rất bình thường.

Các tông phái Phật môn bình thường đều có trồng, chúng ta tùy tiện tìm một cái chợ tu chân là có thể mua được, không cần lo lắng." Đại hải quy trả lời.

Tống Thư Hàng hỏi: "Quy tiền bối, cái 'rất bình thường' mà ngài nói là chỉ thời đại Viễn Cổ?

Hay là chỉ niên đại này?" Niên đại ngày nay khác với thời Viễn Cổ, thời Viễn Cổ linh khí sung túc, khắp nơi là linh dược.

Hiện đại thì đang ở thời kỳ thung lũng của thủy triều linh lực, trước khi đợt thủy triều linh lực tiếp theo ập đến, số lượng linh dược rất khan hiếm. "Yên tâm đi, ta hỏi rồi, không hề khan hiếm, rất thường gặp." Quy tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức an tâm hơn nhiều.

Đêm càng về khuya.

Tống Thư Hàng lật xem bí tịch trong tay, cẩn thận xem xét từng bí pháp ghi chép trên đó.

Sau một lát suy tư, Tống Thư Hàng cắn răng một cái.

Hắn đưa tay tháo găng tay trên tay mình xuống, đặt tay lên bí tịch, thôi động Giám định bí pháp. [Chí ít cũng xác định một chút, quyển bí tịch này có phải do Tống Mộc Đầu viết hay không, bên trong có giấu bí mật của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hay không.] Giám định bí pháp được thôi động, trên cổ tay Tống Thư Hàng xuất hiện mấy chục vết thương, máu tươi phun ra. "Này, cậu sao thế?" Quy tiền bối trừng lớn mắt nói. "Không sao, chảy mãi rồi sẽ quen thôi." Tống Thư Hàng thuận miệng đáp, đồng thời thôi động Thuật trị liệu trên nhẫn cổ đồng.

Chiếc nhẫn lấy được từ 'Lý Thiên Tố đạo trưởng' này, Thuật trị liệu trên đó chỉ có cấp độ Nhị phẩm, đối với Tống Thư Hàng hiện tại chỉ có thể trị liệu vết thương ngoài da, cầm chút máu.

Phù văn màu vàng từ trong mắt Tống Thư Hàng rơi xuống bí tịch, lại hóa thành chiếc đồng hồ chạy ngược.

Khi phù văn quay về, một chuỗi thông tin hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. [《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh Nhất Định Phải Có Để Ngoan Cường Sống Sót》, là bí tịch truyền thừa của liên minh yêu tu 'Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành người một nhà' do kẻ sống sót của Viễn Cổ Thiên Đình 'Tút tút tút tút ~' sáng lập.

Người biên soạn là người sáng lập tổ chức 'Tút tút tút tút ~' và 'Tống Tút tút tút ~'.

Một quyển bí tịch vô cùng hoang đường, nhưng bên trong dường như ẩn giấu bí mật nhỏ riêng tư của 'Tống Tút tút tút ~'.] Trong đoạn thông tin giám định này, thông tin về 'Bạch Cốt Kiếm Tiên' bị che chắn, cũng tức là Bạch Cốt Tiên Tử - người sáng lập tổ chức kỳ quặc này vẫn còn sống, hơn nữa còn sống rất tốt.

Ngoài ra, Tống Tút tút tút... là chỉ Tống Mộc Đầu đúng không?

Giám định bí pháp lần này, ngay cả thông tin về Tống Mộc Đầu cũng chỉ giám định ra được mỗi cái 'Họ'.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại...

Tống Mộc Đầu cũng còn nhảy nhót tưng bừng, vẫn tồn tại ở nơi nào đó trên thế giới này?

Vẫn chưa đủ, phải giám định sâu thêm một chút thông tin nữa.

Ví dụ như... làm thế nào để khai quật bí mật nhỏ riêng tư mà Tống Mộc Đầu giấu trong bí tịch?

Giám định bí pháp tiếp tục thôi động.

Chương 1336

[Xin chú ý quyền riêng tư của công dân tu chân, do nội dung dưới đây liên quan đến sự riêng tư cá nhân của 'Tống Tút tút tút ~', nên không được phép khai phóng, kính mong lượng thứ.] Tống Thư Hàng: "..." Hắn ngẩng đầu nhìn trời, thở dài thật sâu.

Tôi có một vạn con lạc đà Alpaca đáng yêu, muốn gửi chuyển phát nhanh đường dài cho ngài, xin ngài nhất định phải nhận lấy.

Nhắc mới nhớ, hình như Giám định bí pháp của hắn là do 'Tống Mộc Đầu' để lại trong Bích Thủy Các của Sở các chủ.

Cho nên nói, dùng bí pháp Tống Mộc Đầu để lại, đi giám định sự riêng tư cá nhân của Tống Mộc Đầu sẽ xuất hiện kết quả 'quyền hạn không đủ'?

Đúng là 'tút' đậu...

À không được, Hoàng Sơn Chân Quân từng nói, Đậu Đậu không thể 'tút'.

Đúng là 'tút' ai đó thì tốt đây?

Bất kể là ai, dù sao đúng là 'tút' ai cũng được. "Thư Hàng tiểu hữu cậu rốt cuộc làm sao thế?

Trông tâm trạng cậu không ổn lắm, cả người như bị ai chà đạp vậy?" Đại hải quy nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng cất bí tịch đi: "Không sao đâu Quy tiền bối.

Tôi chỉ cảm thấy đột nhiên buồn ngủ thôi, ngủ thôi ngủ thôi, trời sáng dậy sớm, còn phải xử lý rất nhiều việc." Tâm ma kiếp của đệ tử Tiểu Thải và Thông Nương, còn chuyện mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử phá giải huyền cơ ẩn giấu trong bí tịch, cũng như phải tranh thủ đi mua dược liệu tên là 'Phật Thủ Quả' kia, luyện chế Băng Phách Đan cứu Lý Âm Trúc...

Sau khi trời sáng Tống Thư Hàng tiểu hữu, vẫn sẽ rất bận rộn. ...

Tống Thư Hàng mất ngủ.

Thực ra, từ sau khi tấn thăng cảnh giới Tứ phẩm, thời gian ngủ hắn cần đã rất ít, mấy tháng không ngủ cũng sẽ không có vấn đề gì.

Cùng lắm là quầng thâm mắt đậm hơn chút, giống như Dược Sư lúc trước vậy.

Ngủ đối với hắn mà nói, càng giống như một thói quen hơn.

Hơn nữa, những lúc ngủ, hắn đều đang yên lặng vận chuyển 'Chân Ngã Minh Tưởng Pháp', không lãng phí thời gian vô ích.

Nhưng đêm nay, mắt hắn vừa nhắm lại, trong đầu toàn là các loại tư thế xấu hổ của 《Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh...》, còn có bộ dạng lúc chính hắn tu luyện bí kỹ kỳ quặc này. "Đi chết đi chết đi chết đi mà." Tống Thư Hàng xoa xoa má.

Tại sao ấn tượng về ký ức xấu hổ kiểu này lại sâu đậm đến thế?

Không ngủ được, hắn đành phải yên lặng tu luyện 'Chân Ngã Minh Tưởng Pháp' và 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', mãi cho đến khi trời sáng.

Ngoài trời vừa hửng sáng, hắn liền bò dậy khỏi giường.

Tống Thư Hàng lấy giấy và 'Phong Thiền Bút' ra, bắt đầu tu luyện ngày mới.

Đầu tiên là viết một thiên 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 tu luyện 'Nho Gia Kim Cương Thân'.

Bộ 《Nho Gia Kim Cương Thân》 này có thể dùng đến tận cảnh giới Bát Cửu phẩm, dù sao cũng là bí pháp do Nho gia Thánh nhân đích thân sáng tạo.

Sau đó là các loại đao pháp, thân pháp.

Tiếp đó là mấy loại tiểu pháp thuật Bạch tiền bối từng dạy hắn. "Nói ra thì, pháp thuật mình nắm giữ còn quá ít.

Tuy đã là cảnh giới Tứ phẩm, nhưng ngay cả bố trận cơ bản mình cũng chưa học được.

Phí hoài cảnh giới Tứ phẩm này của mình." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Xem ra, một thời gian nữa trong tương lai phải chăm chỉ sủi tăm trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1', xem xem có vị tiền bối nào phát nhiệm vụ, thưởng thiên về pháp thuật không.

Hoặc là đi đánh quái thám hiểm, thu thập một số pháp thuật về luyện, tương lai cũng tiện truyền thụ cho đệ tử của mình, khi quyết đấu với người ta cũng có thêm lựa chọn.

Sau khi kết thúc một lượt tu luyện, Tống Thư Hàng nhìn về phía rùa lớn: "Quy tiền bối, buổi sáng, dậy đi." Rùa lớn không nhúc nhích, ngủ rất say.

Thôi bỏ đi, lát nữa hãy gọi nó dậy vậy.

Đi xem Tiểu Thải và Thông Nương hồi phục chưa trước đã.

Tống Thư Hàng mở cửa phòng, đúng lúc Biệt Tuyết Tiên Cơ xách một thùng nước, từ xa đi tới. "Dậy rồi à?" Biệt Tuyết Tiên Cơ nói, tâm trạng cô ấy trông khá tốt. "Chào buổi sáng Tiên Cơ." Tống Thư Hàng đáp. "Ừ, cậu nghỉ ngơi một lát trước đi, ta làm chút đồ ăn sáng thanh đạm cho các cậu...

Ừm, bữa sáng này miễn phí.

Lần sau cậu nếu có nguyên liệu nấu ăn ngon, ví dụ như lần trước là chân cá sấu, lần này là thân cá voi các loại, ta nhất định sẽ không thiếu lợi ích cho cậu." Biệt Tuyết Tiên Cơ cười tít cả mắt.

Sau 'Bát Phẩm Kình Thánh Yến' hôm qua, trù nghệ của cô ấy lại lên một tầng cao mới.

Thông qua phản hồi, cảnh giới của cô ấy cũng tăng lên một bậc.

Đang nói chuyện, cái mũi đáng yêu của Tiên Cơ khẽ động, ngửi ngửi: "Ta ngửi thấy mùi nguyên liệu cực phẩm, Thư Hàng tiểu hữu cậu lại tìm được đồ tốt rồi?" Tống Thư Hàng: "..." Thứ Tiên Cơ nói, sẽ không phải là Quy tiền bối đấy chứ?

Tuy hôm qua hắn từng có xung động muốn giết rùa diệt khẩu làm thành canh rùa, nhưng đó cũng chỉ là xung động nhất thời thôi. "Tiên Cơ cô ngửi thấy mùi loài rùa phải không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chắc vậy, trực giác mách bảo ta đây là thứ rất bổ." Biệt Tuyết Tiên Cơ đặt thùng nước xuống, nói: "Là nguyên liệu loài rùa à, cần ta giúp cậu xử lý không?

Ta nói cho cậu biết, ta rất am hiểu chế biến loài rùa và ba ba.

Chỉ riêng các loại canh đại bổ, ta đã nắm giữ một trăm linh tám loại thủ pháp.

Canh trong, canh đặc, canh thuốc, muốn cách làm gì cũng được, bảo đảm thơm ngon.

Hơn nữa, ta còn có thủ pháp đặc thù, có thể băm nhỏ thịt rùa phối hợp với lượng nhỏ nguyên liệu chế thành bánh mì mềm, thủ pháp này có thể khiến thịt rùa dung nhập hoàn mỹ vào trong bánh mì.

Thực Tiên Yến kìa trước nữa ta đã từng làm một lần, món đó chính là điểm sáng của Thực Tiên Yến.

Vừa thơm vừa mềm, khẩu cảm càng là hoàn mỹ, có độ dai, sau đó còn có vô số đại tiền bối đặt hàng ta đấy." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói khiến Tống Thư Hàng thèm nhỏ dãi...

Có một khoảnh khắc như vậy, hắn thật sự có xung động muốn bán Quy tiền bối cho Biệt Tuyết Tiên Cơ. "Khụ, Biệt Tuyết tiền bối, đáng tiếc lần này không phải nguyên liệu nấu ăn.

Là yêu sủng của Bắc Phương tiền bối, đến đây giúp tôi luyện chế một vị đan dược." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ sau khi nghe nói là yêu sủng của Bắc Phương Đại Đế, chớp chớp mắt: "Đáng tiếc thật." "Đúng thế." Tống Thư Hàng tán đồng nói. "Ta đi làm bữa sáng cho các cậu trước đây." Biệt Tuyết Tiên Cơ xách thùng nước lên lại.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "Đúng rồi Biệt Tuyết tiên tử, cô biết thứ gọi là 'Phật Thủ Quả' không?" "Biết, đây là một loại dược liệu các tông phái Phật môn đều sẽ bồi thực.

Có điều thứ này không phải nguyên liệu nấu ăn, khẩu cảm cũng không tốt, ta không cân nhắc đưa nó vào món ăn." Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tiên trù chuyên nghiệp, bất kể nói về cái gì, đều không rời khỏi vấn đề 'khẩu cảm'.

Tống Thư Hàng: "Vậy Tiên Cơ biết gần đây chỗ nào có thể mua được loại dược liệu này không?" "Ta nhớ là chợ bên cạnh có một khu chợ tu chân, nằm ở không gian dưới đáy một cái hồ lớn.

Lát nữa ta gửi tọa độ cho cậu, ở đó chắc là mua được 'Phật Thủ Quả'." Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

Tống Thư Hàng: "Cảm ơn tiền bối, ngoài ra...

Giá của Phật Thủ Quả đại khái khoảng bao nhiêu linh thạch?" Số linh thạch trên người hắn mượn từ chỗ Bạch tiền bối, toàn bộ bị 'Cái gì cũng có thể bán' lấy đi, đổi lấy cái mũ Bình Thiên Quan kia.

Cho nên, hiện tại trên người hắn chỉ còn lại một ít linh thạch vụn vặt.

Nếu Phật Thủ Quả quá đắt, hắn còn phải mượn thêm chút tiền từ Bạch tiền bối trước đã. "Nhớ không lầm thì không đắt lắm đâu, linh thạch Ngũ phẩm là giải quyết được." Biệt Tuyết Tiên Cơ đáp.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm, linh thạch Ngũ phẩm trên người hắn vẫn có. ...

Trời vừa sáng, hắn đi sang phòng bên cạnh xem Thông Nương và Tiểu Thải trước.

Khí tức trên người Thông Nương càng lúc càng bình ổn, xem ra cô nàng vượt qua tâm ma kiếp không có vấn đề gì, bất cứ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, tấn thăng Tam phẩm.

Tiểu Thải ở bên cạnh trạng thái ngày càng tệ hại, khí tức hỗn loạn. "Hay là, bây giờ mở một đoạn tiếng hát của 'Tạo Hóa Pháp Vương' cho Tiểu Thải nghe thử xem?" Tống Thư Hàng khẽ nói. "Đợi thêm chút nữa đi, cô bé hiện tại đang ở thời điểm quan trọng của tâm ma kiếp.

Nếu có thể vượt qua, đối với cô bé mà nói là cơ hội kiên định đạo tâm." Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên. "Tôi hơi lo cho cô ấy, ý chí của Tiểu Thải cũng không tính là kiên định." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối nói: "Phân thân của ta sẽ luôn trông chừng bọn họ.

Nếu trạng thái của Tiểu Thải thật sự đến mức nguy hiểm, ta sẽ thử phát nhạc của Tạo Hóa đạo hữu cho cô bé.

Hoặc là trực tiếp đưa Tạo Hóa đạo hữu tới." Tống Thư Hàng gật đầu.

Nói cách khác, người giao lưu với hắn là phân thân của Bạch tiền bối? "Bạch tiền bối bản thể ngài vẫn đang nghỉ ngơi à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Bản thể đang trong lúc tu luyện, lát nữa sẽ ra ăn sáng." Bạch tiền bối đáp. "Vậy Tiểu Thải và Thông Nương đành làm phiền Bạch tiền bối, lát nữa tôi có thể phải ra ngoài một chuyến, đi tìm cái chợ tu chân mua ít dược liệu." Tống Thư Hàng trả lời. "Mua gì?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: "Một thứ gọi là 'Phật Thủ Quả', Bạch tiền bối ngài có sưu tập không?" "Thứ này ăn không ngon, khẩu cảm rất tệ, đẳng cấp cũng thấp, cho nên ta không sưu tập nó." Phân thân Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: "Dù sao nó cũng là thuốc, thuốc đắng dã tật, ăn không ngon cũng là bình thường." Phật Thủ Quả đáng thương, mới sáng sớm đã bị khinh bỉ hai lần, nguyên nhân đều là vì 'ăn không ngon và khẩu cảm tệ hại'.

Phật Thủ Quả: Ta chỉ là một loại dược liệu thôi mà, là thuốc đấy!

Không phải linh thực đâu! "Nhắc tới ăn...

Cậu chuyển hóa được bao nhiêu 'Thông Huyền Đao Ý Liên Tử' rồi?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Chương 1337

Tống Thư Hàng đưa tay, từ không gian vòng tay lấy ra một cái hộp nhỏ: "Gần đây chuyển hóa không nhiều, tích lũy được tổng cộng khoảng hai trăm hạt." "Vậy ta nhận trước nhé, cố lên." Phân thân Bạch tiền bối cất hạt sen đi, đồng thời lại lấy ra một cái rương lớn, giao cho Tống Thư Hàng: "Ta cũng tặng cậu ít linh thực." Trong cái rương lớn này, chứa toàn là Công Đức Dương Mai (Thanh mai công đức), vàng óng ánh, chói lóa. "Cảm ơn Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng cất đi — thứ này Bạch tiền bối thực sự có quá nhiều, hái hết thùng này đến thùng khác, hiện tại ngài ấy gần như gặp ai cũng tặng. ...

Sau khi rời khỏi phòng của nhóm Tiểu Thải, Tống Thư Hàng lại đi sang phòng Tô Thị A Thập Lục xem thử.

A Thập Lục vẫn đang tu luyện, 'Bát Phẩm Kình Thánh Yến' hôm qua dược hiệu cực lớn, cô bé đang chuẩn bị nhân cơ hội ngưng tụ thêm một cái Tiên Cốt, lúc này đang ở thời khắc quan trọng.

Bên cạnh cô bé còn bố trí trận pháp phòng ngự, ý tứ này là nhắc nhở mọi người tạm thời đừng quấy rầy cô bé.

Thế là, Tống Thư Hàng lặng lẽ rời khỏi phòng A Thập Lục, quay lại nhà ăn, đợi bữa sáng của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ăn xong rồi đi cái chợ kia xem sao.

Trong lúc đợi bữa sáng, Tống Thư Hàng lại liên hệ một chuyến với Diệt Phượng Công Tử, hỏi thăm khi nào hắn tới.

Diệt Phượng Công Tử trả lời nói, hắn vẫn đang ở chỗ Hoàng Sơn Chân Quân, mấy ngày nay hắn đều đang giúp Hoàng Sơn Chân Quân sắp xếp bố trí hôn lễ cho Đậu Đậu.

Tính toán thời gian, nếu hắn chạy tới thì khoảng chừng hai ba giờ chiều.

Như vậy, về mặt thời gian sẽ không có xung đột. *** Sau khi ăn sáng xong.

Bạch tiền bối và Tô Thị A Thập Lục đều vẫn đang trong quá trình tu luyện.

Thế là, Tống Thư Hàng cùng đại hải quy, bay về phía cái chợ bên cạnh, chợ tu chân hồ lớn mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng tế lên bảo đao Bá Toái, Vô Hình Đao Cổ bầu bạn bên cạnh hắn. "Cậu bay chậm thật đấy." Đại hải quy phàn nàn.

Tống Thư Hàng: "Hết cách rồi, tôi dù sao mới chỉ là cảnh giới Tứ phẩm mà." Thế mà lại bị một con rùa chê tốc độ chậm...

Đại hải quy: "Cái đồ Thiên Niên Đệ Nhất Thủy Hóa Thánh này." Tống Thư Hàng: "..., nếu Quy tiền bối ngài chê chậm thì ngài đưa tôi bay đi?" "Hắc hắc hắc." Đại hải quy cười hắc hắc: "Cậu muốn cưỡi ta?

Không có cửa đâu.

Người có thể cưỡi ta, chỉ có chủ nhân Bắc Phương Đại Đế của ta.

Cho nên rất tiếc, ta không thể đưa cậu trang bức đưa cậu bay." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hắn cảm giác cổ mình hơi đau, nhất định là do gần đây số lần 'vọng thiên' quá nhiều dẫn đến. ...

Khoảng tám giờ hai mươi, Tống Thư Hàng đến nơi hồ lớn kia. "Chợ tu chân nằm ở đáy hồ, chúng ta lặn xuống đi." Tống Thư Hàng nói.

Đại hải quy: "Không cần phiền phức như vậy, tuy bị chủ nhân phong ấn cảnh giới, nhưng năng lực không gian của ta vẫn có thể sử dụng.

Xem ta đây." Nói rồi, rùa lớn mở ra một cánh cửa không gian, trực tiếp chuyển dịch Tống Thư Hàng và nó đến chợ tu chân dưới đáy hồ.

Tống Thư Hàng: "..." Quy tiền bối, có tin tôi đấm một quyền vào mai rùa của ngài không hả!

Đã sức mạnh truyền tống không gian vẫn còn, lại còn để tôi chở ngài bay lâu như thế, sướng lắm à?

Nhắc tới chợ dưới nước...

Chỉ cần là người đã xem qua các tác phẩm kiểu Tây Du Ký, trong đầu sẽ lập tức phác họa ra một thế giới dưới nước xinh đẹp, loại phong cách giống như Đông Hải Long Cung.

Ví dụ như dưới nước có mảng lớn kiến trúc thần kỳ, đi kèm hẳn là còn có trận pháp khổng lồ chống đỡ một không gian dưới nước, để mọi người có thể hoạt động dưới đáy nước giống như trên lục địa, vừa ngẩng đầu còn có thể nhìn thấy các loại cá bơi lội trong nước.

Mà khi Quy tiền bối đưa Tống Thư Hàng một cú truyền tống không gian đến chợ đáy hồ, thứ Tống Thư Hàng nhìn thấy lại là từng chiếc tàu ngầm lớn nhỏ không đều.

Nhỏ nhất là tàu ngầm dân dụng, chỉ cỡ một chiếc xe hơi nhỏ.

Sau đó là ba mươi mấy mét, năm mươi mấy mét vân vân, độ dài các loại đều có, hiện trường có thể thấy chiếc tàu ngầm lớn nhất dài cả trăm mét.

Những chiếc tàu ngầm này sắp xếp theo thứ tự kích thước độ dài, chia thành mấy hàng, phủ kín cả đáy hồ.

Tống Thư Hàng: "..." Trả lại phong cách chợ tu chân dưới nước xinh đẹp mộng ảo cho tôi!

Nhiều tàu ngầm tắc nghẽn đáy hồ thế này là muốn làm cái gì, rõ ràng phong cách chợ tu chân dưới nước đẹp hơn, thực dụng hơn, cứ phải bày ra nhiều tàu ngầm thế này làm chi?

Hơn nữa, như vậy thì một chiếc tàu ngầm chính là một cửa tiệm nhỏ.

Khách hàng khi đi chợ, chỉ có thể chui vào từng chiếc tàu ngầm, quá bất tiện rồi chứ?

Mấy chiếc tàu ngầm cỡ lớn thì thôi, mấy chiếc tàu ngầm cỡ nhỏ tối đa chứa được hai ba người, chủ quán và khách hàng phải ngồi song song, tiến hành giao dịch trong không gian chật hẹp ư?

Có điều, việc buôn bán ở đây trông cũng khá khẩm.

Hàng trăm người tu luyện đủ các loại hình, đang qua lại dưới đáy hồ, ra ra vào vào trong các chiếc tàu ngầm.

So với mức độ náo nhiệt của chợ người thường thì tự nhiên không bằng, nhưng số lượng tu sĩ vốn không nhiều, cái chợ này có thể thu hút nhiều tu sĩ như vậy đã xứng được gọi là 'náo nhiệt' rồi.

Tàu ngầm dừng ở đây đều đã qua cải tạo, vị trí lối vào đều được bao phủ bởi trận pháp tránh nước, thuận tiện cho khách hàng ra vào.

Đang suy tư, một nữ tu mặc đồ lặn bay nhanh bơi về phía Tống Thư Hàng, sau đó dùng phương thức truyền âm nhập mật nói: "Xin chào ~ Hoan nghênh đến với chợ dưới nước Ngũ Phương Hồ.

Ơ, ngài là Bá Tống Huyền Thánh!" Tống Thư Hàng hiện tại vẫn đang ở trong 'chế độ hiển thánh', phàm là người nhìn thấy hắn, sẽ lập tức nhận ra thân phận của hắn. "Chào cô." Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Xem ra, vị nữ tu này là thành viên của thế lực quản lý chợ dưới nước nơi này.

Mỗi một chợ tu chân, đều có một hoặc là vài thế lực cường đại liên hợp tổ chức.

Bọn họ phụ trách duy trì trật tự trong chợ, phòng ngừa các loại sự cố phát sinh. "Bá Tống tiền bối xin chào, tôi là Tiểu Tuyết của chợ Ngũ Phương Hồ, không ngờ ngài lại ghé thăm cái chợ nhỏ như chỗ chúng tôi.

Ngài có nhu cầu mua thứ gì không?

Bởi vì chợ dưới nước Ngũ Phương Hồ chúng tôi khá đặc thù, cho nên, ngài có cần một hướng dẫn viên không?" Nữ tu đồ lặn Tiểu Tuyết nói rất nhanh.

Bởi vì cả cái chợ đều là tàu ngầm, nếu khách hàng trong lòng có thứ muốn mua, tự mình tìm kiếm trong nhiều tàu ngầm như vậy rất phiền phức.

Như vậy, sẽ cần một hướng dẫn viên kinh nghiệm phong phú dẫn đường.

Do Bá Tống Huyền Thánh quá mức chói lóa, cho nên vị đại hải quy tiền bối bên cạnh hắn bị Tiểu Tuyết theo bản năng bỏ qua. [Hả?

Bạng yêu (yêu tinh trai) cấp Tam phẩm, thế mà đã ngưng tụ ra hình người, là thiên phú chủng tộc sao?

Xem ra còn có chút huyết mạch đặc thù.] Quy tiền bối liếc mắt một cái là nhận ra chân thân của 'Tiểu Tuyết', truyền âm cho Tống Thư Hàng nói.

Cấp Tam phẩm đã huyễn hóa thành người?

Thiên phú chủng tộc này tuyệt đối sẽ khiến rất nhiều yêu tu hâm mộ.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. [Có điều, chỉ là ngưng tụ ra bộ dạng con người, khác với đại yêu Ngũ phẩm hóa ra hình người, cấu tạo trong cơ thể nó vẫn là bạng yêu, trước cảnh giới Ngũ phẩm vẫn phải đi theo con đường của yêu tu.] Quy tiền bối bổ sung nói.

Giống như kiểu Thông Nương vừa sinh ra đã có song trọng ưu điểm của 'yêu tu' và 'nhân loại', thiên hạ hiếm có.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nói: "Tôi muốn mua chút Phật Thủ Quả, Tiểu Tuyết cô nương biết trên sạp nào có bán không?" "Phật Thủ Quả?

Là loại mà Phật tông hay bồi dưỡng đó ạ?

Tôi biết có mấy sạp đều có, Bá Tống tiền bối ngài không ngại thì để tôi dẫn ngài qua đó nhé." Bạng yêu Tiểu Tuyết cười hì hì nói.

Thế là, Tiểu Tuyết bơi phía trước dẫn đường, Tống Thư Hàng và Quy tiền bối đi theo sau cô nàng.

Lúc đang bơi, bạng yêu Tiểu Tuyết phía trước đột nhiên lên tiếng hỏi: "Bá Tống tiền bối, ngài có phải quen biết Ngư Kiều Kiều không?" Tống Thư Hàng hơi khựng lại, trả lời: "Tự nhiên là quen." "Thật ạ?

Không ngờ Bá Tống tiền bối ngài thực sự quen biết đại tỷ đầu Ngư Kiều Kiều, trước đây không lâu đại tỷ đầu nói chị ấy và Bá Tống tiền bối ngài là bạn tốt, tôi còn tưởng chị ấy chém gió chứ." Tiểu Tuyết cười hì hì nói, cả người trở nên thân thiết hơn.

Tống Thư Hàng: "Tiểu Tuyết cô nương và Kiều Kiều quan hệ rất tốt?" Thế giới này rất lớn, có gần bảy tám tỷ người sinh tồn trên thế giới này.

Một người chỉ chiếm một phần bảy tỷ tổng dân số thế giới.

Nhưng thế giới lại rất nhỏ, có đôi khi tùy tiện đi đến một nơi, đều có thể gặp được người quen, hoặc là người quen của người quen các loại. "Kiều Kiều là đại tỷ đầu của tôi, lúc nhỏ tôi sinh sống dưới đáy biển, vẫn luôn đi theo chị ấy lăn lộn." Bạng yêu Tiểu Tuyết cười hì hì nói.

Ngư Kiều Kiều không hổ là con gái của một phương giang bá 'Giao Bá Chân Quân' của đại hải, chỉ cần là nơi có liên quan đến nước, khắp nơi đều là nhân mã của cô nàng. ...

Tiểu Tuyết rất giỏi nói chuyện, trong quá trình đi đến sạp hàng, miệng cô nàng cứ như chim sẻ vậy, vui vẻ vô cùng.

Rất nhanh, cô nàng dẫn Tống Thư Hàng tiến vào trong một chiếc tàu ngầm cỡ lớn.

Chiếc tàu ngầm này là sạp hàng của 'Đông Phương Tịnh Lưu Ly Phật Tông', trong đó có bán Phật Thủ Quả.

Tiểu Tuyết dẫn Tống Thư Hàng đi thẳng đến chỗ bán Phật Thủ Quả.

Hai người một rùa đi qua một lối đi, phía trước đúng lúc có một tu sĩ mặt đầy thịt ngang, đi ngược chiều lại.

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng từ xa, thân hình vị tu sĩ mặt đầy thịt ngang kia khựng lại.

Tống Thư Hàng cũng nhìn thấy đối phương.

Gã này quen mắt. "Ừm...

Bá Đạo Ma Quân?" Tống Thư Hàng sờ cằm, lên tiếng nói.

Vị Ma Quân này hắn có ấn tượng, là một vị cường giả của 'Vô Cực Ma Tông'.

Lần đầu gặp mặt là ở Nguyệt Đao Tông, lúc đó Tô Thị A Thất một đao 'Thiên Đao Táng Tinh Hải', muốn chém giết Công Tử Hải.

Khi đó, chính là vị Bá Đạo Ma Quân này ra mặt, liều mạng bị thương nặng cứu Công Tử Hải xuống, còn thuận lợi chạy trốn dưới đao của Tô Thị A Thất.

Đây là vị cao thủ cấp Ngũ phẩm, thuộc loại Ngũ phẩm đỉnh tiêm. "Bá Tống tiền bối, ngài đọc sai rồi, vị này là Cuồng Bá Ma Quân." Tiểu Tuyết ở bên cạnh nhỏ giọng giải thích. "Ý nghĩa cũng sàn sàn nhau mà." Tống Thư Hàng cười khan nói.

Chương 1338

Đồng thời, hắn suy tư tư liệu về vị Cuồng Bá Ma Quân này, nhớ là Tu Sĩ Nhật Báo có bình luận về hắn là [Cực phẩm vô hại duy nhất trong Vô Cực Ma Tông, chỉ cần không có ai chọc vào hắn!] Đệ tử Vô Cực Ma Tông người nào người nấy tính cách cực đoan, kiếm tẩu thiên phong đến cực điểm.

Cho nên, trong Vô Cực Ma Tông lại lòi ra một giống loài vô hại thế này, chắc chắn là phương pháp bồi dưỡng xảy ra vấn đề.

Có điều, nhớ là thể chất của vị Cuồng Bá Ma Quân này dường như có chút độc đáo.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, cách đó không xa lại có một vị tu sĩ đi tới.

Vị tu sĩ này mặc đạo bào hoa hòe hoa sói, trông rất phấn nộn.

Hắn đi đến sau lưng Cuồng Bá Ma Quân, đang định đi qua bên người Ma Quân.

Lối đi này rất lớn, đủ cho bốn năm người đi song song.

Nhưng vị tu sĩ đạo bào hoa hòe kia, đột nhiên mạc danh kỳ diệu lên tiếng khiêu khích: "Mẹ kiếp, chó khôn không cản đường, cút sang một bên cho đạo gia." Cuồng Bá Ma Quân lạnh lùng quay đầu lại. "Vãi, mặt đầy thịt ngang, nhìn một cái là biết chó dữ." Nói xong, tu sĩ đạo bào hoa hòe há miệng, nhắm ngay Cuồng Bá Ma Quân phun một bãi nước bọt: "Phụt, nếm thử nước miếng của đạo gia đi!" Tống Thư Hàng: "..." Đại hải quy: "..." Tiểu Tuyết: "..." Cuồng Bá Ma Quân giận dữ, thân hình hắn lùi lại một bước, tránh bãi nước bọt: "Ông đây chọc gì mày?" "Phụt, cái thằng này, đạo gia tao nhìn mày ngứa mắt đấy, ngon thì nhào vô, đến đây mà thương hại nhau!" Tu sĩ đạo bào hoa hòe dương dương đắc ý, nói xong còn ném ra một quả cầu lửa về phía Ma Quân.

Thanh nộ khí của Cuồng Bá Ma Quân tăng vọt. [Ừm, không sai được, đây chính là thể chất đặc thù của Cuồng Bá Ma Quân.] Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thân là giống loài 'vô hại' hiếm có trong Vô Cực Ma Tông, chỉ cần không ai trêu chọc hắn, Cuồng Bá Ma Quân thuộc về vật chủng vô hại.

Nhưng ngặt nỗi Cuồng Bá Ma Quân trời sinh một bộ thể chất 'gợi đòn', tùy tiện đi trên đường có thể đều có người mạc danh kỳ diệu nhìn hắn ngứa mắt, muốn cho hắn một bạt tai, hoặc là nhổ bãi nước bọt gì đó.

Sau đó... chính là hình ảnh trước mắt này.

Cuồng Bá Ma Quân bạo nộ, ba quyền hai cước đánh ngã tu sĩ đạo bào hoa hòe, ấn hắn xuống đất, dần cho một trận tơi bời. "Tao chọc gì mày hả?

Mặt tao đầy thịt ngang là lỗi của tao sao?

Đường rộng thế này, mày không biết đi qua bên cạnh tao à?

Cứ phải chọc vào tao?" Cuồng Bá Ma Quân vừa ấn đối phương xuống đánh, vừa chửi ầm lên. "Phụt, đạo gia tao nhìn mày ngứa mắt đấy." Bị ấn xuống đất đánh tơi tả, vị đạo trưởng hoa hòe này vẫn không nhận thua, há mồm nhắm vào Cuồng Bá Ma Quân phun một bãi đờm máu.

Cuồng Bá Ma Quân tránh đờm máu, một quyền đấm vào mặt đối phương, đánh hắn ngất xỉu.

Nơi này là chợ tu chân, hắn cũng không muốn gây ra án mạng.

Sau khi đánh người xong, nộ khí trị của Ma Quân cuối cùng cũng bình phục một chút. "Nếu thể chất 'gợi đòn' của hắn là bẩm sinh, thì hắn sống đến giờ tâm mệt biết bao." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có điều từ một ý nghĩa nào đó mà nói, đây cũng là một loại 'thể chất nhân vật chính' nhỉ?

Cuồng Bá Ma Quân đứng dậy khỏi người đối phương, đôi mắt đầy tơ máu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn lại đối phương. "Bá Tống Thánh Quân." Cuồng Bá Ma Quân đột nhiên hành lễ với Tống Thư Hàng.

Đồng thời khi hành lễ, hắn lại dùng phương thức truyền âm nhập mật nói: "Thiên Niên Đệ Nhất Thánh cấp bậc Tứ phẩm, quả nhiên...

Bá Tống Thánh Quân ngươi cũng giống Thiên Nhai Tử, Huyền Thánh của ngươi là giả." Hắn cẩn thận nhìn lén, phát hiện cảnh giới Tống Thư Hàng thể hiện ra chỉ có Tứ phẩm.

Cuồng Bá Ma Quân dường như nắm giữ tình báo về Thiên Nhai Tử đạo trưởng, hắn biết Thiên Nhai Tử tuy ngưng tụ Thánh Ấn, nhưng bản thân chỉ có cảnh giới vừa tấn thăng Lục phẩm.

Suy ra tương tự thì, Bá Tống Huyền Thánh cùng độ kiếp với Thiên Nhai Tử, e rằng cũng là hàng giả. "Cho nên, ngươi muốn thử thăm dò ta một chút sao?" Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên. "Không, đây không phải chuyện ta cần làm." Cuồng Bá Ma Quân ngẩng đầu nói.

Chuyện khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh Tứ phẩm, vẫn là giao cho sư đệ Công Tử Hải của hắn đi.

Hắn chỉ cần xác định vị Bá Tống Huyền Thánh này thực sự chỉ có 'cảnh giới Tứ phẩm' là được, những việc khác thì giao cho sư đệ Công Tử Hải tự mình phiền não.

Vị sư đệ này của hắn vì chuyện 'Bá Tống Huyền Thánh' mà sắp sinh ra tâm ma rồi.

Cho nên, chỉ cần để hắn biết Bá Tống Huyền Thánh thực chất mới chỉ là Tứ phẩm, thì có thể giải tỏa phần lớn tâm ma của hắn.

Đợi Công Tử Hải độ kiếp tấn thăng Ngũ phẩm, là có thể tới khiêu chiến vị Bá Tống Huyền Thánh này, giải quyết một đoạn nhân quả.

Còn về việc vị Bá Tống Huyền Thánh này có bài tẩy gì hay không, đó không phải là việc hắn cần quan tâm.

Với trí tuệ của Công Tử Hải, chắc chắn có thể đoán được điểm này.

Cuồng Bá Ma Quân còn chưa kịp xem "Tu Sĩ Nhật Báo" mới nhất, nên chẳng hề hay biết chuyện Bá Tống Huyền Thánh đêm trăng tròn treo lên đánh Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh - Đông Qua Thánh Quân.

Nếu không, hắn sẽ chẳng điềm tĩnh thế đâu... "Ngươi thật sự không định ra tay thử xem sao?

Đã cho rằng ta là Huyền Thánh hàng lởm, vậy thì nhân cơ hội chém giết ta, danh lợi song thu, chẳng phải rất tuyệt sao?" Tống Thư Hàng dùng phương thức truyền âm nhập mật trả lời.

Cuồng Bá Ma Quân lắc đầu: "Ta và Bá Tống Thánh Quân không oan không cừu, vì sao phải ra tay với ngươi?" Tống Thư Hàng: "..." Đúng là "giống loài vô hại" hiếm có của Vô Cực Ma Tông mà, vị Cuồng Bá Ma Quân này tuyệt đối là gia nhập nhầm môn phái rồi.

Nếu hắn gia nhập Phật tông hoặc giáo hội Khổ tu sĩ phương Tây, dựa vào cái thể chất "kẻ gây chuyện" cộng với bản chất từ bi vi hoài của Phật tông, hoặc cái giáo nghĩa "tha thứ cho người khác" của Khổ tu sĩ, hắn nhất định có thể rất nhanh trở thành cao tăng đắc đạo hoặc thánh đồ chân chính. [Có điều, tuy ngươi cho rằng không oan không cừu với ta, nhưng ta lại không nghĩ vậy.] Tống Thư Hàng chậm rãi vươn tay, tóm lấy con 'Vô Hình Đao Cổ' vẫn luôn lượn lờ bên cạnh hắn.

Hắn, Tô Thị A Thập Lục và Công Tử Hải đã kết tử thù, mà Cuồng Bá Ma Quân lại là người cùng phe với Công Tử Hải.

Đã gặp nhau rồi, muốn đôi bên cười xòa một tiếng, đường ai nấy đi là chuyện không thể nào.

Tống Thư Hàng hiện tại bên trái có Quy tiền bối, bên phải có Xích Tiêu Kiếm, còn có Công Đức Xà Mỹ Nhân hộ thể.

Đối mặt với Cuồng Bá Ma Quân, áp lực không lớn.

Ngay lúc này, con đại hải quy bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên ngẩng đầu, phun toẹt một bãi nước miếng vào mặt Cuồng Bá Ma Quân: "A phi ~" Lần này, Cuồng Bá Ma Quân không thể né tránh.

Cú phun của con rùa biển này quá đột ngột, sự chú ý của hắn lại đang dồn hết lên người Tống Thư Hàng, quả quyết dính chưởng. "Mẹ nó, lải nhải chắn trước mặt Quy đại gia lâu như thế, muốn làm gì hả?

Muốn gây sự phải không?" Đại hải quy vươn cổ ra mắng: "Còn không mau cút sang một bên cho Quy đại gia!

Nhìn cái mặt đầy thịt ngang phè của ngươi là thấy ngứa mắt rồi!" Tống Thư Hàng: "..." Tiểu Tuyết: "..." Cuồng Bá Ma Quân: "..." Khoảnh khắc tiếp theo, Cuồng Bá Ma Quân giận tím mặt: "Đại gia nhà ngươi, ta chọc gì ngươi hả?

Cái con vương bát đản này, ngươi đang tự tìm đường chết!" Theo sự quan sát của hắn, con rùa biển này chỉ là rùa yêu bình thường, cảnh giới cao lắm là Nhị, Tam phẩm.

Con rùa yêu này tưởng hắn thực sự sợ Bá Tống Huyền Thánh chắc? "Đồ ngu, về học lại kiến thức sinh học đi, rùa và vương bát (ba ba) là khác nhau.

Vương bát là ba ba, hải quy là loài rùa.

Bản đại gia là rùa biển." Đại hải quy trào phúng.

Tống Thư Hàng: "..." Thế mà trước đó ngài còn bảo với tôi, chính ngài là một con vương bát, không phải anh hùng.

Cho nên nếu muốn bàn luận kiến giải với ngài, chỉ có thể là [Kiến giải của vương bát tương đồng] sao?

Hóa ra trước đó ngài thuần túy là muốn 'dìm hàng' tôi à? "Ta muốn giết ngươi làm canh rùa già!" Cuồng Bá Ma Quân hung hăng lao tới.

Tiểu Tuyết: "Bá Tống tiền bối, hắn muốn giết yêu sủng của ngài." "Đây không phải yêu sủng của ta." Tống Thư Hàng đáp.

Đúng đúng đúng, giết con rùa già này nấu canh, ta có thể giới thiệu Biệt Tuyết Tiên Cơ cho ngươi!

Tiểu Tuyết: "Hả?" Mà lúc này, đối mặt với Cuồng Bá Ma Quân đang hung hãn lao tới, lão hải quy cũng không hề tỏ ra yếu thế mà xông lên, tốc độ bò của nó cực nhanh.

Binh binh bốp bốp ~ Song phương va chạm.

Một lát sau.

Cuồng Bá Ma Quân bị lão hải quy đánh nằm rạp xuống đất, chi trước của lão hải quy dùng sức vả vào mặt Cuồng Bá Ma Quân.

Ma Quân bị đánh đến ngu người.

Lại một lát sau, hắn bị đánh ngất đi. "Thật là, chưa bao giờ thấy kẻ nào ngứa đòn như thế này.

Vừa nhìn thấy hắn, ta liền muốn phun nước miếng, muốn gây sự, muốn dùng sức tẩn cho hắn một trận." Đánh xong, lão hải quy lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng đáp: "Quy tiền bối, đây hình như là vấn đề thể chất của vị Cuồng Bá Ma Quân này.

Nghe nói, hắn trời sinh có thể chất 'hút thù hận'." "Quỷ dị thế sao?" Đại hải quy chớp mắt.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Vừa rồi ngài cũng thấy đó, tu sĩ qua đường hoàn toàn không quen biết hắn, lại đột nhiên ra tay khiêu khích hắn." "Tên này... sống được đến giờ thật không dễ dàng." Đại hải quy lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: "Đúng vậy, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tại sao Quy tiền bối ngài cũng bị thể chất của hắn ảnh hưởng?

Với thực lực của ngài, lẽ ra không nên bị ảnh hưởng ở mức độ này mới đúng chứ?" "Có khả năng là di chứng sau khi bị chủ nhân phong ấn cảnh giới." Đại hải quy chớp mắt nói.

Tống Thư Hàng cảm giác... con rùa biển này e rằng chỉ đơn thuần là muốn tẩn đối phương một trận thì có?

Sau khi đánh ngất Cuồng Bá Ma Quân, đại hải quy lại vươn móng vuốt lục lọi trên người đối phương.

Rất nhanh, nó tìm ra một túi linh thạch. "Xì, ra đường mà mang có tí tiền này?" Đại hải quy bất mãn nói, nhưng vẫn thuận tay cất linh thạch đi.

Ngoài ra, còn lục được mấy khối dược liệu luyện khí, nhưng nó chướng mắt, ném cho Tống Thư Hàng: "Tống tiểu hữu, tặng cậu." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: "Cảm ơn tiền bối." "Còn cái này nữa, đây mới là mục đích thực sự của ta lần này.

Một cuốn là [Thiên Sư Chính Pháp Lôi Pháp Thiên], còn một cuốn [Huyễn Thuật Trận Pháp Bố Trí Tường Giải].

Như tên gọi, một cuốn ghi chép một số lôi pháp, uy lực không tệ;

cuốn kia là huyễn thuật trận pháp, cậu muốn không?" Đại hải quy quay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: "Muốn." Đại hải quy tùy tiện ném chúng cho Tống Thư Hàng: "Không cần cảm ơn ta...

Tối qua nghe cậu lải nhải, nói pháp thuật nắm giữ không đủ.

Vừa rồi, ta tình cờ liếc thấy trên người tên này có mang theo pháp môn tu luyện pháp thuật, cộng thêm nhìn ngang nhìn dọc thấy tên này ngứa mắt, nên cướp về cho cậu thôi, cậu không cần quá cảm động." Vọng thiên.

Chương 1339

Nói vậy là vừa rồi tôi hiểu lầm Quy tiền bối sao?

Tống Thư Hàng cảm động nước mắt lưng tròng. "Được rồi, chúng ta tiếp tục đi mua Phật Thủ Quả kia đi." Đại hải quy đá Cuồng Bá Ma Quân sang một bên, nói với Tống Thư Hàng. ...

Tiểu Tuyết toàn bộ hành trình kinh ngạc đến ngây người, Bá Tống tiền bối thế mà lại gọi con rùa biển này là 'Quy tiền bối'.

Cô bé trước đó còn phớt lờ nó, liệu có bị nó ghi thù không?

Ngay cả Cuồng Bá Ma Quân cũng bị 'Quy tiền bối' nháy mắt đánh lật, ấn xuống đất tẩn cho một trận tơi bời, cô bé mà bị đánh thì còn thảm hơn chứ?

Tiểu Tuyết thấp thỏm bất an, dẫn Tống Thư Hàng và Quy tiền bối tới quầy bán 'Phật Thủ Quả'. "Xin chào mấy vị thí chủ, xin hỏi các vị cần chút gì?" Một vị tăng nhân áo trắng mặt mang nụ cười, dò hỏi. "Lấy chút Phật Thủ Quả, Quy tiền bối, cần mấy quả?" Tống Thư Hàng hỏi. "Năm quả là đủ rồi." Đại hải quy đáp.

Tăng nhân áo trắng nụ cười không đổi, lấy ra năm quả Phật Thủ Quả, đưa cho Tống Thư Hàng: "Mỗi một quả Phật Thủ Quả 5 viên Ngũ phẩm linh thạch, tổng cộng 25 viên Ngũ phẩm linh thạch." Đồng thời, hắn len lén nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Thế mà lại là Bá Tống Huyền Thánh, bằng xương bằng thịt!

Hôm nay đúng là may mắn, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh mua đồ ở sạp của hắn, thật có mặt mũi. "Ủa?" Tống Thư Hàng còn tưởng mỗi quả Phật Thủ Quả là một viên Ngũ phẩm linh thạch chứ.

Cũng may trên người hắn còn chút linh thạch dự trữ.

Tống Thư Hàng móc ra hai viên Lục phẩm linh thạch và năm viên Ngũ phẩm linh thạch, giao cho tăng nhân áo trắng.

Tăng nhân áo trắng kích động nhận lấy linh thạch, sau đó lại móc ra một cái hộp nhỏ: "Bá Tống tiền bối, thực ra chỗ chúng tôi đang có hoạt động.

Tiêu phí đầy Lục phẩm linh thạch, tặng một phần mặt nạ tảo biển tinh chế." Tống Thư Hàng: "Cảm ơn." Phật tông bán mặt nạ tảo biển, cảm giác cứ sai sai thế nào ấy. "Á?

Tảo biển?" Quy tiền bối liếm liếm khóe miệng, nó thích nhất là ăn tảo biển, thế là nó truyền âm cho Tống Thư Hàng: "Cho ta cho ta." "Tiền bối ngài muốn sao?" Trong đầu Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh một con rùa biển đắp mặt nạ...

Hình ảnh này quá đau mắt.

Tuy nhiên, nếu Quy tiền bối muốn thì cho vậy.

Tống Thư Hàng đưa hộp mặt nạ tảo biển nhỏ này cho Quy tiền bối.

Quy tiền bối hài lòng thu lấy, sau đó nhìn thoáng qua vị tăng nhân áo trắng này, truyền âm cho Tống Thư Hàng: "Tiểu hòa thượng này người không tệ, cậu thay ta chỉ điểm hắn một chút.

Cậu cứ bảo với hắn, hắn hiện tại 'Long Chưởng Đan Điền' nhìn như đã chân khí đầy tràn, sắp sửa đột phá.

Nhưng mà, nếu hắn muốn đi xa hơn trên con đường tu chân, thì hãy nén lại một chút.

Dùng thời gian một tháng bế quan, lặp đi lặp lại tôi luyện chân khí toàn thân.

Hắn trước đó từng dùng qua thiên tài địa bảo, cơ sở của mấy đan điền phía trước không đủ, là một mầm họa." Tống Thư Hàng: "..." Một hộp mặt nạ tảo biển tặng kèm liền đổi được sự chỉ điểm của một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên, tăng nhân áo trắng này lời to rồi. "Tiểu hòa thượng, ngươi tên là gì?" Tống Thư Hàng hơi điều động hiệu quả của 'Thánh Ấn', để bản thân nhìn trông càng giống một vị Huyền Thánh uy nghiêm. "Bẩm Bá Tống tiền bối, tôi tên là Quách Tiểu Hải!" Tăng nhân áo trắng kích động nói. "Ủa?

Không phải pháp hiệu sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tăng nhân áo trắng ngại ngùng sờ sờ cái đầu trọc của mình: "Cái đó, Bá Tống tiền bối.

Thật ra tôi tới sạp hàng của 'Đông Phương Tịnh Lưu Ly Phật Tông' làm thêm, kiếm chút linh thạch.

Bản thân tôi là một tán tu, mục tiêu của tôi là trở thành thương tu bá khí đỉnh tiêm!" Tống Thư Hàng: "..." Vãi, thế cũng được à? "Quách tiểu hữu, ta thấy cảnh giới 'Long Chưởng Đan Điền' của ngươi đã đầy tràn, đột phá ngay trước mắt." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Quách Tiểu Hải dùng sức gật đầu: "Đúng vậy, tiền bối." "Ngươi muốn đi xa hơn trên con đường tu chân sao?" Tống Thư Hàng nói.

Quách Tiểu Hải nghiêm túc ngồi thẳng dậy: "Xin tiền bối chỉ điểm." Hắn biết, duyên phận của hắn đến rồi. "Ngươi trước đó từng dùng qua thiên tài địa bảo, cơ sở của mấy cái đan điền phía trước không đủ, tồn tại mầm họa.

Tiếp theo ngươi tốt nhất nên dành ra một tháng thời gian, bế quan lặp đi lặp lại tôi luyện chân khí trong cơ thể.

Việc này có lợi cho tương lai tấn cấp của ngươi." Tống Thư Hàng nói. "Cảm ơn tiền bối chỉ điểm." Quách Tiểu Hải cảm động nói. "Đường tu hành dài đằng đẵng, chúc tiểu hữu được như nguyện trở thành thương tu cường đại." Tống Thư Hàng mỉm cười, phất phất tay, xoay người rời đi.

Quách Tiểu Hải cảm động hít hít mũi — đáng tiếc a, tuy rằng hắn luôn muốn trở thành thương tu đỉnh tiêm, nhưng điểm thiên phú của hắn lại cộng hết vào kiếm tu rồi.

Tâm thật mệt.

Nhưng mà vừa rồi mình tặng hộp mặt nạ kia đúng là đáng giá! ...

Sau khi rời khỏi chợ, đại hải quy nói với Tống Thư Hàng: "Tiếp theo, đưa ta đến trong Đông Chi Điện, ta muốn mượn đan lô ở đó luyện đan.

Nhiều nhất là một ngày, sẽ có thể luyện ra Băng Phách Đan." "Cảm ơn Quy tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Rốt cuộc... cũng có thể giải quyết triệt để Hàn bệnh của Lý Âm Trúc.

Như vậy, cũng coi như giải quyết xong một đoạn nhân quả giữa ta và Lý Thiên Tố đạo trưởng. "Được, nhưng mà Quy tiền bối, ngài dùng thông đạo không gian đưa tôi về chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ trước được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc tới chợ, hắn đã mang theo Quy tiền bối bay mất nửa ngày...

Hiện tại, đã biết Quy tiền bối còn có thể sử dụng lực lượng không gian, chẳng lẽ lại bắt nó tiếp tục bay về sao? "Không được." Quy tiền bối nghiêm túc lắc đầu: "Tiếp theo ta phải luyện chế Băng Phách Đan, để tránh luyện đan thất bại, ta cần ngưng tụ Tinh, Khí, Thần hoàn toàn, duy trì ở trạng thái tốt nhất, như vậy luyện đan mới không hỏng.

Cho nên, việc tiêu hao tinh lực như truyền tống không gian, tiếp theo ta sẽ không sử dụng nữa." Quy tiền bối chân thành nói.

Tống Thư Hàng: "Quy tiền bối, tôi tu tiên thời gian ngắn, ngài đừng có lừa tôi đấy nhé?" Vừa rồi lúc rời khỏi tu chân tập thị, ngài còn dùng lực lượng truyền tống không gian mang theo tôi 'vèo' một cái rời khỏi chợ, vị 'Tiểu Tuyết' đi theo hầu Ngư Kiều Kiều sau lưng kia thấy vậy, mắt đều sáng rực lên kìa!

Giờ ngài bảo với tôi, ngài không thể dùng truyền tống không gian nữa?

Quy tiền bối nghiêm túc nói: "Tin hay không tùy cậu, nhưng nếu vì vậy mà luyện chế 'Băng Phách Đan' thất bại, cậu đừng có trách ta." Tống Thư Hàng: "..." Tôi bay về là được chứ gì? "Tôi mở quyền hạn Đông Chi Điện cho Quy tiền bối nhé." Tống Thư Hàng thở dài, tiếp đó vươn tay vung lên, đưa đại hải quy vào trong phân điện luyện đan tại 'Đông Chi Điện' ở Thế Giới Cốt Lõi.

Sau đó, hắn tế khởi bảo đao Bá Toái, lao về phía động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Vô Hình Đao Cổ bay nhanh theo sát. ...

Đại hải quy màu ngọc bích vẻ mặt cảm thán, bò đến bên cạnh đan lô khổng lồ. "Đông Chi Điện a." Nó khẽ thở dài.

Vốn dĩ, nơi này là nhà của nó...

Sau này bị Bắc Phương Đại Đế sang tay tặng cho Tống Thư Hàng.

Không có Đông Chi Điện, nó cứ thấy không được tự nhiên.

Trước kia, mỗi khi nó ngủ tỉnh dậy một thời gian, sẽ đến Đông Chi Điện bò một vòng, tuần tra địa bàn của mình.

Kết quả lần này sau khi tỉnh dậy, lại chẳng có địa bàn để tuần tra.

Cho nên mấy ngày gần đây, trong lòng nó cứ nghèn nghẹn, luôn cảm giác mình có một chuyện quan trọng chưa hoàn thành.

Hiện tại, khi nó một lần nữa đặt chân lên Đông Chi Điện, cảm giác nghèn nghẹn trong lòng kia nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi. "Vọng thiên ~ Cuối cùng cũng biết chuyện mình chưa hoàn thành là gì rồi, ta còn chưa hoàn thành hành động bò một vòng quanh Đông Chi Điện." Đại hải quy nói.

Sau đó, nó bắt đầu bò trong Đông Chi Điện, giống như trước kia, chuẩn bị bò một vòng quanh cung điện.

Căn bệnh rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD) này của Quy tiền bối đã nhập vào cao hoang (hết thuốc chữa) rồi.

Bò nha bò nha, đại hải quy màu ngọc bích quen thuộc đi qua từng tòa cung điện, vừa bò vừa hồi ức lại tràng diện khi Đông Chi Điện phồn hoa nhất năm đó.

Khi đó, Viễn Cổ Thiên Đình còn chưa hủy diệt, Đại Đế vẫn là Bắc Phương Đại Đế lừng lẫy của Thiên Đình, uy danh chỉ đứng sau Thiên Đế. "Phân điện này, nhớ là nơi Đại Đế và bạn tốt luận đạo, bởi vì đạo hữu khá nhiều, cho nên phân điện này cũng rất lớn rất trống trải." Đại hải quy cảm thán.

Sau đó, nó đẩy cửa lớn phân điện này ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, đại hải quy màu ngọc bích theo bản năng rụt toàn bộ tứ chi và đầu vào trong mai rùa.

Mai rùa của nó đã được luyện chế thành pháp khí, không gian cực lớn, khác với mai rùa biển thông thường.

Trước mắt nó, là từng quả từng quả tên lửa Thiên kiếp, bom nguyên tử Thiên kiếp, bom khinh khí Thiên kiếp, bày kín cả đại điện.

Mỗi một món vũ khí Thiên kiếp đều tản ra uy áp đáng sợ và lực lượng Thiên kiếp.

Nhiều vũ khí Thiên kiếp thế này, nếu nổ tung lên, hiện tại nó không chịu nổi đâu — dù sao, cảnh giới của nó đang bị Bắc Phương

Đại Đế phong ấn. "Vọng thiên ~~ Tống tiểu hữu định làm nghề buôn bán quân hỏa sao?

Nhiều vũ khí Thiên kiếp thế này, cậu ta phong ấn kiểu gì?

Lại còn mang từ Thiên Kiếp Thế Giới ra nữa?

Hơn nữa, thế mà lại đem nhiều hàng nguy hiểm thế này cất trong Đông Chi Điện, lỡ nổ thì làm sao?

Đông Chi Điện có bị hủy diệt không?" Đại hải quy tim đập thình thịch.

Tâm trạng tốt khi đi tuần tra Đông Chi Điện lập tức vỡ vụn hơn nửa, nó bắt đầu lo lắng cho tương lai của Đông Chi Điện.

Thở dài một hơi, đại hải quy cẩn thận từng li từng tí đóng cửa lớn phân điện lại.

Sau đó, tiếp tục công cuộc bò tuần tra của mình.

Là một bệnh nhân OCD hết thuốc chữa, không bò hết Đông Chi Điện, trong lòng nó sẽ thấy nghẹn, ý niệm sẽ không thông suốt.

Chương 1340

Bò nha bò nha, sau đó nó lại bò tới trước một gian phòng phân điện nhỏ hẹp. "Chỗ này, là căn phòng nhỏ chứa đồ linh tinh." Đại hải quy khẽ nói, sau đó nó vươn chi trước, đẩy cửa phòng ra.

Lúc này, thanh âm của Tống Thư Hàng truyền đến: "Đợi chút, Quy tiền bối." Đáng tiếc tiếng nhắc nhở của Tống Thư Hàng chậm một bước, cửa phòng đã mở ra.

Trong phòng, nhốt một vị Thất phẩm Tôn Giả.

Chính là vị Tôn Giả âm lãnh ở trên sân thượng Đại học Giang Nam, uy hiếp Phù Sinh Tiên Tử, định xử lý cô ấy, lại bị Tống Thư Hàng nhốt vào Đông Chi Điện.

Dựa vào thực lực Thất phẩm Tôn Giả, vị Tôn Giả âm lãnh này vẫn sống sờ sờ.

Trong nháy mắt đại hải quy mở cửa phòng, Tôn Giả âm lãnh này phát huy tốc độ của mình đến cực hạn, lao ra khỏi phòng! [Nơi này là mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình, vậy thì... ta hẳn là bị Bá Tống Huyền Thánh giấu ở một bí cảnh nào đó.

Ta chỉ cần có thể từ trong mảnh vỡ này trốn ra ngoài, nói không chừng sẽ có cơ hội đào thoát.] Tôn Giả âm lãnh thầm nghĩ.

Đối mặt với đại hải quy đang chắn trước phòng, vị Tôn Giả này không có ý định dây dưa với đối phương, hắn thuận tay ném một cái pháp thuật hệ Băng về phía hải quy, đồng thời thân hình nhảy lên thật cao, muốn từ phía trên hải quy lướt qua.

Theo cảm ứng của hắn, con rùa biển này thực lực hẳn là không mạnh, tối đa cảnh giới Tam, Tứ phẩm.

Rùa yêu như vậy, không cản nổi hắn! "Khốn kiếp, lại dám muốn từ trên đầu bản quy nhảy qua.

Tiểu bối, ngươi muốn để bản quy chịu nỗi nhục dưới háng (khố hạ chi nhục) sao?" Quy tiền bối giận dữ.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy thân hình nó bành trướng lên, thể hình tăng vọt.

Tôn Giả âm lãnh vốn định nhảy qua người nó, bỗng chốc bị mai rùa chặn lại, hung hăng đập vào trần nhà.

Cho dù cảnh giới bị phong ấn, mai rùa đã qua luyện chế của đại hải quy vẫn là pháp bảo cấp Cửu phẩm, cường độ kinh người. "A a a ~~ Hít hà ~~" Tôn Giả âm lãnh phát ra tiếng kêu đau đớn, vừa kêu vừa hít khí lạnh.

Thật sự là góc độ va chạm của rùa lớn quá thấu tận tâm can.

Đại hải quy dùng sức ưỡn mai rùa của mình: "Thế mà muốn để bản quy chịu nỗi nhục dưới háng, nằm mơ!" "Hít hà ~ A a a ~" Mắt của Tôn Giả âm lãnh sắp lồi ra khỏi hốc mắt, đau đớn đến cực điểm, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng trở nên khàn khàn.

Đại hải quy hài lòng lùi lại một bước, hất gã này từ trên mai rùa của mình xuống. "Gã ngây thơ, khi đối mặt với một đại địch rùa không rõ thực lực, mạo muội nhảy qua đầu nó là hành vi ngu xuẩn nhất.

Điểm này, sư phụ ngươi không dạy ngươi sao?" Đại hải quy cao ngạo nói. "A a a." Tôn Giả âm lãnh không trả lời câu hỏi của đại hải quy, hắn chỉ lăn lộn trên mặt đất, vừa lăn vừa kêu thảm.

Tống Thư Hàng trên đường ngự đao phi hành, xem toàn bộ quá trình này, nhìn thôi cũng thấy hình ảnh này thật thốn. "Tống tiểu hữu, tên này là ai?

Tại sao lại bị cậu nhốt trong Đông Chi Điện?" Đại hải quy lại hỏi. "Hẳn là kẻ thuộc phe địch, hắn biết một số nội tình về việc 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' bị hủy diệt.

Đúng rồi, Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là truyền thừa của 'Thú Thần Bộ'.

Lúc ấy, hắn đang định ra tay với một người sống sót của Thú Thần Tông, tôi gặp phải, bèn bắt hắn lại.

Tôi định tìm cơ hội moi từ miệng hắn một chút nội tình về việc 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' bị hủy diệt." Tống Thư Hàng trả lời.

Vốn định mượn 'thế' của Bắc Phương Đại Đế để moi chút tình báo từ miệng tên này.

Không ngờ Thiên Đạo có biến, Bắc Phương Đại Đế khẩn cấp tị thế.

Tiếp đó, hắn lại muốn mượn 'thế' của Bạch tiền bối, nhưng Bạch tiền bối ăn xong Bát phẩm Kình Thánh Yến liền tiến vào trạng thái tu luyện, Tống Thư Hàng còn chưa kịp mượn thế. "Nói cách khác là muốn khảo vấn sao?

Cái này ta sở trường, giao cho ta đi." Đại hải quy lập tức hăng hái.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn có một câu muốn chửi bậy mà không biết nói sao — Quy tiền bối, vừa rồi ngài không phải còn bảo phải tập trung 'Tinh, Khí, Thần' để đi luyện chế Băng Phách Đan, tránh thất bại sao?

Giờ ngài còn có tinh lực để khảo vấn vị Tôn Giả âm lãnh này?

Mà lúc này, Thất phẩm Tôn Giả đeo mặt nạ âm lãnh rốt cuộc cũng ngừng lăn lộn.

Nhưng thân thể hắn vẫn co quắp thành một đoàn, thỉnh thoảng giật một cái.

Con rùa lớn nhìn như bình thường này, cú va chạm bằng mai rùa kia trực tiếp lờ đi gần mười tầng phòng ngự của hắn.

Con rùa lớn này, thực lực khủng bố đến cực điểm.

Đã ngài có thực lực cường đại như thế, giả làm rùa yêu nhỏ Tam, Tứ phẩm thú vị lắm à?

Lúc này, đại hải quy lại bò rụt rụt đến bên cạnh hắn. "Chà, lại còn là tu sĩ tu luyện hệ Hàn Băng, diệu lắm.

Chủ nhân của ta chính là chí tôn hệ Hàn Băng, cho nên ta cũng đặc biệt hiểu rõ về hệ Hàn Băng.

Ta có ít nhất một trăm thủ đoạn có thể dạy dỗ ngươi tử tế, hy vọng miệng ngươi đủ cứng, để ta xem ngươi có thể kiên trì đến thủ đoạn thứ mấy.

Cố lên nhé, tiểu bối, ta rất coi trọng ngươi." Đại hải quy phát ra nụ cười tà ác.

Một con đại hải quy cười tà, hình ảnh thật ma tính, Tống Thư Hàng có cảm giác muốn chụp màn hình hình ảnh này lại, làm thành ảnh động meme. "Cảm ơn ý tốt của tiền bối, nhưng mà thủ đoạn dạy dỗ thì miễn đi.

Tiền bối muốn biết gì từ chỗ ta, ta nhất định biết gì nói nấy, nói không giấu giếm." Tôn Giả âm lãnh cắn răng ngồi dậy từ dưới đất, ánh mắt nhìn thẳng đại hải quy.

Quy tiền bối lập tức trầm mặc. "Tiền bối, mời đặt câu hỏi đi." Tôn Giả âm lãnh thúc giục.

Quy tiền bối: "Vọng thiên, ngươi không thử phản kháng một chút sao?" "Có ý nghĩa sao?" Tôn Giả âm lãnh hỏi ngược lại.

Quy tiền bối: "Đương nhiên có ý nghĩa chứ, trong quá trình dạy dỗ ngươi, ta có thể đạt được sảng cảm to lớn.

Sướng lắm ấy.

Cho nên, ngươi phản kháng một chút đi.

Không phản kháng thì ta làm sao mà sướng lên được?" Tôn Giả âm lãnh: "..." Tống Thư Hàng: "..." "Ngoài ra, Bá Tống tiền bối, ta biết ngài có thể nghe thấy ta nói chuyện.

Chỉ cần ta nguyện ý nói hết những chuyện mình biết cho ngài, ngài có thể cân nhắc cho phép ta bảo lãnh chính mình ra ngoài không?" Tôn Giả âm lãnh lại lên tiếng nói. "Ngươi cảm thấy, ta có khả năng thả ngươi ra ngoài sao?" Thanh âm Tống Thư Hàng vang lên.

Từ khoảnh khắc nhốt đối phương vào 'Thế Giới Cốt Lõi', hắn đã không định thả người.

Thế Giới Cốt Lõi là bí mật lớn nhất của hắn, Đông Chi Điện cũng cố gắng đừng để người ngoài nhìn thấy thì thỏa đáng hơn. "Thực ra, lần trước ta đã muốn bàn bạc với Bá Tống tiền bối ngài một chút." Tôn Giả âm lãnh nói. "Nói." Tống Thư Hàng nói. "Ta biết một tình báo quan trọng, Bá Tống Huyền Thánh ngài nhất định rất hứng thú.

Ta muốn dùng tình báo này, đổi lấy cơ hội bảo lãnh chính mình.

Sau khi hoàn thành giao dịch, Bá Tống Huyền Thánh ngài hoàn toàn có thể xóa bỏ toàn bộ ký ức của ta trong khoảng thời gian gần đây, ta sẽ phối hợp với ngài, không cần lo lắng ta sẽ tiết lộ dã tâm của ngài." Tôn Giả âm lãnh nói. "Tình báo về phương diện nào?

Giới thiệu trước một chút, để ta biết tình báo này có giá trị đổi lấy việc ngươi bảo lãnh chính mình hay không." Tống Thư Hàng hỏi.

Ngoài ra... dã tâm của ta?

Vọng thiên, chính ta còn chẳng biết mình có dã tâm to lớn gì đây này. "Về thời đại Viễn Cổ Thiên Đình, chuyện truyền thừa của Thú Thần Bộ." Vị Tôn Giả âm lãnh này nói: "Ta biết, Bá Tống Huyền Thánh ngài tu luyện cũng là [Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công], nhưng mà truyền thừa của Tam Thập Tam Thú Thần Tông có khiếm khuyết.

Nhưng ta biết một tình báo, sau khi Viễn Cổ Thiên Đình hủy diệt, Thú Thần Bộ còn có một nơi truyền thừa ngầm, nơi đó có truyền thừa hoàn chỉnh của Thú Thần Bộ." Tống Thư Hàng: "Ngươi biết nơi truyền thừa kia ở đâu?" Chuyện Tống Mộc Đầu để lại truyền thừa ngầm, thế mà cũng bị người ta đào ra rồi? "Ta tuy rằng không biết nơi truyền thừa kia ở đâu, nhưng ta biết một số manh mối.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh ngươi nguyện ý giao dịch với ta, ta sẽ nói hết những manh mối này cho ngươi." Tôn Giả âm lãnh bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng dừng lại một lát, nói: "Manh mối ngươi biết... có phải là chuyện truyền thừa ngầm của 'Thú Thần Bộ' tịnh không nằm trên người tu sĩ 'nhân loại'?" "Ủa?

Không thể nào, sao ngươi biết được!" Tôn Giả âm lãnh trợn to hai mắt nói.

Tống Thư Hàng: "Ha ha." "Nhưng mà, ta biết nhiều manh mối hơn.

Ta còn biết, truyền thừa ngầm được giao cho Linh thú và..." Tôn Giả âm lãnh không cam lòng nói. "Giao cho một liên minh tạo thành từ Linh thú và Yêu thú, hơn nữa liên minh này là tổ chức mà người khác hoàn toàn không thể đoán được.

Đúng chứ?" Tống Thư Hàng nói.

Tôn Giả âm lãnh: "..." "Nếu ngươi chỉ biết bấy nhiêu thôi, thì chẳng có chút giá trị nào cả.

Còn manh mối nào khác không?

Nếu giá trị đủ lớn, có lẽ ta có thể cân nhắc cho ngươi bảo lãnh chính mình." Tống Thư Hàng nói. "Có, ta còn biết một manh mối quan trọng." Tôn Giả âm lãnh cắn răng nói: "Truyền thừa ngầm của Thú Thần Bộ, được lưu lại trong liên minh yêu tu kia dưới dạng một loại mật văn song trọng.

Muốn đạt được truyền thừa hoàn chỉnh này, đầu tiên phải tìm được liên minh yêu tu kia, phá giải mật văn từ trong bí tịch trấn giáo của bọn chúng.

Tiếp đó còn cần dùng một loại phương pháp được truyền thừa lại trong 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', phá giải chúng, hoàn nguyên thành truyền thừa 'Thú Thần Bộ' hoàn chỉnh." Manh mối quan trọng này, vốn dĩ hắn không muốn nói.

Hắn không ngờ Tống Thư Hàng lại hiểu rõ về truyền thừa ngầm của 'Thú Thần Bộ' như vậy. "Ngươi lấy những thông tin này từ đâu?" Tống Thư Hàng hỏi.

Về chuyện 'truyền thừa ngầm', Tống Mộc Đầu giấu ngay cả mấy người bạn tốt, tại sao vị Tôn Giả âm lãnh này lại biết nhiều tình báo như vậy? "Vấn đề này, thứ cho ta không thể trả lời." Tôn Giả âm lãnh nói.

Chương 1341

"Ha ha ha ha, ngươi rốt cuộc cũng phản kháng rồi." Quy tiền bối nãy giờ vẫn im lặng hưng phấn nhảy dựng lên: "Tới tới tới, để ngươi nếm thử một trăm thủ pháp dạy dỗ của ta." Tống Thư Hàng: "..." "Đợi chút, tiền bối, ta thật sự không thể trả lời." Tôn Giả âm lãnh cuống lên.

Đại rùa cười tà bay nhào lên, chi trước vung lên, định thân hắn lại. ...

Trăm loại thủ đoạn dạy dỗ mà đại hải quy nói, chỉ là dọa người thôi.

Tuy rằng nó có lý giải rất sâu về hệ Hàn Băng, nhưng dạy dỗ các kiểu, một con rùa biển học mấy thứ đó làm cái gì?

Lại còn nắm giữ trên trăm thủ pháp dạy dỗ?

Tưởng nó rảnh rỗi sinh nông nổi chắc.

Nó chỉ là nói mấy lời rác rưởi (trash talk), nếu có thể đả kích phòng ngự tâm lý của đối phương thì tốt quá...

Không được thì cũng chẳng mất gì, chỉ tốn chút nước bọt mà thôi.

Lời rác rưởi bất luận ở cảnh giới nào, luôn có chút tác dụng.

Chỉ cần canh thời gian chuẩn, cho dù là Trường Sinh Giả cũng sẽ bị lời rác rưởi ảnh hưởng.

Đại hải quy vung chi trước, định trụ Tôn Giả âm lãnh.

Nhưng mà nó còn chưa làm gì cả, Tôn Giả âm lãnh đã hét lớn: "Ta nói, ta nói, ta nói hết!" Tên này, không có chút liêm sỉ nào sao?

Một chút ý chí cũng không có, hắn làm sao tấn thăng đến cảnh giới

Thất phẩm Tôn Giả được vậy?

Không phải là hàng giả đấy chứ?

Đại hải quy có chút tiếc nuối, trầm giọng nói: "Ngươi lấy những tình báo này từ đâu?" "Thật ra, tất cả những tình báo này, ta đều tìm được trên công cụ tìm kiếm của Anh Google (A Cốc Ca Ca), còn có công cụ tìm kiếm Bạch Độc (Baidu).

Việc bên ngoài không hiểu hỏi Anh Google, việc trong nhà không rõ hỏi Bạch Độc.

Tìm một cái, cái gì cũng có." Tôn Giả âm lãnh đột nhiên toét miệng cười nói: "Ở cái thời đại mạng internet phát triển này, không có thứ gì là trên mạng không tìm thấy, tuyệt vời cực kỳ.

Ta bảo với các người nhé, nếu các người có thứ không tìm thấy, vậy nhất định phải sang quốc gia bên cạnh kéo dây mạng, cực kỳ tuyệt." Đại hải quy: "..." Tống Thư Hàng: "..." "Thú vị." Đại hải quy cười ha hả: "Là ta coi thường ngươi rồi." Tên này đang đùa giỡn rùa đây mà! "Hết cách rồi, dù sao có một số thứ, ta thật sự không thể nói." Tôn Giả âm lãnh duy trì tư thế bị định thân, miệng lại rất cứng.

Đại hải quy: "Đã bảo là biết gì nói nấy, nói không giấu giếm cơ mà?

Niềm tin giữa người với người không còn, niềm tin giữa người và rùa cũng không còn sao?" "Thật ra... chỉ cần không đụng đến giới hạn của ta, ta cái gì cũng sẽ nói." Tôn Giả âm lãnh đáp.

Nói cách khác, đụng đến giới hạn của hắn, hắn sẽ không nói gì cả.

Cho dù đại hải quy thực sự có một trăm loại phương pháp dạy dỗ nhắm vào tu sĩ hệ Hàn Băng cũng vậy. "Ngươi thật sự tưởng ta hết cách đối phó ngươi?" Đại hải quy cười lạnh.

Tôn Giả âm lãnh: "Ha ha ha." "Bản quy ngược lại muốn xem ngươi có thể kiên trì đến lúc nào." Đại hải quy đứng thẳng người dậy: "Cho ngươi nếm thử phương pháp dạy dỗ thứ nhất." Nói đoạn, nó bắt đầu ra vẻ như thật niệm chú văn.

Chú văn được tụng niệm bằng ngôn ngữ viễn cổ, có vẻ rất huyền diệu.

Tôn Giả âm lãnh đồng tử hơi co lại.

Ngay lúc này, đại hải quy đột nhiên cực nhanh lấy ra một pháp bảo hình băng châu, sau đó, nó phối hợp với pháp bảo thi triển một năng lực huyễn thuật thôi miên mạnh mẽ.

Ẩn ẩn, hư ảnh của Bắc Phương Đại Đế xuất hiện sau lưng hải quy.

Lực lượng của Đại Đế hỗ trợ đại hải quy, cường hóa pháp thuật thôi miên.

Tôn Giả âm lãnh trong lòng còn đang phòng ngự đủ loại tra tấn mà đại hải quy có thể gây ra cho hắn, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ý thức trở nên mơ hồ.

Đối mặt với một con đại hải quy cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên cộng thêm pháp bảo thân cận của Trường Sinh Giả đột kích bất ngờ, vị Thất phẩm Tôn Giả đáng thương này lập tức bị thôi miên triệt để.

Quá ức hiếp người ta rồi. "Tưởng bản quy không làm gì được ngươi thật à." Đại hải quy giơ bảo châu, trầm giọng hỏi: "Những tình báo này, ngươi lấy từ đâu ra?" Tôn Giả âm lãnh hai mắt vô thần, bình tĩnh trả lời: "Tất cả tình báo, đều lấy được từ chỗ Đại giáo chủ 'Kagearora'." Tống Thư Hàng: "Đại giáo chủ?

Chẳng lẽ là kiểu giáo hội Thánh Kỵ Sĩ phương Tây?" Trong tu sĩ cũng có người gia nhập loại giáo phái đó sao?

Tôn Giả âm lãnh: "Giáo hội của chúng ta là 'Chung Yên Chi Giáo'

(Church of the End), chúng ta cung phụng Chân Thần tồn tại từ thủa thái cổ, thế lực của chúng ta trải rộng khắp chư thiên vạn giới.

Đừng đánh đồng loại giáo hội nhỏ phương Tây kia với chúng ta." Tống Thư Hàng: "..." Nghe có vẻ rất ghê gớm?

Giáo hội do các tu luyện giả hệ Thánh Kỵ Sĩ, Mục Sư lập nên bị khinh bỉ sâu sắc rồi?

Nếu chuyện này để Đông Qua Thánh Quân biết được, Đông Qua Thánh Quân nhất định nguyện ý dạy dỗ vị Tôn Giả này làm lại cuộc đời. "Chậc chậc, thân là tu sĩ, bản thân mục tiêu không phải nhắm tới 'trở thành Bất Hủ' thì thôi, thế mà lại còn đi tin cái gì mà Chân Thần tồn tại từ thủa thái cổ.

Ngươi thà đi đổi sang tin vị Bất Hủ đương kim kia còn hơn, tuy rằng vị này cũng sắp về hưu rồi, nhưng trước khi hắn về hưu, hắn vẫn là chân lý duy nhất của chư thiên vạn giới đấy." Đại hải quy cười lạnh.

Tôn Giả âm lãnh trầm mặc một hồi.

Tống Thư Hàng suy tư một lát, hỏi ra nghi hoặc mình muốn biết nhất: "Năm đó 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' bị diệt, rốt cuộc là ai ra tay?

Tại sao phải tiêu diệt Thú Thần Tông?" Liệu có phải là thế lực tiêu diệt Viễn Cổ Thiên Đình, sau đó lại quay đầu diệt Thú Thần Tông? "Tam Thập Tam Thú Thần Tông phải chết, tất cả dư nghiệt cũng phải chết!" Lúc này, Tôn Giả âm lãnh đột nhiên gầm rú lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong cơ thể hắn có thánh quang khổng lồ trào ra.

Khác với thánh quang mà hệ Thánh Kỵ Sĩ, Mục Sư tu luyện, 'thánh quang' trào ra trên người Tôn Giả âm lãnh không có cảm giác 'sinh cơ bừng bừng' kia, ngược lại có một loại khí tức tử khí trầm trầm, vạn vật kết thúc.

Thánh quang khổng lồ nuốt chửng Tôn Giả âm lãnh, trong thánh quang hình chiếu ra vô số thứ cổ quái.

Có một đám người chặt đầu người khổng lồ do quang mang hóa thành, thiêu đốt đầu lâu người khổng lồ, đóng đinh thân thể người khổng lồ lên tảng đá lớn...

Lại có người giương cung, bắn hạ chim chóc quang mang khổng lồ trên bầu trời, thần tiễn xuyên thủng thân thể chim chóc quang mang, đóng đinh nó trên mặt trời...

Lại có một con rắn dài bằng quang mang bị mổ bụng, nội tạng toàn bộ bị lấy ra, chỉ để lại cái xác rỗng tuếch, bị quấn lên từng tầng vải gai mịn, được an trí trong quan tài hoàng kim...

Vô số hình ảnh tương tự, trong hình ảnh đều có một sinh vật khổng lồ do quang mang hóa thành, bị ngược sát.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Tôn Giả âm lãnh tiêu tan trong thánh quang, hóa thành tro bụi, thần hình câu diệt.

Nhưng thứ thánh quang quỷ dị kia, lại càng thêm rực rỡ.

Tống Thư Hàng cực nhanh lùi lại, né tránh thứ thánh quang tử khí trầm trầm kia.

Trực giác mách bảo hắn, thứ này rất nguy hiểm. "Thảo nào, ta cứ cảm thấy tên này có vấn đề.

Hóa ra tên này căn bản không phải tu sĩ tu chân giới, bản chất sức mạnh trong cơ thể hắn chính là loại thánh quang quỷ dị này, âm hàn linh lực hắn thể hiện ra trước đó, là một loại ngụy trang." Đại hải quy trầm giọng nói. "Vậy tại sao hắn đột nhiên lại chết?

Nguyền rủa?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chắc là vậy, ta đoán trong nội dung vừa nói, có một số thứ là những điều hắn bị cấm nói ra.

Một khi nói ra, sẽ dẫn đến nguyền rủa hoặc là sức mạnh khế ước nào đó phản phệ." Đại hải quy vừa nói, vừa thu lại một khối thủy tinh ghi hình.

Nó đã quay lại toàn bộ quá trình tử vong của Tôn Giả âm lãnh, đến lúc đó chuyển giao cho Bắc Phương Đại Đế, xem Đại Đế có thể nhìn ra chút tình báo hữu dụng nào từ trong đó không.

Tống Thư Hàng nhíu mày: "Những thánh quang này... còn chưa tắt?" Đang nói chuyện, các loại hình ảnh do thánh quang tử khí trầm trầm kia hình chiếu ra trước đó, toàn bộ tiêu tan.

Thánh quang đang cháy, ngưng tụ ra một bức tranh cuối cùng.

Bối cảnh là vũ trụ u ám, một hành tinh khổng lồ lẳng lặng trôi nổi trong vũ trụ.

Bên cạnh nó, không có hằng tinh (mặt trời), không có vệ tinh, cũng không có hành tinh nào khác.

Hành tinh này tự mang hiệu ứng ánh sáng, tản ra sức mạnh thánh quang nhàn nhạt, cô độc trôi nổi trong vũ trụ.

Trong nháy mắt hình chiếu hành tinh này xuất hiện, tâm thần Tống Thư Hàng chấn động.

Đồng thời, Thế Giới Cốt Lõi chủ động hình chiếu ra hoa sen, che chắn hắn và đại hải quy.

Sức mạnh của Thế Giới Cốt Lõi toàn bộ được điều động, hội tụ trên hình chiếu đóa sen này.

Tình huống này, trước kia chưa bao giờ xảy ra.

Cứ như thể Thế Giới Cốt Lõi bị 'xâm nhập' vậy.

Tách tách tách ~~ Trong hư không, ẩn ẩn truyền đến tiếng kim đồng hồ vận chuyển.

Mười lăm tiếng vang trôi qua, hành tinh khổng lồ do thánh quang hình chiếu ra kia mở một con mắt.

Con mắt kia nếu tính theo tỷ lệ, tương đương với kích thước châu Á trên Trái Đất.

Bên trong đó, tràn ngập khí tức hủy diệt và kết thúc.

Phảng phất nơi nào ánh mắt đó nhìn tới, tất cả đều sẽ tiến vào chung yên.

Lúc này, con mắt mở ra trên hành tinh xuyên qua hạn chế của thời gian và không gian, 'nhìn' về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Hoa sen do Thế Giới Cốt Lõi hình chiếu ra đại phóng quang minh, che chắn Tống Thư Hàng và Quy tiền bối, cường thế ngăn cản sự dòm ngó của con mắt kia.

Con mắt hành tinh kia nhìn quanh một vòng, không thu hoạch được gì, cuối cùng chậm rãi nhắm mắt lại.

Tất cả lại khôi phục như cũ, hành tinh khổng lồ bất động trong vũ trụ, tự mang hiệu ứng thánh quang nhàn nhạt.

Thánh quang tắt ngấm, hình chiếu hành tinh tiêu tan không thấy.

Lại qua hai mươi nhịp thở sau.

Hoa sen do Thế Giới Cốt Lõi hình chiếu ra cũng tiêu tan.

Đông Chi Điện khôi phục yên tĩnh, chỉ có mấy món pháp khí di vật do Tôn Giả âm lãnh để lại, làm chứng cho sự việc vừa xảy ra.

Tống Thư Hàng thở ra một hơi trọc khí: "Vừa rồi đó là cái gì?" "Ta cũng không biết, nhưng chắc chắn không phải thứ tốt lành gì." Quy tiền bối nói. "Tiền bối, ngài nói xem nó có phải chính là cái gọi là

Thần của 'Chung Yên Chi Giáo' không?" Tống Thư Hàng suy đoán.

Đó là cả một hành tinh, tuy rằng không có vật đối chiếu, không biết nó rốt cuộc to lớn đến mức nào...

Nhưng dựa vào trực giác, Tống Thư Hàng và đại hải quy đều cho rằng hành tinh mọc mắt kia, thể tích sẽ không nhỏ. "Tồn tại như vậy, thuộc về cảnh giới nào?

Chương 1342

Kiếp Tiên?

Trường Sinh Giả?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vọng thiên, đừng hỏi ta, ta cũng không biết." Đại hải quy thở dài: "Ta sẽ nghĩ cách truyền tình báo cho Đại Đế, xem Đại Đế trả lời thế nào." Tống Thư Hàng gật đầu.

Đồng thời, hắn nhẹ nhàng sờ sờ ngực mình.

Thế Giới Cốt Lõi là thủ bút của Đệ tam Thiên Đạo 'Ban Văn Long Thiên Đạo', đây là không gian đặc thù có thể trực tiếp kết nối lén lút với 'Thiên Kiếp Thế Giới'.

Mà tồn tại kích cỡ hành tinh vừa rồi, khi mở mắt nhìn qua, trực tiếp khiến Thế Giới Cốt Lõi kích hoạt, tập hợp toàn bộ sức mạnh tiến hành phản kháng.

Đối phương, không phải cũng là tạo vật của một đời Thiên Đạo nào đó chứ? ...

Một lát sau.

Tống Thư Hàng nghịch một chiếc vòng tay không gian trong tay, đây là một trong những pháp bảo Tôn Giả âm lãnh để lại sau khi bị thánh quang nuốt chửng, những chiến lợi phẩm khác thuộc về Quy tiền bối, Tống Thư Hàng được chia chiếc vòng tay này.

Đại hải quy sau khi bò xong Đông Chi Điện, liền khai lò luyện chế 'Băng Phách Đan'.

Nhìn chung, Tống Thư Hàng cũng coi như có thu hoạch tình báo và pháp bảo.

Đang suy tư thì điện thoại của hắn vang lên.

Tống Thư Hàng lấy ra xem, là điện thoại của Diệt Phượng tiền bối.

Ngài ấy rốt cuộc sắp tới rồi?

Chìa khóa quan trọng để thí nghiệm mối liên hệ giữa [Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công] và [Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh Bắt Buộc Phải Có Để Sống Sót Ngoan Cường], rốt cuộc đã tới rồi.

Thời gian Diệt Phượng tiền bối tới sớm hơn dự kiến một chút, không uổng công hắn dùng cá voi khô Bát phẩm để câu dẫn tiền bối qua đây.

Tuy nói đây là cá voi, nhưng loài cá voi cũng dính nửa chữ cá mà.

Sau khi gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', họa phong của Tống Thư Hàng biến đổi rất nhiều.

Ít nhất là hắn của trước kia, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện dùng cá khô dụ dỗ tiền bối này. "Alo, Diệt Phượng tiền bối, ngài tới rồi sao?" Tống Thư Hàng dùng giọng điệu thân thiết nói.

Diệt Phượng Công Tử: "Tới rồi, lập tức sẽ đến tọa độ của cậu...

Ta đã bảo cái tọa độ cậu đưa nhìn quen mắt mà.

Chỗ này chẳng phải động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ sao?" "Không sai, chính là động phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hơn nữa, cá voi khô Bát phẩm ngài muốn, tôi cũng là nhờ Biệt Tuyết Tiên Cơ ra tay chế tác, thế nào, 'ra gì và này nọ' không?" Tống Thư Hàng nói.

Sáng nay lúc ra cửa, nhân lúc tâm trạng Biệt Tuyết Tiên Cơ rất tốt, Tống Thư Hàng nhờ cô ra tay giúp làm chút cá khô.

Tiên Cơ từng đồng ý với hắn, nợ hắn làm mấy lần Tiên Trân Yến.

Có điều Biệt Tuyết Tiên Cơ tâm trạng cực kỳ tốt, trực tiếp đồng ý làm thay hắn, miễn phí.

Diệt Phượng Công Tử: "Miễn bàn...

Thư Hàng tiểu hữu cậu đúng là quá được việc." Không ngờ Tống Thư Hàng lại mời được Biệt Tuyết Tiên Cơ ra tay, chế tác cá khô.

Trù nghệ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, bao nhiêu người trong tu chân giới muốn ăn mà không ăn được.

Mà lần này, cho Tống Thư Hàng mượn CPU một lần là có thể nhận được cá khô do Biệt Tuyết Tiên Cơ chế tác, chuyến này lời to rồi.

Diệt Phượng Công Tử rất muốn mở miệng khen Tống Thư Hàng, nhưng lại sợ Tống Thư Hàng kiêu ngạo.

Thế là hắn im lặng thả like cho Tống Thư Hàng trong lòng. "Tiền bối ngài tới nơi thì nghỉ ngơi một chút, tôi tới ngay đây." Tống Thư Hàng trả lời.

Diệt Phượng Công Tử: "Không thành vấn đề." Nể tình cá voi khô Bát phẩm, cái gì cũng dễ nói. ...

Kết thúc cuộc gọi với Diệt Phượng Công Tử, Tống Thư Hàng tăng nhanh tốc độ ngự đao phi hành, dốc toàn lực lao về phía động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Đợi đến khi hắn thở hồng hộc chạy tới động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ, vừa khéo nhìn thấy Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Thi cùng với Diệt Phượng Công Tử, ngồi thành hàng trong phòng ăn, đang húp cháo, ăn kèm một ít đồ nguội, còn có một ít cá voi khô được Biệt Tuyết Tiên Cơ tỉ mỉ điêu khắc thành hình con cá nhỏ.

Dưới đao công của Tiên Cơ, những con cá khô này cứ như là tác phẩm nghệ thuật vậy.

Bạch tiền bối và Tô Thị A Thập Lục vừa kết thúc bế quan đi ra, còn Thi thì là ăn cơm trưa.

Diệt Phượng Công Tử húp cháo ăn cá khô ngon lành, vẻ mặt hưởng thụ.

Ngày tháng này, còn sướng hơn làm thần tiên.

Nếu mỗi bữa đều có thể nếm được tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ, mỗi ngày bị Tống Thư Hàng tiểu hữu mượn CPU một chút thì có làm sao? "Diệt Phượng tiền bối, chào ngài.

Bạch tiền bối, A Thập Lục, mọi người tu luyện xong rồi à?" Tống Thư Hàng hạ cánh từ trên không trung, xoa xoa bắp chân của mình.

Ngự đao phi hành bình thường thì hắn cảm thấy không vấn đề gì.

Nhưng khi bay toàn tốc, hắn cứ cảm thấy xung quanh không có hộ lan hay gì đó, sẽ rất không yên tâm. "Sắc mặt cậu không tốt lắm, lần này đi chợ tu chân mua đồ, gặp phải chuyện gì sao?" Bạch tiền bối đặt bát cháo xuống, hỏi. "Vâng, trên đường xảy ra chút chuyện nhỏ, nhưng tôi không bị thương.

Còn về nguyên nhân sắc mặt tôi khó coi... có thể là vì vừa rồi bay nhanh quá." Tống Thư Hàng xoa xoa mặt.

Sau đó hắn lại đột nhiên nhớ tới một chuyện: "Bạch tiền bối, ngài biết ở tu chân giới có chỗ nào cải tạo phi kiếm, bảo đao không?" Bạch tiền bối: "Các đại môn phái đều có nơi chế tác bảo đao, phi kiếm theo khuôn mẫu của riêng mình.

Hơn nữa đại đa số tu sĩ đều sẽ tự mình luyện chế bảo đao và phi kiếm.

Cậu muốn luyện chế phi kiếm?

Ta nhớ thanh bảo đao Bá Toái kia của cậu là bảo binh cấp Tứ phẩm, tạm thời đủ cho cậu dùng chứ?" "Bá Toái tạm thời đủ cho tôi dùng, nhưng tôi muốn nâng cấp nó một chút." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối: "Nâng cấp bảo đao thì ta có thể thử giúp cậu.

Cậu chuẩn bị xong dược liệu chưa?

Là muốn nâng nó một hơi lên cảnh giới Ngũ phẩm?" Tống Thư Hàng ngại ngùng nói: "Không phải, tôi chỉ muốn gắn thêm chút đồ cho nó thôi." Hắn đã có Vô Hình Đao Cổ, đao cổ có thể coi là thần binh loại trưởng thành, tương lai về phương diện 'bảo đao', hắn chọn Vô Hình Đao Cổ làm chủ, nâng cao cảnh giới của nó, bồi dưỡng nó.

Cho nên nâng Bá Toái lên Ngũ phẩm ý nghĩa không lớn. "Gắn cái gì?" Bạch tiền bối nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng móc ra một cái xương cá voi Bắc Phương Đại Đế tặng hắn: "Chính là cái này, tôi muốn gắn nó lên bảo đao Bá Toái, biến thành hộ lan (tay vịn/lan can)." Nói xong, hắn còn lôi ra mấy loại bản vẽ mình đã vẽ sẵn.

Thi: "Hộ lan?" Biệt Tuyết Tiên Cơ: "..." Tô Thị A Thập Lục khóe miệng co giật — Tống Thư Hàng thế mà thật sự chưa từ bỏ ý tưởng này à.

Bạch tiền bối nghi hoặc: "Gắn hộ lan làm gì?" "Tôi cảm giác gắn thêm hộ lan xong, có thể làm tôi yên tâm hơn.

Trong lòng yên tâm rồi, tốc độ bay mới có thể trở nên nhanh hơn!" Tống Thư Hàng kiên định nói. "Tốc độ bay có thể trở nên nhanh hơn?" Trong con ngươi Bạch tiền bối lộ ra thần sắc vui mừng: "Thư Hàng, cậu rốt cuộc cũng cảm nhận được sự thú vị của tốc độ rồi sao?" Tống Thư Hàng: "Hả?" "Nể tình cậu theo đuổi tốc độ, ta có thể ra tay luyện chế giúp cậu một chút.

Có điều một cái xương cá voi không đủ, ít nhất cần hai cái, ta mới có thể cắt xương cá voi tốt, chế tác thành một vòng hộ lan." Bạch tiền bối nói.

Hơn nữa, ngài còn có thể phụ gia thêm các loại trận pháp lên hộ lan, chỉ cần kích hoạt, có thể tăng mạnh tốc độ ngự đao phi hành.

Chuyện này ngài sở trường!

Tống Thư Hàng: "Thế thì tốt quá, xương cá voi trong tay tôi còn một ít." Lúc ấy Đại Đế hào phóng cho hắn một hơi hai mươi cái xương cá voi.

Tống Thư Hàng lấy ra bốn cái, lại lấy bảo đao Bá Toái ra, đưa cho Bạch tiền bối: "Bạch tiền bối, hai cái dùng để chế tác hộ lan, hai cái khác theo tập quán của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chúng ta, là thù lao tiền bối giúp tôi luyện chế." Đây là thói quen tốt trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, ngày đầu tiên Tống Thư Hàng vào nhóm, đã bị các tiền bối trong nhóm quán triệt tư tưởng 'có trả giá mới có hồi báo'. "Được." Bạch tiền bối gật đầu.

Vốn dĩ ngài định từ chối, xương cá voi Bát phẩm ngài cầm cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng lúc nhận lấy xương cá voi, ngài đột nhiên nảy ra một ý niệm — đã có hai cái dư thừa, hay là ngài cũng cân nhắc phối cho 'Lưu Tinh Kiếm' một cái hộ lan thử xem?

Nói không chừng sau khi có hộ lan, lúc ngự kiếm phi hành ngài cũng yên tâm hơn, đến lúc đó bay nhanh hơn thì sao?

Đối với phương pháp có thể gia tăng tốc độ của bản thân, Bạch tiền bối trước nay luôn nguyện ý thử nghiệm.

Thế là, Bạch tiền bối nhận lấy thù lao của Tống Thư Hàng.

Lưu Tinh Kiếm manh manh vẫn đang bay qua bay lại như cá bơi bên cạnh chủ nhân...

Nó không hề hay biết gì về tương lai của mình.

Khóe miệng Diệt Phượng Công Tử vẫn luôn co giật.

Họa phong của Tống Thư Hàng tiểu hữu càng ngày càng hỏng rồi.

Từ lúc quen biết Tống Thư Hàng đến nay, hình tượng của đối phương liền từ một sinh viên bình thường chuyển biến sang họa phong quỷ dị.

Hắn từng biến thành kẻ ngốc, cũng từng tóc dài chấm đất; hắn từng biến thành cơ bắp cuồn cuộn, còn từng biến thành người khổng lồ xanh; hắn tu luyện đao ý biến thành áo giáp đao ý; pháp bào từ cà sa biến thành hắc thiết thần giáp...

Hiện tại, lại thêm phi đao có hộ lan, cái họa phong này quá say lòng người.

Tống Thư Hàng tiểu hữu họa phong quỷ dị, lần này muốn mượn CPU của hắn luyện thần công gì?

Liệu có phải cũng là công pháp rất kỳ ba không?

Nghĩ tới đây, trong lòng Diệt Phượng Công Tử có chút bất an.

Nhưng lúc này, ánh mắt hắn rơi vào đĩa cá voi khô Bát phẩm được Biệt Tuyết Tiên Cơ tỉ mỉ điêu khắc.

Sau đó, hắn khẽ cắn răng.

Đây là món cá khô mỹ vị nhường nào.

Vừa rồi Biệt Tuyết Tiên Cơ đã nói với hắn, Tống Thư Hàng tiểu hữu nhờ cô làm không ít cá khô.

Đợi cho mượn CPU luyện xong thần công, Diệt Phượng Công Tử còn có thể nhận được một túi cá khô nhỏ, nghĩ thôi đã thấy rất hạnh phúc.

Có điều... tốt nhất vẫn nên hỏi trước xem Thư Hàng tiểu hữu định luyện thần công gì.

Chương 1343

Nghĩ tới đây, Diệt Phượng Công Tử hỏi: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu lần này muốn mượn năng lực thiên phú của ta luyện công pháp gì?" "Ừm, tôi muốn luyện là bí truyền thần công của một tổ chức yêu tu.

Bởi vì tôi là thân thể con người, lúc tu luyện công pháp đó không thể kích hoạt, cho nên nghĩ đến mượn Diệt Phượng tiền bối tới tu luyện." Tống Thư Hàng thành thật nói.

Diệt Phượng Công Tử nghi hoặc nói: "Nhưng mà, như vậy có ý nghĩa gì?

Thân thể cậu chung quy vẫn là con người, cho dù mượn ý thức của ta suy diễn hoàn thành công pháp, cậu cũng chỉ có thể đạt được một số kinh nghiệm về phương diện tu luyện, bản thân cậu không thể nắm giữ môn công pháp này chứ." "Cái tôi cần cũng chỉ là kinh nghiệm." Tống Thư Hàng mỉm cười nói. "Hóa ra là thế." Diệt Phượng Công Tử gật đầu nói: "Vậy thì, chúng ta hay là bắt đầu luôn đi?

Ta có chút vội." "Được, vậy chúng ta đến chỗ nào trống trải gần đây." Tống Thư Hàng nói, khu rừng không người tối qua hắn tới cũng không tệ. "Đừng phiền phức thế, chỗ Biệt Tuyết Tiên Tử đây chắc chắn có sân luyện công.

Thời gian quý giá, có thể đơn giản thì cứ đơn giản." Diệt Phượng Công Tử nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật một cái — Diệt Phượng tiền bối, tôi chính là vì không muốn luyện tập bộ [Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh Bắt Buộc Phải Có Để Sống Sót Ngoan Cường] này trước mặt đám người Bạch tiền bối, Thi nên mới muốn đổi địa bàn a.

Tống Thư Hàng truyền âm cho Diệt Phượng Công Tử: "Vậy hay là chuyển đến thế giới của tôi đi, ở đó tu luyện tiện hơn." "Không cần, chúng ta cứ tu luyện ở đây." Diệt Phượng Công Tử đẹp trai hất đầu một cái, lộ ra một góc độ đẹp trai khiến các nữ tu trầm mê.

Tống Thư Hàng: "..." *** Sân tu luyện động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ, Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Thi đang đứng vây xem bên cạnh.

Diệt Phượng Công Tử đứng trước người Tống Thư Hàng: "Chuẩn bị xong chưa?

Ta sắp thi triển thiên phú." "Tôi chuẩn bị xong rồi." Tống Thư Hàng thở dài — sự việc tại sao lại biến thành thế này?

Một lát sau, Diệt Phượng Công Tử thi triển năng lực thiên phú.

Tống Thư Hàng thành công mượn được CPU.

Diệt Phượng tiền bối... sự việc phát triển thành thế này, cũng đừng có oán tôi nhé. [Hai Trăm Bản Lĩnh Yêu Tinh Bắt Buộc Phải Có Để Sống Sót Ngoan Cường] - Chiêu thứ nhất: Thần Thánh Thâu Thiết Thuật (Thuật Trộm Cắp Thần Thánh).

Khi Tống Thư Hàng chuẩn bị thi triển chiêu này, đột nhiên trong đầu nổi lên một ý niệm.

Chiêu này, hắn vẫn luôn luyện chay, chưa bao giờ thi triển với người khác.

Hiện tại hiếm khi bên cạnh có người vây xem, hay là thử xem?

Nói không chừng có thể có thu hoạch và phát hiện không giống bình thường?

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tống Thư Hàng lướt qua đám người vây xem.

Bạch tiền bối chắc chắn không được, trộm đồ của ngài ấy lỡ kích hoạt tai nạn thì phiền phức to.

Thi quá dễ thương, ngại ra tay.

Tô Thị A Thập Lục, quá thân quen, ngại ra tay.

Vậy thì, chính là cô...

Biệt Tuyết Tiên Cơ!

"Hãy xem 'Thần thánh thâu thiết thuật' của ta đây!" Tống Thư Hàng điều khiển Diệt Phượng Công Tử, vươn tay nhắm vào Biệt Tuyết Tiên Cơ - người đang hóng hớt mà chẳng hay biết gì.

Thần thánh thâu thiết thuật rất bá đạo, khi luyện đến cảnh giới tối cao, trộm đồ vượt cấp cũng không thành vấn đề.

Điểm này, năm đó Thông nương đã dùng thân mình để kiểm chứng. 'Thần thánh thâu thiết thuật' của Tống Thư Hàng tuy mới luyện hai lần, nhưng đừng quên, cậu từng trải nghiệm cuộc đời của Thông nương.

Thông qua trạng thái nhập mộng, cậu từng nhập vào Thông nương trong quá khứ, luyện qua vô số lần 'Thần thánh thâu thiết thuật'.

Cho nên lần này, tuy là lần đầu tiên ra tay với người khác, nhưng hiệu quả lại tuyệt vời.

Thần thánh thâu thiết thuật dường như đã trở thành bản năng đi kèm linh hồn của Tống Thư Hàng vậy.

"Trúng rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong tay cậu có thêm một vật bằng lụa thơm phức.

Mới đầu, cậu tưởng đây là khăn tay Tiên Cơ mang theo bên người.

Nhưng cảm ứng kỹ lại, lại thấy không đúng.

Thứ này dày hơn khăn tay một chút, nặng hơn một chút.

Trộm được cái gì rồi?

Tống Thư Hàng rụt tay Diệt Phượng Công Tử lại, nhìn kỹ.

Ơ, đây hình như là một cái chăn mỏng?

Chăn rất mỏng, hơn nữa nhìn qua chắc là bị Tiên Cơ thi triển pháp thuật, gấp lại thành một khối nhỏ bằng bàn tay.

Tống Thư Hàng điều khiển khuôn mặt Diệt Phượng Công Tử lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tiên Cơ mang theo một cái chăn mỏng bên người làm gì?

Chẳng lẽ cái chăn này là pháp khí gì đó?

Không đúng...

Trên cái chăn này không có một tia pháp lực dao động nào.

Hơn nữa, nhìn nó có chút quen mắt, cái này cùng kiểu dáng với cái chăn trong phòng khách động phủ của Tiên Cơ mà cậu ngủ nhờ hôm qua.

Đây chính là một cái chăn bình thường, rất mỏng.

Tại sao Tiên Cơ lại trân trọng cất nó đi?

Nó có ý nghĩa đặc biệt gì sao?

Đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển thật nhanh.

Đột nhiên, linh quang trong đầu cậu lóe lên, nghĩ tới một khả năng.

Nếu thật sự là như vậy... thì quá không ổn rồi.

Cái này chẳng khác nào trộm đồ vật riêng tư của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hy vọng là mình đoán sai.

Hoặc có lẽ Tiên Cơ chỉ là thu hết chăn trong phòng khách lại, chuẩn bị giặt một lần?

Vừa suy tư, Tống Thư Hàng vừa điều khiển thân thể Diệt Phượng Công Tử ngẩng đầu lên, nhìn về phía Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Quá trình này có độ trễ dài đến ba giây, là tác dụng phụ từ năng lực thiên phú của Diệt Phượng Công Tử.

Vừa ngẩng đầu, cậu liền thấy Biệt Tuyết Tiên Cơ đang lạnh lùng nhìn thân thể mình và Diệt Phượng Công Tử.

Ánh mắt Tiên Cơ đặc biệt sắc bén, khóa chặt hai người.

Cô nhìn Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử, cứ như đang nhìn hai con linh thú sắp bị làm thịt; ánh mắt cô như dao, dường như đang cân nhắc phải xuống dao từ đâu mới có thể khiến hai con linh thú này chết sạch sẽ gọn gàng. [Không ổn.] Trong đầu Tống Thư Hàng phát ra cảnh báo.

Toang rồi, tại sao vừa rồi mình lại ra tay với Biệt Tuyết Tiên Cơ chứ, rõ ràng bất kể là Tô Thị A Thập Lục hay là Tiểu Thi đều an toàn hơn mà.

Khoảnh khắc đưa ra quyết định vừa rồi, chắc chắn là mình đã lên cơn rồi.

Làm sao bây giờ?

Bây giờ phải làm sao?

Tống Thư Hàng vắt hết óc, suy tư cách giải quyết.

Bên cạnh, Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục và Tiểu Thi đều nghi hoặc nhìn Biệt Tuyết Tiên Cơ, cũng như Tống Thư Hàng đang điều khiển Diệt Phượng Công Tử.

Cảnh giới của Thi khá thấp, không nhìn rõ chuyện gì đã xảy ra, Tô Thị A Thập Lục nhìn cũng rất mơ hồ, chỉ có Bạch tiền bối nhìn thấy Tống Thư Hàng thi triển một thuật kỳ quái, sau đó lấy được vật phẩm bằng lụa gấp gọn từ trên người Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngay sau đó, sát ý trên người Biệt Tuyết Tiên Cơ hiện lên, vô cùng sắc bén.

“Thư Hàng tiểu hữu lại tìm đường chết rồi sao?” Bạch tiền bối vuốt cằm, thầm nghĩ. [Ngươi đã làm gì Biệt Tuyết Tiên Cơ vậy?] Lúc này, chịu ảnh hưởng từ dao động cảm xúc mãnh liệt của Tống Thư Hàng, Diệt Phượng Công Tử có cảm ứng, thanh âm của hắn vang lên.

Năng lực thiên phú của hắn đã mạnh hơn một chút, cho dù cho Tống Thư Hàng mượn CPU, vẫn có thể trực tiếp giao lưu với Tống Thư Hàng trong não. [Tôi trộm được một cái chăn, đại khái thuộc về sự riêng tư của Biệt Tuyết Tiên Cơ.] Tống Thư Hàng đáp. [Riêng tư cấp độ nào?] Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: [Nhìn ánh mắt Biệt Tuyết Tiên Cơ, cô ấy có thể đang cân nhắc giết người diệt khẩu.] [Ngươi chết chắc rồi...

Ngoài ra ta muốn hỏi một chút, đối tượng bị diệt khẩu, sẽ không bao gồm ta chứ?] Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng: [Diệt Phượng tiền bối ngài nói xem?

Hiện tại trạng thái của chúng ta không phân biệt lẫn nhau a.] [Đệch, Tống Tam Lãng, lúc ngươi tìm đường chết có thể đừng kéo theo ta được không?] Diệt Phượng Công Tử giận dữ nói.

Tống Thư Hàng: [......] Lần này, cậu cạn lời. [Mau xin lỗi đi, còn ngẩn ra đó làm gì!] Diệt Phượng Công Tử kêu lên.

Xin lỗi?

Đúng rồi, kế tiếp sau Thần thánh thâu thiết thuật, chiêu thứ hai liền kề chính là ‘Năm trăm phương pháp đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại’.

Tống Mộc Đầu khi biên soạn bộ 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sinh tồn ngoan cường》 này, có phải là cố ý hay không? [Nhân lúc chưa bị Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa lên Thực Tiên Yến, mau xin lỗi đàng hoàng cho ta.

Nếu không nhận được sự tha thứ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, ngươi chết chắc!

Ta tuyệt đối sẽ đại nghĩa diệt thân.] Diệt Phượng Công Tử hận hận nói.

Tống Thư Hàng: “......” Đây đúng là thù trong giặc ngoài.

Lúc này, chỉ có thành khẩn xin lỗi thôi.

Chương 1344

“Biệt Tuyết Tiên Cơ ~~” Tống Thư Hàng điều khiển thân thể Diệt Phượng Công Tử, nhảy lên thật cao.

Nhảy càng cao, thành ý càng đủ.

Tuy nhiên, để giữ thể diện cho Diệt Phượng Công Tử, khi nhảy đến giữa không trung, Tống Thư Hàng tâm ý vừa động, thử để Diệt Phượng Công Tử khôi phục nguyên hình. ‘Phanh ~~’ Một con miêu yêu năm đuôi thân hình thon dài xuất hiện giữa không trung.

Bịch một tiếng, thân thể miêu yêu năm đuôi rơi xuống đất như mãnh hổ, chính là chiêu có khí thế nhất trong năm trăm pháp đầu hàng: ‘Mãnh hổ lạc địa đầu hàng thức’.

Sau khi tiếp đất, Tống Thư Hàng vốn định nói ‘Tiên Cơ, tôi sai rồi’, nhưng vừa mở miệng liền biến thành một tràng ‘Meo meo meo meo’.

Tống Thư Hàng: “......” “Hóa ra Diệt Phượng tiền bối là mèo a, dễ thương quá.” Loli Thi nói.

Tô Thị A Thập Lục tán đồng gật đầu.

Bạch tiền bối thì xác định Tống Thư Hàng tiểu hữu đang tìm đường chết, chọc giận Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ánh mắt Biệt Tuyết Tiên Cơ rơi vào hình thái miêu yêu của Diệt Phượng Công Tử.

Vì đột nhiên biến thành hình thái loài mèo, cái chăn vốn bị Diệt Phượng Công Tử cầm trong tay, lúc này bị đè dưới móng vuốt mèo, móng vuốt sắc bén tùy thời có thể xé rách cái chăn.

Tống Thư Hàng lại thử điều khiển thân thể Diệt Phượng Công Tử lên tiếng, kết quả vẫn là tiếng: “Meo?” Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Ha ha ha.” Tiếng cười cực lạnh, đã đạt tới cấp độ không độ tuyệt đối.

Nếu không phải Bạch tiền bối đang ở ngay bên cạnh, cô hiện tại tuyệt đối đã xông lên, cho Tống Thư Hàng và Diệt Phượng Công Tử biết sự lợi hại của ‘Tiên trù’.

Tống Thư Hàng: [Không ổn, lộng khéo thành vụng rồi.] Tiếp theo làm sao bây giờ?

Nếu theo ‘Năm trăm phương pháp đầu hàng khi đánh không lại tu sĩ nhân loại’ mà tiếp tục, thức thứ hai là ‘Nằm trên mặt đất lộ bụng thức’.

Cái gọi là khi xin lỗi thì lộ bụng ra là thường thức.

Khi xin lỗi thì để lộ cái bụng nhỏ dễ thương của mình cho tu sĩ nhân loại xem, biểu thị mình vô hại, phối hợp với biểu cảm cute phô mai que, có thể khơi dậy lòng trắc ẩn của tu sĩ nhân loại.

Hình thái miêu yêu của Diệt Phượng tiền bối rất thích hợp tư thế này.

Nhưng mà, tư thế này vẫn rất xấu hổ.

Sau khi thi triển, rất có thể sẽ bị Diệt Phượng Công Tử diệt khẩu.

Kiểu gì cũng toang.

Ngay khi suy nghĩ của Tống Thư Hàng đang rối bời, đột nhiên trong đầu cậu hiện lên một mảng cộng hưởng.

Công pháp nhập môn tầng một của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hiện lên trong đầu cậu.

Thật sự nảy sinh cộng hưởng? ‘Cộng hưởng’ giữa hai loại công pháp đặc thù ngày càng mãnh liệt.

Mà tất cả những thay đổi này, đều diễn ra sau khi Diệt Phượng

Công Tử lộ ra hình thái miêu yêu thi triển ‘Mãnh hổ lạc địa đầu hàng thức’.

Tống Thư Hàng hít sâu.

Lúc này, cậu quẳng hết thảy ra sau đầu.

Với thân phận người nghiên cứu, bắt đầu thi triển thức thứ hai ‘Nằm trên mặt đất lộ bụng thức’.

Thân thể Diệt Phượng Công Tử lăn một vòng tại chỗ: “Meo ~” Bộ dạng này, moe đến hộc máu.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Ha ha.” Bây giờ mới biết bán moe?

Muộn rồi.

Mà lúc này, ký ức về các công pháp tiếp theo của tầng một 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong ký ức Tống Thư Hàng không ngừng hiện lên.

Quả nhiên hữu hiệu.

Nếu mình tiếp tục thi triển bộ 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sinh tồn ngoan cường》 này, có lẽ thật sự có thể tìm ra bí mật Tống Mộc Đầu để lại trong đó.

Thế là, Tống Thư Hàng bắt đầu điều khiển thân thể Diệt Phượng Công Tử, bắt đầu tu luyện một cách bài bản.

Năm trăm phương pháp đầu hàng, pháp dụ dỗ tu sĩ nhân loại, thậm chí còn có cả nữ công gia chánh...

Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Thi cùng với Biệt Tuyết Tiên Cơ lẳng lặng nhìn Diệt Phượng Công Tử hình thái miêu yêu làm đủ trò.

Khi thì dùng thân thể miêu yêu không ngừng uốn éo nhảy múa, còn thỉnh thoảng liếc mắt đưa tình với mọi người.

Khi thì ngoan ngoãn lấy kim chỉ ra, bắt đầu may vá y phục, khi thì bắt đầu nghiêm túc quét dọn.

Đủ loại đạo cụ, đều là Tống Thư Hàng chuẩn bị sẵn từ sớm.

Hôm qua cậu đã luyện bí tịch hai lần, đạo cụ chuẩn bị rất đầy đủ.

Tên này rốt cuộc đang làm gì, đây chính là đang luyện ‘công pháp bí mật’?

Đây là lên cơn rồi hả?

Khóe miệng Biệt Tuyết Tiên Cơ co giật.

“Thư Hàng dường như tiến vào một loại trạng thái đốn ngộ.” Bạch tiền bối vuốt cằm nói.

Thi: “Hả?

Như vậy cũng có thể tiến vào trạng thái đốn ngộ?” Đốn ngộ cũng quá mất giá rồi đấy?

Tô Thị A Thập Lục: “Nếu chị không nhìn lầm, Thư Hàng đang thi triển có lẽ là bí tịch ‘Toàn thế giới yêu quái đoàn kết lại thành người một nhà’.” “Còn đúng là bí pháp?” Khóe miệng Biệt Tuyết Tiên Cơ co giật càng dữ dội hơn.

“Ta nhớ Đông Phương Lục đạo hữu chính là trưởng lão tổ chức này nhỉ?” Bạch tiền bối nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã thi triển xong trọn vẹn 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sinh tồn ngoan cường》 một lần.

Mới đầu, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong đầu cậu còn cộng hưởng với bí tịch.

Nhưng khi tu luyện đến đoạn sau, cộng hưởng dừng lại.

Tuy nhiên, có một chuỗi văn tự kỳ quái không ngừng xuất hiện trong đầu cậu.

Không phải văn tự viễn cổ, cũng không phải văn tự hiện đại, mà là các loại phù văn vô nghĩa. [Mật văn!] Tống Thư Hàng trong lòng vui vẻ.

Đây hẳn chính là mật văn ẩn giấu trong bí tịch của tổ chức yêu tu mà vị ‘Âm Lãnh Tôn Giả’ kia nói.

Mà thiên mật văn này chỉ cần dùng một loại pháp phá giải lưu truyền trong ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, là có thể phá giải nó, đạt được truyền thừa ngầm hoàn chỉnh.

Đây chính là bí mật Tống Mộc Đầu ẩn giấu trong bí tịch, không sai được.

Bản hoàn chỉnh 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 và phương pháp luyện chế pháp bảo đi kèm, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là sẽ tới tay.

Có lẽ cậu thật sự có thể luyện chế ra pháp khí tổ hợp trước ngũ phẩm.

Cho dù cậu không có khí vận + tài phú tốt như vậy, ít nhất cũng phải luyện chế thành công pháp khí bản mệnh thích hợp với Cự Kình Thiên.

Bí mật Tống Mộc Đầu để lại, đã tới tay!

Sau khi phá giải mật văn Tống Mộc Đầu ẩn giấu trong 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sinh tồn ngoan cường》, trong lòng Tống Thư Hàng đặc biệt sảng khoái.

Loại vấn đề mà người khác từ thời viễn cổ đến giờ đều không giải được, nhưng bạn lại tìm được phương pháp giải đề, trong nháy mắt phá đề, tự nhiên sẽ có loại cảm giác sảng khoái siêu cấp thỏa mãn.

Sau khi cảm giác sảng khoái thỏa mãn qua đi, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên lại trĩu nặng.

Bởi vì sau khi sướng xong, tiếp theo cậu phải đối mặt là lửa giận song trùng của Diệt Phượng Công Tử và Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Toang rồi, toang rồi.

Tiếp theo làm sao bây giờ?

Chờ sau khi thời gian Diệt Phượng Công Tử ‘mượn thiên phú CPU’ kết thúc, cậu có bị Diệt Phượng Công Tử và Biệt Tuyết Tiên Cơ chém chết hay không?

Không thể hoảng, bình tĩnh lại.

Đàn ông đích thực, cho dù đối mặt với nguy cơ cuồng phong bạo vũ, cũng phải trầm ổn bình tĩnh, suy nghĩ cách phá giải, vượt qua nguy cơ.

Làm sao mới có thể giải quyết Diệt Phượng Công Tử và Biệt Tuyết Tiên Cơ đang bạo nộ?

Diệt Phượng Công Tử thì... hay là thêm chút cá khô nhỏ?

Không ổn, cảm giác không có hi vọng.

Chiêu số đã dùng một lần với Diệt Phượng Công Tử, sử dụng lần nữa chắc chắn sẽ không có bao nhiêu hiệu quả, trừ khi cậu có thể kiếm được cá khô nhỏ cấp Cửu phẩm.

Nhưng tồn tại cấp Cửu phẩm, nhổ bãi nước bọt cũng có thể tiêu diệt cậu, muốn lấy được cá khô nhỏ cấp Cửu phẩm quả thực là nằm mơ.

Công thức: [Tống Thư Hàng + Ngư loại Cửu phẩm ≠ Cá khô nhỏ = Tống Thư Hàng khô] Vậy ngoài cá khô nhỏ ra, còn có gì có thể dập tắt lửa giận của một con miêu yêu?

Miêu yêu cũng là mèo, cho nên... cuộn len?

Gậy trêu mèo?

Tống Thư Hàng tưởng tượng trong đầu hình ảnh mình ném ra một cuộn len và gậy trêu mèo, Diệt Phượng Công Tử vồ lấy cuộn len, lại vây quanh gậy trêu mèo nhảy nhót.

Ách...

Sao cảm giác làm thế càng tìm đường chết hơn.

Hoặc có lẽ cậu có thể bắt một con chuột dễ thương làm đồ chơi cho Diệt Phượng Công Tử?

Ví dụ như, một con Tà ma Hamster dễ thương nào đó.

Có lẽ Diệt Phượng Công Tử sẽ rất hứng thú với Tà ma Hamster như vậy.

Nhưng vấn đề lại tới, nếu thật sự bắt Tà ma Hamster tặng cho Diệt Phượng Công Tử, ngày hôm sau Tống mỗ nào đó sẽ biến thành sủng vật, bị Bạch tiền bối Two bắt đi mất.

Công thức này khá phức tạp, thôi không liệt kê.

Nghĩ tới nghĩ lui, trước mắt Diệt Phượng Công Tử dường như là vô giải.

Nhìn trời, chẳng lẽ mình phải dùng bản tôn sử dụng ‘Mãnh hổ lạc địa đầu hàng thức’ để xin lỗi Diệt Phượng tiền bối?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ lung tung.

Chương 1345

Phanh ~~ Pháp thuật thiên phú của Diệt Phượng Công Tử giải trừ.

Ý thức Tống Thư Hàng trở về trong bản thể cậu.

“Ơ?

Sao nhanh vậy?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói, năng lực thiên phú mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối bình thường đều có thể duy trì thời gian rất dài mà?

Lần này sao lại ngắn như thế.

“Ha ha ha.” Diệt Phượng Công Tử hình thái miêu yêu năm đuôi cười lạnh một trận, cái đuôi thứ năm của hắn dựng đứng lên: “Chết một vạn lần đi, Tống Thư Hàng tiểu hữu.” “Chờ chút, Diệt Phượng tiền bối, kỳ thực việc này không thể trách hết mình tôi a.

Tôi đều nhắc nhở tiền bối mấy lần rồi, hoặc là tìm chỗ không người, hoặc là đi vào thế giới của tôi để tu luyện bộ công pháp này mà.” Tống Thư Hàng thốt ra.

“Trả lời vô dụng, hóa thành một vũng, nát đầy đất đi, Tống Thư Hàng.” Diệt Phượng Công Tử kêu lên.

Một vũng là ý gì?

Chờ chút, chẳng lẽ là pháp thuật thiên phú kia?

Chính là cái năng lực quỷ dị lần trước khiến Đậu Đậu nát thành một vũng chất lỏng, Đậu Đậu sau đó bị đựng trong bình hoa ngây người mấy ngày mới khôi phục lại.

“Tôi từ chối, cái pháp thuật này tôi tuyệt đối không muốn.” Tống Thư Hàng nói xong, ý niệm vừa động, liền chuẩn bị trốn vào Hạch

Tâm thế giới - không trêu vào được thì cậu còn không trốn được sao?

Nhưng mà, ngay khi ý niệm của cậu vừa nổi lên, cậu cảm giác thân thể mình đột nhiên xảy ra biến hóa.

“Ha ha ha, muộn rồi.

Pháp thuật của ta đã khởi động ngay lúc kết thúc mượn CPU.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Sao lại như vậy, tôi không có chút cảm ứng nào?” Diệt Phượng Công Tử khi sử dụng thiên phú pháp thuật, theo lý thuyết ít nhất cũng phải có chút dao động năng lượng mới đúng chứ.

“Rất đơn giản, bởi vì sau khi kết thúc mượn CPU, khi ngươi trở về thân thể mình, đã bị trễ ba giây.” Diệt Phượng Công Tử bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “......” Vãi, Diệt Phượng tiền bối gian lận.

Khoảnh khắc tiếp theo, ‘Ba ~~’ một tiếng, thân thể Tống Thư Hàng hóa thành một vũng chất lỏng, rơi đầy đất.

Vật phẩm trên người cậu rơi đầy đất.

Sau đó, Tống Thư Hàng dạng một vũng tụ lại, nhúc nhích như con Slime nào đó.

Loli Thi trừng lớn mắt: “Tống sư huynh biến thành một vũng!” Tô Thị A Thập Lục: “......” Không tìm đường chết sẽ không phải chết, đạo lý này tại sao Thư Hàng chính là không hiểu.

Bạch tiền bối: “Ta nhớ năng lực thiên phú này của Diệt Phượng đạo hữu chỉ có xác suất thành công khoảng ba mươi phần trăm thôi nhỉ?

Như vậy đều bị biến thành một vũng, Thư Hàng, vận khí hôm nay của ngươi không tốt lắm a.” Tống Thư Hàng dạng một vũng: “Bất hạnh a ~” Tam Lãng tiền bối từng nói, người thích tìm đường chết vận khí đều sẽ không quá kém, tại sao cậu lại bất hạnh như vậy?

Loli Thi: “Di?

Trạng thái này Tống sư huynh còn có thể nói chuyện?!” Cô bé tò mò chạy chậm đến bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn ngón tay, định chọc vào người cậu đang hóa lỏng.

“Đừng chọc, trạng thái hóa lỏng cảm giác rất kỳ quái, ngón tay Thi nếu chọc vào, cảm giác sẽ rất không ổn.” Tống Thư Hàng lớn tiếng kêu lên.

Trẻ con chính là như vậy, nhìn thấy đồ vật kỳ quái phản ứng đầu tiên chính là dùng ngón tay hoặc là dùng cành cây đi chọc.

Cho dù là Loli Thi ngoan ngoãn cũng không thể tránh được.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng phát hiện sau khi thân thể mình bị hóa lỏng, giác quan trở nên rất thú vị.

Không có mắt, cậu lại có thể nhìn thấy.

Không có mũi, cậu lại có thể ngửi được.

Không có tai, cậu lại có thể nghe thấy.

Không có miệng, cậu lại có thể nói chuyện.

Giác quan hoàn toàn khác biệt với trạng thái nhân loại.

Nói thật... cảm giác này rất mới mẻ, rất vui.

Khi thân thể chảy động như nước chảy, là cảm nhận mà trạng thái nhân loại không thể trải nghiệm.

Hơn nữa, chỉ cần thả lỏng, để thân thể hóa lỏng hoàn toàn trải phẳng trên mặt đất, sẽ cảm thấy siêu cấp thả lỏng.

Cái này còn thoải mái gấp trăm lần so với khi ở trạng thái nhân loại thả mình xuống giường nước.

Tống Thư Hàng lại cảm giác hơi sướng.

Vãi, trạng thái này đều có thể tìm được điểm sướng, mình có phải bị bệnh rồi không?

Duy nhất bất tiện của trạng thái hóa lỏng là phương diện di chuyển, nhưng cậu có Vô Hình Đao Cổ, cho dù hóa thành một vũng, cậu vẫn có thể ngự đao phi hành.

Hơn nữa, nếu ở trạng thái này mình đi tu luyện các loại công pháp, sẽ có hiệu quả gì?

Ví dụ như hiện tại thử 《Cương Thủ》, khi ở trạng thái hóa lỏng, 《Cương Thủ》 sẽ xuất hiện với hiệu quả như thế nào?

Tống Thư Hàng não động mở rộng.

Trong lúc suy tư, Tô Thị A Thập Lục đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, thu dọn vật phẩm của cậu lại: “Lần trước Đậu Đậu duy trì trạng thái này bao lâu?” “Chắc mấy ngày.” Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “Hay là, cũng bỏ anh vào trong bình?” Như vậy cô có thể mang theo Tống Thư Hàng bên người.

Tống Thư Hàng: “......” Bên kia, Diệt Phượng Công Tử biến lại thành hình người: “Ha ha, yên tâm đi, ngươi lần này khác với Đậu Đậu, sẽ không hóa lỏng mấy ngày đâu.” Tống Thư Hàng: “Đa tạ Diệt Phượng tiền bối thủ hạ lưu tình.” “Ừm, bởi vì năng lực thiên phú thứ năm của ta nắm giữ thuận tay hơn, ngươi biến thân ít nhất có thể duy trì một tháng.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Nhìn trời, đây không phải càng tệ hại hơn sao.

Tống Thư Hàng: “Diệt Phượng tiền bối, một tháng quá dài rồi, chúng ta chỉ tranh sớm chiều, cho nên, thời gian cô đọng lại một chút được không?” Mà lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ đi lên, cô mỉm cười với Diệt Phượng Công Tử: “Diệt Phượng đạo hữu làm rất đẹp.” Nói xong, Tiên Cơ đưa qua một túi cá khô nhỏ - đây là thù lao Tống Thư Hàng đáp ứng cho Diệt Phượng Công Tử trước đó, Biệt Tuyết Tiên Cơ tuy trong lòng có lửa giận, nhưng lửa giận này hiện tại đều chuyển dời lên người Tống Thư Hàng.

Diệt Phượng Công Tử nhận lấy cá khô nhỏ.

Có một khoảnh khắc, hắn hơi lo lắng Biệt Tuyết Tiên Cơ có hạ độc trên cá khô nhỏ hay không.

Có điều sau khi hắn cân nhắc đến tính cách của Biệt Tuyết Tiên Cơ, liền phủ quyết ý nghĩ này.

Là kiêu ngạo của Tiên trù đỉnh tiêm, Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ không cho phép tác phẩm của mình bị ô nhiễm.

Chuyện hạ độc trong tác phẩm của mình, cô tuyệt đối không làm được.

Trừ khi ngay từ đầu cô chế tác chính là món ăn kịch độc.

Sau khi nhận cá khô nhỏ, Diệt Phượng Công Tử chắp tay với các đạo hữu: “Vậy chư vị đạo hữu, ta tiếp theo còn có việc gấp phải làm, xin cáo từ đi trước một bước.” “Diệt Phượng đạo hữu không ở lại thêm vài ngày sao?

Buổi tối ta đang chuẩn bị làm một bàn món tiên hào, là mấy hệ món ăn ta thí nghiệm cho ‘Thực Tiên Yến’.” Biệt Tuyết Tiên Cơ mỉm cười nói.

Diệt Phượng Công Tử liếm môi, nhưng cuối cùng vẫn kiên định lắc đầu: “Tuy rất muốn ở lại, nhưng tiếp theo ta thật sự còn chút việc gấp.” Biệt Tuyết Tiên Cơ tiếc nuối nói: “Vậy Diệt Phượng đạo hữu, lên đường bảo trọng.” “Tạm biệt.” Diệt Phượng Công Tử soái khí hất đầu, tế ra phi kiếm của mình.

Bạch tiền bối, Thi, Tô Thị A Thập Lục vẫy tay tạm biệt hắn.

Diệt Phượng Công Tử tế khởi phi kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất rời xa động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Cuối cùng cũng trốn thoát, minh triết bảo thân, chết đạo hữu không chết bần đạo.” Diệt Phượng Công Tử thầm nghĩ, tuy buổi tối món tiên hào do Biệt Tuyết Tiên Cơ tự tay chế tác rất mê người, nhưng hiện tại hắn đâu có gan ăn?

Nếu ở lại, nói không chừng bữa tối hôm nay của Biệt Tuyết Tiên Cơ sẽ có thêm một món tên là ‘Long Hổ Đấu’.

Còn về Tống Thư Hàng tiểu hữu bị biến thành một vũng?

Ha ha...

Tống tiểu hữu chết một vạn lần cho ta là được.

Bí tịch xấu hổ kia, từ đầu tới đuôi đều tràn ngập chữ ‘xấu hổ’ to tướng.

Diệt Phượng Công Tử chỉ cần hồi tưởng lại, đều muốn đâm đầu vào tường.

“Họ Tống kia chết cho ta một ngàn vạn lần.” Diệt Phượng Công Tử nghiến răng nói.

×××××××××××× Lúc này, Thi, Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối cùng với Biệt Tuyết Tiên Cơ, đều quây quanh bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Nhìn qua có chút nhớp nháp, không thích hợp làm món ăn lắm.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

“Bạch tiền bối có cách giải trừ pháp thuật này không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi, một tháng hơi dài.

Bạch tiền bối: “Nếu muốn giải khai pháp thuật của Diệt Phượng đạo hữu, ta phải nghiên cứu Thư Hàng hóa lỏng một chút, rồi mới thử cách phá giải.” “Chờ một chút.” Tống Thư Hàng nói: “Trước khi nghiên cứu tôi lúc hóa lỏng, hãy để tôi hoàn thành mấy cái thực nghiệm trước đã.” “Anh muốn làm gì?” A Thập Lục tò mò hỏi.

“Tôi thử vài công pháp xem.” Tống Thư Hàng nói xong, bắt đầu thi triển năng lực《Cương Thủ》.

Sau đó, trên người Tống Thư Hàng trạng thái hóa lỏng nhiễm một mảng màu kim loại đen kịt.

Bởi vì không có tay, cho nên màu kim loại đen kịt tràn ngập toàn thân cậu.

Tống Thư Hàng biến thành một vũng chất lỏng đen kịt, có ánh kim loại.

“Tôi còn tưởng có thể ngưng tụ ra trạng thái hai bàn tay, kết quả là cả người đều biến thành kim loại.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói, cậu tiếp theo muốn nếm thử công pháp, nếu có thể ngưng tụ ra cánh tay thì sẽ thuận tiện hơn một chút.

Tô Thị A Thập Lục: “Đây coi là thủy ngân đen sao?” Loli Thi hai mắt sáng lên: “Tống sư huynh, trạng thái này có thể chọc không?” Tống Thư Hàng: “......” Còn chưa đợi cậu trả lời, Thi đã vươn ngón tay, dùng sức chọc lên người cậu.

Vừa chọc, cứng ngắc, căn bản chọc không vào.

Nhưng thân thể Tống Thư Hàng lại có thể tùy ý lưu động, tùy ý thay đổi hình dạng, nhìn qua có vẻ rất mềm mại.

Theo hình dạng thay đổi, lớp da kim loại đi kèm《Cương Thủ》 kia cũng sẽ biến hóa theo.

“Em còn tưởng sẽ mềm mềm.” Thi lại chọc chọc, vẫn chọc không được.

“《Cương Thủ》 của anh đã đại thành, em chọc không động đâu.” Tống Thư Hàng nói: “Đúng rồi, có gương không?

Tôi muốn xem bộ dạng hiện tại của mình.” Bạch tiền bối: “Ngươi vẫn là đừng xem thì hơn, bộ dạng hiện tại của ngươi... có chút phèn.” “Giống như thủy ngân bị đổ trên mặt đất, lại biến thành màu đen.” Loli Thi bổ sung.

Tô Thị A Thập Lục an ủi: “Kỳ thực cũng được mà, sau khi có ánh kim loại, so với một vũng nhớp nháp trước đó thì đẹp hơn nhiều.” Tống Thư Hàng: “......” “Nhắc mới nhớ, đã là thân thể hóa lỏng, có thể cắt ra không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ lộ ra nụ cười thân thiện.

“Chắc là được.” Tống Thư Hàng đáp - năm đó Đậu Đậu bị Diệt Phượng Công Tử biến thành một vũng, đụng phải thủy tinh, sau đó vỡ vụn rơi đầy đất.

Sau đó lại dung hợp trở về, một chút việc đều không có.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Ta có thể thử không?” Tống Thư Hàng lập tức co thân thể mình thành một quả cầu, điên cuồng thúc đẩy cường độ 《Cương Thủ》: “Đừng làm bậy nha, Tiên Cơ.

Ngộ nhỡ cắt hỏng thì làm sao?” Đúng chuẩn túng thành một cục.

“Vẫn là để ta cắt cho.” Bạch tiền bối nói: “Muốn phá giải bí pháp này của Diệt Phượng đạo hữu, cắt lát ngươi lúc hóa lỏng là bắt buộc.

Chương 1346

Không cần lo lắng, cắt xong chắc chắn có thể lắp ráp lại.” Nửa câu đầu của Bạch tiền bối làm người ta rất an tâm, nửa câu sau làm người ta rất lo lắng.

Lắp ráp lại?

Cậu không khỏi nhớ tới những đồ điện gia dụng năm đó bị Bạch tiền bối dùng ‘Phi kiếm dùng một lần’ bắn vào vũ trụ.

Nếu bị Bạch tiền bối tháo ra, rồi lắp ráp lại, thiếu mất mấy cái linh kiện thì làm sao?

“Từ từ, Bạch tiền bối mọi người chờ chút đã, tôi còn mấy kỹ năng muốn thử.

A Thập Lục, đưa vòng tay pháp khí cho tôi trước, tôi muốn lấy Phong Thiền Bút ra.” Tống Thư Hàng nói.

A Thập Lục lấy vòng tay pháp khí ra, đặt xuống đất: “Anh trạng thái này có thể cầm bút sao?” “Nếu duy trì trạng thái 《Cương Thủ》 thì chắc là được, đáng tiếc không ngưng tụ ra đôi tay.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu cuốn lấy vòng tay pháp khí, ý niệm vừa động lấy Phong Thiền Bút ra.

Sau đó duy trì thân thể trạng thái ‘Cương Thủ’, có thể cuốn lấy Phong Thiền Bút, cầm chắc.

Quả nhiên làm được.

Cậu lại từ không gian vòng tay lấy ra một tờ giấy trắng.

“Anh muốn thử ‘Nho Gia Kim Cương Thân’ sao?” Tô Thị A Thập

Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Khi ở hình thái nhân loại, nhục thân của tôi đã tiếp cận cực hạn hiện tại có thể đạt tới.

Cho nên tôi muốn thử xem, dưới trạng thái hóa lỏng, tu luyện 《Nho Gia Kim Cương Thân》 có hiệu quả ngoài ý muốn hay không.” Nói xong, Tống Thư Hàng bắt đầu viết lên giấy trắng.

Một thiên 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 chậm rãi hiện lên trên giấy trắng.

Mỗi khi viết một chữ, thân thể hóa lỏng của Tống Thư Hàng liền không khỏi run rẩy.

Khi dùng trạng thái nhân loại viết thiên 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 này, mỗi một chữ đều nặng ngàn cân, mà hiện tại dùng thân thể hóa lỏng để viết, cảm giác càng thêm tốn sức.

Khó khăn lắm mới viết xong cả bài 《Chính Khí Thối Thân Thiên》, chỉ cảm thấy sức mạnh toàn thân bị tiêu hao sạch sẽ.

Tống Thư Hàng trải thân thể phẳng lì ra, tê liệt trên mặt đất.

Đồng thời, trên tờ giấy trắng trước mặt cậu, tất cả các ký tự cộng hưởng lóe lên.

Một hơi thở sau, tất cả các ký tự trên giấy trắng biến mất không thấy, toàn bộ chuyển hóa thành ‘Chính khí’ phản hồi cho Tống Thư Hàng.

Ẩn ẩn, cậu cảm giác thể chất của mình lại tăng lên một khúc.

Đồng thời, lý giải của cậu đối với 《Nho Gia Kim Cương Thân》 càng lên một tầng lầu, bước vào cảnh giới tiểu thành.

“Quả nhiên, dùng một giác quan khác biệt để trải nghiệm 《Nho Gia Kim Cương Thân》, hiệu quả tu luyện đặc biệt tốt.” Tống Thư

Hàng nói.

Theo 《Nho Gia Kim Cương Thân》 tiểu thành, từng mai phù văn viễn cổ xuất hiện trên người Tống Thư Hàng.

Toàn bộ là phù văn viễn cổ của 《Chính Khí Thối Thân Thiên》, tràn ngập một thiên phù văn trên thân thể Tống Thư Hàng, nhuộm thân thể đen kịt của cậu thành màu hoàng kim.

"Lần này, Tống sư huynh anh lại biến thành thủy ngân vàng." Loli Thi nói.

Thi vừa dứt lời, Tống Thư Hàng vốn là một vũng chất lỏng, 'Vèo ~' một cái vụt đứng lên.

Đây là muốn khôi phục hình người?

"Đao ý!" Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, một đạo đao ý từ trên người cậu bạo trướng dựng lên.

Ngay sau đó, đao ý khôi giáp hiện ra trên người Tống Thư Hàng, bao phủ thân hình cậu.

Khôi giáp thành hình, Tống Thư Hàng vốn ở trạng thái chất lỏng khôi phục hình thái nhân loại.

Tô Thị A Thập Lục: "Bí pháp của Diệt Phượng tiền bối bị anh phá giải rồi?" Tống Thư Hàng lắc đầu: "Vẫn chưa, bí pháp của Diệt Phượng tiền bối không phải thứ tôi hiện tại có thể phá giải.

Về bản chất, trạng thái hiện tại của tôi vẫn là trạng thái hóa lỏng." Vừa rồi mượn 《Nho Gia Kim Cương Thân》 tiểu thành, lại mượn 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 phù văn luyện thân trong nháy mắt, Tống Thư Hàng thử kéo dài thân thể mình, cũng theo ký ức đắp nặn ra bộ dạng thân thể mình.

Cậu nếm thử thành công.

Hiện tại cậu nhìn từ bề ngoài, cũng không khác biệt gì với hình thái nhân người.

Bạch tiền bối: “Vậy hiện tại nếu dùng sức chọc vào người ngươi thì sẽ thế nào?” Thi: “Em chọc không động.” “Bởi vì bản thân vẫn là ‘trạng thái hóa lỏng’, cho nên nếu dùng sức mạnh vượt qua phòng ngự của tôi chọc tới, chắc là sẽ chọc thân thể trở lại trạng thái hóa lỏng?” Tống Thư Hàng đoán.

“Muốn thử xem không?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, vươn cánh tay: “Vậy chỉ được chọc tay.” Cậu tán đi đao ý khôi giáp ở chỗ cánh tay.

“Được.” Thế là, Bạch tiền bối vươn ngón tay.

“Bạch tiền bối, có thể chuẩn bị sẵn trị liệu thuật không?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối an ủi: “Trị liệu thuật của ta có thể thuấn phát, không cần lo lắng.” Nói xong, ngài vươn tay dùng sức chọc vào cánh tay Tống Thư Hàng.

Quả nhiên như Tống Thư Hàng dự đoán, sau khi Bạch tiền bối dùng sức chọc, cánh tay cậu gợn lên một trận rung động, giống như chất lỏng bị chọc ra.

“Tống sư huynh, đau không?” Thi hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu - trạng thái hóa lỏng, cậu dường như không có cảm giác đau.

Bạch tiền bối lại hơi dùng sức, lần này ngón tay ngài trực tiếp đâm xuyên qua cánh tay Tống Thư Hàng, chọc ra một cái lỗ thủng.

Tô Thị A Thập Lục: “Hiện tại đau không?” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Không cảm giác.” “Xem ra, thân thể hiện tại của ngươi có thể miễn dịch thương tổn vật lý thuần túy.” Bạch tiền bối nói.

“Kẻ Hủy Diệt sao?

Cảm giác rất ngầu.

Mấy năm trước, ước mơ của em chính là khi lên Tứ phẩm, đi đặt làm một con khôi lỗi pháp khí tương tự.” Loli Thi hai mắt sáng lên, nói.

“Hay là thử phụ gia kiếm khí chọc lại lần nữa?” Bạch tiền bối kiến nghị.

“Không không không, trực giác nói cho tôi biết, bất kể là hình thái gì, bị kiếm khí chọc một cái đều sẽ xảy ra chuyện.” Tống Thư Hàng liều mạng lắc đầu nói.

Khi cậu lắc đầu, biên độ đong đưa của đầu đặc biệt lớn.

Có lẽ là do hiện tại trong đầu cậu đều là chất lỏng?

“Đâm cánh tay không sao, cũng có nghĩa là đâm các vị trí khác trên cơ thể cũng sẽ không có vấn đề gì phải không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại, phát hiện trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ có một con dao nhọn không ngừng xoay chuyển, đồng thời ướm thử vào phần eo của cậu.

Chỗ đó là vị trí thận nhỉ?

“Chờ một chút!” Tống Thư Hàng nói: “Biệt Tuyết tiền bối, đánh người không đánh mặt, chém người không chém thận, câu này ngài chưa nghe qua sao?” “Trước kia chưa nghe qua, bây giờ đã biết.” Biệt Tuyết Tiên Cơ gật đầu, nghiêm túc hỏi: “Cho nên, để ta đâm thận ngươi một dao có được không?” Cô lại không trực tiếp đâm tới, còn rất lễ phép hỏi ý kiến Tống Thư Hàng.

Điều này làm Thư Hàng có chút ngoài ý muốn, vốn cậu tưởng Biệt Tuyết Tiên Cơ đang trong trạng thái phẫn nộ, sẽ trực tiếp đâm một dao tới chứ.

Nhưng mà câu hỏi này, kinh dị quá.

“Có thể để ta đâm thận ngươi một dao không?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi lại lần nữa.

“Không không không, tuyệt đối không được.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ cười yên nhiên: “Kỳ thực ta cũng chỉ tùy tiện hỏi thôi, dù sao bất kể ngươi trả lời thế nào, ta đều sẽ đâm.” Tống Thư Hàng: “......” Tiên Cơ đây là hắc hóa rồi sao?

“Ăn ta một dao.” Biệt Tuyết Tiên Cơ mặt mang nụ cười xán lạn, một dao đâm tới.

Quả nhiên cả người Tiên Cơ hỏng mất rồi.

Tống Thư Hàng bay nhanh né tránh.

Biệt Tuyết Tiên Cơ huy vũ dao nhọn, mặt mang nụ cười ôn nhu, đuổi theo Tống Thư Hàng.

“Thập Lục, đồ của tôi giao cho cô bảo quản.” Tống Thư Hàng hét lớn một tiếng, bay nhanh trốn ra ngoài động phủ.

“Đừng sợ, Thư Hàng tiểu hữu...

Ta ra dao sẽ rất nhẹ.” Biệt Tuyết Tiên Cơ theo sát phía sau.

Rất nhanh, hai người biến mất khỏi động phủ.

“Tống sư huynh sẽ không có việc gì chứ?” Loli Thi có chút lo lắng nói.

Bạch tiền bối cười nói: “Yên tâm đi, Biệt Tuyết đạo hữu chỉ đang đùa với Thư Hàng tiểu hữu thôi.

Nếu không với thực lực của cô ấy, hai nhịp hô hấp là có thể đuổi kịp Tống Thư Hàng, sau đó trong một nhịp hô hấp, là có thể cắt cậu ta thành những khối nhỏ đều nhau.

Đừng hoài nghi đao công của một vị Tiên trù.” Thi: “Đã là Biệt Tuyết tiền bối nói đùa, vậy thì không cần quá lo lắng.” Tô Thị A Thập Lục: “Nhưng em vẫn có chút lo lắng.” Bạch tiền bối: “Tại sao?” “Quần áo Thư Hàng còn ở đây...

Trên người anh ấy chỉ có đao ý khôi giáp.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Loli Thi: “......” Bạch tiền bối: “......” ×××××××××× Rừng tùng ngoài động phủ Tiên Cơ.

“Tiền bối, ngài muốn đuổi đến bao giờ?” Tống Thư Hàng chạy trốn cực nhanh.

Sau lưng cậu, Biệt Tuyết Tiên Cơ cười tươi rói: “Chờ lúc ta đâm trúng thận của ngươi.” Tống Thư Hàng thật sự sắp khóc rồi.

Ngay khi hai người kẻ truy người chạy, trong rừng tùng, đột nhiên có một bóng người lóe lên, một dao đâm về phía eo Tống Thư Hàng: “Kết thúc rồi, Bá Tống Huyền Thánh.” Cho nên nói, chém người không chém thận, câu này các ngươi đều chưa nghe qua sao?

Khi bóng người ẩn núp trong rừng tùng nhảy ra, một dao đâm về phía eo Tống Thư Hàng, Công đức xà mỹ nhân màu vàng óng hiện ra, bảo vệ cậu thật chặt.

Đinh ~ Thích khách thế tại tất hành một kiếm, bị thân thể Công đức xà mỹ nhân ngăn lại.

Đồng thời, trong tay Công đức xà mỹ nhân tế ra ‘Dép lê vả mặt’, phang về phía thích khách.

Tuy nhiên ‘Dép lê vả mặt’ vừa mới phang ra, trên người thích khách lại nổi lên một cái ấn nhỏ, nghênh đón chiếc dép, chặn nó lại.

Thích khách hiển nhiên rất hiểu rõ thủ đoạn của Tống Thư Hàng, biết Công đức xà mỹ nhân có chiêu này, sớm có phòng bị.

“Phá!” Thích khách nghiến răng nói.

Đoản đao trong tay gã nở rộ tà năng đen kịt, đó là sức mạnh Cửu U, trừ cái đó ra trên đoản đao này còn phụ gia hai loại sức mạnh quỷ dị.

Ba loại sức mạnh toàn bộ là năng lượng tương nghịch với công đức chi lực, đao này lại là vũ khí chuyên môn khắc chế Công đức xà mỹ nhân.

Tay thích khách hung hăng đẩy một cái, đoản đao đâm xuyên qua phòng ngự của Công đức xà mỹ nhân, mũi đao tiếp tục đâm vào vùng eo Tống Thư Hàng.

Đây là một cuộc ám sát có mưu đồ, chuẩn bị đầy đủ.

Con ngươi Tống Thư Hàng ngưng thị thanh đoản đao này, Công đức xà mỹ nhân mấy ngày nay trải qua vài lần thăng cấp, cường độ lại tăng lên hai tiểu đương thứ.

Cho dù chịu hạn chế bởi cảnh giới của cậu, phòng ngự thuần túy của xà mỹ nhân cũng đã không yếu hơn trình độ Ngũ phẩm.

Mà thanh đoản đao này, lại có thể dễ dàng đâm thủng phòng ngự của xà mỹ nhân?

Đáng tiếc, cho dù đoản đao phá vỡ tầng phòng ngự của Công đức xà mỹ nhân, trên người Tống Thư Hàng còn phủ ‘Đao ý khôi giáp’.

Chương 1347

Đao của thích khách lần nữa bị chặn lại.

Toàn bộ quá trình, đều xảy ra trong nháy mắt.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ phía sau bạo phát, trong nháy mắt đuổi tới sau lưng thích khách.

Dao bếp trong tay cô huy động, trong chớp mắt chém ra tám mươi tám dao, chém lên người thích khách.

Bạch tiền bối đã nói, đừng coi thường đao công của một vị Tiên trù.

Đao pháp của Biệt Tuyết Tiên Cơ, có thể dùng xảo đoạt thiên công để hình dung.

Ba!

Thân thể thích khách vỡ vụn, bị cắt thành những khối nhỏ chỉnh tề, đủ loại linh kiện, kim loại, vụn gỗ rơi đầy đất.

Cái ấn nhỏ đang chống lại 'Dép lê vả mặt' giữa không trung cũng vỡ vụn ra, biến mất không thấy.

"Khôi lỗi?" Biệt Tuyết Tiên Cơ nhướng mày.

Tống Thư Hàng vươn tay rút thanh đoản đao trên người Công đức xà mỹ nhân ra, sau đó trên người Công đức xà mỹ nhân có kim quang tự nhiên lan tràn, sửa chữa thân thể bị đâm thủng.

Tống Thư Hàng thu hồi thanh đoản đao này - đao này rất có thể là bảo bối, lát nữa giám định thử xem, nói không chừng là thu hoạch.

Sau khi đoản đao bị rút ra, Công đức xà mỹ nhân nghiêng đầu, sau đó thân thể cô nghiêng nghiêng ngả ngả ngã xuống đất.

“Đừng giả chết.” Tống Thư Hàng nói.

Công đức xà mỹ nhân ngã được một nửa thì ngoẹo đầu, nhìn Tống Thư Hàng, cô cứ như vậy duy trì tư thế ‘ngã xuống đất’, bất động.

Tống Thư Hàng: “......” Thở dài một hơi, cậu lại chuyển ánh mắt đến đống khôi lỗi vỡ thành linh kiện trên mặt đất.

“Lại là tên này nha.” Tống Thư Hàng đau thận.

Cậu cảm ứng được khí tức quen thuộc từ trên người đối phương.

Cái tên giết thế nào cũng không chết này, cực phiền.

Tên này phân thân vô số, thậm chí mỗi phân thân sau khi bị ‘thần hình câu diệt’, vẫn sẽ không chết, rất chi là quỷ dị.

“Ngươi quen hắn?” Dao bếp trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ xoay chuyển.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Tên này cứ như quảng cáo nấm da trâu vậy, xử lý thế nào cũng không hết.” Nói xong, Tống Thư Hàng lại nhìn dao bếp trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Tiên Cơ, dao bếp của ngài vừa làm món ăn lại chém người, không vệ sinh.” Biệt Tuyết Tiên Cơ: “......” Ngươi dùng con mắt nào nhìn thấy dao bếp chém người và dao làm món ăn của ta là cùng một bộ rồi?

Nhưng mà, Tiên Cơ không định giải thích vấn đề này.

Cứ để Tống Thư Hàng hiểu lầm tiếp đi, đến lúc Thực Tiên Yến, xem cậu ta có muốn ăn món tiên hào do dao bếp ‘không vệ sinh’ làm ra hay không.

“Tiên Cơ, chúng ta về thôi.

Tên này mỗi lần xuất động, đều sẽ mang theo rất nhiều acc clone, tôi cảm giác bên cạnh chắc chắn còn có mai phục.” Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ lắc đầu: “Không có mai phục đâu, ta đã cảm ứng kỹ rồi.” “Vậy sao?

Nhưng trực giác của tôi nói cho tôi biết, nơi này còn rất nguy hiểm.

Chúng ta vẫn nên nhanh về thì hơn.” Tống Thư Hàng vẻ mặt khẩn thiết nói.

“Trực giác của ngươi không sai.” Trên mặt Biệt Tuyết Tiên Cơ lại lộ ra nụ cười thiện ý tràn đầy: “Bởi vì ta còn muốn đâm thận ngươi.” Tống Thư Hàng: “......” “Cho nên, để ta đâm một dao đi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng trợn trắng mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể cậu đột nhiên hơi chao đảo, ngã ngồi trên mặt đất.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Xảy ra chuyện gì?” Cô còn chưa đâm dao trong tay ra mà.

“Là tấn công tinh thần.” Tống Thư Hàng đưa tay day day mi tâm: “Rõ ràng đã rất cẩn thận đề phòng, nhưng thủ đoạn của tên này căn bản không thể phát giác, phòng không thắng phòng.” Cái tên khôi lỗi phân thân vô số này, nắm giữ rất nhiều bí pháp buồn nôn.

Ví dụ như cái ‘Mặc Môn Ác Mộng Trớ Chú’ lần trước, nói là nguyền rủa lại không phải nguyền rủa, ngày ngày đêm đêm kéo Tống Thư Hàng vào ác mộng.

Mà quá trình thi pháp trớ chú kia, chỉ là tên đó điều khiển khôi lỗi từ xa nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Nếu không phải có 《Thánh Nhân Kinh Văn》 trấn áp, hiện tại Tống Thư Hàng cũng chưa chắc có thể thoát khỏi bí thuật kia.

“Có điều lần này tấn công tinh thần vấn đề không lớn, tôi có Công đức xà hộ thể, lại có Thánh ấn gia trì, tấn công tinh thần trình độ này còn không làm tổn thương được tôi.

Cùng lắm là chóng mặt một chút.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

“Nghĩa là ngươi không sao?

Đã như vậy, thận của ngươi cứ giao cho ta đi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nói.

Tống Thư Hàng: “......” Tiên Cơ nà, nói thật cho ngài biết, tôi hiện tại căn bản không có thận a ~ Lúc này, Bạch tiền bối mở ra không gian chi môn, trực tiếp hiện thân: “Ta cảm giác được có linh lực bạo phát dao động, xảy ra chuyện gì sao?” “Là tên này, vẫn không từ bỏ ý định, ngàn dặm xa xôi tới ám sát tôi.” Tống Thư Hàng chỉ vào đống linh kiện khôi lỗi trên mặt đất.

“Lại là tên này, tên này rất thú vị, lần trước ta sưu tầm được một cỗ khôi lỗi, vẫn chưa kịp nghiên cứu kỹ.

Đúng rồi, đống vụn khôi lỗi này có thể giao cho ta không?” Bạch tiền bối hỏi.

Ngài muốn nghiên cứu một chút, xem có thể nghiên cứu ra nguyên nhân tên khôi lỗi này sau khi ‘bị thần hình câu diệt’, vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng hay không.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhanh chóng nói: “Không thành vấn đề, Bạch đạo hữu muốn thì cứ lấy đi.” Khôi lỗi là cô giết, là chiến lợi phẩm của cô, không tật xấu.

×××××××××××××××× Thế giới dưới đáy biển.

Trước mặt Hải Vương đặt một tờ Tu Chân Nhật Báo ngày hôm qua, tròng mắt gã nhìn chằm chằm vào tờ báo.

Tiêu đề trang nhất Tu Sĩ Nhật Báo, ghi lại trận chiến giữa Bá Tống Huyền Thánh và Đông Qua Thánh Quân.

Theo đưa tin, đêm trăng tròn, vốn Đông Qua Thánh Quân đã thay đổi đối tượng khiêu chiến, nhưng lại gặp Bá Tống Huyền Thánh giữa đường.

Sau đó, hai đại Huyền Thánh ước định một chiêu định thắng thua.

Khi quyết đấu triển khai, Bá Tống Huyền Thánh thi triển đao pháp giống như mặt trời nhỏ, thiêu rụi tất cả.

Một kiếm chém xuống, liền đánh tan tất cả phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân, đánh bại Đông Qua Thánh Quân vào đêm trăng tròn.

Tu Sĩ Nhật Báo còn miêu tả chi tiết uy lực một đao kia của ‘Bá Tống Huyền Thánh’, đốt trời diệt đất, không khí, linh lực, hơi nước đều bị bốc hơi, cực kỳ khủng bố, có thể nói là đỉnh cao của đao pháp hệ hỏa.

Tầm mắt Hải Vương dời khỏi tờ báo.

Dưới thân gã, vô số chiến binh cầu gai quỳ run lẩy bẩy, sợ Hải Vương phát nộ.

Hải Vương thở dài thật sâu, trước khi thực lực của gã hoàn toàn khôi phục, e rằng không phải là đối thủ của vị ‘Bá Tống Huyền Thánh’ này.

Nhưng nếu gã muốn nhanh chóng khôi phục thực lực, thì ‘Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp’ hoàn chỉnh lại ắt không thể thiếu.

Nhưng một chiếc hộ thủ của bảo giáp vẫn còn trong tay Bá Tống Huyền Thánh.

“Xèo xèo ~” Trong mắt Hải Vương bắn ra một tia sáng, nổ cái bàn trước mặt thành tro bụi.

Có lẽ, gã phải thay đổi sách lược rồi.

Đã không cách nào dùng thủ đoạn bạo lực đoạt lại ‘hộ thủ’ từ chỗ Bá Tống Huyền Thánh, vậy thì chỉ còn cách dùng thủ đoạn giao dịch, thử xem có thể giao dịch hộ thủ về từ trong tay đối phương hay không.

Chỉ cần trả cái giá đủ thành ý, đổi lại một chiếc hộ thủ không có bao nhiêu tác dụng đối với Bá Tống Huyền Thánh, hẳn là không khó.

Hải Vương đã chuẩn bị sẵn tâm lý bị chặt chém khi giao dịch.

Đúng lúc này, sau một cái cột có một con khôi lỗi thô kệch hiện ra.

“Cảnh giới của Bá Tống Huyền Thánh có vấn đề.” Con khôi lỗi thô kệch này trầm giọng nói: “Ta vừa ra tay dùng bí pháp thăm dò, tinh thần lực của hắn ở giữa cảnh giới Tứ đến Ngũ phẩm, cảnh giới của hắn ở cảnh giới Tứ phẩm.

Hắn không phải Huyền Thánh.” “Sau đó thì sao, ngươi muốn biểu đạt cái gì?” Đôi mắt khổng lồ của Hải Vương nhìn chằm chằm khôi lỗi, cười lạnh nói.

“Chỉ cần hắn không phải Huyền Thánh, chúng ta liền còn cơ hội.

Chúng ta liên thủ, ta cần đoạt lại khôi lỗi hạch tâm thủy tổ ‘Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô’, ngươi đoạt lại chiếc hộ thủ bạch ngân kia, lần này ta sẽ cung cấp tình báo chính xác.” Khôi lỗi thô kệch trầm giọng nói.

“Ha ha ha ha, sau đó ta xông lên, bị Bá Tống Huyền Thánh chém một đao thành tro bụi sao?” Hải Vương vươn ra một cái xúc tu, chộp lấy tờ ‘Tu Sĩ Nhật Báo’ ném mạnh về phía khôi lỗi thô kệch: “Nhìn kỹ báo đi, Bá Tống Huyền Thánh một đao miểu sát Đông Qua Thánh Quân, thực lực của ngài ấy đã không thể nghi ngờ.” “Trên Tu Sĩ Nhật Báo ghi chép, chỉ là hắn vung ra một đao.

Hơn nữa, ước hẹn một chiêu giữa hắn và Đông Qua Thánh Quân, rất có thể hắn chỉ có thể vung ra một đao.” Khôi lỗi thô kệch nói: “Bí pháp trắc thí của ta sẽ không sai, cảnh giới của hắn chỉ có Tứ phẩm.

Nếu ngươi không yên tâm, ta có thể đi đầu.” “Như vậy còn chưa đủ.” Hải Vương nói: “Ngươi đừng quên vị Huyền Thánh khác ‘Bạch Thánh’ vẫn luôn ở cùng Bá Tống.

Ngươi nếu thật sự muốn đối phó Bá Tống Huyền Thánh lần nữa, thì hãy lấy thành ý ra đi.

Chí ít phải có cách ngăn cản vị ‘Bạch Thánh’ kia.” Khôi lỗi thô kệch nhẹ nhàng đặt tờ báo xuống, hành lễ với Hải Vương: “Ta đã hiểu, ngài chờ tin tốt của ta.” Nói xong, thân hình gã lại ẩn vào trong bóng tối của cây cột, biến mất không thấy.

“Hừ.” Hải Vương hừ lạnh một tiếng.

Tưởng gã ngu thật à?

Gã là ‘Thần’ của chiến binh cầu gai, nhưng gã lại không phải là chiến binh cầu gai.

×××××××××××××××× Vô Cực Ma Tông.

Phân thân khôi lỗi Công Tử Hải bố trí bên ngoài, cũng đang nâng mấy tờ báo giới tu sĩ, nghiền ngẫm xem xét.

Mấy tờ báo này hôm qua đã tới tay, phân thân khôi lỗi của hắn vẫn luôn nghiên cứu.

“Đại bại Đông Qua Thánh Quân.” Phân thân khôi lỗi Công Tử Hải khẽ thở dài.

Quả nhiên, Thư Sơn Áp Lực Đại là Thất phẩm Tôn Giả ‘lịch luyện hồng trần’, vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ.

Nhưng sẽ có một ngày, ta sẽ đuổi kịp cảnh giới của ngươi, đạp ngươi dưới chân.

Công Tử Hải một lần nữa xác lập lòng tin.

Tiếp theo, trùng kích cảnh giới Ngũ phẩm, gia nhập đại kế hoạch Vô Cực Ma Tông, đến lúc đó chính là lúc hắn một bước lên trời!

Công Tử Hải có kế hoạch lâu dài đối với tương lai của mình.

Gia nhập Vô Cực Ma Tông, tấn thăng Ngũ phẩm ngưng tụ bảy long văn trở lên, tham gia đại kế hoạch Vô Cực Ma Tông, chiếm được lợi ích lớn nhất trong đại kế hoạch Ma Tông, sau đó cùng hai vị người hợp tác của mình thăng cấp vèo vèo!

Cho dù là cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, ta cũng có thể rất nhanh đạt tới, Công Tử Hải dùng sức ném tất cả báo vào thâm cốc.

Ta chính là Công Tử Hải!

Công Tử Hải khôi phục lại sự tự tin, tâm ma tan hết.

Mà lúc này, Cuồng Bá Ma Quân tỉnh lại từ trong hôn mê, sau đó hắn bay nhanh chạy về Vô Cực Ma Tông, hắn muốn nói bí mật của ‘Bá Tống Huyền Thánh’ cho sư đệ Công Tử Hải.

×××××××××××××××× Bên kia.

Sau khi trở về động phủ Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng lấy lại đồ đạc của mình từ chỗ A Thập Lục.

Sau đó cậu bắt đầu tu luyện, ăn cơm thừa, tiếp tục tu luyện, nghỉ ngơi một chút.

Chương 1348

Nghỉ ngơi xong tiếp tục tu luyện, ăn cơm chiều thừa, tiêu hóa nghỉ ngơi, tiếp tục tu luyện.

Cứ tu luyện mãi đến rạng sáng hôm sau, tu luyện có đôi khi là một việc rất khô khan.

Cứ như vậy, một ngày của Tống Thư Hàng lại trôi qua.

Vốn dĩ cậu còn định tiện đường về thành phố Văn Châu một chuyến, thăm cha mẹ.

Kết quả, căn bản không rút ra được thời gian.

Tiểu Thải và Thông nương còn đang ở trạng thái tâm ma, cậu không tiện rời đi.

Cuối cùng, cậu chỉ có thể gửi một tin nhắn chúc phúc cho cha mẹ.

“Nếu khi nào mình nắm giữ sức mạnh không gian thì sướng rồi, một ý niệm là vượt qua không gian trực tiếp về nhà.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thông nương và Tiểu Thải còn đang ở trạng thái tâm ma kiếp.

Tâm ma kiếp của Thông nương đã tiếp cận hồi kết, Tiểu Thải lại vẫn đang phấn đấu trong trạng thái tâm ma, nhưng theo Bạch tiền bối giới thiệu, trạng thái của Tiểu Thải cũng hơi có chuyển biến tốt.

Tạm thời còn chưa cần dùng đến đại sát khí ‘Tạo Hóa Pháp Vương’.

Tống Thư Hàng mệt mỏi rã rời bò lên giường.

Bẹp ~ Thân thể hắn tan ra, trải phẳng trên giường.

Tống Thư Hàng: “......” Xem ra trong một tháng tương lai, cậu còn cần chú ý trạng thái của mình một chút, kẻo không cẩn thận lại đột nhiên vỡ vụn đầy đất.

Nhưng hôm nay thì thôi, mệt quá, cứ để cậu trải phẳng trên giường ngủ một giấc tới sáng đi.

Cậu thu đồ đạc của mình vào Hạch Tâm thế giới, ngủ ngon lành.

...

Tống Thư Hàng ngủ rất ngon, cũng không gặp ác mộng.

Nhưng đột nhiên, cậu cảm giác thân thể hơi chấn động.

Tống Thư Hàng lập tức mở mắt, đánh giá xung quanh.

Trời đã sáng rồi?

Lại là bắt đầu một ngày mới rồi sao?

Đang suy tư, cậu nhìn thấy bên cạnh có một nữ tử tóc đen lười biếng đang đứng.

Tóc cô cũng không biết bao lâu chưa cắt, trải đầy đất, da cô tái nhợt đến mức gần như trong suốt, con ngươi nửa mở nửa khép, bộ dạng thiếu ngủ.

“Sở các chủ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Là Sở tiền bối sử dụng sức mạnh không gian, trực tiếp kéo cậu qua đây sao?

Sở các chủ ngáp một cái, lười biếng nhìn bãi chất lỏng bất động trong nháy mắt này: “Này, ngươi là cái thứ gì?” Còn chưa đợi Tống Thư Hàng trả lời, cô lại gật đầu nói: “À, Bá Tống Huyền Thánh...

Là Tống Thư Hàng a.” Tống Thư Hàng hiện tại còn đang ở trạng thái ‘Hiền Thánh’, Sở các chủ nhìn cậu một cái liền biết thân phận của cậu.

Nếu không thì, bãi chất lỏng này, cô còn thật sự không nhận ra.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, thân hình ngưng tụ: "Sở các chủ, là cô kéo tôi qua sao?" Sở các chủ mắt đẹp nửa khép, nói: "Nè, tuy ta không để ý lắm.

Nhưng khỏa thân ở đây, ngươi không thấy lạnh sao?

Nhiệt độ nơi này hơi thấp." Tống Thư Hàng: "......" Cậu vội vàng lôi quần áo của mình trong Hạch Tâm thế giới ra, bay nhanh thay vào.

"Khụ, Sở các chủ, cô kéo tôi qua có việc gì không?

Diệp Tư bắt đầu độ kiếp rồi?" Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ liếc Tống Thư Hàng một cái, nghi hoặc nói: "Ta không có kéo ngươi qua." "Hả?

Vậy sao tôi lại tới đây?" Tống Thư Hàng nói.

Cậu lại không biết sức mạnh không gian, tổng không thể nào tự mình thông qua không gian chạy tới chỗ Sở các chủ chứ?

Sở các chủ bình tĩnh nói: "Vừa rồi bên cạnh ta đột nhiên mở ra không gian chi môn, sau đó ngươi ở dạng hóa lỏng liền 'bẹp' một cái từ trong không gian chi môn rơi ra, vỡ vụn bên cạnh ta." Nếu không phải cô cảm giác bãi chất lỏng này mang theo khí tức quen thuộc, cô tung một pháp thuật xuống, phút mốt khiến bãi chất lỏng này bốc hơi.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động: "Chẳng lẽ, tôi cũng giống Bạch tiền bối thức tỉnh thiên phú không gian?" Trước khi ngủ cậu còn đang nghĩ [Nếu mình có năng lực không gian thì tốt biết bao], hiện tại lập tức thức tỉnh luôn?

Có muốn thử xem không?

Tống Thư Hàng nhìn về vị trí cách hai trăm mét, sau đó hít sâu một hơi: "Truyền tống!" Hiện trường một mảnh yên tĩnh, cái gì cũng không xảy ra.

Hơi xấu hổ.

Sở các chủ: “Ngươi làm gì vậy?” Tống Thư Hàng đáp: “Tôi muốn thử xem có thể truyền tống đến vị trí tảng đá cách hai trăm mét kia không.” Sở các chủ: “À.” Tống Thư Hàng lại len lén thử lại lần nữa, vẫn khóa chặt vị trí cách hai trăm mét kia: “Truyền tống!” Khoảnh khắc tiếp theo, một cái không gian chi môn xuất hiện trước mặt cậu.

Thật sự thành công?

Tống Thư Hàng bước một chân vào không gian chi môn, khoảnh khắc tiếp theo thân thể hắn liền xuất hiện tại tọa độ cách hai trăm mét kia.

Lại thật sự thành công rồi.

“Mình thật sự thức tỉnh thiên phú không gian?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có muốn thử lại lần nữa không?

Cậu lại nhìn về phía bên cạnh một cái cây lớn cách xa ba trăm mét.

“Truyền tống!” Tống Thư Hàng khẽ quát.

Lại là một mảnh tịch mịch, cổng truyền tống cũng không xuất hiện.

Lúc này, Sở các chủ hỏi: “Lần này ngươi muốn truyền tống đến đâu?” “Cái cây lớn cách ba trăm mét kia.” Tống Thư Hàng đáp.

Sở các chủ: “À.” Sau đó, trước mặt Tống Thư Hàng xuất hiện một cái không gian chi môn, lấp lánh tỏa sáng.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu quay đầu nhìn về phía Sở các chủ.

Sở các chủ: “Không vào sao?

Ngươi không phải muốn truyền tống đến đó sao?” Tống Thư Hàng: “......” Hóa ra là Sở các chủ mở cổng truyền tống.

Tống Thư Hàng chạy chậm về bên cạnh Sở các chủ: “Nhắc mới nhớ, đã không phải Sở các chủ cô kéo tôi qua, vậy sao tôi lại qua đây được?” “Ta không phải đã nói rồi sao, cổng truyền tống mở ra, ngươi liền đi ra.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “Là ai truyền tống tôi qua?

Sở các chủ cô có nhìn thấy không?” Sở các chủ nhún vai: “Cổng truyền tống mở ra, sau khi ngươi rơi ra thì lập tức đóng lại, tốc độ rất nhanh, ta không kịp dò xét.

Mà này, chính ngươi không biết sao?” “Trước đó tôi nằm trên giường ngủ mà, vừa mở mắt đã bị đưa đến chỗ cô rồi.” Tống Thư Hàng thở dài.

Sở các chủ như có điều suy nghĩ.

Có thể biết ‘Tân Bích Thủy Các’ của cô, lại có thể tùy ý truyền tống người vào, cũng chỉ có mấy tên cô quen biết kia thôi nhỉ?

“Đúng rồi, Diệp Tư đâu?

Cô ấy còn chưa bắt đầu độ kiếp sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ: “Diệp Tư đã đang độ kiếp rồi.” “Đã đang độ rồi?

Sao tôi không có chút cảm ứng nào?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Sở các chủ, giữa cậu và Diệp Tư có linh quỷ khế ước.

Chuyện Diệp Tư bắt đầu độ kiếp, cậu hẳn phải có cảm ứng mới đúng.

“Là Diệp Tư chủ động yêu cầu cắt đứt cảm ứng với ngươi, cô ấy lo lắng việc mình độ kiếp sẽ quấy nhiễu ngươi tu luyện, bởi vì khi cô ấy độ kiếp, ngươi vừa vặn đang ở trong một trạng thái tu luyện kỳ diệu...

Cho nên, ta phụ trợ cô ấy an bài mấy tầng trận pháp.” Sở các chủ đáp. ‘Linh quỷ khế ước’ giữa Diệp Tư và Tống Thư Hàng khác với linh quỷ khế ước bình thường, khế ước giữa cô ấy và Tống Thư Hàng là khế ước bình đẳng chân chính.

Cho nên cô ấy mới có thể dưới sự phụ trợ của Sở các chủ, tạm thời cắt đứt cảm ứng với Tống Thư Hàng.

“Vậy trạng thái độ kiếp của Diệp Tư thế nào rồi?” Tống Thư Hàng vội vàng hỏi - cậu nhớ tới thiên kiếp cổ quái của Thông nương và tước yêu Tiểu Thải.

Thiên kiếp của Diệp Tư sẽ không cũng xuất hiện biến dị tương tự chứ?

Sở các chủ: “Tạm thời không có vấn đề.” Diệp Tư cũng không độ kiếp ở tân ‘Bích Thủy Các’, tân Bích Thủy Các là khu vực điểm mù cảm ứng của Thiên Đạo.

Cho nên, Diệp Tư được sắp xếp độ kiếp trên một khối vẫn tinh gần đó.

Sở các chủ thông qua trận pháp giám sát, xa xa quan sát tình huống độ kiếp của Diệp Tư, nếu có chuyện ngoài ý muốn, cô có thể lập tức ra tay tương trợ.

Sở các chủ vươn tay điểm một cái vào hư không, triển hiện hình ảnh Diệp Tư độ kiếp cho Tống Thư Hàng xem.

Lúc này, dưới chân Diệp Tư giẫm lên vô số trận pháp.

Trong hư không, thiên kiếp còn chưa xuất hiện biến hóa ‘hiện đại hóa’, mà là ở trạng thái thiên kiếp nguyên thủy, lấy các loại hình thái pháp thuật tấn công về phía Diệp Tư.

“Là ảo giác sao?

Tôi cảm giác uy lực thiên kiếp của Diệp Tư hơi không đúng nhỉ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ: “Ừm, uy lực này mạnh hơn rất nhiều so với thiên kiếp Ngũ phẩm bình thường.

Có điều, Diệp Tư còn có thể chịu được, yên tâm đi.” Bởi vì Diệp Tư, cũng không phải là tu sĩ Ngũ phẩm bình thường.

Đang nói chuyện, thiên kiếp trong hình ảnh hóa thành mấy chục cây cung thiên kiếp, trên cung có từng mũi tên cấu thành từ lôi hỏa, hàn băng, các loại sức mạnh ngũ hành, khóa chặt Diệp Tư.

Vèo vèo vèo ~~ Những mũi tên thiên kiếp này bạo phát, rõ ràng chỉ có mấy chục cây, lại bạo phát ra số lượng mưa tên như thiên quân vạn mã bắn ra.

Diệp Tư hơi nhíu mày.

Sau đó cô tế ra một cuốn kinh văn cổ xưa, chống lên một tầng phòng ngự chói mắt.

Đó là 《Thánh Nhân Kinh Văn》.

Ầm ~~ Mưa tên bắn lên phòng ngự do Thánh Nhân Kinh Văn chống lên, không ngừng nổ tung, nhưng không cách nào đột phá tầng phòng ngự này.

Tống Thư Hàng hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đúng lúc này, thiên kiếp trong hư không hơi khựng lại.

Sau đó, kiếp vân thiên kiếp điên cuồng bạo trướng.

Thiên kiếp nổi giận rồi?

Tống Thư Hàng cảm ứng rõ ràng sự thay đổi của thiên kiếp.

Chương 1349

“Thiên kiếp biến mạnh.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ cũng nhíu mày, là ảo giác sao?

Vừa rồi trong khoảnh khắc Diệp Tư lấy ra 《Thánh Nhân Kinh Văn》, thiên kiếp liền trở nên cuồng bạo hơn?

Ầm ầm ầm ~~ Kiếp vân không ngừng nổ tung, một lát sau, trong kiếp vân chui ra từng thanh thần binh kỳ hình dị trạng.

Có trường kiếm dạng xoắn ốc, có cự kiếm như cánh cửa, có búa chiến bánh xe, còn có rất nhiều bảo kiếm phương Đông cổ xưa.

“Không phải vũ khí hiện đại hóa?” Tống Thư Hàng lên tiếng, nhưng cảm giác những vũ khí này còn mạnh hơn cả ‘tên lửa thiên kiếp’.

“Những vũ khí này, toàn bộ là pháp khí thần binh của các tu luyện giả cường đại, có hệ tu chân, hệ thống tu luyện phương Tây, còn có vũ khí của hệ thống tu luyện khác trong chư thiên vạn giới.” Thần tình Sở các chủ cũng trở nên ngưng trọng.

Thiên kiếp trực tiếp sao chép pháp khí của tu luyện giả cường đại ra?

“Sở các chủ, đưa tôi đến chỗ Diệp Tư đi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu và Diệp Tư có linh quỷ khế ước, nhúng tay vào thiên kiếp của Diệp Tư sẽ không khiến thiên kiếp dị biến.

Sở các chủ nói: "Đừng lo lắng, Diệp Tư mạnh hơn cậu tưởng tượng nhiều." Chỉ là, tại sao thiên kiếp lại vì 《Thánh Nhân Kinh Văn》 mà uy lực bạo tăng?

Chính trong lúc nói chuyện, các loại thần binh thuộc đủ mọi hệ thống do thiên kiếp ngưng tụ đang lao nhanh xuống chém về phía Diệp Tư.

Thiên kiếp của Diệp Tư khác với thiên kiếp chiến hạm của Tiểu Thải, gần như không có giai đoạn tích tụ sức mạnh.

Những hình chiếu thần binh của tu luyện giả chư thiên vạn giới này vừa ngưng tụ ra liền chém xuống đầu cô.

Cự kiếm to như cánh cửa, chiến phủ (búa chiến) to như bánh xe, trường kiếm xoắn ốc, phi kiếm cổ xưa, còn có vô số vũ khí kỳ hình dị trạng, rơi xuống như mưa.

Diệp Tư không hề hoảng loạn, cô giơ tay tế ra Bản Mệnh Kim Thư của mình, để nó cùng 《Thánh Nhân Kinh Văn》 lơ lửng bên cạnh, đồng thời lấy ra một thanh trường kiếm.

Kiếm tên [Hàn Ngoạt], là chìa khóa của Đông Chi Điện, cũng là một thanh danh kiếm trân quý.

Thiên kiếp hình chiếu ra thần binh rơi xuống, 《Thánh Nhân Kinh Văn》 chống lên lớp phòng ngự rực rỡ, đỡ hết toàn bộ thần binh tập kích từ bên trái Diệp Tư.

Trong Bản Mệnh Kim Thư của cô phóng ra xích sắt, kiếm khí màu xanh lam; còn có hộ thuẫn, trận pháp phòng ngự, cùng với các loại pháp thuật hỗ trợ như giảm tốc, gia trọng, lực cản...

để nghênh kích đám thần binh đánh tới từ bên phải.

Mỗi một trang trong Bản Mệnh Kim Thư của cô đều ghi chép pháp thuật khác nhau, công kích, phòng ngự, hỗ trợ, mọi thứ đều có đủ.

Sau đó, bản thể Diệp Tư múa thanh ‘Hàn Ngoạt’, đỡ đòn, chém nát, hất bay...

Tư thế của cô đẹp mắt như đang múa vậy.

Bím tóc màu nâu nhảy nhót theo động tác của cô, tóc mái vốn che khuất đôi mắt bị gió thổi tung, lộ ra đôi mắt long lanh như nước.

Những vũ khí do thiên kiếp hình chiếu ra bị chặn lại, hất bay, nhưng sau khi bị hất bay chúng không biến mất mà mãnh liệt phát nổ ngay bên cạnh Diệp Tư.

Thân hình Diệp Tư bị vụ nổ bao trùm, trong hình ảnh không nhìn rõ bóng dáng cô đâu nữa. "Sở các chủ, ngài vẫn là đưa tôi qua đó trước đi, tôi và Diệp Tư cũng tiện chiếu ứng lẫn nhau." Tống Thư Hàng lại nói: "Ở bên ngoài, Bất Hủ ‘Thiên’ đương nhiệm sắp thoái vị, dẫn đến thiên kiếp ở chư thiên vạn giới đều xảy ra biến dị ở các mức độ khác nhau.

Tôi sợ thiên kiếp của Diệp Tư cũng sẽ chịu ảnh hưởng." Ngoài ra... cậu nhớ tới mối quan hệ giữa Nho gia Thánh Nhân và Thiên Đạo đương nhiệm.

Năm đó Thiên Đạo có khuyết, chính là vì bị Nho gia Thánh Nhân dùng năng lực thiên phú đáng sợ cắn cho một miếng.

Uy lực thiên kiếp của Diệp Tư đột nhiên bạo tăng, liệu có phải do nguyên nhân cảm ứng được 《Thánh Nhân Kinh Văn》 hay không?

Tóm lại, tình cảnh hiện tại của Diệp Tư có thể rất không ổn.

Nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của Tống Thư Hàng, Sở các chủ gật đầu nói: "Được rồi, ta đưa ngươi qua đó.

Nhưng mà, đây là thiên kiếp ngũ phẩm tấn thăng lục phẩm, bản thể của ngươi vẫn là đừng nên đến quá gần." "Trong lòng tôi tự có tính toán." Tống Thư Hàng nói.

Trong tay cậu còn có một đại sát chiêu, chỉ cần đội Mũ Bình Thiên cho Công đức xà mỹ nhân, thiên kiếp ngũ tấn lục chắc chắn không thành vấn đề.

Ngoài ra còn có ‘Diệt Thần Pháo’ trong tay...

Trừ việc hơi ‘đốt tiền’ ra, uy lực của thứ này cực kỳ tuyệt vời.

Đáng tiếc Xích Tiêu Kiếm thuộc hàng ngũ ‘ngoại vật’, nó khác với Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối, đã được tính là một cá thể tu chân hoàn chỉnh, nếu nó gia nhập thiên kiếp sẽ tương đương với việc một tu sĩ bát cửu phẩm nhúng tay vào thiên kiếp.

Nếu không thì, tay cầm Xích Tiêu Kiếm, Tống Thư Hàng có thể chém cái thiên kiếp ngũ tấn lục này ra bã. "Chính ngươi chú ý an toàn, đừng làm bừa.

Nếu không, ta sẽ trực tiếp kéo ngươi về đấy." Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: "Yên tâm đi!" Cánh cửa không gian lấp lánh mở ra bên cạnh cậu.

Tống Thư Hàng thi triển pháp thuật ‘Quy Tức Thuật’ lên người, sau đó bước vào cửa không gian.

Sở các chủ đưa Tống Thư Hàng đến gần nơi Diệp Tư độ kiếp.

Giữa không trung, thần binh do thiên kiếp ngưng tụ càng ngày càng nhiều, hơn nữa uy lực mỗi thanh đều đang tăng lên.

Cường độ thiên kiếp vẫn đang không ngừng nâng cao.

Tống Thư Hàng nhíu mày, cậu không lập tức tiến vào thiên kiếp, mà ngưng tụ ra ‘Công đức xà mỹ nhân’ trước.

Công đức xà mỹ nhân cưỡi Bì Bì Kình xuất hiện, trên người Bì Bì Kình còn mọc ra một đôi cánh nhỏ.

Cô nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng. "Cô cầm lấy tiền bối Xích Tiêu Kiếm trước, sau đó đi giúp Diệp Tư độ kiếp." Tống Thư Hàng ra lệnh.

Trên mặt Công đức xà mỹ nhân lộ ra biểu cảm bịn rịn không nỡ.

Tuy nhiên cô vẫn ngoan ngoãn há miệng, lấy Xích Tiêu Kiếm ra, đưa cho Tống Thư Hàng. "Mẹ kiếp, cuối cùng cũng được ra ngoài rồi." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm lệ rơi đầy mặt, đồng thời nó nhìn về phía thiên kiếp xa xa: "Lại là thiên kiếp?

Tống tiểu hữu, sao dạo này cậu đi đâu cũng toàn là thiên kiếp thế?" "Vì dạo này mọi người đều đang bận rộn thăng cấp mà." Tống Thư Hàng nhận lấy Xích Tiêu Kiếm.

Công đức xà mỹ nhân tung người lao về phía vị trí của Diệp Tư, hơn nữa cô còn đi một bước ngoái đầu lại ba lần, đang bay lại quay đầu nhìn Xích Tiêu Kiếm trong tay Tống Thư Hàng, cứ như sợ Xích Tiêu Kiếm biến mất vậy.

Ầm ầm ầm ~ Thiên kiếp thần binh vẫn đang không ngừng rơi xuống, xung quanh Diệp Tư toàn là vụ nổ do thiên kiếp tạo ra.

Đúng lúc này, một luồng ánh sáng vàng nhu hòa bám vào người cô, bao bọc cô lại.

Công đức chi lực bàng bạc tẩm bổ cơ thể cô, khiến tinh thần cô chấn động, sự tiêu hao và mệt mỏi khi độ kiếp cũng quét sạch sành sanh. "@#%× tiên tử, cô đến rồi à, vậy Thư Hàng cũng đến rồi sao?" Diệp Tư mỉm cười nói, đồng thời cô cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng ở phía xa, trong lòng bình tĩnh lại.

Trạng thái của cô có vẻ không tệ, trong lúc nói chuyện cô còn vung Hàn Ngoạt, chém đứt vài thanh vũ khí thiên kiếp.

Thực lực của cô, quả thực mạnh hơn tu sĩ ngũ phẩm bình thường rất nhiều.

Công đức xà mỹ nhân thân mật sà vào bên cạnh Diệp Tư, cái đuôi vui vẻ đập đập, ở cùng Diệp Tư cô đặc biệt vui vẻ.

Hơn nữa, Diệp Tư có thể gọi đúng tên cô.

Không giống Tống Thư Hàng, lưỡi xoắn lại thắt nút cũng không gọi nổi chữ cuối cùng trong tên cô.

Động tác quá mức thân mật của cô khiến thân hình Diệp Tư cứng đờ, quan hệ giữa cô và Công đức xà mỹ nhân khá phức tạp.

Cô còn từng tự mình kiểm nghiệm lưỡi của Công đức xà mỹ nhân, không phải lưỡi rắn, mà là lưỡi người linh hoạt...

Diệp Tư cứng người, động tác liền không còn trôi chảy.

Một thanh chủy thủ (dao găm) ngắn nhỏ đột phá phòng ngự của cô, đâm tới. "Công đức...

Mặt trời!" Lúc này, Công đức xà mỹ nhân chắp hai tay lại, cất tiếng niệm.

Khoảnh khắc tiếp theo, Công đức xà mỹ nhân hóa thành một vầng mặt trời chói lóa, kim quang công đức chói mắt.

Ánh sáng công đức rực rỡ bao bọc Xà mỹ nhân và Diệp Tư vào trong.

Mặt trời do công đức hóa thành phồng to lên, nghiền ép ra bên ngoài.

Phương thức tấn công của chiêu này chính là vương đạo nghiền ép.

Phàm là nơi mặt trời công đức đi qua, tất cả mọi thứ đều bị nghiền thành phấn vụn.

Thanh chủy thủ đâm về phía Diệp Tư kia vừa tiếp xúc với mặt trời công đức liền hóa thành hạt ánh sáng rồi biến mất.

Công đức mặt trời không ngừng phồng to, vũ khí thiên kiếp hình chiếu trên không trung tiếp tục rơi xuống như mưa.

Nhưng bất luận vũ khí mạnh mẽ thế nào, khi rơi vào trong ‘Công đức mặt trời’, toàn bộ đều bị nung chảy, nghiền nát.

Diệp Tư chớp chớp mắt, Công đức xà mỹ nhân trở nên mạnh mẽ thế này từ bao giờ?

Mưa vũ khí do thần binh hình chiếu trên trời rơi thêm hai mươi nhịp thở nữa mới dừng lại.

Thiên kiếp tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Công đức xà mỹ nhân buông hai tay ra, trạng thái 《Công đức - Mặt trời》 hủy bỏ.

Các vụ nổ thiên kiếp bên cạnh cũng tan biến.

Công đức xà mỹ nhân lại thân mật quấn lấy Diệp Tư, vẻ mặt vui vẻ.

Diệp Tư: "..." Tranh thủ đợt thiên kiếp tiếp theo còn chút thời gian, Diệp Tư quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng. "Thư Hàng." Cô vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu, truyền âm nói: "Cố gắng độ kiếp, cẩn thận thiên kiếp biến hóa.

Dạo này trạng thái thiên kiếp hơi cổ quái, bất luận xuất hiện biến hóa gì cũng đều có khả năng, giữ gìn cẩn thận." "Ừm." Diệp Tư gật đầu, vui vẻ lau nước mắt. 《Thiên Khấp Bảo Điển》 chính là như vậy ~ "Tiếp theo, chắc là kiếp cuối cùng rồi." Diệp Tư trả lời.

Trước khi Tống Thư Hàng đến, cô đã độ qua mấy đợt thiên kiếp, theo kinh nghiệm trước đây, đợt tiếp theo hẳn là đòn cuối cùng của thiên kiếp. "Chú ý khả năng phát sinh thiên kiếp hiện đại hóa, nói không chừng sẽ xuất hiện máy bay ném bom thiên kiếp, thậm chí là tên lửa thiên kiếp các loại." Tống Thư Hàng lại nhắc nhở.

Diệp Tư gật đầu.

Mà lúc này, kiếp cuối cùng của Diệp Tư trên không trung đã thành hình.

Thiên kiếp xuất hiện cuối cùng không phải máy bay ném bom hay bom hạt nhân, mà là hình chiếu của ba mươi ba món pháp khí.

Chương 1350

Ba mươi ba món pháp khí, hình thái khác nhau, lơ lửng trên cao. "Vận khí không tệ, không phải kiểu tấn công tập trung." Diệp Tư khẽ nói.

Thông thường mà nói, đòn tấn công thiên kiếp cuối cùng của tu sĩ đều là đòn mạnh nhất.

Tất cả sức mạnh thiên kiếp sẽ hội tụ thành một đòn, chống đỡ khá khó khăn.

Mà nếu đòn cuối cùng phân tán thành ba mươi ba món pháp khí, thì cùng một phần sức mạnh bị chia thành ba mươi ba phần, đỡ đòn tương đối mà nói sẽ dễ dàng hơn.

Tống Thư Hàng cũng ngẩng đầu nhìn ba mươi ba món pháp khí hình thái quỷ dị này.

Trên những pháp khí này đều bao phủ một tầng sương mù xám xịt, khiến người ta không thể nhìn rõ hình dáng thật sự của chúng.

Nhưng cho dù như vậy, khi nhìn thấy hình chiếu của ba mươi ba món pháp khí này, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong cơ thể Tống Thư Hàng vẫn không kìm được bắt đầu sôi trào, tăng tốc vận chuyển. "Chẳng lẽ đây là bộ tổ hợp pháp khí thất truyền của ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’?" Trong lòng Tống Thư Hàng nổi lên ý niệm này. "Cẩn thận Diệp Tư, ba mươi ba món pháp khí này không đơn giản!" Tống Thư Hàng lập tức nhắc nhở Diệp Tư.

Cậu vừa dứt lời, ba mươi ba món pháp khí trong hư không quả nhiên bắt đầu tổ hợp lại.

Tống Thư Hàng trừng lớn mắt, ghi nhớ kỹ cảnh tượng trước mắt này vào trong đầu.

Ba mươi ba món pháp khí tổ hợp thế nào, đối với cậu mà nói là một kinh nghiệm quý báu.

Điều duy nhất tiếc nuối là, trên những pháp khí này đều bao phủ màn sương mù giống như ‘mosaic’ (che mờ).

Tách tách tách, theo một trình tự nhất định, ba mươi ba món pháp khí trong hư không bắt đầu lắp ghép.

Sắc mặt Diệp Tư trở nên ngưng trọng.

Tống Thư Hàng giơ tay, chém ra một đao ‘đao ý’, rơi lên người Diệp Tư.

Diệp Tư và cậu là một thể, sau khi đao ý rơi lên người cô, liền ngưng tụ thành bộ áo giáp đao ý tinh xảo trên người cô.

Không chỉ vậy, Tống Thư Hàng còn không yên tâm, lấy ‘Mũ Bình Thiên’ ra cầm trong tay, tùy thời chuẩn bị đội lên đầu Xà mỹ nhân.

Ầm ầm ầm ~ Ba mươi ba món pháp khí tổ hợp thành công, sấm sét chói mắt bao trùm lấy nó. "Cuối cùng sẽ tổ hợp thành hình dạng gì?" Tống Thư Hàng có chút mong đợi nhìn hình chiếu thiên kiếp.

Đây chính là thời đại Viễn Cổ Thiên Đình tài nguyên phong phú, cũng chỉ có hai vị đại sư cấp bậc khí vận 'Âu Hoàng' (siêu may mắn) thành công luyện chế được ‘Bộ tổ hợp pháp khí 33 món’ trước ngũ phẩm.

Không biết tổ hợp pháp khí mà thiên kiếp chọn hình chiếu ra là pháp khí của vị đại sư nào, lại là tổ hợp pháp khí lấy hệ nào trong ba mươi ba thú làm chủ?

Tống Thư Hàng thực ra rất mong chờ ba mươi ba loại pháp khí có thể tổ hợp thành một robot chiến đấu khổng lồ...

Dù sao thì, cơ giáp (Mecha) khổng lồ mới là ước mơ của nam nhi.

Ước mơ này cùng đẳng cấp với ‘nam nhi chí ở trời xanh’, thậm chí còn cao hơn một chút.

Vì thông thường cơ giáp khổng lồ đều có thể bao gồm cả ‘giấc mơ trời xanh’, hai trong một, đấng nam nhi xứng đáng sở hữu tất cả.

Tưởng tượng một chút, khi đối chiến với người khác, cậu tế ra ba mươi ba loại pháp khí: "Hợp thể!" Sau đó cơ giáp khổng lồ xuất hiện sau lưng cậu, bá khí biết bao?

Tách tách tách ~~ Sấm sét sau khi ba mươi ba loại pháp khí dung hợp trên không trung tan đi.

Sau đó, một khối rubik khổng lồ xuất hiện giữa không trung, khối rubik này lúc nào cũng đang biến hóa, vặn vẹo.

Tống Thư Hàng: "..." Nhìn trời, phèn quá!!

Tân tân khổ khổ tập hợp đủ ba mươi ba loại pháp khí, cuối cùng hợp thể ra không phải cơ giáp bá khí thì cũng thôi, thế mà lại biến ra một khối rubik?

Gặp quỷ, cho dù ngươi biến thành một thanh siêu cấp cự kiếm, thậm chí biến thành một khẩu Diệt Thần Pháo, đều ngầu hơn khối rubik được không?

Có một khoảnh khắc như vậy, ý nghĩ về việc ‘tập hợp đủ ba mươi ba loại pháp khí’ trong lòng Tống Thư Hàng có chút nguội lạnh, trong lòng lạnh lẽo thê lương.

Tuy nhiên ngay sau đó, cậu tự an ủi mình: "Có lẽ là vì vị đại sư kia không phải tu luyện giả hệ ‘Cự Kình’, nếu đổi thành pháp khí hợp thể của hệ Cự Kình, chưa chắc đã là khối rubik." Tranh thủ thiên kiếp còn chưa rơi xuống, Tống Thư Hàng lại chia sẻ tình báo cho Diệp Tư: "Đây là tổ hợp bản mệnh pháp khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, cũng chính là Thú Thần Bộ của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ cũ.

Gần đây tôi đang tìm tòi phương pháp luyện chế ba mươi ba loại pháp khí này, hy vọng có thể luyện chế ra chúng trước ngũ phẩm.

Uy lực của nó tuyệt đối rất mạnh!

Ngàn vạn lần cẩn thận." Đây chính là pháp bảo mà ngay cả Bạch tiền bối Two cũng từng khen ngợi, chắc chắn có chỗ hơn người. "Phương thức tấn công của nó là gì?" Diệp Tư ngưng trọng nhìn khối rubik trên trời.

Mỗi lần khối rubik biến hóa, khí tức trên đó lại thay đổi, khiến người ta không nhìn thấu.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Tôi không biết, tóm lại ngàn vạn lần cẩn thận." Chính trong lúc nói chuyện, khối rubik trên trời đột nhiên thu nhỏ lại một trận.

Khối rubik không ngừng vặn vẹo, chuyển đổi.

Hình ảnh này rất có cảm giác khoa học viễn tưởng.

Một hơi thở sau, khối rubik tổ hợp thiên kiếp hóa thành một tấm khiên khổng lồ vô cùng, dựng đứng giữa trời.

Không tấn công, ngược lại bày ra thế phòng ngự. "Hả, còn biết biến hình?" Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy được an ủi lớn, biết biến hình là tốt rồi, sợ nhất là nó chỉ có mỗi một hình thái khối rubik.

Bên kia, Diệp Tư nghe theo kiến nghị của Tống Thư Hàng, cảnh giác cao độ.

Ngay khoảnh khắc khối rubik chuyển đổi hình thái, cô liền mở ra tất cả ‘trận pháp độ kiếp’ dưới chân, còn tế ra tất cả pháp bảo phòng ngự trên Bản Mệnh Kim Thư của mình.

Cộng thêm ‘Giáp Đao Ý’ trên người cô, còn có Công đức xà mỹ nhân không ngừng cọ mặt vào cô, lúc này khả năng phòng ngự của Diệp Tư mạnh đến mức khoa trương.

Trên trời, tấm khiên khổng lồ đứng sừng sững, bất động.

Diệp Tư chống lên tất cả phòng ngự, cảnh giác cao độ, nhìn chằm chằm thiên kiếp.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Địch không động, ta không động.

Thiên kiếp không động, Diệp Tư cũng không dám động.

Thời gian tiếp tục trôi đi nhanh chóng với tư thế vô tình.

Tống Thư Hàng: "..." Thiên kiếp không tấn công, ngược lại bày ra cái tư thế tấm khiên phòng ngự này, làm cái trò gì vậy?

Không tấn công thì thiên kiếp còn là thiên kiếp sao? "Thư Hàng, chúng ta có nên thử tấn công một cái xem sao không?" Diệp Tư lên tiếng, cô cảm giác mình hơi không trụ nổi nữa.

Trận pháp phòng ngự thì không tiêu hao năng lượng bao nhiêu, nhưng Xà mỹ nhân treo trên người cô động tác càng ngày càng thân mật, càng ngày càng quá đà, giới hạn cũng càng ngày càng lớn... "Đợi thêm chút nữa, nhỡ đâu nó có năng lực phản đòn mạnh mẽ thì không hay lắm.

Chúng ta hoãn lại chút, đã biết biến thành khiên, nói không chừng còn biết biến thành cự kiếm gì đó." Tống Thư Hàng nói. "Ừm ~" Diệp Tư gật đầu, Thư Hàng nói rất có lý, nhỡ đâu ngay khoảnh khắc cô tấn công, thần khí tổ hợp 33 món do thiên kiếp hóa thành cũng chuyển thủ thành công thì không ổn.

Lại qua thật lâu thật lâu.

Thiên kiếp rất kiên nhẫn, cứ thế không động đậy.

Diệp Tư: "Ưm ~ Ưm ~~ Đừng quậy ~ Ưm." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn cô một cái: "..." Công đức xà mỹ nhân phảng phất cảm ứng được ánh mắt của chủ nhân, lập tức dừng động tác nhỏ, cô vẻ mặt nghiêm túc đứng sau lưng Diệp Tư.

Tống Thư Hàng u sầu thở dài.

Độ thiên kiếp thì không thể nghiêm túc chút sao?

Đây là thiên kiếp đấy!

Sơ sẩy một cái là thần hình câu diệt, một thân đạo hạnh hóa thành tro bụi đấy.

Ngoài ra, nhìn thiên kiếp hình thái khiên khổng lồ, Tống Thư Hàng không biết vì sao đột nhiên nhớ tới Đông Qua Thánh Quân.

Nếu Đông Qua Thánh Quân lúc độ thiên kiếp mà gặp phải đợt thiên kiếp này thì sẽ thế nào?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên một hình ảnh.

Đông Qua Thánh Quân: "Thánh Kỵ Sĩ Phòng Ngự Quang Hoàn, mở; Ý; Bản mệnh pháp khí cự khiên; Đạo gia kim cương thân.

Đến đây, đến đập ta đi!" Thiên kiếp: Trạng thái cự khiên phòng ngự!

Đông Qua Thánh Quân: "Tuyệt đối phòng ngự chi Cương Thiết Bảo Lũy, đến đây, đập ta đi!" Thiên kiếp: Trạng thái cự khiên phòng ngự!

Đông Qua Thánh Quân: "Đập ta đi, mau đập ta đi." Thiên kiếp:

Trạng thái cự khiên phòng ngự!

Cuối cùng Đông Qua Thánh Quân thọ nguyên cạn kiệt, chết.

Trở thành tu sĩ đầu tiên bị thiên kiếp cù nhầy đến chết trong thế giới thiên kiếp.

Thời gian lại trôi qua Tống Thư Hàng và Diệp Tư với đủ mọi tư thế. "Này, Thư Hàng.

Nó vẫn không động đậy." Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: "..." Thiên kiếp này không khoa học, cũng quá không tu chân.

Uy nghiêm thiên kiếp của ngươi đâu?

Thiên kiếp không tấn công, còn dựng khiên lên là làm cái gì? "Diệp Tư cô đừng động, tôi thử cho nó một phát tấn công xem sao." Tống Thư Hàng nói.

Lực tấn công của cậu thấp hơn Diệp Tư, cho dù có bị phản đòn thì cũng dễ chịu đựng hơn một chút.

Dứt lời, Tống Thư Hàng lấy Vô Hình Đao Cổ ra.

Bảo Đao Bá Toái vẫn đang ở chỗ Bạch tiền bối cải tiến, vẫn chưa lấy về. "Thi triển Hỏa Diễm Đao, kiểu dáng bình thường là được rồi." Tống Thư Hàng suy tư một lát, vung Vô Hình Đao Cổ chém một đao về phía khiên thiên kiếp.

Dùng thủ pháp Hỏa Diễm Đao bình thường, một ngọn lửa hình bán nguyệt oanh kích về phía khiên thiên kiếp.

Ầm ~~ Hỏa Diễm Đao hình bán nguyệt chém lên khiên tổ hợp thiên kiếp, liền tan biến, khiên tổ hợp thiên kiếp không sứt mẻ chút nào. ‘Phản đòn’ trong dự tính cũng không xuất hiện. "Chẳng lẽ kiếp cuối cùng của Diệp Tư là chém vỡ tấm khiên tổ hợp thiên kiếp này?"

Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư: "Vậy tôi toàn lực ra tay thử xem?" "Không, để tôi thử thêm đã." Tống Thư Hàng tháo ‘Găng tay tình yêu của Mộc Ngưu Kiếm Khách’ trên tay ra, sau đó cậu cắn răng nắm lấy tay phải của mình, dùng sức kéo một cái.

Chương 1351

Tách ~~ một tiếng, tay phải Tống Thư Hàng bị tháo xuống.

Chỗ nối giữa bàn tay phải và cổ tay hiện ra trạng thái lỏng.

Ừm, cơ thể trạng thái lỏng chính là tùy hứng như vậy.

Diệp Tư cách đó không xa trừng lớn mắt, trời ơi, mới một lúc không gặp, rốt cuộc trên người Tống Thư Hàng đã xảy ra chuyện gì?

Tống Thư Hàng dùng tay trái nắm lấy bàn tay phải của mình, dùng sức ném lên trời: "Lên đi, xem Cánh Tay Phải Của Thần đây!" Khi ném tay phải, Tống Thư Hàng còn sử dụng pháp môn ngự kiếm, để nó có thể bay cao hơn, xa hơn.

Tuy nhiên, tay phải không trực tiếp đâm vào hộ thuẫn trên trời, mà dừng lại ở khoảng cách mười mét ngoài hộ thuẫn tổ hợp thiên kiếp. "Khoảng cách khống chế vừa đẹp." Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Theo sự hiểu biết càng sâu về ‘Giám định bí pháp’, khi cậu giám định vật phẩm, có đôi khi cách một khoảng cách nhất định cũng có thể tiến hành giám định.

Có điều xác suất thất bại khá cao. "Thử xem nào, Giám định bí pháp." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu không dám trực tiếp tóm tay phải lên hộ thuẫn tổ hợp thiên kiếp, nhỡ bị bốc hơi thì làm sao?

Nếu bị bốc hơi, cậu thật sự phải đi tìm Đông Qua Thánh Quân, cầu xin dược liệu có thể làm bộ phận cơ thể mọc lại.

Xì ~ Trên người Tống Thư Hàng nứt ra vài vết thương, nhưng lần này phun ra không phải máu tươi, mà là rất nhiều dịch nhầy.

Hơn nữa tuyệt vời hơn là, những dịch nhầy này sau khi phun ra, chỉ cần kịp thời bắt lấy là có thể dung hợp trở lại.

Vết thương trên người càng không thành vấn đề, ý niệm vừa động là có thể dính lại.

Dù sao thì bản chất cậu hiện tại chính là một khối chất lỏng.

Điều duy nhất tiếc nuối là, cơn đau kịch liệt mà Giám định bí pháp mang lại vẫn còn đó, hơn nữa cảm giác đau đớn còn tăng cường thêm một chút.

Tống Thư Hàng nhe răng: "Có cái tốt thì có cái xấu, nhưng tổng thể mà nói đợt này không lỗ, ít nhất không cần lo lắng vấn đề bổ máu." Có lẽ lần sau khi cậu sử dụng ‘Giám định bí pháp’, có thể cân nhắc đi hợp tác với Diệt Phượng tiền bối, để ngài ấy biến mình thành trạng thái một vũng lỏng.

Nghĩ thế này thì, Diệt Phượng tiền bối toàn thân là bảo bối nha.

Không chỉ có thể cho người ta mượn CPU, còn có thể khiến cơ thể người ta biến thành trạng thái lỏng, miễn dịch các loại sát thương vật lý.

Trong đồng tử Tống Thư Hàng có phù văn màu vàng chảy ra, rơi lên cự khiên tổ hợp thiên kiếp.

Nhưng phù văn lại không quay về.

Giám định thất bại. "Xem ra hôm nay vận khí không tốt lắm." Tống Thư Hàng cắn răng, thi triển lại Giám định bí pháp.

Thất bại là đại đạo dẫn tới thành công, đồng thời còn là mẹ thành công, thân phận phức tạp lắm.

Cho nên thất bại không đáng sợ, vai vế bày ra đó rồi.

Lần nữa, toàn thân Tống Thư Hàng phun ra dịch nhầy, nhưng đám dịch nhầy này lại bị cậu thu hồi.

Giám định bí pháp thi triển lần nữa, quá trình tuần hoàn.

Giám định lại thất bại. "Thất bại liền hai lần, hơi không ổn.

Có phải đã quên chuyện gì không?" Tống Thư Hàng nghĩ ngợi, linh quang lóe lên.

Cậu móc điện thoại của mình ra, lật tìm một tấm biểu cảm bao của Bạch tiền bối.

Bái lạy Bạch tiền bối, cầu may mắn. "Lại một lần nữa, Bạch tiền bối chúc phúc cho con!

Quá tam ba bận, à phi!

Sự bất quá tam, cho con thành công đi." Tống Thư Hàng lần nữa thúc giục Giám định bí pháp.

Trạng thái trên lại tuần hoàn, toàn thân phun dịch nhầy, rồi thu hồi.

Phù văn màu vàng rơi ra. "Trúng rồi!" Trong lòng Tống Thư Hàng có một loại trực giác, Giám định bí pháp lần này sẽ có kết quả.

Chuyện này giống như khi ném bóng rổ, có đôi khi vừa ra tay là sẽ có cảm giác tay, cảm giác chắc chắn trúng.

Đúng lúc này, một cánh cửa không gian đột ngột xuất hiện.

Một đại năng đầu trọc mặc pháp bào đỏ, toàn thân đẫm máu chật vật chui ra từ cửa không gian.

Phù văn màu vàng rơi trúng người đại năng đầu trọc áo đỏ.

Tống Thư Hàng: "..." Tôi có một vạn con thảo nê mã dễ thương, nhất định phải thả ra, để chúng nó chạy điên cuồng trên thảo nguyên.

Cách top 10 chỉ còn hơn hai trăm phiếu thôi, các đạo hữu, chúng ta cố lên bạo chương nào.

Cảm giác này giống như một tay ném ba điểm thần sầu, trong một trận đấu liên tiếp ném trượt hai quả ba điểm ở vị trí trống trải.

Khó khăn lắm phát thứ ba ra tay mới có cảm giác tay mềm mại, cảm giác chắc chắn trúng.

Đột nhiên, có tên đầu trọc lao ra, dùng sức bật nhảy không khoa học nhảy lên thật cao, ‘bốp ~’ một cái úp sọt quả ba điểm chắc chắn trúng này.

Một vạn con thảo nê mã của tôi, không những muốn thả ra chạy trên thảo nguyên, mà còn muốn gửi chuyển phát nhanh cho ngài đấy!

Phù văn màu vàng rơi lên người đầu trọc áo đỏ, ngưng tụ thành đồng hồ màu vàng, kim đồng hồ bắt đầu quay ngược.

Ngay sau đó, phù văn màu vàng quay về mắt Tống Thư Hàng, cùng quay về còn có tay phải của cậu.

Giám định bí pháp thành công.

Tâm trạng Tống Thư Hàng lại chẳng thể tươi đẹp nổi, đây không phải kết quả cậu muốn.

Kết quả của Giám định bí pháp truyền vào đầu Tống Thư Hàng.【Đại năng đầu trọc áo đỏ, Pháp sư phương Tây cửu phẩm + Võ sĩ huyết mạch Thú giới tứ phẩm.

Từng có một mái tóc vàng óng ả xinh đẹp, cho đến một ngày, hắn nghiên cứu một thí nghiệm thần bí, liền bị hói.】 Tên áo đỏ này quả nhiên là cấp bậc cửu phẩm.

Lần này, ngoài ý muốn trực tiếp giám định sự tồn tại cấp cửu phẩm, thế mà cũng nhận được một ít thông tin.

Đổi lại là trước kia, nếu Tống Thư Hàng trực tiếp giám định cửu phẩm, sẽ chết ngay vì xuất huyết quá nhiều.

Hoặc là trực tiếp giám định thất bại, không nhận được bất cứ tình báo nào.

Có điều kết quả giám định lần này chẳng có tác dụng gì...

Ngay cả pháp hiệu của vị Kiếp Tiên cửu phẩm này cũng không giám định ra.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cũng không muốn giám định hắn.

Trong hư không, vị đầu trọc áo đỏ chật vật kia cứng người, hắn đột ngột quay đầu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Thân là sự tồn tại cấp cửu phẩm Kiếp Tiên, hắn lờ mờ cảm ứng được có một loại năng lực tác dụng lên người hắn, nhìn trộm cơ thể hắn.

Nhưng rất nhanh hắn lại cảm thấy không đúng, hắn lại quay đầu nhìn về phía sau, sau đó hắn liền nhìn thấy một tấm khiên thiên kiếp, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Hít, tim hắn trở nên lạnh buốt. "Các ngươi đang độ kiếp?" Đầu trọc áo đỏ giọng khàn khàn, cứ như đã rất lâu không uống nước.

Hơn nữa hắn không sử dụng ‘truyền âm nhập mật’, giọng nói của hắn dù ở trong vũ trụ cũng có thể trực tiếp truyền ra.

Tống Thư Hàng gật đầu. "Mẹ kiếp, sao lại truyền tống đến chỗ này, muốn mạng người ta mà." Đầu trọc áo đỏ cắn răng, lần nữa mở cửa không gian, định bỏ trốn.

Đúng lúc này... trong hư không có kiếp vân mãnh liệt thành hình, ngưng tụ ra một mũi thương sấm sét lửa, bắn về phía đầu trọc áo đỏ.

Mũi thương lôi hỏa tốc độ nhanh đến cực hạn, Tống Thư Hàng chỉ thấy ánh sáng lóe lên, đầu trọc áo đỏ mới bước một chân vào cửa không gian đã bị trúng thương.

Trên người đầu trọc áo đỏ nổi lên vài thứ giống như khiên ma pháp, nhưng lại bị đâm vỡ trực tiếp.

Mũi thương lôi hỏa đâm vào cơ thể hắn, nổ tung. "Phụt ~" Đầu trọc áo đỏ lại phun một ngụm máu tươi, thương thế càng thêm nặng.

Tranh thủ khoảnh khắc này, đầu trọc áo đỏ lao về phía trước, cắm đầu chui vào cửa không gian.

Nhưng lúc này, ầm ~ một tiếng, cửa không gian lại nổ tung, đầu trọc áo đỏ bị nổ bay ra ngoài. "Pháp Khẩu!" (F*ck you) Hắn vừa gầm lên giận dữ, vừa nhanh chóng mở cửa không gian sau lưng.

Xem ra, vị đầu trọc áo đỏ này đang bị truy sát?

Kẻ truy sát hắn là thiên kiếp.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, cậu nhớ tới lời ‘Bắc Phương Đại Đế’ từng nói trước khi lánh đời.

Thiên Đạo đương nhiệm sắp bị buộc rời chức, trước khi ngài ấy rời đi, rất có thể sẽ dấy lên một đợt biến động tàn bạo.

Trong đợt hạo kiếp biến động này, Trường Sinh Giả và Cửu phẩm Kiếp Tiên đứng mũi chịu sào, thuộc đối tượng bị đả kích.

Vị đầu trọc áo đỏ này, không phải là bị Thiên Đạo nắm thóp, bị đả kích chứ? 【Bất quản thế nào, hy vọng hắn có thể mau rời đi đi.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ, đầu trọc áo đỏ này còn ở đây thì nói không chừng sẽ cuốn cả cậu và Diệp Tư vào.

Ầm ~~ Đầu trọc áo đỏ vừa chui vào cửa không gian sau lưng, thông đạo không gian lại nổ, hắn lại bị nổ văng ra, thân hình càng thêm chật vật.

Xem ra, muốn dùng sức mạnh không gian để chạy trốn là không xong rồi.

Hắn cắn răng, lấy từ trong pháp khí không gian của mình ra một cây ma trượng dài, sau đó cưỡi lên.

Vèo ~~ Đầu trọc áo đỏ cưỡi ma trượng, bay về phía xa với tốc độ siêu nhanh.

Tốc độ đó còn nhanh hơn cả phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng theo thói quen vuốt cằm – tư thế cưỡi ma trượng, so với tư thế 'dẫm lên ma trượng' thì vững vàng hơn nhiều.

Lúc ngự kiếm phi hành, có nên học tập tư thế của đối phương không? 【Cưỡi phi kiếm, lao về phía trước.】 Tống Thư Hàng não bổ hình ảnh này một chút, sau đó lắc đầu thật mạnh.

Chương 1352

Kiếm và ma trượng không giống nhau, có lưỡi kiếm.

Phi kiếm không thích hợp tư thế cưỡi.

Chuôi kiếm lại quá ngắn, cưỡi chắc chắn không thoải mái.

Tương đối mà nói, đao có ưu thế về phương diện này.

Đao có thể chọn tư thế ‘ngồi nghiêng’.

Ầm ầm ầm ~~ Đang suy tư, đầu trọc áo đỏ phía xa lại bị ‘thương lôi hỏa’ liên tiếp bắn trúng, kêu thảm thiết liên hồi.

May mà hắn không có ý quay lại, cắn răng bay càng lúc càng xa.

Mắt thấy đầu trọc áo đỏ sắp biến mất khỏi tầm mắt Tống Thư Hàng, đột nhiên, trong hư không có một cái búa khổng lồ xuất hiện, nện lên người đầu trọc áo đỏ. "A a a." Đầu trọc áo đỏ hét thảm, bị một búa nện ngược trở lại.

Tống Thư Hàng: "Nhật." (Đậu má).

Sao lại bị nện quay về rồi.

Không cuốn cậu và Diệp Tư vào trong thì không chịu được hả?

Lúc này, liệu Sở các chủ có ra tay không.

Đợi đã...

Nếu tên đầu trọc áo đỏ này thật sự bị ‘Thiên Đạo’ đả kích, Sở các chủ không thể ra tay, nhỡ bị vạ lây thì không ổn.

Sau khi bị nện quay lại, đầu trọc áo đỏ dường như đã từ bỏ trị liệu, hắn không cưỡi ma trượng chạy trốn nữa, cũng không mở cửa không gian nữa.

Hắn ngẩng đầu lên, gào thét lớn với hư không, sau đó dùng ngôn ngữ Tống Thư Hàng nghe không hiểu ‘ba ba ba’ nói một tràng dài.

Không phải văn tự viễn cổ, nghe hơi giống tiếng gào thét của loài thú.

Lúc đầu trọc áo đỏ giận dữ gào thét, trong hư không có bốn cột sáng giáng xuống, khóa chặt bốn phía quanh hắn.

Bốn cột sáng này hóa thành bốn vị Nộ Mục Kim Cương, mỗi vị vươn tay phải nhắm vào đầu trọc áo đỏ.

Một sức mạnh hủy diệt ngưng tụ, muốn trực tiếp tiêu diệt hắn, hóa thành bột phấn. "A a a a!" Tiếng gầm giận dữ của đầu trọc áo đỏ chuyển thành tiếng kêu thảm thiết.

Miệng hắn bắt đầu niệm chú văn cực nhanh, trên cơ thể hắn hiện lên từng mảnh tinh thể.

Nhưng sự kháng cự của hắn chỉ là tốn công vô ích.

Sức mạnh hủy diệt tác dụng lên người hắn, cơ thể hắn và những mảnh tinh thể kia, còn có tất cả ma trượng, pháp khí trên người hắn, toàn bộ hóa thành bột phấn, hóa thành từng điểm tinh trần (bụi sao).

Thần hình câu diệt.

Bốn vị Nộ Mục Kim Cương từ từ biến mất, cột sáng tan đi, bầu trời đầy thương lôi hỏa kia cũng biến mất không thấy.

Chỉ để lại những điểm tinh trần kia, chứng kiến một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên từng xuất hiện tại nơi này, và bị tiêu diệt tại đây. "Kết thúc rồi?" Diệp Tư truyền âm nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Chắc là kết thúc rồi." Mọi dị trạng biến mất, chỉ còn lại thiên kiếp của Diệp Tư.

Thiên kiếp không mạnh lên, không chịu ảnh hưởng.

Đầu trọc áo đỏ chết rất triệt để, thần hình câu diệt, đỡ tốn công siêu độ.

Nhìn tình hình này, cho dù đầu trọc áo đỏ lúc còn sống có để lại thủ đoạn phục sinh, e rằng cũng không có bao nhiêu hy vọng sống lại.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Cho dù là Cửu phẩm Kiếp Tiên, nói chết là chết.

Như Bắc Phương Đại Đế đã nói, tiếp theo sẽ là một đại thời đại chưa từng có, nhưng cũng là một thời đại nguy hiểm nhất.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu, nhìn thấy pháp khí tổ hợp thiên kiếp dạng tấm khiên trên trời, gan bộ đau nhói càng lợi hại hơn.

Chẳng lẽ cậu còn phải giám định thêm lần nữa?

Tuy hiện tại là trạng thái lỏng, nhưng khi dùng bí pháp vẫn rất đau.

Hơn nữa... phương diện tinh thần của cậu truyền đến từng đợt đau nhói.

Đây là cái giá của việc ngoài ý muốn giám định Cửu phẩm Kiếp Tiên vừa rồi.

Với cảnh giới hiện tại của cậu, trực tiếp giám định Cửu phẩm Kiếp Tiên là quá miễn cưỡng.

Trạng thái tinh thần hiện tại của cậu, trong thời gian ngắn không thể thi triển Giám định bí pháp nữa. "Đúng rồi, tiền bối Xích Tiêu Kiếm, ngài có hiểu biết gì về tấm khiên pháp khí tổ hợp này không?" Tống Thư Hàng truyền âm hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Ta hiểu biết không nhiều về lịch sử thời đại Viễn Cổ Thiên Đình, lúc ta ngưng tụ kiếm linh hoàn chỉnh thì đã là sau thời đại Viễn Cổ Thiên Đình rồi." Tống Thư Hàng lại chuyển ý thức vào ‘Thế giới hạch tâm’, nơi đó có một con rùa biển lớn thời đại Thiên Đình, có lẽ Quy tiền bối biết chút tình báo.

Khi ý thức cậu chìm vào Đông Chi Điện, phát hiện Quy tiền bối đang bày ra tư thế ‘ngồi xếp bằng’, đang ở vào thời điểm quan trọng luyện chế ‘Băng Phách Đan’.

Nhìn trạng thái của ông ấy, không tiện quấy rầy.

Ý thức Tống Thư Hàng rút khỏi Thế giới hạch tâm.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm nói với cậu: "Đúng rồi, Tống Thư Hàng.

Cậu nhìn thấy những tinh trần lấp lánh kia không?

Đi thu thập chúng lại thử xem." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, cái mà Xích Tiêu Kiếm nói là tinh trần còn sót lại sau khi Cửu phẩm đầu trọc áo đỏ bị tiêu diệt. "Những tinh trần này là bảo vật?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Thứ còn lại sau khi Cửu phẩm Kiếp Tiên bị tiêu diệt, thu thập lại chắc chắn không sai.

Có điều cẩn thận chút, đừng trực tiếp chạm vào chúng.

Có hộp ngọc hay thứ gì đại loại thế không, bỏ chúng vào trong đó." Tống Thư Hàng: "Được, tôi đi thử xem." Nói đi cũng phải nói lại...

Hiện tại là thời gian độ kiếp của Diệp Tư, cậu chạy qua đó thu thập bảo bối thật sự không vấn đề gì chứ?

Diệp Tư vẫy tay với cậu nói: "Tôi sẽ tự mình chú ý cẩn thận, khiên thiên kiếp dường như vẫn chưa có phản ứng." Tống Thư Hàng gật đầu, lấy từ trong pháp khí không gian ra một cái rương, đây là cái rương lần trước Bạch tiền bối dùng đựng ‘Đao Ý Thông Huyền Thảo’, Đao Ý Thông Huyền Thảo bên trong đều đã được cậu chuyển

ra ngoài.

Dưới sự chỉ huy của Xích Tiêu Kiếm, cậu cẩn thận từng li từng tí bỏ tất cả tinh trần vào trong đó.

Tuy không biết có tác dụng gì, nhưng cứ thu lại trước đã. "Tiếp theo, chúng ta còn phải giằng co với cái thiên kiếp tấm khiên này sao?" Diệp Tư hỏi: "Tôi cảm giác nếu chúng ta cứ giằng co tiếp, e là đến sang năm, thiên kiếp cũng sẽ không biến hóa." Tống Thư Hàng rất tán đồng, cậu cũng nghĩ như vậy.

Nếu có thể, để cậu giám định thiên kiếp một phát, rồi hành động theo kết quả giám định là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng trạng thái tinh thần hiện tại của cậu không thích hợp thi triển Giám định bí pháp nữa. "Chúng ta không phải Đông Qua Thánh Quân, cường công đi." Tống Thư Hàng nói.

Cậu có lá bài tẩy ‘Mũ Bình Thiên’ trong tay, cường công thất bại cũng có tự tin. "Thực ra nếu có thể phong ấn cái thiên kiếp này thì sướng rồi, tôi rất muốn nghiên cứu pháp khí tổ hợp thiên kiếp này một chút." Tống Thư Hàng lại nói.

Đáng tiếc, điện thoại mới hiện tại của cậu chưa qua ma cải, trong vũ trụ không có tín hiệu, không liên lạc được với Bạch tiền bối.

Nếu không thì, hiện tại cậu nhất định phải triệu hồi Bạch tiền bối qua đây, phong ấn cái pháp khí tổ hợp 33 món được thiên kiếp cụ hiện hóa này, mang về nghiên cứu cho kỹ. "Vậy có cần thỉnh các chủ ra tay, phong ấn nó không?" Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Nếu Sở các chủ nhúng tay vào thiên kiếp, thiên kiếp rất có thể sẽ biến dị thành cấp bậc cửu phẩm.

Bỏ ra và thu về không tỷ lệ thuận, lỗ vốn đấy." "Vậy tôi ra tay đây!" Diệp Tư cười nhẹ, sau đó cô lật Bản Mệnh Kim Thư của mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong Bản Mệnh Kim Thư có một con thủy long cường hoành ngưng tụ, bay vút lên trời.

Đồng thời, Diệp Tư vung kiếm Hàn Ngoạt, phối hợp với thủy long chém ra một kiếm.

Kiếm khí dung hợp thủy long, đâm vào khiên thiên kiếp.

Ầm ~~ Tiếng nổ lớn vang vọng, sương mù nước bao phủ phạm vi khiên thiên kiếp.

Một lát sau, sương mù tan đi.

Khiên thiên kiếp lại không chút tổn hại. "Không phải chứ." Diệp Tư chớp chớp mắt, vừa rồi một kiếm này của cô là bí kỹ tổ hợp, có uy lực vô hạn tiếp cận cấp bậc lục phẩm.

Cái khiên thiên kiếp này cứng quá mức rồi. "Cùng lên." Tống Thư Hàng nói.

Cậu toàn lực vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, rót tiên thiên chân nguyên vào Vô Hình Đao Cổ, đao ý vận chuyển, cộng thêm ‘Thánh Ấn’ gia trì.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng bắt một pháp ấn.

Vô Hình Đao Cổ bay vút lên trời, hóa thành một vệt ánh trăng, chém về phía khiên thiên kiếp.

Ngự đao công kích chi thuật 《Ngự Đao · Nguyệt Quang》 do Tô Thị A Thất truyền thụ, đây là thủ đoạn tấn công tầm xa mạnh nhất mà Tống Thư Hàng nắm giữ.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao tuy tiềm lực lớn hơn, nhưng nếu không mượn ‘Xích Tiêu Kiếm’, Tống Thư Hàng không phát huy được uy lực chân chính của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Diệp Tư cũng tế kiếm Hàn Ngoạt lên, Bản Mệnh Kim Thư của cô lật sang trang mới, gia trì các loại pháp thuật hỗ trợ cho kiếm Hàn Ngoạt, tăng cường uy lực của nó.

Sau đó, cô sử dụng phương pháp ngự kiếm của Bích Thủy Các, chém kiếm Hàn Ngoạt về phía khiên thiên kiếp.

Kiếm Hàn Ngoạt đi sau mà đến trước, chém lên khiên thiên kiếp trước Vô Hình Đao Cổ một bước, Vô Hình Đao Cổ theo sát phía sau.

Một đao một kiếm phối hợp.

Ầm ~~ Trên khiên thiên kiếp truyền ra tiếng chấn động lớn.

Kiếm Hàn Ngoạt và Vô Hình Đao Cổ đều bị chấn bật lại, khiên thiên kiếp vẫn không mảy may tổn hại.

Tống Thư Hàng: "..." Thứ này, cứng hơi quá đáng.

Nếu mình phòng ngự mạnh, người khác đánh không lại mình, cảm giác sẽ rất sướng.

Nhưng nếu là người khác phòng ngự siêu mạnh, mình đánh không lại người ta, thì sẽ có loại xúc động muốn đập đồ.

Chương 1353

Diệp Tư thu hồi kiếm Hàn Ngoạt, Vô Hình Đao Cổ cũng quay về bên cạnh Tống Thư Hàng. "Tôi thử một bí pháp đi kèm của 《Thiên Khấp Bảo Điển》 xem sao." Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: "Có di chứng không?" "Có một chút, sau khi thi pháp sẽ có một khoảng thời gian suy yếu rất dài.

Dưới trạng thái bùng nổ, tôi có thể sở hữu lực tấn công trình độ lục phẩm, có lẽ có thể đập vỡ khiên thiên kiếp này." Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: "Được, tôi hộ pháp cho cô." Diệp Tư hít sâu một hơi, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 âm thầm vận chuyển.

Khí thế trên người cô trở nên càng ngày càng mạnh.

Công đức xà mỹ nhân đứng sau lưng cô hai mắt sáng lên, cô giữ nguyên trạng thái bất động, nhìn chằm chằm sự thay đổi của Diệp Tư.

Khoảng mười hơi thở.

Diệp Tư mở mắt, khóe miệng nhếch lên.

Cô đưa tay đẩy đẩy lên đầu mình trước, nhưng trên đầu cô trống trơn.

Diệp Tư có vẻ hơi không thích ứng, cuối cùng chỉ đành hất đầu một cái, bím tóc dài bị hất ra sau lưng. "Bí pháp hoàn thành?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đương nhiên là... thất bại rồi." Diệp Tư trả lời.

Tuy vẫn là giọng Diệp Tư, nhưng ngữ khí nói chuyện trở nên rất cổ quái, đây không phải cách nói chuyện của Diệp Tư.

Thần sắc Tống Thư Hàng ngưng trọng, nhìn chằm chằm Diệp Tư. "Đừng nghiêm túc thế, mắt sẽ bị khô đấy." Diệp Tư nói, hai tay ngón trỏ và ngón cái chạm nhau, tạo thành hình khung vuông. "Nào, cười một cái." Cô lại gần Tống Thư Hàng, giơ khung vuông ngón tay nhắm vào hai người.

Tống Thư Hàng: "..." Tách ~ Lúc này, Công đức xà mỹ nhân cưỡng ép chen vào giữa hai người, giành ống kính.

Cứ như vậy, hình ảnh Tống Thư Hàng, Diệp Tư và Xà mỹ nhân ba người dán chặt vào nhau bị in lại, xuất hiện trong khung vuông ngón tay của Diệp Tư.

Yêu cuộc sống, yêu tự sướng.

Sau khi chụp ảnh chung với Tống Thư Hàng xong, Diệp Tư lại giơ khung vuông ngón tay nhắm vào 'pháp khí tổ hợp thiên kiếp' trên trời, chụp một tấm.

Sau đó cô lại xoay người lại, chụp cho Công đức xà mỹ nhân một tấm.

Chụp xong, Diệp Tư chắp hai tay lại, ba thứ tương tự như 'tấm ảnh' rơi ra từ lòng bàn tay cô. "Này, phần này cho cậu, giữ gìn cho kỹ.

Đây chính là dấu vết của năm tháng đấy." Diệp Tư đưa 'tấm ảnh' cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Tiếp đó, Diệp Tư chộp lấy 'Thánh Nhân Kinh Văn'. "Đối phó với thứ như khiên thiên kiếp, cách tốt nhất đương nhiên là khiêu khích nó, để nó hủy bỏ trạng thái phòng ngự." Dứt lời, cô dùng sức ném mạnh 《Thánh Nhân Kinh Văn》 về phía khiên thiên kiếp.

Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Bốp! 《Thánh Nhân Kinh Văn》 đập lên khiên thiên kiếp, 'Hạo Nhiên Chính Khí' đặc hữu của Nho gia bùng nổ.

Khiên thiên kiếp kịch liệt chớp nháy, hình thái cũng hơi bất ổn định. 《Thánh Nhân Kinh Văn》 rơi xuống, rơi về lại trong tay Tống Thư Hàng.

Giữa không trung, khiên thiên kiếp bắt đầu biến hóa hình thái, cũng không biết sẽ biến ra hình dạng gì nữa? "Chính là lúc này." Diệp Tư cười đắc ý, cô lật Bản Mệnh Kim Thư, lật đến một trang trống.

Trên Bản Mệnh Kim Thư của Diệp Tư còn chừa lại rất nhiều trang trống, là để dành cho việc thêm pháp thuật mạnh mẽ khi thăng cấp sau này.

Lúc này, cô đưa tay vỗ lên trang giấy trắng, một trận pháp phức tạp thành hình. "Đi!" Diệp Tư quát nhẹ một tiếng.

Cả trăm sợi xích đủ loại màu sắc lao ra từ trận pháp, quấn lấy khiên thiên kiếp đang biến hình.

Trong nháy mắt, khiên thiên kiếp bị trói thành cái bánh chưng.

Diệp Tư lại đưa tay vỗ lên Bản Mệnh Kim Thư.

Xích sắt thu hồi, cứ thế kéo khiên thiên kiếp về, lôi vào trong Bản Mệnh Kim Thư.

Tách tách tách ~ Bản Mệnh Kim Thư liên tục chấn động.

Một lát sau, trang Kim Thư khôi phục bình tĩnh.

Chỉ là trên đó có thêm một hình vẽ, một khối rubik bị cả trăm sợi xích trói chặt.

Hình ảnh này cứ cảm giác quen quen, hình như từng thấy ở đâu rồi? "Xong đời." Diệp Tư vỗ tay một cái.

Tống Thư Hàng nhìn cô: "Trình..." "Suỵt!" Diệp Tư đưa tay ấn lên môi cậu: "Cái tên đó, bây giờ đừng nhắc." Quả nhiên là cô ấy.

Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm.

Về lý thuyết là ‘mẹ’ của Diệp Tư.

Cô ấy luôn hành tung thần bí, thế mà lại xuất hiện ở đây.

Chẳng lẽ là cố ý đến xem Diệp Tư độ kiếp?

Ngoài ra, việc kéo mình qua đây, liệu có phải chính là cô ấy không? "Đúng rồi, có một vị nhờ tôi nhắn cho cô một câu.

Ngài ấy nói, nếu gặp cô, thì bảo tôi nói cho cô biết, ngài ấy đã tỉnh rồi, có rảnh cô hãy qua thăm ngài ấy.

Đừng cứ đi chơi mãi ở bên ngoài, cô gái ngoan là phải về nhà đúng giờ." Tống Thư Hàng nhớ tới lời nhờ vả của ‘Ban Văn Long Two’, nói.

Diệp Tư cười hi hi, nói: "Cậu đang nói gì thế, tôi nghe không hiểu." Tống Thư Hàng: "..." Diệp Tư nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng: "Người trẻ tuổi có rảnh thì học ngôn ngữ thời đại viễn cổ nhiều vào, điều này có lợi cho cậu.

Bây giờ cậu nói tiếng phổ thông, tôi nghe câu được câu chăng." Tống Thư Hàng: "..." Ngài nghe không hiểu?

Lúc ngài giao lưu với tôi chẳng lẽ không dùng tiếng phổ thông à?

Nói trôi chảy thế kia, đừng bảo với tôi là cô chỉ biết nói mà nghe không hiểu nhé. "Cố lên, tạm biệt." Diệp Tư nói. "Đợi đã!" Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Cậu còn một số vấn đề muốn hỏi Trình Lâm.

Trình Lâm và Tống Mộc Đầu đều là sự tồn tại sinh sống ở thời đại Viễn Cổ Thiên Đình, quan hệ giữa hai người có vẻ không tệ.

Vậy thì một số chuyện về Tống Mộc Đầu, chuyện về Thú Thần Bộ, chuyện về Tam Thập Tam Thú Thần Tông, chuyện về Kim Long Thủy Tổ, còn có vấn đề về trạng thái của Công đức xà mỹ nhân...

Tống Thư Hàng lúc này hận không thể hóa thân thành mười vạn câu hỏi vì sao, để những nghi hoặc trong lòng mình có được đáp án.

Chỉ là ‘Trình Lâm Nữ Đế’ căn bản không cho cậu cơ hội.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy đôi mắt Diệp Tư trầm xuống, ngay sau đó, trong mắt cô hiện lên vẻ mờ mịt. "Hả?

Bí pháp của tôi thất bại rồi sao?" Cô tò mò nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài: "Thất bại rồi." Nữ Đế chạy rồi, chạy đặc biệt nhanh.

Từ đầu đến cuối, Tống Thư Hàng ngay cả cái bóng của cô ấy cũng không nhìn thấy.

Diệp Tư hai mắt đầy nghi hoặc: "Kỳ lạ, sao lại thất bại?

Bí pháp này tôi nắm giữ rất thành thạo rồi mà.

Ơ, thiên kiếp đâu?" Tống Thư Hàng trả lời: "Bị cô ‘bíp bíp ~~’ thu lại, phong ấn vào Bản Mệnh Kim Thư của cô rồi.

Nhìn trời, chức năng tiêu âm?" Dạo này mấy vị đại năng này, sao từng người từng người đều thích sử dụng năng lực ‘tiêu âm hòa giải’ thế?

Những năm này, Đại Thần Cua Đồng hoành hành bá đạo trong thế giới mạng, đánh đâu thắng đó, giết cho các loại từ ngữ nhạy cảm khóc cha gọi mẹ.

Mà bây giờ, các đại năng trong hiện thực cũng bắt đầu sử dụng Ánh Sáng Cua Đồng, cái này quả thực không cho người ta đường sống.

Nói đi cũng phải nói lại, Bạch tiền bối Two là chúa tể thế giới Cửu U, có thể sử dụng sức mạnh ‘Ánh Sáng Cua Đồng’ thì có thể hiểu được.

Trình Lâm Nữ Đế vì sao cũng có thể sử dụng loại năng lực này?

Hay nói là, chỉ cần đạt đến cấp bậc Cửu phẩm Kiếp Tiên hoặc là ‘Trường Sinh Giả’, các đại năng liền có thể sử dụng loại năng lực này bắt nạt tiểu tu sĩ? "Tôi cái gì?" Diệp Tư chớp chớp mắt, đồng thời cô lật Bản Mệnh Kim Thư của mình, quả nhiên nhìn thấy ‘Khiên thiên kiếp’ bị phong ấn bên trong.

Tống Thư Hàng trả lời: "Bị tiêu âm, tôi nói không ra lời.

Vừa nói ra liền biến thành một tràng ‘bíp bíp bíp ~’." "Vậy dùng năng lực khế ước giữa chúng ta, cậu chia sẻ tình báo cho tôi." Diệp Tư nhanh trí nói.

Tống Thư Hàng vỗ tay một cái: "Đúng ha, suýt nữa thì quên mất tính năng này." Thế là cậu sử dụng sức mạnh khế ước, chia sẻ tình báo cho Diệp Tư. "Thế nào?

Biết rồi chứ." Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp Tư: "Cậu chia sẻ một mảng lớn mosaic (che mờ) cho tôi làm gì?" Tống Thư Hàng: "..." Đại Thần Cua Đồng và Võ Sĩ Mosaic lập đội rồi sao?

Đây quả thực là tai nạn. "Nói đi cũng phải nói lại, đã thiên kiếp bị phong ấn rồi, vậy thiên kiếp của tôi coi như đã qua chưa?" Diệp Tư ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Nếu thiên kiếp đã qua rồi, vậy tại sao cô vẫn chưa thăng cấp lục phẩm?

Nếu thiên kiếp vẫn chưa độ xong, vậy đợt thiên kiếp tiếp theo đâu?

Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức nhớ tới hiện trạng của Thông

Nương và Tiểu Thải. "Diệp Tư, đợt cuối cùng của thiên kiếp rất có thể xuất hiện dưới dạng ‘Tâm ma kiếp’, cô chú ý phòng bị." Cậu lên tiếng nhắc nhở.

Chương 1354

Diệp Tư gật đầu, đang định lên tiếng trả lời.

Nhưng cô còn chưa kịp lên tiếng, đột nhiên thân hình cứng đờ, hai mắt hiện lên vẻ mê mang.

Đây là rơi vào trạng thái Tâm ma kiếp.

Công đức xà mỹ nhân cẩn thận từng li từng tí đỡ lấy Diệp Tư, ôm cô lên. "Quả nhiên lại là Tâm ma kiếp...

Gần đây không phải tất cả tu luyện giả độ kiếp, cuối cùng đều sẽ bị ném vào trong Tâm ma kiếp đấy chứ." Tống Thư Hàng thầm nghĩ. "Đi thôi, chúng ta về Bích Thủy Các trước." Sau khi thở dài, cậu nói với Công đức xà mỹ nhân.

Công đức xà mỹ nhân bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa Diệp Tư cho cậu.

Tống Thư Hàng nhận lấy Diệp Tư, Công đức xà mỹ nhân thì nhận lấy Xích Tiêu Kiếm từ trong tay cậu.

Xích Tiêu Kiếm: "Đợi đã, đợi đã!

Cho ta hóng gió thêm một lúc nữa đi!" Thời buổi này phạm nhân cũng còn có một khoảng thời gian được ra ngoài hóng gió mà.

Nó còn chưa nói xong, Công đức xà mỹ nhân ngẩng đầu một cái, liền nuốt chửng nó xuống.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Đáng ghét, nghe tiếng người chút đi chứ.

Công đức xà mỹ nhân nuốt Xích Tiêu Kiếm, thân hình tan biến, dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ôm Diệp Tư: "Trạng thái của Công đức xà mỹ nhân không đúng lắm nha." Diệp Tư rơi vào Tâm ma kiếp, cô ấy không nhân cơ hội thân mật với Diệp Tư thêm chút nữa, lại còn trả Diệp Tư cho mình, chuyện này hơi không hợp lẽ thường.

Chẳng lẽ là lúc Trình Lâm phụ thân Diệp Tư, đã lặng lẽ nói gì đó với cô ấy?

Đang suy tư, một cánh cửa không gian sáng lấp lánh xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng. "Về trước đã." Giọng nói của Sở các chủ vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ôm Diệp Tư, bước vào cửa không gian.

Truyền tống không gian chỉ là chuyện trong nháy mắt, Tống Thư Hàng tỉ mỉ cảm ứng cảm giác kỳ diệu của loại truyền tống không gian này.

Chuyện vượt qua không gian này, ngẫm nghĩ kỹ thật sự rất thú vị.

Bích Thủy Các, trong một hồ nước nhỏ.

Sở các chủ đang ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, mái tóc đen dài của cô xõa ra, phủ đầy cả con thuyền.

Cảnh hồ như thơ, người đẹp như tranh.

Khi Tống Thư Hàng bước ra khỏi cửa không gian, xuất hiện ở đầu kia con thuyền nhỏ. "Hả?" Tống Thư Hàng quay đầu quan sát hồ nước xinh đẹp, Sở các chủ - vị Trạch Thần cứ ru rú trong phòng ngủ này, thế mà cũng có lúc ra ngoài ngồi thuyền du ngoạn hồ?

Hôm nay mặt trời mọc đằng tây rồi sao?

Sở các chủ quay đầu liếc Tống Thư Hàng một cái: "Ngươi có phải đang nghĩ chuyện gì rất thất lễ không?" Tống Thư Hàng lập tức lắc đầu nói: "Tuyệt đối không có." Đại năng cửu phẩm đúng là lợi hại, mình chỉ cần có chút dao động cảm xúc đều sẽ bị cảm ứng được.

"Diệp Tư hiện tại rơi vào trạng thái Tâm ma kiếp, Tâm ma kiếp thì ta không giúp được nó.

Cho nên... tiếp theo, nó giao cho ngươi đấy." Sở các chủ khẽ nói.

Chuyện cô lo lắng nhất vẫn xảy ra, Diệp Tư rơi vào Tâm ma kiếp.

Chuyện Bích Thủy Các bị hủy diệt, là tâm ma của Sở các chủ, lại hà cớ gì không phải là tâm ma của Diệp Tư.

Tâm ma kiếp này, chỉ có thể dựa vào bản thân Diệp Tư để vượt qua.

Có lẽ, Tống Thư Hàng - người đã ký kết khế ước linh quỷ với Diệp Tư, có thể giúp Diệp Tư một tay. "Yên tâm đi, tôi tin tưởng Diệp Tư, cô ấy chắc chắn có thể vượt qua." Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư cũng không phải là người yếu đuối như vậy.

Vạn nhất thật sự không qua được, cô vẫn còn hy vọng cuối cùng là buổi biểu diễn của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nghe nói dạo này trong ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’, có mấy vị tiền bối hoặc là đệ tử của các tiền bối đang độ kiếp.

Nếu những tiền bối, đệ tử tiền bối này đều lún sâu vào Tâm ma kiếp không thể tự thoát ra được...

Thì Tạo Hóa Pháp Vương có phải có cơ hội quang minh chính đại mở buổi biểu diễn không?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ đến đây, đột nhiên hơi hoảng.

Vì nhà cậu dạo này nhiều người độ kiếp, Thông Nương, Tiểu Thải, bây giờ lại thêm một Diệp Tư.

Đến lúc đó Pháp Vương mở buổi biểu diễn, cậu chắc chắn phải cùng Diệp Tư và họ tham gia.

Sống không còn gì luyến tiếc. "Chăm sóc Diệp Tư cho tốt." Sở các chủ khẽ nói. "Yên tâm đi, Diệp Tư hiện tại và tôi đều là một thể, tôi tự nhiên sẽ chăm sóc cô ấy thật tốt." Tống Thư Hàng cười nói, thực ra với thực lực lục phẩm của Diệp Tư sau khi độ kiếp xong, tình huống bình thường là cô ấy chăm sóc Tống Thư Hàng nhiều hơn mới đúng. "Ừm, ngươi trả lời thế ta yên tâm rồi." Sở các chủ nói: "Vậy cần ta đưa ngươi về không?

Hay là ngươi tự mình bay về?" "Sở các chủ đưa tôi về đi, tôi mới vừa thăng cấp tứ phẩm, bay từ vũ trụ về Trái Đất, sợ chịu không nổi." Tống Thư Hàng nói.

Quan trọng nhất là, trong không gian không có dẫn đường.

Cậu sợ bay mãi bay mãi rồi lạc đường, thế thì thành phim thảm họa mất. "Được." Sở các chủ ngáp một cái: "Ta mở cái cổng truyền tống, ngươi tự mình về.

Ta phải... ngủ một giấc thật ngon..." "Ồ, hóa ra là hôm nay ra ngoài ngủ à.

Tôi còn tưởng hôm nay Sở các chủ cuối cùng cũng muốn đổi phong cách, không làm Trạch Thần nữa." Tống Thư Hàng vỡ lẽ.

Sở các chủ lười biếng liếc Tống Thư Hàng một cái: "Tuy không biết Trạch Thần là gì, nhưng cứ cảm giác ngươi đang chế giễu ta." "Sao có thể chứ, sao tôi có thể chế giễu Sở các chủ được." Tống Thư Hàng nói: "Đúng rồi, Sở tiền bối, tôi vừa khéo có chuyện muốn thỉnh giáo ngài một chút." Sở các chủ: "Nói nghe xem." "Tống Mộc Đầu, tên là Tống Nhất đúng không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ ngáp một cái: "Ngươi lại gặp chuyện có liên quan đến hắn rồi?" "Vâng, ở chỗ Kim Long Thủy Tổ có nhìn thấy một số lời nhắn." Tống Thư Hàng trả lời.

Sở các chủ: "Ha ha." Tống Thư Hàng: "..." Mình có phải lại nói thứ gì không nên nói không?

Sở các chủ: "Không sai, tên Tống Mộc Đầu kia tên là Tống Nhất." "Tên đầy đủ có phải là Bá Đao Tống Nhất không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ nghiêng người dựa vào cái đệm tựa chế tác đặc biệt trên thuyền nhỏ, vừa bắt đầu điều chỉnh tư thế ngủ thoải mái nhất, vừa trả lời: "Bá Đao là cái quỷ gì?" Nhưng vừa trả lời xong, trong ký ức cô lại hiện lên một đoạn ký ức rất xa xôi.

Mơ hồ nhớ lần đầu tiên gặp Tống Mộc Đầu... trước đạo hiệu Tống Nhất, hình như có một tiền tố rất buồn cười.

Nhưng mà, cô đã không nhớ rõ cái tiền tố đó rốt cuộc là gì. 【Không phải Bá Đao Tống Nhất?】 "Vậy Sở các chủ, Tống Mộc Đầu trông thế nào?" Tống Thư Hàng lại mong chờ hỏi. "Ừm, tổng thể mà nói khá đẹp trai đấy." Sở các chủ trả lời, giọng cô càng ngày càng thấp, có cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ đi vào trạng thái ngủ.

Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng: "Vậy, Sở các chủ cảm thấy tôi trông có đẹp trai không?" Sở các chủ: "..." Tống Thư Hàng: "..." Có đôi khi, im lặng là chuyện rất tổn thương người khác.

Sở các chủ thở dài: "Cho nên, rốt cuộc ngươi muốn hỏi cái gì?

Đừng vòng vo, hỏi thẳng đi.

Nếu không lát nữa, ta ngủ mất không trả lời được vấn đề, ngươi đừng có trách ta." "Khụ, thực ra tôi muốn biết Tống Nhất, cũng chính là Tống Mộc Đầu, hắn là linh quỷ sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Sao ngươi lại có suy nghĩ như vậy?" Sở các chủ tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi suy đoán từ một số manh mối, cho nên mới hướng Sở các chủ ngài cầu chứng." "Không phải." Sở các chủ lắc đầu, khẳng định trả lời.

Trạng thái Tống Mộc Đầu tuy rất cổ quái, nhưng cô có thể khẳng định Tống Mộc Đầu chắc chắn không phải linh quỷ. 【Không phải linh quỷ?】 "Ngươi rất quan tâm chuyện Tống Mộc Đầu nhỉ." Sở các chủ híp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Tôi đương nhiên là rất để ý đến chuyện của hắn rồi.” Tống Thư Hàng ngồi xuống, nhẹ nhàng đặt Diệp Tư sang một bên của chiếc thuyền nhỏ.

Sau đó, cậu chỉ vào chính mình: “Vì Tống Mộc Đầu mà tôi bị người ta đánh cho mấy trận một cách khó hiểu.” Sở các chủ: “…” Nàng hoàn toàn có thể hiểu được lý do vì sao Tống Thư Hàng bị đánh.

Thực tế, lúc mới nhìn thấy Tống Thư Hàng, rõ ràng cậu và Tống Mộc Đầu trông hoàn toàn khác nhau, thực lực cảnh giới cũng không hề giống, nhưng nàng cũng đã nhầm Tống Thư Hàng là ‘Tống Mộc Đầu’.

Nhưng chỉ cần nhìn kỹ lại lần thứ hai, nàng có thể xác định Tống Thư Hàng và Tống Mộc Đầu là hai cá thể hoàn toàn khác biệt.

Với tiền đề như vậy, nếu Tống Thư Hàng tình cờ gặp phải một vài lão già, đối phương liếc mắt một cái liền nhầm cậu là Tống Mộc Đầu, thì việc đánh cậu một trận cũng là chuyện rất bình thường.

“Sở các chủ, cô có ảnh của Tống Mộc Đầu hay gì đó tương tự không?” Tống Thư Hàng vẫn chưa từ bỏ ý định.

Sở các chủ: “Ngươi nghĩ ta sẽ cẩn thận cất giữ ảnh của Tống Mộc Đầu, rồi mỗi ngày lén lút ngắm nhìn sao?” “…” Tống Thư Hàng: “Các chủ, tôi chỉ muốn xem Tống Mộc Đầu rốt cuộc trông như thế nào, tại sao tôi lại phải chịu đòn oan mấy lần chứ?” Mặc dù có một lần bị đánh xong, cậu đã đổi lại được một chiếc lá măng bảo mệnh.

Sở các chủ mệt mỏi ngáp một cái: “Ảnh thì không có, lấy giấy bút ra đây, ta vẽ cho ngươi một bức chân dung của hắn, ta rất tự tin vào khả năng hội họa của mình.” “Cảm ơn Sở các chủ.” Tống Thư Hàng lập tức lấy giấy bút từ không gian vòng tay của mình ra.

Sở các chủ cầm bút lên, suy nghĩ một lát rồi nhanh chóng vẽ lên giấy.

Các chủ vung bút như bay, lúc vẽ khí thế phi phàm, không hổ là một tồn tại cấp Kiếp Tiên.

“Xong rồi.” Sở các chủ đưa bức vẽ lại cho Tống Thư Hàng.

Sau đó, bản thân nàng như thể đã tiêu hao hết năng lượng, mềm nhũn nằm xuống, không chịu dậy nữa.

Tống Thư Hàng nhận lấy bức chân dung.

Ừm, phong cách vẽ đẹp đến đau lòng.

Bạn đã từng thấy những bức tranh minh họa đen trắng về các vĩ nhân thời cổ đại trong sách giáo khoa Ngữ văn chưa?

Chính là cái kiểu mà ‘Tần Thủy Hoàng’ và ‘Hạ Tri Chương’, thậm chí là ‘Chu Văn Vương’, ‘Gia Cát Khổng Minh’ đều chung một khuôn mặt, độ tương đồng trên bảy mươi phần trăm ấy.

Ngoại trừ quần áo khác nhau, các tư thế và khuôn mặt còn lại đều y hệt.

Cái kiểu mà cho dù bạn không mắc chứng mù mặt, chỉ cần những vị vĩ nhân này thay một bộ quần áo khác, bạn tuyệt đối không thể nhận ra ai là ai.

Tống Thư Hàng nhìn người đàn ông mặc ‘nho phục’ trong bức tranh. …Chỉ cần thay bộ quần áo của hắn thành trang phục của Tần Thủy Hoàng, thêm chút râu ria gì đó, là có thể thay thế cho bức ‘Tần

Thủy Hoàng’ trong sách giáo khoa.

Tống Thư Hàng có một xúc động muốn nổi giận ném bức tranh đi.

Chương 1355

Cậu hít sâu một hơi, hỏi lại: “Các chủ, người có thể dùng pháp thuật để in hình ảnh trong đầu ra được không?” “Tốn năng lượng lắm, không làm.” Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu cảm thấy, Sở các chủ và sư huynh ‘Lưu Kiếm Nhất’ của Vũ Nhu Tử chắc chắn sẽ có rất nhiều tiếng nói chung.

Theo lời Vũ Nhu Tử từng than phiền, sư huynh của cô lười đến mức thở cũng lười.

Thôi vậy, chuyện Tống Mộc Đầu tạm thời gác lại đã.

Ngoài chuyện Tống Mộc Đầu, cậu vốn còn định hỏi về ‘Viễn cổ Thiên Đình’.

Nhưng vừa nghĩ đến mối quan hệ như nước với lửa giữa Viễn cổ Thiên Đình và ‘Bích Thủy Các’, cậu lại thôi.

Lỡ như Sở các chủ nổi giận, đá cậu ra ngoài không gian thì sao?

“Hỏi xong chuyện chưa?” Giọng Sở các chủ ngày càng nhỏ.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ừm, không còn vấn đề gì nữa.

Sở các chủ đưa tôi về đi.” Lời vừa dứt, đột nhiên trong lòng cậu khẽ động.

Quy tiền bối gửi tin nhắn cho cậu trong thế giới hạt nhân. 【Băng Phách Đan đã luyện chế thành công】Quy tiền bối lên tiếng.

“Sở tiền bối, Băng Phách Đan đã luyện chế thành công rồi, chúng ta đến chỗ Lý Âm Trúc ngay bây giờ đi!” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói.

Tốc độ luyện đan của Quy tiền bối cực kỳ hiệu quả, ngài ấy nói có thể xong trong vòng 24 giờ, không ngờ lại luyện chế thành công nhanh như vậy.

Ngoài ra, cậu nghĩ đến một chuyện.

Quy tiền bối chắc cũng quen biết Tống Mộc Đầu, đến lúc đó có thể hỏi ngài ấy về chuyện của hắn.

Sở các chủ: "Khò ~~ khò ~~ khò ~~" Các chủ đã ngủ mất rồi, nhìn hơi thở đều đều của nàng, tốc độ chìm vào giấc ngủ thần sầu.

Làm sao bây giờ, có nên gọi nàng dậy không?

Nói đến việc gọi Sở các chủ dậy, Tống Thư Hàng lại nhớ đến một chuyện cũ không mấy vui vẻ.

Nhớ lần trước đến Bích Thủy Các, Sở các chủ cũng đang ngủ, cậu đứng ở cửa nơi ở của nàng, lại bị trận pháp phòng ngự treo lên, trong tư thế xoạc chân mà bị treo lên.

Tống Thư Hàng có chút lo lắng, nếu bây giờ cậu đi gọi Sở các chủ, liệu có trận pháp phòng ngự nào đột nhiên xuất hiện bên cạnh, treo cậu lên trong tư thế xoạc chân không?

Vì vậy, không thể đến gần nàng được.

"Sở các chủ, đừng ngủ vội, chúng ta đến Thời gian thành trước đã." Tống Thư Hàng lớn tiếng gọi.

Sở các chủ: "Khò ~ khò ~ khò ~" Tống Thư Hàng gọi thêm một lúc lâu, nhưng Sở các chủ một khi đã ngủ thì sấm đánh cũng không động.

"Haizz." Tống Thư Hàng thở dài, hết cách rồi, xem ra chỉ có thể tự mình đến Thời gian thành của Bích Thủy Các thôi.

Cậu vẫn lờ mờ nhớ cách vào Bích Thủy Các, chỉ là không có Sở các chủ dẫn đường, không biết cậu có vào được Thời gian thành không?

Đang suy nghĩ, đột nhiên hồ nước nhỏ vang lên tiếng 'ào' thật lớn.

Sau đó, một chiếc ô phá nước lao ra.

Lại có một bóng người theo sát phía sau.

Bóng người này mặc một chiếc trường bào màu xanh lam, tóc đen ngắn.

Sau khi vọt ra khỏi mặt hồ, hắn vươn tay ra tóm lấy chiếc ô.

Bọt nước văng tung tóe.

Người đàn ông áo lam vững vàng đáp xuống mặt nước.

Hắn đầu tiên nhìn Sở các chủ đang ngủ say: "Ồ, thì ra ta đã chui đến đây.

Các chủ, chào người!" Thấy Sở các chủ nửa ngày không có phản ứng, người đàn ông áo lam cười khổ nói: "Các chủ lại ngủ mất rồi à." Hắn lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Tiểu hữu ngươi… ủa?

Bá Tống tiền bối, ngài cũng ở đây à!" Tống Thư Hàng: "Đạo hữu xin chào, ngươi là?" "Vãn bối Phong, Phong gì ấy nhỉ?

Phong… Phong… Chết rồi, vãn bối quên mất đạo hiệu rồi." Người đàn ông áo lam cười khổ nói.

Tống Thư Hàng: "Hả?" "Trí nhớ của vãn bối trước giờ không được tốt lắm, lúc nào cũng vô tình quên mất đạo hiệu.

Bá Tống tiền bối, ngài đợi chút." Nói xong, người đàn ông áo lam lấy ra một cuốn sổ nhỏ, nhanh chóng lật xem.

Một lát sau, hắn vui mừng nói: "Tìm thấy rồi, đạo hiệu của vãn bối là Tán Đạo Nhân, ủa, bên dưới còn có chữ 'đồ ngốc', đây không phải đạo hiệu.” Tống Thư Hàng: “…” “Tán Đạo Nhân không phải đạo hiệu của ta?

Ha ha ha, tốt quá rồi, cái tên này nghe đã thấy phèn, nếu thật sự là đạo hiệu này thì không ổn rồi.” Người đàn ông áo lam cầm ô cười ha hả.

Cười xong, hắn quay người nhìn Sở các chủ.

Lại quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng một lần nữa: “Ủa, đạo hữu xin chào… ủa, là Bá Tống tiền bối!

Vãn bối ra mắt Bá Tống tiền bối!” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Ý gì đây?

“Đạo hiệu của vãn bối là Phong, Phong, Phong gì ấy nhỉ?

Bá Tống tiền bối ngài đợi chút, trí nhớ của ta không tốt lắm, để ta xem lại đạo hiệu của mình.” Nói xong, hắn lại lật cuốn sổ nhỏ của mình.

“Tìm thấy rồi, vãn bối tên là Tán Đạo Nhân đồ ngốc, đây không phải đạo hiệu.

Ờ…” Người đàn ông cầm ô cười khổ ngẩng đầu: “Xin lỗi, Bá Tống tiền bối, cái này có lẽ không phải đạo hiệu của vãn bối.

Nhưng đạo hiệu tạm thời cũng không nhớ ra được, thật là tệ quá, nếu Bá Tống tiền bối không ngại thì cứ gọi ta là Tán đạo nhân đi!” Tống Thư Hàng đại khái đã hiểu ra chuyện gì.

Tên này, từ lúc gặp mình… vừa quay người đi, đã quên mất chuyện vừa xảy ra?

Đây không còn là vấn đề ‘trí nhớ không tốt’ nữa, trí nhớ này đã nát bét rồi.

Cậu nghi ngờ vị Tán đạo nhân này có phải là cá vàng thành tinh

không.

Trí nhớ nát như vậy, hắn tu luyện thế nào?

Những công pháp phức tạp kia hắn có nhớ được không?

“Tán đạo hữu xin chào, ngươi làm thế nào đến được Bích Thủy Các?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Tên này, trông không giống thành viên Bích Thủy Các do Sở các chủ dùng【Chân thực huyễn tượng】tạo ra.

Là một tu sĩ đi lạc vào Bích Thủy Các?

Hơn nữa, vị Tán đạo nhân này có vẻ còn quen biết Sở các chủ.

“Ta làm thế nào đến được Bích Thủy Các?

Để ta nghĩ xem… Đúng rồi, Bá Tống tiền bối, ta vẫn luôn sống ở Bích Thủy Các.

Ta là một thành viên của Bích Thủy Các, tuy trí nhớ của ta rất tệ, nhưng có một số chuyện rất quan trọng, ta vẫn có thể nhớ được.” Tán đạo nhân trả lời.

Một thành viên của Bích Thủy Các, nói cách khác, Tán đạo nhân cũng là một phần do【Chân thực huyễn tượng】của Sở các chủ tạo ra.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng có chút buồn bã.

“Bá Tống tiền bối, có phải ngài đang có phiền não gì không?” Tán đạo nhân hỏi.

Tống Thư Hàng: “Thực ra, vừa rồi tôi muốn nhờ Sở các chủ đưa tôi đến Thời gian thành.” “Thời gian thành?

Ồ ồ ồ, nơi đó ta biết.

Để ta đưa Bá Tống tiền bối qua đó.” Tán đạo nhân cười ha hả.

Tống Thư Hàng hơi ngập ngừng: “Vậy, không có vấn đề gì chứ?” “Yên tâm đi, tuy trí nhớ của ta rất tệ, nhưng những chuyện quan trọng ta nhớ rất rõ.

Giống như công pháp tu luyện chẳng hạn, tuy ta quên cả tên công pháp mình tu luyện là gì, cảnh giới phân chia ra sao, nhưng tu luyện thế nào thì ta vẫn nhớ rành rành!” Tán đạo nhân đắc ý nói.

“Vậy làm phiền Tán đạo hữu rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Tán đạo nhân vỗ ngực: “Cứ giao cho ta.” Nói xong, hắn bước trên mặt hồ như đi trên đất bằng, tiến về phía bờ.

Tống Thư Hàng bế Diệp Tư lên, nhảy xuống mặt hồ, cậu vừa bước một bước, hắc liên đã hóa hình dưới chân, nhanh chóng đuổi theo Tán đạo nhân. … … Mười phút sau, Tống Thư Hàng hối hận vô cùng vì đã tin tưởng Tán đạo nhân.

Tán đạo nhân đi lạc, và tệ hơn là, hắn lại quên mất Tống Thư Hàng.

“Ủa, đây là đâu?” Tán đạo nhân dẫn Tống Thư Hàng đến một quảng trường cung điện trong Bích Thủy Các, rồi nghi hoặc nhìn quanh.

Sau đó hắn nhìn Tống Thư Hàng: “Đạo hữu trông ngươi quen quá, ủa?

Bá Tống tiền bối, chào tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm thấy tuyệt vọng.

“Đạo hữu, Thời gian thành đi đường nào?” Tống Thư Hàng đi thẳng vào vấn đề, không cho Tán đạo nhân cơ hội lôi cuốn sổ nhỏ ra.

“Thời gian thành?

Ta biết, những chuyện quan trọng ta vẫn biết.” Tán đạo nhân vui vẻ nói.

Nhưng đang nói, đột nhiên hắn lại sững sờ: “Không ổn, tuy ta biết đường đến Thời gian thành, nhưng chúng ta đang ở đâu thì ta không nhớ.” Tên này không phải là do Sở các chủ dùng 【Chân thực huyễn tượng】 tạo ra để chơi khăm cậu đấy chứ?

“Nhưng không sao, vì trí nhớ của ta quá tệ, Sở các chủ đã đặc biệt khắc một trận pháp lên ô của ta.

Có thể giúp ta một nút về nhà, về đến nhà là ta sẽ biết đường đến Thời gian thành.

Bá Tống tiền bối không cần lo lắng.” Tán đạo nhân chỉ vào chiếc ô của mình, trên đó có một trận pháp phức tạp.

Tống Thư Hàng: “…” “Đi nào, Bá Tống tiền bối, cùng ta về nhà thôi.” Nói xong, Tán đạo nhân đưa tay ấn lên mặt ô của mình, kích hoạt trận pháp.

Ngay sau đó, một cánh cổng không gian lấp lánh xuất hiện trước mặt hai người.

Nhìn ánh sáng này, nhìn khí tức này, đúng là cổng không gian của Sở các chủ rồi.

Tống Thư Hàng lúc này đã không biết nên bắt đầu châm chọc từ đâu.

Tán đạo nhân rất nhiệt tình dẫn Tống Thư Hàng bước vào cổng không gian.

Phía bên kia cổng không gian là một tòa nhà tre bình thường, đây chính là nhà của Tán đạo nhân, một kiến trúc mang đậm hơi thở của Bích Thủy Các.

“Bá Tống tiền bối, có muốn vào động phủ của ta làm khách trước

không?

Nhà ta lâu rồi không có khách đến.” Tán đạo nhân mong đợi nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài: “Đợi từ Thời gian thành về rồi làm khách cũng không muộn.” Trời mới biết Tán đạo nhân sẽ lại quên mất cậu vào lúc nào, tốt nhất là nên lấy được một tấm bản đồ chi tiết của Bích Thủy Các từ Tán đạo nhân.

Chương 1356

Tán đạo nhân: “Cũng đúng, chính sự quan trọng hơn.

Bá Tống tiền bối, ngài đợi trong nhà một lát, ta có một tấm bản đồ.

Lát nữa nếu ta lại quên mất chính sự, ngài có thể dựa vào tấm bản đồ đó để đến Thời gian thành.” “Được.” Tống Thư Hàng gật đầu, xem ra tuy trí nhớ cực kỳ tệ, nhưng khả năng xử lý công việc của Tán đạo nhân vẫn rất tốt.

Tống Thư Hàng bước vào nhà tre, tùy tiện tìm một chiếc ghế ngồi xuống.

Diệp Tư vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, Tống Thư Hàng tạm thời đưa cô vào thế giới hạt nhân.

“Ta lên lầu lấy bản đồ, Bá Tống tiền bối ngài đợi một lát.” Tán đạo nhân đi lên lầu.

Nhìn bóng lưng xa dần của hắn, Tống Thư Hàng có chút lo lắng… lỡ như tên này lên lầu rồi quên mất cậu, ngủ khò khò trên đó thì làm sao?

Cứ đợi hắn một lát đã, nếu lâu không xuống thì lên lầu tìm hắn.

Nhưng lần này, Tán đạo nhân không quên nữa.

Hắn rất nhanh đã từ trên lầu đi xuống.

“Đây, Bá Tống tiền bối, đây là bản đồ từ nhà ta đến Thời gian thành.

Có nó rồi, cho dù lát nữa ta có quên chuyện, cũng không làm lỡ chính sự của ngài.” Tán đạo nhân đưa lên một cục giấy vo tròn.

Tống Thư Hàng nhận lấy cục giấy, khóe miệng không khỏi giật

giật.

Tán đạo hữu, xin hãy đối xử tốt với ngài bản đồ một chút.

Bản đồ là để xem, không phải để vo thành cục chơi đâu.

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng mở cục giấy ra.

Nhưng, thứ cậu nhìn thấy không phải bản đồ, mà là một lá thư được viết bằng văn tự viễn cổ.

Tống Thư Hàng ngơ ngác, cậu ngẩng đầu lên, nhìn Tán đạo nhân: “Bản đồ đâu?” Sau đó cậu liền thấy đôi mắt Tán đạo nhân mơ màng, hắn đang nhìn chằm chằm vào mình, rồi đột nhiên hỏi: “Đạo hữu ngươi là ai, sao lại ở trong nhà ta.

Ủa… là Bá Tống tiền bối?

Tiền bối ngài đến nhà ta làm khách à?

Tốt quá rồi, nhà ta lâu lắm rồi không có khách.

Ta đi pha trà cho ngài ngay.” Nói xong, Tán đạo nhân nhanh chóng chạy lên lầu, đi pha trà.

Tống Thư Hàng: Mẹ nó chứ.

Lại nữa à?

Ngoài ra, Tống Thư Hàng rất nghi ngờ lời Tán đạo nhân nói ‘nhà lâu lắm không có khách’.

Cho dù có khách đến, e là hắn cũng không nhớ nổi.

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng lại nhìn lá thư.

Chữ trên đó được viết bằng văn tự viễn cổ, Tống Thư Hàng là ‘người mù chữ viễn cổ’, chỉ nhận ra được vài chữ.

Sau này có thời gian, mình nhất định phải học hành tử tế văn tự viễn cổ, nói không với mù chữ, bắt đầu từ việc học tập chăm chỉ.

Ngay khi cậu chuẩn bị cất lá thư đi, đột nhiên, trên lá thư có một vầng sáng nhàn nhạt lóe lên.

Sau khi ánh sáng qua đi, giống như hiệu ứng kinh văn của Thánh nhân ở Nho gia năm đó, văn tự trên đó tự động có thuộc tính ‘dịch đồng bộ’.

Tống Thư Hàng đã hiểu được ý nghĩa của những con chữ này.

×××××× Gửi Sở các chủ xinh đẹp trẻ mãi không già: Chào cô, hôm nay cô vẫn ru rú trong Bích Thủy Các không chịu ra ngoài à?

Sau đây là nội dung chính.

Trước tiên, chúc mừng cô cuối cùng cũng tấn thăng cảnh giới Cửu phẩm.

Cô kiên cường như tôi nghĩ, tâm ma đáng sợ đến đâu cũng không thể cản được tín niệm của cô.

Lần trước thấy cô hiển thánh trước mặt mọi người, tôi đã cảm động đến khóc, và rơi giọt nước mắt thứ một trăm trong đời.

Cô biết đấy, trong một trăm giọt nước mắt này của tôi, có hơn chín mươi giọt là bị người ta đánh cho khóc, nước mắt vì cảm động chỉ có tám giọt, cho nên đặc biệt quý giá.

Lần sau có cơ hội tôi sẽ gửi nó cho cô, cô có thể cất giữ cẩn thận.

Ngoài ra, tôi thấy cô đã bắt đầu tìm tòi con đường của riêng mình, chuẩn bị bước ra bước cuối cùng.

Nếu trong tình huống bình thường, tôi phải chúc mừng cô, chúc mừng cô sắp chứng đạo cảnh giới Trường sinh.

Nhưng bây giờ, tôi phải nghiêm túc nói với cô một chuyện.

Trước khi cô định bước ra con đường của riêng mình, xin hãy chậm lại một chút.

Bước này một khi đã bước ra, sẽ không còn cơ hội quay đầu.

Bây giờ, không phải là lúc để bước vào cảnh giới Trường sinh.

Đây là chuyện rất quan trọng, tôi phải nhắc đi nhắc lại với cô, bây giờ hãy chậm lại một chút, đừng bước ra bước đó của con đường Trường sinh.

Theo lý mà nói, chuyện quan trọng phải nói ba lần, nhưng tôi tin rằng tôi chỉ cần nói hai lần là cô có thể hiểu ý tôi.

Dù sao thì cô cũng thông minh như vậy.

Còn về tại sao không thể bước ra bước đó của Trường sinh, nguyên nhân cụ thể, tôi không thể mô tả trong thư cho cô được.

Không phải tôi không muốn mô tả, mà là không thể viết ra, cũng không thể nói ra được.

Tin tôi đi, tôi sẽ không hại cô đâu.

Tin tôi đi, tôi sẽ luôn đứng về phía cô.

Tin tôi đi, cho dù tôi có thật sự bán cô đi, cô chắc chắn vẫn sẽ vui vẻ đứng một bên đếm tiền bán thân giúp tôi.

Trân trọng!

Chúc: Thân thể khỏe mạnh, răng tốt, ăn gì cũng ngon.

Người bạn thân nhất của cô: Tống Nhất.

Thời gian: Tôi quên mất hôm nay là ngày nào rồi, dù sao cô cũng cứ ru rú trong Bích Thủy Các, cũng không cần nhớ thời gian làm gì.

×××××× Tống Thư Hàng: "…" Cậu cuối cùng cũng hiểu tại sao lá thư này lại bị vo thành một cục.

Tên Tống Mộc Đầu này, chắc chắn là người mang virus Tam Lãng thời viễn cổ, viết thư mà còn mang theo mùi khiêu khích nồng nặc.

Nếu cậu là Sở các chủ, nhìn thấy lá thư này chắc chắn cũng sẽ vo nó thành một cục, sau đó gửi trả lại một vạn con ngựa cỏ bùn, không… một vạn con quá ít, ít nhất phải gửi trả mười vạn con ngựa cỏ bùn đang nhảy nhót lung tung cho Tống Nhất, tức là Tống Mộc Đầu, để cho tên đó bị mười vạn con ngựa cỏ bùn hung hăng giẫm đạp.

Trong thư có nhắc đến, Tống Mộc Đầu từng bị người ta đánh khóc, rơi hơn chín mươi giọt nước mắt, thật là hả lòng hả dạ.

Chỉ không biết hơn chín mươi giọt nước mắt là mỗi lần một giọt?

Hay mỗi lần nhiều giọt?

Nếu là mỗi lần một giọt thì tốt rồi, vậy có nghĩa là hắn đã bị đánh khóc hơn chín mươi lần.

Nhưng trong lá thư này, điều quan trọng nhất không phải là chuyện Tống Mộc Đầu từng bị người ta đánh khóc.

Mà là hắn đã dặn đi dặn lại Sở các chủ, bảo nàng đừng bước ra con đường trường sinh của riêng mình, bảo nàng tạm thời chậm lại.

Tại sao lại như vậy?

Chẳng lẽ, một khi bước ra con đường trường sinh, sẽ có đại nguy cơ?

Hơn nữa, theo lời Tống Mộc Đầu, nguy cơ này rất có thể là nguy cơ ‘không thể quay đầu’.

Sở các chủ chắc chắn đã đọc lá thư này, chẳng lẽ chính vì vậy mà Sở các chủ mới trì hoãn chưa bước ra bước cuối cùng, chưa tấn thăng cảnh giới Trường sinh?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Tán đạo nhân từ trên lầu đi xuống, bưng một bộ trà cụ.

“Bá Tống tiền bối, mời uống trà.” Tán đạo nhân mỉm cười đưa lên một tách trà nóng.

Tống Thư Hàng đành phải nhận lấy tách trà, sau đó cậu nhìn thấy trong tách, nửa tách là lá trà, và một lượng nước ít ỏi.

Lạy trời, tên này không phải đến cách uống trà cũng quên rồi chứ?

Trà pha như thế này sao?

Nửa tách lá trà này, là để ăn như cơm à?

Tán đạo nhân quả thật là ăn như cơm, hắn tự mình bưng tách trà lên, một hơi uống cạn nước trà, sau đó bắt đầu đổ lá trà vào miệng, nhai nhóp nhép, ăn ngon lành.

Tống Thư Hàng: “…” “Bá Tống tiền bối, ngài không uống à?

Lá trà này thơm lắm, chỉ là nhai nhiều hơi đắng một chút.” Tán đạo nhân nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy rốt cuộc trí nhớ của ngươi duy trì được bao lâu?” Ngay cả những thường thức sinh hoạt này cũng không nhớ, trước đây hắn sống ở Bích Thủy Các thế nào?

“Không biết nữa, trước đây có thử nghiệm rồi, nhưng quên mất kết quả.” Tán đạo nhân nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy nếu ta mượn đồ của ngươi, ngươi có quay đầu quên mất không?” Tán đạo nhân đắc ý nói: “Đương nhiên là không, những thứ ta cho mượn ta nhớ rất rõ.” “Vậy đạo hữu cho ta mượn một ít linh thạch.” Tống Thư Hàng nói.

Tán đạo nhân: “Bá Tống tiền bối muốn mượn bao nhiêu?” “Có linh thạch lục phẩm không?

Cho ta mười viên?” Tống Thư Hàng nói.

Tán đạo nhân mò mẫm trên người một lúc, quả thật mò ra được mười viên linh thạch lục phẩm, đưa cho Tống Thư Hàng: “Đây, Bá Tống tiền bối.” Tống Thư Hàng nhận lấy linh thạch, cảm ứng một chút.

Cậu có thể cảm nhận được linh lực thuần khiết từ chúng, những linh thạch này là thật?

Không phải vật hư ảo?

Lúc này, Tán đạo nhân lôi cuốn sổ nhỏ của mình ra, viết lên đó: “Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh mượn ta mười viên linh thạch lục phẩm, ghi lại.” Viết xong, hắn còn ghi thêm một ký hiệu giống như ngày tháng.

Tống Thư Hàng: “…” “Tiền bối, ngài tìm ta có phải có chuyện gì không?” Tán đạo nhân lại ngẩng đầu hỏi.

Tống Thư Hàng: “Chúng ta đi Thời gian thành.” Tán đạo nhân: “Thời gian thành ta biết đường, đi đi đi, Bá Tống tiền bối, ta dẫn đường cho ngài.” Lần này, hắn lại không nhắc đến chuyện ‘bản đồ’ nữa. … … Trên đường dẫn đi, Tán đạo nhân lại quên mất hai lần.

Tống Thư Hàng đã có kinh nghiệm, khi hắn quên mất mình, cậu liền đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp bảo hắn muốn đến Thời gian thành.

Đường từ ‘nhà’ đến ‘Thời gian thành’, Tán đạo nhân rất thuộc, cuối cùng không dẫn sai đường nữa, thuận lợi đưa Tống Thư Hàng đến Thời gian thành.

Nhưng khi cậu đến Thời gian thành, phát hiện Sở các chủ đang đứng ở cổng thành, ánh mắt sắc bén.

Chương 1357

“Sở các chủ, người tỉnh rồi à.” Tống Thư Hàng vẫy tay.

“Ừm.” Sở các chủ đáp một tiếng: “Ngươi gặp hắn rồi?” Người nàng nói là Tán đạo nhân?

“Lá thư đang ở chỗ ngươi?” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng lôi lá thư ra, đưa cho Sở các chủ: “Là lá này phải không?” Sở các chủ nhận lấy lá thư, tiện tay vo nó thành một cục, dùng sức ném ra xa.

Tán đạo nhân lập tức bay vút đi, đuổi theo cục giấy… “Chờ một chút, chờ một chút… Chờ lâu như vậy rồi, còn chờ đến bao giờ nữa?

Chờ cái đầu quỷ nhà ngươi!” Sở các chủ nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng như thể nhìn thấy oán niệm đã hóa thành thực chất.

“Hơn nữa, ta cũng không chuẩn bị chờ nữa.” Sở các chủ khẽ nói, dường như đang tự nói với mình, lại dường như đang nói cho Tống Thư Hàng nghe: “Ta không muốn chờ nữa, ta muốn để bọn họ chân chính tái sinh, không còn chỉ ở trong hư ảo.

Điều ta muốn chỉ có bấy nhiêu, chẳng lẽ như vậy cũng không được?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu nhìn ‘Bích Thủy Các’ xung quanh.

Cậu biết toàn bộ Bích Thủy Các đều do Sở các chủ dùng 【Chân thực huyễn tượng】 tạo ra, sau này theo thực lực của Sở các chủ tăng lên, ‘Bích Thủy Các’ này cũng ngày càng trở nên chân thực.

Từng có vài lần, có tu sĩ đi lạc vào Bích Thủy Các, được đệ tử ‘Bích Thủy Các’ nhiệt tình tiếp đãi.

Khi những tu sĩ đó rời khỏi 'Bích Thủy Các', đều không thể nhận ra Bích Thủy Các này là vật hư ảo.

Nghe giọng điệu của Sở các chủ, con đường trường sinh của nàng e là có liên quan đến 'Chân thực huyễn tượng Bích Thủy Các' khổng lồ này.

"Ngươi sẽ không ngăn cản ta chứ?" Sở các chủ đột nhiên quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười khổ, nói: "Tôi không phải Tống Mộc Đầu, Sở các chủ chắc cũng biết rõ." Tại sao Tống Mộc Đầu lại khuyên Sở các chủ chậm lại, không bước vào con đường trường sinh, Tống Thư Hàng cũng không thể biết được.

Trong đó có lẽ có lý do quan trọng nào đó.

Hắn lặn lội đường xa gửi lá thư này, đích thực là lo lắng cho Sở các chủ, cho nên mới nhắc nhở trước.

"Cho nên, ngươi sẽ không ngăn cản ta, đúng không?" Sở các chủ lại nói.

Tống Thư Hàng nhíu mày, kết hợp với tình hình hiện tại suy nghĩ hồi lâu, sau đó cậu nghiêm túc trả lời: "Nhưng mà, nếu có thể, tôi cũng muốn Sở các chủ chậm lại một chút.

Trước khi đến đây tôi đã nói với người rồi, 'thiên' bên ngoài hiện nay sắp thay đổi.

Trong thời kỳ biến động này, các Trường sinh giả lánh đời, Cửu phẩm Kiếp tiên cũng bị ảnh hưởng.

Sở các chủ người không ngại đợi thêm một thời gian nữa, ít nhất là đợi cho giai đoạn 'biến động' này kết thúc rồi hãy nói?" Sở các chủ: "Cho nên, ngươi cũng nói là chờ một chút?

Vậy ngươi nói cho ta biết, ta phải chờ đến bao giờ?" "Tôi chỉ kết hợp tình hình hiện tại bên ngoài để trả lời câu hỏi của các chủ thôi, ngoài ra theo một vị tiền bối mà tôi quen biết từng nói, lần 'biến thiên' này sẽ không kéo dài quá lâu.

Cho nên, Sở các chủ người không ngại chờ thêm một chút." Tống Thư Hàng giải thích.

"Ta không biết mình còn có thể chờ được nữa không, mỗi ngày ta đều muốn quên đi nội dung trên lá thư đó." Sở các chủ vươn vai, đột nhiên chuyển chủ đề: "Đi thôi, ta đưa ngươi đến Thời gian thành.

Không có ta dẫn đường, ngươi muốn vào cũng không dễ đâu." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn 'Tán đạo nhân' đang đi xa, có phải là vì Sở các chủ trong tiềm thức muốn quên đi nội dung trên 'lá thư', cho nên mới dẫn đến thuộc tính hay quên của Tán đạo nhân xuất hiện không?

Không ngừng quên đi, không muốn nhớ lại nội dung trên lá thư?

Xa xa, Tán đạo nhân nhặt cục giấy bị vo tròn lên, vẻ mặt mờ mịt.

Nhưng một lát sau, hắn bình tĩnh vác chiếc ô của mình lên, ung dung đi về phía tòa nhà tre của mình.

×××××××××××××××× Tầng trên Thời gian thành Sở Sở lén lút rời khỏi phòng của Lý Âm Trúc, ra ngoài lặng lẽ lau mũi.

Lạnh quá, lạnh thấu xương.

Cho dù cô mặc áo da dày cộp, vẫn run cầm cập.

Lần trước Diệp Tư trở về, đã mang theo một thiên công pháp phụ trợ mà 'Bắc Phương Đại Đế' để lại cho Lý Âm Trúc để chữa trị hàn chứng.

Tên của thiên công pháp phụ trợ đó, Đại Đế không hề để lại.

Nhưng đồ của Đại Đế làm ra, tất nhiên là hàng thượng phẩm.

Trước khi Băng Phách Đan luyện thành, Lý Âm Trúc tranh thủ thời gian rảnh rỗi, tu luyện thiên công pháp phụ trợ này đến nhập môn.

Đến lúc đó vận chuyển thiên công pháp phụ trợ này, phối hợp với Băng Phách Đan, là có thể chữa trị triệt để hàn chứng trong cơ thể cô bé.

Khi cô bé tu luyện thiên công pháp phụ trợ này, hàn khí trong cơ thể lại được hóa giải, trở thành một phần của bản mệnh chân nguyên.

Nhưng trong quá trình tu luyện, cơ thể cô bé sẽ tỏa ra một lượng lớn hàn ý.

Lạnh chết người, hơn nữa loại hàn ý này còn bỏ qua cả thể chất của tu sĩ.

Sở Sở mỗi lần chăm sóc Lý Âm Trúc xong, đều bị đông cứng cả người.

“Yo, Sở Sở cô nương, lâu rồi không gặp.” Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Sở Sở.

Sở Sở ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy Tống Thư Hàng tiên sinh quen thuộc.

Một thời gian ngắn không gặp, Thư Hàng tiên sinh dường như lại cao lên không ít.

Thực lực dường như cũng tăng lên không ít.

Khoan đã, cảm giác này là sao?

Cô phát hiện khi mình nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, lại cảm nhận được một loại uy nghiêm từ đối phương truyền đến.

Đồng thời, cô bất giác gọi ra một cái tên: “Bá… Bá… Tống, Huyền Thánh?!” Sở các chủ: “Phụt ~~” Ba Ba Tống là cái quỷ gì?

Tống Thư Hàng: “…” “Huyền Thánh, Thư Hàng tiên sinh ngài tấn thăng Huyền Thánh rồi sao?” Sở Sở nuốt nước bọt, trừng lớn mắt.

Tuy rằng nơi cô và Lý Âm Trúc ở là tầng trên của Thời gian thành, một bí cảnh đặc biệt có dòng chảy thời gian chậm lại.

Tuy không khoa trương đến mức một ngày trên trời, dưới đất đã ngàn năm.

Nhưng một tháng trong bí cảnh, bên ngoài cũng đã một năm trôi qua.

Nhưng thời gian bọn họ ở trong bí cảnh cũng không dài mà?

Cô nhớ rất rõ, lúc chia tay Tống Thư Hàng, cậu mới chỉ ở cảnh giới Nhị phẩm thôi mà.

Nhớ không lầm, cậu còn là đại diện cho cô tham gia trận chiến ‘Đoạn Tiên Đài’ giữa Sở gia và Hư Kiếm Phái, lúc đó mới đột phá tấn cấp.

Sao mới chớp mắt, Tống Thư Hàng đã thành Bát phẩm Huyền Thánh rồi?

Mình nhất định là đã gia nhập một cái bí cảnh thời gian giả, nói không chừng mình ở trong bí cảnh này một ngày, bên ngoài đã qua ngàn năm?

“Vẫn chưa, thân phận Huyền Thánh này của tôi có vấn đề.” Tống Thư Hàng đáp.

Sở Sở: “…” Chẳng lẽ Huyền Thánh cũng có thể là giả?

Nhưng nghe Tống Thư Hàng giải thích xong, cô mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì, từ Nhị phẩm nhảy thẳng lên Bát phẩm Huyền Thánh, cũng quá khoa trương rồi.

“Vậy Bá Tống, ờ, Tống đạo hữu bây giờ thực lực đến cảnh giới nào rồi?” Sở Sở tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Mấy ngày trước vừa tấn cấp Tứ phẩm, sau đó ngưng tụ được một cây tiên cốt, vẫn đang nỗ lực ngưng tụ thêm tiên cốt.” “Tứ phẩm?” Sở Sở trừng lớn mắt: “Nếu tôi không nhớ lầm, lần trước chúng ta chia tay, anh vẫn là cảnh giới Nhị phẩm, không sai chứ?” “Là Nhị phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở: “Vậy, Bá Tống đạo hữu anh ở bên ngoài tu luyện bao lâu rồi?” Từ lúc gặp mặt, cách xưng hô của Sở Sở đối với Tống Thư Hàng đã thay đổi mấy lần.

“Ừm, tính thời gian, cũng gần hai tháng rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở: “…” Mẹ nó, chúng ta chơi cùng một game tu chân sao?

Điểm kinh nghiệm cần để thăng cấp của chúng ta thật sự giống nhau sao?

Bá Tống tiền bối, lần sau kéo em lên cấp, kéo em bay với.

“Tiểu Âm Trúc vẫn ổn chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Sở: “Âm Trúc tiểu thư từ lúc bắt đầu tu luyện thiên công pháp phụ trợ đó, tình trạng cơ thể ngày càng tốt.

Chỉ là hàn ý trên người ngày càng nặng.” “Vất vả cho cô rồi, em ấy vẫn đang tu luyện à?” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở gật đầu.

Tống Thư Hàng cẩn thận đẩy cửa phòng ra, chỉ thấy cả căn phòng tràn ngập hàn khí, giống như bước vào kho lạnh vậy.

Ngay cả với cảnh giới Tứ phẩm của cậu, cũng không nhịn được mà run lên.

Hàn ý này thật bá đạo.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đẩy cửa bước vào, Lý Âm Trúc mở mắt ra.

Lông mi dài màu bạc của cô bé ngưng tụ sương giá, theo động tác chớp mắt của cô bé, sương giá rơi xuống.

Sau đó, đôi mắt cũng màu bạc của cô bé nhìn về phía Tống Thư Hàng, trong mắt lập tức lộ ra vẻ vui mừng.

Cơ thể nhỏ bé của cô bé trượt xuống khỏi giường, lảo đảo chạy về phía Tống Thư Hàng, nhào vào lòng cậu.

Cơ thể Tống Thư Hàng rất tự nhiên đỡ lấy Lý Âm Trúc, cưng chiều vuốt ve đầu cô bé… những động tác này, cậu làm ra như thể đã trải qua ngàn lần rèn luyện, thuần thục đến đáng sợ.

Đây chắc chắn là một số thói quen sinh hoạt mang lại từ lúc nhập mộng cuộc đời của 'Lý Thiên Tố đạo trưởng', Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

"Ủa, Âm Trúc có phải lại nhỏ đi một chút không?" Tống Thư Hàng bế Lý Âm Trúc lên, tò mò hỏi.

"Là do Bá Tống tiên sinh tự mình cao lên thôi." Sở Sở đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, ra hiệu so sánh.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Tuy tôi lại cao lên một chút, nhưng thể tích của Âm Trúc chắc chắn lại thu nhỏ rồi." Âm Trúc trước đây trông lớn bằng đứa trẻ bốn, năm tuổi.

Bây giờ, cô bé trông như một đứa trẻ ba tuổi.

Lý Âm Trúc tò mò nhìn bàn tay nhỏ của mình, bản thân cô bé không có cảm giác gì lớn.

"Thôi, không sao đâu.

Chỉ cần chữa khỏi hàn chứng, Âm Trúc em cũng có thể bắt đầu lớn lên từ từ.

Rồi sẽ có một ngày, em cũng có thể trở thành một cô gái lớn." Tống Thư Hàng nở một nụ cười rạng rỡ.

Cậu đưa tay lấy 'Băng Phách Đan' mà Quy tiền bối luyện chế ra, đưa cho Lý Âm Trúc.

"Đây là Băng Phách Đan, tổng cộng ba viên, em chia ra uống, phối hợp với công pháp phụ trợ, cố gắng giải quyết triệt để hàn chứng trong cơ thể em." Tống Thư Hàng nói.

Lý Âm Trúc khẽ gật đầu: "Ăn xong, em sẽ dần dần lớn lên sao?" "Chắc chắn rồi." Tống Thư Hàng nói.

Lý Âm Trúc: "Sau này sẽ lớn bằng Sở Sở không?" "Tất nhiên rồi." Tống Thư Hàng trả lời.

Trước đây cậu đã có cảm giác, sau khi cơ thể Lý Âm Trúc thu nhỏ lại, dường như cách tư duy cũng bị ảnh hưởng, ở một số phương diện trở nên trẻ con hơn.

Chương 1358

Lý Âm Trúc: “Vâng.” Cô bé nhận lấy Băng Phách Đan, lại chạy lon ton đến bên giường của mình.

Cơ thể cô bé bây giờ chỉ cao hơn giường một chút, cô bé rất vất vả bám lấy thành giường, một chân nhỏ cố gắng gác lên, sau đó cơ thể lăn một vòng, lăn lên giường.

Theo lời dặn của Tống Thư Hàng, cô bé nuốt một viên Băng Phách Đan, lại bắt đầu vận chuyển công pháp phụ trợ.

Hàn ý khổng lồ từ trong cơ thể cô bé tuôn ra, nhưng lần này hàn ý ngưng tụ mà không tan, lúc tuôn ra lại bị hút ngược trở lại, hóa thành bản mệnh chân nguyên của Lý Âm Trúc. 【Đợi hàn chứng hồi phục, Lý Âm Trúc cũng có thể hồi phục, sau đó bắt đầu lớn lên từ từ.】 Tống Thư Hàng vui mừng nghĩ.

Nghĩ đến đây, đột nhiên trong đầu cậu hiện lên một hình ảnh.

Trong một nhà thờ.

Một cô gái trẻ xinh đẹp có vài phần giống cậu mặc váy cưới, được cậu dìu đi, mỉm cười bước trên thảm đỏ.

Cửa nhà thờ mở ra, có một chàng trai trẻ tuấn tú đi tới, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn cô gái trẻ trong váy cưới.

Mẹ kiếp, thằng nhóc kia mày là ai, lại đây xem tao có đánh chết mày không!

Hình ảnh này lóe lên trong đầu cậu, chỉ có một đoạn ngắn.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa xoa thái dương của mình.

Hình ảnh vừa rồi, thật đến mức như vậy, nhưng nội dung lại quá kỳ quặc.

Dìu con gái mình, gả nó đi là cái tình tiết gì đây?

Hơn nữa thân là tu sĩ, tại sao hôn lễ của con gái cậu lại được tổ chức trong nhà thờ?

Phong cách cũng không đúng rồi. 【Chẳng lẽ là sau khi nhìn thấy Lý Âm Trúc, bất giác gợi lên ký ức lúc ‘nhập mộng Lý Thiên Tố đạo trưởng’, sau đó những ký ức này lại trải qua một loạt phản ứng hóa học gì đó trong đầu mình, cuối cùng sinh ra hình ảnh mình gả con gái đi?】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không đúng, phản ứng hóa học cái quái gì, trong ký ức của Lý Thiên Tố đạo trưởng cũng chưa bao giờ có nội dung và thiết lập ‘gả con gái’ được không.

Lý Âm Trúc từ nhỏ đã bị hàn bệnh giày vò, toàn bộ tinh lực của Lý Thiên Tố đạo trưởng đều dùng để giải quyết hàn bệnh của con gái, đâu có thời gian đi suy nghĩ chuyện khác?

Chẳng lẽ chỉ là một ảo tưởng chân thực thoáng qua của mình?

Hoặc là… một đoạn ký ức nào đó đã mất của mình?

Lúc này, Sở các chủ nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi sao vậy?

Vừa rồi tâm thần bất định, không phải là bị Diệp Tư ảnh hưởng đấy chứ?” Tống Thư Hàng: “Bị Diệp Tư ảnh hưởng?” “Diệp Tư đang độ tâm ma kiếp, ngươi và cô ấy có khế ước linh quỷ, giữa các ngươi tâm linh tương thông, cảm quan tương thông.

Nói không chừng ngươi cũng sẽ bị tâm ma ảnh hưởng.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng bừng tỉnh ngộ: “Thì ra là vậy, cho nên những gì ta vừa thấy, là do tâm ma ảnh hưởng.” “Thật sự bị ảnh hưởng?

Ngươi thấy gì?” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ta thấy một hình ảnh, địa điểm là một nhà thờ.

Trong hình ảnh có một cô gái có hai phần giống ta, chắc là con gái ta.

Ta đang dìu cô ấy, cô ấy gả đi rồi.” “…” Sở các chủ: “Ta thấy người bình thường sẽ không xuất hiện loại tâm ma này.” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng cười gượng.

“Nhưng mà, cũng có thể là lúc Diệp Tư độ tâm ma, đã ‘nhìn thấy’ tương lai của cô ấy và ngươi?” Sở các chủ đưa ngón tay ra, véo cằm láng mịn của mình, suy đoán.

Nếu thật sự là như vậy thì tốt quá, điều này đại biểu cho việc ‘Bích Thủy Các hủy diệt’ không còn là tâm ma của Diệp Tư nữa.

Như vậy, Diệp Tư độ qua tâm ma kiếp sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Bản thân nàng đã trải qua tâm ma ‘Bích Thủy Các hủy diệt’, biết độ qua kiếp này khó khăn đến mức nào.

Tống Thư Hàng: “Nếu vừa rồi là bị tâm ma của Diệp Tư ảnh hưởng, chẳng lẽ sâu trong lòng Diệp Tư, muốn sinh một đứa con gái?” “Đừng nghĩ nhiều, ngươi và Diệp Tư không sinh ra được cái gì đâu.” Sở các chủ nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: “…” “Hoặc có lẽ, đây mới là nội dung thật sự của tâm ma của cô ấy.

Vì nguyên nhân thể chất, cô ấy không thể sinh con cho ngươi.

Nếu cô ấy rất để ý đến điểm này, nó sẽ trở thành lỗ hổng trong tâm linh, để tâm ma có cơ hội lợi dụng.” Sở các chủ thở dài.

Tống Thư Hàng xoa xoa trán.

Lời giải thích của Sở các chủ hợp tình hợp lý, nhưng cậu luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

“Đúng rồi, ngươi chuẩn bị xử lý mối quan hệ giữa ngươi và Diệp Tư thế nào?” Sở các chủ lại tò mò hỏi: “Mối quan hệ giữa ngươi và cô ấy bây giờ đã đến mức độ nào rồi?” Tống Thư Hàng nói: “Giữa ta và Diệp Tư, còn chưa kịp chính thức xác định quan hệ đạo lữ, cô ấy đã trở thành linh quỷ của ta.” Biến hóa đến quá nhanh quá đột ngột.

“Chậc, đây đúng là tình huống phiền phức nhất.” Sở các chủ nói: “Sau khi trở thành linh quỷ của ngươi, Diệp Tư và ngươi tâm ý tương thông, cảm quan tương thông.

Nếu trước khi cô ấy trở thành linh quỷ của ngươi, các ngươi đã xác định rõ quan hệ, có một số chuyện cũng có thể từ từ thích ứng.

Còn chưa xác định rõ quan hệ mà cô ấy đã trở thành linh quỷ của ngươi, bây giờ cô ấy chính là ngươi, ngươi chính là cô ấy.

Ngươi muốn tiếp tục yêu đương với cô ấy, chẳng khác nào đang đối mặt với chính mình mà yêu đương.

Ha ha.” Tống Thư Hàng: “…” Yêu đương với chính mình.

Nghe có vẻ kỳ quái.

Nhưng, Diệp Tư và linh quỷ bình thường lại khác.

Linh quỷ bình thường chính là một phần của chủ nhân, có thể nói là sự nối dài của cơ thể chủ nhân.

Diệp Tư có tất cả các chức năng của linh quỷ, nhưng cô ấy có nhân cách độc lập, tu vi cảnh giới cũng không bị giới hạn bởi bản thể của Tống Thư Hàng.

“Thực ra, trong giới tu sĩ cũng có người yêu linh quỷ của mình, chỉ riêng ta biết đã có mấy trường hợp.

Ngươi không cần lo lắng sẽ trở thành người đầu tiên yêu linh quỷ.” Sở các chủ an ủi.

Tống Thư Hàng: “Gì cơ?” Tình huống bình thường, sau khi ký kết khế ước với linh quỷ, hình dáng của linh quỷ sẽ dần biến đổi giống chủ nhân.

Ví dụ như linh quỷ số một của Tống Thư Hàng, sau một thời gian ký kết khế ước, tách ra chính là một Tống Thư Hàng khác.

Yêu linh quỷ, chẳng phải là yêu chính mình sao?

“Ừm, trong ấn tượng của ta, một vị tiên tử của 【Đấu La Phái】 từng rất nổi tiếng ở Nam Tinh Vực, đã yêu linh quỷ của mình, và tổ chức hôn lễ giữa mình và linh quỷ.

Vì ta từng đi ngang qua, nên ấn tượng về chuyện này đặc biệt sâu sắc.

Nói thật, hai vị tiên tử giống hệt nhau tổ chức hôn lễ, hình ảnh trông cũng khá đẹp mắt.” Sở các chủ trả lời.

Tống Thư Hàng: “…” Đây đúng là *tự luyến* rồi phải không?

“Không lâu sau vị tiên tử của 【Đấu La Phái】 đó, ở một tinh vực khác, 【Hóa Ma Tông】 có một vị ma quân, cũng đã tổ chức hôn lễ với linh quỷ của mình.

Nghe nói vị ma quân này tu vi cực cao, ngoại hình cũng đẹp trai, thuộc kiểu tà mị đẹp trai.

Thực ra đến giờ ta vẫn không thể hiểu ‘tà mị đẹp trai’ trông như thế nào.

Dù sao thì hôn lễ của vị ma quân này và linh quỷ của mình cũng gây ra một chấn động lớn, còn có rất nhiều tiên tử đã gửi lời chúc phúc cho hắn.” Sở các chủ tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Cho nên, cho dù tình cảm giữa ngươi và

Diệp Tư có tiếp tục thăng hoa, cũng không có vấn đề gì.

Chỉ cần thích ứng được, có lẽ sẽ cảm thấy rất kích thích cũng không chừng.” Sở các chủ nói.

Sở tiền bối, người đừng nói nữa.

“Bá Tống đạo hữu, kết hôn với linh quỷ của mình, có giống như trên mạng nói ‘kết hôn với tay trái của mình’, còn có ‘kết hôn với búp bê bơm hơi’ không?” Lúc này, Sở Sở ở bên cạnh lên tiếng.

Cô đã nghe được rất nhiều thông tin từ cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Sở các chủ.

Ví dụ như vị Diệp Tư sư tỷ kia lại là linh quỷ, hơn nữa còn kết thành khế ước với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bất giác nói: “Tính chất hoàn toàn khác nhau chứ.” “Linh quỷ chính là sự nối dài của cơ thể tu sĩ, tương đương với tay trái tay phải của tu sĩ.

Cho nên, kết hôn với linh quỷ chính là kết hôn với tay trái của mình, không sai.” Sở Sở phân tích.

Sở các chủ: “Sở Sở cô nương phân tích rất đúng, nhưng tình huống của ngươi và tu sĩ bình thường khác nhau.

Đợi Diệp Tư từ tâm ma hồi phục, ngươi tốt nhất là nên nói chuyện rõ ràng với cô ấy.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Tôi cũng nghĩ vậy.” Có một số chuyện trông có vẻ rất phức tạp, nhưng chỉ cần hai người ngồi xuống nói chuyện rõ ràng, luôn có thể tìm ra cách giải quyết.

Lúc này, Sở các chủ lại ngáp một cái: “Ta buồn ngủ rồi, ta đi tìm chỗ ngủ một lát.

Các ngươi tiếp tục trông chừng Lý Âm Trúc, nếu có vấn đề gì thì liên lạc với ta.” “Không vấn đề, cảm ơn Sở các chủ.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ vẫy tay, trực tiếp mở cổng không gian, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng và Sở Sở ở lại, chăm sóc Lý Âm Trúc. … … Sau khi Sở các chủ rời đi, Sở Sở không thể chờ đợi được nữa liền hỏi: “Bá Tống đạo trưởng, anh có bí quyết đặc biệt nào về phương diện tấn cấp không?” Tống Thư Hàng: “Bí quyết?

Trên con đường tu luyện, không có đường tắt.” Sở Sở dùng hết sức lực toàn thân nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

“Nhưng mà, trong quá trình tu luyện, nếu may mắn thì luôn có thể gặp được một số kỳ ngộ.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở: “Ví dụ?” “Ví dụ, khi bạn đang đi trên đường, đột nhiên có một ông lão tóc trắng cứ khăng khăng kéo bạn lại, muốn truyền cho bạn mấy chục năm công lực.” Tống Thư Hàng nói.

“Bá Tống đạo trưởng anh xem phim truyền hình nhiều quá rồi.” Khóe miệng Sở Sở giật giật.

Sở Sở lại không hề nghe nói đến đại danh của Truyền Công Cuồng?

Tống Thư Hàng cẩn thận hồi tưởng lại, ừm… Sở Sở đúng là chưa nghe qua thông tin về phương diện này.

Cậu từng nhập mộng cuộc đời của Sở Sở, gần như từ lúc Sở Sở còn nhỏ, nhập mộng suốt đến khi Sở Sở bị ‘Hoài Trung Bão Muội Sát’ mới thôi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, ra vẻ cao thâm khó lường nói: “Trong giới tu chân có một vị đạo trưởng tên là ‘Thiên Nhai Tử’, cảnh giới Lục phẩm Chân quân.

Nếu sau này cô có thể gặp được ngài ấy, nói không chừng có thể nhận được mấy chục năm công lực từ ngài ấy.

Kinh nghiệm bản thân.” Sở Sở trừng lớn mắt, cô có thể cảm nhận được, Tống Thư Hàng không lừa cô, là chuyện thật.

“Ngoài ra, nếu cô có thể may mắn nhặt được những thứ như đùi cá sấu, thịt cá voi Lục, Thất, Bát phẩm, có thể mang đến tìm tôi.

Tôi sẽ giới thiệu cho cô vị tiên trù đệ nhất giới tu chân hiện nay ‘Biệt Tuyết Tiên Cơ’, cô ấy có thể ra tay chế biến những nguyên liệu này cho cô, ăn một bữa, cấp bậc cảnh giới sẽ bắt đầu tăng vọt.” Tống Thư Hàng nói.

“Đùi cá sấu và thân cá voi Lục, Thất, Bát phẩm tôi biết tìm ở đâu chứ.

Những tồn tại như vậy, tôi còn chưa từng thấy con nào sống, huống chi là tình cờ nhặt được thân thể của chúng.” Khóe miệng Sở Sở giật giật.

Tống Thư Hàng: “Cho nên mới nói là kỳ ngộ.” “Bá Tống đạo trưởng anh từng nhặt được rồi sao?” Sở Sở hỏi ngược lại.

“Ừm, vị ngon tuyệt vời, nhớ lại vẫn còn chảy nước miếng.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở: “…” Còn có thể nói chuyện vui vẻ được nữa không?

Chương 1359

“Được rồi, không đùa nữa, chúng ta nói chuyện nghiêm túc.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Thực ra, Sở Sở cô nên thiếu một sư phụ để chỉ điểm.

Thiên phú tu luyện của cô rất xuất sắc, và công pháp cô tu luyện cũng không tệ.

Nếu có một sư phụ chỉ điểm về phương diện tu luyện, cảnh giới của cô hẳn sẽ tăng lên nhanh hơn rất nhiều.” Công pháp của Sở Sở có được từ truyền thừa trong bức tranh mà ‘Lý Thiên Tố đạo trưởng’ để lại, là một môn kiếm đạo công pháp trực chỉ đến cảnh giới Ngũ phẩm Linh hoàng.

Nếu trên đường tu luyện có người có thể chỉ điểm cho cô, cung cấp một số tài nguyên, tốc độ tu luyện của cô sẽ tăng lên rất nhiều.

“Anh muốn nhận tôi làm đồ đệ?” Sở Sở bất giác hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài: “Tôi không có thiên phú kiếm thuật.” Sở Sở cũng thở dài, nói: “Trong giới tu chân, muốn bái sư không dễ dàng.” Các đại môn phái đều thích bồi dưỡng đệ tử của mình từ nhỏ, để đảm bảo truyền thừa của bản thân.

Những tiểu thế gia tu chân như Sở Sở, thực ra cũng chỉ khá hơn tán tu một chút.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát: “Nếu cô muốn, tôi có thể tiến cử cho cô, để cô gia nhập môn phái.” Nhân phẩm của Sở Sở, cậu tin tưởng được, vì nguyên nhân nhập mộng, cậu có thể còn hiểu rõ cô hơn cả mẹ cô.

Thêm vào đó, Sở Sở gần đây vẫn luôn giúp đỡ chăm sóc Lý Âm

Trúc.

Cho nên, nếu cô thật sự muốn gia nhập một môn phái nào đó, Tống Thư Hàng có thể tiến cử cho cô.

Có cậu làm người bảo lãnh, để Sở Sở gia nhập môn phái của mấy vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có quan hệ khá tốt với Thư Hàng, chắc không thành vấn đề.

“Môn phái nào?” Sở Sở vui mừng hỏi.

“Để tôi nghĩ xem, tôi nhớ trong nhóm có mấy vị tiền bối có môn phái cũng rất lợi hại trong giới tu chân.

Ví dụ như… Thiên Nhai Vân Du Tự, Đấu Chiến Phật Tông.” Điều đầu tiên cậu nghĩ đến là môn phái của tiểu hòa thượng Quả Quả, và môn phái của Tạo Hóa Pháp Vương.

Sở Sở: “Đây là Phật môn mà?” “Khụ, Đạo môn cũng có.

Tôi nhớ có ‘Cổ Hồ Quan’, còn có môn phái của Lệ Chi tiên tử, nhưng môn phái của cô ấy rốt cuộc là gì tôi vẫn chưa nhớ.

Những môn phái khác còn có Huyền Nữ Môn, Vân Tước Tử tiền bối chính là ở môn phái này.

Ngoài ra còn có một Đại La Giáo, Vũ Nguyệt Chân quân chính là ở giáo phái này.

Nhưng tôi và Vũ Nguyệt Chân quân không thân lắm.

Đúng rồi, cô có thành kiến với Ma môn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Sở: “Ma môn thường không nhận người ngoài.” “Vậy sao?

Đông Phương Lục tiên tử nghe nói là nhân vật lớn của Ma môn, cô ấy và tôi lại khá thân.” Tống Thư Hàng nói: “Những môn phái trên, cô đều có thể xem xét.

Đúng rồi, suýt quên, nếu cô có hứng thú với Nho gia, tôi cũng có thể giới thiệu cô đến Nho gia tu học.

Qua một thời gian nữa tôi cũng phải đến Nho gia một chuyến, có thể đưa cô qua đó xem trước." Sở Sở cô nương rơi vào trầm tư.

Hồi lâu sau, cô đột nhiên lại nhìn Tống Thư Hàng: "Bá Tống tiên sinh, anh thật sự không nhận đệ tử sao?" "Cô nghiêm túc đấy à?" Tống Thư Hàng nói: "Cô phải biết, thời gian tu luyện của tôi còn ngắn, chuyện chỉ điểm người khác tu luyện, tôi không có kinh nghiệm gì cả.

Ngoài ra, cô có biết công pháp tôi tu luyện không?" Không đợi Sở Sở trả lời, Tống Thư Hàng nói: "Tôi tu luyện là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong đó có Cự Kình Thiên." Sắc mặt Sở Sở lập tức trắng bệch.

Cô nhớ đến một gã to con tên là Kình Bát, tên đó giỏi một chiêu 'Tất sát, Bách Sa Chưởng!' và 'Hoài Trung Bão Muội Sát'.

Cô lại bất giác cúi đầu nhìn ngực của mình… "Chuyện bái sư, cô đừng vội quyết định.

Qua một thời gian nữa, tôi sẽ đưa cô đến Nho gia, môn phái của Lệ Chi tiên tử và cả Cổ Hồ Quan đi một vòng, để cô xem qua mấy môn phái này, rồi hãy quyết định." Tống Thư Hàng nói.

Nho gia Hằng Hỏa Chân quân vừa hay mời cậu có rảnh thì qua đó một chuyến.

Môn phái của Lệ Chi tiên tử, cậu phải tranh thủ thời gian đưa Thi về.

Cổ Hồ Quan thì, đến lúc tham gia hôn lễ của Đậu Đậu có thể tiện đường qua đó một chuyến.

"Cảm ơn." Sở Sở nói.

“Không cần khách sáo, cô giúp tôi chăm sóc Âm Trúc, tôi giúp cô cũng là lẽ đương nhiên.” Tống Thư Hàng cười nói.

Có công sức bỏ ra thì có hồi báo. … … Lý Âm Trúc vẫn đang vận chuyển công pháp phụ trợ, phối hợp với Băng Phách Đan để hóa giải hàn chứng.

Sở Sở một tay chống cằm, đang trầm tư.

Tống Thư Hàng chìm ý thức vào thế giới hạt nhân, chuẩn bị nói chuyện với Quy tiền bối về chuyện ‘Tống Mộc Đầu’.

Quy tiền bối sau khi luyện xong Băng Phách Đan, liền nằm bò bên cạnh lò luyện đan để nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị nói chuyện với ngài ấy.

Lúc này, đột nhiên tâm thần cậu chấn động.

Ý thức của cậu lập tức rút khỏi thế giới hạt nhân, ánh mắt nhìn ra xa.

Bích Thủy Các, đang xảy ra biến hóa.

“Cảm giác này… không phải là Sở các chủ sắp bước ra con đường trường sinh rồi chứ?” Tống Thư Hàng trong lòng có một cảm giác không lành.

“Sở các chủ không phải là người mất lý trí.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hơn nữa, cậu đã nói rất rõ với Sở các chủ, hiện tại Thiên Đạo bên ngoài đang có biến, Thiên Đạo sắp thay đổi, nếu lúc này bước ra con đường trường sinh của mình thì sẽ bị cuốn vào vòng xoáy biến động của lần thay đổi Thiên Đạo này, rất không đáng.

Sở các chủ không đến mức không đợi nổi chút thời gian này.

“Sở Sở, cậu trông chừng Âm Trúc, tôi ra ngoài xem sao.” Tống

Thư Hàng nói.

"Được." Sở Sở đáp, ngay cả cô cũng cảm ứng được Bích Thủy Các bên ngoài đang xảy ra biến hóa.

Tống Thư Hàng tế ra Vô Hình Đao Cổ, thi triển ngự đao chi thuật, bay vút đi.

Sở Sở không biết Tống Thư Hàng có Vô Hình Đao Cổ, cô chỉ thấy Tống Thư Hàng chân đạp hư không, "vèo" một tiếng đã bay đi mất.

"Lợi hại vậy sao?" Sở Sở chớp chớp mắt.

Đạp không nhi hành là đặc quyền của Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng mà?

Mà Tống Thư Hàng vẫn còn là Tứ phẩm cảnh giới.

Hơn nữa, đạp không nhi hành phải có động tác 'đi'.

Tống Thư Hàng đây là lơ lửng bay ra ngoài, tư thế cũng không đúng... ....

Thời Gian Thành tầng trên không phức tạp như tầng dưới, Tống Thư Hàng dựa theo trí nhớ thuận lợi bay ra khỏi Thời Gian Thành, bước vào 'Bích Thủy Các'.

Sau đó, cậu liền thấy bầu trời 'Bích Thủy Các' đang vặn vẹo, tựa như một chậu nước bị người ta khuấy động, toàn bộ không gian xoay tròn, bắt đầu sụp đổ về một điểm.

Trông cứ như tận thế sắp đến.

Sự sụp đổ ngày càng lớn, cứ thế này, toàn bộ Bích Thủy Các sẽ bị cuốn vào.

"Sở các chủ." Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Không có ai trả lời cậu.

Phía dưới, những đệ tử ‘Bích Thủy Các’ kia hai mắt vô thần, đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trong lúc đang suy nghĩ, xa xa một bóng người che ô nhanh chóng lướt đến, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Chào đạo hữu, ta vừa nghe thấy ngươi gọi Sở các chủ, ngươi cũng đang tìm nàng sao?

Ủa, Bá Tống Huyền Thánh, sao ngài lại ở đây.” Tán đạo nhân kinh ngạc nói.

“Anh có biết Sở các chủ ở đâu không?” Tống Thư Hàng không nói nhảm với hắn, đi thẳng vào vấn đề.

Đồng thời cậu liếc nhìn những đệ tử Bích Thủy Các hai mắt vô thần phía dưới, rồi lại nhìn Tán đạo nhân...

Gã này, sao vẫn có thể hành động bình thường?

Chẳng lẽ hắn không phải là đệ tử Bích Thủy Các do Sở các chủ dùng [Chân thực huyễn tượng] ngưng tụ ra?

“Ta cũng đang tìm nàng, Bích Thủy Các đột nhiên xảy ra biến hóa lớn như vậy, cứ như sắp hủy diệt, ta hoảng lắm, nhưng tìm thế nào cũng không thấy nàng.” Tán đạo nhân nói.

“Anh đã đến ‘Vân Trung Các’ của Sở các chủ xem chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tán đạo nhân: “Ta... ta quên mất mình đã tìm ở Vân Trung Các chưa, nhưng hình như ta có đánh nhau với ai đó thì phải?” Tống Thư Hàng thở dài, gã này không trông cậy được rồi, nói chuyện với hắn mệt tim quá.

“Tôi đến Vân Trung Các xem thử, phải tìm ra cô ấy trước khi

‘Bích Thủy Các’ bị hủy diệt.

Anh cứ tìm xung quanh đi, nếu có phát hiện gì thì bắn tín hiệu lên trời.” Tống Thư Hàng nói xong liền nhanh chóng lướt về phía nơi ở của Sở các chủ.

“Không vấn đề, bắn tín hiệu ta sẽ nhớ.” Tán đạo nhân lớn tiếng gọi. ....

Dựa theo trí nhớ, Tống Thư Hàng rất nhanh đã đến ‘Vân Trung Các’.

Hy vọng lần này phòng ngự trận pháp ở cửa không gặp vấn đề, cậu thật sự không muốn bị treo ngược lên làm trò cười đâu.

Ngay khi cậu chuẩn bị bước vào Vân Trung Các, có hai bóng người từ cửa Vân Trung Các bước ra.

Là Kim Đồng và Ngọc Nữ.

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng gặp người của ‘Bích Thủy Các’, chính là hai đứa nhỏ này ra cửa nghênh đón.

Khi Tống Thư Hàng tỉnh lại trong Bích Thủy Các, cũng là hai đứa nhỏ này dẫn cậu đi gặp Sở các chủ.

Lúc này, hai đứa nhỏ cũng hai mắt vô thần, chặn trước mặt Tống Thư Hàng.

Nhưng so với các đệ tử Bích Thủy Các khác, Kim Đồng và Ngọc Nữ ít nhất vẫn còn có thể hành động.

“Sở các chủ có ở trong không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Kim Đồng lắc đầu.

“Vậy hai người có biết Sở các chủ ở đâu không?” Tống Thư Hàng tiếp tục hỏi, Kim Đồng và Ngọc Nữ đều do Sở các chủ dùng ‘Chân thực huyễn tượng’ hiển hóa ra, nếu chúng còn có thể trả lời, vậy có nghĩa là Sở các chủ vẫn nhận được tin tức của cậu.

Kim Đồng và Ngọc Nữ lần này lại không trả lời.

Chương 1360

“Có phải Sở các chủ đang ngưng tụ con đường trường sinh của mình không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lần này, lại là Ngọc Nữ lắc đầu.

Ý gì đây?

Không thể nói một câu sao?

Cứ lắc đầu mãi làm sao tôi đoán được chứ.

“Có thể dẫn tôi đi gặp Sở các chủ không?” Tống Thư Hàng lại nói.

Lần này, Kim Đồng và Ngọc Nữ đồng loạt lắc đầu.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc: “Vậy cho tôi vào Vân Trung Các, tôi muốn vào xem thử.” Kim Đồng và Ngọc Nữ lại lắc đầu, đôi mắt vô thần nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, chúng đang phòng ngự cậu. [Không đúng, chúng không phải là Kim Đồng và Ngọc Nữ.] Lúc này, giọng nói của Diệp Tư vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: [Diệp Tư, cô đã qua tâm ma kiếp rồi à?] [Vẫn chưa, chỉ là vì tâm thần của cậu chấn động mạnh, ta có cảm ứng.

Kim Đồng và Ngọc Nữ trước mắt cậu có vấn đề, chúng khác với trạng thái ta biết.

Đánh bật chúng ra, đi thẳng lên lầu cao nhất xem thử.] Diệp Tư lên tiếng nói.

Đang độ tâm ma kiếp mà vẫn nói chuyện được sao?

Chẳng lẽ vì Diệp Tư là linh quỷ, tâm ma kiếp có phần khác biệt?

Nhưng bây giờ không phải lúc nghĩ nhiều như vậy.

“Tôi biết rồi.” Tống Thư Hàng lướt người tới, trực tiếp ra tay công kích Kim Đồng và Ngọc Nữ.

Đồng thời, hắn mạnh mẽ xông vào Vân Trung Các.

Kim Đồng và Ngọc Nữ đã sớm có phòng bị, khi Tống Thư Hàng công tới, hai người lần lượt ra tay phong tỏa.

Kim Đồng đánh ra chưởng ảnh đầy trời, mỗi một đạo chưởng ảnh đều tựa như sóng biển, liên miên không dứt.

Ngọc Nữ đưa tay điểm về phía Tống Thư Hàng, giữa ngón tay cô ta kẹp một thanh tiểu kiếm, bên trên ẩn chứa kiếm ý sắc bén. [Là ‘Phục Hải Chưởng’ và ‘Trọng Thủy Kiếm’ của Bích Thủy Các, công pháp chúng dùng vẫn là công pháp của Bích Thủy Các.] Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng đưa hai tay ra đỡ thẳng, lúc này, cơ thể hắn vẫn luôn duy trì trạng thái 《Cương Thủ》, cứng không thể phá.

Tay trái cậu thi triển quyền pháp tiến giai của Kim Cương cơ sở quyền pháp là 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, tay phải trông như vung quyền, thực ra đang nắm Vô Hình Đao Cổ, chém ra 《Tật Phong Đao》.

Kim Cương Phục Ma Quyền triển khai, ánh sáng công đức thuần túy hiện ra.

Chỉ là ánh sáng công đức không ngưng tụ thành hình dạng xà mỹ nhân, mà hóa thành một vị Nộ Mục Kim Cương, khuôn mặt Kim Cương mơ hồ giống với Tống Thư Hàng.

Nộ Mục Kim Cương duy trì động tác giống Tống Thư Hàng, vung quyền trái.

Trong hư không, tiếng Phạn vang lên từng đợt.

Nắm đấm đối đầu với chưởng pháp của Kim Đồng.

Phục Hải Chưởng của Kim Đồng bị đánh tan trong một hơi, dư uy của quyền đánh trúng người Kim Đồng, trực tiếp đánh bay nó vào trong Vân Trung Các.

Tay phải 《Tật Phong Đao》 cũng không chịu kém cạnh, Ngọc Nữ ngay cả đao ý còn chưa ngưng tụ, căn bản không đỡ nổi một đao này của Tống Thư Hàng, tiểu kiếm trong tay bị nghiền nát, thân hình cũng bay ngược ra ngoài.

Tống Thư Hàng không lãng phí thời gian, sau khi đánh bật Kim Đồng và Ngọc Nữ, cậu trực tiếp xông vào Vân Trung Các, đi thẳng lên lầu cao nhất.

×××××××××××××××× "Lại có người xông tới rồi, trong Bích Thủy Các còn có người khác sao?" Trong phòng của Vân Trung Các, một người đàn ông toàn thân mọc lông trắng đứng dậy, gã này trông như một con vượn trắng đứng thẳng.

"Có lẽ là khách vô tình tiến vào Bích Thủy Các, trước đây cũng có tình huống tương tự." Trong góc phòng, một đống thứ giống như bùn mềm lên tiếng.

"Không đúng, nếu có khách, thì trước đó gã này trốn ở đâu?

Toàn bộ Bích Thủy Các đều đã bị chúng ta kiểm tra qua, không thể có thiếu sót." Người đàn ông lông trắng trầm giọng nói.

"Không sao cả, chỉ là một tên nhóc Tứ phẩm cảnh giới, không ảnh hưởng đến chúng ta." Đống bùn mềm kia nhẹ giọng nói.

"Ta đi 'chiếu cố' tên nhóc này một chút." Người đàn ông lông trắng nhe ra chiếc răng nanh sắc nhọn.

Đống bùn mềm thở dài: "Chỉ là một tên nhóc Tứ phẩm cảnh giới, có cần phải để ý như vậy không?" "Ngươi không chú ý sao?

Trên người gã này có một mùi vị rất đặc biệt, là mùi vị của 'Chính khí thối thân thiên’, hắn chắc chắn đã tu luyện 《Nho Gia Kim Cương Thân》.

Thật là tuyệt vời, đúng lúc để ta thử xem, cuộc đối đầu trực diện giữa 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cũng được xưng là một trong những pháp môn luyện thể mạnh nhất và ‘Nho Gia Kim Cương Thân’.” Người đàn ông mọc lông trắng cười ha hả.

“Lấy cảnh giới Ngũ phẩm đi bắt nạt một tên nhóc Tứ phẩm, có thú vị không?” Đống thứ như bùn mềm kia cười khẩy.

“Đương nhiên thú vị, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 là mạnh nhất.” Người đàn ông lông trắng nói xong, mở cửa phòng ra, sau đó khởi động gân cốt, nghênh đón Tống Thư Hàng. 《Nho Gia Kim Cương Thân》 VS 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, lần này, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 nhất định sẽ áp đảo 《Nho Gia Kim Cương Thân》. ....

Tống Thư Hàng vốn đang chạy lên theo cầu thang xoắn ốc, chạy được một vòng.

“Khoan đã, mình biết bay mà.” Cậu tế ra Vô Hình Đao Cổ, bay thẳng lên lầu cao nhất.

“Đến hay lắm, chúng ta tới chém giết đi, tên nhóc trẻ tuổi.” Một người đàn ông mọc lông trắng đứng ở đầu cầu thang, lớn tiếng gọi cậu. ‘Vèo ~~’ Tống Thư Hàng nhanh chóng lướt qua bên cạnh hắn.

Người đàn ông lông trắng: “...” Khốn kiếp, dừng lại cho ta!

“Lại như vậy, lũ khốn Nho gia luôn kiêu ngạo không coi ai ra gì.

Hôm nay, để ta dạy dỗ ngươi một phen, tiểu tử.” Người đàn ông lông trắng gầm lên một tiếng.

Giây tiếp theo, trên đỉnh đầu hắn ngưng tụ ra mười hư ảnh Viễn Cổ Thánh Viên.

Mười Viễn Cổ Thánh Viên ngửa mặt lên trời gào thét, tỏa ra khí tức viễn cổ, man hoang.

“Ta 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 đã luyện ra mười hư ảnh Thánh Viên, ở cảnh giới Ngũ phẩm ta đã vô địch.

Chém giết đi, tiểu tử.

Để ta xem thử 《Nho Gia Kim Cương Thân》 của ngươi.” Người đàn ông lông trắng quay người, lao về phía Tống Thư Hàng.

Mười hư ảnh Thánh Viên ngưng tụ trên đỉnh đầu hắn cũng làm ra tư thế vồ tới Tống Thư Hàng.

“Công pháp này hơi bị ngầu.” Một ý nghĩ như vậy hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng đang ngự đao phi hành.

Nhưng cậu không có thời gian dây dưa với người đàn ông lông trắng. [Ngay cả trong Vân Trung Các của Sở các chủ cũng xuất hiện người ngoài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.] Diệp Tư bất an nói.

Tống Thư Hàng: [Tâm ma kiếp của cô không có vấn đề gì chứ?] Đồng thời, Công đức xà mỹ nhân trên người cậu chủ động hiện hình.

“Cút ra ~” Trong miệng Công đức xà mỹ nhân phát ra một giọng nói trầm hậu – là Xích Tiêu Kiếm đang lồng tiếng cho nàng.

Đồng thời, tay phải xà mỹ nhân vung một chiếc dép lê, hung hăng đập về phía người đàn ông tóc trắng.

Ngay sau chiếc dép lê, còn có một con cá voi béo có cánh dài lao tới đè ép.

Bốp ~ Người đàn ông lông trắng bị đập ngã xuống đất, mười hư ảnh Thánh Viên vỡ nát, còn bị đập cho máu me đầy mặt.

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Ta bị một tên nhóc Tứ phẩm đánh ngã, còn bị đập cho máu chảy đầy đầu?

Không thể nào, ta đã ngưng tụ ra mười hư ảnh Viễn Cổ Thánh Viên, ở cảnh giới Ngũ phẩm cũng là một trong những kẻ mạnh nhất, sao có thể bị một tên nhóc Tứ phẩm đánh ngã?

Người đàn ông lông trắng không dám tin, hắn trợn to mắt, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Giây tiếp theo, một cảm giác kỳ lạ dâng lên trong lòng hắn, trong lòng hắn bỗng nhiên biết được tên của vị ‘tiểu tử Tứ phẩm’ trước mắt.

“Bá...

Bá Tống...

Huyền Thánh!” Vỏ não của người đàn ông lông trắng lập tức đơ máy.

Không phải là tiểu tu sĩ Tứ phẩm gì cả, mà là Bá Tống Huyền Thánh, là một vị đại lão Bát phẩm.

Cho nên nói, hành vi che giấu tu vi thật sự quá hèn hạ, giữa người với người không thể thành thật một chút sao?

Sau khi biết vị trước mắt là đại lão Huyền Thánh, người đàn ông lông trắng đâu còn dám cản đường đối phương.

Hơn nữa, dù hắn muốn cản cũng lực bất tòng tâm.

Sau cú dép lê vào mặt, con cá voi béo có cánh dài đè lên người hắn, suýt nữa đã nghiền nát hắn.

Tống Thư Hàng không có thời gian để ý đến người đàn ông lông trắng, tiếp tục bay lên lầu cao nhất của Vân Trung Các.

Thế nhưng, Công đức xà mỹ nhân lại không có ý định tha cho người đàn ông lông trắng.

Nàng điều khiển con cá voi béo có cánh dài, sau khi đè ép người đàn ông lông trắng, lại mở miệng nuốt hắn vào.

“Không, đừng.” Người đàn ông lông trắng kinh hãi kêu lên.

Hắn muốn thi triển bí pháp bỏ trốn, lúc này, miệng cá voi mở ra, truyền đến lực hút cực lớn, trực tiếp nuốt hắn vào trong.

Xích Tiêu Kiếm: “...” @#%× tiên tử nuốt đồ vật nuốt đến nghiện rồi sao?

Biểu diễn nuốt kiếm đã không thể thỏa mãn nàng, tương lai nàng định chuyển sang luyện đại chiêu nuốt người sống sao?

Cá voi có cánh nuốt người đàn ông lông trắng, trở về bên cạnh @#%× tiên tử.

Công đức xà mỹ nhân lại tăng tốc, trở về sau lưng Tống Thư Hàng.

Mà Tống Thư Hàng vừa lúc hạ xuống lầu cao nhất của Vân Trung Các. [Đây chính là nơi Các chủ thường ngày nghỉ ngơi, nhưng bên trong không có khí tức của nàng.] Giọng của Diệp Tư vang lên.

“Vào xem là biết.” Tống Thư Hàng nói.

Công đức xà mỹ nhân chủ động tiến lên, đưa tay đẩy cửa phòng.

Nàng là ánh sáng công đức, chỉ cần Tống Thư Hàng không chết thì dù nàng bị chém thành mảnh vụn cũng có thể hồi sinh vô hạn.

Cạch!

Chương 1361

Trong khoảnh khắc Công đức xà mỹ nhân đẩy cửa đi vào, một mảng lớn thứ gì đó giống bùn đen lao về phía nàng, bùn đen bung ra thành hình lưới, muốn bao phủ xà mỹ nhân.

“Công đức... mặt trời!” Công đức xà mỹ nhân hai tay chắp lại, nhẹ giọng nói.

Ánh sáng công đức chói mắt hóa thành một vầng mặt trời nhỏ màu vàng, nghênh đón vũng bùn đen kia, dùng vương đạo nghiền ép.

“A a a a ~” Trong bùn đen truyền ra một trận tiếng kêu thảm thiết.

Thuộc tính của nó vừa hay bị ánh sáng công đức khắc chế, sau khi bị ánh sáng của ‘Công đức mặt trời’ chiếu vào, giống như tuyết dưới nắng gắt, thân hình của nó bắt đầu tan chảy.

Tống Thư Hàng đưa mắt lướt qua phòng.

Trong phòng của Sở các chủ, không còn ai khác.

“Mấy gã này là lai lịch gì, đừng giết chết vũng bùn đen này, giữ lại hỏi chút thông tin.” Tống Thư Hàng nói với Công đức xà mỹ nhân.

Nhưng cậu vừa dứt lời, “bẹp” một tiếng, đống bùn đen kia hoàn toàn tan chảy, để lại một vũng mực đen trên mặt đất, không còn một chút khí tức sinh mệnh nào.

Chết rồi?

Gã này có phải quá yếu đuối không, chết nhanh gọn vậy sao?

Công đức xà mỹ nhân thu lại 《Công đức mặt trời》, nàng nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Chuyện này không thể trách nàng.

Tống Thư Hàng thở dài: “Thôi bỏ đi, chết thì chết rồi, tên lông trắng lúc nãy còn sống không?” Chỉ cần tên lông trắng còn sống, thì có thể moi ra được chút thông tin hữu ích từ miệng hắn.

Công đức xà mỹ nhân cúi đầu nhìn con cá voi béo dưới chân mình... tên lông trắng đang ở trong bụng cá voi.

Xích Tiêu Kiếm: “Chắc vẫn còn sống, nhưng sống được bao lâu thì không biết.” “Cứ nhổ hắn ra trước đã, ít nhất trước khi hắn chết, hỏi ra những gì chúng ta muốn biết.” Tống Thư Hàng nói.

Công đức xà mỹ nhân vẻ mặt đau lòng.

Cá voi mở miệng, nhổ người đàn ông lông trắng ra lần nữa.

Người đàn ông lông trắng khẽ mở mắt.

Sau đó, hắn nhìn thấy đồng bạn đã hóa thành một vũng mực đen, lòng lập tức lạnh đi một nửa.

Hắn lại nhìn sang bên cạnh.

Công đức xà mỹ nhân, cá voi có cánh đang lăm le đứng ở hai bên, Bá Tống Huyền Thánh thì đứng ngay trước mặt hắn.

Lòng hắn cuối cùng cũng trở nên lạnh buốt.

“Các ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện trong Bích Thủy Các.” Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi: “Sự thay đổi của Bích Thủy Các có quan hệ gì với các ngươi?” “Ha ha ha.” Người đàn ông lông trắng cười khan một tiếng: “Hóa ra Bá Tống Thánh Quân ngài không biết gì cả... ha ha, ngài không cần hỏi nữa, ta sẽ không nói gì đâu.” “Đánh chết cũng không nói?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chết cũng không nói.” Người đàn ông lông trắng kiên định nói.

Tống Thư Hàng: “Tốt.” Người đàn ông lông trắng: “...” Tốt là ý gì?

“Thỏa mãn hắn.” Tống Thư Hàng nói.

Công đức xà mỹ nhân tế ra chiếc dép lê kinh khủng kia, vung về phía người đàn ông lông trắng.

“A a a a a ~” Giây tiếp theo, tiếng kêu thảm thiết của người đàn ông lông trắng vang vọng khắp căn phòng.

Công đức xà mỹ nhân lần này khống chế lực rất tốt, lực ra tay có thể khiến người đàn ông lông trắng đau đến chết đi sống lại, nhưng lại không thực sự đánh chết hắn.

Người đàn ông lông trắng lăn lộn trên đất.

Nhưng miệng hắn rất cứng, bị đánh nửa ngày, ngoài tiếng kêu thảm thiết ra, không hề tiết lộ nửa điểm tin tức.

“Cho dù là chết, ta cũng sẽ không nói.” Người đàn ông lông trắng nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng sờ cằm mình.

Sao cứ cảm thấy mình giống nhân vật phản diện vậy?

Còn người đàn ông lông trắng thì giống nhân vật chính diện thà chết không chịu khuất phục.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm đột nhiên lên tiếng: “Thư Hàng, phía sau cậu.” Tống Thư Hàng đột ngột quay đầu lại, sau đó nhìn thấy một cục bùn đen to bằng nắm tay phá cửa sổ, bay đi mất.

Là cục bùn đen kia, gã này hóa ra vẫn chưa chết.

“Chạy đi đâu.” Tống Thư Hàng tế ra Vô Hình Đao Cổ, ngự đao chém về phía cục bùn đen.

Vô Hình Đao Cổ chém trúng cục bùn đen, chém nổ nó.

Thế nhưng, bùn đen văng ra hóa thành hàng trăm chấm đen nhỏ, chạy trốn tứ phía.

Như vậy mà vẫn không chết?

“Có cảm thấy trạng thái của gã này khá giống với trạng thái hiện tại của cậu không, cho dù cơ thể bị đánh thành trăm mảnh, cũng không chết.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “...” “A a a ~” Người đàn ông lông trắng lại kêu thảm một tiếng dài, sau đó ngất đi.

Công đức xà mỹ nhân dừng lại cú dép lê vào mặt.

“Xem ra muốn trực tiếp tra hỏi thông tin từ miệng đối phương rất khó, Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, ngươi có thủ đoạn đọc trí nhớ của đối phương không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta là một thanh thần kiếm, học cái loại pháp thuật đọc trí nhớ này làm gì?

Hơn nữa, trong đầu của loại tử sĩ này thường có phong ấn phòng ngự trí nhớ, muốn trực tiếp đọc trí nhớ không dễ như vậy đâu.” Xích Tiêu Kiếm đáp.

Tống Thư Hàng lại đưa ý thức chìm vào hạch tâm thế giới.

“Quy tiền bối, ngài có thủ đoạn đọc trí nhớ mạnh mẽ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đại hải quy: “Ta chỉ có một trăm loại thủ đoạn điều giáo, ngươi muốn học không?” Tống Thư Hàng: “...” Lúc này, nếu có thể lên mạng thì tốt rồi.

Cậu khẽ thở dài. [Alo ~ alo ~ Tống Thư Hàng, có đó không?] Một giọng nói vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Không phải Diệp Tư, là giọng của Bạch tiền bối two.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two: [Ồ, khóa được vị trí của cậu rồi.

Cậu lại chạy đến nơi rắc rối nào rồi, muốn tìm cậu cũng phải định vị nửa ngày.] Tống Thư Hàng: [..., nói sao nhỉ, là một bí cảnh đặc thù.

Bạch tiền bối tìm tôi có việc gì à?] [Ta nghe nói rồi, cậu lấy được manh mối bản hoàn chỉnh của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, bây giờ đã thu thập đủ bộ thần khí tổ hợp đó chưa?] Bạch tiền bối two hỏi.

Trời ạ, thông tin của Bạch tiền bối two thật nhanh nhạy.

Tống Thư Hàng: [Vẫn chưa, mới tìm được manh mối đầu tiên thôi, tiếp theo chắc còn phải giải mã, dịch nó ra, mới có được công pháp hoàn chỉnh.] Bạch tiền bối two: [Làm tốt lắm, cố lên.

Đến lúc có được bản hoàn chỉnh thì cho ta xem qua, không thiếu phần thưởng cho cậu đâu!

Cứ vậy đã, lần sau nói tiếp.] Bạch tiền bối two khá hứng thú với ‘ba mươi ba thần khí tổ hợp’, có ham muốn thu thập chúng. [Bạch tiền bối, đợi một chút!] Tống Thư Hàng vội nói: [Ngài có phương pháp nào có thể phá giải trí nhớ một cách bạo lực không?] [Ồ, cuối cùng cậu cũng chú ý đến việc mình có một phần trí nhớ bị phong ấn rồi sao?

Phá giải trí nhớ bị phong ấn của cậu cũng không khó, ừm... nó đáng giá năm câu chuyện cười.

Nào, ta chuẩn bị xong rồi, cậu bắt đầu đi.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “...” [Khụ, thật ra tôi muốn phá giải trí nhớ của một tên lông trắng, tôi cần moi một số thông tin từ miệng hắn.] Tống Thư Hàng giải thích. [Moi thông tin?

Chuyện này một thuật thôi miên là xong.

Ừm... một thuật thôi miên của ta đáng giá hai câu chuyện cười.

Nào, ta chuẩn bị xong rồi, cậu bắt đầu đi.] Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: [Có thể nợ trước được không?] [Làm ăn nhỏ, không bán chịu.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Vậy đổi thành đồ ăn ngon được không?

Tôi có dâu tây vàng, vị rất ngon.] Bạch tiền bối two: [Cái loại được ngưng tụ từ ánh sáng công đức đó hả?] [Hả?

Bạch tiền bối ngài cũng thấy được cảnh Bạch tiền bối bên này của tôi độ kiếp sao?] Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, Bạch tiền bối two không phải ở bên Cửu U sao, ngài ấy có thể thấy 'nhân tiền hiển thánh' ở hiện thế sao? [Nếu là loại dâu tây vàng đó, cho ta một trăm quả, đổi lấy hai câu chuyện cười.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..." Đây có lẽ là hai câu chuyện cười đắt giá nhất trong lịch sử.

Tuy nhiên, giao dịch thành công. [Không vấn đề, tôi có không ít, cho ngài hết cũng không sao.] Tống Thư Hàng hào phóng nói.

Thứ này, Bạch tiền bối có rất nhiều, chỉ cần Bạch tiền bối tâm trạng tốt, gặp ai cũng tặng một hai rổ. [Giao dịch thành lập, cậu đứng yên đừng động, ta đến thi triển pháp thuật thôi miên.] Bạch tiền bối two nói.

Ngài ấy không trực tiếp hiện thân.

Chỉ lấy Tống Thư Hàng làm tọa độ, một ngón tay cách vạn trùng không gian điểm ra, rơi xuống người tên lông trắng.

Tên lông trắng mơ màng mở mắt.

Không cần Tống Thư Hàng hỏi, hắn đã bắt đầu khai ra tất cả mọi chuyện mình biết.

Hắn đến từ Thú giới trong ‘Chư thiên vạn giới’, là một thú tu mạnh mẽ.

Công pháp hắn chủ tu là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 nổi tiếng ở Thú giới, bộ công pháp này có thể ngưng tụ hư ảnh Viễn Cổ Thánh Viên trên đỉnh đầu.

Mỗi một hư ảnh Thánh Viên đều đại diện cho một phần thần lực của cự viên.

Nói đến đây, hắn còn ‘ba ba ba’ miêu tả chi tiết 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 một lần.

Tên lông trắng giới thiệu rất chi tiết, không chỉ kèm theo pháp tu luyện sáu tầng đầu của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, mà còn thêm cả một số kinh nghiệm của chính hắn khi tu luyện công pháp này.

Chương 1362

Đây là ưu đãi mua một tặng một sao?

Tống Thư Hàng chỉ muốn tra hỏi một chút thông tin, kết quả lại moi ra được công pháp luyện thể đỉnh cao của Thú giới.

Điểm duy nhất không hoàn mỹ là, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 moi ra được không phải là bản hoàn chỉnh, chỉ có sáu tầng đầu.

Bộ công pháp này lại chỉ lưu truyền ở Thú giới, muốn bổ sung cho đầy đủ cơ hội rất mong manh.

“Hư ảnh Viễn Cổ Thánh Viên ngưng tụ ra từ công pháp này hơi bị ngầu, hơn nữa từ sáu tầng đầu mà xem, có lẽ công pháp này không thua kém 《Nho Gia Kim Cương Thân》.

Công pháp sáu tầng đầu, có thể dùng đến cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Dù là tự mình dùng hay sau này truyền thụ cho đệ tử, đều là lựa chọn cực tốt.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thần công như vậy tự dưng có được, chắc chắn phải luyện thử. [Cậu cũng cảm thấy thiên công pháp này hơi ngầu à?

Xem ra có lúc, mắt nhìn của chúng ta cũng khá đồng bộ đấy.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Bạch tiền bối cũng cảm thấy thiên công pháp này không tệ?] Thứ mà Bạch two cho là không tệ, thì đó chính là thứ thực sự tốt. [Ừ, hơn nữa năm đó bộ công pháp này ta cũng đã tu luyện qua, còn tu luyện ra được mấy trăm hư ảnh Thánh Viên.

Đúng rồi, lần trước ta và cậu đến cái ‘cấm địa’ đó chơi, bắt được một con tinh tinh lớn về, con tinh tinh lớn đó cũng biết môn công pháp này.

Ngoài ra, mấy ngày trước, ta lại tu lại một lần 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, một hơi ngưng tụ ra 12345 hư ảnh Viễn Cổ Thánh Viên, khá thú vị.] Bạch tiền bối two nói.

Thực ra chủ yếu là lần trước, ngài ấy bổ sung cho con thú cưng mới của mình 143 hư ảnh Thánh Viên, giúp nó đủ 250 Thánh Viên.

Kết quả là bản thân ngài ấy còn lại 444 hư ảnh Thánh Viên.

Con số này quá không may mắn, thế là, ngài ấy lại lén lút tu lại một lần, nâng số lượng hư ảnh Thánh Viên lên 12345.

Tống Thư Hàng: "..." [Ta cho cậu xem đại quân hư ảnh Thánh Viên của ta, hoành tráng đẳng cấp.] Bạch tiền bối two nói.

Nói xong, ngài ấy chiếu hình ảnh trạng thái hiện tại của mình cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng 'thấy' Bạch tiền bối two đứng trên đỉnh núi, sau lưng trên đỉnh đầu ngài ấy, hơn một vạn hai nghìn hư ảnh Thánh Viên, xếp hàng chỉnh tề như một quân đoàn, che trời lấp đất.

Mỗi hư ảnh Thánh Viên đều mặt mày nghiêm túc, tựa như tướng sĩ sắp ra trận.

Không có so sánh thì không có đau thương, so sánh ra, hư ảnh Thánh Viên của tên lông trắng trông quá low.

Đây mới là vương chi thánh viên quân thế.

Bạch tiền bối two: [Không đúng à, 12346 con, sao lại dư ra một con từ lúc nào?] [Dư một con cũng khá đẹp, vừa hay đủ số chẵn.

Xếp thành phương trận cũng chỉnh tề hơn.] Tống Thư Hàng an ủi. [Vấn đề là, ta chỉ cần 12345 con.

Dư một con, số không còn thuận miệng nữa.] Bạch tiền bối two nói: [Đúng rồi, có phải cậu muốn tu luyện môn 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 này không?] [Có ý định này.] Tống Thư Hàng nói. [Vậy tìm thời gian nhanh chóng nhập môn thần công này đi, đến lúc đó ta tặng một hư ảnh Thánh Viên cho cậu.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng ngẩn ra: [Thứ này cũng có thể tặng sao?] Thứ này không phải là chân khí, cũng không thể tiến hành truyền công, làm sao mà tặng?

Giống như muốn tôi tặng cho cậu một chút 'sức lực' vậy, tặng thế nào? [Yên tâm đi, ta có kinh nghiệm.

Muốn không?] Bạch tiền bối two nói.

Nghe giọng điệu của Bạch tiền bối two, ngài ấy từng tặng hư ảnh Thánh Viên này cho người khác sao? [Muốn, nhất định phải muốn!] Tống Thư Hàng nói, đồ Bạch tiền bối two cho không, tại sao lại không lấy?

Nói xong, cậu ngưỡng mộ nhìn quân đoàn hư ảnh Thánh Viên kia: "Thật là ngầu." Sau đó cậu lại nhìn Bạch tiền bối two đang đứng trên đỉnh núi trong hình chiếu.

Ủa?

Mà nói, hình chiếu này là màn hình rộng à?

Sao cảm giác Bạch tiền bối two mập ra một chút?

Là ảo giác sao? [Cậu muốn chết à?] Giọng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Quên mất bây giờ hai người đang giao tiếp bằng tâm linh.

Cách giao tiếp này cái gì cũng tốt, chỉ là có lúc, những thứ nghĩ trong đầu cũng sẽ bị gửi đi theo ‘giao tiếp tâm linh’.

Đối với người thẳng tính như cậu, ‘giao tiếp tâm linh’ ở một số phương diện rất không thân thiện. ....

Khi hai người giao tiếp xong, tên lông trắng cũng vừa hay kết thúc ‘lời mở đầu’ dài dòng của mình, đi vào trọng điểm.

“Sau đó, ta gia nhập ‘Hội Phục Hưng Thú Giới’, nhiệm vụ chính lần này từ Thú giới đến hiện thế, là lấy lại [Nguyên sơ Thiên đình].” Tên lông trắng khai báo.

Tống Thư Hàng: “Nguyên sơ Thiên đình?” ‘Nguyên sơ Thiên đình’ mà tên lông trắng nói là chỉ Bích Thủy Các?

Nhưng Bích Thủy Các không phải do Sở các chủ dùng ‘chân thực huyễn tượng’ tạo ra sao?

Nói cách khác, Bích Thủy Các là ‘hiệu quả pháp thuật’ của Sở các chủ, không phải vật thật.

Nếu ý niệm của Sở các chủ thông suốt, không còn bị trói buộc bởi ‘quá khứ’ và ‘Bích Thủy Các’, nàng chỉ cần một ý niệm, thu lại ‘chân thực huyễn tượng’ này, toàn bộ Bích Thủy Các sẽ tan biến trong nháy mắt.

Lũ tên lông trắng còn lấy lại cái gì?

Hoặc là, thứ chúng muốn lấy lại không phải là ‘Bích Thủy Các’, mà là một món đồ nào đó trong Bích Thủy Các?

Giống như ‘Thời Gian Thành’ được đặt trong Bích Thủy Các?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng hỏi: “Các ngươi muốn lấy lại ‘Nguyên sơ Thiên đình’, là chỉ Bích Thủy Các hay thứ khác?” “Toàn bộ ‘Bích Thủy Các’ chính là thứ chúng ta muốn lấy lại, nó là hình mẫu ban đầu trước khi Thiên đình được thành lập, là ‘Nguyên sơ

Thiên đình'." Tên lông trắng dưới tác dụng của thuật thôi miên, thành thật khai báo. [Thiên đình nguyên thủy, hình mẫu của Thiên đình.

Chẳng lẽ hạch tâm của Thiên đình viễn cổ được cấu tạo bằng 'chân thực huyễn tượng'?] Trong lòng Tống Thư Hàng nảy ra một ý niệm như vậy.

Đồng thời, trong lòng cậu có mấy sợi dây manh mối được kéo ra, liên kết lại với nhau.

Tống Mộc Đầu lặn lội ngàn dặm viết thư cho Sở các chủ, bảo nàng khi bước ra 'con đường trường sinh' thì hãy khoan đã.

Và chỉ ra rằng 'bước đi này một khi đã bước, sẽ không còn cơ hội quay đầu'.

Lúc đó Tống Thư Hàng đoán, ý trong thư của Tống Mộc Đầu có phải là 'thời đại ngày nay, tất cả tồn tại bước ra con đường trường sinh đều sẽ có nguy cơ'.

Bây giờ xem ra, hẳn là 'con đường trường sinh' của Sở các chủ có vấn đề.

Nếu Bích Thủy Các thật sự là Nguyên sơ Thiên đình, vậy 'đạo' của Sở các chủ chẳng phải là 'đạo' của 'Thiên Đế' năm đó sao?

Tống Mộc Đầu từng ở trong Thiên đình viễn cổ, hắn hiểu Thiên đình viễn cổ.

Có lẽ chính vì vậy, hắn mới viết thư nhắc nhở Sở các chủ?

"Các ngươi có bao nhiêu người tiến vào Bích Thủy Các?

Các ngươi định mang Bích Thủy Các đi như thế nào?" Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi.

Bích Thủy Các là sân nhà của Sở các chủ.

Muốn lấy đi 'Bích Thủy Các' mà Sở các chủ trân quý như mạng sống từ tay nàng, vậy thì phải có người có thể áp chế được nàng.

Trong số những người xâm nhập 'Bích Thủy Các' lần này, ít nhất phải có một vị thậm chí là mấy vị Cửu phẩm Kiếp Tiên mới được.

"Ta không biết, ta chỉ cần hành động theo kế hoạch.

Ta và đồng bạn sẽ chôn phù văn ở các tọa độ trong Bích Thủy Các.

Đến lúc đó, tự nhiên sẽ có đại năng xuất hiện, di chuyển toàn bộ Bích Thủy Các đi." Tên lông trắng trả lời.

Hắn là cao thủ cấp Ngũ phẩm Linh Hoàng, ở một môn phái bình thường cũng có thể làm đến vị trí trưởng lão.

Nhưng trong 'kế hoạch lấy lại Nguyên sơ Thiên đình', thực lực thấp nhất cũng là Ngũ phẩm.

Tên lông trắng chỉ biết được một phần nhỏ của kế hoạch.

"Sở các chủ ở đâu?" Tống Thư Hàng trầm giọng hỏi.

"Ta không biết, ngay từ đầu nàng đã do nhân vật lớn đối phó." Tên lông trắng trả lời.

"Các ngươi vào Bích Thủy Các bằng cách nào?" Đây là câu hỏi cuối cùng của Tống Thư Hàng.

"Sau khi Sở các chủ của Bích Thủy Các bị kiềm chế, chúng ta mang theo phù văn đặc chế trên người, liền có thể đi lại tự do trong Bích Thủy Các." Tên lông trắng thành thật khai báo.

"Giao phù văn ra cho ta, ngoài ra phù văn các ngươi chôn ở các tọa độ nằm ở đâu?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu chúng muốn chôn phù văn ở khắp nơi trong Bích Thủy Các để di chuyển Bích Thủy Các, vậy cậu sẽ lấy phù văn đi trước, phá hỏng bố trí của chúng.

Tên lông trắng ngoan ngoãn giao ra một tấm ‘phù văn’.

Khi Tống Thư Hàng nhận lấy tấm phù văn này, mày nhíu lại.

Cậu lấy ra một tấm lệnh bài từ trong ngực mình [Bích Thủy Các thông hành lệnh], dựa vào tấm lệnh bài này có thể đi lại tự do trong Bích Thủy Các, và còn có thể liên lạc từ xa với Diệp Tư hoặc Sở các chủ.

Nhưng bây giờ, tấm thông hành lệnh này không thể liên lạc được với Sở các chủ.

Vị trí cô ấy đang ở e là đã bị che chắn mọi tín hiệu.

Mà ‘phù văn’ tên lông trắng giao ra lại cực kỳ giống với Bích Thủy Các thông hành lệnh.

Nếu bản thân Sở các chủ trấn giữ Bích Thủy Các, thì dù tên lông trắng và đồng bọn có ‘phù văn’ cũng đừng hòng trà trộn vào Bích Thủy Các.

Nhưng bây giờ trong tình huống Sở các chủ bị kiềm chế, bọn họ dựa vào phù văn tương tự [Bích Thủy Các thông hành lệnh], đã thành công trà trộn vào Bích Thủy Các.

“Kế hoạch nhắm vào Bích Thủy Các của bọn họ, chắc chắn không phải là chuyện một hai ngày.” Tống Thư Hàng siết chặt lệnh bài, nói.

Sau đó cậu lại nhìn tên lông trắng: “Phù văn các ngươi chôn trong Bích Thủy Các ở đâu?” Tên lông trắng lắc đầu: “Phù văn một khi đã chôn xuống, sẽ hợp làm một thể với Bích Thủy Các, biến mất không thấy.” Tống Thư Hàng thở dài, đây là thủ đoạn để tránh phù văn bị phá hủy.

Trong phim, loại tình tiết đại phản diện trước khi hủy diệt thế giới còn để lại mấy cây cột, phong ấn gì đó, để cho nhân vật chính phá hủy quả nhiên là lừa người.

“Bây giờ, trước tiên phải nghĩ cách liên lạc với Sở các chủ.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 1363

Bạch tiền bối two hỏi: [Không cần hỏi thêm thông tin nữa à?] Tống Thư Hàng gật đầu: [Những gì cần hỏi đều đã hỏi xong rồi.] [Vậy ta đi đây, hẹn gặp lại.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: [Đợi đã, Bạch tiền bối.

Có thể giúp thêm một việc nữa không, giúp tôi khóa vị trí của Sở các chủ.] [Xin lỗi, Bạch tiền bối mà bạn đang gọi đã đi giảm cân, vui lòng gọi lại sau vài ngày.] Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối, tôi không có nói thẳng là ngài mập, tôi chỉ đang nghi ngờ hình chiếu có phải là màn hình rộng thôi mà.

Bạch tiền bối two offline.

Muốn tìm Sở các chủ chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Chúng ta đi, đến cái hồ nhỏ trước đó xem thử.” Tống Thư Hàng nói với Công đức xà mỹ nhân.

Công đức xà mỹ nhân điều khiển cá voi có cánh, lại một lần nữa nuốt ‘tên lông trắng’ vào.

Nàng có vẻ rất thích tên lông trắng này.

Thuật thôi miên trên người tên lông trắng biến mất, hắn mở mắt ra, phát hiện mình lại bị cá voi nuốt.

Đây là ác mộng sao?

“A a a.” Tên lông trắng kêu thảm thiết. [Diệp Tư, cô có cách nào khác để liên lạc với Sở các chủ không?] Tống Thư Hàng hỏi trong lòng.

Lần này Diệp Tư không trả lời cậu, cô vẫn đang độ tâm ma kiếp, không thể lúc nào cũng phân tán sự chú ý ra ngoài.

Chẳng lẽ phải lật tung cả Bích Thủy Các lên?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu lại ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, muốn xem bên ngoài có tín hiệu gì không, có lẽ Tán đạo nhân có phát hiện manh mối?

Cậu không ôm hy vọng gì nhiều ở Tán đạo nhân, có tín hiệu thì tốt nhất, không có cũng không đến nỗi thất vọng.

Bên ngoài Bích Thủy Các vẫn như cũ.

Tất cả đệ tử ánh mắt đờ đẫn, đứng yên không động, vòng xoáy sụp đổ trên bầu trời Bích Thủy Các đã lớn hơn một chút.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Đi, chúng ta đến vị trí Bích Thủy Các tương ứng với vòng xoáy sụp đổ đó xem thử, nói không chừng Sở các chủ đang ở trung tâm của dị biến.” Cậu tế ra Vô Hình Đao Cổ, xuyên qua cửa sổ bay ra ngoài.

Công đức xà mỹ nhân cưỡi cá voi có cánh, theo sát phía sau.

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng nhảy ra khỏi cửa sổ, đột nhiên cảm thấy trời đất quay cuồng.

Cảm giác này là không gian di chuyển?

Cửa sổ của Vân Trung Các là cánh cửa không gian sao?

Nhưng trước đó tên bùn đen trốn thoát qua cửa sổ cũng không xảy ra dị thường.

Tống Thư Hàng nhìn lên bầu trời Bích Thủy Các, vòng xoáy và sự sụp đổ trên đó đã biến mất, thay vào đó là một bầu trời xám xịt, trông như khói bụi rất nghiêm trọng.

Trên bầu trời xám xịt, có năm vệ tinh lớn nhỏ khác nhau.

Tống Thư Hàng: “...” Ngẩng đầu lên là có thể thấy năm mặt trăng, rốt cuộc ở đây có bao nhiêu mặt trăng vậy?

Yêu tu nếu tu luyện ở đây, chắc chắn sẽ rất hạnh phúc.

Dù sao, ánh trăng có chứa năng lượng đặc thù, có thể được yêu tu hấp thu, tăng cường thực lực.

Đồng thời, Tống Thư Hàng chỉ cần kết hợp với lời khai trước đó của tên lông trắng, là có thể đoán ra nguyên nhân.

Toàn bộ Bích Thủy Các đã bị mang đi, điểm đến hẳn là Thú giới, một giới trong Chư thiên vạn giới.

Bản thân Tống Thư Hàng đối với khái niệm ‘Chư thiên vạn giới’ cũng không rõ ràng lắm, cậu không biết ‘Thú giới’ rốt cuộc là một hành tinh nào đó trong vũ trụ?

Hay là một thế giới giống như ‘dị không gian’?

Nhưng có một điều có thể khẳng định, nơi này chắc chắn rất xa, rất xa Trái Đất.

Với tốc độ ngự kiếm phi hành Tứ phẩm của cậu, bay cả đời cũng chưa chắc về được Trái Đất.

Đau đầu thật.

Không biết tình hình của Sở các chủ bên kia thế nào rồi?

Với thực lực Cửu phẩm Kiếp Tiên của Sở các chủ, dù đánh không lại, chạy trốn chắc chắn không thành vấn đề.

Nhưng xét đến tính cách của nàng, nói không chừng nàng sẽ tử thủ Bích Thủy Các.

Nàng đã mất Bích Thủy Các một lần, chắc chắn không muốn mất lần thứ hai.

Tiếp theo phải làm sao?

Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm.

Một lát sau.

“Trở về Thời Gian Thành trước đã.” Cậu thầm nghĩ.

Nếu cả Bích Thủy Các đã bị di chuyển, vậy cậu phải đến Thời Gian Thành trước, đón Sở Sở và Lý Âm Trúc, sau đó chuyển họ vào hạch tâm thế giới của mình, an toàn là trên hết.

Tống Thư Hàng ngự đao, với tốc độ nhanh nhất đến Thời Gian Thành.

Lúc này, chứng sợ độ cao, chứng sợ tốc độ đều phải gác lại một bên.

Dọc đường, ngoài những đệ tử Bích Thủy Các vẫn còn ánh mắt mờ mịt ra, Tống Thư Hàng không hề thấy đồng bọn của ‘tên lông trắng’.

Rất nhanh cậu đã quay lại vị trí lối vào của Thời Gian Thành.

Nhưng nơi vốn là lối vào, giờ đã thành một cái hố sâu không thấy đáy.

Bên cạnh, Tán đạo nhân mặt mày mờ mịt.

“Thời Gian Thành đâu rồi?” Tống Thư Hàng đáp xuống bên cạnh hắn, vội vàng hỏi.

“Chào đạo hữu, ngươi là...” Tán đạo nhân nhìn Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi, hắn lại quên mất Tống Thư Hàng rồi.

Tống Thư Hàng vội nói: “Đừng lãng phí thời gian, nhân lúc anh còn chưa quên, nói cho tôi biết chuyện của Thời Gian Thành trước, kẻo anh quay đầu lại quên mất.” “Ta cũng không biết, ta nhớ mình định đến Thời Gian Thành tìm Sở các chủ, nhưng khi ta đến bên cạnh Thời Gian Thành, đột nhiên không gian dịch chuyển, Thời Gian Thành cứ thế biến mất.” Tán đạo nhân trả lời.

Sau đó hắn nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Ngài, ngài là Bá Tống Huyền Thánh!

Rất vinh hạnh được gặp ngài ở đây, đúng rồi ngài có biết Sở các chủ ở đâu không?” Tống Thư Hàng thở dài: “Tôi cũng đang tìm cô ấy.” “Vậy à, vậy chúng ta cùng tìm nàng nhé.” Tán đạo nhân gật đầu nói.

Tống Thư Hàng nhìn vị trí cũ của Thời Gian Thành.

Xem ra, vì tính đặc thù của nó, Thời Gian Thành không bị thủ đoạn di chuyển của đồng bọn tên lông trắng di chuyển theo.

Thời Gian Thành vẫn còn ở vũ trụ hiện thế.

Nếu đại năng Kiếp Tiên di chuyển ‘Bích Thủy Các’ không phát hiện ra ‘Thời Gian Thành’, vậy Sở Sở và Lý Âm Trúc hẳn là an toàn.

“Hy vọng hai người họ bình an vô sự.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp theo, lựa chọn lại quay về điểm xuất phát, tìm Sở các chủ trước đã.

Trận chiến cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên, cậu không thể chen tay vào.

Nhưng nếu đưa ‘Bình Thiên Quan’ cho Công đức xà mỹ nhân đội, thì có thể giúp Sở các chủ một tay.

“Bá Tống tiền bối, có người đến, kẻ đến không thiện, trên người chúng mang theo ác ý.” Bên cạnh, Tán đạo nhân lên tiếng.

“Ở đâu?” Tống Thư Hàng nhìn quanh, nhưng không phát hiện bất kỳ dị thường nào, cũng không cảm ứng được bất kỳ khí tức nào.

“Ở hướng sáu giờ của chúng ta, đến chỉ có mấy vị Lục phẩm Chân Quân, còn có một vị Thất phẩm Tôn Giả, cùng với mười mấy Ngũ phẩm Linh Hoàng, không phải là đối thủ của Bá Tống tiền bối ngài đâu.

Bá Tống tiền bối, diệt bọn chúng đi!” Tán đạo nhân tự tin nói.

Tống Thư Hàng: “...” Mười mấy Ngũ phẩm + mấy Lục phẩm + một Thất phẩm, đủ để diệt cậu mấy lần rồi.

Dù cậu có thể mượn Xích Tiêu Kiếm thi triển ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’, thì cũng có giới hạn số lần.

Dùng mấy phát xong, nếu kẻ địch chưa chết, thì cậu chết chắc.

Bình Thiên Quan + Công đức xà mỹ nhân thuộc về át chủ bài bảo mệnh, không dễ dàng động dụng.

“Cậu giỏi thì cậu lên đi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta?

Ta không được.

Mặc dù ta quên cả mình là cảnh giới gì rồi, nhưng ta có thể khẳng định mình không đánh lại nhiều kẻ địch như vậy.” Tán đạo nhân đáp: “Bá Tống tiền bối, vẫn là ngài ra tay đi.” Tống Thư Hàng: “Rút!” Nói xong, cậu dứt khoát tế ra Vô Hình Đao Cổ, bay về phía xa.

Tán đạo nhân cầm ô lên, mặt ô của hắn xoay tròn nhanh chóng, giống như cánh quạt trực thăng, đưa hắn bay lên.

“Bá Tống tiền bối, tại sao chúng ta phải chạy?” Hắn rất không hiểu.

Tống Thư Hàng: “Tôi nói cho anh biết, tôi đánh không lại bọn chúng, anh tin không?” “Sao có thể, Bá Tống tiền bối với cảnh giới Bát phẩm của ngài, một chiêu là có thể đập chết bọn chúng.” Tán đạo nhân đáp.

Tống Thư Hàng thở dài: “Cho nên đó, tôi nói thật anh lại không tin.

Muốn để anh tin, tôi còn phải bịa ra một lời nói dối hoàn hảo, để anh tin phục.

Quan trọng hơn là, tôi khó khăn lắm mới bịa ra một lời nói dối để anh có một câu trả lời hài lòng, không được bao lâu, anh quay đầu lại quên mất.

Tôi mệt lắm chứ?” Tán đạo nhân: “Mặc dù không hiểu lắm, nhưng tôi cảm thấy Bá Tống tiền bối ngài nói rất có lý.” Tống Thư Hàng và Tán đạo nhân bay thẳng về phía trước.

Rất nhanh, đã đến rìa của ‘Bích Thủy Các’, một khu ruộng thuốc.

Vốn dĩ ở đây có mấy tầng trận pháp phòng ngự phức tạp, nhưng bây giờ vì cả Bích Thủy Các bị di chuyển, trận pháp phòng ngự đã biến mất.

Tống Thư Hàng ngự đao, trực tiếp bước ra khỏi phạm vi ‘Bích Thủy Các’.

Nhưng Tán đạo nhân đột nhiên dừng lại.

“Bá Tống tiền bối, ta... không thể rời khỏi Bích Thủy Các.” Tán đạo nhân ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại, quay đầu nhìn hắn.

Tán đạo nhân cũng là một phần của ‘chân thực huyễn tượng’ của Sở các chủ.

Cho nên, hắn không thể rời khỏi Bích Thủy Các.

Chương 1364

Trước đó, toàn bộ đệ tử Bích Thủy Các đều không thể động, Tán đạo nhân lại không bị ảnh hưởng, Tống Thư Hàng còn tưởng hắn có lẽ không phải là một phần của 'chân thực huyễn tượng'.

Hắn có lẽ là một cá thể khá đặc biệt trong Bích Thủy Các.

Trí nhớ rất kém, không ngừng quên đi mọi thứ trong quá khứ, sự tồn tại của hắn có ý nghĩa đặc biệt gì?

"Không ổn, những người đó lại đuổi tới.

Bá Tống tiền bối ngài đi trước, ta tìm chỗ trốn." Tán đạo nhân gọi Tống Thư Hàng.

Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng trả lời, hắn đã bay vút về hướng khác.

Chỉ thấy hắn thông thạo xuyên qua Bích Thủy Các, mấy lần nhảy lên đã biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, xa xa có mấy bóng người nhanh chóng lướt về phía Tống Thư Hàng.

Người dẫn đầu, trên người tỏa ra khí tức cấp Thất phẩm Tôn Giả.

Hắn đầu mọc một chiếc sừng, toàn thân có hồ quang điện nhảy múa.

Bên cạnh hắn, có một cục bùn đen nhỏ đang lăn lộn, chính là cục bùn đen ở 'Vân Trung Các' trước đó.

Sau khi nó trốn thoát, đã lập tức chuyển tin tức về 'Bá Tống Huyền Thánh', báo cho vị Độc Giác Tôn Giả này.

Độc Giác Tôn Giả lập tức dẫn người theo khí tức Tống Thư Hàng để lại, đuổi theo.

Từ xa nhìn thấy Tống Thư Hàng, mắt Độc Giác Tôn Giả sáng lên: “Quả nhiên là Bá Tống Huyền Thánh, không sai.” Tuyệt vời, có thể gặp được vị Bá Tống Huyền Thánh này, là một thu hoạch bất ngờ.

Chỉ cần hắn có thể kéo chân Bá Tống Huyền Thánh một lúc, không để ngài ta chạy thoát.

Lát nữa, lão tổ sẽ có thể sắp xếp xong Bích Thủy Các, rảnh tay ra.

Đến lúc đó, lão tổ sẽ giúp hắn bắt vị Huyền Thánh Bát phẩm mới tấn chức này của nhân loại, để hắn luyện công, hấp thu tinh huyết, thậm chí có thể trở thành đỉnh lô của hắn.

Hắn có một trực giác, vị Huyền Thánh mới tấn chức này của nhân loại, chính là cơ hội để hắn đột phá Bát phẩm! ....

Tống Thư Hàng: “Bị đuổi kịp rồi.” Xích Tiêu Kiếm: “Với thực lực của cậu, bị Thất phẩm Tôn Giả đuổi kịp không phải là chuyện rất bình thường sao?

Không cần nghĩ nhiều, với tốc độ ngự đao phi hành của cậu, chắc chắn không chạy thoát được.

Đến lượt ta ra sân rồi, lên đi.

Cửu phẩm Kiếp Tiên của đối phương còn chưa hiện thân, không cần sợ.

Thật sự không được, chúng ta còn có thể trốn vào không gian kia của cậu.” Xích Tiêu Kiếm tỏ ra rất hưng phấn.

Bởi vì nếu Tống Thư Hàng sử dụng nó, nó sẽ có thể ra khỏi bụng Công đức xà mỹ nhân để hóng gió một lúc.

“Tôi chỉ là một tiểu tu sĩ Tứ phẩm, không thể cho tôi mấy đối thủ bình thường một chút sao?” Tống Thư Hàng thở dài.

Sau đó, cậu chân đạp Vô Hình Đao Cổ, quay người đối mặt với Thất phẩm Tôn Giả kia và mấy vị Lục phẩm Chân Quân, Ngũ phẩm Linh Hoàng phía sau.

Nếu không phải tâm lý của cậu khá vững vàng, tu sĩ Tứ phẩm bình thường nhìn thấy nhiều kẻ địch như vậy, chân đã mềm nhũn rồi.

Thánh ấn hiện ra, từ từ lơ lửng sau lưng cậu, khoác lên cho cậu một tầng uy nghiêm.

Khi cần thiết, Tống Thư Hàng còn có thể tùy thời điều động sức mạnh của luật lệnh 'Thánh ấn'.

Độc Giác Tôn Giả không dám coi thường Tống Thư Hàng, hắn đưa tay vung lên, thuộc hạ đi theo sau kết thành đại trận.

Mục đích của hắn chỉ là kéo chân Tống Thư Hàng... kiên trì một lúc chính là thắng lợi.

Tống Thư Hàng đưa tay, hướng về phía Công đức xà mỹ nhân.

Khi đưa tay về phía Công đức xà mỹ nhân, trong lòng Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng nghe nhạc nền nhiệt huyết vang lên, cũng như chuẩn bị rút Xích Tiêu Kiếm.

Nhưng lần này, nhạc nền không vang lên...

"Hãy sử dụng ta đi, Tống Thư Hàng!" Giọng nói hào sảng của Xích Tiêu Kiếm vang lên.

Công đức xà mỹ nhân môi hồng khẽ mở, nhổ Xích Tiêu Kiếm ra từ trong miệng.

Sau đó nàng đưa tay đón lấy Xích Tiêu Kiếm, đưa nó vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Lần này đổi hình thức rồi?" Không biết có phải là ảo giác không, Công đức xà mỹ nhân hôm nay trở nên dè dặt hơn rất nhiều.

Không có nhạc nền, cũng không giống lần trước, yêu cầu cậu phối hợp sử dụng 'muội trung kiếm'.

Mọi thay đổi, dường như đều bắt đầu từ sau khi cha của Trình Lâm nhập vào người Diệp Tư.

Dè dặt một chút cũng tốt, như vậy nàng sẽ không đột nhiên 'a a a a ~' la hét, rồi ngã xuống đất giả chết.

Cũng sẽ không đột nhiên làm ra những chuyện khiến người ta cảm thấy xấu hổ.

Nhận lấy Xích Tiêu Kiếm, khí thế trên người Tống Thư Hàng tăng vọt.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, hôm nay chúng ta có thể sử dụng mấy lần Phần Thiên Hỏa Diễm Đao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Cơ thể hiện tại của cậu đang ở trạng thái dịch hóa, ta cũng không thể xác định cơ thể hiện tại của cậu có thể chịu được bao nhiêu lần áp lực của 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Thử một phát trước, thu thập chút dữ liệu." Xích Tiêu Kiếm hưng phấn nói.

"Bát phẩm hay Cửu phẩm?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Cứ Bát phẩm đỉnh phong trước đã.

Cửu phẩm áp lực quá lớn, lỡ như cơ thể hiện tại của cậu không chịu nổi, thì phiền phức." Xích Tiêu Kiếm đề nghị.

"Được." Tống Thư Hàng cổ tay xoay một vòng, đao ý ngưng tụ.

Cậu khẽ vung Xích Tiêu Kiếm, liền có ngọn lửa nuốt chửng thân kiếm, đao khí tung hoành.

Đối diện.

Độc Giác Tôn Giả thấy Tống Thư Hàng dừng lại chuẩn bị ra tay, trong lòng vui mừng.

Nếu vị Bá Tống Huyền Thánh này không nói hai lời, quay đầu bỏ chạy, thì một đám người bọn họ thật sự chưa chắc đuổi kịp đối phương.

Nhưng bây giờ, Bá Tống Huyền Thánh đã dừng lại ra tay, hắn có thể kéo chân đối phương.

Hắn kéo dài thời gian càng lâu càng tốt.

Chỉ cần chờ lão tổ nhà hắn rảnh tay, chính là lúc Bá Tống Huyền Thánh bị bắt.

“Cẩn thận, Bá Tống Huyền Thánh sắp công tới rồi.

Uy lực của chiêu kiếm pháp này kinh người, trong đó đao ý tung hoành, đừng để bị đao khí và ngọn lửa làm thương.” Độc Giác Tôn Giả trầm giọng nói.

Nhưng lời vừa dứt, chính hắn cũng cảm thấy kỳ lạ.

Kiếm pháp?

Đao ý?

Bá Tống Huyền Thánh cầm kiếm, nhưng lại tung ra đao ý.

Đây chính là cảnh giới dùng kiếm thi triển đao chiêu sao?

Trong lúc đang nói chuyện, Tống Thư Hàng giơ kiếm.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, chém ra.

Ầm ~~ Lửa cháy hừng hực từ ‘Xích Tiêu Kiếm’ bùng lên, trong ngọn lửa này, ẩn chứa khí thế thiêu trời nấu biển, đốt sạch vạn vật.

Ngọn lửa lan ra, bao bọc thân hình Tống Thư Hàng.

Nhiệt độ xung quanh tăng lên đột ngột.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, mặt đất khô nứt, hơi nước bốc hơi, cây cỏ khô héo, tựa như tận thế giáng lâm.

Đây, mới chỉ là bắt đầu.

Khi Tống Thư Hàng từ từ giơ kiếm, ngọn lửa cháy càng mạnh, nhiệt độ của cả không gian tăng lên đột ngột.

Thời gian tụ lực cho đại chiêu hơi lâu, không còn cách nào, dù sao cậu cũng là mượn 'Xích Tiêu Kiếm' để sử dụng 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', không thể nhanh gọn như tự mình ra đao được. ......

Đối diện, Độc Giác Tôn Giả và những thú tu phía sau hắn, môi khô nứt, độ ẩm trong cơ thể dường như đều bị cướp đoạt.

Thậm chí họ còn cảm thấy linh lực trong cơ thể mình cũng sắp bị đốt cháy.

Đao ý này, cảnh giới của ngọn lửa này, không giống như cấp độ của Bát phẩm Huyền Thánh, mà giống như Cửu phẩm Kiếp Tiên đang ra tay.

Độc Giác Tôn Giả và một đám thú tu Ngũ, Lục phẩm sau lưng, ánh mắt trở nên càng ngưng trọng.

"Không đỡ được, đao pháp uy lực thế này, đại trận của chúng ta không phải là đối thủ.

Tôn giả, chiêu này chúng ta không thể cứng rắn chống đỡ." Một vị thú tu Lục phẩm Chân Quân mọc đuôi sói trầm giọng nói.

Độc Giác Tôn Giả: "Thiên niên đệ nhất thánh, quả nhiên bất phàm.

Các ngươi rút lui trước!" Đại trận kết lúc nãy đã vô dụng, đại trận có thể chống lại công kích của Bát phẩm Huyền Thánh bình thường, đối mặt với một đao thiêu trời của 'thiên niên đệ nhất thánh', hoàn toàn vô nghĩa.

Nhưng chữ ‘rút’ của Độc Giác Tôn Giả vừa mới thốt ra, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đã chém tới trước mặt họ.

Thời gian tụ lực của đại chiêu dài, không có nghĩa là tốc độ chém ra sẽ chậm.

Kiếm giơ lên, kiếm hạ xuống.

Ngọn lửa của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao hóa thành biển lửa, bao phủ Độc Giác Tôn Giả và thú tu sau lưng hắn.

Giây phút này, trong mắt Độc Giác Tôn Giả và thú tu sau lưng, ngoài ngọn lửa ra, không còn thấy gì khác.

“A a a ~~” Hai vị thú tu Ngũ phẩm dính phải ngọn lửa, trong tiếng kêu thảm thiết hóa thành tro bụi, thần hình câu diệt.

Hai người này chỉ là mồi dẫn, biển lửa tụ lại thành rồng, lại có bốn vị thú tu Ngũ phẩm, bước lên con đường trở thành tro bụi không lối về.

“Lại gần ta.” Độc Giác Tôn Giả gầm lên.

Trong chớp mắt tổn thất sáu vị Ngũ phẩm Linh Hoàng, tổn thất này đủ khiến bất kỳ môn phái nào cũng đau lòng.

Chương 1365

Các thú tu Ngũ phẩm, Lục phẩm còn lại ngưng tụ bên cạnh Độc Giác Tôn Giả.

Chỉ thấy hắn dùng sức bóp nát một chiếc nhẫn.

Mảnh vỡ của chiếc nhẫn vỡ lơ lửng, ngưng tụ thành phù văn đen kịt bên cạnh hắn.

Sau đó phù văn chủ động nghênh đón ngọn lửa che trời lấp đất kia.

Ngọn lửa và phù văn vừa tiếp xúc, cả hai cùng biến mất không thấy.

Không phải là dập tắt, mà là bị không gian di chuyển.

Đây là vật bảo mệnh mà lão tổ của Độc Giác Tôn Giả luyện chế cho hắn, quý giá vô cùng, thuộc loại vật phẩm tiêu hao một lần.

Khi Độc Giác Tôn Giả dùng nó, lòng đau như dao cắt. [Ta không nên vội vàng ra mặt như vậy, rõ ràng chỉ cần âm thầm khóa chặt vị Bá Tống Huyền Thánh này, đợi lão tổ ra tay, sau đó để lão tổ bắt đối phương.] Độc Giác Tôn Giả trong lòng hối hận.

Tổn thất thảm trọng, cho nên phải có thu hoạch.

Ánh mắt Độc Giác Tôn Giả ngưng lại – ngoài việc đối đầu trực diện kéo chân Bá Tống Huyền Thánh, hắn còn bố trí một số thủ đoạn sau đó.

Bây giờ, át chủ bài hắn bố trí cuối cùng đã đến vị trí chỉ định.

Tay phải của Độc Giác Tôn Giả ngầm làm một thủ thế.

Tấn công! ....

Đối diện, cơ thể Tống Thư Hàng có dấu hiệu mềm nhũn.

Xích Tiêu Kiếm: “Chậc, giống như ta đoán, trạng thái dịch hóa của cậu quả nhiên không chịu nổi ‘ngọn lửa, nhiệt độ cao’.

Ước chừng thêm hai phát ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ cấp Bát phẩm nữa, cơ thể dịch hóa của cậu sẽ không chịu nổi.” Tống Thư Hàng: “Có tốt cũng có xấu, trên đời luôn khó tìm được vật vẹn cả đôi đường.

Mà nói, vừa rồi Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của chúng ta sao lại biến mất vậy?” “Đối phương có vật bảo mệnh do Kiếp Tiên luyện chế, ta vừa cảm ứng được dao động không gian, một phát đã chuyển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đi rồi.

Kiếp Tiên luyện chế vật bảo mệnh này, e là một gã chuyên về hệ không gian.” Xích Tiêu Kiếm đáp.

“Vậy chúng ta làm thêm một đao nữa, xem hắn còn có nhiều vật bảo mệnh không.” Tống Thư Hàng cổ tay lại xoay một vòng.

Lửa cháy hừng hực lại một lần nữa bùng lên từ Xích Tiêu Kiếm.

Nếu đối phương có đầy vật bảo mệnh của Kiếp Tiên, cậu đành chịu.

Ngay lúc này... xa xa, có mấy chục vật nhọn sắc bén phá không mà đến, từ trên đỉnh đầu rơi xuống Tống Thư Hàng.

“Cẩn thận.” Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Công đức xà mỹ nhân nhảy lên một cái, cưỡi cá voi bay lên, trong tay tế ra một cây huyết cốt, vung về phía những vật nhọn kia, không ngừng đánh bay chúng.

“Phía sau còn nữa, chú ý.” Xích Tiêu Kiếm lại nói.

Lại là một đợt mười mấy cây vật nhọn, đâm về phía Tống Thư Hàng.

Công đức xà mỹ nhân vội vàng lướt về.

Nhưng nàng chậm một bước, đợt vật nhọn thứ hai nhanh hơn đợt đầu rất nhiều, nàng còn chưa kịp rút về, vật nhọn đã đâm tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Tốc độ bộc phát thuần túy của những thứ này đã đạt đến cấp Lục phẩm, bản thân Tống Thư Hàng chỉ là tu sĩ Tứ phẩm, dù có Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở, muốn dựa vào phản ứng cơ thể cũng không tránh được.

Ngàn cân treo sợi tóc, Tống Thư Hàng kéo mình vào hạch tâm thế giới.

“Tôi là người đàn ông mang theo một tiểu thế giới bên mình, sao có thể bị các người tùy tiện tập kích thành công?” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Xem thử thứ gì đâm ra từ bụng cậu trước đã rồi hãy nói.” Tống Thư Hàng cúi đầu, liền phát hiện có một thanh kim loại nhọn, đâm xuyên qua bụng phải của mình, thứ này cắm trên bụng cậu, tự mang theo kỹ năng khiêu khích mạnh mẽ.

Nhưng vì cơ thể Tống Thư Hàng hiện tại đang ở trạng thái dịch hóa, cây kim loại này đâm vào cũng không đau không ngứa.

“Mình bị đâm trúng lúc nào vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Trong khoảnh khắc trước khi cậu tiến hành di chuyển không gian, có một cây kim loại đột nhiên tăng tốc, đâm xuyên qua bụng cậu, ước chừng, đây hẳn là hiệu quả do một loại kỹ thuật ném lao tinh diệu mang lại.

Tốc độ phản ứng của cậu quá chậm.” Tống Thư Hàng: “Trời ạ.” May mà cơ thể hắn đang ở trạng thái dịch hóa, nếu không thì đã bi kịch rồi.

Sau này phải tặng cho Diệt Phượng tiền bối một bao lì xì lớn. [Dù có hạch tâm thế giới làm hậu thuẫn, mình cũng phải duy trì cảnh giác tuyệt đối.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không phải lần nào cũng may mắn như hôm nay, vừa hay duy trì trạng thái dịch hóa. ....

Bên ngoài hạch tâm thế giới.

Khi Tống Thư Hàng lập tức tiến vào hạch tâm thế giới, tại chỗ vẫn còn lưu lại một tàn ảnh đang cháy.

Đó là ảo ảnh do ngọn lửa để lại khi Tống Thư Hàng chuẩn bị thi triển 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' lần thứ hai.

Tạm thời chưa tan biến.

Trong mắt Độc Giác Tôn Giả và những người khác, đợt thứ hai mười một cây vật nhọn, toàn bộ trúng đích, đâm 'Bá Tống Huyền Thánh' thành nhím.

Trên mặt Độc Giác Tôn Giả lộ ra vẻ kinh hỉ.

Lại trúng hết!

Hắn vốn nghĩ át chủ bài mình bố trí, nhiều nhất trúng một hai cây, không ngờ lại trúng cả mười một cây.

Càng không thể tin được là, phòng ngự trên người vị Bá Tống Huyền Thánh này lại yếu ớt như vậy, dễ dàng bị đâm xuyên!

Nếu không phải một đao lửa trước đó suýt chút nữa khiến Độc Giác Tôn Giả toàn bộ gục ngã, hắn đã nghi ngờ vị Bá Tống Huyền Thánh này có phải là hàng dỏm không.

"Xem ra, vị Bá Tống Huyền Thánh này không biết gì về đặc sản của Thú giới chúng ta." Độc Giác Tôn Giả thầm nghĩ.

Những vật nhọn này, là đặc sản của Thú giới, được gọi là 'Vạn thú vũ cương', là kim loại cứng nhất được biết đến ở Thú giới.

Chúng cứng đến mức ngoan cố, tồn tại dưới Cửu phẩm căn bản không thể luyện chế chúng.

Mà tu sĩ trên Cửu phẩm cũng rất ít sử dụng chúng.

Bởi vì chúng không chấp nhận bất kỳ năng lượng nào đi qua, dù là chân khí, linh lực, huyền năng, ngay cả bám vào bề mặt chúng cũng không làm được.

Cho nên, đa số thú tu trên Cửu phẩm cũng chỉ dùng chúng để chế tác một ít linh kiện nhỏ cho pháp khí.

Dù vậy, vẫn có không ít thú tu thích chúng.

Mặc dù không thể bị luyện chế, nhưng đại bộ phận Vạn thú vũ cương khi được khai thác ra, đều ở hình dạng nhọn.

Nếu dùng sức mạnh thuần túy ném chúng ra, 'Vạn thú vũ cương' cứng vô cùng có thể tạo ra lực sát thương rất khủng bố.

Thêm vào đó là đặc điểm của 'Vạn Thú Vũ Cương' có thể bài xích tất cả 'chân khí, linh lực, huyền năng', nên chúng bẩm sinh đã có thuộc tính phá giáp nhất định.

Chỉ cần dùng sức mạnh ném ra là có thể đạt hiệu quả phá giáp pháp thuật, đối với thú tu có sức mạnh dư thừa không biết dùng vào đâu thì thứ này cực kỳ thuận tay.

Độc Giác Tôn Giả cũng không trông mong những thứ này có thể gây trọng thương cho Bá Tống Huyền Thánh.

Đây chỉ là đợt tấn công đầu tiên hắn chuẩn bị, dùng những 'Vạn Thú Vũ Cương' này để thăm dò độ mạnh phòng ngự của Bá Tống Huyền Thánh, chỉ cần trúng một hai cây, khiến phòng ngự hộ thể của đối phương yếu đi một chút là được.

Không ngờ, đòn tấn công thăm dò lại xiên Bá Tống Huyền Thánh thành con nhím.

“Không đúng, Tôn giả, đây là tàn ảnh.

Chân thân của Bá Tống Huyền Thánh không ở đó.” Lúc này, con thú tu đuôi sói lục phẩm kia la lên.

Độc Giác Tôn Giả giật mình.

Hắn nhìn kỹ lại, quả nhiên là tàn ảnh.

Thiên niên đệ nhất thánh, quả nhiên vẫn là thiên niên đệ nhất thánh.

“Hắn ở đâu?” Độc Giác Tôn Giả hét lên.

“Không biết, cứ như biến mất trong không trung vậy.

Nhưng hắn chắc chắn vẫn ở gần đây, công đức chi quang hiển hóa của hắn vẫn còn ở đây.” Thú tu đuôi sói trầm giọng nói.

“Có muốn diệt công đức chi quang của hắn trước không?” Có người đề nghị.

Độc Giác Tôn Giả: “Diệt cái con khỉ, công đức chi quang dù có bị đánh thành tro bụi, chỉ cần chủ nhân không chết, một lát sau lại có thể hồi phục.

Tìm ra Bá Tống Huyền Thánh, đừng để hắn chạy mất.” Hắn không muốn lãng phí sức lực vào công đức chi quang.

Nhưng có đôi khi, thứ ngươi càng muốn tránh né thì lại càng không tránh được.

Trên bầu trời, Công đức xà mỹ nhân nghiêng đầu nhìn Độc Giác Tôn Giả một cái.

Lát sau, nàng rơi vào trầm tư.

Tiếp đó, trong mắt nàng hiện lên ánh sáng lấp lánh.

Ánh sáng này tên là ‘dục vọng chiếm hữu’.

Nàng đưa tay vỗ một cái lên con cá voi béo có cánh đang ngồi dưới.

Cá voi béo có cánh mở miệng, nhổ ‘Bạch Mao’ ra.

Bẹp~ Bạch Mao đáng thương bị nhổ ra một bên như rác rưởi, nó đã bị vứt bỏ, Công đức xà mỹ nhân đã tìm được một vật thay thế tốt hơn.

Công đức xà mỹ nhân nhìn chằm chằm vào Độc Giác Tôn Giả.

Cá voi béo vỗ đôi cánh nhỏ, mang theo Công đức xà mỹ nhân lao tới.

Nhìn thấy, sau đó... chinh phục, cuối cùng, thu chiến lợi phẩm.

Đây là suy nghĩ hiện tại của xà mỹ nhân.

“Nàng ta đang tiến về phía chúng ta.” “Là Bá Tống Huyền Thánh đang điều khiển từ xa sao?” “Dùng công đức chi quang bất tử để tấn công, còn bản thân thì ẩn nấp sau màn, đúng là hèn hạ.” “Diệt nó.” Độc Giác Tôn Giả nghiến răng nói.

Chương 1366

....

Trong thế giới hạt nhân.

Tống Thư Hàng thông qua Công đức xà mỹ nhân để biết được những thay đổi bên ngoài.

“@#%× tiên tử có vẻ đã tìm được đồ chơi mới.” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Tiếp theo làm gì đây?

Có muốn ra ngoài chém thêm một nhát nữa không?

Cơ thể của ngươi vẫn có thể chịu được áp lực của một nhát chém nữa.” Xích Tiêu kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng trầm tư một lúc rồi hỏi: “Xích Tiêu kiếm tiền bối, nếu không cần tôi phối hợp, ngài có thể chém được bao nhiêu nhát?” “Ngươi muốn ta một mình ra ngoài chém người?” Xích Tiêu kiếm ra sức lắc lư: “Không làm, nếu không có ai phối hợp, ta chém một kiếm xong sẽ phải hồi phục rất lâu.

Mất nhiều hơn được.” “Vậy... chúng ta đi tìm người giúp.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu kiếm: “Ai?” “Quy tiền bối.” Tống Thư Hàng nói: “Quy tiền bối cũng là tồn tại cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên, tuy bị Đại đế phong ấn cảnh giới, nhưng đánh một Thất phẩm Tôn giả thì không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, di chuyển đến điện Mùa Đông, bên cạnh Quy tiền bối.

Rùa biển lớn lúc này vẫn đang nằm nghỉ ngơi.

“Quy tiền bối, có muốn ra ngoài hoạt động một chút không?” Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn: “Không, có chuyện gì cần ta giúp thì nói thẳng.” Tống Thư Hàng: “Thật ra, bên ngoài có người muốn chém tôi, Quy tiền bối có muốn ra ngoài xử lý một chút, nếu thấy họ không vừa mắt thì đánh họ một trận.” Khóe miệng rùa biển lớn co giật, liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái: “Bộ dạng này của ngươi làm ta nhớ đến tên bạn bè xấu của Đại đế là Tống Mộc Đầu.

Tên đó cũng vậy, mỗi lần bị người ta chém ở bên ngoài là lại chạy về tìm Đại đế giúp đỡ.” Tống Thư Hàng: “......” “Ngươi cũng biết cảnh giới của ta hiện tại bị phong ấn, giúp ngươi đánh người thì thôi đi, nhưng ta có thể cho ngươi mượn một món bảo bối.

Có món bảo bối đó, dù là Thất phẩm Tôn giả cũng rất khó làm ngươi bị thương.” Rùa biển lớn mỉm cười, để nặn ra nụ cười này trên khuôn mặt rùa thật đúng là làm khó nó.

Tống Thư Hàng: “Bảo bối gì vậy?” “Bảo bối lớn hệ phòng ngự.” Nói xong, rùa biển lớn lấy ra một chiếc mai rùa khổng lồ từ pháp khí không gian của mình.

“Đây là mai rùa ta dùng lúc còn trẻ, sau khi thăng cấp Cửu phẩm thì cho nghỉ hưu.

Tiếc là ngươi không có huyết thống của tộc rùa chúng ta, nếu không kích hoạt hoàn toàn chiếc mai này thì sẽ có được phòng ngự cấp Bát phẩm.” Rùa biển lớn giới thiệu với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Lúc Quy tiền bối nói ‘pháp bảo phòng ngự’, cậu đã có dự cảm không lành.

Quả nhiên, pháp khí mà đối phương lấy ra là mai rùa.

“À thì, cảm ơn ý tốt của Quy tiền bối.” Tống Thư Hàng nói: “Cái mai rùa này, tiền bối cứ giữ lại cho hậu nhân đi.

À thì, tôi còn có việc, tôi đi làm việc trước đây.” “Đợi đã, ngươi đang chê mai rùa của ta sao?

Ta nói cho ngươi biết, phòng ngự của nó cực đỉnh, chỉ cần đeo nó trên lưng, ngươi sẽ không bao giờ phải lo bị bắn lén từ sau lưng.” Rùa biển lớn la lên.

Tống Thư Hàng vẫy tay thật mạnh: “Cảm ơn ý tốt của tiền bối, tôi thật sự rất bận, lần sau nói chuyện tiếp.” “Tặng ngươi, ta tặng ngươi luôn có được không?

Cầm lấy, nó là của ngươi rồi.” Rùa biển lớn quăng mạnh một cái, mai rùa bay về phía Tống Thư Hàng.

Bốp!

Mai rùa chủ động gắn vào lưng Tống Thư Hàng, vừa khít đến lạ.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy lưng mình trĩu xuống, thứ này nặng như một ngọn núi nhỏ, suýt chút nữa đã đè cậu nằm bẹp xuống đất.

“Thấy chưa, nó không chỉ có tác dụng phòng ngự, mà còn có thể rèn luyện cơ thể ngươi, tu luyện mang vật nặng, một công đôi ba việc.” Rùa biển lớn ra sức quảng cáo.

Tống Thư Hàng: “......” “Quy tiền bối, làm sao để gỡ thứ này xuống?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn rùa biển lớn.

“Hỏi hay lắm, việc gỡ mai rùa xuống chính là thiết kế đắc ý của ta.

Mỗi lần đeo lên, 24 giờ sau là có thể tự rơi ra.

Vô cùng tiện lợi.” Rùa biển lớn tiếp tục ra sức quảng cáo.

“Nhất định phải đeo đủ 24 giờ sao?” Tống Thư Hàng trợn to mắt.

Cậu đâu có hứng thú làm quy tiên nhân, nếu trong 24 giờ không gỡ xuống được, vậy cậu đành phải cân nhắc việc ở lì trong thế giới hạt nhân của mình một ngày rồi mới ra ngoài.

“Thật ra, ngươi có thể biến cơ thể mình thành một con rùa để thích ứng với cái mai này.” Xích Tiêu kiếm đề nghị.

Bây giờ Tống Thư Hàng vẫn đang ở trạng thái lỏng, muốn biến thế nào thì biến thế ấy.

“Tôi vẫn nên ở lì tu luyện một ngày thì hơn.” Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn: “À thì, tuy trong 24 giờ không thể gỡ xuống, nhưng ngươi có thể di chuyển nó đến bất kỳ bộ phận nào trên cơ thể.

Ví dụ, ngươi có thể chuyển nó đến cánh tay, trở thành một cái khiên.

Cũng có thể chuyển nó xuống dưới chân, ngự xác phi hành.

Hoặc có thể đội lên đỉnh đầu, che gió che mưa.

Phương pháp cũng rất đơn giản, ngươi chỉ cần một ý niệm là có thể di chuyển vị trí của nó.” Tống Thư Hàng: “......” Cậu thử truyền một ý niệm đến mai rùa, mai rùa ‘vèo’ một tiếng, đã chạy đến lòng bàn chân cậu.

“Xem ra ngươi đã nắm được sơ bộ cách sử dụng nó, ngươi và mai rùa của ta quả nhiên rất hợp nhau.” Rùa biển lớn khen: “Cuối cùng, ta muốn long trọng giới thiệu với ngươi một công năng mạnh mẽ nhất của nó.

Tên của nó là chế độ phòng ngự tự động.

Chỉ cần bật chế độ này, khi ngươi mang nó trên người, gặp phải tập kích bất ngờ, mai rùa sẽ chủ động phòng ngự, ta tin ngươi nhất định sẽ thích công năng này.” ....

Bên ngoài thế giới hạt nhân Công đức xà mỹ nhân tay trái cầm hài, tay phải cầm huyết cốt, tung hoành trong đội ngũ của Độc Giác Tôn Giả.

Mục tiêu của nàng chỉ có Độc Giác Tôn Giả.

Mấy lần, nàng cố gắng để cá voi béo cưỡng ép nuốt chửng Độc Giác Tôn Giả.

Tiếc là đều bị Độc Giác Tôn Giả mạnh mẽ thoát ra, thậm chí cơ thể cá voi béo còn bị đánh nổ mấy lần.

Cho đến hiện tại, hình thể của Công đức xà mỹ nhân đã thu nhỏ lại một nửa.

Nàng và cá voi béo đều đã 'chết' mấy lần.

"Chết tiệt, công đức chi quang hiển hóa không phải đánh nổ là sẽ tan ra sao?

Tên này rốt cuộc là sao, đánh thành tro bụi rồi mà vẫn có thể ngưng tụ lại?" Độc Giác Tôn Giả nghi ngờ không biết mình có gặp phải công đức chi quang giả hay không.

Trong thế giới hạt nhân Tống Thư Hàng vẫn luôn thông qua Công đức xà mỹ nhân, chú ý đến sự thay đổi của 'Bích Thủy Các'.

Lúc Bích Thủy Các mới được chuyển đến, tổng thể có phần 'hư ảo hóa'.

Các công trình bên trong đều có vẻ lung lay sắp đổ.

Mà lúc này, toàn bộ Bích Thủy Các đã được củng cố.

Là Kiếp Tiên của Thú giới đang hành động đã ra tay, ổn định Bích Thủy Các.【Sở các chủ vẫn chưa xuất hiện.

Nếu đã vậy, trước tiên rời khỏi nơi này.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Kéo dài thêm nữa, đợi Kiếp Tiên của Thú giới xử lý xong Bích Thủy Các, rảnh tay rồi, cậu muốn rời đi sẽ không dễ dàng.

Tuy thế giới hạt nhân của cậu ngay cả Cửu phẩm Kiếp Tiên cũng không cảm ứng được.

Nhưng thế giới hạt nhân vào từ đâu thì sẽ ra từ đó.

Đợi Cửu phẩm Kiếp Tiên của đối phương rảnh tay, cũng tương đương với việc cửa nhà Tống Thư Hàng bị người ta chặn lại.

Muốn rời đi sẽ rất phiền phức.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng hạ lệnh rút lui cho 'Công đức xà mỹ nhân'.

Công đức xà mỹ nhân cứng người, lưu luyến nhìn Độc Giác Tôn Giả.

Sau đó, nàng điều khiển cá voi béo, lao về phía vị trí mà Bạch Mao rơi xuống lúc trước.

Bạch Mao dưới sự chữa trị của đồng bạn, khó khăn lắm mới hồi phục thần trí, từ từ mở mắt ra.

Nhưng đúng lúc này, Công đức xà mỹ nhân cưỡi cá voi béo lao thẳng tới.

Vị thú tu ngũ phẩm phụ trách chữa trị bị húc bay ra ngoài.

Cá voi béo mở miệng, hút mạnh về phía Bạch Mao.

"A a a ~" Bạch Mao hét lên thảm thiết, cơ thể lại bị hút vào trong bụng cá voi béo.

Mỗi lần mở mắt ra, đều thấy cái miệng lớn đang há ra của cá voi béo.

Cơn ác mộng này, bao giờ mới kết thúc?

Công đức xà mỹ nhân lướt đến vị trí ‘cửa ra’ của Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng biến ra khỏi thế giới hạt nhân.

Công đức xà mỹ nhân bao bọc cậu thật chặt.

Tống Thư Hàng lại tiện tay thu những ‘gai nhọn’ trên mặt đất vào pháp khí không gian.

“Bá Tống Huyền Thánh.” Độc Giác Tôn Giả nghiến răng nghiến lợi.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang ‘ngự xác phi hành’, nhanh chóng lùi lại.

Mai rùa này bay lên lại không chậm hơn Vô hình đao cổ.

“Thanh kim loại sắc nhọn của các ngươi uy lực không tệ.” Tống Thư Hàng rút cây gai nhọn từ bụng dưới của mình ra.

Lúc trước quên rút thứ này ra, vì không đau không ngứa.

“Nhưng mà, tôi là một người Slime, thứ này không giết được tôi đâu.” Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt nghiêm túc, sau đó cậu vẫy tay: “Tạm biệt.” Người Slime?

Bá Tống Huyền Thánh không phải là con người?

Đúng lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị rời đi, trong Bích Thủy Các truyền đến một tiếng nổ lớn.

Sở các chủ bước ra từ hư không, bên cạnh nàng còn có hai vị Thú tu Kiếp Tiên, một trước một sau quấn lấy nàng.

Hai đại Thú tu Kiếp Tiên, phải hai chọi một mới có thể miễn cưỡng cầm chân Sở các chủ.

Công lực của Sở các chủ sâu không lường được, nàng là Kiếp

Tiên sống sót từ thời đại Thiên Đình viễn cổ.

Chương 1367

Không chỉ vậy, nàng đã xác định được ‘đạo’ của mình.

Chỉ cần nàng muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể bước ra ‘đạo’ của mình, tiến thêm nửa bước trên cảnh giới Kiếp Tiên, trở thành trường sinh giả có tuổi thọ vô tận.

Thực lực của nàng thuộc nhóm đỉnh cao nhất của Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Thực lực và cảnh giới của hai đại Thú tu Kiếp Tiên đều yếu hơn nàng một bậc, nếu không phải hai người phối hợp ăn ý, có lẽ đã sớm bị Sở các chủ đánh nổ.

Oanh oanh ~~ Sở các chủ và hai đại Thú tu Kiếp Tiên không ngừng giao thủ, mỗi một lần công phòng tùy ý của hai bên đều tạo ra những vụ nổ kinh hoàng.

Uy lực của những vụ nổ này nếu được giải phóng hoàn toàn, còn mạnh hơn ‘Thiên kiếp khinh đạn’ cả ngàn trăm lần, mà đây... chỉ là uy lực của một đòn tùy tay của hai bên.

Nhưng uy lực giao thủ của hai bên đều tập trung vào một điểm.

Dù có dư chấn lan ra, cũng sẽ bị những khe nứt không gian bên cạnh hai bên hấp thụ.

Kiếp Tiên giao chiến, tu sĩ dưới cấp Kiếp Tiên gần như không thể xen vào.

Chỉ riêng những khe nứt không gian đầy rẫy quanh thân Kiếp Tiên cũng đủ để xé nát Bát phẩm Huyền Thánh. 【Sở các chủ cuối cùng cũng ra rồi.】 Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nàng không sao là tốt rồi.

Tống Thư Hàng nhìn thấy Sở các chủ, đồng thời Sở các chủ cũng chú ý đến cậu. ‘Sao ngươi lại ở đây?

Không phải ngươi đang ở trong Thành Thời Gian sao?’ Sở các chủ một chọi hai, vẫn còn thời gian gửi truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng.

Dù một chọi hai, nàng vẫn chiếm thế thượng phong, trông rất ung dung.

Tống Thư Hàng cười gượng, truyền âm đáp: ‘Lúc ở trong Thành Thời Gian, tôi cảm ứng được sự thay đổi bên ngoài Bích Thủy Các, nên ra ngoài tìm ngài.

Kết quả, cả Bích Thủy Các đều bị kéo đến Thú giới.’ ‘Ngươi đợi đó, đợi ta đánh nổ hai tên này.’ Sở các chủ đáp lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ pháp khí không gian của Sở các chủ bay ra mười hai món pháp khí.

Có con thoi sắc nhọn, thanh kiếm nhỏ bằng lòng bàn tay, cây kéo vàng, con dao găm sắc bén, v.v...

Tay trái tay phải nàng cầm hai thanh trường kiếm màu xanh biếc, mười món pháp khí còn lại lơ lửng quanh người nàng.

Tiếp đó, mái tóc đen dài của Sở các chủ không gió mà bay, kết thành mười bím tóc dài, cuốn lấy mười món pháp khí.

Chân * Nhân gian hung khí hình thức.

Toàn thân trên dưới đều là vũ khí giết người.

Mười bím tóc bay múa, mỗi bím tóc đều thi triển một lộ pháp công kích tinh diệu.

Cộng thêm hai tay Sở các chủ mỗi tay thi triển một lộ kiếm pháp.

Lúc này, Sở các chủ giống như đang bật hack.

Hai đại Thú tu Kiếp Tiên không chống đỡ nổi, trong nháy mắt bị chém ra mấy vết thương trên người, thân hình lùi nhanh.

Máu tươi từ vết thương nhỏ giọt, mỗi giọt máu của Kiếp Tiên đều nặng vạn quân, rơi xuống đất tạo thành một cái hố sâu.

“Muốn Bích Thủy Các của ta, thì lấy mạng ra đổi!” Sở các chủ nhìn xuống hai đại Thú tu Kiếp Tiên, bình tĩnh nói.

“Ha ha ha.” Trong hai đại Thú tu Kiếp Tiên, vị có vằn hổ khẽ cười: “Chỉ sợ mạng của chúng ta, Sở các chủ ngươi không lấy đi được đâu.” Vị Kiếp Tiên lưng có cánh chim ưng còn lại phát ra tiếng kêu chói tai.

Sau đó, từ trong Bích Thủy Các lại bước ra hai vị Kiếp Tiên nữa.

Một vị đầu có một sừng, một vị đầu có một cặp sừng trâu.

Tứ đại Kiếp Tiên bao vây Sở các chủ từ bốn hướng.

Vị Kiếp Tiên đầu có một sừng cười quái dị: “Ta lại muốn xem, Sở các chủ ngươi có thể một chọi bốn không.” Con ngươi của Sở các chủ hơi trầm xuống, mười bím tóc bay lên, lay động theo gió.

“Ta sẽ xử lý hai trong bốn người các ngươi.” Sở các chủ đưa ra hai ngón tay: “Còn hai người phải chết là ai, thì phải xem vận may của các ngươi.

Hy vọng các ngươi có niềm tin hy sinh vì nhau.” Nói xong, nàng nhấc chân, bước về phía trước một bước.

Một bước này, trời long đất lở.

Linh lực trong cả trời đất đều ngưng tụ về phía Sở các chủ, như muốn thần phục nàng.

Sắc mặt của tứ đại Thú tu Kiếp Tiên đối diện biến đổi, cảm thấy áp lực to lớn.

Đây là thủ đoạn gì?

Thân hình họ không tự chủ được mà lùi lại nửa bước. ....

Cách đó không xa, Tống Thư Hàng nắm chặt Bình Thiên Quan trong tay.

Bốn chọi một, tình hình đối với Sở các chủ vô cùng bất lợi.

Cho nên...

“Lên đi, @#%& tiên tử!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói, đã đến lúc hình thái nữ đế của Công đức xà mỹ nhân lên sàn.

Xích Tiêu kiếm: “Ngươi lại gọi sai tên của nàng ấy rồi, không biết gọi thì đừng gọi, gọi sai một chữ, ý nghĩa cả cái tên đều thay đổi có biết không.” Tống Thư Hàng: “......” 【Không cần xen vào, ngươi rời đi trước.】 Lúc này, giọng nói của Sở các chủ vang lên bên tai Tống Thư Hàng. 【Nhưng mà, ngài bây giờ là bốn chọi một, có vấn đề gì không?

Tôi có thể cầm chân một đối thủ trong thời gian ngắn, tạo ra chút khoảng trống cho ngài.】 Tống Thư Hàng truyền âm đáp lại. 【Ngươi yên tâm, chỉ bằng bốn con gà yếu ớt này, không phải là đối thủ của ta.】 Sở các chủ mỉm cười với Tống Thư Hàng: 【Ta mở cho ngươi một cánh cổng dịch chuyển, ngươi rời khỏi đây trước, lát nữa ta đi tìm ngươi.】 Nói xong, trong trạng thái một chọi bốn, nàng vẫn còn rảnh rỗi mở một cánh cổng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cánh cổng dịch chuyển lấp lánh, tràn đầy phong cách cá nhân của Sở các chủ. 【Ngài thật sự không có vấn đề gì chứ?】 Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa.

Sở các chủ nháy mắt với cậu: 【Tin ta đi, nếu không phải tự ta đồng ý, không ai có thể chuyển Bích Thủy Các từ hiện thế đến Thú giới.】 Vốn là một mỹ nhân lười biếng, lúc nàng nháy mắt, phong cách có chút không hài hòa, nhưng lại rất phạm quy. 【Được, tôi ở bên kia cổng dịch chuyển chờ ngài.】 Tống Thư Hàng đáp lại.

Cậu khẽ động ý niệm, Công đức xà mỹ nhân theo cậu cùng lùi vào cổng dịch chuyển.

Nhưng, trong quá trình lùi lại, Công đức xà mỹ nhân đã lén lút để lại một khối công đức chi quang nhỏ.

Khối công đức chi quang này, đến lúc đó có thể hóa thành 'con mắt', thay Tống Thư Hàng giám sát toàn bộ cục diện.

"Bá Tống Huyền Thánh, đừng đi!" Lúc này, Độc Giác Tôn Giả kia vội la lên.

Khó khăn lắm lão tổ nhà hắn mới hiện thân, nhưng Bá Tống Huyền Thánh lại muốn chạy trốn.

Đây là hy vọng thăng cấp Bát phẩm trong thời gian ngắn của hắn, sao có thể để đối phương cứ thế chạy thoát?

"Bắn, bắn cho ta!" Độc Giác Tôn Giả ra lệnh.

Trong nháy mắt, thuộc hạ vẫn luôn ẩn nấp trong bóng tối, bắn ra một loạt gần ba mươi cây gai nhọn 'Vạn Thú Vũ Cương'.

Công đức xà mỹ nhân vung huyết cốt, định đỡ những cây gai nhọn này cho Tống Thư Hàng.

Nhưng Tống Thư Hàng mỉm cười, trấn an nàng, rồi chủ động bước lên một bước.

Bốp bốp bốp bốp.

Ba mươi cây gai nhọn Vạn Thú Vũ Cương, phần lớn đều bị một chiếc mai rùa chặn lại.

Có mấy cây lọt lưới bắn đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cậu không hề chống đỡ mấy con cá lọt lưới này, là cậu cố ý để chúng lọt vào.

Cậu muốn nhân cơ hội thử nghiệm quá trình miễn dịch của cơ thể lỏng đối với ‘phương thức tấn công thuần vật lý’.

Rẹt rẹt rẹt~ Mấy con cá lọt lưới đâm vào cơ thể hắn, vị trí đều là Tống Thư Hàng đã chuẩn bị trước, tất cả đều không phải chỗ hiểm.

Không đau không ngứa.

Tổng kết: ‘hình thái lỏng’ của Diệt Phượng công tử quá đỉnh!

Vừa có thể mượn CPU của người khác, vừa có thể ban cho người ta cơ thể lỏng, năng lực thiên phú của Diệt Phượng tiền bối đều là hack.

Thử nghiệm hoàn tất, Tống Thư Hàng bình tĩnh thu lại những thanh kim loại nhọn trên mặt đất, lại nhổ từng cây gai nhọn đã đâm vào cơ thể ra, cất đi.

“Cho nên nói, tôi đã bảo với các người rồi.

Tôi thực sự là một người Slime, tại sao các người lại không tin chứ?” Tống Thư Hàng vẫy tay: “Hẹn ngày gặp lại.” Cậu chui tọt vào cánh cổng không gian.

Cánh cổng không gian biến mất, Độc Giác Tôn Giả tức đến nghiến răng, giậm mạnh chân xuống đất.

Kỳ ngộ à, kỳ ngộ thăng cấp Bát phẩm của hắn, cứ thế trơ mắt nhìn nó trôi qua kẽ tay.

×××××××××××××××× Xuyên qua cánh cổng không gian, Tống Thư Hàng trước tiên quan sát vị trí của mình.

Cậu bị Sở các chủ dịch chuyển đến một sườn núi.

Tiếp đó cậu lại lập tức ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, bảy mặt trăng có hình dạng, lớn nhỏ khác nhau cho cậu biết, cậu vẫn chưa quay về Trái Đất.

Sở các chủ chỉ dịch chuyển cậu đến một nơi khác trong Thú giới.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt.

Cũng không biết thời gian trên Trái Đất đã trôi qua bao lâu rồi?

Từ lúc cậu đang ngủ bị đưa đến Bích Thủy Các một cách khó hiểu, rồi đến Diệp Tư độ kiếp, tiếp đó là một chút thời gian trong 'Thành Thời Gian', rồi đến đại loạn ở Bích Thủy Các hiện tại.

"Tại sao cứ hễ tôi đến Bích Thủy Các là Bích Thủy Các lại xảy ra chuyện?

Tuy chuyện này không liên quan đến tôi, và Sở các chủ trông có vẻ cũng đã sớm biết đám người Thú giới sẽ đến cướp Bích Thủy Các.

Nhưng cứ hễ tôi đến là xảy ra chuyện, lúc nào cũng có cảm giác đây là do tôi gây ra vậy." Tống Thư Hàng than thở.

Tâm ma kiếp của Thông nương và Tiểu Thải đã qua chưa?

Diệp Tư hiện tại cũng vẫn đang trong tâm ma kiếp.

Mình đột nhiên biến mất trong lúc ngủ, Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối có lo lắng cho mình không?

Sau đó, Tống Thư Hàng biến công đức chi quang mà Công đức xà mỹ nhân để lại ở chỗ cũ thành con mắt.

Con mắt này bắt đầu phát sóng từ xa trận chiến giữa Sở các chủ và tứ đại Thú tu Kiếp Tiên.

Chương 1368

Do hình ảnh ở khoảng cách khá xa, góc độ cũng có chút vấn đề, Tống Thư Hàng không thể nhìn rõ toàn bộ trận chiến.

Chỉ có thể thấy trong hư không, thỉnh thoảng truyền đến hiệu ứng nổ lớn, đôi lúc có thể thấy Sở các chủ lướt qua ống kính.

Trận chiến cấp Kiếp Tiên, dù là hình ảnh phát sóng lại, Tống Thư Hàng cũng không thể nhìn chằm chằm mãi được.

Nếu nhìn quá lâu, dù có 'Thánh ấn' gia trì, tinh thần lực của cậu vẫn sẽ không chịu nổi.

"Cứ cách một khoảng thời gian lại xem một chút, xác nhận Sở các chủ bình an vô sự là được." Tống Thư Hàng thầm nghĩ: "Tiếp theo, đi dạo xung quanh xem, xem Sở các chủ rốt cuộc đã đưa mình đến đâu." Lúc này, Công đức xà mỹ nhân đột nhiên tiến lại gần, đứng bên phải Tống Thư Hàng.

"Có kẻ địch?" Tống Thư Hàng cảnh giác hỏi.

Công đức xà mỹ nhân nghiêng đầu nghi hoặc nhìn quanh một vòng, rồi lại nhìn chằm chằm vào thanh Xích Tiêu kiếm ở tay phải Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm lập tức hiểu ý của xà mỹ nhân, nó vội nói: "Đợi đã, đây là môi trường không xác định, khắp nơi đều toát ra vẻ nguy hiểm.

Nói không chừng sẽ nhảy ra kẻ địch cấp bảy tám phẩm, cho nên Tống Thư Hàng tiểu hữu cần phải cầm ta mọi lúc!" Công đức xà mỹ nhân dường như im lặng một lúc, rồi lùi về phía sau Tống Thư Hàng.

So với việc chỉ giả chết, làm trò như trước đây.

Bây giờ, nàng dường như đã phục hồi được một chút năng lực 'suy nghĩ'. ....

Tống Thư Hàng chân đạp 'mai rùa', bay ở tầm thấp.

Công đức xà mỹ nhân theo sát phía sau cậu.

Dưới chân núi, họ phát hiện một ngôi làng nhỏ.

Cổng làng treo một bức tranh con ngựa đen khổng lồ.

"Trên đó có chữ, nhưng không đọc được." Tống Thư Hàng nhìn bức tranh ngựa đen, nói.

Xích Tiêu kiếm: "Đó là văn tự của Thú giới, để ta xem nào, trên đó viết là Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân chi hắc mã phân bộ." Tống Thư Hàng: "......" Cậu dứt khoát quay đầu, rời xa nơi quỷ quái này.

Ngay lúc Tống Thư Hàng dứt khoát quay người rời đi, ở cổng làng, trên tháp canh có một thanh niên ánh mắt sắc như chim ưng vui mừng hét lên: "Đến rồi đến rồi, đại sư của Tổng bộ Rùa đã đến." Thanh niên không chỉ mắt tinh, giọng nói còn rất vang, lập tức truyền khắp cả ngôi làng nhỏ.

Hắn dùng ngôn ngữ của Thú giới, Tống Thư Hàng không hiểu hắn đang nói gì.

May mà có Xích Tiêu kiếm ở bên cạnh phiên dịch.

Xích Tiêu kiếm phiên dịch lại lời nói của thanh niên lúc nãy.

Tống Thư Hàng im lặng một lúc.

Đại sư của Tổng bộ Rùa?

Cậu không khỏi nhìn xuống mai rùa đang đạp dưới chân.

Sau đó cậu lại quay đầu nhìn quanh, gần ngôi làng này, ngoài cậu và Công đức xà mỹ nhân ra, không có bóng người nào khác.

Trong lòng cậu có một dự cảm không lành.

Thanh niên trên tháp canh này, không phải đã nhầm cậu là đại sư của Tổng bộ Rùa rồi chứ?

Đang suy nghĩ, cánh cửa của 'Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân chi hắc mã phân bộ' mở ra.

Tiếp đó, một tấm thảm đỏ từ cổng làng lăn ra.

Xoạt xoạt xoạt~ Thảm đỏ rất dài, từ cổng làng lăn đến tận trước mặt Tống Thư Hàng, độ dài của thảm đỏ đã được điều chỉnh, vừa vặn dừng lại trước mai rùa của Tống Thư Hàng.

Sau đó, có hai hàng cô gái ăn mặc gợi cảm, bước đi ngay ngắn, từ trong làng đi ra, đứng hai bên thảm đỏ.

Hai hàng cô gái tiếp tân này đều là những người được 'phân bộ ngựa đen' tuyển chọn kỹ lưỡng.

Họ có chiều cao tương đương, lại trang điểm đồng đều, ngay cả dáng người cũng cố gắng lấp đầy cho tương đương.

Hai hàng ngay ngắn, vô cùng bắt mắt.

"Chào mừng đại sư của Tổng bộ Rùa, quang lâm phân bộ ngựa đen của chúng ta để chỉ đạo." Hai hàng cô gái ngọt ngào nói.

Giọng nói vừa mềm vừa ngọt, cộng thêm giọng của các cô gái đồng đều, vô cùng dễ nghe.

Xích Tiêu kiếm phiên dịch lại lời của các cô gái cho Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, quả nhiên, cái 'phân bộ ngựa đen' này đã coi cậu là vị đại sư kia.

Hai hàng cô gái tiếp tân khẽ cúi người, làm động tác 'mời', tiện thể phô bày rất nhiều cảnh phúc lợi.

Tống Thư Hàng vẫy tay, nói: "Các người hiểu lầm rồi, tôi chỉ là một người qua đường không rõ chân tướng, vị đại sư mà các người chờ vẫn chưa đến." Hai hàng cô gái ngay ngắn không hiểu cậu đang nói gì, họ đồng loạt nghiêng đầu, vẻ mặt mờ mịt nhìn Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm: "Để ta." Sau đó, nó bắt đầu dùng 'ngôn ngữ Thú giới' phiên dịch lại lời của Tống Thư Hàng cho các cô gái tiếp tân.

Các cô gái tiếp tân nghe Xích Tiêu kiếm phiên dịch, vẫn vẻ mặt mờ mịt, họ dường như không hiểu Xích Tiêu kiếm đang nói gì.

Đồng thời, họ lại tò mò nhìn thanh Xích Tiêu kiếm biết nói, kiếm linh đối với họ mà nói là thứ trong truyền thuyết, kiếm linh sống sờ sờ họ vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Tống Thư Hàng: "Sao vậy?" "Có thể là... khẩu ngữ của ta không tốt?" Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng: "Gì?

Không phải ngài nghe hiểu lời họ nói sao?" "Nghe hiểu, đọc hiểu, không có nghĩa là nói giỏi. " Xích Tiêu kiếm bình tĩnh nói: "Người có thành tích bài thi viết và nghe hiểu ngoại ngữ tốt, nhưng khẩu ngữ không tốt thì nhiều vô số kể, ta chỉ là một trong số đó." Lời Xích Tiêu kiếm nói rất có lý.

"Làm sao đây?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm: "Chạy thẳng thôi, ngươi lại không phải là vị đại sư của Tổng bộ Rùa kia, chẳng lẽ còn thật sự muốn đến cái 'phân bộ ngựa đen' này làm khách sao?" "Thật ra, sau khi suy nghĩ kỹ, tôi đúng là muốn vào cái phân bộ này xem thử." Tống Thư Hàng nói.

Trong ‘Toàn thế giới yêu quái liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân’ ẩn giấu huyền bí của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Vậy trong cái ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân’ này, liệu có thứ gì mà Tống Mộc Đầu để lại không?

“Vậy thì ngươi cứ thuận thế vào đi, cứ coi như mình là đại sư Rùa.” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Chúng ta không biết gì về vị đại sư của ‘Tổng bộ Rùa’, nếu giả mạo vào đó, rất nhanh sẽ bị vạch trần.

Lỡ một chút là sẽ gây ra xung đột với ‘phân bộ ngựa đen’.

Hơn nữa, chúng ta còn bất đồng ngôn ngữ.” Xích Tiêu kiếm: “Vậy ngươi muốn làm sao?” “Tránh đi trước, lát nữa lại lén lút quay lại, rồi nghĩ cách trà trộn vào xem thử.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, Tống Thư Hàng trước tiên chuyển mai rùa đến vị trí tay trái, trông như cậu đang xách một cái mai rùa lớn.

Tiếp đó cậu tế khởi Vô hình đao cổ, thi triển 《Đao độn * Bá vương》.

Pháp ngự đao phi hành truyền từ Tô Thị A Thất, tốc độ theo đường thẳng vừa nhanh vừa bá đạo. ‘Vèo~’ một tiếng, Tống Thư Hàng đã ở một khoảng cách rất xa.

Hai hàng cô gái tiếp tân ngơ ngác.

Vị đại sư của Tổng bộ Rùa này, đang chơi trò gì vậy?

Đã đến cổng làng rồi, tại sao lại đột nhiên chạy đi?

Là họ đã làm sai điều gì sao?

“Đại sư, đợi đã, đợi một chút.” Lúc này, trong làng có một người đàn ông mặc trang phục giống vest đen, đeo kính râm chạy vội ra.

Người đàn ông này ở cảnh giới Tam phẩm, nhưng tốc độ chạy của hắn rất nhanh, như thiên lý mã, từ trong làng lao ra, điên cuồng đuổi theo Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Hắn đang nói gì vậy?” “Hắn bảo ngươi đợi hắn.” Xích Tiêu kiếm đáp: “Tên này trông có vẻ là người phụ trách của phân bộ này, có muốn nói chuyện với hắn không.” “Bất đồng ngôn ngữ, nói chuyện thế nào.” Tống Thư Hàng tăng tốc độ ngự đao phi hành.

“Đợi đã, đại sư.

Là chúng tôi đã làm sai điều gì sao?

Chẳng lẽ ngài không thích mỹ nữ?

Vậy ngài thích những cậu bé đáng yêu sao?

Ít nhất cũng trả lời tôi một tiếng chứ, nếu ngài thích những cậu bé đáng yêu, tôi có thể đổi ngay lập tức.

Cho tôi chút thời gian chuẩn bị.” Người đàn ông mặc vest đen kia lớn tiếng hét lên.

Chỉ là một người bay trên trời, một người chạy dưới đất.

Một người Tứ phẩm, một người chỉ có Tam phẩm, khoảng cách giữa hai bên ngày càng xa, người đàn ông mặc vest đen vẻ mặt tuyệt vọng.

Xích Tiêu kiếm cười hắc hắc: “Thư Hàng, có cần ta phiên dịch lại lời hắn nói lúc nãy không?

Hắc hắc hắc.” Cười vô cùng không có ý tốt.

“Hắn đang nói gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm: “Hắn nói, nếu ngài không thích con gái, hắn có thể đổi thành những cậu bé đáng yêu cho ngài.

Cho nên xin ngài ít nhất hãy cho hắn biết, rốt cuộc họ đã làm sai điều gì.” Tống Thư Hàng: “......” Đao cổ dưới chân cậu dừng lại đột ngột.

Mạch não của tên này kết nối thế nào vậy?

Tại sao lại có thể hiểu lầm như thế?

Thấy Tống Thư Hàng dừng lại, người đàn ông mặc vest đen vui mừng đuổi theo: “Đại sư, cuối cùng ngài cũng chịu dừng lại rồi.” Tống Thư Hàng: “Xích Tiêu kiếm tiền bối, có thể phiên dịch từng chữ một cách chậm rãi cho hắn nghe, nói rằng hắn đã nhận nhầm người không.” “Được thôi, ta thử xem, nhưng không đảm bảo hiệu quả.” Xích Tiêu kiếm nói.

Nó ba la ba la nói một hồi với người đàn ông mặc vest đen.

Người đàn ông mặc vest đen ngơ ngác, lời của Xích Tiêu kiếm, tách ra thì hắn đều hiểu, nhưng ghép lại thì hắn chẳng hiểu gì cả.

Nhưng một thanh kiếm lại có thể nói chuyện, không hổ là vũ khí của đại sư ‘Tổng bộ Rùa’.

Nói xong, hắn lại cẩn thận liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Khi hắn nhìn thấy Tống Thư Hàng chính diện, trong lòng khẽ động, không tự chủ được mà thốt lên: “Bá...

Bá Tống...

Huyền Thánh!” Thiên niên đệ nhất thánh, mấy hôm trước hắn vừa mới xem trực tiếp xong.

Tống Thư Hàng: “Đọc một hơi cho hết cái thánh hiệu này đi!” “Bá Tống Huyền Thánh!” Người đàn ông mặc vest đen nói.

“Không ngờ đại sư mà Tổng bộ Rùa mời đến lại là ngài, thật là quá tốt rồi.” Người đàn ông mặc vest đen lại kích động nói: “Bá Tống tiền bối, có phải ngài không hài lòng với các thiếu nữ tiếp tân không, hay là tôi đổi cho ngài một nhóm khác?” Xích Tiêu kiếm lại dịch lời này cho Thư Hàng.

Chương 1369

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, hỏi: “Đúng rồi, Xích Tiêu kiếm tiền bối.

Ngài nói không tốt, vậy có thể viết không?” “Đừng coi thường ta, tuy khẩu ngữ Thú giới của ta không tốt, nhưng viết thì hoàn toàn không có vấn đề.” Xích Tiêu kiếm đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy tiền bối viết thử xem.” “Muốn viết gì?” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “Nói với hắn, sở thích của tôi rất bình thường.

Ngoài ra, tôi không phải là đại sư ‘Tổng bộ Rùa’ gì cả, hắn nhận nhầm người rồi.” Xích Tiêu kiếm: “Không vấn đề.” Thế là, nó nhảy lên, viết một chuỗi văn tự lửa giữa không trung.

Ngọn lửa nhảy múa thành hình trong hư không, ngưng tụ mà không tan, hóa thành văn tự.【Bá Tống Huyền Thánh nói, sở thích của ngài ấy rất bình thường, ngài ấy không thích những cậu bé đáng yêu, ngài ấy chỉ thích những cô bé đáng yêu.

Ngoài ra, các ngươi đã nhận nhầm người rồi.

Bá Tống Huyền Thánh không phải là đại sư ‘Tổng bộ Rùa’ mà các ngươi nghĩ, đây là một sự hiểu lầm tuyệt vời.】Xích Tiêu kiếm đáp.

“Nhận nhầm rồi?” Người đàn ông mặc bộ đồ giống vest đen trợn to mắt.

Sau đó trong mắt hắn hiện lên vẻ thất vọng: “Vậy, đại sư của ‘Tổng bộ Rùa’ ở đâu?” Xích Tiêu kiếm viết:【Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây?】Người đàn ông mặc vest đen vẻ mặt thất thần, đi sang một bên, lẩm bẩm một mình, lần này hắn dùng có lẽ là một loại phương ngữ của Thú giới, ngay cả Xích Tiêu kiếm cũng không hiểu hắn đang nói gì.

Tống Thư Hàng: “Hiểu lầm đã được giải thích chưa?” “Xử lý hoàn hảo, ta làm việc ngươi cứ yên tâm.” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Chúng ta đi trước đi.” Lại nhìn ngôi làng kia một cái.

Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân.

Nếu theo lối mòn của một kẻ nào đó, trong tổ chức có cái tên kỳ lạ này, nói không chừng còn có một bộ bí tịch nào đó, tên có thể là 《Hai trăm kỹ năng cần thiết để nhân loại kiên cường sống sót》 đại loại thế.

Có cách nào để đường đường chính chính vào cái phân bộ này không? ....

Lúc này, người đàn ông mặc vest đen kia lại ngẩng đầu, vẻ mặt mong đợi nói: “Bá Tống Huyền Thánh, gặp nhau là có duyên, trời đã tối, ngài có muốn đến nhà ta qua đêm không?” Tuy không phải là đại sư của phân bộ Rùa, nhưng vị này lai lịch còn lớn hơn, là thiên niên đệ nhất thánh.

Nếu có thể đưa ngài ấy đến phân bộ, nếu đối phương tiện tay chỉ điểm cho hậu bối trong phân bộ của mình, thì còn gì bằng.

Xích Tiêu kiếm phiên dịch lại lời của đối phương.

Trời đã tối?

Đúng vậy, trên bầu trời có mấy mặt trăng lơ lửng, bây giờ đã là đêm khuya rồi.

Ngoài ra có lời mời của người đàn ông mặc vest đen này, cậu có thể đường đường chính chính vào phân bộ ngựa đen.

Đúng ý của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, gật đầu: “Gặp nhau là có duyên, nếu đạo hữu đã mời, vậy ta xin làm phiền đạo hữu một đêm.” Xích Tiêu kiếm dùng văn tự lửa đáp lại: 【Bá Tống Huyền Thánh nói: ngươi nói có lý, vậy tối nay ở lại chỗ các ngươi một đêm.】 “Không vấn đề.” Người đàn ông mặc vest đen lấy ra một thiết bị liên lạc: “A Thiên, cậu mau đổi đội tiếp tân ở cổng đi.

Đổi thành gì?

Đương nhiên là đổi thành những cô bé đáng yêu.” ....

“Vòng vo một hồi, ngươi vẫn muốn đến cái phân bộ này làm khách, tặng ngươi hai chữ làm màu.” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng nhìn trời, không nói nên lời.

Vài phút sau, người đàn ông mặc vest đen đưa Tống Thư Hàng quay lại cổng làng của phân bộ ngựa đen ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân’.

Người đàn ông mặc vest đen đứng ở cổng làng phân bộ, lớn tiếng hét lên: “Báo cho mọi người một tin tốt, vị bên cạnh tôi đây...” “Chào mừng đại sư Rùa đến phân bộ ngựa đen của chúng ta chỉ đạo.” Trong làng vang lên tiếng chào đón nồng nhiệt.

Tiếng chào đón vang lên không ngớt, rõ ràng là đã được luyện tập.

Tiếng chào đón nghe như từng đợt sóng, người hô không nhiều, nhưng lại rất có khí thế.

Mặt của người đàn ông mặc vest đen đen lại, quát: “Các người, nghe tôi nói hết đã.” Trong làng lập tức im lặng.

“Khụ, thật ra đại sư Rùa vẫn chưa đến.

Nhưng, chúng ta may mắn mời được một nhân vật tầm cỡ.

Ngài ấy chính là thiên niên đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh!

Đúng vậy, chính là vị nhân tiền hiển thánh, huyền thánh giảng pháp đó.

Chúng ta hãy nhiệt liệt chào mừng Bá Tống Huyền Thánh đến làm khách tại phân bộ ngựa đen ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân’ của chúng ta!” Người đàn ông mặc vest đen lớn tiếng hét lên.

Trong làng yên tĩnh như tờ, người bên trong dường như nhất thời chưa phản ứng kịp.

Nhưng hai hơi thở sau, trong làng phân bộ truyền đến tiếng hoan hô như núi lở biển gầm.

Thiên niên đệ nhất thánh đến cái phân bộ nhỏ bé của họ làm khách.

Chuyện này đủ để họ khoác lác một năm rồi, ừm, vì họ là phân bộ ngựa đen, không khoác lác trâu bò.

Ngay sau đó, tấm thảm đỏ kia lại một lần nữa từ cổng làng cuộn ra, cuộn thẳng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Cùng một phương thức chào đón còn phải làm lại một lần nữa sao?

Người của cái phân bộ ngựa đen này bị chứng ám ảnh cưỡng chế à?

Nhưng mà, nói đi cũng phải nói lại, hai hàng cô gái tiếp tân lúc trước thật sự bắt mắt.

Cùng một chiều cao, cùng một cách ăn mặc, vóc dáng trông cũng tương đương, rồi chào đón khách bằng giọng nói mềm mại.

Xét vì bắt mắt, được chào đón thêm một lần nữa cũng không có vấn đề gì.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng thực tế thường không như mong đợi..... hai hàng cô gái tiếp tân không xuất hiện, thay vào đó là hơn mười cô bé xinh xắn, tay cầm hoa tươi, cười tươi từ trong phân bộ nhảy ra.

Họ không giống như các cô gái tiếp tân lúc trước có chiều cao đồng đều, hai hàng cô bé xếp thành hai bên, đại khái theo thứ tự từ cao đến thấp.

“Chào mừng Bá Tống Huyền Thánh đến phân bộ ngựa đen của chúng ta chỉ đạo!” Giọng của các cô bé cũng không đồng đều, có nhanh có chậm, có cao có thấp.

Nhưng được cái hoạt bát đáng yêu, náo nhiệt.

Xét về không khí chào đón, thì còn tốt hơn lúc trước rất nhiều.

Tống Thư Hàng: “......” Mấy cô gái tiếp tân đã hứa đâu?

Tại sao lại thu nhỏ toàn bộ, mà còn thu nhỏ nhiều như vậy?

“Thế nào, Bá Tống tiền bối, đội hình chào đón như vậy ngài có hài lòng không?” Người đàn ông mặc vest đen, cũng là trưởng phân bộ ngựa đen, đắc ý nói.

Tống Thư Hàng mặt dấu hỏi chấm.jpg Xích Tiêu kiếm: “Hắn nói, để thể hiện thành ý, hắn đã đổi cho ngươi một đội hình chào đón, ngươi cảm thấy thế nào?” Tống Thư Hàng cười gượng, đối phương đã có thành ý như vậy, cậu còn có thể làm gì nữa?

Cậu chỉ có thể mỉm cười, khẽ gật đầu với trưởng phân bộ ngựa đen.

Xích Tiêu kiếm dùng văn tự lửa nói: “Bá Tống Huyền Thánh tỏ ra rất hài lòng.” Khóe miệng người đàn ông mặc vest đen nhếch lên, ấn tượng đầu tiên rất quan trọng, Bá Tống Huyền Thánh bây giờ chắc chắn có ấn tượng đầu tiên tốt đến nổ tung về hắn.

Dưới sự dẫn dắt của người đàn ông mặc vest đen, Tống Thư Hàng đi theo thảm đỏ vào ngôi làng của phân bộ ngựa đen.

Sau khi vào làng, mới phát hiện bên trong có một thế giới riêng.

Bên trong phân bộ ngựa đen là một thảo nguyên rộng lớn, nuôi dưỡng rất nhiều linh thú họ ngựa.

Các thành viên trong phân bộ, sống trong những công trình giống như lều Mông Cổ.

Mười mấy cô bé kia đi sát phía sau Tống Thư Hàng, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, và Công đức xà mỹ nhân xinh đẹp phía sau cậu.

Thiên niên đệ nhất thánh, đại nhân vật Bát phẩm, còn sống.

Còn có công đức chi quang hiển hóa, chân thực có thể nhìn thấy.

Đối với một phân bộ nhỏ như phân bộ ngựa đen mà nói, đây là cảnh tượng trăm năm khó gặp.

Trong đó có một cô bé dũng cảm đến gần Tống Thư Hàng, dâng bó hoa tươi trong tay mình lên.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nhận lấy hoa tươi.

Xích Tiêu kiếm: “Ha ha, Thư Hàng tiểu hữu, hoa của con gái không phải là thứ có thể nhận bừa đâu.

Ngươi bây giờ đang ở Thú giới, không phải ở Trái Đất.

Phong tục tập quán ở đây khác với Trái Đất..... nói không chừng họ dâng hoa tươi là một cách tỏ tình đấy?” Tống Thư Hàng: “Vãi, không phải chứ, đây vẫn còn là một cô bé mà.” “Đây là Thú giới, là thế giới của người tu luyện.

Trông thì là một cô bé, nhưng nói không chừng người ta đã hơn hai mươi tuổi rồi đấy?

Không có gì sai cả.” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu có chút căng thẳng nhìn cô bé.

May mà, ít nhất ở bộ lạc ngựa đen, dâng hoa không có ý cầu hôn.

Cô bé dũng cảm sau khi dâng hoa cho Tống Thư Hàng, lại vui vẻ nhảy chân sáo quay về với bạn bè của mình.

Tiếp đó, cả đám nhóc kia tranh nhau tặng hoa cho Tống Thư Hàng.

Trưởng phân bộ ngựa đen dẫn đường phía trước, đón Tống Thư Hàng về nhà hắn, nhà hắn có phòng khách dư, chuyên dùng để tiếp đãi khách.

Trên đường, đi qua một công trình hình chữ nhật bằng đá khổng lồ.

Công trình hình chữ nhật này ở phân bộ ngựa đen mang phong cách thảo nguyên + lều Mông Cổ, đặc biệt nổi bật.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cảm nhận được một mùi vị quen thuộc từ đó.

“Đó là nơi nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm đang chuẩn bị dùng văn tự để phiên dịch.

“Đó là nơi linh thú an nghỉ, cũng là nơi chúng ta thu thập linh thú tinh.” Lúc này, cô bé dũng cảm kia đột nhiên trả lời bằng tiếng phổ thông chuẩn.

“Ồ?” Tống Thư Hàng tò mò quay đầu lại, nhìn cô bé này.

“Từ nhỏ tôi đã rất hứng thú với các loại ngôn ngữ, tôi biết nói rất nhiều loại ngôn ngữ.” Cô bé dũng cảm kia cười hì hì, hai mắt cong thành vầng trăng khuyết.

Chương 1370

“Cho nên... em vẫn luôn nghe hiểu lời của tôi?” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

“Vâng, Bá Tống tiền bối ngài yên tâm, dâng hoa ở chỗ chúng tôi không có ý cầu hôn đâu.” Cô bé cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng: “Nhìn trời.” “Nhìn trời?

Là có ý gì ạ?” Cô bé tò mò hỏi.

“Một từ cảm thán độc hại, em tên là gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tên của em, dịch sang ngôn ngữ của Bá Tống tiền bối, chắc là có nghĩa là ‘thiện’.” Cô bé đáp lại.

Tống Thư Hàng: “Chỉ một chữ thôi sao?” “Dùng ngôn ngữ Thú giới của chúng tôi đọc thì không phải là một từ, nhưng dịch ra thì là ‘thiện’ hoặc là ‘thiện lương’, ‘thiện tâm’.” Cô bé nghiêm túc đáp lại.

“Thiện, tên hay.” Tống Thư Hàng cười nói, sau đó cậu lại nhìn về phía công trình bằng đá khổng lồ kia.

Nơi linh thú an nghỉ, và nơi thu thập linh thú tinh.

Nhưng mà, linh thú tinh này ngoài ‘Thú thần bộ’ ra, trong mắt những người tu luyện khác thì chẳng có tác dụng gì cả?

Linh lực trong linh thú tinh, người tu luyện bình thường không thể hấp thụ, chỉ có thể dùng làm đồ trang trí.

“Các em thu thập linh thú tinh, có tác dụng gì không?” Tống Thư Hàng hỏi, chẳng lẽ, Thú giới đã tìm ra cách sử dụng linh thú tinh?

Thiện lắc đầu: “Em cũng không biết, thu thập linh thú tinh là truyền thống của chúng em.

Từ khi phân bộ ngựa đen được thành lập cho đến nay, nếu có linh thú họ ngựa an nghỉ ngưng tụ ra linh thú tinh, chúng em đều sẽ thu thập lại, cất giữ cẩn thận." 【Loài ngựa cũng là một trong những nguyên hình thú loại trong 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', họ lại theo tập tục cất giữ linh thú tinh, quả nhiên cũng có liên quan đến 'Thú thần bộ'.】 Chỉ là, Tống Mộc Đầu đã để lại 'Toàn thế giới yêu quái liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân' là một truyền thừa ngầm của Thú thần bộ, lại để lại một tổ chức tương tự ở Thú giới để làm gì?

Bảo hiểm kép?

××××××××××××××× Người đàn ông mặc vest đen đưa Tống Thư Hàng đến một lều Mông Cổ độc lập, mời cậu nghỉ ngơi một chút.

Vì 'Thiện' có thể giao tiếp với Tống Thư Hàng, nên cô bé được giữ lại, làm phiên dịch cho hai bên.

"Trưởng bộ nói ngài ấy bây giờ đi chuẩn bị bữa tối cho Bá Tống tiền bối, hy vọng tiền bối sẽ thích món ăn đặc sắc của phân bộ ngựa đen chúng em." Cô bé Thiện giải thích cho Tống Thư Hàng.

"Làm phiền rồi." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thiện đã nhận nhiệm vụ của Xích Tiêu kiếm, làm phiên dịch.

Xích Tiêu kiếm, phiên dịch viên nửa vời, rất nhanh đã thất nghiệp.

Người đàn ông mặc vest đen rời đi, để lại tiểu Thiện và hai thành viên phân bộ ở lại cùng Tống Thư Hàng, còn bản thân hắn thì bắt đầu ra ngoài sắp xếp bữa tối.

Hắn chuẩn bị lên kế hoạch cho một vài hoạt động sắp tới.

Nhân lúc Bá Tống Huyền Thánh đang làm khách ở bộ lạc ngựa đen, hắn phải chuẩn bị vài hoạt động náo nhiệt, tốt nhất là có thể làm cho Bá Tống Huyền Thánh vui vẻ, rồi thuận tay chỉ điểm cho lớp trẻ trong phân bộ. ....

Tống Thư Hàng lại hỏi tiểu Thiện một số thông tin về ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân’.

Để tránh gây nghi ngờ cho tiểu Thiện, cậu đều hỏi những thông tin cơ bản.

Sau đó, cậu lại thông qua con mắt mà ‘Công đức xà mỹ nhân’ để lại bên ngoài Bích Thủy Các, theo dõi trận chiến giữa Sở các chủ và bốn vị Kiếp Tiên kia.

Trận chiến vẫn đang tiếp diễn, trong hình ảnh thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng của những vụ nổ.

Trong đó có một ống kính bắt được cảnh Sở các chủ lướt qua, trông nàng bây giờ vẫn ổn, không bị thương nặng.

Khi Tống Thư Hàng xem ‘trận chiến của Kiếp Tiên’, Thánh ấn chủ động hiện ra, gia trì trạng thái cho cậu, tránh cho tinh thần lực của cậu bị hình ảnh trận chiến tấn công.

Thánh ấn vừa xuất hiện, tiểu Thiện và hai thành viên phân bộ ngựa đen còn lại trong lều Mông Cổ, cảm thấy một áp lực to lớn.

Đặc biệt là ‘Thiện’ ở gần Tống Thư Hàng nhất, cảm thấy hô hấp cũng trở nên nặng nề.

Cô bé không tự chủ được mà vận chuyển công pháp luyện thể.

Cô bé là tu sĩ cảnh giới Nhất phẩm đệ tam khiếu Tị khiếu, cách đệ tứ khiếu Nhĩ khiếu vẫn còn một khoảng.

Lúc này, áp lực do Thánh ấn mang lại, bao trùm lên người cô bé.

Cô bé cảm thấy mình hô hấp khó khăn, khí huyết chi lực trong Tâm khiếu, Nhãn khiếu và Tị khiếu trở nên nặng nề, không thể tùy ý điều động.

Ngay lúc cô bé cảm thấy suýt nữa ngạt thở, từ trên người Tống Thư Hàng tỏa ra một luồng ánh sáng dịu nhẹ.

Đó là 'công đức chi lực' thuần túy đến cực hạn, rơi xuống người 'Thiện'.

Đồng thời, Tống Thư Hàng mở mắt, tò mò nhìn cô bé này.

Trong pháp môn luyện thể của cô bé, có bóng dáng của 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công'.

Chính xác hơn mà nói, công pháp mà 'Thiện' tu luyện có chút giống với bản giản lược của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Tống Thư Hàng lặng lẽ tháo găng tay của mình ra, chuẩn bị dùng giám định thuật lên 'Thiện', cố gắng thu được một số thông tin từ cô bé.

Lúc này, Thiện thở hổn hển, như thể một người ngạt thở đã lâu, lại có thể hô hấp trở lại.

Sau khi cảm giác ngạt thở biến mất, cô bé cảm thấy mình 'tai thính mắt tinh' chưa từng có, tiến gần hơn một bước đến đệ tứ khiếu Nhĩ khiếu.

Khoảnh khắc vừa rồi, lại bằng bảy tám ngày khổ tu của cô bé.

Áp lực vừa rồi, là ân huệ mà Bá Tống Huyền Thánh ban cho?

"Cảm ơn Bá Tống tiền bối đã ra tay chỉ điểm." Cô bé cúi người, kính cẩn nói với Tống Thư Hàng.

"Không có gì." Tống Thư Hàng mỉm cười, cậu đưa tay kéo 'Thiện' đang cúi người dưới đất lên.

Nhân lúc tiếp xúc, giám định bí pháp khởi động.

Tống Thư Hàng chỉ tiếp xúc một chút rồi nhanh chóng thu tay lại.

Trên cánh tay xuất hiện vài vết thương nhỏ, nhưng bây giờ cơ thể đang ở trạng thái lỏng, chỉ cần một ý niệm là có thể phục hồi.

Giám định bí pháp thi triển thành công.

Thông tin phản hồi trực tiếp xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng. 【Thiện Tâm: cư dân 'Thú giới' của chư thiên vạn giới, huyết thống nhân loại.

Thành viên phân bộ ngựa đen 'Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân', thiên phú bình thường, tu vi Nhất phẩm đệ tam khiếu Tị khiếu.

Chủ tu công pháp là 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》.】 Thông tin đơn giản, trong đó hữu ích là công pháp chủ tu của cô bé 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》.

Tên công pháp này bá đạo đến nổ tung, tràn đầy phong cách của Tống Mộc Đầu.

Tống Thư Hàng tiếp tục thúc đẩy 'giám định bí pháp', muốn thử xem có thể thu được thêm thông tin về 'Toàn thế giới nhân loại liên hợp khởi lai thành vi nhất gia nhân' hoặc 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》 không.

Nhưng rất tiếc, đối tượng mà cậu giám định là 'Thiện Tâm', không thể có được thêm thông tin. ....

Không lâu sau, trưởng phân bộ ngựa đen đã mời vài vị đầu bếp giỏi nhất trong phân bộ, chuẩn bị cho Tống Thư Hàng một bữa tối thịnh soạn.

Trong bữa tối, có 'Thiện' ở bên cạnh phiên dịch, chủ và khách đều vui vẻ.

Đêm dần khuya.

Các thành viên phân bộ ngựa đen trở về nơi ở của mình nghỉ ngơi, Tống Thư Hàng cũng trở về nơi ở mà trưởng phân bộ đã sắp xếp cho cậu.

Cậu lại theo dõi trận chiến ở 'Bích Thủy Các' một lần nữa.

Trận chiến trên không Bích Thủy Các vẫn không có gì thay đổi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, giữ trạng thái minh tưởng, tiến vào trạng thái tu luyện.

×××××××××××××××× Cũng không biết đã tu luyện bao lâu.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy có một làn gió nhẹ thổi qua bên cạnh.

Mình không phải đang nghỉ ngơi ở bộ lạc ngựa đen sao?

Cậu nghi hoặc mở mắt ra.

Sau đó, cậu phát hiện mình đã không còn ở 'phân bộ ngựa đen', mà đang ở trên một thảo nguyên rộng lớn vô tận.

Gió nhẹ thổi qua, làm cho cỏ xanh trên thảo nguyên gợn sóng như sóng biển.

Trong gió, lại mang đến từng trận hương rượu.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía có hương rượu, chỉ thấy cách đó không xa có một cây đại thụ, dưới gốc cây có một thanh niên mặc áo khoác da điêu đang ngồi.

Bên cạnh hắn có một vò rượu lớn, hương rượu chính là từ đây bay ra.

"Mộng?" Tống Thư Hàng khẽ lẩm bẩm.

Mộng bình thường, không thể rõ ràng như vậy.

Cho nên, chẳng lẽ lại là nhập mộng?

Nếu là nhập mộng, thì là trải nghiệm cuộc đời của ‘ai’?

Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Chẳng lẽ là Cật Qua Thánh Quân?

Tính toán thời gian, vì nguyên nhân của ‘Bát phẩm Kình Thánh Yến’, người có khả năng nhập mộng nhất chính là Cật Qua Thánh Quân.

Đúng lúc cậu đang suy nghĩ, thanh niên ở xa kia cất tiếng gọi: “Lâu rồi không gặp, Trình Lâm tiên tử.” Tống Thư Hàng: “......” Vãi, Trình Lâm tiên tử?

Lần này cậu nhập mộng vào người Trình Lâm?

Đúng vậy, hôm qua lúc Diệp Tư độ kiếp, Trình Lâm đã từng nhập vào người Diệp Tư trong một thời gian ngắn.

Có lẽ chính vì mối liên hệ này, đã khiến cậu tiếp xúc được với ‘Trình Lâm’, và thành công nhập mộng.

Vậy, thanh niên mặc áo khoác da điêu đối diện này là ai?

Trông hắn có vẻ rất thân với Trình Lâm.

Chẳng lẽ, là Tống Mộc Đầu?

Chương 1371

“Tại sao không nói một lời nào vậy?

Trình Lâm tiên tử.” Thanh niên nâng chén rượu, khẽ nhấp một ngụm: “Hay là nói, ngươi nhìn thấy ta, rất kinh ngạc?” Tống Thư Hàng trong lòng cũng rất tò mò, tình tiết tiếp theo sẽ phát triển như thế nào?

Nếu đã nhập mộng vào cuộc đời của ‘Trình Lâm’, thông qua ‘nhập mộng’ cậu có thể hiểu rõ hơn về Trình Lâm.

Trình Lâm sẽ trả lời như thế nào?

Theo kinh nghiệm nhập mộng trước đây, trong quá trình nhập mộng, Tống Thư Hàng có thể giữ được ý thức của mình.

Nhưng, cậu sẽ nhập vào người ‘đối tượng nhập mộng’, cảm nhận sâu sắc mọi trải nghiệm của đối phương, nhưng lại không thể ảnh hưởng đến hành động của đối phương.

Dù cậu nghĩ gì, nói gì, người trong ‘tình tiết nhập mộng’ đều không cảm nhận được.

Thậm chí có lúc, cậu chủ động thực hiện một số động tác, người trong mộng vẫn chỉ có thể nhìn thấy ‘nhân vật chính’.

Trừ phi là thực lực đạt đến cấp bậc của ‘Xích Tiêu Tử’ đạo trưởng, thỉnh thoảng có thể bắt được cậu ở trạng thái ‘nhập mộng’. ..... tình tiết nhập mộng tiếp tục.

Trình Lâm dường như vẫn không lên tiếng, cũng không có bất kỳ động tác nào.

Lại một làn gió nhẹ thổi qua, trong gió mang theo hương rượu nồng nàn hơn.

“Thơm quá, rượu ngon.” Tống Thư Hàng không tự chủ được mà tán thưởng.

Dù cậu không có nghiên cứu gì về rượu, nhưng khi ngửi thấy hương rượu này, có thể cảm thấy toàn thân khoan khoái, không nhịn được mà muốn đi uống một ngụm.

Đây mới là rượu ngon thực sự.

Bất kể bạn có hiểu về rượu hay không, ngửi thấy là muốn uống.

“Ha ha, hiếm khi ngươi lại khen rượu của ta.” Con ngươi của thanh niên kia hơi trầm xuống, hắn nâng chén về phía Tống Thư Hàng: “Vậy Trình Lâm tiên tử, có muốn uống một ly không?” Tống Thư Hàng: “Hả?” Là trùng hợp?

Hay là thanh niên kia thật sự nghe thấy lời cậu nói?

“Ngươi đang mời tôi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ở đây ngoài ngươi và ta ra, còn có người khác sao?” Thanh niên bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “......” Sao lại thế này, tư thế nhập mộng lần này không đúng.

Cảm giác như thanh niên này đang giao tiếp với cậu, chứ không phải đang giao tiếp với ‘Trình Lâm’?

Hay là nói, cuộc đối thoại vừa rồi, thực ra là cậu và ‘Trình Lâm’ trong mộng trùng hợp đồng bộ, vừa khéo khớp với tình tiết?

Cho nên, thử lại lần nữa?

Tống Thư Hàng thử duỗi thẳng hai tay, tạo thành hình chữ thập, rồi nhảy qua lại.

Tiếp đó, hai tay cậu giơ lên, cả người uốn lượn như sóng: “Này, ngươi có thấy tôi đang làm gì không?” Theo kinh nghiệm trước đây, dù cậu nói gì, làm gì, đối tượng nhập mộng đều không cảm nhận được mới đúng.

Đối diện, thanh niên kia phun hết rượu ra ngoài.

“Khụ khụ, Trình Lâm tiên tử, ngươi đang làm gì vậy?” Thanh niên bị sặc.

“Ngươi có thể thấy động tác của tôi?” Tống Thư Hàng nói.

Thanh niên: “......” “Nói thử xem, tôi vừa mới làm gì?” Tống Thư Hàng nói.

“Nhất định phải nói sao?” Thanh niên nói.

“Lời thoại giao tiếp đều khớp, nhưng tôi vẫn muốn xác nhận một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Thanh niên: “Lúc đầu, hai tay ngươi duỗi thẳng nhảy qua lại.

Tiếp đó hai tay ngươi giơ lên, cả người uốn lượn như sóng.” 【Lại trả lời đúng hết?】 Điều này quá không khoa học.

Trừ phi, cậu không nhập mộng; hoặc là, thực lực của thanh niên này ngang với ‘Xích Tiêu Tử’ đạo trưởng, đã nhìn thấy cậu trong ‘nhập mộng’.

Tống Thư Hàng véo cằm, im lặng.

“Có muốn uống chút không?” Thanh niên hỏi.

Tống Thư Hàng xua tay: “Tôi không giỏi uống rượu lắm.” “Không giỏi uống rượu?” Thanh niên đột nhiên cười lớn.

Hắn cười rất vui vẻ, như thể vừa nghe được một câu chuyện cười lớn nhất trên đời.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Trình Lâm tiên tử, ngươi lại có thể nói mình không biết uống rượu?

Đây là câu chuyện cười hay nhất mà ta nghe được trong năm nay." Thanh niên nói.

Tống Thư Hàng: "......" Tửu lượng của Trình Lâm rất tốt sao?

Sau khi cười lớn, thanh niên lại im lặng.

Trên không trung có ánh trăng chiếu xuống, khác với bầu trời của Thú giới, ở đây chỉ có một vầng trăng sáng.

Ánh trăng phản chiếu trong vò rượu, gió thổi qua, gợn sóng lăn tăn, mang theo từng trận hương rượu.

Rượu này quá thơm, Tống Thư Hàng không khỏi nuốt nước bọt.

Lúc này, thanh niên hai tay ôm chén rượu, đột nhiên trầm giọng nói: "Tại sao lại hủy diệt Thiên Đình?" Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, tình tiết đến rồi.

"Lại không trả lời sao?

Thân là Dao Trì nữ đế, tại sao ngươi lại hủy diệt Thiên Đình?

Ta đã nghĩ ngàn trăm năm, ta nghĩ không thông, ta nghĩ không hiểu." Thanh niên ngẩng đầu lên, hai mắt đỏ ngầu, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bị nhìn chằm chằm đến phát hoảng.

"Tôi..." Tống Thư Hàng mở miệng.

Lúc này, thanh niên lại cắt ngang lời cậu: "Lần này, ngươi đến Thú giới là muốn làm gì?" Tống Thư Hàng: "!" Vãi, quả nhiên từ đầu cậu đã đoán sai rồi.

Lần này không phải là nhập mộng.

"Là ngươi đã đưa tôi vào trong mộng cảnh này?" Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

“Biết rõ còn hỏi, có ý nghĩa không?

Nếu không phải ngươi tự nguyện, ta làm sao có thể kéo ngươi vào nơi này.” Thanh niên đứng dậy, ném chén rượu vào trong vò.

“Ta không quan tâm ngươi muốn đến Thú giới làm gì, nhưng, ta sẽ không để ngươi cản trở kế hoạch của ta.” Thanh niên nhìn chằm chằm vào Trình Lâm.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi nói: “Tôi nghĩ... có lẽ ngươi đã kéo nhầm người rồi.” Thanh niên: “Hả?” “Tôi không phải là Trình Lâm.” Tống Thư Hàng nhún vai: “Tôi là, à thì, ngươi có thể gọi tôi là Bá Tống.” Tên Tống Thư Hàng, nói ra đối phương cũng không chắc đã biết.

Mà tên Bá Tống dù sao cũng đã từng nhân tiền hiển thánh, có lẽ đối phương sẽ có ấn tượng.

Hơn nữa, ‘tên’ của tu sĩ tốt nhất không nên tùy tiện nói cho người khác.

Lỡ bị người ta ngầm hạ độc, nguyền rủa gì đó, sẽ rất phiền phức.

Cho nên, mới có những tên gọi như ‘đạo hiệu, pháp hiệu’.

“Bá Tống?

Chưa nghe qua.” Thanh niên nói.

Đây lại là một tồn tại ở trong bí cảnh đặc thù, cách ly với trực tiếp của thiên đạo.

“Đừng giả vờ nữa, Trình Lâm, khí tức trên người ngươi, dù hóa thành tro ta cũng nhận ra ngươi.” Thanh niên nói: “Đừng nghĩ đến việc cản trở chúng ta, ngoài ra... không phải ai cũng dễ nói chuyện như ta đâu.

Ngươi tốt nhất, mau chóng rời khỏi Thú giới đi.” Nói rồi, hắn đột nhiên khẽ thở dài: “Nghe ta đi, rời khỏi Thú giới đi.

Ta có thể tìm thấy ngươi, mấy lão già kia cũng có thể tìm thấy ngươi.

Họ hận ngươi thấu xương, cảm ứng được ngươi, chắc chắn sẽ tìm ngươi gây phiền phức.” “Đây là lần cuối cùng ta giúp ngươi.” Khi người đàn ông mặc áo khoác da điêu nói đến cuối, ngữ khí dịu dàng của hắn khiến Tống Thư Hàng nổi cả da gà.

Gã này không lẽ nào yêu thầm Trình Lâm đấy chứ?

Ngoài ra, ‘khí tức của Trình Lâm’ mà người thanh niên kia nói, là nhầm khí tức của Diệp Tư thành khí tức của Trình Lâm?

Hay là lúc Trình Lâm bám vào người Diệp Tư đã để lại khí tức trên người cô ấy?

“Đi đi, có lẽ… đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau.” Người thanh niên đứng dậy, xách vò rượu của mình lên, thân hình dần đi xa.

Đi được vài bước, người thanh niên kia đột nhiên biến mất.

Không phải dịch chuyển không gian, mà là hắn trực tiếp rời khỏi mộng cảnh này.

Tống Thư Hàng nghĩ đến một chuyện.

Trời ạ, gã này kéo mình vào ‘mộng cảnh’ này, rồi tự mình phủi mông bỏ đi. ‘Vậy mình phải làm sao để ra khỏi mộng cảnh này đây?’ Tống Thư Hàng chỉ muốn khóc.

Chẳng lẽ phải đợi giấc mơ kết thúc?

Cậu quay đầu nhìn quanh, một thảo nguyên bao la vô tận, bên cạnh là một cái cây lớn cô độc, giấc mơ này trông không có điểm kết thúc.

Làm sao đây?

Mộng cảnh này lại không phải game, không có nút 'đăng xuất'.

"Yo~ Trình Lâm." Đúng lúc này, lại một giọng nói khác đột ngột vang lên sau lưng cậu.

Tống Thư Hàng vội quay đầu lại, liền thấy một đạo nhân đang đứng sau lưng mình, mỉm cười.

"Ngươi là?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

"Ngươi đừng nói với ta là ngươi không cẩn thận mất trí nhớ, đến cả ta cũng quên rồi nhé?

Cái cớ này cũ quá rồi." Đạo nhân kia nói xong, lôi ra một tấm phướn vải, vẫy vẫy trước mặt Tống Thư Hàng.

Mặt trước tấm phướn viết: 【Bói quẻ hỏi quẻ, quẻ nào cũng đau lòng.】 Sau đó mặt sau viết: 【Quẻ vàng quẻ bạc, không bằng quẻ ngà voi của ta.】 Tống Thư Hàng sáng mắt lên: "Tượng Nha Quái tiên sư?" Chủ yếu là quẻ vàng quẻ bạc, khiến cậu lập tức nghĩ đến Đồng Quái tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nếu suy luận theo hướng này, vị trước mặt chính là 'Tượng Nha Quái tiên sư'.

Chương 1372

“Tượng Nha Quái tiên sư là cái quái gì, ai lại lấy đạo hiệu như vậy chứ!” Đạo nhân kia châm chọc.

Tống Thư Hàng: “Vậy ngươi là?” “Nha Tiên, ta là Nha Tiên.

Ngươi đang đùa ta đấy à?” Đạo nhân nghiến răng nói.

“Phụt~~” Tống Thư Hàng không nhịn được cười phá lên.

Nha Tiên?

Có phải là Nha Tiên Tử (Tiên Răng) không?

Nhưng cười xong, cậu lại đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Tại sao người thanh niên mặc áo da điêu và Nha Tiên vừa thấy cậu đã gọi là ‘Trình Lâm’, chẳng lẽ bộ dạng hiện tại của cậu là của Trình Lâm?

“Nha Tiên đạo hữu, trong mắt ngươi, ta trông như thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Như thế nào à?” Nha Tiên thở dài: “Ban đầu trong mắt ta, ngươi là một nữ đế dịu dàng lương thiện, đôi lúc lại mang theo bá khí vô song.

Nhưng… tại sao ngươi lại hủy diệt Viễn Cổ Thiên Đình?

Nói cho ta biết!

Tại sao lại hủy đi Thiên Đình mà mọi người cùng nhau xây dựng?

Trong đầu ngươi rốt cuộc đang nghĩ gì?” Nói đến cuối, Nha Tiên hóa thân thành Vua Gào Thét, nước bọt bắn tung tóe về phía Tống Thư Hàng.

“Vấn đề tôi muốn hỏi không phải cái này.” Tống Thư Hàng nhanh chóng lùi lại, né tránh nước bọt bắn tới: “Tôi muốn hỏi là, các người nhìn thấy tôi bây giờ, có phải là bộ dạng của ‘Trình Lâm’ không?” “Hả?” Nha Tiên nhất thời không theo kịp chủ đề.

“Trong mắt ngươi, ta trông có giống Trình Lâm không?” Tống Thư Hàng nói.

Nha Tiên: “Ý gì?” “Tôi không phải Trình Lâm.” Tống Thư Hàng nhún vai: “Người anh em lúc trước kéo nhầm người rồi.” Nha Tiên: “Không thể nào, Trình Lâm, ngươi hóa thành tro ta cũng nhận ra.” Lại là câu thoại này.

“Ngươi không phải là quẻ sư sao?

Vậy thì bói một quẻ đi.” Tống Thư Hàng nói.

Nha Tiên: “Ngươi muốn tính cái gì?” Nói rồi, hắn lại lôi ra một chiếc gương cổ.

Trên gương phản chiếu bộ dạng hiện tại của Tống Thư Hàng – đạo quan xiêu vẹo, chân đạp sen ngọc trắng, khuôn mặt bị che khuất lờ mờ, không nhìn rõ.

Đúng là bộ dạng của Trình Lâm.

Tại sao mình bị kéo vào mộng cảnh, lại hiện ra bộ dạng của Trình Lâm?

“Ngươi muốn tính phương diện nào?” Nha Tiên hỏi lại lần nữa.

Tống Thư Hàng: “Ngươi cứ xem thử ta có phải Trình Lâm không.” “Ha ha.” Nha Tiên bấm một pháp ấn, đánh lên gương cổ của mình.

Trên gương phản chiếu từng tầng từng tầng quầng sáng.

Nha Tiên giỏi nhất chính là loại kính quái chi thuật này.

Một lát sau, quầng sáng trên gương tụ lại, ngưng tụ thành một phù văn méo mó.

“Bây giờ, ngươi còn gì để nói không?” Nha Tiên chỉ vào phù văn méo mó, nói.

Tống Thư Hàng: “Kết quả quẻ tượng là gì?” “Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.

Trình Lâm, ngươi đang ở ngay trước mặt ta.” Nha Tiên chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “…” Cái quẻ này cảm giác giải thích thế nào cũng không sai nhỉ?

“Hỏi một câu, hệ của các ngươi có truyền thống ‘hắc quái’ không?

Kiểu kết quả quẻ phải xem ngược lại ấy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hắc quái?

Sao có thể.

Đó là đặc sản của hệ Kim Chúc Quái, không cùng hệ với chúng ta.” Nha Tiên nói.

Ể?

Xem ra vị Tượng Nha Quái này và Đồng Quái tiên sư không cùng một hệ?

Chẳng trách hắn lại bôi xấu hệ Kim Chúc Quái trên tấm phướn của mình.

“Còn muốn tính gì nữa không?

Ngươi còn hai cơ hội bói quẻ.” Nha Tiên bình tĩnh nói.

“Miễn phí ba quẻ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nha Tiên đảo mắt: “Tính phí.” “Tôi không có tiền.” Tống Thư

Hàng nói.

Nha Tiên thở dài thườn thượt: “Ngươi mau rời khỏi Thú Giới đi, đừng gây rối nữa, đối với ta đó chính là sự báo đáp tốt nhất.” “Thực ra, tôi cũng muốn mau chóng rời khỏi Thú Giới.” Tống Thư Hàng nói.

Nha Tiên nói: “Vậy thì ngươi mau đi đi.” “Tôi còn phải đợi một người bạn.” Tống Thư Hàng nói, dù có đi cũng phải mang theo Sở các chủ cùng đi.

“Tối mai, trước khi mặt trăng mọc tối mai, ngươi tốt nhất nên rời khỏi Thú Giới.” Ánh mắt Nha Tiên hơi trầm xuống: “Hai quẻ cuối cùng, ngươi muốn tính gì?” Hai quẻ cuối cùng thực sự, bói xong, hắn sẽ vĩnh viễn không bói cho Trình Lâm nữa.

Giọng Nha Tiên trầm thấp, trong đó ẩn chứa sự dịu dàng như nước.

Tống Thư Hàng nổi hết cả da gà.

Chết tiệt, vị này không phải cũng yêu thầm Trình Lâm đấy chứ?

Trình Lâm nữ đế thời Viễn Cổ Thiên Đình, rốt cuộc đã làm gì?

Cứ cảm thấy Tống Mộc Đầu đi đâu cũng tìm đường chết, khiến cả Thiên Đình ai cũng muốn đập hắn; còn Trình Lâm nữ đế thì hoàn toàn ngược lại, thu hút một đống fan hâm mộ, tiện thể còn tán luôn đóa hoa của Thiên Đình, @#%× tiên tử.

“Tiên sư, hãy bói xem hung cát của người bạn kia của tôi?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bây giờ cậu lo lắng nhất chính là Sở các chủ.

Nha Tiên cũng không hỏi ‘người bạn’ kia của Tống Thư Hàng là ai, hắn trực tiếp đưa tay ấn lên mặt gương, lại một vòng quầng sáng nữa hiện lên.

Một lát sau, quầng sáng ngưng tụ thành một phù văn đơn giản.

“Không hung, không cát.

Người bạn kia của ngươi tuy sẽ gặp chút rắc rối nhỏ, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.” Nha Tiên bình tĩnh nói: “Quẻ cuối cùng.” Tống Thư Hàng trầm tư.

Ngoài chuyện của Sở các chủ, gần đây cậu còn có chuyện gì cần bói một quẻ không?

“Thứ tôi đang tìm ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi muốn tìm thứ gì?

Chính xác một chút, ta mới có thể tính ra đáp án chính xác hơn.” Nha Tiên nói.

“Một bộ giải mã quan trọng.” Tống Thư Hàng nói, trong tay cậu đã nắm giữ mật văn ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’.

Tiếp theo, chỉ còn thiếu bộ giải mã kia.

Nha Tiên gật đầu.

Lần này hắn nghiêm túc bấm một pháp ấn, hai tay ấn lên gương cổ.

Thái độ này hoàn toàn khác với quẻ thứ hai.

Quầng sáng trên gương cổ bốc lên, cuối cùng ngưng tụ thành hai phù văn.

“Thứ ngươi muốn tìm, được giấu ở một nơi ô uế mà ngươi không ngờ tới.

Thứ đó không ở Thú Giới.” Nha Tiên ngẩng đầu nói: “Cho nên, ngươi đừng lãng phí thời gian ở Thú Giới nữa, đi đi.” Quẻ cuối cùng này của hắn, lại tính thành ‘hai quẻ’.

Một quẻ tính thông tin về vị trí của bộ giải mã.

Quẻ còn lại tính xem thứ đó có ở Thú Giới không.

Khi tính ra thứ đó không ở Thú Giới, Nha Tiên thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Nơi ô uế?

Không phải là Cửu U đấy chứ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ba quẻ kết thúc rồi.

Trình Lâm.” Nha Tiên nhìn Tống Thư Hàng thật sâu: “Hy vọng sau này không gặp lại nữa.” Tống Thư Hàng: “…” Nha Tiên thu lại gương bói và tấm phướn, cũng xoay người rời đi.

“Đợi đã!” Tống Thư Hàng gọi: “Ít nhất cũng đưa tôi ra khỏi mộng cảnh này đã.” “Ngươi không tự mình rời đi được à?” Nha Tiên tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tôi không biết làm sao để đi ra.” Nha Tiên nhìn Tống Thư Hàng chằm chằm.

Một lúc lâu sau, hắn đưa tay điểm một cái, Tống Thư Hàng cảm thấy trước mắt trở nên mơ hồ, thế giới thảo nguyên trở nên hư ảo. …..

Thân hình Tống Thư Hàng dần dần biến mất.

Nha Tiên đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Một lát sau, người thanh niên mặc áo khoác da điêu kia, vác vò rượu của mình lại lần nữa đến bên cạnh hắn: “Hỏi ra Trình Lâm đến Thú Giới muốn làm gì chưa?” Nha Tiên lắc đầu, suy tư một lát rồi nói: “Trạng thái của Trình Lâm có chút kỳ lạ.” “Là giả vờ thôi.” Người thanh niên mặc áo da điêu nói xong, trực tiếp nâng vò rượu lớn, uống một ngụm lớn.

“Không, không phải giả vờ.

Hắn dường như thực sự đã quên rất nhiều chuyện.” Nha Tiên nói: “Ta vừa âm thầm bói một quẻ, kết quả rất quỷ dị.” Người thanh niên: “Chẳng lẽ, con đường trường sinh của hắn xảy ra vấn đề rồi?” “Ta muốn đi lén xác nhận trạng thái của hắn một chút.” Nha Tiên đột nhiên nói.

Người thanh niên đảo mắt: “Sau đó, một đám lớn những kẻ hận hắn đến chết, sẽ lén theo ngươi qua đó, nổi giận đập Trình Lâm?” “Yên tâm đi, ta sẽ không đi bằng bản thể.

Đến lúc đó, chỉ cần ngươi che chở cho ta, lừa qua mấy lão già kia không thành vấn đề.” Nha Tiên tự tin nói.

×××××××××××××××× Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình, phân bộ Hắc Mã.

Tống Thư Hàng mở mắt.

Trời đã sáng, không biết tự lúc nào đã tu luyện cả một đêm.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, mở camera trước.

Trên điện thoại hiện ra một người đàn ông mặt mày thanh tú.

“May quá, không biến thành Trình Lâm.” Cậu thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 1373

Ngoài ra, nếu quẻ của vị Tượng Nha Quái đại sư kia không phải hắc quái, thì bộ giải mã cậu cần đang giấu ở một nơi ô uế không ngờ tới.

Rốt cuộc sẽ ở đâu?

Còn trong cái liên minh nhân loại kỳ lạ ở Thú Giới này, Tống Mộc Đầu lại giấu giếm cái gì?

Suy nghĩ miên man, Tống Thư Hàng đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Vừa ra khỏi cửa, cậu đã thấy ở nơi ở của mình có một đám đông đang ngồi.

Thành viên phân bộ Hắc Mã, đã bao vây chặt chẽ nơi ở của cậu.

Lúc này, bọn họ đều đang trong trạng thái tu luyện, vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Tống Thư Hàng: ?

Xảy ra chuyện gì vậy, tại sao cả phân bộ đều tụ tập ở chỗ mình?

Toàn bộ thành viên trong phân bộ Hắc Mã, bất kể nam nữ già trẻ đều chen chúc nhau tại nơi ở của cậu, mỗi thành viên đều có vẻ mặt thỏa mãn.

Ngay cả ‘Thiện’ cũng chen trong đám đông.

Thậm chí khi Tống Thư Hàng xuất hiện, những thành viên phân bộ Hắc Mã này cũng không cảm ứng được, tất cả bọn họ đều đang trong trạng thái thỏa mãn vô cùng, không thể tự thoát ra.

“Đây là làm gì vậy?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, cậu lại không phải Ngộ Đạo Thạch, những người này tụ tập ở chỗ cậu làm

gì?

Hơn nữa, lần này cậu lại không mang theo Thông nương, trên người cũng không có Ngộ Đạo Thạch.

Tống Thư Hàng khẽ nhảy một cái, đáp xuống bên cạnh ‘Thiện’.

Đến lúc này, các thành viên phân bộ Hắc Mã mới lần lượt tỉnh lại.

“Hử?” Bộ trưởng phân bộ Hắc Mã vẻ mặt nghi hoặc.

Các thành viên khác cũng có vẻ mặt kinh ngạc.

Thiện ngẩng đầu lên, liền thấy Tống Thư Hàng đang đứng bên cạnh cô.

“Bá Tống tiền bối.” Thiện chớp chớp mắt, lên tiếng.

“Các người tụ tập ở đây làm gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện nghi hoặc nhìn xung quanh, vẻ mặt trầm tư.

Một lát sau, cô lại ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Con cũng không biết.” Tống Thư Hàng: “…” “Trước đó con đang ngủ trong phòng mình, sau đó dường như mơ một giấc mơ rất đẹp.

Mãi cho đến vừa rồi, giấc mơ đột nhiên bị cắt đứt, rồi con tỉnh lại.” Thiện sắp xếp lại lời nói, đáp: “Tỉnh lại, con liền thấy Bá Tống tiền bối ở bên cạnh con, còn có các tiền bối trong phân bộ cũng ở đây.” “Mộng cảnh sao?” Tống Thư Hàng véo cằm.

Chẳng lẽ là bị ảnh hưởng bởi người đàn ông mặc áo da điêu đã đưa cậu vào mộng cảnh kia?

Lúc này, các thành viên phân bộ Hắc Mã xung quanh sau khi tỉnh lại, đồng loạt phát ra một tiếng kinh hô.

“Hả?

Chân khí trong cơ thể ta mạnh lên rất nhiều?

Bằng ta khổ tu mấy ngày liền.” “Khí huyết chi lực trong cơ thể ta cũng tăng một khúc.” “Ha ha, khiếu huyệt của ta sắp mở thêm một cái nữa rồi, vốn tưởng ít nhất phải tích lũy mấy tháng.” “Ta cũng vậy, long vĩ đan điền của ta sắp đả thông rồi.” Các loại tiếng reo hò vang lên.

Tống Thư Hàng không hiểu ngôn ngữ của bọn họ, nhưng có thể nghe ra sự vui mừng trong giọng nói.

“Bá Tống tiền bối, thực lực của cả phân bộ chúng con đều tăng lên một chút.” Thiện ngẩng đầu lên, nói với Tống Thư Hàng.

Nói xong, chính cô cũng nhắm mắt kiểm tra lại khí huyết chi lực trong các khiếu huyệt của mình.

Sau đó cô ngẩng đầu, vui mừng nói: “Con cũng vậy, khí huyết chi lực trong cơ thể con cũng tăng lên rất nhiều.” Cộng thêm khí huyết chi lực tăng lên sau khi chịu ‘áp bức’ bên cạnh Tống Thư Hàng tối qua, từ khi gặp Tống Thư Hàng, khí huyết chi lực tăng thêm của cô đã bằng khổ tu nửa tháng qua.

Đây là sao?

Chẳng lẽ mộng cảnh của người đàn ông mặc áo da điêu kia hôm qua, còn có thể tăng cường tu vi cho người khác?

Tống Thư Hàng kiểm tra tu vi cảnh giới của bản thân.

Tăng một chút, nhưng thuộc mức tăng trưởng tu luyện bình thường, không tăng mạnh.

Vậy rốt cuộc là chuyện gì?

Lúc này, bộ trưởng phân bộ Hắc Mã dẫn theo toàn bộ thành viên phân bộ, đồng thanh cảm ơn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “?” Thiện giải thích: “Bộ trưởng đang cảm ơn Bá

Tống tiền bối, ông ấy cho rằng tu vi của mọi người tăng lên tối qua chắc chắn là do Bá Tống tiền bối ngài ban ơn.” Cô cũng nghĩ như vậy, dù sao mọi người đều tụ tập ở nơi ở của Bá Tống tiền bối tu luyện cả đêm, cảnh giới liền tăng vọt.

Tống Thư Hàng lúng túng như mật ong. …..

Bộ trưởng phân bộ Hắc Mã cảm thấy việc mời Bá Tống Huyền Thánh đến làm khách tối qua là quyết định đúng đắn nhất trong đời mình.

Sau khi cảm ơn, các thành viên phân bộ dần dần tản ra.

Tuy các thành viên phân bộ rất muốn ở lại bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh thêm một lúc, nhưng bị bộ trưởng nghiêm cấm.

Lỡ như mọi người vây quanh Bá Tống tiền bối, khiến ngài ấy phản cảm thì sao?

Bộ trưởng chỉ để lại hai thành viên hiểu chuyện cùng với người biết phiên dịch là ‘Thiện’, ở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thiện có thể phiên dịch, hai thành viên còn lại có thể chạy vặt.

Tống Thư Hàng thong thả đi dạo trong bộ lạc Hắc Mã, muốn xem có thể tìm được manh mối gì không.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lơ lửng sau lưng cậu.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại thông qua ‘Công Đức chi nhãn’ quan sát hình ảnh Bích Thủy Các.

Hiện tại xem ra, trạng thái của Sở các chủ vẫn rất tốt.

Trong mộng cảnh hôm qua, vị Tượng Nha Quái đại sư kia nói Sở các chủ sẽ không gặp nguy hiểm, nhưng Tống Thư Hàng vẫn có chút lo lắng… lỡ như vị Tượng Nha Quái đại sư này cũng là hắc quái thì sao?

Tượng Nha Quái đại sư tuy phủ nhận mình là hắc quái, nhưng vấn đề là, có vị hắc quái nào lại thừa nhận mình bói hắc quái không?

Bảng hiệu của Đồng Quái tiên sư còn là 【Răng đồng răng sắt, một lời định vạn quái thiên hạ!

Quẻ nào cũng tính, ta là vạn quái tất trúng đại tiên sư!】 cơ mà.

Xác định trạng thái của Sở các chủ không có vấn đề, Tống Thư Hàng lại giao tiếp với 'Xích Tiêu Kiếm'.

Xích Tiêu Kiếm hôm qua sau khi mất chức phiên dịch, lại bị Xà Mỹ Nhân nuốt vào bụng.

Tống Thư Hàng truyền âm hỏi: "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tại sao hôm qua các thành viên phân bộ Hắc Mã vây quanh tôi, thực lực đều được tăng lên?" "Vì Kình Thánh Yến Bát Phẩm." Xích Tiêu Kiếm đáp: "Lần trước ngươi ăn Kình Thánh Yến, năng lượng đều ở trạng thái bán phong ấn, để ngươi có thể từ từ hấp thu, không đến nỗi bị căng nứt.

Sau đó, mỗi khi ngươi tu luyện, năng lượng phong ấn của Kình Thánh Yến sẽ mở ra, giúp ngươi tu luyện.

Tối qua trong lúc tu luyện, trên người ngươi lại có một phần năng lượng 'Kình Thánh Yến' tản ra, bị những thành viên phân bộ Hắc Mã bên ngoài hấp thu.

Công pháp của họ, và《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của ngươi cùng một nguồn, thậm chí cảm giác còn là bộ đôi với công pháp của ngươi, có thể dễ dàng hấp thu năng lượng ngươi khuếch tán ra." Tống Thư Hàng: "Bộ đôi?

Không phải là bản giản lược sao?" Hơn nữa, chỉ là một phần nhỏ năng lượng Kình Thánh Yến tản ra, đã có thể khiến thực lực của cả bộ lạc Hắc Mã tăng lên?

Tống Thư Hàng cảm thấy trong đó chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

“Ta không hiểu nhiều về công pháp của các ngươi, nhưng ta cảm thấy công pháp của ngươi và nha đầu Thiện là quan hệ bộ đôi.

Ngươi có thể vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, truyền một luồng chân khí vào người cô bé thử xem.” Xích Tiêu Kiếm đề nghị.

“Lát nữa tôi sẽ tìm cơ hội thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Đang nói chuyện, xa xa lại truyền đến một trận hoan hô.

“Quy đại sư đến rồi, là Quy đại sư của tổng phân bộ, mọi người mau chuẩn bị nghênh đón.” Bộ trưởng vest đen lớn tiếng hét lên.

Cô bé Thiện chủ động phiên dịch cho Tống Thư Hàng: “Ý của bộ trưởng vừa hét là Quy đại sư đến rồi, chính là vị Quy đại sư của tổng phân bộ mà chúng ta đã đợi từ tối qua cuối cùng cũng đến.” “Tôi có thể đi xem không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cô bé Thiện gật đầu: “Không vấn đề gì ạ, Bá Tống tiền bối là khách quý của phân bộ chúng ta.” Còn quan trọng hơn cả Quy đại sư – đây là điều phó bộ trưởng đã nhắc nhở cô bé Thiện hôm qua.

“Vậy ngươi qua đây, ta đưa ngươi đến đầu thôn xem.” Tống Thư Hàng cười nói.

Lúc này chân cậu vẫn đang đạp trên cái mai rùa, thứ này còn cần một chút thời gian mới gỡ ra được.

Thiện vui vẻ trèo lên mai rùa.

Tống Thư Hàng bấm một pháp ấn, mai rùa ‘vèo’ một tiếng, bay đến không xa đầu thôn của phân bộ Hắc Mã, nhìn về phía đầu thôn từ xa.

Giống như hôm qua đón cậu.

Một tấm thảm đỏ dài ‘vèo~’ một tiếng trải ra, trải thẳng đến bên cạnh ba bóng người ngoài thôn.

Ba bóng người đó, một già hai trẻ.

Người già lưng đeo một cái mai rùa, tay cầm gậy chống, thực lực ở cảnh giới Tứ Phẩm, vừa nhìn đã biết là vị ‘Quy đại sư’ kia.

Sau lưng ông là hai người trẻ tuổi, một nam một nữ, đi sát hai bên.

Lưng họ cũng đeo một cái mai rùa nhỏ.

Xem ra, mai rùa chính là biểu tượng thân phận của ‘tổng bộ Quy’.

Thảm đỏ vừa vặn rơi xuống trước mặt Quy đại sư.

Tiếp đó, tiếng nhạc chào mừng vang lên.

Đồng thời trong phân bộ, những cô gái xinh đẹp đón khách, đã được sắp xếp thành hai hàng ngay ngắn.

Họ cao thấp tương đương, trang điểm giống nhau.

Tống Thư Hàng lại thấy mấy cô gái đón khách, đang nhét vật độn đặc chế vào ngực… để duy trì phong cách thống nhất, các cô gái đón khách cũng khá là vất vả.

Tống Thư Hàng thầm cảm thán.

Đột nhiên, khóe mắt cậu giật giật.

Bên cạnh các cô gái đón khách, có năm sáu thành viên nam của phân bộ Hắc Mã có thân hình cao ráo, đang nhanh chóng thay quần áo, bên cạnh có chuyên gia trang điểm đang nhanh chóng trang điểm cho họ.

Không hổ là tu sĩ, tốc độ trang điểm nhanh đến cực điểm, năm sáu giây đã hoàn thành.

Mấy thành viên phân bộ Hắc Mã kia thay quần áo xong, lại nhét vật độn vào ngực, sau đó chen vào đội ngũ các cô gái đón khách.

Cứ như vậy, họ đã hòa nhập vào phong cách của các cô gái đón khách.

Tống Thư Hàng: "…" "Hôm qua đón tôi, cũng như vậy sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1374

Thiện: “Vâng, phân bộ Hắc Mã chúng ta là phân bộ nhỏ, không gom đủ nhiều chị gái có chiều cao tương đương.

Cho nên bộ trưởng đã nghĩ ra chiêu này, có thể dùng các anh trai có chiều cao tương tự thay thế, chỉ cần trang điểm giống nhau, xen kẽ trong đội ngũ, cũng rất khó nhận ra.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn trời, một lúc lâu cũng không nặn ra được một từ để đáp lại.

Chiêu trò thành phố quá sâu, tôi phải về quê trốn.

Ai ngờ quê giờ cũng đổi mới, chiêu trò cũng sâu như biển. …..

Cùng với từng tràng hoan hô, hai đội ‘cô gái đón khách’ bắt mắt bước đều, đi đến bên cạnh thảm đỏ.

“Hoan nghênh Quy đại sư của tổng phân bộ, quang lâm phân bộ Hắc Mã chúng ta để chỉ đạo.” Họ hô bằng giọng ngọt ngào, đồng đều.

Ở cổng thôn, vị Quy đại sư kia đưa tay vuốt râu, trên mặt lộ ra nụ cười mãn nguyện.

Sau đó, ông dẫn hai vị đệ tử bước lên thảm đỏ, tiến vào phân bộ Hắc Mã.

Bộ trưởng đang đón tiếp ở cổng thôn.

Quy đại sư đến bên cạnh bộ trưởng, hai người nhiệt tình ôm nhau, bắt tay.

“Lần này ta đi tổng cộng mười sáu phân bộ, chỉ có ‘nghênh tân thuật’ của phân bộ Hắc Mã các ngươi là chuẩn nhất.

Lần này trở về, ta nhất định sẽ đề nghị với tổng bộ, sang năm tăng thêm tài nguyên cho phân bộ Hắc Mã.” Quy đại sư cười ha hả nói.

Nghênh tân thuật, là một trong những bí tịch của liên minh ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình’.

Trình độ nghênh tân thuật cao hay thấp, có thể thấy được phân bộ này có coi trọng khách hay không.

Quy đại sư hiển nhiên rất hài lòng.

“Ngài hài lòng, chính là vinh hạnh của tôi.” Bộ trưởng cười ha hả nói.

Có câu nói này của Quy đại sư, sang năm phân bộ Hắc Mã của họ sẽ nhận được nhiều tài nguyên tu luyện hơn.

Không uổng công ông khổ luyện ‘nghênh tân thuật’ cho phân bộ.

“Quy đại sư, thời gian còn sớm, hay là ngài dùng bữa tại phân bộ Hắc Mã chúng ta trước?” Bộ trưởng hỏi.

Quy đại sư xua tay: “Nghênh tân thuật đẹp như vậy đối với ta đã hơn bất kỳ mỹ thực nào, chúng ta không lãng phí thời gian, tập hợp các thành viên phân bộ lại đi.

Ta sẽ truyền đạo bí tịch của liên minh cho mọi người!” Quả nhiên, trong liên minh ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình’, cũng có bí tịch.

Chỉ không biết là ‘200 kỹ năng để con người sinh tồn kiên cường trong Thú Giới’?

Hay là cái khác?

Từ ‘nghênh tân thuật’ mà Quy đại sư và bộ trưởng vừa trao đổi, lại cộng thêm tính cách của Tống Mộc Đầu, bí tịch này chắc chắn cũng không đứng đắn nổi.

“Tôi có cần tránh mặt không?” Tống Thư Hàng nhìn cô bé Thiện, hỏi.

Dù sao người ta cũng sắp truyền thụ ‘bí tịch’, cậu ít nhất cũng phải tỏ thái độ tránh mặt.

Nếu cậu thực sự muốn xem bí tịch này, chỉ cần để lại ‘Công Đức chi nhãn’ của Công Đức Xà Mỹ Nhân, là có thể lén xem quá trình truyền thụ bí tịch.

Nhưng, lén xem người khác truyền thụ bí tịch của liên minh là hành vi rất không tử tế.

Các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, khi cậu mới bước vào tu hành đã nhắc nhở, học lén công pháp và tự ý truyền công pháp đều là đại kỵ trong giới tu chân. 【Hay là, mình thử cân nhắc gia nhập liên minh nhân loại này?】 Tống Thư Hàng nảy ra ý nghĩ này.

Nếu cậu muốn gia nhập liên minh nhân loại, bộ trưởng phân bộ Hắc Mã chắc chắn sẽ giơ cả hai tay hai chân đồng ý.

Đến lúc đó học bí tịch cũng không thành vấn đề.

Đây là phương pháp tiện lợi và hợp lý nhất.

Chỉ là cái tên của liên minh hơi kỳ cục.

“Bá Tống tiền bối, ngài không cần tránh mặt đâu ạ.

Bí tịch mà Quy đại sư sắp giảng không phải công pháp.

Hơn nữa, tôn chỉ của ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình’ chúng ta là đoàn kết tất cả nhân loại ở Thú Giới, phát huy bí tịch, chỉ cần là ‘nhân loại’ đều có thể lắng nghe bí tịch.” Cô bé Thiện đáp.

Tôn chỉ của liên minh nhân loại và liên minh yêu quái kỳ lạ kia có điểm khác biệt.

“Tuy nhiên, sau khi giảng xong bí tịch của liên minh, nếu còn thời gian, Quy đại sư sẽ giảng giải công pháp chuyên thuộc của liên minh chúng ta.

Đến lúc đó, Bá Tống tiền bối hẵng tránh mặt là được.” Cô bé Thiện nói tiếp.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không vấn đề.” …..

Quy đại sư lưng đeo mai rùa khổng lồ, trèo lên đài cao mà bộ trưởng phân bộ Hắc Mã đã chuẩn bị sẵn.

Giống như ‘liên minh yêu quái’, bí tịch của liên minh nhân loại cũng là một cuốn cổ tịch dày cộp. 【Nếu có cơ hội, tốt nhất nên tiếp xúc với cuốn cổ tịch này.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đến lúc đó, cậu có thể sử dụng ‘Giám định bí pháp’ để giám định cuốn cổ tịch.

Nếu không có cơ hội, chỉ có thể ghi nhớ toàn bộ nội dung của cổ tịch, sau đó chép lại, rồi dùng giám định bí pháp để thử giám định.

“Khụ.” Quy đại sư khẽ ho một tiếng.

Hai vị đệ tử của ông kéo một tấm vải trắng, sau đó dùng pháp thuật chiếu hình cổ tịch trong tay Quy đại sư lên tấm vải trắng.

Văn tự trên cổ tịch được ghi bằng ngôn ngữ của Thú Giới, Tống Thư Hàng không đọc được.

Cậu chỉ có thể cố gắng ghi nhớ toàn bộ hình ảnh.

“《Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình》 là một tổ chức có lịch sử lâu đời, tồn tại từ thời viễn cổ, tôn chỉ của chúng ta là đoàn kết nhân loại, để nhân loại sống tốt hơn ở Thú Giới.” Quy đại sư trầm giọng nói.

Thiện đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, nhỏ giọng phiên dịch lời của Quy đại sư cho cậu.

“Liên minh của chúng ta có một cuốn bí tịch, hay nói đúng hơn là kinh nghiệm tích lũy của tiền nhân, tên là 《Nhân loại làm thế nào để sống tốt hơn ở Thú Giới với 300 diệu chiêu》.

Tuy nói nó là bí tịch, nhưng tâm nguyện của chúng ta là tất cả nhân loại sinh tồn ở Thú Giới đều có thể lắng nghe và học được nó.

Như vậy sẽ giúp nhân loại sống tốt hơn ở Thú Giới.” Giọng Quy đại sư không nhanh không chậm.

Cô bé Thiện tiếp tục phiên dịch nhỏ nhẹ.

Tống Thư Hàng nghe thấy tên bí tịch này, khóe miệng khẽ giật – đến rồi, quả nhiên là cái tên phong cách của Tống Mộc Đầu.

Tiếp theo sẽ không có ‘các loại phương pháp để con người lấy lòng nữ yêu chủ nhân’ chứ?

“Diệu chiêu thứ nhất, tên là ‘tổng cương ngoại giao’, trong đó bao gồm ‘nghênh tân thuật’, ‘khẩu tài biện thuật’, ‘kiến giao pháp’ và các nội dung khác, ở đây do lão phu giảng giải từng cái một cho mọi người.” Quy đại sư bình ổn nói.

Tống Thư Hàng nghe cô bé Thiện phiên dịch, chớp chớp mắt.

Phong cách này không đúng lắm.

Phong cách của bí tịch nhân loại này, quá bình thường.

Bất kể là nghênh tân thuật, khẩu tài biện thuật, hay kiến giao pháp, đều là những pháp môn sinh tồn có bài bản, có thể giúp liên minh nhân loại sinh tồn tốt hơn ở Thú Giới, không hề có chút tấu hài nào.

Tống Thư Hàng trong lòng lại dâng lên một cảm giác thất vọng.

Bí tịch không tấu hài thì còn là bí tịch tốt sao?

Sau khi giảng xong diệu chiêu thứ nhất ‘tổng cương ngoại giao’, Quy đại sư lại bắt đầu giảng thuật diệu chiêu thứ hai ‘vũ điệu hữu nghị’, trong đó bao gồm hơn mười loại vũ điệu khác nhau.

Có nhiệt tình phóng khoáng, có ôn hòa dễ chịu, có mạnh mẽ trẻ trung, có vũ điệu tập thể, cũng có vũ điệu đơn.

Nghệ thuật không có biên giới, vũ điệu không phân chủng tộc.

Dù ngôn ngữ bất đồng, chủng tộc khác biệt, nhưng đôi khi chỉ bằng một điệu nhảy, cũng có thể xây dựng tình hữu nghị.

Khi giảng giải vũ đạo, hai vị đệ tử của Quy đại sư còn trực tiếp biểu diễn các động tác vũ đạo cho các thành viên phân bộ bên dưới.

Vẫn là diệu chiêu pháp quy củ.

Phong cách bình thường đến mức khiến Tống Thư Hàng hoài nghi nhân sinh. 【Bí tịch của liên minh nhân loại này, lẽ nào không phải do Tống Mộc Đầu thành lập?

Mà là do một đại năng nào đó từng đến hiện thế, tiếp xúc với 《Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một gia đình》, bắt chước liên minh yêu quái, trở về Thú Giới thành lập?】 “Trong những vũ điệu hữu nghị này, còn ẩn chứa tâm ý của tiên nhân.

Trong đó có ba điệu nhảy, ta phải đặc biệt khoanh vùng.

Qua nghiên cứu nhiều năm của lão phu, ba điệu nhảy tập thể này khi số người nhảy đạt đến ba mươi người, cùng nhau nhảy sẽ tạo thành một trận pháp tụ linh, quá trình nhảy chính là tu luyện, đối với tu sĩ Nhất Phẩm cảnh giới hiệu quả không tồi.” Quy đại sư nói.

Giảng xong vũ điệu hữu nghị, Quy đại sư uống một ngụm nước làm ẩm cổ họng.

Sau đó, ông lại bắt đầu giảng giải các loại diệu chiêu.

Có ‘diệu chiêu lựa chọn xây dựng căn cứ phân bộ’, trong đó bao gồm xem phong thủy, đo địa mạch, tụ linh lực và các thủ đoạn kiến trúc khác.

Còn có ‘diệu chiêu sinh nhai’, trong đó bao gồm thuần dưỡng linh thú, trồng linh thực vật, và các diệu pháp khác.

Hơn 300 diệu chiêu, dưới mỗi diệu chiêu, lại có một số nhánh nhỏ.

Quy đại sư giảng giải suốt một ngày.

Cứ như vậy, từ lúc mặt trời mọc giảng đến lúc mặt trời lặn, lại giảng đến khi năm vầng trăng sáng treo cao.

Một ngày, cứ thế trôi qua.

Quy đại sư là tu sĩ Tứ Phẩm, hoàn toàn chịu đựng được.

Cô bé Thiện phiên dịch đến khô cả họng, cổ họng có chút khàn.

Trong lúc cô phiên dịch, Tống Thư Hàng cho cô dùng một viên Tị Cốc Đan do Tô Thị A Thập Lục chế tạo, một viên Khí Huyết Hoàn, lại pha cho cô một ấm Linh Mạch Bích Trà.

Cứ như vậy, cô mới kiên trì được đến khi Quy đại sư giảng xong bí tịch.

“Tiểu Thiện đạo hữu, vất vả rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Thiện: “Không vất vả, con chỉ phiên dịch một chút thôi.

Hơn nữa, con còn được lợi.” Khí Huyết Hoàn, Linh Mạch Bích Trà, đối với tiểu Thiện chỉ mới Nhất Phẩm cảnh giới, đều là vật đại bổ.

Khiến khí huyết chi lực trong cơ thể cô lại tăng lên một khúc.

Không chỉ vậy, cô cảm thấy chỉ cần đứng bên cạnh Bá Tống tiền bối, trên người tiền bối tự nhiên tỏa ra năng lượng ôn hòa.

Chương 1375

Luồng năng lượng này chủ động dung nhập vào cơ thể cô, khiến khí huyết chi lực trong cơ thể cô không ngừng tăng lên.

Tuy tăng rất chậm, nhưng cả ngày hôm nay, cũng gần bằng hiệu quả tu luyện hai ba canh giờ ‘luyện thể công pháp’ của cô.

“Có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi lão phu.

Tiếp theo sẽ có một giờ để đặt câu hỏi.” Quy đại sư giảng giải xong bí tịch, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ghế của ông là loại đặc chế, có thể kẹp chặt mai rùa trên lưng.

Các thành viên phân bộ Hắc Mã lần lượt giơ tay, đặt ra những nghi vấn trong lòng mình.

Quy đại sư kiên nhẫn giảng giải cho mọi người.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, hồi tưởng lại toàn bộ 《Nhân loại làm thế nào để sống tốt hơn ở Thú Giới với 300 diệu chiêu》 trong đầu một lần, để khắc sâu trí nhớ.

Khi có thời gian, cậu cần phải tu luyện bộ bí tịch này.

Có lẽ cũng có thể giống như bí tịch trong liên minh yêu tinh, từ đó tìm ra mật văn ẩn giấu của Tống Mộc Đầu. .....

Một giờ sau, Quy đại sư gấp lại bảo điển bí tịch.

“Tiếp theo, còn hai canh giờ nữa mới đến rạng sáng.

Thời gian vẫn còn, lão phu sẽ giảng giải cho mọi người về 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》 chúng ta tu luyện.

Lần này giảng giải tầng thứ hai của 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》.

Thành viên có thực lực còn ở Nhất Phẩm cảnh giới, tạm thời tránh mặt một chút.” Quy đại sư chậm rãi nói.

Thế là, những thành viên phân bộ có thực lực dưới Nhị Phẩm trên hội trường bắt đầu rút lui.

“Bá Tống tiền bối, chúng ta cũng tránh mặt đi.” Thiện có chút thất vọng nói.

Tống Thư Hàng nhìn cô một cái, cười nói: “Đi thôi.” Tuy vẫn muốn ở lại nghe thử bộ 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》 này rốt cuộc là như thế nào, nhưng học lén bí pháp là đại kỵ.

Nếu thực sự cần 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》, đến lúc đó sẽ cân nhắc gia nhập liên minh nhân loại.

Cậu điều khiển mai rùa, đưa tiểu Thiện rời đi.

Khi cậu điều khiển mai rùa bay lên, Quy đại sư bắt đầu giảng giải thần công, trước khi giảng giải, đại sư nói một câu mở đầu.

Tiểu Thiện theo thói quen bắt đầu phiên dịch, cô đã phiên dịch cả ngày, gần như thành bản năng.

“Quy đại sư nói, qua nghiên cứu của ông, thần công của chúng ta có thể phối hợp với linh thú.

Nhưng cụ thể phối hợp như thế nào, ông vẫn chưa nghiên cứu ra… ực.” Cô bé Thiện che miệng lại.

“Đừng sợ, câu nói này không liên quan đến nội dung cụ thể của công pháp, không được coi là tiết lộ công pháp, ngươi không cần lo lắng.

Tiếp theo chú ý là được.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Vâng vâng.” Cô bé Thiện gật đầu lia lịa. 【Thần công có thể phối hợp với linh thú?】 Đây chẳng phải là tác dụng của 《Tam Thập Tam

Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sao.

Cụ thể mà nói, đây là nội dung được ghi lại trong cuốn 《Bách Thú Thuần Dưỡng Đại Toàn》 mà Tống Thư Hàng đang có.

Đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông, khi tu luyện Tiên Thiên Nhất Khí Công, cần phải phụ trợ bằng cách nuốt 'linh thú tinh' để tu luyện.

Và trong quá trình nuốt linh thú tinh, linh lực quá mạnh trong linh thú tinh sẽ khiến chân khí của đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông quá căng trướng, còn có nguy cơ nổ tung cơ thể.

Tống Thư Hàng từng chịu khổ vì điều này, trong tình thế bất đắc dĩ, chỉ có thể tu luyện thối thể công pháp, nâng cao cường độ nhục thân của mình.

Và giải pháp của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chính là thuần dưỡng linh thú.

Truyền linh lực trong linh thú tinh vào cơ thể linh thú, sau khi tuần hoàn trong cơ thể linh thú, được tinh luyện, sau đó trả lại cơ thể mình.

Tương đương với việc sở hữu một phần mềm hack phiên bản yếu của Linh Quỷ.

Công pháp của phân bộ Hắc Mã này cũng có thể có công hiệu tương tự?

Tống Thư Hàng véo cằm, nhìn cô bé Thiện bên cạnh.

Hay là, theo đề nghị của Xích Tiêu Kiếm, truyền chân khí vào cơ thể cô bé để thực nghiệm một chút?

Tất nhiên, nếu thực nghiệm, phải được sự đồng ý của cô bé trước.

Tống Thư Hàng ho một tiếng, nói với 'Thiện': "Tiểu Thiện đạo hữu, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp." …..

"Bá Tống tiền bối có chuyện gì ạ?" Tiểu Thiện tò mò hỏi, Bát Phẩm Huyền Thánh lại có chuyện cần cô giúp?

"Tôi muốn làm một thực nghiệm, thực nghiệm này cần sự phối hợp của cô." Tống Thư Hàng đáp.

Tiểu Thiện nghe đến hai chữ thực nghiệm, hơi cứng người: "Tiền bối, con có thể hỏi ngài muốn làm thực nghiệm gì không ạ?" Tin tức ở Thú Giới cũng rất phát triển, dù ở phân bộ Hắc Mã nhỏ bé, cô thường xuyên nghe được một số lời đồn.

Ví dụ như một kẻ tà phái nào đó tiến hành những thí nghiệm tàn nhẫn trên một số tiểu yêu, nhân loại có thực lực yếu.

Hoặc ví dụ như một giáo phái nào đó truyền thừa từ thời viễn cổ, dùng một lượng lớn tiểu yêu và nhân loại để tiến hành huyết tế.

"Tôi muốn chứng thực một phỏng đoán, trong quá trình đó, cần truyền một luồng chân khí vào cơ thể cô.

Yên tâm, sẽ không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho cơ thể cô." Tống Thư Hàng cười nói.

Tiểu Thiện ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó kiên định nói: "Được ạ, Bá Tống tiền bối, con sẽ phối hợp với ngài." Đối phương là đại năng Bát Phẩm, nếu thực sự muốn lấy cô làm thí nghiệm tà ác, cô làm gì có thực lực để chống cự?

Hơn nữa, Bá Tống tiền bối cho người ta cảm giác thân thiết, ôn nhu.

Trực giác của tu sĩ cho cô cảm giác Bá Tống tiền bối không phải là tu sĩ tà phái.

Cô nhắm mắt lại, đưa bàn tay nhỏ về phía Tống Thư Hàng.

Trông giống như cô bé ở bệnh viện sắp bị tiêm.

Tống Thư Hàng an ủi: “Không cần sợ, sẽ không đau.” Vừa nói xong, chính cậu cũng cười, lúc nhỏ bố mẹ và bác sĩ đều lừa trẻ con tiêm như vậy.

Tiểu Thiện: “?” Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra, ấn vào cổ tay ‘Thiện’, một luồng tiên thiên chân khí tiến vào cơ thể tiểu ‘Thiện’.

Tiểu Thiện bản thân chỉ mới có cảnh giới Nhất Phẩm, khí hải chưa mở, kinh mạch chưa thông.

Tiên thiên chân khí tiến vào cơ thể cô cũng không thể vận chuyển theo kinh mạch, chỉ có thể trực tiếp dung nhập vào nhục thân, rồi vận chuyển theo đường thông đạo ‘khí huyết chi lực’ giữa tâm khiếu, nhãn khiếu, tị khiếu.

Tiên thiên chân nguyên vận chuyển một vòng, dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng trực tiếp tản ra, hóa thành năng lượng thuần túy, dung nhập vào nhục thân ‘Thiện’.

Đối với cô, hiệu quả tương đương với một liều ‘thối thể dịch’.

Công pháp tu luyện của hai bên ẩn ẩn cùng một nguồn, nên cơ thể tiểu Thiện có thể tự nhiên tiếp nhận chân khí của Tống Thư Hàng.

“Kết thúc rồi sao ạ?” Thiện ngẩng đầu hỏi.

Cô chỉ cảm thấy cơ thể ấm lên, thể chất hơi tăng lên một chút.

Tống Thư Hàng véo cằm, đang trầm tư.

Khi tiên thiên chân nguyên của cậu tiến vào mấy đại khiếu huyệt của ‘Thiện’, có thể cảm ứng được giữa 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 và 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》 có mối liên hệ ẩn giấu.

Nhưng, chân nguyên vận chuyển một vòng trong cơ thể ‘Thiện’, lại không thu được gì. 【Có phải cảnh giới của cô bé Thiện còn quá thấp, ít nhất cần tu sĩ cấp Nhị Phẩm để thực nghiệm không?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thiện thấy Tống Thư Hàng không nói gì, liền ngoan ngoãn không lên tiếng nữa.

Mai rùa vẫn đang bay về nơi ở của Tống Thư Hàng.

Trên đường, Tống Thư Hàng nhìn thấy công trình kiến trúc hình khối bằng đá trên thảo nguyên kia.

Đó là nơi các thành viên phân bộ Hắc Mã xử lý những linh thú họ ngựa sắp hết tuổi thọ, cũng là nơi họ tích trữ linh thú tinh.

Linh thú tinh… còn có câu nói cuối cùng của Quy đại sư 【Thần công, có thể phối hợp với linh thú】… và phương thức tu luyện của các đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông được ghi lại trong 《Bách Thú Thuần Dưỡng Đại Toàn》… mấy thông tin này lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Cậu đột nhiên sáng mắt lên.

“Tiểu Thiện đạo hữu, tôi còn muốn làm một thí nghiệm nữa, được không?” Tống Thư Hàng nói.

Cô bé Thiện gật đầu.

Nếu không cần làm gì, chỉ đứng yên cũng có thể không ngừng nâng cao thể chất và khí huyết chi lực, đối với cô cũng là một kỳ ngộ.

Từ khi gặp Bá Tống tiền bối, thực lực của cô bắt đầu tăng vọt.

Cho nên… nắm vững một ngoại ngữ là chuyện quan trọng biết bao!

Lúc này, cô thấy Tống Thư Hàng lấy ra một viên linh thú tinh.

Ngửi khí tức, đây là linh thú tinh của loài ngựa, phẩm cấp không cao, chỉ khoảng Nhị Phẩm.

Linh thú tinh mà phân bộ nhỏ của họ nhận được đa số cũng ở cấp này.

Bá Tống tiền bối muốn làm gì? ‘Thiện’ trong lòng tò mò.

Lúc này, cô thấy Bá Tống tiền bối mở miệng ‘rắc’ một tiếng, trực tiếp nhai nát linh thú tinh, ăn nó như ăn bánh quy.

Thiện trừng lớn mắt.

Linh thú tinh, bị ăn?

Độ cứng của linh thú tinh, những người thuần dưỡng linh mã như họ rõ hơn ai hết.

Không hổ là đại tiền bối Bát Phẩm, thứ cứng như vậy cũng có thể nhai được.

Từ biểu cảm của Bá Tống tiền bối xem ra, vị của linh thú tinh dường như còn rất ngon?

Tống Thư Hàng vận chuyển ‘Kình Thôn Thuật’, trực tiếp hấp thu năng lượng trong linh thú tinh Nhị Phẩm.

Đối với cậu hiện tại, năng lượng trong linh thú tinh rất yếu, chỉ cần một ý niệm, là có thể trực tiếp chuyển hóa và hấp thu năng lượng của viên linh thú tinh họ ngựa này.

Nhưng cậu không làm vậy, cậu khống chế năng lượng của linh thú tinh họ ngựa, từ đó tách ra một luồng nhỏ, giống như trước đó, truyền vào cơ thể ‘Thiện’.

Bởi vì đây không phải là chân nguyên của Tống Thư Hàng, cậu thao tác càng cẩn thận hơn, sợ làm tổn thương cô bé Thiện.

Khi luồng nhỏ ‘năng lượng linh thú tinh họ ngựa’ này được truyền vào cơ thể Thiện, cơ thể cô đột nhiên khẽ rung lên.

Giây tiếp theo, ‘tinh thần minh tưởng pháp’ tương thích với《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》 trong cơ thể cô tự nhiên vận chuyển.

Chương 1376

Khí huyết chi lực trong tâm khiếu, nhãn khiếu, tị khiếu tự chủ dâng lên, lao về phía luồng ‘năng lượng linh thú tinh họ ngựa’ kia, nhanh chóng đồng hóa nó.

Năng lượng Tống Thư Hàng truyền vào cơ thể cô rất nhỏ, chỉ có một luồng nhỏ, rất nhanh đã bị cô đồng hóa sạch sẽ.

Khí huyết chi lực trong cơ thể cô lại tăng lên một khúc.

Đồng thời, 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》 trong cơ thể cô lại phản hồi một luồng khí huyết chi lực tinh thuần, trả lại cho cơ thể Tống Thư Hàng.

“Không ngờ lại thực sự thành công.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thiện tu luyện 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》, khiến cô có thể thay thế chức năng của ‘linh thú’.

So với linh thú, hiệu suất sử dụng ‘năng lượng’ của cô cao hơn.

Linh thú trước Ngũ Phẩm, tu luyện chỉ dựa vào bản năng.

Đệ tử Tam Thập Tam Thú Thần Tông lợi dụng pháp môn đặc thù, khi truyền năng lượng linh thú tinh dư thừa trong cơ thể vào cơ thể linh thú, linh thú tuy sẽ hấp thu theo bản năng, sau đó phản hồi một phần năng lượng đã được tinh luyện.

Nhưng một đi một về, sẽ có tổn hao rất lớn.

“Thử lại lần nữa.” Tống Thư Hàng lại lần nữa cắt ra một luồng nhỏ năng lượng linh thú tinh họ ngựa, truyền vào cơ thể ‘Thiện’.

Một lần, hai lần đều có thể là ngẫu nhiên.

Ít nhất ba lần trở lên, mới là thái độ của thực nghiệm.

Lần này, năng lượng linh thú tinh họ ngựa mà cậu cắt ra lớn hơn lần trước một chút.

Thiện lần này mất một chút thời gian, mới đồng hóa xong luồng năng lượng linh thú tinh này.

Giống như lần trước, lại phản hồi một luồng khí huyết chi lực tinh thuần cho Tống Thư Hàng.

“Lại lần cuối cùng.” Tống Thư Hàng cẩn thận cắt ra một phần năng lượng linh thú tinh lớn hơn một chút, lặp lại quá trình vừa rồi.

Cơ thể tiểu Thiện giống như hai lần trước, hoàn thành việc đồng hóa năng lượng linh thú tinh.

“Bá Tống tiền bối, đầy rồi!” Tiểu Thiện đột nhiên kêu lên.

Tống Thư Hàng: “?” “Khí huyết chi lực ở tị khiếu đầy tràn, con có thể sẽ đột phá khiếu tiếp theo là nhĩ khiếu.” Thiện kích động nói.

“Nhanh vậy sao?

Được rồi, vậy để ta giúp ngươi một tay, coi như là phần thưởng ngươi hỗ trợ ta thực nghiệm.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, cậu lại cắt ra một luồng năng lượng linh thú tinh, truyền vào khiếu huyệt của tiểu Thiện. …..

Mười mấy phút sau… ‘Thiện’ khẽ kêu một tiếng, khí huyết chi lực trong tị khiếu tràn ra, dồn về nhĩ khiếu, một hơi làm nên, trực tiếp mở ra nhĩ khiếu.

“Chúc mừng tiểu Thiện đạo hữu.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Tiểu Thiện vội đáp: “Cảm ơn Bá Tống tiền bối.” Trước, sau một ngày, cô lại trực tiếp nhảy qua một tiểu cảnh giới, đây là chuyện cô trước đây căn bản không dám tưởng tượng, trực tiếp tiết kiệm cho cô hơn một năm khổ tu.

“Tiếp theo, ngươi ngồi thiền tu luyện một canh giờ, củng cố cảnh giới hiện tại.” Tống Thư Hàng chỉ điểm.

Hai người đã sớm đến nơi nghỉ ngơi của Tống Thư Hàng.

Tiểu Thiện đến phòng bên cạnh, ngồi thiền minh tưởng.

Tống Thư Hàng trở về phòng mình.

“《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》 xem ra dường như là sự mở rộng của ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’.

Công pháp này, trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông không lưu truyền lại sao?” Tống Thư Hàng véo cằm thầm nghĩ.

“Có lẽ giống như pháp bảo luyện chế pháp, đều thất truyền rồi?” Xích Tiêu Kiếm đáp.

“Cảm giác giống như mấy lớp bảo hiểm của Tống Mộc Đầu.” Tống Thư Hàng lấy giấy và bút ra, sau đó chép lại ‘bí tịch liên minh nhân loại’ mà cậu đã cố gắng ghi nhớ trong đầu.

“Cần ta phiên dịch nó sang văn tự của nhân loại không?” Xích Tiêu Kiếm cố gắng tự tiến cử.

Nếu nó có thể ra ngoài phiên dịch, thì có thể ra khỏi bụng của Công Đức Xà Mỹ Nhân để hóng gió.

“Không cần, tôi chép nó có mục đích khác.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “…” Phối hợp với tôi một chút đi, lão Tống, đừng làm đau lòng nhau như vậy.

Tống Thư Hàng chép xong toàn bộ bí tịch, hít một hơi thật sâu.

Cậu tháo găng tay, đặt tay lên bí tịch.

“Hy vọng có thể giám định ra chút thông tin hữu ích, nếu không được, phải nghĩ cách tiếp xúc với bí tịch của Quy đại sư, rất phiền phức.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Giám định bí pháp khởi động, 88888 giọng nói vang vọng trong đầu cậu.

Phù văn màu vàng tuôn ra, hóa thành chiếc đồng hồ quay ngược thời gian, lại mang kết quả giám định trở về.

Đồng thời trên cánh tay Tống Thư Hàng, có chất lỏng phun ra, lại bị hút trở lại, không lãng phí một giọt. 【《Nhân loại làm thế nào để sống tốt hơn ở Thú Giới với 300 diệu chiêu》 bản chép tay của Bá Tống Huyền Thánh, toàn thế giới chỉ có một bản này, có ý nghĩa kỷ niệm phi phàm.】 Tống Thư Hàng: “…” May mà, kết quả giám định còn có thông tin khác. 【Bí tịch này là bảo điển truyền thừa của tổ chức ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình’.

Liên minh này là tổ chức do ‘Tống píp~’ lén lút thành lập ở Thú Giới.

Bảo điển ghi lại 300 loại diệu chiêu giúp nhân loại có thể sinh tồn tốt hơn ở Thú Giới, là phúc âm của nhân loại ở Thú Giới.】 Tống Thư Hàng: “…” Không sai rồi, ‘Tống píp~’ chắc chắn là gã Tống Mộc Đầu kia. 【Ngoài ra, trong bí tịch ẩn giấu một bí mật nhỏ của ‘Tống píp~’.

Phối hợp với công pháp gia truyền của ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình’, sẽ có thu hoạch bất ngờ.】 【Nội dung khác 1: Vì liên quan đến quyền riêng tư cá nhân của ‘Tống píp~’, nên không được công khai, kính mong thông cảm.】 【Nội dung khác 2: Vì phần nội dung này liên quan đến lượng lớn mật văn, nên tu sĩ chưa đủ 180 tuần tuổi bị cấm xem.】 Bực mình!

Gần đây giám định bí pháp có phải hơi nghịch ngợm quá không?

Giám định những thứ khác, thì còn bình thường.

Nhưng một khi giám định đến thông tin liên quan đến Tống Mộc Đầu, kết quả giám định lại trở nên rất tệ.

Lại là quyền hạn không đủ, lại là tuổi tác không đủ… Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng dừng lại giám định bí pháp.

Dù có muốn cưỡng ép giám định nữa, cũng không giám định ra kết quả cậu muốn.

“Theo manh mối mà giám định bí pháp cung cấp, bí tịch của liên minh nhân loại phối hợp với công pháp mà Thiện tu luyện, sẽ có thu hoạch không ngờ tới.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Vấn đề lại quay về điểm xuất phát.

Cậu phải làm thế nào để có được công pháp mà Thiện tu luyện?

Muốn quang minh chính đại có được công pháp… vậy thì phải cân nhắc có nên gia nhập tổ chức ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình’ hay không.

Hơn nữa, dù có thành công nhận được bộ công pháp này, cậu cũng không nên bắt đầu tu luyện ngay lập tức.

Cậu đã tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, muốn tu luyện môn công pháp phụ trợ thứ hai, phải chuẩn bị trước.

Ngoài ra còn một điểm nữa.

Tất cả các thành viên trong phân bộ Hắc Mã đều đồng tu 《Nhân loại làm thế nào để sống tốt hơn ở Thú Giới với 300 diệu chiêu》 và 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》.

Nếu cả hai cùng tu, có thể phát hiện ra huyền bí ẩn giấu trong đó, chẳng lẽ không có một thành viên nào của phân bộ Hắc Mã phát hiện ra?

Công Đức Xà Mỹ Nhân lặng lẽ ở bên cạnh Tống Thư Hàng, từ khi con cá voi béo dưới chân nó nuốt ‘Bạch Mao’, nó đã không trở về cơ thể Tống Thư Hàng.

Dù sao Bạch Mao đáng thương là sinh vật sống, không thể giống như Xích Tiêu Kiếm, được mang vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Đột nhiên, Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ động, nhìn về phía cửa.

Ở đó có hai bóng người đang đến gần.

Một vị là bộ trưởng, người đàn ông mặc vest đen, vị còn lại là Quy đại sư.

Quy đại sư đã kết thúc bài giảng.

Bộ trưởng và Quy đại sư không trực tiếp đến phòng Tống Thư Hàng, mà đến phòng bên cạnh để tìm ‘Thiện’ trước.

“Tiểu Thiện, Bá Tống đại nhân nghỉ ngơi chưa?” Bộ trưởng vào phòng, hỏi.

Thiện lắc đầu: “Con vừa mới minh tưởng củng cố cảnh giới, Bá Tống tiền bối cũng không gọi con.” “Vậy à, không biết giờ này đến tìm Bá Tống đại nhân, có làm phiền ngài nghỉ ngơi không.

Hay là, chúng ta sáng mai hẵng đến nhé.” Bộ trưởng nói.

Quy đại sư không phản đối, gật đầu.

Bộ trưởng và Quy đại sư lại cẩn thận rời khỏi phòng Thiện.

Nhưng khi đi đến cửa, bộ trưởng đột nhiên dừng lại.

Ông ta đột ngột quay đầu, nhìn Thiện.

“Thiện, con vừa nói đang minh tưởng củng cố cảnh giới?” Bộ trưởng trừng lớn mắt hỏi.

Người của phân bộ Hắc Mã không nhiều, trí nhớ của bộ trưởng lại đặc biệt tốt, thế hệ trẻ trong bộ lạc đều do ông nhìn lớn lên, những đứa nhỏ này bây giờ tu vi mấy phẩm, thậm chí là tiểu cảnh giới nào ông đều biết rõ.

Trong trí nhớ của ông, Thiện hai tháng trước vừa đột phá đến cảnh giới ‘tị khiếu’.

Thiên phú tu luyện của cô bé bình thường, cộng thêm tài nguyên tu luyện của bộ lạc Hắc Mã cũng không nhiều.

Tình hình bình thường, Thiện muốn tu luyện đến khiếu huyệt tiếp theo ít nhất phải mất hơn một năm, thậm chí hai năm, ba năm cũng không có gì lạ.

Nhưng bây giờ, cô bé đã đột phá?

Và đang củng cố cảnh giới?

“Vâng, bộ trưởng.” Thiện gật đầu nói.

“Là nguyên nhân của Bá Tống đại nhân sao?” Bộ trưởng lập tức hiểu ra, đồng thời ông nhẹ nhàng bước một bước đến bên cạnh tiểu Thiện, đưa tay đặt lên mạch cổ tay cô bé, xác định cảnh giới của cô.

Quả nhiên, tiểu Thiện đã thành công mở ‘nhĩ khiếu’.

Hơn nữa, khí huyết chi lực trong cơ thể cô rất vượng, không để lại một chút ẩn họa nào.

Sự thăng tiến của cô không phải là cưỡng ép nâng cao cảnh giới, mà là nước chảy thành sông, khiếu huyệt tự mở!

“Vâng.” Tiểu Thiện gật đầu nói.

Bộ trưởng trong lòng vui mừng khôn xiết, ông để Bá Tống đại nhân ở lại phân bộ nghỉ ngơi thật quá đúng đắn.

Con bé Thiện này, cũng là phúc duyên sâu dày, biết một môn ngoại ngữ, đã nhận được cơ duyên của Bá Tống đại nhân.

Chương 1377

Giá như mình cũng biết thêm một môn ngoại ngữ thì tốt biết mấy.

Bộ trưởng thầm nghĩ.

Hình tượng của Bá Tống Huyền Thánh trong tâm trí ông trở nên cao lớn hơn.

Sau đó, bộ trưởng và Quy đại sư không đi làm phiền Tống Thư Hàng.

Họ cũng chọn nghỉ ngơi một đêm ở phòng bên cạnh, chuẩn bị đợi sáng mai hẵng đến thăm Bá Tống Huyền Thánh.

×××××××××××××××× Sáng sớm hôm sau, mặt trời mọc.

Bộ trưởng mở mắt, thấy mình vẫn đang nằm trên giường ở phòng bên, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

Ông còn tưởng có thể giống như tối qua, vừa mở mắt ra thì cả phân bộ đều đang ngồi ngay ngắn ở nơi ở của Bá Tống tiền bối, công lực đại tăng.

Bộ trưởng đẩy cửa ra, phát hiện Quy đại sư đã sớm đợi ở cửa phòng ông.

“Quy đại sư chào buổi sáng, đại sư hôm qua ngủ có ngon không?” Bộ trưởng nói.

“Ngươi tỉnh rồi.” Quy đại sư mỉm cười nói: “Lão phu hôm qua cả đêm không ngủ được, chỉ đợi ngươi tỉnh lại.” Bộ trưởng: “…” Quy đại sư cũng quá sốt ruột rồi.

Hai người đến phòng bên cạnh nơi tiểu Thiện ở trước.

Cô bé Thiện cũng vừa mới tỉnh.

Giống như bộ trưởng, khi cô tỉnh lại phát hiện mình vẫn đang ở trên giường của mình, trong lòng cũng có chút thất vọng.

“Thiện, Bá Tống đại nhân tỉnh chưa?” Bộ trưởng hỏi.

Tiểu Thiện lắc đầu.

“Vậy con cùng chúng ta đi gặp Bá Tống tiền bối nhé.” Bộ trưởng cười nói.

Họ và Bá Tống Huyền Thánh ngôn ngữ bất đồng, cần phiên dịch.

…..

Thực ra, Tống Thư Hàng cũng đã đợi bộ trưởng và Quy đại sư đến.

Chỉ khi tiếp xúc với hai vị này, cậu mới có thể tìm được cơ hội, nhận được 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》 mà cậu muốn.

Trong quá trình chờ đợi, cậu vẫn luôn thông qua ‘Công Đức chi nhãn’ quan sát hình ảnh Bích Thủy Các.

Trận chiến của Kiếp Tiên vẫn đang diễn ra.

Với sức bền của Kiếp Tiên, chiến đấu mười năm tám năm cũng không thành vấn đề.

Cũng không biết Sở các chủ khi nào mới kết thúc trận chiến này?

Ngoài ra, cũng không biết tâm ma kiếp của Thông nương, Tiểu Thải thế nào rồi.

Diệp Tư trong cơ thể cậu vẫn đang trong trạng thái tâm ma, chưa hồi phục.

Lúc này, tiếng gõ cửa của bộ trưởng vang lên.

Cô bé Thiện lên tiếng: “Bá Tống tiền bối, ngài tỉnh chưa ạ?” Tống Thư Hàng đưa tay vẫy một cái, ‘Thánh Ấn’ trong cơ thể bắt đầu khoác lên cho chủ nhân từng tầng từng tầng ‘uy nghiêm của Huyền Thánh’.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêm túc phụ họa sau lưng cậu.

“Vào đi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Cửa phòng mở ra.

Quy đại sư lén nhìn ‘Bá Tống Huyền Thánh’ trong phòng.

Giống như lúc nhìn thấy trong hình ảnh ‘hiển thánh trước mặt người đời’, ngoại hình của Bá Tống Huyền Thánh là một thiếu niên, mặt mày thanh tú, giữa lông mày tự nhiên toát ra vẻ hiền hòa.

Chỉ cần nhìn chằm chằm vào cậu một cái, trong đầu sẽ tự động hiện lên thánh danh của cậu – Bá Tống Huyền Thánh!

Không ngờ lại thực sự là vị Thánh đầu tiên của thiên niên kỷ.

“Vãn bối Quy Huyền Tử ra mắt Bá Tống tiền bối.” Quy đại sư cung kính nói.

Không cần cô bé Thiện phiên dịch, Quy đại sư cũng tinh thông ngoại ngữ, tuy ông nói lắp bắp, nhưng tổng thể thuộc phạm vi có thể nghe hiểu.

Bộ trưởng lén nhìn Quy đại sư, thầm nghĩ, như vậy, trong số những người có mặt chỉ có ông là không thể trực tiếp giao tiếp với Bá Tống Huyền Thánh.

Cảm giác như bị loại ra khỏi vòng tròn nhỏ vậy.

“Các ngươi tìm ta, có việc gì?” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Vãn bối nghe tin Bá Tống tiền bối đang làm khách ở đây, đặc biệt đến bái kiến.” Quy đại sư đưa tay hành lễ.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Vị Quy đại sư này tối qua đã sốt ruột đợi ở ngoài cửa cả đêm, gấp gáp muốn gặp cậu như vậy, chắc chắn còn có nguyên nhân khác.

Quy đại sư thấy Bá Tống tiền bối cười mà không nói, mặt già hơi đỏ lên.

Với tu vi của Bá Tống tiền bối, mọi hành động của ông ở gần đây chắc chắn không qua mắt được đối phương.

Quy đại sư mặt dày nói: "Bá Tống tiền bối, vãn bối còn có một chuyện muốn chuyển cáo cho tiền bối.

Gần đây, Thú Giới liên tục xảy ra một số chuyện quỷ dị, thường có thú tu, tu sĩ nhân tộc đột nhiên rơi vào tà đạo, hóa thành tà ma.

Ngay cả vãn bối trên đường đến 'bộ lạc Hắc Mã', cũng gặp phải một vụ tu sĩ sa vào tà đạo." Tống Thư Hàng nghe vậy, mày hơi nhíu lại.

Sa vào tà đạo, hóa thành tà ma?

Chiêu này quen quá.

"Người sa vào tà đạo là một người bạn đồng hành của vãn bối, rõ ràng lúc đi đường anh ta không có bất kỳ biểu hiện khác thường nào.

Nhưng ngay tối qua, trên người anh ta đột nhiên dâng lên lượng lớn Cửu U tà khí, bắt đầu tà ma hóa.

Vãn bối rất khó khăn mới chế phục được anh ta, phong ấn lại." Quy đại sư chậm rãi nói.

Sau khi ông phong ấn người bạn đồng hành, đã lập tức liên hệ với tổng bộ của 'Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình', thỉnh cầu phái cao thủ đến cứu chữa người bạn đồng hành.

Chỉ là cao thủ của tổng bộ đến cần thời gian, không biết phong ấn của ông có chịu nổi không.

Và may mắn là, ông ở bộ lạc Hắc Mã lại gặp được một vị Huyền

Thánh đang làm khách ở đây.

Tống Thư Hàng: “Trước khi anh ta tà ma hóa, có tiếp xúc với vật phẩm đặc thù nào không?

Ví dụ như, chiếc nhẫn đẹp, hoặc các trang sức khác?

Cũng có thể là những thứ khác, ví dụ như vũ khí thần binh nhỏ nhắn?” Quy đại sư nhíu mày suy tư một lát, đột nhiên sáng mắt lên: “Trước khi đến bộ Hắc Mã, người bạn đồng hành kia của vãn bối đã nhặt được một thanh kiếm gãy, anh ta cho rằng thanh kiếm gãy đó là bảo bối, nên mang theo bên mình.” “Thanh kiếm gãy đó còn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Quy đại sư lắc đầu: “Tôi không để ý chuyện này.” Lúc này, bộ trưởng bên cạnh đột nhiên nhảy dựng lên, nói một tràng líu lo.

Lúc Tống Thư Hàng và Quy đại sư đang giao tiếp, bộ trưởng cứ kéo lấy Tiểu Thiện, để cô bé phiên dịch cho mình.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Tiểu Thiện phiên dịch: “Bộ trưởng nói ông ấy cũng nhặt được một thanh đao gãy mấy ngày trước, bây giờ vẫn đang bị ông ấy vứt trong rương báu.” “Thanh đao gãy của ông, có gì khác thường không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Thiện lại chuyển lời cho bộ trưởng.

Bộ trưởng gật đầu, thông qua tiểu Thiện phiên dịch: “Từ khi nhặt được thanh đao đó, tôi thường xuyên nghe thấy một giọng nói, giọng nói đó hỏi tôi ‘ngươi có muốn sức mạnh không? ngươi có muốn trở thành nhân vật chính của thế giới không?’, tôi cảm thấy thanh đao gãy này có chút tà môn, thế là tôi trả lời nó ‘không muốn, cút’.

Sau đó, thanh đao đó không còn phát ra tiếng nữa.

Nhưng tôi cảm thấy nó là một bảo bối, nên đã nhặt về, để vào rương báu của tôi.” “Ông đi lấy nó cho tôi xem, cẩn thận đừng bị mê hoặc.” Tống Thư Hàng trong lòng có thể khẳng định, thứ này chính là trò quỷ của một vị chúa tể khác của thế giới Cửu U.

Trong lúc bộ trưởng đi lấy đao, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Quy đại sư.

Cậu suy nghĩ một chút, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề hỏi: “Quy đạo hữu, khi ngươi tu luyện bí tịch của liên minh và 《Thần Thú Diệt Thế Đại * Pháp》, có cảm thấy gì khác thường không?” Quy đại sư: “Dị dạng?

Ta không hề cảm nhận được bất kỳ dị dạng nào.” Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Thiện.

Thiện suy nghĩ rồi hỏi lại: “Bá Tống tiền bối, ý ngài là dị dạng về phương diện nào ạ?” “Ví dụ như, khi ngươi tu luyện đồng thời bí tịch Liên minh và 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》, có nhìn thấy hoặc cảm ứng được thứ gì kỳ quái không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện lắc đầu.【Kỳ lạ thật, gợi ý của giám định bí pháp là tu luyện đồng thời bí tịch và công pháp sẽ có thu hoạch bất ngờ.

Quy đại sư và cô bé Thiện lại hoàn toàn không nhận ra bất kỳ dị dạng nào.】Tống Thư Hàng trầm tư.

Chẳng lẽ cũng giống như bí tịch của tổ chức ‘Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một nhà’, phải dùng phương thức đặc thù để tu luyện mới có thể lĩnh ngộ được mật văn?

Có lẽ hắn phải cân nhắc lại việc đi mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối.

Nhưng Diệt Phượng tiền bối hiện vẫn đang nổi giận, muốn mượn CPU không phải chuyện dễ.

Lúc này, Thiện cô nương lại bổ sung: “Nhưng mà, Bá Tống tiền bối, khi cháu tu luyện 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》 thì chỉ chuyên tâm tu luyện công pháp.

Còn khi học tập bí tịch Liên minh thì cũng chỉ chuyên tâm học tập bí tịch.

Tu luyện cả hai cùng lúc thì chưa thử qua.” Tống Thư Hàng nghe vậy, nói: “Vậy ngươi thử xem?” Thiện lắc đầu: “Không được ạ, cháu bây giờ vẫn chưa thể một lòng hai việc.” Cô bé hiện tại vẫn chỉ là cảnh giới Nhất phẩm, tầng thứ nhất của 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》 là pháp môn rèn luyện cơ thể, cần phối hợp với một bộ quyền pháp để thúc đẩy.

Muốn đồng thời sử dụng quyền pháp và bí tịch Liên minh, cô bé lực bất tòng tâm.

Quy đại sư hỏi: “Bá Tống đại nhân, ngài có nghiên cứu về công pháp và bí tịch của chúng ta sao?” Chuyện liên quan đến truyền thừa công pháp của nhà mình, trong lòng Quy đại sư tự nhiên nảy sinh một tia cảnh giác.

Nếu ngay cả chút cảnh giác này cũng không có, 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》 đã sớm trở thành công pháp đầy đường rồi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Công pháp và bí tịch của các ngươi, ta đều mới biết hôm qua.” “Bí tịch Liên minh của chúng cháu vẫn là hôm qua cháu dịch cho Bá Tống tiền bối.” Thiện bổ sung.

Quy đại sư trong lòng hơi thả lỏng một chút.

Ông ngẩng đầu, đang chuẩn bị nói thêm gì đó... thì đúng lúc này, ánh mắt của Quy đại sư và đôi mắt của Công Đức Xà Mỹ Nhân sau lưng Tống Thư Hàng chạm vào nhau.

Đôi mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân lấp lánh tỏa sáng, ấy là do xá lợi tử hóa thành.

Quy đại sư nhìn vào đôi mắt này, chỉ cảm thấy trong đó ẩn chứa đại từ bi, đại trí tuệ, đại công đức.

Bất giác, ngay cả tâm tư của ông cũng trở nên từ bi, lòng dạ trở nên rộng mở vô cùng, phảng phất như có thể dung nạp cả thế giới.

“Bá Tống đại nhân, có lẽ vãn bối có thể thử xem, diễn thị một lần cho ngài xem.” Quy đại sư vỗ ngực mình, đột nhiên tự đề cử mình, muốn thử tu luyện đồng thời bí tịch và công pháp.

Tống Thư Hàng tò mò nhìn Quy đại sư, không hiểu tại sao đối phương lại thay đổi thái độ lớn như vậy.

Chương 1378

Tuy nhiên, đối phương chủ động đề xuất phối hợp, Tống Thư Hàng nào có lý do từ chối?

“Vậy làm phiền Quy đạo hữu.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Quy đại sư tháo mai rùa của mình xuống, ném nó sang một bên.

Mai rùa của ông chính là mai của linh thú rùa nặng trĩu, đeo trên lưng hẳn là một loại biểu tượng thân phận.

Sau đó, Quy đại sư hít sâu một hơi, bắt đầu vận chuyển 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》.

Ông là tu vi Tứ phẩm, có thể vừa vận chuyển công pháp 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》, vừa bắt đầu sử dụng bí tịch Liên minh.

Hơn nữa thân là trưởng lão truyền công, cả cuốn bí tịch Liên minh ông có thể đọc ngược làu làu.

Khi Quy đại sư vận chuyển công pháp, đột nhiên cảm nhận được một sự cộng hưởng nhè nhẹ.

Ông bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh, đối tượng cộng hưởng chính là Bá Tống Huyền Thánh sao?

“Quy đạo hữu không cần kinh ngạc.” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Công pháp ta tu luyện và công pháp của các đạo hữu cùng một mạch, giữa hai bên tương hợp.

Việc nảy sinh một chút cộng hưởng là hiện tượng bình thường.”
“Thì ra là vậy.” Quy đại sư gật đầu.

Sau đó, ông vừa duy trì vận chuyển công pháp, vừa bắt đầu thi triển bí tịch Liên minh.

Không giống bí tịch của liên minh yêu tinh, bí tịch của liên minh nhân loại có ít động tác hơn, phần lớn là những diệu chiêu mang tính chất ‘diễn giảng’.

Đương nhiên, trong đó cũng có cả ca hát nhảy múa.

Quy đại sư bắt đầu từ 《Nghênh Tân Thuật》, sau đó là ‘Khẩu Tài Biện Thuật’, ‘Kiến Giao Pháp’, tiếp đó là ‘Hữu Nghị Chi Vũ’.

Tống Thư Hàng chăm chú nhìn từng cử chỉ của ông.

Thật lòng mà nói, vũ điệu của Quy đại sư rất chói mắt.

Đây cũng là lý do khi giảng giải, ông rất ít khi tự mình biểu diễn vũ đạo mà để cho đệ tử của mình làm thay.

Một lượt tu luyện xong, trên người Quy đại sư không có bất kỳ dị dạng nào.

Tống Thư Hàng cũng không nhìn ra manh mối gì.

“Có lẽ là cách mở của mình vẫn chưa đúng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bởi vì không phải là ‘dạy học’, Quy đại sư đẩy nhanh tiết tấu thi triển.

Động tác trở nên ngày càng nhanh, những diệu pháp mang tính diễn giảng sắp biến thành rap tốc độ cao. 300 diệu chiêu rất nhanh được diễn thị từ đầu đến cuối.

“Bá Tống tiền bối, có phát hiện gì không?” Quy đại sư thở hổn hển nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Bản thân ngươi có cảm ứng được thay đổi gì không?” Quy đại sư lắc đầu.

Tống Thư Hàng dựa vào ghế.

Cách mở không đúng...

Tống Mộc Đầu tên kia, không thể cho thêm chút gợi ý nữa sao?

Lúc này, Hắc Mã bộ trưởng lại chạy về.

“Bá Tống đại nhân, ta đã mang thanh đao gãy đến đây.” Trưởng phân bộ sắc mặt có chút tái nhợt, đẩy cửa bước vào.

“Ngươi không sao chứ?” Quy đại sư nhìn trưởng phân bộ.

“Thanh đao này, rất tà ma.” Trưởng phân bộ đặt thanh đao gãy xuống, lúc này mới thở phào một hơi: “Vừa rồi khi ta lấy nó ra khỏi rương báu, nó liền tỏ ra rất hưng phấn, còn tưởng ta cuối cùng đã hồi tâm chuyển ý, trên đường đi không ngừng kích thích ta, hỏi ta có muốn sức mạnh không, có muốn quyền lực không.

Thậm chí còn dùng năng lực dụ dỗ kích thích tinh thần của ta, may mà ý chí ta kiên định, không bị nó dụ dỗ.” Thiện cô nương nhanh chóng dịch lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu, trực tiếp đưa tay ấn lên thanh đao gãy.

So với những đạo cụ mà nhân vật chính thường có như ‘nhẫn, trang sức’ từng xuất hiện trên Địa Cầu, thanh đao gãy xuất hiện ở Thú Giới lần này được chế tác hoàn thiện hơn.

Nhìn từ bề ngoài, căn bản không cảm ứng được bất kỳ mùi vị ‘tà năng Cửu U’ nào.

Thanh đao gãy này phảng phất như một thanh thần binh cổ đại thực sự, tràn ngập hơi thở của thời đại viễn cổ.

“Bá Tống tiền bối chú ý an toàn, thanh đao này rất tà ma.” Quy đại sư nói.

“Yên tâm đi, ta không phải lần đầu tiên đối phó với thứ này.” Tống Thư Hàng nói.

Khi hắn đưa tay ấn lên thanh đao gãy, lập tức có một giọng nói vang lên bên tai hắn. 【Chàng trai trẻ, ngươi muốn có sức mạnh không?】 Giọng nói này hư ảo phiêu diêu, tựa gần lại xa, tựa nam tựa nữ, tựa già tựa trẻ, nghe vô cùng quỷ dị.

Hơn nữa, trong giọng nói còn mang theo sự dụ dỗ, khiến người ta vừa nghe đã động lòng. 【Ngươi khao khát ấn kẻ địch của mình xuống đất chà đạp không?

Ngươi khao khát trở thành thiên tài, được vạn người chú ý không?

Ngươi muốn trở thành chủ nhân của thời đại này không?】 【Đến đây, nắm lấy chuôi đao, tiếp nhận sức mạnh của ta đi.

Mười năm Tam phẩm, bốn mươi năm Tứ phẩm, trăm năm Ngũ phẩm!

Ngươi còn chờ gì nữa?

Trở thành kẻ trên vạn người, bước lên đỉnh phong đi!】 Tống Thư Hàng nhếch mép, trong lòng đáp lại: 【Mười năm Tam phẩm, bốn mươi năm mới lên được Tứ phẩm, thêm trăm năm nữa mới có hy vọng Ngũ phẩm?

Yếu xìu.】 Trong thanh đao gãy, giọng nói kia vốn còn muốn tiếp tục mê hoặc Tống Thư Hàng, nhưng đột nhiên bị nghẹn lại.

Giọng nói phiêu diêu này là một hiệu ứng pháp thuật, không có thần trí.

Nhưng nó có thể thông qua dụ dỗ để mở lòng người, khiến người ta chủ động tiếp nhận sức mạnh của nó.

Mà bây giờ, nó cảm nhận được một sự khinh bỉ sâu sắc.

Tổng cộng chỉ cần một trăm năm mươi năm là có thể tấn thăng Ngũ phẩm, tốc độ thăng cấp nhanh như vậy mà còn bị người ta khinh bỉ?

Thế gian này rốt cuộc là sao?

“Một chút thủ đoạn marketing cũng không có, mà cũng dám ra ngoài dụ dỗ người khác?” Phía sau Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân nắm lấy vô hình đao cổ, trực tiếp chém về phía thanh đao gãy.

Keng~~ Thanh đao gãy bị chém thành hai đoạn, ngay sau đó, tà năng Cửu U cuồng bạo từ trong thanh đao phun trào ra.

“Cẩn thận.” Quy đại sư trong lòng kinh hãi, ông đưa tay nắm lấy trưởng phân bộ và Thiện, nhanh chóng lùi lại.

Nhưng mà tà năng Cửu U cuồng bạo kia còn chưa kịp ra oai thì lại đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Chúng xuất hiện nhanh, biến mất còn nhanh hơn.

Tống Thư Hàng co ngón tay lại, hơn trăm sợi rễ sen dưới sự che chở của ánh sáng từ ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’, thu về trong cơ thể hắn.

Trong thế giới hạch tâm lại có thêm một phần năng lượng dự trữ.

Đây là vốn liếng chuẩn bị cho lần mở rộng tiếp theo.

Lần này, cũng không gây ra sự chú ý của vị ‘chúa tể Cửu U’ kia.

“Giải quyết rồi?” Quy đại sư mặt mày mờ mịt.

Vừa rồi thứ tà năng Cửu U đáng sợ, cuồng bạo kia, toàn bộ đều biến mất không thấy đâu?

Nếu không phải trên bàn còn có mảnh vỡ của thanh đao, ông còn tưởng mọi thứ đều là ảo giác.

“Xong rồi, lần này thủ đoạn của đối phương yếu hơn ta tưởng một chút.

Xử lý cũng tương đối tiện lợi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hắn đưa tay nhặt mảnh vỡ của thanh đao, chỉ là đồng thau bình thường đúc thành, nhưng vì bị tà năng Cửu U xâm thực nên có lẽ chất liệu đã có chút biến dị.

Tống Thư Hàng thu lại mảnh vỡ, đứng dậy nói: “Quy đạo hữu, dẫn ta đến nơi ngươi phong ấn đồng bạn đi.” Quy đại sư vừa rồi phối hợp diễn thị bí tịch và công pháp như vậy, để đáp lại, Tống Thư Hàng cũng không ngại tiện tay giúp ông giải trừ tà năng Cửu U trên người đồng bạn.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.” Quy đại sư cảm kích nói. ... .

Quy đại sư dẫn đường ở phía trước, Tống Thư Hàng ngự đao bay theo sau.

Trưởng phân bộ mặt dày đi theo, đồng thời còn mang theo cả phiên dịch viên là Thiện cô nương.

“Thảo nào tối qua Quy đại sư không đến phân bộ Hắc Mã đúng giờ hẹn, thì ra là vì đồng bạn của ngài xảy ra vấn đề.” Trưởng phân bộ nói.

Quy đại sư gật đầu.

Nơi phong ấn là một khu rừng thông.

Bên rìa rừng, có ba nam tử trẻ tuổi đeo mai rùa đang canh giữ, họ là đệ tử của đồng bạn Quy đại sư.

“Đại sư, ngài cuối cùng cũng về rồi.

Tổ chức đã phái cao thủ đến giải cứu sư phụ chưa ạ?” Một trong số họ mong đợi hỏi.

“Cao thủ của tổ chức vẫn đang trên đường đến, nhưng ta đã mời được Bá Tống tiền bối.

Có ngài ấy ra tay, sư phụ của con nhất định sẽ bình an vô sự.” Quy đại sư an ủi.

Trong rừng thông, có sáu cây cổ thụ bị khắc trận pháp, hóa thành một phần của đại trận phong ấn.

Giữa những cây cổ thụ, có một cái mai rùa khổng lồ đang trấn áp người đồng bạn bị tà ma hóa của Quy đại sư.

Tình trạng tà ma hóa của đồng bạn Quy đại sư càng thêm nghiêm trọng, khí tức Cửu U trên người càng thêm nồng đậm.

Tống Thư Hàng trực tiếp tiếp cận phong ấn, Công Đức Xà Mỹ Nhân hộ thân, xua tan khí tức Cửu U.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bao bọc Tống Thư Hàng, đẩy lùi toàn bộ khí tức Cửu U.

“Các ngươi lui ra sau, tránh bị liên lụy.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, lát nữa hắn sẽ thúc đẩy rễ sen hấp thu ‘tà năng Cửu U’, tốt nhất là không bị người khác nhìn thấy.

Quy đại sư dẫn theo mấy đệ tử của đồng bạn cùng trưởng phân bộ và Thiện lùi ra xa một khoảng.

Ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng bùng nổ, rễ sen hiện ra, cắm vào người tu sĩ bị tà ma hóa kia.

Tà năng Cửu U nhìn có vẻ khổng lồ rất nhanh đã bị hút cạn.

“Chất lượng tà năng thấp hơn nhiều so với mấy người bị tà ma hóa ở Địa Cầu.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chương 1379

Những người bị tà ma hóa ở Địa Cầu là người bình thường, nhưng chất lượng tà năng Cửu U rút ra từ họ lại cao hơn.

So sánh hai bên, một bên là tác phẩm tinh xảo của đại sư, bên kia là công cụ sản xuất hàng loạt trên dây chuyền cơ khí.

Sau khi tà năng bị hút cạn, tu sĩ bị tà ma hóa kia rơi vào hôn mê, bất động.

Tống Thư Hàng thu lại ánh sáng công đức, quay đầu nói: “Xong rồi, may mà hắn vẫn chưa hoàn toàn bị chuyển hóa thành tà ma, nếu không thì ngay cả ta cũng bất lực.” Quy đại sư phong ấn rất kịp thời, đã làm chậm đáng kể tốc độ tà ma hóa của đồng bạn.

Như vậy, sau khi toàn bộ tà năng Cửu U trên người đối phương bị nhổ tận gốc, hắn có thể hồi phục bình thường.

“Cảm ơn Bá Tống đại nhân.” Quy đại sư cảm kích nói.

Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Tiếp theo hắn sẽ có một giai đoạn suy yếu, bồi bổ nhiều là có thể hồi phục.

Ngoài ra, về phương diện cơ thể vì bị tà năng Cửu U xâm thực nên để lại một vài di chứng, tốt nhất là tìm một dược tu chữa trị một phen, tránh để lại hậu quả.” Quy đại sư liên tục gật đầu, ông giải trừ phong ấn do mình thiết lập, cẩn thận kiểm tra đồng bạn.

Quả nhiên, tà năng Cửu U vốn như giòi trong xương trước đó đã hoàn toàn biến mất.

Thủ đoạn của Bá Tống Huyền Thánh, quả thật là cao thâm khó lường.

Lúc này, ba nam tử đeo mai rùa kia ngưỡng mộ nhìn Tống Thư

Hàng.

Đây chính là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Thực lực thật mạnh mẽ!

Vấn đề mà họ căn bản không thể giải quyết, Bá Tống Huyền Thánh chỉ cần ra tay, chưa đến hai hơi thở là có thể giải quyết xong.

Trong lòng ba chàng trai trẻ hiện lên một sự kỳ vọng và mục tiêu.

Chỉ cần chăm chỉ tu luyện, sẽ có một ngày mình cũng có thể trở nên mạnh mẽ như Bá Tống Huyền Thánh!

Khi ý niệm này hiện lên, đột nhiên một chàng trai trẻ sắc mặt biến đổi.

Trên cổ tay hắn, có một chiếc vòng tay màu đồng cổ khẽ rung động. 【Ngươi muốn có sức mạnh không?

Ngươi muốn có thực lực như người đàn ông trước mắt này không?

Ngươi muốn ấn tất cả kẻ địch không vừa mắt xuống đất chà đạp không?】 “Giọng nói gì vậy?” Chàng trai trẻ đột nhiên lên tiếng.

Mọi người có mặt đều quay đầu nhìn hắn.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện cô nương kịp thời dịch lại.

“Thưa Bá Tống tiền bối, con nghe thấy một giọng nói, giọng nói này đang dụ dỗ con, hỏi con có muốn sức mạnh không.” Chàng trai trẻ nói.

Quy đại sư và trưởng phân bộ lập tức hét lên: “Trên người ngươi có đao gãy, kiếm gãy gì không?” “Không có ạ.” Chàng trai trẻ lắc đầu.

“Gần đây khi ở cùng sư phụ ngươi, có nhặt được bảo vật gì kỳ lạ không?” Quy đại sư lại hỏi.

“Nhặt được bảo vật gì?

À phải rồi, lần trước trên đường con nhặt được chiếc vòng tay này, trông rất đẹp nên con nhặt về đeo.” Chàng trai trẻ đưa tay ra, tháo chiếc vòng tay xuống.

Quả nhiên, lại là một thứ cùng loại với đao gãy, kiếm gãy, trong vòng tay ẩn giấu tà năng Cửu U.

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc vòng tay, thứ này so với đao gãy và kiếm gãy thì tinh xảo hơn một chút.

Nhưng lời thoại bên trong giống hệt đao gãy, vẫn là một bộ đó.

Tống Thư Hàng: “Không thể đổi chút trò mới được à?” Hắn lại nói với Quy đại sư và những người khác: “Thứ này cũng giống như thanh đao gãy, mang theo sức mạnh dụ dỗ, sẽ len lỏi vào lỗ hổng trong tâm hồn con người, dẫn người ta sa đọa thành tà ma.

Giao cho ta xử lý được không?” Quy đại sư liên tục gật đầu.

Chàng trai trẻ nghe thấy chiếc vòng tay này và thứ khiến sư phụ hắn sa đọa thành tà ma là cùng một loại, liền giật nảy mình.

Tống Thư Hàng không lập tức phá hủy chiếc vòng tay, hắn định mang thứ này về, mấy vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chắc chắn sẽ có hứng thú với nó.

Nói đi cũng phải nói lại, trong một ngày mà thấy ba lần ‘vật phẩm tà ma Cửu U’, có hơi quá thường xuyên rồi không?

Thú Giới rốt cuộc có bao nhiêu thứ này?

Vị chúa tể ở Cửu U kia, định biến toàn bộ người ở Thú Giới thành tà ma sao?

“Có phải là bị ảnh hưởng bởi ‘biến thiên’ không?” Tống Thư

Hàng trong lòng khẽ động.

Chúa tể Cửu U đối ứng với 'Thiên Đạo', Thiên Đạo hiện tại sắp về hưu, cho nên... chúa tể Cửu U mới hành động điên cuồng như vậy?

"Quy đạo hữu, các ngươi tốt nhất nên thông báo cho tất cả thành viên của 'Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một nhà', báo cáo chuyện này lên.

Ta nghi ngờ, Thú Giới không chừng sẽ xuất hiện lượng lớn vật phẩm tương tự, sẽ dẫn dắt người ta sa đọa thành tà ma Cửu U." Tống Thư Hàng nói.

Quy đại sư liên tục gật đầu, ông cũng cảm thấy trong lòng bất an, nghe thấy đề nghị của Tống Thư Hàng, lập tức sử dụng phương thức liên lạc nội bộ của liên minh, báo cáo chuyện này lên. ... .

Quy đại sư vừa báo cáo xong, rất nhanh đã nhận được hồi âm.

"Chết tiệt." Quy đại sư nói.

Tống Thư Hàng: "Đã có nạn nhân khác rồi sao?" "Từ lúc ta báo cáo tình hình của đồng bạn cho liên minh xin chi viện hôm qua, trong vòng một ngày ngắn ngủi, liên minh đã nhận được gần hai trăm vụ việc tương tự.

Đều là thành viên không rõ vì sao sa đọa thành tà ma Cửu U.

Trong đó có hơn tám phần thành viên đã hoàn toàn sa đọa, không thể cứu vãn." Quy đại sư nghiến răng nói.

Đồng thời trong lòng ông một trận sợ hãi.

Nếu không phải hôm nay may mắn gặp được Bá Tống Huyền Thánh, đồng bạn của ông cũng đã trở thành một thành viên trong 'tám phần' kia.

Không còn khả năng hồi phục.

“Nhiều vậy sao?” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đây chỉ mới là tình báo nội bộ mà liên minh nhân loại nhận được, chắc chắn còn có nhiều thành viên bị lây nhiễm hơn mà chưa kịp báo cáo.

“Liên minh của chúng ta ở Thú Giới cũng chỉ là một thế lực cỡ trung.

Nếu tỷ lệ lây nhiễm ở các thế lực khác cũng tương tự, thì trong một đêm, số người bị lây nhiễm ở Thú Giới, e rằng phải tính bằng đơn vị ‘mười vạn’.” Quy đại sư nói.

Chúa tể Cửu U sắp có động thái lớn!

Đây là muốn gây ra khủng hoảng sinh hóa sao? 【Bạch tiền bối, Bạch tiền bối có thể trả lời tin nhắn không?】Tống Thư Hàng vội vàng gọi trong đầu.

Bạch tiền bối two lần này không trả lời hắn.

“Luôn cảm thấy không ổn.” Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm.

Bích Thủy Các bị cưỡng ép di chuyển đến đây, Tống Thư Hàng nghi ngờ thế lực nào đó ở Thú Giới đang cố gắng lấy ‘Nguyên Sơ Thiên Đình’ làm trung tâm, tái kiến Thiên Đình.

Tối hôm kia, người đàn ông mặc áo da điêu uống rượu và Tượng Nha quái tiên sư đã kéo hắn vào mộng cảnh, đều có thể đã nhúng tay vào sự kiện Bích Thủy Các.

Bây giờ, chúa tể Cửu U lại muốn gây chuyện ở Thú Giới.

Thú Giới sắp toang rồi.

Trong thời gian tới, Thú Giới quá không an toàn, tôi muốn về Địa Cầu.

Thiện mong đợi nhìn Tống Thư Hàng: “Bá Tống tiền bối, ngài có thể giúp chúng cháu một tay không ạ?” Cô bé nghe tin trong liên minh có nhiều người bị Cửu U lây nhiễm như vậy, lòng nóng như lửa đốt.

Giống như người chết đuối vớ được cọng rơm, cô bé ngay lập tức nghĩ đến việc cầu cứu Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi cầu cứu, cô bé lại cảm thấy không ổn, cảm thấy mình đang ép buộc Bá Tống tiền bối, liền ngại ngùng cúi đầu.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ đầu Thiện: “Khoảng cách quá xa, ta không phải Kiếp Tiên, không thể làm được nháy mắt vạn dặm.

Nhưng, tiếp theo ta sẽ ở lại ‘phân bộ Hắc Mã’ một thời gian nữa.

Nếu những người bị lây nhiễm trong liên minh của các ngươi ở gần, hãy đưa đến phân bộ Hắc Mã với tốc độ nhanh nhất.

Nếu còn cứu được, ta sẽ ra tay giúp đỡ.” Chuyện tốt ngồi chờ ‘tà năng Cửu U’ tự đưa đến cửa, hắn đương nhiên sẽ không từ chối.

Nhận được câu trả lời của Tống Thư Hàng, Thiện vui vẻ nói: “Bá Tống tiền bối, ngài thật là một tiền bối tốt.” Tống Thư Hàng: “...” Quy đại sư cũng nhanh chóng báo cáo lại cho liên minh, gửi tin tốt này lên.

Đồng thời, Quy đại sư cho người chuẩn bị các loại dược liệu luyện khí — Bá Tống Huyền Thánh đã đồng ý chữa trị cho thương binh bị lây nhiễm của liên minh, đây là thiện ý của Bá Tống Huyền Thánh.

Liên minh nhân loại của họ phải có chút biểu hiện, không thể thật sự tay không mang bệnh nhân đến.

Nếu đưa linh thạch thì quá dung tục.

Cho nên, tốt nhất là đổi thù lao thành dược liệu luyện khí, loại tiền tệ cứng trong giới tu luyện này.

Tống Thư Hàng cũng không ngờ rằng, đến lúc đó ngoài việc thu hoạch một đợt ‘tà năng Cửu U’, hắn còn có thể thu hoạch một đợt dược liệu luyện khí.

xxxxxxxxxxxxxxxx Quy đại sư cõng đồng bạn của mình, mọi người quay trở lại phân bộ Hắc Mã.

“Quy đạo hữu, ngươi có biết ở Thú Giới có lối đi nào đến hiện thế không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Giữa Thú Giới và hiện thế chắc chắn có lối đi, những thú tu Thất, Bát phẩm kia mới có thể tiến vào hiện thế.

Quy đại sư lắc đầu: “Vãn bối thực lực không đủ, nên chưa bao giờ quan tâm đến thông tin này.

Nếu Bá Tống tiền bối cần, ta có thể hỏi tổng trưởng, tổng trưởng hẳn sẽ biết một vài.” “Vậy làm phiền Quy đạo hữu.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Thú Giới sắp có biến lớn, để phòng ngừa bất trắc, hắn tốt nhất nên nắm trong tay một con đường quay về hiện thế.

Nếu Sở các chủ giải quyết xong chuyện Bích Thủy Các, đến tìm hắn, đưa hắn về hiện thế là lựa chọn tốt nhất.

Nếu có bất trắc, hắn nắm được đường về cũng có thể đưa Sở các chủ về hiện thế.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trước mặt hắn có một cánh cửa không gian mở ra.

Sở các chủ sao?

Vừa nhắc đã đến?

Đáng tiếc là, từ cánh cửa không gian bước ra là một cái chân đầy lông của đàn ông, chứ không phải đôi chân đẹp của Sở các chủ.

Chương 1380

“Cửa không gian, Kiếp Tiên!” Quy đại sư và những người khác không khỏi kêu lên, thân hình dừng lại.

Ngay sau đó, một vị nho sinh đầu bù tóc rối từ trong cửa không gian chui ra.

Tóc tai rối bời, nho sam không chỉnh tề, ngay cả giày cũng chỉ còn một chiếc.

Chính là người đứng đầu trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Nho gia Thánh Nhân, Đạo Tử.

Ông vẫn mang vẻ mặt ngây ngô, nhìn Tống Thư Hàng.

“Ha ha, tìm thấy ngươi rồi.” Ông cười ngô nghê.

Tống Thư Hàng sững lại: “Tiền bối đang tìm tôi sao?” “Mượn đồ, ta tìm ngươi mượn đồ, he he he.” Đạo Tử cười ngốc nghếch.

“Đạo Tử tiền bối, muốn mượn vật gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nghe thấy xưng hô ‘Đạo Tử’, Đạo Tử hơi khựng lại.

Nhưng ông rất nhanh lại khôi phục nụ cười ngô nghê: “Ta muốn mượn một cuốn kinh thư, ngươi đưa cho ta, ta cũng cho ngươi chỗ tốt.” Kinh thư?

Tống Thư Hàng lấy ra 《Thánh Nhân Kinh Văn》, thứ mà Đạo Tử muốn cũng chỉ có thể là vật này.

“He he.” Đạo Tử nhận lấy kinh thư: “Ta cũng cho ngươi chỗ tốt, một cái cung điện rất đẹp, hùng vĩ lắm.” Nói xong, Đạo Tử đưa tay vung lên, một cung điện khổng lồ phá không xuất hiện, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Cung điện rất đẹp.

Khuyết điểm duy nhất là mang theo mùi hôi thối.

Cung điện này là Đạo Tử tiền bối vác từ đâu đến vậy?

Mùi hôi thối bên trong đến từ thời viễn cổ, xuyên qua không thời gian mà đến, tràn ngập mùi vị của năm tháng.

“Đây là cung điện gì?” Tống Thư Hàng nhìn tòa cung điện hoa lệ này, bịt mũi lại.

Lời vừa dứt, hắn trong lòng khẽ động.

Đây là mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ?

Hắn đã tiếp xúc với rất nhiều mảnh vỡ của Thiên Đình viễn cổ, nên khi quan sát kỹ cung điện này, lập tức cảm ứng được khí tức của mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ từ trên nó.

Nho gia, mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, mùi hôi thối.

Đây không phải là hố phân của Thú Thần Bộ mà Hằng Hỏa Chân Quân từng nhắc đến chứ?

Đạo Tử vẫn giữ nụ cười ngô nghê: “Ừ, ta từ Nho gia dọn qua.

Mấy mảnh vỡ khác họ không cho ta dọn, chỉ có cái này họ mặc kệ ta dọn đi.

Thứ này lớn quá, ta dọn nó qua đây tốn không ít công sức.” Thật sự là cái này, khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Ngoài ra, thực lực của Đạo Tử thật mạnh.

Phải biết rằng Bích Thủy Các của Sở các chủ, cần đến bốn Kiếp Tiên thú tu hợp lực, còn phải phối hợp với phù văn trận pháp mới có thể di chuyển qua.

Mà Đạo Tử một mình, dễ dàng mang theo cung điện khổng lồ như vậy xuyên qua không thời gian.

Thủ đoạn này, dường như đã không còn đơn giản là ‘Kiếp Tiên’ nữa.

Đạo Tử, không phải đã bước ra con đường của riêng mình, trở thành Trường Sinh Giả rồi chứ?

“Kinh văn ta mượn trước...

Ta cũng không biết khi nào mới trả lại được.” Đạo Tử vỗ vai Tống Thư Hàng: “Nhưng ta đảm bảo với ngươi, ta nhất định sẽ trả lại nó nguyên vẹn cho ngươi!” Người Kiếp Tiên Nho gia ‘Lưu Ly Thư Sinh’ trước đó đảm bảo với tôi như vậy, cuối cùng lại làm mất linh quỷ của tôi.

Tống Thư Hàng trong lòng thầm phàn nàn.

Đồng thời, hắn nhớ ra một chuyện.

Hắn ngẩng đầu nhìn Đạo Tử tiền bối: “Tiền bối, trạng thái của ngài đã hồi phục rồi sao?” Hành vi xử sự của Đạo Tử lúc này, nhìn có vẻ điên cuồng, nhưng lại có trật tự.

Bệnh điên của ông đã khỏi rồi sao?

“He he he he.” Đạo Tử cười ngốc một tràng: “Ai mà biết được?” “Tiền bối, ngài mượn kinh thư là muốn làm gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đạo Tử ngẩng đầu, dường như rơi vào trầm tư.

Hồi lâu sau, ông vỗ tay: “Ta muốn trở thành Thánh Nhân thứ hai.” “Ta muốn đứng trên đỉnh trời.” “Ta muốn vô địch thiên hạ, trấn áp một thế, giống như Thánh Nhân năm xưa!” “Sau đó, ta muốn báo thù cả thế giới, he he he he.” Đạo Tử nói xong lại phát điên chạy vòng quanh Tống Thư Hàng, xoay tròn, nhảy nhót, dừng đột ngột, có lúc còn biểu diễn bay thẳng lên trời rồi tăng tốc rơi xuống.

Bệnh điên của ông xem ra vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Chạy một lúc, ông lại chạy về bên cạnh Tống Thư Hàng: “Tiểu đạo hữu, ngươi có muốn trở thành đệ tử của ta không?” Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác.

“Ta muốn giống như Thánh Nhân, dạy dỗ ra ít nhất mười ba đệ tử Kiếp Tiên.” Đạo Tử tự tin nói: “Điểm này ta có tự tin, năm đó tiểu sư đệ cuối cùng, thực ra là do ta, đại sư, truyền thụ nghệ.” Nói cách khác, Đạo Tử có trình độ giảng dạy cấp ‘sư phụ của Kiếp Tiên’.

Thật lòng mà nói, Tống Thư Hàng thật sự rất động lòng.

Nho gia luôn là phong cách mà hắn khá ngưỡng mộ, lại có sư phụ cấp sư của Kiếp Tiên cầm tay chỉ dạy, đối với bất kỳ tu sĩ nào cũng là một khởi đầu tuyệt vời.

Nhưng, còn chưa đợi Tống Thư Hàng trả lời, Đạo Tử đột nhiên lại lắc đầu: “Không đúng, không được.

Ngươi không thích hợp trở thành đệ tử của ta, ngươi và Nho gia vô duyên, ngươi không thích hợp trở thành Nho tử.” Tống Thư Hàng: 0_0 “Tạm biệt nha~~” Đạo Tử cười ha hả, một chân mạnh mẽ đá vào hư không.

Trong hư không hiện ra một cánh cửa không gian.

Đạo Tử bước vào cửa không gian, biến mất không thấy đâu. ... .

Tống Thư Hàng nhìn cung điện khổng lồ, bốc mùi kỳ lạ trước mắt, có chút đau đầu.

Cung điện lẳng lặng lơ lửng giữa không trung.

Thứ này, hắn phải xử lý thế nào đây?

Hắn không thể trực tiếp chứa thứ này vào thế giới hạch tâm, thế giới hạch tâm vẫn chưa thể một lúc nuốt trọn một thứ lớn như vậy.

Lần trước những mảnh vỡ Thiên Đình kia là có Bạch tiền bối two giúp đỡ, thu nhỏ lại rồi mới chứa vào.

Nhưng lần này không có ai giúp hắn thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình.

Hơn nữa, mùi của thứ này có hơi nồng.

Nếu chứa vào thế giới hạch tâm, thế giới hạch tâm của hắn có bị ám mùi hôi không?

“Ọe~~” Phía sau, Thiện cô nương, trưởng phân bộ, Quy đại sư và mấy vị đệ tử trẻ tuổi, tất cả đều sắc mặt khó coi, không ngừng nôn khan.

Mùi kỳ lạ xuyên qua năm tháng từ trong cung điện, trực tiếp xộc vào khứu giác nhạy bén của họ.

Ngay cả khi họ nín thở, mùi kỳ lạ này dường như còn có thể từ mỗi lỗ chân lông chui vào cơ thể họ.

Mùi kỳ lạ này quả thực là kịch độc đến từ viễn cổ.

“Ể?

Khoa trương vậy sao?” Tống Thư Hàng tò mò.

Hắn cũng ngửi thấy mùi kỳ lạ, có chút hôi, nhưng vẫn trong phạm vi chịu đựng được.

Có phải là do cơ thể ‘dịch hóa’ của hắn cũng có khả năng miễn dịch với mùi hôi?

“Bá Tống tiền bối, chúng cháu không chịu nổi nữa rồi.” Thiện che miệng nói, cô bé cảm thấy trong lúc mình nói chuyện, mùi kỳ lạ đó tràn vào miệng, khó chịu vô cùng.

“Các ngươi lui ra trước, ta vào xem thử.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn nhẹ nhàng nhảy lên, bước lên cung điện.

Khi hắn nhảy lên cửa cung điện, một tầng kết giới mở ra, muốn ngăn cản hắn.

Nhưng, 'hạt sen vàng' trên người hắn khẽ phát năng lượng.

Kết giới 'xác nhận' thân phận của hắn, không còn ngăn cản, mặc cho hắn tiến vào trong.

Tống Thư Hàng tiến vào trong cung điện.

Bên trong cung điện, chỉ có một cái hố sâu khổng lồ.

Bên trong lớp vỏ vàng son lộng lẫy, không có gì cả, chỉ có một cái hố sâu đen ngòm.

Những thứ bên trong đã được Nho gia dùng pháp thuật dọn dẹp một lần.

Dù sao cũng là một mảnh 'Thiên Đình viễn cổ', cho dù là hố phân, nó vẫn là mảnh vỡ của Thiên Đình.

Trong thời gian bảo quản nó, Nho gia tự nhiên phải dọn dẹp những thứ bên trong.

Nhưng, dù trong cung điện đã không còn gì, vẫn có một mùi kỳ lạ không tan từ trong cung điện bay ra.

Mùi kỳ lạ này, ngay cả Nho gia cũng không giải quyết được.

Dù sử dụng hệ tịnh hóa pháp thuật nào, mùi kỳ lạ vẫn không thể xua đi, phảng phất như mùi vị này đã hoàn toàn kết hợp với cung điện, trở thành một thể.

Tống Thư Hàng tháo găng tay, đưa tay ấn lên tường cung điện. 【Trong giấc mộng tối hôm kia, Tượng Nha quái tiên sư đã bói cho ta, nói rằng thứ ta muốn tìm ở một nơi ô uế mà ta không thể tưởng tượng được.

Nơi ô uế... hố phân của Thú Thần Bộ năm đó không phải là một nơi ô uế sao.

Bí mật mà ta muốn giải mã, có phải là giấu ở đây không!】Đến đây, giám định bí pháp!

Hãy cho ta biết sự thật. 88888 giọng nói vang vọng trong đầu hắn, phù văn màu vàng từ mắt hắn chảy ra, rơi lên cung điện.

Với cái giá là vết thương và cơn đau dữ dội, phù văn màu vàng chảy ngược trở về, mang theo kết quả giám định.【Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ - Hố phân của Thú Thần Bộ, đây là một bảo địa quan trọng của Thiên Đình viễn cổ.

Nhiều tiên viên xinh đẹp, biển hoa, vườn linh dược, rừng tiên quả của Thiên Đình đều không thể thiếu sự bổ sung dinh dưỡng từ nơi này.

Ngoài việc giải quyết sản phẩm trao đổi chất của lượng lớn linh thú trong Thú Thần Bộ năm đó, nơi này không có gì đặc biệt cả.】Tống Thư Hàng: "..." Hết rồi?

Chỉ vậy thôi?

Giải mã bí mật đâu?

Chương 1381

Mánh khóe của Tống Mộc Đầu đâu?

Ra đây cho ta.

Tống Thư Hàng không tin, cố gắng thúc đẩy ‘giám định bí pháp’.

Cuối cùng, giám định thuật lại phát hiện ra thông tin mới.

Để trả giá, trên người hắn lập tức xuất hiện vết thương lớn hơn, đau đến nỗi hắn phải nghiến răng, nếu không phải cơ thể ở trạng thái dịch hóa, bây giờ hắn đã phun máu rồi.

“Cứ dùng giám định bí pháp này nữa, sớm muộn gì mình cũng biến thành M.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Kết quả giám định mới xuất hiện trong đầu hắn. 【Ở vị trí tay phải cửa sau của cung điện này, trên viên gạch tường thứ ba, dường như có người để lại di khắc.】 Chính là nó rồi.

Mánh khóe mà Tống Mộc Đầu để lại, không sai được.

Tống Thư Hàng nhanh chóng chạy đến vị trí cửa sau cung điện, trên viên gạch tường thứ ba bên tay phải, quả nhiên có người để lại di khắc.

Nhưng thứ này là văn tự viễn cổ, Tống Thư Hàng một chữ cũng không nhận ra.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân... và thanh Xích Tiêu kiếm trong bụng cô.

Lúc này, là lúc Xích Tiêu kiếm tiền bối ra sân.

Tống Thư Hàng khiêm tốn thỉnh giáo: “Xích Tiêu kiếm tiền bối, mấy chữ văn tự viễn cổ này có nghĩa là gì?” “A a, lúc không cần đến ta thì mặc kệ ta bị @#%× tiên tử nuốt vào bụng.

Lúc cần đến ta, lại muốn cầu cứu ta.

Tống Thư Hàng tiểu hữu, thái độ của ngươi như vậy là không được đâu.” Xích Tiêu kiếm cười ha hả, nói.

Hãy để ta đâm thủng trái tim ngươi, Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Xem sau này ngươi còn dám lơ là ta không?

Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối ngài muốn ra ngoài hóng gió?

Vậy ngài nói một tiếng là được mà, tôi bảo Công Đức Xà Mỹ Nhân thả ngài ra.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó hắn ra lệnh cho Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân mạnh mẽ quay đầu đi, không nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Xà Mỹ Nhân cẩn thận quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng một cái, sau đó cô thấy vẻ mặt bất lực của Tống Thư Hàng, trên mặt cô hiện lên vẻ rối rắm.

Một lát sau, cô dường như đã đưa ra một quyết định vô cùng nặng nề, cô mở miệng nhả Xích Tiêu kiếm ra.

Nhưng cô vẫn nắm chặt Xích Tiêu kiếm, không chịu giao nó ra.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, bây giờ có thể giúp chúng tôi dịch một chút không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thôi được, ra ngoài dù sao cũng tốt hơn ở trong bụng.

Để ta xem câu này có nghĩa là gì.” Xích Tiêu kiếm nhìn vào văn tự viễn cổ trên đó.

Sau đó, nó dịch: “Trên đó viết: 【Đậu má, một cái hố phân mà cũng xây lộng lẫy thế này, các ngươi Nho gia có tiền thì hay lắm sao?

Hố phân cũng phải làm cho giống cung điện của người ta.

Bên trong tối om, còn chẳng thấy gì cả, ta suýt nữa thì rơi vào hố rồi.

Không Không Đạo Môn, Mộ Lam đạo nhân chúc các ngươi mỗi người đến đây đi vệ sinh, đều rơi tõm vào rồi không leo lên được.】Xem ra, đây là do một cao thủ của Không Không Đạo Môn để lại.

Hắn đã từng lẻn vào một động thiên nào đó của Nho gia, tiến vào tòa cung điện này.

Nhưng rõ ràng, hắn không thu hoạch được gì.” Tống Thư Hàng: “...” Không Không Đạo Môn à.

Chính là môn phái của ‘Vân Vụ đạo trưởng’ bị Hoàng Sơn Chân Quân dùng nick phụ trêu chọc nhỉ.

Còn có Đường thiếu chủ lúc đầu muốn trèo vào phòng hắn trộm đồ, lại bị Bạch tiền bối bắt được cũng là môn phái này.

Ngoài ra trong môn phái này còn có một vị cao thủ tên là Lãnh Diễm Kiếm, mấy trăm năm trước đã trộm tượng của Bạch tiền bối, nhân sinh quan bị cải tạo một lần.

“Thành viên của môn phái này, vận may E nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

Khoan đã, thứ tôi muốn không phải là cái này, tôi muốn là mánh khóe của Tống Mộc Đầu để lại cơ mà.

Vận khí của người Không Không Đạo Môn đều khá thảm, môn phái này đến bây giờ vẫn còn tồn tại, không dễ dàng.

“Không đúng, thông tin ta muốn không phải loại này.” Tống Thư Hàng lại ấn tay lên tường cung điện.

Thêm một lần nữa, cho dù đau đớn lớn hơn, cũng phải giám định ra thông tin hữu dụng.

Hắn lại một lần nữa thúc đẩy giám định bí pháp.

Nhưng lần này đau đớn không đến, điều này đại biểu cho kết quả giám định, không thu hoạch được gì.

Trong tòa cung điện này, không còn bí mật nào nữa.

Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm, vì dùng sức quá lớn, mi tâm của cơ thể dịch hóa dập dờn một trận gợn sóng.

“Đoán sai rồi sao, phương thức giải mã mà Tống Mộc Đầu để lại không có trong cung điện này?” Tống Thư Hàng đứng dậy rời khỏi cửa sau cung điện.

Theo quẻ của Tượng Nha quái tiên sư, phương thức giải mã giấu ở một nơi ô uế mà hắn không thể tưởng tượng được.

Nếu không phải cung điện này, thì rốt cuộc giấu ở đâu?

“Hơn nữa, cung điện khổng lồ này, làm sao để thu lại đây?” Tống Thư Hàng thở dài.

Xích Tiêu kiếm: “Cần ta giúp không?” “Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài có thể thu nhỏ cung điện sao?” Tống Thư Hàng vui mừng nói.

“Ta là kiếm, là kiếm.” Xích Tiêu kiếm nói: “Ta có thể chém cung điện này thành một trăm mảnh nhỏ, ngươi chuyển nó về nơi muốn đến, rồi lắp ráp lại là được.” “...” Tống Thư Hàng: “Tôi vẫn nên thỉnh giáo Quy tiền bối xem sao.” Trong thế giới hạch tâm của hắn còn có một con rùa biển lớn tiền bối, trước khi bị phong ấn cảnh giới, ngài ấy cũng là tồn tại cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên. 【Quy tiền bối, có pháp thuật thu nhỏ tòa cung điện này không?】Tống Thư Hàng trực tiếp liên hệ với rùa biển trong cung điện.

“Có... nhưng trạng thái hiện tại của ta không thể thi triển pháp thuật đó.” Rùa biển lớn trả lời.

Tống Thư Hàng khổ não.

“Tòa cung điện khổng lồ này phải xử lý thế nào đây, tên này không thể tự mình biến nhỏ sao.” Hắn nhớ đến Đông Chi Điện.

Đông Chi Điện có thể chủ động biến nhỏ, có thể dễ dàng đưa vào thế giới hạch tâm, vô cùng tiện lợi.

“Quả nhiên vẫn là để ta chém nó đi, dù sao cũng là mảnh vỡ, lắp ráp lại là được.” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng thở dài, chẳng lẽ thật sự phải chặt nó ra?

Thứ này, đóng kín mà vẫn có mùi kỳ lạ.

Nếu chặt ra, mùi kỳ lạ đó sẽ nặng đến mức nào?

Đúng lúc này, rùa biển lớn trong thế giới hạch tâm lại lên tiếng: “Ta có một đề nghị, ngươi có thể mang theo cung điện này rời khỏi đây trước, tìm một nơi an toàn để an vị nó, đợi sau khi gặp được vị Sở các chủ kia của ngươi, có lẽ cô ấy có cách thu nhỏ cung điện.” “Vấn đề là cung điện lớn như vậy, ta làm sao mang đi?” Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù cung điện này đang ở trạng thái lơ lửng, có cảm giác như ‘phù không thành’ trong tiểu thuyết.

Nhưng thể tích của cung điện này quá lớn, Tống Thư Hàng không đẩy nổi nó.

“Dùng mai rùa ta tặng ngươi đi.” Quy tiền bối nói: “Mai rùa của ta nâng cung điện này tuyệt đối không vấn đề gì.

Dù thực lực của ngươi không đủ, nhưng dùng mai rùa vận chuyển cung điện lơ lửng vẫn không thành vấn đề.” “Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.” Tống Thư Hàng lấy ra mai rùa, dùng pháp môn ngự đao, nâng nó lên đáy cung điện, đẩy cung điện bắt đầu di chuyển.

Cung điện thật sự di chuyển.

Vừa di chuyển, mùi kỳ lạ bên trong lan tỏa ra, muốn lấy mạng người.

Tống Thư Hàng vội vàng vào lại cung điện, đóng hết cửa chính, cửa sổ.

Lại thử kích hoạt kết giới trên đó, hắn nhớ rằng hạt sen vàng trong tay mình có thể cộng hưởng với cung điện.

Tống Thư Hàng thăng long bản tổng cộng có hai hạt sen vàng.

Một hạt là của Trúc Quản Tử trưởng lão, trên đó viết ‘Ái Khuyển 43B’.

Hạt còn lại là món quà Trúc Quản Tử trưởng lão tặng cho đệ tử Phù Sinh tiên tử, hạt này Tống Thư Hàng đã trả lại cho Phù Sinh tiên tử.

Lợi dụng sự cộng hưởng giữa hạt sen vàng và cung điện, kết giới của cung điện đã được mở thành công.

Mùi kỳ lạ kia cuối cùng đã bị phong bế, không còn rò rỉ ra ngoài.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. ... .

Cung điện hoa lệ khổng lồ đang chậm rãi bay, Tống Thư Hàng, Thiện, Quy đại sư, trưởng phân bộ cùng mấy vị đệ tử trẻ tuổi cõng sư phụ của họ, quay về vị trí phân bộ Hắc Mã.

Thiện: “Bá Tống tiền bối, vị vừa đến lúc nãy là Kiếp Tiên sao ạ?” Đây là lần đầu tiên cô bé nhìn thấy dịch chuyển bằng cửa không gian, bây giờ nghĩ lại vẫn còn kích động.

“Đúng vậy, vị vừa rồi là một nhân vật lớn của Nho gia.” Tống

Thư Hàng gật đầu.

“Đẹp trai quá.” Thiện cô nương kích động nói.

“Đẹp trai?” Tống Thư Hàng sững sờ, bộ dạng điên cuồng, đầu bù tóc rối, nho y không chỉnh tề, giày còn mất một chiếc của Đạo Tử tiền bối, rốt cuộc đẹp trai ở đâu chứ?

Thẩm mỹ của cô bé Thiện có vấn đề rồi.

“Bá Tống tiền bối, ngài muốn chuyển cung điện này đến phân bộ Hắc Mã của chúng cháu sao?

Đây là bộ trưởng nhờ cháu hỏi ạ.” Thiện cô nương lại hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Tạm thời cứ đặt ở gần phân bộ Hắc Mã đi.” Cô bé Thiện quay đầu dịch cho bộ trưởng.

Bộ trưởng mặt hơi giật giật.

“Yên tâm đi.” Tống Thư Hàng cười nói: “Toàn bộ cung điện đã bị ta phong bế lại, các ngươi không cần lo mùi lạ sẽ truyền đến phân bộ Hắc Mã.” Thiết bị giải mã mà Tống Mộc Đầu để lại rốt cuộc giấu ở đâu?

Hắn vừa đi vừa suy nghĩ. 【Có phải là Mộ Lam đạo nhân của Không Không Đạo Môn kia đã lấy đi thiết bị giải mã không?】 Trong đầu hắn đột nhiên hiện lên ý nghĩ này.

Chương 1382

Ăn trộm không bao giờ về tay không, với nhãn lực của cao thủ Không Không Đạo Môn, nói không chừng đã tìm ra bảo vật ẩn giấu trong cung điện, và đã mang nó đi rồi? ... .

Khi Tống Thư Hàng và mọi người quay về phân bộ Hắc Mã, người thanh niên đứng gác ở cửa vội vàng chạy ra đón, nói một tràng xì xồ xì xào.

Thiện cô nương dịch: “Bá Tống tiền bối, anh ấy nói vừa rồi có một vị khách đến tìm ngài, họ đã sắp xếp cho vị khách đó ở trong phân bộ, chờ ngài đến gặp.” “Khách gì?” Tống Thư Hàng nghi ngờ.

Hắn bị dịch chuyển đến Thú Giới cũng là một tai nạn, hắn ở Thú Giới không quen biết ai.

Trừ phi, là đám người đã dịch chuyển ‘Bích Thủy Các’ đến Thú Giới.

Là kẻ thù tìm đến cửa sao?

“Xích Tiêu kiếm tiền bối.” Tống Thư Hàng đưa tay về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Xà Mỹ Nhân lần này ngoan ngoãn giao Xích Tiêu kiếm cho hắn.

Tống Thư Hàng nhận lấy Xích Tiêu kiếm, suy nghĩ một lúc rồi lại lấy ra ‘Bình Thiên Quan’, giao cho Xà Mỹ Nhân: “Khi cần thiết thì đội lên.” “Thiện, phiền các ngươi dẫn ta đi gặp vị khách kia.

Đừng đi quá xa ta, giữ khoảng cách trong vòng năm mét.” Tống Thư Hàng nói.

Thiện cô nương chớp chớp mắt: “Là kẻ địch sao ạ?” “Chỉ là để phòng ngừa bất trắc.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Hắn trước tiên đặt ‘cung điện’ trên thảo nguyên bên trong phân bộ Hắc Mã.

Sau đó, người thanh niên gác cổng dẫn đường, mấy người đi đến căn phòng của ‘vị khách’.

Cửa phòng mở, bên trong đứng một người đàn ông mặt mày mờ mịt.

Ngay cả trong phòng, hắn vẫn che ô, không chịu đặt xuống.

“Tán đạo nhân?” Tống Thư Hàng nhìn thấy người đàn ông, hơi sững lại, đặt Xích Tiêu kiếm xuống.

Là vị Tán đạo nhân trong ‘Bích Thủy Các’, nhưng người vốn không thể rời khỏi ‘Bích Thủy Các’ giờ lại xuất hiện ở phân bộ Hắc Mã.

Là Sở các chủ phái hắn đến sao?

Tán đạo nhân quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng: “Đạo hữu đang gọi ta sao?

Đạo hữu là ai?

Ể, ngài là Bá Tống Huyền Thánh.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, lại nữa rồi?

“Ngươi đến đây có nhiệm vụ quan trọng gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Nhiệm vụ?” Tán đạo nhân trầm tư.

Một lúc sau, hắn khổ sở ngẩng đầu: “Ta hình như quên mất rồi.” Tống Thư Hàng: “...” Sở các chủ phái tên này đi thực hiện nhiệm vụ, chắc chắn là sai lầm lớn nhất đời cô.

“Bá Tống Huyền Thánh, ta là ai?

Tại sao ta lại xuất hiện ở đây?

Ta có việc gì cần làm ở đây không?

Ngài quen ta đúng không?" Tán đạo nhân hỏi một loạt câu hỏi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, khẽ thở dài.

Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai bây giờ?

Tán đạo nhân gãi đầu, hắn gập ô lại: "À phải rồi, ta có sổ tay, chuyện quan trọng ta chắc chắn đã ghi vào đó." Sau đó, hắn mở cuốn sổ tay của mình, nhanh chóng lật đến trang cuối cùng.

"Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh mượn ta mười viên linh thạch Lục phẩm, 【Ký hiệu ngày】." Hắn lộ vẻ bừng tỉnh.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng: "À phải rồi, Bá Tống Huyền Thánh mấy ngày trước ngài có mượn ta mười viên linh thạch Lục phẩm, ta tìm ngài có phải là vì chuyện này không?" Tống Thư Hàng: "..." "Không đúng, không đúng.

Mười viên linh thạch này mới cho mượn, hơn nữa ta cũng không vì chuyện này mà chạy xa như vậy để tìm Bá Tống tiền bối." Tán đạo nhân khổ não nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng nhìn thấy trên ô của hắn có chữ viết.

Nét chữ thanh tú. 【Ta có một vật nhờ Tán đạo nhân mang cho ngươi, xin hãy bảo quản nó giúp ta.】 Là Sở các chủ?

"Sở các chủ có thứ gì nhờ ngươi giao cho ta bảo quản, là thứ gì?" Tống Thư Hàng chỉ vào chiếc ô, nói với Tán đạo nhân.

Tán đạo nhân trầm tư, hắn nhanh chóng lục lọi trên người.

Rất nhanh, hắn mò ra một hộp ngọc: "Chắc là thứ này rồi, ta nhớ trên người mình không có cái hộp này, bây giờ lại có thêm, chắc chắn là thứ ta đã quên, là thứ Sở các chủ giao cho ta." Tống Thư Hàng nhận lấy hộp ngọc, mở nó ra.

Trong hộp đặt một bức tượng nhỏ khắc bằng pha lê đỏ, là hình dạng của Sở các chủ sống động như thật.

Tóc dài bay phất phới, tự tại ngủ say.

Bên cạnh bức tượng nhỏ có năm viên kim cương màu sắc khác nhau, xếp thành một đại trận, bảo vệ bức tượng nhỏ bên trong.

“Đây là gì?” Tống Thư Hàng tò mò.

Xích Tiêu kiếm liếc một cái, truyền âm nhập mật: “Đóng hộp ngọc lại, bảo vệ nó cho tốt.

Đây là một loại thủ đoạn phục sinh của Kiếp Tiên hoặc Trường Sinh Giả.” Tống Thư Hàng sững sờ, lập tức đóng hộp ngọc lại, sau đó ngay lập tức đưa nó vào thế giới hạch tâm, đặt bên cạnh ‘Hoạt Tuyền’.

Thủ đoạn phục sinh, là do Sở các chủ dự trữ cho chính mình?

Cô ấy muốn làm gì?

Không phải là muốn đồng quy vu tận với đám người ‘đoạt lấy Bích Thủy Các’, rồi lợi dụng thủ đoạn phục sinh quay về chứ?

“Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, Bá Tống tiền bối, ta đi trước đây.” Tán đạo nhân vỗ vào trận pháp truyền tống trên ô của mình, mở ra cánh cổng truyền tống quay về Bích Thủy Các.

“À phải rồi, Bá Tống tiền bối, đừng quên linh thạch nợ ta nhé.” Hắn dặn dò.

Tiếp đó, hắn chui vào cửa không gian, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng: “...” Hắn nhớ ra một chuyện quan trọng, với trí nhớ năm giây của Tán đạo nhân, lỡ như ngay sau khi hắn trả linh thạch, tên này quên mất chuyện ‘trả linh thạch’, thì phải làm sao?

Vậy trong ký ức của tên này, mình có phải là sẽ mãi mãi nợ hắn ‘mười viên linh thạch Lục phẩm’ không?

Tán đạo nhân đối với ‘Sở các chủ’ mà nói, quả nhiên là một cá thể đặc biệt.

Tống Thư Hàng có chút tò mò nguyên hình của Tán đạo nhân rốt cuộc là ai?

Hắn dường như không phải là đệ tử của Bích Thủy Các ban đầu.

“Bá Tống tiền bối, vị vừa rồi cũng là đại năng Cửu phẩm sao ạ?” Thiện cô nương nhỏ giọng hỏi.

Bởi vì vừa rồi cô bé nhìn thấy Tán đạo nhân đẩy cửa không gian rời đi.

Mối quan hệ của Bá Tống tiền bối thật rộng, lại quen biết nhiều đại năng Cửu phẩm như vậy.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nhưng hắn không trả lời trực diện câu hỏi của Thiện cô nương — bởi vì hắn cũng không biết Tán đạo nhân rốt cuộc là tồn tại cảnh giới gì.

Hắn không nhìn thấu Tán đạo nhân, mà chính Tán đạo nhân cũng quên mất cảnh giới của mình.

“À phải rồi, Quy đại sư, chuyện về lối đi đến thế giới nhân loại, vẫn phiền ngài giúp ta hỏi thăm một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ giao ‘pha lê phục sinh’ vào tay hắn, hắn có một dự cảm không lành — Sở các chủ e rằng muốn chơi một vố lớn.

Với tiền đề như vậy, hắn tốt nhất nên nắm giữ một phương pháp quay về hiện thế, để phòng ngừa bất trắc.

Quy đại sư gật đầu: “Không vấn đề, Bá Tống tiền bối.

Ta sẽ đi liên hệ với tổng hội, muộn nhất là tối nay sẽ có câu trả lời.” “Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nói.

Quy đại sư: “Phải là chúng ta cảm kích Bá Tống tiền bối mới đúng, ở mấy phân bộ gần phân bộ Hắc Mã nhất, có thành viên bị lây nhiễm ‘tà năng’ đang được ngựa nhanh đưa tới, đến lúc đó còn xin Bá Tống tiền bối ra tay cứu giúp.” “Giao cho ta đi, chỉ cần còn cứu được, ta sẽ không từ bỏ trị liệu.” Tống Thư Hàng đáp.

Quy đại sư cảm kích, sau đó đứng dậy cáo từ.

Ông muốn trực tiếp dùng phương thức thông tin nội bộ của tổ chức để liên hệ với tổng bộ. ... .

Tống Thư Hàng chuyển ‘cung điện’ đến phía sau của phân bộ Hắc Mã.

Để tránh gây ra hỗn loạn trong phân bộ Hắc Mã, hắn để lại Công Đức Xà Mỹ Nhân trong phòng mình, bản thân thì tiến vào thế giới hạch tâm, bắt đầu tu luyện hằng ngày.

Đao pháp, thân pháp, Nho Gia Kim Cương Thân... cuối cùng là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Tu luyện mãi cho đến tối hôm đó.

“Tính thời gian, chắc là khoảng ngày 19 tháng 9 nhỉ?” Tống Thư Hàng ước tính.

Ngày mọc đêm lặn ở Thú Giới dài hơn Địa Cầu, tổng thể thời gian hẳn là có sự khác biệt.

Lúc này Công Đức Xà Mỹ Nhân truyền đến tin tức, Quy đại sư dẫn theo trưởng phân bộ Hắc Mã đến tìm hắn.

Ngoài ra ông còn dẫn theo mấy vị thành viên bị ảnh hưởng bởi tà năng Cửu U.

“Bá Tống tiền bối, ngài bây giờ có tiện không?” Quy đại sư lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng từ thế giới hạch tâm bước ra, đưa tay mở cửa phòng.

“Đợt đầu tiên tổng cộng có bốn vị thành viên bị tà ma hóa, họ ngay khi bị tà ma hóa đã lập tức bị phong ấn, tình trạng vẫn ổn định, còn xin Bá Tống tiền bối ra tay cứu giúp.” Quy đại sư có chút lo lắng nói.

Tống Thư Hàng đánh giá bốn vị thành viên này một lượt, trạng thái của bốn vị này còn tốt hơn vị đồng bạn của Quy đại sư một chút.

“Giao cho ta, các ngươi ra khỏi phòng, ta thi pháp nhổ bỏ tà năng trên người họ.” Tống Thư Hàng nói.

“Bốn người cùng lúc sao?” Quy đại sư hỏi.

“Mức độ tà ma hóa Cửu U này, đối với ta mà nói một lúc trị một người hay trị mười người cũng không có khác biệt.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Thái độ tự tin của Bá Tống Huyền Thánh đã cho Quy đại sư niềm tin cực lớn.

Ông dẫn theo người vận chuyển đồng bạn bị tà ma hóa lui ra khỏi phòng.

Khi lui ra khỏi phòng, trước khi đóng cửa, Quy đại sư lặng lẽ đặt xuống một chiếc rương báu.

Trong rương chứa đủ loại dược liệu luyện khí, những dược liệu này đều là họ cố gắng tuyển chọn ra loại tốt nhất.

Chương 1383

Dược liệu luyện khí trong giới tu chân cũng như linh thạch, là tiền tệ cứng. ... .

Tống Thư Hàng liếc nhìn chiếc rương, khẽ cười.

Quy đại sư xử sự khéo léo, chung sống với người như vậy, có những lúc rất thoải mái.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tiến lên một bước, bộc phát ánh sáng công đức, bao phủ toàn bộ căn phòng, đồng thời cũng ngăn người ngoài nhìn trộm.

Tống Thư Hàng lấy ra rễ sen, cắm vào bốn người bị tà ma hóa này.

Hai hơi thở, tà năng Cửu U trên người họ bị hút sạch, trở thành chất dinh dưỡng cho ‘thế giới hạch tâm’ của Tống Thư Hàng.

Sau đó, nhân lúc ánh sáng trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân chưa tan, Tống Thư Hàng đến bên chiếc rương báu, mở ra xem.

Bên trong chứa đầy dược liệu luyện khí, phần lớn Tống Thư Hàng đều không nhận ra, dù sao hắn tu chân thời gian còn ngắn.

“Nhưng, đây chính là thứ ta cần.” Tống Thư Hàng thu lại chiếc rương báu.

Tiếp theo, nếu có thể thuận lợi lấy được thiết bị giải mã, hắn sẽ cân nhắc luyện chế ba mươi ba tổ hợp pháp khí.

Đến lúc đó, sẽ cần lượng lớn dược liệu luyện khí.

Bắc Phương Đại Đế từng nói với Tống Thư Hàng, ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của Thú Thần Bộ, quá trình luyện chế cực kỳ khó khăn.

Hắn cần phải luyện chế ra ba mươi ba loại pháp khí trước khi lên Ngũ phẩm, và tiến hành lắp ráp.

Chỉ riêng việc luyện chế ba mươi ba kiện pháp khí đã cần tiêu hao lượng lớn dược liệu.

Hơn nữa, khi lắp ráp pháp khí còn không được vượt qua cảnh giới Ngũ phẩm.

Một khi vượt qua, sẽ không còn cơ hội lắp ráp nữa.

Đau đớn hơn là việc lắp ráp còn có tỷ lệ thất bại, một khi thất bại sẽ không có cơ hội làm lại từ đầu.

Nói chung, đây là pháp khí mà chỉ có tu sĩ nhà giàu + vận khí cực tốt mới có thể chơi được.

“Nếu Thú Giới thật sự bùng phát ‘khủng hoảng sinh hóa’, bác sĩ có thể chữa trị ‘tà ma hóa’ như mình, nói không chừng có thể nhân cơ hội kiếm một mớ?” Tống Thư Hàng thu lại dược liệu, thầm nghĩ.

Năm hơi thở sau...

Ánh sáng của Công Đức Xà Mỹ Nhân tan đi.

Tống Thư Hàng quay về vị trí của mình, khoanh chân ngồi xuống: “Kết thúc rồi, vào đưa mấy vị đạo hữu này ra ngoài đi.” Quy đại sư vội vàng dẫn theo đạo hữu của liên minh vào.

Tiếp đó họ liền thấy đồng bạn của mình đã hồi phục như cũ, tà năng Cửu U trên người họ đã hoàn toàn tan biến, trừ việc cơ thể có chút suy yếu, đã không còn gì đáng ngại.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối.” Những thành viên liên minh nhân loại đó lớn tiếng cảm kích.

Tống Thư Hàng tuy không hiểu lời họ nói, nhưng từ biểu cảm của họ là có thể đoán được ý họ muốn biểu đạt.

Ngoài thu nhập từ dược liệu luyện khí và tà năng Cửu U, Tống Thư Hàng còn mơ hồ cảm thấy ‘công đức chi lực’ của mình cũng tăng lên một chút, tuy tăng rất ít rất ít.

Phi vụ này, ổn. ... .

Bốn người bị lây nhiễm là một khởi đầu.

Tiếp theo, liên tục có bệnh nhân được đưa đến phòng của Tống Thư Hàng.

Ban đầu những người được đưa đến đều là thành viên của ‘liên minh nhân loại’, về sau còn có một số người có quan hệ tốt với liên minh nhân loại, cũng nhờ quan hệ được đưa tới.

Vì nể mặt, Quy đại sư lại không tiện từ chối đối phương.

Nhưng ông lại lo lắng Bá Tống Huyền Thánh sẽ sinh lòng phản cảm, vì vậy, khi đưa những thành viên nhờ quan hệ kia đến, ông cứng rắn da đầu xin chỉ thị Tống Thư Hàng.

Không ngờ Bá Tống Huyền Thánh lại dễ nói chuyện một cách bất ngờ, chỉ suy nghĩ một chút liền đồng ý cứu chữa.

Bá Tống Huyền Thánh đồng ý cứu chữa là tốt nhất rồi.

Sau đó, Quy đại sư chủ động ra mặt, tăng thêm một nửa phí dược liệu của những người bị lây nhiễm không phải thành viên liên minh nhân loại.

Tiền lệ này vừa mở, ngày càng nhiều người bị lây nhiễm được đưa đến từ khắp nơi.

Thông tin ở Thú Giới cũng rất phát triển.

Liên tục có người bị lây nhiễm được đưa đến.

Liên tục có tà năng Cửu U được lấp đầy vào thế giới hạch tâm.

Liên tục có dược liệu luyện khí đi vào túi của Tống Thư Hàng.

Còn có từng luồng công đức chi lực tuy nhỏ, nhưng tích tiểu thành đại hội tụ vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không đếm được mình rốt cuộc đã nhận bao nhiêu dược liệu luyện khí.

Dù sao bây giờ cũng là từng thùng từng thùng dược liệu, được trực tiếp ném vào thế giới hạch tâm.

×××××××××××××××× Từng đợt từng đợt người bị lây nhiễm được đưa vào phân bộ Hắc Mã, rồi rất nhanh lại được đưa ra ngoài.

“Bá Tống Huyền Thánh không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, thực lực cao cường.

Từ chiều tối đến bây giờ, số người bị lây nhiễm được chữa trị đã vượt quá ba trăm người rồi nhỉ?” Cổng làng phân bộ Hắc Mã, có mấy vị cao thủ đến từ ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một nhà’ đang trấn giữ, tán gẫu nói.

“Hơn nữa ngươi có phát hiện không, tốc độ chữa trị bệnh nhân của Bá Tống Huyền Thánh ngày càng nhanh.

Trong mắt chúng ta, tà năng Cửu U như giòi trong xương, Bá Tống Huyền Thánh chỉ trong mấy hơi thở là có thể chữa khỏi mấy người.” “Tin tức phân bộ Hắc Mã có Huyền Thánh có thể chữa trị ‘lây nhiễm tà năng’ đã lan truyền khắp Thú Giới rồi.

Tiếp theo, chắc chắn sẽ có ngày càng nhiều người đến cầu y.

Chúng ta phải tập trung tinh thần, đề phòng có kẻ gây rối.” Đúng lúc mấy vị thành viên liên minh nhân loại này đang giao lưu, từ xa truyền đến một tiếng gầm gừ của thú dữ.

Sau đó, một con long thú toàn thân bao phủ trong tà năng Cửu U, lao về phía bộ lạc Hắc Mã.

Con long thú này ngoại hình giống rồng khổng lồ phương Tây, nhưng không có cánh.

Nó đạp không mà đi, khí tức trên người tăng vọt.

Khi tiếp cận phân bộ Hắc Mã, khí tức của nó đã từ Lục phẩm tăng lên gần cảnh giới Thất phẩm.

“Không ổn.” Mấy vị cao thủ trấn thủ phân bộ Hắc Mã trong lòng kêu khổ.

Họ đều chỉ là cảnh giới Ngũ phẩm, làm sao cản được con long thú đã hoàn toàn tà năng hóa này.

“Tại sao con long thú này lại lao về phía chúng ta?” “Chẳng lẽ có người đứng sau âm thầm thao túng?” “Cũng có khả năng con long thú này trước khi hoàn toàn sa đọa, muốn đến bộ lạc Hắc Mã cầu y.

Kết quả trên đường đi hoàn toàn sa đọa, trở thành long thú tà ma.” Long thú lao đến làng của phân bộ Hắc Mã.

Đúng lúc này, thân hình Công Đức Xà Mỹ Nhân từ trong phòng bước ra.

Cô cưỡi con cá voi béo, tay phải cầm Xích Tiêu kiếm, tay trái nắm một cái Bình Thiên Quan.

Năng lượng trong Bình Thiên Quan lúc này đã hồi phục hơn một nửa.

Công Đức Xà Mỹ Nhân sớm đã muốn tìm cơ hội để đội cái ‘Bình Thiên Quan’ này lên, nhưng khổ nỗi mãi không có cơ hội.

Bây giờ, con long thú tà năng này đã cho cô một cơ hội.

Cô nhắm mắt lại, búi tóc dài lên, đội Bình Thiên Quan, và thành thạo cắm cây trâm ngọc vào tóc dài.

Những dải tua trước Bình Thiên Quan khẽ lay động theo động tác của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân mở mắt, uy nghiêm mạnh mẽ từ trong mắt cô toát ra.

Cô đưa tay khẽ đẩy Bình Thiên Quan, ngay sau đó, công đức chi lực khổng lồ từ vương miện tuôn ra, hóa thành một bộ long bào nữ hoa lệ trên người cô. ‘Công Đức Nữ Đế’ khi Thiên Niên Đệ Nhất Thánh hiển thánh tái hiện giang hồ.

Nữ Đế nhấc Xích Tiêu kiếm, chém một kiếm về phía long thú tà năng.

Kiếm khí như cầu vồng, trong nháy mắt đã đến.

Long thú tà năng còn chưa kịp né tránh, đã bị chém thành hai đoạn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bất mãn bĩu môi.

Tên này yếu quá.

Cô đưa tay cuốn lấy thi thể long thú tà năng, quay về phòng của Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng cảm giác ‘thế giới hạch tâm’ của mình sắp bước vào giai đoạn thăng cấp tiếp theo, chỉ còn thiếu một chút tà năng tinh phẩm!

PS,1:Chúc thỏ con sinh nhật vui vẻ~~ PS,2:Lại đến mùa cuối tháng vote vé tháng rồi, 26 tiếng cuối cùng, ai còn vé tháng bảo đảm thì vote một đợt đi.

Công đức xà mỹ nhân mang con long thú tà năng bị chém thành hai đoạn về.

Long thú tà năng đã hoàn toàn sa ngã, ý thức chìm vào trạng thái cuồng bạo vô tận, hóa thành một thành viên của cửu u tà ma.

Tống Thư Hàng phóng ra rễ sen, đâm vào trong cơ thể long thú tà năng.

Khi toàn bộ cửu u tà năng trên người long thú bị hút sạch, Tống Thư Hàng cảm ứng được ‘Hạch tâm thế giới’ của mình bắt đầu một vòng tiến hóa mới.

Lần tiến hóa nâng cấp này cần một chút thời gian, trong lúc tiến hóa cũng không ảnh hưởng đến các chức năng của Hạch tâm thế giới.

Tống Thư Hàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cậu lo lắng nếu trong thời gian tiến hóa, Hạch tâm thế giới không thể sử dụng, thì ở Thú giới, một thế giới đầy rẫy nguy cơ và sắp có đại loạn này, giá trị bảo đảm tính mạng của cậu sẽ lập tức giảm đi hơn một nửa.

Thân thể long thú đã hoàn toàn bị tà năng hóa, sau khi cửu u tà năng trên người nó bị hút cạn, cơ thể chỉ còn lại một bộ xương khô.

Long thú này lúc còn sống ở cảnh giới Lục phẩm, xương khô của nó nếu luyện chế một chút cũng là dược liệu luyện khí tốt.

Tống Thư Hàng tiện tay thu lại bộ xương khô của long thú, cất cùng với các dược liệu luyện khí thu hoạch được lần này. . ...

Lúc này, bên ngoài phân bộ Hắc Mã.

Chương 1384

Sau khi nhìn thấy con long thú tà năng mạnh mẽ vừa rồi bị một đao chém chết trong nháy mắt, đám ‘người bị ô nhiễm’ và đồng bạn của họ bên ngoài phân bộ Hắc Mã đều run cả tim gan.

Trước đó, có vài bệnh nhân nóng vội muốn chen hàng, thậm chí có người muốn xông vào phân bộ Hắc Mã.

Bây giờ, tất cả mọi người đều phải so sánh thực lực của mình với con long thú tà năng vừa rồi, sau đó cân nhắc xem mình có đủ để vị nữ đế công đức kia chém một kiếm hay không.

×××××××××××××××× Một đêm không ngủ.

Số lượng ‘người bị ô nhiễm’ được đưa đến từ khắp nơi không ít, cộng thêm nửa đêm sau lại có thêm bệnh nhân được đưa đến rải rác.

Mãi cho đến khi mặt trời mọc vào sáng hôm sau, Tống Thư Hàng mới có thời gian nghỉ ngơi.

“Số lượng người bị ô nhiễm còn nhiều hơn mình tưởng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Những bệnh nhân được đưa đến từ tối qua đến giờ hoàn toàn là những người đến từ trong phạm vi ‘một ngày đường so với phân bộ Hắc Mã’.

Có thể tưởng tượng được, trong vài ngày tới, số lượng bệnh nhân sẽ chỉ càng nhiều hơn.

Những người được đưa đến đều là những tu luyện giả bị phong ấn kịp thời, chưa hoàn toàn sa ngã thành tà ma.

“Vị kia ở Cửu U, không lẽ thật sự muốn tạo ra một phiên bản Resident Evil ở Thú giới sao.” Tống Thư Hàng day day mi tâm.

Lúc này, Thiện cô nương đẩy cửa bước vào: “Chào buổi sáng, Bá Tống tiền bối.

Ngài có muốn ăn chút đồ ăn sáng không ạ?” Trong tay cô bưng một phần cháo loãng, bên trong có bỏ thêm một ít dược liệu bổ sung năng lượng tiêu hao, giúp tỉnh táo.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Là chúng tôi phải cảm ơn tiền bối mới đúng, tiền bối đã vất vả cả đêm rồi.” Thiện cô nương đặt bát cháo bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cô gái nhỏ này đúng như tên gọi của mình, trong khoảng thời gian tiếp xúc với cô, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được cô gái nhỏ này rất lương thiện và đáng yêu.

Nhưng mà... có lẽ vì sống ở ‘phân bộ Hắc Mã’ suốt, gần như không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, nên cô gái nhỏ này có hơi quá lương thiện.

Lúc này Tống Thư Hàng nhìn Thiện cô nương, có chút giống như lúc cậu mới gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sau khi các tiền bối trong nhóm hiểu được tính cách của cậu, họ cũng có một nỗi lo lắng mơ hồ.

Ban đầu, các tiền bối trong nhóm lo lắng Tống Thư Hàng sẽ "quá tốt bụng", không nắm giữ được mức độ "người tốt".

May mắn là Tống Thư Hàng không phải loại người tốt bụng cứng nhắc, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng yên tâm hơn một chút.

“Bá Tống tiền bối, sắp tới sẽ còn ngày càng nhiều ‘người bị ô nhiễm’ đến bộ lạc Hắc Mã của chúng tôi, ngài còn ở lại đây bao nhiêu ngày nữa ạ?” Thiện cô nương mong đợi hỏi.

“Xem tình hình đã, nhưng mà Thiện, tôi không thể ở lại đây mãi

mãi được.” Tống Thư Hàng bưng bát cháo lên, nhẹ nhàng thổi một hơi, mùi thơm phả vào mũi.

Thiện cô nương gật gật đầu: “Con biết, con chỉ mong Bá Tống tiền bối có thể ở lại thêm một lát.

Nếu có thể ở lại lâu hơn một chút, sẽ có nhiều người được cứu hơn.” “Thú giới rất lớn, tiểu Thiện.

Chỉ dựa vào sức một mình ta, dù cho làm việc cả ngày không nghỉ, cũng không thể cứu được tất cả người bị ô nhiễm.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Con biết.” Thiện gật đầu: “Cho nên, con cũng chỉ muốn làm những việc mình có thể làm trong khả năng của mình thôi.” Tống Thư Hàng nghe vậy, hơi khựng lại, sau đó bật cười ha hả.

Câu trả lời của Thiện rất giống với câu trả lời của cậu với các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lúc trước.

Về phương diện này, tính cách của Thiện và cậu cũng rất giống nhau.

Cốc cốc cốc.

Lúc này, bên ngoài phòng có tiếng gõ cửa.

Là Quy đại sư.

Lần này ông không mang theo bệnh nhân, mà một mình đến đây.

“Vào đi.” Tống Thư Hàng nói.

Quy đại sư đẩy cửa bước vào: “Bá Tống đại nhân, chào buổi sáng.” Nói xong, ông khẽ vẫy tay: “Tiểu Thiện, chuyện tiếp theo liên quan đến một vài bí mật.

Xin con hãy lui ra một chút.” “Vâng ạ, Quy đại sư.” Thiện cô nương gật đầu, lui ra khỏi phòng.

“Quy đại sư có tin tức về thông đạo rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng vậy, sau khi tôi chuyển thông tin cho tổng bộ, tổng bộ đã cho tôi một câu trả lời.

Ở phía đông Thú giới có một hồ nước mặn khổng lồ là 【Hồ Tu La】, bờ hồ hoàn toàn được tạo thành từ tinh thể muối.

Ở chính giữa hồ nước mặn này, cứ khoảng hai năm sẽ mở ra một thông đạo đến hiện thế.

Nhưng hồ nước mặn này bị một môn phái thú tu hùng mạnh là 【Thần La Tông】 chiếm giữ.

Nếu Bá Tống tiền bối muốn mượn đường, còn phải giao thiệp với Thần La Tông một chút.” Quy đại sư đáp.

Hai năm mà ông nói là tính theo thời gian của Trái Đất ở hiện thế.

“Hai năm mới mở một lần?

Vậy lần trước mở là khi nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Theo cách tính thời gian trên Trái Đất, hai tháng trước mới vừa mở.” Quy đại sư đáp.

Tống Thư Hàng: “......” Nói cách khác, muốn mượn con đường này về Trái Đất ở hiện thế, cậu còn phải đợi ít nhất một năm mười tháng nữa?

“Cảm ơn đại sư.” Tống Thư Hàng thở dài.

Một năm mười tháng, chịu không nổi.

Thôi cứ ghi nhớ thông tin này trước đã.

Bây giờ chỉ có thể cầu nguyện Sở các chủ có thể trở về thuận lợi, đưa cậu về hiện thế. . ...

Quy đại sư rời khỏi phòng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trần nhà, lẳng lặng ngẩn người.

Một năm lẻ mười tháng, gần hai năm.

Nếu cậu không về hai năm, người nhà không biết sẽ lo lắng đến mức nào.

Tính thời gian, cậu bị cuốn vào sự kiện Bích Thủy Các cũng đã được 4, 5 ngày.

Kỳ nghỉ Tết Trung thu đã qua, trường học chắc đã bắt đầu học lại.

Tâm ma kiếp của Tiểu Thải và Thông nương rốt cuộc thế nào rồi?

Còn Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối sau khi phát hiện cậu không có ở đó, có đi tìm cậu không?

Hy vọng hiện thế không có gì hỗn loạn.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài có thể chém rách không gian không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

“Ta là kiếm, là kiếm!

Ta không phải pháp khí hệ không gian.

Hơn nữa, ngươi không phải còn có một vị Quy tiền bối sao?

Nó có thể sử dụng năng lực không gian không?” Xích Tiêu Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “Vãi, tôi quên mất.” Con rùa lớn này tuy cảnh giới bị phong ấn, nhưng nó có thể sử dụng dịch chuyển không gian mà.

Cậu lập tức liên lạc với Quy tiền bối trong Hạch tâm thế giới.

“Quy tiền bối ~ có tín hiệu không, nghe tôi nói không?

Ngài có thể giúp tôi mở một cánh cổng dịch chuyển, loại về hiện thế ấy?” Tống Thư Hàng nhanh nhẩu nói.

Rùa biển lớn màu ngọc: “Nhìn trời ~ ta hiện tại cảnh giới bị phong ấn, khoảng cách dịch chuyển cũng bị hạn chế.

Dù có thi triển toàn lực, cũng chỉ có thể dịch chuyển từ Nam Cực đến Bắc Cực của Trái Đất.

Muốn từ Thú giới dịch chuyển đến hiện thế, đã vượt quá phạm vi năng lực hiện tại của ta rồi.” “Nhìn trời.” Tống Thư Hàng thở dài.

“Đúng vậy, nhìn trời.

Ta bây giờ rất nhớ cái ổ của mình, muốn về nhà quá.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng lại thở dài một tiếng, tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời ngẩn người.

Một lát sau, cậu lại nghĩ đến một chuyện.

“Đúng rồi, Quy tiền bối, ngài biết Tống Mộc Đầu chứ?

Tống Mộc Đầu rốt cuộc trông như thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước cậu hỏi Sở các chủ, kết quả Sở các chủ vẽ cho cậu một Tống Mộc Đầu mặt đại trà, đúng là lừa người.

“Tống Mộc Đầu à, theo mắt nhìn của con người thì cậu ta khá đẹp trai, so với chủ nhân của ta thì kém một chút.” Rùa biển lớn nói: “Nhưng theo góc nhìn của loài rùa, cậu ta không đủ phong độ.” “Quy tiền bối có cách nào chiếu hình dáng của Tống Mộc Đầu ra cho tôi xem không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn: “Không vấn đề.” Nói xong, nó thi triển một tiểu pháp thuật, chiếu ra ‘Tống Mộc Đầu’ trong ký ức của mình.

Trong hình ảnh hiện ra một nho sinh đeo trường kiếm bên hông, mái tóc anh ta màu vàng sáng, ngũ quan của anh ta nếu nhìn riêng thì rất bình thường, nhưng khi kết hợp lại thì càng nhìn càng có duyên.

Đây chính là Tống Mộc Đầu?

Thư sinh đẹp trai này và Tống Mộc Đầu ‘thích tìm đường chết, chạy trốn số một, đánh không lại thì gọi viện binh, tính cách thất thường, bị người ta đánh khóc mấy chục lần’ trong những thông tin vụn vặt mà Tống Thư Hàng nhận được hoàn toàn khác nhau.

“Lại là tóc vàng?” Tống Thư Hàng có chút bất ngờ.

“Nghe nói ban đầu tóc của Tống Mộc Đầu màu đen, sau này uống máu của Kim Long Thủy Tổ, tóc mới đổi màu.

Chậc chậc chậc.” Rùa biển lớn đáp.

“Còn có chuyện này sao?” Tống Thư Hàng véo cằm, quan hệ của Tống Mộc Đầu và Kim Long Thủy Tổ thật sự không tệ nha.

Cậu lại nhìn chằm chằm vào bức tranh rất lâu.

“Quy tiền bối, ngài thấy tôi và Tống Mộc Đầu có điểm nào giống nhau không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn: “Đều thích tìm đường chết?

Chương 1385

Đường đi nước bước đều rộng?

Hậu thuẫn có thể kéo ra đánh nhau đều không ít?” “Không, tôi nói về ngoại hình.” Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn: “Tống tiểu hữu, nên để dành giấc mơ cho ban đêm chứ.” Tống Thư Hàng: “......” ‘Xì ~ xì ~’ Đang nói chuyện, có một tràng âm thanh điện từ vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Âm thanh này rất chói tai.

Tống Thư Hàng ngoáy ngoáy lỗ tai. 【A lô, có phải số hiệu Bá Tống không?

Nhận được xin trả lời.

Xì xì xì ~】 Đây là một giọng nam rất trầm, Tống Thư Hàng chưa từng nghe qua giọng nói này. 【Nhận được xin trả lời ~~ Nhận được xin trả lời ~~ Có phải số hiệu Bá Tống không?

Phí thông tấn đường dài rất đắt, một giây tốn mấy đồng đấy.

Thời gian là vàng bạc mà. 】 Tống Thư Hàng: “Là tôi.” 【Cuối cùng cũng xác định được vị trí của ngài, thật tốt quá. ‘Thế giới cá nhân’ của ngài bị làm sao vậy?

Sao lại che chắn tín hiệu, tín hiệu của chủ nhân tôi không phát ra được, đã mất liên lạc với hóa thân, bây giờ chủ nhân tôi chỉ có thể ngồi ngẩn người trong thế giới Tà Liên. 】Giọng nói khàn khàn kia nói.

Tống Thư Hàng đổi sang dùng phương thức giao lưu tâm linh để hỏi: 【Chủ nhân của ngươi là Bạch tiền bối sao? 】 Bạch tiền bối two? 【Không sai ~~ Xác định tọa độ số hiệu Bá Tống, bắt đầu bước nhảy không gian. 】Giọng nói trầm thấp kia nói.

Gã này muốn qua đây?

Bạch tiền bối two hiện tại có ba con sủng vật.

Tiếp xúc nhiều nhất với Tống Thư Hàng chính là sủng vật số 2 chuột hamster tà ma, con vật dễ thương này hiện đang đột phá cảnh giới Ngũ phẩm, nó thề sẽ đến đánh bại Tống Thư Hàng sau khi tấn thăng Ngũ phẩm.

Tính thời gian, có Bạch tiền bối two làm hậu thuẫn, nó chắc cũng sắp tấn thăng thành công rồi.

Sủng vật số 3 là tinh tinh tướng quân bị Bạch tiền bối two bắt đi trong chuyến đi đến cấm địa ‘Đông Chi Điện’ lần trước, thực lực ở cảnh giới Bát phẩm.

Gã này lai lịch không nhỏ, là Chinh Tây Đại tướng quân của Thú giới, Thánh Viên Đại Kim Cang.

Nội tu 《Đại Hư Không Áo Nghĩa Bí Pháp》, ngoại tu 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Trong tình huống bình thường, cuối cùng nó sẽ tấn thăng Cửu phẩm, trở thành một chúa tể của Thú giới.

Tiếc là... nó gặp phải Bạch tiền bối two.

Sủng vật số 1, Bạch tiền bối two từng nhắc đến, nhưng sủng vật số 1 này rốt cuộc là sinh vật gì, Bạch tiền bối two không giới thiệu kỹ, chỉ nói số 1 cứ mãi ở trong trạng thái tương tự ngủ đông. 【Gã này bây giờ muốn bước nhảy không gian qua đây?

Nói cách khác, đây là một con sủng vật cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên? 】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hy vọng gã này thể tích không quá lớn, nếu không nó mà bước nhảy không gian qua đây, sẽ trực tiếp làm nổ tung căn phòng mà phân bộ Hắc Mã dành cho cậu nghỉ ngơi. 【Xì xì ~~ Bước nhảy không gian thành công, định vị lại vị trí số hiệu Bá Tống.

Xì xì ~~ Định vị thành công. 】Lúc này, bên tai Tống Thư Hàng lại vang lên giọng nói của sủng vật số 1.

Nhưng mà, lần này giọng nói đã rõ ràng hơn rất nhiều. 【Ngươi đến rồi à? 】Tống Thư Hàng tò mò hỏi. 【Bước nhảy không gian hoàn tất, xin chào, số hiệu Bá Tống.

Ta là sủng vật số 1 của chủ nhân ‘Nhĩ Mang Ba T233’, rất vui được gặp ngươi. 】Giọng nói kia lại nói.

Nhĩ Mang Ba T233?

Đây là cái tên quái quỷ gì vậy?

Hơn nữa, từ nãy đến giờ cậu rất để ý một chuyện, số hiệu Bá Tống là ý gì?

Tại sao phải thêm chữ 'hào'?

Sủng vật số 1, sủng vật số 2, sủng vật số 3... sau đó là sủng vật số hiệu Bá Tống? 【Ngươi ở đâu?

Ta không thấy ngươi? 】Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Lẽ nào sủng vật số 1 này rất nhỏ, chỉ cỡ con kiến?

Tống Thư Hàng phóng thích tinh thần lực của mình, quét toàn bộ căn phòng.

Nhưng hoàn toàn không phát hiện bất kỳ sinh vật dị thường nào.

Với tinh thần lực hiện tại của cậu, dù trong phòng có thêm một con muỗi, cậu cũng có thể tìm ra.

Trừ khi... sủng vật số 1 nhỏ đến mức chỉ bằng vi sinh vật. 【Xác nhận bước nhảy không gian đã hoàn thành, xác nhận đã đến ‘Thú giới’ của Chư Thiên Vạn Giới, xác nhận đã gặp mặt số hiệu Bá Tống, xác nhận tín hiệu giao lưu không có chướng ngại.

Tổng kết: Đúng vậy, số hiệu Bá Tống, ta đã đến bên cạnh ngươi. 】Sủng vật số 1 đáp. 【Vậy ngươi ở đâu? 】Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu vừa hỏi xong, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng la hét hỗn loạn của các thành viên phân bộ Hắc Mã.

Âm thanh ngày càng lớn, người la hét cũng ngày càng nhiều.

Đồng thời còn có tiếng quát trầm của phân bộ trưởng và Quy đại sư, đây là họ đang duy trì trật tự.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Thiện cô nương đáp: “Bá Tống tiền bối, không hay rồi, trên trời Thú giới đột nhiên lại xuất hiện một mặt trời, nhiệt lượng rất cao, nhiệt độ tăng vọt.” Đột nhiên xuất hiện một mặt trời?

Tống Thư Hàng: “......” Trong lòng cậu đột nhiên có một dự cảm không lành.

Thú giới không phải là ‘hệ sao đôi’, nên việc đột nhiên xuất hiện một mặt trời mới đã gây ra bất an cho người dân Thú giới.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi: “Đừng hoảng, bình tĩnh.

Tôi ra ngoài xem thử.” Cậu bước ra khỏi phòng, Công đức xà mỹ nhân bảo vệ sau lưng cậu.

Sau đó, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

“Nhìn trời ~~” Tống Thư Hàng nói.

Mặt trời vốn có của Thú giới vẫn đang ở trạng thái ‘mặt trời mọc’, đang từ từ dâng lên.

Mà lúc này ở chính giữa bầu trời, một vầng mặt trời màu vàng chói lọi, tỏa ra ánh sáng và nhiệt. 【Xin chào, số hiệu Bá Tống. ‘Nhĩ Mang Ba T233’ mỉm cười với ngươi. 】Giọng nói của sủng vật số 1 lại vang lên.

“Đệch!” Tống Thư Hàng nói. 【Số hiệu Bá Tống, phát ngôn sai lầm, ta không phải là mặt trời của ngươi, ta là mặt trời của chủ nhân. 】Sủng vật số 1 chỉnh lại.

Tống Thư Hàng cảm thấy tam quan của mình lại bị một cú sốc nghiêm trọng. 【Ngươi chính là sủng vật số 1?

Một mặt trời? 】Tống Thư Hàng day day thái dương.

Bạch tiền bối two ngài bá đạo như vậy, vị Cửu U chúa tể kia có biết không?

Sủng vật số 1 ‘Nhĩ Mang Ba T233’, treo lơ lửng trên bầu trời.

Nó không tiến vào tầng khí quyển của Thú giới, mà lẳng lặng lơ lửng trong không gian vũ trụ bên ngoài Thú giới, tỏa ra ánh sáng và nhiệt của mình.

Nó không tỏa ra lực hấp dẫn, ngoài ánh sáng và nhiệt tự có, nó cố gắng thu lại tất cả năng lượng của mình, tránh gây ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài. 【Sai lầm, số hiệu Bá Tống.

Chỉnh lại sai lầm của ngươi, ta không phải là một mặt trời, ta chỉ là một con sư tử đáng yêu có biệt danh là ‘Nhĩ Mang Ba’.

Vì một tai nạn bất ngờ bị thương nặng sắp chết, chủ nhân ta từ bi, đã cải tạo ta, cuối cùng trở thành sủng vật số 1 kiêm chức vũ khí tối thượng ‘T233’.

Ta bây giờ trông có vẻ lớn, chỉ là vì ta đang ở gần Thú giới hơn.

Chương 1386

】Vầng mặt trời vàng trên trời đáp.

Tống Thư Hàng: “......” Sủng vật số 1 tiếp tục tự giới thiệu:【Ngoài ra, thể tích của T233 và hằng tinh cũng có sự khác biệt rất lớn.

Kích thước cụ thể có thể tham khảo hành tinh ZB214.】 Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, hành tinh ZB214 là gì, nó lớn bao nhiêu?

Sao không dùng hành tinh mà mọi người quen thuộc hơn trong hệ mặt trời để so sánh?

Sách đến lúc dùng mới hận ít, lúc này cậu lại một lần nữa trải nghiệm điều này.【Tuy nhiên, lấy ‘hành tinh’ làm vật tham chiếu, thể tích của gã này cũng không nhỏ đi đâu được.

Khi một vật lớn đến một mức độ nhất định, sức phá hoại sẽ trở nên đáng sợ, nếu số 1 tung một đòn toàn lực, chắc sẽ làm nổ hành tinh nhỉ?】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.【Rất tiếc, số hiệu Bá Tống.

Cho đến nay, ngoài việc giải phóng ánh sáng và nhiệt, ta không có bất kỳ phương thức tấn công nào.】Sủng vật số 1 đáp:【Thực tế, toàn bộ năng lượng hiện tại của ta đều dùng để duy trì hoạt động của cơ thể khổng lồ này.

Mỗi lần ta hành động, đều phải tiêu hao tất cả sức mạnh tích lũy trong hàng nghìn năm.

Bình thường để tiết kiệm tiêu hao, ta đều ở trong trạng thái ngủ đông, âm thầm tích lũy sức mạnh.

Sau lần hành động này, ta lại phải chìm vào giấc ngủ đông dài.】

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật:【Ngươi không phải là vũ khí tối thượng do Bạch tiền bối chế tạo sao?】【Chính vì hiện tại ta không có bất kỳ phương thức tấn công nào, chỉ có thể tỏa ra ánh sáng và nhiệt, cho nên... chức vụ chính hiện tại của ta là sủng vật số 1, vũ khí tối thượng chỉ là kiêm chức.】Số 1 bình tĩnh đáp.

Sủng vật số 1 kiêm chức vũ khí tối thượng, hóa ra là vì lý do này?

Nói cách khác, chức năng hiện tại của sủng vật số 1 chính là một mặt trời nhân tạo nhỏ; hoặc có thể nói, là một 'vũ khí tối thượng' bán thành phẩm.【Xác nhận đã tiếp xúc thành công với số hiệu Bá Tống, tiếp theo tiến vào chế độ tiết kiệm năng lượng.

Tắt ánh sáng và nhiệt, duy trì mức tiêu hao hành động tối thiểu. 3...2...1...】Nhĩ Mang Ba T233 lại nói.

Trong lúc nói chuyện, mặt trời vàng trên trời từ từ mờ đi, cuối cùng ánh sáng biến mất.

Khoảng mười nhịp thở sau.

Giọng nói của Nhĩ Mang Ba T233 lại vang lên, lần này giọng nói trở nên thanh mảnh hơn một chút: "Xin chào, số hiệu Bá Tống, có nghe thấy giọng của ta không?" "Nghe được." Tống Thư Hàng đáp.

"Số hiệu Bá Tống, thế giới chuyên thuộc của ngươi đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao tín hiệu của chủ nhân ta không thể truyền ra ngoài?" Nhĩ Mang Ba T233 hỏi.

Tống Thư Hàng: "Thực ra, Hạch tâm thế giới của ta đang trong quá trình nâng cấp.

Có lẽ vì lý do này, dẫn đến thế giới có chút thay đổi." "Hóa ra là vậy, vậy thế giới chuyên thuộc của ngươi còn cần tiến hóa bao lâu nữa?

Để ta còn hồi đáp chủ nhân.” Sủng vật số 1 hỏi.

Tống Thư Hàng: “Cái này ta cũng không biết, nhưng chắc là không cần quá lâu đâu.” “Đã nhận, vậy ta sẽ hồi đáp đúng sự thật cho chủ nhân.” Sủng vật số 1 nói: “Ngoài ra, số hiệu Bá Tống ngươi có lời nào muốn nhắn với chủ nhân không?

Hoặc có chuyện cười nào không?” “Ngươi nói vậy thì, ta quả thực có một chuyện muốn, vốn định liên lạc với Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng thuật lại chuyện xảy ra ở ‘Thú giới’ gần đây cho sủng vật số 1.

Bao gồm việc pháp khí dẫn dắt người ta sa ngã xuất hiện khắp nơi ở Thú giới, cậu nghi ngờ vị ‘Cửu U chúa tể’ kia đã rơi vào trạng thái điên cuồng, muốn gây sự khắp nơi.

“Ta hiểu rồi, chuyện này ta sẽ thuật lại cho chủ nhân.

Vị kia gần đây phát điên cũng là chuyện bình thường, số hiệu Bá Tống ngươi tự chú ý an toàn, đợi qua khoảng thời gian này, mọi chuyện sẽ tốt hơn.

Ngoài ra, số hiệu Bá Tống ngươi có chuyện cười nào không?” Sủng vật số 1 nói.

“Chúng ta có thể không nói về chủ đề ‘chuyện cười’ được không?” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

“Không vấn đề, số hiệu Bá Tống.

Vậy ngươi có mẩu chuyện hài nào, muốn ta thuật lại cho chủ nhân không?” Sủng vật số 1 nói.

Tống Thư Hàng gan đau nhói: “Cút đi, đồ con bò!” Sủng vật số 1 dừng lại một chút, rồi đột nhiên cười lớn: “Ha ha ha ha, thú vị quá, thú vị quá.

Mẩu chuyện ta nhận được rồi, số hiệu Bá Tống.

Lát nữa ta sẽ thuật lại mẩu chuyện cho chủ nhân, chủ nhân nhất định cũng sẽ rất vui, đến lúc đó chắc chắn sẽ cho ngươi một ít phần thưởng.” Tống Thư Hàng: 0_0 “Đợi...

đợi một chút!

Vừa rồi không phải là mẩu chuyện.” Cậu hét lên.

Sủng vật số 1: “Xì xì xì ~~ năng lượng còn lại ba mươi phần trăm, tiến vào trạng thái hoạt động năng lượng thấp nhất.

Xì xì xì ~ số hiệu Bá Tống, ta còn mười phần trăm năng lượng có thể tiêu hao, có cần ta giúp gì không?” Đây là cố tình chuyển chủ đề?

Nhưng nói đến giúp đỡ, cậu nhớ đến cái ‘cung điện’ kia.

Tuy có mùi lạ, nhưng thứ này cậu lại không nỡ vứt ở Thú giới.

“Có thể dịch chuyển cung điện đó vào Hạch tâm thế giới của ta không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Dịch chuyển không gian cần sự phối hợp của ngươi, nhưng thế giới của ngươi hiện đang trong trạng thái nâng cấp, ta không biết có thể dịch chuyển nó thành công không.” Sủng vật số 1 đáp.

“Vậy tạm thời thu nhỏ nó một chút?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cái này không vấn đề, ta có thể thu nhỏ nó xuống còn 5 mét khối, được không?” Sủng vật số 1 đáp.

Tống Thư Hàng: “Kích thước như vậy là đủ rồi.” Với sự giúp đỡ của sủng vật số 1, cậu đã thành công dịch chuyển cung điện vào Hạch tâm thế giới, và dịch chuyển cung điện đến rìa xa nhất của Hạch tâm thế giới.

“Còn chuyện gì cần ta giúp nữa không?” Số 1 lại hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, nhớ đến vị Mộ Lam đạo nhân của Không Không Đạo Môn.

“Ngươi biết bói quẻ không?” Tống Thư Hàng hỏi: “Nếu có thể, ta muốn xác định vị trí của một người.” “Bói quẻ?

Không biết, cút đi, đồ con bò.” Sủng vật số 1 học và dùng ngay.

Tống Thư Hàng: “......” Sủng vật số 1 ngay sau đó lại đáp: “Số hiệu Bá Tống, bói quẻ thì không biết, nhưng ta có công cụ tìm kiếm chuyên dụng.

Đây là chức năng mới mà chủ nhân thêm cho ta mấy hôm trước lúc ta đang ngủ đông.

Nếu ngươi cần, hãy cho ta biết đạo hiệu hoặc thông tin khác của mục tiêu, ta có thể giúp ngươi tìm kiếm.” Tống Thư Hàng: “Hả?

Công cụ?” Không cần nói, đây chắc chắn là linh cảm mới mà Bạch tiền bối two có được khi hóa thân dạo chơi ở hiện thế, rồi thêm vào cho vũ khí tối thượng của mình.

“Xác định đạo hiệu của đối phương là ‘Hả?

Công cụ’ sao?” Nhĩ Mang Ba T233 hỏi.

Tống Thư Hàng xua tay, nói: “Không phải, đạo hiệu của đối phương là ‘Mộ Lam đạo nhân’, là đệ tử của Không Không Đạo Môn.

Đúng rồi, hắn ta nắm giữ ‘văn tự cổ đại’.” “Xác định thông tin là Không Không Đạo Môn, Mộ Lam đạo nhân, văn tự cổ đại.

Nhập từ khóa hoàn tất, bắt đầu tìm kiếm.” Giọng của sủng vật số 1 vang lên.

“Như vậy là có thể tìm được đối phương sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Chức năng này còn mạnh hơn cả bói quẻ nữa.

“Ngươi đừng quên thân phận của chủ nhân ta, công cụ tìm kiếm này dựa trên cơ sở dữ liệu là chủ nhân ta, chỉ cần đối phương từng tiếp xúc với ‘thế giới Cửu U’ thì nhất định sẽ được tìm thấy.” Sủng vật số 1 tự tin nói.

Ngược lại, nếu Mộ Lam đạo nhân của Không Không Đạo Môn chưa từng tiếp xúc với Cửu U, thì sẽ không tìm được?

Bây giờ, chỉ có thể cầu nguyện Mộ Lam đạo nhân đã từng tiếp xúc với Cửu U.

Đệ tử của Không Không Đạo Môn chỉ xuất hiện ở ‘nơi có bảo vật’.

Thế giới Cửu U thỉnh thoảng cũng xuất hiện bí bảo, xác suất Mộ Lam đạo nhân lẻn vào Cửu U tìm bảo vật cũng khá lớn.

Khoảng mười nhịp thở sau, sủng vật số 1 đáp: “Điều kiện tìm kiếm 1: Tổng cộng tìm được một nghìn sáu trăm ba mươi chín ‘Mộ Lam đạo nhân’ từng tiếp xúc với thế giới Cửu U.

Điều kiện tìm kiếm 2: Xác định thân phận là ‘đệ tử Không Không Đạo Môn’ có mười ba người.

Điều kiện tìm kiếm 3: Không thể xác định, mười ba Mộ Lam đạo nhân của Không Không Đạo Môn đều chưa từng sử dụng văn tự cổ đại.

Tiến hành tìm kiếm ngược: Lặp lại điều kiện 3 và tiến hành xác định ngược, số lượng Mộ Lam đạo nhân không nắm giữ ‘văn tự cổ đại’ là 9, đã loại trừ.

Tổng cộng còn lại bốn Mộ Lam đạo nhân.

Không thể xác định bốn Mộ Lam đạo nhân này có nắm giữ văn tự cổ đại hay không.

Tìm kiếm kết thúc.” “Đạo hiệu Mộ Lam đạo nhân này phổ biến đến vậy sao?

Chỉ riêng Mộ Lam đạo nhân từng tiếp xúc với Cửu U đã có hơn một nghìn sáu trăm người?

Ngay cả trong ‘Không Không Đạo Môn’ cũng có mười ba người dùng đạo hiệu này?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Mười ba Mộ Lam đạo nhân này nếu gặp nhau trong ‘Không Không Đạo Môn’ thì phân biệt thế nào?

Giả sử họ đều còn sống, có phải sẽ phải đánh số từ Mộ Lam đạo nhân số 1, số 2 đến tận số 13 không?

Hoặc là phân chia theo kiểu Mộ Lam siêu lớn, Mộ Lam lớn, Mộ Lam vừa, Mộ Lam nhỏ, Mộ Lam siêu nhỏ?

Cảm giác cảnh tượng này sẽ rất hài hước.

“Thông tin đến từ chủ nhân ta, lấy chủ nhân ta làm nguồn thông tin, tuyệt đối đáng tin cậy và chính xác.” Sủng vật số 1 đáp.

Tống Thư Hàng hỏi: “Vậy bốn Mộ Lam đạo nhân còn lại hiện đang ở đâu?

Có thông tin gì không?” Sủng vật số 1 đáp: “Thông tin về bốn Mộ Lam đạo nhân còn lại: số 1 chết năm 1432, khi thám hiểm Cửu U gặp phải vụ nổ năng lượng lớn, tan thành tro bụi; Mộ Lam đạo nhân số 2 vào năm 1811 đi lạc vào Cửu U, và năm sau trở về hiện thế, không rõ tung tích; Mộ Lam đạo nhân số 3 vào năm 2000 đã phong ấn một thông đạo Cửu U ở hiện thế, đã được ghi lại; Mộ Lam đạo nhân số 4 vào ngày 2 tháng 9 năm 2019, tay cầm một thanh đao gãy, sa ngã thành tà ma Cửu U, trốn vào Cửu U, đến nay vẫn đang ở 【Bình Nguyên Thiên Tai】 của Cửu U, lang thang không mục đích.” “Xem ra số 2, số 3 đều có khả năng còn sống ở hiện thế.

Số 4 vẫn đang lang thang ở bình nguyên Cửu U... có thể là hắn không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong quẻ của Nha Tiên có nói, máy giải mã được giấu ở một nơi ô uế.

Chương 1387

Rất có khả năng đang ở trong tay Mộ Lam đạo nhân số 4, và bị mang vào Cửu U.

Mình có nên đi tiếp xúc với vị Mộ Lam đạo nhân số 4 này không, xem hắn có phải là người đã lẻn vào Nho gia và chui vào 'cung điện' hay không?

"Còn cần giúp đỡ gì nữa không?

Số hiệu Bá Tống.

Nếu không có, ta phải quay về bên cạnh chủ nhân rồi." Sủng vật số 1 nói.

Số 1 thật hào phóng, vừa đến hỏi một câu, sau đó năng lượng dư thừa đều dùng để giúp đỡ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng có chút ngại ngùng: "À thì, tôi còn chút chuyện cần giúp đỡ.

Như ngươi thấy, tôi hiện đang bị kẹt ở Thú giới...

Nếu có thể, có thể mở cho tôi một thông đạo về hiện thế không?" "Hồi đáp số hiệu Bá Tống, hoàn toàn không vấn đề, ngươi muốn trở về ngay bây giờ sao?" Sủng vật số 1 hỏi.

Tống Thư Hàng đang định gật đầu đồng ý.

Nhưng đột nhiên, cậu có cảm giác, quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Ở bên cạnh cậu, Thiện cô nương hai tay nắm chặt, vẻ mặt căng thẳng nhìn Tống Thư Hàng.

Cuộc giao tiếp giữa Tống Thư Hàng và sủng vật số 1 là bằng 'giao lưu tâm linh', người ngoài không thể nghe thấy.

Nhưng Thiện cô nương dường như có cảm ứng: “Bá Tống tiền bối, ngài... sắp về rồi sao?” “Trực giác của con thật lợi hại.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Cảm ơn tiền bối khen ngợi, chúc tiền bối lên đường bình an.” Thiện cô nương nặn ra một nụ cười.

Cô biết Bá Tống tiền bối đang tìm cách trở về, cho nên, cô không có lý do gì để ngăn cản tiền bối trở về.

Đúng là một cô gái lương thiện.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nói với sủng vật số 1: “Nếu có thể, ta muốn hai hoặc ba ngày sau mới trở về.

Ở đây ta còn có chút chuyện cần xử lý.” Không chỉ là chữa bệnh, tích lũy ‘tà năng Cửu U’, công đức, dược liệu luyện khí, mà cậu còn phải đợi Sở các chủ.

Ít nhất cậu phải xác định sự kiện của Sở các chủ kết thúc.

“Không vấn đề, ta có thể để lại cho số hiệu Bá Tống một phù văn.

Số hiệu Bá Tống chỉ cần kích hoạt nó, là có thể dịch chuyển thẳng về Trái Đất ở hiện thế.

Chỉ là không có sự khống chế của ta, độ chính xác sẽ có sai lệch.

Năng lượng phù văn có thể duy trì 3 ngày, xin chú ý đừng để phù văn hết hạn.

Một khi qua thời hạn bảo hành, sử dụng phù văn dịch chuyển xảy ra bất kỳ tai nạn nào, T233 không chịu trách nhiệm.” Sủng vật số 1 nói.

Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng, đây là phương án tốt nhất đối với cậu.

“Cảm ơn, vậy ta chọn phù văn dịch chuyển.” Tống Thư Hàng đáp.

Trên trời, mặt trời vàng lại sáng lên.

Đồng thời với sự xuất hiện của mặt trời vàng, trong tay Tống Thư Hàng xuất hiện một đạo 'phù văn'. 【Nhiệm vụ hoàn thành, gỡ bỏ khóa định với số hiệu Bá Tống.

Bước nhảy không gian triển khai, trở về Cửu U giới.

Bắt đầu đếm ngược, 3...2...1...】 Vù ~~ Mặt trời vàng trên trời biến mất.

Tống Thư Hàng cẩn thận cất phù văn đi.

Như vậy, cậu có thể ở lại Thú giới nhiều nhất là ba ngày nữa.

"Mặt trời vàng, lại biến mất rồi?" Thiện cô nương ngơ ngác nhìn trời, rồi lại nhìn Bá Tống tiền bối: "Bá Tống tiền bối, ngài vẫn chưa đi sao?" "Tôi sẽ ở lại đây khoảng hai ngày nữa." Tống Thư Hàng đưa tay, xoa đầu cô bé: "Dù sao ngay từ đầu tôi đã hứa với mọi người rồi." Thiện cô nương nghe vậy, trong lòng mừng rỡ.

Rồi cô lại nghĩ đến chuyện vừa rồi: "Bá Tống tiền bối, mặt trời vàng trên trời lúc nãy, có liên quan đến ngài không ạ?" "Nói sao nhỉ, mặt trời vàng lúc nãy có thể coi là sủng vật của một vị tiền bối của tôi." Tống Thư Hàng đáp.

Thiện cô nương nghe vậy, hai mắt sáng lên.

Quan hệ của Bá Tống tiền bối thật rộng, không chỉ quen biết nhiều Kiếp Tiên như vậy, ngay cả sủng vật của tiền bối ngài cũng là một mặt trời nhỏ.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, danh bất hư truyền.

xxxxxxxxxxxxxxxx Tống Thư Hàng trở về phòng nghỉ của mình, nhân lúc rảnh rỗi, ngồi thiền minh tưởng.

Đồng thời, trong lòng cậu suy nghĩ về những manh mối có được từ ‘sủng vật số 1’.

Mộ Lam đạo nhân số 4 vào ngày 2 tháng 9 năm 2019 sa ngã thành tà ma, tính thời gian, dường như chính là lúc vị Cửu U chúa tể kia để lại các loại thần khí dụ dỗ người ta sa ngã ở hiện thế?

“Bình nguyên Thiên Tai ở thế giới Cửu U, sau khi về hiện thế, hay là lên kế hoạch đi Cửu U một chuyến?

Đến lúc đó, xem trong nhóm có tiền bối nào muốn cùng đi Cửu U chơi không.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong nhóm gần đây có vị tiền bối nào muốn đi Cửu U không?

Nhớ lần trước, Tam Lãng tiền bối dường như muốn xông vào Cửu U, để tìm Vân Tước Tử tiền bối.

Vừa nghĩ đến đây, đột nhiên cậu vỗ trán.

“Không ổn, vừa rồi quên hỏi ‘Bạch tiền bối two’ giúp Tam Lãng tiền bối về chuyện của Vân Tước Tử tiền bối.

Gần đây nhiều chuyện quá, không nhớ hết được.

Có lẽ, tôi cũng giống Tán đạo nhân, cần một cuốn sổ tay nhỏ.” Tống Thư Hàng thở dài.

Chỉ có thể đợi sau khi trở về hiện thế, rồi liên lạc lại với Bạch tiền bối two, sau đó hỏi giúp Tam Lãng tiền bối về chuyện ‘Vân Tước Tử tiền bối’.

Sau đó lại lập đội với Tam Lãng tiền bối, đi xông vào Cửu U.

Tống Thư Hàng lấy giấy bút ra, ghi lại chuyện này trên giấy.

Trí nhớ của cậu tuy rất tốt, nhưng có lúc người quá bận, bận đến mức có những chuyện bị xếp sau ‘danh sách việc quan trọng’.

Đợi sau này, khi nhớ lại những chuyện này, thì đã muộn. . ...

Tống Thư Hàng tu luyện đến trưa.

Sau đó, đợt thứ hai ‘người bị ô nhiễm’ được đưa đến phân bộ Hắc Mã.

Tống Thư Hàng lại bắt đầu quá trình thu dược liệu, thu hoạch ‘tà năng Cửu U’, và lực công đức.

Danh tiếng của ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh’ cũng trong hai ngày này, lan truyền khắp Thú giới.

Do ‘Hạch tâm thế giới’ đang trong giai đoạn nâng cấp, tà năng hấp thu vào lần này đều được tích trữ lại.

Tống Thư Hàng có một dự cảm, khi Hạch tâm thế giới của cậu tiến hóa xong, tất cả tà năng Cửu U tích trữ này đều có thể chuyển hóa thành diện tích của Hạch tâm thế giới.

Đến lúc đó, Hạch tâm thế giới của cậu lại có thể mở rộng thêm một mớ.

Nếu diện tích lại mở rộng, có thể trồng đại trà dược liệu nhận được từ ‘Tiên Nông Tông’.

Thậm chí mình còn có thể nuôi một ít linh thú trong Hạch tâm thế giới.

Không chỉ vậy, còn phải làm một thánh địa chữa thương bên trong.

Sau này đánh nhau với người ta, bị thương quá nặng thì có thể trốn vào Hạch tâm thế giới trị liệu, hồi máu hồi mana, thương lành rồi lại ra ngoài tiếp tục chiến.

Lần này số lượng người bị ô nhiễm còn nhiều hơn hôm qua, thời gian trôi nhanh, mặt trời lặn về tây.

“Xem ra lần này lại phải chiến đấu đến hừng đông rồi.” Tống Thư

Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, Công đức xà mỹ nhân sau lưng cậu khẽ rung lên.

Thông qua 'con mắt công đức' có thể thấy, trận chiến Kiếp Tiên ở Bích Thủy Các đã có biến hóa.

Lại có hai vị Kiếp Tiên thú tu gia nhập chiến cuộc! . ...

Trong trận chiến Kiếp Tiên kéo dài mấy ngày nay, Sở các chủ một mình chống lại bốn người.

Nàng mở ra hình thức 'nhân gian hung khí', một đầu tóc dài tung bay, các pháp khí buộc ở đuôi tóc thi triển các chiêu thức công phạt sát thương.

Bốn đại Kiếp Tiên thú tu đối diện hợp lực, đều ở thế yếu, mơ hồ bị Sở các chủ áp chế.

Máu Kiếp Tiên trên người họ không ngừng rơi xuống, có máu tươi xé rách không gian, tiêu tán trong tầng không gian hỗn loạn.

Cũng có máu rơi xuống Bích Thủy Các bên dưới, mỗi giọt máu tươi đều sánh ngang với một thiên thạch rơi xuống, gây ra sự phá hoại thảm khốc cho kiến trúc của Bích Thủy Các.

Còn Sở các chủ, càng chiến càng dũng mãnh, trên mặt nàng luôn giữ nụ cười điềm tĩnh.

Nếu chiến cuộc không xảy ra bất ngờ, nhiều nhất một hai ngày nữa, Sở các chủ tự tin có thể đẩy lùi bốn đại Kiếp Tiên thú tu.

Thậm chí nếu để nàng nắm được cơ hội, nói không chừng còn có thể đánh giết một, hai vị Kiếp Tiên trong số đó, để họ hoàn toàn vẫn lạc.

Nhưng lúc này, dị biến đột ngột xảy ra.

Lại có hai vị Kiếp Tiên thú tu phá không gian mà đến, gia nhập chiến cuộc.

Hổ Văn Kiếp Tiên, Ưng Dực Kiếp Tiên, Độc Giác Kiếp Tiên, Ngưu Giác Kiếp Tiên, bốn đại Kiếp Tiên thú tu thấy vậy, tinh thần phấn chấn.

Trong đó, Độc Giác Kiếp Tiên giỏi nhất về ‘thao túng không gian’ cười ha hả, y lùi lại một bước thi triển bí pháp, phong tỏa toàn bộ không gian Bích Thủy Các.

Đây là cắt đứt đường lui của Sở các chủ bằng ‘sức mạnh không gian’.

Hành động lần này của họ, một hơi xuất động sáu vị Kiếp Tiên, đây là quyết tâm muốn chế ngự Sở các chủ.

Đồng thời, sáu vị Kiếp Tiên cũng là toàn bộ chiến lực cấp Kiếp Tiên mà họ có thể xuất động bây giờ.

Các Kiếp Tiên thú tu không có ý định giết Sở các chủ, trước khi họ hoàn toàn khống chế được ‘Bích Thủy Các’, họ vẫn cần Sở các chủ để duy trì Bích Thủy Các.

Chương 1388

Vì vậy, kết quả tốt nhất là phong ấn nàng, trong thời gian ngắn để nàng làm nguồn năng lượng hình người của Bích Thủy Các. . ...

Hai vị Kiếp Tiên mới đến, khí thế trên người mạnh hơn Kiếp Tiên bình thường một bậc, mơ hồ có thể đối kháng với Sở các chủ.

Hai vị Kiếp Tiên thú tu này cũng đã tìm ra được ‘đạo’ của mình, chỉ còn một bước nữa là có thể bước ra ‘đạo’ của mình để tấn thăng thành tồn tại trường sinh.

Vị Kiếp Tiên thú tu bên trái có vảy rồng trên người, chỉ đứng yên ở đó, hư không dường như muốn sụp đổ về phía hắn.

Thân thể hắn dường như là một lỗ đen, muốn nuốt chửng tất cả vật chất, năng lượng xung quanh.

Vị bên phải thì không có hình dạng cố định, y dường như là một vũng chất lỏng, giống như Tống Thư Hàng bị hóa lỏng.

Nhưng trên cơ thể y, không ngừng bay ra khí màu đen tím, đó là khí tức của kịch độc.

Sau khi hai vị Kiếp Tiên thú tu mới xuất hiện, liền tấn công Sở các chủ.

Dịch Thể Kiếp Tiên phun ra một ngụm sương mù về phía Sở các chủ.

Sương mù đó trực tiếp vượt qua không gian, xuất hiện bên cạnh Sở các chủ, bao vây lấy nàng.

Đây là kịch độc mà ngay cả Kiếp Tiên cũng không chịu nổi, bên trong ẩn chứa hình thái ban đầu của ‘đạo’ kịch độc của Dịch Thể Kiếp Tiên.

Sở các chủ muốn né tránh, nhưng bốn vị Kiếp Tiên bên cạnh đã quấn lấy nàng, không cho nàng cơ hội né tránh.

Sương mù kịch độc bao bọc Sở các chủ và bốn đại Kiếp Tiên thú tu.

Các Kiếp Tiên thú tu hoàn toàn không sợ, là tồn tại đã ngưng tụ ra hình thái ban đầu của 'đạo', kịch độc của Dịch Thể Kiếp Tiên tự nhiên sẽ không làm hại người của mình.

"Khụ khụ." Sở các chủ ho khan mấy tiếng, sắc mặt trở nên khó coi.

Sương độc này trực tiếp phá vỡ mấy lớp phòng ngự của nàng, ảnh hưởng đến bản thể của nàng.

Sở các chủ đưa tay kết một pháp ấn, tiên năng trong cơ thể bùng nổ.

Một vòng pháp thuật từ trên người nàng bùng nổ, pháp thuật ẩn chứa sức mạnh băng giá cũng như sức mạnh không gian cuồng bạo.

Bốn đại Kiếp Tiên bao vây nàng bị vòng pháp thuật này ép lùi, liên tục lùi về sau.

Không gian xung quanh họ không ngừng vỡ vụn, khiến họ trong thời gian ngắn không thể hình thành hợp vây nữa.

Bốn đại Kiếp Tiên trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực, khi Sở các chủ đối mặt với họ, có một sự chênh lệch thực lực áp đảo.

Mà nắm bắt khoảnh khắc này, thân hình Sở các chủ lao về phía trước, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Dịch Thể Kiếp Tiên.

Pháp khí trên tóc và thanh kiếm sắc bén trong tay nàng đột nhiên bùng nổ, tấn công như cuồng phong bão táp về phía Dịch Thể Kiếp Tiên.

Băng giá, không gian, huyền thủy và các loại phương thức tấn công khác, ngưng tụ cao độ, chém lên người đối phương.

Thân thể Dịch Thể Kiếp Tiên bị chém thành mảnh vụn, nước bắn tung tóe.

Có một phần cơ thể bị đóng băng thành vụn băng, có cơ thể bị ném vào tầng không gian hỗn loạn, có cơ thể bị huyền thủy đồng hóa.

Nhưng mà, khi Sở các chủ kết thúc tấn công, những vụn băng, huyền thủy và cơ thể bị ném vào dòng không gian hỗn loạn kia lại ngưng tụ sau lưng một vị Long Kình Kiếp Tiên khác, ngưng tụ lại thành Dịch Thể Kiếp Tiên.

Ngoài việc cơ thể thu nhỏ lại một chút, y không bị thương nặng.

“Aiyo, công kích đáng sợ quá, cảm giác như suýt chết vậy.” Dịch Thể Kiếp Tiên phát ra tiếng cười nham nhở: “Nhưng mà, Sở tiên tử trực tiếp tấn công chính diện cơ thể ta, thật sự không vấn đề gì chứ?

Ta chính là... hóa thân của kịch độc đấy.” Y vừa dứt lời, thân hình Sở các chủ yếu ớt ngã xuống, không thể duy trì tư thế đạp không nữa, trực tiếp rơi xuống đất.

“Khi ngươi tấn công cơ thể ta, cùng với việc cơ thể ta không ngừng bị ngươi chém nát, ta đã tặng cho ngươi tổng cộng một nghìn hai trăm bốn mươi mốt loại kịch độc.

Hy vọng ngươi sẽ thích ~~” Dịch Thể Kiếp Tiên ngưng tụ thành hình người, hóa thành một nam tử mặc áo đuôi tôm, y tháo mũ trên đầu, cúi chào Sở các chủ một cái theo kiểu quý ông.

Thân hình Sở các chủ rơi xuống được một nửa thì mới khó khăn lắm mới ổn định lại được.

Nàng từ từ đáp xuống đất, hai tay chống kiếm, nhìn chằm chằm Dịch Thể Kiếp Tiên.

“Lên đi, nàng ta bây giờ đang ở trạng thái yếu nhất.” Dịch Thể Kiếp Tiên nói xong, kết một pháp ấn.

Trên người Sở các chủ không ngừng hiện ra các loại màu sắc tím đậm, đen kịt, xanh u ám.

Đó là kịch độc trong cơ thể nàng, bị Dịch Thể Kiếp Tiên dùng pháp thuật kích hoạt. .....

Thông qua ‘con mắt công đức’ nhìn thấy cảnh này, Tống Thư Hàng trong lòng có chút lo lắng.

Bây giờ chỉ mới là Dịch Thể Kiếp Tiên ra tay, vị Long Lân Kiếp Tiên kia bây giờ vẫn chỉ đứng yên trong hư không, chưa phát động tấn công.

Sở các chủ trúng độc, rơi vào thế yếu.

“Lúc này còn không rời đi, Sở các chủ rốt cuộc có kế hoạch gì?” Ngón tay Tống Thư Hàng nhẹ nhàng gõ lên mặt bàn.

Trong hình ảnh, cùng với việc pháp thuật kịch độc của Dịch Thể Kiếp Tiên được kích hoạt, bốn đại Kiếp Tiên phá vỡ sự trói buộc của tầng không gian vỡ vụn bên cạnh mình, mỗi người thi triển sát chiêu, giáng xuống Sở các chủ.

“Chỉ là kịch độc mà thôi.” Sở các chủ nhàn nhạt nói.

Cùng với lời nói của nàng vừa dứt, tất cả độc tố trong cơ thể nàng đều bị bài trừ ra ngoài, kịch độc toàn bộ ngưng tụ trên lưỡi kiếm của nàng.

Dịch Thể Kiếp Tiên trên không trung sắc mặt biến đổi.

Thân hình bốn đại Kiếp Tiên thú tu cũng hơi khựng lại. .....

“Bích Thủy Các của ta, thứ không sợ nhất chính là độc.” Trên mặt Sở các chủ lại hiện lên nụ cười điềm tĩnh, nàng vung vòng kiếm.

Kiếm khí và một nghìn hai trăm bốn mươi mốt loại kịch độc kia ngược lại chém về phía bốn vị Kiếp Tiên thú tu.

Dịch Thể Kiếp Tiên nghiến răng: “Tránh ra, những kịch độc này... không còn chịu sự khống chế của ta nữa.” “Để ta.” Lúc này, Long Lân Kiếp Tiên trầm giọng nói.

Hắn bước lên một bước, tất cả mọi thứ trong hư không đều sụp đổ về phía hắn.

Một bước bước ra, thân thể hắn đã xuyên qua không gian, chắn trước kiếm khí của Sở các chủ.

Kịch độc và kiếm khí chém đến trước mặt hắn.

Nhưng Long Lân Kiếp Tiên vẫn bình tĩnh đứng đó, không chống đỡ, cũng không tấn công.

Kiếm khí và kịch độc khi tiếp cận cơ thể hắn, đột nhiên vặn vẹo.

Cuối cùng, như bị lỗ đen nuốt chửng, biến mất không thấy.

“Hình thái ban đầu của đạo thôn phệ?” Sở các chủ chống kiếm đứng đó, mái tóc đen dài tung bay theo gió.

Mái tóc dài hơn cả thân thể nàng mấy lần, giống như một chiếc áo choàng lớn màu đen, bay phấp phới sau lưng nàng.

“Phải.” Long Lân Kiếp Tiên kiệm lời như vàng.

“Ngươi dã tâm rất lớn, nhưng con ‘đạo’ này từ xưa đến nay, chưa ai thành công.” Sở các chủ lúc này cũng không vội tấn công, ngược lại chống kiếm nói chuyện phiếm.

“Ta sẽ thành công.” Trên mặt Long Lân Kiếp Tiên mang vẻ tự tin.

Sở các chủ cười khẽ: “Mỗi một người bước ra con đường này, đều nói như vậy.

Nhưng sau đó họ đều chết.” Đạo thôn phệ vạn vật, con đường trường sinh này, không có điểm cuối.

“Nói nhiều vô ích, ngươi còn chuẩn bị ngoan cố chống cự đến cùng sao?” Dịch Thể Kiếp Tiên cười quái dị nói.

Sáu đại Kiếp Tiên, tạo thành vòng tròn bao vây Sở các chủ.

Xa xa, còn có vị Độc Giác tôn giả kia dẫn một đám thú tu Ngũ phẩm, Lục phẩm, đang bận rộn bố trí một số phù văn trận pháp, triệt để phong tỏa Bích Thủy Các.

Long Lân Kiếp Tiên: “Ngươi đã không thể trốn thoát được nữa, bó tay chịu trói đi.

Như vậy, chúng ta còn có thể cho ngươi một con đường sống.

Chúng ta không phải là kẻ hiếu sát.” Sở các chủ: “Ha ha.” “Chậc, Sở tiên tử chuẩn bị ngoan cố chống cự đến cùng rồi.” Khóe miệng Dịch Thể Kiếp Tiên nhếch lên: “Lần này sẽ không cho ngươi cơ hội nữa, thời gian đã kéo dài đủ lâu rồi, đừng lãng phí thời gian nữa.” Long Lân Kiếp Tiên: “Công kích của nàng, ta sẽ đỡ hết.

Cứ việc ra tay đi.” Dịch Thể Kiếp Tiên: “Một đối sáu, nàng không có cơ hội.” “Ha ha ha ha.” Lúc này, Sở các chủ đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn.

Tuy là tiếng cười hào sảng, nhưng trên người nàng lại toát ra vẻ quyến rũ.

“Nói cho hai ngươi một bí mật...

Thực ra, toàn bộ người trong Bích Thủy Các hiện tại đều là tài khoản phụ của ta.

Ta nói là tất cả mọi người...

Không tin à, ta dùng một tài khoản phụ khác nói chuyện với hai ngươi nhé?” Sở các chủ nháy mắt với Dịch Thể Kiếp Tiên và Long Lân Kiếp Tiên.

Cái nháy mắt này của nàng, đáng yêu đến mức phạm quy.

Long Lân Kiếp Tiên vẻ mặt nghi hoặc.

Dịch Thể Kiếp Tiên: “Không biết ngươi đang nói nhảm gì, nhưng ngoan cường chống cự, chỉ làm tăng thêm thống khổ cho chính mình, còn khiến cho Bích Thủy Các quan trọng nhất của ngươi bị phá hoại nặng nề hơn.” Đối với những Kiếp Tiên thú tu này, nửa câu sau mới là quan trọng nhất.

Họ hy vọng có thể nhận được một Bích Thủy Các hoàn thiện nhất có thể.

Chứ không phải một Bích Thủy Các bị hủy thành phế tích trong trận chiến Kiếp Tiên.

“Cho nên, tiếp theo dù Bích Thủy Các có bị hủy, cũng đừng hối hận nhé.” Dịch Thể Kiếp Tiên nói câu nào câu nấy đâm vào tim.

Bích Thủy Các là vật quan trọng nhất của Sở các chủ, như vậy, trong trận chiến tiếp theo nàng chắc chắn sẽ bó tay bó chân.

Nhưng ngay khi lời nói của Dịch Thể Kiếp Tiên vừa dứt...

Bên cạnh y, vị Ngưu Giác thú tu Kiếp Tiên đột nhiên nói: “He he he, nói cho hai ngươi một bí mật...

Thực ra, toàn bộ người trong Bích Thủy Các hiện tại đều là tài khoản phụ của ta.

Ta nói là tất cả mọi người...

Không tin à, ta dùng một tài khoản phụ khác nói chuyện với hai ngươi nhé?” Long Lân Kiếp Tiên: “?” Dịch Thể Kiếp Tiên: “?” Đồng thời, Hổ Văn thú tu Kiếp Tiên cũng cười hắc hắc: “Nói cho hai ngươi một bí mật...

Thực ra, toàn bộ người trong Bích Thủy Các hiện tại đều là tài khoản phụ của ta.

Chương 1389

Ta nói là tất cả mọi người...

Không tin à, ta dùng một tài khoản phụ khác nói chuyện với hai ngươi nhé?" Tiếp theo là vị Độc Giác Kiếp Tiên, cũng cười hắc hắc, lặp lại đoạn thoại trên.

Ưng Dực thú tu Kiếp Tiên cũng theo sau lặp lại.

Không chỉ có bốn vị Kiếp Tiên thú tu này, còn có đám thành viên Ngũ, Lục phẩm do Độc Giác tôn giả ở xa xa dẫn đầu, cũng đồng loạt quay người lại, cười hắc hắc, dùng giọng nói đồng thanh thuật lại câu nói trên.

Giọng nói cực kỳ đồng đều, tỏ ra rất có khí thế.

Đồng thời, bốn đại Kiếp Tiên thú tu vốn đang cùng nhau bao vây Sở các chủ, toàn bộ quay đầu lại, ngược lại bao vây Dịch Thể Kiếp Tiên và Long Lân Kiếp Tiên.

"Ngươi đã làm gì họ?" Sắc mặt Dịch Thể Kiếp Tiên trở nên âm trầm.

Sắc mặt Long Lân Kiếp Tiên cũng trở nên khó coi, không thể giữ được bình tĩnh nữa.

Nhiệm vụ của họ là lấy lại 'Nguyên Sơ Thiên Đình', nhưng không ngờ Bích Thủy Các lại quỷ dị đến vậy.

Sở các chủ lộ vẻ khinh bỉ: "A a a a." "A a a a." Bốn đại Kiếp Tiên thú tu cũng cười theo.

"A a a a ~" Đám Độc Giác tôn giả và một đám thuộc hạ Ngũ Lục phẩm ở xa cũng phát ra tiếng cười khinh bỉ cùng một tông điệu.

Mái tóc dài của Sở các chủ tung bay, từ từ nói: “Ngươi nghĩ ta giao chiến với bốn đồng bạn Kiếp Tiên của các ngươi lâu như vậy, là vì cái gì?

Các ngươi cảm thấy chỉ bằng bốn người họ, có thể cản ta lâu như vậy, kéo dài đến khi các ngươi đến sao?” Ưng Dực Kiếp Tiên tiếp lời: “Lý do kéo dài trận chiến mấy ngày mấy đêm, chính là đợi khoảnh khắc này.” Độc Giác Kiếp Tiên: “Tất cả những người tiến vào Bích Thủy Các, chỉ cần ta muốn, đều sẽ trở thành một phần của cơ thể ta.” Ngưu Giác Kiếp Tiên: “Đây chính là đạo của ta!” Hổ Văn Kiếp Tiên: “Bây giờ, là năm đánh hai, đến đây, xem hươu chết về tay ai!” . ... 【Nhìn trời, chiêu này của Sở các chủ quả thực là ngầu bá cháy. 】Thông qua ‘con mắt công đức’ theo dõi trận chiến ở Bích Thủy Các, Tống Thư Hàng cũng bị thủ đoạn của Sở các chủ dọa cho giật mình.

Đây chính là đạo của Thiên Đế ‘Thiên Đình viễn cổ’?

Bản thân Sở các chủ hiện tại mới chỉ ở cảnh giới Kiếp Tiên, còn chưa hoàn toàn bước ra đạo của mình, trong tình huống này mà còn có thể âm thầm khống chế bốn vị Kiếp Tiên.

Vậy năm xưa ‘Thiên Đế’ với thực lực không hề yếu hơn Thánh nhân Nho gia, sau khi hoàn thiện ‘đạo’ của mình, sẽ mạnh đến mức nào?

Trong lúc suy nghĩ, đại chiến trong Bích Thủy Các lại nổi lên.

Bốn đại Kiếp Tiên thú tu quay người tấn công Dịch Thể Kiếp Tiên và Long Lân Kiếp Tiên.

Trong tay Ngưu Giác Kiếp Tiên không biết từ khi nào đã có thêm một cây lang nha bổng, thứ này dài đến mười mét, quả thực là một cây cột đầy gai.

“Gầm!” Ngưu Giác Kiếp Tiên vung lang nha bổng, quét ngang

Dịch Thể Kiếp Tiên.

Khi cây bổng này vung lên, vạn vật kết thúc.

Tất cả những gì cản trước lang nha bổng đều phải bị nghiền nát.

Đây là một đòn toàn lực của Ngưu Giác Kiếp Tiên, dù là Dịch Thể Kiếp Tiên cũng không dám đỡ cứng.

Long Lân Kiếp Tiên di chuyển một bước, lại chắn trước mặt Dịch Thể Kiếp Tiên, y vung tay thành đao, chém về phía lang nha bổng.

Ầm ~~ Tay đao và lang nha bổng va chạm, không gian không ngừng vỡ vụn, vặn vẹo.

Tiên năng của hai bên va chạm, tạo ra những dư chấn nguy hiểm giống như bức xạ.

Tu sĩ dưới Thất phẩm, chỉ cần nhìn thấy cảnh giao chiến của hai người, tinh thần sẽ bị tổn thương. .....

Cánh tay và cây lang nha bổng khổng lồ giằng co không dứt.

Cơ bắp toàn thân Ngưu Giác Kiếp Tiên nổi lên, thân hình phình to, miệng phát ra tiếng gầm như dã thú: “Hống ô ~~” “Gãy.” Lúc này, Long Lân Kiếp Tiên trầm giọng nói.

Tiếng gãy trầm đục vang lên.

Cây lang nha bổng trong tay Ngưu Giác Kiếp Tiên bị chém gãy từ giữa.

Long Lân Kiếp Tiên cách không tung một chưởng, chưởng lực đánh vào ngực Ngưu Giác Kiếp Tiên.

“Mu ~~” Ngưu Giác Kiếp Tiên kêu thảm một tiếng, bị đánh bay ra ngoài.

Hai bên tuy cùng là Kiếp Tiên, nhưng chênh lệch thực lực giống như sự khác biệt giữa một ngọn đồi nhỏ vô danh và đỉnh Everest.

Cùng là núi, nhưng chênh lệch độ cao lại cực kỳ lớn.

“Đạo thôn phệ quả nhiên lợi hại, thực lực của ngươi hơn con trâu đực này quá nhiều, chỉ kém ta một chút thôi.

Tiếc quá, nếu vừa rồi ngươi dùng thêm chút lực nữa, có thể đánh tàn phế con trâu đực này, khiến nó mất đi sức chiến đấu.

Nhưng mà, ngươi lại mềm lòng.” Sở các chủ cười hì hì nói.

Khóe mắt Long Lân Kiếp Tiên giật giật.

Ngưu Giác Kiếp Tiên bị đánh bay ra lăn một vòng trên đất, rồi bò dậy, phủi bụi trên người: “Tiếc quá, nếu ngươi dùng thêm chút lực nữa, ta phế rồi.

Nhưng ngươi mềm lòng.” Nói xong, y vứt cây lang nha bổng đã gãy sang một bên, lại lấy ra một cây lang nha bổng khác to hơn, dài hơn, tay kia vỗ vào ngực mình: “Làm người, là phải tàn nhẫn với chính mình một chút.

Tới đi, đánh ta nữa đi, có giỏi thì đánh chết ta đi!” Ưng Dực Kiếp Tiên: “Tới đi, đánh ta đi, nhược điểm của ta hai ngươi đều biết, cứ nhắm vào nhược điểm của ta mà đánh!” Độc Giác Kiếp Tiên: “Chỉ cần không đánh chết được ta, ta sẽ đánh chết hai ngươi.” Hổ Văn Kiếp Tiên: “Hống hống hống!” “Tiện nhân.” Dịch Thể Kiếp Tiên nghiến răng nói.

Sở các chủ cười, cười rất ngọt.

Long Lân Kiếp Tiên: “Bốn người họ không cản được ta, chỉ cần chế ngự ngươi trước, bốn người họ sẽ thoát khỏi sự khống chế của ngươi.” Sở các chủ không hề sợ hãi, ngược lại còn vẫy tay với y: “Tới đi, ta đứng yên chờ ngươi đến.

Ta mà động một cái, ta là mẹ của ngươi.” Gần mực thì đen, gần đèn thì rạng.

Sở các chủ luôn giữ mối quan hệ bạn tốt với Tống Mộc Đầu, ở một số phương diện khó tránh khỏi bị Tống Mộc Đầu ảnh hưởng.

Đang nói chuyện, Dịch Thể Kiếp Tiên vẫn luôn trốn sau lưng Long Lân Kiếp Tiên biến mất tại chỗ.

Khoảnh khắc tiếp theo, y lặng lẽ chui lên từ mặt đất sau lưng Sở các chủ.

Tay phải y hóa thành một ống tiêm, đâm mạnh về phía Sở các chủ.

Phương thức tấn công kiểu ống tiêm, chuyên phá các loại phòng ngự.

Đồng thời, còn có thể trong nháy mắt tiêm kịch độc vào cơ thể kẻ địch.

Lần này, y tiêm vào loại kịch độc mạnh nhất của mình, muốn một hơi hạ gục Sở các chủ.

Xoẹt ~~ Tiếng ống tiêm đâm vào da thịt.

“Thành công!” Dịch Thể Kiếp Tiên thầm nghĩ, cảm giác này không thể sai được.

Cùng với ý nghĩ của y, kịch độc mãnh liệt được tiêm ra.

Kêu thảm đi, Sở tiên tử.

Một liều kịch độc này, sẽ không lấy mạng ngươi ngay lập tức, nhưng sẽ khiến ngươi đau đớn không muốn sống, cầu sống không được, cầu chết không xong!

Sở các chủ bị tiêm một ống kịch độc, ngã sõng soài, đau đớn lăn lộn.

Nàng mở miệng bắt đầu kêu thảm... nhưng tiếng kêu thảm phát ra từ miệng nàng lại không phải là tiếng kêu của phụ nữ.

“Hống hống hống ~~” Một tràng tiếng kêu thảm như mãnh hổ gầm rú vang lên.

Dịch Thể Kiếp Tiên trong lòng lạnh toát, cảm thấy không ổn.

“A a a a.” Trong hư không, vị ‘Hổ Văn Kiếp Tiên’ kia thân hình vặn vẹo biến hóa, cuối cùng hóa thành Sở các chủ với mái tóc dài tung bay.

Còn trên mặt đất, Sở các chủ đang lăn lộn cũng vặn vẹo biến hóa, biến thành Hổ Văn Kiếp Tiên.

“Hống hống hống ~ Chết cũng không động một cái, động một cái ~~ Hống hống hống ~ Ta là mẹ của ngươi ~~ Hống hống hống.” Hổ Văn Kiếp Tiên gầm rú, kêu thảm, lăn lộn.

Miệng vẫn tận chức lặp lại lời thoại.

“Làm sao có thể.” Dịch Thể Kiếp Tiên không dám tin.

Y chính là thực lực đỉnh phong của Cửu phẩm Kiếp Tiên, cũng đã ngưng tụ ra hình thái ban đầu của ‘đạo’ của mình, thực lực không yếu hơn Sở các chủ bao nhiêu.

Nhưng y lại không nhìn thấu được loại ‘huyễn thuật’ này, ngược lại còn coi đồng bạn của mình là Hổ Văn Kiếp Tiên thành Sở các chủ, một kim đâm xuống không hề do dự.

“Đây là huyễn thuật gì?” Long Lân Kiếp Tiên cũng trầm giọng hỏi, y cũng không nhìn thấu được thật giả của Sở các chủ.

“Huyễn thuật?

Không phải thứ đó đâu.” Sở các chủ giữ nụ cười bình tĩnh.

Độc Giác Kiếp Tiên tiếp lời: “Bớt nói nhảm đi, ta không có thói quen giải thích nguyên lý pháp thuật của mình cho kẻ địch.” Ưng Dực Kiếp Tiên: “Đến đây, hôm nay hoặc là chúng ta chết trong tay hai ngươi.

Hoặc là hai ngươi chết trong tay chúng ta.” Sở các chủ: “Ta vẫn là câu nói lúc nãy, đến đây, ta đứng yên chờ các ngươi đến đánh ta.

Ta mà động một cái, ta là mẹ của các ngươi.” “Hống hống hống, mẹ của các ngươi, hống hống hống, mẹ của các ngươi.” Hổ Văn Kiếp Tiên đau đến lăn lộn trên đất, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt.

Nhưng miệng y vẫn kiên cường lặp lại lời của Sở các chủ.

“Mẹ kiếp.” Dịch Thể Kiếp Tiên trong lòng uất ức đến cực điểm.

Họ dốc toàn lực xuất động, sáu đại Kiếp Tiên cùng lên, vậy mà vẫn bị Sở đồng tử đùa giỡn trong lòng bàn tay.

Nhìn Hổ Văn Kiếp Tiên không ngừng lăn lộn trên đất, Dịch Thể Kiếp Tiên thở dài.

Tay kia của y cũng hóa thành ống tiêm, đâm về phía Hổ Văn Kiếp Tiên, muốn tiêm thuốc giải cho y.

Đương nhiên, y sẽ không giải hoàn toàn kịch độc trên người Hổ Văn Kiếp Tiên.

Trước khi trận chiến với Sở các chủ kết thúc, Hổ Văn Kiếp Tiên tốt nhất nên giữ trạng thái kiệt sức, toàn bộ quá trình đứng xem.

Xoẹt ~ ống tiêm đâm vào, Hổ Văn Kiếp Tiên cuối cùng cũng không còn co giật lăn lộn nữa.

Y giống như một con cá mặn, nằm trên đất, không nhúc nhích.

Thứ duy nhất có thể động chính là miệng.

“Đau quá, đau quá.

Vừa rồi ta lăn lộn trên đất, không giữ được trạng thái không động đậy.

Hống hống hống, cho nên bây giờ, ta là mẹ của các ngươi.” Hổ Văn Kiếp Tiên vẻ mặt mãn nguyện.

Có một khoảnh khắc, Dịch Thể Kiếp Tiên thật sự muốn đầu độc chết Hổ Văn Kiếp Tiên cho xong.

Chương 1390

“Làm sao bây giờ?” Y ngẩng đầu, nhìn về phía Long Lân Kiếp Tiên.

Sự phát triển của sự việc nằm ngoài dự liệu của họ.

Không ai ngờ Sở các chủ lại khó chơi đến vậy.

“Hủy Bích Thủy Các đi.” Lúc này, Long Lân Kiếp Tiên truyền âm nói.

Dịch Thể Kiếp Tiên sững sờ.

“Chúng ta chỉ cần Nguyên Sơ Thiên Đình, để lại nền tảng là được, nhiều nhất là mất thêm thời gian xây dựng lại.

Hủy Bích Thủy Các đi, đây là nguồn sức mạnh của nàng ta, phá hủy Bích Thủy Các là có thể phá được sự khống chế của nàng ta đối với đồng bạn của chúng ta.” Long Lân Kiếp Tiên tiếp tục nói.

“Có lý.” Dịch Thể Kiếp Tiên đáp.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể y lại hòa vào lòng đất.

Tiên năng trong cơ thể y bùng nổ, cơ thể hóa lỏng không ngừng phình to, lấy cơ thể y làm trung tâm, lan ra toàn bộ Bích Thủy Các.

Dọc đường đi, mặt đất của Bích Thủy Các biến thành màu đen xì, hoa cỏ cây cối khô héo, sông ngòi trở nên ô uế.

Khí độc từ các vết nứt trên mặt đất phun ra.

Trong nháy mắt, phạm vi mấy dặm từ tiên cảnh chim hót hoa thơm trước đó, hóa thành địa ngục kịch độc ô uế.

Sở các chủ hai tay chống kiếm, vẻ mặt bình tĩnh, chỉ là nụ cười trên mặt đã thu lại.

Long Lân Kiếp Tiên vẻ mặt lạnh lùng, nhìn Sở các chủ: “Ngươi thua rồi.” Chỉ cần đủ tàn nhẫn, trực tiếp cắt đứt ‘gốc rễ’ của Sở các chủ, phá hủy Nguyên Sơ Thiên Đình, Sở các chủ chắc chắn sẽ thua.

Sở các chủ nhìn Bích Thủy Các bị ô uế: “Từ trước đến nay, ta đều bị trói buộc bởi Bích Thủy Các.

Từ thời đại viễn cổ đến bây giờ, Bích Thủy Các là tâm ma của ta.

Từ cảnh giới Tôn Giả trở đi, mỗi lần ta tấn thăng một cảnh giới, đều sẽ gặp phải tâm ma với chủ đề là Bích Thủy Các.

Tâm ma này đối với ta mà nói quá mạnh mẽ, chỉ cần ta còn ở lại Bích Thủy Các một ngày, ta sẽ vĩnh viễn không thể chiến thắng nó.” “Nhưng mà, trong trạng thái không thể chiến thắng tâm ma, ta lại vẫn tấn cấp được.” Long Lân Kiếp Tiên trong lòng có một trận bất an.

Chẳng có tu sĩ nào lại thích tâm ma kiếp cả.

Dù là người có đạo tâm vô cùng mạnh mẽ, cũng sẽ có lúc yếu đuối.

Tuổi thọ của tu sĩ rất dài, sống càng lâu thì trong lòng càng có khả năng xuất hiện những lỗ hổng mà bản thân cũng không nhận ra.

Mà tâm ma lại giỏi nhất trong việc nắm bắt những lỗ hổng này, chỉ một chút sơ sẩy là có thể khiến tu sĩ tâm hỏa đốt thân, hình thần đều diệt, phiền phức vô cùng.

Long Lân Kiếp Tiên đây là lần đầu tiên nghe thấy có người không độ qua được tâm ma mà vẫn có thể tấn cấp.

Chuyện này hoàn toàn không tu chân chút nào.

“Ngươi đoán xem, nếu ta hoàn toàn không thể độ qua tâm ma, vậy thì cuối cùng, tâm ma đáng sợ của ta đã đi đâu?” Sở các chủ bình tĩnh nói.

Long Lân Kiếp Tiên giật giật khóe mắt, nhìn xuống phía dưới: “Bích Thủy Các?” “Ha ha ha ha.” Sở các chủ vui vẻ cười lớn, sau đó lắc đầu: “Ta không nói cho ngươi đâu, ngươi tự mình đoán đi.” Nàng không có thói quen tiết lộ kỹ năng, năng lực, thân phận bối cảnh của mình.

Hơn nữa, nhìn thấy kẻ địch mặt mày ngơ ngác đoán mò năng lực của mình là thú vị nhất.

Cười xong, sau lưng nàng có hai cây đại thụ vươn tận trời điên cuồng sinh trưởng.

Một cây xanh biếc, cành lá sum suê, tỏa ra sức sống nồng đậm, trên cây có những đóa hoa trắng tinh không tì vết đang thành hình.

Cây còn lại màu tím sẫm, cành lá khô héo, trên đó tỏa ra tử khí không thể tan, những đóa hoa đen kịt có gai đang nở rộ.

Một tươi tốt, một khô héo.

Sở các chủ lơ lửng giữa hai cây, tóc dài bay bay, chống kiếm đứng thẳng.

Khí tức trên người nàng trở nên càng thêm sâu thẳm, như bầu trời sao, mang lại cảm giác ‘vô hạn’.

Tiên năng trong cơ thể nàng bắt đầu chuyển hóa, sắp tiến hành biến đổi về chất.

Trên cả Kiếp Tiên, tiến thêm nửa bước.

Nàng đây là muốn bước chân lên con đường trường sinh?

“Đây là đạo của ngươi?

Không thể nào, đạo của ngươi không phải là Bích Thủy Các sao?” Long Lân Kiếp Tiên kinh ngạc nói. ‘Đạo’ hiện ra trên người Sở các chủ không phải là đạo của Bích Thủy Các, cũng không phải đạo

‘Thiên Đế’ của Thiên Đình viễn cổ, vậy rốt cuộc đạo của nàng là gì?

Nhưng Sở các chủ không trả lời hắn nữa.

Nàng khẽ cụp mắt, nhìn xuống Bích Thủy Các đang bị ô nhiễm phía dưới.

Bích Thủy Các chính là đạo của nàng, điểm này Long Lân Kiếp Tiên đoán rất đúng.

Tái hiện lại từng người, từng vật trong Bích Thủy Các, đây là con đường thứ nhất của nàng.

Cây đại thụ tràn đầy sức sống sau lưng nàng chính là biểu tượng cho ‘đạo’ này.

Sau đó, đảo ngược con đường này lại chính là một con đường khác của nàng.

Cây đại thụ đen kịt kia chính là biểu tượng cho ‘đạo’ thứ hai.

“Đã đến lúc buông xuống rồi.” Nàng khẽ nói.

Buông xuống không có nghĩa là từ bỏ, con đường thứ hai đi theo một thái cực khác.

Chỉ cần nàng bước ra khỏi ‘đạo’, Bích Thủy Các sẽ tái sinh dưới một hình thức hoàn toàn khác, một phương thức mà Sở các chủ cho là phù hợp hơn.

“Giết!” Long Lân Kiếp Tiên nghiến răng, thân hình hắn nhoáng lên, hóa thành giao long đen kịt, lao về phía Sở các chủ.

Bất kể ‘đạo’ của Sở các chủ là gì, hắn cũng không thể để đối phương thành công.

Nhưng lúc này, Độc Giác Kiếp Tiên, Ngưu Giác Kiếp Tiên, Ưng Dực Kiếp Tiên lần lượt tiến lên ngăn cản Long Lân Kiếp Tiên.

“Sẽ không để ngươi qua đâu.” “Trừ khi ngươi giết chết chúng ta.” “Muu~~” “Cút ngay!” Long Lân Kiếp Tiên ngẩng đầu, phun ra hơn mười tấm phù văn pháp thuật.

Những phù văn pháp thuật này hóa thành từng cái hố đen, hút chặt ba người Độc Giác Kiếp Tiên.

Ba đại Kiếp Tiên bị hố đen hút lấy, như trúng phải định thân thuật, không thể động đậy, bị kẹt tại chỗ.

Long Lân Kiếp Tiên liên tục di chuyển, xuất hiện ngay trước mặt Sở các chủ.

“Sẽ không để ngươi thành công đâu.” Long Lân Kiếp Tiên vung móng vuốt, hung hăng bổ xuống Sở các chủ.

“Băng!” Sở các chủ khẽ thốt ra một chữ.

Ngay sau đó, Bích Thủy Các long trời lở đất.

Giữa móng vuốt của Long Lân Kiếp Tiên và Sở các chủ rõ ràng chỉ cách một gang tấc, nhưng lại phảng phất xa xôi như cả một vũ trụ.

Gần trong gang tấc, xa tận chân trời.

“Mở ra cho ta.” Long Lân Kiếp Tiên gầm lên, muốn cưỡng ép đột phá không gian giữa hắn và Sở các chủ.

Hai bên rơi vào thế giằng co.

×××××××××××××××××××× Tống Thư Hàng thông qua ‘công đức chi nhãn’ quan sát được cảnh này.

Công đức chi nhãn bị ảnh hưởng, hình thể thu nhỏ lại rất nhiều, e rằng chỉ một lúc nữa là sẽ tiêu tan.

“Sở các chủ đang bước ra con đường của chính mình, đây là chuyện cô ấy muốn làm sao?” Ánh mắt Tống Thư Hàng lại rơi vào thế giới hạt nhân của mình, bức tượng Sở các chủ bằng pha lê đỏ kia.

Rồi cậu lại nghi hoặc nói: “Cô ấy đột phá cảnh giới trường sinh là chuyện rất nguy hiểm sao?” Xích Tiêu Kiếm: “Ta cảm thấy nàng ta đang mượn tay mấy tên Kiếp Tiên Thú giới này để phá vỡ một loại hạn chế nào đó.

Còn việc bước vào cảnh giới trường sinh, càng giống như là thuận thế mà làm.

Này...

đợi đã, Tống Thư Hàng ngươi tự nhiên khóc không ngừng làm gì?

Bị kích thích à?” “Tôi đang khóc?” Tống Thư Hàng nghi hoặc đưa tay lên lau, mặt đầy nước mắt.

Chú ý, là nước mắt, chứ không phải chất lỏng.

Cậu bây giờ rõ ràng đang ở dạng lỏng, vậy mà vẫn có thể khóc ra nước mắt.

Chuyện gì thế này?

Cậu phát hiện nước mắt trong hốc mắt mình không ngừng chảy ra, càng lúc càng nhiều, không thể nào ngăn lại được, càng lau càng nhiều.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, làm ướt cả cái bàn trước mặt cậu.

Đồng thời, dường như có một nơi mềm yếu trong lòng cậu bị đâm một nhát thật đau, một nỗi bi thương không tên dâng trào.

“Tim đau quá, cảm giác này là sao, buồn quá, lòng đau như cắt.” Tống Thư Hàng không ngừng lau nước mắt, nước mắt chảy quá nhiều, làm mờ cả mắt cậu.

“Ngươi lại phát bệnh à?

Có cần uống thuốc không?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng giỡn nữa.” Tống Thư Hàng lại nói: “Cảm giác này, cứ như là 《Thiên Khấp Bảo Điển》.

Là Diệp Tư sao?” Là cảm xúc của Diệp Tư, lây nhiễm sang cậu?

Cũng đúng, lúc này trong hình ảnh ‘Bích Thủy Các’ đang sụp đổ.

Bích Thủy Các đối với Diệp Tư có ý nghĩa trọng đại, không chỉ đơn giản là ‘nhà’.

Với tính cách của cô ấy, nhìn thấy cảnh này chắc chắn sẽ khóc một trận ra trò.

Lại thêm 《Thiên Khấp Bảo Điển》 ở bên cạnh châm dầu vào lửa, Diệp Tư không khóc đến mù mới lạ.

Diệp Tư là linh quỷ của cậu, hai người tâm ý tương thông.

Khi nỗi bi thương của Diệp Tư đạt đến cực hạn, tự nhiên sẽ lây nhiễm sang cậu.

Chắc chắn là vậy, không sai được.

Sau khi nghĩ thông suốt...

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện, nỗi ‘bi thương’ trong lòng càng thêm mãnh liệt.

“Hu hu hu ~~” Cuối cùng, cậu không nhịn được nữa mà bật khóc thành tiếng, không thể nào dừng lại.

Buồn quá, còn buồn hơn cả lúc nhỏ bị ba đè ra đánh một trận.

Chương 1391

Còn buồn hơn cả lúc người bạn thân nhất thời thơ ấu chuyển nhà, phải ly biệt.

Tóm lại, Tống Thư Hàng cảm thấy cả đời này mình chưa từng buồn như khoảnh khắc này.

Buồn quá đi mất, bây giờ ai đến an ủi tôi cũng vô dụng, hôm nay tôi phải khóc cho đã.

Lúc này, một đôi tay ấm áp, mềm mại, nhẹ nhàng ôm lấy cậu.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy mặt mình mềm mại.

Tống Thư Hàng khẽ ngẩng đầu, phát hiện ra đó lại là Công đức xà mỹ nhân.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Tống Thư Hàng, đưa tay vỗ nhẹ lưng cậu, dường như đang an ủi.

“Hu hu hu ~~ Cảm ơn ~~” Tống Thư Hàng vừa khóc vừa nói.

Trí tuệ của Công đức xà mỹ nhân ngày càng cao, trình độ ‘gây chuyện’ của nàng cũng ngày càng mạnh, phần lớn thời gian nàng đều khiến Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Không ngờ bây giờ nàng lại biết an ủi người khác, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng ấm áp, trên mặt cũng ấm áp.

Xích Tiêu Kiếm: “Lúc ngươi khóc có thể đừng chảy nước mũi được không?

Góc nhìn của ta vừa hay thấy được lỗ mũi của ngươi, làm ơn nghĩ cho cảm nhận của ta một chút được không?” Tống Thư Hàng: “...” Tôi cũng không muốn thế này đâu.

Tôi biết làm sao bây giờ, tôi cũng rất tuyệt vọng mà.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn có một chuyện rất lo lắng.

Cậu bây giờ đang ở dạng lỏng, nếu khóc quá nhiều, mất nước quá nhiều, cơ thể có bị thu nhỏ lại không?

Đang suy nghĩ...

Rầm!

Cửa phòng bị đẩy mạnh ra.

Sau đó, Thiện cô nương với vẻ mặt tò mò hỏi: “Bá Tống tiền bối, đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi nghe thấy có tiếng người khóc.” Rồi, cô ấy đứng hình.

Cô ấy nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh đang úp mặt vào ngực Công đức xà mỹ nhân, khóc nức nở, khóc thương tâm vô cùng.

Công đức xà mỹ nhân thì như đang dỗ một đứa trẻ, nhẹ nhàng vỗ lưng Bá Tống Huyền Thánh.

Thiện cô nương cả người hóa đá...

Cảnh này, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của cô.

Người khóc lại là Bá Tống tiền bối?

Trong lòng cô, Bá Tống tiền bối là người cao cao tại thượng, quen biết rất nhiều đại năng Kiếp Tiên, gần như không gì là không thể, thậm chí cả việc bị tà năng Cửu U lây nhiễm cũng có thể loại bỏ trong nháy mắt, lúc này lại khóc như một đứa trẻ bị tủi thân.

Trong phút chốc, cô ấy không biết mình phải làm gì cho phải.

Cô ấy đứng cứng đờ ở cửa, tiến không được, lùi cũng không xong.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, đôi mắt đẫm lệ nhìn Thiện cô nương một cái.

“Hu hu hu ~~” Cậu lại quay đầu lại, lại vùi mặt vào lòng Công đức xà mỹ nhân, khóc nức nở.

Lần này, trong tiếng khóc mang theo vài phần cảm xúc của chính Tống Thư Hàng.

Xong rồi, tất cả đều xong rồi.

Hình tượng Huyền Thánh của cậu, phong thái cao nhân của cậu, đẳng cấp Bá Tống tiền bối của cậu, tất cả đều xong rồi.

Lần này, cậu không còn mặt mũi nào gặp người khác nữa.

Thiện cô nương há miệng, không biết phải làm sao.

Lúc này, sau lưng mơ hồ truyền đến giọng của bộ trưởng và Quy đại sư: “Thiện, đã xảy ra chuyện gì sao?” Thiện cô nương giật nảy mình.

Cô nhanh chóng đóng cửa phòng Bá Tống tiền bối lại, rồi lớn tiếng trả lời: “Bộ trưởng, Quy đại sư, không có chuyện gì đâu, không có vấn đề gì cả, hai người không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng: “Hu hu hu ~~” Quy đại sư: “Thật sự không có vấn đề gì sao?

Ta hình như nghe thấy giọng của Bá Tống tiền bối?” “Không sao, tôi không sao.

Tôi vừa mới nghiên cứu một môn công pháp đặc thù, có chút di chứng, mọi người không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng vừa khóc vừa nói.

Nghe thấy Bá Tống Huyền Thánh trả lời, Quy đại sư và phân bộ trưởng mới thở phào nhẹ nhõm, xoay người rời đi.

Sau đó, trong phòng lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng khóc của Tống Thư Hàng.

Thiện cô nương không biết phải làm sao.

Hồi lâu sau, cô lấy ra một viên kẹo: “Bá Tống tiền bối, ngài có muốn ăn kẹo không?” Tống Thư Hàng: “...” Ngửa mặt nhìn trời, đột nhiên rất muốn chết. 【Con đường trường sinh của Sở các chủ có vấn đề.】Lúc này, giọng của Diệp Tư đột nhiên vang lên.

Đây là lần thứ hai Diệp Tư lên tiếng sau khi rơi vào ‘tâm ma kiếp’.

Sở các chủ không độ qua tâm ma kiếp mà vẫn có thể tấn cấp.

Diệp Tư đang trong lúc độ tâm ma kiếp, thỉnh thoảng còn có thể ra ngoài hóng gió, nói chuyện với Tống Thư Hàng.

Cho nên, Bích Thủy Các có phải có hack chống tâm ma không nhỉ? 【Chúng ta không thể để Sở các chủ tiếp tục nữa, nếu không tất cả sẽ thật sự kết thúc.】Diệp Tư vừa khóc vừa nói.

“Tất cả đều kết thúc?

Ý cậu là Bích Thủy Các hiện tại sao?” Tống Thư Hàng nói.

Trong hình ảnh ‘Bích Thủy Các’ đang sụp đổ, đối với chuyện này, cậu cũng không biết phải đưa ra kết luận như thế nào.

Từ trước đến nay, Sở các chủ vẫn duy trì ‘chân thực huyễn tượng’, cô độc canh giữ ‘Bích Thủy Các’ đã sớm tan biến, quá lâu quá lâu rồi.

Có lẽ, việc Sở các chủ buông bỏ ‘Bích Thủy Các’ cũng không phải là chuyện xấu. 【Cứ tiếp tục như vậy, Sở các chủ sẽ chết.】Diệp Tư lo lắng nói, cô ấy nói rất chắc chắn, sự ‘chắc chắn’ này đến từ thông tin mà Trình Lâm để lại cho cô.

Tống Thư Hàng nhớ lại ‘bức tượng pha lê hồi sinh’.

“Cho nên, Sở tiền bối mới giao phương pháp hồi sinh cho tôi?

Cô ấy biết mình có thể sẽ chết.” Tống Thư Hàng đáp. 【Phương pháp hồi sinh căn bản không có tác dụng, cứ tiếp tục như vậy, cô ấy sẽ hoàn toàn biến mất, không có khả năng hồi sinh.

Mau nghĩ cách ngăn cản cô ấy lại! 】Diệp Tư khóc lóc nói.

Cô ấy đau buồn đến cực điểm, không phải vì chuyện ‘Bích Thủy Các’ sụp đổ.

Từ khi biết Bích Thủy Các là ‘chân thực huyễn tượng’ mà Sở các chủ triển khai, tình cảm của cô đối với Bích Thủy Các đã có sự thay đổi.

Bây giờ thứ cô ấy coi trọng chỉ có bản thân Sở các chủ, cô ấy tuyệt đối không thể mất đi Sở các chủ lần nữa.

“Không còn khả năng hồi sinh?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Tiếng khóc của cậu đột ngột ngừng lại.

Diệp Tư: 【Làm sao bây giờ, các chủ sắp bước ra bước trường sinh rồi.

Cô ấy sẽ biến mất, sẽ hoàn toàn biến mất. 】 “Trước tiên đến vị trí Bích Thủy Các rồi nói, tôi liên lạc với Quy tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đưa ý thức chìm vào thế giới hạt nhân, khóa chặt con rùa biển đang nghỉ ngơi: “Quy tiền bối, khoảng cách dịch chuyển xa nhất của ngài bây giờ là bao xa?” “Ngươi muốn dịch chuyển đến nơi nào?” Rùa biển thấy Tống Thư Hàng lo lắng vô cùng, cũng không nói nhiều lời vô nghĩa, hỏi thẳng.

“Vị trí cụ thể nằm trong phạm vi Thú giới...

Tôi đã đặt một ‘công đức chi nhãn’ ở Bích Thủy Các.

Tôi không đo được phạm vi, chỉ có thể cảm ứng mơ hồ một tọa độ.” Tống Thư Hàng đáp.

“Chỉ cần ở trong Thú giới là được, một lần dịch chuyển không tới thì chúng ta có thể chia làm nhiều lần.

Nói cho ta biết vị trí đại khái đi.” Rùa biển nói.

“Cảm ơn Quy tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Cậu mở thế giới hạt nhân, chuyển rùa biển ra ngoài.

Đồng thời, cậu thông qua Công đức xà mỹ nhân khóa chặt vị trí của ‘công đức chi nhãn’.

“Ở hướng tây nam, chính là vị trí Bích Thủy Các ban đầu bị chuyển đến Thú giới.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu nhìn về phía Công đức xà mỹ nhân.

Xà mỹ nhân lấy ra mũ Bình Thiên, búi mái tóc dài của mình lên, lại đội mũ Bình Thiên lên.

Long bào lộng lẫy kiểu nữ hiện ra trên người nàng, tôn lên vẻ uy nghiêm.

“Thiện, cô ở lại đây.

Tôi phải đi đón một vị tiền bối, rất nhanh sẽ trở về.” Tống Thư Hàng nói với Thiện cô nương.

Thiện gật gật đầu: “Bá Tống tiền bối, đi đường cẩn thận.” Cô nhìn ra vẻ lo lắng giữa hai hàng lông mày của Bá Tống tiền bối, vị tiền bối mà ngài ấy muốn đi đón chắc chắn rất quan trọng nhỉ?

“Chuẩn bị xong chưa?

Nếu xong rồi thì chúng ta đi.” Rùa biển nói.

Lúc này, Công đức xà mỹ nhân tiến lên một bước, đưa tay đặt lên người rùa biển.

Một luồng ý niệm truyền đến, đó là tọa độ cụ thể nơi ‘công đức chi nhãn’ đang ở.

“Khoảng cách này... không vấn đề, ta có thể dịch chuyển qua một lần.” Rùa biển gật đầu nói.

Tống Thư Hàng: “Làm phiền ngài rồi, Quy tiền bối.” Cánh cửa không gian mở ra.

Tống Thư Hàng, Công đức xà mỹ nhân, rùa biển tiến vào trong đó, biến mất không thấy.

Sau đó...

Công đức xà mỹ nhân, rùa biển từ phía bên kia cánh cửa không gian bước ra.

“Ủa?

Chương 1392

Tống Thư Hàng đâu?" Rùa biển nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng, biến mất rồi!

Lúc bước vào cửa không gian rõ ràng vẫn còn mà!

Công đức xà mỹ nhân nghi hoặc quay đầu nhìn quanh, lúc vào 'cổng dịch chuyển', nàng còn theo sát sau lưng Tống Thư Hàng.

Nhưng khoảnh khắc bước ra từ cổng dịch chuyển, Tống Thư Hàng lại biến mất không thấy đâu.

Rùa biển: "@#%× tiên tử, cô có thể cảm ứng được Tống Thư Hàng không?" Là hóa thân cụ thể của công đức chi quang của Tống Thư Hàng, xà mỹ nhân hẳn là có thể khóa chặt vị trí của Tống Thư Hàng mới đúng.

Công đức xà mỹ nhân nhắm mắt lại, cố gắng khóa chặt vị trí của Tống Thư Hàng.

Đột nhiên nàng duỗi thẳng hai tay.

Trong hư không, có một bóng người rơi xuống, được Công đức xà mỹ nhân đỡ lấy.

Bóng người rơi xuống là Diệp Tư.

Đang trong lúc độ tâm ma kiếp, cô lại bị tách ra khỏi Tống Thư Hàng.

Công đức xà mỹ nhân cẩn thận ôm lấy Diệp Tư, trên mặt lộ ra vẻ dịu dàng, dịu dàng như nước.

Dáng vẻ nữ đế uy nghiêm của nàng, đột nhiên lộ ra vẻ dịu dàng như vậy, ngay cả rùa biển bên cạnh cũng nhìn đến ngây người.

“Tiểu nha đầu này không phải là linh quỷ của Tống Thư Hàng sao?

Sao cô ấy lại ra ngoài?” Rùa biển nghi hoặc nói.

Chẳng lẽ tên Tống Thư Hàng đó lúc đang ‘dịch chuyển không gian’ thì đột nhiên vỡ tan tành? ...

Cùng lúc đó, bên trong Bích Thủy Các.

Móng vuốt của Long Lân Kiếp Tiên cuối cùng cũng phá vỡ phong tỏa không gian của 【Gần trong gang tấc, xa tận chân trời】, đâm tới trước mặt Sở các chủ.

Sau lưng hắn, ba tên thú tu Kiếp Tiên kia cuối cùng cũng thoát khỏi sự trói buộc của hổ đen nhỏ, lao về phía Long Lân Kiếp Tiên.

“Chết đi!” Long Lân Kiếp Tiên nghiến răng nói, hắn bộc phát một đòn mạnh nhất của mình, toàn bộ sức mạnh trong cơ thể hội tụ trên móng vuốt, xé về phía Sở các chủ.

Sở các chủ ngẩng đầu lên, khẽ mỉm cười.

Nàng không chống cự, vẫn luôn duy trì tư thế chống kiếm đứng thẳng.

Móng vuốt của Long Lân Kiếp Tiên đâm vào cơ thể nàng... và ngay trong khoảnh khắc đó, cơ thể nàng hóa thành các hạt ánh sáng bắt đầu tan biến.

Đòn toàn lực của Long Lân Kiếp Tiên đánh vào hư không.

“Đây là ‘ngưng đạo’ thất bại rồi sao?” Long Lân Kiếp Tiên nhìn Sở các chủ đang dần tan biến trước mắt.

Trạng thái của các chủ, dường như là của một Kiếp Tiên sau khi ‘bước ra con đường của chính mình’ thất bại.

Kết quả của việc bước ra con đường của chính mình thất bại còn thảm hơn cả độ kiếp thất bại.

Độ kiếp thất bại vẫn còn một xác suất rất nhỏ sống sót, thậm chí tương lai sau khi hồi phục thương thế còn có thể làm lại từ đầu, tái chiến thiên kiếp.

Còn sau khi ‘bước ra con đường của chính mình’ thất bại, trực tiếp là kết cục thân tử đạo tiêu.

Ngay cả ‘phương pháp hồi sinh’ đã chuẩn bị trước cũng sẽ trực tiếp mất hiệu lực.

Nhưng một lát sau, Long Lân Kiếp Tiên lại lật đổ suy đoán của mình.

Hai cây đại thụ một tươi một héo kia vẫn đang không ngừng sinh trưởng.

Sở các chủ vẫn đang tiếp tục bước ra ‘đạo’ của mình.

Nhưng đạo của nàng dường như có chút quỷ dị, thậm chí còn vứt bỏ cả cơ thể của chính mình.

Long Lân Kiếp Tiên nhìn hai cây đại thụ và Bích Thủy Các khổng lồ bên cạnh.

“Chết tiệt... thất bại rồi.” Hắn thầm nghĩ trong lòng.

Muốn ngăn cản Sở các chủ tiếp tục ngưng tụ đạo của mình, chỉ có cách hủy đi hai cây đại thụ sau lưng nàng.

Nhưng hai cây này dường như đã hòa làm một với toàn bộ Bích Thủy Các.

Hủy đi hai cây đại thụ cũng đồng nghĩa với việc hủy diệt hoàn toàn Bích Thủy Các, ngay cả nền móng cũng không thể giữ lại.

Nhưng mục tiêu của Long Lân Kiếp Tiên bọn họ là ‘đoạt lấy Thiên Đình nguyên sơ’.

Bọn họ ít nhất phải bảo tồn được ‘nền móng’ của Bích Thủy Các.

Điều này trở thành một vòng luẩn quẩn.

Muốn ngăn cản Sở các chủ tiếp tục ‘ngưng đạo’, thì phải hủy đi toàn bộ Bích Thủy Các, nhiệm vụ thất bại.

Mà nếu không hủy đi Bích Thủy Các, chỉ đợi Sở các chủ ‘ngưng đạo’ thành công, trở thành Trường Sinh Giả, thì tất cả mọi người có mặt ở đây đều sẽ bị nàng hành cho ra bã, nhiệm vụ vẫn sẽ thất bại.

“A a a ~~” Lúc này, từ dưới mặt đất Bích Thủy Các, Dịch Thể Kiếp Tiên phá đất chui lên.

Trên người hắn, cắm đầy vô số vật thể giống như rễ cây nhỏ.

“Chết tiệt, toàn bộ Bích Thủy Các đều đang sụp đổ!” Dịch Thể Kiếp Tiên hét lên.

Hắn vốn chỉ muốn ô nhiễm Bích Thủy Các, không ngờ Sở các chủ lại trực tiếp cho nổ tung cả Bích Thủy Các.

Dưới hai cây đại thụ Khô Vinh.

Cơ thể của Sở các chủ đã có một nửa hóa thành hạt ánh sáng.

Nàng khẽ cúi đầu, nhìn sâu xuống Bích Thủy Các phía dưới.

Xa xa...

Diệp Tư trong tay Công đức xà mỹ nhân, những giọt lệ ở khóe mắt không ngừng rơi xuống.

Công đức xà mỹ nhân luống cuống tay chân lau nước mắt cho cô.

Không có Tống Thư Hàng, không có mệnh lệnh tiếp theo, nàng hoàn toàn không biết nên làm gì, phải làm sao, nàng chỉ bản năng bảo vệ Diệp Tư. ...

Long Lân Kiếp Tiên nhìn Sở các chủ đang biến mất, đột nhiên trong lòng hắn lóe lên một ý nghĩ.

“Ngươi sẽ chết.” Hắn lên tiếng.

Sở các chủ hờ hững nhìn hắn một cái.

“Đạo của ngươi có vấn đề, cứ tiếp tục như vậy, ngươi sẽ vạn kiếp bất phục, ngay cả cơ hội hồi sinh cũng không có.

Ngươi bây giờ dừng lại, vẫn còn kịp.” Long Lân Kiếp Tiên tiếp tục nói.

Dịch Thể Kiếp Tiên cũng bay đến: “Dừng lại đi, bây giờ dừng lại, ngươi vẫn còn cứu được.” Phía sau, ba vị thú tu Kiếp Tiên khác cũng đã hồi phục.

Khi cơ thể của Sở các chủ tan biến, bọn họ đã thoát khỏi trạng thái ‘phiên bản thu nhỏ’.

Sở các chủ không đáp lại bọn họ, nàng khẽ ngẩng đầu, nhìn lên hư không.

Lại một lần nữa...

đến cuối cùng... người mà nàng ảo tưởng có thể đứng ra cứu vớt Bích Thủy Các, vẫn không xuất hiện. ...

“Gửi gắm hy vọng vào người khác là một sự yếu đuối.” “Chẳng ai đáng tin cậy cả.” “Người khác chung quy vẫn là người khác, tu sĩ chúng ta, không dựa vào người, chỉ dựa vào chính mình.” Sở các chủ ngơ ngác nhìn lên bầu trời, quá trình hóa thành hạt ánh sáng của cơ thể đã đến ngực.

Chỉ vài giây nữa, nàng sẽ hoàn toàn tan biến.

Long Lân Kiếp Tiên nhíu mày, hắn cảm thấy có mắt xích nào đó không đúng. ‘Đạo’ của Sở các chủ thực sự quỷ dị, rõ ràng ‘ngưng đạo’ thất bại, cơ thể nàng biến mất, sắp hình thần câu diệt, nhưng hai cây Khô Vinh sau lưng nàng lại ngày càng lớn mạnh.

Dường như ‘đạo’ của nàng vẫn chưa thất bại.

Dù nàng biến mất, hình thần câu diệt, đạo của nàng vẫn sẽ tiếp tục. ‘Sau khi nàng chết đi, sẽ còn có thứ gì đó thay thế nàng tồn tại, kế thừa đạo của nàng?’ Long Lân Kiếp Tiên trầm tư.

Đột nhiên, trong đầu hắn lóe lên một tia sáng.

Đợi đã.

“Tâm ma?” Hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Trước đó Sở các chủ đã hỏi hắn một câu [Ngươi đoán xem, nếu ta hoàn toàn không thể độ qua tâm ma, vậy thì cuối cùng, tâm ma đáng sợ của ta đã đi đâu?] Tâm ma của nàng đã đi đâu?

Tâm ma của nàng vẫn chưa hề biến mất, thậm chí có thể đã xảy ra một loại dị biến nào đó.

Thậm chí có thể sẽ tiếp nối ‘đạo’ của nàng.

Nghĩ đến đây, Long Lân Kiếp Tiên vội nói: “Hủy đi hai cây Khô Vinh, san bằng Bích Thủy Các, không chừa lại thứ gì.

Nhanh!” Thiên Đình nguyên sơ không thể có được nữa rồi.

Hố đen đáng sợ, độc dịch ăn mòn kịch liệt, chùy gai thô dài, lưỡi đao rơi đầy trời, cuồng phong dữ dội, các thú tu Kiếp Tiên toàn lực ra tay.

Một đòn toàn lực của Kiếp Tiên có thể hủy thiên diệt địa.

Mà bây giờ, mấy vị Kiếp Tiên cùng toàn lực ra tay, tấn công hai cây Khô Vinh cũng như Bích Thủy Các.

Lúc này Sở các chủ chỉ còn lại đầu và hai cánh tay.

Nàng từ từ nhắm mắt lại.

Việc cần làm, nàng đã làm xong.

Chuyện tiếp theo, đã không cần nàng phải lo lắng nữa.

Ngay lúc này, một âm thanh vang dội từ hư không truyền đến.

Chương 1393

“Hành thâm Bát Nhã Ba La Mật...

Đa thì!” Đồng thời, một nắm đấm vàng óng từ hư không chui ra.

Khi chữ ‘thì’ được hô lên, nắm đấm vàng óng hung hăng đập vào hố đen, trực tiếp đập nát hố đen.

“Chiếu kiến ngũ uẩn giai... không!” Khi chữ ‘không’ được hô lên, lại một nắm đấm vàng óng khác đấm ra, đón lấy độc dịch ăn mòn kịch liệt.

Độc dịch bị nắm đấm đập trúng, trực tiếp bị bốc hơi hóa khí.

“Độ nhất thiết khổ...

ách!” Tiếng ‘ách’ vừa vang lên, một cái đùi to khỏe từ hư không đạp ra, hung hăng giẫm lên cây chùy gai.

Chùy gai trực tiếp vỡ vụn, tan thành cát sắt đầy trời.

“Muu~~” Ngưu Giác Kiếp Tiên cầm chùy gai bị sức mạnh kinh khủng trên cái đùi to khỏe giẫm bay đi, phát ra một tiếng kêu thảm thiết kéo dài.

“Xá Lợi Tử, sắc bất dị không, không bất dị sắc.” Lại một cái đùi to khỏe tương tự đạp ra, một cú đá này trúng vào cơn cuồng phong.

Bốp~~ Cơn cuồng phong bị đá nổ tung.

“Sắc tức thị không, không tức thị sắc!” Cuối cùng, một cái đầu trọc lóc to lớn nối liền với thân thể, từ hư không chen ra.

Đây là một người đàn ông cao ba mét, toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân mạ vàng.

Hắn không phải đi ra qua ‘cửa không gian’, mà là dùng một cách bạo lực, cứng rắn chen ra từ hư không.

“Thọ tưởng hành thức diệc phục như thị.” Người đàn ông vàng óng sau khi hiện thân, hai tay chắp lại.

Hắn khẽ cúi người, dùng thân thể khổng lồ che chắn cho Sở các chủ.

Lưỡi đao rơi đầy trời ‘đinh đinh đinh’ rơi xuống người đàn ông vàng óng, vang lên một tràng âm thanh kim loại va chạm.

Những lưỡi đao rơi từ trên trời này là do Ưng Dực Kiếp Tiên phát ra, sức mạnh chứa trong mỗi lưỡi đao không hề yếu hơn một quả ‘thiên kiếp khinh đạn’.

Nhưng khi rơi xuống người đàn ông vàng óng, ngay cả một sợi lông của đối phương cũng không thể làm bị thương.

“Xá Lợi Tử, thị chư pháp không... không... không... không cái gì ấy nhỉ?” Người đàn ông vàng óng đứng thẳng người, mặt mày rối rắm.

Long Lân Kiếp Tiên, Dịch Thể Kiếp Tiên, và mấy vị thú tu Kiếp Tiên khác kinh ngạc nhìn người đàn ông vàng óng này.

“Thôi bỏ đi, không nhớ ra được.

Khó đọc quá.” Người đàn ông vàng óng đưa tay sờ sờ đầu mình, sau đó hắn quay người lại, đối mặt với Sở các chủ chỉ còn lại cái cổ trơn láng và cái đầu.

Hắn nheo mắt lại, lại chắp hai tay: “Sở tiên tử ~~ bần tăng đến hóa duyên đây.” Sở các chủ ngơ ngác nhìn người đàn ông vàng óng.

Có một vấn đề rất nghiêm trọng.

Nàng không quen biết tên này.

“Sở tiên tử chỉ còn lại một cái đầu, vậy mà lại khiến bần tăng cảm nhận được một vẻ đẹp khác lạ đấy.

Đặc biệt là mái tóc dài này của ngươi, xuất hiện cứ như có hiệu ứng đặc biệt của phim ma.” Người đàn ông vàng óng ha ha cười.

Nói rồi, hắn đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên đầu Sở các chủ.

Hình thể của Sở các chủ vốn đang hóa thành hạt ánh sáng, lập tức ổn định lại.

“Lần này, ta đến rồi.” Người đàn ông vàng óng khẽ nói, giọng dịu dàng.

Sở các chủ khẽ ngẩn người.

Bàn tay to lớn trên đỉnh đầu, truyền đến cảm giác ấm áp.

Mặc dù người đàn ông vàng óng trước mắt này, dung mạo xa lạ.

Nhưng cảm giác ấm áp truyền đến từ bàn tay lại quen thuộc đến vậy.

Là hắn...

Lần này, cuối cùng hắn cũng đã đến. ...

Trong phút chốc, những giọt lệ tủi thân không thể kìm nén mà rơi xuống.

“Này, Sở tiên tử, bần tăng phát hiện ra một chuyện.” Người đàn ông vàng óng nói: “Sau khi chỉ còn lại một cái đầu, Sở tiên tử ngươi không bao giờ có thể phản kháng lại việc bần tăng sờ đầu ngươi nữa.

Bởi vì ngươi không có tay để phản kháng ta.

Ha ha ha ha!” Trong lúc nói chuyện, bàn tay to lớn vàng óng sờ tới sờ lui trên đầu Sở các chủ, sờ trái sờ phải, sờ xuôi sờ ngược.

Những giọt lệ vốn đang chảy của Sở các chủ lập tức ngừng lại.

“Ngươi tên khốn này!” Sở các chủ tức giận không nhẹ, chỉ còn lại cái đầu, nàng há miệng hung hăng cắn về phía bàn tay vàng óng.

Bàn tay vàng óng nhẹ nhàng né tránh cái miệng nhỏ của nàng, lại đặt lên đầu nàng.

“Đừng cắn đừng cắn, thân thể hiện tại của ta là kim cương chi thân thật sự, cắn vào sẽ rất đau đó.

Ý của ta là, ngươi sẽ rất đau, lực phản chấn của kim cương chi thân này đặc biệt khoa trương, ê răng lắm.

Ngươi thật sự muốn cắn, lần sau gặp mặt, ta biến thành dáng vẻ da mỏng thịt mềm, rồi qua cho ngươi cắn.” Người đàn ông vàng óng dịu dàng nói.

Sở các chủ: “...” “Chuyện tiếp theo cứ giao hết cho ta, ta sẽ trút giận thay ngươi.” Người đàn ông vàng óng lại nói.

Nói xong, hắn lại quay người lại, đối mặt với năm vị thú tu Kiếp Tiên.

Lúc này năm vị thú tu Kiếp Tiên đang nhìn chằm chằm vào người đàn ông vàng óng, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Năm đấu một, cộng thêm tên đang hồi phục dưới đất kia, vậy là sáu đấu một sao?

Tình hình không có lợi cho ta à.” Người đàn ông vàng óng nói.

Long Lân Kiếp Tiên: “...” Lúc người đàn ông vàng óng xuất hiện, đấm nát hố đen, đá bay cuồng phong.

Với thực lực như vậy, dù là sáu đấu một, Long Lân Kiếp Tiên cũng không có chút tự tin nào sẽ thắng.

“So với việc một mình địch nhiều, ta càng thích lấy nhiều đánh ít hơn.

Cho nên, ra đây nào, đại quân của trẫm yêu dấu!” Người đàn ông vàng óng dang hai tay, lớn tiếng nói.

Dịch Thể Kiếp Tiên: "..." Tên này lúc mới xuất hiện không phải là thân phận hòa thượng sao?

Cái xưng hô 'trẫm' này là sao?

Nhưng, một khắc sau, hắn đã biết cách xưng hô của người đàn ông vàng óng là chuyện gì rồi.

Sau lưng người đàn ông vàng óng, xuất hiện một không gian màu vàng óng.

Không gian đó trải dài ra, sâu không thấy đáy, như thể cánh cửa của một thế giới mới đã được mở ra.

Chân thực huyễn tượng?

Không đúng... 'Chân thực huyễn tượng' của Thất phẩm Tôn Giả trong trận chiến cấp Cửu phẩm căn bản không có tác dụng gì.

Thứ mà người đàn ông vàng óng triển khai cũng không phải là 'chân thực huyễn tượng', mà là một thế giới chân thực.

Trong thế giới màu vàng óng đó, có bảy vạn tướng sĩ mặc kim giáp, xếp thành trận đứng nghiêm.

Những tướng sĩ kim giáp này không nói một lời, khí thế trên người họ ngưng tụ thành một khối, trời đất cũng vì thế mà rung chuyển.

Dù là Kiếp Tiên, đối mặt với khí thế như vậy cũng phải run sợ.

Nhưng đây không phải là điều đáng sợ nhất, đáng sợ hơn là ở phía trước nhất của chiến trận, có bảy vị tồn tại với khí tức vô cùng mạnh mẽ đứng thành một hàng.

Trên đỉnh đầu của bảy vị đại năng này, đều có một vòng sáng như trăng rằm hiện ra, che khuất dung mạo của họ, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Tất cả mọi người có mặt ở đây chỉ cần nhìn thấy vòng sáng trên đầu bảy vị tồn tại này, trong lòng sẽ dâng lên vô số cảm xúc.

Đây là vòng sáng đặc hữu của 'Trường Sinh Giả', là vầng hào quang mà Trường Sinh Giả ngưng tụ sau khi bước ra khỏi 'đạo' của chính mình.

Nó giống như một tấm gương, bất kể tu sĩ ở cấp độ nào, khi nhìn thấy ánh sáng của 'đạo' này, đều có thể từ đó phản chiếu ra chính mình, lại kết hợp với ánh sáng của 'đạo', sẽ có được những cảm ngộ khác nhau.

Nói cách khác, đây là bảy vị Trường Sinh Giả!

Gan của mấy người Long Lân Kiếp Tiên đều đang run rẩy. ...

Vị Trường Sinh Giả ở ngoài cùng bên trái, mặc chiến giáp được đúc từ hàn băng, mái tóc dài màu bạc bay theo gió, bên cạnh người ẩn hiện những bông tuyết đang bay lượn.

Đây là một vị nắm giữ pháp tắc hàn băng, lấy 'hàn băng' làm đạo Trường Sinh Giả.

Ngoài Bích Thủy Các, rùa biển há hốc mồm.

"Trời ơi, chủ nhân của ta!" Nó không thể tin nổi nhìn vào hóa thân của hàn băng kia.

Không thể sai được, vị Trường Sinh Giả như đế vương của mùa đông, mặc chiến giáp băng kia chính là chủ nhân của nó 'Bắc phương đại đế'.

Tại sao Bắc phương đại đế lại xuất hiện ở đây?

Ngoài Bắc phương đại đế, sáu vị Trường Sinh Giả khác cũng đều là những người lừng lẫy danh tiếng!

Ví như rùa biển còn nhận ra vị Trường Sinh Giả đứng thứ ba.

Vị Trường Sinh Giả này mặc vương bào màu đỏ thẫm, cổ tay áo bào phảng phất như ẩn giấu hai vầng mặt trời.

Chính là người cùng nổi danh với Bắc phương đại đế, 'Tây phương đại đế', chủ nhân Hạ cung, vị đại năng lấy hỏa diễm chi đạo bước vào cảnh giới trường sinh!

Cổng và quảng trường của Hạ cung hiện tại vẫn còn đang ở trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Năm vị Trường Sinh Giả còn lại, rùa biển nhất thời không nhận ra...

Nhưng, bảy vị Trường Sinh Giả cùng hiện thân, cảnh tượng này quá đỗi chấn động.

Chương 1394

Đây là Trường Sinh Giả đó, cả chư thiên vạn giới gộp lại cũng không có bao nhiêu, bây giờ lại xuất hiện một lúc bảy vị.

Người đàn ông vàng óng khẽ mỉm cười: “Thấy chưa, đây chính là đại quân của trẫm.” “Vạn thắng, vạn thắng, vạn thắng!” Các tướng sĩ kim giáp đồng thanh hô vang.

“Hãy nói cho kẻ địch của chúng ta biết, thế nào là vương đạo?” Người đàn ông vàng óng nói.

Bắc phương đại đế bước lên một bước, khẽ cười nói: “Đối thủ không ngoan, liền nghiền qua người hắn.” “Thế nào là bá đạo?” Người đàn ông vàng óng lại hỏi.

Vị Trường Sinh Giả thần bí thứ hai bước lên: “Ngoan, cũng nghiền.” Người đàn ông vàng óng lại giơ tay, cao giọng nói: “Thế nào là... thế nào là... là...” Vị Trường Sinh Giả thứ ba, Tây phương đại đế tiến lên, ghé vào tai hắn nói: “Lần thứ ba đến lượt nho đạo.

Sau đó câu trả lời là 【Trước khi nghiền nói một tiếng】.” Nói xong, Tây phương đại đế lại lùi về phía sau.

Người đàn ông vàng óng ho khan một tiếng, bình tĩnh giơ tay lần nữa: “Thế nào là nho đạo?” Tây phương đại đế bước lên một bước, hai tay đút trong tay áo, đáp: “Bẩm bệ hạ, nho đạo thì ngài khỏi cần nghĩ đến, cả đời này ngài không có duyên với nho đạo đâu.” Người đàn ông vàng óng: “...” “Này, chúng ta không thể làm theo kịch bản được à?” Hắn quay đầu lại, bất mãn nói với Tây phương đại đế.

Tây phương đại đế nghiêng đầu, quay mặt nhìn trời, huýt sáo.

Sở các chủ: “...” Long Lân Kiếp Tiên, Dịch Thể Kiếp Tiên, bốn vị thú tu Kiếp Tiên: “...” “Không nói nhiều lời, xử lý hết bọn chúng cho ta.” Người đàn ông vàng óng đưa tay chỉ về phía mấy vị thú tu Kiếp Tiên.

Sau lưng hắn, Bắc phương đại đế tung người lên, từ thế giới vàng óng nhảy ra.

Đồng thời, trước mặt ngài có một cánh cửa không gian mở ra, đại đế chui đầu vào cửa không gian.

Khi xuất hiện trở lại, đã ở sau lưng Dịch Thể Kiếp Tiên.

Bắc phương đại đế đưa tay đặt lên người Dịch Thể Kiếp Tiên, hàn băng chi lực ngưng kết.

Độc dịch của Dịch Thể Kiếp Tiên gặp phải khắc tinh, còn chưa kịp phát động đã bị đóng băng trong nháy mắt.

Đây chính là sự chênh lệch thực lực giữa Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên, dù là Dịch Thể Kiếp Tiên đã ngưng tụ được hình thái ban đầu của ‘đạo’ của chính mình, vẫn còn một khoảng cách rất xa so với Trường Sinh Giả.

“Thôn phệ!” Lúc này, Long Lân Kiếp Tiên bên cạnh gầm lên.

Một hố đen xuất hiện bên cạnh Bắc phương đại đế, muốn nuốt chửng ngài.

Thân hình của Bắc phương đại đế bị hút, khựng lại một chút.

Và ngay trong khoảnh khắc khựng lại đó, Long Lân Kiếp Tiên lại hiện ra thân giao long, tóm lấy Dịch Thể Kiếp Tiên đã bị đóng băng thành một khối, đuôi rồng quấn một vòng, mở cửa không gian rồi nhảy vào trong.

Mấy vị thú tu Kiếp Tiên khác cũng đồng thời mở cửa không gian, chui vào.

Độc Giác Kiếp Tiên lúc chạy trốn, tiện tay tóm lấy hậu bối của mình, mang hắn đi.

Thân hình Long Lân Kiếp Tiên nhanh chóng biến đổi, đáp xuống bên cạnh các thành viên khác của tổ chức, nhanh chóng gói gọn tất cả mọi người, chui vào cửa không gian biến mất không thấy.

Thực lực đạt đến cấp độ Kiếp Tiên, nếu không phong tỏa không gian, thì rất khó để diệt sạch bọn họ.

Sức mạnh không gian thực sự là thủ đoạn tốt nhất để chạy trốn.

“Các ngươi tưởng mình có thể chạy thoát sao?” Đôi mắt người đàn ông vàng óng nheo lại.

Hắn đứng canh bên cạnh Sở các chủ, không rời một bước, truyền tiên năng cho nàng, duy trì hình thể của nàng không bị tan biến.

Cho nên, hắn không đích thân ra tay.

Người đàn ông vàng óng: “Ta đã nói, phải trút giận một trận cho đã.

Không thể để các ngươi cứ thế chạy thoát được.” Trong lúc nói chuyện, trong không gian màu vàng óng sau lưng hắn, vị Trường Sinh Giả thần bí thứ hai ra tay.

Trên hai tay người đó có những sợi xích vàng rủ xuống, kéo dài ra, đâm vào hư không.

Trong hư không có từng cánh cửa không gian được mở ra.

Long Lân Kiếp Tiên và các thú tu Kiếp Tiên trước đó đã trốn vào không gian, toàn bộ bị xích vàng trói lại, cứng rắn bị lôi ra khỏi không gian.

“Sao có thể!” Long Lân Kiếp Tiên kinh hoảng thất sắc.

Vị Trường Sinh Giả thần bí đưa tay kết ấn, những sợi xích vàng tạo thành từng cái lồng, giam cầm các thú tu Kiếp Tiên bên trong.

Bắt giữ hoàn tất.

Các thú tu Kiếp Tiên cố gắng mở lại cửa không gian, nhưng trong lồng vàng, cửa không gian căn bản không thể mở ra.

Phía sau, bảy vạn tướng sĩ kim giáp gầm lên, chia ra vài đội, tiến lên bao vây chặt chẽ những cái lồng.

Khi tất cả thú tu Kiếp Tiên bị bắt, ở xa, thân hình Bắc phương đại đế khẽ rung lên, dễ dàng thoát khỏi sự trói buộc của hố đen nhỏ.

Ngài quay đầu, liếc nhìn con rùa biển bên ngoài Bích Thủy Các một cái, rồi lại bước trở về thế giới màu vàng óng.

“Làm tốt lắm, treo mấy tên đó lên cho ta, lát nữa ta sẽ đích thân xử lý bọn chúng.” Người đàn ông vàng óng nói.

Tây phương đại đế: “Rất tiếc, bệ hạ hiện tại vẫn chưa thể tiến vào trong ‘giới’.

Chuyện đích thân xử lý bọn chúng, không có cửa đâu.” “Vậy đưa chúng ra đây, để ta xử lý.” Người đàn ông vàng óng nói.

Tây phương đại đế: “Bẩm bệ hạ, sau khi đưa ra ngoài, chúng thần sẽ không thể giúp giam giữ mấy vị Kiếp Tiên này.

Dù sao, hiện tại chỉ có Bắc phương là có thể rời ‘giới’ ra ngoài hành động.

Đến lúc đó, bệ hạ phải đích thân ra tay bố trí pháp thuật phong ấn không gian, rồi mới xử lý chúng được.” Người đàn ông vàng óng mặt mày như bị táo bón: “Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong.

Vậy thì ta cần một đội quân như thế này để làm gì?” “Để ra vẻ.” Vị Trường Sinh Giả thần bí thứ hai hờ hững nói.

Người đàn ông vàng óng nổi giận: “Ra vẻ cái khỉ, vừa rồi các ngươi còn thẳng mặt chọc vào nỗi đau của ta, tát vào mặt ta nữa chứ.

Về đi về đi, tất cả cút về hết đi.” Bắc phương đại đế và Tây phương đại đế trở về vị trí.

Thế giới màu vàng óng từ từ đóng lại.

Bảy vạn tướng sĩ kim giáp, bảy vị Trường Sinh Giả, biến mất không thấy.

Cùng với những thú tu Kiếp Tiên bị bắt, trong tiếng kêu la kinh hoàng, bị khóa vào thế giới màu vàng óng.

×××××××××× Cuộc hỗn loạn ở Bích Thủy Các tạm thời kết thúc.

Chỉ là Bích Thủy Các phía dưới vẫn đang sụp đổ, khắp nơi bị kịch độc ô nhiễm.

Hai cây Khô Vinh vẫn đang không ngừng sinh trưởng, rút lấy sức mạnh của Bích Thủy Các và Sở các chủ.

Người đàn ông vàng óng lại đưa tay đặt lên đầu Sở các chủ.

Tiên năng mạnh mẽ từ trong cơ thể hắn tràn vào cơ thể Sở các chủ, duy trì hình thể của nàng không bị tan biến.

Sở các chủ: “Vừa rồi đó là gì vậy?” “Một món pháp bảo nhặt được, dùng để ra vẻ dọa người hiệu quả không tồi.” Người đàn ông vàng óng đáp.

Sở các chủ: “...” “Ngươi bây giờ có thể ngừng ‘ngưng đạo’ được không?” Người đàn ông vàng óng hạ giọng nói.

Sở các chủ: “Sự việc đã đến nước này, đã không thể dừng lại được.

Nhưng, ta sẽ không chết, ta đã sớm có sắp xếp.” “ ‘Đạo’ của ngươi quá cực đoan, ngay cả ta cũng không ngờ ngươi sẽ chọn một ‘đạo’ như vậy.” Người đàn ông vàng óng thở dài một hơi: “Phương pháp hồi sinh ngươi để lại, chưa chắc đã có hiệu quả.” Sở các chủ im lặng không nói.

“Thời gian của ta sắp hết rồi.” Người đàn ông vàng óng nói: “Tiếp theo, phiền não này cứ giao cho cậu ta đi.” “Ngươi lại sắp đi?” Sở các chủ nói.

Người đàn ông vàng óng: “Ta bây giờ bất kể ở đâu trong chư thiên vạn giới, đều có giới hạn thời gian.

Không thể ở lại quá lâu.” Sở các chủ trầm mặc.

“Yên tâm đi, ngươi tuyệt đối sẽ không có chuyện gì đâu.” Người đàn ông vàng óng nói: “Giả sử thật sự có vạn nhất, ta vẫn còn thủ đoạn cuối cùng.” “Thủ đoạn cuối cùng?” Sở các chủ ngước mắt nhìn hắn.

“Ngươi biết con đường trường sinh của ‘Trình Lâm’ chứ?

Ta nói cho ngươi biết, con đường trường sinh đó ta cũng đã nắm giữ.

Đến lúc đó, Sở tiên tử ngươi hãy trở thành con gái của ta đi.

Mặc dù đàn ông sinh con có hơi kỳ quặc, nhưng vì ngươi, ta sẽ nghiến răng khắc phục trở ngại sinh lý này.

Chủ yếu là... chỉ cần tưởng tượng cảnh ngươi gọi ta là ba, ta đã cảm thấy rất kích thích rồi.” Người đàn ông vàng óng giơ ngón tay cái lên.

Sở các chủ trợn mắt trắng dã: “Ta chọn chết.” Dùng phương pháp này để tái sinh, nàng thà chết cho xong.

Ngoài ra, theo như nàng biết, mỗi một ‘con đường trường sinh’ chỉ thành tựu một vị Trường Sinh Giả.

Nói cách khác, ‘đạo’ của mỗi vị Trường Sinh Giả đều hoàn toàn khác nhau.

Tên này, tại sao lại có thể nắm giữ con đường trường sinh của ‘Trình Lâm’?

“Cậu ta sắp ra rồi, ta phải đi đây.” Người đàn ông vàng óng lại nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn truyền toàn bộ tiên năng của mình vào cơ thể Sở các chủ.

Như vậy, có thể giúp cơ thể Sở các chủ duy trì một khoảng thời gian, không tiếp tục tan biến nữa.

Sở các chủ: “Ai sắp ra?” “Tống đạo hữu đáng yêu chứ ai.” Người đàn ông vàng óng cười tủm tỉm nói.

Sở các chủ nhớ ra một chuyện: “Cậu ta và ngươi rốt cuộc có quan hệ gì?” Tại sao mỗi người lần đầu nhìn thấy Tống Thư Hàng, đều sẽ nhầm cậu ta là Tống Mộc Đầu?

Chỉ cần nhìn lại lần thứ hai sẽ phát hiện cậu ta và Tống Mộc Đầu hoàn toàn khác nhau.

Vấn đề này, Tống Thư Hàng muốn biết, nàng cũng muốn biết.

“Xem ra, ngươi đã phát hiện rồi.” Người đàn ông vàng óng mặt mày đầy vẻ bí ẩn nói: “Chuyện này, bây giờ cũng không định giấu mọi người nữa.” Sở các chủ: “?” “Thực ra, vị Tống tiểu đạo hữu này, là con riêng của ta.

Đừng nói cho ai biết nhé.” Người đàn ông vàng óng mặt mày cảm khái nói.

Sở các chủ ngẩn người.

“Ha ha ha ha, đùa với ngươi thôi, ai lại có con riêng chứ.

Không nói nữa, ta thật sự phải đi rồi.” Người đàn ông vàng óng vẫy vẫy tay.

Sở các chủ: “Mẹ nó là ai?” Người đàn ông vàng óng: “Hả?” “Là Kim Long?

Là Trình Lâm?

Bạch Cốt?

Hay là một tiên tử ta không quen biết?

Hay là, ngươi đã một lưới bắt hết, có rất nhiều con riêng?” Sở các chủ liên tiếp kể ra mấy cái tên.

Người đàn ông vàng óng lau mồ hôi: “Ta vừa rồi là đùa thôi mà, thật đó.” Một đôi mắt xinh đẹp của Sở các chủ nhìn chằm chằm vào người đàn ông vàng óng.

Chương 1395

“Không lừa ngươi đâu, với lại ngươi nghĩ xem, ta dù có thật sự muốn sinh con, chắc chắn cũng phải sinh con gái chứ.

Con gái đáng yêu biết bao, con trai phiền phức biết bao?” Người đàn ông vàng óng nghiêm túc nói.

Sở các chủ nhắm mắt lại, không nói nữa.

Người đàn ông vàng óng dở khóc dở cười, vẫy vẫy tay, nói: “Ta về trước đây.” “Cho nên, ngươi thích con gái à?” Sở các chủ đột nhiên nói.

Người đàn ông vàng óng: “Hả?” “Không có gì, lần sau nói tiếp.” Sở các chủ ngáp một cái thật nhỏ, đôi mắt trở nên lười biếng.

Người đàn ông vàng óng mặt mày ngơ ngác, tan biến không thấy.

...

Mà lúc này, trong một thông đạo không gian dài dằng dặc.

Tống Thư Hàng đang chạy như điên.

Sau lưng cậu, thông đạo không gian đang không ngừng vỡ vụn.

“Vãi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy.” Tống Thư Hàng toàn lực thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Dặm Hành》.

Trong thông đạo không gian này, không thể thi triển ngự đao phi hành, chỉ có thể dựa vào hai chân mà chạy như điên.

Nhưng, chỉ dựa vào tốc độ chạy của 《Quân Tử Vạn Dặm Hành》 lại chậm hơn nhiều so với tốc độ vỡ vụn của thông đạo không gian phía sau.

Tống Thư Hàng chỉ có thể tích khí, khi sắp bị tốc độ vỡ vụn của thông đạo không gian đuổi kịp, thì bộc phát 《Thiên Hành Kiện》, nhanh chóng kéo giãn khoảng cách.

Sau khi bộc phát xong, lại quay về dùng 《Quân Tử Vạn Dặm Hành》 chạy như điên.

“Gặp quỷ rồi, tại sao mình lại bị kẹt trong thông đạo không gian.

Tại sao thông đạo không gian này lại không có điểm cuối?” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Trước đó, sau khi cậu cùng Công đức xà mỹ nhân, Quy tiền bối cùng tiến vào cửa không gian, cậu đã không hiểu sao lại tiến vào thông đạo không gian dài dằng dặc này.

Đáng sợ nhất là, thông đạo không gian đột nhiên bắt đầu vỡ vụn, thông đạo không gian sau khi vỡ vụn hóa thành những đoạn tầng không gian, chính là loại đoạn tầng không gian sẽ nghiền nát tất cả mọi thứ.

Tống Thư Hàng chỉ còn cách cắm đầu cắm cổ chạy.

“Xui xẻo quá đi ~~” Tống Thư Hàng cười khổ, đi cửa không gian thôi cũng gặp vấn đề, ngửa mặt nhìn trời.

Trong quá trình chạy, cậu còn thử mở thế giới hạt nhân của mình.

Nhưng thế giới hạt nhân bị nhiễu loạn, giống hệt như lúc ở trong ‘thiên kiếp thế giới’.

Muốn mở ra, cần một thời gian niệm chú rất dài.

Tấm phù văn mặt trời nhỏ ‘Ngươi cứ bận đi T233’ gửi cậu về hiện thế cũng không có phản ứng.

Cho nên, ngoài việc liều mạng chạy như điên, cậu không có lựa chọn nào khác.

“Chết rồi, có phải mấy ngày nay ở Thú giới ‘chữa bệnh’ cho người ta thu nhiều dược liệu luyện khí quá rồi, lòng tham quá rồi?

Cho nên bị báo ứng rồi?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Nhưng không đúng, mỗi lần cậu giúp người khác loại bỏ ‘ô nhiễm tà năng Cửu U’, đều có thể nhận được không ít công đức chi quang.

Đây là chuyện tích thiện thành đức, không có lý do gì lại bị báo ứng cả.

Cũng không biết đã chạy bao lâu.

Tóm lại Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã chạy như điên cả một thế kỷ.

“Nếu phía trước lại xuất hiện mấy thứ như tiền vàng, đá quý, thì sẽ thành game Tống Thư Hàng phiên bản Temple Run rồi nhỉ.” Tống Thư Hàng tự giễu.

Ngay khi cậu vừa dứt lời, phía trước đột nhiên xuất hiện ánh sáng.

Là lối ra!

Nhưng, lối ra sẽ ở vị trí nào?

Chạy lâu như vậy trong đoạn tầng không gian, nói không chừng từ Thú giới chạy sang các chư thiên vạn giới khác cũng có khả năng.

Bất kể ở vị trí nào, ra ngoài trước rồi tính.

Tống Thư Hàng tung người nhảy lên, tư thế tao nhã, chui ra khỏi lối ra của thông đạo không gian.

“YES!” Tống Thư Hàng nắm chặt tay.

Thân hình cậu xuất hiện giữa không trung, rơi xuống nhanh chóng.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, hắc ly xuất hiện dưới chân cậu, đỡ lấy cơ thể hắn.

“Diệp Tư vẫn còn ở ngoài Bích Thủy Các, vẫn đang trong tâm ma kiếp, ngươi gọi cô ấy cũng vô dụng.” Lúc này, giọng của Sở các chủ vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền nhìn thấy cái đầu mỹ nhân phong cách lười biếng của Sở các chủ.

“Vãi!” Tống Thư Hàng thật sự bị dọa một phen: “Sở các chủ, cô sao thế này?” “Như ngươi thấy đó, chỉ còn lại cái đầu, nhưng ta tự cảm thấy cũng không tồi.” Sở các chủ ngáp một cái.

Tống Thư Hàng đạp hắc ly, tiếp cận Sở các chủ.

Nhìn Sở các chủ, tay phải của cậu có chút ngứa ngáy, từ từ đưa về phía trước, rất muốn sờ sờ đầu Sở các chủ, luôn cảm thấy đầu của Sở các chủ giống như một cục bông, đặc biệt đáng yêu.

“Cắn ngươi bây giờ!” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng lúng túng thu tay lại.

“Ta vừa mới gặp Tống Mộc Đầu, ta đã hỏi hắn về mối quan hệ giữa ngươi và hắn.” Sở các chủ bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: “Hắn nói sao?” “Hắn nói, ngươi là con riêng của hắn.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: ⊙__⊙ Con... con riêng?

“Các chủ cô không nghe nhầm chứ?” Tống Thư Hàng không thể tin nổi.

Cậu rõ ràng là do mẹ mang thai mười tháng sinh ra, ba Tống và mẹ Tống còn có ảnh lúc mẹ mang thai, còn có ảnh Tống Thư Hàng vừa mới sinh ra, còn có giấy chứng sinh của cậu lúc mới sinh nữa.

Làm sao cậu có thể là con riêng của Tống Mộc Đầu được?

“Mặc dù ta chỉ còn lại một cái đầu, nhưng tai vẫn còn, ta chắc chắn sẽ không nghe nhầm đâu.

Tống Mộc Đầu đích thân nói.” Sở các chủ bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thông tin này quá sốc, cậu nhất thời thật sự không thể chấp nhận được.

Cậu có thể không phải là con ruột của ba mẹ?

Hồi lâu sau.

“Tống Mộc Đầu thật sự không phải đang đùa chứ?” Tống Thư Hàng thử hỏi.

Sở các chủ nói: “Ai biết được?

Ngươi cũng đã biết một số chuyện về Tống Mộc Đầu, ngươi nên biết tính cách của hắn.

Đôi khi trong những lời nói tưởng chừng như đùa giỡn, lại chứa đựng một số chuyện rất nghiêm túc.

Nhưng đôi khi, hắn rất nghiêm túc kể chuyện, thì ngược lại lại đang đùa giỡn.

Cho nên, lời hắn nói là đùa hay là nói thật, ta cũng không biết.” Tống Thư Hàng gan đau quá.

“Giả sử... ta nói là giả sử, nếu ta thật sự là con riêng của Tống Mộc Đầu, vậy thì mẹ ta là ai?” Tống Thư Hàng nói.

“Trình Lâm đó, Kim Long đó, Bạch Cốt đó, còn có rất nhiều tiên tử ta không quen biết, đều có khả năng.

À đúng rồi... nếu mẹ ngươi là Trình Lâm, thì ngươi và Diệp Tư sẽ biến thành chị em.

Ha ha ha.” Sở các chủ bổ sung.

Tống Thư Hàng: “Đệt.” “Đùa thôi.” Sở các chủ ngáp một cái, lười biếng nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” “Tống Mộc Đầu cuối cùng nói, chuyện con riêng, hắn là đang đùa với ta.” Sở các chủ nói: “Đúng rồi, vẻ mặt kinh ngạc vừa rồi của ngươi cũng giống hệt ta lúc trước.

Nhìn thấy bộ dạng ngơ ngác của ngươi, trong lòng ta thấy thoải mái hơn nhiều.” “...” Tống Thư Hàng: “Cho nên, tôi không phải là con riêng của Tống Mộc Đầu đúng không?” “Ai biết được?

Lời Tống Mộc Đầu nói, tin hay không tùy vào trực giác của ngươi.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, giá mà mình sớm nhảy ra khỏi thông đạo không gian một chút thì tốt rồi, gặp được Tống Mộc Đầu, có thể hỏi xem cái máy giải mã rốt cuộc giấu ở đâu. ...

Lúc này, rùa biển bên ngoài, Công đức xà mỹ nhân ôm Diệp Tư, bay tới. 【Thư Hàng, cứu các chủ.】Giọng của Diệp Tư vang lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: 【Tôi phải giúp Sở các chủ thế nào đây?】【Cứu cô ấy ~】Ý thức của Diệp Tư lại sắp rơi vào trạng thái tâm ma, chỉ kịp hét lên một tiếng cuối cùng, liền lại chìm vào im lặng.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, cậu đưa tay nhận lấy Diệp Tư.

Là linh quỷ, Diệp Tư tự chủ dung nhập vào cơ thể hắn.

Mà nói, tại sao Diệp Tư lại ly thể ra ngoài?

Công đức xà mỹ nhân tháo mũ Bình Thiên, cũng tiến vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Nhưng tọa kỵ của nàng là con cá voi béo bị để lại bên ngoài, đỡ lấy Tống Thư Hàng.

Trong bụng cá voi béo, còn có một con chuột hamster lông trắng đang trợn mắt trắng dã, trong trạng thái hôn mê.

“Sở các chủ, có chỗ nào cần tôi giúp đỡ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Các chủ bây giờ chỉ còn lại một cái đầu, cũng không biết cơ thể của cô ấy còn có thể mọc lại được không.

“Vấn đề này, chính ta cũng hết cách.” Sở các chủ nói: “Ngươi có cách gì giải quyết không?” “Tôi?” Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình, nói: “Sở tiền bối, tôi chỉ là một tu sĩ Tứ phẩm nhỏ bé.” ...

“Cảnh giới Tứ phẩm không thấp đâu, ở thời viễn cổ cũng có thể xuất sư xuống núi xông pha rồi, ngươi làm được.” Sở các chủ nói một cách dửng dưng: “Đúng rồi, có cần báo đáp không?

Ngươi xem Bích Thủy Các bên dưới kìa, tuy bị đánh nát nhưng nền móng vẫn còn.

Chương 1396

Tặng ngươi đấy.

Có điều hai cây đại thụ sau lưng ta đây, e là ngươi không mang đi được.” Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn Bích Thủy Các đã vỡ nát, còn bị kịch độc Cửu phẩm nhiễm qua.

Cậu nhìn trời, đây là kịch độc Cửu phẩm đấy.

Tu sĩ cấp thấp như cậu chỉ cần dính một chút là chết, ngửi một chút cũng chết.

Phần báo đáp này dù các chủ có tặng, cậu cũng không lấy đi được.

Hơn nữa, Bích Thủy Các là mạng sống của Sở các chủ, cậu sao có thể lấy?

“Quân tử không đoạt thứ người khác yêu thích.” Tống Thư Hàng đáp.

Sở các chủ ngáp một cái: “Vậy thì hết cách rồi, ngoài Bích Thủy Các ra, ta tạm thời không có món quà báo đáp nào khác cho ngươi… Diệp Tư duy nhất thì sớm đã là người của ngươi khi sống, là quỷ của ngươi khi chết.” Tống Thư Hàng cười gượng.

“Nghĩ ra cách nào chưa?” Sở các chủ hỏi.

“Các chủ, dù có nghĩ cách cũng phải cho tôi chút thời gian chứ, chuyện này đâu phải trò đố mẹo xoắn não.” Tống Thư Hàng nói xong, chỉ vào cơ thể mình, cười hắc hắc: “Thật ra cơ thể tôi bây giờ đang ở dạng lỏng, hay là cắt một ít đưa cho Sở các chủ, để ngưng tụ thành thân thể mới?” “Không cần đâu.” Sở các chủ nói.

Lúc này, rùa biển lớn bên cạnh nói: “Thư Hàng, chuẩn bị bước vào chế độ xoắn não đi.

Tiên năng dự trữ trong cơ thể Sở các chủ đã tiêu hao hơn một nửa, đợi năng lượng tiêu hao hết, cơ thể của nàng ấy sẽ lại bắt đầu tan biến.

Cuối cùng, sẽ không còn lại gì cả.” “Ừm, tiên năng mà Tống Mộc Đầu để lại tuy không ít, nhưng năng lượng của hắn và thuộc tính của ta không hợp, tiêu hao lớn hơn dự kiến.

Ta cũng không biết mình có thể chống đỡ được bao lâu.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng lo lắng: “Vậy Tống Mộc Đầu đâu?

Mau gọi hắn ra đi.” “Hắn đi rồi, trước khi đi, hắn nói chuyện phiền phức cứu ta này cứ giao cho ngươi giải quyết.” Sở các chủ đáp, nếu bây giờ nàng có vai, nhất định sẽ làm động tác nhún vai để phối hợp.

Sở các chủ không nhắc đến ‘phương pháp cuối cùng’ mà Tống Mộc Đầu đề cập, nàng không mất mặt đến thế được.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Vị đại lão này đang đùa cái gì vậy, chuyện mà chính ngài còn không giải quyết được, tôi làm sao giải quyết nổi?

Hít sâu.

Bình tĩnh. 【Muốn giải quyết vấn đề, trước tiên phải biết nguyên nhân của vấn đề.

Bắt bệnh hốt thuốc.】 Không biết nguyên nhân mà làm bừa, rất có thể sẽ khiến vấn đề càng thêm phiền phức.

“Tình trạng hiện tại của Sở các chủ thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chỉ còn lại cái đầu, đồng thời, ta vẫn đang không ngừng tiêu hao tiên năng Tống Mộc Đầu để lại để duy trì cơ thể.

Đợi cơ thể ta hoàn toàn tan biến, có hơn chín mươi phần trăm khả năng sẽ thần hình câu diệt, là cái loại mà ngay cả thủ đoạn phục sinh cũng vô hiệu.” Sở các chủ bình tĩnh đáp.

Cho nên, tại sao Sở các chủ vẫn có thể bình tĩnh như vậy chứ?!

“Nguyên nhân ngài biến thành trạng thái này là gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trước đó tuy cậu đã theo dõi trận chiến trong Bích Thủy Các qua ‘con mắt công đức’, nhưng không rõ chi tiết.

“Ta đã bước ra con đường của riêng mình, đây là con đường thứ hai. ‘Chết một lần’ là cái giá phải trả… Sau đó, hai cái cây sau lưng này chính là thành quả.” Sở các chủ nói xong, quay đầu nhìn về phía cặp cây khô vinh.

Bích Thủy Các hoàn toàn mới, sẽ tái sinh từ trong cặp cây này.

Tống Thư Hàng xoa xoa trán.

Trời ạ, bắt bệnh hốt thuốc cái quái gì nữa!

Tình trạng của Sở các chủ đã liên quan đến con đường trường sinh của Kiếp Tiên Cửu phẩm, đây là lĩnh vực mà Tống Thư Hàng hiện tại hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Dù Sở các chủ có giảng giải nguyên lý con đường trường sinh cho cậu từng chút một, Tống Thư Hàng cũng không thể nào nghe hiểu được.

Vì vậy, chỉ còn lựa chọn cuối cùng.

Tống Thư Hàng tháo găng tay phải ra: “Sở các chủ, để tôi sờ đầu ngài một chút.” Đúng vậy, lựa chọn cuối cùng chính là ‘bí pháp Giám định’, xem hiệu quả giám định của nó thế nào.

Giám định Sở các chủ chắc chắn phải trả một cái giá rất lớn, nhưng may là cậu đang ở trạng thái lỏng, dù phun máu thẩm đến đâu cũng không sao… Dù sao chất lỏng phun ra đều có thể quay trở lại.

Phải nói lại lần nữa, thiên phú hóa lỏng này của Diệt Phượng tiền bối thật sự quá tuyệt vời.

Kết hợp với bí pháp Giám định của cậu, quả là thiên y vô phùng.

“Cắn ngươi bây giờ!” Sở các chủ nói.

“Sở các chủ, phối hợp một chút đi.

Tiếp theo tôi sẽ thi triển một bí thuật, bí thuật này có liên quan đến Tống Mộc Đầu.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sở các chủ nghe đến đây, hơi khựng lại.

Sau đó, nàng im lặng, không nói gì nữa.

Đây là ngầm đồng ý với đề nghị của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, rồi đưa tay phải ra, đặt lên đầu Sở các chủ.

Cảm giác khi sờ siêu tuyệt, một khi đã sờ là không thể dừng lại.

Sờ trái sờ phải; sờ xoay vòng; sờ xuôi lông, sờ ngược lông.

“Nếu để ta biết, việc sờ tới sờ lui trên đầu ta không phải là trình tự bắt buộc để ngươi thi triển bí pháp, thì ngươi xong đời.” Sở các chủ nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng tay cứng đờ.

“Khụ, Sở các chủ, thật ra tôi đang nuôi dưỡng cảm xúc.

Cái giá của bí pháp này tương đối lớn, tôi cần chuẩn bị tốt tâm trạng.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Cái giá khá lớn sao?

Cần cái giá lớn đến mức nào, đến lúc đó ta sẽ bồi thường cho ngươi.” Giọng Sở các chủ dịu đi.

“Rất tiếc, cái giá này Sở các chủ không bồi thường cho tôi được đâu.” Tống Thư Hàng nhếch mép cười, trong đầu hồi tưởng lại 88.888 giọng nói, thúc đẩy ‘bí pháp Giám định’.

Phù văn màu vàng từ hốc mắt cậu chảy ra, rơi lên người Sở các chủ.

Ngay sau đó, trên người Tống Thư Hàng bỗng dưng nứt ra từng vết cắt.

Mỗi vết cắt đều sâu hơn một tấc, vô số ‘tiên huyết’ dạng lỏng phun ra từ vết thương.

Thậm chí ở vị trí ngực, một vết thương còn khoét một lỗ thủng trên người Tống Thư Hàng.

“Đau đau đau đau.” Nước mắt không ngừng rơi từ hốc mắt Tống Thư Hàng.

Cái giá phải trả để giám định Sở các chủ đúng như dự đoán, quá nặng nề.

May mắn là cậu đang ở trạng thái lỏng nên mới dám thử.

Nếu là trạng thái bình thường, chưa giám định ra thông tin của Sở các chủ, cậu đã chết vì mất quá nhiều tiên huyết rồi.

Sở các chủ: “…” Hóa ra là cái này.

Nếu trong tình huống bình thường, Tống Thư Hàng hẳn là sẽ phun máu xối xả.

Còn bây giờ, toàn thân cậu phun ra một lượng lớn chất lỏng, điều kinh khủng hơn là những chất lỏng này sau khi phun ra một lát lại quay trở về cơ thể Tống Thư Hàng.

“Đau đau đau, vết thương có thể hồi phục, tiên huyết có thể quay về, nhưng nỗi đau này lại tăng lên gấp bội.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

May mà, bí pháp Giám định đã thi triển thành công.

Phù văn của bí pháp ngưng tụ thành một chiếc đồng hồ trên người Sở các chủ, kim đồng hồ quay ngược, sau đó lại hóa thành phù văn quay trở về hai mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “May quá, lần này có thu hoạch, không thất bại.” Bây giờ cơ thể cậu vẫn đang run rẩy kịch liệt, chịu đựng cơn đau không thể tưởng tượng nổi.

Cơn đau này đã đạt đến giới hạn của cậu hiện tại, cậu thật sự không có tự tin thi triển bí pháp thêm lần nữa.

Nếu thi triển thêm lần nữa, e rằng thuật giám định còn chưa hoàn thành, cậu đã đau đến ngất đi rồi.

“Cảm ơn.” Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng sắc mặt tái nhợt, cái giá đau đớn kịch liệt này, đúng là cái giá mà nàng không dễ bồi thường được.

Lúc này, kết quả của bí pháp Giám định truyền vào ý thức Tống Thư Hàng. 【Sở tiên tử, các chủ của ‘Bích Thủy Các’ thời viễn cổ, đỉnh phong Cửu phẩm Kiếp Tiên, tồn tại đã ngưng tụ ‘Đạo’ của riêng mình.

Phần còn lại: lược bỏ.】 Các loại thông tin về bản thân Sở các chủ, không giám định ra được nhiều.

Đây là lựa chọn của Tống Thư Hàng khi thúc đẩy ‘bí pháp Giám định’, nội dung giám định càng nhiều, cái giá phải trả càng lớn.

Cậu không thể lãng phí cái giá vào việc giám định thông tin cá nhân của Sở các chủ, cái cậu cần là giám định ra phương án giải quyết tình trạng hiện tại của nàng.

Trong đầu, kết quả giám định tiếp tục hiện lên. 【Còn 1 giờ 34 phút nữa Sở tiên tử sẽ hoàn toàn tan biến.】【Phương án giải quyết 1: Tìm Trình Lâm Nữ Đế, lợi dụng con đường trường sinh của nàng, chuyển hóa hình thái của Sở tiên tử.】Tống Thư Hàng thở dài, đi đâu tìm Trình Lâm Nữ Đế bây giờ?

Trước đó nàng có xuất hiện trên người Diệp Tư trong chốc lát, nhưng sau đó lại lập tức rời đi.

Nữ Đế xưa nay đến không hình đi không bóng, chỉ có nàng chủ động tìm đến, muốn chủ động tìm nàng quả là nhiệm vụ cấp sử thi truyền kỳ.

“Trình Lâm tiên tử, Trình Lâm tiên tử, ngài còn ở đó không?” Tống Thư Hàng thử gọi lớn mấy tiếng.

Đây là thói quen cậu học được từ việc triệu hoán ‘Bạch tiền bối Two’.

Chỉ cần vận may tốt, đôi khi gọi mấy tiếng là có thể kết nối thành công với ‘Bạch tiền bối Two’.

Triệu hồi Trình Lâm tiên tử thất bại… Phương án thứ nhất loại bỏ. 【Phương án giải quyết 2: Sử dụng thuật Ngự linh, duy trì một điểm chân linh của Sở tiên tử không tan.

Phối hợp với pháp thuật phục sinh mà Sở tiên tử đã bố trí từ trước, có ba mươi phần trăm xác suất phục sinh trọng sinh.】“Thuật Ngự linh là gì?” Tống Thư Hàng khổ não nói.

Cậu hoàn toàn không biết loại pháp thuật tương tự, pháp thuật siêu độ thì có biết… Hơn nữa, xác suất thành công của phương án này hơi thấp, chỉ có ba mươi phần trăm.

Nếu chưa đến thời khắc cuối cùng, không nên sử dụng phương án này.【Phương án giải quyết 3: Đến 'Tử Linh Giới' của chư thiên vạn giới, tìm 'Suối Sinh Mệnh' ở trung tâm Tử Linh Giới, dùng Suối Sinh Mệnh nuôi dưỡng, có thể từ từ hồi phục cơ thể Sở tiên tử.】Tử Linh Giới của chư thiên vạn giới, đây là 'chư thiên vạn giới' thứ hai mà Tống Thư Hàng nghe được ngoài Thú Giới.

Nghe tên là biết đây là một phó bản khổng lồ cao cấp, hoàn toàn không phải nơi mà một tài khoản nhỏ Tứ phẩm như cậu có thể xông vào.

Chương 1397

E là cậu còn chưa vào được vòng ngoài của Tử Linh Giới đã bị nghiền thành tro bụi.

Hơn nữa, Sở các chủ chỉ còn lại gần một tiếng rưỡi là tan biến.

Cậu lấy đâu ra thời gian để xông vào Tử Linh Giới?

“Còn phương án nào khác không?” Tống Thư Hàng cố sức xoa thái dương.

Đáng tiếc… kết quả giám định chỉ cung cấp ba phương án này.

Có lẽ còn nhiều cách khác có thể cứu Sở các chủ, nhưng với tu vi bí pháp hiện tại của Tống Thư Hàng, cậu không thể giám định ra thêm thông tin.

“Quy tiền bối, Sở các chủ, hai vị ai biết thuật Ngự linh?” Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn lắc đầu.

Sở các chủ: “Ta biết.” “Pháp thuật Ngự linh này học có khó không?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Không khó lắm, ta năm đó học hai tháng là nắm vững rồi.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “…” Hai tháng sau, ngài đến tro cũng không còn.

Phương án thứ 2 không thể hoàn thành.

Nói cách khác, chỉ có thể đi tìm Trình Lâm, hoặc tìm ‘Suối Sinh Mệnh’.

Suối Sinh Mệnh.

Cậu bất giác nghĩ đến ‘Hoạt tuyền’ trong thế giới hạch tâm của mình.

Trung tâm Tử Linh Giới lại sinh ra ‘Suối Sinh Mệnh’, đây là vật cực tất phản, hay là Tử Linh Giới đang kiêu ngạo?

Trùng hợp là, ‘Hoạt tuyền’ trong thế giới hạch tâm của cậu cũng được ngưng tụ từ việc chuyển hóa tà năng Cửu U.

Mỗi cốc hoạt tuyền, giống như hạt sen vàng của quân tử Nho gia, đều có thể kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, hơn nữa… vị còn rất ngon.

Trong điều kiện không tìm được Trình Lâm, xông vào ‘Tử Linh Giới’ lại không phải là chuyện có thể giải quyết trong một hai giờ.

Vì vậy, hay là thử ‘Hoạt tuyền’ trong thế giới hạch tâm của mình?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nói với Sở các chủ: “Sở các chủ, tiếp theo tôi sẽ di chuyển vị trí của ngài, ngài đừng phản kháng.” Với thực lực của Sở các chủ, nếu ý chí của nàng chống cự, Tống Thư Hàng không thể nào cưỡng ép đưa nàng vào thế giới hạch tâm được.

Thêm nữa, thế giới hạch tâm của cậu hiện đang trong trạng thái nâng cấp, nên có một số việc cần phải đặc biệt cẩn thận.

“Di chuyển vị trí?

Được thôi, ta sẽ phối hợp với ngươi.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng lại lưu luyến đặt tay lên đầu Sở các chủ xoa nhẹ.

Sở các chủ: “Đây là trình tự bắt buộc để di chuyển vị trí đúng không?” “Bắt buộc.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ: “…” Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, mở thế giới hạch tâm, đưa Sở các chủ vào trong, đặt ở mép ‘Hoạt tuyền’.

Đồng thời, cậu khẽ động tâm ý, nước từ【Hoạt tuyền】trào ra, nhẹ nhàng bao bọc cơ thể Sở các chủ.

“Thế nào, cảm thấy khá hơn chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Dòng suối ẩn chứa sinh mệnh lực, ngươi lấy bảo bối này từ đâu vậy?” Sở các chủ hỏi lại.

Tống Thư Hàng cười ha hả: “Nho gia, tôi và Nho gia đặc biệt có duyên.” “Ồ?” Sở các chủ kinh ngạc đánh giá Tống Thư Hàng.

Sau đó, nàng lại nhắm mắt cảm ứng trạng thái của mình.

Sau khi được nước từ ‘Hoạt tuyền’ tưới nhuần, cơ thể vốn đang ‘tan biến’ của nàng lập tức ổn định lại, tốc độ tan biến bị giảm chậm vô hạn.

Tiên năng mà Tống Mộc Đầu để lại cho nàng, nhiều nhất chỉ có thể duy trì sự tồn tại của nàng trong một tiếng rưỡi.

Còn bây giờ, theo tốc độ hiện tại, ước chừng trong vòng vài năm, nàng cũng không có nguy cơ tan biến.

Sở các chủ mở mắt, nói cho Tống Thư Hàng biết tình trạng của mình.

“Nói cách khác, nước hoạt tuyền cũng chỉ có thể ức chế bệnh tình của ngài, chứ không thể giải quyết vấn đề?” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

“Ta lại cảm thấy có lẽ là do hiệu quả ‘Hoạt tuyền’ của ngươi còn hơi kém.

Nếu hiệu quả ‘Hoạt tuyền’ này của ngươi tăng lên vài lần, phá vỡ trạng thái giằng co này, không chừng tình trạng cơ thể ta có thể khá hơn.” Sở các chủ đáp.

Tống Thư Hàng khẽ vỗ tay: “’Hoạt tuyền’ của tôi gần đây cũng sắp được nâng cấp một phen.

Vậy đến lúc đó xem lại hiệu quả trị liệu.

Nếu có hiệu quả thì tốt quá rồi.” Nếu không có hiệu quả, thì cậu vẫn còn thời gian đi tìm Trình Lâm, hoặc là đến ‘Vong Linh Giới’ lấy trực tiếp Suối Sinh Mệnh.

“Sở các chủ ngài cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt, còn… Bích Thủy Các bên ngoài phải xử lý thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ánh mắt Sở các chủ hơi trầm xuống: “Bích Thủy Các, không còn quan trọng nữa.” “Cuối cùng ngài cũng chịu buông bỏ khúc mắc này?” Tống Thư Hàng chúc mừng.

Sở các chủ lắc đầu: “Chuyện Bích Thủy Các, nhiệm vụ của ta đã hoàn thành.

Tiếp theo, Bích Thủy Các sẽ phát triển thành thế nào, cứ giao cho một vị ‘Sở các chủ’ tân sinh khác.” “Hả?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Đã là con đường trường sinh, dù ‘Đạo’ có vấn đề, nhưng ta chắc chắn sẽ ‘trường sinh’ dưới một hình thái nào đó, sẽ không đơn thuần tan biến.” Sở các chủ bình tĩnh nói.

“Cho nên, bên ngoài sẽ xuất hiện một Sở các chủ Two?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thời buổi này, có phải ai cũng phải tạo ra một phiên bản two của mình mới hợp thời không?

Cậu sắp xếp lại suy nghĩ của mình: “Nói cách khác, nếu lần này tôi không kịp nhìn thấy ngài tan biến, rồi ngài ‘phục sinh’ thất bại, thì lúc đó tôi và Diệp Tư sẽ tiếp xúc với vị Sở các chủ Two kia, rồi nàng ta sẽ thay thế ngài?” Sở các chủ: “Ngươi nghĩ như vậy, cũng không sai.” “Còn về ký ức thì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ: “Ngươi nói xem?” “Tức là ký ức hoàn toàn giống hệt?

Vậy, tôi có một câu hỏi lớn.” Tống Thư Hàng đột nhiên nghiêm túc nói: “Sở các chủ, trước ngài có phải còn có Sở các chủ 0.1?

Hoặc là Sở các chủ 0.2 gì đó không?” Sở các chủ: “…” “Khụ, tôi ra ngoài trước đây.

Tóm lại, Sở các chủ ngài cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt.” Tống Thư Hàng nói xong, lại đặt hộp ngọc xuống.

Chính là cái hộp được điêu khắc từ hồng tinh thạch, hình Sở các chủ giống như thật.

“Ồ, thứ này được gửi đến chỗ ngươi rồi à.” Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “Ủa?

Không phải ngài cố ý nhờ Tán đạo nhân gửi cho tôi sao?” “Ừm, ngươi nghĩ như vậy cũng không có gì sai.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “…” ××××××××××××××× Tống Thư Hàng bước ra từ thế giới hạch tâm.

Vừa xuất hiện, rùa biển lớn đột nhiên đứng thẳng người xốc cậu lên, nó sải bước, nhanh chóng chạy khỏi Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng: “Quy tiền bối, làm gì vậy?” “Nhìn trời~~ Bích Thủy Các có biến, ngươi tự xem đi.” Quy tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn, toàn bộ Bích Thủy Các lúc này như địa ngục, kịch độc đã hòa làm một với Bích Thủy Các, các kiến trúc bên trong đổ nát khắp nơi.

Những đệ tử ‘Bích Thủy Các’ ban đầu, toàn bộ đều biến mất không thấy.

“Tán đạo nhân còn ở đó không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Trong ‘Bích Thủy Các’ ban đầu, Tán đạo nhân là một cá thể rất đặc biệt.

“Toàn bộ Bích Thủy Các đã không còn bất kỳ sinh vật nào tồn tại.” Quy tiền bối trả lời: “Ngoài ra, ngươi xem cặp cây khô vinh kia kìa, nhìn trời, con đường trường sinh của Sở các chủ thật quỷ dị.” Tống Thư Hàng lại nhìn về phía cặp cây đó.

Trong cặp cây khô vinh vốn cao lớn như nhau, cây ‘vinh’ tràn đầy sinh khí, lúc này lại co lại một nửa.

Bên cạnh nó, cây đại diện cho ‘khô’, hình thể ngày càng phình to.

Trên cây khô, vươn ra từng sợi dây leo, quấn lấy cây ‘vinh’.

Nó đang hấp thu đối phương.

Khi Tống Thư Hàng quay đầu, quá trình hấp thu này vừa lúc tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Cây khô đột nhiên nứt ra, như thể một cái miệng há lớn.

Thân cây khô cong lại, một ngụm nuốt chửng cây ‘vinh’.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng cũng không nhịn được nói.

Cây khô sau khi nuốt chửng cây còn lại, trên ngọn cây kết ra một quả thực khổng lồ.

Quả thực nứt ra, một bàn chân nhỏ xinh xắn từ trong bước ra.

“Chỉ thấy một bàn chân nhỏ trắng nõn từ trong quả bước ra, ngọc túc như tuyết long lanh, mu bàn chân màu da thịt như trong suốt, mơ hồ hiện ra mấy mạch máu nhỏ.

Năm ngón chân màu hồng nhạt, như cánh hoa.” Rùa biển lớn ngâm nga.

Tống Thư Hàng: “Quy tiền bối ngài đang đọc gì vậy?” “Ta đang đọc tâm ma của ngươi, đây là tâm ma mà mỗi nam nhân loài người đều có." Rùa biển lớn nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng nhún vai: "Rất tiếc, tôi không phải là người mê chân." Nhớ lại bốn tháng trước… cậu vẫn luôn cảm thấy việc đàn ông ngắm chân phụ nữ là chuyện rất khó hiểu, không thể lý giải được điểm hấp dẫn của những ngôi sao chân dài trong mắt đám nhà quê đó.

Chân thì đàn ông cũng có, chân phụ nữ chẳng qua là thon hơn, trắng nõn hơn, cũng không có gì đặc biệt.

Nhưng hôm nay, khi Tống Thư Hàng nói ra câu này, trong lòng lại có chút chột dạ.

Linh~ Hình bóng trong quả thực cuối cùng cũng xuất hiện hoàn chỉnh.

Trên cổ chân còn lại của nàng, buộc một chiếc chuông vàng, mỗi bước đi nhẹ nhàng đều phát ra tiếng linh thanh êm tai.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn nàng một cái.

Quả nhiên là nàng.

Sở các chủ Two.

Nhưng mà, vị Sở các chủ trước mắt này trông có vẻ trẻ hơn.

Mái tóc dài của nàng không dài như Sở các chủ, chỉ đến bắp chân.

Nàng mặc một chiếc váy theo phong cách thời viễn cổ, đi chân trần.

Trên y phục của nàng còn treo một viên thủy tinh châu to bằng trứng ngỗng.

Sở các chủ Two vươn vai một cái, trên mặt nàng không có vẻ lười biếng, chỉ có sự thanh xuân và tinh nghịch.

“Thư Hàng, Thư Hàng, ngươi cũng ở đây à.” Sở các chủ Two vui vẻ nói.

Giọng nói vẫn là giọng nói đó, nhưng cách phát âm có chút khác biệt.

Chương 1398

Khi Sở các chủ nói, giọng hơi trầm, có cảm giác mệt mỏi như chưa ngủ dậy.

Còn khi Sở các chủ Two nói, giọng nói êm tai tròn trịa.

Như thể, nàng chưa từng trải qua ‘thảm họa Bích Thủy Các’, toàn thân tràn đầy sức sống.

Sở các chủ Two sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng nhảy một cái, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng giữ nụ cười nói.

“Ừm~~ Sao cứ cảm giác ngươi đang xa cách ta.” Sở các chủ Two chớp chớp mắt, rồi đột nhiên nói: “Đúng rồi, ta có một thứ muốn đưa cho ngươi.” Tống Thư Hàng: “Thứ gì vậy?” “Thứ mà Mộc Đầu để lại, ta cảm thấy nó không phải để lại cho ta, giao cho ngươi có lẽ là thích hợp nhất.” Sở các chủ Two cười hì hì.

Nói xong, nàng đưa tay ra vẫy nhẹ về phía Bích Thủy Các bên dưới.

Một cuộn da thú được triệu hồi đến, rơi vào tay nàng.

“Cho ngươi.” Nàng đưa cuộn da thú cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Tim cậu cũng bất giác đập nhanh hơn.

Cuộn da thú, thứ mà Tống Mộc Đầu để lại… không lẽ là cái đó!

Bản giải mã bí văn của 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy cuộn da thú này, không thể chờ đợi mà mở nó ra.

Nhưng, khi đang mở ra, cậu đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng.

Cậu trúng độc rồi.

Trên cuộn trục này, vẫn còn sót lại kịch độc mà vị Kiếp Tiên dịch thể thú tu kia để lại.

“A, ta quên chưa thanh lý độc tố trên đó.” Sở các chủ Two áy náy nói, nàng đặt tay lên tay Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng quét qua.

Một luồng tiên năng quét qua, kịch độc trên cuộn trục và trong cơ thể Tống Thư Hàng, toàn bộ đều bị quét sạch.

“Cảm ơn Sở các chủ.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“Không cần khách sáo với ta.” Sở các chủ Two cười hì hì.

Tống Thư Hàng lại mở cuộn trục ra, xem nội dung bên trên.

Ngay sau đó, cậu mặt mày u ám cuộn lại cuộn trục.

Trên cuộn trục toàn là phù văn viễn cổ.

“Không đọc được à?” Sở các chủ Two hỏi.

“Tôi phải nhanh chóng nắm vững văn tự viễn cổ.” Tống Thư Hàng nói.

“Hi hi, cố lên.” Sở các chủ Two đột nhiên ôm cậu một cái.

Tống Thư Hàng cứng đờ.

“Này, Tống Thư Hàng tiểu hữu.” Sở các chủ Two ghé sát vào tai cậu, nhẹ giọng nói: “Đưa phần cuối cùng của một ta khác cho ta đi.

Không có phần đó, ta sẽ không phải là một ta hoàn chỉnh.

Ngươi, sẽ không từ chối ta, đúng không?” Cánh tay thon dài ôm chặt Tống Thư Hàng.

Một cái ôm ấm áp nhưng lại nguy hiểm.

“Nếu tôi từ chối, ngài sẽ dùng chiêu ôm giết trong lòng để đối phó với tôi?” Tống Thư Hàng nói.

“Ôm giết trong lòng?

Tuy không biết ngươi đang nói gì… Nhưng, ngươi muốn từ chối yêu cầu của ta?

Không suy nghĩ lại một cách nghiêm túc sao?” Sở các chủ Two tựa vào tai Tống Thư Hàng, hơi thở như lan.

Giọng nói êm tai, nhưng trong đó lại ẩn chứa ý uy hiếp không hề che giấu.

“Khụ~” Tống Thư Hàng nói: “Sở các chủ ngài lại không biết meme này à?

Vậy để tôi giải thích cho ngài nghe.

Thật ra, cái gọi là ‘hoài trung bão hán sát’ (ôm giết trai trong lòng) là biến thể của ‘hoài trung bão muội sát’ (ôm giết gái trong lòng), tư thế cụ thể có thể tham khảo trạng thái của ngài và tôi bây giờ…” “Ta không cần biết những kiến thức vô dụng này, việc ngươi cần làm bây giờ là suy nghĩ kỹ đề nghị của ta.” Sở các chủ Two ngắt lời Tống Thư Hàng, nàng vẫn ghé sát tai Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng thổi một hơi: “Ngươi có cảm giác rồi?” “Có.” Tống Thư Hàng thành thật nói: “Cánh tay của Sở tiền bối ôm chặt quá, cứ thế này nữa, tôi sẽ vỡ nát cho ngài xem.” “Vậy ngươi vỡ một cái xem nào.” Sở các chủ Two cười duyên nói.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng thật sự vỡ thành một vũng.

Chỉ cần giải trừ trạng thái 《Cương Thủ》, cơ thể hắn sẽ hóa thành chất lỏng, chảy ra khỏi vòng tay của Sở các chủ.

“Quy tiền bối, chúng ta đi!” Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn đảo mắt.

Đi cái trứng rùa, vị Sở các chủ này là tồn tại cấp trường sinh giả, mà cảnh giới của nó đang bị phong ấn, đi thế nào?

Bây giờ toàn bộ không gian đều bị phong ấn, căn bản không đi được.

“Ha ha ha ha, thú vị.

Nhưng, ngươi thật sự cho rằng mình có thể thoát khỏi tay ta sao?” Sở các chủ Two duỗi ngón tay, vẽ một vòng tròn trong không trung.

Một vũng Tống Thư Hàng và quy tiền bối liền bị ‘vòng tròn’ vây khốn, ngay cả phạm vi di động cũng bị hạn chế.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, vận chuyển lại 《Cương Thủ》, hóa thành hình người: “Sở tiền bối, miễn cưỡng không có hạnh phúc.

Ngài cưỡng ép vây khốn tôi cũng không phải là cách, cho nên, ngài vẫn nên từ bỏ đi.” “Ta từ chối.” Sở các chủ Two lắc đầu nói.

Tống Thư Hàng: “Dưa ép chín không ngọt.” “Thêm chút đường là được, với lại ta thực ra là phe mặn, uống đậu hủ não ta chỉ uống mặn, không ăn ngọt.” Sở các chủ Two đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “Dị đoan!” “Ha ha.” Sở các chủ Two duỗi ngón tay: “Thứ ta muốn có được thì nhất định phải có được.

Để bảo vệ Bích Thủy Các, để Bích Thủy Các không bao giờ bị bất kỳ ai phá hoại nữa, ta phải có đủ thực lực để bảo vệ nó.

Ta phải trở thành một ta hoàn chỉnh.

Đây là điều thứ nhất.” Nàng lại duỗi ngón tay thứ hai: “Điều thứ hai, một ta khác đã chuẩn bị sẵn sàng hi sinh, toàn bộ kế hoạch là ý chí của một ta khác, không ai ép buộc nàng.

Ngược lại là các ngươi, từ giữa xen vào làm gián đoạn kế hoạch của chúng ta.

Cho nên, các ngươi không cảm thấy mình quá bao đồng sao?” “Sở tiền bối ngài nói rất có lý.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Sở các chủ Two: “Vậy nên, trả lại một ta khác cho ta đi.” “Được rồi, sự việc đến nước này tôi chỉ còn cách nói cho ngài biết sự thật.

Nếu Sở tiền bối muốn đi tìm một ngài khác, thì hãy đi tìm Tống Mộc Đầu đi!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sở các chủ Two: “?” “Sở tiền bối ngài xem tôi này, tôi chỉ là một tu sĩ Tứ phẩm nhỏ bé.

Ngài cảm thấy bằng thực lực và thủ đoạn của tôi, có thể giúp được một ngài khác, và ngăn cản nàng tan biến sao?

Điều này quá không tu chân rồi!

Cho nên, ngài chỉ cần suy nghĩ kỹ một chút là có thể đoán ra, thật ra, tất cả đều là do Tống Mộc Đầu làm.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ Two chớp chớp mắt.

Nàng lại cảm thấy Tống Thư Hàng nói thật sự rất có lý.

“Cho nên, đi tìm Tống Mộc Đầu đi.

Tên đó đáng bị ăn đòn.

Tìm được hắn rồi, hãy đánh cho hắn khóc, chính hắn cũng từng nói, nước mắt của hắn quý giá lắm.” Tống Thư Hàng xúi giục.

“Tống Thư Hàng, ngươi đúng là đồ lươn lẹo.” Sở các chủ Two nói.

Nói xong, nàng quay người, chân trần đạp hư không, quay trở về cây khô kia.

Mỗi bước đi, chiếc chuông buộc trên cổ chân trắng nõn lại phát ra tiếng vang êm tai.

Trở lại cây khô, Sở các chủ Two quay người lại, nói: “Tiếp theo ta sẽ xây dựng lại Bích Thủy Các, và đánh thức hồn phách của các đồng bạn trong Bích Thủy Các.

Quá trình xây dựng lại toàn bộ Bích Thủy Các sẽ mất khoảng một tháng.” “Một tháng sau, ta sẽ lại đi tìm ngươi.

Lần sau, ta nghĩ ngươi nhất định sẽ cho ta câu trả lời hài lòng.” Sở các chủ Two nói.

Tống Thư Hàng: “…” Sở các chủ Two lại chui vào trong quả trên cây khô, thân hình nàng và cây khô sắp hòa làm một.

“Cuối cùng, đậu hủ não ngọt mới là dị đoan!” Nàng nghiêm túc nhìn Tống Thư Hàng, nói lại lần nữa: “Dị đoan!” Nói xong thân hình nàng liền biến mất.

Tống Thư Hàng: “…” Theo sau sự biến mất của Sở các chủ Two, ‘vòng tròn’ giam cầm Tống Thư Hàng và quy tiền bối cũng được giải khai. ‘Không gian cấm chế’ phía trên Bích Thủy Các cũng được mở ra.

Rùa biển lớn lại xốc Tống Thư Hàng lên, không ngoảnh đầu lại, phi nước đại rời khỏi vị trí của Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng: “Quy tiền bối không cần hoảng hốt như vậy, tôi cảm thấy Sở các chủ Two này tuy có chút kỳ quái, nhưng nàng đối với tôi không có sát ý.” Rùa biển lớn đảo mắt: “Phải, đối với ngươi không có sát ý, ngược lại còn thân mật trêu ghẹo ngươi.

Nhưng nàng đối với ta thì không thân thiện, từ đầu đến cuối ta đều cảm thấy nàng đang dùng ánh mắt tham lam nhìn chằm chằm vào ta, muốn hầm ta làm canh.

Nếu không phải trước mặt ngươi, nàng chắc chắn đã ra tay với ta rồi.” Tống Thư Hàng: “Không đến mức đó chứ?” “Đối với nàng mà nói, ngươi là một cá thể khá đặc biệt.

Nàng có lẽ sẽ không làm hại ngươi, nhưng thân là trường sinh giả nàng có vô số thủ đoạn không làm hại ngươi mà vẫn khiến ngươi khổ không kể xiết… Con đường trường sinh của Sở các chủ trước đó quá quỷ dị, Sở các chủ tân sinh này, không biết là được ngưng tụ từ nguyên liệu gì.

Tóm lại, nàng rất nguy hiểm.

Đợi quay về, ta sẽ đi hỏi chủ nhân của ta, xem chủ nhân có thể suy đoán ra được điều gì không.” Rùa biển lớn nhắc nhở.

Nhắc đến Bắc Phương Đại Đế, rùa biển lớn lại nhớ đến chuyện trước đó.

“Nói đi cũng phải nói lại, trong không gian màu vàng óng mà ‘Tống Mộc Đầu’ vừa triệu hồi ra, lại có sự tồn tại của chủ nhân ta.

Chủ nhân ta chạy đến thế giới màu vàng óng đó từ lúc nào?” Rùa biển lớn lại nói.

Tống Thư Hàng: “Gì cơ?

Đại Đế vừa rồi cũng xuất hiện?” “Ừm, nhưng tình hình của chủ nhân ta có chút không đúng, ngài ấy không đến nhận ta.” Rùa biển lớn nói.

Rùa biển lớn mang theo Tống Thư Hàng chạy như điên, rời xa Bích Thủy Các.

Trong quá trình chạy như điên, nó kể lại vắn tắt cho Tống Thư Hàng nghe chuyện ‘Tống Mộc Đầu với hình tượng tráng hán màu vàng, xuất hiện vào thời khắc mấu chốt', 'Tống Mộc Đầu triệu hồi ra thế giới màu vàng óng, trong đó có bảy vị trường sinh giả, mấy vạn kim giáp tướng sĩ'.

"Chủ nhân ta lúc đó chính là một trong bảy vị trường sinh giả trong thế giới màu vàng óng." Rùa biển lớn nói.

Chương 1399

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: “Liệu có phải đó chính là ‘nơi lánh đời’ mà Đại Đế nói không?

Đại Đế từng nói, lúc này chư thiên vạn giới bị ảnh hưởng bởi ‘biến thiên’, trường sinh giả và Kiếp Tiên Cửu phẩm đều phải lánh đời, để tránh bị cuốn vào biến động.

Không chừng ngài ấy đã liên lạc với Tống Mộc Đầu, lánh đời trong không gian màu vàng đó?” Rùa biển lớn: “Nhưng, ta luôn cảm thấy thế giới màu vàng óng đó không phải là nơi lánh đời.

Hơn nữa, trạng thái của chủ nhân ta lúc đó cũng có chút kỳ quái.” “Vậy ngươi có thể liên lạc được với Đại Đế không?

Trực tiếp hỏi bản thân ngài ấy xem?” Tống Thư Hàng nói.

“Vào thế giới của ngươi, đến ‘Đông chi điện’, ở đó có cách liên lạc với chủ nhân ta.

Nhưng, có liên lạc được hay không còn phải xem vận may.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, hai người di chuyển vào trong Đông chi điện. …… Thế giới hạch tâm.

“Không biết có phải là ảo giác không, ta cảm thấy ngửi thấy một mùi lạ?” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng ngửi ngửi: “Không có mà.” “Vậy có lẽ là ta đa nghi rồi.” Rùa biển lớn nói.

Một người một rùa cộng thêm cá voi công đức béo ú đang lơ lửng tiến vào Đông chi điện.

Rùa biển lớn đi thẳng vào chính điện.

Trong chính điện có một chiếc vương tọa đúc từ hàn tinh, tỏa ra hàn ý thấu xương.

Đây là nơi Bắc Phương Đại Đế xử lý việc quan trọng thời viễn cổ Thiên Đình.

Rùa biển lớn bò lên vương tọa hàn tinh, ấn mấy cái vào tay vịn của vương tọa, và truyền yêu lực của nó vào.

“Hy vọng nơi lánh đời của chủ nhân ta không giấu quá sâu.” Rùa biển lớn vừa truyền yêu lực vừa nói.

Lời vừa dứt, trước mặt vương tọa đột nhiên xuất hiện một hình chiếu giống như màn hình lớn.

Dáng vẻ lạnh lùng đẹp trai của Bắc Phương Đại Đế xuất hiện trong hình chiếu.

“Nhìn trời, chủ nhân, cuối cùng cũng liên lạc được với ngài.” Rùa biển lớn kích động nói.

Bắc Phương Đại Đế: “Tìm cô có việc gì?” “Đại Đế, ngài vừa mới đến Thú Giới phải không?” Rùa biển lớn hỏi.

Bắc Phương Đại Đế trong mắt đầy vẻ nghi hoặc: “Thú Giới?

Cô đến đó lúc nào?

Cô vẫn luôn ở đây, chờ Biệt Tuyết tiên cơ nấu cơm.” Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật: “Đại Đế ngài không phải đang lánh đời sao?” “Lánh đời chẳng lẽ không cần ăn cơm?

Mấy ngày trước cô về ‘động phủ lánh đời’ mà mình chuẩn bị trước đây, phát hiện có một con rắn ngốc chiếm cứ động phủ lánh đời của cô.

Cô khuyên nó rời đi, nó không những không nghe, còn muốn đối đầu trực diện.

Sau đó, cô liền đè nó xuống đất đánh cho một trận, và chặt đuôi nó xuống.

Sau đó, cô nhờ Biệt Tuyết tiên cơ giúp làm đuôi rắn thành món ngon, tiên cơ hiện tại vẫn đang bận rộn trong bếp.” Bắc Phương Đại Đế chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “Đại Đế ngài lánh đời mà còn chạy ra ngoài, thật sự không có vấn đề gì sao?” “Cô không chạy ra ngoài, cô là mời Biệt Tuyết tiên cơ đến tận nơi giúp đỡ.” Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: “…” Biệt Tuyết tiên cơ còn có dịch vụ nấu ăn tận nhà sao?

Có thể khiến Biệt Tuyết tiên cơ vào thời điểm mấu chốt chuẩn bị ‘Thực Tiên Yến’ mà còn chạy ra ngoài nấu đuôi rắn, ‘con rắn ngốc’ trong miệng Đại Đế không phải lại là Bát, Cửu phẩm chứ?

Rùa biển lớn: “Nhìn trời, đừng lạc đề với ta chứ.

Chỉ cần không ăn rùa, ăn gì cũng không có vấn đề.

Chủ nhân, ta hiện tại đang ở Thú Giới.

Trước đó Tống Mộc Đầu mượn một thân thể cao ba mét màu vàng kim chạy ra, sau đó hắn mở ra một không gian màu vàng óng, ta phát hiện bên trong lại có bảy vị trường sinh giả.” “Nhìn trời.” Bắc Phương Đại Đế nói: “Bên trong có phải còn có một cô không?” “Đúng đúng đúng.” Rùa biển lớn liều mạng gật đầu.

Bắc Phương Đại Đế thở dài.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Lẽ nào, trong tay Tống Mộc Đầu có một tôn ‘Bắc Phương Đại Đế Two’?” “Chuyện này liên quan gì đến con thỏ?” Bắc Phương Đại Đế ngơ ngác.

“Khụ, ý tôi là, người trong tay Tống Mộc Đầu có phải là một hóa thân nào đó của Đại Đế ngài không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải như vậy.” Bắc Phương Đại Đế lắc đầu, cười khổ nói: “Chuyện này, một lời khó nói hết…” Một lời khó nói hết thường đại diện cho một câu chuyện rất dài ‘ba la ba la’.

Tống Thư Hàng lập tức làm tư thế rửa tai lắng nghe, chuẩn bị nghe Bắc Phương Đại Đế kể chuyện thời viễn cổ.

Thực ra, cậu rất thích hóng hớt chuyện thời viễn cổ.

“Cho nên, cô sẽ dùng hai ba câu để tóm tắt.” Bắc Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: “…” Đại Đế ngài không chơi theo bài vở gì cả.

“Tóm lại, năm đó ‘viễn cổ Thiên Đình’ Thiên Đế đạo hữu có vấn đề, cô chỉ đành mượn cái chết để thoát thân.

Sau đó, mãi đến khi Tống Thư Hàng tiểu hữu kích hoạt trận pháp phục sinh của cô, cô mới có thể phục sinh trọng sinh.

Mà trong những ngày sau khi cô phục sinh, luôn mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó của mình bị bỏ lại trong Thiên Đình.” Bắc Phương Đại Đế giải thích.

Thật sự chỉ dùng ba lời hai câu đã tóm tắt xong.

Thứ của Bắc Phương Đại Đế bị bỏ lại trong ‘Thiên Đình’, rất có thể chính là tôn ‘Bắc Phương Đại Đế’ trong thế giới xích kim của Tống Mộc Đầu?

“Nói như vậy, Bắc Phương Đại Đế trong thế giới xích kim mới là Bắc Phương One?

Sau đó, Đại Đế ngài mới là Bắc Phương Đại Đế Two.” Tống Thư Hàng xác nhận.

Bắc Phương Đại Đế: “Hả?” Rùa biển lớn: “Vậy Đại Đế, ngài và ngài ấy, rốt cuộc ai mới là bản tôn thật sự?” “Nói nhảm, đương nhiên cô mới là bản thể.” Bắc Phương Đại Đế trong màn hình nói xong, cầm một chiếc bát nhỏ lên, ăn một miếng ngon lành, trông rất ngon miệng.

Tống Thư Hàng liếc nhìn một cái, tò mò nói: “Đây là đậu hủ não?” “Ồ?

Các ngươi gọi cái này là đậu hủ não à?

Ta toàn gọi nó là ●▲.” Bắc Phương Đại Đế nói.

Rùa biển lớn tò mò hỏi: “Vậy Đại Đế ngài cảm thấy nó ăn ngọt ngon hơn, hay ăn mặn ngon hơn?” “Ngọt và mặn?

Cô đều có thể chấp nhận.

Nhưng, cô thích nhất là vị chua cay này, ngon lắm.” Bắc Phương Đại Đế mặt mày mãn nguyện.

Tống Thư Hàng: “Nhìn trời, lại còn có phe chua cay.” “Dị đoan.” Rùa biển lớn nói.

Bắc Phương Đại Đế: “Hả?

Ý gì?” “Ta đang nói ra tiếng lòng của Tống tiểu hữu, đối với cậu ta, đậu hủ não ngoài phe ngọt ra đều là dị đoan.” Rùa biển lớn bình tĩnh nói.

Gần đây rùa biển lớn đang nghiên cứu sâu về 《Tâm lý học》, thích suy đoán tâm ý của người khác.

Bắc Phương Đại Đế: “…” Một lúc sau.

“Cô cảm thấy não rùa và não Tống tiểu hữu, thêm đường sẽ rất ngon.” Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: ⊙__⊙ Rùa biển lớn cũng sững sờ.

Đại Đế chúng ta sai rồi!

Bắc Phương Đại Đế lại ăn một miếng đậu hủ não chua cay ngon lành, nói: “Ngươi và Tống tiểu hữu sao lại chạy đến Thú Giới?” Tống Thư Hàng thở dài: “Một lời khó nói hết.” Chiếc muỗng trong tay Bắc Phương Đại Đế chỉ vào Tống Thư Hàng, nói: “Vậy thì tóm tắt lại, dùng hai ba câu nói cho xong.” Tống Thư Hàng: “…” Rùa biển lớn: “Tóm lại, chính là ‘Bích Thủy Các’ của vị Sở các chủ kia bị người ta dòm ngó, bị Kiếp Tiên Thú Giới kéo cả sang Thú Giới.

Sau đó ta và Tống tiểu hữu bắt đầu hoạt động phiêu lưu ở Thú Giới.” “Kiếp Tiên Thú Giới kéo Bích Thủy Các đi?

Động tĩnh lớn như vậy, chúng nó không muốn sống nữa à?” Bắc Phương Đại Đế nhíu mày.

Thiên Đạo sắp đại biến, còn muốn gây chuyện lớn, không sợ bị để ý sao?

Tống Thư Hàng bổ sung: “Ngoài ra, Kiếp Tiên Thú Giới còn nói ‘Bích Thủy Các’ là Nguyên Sơ Thiên Đình.” “Nguyên Sơ Thiên Đình, thì ra là vậy.” Bắc Phương Đại Đế đặt muỗng xuống: “Nói cho cô biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì, những Kiếp Tiên Thú Giới kia bây giờ ra sao rồi?

Nguyên Sơ Thiên Đình còn tốt không?

Tống Mộc Đầu lại xuất hiện lúc nào?” “Kiếp Tiên Thú Giới toàn bộ bị Tống Mộc Đầu bắt đi rồi, chính là hắn đã thả ra thế giới màu vàng óng đó, bắt hết Kiếp Tiên Thú Giới đi.

Còn Bích Thủy Các, bây giờ đã hoàn toàn sụp đổ.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng: “Chuyện Bích Thủy Các khá phức tạp, Sở các chủ bước vào một con ‘Đạo’ quỷ dị, chủ động làm sụp Bích Thủy

Các.

Sau đó ‘Đạo’ của nàng lại ngưng tụ ra một vị Sở các chủ mới.” “Quả nhiên là vậy, cô đoán được đại khái rồi.” Bắc Phương Đại Đế nói: “Vị Sở các chủ của Bích Thủy Các kia, tuy cô chưa từng tiếp xúc, nhưng thông tin về ‘Nguyên Sơ Thiên Đình’, cô trước đây có biết một chút.

Con đường của vị Sở các chủ đó, hẳn là rất giống với con đường của Thiên Đế ‘viễn cổ Thiên Đình’.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng là như vậy, Tống Mộc Đầu cũng từng ám chỉ đến điểm này.” Bắc Phương Đại Đế nói: “Cô đưa ra một giả thuyết nhé… Nguyên nhân xuất hiện Sở các chủ thứ hai, có lẽ cùng nguyên lý với việc một phần của cô bị bỏ lại trong viễn cổ Thiên Đình. ‘Đạo’ của Sở các chủ đã biến dị, nhưng tổng thể vẫn là con đường của Thiên Đế.

Bất kể là Đạo của Thiên Đế hay Đạo của Sở các chủ, 【bản thân thứ hai】là một mấu chốt.

Đáng tiếc, bản thân thứ hai phải xuất hiện như thế nào, ngay cả cô cũng không rõ.” Rùa biển lớn: “Nhưng mà chủ nhân, ngài không phải đã xuất hiện bản thân thứ hai rồi sao?” Bắc Phương Đại Đế: “Cô chung quy là mượn ‘pháp thuật phục sinh’ để trọng sinh, trước đó lại còn đã chết một lần.

Hơn nữa, để chuẩn bị ‘pháp thuật phục sinh’ năm đó, cô và mấy vị hảo hữu đã tốn không ít tâm tư.

Trong đó có một số nguyên lý liên quan đến con đường trường sinh của hảo hữu, không tiện nói chi tiết.

Cho nên, cô không thể hiểu được quá trình phân ra bản thân thứ hai trong ‘Đạo của Thiên Đế’ là như thế nào… Hơn nữa, cô có thể khẳng định ‘bản thân’ mà mình phân ra hoàn toàn khác với cái mà Sở các chủ phân ra.” “Bản thân thứ hai là mấu chốt, Thiên Đế của viễn cổ Thiên Đình năm đó cũng có hai tôn sao?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, nhớ lại chuyện mà ‘Đồng Quái tiên sư’ từng nói, tiên sư nói mình đã nhìn thấy hai lăng mộ Thiên Đế cũ và mới trên hòn đảo thần bí.

Bắc Phương Đại Đế trước gật đầu, sau lại lắc đầu: “Cô không thể xác định, chỉ là mơ hồ có cảm giác như vậy.” …… Tống Thư Hàng xoa cằm, chìm vào suy tư.

Cậu nhớ lại tôn ‘khôi lỗi muội tử’ trong chuỗi pháp khí của mình.

Bắc Phương Đại Đế từng xác nhận, khôi lỗi muội tử này chính là vị hậu bối của ngài ấy, thiên tài của Thiên Đình đã phát minh ra pháp thuật ôm đầu phòng thủ qua kiếp.

Lúc đó, Tống Thư Hàng để khôi lỗi muội tử và Bắc Phương Đại Đế nhận nhau.

Nhưng lúc đó… khôi lỗi muội tử lại một mực khẳng định Bắc Phương Đại Đế là hàng giả, là mạo danh.

Trong ký ức, vẻ mặt cay đắng của Đại Đế lúc đó, vẫn còn rõ mồn một.

Pháp thuật trọng sinh của Bắc Phương Đại Đế, hẳn là có ẩn tình, không phải là pháp thuật trọng sinh thông thường.

Nghĩ lại cũng đúng, pháp thuật trọng sinh thông thường, làm sao có thể giúp Bắc Phương Đại Đế thoát khỏi cái bẫy ‘viễn cổ Thiên Đình’.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng lại nhớ đến lối vào cấm địa của ‘Đông chi điện’, cái đĩa vàng khóa cửa đó.

Bí mật vào cấm địa năm đó, được Lý Thiên Tố đạo trưởng để lại trong bộ ‘họa quyển kiếm thuật thần bí’ ở nhà họ Sở.

Tống Thư Hàng từ họa quyển đó, đã có được phương pháp mở cửa vào cấm địa.

Đồng thời khi nhìn thấy phương pháp mở cửa, Tống Thư Hàng còn nhìn thấy trên họa quyển một hình vẽ người đàn ông đầu mọc hai sừng, toàn thân phủ đầy phù văn huyền ảo, như một cổ ma bước ra từ thời hoang dã.

Chương 1400

Lúc đó cậu cứ không để ý đến chuyện này, chỉ đơn thuần nghĩ rằng hình vẽ đó có liên quan đến phương pháp mở cửa.

Bây giờ, trong đầu cậu lại bất giác nghĩ đến chuyện này.

Đại Đế… không lẽ thật sự là ‘Bắc Phương Đại Đế Two’?

Ý nghĩ tổng kết này, xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng, mãi không tan.

Nhưng mà, bất kể Đại Đế là One hay Two cũng không sao.

Dù sao người cậu quen là Bắc Phương Đại Đế trước mắt này, cậu cũng chỉ nhận vị này.

Là One hay Two, đối với cậu cũng không có gì khác biệt. …… “Đúng rồi, nếu đã các ngươi đã tiếp xúc với Tống Mộc Đầu, vậy bản hoàn chỉnh 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của Tống tiểu hữu ngươi đã có được chưa?” Bắc Phương Đại Đế lại hỏi.

Ngài nhớ Tống Thư Hàng muốn luyện chế ‘tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú’, mà điều này cần có sự hỗ trợ của bản công pháp hoàn chỉnh.

“Nói đến chuyện này, tôi suýt thì quên mất.” Tống Thư Hàng lại lấy cuộn da thú đó ra.

Kịch độc trên cuộn trục đã được Sở các chủ Two xua tan sạch sẽ.

Tống Thư Hàng mở cuộn trục ra, nói: “Cuộn trục này, rất có thể chính là bản giải mã mà Tống Mộc Đầu để lại, nhưng văn tự viễn cổ trên đó tôi không nhận ra.” Bắc Phương Đại Đế: “Thì ra là vậy, để cô xem, nhân lúc trước khi ăn cơm còn chút thời gian, cô dịch cho ngươi.

Nhưng Tống tiểu hữu, văn tự viễn cổ rất quan trọng, ngươi nếu có rảnh thì hãy nhanh chóng nắm vững nó.” “Cảm ơn tiền bối, tôi hiểu rồi.

Trận này về, tôi sẽ khổ công học văn tự viễn cổ, quyết đấu với nó.

Cố gắng trước Tết, nói được một câu văn tự viễn cổ lưu loát, ít nhất là giao tiếp đọc viết hàng ngày không có trở ngại.” Tống Thư Hàng nắm chặt tay nói.

Với trí nhớ của tu sĩ, cộng thêm sự hỗ trợ của Ngộ Đạo Thạch, mục tiêu này có thể đạt được.

Nói xong, Tống Thư Hàng mở cuộn da thú ra.

Bắc Phương Đại Đế qua màn hình, liếc nhìn cuộn trục trong tay Tống Thư Hàng và nội dung trên đó: “Toàn những thứ linh tinh, quả nhiên là phong cách của tên Tống Mộc Đầu đó.” “Là mật văn giải mã sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn: “Trông có vẻ là vậy.” Bắc Phương Đại Đế cũng lấy ra một cuộn da thú, rồi lấy bút ra viết nhanh lên đó.

Đại Đế viết bằng chữ Hán giản thể hiện đại.

Viết xong, ngài nói với rùa biển lớn: “Chuẩn bị nhận đi.” “Nhìn trời~ Chủ nhân, ngài bây giờ dùng pháp thuật không gian không có vấn đề gì chứ?” Rùa biển lớn có chút lo lắng, dù sao chủ nhân của nó đang trong trạng thái lánh đời.

Bắc Phương Đại Đế: “Trong tay cô có mấy kiện pháp khí không gian, truyền tống một ít văn kiện nhỏ rất dễ dàng, không ảnh hưởng.” Một lát sau, trước mặt rùa biển lớn có một luồng sức mạnh không gian lóe qua.

Cuộn trục mà Bắc Phương Đại Đế tự tay viết, đã xuất hiện trước móng rùa.

Rùa biển lớn đưa cuộn trục cho Tống Thư Hàng.

"Cảm ơn Bắc Phương tiền bối." Tống Thư Hàng cảm tạ.

May mà trong số các tiền bối cậu quen có không ít người hiểu văn tự viễn cổ, nếu không cậu cầm mật văn giải mã cũng không thể giải được, chắc phải tức điên lên mất.

Cậu mở bản dịch của Đại Đế ra.【Đây là một bản giải mã mật văn dành cho kẻ ngốc, chỉ cần ngươi đọc hiểu văn tự viễn cổ, là có thể sử dụng nó.】Quả nhiên là nội dung theo phong cách của Tống Mộc Đầu.【Bước giải mã 1: Ngực giấu thơ, bụng giấu mực.

Xin hãy xé nát bản gốc của bí tịch 'Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một gia đình', ăn hết.

Sau đó lại đi mua một chai mực (ghi chú: mực thường là được), uống hết.

Như vậy, ngực giấu trăm cuốn bí tịch, bụng có một chai mực, khởi động chế độ giải mã.】【Bước giải mã 2: Hoàn thành bước 1, bắt đầu tu luyện kỹ năng trên bí tịch 'Liên minh yêu quái', tu luyện lặp lại 4 lần.】【Bước giải mã 3: Thuận lợi làm xong các bước trên, xin hãy nhảy đến bước 9.】【Bước giải mã 9: Các bước 1, 2, 3, thật ra đều là ta bịa bừa.】…… Muốn đập!

Thực ra khi nhìn thấy câu 'xin hãy nhảy đến bước 9', trong lòng Tống Thư Hàng đã có một dự cảm không lành, đồng thời, cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý để đón nhận trò đùa ác của Tống Mộc Đầu.

Nhưng khi cậu thật sự nhìn thấy bước 9, vẫn không nhịn được mà gân xanh nổi lên, hận không thể đập nát cuộn trục.

Tâm lý chuẩn bị, đạo tâm của tu sĩ, ý chí kiên định như sắt, khi nhìn thấy câu này đều hóa thành tro bụi, lúc này trong lòng cậu chỉ có một ý nghĩ duy nhất đó là bắt Tống Mộc Đầu lại, xé sống hắn.

Nếu có một ngày cậu may mắn trở thành trường sinh giả, nhất định phải đi lôi Tống Mộc Đầu ra, rồi đặt hắn cùng với Tam Lãng tiền bối, để hắn cũng được trải nghiệm cảm giác ‘bị người khác quậy’.

Không đúng, không ổn.

Nếu đặt Tống Mộc Đầu và Tam Lãng tiền bối cùng nhau, hai tên này không chừng sẽ hủy diệt thế giới.

Cho nên… vẫn là nên trói hắn vào buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối, để hắn mỗi ngày đều sống trong tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tốt nhất là có thể nhờ Tạo Hóa Pháp Vương sáng tác riêng cho Tống Mộc Đầu một bản BGM, rồi đặt bản BGM đó làm chuông báo thức, để Tống Mộc Đầu mỗi buổi sáng đều bị BGM của chính mình đánh thức.

“Hít sâu, hít sâu.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, cậu lại mở cuộn trục ra.

Rùa biển lớn bên cạnh dùng ánh mắt từ bi nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tiếp tục xem xuống dưới. 【Bước 4: Trống.】【Bước 5: Vẫn trống.】【Bước 6: Lại trống, trống ra đủ không gian, để phòng bất trắc.】【Bước 7: Nếu ngươi từ bước 9 quay lại, và đã hoàn thành bước 1, 2, 3… Vậy thì, chúc mừng ngươi, ngươi đã đạt đến cảnh giới ‘ngực giấu văn mực hư nhược cốc, bụng có thi thư khí tự hoa’.

Đi Nho gia bái sư đi, 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 không thích hợp với ngươi.】 Tống Thư Hàng: “…” 【Bước 8: Kiên trì xem đến bước này, ngươi có phải rất muốn đánh ta không?

Lại đây, lại đây đánh ta đi, lại đây làm tổn thương nhau đi.

Ta chính là thích nhìn vẻ mặt muốn đánh ta mà lại không đánh được ta của các ngươi.】 Mấy bước này, Tống Thư Hàng đều lướt qua một cái, một mắt mười hàng.

Nhưng dù có lướt qua nhanh thế nào, với thị lực và trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ, nội dung trên đó vẫn in sâu vào đầu Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng không ngừng co giật.

Tên Tống Mộc Đầu này, có thể sống từ thời viễn cổ đến giờ mà không bị ai đánh chết, giá trị may mắn của tên này tuyệt đối không kém Bạch tiền bối bao nhiêu.

Bởi vì nếu vận khí quá kém, hắn quậy như vậy, chắc chắn đã sớm bị người ta đánh chết rồi.

Tam Lãng tiền bối tìm đường chết còn có một nguyên tắc cuối cùng… quậy không quá ba.

Tuy nhiên Tam Lãng tiền bối bất tri bất giác sẽ quậy quá đà.

Còn tên Tống Mộc Đầu này, tìm đường chết căn bản không có điểm dừng.

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế trên màn hình đột nhiên nói: “Trực tiếp xem từ bước 44 đi, tên Tống Mộc Đầu đó tự xưng mỗi ngày số lần tìm đường chết phải hạn chế trong con số 44.

Bước thứ 45, mới là nội dung thật sự.” Tống Thư Hàng: “Đại Đế, ngài có thể nói cho tôi sớm hơn mà.” Đại Đế tư thế tao nhã lau miệng: “Trong quá trình cô dịch từng chữ một, viết xuống nội dung trên cuộn trục giải mã này, trong lòng cô tổng cộng đã nảy sinh 24 lần xung động muốn đánh Tống Mộc Đầu một trận.

Xung động này, cô hy vọng Tống Thư Hàng tiểu hữu ngươi cũng hiểu một chút.” Rùa biển lớn: “Cái này gọi là độc nhạc nhạc bất như chúng nhạc nhạc.” Tống Thư Hàng: “…” Theo lời nhắc của Đại Đế, Tống Thư Hàng trực tiếp nhảy đến bước 45.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lên tiếng: “Đại Đế, đợi đến lúc nào đó tôi thần công đại thành, chúng ta đi bắt Tống Mộc Đầu lại đánh một trận nhé.” “Câu này, chỉ riêng trong viễn cổ Thiên Đình đã có ba chữ số đạo hữu, từng nói với cô.” Bắc Phương Đại Đế mỉm cười: “Nhưng, trong ba chữ số đạo hữu đó, cuối cùng được như ý nguyện, ngay cả hai chữ số cũng không đến.

Mỹ danh chạy trốn số một Thiên Đình, không phải là gọi không đâu.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, im lặng nhìn trời. ……【Bước 45: Chúc mừng ngươi, kiên trì đến bước này mà còn chưa xé cuộn trục, đạo hữu, đạo tâm kiên định của ngươi khiến tại hạ bội phục.

Chỉ có tu sĩ đạo tâm như sắt, mới có tư cách mở kho báu, hưởng thụ quả ngọt của thắng lợi.

Dưới đây vào vấn đề chính.

Nếu ngươi đã từ tổ chức ‘Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một gia đình’, có được bí tịch truyền thừa đời đời của họ, và từ đó lĩnh ngộ ra bí văn 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Vậy thì, ngươi đã thành công một phần ba.

Tiếp theo, ngươi có được cuộn trục giải mã này, và kiên trì đọc đến bước 45, vậy ngươi đã thành công hai phần ba.

Cuối cùng, ngươi còn thiếu một thứ, đó chính là 《Phó thư》cần thiết để giải mã.

Cuộn trục giải mã ghi lại phương pháp giải đọc bí văn.

Mà trong quá trình giải đọc, ngươi cần dựa vào nội dung trong 《Phó thư》, để phiên dịch từng câu ‘bí văn’.

Bộ phó thư này, lưu truyền rất rộng.

Trong ‘chư thiên vạn giới’ có rất nhiều thế giới không lấy con người làm chủ, đều ẩn giấu một tổ chức con người thần bí.

Đúng vậy, tên của nó là ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình’.

Ngươi cần đến tổ chức con người thần bí này, có được bí tịch gia truyền của họ, đó chính là bản gốc của 《Phó thư》.

Về phần làm thế nào để lĩnh ngộ ra nội dung 《Phó thư》 từ đó, thì phải xem tạo hóa của chính ngươi.

Tiếp theo, xin hãy xem bước 46, trên đó ghi lại chi tiết ‘phương pháp giải mã’.】 Tống Thư Hàng xem đến đây, lại ngẩng đầu nhìn trời.

Cứ cảm giác Tống Mộc Đầu này đang thiết kế một trò chơi tìm kho báu, hắn chia kho báu thành ba phần, rồi lại phát tán manh mối ra ngoài.

Sau đó, bản thân hắn trốn trong bóng tối, nhìn mọi người bận rộn tìm kiếm kho báu.

Thở dài một hơi, cậu tiếp tục xem xuống dưới, ghi nhớ kỹ ‘phương pháp giải mã’ được ghi lại ở bước 46.

Sau khi bước 46 kết thúc, bên dưới lại còn có bước 47. 【Bước 47: Thật ra ta còn ở một nơi nào đó trong hiện thế, thành lập một môn phái ‘tên giữ bí mật’, họ sở hữu truyền thừa hoàn chỉnh của Thú Thần bộ.

Ngươi vất vả từ chư thiên vạn giới tìm được ba manh mối lớn, gom đủ bản hoàn chỉnh 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, nhưng trong môn phái ‘tên giữ bí mật’ kia, lại có bản công pháp hoàn chỉnh.

Thế nào, nghe tin này có kích thích không?

Có hộc máu không?】Tống Thư Hàng thở dài.

Rất tiếc, truyền thừa trong 'Ba Mươi Ba Thú Thần Tông' cũng đã bị đứt đoạn.

Nếu không, tôi cũng không cần phải vất vả đi khắp thế giới thu thập truyền thừa 'ám' của Thú Thần bộ.【Bước 48: Nếu đã ngươi có thể kiên trì xem đến bước này, vậy ta lại tiết lộ cho ngươi một tin nữa.《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà ngươi vất vả gom đủ, giải mã đọc ra được, là công pháp bản cũ 1.9.

Bản này có rất nhiều chỗ không hoàn mỹ, mà đám người trong Thú Thần bộ đã sớm đổi sang công pháp bản mới nhất《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 2.0.

Thế nào?

Kích thích không?】Tống Thư Hàng: "…" Ta ở đây có một vạn cái 'tiểu ngọa thảo', muốn hợp thành một cái 'đại ngọa thảo' tặng cho ngươi.【Bước 49: Lược~, để ta câu một bước, ta muốn gom cho đủ số chẵn.】【Bước 50: Nhưng ngươi không cần lo lắng, bản cũ 1.9 của《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 có thể nâng cấp lên bản 2.0.

Chỉ cần ngươi có thể tìm được 'gói nâng cấp công pháp', theo nội dung trên gói nâng cấp, là có thể nâng cấp hoàn mỹ, không ảnh hưởng đến tu vi, cảnh giới của ngươi, mà lại hoàn thiện toàn diện công pháp.

Hơn nữa, còn không để lại bất kỳ di chứng nào.

Gói nâng cấp công pháp 2.0, ngươi xứng đáng có được.

Muốn nâng cấp không?

Chương 1401

Muốn có được bản mới nhất của 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 không?

Nếu muốn, thì hãy đi tìm đi, ta đã đặt gói nâng cấp ở… nơi bẩn nhất của Thú Thần bộ.

Ngươi hiểu mà.

Nơi này rất kiên cố, chỉ cần ngươi có lòng, chắc chắn sẽ tìm được nó.】 ‘Cuộn trục giải mã’ dài dằng dặc cuối cùng cũng kết thúc.

Tống Thư Hàng: “…” Nơi bẩn nhất của Thú Thần bộ, là cái đó, cung điện ‘hóa phân trì’ mà Đạo Tử tặng cậu.

Chỉ là, cậu đã dùng bí pháp Giám định để giám định cung điện, nhưng trong đó không có ‘gói nâng cấp’ nào cả.

Tống Thư Hàng chìm vào suy tư.

“Xem xong rồi?” Rùa biển lớn hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Muốn xả giận không?

Bên phải Đông chi điện có một phòng luyện công, ngươi có thể đến đó đấm đá vào đá luyện công, xả hết lửa giận trong lòng.” Rùa biển lớn chu đáo nói.

Tống Thư Hàng: “Không cần, cảm ơn quy tiền bối.

Chút đả kích này, ý chí của tôi vẫn chịu được.” Cậu là người đàn ông từng trở thành một cây hành, bị trồng trên đỉnh núi cô đơn mấy trăm năm.

Đạo tâm và ý chí đều kiên cường đến đáng sợ.

“Đừng nhịn, vẫn nên đi xả một chút.

Nhịn lâu, ta sợ ngươi nghĩ quẩn.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng: “Yên tâm đi, quy tiền bối.

Tôi thật sự không sao.” Nói xong, cậu lấy ra bí tịch ‘Toàn thế giới nhân loại liên hợp lại thành một gia đình’ mà mình đã sao chép lại.

“Trong bí tịch này ẩn giấu 《Phó bản》 của cuộn trục giải mã, chỉ cần đọc ra được 《Phó bản》, tôi có thể trực tiếp phiên dịch ra bản hoàn chỉnh của 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.” Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn: “Đọc ra thế nào?” “Theo thông tin tôi có được, bộ bí tịch 《300 mẹo hay để loài người sống tốt hơn trong Thú Giới》 này cần phải phối hợp tu luyện cùng 《Thần Thú Diệt Thế Đại *Pháp》 của liên minh loài người, mới có thể đọc ra được nó.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Rùa biển lớn: “Vậy ngươi thử xem?” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Tôi không biết 《Thần Thú Diệt Thế Đại *Pháp》.” Rùa biển lớn: “Vậy về phân bộ Hắc Mã, tìm một người thử xem?” Tống Thư Hàng: “Đã thử rồi… Trong phân bộ Hắc Mã có một Quy đại sư.

Trước đó, ngài ấy đã vận chuyển 《Thần Thú Diệt Thế Đại *Pháp》, đồng thời sử dụng bí tịch của liên minh loài người trước mặt tôi, nhưng không có bất kỳ dị thường nào xảy ra.” Quy đại sư không thể đọc ra được 《Phó bản》.

Vậy, rốt cuộc là khâu nào đã xảy ra sai sót?

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế trên màn hình nói: “Cô phải ăn cơm rồi.” Tống Thư Hàng: “Tạm biệt Bắc Phương tiền bối.” Bắc Phương Đại Đế: “Ừm, sắp xuống tuyến ăn cơm ngay đây.

Đúng rồi, 《Thần Thú Diệt Thế Đại *Pháp》 đó có gì đặc biệt không?” “Đặc biệt?

Đúng rồi, bộ công pháp này hình như có thể giúp người tu luyện thay thế chức năng của ‘linh thú’, phối hợp tu luyện với 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Phương Đại Đế xua tay: “Vậy, ngươi sao không thử bắt đầu từ điểm này xem.

Không nói nữa, đi ăn cơm đây.

Gặp lại sau.” Nói xong, Bắc Phương Đại Đế biến mất khỏi màn hình.

Đại đế nói bắt đầu từ điểm này, là chỉ bắt đầu từ sự cộng hưởng giữa 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》 và 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sao?

Việc này phải làm thế nào?

Dùng ‘Kình Thôn Thuật’ nuốt linh thú tinh, truyền chân nguyên cho cao thủ của phân bộ Hắc Mã.

Sau đó để cao thủ của phân bộ Hắc Mã đồng thời sử dụng 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》 và bí tịch?

Hai thứ phối hợp với nhau, để lấy được ‘phụ bản’ ẩn giấu trong bí tịch?

Nhưng như vậy chẳng phải là tự mâu thuẫn sao.

Muốn lấy được ‘phụ bản’ từ trong bí tịch của Liên Minh Nhân Loại, thì bắt buộc phải nắm giữ ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’.

Nhưng người đi tìm manh mối chưa chắc đã là đệ tử của Thú Thần Bộ.

Bọn họ muốn học 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí

Công》 thì phải tập hợp đủ ba manh mối, dịch ra bản thần công hoàn chỉnh.

Đây đã trở thành một vòng lặp chết.

Muốn học thần công thì phải tập hợp đủ ba manh mối, mà muốn tập hợp đủ manh mối thì lại phải nắm giữ thần công.

Trừ phi là người như cậu, nắm giữ 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' không hoàn thiện, nên mới phải đến tìm truyền thừa 'ẩn' của Thú Thần Bộ.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý.

Có lẽ, Tống Mộc Đầu cố ý để lại phương pháp truyền thừa 'ẩn' phức tạp như vậy, là để sàng lọc thân phận của người tìm báu?

Người có thể nhận được truyền thừa hoàn chỉnh của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, ít nhất phải là truyền nhân của Thú Thần Bộ, hoặc là truyền nhân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông?

Nếu đúng là vậy, truyền thừa 'ẩn' mà Tống Mộc Đầu để lại là chuẩn bị cho người đặc định, chứ không phải mở cho bất kỳ ai.

Chuẩn bị cho người đặc định... người đặc định...

Tống Thư Hàng bất giác siết chặt cuộn da thú.

Cẩn thận nghĩ lại, ba manh mối truyền thừa 'ẩn' mà Tống Mộc Đầu để lại, gần như đều được đo ni đóng giày cho cậu.

Tổ hợp Tiểu Thải + Diệt Phượng công tử đã giúp Tống Thư Hàng lấy được phần mật văn đầu tiên từ trong bí tịch 'Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một nhà'.

Mối quan hệ với Sở các chủ của Bích Thủy Các giúp Tống Thư Hàng nhận được phần thứ hai là 'cuộn giấy giải mã'.

Còn bí tịch trong phân bộ Hắc Mã, nếu không có 'Giám Định Bí Pháp', thì có mấy ai nắm được phương pháp lấy 'phụ bản' từ trong đó?

Càng nghĩ càng thấy sợ. 【Truyền thừa ẩn của Thú Thần Bộ mà Tống Mộc Đầu để lại, không lẽ nào là chuyên môn dành cho mình chứ?】 Ý nghĩ này luẩn quẩn trong đầu Tống Thư Hàng.

"Đang nghĩ gì vậy?" Rùa biển lớn hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Không có gì, Quy tiền bối, chúng ta về phân bộ Hắc Mã thôi.

Bây giờ ngài còn mở được Không Gian Chi Môn không?" "Tất nhiên là được." Rùa biển lớn nói.

"Vậy chúng ta về…" Tống Thư Hàng nói được nửa câu thì đột nhiên cứng đờ.

Gần đây mỗi lần cậu dịch chuyển bằng Không Gian Chi Môn, hình như đều gặp phải sự cố.

"À mà, Quy tiền bối, Không Gian Chi Môn có an toàn không?

Sẽ không lại ném tôi ra giữa đường nữa chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn: "Nhìn trời, nói đến chuyện này, ta còn đang định hỏi ngươi đây.

Lúc trước khi qua Không Gian Chi Môn đến Bích Thủy Các, sao ngươi lại biến mất không thấy đâu?" Tống Thư Hàng: "Nhìn trời, sau khi tôi vào Không Gian Chi Môn thì rơi vào một thông đạo không gian.

Thông đạo đó dài vô tận, chạy thế nào cũng không hết.

Hơn nữa, không gian phía sau tôi còn không ngừng vỡ vụn, buộc tôi chỉ có thể liều mạng chạy về phía trước.

Tôi suýt nữa đã nghĩ mình sẽ phải chạy mãi trong thông đạo không gian này.” Rùa biển lớn nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi nói: “Tình huống này chỉ có một khả năng.

Lúc ngươi bước vào cổng dịch chuyển đã bị người khác giở trò.” “Ai?” Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn: “Nhìn trời, làm sao ta biết được?

Về rồi nói sau, ra khỏi Đông Chi Điện trước, ta sẽ mở cho ngươi một cổng dịch chuyển khác.” Tống Thư Hàng: “Lần này sẽ không có vấn đề gì chứ?” “Yên tâm đi, lần này trên người ngươi không bị ai giở trò, chắc chắn ổn.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng: “…” Sao cứ cảm thấy Quy tiền bối đang nói gở cho mình thế nhỉ.

Không Gian Chi Môn mở ra.

“Lần này ta đi ngay sau ngươi, đề phòng có sự cố.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng nghiến răng, chui vào Không Gian Chi Môn.

Lần này mà Không Gian Chi Môn lại có vấn đề, sau này cậu sẽ cố gắng không dùng nó nữa. … … Lần này, Không Gian Chi Môn không xảy ra sự cố.

Tống Thư Hàng và Quy tiền bối thuận lợi trở về phân bộ Hắc Mã, xuất hiện trong phòng nghỉ của cậu.

“Bá Tống tiền bối, cuối cùng ngài cũng về rồi.” Thiện cô nương thấy Tống Thư Hàng thì vui mừng nhảy cẫng lên.

“Em vẫn luôn đợi tôi à?” Tống Thư Hàng cười nói.

Thiện cô nương: “Bởi vì bên ngoài có rất nhiều ‘người bị ô nhiễm’ đến, mà Bá Tống tiền bối ngài lại biến mất, bộ trưởng và Quy đại sư đã bận tối mày tối mặt.

Bây giờ mọi người đều đang đợi Bá Tống tiền bối ngài trở về." "Bệnh nhân nhiều lắm sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện cô nương gật đầu.

"Vậy thì bắt đầu làm việc thôi, nếu bệnh nhân nhiều, chúng ta tranh thủ thời gian, mỗi lần cho mười đến mười lăm bệnh nhân vào để nâng cao hiệu suất." Tống Thư Hàng nói.

Thiện cô nương: "Không vấn đề gì, vậy em ra ngoài thông báo cho bộ trưởng và Quy đại sư." "Được." Tống Thư Hàng đáp.

Thiện cô nương đứng dậy, đi tìm Quy đại sư.

Cô bé đứng dậy đi được hai bước thì lại nhớ ra một chuyện.

Thế là, Thiện cô nương lại quay trở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cô bé đưa tay đặt một viên kẹo vào tay Tống Thư Hàng: "Tặng ngài, Bá Tống tiền bối." Tống Thư Hàng nghi hoặc ngẩng đầu.

"Bá Tống tiền bối, kẹo này ngọt lắm, ăn xong tiền bối sẽ không buồn nữa đâu." Nói xong, Thiện cô nương tung tăng rời khỏi phòng.

Tống Thư Hàng: "…" Buồn ư?

Là đang nói chuyện lúc trước cậu vùi đầu vào lòng Công Đức Xà Mỹ Nhân khóc thảm thiết sao?

Đây đúng là lịch sử đen tối không muốn nhìn lại.

×××××××× Chiều tà.

Một ngày ở Thú Giới lại sắp kết thúc.

Do Tống Thư Hàng đẩy nhanh hiệu suất trị liệu, tất cả bệnh nhân đã được xử lý xong trước thời hạn.

Chương 1402

Thu hoạch được một ít công đức chi lực, một lượng lớn Cửu U tà năng, cùng một đống lớn các loại dược liệu luyện khí.

Nếu bây giờ cậu bắt đầu luyện chế ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’, thì ít nhất giai đoạn đầu sẽ không cần lo lắng về vấn đề tiêu hao dược liệu luyện khí.

Tống Thư Hàng cất dược liệu luyện khí đi, trong lòng suy nghĩ làm thế nào để thành viên phân bộ Hắc Mã hỗ trợ mình, thử tách 《phụ bản》 ra.

Lúc này, Thiện cô nương nói: “Bá Tống tiền bối, tạm thời không có bệnh nhân.

À đúng rồi, Quy đại sư bảo em chuyển lời với ngài, tiếp theo ngài muốn tiếp tục lấy ‘dược liệu luyện khí’ hay đổi sang thứ khác?

Ví dụ như dược liệu, hoặc là đan dược?” “Dược liệu luyện khí đi, gần đây tôi có thể sẽ luyện chế một món pháp khí đặc thù, cần tiêu hao lượng lớn dược liệu.” Tống Thư Hàng đáp.

Thiện cô nương gật đầu: “Được ạ.

Tiền bối còn có chuyện gì khác cần em chuyển lời cho Quy đại sư không?” “Ừm, đúng rồi, Thiện, em mời Quy đại sư đến đây giúp tôi… Khoan đã, chưa vội.

Thiện, em phối hợp với tôi làm thêm một thí nghiệm nữa được không?” Tống Thư Hàng nói.

Thiện cô nương gật đầu: “Đương nhiên không vấn đề gì ạ.” Mỗi lần thí nghiệm của Bá Tống tiền bối đều giúp cô bé được lợi rất nhiều. … … Giống như lần trước, Tống Thư Hàng trước tiên dùng

‘Kình Thôn Thuật’ nuốt một viên linh thú tinh.

Sau đó đặt tay lên lưng ‘Thiện’, truyền sức mạnh trong linh thú tinh vào cơ thể cô bé.

“Thi triển 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》 đi.” Tống Thư Hàng nói.

Thiện đáp: “Bá Tống tiền bối, em mới chỉ có cảnh giới nhất phẩm, chỉ có thể sử dụng một bộ thối thể chi pháp trong 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》 thôi ạ.” Thối thể chi pháp đa phần là các chiêu thức như quyền pháp, thối pháp, kiếm pháp, khi tu luyện cần phải di chuyển liên tục.

“Cứ thi triển đi.” Tống Thư Hàng nói.

Với thực lực hiện tại của cậu cộng thêm sự tinh diệu của ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’, việc bám theo một tu sĩ cảnh giới nhất phẩm mà không di chuyển một bước cũng không phải là chuyện khó. ‘Thiện’ nghe lời bắt đầu thi triển công pháp rèn luyện cơ thể, thân hình nhỏ nhắn di chuyển trong phòng.

Phía sau cô bé, Tống Thư Hàng như một bóng ma, như hình với bóng.

Tay phải của cậu vẫn luôn đặt trên lưng ‘Thiện’, linh lực trong linh thú tinh không ngừng truyền vào cơ thể cô bé.

Linh lực sau khi vào cơ thể ‘Thiện’, lại nhanh chóng bị 《Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp》 đồng hóa.

Hơn mười phút sau, Thiện dừng lại, một vòng tu luyện kết thúc.

Thiên phú tu luyện của cô bé ở mức bình thường, trước đây mỗi khi luyện xong công pháp, cô bé đều cảm thấy mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể xác.

Nhưng lần này sau khi tu luyện xong, cô bé vẫn cảm thấy tinh thần tràn đầy, toàn thân có sức mạnh dùng không hết.

“Trạng thái không tệ, thử tu luyện thêm một lần nữa xem sao.” Tống Thư Hàng cổ vũ: “Tiếp theo em thử vừa tu luyện, vừa minh tưởng cuốn bí tịch của tổ chức, tốt nhất là có thể đọc thuộc lòng bí tịch đó.

Làm được không?” “Được ạ!” Thiện cô nương đáp.

Một lòng hai việc, đây là lần đầu tiên cô bé thử.

Cô bé trước tiên âm thầm hồi tưởng lại nội dung bí tịch của tổ chức mình trong lòng.

Tiếp đó, cô bé di chuyển thân hình, thi triển công pháp thối thể.

Thân hình nhỏ nhắn không ngừng di chuyển, miệng thầm niệm bí tịch.

Kình Thôn Thuật + ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ phối hợp với ‘Thần Thú Diệt Thế Đại Pháp’ + bí tịch của Liên Minh Nhân Loại.

Bốn pháp cùng lúc khởi động.

Cuối cùng… Tống Thư Hàng cảm nhận được một loại cộng hưởng!

Giống hệt như cảm giác lúc sử dụng thân thể của Diệt Phượng tiền bối để tu luyện ‘bí tịch Liên Minh Yêu Quái’.

Thành công rồi.

Tống Thư Hàng mừng rỡ.

Tiếp theo, phải rèn sắt khi còn nóng, moi ra nội dung 《phụ bản》 ẩn giấu trong bí tịch của Liên Minh Nhân Loại.

Đến lúc đó hợp nhất ba manh mối, nhận được bản hoàn chỉnh của ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’.

Trước ngũ phẩm, đúc thành Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí!

Đây chính là mục tiêu hiện tại của Tống Thư Hàng.

“Bá Tống tiền bối, cơ thể em nóng quá.” Lúc này, Thiện cô nương kêu lên.

Cô bé cảm giác cơ thể mình như đang bốc cháy.

“Đừng sợ, đây là sự cộng hưởng công pháp của hai chúng ta.

Em có chịu được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiện: “Tạm thời vẫn chịu được ạ.” Nhưng cô bé cũng không biết mình có thể chịu được bao lâu.

“Vậy cố gắng thêm một lát nữa xem… Ặc~~” Tống Thư Hàng nói được nửa câu, đột nhiên cảm thấy đầu mình như bị va đập mạnh.

Ý thức trở nên mơ hồ.

Cậu cảm thấy như thể mình say rượu, nửa tỉnh nửa mê.

Trong trạng thái quỷ dị này, cơ thể hắn điên cuồng thúc giục bí pháp 《Cương Thủ》.

Cuối cùng, trong ánh mắt không thể tin nổi của Thiện, cơ thể Tống Thư Hàng tan chảy ra… biến thành một đôi cánh tay bằng sắt đen dính liền vào nhau.

Tên của công pháp 《Cương Thủ》 tuy có hơi phèn, nhưng lai lịch của nó không hề nhỏ.

Nó là công pháp bắt buộc phải có, một kỹ năng rèn sắt thần thánh của các đệ tử tông môn luyện khí lớn thời thượng cổ ‘Huyền Trọng Phái’.

Đôi tay sắt đen mà Tống Thư Hàng hóa thành duỗi ra.

Sau đó, xương cá voi, vảy và các loại dược liệu luyện khí được đổ ra… Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng, ba phần manh mối mà Tống Mộc Đầu để lại lần lượt hiện ra.

Mật văn ẩn giấu trong bí tịch ‘Toàn thế giới yêu tinh liên hợp lại thành một nhà’; ‘phương pháp giải mã’ trên cuộn da thú; và nội dung 《phụ bản》 đang không ngừng tuôn ra trong đầu cậu lúc này.

Ba thứ hợp nhất, không cần Tống Thư Hàng giải mã, mật văn đã tự động được dịch ra.

Nội dung hoàn chỉnh của thiên 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 liên tục xuất hiện trong đầu cậu.

Bao gồm công pháp, còn có ba mươi ba bí thuật phụ trợ tương tự như ‘Kình Thôn Thuật’, và ba mươi ba phương pháp luyện chế pháp khí bản mệnh.

Về phương diện công pháp, Tống Thư Hàng tạm thời không để ý đến.

Thực tế, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà cậu tu luyện cũng không còn là bản gốc, mà là phiên bản đã được Bạch tiền bối hoàn thiện.

Vì vậy, trước đó khi Tống Thư Hàng nhìn thấy trong ‘bước 48’, Tống Mộc Đầu nhắc đến gói nâng cấp ‘bản 1.9’ và 2.0, cậu cũng không có cảm xúc gì nhiều.

Cậu tin rằng, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà Bạch tiền bối sửa đổi và hoàn thiện sẽ không kém hơn bản 2.0 mà Tống Mộc Đầu nói là bao.

Sau khi có được ‘bản gốc công pháp’ hoàn chỉnh, cậu sẽ mang bản gốc về giao cho Bạch tiền bối, nhờ Bạch tiền bối tiếp tục sửa đổi công pháp.

Vì vậy, điều cậu quan tâm chỉ là ba mươi ba phương pháp luyện chế pháp khí bản mệnh. … … Tống Thư Hàng vẫn đang trong trạng thái say rượu, cậu cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, nhưng cơ thể lại có chút không nghe theo sự kiểm soát.

Nội dung và phương pháp luyện chế của Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí hiện ra hoàn chỉnh trong đầu Tống Thư Hàng.

Cậu theo bản năng tìm kiếm thông tin về pháp khí bản mệnh tương ứng với thiên Kình Ngư.

Rất nhanh, cậu đã tìm thấy nội dung mình muốn. 【Nghịch Kình Võ Sĩ】, đây chính là tên pháp khí bản mệnh của thiên Kình Ngư trong ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’.

Từ miêu tả, đây là một đôi pháp khí dạng găng tay.

Đệ tử Thú Thần Bộ tu luyện thiên Kình Ngư, thường sẽ chọn chủ tu quyền pháp.

Thậm chí trong nội dung của thiên Kình Ngư, còn có kèm theo một chiêu quyền pháp, tên là ‘Cự Kình Phún Xạ’.

Nó vừa là quyền pháp, cũng là công pháp thối thể của cảnh giới nhất phẩm.

Khi đó ‘Kình Bát’ của bộ Vi Vi từng thi triển chiêu này.

Lúc Tống Thư Hàng tiếp xúc với ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, cậu đã tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, và đã gần đến cảnh giới Dược Long Môn của nhất phẩm.

Vì có công pháp thối thể tốt hơn là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, nên cậu không đi tu luyện chiêu ‘Cự Kình Phún Xạ’ này.

Phương pháp luyện chế pháp khí 【Nghịch Kình Võ Sĩ】 hiện ra từ đầu đến cuối trong đầu Tống Thư Hàng.

“Nếu luyện chế thành công ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’, thì ‘Găng Tay Tình Yêu Của Mộc Ngưu Kiếm Khách’ trên tay mình có thể về hưu rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang suy nghĩ, giọng của Thiện cô nương vang lên: “Bá… Bá Tống tiền bối, ngài sao thế?” Thiện cô nương lúc này đã ngừng tu luyện.

Tuy nhiên, giữa cô bé và Tống Thư Hàng vẫn còn một mối liên hệ mơ hồ.

Thông qua cơ thể cô bé, ba manh mối trong đầu Tống Thư Hàng không ngừng kết hợp, dịch ra công pháp.

“Tôi, đang luyện khí.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thiện cô nương gật đầu, lẩm bẩm: “Hóa ra lúc luyện khí, phải biến cơ thể thành hai bàn tay lớn sao?” Tống Thư Hàng: “…” Biến cơ thể thành hai bàn tay lớn?

Cậu theo bản năng muốn cúi đầu nhìn cơ thể mình, nhưng sau đó cậu phát hiện, mình lại không thể làm ra tư thế ‘cúi đầu’.

Tống Thư Hàng: “Trời ạ ~” Dù đang trong trạng thái mơ màng, cậu cũng có thể đoán được hình dạng cơ thể mình hiện tại có vấn đề.

Bên cạnh, rùa biển lớn ngáp một cái: “Không cần nhìn nữa, trạng thái của ngươi bây giờ chính là hai cánh tay bằng sắt đen, to khỏe và mạnh mẽ.

Ngươi định dùng bộ dạng này để luyện khí sao?” “Ừm, bắt buộc phải vậy.

Vừa hay dược liệu luyện chế ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’, trong tay tôi đều có đủ.

Vừa lúc có thể thử luyện chế nó ra.” Tống Thư Hàng đáp.

Lý trí mách bảo cậu rằng trạng thái hiện tại của cậu có chút bất thường, không phải là thời điểm tốt nhất để tu luyện ‘pháp khí bản mệnh’.

Nhưng hiện tại cậu nửa tỉnh nửa mê, hành vi đều có chút không thể kiểm soát.

“Cũng đúng, bây giờ ngươi có nhiều dược liệu, thất bại cũng không có vấn đề gì.” Rùa biển lớn ngáp một cái nói.

Thiện cô nương tò mò hỏi: “Bá Tống tiền bối, ngài muốn luyện chế pháp khí gì ạ?

Luyện chế ngay tại đây sao?” Theo như cô bé biết, các tiền bối tu sĩ khi luyện khí đều cần có phòng luyện khí đặc biệt, tốt nhất là ở nơi có linh lực dồi dào.

Tốt nhất còn phải có thêm địa tâm chi hỏa vạn năm không tắt, và nước suối đặc biệt để tôi luyện.

Chương 1403

Thậm chí có một số pháp khí, trước khi thành hình còn cần phải chôn ở nơi linh nguyên đặc biệt, ôn dưỡng bảy bảy bốn mươi chín ngày, chín chín tám mươi mốt ngày gì đó.

Mà phòng của Bá Tống tiền bối chỉ là nơi để khách nghỉ ngơi, linh lực bình thường, lại không có công cụ luyện khí.

Luyện khí ở đây thật sự không có vấn đề gì sao?

“Yên tâm, tôi có phòng luyện khí độc môn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cậu có Đông Chi Điện, bên trong trang bị đầy đủ.

Có phòng luyện đan, cũng có phòng luyện khí.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng bắt đầu kiểm kê dược liệu luyện khí.

Trong đầu, cậu hồi tưởng lại phương pháp và các bước luyện chế ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’.

Một lúc sau~ Đôi tay mà Tống Thư Hàng hóa thành vẫn giữ nguyên trạng thái cứng đờ.

Cậu chưa từng luyện khí.

Vì vậy, dù có các bước luyện khí chi tiết, cậu cũng không biết phải bắt đầu như thế nào.

Đặc biệt là trong các bước luyện khí còn bao gồm rất nhiều thuật ngữ chuyên môn tu chân, Tống Thư Hàng không hiểu.

“Vẫn chưa bắt đầu sao?” Rùa biển lớn nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “…” Đồng thời, khi việc dịch 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong đầu gần kết thúc, đại não

Tống Thư Hàng bắt đầu tỉnh táo lại.

Ngượng quá.

“Khụ!” Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng: “Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, cảm thấy hôm nay không phải…” 【Này ~ có phải là Bảy Đạo Hiệu không?】 Lúc này, trong đầu cậu lại xuất hiện một giọng nói.

Bảy đạo hiệu là cái quỷ gì, hơn nữa tôi đã gửi đạo hiệu ‘Kim Cương Quân Tử Đao’ đi rồi, bây giờ tôi là sáu đạo hiệu. 【Này, có nghe tôi nói không?

Tín hiệu hơi kém nhỉ.

Là tôi, Lục Tu đây.

Tiểu hữu Bảy Đạo Hiệu ngươi đang ở đâu?】 Giọng nói du dương của người phụ nữ tiếp tục vang lên.

Tống Thư Hàng: “…” Lục Tu, là tiền nhiệm của Thất Tu Tôn Giả sao?

Vị nữ tử tóc vàng đó.

Tống Thư Hàng có ấn tượng khá sâu sắc về cô, cô có một mái tóc vàng óng tuyệt đẹp, mỗi sợi tóc đều lấp lánh như tơ vàng.

Sau đó, cô có khuynh hướng S nặng. ‘Tứ Tu’ rất dễ thương và đáng yêu chỉ vì cản đường cô mà bị cô thẳng chân đá bay. 【À mà, Lục Tu tiền bối, nếu người thật sự không nhớ được đạo hiệu của tôi, xin hãy gọi thẳng tôi là Tống tiểu hữu, thậm chí Thư Hàng tiểu hữu cũng được.】 Tống Thư Hàng đáp. 【Không thành vấn đề, Bảy Đạo Hiệu.

Ngươi đang ở đâu?】 Lục Tu tiên tử tiếp tục hỏi.

Tống Thư Hàng: 【Tôi hiện tại chắc là đang ở một nơi nào đó trong Thú Giới, tiền bối tìm tôi có việc gì không ạ?】 Hơn nữa, làm sao Lục Tu liên lạc được với cậu, và trực tiếp truyền giọng nói vào ý thức của cậu?【Thú Giới?

Ra là vậy.

Chẳng trách tín hiệu kém thế.

Ta đang dùng chức năng của cuộn giấy khế ước trên đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ để nói chuyện với ngươi.

Khi nào ngươi về hiện thế?】Lục Tu tiên tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng:【Nhiều nhất là hai ba ngày nữa là về rồi, có chuyện gì xảy ra sao ạ?】【Thất Tu đã đang độ kiếp rồi, nhìn chung quá trình độ kiếp của hắn khá thuận lợi, đã gần kết thúc.】Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên:【Vậy phải chúc mừng Thất Tu tiền bối rồi.】【Sau đó, khi Thất Tu độ kiếp kết thúc, bất kể hắn thành công hay thất bại, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đều sẽ chọn chủ nhân mới.

Nói cách khác, những đạo hữu đã ký tên trên ‘cuộn giấy khế ước’ trước đó, trong khoảng thời gian tới, đều sẽ trở thành ứng cử viên cho chủ nhân tiếp theo của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Ta báo trước cho các ngươi một tiếng để chuẩn bị.】Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng:【Ra là vậy, tôi hiểu rồi.】【Chú ý, đừng để lộ chuyện này ra ngoài.

Nếu không, nếu gây ra phiền phức, ta sẽ không chịu trách nhiệm.】Lục Tu tiên tử lại nhắc nhở.

Tống Thư Hàng:【Đã rõ, tôi nhất định sẽ không nói chuyện này với bất kỳ ai.】【Cố lên, tiểu hữu Bảy Đạo Hiệu.

Thực ra trong số những người trên khế ước, ta coi trọng ngươi nhất.

Cơ hội ngươi trở thành Bát Tu rất lớn.】Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng:【Xin nhận lời tốt của tiên tử… Ngoài ra, nếu tiên tử cảm thấy Tống tiểu hữu và Thư Hàng tiểu hữu đều khó nhớ, thì gọi tôi là Bá Tống cũng được ạ!】【Không vấn đề, tiểu hữu Bảy Đạo Hiệu.

À đúng rồi, nếu ngươi ở Thú Giới, mang ít đặc sản về cho ta nhé.】Lục Tu tiên tử đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, chuyển chủ đề nhanh thật.

Mới đầu còn là phong cách tu chân nghiêm túc, giây sau đã biến thành phong cách mua sắm online hiện đại.【Tiên tử muốn thứ gì ạ?

Thật ra tôi cũng mới đến Thú Giới được vài ngày, có đặc sản gì cũng không rõ lắm.】Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử:【Ta đọc danh sách cho ngươi, xem ngươi biết được mấy món.】Nói rồi, Lục Tu tiên tử đọc một tràng danh sách mua sắm dài.

Đọc xong, Lục Tu tiên tử hỏi:【Thế nào, nhớ hết chưa?】【Nhớ rồi, nhưng… những thứ trong danh sách, tôi không nhận ra món nào cả.】Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Lục Tu tiên tử:【Không nhận ra món nào?

Rất nhiều thứ trong đó là những vật phẩm thường thức trong giới tu chân, là những thứ cần thiết để luyện đan.

Thường thức tu chân của ngươi quá yếu.】Tống Thư Hàng thở dài:【Không còn cách nào khác, dù sao tôi mới chính thức tu luyện được khoảng bốn tháng rưỡi.

Mặc dù tôi vẫn luôn cố gắng bổ sung các loại kiến thức, nhưng thời gian có hạn.】Lục Tu tiên tử: 【…】Một lúc lâu sau. 【Thôi bỏ đi, ta tự mình đến Thú Giới mua vậy.

Ngươi đứng yên đó, ta sẽ lấy ngươi làm tọa độ để dịch chuyển không gian.】Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “?” Cậu nhớ Lục Tu tu luyện cao nhất là đến cảnh giới thất phẩm Tôn Giả, nhưng sau đó độ kiếp thất bại, bị hạn chế bởi ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, thực lực bị cố định ở cảnh giới lục phẩm.

Cô ấy có thể dịch chuyển không gian sao?

Bùm~~ Đang suy nghĩ, không gian bên cạnh Tống Thư Hàng dao động.

Giây tiếp theo, Lục Tu tiên tử chen ra.

“Đau đau đau, quả nhiên loại dịch chuyển không gian này quá không đáng tin.” Lục Tu tiên tử nghiến răng nói.

Cô ấy đã mượn sức mạnh của đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, sau đó dùng chữ ký của Tống Thư Hàng trên khế ước để định vị, tiến hành dịch chuyển không gian.

Nguyên lý của nó, tương tự như lúc Tứ Tu sử dụng thuật triệu hồi, trực tiếp triệu hồi Thất Tu hiện thân.

Chức năng dịch chuyển không gian này, vốn dĩ là phúc lợi sau khi trở thành ‘Số Tu’, mượn sức mạnh của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ để thực hiện triệu hồi xuyên không gian.

Mà bây giờ Tống Thư Hàng trở thành ‘ứng cử viên Bát Tu’, Lục Tu tiên tử cũng có thể miễn cưỡng sử dụng chức năng này.

Chỉ là lúc chen qua hơi đau.

Tống Thư Hàng: “…” Lục Tu tiên tử vậy mà thật sự đến rồi.

Cô vẫn như cũ, mặc một chiếc váy dài màu xanh nhạt, trên đó thêu những con hồ điệp sống động.

Váy xẻ đến đùi, để lộ một mảng da thịt trắng ngần, kết hợp giữa gợi cảm và tao nhã.

Mái tóc dài màu vàng, như tơ vàng được đúc từ hoàng kim, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Nhìn Lục Tu tiên tử vẫn xinh đẹp lộng lẫy, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một sự giác ngộ: sau này, nếu đang chat trên mạng mà gặp phải những câu trả lời kiểu như 【Tin không tối nay tao bò qua dây mạng sang đấm mày】, thì nhất định phải cẩn thận.

Bởi vì… nói không chừng người ở đầu dây bên kia, thật sự sẽ men theo dây mạng qua PK đời thực.

“Tiểu hữu Bảy Đạo Hiệu sao thế?” Sau khi xuyên không gian tới, Lục Tu tiên tử liếc mắt đã thấy Tống Thư Hàng biến thành một đôi cánh tay, kinh ngạc vô cùng.

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Đang luyện công.” “Phụt ~” Rùa biển lớn bên cạnh không nhịn được cười.

Lục Tu tiên tử chớp chớp mắt: “Ngươi đang luyện công gì vậy?” “《Cương Thủ》!” Tống Thư Hàng đáp.

“Phụt, ta đã gặp hàng trăm hàng ngàn tu sĩ luyện 《Cương Thủ》, nhưng người luyện cơ thể mình thành một đôi tay bằng thép thì đúng là lần đầu tiên ta thấy.” Lục Tu tiên tử cũng không nhịn được mà bật cười.

Nói rồi, cô lấy ra một chiếc máy ảnh kỹ thuật số, chĩa vào Tống Thư Hàng chụp vài tấm ảnh, còn chụp chung với cậu một tấm.

"Chân * Cương Thủ, nếu tổ sư Huyền Trọng Phái của ta mà thấy bộ dạng này của ngươi, chắc chắn sẽ rất vui mừng." Lục Tu tiên tử cười nói.

Tống Thư Hàng: "…" Cất máy ảnh kỹ thuật số xong, Lục Tu tiên tử lại nhìn những dược liệu luyện khí trên mặt đất, và cả mấy khúc xương cá voi, vảy cá trong đó.

"Ủa?" Khi thấy xương cá voi, Lục Tu tiên tử không khỏi khẽ kêu lên một tiếng.

Cô ngồi xổm xuống, cẩn thận đưa tay chạm vào mấy khúc xương cá voi này.

Sau khi chạm nhẹ, cô lập tức rụt tay lại.

"Xương Huyền Thánh bát phẩm, hơn nữa trên đó còn ẩn chứa khí tức sinh mệnh mạnh mẽ… Vừa mới tách ra à?" Cô ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hiện tại là cảnh giới chân tứ phẩm, thủy hóa bát phẩm.

Vậy nên… những khúc xương kình Huyền Thánh bát phẩm này, cậu lấy từ đâu ra?

Bên cạnh, Thiện cô nương nghe thấy vậy, lập tức nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt ngưỡng mộ, trong lòng cô bé, hình tượng 'Bá Tống tiền bối' trở nên cao lớn hơn.

"Mấy hôm trước ở hiện thế lấy được, còn tươi lắm." Tống Thư Hàng nói.

"Còn những vảy này thì sao?" Lục Tu tiên tử lại không nhịn được hỏi.

Tống Thư Hàng: "Lấy được cùng lúc với xương cá voi." Lục Tu tiên tử im lặng một lúc, sau đó giơ ngón tay cái với Tống Thư Hàng: “Lợi hại.” “Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói: “Thực ra cũng chỉ là may mắn thôi, tôi vừa hay quen biết chủ nhân của những khúc xương cá voi này.

Ngài ấy tu vi có thành tựu, khi lột bỏ thai cũ, đã tặng phàm thai cho chúng tôi.

Tôi được chia một ít.” “Trời ạ, vậy cái ‘Kình Thánh Yến’ mà các ngươi ăn sau đó cũng là thân thể của vị đạo hữu đó sao?” Lúc này, rùa biển lớn ở bên cạnh không nhịn được lên tiếng: “Sao các ngươi có thể như vậy, vị kình đạo hữu đó xem các ngươi là bạn, mà các ngươi lại ăn thịt hắn?” Rùa biển lớn cảm thấy mình phải xác định lại mối quan hệ giữa mình và Tống Thư Hàng, lỡ như quan hệ với Tống Thư Hàng quá tốt, Tống Thư Hàng cũng ăn thịt mình thì sao?

Tống Thư Hàng: “…, thực tế người nhận được thân thể của Ăn Dưa Huyền Thánh là Bắc Phương Đại Đế, người đề xuất ăn Kình Thánh Yến cũng là Đại đế.

Chương 1404

Cho nên, nếu Quy tiền bối muốn bênh vực cho Ăn Dưa Huyền Thánh, ngài phải đi tìm Đại đế trước.” Quy tiền bối lập tức cứng họng.

Một lúc lâu sau, nó thở dài một hơi: “Trời ạ ~~” “Hơn nữa Quy tiền bối ngài không phải là cá voi, sao có thể biết được suy nghĩ của Ăn Dưa Huyền Thánh?” Tống Thư Hàng bổ sung.

Phải biết lúc đó, Ăn Dưa Thánh Quân còn đích thân theo Biệt Tuyết Tiên Cơ vào bếp, còn tự tay thái thịt của chính mình.

Cảnh tượng đó tưởng tượng ra thôi đã thấy quỷ súc rồi.

“Bảy Đạo Hiệu, khụ ~~ Tống đạo hữu, ngươi bày ra nhiều dược liệu thế này, là muốn luyện khí sao?” Lúc này, Lục Tu tiên tử lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật gật nắm đấm, đáp: “Đúng vậy, vốn định luyện chế một món pháp khí bản mệnh.” “Ngươi tu luyện là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, muốn luyện chế pháp khí tương thích với công pháp?” Lục Tu tiên tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng tiếp tục gật nắm đấm: “Tôi vốn định luyện chế 【Nghịch Kình Võ Sĩ】 ra.” “Vậy là ta làm phiền ngươi rồi?” Lục Tu tiên tử ngại ngùng nói: “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cả người ngươi biến thành một đôi tay thép để luyện khí, ngươi cũng có ý tưởng đấy chứ.

Vậy ngươi cứ luyện chế pháp khí đi, ta tránh đi một lát.” “Khụ ~ không cần đâu.” Tống Thư Hàng thở dài, nói: “Bây giờ tôi lại không định luyện chế nữa.” “Bị ta làm gián đoạn à?” Lục Tu tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc lắc nắm đấm, nói: “Nói ra có chút ngại ngùng, tôi vừa định luyện chế pháp khí thì lại đột nhiên phát hiện mình căn bản không biết luyện chế thứ này.

Tôi còn không biết luyện khí phải bắt đầu như thế nào nữa.” Hiện thực không phải là game, trong game chỉ cần có dược liệu và các bước luyện khí, đặt dược liệu vào khung giao diện luyện khí, nhấn ‘xác nhận’ là có thể bắt đầu luyện khí.

Trong hiện thực lại không có thủ đoạn luyện khí như vậy.

Rùa biển lớn: “Phụt…” Lục Tu tiên tử: “…” Thiện chớp chớp mắt.

“Để sau tôi học hỏi các tiền bối cách luyện khí, trời ạ, sách đến lúc dùng mới hận mình đọc ít.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta giúp ngươi luyện chế nhé.” Lúc này, Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” “Nếu ngươi tin tưởng ta, có thể nói cho ta biết cấu tạo bên ngoài và các linh kiện chi tiết của pháp khí 【Nghịch Kình Võ Sĩ】 mà ngươi muốn luyện chế, ta sẽ giúp ngươi luyện chế ra phôi pháp khí.

Cuối cùng, ngươi chỉ cần theo khẩu quyết luyện khí, tạo ra phần lõi pháp khí rồi lắp vào phôi là được.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy cũng được sao?” “Không có gì là không được, pháp khí thông dụng của môn phái đều như vậy.

Phương thức luyện chế loại pháp khí thông dụng này, vẫn là do Huyền Trọng Môn chúng ta nghiên cứu ra, rồi phổ biến rộng rãi.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng nghe được một điểm mấu chốt trong lời của tiên tử: “Lục Tu tiên tử là người của Huyền Trọng Phái?” Cái tông môn luyện khí lớn thời thượng cổ đó sao?

“Nếu không ngươi nghĩ bí pháp 《Cương Thủ》 của ngươi từ đâu ra?

Lúc đó Thất Tu cũng là từ ta nhận được bí pháp 《Cương Thủ》, rồi mới truyền lại cho ngươi.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng theo bản năng nhìn cánh tay thon thả của Lục Tu tiên tử, tưởng tượng ra cảnh tiên tử vung búa rèn sắt.

“Có muốn ta giúp ngươi luyện chế không?

Huyền Trọng Phái chúng ta là tông môn luyện khí lớn, truyền thừa lâu đời, uy tín tốt, giá cả hợp lý.” Lục Tu tiên tử nói: “Không cần thì ta đi trước đây.

Khó khăn lắm mới đến Thú Giới một chuyến, ta còn phải đi mua sắm nhiều thứ.” Tống Thư Hàng lập tức đáp: “Cần!” “Vậy thì nói cho ta biết cấu tạo bên ngoài và thông số một số linh kiện của 【Nghịch Kình Võ Sĩ】 đi, ta sẽ luyện chế phôi cho ngươi.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Vậy tiên tử, giá luyện khí tính thế nào ạ?” Tiên tử tự nhiên không phải giúp không công, cô ấy vừa mới nói, giá cả hợp lý.

“Tống tiểu hữu quả nhiên biết điều.” Lục Tu tiên tử nói: “Vậy phải xem ngươi chọn phương pháp luyện khí nào.

Huyền Trọng Phái chúng ta có phương pháp luyện khí búa lớn và phương pháp luyện khí búa nhỏ, ngươi muốn loại nào?” Tống Thư Hàng: “Giá cả thì sao ạ?” “Búa lớn một trăm, búa nhỏ năm mươi, giá cả minh bạch, ngàn năm không tăng giá, già trẻ không lừa.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Nhân dân tệ?” Lục Tu tiên tử: “…, ngươi như vậy sẽ mất đi người bạn tốt là ta đấy.” “Được rồi, linh thạch mấy phẩm?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Linh thạch nhất phẩm.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng không dám tin: “Rẻ thế sao?” Giữa các phẩm linh thạch chênh lệch khoảng mười đổi một, chất lượng kém hơn thì mười ba hoặc mười lăm đổi một.

Theo tỷ lệ mười đổi một bình thường, một trăm viên linh thạch nhất phẩm chỉ bằng giá một viên linh thạch tam phẩm.

“Tất nhiên rồi, giá cả phải chăng mà.” Lục Tu tiên tử cười ngọt ngào.

Rùa biển lớn ở bên cạnh cười nói: “Tống Thư Hàng, ngươi tốt nhất nên hỏi lại xem đây là giá của một lần, hay là giá khác.” Tống Thư Hàng: “?” Lục Tu tiên tử liếc nhìn rùa biển lớn: “Ồ, không ngờ lại gặp một đạo hữu am hiểu thị trường.” Rùa biển lớn: “Không còn cách nào khác, sống lâu nên kiến thức cũng rộng.” Tống Thư Hàng trong lòng có một cảm giác không lành: “Cho nên, cách tính giá này chẳng lẽ là?” “Không sai, búa lớn một nhát một trăm linh thạch, búa nhỏ một nhát năm mươi linh thạch.

Giá cả phải chăng minh bạch, già trẻ không lừa.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Nếu vừa rồi Quy tiền bối không nhắc tôi, có phải tiên tử định lừa tôi không?

Chị như vậy sẽ mất đi người bạn tốt là tôi đấy.” “Đây không phải là lừa, hơn nữa nếu vừa rồi vị Quy tiền bối này không nói, lát nữa ta cũng sẽ nhắc ngươi.” Lục Tu tiên tử nhếch mép: “Với lại, Huyền Trọng Phái thân truyền ra tay, một lần chỉ thu một trăm linh thạch nhất phẩm, ngươi thấy có khả năng không?” Tống Thư Hàng: “Không thể có giá hữu nghị được sao?” “Khách quan ~ đây đã là giá hữu nghị rồi đó.” Lục Tu tiên tử nói.

Rùa biển lớn: “Nói một câu công bằng, giá này đúng là không thiệt.

Nghe thì có vẻ khoa trương, nhưng một lần luyện khí xong, thực ra cũng chỉ tốn bằng giá một viên linh thạch thất phẩm.” “Kiếm của ngươi một viên linh thạch thất phẩm, mà ta phải vung hàng vạn nhát búa, ngươi còn cảm thấy đắt sao?” Lục Tu tiên tử trả lời: “Cho nên nói, đây đã là giá hữu nghị rồi.” Tống Thư Hàng: “Trời ạ, nói như vậy thì đúng là quá rẻ.

Chốt đơn, Lục Tu tiên tử.” “Có phòng luyện khí không?” Lục Tu tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Có, tiên tử đừng kháng cự, tôi đưa chị đến phòng luyện khí.” . … … Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, trước tiên chuyển rùa biển lớn và Lục Tu tiên tử vào ‘Đông Chi Điện’ trong thế giới hạch tâm.

Cậu lại ngưng tụ ra một con mắt công đức, giao cho Thiện.

“Thiện tiểu hữu, nếu có việc gì cần tìm tôi, thì liên lạc với tôi qua nó nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Thiện cô nương gật đầu.

Dặn dò xong, Tống Thư Hàng trong hình dạng đôi tay thép cũng tiến vào phòng luyện khí của Đông Chi Điện.

Lúc này, Lục Tu tiên tử đã buộc tóc vàng lên, trong tay cô xuất hiện hai cây búa một lớn một nhỏ.

“Quyết định chưa?

Muốn búa lớn hay búa nhỏ?” Lục Tu tiên tử hỏi, cô vung hai tay, búa lớn và búa nhỏ linh hoạt xoay tròn trong tay cô.

Tống Thư Hàng hỏi: “Búa lớn và búa nhỏ, cái nào hiệu quả tốt hơn?” “Mỗi cái đều có ưu điểm riêng, búa lớn lực mạnh thế trầm, pháp khí rèn ra kiên cố bền bỉ.

Búa nhỏ nhỏ gọn linh hoạt, rèn một số linh kiện tinh xảo hiệu quả tốt hơn.” Lục Tu tiên tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “Vậy… hay là cả hai?” Cậu nhìn bản thiết kế pháp khí bản mệnh ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ của mình, vỏ ngoài của găng tay càng kiên cố càng tốt, còn các linh kiện nhỏ bên trong thì càng tinh xảo càng tốt.

“Khách quan, ngài đã chọn lựa chọn đúng đắn nhất.” Lục Tu tiên tử mím môi cười: “Búa lớn và búa nhỏ cùng lên mới là chân lý.

Hơn nữa, dùng cả hai búa mới có thể phát huy hết trình độ luyện khí của ta.” Khóe miệng rùa biển lớn khẽ giật, nhưng lần này nó không nói thêm gì.

“Thời gian là sinh mệnh, luyện khí xong cho ngươi, ta còn phải đi mua hết những thứ trong danh sách.

Bản thiết kế ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ của ngươi đâu?

Ngươi giữ lại phần lõi, những phần còn lại giao cho ta.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng lấy giấy bút ra, nhanh chóng chép lại phương pháp luyện chế ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ trong đầu, giao cho Lục Tu tiên tử.

Lục Tu tiên tử liếc qua bản thiết kế và phương pháp luyện chế ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’, gật đầu: “Pháp khí này không tồi, có sáng tạo.

Tiếp theo là lựa chọn dược liệu luyện khí…” Cô lại nhìn đống dược liệu của Tống Thư Hàng, nói: “Găng tay ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ của ngươi, cần dùng xương linh thú loại cá voi hoặc yêu thú cá voi để dựng phôi pháp khí.

Trong tay ngươi có sáu loại xương linh thú cá voi và ba loại xương yêu thú cá voi, đều là dược liệu cảnh giới ngũ phẩm, ngươi muốn dùng loại nào?” “Tiên tử, có thể dùng cái này không?” Tống Thư Hàng chỉ vào xương sườn của Ăn Dưa Thánh Quân.

Khóe miệng Lục Tu tiên tử khẽ giật: “Đương nhiên là được, nhưng mà, ta không khuyến khích ngươi lãng phí xương Kình Thánh bát phẩm.

Ngươi muốn luyện chế pháp khí tứ phẩm, dùng dược liệu ngũ phẩm để luyện chế là đủ rồi, thậm chí dược liệu ngũ phẩm theo ta thấy cũng có chút lãng phí.

Dùng thẳng xương Kình Thánh, sẽ có vẻ hơi phung phí của trời.” “Không sao, dù sao xương cá voi trong tay tôi vẫn còn một ít.

Hơn nữa ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ là pháp khí bản mệnh của tôi, tương lai dù có luyện chế Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí, cũng chắc chắn sẽ lấy ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ làm nòng cốt để kết hợp.

Cho nên, Nghịch Kình Võ Sĩ càng mạnh càng tốt.” Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử: “…” Rùa biển lớn ngáp một cái: “Những thứ quá dễ dàng có được, người ta thường không biết trân trọng.

Bất kể là tình cảm, hay là bảo vật.

Tống đạo hữu, hãy vừa đi vừa trân trọng nhé!” “Xương Kình Thánh bát phẩm quả thực rất quý giá, ngươi không suy nghĩ lại sao?” Lục Tu tiên tử cũng hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, hỏi: “Lục Tu tiên tử, luyện chế găng tay cần khoảng mấy khúc xương Kình Thánh bát phẩm ạ?” Lục Tu tiên tử ước tính một chút, đáp: “Xương Kình Thánh của ngươi thể tích rất lớn, một khúc là đủ rồi.” “Vậy thì hoàn toàn không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng nói: “Trong tay tôi còn mười sáu khúc xương Kình Thánh, dùng mất một khúc hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

Lục Tu tiên tử, cứ dùng xương Kình Thánh để luyện chế găng tay ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ đi.” Má ơi, mười sáu khúc?

Nhiều vậy sao?

Chẳng trách tên này không hề trân trọng xương Kình Thánh bát phẩm chút nào.

“Nếu đã như vậy, thì nghe theo ngươi.” Lục Tu tiên tử đưa tay nhấc khúc xương Kình Thánh, đặt nó lên đài rèn.

“À đúng rồi, Bảy Đạo Hiệu… khụ ~ Bá Tống đạo hữu.

Trước khi bắt đầu, ta nhắc nhở ngươi một chuyện.

Độ cứng của xương Kình Thánh bát phẩm cực cao, ta sẽ dùng bí pháp của Huyền Trọng Phái để rèn nó… cho nên, ngươi phải chuẩn bị tâm lý.” Lục Tu tiên tử lại nói.

Tống Thư Hàng theo bản năng hỏi: “Tăng giá sao?” “Không tăng giá, nhưng xương Kình Thánh rất khó rèn, muốn chế tạo nó, thời gian tiêu tốn sẽ rất dài.

Mà thời gian dài, tổng giá chắc chắn sẽ tăng lên.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Có thể hiểu được.” “Vậy thì, cảm ơn đã ủng hộ!” Hai cánh tay của Lục Tu tiên tử biến thành màu kim loại đen kịt, là kỹ năng 《Cương Thủ》 quen thuộc của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, Lục Tu tiên tử lại hít một hơi thật sâu, lần nữa thúc giục bí pháp của Huyền Trọng Phái.

Sau đó màu sắc hai tay cô lại thay đổi, biến thành màu vàng óng, như được đúc từ hoàng kim.

Ánh mắt cô dán vào các bước chế tạo ‘Găng Tay Nghịch Kình Võ Sĩ’, ghi nhớ phương pháp chế tạo.

Giây tiếp theo, hai búa vung lên.

Đinh ~ Búa lớn đập vào xương cá voi, tóe ra tia lửa chói mắt.

Cùng với nhát búa hạ xuống, trên đài rèn có ngọn lửa bùng lên, bao bọc lấy xương cá voi.

Ngọn lửa men theo cây búa, dâng lên, nhảy múa trong không trung.

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt, không biết có phải ảo giác không, cậu thấy khi búa lớn của Lục Tu tiên tử đập xuống, có ngọn lửa men theo cây búa cuộn lên, sau đó ngưng tụ thành một chuỗi phù văn số trên không trung phía trên cây búa. +100【Chắc là mình nghĩ nhiều rồi, ngọn lửa tự nhiên sao lại biến thành số được.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Hát!” Lúc này, Lục Tu tiên tử khẽ quát một tiếng.

Búa lớn lại lần nữa đập xuống.

Đinh ~~ Lại có ngọn lửa men theo búa lớn bùng lên, hóa thành phù văn số +100.

Phù văn lửa càng bay lên cao, cuối cùng ngưng tụ thành con số 200, rồi tan biến.

Má ơi, không phải ảo giác!

Chương 1405

Tống Thư Hàng nhìn rõ mồn một.

Ngọn lửa thật sự đã hóa thành phù văn số!

Đang suy nghĩ, Lục Tu tiên tử đã đập xuống nhát búa thứ ba.

Đinh ~~ Ngọn lửa bùng lên, lại hóa thành con số +100.

Phù văn lửa càng bay lên cao, cuối cùng hóa thành con số 300, rồi tan biến.

Trời ạ, phù văn lửa này là một cái máy đếm.

Mỗi khi Lục Tu tiên tử đập xuống một nhát búa, sẽ là +100, sau đó con số này còn cộng dồn lên.

“Vào guồng rồi.” Lục Tu tiên tử nói.

Giây tiếp theo, cánh tay Lục Tu tiên tử vung lên cực nhanh. +100 +100 +100… Trước mắt Tống Thư Hàng không ngừng hiện lên những con số bằng lửa, giống như đang spam, với tốc độ khiến người ta tuyệt vọng lướt qua mắt cậu.

Đinh, đinh, đinh, đinh ~~ Mỗi một nhát gõ, chính là một +100.

Điều này đại diện cho việc Tống Thư Hàng phải trả cái giá là 100 viên linh thạch.

Tống Thư Hàng bất giác sờ sờ tim gan mình.

Cứ cảm giác mỗi một phù văn lửa +100, giống như một mũi tên sắc bén, xuyên thấu tim gan cậu.

Đúng là *đau lòng*.

Lượt búa lớn này đập xong, đã là mấy nghìn linh thạch nhất phẩm.

Lục Tu tiên tử dừng lại một chút, giọng nói du dương vang lên: "Hù ~ xương Kình Thánh cuối cùng cũng có phản ứng rồi.

Tới đây nào!

Thuận theo ta, ta sẽ chế tạo ngươi thành pháp khí hoàn mỹ nhất." Trong lúc nói chuyện, cánh tay còn lại của cô cũng động.

Búa nhỏ cũng vung lên.

Song búa cùng ra mới là chân lý!

Bởi vì hai búa cùng vung, tốc độ spam số sẽ nhanh hơn gấp đôi.

Mức độ đau lòng có thể tăng lên mấy lần.

Đinh đinh ~ đinh đinh ~ Phù văn lửa trước mắt Tống Thư Hàng biến thành tổ hợp +100, +50.

Tốc độ spam trở nên nhanh hơn.

Nhìn ra xa, toàn màn hình là +100 và +50.

Mỗi lần chớp mắt, những phù văn lửa này lại spam điên cuồng một đợt.

Tim nghẹn quá.

Màn hình đầy phù văn lửa này, không phải là ngọn lửa bình thường, mà là linh thạch đó!

Đây là cả màn hình linh thạch đang bay.

Tiên tử, chức năng đếm này có thể tắt đi được không, nghẹn lòng quá.

Lúc này, rùa biển lớn dùng chân trước khẽ vỗ vỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, mặt mày rối rắm: "Quy tiền bối, có chuyện gì sao?" "Đau lòng rồi à?" Quy tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: "Đau lòng thì không đến mức, nhưng cả màn hình +100 và +50 này, nhìn mà nghẹn lòng.” “Nghẹn lòng là đúng rồi, đây chính là phong cách của Huyền Trọng Phái.

Rõ ràng một lần luyện khí xong, chi phí thường cũng chỉ tầm linh thạch 6, 7 phẩm.

Nhưng bất kể là ai, nhìn thấy cả màn hình phù văn lửa này, đều sẽ nghẹn lòng.” Quy tiền bối ha ha cười nói: “Ta có thể dạy ngươi một phương pháp, giúp ngươi thích ứng với những phù văn lửa này.” Tống Thư Hàng: “Phương pháp gì ạ?” “Ngươi trong lòng lấy linh thạch 7 phẩm hoặc 8 phẩm làm đối chiếu, tưởng tượng +100 là +0.0001 thậm chí còn nhỏ hơn, ngươi sẽ không nghẹn lòng như vậy nữa.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng: “Có lý!” Sau đó cậu quay đầu lại, tiếp tục nhìn cả màn hình +100 và +50.

Một lát sau, cậu thở dài.

“Sống không nổi lý.” Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn: “Gì?” “Tôi lấy linh thạch 7 phẩm làm đối chiếu, sau đó tôi vừa nhìn thấy con số + một trăm này, liền cảm thấy như là sắp cộng thêm một trăm viên linh thạch 7 phẩm vậy, lập tức tim như dao cắt.” Tống Thư Hàng nói.

Rùa biển lớn: “…” Đinh đinh đinh đinh đinh ~ Tiếng song búa vung lên, tựa như một bản giao hưởng bi tráng.

Vừa hay, vừa khiến người ta rơi lệ. … … Trình độ luyện khí của Lục Tu tiên tử rất cao, đạt đến trình độ tông sư.

Tống Thư Hàng không hiểu về luyện khí, nhưng dù sao thì rùa biển lớn bên cạnh cũng khen ngợi Lục Tu tiên tử như vậy.

Khi vung song búa, Lục Tu tiên tử còn thỉnh thoảng ném một số dược liệu luyện khí vào trong ngọn lửa.

“Ngọn lửa này, không phải là hỏa chủng luyện khí được cất giữ trong Đông Chi Điện.” Rùa biển lớn nói.

Lúc đầu, Lục Tu tiên tử vẫn dùng hỏa chủng luyện khí của Đông Chi Điện để phối hợp rèn luyện xương Kình Thánh.

Nhưng đến giữa chừng, cô đã đổi hỏa chủng.

Lúc này, ngọn lửa bên cạnh Lục Tu tiên tử, giống như có sinh mệnh, thỉnh thoảng ngưng tụ thành hình phượng hoàng.

Cùng với mỗi lần cô dùng sức vung búa, phượng hoàng sẽ cất lên một tiếng kêu trong trẻo.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa.” Lúc này, Lục Tu tiên tử trả lời: “Cảnh giới hiện tại của ta, bị giới hạn ở cảnh giới lục phẩm.

Muốn dựa vào sức mạnh của bản thân để rèn luyện xương Huyền Thánh bát phẩm quả nhiên có chút miễn cưỡng.

Cho nên, ta đã mượn một chút ngọn lửa đặc biệt.” Lúc này, trên mặt Lục Tu có những giọt mồ hôi rơi xuống, có giọt mồ hôi men theo gò má cô chảy xuống cổ, rồi lại men theo xương quai xanh xinh đẹp, tiếp tục trượt xuống sâu hơn.

Có giọt mồ hôi, bị hàng mi dài của cô cản lại.

Khi cô chớp mắt, nó rơi xuống.

Nhưng giọt mồ hôi rơi giữa không trung, đã bị ngọn lửa phượng hoàng làm bốc hơi.

“Điểm yếu duy nhất là nhiệt độ của ngọn lửa này hơi cao, nóng.” Lục Tu cười khổ nói.

Rùa biển lớn: “Lục Tu đạo hữu, có cần để Tống tiểu hữu lau mồ hôi cho không?” Trong quá trình luyện khí, nếu có mồ hôi rơi vào pháp khí đang được luyện chế, sẽ rất phiền phức.

“Không cần, không sao.” Lục Tu đáp.

Nhiệt độ của Phượng Hoàng Hỏa quá cao, với thực lực của Tống Thư Hàng nếu lại gần, sẽ bị bỏng.

“Trạng thái này của tôi cũng không tiện lau mồ hôi cho Lục Tu tiên tử.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu hiện tại đang ở trạng thái một đôi cánh tay thép, cánh tay thô to không thể làm được việc tinh tế như lau mồ hôi.

Trong thời gian đó, cậu vẫn luôn thử để cơ thể mình khôi phục lại hình người, nhưng đều thất bại.

Có lẽ phải đợi cậu nghỉ ngơi một thời gian, để cơ thể và tinh thần hồi phục, mới có thể kiểm soát cơ thể biến hóa trở lại.

Lục Tu tiên tử cười cười, sau đó cô thở ra một hơi hồn khí, nói: “Tiếp theo các ngươi lùi lại một chút, ta sẽ tiếp tục dẫn thêm nhiều Phượng Hoàng Hỏa Diễm hơn, tiến vào giai đoạn rèn luyện tiếp theo.” “Tiên tử, xương Kình Thánh sắp thành hình rồi sao?” Tống Thư Hàng vừa lùi lại, vừa hỏi.

“Làm gì có dễ dàng như vậy, đây là xương Huyền Thánh bát phẩm đấy.

Tuy nhiên, đợi ta dẫn thêm Phượng Hoàng Hỏa một lần nữa, trong vòng vài nghìn nhát búa, là có thể khiến nó hóa thành phôi của pháp khí ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’.” Cũng có nghĩa là, cái +100 và +50 đó còn phải spam thêm vài nghìn lần nữa, tim nghẹn quá.

Lục Tu tiên tử nói: “Đừng đau lòng, để luyện chế món pháp khí này cho ngươi, ta còn dẫn cả Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa đến đây.

Chất lượng tăng mà không tăng giá, ngươi lời rồi, nên phải vui lên chứ.” Tống Thư Hàng trong lòng cố gắng nặn ra một nụ cười: “Cảm ơn tiên tử, cho nên… nếu tiên tử có thể tắt chức năng đếm đi, tôi sẽ còn cảm kích hơn nữa.” “Khách quan, cái này không được đâu.” Lục Tu tiên tử nhướng mày, nói: “Phù văn đếm là niềm vui duy nhất của Huyền Trọng Phái chúng ta khi luyện khí.

Luyện khí là một việc rất khô khan và tẻ nhạt, nếu ngay cả niềm vui từ phù văn đếm này cũng bị tước đi, chúng ta sẽ mất đi động lực luyện khí.” Nói rồi, Lục Tu tiên tử đưa tay vẫy, nhiều ngọn lửa hơn được triệu hồi đến.

Ngọn lửa bao trùm lấy Lục Tu tiên tử, trạng thái của cô trông giống như Tống Thư Hàng mượn ‘Xích Tiêu Kiếm’ sử dụng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao vậy.

Rùa biển lớn lùi lại rồi lại lùi.

“Không được rồi, sắp mất nước rồi.

Ngọn lửa này thật bá đạo.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng theo sau Quy tiền bối lùi lại, cậu cảm thấy cơ thể hóa lỏng của mình cũng sắp bị bốc hơi.

“Quy tiền bối, hình thể của tôi có phải đã nhỏ đi một chút không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn nhìn cậu một cái, rồi lắc đầu: “Không những không nhỏ đi… thậm chí đôi cánh tay thép mà ngươi hóa thành bây giờ còn phình to ra một chút.” Tống Thư Hàng tò mò nói: “Còn to ra sao?

Chẳng lẽ cơ thể tôi không bị bốc hơi?” “Có lẽ là do nguyên nhân giãn nở vì nhiệt?” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu quay nắm đấm lại, tiếp tục ‘nhìn’ về phía Lục Tu tiên tử.

Thân hình của tiên tử bị ngọn lửa bao trùm, lờ mờ có thể thấy bóng dáng cô uyển chuyển trong lửa, đôi cánh tay thon thả vung vẩy cặp búa lớn nhỏ, nhanh chóng đập xuống, trông giống như đang nhảy múa.

Đinh đinh đinh đinh ~~ +100 +50 +100 +50… Phù văn đếm bằng lửa lại bắt đầu spam, chiếm đầy 'khung tầm nhìn' của Tống Thư Hàng.

Vị tiền bối của Huyền Trọng Phái phát minh ra loại phù văn lửa đếm này, chắc chắn là một người rất rảnh rỗi, người bình thường thật sự không thể phát minh ra loại phù văn đếm như vậy.

Đang suy nghĩ, đột nhiên, Tống Thư Hàng và Quy tiền bối đều có cảm ứng trong lòng.

Cả hai đồng thời ngẩng đầu (nắm đấm) nhìn lên trời.

Nhưng cả hai chỉ có thể nhìn thấy trần nhà của Đông Chi Điện.

"Cảm giác này… là lại có người tấn thăng Huyền Thánh?" Rùa biển lớn nói.

Năm nay sao thế này, các thất phẩm Tôn Giả đều hẹn nhau, cùng tiến giai trong năm nay sao?

Hay là, có liên quan đến việc 'linh lực triều tịch' sắp đến?

Cùng với sự thay đổi của Thiên Đạo sắp diễn ra, đợt linh lực triều tịch tiếp theo cũng vừa lúc sắp đến, trong một khoảng thời gian tới, sẽ là thời kỳ thịnh vượng tu luyện của chư thiên vạn giới!

"Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh đâu?

Là ai đang tấn thăng?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Trời ạ, ta cũng không biết nữa.

Ngay cả hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh cũng không thấy." Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu nhớ ra mình hiện tại vẫn đang ở trong ‘thế giới hạch tâm’.

Chương 1406

Thế giới hạch tâm của cậu cùng với việc không ngừng tiến hóa, đã trở nên ngày càng đặc biệt.

Bây giờ, khi ở trong thế giới hạch tâm, tuy vẫn có thể cảm ứng được có Huyền Thánh sắp 'Nhân Tiền Hiển Thánh', nhưng nếu không có mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh cũng không thể tiến vào 'thế giới hạch tâm'.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, hạ lệnh cho thế giới hạch tâm phát lại hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.

Giây tiếp theo, trên trần nhà của Đông Chi Điện, xuất hiện một hình chiếu.

Thế giới hạch tâm không trực tiếp cho 'Nhân Tiền Hiển Thánh' chiếu vào thế giới, mà thông qua trung chuyển, rồi mới chuyển hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' vào.

Đây là phương thức bảo mật có sẵn của thế giới hạch tâm.

Trong hình ảnh, một người đàn ông ngồi xếp bằng.

Đạo bào trên người ông có chút rách nát, tóc dài rối bời, nhưng sự rối bời này không hề làm tổn hại đến khí chất của ông.

Ông chỉ ngồi đó, hư không cũng như đang sụp xuống lấy ông làm trung tâm.

"Thất Tu tiền bối!" Tống Thư Hàng liếc mắt đã nhận ra bóng hình này.

Trước đó, Lục Tu tiên tử còn thông báo cho cậu rằng Thất Tu đi độ kiếp, cậu đã trở thành ứng cử viên Bát Tu.

Không ngờ chỉ trong nháy mắt, Thất Tu Thánh Quân đã độ kiếp thành công, tấn thăng bát phẩm Huyền Thánh.

“Thất Tu tiền bối độ kiếp mất bao lâu?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đã mấy ngày rồi, theo lời Tứ Tu, sau khi bắt đầu ngủ vào tuần trước, hắn đã chuẩn bị độ kiếp.

Chắc là đã độ được hai ba ngày rồi.” Lục Tu tiên tử vừa nhanh chóng vung búa, vừa trả lời.

Lý do Lục Tu hôm nay mới thông báo cho Tống Thư Hàng, là vì cô hôm nay mới ngủ dậy.

Mà lúc này, chư thiên vạn giới đều sôi sục.

Mấy ngày nay các tu luyện giả không nghi ngờ gì là may mắn.

Trong vòng một tháng, họ đã chứng kiến sự ra đời của sáu vị Huyền Thánh, và vị này hiện tại, đã là vị thứ bảy trong thời gian gần đây!

Cảnh tượng các Tôn Giả rủ nhau độ kiếp thành Huyền Thánh, Nhân Tiền Hiển Thánh như thế này, ở thời viễn cổ cũng hiếm thấy.

Thất Tu Tôn Giả… bây giờ nên gọi ông là Thất Tu Thánh Quân, ông đang điều tức đả tọa, hồi phục trạng thái.

Một lát sau, bên cạnh ông có thánh ấn ngưng tụ, hóa hình.

Trên thánh ấn, hiện ra ba đạo hiệu.

Thất Tu, Mặc Nhiễm Thành Lâm, Huyền Dạ… Mấy đạo hiệu này đều là những đạo hiệu mà Thất Tu Thánh Quân từng sử dụng.

Trước khi ông trở thành ‘Thất Tu’, có lẽ đã dùng một trong hai đạo hiệu Mặc Nhiễm Thành Lâm hoặc Huyền Dạ.

Thất Tu tiền bối mở mắt, suy nghĩ một lát, ông đưa tay khẽ điểm vào chữ ‘Thất Tu’.

Sau khi trở thành Thất Tu, đạo hiệu trước kia là gì đã không còn ý nghĩa nữa.

Dù ông không còn là chủ nhân của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, nhưng ông vẫn là Thất Tu, điểm này sẽ không thay đổi.

Thánh hiệu xác định.

Thánh ấn lấy ‘Thất Tu’ làm ấn, ngưng tụ thành hình.

Ánh sáng của thánh ấn bao trùm Thất Tu tiền bối, khoác lên cho ông uy nghiêm của Huyền Thánh.

Huyền Thánh thứ bảy của thiên niên kỷ, Thất Tu Thánh Quân.

Các tu luyện giả của chư thiên vạn giới cho biết, đạo hiệu này thật sự rất dễ nhớ.

Đây sẽ là một đạo hiệu chắc chắn được ghi vào sử sách của giới tu chân, và còn được người ta nhớ kỹ.

Trong một ngày nào đó trong tương lai, các hậu bối của giới tu chân nếu có nhắc đến giai đoạn ‘tuế nguyệt phồn vinh của giới tu chân khi Huyền Thánh liên tục xuất hiện’, thì nhất định sẽ nhắc đến bảy vị Huyền Thánh.

Đạo hiệu của Huyền Thánh đầu tiên của thiên niên kỷ ‘Bá Tống Huyền Thánh’, chắc chắn sẽ được người ta thuộc lòng.

Dù sao cũng là Thánh đầu tiên.

Nhưng đạo hiệu của các Thánh thứ hai, ba, bốn, năm ở giữa, thì chưa chắc đã được nhớ hết.

Huyền Thánh thứ sáu của thiên niên kỷ ‘Bạch Thánh Quân’ để lại ấn tượng sâu sắc, thuộc loại muốn quên cũng không quên được.

Ngoài ra, Huyền Thánh thứ bảy của thiên niên kỷ 'Thất Tu Thánh Quân' loại đạo hiệu dễ đọc dễ nhớ này, cũng chắc chắn thuộc loại sẽ được ghi nhớ kỹ.

Các tu luyện giả của chư thiên vạn giới lại lần nữa nhìn trời, chờ đợi hình ảnh 'Huyền Thánh Giảng Pháp' tiếp theo.

Vị Thất Tu Thánh Quân này, sẽ giảng 'pháp' thuộc hệ nào đây?

Đạo gia?

Nho môn?

Phật tông?

Mật tông?

Ma đạo?

Nói đi cũng phải nói lại, từ Huyền Thánh đầu tiên đến Huyền Thánh thứ bảy của thiên niên kỷ, ngoài Thánh thứ năm còn kiêm chức Thánh Kỵ Sĩ, sáu vị còn lại vậy mà toàn bộ đều là tu chân giả.

Điều này khiến cho các tu luyện giả của các hệ khác trong chư thiên vạn giới cảm thấy áp lực rất lớn.

Phần Nhân Tiền Hiển Thánh kết thúc.

Sau đó, tiến vào phần 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Thất Tu tiền bối rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước.

Trước khi độ kiếp, ông đã chuẩn bị sẵn bản thảo giảng pháp.

Khẽ ho một tiếng, hắng giọng, ông bắt đầu giảng giải 'Đại Toàn Kỹ Thuật Tu Chân' cho các tu luyện giả của chư thiên vạn giới.

Luyện đan, trồng linh dược, kỹ xảo đào khoáng, rèn đúc pháp khí, bồi dưỡng linh thú, may đạo bào, chế tác phù văn, bố trí trận pháp, thậm chí còn có một phần kiến thức về tiên trù… Nội dung mà Thất

Tu tiền bối giảng rất đa dạng, vì thời gian có hạn, mỗi loại ông chỉ giảng những điểm trọng yếu, nhưng mỗi một điểm nội dung ông giảng, đều khiến người ta thu hoạch được rất nhiều.

Thất Tu tiền bối giảng pháp, là cho người ta cần câu chứ không cho cá.

Tuy không thể khiến các tu luyện giả ngay lập tức 'đốn ngộ', từ đó thực lực được nâng cao.

Nhưng về lâu dài có thể giúp các tu sĩ tu luyện thuận lợi hơn.

"Không hổ là Thất Tu tiền bối, kiến thức thật uyên bác." Tống Thư Hàng ngưỡng mộ vô cùng.

Thực tế, hình mẫu tu sĩ trong mơ của cậu ngoài kiếm tiên phiêu dật hay tu sĩ Nho gia ra, còn có hình mẫu đại tiền bối kiến thức uyên bác như Thất Tu tiền bối.

Cậu còn nhớ, Dược Sư tiền bối và Thất Sinh Phù Phủ Chủ tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, trước đây trên con đường phù đạo hoặc luyện đan, nếu nhận được sự khẳng định của 'Thất Tu tiền bối', đều tỏ ra rất vui mừng.

Thất Tu tiền bối bất kể là trận pháp, đan đạo, luyện khí, chế phù, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đều thuộc top ba.

Ông là một tu sĩ rất toàn diện, một người đàn ông như sách giáo khoa.

Tống Thư Hàng hy vọng trong một ngày nào đó trong tương lai, cậu cũng có thể trở thành một sự tồn tại như Thất Tu tiền bối.

Sau đó, khi nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào' có thêm nhiều tân binh non nớt, cậu có thể giống như Thất Tu tiền bối, dùng kiến thức phong phú vô cùng để giúp đỡ tân binh.

Và dùng lượng kiến thức phong phú, tạo dựng hình tượng đại tiền bối đáng tin cậy trong lòng các tân binh.

“Mình còn trẻ, đợi tương lai mình tấn thăng thất phẩm Tôn Giả, nói không chừng cũng có thể giống như Thất Tu tiền bối, nắm giữ kiến thức phong phú.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ của Thất Tu tiền bối vì nội dung khá thực tế, trong quá trình giảng pháp không có ‘âm thanh của đại đạo’ hay dị tượng đại đạo, nhưng các tu luyện giả của chư thiên vạn giới vẫn nghe say sưa.

Họ chỉ mong Thất Tu Thánh Quân có thể giảng mấy ngày mấy đêm, nhưng rất tiếc, Huyền Thánh Giảng Pháp có giới hạn thời gian.

Bài giảng pháp của Thất Tu tiền bối, gần đến hồi kết.

Các tu luyện giả của chư thiên vạn giới không ngừng bày tỏ sự lưu luyến của mình.

Trong ánh mắt luyến tiếc của tất cả các tu luyện giả, bài giảng pháp của Thất Tu tiền bối kết thúc.

Sau đó, công đức chi lực như núi đổ biển gầm ngưng tụ, giáng xuống.

Ánh mắt Thất Tu tiền bối hơi trầm xuống.

Tiếp theo, ông muốn xem xem ‘tâm ma kiếp’ quỷ dị mà những người độ kiếp gần đây gặp phải, liệu có ảnh hưởng đến ông không?

Các tu sĩ độ kiếp gần đây, dù chỉ là từ Nhị phẩm tấn thăng Tam phẩm, đều sẽ bị rơi vào tâm ma kiếp một cách khó hiểu ở bước cuối cùng.

Phải biết rằng, trước kia khi tấn thăng từ Nhị phẩm lên Tam phẩm, không thể nào có loại kiếp số như tâm ma kiếp.

Nhưng các tu sĩ độ kiếp gần đây, bất kể tấn thăng lên mấy phẩm, chỉ cần độ kiếp là cuối cùng chắc chắn sẽ rơi vào tâm ma kiếp.

Hơn nữa, tâm ma kiếp này cực kỳ quỷ dị, tu sĩ rơi vào đó dù đạo tâm có kiên định đến đâu cũng không thể dễ dàng thoát ra.

Thất Tu muốn xem thử, hiện tại ông đang ở trong trạng thái từ Thất phẩm lên Bát phẩm, với lượng lớn sức mạnh công đức gia thân.

Về lý thuyết, chỉ cần sức mạnh công đức đủ nhiều thì có thể triệt tiêu được tâm ma kiếp của Bát phẩm Thánh Quân.

Huyền Thánh giảng pháp là phúc lợi mà Thiên Đạo đầu tiên thiết lập cho các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới, đồng thời cũng là trợ lực cho Bát phẩm Huyền Thánh.

Sức mạnh công đức khổng lồ giáng xuống, dung nhập vào cơ thể Thất Tu tiền bối.

Cộng thêm việc bản thân Thất Tu đã có một nền tảng sức mạnh công đức nhất định, ánh sáng công đức của ông không ngừng mạnh lên, sau đó bắt đầu cụ thể hóa.

Ánh sáng công đức không ngừng ngưng tụ, nén lại.

Cuối cùng, ánh sáng công đức hóa thành hình dạng phôi thai của một ‘người’.

“Nhìn dáng người thì hình dạng của ánh sáng công đức này hẳn là nữ.” Rùa biển lớn nói: “Qua điểm này có thể thấy, vị Thất Tu đạo hữu này cũng rất muộn tao đấy.” Tống Thư Hàng: “Quy tiền bối, lời này sai rồi.

Ánh sáng công đức thành hình đâu có chịu sự khống chế của bản thân, ánh sáng công đức của tôi còn là xà mỹ nhân nữa là, chẳng lẽ tôi cũng muộn tao?” “Cậu sinh ra ảo giác mình không phải là muộn tao từ khi nào vậy?” Quy tiền bối hỏi vặn lại.

Tống Thư Hàng: "…" "Tóm lại, hình thái của ánh sáng công đức sẽ biến thành dạng gì hoàn toàn không do mình khống chế.

Lúc đầu tôi muốn ngưng tụ ra một con công đức chân long, kết quả lại ngưng tụ ra một người que đuôi rắn.

Cho nên, chỉ dựa vào cái này để phán đoán Thất Tu tiền bối là muộn tao, tôi không phục." Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, ánh sáng công đức sau lưng Thất Tu Tôn Giả càng tăng cường hơn nữa.

Nội dung giảng pháp của ông rất hợp khẩu vị của các tu luyện giả chư thiên vạn giới, phần lớn tu luyện giả đều cho đánh giá tốt, sức mạnh công đức phản hồi lại vô cùng lớn. 'Ánh sáng công đức nữ tử' sau lưng Thất Tu Tôn Giả lại tiến hóa lần nữa.

Chương 1407

Trên người nàng ngưng tụ ra một bộ váy áo xinh đẹp.

Bộ váy này rất đẹp, lại còn mang hương vị quyến rũ, váy xẻ tà đến tận đùi, trên đó có mấy con hồ điệp bướm phượng đang bay lượn sống động như thật, kết hợp sự ưu nhã và gợi cảm lại với nhau.

Có điều, bộ quần áo này có hơi quen mắt thì phải?

Rùa biển lớn quay đầu nhìn Lục Tu: “Ngẩng mặt nhìn trời.” Tống Thư Hàng cũng nhìn về phía Lục Tu đang đúc khí. …Không sai, bộ quần áo này và bộ trên người Lục Tu là cùng một kiểu.

Hơn nữa, không biết có phải ảo giác không, cặp đùi của ‘cô gái công đức’ mà Thất Tu tiền bối ngưng tụ cũng cùng một kiểu với Lục Tu, cùng độ dài, cùng cảm giác thon mịn.

Chỉ là chân của Lục Tu trắng nõn thon dài, còn chân của ‘cô gái công đức’ thì vàng óng ánh.

“Bây giờ cậu còn muốn phản bác gì nữa không?” Quy tiền bối nói: “Ta nói cho cậu biết, gần đây ta vẫn luôn nghiên cứu tâm lý học nhân loại, rất có thành quả.

Bây giờ, cho dù ta không dùng ‘độc tâm thuật’, chỉ thông qua một vài lời nói và hành động là có thể đoán được tính cách của một người.” Tống Thư Hàng: “…” Thất Tu tiền bối đây là muốn nhân cơ hội này để tỏ tình với Lục Tu sao?

Nhưng mà, Lục Tu năm xưa độ kiếp thất bại, hiện đang bị trói buộc trong ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Đợi đến khi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đổi chủ nhân, Lục Tu cũng sẽ bị chuyển đi theo.

Còn Lục Tu bây giờ nếu muốn thoát khỏi trạng thái bị trói buộc của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ thì cần một khoảng thời gian rất dài.

Tóm lại, đến lúc đó nếu Thất Tu tiền bối muốn yêu đương với Lục Tu thì giữa hai người họ còn có một cái bóng đèn to đùng tên là ‘Bát Tu’.

Cuộc tình này của Thất Tu tiền bối không dễ dàng gì.

Trong lúc đang suy nghĩ, cô gái công đức sau lưng Thất Tu Thánh Quân đã tiến hóa hoàn tất.

Khuôn mặt của nàng cũng đã ngưng tụ ra.

Giống như Tống Thư Hàng đoán, khuôn mặt này cũng là mặt của ‘Lục Tu tiên tử’. ‘Lục Tu công đức’ được cụ thể hóa vươn đôi tay trắng nõn, vòng tay hư ảo, che chở Thất Tu Thánh Quân bên dưới.

Ừm… ‘Lục Tu công đức’ vừa ngưng tụ ra đã cao đến hơn năm mét, rất là khổng lồ.

Ong ong ong~ Trong hư không, dường như có một đại kiếp sắp giáng xuống, chỉ là đại kiếp này hoàn toàn bị ‘Lục Tu công đức’ chặn lại.

Thất Tu tiền bối thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, tâm ma kiếp quỷ dị kia không thể ảnh hưởng đến Huyền Thánh sau khi giảng pháp, được sức mạnh công đức từ chư thiên vạn giới hội tụ gia trì.

Hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp dần dần tan đi, Thất Tu Thánh Quân bước ra khỏi ‘thế giới thiên kiếp’. … … Trên một tiểu hành tinh tràn ngập từ lực mạnh mẽ, thân hình Thất Tu Thánh Quân bước ra.

“Xem ra, tâm ma kiếp đã bị sức mạnh công đức chặn lại.

Cũng gần giống như ta đoán.” Thất Tu khẽ nói.

Nói xong, ông quay đầu nhìn ‘Lục Tu công đức’ sau lưng.

“Tạm thời phải chia xa rồi, Lục Tu.” Thất Tu khẽ nói.

Lục Tu là người dẫn đường trên con đường tu hành của ông, nếu không có cô, cũng sẽ không có ‘Thất Tu Thánh Quân’ bây giờ.

Đối với ông, Lục Tu vừa là thầy vừa là bạn.

Ông rất không nỡ phải xa cô nhanh như vậy, nhưng ông lại không thể cứ mãi dừng lại ở cảnh giới Thất phẩm.

Lục Tu cũng sẽ không cho phép ông cưỡng ép áp chế cảnh giới, không đi tấn thăng.

Chỉ là, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cực kỳ đặc thù.

Nó sẽ không vĩnh viễn thuộc về một đời chủ nhân nào đó, khi Thất Tu tấn thăng Bát phẩm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sẽ dần dần tách khỏi ông, đi xác định chủ nhân đời kế tiếp.

Còn Tứ Tu và Lục Tu bị hạn chế bởi ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, đến lúc đó đều sẽ theo đạo khí cùng chuyển dời đến chỗ ‘Bát Tu’.

“Cuối cùng cũng tấn thăng Bát phẩm… Tiếp theo, cho ta thêm chút thời gian, là có thể tách Lục Tu khỏi sự trói buộc của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.” Thất Tu lẩm bẩm. ‘Lục Tu công đức’ sau lưng khẽ rung động.

Lý do cụ thể hóa sức mạnh công đức thành hình dạng của Lục Tu là vì kế hoạch tách Lục Tu khỏi sự trói buộc của Phượng Hoàng Đao cần đến bước này.

“Tiếp theo, Bát Tu rốt cuộc sẽ là ai đây?” Thất Tu Thánh Quân đưa tay rút ra một thanh trường đao vừa như hư ảo lại vừa như chân thực.

Thanh đao này vừa xuất hiện liền bùng cháy, che khuất hình dạng của nó.

Đây chính là ‘đạo khí’ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Một sự tồn tại vượt qua thần binh do Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đúc thành, đây là vật do ‘Thiên Đạo thứ ba’ ngày xưa tạo ra.

Những năm qua, số lượng đạo hữu ký tên lên ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ không ít, mỗi một vị đều là do Thất Tu tỉ mỉ lựa chọn.

Tu vi có thể cao thấp khác nhau, nhưng nhân phẩm của mỗi một vị ‘chuẩn Bát Tu’ đều tuyệt đối đáng tin cậy.

“Tiếp theo, còn bước cuối cùng.” Thất Tu cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, chém mạnh một nhát xuống hành tinh sau lưng.

Một đao chém xuống, không gian bị xé ra.

Sau đó, trên tiểu hành tinh này xuất hiện một tòa cổ mộ hoa lệ.

Thất Tu tiến lên một bước, dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao khắc lên bia đá bên mộ dòng chữ 【 Mộ của Thất Tu Huyền Thánh 】.

“Từ giờ phút này trở đi, Thất Tu quá khứ cùng với ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, được chôn cất tại đây.

Từ hôm nay, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không còn do ta nắm giữ.” Ông khẽ niệm.

Tòa cổ mộ này là do ông xây dựng từ rất lâu rồi, đây là truyền thừa của một mạch ‘Số Tu’.

Dẫn hậu bối đi khám phá mộ của chính mình cũng là truyền thống tốt đẹp của một mạch ‘Số Tu’.

Làm xong tất cả những điều này, Thất Tu nhẹ nhàng vỗ vỗ ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, nói: “Đi đi, đi chọn ‘Bát Tu’ mà ngươi ưng ý đi.” Cửu Tu Phượng Hoàng Đao khẽ rung lên, dường như đang cáo biệt Thất Tu.

“Tuy ta không thể can thiệp vào quyết định của ngươi, nhưng ta vẫn muốn nói một câu, trong số các ứng cử viên Bát Tu lần này, Tống tiểu hữu thực sự là một lựa chọn không tồi.” Thất Tu nói.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại rung lên mấy cái, sau đó từ từ bay lên không.

Thất Tu nhìn Phượng Hoàng Đao bay càng lúc càng cao, khẽ thở dài.

Tạm biệt, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Tạm biệt, Lục Tu.

Ầm ầm ầm~ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phá vỡ hư không, gây ra tiếng động như sấm.

Thất Tu vẫy vẫy tay với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cả ‘Lục Tu’ và ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đều đã ở bên ông rất lâu rất lâu, bây giờ phải chia xa, thật sự có chút buồn.

Trong lúc Thất Tu đang suy tư, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trong hư không đột nhiên quay ngoắt đầu lại, quay về phía ông với tốc độ cực nhanh.

Thất Tu tiền bối có chút nghi hoặc.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rơi trở lại tay ông, chủ động dính chặt vào tay ông.

Giây tiếp theo, ngọn lửa hừng hực bùng lên, bao phủ lấy Thất Tu.

Đây là tín hiệu chiến đấu.

Thất Tu cảm nhận được sự bất an mơ hồ truyền đến từ ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Đối thủ, e rằng là một sự tồn tại khiến cả Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng cảm thấy khó nhằn.

Là ai?

Có Kiếp Tiên giáng lâm?

Hay là Trường Sinh Giả?

Ầm ầm~ Ầm ầm~ Trên đỉnh đầu Thất Tu, không gian vỡ nát.

Giây tiếp theo, một hành tinh khổng lồ vô cùng giáng xuống, đột ngột xuất hiện trên bầu trời tiểu hành tinh mà Thất Tu đang ở.

Trên hành tinh này mang theo một loại thánh quang màu trắng bệch.

Thánh quang này khiến người ta cảm thấy một sự lạnh lẽo, âm u thấu xương.

Hoàn toàn trái ngược với thánh quang ấm áp, tươi sáng bình thường.

Hành tinh này không tạo ra lực hấp dẫn, sau khi nó chui ra khỏi không gian thì điên cuồng rung động, xem ra hẳn là do không ổn định khi đột phá không gian.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao càng lúc càng bất an, ngọn lửa trên nó điên cuồng tuôn ra, ngay cả mặt đất tiểu hành tinh cũng bị nung chảy.

Thất Tu Tôn Giả không thể không rời khỏi tiểu hành tinh, tiến vào không gian.

Vừa vào vũ trụ, ngọn lửa của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại bùng lên, điên cuồng khuếch trương ra ngoài.

Trong ba hơi thở ngắn ngủi, nó đã hóa thành một mặt trời nhỏ.

Lúc này, hành tinh đối diện cuối cùng cũng ổn định lại.

Sau đó, một con mắt khổng lồ mở ra từ trên hành tinh.

Khi bị con mắt này nhìn chằm chằm, Thất Tu chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh.

Cho dù Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng tuôn ra ngọn lửa nóng rực, Thất Tu vẫn không kìm được mà rùng mình một cái.

“Đây là cái gì?” Thất Tu nói.

Khiến cả ‘đạo khí’ như Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng cảm thấy bất an, hành tinh này rốt cuộc có lai lịch gì?

Con mắt khổng lồ nhìn chằm chằm vào Thất Tu nhỏ bé.

Sau đó, một luồng sáng khổng lồ vô cùng bắn ra từ trong mắt, đánh về phía Thất Tu.

Ngọn lửa của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cuộn lên, nghênh đón tia sáng.

Tia sáng bị chặn lại.

Nhưng lúc này, trong đầu Thất Tu lại hiện lên vô số dị tượng.

Có người khổng lồ ánh sáng bị chặt đầu, có con chim ánh sáng khổng lồ bị thần tiễn bắn hạ, có con rắn khổng lồ ánh sáng bị mổ bụng, làm thành xác ướp, phong ấn trong quan tài vàng.

Tất cả mọi thứ đều mang theo hương vị của cái chết.

Chương 1408

Đây mới chỉ là dư âm của đòn tấn công bằng tia sáng bắn ra từ con mắt của hành tinh khổng lồ!

Đòn tấn công của tia sáng đã bị ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ chặn lại, chỉ riêng dư âm đã khiến một Huyền Thánh như Thất Tu rơi vào ảo cảnh không thể tự thoát ra.

Rất may lúc này, một luồng sức mạnh ấm áp truyền đến từ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, khiến Thất Tu Thánh Quân tỉnh táo lại.

“Hành tinh này rốt cuộc có lai lịch gì?” Thất Tu cảm thấy một sự bất lực sâu sắc.

Trong lúc suy nghĩ, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao truyền cho ông một ý niệm.

Phượng Hoàng Đao vì vừa mới hoàn thành ‘thất chuyển’, còn chưa đạt đến trạng thái mạnh nhất.

Ý niệm mà nó truyền đến khá mơ hồ.

Nhưng Thất Tu cũng đại khái hiểu được ý của nó.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bảo ông mau liên hệ với ‘Tứ Tu’ hoặc ‘Lục Tu’, dùng phương thức triệu hoán không gian để rời khỏi đây.

Bản thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không hề sợ hãi hành tinh khổng lồ này, vừa rồi nó quay lại chính là để bảo vệ Thất Tu.

Mà chỉ cần Thất Tu thành công rời khỏi chiến trường, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tự nhiên có thủ đoạn đối kháng hoặc rời đi.

“Ta hiểu rồi.” Thất Tu nói.

Ông lập tức liên hệ với Tứ Tu trong lòng. … Bởi vì Lục Tu thường xuyên ngủ say, muốn liên lạc với cô không dễ.

Mà Tứ Tu thì gần như không nghỉ ngơi suốt cả ngày.

Cho nên vào thời khắc mấu chốt này, Thất Tu tự nhiên sẽ chọn liên hệ với Tứ Tu. 【Chuyện gì? 】Tứ Tu nhanh chóng trả lời. 【Tứ Tu à~ Ta có vấn đề, ngươi triệu hoán ta qua đó đi. 】Thất Tu Thánh Quân nói.

Bị ảnh hưởng bởi hành tinh có mắt kia, ngay cả năng lực giao tiếp tâm linh cũng có chút chập chờn.

Tứ Tu: 【Được rồi, hiểu rồi. 】Khoảng hai hơi thở sau… Một con sư tử ngọc trắng rất dễ thương, mặt đầy ngơ ngác xuất hiện bên cạnh Thất Tu Thánh Quân.

“Đậu má, Tứ Tu sao ngươi lại qua đây?” Thất Tu hỏi.

Tứ Tu đồng thời nói: “Đậu má, sao ta lại qua đây?” Vừa rồi, Tứ Tu đang ở trên mặt trăng triệu hoán Thất Tu.

Bình thường Thất Tu sẽ giống như một con thú triệu hoán bị triệu hoán qua, nhưng lần này khi sử dụng chức năng triệu hoán, Tứ Tu lại bị kéo qua, ngược lại xuất hiện bên cạnh Thất Tu.

Đây là triệu hoán ngược sao?

Lần này thì hay rồi, Thất Tu và Tứ Tu hai người im lặng nhìn trời.

“Chắc chắn là do cái hành tinh có mắt đối diện giở trò.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Đồng thời, Tứ Tu cũng mở miệng hỏi: “Nói chứ, kẻ địch lần này là ai?

Ngay cả ngươi cũng phải chạy trốn?” Thất Tu: “…” Tứ Tu: “…” Tứ Tu quay đầu lại, nhìn về phía hành tinh khổng lồ có mắt kia.

“Mẹ ơi, đừng nói với ta, gã này là kẻ địch lần này nhé?” Tứ Tu trợn to mắt hỏi.

Thất Tu cay đắng gật đầu.

“Cái quái gì thế này, đánh làm sao!

Thất Tu, ngươi bây giờ tấn thăng Bát phẩm, toàn lực một kích có thể đánh ra uy lực bao lớn?” Tứ Tu hỏi.

Thất Tu: “Ta vừa mới tấn thăng, cảnh giới còn chưa kịp củng cố, thực lực cũng chỉ mạnh hơn Thất phẩm đỉnh phong một chút.

Bây giờ nếu dùng ‘huyền năng’ Bát phẩm một cách thô bạo tấn công toàn lực, chắc cũng có uy lực bằng mấy quả bom hạt nhân nổ cùng lúc.” Đây còn là do công pháp của Thất Tu là công pháp đi kèm với ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, vừa tấn cấp đã có thể nắm giữ một số thủ đoạn tấn công cấp Bát phẩm.

Uy lực của vũ khí hạt nhân nghe có vẻ đã rất đáng sợ, đối với nhân loại bình thường đã là thương tổn cấp thiên tai.

Nhưng cũng phải xem đối phương là tồn tại gì.

Đối phương trực tiếp là một hành tinh.

Đòn tấn công cấp vũ khí hạt nhân rơi xuống người đối phương, cho dù nổ tung toàn lực, thương tổn cũng chỉ là một ‘vết nhỏ’ trên người.

Nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy như bị kim châm một cái.

“To con đến một mức độ nhất định thì đúng là vô lại.” Tứ Tu cười khổ nói.

Ông sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp phải kẻ địch khổng lồ như thế.

Đối mặt với đối thủ cấp hành tinh, cho dù kéo cả Kiếp Tiên Cửu phẩm tới cũng không đánh nổi.

Tồn tại cấp Kiếp Tiên có thể hủy thiên diệt địa.

Nếu không có ai ngăn cản, một vị Kiếp Tiên cấp tồn tại buông tay hành động, hoàn toàn có thể giống như ‘Diệt Thế Ma Thần’ trong truyền thuyết, cày nát toàn thế giới, san phẳng toàn bộ bề mặt của một hành tinh sống.

Cho nên, Kiếp Tiên dù có được gọi là ‘thần’ cũng không có vấn đề gì.

Họ thực sự có thể làm được những việc mà chỉ có ‘thần’ trong truyện thần thoại mới làm được.

Nhưng cho dù là Kiếp Tiên giống như ‘thần’, bắt họ trực tiếp làm nổ tung hành tinh thì vẫn có chút quá sức.

Có lẽ, chỉ có xuất động Nho gia Thánh Nhân, Trường Sinh Giả cấp bậc Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ, mới có hy vọng làm được đòn tấn công nổ tung hành tinh.

“Vậy bây giờ làm sao?” Tứ Tu hỏi.

Thất Tu Thánh Quân: “Ta có thể làm sao đây?

Ta bây giờ cũng rất tuyệt vọng.” “Có muốn để Lục Tu thử triệu hoán chúng ta không, thực lực của cô ấy mạnh hơn ta, có lẽ có thể triệu hoán chúng ta qua trong một hơi?” Tứ Tu hỏi.

“Chờ đã.” Thất Tu nói.

Ông siết chặt ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, Phượng Hoàng Đao vẫn đang đối đầu với hành tinh kia.

Ngọn lửa của Phượng Hoàng Đao ngày càng lớn, lúc này ngọn lửa của nó bành trướng, hóa thành hình dạng một tiểu hành tinh.

So với hành tinh mắt to đối diện thì nhỏ hơn rất nhiều, nhưng ít nhất cũng là thể tích ‘cấp sao’.

Thất Tu lại lần nữa giao tiếp với ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Ông lo lắng nếu Lục Tu sử dụng pháp thuật triệu hoán, cũng bị triệu hoán ngược lại, vậy thì một mạch ‘Số Tu’ của họ sẽ bị một lưới bắt hết.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không trả lời Thất Tu.

Lúc này nó đã không thể phân tâm, toàn bộ sức mạnh của nó đều dùng để chống lại hành tinh mắt to đối diện.

Trên hành tinh đó, lại mở ra một con mắt phụ nhỏ hơn.

Một mắt lớn một mắt nhỏ, chiếu tia sáng về phía mặt trời nhỏ do Phượng Hoàng Đao hóa thành.

Tia sáng do mắt lớn chiếu ra vẫn thẳng tắp, còn tia sáng do mắt nhỏ chiếu ra hóa thành dạng lưới, muốn bao bọc lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng thôi phát ngọn lửa, chặn đứng tia sáng tấn công, lại thiêu hủy lưới ánh sáng.

Hai bên giằng co không dứt.

Sau năm hơi thở… Đột nhiên, mắt nhỏ của hành tinh chiếu ra một tia sáng khác.

Lần này tia sáng không còn tạo thành lưới, mà đâm thẳng vào hư không.

“Không ổn rồi!” Thất Tu kêu lên.

Tia sáng đó trực tiếp xuyên thấu không gian, men theo khí tức của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, đi đến nơi Lục Tu đang ở.

Hành tinh có mắt này muốn hủy diệt tất cả những gì liên quan đến

‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’. 【 Lục Tu cẩn thận! 】 Thất Tu nhanh chóng cảnh báo Lục Tu trong lòng.

×××××××××××××××××××× Thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng Đinh đinh đinh đinh~ +100 +50 Hai phù văn hỏa diễm cuối cùng bay lên, sau đó lại hóa thành một con số khiến Tống Thư Hàng đau lòng. 51050 Con số này mới chỉ là chi phí dùng xương Kình Thánh để đúc khung găng tay 【 Nghịch Kình Võ Sĩ 】!

Tiếp theo còn rất nhiều linh kiện nhỏ, và vỏ ngoài găng tay cần phải chế tạo.

Giá trị hơn năm vạn mốt này còn chưa phải là con số cuối cùng.

Dùng xương Kình Thánh Bát phẩm để chế tạo pháp khí, chính là hào phóng và tùy hứng như vậy.

Đây đã hoàn toàn không phải là giá trị mà một món ‘pháp khí Tứ phẩm’ có thể có được.

Chỉ riêng chi phí chế tạo đã có thể mua được không ít pháp khí Tứ phẩm thành phẩm.

“Rất tốt, hoàn mỹ.” Lúc này, Lục Tu tiên tử khẽ mỉm cười nói.

Thứ mà Lục Tu chế tạo, tự nhiên sẽ không phải là ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ Tứ phẩm bình thường.

Nếu dùng xương Kình Thánh Bát phẩm làm nguyên liệu mà chỉ có thể chế tạo ra găng tay cấp Tứ phẩm, điều này sẽ khiến phái Huyền Trọng của cô mất mặt.

Xương Kình Thánh Bát phẩm làm vật liệu chính, ít nhất cũng phải chế tạo ra găng tay ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ cấp Thất phẩm mới không tính là lỗ vốn.

Đến lúc đó tìm một vị tiền bối phong ấn lại, Tống Thư Hàng là có thể dùng nó như pháp khí Tứ phẩm, dùng mãi đến Thất phẩm cũng không cần phải nâng cấp nữa.

Đương nhiên cô sẽ không nói với Tống Thư Hàng là cô đang chế tạo găng tay Thất phẩm, nếu không sao có thể nhìn thấy biểu cảm đau lòng của Tống Thư Hàng chứ?

Ngay lúc Lục Tu buông hai cây búa xuống, trong tâm linh vang lên tiếng cảnh báo của Thất Tu.

Cẩn thận?

Cẩn thận cái gì?

Lục Tu nhíu mày, nhìn quanh bốn phía.

Đây là không gian đặc thù của Tống Thư Hàng tiểu hữu, ở đây sẽ có nguy hiểm gì chứ?

Trong lúc Lục Tu tiên tử đang suy nghĩ, không gian thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng chợt dao động.

Một luồng thánh quang âm lãnh, cưỡng ép chen vào thế giới hạt nhân.

Chương 1409

Luồng thánh quang này hiện ra vẻ tử khí nặng nề, mang theo khí tức kết thúc vạn vật.

“Đậu má.” Tống Thư Hàng nhìn thấy thánh quang này, bất giác kêu lên.

Lại là loại thánh quang này!

Lần trước, Âm Lãnh Tôn Giả vẫn luôn bị nhốt trong ‘Đông Chi Điện’, chính là tự thiêu trong loại thánh quang tử khí nặng nề này, thứ này bây giờ lại quay trở lại sao?

Trong khoảnh khắc thánh quang âm lãnh này hiện thân, thế giới hạt nhân lại lần nữa chủ động huyễn hóa ra thánh liên, triển khai phòng ngự.

Nụ hoa thánh liên bung nở, bao bọc, bảo vệ Tống Thư Hàng, rùa biển lớn, Lục Tu tiên tử.

Hình chiếu hoa sen của thế giới hạt nhân hiện ra như gặp đại địch.

Hiện tại, thế giới hạt nhân đang trong giai đoạn thăng cấp, chính là lúc nó yếu nhất.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Lục Tu tiên tử hỏi.

Vừa rồi Thất Tu đột nhiên dùng ‘năng lực tâm linh’ nhắc nhở cô, lúc này lại xuất hiện loại thánh quang tử khí nặng nề này, Tống Thư Hàng lại có vẻ như gặp đại địch.

“Có thứ phiền phức sắp tới rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Tích tắc tích tắc~~ Trong hư không, truyền đến tiếng kim đồng hồ chuyển động.

Sau mười lăm tiếng vang, trong luồng thánh quang xâm nhập mạnh mẽ vào ‘thế giới hạt nhân’, hiện ra hình ảnh vũ trụ tinh không.

Vũ trụ u ám, một hành tinh khổng lồ lẳng lặng lơ lửng.

Lúc này, trên hành tinh mở ra hai con mắt, một con mắt chính khổng lồ và một con mắt phụ nhỏ hơn.

So với lần xâm nhập thế giới hạt nhân trước, còn nhiều hơn một con mắt.

Hai con mắt một lớn một nhỏ, phảng phất như xuyên qua giới hạn của thời gian và không gian, ‘nhìn’ về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Nơi ánh mắt đó chiếu tới, tất cả đều sẽ tiến vào chung yên và tử vong.

“Lại là thứ này, trời ạ, trước đó quên hỏi Đại Đế về lai lịch của thứ này.

Gã này thù dai thật?

Tâm lý báo thù mạnh quá rồi đấy.” Rùa biển lớn nói.

“Vậy rốt cuộc đây là thứ gì?” Lục Tu tiên tử không khỏi rùng mình.

Tống Thư Hàng: “Hình như là một vị thần của 【Chung Yên Chi Giáo】?” Thứ cấp hành tinh này, chắc chỉ có vũ khí chiến lược cấp hành tinh mới có thể đối kháng được nhỉ?

Giây phút này, cậu lập tức nghĩ đến thú cưng kiêm vũ khí mạnh nhất của Bạch tiền bối Two.

Tiếc là thú cưng của Bạch tiền bối Two còn chưa phải là bản hoàn chỉnh, chỉ là bán thành phẩm.

Đối diện, thánh quang âm lãnh từ từ bùng cháy.

Hành tinh mắt thần bí kia hôm nay chắc chắn là may mắn trúng số độc đắc.

Vốn định tiêu diệt đối thủ truyền kiếp 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' và 'Số Tu', không ngờ trong lúc truy sát Số Tu, lại mua một tặng một, gặp phải con chuột nhắt mấy ngày trước đã tiếp xúc nhưng lại chạy thoát được.

Thánh quang âm lãnh càng lúc càng sáng lên.

Cố lên, thế giới hạt nhân của ta. 'Thánh quang' của đối phương rất quỷ dị, âm lãnh, mang theo khí tức kết thúc vạn vật, nhưng lại hoàn toàn khác với tà năng Cửu U, ngay cả thế giới hạt nhân cũng không thể hấp thu loại năng lượng này.

Phần mềm hack 'rễ cây' của Tống Thư Hàng không thể sử dụng.

"Quy tiền bối, có cách nào xua đuổi những thánh quang này không, nhân lúc đối phương chưa truyền tống thêm sức mạnh?" Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn: "Giao Hàn Nguyệt Kiếm cho ta, ta sẽ khởi động phòng ngự của Đông Chi Điện.

Gã này thật quá kiêu ngạo, thật sự coi Đông Chi Điện của chủ nhân ta là hậu viện, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra sao?

Rùa không ra oai, thật sự coi ta là con ba ba à!

Ta phải mượn trận pháp, cắt đứt thông đạo không gian của nó, xóa bỏ tọa độ truyền tống của nó, khiến nó vĩnh viễn không thể khóa chặt Đông Chi Điện!" "Hàn Nguyệt Kiếm?

Đợi chút!" Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, tách Diệp Tư ra.

Sau đó, cậu lại gỡ Hàn Nguyệt Kiếm trên người Diệp Tư xuống, dùng hai ngón tay kẹp lấy, đưa cho rùa biển lớn.

Cùng lúc Diệp Tư xuất hiện, xà mỹ nhân công đức cũng tự chủ hiện thân.

Nàng vẫn luôn bảo vệ Diệp Tư.

Rùa biển lớn nhận lấy Hàn Nguyệt Kiếm, hít một hơi thật sâu, bắt đầu rót sức mạnh vào trong kiếm.

Giây tiếp theo, trong Đông Chi Điện có hàng ngàn hàng vạn cấm chế, trận pháp, phù văn bắt đầu sáng lên.

Đông Chi Điện hóa thành nguồn sáng, hoa lệ mỹ lệ.

Đây chính là hành cung của Bắc Phương Đại Đế Thiên Đình viễn cổ.

Hoa lệ hơn tất cả cung điện đế vương trên thế gian.

Bị ảnh hưởng bởi trận pháp của Đông Chi Điện, tốc độ tăng trưởng của luồng thánh quang âm lãnh trong hư không bị ức chế, tốc độ lớn mạnh rõ ràng chậm lại.

Thông đạo không gian sau lưng nó bị trận pháp Đông Chi Điện can thiệp, trở nên đứt quãng.

“Trời ạ, gã này rốt cuộc có lai lịch gì.

Thông đạo không gian mà nó mở ra lại không thể bị cắt đứt!” Rùa biển lớn nghiến răng nói.

Vốn dĩ một khi ông mở trận pháp Đông Chi Điện, ngay cả thông đạo không gian do Trường Sinh Giả mở ra cũng sẽ bị chặt đứt.

Nhưng thông đạo không gian truyền tống sức mạnh của hành tinh có mắt này, chỉ trở nên đứt quãng, thông đạo không thể bị đóng lại.

“Tiền bối cố gắng lên, tôi thử xem có thể đánh tan nó không.” Tống Thư Hàng nói. 【 Xảy ra chuyện gì vậy?

Thư Hàng?

Cảm xúc của cậu dao động rất lớn. 】Diệp Tư đang độ tâm ma kiếp lại dùng cảm ứng tâm linh hỏi.

Trong lúc độ tâm ma kiếp còn có thể thỉnh thoảng ra ngoài hóng gió, nói chuyện mấy câu với Tống Thư Hàng, nếu tâm ma của Diệp Tư có trí tuệ, chắc sẽ khóc mất. 【Có một thứ khó nhằn xuất hiện, nhưng không sao, chúng ta hiện đang ở trong thế giới hạt nhân, đây là chiến trường chính của chúng ta. 】Tống Thư Hàng trả lời.

Thế giới hạt nhân là thế giới của cậu.

Đây là địa bàn của tôi. 【Ồ, chú ý an toàn.

Em tiếp tục độ tâm ma kiếp đây, có chuyện gì thì gọi em. 】Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: 【Cố lên. 】Đợi Diệp Tư lên Lục phẩm, phần mềm hack linh quỷ của cậu sẽ lại lần nữa được mở ra, hơn nữa còn mở ra một cách hoành tráng hơn.

Cậu đang mong chờ khoảnh khắc Diệp Tư độ kiếp thành công.

Nói xong, cậu đưa tay ấn lên người Diệp Tư, để cô ấy quay về thân thể của mình.

Xà mỹ nhân công đức không quay về, nàng tận chức bảo vệ bên cạnh Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm: “Cần giúp đỡ không?” Đến đi, sử dụng ta đi, thiếu niên!

Đã đến lúc để ta tái xuất huy hoàng rồi.

“Đang cần Xích Tiêu Kiếm tiền bối tương trợ.” Tống Thư Hàng nói.

Xà mỹ nhân công đức chớp chớp mắt.

“Mượn Xích Tiêu Kiếm tiền bối một chút, tôi muốn lên tiêu diệt luồng thánh quang đó, gã đó là một phiền phức lớn.” Tống Thư Hàng nói.

Xà mỹ nhân công đức nhìn Tống Thư Hàng trong hình dạng cánh tay sắt, nhìn trái nhìn phải.

Một lúc sau, mắt nàng sáng lên.

Tiếp theo, thân hình nàng bùng nổ.

Xà mỹ nhân công đức sau khi không ngừng tiến hóa, sớm đã có thể tùy ý khống chế kích thước của bản thân.

Nàng cứ thế biến lớn đến hơn bốn mét.

Sau đó, nàng duỗi thẳng hai tay, một trái một phải ‘xỏ’ vào cánh tay sắt do Tống Thư Hàng hóa thành.

Kích thước vừa vặn.

Nhìn từ góc độ của người khác, giống như là xà mỹ nhân công đức ‘mặc’ một đôi hộ uyển bằng sắt.

Mắt của xà mỹ nhân công đức hạnh phúc nheo lại, trông rất vui vẻ.

Tống Thư Hàng: “…” Lục Tu tiên tử: “Phụt~~” “Đừng quậy nữa, tình hình bây giờ rất nghiêm túc, biết không?” Tống Thư Hàng nói.

Xà mỹ nhân công đức gật đầu.

Sau đó, nàng đầu tiên lấy ra ‘Bình Thiên Quan’.

Nàng thành thạo búi tóc dài lên, đội Bình Thiên Quan ngay ngắn, cắm trâm ngọc vào tóc.

Tua ‘lưu’ trước Bình Thiên Quan rủ xuống, theo động tác của xà mỹ nhân mà khẽ đung đưa, trong đôi mắt xà mỹ nhân công đức toát ra vẻ uy nghiêm.

Nàng lại khẽ đẩy Bình Thiên Quan, sức mạnh công đức vô cùng mạnh mẽ từ Bình Thiên Quan tuôn ra, dung nhập vào cơ thể nàng.

Bộ long bào nữ sống động như thật huyễn hóa thành hình, khoác lên người nàng.

Trên long bào có chín con rồng đang du động, như vật sống.

Vạt áo dài của long bào che đi đuôi rắn của nàng; tay áo dài của long bào che đi cánh tay sắt do Tống Thư Hàng hóa thành.

Xà mỹ nhân công đức lúc này, có thể nói là trạng thái đẹp nhất của nàng.

Chương 1410

Nàng sinh ra đã hợp với loại trang phục đầy uy nghiêm này.

Sau khi hóa thân thành công đức nữ đế, xà mỹ nhân mở miệng khẽ nhả, Xích Tiêu Kiếm bay ra, bị nàng nắm trong tay.

Vừa là nắm trong tay nàng, cũng là nắm trong tay Tống Thư Hàng.

Xà mỹ nhân công đức nắm chặt Xích Tiêu Kiếm, thân hình bước ra khỏi sự bảo vệ của hoa sen 'thế giới hạt nhân', thân hình dịch chuyển tức thời, xuất hiện trước mặt luồng thánh quang âm lãnh đó.

Nàng giơ cao Xích Tiêu Kiếm.

Trong khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng phảng phất như tâm linh tương thông với xà mỹ nhân công đức.

Tống Thư Hàng thả lỏng cơ thể, về tổng thể do xà mỹ nhân công đức chủ đạo động tác.

Nhưng về chi tiết, lại do Tống Thư Hàng chủ đạo.

Hình thức hoàn toàn mới này, cứ gọi nó là hình thức Nữ Đế Cương Thủ Bình Thiên Quan!

Khi Xích Tiêu Kiếm giơ cao, Tống Thư Hàng khống chế cổ tay xoay một vòng.

Đao ý bùng phát.

Hai loại đao ý, một là 'đao ý khôi giáp phòng thủ phản kích' của Tống Thư Hàng, loại còn lại là đao ý bá đạo vô cùng của xà mỹ nhân công đức.

Trên Xích Tiêu Kiếm, ngọn lửa bùng lên.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

“Yo, làm không tệ lắm.

Lại có cảm giác như Xích Tiêu Tử đang sử dụng ta.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Ngoài ngọn lửa, Xích Tiêu Kiếm còn nhuốm một lớp màu vàng đậm, đó là sức mạnh công đức.

Ngọn lửa và ánh sáng công đức bổ trợ cho nhau, hai thứ quấn lấy nhau, như lửa gặp gió.

Toàn thân Tống Thư Hàng bị ngọn lửa bao bọc.

Khác với khi cậu một mình sử dụng ‘Xích Tiêu Kiếm’, khi cậu phối hợp với xà mỹ nhân trong hình thức Nữ Đế Bình Thiên Quan, Xích Tiêu Kiếm căn bản không cần thời gian ‘tụ lực’.

Kiếm vung lên, một đao chém ra, chính là đòn tấn công mạnh nhất!

Ngọn lửa bùng cháy, muốn thiêu rụi vạn vật.

Đây là lửa thiêu trời.

Kiếm hạ xuống… chém vào luồng thánh quang âm lãnh đó.

Không có tiếng nổ kịch liệt, không có hiệu ứng ánh sáng hoa lệ.

Hai loại sức mạnh khác nhau gặp nhau, nuốt chửng nhau, quấn lấy nhau tiêu diệt đối phương.

Trong thánh quang, hình chiếu của hành tinh mắt to kia nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng từ xa.

Không ngờ con chuột nhắt mà nó tưởng có thể bóp chết tùy ý, lại có thể chém ra đòn tấn công vượt xa tưởng tượng của nó.

Phía sau, dưới sự bảo vệ của hoa sen thế giới hạt nhân.

Rùa biển lớn và Lục Tu tiên tử đều có chút ngây người.

Lục Tu tiên tử vẫn luôn cho rằng Tống Thư Hàng là một Bát phẩm Huyền Thánh hàng pha ke, thực lực thật sự chỉ là Tứ phẩm, có lẽ bộc phát một chút thì có thể có chiến lực Ngũ phẩm.

Nhưng không ngờ gã này vừa bộc phát đã bay thẳng lên trời.

Uy lực của đòn tấn công này, Thất Tu thời đỉnh phong cũng không mạnh bằng.

Rùa biển lớn cười ha hả: "Làm tốt lắm, áp chế nó.

Ta đến cắt đứt thông đạo không gian của nó!" Trong lúc luồng thánh quang âm lãnh đó bị 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của Tống Thư Hàng quấn lấy, ông có thể điều động sức mạnh của Đông Chi Điện, triệt để cắt đứt không gian của đối phương.

Sau đó xóa bỏ tọa độ, hóa giải nguy cơ lần này. … … 【 Lục Tu, cô không sao chứ? 】 Lúc này, trong đầu Lục Tu tiên tử lại lần nữa xuất hiện giọng nói của Thất Tu.

Lục Tu: 【 Ta vẫn ổn, bên ngươi xảy ra chuyện gì vậy? 】 【 Chúng ta bị tập kích, một hành tinh có mắt xé rách không gian mà đến, mục tiêu của nó là tiêu diệt tất cả những gì liên quan đến 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

Nó thậm chí còn khóa chặt vị trí không gian của cô, cô hiện đang ở đâu? 】 Thất Tu cười khổ nói. 【 Đậu má, mục tiêu của gã này là ta? 】 Lục Tu nhìn luồng thánh quang tử khí nặng nề trước mắt, còn có hình ảnh phản chiếu trong đó.

Trong hình ảnh hiện ra chính là hành tinh có mắt kia.

Hóa ra, gã này muốn tấn công không phải là Tống Thư Hàng, mà là cô.

Bình tĩnh lại trước đã, bây giờ quan trọng nhất là nghĩ cách giải quyết phiền phức trước mắt.

Nghĩ một lúc, Lục Tu trả lời Thất Tu: 【 Ta hiện đang ở chỗ Tống Thư Hàng tiểu hữu, cậu ấy lúc này đang chống lại sức mạnh thánh quang do hành tinh mắt to kia truyền đến. 】 Thất Tu: 【 Gì cơ?

Tống Thư Hàng tiểu hữu đang chống lại đòn tấn công?

Cô chắc chắn không phải là Bạch đạo hữu? 】 Thất Tu Thánh Quân nhớ rằng, Bạch đạo hữu gần đây vẫn luôn như hình với bóng với Tống Thư Hàng tiểu hữu, nếu bên cạnh Tống Thư Hàng tiểu hữu có người có thể chống lại đòn tấn công của hành tinh mắt to, thì cũng chỉ có Bạch đạo hữu. 【 Không sai, chính là Tống tiểu hữu đang chống lại.

Tình hình bên ngươi thế nào rồi? 】 Lục Tu day trán, hỏi.

Thất Tu nắm giữ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có lẽ bên ông sẽ có chuyển biến.

Lúc này, Thất Tu im lặng một lát rồi nói: 【 Ta có lẽ sắp không xong rồi.

Năng lượng của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tiêu hao rất nhanh, nhưng cho dù là nó cũng không thể mang ta và Tứ Tu rời đi.

Nó chỉ có thể bảo vệ ta và Tứ Tu một cách bị động.

Đợi đến khi sức mạnh của nó tiêu hao hết… 】 'Mộ của Thất Tu Huyền Thánh' không xa, không ngờ lại thật sự trở thành nơi chôn thân của ông.

Tứ Tu xen vào: 【 Ta ngay cả di chúc cũng chưa lập xong. 】 【 Ta triệu hoán các ngươi qua đây! 】 Lục Tu nói.

Thất Tu: 【 Đừng, bây giờ triệu hoán đều bị can thiệp, cô vừa triệu hoán là sẽ bị kéo qua đây giống như Tứ Tu.

Ta hiện đang giao tiếp với 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', nó sẽ tạm thời che giấu liên hệ giữa cô và chúng ta, và sẽ chặt đứt thông đạo không gian.

Đợi qua cơn sóng gió này, cô mang Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đi bồi dưỡng Bát Tu tương lai. 】 Nhưng ngay lúc này, hành tinh mắt to trước mắt từ từ xoay chuyển.

Con mắt khổng lồ đổi một góc.

Bùm!

Một luồng sáng kinh khủng từ con mắt khổng lồ bắn ra, xuyên vào không gian… hướng về vị trí của Lục Tu tiên tử. 【 Không ổn, Lục Tu cô mau chạy đi. 】 Thất Tu hét lớn. … … Thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Ầm!

Một luồng sáng kinh khủng giáng xuống thế giới hạt nhân, cột sáng đó khổng lồ đến mức, còn lớn hơn cả thế giới hạt nhân!

Đậu má, pháo bản đồ!

Pháo bản đồ này men theo thông đạo không gian của ‘thánh quang âm lãnh’ trước đó, cưỡng ép xông vào thế giới hạt nhân.

Thế giới hạt nhân hiện tại của Tống Thư Hàng có một phần đã được mở rộng, do bản thể thế giới hạt nhân + mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ tạo thành.

Mà bên ngoài bản thể thế giới hạt nhân và mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, là một vùng hư không đen kịt không thấy điểm cuối.

Là khu vực mà ngay cả Tống Thư Hàng cũng không thể tiếp xúc, khống chế.

Nhưng pháo bản đồ của đối phương rơi xuống, không chỉ bao phủ thế giới hạt nhân + Thiên Đình viễn cổ, mà còn chiếu sáng cả không gian đen kịt bên ngoài thế giới hạt nhân.

Đây là đòn tấn công cấp diệt thế thực sự, một đòn là đủ để cày nát một hành tinh.

Cho dù là hình thức Nữ Đế Cương Thủ Bình Thiên Quan, đối mặt với đòn tấn công như vậy, cũng sinh ra cảm giác bất lực không thể chống cự.

Toang rồi.

Lòng Tống Thư Hàng lạnh ngắt.

Uy lực của đòn tấn công pháo bản đồ này quá đáng sợ, giống như bánh xe lăn qua con bọ ngựa nhỏ đáng yêu.

Bọn họ một đám chính là con bọ ngựa nhỏ đáng yêu.

Dưới đòn tấn công cấp bậc này, ‘cá nhân’ trở nên thật nhỏ bé.

Hoa sen thế giới hạt nhân điên cuồng lắc lư, trông như sắp bị gãy.

Nó điên cuồng chống đỡ phòng ngự, chống lại đòn tấn công cấp diệt thế kia.

Nhưng ai cũng có thể thấy, phòng ngự của thế giới hạt nhân căn bản không chống đỡ nổi… “Dịch chuyển ra ngoài!” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Lúc này, chỉ có thể từ bỏ ‘thế giới hạt nhân’.

Chỉ cần người còn sống, thế giới hạt nhân có thể xây dựng lại.

Lúc này, chỉ có thể chạy về thú giới trước, né tránh đòn tấn công cấp diệt thế.

Chương 1411

Tống Thư Hàng ý niệm thôi động, muốn dịch chuyển mọi người cùng các sinh linh khác trong thế giới hạt nhân ra ngoài.

Ngoài mấy người họ, trong thế giới hạt nhân còn có một đám ‘vô hình kiếm cổ’ do Bạch Tôn Giả nuôi, còn có thần thú chuột túi đấu vật.

Nhưng, dịch chuyển thất bại.

Cột sáng của pháo bản đồ đi kèm công năng không gian phong tỏa.

Không gian bị ngưng đọng, không thể dịch chuyển.

Trên thực tế, tất sát kỹ của các tồn tại từ Kiếp Tiên trở lên đều có hiệu quả phong tỏa không gian, đề phòng đối thủ không đỡ nổi dùng sức mạnh không gian để chạy trốn.

“Mẹ kiếp.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

“Trời ạ, chủ nhân của ta ~~ lão quy ta có lẽ phải đi trước một bước rồi.” Rùa biển lớn hét lên, cảnh giới của ông bị phong ấn, trong thời gian ngắn không thể mở ra.

Nếu không với thực lực Cửu phẩm, toàn lực bộc phát thật sự có thể đối đầu trực diện với pháo bản đồ như vậy!

Hiện tại, ông chỉ có thể hy vọng mai rùa của mình đủ cứng, xem xem có thể chống đỡ được đòn tấn công cấp diệt thế này không.

“Xin lỗi, xin lỗi.” Lục Tu tiên tử cũng hét lên.

Đều là lỗi của cô, nếu cô không đến bên cạnh Tống Thư Hàng tiểu hữu, nếu cô sớm rời đi không chế tạo pháp khí cho Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng sẽ không bị cuốn vào chuyện giữa cô, Thất Tu và hành tinh có mắt kia.

“Tống tiểu hữu, bản kiếm nếu có thể sống sót, đến lúc đó nhất định sẽ tìm lão tạp mao Xích Tiêu Tử báo thù cho ngươi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Nhưng cho dù là nó, cũng không có tự tin sống sót dưới đòn tấn công cấp diệt thế này.

Xà mỹ nhân công đức ngẩng đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ nghiêm túc.

Bên cạnh nàng, trong cơ thể cá voi mập công đức.

Bạch Mao Thú Tu đáng thương trước đó vẫn luôn ở trong trạng thái hôn mê, lúc này bị năng lượng dao động mạnh mẽ đến mức tim đập thình thịch bên ngoài làm cho tỉnh giấc.

Hắn vừa mở mắt ra, xuyên qua cơ thể cá voi mập công đức, đã nhìn thấy đòn tấn công cấp diệt thế từ trên trời giáng xuống.

“Mạng ta xong rồi!” Bạch Mao Thú Tu mắt trợn trắng, lại lần nữa hôn mê.

Cánh tay sắt do Tống Thư Hàng hóa thành, siết chặt nắm đấm.

Cậu có ‘mệnh phù’, vẫn còn khả năng hồi sinh.

Nhưng cho dù như vậy, cậu cũng không muốn cứ thế chết đi.

“Tiếc là thế giới hạt nhân còn chưa tấn cấp hoàn thành.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu thế giới hạt nhân thăng cấp hoàn tất, là có thể kết nối lại với Bạch tiền bối Two, có thực lực sâu không lường được, Cửu U chúa tể Bạch tiền bối Two ra tay, có lẽ có thể bảo vệ được thế giới hạt nhân.

Thế giới hạt nhân của cậu là trạm trung chuyển để Bạch tiền bối Two có thể đến hiện thế dạo chơi, Bạch tiền bối Two chắc chắn không muốn nhìn nó bị hủy diệt.

Chỉ là lúc này, việc thăng cấp thế giới hạt nhân đang ở vào thời điểm quan trọng.

Hơn nữa, quá trình thăng cấp này là không thể đảo ngược, không thể nói tôi thăng cấp được một nửa rồi, phải dừng lại một chút.

Căn bản không có lựa chọn như vậy.

“Muốn giết ta, trước khi chết ta cũng phải văng máu vào mặt ngươi.” Tống Thư Hàng đưa tay kết pháp ấn.

Theo ý niệm của cậu, hơn một nửa số tên lửa thiên kiếp, bom nguyên tử thiên kiếp, bom khinh khí thiên kiếp trong thế giới hạt nhân, thậm chí trong đó còn có một quả vũ khí chiến lược không rõ tên do Bạch tiền bối tạo ra cuối cùng, đều bị Tống Thư Hàng dịch chuyển ra.

Nếu có thể, Tống Thư Hàng hận không thể dịch chuyển hết tất cả vũ khí thiên kiếp ra trong một hơi.

Dù sao đằng nào cũng chết, chẳng lẽ còn sợ uy lực của vụ nổ quá nhỏ?

Tiếc là, bị giới hạn bởi cảnh giới và tinh thần lực của cậu, việc khống chế hơn một nửa số vũ khí thiên kiếp dịch chuyển, đã đạt đến giới hạn của cậu.

Bẹp~~ Vì dùng toàn bộ tinh thần lực để khống chế những vũ khí thiên kiếp này, thân thể Tống Thư Hàng ngay cả hình thức cánh tay sắt cũng không thể duy trì, thân thể cậu hóa thành chất lỏng vỡ tan trên mặt đất.

Đỉnh Đông Chi Điện trở nên trong suốt.

Qua đỉnh điện, có thể thấy lúc này trên bầu trời thế giới hạt nhân, vũ khí thiên kiếp che kín trời đất.

Trong cơ thể dạng vũng của Tống Thư Hàng ngưng tụ ra hai bàn tay nhỏ, hai bàn tay nhỏ nhanh chóng kết một chuỗi thủ ấn.

Đây là phương pháp giải trừ tất cả phong ấn trên 'vũ khí thiên kiếp'.

Từng đạo phong ấn được giải khai.

Rắc rắc… Phòng ngự mà thế giới hạt nhân chống đỡ, cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, vỡ nát.

Nó lúc này còn đang trong trạng thái thăng cấp, là lúc yếu ớt nhất, có thể chống đỡ đến bây giờ đã rất không dễ dàng.

Phòng ngự vỡ nát, ánh sáng diệt thế đè xuống.

Lúc này, vũ khí thiên kiếp che kín trời đất vừa lúc giải phong hoàn thành, chúng khóa chặt ánh sáng diệt thế trong hư không, chủ động nghênh đón.

Hai bên phảng phất như là quan hệ địch thủ trời sinh.

Quá trình này thậm chí không cần Tống Thư Hàng cố ý đi khống chế.

Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng, đối địch là tốt!

Hai bên ở trạng thái đối địch, một lát nữa vũ khí thiên kiếp nổ lên sẽ không nương tay.

"Đừng làm ta thất vọng, nổ cho ta mạnh hơn nữa." Tống Thư Hàng không tự chủ được mà gầm lên.

Ầm ầm ầm ầm~~ Vô số đóa pháo hoa rực rỡ nổ tung trên bầu trời.

Tống Thư Hàng: "…" Sự thật chứng minh, ngoài thế giới thiên kiếp và thế giới Cửu U, vũ khí thiên kiếp đều sẽ không nổ, chỉ sẽ hóa thành pháo hoa, ngay cả thế giới hạt nhân cũng không ngoại lệ.

Đậu má.

Lòng Tống Thư Hàng nghẹn lại.

“Đây là pháo hoa tiễn đưa chúng ta sao?” Lục Tu tiên tử hỏi.

“Trời ạ, thật thê mỹ.” Rùa biển lớn.

“Sắp chết rồi sao?” Tống Thư Hàng thở dài.

Cậu bây giờ thật sự hết cách rồi.

Thành thật mà nói, đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu trải qua ‘cái chết’.

Năm đó ở ‘Kim Liên thế giới’ của Nho gia, gặp phải cuộc tập kích của bàn tay kim loại lỏng, cậu và các thành viên Nho gia đã chết đi chết lại trong ‘Kim Liên thế giới’, cũng đã hồi sinh hết lần này đến lần khác.

Cái chết đối với cậu mà nói đã không còn mới mẻ.

Chính vì đã nếm qua mùi vị của cái chết, trong thời gian ngắn cậu thật sự không muốn nếm lần thứ hai.

Xà mỹ nhân công đức thân hình khẽ động, lóe lên đến sau lưng cậu.

Thân hình nàng thu nhỏ lại còn hai mét, dang tay, ôm Tống Thư Hàng vào lòng.

Mặc dù… cho dù với trạng thái nữ đế của nàng cũng không bảo vệ được Tống Thư Hàng.

Nhưng bảo vệ chủ nhân, là chức trách của nàng với tư cách là ‘ánh sáng công đức cụ thể hóa’.

“Tiếp theo, chỉ có thể cược vào xác suất hồi sinh.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Kỳ lạ?” Lục Tu tiên tử đột nhiên nói.

“Hả?

Sao ta vẫn chưa sao?” Lúc này, rùa biển lớn cũng nói theo.

Đòn tấn công diệt thế trong hư không sau khi đột phá phòng ngự của thế giới hạt nhân, theo lý thuyết với hình thái cột sáng, sẽ ngay lập tức rơi xuống người họ, nghiền nát họ.

Nhưng mà, đã qua một khoảng thời gian dài rồi, họ lại vẫn bình an vô sự.

“Chẳng lẽ đòn tấn công đã qua, chúng ta bây giờ đã chết rồi?” Lục Tu hỏi.

Rùa biển lớn: “Không bị tấn công, điểm này ta có thể xác định.” Tống Thư Hàng dạng chất lỏng ‘ngẩng đầu’ nhìn trời, bầu trời thế giới hạt nhân bị pháo hoa nổ tung của ‘vũ khí thiên kiếp’ bao phủ, những đóa pháo hoa này mãi không tan.

Sau khi nổ, vũ khí thiên kiếp lại sẽ hóa thành thiên địa linh lực tinh thuần nhất, khuếch tán ra trời đất.

Ngoài ra… sau khi pháo hoa của vũ khí thiên kiếp tan đi, còn sẽ để lại một lớp mây mù xám xịt, mãi không tan.

“Đây chẳng lẽ là sương mù chống vũ khí laser trong truyền thuyết?” Tống Thư Hàng không tự chủ được nói.

Đòn tấn công mà hành tinh có mắt lớn nhỏ kia bắn ra là một cột sáng, dù sao cũng là đòn tấn công ‘loại ánh sáng’.

Hiện tại lớp mây mù xám xịt hình thành sau khi vũ khí thiên kiếp nổ, trông rất giống sương mù.

“Ngươi dùng sương mù chống cho ta xem thử?” Khóe miệng rùa biển lớn giật giật, đó là đòn tấn công cấp diệt thế, lại bị chặn lại một cách khó hiểu.

Dù sao, chắc chắn không phải là sương mù chống vũ khí laser gì đó, chắc chắn là trong đám ‘vũ khí thiên kiếp’ đó ẩn chứa sức mạnh đặc thù gì đó, có thể chống lại sức mạnh của ‘hành tinh mắt to’ kia?

Lục Tu tiên tử: “Chúng ta đã chống đỡ được rồi sao?” “Tạm thời xem ra là đã chặn được rồi, nhưng chắc chắn không chặn được lâu.” Rùa biển lớn trầm giọng nói, chỉ cần đòn tấn công cấp diệt thế đó còn tiếp tục, nguy cơ sẽ không tan biến.

Tống Thư Hàng nhíu mày, cậu lại thử một lần nữa dịch chuyển các thành viên trong thế giới hạt nhân ra ngoài, nhưng không gian vẫn bị can thiệp.

“Quy tiền bối, ngài có thể trực tiếp dùng sức mạnh không gian mở thông đạo không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Rùa biển lớn: “Ta đã thử sớm rồi, nếu bây giờ ta nhất định phải cưỡng ép mở thông đạo không gian, chỉ sẽ xuất hiện ở một nơi.” Ông đưa chân trước ra, chỉ về phía thông đạo do ‘thánh quang âm lãnh’ hình thành phía trước.

Bị can thiệp mạnh, thông đạo không gian vừa mở, sẽ trực tiếp đưa mọi người đến bên cạnh hành tinh mắt to, tự chui đầu vào rọ.

Ong ong~~ Lúc này, toàn bộ thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng rung động.

Giống như động đất vậy.

“Đây là, sắp thăng cấp hoàn thành?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Lúc này, từ hình chiếu hoa sen của thế giới hạt nhân, vươn ra vô số rễ cây.

Năng lượng!

Lúc này nó cần một lượng lớn năng lượng, để hoàn thành bước cuối cùng của việc thăng cấp.

Tống Thư Hàng khẽ cảm ứng một chút, cậu phát hiện tà năng Cửu U mà mình tích lũy được mấy ngày nay ở ‘thú giới’, lúc này đã bị thế giới hạt nhân nuốt chửng toàn bộ.

Để đẩy nhanh tốc độ thăng cấp, và để chống lại đòn tấn công của hành tinh mắt to, nó đã tiêu hao rất lớn.

Nhưng vấn đề là, bây giờ lấy đâu ra một lượng lớn năng lượng cho nó?

Số linh thạch trong một không gian trang bị mượn từ Bạch tiền bối, đã đổi thành Bình Thiên Quan trên đầu xà mỹ nhân công đức.

Chương 1412

Tà năng Cửu U cũng đã tiêu hao hết.

“Có thể mở trước chức năng thông đạo giữa mình và Bạch tiền bối Two không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Nếu có thể liên lạc với Bạch tiền bối Two, dù là đối phương trực tiếp ra tay, hay là mượn cậu một khoản tà năng Cửu U phong phú cũng không thành vấn đề.

Chỉ cần có thể mở được thông đạo, mọi chuyện đều dễ nói.

Nếu không thể mở thông đạo, Tống Thư Hàng chỉ có thể nhắm vào một nửa ‘vũ khí thiên kiếp’ còn lại.

Vũ khí thiên kiếp nổ trong thế giới hạt nhân chỉ có thể hóa thành pháo hoa, nhưng sau khi nổ sẽ khuếch tán ra linh lực tinh thuần đậm đặc.

Vấn đề là, không biết năng lượng của số vũ khí thiên kiếp còn lại, có đủ để ‘thế giới hạt nhân’ hoàn thành thăng cấp hay không.

Cũng chỉ trong một ý niệm.

Thế giới hạt nhân lại lần nữa khẽ rung động.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác thế giới hạt nhân của mình lại kết nối với một thế giới nào đó.

Là tà liên thế giới của Bạch tiền bối Two.

Hốc mắt Tống Thư Hàng cũng có chút ẩm ướt, chờ đợi khoảnh khắc này đã lâu lắm rồi.

“Tống Thư Hàng gọi Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, nhận được xin trả lời.” Tống Thư Hàng vội vàng lớn tiếng gọi Bạch tiền bối Two.

“Nhận được, vẫn luôn chú ý đến các ngươi đấy.” Giọng nói của Bạch tiền bối Two vang lên.

“Hả?

Vẫn luôn chú ý đến chúng ta?” Tống Thư Hàng ngẩn người, thông đạo giữa hai thế giới của chúng ta không phải vừa mới kết nối sao?

Chẳng lẽ tuy thông đạo giữa hai thế giới đang đóng, nhưng Bạch tiền bối Two có thể thâm nhập ý thức qua đây, xem trực tiếp hiện trường?

Bạch tiền bối Two: “Ta thấy các ngươi sắp xong đời rồi, cho nên vừa rồi, ta đã bảo số 3 đi chuẩn bị một chồng chậu inox và dao thái.” Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác.

Mặc dù cậu là một vũng chất lỏng, nhưng điều này không ngăn được cậu ngơ ngác.

Chuyện này lại có liên quan gì đến chậu inox, dao thái?

Bạch tiền bối Two, nội dung trò chuyện của chúng ta có cùng kênh không vậy?

Chúng ta thật sự không phải đang ông nói gà bà nói vịt chứ?

“Ngươi không biết chậu inox sao?

Thứ này ở hiện thế không phải có thể đổi được rất nhiều thứ?

Ta nhớ nó có thể đổi được điện thoại cũ, hỏng, còn có thể đổi được tóc dài gì đó, có lúc hình như còn có thể đổi được nồi cơm điện cũ các loại, trong ấn tượng của ta gần như không có gì mà nó không đổi được.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: “Cho nên, tôi không hiểu tiền bối ngài chuẩn bị dao thái và chậu inox làm gì ạ.” “Ta chuẩn bị dùng dao thái và chậu inox đổi đồ với ngươi chứ sao.

Đợi đại chiêu của hành tinh có mắt kia xuống, thế giới hạt nhân của ngươi và những thứ trên đó đều sẽ bị nghiền nát.

Đến lúc đó, Xích Tiêu Kiếm hỏng, rùa biển lớn chết hoặc mai rùa tàn phá các loại, ta đều có thể dùng chậu inox đổi với ngươi; còn có một đống bột vô hình đao cổ, ta cũng có thể dùng dao thái đổi.

Cuối cùng kia là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ phải không, ta còn chuẩn bị kéo inox đổi với ngươi.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: “…” Trời ạ, chậu inox đổi điện thoại cũ đừng đi, lần sau để ta bắt được, nhất định phải dùng cả tấn chậu inox đưa ngươi bay lên.

Không đúng, bây giờ không phải là lúc bàn luận về chậu inox và dao thái.

Bây giờ cũng không phải là lúc lãng phí thời gian.

“Bạch tiền bối Two, bây giờ thông đạo đã mở, xin trợ giúp.” Tống Thư Hàng nói: “Dù sao thế giới hạt nhân cũng là trạm trung chuyển để ngài có thể đưa phân thân đến hiện thế, ngài cũng không hy vọng thế giới hạt nhân bị hủy diệt chứ?” “Ngươi nói rất có lý, nhưng vấn đề là ta hiện tại vẫn chưa thể đến chỗ ngươi được.

Mà hóa thân của ta, tín hiệu còn đang bị che giấu, thế giới hạt nhân của ngươi còn đang thăng cấp, ta không thể triệu hồi hóa thân về giúp ngươi.” Bạch tiền bối Two nói.

“Vậy Bạch tiền bối cho tôi mượn chút tà năng Cửu U, tôi để thế giới hạt nhân hoàn thành thăng cấp, nói không chừng còn có thể cứu vãn được.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Bạch tiền bối Two: “Như ngài mong muốn, có điều, Tống Thư Hàng, tương lai ngươi đừng hối hận về quyết định này.” “Gì cơ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Bạch tiền bối Two: “Ngươi yêu cầu ta cho ngươi mượn tà năng Cửu U, ta liền cho ngươi mượn.

Nhưng mà nói thế nào nhỉ, nói chung là ngươi quá yên tâm về ta rồi.

Ta là chúa tể tà ma của thế giới Cửu U, ngươi có phải đã quên thân phận của ta rồi không?” Tống Thư Hàng: “…” Hôm nay Bạch tiền bối Two dậy sai tư thế à?

“Tiếp nhận sức mạnh của ta đi.” Bạch tiền bối Two nói.

Sau đó, một bàn tay trái kim cương đẹp trai ôm một chồng chậu inox, tay phải xách một túi lớn dao thái và kéo, xuất hiện trong thế giới hạt nhân.

Vị này chính là thú cưng số 3 mới của Bạch tiền bối Two, nguyên Chinh Tây Đại tướng quân của thú giới, Thánh Viên Đại Kim Cương.

Từ sau chuyến đi đến cấm địa ‘Đông Chi Điện’ lần trước, hắn đã bị Bạch tiền bối Two bắt đi.

Bây giờ xem ra, hắn hình như đã bị thuần phục rồi?

“Lại gặp nhau rồi, tiểu tử.” Thánh Viên Đại Kim Cương nhếch miệng cười với Tống Thư Hàng.

Sau đó, hắn ném toàn bộ chậu inox, dao thái, kéo trong tay cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “?” Con tinh tinh tự nhiên thân quen này ta đã từng gặp sao?

Ta bây giờ là một vũng chất lỏng mà nó cũng nhận ra ta?

“Đây là thứ chủ nhân của ta tặng ngươi.” Thánh Viên Đại Kim Cương giơ ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng: “Cố lên, thiếu niên.” “Tà năng Cửu U đâu?” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng, cậu đâu có cần chậu inox, dao thái, kéo chứ.

Tiếng nói vừa dứt, rễ cây từ hình chiếu hoa sen vươn ra, cắm vào những cái chậu, dao, kéo này, điên cuồng hấp thu năng lượng trên đó.

Những thứ này, toàn bộ đều là do tà năng Cửu U thuần túy ngưng tụ thành.

Tống Thư Hàng: "…" Bạch tiền bối Two, ngài chấp niệm với chậu inox, dao thái đến mức nào vậy?

"Đúng rồi, tiểu tử, nghe nói ngươi hiện đang ở thú giới?" Sau khi đưa đồ xong, Thánh Viên Đại Kim Cương không lập tức quay về tà liên thế giới, ngược lại còn trò chuyện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu.

"Vậy, nếu ngươi có đi ngang qua 'thú vương thế giới', thì giúp ta nhắn một tin.

Cứ nói 'Chinh Tây Đại tướng quân' ta hiện đã tìm được công việc mới, ta rất hài lòng với nó, có điều công việc mới của ta còn phải đào tạo mấy chục năm, mấy chục năm sau ta sẽ quay về thú giới, bảo họ không cần lo lắng." Đại Kim Cương nói.

Tống Thư Hàng: "…" Công việc mới chính là thú cưng số 3 không sai chứ?

"Không vấn đề, nếu tôi có thể sống sót ra ngoài." Tống Thư Hàng nói.

Đại Kim Cương cười: "Nếu ngươi đã mở thông đạo với tà liên thế giới, vậy ngươi còn lo sẽ chết sao?

Thật sự không được thì mang tất cả mọi người chạy đến tà liên thế giới là được rồi?" Đậu má, tướng quân tinh tinh nói rất có lý.

Trong lúc nói chuyện, 'thế giới hạt nhân' dưới chân Tống Thư

Hàng lại lần nữa rung động kịch liệt.

Có ‘tà năng Cửu U’ do Bạch tiền bối Two gửi đến bổ sung, thế giới hạt nhân cuối cùng cũng vượt qua được bước cuối cùng của việc tấn cấp.

Sau khi tấn cấp hoàn thành, thế giới hạt nhân lập tức triển khai phản kích.

Mặc dù hiện tại nó thuộc về Tống Thư Hàng, nhưng nó là do Ban Văn Long Thiên Đạo thứ ba tạo ra, nói thế nào đi nữa, nó cũng là ‘thiên đạo tạo vật’!

Trước đó ở thời khắc mấu chốt thăng cấp, lại năng lượng không đủ, nội ưu ngoại hoạn.

Hiện tại, thăng cấp hoàn thành lại thêm có lượng lớn tà năng Cửu U bổ sung năng lượng, ít nhất nó sẽ không bị động như trước.

Sau khi thế giới hạt nhân rung động… Toàn bộ thế giới hạt nhân đột nhiên trở nên hư ảo.

Bao gồm cả Tống Thư Hàng, tướng quân tinh tinh, rùa biển lớn, Lục Tu tiên tử, tất cả mọi người và sự vật trên đó, đều trở nên hư ảo.

Ngay cả ‘sương mù thiên kiếp’ trên bầu trời thế giới hạt nhân, chống lại cột sáng diệt thế, cũng chuyển hóa thành hình thái hư ảo.

Ầm~~ Cột sáng diệt thế đó không còn gì chống đỡ, trực tiếp oanh tạc xuống thế giới hạt nhân.

Nhưng mà, cột sáng lại xuyên qua thế giới hạt nhân, cứ thế xuyên qua… Giây phút này, phảng phất như ‘thế giới hạt nhân’ và ‘cột sáng diệt thế’ ở hai chiều không gian khác nhau.

“Cảm giác này…” Tống Thư Hàng ngưng tụ ra ‘tay’, đi chạm vào những cột sáng đó.

Cột sáng xuyên qua cơ thể cậu.

Rùa biển lớn, Lục Tu tiên tử, tướng quân tinh tinh đều tò mò đưa tay ra chạm vào cột sáng.

Thế giới hạt nhân tiến hóa, lại có thể sản sinh ra hiệu quả thần kỳ như vậy.

Là chủ nhân của ‘thế giới hạt nhân’, Tống Thư Hàng cảm ngộ càng sâu.

Trong khoảnh khắc đó, Tống Thư Hàng cảm giác thế giới hạt nhân của mình dường như đã lẩn trốn vào một lãnh địa đặc thù.

Trong lãnh địa này, bất kể là đòn tấn công gì, đều không thể ảnh hưởng đến thế giới hạt nhân nữa.

Tương tự, người trong thế giới hạt nhân cũng không thể ảnh hưởng đến thế giới bên ngoài.

Rõ ràng cột sáng và thế giới hạt nhân xuyên qua nhau, nhưng đối với nhau, cả hai đều chỉ là ‘ảo ảnh’.

Không chỉ như vậy, theo sau khi thế giới hạt nhân tiến vào ‘lãnh địa thế giới’ này, tọa độ không gian đã bị cắt đứt.

Hành tinh mắt to ở xa không thể khóa chặt vị trí của Lục Tu tiên tử nữa, tương tự nó cũng không thể đưa đòn tấn công vào ‘thế giới hạt nhân’ của Tống Thư Hàng nữa.

Thế giới hạt nhân đã xóa bỏ mọi dấu vết của mình ở hiện thế.

Cột sáng diệt thế của hành tinh mắt to, bị cắt đứt.

Không có tọa độ không gian, không có thông đạo không gian, nó không thể ảnh hưởng đến thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng nữa.

Tống Thư Hàng và mọi người cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lần này là thật sự an toàn rồi.

“Trạng thái hư ảo này, thật sự là một trạng thái thần kỳ.” Rùa biển lớn nói.

“Xa lánh trần thế, thậm chí cảm giác như trực tiếp tiến vào một thế giới hoàn toàn khác với ‘chư thiên vạn giới’.” Xích Tiêu Kiếm bổ sung.

Thế giới này của Tống Thư Hàng tiểu hữu, càng biến càng kỳ diệu, cũng không biết có lai lịch gì?

“Không bị thế giới bên ngoài can thiệp, ở đây cũng không can thiệp được thế giới bên ngoài.

Có lẽ, lãnh địa này thật sự là một thế giới hoàn mỹ.

Thậm chí là ‘tịnh thổ’ cũng không chừng.” Kim Cương Đại Tinh Tinh đột nhiên nói.

Trong lúc nói chuyện, trạng thái ‘hư ảo’ trên người mọi người tan đi.

Chương 1413

Rõ ràng, thế giới hạt nhân cũng không phải lúc nào cũng ở trong ‘lãnh địa tịnh thổ’ đó.

“Được cứu rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, cậu tâm niệm vừa động, kỹ năng 《Cương Thủ》 lại lần nữa thi triển.

Nhờ vào phản hồi sau khi ‘thế giới hạt nhân’ tiến cấp, tinh thần lực của cậu đã hồi phục không ít.

Nhân cơ hội, cậu ngưng tụ lại ‘hình thái nhân loại’.

Lục Tu tiên tử cũng thầm thở phào.

Sau đó, cô lập tức liên hệ với Thất Tu và Tứ Tu: 【Thất Tu, Tứ Tu, các ngươi vẫn ổn chứ? 】 Nhưng Thất Tu và Tứ Tu không có hồi âm.

Hoặc có thể nói, liên hệ giữa cô và ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, tạm thời đã bị che giấu.

“Chết tiệt.” Lục Tu tức giận dậm chân.

“Tôi sẽ dịch chuyển mọi người đến hiện thế trước.” Lúc này, Tống Thư Hàng nói.

Thế giới hạt nhân thăng cấp hoàn thành, tiếp theo sẽ tiến hành một số mở rộng và cường hóa. … … Tống Thư Hàng trước tiên dịch chuyển rùa biển lớn, Lục Tu tiên tử đến thú giới.

Thánh Viên Đại Kim Cương thì quay về tà liên thế giới.

“Tiến hành cường hóa thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, đột nhiên xà mỹ nhân công đức bùng nổ, đuôi rắn bao bọc lấy toàn bộ người cậu.

Giây tiếp theo, trong đài đúc, có một luồng thánh quang âm lãnh lao ra, hóa thành một thanh đoản nhận đâm về phía eo của Tống Thư Hàng.

Đậu má, lại còn có thánh quang âm lãnh sót lại trong thế giới hạt nhân?

Nhưng vào lúc này, Tống Thư Hàng đã không kịp nghĩ nhiều về 'tại sao'.

Công đức xà mỹ nhân lập tức bảo vệ cậu một cách kín kẽ. 'Xoẹt~' Lưỡi đao thánh quang âm lãnh kia đâm vào cơ thể Công đức xà mỹ nhân.

May mà lúc này, Công đức xà mỹ nhân vẫn chưa tháo Bình Thiên Quan, vẫn đang ở hình thái Nữ Đế.

Lưỡi đao thánh quang âm lãnh không thể phá vỡ phòng ngự của nàng.

Cả hai giằng co với nhau.

Tống Thư Hàng lập tức kích hoạt 'Khôi Giáp Đao Ý', đồng thời phủ Khôi Giáp Đao Ý lên người Công đức xà mỹ nhân, tăng cường phòng ngự cho nàng.

"Phải xử lý thứ này, nếu không hành tinh con mắt dài kia lấy thánh quang âm lãnh này làm tọa độ, mở lại thông đạo không gian thì phiền phức." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thế giới hạch tâm mới sinh ngưng tụ thành hàng ngàn hàng vạn sợi rễ, hung hăng đâm về phía thánh quang âm lãnh.

Đám thánh quang âm lãnh này đã mất liên kết với bản thể 'hành tinh con mắt dài', tấn công Tống Thư Hàng cũng chỉ là một loại bản năng.

Chỉ là rễ của thế giới hạch tâm còn chưa tiếp cận thánh quang âm lãnh đã bị bật ra, rễ cây mơ hồ bị thánh quang âm lãnh khắc chế.

“Dùng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao chém nát nó.” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng đưa tay, Công đức xà mỹ nhân trao Xích Tiêu kiếm vào tay cậu, đồng thời đuôi nàng hung hăng quật một cái, đánh bay lưỡi đao do thánh quang âm lãnh hóa thành.

“Xử nó!” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng xoay cổ tay, Phần Thiên Hỏa Diễm bùng cháy.

Lưỡi đao do thánh quang âm lãnh hóa thành cứ thế lao thẳng tới, một lần nữa chém đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu kiếm đón đỡ, đao ý bùng nổ.

Keng!

Lưỡi đao thánh quang âm lãnh bị đánh trúng chính diện, thế nhưng, lần này nó lại không hề bị ‘hỏa diễm’ của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao gây thương tổn.

Nó chỉ hơi khựng lại, sau đó trượt dọc theo Xích Tiêu kiếm, chém thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Công đức xà mỹ nhân mang theo Tống Thư Hàng, nhanh chóng lùi lại.

Đồng thời, ngón tay nàng liên tục búng ra, mười mấy đạo đao ý bắn ra, chém lên lưỡi đao thánh quang.

Bang bang bang bang~ Lưỡi đao thánh quang bị chém lùi liên tục, thánh quang tạo thành lưỡi đao cũng bị vỡ đi không ít.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao vô hiệu?

Nhưng tấn công bằng đao ý thuần túy lại được?” Xích Tiêu kiếm nghi hoặc nói.

Nhưng rõ ràng trước đó, ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ mà nó và Công đức xà mỹ nhân liên thủ thi triển có thể áp chế thánh quang âm lãnh mà?

Hay nói cách khác... chỉ có công kích của Công đức xà mỹ nhân mới có hiệu quả với nó?

Tống Thư Hàng cũng nghĩ đến điểm này.

Cậu đưa lại Xích Tiêu kiếm cho Công đức xà mỹ nhân: “Ngươi đến đi!” Xà mỹ nhân nhận kiếm, nhẹ nhàng vung lên, lại là mấy đạo đao ý chém ra.

Kiếp trước của Xích Tiêu kiếm nhất định là một thanh đao, kiếp này đầu thai nhầm nên mới thành kiếm.

Mặc dù ở trạng thái kiếm, nhưng nó lại có thể tăng cường đao ý.

Quả nhiên, công kích của xà mỹ nhân dường như khắc chế ‘thánh quang âm lãnh’ kia, dù chỉ là những nhát chém bình thường cũng có thể khiến nó không ngừng vỡ nát, tiêu tan.

Công đức xà mỹ nhân thừa thế truy kích, tay trái nàng liên tục búng ra, từng đạo tiểu đao khí chém tới; tay phải vung Xích Tiêu kiếm, mỗi lần là một đạo đao khí hình bán nguyệt.

Lưỡi đao thánh quang bị áp chế hoàn toàn, bị ép đến tận đài rèn, cuối cùng bị đè lên đài rèn.

Đao ý của Công đức xà mỹ nhân điên cuồng oanh kích.

Lưỡi đao thánh quang không ngừng tiêu tán... việc hủy diệt hoàn toàn chỉ còn là vấn đề thời gian.

“Ha ha, thì ra là vậy.

Thánh quang âm lãnh này bị công đức chi lực khắc chế!” Xích Tiêu kiếm cười ha hả.

“Vậy nếu là thánh quang chính thống, có thể gây ra sát thương khắc chế tương tự với nó không?

Thánh quang ở một số phương diện có điểm chung rất lớn với công đức chi lực.” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm: “Ngươi lại không phải hệ Thánh Kỵ Sĩ, lấy đâu ra thánh quang?” “Tôi thật sự biết một chút thánh quang đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Xích Tiêu kiếm tò mò: “Ngươi còn kiêm tu công pháp hệ Thánh Kỵ Sĩ?” “Chưa tu luyện bao giờ, nhưng tôi biết một chiêu kiếm thuật đặc biệt, đây cũng là kiếm thuật duy nhất mà tôi nắm vững.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Xích Tiêu kiếm: “Không biết tại sao, mặc dù ngươi rất đắc ý, nhưng khi ta nghe đến mấy chữ ‘kiếm thuật duy nhất nắm vững’, trong lòng lại dâng lên một cảm giác thê lương.” Tống Thư Hàng: “..., đời không như là mơ.” Nói xong, Tống Thư Hàng chuyển ‘Vô Hình Đao Cổ’ qua.

“Nhìn cho kỹ đây, kiếm thuật của tôi. 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 chiêu thứ nhất: Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.” Tống Thư Hàng bày ra thế khởi đầu của kiếm thuật.

Cậu vẻ mặt nghiêm túc, niệm kiếm quyết: “Thánh quang ơi, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng để chiến một trận!” “Phụt~~” Xích Tiêu kiếm không nhịn được cười thành tiếng.

“Đừng cười, tiền bối.

Tôi cũng không muốn niệm, nhưng niệm kiếm quyết này ra có thể tăng cường uy lực của Thánh Quang Kiếm Thuật, nguyên lý tôi vẫn chưa hiểu rõ.

Bình thường tôi đều chỉ niệm thầm trong lòng, hôm nay không có người ngoài, tôi mới nghiến răng niệm ra.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu hai tay nắm đao, hung hăng chém ra một chiêu ‘Thánh Quang Trảm Ác Kiếm’.

Thánh quang rực rỡ hiện lên từ thanh kiếm của cậu, hóa thành kiếm mang, chém về phía thánh quang âm lãnh.

Bụp~~ Chiêu ‘Thánh Quang Trảm Ác Kiếm’ của Tống Thư Hàng trở thành cọng rơm cuối cùng đè gãy lưng lạc đà.

Thánh quang âm lãnh hoàn toàn nổ tung, tan thành mây khói.

Công đức xà mỹ nhân ngừng chém.

“Thế giới hạch tâm, kiểm tra toàn bộ thế giới, xem còn sót lại thánh quang âm lãnh không.” Tống Thư Hàng ra lệnh.

Trước đó, đám thánh quang âm lãnh kia lại có thể qua mặt được cảm ứng của mọi người, ngay cả ‘thế giới hạch tâm’ cũng không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Nếu không có Công đức xà mỹ nhân hộ thân, Tống Thư Hàng suýt nữa đã bị móc thận rồi.

Thế giới hạch tâm tiến hành tự kiểm tra.

Một lát sau, nó phản hồi lại cho Tống Thư Hàng, những nơi khác trong thế giới hạch tâm đều xác định không còn tồn tại ‘thánh quang âm lãnh’ nữa.

Chỉ có trên đài rèn kia là có chút dị thường.

“Cẩn thận đài rèn.” Tống Thư Hàng lên tiếng nhắc nhở.

Công đức xà mỹ nhân lại giơ kiếm, đao ý ngưng tụ.

Trên đài rèn, phôi ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ được chế tạo từ cốt kình thánh bát phẩm đang tỏa ra ánh sáng công đức.

Cật Qua Thánh Quân là công đức chi thể, trong xương kình của ngài cũng ẩn chứa lực lượng công đức khủng bố.

Đây là sức mạnh khắc chế ‘thánh quang âm lãnh’.

Lúc này, ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ chế tạo từ cốt kình thánh lòng bàn tay hướng lên, năm ngón tay khép lại.

Trong lòng bàn tay, có một đoàn thánh quang bị găng tay trói buộc, không ngừng giãy giụa.

Đoàn thánh quang đó tỏa ra khí tức âm lãnh... nhưng lại tỏa ra ánh sáng ấm áp thánh khiết.

Là thánh quang âm lãnh kia, nhưng nó đã xảy ra biến hóa.

“Chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Xích Tiêu kiếm: “E là do nhát kiếm ‘Thánh Quang Trảm Ác Kiếm’ cuối cùng của ngươi gây ra, dẫn đến dị biến của đám thánh quang âm lãnh này.

Bây giờ nó dường như vừa có đặc tính của thánh quang bình thường, vừa có đặc tính của thánh quang âm lãnh.” “Thứ này có phải là đồ tốt không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm: “Ai mà biết được?” Tống Thư Hàng: “Hỏi thử Bạch tiền bối xem sao.” “Bạch tiền bối của ngươi không phải vẫn đang ở hiện thế sao?” Xích Tiêu kiếm tò mò hỏi.

Chương 1414

“Tôi đang nói đến vị khác xxx~~ xì, lại bị tắt tiếng.” Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, sau đó gọi Bạch tiền bối two trong ý thức.

“Lại có chuyện gì?” Bạch tiền bối two hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “Có hai chuyện, một là tôi đã tìm được bản hoàn chỉnh của ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, trong đó có đính kèm phương pháp luyện chế ‘Ba mươi ba tổ hợp pháp khí’.

Chuyện thứ hai là trước mặt tôi có một đoàn thánh quang thú vị, Bạch tiền bối có muốn xem nó có phải là bảo bối không, nếu muốn thì tặng ngài nhé.” Lần này nhờ có Bạch tiền bối two giúp đỡ, khiến thế giới hạch tâm kịp thời nâng cấp.

Cho nên, Tống Thư Hàng cũng muốn báo đáp Bạch tiền bối two một chút.

“Ồ, hiệu suất không tệ nhỉ.

Ngươi đợi đi, đến lúc đó ta sẽ để số 2 đến chỗ ngươi lấy phương pháp luyện chế ‘Ba mươi ba tổ hợp pháp khí’.

Lúc đó, ta cũng sẽ mang cho ngươi một thứ đồ tốt khiến ngươi hài lòng.

Còn nữa... nếu không phải nghe ra ngươi có thành tâm thiện ý, ta thật muốn dùng thánh quang trét đầy mặt ngươi.

Thánh quang với ta mà nói, cũng giống như cứt vậy.

Nếu ta thấy một bãi cứt rất thú vị, muốn tặng cho ngươi, ngươi có muốn không?

Lần sau ngươi mà còn dám tặng ta thánh quang, ta sẽ tặng ngươi ngay một bãi cứt của Ám Hắc Bạo Long Vương.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Cho nên, ta đã nói trước với ngươi rồi... khoảng thời gian gần đây, ngươi thực sự quá yên tâm về ta.

Ta là tà ma chi chủ của Cửu U thế giới đấy.” Bạch tiền bối two thở dài.

Uy nghiêm của Cửu U chúa tể giả gần đây thật sự không đủ, phải xem xét làm một tin tức lớn, nạp lại giá trị uy nghiêm Cửu U chúa tể của mình mới được.

Tống Thư Hàng: “...” “Thánh quang ngươi tự xử lý đi, ngoài ra, hôm nay ấn đường của ngươi có hơi đen, có thời gian thì nhờ người bói cho một quẻ xem sao, cảm giác vận khí hôm nay của ngươi không tốt lắm.” Bạch tiền bối two nói thêm.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng: “Không cần tìm người bói quẻ, tôi đã cảm thấy mình hôm nay rất xui xẻo rồi.” Bây giờ nếu cậu đi tìm Đồng Quái tiền bối bói quẻ, tuyệt đối là một quẻ thượng thượng.

“Ngươi có chuẩn bị tâm lý là tốt rồi, hẹn gặp lại.” Bạch tiền bối two ngáp một cái. ...

Kết thúc cuộc giao lưu tâm linh với Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng day day ấn đường.

“Ngươi vừa rồi liên lạc với vị ‘xxx’ kia à?” Xích Tiêu kiếm hỏi.

Nó đã đoán ra vị ‘xxx’ kia hẳn là có liên quan đến Bạch tiền bối, và con tinh tinh kim cương đột nhiên xuất hiện trước đó chắc cũng có liên quan đến ‘xxx’.

“Vâng, đúng rồi Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài xem ấn đường của tôi có phải rất đen không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm: “Ngươi không nói ta cũng không để ý, hôm nay ấn đường của ngươi đen thật đấy.

Chủ yếu là mấy ngày trước ấn đường của ngươi vẫn luôn đen, hôm nay màu sắc đậm hơn một chút, nên nhất thời không để ý.” “Xui xẻo quá.” Tống Thư Hàng than thở.

Nhớ lại mấy ngày nay, từ khi bị chuyển từ Bích Thủy Các đến Thú Giới, cậu vẫn luôn khá xui xẻo.

Nếu không phải cậu có sức sống ngoan cường, có lẽ đã sớm bỏ mình rồi.

Xích Tiêu kiếm nhắc nhở: “Tiếp theo ngươi phải cẩn thận một chút, ấn đường đen thành thế này, có khi ngươi đi vài bước cũng sẽ...” Lời còn chưa nói xong, Tống Thư Hàng đột nhiên hụt chân, ngã nhào xuống đất.

“Vãi chưởng, ngã trên đất bằng?” Tống Thư Hàng vội vàng chống tay xuống đất, thân hình bật cao lên.

May mà anh đây bây giờ cũng là người luyện võ, nói thế nào cũng là Tứ phẩm tu sĩ, phản ứng nhanh nhạy lắm.

Chỉ cần không lơ đễnh, cái thuộc tính dễ thương như ngã trên đất bằng này sẽ không xuất hiện trên người mình đâu.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Thư Hàng cẩn thận!” Lúc này, Xích Tiêu kiếm hét lớn.

Tống Thư Hàng sau khi bật cao lên, vị trí rơi xuống lại chính là đài rèn, bên dưới chính là đoàn thánh quang quỷ dị kia.

“Vãi chưởng.” Tống Thư Hàng cũng thấy được điểm này.

Sau đó cậu tâm niệm vừa động, dưới chân xuất hiện hai đóa hắc liên.

Cậu đạp lên hắc liên, mượn lực trên không, lại bật lên một lần nữa, né tránh nguy cơ một cách đẹp mắt.

Tư thế phải ngầu, động tác phải nhanh, chính là như vậy.

Tống Thư Hàng sống lại rồi!

Đúng vậy, cậu hiện đang trong quá trình sống lại.

Điểm hồi sinh chính là bên cạnh 【Hoạt tuyền】 trong thế giới hạch tâm.

Một nửa 'Mệnh phù' còn lại của cậu được chôn ở vị trí Hoạt tuyền, đây là điểm hồi sinh của cậu.

Tống Thư Hàng đang sống lại với vẻ mặt ngơ ngác.

Vãi chưởng, chuyện gì vậy, sao mình lại chết rồi?

Bên cạnh cậu, đôi mắt xinh đẹp của Sở các chủ đang nhìn cậu.

Sở các chủ hiện đang lơ lửng trong Hoạt tuyền, trông như thể nàng đang ngâm mình trong suối nước nóng.

Tóc dài tung bay, vắt trên bờ Hoạt tuyền.

Thật là một bức mỹ nhân nhập dục đồ.

Đáng tiếc, mỹ nhân này giờ chỉ còn lại mỗi cái đầu.

"Ngươi chết rồi à?" Sở các chủ bình tĩnh hỏi.

Tống Thư Hàng mờ mịt gật đầu.

Cậu nhớ lại, ký ức cuối cùng của mình chính là đạp lên hắc liên, dùng tư thế đẹp trai né tránh đoàn hỏa diễm thánh quang quỷ dị kia.

Sau đó... thì không có sau đó nữa.

Tống Thư Hàng cười khổ: "Tôi còn không biết mình chết như thế nào nữa." May mà cậu có mệnh phù bên mình, lại thêm công hiệu của 【Hoạt tuyền】, hồi sinh đầy máu đầy trạng thái.

Sở các chủ: “Bị người ta ám sát?” “Không có.” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Trước đó có một đoàn thánh quang âm lãnh muốn ám sát tôi, nhưng đã bị tôi chặn lại.

Ký ức cuối cùng của tôi là né một thứ gì đó rất đẹp trai, kết quả không hiểu sao lại chết.

Lát nữa tôi sẽ đi hỏi Xích Tiêu kiếm tiền bối, xem rốt cuộc tôi chết như thế nào?” “Cuộc tấn công suýt nữa hủy diệt thế giới độc quyền của ngươi trước đó là sao vậy?” Sở các chủ hỏi.

Trước đó nàng còn tưởng mình chết chắc rồi.

Dưới đòn tấn công đó, có lẽ nàng đến cả tro cũng không còn.

Đến lúc đó, dù Tống Mộc Đầu muốn dùng Trường Sinh Chi Pháp của Trình Lâm để hồi sinh nàng, cũng không có nguyên liệu.

Tống Thư Hàng nói: “Là một tồn tại đáng sợ, hành tinh mọc mắt từ xa tấn công chúng ta.

Đó thật sự là đòn tấn công cấp độ diệt thế, may mà thế giới hạch tâm của tôi đã hoàn thành nâng cấp.

Sau này không cần lo bị khóa mục tiêu nữa.” Sau này, dù gặp phải đòn tấn công tương tự, thế giới hạch tâm cũng có thể ngay lập tức tiến vào lãnh địa đặc thù kia, né tránh khóa không gian và tấn công.

Sở các chủ im lặng một lát rồi nói: “Bản lĩnh gây chuyện của ngươi, không kém Tống Mộc Đầu bao nhiêu.” “Chuyện này không thể trách tôi.” Tống Thư Hàng cười khổ: “Lần này tôi chỉ là cá trong chậu đáng thương, bị vạ lây từ thành cháy.

Nói chung là do hôm nay ấn đường tôi phát đen, xui xẻo thôi.” Hơn nữa, cậu tự nhận mình tuy có lúc não co giật cũng sẽ tìm đường chết một chút, nhưng trong tình huống bình thường cậu rất lý trí, không dễ dàng tìm đường chết.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, than thở: “Tuy nói hiệu quả của Mệnh phù đến Ngũ phẩm sẽ mất tác dụng, nhất định phải dùng hết trước Tứ phẩm mới không lãng phí.

Nhưng cũng không nhất thiết phải bắt tôi dùng chứ?

Dù sau này tôi lên Ngũ phẩm không dùng đến Mệnh phù nữa, tôi vẫn có thể truyền thừa nó lại, tặng cho đệ tử của tôi mà.” Trong lúc nói chuyện, thân thể hắn đã được tái cấu trúc xong.

Cơ thể sau khi hồi sinh có hơi yếu, nhưng dưới sự bồi bổ của 【Hoạt tuyền】, rất nhanh đã bắt đầu hồi phục.

Tống Thư Hàng kiểm tra lại cơ thể của mình.

Phì Kình Hư Đan, Kình Cốt Tiên Cốt, thậm chí cả ngón tay vàng ở tay trái cũng đã hồi phục.

Ngoại trừ một thân pháp bảo không theo cùng, cậu sau khi hồi sinh giống hệt như trước khi hồi sinh, không có bất kỳ khác biệt nào.

Không đúng, vẫn có một chút khác biệt.

Đầu tiên, ‘trạng thái hóa lỏng’ mà Diệt Phượng tiền bối thêm cho cậu đã biến mất.

Hơi tiếc một chút, trạng thái hóa lỏng đã giúp cậu rất nhiều trong chuyến đi Thú Giới.

Ngoài ra, thể chất của cậu dường như đã trở nên mạnh hơn một chút.

Hơn nữa sau khi trải qua cái chết, đạo tâm cũng trở nên kiên định hơn một chút.

“Mệnh phù này của ngươi, ta vừa mới chú ý.

Đây đã không phải là ‘Trọng Sinh Phù’ bình thường nữa, đã liên quan đến ‘trường sinh chi đạo’ của trường sinh giả.

Loại mệnh phù này, ngươi lấy từ đâu ra?” Sở các chủ hỏi.

Nếu... nếu năm đó, các thành viên Bích Thủy Các của nàng trong tay cũng có thể sở hữu Mệnh phù mạnh mẽ như vậy, nhất định sẽ có rất nhiều thành viên có thể sống sót?

“Trường sinh chi đạo?

Mệnh phù này khoa trương đến vậy sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Chả trách, hiệu quả của Mệnh phù này lại bá đạo như vậy.

Sau khi kinh ngạc, là một cơn đau lòng + đau thịt tột độ.

Lòng đau như cắt.

Lúc ở ‘Không gian thiên kiếp’ đối mặt với thiên kiếp hiện đại hóa, cậu đã chống đỡ được, không dùng đến Mệnh phù quý giá này.

Đối mặt với thách thức của Đông Qua Thánh Quân, khi pháo đài thép nổ tung thành mảnh vụn, cậu vẫn chống đỡ được, không dùng đến Mệnh phù quý giá này.

Thậm chí vừa rồi, khi đối mặt với đòn tấn công đáng sợ của hành tinh mắt to, cậu vẫn bình an vượt qua, không dùng đến Mệnh phù quý giá.

Bao nhiêu sóng to gió lớn cậu đều đã vượt qua, không ngờ lại lật thuyền trong mương.

Chương 1415

Mệnh phù bá đạo như vậy, không được dùng vào lúc then chốt, ngược lại vừa rồi, lại bị sử dụng một cách khó hiểu.

Vô số nỗi đau lòng tột độ, kết hợp thành một chữ 【NHẪN】 siêu khổng lồ.

Dao găm cắm trong tim.

Sau khi thở dài một hơi thật sâu, Tống Thư Hàng trả lời Sở các chủ: "Mệnh phù là do một vị tiền bối đền cho tôi, lúc đó ngài ấy dùng hết một lá măng phục sinh của tôi, sau đó liền bồi thường Mệnh phù này cho tôi." "Thì ra là vậy." Sở các chủ lẳng lặng gật đầu.

Tống Thư Hàng vươn vai, cậu cảm thấy trạng thái của mình đã hoàn toàn hồi phục.

"Sở tiền bối, ngài tiếp tục ở đây nghỉ ngơi, tôi đi hỏi xem vừa rồi tôi chết như thế nào đã." Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ, 'Mệnh phù' đã không còn, cậu đã không còn cơ hội tái sinh nữa.

Để đảm bảo an toàn tính mạng của mình, với tiền đề ấn đường phát đen, tiếp theo cậu phải cẩn thận hơn nữa.

"Đi đi." Giọng Sở các chủ có chút trầm thấp.

Không biết có phải ảo giác không, Tống Thư Hàng cảm thấy tâm trạng của Sở các chủ có chút sa sút.

Cậu quay đầu nhìn Sở các chủ.

Sau đó, cậu phát hiện Sở các chủ vùi gần hết cái đầu xuống nước, hai mắt vô thần.

“Sở tiền bối, ngài có tâm sự gì à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta vừa đột nhiên nghĩ đến một chuyện.” Sở các chủ nói: “Tống Mộc Đầu nói hắn đã nắm vững ‘trường sinh chi pháp’ của Trình Lâm, có thể dùng loại trường sinh pháp đó để hồi sinh ta.

Ban đầu ta rất kinh ngạc, vì trường sinh chi pháp của một người căn bản không thể dạy cho người khác, ‘đạo’ của mỗi người đều là độc nhất vô nhị.

Nhưng Tống Mộc Đầu lại có thể học được trường sinh pháp của Trình Lâm.

Cho nên, ta rất kinh ngạc.

Cộng thêm Tống Mộc Đầu nói hắn chắc chắn sẽ dùng loại trường sinh pháp đặc thù đó để hồi sinh ta, ta cảm thấy rất vui, nên không nghĩ sâu hơn.” Tống Thư Hàng: “Sau đó thì sao?” “Sau đó vừa rồi ta lại nghĩ, Trình Lâm lại chịu đem trường sinh chi đạo của mình dạy cho Tống Mộc Đầu, đây là bí mật lớn nhất của nàng, ngoài quan hệ đạo lữ song tu ra, ta thật sự không nghĩ ra có quan hệ gì, có thể thân mật đến mức dạy cho người khác bí mật lớn nhất của mình.

Giữa nàng và Tống Mộc Đầu chắc chắn có gian tình.

Tâm trạng ta không tốt.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “...” Chủ đề này, cậu không biết phải tiếp lời như thế nào.

Cậu rất hối hận vì mình đã nhiều chuyện, hỏi Sở các chủ câu hỏi này.

“Cho nên, Sở các chủ ngài thích Tống Mộc Đầu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi nói xem?” Sở các chủ thở dài một hơi, lại lặn nửa khuôn mặt xuống Hoạt tuyền, bắt đầu thổi bong bóng.

Tống Thư Hàng trầm tư.

“Sở các chủ, trường sinh chi đạo tuyệt đối không thể dạy cho người khác sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ gật đầu: “Lý luận mà nói, trường sinh chi đạo cũng giống như dấu vân tay, là một loại pháp tắc.

Ngươi nắm giữ loại pháp tắc này, người khác sẽ không thể nắm giữ.” Tống Thư Hàng mắt sáng lên: “Vậy thì có hai khả năng!” Sở các chủ ngẩng đầu nhìn cậu.

“Thứ nhất, Tống Mộc Đầu mà Sở các chủ ngài gặp là hàng giả!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Có lẽ hắn là do Trình Lâm tiên tử giả trang, vì trước đó lúc Diệp Tư độ kiếp, Trình Lâm tiên tử cũng từng xuất hiện.” Sở các chủ lắc đầu.

“Không thể là giả, tuy ngoại hình không giống, nhưng loại khí tức và tính cách đó, ngoài hắn ra, sẽ không có ai khác.” Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Lần này, vào lúc nàng cần nhất, Tống Mộc Đầu đã phá không mà đến, làm sao nàng có thể nhận nhầm?

“Vậy thì, khả năng thứ hai.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay thứ hai lên: “Tống Mộc Đầu đã ký khế ước với Trình Lâm tiên tử.” “Hả?” Sở các chủ trừng lớn mắt.

Tống Thư Hàng: “Bởi vì Trình Lâm tiên tử là linh quỷ mà, nếu Tống Mộc Đầu ký khế ước với Trình Lâm tiên tử, với sự tương thông giữa linh quỷ và chủ nhân, có lẽ Tống Mộc Đầu có thể mượn dùng trường sinh chi lực của Trình Lâm tiên tử!” “Ngươi nói cũng rất có khả năng, nhưng vấn đề là, Trình Lâm tiên tử không phải đã có chủ nhân rồi sao?” Sở các chủ hỏi lại.

Nàng nhớ Trình Lâm có chủ nhân, sở dĩ nàng trở thành linh quỷ gia truyền nhà Diệp Tư, chính là do chủ nhân của nàng dùng đại thần thông đặt nàng vào trong cơ thể tổ tiên nhà Diệp Tư.

Tống Thư Hàng nói: “Theo tình báo của tôi, chủ nhân của Trình Lâm tiên tử rất đặc biệt.

Nhưng mà, tôi không thể nói ra tình báo về chủ nhân của cô ấy, sẽ bị tắt tiếng.” Chủ nhân của Trình Lâm tiên tử, chính là Thiên Đạo thứ ba, Ban Văn Long Thiên Đạo mà!

“Trạng thái của chủ nhân cô ấy cũng rất đặc biệt, nếu Trình Lâm tiên tử và Tống Mộc Đầu ký khế ước linh quỷ, tôi hoàn toàn không ngạc nhiên.” Tống Thư Hàng nói.

“Thật sao?” Sở các chủ mắt sáng lên.

“Chắc chắn.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ cúi đầu trầm tư.

Một lúc lâu sau, nàng đột nhiên nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Vậy Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Sau khi Diệp Tư trở thành linh quỷ của ngươi, ngươi còn chấp nhận nữ tu khác làm đạo lữ song tu không?” Tống Thư Hàng: “...” Nhìn trời, tại sao chủ đề lại chuyển sang mình rồi?

“Không trả lời được?

Xem ra, ngoài Diệp Tư ra, ngươi quả nhiên lại gặp nữ tu khác.

Nhưng mà, giữa ngươi và Diệp Tư cũng chưa xác định quan hệ đạo lữ song tu, ngươi dù có gặp nữ tu khác cũng không có vấn đề gì.” Sở các chủ lại lặn xuống thổi bong bóng.

Thổi một lúc, nàng lại nổi lên, cười xấu xa: “Nhưng mà, Diệp Tư đã trở thành linh quỷ của ngươi.

Ngươi dù muốn tìm nữ tu khác làm đạo lữ song tu, cũng phải qua được ải của cô ấy.

Linh quỷ và chủ nhân cảm quan tương thông, nhưng tương đối chủ nhân cũng sẽ bị linh quỷ ảnh hưởng.

Đặc biệt là Diệp Tư không giống linh quỷ bình thường, cô ấy có tư duy độc lập của riêng mình.” Tống Thư Hàng: “...” Nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt rối rắm, tâm trạng của Sở các chủ trở nên vui vẻ. ...

Ở một nơi khác, trong phòng rèn của Đông Chi Điện.

Trên găng tay được đúc từ cốt kình thánh, có một vũng chất lỏng đang không ngừng ngọ nguậy, ngọ nguậy.

“Thư Hàng, đừng nghịch nữa, mau xuống khỏi găng tay đi.” Xích Tiêu kiếm nói ở bên cạnh.

Trên phôi găng tay ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’, vũng chất lỏng đó không ngừng luồn lách trên găng tay... trông có vẻ, nó có xu hướng muốn kết hợp với găng tay.

Vũng chất lỏng này chính là do cơ thể Tống Thư Hàng hóa thành.

Cho nên Xích Tiêu kiếm mới không ngừng thúc giục Tống Thư Hàng, bảo cậu xuống khỏi găng tay.

Công đức xà mỹ nhân cũng tò mò đứng bên cạnh, nhìn chằm chằm vào găng tay và Thư Hàng trên đài rèn.

“Này, Thư Hàng ngươi rốt cuộc bị sao vậy?

Dù sao cũng trả lời một tiếng chứ.” Xích Tiêu kiếm lại nói.

Trước đó nó đã thử trực tiếp tách Tống Thư Hàng ra khỏi ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, nhưng một khi nó đến gần, chất lỏng do Tống Thư Hàng hóa thành sẽ lập tức chui vào trong phôi găng tay không ra, và cơ thể hóa lỏng của cậu sẽ điên cuồng dung hợp với găng tay.

Khi Xích Tiêu kiếm muốn đến gần hơn một chút, lại bị Công đức xà mỹ nhân giữ lại, không cho nó quá gần.

Khi Xích Tiêu kiếm bị kéo ra xa một chút, cơ thể hóa lỏng của Tống Thư Hàng lại chui ra từ ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, không ngừng ngọ nguậy.

“Không ổn rồi, xem ra Tống Thư Hàng ngốc rồi.” Xích Tiêu kiếm nói.

Đang nói chuyện, một bóng người từ xa đến gần, nhanh chóng lao vào phòng rèn của Đông Chi Điện.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, các ngài có để ý thấy tôi chết như thế nào không?” Bóng người lao đến hét lớn.

Xích Tiêu kiếm và Công đức xà mỹ nhân quay đầu lại, liền thấy Tống Thư Hàng trần như nhộng.

“Vãi chưởng, Tống Thư Hàng?” Xích Tiêu kiếm trừng lớn mắt, không đúng, nó là kiếm, không có mắt.

Công đức xà mỹ nhân cũng nghiêng đầu, tò mò nhìn Tống Thư Hàng, sau đó nàng lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng ‘dạng lỏng’ trên đài rèn.

Nàng cảm thấy, cả hai Tống Thư Hàng đều là hàng thật.

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tống Thư Hàng đưa tay ra hiệu, quần áo, pháp khí, găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách trên mặt đất đều bị chuyển qua, trang bị lại lên người cậu.

Xích Tiêu kiếm rung nhẹ: “Câu hỏi này phải là ta hỏi ngươi mới đúng chứ, trên người ngươi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao ngươi lại chạy từ bên ngoài vào đây.” “Trời ạ, các ngài không thấy rõ tôi chết như thế nào sao?” Tống Thư Hàng nhanh chóng giải thích: “Tôi nhớ khoảnh khắc cuối cùng, tôi đạp hắc liên nhảy một cú thật ngầu, để né tránh thánh quang quỷ dị trên đài rèn.

Sau đó... tôi liền xuất hiện ở điểm hồi sinh ‘Hoạt tuyền’.

Ở đó có ‘Mệnh phù’ tôi chôn sẵn từ sớm, một khi tôi gặp chuyện bất trắc là có thể hồi sinh.” “Ngươi chết rồi?” Xích Tiêu kiếm xoay thân kiếm, dùng mũi kiếm chỉ vào vũng chất lỏng trên đài rèn: “Vậy thứ này là gì?” Tống Thư Hàng tiến lên, nhanh chóng đến gần đài rèn.

Công đức xà mỹ nhân bao bọc lấy Tống Thư Hàng, bảo vệ cậu một cách kín kẽ.

Mệnh phù của Tống Thư Hàng đã tiêu hao, vậy thì nàng tuyệt đối không thể để cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa.

Tống Thư Hàng đến gần đài rèn, nhìn thấy vũng chất lỏng đang ra ra vào vào trong ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’.

“Vãi chưởng, đây không phải là tôi sao?” Cậu chết lặng.

Khí tức này, loại dao động tiên thiên chân nguyên của《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này, tuyệt đối chính là Tống Thư Hàng không sai.

Hơn nữa, trên người ‘Tống Thư Hàng’ dạng lỏng này, tràn đầy sức sống, khí tức sinh mệnh dồi dào.

Căn bản không giống như đã ‘chết’.

Nếu chưa chết, vậy tại sao ‘Mệnh phù’ của tôi lại trực tiếp cho tôi tái sinh?

“Xích Tiêu kiếm tiền bối, trước đó sau khi tôi đạp hắc liên né tránh hỏa diễm thánh quang biến dị, đã xảy ra chuyện gì nữa?” Tống Thư

Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm đáp: “Trước đó ngươi nhảy lên, đạp hắc liên, thuận lợi đáp xuống đất.

Sau đó, ngươi đột nhiên lại quay người đến gần ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, trực tiếp đưa tay ra bắt lấy găng tay.

Ta đang nghi hoặc ngươi định làm gì, thì cơ thể ngươi đột nhiên hóa thành dạng lỏng, bao bọc lấy ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’.

Đoàn hỏa diễm thánh quang quỷ dị trong găng tay cũng bị cơ thể hóa lỏng của ngươi đồng bộ.” Dừng một chút, Xích Tiêu kiếm lại tiếp tục: “Nhưng mà, từ đầu đến cuối dấu hiệu sinh mệnh của ngươi vẫn còn, không hề ‘chết’.

Cho nên, tại sao ngươi lại hồi sinh rồi?” “Gặp ma rồi, một lá ‘Mệnh phù’ quý giá cứ thế lãng phí một cách khó hiểu?” Tống Thư Hàng day day thái dương.

Suy nghĩ một chút, cậu tháo ‘găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách’, đưa tay nhắm vào ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ từ xa.

Với sự nắm vững ‘Giám Định Bí Pháp’ của Tống Thư Hàng hiện tại, dù lòng bàn tay không trực tiếp tiếp xúc với mục tiêu giám định, cách một khoảng cách ngắn cũng có thể thi triển thuật giám định, chỉ là tỷ lệ giám định thành công sẽ giảm đi một chút.

Trong đầu cậu lẳng lặng nhớ lại 88888 giọng nói kia, sử dụng ‘Giám Định Bí Pháp’ lên găng tay từ xa.

Tống Thư Hàng muốn xem thử rốt cuộc thứ này là sao.

Chương 1416

Giám Định Bí Pháp thuận lợi thi triển.

Kim sắc phù văn chảy ra từ hốc mắt cậu, rơi lên cơ thể chất lỏng đang ngọ nguậy và Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo.

Thời gian đảo ngược.

Lần này, trên cánh tay Tống Thư Hàng chỉ xuất hiện một vết thương nhỏ xíu, máu tươi còn chưa kịp chảy ra, vết thương đã hồi phục.

Cái giá phải trả cho việc giám định rất nhỏ.

Kim sắc phù văn quay về, mang theo kết quả giám định. 【Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo, được đúc từ cốt kình thánh bát phẩm, vẫn đang ở trạng thái bán thành phẩm, dự kiến cấp bậc thành phẩm là thất phẩm hoàn mỹ.】 Trời ạ, 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo' mà Lục Tu tiên tử chuẩn bị chế tạo cho cậu là thất phẩm hoàn mỹ?

Chả trách cái búa lớn búa nhỏ kia vung lên, số liệu +100 và +50 làm cậu đau lòng muốn chết.

Nhưng mà thứ tôi muốn giám định không phải là găng tay, thứ tôi muốn là thông tin về 'Tống Thư Hàng' đang ngọ nguậy kia.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồng thời, trong lòng cậu bây giờ có chút hoang mang.

Bởi vì gần đây, thấy mỗi vị đại lão đều có một phân thân 'đại lão two', cậu có chút lo lắng bây giờ mình có phải cũng đã biến thành 'Tống Thư Hàng two', mà vũng chất lỏng trước mắt này chính là 'Tống Thư Hàng one'. 【Nhục thân của Tống Thư Hàng dạng lỏng: Một trong những nguyên liệu luyện khí, là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh

‘Bá Tống Huyền Thánh’, vì luyện chế bản mệnh pháp khí mạnh nhất, hoàn mỹ nhất, đã lựa chọn ném nhục thân của mình vào hỏa diễm thánh quang rèn khí, là sản phẩm của việc lấy thân luyện khí.】“Tôi phỉ nhổ!!” Tống Thư Hàng giận dữ nói.

Đầu óc tôi lại không bị lừa đá, sao có thể ném cơ thể của mình vào lò lửa luyện khí?

Tôi đang sống tốt, tại sao phải tìm chết?

“Sao vậy?” Xích Tiêu kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tôi vừa mới dùng một bí thuật tương tự thuật giám định, kết quả giám định được lại nói là tôi tự mình lựa chọn ‘lấy thân luyện khí’, ném nhục thân của mình vào hỏa diễm, cường hóa bản mệnh pháp khí.

Vô lý, sao tôi có thể làm chuyện như vậy?

Tôi lại không phải Tam Lãng tiền bối, sao có thể tìm chết như vậy?

Không đúng, dù là Tam Lãng tiền bối, cũng không thể làm loại chuyện chết chắc này.

Đây đã không phải là tìm chết, mà là muốn chết rồi.” Có lẽ... cũng chỉ có vị ‘Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử’ tiền bối kia, mới làm ra chuyện ‘muốn chết’ như vậy.

Dù sao với tính cách của cậu, tuyệt đối không thể làm như vậy.

“Nhưng mà, lúc đó nhìn dáng vẻ của ngươi, thật sự có chút mùi vị ‘lấy thân luyện khí’.” Xích Tiêu kiếm đáp.

Nó vừa nói qua, trước đó Tống Thư Hàng là chủ động tiếp cận Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo, và hòa tan cơ thể của mình, bao bọc lấy găng tay và hỏa diễm thánh quang quỷ dị trên đó.

Suy nghĩ một chút, Xích Tiêu kiếm nói: “Cho nên, có hai khả năng.” Tống Thư Hàng: “?” “Thứ nhất, đầu óc ngươi bị lừa đá rồi.” Xích Tiêu kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Thứ hai, ngươi bị tà nhập rồi.

Khả năng lớn nhất, chính là ngươi bị ảnh hưởng bởi đoàn thánh quang quỷ dị trước đó.” Xích Tiêu kiếm lại nói.

“Không đúng, lúc đó tôi đã né tránh đoàn thánh quang kia.

Hơn nữa, thánh quang đó dù muốn ảnh hưởng tôi, cũng không thể trong nháy mắt đoạt lấy tâm thần của tôi.” Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

Cậu có Công đức xà mỹ nhân hộ thể, có Thánh ấn gia trì, dù đoàn thánh quang kia có thể ảnh hưởng tâm thần cậu, cũng chắc chắn sẽ có một quá trình ‘va chạm’.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, mặt dày tiếp tục làm phiền Bạch tiền bối two. 【Bạch tiền bối, triệu hoán Bạch tiền bối, ngài vẫn chưa ngủ chứ?】 Tống Thư Hàng gọi trong lòng.

Bạch tiền bối two: 【Chuyện vặt?

Ta đang nướng thịt trong kén, bận lắm.】 Tống Thư Hàng: “...” Nướng thịt trong kén?

Thao tác như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

Hơn nữa tiền bối ngài không phải đang giảm béo sao? 【Có chuyện gì nói mau, nướng thịt trong kén không thể phân tâm, lửa cũng không dễ khống chế.】 Bạch tiền bối two nói. 【Khụ, là thế này.

Tôi vừa mới xảy ra chuyện, đột nhiên chết một lần, cảm giác rất không đúng.

Ngài vừa rồi có chú ý đến biến hóa trong thế giới hạch tâm của tôi

không?

Cứ cảm thấy không đúng lắm.】Tống Thư Hàng đáp.【Ta đã nhắc nhở ngươi từ trước, ấn đường ngươi phát đen, bảo ngươi cẩn thận một chút, ngươi coi lời ta như gió thoảng bên tai à?】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng:【Tôi đã rất cẩn thận, nhưng vẫn chết một cách khó hiểu.】【Được rồi, ngươi đợi ta một lát, ta đi tua lại xem phát lại.】Bạch tiền bối two nói.

Một lúc lâu sau...【Ta vừa xem lại tình tiết, ngươi đây là 'lấy thân luyện khí' phải không?】Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng:【Không phải đâu, Bạch tiền bối.

Tôi đang sống tốt, tại sao phải tìm chết chứ!】【Vậy đầu óc ngươi bị lừa đá rồi?】Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng:【Bạch tiền bối, thuyền tình hữu nghị cần hai bên cẩn thận duy hộ, nếu không nói lật là lật đấy ạ.】【Lật thì lật, chỉ cần ngươi trả hết nợ tà năng Cửu U cho ta là được.

Nói thật, nếu không có ngươi thỉnh thoảng triệu hoán ta, ta có thể ngủ một hơi cả nghìn năm.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..."【Ta đã xem kỹ một lần, có mấy điểm.

Thứ nhất, đám cứt kia... ta nói là thánh quang.

Đoàn thánh quang đó vẫn luôn tỏa ra sức mạnh tương tự huyễn thuật, ảnh hưởng đến những người xung quanh.

Nhưng mà, đám cứt thánh quang này chỉ là mồi nhử, quan trọng nhất là trạng thái hiện tại của ngươi, ngươi đang độ tâm ma kiếp?

Sức mạnh của thánh quang quỷ dị đã khơi dậy tâm ma của ngươi, sau đó ngươi liền trúng chiêu.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: 【Trời ạ, tâm ma?】 Cậu đương nhiên không độ tâm ma kiếp, nhưng Diệp Tư thì đang độ.

Diệp Tư là linh quỷ của cậu, Diệp Tư độ kiếp cũng sẽ ảnh hưởng đến cậu. 【Nhưng mà, tôi có công đức chi quang, lại có Thánh ấn bên mình, tâm ma không dễ ảnh hưởng đến tôi như vậy chứ?】 Tống Thư Hàng lại hỏi. 【Vấn đề là, tâm ma đi cửa sau ảnh hưởng đến ngươi.

Hơn nữa, không chỉ có tâm ma và thánh quang, cơ thể ngươi còn trúng độc nữa.

Kịch độc đó vẫn luôn tiềm phục trong cơ thể ngươi, cùng với tâm ma, thánh quang ảnh hưởng đến trạng thái của ngươi.】 Bạch tiền bối two nói thêm.

Trúng độc?

Chẳng lẽ là lúc ở ‘Bích Thủy Các’, cậu đã trúng độc của vị Thú tu Kiếp Tiên kia?

Nhưng kịch độc đó không phải đã bị Sở các chủ two thanh lý sạch sẽ rồi sao?

Khoan đã, Sở các chủ two không thanh lý hết độc của cậu, vẫn còn sót lại một chút?

Tống Thư Hàng: “...” 【Ngoài kịch độc ra, cơ thể ngươi trước đó còn dính lời nguyền nữa?

Bản lĩnh gây chuyện của ngươi cũng không tồi, thích hợp làm tin tức lớn đấy.】 Bạch tiền bối two nói. 【Lời nguyền?

Chuyện từ khi nào?】 Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Chính cậu cũng không biết mình rốt cuộc từ khi nào lại trúng lời nguyền mới? 【Loại lời nguyền này là kiểu đang thịnh hành gần đây ở Cửu U, có chút tương tự với thủ pháp của kẻ tử địch của ta.

Chậc chậc chậc, gần đây ngươi lại đối đầu trực diện với hắn rồi à?】Tâm trạng của Bạch tiền bối two trở nên vui vẻ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: 【Chẳng lẽ là chuyện này!】Gần đây cậu ở Thú Giới, đóng vai thần y, loại bỏ lượng lớn tà năng trong cơ thể 'người bị tà năng Cửu U ô nhiễm' ở Thú Giới.

Có phải là gần đây động tác của cậu quá lớn, số lượng người chữa trị quá nhiều, cho nên không cẩn thận trúng lời nguyền?

Tống Thư Hàng kể lại phỏng đoán của mình cho Bạch tiền bối. 【Ừm, xem ra tám chín phần mười là vậy rồi.

Động tác của ngươi quá lớn, đã thu hút sự chú ý của hắn.

Gần đây ấn đường ngươi phát đen, vẫn nên cẩn thận một chút.

Bây giờ ngươi ngay cả thủ đoạn hồi sinh cũng không còn, chết là chết thật đấy.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng có chút lo lắng: 【Vậy lời nguyền bây giờ vẫn còn trên người tôi không?】【Sau khi chết một lần, lời nguyền đã biến mất rồi.

Chỉ cần ngươi không tiếp tục tìm chết, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không thu hút sự chú ý của hắn nữa.】Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng: 【Tiếc quá, khó khăn lắm mới gặp được cơ hội thu mua lượng lớn dược liệu, tà năng Cửu U và công đức chi lực... không còn cách nào khác, chỉ có thể từ bỏ thôi.】【Ừm, từ bỏ thì cảm giác có chút đáng tiếc.

Để ta xem có thể nghĩ ra cách nào, để ngươi tiếp tục hay không.

Cơ hội gây phiền phức cho tên đó, ta không thể bỏ qua.

Nếu ngươi không có việc gì, thì cứ ở lại Thú Giới thêm một hai ngày, xem ta có thể nghĩ ra cách nào che giấu cảm ứng của hắn đối với ngươi không.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:【Được, truyền tống phù mà thú cưng số 1 của Bạch tiền bối cho tôi có hiệu lực ba ngày, tôi về trước ba ngày là được.】【Ha ha ha.】Bạch tiền bối two đột nhiên cười quái dị:【Nhắc đến số 1, ta lại nhớ ra một chuyện.

Trò đùa 'Lăn đi, bò con' không tệ.】Tống Thư Hàng: ⊙__⊙ Vãi chưởng chưởng chưởng chưởng chưởng, thú cưng số 1 thật sự mang trò đùa này về cho Bạch tiền bối?

Chết rồi, chết rồi...【Đợi ngươi về hiện thế, chúng ta sẽ chơi trò 'Lăn đi, bò con', nhất định rất kích thích.】Bạch tiền bối two nói.

Cả đời này tôi chuẩn bị sống ở Thú Giới luôn.

Có một khoảnh khắc, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý định định cư ở Thú Giới.【Còn chuyện gì nữa không?

Chương 1417

Không có thì cúp máy đây, đừng hòng chạy đến Tà Liên thế giới tìm ta ăn thịt nướng, ta sẽ không chia cho ngươi ăn đâu.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..." Nhưng mà, cậu thật sự đã nghĩ đến một chuyện.

Chính là chuyện trước đó đã hứa giúp Tam Lãng tiền bối hỏi thông tin về 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử'.

Lần này cậu cuối cùng cũng nhớ ra rồi.

Thế là, Tống Thư Hàng miêu tả lại chuyện này cho Bạch tiền bối two.

Đồng thời cũng kể cho Bạch tiền bối two tình huống quỷ dị lần trước cậu gặp 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử'.

Lúc đó, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử có mái tóc đen, hơn nữa lại có thực lực của thạch cự nhân ngang hàng trường sinh giả.【Không vấn đề, ta sẽ chú ý giúp ngươi tình báo về vị 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' này, có tin tức sẽ báo cho ngươi.

Đây là ân tình thứ hai ngươi nợ ta hôm nay, ngươi chuẩn bị trả thế nào?】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:【Trừ kể chuyện cười ra, cái gì cũng được.】【Nhưng ta chỉ muốn nghe chuyện cười, ta cho ngươi chút thời gian chuẩn bị.

Ừm, một tình báo đáng giá ba câu chuyện cười đi.】Bạch tiền bối two nói.

Ngài ấy định giá rất tùy tiện, vì nghe Tống Thư Hàng nhắc đến tên

‘Cuồng Đao Tam Lãng’, trong tên có chữ tam, thế là ngài ấy liền định giá là ba câu chuyện cười.

Tống Thư Hàng: 【...】 Nợ một cái cũng là nợ, nợ ba cái cũng là nợ, thêm chút nữa vẫn là nợ. 【Bạch tiền bối, vậy ngài giúp tôi xem thử ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, sức mạnh ‘thánh quang quỷ dị’ trên đó có phải đã biến mất rồi không?】 Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two: 【Không cần xem nữa, sức mạnh thánh quang đó đã bị nhục thân của ngươi dung hợp, xóa đi ấn ký rồi.

Tiếp theo ngươi chỉ cần tìm một người biết rèn khí, rèn sắt khi còn nóng, chế tạo xong bản mệnh pháp khí là được.

Pháp khí được chế tạo bằng phương pháp lấy thân luyện khí này, sẽ sản sinh dị biến.

Ừm, ta khá thích cái găng tay này.

Lần sau có rảnh chế tạo cho ta một cái nhé?】 【Bạch tiền bối, tôi đã không chết nổi nữa, chết nữa là toi thật đấy.】 Tống Thư Hàng nói. 【Yên tâm, đến lúc đó ta sẽ nghĩ cách.

Ta đột nhiên có một ý tưởng, tiếp theo khi ngươi luyện chế ‘Ba mươi ba thú tổ hợp thần khí’, mỗi loại đều luyện chế hai phần.

Toàn bộ quá trình ta sẽ hỗ trợ ngươi, đến lúc đó ngươi tự mình lắp một bộ, cho ta cũng lắp một bộ.】 Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: 【Ý tưởng hay của Bạch tiền bối.

Nhưng có một vấn đề, tôi không biết luyện chế pháp khí.】 【Một chút cũng không biết?】 Giọng Bạch tiền bối two khựng lại, Tống Thư Hàng còn vô dụng hơn cả ngài ấy tưởng tượng.

Tống Thư Hàng thở dài: 【Đúng vậy, cho nên lần này ngay cả chế tạo phôi bản mệnh pháp khí, cũng phải nhờ Lục Tu tiên tử giúp đỡ.】

【Vậy nhờ cô ấy tiếp tục chế tạo cho ngươi?】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: 【Không ổn đâu, đau lòng lắm.】 Lúc Lục Tu tiên tử rèn khí, tư thế ưu mỹ, người cũng đẹp, khung cảnh mãn nhãn.

Chỉ là cái +100 và +50, đâm thấu tim người.

Chế tạo một cái 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo', đã khiến Tống Thư Hàng lòng đau như cắt.

Nếu để cô ấy hỗ trợ chế tạo ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, tim cậu sẽ bị tổn thương đến mức nào? 【Ngươi triệu hoán cô ấy qua đây, ta và cô ấy bàn bạc giá cả.】 Bạch tiền bối two nói. ...

Đại hải quy và Lục Tu tiên tử vốn được Tống Thư Hàng gửi về Thú Giới.

Cả hai đều vẫn đang trong trạng thái lòng còn sợ hãi.

Nhưng chưa nghỉ ngơi được bao lâu, hai người lại cảm nhận được sự truyền tống quen thuộc, là Tống Thư Hàng đang triệu hoán họ trở lại thế giới kia?

Hai người không chống cự, thuận theo không gian truyền tống của Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lục Tu và đại hải quy đều quay trở lại thế giới hạch tâm.

"Trời ạ, Tống Thư Hàng cơ thể ngươi sao vậy?" Đại hải quy vừa nhìn đã nhận ra cơ thể Tống Thư Hàng không ổn.

"Sống lại một lần, tình hình cụ thể lát nữa tôi sẽ giải thích với Quy tiền bối." Tống Thư Hàng cười khổ.

Sau đó cậu lại nói với Lục Tu tiên tử: "Lục Tu tiên tử, có một vị tiền bối muốn nói chuyện với cô." Trong lòng Lục Tu vẫn đang lo lắng cho an toàn của Thất Tu và Tứ Tu.

Nghe Tống Thư Hàng nói xong, cô gật đầu: “Muốn nói chuyện gì?” “Lục Tu tiên tử, mạo phạm rồi.” Nói xong, cậu đưa tay điểm vào ấn đường của Lục Tu.【Tiểu cô nương ngươi khỏe.】Giọng Bạch tiền bối two vang lên trực tiếp trong đầu Lục Tu tiên tử.

Còn Lục Tu đột nhiên sắc mặt tái nhợt.

Trong khoảnh khắc giọng Bạch tiền bối two vang lên, cô phảng phất như nhìn thấy một thế giới địa ngục, dơ bẩn, tà ác, những thứ khủng bố tràn ngập thế giới.

Mà trong thế giới này, có một bóng người quân lâm thiên hạ.

Đây là chúa tể của cả thế giới.

Mà người nói chuyện với cô, chính là bóng người này.

Khung cảnh này, khiến cô không khỏi nhớ lại lúc ban đầu ký khế ước với ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, nhìn thấy một khung cảnh mơ hồ.

Khung cảnh đó bây giờ cô có chút không nhớ rõ, nhưng hẳn là hư ảnh có liên quan đến chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao ‘Thiên Đạo thứ ba’.

“Tiền bối ngài khỏe.” Lục Tu tiên tử cố gắng giữ bình tĩnh, đáp lại.

Tống Thư Hàng làm trạm trung chuyển có chút nghi hoặc, sao lúc Lục Tu tiên tử và Bạch tiền bối two giao lưu lại có vẻ rất kinh khủng, áp lực rất lớn vậy?【Bàn với ngươi một vụ làm ăn, ngươi có thể ra tay giúp Tống Thư Hàng tiểu hữu chế tạo hoàn chỉnh ‘Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ không, tổng cộng cần hai bộ.

Về giá cả, ngươi có muốn gì không?】Giọng Bạch tiền bối two ôn hòa.

Dù vậy, Lục Tu nghe thấy giọng của ngài ấy, vẫn cảm thấy có chút đứng không vững.

Vị tiền bối này của Tống Thư Hàng tiểu hữu rốt cuộc là lai lịch gì?

Mạnh quá mức rồi.

Tống Thư Hàng rốt cuộc làm sao quen biết nhiều đại lão thần bí như vậy? 【Hay nói cách khác, hiện tại ngươi có phiền não gì?

Có lẽ ta có thể ra tay giúp ngươi giải quyết.

Chỉ cần là phiền não tương đương giá trị, đều không có vấn đề.

Giao dịch công bằng.】 Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Trong giọng của ngài ấy, dường như mang theo một loại dụ dỗ nào đó.

Lục Tu tiên tử không tự chủ được liền nghĩ đến phiền não lớn nhất hiện tại của mình là Thất Tu và Tứ Tu, hai người họ hiện tại vẫn đang đối đầu với tôn hành tinh mắt dài kia.

Mà cô hiện tại lại tạm thời mất liên lạc với ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Không thể cảm ứng được trạng thái hiện tại của Thất Tu và Tứ Tu.

“Tiền bối, tôi cũng không biết có tương đương giá trị không.

Hiện tại hai người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi, đang đối mặt với một cường địch tấn công.

Cường địch đó, là một hành tinh mọc mắt.

Tiền bối ngài có thể giúp tôi giải quyết phiền não này không?

Không cầu giải quyết cường địch đó, chỉ cần mang Thất Tu và Tứ Tu trở về là được.” Lục Tu tiên tử mong chờ nói. 【Thất Tu, Tứ Tu, Lục Tu.

Thì ra là vậy.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sao?】 Giọng Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Lục Tu.

Đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, Bạch tiền bối two hiển nhiên cũng biết lai lịch của nó. 【Không vấn đề, giao dịch thành lập.

Hai bộ ‘Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ chế tạo, đổi lấy hai sinh vật quan trọng nhất trong cuộc đời ngươi.】 Bạch tiền bối two nói.

Sau đó, ngài ấy ngắt kết nối với Lục Tu.

Tống Thư Hàng vui mừng nói: 【Bạch tiền bối, ngài muốn đi cứu Thất Tu tiền bối và Tứ Tu?】 【Hắc, vốn dĩ là chuyện tiện tay phải làm.

Vừa hay lấy ra giao dịch một phen.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: 【Gì?

Chuyện tiện tay phải làm?】 【Hành tinh mắt dài kia, ta vẫn luôn tìm nó, từ rất lâu trước đây ta đã muốn tóm lấy nó.

Cho nên lần này cảm ứng được nó, ta đã sắp xếp số 1 và số 3 mới tuyển qua tọa độ không gian khóa mục tiêu, truyền tống đến gần nó.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: 【Số 1 và số 3 có đánh lại được hành tinh mắt dài đó không?】 Số 1 tuy được xưng là vũ khí tối thượng của Bạch tiền bối two, nhưng nó là bán thành phẩm.

Mà số 3 kim cương đại tinh tinh, thực lực trông cũng không mạnh lắm. 【Chỉ cần khóa được thứ đó, ta sẽ thử xem có thể kéo nó đến

Cửu U thế giới không, nếu thành công, ta có thể tự mình ra tay.

Thứ này, là tác phẩm của Thiên Đạo thứ hai.

Hắc, ta đã chú ý đến nó từ lâu rồi.】Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối two:【Ta đi xử lý hành tinh mắt dài kia trước, hẹn gặp lại.】Nói xong, Bạch tiền bối two liền ngắt kết nối với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vuốt cằm, rơi vào trầm tư.

Cậu nhớ ra một chuyện thú vị - trước đó Bạch tiền bối two không phải đã nói, 'thánh quang' đối với ngài ấy cũng ghê tởm như vật bài tiết sao.

Nhưng mà, hành tinh mắt dài kia toàn thân đều bao phủ bởi thánh quang âm lãnh, thậm chí năng lượng trong cơ thể nó cũng là thánh quang âm lãnh.

Đối với Bạch tiền bối two mà nói, hành tinh mắt dài kia chẳng phải tương đương với việc toàn thân đều bôi phân sao?

Thậm chí bên trong cũng chứa đầy phân?

Nghĩ kỹ mà kinh.

Đang suy tư, đột nhiên đầu óc Tống Thư Hàng một trận choáng váng.

Chương 1418

Sau đó, trong đầu cậu hiện lên đủ loại hình ảnh vật bài tiết.

Đây là một chồng ảnh mang theo mùi vị.

Rõ ràng chỉ là hình ảnh, nhưng chỉ nhìn thôi cũng phảng phất như ngửi thấy một mùi hôi thối.

Sắc mặt Tống Thư Hàng tái nhợt, buồn nôn...【Lúc ăn cơm đừng dùng ‘giao lưu tâm linh’ truyền cho ta thông tin ghê tởm, khẩu vị ăn thịt nướng của ta lập tức giảm đi một nửa.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng tò mò nói:【Bạch tiền bối ngài không phải đã ngắt kết nối rồi sao?

Chẳng lẽ tiền bối ngài đang nhìn trộm?】Bạch tiền bối two:【...】Bụp~ Lần này, liên kết giao tiếp tâm linh hoàn toàn bị ngắt.

Tống Thư Hàng: “...” ×××××××××××××××××× Lục Tu tiên tử thấy Tống Thư Hàng thoát khỏi ‘chế độ giao tiếp tâm linh’, liền lên tiếng hỏi: “Tống Thư Hàng tiểu hữu, vị tiền bối kia đã đi cứu Tứ Tu và Thất Tu rồi sao?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Yên tâm đi, Lục Tu tiên tử.

Chỉ cần vị tiền bối này ra tay, Tứ Tu và Thất Tu tiền bối chắc chắn sẽ không có chuyện gì.” Lục Tu tiên tử thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô lấy lại tinh thần: “Nếu đã như vậy, nhân lúc này chúng ta làm một lèo, hoàn thành việc chế tạo bản mệnh pháp khí ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ của ngươi đi.” Búa lớn búa nhỏ lại được lấy ra.

Lục Tu tiên tử đi đến bên đài rèn khí, nhìn về phía ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, đang chuẩn bị hạ búa.

Ngay sau đó, cô nhìn thấy thứ chất lỏng không ngừng ngọ nguậy trên găng tay.

“Ủa, thứ quái gì đây?” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng thở dài: “Đây chính là tôi.” “Gì?” Lục Tu tiên tử ngơ ngác.

“Nói chính xác thì, đây là ‘cái tôi’ cũ.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, vẻ mặt cao thâm khó lường nói: “Để luyện chế bản mệnh pháp khí mạnh nhất, hoàn mỹ nhất, tôi đã dứt khoát lựa chọn ném nhục thân của mình vào hỏa diễm thánh quang rèn khí, lấy thân luyện khí.” Đại hải quy mắt sáng lên: “Dùng cơ thể luyện khí?

Sau đó, ngươi dùng ‘Mệnh phù’ hồi sinh?” “Đầu óc ngươi bị lừa đá à?” Lục Tu tiên tử chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật: “Chúng ta có thể đừng nhắc đến lừa không?” “Luyện một cái bản mệnh pháp khí thôi mà, ngươi lại còn phải chết một lần?

Lại còn lấy thân luyện khí...” Lục Tu tiên tử cũng không biết phải nói gì cho phải.

Tống Thư Hàng thở dài, nói: “Thực ra, tình huống lúc đó rất phức tạp.

Tôi trúng kịch độc, lời nguyền, huyễn thuật, tâm ma.

Dưới ảnh hưởng của bốn trạng thái tiêu cực, cộng thêm ấn đường phát đen, cuối cùng mới có màn kịch ‘lấy thân luyện khí’ này.” “Ấn đường của ngươi bây giờ vẫn còn rất đen.” Đại hải quy nói.

Tống Thư Hàng: “Cho nên bây giờ tôi đặc biệt cẩn thận, sợ không cẩn thận lại chết nữa.

Đúng rồi, Lục Tu tiên tử, trạng thái này còn có thể luyện khí

không?

Ý tôi là, cơ thể chất lỏng này sẽ không ảnh hưởng đến pháp khí chứ?” “Phương pháp lấy thân luyện khí ta cũng là lần đầu tiên thấy, ta sẽ cố gắng hết sức.” Lục Tu tiên tử đáp.

Loại phương pháp luyện khí của ‘tà phái ma đạo’ này, trước đây cô chưa từng thử qua.

Lục Tu tiên tử: “Ta sẽ theo các bước của ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, tiếp tục chế tạo găng tay.

Còn trong quá trình này sẽ xảy ra dị biến gì, chỉ có thể phó mặc cho trời thôi.” Nói xong, Lục Tu tiên tử đưa tay đặt lên đài rèn.

Trên đài rèn có ngọn lửa bùng lên, lần này ngọn lửa không còn là ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa’, mà là hỏa chủng rèn khí được tích trữ sẵn trong Thăng Long Bản của Đông Chi Điện.

Bởi vì Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tạm thời che giấu liên lạc với Lục Tu tiên tử, trong thời gian ngắn cô không thể mượn hỏa diễm phượng hoàng nữa.

May mà cốt kình thánh bát phẩm đã chế tạo xong, tiếp theo việc chế tạo các bộ phận khác của găng tay cũng không cần dùng đến hỏa diễm phượng hoàng.

Trong ngọn lửa, cơ thể Tống Thư Hàng hóa lỏng không hề bị tổn thương, chỉ là trong ngọn lửa nó tăng nhanh quá trình dung hợp với ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’.

Búa lớn và búa nhỏ lại được vung lên.

Nhưng lần này, cái +100 và +50 đau lòng kia lại không xuất hiện nữa.

“Ủa?

Lục Tu tiên tử, phù văn hỏa diễm tính tiền đâu rồi?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Đôi khi, thói quen là một thứ đáng sợ.

Trước đó +100 và +50 liên tục xuất hiện đau lòng như vậy, nhưng một khi đã quen với thiết lập này rồi, lần này phù văn hỏa diễm lại không xuất hiện nữa, sẽ khiến người ta cảm thấy trong lòng trống rỗng, cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó.

Lục Tu tiên tử thở dài: “Tiền công luyện khí không phải đã được vị tiền bối kia của ngươi trả hết rồi sao?

Đã trả hết rồi, ta còn tính tiền làm gì?

Tính ra giá cuối cùng, để tự mình thấy nghẹn lòng à?” Búa lớn và búa nhỏ cùng lên, cuối cùng tính ra giá cả lại không thu được tiền, trong lòng cô sẽ rất khó chịu.

Tống Thư Hàng: “...” Búa lớn và búa nhỏ không ngừng đập xuống.

Các loại dược liệu luyện khí quý giá được ném vào ngọn lửa, lại bị đôi búa của Lục Tu tiên tử chế tạo thành các hình dạng khác nhau.

Ngoài búa ra, khi chế tác các bộ phận nhỏ Lục Tu tiên tử còn có một bộ đầy đủ các loại pháp khí khác nhau.

Cuối cùng, các bộ phận găng tay đã chế tạo xong được lắp ráp vào ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’.

Đùng!

Búa lớn vung lên, từng đốt bao ngón tay được nối vào ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’.

Xoẹt~~ “A~~” Tống Thư Hàng ở bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Lục Tu tiên tử nghi hoặc quay đầu lại.

“Đau thấu tim.” Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử chớp chớp mắt, sau đó cô vung búa, tiếp tục đập lên găng tay ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’.

“Ái da~~” Tống Thư Hàng lại không nhịn được kêu lên.

“Cơ thể cũ của ngươi và ngươi vẫn còn ‘liên kết cảm giác’ à?” Lục Tu tiên tử nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi cũng không biết nữa.” Cậu nhìn găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, khoảnh khắc này, giữa cậu và găng tay dường như nảy sinh một cảm giác ‘máu mủ tương liên’.

Cậu đưa tay phải nhẹ nhàng cử động ngón cái.

Lúc này, ngón cái của ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ cũng cử động nhẹ.

Rõ ràng pháp khí vẫn chưa chính thức thành hình, hạch tâm và trận pháp của pháp khí vẫn chưa được khắc lên, nhưng pháp khí này đã tâm ý tương liên với Tống Thư Hàng.

“Thú vị, đây chính là hiệu quả của lấy thân luyện khí?” Lục Tu tiên tử nói.

Nói xong, cô lại vung búa, nhanh chóng đập xuống.

Làm một mạch, cô lắp ráp tất cả ‘bộ phận’ lên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ.

Tống Thư Hàng lại nhe răng.

Nhưng sau đó cảm giác đau đớn ngày càng giảm, đến cuối cùng, đau đớn đã biến mất.

“Khung sườn của Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo đã hoàn thành, tiếp theo ngươi tự mình tiếp tục các bước luyện chế pháp khí, khắc trận pháp và hệ thống hạch tâm lên, hoàn thành việc luyện chế pháp khí.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu đi đến bên găng tay, mượn búa của Lục Tu tiên tử nghiền nát năm loại dược liệu luyện khí hệ thủy, dùng bột này để khắc trận pháp.

Theo trận pháp dần dần hoàn thiện, Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo rung nhẹ.

“Bước cuối cùng.” Tống Thư Hàng lấy ra một viên linh thú tinh loại kình Ngũ phẩm, chuẩn bị khảm nó vào găng tay.

Nhưng đúng lúc này, cơ thể Tống Thư Hàng dạng lỏng trong găng tay tự động tụ lại, cuối cùng hóa thành một viên minh châu tròn trịa, chiếm lấy vị trí của ‘linh thú tinh’.

Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo tỏa sáng rực rỡ.

“Thế này cũng được à?” Tống Thư Hàng nói.

Đang nói chuyện, ‘Huyền Thánh Ấn’ của cậu chủ động bay ra, bép một tiếng, đóng lên găng tay ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’.

Lại là trò gì nữa đây?

Đại hải quy giải thích: “Thánh ấn đóng dấu, sau khi Huyền Thánh bát phẩm luyện chế pháp khí xong, Thánh ấn sẽ chủ động đóng dấu lên pháp khí, tăng cường liên kết giữa pháp khí và Huyền Thánh.” “Bản mệnh pháp khí này của ngươi sắp nghịch thiên rồi.” Xích Tiêu kiếm nói.

Bản mệnh pháp khí, tu sĩ khi ở Tứ phẩm sẽ luyện chế xong nó.

Bởi vì khi từ Tứ phẩm tấn thăng Ngũ phẩm, một kiện bản mệnh pháp bảo ưu tú có thể tăng tỷ lệ độ kiếp của tu sĩ lên tối đa ba thành!

Nói cách khác, đại bộ phận bản mệnh pháp khí của Huyền Thánh bát phẩm cũng đều được luyện chế xong từ khi còn ở Tứ phẩm.

Thánh ấn trên bản mệnh pháp khí, cũng là đợi sau khi họ lên Bát phẩm mới được đóng thêm vào.

Đồ lắp thêm và đồ đi kèm nguyên bản, về mặt hiệu quả luôn có sự khác biệt.

Sau khi Thánh ấn được đóng lên, mơ hồ, phẩm chất của ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ dường như đã tăng lên một bậc.

“Bây giờ găng tay này là pháp bảo mấy phẩm?” Lục Tu tiên tử hỏi.

Cô vốn ước tính mình có thể rèn ra một kiện pháp khí phẩm giai ‘Thất phẩm hoàn mỹ’, nhưng bây giờ xem ra, đẳng cấp của kiện pháp khí này không chỉ đơn giản là Thất phẩm.

“Pháp khí Bát phẩm.” Xích Tiêu kiếm khẳng định đáp.

Đại hải quy: “Đích xác có Bát phẩm, nhưng như vậy thì Tống Thư Hàng sẽ không sử dụng được kiện bản mệnh pháp khí này rồi?” Lục Tu tiên tử: “Ta đã thiết kế từ lâu rồi, khi rèn pháp khí này ta đã để lại một khâu ‘phong ấn’.

Chỉ cần nhờ đại năng ra tay thiết lập phong ấn cho pháp khí này, Tống Thư Hàng là có thể trực tiếp sử dụng.” Đang nói chuyện, Tống Thư Hàng trực tiếp đưa tay nắm lấy ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’.

“Tôi cảm thấy tôi bây giờ có thể sử dụng nó... nó đã ở trạng thái phong ấn!” Tống Thư Hàng nói.

Cậu tháo ‘găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách’, đeo ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ lên.

Giám Định Bí Pháp tự động khởi động.

Sau đó, chỉ phải trả giá bằng một vết thương nhỏ, thông tin của

‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ liền hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. ....

Ba mươi ba thú tổ hợp thần khí chi 【Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo】, pháp khí Bát phẩm (trạng thái bốn tầng phong ấn).

Cần cảnh giới đạt đến tầng tương ứng mới có thể dần dần giải trừ phong ấn, phát huy toàn bộ uy lực của nó.

Tăng cường ba thành hiệu quả tu luyện và uy lực của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 Cự Kình Thiên, theo phong ấn dần dần giải trừ, mức tăng tối đa có thể đạt bốn thành.

Đeo găng tay có thể tăng hiệu suất minh tưởng hai mươi phần trăm, theo phong ấn dần dần giải trừ, hiệu quả tăng cường tối đa tăng lên hai mươi bốn phần trăm.

Tăng tốc độ hồi phục linh lực, hiệu quả hồi phục cụ thể tùy thuộc vào môi trường.

Chương 1419

Tăng cường uy lực hệ hỏa.

Tăng cường uy lực hệ thánh quang.

Kèm theo sát thương lời nguyền, sát thương kịch độc, sát thương hỏa diễm, sát thương thánh quang.

Kèm theo hiệu quả huyễn thuật.

Kèm theo chức năng kích phát tâm ma.

Kèm theo pháp thuật trị liệu 【Kình Thân Hóa Lộ Chú】, mỗi ngày sử dụng bốn lần, theo phong ấn giải trừ, hiệu quả và số lần trị liệu tiếp tục tăng.

Kèm theo quyền pháp 【Cự Kình Phún Xạ】, tuân theo sự dẫn dắt của găng tay, kích hoạt 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', có thể thi triển hoàn mỹ quyền pháp 'Cự Kình Phún Xạ'.

Kèm theo 【Nghịch Kình Kim Thân】, bí thuật loại bùng nổ, (phong ấn một) Ngũ phẩm có thể thi triển.

Dưới cảnh giới Tứ phẩm, trả giá bằng tổn thương nhục thân có thể tạm thời sử dụng.

Kèm theo 【Tuyệt Vọng Kình Hao】, bí thuật sóng âm, (phong ấn hai) Lục phẩm có thể thi triển, cảnh giới Ngũ phẩm, trả giá bằng tổn thương kinh mạch có thể tạm thời sử dụng.

Kèm theo 【Chân Thực Long Kình Thế Giới】, bí thuật quyền pháp, (phong ấn ba) Thất phẩm có thể thi triển, cần phối hợp với 'Chân thực huyễn tượng'.

Kèm theo 【Kình Thánh Bí Pháp】, bí thuật phòng ngự, (phong ấn bốn), Bát phẩm có thể thi triển, cần phối hợp với Thánh ấn. ....

Khi đeo bản mệnh pháp khí lên, Tống Thư Hàng cảm thấy găng tay đã hòa làm một với mình. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 và ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ sinh ra cộng hưởng, tốc độ vận chuyển tiên thiên chân nguyên trong cơ thể tăng lên một đoạn dài.

Điều này khiến Tống Thư Hàng cảm thấy mình lập tức nhẹ nhõm đi rất nhiều, phảng phất như đã đặt xuống gánh nặng mấy trăm cân.

Cảm giác này, hoàn toàn khác với khi cậu cầm ‘Bảo Đao Bá Toái’.

Đây chính là bản mệnh pháp khí.

Nó liên kết với tính mạng của tu sĩ, theo đẳng cấp của tu sĩ tăng lên, cũng có thể không ngừng được nâng cao.

Theo tâm niệm của Tống Thư Hàng, ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ tiến vào trạng thái ẩn hình.

Nó vẫn đeo trên tay Tống Thư Hàng, nhưng người khác không thể nhìn thấy.

“Tổng cộng có bốn tầng phong ấn, mỗi khi tôi tấn thăng một cảnh giới sẽ giải khai một phong ấn.” Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, các chức năng như sát thương hệ thánh quang, sát thương lời nguyền, sát thương kịch độc, dẫn dắt tâm ma, hiệu quả huyễn thuật, nghe có vẻ rất quen thuộc.

Đây không phải là các trạng thái tiêu cực trong cơ thể hóa lỏng của cậu sao!

Những trạng thái tiêu cực này cuối cùng đều theo cơ thể hóa lỏng dung nhập vào ‘găng tay’, trở thành năng lực của găng tay?

“Cảm giác thế nào?” Lục Tu tò mò hỏi.

“Tuyệt vời, trạng thái của tôi chưa bao giờ tốt như bây giờ.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vung nắm đấm, quyền kình phá không, phát ra tiếng nổ ba ba trong không khí.

“Pháp khí có hiệu quả gì?” Xích Tiêu kiếm hỏi.

“Kèm theo rất nhiều sát thương, tăng phúc, và mấy kỹ năng.

Nhưng đại bộ phận kỹ năng đang ở trạng thái phong ấn.

Hiện tại có thể sử dụng là cái này.” Tống Thư Hàng bày ra một thế khởi đầu của quyền pháp. 【Cự Kình Phún Xạ!】 Theo sự vận chuyển của Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, chân khí bùng nổ, trên nắm đấm của cậu mơ hồ hiện ra một hư ảnh phì kình.

“Uy lực của quyền pháp này không tệ.” Xích Tiêu kiếm bình luận.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “So với 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 thì kém một chút, so với 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 lại càng không thể so sánh.” Dù ‘Cự Kình Phún Xạ’ có sự gia thành của ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, về mặt uy lực vẫn không bằng ‘Kim Cương Phục Ma Quyền’.

Lục Tu tiên tử cười nói: “《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 mà ngươi tu luyện trong tất cả các công pháp luyện thể Nhất phẩm đều được coi là công pháp thượng đẳng, huống chi là bản nâng cấp 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Không có tính so sánh.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Nhưng mà, vừa rồi khi tôi thi triển ‘Cự Kình Phún Xạ’, có một cảm giác rất kỳ diệu.” Tống Thư Hàng vuốt cằm, nói: “Khi công kích ngưng tụ ra ‘hư ảnh loại kình’, tôi cảm giác quyền pháp này và 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 lại có chút điểm chung.” Phong cách của hai loại quyền pháp hoàn toàn khác nhau, một là quyền pháp của Phật môn, cái còn lại có chút tương tự pháp môn của thú tu.

Nhưng khi sử dụng ‘Cự Kình Phún Xạ’ để ngưng tụ hư ảnh cá voi béo, Tống Thư Hàng phát hiện nó và hư ảnh Kim Cương ngưng tụ từ 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 có điểm tương đồng kỳ diệu, cảm giác mà hai loại quyền pháp mang lại cho cậu trong khoảnh khắc đó cực kỳ giống nhau.

“Điểm tương tự?

Ví dụ như cả hai loại quyền pháp đều ngưng tụ ra hư ảnh à?” Lục Tu tiên tử trêu.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ vậy...

Tôi cảm thấy hai loại quyền pháp này có thể nghiên cứu sâu hơn một chút, biết đâu có thể dung hợp ưu điểm của cả hai lại với nhau.” Đương nhiên, việc cải tạo quyền pháp Tống Thư Hàng hiện tại không làm được.

Chỉ có thể chờ tương lai cậu thăng lên cảnh giới cao hơn, đồng thời còn phải nắm giữ lượng kiến thức phong phú như Thất Tu Thánh Quân, lúc đó mới tính đến chuyện cải tạo quyền pháp.

“Hai loại quyền pháp dung hợp lại với nhau, Kim Cương Phì Kình Quyền?” Rùa biển lớn bên cạnh cười nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi phi!” Kim Cương Phì Kình Quyền là cái quái gì?

Cho dù có một ngày cậu thật sự dung hợp được ưu điểm của hai loại quyền pháp này, ít nhất cũng phải gọi là Kình Vương Phục Ma Quyền chứ.

“Ta cảm thấy không bằng gọi là Phục Ma Hỏa Kình Đao đi?” Xích Tiêu Kiếm cũng đề nghị.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt mình: “Là quyền pháp mà, Xích Tiêu Kiếm tiền bối!

Tình yêu của người với đao rốt cuộc chấp nhất đến mức nào vậy?" Lục Tu tiên tử bên cạnh che miệng cười khẽ, lúc này cô mồ hôi đầm đìa, trông có vẻ yếu đuối, khiến người ta thấy mà thương.

Ai có thể liên tưởng tiên tử vung búa lớn búa nhỏ đập mạnh lúc trước với cô của hiện tại chứ?

"Ngoài việc thêm vào chiêu quyền pháp này, còn có năng lực nào khác không?

Dù sao cũng là một pháp khí Bát phẩm mà." Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng: "Là pháp khí Bát phẩm bốn tầng phong ấn, thực tế hiện tại trong tay tôi nó chỉ có thể phát huy uy lực của pháp khí Tứ phẩm.

Ngoài việc tăng cường lực công pháp, tốc độ hồi phục chân khí, linh lực trong cơ thể cùng các loại sát thương phụ trợ khác, ở cảnh giới Tứ phẩm tôi còn có thể sử dụng trước một chiêu bí pháp của cảnh giới Ngũ phẩm.

Nhưng muốn sử dụng thì phải trả một cái giá nhất định." Bí thuật bộc phát 【Nghịch Kình Kim Thân】, ở Tứ phẩm chỉ cần chịu cái giá tổn thương thể chất là có thể sử dụng trước.

Hiện tại mà nói đây là kỹ năng bảo mệnh, không đến thời khắc mấu chốt sẽ không dùng.

Nói xong, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa xoa găng tay phải.

"Nói đi cũng phải nói lại, lúc ban đầu, khi tôi trở thành tu sĩ, 'bản mệnh pháp khí' trong mơ là một thanh thần kiếm cơ.

Ngự kiếm hành không, kiếm khí tung hoành." Tống Thư Hàng cảm thán.

Đến giữa chừng, cậu cảm thấy bản mệnh pháp khí của mình hẳn là đao, tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng cậu và đao có duyên.

Không ngờ tạo hóa trêu ngươi, cuối cùng bản mệnh pháp khí của cậu lại là găng tay.

Để phát huy công hiệu của bản mệnh pháp khí, có phải cậu nên cân nhắc học thêm vài đường quyền pháp không?

Tương lai, biết đâu cậu có thể có thêm ngoại hiệu như Thiết Quyền Vô Địch Tống Thư Hàng gì đó?

Phi, còn không hay bằng Bá Đao Tống Nhất.

××××××× Bản mệnh pháp khí luyện chế hoàn thành, Tống Thư Hàng bước ra khỏi thế giới hạt nhân, trở về Thú Giới.

Thế giới hạt nhân bắt đầu thăng cấp mở rộng, năng lượng Cửu U tà năng có được từ chỗ Bạch tiền bối TWO vẫn còn thừa không ít, lúc này đều bị thế giới hạt nhân dùng để mở rộng.

Đồng thời, nó truyền cho Tống Thư Hàng thông tin cần một lượng lớn ‘Cửu U tà năng’.

Năng lượng Cửu U tà năng mượn từ Bạch tiền bối TWO, phần lớn đã dùng để đối kháng với công kích của ‘hành tinh mắt dài’.

Chỗ tà năng còn lại không đủ cho thế giới hạt nhân hoàn thành việc mở rộng.

Vì vậy, Tống Thư Hàng trở về Thú Giới, chuẩn bị làm lại nghề ‘thần y’ của mình.

Nhưng tiếp theo khi loại bỏ Cửu U tà năng, cậu cần phải cẩn thận hơn một chút, để tránh lại bị hạ lời nguyền một cách khó hiểu.

Chỉ cần chờ Bạch tiền bối TWO sáng tạo ra phương pháp hóa giải lời nguyền, cậu có thể bung tay làm một trận lớn.

Lục Tu tiên tử cùng Tống Thư Hàng rời khỏi thế giới hạt nhân, hiện tại cô đã không còn hứng thú mua sắm.

Cô theo sát Tống Thư Hàng không rời một bước, hy vọng có thể nhận được tình hình mới nhất của 'Thất Tu, Tứ Tu' từ Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Rùa biển lớn tiếp tục ở lại Đông Chi Điện ngủ đông.

Công Đức Xà Mỹ Nhân một ngụm nuốt Xích Tiêu Kiếm, trở về cơ thể Tống Thư Hàng.

Chỉ để lại cá voi béo công đức và Bạch Mao bên trong. . ...

Khi Tống Thư Hàng trở lại Thú Giới, phát hiện bên ngoài đã là lúc bình minh, trời bên ngoài đã dần hửng sáng.

Cậu nhớ khi mình vào thế giới hạt nhân chuẩn bị luyện khí, vẫn là chiều tối hôm qua.

Không ngờ bây giờ vừa ra ngoài, đã là sáng sớm ngày hôm sau.

Thiện tiểu cô nương vẫn luôn canh giữ trong phòng Tống Thư Hàng chờ cậu trở về.

Thấy Tống Thư Hàng trở về, Thiện cô nương chớp chớp mắt, vui mừng nói: "Bá Tống tiền bối, ngài luyện chế pháp khí xong rồi ạ?" Cô thấy Tống Thư Hàng đã hồi phục lại hình người, không còn là hình dạng cánh tay sắt nữa, tức là Bá Tống tiền bối đã kết thúc việc luyện khí.

Tống Thư Hàng cười gật đầu: "Thành công rồi, bệnh nhân cần trị liệu đều đến cả chưa?" "Vâng, bệnh nhân đã được Quy đại sư và phân bộ trưởng sắp xếp, đều đã chuẩn bị xong xuôi, chỉ chờ Bá Tống tiền bối ngài ra tay loại bỏ lây nhiễm Cửu U tà năng trên người họ.

Nhưng lần này, số lượng bệnh nhân có giảm đi...

Phân bộ Hắc Mã của chúng ta quá hẻo lánh, có rất nhiều người chưa kịp đưa đến phân bộ Hắc Mã đã hoàn toàn sa đọa thành tà ma.” Thiện cô nương nói.

Tống Thư Hàng đưa tay xoa đầu Thiện tiểu cô nương: “Chúng ta cố gắng hết sức, không thẹn với lòng.

Hơn nữa, chuyện Cửu U tà năng ầm ĩ lớn như vậy, các đại năng Thú Giới chắc chắn sẽ có hành động.

Phương pháp phổ cập chữa trị ô nhiễm ‘Cửu U tà năng’ nhất định sẽ nhanh chóng được nghiên cứu ra thôi.” Thiện cô nương gật gật đầu. . ...

Chương 1420

Mặt trời mọc, một ngày mới bắt đầu.

Trung tâm trị liệu tà năng của Bá Tống Huyền Thánh lại khai trương.

Các bệnh nhân có trật tự tiến vào phòng của Bá Tống Huyền Thánh, sau khi bệnh khỏi lại theo thứ tự rời đi.

Vì có lời nhắc nhở của Bạch tiền bối TWO, Tống Thư Hàng khi dùng thế giới hạt nhân hấp thu Cửu U tà năng càng thêm cẩn thận, mỗi lần loại bỏ tà năng đều để Công Đức Xà Mỹ Nhân bao bọc cậu thật chặt.

Công đức chi quang có thể ngăn chặn hiệu quả sát thương của lời nguyền, cho dù không chống đỡ được, ít nhất cũng sẽ phát ra cảnh báo.

Nếu thật sự lại bị trúng lời nguyền, cậu sẽ lập tức quay về thế giới hạt nhân, chờ Bạch tiền bối TWO ra tay, cho cậu phương pháp cách ly lời nguyền.

Loại bỏ Cửu U tà năng, thu vào thế giới hạt nhân để cung cấp cho việc mở rộng.

Kiếm một mớ dược liệu luyện khí, thu vào thế giới hạt nhân, chuẩn bị dùng để đúc ba mươi hai loại pháp khí còn lại.

Tích lũy chút ít công đức chi lực, để Công Đức Xà Mỹ Nhân không ngừng được cường hóa.

Thu hoạch luôn khiến người ta thỏa mãn.

Lục Tu tiên tử một tay chống cằm ngồi sau lưng Tống Thư Hàng.

“Thất ca đạo... khụ, Bá Tống, ngươi đây là đang cướp tiền à.” Lục Tu tiên tử nói.

Thiện cô nương bên cạnh nghe vậy, lập tức phản bác: “Tiên tử tiền bối ngài hiểu lầm rồi, Bá Tống tiền bối không phải đang cướp tiền, những dược liệu luyện khí này là chúng ta tự nguyện dâng lên.

Bá Tống tiền bối có thể ở lại Thú Giới giúp chúng ta loại bỏ Cửu U tà năng, chúng ta rất cảm kích.” Lục Tu tiên tử véo véo cằm.

Cô chìm vào suy tư so sánh với Tống Thư Hàng, pháp cướp tiền của Huyền Trọng phái bọn họ có phải hơi thất bại không?

Không đúng không đúng, thứ bọn họ muốn chính là hiệu quả ‘đâm vào tim khách hàng’.

Nếu khách hàng mặt đầy vẻ biết ơn, chẳng phải trong quá trình luyện khí bọn họ sẽ thiếu đi rất nhiều niềm vui sao?

Đang nói chuyện, một lô mười bệnh nhân mới được đưa vào phòng.

Thiện tiểu cô nương xác nhận bệnh nhân xong liền lui ra khỏi phòng, đóng cửa lại.

Tiếp đó Công Đức Xà Mỹ Nhân phóng ra công đức chi quang, bao phủ toàn bộ căn phòng, tránh bị bên ngoài dòm ngó.

Tống Thư Hàng đang định phóng ra xúc tu hoa sen như thường lệ, nhưng đột nhiên, Công Đức Xà Mỹ Nhân bên cạnh cậu khẽ động, ngầm phát ra cảnh báo cho cậu.

Trong lô bệnh nhân này có người mang theo lời nguyền.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lướt qua mười bệnh nhân... cuối cùng dừng lại ở một vị thú tu.

Đó là một thú tu có vằn hổ, khí tức tà ma Cửu U trên người hắn khác với chín bệnh nhân còn lại.

Cùng lúc Tống Thư Hàng nhìn về phía hắn, thú tu vằn hổ cũng từ từ mở mắt.

Ánh mắt đỏ rực đối diện với Tống Thư Hàng.

“Ây da, bị phát hiện rồi, quả nhiên ta không giỏi ngụy trang.” Thú tu vằn hổ ngượng ngùng cười, từ trên giường ngồi dậy: “Xin chào, Bá Tống Huyền Thánh.” Trên người hắn, Cửu U tà năng tiếp xúc với công đức chi quang, không ngừng bị tịnh hóa.

Nhưng lại có nhiều Cửu U tà năng hơn từ trong cơ thể hắn tuôn ra.

Gã này đã hoàn toàn sa đọa?

Không đúng, không phải sa đọa...

Gã này vốn là sinh vật Cửu U.

“Ta tên Hổ Phách, là người phụ trách hành động lần này ở Thú Giới.

Đương nhiên Hổ Phách là biệt hiệu của ta, tên thật phải giữ bí mật.

Ta đến đây, chủ yếu là để gặp ngươi một lần, xem xem Bá Tống Huyền Thánh có thể loại bỏ Cửu U tà năng rốt cuộc là bộ dạng gì, và dùng phương pháp gì để loại bỏ tà năng.” Thú tu vằn hổ nói.

Trong lúc nói chuyện, thú tu vằn hổ đột nhiên ra tay, tấn công một vị ‘người bị ô nhiễm’ bên cạnh hắn.

Lục Tu tiên tử đã sớm súc thế chờ sẵn lập tức ra tay, trên đầu cô có một sợi tóc dài màu vàng bay ra, hóa thành cây mâu dài màu vàng, đâm về phía thú tu vằn hổ.

Thú tu vằn hổ không kịp né tránh, bị cây mâu dài màu vàng đâm xuyên.

Hắn cúi đầu, nhìn cây mâu vàng đâm xuyên cơ thể, máu tươi màu đen từ vết thương tuôn ra.

“A a a a, không xong rồi, ta sắp chết rồi.” Thú tu vằn hổ kêu thảm, tiếng kêu thảm của hắn như diễn viên kịch không ra gì, đang dùng diễn xuất khoa trương để biểu diễn.

Sau khi kêu thảm, cơ thể hắn ‘bùm~’ một tiếng nổ tung.

Cửu U tà năng tà ác bẩn thỉu lan ra khắp nơi, tràn ngập cả căn phòng.

Trong tà năng này còn mang theo khí tức của lời nguyền.

Tống Thư Hàng ngay lập tức đưa Lục Tu tiên tử, cá voi béo công đức và Bạch Mao toàn bộ vào thế giới hạt nhân.

Đồng thời, bản thân cậu cũng chuẩn bị lui về thế giới hạt nhân.

Nhưng lúc này, trong găng tay ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ trên tay phải cậu, có hơn mười sợi xúc tu dạng lỏng duỗi ra, cắm vào các góc phòng, mỗi một sợi xúc tu đều ngưng tụ khí tức ‘thánh quang’.

Thánh quang này khác với thánh quang thông thường, vừa có mặt quang minh thánh khiết, lại vừa mang theo khí tức lạnh lẽo của sự kết thúc.

Khi thánh quang quỷ dị chiếu vào Cửu U tà năng, liền giống như một ngọn lửa nhỏ ném vào dầu hỏa.

Xoẹt ~~ Cửu U tà năng bao trùm cả căn phòng bùng cháy lên, hóa thành thánh quang hừng hực. ‘Lời nguyền’ chứa trong tà năng thì bị lặng lẽ hấp thu. 【Tít ~ là Tống Thư Hàng à, có nghe thấy giọng của bọn ta không?

Bọn ta là con hổ gác cổng trung thành của chủ nhân, hiện tại truyền cho ngươi một tin tức quan trọng của chủ nhân: Lập tức trở về hiện thế, không về là chết chắc.

Hết, cuộc gọi kết thúc.】Một giọng nói vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Hổ gác cổng?

Nhớ ra rồi... là con bạch hổ xấu lạ, sau đó bị Bạch tiền bối TWO bắt đi?

Trong ký ức, con bạch hổ đó quả thật rất xấu, eo còn rất dài.

Nó có thể xoay eo mình thành hình chữ U, cắn vào đuôi của chính mình.【Này, Tống Thư Hàng, đừng quá đáng!】Giọng của hổ gác cổng lại vang lên.

Chết tiệt, lại bị nghe thấy rồi.

Cho nên nói, phương thức giao tiếp tâm linh đối với loại người thẳng tính như cậu quá không thân thiện, có một số lời giấu cũng không giấu được.

Bình thường khi giao tiếp bằng miệng, có một số lời cậu có thể giấu trong lòng không nói ra, sẽ không có vấn đề gì.

Nhưng từ khi các đại lão thịnh hành phương thức giao tiếp tâm linh, có lúc cậu vừa nảy ra ý nghĩ, liền tự tìm đường chết.

Đôi khi cái ‘nảy ra ý nghĩ’ này thậm chí là suy nghĩ trong tiềm thức, chỉ là loại lướt qua trong đầu.

Lòng mệt quá.

Giao tiếp tâm linh trong khi mang lại rất nhiều tiện lợi, cũng mang đến rất nhiều phiền não.

Quả nhiên trên đời hiếm có vật gì vẹn cả đôi đường.【Cảm ơn Hổ đạo hữu nhắc nhở, tôi sẽ lập tức trở về hiện thế.

Tôi có thể ở lại lâu nhất là bao lâu?】Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tuy không biết Bạch tiền bối TWO ở bên đó đã xảy ra chuyện gì... nhưng trong tình trạng khẩn cấp này, không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, có vấn đề gì cũng chờ về hiện thế rồi hỏi sau.【Chủ nhân của ta nói: Càng nhanh càng tốt, nhiều nhất đừng quá mười phút.】Bạch hổ đáp.【Tôi hiểu rồi.】Tống Thư Hàng mở mắt.

Mười phút là đủ.

Trong phòng, ngọn lửa thánh quang hừng hực cháy, đốt sạch toàn bộ 'Cửu U tà năng' trong phòng.

Con thú tu vẫn hổ kia thì đã không thấy tăm hơi.

Tống Thư Hàng dám chắc, con thú tu vẫn hổ này tuyệt đối chưa chết, thậm chí 'thú tu vẫn hổ' vừa tự bạo có thể chỉ là phân thân hoặc thủ đoạn tương tự.

Lúc này, ngoài cửa phòng truyền đến giọng của Thiện cô nương: "Bá Tống tiền bối, đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Vào đi." Tống Thư Hàng đáp, Bạch tiền bối TWO nói là【lập tức】trở về hiện thế, cậu không thể lãng phí thời gian.

Thiện cô nương, Quy đại sư cùng phân bộ trưởng phân bộ Hắc Mã cùng nhau tiến vào phòng.

Họ nhìn ngọn lửa thánh quang không ngừng cháy trong không trung của căn phòng, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Thiện cô nương còn phát hiện mười bệnh nhân giờ chỉ còn lại chín vị, chín vị này lúc này đều đang trong trạng thái hôn mê.

Hơn nữa... 'Cửu U tà năng' trên người họ vẫn chưa bị loại bỏ.

Xảy ra chuyện rồi!

Thiện cô nương, Quy đại sư và phân bộ trưởng trong lòng đều hiện lên cùng một ý nghĩ.

“Có Cửu U tà ma trà trộn vào trong số bệnh nhân, ý đồ tấn công tôi.” Tống Thư Hàng đơn giản trả lời.

Quy đại sư sắc mặt ngưng lại.

Trong số các bệnh nhân, phần lớn đều là thành viên của ‘Nhân Loại Liên Minh’ bọn họ, lai lịch của bộ phận bệnh nhân này thông thường sẽ không có vấn đề.

Bệnh nhân có vấn đề chắc chắn là thú tu từ bên ngoài liên minh được tiến cử đến.

“Xin lỗi, Bá Tống tiền bối.

Là chúng tôi sàng lọc không đủ, để tà ma trà trộn vào.” Quy đại sư nói.

Tống Thư Hàng xua tay: “Chuyện này không trách ông, số lượng bệnh nhân nhiều như vậy, làm sao có thể sàng lọc từng người một.

Ngay cả tôi cũng không thể nhận ra đối phương ngay lập tức.

Chương 1421

Ngoài ra, thời gian của tôi không còn nhiều.

Trong quá trình chữa trị bệnh nhân, tôi đã bị một tồn tại phiền phức để mắt đến.

Bây giờ, tôi phải lập tức rời khỏi Thú Giới.” Quy đại sư kinh ngạc: “Ngay cả Bá Tống tiền bối cũng không đối phó được kẻ địch sao?” “Ngay trước đó, tôi và đối phương đã giao đấu một chiêu cách không.

Tôi đã ‘chết’ một lần.

Nếu các người cảm ứng kỹ, sẽ có thể cảm nhận được sự khác biệt của tôi so với trước đây.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Quy đại sư trong lòng lạnh đi, ông ta cẩn thận cảm ứng, quả nhiên trạng thái sinh mệnh của Bá Tống tiền bối có chút khác biệt.

Bá Tống Huyền Thánh trước mặt cho ông ta một cảm giác như ‘trẻ sơ sinh’.

“Tôi phải đi rồi, chuyện ở Thú Giới tiếp theo giao cho các người xử lý.” Tống Thư Hàng lại xoa đầu Thiện cô nương, thở dài: “Ban đầu tôi đã nói với em ít nhất sẽ ở lại khoảng ba ngày.

Bây giờ lại chỉ ở được một ngày rưỡi.” Thiện cô nương hiểu chuyện gật đầu: “Bá Tống tiền bối lên đường bình an.” Tống Thư Hàng cảm thấy mình và cô bé này có duyên, nhưng thời gian tiếp xúc quá ngắn.

Nếu thật sự có duyên, tương lai có lẽ còn có lúc gặp lại.

“Trước khi đi, ừm... tôi đột nhiên muốn tặng em một món quà, có muốn không?” Tống Thư Hàng nói với Thiện cô nương.

Thiện cô nương hoang mang chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng tế ra thánh ấn: “Đưa tay ra, cho em một con dấu.” Thiện cô nương mặt đầy mờ mịt.

Quy đại sư bên cạnh vội vàng dùng ngôn ngữ Thú Giới lớn tiếng nhắc nhở, lo lắng khoa chân múa tay.

Chắc là đang giải thích cho Thiện cô nương về công dụng của ‘thánh ấn đóng dấu’.

Quy đại sư là trưởng lão truyền công, kiến thức uyên bác, vừa hay có chút hiểu biết về thánh ấn của Huyền Thánh.

Thiện cô nương duỗi tay ra, đưa cổ tay nhỏ về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ‘cộp’ một tiếng, đóng thánh ấn lên cổ tay cô bé: “Tạm biệt.”. ....

Sau khi bàn giao xong chuyện ở Thú Giới với tốc độ nhanh nhất, Tống Thư Hàng lấy ra lá bùa truyền tống mà sủng vật số 1 ‘Cậu Cứ Bận Đi T233’ để lại cho cậu.

Cậu nắm chặt lá bùa, rót chân nguyên vào. 【Dịch chuyển không gian bắt đầu chuẩn bị, đích đến là ‘Hiện thế - Địa cầu - An Lạc - thành phố Văn Châu - đường Bạch Kình’, điểm xuất phát là ‘Thú Giới - phân bộ Hắc Mã’.

Tọa độ đã khóa, dịch chuyển không gian bắt đầu. 3... 2... 1】 Giọng nói máy móc của sủng vật số 1 vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy sức mạnh không gian bao bọc lấy mình.

Sau đó, cậu như một quả đạn pháo bị bắn đi.

Chết tiệt, phương pháp dịch chuyển không gian này quá bạo lực rồi.

Trong ánh mắt sùng bái của bộ trưởng Hắc Mã, Quy đại sư, Thiện cô nương, Tống Thư Hàng biến mất khỏi Thú Giới.

×××××××× Hiện thế, thành phố Văn Châu An Lạc, đường Bạch Kình.

Trên cửa sổ tầng 21 của tòa nhà Bạch Hồng.

Một cô gái với thân hình nóng bỏng đang ngồi trong phòng ăn nhà mình ăn bữa sáng phong phú.

Phòng ăn nhà cô đối diện với cửa sổ.

Khi cô gái này đang nâng ly sữa nóng, uống một ngụm ngon lành, đột nhiên... một Người Nhện xuất hiện trên cửa kính nhà cô.

“Phụt ~~” Sữa trong miệng cô gái phun ra hết.

“Chết tiệt!” Trên cửa sổ, Người Nhện kia hét lớn một tiếng.

Sau đó, cơ thể hắn trượt xuống dọc theo tấm kính trơn láng.

Tư thế đó khôi hài không tả xiết.

“A?” Cô gái nhảy khỏi ghế, nhanh chóng chạy đến bên cửa sổ, mở cửa sổ nhìn xuống.

Người Nhện đột nhiên xuất hiện lúc nãy, không phải bị ngã chết rồi chứ?

Nhà cô là tầng 21 đó!

Khi cô gái nhìn xuống, lại không thấy bóng dáng Người Nhện đâu.

“Kỳ lạ thật?” Cô nhíu mày, mặt đầy nghi hoặc.

“Đại Manh, sao vậy?” Trong phòng truyền đến tiếng gọi của mẹ cô.

“Mẹ, con vừa thấy một gã đột nhiên xuất hiện trên cửa kính nhà mình, bám chặt lấy.

Sau đó gã đó trượt xuống theo tấm kính!” cô gái Đại Manh đáp.

“Gì?

Không phải là người lau kính tường bị trượt xuống chứ?

Có sao không?” Mẹ cô hỏi.

Cô gái Đại Manh nói: “Con không thấy, lúc con vừa mở cửa sổ ra, ngay cả bóng người cũng không thấy.” “Vậy là con nhìn lầm rồi?” Mẹ cô nói.

Cô gái Đại Manh: “Không thể nào, con rõ ràng còn nghe thấy gã đó hét lên âm ‘chết tiệt’.” Mẹ Đại Manh nghe vậy, từ trong phòng bước nhanh ra, ghé vào bên cạnh con gái nhìn xuống.

Bên dưới không có gì cả.

“Con chắc chắn nhìn lầm rồi.” Mẹ Đại Manh khẳng định.

Đại Manh: “...” “Ngoài ra, nói cho con biết một chuyện.

Đã bảy giờ năm mươi lăm phút rồi, còn năm phút nữa là con đi làm muộn đấy.” Mẹ Đại Manh bình tĩnh nhìn đồng hồ.

“Không xong, chuyên cần của con!” Đại Manh kêu thảm.

Mẹ Đại Manh: “Chậc, nói cứ như con có chuyên cần vậy, thứ đó con lấy được bao giờ?” “Mẹ đúng là mẹ ruột của con.” Đại Manh nước mắt lưng tròng. . ...

Mà lúc này, tại một góc phố không người gần tòa nhà Bạch Hồng, một bóng người hiện ra từ không trung.

“Chết tiệt, may mà mình đã học được ngự đao phi hành, may mà mình học được huyễn thuật trận pháp đơn giản.” Tống Thư Hàng thở dài.

Không cần nói, Người Nhện bám trên cửa sổ nhà cô gái lúc nãy chính là Tống Thư Hàng.

Khi cậu bị truyền tống ra, vừa hay lại xuất hiện trên tấm kính.

May mà không bị kẹt trong kính, nếu không với trạng thái không còn là chất lỏng, liệu cậu có bị chém ngang lưng không?

Tống Thư Hàng lấy điện thoại từ pháp khí vòng tay ra.

Điện thoại kết nối mạng, một chuỗi tín hiệu kêu leng keng không ngừng.

Cậu lập tức kiểm tra ngày tháng, thời gian trên điện thoại của cậu bị ảnh hưởng bởi 'Thời Gian Thành của Bích Thủy Các', đã không còn chính xác.

Nhớ lại, cậu bị cuốn vào sự kiện Bích Thủy Các vào tối ngày 15 tháng 9, sau đó lại bị truyền tống đến Thú Giới.

Sau đó cậu đã trải qua 6 lần mặt trời mọc ở Thú Giới.

Nhưng, một ngày ở Thú Giới và một ngày ở Trái Đất rõ ràng khác nhau.

Vậy hôm nay là ngày mấy?

Sau khi kết nối mạng, ngày tháng trên điện thoại tự động đồng bộ.

Ngày 22 tháng 9 năm 2019, Chủ nhật, tám giờ sáng.

Nên: Xuất hành, nạp thái; Kỵ: Tang sự, an táng.

So với thời gian ở Thú Giới thì đã vượt quá một ngày.

Sau đó... cậu đã cúp học nguyên một tuần.

"Đây chính là sự tàn khốc của thế giới tu chân, có lúc bị cuốn vào sự kiện lớn, ngay cả môn học mình thích cũng phải cúp.

Tiếc cho kỷ lục chuyên cần của mình.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Tiếp đó, cậu lại mở phần mềm chat.

Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Thổ Ba, Dương Đức, Cao Mỗ Mỗ và rất nhiều người khác đã gửi tin nhắn cho cậu.

Tống Thư Hàng mở điện thoại, gọi cho Tô Thị A Thập Lục trước.

Nhưng điện thoại của Tô Thị A Thập Lục ngoài vùng phủ sóng, không gọi được.

“Ngoài vùng phủ sóng, lẽ nào đang ở nơi tín hiệu bị nhiễu?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, cậu lại gọi cho Bạch tiền bối.

Điện thoại của Bạch tiền bối thì rất nhanh đã kết nối.

“Alo, là Thư Hàng à.

Cuối cùng cậu cũng về rồi?” Bạch tiền bối cười nói.

Tống Thư Hàng: “Vâng ạ, mấy ngày nay trải qua thật một lời khó nói hết.

Chương 1422

Bạch tiền bối ngài đang ở đâu?

Con đến tìm ngài.” “Ta và A Thập Lục hiện vẫn đang phiêu lưu dưới đáy biển, tối nay là có thể về.

Điện thoại của ta và A Thập Lục trong lúc phiêu lưu bị hỏng rồi, bây giờ ta gọi cho cậu, đang dùng phiên bản lắp ghép từ hai cái điện thoại hỏng của ta và A Thập Lục lại.

Cậu có rảnh thì chuẩn bị giúp chúng ta mỗi người một cái điện thoại, lúc về dùng.” Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “Thì ra là vậy, thảo nào lúc nãy con gọi cho A Thập Lục mà không ai nghe.

Không vấn đề gì, con sẽ đi mua điện thoại mới, đến lúc đó nhờ Bạch tiền bối ma cải một chút.” “Đúng rồi, ngày mai là ngày 23, là hôn lễ của Đậu Đậu rồi, cậu chuẩn bị quà gì chưa?” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Chết tiệt, con quên mất chuyện này.” “Vậy cậu còn một ngày để chuẩn bị.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nói: “Để con xem, lần này ở Thú Giới cũng thu hoạch được không ít thứ, biết đâu có thể tìm ra được thứ gì đó thích hợp.” Ngoài ra, đối với hôn lễ của Đậu Đậu, cậu quan tâm hơn đến vấn đề ‘chú rể rốt cuộc là ai’.

Là đại huynh của Phù Sinh tiên tử đích thân ra trận?

Hay là Phù Sinh mạnh mẽ đăng đàn?

Hoặc là đệ tử của Phù Sinh tiên tử kết hôn?

Hay là có bên thứ tư phá đám?

Hôn lễ của Đậu Đậu chắc chắn sẽ diễn ra một kịch bản rối rắm.

“Đúng rồi Bạch tiền bối, Thông nương và Tiểu Thải vẫn ổn chứ ạ?” Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Đã qua một tuần rồi, không biết hai người họ đã vượt qua tâm ma kiếp chưa?

Bạch tiền bối đáp: “Tâm ma kiếp của Thông nương đã ổn định lại, nhưng nó vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Còn tâm ma kiếp của Tiểu Thải có chút phiền phức.

Bây giờ, phân thân của ta đã hộ tống chúng đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương.

Tạo Hóa đạo hữu muốn mở một buổi hòa nhạc nhỏ, mấy vị đạo hữu gần đây rơi vào tâm ma kiếp đều được đưa đến đó.

Hy vọng giọng hát của Pháp Vương thật sự có tác dụng với ‘tâm ma kiếp’ như Linh Vũ Điệp đạo hữu nói.” Tâm ma kiếp rất phiền phức, đến giờ các tu sĩ độ kiếp vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

Mấy vị đạo hữu trong nhóm cũng là còn nước còn tát, hộ tống người đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương.

Biết đâu giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương thật sự giống như ‘Linh Vũ Điệp Tôn Giả’ nói, có công hiệu phá tâm ma thì sao?

Thử một lần cũng không mất tiền, tuy có hơi mất mạng... nhưng nếu thật sự có hiệu quả, hy sinh màng nhĩ một chút cũng không vấn đề.

“Ngoài ra, ta thấy cậu mãi không về, liền để Khinh Vũ huyễn hóa thành bộ dạng của cậu, đến trường đi học.

Nhưng đến tối ngày 16, Khinh Vũ mới đến được khu Giang Nam, cậu vẫn cúp học một ngày.” Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng trong lòng ấm áp: “Cảm ơn ngài, Bạch tiền bối.” Bạch tiền bối ngay cả những chi tiết nhỏ này cũng đều suy nghĩ cho cậu, có một vị tiền bối như vậy, thật là hạnh phúc của đời người!

“Chỉ là tiện tay thôi, cậu ở Thú Giới có gặp chuyện gì thú vị không?

Lúc về kể cho ta nghe, ta chỉ lúc nhỏ đi Thú Giới một lần, sau đó cứ bận rộn bế quan, đều không có thời gian đi chơi lại.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Lần này gặp rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, đợi tối Bạch tiền bối về, con sẽ từ từ kể cho ngài nghe.” Trận chiến Bích Thủy Các, hành tinh mắt dài, pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú, những thứ này Bạch tiền bối chắc sẽ rất hứng thú.

“Được, tối gặp.

Cậu có muốn nói chuyện với A Thập Lục mấy câu không?” Bạch tiền bối nói xong, đưa điện thoại cho A Thập Lục.

“Alo, Thư Hàng.

Chào mừng trở về.” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Tống Thư Hàng: “Ừ, cuối cùng cũng sống sót trở về.” “Gặp nguy hiểm à?

Có bị thương không?” A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng: “Còn nghiêm trọng hơn cả bị thương, tôi không cẩn thận chết một lần, may mà có mệnh phù.

Đợi tối về, tôi sẽ từ từ kể cho mọi người nghe.” “Được, tối gặp.

Chú ý an toàn.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng: “Ừ, tôi sẽ chú ý.

Tối gặp...

Đợi đã, A Thập Lục, tôi cảm thấy hình thức đối thoại của chúng ta có vấn đề!" Cậu luôn cảm thấy hình thức đối thoại của Tô Thị A Thập Lục đang ở trong trạng thái siêu hiền thục.

"Không có vấn đề gì lớn, nếu cậu không quen, lần sau tôi đổi sang hình thức khác." Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "Gì?

Đổi hình thức?" "Đùa thôi...

Thực ra là mấy ngày gần đây tôi có chút kỳ ngộ, sau đó phương thức tư duy gần đây bị ảnh hưởng.

Nhưng Bạch tiền bối đã kiểm tra cho tôi, ảnh hưởng đến phương thức tư duy này chỉ là tạm thời, qua hai ngày là có thể khôi phục." Tô Thị A Thập Lục khúc khích cười.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

"Đúng rồi, Thư Hàng.

Gần đây tôi có phát triển một chút, có muốn mở video cho cậu xem không?" Tô Thị A Thập Lục nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "Phụt ~~" Đây cũng là kết quả của việc phương thức tư duy bị ảnh hưởng sao?

"Không muốn xem à?

Gần đây tôi cao lên một chút xíu, đây là lần đầu tiên tôi cao lên trong năm năm qua đó." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: "Phụt ~~" "Ủa, không mở được video.

Thôi vậy, tối nói sau nhé.

Tối gặp." Tô Thị A Thập Lục nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Còn nữa, Bạch tiền bối nói, nếu hôm nay cậu có rảnh thì đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương một chuyến.

Dù sao Tiểu Thải và Thông nương là đệ tử và yêu sủng của cậu.

Lát nữa tôi sẽ gửi tọa độ của Tạo Hóa tiền bối cho cậu." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: "Được, nếu kịp thời gian, tôi sẽ đi một chuyến." Trong thế giới hạt nhân, Diệp Tư cũng đang trong trạng thái tâm ma.

Nếu có thể kịp buổi hòa nhạc, để Diệp Tư cũng chiếm một chỗ.

×××××××× Kết thúc cuộc gọi với Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng lại mở điện thoại của bạn cùng phòng Cao Mỗ Mỗ.

Bạch tiền bối để 'Yêu Tinh Khinh Vũ' thay cậu đi học, hy vọng mọi chuyện bình an.

Cao Mỗ Mỗ rất nhanh đã bắt máy: "Chết tiệt, mới hơn tám giờ sáng, Thư Hàng cậu gọi điện cho tôi sớm thế làm gì?" "Không có gì, chỉ là đột nhiên muốn nói chuyện với cậu." Tống Thư Hàng nói.

Cao Mỗ Mỗ: "Mẹ kiếp!

Tha cho tôi đi, hôm qua tôi gõ chữ đến ba giờ sáng đó." "Vẫn còn gõ chữ à?

Chưa thái giám?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cao Mỗ Mỗ: "Cậu thấy tôi thái giám bao giờ chưa?

Chậc, nói đến thái giám tôi lại không thể không nói một chuyện...

Thư Hàng, mấy ngày nay cậu có phải uống nhầm thuốc không?

Tôi cứ cảm thấy mấy ngày nay cậu thay đổi quá lớn, mấy đứa tôi có chút chịu không nổi rồi." "Gì?" Tống Thư Hàng trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Cao Mỗ Mỗ: “Cậu tự mình không cảm thấy à?

Mấy ngày nay cậu quá ẻo lả, bây giờ cậu đi đường còn ưỡn ẹo như mèo, giọng nói cũng trở nên rất mảnh, còn động một chút là ngại ngùng.

Lúc học còn thích một tay chống cằm, thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười quyến rũ.

Nha Y ngầm nói với tôi, mấy ngày nay cậu còn nữ tính hơn cả cô ấy...

Nói thật, tôi và Thổ Ba cùng Dương Đức, đều bị sự thay đổi to lớn của cậu dọa sợ.” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng: “Chết tiệt.” Khinh Vũ là yêu tinh cây liễu, hơn nữa còn là một nữ yêu.

Nữ yêu trời sinh đã có thuộc tính quyến rũ, cho nên trong cuộc sống hàng ngày, cô ấy sẽ không tự chủ mà thể hiện ra vẻ quyến rũ.

Loại quyến rũ này nếu xuất hiện trên người con gái, đó chính là khí chất đặc biệt, tăng thêm vẻ đẹp.

Nhưng xuất hiện trên người đàn ông... chết tiệt!

Tống Thư Hàng nội tâm vô cùng rối rắm.

Một mặt cậu rất cảm ơn Khinh Vũ đã huyễn hóa thành bộ dạng của cậu, thay cậu đi học, cả tuần này đều không bị ai nhận ra là hàng giả.

Mặt khác, ‘phiên bản Tống Thư Hàng quyến rũ’ do Khinh Vũ giả trang đã để lại ấn tượng sâu sắc trong trường, phải xử lý thế nào đây?

“Khụ, thực ra đó không phải là quyến rũ.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Thực ra, gần đây tôi phải đóng một bộ phim, trong đó có một nhân vật, vì yêu cầu của kịch bản, một phân đoạn sẽ có vài động tác nữ tính hóa.

Mấy ngày nay, tôi đều đang âm thầm luyện tập làm sao để diễn tốt nhân vật đó.” “Thì ra là vậy, chuyện này cậu nói sớm đi, hại chúng tôi lo lắng mấy ngày nay.” Cao Mỗ Mỗ thở phào nhẹ nhõm: “Phim gì vậy?” Tống Thư Hàng đang định bịa ra một cái tên phim.

Đột nhiên, trong điện thoại lại truyền ra tiếng kêu của Cao Mỗ Mỗ: “Ủa, chẳng lẽ là bộ này?

Bộ phim đầu tư lớn đang trong quá trình sản xuất 《Cuộc Đời Phóng Đãng Bất Kham Của Tôi》.

Trong đó nhân vật chính 【Tử Lãng】 do diễn viên ‘Lãng Bá’ đóng, sau đó trong danh sách diễn viên có người tên ‘Bá Đao’, là cậu phải không?” Tống Thư Hàng: “Hả?” “Cậu đóng vai gì trong đó?

Lại là một bộ phim lớn, thật khiến người ta mong đợi, bộ phim này khi nào ra mắt?

Sau Kế Cao Thăng sư huynh, cậu lại muốn tạo ra hình tượng phản diện gì sao?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Chuyện này, tôi cũng không biết nữa.” Khoan đã, tôi tham gia đóng phim 《Cuộc Đời Phóng Đãng Bất Kham Của Tôi》 của Tam Lãng tiền bối từ khi nào?

Tôi đã đóng vai gì?

Lẽ nào Linh Vũ Điệp tiền bối muốn tìm tôi đóng phim?

Kết thúc cuộc gọi với Cao Mỗ Mỗ, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút lại gọi cho Vũ Nhu Tử.

Chương 1423

“Tống tiền bối, chào ngài.” Giọng Vũ Nhu Tử vang lên.

Tống Thư Hàng: “Haha, chào buổi sáng Vũ Nhu Tử.

Cái đó, bây giờ em đang ở đâu?” Cậu hỏi vậy là để xác định xem Vũ Nhu Tử bây giờ có đang ở cùng Linh Vũ Điệp Tôn Giả không, nếu ở cùng thì cậu sẽ không hỏi vội.

“Em đang trên đường bay đến buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối, Lưu sư huynh đi cùng em.

Tống tiền bối ngài cũng đến buổi hòa nhạc à?” Vũ Nhu Tử vui vẻ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừ, để tôi xem, nếu kịp thời gian, tôi cũng sẽ đến một chuyến.” “Tuyệt quá, gần đây em nghe nói Tống tiền bối lại tham gia rất nhiều sự kiện lớn kích thích, đợi sau khi buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối kết thúc, Tống tiền bối ngài nhất định phải kể cho em nghe chuyện phiêu lưu nhé.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: “Không vấn đề.” “Vậy chúng ta gặp nhau ở buổi hòa nhạc nhé.” Vũ Nhu Tử cười nói.

Tống Thư Hàng: “Đợi đã...” Lời còn chưa nói xong, điện thoại của Vũ Nhu Tử đã cúp rồi.

Tống Thư Hàng: “...” Thôi được, chuyện về bộ phim 《Cuộc Đời Phóng Đãng Bất Kham Của Tôi》, đợi ở buổi hòa nhạc hỏi Vũ Nhu Tử sau vậy. . ...

Cúp điện thoại xong, Tống Thư Hàng lại nhớ đến Lý Âm Trúc và Sở Sở trong Bích Thủy Các.

Lúc đó Bích Thủy Các bị truyền tống đến Thú Giới, nhưng Thời

Gian Thành lại được Sở các chủ giữ lại ở hiện thế.

Không biết bây giờ Thời Gian Thành đang ở vị trí nào.

Ý thức Tống Thư Hàng tiến vào thế giới hạt nhân, liên lạc với Sở các chủ bên cạnh 'Hoạt Tuyền'.

"Sở tiền bối, tôi đã trở về hiện thế, bây giờ chúng ta có thể khóa vị trí của Thời Gian Thành không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Sở các chủ mở mắt, nói: "Với trạng thái hiện tại của ta, không có cách nào khóa được Thời Gian Thành." Bà chỉ còn lại một cái đầu, dựa vào sức mạnh của Tống Mộc Đầu và Hoạt Tuyền để duy trì không tiêu tan, thậm chí không thể rời khỏi thế giới hạt nhân.

"Vậy Sở Sở và Âm Trúc trong Thời Gian Thành phải làm sao?" Tống Thư Hàng cười khổ.

May mà hai người họ vẫn ở tầng trên của Thời Gian Thành.

Bên ngoài qua bảy ngày, họ chắc chỉ mới qua hơn nửa ngày.

"Ta đã để lại đủ đan dược trong Thời Gian Thành, không cần lo lắng.

Ngoài ra, ta truyền cho ngươi một trận pháp, ngươi tranh thủ luyện tập, nắm giữ nó.

Đến lúc đó, dùng trận pháp này cộng với 'lệnh bài Bích Thủy Các', có thể thử khóa tọa độ của Thời Gian Thành.

Chỉ cần Thời Gian Thành chưa bị phá hủy, thử thêm vài lần, sẽ nhanh chóng tìm thấy nó." Sở các chủ nói.

"Cũng đành phải vậy." Tống Thư Hàng đáp.

×××××××× Đã trở về đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu, Tống Thư Hàng tiện đường về nhà một chuyến, thăm bố mẹ.

Tết Trung thu không về nhà, vừa hay bây giờ bù lại.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, gọi cho mẹ báo trước: “Mẹ, hôm nay con rảnh, định về nhà một chuyến.

Mẹ có ở nhà không?” “Con trai, gần đây điện thoại sao cứ tắt máy vậy?” Mẹ Tống nói: “Mẹ đang ở nhà, à đúng rồi, sáng sớm hôm nay, nhà mình có khách đến, nói là bạn của con, ở đây đợi con cả buổi sáng.” “Điện thoại con mấy ngày nay có vấn đề, hôm nay mới khôi phục.

Khách là ai vậy ạ?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Là một người nước ngoài, tên Ni Cổ Lạp Tư Đậu.

Trông khá đẹp trai, cười rất sạch sẽ, đến nhà còn mang cả quà.” Mẹ Tống đáp.

Tống Thư Hàng: “Phụt ~~” Nghe thấy cái tên này, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến Đậu Đậu.

Vị ‘cô dâu’ ngày mai sẽ phải lấy chồng này không phải lại bỏ nhà đi rồi chứ, không phải nói có ‘Tàng Thiên Câu’ Chu Ly trông chừng nó sao?

Cũng chưa chắc...

Đậu Đậu dù sao cũng là chuyên gia bỏ nhà đi, thủ đoạn của Chu Ly đều bị Đậu Đậu nắm thóp, thật sự không phòng được nó.

Nhưng Đậu Đậu vẫn chưa thăng lên Ngũ phẩm, nếu vị ‘Ni Cổ Lạp Tư Đậu’ này thật sự là Đậu Đậu, chắc chỉ là dùng huyễn thuật gì đó để hóa thành hình người, nói chuyện với mẹ cậu?

“Con về ngay đây.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu thật sự là Đậu Đậu, hôm nay nó chạy đến thành phố Văn Châu làm gì?

Ngày mai là hôn lễ của nó, Hoàng Sơn Chân Quân chắc chắn sẽ bắt nó về.

Cho dù muốn tìm mình, cũng nên đến ‘khu đại học Giang Nam’ tìm cậu mới phải chứ?

Mang theo một bụng nghi hoặc, Tống Thư Hàng chạy như bay về nhà.

Mở cửa nhà, Tống Thư Hàng xa xa nhìn thấy bóng dáng mẹ Tống đang bận rộn trong bếp.

Trong phòng khách, một người đàn ông tóc vàng dài đang ngồi vững vàng.

Ngũ quan của anh ta có phong cách lai Trung Tây, gương mặt hiền hòa, ánh mắt sâu thẳm.

Người đàn ông nâng chén trà, thấy Tống Thư Hàng vào, khẽ mỉm cười, nụ cười có chút ngượng ngùng.

Tống Thư Hàng cố gắng cảm ứng khí tức trên người đối phương, nhưng trên người người đàn ông tóc vàng này không có một chút năng lượng nào, trông như một người bình thường.

Mẹ Tống: “Thư Hàng, con về rồi à.

Tiếp đãi bạn con cho tốt, mẹ làm cho hai đứa ít điểm tâm.” Tống Thư Hàng gật đầu, đáp: “Vâng ạ.” Sau đó, cậu ngồi xuống bên cạnh người đàn ông tóc vàng, hạ giọng nói: “Đậu Đậu?” “Gâu, bây giờ xin hãy gọi tôi là Ni Cổ Lạp Tư Đậu.” Người đàn ông tóc vàng đáp một tiếng.

Tống Thư Hàng: “...” Ngửa mặt lên trời, đúng là Đậu Đậu thật.

“Sao cậu lại chạy ra ngoài được?

Còn cái tên chết tiệt này là sao?” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu lấy ra một tấm chứng minh thư, đưa cho Tống Thư Hàng: "Rất lâu rất lâu trước đây, tôi đã nhờ Tuyết Lang động chủ làm cho một tấm chứng minh thư của con người, trên đó lấy cái tên như vậy.

Gâu ~ cho nên lần này tôi dùng nó luôn." Tống Thư Hàng liếc nhìn chứng minh thư, tên tiếng Trung 'Ni Cổ Lạp Tư Đậu' trên đó, quá nổi bật.

Bên cạnh còn có một tấm ảnh của người đàn ông tóc vàng.

Tên như vậy, thật sự không có vấn đề gì à?

Tuyết Lang động chủ không phải là dùng chứng minh thư giả để lừa Đậu Đậu chứ?

"Bộ dạng của cậu là sao?

Cậu không phải là chó Bắc Kinh à?

Lẽ nào cậu còn có huyết thống của loài chó khác?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chó Bắc Kinh là giống chó Việt Nam mà, tại sao Đậu Đậu bây giờ lại có bộ dạng lai?

Đậu Đậu hất mái tóc vàng dài: "Đương nhiên là để phối hợp với tấm chứng minh thư này mà huyễn hóa ra ngoại hình.

Lúc chụp ảnh thẻ, tôi vẫn chưa thể hóa thành hình người, cho nên Tuyết Lang động chủ đã dùng bộ dạng của một ngôi sao thế giới, chỉnh sửa lại, mới có bộ dạng hiện tại của tôi." Tống Thư Hàng: "Cho nên, cậu bây giờ đang sử dụng huyễn thuật?" "Đúng vậy, lợi dụng một pháp khí đặc biệt, huyễn hóa thành.

Hiệu quả như thật, hơn nữa còn có thể thu liễm khí tức của bản thân.

Trước đây tôi dựa vào pháp khí này, đã nhiều lần tránh được sự truy lùng của Chu Ly.

Nhưng sau đó, hắn đã tìm ra cách phá giải pháp khí này của tôi, nên pháp khí này tôi đã không dùng nữa.” Đậu Đậu thở dài nói.

Công nghệ không ngừng phát triển, tu chân cũng không ngừng tiến bộ.

Thủ đoạn chống theo dõi và thủ đoạn theo dõi cũng không ngừng được cập nhật.

Thủ đoạn theo dõi của Chu Ly có Hoàng Sơn Chân Quân và cả một đội ngũ làm hậu thuẫn, còn thủ đoạn chống theo dõi hay pháp khí của Đậu Đậu đều phải tự mình nghĩ cách kiếm.

Nghĩ đến đây, lòng Đậu Đậu lại thấy mệt.

“Hôm nay cậu lại bỏ nhà đi?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu thở dài: “Hôm nay không có, hôm nay tôi xin phép Hoàng Sơn Đại Ngốc ra ngoài, có thể đi dạo một ngày.

Sáu giờ tối, phải về.” “Vậy cậu chạy đến thành phố Văn Châu làm gì?

Nếu không phải hôm nay tôi tình cờ về, cậu căn bản không gặp được tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu đảo mắt: “Tôi đâu có cố ý đến tìm cậu, tôi đến đây là để thăm mấy người bạn cũ.

Sau đó nhớ ra nhà cậu ở gần đây, tiện đường ghé qua xem.

Ngoài ra... tôi nghe nói thành phố Văn Châu mở một bệnh viện, áp dụng kỹ thuật chuyển giới của Thái Lan bên cạnh, rất tuyệt vời, nên tôi muốn đến xem.” “Gì?

Kỹ thuật chuyển giới?” Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác.

“Này, Thư Hàng.

Ngày mai tôi phải lấy chồng rồi.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói: “Tôi biết, tôi còn có thiệp mời của Hoàng Sơn Chân Quân đây.” “Sau đó tối qua tôi cứ nhìn chằm chằm vào ‘cái ấy’ của mình cả đêm, phát hiện nó vẫn chưa biến mất.” Đậu Đậu nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Đậu Đậu tiếp tục: “Vì tôi phải lấy chồng, mà đối tượng kết hôn lại là một con chó đực.

Cho nên tôi vẫn luôn nghi ngờ, biết đâu tôi là một con chó cái, chỉ là Hoàng Sơn Đại Ngốc từ nhỏ đã thi pháp thuật lên tôi.

Đợi đến lúc, biết đâu tôi sẽ biến thành chó cái.

Nhưng mà, ngày mai tôi sắp kết hôn rồi, mà tôi vẫn chưa biến thành chó cái.” “Cho nên, cậu muốn tìm bệnh viện chuyển giới, làm phẫu thuật chuyển giới thành chó cái?” Tống Thư Hàng thử hỏi.

“He he, làm sao có thể.” Đậu Đậu cười hắc hắc: “Tôi đang nghĩ, nếu lỡ mình biến thành chó cái, sẽ lập tức đến bệnh viện này, chuyển giới lại thành chó đực.

Tôi mới không muốn thật sự biến thành chó cái lấy chồng, quá hủy tam quan.” Tống Thư Hàng: “...” Sau khi Đậu Đậu nói xong, lại mềm nhũn ra trên sofa, hai tay ôm chén trà xoay tròn.

Ngoại hình hiện tại của nó là ‘huyễn hóa’ ra, vậy thực tế nó đang dùng hai chân trước ôm chén trà xoay tròn?

Động tác này rất khó nha.

Tống Thư Hàng từ lúc quen biết Đậu Đậu đến giờ, vẫn là lần đầu tiên thấy nó ủ rũ như vậy.

Chiêu ‘gả Đậu Đậu’ này của Hoàng Sơn Chân Quân, quả thật đã hành hạ Đậu Đậu thảm rồi.

“Đậu Đậu, cậu bây giờ có hối hận vì đã sáng tác ra 《Bài ca Hoàng Sơn Đại Ngốc》 không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1424

Nhớ lại, Hoàng Sơn Chân Quân quyết định gả Đậu Đậu đi, là lúc giải đấu lôi đài dù bay, Đậu Đậu trước mặt tất cả tu sĩ, phát 'bài ca Hoàng Sơn đại ngốc', sau đó Chân Quân mới hạ quyết tâm gả Đậu Đậu.

"Làm sao có thể, hậu quả do mình tự tìm đường chết gây ra, cắn răng cũng phải chịu đựng.

Đây là câu danh ngôn trước đây của Tam Lãng.

Mọi người đều là người trưởng thành, phải dám chịu trách nhiệm." Đậu Đậu đắc ý nói: "Nếu thời gian có thể quay lại, tôi sẽ tăng âm lượng phát 'bài ca Hoàng Sơn đại ngốc' lên gấp ba lần, để bài hát đó trở nên vang dội hơn nữa!" Bệnh Tam Lãng giai đoạn cuối, hết cứu rồi.

Sau khi kích động xong, Đậu Đậu lại trở nên ủ rũ, mềm nhũn ngồi trên sofa.

Một lúc sau.

"Thư Hàng, cậu có phải là bạn tốt của tôi không?" Đậu Đậu đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng nhìn Đậu Đậu uể oải, lòng mềm nhũn nói: "Coi như là vậy." Khi cậu mới bước vào tu chân, Đậu Đậu đã giúp cậu không ít... tuy cũng gây cho cậu không ít phiền phức.

"Vậy Thư Hàng, bạn tốt thì có phải nên có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu không?" Mắt Đậu Đậu sáng lên: "Cho nên, ngày lấy chồng đó, cậu làm phù dâu cho tôi... không đúng, là làm bạn nương cho tôi đi!" "Tôi từ chối!" Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Cậu là đồ lừa đảo, không phải đã nói là bạn tốt cả đời sao?” “Bạn tốt cả đời không vấn đề gì, bạn nương thì không thể.” Tống Thư Hàng nói.

“Mấy người các ngươi, không ai đáng tin cậy cả.” Đậu Đậu nghiến răng nghiến lợi.

Tống Thư Hàng: “Cậu chạy đến thành phố Văn Châu tìm bạn tốt, là để tìm người làm phù rể... bạn nương?” “Nếu không cậu nghĩ tôi chạy xa đến đây làm gì.” Đậu Đậu đảo mắt.

Tống Thư Hàng véo cằm, cười nói: “Chậc chậc, cậu đây là sẵn sàng lấy chồng, không phản kháng nữa à?” Đã chủ động tổ chức đoàn bạn nương, Đậu Đậu đây là khuất phục trước số phận rồi sao?

“Không có gì để phản kháng cả, dù sao ‘lấy chồng’ chỉ là một nghi thức.

Cậu nghe câu này chưa? ‘Con gái gả đi, như bát nước hắt đi.’ Chỉ cần tôi gả đi, Hoàng Sơn Đại Ngốc sẽ không còn quản được tôi nữa, đến lúc đó vừa hoàn hôn là tôi bỏ trốn, he he he he.” Đậu Đậu đắc ý dương dương.

Nhưng sau khi đắc ý xong, Đậu Đậu lại trở về trạng thái ủ rũ.

Hội chứng sợ hãi trước hôn nhân?

Hay là sắp lấy chồng, không nỡ rời xa Hoàng Sơn Chân Quân?

Dù sao thì phiên bản Đậu Đậu uể oải này, thật sự rất hiếm thấy.

Tống Thư Hàng có chút không nỡ, nói: “Đậu Đậu, cậu có bao giờ nghĩ... nếu đối tượng kết hôn của cậu thực ra là một con chó cái?” Tuy trên danh nghĩa đối tượng kết hôn của Đậu Đậu là đại huynh của ‘Phù Sinh tiên tử’.

Nhưng nếu kịch bản thuận lợi, đến lúc đó người cưới Đậu Đậu rất có thể sẽ là chó cái Phù Sinh tiên tử.

"Ha ha." Đậu Đậu ngẩng đầu, u ám nói: "Trước đây cũng có rất nhiều bạn bè an ủi tôi như vậy, còn giải thích cho tôi tính cách của Hoàng Sơn Đại Ngốc không thể nào gả tôi cho một con chó đực.

Nhưng... hôm qua tôi đã thấy chú rể, hắn là một trưởng lão cấp mạnh mẽ trong 【Phệ Thiên Doanh】." Tống Thư Hàng: "..." Là đại huynh của Phù Sinh tiên tử phải không?

Nhớ lại Phù Sinh tiên tử từng đề cập, đại huynh của cô ấy ở 【Phệ Thiên Doanh】 khá tốt.

"Không nói nữa, tôi còn phải tiếp tục đi tìm mấy người bạn tốt.

Xem có ai chịu cùng tôi đồng cam cộng khổ, làm bạn nương cho tôi không." Đậu Đậu đứng dậy, đặt chén trà xuống.

Tống Thư Hàng đề nghị: "Đậu Đậu, cậu không bằng đi tìm bạn tốt là nữ tu, hoặc là Bạch Hạc Chân Quân loại dễ lừa, dù sao là làm bạn nương, nam tu bình thường chắc chắn sẽ không đồng ý." "Không thể nào." Đậu Đậu u ám nói: "Bạn tốt nữ tu của tôi, toàn bộ đều là Sở Sở.

Tôi mới không nói chuyện mình sắp lấy chồng cho họ biết." "Phụt ~~" Tống Thư Hàng không nhịn được cười thành tiếng.

Đậu Đậu đảo mắt.

"Thật sự không được thì cậu lên Cửu Châu Nhất Hào Quần tìm mấy tiên tử cho đủ số đi.

Lệ Chi tiên tử, Lưu Huỳnh tiên tử, Đông Phương Lục tiên tử các kiểu, nếu tìm họ, họ chắc sẽ đồng ý làm bạn nương cho cậu." Tống Thư Hàng nói.

"Không làm." Đậu Đậu lắc đầu: "Lấy chồng đã là chuyện rất mất mặt, nếu tìm họ làm bạn nương, chỉ bị chế giễu càng dữ dội hơn.” Cho nên...

Đậu Đậu thực ra là muốn tìm một đám ‘nam’ bạn nương, cùng nhau gánh vác phần ‘mất mặt’ này?

“Thực ra Đậu Đậu, tuy Hoàng Sơn Chân Quân nói cậu là ‘lấy chồng’.

Nhưng cậu có thể chủ động hơn, bày ra thế ‘lấy vợ’, cậu có thể tổ chức một đoàn phù rể, dùng tư thế đón dâu để cưới đối phương về.” Tống Thư Hàng nói.

“Ủa?” Mắt Đậu Đậu đột nhiên sáng lên.

Tuy Hoàng Sơn Chân Quân nói muốn ‘gả’ nó đi, nhưng nó là chó đực, dựa vào đâu mà phải gả đi?

“Thư Hàng, chúng ta là bạn tốt phải không.” Đậu Đậu nói: “Đến làm phù rể cho tôi đi!” Đậu Đậu nói xong, lại bổ sung: “Từ chối thì chúng ta tình bạn chấm dứt!” “Vậy chúng ta tình...

ừm, được thôi, phù rể thì không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu xù lông: “Thư Hàng, cậu vừa nãy định nói ‘tình bạn chấm dứt’, phải không?

Phải không?” “Cậu nghe nhầm rồi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Đậu Đậu: “Tôi là chó con, thân là yêu chó, tai tôi rất thính đó.” “Suỵt ~ nhỏ tiếng thôi, mẹ tôi còn ở bên cạnh đó.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Đậu Đậu hạ giọng: “Chuyện tu luyện của cậu, vẫn chưa nói với mẹ cậu?” “Tôi còn chưa kịp nói nữa.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Từ khi bước vào tu hành, Tống Thư Hàng mỗi ngày đều rất bận.

Đậu Đậu đảo mắt: “Cậu đã Tứ phẩm rồi, bây giờ còn không nói, còn muốn đợi đến khi nào?” “Tuy tôi đã Tứ phẩm, nhưng tôi mới tu luyện bốn tháng, cảm ơn.” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “...” Không khí đột nhiên yên tĩnh.

Một lúc sau.

“Aoooo ~~ Gâu gâu!” Đậu Đậu nhào tới, há miệng to như chậu máu.

“Nhả ra, cậu nhả ra cho tôi!

Chết tiệt, chú ý hình tượng, nhả ra, không nhả nữa là tôi lật mặt đó!” “Chết tiệt, nhả ra không phải là bảo cậu đổi chỗ cắn, cậu tuổi chó à!

Không đúng, quên mất cậu vốn dĩ tuổi chó.” “Nói chung, mau dừng miệng, mau thu miệng lại cho tôi.

Tôi nói cho cậu biết, tôi thân mang các loại công pháp luyện thể, kim cương bất hoại, cậu cắn không động đâu.” Một lúc lâu sau...

Nghe thấy tiếng bước chân ngoài phòng khách, Đậu Đậu mới hài lòng thu miệng.

Nó lại ôm chén trà, trên mặt hiện lên nụ cười hiền lành.

“Kim cương bất hoại thần công, tôi phi, răng chó của tôi chuyên phá các loại kim cương bất hoại.” Đậu Đậu nói, nói xong nó đắc ý nhe răng.

Thầm nghĩ, chân răng Đậu Đậu đang ê ẩm, thể chất của tên Tống Thư Hàng này có phải lại mạnh lên không?

Cắn thật đau răng.

Hơn nữa, nó cắn nửa ngày, chỉ để lại hai dấu răng nhàn nhạt trên cánh tay tên này.

“Hai đứa đang nói chuyện gì vậy?

Vui vẻ thế?” Mẹ Tống mang ra một ít điểm tâm, cười nói.

Đậu Đậu: “Cháu vừa mời Thư Hàng làm bạn nương của cháu, không, là phù rể.

Tống Thư Hàng đồng ý rồi.” “Ủa?

Ni Cổ Lạp Tư Đậu cháu sắp kết hôn à?” Mẹ Tống tò mò hỏi.

Trẻ như vậy đã kết hôn, thật hiếm thấy.

Đậu Đậu: “Ngày mai cháu kết hôn rồi.” “Gấp vậy?

Thư Hàng con có kịp không?” Mẹ Tống nói.

Tống Thư Hàng nói: “Mẹ, mẹ không cần lo.

Về mặt thời gian con sắp xếp được.” “Vậy con tự sắp xếp nhé, hai đứa tiếp tục nói chuyện đi.” Mẹ Tống cười nói, bà rời khỏi phòng khách, nhường không gian cho Tống Thư Hàng và Đậu Đậu.

Người trẻ nói chuyện, bà mà ở bên cạnh, sẽ khiến họ không thoải mái.

Sau khi mẹ Tống rời đi, Đậu Đậu lại nhỏ giọng hỏi: “Thực ra... bố mẹ cậu đã qua tuổi tu luyện thích hợp, cho dù bây giờ bắt đầu tu luyện cũng đã muộn.

Cách xử lý tốt nhất là như Dược Sư, tìm một ít đan dược kéo dài tuổi thọ, để kéo dài tuổi thọ cho họ.” Tống Thư Hàng: “Tôi cũng biết...

Trong tay tôi có ‘Hoạt Tuyền’ và kim liên quân tử của Nho gia, chỉ riêng hai thứ này cộng lại đã có thể kéo dài tuổi thọ trăm năm.” Hoạt tuyền cậu đã ngầm cho bố mẹ dùng rồi, kim liên quân tử thì chưa vội vì thứ này khác với hoạt tuyền, dùng xong sẽ tăng thêm một dị năng.

“Ngoài ra, Bạch tiền bối còn chuẩn bị thiết kế một 【Hệ thống nuôi dưỡng cao thủ võ lâm】, đợi Bạch tiền bối thật sự hoàn thành hệ thống này, tôi muốn cho bố mẹ mỗi người một cái.” Tống Thư Hàng nói.

“Xem ra, đối với gia đình, cậu trong lòng đã có kế hoạch.” Đậu Đậu vẫy vẫy móng vuốt.

Tống Thư Hàng: “Tất nhiên, có chuẩn bị thì không lo.

Làm bất cứ việc gì, trước tiên có kế hoạch, sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.” “Có lý.” Đậu Đậu nói: “Vậy đoàn phù rể của chúng ta cũng cần kế hoạch một chút không?” Đoàn phù rể của chúng ta?

Là của cậu, không phải của chúng ta!

Tôi có lấy chồng đâu.

Tống Thư Hàng thầm phàn nàn.

“Thư Hàng cậu từng làm phù rể chưa?” Đậu Đậu hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Yếu quá, ngay cả phù rể cũng chưa từng làm.” Đậu Đậu khinh bỉ.

Tống Thư Hàng: “Tôi mới là sinh viên năm hai được không?

Bạn bè của tôi tuổi tác cũng sàn sàn như tôi, đều chưa kết hôn, tôi đi đâu làm phù rể?” “Vậy đoàn phù rể của chúng ta phải làm sao?

Cậu không có kinh nghiệm, tôi cũng không có kinh nghiệm.” Đậu Đậu lo lắng.

Tống Thư Hàng cười ha ha, lấy laptop ra: “Bây giờ là thời đại mạng lớn, việc ngoài không biết hỏi anh Gồ, việc trong không biết hỏi Baidu, Sougou các kiểu.

Tìm một cái, cái gì cũng có!” “Tìm thế nào?” Đậu Đậu hỏi.

Chương 1425

“Xem tôi đây.” Tống Thư Hàng mở máy tính, mở trang web Baidu.【Kết hôn phù rể cần chuẩn bị những gì?】 Tống Thư Hàng nhập vào.

Lập tức hiện ra rất nhiều nội dung.

“Đợi đã, ghi chú thêm chú rể là một con chó, sau đó cần chuẩn bị những thứ đặc biệt gì.” Đậu Đậu lấy máy tính, gõ một trận trên bàn phím.

Khoảnh khắc tiếp theo, trang web tìm ra một tin tức.【Chấn động, series ngược chó độc thân thực sự!

Theo tin tức: Ông Hoàng ở thành phố Côn Ất và bạn bè, đã tổ chức một hôn lễ cho cún cưng trong công viên, trong thời đại lãng mạn này, ngay cả chó cưới cũng phải tổ chức hôn lễ, mời khách ăn cơm.

Trong hôn lễ, cún cưng mặc váy cưới, vest nhỏ, còn có giấy chứng nhận kết hôn đặc chế, không khí vô cùng lãng mạn.

Cặp đôi cún cưng này dưới sự chứng kiến của mọi người, đã trao đổi vòng cổ kết hôn, toàn bộ quy trình giống như của con người, hình ảnh khiến người ta không nhịn được cười.】 “Mẹ kiếp, tin tức này có kỳ thị chủng tộc, tôi đi báo cáo nó trước đã.” Đậu Đậu bất mãn.

Tống Thư Hàng: “...” Thấy tin tức này, cậu mới phát hiện ra một điểm đáng phàn nàn.

Chó nhà Hoàng Sơn Chân Quân cưới, phải tổ chức một hôn lễ lớn, chuyện này trước đây cậu đều cảm thấy rất bình thường.

Thấy tin tức này mới nhận ra hôn lễ của Đậu Đậu cũng có tính chất giống như người thường tổ chức hôn lễ cho chó mà thôi.

Rất muốn phàn nàn.

“Đúng rồi Thư Hàng, cậu còn có ứng cử viên phù rể nào khác không?

Tìm thêm mấy người đi.

Nếu không, đến lúc đó chỉ có mình cậu làm phù rể, có phải sẽ rất cô đơn không?” Đậu Đậu vừa xem tin tức, vừa nói.

Tống Thư Hàng nói: “Ở thành phố Văn Châu cậu không phải có mấy người bạn tốt sao?

Đến tìm họ làm phù rể là được.” “Hết hy vọng rồi.” Đậu Đậu mặt đầy cay đắng: “Với tính cách của tôi, nếu đến mời họ làm phù rể, họ nhất định sẽ nghĩ tôi đang lừa họ.

Họ sẽ cho rằng, tôi thực ra vẫn muốn kéo họ làm bạn nương, chỉ dùng danh xưng ‘phù rể’, để lừa họ đến tham gia hôn lễ.” Tống Thư Hàng: “Cậu cũng thật tự biết mình.” “Tất nhiên rồi.” Đậu Đậu đắc ý dương dương.

Tống Thư Hàng: “...” “Chú ý phù rể đừng tìm Tam Lãng, tôi cảm thấy tôi và Tam Lãng mà ở cùng nhau, sẽ xảy ra chuyện lớn.

Hai chúng tôi quá hợp nhau, chắc chắn sẽ gây ra một tin tức lớn.” Đậu Đậu lại nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “...” “Có ứng cử viên nào không?” Đậu Đậu hỏi.

“Phật tông có ngại không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không ngại, chỉ cần đủ số là được.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi gọi điện hỏi Tam Nhật sư huynh và Quả Quả xem, Quả Quả có thể làm bé cầm hoa, Tam Nhật sư huynh có thể làm phù rể.” Nói xong, Tống Thư Hàng gọi điện cho Tam Nhật sư huynh.

“Alo, là Thư Hàng tiểu hữu à, hôm nay sao có rảnh gọi điện cho tôi vậy?” Tam Nhật sư huynh cười nói.

Tống Thư Hàng: “Hôm nay có một chuyện muốn phiền Tam Nhật sư huynh, không biết sư huynh gần đây có rảnh không?” “Tôi gần đây chắc đều khá rảnh, có chuyện gì sao?” Tam Nhật sư huynh cười nói.

Tống Thư Hàng: “Cái đó, sư huynh có thể làm phù rể một lần không?” “Không vấn đề gì, cậu sắp kết hôn à?” Tam Nhật sư huynh tò mò hỏi: “Đối phương là ai?

Tiểu thiên tài nhà họ Tô?

Hay là tiên tử khác trong nhóm?” Tống Thư Hàng: “Khụ, không phải tôi, là hôn lễ của Đậu Đậu.

Đậu Đậu muốn mời huynh làm phù rể, rồi mời tiểu hòa thượng Quả Quả làm bé cầm hoa.” Tam Nhật sư huynh: “...” Không khí đột nhiên lại yên tĩnh.

“Alo ~ Tam Nhật sư huynh, trả lời một tiếng?” Tống Thư Hàng nói.

Tam Nhật sư huynh: “Tống sư đệ, điện thoại của tôi chỉ còn 99% pin, không nói chuyện nữa, cúp máy đây, lần sau nói tiếp.” Tống Thư Hàng: “...” 99% pin không phải là gần đầy sao, cúp cái gì mà cúp.

“Sư huynh, lần sau từ chối, ít nhất cũng tìm lý do tốt hơn.

Huynh nói chỉ còn một vạch pin cũng được mà.” Tống Thư Hàng đau răng.

Tam Nhật sư huynh: “Ây, không được.

Người xuất gia không nói dối, điện thoại còn 99% pin, tôi không thể nói nó chỉ còn một vạch.

Nếu không là phạm giới.” “Vậy cho sư huynh chút thời gian, huynh nghĩ ra một lý do hợp lý hơn?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Tam Nhật sư huynh: “Vậy tôi nói thật nhé, ngày mai tôi chỉ muốn với tư cách khách mời đến tham gia hôn lễ của Đậu Đậu, không muốn làm phù rể.

Tiệc cưới nhà Hoàng Sơn Chân Quân, toàn bộ đều do tiên trù đặc chế, sơn hào hải vị, nghĩ đến là chảy nước miếng.” “Người xuất gia, không kiêng mặn à?” Tống Thư Hàng nói.

Tam Nhật sư huynh: “Tôi là đệ tử tại gia, không kiêng khem.

Cho nên, phù rể thì thôi, nhưng Quả Quả đến lúc đó tôi sẽ gửi cho cậu, làm bé cầm hoa không vấn đề.

Cứ quyết định vậy nhé, chúng ta ngày mai gặp.” Nói xong, Tam Nhật sư huynh vội vàng cúp máy.

Tống Thư Hàng cũng cúp máy, nhìn Đậu Đậu: “Phù rể hết hy vọng, bé cầm hoa tôi tìm cho cậu một người rồi.” Đậu Đậu: “Lòng mệt quá.” Tống Thư Hàng: “Lòng tôi còn mệt hơn được không?

Đúng rồi, lát nữa tôi phải ra ngoài một chuyến, đến chỗ Tạo Hóa tiền bối.

Ở đó sẽ có rất nhiều đạo hữu, ví dụ như Vũ Nhu Tử, Giang Tử Yên, còn có phân thân của Bạch tiền bối và đệ tử Tiểu Thải cùng Thông nương của tôi.

Đậu Đậu có muốn đi cùng không?” “Cậu muốn đi nghe Tạo Hóa Pháp Vương hát à?” Đậu Đậu trợn to mắt: “Sống không phải rất tốt sao, tại sao lại phải đi nghe Pháp Vương hát?” “Tôi có lý do phải đi mà.” Tống Thư Hàng thở dài.

Diệp Tư vẫn còn trong tâm ma, chưa hồi phục.

Đậu Đậu suy nghĩ một chút, nghiến răng nói: “Chỉ cần cậu giúp tôi lo xong đoàn phù rể, vậy tôi sẽ liều mình với quân tử, đi cùng cậu!” ×××××××××× Tống Thư Hàng và Đậu Đậu sau khi chào mẹ Tống, liền khởi hành đến địa điểm buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Trên đường bay, Tống Thư Hàng thử liên lạc với Bạch tiền bối TWO.

Cũng không biết Thất Tu tiền bối và Tứ Tu đã được cứu ra chưa?

Bạch tiền bối TWO: 【Lại có chuyện gì?】【Bạch tiền bối, Tứ Tu và Thất Tu đã được cứu ra chưa ạ?】 Tống Thư Hàng hỏi. 【Xong rồi, nhưng, bắt giữ hành tinh mắt dài thất bại.

Sau đó...

Thú Giới bây giờ phiền phức lớn rồi.】 Bạch tiền bối TWO nói.

Tống Thư Hàng: 【Khủng hoảng sinh hóa lan rộng rồi ạ?】【Không, hành tinh mắt dài đó chạy đến Thú Giới rồi.】 Bạch tiền bối TWO nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Bạch tiền bối, ngài bắt thất bại rồi sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, cậu cảm thấy, với thân phận Chúa tể Cửu U của Bạch tiền bối two, thực lực hẳn phải cao hơn trường sinh giả rất nhiều.

Thế mà vẫn để hành tinh có mắt kia chạy thoát được sao?

“Gã này thông minh hơn ta tưởng, không chịu chui vào bẫy.

Mà thú cưng số 1 của ta còn chưa cải trang xong, thú cưng số 3 tuy gần đây thực lực có tăng lên một chút, nhưng đối mặt với gã này thì cũng không có tác dụng lớn.

Còn thực lực của bản thân ta lại không thể truyền trực tiếp đến Chư Thiên Vạn Giới ở hiện thế.

Kết quả là để gã chạy mất.” Bạch tiền bối two phiền muộn đáp.

Nếu có cách nào lừa được hành tinh có mắt này vào Cửu U, ngài ấy sẽ dạy cho nó biết thế nào là lễ độ trong một nốt nhạc.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Vậy sao nó lại chạy đến Thú Giới?” “Đến tìm ngươi đó.” Bạch tiền bối two đáp.

Ngài ấy suy đoán, có lẽ là vì ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đã bị ngài ấy giấu đi, hành tinh có mắt không tìm thấy Phượng Hoàng Đao nên đến tìm Tống Thư Hàng, cố gắng khóa chặt vị trí của Lục Tu, rồi thuận theo đó tìm ra Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Tống Thư Hàng rùng mình.

Cậu kinh ngạc trước vận đen của chính mình, ấn đường của mình đen đến mức này sao, đại lão cấp bậc này cũng phải tìm tới tận cửa để đối đầu trực diện với cậu?

“Cho nên ta mới bảo ngươi mau rời khỏi Thú Giới, là vì hành tinh có mắt này đã khóa chặt Thú Giới để tìm ngươi.

Ngoài nó ra, tử địch của ta lúc đó cũng khóa chặt Thú Giới, chuẩn bị gửi cho ngươi ít đồ để cuộc sống thêm phong phú.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Ngửa mặt nhìn trời.” “Gần đây ngươi đừng đến Thú Giới, nơi đó bây giờ là bãi mìn của ngươi, đi là nổ.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Hy vọng Thiện cô nương và phân bộ Hắc Mã có thể bình an vô sự, tránh được nguy hiểm.

Tiếc là cậu không có cách nào liên lạc với phân bộ Hắc Mã, nếu không còn có thể thông báo cho họ một tiếng, bảo họ chú ý một chút.

“Đúng rồi, ngươi về hiện thế rồi phải không?

Vậy ta thử kết nối lại với hóa thân của ta xem.

Nếu rảnh thì đừng quên luyện cho ta một bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp pháp khí’, yên tâm, tuyệt đối không để ngươi thiệt.

À phải rồi, đến lúc đó ta sẽ dùng hóa thân đến tìm ngươi chơi game.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nhất thời vẫn chưa phản ứng kịp.

Mãi cho đến khi Bạch tiền bối two kết thúc cuộc gọi, cậu mới đột nhiên nhớ ra hình như Bạch tiền bối two từng nói muốn chơi game ‘Lăn đi nào bé bò’ với cậu.

Không phải là chơi thật chứ?

Vậy mình có cần đi đặt một chiếc giường ở chỗ Dược Sư tiền bối không?

Nhưng Dược Sư tiền bối hiện vẫn còn đang trong tâm ma kiếp, vẫn chưa tỉnh lại, phải làm sao đây?

Còn về ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp pháp khí’, dược liệu hiện tại của cậu đủ để chế tạo thêm một chiếc ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’, thậm chí Kình Thánh Cốt vẫn còn một ít.

Chỉ cần nói với Lục Tu tiên tử một tiếng, nhờ cô ấy ra tay chế tạo là được.

Lần này từ Thú Giới vơ vét được không ít dược liệu, Tam Thập Tam Thú pháp khí, cậu còn có thể chế tạo thêm mấy cái nữa.

Lát nữa phải lựa chọn bản vẽ, xem dược liệu của mình còn có thể chế tạo được mấy loại pháp khí nào.. … Nghĩ đến đây, ý thức của Tống Thư Hàng chìm vào thế giới hạt nhân, liên lạc với Lục Tu tiên tử.

Lục Tu tiên tử lúc này đang ngồi xếp bằng tu luyện trong Đông

Chi Điện.

Cô hiện vẫn bị trói buộc trong ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, cảnh giới bị áp chế, nhưng việc tu luyện mỗi ngày của cô vẫn không dừng lại.

Cảm ứng được ý thức của Tống Thư Hàng đến gần, Lục Tu tiên tử dừng tu luyện, mở mắt ra.

“Thất cá đạo hào tiểu hữu?” Cô lên tiếng hỏi.

“Tôi đến để báo cho tiên tử một tin tốt.” Tống Thư Hàng nói.

“Thất Tu và Tứ Tu đã bình an?” Mắt Lục Tu tiên tử sáng lên.

Tống Thư Hàng: “Đúng vậy.” “Thay ta cảm ơn vị tiền bối kia của ngươi.” Lục Tu tiên tử thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng lại kinh ngạc trước sự cường đại của vị tiền bối thần bí kia của Tống Thư Hàng.

Chương 1426

Hành tinh có mắt bá đạo đến mức nào, cho dù chỉ là một kích xuyên không gian cũng suýt chút nữa hủy diệt thế giới chuyên thuộc của Tống Thư Hàng.

Mà vị tiền bối thần bí kia lại có thể cứu được Thất Tu và Tứ Tu từ trong tay hành tinh đó, thực lực cũng phi phàm.

“Ngoài ra, Lục Tu tiên tử, trạng thái hiện tại của cô thế nào, còn có thể chế tạo thêm một chiếc ‘Găng Tay Nghịch Kình Võ Sĩ’ nữa không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lục Tu tiên tử: “Vẫn dùng Kình Thánh Cốt làm cốt lõi sao?” “Dùng chứ, dù sao bộ ‘Tam Thập Tam Thú pháp khí’ thứ hai này là chế tạo cho vị tiền bối kia.

Tuy ngài ấy chỉ dùng để sưu tầm, nhưng nếu dùng dược liệu kém, ngài ấy chắc chắn sẽ không hài lòng.” Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử: “Cũng có lý, nhưng hiện tại ta vẫn không thể dẫn động Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa… Muốn chế tạo Kình Thánh Cốt, không có Phượng Hoàng Hỏa thì không được.

Mồi lửa của Đông Chi Điện lại không hợp thuộc tính với ta, nếu dùng chúng, ta không luyện được Kình Thánh Cốt.” Cô vừa dứt lời, thân hình đột nhiên hơi khựng lại.

Giây tiếp theo, cô phát hiện mối liên hệ giữa mình và ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đã được khôi phục.

Nhưng mối liên hệ này vẫn chỉ là đơn phương, cô có thể mượn dùng hỏa diễm của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, nhưng không thể giao tiếp với ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Tống Thư Hàng: “Sao vậy?” “Ta đột nhiên có thể giao tiếp với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có thể dẫn động Phượng Hoàng Hỏa lại rồi.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha ha, tôi biết là chuyện gì rồi.

Chắc chắn là Bíp Bíp Bíp two lại bắt đầu nghe lén.

Ngài ấy nghe được cuộc đối thoại của chúng ta, nên đã để Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tái lập liên hệ với cô.” May mà lúc nãy mình không nói xấu Bạch tiền bối two, cũng không có ý định dùng dược liệu kém để thay thế khi luyện chế ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’.

“Vậy Lục Tu tiên tử, cô cứ tiếp tục chế tạo một bộ ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’, sau khi xong tôi sẽ lắp ráp nó lại.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếc thật, ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ là găng tay phải.

Nếu Lục Tu tiên tử có thể chế tạo ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’ thành găng tay trái, thì trước khi lắp ráp pháp khí lại đưa cho Bạch tiền bối two, cậu có thể dùng trước một thời gian.

Tay trái một chiếc ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’, tay phải một chiếc ‘Nghịch Kình Võ Sĩ’, nghĩ thôi đã thấy sướng rồi~ Kết thúc cuộc gọi với Lục Tu tiên tử, ý thức của Tống Thư Hàng quay về hiện thế. … “Thư Hàng, cậu vừa mới lơ đãng đó.” Đậu Đậu nói: “Cậu đừng có học cái thói xấu lơ đãng mọi lúc mọi nơi như Bạch tiền bối đấy nhé, một người đi trên đất bằng mà ngã sấp mặt nổ tung là đủ rồi, thêm một người nữa là có án mạng đó.” Tống Thư Hàng đáp: “Không có gì đâu, tôi vừa mới liên lạc với mấy vị tiền bối, nói chút chuyện thôi.

Hơn nữa, một lòng hai việc đối với tôi bây giờ không khó, khi đang ngự đao phi hành, nó chỉ chiếm một phần nhỏ tâm thần của tôi thôi.” Đậu Đậu thở dài, nói: “Nhưng mà, lúc cậu phân tâm đi giao tiếp tâm linh với người khác, áp lực bên này của tôi lớn lắm đó.

Thánh ấn trên người cậu bắt đầu loạn xạ phát uy, ngoài thánh ấn ra, dường như còn có một ý chí đáng sợ muốn giáng lâm nữa.” Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Phóng đại thế?” “Thiếu chút nữa là tôi phải gọi ba ba rồi, cậu nói áp lực có lớn không?” Đậu Đậu nói móc.

Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm, khổ não nói: “Hết cách rồi, tôi hiện tại cũng chỉ có thể miễn cưỡng thu liễm khí tức thánh ấn, vẫn chưa thể hoàn toàn khống chế được.

Mấy hôm trước, tôi còn không dám về nhà, tôi sợ người nhà bị ảnh hưởng bởi thánh ấn mà gọi tôi là Bá Tống.

May mà hôm nay, mẹ không gọi sai tên tôi.” Còn về ‘một ý chí đáng sợ muốn giáng lâm’ mà Đậu Đậu nói, không phải là chỉ Bạch tiền bối two chứ?

Bạch tiền bối two đáng sợ đến vậy sao?

“Tiếp theo nếu cậu còn muốn giao tiếp tâm linh với ai thì nói với tôi một tiếng, để tôi có chút chuẩn bị tâm lý.” Đậu Đậu nói.

Đúng là chó chết, tu vi cảnh giới bị Tống Thư Hàng đuổi kịp thì thôi đi, bây giờ đối mặt với Tống Thư Hàng, còn bị thánh ấn trên người nó bắt nạt, chó cũng không thể nhịn được nữa rồi.

Đợi sau khi ‘hôn lễ’ này kết thúc, nó phải nỗ lực thăng cấp, đột phá Ngũ phẩm cảnh giới!

“Sẽ không dùng năng lực giao tiếp tâm linh nữa đâu, tiếp theo tôi sẽ vào nhóm nói chuyện với các tiền bối vài câu.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu muốn liên hệ với Thất Sinh Phù phủ chủ, lần trước sau khi độ kiếp xong, phủ chủ đã hứa với cô nàng người máy là sẽ bao trọn dược liệu sửa chữa cho cô ấy.

Cậu phải hẹn với phủ chủ một thời gian, để ngài ấy mang dược liệu sửa chữa đến, sớm ngày để cô nàng người máy khôi phục hành động.

Ngoài ra, đã lâu không lên tiếng trong nhóm, phải ngoi lên một chút, kẻo các tiền bối trong nhóm quên mất cậu.

×××××××××× Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Hôm nay chủ đề mà các đạo hữu trong nhóm bàn tán đều liên quan đến hôn lễ của Đậu Đậu.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Tiếc quá, hôn lễ của Đậu Đậu ta có lẽ không đi được.

Trong giáo ngày mai có một đại nghi thức cần ta chủ trì.

Đến lúc đó ta sẽ phái một đệ tử, mang một phần quà đến cho Đậu Đậu.” Diệt Phượng công tử: “Mọi người chuẩn bị tặng quà gì cho Đậu Đậu vậy?” Bắc Hà Tán Nhân: “Ta bên này vẫn đang lựa chọn, không biết tặng gì cho Đậu Đậu mới tốt.

Nếu thật sự không có cách nào, thì tùy cơ chọn một phần vậy, tấm lòng là chính.” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Bất luận tặng gì cũng được, ta chỉ mong chờ ngày mai đến.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Diệt Phượng đạo hữu, ngươi và Đậu Đậu thân nhất, ngươi có biết tặng gì cho Đậu Đậu thì nó sẽ thích hơn không?” Danh hiệu ‘Khắc tinh của Đậu Đậu’ của Diệt Phượng công tử không phải là hư danh, hắn và Đậu Đậu lớn lên cùng nhau từ nhỏ, Đậu Đậu thích gì, ghét gì, thậm chí khi bỏ trốn thích dùng thủ đoạn gì, trong lòng hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Nếu hắn chịu thay Chu Ly đi bắt Đậu Đậu, thì Đậu Đậu muốn bỏ nhà ra đi cũng không dễ dàng như vậy.

“Nói đến thứ Đậu Đậu thích nhất, chắc chắn là Sở Sở, tặng ít Sở Sở cho nó, nó chắc chắn sẽ rất vui.” Diệt Phượng công tử nói.

"Sở Sở là cái gì?" Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền tò mò hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: "Nếu ta không nhớ nhầm… Sở Sở là tên người.

Hoàng Sơn Chân Quân từng nhắc qua, Đậu Đậu là 'Sở Sở khống'.

Chỉ cần là tiên tử, nữ yêu có tên hoặc đạo hiệu mang chữ 'Sở Sở', đều là đối tượng moe của Đậu Đậu." "Tại sao Đậu Đậu lại có thuộc tính moe kỳ lạ như vậy chứ?" Đông Phương Lục tiên tử nói móc.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "Ai mà biết được?

Dù sao Đậu Đậu cũng là khuyển yêu, cách tư duy khác với người bình thường.

Lúc này, ta cảm thấy chúng ta nên @ một vị đạo hữu nào đó, y và Đậu Đậu về mặt lý thuyết là cùng một tổ tông. @Tuyết Lang động chủ, Tuyết Lang động chủ, ngươi có moe Sở Sở không?" Tuyết Lang động chủ: "Ta moe cái rắm!" Cuồng Đao Tứ Lãng: "【Biểu cảm kinh ngạc】, Tuyết Lang động chủ, ngươi lại moe 'rắm' à?

Khẩu vị của ngươi thật nặng, đã chụp màn hình." Tuyết Lang động chủ: "Ta đi đăng nhập hệ thống truy nã đây, treo cho Tam Lãng đạo hữu một thân phận tội phạm truy nã… Tội danh cứ định là phạm hai mươi ba vụ cướp, mỗi lần đều cướp rắm của người khác…" Cuồng Đao Tứ Lãng kinh ngạc nói: "Mẹ kiếp, Tuyết Lang động chủ ngươi từ lúc nào mà cả hệ thống truy nã cũng làm được?

Ngoài ra, ta không phục!

Cướp cái rắm thì phạm pháp sao?" "Tội cướp giật thuộc về tội phạm hành vi, chỉ cần thực thi là cấu thành tội phạm, cho dù ngươi chỉ cướp một cái rắm… Nhưng nếu đã ngươi không phục, vậy thì thêm cho ngươi một điều nữa, ngươi thích cái gì, ta đều thêm vào cho ngươi, điều này miễn phí." Tuyết Lang động chủ nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: "…" Tuyết Lang động chủ gửi một biểu cảm mặt cười đắc ý.

Trên thực tế, sở thích của động chủ chỉ là làm các loại giấy tờ, hệ thống truy nã gì đó y còn chưa tiếp xúc.

Nhưng nhìn thấy bộ dạng Tam Lãng bị nghẹn họng, động chủ bắt đầu cân nhắc có nên thêm cho mình một nghiệp vụ sở thích mới không.

Bắc Hà Tán Nhân: "【Biểu cảm che trán】Các ngươi lạc đề quá xa rồi, quay lại chủ đề chính đi, ngày mai Đậu Đậu kết hôn, tặng quà gì cho nó mới tốt?

Nghiêm túc đi!" Diệt Phượng công tử: "Sở Sở." Lệ Chi tiên tử: "Nhưng Sở Sở này không dễ tặng đâu, không thể bắt một cô Sở Sở tặng cho Đậu Đậu được, đề nghị của Diệt Phượng đạo hữu bác bỏ." Giao Bá Muốn Sinh Một Lứa Bóng Đá Nam: "Ể?

Bắt một cô Sở Sở tặng cho Đậu Đậu không được sao?

Ta vừa nhận được tình báo, trong môn phái của một tử địch của ta có một con cá yêu tên là 'Sở Sở', ta đang chuẩn bị đánh tới cửa, bắt con 'Sở Sở' đó về.

Tiện thể dẫm nát tên tử địch kia của ta, năm nay ta chưa đối đầu với hắn, đang thấy ngứa tay." Tiểu Đậu Đậu Sắp Kết Hôn: "Muốn muốn muốn!" Lệ Chi tiên tử: "…" Bắc Hà Tán Nhân: "…" Cuồng Đao Tứ Lãng: "…" Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Ể?

Tiểu Đậu Đậu hôm nay lên mạng được sao?" Tiểu Đậu Đậu Sắp Kết Hôn: "Hôm nay xin Hoàng Sơn đại ngốc nghỉ một ngày, ra ngoài đi dạo, hẹn sáu giờ tối sẽ về nhà. @Giao Bá Muốn Sinh Một Lứa Bóng Đá Nam, cá yêu Sở Sở ta muốn, Giao Bá tiền bối nếu ngài tặng ta Sở Sở thì ta sẽ rất vui." Giao Bá Muốn Sinh Một Lứa Bóng Đá Nam: "【Biểu cảm ngón tay cái】Vậy quyết định thế nhé, ta đi đập tên tử địch kia một trận đây, lần này nhất định phải đánh cho hắn gọi ba ba, ha ha ha ha.” Nói xong, Giao Bá Chân Quân liền offline.

Chết tiệt, Giao Bá Chân Quân thật sự muốn tặng một cô Sở Sở à?

Lệ Chi tiên tử: “Đậu Đậu, em muốn quà gì?

Ngày mai chị tặng cho em.” “Lệ Chi tỷ tỷ tốt nhất, thật ra, em muốn một chiếc tiên chu thật ngầu, từ lâu đã muốn lái rồi, nhưng Hoàng Sơn đại ngốc cứ không chịu cho em.” Đậu Đậu nói.

Lệ Chi tiên tử cười nói: “Không vấn đề, chị cho người đặt làm cho em một chiếc, loại phù hợp cho em lái.” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Đậu Đậu còn muốn gì nữa không?

Hay là liệt kê một danh sách ra, mọi người chúng ta xem danh sách mà chọn.” Bắc Hà Tán Nhân: “Ý hay.” Tiểu Đậu Đậu Sắp Kết Hôn: “Em muốn một chiếc máy cày cầm tay độ lại; còn có máy bay phản lực; em còn muốn một món pháp khí có thể che giấu hoàn toàn khí tức; đúng rồi còn muốn một thanh phi kiếm tốc độ nhanh, càng nhanh càng tốt; còn có người máy thế thân, loại càng giống thật càng tốt; ngoài những thứ trên, em còn muốn bán sỉ một ít Sở Sở.” Bắc Hà Tán Nhân tay nhanh nhất: “Máy cày cầm tay giao cho ta, ta đặt trước.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Máy bay phản lực giao cho bần đạo, trong tay bần đạo vừa hay có máy bay chiến đấu phản lực.” Tạo Hóa Pháp Vương: “Vậy pháp khí ẩn giấu khí tức cứ để ta chuẩn bị, trong tay ta có mấy món pháp khí tương tự.

Đúng rồi, các đạo hữu… Bốn giờ chiều concert của ta sẽ bắt đầu.

Đến lúc đó sẽ livestream đồng bộ trên mạng, mọi người ủng hộ cho một like nhé.” Trong nhóm lập tức im phăng phắc, không ai dám ra tiếp lời, ngay cả Tam Lãng cũng không dám.

Bá Tống: “…” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Yo, Thư Hàng tiểu hữu ra rồi, lâu lắm không thấy ngươi.” Bá Tống: “【Biểu cảm nước mắt lưng tròng】Mấy hôm trước bị nổ bay đến Thú Giới, điện thoại không có tín hiệu, hôm nay mới về.

Đúng rồi, Thất Sinh Phù tiền bối có ở đây không ạ?” “Có đây, phi kiếm siêu tốc mà Đậu Đậu muốn do ta cung cấp. @Bá Tống, Thư Hàng tiểu hữu, ta hôm qua vừa mới xuất quan, ngươi hiện đang ở đâu?

Chúng ta gặp mặt một chút, ta đưa dược liệu sửa chữa người máy cho ngươi.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

Bá Tống: “Cháu đang trên đường đến concert của Tạo Hóa Pháp Vương, tiền bối thì sao ạ?” “Sống không tốt sao?” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “…” “@Bá Tống, ngày mai ở hôn lễ của Đậu Đậu chúng ta gặp lại, cứ quyết định vậy đi.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói, y sợ Tống Thư Hàng mời y cùng đi tham gia concert của Tạo Hóa Pháp Vương.

Bá Tống: “Được ạ, vậy phủ chủ chúng ta ngày mai gặp.” Tử Quỳnh tiên tử【Vũ Nhu Tử】: “Tống tiền bối, ngài vẫn chưa đến sao?

Em và Lưu Kiếm Nhất sư huynh đã đến hiện trường concert của Tạo Hóa tiền bối rồi.” Bá Tống: “Vẫn đang trên đường, tôi đi cùng Đậu Đậu.

Tính thời gian, chắc chắn có thể đến kịp concert.” Tử Quỳnh tiên tử【Vũ Nhu Tử】: “Được ạ, Tống tiền bối.

Em và sư huynh ở hàng ghế đầu, có cần em giữ chỗ cho tiền bối không?” Giang Tử Yên: “Tôi đưa Dược Sư đến vị trí hàng thứ tư, đúng rồi mọi người có cần nút bịt tai không?

Hiệu quả đặc biệt tốt, bịt vào thì hiệu quả y như bị thủng màng nhĩ vậy.” Bá Tống: “@Giang Tử Yên, Tử Yên sư tỷ xin cho tôi một đôi.” Giang Tử Yên: “Cần thì nhắn riêng, nói trong nhóm bị Tạo Hóa tiền bối thấy thì ngại lắm.” Giang Tử Yên: “Thư Hàng, cậu không nể mặt Tạo Hóa tiền bối quá rồi đó.” Bá Tống: “…” Tạo Hóa Pháp Vương: “Kỳ lạ, Thư Hàng tiểu hữu không phải là fan của ta sao?

Lần trước ta gọi điện cho ngươi, ngươi còn đang lén hát bài của ta mà?” Tống Thư Hàng nhớ lại chuyện lần trước, chân đều đang run lên.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Ta biết rồi, ngươi chuẩn bị cho Đậu Đậu phải không.

Yên tâm đi, đến lúc đó Đậu Đậu ta sẽ sắp xếp cho nó ngồi ở vị trí phía sau một chút.

Ta sẽ cho người giữ cho ngươi một vị trí ở hàng ghế đầu.” Tống Thư Hàng người cứng đờ.

Bây giờ tôi quay đầu còn kịp không?

Tiểu Đậu Đậu Sắp Kết Hôn: “Cảm ơn ngươi, Bá Tống đạo hữu. @Diệt Phượng công tử, ngươi chuẩn bị tặng quà gì cho ta?” Diệt Phượng công tử: “Tặng ngươi một khúc xương.” “Xương?

Phì, ta không có người bạn tốt như ngươi.

Ta nói cho ngươi biết, ngày mai nếu quà ngươi tặng không làm ta hài lòng, ta sẽ ăn vạ tại chỗ.” Đậu Đậu nói.

Diệt Phượng công tử: “Sao lại nhắm vào ta?” “Hê, đừng tưởng ta không biết, ngươi và Chu Ly mấy hôm trước đã khóa mạng của ta, khiến ta cách biệt với thế giới bên ngoài, ta đều ghi nhớ cả.

Tóm lại, ngươi tốt nhất nên chuẩn bị cho ta một món quà khiến ta hài lòng.

Nếu không đừng trách ta quậy phá.

Ngươi phải tin vào khả năng quậy phá của ta, ta mà bung hết sức thì không ai chịu nổi đâu.” Đậu Đậu đắc ý dương dương nói.

Diệt Phượng công tử: “Đồ khốn!” “Cảm ơn đã khen!” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, các đạo hữu không ngừng tặng quà cho Đậu Đậu.

Nhiều quà như vậy, mỗi món đều là hàng tuyển.

Chương 1427

Kết hôn mà lời thế này sao?

Nói thật, Tống Thư Hàng nhìn mà cũng có chút động lòng.

Lúc này, Tô Thị A Thất trong nhóm online.

Tô Thị A Thất: “@Bá Tống, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi hiện đang ở tọa độ nào, gửi tọa độ cho ta?” A Thất tiền bối tuần trước đã bắt đầu độ Ngũ phẩm thiên kiếp, bây giờ online, chẳng lẽ là độ kiếp thành công rồi?

“A Thất tiền bối, cháu đang trên đường đến concert của Pháp Vương tiền bối, tọa độ liên tục thay đổi, hay là đợi cháu đến nơi rồi gửi tọa độ cho ngài nhé.” Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thất: “Sống không tốt sao, sao lại phải đến concert của Tạo Hóa đạo hữu?” Tạo Hóa Pháp Vương: “…” Tống Thư Hàng: “A Thất tiền bối, ngài độ kiếp thành công rồi ạ?” “Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Tô Thị A Thất nói.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “A Thất tiền bối, vậy tâm ma kiếp cuối cùng, ngài đã thành công vượt qua rồi?” Gần đây các tu sĩ độ kiếp, toàn bộ đều rơi vào tâm ma kiếp, không thể tỉnh lại.

Ngay cả Thông nương, người rõ ràng đã vượt qua cửa ải tâm ma kiếp, nhưng vẫn không thể tỉnh lại.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới hiện tại đều biết tâm ma kiếp gần đây có vấn đề, cho nên bây giờ, ai có thể trì hoãn thời gian độ kiếp, đều đang cố gắng hết sức trì hoãn.

Nội dung mà Truyền Công Cuồng Thiên Nhai Tử đạo trưởng giảng trong ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ lần trước, gần đây được rất nhiều tu sĩ sử dụng.

Mà bây giờ, Tô Thị A Thất độ kiếp thành công rồi?

Y đã dùng phương pháp gì để vượt qua tâm ma kiếp?

“Tâm ma của ta… bị người ta ăn mất rồi.” Tô Thị A Thất trả lời.

“Hả?

Bị ăn mất?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Tâm ma thứ này, vô hình vô chất, ăn thế nào?

Phá Dương Kích Quách Đại: “【Biểu cảm Đậu Đậu dễ thương】” Phá Dương Kích Quách Đại: “Xoa mạnh đầu chó Đậu Đậu.” Bắc Hà Tán Nhân: “Chết tiệt, suýt chút nữa trúng chiêu.” Phá Dương Kích Quách Đại: “A Thất, ai ăn mất tâm ma của ngươi?” “Một vị lão tổ mà theo lý thuyết đã sớm tiên thệ… Tô Thị Thằng Kết.” Tô Thị A Thất nói.

Lệ Chi tiên tử: “Thằng Kết là đạo hiệu gì vậy, tại sao lại là thằng kết?

Tô thị các ngươi không phải đều thêm số ở đằng sau sao?” Điền Thiên đảo chủ: “Nghe nói trước khi ‘số’ ra đời, người ta dùng thằng kết để đếm số?” Điền Điềm phó đảo chủ: “Cho nên nói, Tô Thị Thằng Kết, không có vấn đề gì.” Lệ Chi tiên tử: “Đạo hiệu này thật thú vị, truyền thừa nhà A Thất các ngươi thú vị thật.” Chỉ có ngươi là không có tư cách chê cười đạo hiệu của người khác đâu, Lệ Chi tiên tử ~ Nếu không phải bọn ta đã quen với hệ thống đạo hiệu trái cây của môn phái các ngươi, lần đầu tiên nghe đến đạo hiệu Lệ Chi tiên tử này, bọn ta đều cười phụt cả ra đấy có biết không.

Tống Thư Hàng: “Tâm ma phải ăn như thế nào?” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Ngươi muốn ăn à?” Tô Thị A Thất đáp: “Lão tổ Tô Thị Thằng Kết xuất hiện như thế nào, ta hoàn toàn không có ấn tượng.

Lúc đó ta vẫn đang trong trạng thái tâm ma kiếp, sau đó lão tổ xuất hiện, rút tâm ma kiếp ra khỏi cơ thể ta.

Tiếp theo, lão tổ giống như ăn bánh quy mà ăn mất tâm ma.

Khi ta từ trạng thái tâm ma kiếp khôi phục lại, hình ảnh nhìn thấy chính là lão tổ đang gặm ăn tâm ma.” “Nguyên lý là gì?” Lúc này, Hiến Công cư sĩ hỏi.

Tô Thị A Thất: “Ta làm sao biết được?

Lão tổ ăn mất tâm ma kiếp của ta xong, trước khi ta hoàn toàn tỉnh táo lại, đã rời đi.

Trong ghi chép của Tô thị chúng ta, lão tổ đã sớm tiên thệ, ta cũng không ngờ ngài vẫn còn sống.” “Nếu A Thất ngươi gặp lại Thằng Kết lão tổ, nếu ngài ấy thích ăn tâm ma, thì ngươi nói với ngài ấy chúng ta ở đây có rất nhiều tâm ma mỹ vị đang chờ ngài ấy đến ăn.” Lệ Chi tiên tử nói.

Tô Thị A Thất: “…, không nói chuyện này nữa, Tống Thư Hàng ngươi bắt đầu luyện chế bản mệnh pháp khí chưa?

Ta có ít dược liệu tặng ngươi, có muốn không?” Y còn nợ Tống Thư Hàng ít dược liệu, lần trước nói sẽ đưa Tống Thư Hàng đến ‘Thiên Hà Bí Cảnh’ tu luyện, không ngờ cấp bậc của Tống Thư Hàng tăng quá nhanh, cho nên đành phải quy đổi thành dược liệu luyện khí.

“Tất nhiên là muốn ạ, cháu vừa mới luyện xong một chiếc găng tay, còn ba mươi hai món bản mệnh pháp khí đang chờ luyện nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thất: “Hả?

Ba mươi hai món bản mệnh pháp khí?

Ngươi đùa ta à?” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Thư Hàng tiểu hữu ngươi muốn luyện chế pháp khí gì mà lại có đến ba mươi hai loại?

Ta nhớ Tinh Hà Thập Nhị Kiếm của Bắc Hà đạo hữu, cũng chỉ có mười hai cái kiếm hoàn.” Đây đã là bản mệnh pháp khí có số lượng nhiều nhất được biết đến trong ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’, Bắc Hà Tán Nhân từ Tứ phẩm bắt đầu luyện chế, đến Ngũ phẩm mới luyện chế hoàn thành toàn bộ mười hai cái kiếm hoàn.

Ba mươi hai món bản mệnh pháp khí, pháp khí gì lại có số lượng như vậy.

Ta Là Thiên Giác Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc: “Số lượng pháp khí này, ta lại nghĩ đến một món.

Tống Thư Hàng ngươi không phải là muốn luyện chế Tam Thập Nhị Thánh Kiếm chứ?” “Không thể nào, Tống Thư Hàng tiểu hữu không có thiên phú kiếm thuật, nó luyện kiếm gì chứ?” Diệt Phượng công tử nhanh chóng đáp.

Tống Thư Hàng nhìn thấy lời này, chỉ cảm thấy ngực một trận đau nhói, tim gan như bị lợi kiếm đâm xuyên.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: “Cũng đúng, nếu Tống Thư Hàng tiểu hữu muốn luyện chế, thì cũng chỉ luyện chế Tam Thập Nhị Thánh Đao gì đó thôi.” Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đều cho rằng Dương Huyền đạo hữu và Diệt Phượng công tử nói rất có lý.

Tống Thư Hàng thở dài, nhập vào: “Cháu muốn luyện chế là Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp bản mệnh pháp khí.” “Pháp khí này, có liên quan đến công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà ngươi tu luyện không?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng: “Đúng vậy, là bản mệnh pháp khí đi kèm.

Cháu gần đây đã vất vả rất nhiều, lại lang thang ở Thú Giới nhiều ngày như vậy, mới hoàn thành được phương pháp luyện chế của tổ hợp pháp khí.” “Ba mươi ba loại bản mệnh pháp khí, ngươi còn thiếu ba mươi hai món, tức là ngươi đã luyện chế thành công một món?” Tô Thị A Thất hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Đúng vậy, hôm qua thức cả đêm để chế tạo xong món pháp khí đầu tiên, ‘Găng Tay Nghịch Kình Võ Sĩ’, thuộc tính rất tốt.” Diệt Phượng công tử: “Chậc chậc, rõ ràng muốn luyện kiếm, nhưng lại chỉ có thiên phú đao pháp, đến cuối cùng món bản mệnh pháp khí đầu tiên lại là găng tay.” Cuồng Đao Tứ Lãng tổng kết: “Đao khách không muốn làm người luyện kiếm, không phải là một quyền sư tốt.” Lệ Chi tiên tử: “Tinh tịch.” Tô Thị A Thất: “Còn thiếu bao nhiêu dược liệu luyện khí, đến lúc đó ta bổ sung cho ngươi một ít.

Ba mươi ba món bản mệnh pháp khí không dễ luyện chế đâu, ngươi phải chuẩn bị tâm lý.” “Cảm ơn A Thất tiền bối, loại dược liệu thiếu khá nhiều, đến lúc đó chúng ta gặp mặt rồi nói sau ạ.” Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thất lại hỏi: “Phương diện luyện khí, ngươi không có vấn đề gì chứ?

Thời gian tu luyện của ngươi còn ngắn, đã học qua cách luyện khí chưa?” “Yên tâm đi, A Thất tiền bối.

Có một vị đại tiền bối đã nhờ một vị cao thủ chú khí giúp cháu, chuyên môn luyện chế ba mươi ba loại pháp khí này cho cháu.

Cháu chỉ cần lắp ráp phần lõi cuối cùng của pháp khí là được.” Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thất: “Như vậy thì tốt quá, vậy hôn lễ của Đậu Đậu chúng ta gặp lại.” Thất Sinh Phù phủ chủ: “Như trên, hôn lễ của Đậu Đậu gặp lại.” Tử Quỳnh tiên tử【Vũ Nhu Tử】: “Đúng rồi, Thất Tu tiền bối không phải đã độ kiếp thành công rồi sao?

Tại sao đến bây giờ vẫn chưa xuất hiện?” Vì Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng sắp độ kiếp, cho nên Vũ Nhu Tử muốn hỏi Thất Tu tiền bối về tình hình cụ thể của ‘Thất tấn Bát’.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ta cũng đang thắc mắc chuyện này, Thất Tu tiền bối từ sau khi ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ kết thúc, vẫn luôn không liên lạc được.” Diệt Phượng công tử: “Có phải là trực tiếp bế quan củng cố cảnh giới rồi không?” “Thất Tu tiền bối xảy ra chút sự cố ngoài ý muốn… nhưng bây giờ đã không sao rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Sự cố gì?

Sao ngươi biết?” “Vì Lục Tu tiên tử đang ở chỗ cháu, người được nhờ giúp cháu chú tạo pháp khí chính là Lục Tu tiên tử.” Tống Thư Hàng đơn giản kể lại chuyện của Thất Tu tiền bối cho các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ nghe một lần.

Nhưng liên quan đến chuyện ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, cậu không nói nhiều.

Chuyện đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, là bí mật của hệ ‘Số Tu’, Tống Thư Hàng không tiện tiết lộ ra ngoài.

Lúc này, Bạch tiền bối online.

Bạch Thánh Quân: “Gần đây thiên địa sắp có đại biến, các loại chuyện rất loạn, mọi người chú ý an toàn.

Đúng rồi, Thư Hàng, bảo đao của ngươi đã cải tạo xong, tối gặp mặt sẽ đưa cho ngươi.” “Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Bảo đao có lan can, click là tặng.

“Ta cảm thấy sau khi cải tạo, hiệu quả phi hành của bảo đao không tồi.

Ta nghe Thập Lục nói, lúc đó ngươi muốn ở Nho gia mở một cửa hàng độ lại ‘phi kiếm, bảo đao’ gì đó… chúng ta hợp tác mở một cái?

Ta cảm thấy sẽ rất vui.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Đến Nho gia mở sao?” “Đều được, hơn nữa chúng ta còn có thể mở một cửa hàng online.

Chỉ cần tận dụng tốt thiên phú không gian của ta, thu tiền cũng tiện.

Online và offline có thể đồng bộ khai trương.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Không vấn đề!

Đợi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, chúng ta sẽ đi chọn một cửa hàng.” “【Biểu cảm ngón tay cái】Được, vậy quyết định thế nhé, điện thoại của ta không ổn định, offline trước, tối gặp.” Bạch tiền bối nói.

Ta Là Thiên Giác Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc: “Đợi đã, Bạch tiền bối, ngài và Thư Hàng muốn mở cửa hàng độ lại loại nào, cho ta một suất với, ta cũng rất có hứng thú.” Lưu Huỳnh tiên tử: “Ta cũng khá tò mò là cải tạo phương diện nào?” Lệ Chi tiên tử: “Đợi đã, không phải là cái đó chứ?” Bắc Hà Tán Nhân: “Ta nghĩ chắc là cái đó rồi.” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Có phải là thêm lan can cho bảo đao không?

Ta nhớ rất lâu trước đây Tống Thư Hàng tiểu hữu đã đề cập chuyện này trong nhóm.” Tống Thư Hàng: “Ha ha ha ha.” Xem ra thật sự là đã thêm lan can.

Mọi người chỉ cần tưởng tượng Tống Thư Hàng ngự đao phi hành, bên cạnh còn có hiệu ứng lan can, đã thấy rùng mình.

×××××× Hiện trường concert của Tạo Hóa Pháp Vương Vì concert lần này chủ yếu là để đối kháng tâm ma, không mở cửa cho người thường, quy mô concert cũng không lớn lắm.

Địa điểm concert được đặt tại một phân tự của ‘Đấu Chiến Phật Tông’.

Mặc dù số lượng khán giả không nhiều, Tạo Hóa Pháp Vương vẫn tỉ mỉ bố trí concert của mình.

Nếu giọng hát của y thật sự như ‘Linh Vũ Điệp Tôn Giả’ suy đoán, có công năng đối phó tâm ma, thì tương lai y cũng sẽ nổi tiếng trong giới tu luyện, hơn nữa sẽ nổi tiếng khắp Chư Thiên Vạn Giới!

Bất kể là tu luyện giả hệ nào, hệ tu chân, hệ thánh quang, hệ vu thuật, hệ pháp thuật, hệ thú tu, phương thức tu luyện có hàng ngàn loại, nhưng độ kiếp đều giống nhau, tâm ma kiếp là đại kiếp mà tất cả tu luyện giả đều không thể tránh khỏi.

“Tuy ở thế giới người thường ta đã có một mức độ nổi tiếng nhất định, còn thu hút được một lượng fan.

Nhưng mà, thế giới người thường chung quy vẫn là thế giới người thường, và giới tu luyện luôn có sự khác biệt.” Tạo Hóa Pháp Vương nhẹ nhàng gảy dây đàn.

Bây giờ, mở concert ở thế giới người thường đã không thể thỏa mãn y.

Tạo Hóa Pháp Vương có một ước mơ.

Y muốn trở thành ngôi sao lớn của ‘giới tu luyện’!

Y muốn mở tour diễn vòng quanh Chư Thiên Vạn Giới.

“Cho nên, buổi concert này, ta phải đầu tư hai trăm phần trăm tình cảm!

Để tất cả mọi người cảm nhận được sức công phá của giọng hát ta.” Tạo Hóa Pháp Vương lẩm bẩm.

Dưới sân khấu concert.

Giang Tử Yên nắm tay Dược Sư, Dược Sư vẫn còn chìm trong trạng thái tâm ma kiếp, ngủ say không tỉnh.

“Vũ Nhu Tử, cô nói giọng hát của Tạo Hóa đạo hữu, đối với tâm ma kiếp thật sự có hiệu quả sao?” Giang Tử Yên có chút bất an.

Vũ Nhu Tử: “Chắc chắn có hiệu quả, lúc đó em rơi vào tâm ma kiếp, chính là vì giọng hát của Tạo Hóa tiền bối vang lên, sau đó những vết thương lòng của em không chịu nổi giọng hát, toàn bộ đều sụp đổ tan biến.

Đây là trải nghiệm thực tế của em đó!” Giang Tử Yên nhẹ nhàng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, lại có thêm các đạo hữu lục tục tiến vào hiện trường concert.

Có một số là đạo hữu trong nhóm, Cổ Hồ Quan Chân Quân, ngài ấy đưa hai vị đệ tử đang rơi vào tâm ma kiếp vào hội trường.

Thông Huyền đại sư cũng đưa một vị tiểu hòa thượng theo vào.

Hai vị sau khi nhìn thấy Vũ Nhu Tử và Giang Tử Yên, gật đầu ra hiệu, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

Còn có một số là đạo hữu không quen biết, chắc là khách mời được Tạo Hóa Pháp Vương mời, họ cũng đều đưa theo đệ tử hoặc bạn tốt đang rơi vào tâm ma kiếp.

Mọi người đều mang tâm thái thử một lần đến đây, biết đâu giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương thật sự có hiệu quả thì sao?

“Tống tiền bối vẫn chưa đến sao?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Chương 1428

Vừa nói, Tống Thư Hàng đúng lúc đưa Đậu Đậu từ trên trời giáng xuống.

Đồng thời, phân thân của Bạch tiền bối cũng đúng lúc đưa Thông nương và Tiểu Thải đến cùng lúc.

“Ể, Thư Hàng ngươi đã đến rồi à.” Phân thân của Bạch tiền bối sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, vẫy vẫy tay.

Tống Thư Hàng tiến lên đón.

“Ngươi đến đúng lúc lắm, vậy Thông nương và Tiểu Thải giao cho ngươi nhé, ta về chỗ bản thể trước đây.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Ể?

Bạch tiền bối ngài không ở lại nghe concert sao?” “Ta chỉ là một phân thân.” Phân thân của Bạch tiền bối xua xua tay nói: “Phân thân cần phải tiết kiệm năng lượng, không phô trương lãng phí.

Đã giao Tiểu Thải và Thông nương cho ngươi rồi, ta không tiếp tục lãng phí năng lượng của bản thể nữa, giải trừ đây.” Nói xong, phân thân của Bạch tiền bối giải trừ, biến mất không thấy.

Đậu Đậu: “Tôi cảm thấy phân thân của Bạch tiền bối chắc chắn là không muốn nghe Tạo Hóa hát, cho nên chạy rồi!” Đồng thời, Lưu Kiếm Nhất bên cạnh Vũ Nhu Tử nghe thấy lý luận này, mắt đột nhiên sáng lên.

Câu nói này, nói trúng tim đen của y rồi.

Sống là phải tiết kiệm năng lượng, không phô trương lãng phí, không có vấn đề gì!

Tống Thư Hàng nhận lấy tước yêu và Thông nương, may mà hình thể của chúng đều rất nhỏ, Tống Thư Hàng tay trái Thông nương, tay phải Tiểu Thải, bưng chúng tiến vào hiện trường concert.

“Tống tiền bối, bên này bên này.” Vũ Nhu Tử đứng dậy, vui vẻ vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Khi cô đứng dậy, hai chân dài đặc biệt bắt mắt.

Vị trí của cô là hàng đầu tiên.

Lát nữa sau khi Tạo Hóa tiền bối bắt đầu hát, hàng đầu tiên chắc chắn là khu vực chịu ảnh hưởng nặng nhất.

Đậu Đậu: “Thư Hàng, tôi nghĩ tôi tìm một vị trí phía sau sẽ tốt hơn.” “Đậu Đậu, chúng ta là bạn tốt phải không?” Tống Thư Hàng cười ha hả nói: “Bạn tốt là phải có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chịu.” Đậu Đậu: “…” Nó rất muốn trả lời Tống Thư Hàng 【Không phải】, nhưng vừa nghĩ đến đoàn phù rể của mình còn phải nhờ Tống Thư Hàng giúp đỡ, Đậu Đậu một câu ‘không phải’ làm sao cũng nói không ra miệng.

Cứ như vậy, Đậu Đậu bị Tống Thư Hàng cưỡng ép đưa đến hàng đầu tiên.

“Tử Yên sư tỷ, Cổ Hồ Quan tiền bối, Thông Huyền đại sư chào ngài, Lưu sư huynh chào anh.” Tống Thư Hàng chào một vòng, sau đó ngồi xuống bên cạnh Vũ Nhu Tử.

Giang Tử Yên cười hì hì nói: “Bá Tống tiền bối ngài cũng chào.” Tống Thư Hàng: “…” Giang Tử Yên đưa hai cặp nút bịt tai: “Tặng cho cậu và Đậu Đậu.” “Cảm ơn Tử Yên sư tỷ.” Tống Thư Hàng nhận lấy nút bịt tai.

“Tống tiền bối, sau khi quay xong bộ phim lần trước, ngài lại trải qua cuộc phiêu lưu kích thích nào vậy?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Trong lúc nói chuyện, cô duỗi thẳng hai chân, đôi chân dài quả thật rất đẹp mắt.

Tống Thư Hàng và Lưu Kiếm Nhất ngồi bên cạnh Vũ Nhu Tử so với cô, liền trông chân ngắn.

“Tôi nhớ sau khi quay xong bộ phim lần trước, tôi còn đến cấm địa mà lần trước biết được trong mật thất của ‘Sở gia’, nơi đó là ‘Đông Chi Điện’ của Thiên Đình viễn cổ.

Bên trong vừa có yêu thú thú vị, cũng có nguy cơ và kích thích…” Tống Thư Hàng đại khái miêu tả lại trải nghiệm của mình ở ‘Đông Chi Điện’.

Tin tức về việc ‘Bắc Phương Đại Đế’ phục sinh, tạm thời giữ bí mật.

Đại Đế hiện đang ở trong trạng thái ‘ẩn thế’, cho nên tin tức về việc ngài phục sinh phải tạm thời phong tỏa, kẻo không cẩn thận lại hại Đại Đế.

Vũ Nhu Tử nghe say sưa, chỉ hận lúc đó mình không thể cùng Tống Thư Hàng tham gia cuộc phiêu lưu ở ‘Đông Chi Điện’.

Tiếc là lúc đó cô đang củng cố cảnh giới, tu luyện ngự kiếm phi hành, bỏ lỡ một chuyến đi cấm địa oanh oanh liệt liệt như vậy.

“Gâu.” Lúc này, Đậu Đậu bên cạnh Tống Thư Hàng nói: “Tống Thư Hàng, cậu có cảm thấy chân mình đặc biệt ngắn không?

Cậu bây giờ cao hơn một mét tám rồi phải không, chân còn ngắn hơn Vũ Nhu Tử một khúc lớn.” Tống Thư Hàng: “…” Cái này có gì đáng so sánh?

Một thằng đàn ông như tôi đi so chân dài với một cô gái dễ thương làm gì?

Ngoài ra, đánh người không đánh vào mặt, cắt người không cắt thận, bóc mẽ người không bóc mẽ khuyết điểm.

Thường thức như vậy tại sao Đậu Đậu ngươi lại không hiểu?

“Ha ha, Đậu Đậu, không được đâu.

Chân của Tống tiền bối nếu dài như em, sẽ rất kỳ quái.

Anh tưởng tượng xem, chân của em cộng với thân thể của Tống tiền bối trông sẽ thế nào.” Vũ Nhu Tử cười nói.

Đậu Đậu tưởng tượng ra hình ảnh đó, cười đến không thở nổi: “Ha ha ha ha ~~” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa đầu Đậu Đậu, sau đó lại một tay nhấc nó lên, rồi duỗi tay chỉ vào chân sau nhỏ của Đậu Đậu: “Đậu Đậu, trước khi nói chân người khác ngắn, ngươi không nên xem lại chân của mình trước sao?” “Ngốc à Thư Hàng, ta là chó con mà, so chân dài với loài người các ngươi làm gì?

Loài vật còn khác nhau, có gì đáng so sánh?

Ngươi so với ta xem ai lông mượt hơn, đáng yêu hơn không?” Đậu Đậu lườm một cái.

Tống Thư Hàng: “…” Đậu Đậu tiếp tục nói: “Nhưng mà Thư Hàng, ta phát hiện chân của Lưu Kiếm Nhất bên cạnh so với của ngươi…” Nó mới nói được nửa câu, Lưu Kiếm Nhất đã lên tiếng ngắt lời: “Các ngươi nói chuyện đi, ta ra ngoài hút điếu thuốc.” Vũ Nhu Tử tò mò nói: “Sư huynh anh biết hút thuốc sao?” Việc hút thuốc này, cần phải dành thời gian chuẩn bị mua thuốc, sau đó còn cần lấy thuốc, châm thuốc.

Hơn nữa khi hút thuốc còn cần phải hô hấp hít thở.

Đối với một người như Lưu Kiếm Nhất ngay cả hô hấp cũng lười, việc hút thuốc này quá phiền phức.

Lưu Kiếm Nhất thở dài, muốn nói gì đó, nhưng ngắc ngứ nửa ngày sau, y cúi đầu chán nản nói: “Đột nhiên lười tìm cớ.

Thôi được, chân ta ngắn… Đậu Đậu, tiếp tục nói chuyện này thì đừng kéo ta vào nữa, để ta tiếp tục nghỉ ngơi một lát.” Khóe miệng Đậu Đậu co giật, một con chó Bắc Kinh làm ra biểu cảm co giật khóe miệng quả thật không dễ dàng.

“Đúng rồi Tống tiền bối, ngài có xem livestream không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Trước đây có xem livestream, nhưng đa phần là xem livestream thi đấu game.” “Em hiện đang chơi livestream, Tống tiền bối ngài có tài khoản thì theo dõi em một chút.

Hôm nay em chuẩn bị mở livestream quan trọng thứ ba của mình.” Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra.

Tống Thư Hàng nghe vậy kinh ngạc: “Cô muốn livestream concert của Tạo Hóa tiền bối?” “Đúng vậy.” Vũ Nhu Tử gật đầu.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, đăng nhập theo dõi phòng livestream của Vũ Nhu Tử, lại dặn dò: “Nhớ trước khi livestream phải nói với fan là【Phía trước năng lượng cao, chiến đấu lực quá thấp chú ý né tránh】 gì đó, kẻo ngộ thương.” Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối yên tâm, em biết rồi, em đã thông báo từ sớm, livestream thứ ba sẽ livestream concert của ca vương linh hồn.

Ngoài ra, tổng cộng chỉ có vài trăm người theo dõi em, không có mấy người, cũng không gây ra ảnh hưởng lớn đâu.” “Chỉ có vài trăm người?” Tống Thư Hàng véo cằm trầm tư.

Với vẻ đẹp và vóc dáng bá đạo của Vũ Nhu Tử, sau khi livestream hai lần mà chỉ có vài trăm fan?

Trong này nhất định có âm mưu. … Lúc này, Cổ Hồ Quan Chân

Quân ở hàng ghế sau hỏi: “Concert của Tạo Hóa đạo hữu mấy giờ bắt đầu?” “Em biết, là bốn giờ chiều.” Vũ Nhu Tử giơ tay đáp.

Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Vậy còn lâu lắm nhỉ, biết thế đến muộn một chút.” Bình thường thời gian này chỉ cần tu luyện một chút là qua nhanh.

Nhưng bây giờ, sắp phải ‘lắng nghe’ giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, Cổ Hồ Quan Chân Quân nào có tâm tư tu luyện?

Ngài ấy bây giờ cảm thấy mình có chút giống tử tù sắp bị hành hình, cái chết đương nhiên đáng sợ, nhưng khó chịu hơn là khoảng thời gian dày vò trước khi chết.

“Có muốn chơi game gì không, cùng chơi một ván ma sói gì đó?” Giang Tử Yên đề nghị.

“Được ạ được ạ, nhưng em không biết chơi lắm.” Vũ Nhu Tử nói.

“Phiền phức quá, ta muốn nghỉ ngơi, đừng tính ta.” Lưu Kiếm Nhất nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi chỉ nghe qua, nhưng chưa chơi bao giờ, tôi xem một ván trước.” Đậu Đậu: “Tôi biết chơi, tính tôi một suất.” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Cũng cho ta một suất.” Thông Huyền đại sư: “…” Bế khẩu thiền thật phiền phức, lúc này không thể chơi trò gì không cần nói chuyện sao?

Tiếc là hiện tại Dược Sư đạo hữu đang rơi vào tâm ma kiếp, không ai có thể phiên dịch giúp Thông Huyền đại sư.

Giống như các đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’, các đạo hữu được mời đến bên cạnh cũng đang rảnh rỗi không có việc gì làm, hoặc là tụm năm tụm ba nói chuyện, hoặc là nhắm mắt dưỡng thần, hoặc là cúi đầu nghịch điện thoại.

Tống Thư Hàng nghe thấy ở hàng thứ ba bên phải, có hai vị tu sĩ đang nói về một tựa game thi đấu khá thịnh hành hiện nay.

Ngồi bên trái là một vị tu sĩ ăn mặc như đạo sĩ trẻ tuổi, bên phải là một vị đại sư Phật tông trung niên.

Lúc này vị đạo trưởng trẻ tuổi đang khoe khoang chiến tích của mình hôm kia: “Nói đến hôm kia, tôi ở khu 7, gặp phải một đám đồng đội tạ, bị hại thê thảm.

Cho dù tôi là một người đàn ông như thần, cũng không thể xoay chuyển tình thế.

Nhưng lúc đó, đối diện chúng tôi cũng có một đồng đội tạ, bị tôi liên tục giết năm lần, lúc đó tôi còn quay lại được.” “Thật trùng hợp, lão nạp cũng đang chơi game này, cũng là khu 7.

Nhưng lão nạp là người mới, mới chơi không lâu.” Vị đại sư cười nói.

“Đại sư ngài thêm số chat của tôi đi, lần sau tôi gánh đại sư.

Đúng rồi, video năm kill lần trước của tôi đại sư có muốn xem không?” Nói rồi, vị đạo trưởng trẻ tuổi lấy điện thoại của mình ra, tìm ra một đoạn video ghi lại game.

Vị đại sư ghé sát lại, hai người cùng nhau nghiên cứu đoạn video này.

Sau khi video chiếu xong, vị đạo trưởng trẻ tuổi nói: “Tiếc quá, lúc đó đồng đội của tôi nếu cố gắng hơn một chút, hoặc là đội đối phương, nếu đều có trình độ như vị tên là ‘Thẳng Tiến Lên Mây’ này, nói không chừng thật sự đã để tôi xoay chuyển tình thế thành công.” Vị đại sư im lặng gật đầu.

“ID game của đại sư là gì, cùng ở khu 7, lần sau chúng ta cùng chơi.” Vị đạo nhân trẻ tuổi nói.

Vị đại sư duỗi tay chỉ vào màn hình, chỉ vào nhân vật ‘Thẳng Tiến Lên Mây’ đang liên tục bị hành hạ, nói: “ID game của lão nạp là Thẳng Tiến Lên Mây.” Tay của vị đạo nhân trẻ tuổi run lên, điện thoại suýt chút nữa rơi xuống đất.

“Chính là Thẳng Tiến Lên Mây này?” Vị đạo nhân trẻ tuổi hỏi.

Vị đại sư lộ ra một nụ cười từ ái, thốt ra một chữ: “Duyên.” Vị đạo nhân trẻ tuổi suýt chút nữa đã khóc.

Mẹ nó, ngại quá đi.

Duyên của Phật môn thật đáng sợ.

×××××××××× Giang Tử Yên lấy ra một bộ bài, các đạo hữu của ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ cùng với mấy vị đạo hữu bên cạnh tụ lại, bắt đầu ván ma sói đầu tiên.

Vũ Nhu Tử quỳ trên ghế của mình, quay người qua chơi game.

Tống Thư Hàng chưa từng chơi game này, vì vậy chuẩn bị xem một ván, tìm hiểu luật chơi.

Đúng lúc này… thế giới hạt nhân trong tâm khiếu của cậu khẽ rung động.

Thế giới hạt nhân đã hoàn thành giai đoạn mở rộng đầu tiên.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tâm thần chìm vào thế giới hạt nhân.

Diện tích của thế giới hạt nhân lại mở rộng thêm một chút, chỉ vì ‘tà năng Cửu U’ không đủ, diện tích mở rộng không lớn lắm.

Nhưng về mặt diện tích không cần lo lắng, chỉ cần năng lượng ‘tà năng Cửu U’ theo kịp, là có thể tiếp tục mở rộng.

Ngoài ra, trong lần mở rộng thế giới hạt nhân này, bên cạnh hoạt tuyền xuất hiện một mảnh ruộng vườn.

Không phải là thảo nguyên của thế giới hạt nhân, mà là một mảnh ruộng vườn có quy mô.

“Cái này dùng để trồng trọt sao?” Tống Thư Hàng trong lòng chợt động.

Nói ra thì cậu thật sự có thứ để trồng trọt.

Không lâu trước đây, cậu đã mua một lô linh thực vật từ ‘Tiên Nông Tông’, ban đầu chuẩn bị dùng để dược dục… nhưng cậu thăng cấp quá nhanh, sau đó lại có được ‘Long Ma Dược Tề’ hiệu quả hơn, những linh thực vật dùng để dược dục này vẫn cứ không có tác dụng.

Tống Thư Hàng từ trong đó chọn ra một số linh thực vật còn hoạt tính, chuẩn bị trồng chúng vào thế giới hạt nhân.

Nhưng vì quá bận, cậu vẫn cứ không có thời gian cấy trồng linh thực vật.

Chương 1429

Mặt khác, cậu cũng chưa từng trồng linh thực vật, cũng không biết phải trồng như thế nào?

Ngoài linh thực vật ra, Chính Đức của Tiên Nông Tông còn tặng cậu một hạt giống ‘Thất Hoàng Diệu Quả’.

Chỉ mong Tống Thư Hàng sau khi chém giết Công Tử Hải, thông báo cho Tiên Nông Tông của họ một tiếng, để hận ý trong lòng họ được giải tỏa.

Hạt giống này là bảo vật, nó bồi dưỡng ra Thất Hoàng Diệu Quả có thể giải trừ vết thương thiên kiếp, càng là thánh dược độ kiếp.

“Những linh thực vật này, có thể trực tiếp trồng vào ruộng vườn không?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Lúc này, rùa biển lớn xuất hiện bên cạnh cậu.

“Đây là địa bàn mở rộng ra sau khi thế giới chuyên thuộc của ngươi thăng cấp?

Nơi này trông giống một vườn thuốc, nhưng nếu ngươi muốn trồng trọt, tốt nhất nên bón thêm chút phân cho mảnh ruộng thuốc này.” Rùa biển lớn nói.

“Quy tiền bối ngài sao lại đến đây?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thế giới của ngươi đột nhiên rung động, ta đang ngủ, bị làm ồn tỉnh giấc.

Lục Tu tiên tử còn đang chế tạo pháp khí, ta không tiện làm phiền cô ấy, đành phải ra ngoài đi dạo.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy tiền bối, phân bón thì tôi phải lấy ở đâu?”

“Ngửa mặt nhìn trời, chủ đề này đừng hỏi ta.” Rùa biển lớn nói.

Chẳng lẽ lại bảo nó đi ị cho Tống Thư Hàng làm phân bón à?

“Đúng rồi, ngươi hiện đang làm gì?

Ta có chút nhàm chán, muốn ra ngoài đi dạo.” Rùa biển lớn lại nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Tôi chuẩn bị nghe Tạo Hóa tiền bối mở concert, concert còn một lát nữa mới bắt đầu.” Rùa biển lớn: “Concert là biểu diễn ca hát nhảy múa phải không, vậy ta cùng ngươi ra ngoài xem.” “Vậy tôi đưa tiền bối ra ngoài.” Tâm thần của Tống Thư Hàng quay về.

Khi tâm thần của cậu quay về, liền nhìn thấy Vũ Nhu Tử có chút đứng ngồi không yên.

“Tống tiền bối, ngài nhìn chằm chằm vào chân của em lâu quá rồi, em rất không tự nhiên.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…” Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng: “Xin lỗi, lơ đãng rồi.” Lời vừa nói ra, Tống Thư Hàng đã cảm thấy không ổn… Lời này có ý nghĩa khác.

“Đừng không tự nhiên, Vũ Nhu Tử, tự tin lên, chân dài là niềm tự hào của em!

Chân dài như vậy, Thư Hàng là đàn ông nhìn mê mẩn, lơ đãng là chuyện rất bình thường.” Đậu Đậu bên cạnh lên tiếng.

Trời ơi, Đậu Đậu, lời giải thích của ngươi có cần phải kịp thời như vậy không?

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật, cậu vốn định biện giải cho mình một chút, nhưng Đậu Đậu vừa chen vào, cậu liền cảm thấy như bùn vàng rơi vào đũng quần, không phải cứt cũng là cứt.

Tiếp theo cho dù cậu giải thích thế nào, cũng sẽ cho người ta một cảm giác ngụy biện.

“Em cũng đâu có không tự tin đâu.” Vũ Nhu Tử cười hì hì, cô lắc lắc bàn chân nhỏ của mình: “Nhưng mà, Tống tiền bối vẫn là lần đầu tiên nhìn chằm chằm vào chân của em.” “Bởi vì thẩm mỹ quan của nó trước đây có vấn đề.” Đậu Đậu nói: “Thư Hàng trước đây vẫn cứ cho rằng chân của phụ nữ không có gì đẹp, nó cho rằng chân thứ này đàn ông cũng có, chân của phụ nữ chẳng qua trắng hơn, dài hơn một chút, cho nên nó trước đây vẫn cứ không thể hiểu được thuộc tính khống chân của bạn cùng phòng.” Tống Thư Hàng kinh ngạc: “Chết tiệt, sao ngươi biết được?” Chuyện này cậu chưa từng nói với Đậu Đậu bao giờ mà?

Đậu Đậu cũng có thuật đọc tâm?

Không đúng, chuyện này trước đây cậu thậm chí chưa từng nghĩ đến trước mặt Đậu Đậu.

“Lần trước khi quay phim, ta nghe bạn cùng phòng của ngươi nói chuyện nhắc đến.

Ha ha, bạn cùng phòng của ngươi thiếu cảnh giác với một con chó Bắc Kinh đáng yêu, ta ở bên cạnh họ liền nghe được.” Đậu Đậu đắc ý dương dương nói.

“Bá Tống tiền bối ~~ suy nghĩ trước đây của ngài rất nguy hiểm đấy, may mà ngài không biến thành người khống chân đàn ông.” Giang Tử Yên che miệng cười khẽ, trong con ngươi ánh sáng tím lấp lánh, khiến cô trông đặc biệt xấu xa.

Tống Thư Hàng: “Tử Yên sư tỷ, không gọi Bá Tống tiền bối, chúng ta vẫn là bạn tốt.” “Không gọi Bá Tống tiền bối, chẳng lẽ phải đọc chữ đầu tiên bằng giọng run rẩy hai lần, rồi mới gọi ra?” Giang Tử Yên cười xấu xa.

"Chữ thánh hiệu đầu tiên đọc run rẩy hai lần?

Đây là meme gì vậy?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Đậu Đậu: "Chuyện này Vũ Nhu Tử em không biết sao?

Chữ đầu tiên trong thánh danh của Thư Hàng đọc run rẩy, chính là bá~bá Tống, đặc biệt thú vị." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Ta không có đứa con như ngươi, Đậu Đậu." Đậu Đậu: "Hả?

Chết tiệt… Bá Tống, ta liều mạng với ngươi!" Đậu Đậu lao tới, cắn một miếng vào cánh tay của Tống Thư Hàng.

"Nhả ra, chết tiệt, mau nhả ra, nếu không ta vận chuyển 《Cương Thủ》 làm gãy răng ngươi đó, ta đếm đến năm, không nhả ra ta không khách khí đâu!" Tống Thư Hàng kêu lên, cậu ra sức vung cánh tay, Đậu Đậu lại cắn chặt cánh tay của cậu, chết cũng không nhả.

Nó theo cánh tay của Tống Thư Hàng vung vẩy, lắc lư lên xuống… "Thì ra là vậy, là đồng âm với 'ba ba' à." Vũ Nhu Tử nheo mắt, cười lên.

Cô nghĩ đến một khả năng.

Nếu một ngày nào đó cô có cơ hội tấn thăng Bát phẩm, lấy một thánh hiệu đồng âm với 'mẹ', ví dụ như 【Ma Ma tiên tử, Mạ Mạ tử】gì đó, người khác vừa gọi thánh hiệu của cô là bị chiếm tiện nghi rồi.

Không được không được, cái này quá tìm đường chết, cái giá quá lớn.

Cái chết này vẫn là không nên tìm thì hơn.

Vũ Nhu Tử thỉnh thoảng cũng sẽ làm vài chuyện thú vị, tạo ra tin tức lớn.

Nhưng trước khi tạo ra tin tức lớn, cô sẽ cân nhắc cái giá có thể phải trả sau khi tạo ra tin tức lớn.

Đây là một thói quen tốt, khiến cô luôn có thể kiềm chế bản thân, không gây ra sự kiện quá lớn.

Một bên khác, Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới ném Đậu Đậu ra khỏi cánh tay.

Đồng thời, cậu nhìn một vòng hội trường concert.

“Hội trường concert đã ngồi đầy người rồi, Tạo Hóa tiền bối thật sự định đến bốn giờ chiều mới bắt đầu hát sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, cậu đột nhiên trong lòng chợt động, trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt.

Cậu cảm thấy Tạo Hóa Pháp Vương có thể sẽ tạo ra tin tức lớn.

Bởi vì, rất nhiều người đến tham gia concert đều đã chuẩn bị một cặp ‘nút bịt tai cường lực’.

Ví dụ như Giang Tử Yên sư tỷ đã chuẩn bị một số loại đeo vào là có hiệu quả ‘như bị thủng màng nhĩ’.

Nếu Tạo Hóa Pháp Vương đúng bốn giờ chiều bắt đầu hát, đến lúc đó mọi người đều lấy nút bịt tai ra đeo, hiệu quả concert của Pháp Vương chẳng phải sẽ giảm đi rất nhiều sao?

Cho nên, Tạo Hóa Pháp Vương có thể sẽ đột kích, đột nhiên bắt đầu hát sớm hơn?

Cậu cũng chỉ nghĩ như vậy thôi… Trên sân khấu concert, đột nhiên có tám cột sáng bật lên.

Sau đó, toàn bộ đèn trong hội trường đều bị tắt.

Hội trường vốn ở trong một không gian kín, sau khi đèn tắt, hiện trường một mảng tối đen, chỉ còn lại tám cột sáng trên sân khấu concert. 【Ngửa mặt nhìn trời, Tạo Hóa tiền bối thật sự định đột kích!】Tống Thư Hàng tay chân luống cuống đi tìm nút bịt tai.

Đồng thời, tâm niệm của cậu chợt động, triệu hồi ‘rùa biển lớn’ từ thế giới hạt nhân ra.

Quy tiền bối đã nói muốn nghe concert, lúc nãy chỉ nhớ nói chuyện với Vũ Nhu Tử và mọi người, nhất thời quên mất việc đưa Quy tiền bối ra ngoài.

Nhưng thời gian vừa đúng lúc, concert của Tạo Hóa tiền bối bắt đầu, Quy tiền bối sẽ không bỏ lỡ buổi diễn hoành tráng này.

“Yo, ta còn tưởng ngươi quên mất ta rồi.” Rùa biển lớn nói.

Tống Thư Hàng: “Ha ha, Quy tiền bối, concert sắp bắt đầu rồi, thời gian vừa đúng lúc.” Đang đang đang đang ~~ tiếng kim loại nặng nề va vào nhau vang lên.

Sau đó, chính phía trên cột sáng xuất hiện tám chiếc phi hành khí nhỏ, chắc là pháp khí do Tạo Hóa Pháp Vương luyện chế ra.

“Ể?

Thời gian concert vẫn chưa bắt đầu mà?

Không phải nói bốn giờ mới bắt đầu sao?” “Có lẽ là diễn tập thôi?

Bốn giờ vẫn chưa đến, còn rất nhiều người đang trên đường đến, concert không thể bắt đầu sớm như vậy được.” “Tôi nghe nói, các concert lớn đều cần điều chỉnh ánh sáng gì đó, Tạo Hóa đạo hữu gần đây trong giới âm nhạc cũng đang rất thuận buồm xuôi gió, lần này tuy là mở thêm một buổi concert nhỏ cho chúng ta, nhưng việc điều chỉnh ánh sáng gì đó không thể xem nhẹ.” “Còn có các loại thiết bị âm thanh, thiết bị điện tử đều phải chuẩn bị trước, concert đâu có đơn giản như vậy.” Từng giọng nói an ủi vang lên.

Mọi người nghe thấy những giọng nói an ủi này, cảm thấy rất có lý.

Concert bốn giờ mới bắt đầu, trước khi bắt đầu điều chỉnh ánh sáng một chút, điều chỉnh thiết bị âm thanh một chút, đều rất bình thường mà.

Lúc này, Tống Thư Hàng đã nhanh chóng nhét nút bịt tai vào tai.

Trong khoảnh khắc đeo nút bịt tai lên, cậu cảm thấy thế giới của mình một mảnh tĩnh lặng.

Không nghe thấy âm thanh gì cả.

“Hù ~” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đối với cậu chính là ‘mạnh mặc kệ mày mạnh, gió mát thổi qua đồi’, không thể hát vang đến cậu nữa.

Ha ha ha ha.

Đông đông đông đông ~ một loạt tiếng vang, cột sáng trên sân khấu concert càng lúc càng sáng lên.

Trong cột sáng, xuất hiện tám bóng người.

Bốn bóng người trong cột sáng bên trái, với tư thế của Kẻ Hủy Diệt khi xuất hiện, nửa quỳ trên đất.

Bốn bóng người trong cột sáng bên phải, với tư thế của Người Suy Tư một tay chống cằm.

Mỗi một bóng người đều cởi trần, cơ bắp trên người họ khối khối nổi lên, tràn đầy vẻ đẹp của sự cứng rắn.

“Đợi đã, có phải tôi nhìn nhầm không, tám Tạo Hóa Pháp Vương?” Tống Thư Hàng trợn to mắt.

Tám bóng người trong cột sáng, toàn bộ đều là Tạo Hóa tiền bối!

Phân thân thuật?

Người máy thuật?

Kính tượng?

Bất kể là thuật gì, một Tạo Hóa Pháp Vương đã có thể đưa người ta lên trời, tám Tạo Hóa Pháp Vương… đủ để diệt thế rồi chứ?

Nhưng, sau khi tám Tạo Hóa Pháp Vương hiện thân, cũng không bắt đầu hát, họ chỉ duy trì tư thế đó không động đậy.

Một lát sau, cột sáng mờ đi, tám Tạo Hóa Pháp Vương biến mất không thấy. 【Xem ra thật sự là đang thử đèn?】Một số đạo hữu đã lấy nút bịt tai ra, đặt bên tai chuẩn bị tự cứu, âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tay cầm nút bịt tai cũng hạ xuống.

Nhưng mà lúc nãy tám Tạo Hóa Pháp Vương là chuyện gì vậy?

Còn có người có chút lo lắng nắm chặt nút bịt tai của mình… Một cặp nút bịt tai, có thể chống lại uy lực giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ×8 không?

Trong lòng họ có chút bất an.

“Đây là một loại khoa học kỹ thuật phải không, chắc là hình ảnh 3D gì đó?

Chương 1430

Tôi trước đây đã từng thấy kỹ thuật tương tự, nhưng vẫn chưa hoàn thiện.

Lần này Tạo Hóa Pháp Vương dùng kỹ thuật chiếu hình 3D đã rất hoàn thiện, tám Tạo Hóa vương trông đều sống động như thật.” Có đạo hữu lên tiếng.

“Nếu là chiếu hình khoa học kỹ thuật thì còn đỡ, tôi chỉ sợ Tạo Hóa Pháp Vương tập hợp đủ tám phân thân, triệu hồi thần long.” Có đạo hữu nói.

“Tám phân thân không dễ làm đâu, trừ khi là phân thân người máy.

Nhưng phân thân người máy lại không phải là bản thể, cho dù có hát cũng không có sức sát thương như giọng hát của bản thể, không cần lo lắng.” Có đạo hữu nói.

Trong lúc nói chuyện, trên sân khấu lại một cột sáng bật lên.

Lần này cột sáng to hơn, lớn hơn trước đây.

Trong cột sáng, có vô số hạt ánh sáng hiện ra.

Hạt ánh sáng tan đi, sau đó, một Tạo Hóa Pháp Vương mặc bộ vest nhỏ màu trắng, tóc dài bay phất phới hiện thân.

Y không mở miệng nói chuyện, chỉ nhắm hờ mắt, giơ hai tay lên.

Ánh mắt của tất cả đạo hữu trong hội trường đều bị thu hút, không tự chủ được mà nhìn chằm chằm vào Tạo Hóa Pháp Vương.

“Hạt ánh sáng khi Tạo Hóa đạo hữu xuất hiện, là một loại pháp thuật đơn giản, có thể thu hút sự chú ý của người khác, thuộc về pháp thuật hệ mê hoặc.” Một giọng nói truyền âm nhập mật xuất hiện trong

đầu Tống Thư Hàng.

Là giọng của Cổ Hồ Quan Chân Quân.

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn xung quanh một vòng.

Ngoài Vũ Nhu Tử cô nương và Lưu Kiếm Nhất ra, mấy vị đạo hữu khác của ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ đều đã nhét nút bịt tai.

Quả nhiên đều là người nhà, mọi người đều đã đoán ra tâm tư của Tạo Hóa Pháp Vương.

Vũ Nhu Tử cô nương không đeo nút bịt tai, là vì cô và Tạo Hóa Pháp Vương ở cùng một tần số trong việc thưởng thức âm nhạc, cô thật lòng cảm thấy giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương hay, du dương.

Còn về Lưu Kiếm Nhất sư huynh, có lẽ là lười đeo nút bịt tai?

Hoặc có lẽ là vì nể mặt Vũ Nhu Tử?

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương búng tay một cái.

Giây tiếp theo, một đoạn nhạc đệm vui tươi vang lên.

Tạo Hóa Pháp Vương bước lớn về phía trước, ánh đèn hội tụ trên người y.

Trong lúc y đi, trang phục trên người y thay đổi.

Từng đợt điểm sáng hội tụ, tan biến.

Sau đó, một Tạo Hóa Pháp Vương chỉ mặc một chiếc quần da, xuất hiện trước mặt mọi người.

Trong tay y, có thêm một chiếc micro màu bạc.

Có gió thổi tới, tóc dài của Tạo Hóa Pháp Vương bay theo gió.

“Ready… Go!” Tạo Hóa Pháp Vương dùng sức vung tay.

Phía sau y, tám cột sáng lại một lần nữa bật lên.

Tám Tạo Hóa Pháp Vương đã biến mất trước đó lại hiện thân.

Trong tay họ, cũng đều có thêm một chiếc micro màu bạc… Tống Thư Hàng không khỏi nắn nắn cái nút tai của mình.

Thứ này… có hiệu quả không đây?

“Hiệu ứng mở màn không tệ mà, sao ngươi phải đeo nút tai?” Rùa biển lớn nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng, truyền âm nhập mật hỏi.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị chuyển ‘Diệp Tư’ từ thế giới hạch tâm ra ngoài.

Nghe thấy câu hỏi của rùa tiền bối, cậu đáp: “Vì giọng hát của Tạo Hóa tiền bối có sức công phá khá lớn, thực lực của tôi không đủ, không chịu nổi loại công phá này, nên phải thêm cái nút tai để giảm xóc một chút.” “Thế thì ngươi chạy đến đây nghe hòa nhạc làm gì?

Tự tìm khổ ăn à?” Rùa biển lớn có một dự cảm không lành trong lòng.

Tống Thư Hàng đáp: “Bởi vì giọng hát của Tạo Hóa tiền bối còn có hiệu quả ‘phá tâm ma’, linh quỷ, đệ tử, yêu sủng của tôi đều đang trong trạng thái tâm ma kiếp, nên tôi đưa họ đến nghe hát, xem có thể phá giải tâm ma kiếp của họ không.” Trong lúc nói chuyện, trên sân khấu, Tạo Hóa Pháp Vương đã cất giọng.

“Bài hát đầu tiên, «Thất Sát Ca», xin dành tặng cho tất cả mọi người thân yêu nhất của tôi.

Nào, đừng chìm đắm trong thứ âm nhạc cũ kỹ mục nát của quá khứ nữa, hãy theo tiếng hát của tôi, bước vào địa ngục của âm thanh nào!” Tạo Hóa Pháp Vương lớn tiếng hô vang.

Tiếng guitar cuồng bạo vang lên.

“Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!” Tạo Hóa Pháp Vương gầm lên, mỗi một chữ “sát” đều được y hét lên bằng cả linh hồn, kiểu hét đến vỡ cả giọng.

Mỗi khi một chữ ‘sát’ bật ra từ miệng Tạo Hóa Pháp Vương, liền có một tầng sóng âm mắt thường có thể thấy được phun ra.

Một chuỗi chữ ‘sát’ liên tiếp lại càng tạo thành một làn sóng xung kích như bom hạt nhân.

Cùng lúc đó, tám Tạo Hóa Pháp Vương trong tám ‘cột sáng’ nhảy bật lên, chạy đến phi hành khí.

Phi hành khí mang theo tám Tạo Hóa Pháp Vương bay vút lên trời, lượn một vòng, bao quanh toàn bộ buổi hòa nhạc.

Giây tiếp theo, tám ‘Tạo Hóa Pháp Vương’ đồng thời cất giọng: “Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!

Sát!” Những phân thân Pháp Vương này vừa như loa thùng, lại vừa như máy khuếch đại âm thanh, giọng hát của họ truyền đến từ bốn phương tám hướng, sóng âm tràn ngập toàn bộ hiện trường buổi hòa nhạc kín mít này.

Đúng chuẩn âm thanh vòm lập thể.

Một số tu sĩ chưa kịp đeo nút tai thậm chí còn không trụ nổi câu hát đầu tiên.

Cơ thể họ mềm nhũn, không thể động đậy.

Họ thậm chí còn không kịp thốt lên một tiếng cầu xin tha thứ.

Lúc này, trong đầu họ không còn bất kỳ suy nghĩ nào khác, chỉ có một chữ ‘sát’ không ngừng lởn vởn.

Mỗi lần Tạo Hóa Pháp Vương hát xong một chữ ‘sát’, cơ thể họ lại nảy lên một lần như con cá bị ném lên bờ. ‘Sát!’ Cơ thể đám tu sĩ không đeo nút tai nảy lên một cách đầy nhịp điệu. ‘Sát!’ Cơ thể họ lại nảy lên một cách đầy nhịp điệu. ‘Sát!’ Lại nảy.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, một cảnh tượng quỷ dị xuất hiện tại hiện trường buổi hòa nhạc.

×××× Cùng lúc đó, Lưu Kiếm Nhất ở hàng đầu tiên không đeo nút tai đã mềm nhũn ngã xuống ghế ngay lập tức, miệng sùi bọt mép, gần như bất tỉnh.

Thế nhưng… trong ánh mắt của Lưu Kiếm Nhất lại lộ ra vẻ hạnh phúc.

Anh ta đúng là lười đeo nút tai thật.

Hơn nữa, anh ta cũng không hề kháng cự giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Lưu Kiếm Nhất không thể miễn dịch với giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương như Vũ Nhu Tử, nhưng anh ta sẵn sàng chấp nhận hậu quả của việc lắng nghe giọng hát của y.

Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có thể khiến người ta toàn thân suy yếu, không thể động đậy, mềm nhũn ra đất.

Nhưng đây chính là trạng thái mà Lưu Kiếm Nhất hằng ao ước.

Toàn thân suy yếu, có nghĩa là anh ta không cần phải động, không cần tiêu hao năng lượng, anh ta có thể quang minh chính đại nằm nghỉ ngơi.

Tuyệt vời, ba mươi hai cái like!

Cảm giác toàn thân suy yếu, toàn thân không thể động đậy, có thể không cần tiêu hao năng lượng.

Thậm chí khi ý thức của anh ta bắt đầu mơ hồ, trong lòng anh ta vẫn rất vui.

Bởi vì ý thức mơ hồ có nghĩa là một điều… anh ta có thể lười cả việc suy nghĩ.

×××× Cũng ở hàng ghế đầu, cơ thể rùa biển lớn cũng run lên dữ dội.

Sức công phá của giọng hát này quá kinh khủng, ngay cả thân thể cấp Cửu phẩm của nó cũng bị ảnh hưởng.

Nó bất giác rụt đầu vào mai rùa.

Mai rùa của nó không giống với rùa biển thông thường, đã được cải tạo, có thể bảo vệ toàn thân nó.

Nhưng ngay giây tiếp theo, nó đã hối hận.

Lúc này, mai rùa của nó đã trở thành một bộ cộng hưởng âm thanh, rung động theo tiếng hát.

Mai rùa vốn có thể bảo vệ nó, giúp nó không bị thương tổn, lần này lại trở thành đồng bọn của giọng hát Tạo Hóa Pháp Vương, gây ra sát thương gấp đôi cho chủ nhân của nó.

Rùa biển lớn cảm thấy toàn thân vô lực, tứ chi mềm nhũn.

“Tống… Tống… Thư Hàng, ta không xong rồi, buổi hòa nhạc này quá nguy hiểm, mau đưa ta về thế giới hạch tâm.” Rùa biển lớn hét lên.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng đâu còn hơi sức mà lo cho rùa tiền bối.

Cậu vừa mới chuyển Diệp Tư từ thế giới hạch tâm ra ngoài thì giọng hát của Tạo Hóa tiền bối đã vang lên.

Nút tai không thể ngăn cản giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Giọng hát của Tạo Hóa tiền bối trực tiếp xuyên qua từng lỗ chân lông trên cơ thể cậu, tiến vào cơ thể cậu, tiến vào đại não cậu, tiến vào linh hồn cậu.

Đây mới thực sự là bão tố âm thanh.

Chương 1431

Linh hồn ca vương đã cất giọng, xin hãy dùng linh hồn để lắng nghe thứ âm thanh địa ngục tuyệt diệu đó.

Tác dụng của nút tai chỉ là kéo dài 'thời điểm tử vong' của mọi người thêm một chút mà thôi.

×××× Người duy nhất không bị ảnh hưởng trong toàn trường chỉ có một.

Cô nàng Vũ Nhu Tử đang hưng phấn vẫy tay, tay trái cô cầm một cây gậy tự sướng, đang tiến hành 'livestream hiện trường buổi hòa nhạc địa ngục tử vong của Linh Hồn Ca Vương'.

Vài trăm, vài nghìn người trong phòng livestream của cô đang phải chịu sự tẩy lễ của giọng hát tựa địa ngục.

Tay phải của Vũ Nhu Tử đang ra sức vẫy một cây gậy phát sáng, miệng cô cũng hát theo giọng của Tạo Hóa Pháp Vương: "Sát sát sát sát sát~~" Thú thật, Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể hiểu nổi cảnh tượng trước mắt.

Rốt cuộc là thần kinh của Vũ Nhu Tử quá thô?

Hay là cơ quan thính giác của cô khác với người thường?

Hoặc là tai của cô có sẵn chức năng lọc, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương mà trong tai mọi người nghe thấy tàn bạo vô cùng, nhưng trong tai Vũ Nhu Tử lại được lọc thành âm thanh tựa trời cao?

Ngoài livestream cá nhân của Vũ Nhu Tử, Tạo Hóa Pháp Vương còn sắp xếp một buổi livestream chính thức.

Y bây giờ là người đàn ông có hơn mười triệu người hâm mộ trên toàn cầu, ở một số quốc gia đông dân, một buổi livestream của y có thể có hai, ba trăm ngàn người hâm mộ đến nghe hòa nhạc.

Buổi livestream này của y vừa mở ra, sẽ có gần mười triệu người nước ngoài sẵn lòng online để lắng nghe âm thanh giết người của địa ngục.

Người nước ngoài ít đi cũng không phải là không có lý do đâu… … “Sát sát sát!

Kẻ bất trung… sát sát sát!

Kẻ bất hiếu… sát sát sát!” Tạo Hóa Pháp Vương tiếp tục gào thét.

Lần này, tám phân thân của y đồng bộ với y, bắt đầu gào thét: “Sát sát sát!” Sát thương nhân chín, cộng thêm uy lực chí mạng.

Tống Thư Hàng đã sùi bọt mép, Đậu Đậu bên cạnh đã bốn chân chổng lên trời, hai mắt trợn trắng.

Đằng sau, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Thông Huyền đại sư cũng đều sắc mặt khó coi.

Giang Tử Yên: “Đã đánh giá thấp uy lực giọng hát của Tạo Hóa tiền bối rồi.” “Sát thương nhân chín, Tạo Hóa đạo hữu không cho chúng ta con đường sống rồi.” “Ta chọn… chết… quách…” “Tạo Hóa tiền bối lần này là muốn đuổi cùng giết tận à.” “Chết rồi, sắp chết rồi~~ Nút tai của tôi không chịu nổi nữa, sắp vỡ rồi.” “Có ai có nút tai dư không, bên này tôi cũng cần viện trợ.” “Sát sát sát sát~~ Ha ha ha, tất cả mọi người đều phải chết~” “Đạo hữu phía trước điên rồi, sát sát sát~ sát sát sát~” “Địa ngục, tôi đã thấy cửa vào địa ngục~~” Xung quanh, các tu sĩ đeo nút tai cường lực, dùng chức năng truyền âm nhập mật để phát ra tiếng bi thương từ tận đáy lòng.

Lúc này có người hỏi: “Tâm ma kiếp có biến hóa gì không?

Có bị phá giải không?” Tống Thư Hàng lập tức cúi đầu nhìn Diệp Tư, Thông nương và Tiểu Thải.

Cơ thể Thông nương và Tiểu Thải không ngừng co giật, miệng sùi bọt mép.

Hai người họ tu vi thấp nhất, lại thêm ngồi hàng đầu, nên bị ảnh hưởng bởi tiếng hát cũng là lớn nhất.

Diệp Tư vẫn bình tĩnh nằm đó, không nhúc nhích, tạm thời có vẻ không bị ảnh hưởng bởi tiếng hát.

Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, thật sự có hiệu quả sao?

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng cảm thấy trong túi có tiếng rung.

Cậu mở điện thoại ra xem, là một số điện thoại lạ.

Hơn nữa, bên dưới còn có một ghi chú: Số điện thoại này đã bị 168 người đánh dấu là điện thoại lừa đảo.

Ha ha ha, là điện thoại lừa đảo.

Anh bạn, hôm nay ngươi tự tìm đường chết rồi.

Tống Thư Hàng không chút do dự nhấn nút ‘Nghe’.

Trong điện thoại truyền ra một giọng nói: “Alo, xin chào, xin hỏi có phải là chủ nhân của số điện thoại 18XXXXX không, chúc mừng ngài, ngài đã nhận được mã số may mắn rút thưởng ngoài trường quay của chương trình «Yêu Thế Giới Của Tôi», số tiền trúng thưởng là 30 vạn… a a a a a~~ a a a~ tai của tôi~~ ọe~ ọe~ đầu hàng, tôi đầu hàng, xin tha cho tôi~ ha ha ha, sát sát sát, sát sát sát!” Tiếc là Tống Thư Hàng không nghe được giọng nói này, thật đáng tiếc.

Hồi lâu, cuộc gọi này vẫn không bị ngắt… có vẻ như đối phương đã ngất đi rồi.

Tống Thư Hàng run rẩy đưa tay tắt máy, cất điện thoại đi.

Cậu cảm thấy mình cũng sắp đến giới hạn rồi, bây giờ cậu đầu váng mắt hoa, buồn nôn muốn ói, bọt mép không kiểm soát được, chân có chút mềm nhũn. 【Này~~ Thư Hàng, cậu đang ở đâu?】 Lúc này, bên tai cậu lại vang lên một giọng nói.

Là giọng của Bạch tiền bối two. 【Thưa Bạch tiền bối, tôi đang nghe buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối, ba mươi giây nữa sẽ sập nguồn, xin hãy liên lạc lại với tôi vào buổi tối…】 Tống Thư Hàng trả lời. 【Tạo Hóa?

Chính là người lần trước cậu nghe điện thoại thì đột nhiên bắt đầu hát đó hả?

Cậu đợi chút, tôi đến chỗ cậu xem ngay.

Lần trước buổi hòa nhạc ở Los Angeles của hắn ta tôi đã bỏ lỡ, hôm nay không thể bỏ lỡ nữa.】 Bạch tiền bối two nói.

Nói xong, giây tiếp theo ngài đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đây là hóa thân của Bạch tiền bối two, ngài duy trì một trạng thái chỉ có Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy, đáp xuống bên cạnh cậu. 【Đây chính là giọng hát phiên bản live sao?】 Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: 【Sắp chết rồi, sắp chết rồi~】 【Lần trước nghe qua điện thoại, giọng hát của hắn ta đúng là đỉnh của chóp, tràn đầy sức phá hoại bùng nổ.

Không ngờ khi nghe tại hiện trường, lại là thứ âm thanh tựa trời cao thế này.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: 【Hả?

Hả?】 Âm thanh tựa trời cao?

Cuối cùng Bạch tiền bối two cũng hỏng rồi sao? 【Người hỏng là các ngươi mới đúng, các ngươi thật sự không thưởng thức được âm thanh tựa trời cao ẩn chứa sâu trong giọng hát này sao?

Xem ra người duy nhất có khả năng thưởng thức ở đây, chỉ có vị tiểu cô nương này.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng liếc nhìn Vũ Nhu Tử, rồi lại nhìn Bạch tiền bối two.

Quả nhiên, Bạch tiền bối two hỏng rồi.

Nếu không hỏng, sao lại cảm thấy giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương hay được?

Bạch tiền bối two mở miệng nói: "…, ngươi có tin tiền bối ta duỗi ngón tay ra bóp chết ngươi như bóp chết con kiến không?" Giọng của ngài trực tiếp xuyên qua nút tai của Tống Thư Hàng, thậm chí còn lấn át cả giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Khoan đã, vừa rồi tôi và Bạch tiền bối two là giao tiếp tâm linh sao?

Ngửa mặt nhìn trời.

Giao tiếp tâm linh với các đại lão thiệt thòi quá.

Các đại lão có khả năng kiểm soát bản thân cực kỳ cao, khi họ giao tiếp tâm linh với bạn, bạn chỉ có thể nghe được những gì họ muốn nói với bạn.

Nhưng mặt khác, các đại lão lại có thể nghe được trong lòng bạn đang nghĩ gì.

"Thôi vậy, xem ra nếu không cho ngươi kiến thức một chút, ngươi sẽ không hiểu được âm thanh tựa trời cao thật sự ẩn chứa trong giọng hát này." Bạch tiền bối two nói.

Nói xong, ngài duỗi ngón tay, chỉ hư vào Tống Thư Hàng: "Đừng phản kháng." Tống Thư Hàng lau bọt mép.

Theo cái chỉ tay cách không của Bạch tiền bối two, cậu cảm thấy tai mình ‘ong~’ một tiếng, dường như có giọt nước trong tai bị lấy ra, cảm giác sảng khoái không tả nổi.

Cảm giác này, giống như cảm giác lúc cậu còn ở Nhất phẩm, nhĩ khiếu được đả thông vậy.

“Tháo nút tai ra, rồi lắng nghe cho kỹ.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nói: “Sau khi tháo nút tai ra, tôi có ngã lăn ra đất ngay lập tức không?” “Nếu là trước khi ta đến, dù ngươi không tháo nút tai, cũng sắp ngã lăn ra rồi, ngã sớm ngã muộn cũng như nhau.

Tháo ra còn có thể chết một cách thống khoái hơn.” Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối two nói quá có lý.

Tống Thư Hàng cắn răng, đưa tay tháo nút tai ra.

“Kẻ bất hiếu… sát sát sát!!” Trên sân khấu Tạo Hóa Pháp Vương dậm mạnh chân, hai tay nắm chặt micro, gào thét khản cả giọng.

Sóng âm mắt thường có thể thấy được lan ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, tám vị phân thân Tạo Hóa Pháp Vương xung quanh sân khấu cũng gào thét đồng bộ: “Kẻ bất hiếu… sát sát sát!” Các đạo hữu tại hiện trường kêu la thảm thiết, dù đã đeo nút tai cường hóa, vẫn có hơn một nửa số người sống sót ngã xuống trong uất hận, ánh mắt mơ màng, nhìn lên Tạo Hóa Pháp Vương trên sân khấu.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi điên rồi, sao lại tháo nút tai ra?” Phía sau, Cổ Hồ Quan Chân Quân truyền âm nói.

Giang Tử Yên suy nghĩ một lát, nói: “Có lẽ cách làm của Thư Hàng tiểu hữu là đúng, tháo nút tai ra có thể chết thống khoái hơn.

Chúng ta đeo nút tai, chỉ là kéo dài thời gian bị giọng hát hành hạ, tự tìm khổ ăn.” Dù nói vậy, nhưng Giang Tử Yên và những người khác không hề có ý định tháo nút tai ra.

Khi mấy vị đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ nghĩ rằng Tống Thư Hàng sắp ngất đi… trên mặt Tống Thư Hàng lại lộ ra vẻ mặt quỷ dị.

Trên mặt cậu đầu tiên lộ ra vẻ kinh ngạc đến tột cùng.

Sau đó, vẻ mặt cậu trở nên dịu lại.

Cuối cùng, mắt cậu hơi nhắm lại, trên mặt lộ ra vẻ hưởng thụ.

“Chuyện gì thế này?” Cổ Hồ Quan Chân Quân nghi hoặc nói.

Thông Huyền đại sư chỉ vào đầu mình, rồi nhún vai.

Ý của đại sư là, có phải não bị chấn động quá lớn, bị giọng hát làm cho hỏng rồi không?

“Bị tẩy não rồi?

Điên rồi?” Giang Tử Yên hỏi.

“Thì ra là vậy… đây chính là âm thanh tựa trời cao sao.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Trong tiếng gào thét điên cuồng của Tạo Hóa Pháp Vương, ẩn giấu một ‘thiên lại’.

Bạch tiền bối two chỉ tay vào cậu một cái cách không, đã khiến tai cậu nghe được âm thanh tựa trời cao này.

Âm thanh tựa trời cao này không phải là tiếng gào thét của Tạo Hóa Pháp Vương, mà là dưới tiếng gào thét của y, ẩn giấu một âm thanh du dương đến không thể tả nổi đang đệm nhạc cho y.

Thứ âm thanh đó quả thực hoàn mỹ, Tống Thư Hàng vắt óc cũng không thể nghĩ ra từ ngữ thích hợp nào để hình dung nó.

Chỉ có thể nói, thứ âm thanh này chính là sự hưởng thụ tột cùng của thính giác.

Giống như bạn đang bò trên sa mạc, khát đến cùng cực, sắp chết khát thì có một ly nước mát xuất hiện trước mặt bạn.

Lại giống như khi bạn đói đến cùng cực, có một lát bánh mì thơm phức đặt trước mặt bạn.

Thứ âm thanh tựa trời cao này mang theo một loại hưởng thụ ‘tột cùng’ như vậy.

Chương 1432

“Sát sát sát~ kẻ bất nhân bất nghĩa, đều có thể giết!” Tạo Hóa Pháp Vương hát đến đoạn gần cao trào nhất, giọng bắt đầu cao lên.

Mà âm thanh du dương ẩn giấu trong giọng hát của y cũng theo đó nâng cao tông giọng.

Tống Thư Hàng nổi cả da gà, bài hát này hay đến bùng nổ.

Tống Thư Hàng không nhịn được hát theo khe khẽ: “Sát sát sát~ kẻ bất nhân bất nghĩa, đều có thể giết, sát sát sát!” Hát khe khẽ vài câu, cậu lại phát hiện cách hát theo khe khẽ này hoàn toàn không thể thỏa mãn cảm xúc của cậu lúc này.

Vì vậy, Tống Thư Hàng bất giác vung hai tay lên.

Cậu lớn tiếng giải phóng giọng hát của mình: “Sát sát sát~ kẻ nghịch thiên đứng cũng chết quỳ cũng chết!” Bên cạnh Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử mắt sáng lên: “Sát sát sát~ kẻ nghịch thiên đứng cũng chết quỳ cũng chết!” Tống tiền bối, tuyệt nhất.

Cô biết ngay Tống tiền bối khác biệt, chắc chắn cũng có thể thưởng thức được sức hấp dẫn trong giọng hát của Tạo Hóa tiền bối.

Trên sân khấu, ánh mắt Tạo Hóa Pháp Vương chú ý đến Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng, trong mắt y lộ ra vẻ cảm động: “Sát sát sát~ kẻ nghịch thiên đứng cũng chết quỳ cũng chết!” Tống Thư Hàng tiểu hữu và Vũ Nhu Tử tiểu hữu, không hổ là fan cứng của mình.

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Tống Thư Hàng tiểu hữu là đạo hữu đầu tiên đồng ý nghe y hát trọn vẹn một bài hát.

Sau đó, những bài hát mới của y Tống Thư Hàng tiểu hữu đều sẽ lặng lẽ luyện tập, ca hát.

Vũ Nhu Tử tiểu hữu thì càng không cần phải nói, từ khi nghe y hát xong, Vũ Nhu Tử tiểu hữu đã đi khắp nơi truyền bá âm nhạc của y.

Có những người hâm mộ như vậy, Tạo Hóa Pháp Vương vô cùng cảm động.

Hai vị này là những đạo hữu thực sự có thể thưởng thức giọng hát của y.

Khác với những người bình thường 'theo đuổi giọng hát địa ngục, hy vọng thông qua giọng hát để trải nghiệm cái chết', Tống Thư Hàng tiểu hữu và Vũ Nhu Tử tiểu hữu là những tồn tại thực sự hiểu được sự tuyệt diệu trong giọng hát của y.

Ta phải viết cho hai người các ngươi mỗi người một bài hát.

Tạo Hóa Pháp Vương thầm nghĩ trong lòng. … Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Thư Hàng tiểu hữu hỏng rồi." Giang Tử Yên: "Hoàn toàn hỏng rồi." Đậu Đậu giãy giụa lật người: "Nhưng… sau khi hỏng rồi… tại sao lại có thể miễn dịch với giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương… điều này không tu chân chút nào~~" "Có lẽ, sau khi có một sợi dây thần kinh trong não bị hỏng, thì sẽ không bị ảnh hưởng bởi giọng hát?" "Cũng có thể là tai của cậu ấy đã hoàn toàn không nghe thấy âm thanh nữa?" "Biết đâu… là đã thức tỉnh thuộc tính đặc biệt nào đó?" "Ta sắp chết rồi, chết rồi chết rồi." "Ta vẫn chưa thể chết, ta phải xem đồ đệ của ta có hồi phục từ tâm ma kiếp không, nếu không ta chết không nhắm mắt." Không ít tu sĩ trong lòng khẽ động.

Đúng vậy, bọn họ lặn lội ngàn dặm đến tham gia buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương, không phải thật sự đến để nghe hát chịu ngược, bọn họ có bạn bè thân thích, sư huynh muội, sư tỷ đệ, đệ tử đang độ tâm ma kiếp.

Bọn họ đến để xem giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có thật sự có hiệu quả xua tan tâm ma hay không.

Lúc này, khi giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương hát đến đoạn cao trào nhất, âm thanh tựa trời cao đi kèm trong giọng hát của y cũng vang lên dữ dội.

Sau đó, trong số những tu sĩ bị tâm ma kiếp, có người cơ thể bắt đầu run rẩy.

Lúc này, có một vị tu sĩ đang chìm trong tâm ma kiếp đột nhiên lớn tiếng bi thương: "Sát sát sát, kẻ nghịch thiên đứng cũng chết quỳ cũng chết!

Không không không, đừng giết nữa, đừng~" "Đầu hàng, ta đầu hàng~ đầu hàng không giết~~" Bên cạnh cũng có một tu sĩ đang chìm trong tâm ma kiếp, dùng giọng rên rỉ nói.

"Đưa ta rời khỏi đây, ọe~~ đưa ta rời khỏi đây." Giống như hiệu ứng domino, lại một tu sĩ chìm sâu trong tâm ma kiếp mở mắt ra.

Có một thì có hai, có hai thì có ba, có ba thì có nhiều hơn!

Người thứ tư, người thứ năm, người thứ sáu… từng người một tu sĩ chìm sâu trong tâm ma kiếp đã tỉnh lại, họ dùng các loại ngôn ngữ khác nhau phát ra tiếng bi thương từ tận đáy lòng.

Rất nhanh, họ lại sùi bọt mép, toàn thân mềm nhũn, suy yếu vô lực trong giọng hát kinh khủng của Tạo Hóa Pháp Vương.

Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, vậy mà thật sự có công năng xua đuổi tâm ma?

Lúc này, trên sân khấu hòa nhạc, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương dần dần lắng xuống.

Một khúc kinh điển «Thất Sát Ca» sắp kết thúc.

Mà Tống Thư Hàng giơ cao hai tay, gào thét nửa ngày cũng cuối cùng bình tĩnh lại.

Ngửa mặt nhìn trời, mình vừa làm gì vậy?

Mình vừa mới cùng Tạo Hóa tiền bối hát vang «Thất Sát Ca»?

“Tống tiền bối, từ hôm nay trở đi anh và em giống nhau, đều là tri âm của Tạo Hóa tiền bối.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng cười gượng: “Ha ha ha~” Nếu không phải Bạch tiền bối two chỉ tay vào cậu một cái cách không, cậu căn bản không thể lắng nghe được âm thanh tựa trời cao ẩn giấu trong giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Cùng lúc, cậu quay đầu nhìn về phía sau.

Phía sau, đôi cánh của chim sẻ yêu Tiểu Thải duỗi thẳng, nằm trên đất, hai chân không ngừng đạp, đạp~ nhưng nó không hề hồi phục từ ‘trạng thái tâm ma’.

Ngược lại là Thông nương bên cạnh đã tỉnh lại.

Thông nương lúc này hai tay ôm lấy đầu hành nhọn của mình, đang không ngừng đập vào ghế.

“A a a~ là giọng hát ma quỷ của Tạo Hóa ca ma, a a a, tôi không muốn nghe, tôi không muốn nghe.” Cô hai tay che đầu hành nhọn, dùng hết sức lực đập vào lưng ghế.

Nhưng lưng ghế là mềm, cô đập mạnh thế nào cũng không có cảm giác gì.

“Chết rồi, chết rồi, sắp chết rồi~” Thông nương khóc lóc nói.

Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy Ngộ Đạo Thạch, Thông nương đã phá kiếp thoát ra khỏi tâm ma kiếp.

“Cứu tôi, Thư Hàng~ tôi không muốn nghe hát nữa.

Sau này tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời, cậu bảo tôi đi đông tôi tuyệt đối không đi tây, cứu tôi~” Thông nương nước mắt lưng tròng.

Nước hành thuận theo đầu hành nhọn lăn xuống.

“Đây là do chính cô nói đó.” Tống Thư Hàng cười nhếch mép, chuyển cả Thông nương và Ngộ Đạo Thạch vào thế giới hạch tâm… trong ruộng rau.

Cuối cùng, ánh mắt cậu rơi vào người Diệp Tư.

Diệp Tư vẫn bình tĩnh nằm trên ghế, không hề bị ảnh hưởng bởi giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng hơi nhíu mày, lại đưa mắt nhìn xung quanh.

Tại hiện trường buổi hòa nhạc.

Trong số các tu sĩ chìm sâu trong tâm ma kiếp, có khoảng một phần ba thuận lợi tỉnh lại, đang phát ra đủ loại tiếng bi thương.

Nhưng tâm ma kiếp của họ đã được phá giải… Hai phần ba tu sĩ còn lại giống như Tiểu Thải, thân thể đang co giật, nhưng vẫn chìm trong tâm ma kiếp không thể tự thoát ra.

“Giọng hát của Tạo Hóa tiền bối thật sự có uy lực phá tâm ma kiếp?!

Là hiệu quả ẩn giấu của âm thanh tựa trời cao kia sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch tiền bối two: “Nói chính xác thì hiệu quả của giọng hát này không phải là phá trừ tâm ma, mà là chuyển hóa hình thái tâm ma.” “Chuyển hóa hình thái?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Tâm ma vô hình vô chất, biến hóa khôn lường, gần như là một tồn tại trên phương diện khái niệm tư tưởng.

Lại vì nó có thể khuếch đại điểm yếu trong nội tâm của tu sĩ… nên nó mới tỏ ra rất khó đối phó.

Nhưng nếu, hình thái của tâm ma ở một mức độ nào đó được cụ thể hóa, cố định lại thì sao?” Bạch tiền bối two nói.

Tâm ma rất khó đối phó chính vì nó biến hóa khôn lường, lại vô hình vô chất.

Bạn có một thân võ lực cũng không đánh trúng nó được.

Mà trong tâm ma kiếp, tâm ma thiên biến vạn hóa, nó có thể là một tảng đá, một ngọn cỏ nhỏ, một người quen, một người lạ, một kẻ thù, hoặc là động vật, yêu thú, thậm chí tâm ma có thể là một mảng bóng tối hoặc một vầng trăng sáng, mặt trời mọc.

Chỉ cần nội tâm tu sĩ có điểm yếu gì, tâm ma sẽ hóa thành hình dạng đó.

Tự biên tự diễn, phối hợp với tu sĩ hoàn thành một vở kịch lớn, cũng là sở trường của tâm ma.

Một loại ngốc nghếch nào đó có một năng lực đặc biệt, họ có thể kéo chỉ số IQ của đối thủ xuống ngang bằng với mình, rồi dùng kinh nghiệm phong phú để đánh bại đối phương.

Tâm ma cũng có năng lực tương tự, nó sẽ kéo tu sĩ vào chiến trường chính của nó, rồi dùng kinh nghiệm phong phú của mình để xử lý tu sĩ.

Ngược lại, nếu ‘tâm ma’ vô hình vô chất, ở một mức độ nào đó bị cụ thể hóa ra thì sao?

Không cần phải cụ thể hóa hình chiếu của tâm ma ra thế giới thực, chỉ cần cố định tâm ma thiên biến vạn hóa thành một hình thái nào đó, tu sĩ chỉ cần ý chí kiên định, thì có rất nhiều khả năng phá trừ tâm ma.

Tỷ lệ thành công độ tâm ma kiếp sẽ tăng lên một đoạn dài.

“Cụ thể hóa?

Cố định thành một hình thái nào đó?” Tống Thư Hàng nắn cằm suy nghĩ.

“Ví dụ như, âm thanh tựa trời cao cố định cảnh tượng tâm ma kiếp thành buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương, cố định tâm ma thành Tạo Hóa Pháp Vương.” Bạch tiền bối two nói tiếp.

Tống Thư Hàng lập tức tưởng tượng ra cảnh tượng đó, không nhịn được cười thành tiếng: “Phụt~~” Cưỡng chế thay thế tâm ma sao?

Tất cả tu sĩ bị ảnh hưởng bởi ‘âm thanh tựa trời cao’, tâm ma vốn có của họ đột nhiên toàn bộ chuyển hóa thành buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương, nghĩ thôi đã thấy thú vị.

Giả sử, một vị tu sĩ nào đó đang gặp tình kiếp, tình tiết tâm ma kiếp của anh ta vừa hay tiến vào lúc anh ta và người yêu kết duyên, đang mặn nồng… đột nhiên, ‘người yêu’ của anh ta biến thành Tạo Hóa Pháp Vương.

Sau đó, bối cảnh buổi hòa nhạc trải ra, ‘Tạo Hóa Pháp Vương’ do người yêu anh ta hóa thành bắt đầu cất cao giọng hát.

Mẹ ơi, cái gì tâm ma, cái gì đại kiếp, đảm bảo lập tức tan thành mây khói, ngay lập tức thoát ra khỏi ‘tâm ma kiếp’.

“Chẳng trách, mỗi tu sĩ tỉnh lại từ tâm ma kiếp đều sẽ la lớn cứu mạng, đầu hàng các loại tiếng bi thương.

Cứ như đã bị giọng hát hành hạ rất lâu vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, ở ghế ngồi xung quanh cậu, có một vị tu sĩ trẻ tuổi đang chìm trong tâm ma kiếp sùi bọt mép, giãy giụa ngồi dậy: “Cứu tôi, một vạn Tạo Hóa Pháp Vương đang hát, mẹ ơi cứu con~ sư phụ cứu con~ con không muốn tham gia buổi hòa nhạc như thế này.

Không, sư phụ sao người lại biến thành Tạo Hóa Pháp Vương?

Đừng mà~~ tất cả mọi người đều đang biến thành Tạo Hóa Pháp Vương.” Vị tu sĩ trẻ tuổi này vừa ngồi dậy, liền nhìn thấy Tạo Hóa Pháp Vương đang gào thét trên sân khấu, còn có tám vị Tạo Hóa Pháp Vương trên phi hành khí đang bay vòng quanh buổi hòa nhạc.

“Ở đây cũng có Tạo Hóa Pháp Vương~ tha cho tôi đi… tôi không muốn độ tâm ma kiếp.” Kêu xong, vị tu sĩ trẻ tuổi này hai mắt trợn ngược, yếu ớt ngã xuống đất.

Tống Thư Hàng: “…” “Xem ra chúng ta đã đánh giá thấp uy lực của buổi hòa nhạc, một vạn Tạo Hóa Pháp Vương cùng nhau hát.

Buổi hòa nhạc vạn người?” Bạch tiền bối two cười nói.

Tống Thư Hàng: “Tâm ma này quá đáng sợ.” Tuy nhiên, hiệu quả của âm thanh tựa trời cao này rất mạnh.

Lúc này lại có thêm vài vị tu sĩ giãy giụa thoát ra khỏi tâm ma kiếp.

“Tạo Hóa tiền bối sắp nổi tiếng rồi, nổi tiếng trong phạm vi Chư Thiên Vạn Giới!” Tống Thư Hàng khẳng định.

Mặc dù không phải là năng lực trực tiếp ‘phá trừ tâm ma’, nhưng giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có thể tăng cường xác suất tu sĩ vượt qua tâm ma.

Tống Thư Hàng nói: “Tôi có dự cảm, đĩa hát sắp tới của Tạo Hóa Pháp Vương sẽ bán rất chạy!” “Đĩa hát?

Thứ đó lại không có hiệu quả, ‘thiên lại chi âm’ mà ngươi nghe được có hiệu quả lớn nhất tại hiện trường, còn khi qua điện thoại hoặc livestream, thì gần như không có hiệu quả gì, chỉ còn lại hiệu ứng âm thanh địa ngục gào thét cuồng bạo.

Chính là loại hiệu quả công kích sóng âm khiến người ta thân thể mềm nhũn, suy yếu, lòng sinh tuyệt vọng.” Bạch tiền bối two nói.

Lần trước Tạo Hóa Pháp Vương hát cho Tống Thư Hàng qua điện thoại, ngay cả Bạch tiền bối two cũng không chú ý đến thiên lại chi âm ẩn giấu trong giọng hát.

Thiên lại chi âm này, chỉ có tại hiện trường buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương mới ngưng tụ được.

Chương 1433

“Ể?

Đĩa hát và livestream qua điện thoại không có hiệu quả gì?

Vậy tại sao lúc đó Vũ Nhu Tử có thể dựa vào âm nhạc của Tạo Hóa tiền bối để độ tâm ma kiếp?” Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

Cậu lặng lẽ liếc nhìn Vũ Nhu Tử vẫn đang nhảy nhót hoan hô.

Quả nhiên… cô nương này vẫn có chút khác biệt?

E rằng ngay cả Bạch tiền bối two cũng đã đoán sai, Vũ Nhu Tử có thể không phải là nghe được ‘thiên lại chi âm’ ẩn giấu trong giọng hát, mà là thuần túy có thể thưởng thức được âm thanh địa ngục của Tạo Hóa Pháp Vương? … Lúc này, trên sân khấu, Tạo Hóa Pháp Vương sau khi kết thúc «Thất Sát Ca», nghỉ ngơi một chút.

“Bài hát tiếp theo, là một bài hát tôi mới viết gần đây.

Phong cách của bài hát này hoàn toàn khác với những bài hát trước đây của tôi, tôi định nghĩa tính chất của nó là ‘khúc hát ru ngủ’, đây là một bài hát rất dịu dàng, hy vọng mọi người sẽ thích.” Tạo Hóa Pháp Vương nhẹ nhàng nói.

Cái gì, bài hát kiểu dịu dàng?

Hơn nữa tính chất là ‘khúc hát ru ngủ’?

“Ọe~ ọe~ ta dám bảo đảm… khúc hát ru ngủ của Tạo Hóa đạo hữu, hiệu quả tuyệt đối số một.” Phía sau, Cổ Hồ Quan Chân Quân giãy giụa nói.

Ông là Lục phẩm Chân Quân, nên mới có thể gắng gượng đến bây giờ.

Cổ Hồ Quan Chân Quân là tu sĩ Lục phẩm trẻ tuổi nhất của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, ông cùng Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Tô Thị A Thất là đạo hữu cùng thế hệ, trong đám đồng bối ông là người tấn thăng Lục phẩm sớm nhất.

“Gâu~~ khúc hát ru ngủ bạo lực~ gâu~ ngươi không ngủ cũng phải ngủ~” Đậu Đậu bốn chân chổng lên trời không ngừng co giật.

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn Đậu Đậu: “Ể?

Đậu Đậu ngươi vậy mà vẫn chưa ngất?” “Gâu~~ ta giữa chừng đã ngất hai lần rồi.” Đậu Đậu nói xong, đầu nghẹo sang một bên, lại ngất đi.

Tống Thư Hàng: “Có cần tôi chuyển ngươi đi không?” Nhưng Đậu Đậu đã không còn trả lời.

“Đúng rồi, rùa tiền bối, tôi có cần đưa ngài rời đi không?” Tống Thư Hàng lại nhớ đến rùa biển lớn, bèn lên tiếng hỏi.

Nhưng lần này, rùa biển lớn lại không trả lời.

Nó rúc trong mai rùa không nhúc nhích, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, dường như đã bị dọa sợ.

Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

Giọng hát của Tạo Hóa tiền bối đỉnh đến vậy sao?

Lúc này, trên sân khấu, Tạo Hóa Pháp Vương lùi về sau mấy bước.

Vô số đốm sáng lại bao phủ lấy thân thể y.

Đốm sáng tan đi, trang phục của Tạo Hóa Pháp Vương đã biến thành một thân cổ trang ăn mặc như trai ấm áp.

“Một bài «Sự Tiếp Xúc Ấm Áp», xin dành tặng mọi người.” Tạo Hóa Pháp Vương dùng giọng nói dịu dàng nói.

Đừng nói, khi Tạo Hóa Pháp Vương dùng giọng điệu dịu dàng nói chuyện, giọng của y rất cuốn hút.

Tiếng nhạc đệm lại vang lên.

Lần này nhạc đệm là tiếng dương cầm rất nhẹ nhàng, nghe vào sẽ khiến người ta cảm thấy tâm thần yên tĩnh.

“Thời gian trôi vội vã, trong con ngươi của ta, phản chiếu rốt cuộc là thứ gì?

Dưới ánh trăng, ngón tay dịu dàng khẽ lướt qua gò má ta…” Tạo Hóa Pháp Vương hạ thấp giọng, chậm rãi ca hát.

Lần này, không có sóng âm công kích, không có âm thanh địa ngục.

Khi giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ngày càng dịu dàng, ngày càng trầm thấp, các tu sĩ còn sống sót tại hiện trường, bên tai dường như nảy sinh một loại ảo giác thính giác.

Họ dường như nghe thấy một giọng hát đến từ nơi xa xăm tận chân trời, du dương truyền đến, thẳng tới tai của họ.

Giọng hát đó, như thiên lại.

Không, chính là thiên lại.

Chỉ là giọng hát đó rất mơ hồ, nghe không được chân thực lắm.

“Giọng hát này không ‘Tạo Hóa’.” Cổ Hồ Quan Chân Quân bất giác nói.

“Tạo Hóa tiền bối không thể nào hát ra được giọng hát như vậy.” Một bên, Giang Tử Yên vừa tỉnh lại cũng nói tương tự.

Thông Huyền đại sư ra sức lắc đầu, đây nhất định là một Tạo Hóa Pháp Vương giả.

Trên sân khấu, Tạo Hóa Pháp Vương dần nhập tâm, y lần đầu tiên hát một bài hát dịu dàng như nước như vậy, không ngờ lại hát hay đến thế.

Đồng thời, tám Tạo Hóa Pháp Vương trên phi hành khí cùng lúc mở miệng, dùng giọng nói dịu dàng ngâm xướng bài hát «Sự Tiếp Xúc Ấm Áp».

Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ×9.

Tất cả mọi người đều chìm đắm trong tiếng hát.

Chính xác mà nói, tất cả mọi người đều đang tìm kiếm những tia thiên lại chi âm trong tiếng hát, cố gắng bắt lấy nó.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên ngáp một cái.

Một cơn buồn ngủ ập đến.

Cậu khác với những người nghe khác, cậu có thể cảm ứng được trực quan nhất những tia thiên lại chi âm đó.

Lần này trong thiên lại chi âm dường như mang theo hiệu quả thôi miên cực mạnh.

Mấy hơi thở sau, Tống Thư Hàng không chịu nổi nữa, phịch một tiếng ngồi xuống ghế, đầu nghẹo sang một bên liền ngủ say tít.

Cùng với cậu còn có Vũ Nhu Tử.

Cô ra sức dụi mắt, chống lại cơn buồn ngủ.

Là fan hâm mộ số một + duy nhất theo đúng nghĩa của Tạo Hóa Pháp Vương, cô muốn dùng ý chí của mình để chống lại cơn buồn ngủ này, ít nhất cũng phải nghe xong bài hát «Sự Tiếp Xúc Ấm Áp» này của Tạo Hóa tiền bối.

Nhưng nghe được một nửa, cô thật sự không chịu nổi nữa.

Con ma buồn ngủ quá mạnh mẽ, ý chí mạnh mẽ của cô cũng không chống lại được.

Dù có dụi mắt mạnh thế nào, nước mắt cũng không ngừng chảy, nhưng chẳng có chút hiệu quả nào.

Thế là cô từ bỏ chống cự, lùi về sau một bước, ngồi lại vào vị trí của mình.

Trước khi ngủ thiếp đi, cô quay đầu nhìn về vị trí của Tống Thư Hàng.

Ể?

Tống tiền bối cũng ngủ rồi sao?

Ngoài cô và Tống tiền bối, dường như những người khác đều không bị ảnh hưởng.

Vũ Nhu Tử lại ngáp một cái, sau đó đưa tay bất giác mò trong ‘túi thu nhỏ một tấc’ của mình.

Một chiếc chăn lông được lôi ra.

Cô cầm chiếc chăn đắp lên người, đầu tựa vào ghế, ngủ say tít.

×××××××××× Tống Thư Hàng ngủ rất ngon.

Ý thức của cậu đang bay lơ lửng, bay a bay a… Cũng không biết bay bao lâu, đột nhiên cảnh tượng bên cạnh cậu thay đổi.

Cậu phát hiện mình đáp xuống bên một hồ nhỏ, bên hồ tiên vụ lượn lờ.

Cơ thể Tống Thư Hàng không kiểm soát được đi về phía bờ hồ.

Đi được vài bước, liền nhìn thấy một vị mỹ nhân đang ngồi bên hồ.

Mỹ nhân một tay chống cằm, ngồi nghiêng, chỉ có thể nhìn thấy nửa bên mặt.

“Yo, vị tiên tử này thật là xinh đẹp, để ta lên trêu ghẹo một phen.” Lúc này, Tống Thư Hàng phát hiện mình mở miệng lên tiếng.

Gặp quỷ, là giọng nói trong trẻo của nữ tử.

Hành động và lời nói không tự chủ này… là lại vào mộng sao?

Lần vào mộng này đến thật đột ngột, không có một chút manh mối nào, Tống Thư Hàng cũng không biết đối tượng mình vào mộng là ai.

Hiện tại xem ra, lần vào mộng này hẳn là một vị nữ tử.

Sau đó trong đầu cậu nhanh chóng hồi tưởng lại những nữ tính tiếp xúc tương đối nhiều với cậu gần đây.

Bích Thủy Các Sở các chủ?

Lục Tu tiên tử?

Thú Giới Thiện cô nương?

Mấy ngày nay tiếp xúc tương đối nhiều chỉ có mấy vị này, nhưng tính cách của mấy vị này đều sẽ không làm ra chuyện đi trêu ghẹo các tiên tử khác chứ?

Cho nên, lần này đối tượng vào mộng là ai?

Đang suy nghĩ, đối tượng vào mộng lần này đã sải bước đi về phía vị tiên tử bên hồ.

Cảm nhận được động tác của ‘đối tượng vào mộng’, vị tiên tử bên hồ quay đầu lại.

Vị tiên tử này da trắng nõn, không một tì vết.

Đôi mắt nàng thon dài, khóe mắt phải có một nốt ruồi lệ nổi bật, khiến nàng trông có một vẻ quyến rũ.

Nàng dường như vừa mới khóc, vành mắt hơi đỏ, khóe mắt còn đọng một giọt lệ.

Công đức xà mỹ nhân!

Tống Thư Hàng liếc mắt một cái liền nhận ra nàng.

Sớm tối bên nhau lâu như vậy, không nhận ra mới lạ.

Nữ tử bên hồ là @#%× tiên tử, vậy thì đối tượng lần này cậu nhập vào không cần đoán cũng có thể nghĩ đến là Trình Lâm tiên tử.

Lần này, cậu thật sự đã vào mộng của Trình Lâm.

Vào mộng một 'Trường Sinh Giả' còn sống, vẫn là lần đầu tiên.

Lần trước cậu tưởng mình vào mộng Trình Lâm, thực ra chỉ là bị vị Trường Sinh Giả uống rượu hào sảng và vị tượng nha quái tiên kia kéo vào một giấc mộng.

Chương 1434

Chuyện đang xảy ra bây giờ là quá khứ của Trình Lâm sao?

Thời đại là lúc nào?

Trước, trong, hay sau thời gian của Viễn cổ Thiên Đình?

Trình Lâm tiên tử sải bước đến gần @#%× tiên tử. @#%× tiên tử có chút cảnh giác nhìn Trình Lâm, rõ ràng trong 'tình tiết vào mộng' này, @#%× tiên tử còn chưa quen biết Trình Lâm, còn chưa yêu Trình Lâm.

"Ngươi là ai?" @#%× tiên tử lên tiếng, giọng nói của nàng mang theo vẻ hoảng loạn, cả người trông như một chú thỏ con bị kinh hãi.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang nhập vai 'Trình Lâm' tăng tốc, sải bước đến bên cạnh @#%× tiên tử.

Nàng đưa tay ra thành thạo nâng cằm @#%× tiên tử, dùng một giọng điệu cực kỳ khêu gợi nói: "Mỹ nhân rơi lệ, ai thấy cũng thương.

Tiểu tỷ tỷ, sao em lại một mình ở đây đau lòng rơi lệ?" Tại sao ngươi lại thành thạo như vậy chứ!

Tống Thư Hàng thầm càm ràm.

Khi hai vị tiên tử giao tiếp với nhau, sử dụng là 'viễn cổ ngữ', nhưng Tống Thư Hàng trong trạng thái vào mộng có thể hoàn toàn hiểu được ý nghĩa của những ngôn ngữ này.

Đồng thời, Tống Thư Hàng trong trạng thái vào mộng, có thể trải nghiệm được tất cả cảm giác của Trình Lâm lúc này.

Nàng nhìn thấy, nghe thấy, ngửi thấy, sờ thấy, Tống Thư Hàng đều có thể cảm ứng được từng cái một.

Tống Thư Hàng nhìn thấy khuôn mặt nhỏ bé hoảng hốt của @#%× tiên tử, nghe thấy tiếng thở nhẹ của nàng, ngửi thấy mùi hương hoa thoang thoảng trên người nàng, đầu ngón tay truyền đến một loại cảm giác tinh tế, mềm mại.

"Ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây." @#%× tiên tử lo lắng nói, nàng muốn ngẩng đầu lên để tránh ngón tay của Trình Lâm, nhưng tu vi của Trình Lâm rõ ràng cao hơn nàng một đoạn dài, đầu ngón tay của nàng như hình với bóng, giữ nguyên tư thế nâng cằm @#%× tiên tử.

"Tiểu tỷ tỷ, ta tên Trình Lâm, đạo hiệu cũng là Trình Lâm.

Còn tiểu tỷ tỷ em thì sao?" Trình Lâm cười hì hì nói.

Quả nhiên là nàng.

"Ta, ta không nói cho ngươi biết." @#%× tiên tử đứng dậy, lùi về sau một bước lớn. @#%× trong đoạn tình tiết này như một đóa hoa trắng nhỏ đáng yêu, ai thấy cũng thương, mà nốt ruồi lệ ở khóe mắt, khiến sự thanh thuần của nàng mang theo một tia quyến rũ.

"Tiểu tỷ tỷ em thật xấu, nhưng phụ nữ càng xấu càng đáng yêu." Trình Lâm giữ nguyên tư thế ngồi xổm, nàng hai tay chống cằm, ngẩng đầu nhìn @#%× tiên tử đang hoảng hốt, chớp chớp mắt. @#%× tiên tử: "…" "Không đùa nữa, ta thấy tiểu tỷ tỷ em cứ khóc ở bên hồ, nên muốn qua đây an ủi em một chút.

Tiểu tỷ tỷ em có chuyện gì buồn có thể nói cho ta nghe, dù sao em và ta không quen biết, em nói chuyện buồn cho ta nghe cũng không sợ mất mặt.

Hơn nữa ta nói cho em biết, gần đây ta rất rảnh rỗi.

Nể tình tiểu tỷ tỷ em xinh đẹp như vậy, nếu em cần giúp đỡ, ta có thể giúp em, không cần em trả bất kỳ giá nào.

Ừm, nếu là ai làm em khóc, cần ta ra tay dạy dỗ đối phương, ta cũng có thể giảm giá 20% cho tiểu tỷ tỷ em.” Trình Lâm tiên tử hai tay chống cằm, dường như còn bắt đầu làm nũng.

Bởi vì Tống Thư Hàng phát hiện đầu mình đang lắc lư trái phải.

Dáng vẻ Trình Lâm tiên tử hai tay chống cằm, đầu lắc lư, hẳn là rất đáng yêu.

Nếu một người đàn ông to lớn như Tống Thư Hàng ngồi xổm trên đất, hai tay chống cằm, đầu lắc lư làm nũng, sẽ rất chói mắt. @#%× tiên tử: “Ngươi, lời nói của ngươi có vấn đề.

Câu trước còn nói hoàn toàn miễn phí, câu sau lại nói giảm giá 20%.” “Tiểu tỷ tỷ em thật xấu~ giúp đỡ là nếu em có chuyện gì làm không xong, ta đi giúp em hoàn thành.

Đánh người lại khác, đánh người là chuyện rất nguy hiểm, hơn nữa đánh người là làm chuyện xấu.

Giúp em là làm chuyện tốt, giúp em đánh nhau là làm chuyện xấu.

Đương nhiên là khác nhau rồi.

Nhưng xem ra, là có người làm tiểu tỷ tỷ đau lòng, nên tiểu tỷ tỷ muốn đánh hắn à?” Trình Lâm cười hì hì nói. @#%× tiên tử mặt đỏ bừng, ra sức lắc đầu: “Không có, không có đâu!” “Tâm tư của tiểu tỷ tỷ em đều hiện hết trên mặt, quá dễ đoán rồi.” Trình Lâm cười hì hì, sau đó nàng đứng dậy, phủi tay: “Thôi được, nể mặt tiểu tỷ tỷ em xinh đẹp như vậy, thay em đánh nhau ta cũng có thể giảm giá thêm một lần nữa cho em.” Sau khi Trình Lâm cũng đứng dậy, Tống Thư Hàng mới phát hiện một chuyện.

Khi nàng đứng dậy, tầm mắt ngang của nàng là ở vị trí ngực của @#%× tiên tử.

Nói cách khác, hình thể của nàng lúc này rất nhỏ.

Chẳng trách nàng có thể mặt dày gọi một tiếng ‘tiểu tỷ tỷ’.

“Nói đi, tiểu tỷ tỷ, người em muốn đánh là ai?

Đừng xem ta nhỏ, nhưng thực lực của ta rất mạnh đó, trong phạm vi ngàn dặm, cũng chỉ có hai lão già có thể đánh thắng ta.

Những người khác, đều chỉ có nước bị ta đánh cho khóc thôi.” Trình Lâm đắc ý nói. @#%× tiên tử mắt sáng lên: “Đánh khóc?” Khi Tống Thư Hàng nghe đến đây, trong lòng đột nhiên khẽ động.

Thời đại viễn cổ, có một vị đại năng nào đó đã bị người ta đánh khóc mấy lần, nghe nói còn để lại hơn trăm giọt nước mắt quý giá… không sai, tên đó chính là Tống Mộc Đầu.

Trình Lâm tiên tử giỏi đánh người khác khóc, Tống Mộc Đầu không phải là từng bị nàng đánh chứ?

“Tiểu tỷ tỷ em có muốn đánh khóc ai không?

Ta nói cho em biết, ta có thủ pháp đặc biệt, một bộ liên kích xuống, dù đối thủ ý chí kiên cường hơn sắt, cả người đều là sắt đúc, ta cũng có thể khiến hắn rơi lệ thép nóng chảy.” Trình Lâm xoa tay múa chân nói.

“Bất kỳ ai cũng được sao?” @#%× tiên tử vui mừng nói.

Trình Lâm: “Ặc, trừ hai lão già kia ra.

Hai lão già đó ta bây giờ trạng thái không tốt, e là đánh không thắng họ.” “Được, trừ hai vị sư tổ ra, trong phạm vi ngàn dặm, ai cũng có thể đánh khóc chứ?” @#%× tiên tử nói.

Trình Lâm vỗ ngực: “Tiểu tỷ tỷ chỉ cần nói cho ta biết người muốn đánh là ai, bây giờ ở đâu, trông như thế nào, ta sẽ đi đánh hắn khóc cho em xem ngay lập tức.” Khi Trình Lâm vỗ ngực đảm bảo, lòng bàn tay Tống Thư Hàng truyền đến một cảm giác mềm mại, tuy thể tích không lớn, nhưng độ đàn hồi thì thừa, cảm giác tay đó thật sự không chê vào đâu được.

Tống Thư Hàng: “…” Đây là gì?

Phúc lợi?

Hy vọng chuyện mình ‘vào mộng Trình Lâm tiên tử’ không bị nàng cảm ứng được.

Nếu không, nói không chừng bộ thủ pháp có thể đánh cả hán tử sắt ra nước mắt thép của Trình Lâm tiên tử, sẽ phải để cho Tống mỗ ta nếm thử.

Nhưng, các Trường Sinh Giả dường như đều có cảm ứng đặc biệt.

Khi ký ức vào mộng của cậu liên quan đến ‘Trường Sinh Giả’, dường như ít nhiều đều sẽ thu hút sự chú ý của Trường Sinh Giả.

Lần này cậu còn trực tiếp vào mộng trên cơ thể Trình Lâm tiên tử… cảm giác sẽ rất không ổn.

Tống Thư Hàng trong lòng có chút hoảng. @#%× tiên tử hít một hơi, nói: “Người ta muốn đánh ở ngay bên cạnh ta, nàng tên là Trình Lâm, ngươi đánh nàng khóc được không?” Trình Lâm: “…” @#%× tiên tử: “Ngươi đã nói, trong phạm vi ngàn dặm trừ hai vị sư tổ, ngươi có thể đánh khóc bất kỳ ai.

Chẳng lẽ ngươi muốn nuốt lời?” “Tiểu tỷ tỷ, em thật là xấu.

Nhưng ta thích.” Trình Lâm cười hì hì nói.

Nàng giơ ngón tay lên nói: “Ngoài ra, tiểu tỷ tỷ.

Giao dịch thành lập!” “Hả?” Lần này, đến lượt @#%× tiên tử kinh ngạc.

“Nội dung giao dịch là ‘đánh khóc Trình Lâm’, giá giao dịch là mười nụ hôn ngọt ngào của tiểu tỷ tỷ, giảm 20% còn 8 nụ hôn ngọt ngào.

Lại giảm thêm một lần nữa, giảm cho em thêm hai cái, sáu nụ hôn ngọt ngào.

Giao dịch thành lập.” Trình Lâm nói.

Sau đó, nàng đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vào cánh tay mình.

“Hu hu hu~~” Nàng bắt đầu khóc lớn.

Khóc rất đau thương, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Vừa khóc, nàng vừa nhảy bật lên, nhào vào lòng @#%× tiên tử, dùng nước mắt làm ướt áo nàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy mặt mình đều chôn vào hai khối mềm mại.

Mới nói một câu không hợp, lại phát phúc lợi.

“Tiểu tỷ tỷ, tiếp theo đến lượt em rồi.

Cho một nụ hôn đi, phải loại ngọt ngào đó, không ngọt ta không cần, hu hu hu~.” Trình Lâm ngẩng đầu lên, nhìn @#%× tiên tử.

Muốn ta khóc còn không dễ sao, ngươi muốn ta khóc thế nào ta liền có thể khóc thế ấy.

Kiểu khóc đa dạng, tông giọng khóc cũng có thể tùy ý thay đổi.

Ô ô ô~~ hu hu hu~~ nha nha nha~~ cứ đổi cho đến khi khách hàng hài lòng mới thôi. @#%× tiên tử hoảng hốt, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch.

Tống Thư Hàng: “…” Không ngờ ngươi lại là một Trình Lâm như vậy!

“Tiểu tỷ tỷ em muốn vi phạm hợp đồng sao?

Hu hu hu~” Trình Lâm ngẩng đầu, nước mắt không ngừng rơi, khóe miệng lại nhếch lên nụ cười đắc ý. @#%× tiên tử tay chân luống cuống: “Nợ trước, nợ trước!” “Được, vậy thì nợ trước.” Trình Lâm đắc ý nói, nàng đưa tay lau nước mắt. @#%× tiên tử không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc này, Trình Lâm đột nhiên phát động tấn công chớp nhoáng, nàng ngẩng đầu lên, áp sát vào đôi môi hồng nhuận của @#%× tiên tử. @#%× tiên tử trợn to mắt, không thể tin được.

Tống Thư Hàng cũng trợn to mắt, nhìn đôi môi hồng ngày càng gần trước mắt.

Nhìn thấy môi của hai người sắp chạm vào nhau.

Xung quanh đột nhiên vang lên tiếng nhạc đinh tai nhức óc.

Một trận tiếng guitar cuồng bạo vang lên.

Hôn nhau mà còn có nhạc nền sao?

Không đúng!

Tống Thư Hàng trong lòng cứng đờ.

Cùng với tiếng guitar cuồng bạo, xung quanh Tống Thư Hàng bắt đầu biến đổi.

Chương 1435

Từ bờ hồ tiên khí lượn lờ, chuyển hóa thành hiện trường buổi hòa nhạc mang hơi thở heavy metal. @#%× tiên tử trước mắt cậu biến hình, biến thành Tạo Hóa Pháp Vương.

Tình tiết, trong nháy mắt biến thành phim kinh dị.

"Đậu má!!!" Tống Thư Hàng trong lòng không nhịn được hét lên.

Nhà hát tâm ma cưỡng chế chi buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Trước đó cậu còn cùng Bạch tiền bối two giả thiết nếu có một vị tu sĩ nào đó đang gặp tình kiếp, tình tiết tâm ma kiếp vừa hay tiến vào lúc anh ta và người yêu kết duyên… đột nhiên, 'người yêu' của anh ta biến thành Tạo Hóa Pháp Vương.

Không ngờ quay đi quay lại, chính mình lại gặp phải chuyện này.

Sau khi tự mình trải nghiệm loại kinh nghiệm này, cảm giác chỉ có một, quá quá quá quá tệ hại.

Trong khoảnh khắc 'Trình Lâm tiên tử' sắp hôn lên Tạo Hóa Pháp Vương, Tống Thư Hàng đã có ý định chết đi.

Rất may… nụ hôn của Trình Lâm không đặt xuống.

Khi tiếng guitar cuồng bạo vang lên, nhà hát tâm ma đã xảy ra biến hóa.

Tất cả tình tiết đang diễn ra đều dừng lại.

Sau đó, Tạo Hóa Pháp Vương do @#%× tiên tử biến thành, thân hình như dịch chuyển tức thời xuất hiện trên sân khấu hòa nhạc.

Trong tay y xuất hiện cây guitar.

Sau đó, y bắt đầu hát khản cả giọng bài hát thứ ba của buổi hòa nhạc này.

Đây là một bài hát nhanh, nhanh đến mức không ai có thể nghe rõ Tạo Hóa Pháp Vương đang hát lời gì, chỉ có thể nghe thấy y đang ba la ba la hát rất nhanh.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu y đang hát gì.

Hơn nữa, trong trải nghiệm 'vào mộng' kỳ quái này, Tống Thư Hàng không có buff của Bạch tiền bối two, giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương trong tai cậu không phải là thiên lại, mà là âm thanh địa ngục kinh khủng tột cùng.

Buồn nôn muốn ói, thân thể mềm nhũn, đầu váng mắt hoa, các loại trạng thái tiêu cực theo đó ùa đến. 【Quả nhiên lần vào mộng này không phải là vào mộng chính quy, mà là tâm ma của Diệp Tư.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mà tình tiết tương tác giữa 'Trình Lâm' và @#%× tiên tử vừa xuất hiện, chính là nội dung tâm ma kiếp của Diệp Tư.

Nhưng tâm ma của Diệp Tư rốt cuộc là chuyện gì?

Tâm ma của cô không phải nên là sự kiện 'Bích Thủy Các' sao?

Tại sao lại biến thành quá khứ của Trình Lâm?

Dù Trình Lâm là mẹ của cô, nhưng tâm ma của Diệp Tư cũng không có lý do gì lại mơ thấy quá khứ của Trình Lâm, trừ phi… Diệp Tư ở một ý nghĩa nào đó vẫn là một thể với Trình Lâm?

Giả thiết này thật đáng sợ.

Và điều càng khiến Tống Thư Hàng không hiểu được là, tại sao lần 'vào mộng' này của cậu lại tiến vào tâm ma kiếp của Diệp Tư?

Vào mộng theo lý thuyết là trải nghiệm cuộc đời của 'đối tượng vào mộng' mà, từ khi nào lại mở khóa tư thế mới? 【Nhưng dù thế nào, tình tiết tâm ma cưỡng chế 'buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương' đã xuất hiện, tâm ma kiếp của Diệp Tư cũng sắp kết thúc rồi nhỉ.】 Với ý chí của Diệp Tư, phá ra khỏi nhà hát tâm ma 'buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương' không thành vấn đề.

Chỉ cần không phải là tình tiết Bích Thủy Các, với đạo tâm của Diệp Tư phá kiếp đều có nắm chắc.

Tống Thư Hàng cảm thấy tiếp theo mình chỉ cần chờ Diệp Tư phá kiếp mà ra là được. … Tuy nhiên, trong tâm ma kiếp của Diệp Tư, dị biến lại nổi lên.

Tạo Hóa Pháp Vương đang gào thét trên sân khấu và sân khấu hòa nhạc của y, như bị ném vào máy xay thịt, từ dưới lên trên bị xay thành bột mịn.

Cảnh tượng này trông thật thảm, Tống Thư Hàng cũng không nhịn được mà trong lòng kêu lên một tiếng: "Tạo Hóa tiền bối!" Tâm ma kiếp cưỡng chế 'buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương' bị xay nát.

Tâm ma kiếp của Diệp Tư mạnh đến thế sao?

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương và sân khấu hòa nhạc bị xay nát ở xa, toàn bộ hóa thành đốm sáng.

Đốm sáng cuối cùng ngưng tụ, hóa thành một vị nữ quan.

Nàng tay cầm phất trần, trên đỉnh đầu có một vầng sáng như trăng tròn, che khuất dung mạo của nàng.

Sau khi hiển hóa thân hình, nàng đưa tay lên đỉnh đầu mình đẩy một cái, đẩy ngay ngắn chiếc đạo quan xiêu vẹo.

Là Trình Lâm nữ đế.

Tâm ma của Diệp Tư, chính là Trình Lâm?

Ở xa, Trình Lâm đạp trên hư không, từng bước một đi về phía Tống Thư Hàng.

Nàng đi chân trần, mỗi bước chân trắng nõn đạp ra, liền có một đóa sen ngọc nâng đỡ bàn chân nàng.

Mấy bước sau, Trình Lâm đã đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Nàng hơi cúi người, hai tay nâng lấy gò má Tống Thư Hàng.

“Tất cả mọi thứ, ta đều đã thông qua cơ hội lần này truyền thừa cho ngươi rồi.” Nàng nhẹ giọng nói, ngữ khí mang theo sự dịu dàng của tình mẫu tử trước nay chưa từng có.

“Tại sao?” Tống Thư Hàng phát hiện mình mở miệng hỏi.

Đây không phải là cậu đang nói, mà hẳn là ‘Diệp Tư’ đang hỏi.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Trình Lâm.” Trình Lâm cười nói.

Diệp Tư đáp: “Ta là Diệp Tư.” “Ngươi là Diệp Tư, vĩnh viễn đều là Diệp Tư.

Ngươi không phải là trở thành Trình Lâm, Trình Lâm chỉ là một đạo hiệu… từ hôm nay trở đi, đạo hiệu này thuộc về ngươi.” Trình Lâm nói.

Diệp Tư: “Vậy còn ngươi?” “‘Trình Lâm’ của quá khứ sẽ vĩnh viễn tồn tại trong ‘quá khứ’, nàng đã hoàn toàn biến mất.” Trình Lâm nhẹ giọng nói.

Thân hình Diệp Tư hơi cứng lại.

Hoàn toàn biến mất?

“Hoàn toàn biến mất, không còn chuyển thế, không còn phục sinh, không còn dựng dục trùng sinh… hoàn toàn trở thành lịch sử.” Trình Lâm nói.

Nói xong, nàng nhẹ nhàng cúi người, đặt một nụ hôn lên trán Diệp Tư.

“Từ nay, thế gian không còn Trường Sinh Giả Trình Lâm.

Chỉ có ngươi, đạo hiệu ‘Trình Lâm’ Diệp Tư.” Nàng nhẹ giọng nói.

Một ấn ký như trăng tròn hạ xuống trán Diệp Tư.

Hình thức xuất hiện của Trình Lâm lúc này, giống như đang lập di chúc vậy.

Trên người nàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Viễn cổ Thiên Đình hủy diệt, nàng vẫn sống tốt, tại sao bây giờ lại nói là muốn hoàn toàn biến mất?

“Một thời gian tới, ngươi hãy từ từ tiêu hóa tất cả những gì ta truyền thừa cho ngươi.

Cuối cùng, tạm biệt… không đúng, lúc này nên nói là, vĩnh biệt.” Trình Lâm nhẹ giọng nói.

Diệp Tư im lặng không nói.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Vĩnh biệt?

Nếu thật sự là vĩnh biệt, vậy @#%× tiên tử phải làm sao?

Nàng đang ký thác trên người mình, hiện nay đã có dấu hiệu trùng sinh.

Cùng với công đức chi quang của mình ngày càng ngưng tụ, nàng một ngày nào đó sẽ khôi phục lại trạng thái năm đó.

Mà với chấp niệm của nàng đối với Trình Lâm… Tống Thư Hàng vừa mới ý niệm khẽ động, trên người cậu liền có công đức chi lực tràn ra.

Công đức chi lực yếu ớt, trên người cậu ngưng tụ ra hình dáng của Công đức xà mỹ nhân.

“A a a~” Sau khi Công đức xà mỹ nhân hiện thân, nhìn về phía Trình Lâm trước mắt, nàng đưa tay ra, lo lắng gọi.

Tay nàng đặt lên người Trình Lâm, nhưng lại như xuyên qua một tầng ảo ảnh, không thể tiếp xúc được với Trình Lâm.

Thân hình Trình Lâm hơi cứng lại.

Sự xuất hiện của Công đức xà mỹ nhân, nằm ngoài dự liệu của nàng.

Nhưng nàng rất nhanh đã trấn tĩnh lại.

“Ngươi đến rồi, @#%×.” Trình Lâm nhẹ giọng nói. @#%× là cách đọc, mà lần này, Tống Thư Hàng đã hiểu được ý nghĩa ẩn chứa trong từ viễn cổ ngữ @#%× này.

Tên này, có hai ý nghĩa.

Một là ý ‘lời hứa’, thứ hai là ý ‘chờ đợi’.

Nhưng nếu muốn dịch trực tiếp tên của Công đức xà mỹ nhân sang ngôn ngữ hiện đại, Tống Thư Hàng nhất thời cũng không nghĩ ra được từ nào.

“Ngươi đến đúng lúc lắm, ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói cho ngươi biết.” Trình Lâm nhẹ giọng nói.

Công đức xà mỹ nhân bình tĩnh lại, nàng nghiêng đầu, nhìn Trình Lâm.

Lúc này nàng, đã có được một mức độ thần trí nhất định, nhưng ngay cả Tống Thư Hàng cũng không rõ thần trí của nàng đã khôi phục đến mức độ nào.

“Ta sắp biến mất rồi, hoàn toàn biến mất, không còn tái hiện dưới hình thức trường sinh chi đạo ‘trùng sinh’ nữa.” Trình Lâm dịu dàng nói.

Công đức xà mỹ nhân nghe đến đây, lo lắng.

Nàng lại ra sức vẫy tay, muốn bắt lấy Trình Lâm.

“Đừng vội, đừng vội.

Lời của ta vẫn chưa nói xong.” Trình Lâm giống như đang dỗ trẻ con nói: “Sự việc đến nước này, có một chuyện ta cũng không giấu ngươi nữa.

Đúng vậy, thực ra ta đã bí mật chuyển sinh!” Tống Thư Hàng: “…” Ngươi vừa mới nói mình sắp hoàn toàn biến mất, không còn chuyển thế, phục sinh, trùng sinh chính mình?

Bây giờ lại nói mình đã chuyển sinh?

Ngươi rốt cuộc là có mấy ý?

Mẹ của một vị họ Trương nào đó nói đúng, phụ nữ càng xinh đẹp, càng biết lừa người.

Chương 1436

Công đức xà mỹ nhân nghe vậy, lại một lần nữa bình tĩnh lại, nàng đổi hướng nghiêng đầu, nhìn Trình Lâm, chờ đợi lời tiếp theo của nàng.

“Thực ra, ngươi hẳn cũng đã phát hiện ra rồi, chuyển sinh chi thể của ta!” Trình Lâm tiên tử nói.

Đôi mắt Công đức xà mỹ nhân sáng lên.

Tống Thư Hàng trong lòng cũng khẽ động… chuyển sinh thể chắc chắn không phải Diệp Tư, Diệp Tư chỉ có thể coi là con gái của Trình Lâm.

Cho nên, nếu nói Trình Lâm còn có hậu chiêu, chân tướng chỉ có một. ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ Lệ Chi tiên tử.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã phát hiện ra chân tướng, không sai được!

“Không sai, chuyển sinh thể của ta chính là Tống Thư Hàng tiểu hữu.” Trình Lâm tiên tử nói: “Lần này ta chuyển sinh thành nam tử, biến thành Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Ta muốn có một đứa con, tuy ta một mình cũng có thể sinh, nhưng ta vẫn muốn cùng ngươi sinh một đứa con.” Tống Thư Hàng: Σ(°△°|||) Diệp Tư: “…” Lừa quỷ à ngươi!

Tống Thư Hàng muốn lật bàn.

Tống Thư Hàng từng tiếp xúc với Thiên Đạo đời thứ ba đối ứng thể Ban Văn Long two, lúc đó Ban Văn Long two đã nói rõ với cậu, cậu không phải là chuyển thế, trùng sinh thể của bất kỳ ai.

Chuyển thế cái quỷ!

Nếu cậu là chuyển thế của Trình Lâm, lúc đó Ban Văn Long two đã sớm giữ cậu lại rồi.

Hơn nữa, Công đức xà mỹ nhân bây giờ đã thành công đức chi quang, nàng có thể sinh ra một quả cầu ánh sáng à!

Công đức xà mỹ nhân chớp chớp mắt, nàng cúi đầu nhìn về phía Diệp Tư… thậm chí ánh mắt nàng dường như xuyên qua Diệp Tư để nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Một lát sau, ánh mắt nàng ngày càng sáng lên.

Đồ ngốc!

Ngươi lại tin thật à!

Tống Thư Hàng trong lòng gào thét.

“Chúng ta sau này sẽ hạnh phúc, ta chuyển thế và ngươi, còn có con gái Diệp Tư, chúng ta chính là một gia đình hạnh phúc~~” Trình Lâm nói.

Đừng thêm loạn vào tuyến tình cảm của tôi nữa, đồ khốn!

Tống Thư Hàng lúc này hận không thể chạy ra véo cổ Trình Lâm, rồi nắm lấy nàng ra sức lắc.

Diệp Tư: “Vậy giữa ta và Tống Thư Hàng thì sao?

Ta phải gọi hắn là ba ba?” Tống Thư Hàng: “…” Cứ hành hạ thế này nữa, tôi không chơi nữa, muốn lật bàn rồi đó.

“Ể?

Ngươi và Thư Hàng tiểu hữu cũng có một chân?

Vậy thì phiền phức rồi.” Trình Lâm nói.

Diệp Tư: “Không phải là có một chân… chúng ta hai người vốn cảm thấy tính cách đối phương khá hợp, hai người đang thử tìm hiểu nhau, kết quả ta lại trở thành linh quỷ một cách khó hiểu.” “Vậy thì, được rồi, ta quyết định rồi.” Trình Lâm nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi không còn là con gái của ta nữa.

Sau đó ngươi và @#%× cùng nhau cạnh tranh thân thể chuyển thế của ta đi!” “Muốn công lược Tống Thư Hàng thì trước tiên phải công lược ta!

Ta là linh quỷ của Tống Thư Hàng, ta và hắn cảm quan tương thông, ý thức tương thông.

Ta chính là hắn, hắn chính là ta!” Diệp Tư nói.

IQ ơi, Diệp Tư sư tỷ.

Đừng để kẻ địch kéo IQ của mình xuống, rồi bị kẻ địch dùng kinh nghiệm phong phú đánh bại.

Ngươi bây giờ hoàn toàn bị dắt mũi rồi đó.

Trong lúc nói chuyện, Trình Lâm đột nhiên dừng lại.

Sau đó, thân hình nàng bắt đầu dần dần trở nên trong suốt.

“Đến giờ rồi.” Nàng nhẹ giọng nói.

Nói xong, nàng hoàn toàn biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Công đức xà mỹ nhân bất giác đưa tay ra phía trước bắt lấy, nhưng không bắt được gì cả.

Nàng dừng lại một lúc lâu, khẽ thở dài.

“Lời nói dối vụng về.” Nàng lên tiếng, lần này giọng nói không còn là những đoạn cắt ghép từ ‘phim truyền hình, phim điện ảnh’, cũng không phải Xích Tiêu Kiếm nói thay nàng, mà là giọng nói vốn có của nàng.

Từ đầu đến cuối, lời của Trình Lâm nàng chưa từng tin.

Tống Thư Hàng: "…" Phụ nữ càng xinh đẹp càng biết lừa người, cũng càng biết diễn, ngay cả Công đức xà mỹ nhân cũng không ngoại lệ.

Công đức xà mỹ nhân nói xong, liền biến mất không thấy đâu.

"Thư Hàng." Diệp Tư đột nhiên nói: "Tôi biết anh nghe được… những lời vừa rồi của tôi, là nói với anh đó." Cái gì?

"Nếu có ai muốn công lược anh, thì phải công lược tôi trước." Diệp Tư đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: "…" "Ngoài ra, câu nói trước đó của Trình Lâm, là nói với anh, không phải nói với tôi." Diệp Tư tiếp tục nói.

Cái gì?

Câu nào?

"Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Trình Lâm." Diệp Tư nói: "Đạo hiệu thứ tám của anh, Trình Lâm." 【Cái gì?

Tôi là Trình Lâm?

Đạo hiệu này không hợp với tôi.

Lùi một bước mà nói… dù có thêm Trình Lâm, đạo hiệu của tôi cũng chỉ có bảy cái, có một đạo hiệu đã tặng cho Tiểu Thải.】 Tống Thư Hàng chỉnh lại.

Diệp Tư: "Nhưng anh còn có thánh hiệu Bá Tống." Tống Thư Hàng: "…" Diệp Tư cười hì hì, sau đó, cô lại lên tiếng: "Từ hôm nay trở đi, ta chính là ngươi, ngươi chính là ta.

Giữa hai chúng ta, không còn là đối phương nữa." "Anh là Tống Thư Hàng, cũng là Diệp Tư.

Tôi là Diệp Tư, cũng là Tống Thư Hàng." Điều này đại biểu cho việc sau khi chịu đựng truyền thừa của 'Trình Lâm', mối liên hệ giữa

Diệp Tư và Tống Thư Hàng sẽ trở nên càng thêm mật thiết.

Mối quan hệ giữa hai người tiến thêm một bước so với mối quan hệ giữa linh quỷ và chủ nhân bình thường.

Cùng với mối quan hệ ngày càng thân mật này, phương thức tư duy của Tống Thư Hàng và Diệp Tư đều có thể đạt đến một mức độ đồng bộ nào đó.

Tống Thư Hàng: 【Tại sao Trình Lâm lại biến mất?】 "Không biết." Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng không khỏi nghĩ đến Tống Mộc Đầu.

Tên đó nói mình đã nắm giữ được 'trường sinh chi đạo' của Trình Lâm.

Mà Sở các chủ đã nói, một con đường trường sinh chỉ có thể bị một người nắm giữ.

Cho nên cậu không hiểu được Tống Mộc Đầu làm sao nắm giữ được trường sinh chi đạo của Trình Lâm.

Mà theo manh mối Tống Thư Hàng có được bây giờ, nếu Trình Lâm hoàn toàn biến mất, vậy Tống Mộc Đầu nắm giữ được trường sinh chi đạo của nàng, thì có thể hiểu được.

Chỉ là như vậy, giữa Tống Mộc Đầu và Trình Lâm lại là quan hệ gì?

Tống Thư Hàng trong lòng thở dài nặng nề.

Mối quan hệ giữa Tống Mộc Đầu thời thượng cổ, Trình Lâm, Sở các chủ, Thủy tổ Kim Long, Viễn cổ Thiên Đình, những người và vật này rối rắm phức tạp, nghĩ thôi đã cảm thấy đau đầu. 【Tâm ma kiếp của cô khi nào kết thúc?】 Tống Thư Hàng lại hỏi.

"Đã kết thúc rồi… nhưng, tôi tỉnh lại còn cần một khoảng thời gian.” Diệp Tư nói.

Cô còn cần tiêu hóa những thứ Trình Lâm để lại cho cô.

Diệp Tư nói xong, nhẹ nhàng vẫy tay.

Ý thức của Tống Thư Hàng rời đi.

Ý thức của Tống Thư Hàng quay trở lại.

Khi cậu mở mắt ra, liền nhìn thấy một đám đạo hữu sống không còn gì luyến tiếc ở dưới sân khấu. ...Ủa?

Sao mình lại có thể nhìn thẳng vào các đạo hữu dưới sân khấu?

Mà còn là nhìn từ trên cao xuống nữa?

Hơn nữa, tại sao tay chân mình lại đang vung vẩy không kiểm soát thế này?

Tống Thư Hàng vừa mới tỉnh lại từ ‘trạng thái nhập mộng’ nên vẫn còn hơi mơ hồ.

Nhưng rất nhanh, cậu đã phát hiện ra tình trạng của mình.

Cậu đang đứng trên sân khấu, nhảy phụ họa cho Tạo Hóa Pháp Vương.

Lúc này, hai tay cậu duỗi thẳng về phía trước, chân trái chấm đất một cái, chân phải chấm đất một cái; hai chân cùng nhảy về phía trước một cái, nhảy về phía sau một cái, rồi lại liên tục nhảy về phía trước ba cái, cứ thế lặp đi lặp lại.

Hình như là động tác của vũ điệu cương thi?

Chết tiệt, trời ơi, chuyện gì thế này?

Tại sao mình lại chạy lên sân khấu rồi, tại sao mình lại nhảy phụ họa cho Tạo Hóa tiền bối?

Không phải mình đang trong trạng thái nhập mộng sao?

Lẽ nào là mộng du?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên hàng chục khả năng.

Đồng thời, cậu liếc mắt sang bên cạnh.

Bên cạnh cậu, Tạo Hóa Pháp Vương mặc trang phục phong cách hip-hop, tay trái cầm micro, nhanh chóng trình diễn bài hát nhanh mà chẳng ai nghe rõ lời của ông ấy.

Tống Thư Hàng thậm chí còn nghi ngờ bài hát này của Tạo Hóa Pháp Vương căn bản không có lời, chỉ là đang ư ư a a ở đó thôi.

Rồi ở phía bên kia của Tạo Hóa Pháp Vương, cô nương Vũ Nhu Tử cũng duỗi thẳng hai tay, nhảy tới, nhảy lui… Cô ấy cũng đang nhảy vũ điệu cương thi.

Tống Thư Hàng: “...” Khi cô nương Vũ Nhu Tử nhảy vũ điệu cương thi, luôn có cảm giác như đang phát phúc lợi vậy.

Cứ nhảy một cái là lại bật lên một cái, nhảy một cái lại bật lên một cái.

Chương 1437

Hy vọng cảnh này sẽ không bị Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhìn thấy, nếu không Tôn Giả có thể sẽ xách kiếm đến tận cửa mất.

Cậu lại hơi ngẩng đầu, nhìn lên phía trên sân khấu buổi hòa nhạc, có một chiếc máy quay đang chĩa thẳng vào họ.

Buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương đang được truyền hình trực tiếp.

Nói cách khác, hình ảnh cậu và Vũ Nhu Tử nhảy phụ họa cho Tạo Hóa tiền bối đã được truyền trực tiếp đến hàng chục triệu người hâm mộ của Linh Hồn Ca Vương trên toàn thế giới.

Tống Thư Hàng biết mình lại sắp nổi tiếng rồi, ảnh hưởng còn lớn hơn cả Cao Thăng sư huynh trong 《Mạt Pháp Chi Chiến》 lần trước.

Tầm ảnh hưởng của 《Mạt Pháp Chi Chiến》 hiện tại phần lớn vẫn chỉ giới hạn trong nước, tuy ở nước ngoài cũng đã bắt đầu công chiếu, nhưng sức ảnh hưởng vẫn chưa lan rộng.

Còn người hâm mộ của Tạo Hóa Pháp Vương đã có mặt trên toàn cầu, bao gồm cả An Lạc. 【Ủa?

Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi à.】 Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối two vẫn chưa rời đi sao?

Cơ thể Tống Thư Hàng vẫn đang nhảy phụ họa cho Tạo Hóa tiền bối, sau vũ điệu cương thi là vũ điệu mộc ngẫu.

Cơ thể cậu như bị một sức mạnh nào đó kéo giật, hành động như một con rối.

Vũ điệu mộc ngẫu của cậu bây giờ chắc chắn là đẳng cấp thế giới, bởi vì cậu đang nhảy vũ điệu mộc ngẫu *thật sự*.

Cơ thể cậu không thể cử động như con rối gỗ, trên người có vô số sợi dây vô hình treo lơ lửng, điều khiển cậu nhảy múa. 【Bạch tiền bối, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tại sao tôi lại ở trên sân khấu?】Tống Thư Hàng lập tức hỏi.

Bạch tiền bối two đáp: 【Cái này còn phải nói sao?

Đương nhiên là do ta rồi.

Vừa rồi vị Tạo Hóa Ca Vương kia mời ngươi và cô nương Vũ Nhu Tử kia cùng lên nhảy, nhưng ngươi vẫn đang ngủ say sưa, nên ta dùng dây rối điều khiển ngươi lên nhảy phụ họa.

Yên tâm đi, gần đây ta đã lang thang trong thế giới loài người lâu như vậy, đối với vũ điệu máy móc, vũ điệu cương thi, vũ điệu mộc ngẫu đều có hiểu biết.

Ta còn biết cả vũ điệu cưỡi ngựa thịnh hành nhiều năm trước, có muốn thử một đoạn không?】Tống Thư Hàng: 【Vũ điệu cưỡi ngựa?

Thôi đi, điệu nhảy đó trông ngượng nghịu lắm.

Đúng rồi Bạch tiền bối, đệ tử của tôi là Tiểu Thải, con tước yêu đó, tâm ma kiếp của nó thế nào rồi?

Đã qua chưa?】【Ta không chú ý, chơi vui quá.】Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, cậu lại cố gắng liếc mắt về phía chỗ ngồi ban đầu của mình.

Đậu Đậu lại tỉnh dậy sau cơn mê, lúc này nó đang lăn lộn trên đất.

Rồi tại vị trí ban đầu của Tống Thư Hàng, Tiểu Thải vẫn đang nằm ngửa, đôi cánh dang rộng, hai chân nhỏ đạp lên không trung, nhưng nó vẫn chưa có vẻ gì là hồi phục từ trạng thái tâm ma kiếp.

Tâm ma kiếp của Tiểu Thải đáng lẽ cũng bị cưỡng chế thay thế thành ‘buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương’ rồi mới phải, nhưng nó dường như vẫn đang trong tâm ma kiếp, không thể tỉnh lại. 【‘Thiên lại chi âm’ của Tạo Hóa Ca Vương cũng không phải vạn năng, hơn nữa, không phải ai nghe thấy tiếng hát cũng có thể bị cưỡng chế thay đổi tổn thương trong lòng.

Luôn có người miễn dịch với tiếng hát của Tạo Hóa Ca Vương.

Nói không chừng vị đệ tử tước yêu này của ngươi chính là một trong số những người miễn dịch.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Nếu Tiểu Thải thật sự miễn dịch với hiệu quả ‘thiên lại chi âm’ trong tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, vậy thì tâm ma kiếp đối với nó thật sự là độ khó địa ngục.

Bản thân nó đã có ‘tình thương’, lại từng suýt chết vì tuổi thọ sắp hết, đây đều là những điểm yếu trong lòng nó.

Thêm vào đó, ý chí của nó cũng chỉ ở mức bình thường... 【Nếu buổi hòa nhạc không được, vậy thì sau khi buổi hòa nhạc kết thúc, tôi sẽ mời Tạo Hóa tiền bối hát một bài bên tai Tiểu Thải xem sao.

Hay là dứt khoát kẹp Tiểu Thải làm micro, như vậy hiệu quả có tốt hơn không?】 Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng rất tò mò về ‘thiên lại chi âm’ của Tạo Hóa Pháp Vương.

Là thiên phú của Tạo Hóa tiền bối?

Hay là Tạo Hóa Pháp Vương có kỳ ngộ đặc biệt nào đó?

Bạch tiền bối two: “...” Anh ta đột nhiên cảm thấy tên tiểu hữu Tống Thư Hàng này rất thích hợp để phát triển ở Cửu U.

Giao đệ tử của mình cho Tạo Hóa Pháp Vương làm micro, chuyện tàn nhẫn như vậy cũng làm được, ở lại hiện thế phát triển thật là ủy khuất cho cậu ta. ...

Bài rap của Tạo Hóa Pháp Vương cuối cùng cũng sắp kết thúc. 【Bạch tiền bối, phần nhảy phụ họa cũng có thể kết thúc rồi chứ.】 Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: 【Ừ, sắp kết thúc rồi, làm một đoạn vũ điệu cưỡi ngựa đi!】 Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, Bạch tiền bối, sao ngài lại cố chấp như vậy?

“Tống tiền bối, phần nhảy phụ họa sắp kết thúc rồi, tiếp theo chúng ta làm một đoạn vũ điệu cưỡi ngựa đi, điệu nhảy đó đặc biệt hài hước.

Tống tiền bối, anh có biết không?” Cùng lúc đó, Vũ Nhu Tử truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Vũ Nhu Tử, sao cô và Bạch tiền bối two lại đồng bộ như vậy?

Sau đó, khi động tác cuối cùng của vũ điệu mộc ngẫu kết thúc, Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng vào tư thế khởi động của vũ điệu cưỡi ngựa.

Vũ Nhu Tử thì đẹp mắt, còn Tống Thư Hàng thì là vũ điệu cấm.

Cùng với đoạn cao trào cuối cùng trong tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử bắt đầu nhảy múa.

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời cạn lời.

Nhảy thì nhảy thôi, dù sao mình cũng là người gỗ suốt cả quá trình, không phải tự mình nhảy nên cũng không sao cả. 【Ủa?

Chậc chậc, thú vị đấy.

Tống Thư Hàng, có chuyện rồi, ta phải chạy đây.】 Đột nhiên, Bạch tiền bối two lên tiếng.

Tống Thư Hàng: 【Hả??】 【Ngươi chắc cũng biết, thiên biến hiện nay, cho nên những kẻ từ Cửu phẩm Kiếp Tiên trở lên ở hiện thế đều đã đi ở ẩn, để tránh bị cuốn vào đại kiếp.

Mà sự tồn tại đặc biệt như ta, nếu hoạt động ở hiện thế thì càng dễ bị chú ý hơn.

Ta bị để ý rồi, nên phải chạy đây.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..." 【Phần vũ điệu cưỡi ngựa tiếp theo tự ngươi lo liệu đi.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: 【Trời ạ, Bạch tiền bối.

Vũ điệu cưỡi ngựa là điệu nhảy của mấy năm trước rồi, tôi chỉ nhớ một động tác, còn lại tôi không biết đâu.】 【Vậy làm sao bây giờ?

Ta không chạy là không kịp nữa.

Đúng rồi, có cách.

Trước khi đi, chúng ta chơi một trò chơi đi.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng trong lòng cứng lại, có một dự cảm không lành. 【Lăn đi nào, Tống bảo bối!】 Bạch tiền bối two ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng: "Đừng, đừng ở đây, ở đây đông người quá... Lần sau chúng ta tìm chỗ nào không có người đi." Nhưng đã quá muộn.

Bạch tiền bối two vươn tay vỗ một cái vào lưng Tống Thư Hàng.

Sau đó, Tống Thư Hàng đang nhảy vũ điệu cưỡi ngựa liền bay vọt lên trời.

Cơ thể cậu lăn lộn trong không trung, từ bên trái sân khấu lăn sang bên phải, rồi lại từ bên phải lăn sang bên trái.

Lăn ra trước, rồi lại lăn sang phải.

Trong lúc lăn lộn, cậu vẫn giữ tư thế vũ điệu cưỡi ngựa, hai tay khoanh trước ngực, cơ thể bất giác thực hiện các động tác nhảy.

Nhảy múa trong khi lăn lộn giữa không trung, không ngờ lại có chút đẹp trai.

Ca sĩ mạnh nhất toàn trường: Tạo Hóa Ca Vương.

Vũ công phụ họa đỉnh nhất toàn trường: Tống Thư Hàng!

Vũ công phụ họa xinh đẹp nhất toàn trường: Vũ Nhu Tử!

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt.

Không hổ là Tống tiền bối, vũ điệu cưỡi ngựa lại còn có cả cách biểu diễn này nữa.

Cô cũng có chút rục rịch, nhưng cô nghĩ lại về bộ kỹ năng của mình, tưởng tượng cảnh vừa lăn lộn trên không trung vừa giữ tư thế vũ điệu cưỡi ngựa như Tống Thư Hàng, hình như không làm được.

Vũ Nhu Tử có chút chán nản. ...

Trong lúc lăn lộn, Tống Thư Hàng nhìn thấy Bạch tiền bối two vẫy tay chào cậu.

Sau đó, Bạch tiền bối two biến mất.

“Tiền bối, ít nhất cũng để tôi ngừng lăn đã rồi hãy đi chứ.” Tống Thư Hàng hét lên, tiếc là tiếng hét của cậu Bạch tiền bối two đã không còn nghe thấy nữa.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể tự lực cánh sinh.

“Ra đây đi, Công Đức Xà Mỹ Nhân!” Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng.

“Giúp tôi dừng lại đi~” Tống Thư Hàng hạ lệnh.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, chớp mắt với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Giây tiếp theo, Công Đức Xà Mỹ Nhân: “A a a a~~” Bốn tiếng hét thảm có tiết tấu, mà còn là giọng của Tống Thư Hàng.

Sau khi hét xong, cô yếu ớt ngã xuống, nằm song song với Tống Thư Hàng.

Chương 1438

Tống Thư Hàng lăn từ phải sang trái trên không, cô cũng theo Tống Thư Hàng lăn từ phải sang trái.

Tống Thư Hàng lăn từ trước ra sau trên không, cô cũng theo Tống Thư Hàng lăn từ trước ra sau.

Sự đẹp trai lăn lộn nhân đôi.

Tống Thư Hàng: “...” Trong khoảnh khắc này, người đỉnh nhất toàn trường là Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân của cậu.

Ngay cả cảm giác tồn tại của Tạo Hóa Ca Vương cũng bị áp chế.

...

Khu vực An Lạc, có rất nhiều người xem trực tiếp của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhưng trong số đó có rất nhiều người đã tắt ‘âm thanh’ rồi mới xem trực tiếp.

Bởi vì mọi người rất tò mò, buổi hòa nhạc của ‘Linh Hồn Ca Vương, người dẫn đường xuống địa ngục’ Tạo Hóa Ca Vương nổi tiếng khắp thế giới trong thời gian ngắn này, rốt cuộc là trông như thế nào?

Rất nhanh, có người nhìn thấy dáng vẻ ‘Cao Thăng sư huynh’ đang lăn lộn nhảy múa trên sân khấu.

“Đây không phải là Cao Thăng sư huynh sao?” “Vãi, hiệu ứng này đỉnh thật, làm thế nào mà lăn lộn trên không được vậy?” “Có một lớp kính ngăn ở trên không à?

Cao Thăng sư huynh đang lăn trên kính?” “Phóng to lên xem, rốt cuộc có kính không?” “【Tin nhắn thoại】 Bá… Bá Tống!” Buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương cuối cùng cũng kết thúc.

Bên dưới, thây nằm đầy đất.

Hai người duy nhất còn sống sót là Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng có buff của Bạch tiền bối two, bật hack mới có thể sống sót.

Vũ Nhu Tử lại dựa vào chính mình, sống sót đến cuối cùng.

Cao thấp giữa hai người lập tức phân rõ.

“Buổi hòa nhạc của bần tăng đến đây là kết thúc, cảm ơn mọi người!” Tạo Hóa Pháp Vương đối mặt với toàn thể đạo hữu đang nằm la liệt, mãn nguyện tuyên bố kết thúc.

Sau đó Pháp Vương kết thúc buổi trực tiếp.

“Chúc mừng buổi hòa nhạc đầu tiên trong giới tu chân của Tạo Hóa tiền bối đã tổ chức thành công.” Vũ Nhu Tử chúc mừng.

Cô đương nhiên có thể nhìn ra uy lực ‘buổi hòa nhạc’ của Tạo Hóa tiền bối.

Theo thống kê sơ bộ của cô, trong số các đạo hữu bị rơi vào tâm ma kiếp bên dưới, ít nhất có khoảng sáu phần mười đã thoát ra khỏi tâm ma kiếp!

Nói cách khác, buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối thực sự có hiệu quả đối với tâm ma kiếp.

Hơn nữa, công hiệu vượt quá sáu thành.

Đây là một con số đáng kinh ngạc.

Lần này, buổi hòa nhạc của Pháp Vương còn mời cả phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo và các phương tiện truyền thông có uy tín trong giới tu luyện.

Đợi sau khi những phóng viên coi cái chết nhẹ tựa lông hồng này tỉnh lại từ trạng thái nằm la liệt, chắc chắn họ sẽ thống kê thành quả của buổi hòa nhạc, rồi đem chuyện này truyền khắp giới tu luyện.

Vũ Nhu Tử đã có thể dự đoán được mức độ được chào đón của Tạo Hóa Pháp Vương trong tương lai.

Từ hôm nay trở đi, các thế lực tu luyện lớn trong chư thiên vạn giới đều sẽ gửi lời mời tổ chức hòa nhạc đến Tạo Hóa tiền bối.

Đến lúc đó, phí xuất hiện của Tạo Hóa Pháp Vương chắc chắn sẽ tăng vọt.

“Cảm ơn, ha ha ha ha.” Tạo Hóa Pháp Vương vui vẻ cười nói.

Tống Thư Hàng cũng ôm quyền chúc mừng Tạo Hóa Pháp Vương: “Hơn nữa, tác dụng của buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối đối với tâm ma, chỉ có buổi hòa nhạc tại chỗ mới có hiệu quả lớn nhất.

Tóm lại, Tạo Hóa tiền bối hãy chuẩn bị cho việc mỗi buổi hòa nhạc đều cháy vé đi!” Cậu đã lăn lộn một cách đẹp trai dưới sự chứng kiến của vạn người cho đến khi buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối kết thúc, lòng mệt quá.

“Ha ha ha, vậy sao?” Tạo Hóa Pháp Vương ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng lại tò mò hỏi: “Tạo Hóa tiền bối, ngài có tu luyện công pháp đặc biệt nào không?

Trong tiếng hát của ngài, có một chút hiệu quả ‘thiên lại chi âm’.

Chính chút thiên lại chi âm đó đã khiến tiếng hát của ngài có hiệu quả hỗ trợ vượt qua tâm ma kiếp.” “Tống tiền bối, tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối vốn dĩ là thiên lại mà.” Vũ Nhu Tử ở bên cạnh nói.

Tống Thư Hàng liếc nhìn Vũ Nhu Tử, gật đầu, không sai được rồi, cấu tạo của cô nương Vũ Nhu Tử chắc chắn khác người thường, ít nhất là về mặt thính giác.

“Ủa?

Tống tiểu hữu lại có thể nghe thấy âm thanh đó sao?” Tạo Hóa Pháp Vương ngừng cười, nghiêm túc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Quả nhiên, Tạo Hóa tiền bối cũng biết trong giọng hát của mình ẩn chứa thiên lại chi âm!

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Âm thanh đó, thực ra đã xuất hiện từ khi ta bước vào con đường tu hành, sau khi mở ra thiên phú khẩu khiếu.

Nhưng từ trước đến nay, chỉ khi ta cất tiếng hát lớn, nó mới xuất hiện, hoàn toàn không chịu sự kiểm soát của ta.

Hơn nữa âm thanh này, chỉ có mình ta nghe được, người khác hoàn toàn không thể bắt được nó.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Ông nhìn Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử: “Nói không chừng, hai người các ngươi là hai người duy nhất có thể cảm nhận được âm thanh ẩn giấu trong giọng hát của ta, hai người các ngươi là những tồn tại đặc biệt.” Không không không, chỉ có Vũ Nhu Tử là tồn tại đặc biệt thôi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Cho nên, giọng hát của Tạo Hóa tiền bối hay như vậy, thực ra có liên quan đến thiên phú khẩu khiếu?” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt.

Tạo Hóa Pháp Vương nghiêm túc nói: “Thiên phú giọng hát đối với ca sĩ chỉ là cơ bản, rèn luyện sau này cũng không thể thiếu, hơn nữa việc viết nhạc phổ cũng rất quan trọng.” Vũ Nhu Tử gật đầu mạnh: “Con hiểu rồi, Tạo Hóa tiền bối.

Nếu có thể, tương lai con nhất định phải học hát từ tiền bối!” “Được, chỉ cần ngươi muốn, ta sẽ nhận ngươi làm đệ tử.” Tạo Hóa tiền bối nói.

Tống Thư Hàng không hiểu sao lại thấy lo thay cho Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Nhưng mà, thiên lại trong tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương thật sự chỉ đơn giản là ‘thiên phú khẩu khiếu’ thôi sao?

Có thể cưỡng chế thay đổi cảnh tượng tâm ma kiếp, luôn cảm thấy tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối không đơn giản như vậy.

Tống Thư Hàng cũng không nghĩ nhiều, dù sao đối với Tạo Hóa tiền bối mà nói, năng lực này là một chuyện tốt.

Cậu nhìn xuống dưới sân khấu, chỗ ngồi của mình.

Ở đó, tước yêu Tiểu Thải vẫn đang chìm trong trạng thái tâm ma kiếp.

“Tiểu Thải.” Tống Thư Hàng thở dài, rồi nhảy một cái, đáp xuống bên cạnh Tiểu Thải, bế nó lên.

“Tạo Hóa tiền bối, tôi có thể mời ngài hát thêm một bài nữa không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương mắt sáng lên: “Tuy khán giả chỉ còn lại ngươi và Vũ Nhu Tử, nhưng hát thêm một bài nữa cũng hoàn toàn không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng giơ Tiểu Thải lên: “Tạo Hóa tiền bối, lúc hát, có thể dùng đệ tử của tôi là Tiểu Thải làm micro được không?” Tạo Hóa Pháp Vương rất hiểu ý.

Đây chính là nỗi lòng khổ tâm của người làm thầy a.

“Không vấn đề, vậy ta sẽ hát riêng cho sư điệt Tiểu Thải một bài hát nhỏ nhé, các ngươi có muốn nghe bài nào không?

Nhạc pop cũng không thành vấn đề.” Tạo Hóa Pháp Vương nhận lấy Tiểu Thải, một tay nắm lấy thân thể nó thay cho micro.

“Con muốn nghe 《Trên Đời Chỉ Có Mẹ Là Tốt Nhất》.” Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

“Bài này nếu bị Linh Vũ Điệp tiền bối nghe thấy, ngài ấy sẽ đau lòng.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nói đi cũng phải nói lại, chưa bao giờ nghe Vũ Nhu Tử nhắc đến chuyện mẹ của cô ấy.

Vũ Nhu Tử nghĩ một lúc, rồi nói: “Cũng đúng, vậy đổi thành Trên Đời Chỉ Có Ba Là Tốt Nhất.” “Vậy mẹ con thì sao?” Tạo Hóa Pháp Vương hỏi.

Vũ Nhu Tử xua tay: “Không sao, mẹ rất yêu con, không cần lo mẹ ghen đâu.” Tống Thư Hàng: “Vậy hay là đổi thành Trên Đời Chỉ Có Ba Mẹ Là Tốt Nhất?” “Vậy còn… ông bà nội nữa, ông bà nội… tỏ vẻ không phục.

Tình yêu của ông bà nội cũng là tình yêu, chỉ hát về ba mẹ, ông bà nội tỏ vẻ không phục.” Một giọng nói run rẩy vang lên, là Đại Hải Quy tiền bối.

Cảnh giới thật sự của ngài là mạnh nhất ở đây, nên tỉnh lại nhanh nhất.

Tống Thư Hàng: “Vậy rốt cuộc bài hát này là ai sáng tác vậy?” “Thôi, hay là đổi bài khác đi.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Trong lúc đang nói chuyện, Tiểu Thải trong tay Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên kêu lên một tiếng: “Chíp ~~” Sau đó, đôi mắt nhỏ của nó từ từ mở ra.

Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng lập tức tập trung ánh mắt vào nó.

Tiểu Thải có chút mơ màng, nó chớp chớp mắt.

Giây tiếp theo, nó phát hiện mình đang bị người khác nắm trong tay, lập tức giãy giụa.

“Đừng lộn xộn, Tiểu Thải.” Tống Thư Hàng vươn tay, nhận lấy Tiểu Thải từ tay Tạo Hóa Pháp Vương.

Tiểu Thải nghiêng đầu: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Vừa rồi Tống tiền bối thấy em vẫn chưa tỉnh lại từ tâm ma kiếp, nên đã mời Tạo Hóa tiền bối hát riêng cho em một bài.

Giọng hát của Tạo Hóa tiền bối có uy lực hỗ trợ vượt qua tâm ma kiếp đó.” Tiểu Thải gật đầu, lại hỏi: “Nhưng sư phụ, tại sao con lại bị Tạo Hóa tiền bối nắm trong tay vậy?” “Bởi vì Tống tiểu hữu muốn để ngươi trở thành micro của ta, như vậy hiệu quả giọng hát sẽ tốt nhất.” Tạo Hóa Pháp Vương ha ha cười nói.

Tiểu Thải xúc động đến rơi nước mắt: “Sư phụ, người tốt quá, cảm ơn người.” Nếu không phải bản tước tỉnh lại sớm hơn một bước, thì đã trở thành micro của Tạo Hóa tiền bối rồi!

Tiểu Thải nhớ lại mà vẫn còn sợ hãi.

Nó suýt nữa là tiêu rồi.

Nhưng đây là sư phụ yêu thương, quan tâm nó, nó còn có thể làm gì nữa?

Chỉ có thể rơi lệ cảm ơn ý tốt của sư phụ.

“Không khách sáo.” Tống Thư Hàng nói: “Đây là việc vi sư nên làm.” Tiểu Thải tiếp tục rơi nước mắt, thật hy vọng lần sau sư phụ có thể dùng cách đúng đắn hơn để yêu thương nó.

“Tâm ma kiếp của con qua rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vâng, sư phụ.

Con cuối cùng cũng đã chiến thắng tâm ma kiếp, từ nay về sau, tình yêu đã không còn là tâm ma của con nữa!” Tiểu Thải vỗ cánh, tự tin nói.

“Em đã đột phá tâm ma kiếp như thế nào?

Có thể kể một chút không?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Đương nhiên không thành vấn đề, trước đó một thời gian rất dài, em đều chìm trong tâm ma, đó là vết thương lòng trước đây của em, là điểm yếu lớn nhất của em.

Nhưng hôm nay, bên tai em vang lên một giọng hát tựa như thiên lại, nó cứ ở bên tai em cổ vũ, an ủi em.

Mỗi lần tâm ma kiếp dùng vết thương lòng đánh gục em, thì thiên lại chi âm đó lại xuất hiện.” Tiểu Thải nói.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử mắt sáng lên, đây cũng là hiệu quả từ giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Trong những lần thất bại và an ủi đó, em cuối cùng cũng đã chiến thắng tâm ma.” Tiểu Thải tuyên bố: “Từ hôm nay trở đi, tình yêu không còn có thể trói buộc em được nữa.

Bởi vì so với tình yêu, em còn có những thứ quý giá hơn!” “Đúng vậy, tình yêu không phải là báu vật duy nhất trong cuộc đời, con còn có tình bạn, còn có tình thân.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 1439

Tiểu Thải vẻ mặt mờ mịt: “Sư phụ, thứ quý giá hơn tình yêu không phải là ‘tu luyện’ sao?” “Hả?” “Đối với tu sĩ chúng ta, tu luyện mới là chuyện quan trọng nhất.

Tình yêu chẳng qua chỉ là một đóa bọt sóng trong cuộc đời dài đằng đẵng.

Cho nên, trong sự nghiệp tu luyện dài đằng đẵng, con yêu tu luyện hơn, tu luyện mới có thể khiến con vui vẻ và mãn nguyện.” Tiểu Thải vỗ cánh nói.

“Tôi yêu tu luyện, tu luyện khiến tôi vui vẻ.jpg” “Không tu luyện, thà chết.jpg” “Một giây không tu luyện, tôi liền cả người khó chịu tài xế.jpg” “Tôi không cần tình yêu, trong lòng tôi bây giờ chỉ có một chuyện, đó chính là tu luyện.jpg” “Cho nên tình yêu đã là thứ dư thừa, tôi thích tu luyện hơn tất cả mọi thứ trên đời.jpg” Tiểu Thải phát ra một loạt câu nói tựa như tuyên ngôn.

Đây là tuyên ngôn của chó độc thân sao?

Không đúng, nó là tước yêu.

Cho nên, đây là tuyên ngôn của chim độc thân sao?

Tống Thư Hàng nhìn Tiểu Thải, luôn cảm thấy sau lần tâm ma kiếp này, thế giới quan của Tiểu Thải đã bị bóp méo.

“Sư phụ, tiếp theo xin hãy truyền thụ cho con đao pháp cao thâm hơn nữa đi.

Con sẽ theo sát gót chân sư phụ, sớm ngày bước vào cảnh giới Ngũ phẩm Đại Yêu.

Đến ngày đó, con mới có thể xứng đáng với đạo hiệu ‘Kim Cương

Quân Tử Đao’ mà sư phụ đã ban cho con!” Tiểu Thải vui vẻ nói.

Đúng rồi, Tiểu Thải trước đó độ kiếp là từ Tam phẩm lên Tứ phẩm, bây giờ nó đã là Tứ phẩm Tước Yêu.

“Đao pháp của vi sư không phải tầm thường, con phải chuẩn bị tinh thần chịu khổ.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Tiểu Thải: “Sư phụ, chịu được khổ trong khổ, mới thành yêu trên yêu, con đã chuẩn bị sẵn sàng.” “Được, bây giờ con vào thế giới của vi sư nghỉ ngơi một thời gian, củng cố cảnh giới.

Đợi sau khi con củng cố cảnh giới xong, vi sư sẽ truyền thụ cho con một môn đao pháp tinh thâm.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải: “Sư phụ, thời gian quý báu không nên lãng phí vào việc nghỉ ngơi!

Nghỉ ngơi là việc của người chết.

Chúng ta bắt đầu tu luyện ngay bây giờ đi!

Xin sư phụ yên tâm, cơ thể con không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng: “...” Nghỉ ngơi là việc của người chết?

Tống Thư Hàng không khỏi liếc nhìn Lưu Kiếm Nhất sư huynh ở hàng ghế đầu của buổi hòa nhạc, vậy vị sư huynh này đã là người chết rồi sao?

“Đến đây nào, sư phụ, tiếp theo chúng ta sẽ học đao pháp gì?

Còn có tầng thứ tư của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, có phải con cũng có thể bắt đầu học rồi không?

Ngoài ra sư phụ, 《Cương Thủ》 của con đã có cảm giác sắp đại thành, con có nên biểu diễn cho người xem một lần không?” Tiểu Thải nhảy tưng tưng trên đất, một khắc cũng không chịu yên.

“Tống tiền bối, đại đệ tử khai sơn của anh hỏng rồi.” Vũ Nhu Tử

nói.

Tống Thư Hàng yên lặng gật đầu, sau đó cậu vẫy tay với Tiểu Thải.

Tiểu Thải bay đến lòng bàn tay Tống Thư Hàng: “Sư phụ muốn truyền công cho con sao?

Đến đây, chúng ta học gì trước?” “Con đi củng cố cảnh giới cho tốt vào, chỉ có củng cố cảnh giới, con mới có thể đi xa hơn trên con đường tu luyện.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải: “Nhưng sư phụ, con bây giờ cả người tràn đầy năng lượng, không thể ngồi yên được.” “Cho nên, củng cố cảnh giới cũng là một phần của việc kiên định đạo tâm.

Đi đi, vào thế giới của sư phụ mà minh tưởng cho tốt.” Tống Thư Hàng vung tay, đưa Tiểu Thải vào thế giới hạch tâm, gần khu vườn.

Thông nương hiện đang ở đó, cô cắm rễ trên ngộ đạo thạch, đưa Tiểu Thải đến bên cạnh cô, hy vọng công hiệu đặc biệt của ngộ đạo thạch có thể khiến Tiểu Thải bình tĩnh lại.

Tạo Hóa Pháp Vương vuốt cằm: “Thực ra, một đệ tử chăm chỉ cũng khá đáng yêu.

Không nói chuyện này nữa, bây giờ ta có cần hát thêm một bài nữa không?” Tống Thư Hàng: “Tiền bối, nếu đã Tiểu Thải đã tỉnh rồi, hay là để lần sau hát đi.” “Cũng đúng.” Tạo Hóa Pháp Vương nói, nhưng ông có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

“Tiền bối, những đạo hữu bên dưới này phải xử lý thế nào?” Tống Thư Hàng chỉ vào đám đông đạo hữu đang nằm ngổn ngang bên dưới, lên tiếng hỏi.

“Cứ để đó đi, dù sao cũng sẽ sớm tỉnh lại thôi.” Tạo Hóa Pháp Vương nói xong, lại liếc nhìn bốn thành đạo hữu vẫn còn chìm trong tâm ma kiếp chưa tỉnh lại, thở dài một hơi.

Ông đã cố gắng hết sức, những đạo hữu tâm ma kiếp này e là phải tìm cơ duyên độ kiếp khác, hoặc có thể sẽ lún sâu vào tâm ma… thậm chí có thể sẽ bị ma hỏa đốt thân mà chết.

Tâm ma kiếp cũng là thiên kiếp, là thiên kiếp thì sẽ có nguy cơ thân tử đạo tiêu.

Tạo Hóa Pháp Vương lấy ra một chuỗi niệm châu, ông chắp tay trước ngực, bắt đầu âm thầm niệm tụng kinh văn, cầu phúc cho những đạo hữu còn đang chìm trong tâm ma kiếp.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử im lặng đứng sau lưng ông, không làm phiền Pháp Vương.

Sau khoảng nửa nén hương.

Tống Thư Hàng đột nhiên dụi mắt, cậu lại cảm nhận được một loại khí chất sách vở từ trên người Tạo Hóa Pháp Vương.

Rõ ràng là một cao tăng Phật môn, còn là cường giả của phái cơ bắp 《Đấu Chiến Phật Tông》 trong Phật môn, nhưng lúc này Tạo Hóa Pháp Vương lại toát ra một loại ‘khí chất thư sinh’.

Tống Thư Hàng khóe mắt có chút ẩm ướt… Đạo diễn, kịch bản này có sai không vậy? ...

“Tống tiền bối, tại sao anh lại đi nghe hòa nhạc cùng với Đậu Đậu vậy?” Lúc này, Vũ Nhu Tử ở bên cạnh thấy chán, liền bắt chuyện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Hôm nay tôi gặp Đậu Đậu, nó đang làm khách ở nhà tôi.

Sau đó nó nhờ tôi giúp tổ chức một đội phù rể.

Nhưng tôi lại đang vội đến buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối, cho nên, nó cũng đành phải đi cùng tôi nghe hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối.” “Thì ra là vậy.” Vũ Nhu Tử gật đầu, nhưng đột nhiên cô lại nhớ ra một chuyện: “Không đúng nha, Tống tiền bối.

Đậu Đậu không phải là gả đi sao?

Tại sao lại cần đội phù rể?

Không phải nên tổ chức một đội phù dâu sao?” Tống Thư Hàng giải thích: “Dù sao Đậu Đậu cũng là chó đực, gả đi mà tổ chức đội phù dâu cũng rất kỳ, cho nên theo đề nghị của tôi, quyết định tổ chức một đội phù rể.” Do buổi trực tiếp của Tạo Hóa Pháp Vương và Vũ Nhu Tử đã tắt, nên nói chuyện một số vấn đề liên quan đến giới tu chân cũng không cần lo lắng.

“Vậy à.” Vũ Nhu Tử lại gật gật đầu, rồi cô lại hỏi: “Vậy Tống tiền bối, anh đã tìm ai làm phù rể chưa?” Tống Thư Hàng nhún vai: “Chưa tìm được ai cả, hoa đồng thì đã tìm được Quả Quả.” “Vậy Tống tiền bối, anh xem em có được không?” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” “Nữ giả nam trang đó, em cũng có thể cải trang thành một nam tu sĩ đẹp trai, làm phù rể cho Đậu Đậu.” Vũ Nhu Tử nói.

Trong lòng cô còn có một câu chưa nói ra, nếu lỡ đội phù rể của Đậu Đậu không được Hoàng Sơn Chân Quân phê duyệt, thì cô còn có thể biến thành phù dâu, quá hợp lý còn gì?

“Góp cho đủ số như vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ổn thỏa, đảm bảo không có vấn đề.

Hơn nữa Tống tiền bối anh nhìn kỹ em đi, thực ra em rất giống ba em, cải trang một chút là lập tức thành một nam tu sĩ đẹp trai.” Vũ Nhu Tử vén mái tóc dài của mình lên, để lộ toàn bộ khuôn mặt nhỏ nhắn, ghé sát vào trước mặt Tống Thư Hàng.

Có một mùi hương ngọt ngào tỏa ra từ người Vũ Nhu Tử, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô gần trong gang tấc.

Ngoài ra, những người nói Vũ Nhu Tử giống Linh Vũ Điệp Tôn Giả chắc chắn là bị mù!

“Được rồi, nếu đến lúc đó đội phù rể không đủ người, sẽ thêm em vào.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong cậu lại nhớ ra một thứ, Tống Thư Hàng lấy ra một chiếc trâm cài áo từ vòng tay pháp khí, chính là chiếc trâm cài biến hình đó.

“Cái này trả lại cho em, lần trước mượn của em xong, vẫn chưa kịp trả lại.” Tống Thư Hàng cười nói.

Vũ Nhu Tử nhận lấy chiếc trâm, lè lưỡi: “Em cũng suýt quên mất chiếc trâm này, nếu có chiếc trâm này thì đến lúc đó em nữ giả nam trang sẽ càng hoàn mỹ hơn.” “Hai người đang nói chuyện gì vậy?” Tạo Hóa Pháp Vương niệm kinh xong, quay đầu cười nói.

Vũ Nhu Tử: “Đang nói chuyện đội phù rể của Đậu Đậu.” “Ây, đúng rồi, hôn lễ của Đậu Đậu có tiết mục biểu diễn không?

Ta dù sao cũng là ngôi sao mới nổi của làng ca nhạc, ta cảm thấy đến lúc đó hát một bài cho Đậu Đậu và người mới thì sao nhỉ?” Tạo Hóa Pháp Vương vuốt cằm nói.

Tống Thư Hàng: “Đậu Đậu nghe được đề nghị của Tạo Hóa tiền bối, chắc chắn sẽ rất vui.” Nếu hôn lễ có thể bị quậy tưng bừng hơn, với tư cách là con chó bị gả đi, Đậu Đậu nhất định sẽ rất sướng.

“Ta chỉ đùa thôi, Đậu Đậu vui thì đồng nghĩa với việc Hoàng Sơn tiền bối sẽ tức nghẹn họng.” Tạo Hóa Pháp Vương cười nói: “Ta có tự biết mình.

Có được Tống tiểu hữu và Vũ Nhu Tử hai người là fan hâm mộ thưởng thức giọng hát của ta là ta đã rất vui rồi.

Thư Hàng tiểu hữu, danh sách phù rể có những ai rồi?” “Em em em!

Em muốn nữ giả nam trang làm phù rể.” Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

Tạo Hóa Pháp Vương khóe miệng co giật.

Tống Thư Hàng: “Phù rể tôi vẫn đang tìm, trước đó định tìm đệ tử của Thông Huyền đại sư là Tam Nhật sư huynh, nhưng sư huynh từ chối rồi.

Anh ấy nói anh ấy chỉ muốn âm thầm tham gia hôn lễ của Đậu Đậu, không muốn làm phù rể.” “Không có cách nào, dù sao anh ấy cũng là đệ tử Phật môn.

Đệ tử Phật môn thường là độc thân, trong số đệ tử tại gia cũng không có nhiều người kết hôn.

Ngươi để đệ tử Phật môn làm phù rể, quả thực là ngược tâm.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng kinh ngạc!

Lại còn có lý do này sao?

Cậu lại hoàn toàn không nghĩ đến điểm này!

“Ngoài Tam Nhật ra, ngươi còn có ứng cử viên nào khác không?” Tạo Hóa Pháp Vương hỏi.

Tống Thư Hàng: “Các đạo hữu mà tôi quen cũng chỉ có mọi người trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thôi, ngoài ra, những người tôi quen đều là người thường, không tiện tham gia hôn lễ của Đậu Đậu.” “Các đạo hữu trong nhóm thì cũng có rất nhiều người thích hợp làm phù rể.

Phù rể tốt nhất là nam tử chưa vợ, dung mạo đoan chính là được, tửu phẩm phải tốt.

Ta kể cho ngươi nghe những người còn độc thân trong nhóm chúng ta nhé.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng vội vàng lấy ra quyển sổ nhỏ.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Đầu tiên, trong đội quân độc thân của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, hàng đầu tiên, và cơ bản không có hy vọng thoát ế phải kể đến hệ Phật tông của chúng ta.

Ví dụ như ta, ví dụ như Thông Huyền đại sư, còn có sư đệ Thôn Vân Tăng của ta.

Nhưng chúng ta tuy độc thân, nhưng lại không thích hợp làm phù rể.” “Sau đó, Cuồng Đao Tam Lãng, Tô Thị A Thất… không đúng, A Thất nghe nói đã có bạn gái, tuy vẫn chỉ là tin đồn, tạm thời bỏ qua anh ta.

Rồi lão Bắc Hà, Diệt Phượng, Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền, đều vẫn còn chưa kết hôn.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

“Tam Lãng tiền bối không thích hợp lắm, anh ta cùng với Đậu Đậu sẽ tạo ra phản ứng hóa học.

Rồi Bắc Hà tiền bối có thể cân nhắc một chút, Diệt Phượng tiền bối… thực ra cũng không thích hợp lắm, nhưng có thể thêm một người.

Rồi Dương Huyền tiền bối, tuy trong nhóm vẫn luôn thấy anh ấy xuất hiện, nhưng tôi vẫn chưa từng nói chuyện riêng với anh ấy.” Tống Thư Hàng nói.

“Không có cách nào, Dương Huyền đạo hữu là người mờ nhạt trong nhóm chỉ sau Túy Bá Cư Sĩ thôi.

Anh ấy mờ nhạt là do tính cách, để ta liên lạc cho.” Tạo Hóa Pháp

Vương nói.

Vũ Nhu Tử: “Còn có Bạch tiền bối nữa, Bạch tiền bối cũng độc thân mà phải không?” Tống Thư Hàng vô thức nói: “Thực ra Bạch tiền bối đã từng được người khác cầu hôn rồi.” “Ngươi đang nói đến Bạch Hạc sao?

Bạch Hạc không tính, lời cầu hôn đó rất phức tạp, cá nhân ta cảm thấy, nó đối với Bạch đạo hữu là cảm ơn nhiều hơn là tình yêu.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn thấu đáo như vậy sao?

Chương 1440

Tống Thư Hàng nói: “Tôi không nói đến Bạch Hạc tiền bối, là một người khác.

Nhưng thân phận cụ thể của đối phương tôi không rõ.” “Vậy trông như thế nào?” Tạo Hóa Pháp Vương tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Không thể nói, chuyện này liên quan đến riêng tư của Bạch tiền bối.

Trừ khi Bạch tiền bối đồng ý, nếu không nói sau lưng chuyện riêng tư của người khác là một thói quen rất xấu.” “Ngươi làm người ta tò mò quá.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng cười khổ: “Tôi cũng là vô tình nói lỡ một chút, nhưng những gì tiếp theo tôi thật sự không thể nói.” Vũ Nhu Tử: “Vậy Tống tiền bối, anh kể xem vị tiên tử đó đã tỏ tình với Bạch tiền bối như thế nào đi?

Chỉ cần kể cho chúng em nghe đại khái cảnh tỏ tình như thế nào thôi?

Dám tỏ tình với Bạch tiền bối, luôn cảm thấy đó nhất định phải là một vị tiên tử như nữ đế, phải có bá khí và thực lực.” Tạo Hóa Pháp Vương gật đầu nói: “Ta cũng cảm thấy như vậy, vị nữ tu tỏ tình đó, không chỉ thực lực phải mạnh, mà còn phải có sự tự tin rất lớn, cảm thấy mình có thể xứng với Bạch đạo hữu, có thể đứng bên cạnh ngài ấy.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Lời tỏ tình của bạch mã thanh sam thiếu niên lang với Bạch tiền bối, chỉ có một câu đó.

Câu nói đó là tử huyệt của cả hai Bạch tiền bối, nói ra sẽ chọc giận họ.

Cho nên, không thể nói được.

Tống Thư Hàng trong đầu tưởng tượng lại cảnh tượng nhìn thấy trong ‘chân thực huyễn tượng’ lúc đó.

Thanh sam thiếu niên lang và Bạch tiền bối ngồi cạnh nhau.

“Tiểu Bạch, ngươi đẹp thật đấy.” “Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài chấm eo, gả cho ta có được không?” Ngay khi Tống Thư Hàng đang chìm trong hồi ức, cách đó không xa, có một dao động không gian truyền đến.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối mang theo Tô Thị A Thập Lục bước ra.

“Bạch tiền bối, sao ngài lại đến đây?” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, Thánh ấn của cậu hiện ra.

Thánh ấn nhắm vào Bạch tiền bối, phát ra một giọng nói uy nghiêm.

“Bạch Thánh, ngươi đẹp thật đấy!” Giọng nói uy nghiêm vang lên.

Tống Thư Hàng: “...” Đây là công năng ‘thánh ngôn’ của Thánh ấn, có thể khiến lời nói của Huyền Thánh mang theo uy nghiêm cực lớn.

Nếu là những câu nói mang tính mệnh lệnh, còn có thể kèm theo hiệu quả 【Ngôn Xuất Pháp Tùy】. ‘Nhưng mà, Thánh ấn từ lúc nào lại có thể nói ra những lời chỉ nghĩ trong đầu một lần vậy?’ Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Nhưng bây giờ điều quan trọng nhất không phải là điểm này, điều quan trọng nhất là câu ‘Bạch Thánh, ngươi đẹp thật đấy!’ chỉ là câu mở đầu, bên dưới còn kèm theo một câu đối thoại cấm kỵ.

Thánh ấn tiếp theo sẽ không nói cả câu đó ra chứ?

Không được, tuyệt đối không được để Thánh ấn lên tiếng nữa, phải thu nó lại! ...

Bạch tiền bối vừa cùng Tô Thị A Thập Lục từ trong không gian bước ra, nghe thấy giọng nói từ Thánh ấn của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối cũng sững sờ.

Sau một lúc, Bạch tiền bối đáp: “Cảm ơn?” Ngài ấy đẹp trai là sự thật, nhưng bị Thánh ấn dùng giọng điệu uy nghiêm như vậy khen ngợi, Bạch tiền bối cũng là lần đầu tiên gặp phải.

“Về đi, đừng gây rối cho ta nữa.” Tống Thư Hàng vươn tay vỗ lên Thánh ấn, chuẩn bị thu nó lại.

Bị Tống Thư Hàng vỗ một cái, Thánh ấn hơi rung lên, sau đó nó lại hướng về Bạch tiền bối lên tiếng: “Bạch Thánh, đợi tóc ngươi dài~~” Vãi chưởng!

“A~a a~a a a!!” Tống Thư Hàng gào lớn, thuận tiện sử dụng cả Phật Môn Sư Hống Công.

Tiếng gầm như sấm rền vang vọng, cộng thêm uy lực từ thiên phú khẩu khiếu ‘huyễn âm’ của Tống Thư Hàng, khiến Sư Hống Công mang theo một loại hiệu ứng âm thanh vòm 3D.

Chấn động đến ù tai.

Cậu dùng cách bạo lực này, cưỡng chế át đi tiếng nói của ‘Thánh ấn’.

Suýt nữa là toi rồi.

May mà mình thông minh, lại còn nắm giữ Sư Hống Công.

Nếu không, lúc này mình nói không chừng đã được ngồi Kiếm Sao Băng Dùng Một Lần bản 002B bay lên trời rồi.

Tống Thư Hàng thầm mừng, tiềm năng của con người thật lớn, người ta thường có thể bộc phát trí tuệ vào những lúc nguy cấp. ...

“Trời ạ, Tống tiểu hữu ngươi làm gì vậy?” Đại Quy uất ức nói, vừa mới trải qua sự tàn phá của giọng hát Tạo Hóa Pháp Vương, ngay sau đó Tống Thư Hàng lại đến Sư Tử Hống, không thể thông cảm cho lão già này một chút sao?

Bạch tiền bối: “...” Tô Thị A Thập Lục không ngừng xoa tai, một tiếng Sư Tử Hống này của Tống Thư Hàng đến quá đột ngột, không ai kịp phản ứng.

“Sư Tử Hống, đúng rồi!

Tuyệt vời!” Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương ở bên cạnh đột nhiên vỗ tay một cái: “Lần sau ta mở hòa nhạc có thể dùng Sư Tử Hống để hát, hiệu quả chắc chắn còn tuyệt hơn.” Tạo Hóa Pháp Vương đã thức tỉnh kỹ năng mới.

Trong hàng ghế khán giả, có vài vị tu sĩ thực lực cao cường bị một tiếng Sư Tử Hống của Tống Thư Hàng làm cho tỉnh giấc.

Sau đó, họ mơ mơ màng màng nghe thấy kế hoạch mới cho buổi hòa nhạc của ‘Tạo Hóa Pháp Vương’, mấy vị tu sĩ thực lực cao cường này tưởng tượng ra cảnh buổi hòa nhạc Sư Tử Hống của Tạo Hóa Pháp Vương, lập tức trợn mắt trắng dã, đó quả thực là mưu sát!

“Tống tiền bối, lần sau dùng Sư Tử Hống thì tốt nhất nên nhắc một tiếng.” Vũ Nhu Tử vỗ tai nói.

Nói xong, cô đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Vũ Nhu Tử vuốt cằm, chìm vào suy tư.

Cô nương Vũ Nhu Tử có khả năng chịu đựng âm thanh bạo lực rất cao, điều này có thể thấy được từ việc cô có thể thưởng thức giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng dùng Sư Tử Hống bạo lực át đi nửa câu sau của ‘Thánh ấn’, nhưng cô lại mơ hồ nghe thấy giọng nói uy nghiêm của Thánh ấn từ trong tiếng ồn của Sư Tử Hống.

Nhưng giọng nói của Thánh ấn bị áp chế, nhiễu loạn, nên cô nghe cũng không rõ lắm.

Bây giờ, trong đầu cô đang không ngừng phân tích, tái cấu trúc nửa câu sau của Thánh ấn.

Nếu loại bỏ tạp âm, câu nói tiếp theo của Thánh ấn chắc là… Vũ Nhu Tử mở miệng, thử khôi phục nửa câu sau của Thánh ấn: “Tóc dài rồi, kết bạn với tôi?

Không đúng, câu này không thuận miệng a.” “Vũ Nhu Tử đang nói gì vậy?” Tạo Hóa Pháp Vương ở bên cạnh tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử: “Con đang phân tích nửa câu sau của Thánh ấn của Tống tiền bối, vẫn đang trong quá trình giải mã.” “Gì cơ?” Tống Thư Hàng xoa xoa cổ họng, chính mình đã hoàn toàn át đi giọng nói của Thánh ấn rồi, Vũ Nhu Tử còn có thể giải mã được giọng nói của mình sao?

Tai của cô ấy rốt cuộc có cấu tạo như thế nào?

“Thánh ấn muốn Bạch tiền bối kết bạn với nó sao?

Giữa các Thánh ấn còn có chức năng kết bạn với nhau à?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Cậu vươn tay nắm chặt Thánh ấn, cưỡng chế thu nó vào trong cơ thể.

Gần đây, cậu đã lơ là việc kiểm soát Thánh ấn.

Tiếp theo mỗi ngày cậu phải dành thời gian để tăng cường luyện tập kiểm soát Thánh ấn, tuyệt đối không thể để câu chuyện hôm nay tái diễn.

“Không đúng a, ta nhớ câu trước là ‘Bạch Thánh, đợi tóc ngươi dài.’ Sao phía sau lại biến thành kết bạn rồi?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tạo Hóa tiền bối, ngài không thấy tôi đã dùng Sư Tử Hống để át giọng của Thánh ấn rồi sao?

“Kết quả con phân tích được là, đợi tóc ngài dài ra kỹ năng, kết bạn với tôi?” Vũ Nhu Tử nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Câu cú không thông, chắc chắn không phải.

Chắc là ý khác rồi.” “Dừng lại, đừng nghiên cứu nữa.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Nếu còn nghiên cứu nữa, không chừng Vũ Nhu Tử và Tạo Hóa Pháp Vương thật sự sẽ ghép ra được nguyên văn mất.

Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

“Nếu còn nghiên cứu nữa, thuyền tình bạn nói lật là sẽ lật đấy.” Tống Thư Hàng không ngừng nháy mắt với Vũ Nhu Tử và Tạo Hóa Pháp Vương, ra hiệu cho hai người.

“Ha ha ha~~” Tạo Hóa Pháp Vương lập tức hiểu ý Tống Thư Hàng, thế là ông ha ha cười một tiếng, chuẩn bị chuyển chủ đề.

Nhưng, nhất thời ông lại không nghĩ ra được chủ đề mới nào.

Cho nên, Tạo Hóa Pháp Vương chỉ có thể cười gượng một lúc rồi tiếp tục cười gượng: “Ha ha ha.” Thật là bối rối, lúc này nên nói chuyện gì đây?

Cảnh tượng nhất thời vô cùng ngượng ngùng.

“Tống tiền bối, bây giờ cái meme thuyền tình bạn này đã tiến hóa rồi.” Vũ Nhu Tử giơ tay nói: “Cách đây không lâu, trên mạng về việc ‘thuyền tình bạn lật’ đã thêm vào thiết lập ‘sông tình’.

Sau khi lật thuyền, những người bạn trên thuyền sẽ rơi vào sông tình.

Cho nên, nhân lúc meme này chưa có thiết lập mới được thêm vào, bây giờ chính là thời cơ tốt để lật thuyền tình bạn.” Tống Thư Hàng khóe miệng co giật.

“Nói cách khác, bây giờ nếu anh nói với ai đó: ‘Cẩn thận thuyền tình bạn của chúng ta lật đó’, thực ra là mang ý tỏ tình.

Ý ẩn giấu là tình bạn của chúng ta đã đầy rồi, có muốn cân nhắc chuyển thành tình yêu không.

Cho nên vừa rồi, Tống tiền bối anh đang tỏ tình với Tạo Hóa tiền bối và em sao?” Vũ Nhu Tử tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “Phụt~~” Tạo Hóa Pháp Vương: “Phụt~~” May mà Tạo Hóa Pháp Vương và Vũ Nhu Tử không phải là Cuồng Đao Tam Lãng.

Nếu là Tam Lãng ở đây, với tính cách chỉ cần không chết thì cứ tìm đường chết, chắc chắn sẽ nghiên cứu triệt để nội dung giọng nói của ‘Thánh ấn’.

“Ha ha ha, khả năng suy luận của các người yếu quá đi, ta thật sự không nhịn được nữa, phải đứng ra lên tiếng!” Ngay lúc này, một vị tu sĩ ở hàng ghế khán giả đứng dậy nói.

Anh ta đẩy gọng kính của mình, nói: “Câu nói này chỉ cần nghe nguyên văn, kết hợp với những từ khóa như ‘kỹ, kết bạn’ của Vũ Nhu Tử tiên tử, ta dùng ngón chân cũng có thể suy ra được.

Nguyên văn chắc chắn là, Bạch Thánh, đợi tóc ngươi dài chấm eo, gả… a a a a a a~~” Dưới chân tu sĩ đeo kính xuất hiện một thanh phi kiếm ngưng tụ từ công đức chi quang, thanh phi kiếm này xuyên qua không gian trực tiếp xuất hiện dưới chân anh ta.

Giây tiếp theo, phi kiếm ‘vút~’ một tiếng bay vọt lên trời, với tốc độ bạo lực bay về phía hư không.

Bởi vì thanh phi kiếm này được chế tạo khá gấp, nên không kịp thêm vào những hiệu ứng linh tinh như ‘xoắn ốc bay lên trời, bão lưỡi kiếm, hiệu ứng sao băng’.

Vị tu sĩ đeo kính này vẫn còn khá may mắn. ...

Tạo Hóa Pháp Vương sờ sờ trái tim nhỏ bé của mình, may mà mình phanh kịp, nếu không người bay chính là mình và Vũ Nhu Tử rồi.

Vũ Nhu Tử mắt sáng lên.

“Bạch tiền bối, con cũng suy ra được nguyên văn rồi!” Cô giơ tay hét với Bạch tiền bối: “Cũng cho con ‘vút~’ một cái đi!” Tống Thư Hàng: “...” Đúng vậy, ‘Kiếm Sao Băng Dùng Một Lần’ mà các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ né như né tà, nguồn gốc của chứng sợ độ cao của Tống Thư Hàng, đối với Vũ Nhu Tử lại là một tiết mục rất vui.

Bạch tiền bối im lặng lấy ra một thanh bảo đao đen nhánh.

Bảo đao Bá Toái, phiên bản cải trang.

“Tống tiền bối, em sắp bay rồi, chúng ta ngày mai gặp lại.

Chương 1441

Nhớ nhé, ngày mai em muốn làm phù rể cho Đậu Đậu, nhớ chừa cho em một suất nhé~” Vũ Nhu Tử vẫy tay với Tống Thư Hàng, lại vui vẻ nói với Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, em muốn xoắn ốc bay lên trời, em muốn tiến công hình rắn, em muốn hiệu ứng sao băng!” Bạch tiền bối vung tay, bảo đao Bá Toái bao phủ lấy Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử vội vàng vào tư thế.

Lúc này, chỉ thấy bảo đao Bá Toái phình to theo gió, trở nên lớn bằng cánh cửa.

Chân chính *đại đao cửa gỗ*.

Đồng thời, bốn phía của đao Bá Toái bật ra lan can, bao bọc Vũ Nhu Tử ở bên trong.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên.

Đúng đúng đúng, đây chính là hiệu quả mà tôi muốn, lan can bảo đao, mang đến cho bạn cảm giác an toàn lớn nhất khi bay, khi ngự đao phi hành bạn xứng đáng có được.

Tống Thư Hàng lúc này cũng có chút rục rịch, hận không thể lập tức dùng bảo đao Bá Toái phiên bản lan can bay một vòng trên không.

Vũ Nhu Tử: “Ủa?

Không phải phi kiếm dùng một lần sao?” Cô vừa dứt lời, phía trên lan can đột nhiên có thêm một cái trần nhà bằng khung xương… Vũ Nhu Tử bị nhốt vào trong đó.

Tống Thư Hàng: ⊙__⊙ Khoan đã, cái trần nhà này không phải thứ tôi muốn.

Bốn cái lan can cộng thêm trần nhà, phong cách đã hoàn toàn thay đổi.

Nhìn thế nào cũng cảm giác giống một cái… lồng giam.

Bạch tiền bối búng tay một cái, bảo đao Bá Toái ‘phiên bản lồng giam’ mang theo Vũ Nhu Tử từ từ bay đến, lơ lửng bên cạnh Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, chúng ta không bay sao?” Vũ Nhu Tử rơi nước mắt.

Nhìn dáng vẻ này của Bạch tiền bối, chắc chắn không phải là muốn đưa cô bay rồi.

“Ta quyết định rồi, Kiếm Sao Băng Dùng Một Lần quá ác độc, đối với bạn bè trong nhóm, sau này ta sẽ không sử dụng Kiếm Sao Băng Dùng Một Lần nữa.

Yên tâm đi, ta sẽ không dùng Kiếm Sao Băng Dùng Một Lần lên người mọi người nữa đâu.” Bạch tiền bối dịu dàng cười một tiếng, vô cùng đẹp.

“Hay là, em đi xin rời nhóm?” Vũ Nhu Tử nói.

Hoàng Sơn Chân Quân lòng mệt quá muốn nghỉ hưu, quả nhiên là có lý do.

Bạch tiền bối lắc đầu.

Vũ Nhu Tử ôm gối ngồi trong bảo đao Bá Toái phiên bản lồng giam, tiếp tục rơi nước mắt.

“Khụ~ Bạch tiền bối, ngài và Thập Lục xong việc rồi sao?” Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng, cưỡng chế chuyển chủ đề.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Chuyện dưới đáy biển tiến hành khá thuận lợi, nên tôi và Bạch tiền bối về sớm.

Nhưng xem ra, không kịp buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối rồi.” “Không sao, buổi hòa nhạc ta đã livestream toàn bộ quá trình.

Nếu tiểu Thập Lục ngươi có hứng thú, có thể lên mạng tìm kiếm, chắc chắn có người đã ghi lại video trực tiếp.” Tạo Hóa Pháp Vương phối hợp chuyển chủ đề.

Ngoài ra, trong lòng ông vẫn đang nghĩ về câu nói của Thánh ấn của Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Sau khi được vị tu sĩ đeo kính kia nhắc nhở, Tạo Hóa Pháp Vương cũng lập tức đoán ra được nội dung nguyên văn của câu nói của Thánh ấn.

Nếu ông hiểu không lầm, chắc là ý ‘đợi tóc ngươi dài chấm eo, gả cho ta được không’.

Nói cách khác, Thánh ấn của Tống Thư Hàng tiểu hữu đang cầu ái với Bạch tiền bối?

Tạo Hóa Pháp Vương không khỏi liếc nhìn mái tóc dài hiện tại của Bạch tiền bối, dường như đã dài chấm eo.

Pháp Vương vuốt cằm.

Nói cách khác, Bạch tiền bối cũng đã đến lúc gả đi rồi a.

Trong lúc đang suy nghĩ, ánh mắt của Pháp Vương đột nhiên chạm phải ánh mắt của Bạch tiền bối.

“A a.” Bạch tiền bối cười nói.

Bạch tiền bối cười thật kỳ quái.

Đồng thời, Pháp Vương thấy Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục đều dùng ánh mắt thương hại nhìn ông.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Sao vậy?” “Tạo Hóa tiền bối, cái tật nghĩ gì nói đó, phải sửa.” Tống Thư Hàng đau lòng nói, không chỉ là Tạo

Hóa Pháp Vương, mà cả cậu cũng vậy.

“Nghĩ gì nói đó?

Ta đã nói gì sao?” Tạo Hóa Pháp Vương nhớ lại suy nghĩ của mình vừa rồi.

Chẳng lẽ là câu ‘Bạch tiền bối cũng đã đến lúc gả đi rồi’?

“Ta đến bây giờ vẫn chưa gả đi, thật làm các ngươi thất vọng rồi a.” Bạch tiền bối nói.

Vãi, quả nhiên là câu này.

“Bạch tiền bối, ngài đã nói sẽ không dùng Kiếm Sao Băng Dùng Một Lần với các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ mà.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Bạch tiền bối: “Ừ, yên tâm đi, ta nói không dùng là không dùng.

Đúng rồi, khi ta tấn thăng Bát phẩm, đã thức tỉnh một thiên phú rất thú vị, ta gọi nó là 【Ý Thức Thiết Hoán】.” “Ý Thức Thiết Hoán?

Giống như phân thân, chuyển đổi ý thức giữa bản thể và phân thân sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch tiền bối: “Cũng gần giống như vậy, ví dụ như… ta có thể hoán đổi ý thức của Tống Thư Hàng và Thập Lục ngươi.

Sau đó, các ngươi có thể điều khiển cơ thể của đối phương.” “Đây không phải là công năng CPU của Diệt Phượng tiền bối sao!” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Linh hồn chuyển di?” Vũ Nhu Tử cũng đồng thời lên tiếng.

“Không liên quan đến tầng thứ linh hồn, chỉ đơn thuần là hoán đổi ‘tâm linh ý thức’.

Ừ, có chút tương tự với năng lực thiên phú của Diệt Phượng đạo hữu.

Diệt Phượng đạo hữu là hoán đổi ý thức của mình với người khác, còn ta là hoán đổi ý thức của hai người khác nhau.

Hạn chế cũng khá lớn, ta hiện tại một ngày chỉ có thể sử dụng khoảng ba lần.

Hơn nữa, chỉ có thể sử dụng đối với người thực lực yếu hơn ta rất nhiều.

Nói chung, năng lực thiên phú này chỉ có thể dùng để chơi đùa thôi.” Bạch tiền bối giới thiệu.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Cái đó, Bạch tiền bối, kỹ năng này có di chứng gì không?” “Yên tâm đi, sau bốn mươi tám giờ, hiệu quả của thiên phú pháp thuật sẽ tự động giải trừ.

Không có bất kỳ di chứng nào.” Bạch tiền bối giơ ngón tay cái lên.

Sau đó, ngài vẫy tay với Đậu Đậu: “Đậu Đậu, đừng ngủ nữa, tỉnh tỉnh.” Đậu Đậu mơ mơ màng màng mở mắt ra.

“Đậu Đậu, thương lượng với ngươi một chuyện, ngày mai có thể để mấy vị đạo hữu khác thay ngươi tiến hành hôn lễ được không?” Bạch tiền bối hỏi.

Đậu Đậu vẫn còn hơi mơ hồ: “Được thôi.” Trong trạng thái mơ màng, Đậu Đậu vẫn đáp ứng theo bản năng.

Dù sao thì chuyện tốt từ trên trời rơi xuống thế này, chỉ cần lướt qua tầng tiềm thức trong não là có thể đồng ý ngay lập tức.

Tạo Hóa Pháp Vương nghe đến đây thì cuống cả lên.

Bạch tiền bối vừa giới thiệu kỹ năng mới của mình, rồi lại hỏi Đậu Đậu như vậy – đây là muốn ông thay Đậu Đậu kết hôn sao?

“Thay Đậu Đậu gả đi?

Không đời nào!

Không đúng... là không được, Bạch tiền bối, tôi là đệ tử Phật tông, sao có thể kết hôn được?” Tạo Hóa Pháp Vương vội vàng nói.

Bạch tiền bối gật gù: “Ngươi nói cũng có lý, nhưng có phải bắt bản thân ngươi kết hôn đâu.

Chỉ là để ý thức của ngươi và Đậu Đậu hoán đổi, tham gia vào quá trình hôn lễ của nó.

Dùng góc nhìn của Đậu Đậu, tự mình trải nghiệm quá trình hôn lễ.

Tuyệt lắm đúng không?

Tính ra thì Tạo Hóa đạo hữu cũng đến lúc phải gả đi rồi nhỉ.” “Bạch tiền bối, tôi chọn cái chết.” Tạo Hóa Pháp Vương nói: “Đến lúc đó, không chừng tôi sẽ không nhịn được mà cất cao giọng hát một bài, phá hỏng hôn lễ của Đậu Đậu.” Đậu Đậu: “Được đó được đó!” “Tạo Hóa tiền bối, dù ngài có cất giọng hát vang cũng vô dụng thôi.

Ngài chỉ hoán đổi ý thức với Đậu Đậu, giọng hát của ngài không mang qua được đâu.” Tống Thư Hàng trả lời với kinh nghiệm dày dặn.

Cậu đã có rất nhiều lần mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối, thứ có thể mang qua khi chuyển đổi ý thức chỉ có kinh nghiệm và kiến thức.

Công pháp hay năng lực thiên phú đều không mang qua được.

Thứ mang về cũng chỉ có kinh nghiệm và kiến thức, không thể mang về sức mạnh.

“Lại còn có trò này nữa sao?” Tạo Hóa Pháp Vương ngơ ngác.

Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay với Tạo Hóa Pháp Vương: “Tạo Hóa tiền bối, chúc ngài và Đậu Đậu hạnh phúc.

À không, chúc ngài và nửa kia của Đậu Đậu hạnh phúc.” Nhanh mồm nhanh miệng đúng là một tật xấu dễ tìm đường chết, hy vọng Tạo Hóa tiền bối sau này có thể lấy đó làm gương, bản thân cậu cũng vậy.

“Thư Hàng đạo hữu, ngươi thay đổi rồi, Thư Hàng của ngày xưa sẽ không hả hê như vậy đâu.

Hãy trả lại Thư Hàng tiểu hữu ngây thơ lương thiện trong ấn tượng của ta đây.” Tạo Hóa Pháp Vương nhìn Tống Thư Hàng bằng ánh mắt bi thương.

Tống Thư Hàng: “...” Nổi hết cả da gà!

Vũ Nhu Tử vịn vào lan can, bĩu môi nói: “Đúng đó đúng đó, kẻ đầu sỏ của cả sự việc rõ ràng là Tống tiền bối, nhưng người bị phạt lại chỉ có tôi và Tạo Hóa tiền bối.” Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng, tôi biết làm sao bây giờ, tôi cũng không khống chế được thánh ấn của mình, tôi cũng tuyệt vọng lắm chứ.

Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nhìn Vũ Nhu Tử đang ngồi bó gối.

Vóc dáng Vũ Nhu Tử đẹp hơn cô, cao ráo lại còn lồi lõm đúng chỗ, đặc biệt là đôi chân còn dài như vậy, lúc cô ấy ngồi bó gối, đôi chân dài ấy thật khiến người ta ghen tị.

A Thập Lục vẫn còn nhớ trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, thành viên tiếp xúc với Tống Thư Hàng sớm nhất chính là Vũ Nhu Tử.

Thậm chí, chính Vũ Nhu Tử đã gửi dược liệu luyện đan cho Tống Thư Hàng, giúp cậu thành công bước vào con đường tu chân.

Nhưng sau khi tiếp xúc trực tiếp với Vũ Nhu Tử, A Thập Lục cảm thấy Vũ Nhu Tử đặc biệt khiến người ta yên tâm.

Có lẽ vài năm nữa, mười mấy năm nữa, Vũ Nhu Tử cô nương sẽ trở nên nguy hiểm, nhưng ít nhất hiện tại, cô ấy vẫn chưa trưởng thành đến giai đoạn đó.

Lúc này, Đậu Đậu cười ha hả: “Cho nên Bạch tiền bối lúc nãy mới nói là để ‘mấy’ đạo hữu đến thay ta tham gia hôn lễ.

Ha ha ha ha, trong đó chắc chắn có cả Tống Thư Hàng.” Nó cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo lại.

“Bao gồm cả Tống tiểu hữu sao?

Vậy thì ta không có ý kiến.” Tạo Hóa Pháp Vương cong cánh tay, làm động tác khoe cơ bắp: “Chỉ cần kẻ đầu sỏ cùng chịu phạt với ta là ta không có ý kiến.” “Bạch tiền bối.” A Thập Lục lên tiếng, cô muốn xin tha cho mấy người Tống Thư Hàng.

Chương 1442

Bạch tiền bối nói: “Thập Lục, không cần xin tha cho họ.

Gieo nhân nào thì phải tự mình gánh quả nấy.” “Đúng đúng đúng, đã tìm đường chết thì phải nghĩ đến việc gánh chịu hậu quả của việc tìm đường chết.” Vũ Nhu Tử ở bên cạnh tán thành.

Lúc này, Tống Thư Hàng lóe lên một ý: “Bạch tiền bối ~ thực ra ngày mai tôi còn có nhiệm vụ, tôi còn phải làm phù rể cho Đậu Đậu nữa.” “Ý thức của Đậu Đậu có thể thay ngươi đi làm phù rể.” Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “Vậy còn đội phù rể thì sao?” “Để ta lo, một mình ta bằng hai, tìm thêm vài người nữa rất dễ.” Bạch tiền bối nói.

Bên kia, Tạo Hóa Pháp Vương trầm tư hồi lâu rồi nói: “Bạch tiền bối, Đậu Đậu chỉ có một, nếu tôi và Thư Hàng tiểu hữu cùng thay Đậu Đậu thì thời gian phải phân chia thế nào?

Thư Hàng nửa đầu, tôi nửa sau sao?

Như vậy có xung đột không?

Thêm nữa tính cách, cách hành xử của tôi và Tống Thư Hàng tiểu hữu đều khác nhau, liệu có bị người khác nhìn ra manh mối không?” Tạo Hóa tiền bối, ngài đã bắt đầu suy tính đến cảnh tượng thay Đậu Đậu gả đi rồi sao?

Tại sao tôi cứ có cảm giác ngài rất vui vẻ vậy?

Là ảo giác của tôi sao?

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Tạo Hóa Pháp Vương.

Về chuyện thay Đậu Đậu gả đi, lúc đầu Tạo Hóa Pháp Vương đã từ chối.

Nhưng bây giờ, Tạo Hóa Pháp Vương lại tỏ ra vô cùng phối hợp, thậm chí còn có vẻ rất hứng thú.

Có phải tư duy của Tạo Hóa tiền bối đã đi vào ngõ cụt rồi hỏng luôn rồi không?

Hay là, khi sự xấu hổ đạt đến cực hạn thì bùng nổ, hoàn toàn vứt bỏ liêm sỉ, bắt đầu hưởng thụ rồi?

Cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương chắp tay, nở nụ cười từ bi của cao tăng, nói: “Tống tiểu hữu, nhân sinh trăm vẻ, trải nghiệm trăm cuộc đời cũng là một cách tu luyện.

Thật ra, với tư cách là đệ tử Phật môn, tự mình tham gia vào một sự kiện hôn nhân đúng là một trải nghiệm rất đặc biệt.

Không tự mình trải nghiệm, làm sao có thể hiểu được đạo lý ‘chúng sinh đều khổ’?” Trời ạ, thế này cũng có thể liên hệ đến tu luyện được sao?

Vũ Nhu Tử nghe mà hai mắt sáng rỡ.

Cô dùng sức vỗ vào lan can đã vỡ nát: “Bạch tiền bối, cho tôi tham gia với được không!

Đến lúc đó tôi cũng trao đổi ý thức với Đậu Đậu, Tống tiền bối nửa đầu, giữa hiệp tôi tiếp quản, nửa sau giao cho Tạo Hóa tiền bối!

Bạch tiền bối một ngày có thể dùng bí thuật thiên phú ba lần, vừa hay để ba chúng ta chia đều.” Bạch tiền bối quay đầu nhìn Vũ Nhu Tử...

Rốt cuộc phương châm giáo dục của Linh Vũ Điệp đạo hữu là gì vậy?

Nói thật, ngay cả ngài cũng không hiểu nổi.

“Cho tôi tham gia với được không, Bạch tiền bối!” Vũ Nhu Tử đáng thương nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối lắc đầu: “Chuyện này, ít nhất ngươi cũng phải được sự đồng ý của Linh Vũ Điệp đạo hữu đã chứ.

Ngươi là con gái, khác với Thư Hàng và Tạo Hóa đạo hữu.” “Bạch tiền bối, trọng nam khinh nữ là không được đâu.” Vũ Nhu Tử chu môi, bất mãn nói.

Bạch tiền bối cười ha ha: “Ngươi cứ nghĩ cách thuyết phục Linh Vũ Điệp đạo hữu đi đã.” Vũ Nhu Tử đành quay người, hét lớn với Lưu Kiếm Nhất ở hàng đầu: “Lưu sư huynh, sét đánh rồi, mau tỉnh lại đi.” Lưu Kiếm Nhất lúc này đã là một con cá khô, không hề nhúc nhích.

“Kiếm Nhất sư huynh, tỉnh lại đi.

Phối hợp với tôi một chút, ngày mốt sau khi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, tôi sẽ cho huynh nghỉ một ngày, nguyên một ngày 24 tiếng luôn đó.” Vũ Nhu Tử tiếp tục.

Lưu Kiếm Nhất sư huynh đột nhiên mở mắt: “Cần tôi phối hợp thế nào?” “Gọi điện cho ba tôi, nói với ba là tôi muốn chơi một trò chơi với Bạch tiền bối, hỏi ba có đồng ý không.” Vũ Nhu Tử nói.

Lưu Kiếm Nhất: “Nội dung là gì?” “Nội dung khoan hãy nói, nếu ba không hỏi thì thôi.

Nếu ba hỏi thì để tôi trả lời.” Vũ Nhu Tử nói.

Lưu Kiếm Nhất: “Không vấn đề.” Sau đó, Lưu Kiếm Nhất thông qua bí pháp của đảo Linh Vũ Điệp để liên lạc với Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã bế quan, tấn công cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh.

Nhưng ngài có để lại một phân thân bên ngoài, chuyên xử lý một số việc quan trọng trên đảo Linh Vũ Điệp, ví dụ như chuyện liên quan đến Vũ Nhu Tử.

Sau khi thi triển bí pháp, giọng nói của Linh Vũ Điệp Tôn Giả truyền ra từ một vầng sáng.

“Sư tôn, sư muội muốn chơi một trò chơi với Bạch tiền bối, nên muốn xin ngài phê chuẩn.” Lưu Kiếm Nhất nói.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: “Trò chơi gì?

Còn cần phải xin ta phê chuẩn?” Trên Bảo đao Toái Bá, Vũ Nhu Tử vội la lên: “Ba, là một trò chơi trao đổi ý thức với Đậu Đậu, không có bất kỳ di chứng nào.

Tống tiền bối và Tạo Hóa tiền bối đều đang chơi, con cũng muốn tham gia.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả nghe nói Tống tiểu hữu và Tạo Hóa đạo hữu đều đang chơi thì lập tức yên tâm.

“Vậy con tự chú ý, đừng gây phiền phức cho Bạch đạo hữu và Tạo Hóa đạo hữu.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả dặn dò.

Vũ Nhu Tử lớn tiếng đáp: “Yên tâm đi ba.

Con ngoan lắm.” “Bạch đạo hữu, tiểu nữ xin làm phiền đạo hữu trông nom.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả lại nói.

Bạch Thánh: “Trông nom thì không vấn đề, nhưng ngài có chắc muốn để Vũ Nhu Tử chơi trò này không?” Linh Vũ Điệp Tôn Giả trong lòng khẽ động: “Trò chơi này có gì lạ sao?” “Ba vừa mới đồng ý với con rồi.” Vũ Nhu Tử la lên.

Bạch tiền bối cười ha ha: “Sau khi trao đổi ý thức với Đậu Đậu, có thể kéo dài hơn 48 tiếng.

Mà ngày mai, chính là hôn lễ của Đậu Đậu rồi.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả: “Thì ra là vậy, nếu thế, xin Bạch đạo hữu giúp đỡ, sắp xếp hợp lý thời gian ra sân cho Vũ Nhu Tử.” Ví dụ như, sắp xếp cho Vũ Nhu Tử ở nửa đầu, dù sao cũng sắp xếp vào một khâu không quan trọng lắm, để con bé chơi cho thỏa thích là được.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả cảm thấy thời kỳ nổi loạn của con gái có thể sắp đến... cho nên, giai đoạn này không nên cấm đoán mà nên khơi thông.

Bạch Thánh: “Cái này thì không thành vấn đề.” “Cảm ơn Bạch đạo hữu, lần sau gặp mặt, chúng ta lại cùng nâng chén trò chuyện.” Linh Vũ Điệp Tôn Giả cười nói, dứt lời, pháp thuật liên lạc kết thúc.

“Bạch tiền bối, ba tôi đồng ý rồi, nên trò chơi này cho tôi tham gia với nha.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Bạch tiền bối gật gật đầu: “Được thôi.” Mà nói đi cũng phải nói lại, hoán đổi thân thể với Đậu Đậu là hình phạt mà, đâu phải trò chơi.

×××××××××× Sau đó.

Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử đứng thành một hàng.

Đậu Đậu đứng đối diện họ.

“Chuẩn bị xong chưa, ta sắp thi pháp rồi.” Bạch tiền bối nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Không vấn đề, tôi đã sẵn sàng.” Vũ Nhu Tử: “Luôn luôn sẵn sàng!” Tống Thư Hàng: “Khoan đã, Bạch tiền bối, tại sao ba chúng tôi lại phải đứng thành một hàng?

Không phải lần lượt từng người một sao?

Nửa đầu, giữa hiệp, nửa sau?” Tạo Hóa Pháp Vương: “Đúng vậy, tại sao phải đứng thành một hàng?” Bạch tiền bối tỏ vẻ nghi hoặc: “Tại sao phải từng người một?

Ta có thể một lần chuyển đổi ý thức của cả ba ngươi với Đậu Đậu mà.” “Không phải 1 đấu 1 sao?” Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Bạch tiền bối: “Ta nói một chọi một lúc nào?” “Vậy ý thức của chúng tôi phải xử lý thế nào?

Cả ba ý thức của chúng tôi đều chen chúc trong cơ thể Đậu Đậu?

Vậy cơ thể của ba chúng tôi thì sao?” Bạch tiền bối: “Chỉ cần hoán đổi cơ thể của Tống Thư Hàng hoặc Tạo Hóa đạo hữu với Đậu Đậu, cơ thể của những người còn lại hoàn toàn có thể vào trạng thái ngủ để nghỉ ngơi.” “Lại còn có trò này nữa sao?” Đậu Đậu kinh ngạc.

“Vậy không phải chúng ta sẽ vắng mặt trong hôn lễ của Đậu Đậu sao?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạch tiền bối: “Nếu bí pháp không được giải trừ, cơ thể các ngươi sẽ ở trong trạng thái ngủ say, về lý thuyết thì sẽ phải vắng mặt trong hôn lễ của Đậu Đậu.

Đến lúc đó, ta sẽ giải trừ bí pháp theo thứ tự.

Lượt đầu giao cho Tạo Hóa đạo hữu chủ đạo, lượt thứ hai Vũ Nhu Tử, lượt thứ ba Thư Hàng.

Sau khi bí pháp giải trừ, Tạo Hóa Pháp Vương có thể trở về cơ thể của mình, tiếp theo là Vũ Nhu Tử, cuối cùng là Tống Thư Hàng.” Nói xong, Bạch tiền bối cảm thấy có gì đó không ổn.

Tại sao cuối cùng ngài lại phải tốn công tốn sức phối hợp với Tống Thư Hàng và những người khác như vậy?

Cách chơi này, hoàn toàn không bằng dùng ‘phi kiếm dùng một lần’ vèo một cái tiễn họ lên trời.

Rốt cuộc là khâu nào đã xảy ra vấn đề?

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh cảm thấy không ổn.

Tạo Hóa Pháp Vương lượt đầu, sau đó pháp thuật được giải trừ.

Như vậy, nửa sau chỉ còn lại ý thức của Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ở trong cơ thể Đậu Đậu.

“Bạch tiền bối!” Tô Thị A Thập Lục giơ tay nói: “Có thể cho tôi tham gia nữa không!” Bạch tiền bối: “..., ngươi cũng muốn tham gia?” “Vâng, vì cảm giác thực sự sẽ rất thú vị.” Tô Thị A Thập Lục nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối: “...” Được rồi được rồi, các ngươi đều muốn chơi thì ta sẽ thành toàn cho các ngươi!

“Vậy bốn người các ngươi xếp thành hàng đi, ta sắp thi pháp rồi.” Bạch tiền bối nói.

Tô Thị A Thập Lục đứng sang phía bên kia của Tống Thư Hàng, mỉm cười với cậu.

“Thập Lục, thật ra cậu không cần lo cho tôi đâu.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Tô Thị A Thập Lục nhướng mày, không nói gì.

“Tất cả thả lỏng tâm thần, lần đầu tiên ta chuyển dời cùng lúc bốn ý thức đấy.” Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, ngài chắp hai tay lại, khẽ quát một tiếng: “Tật!” Ong~~ Ánh sáng bảy màu từ lòng bàn tay ngài lan ra, bao bọc lấy Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và cả Đậu Đậu.

Ánh sáng bảy màu hóa thành một mạng lưới, kết nối mấy người trong lưới lại với nhau.

Năm hơi thở sau.

Cơ thể Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục từ từ ngã xuống.

Bạch tiền bối đã sớm chuẩn bị, đưa tay ra không trung nâng lên, cơ thể hai cô gái vẫn lơ lửng.

Họ được đặt lên Bảo đao Toái Bá.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, chớp chớp mắt: “Gâu~~ ý thức của ta đã chuyển vào cơ thể Thư Hàng rồi.” Tạo Hóa Pháp Vương ngẩng đầu: “Hử?

Bạch tiền bối, pháp thuật thất bại rồi sao?” Tại sao ý thức của ông vẫn còn trong cơ thể, chưa chuyển đi?

“Hửm?” Bạch tiền bối cũng có chút nghi hoặc, ngài rõ ràng vừa mới chuyển dời ý thức của bốn người Tống Thư Hàng, tại sao Tạo Hóa Pháp Vương vẫn còn nguyên dạng?

Mọi người lập tức nhìn về phía cơ thể Đậu Đậu.

Chỉ thấy Đậu Đậu nằm sấp trên đất, bốn chân làm ra bốn động tác khác nhau, rất không hài hòa.

“Hử?

Trong ý thức hải đông quá, tôi là Vũ Nhu Tử.” “Không đông đâu, ý thức hải thực ra là vô hạn.

Chương 1443

Đông chỉ là ảo giác của cậu thôi.

Mở rộng tư duy, tư tưởng lớn bao nhiêu, không gian ý thức lớn bấy nhiêu, tôi là Tống Thư Hàng.” “Loạn quá, ai điều khiển cơ thể trước đi, đừng cùng lúc ra lệnh cho cơ thể, tôi là Thập Lục.” “Ưm ưm ưm~~” “Hử, chị gái ơi chị là ai vậy, sao chị lại chen vào ý thức của Đậu Đậu thế?” “La la la la~~” Giọng nữ thứ tư không trả lời, chỉ phát ra những âm thanh kỳ lạ.

Vũ Nhu Tử: “Không hay rồi, Bạch tiền bối, trong bốn người chúng ta có trà trộn một thứ gì đó kỳ lạ.” Tống Thư Hàng: “Đừng vội đừng vội, bình tĩnh lại đã.

Ít nhất đừng có điều khiển cơ thể Đậu Đậu một cách lộn xộn!” Vì trong cơ thể có bốn ý thức, cơ thể Đậu Đậu hiện đang làm những động tác không hề ăn khớp.

Hai chân trước của nó muốn bước về phía trước, hai chân sau một chân sang trái một chân lại muốn sang phải, đầu nhìn sang trái, hai mắt lại liếc một trái một phải, đuôi thì muốn cuộn thành hình xoắn ốc.

May mà Đậu Đậu là thân chó yêu, nếu không thì thật sự không chịu nổi sự giày vò này.

“Ý thức của tôi không chuyển vào, vậy người vào là ai?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Cụ thể là ai thì không cảm ứng được, chắc là một cô gái.” Vũ Nhu Tử: “Là một chị gái.” Tống Thư Hàng: “Trời ạ, không lẽ là vấn đề của tôi?” Trên người cậu có linh quỷ Diệp Tư không giống bình thường, Diệp Tư hiện đang trong trạng thái hôn mê để tiêu hóa năng lượng của Trình Lâm, không lẽ trong trạng thái này ý thức của cô ấy bị chuyển vào sao?

Bởi vì bản thân đang trong trạng thái hôn mê, ý thức của Diệp Tư sẽ trở nên mơ hồ, và chỉ phát ra những tiếng gọi kỳ quái cũng có thể giải thích được.

“Không phải, quá trình sử dụng pháp thuật thiên phú của ta không có vấn đề gì.” Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, bắt đầu kiểm tra cho tất cả mọi người có mặt.

“Có khi nào là song trọng nhân cách của Tạo Hóa tiền bối không?

Gâu.” Tống Thư Hàng phiên bản Đậu Đậu mắt sáng lên, nói.

Tạo Hóa Pháp Vương cười khổ: “Ta làm gì có song trọng nhân cách?

Tính cách của ta từ nhỏ đến lớn đều rất bình thường.” “Có khi nào Đậu Đậu có song trọng nhân cách không?

Cách hành xử đa biến của Đậu Đậu, nó có song trọng nhân cách cũng rất bình thường.” Vũ Nhu Tử nói.

“Tức tức tức tức tức~~” Giọng nữ thứ tư vẫn phát ra âm thanh kỳ quái.

Đậu Đậu: “Sao chuyện này lại lôi đến tôi?

Ý thức của tôi đã chuyển thành công sang cơ thể của Thư Hàng rồi mà.” Vũ Nhu Tử: “Vì không gian ý thức của ngươi nhỏ quá, rất chật.

Có khi nào ngươi có song trọng nhân cách, rồi vẫn chen chúc trong không gian ý thức chưa ra ngoài, thế nên Tạo Hóa tiền bối không chen vào được?

Hơn nữa, nhân cách thứ hai của ngươi là một chị gái, Đậu Đậu ngươi nghĩ xem, Hoàng Sơn tiền bối sẽ không vô duyên vô cớ gả ngươi đi.

Cho nên không sai đâu, chị gái ơi chị là nhân cách thứ hai của Đậu Đậu đúng không, người phải gả đi là chị đúng không?” “Y nha y nha~~ y nha nha~” Giọng nữ kia tiếp tục.

“Gâu, không lẽ nào?

Trong cơ thể ta còn giấu một cô em gái chó Đậu Đậu?” Đậu Đậu trừng lớn mắt.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, rốt cuộc là chuyện gì vậy?” Lúc này, Bạch tiền bối đã hoàn thành việc kiểm tra cơ thể mọi người, sau đó đáp: “Ta có thể khẳng định rằng, bí pháp thiên phú vừa rồi đã thi triển thành công.

Có bốn ý thức bị ta chuyển vào cơ thể Đậu Đậu, ý thức của Đậu Đậu lại được chuyển vào cơ thể Thư Hàng.

Hơn nữa, bây giờ ta có thể xác định...

ý thức thứ tư là từ trên người Tạo Hóa đạo hữu ra.” “Tạo Hóa tiền bối, ngài quả nhiên là song trọng nhân cách!” Đậu Đậu la lên.

Tạo Hóa Pháp Vương chỉ vào chính mình: “Là từ trên người tôi ra?” Đại hải quy: “Trời ạ, không thể trông mặt mà bắt hình dong, đại hòa thượng không ngờ ngươi lại có một nhân cách nữ.

Chẳng trách ngươi để tóc dài, là để tiện mặc đồ nữ sao?” Tạo Hóa Pháp Vương: “Làm sao có thể!

Vị quy tiền bối này, tóc dài của tôi là do ‘Tăng Phát Thuật’ gây ra.

Hơn nữa, để tóc dài là để tiện mặc đồ nữ sao?

Vậy ngài để tất cả các tu sĩ tóc dài phải nghĩ thế nào?

Bên cạnh tôi còn có Bạch tiền bối đứng đây, ngài không sợ sao?” Bạch tiền bối: “...” Tại sao lại lấy ngài làm ví dụ?

“Nếu ý thức này là từ trên người Tạo Hóa tiền bối ra, có lẽ tôi đã đoán được một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu nhớ đến ‘thiên lại chi âm’ ẩn giấu trong giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, giọng hát đó nếu nhớ kỹ lại, có lẽ là giọng của nữ.

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, ngài đoán ra thân phận của vị chị gái này rồi sao?” “Meo y nha~~ meo y nha~~” Tô Thị A Thập Lục: “Vũ Nhu Tử cậu đừng quá kích động, Thư Hàng cậu cũng vậy, đừng điều khiển lung tung móng vuốt của Đậu Đậu.

Bây giờ chúng ta thống nhất động tác trước, để Đậu Đậu nằm sấp trên đất.” Theo sự chỉ huy của Tô Thị A Thập Lục, cơ thể Đậu Đậu ‘phịch~’ một tiếng quỳ xuống.

Một chú chó Bắc Kinh nhỏ đáng yêu, chân trước duỗi về phía trước, chân sau lại làm tư thế quỳ trên đất.

Đậu Đậu phiên bản Thư Hàng: “Không phải nói là nằm sấp trên đất sao?

Tại sao lại là tư thế quỳ?” “Ha ha ha, là tôi đang điều khiển động tác, tôi muốn xem chân chó có thể làm được tư thế quỳ trên đất không.” Vũ Nhu Tử cười ha hả.

Đậu Đậu: “...” Tô Thị A Thập Lục: “Đừng quậy nữa, Thư Hàng cậu nói suy đoán của mình đi.” “Thật ra, trong giọng hát của Tạo Hóa tiền bối, ẩn giấu một giọng hát tựa như thiên lại, giọng hát đó hay đến mức không thể hình dung, phảng phất như không thuộc về nhân gian.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Hả?” Tôi đang nghe chuyện cười sao?

Đại hải quy: “Thư Hàng tiểu hữu, tin tôi phun nước bọt vào mặt cậu không?

Cậu nhìn xem bao nhiêu đạo hữu trên hàng ghế khán giả ngất xỉu chưa tỉnh, tất cả đều chết dưới giọng hát của Tạo Hóa tiểu hữu, bây giờ cậu nói giọng hát của cậu ta là thiên lại, cậu không thấy đau lòng sao?” Vũ Nhu Tử: “Không phải đâu, giọng của Tạo Hóa tiền bối toàn là thiên lại cả.” Tạo Hóa Pháp Vương: “Thiên lại chi âm chỉ là thiên phú khẩu kỹ của tôi, không thể nào sinh ra nhân cách thứ hai của tôi được chứ?” Bạch tiền bối: “Để Thư Hàng tiếp tục suy luận đã.” Tống Thư Hàng tiếp tục: “Tôi đã nhớ lại kỹ, giọng hát tựa thiên lại đó hình như có chút giống giọng nữ.

Cho nên, ý thức bị chuyển vào có liên quan đến thiên lại chi âm không?” “Lý lý lý lý~~” Tô Thị A Thập Lục: “Thư Hàng nói vậy, hình như giọng của vị chị gái này đúng là có chút giống đang thử giọng?” Vũ Nhu Tử: “Vậy chúng ta có nên hát một bài thử không, nếu theo suy đoán của Tống tiền bối, vị chị gái này mở miệng hát ra thiên lại chi âm, thì có thể vén màn sự thật.” “Hát bài gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“《Thất Sát Ca》, sát sát sát sát sát!” Vũ Nhu Tử nói.

“Được, vậy tôi hát cùng.” Tạo Hóa Pháp Vương vừa nghe thấy tiết tấu này, cả người liền bùng cháy, ông lấy ra cây đàn guitar của mình, nhanh chóng nhập cuộc.

“Khoan đã, cho tôi một con đường sống.” Đại hải quy la lên.

“Khoan đã!” Tống Thư Hàng cũng la lên: “Thí nghiệm tiếp theo của chúng ta cần giữ bình tĩnh, để giám sát nguồn gốc của giọng nói thứ tư, hát một bài nhẹ nhàng sẽ thích hợp hơn.” Đậu Đậu phiên bản Thư Hàng: “Bài hát nhẹ nhàng đương nhiên là bài đó rồi, nào mọi người, cùng hát với tôi nào: Hoa lan hoa thơm ngát, nghe tôi hát một bài hát một nha bài~~ Đến rồi Hoàng Sơn lớn, Hoàng Sơn lớn nơi tốt nơi nha tốt~ Nơi tốt cảnh đẹp~ Khắp nơi là ruộng đồng, đầy đất là đồ ngốc~~ Hoàng Sơn của năm xưa, khắp nơi là núi hoang~~” Vũ Nhu Tử: “Livestream đi!

Livestream đi!” Tống Thư Hàng: “Đừng, bây giờ Đậu Đậu đang dùng cơ thể của tôi, lỡ như Hoàng Sơn Chân Quân nghĩ là tôi đang hát bài này thì sao?

Tôi không muốn bị Hoàng Sơn Chân Quân bắt như Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử đâu.” Lời vừa dứt, giọng nói thứ tư trong ý thức của Đậu Đậu đã cất lên.

“Y y y~~ Hoàng Sơn lớn~~ nơi tốt, nơi tốt, cảnh đẹp.

Hoa lan hoa thơm ngát, nghe tôi hát một bài hát một nha bài~~” Từ miệng Đậu Đậu, cất lên giọng hát của một cô gái.

Giọng vẫn là giọng của Đậu Đậu, nhưng dùng cách hát đặc biệt, tạo ra hiệu ứng giọng nữ.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục theo bản năng ngậm miệng, không còn điều khiển cơ thể Đậu Đậu nữa, để ý thức thứ tư này có thể thỏa sức ca hát.

Khi tiếng hát dần đi vào cao trào, cơ thể Đậu Đậu đứng thẳng lên.

Trên người nó xuất hiện một bộ nho y màu trăng khuyết, đầu đội khăn Đường cân, eo treo ngọc bội tinh xảo.

Rõ ràng là một chú chó Bắc Kinh, nhưng lúc này trên người nó lại toát ra phong thái văn sĩ mà Tống Thư Hàng ngưỡng mộ.

Khi giọng hát trong miệng Đậu Đậu đến nửa sau, đã không còn là bài 《Hoàng Sơn Đại Sỏa Chi Ca》 nữa, mà đổi thành một khúc nhạc mà không ai có mặt ở đây từng nghe.

Ngôn ngữ hát cũng đổi thành ‘viễn cổ ngữ’.

Giọng hát phát ra từ miệng Đậu Đậu, ngày càng trở nên phiêu diêu, tựa như tiên âm.

Một khúc nhạc kết thúc, dư âm vương vấn, khiến người ta cảm thấy dư vị vô cùng.

“Không sai được rồi, suy đoán của Tống Thư Hàng là chính xác.” Trong đầu mọi người đồng thời hiện lên một ý nghĩ như vậy.

“Quả nhiên là nhân cách thứ hai của Tạo Hóa tiền bối.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi cảm thấy không chỉ đơn giản là nhân cách thứ hai.” Từ lúc biết ‘thiên lại chi âm’ có thể cưỡng chế thay thế tâm ma, cậu đã luôn cảm thấy thứ này không chỉ đơn giản là ‘thiên phú khẩu kỹ’.

“Hơn nữa, ý thức của giọng nói thứ tư, luôn có cảm giác liên quan đến Nho gia.

Tạo Hóa tiền bối, ngài có phải là đại năng Nho gia trùng sinh phục sinh không?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Đại năng Nho gia phục sinh mà lại chạy đến Phật tông làm đệ tử sao?” “Học trò Nho gia không muốn làm cao tăng thì không phải là đạo sĩ tốt, cho nên rất bình thường.” Đậu Đậu phiên bản Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “...” Bạch tiền bối: “Nếu đã biết nguồn gốc của ý thức thứ tư này, vậy chúng ta cứ coi đó là nhân cách thứ hai của Tạo Hóa đạo hữu đi.

Hôm nay ta chắc vẫn có thể sử dụng bí pháp thiên phú hai lần nữa, Tạo Hóa đạo hữu, ta chuyển đổi ý thức của ngươi và ý thức thứ tư nhé.” Tạo Hóa Pháp Vương chắp tay, trầm giọng nói: “Bạch tiền bối, nếu nó là nhân cách thứ hai của tôi, vậy nó cũng là Tạo Hóa Pháp Vương.

Tôi là nó, nó là tôi.

Giữa tôi và nó không có sự khác biệt.

Cho nên, không cần lãng phí pháp thuật thiên phú của Bạch tiền bối ngài đâu.

Có lẽ, đây chính là duyên phận đã định sẵn.” Khó khăn lắm mới thoát được một kiếp, ông mới không ngu ngốc nhảy trở lại.

Bạch tiền bối cười tủm tỉm nhìn Tạo Hóa Pháp Vương.

Rõ ràng Bạch tiền bối cười rất đẹp, nhưng lưng Tạo Hóa Pháp Vương lại toát ra một trận mồ hôi lạnh.

“Được rồi, lần này cứ như vậy đã.” Bạch tiền bối khẽ nói.

Tạo Hóa Pháp Vương chính thức thoát được một kiếp.

“Vậy thì Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, ba người các ngươi phối hợp với Tạo Hóa tiên tử, dùng một đêm để thích nghi với cơ thể Đậu Đậu.

Sáng mai chúng ta sẽ phải đưa Đậu Đậu đi gả rồi.” Bạch tiền bối nói.

“Tạo Hóa tiên tử...

Phụt~” Đậu Đậu không nhịn được cười thành tiếng.

Tống Thư Hàng: “Tối nay Đậu Đậu phải về mà, nó xin phép Hoàng Sơn Chân Quân hình như có thời hạn.

Trước sáu giờ tối là phải về.” “Ha ha, bây giờ là các ngươi trước sáu giờ tối phải về, ta bây giờ là Tống Thư Hàng, ta có thể ở bên ngoài chơi bời.

Ô yeah~ ta muốn chơi game thâu đêm.

Gâu~” Đậu Đậu vui vẻ nói.

Bạch tiền bối: “Tối nay không được chơi game, Thư Hàng nói sẽ tham gia hôn lễ với tư cách phù rể của ngươi, tối nay ngươi cùng ta học xem phù rể trong hôn lễ nên làm gì.” Bạch tiền bối trước đó đã nói, một mình ngài bằng hai, bản thể và phân thân của ngài chuẩn bị cùng làm phù rể cho Đậu Đậu.

Vũ Nhu Tử không nhịn được lên tiếng: “Cũng có thể là xuất hiện với tư cách phù dâu, kế hoạch phù rể của Đậu Đậu chỉ là kế hoạch Tống tiền bối và Đậu Đậu tự bàn bạc với nhau, vẫn chưa được Hoàng Sơn tiền bối đồng ý.

Nói không chừng đến lúc đó kế hoạch phù rể sẽ biến thành kế hoạch phù dâu.” Bạch tiền bối: “...” Tống Thư Hàng vội nói: “Tôi cảm thấy nếu Bạch tiền bối ra mặt, Hoàng Sơn tiền bối chắc chắn sẽ nể mặt.

Bạch tiền bối nói muốn làm phù rể cho Đậu Đậu, Hoàng Sơn tiền bối tuyệt đối sẽ đồng ý ngay.” Chỉ cần biết Bạch tiền bối muốn làm phù rể, Hoàng Sơn Chân Quân chỉ cần không tìm đường chết, thì tuyệt đối sẽ không đổi ‘kế hoạch phù rể’ thành ‘kế hoạch phù dâu’.

Nếu để Bạch tiền bối mặc đồ nữ tham gia ‘kế hoạch phù dâu’, hôn lễ của Đậu Đậu chưa bắt đầu đã kết thúc rồi.

Tống Thư Hàng dám cá, đến lúc đó dù Bạch tiền bối có thu liễm sức hút quỷ dị của mình, sự chú ý của tất cả mọi người có mặt cũng sẽ bị ngài thu hút, không thể tự thoát ra được.

Hoàng Sơn Chân Quân là giới hạn cuối cùng trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, ngài tuyệt đối sẽ không tìm đường chết vào thời điểm quan trọng như vậy.

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu Bạch tiền bối thật sự trở thành phù dâu, khung cảnh đó nhất định cũng sẽ cực kỳ đẹp.

Chương 1444

“Tôi đồng ý với suy nghĩ của Tống tiền bối, khung cảnh đó nhất định đẹp vô cùng.” Vũ Nhu Tử nói.

“Tuy không muốn thừa nhận, nhưng khung cảnh đó nghĩ đến thôi cũng thấy rất kích thích.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Y nha y~” Tống Thư Hàng: “...” Tôi chỉ nghĩ trong đầu thôi mà, sao hai người đều biết vậy?

“Bởi vì ý thức của chúng ta đều chen chúc trong não của Đậu Đậu, chúng ta hiện tại có năng lực giao tiếp tâm linh tương tự.

Chỉ cần suy nghĩ có dao động cảm xúc lớn một chút, đều sẽ bị người khác cảm nhận được.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng trong lòng suy sụp.

Bạch tiền bối véo cằm suy nghĩ một chút: “Cũng đúng, chút mặt mũi này Hoàng Sơn đạo hữu chắc vẫn sẽ cho ta.” Thật ra mặt mũi của ngài, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ai dám không cho chứ?

Tống Thư Hàng và những người khác đồng thời nghĩ trong lòng.

“Vậy thời gian cũng gần rồi, chúng ta dùng sức mạnh không gian đi thẳng đến chỗ Hoàng Sơn Chân Quân.

Sau đó, ta sẽ đi tìm mấy phù rể nữa.

Tạo Hóa đạo hữu, có muốn đi cùng không?” Bạch tiền bối nói.

Tạo Hóa Pháp Vương nhìn xuống đám khán giả đang ngất xỉu, chắp tay: “Bạch tiền bối, bần tăng còn cần ở lại trông coi các vị đạo hữu này.” Bạch tiền bối gật đầu: “Cũng đúng, vậy Tạo Hóa đạo hữu ngươi ở lại trông coi các vị đạo hữu này, đến lúc đó ngươi cùng Cổ

Hồ Quan đạo hữu họ đi tham gia hôn lễ của Đậu Đậu đi.” Có lẽ vì các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều đã trải qua sự tàn phá của giọng hát Tạo Hóa Pháp Vương, các đệ tử của Dược Sư, Cổ Hồ Quan Chân Quân, đệ tử của Thông Huyền đại sư, đều đã thành công phá vỡ tâm ma kiếp.

“Được, chúng tôi sẽ mau chóng đến tham gia hôn lễ của Đậu Đậu.

Thật ra, tôi rất muốn viết một bài hát để chúc mừng nó.” Tạo Hóa Pháp Vương cười nói. ... ...

Sau khi từ biệt Tạo Hóa Pháp Vương, Bạch tiền bối mang theo Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng, cơ thể của Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục, Đậu Đậu và Đại hải quy, tiến hành dịch chuyển không gian. 【Trời ạ, sức mạnh không gian?】Đại hải quy lén nhìn Bạch Thánh Quân.

Vị Bát phẩm Huyền Thánh mới tấn chức này, lại nắm giữ sức mạnh không gian, hack game có thể đừng hack lộ liễu thế được không?

Ngay sau đó, nó lại nhớ đến sự tồn tại đáng sợ đột nhiên xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng trong buổi hòa nhạc trước đó.

Vị đó lặng lẽ đến, nhưng tất cả mọi người trong buổi hòa nhạc đều coi như không có.

Chỉ có nó dựa vào cảnh giới Cửu phẩm, mới nhìn trộm được vị đó.

Lúc đó, vị đó chỉ liếc nó một cái, nó đã thấy được thế giới núi thây biển máu, tà ma loạn vũ, sự khủng bố to lớn vô cùng, nguồn gốc của vô tận tội ác.

Thậm chí ngay cả chủ nhân mạnh mẽ vô cùng trong mắt nó là ‘Bắc Phương Đại Đế’ cũng không bằng sự khủng bố của vị đó.

Mà bây giờ nó cẩn thận nhớ lại... dáng vẻ của vị đó, và vị Bạch Thánh Quân này, trông rất giống nhau.

Không, đây không phải là giống nữa, nếu nhìn từ góc độ con người, vị đó và vị Bạch Thánh Quân này trông gần như y hệt.

Nghĩ kỹ mà sợ.

Đại hải quy mạnh mẽ lắc đầu, buộc mình không nghĩ đến chuyện này.

Quan hệ giữa nó và Tống Thư Hàng tiểu hữu không tệ, vị Bạch Thánh Quân này chắc sẽ không đột nhiên giết nó làm súp rùa biển chứ?

Vị trí dịch chuyển không gian trực tiếp rơi xuống trung tâm tiệc cưới mà Hoàng Sơn Chân Quân đã sớm sắp xếp.

Dịch chuyển không gian kết thúc, Bạch tiền bối là người đầu tiên xuất hiện, tiếp đó ngài khẽ nhấc ngón tay, bảo đao Toái Bá có lan can tiếp tục lơ lửng, bên trong là Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đang nằm.

Sau Bạch tiền bối, Đại hải quy đáp xuống.

Sau đó là Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng.

Cuối cùng là cơ thể Đậu Đậu đang chen chúc bốn ý thức.

Cơ thể Đậu Đậu vừa đáp xuống, liền quỳ rạp trên đất.

Nó chống chân trước, chuẩn bị bò dậy, nhưng đột nhiên eo dùng sức, từ quỳ rạp biến thành tư thế ‘ngồi bệt’, kết quả tư thế đứng dậy biến thành một tư thế yoga.

“Cứ thế này không ổn, mọi người phối hợp chút đi, theo thứ tự điều khiển cơ thể Đậu Đậu đi.

Để tôi điều khiển trước, sau đó là A Thập Lục, rồi đến Vũ Nhu

Tử.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “Vậy vị chị gái kia thì sao?

Chị ấy cũng có quyền điều khiển cơ thể mà?” “Tạo Hóa tiên tử hiện tại hoàn toàn không thể giao tiếp, chúng ta bỏ qua cô ấy đi.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Kế hoạch thông qua, vậy tôi và Vũ Nhu Tử sẽ giữ im lặng trước, để Thư Hàng điều khiển cơ thể Đậu Đậu trước.” Sau khi mấy người trao đổi xong, Tống Thư Hàng điều khiển Đậu Đậu, đứng thẳng lên bằng hai chân sau, và thử đi vài bước.

“Thư Hàng ngốc, sai rồi, chó đi bằng bốn chân.” Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng la lên.

Tống Thư Hàng đáp: “Bây giờ không có người ngoài mà, để tôi đứng đi một lúc đã.” Dùng bốn chân bò mệt lắm.

“Aiya, không gian chật quá chật quá, Tống tiền bối, ngài có phải đã lớn lên không?

Tôi cảm thấy không gian ý thức của chúng ta trở nên chật chội hơn rồi!” Đột nhiên, Vũ Nhu Tử lại la lên.

Tống Thư Hàng: “Ảo giác thôi, chúng ta đã là thể ý thức, sao có thể lớn lên được?

Chúng ta đang ở trong không gian ý thức, tư tưởng lớn bao nhiêu, thế giới lớn bấy nhiêu.

Vũ Nhu Tử cậu hãy mở rộng trí tưởng tượng của mình, sẽ cảm thấy không gian ý thức thực ra rất lớn rất lớn.” Tô Thị A Thập Lục: “Tôi cũng cảm thấy không gian ý thức đang thu nhỏ lại.” “U y y~” Vũ Nhu Tử: “Ngài xem, ngay cả Thập Lục cũng cảm thấy không gian ý thức đang thu nhỏ.” “Trời ạ, đúng là có chút ngày càng chật chội.

Cảm giác này có chút giống phòng tối nhỏ, ai trong các cậu đang tưởng tượng ra cảnh bị nhốt trong phòng tối nhỏ vậy?” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Tôi đang tưởng tượng mình đang ở trong bí cảnh Thiên Hà, bí cảnh Thiên Hà của Tô thị chúng tôi cực kỳ rộng lớn, sẽ không xuất hiện phòng tối nhỏ.” Vũ Nhu Tử: “Tôi đang cố gắng tưởng tượng cảnh đảo Linh Vũ Điệp, nhưng mà...” “Nhưng mà sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng mà trong đầu tôi đột nhiên hiện ra nhà tù bảo đao Toái Bá của Tống tiền bối, nhớ lại cảnh tôi bị nhốt bên trong đến chân cũng không duỗi thẳng được, khó chịu quá.

Tôi cố gắng muốn từ chối hình ảnh này, nhưng nó cứ lởn vởn trong đầu tôi mãi.” Vũ Nhu Tử nước mắt lưng tròng.

“Trời ạ, đừng vội, hít thở sâu vào.

Cậu nghĩ đến chuyện vui vẻ, chuyện thú vị đi.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử hồi tưởng: “Chuyện thú vị, gần đây có chuyện gì thú vị nhỉ...

Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.

Lần trước tôi gửi mình cùng với linh mạch bích trà cho Tống tiền bối, thật thú vị.

Tôi nhét mình vào một cái hộp nhỏ, rồi gửi đi qua chuyển phát nhanh, đúng là một ý tưởng thiên tài.

Lần bỏ nhà đi đó là chuyện kích thích nhất tôi từng cảm thấy.

Chỉ là lúc gửi mình đi cái hộp hơi nhỏ, tôi phải cuộn người trong đó, cuộn hơi mệt.

Trong cái hộp nhỏ đó còn tối om, tôi lại còn cuộn trong đó rất lâu rất lâu, chân có chút tê.” Tống Thư Hàng: “Dừng lại, Vũ Nhu Tử mau dừng hồi tưởng lại~ A a~~” Cái hộp nhỏ còn nhỏ hơn cả nhà tù bảo đao, chật chội hơn nữa.

Không gian ý thức ngày càng nhỏ, ý thức của mấy người bị chen thành một cục.

“Còn có chuyện gì khác khiến cậu vui vẻ không, rộng lớn hơn, to lớn hơn một chút.

Ví dụ như lần đầu tiên cậu học được ngự kiếm phi hành, cảm giác sung sướng khi bay lên trời?” Tống Thư Hàng khai thông.

“Lần đầu tiên ngự kiếm phi hành?

Ồ ồ, đúng vậy!

Đó cũng là một chuyện rất vui.

Đó là lần đầu tiên tôi dựa vào sức mạnh của mình bay lên trời, không cần sự giúp đỡ của ba.

Bầu trời, biển cả, thế giới rộng lớn.

So với nó, đơn vị ‘người’ của chúng ta, trở nên thật nhỏ bé.” Vũ Nhu Tử cảm thán.

Tống Thư Hàng: “Làm tốt lắm, tiếp tục nghĩ về thế giới lớn, bầu trời lớn, biển cả vô biên vô tận!” Vũ Nhu Tử: “Tôi đang nghĩ rồi... nhưng mà, sao không gian ý thức vẫn chưa lớn lên?” “Xin lỗi, lần này là tại tôi.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi cũng nhớ lại lần trước gửi mình đến chỗ cậu...

Lúc đó tôi nằm trong chiếc hộp đặt làm riêng, vì cơ thể tôi tương đối nhỏ nhắn, nên chiếc hộp đặt làm nằm cũng khá thoải mái.

Tiếc là cái hộp đó nằm một mình tôi thì vừa, chen bốn người chúng ta thì có vẻ quá nhỏ.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Đừng nghĩ đến hộp chuyển phát nhanh nữa, chúng ta nghĩ chuyện khác đi.

A Thập Lục gần đây cậu có chuyện gì đặc biệt để ý không?” Tống Thư Hàng nói.

“Có.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Mấy ngày nay tôi có một giấc mơ khiến tôi rất để ý.” “Mơ gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi mơ thấy mình bị nhốt trong một quan tài pha lê, mỗi ngày chỉ có thể nhìn thấy cảnh sắc mơ hồ qua lớp pha lê.

Quan tài pha lê khá lớn, nhưng cơ thể trong mơ của tôi cũng rất lớn, chen chúc chiếm hơn nửa chiếc quan tài pha lê.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: “...” Cảm giác không gian ý thức lại nhỏ đi rồi.

“Hi hi, tôi đột nhiên phát hiện mọi người chen chúc nhau cũng thật thú vị.” Vũ Nhu Tử nói.

Cùng lúc đó, trên một tảng băng trôi ở đại dương cực địa, chào đón một vị khách anh tư hiên ngang.

Tảng băng vạn năm không tan này là tổng bộ của môn phái yêu tu 【Phệ Thiên Doanh】.

Phệ Thiên Doanh là môn phái hỗn hợp, bên trong không chỉ có pháp môn ‘yêu tu’, mà còn có ‘thần thú hệ tu luyện pháp’, ‘ma thú tiến hóa pháp’.

Cho nên, bên trong vừa có chó yêu, vừa có ma khuyển, thần khuyển.

Ở sườn núi của tổng bộ 【Phệ Thiên Doanh】, có một tòa thành cổ hình tròn.

Cô gái mặc vest trắng anh tư hiên ngang hà hơi, vì nhiệt độ rất thấp, hơi thở của cô hóa thành một làn sương trắng.

Sau đó, cô gái mặc vest trắng bước về phía thành cổ, mỗi bước chân của cô, khoảng cách đều chuẩn xác như được đo bằng thước.

Trận pháp phòng ngự, cấm chế được thiết lập trong thành cổ đều không thể ngăn cản cô.

Cứ như vậy, cô đi thẳng đến tầng thứ tư của thành cổ.

Ở đó có một người đàn ông tóc vàng ngồi bên cửa sổ, tay cầm một cuốn sách vừa to vừa dày, từ từ lật giở.

Chương 1445

Cô gái mặc vest trắng cũng không gõ cửa, trực tiếp đẩy cửa đi vào, ánh mắt nhìn chằm chằm người đàn ông tóc vàng.

Người đàn ông tóc vàng từ từ gập sách lại, ngẩng đầu nói: “Ngươi đến rồi.” “Ta đến rồi.” Cô gái mặc vest trắng nghiến răng nói, cái nơi quỷ quái này lạnh thật.

“Ngươi đến muộn rồi.” Người đàn ông tóc vàng chậm rãi nói.

Cô gái mặc vest trắng: “Ý gì?

Hôn lễ không phải ngày mai sao?” “Hôn lễ đã kết thúc rồi, ngươi đến muộn rồi.” Người đàn ông tóc vàng nói với nhịp điệu đều đều.

Cô gái mặc vest trắng: “Đùa cái gì vậy?” “Cho nên, ngươi có thể về rồi.

Cũng đừng nghĩ đến việc thay ta tham gia hôn lễ.” Người đàn ông tóc vàng đứng dậy, đặt cuốn sách dày cộp lên bàn.

Cô gái mặc vest trắng hơi sững sờ, nhưng cô suy nghĩ một chút, liền cười rộ lên: “Ngươi nói dối, đại huynh.” Người đàn ông tóc vàng quay đầu lại: “Ta nói thật đó, về đi.” “Hôn lễ vẫn chưa bắt đầu, trước khi đến ta đã xác nhận với một người bạn tốt.

Ngươi không lừa được ta đâu, đại huynh!

Ta đến, là để ngăn cản hôn lễ này.” Cô gái mặc vest trắng đắc ý nói.

Người đàn ông tóc vàng xoa xoa mi tâm: “Vậy, ngươi định làm thế nào?” “Đại huynh, mấy ngày nay ta đã suy nghĩ rất lâu rất lâu, sau đó ta cuối cùng cũng thông suốt một chuyện.” Cô gái mặc vest trắng bước đến trước mặt người đàn ông tóc vàng: “Đại huynh, huynh kết hôn với ta đi.” Người đàn ông tóc vàng dùng sức xoa mi tâm của mình, dùng sức, dùng sức xoa.

“Đại huynh, gả cho ta đi.

Ta cảm thấy ta thích huynh!” Cô gái mặc vest trắng lớn tiếng nói.

“Không gả, cút.” Đại huynh trầm giọng nói.

Phù Sinh tiên tử: “Đại huynh, huynh đừng xấu hổ!

Huynh và Đậu Đậu không hợp đâu, cho nên vẫn là gả cho ta đi.

Ta cảm thấy ta cũng rất có sức hút, đại huynh huynh và ta đã ở bên nhau nhiều năm như vậy, giữa chúng ta cũng có nền tảng tình cảm.” Đại huynh lại đưa tay xoa mi tâm, mi tâm đã bị xoa đến đỏ ửng.

Hồi lâu sau.

Đại huynh khẽ thở dài: “Ta đã có người mình thích rồi, cho nên, giữa ta và ngươi là không thể.” Phù Sinh tiên tử: “Ai?” “Thật ra, mấy ngày trước ta đã đi xem Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân.” Đại huynh chìm vào hồi ức: “Đó là một chú chó Bắc Kinh rất đáng yêu, lông thuần màu, tính cách cũng tốt.” Đại huynh nói xong, chắp tay sau lưng, đến bên cửa sổ ngắm nhìn xa xăm: “Cho nên, hôn lễ sẽ không thay đổi.

Ngươi cũng đừng nghĩ đến việc đến gây rối, ngươi không ngăn cản được ta đâu.” Phù Sinh tiên tử: “...” Không khí giữa hai anh em trở nên căng thẳng.

Đại huynh không nói một lời, chắp tay sau lưng, nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

Phù Sinh tiên tử trong lòng sốt ruột, nhưng lại không biết nên nói gì.

Kế hoạch cầu hôn đại huynh mà cô đã nghĩ mấy ngày nay đều phá sản, bây giờ cô đang quay cuồng đầu óc nghĩ cách mới.

Cô đến sau lưng đại huynh, khóe mắt đột nhiên liếc thấy cuốn sách dày cộp kia.

Không biết vì sao, cô đưa tay cầm lấy cuốn sách, tùy ý lật xem.

Vừa xem, cô liền nổi giận.

Bên trong cuốn sách dày cộp, có rất nhiều ảnh... tất cả đều là ảnh của một chú chó Bắc Kinh đáng yêu.

Đây chính là chó yêu ‘Đậu Đậu’ nhà Hoàng Sơn Chân Quân đúng không?

Đại huynh trước đó ngồi bên cửa sổ đọc sách say mê, hóa ra đều là xem ảnh của Đậu Đậu?

Phù Sinh tiên tử gập sách lại, hít một hơi thật sâu.

Cuốn sách này rất nặng, vì rất dày, sách được cố định bằng bản kim loại, trông đặc biệt chắc chắn, giống như một viên gạch lớn.

Phù Sinh tiên tử cầm lấy cuốn sách, nhìn về phía đại huynh vẫn đang chắp tay sau lưng ngắm nhìn xa xăm ra vẻ.

Dù sao cũng là do đầu óc nhất thời chập mạch, Phù Sinh tiên tử vung cuốn sách dày cộp, dùng hết sức lực toàn thân, hung hăng đập vào đầu đại huynh.

Bốp!

“A~~” Đại huynh kêu thảm một tiếng, quay đầu lại: “Phù Sinh cái con nhóc ngốc này, muốn làm gì?” “Thái, đại huynh ngốc, ăn thêm một chiêu của ta.” Phù Sinh tiên tử cảm thấy cuốn sách dày cộp này dùng rất thuận tay, cô vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, linh lực bùng nổ, cuốn sách dày cộp mạnh mẽ đập vào trán đại huynh.

Đại huynh đối với Phù Sinh tiên tử hoàn toàn không phòng bị, thậm chí cả trận pháp phòng ngự, pháp bào phòng ngự cũng không khởi động, cũng không có phòng ngự, cứ như vậy bị sách đập trúng trán.

“A~~” Đại huynh lại kêu thảm, ngã ngửa ra sau, máu mũi chảy ra.

“Chậc, đi một vòng lớn, cuối cùng vẫn quay lại điểm xuất phát, thật phiền phức.” Phù Sinh tiên tử lẩm bẩm.

Cô vung vẩy cuốn sách dày cộp này, cảm thấy đặc biệt thuận tay.

“Quả nhiên sư phụ ngày xưa nói đúng, tri thức là vũ khí thuận tay nhất của tu sĩ.

Sách dày đập người đặc biệt đã.” Phù Sinh tiên tử nói xong, không khách khí bỏ cuốn sách này vào túi càn khôn của mình.

Tịch thu, tịch thu.

Đại huynh là một loại chó uy nghiêm như vậy mà lại say mê nhìn ảnh của một loại chó đáng yêu khác, thật cay mắt.

Cuốn sách này phải tịch thu!

Sau khi tịch thu sách của đại huynh, Phù Sinh tiên tử bắt đầu tìm kiếm trong phòng.

Rất nhanh, cô tìm thấy trong tủ quần áo mấy bộ lễ phục tân lang kiểu dáng khác nhau.

“A a a, đại huynh ngốc, muốn cưới Đậu Đậu, cửa cũng không có.” Cô ngồi xổm xuống, đặt sáu phong ấn lên người đại huynh, sau đó dùng dây thừng trói chặt, nhét vào trong tủ quần áo.

Xong xuôi, cô phủi tay, mang mấy bộ lễ phục tân lang này sang phòng bên cạnh thử.

Quần áo đều được làm theo vóc dáng của đại huynh cô, nên có hơi lớn.

Nhưng không vấn đề.

Thân hình của cô cũng rất cao ráo, mấy bộ lễ phục tân lang này chỉ cần sửa một chút là có thể mặc.

Tay nghề may vá của cô cũng rất tốt, sửa kích cỡ mấy bộ lễ phục tân lang không thành vấn đề.

Thế là, Phù Sinh tiên tử lấy ra kim chỉ mang theo bên mình, bắt đầu sửa kích cỡ lễ phục tân lang.

×××××××××× Bên kia, trong lãnh thổ An Lạc, trong một phòng cho thuê.

Hồ yêu điển trai 'Độc Cô Bạch' đang gõ bàn phím máy tính rất nhanh.

Anh ta đang dùng một phần mềm chat vừa ra mắt tháng này, nghe nói do một tu sĩ giàu có nghiên cứu phát triển.

Lúc này, Độc Cô Bạch đang chat trong một nhóm tên là 【Trảo Cẩu Bang】.

"Đã dò ra lộ trình gả đi của 'Đậu Đậu' nhà Hoàng Sơn Chân Quân chưa?" Độc Cô Bạch gõ.

Ngũ Độc hòa thượng: "Dò ra rồi, chuyện này Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị làm lớn, nên tin tức hôn lễ của Đậu Đậu nhà ngài chỉ cần hỏi thăm một chút là biết.

Tôi gửi lộ trình cho mọi người." "Rất tốt, tôi nghiên cứu trước một chút, xem cướp dâu ở đâu sẽ thích hợp hơn." Độc Cô Bạch nói.

Bạch Nhận kiếm khách: "Ngươi thật sự chắc chắn đại huynh của sư phụ ngươi 'Phù Sinh tiên tử' sẽ cưới Đậu Đậu?" "Tính cách của sư phụ tôi tôi hiểu rõ, hôm nay sư phụ đã đi tìm đại huynh của người

rồi.

Tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm, sư phụ tôi chắc chắn sẽ đánh ngất đại huynh của người, sau đó thay đại huynh cưới Đậu Đậu.” Độc Cô Bạch trả lời.

Ngũ Độc hòa thượng: “Vậy ngươi nghiên cứu lộ trình gả đi của ‘Đậu Đậu’ làm gì?

Nếu muốn cướp dâu thì không phải nên cướp sư phụ Phù Sinh tiên tử của ngươi sao?” “Không, tôi muốn cướp xe hoa của chó yêu Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn Chân Quân.” Độc Cô Bạch đắc ý dương dương nói: “Tôi muốn bắt cóc Đậu Đậu, sau đó tự mình thay Đậu Đậu gả cho sư phụ tôi.

Ha ha ha.” Ngũ Độc hòa thượng: “...” Bạch Nhận kiếm khách: “...” Lạc Anh tiên tử: “Tôi đã nghiên cứu bản đồ, tìm được sáu địa điểm phục kích tốt.

Nhưng, bạn bè của Hoàng Sơn Chân Quân rất nhiều, đến lúc Đậu Đậu xuất giá nói không chừng sẽ có cao thủ đi cùng, ngươi muốn cướp xe hoa của nó không dễ đâu.” “Dù trở ngại phía trước có lớn đến đâu, tôi cũng phải thử một lần, nếu không chỉ có thể trơ mắt nhìn sư phụ cưới người khác!

Hơn nữa, nếu cướp dâu Đậu Đậu không thành, tôi còn có kế hoạch B.” Độc Cô Bạch bình tĩnh nói.

Hiểu Mộng đại sư: “Tôi nhận được tin tức trong [Nhóm Tu Tiên Thâu Đêm] bên cạnh, trong số khách mời của Hoàng Sơn Chân Quân lần này, có thể có Bát phẩm Huyền Thánh.

Các ngươi lúc cướp dâu phải chuẩn bị tâm lý.” “Là Bá Tống Huyền Thánh sao?” Độc Cô Bạch hỏi.

“Không chỉ vậy, còn có Bạch Thánh ngàn năm thứ sáu trước đó.”

Hiểu Mộng đại sư nói.

Lục Tảo đạo nhân: “Tôi nghe Lệ Chi tiên tử nhắc qua, Thất Tu tiền bối cũng có quan hệ rất tốt với Hoàng Sơn Chân Quân, như vậy đến lúc đó có thể sẽ có ba vị Huyền Thánh có mặt.” “Đệt.” Độc Cô Bạch nói.

“Cho nên đại hồ ly, ngươi còn muốn tiếp tục cướp dâu Đậu Đậu không?

Tôi cảm thấy ngươi đi cướp dâu sư phụ Phù Sinh tiên tử của ngươi xác suất thành công sẽ lớn hơn.” Lục Tảo đạo nhân hỏi. ‘Tàng Thiên Câu’ Chu Ly: “Này, kia.

Các ngươi lúc bàn chuyện cướp dâu Đậu Đậu, có thể đừng bàn trong nhóm của ta được không?

Rất khó xử.” “Đạo hữu là vị nào?” Độc Cô Bạch tò mò hỏi.

“Ta là chủ nhóm mà, trời ạ.” Chu Ly nói.

“Chết tiệt, là Chu Ly đạo hữu.

Kia, đại hồ ly, Chu Ly là cánh tay phải của Hoàng Sơn Chân Quân, người phụ trách Đậu Đậu.” Ngũ Độc hòa thượng.

Độc Cô Bạch: “...” Hiểu Mộng đại sư: “...” Lục Tảo đạo nhân: “...” Bạch Nhận kiếm khách: “...” Lạc Anh tiên tử: “...” “Đổi nhóm khác đi, nếu không thông tin chi tiết về việc các ngươi cướp dâu Đậu Đậu đều bị ta biết hết, khó xử lắm?” Chu Ly nói.

Còn đổi cái con khỉ, kế hoạch đã nói ra rồi, tiếp theo chỉ có thể thay đổi kế hoạch thôi.

Độc Cô Bạch nước mắt lưng tròng.

Cùng lúc đó, Chu Ly véo cằm.

Em gái chú rể sẽ đánh ngất chú rể để cưới Đậu Đậu?

Thì ra là vậy, chẳng trách Hoàng Sơn Chân Quân lại đồng ý gả Đậu Đậu cho một con chó đực, hóa ra mục tiêu thực sự là vị Phù Sinh tiên tử kia à.

Vậy không phải là Đậu Đậu sẽ cưới được một cô em gái chó đáng yêu sao?

Nghĩ đến thôi cũng thấy hơi nghẹn lòng.

Ta có nên làm gì đó không?

Nhưng ý nghĩ này vừa nảy ra, Chu Ly lại điên cuồng lắc đầu.

“Không được không được, nếu Đậu Đậu có thể thuận lợi kết hôn, đối với ta chỉ có lợi.” Chu Ly nói.

Nếu thật sự có một cô em gái chó có thể quản được Đậu Đậu, chẳng phải hắn sẽ được giải phóng sao?

Phù Sinh tiên tử và đệ tử hồ yêu Độc Cô Bạch của cô đã bắt đầu triển khai kế hoạch và hành động của mình.

Tại trung tâm tiệc cưới của Đậu Đậu.

Chương 1446

Dưới sự nỗ lực và khuyên giải không ngừng của Tống Thư Hàng, không gian ý thức cuối cùng cũng đã mở rộng ra một chút.

Hiện tại, nó có kích thước tương đương một chiếc xe van nhỏ.

Bốn ý thức chen chúc bên trong cũng coi như tạm ổn.

Hiện tại, Tống Thư Hàng sẽ là người điều khiển cơ thể Đậu Đậu trước.

Hoàng Sơn Chân Quân cảm nhận được khí tức của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng và những người khác thì liền đứng dậy ra nghênh đón. "Bạch đạo hữu, không ngờ cậu và Thư Hàng lại là những vị khách đến sớm nhất." Hoàng Sơn Chân Quân cười nói, nhưng nụ cười mới được một nửa thì cứng đờ.

Ông nhìn chằm chằm vào ‘Đậu Đậu’.

Lúc này, Đậu Đậu đang đứng thẳng bằng hai chân sau, vẫy vẫy móng vuốt với ông: "Hoàng Sơn tiền bối, lâu rồi không gặp." Hoàng Sơn Chân Quân: "..." "Yo, Hoàng Sơn ngốc to, biết ta là ai không?" Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Hoàng Sơn Chân Quân: "..." "Còn có tôi, còn có tôi nữa.

Hoàng Sơn tiền bối, tôi cũng đang ở trong cơ thể Đậu Đậu." Đậu Đậu lại mở miệng kêu lên. "Chúc Hoàng Sơn tiền bối an khang." Đậu Đậu lại đổi giọng điệu. "Y ya ya ~~ y ya." Đậu Đậu lại đổi giọng phát ra những tiếng kêu kỳ quái, tóm lại không giống tiếng chó sủa.

Hoàng Sơn Chân Quân: "..., ai có thể cho ta biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Bạch tiền bối chỉ vào Tống Thư Hàng: "Đây là Đậu Đậu." Sau đó, ngài chỉ vào Đậu Đậu: "Đây là Tống Thư Hàng +

Vũ Nhu Tử + Tô Thị A Thập Lục + Tạo Hóa tiên tử." Cuối cùng, ngài chỉ vào cơ thể của Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục: "Cơ thể của họ đang trong trạng thái ngủ say." "Di hồn đại pháp?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi. "Không phải, ta chưa học Di hồn đại pháp, đây là thiên phú mới thức tỉnh sau khi ta tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh.

Chỉ đơn thuần là chuyển đổi 'ý thức' của người khác, linh hồn không hề thay đổi.

Tóm lại, cơ thể Đậu Đậu hiện đang chứa bốn ý thức, còn ý thức của nó thì đang ở trong cơ thể Tống Thư Hàng." "Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, còn một người nữa là ai?" Hoàng Sơn Chân Quân tò mò nhìn xung quanh. "Là Tạo Hóa tiên tử." Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Trước đó ông còn tưởng mình nghe nhầm, hóa ra không nhầm, là 'Tạo Hóa tiên tử', chứ không phải 'Tạo Hóa Pháp Vương'.

Tạo Hóa Pháp Vương mà ta biết là một đấng mày râu đích thực, một hán tử chân chính.

Thân tu luyện thần công luyện thể 《Chiến Phật Chân Thân》 có thể xem là người luyện thể số một trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Bây giờ ngươi lại nói với ta, Tạo Hóa Pháp Vương là tiên tử? "Vậy nên... rốt cuộc Tạo Hóa tiên tử là sao?

Đừng nói với ta là có liên quan đến Tạo Hóa Pháp Vương nhé?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng dùng cơ thể Đậu Đậu nói: "Chuyện này nói ra thì dài dòng, nên tôi sẽ nói ngắn gọn.

Tạo Hóa tiền bối có song trọng nhân cách.

Vị Tạo Hóa tiên tử này chính là nhân cách thứ hai của Tạo Hóa

Pháp Vương, đã được chuyển dời vào cơ thể Đậu Đậu.

Mặc dù tôi cảm thấy Tạo Hóa tiên tử không giống nhân cách thứ hai lắm, nhưng trước khi nghiên cứu rõ ràng, cứ tạm gọi cô ấy là nhân cách thứ hai vậy." "Nói ngắn gọn không phải là cách nói như vậy." Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng cà khịa.

Tạo Hóa Pháp Vương có nhân cách thứ hai?

Mà lại còn là một vị tiên tử?

Hoàng Sơn Chân Quân xoa xoa mi tâm, hình tượng ‘Tạo Hóa Pháp Vương’ trong lòng ông, một đấng mày râu đích thực, một hán tử sắt thép, đã vỡ tan thành từng mảnh. "Thôi được, ta đại khái đã hiểu.

Nhưng các ngươi vào trong cơ thể Đậu Đậu làm gì?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi. "Vì vui!" Vũ Nhu Tử trả lời. "Vì đủ mọi lý do." Tô Thị A Thập Lục nói. "Vì bất cẩn tìm đường chết một chút... nhưng không phải lỗi của tôi, tôi bị oan.

Tôi không phải bệnh nhân của bệnh Tam Lãng, tôi không cần chữa trị.

Tôi cảm thấy trạng thái hiện tại của mình rất tốt." Tống Thư Hàng nói. "Anh y nha ~~ hắc!" Tạo Hóa tiên tử nói.

Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng: "Là ảo giác của tôi sao?

Sau khi ý thức của Thư Hàng chuyển vào cơ thể tôi, cậu ta trở nên lắm lời thế." "Có một chút." Bạch tiền bối gật đầu nói.

Hoàng Sơn Chân Quân thở dài một hơi: "Vậy các ngươi định chơi đến bao giờ?

Ngày mai là hôn lễ của Đậu Đậu rồi." "Hôn lễ của Đậu Đậu cứ giao cho chúng tôi, tôi phụ trách nửa đầu!" Vũ Nhu Tử nói. "Giữa buổi để tôi." Tô Thị A Thập Lục nói. "Nửa sau giao cho tôi, còn thời gian động phòng cuối cùng thì trả lại cho chính Đậu Đậu.

Nếu không, lúc Đậu Đậu động phòng mà chúng tôi vẫn chiếm cơ thể nó thì quá đáng lắm, đêm xuân một khắc đáng giá ngàn vàng mà." Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân lại một lần nữa nhíu mày. "Yên tâm đi, Hoàng Sơn đạo hữu.

Đến lúc đó ta sẽ trông chừng bọn họ, không để họ gây họa đâu." Bạch tiền bối lên tiếng.

Trái tim Hoàng Sơn Chân Quân giật thót: "Bạch đạo hữu, cậu không phải cũng định chuyển ý thức vào người Đậu Đậu đấy chứ?" "Không đâu, ta định làm phù rể cho Đậu Đậu.

Một mình ta có thể cân hai." Bạch tiền bối nói xong, búng tay một cái.

Phân thân thiên phú của ngài xuất hiện, đứng bên cạnh. "Phù rể?

Nhưng Đậu Đậu là bên nhà gái mà." Khóe miệng Hoàng Sơn Chân Quân giật giật. "Thế... chẳng lẽ thật sự phải làm phù dâu?" Bạch tiền bối nhíu mày. "Không không không, Bạch đạo hữu có thể đặc biệt một chút.

Sau đó ta sẽ sắp xếp vài vị phù dâu đi cùng cậu, cậu cứ lấy thân phận phù rể mà trông chừng bọn Đậu Đậu là được." Hoàng Sơn Chân Quân vội vàng nói.

Nếu để Bạch đạo hữu xuất hiện với thân phận phù dâu, hôn lễ của Đậu Đậu chắc chắn sẽ xảy ra đủ mọi chuyện loạn xà ngầu.

Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng: "Hoàng Sơn ngốc to, ta cũng muốn làm phù rể cho chính mình!" "Cấm ngôn!" Hoàng Sơn Chân Quân chỉ tay về phía Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng.

Nhưng pháp thuật của ông vừa rơi xuống người ‘Tống Thư Hàng’, một luồng công đức chi quang lóe lên, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra, bảo vệ Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng.

Pháp thuật cấm ngôn bị chặn lại bên ngoài. "Ha ha, Hoàng Sơn ngốc to, thuật cấm ngôn của ngươi không có tác dụng với ta đâu." Đậu Đậu đắc ý cười lớn.

Hoàng Sơn Chân Quân chỉ cảm thấy gan quặn đau.

Nhưng lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên chớp chớp mắt, rồi cô ‘vèo’ một tiếng chui vào cơ thể Đậu Đậu, bao bọc con chó Bắc Kinh lại.

Tiếng cười của Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng lập tức cứng đờ. "Cấm ngôn!" Hoàng Sơn Chân Quân lại đưa tay chỉ một lần nữa.

Lần này, Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng không thể miễn dịch pháp thuật được nữa, bị phong ấn khả năng ngôn ngữ, không thể phát ra tiếng. "Bạch đạo hữu, các cậu đi theo ta, ta đưa mọi người đi nghỉ ngơi trước.

Sáng mai, lễ cưới sẽ bắt đầu đúng giờ." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Bạch tiền bối: "Có cần ta đi tìm thêm vài phù rể không?" "Không cần đâu, có Bạch đạo hữu và nhục thân của tiểu hữu Thư Hàng làm phù rể là được rồi.

Ta sẽ sắp xếp thêm vài vị tiên tử làm phù dâu, Bạch đạo hữu không cần lo lắng." Hoàng Sơn Chân Quân cười nói.

Phong cách làm việc của Chân Quân rất ổn thỏa, ông đã chuẩn bị cho hôn lễ của Đậu Đậu lâu như vậy, những thứ cần chuẩn bị đều đã chuẩn bị xong xuôi từ lâu.

Bạch tiền bối có chút ngại ngùng: "Ta có phải đã làm rối kế hoạch của Hoàng Sơn đạo hữu không?" Hoàng Sơn Chân Quân lắc đầu, nói: "Không có chuyện đó đâu, nói không chừng...

để tiểu hữu Thư Hàng điều khiển cơ thể Đậu Đậu mới là lựa chọn tốt nhất, có thể ứng phó với một số sự kiện bất ngờ." ×××× Sau khi đưa Bạch đạo hữu và mấy người Tống Thư Hàng đi nghỉ ngơi, Hoàng Sơn Chân Quân quay về văn phòng tạm thời của mình, mở máy tính, đăng nhập vào một tài khoản chat.

Sau đó ông tìm trong danh sách bạn bè ‘【Phệ Thiên Doanh】Kim Mao Sư Tử’, gửi một tin nhắn qua: "Bên ta Đậu Đậu đã chuẩn bị sẵn sàng, có thể vào trạng thái bất cứ lúc nào, bên ngươi thế nào rồi?" "Vòng vo một hồi, cuối cùng cũng lừa được Phù Sinh thành công.

Trước đó nó đã đánh ngất ta, mang mấy bộ lễ phục tân lang đi, hiện đang sửa lại lễ phục.

Phù Sinh bây giờ lớn rồi, không dễ lừa như lúc nhỏ nữa." 【Phệ Thiên Doanh】Kim Mao Sư Tử trả lời. "Nếu đã vậy, bên ta bắt đầu tuyên truyền đây." Hoàng Sơn Chân Quân nói. 【Phệ Thiên Doanh】Kim Mao Sư Tử: "Được, ta sẽ phối hợp với ngươi.

À đúng rồi, sếp nhà ta nói chủ đề tuyên truyền có thể trực tiếp nhắc đến ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, lần này không cần kiêng dè nữa." "Truyền nhân duy nhất của Tam Thập Tam Thú Thần Tông ‘Phù Sinh tiên tử’ cưới ‘con trai độc nhất’ Đậu Đậu của Hoàng Sơn Chân Quân, tiêu đề như vậy được chứ?" Hoàng Sơn Chân Quân trả lời. "Không thêm chữ ‘chấn động’ ở đầu à?" Kim Mao Sư Tử hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân: "Chúng ta không chơi trò đó, cứ làm ăn chắc mặc bền.

Với thủ đoạn của ta, sáng mai thức dậy, hơn nửa giới tu sĩ đều sẽ biết tin này." Kim Mao Sư Tử: "Về phương diện này ngươi là chuyên gia, cứ để ngươi sắp xếp.

Không nhắn nữa, Phù Sinh nhà ta sắp qua, ta tiếp tục giả vờ ngất một lúc đây." Hoàng Sơn Chân Quân gửi một biểu tượng cảm xúc 【OK】.

Sau khi gửi xong, Hoàng Sơn Chân Quân dựa vào ghế, khẽ thở dài: "Giá mà Phù Sinh tiên tử đó thật sự vừa mắt Đậu Đậu thì tốt rồi.

Tính tuổi ra, Đậu Đậu cũng đã đến tuổi cưới gả.

Mà nói đi cũng phải nói lại, rõ ràng mình luôn khuyến khích nó tự do yêu đương, sao lại không tìm được một cô con dâu nào về nhỉ?" "Chính vì Hoàng Sơn tiền bối ngài luôn khuyến khích tự do yêu đương, nên bây giờ Đậu Đậu mới ra ngoài mở hậu cung đó.

Số lượng Sở Sở mà nó quen biết ở bên ngoài có thể xếp thành một hàng dài.

Nếu ngài cho phép nó cưới nhiều vợ, ngày mai Đậu Đậu có thể dẫn ba bốn mươi cô Sở Sở về tìm ngài, chủng tộc nào cũng có." Một giọng nói vang lên.

Hoàng Sơn Chân Quân liếc nhìn nơi không xa: "Diệt Phượng đạo hữu, cậu vẫn chưa đi à?" Phía sau chiếc ghế sofa trong văn phòng tạm thời, Diệt Phượng đang nằm ở đó, lười biếng ngáp một cái. "Khỉ thật, cũng không biết là ai đã dùng dây thừng vẽ một vòng tròn trên đất.

Tôi nhìn thấy rồi chui vào, thế là không nỡ ra nữa." Diệt Phượng trả lời.

Chương 1447

Hoàng Sơn Chân Quân: "Vòng tròn cho mèo?

Cậu định qua đêm ở đây à?" "Tôi không giống những con mèo bình thường, ông cứ chờ xem, cho tôi thêm một giờ nữa, tôi có thể dựa vào ý chí của mình mà thoát ra khỏi vòng tròn.

Đừng coi thường ý chí của tôi!" Diệt Phượng nói, nhưng cơ thể lại cuộn tròn lại. "Cậu cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi, ngày mai còn nhiều việc cần cậu giúp đỡ." Hoàng Sơn Chân Quân cười nói.

Diệt Phượng công tử: "Đến lúc đó Chân Quân bảo tôi làm gì thì cứ nói, bây giờ tôi lười suy nghĩ lắm.

Dù sao đến lúc đó ông bảo tôi làm gì tôi sẽ làm nấy." Hoàng Sơn Chân Quân cười nói: "Được." ×××× Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục lần lượt điều khiển cơ thể Đậu Đậu, thích ứng với cách di chuyển của nó.

Sau khi giao quyền điều khiển cơ thể cho A Thập Lục, Tống Thư Hàng rảnh rỗi không có việc gì làm, liền quan sát 'Tạo Hóa tiên tử' trong biển ý thức, muốn tìm hiểu xem cô ấy rốt cuộc là lai lịch gì.

Tống Thư Hàng cẩn thận điều khiển ý thức của mình tiếp cận Tạo Hóa tiên tử.

Khi ý thức Tống Thư Hàng cẩn thận tiếp xúc với Tạo Hóa tiên tử, rồi thử giao tiếp với cô. 'Yêu cầu giao tiếp' của cậu nhanh chóng nhận được phản hồi.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy một tiếng 'ong ~', vô số âm thanh hỗn loạn bùng nổ trong ý thức cậu.

So với lúc cậu tiếp xúc với 'Giám định bí pháp', âm thanh 88888 giọng ngâm tụng đó còn hỗn loạn gấp ngàn vạn lần.

Âm thanh hỗn loạn truyền đến từ Tạo Hóa tiên tử có đến hàng trăm triệu, thậm chí là hàng tỷ âm thanh hỗn loạn, đủ loại âm tiết, từ ngữ vô nghĩa, thanh điệu hòa vào làm một.

Giống như ném tất cả các bài hát đủ mọi ngôn ngữ vào máy xay, xay thành bột mịn vậy.

Ý thức của Tống Thư Hàng bị chấn động dữ dội, rất dứt khoát chuyển sang chế độ tự vệ, không tiếp nhận bất cứ thứ gì từ bên ngoài nữa. "Tống tiền bối, anh sao vậy?" Vũ Nhu Tử phát hiện thể ý thức của Tống Thư Hàng có chút không ổn.

Tô Thị A Thập Lục: "Thư Hàng sao thế?" "Em cũng không biết, em chỉ cảm thấy thể ý thức của Tống tiền bối đột nhiên chấn động dữ dội, sau đó không có phản ứng gì nữa." Vũ Nhu Tử trả lời.

Nói xong, Vũ Nhu Tử đưa ý thức của mình lại gần ý thức Tống Thư Hàng, cố gắng tiếp xúc với cậu.

Nhưng dù Vũ Nhu Tử tiếp xúc thế nào cũng không nhận được phản hồi từ Tống Thư Hàng. "Bạch tiền bối, ngài mau qua xem ý thức của Thư Hàng, ý thức của cậu ấy có chút kỳ lạ." Tô Thị A Thập Lục vội vàng cầu cứu Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối ngồi xổm xuống bên cạnh họ, đặt tay lên cơ thể Đậu Đậu.

Một lát sau, Bạch tiền bối nói: "Không cần lo lắng, ý thức của Thư Hàng không có vấn đề gì.

Chỉ là bị chấn động một chút, đợi cậu ấy tỉnh lại là sẽ hồi phục thôi." Vũ Nhu Tử: "Tại sao Tống tiền bối lại bị chấn động ạ?" "Ta nghĩ, chắc là do ‘Tạo Hóa tiên tử’.

Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, hai đứa cũng cẩn thận một chút, đừng trực tiếp giao tiếp với ý thức của Tạo Hóa tiên tử.

Đợi tiểu hữu Thư Hàng tỉnh lại, rồi hỏi cậu ấy xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Bạch tiền bối nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Vâng ạ, Bạch tiền bối." Chỉ là lời của Bạch tiền bối vừa dứt, đã nghe thấy ý thức của Vũ Nhu Tử phát ra một tiếng hét thảm thiết: "A ~~ "Vũ Nhu Tử, em sao vậy?" Tô Thị A Thập Lục lo lắng nói.

Nhưng thể ý thức của Vũ Nhu Tử đã không còn phản hồi.

Bạch tiền bối: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Không cần nói cũng biết, cô nương Vũ Nhu Tử chắc chắn là quá tò mò, đã lén lút tiếp xúc với ‘Tạo Hóa tiên tử’, rồi sau đó thì không có sau đó nữa, cô đã vinh quang nối gót Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: "Thư Hàng sau khi vào cơ thể Đậu Đậu thì trở nên lắm lời.

Còn Vũ Nhu Tử thì thuộc tính tò mò bị khuếch đại.

Tiểu Thập Lục em không có vấn đề gì chứ?" Tống Thư Hàng 【phiên bản Đậu Đậu】 không nhịn được nói: "Bạch tiền bối, lắm lời và tò mò, chẳng lẽ cũng là lỗi của tôi sao?" "Không phải lỗi của cậu, nhưng chắc là có liên quan đến việc nhập vào nó." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng trở nên lắm lời, có thể là vì chó luôn thích sủa.

Vũ Nhu Tử tò mò hơn, có thể là vì Đậu Đậu bẩm sinh đã khá tò mò.

Tô Thị A Thập Lục trả lời: "Em cảm thấy mình không có vấn đề gì cả.

Ngược lại đầu óc còn trở nên minh mẫn, đặc biệt bình tĩnh." Bạch tiền bối gật đầu, xem ra biến dị của A Thập Lục sau khi vào cơ thể

Đậu Đậu là trở nên bình tĩnh hơn?

Nhưng Đậu Đậu và ‘bình tĩnh’ có thể liên quan gì đến nhau chứ?

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, thật ra là có!

Mỗi lần Đậu Đậu chuẩn bị bỏ nhà ra đi, nó đều đặc biệt bình tĩnh.

Nó có thể cẩn thận chuẩn bị cho việc trốn khỏi động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân, tránh né Chu Ly, sau đó trốn thoát thành công.

Sự bình tĩnh của Đậu Đậu đều dùng vào việc ‘bỏ nhà ra đi’. "A Thập Lục, em có thích ứng được không?

Nếu không chịu nổi, ta sẽ giải trừ bí pháp trên người em trước." Bạch tiền bối nói.

A Thập Lục lắc đầu: "Yên tâm đi, Bạch tiền bối.

Em không có vấn đề gì cả." "Vậy thì nghỉ ngơi cho tốt, ta ngồi thiền một lát, có chuyện gì thì gọi ta." Bạch tiền bối nói.

Tô Thị A Thập Lục điều khiển cơ thể Đậu Đậu, tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Còn Đậu Đậu thì đang nghiên cứu những điểm thú vị trên cơ thể của Tống Thư Hàng.

Nó có thể cảm nhận được thể chất của Tống Thư Hàng rất mạnh, rõ ràng là cảnh giới Tứ phẩm, nhưng đã có cường độ cơ thể cấp Ngũ phẩm.

Vì chỉ là ‘ý thức’ được chuyển đổi, Đậu Đậu có thể điều khiển cơ thể Tống Thư Hàng thực hiện các hành động cơ bản.

Như chạy, ăn cơm, uống nước.

Nhưng nó không thể điều động tiên thiên chân nguyên trong cơ thể Tống Thư Hàng, cũng không thể sử dụng hạch tâm thế giới của Tống

Thư Hàng. "Hử?

Thư Hàng chế tạo găng tay mới từ khi nào vậy?" Đậu Đậu trong lúc nghiên cứu cơ thể của Tống Thư Hàng, đã phát hiện ra ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ trên tay phải. "Đó là bản mệnh pháp khí của cậu ta, pháp khí Bát phẩm." Rùa biển lớn lên tiếng. "Ồ, đây chính là một trong ba mươi ba pháp khí bộ mà Thư Hàng đã nói à." Đậu Đậu nói, nhưng vừa nói xong, nó đột nhiên ngẩn ra. "Khoan đã, vị rùa tiền bối này, ngài vừa nói pháp khí là mấy phẩm?

Thính giác của cơ thể Tống Thư Hàng kém hơn cơ thể gốc của tôi rất nhiều, có lẽ tôi không nghe rõ ngài nói." Đậu Đậu nói.

Rùa biển lớn: "Bát phẩm." Đậu Đậu: "Bụp ~~ Bát phẩm?

Tên Tống Thư Hàng này vậy mà lại có một bản mệnh pháp khí Bát phẩm...

Chuyện này nếu mà tung ra trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sẽ kích thích bao nhiêu đạo hữu đây?

Đậu Đậu lấy điện thoại từ trong túi ra, chuẩn bị gửi tin này vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nhưng vừa chuẩn bị gửi tin, Đậu Đậu đột nhiên lại dừng lại. "Không đúng, mình không thể làm vậy.

Chuyện này liên quan đến quyền riêng tư của Thư Hàng, trước khi gửi vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, phải được sự đồng ý của cậu ấy mới đúng.

Đây là lễ phép cơ bản nhất." Đậu Đậu nói xong, lại cất điện thoại đi.

Cất điện thoại xong, Đậu Đậu lại nhíu mày.

Mẹ kiếp, sao cứ cảm thấy có gì đó không đúng nhỉ!

×××××××××× Ngày 23 tháng 9 năm 2019, Thu phân 8 giờ sáng Khi ý thức của Tống Thư Hàng tỉnh lại, đã là giờ này. "Hử?

Buổi sáng rồi à?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Ha ha ha, Tống tiền bối anh cũng tỉnh rồi à." Vũ Nhu Tử trả lời.

Tống Thư Hàng: "Tôi hôn mê bao lâu rồi?" Mà chữ ‘cũng’ là có ý gì?

Ngoài cậu ra, còn có ai ngất nữa sao? "Tống tiền bối từ hôm qua đã hôn mê đến tận bây giờ, hiện tại đã là 8 giờ sáng ngày 23, Đậu Đậu sắp xuất giá rồi.

Bây giờ là nửa đầu do em phụ trách, em cũng vừa mới tỉnh, đã tiếp nhận quyền điều khiển cơ thể Đậu Đậu từ A Thập Lục." Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Thư Hàng cậu ổn chứ?" "Ổn, ý thức đã tỉnh táo rồi.

Trước đó, tôi cảm giác ý thức như sắp nổ tung vậy." Tống Thư Hàng khổ não nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Không có gì thay đổi chứ?

Vũ Nhu Tử sau khi tỉnh lại, nói rằng mình tự nhiên có thêm rất nhiều kiến thức về âm nhạc." "Y y ya ya ya ~ hắc!" Tạo Hóa tiên tử lên tiếng. "Còn có chức năng này nữa à?

Để tôi nghĩ xem." Tống Thư Hàng suy nghĩ kỹ một chút, cười khổ nói: "Tôi không có gì thay đổi cả." "Xem ra cậu không có thiên phú về âm nhạc." Tô Thị A Thập Lục cười nói. "Không nói chuyện này nữa, hôn lễ của Đậu Đậu đã đến giai đoạn nào rồi?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: "Sắp đến đoạn lên kiệu xuất giá, theo kế hoạch, cô dâu sẽ được đưa thẳng đến nhà chú rể." "Chú rể không đến đón dâu à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử: "Hoàng Sơn Chân Quân nói lần này hôn lễ sẽ theo phong tục quê nhà của đối phương, chú rể không đến đón dâu, nhưng chú rể sẽ cử một đoàn rước dâu hoành tráng đến đón cô dâu Đậu Đậu.

À đúng rồi, trang phục của Đậu Đậu là do em chọn đó, xinh lắm." Đang nói chuyện, bên ngoài vang lên một chuỗi tiếng nổ, nghe rất giống tiếng pháo và pháo hoa, nhưng to hơn một chút. "Là người rước dâu đến rồi, Vũ Nhu Tử chuẩn bị đi." Giọng Tô Thị A Thập Lục vang lên.

Vũ Nhu Tử: "Đã rõ, lát nữa chỉ cần tao nhã bước lên kiệu là được, em làm được." Tiếng nói vừa dứt, cửa phòng của cô dâu ‘Đậu Đậu’ bị người đẩy ra.

Mấy vị tiên tử xinh đẹp bước vào phòng, mỉm cười.

Nhưng lại không thấy bóng dáng của Bạch tiền bối. "Bạch tiền bối và Đậu Đậu đang dùng cơ thể của tôi đâu rồi?

Họ không phải phù rể sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: "Bạch tiền bối và Đậu Đậu đang đợi chúng ta ở trạm giữa, họ làm phù rể có nhiệm vụ đặc biệt." "Ồ, Đậu Đậu hôm nay xinh đẹp đặc biệt." Lệ Chi tiên tử cũng có mặt trong đội phù dâu. "Chào buổi sáng chị Lệ Chi." Vũ Nhu Tử ngọt ngào chào hỏi. "Miệng Đậu Đậu nhỏ ngọt ghê, nhưng hôm nay là ngày xuất giá của em, thật sự không có vấn đề gì chứ?

Chương 1448

Sẽ không giữa chừng biến mất đấy chứ?" Lệ Chi tiên tử tiến lên, nhẹ nhàng xoa đầu Đậu Đậu.

Lệ Chi tiên tử dường như vẫn chưa biết chuyện Đậu Đậu bị ‘hoán đổi ý thức’?

Hoàng Sơn Chân Quân không nói cho Lệ Chi tiên tử biết chuyện này? "Yên tâm đi, chị Lệ Chi." Vũ Nhu Tử đáp.

Lệ Chi tiên tử ngồi xổm xuống, bắt đầu chỉnh lại quần áo trên người ‘Đậu Đậu’.

Đậu Đậu đang mặc một chiếc váy màu đỏ, trông rất đáng yêu.

Chiếc váy là do Vũ Nhu Tử chọn, nếu là bản thể của Đậu Đậu, chắc chắn sẽ không mặc trang phục như vậy.

Tống Thư Hàng đã chú ý đến chiếc váy này, nó giống hệt với trang phục của Đậu Đậu trong cảnh【Đậu Đậu xuất giá】mà cậu đã thấy khi nhập mộng ‘Sửu Ngạc’!

Lệ Chi tiên tử trong lúc chỉnh lại cho ‘Đậu Đậu’, lại thuận miệng nói: "Mà nói, tiểu hữu Tống Thư Hàng làm phù rể hôm nay miệng cũng ngọt lắm, một tiếng chị Lệ Chi, hai tiếng chị Lệ Chi.

Coi như hôm nay cậu ta biết điều, nếu hôm nay cậu ta dám mở miệng thốt ra chữ ‘má má’, tôi sẽ thưởng cho cậu ta một vòng quay lớn." Tống Thư Hàng: "..." Tôi cũng chỉ trêu chọc tiên tử có mấy ngày, gọi vài tiếng Lệ Chi má má thôi, sau đó đều không gọi nữa mà. "Được rồi, xuất phát thôi." Lệ Chi tiên tử đưa tay ra, bế Đậu Đậu lên. "Chị Lệ Chi, em tự đi được." Vũ Nhu Tử nói.

Lệ Chi tiên tử: "Hôm nay cứ để chị bế em đi, đợi em lấy... không đúng, là gả đi rồi, sau này chị muốn bế em cũng không dễ nữa." Hôm nay, tin tức 【truyền nhân duy nhất của Tam Thập Tam Thú Thần Tông ‘Phù Sinh tiên tử’ sẽ cưới ‘con trai độc nhất’ Đậu Đậu của Hoàng Sơn Chân Quân】 đã lan truyền khắp nơi.

Các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bừng tỉnh ngộ, hóa ra Đậu Đậu sắp gả đi không phải là một con chó đực, mà là một cô chó cái.

Vũ Nhu Tử: "Có lý." Sau đó, cô thuận theo bản năng, dùng đầu dụi dụi vào ngực Lệ Chi tiên tử. "Ngực chị Lệ Chi ‘có da có thịt’ thật, còn hơn cả tưởng tượng của em." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "..." Lại đến cuối tháng rồi, cầu vé tháng ~~ Vũ Nhu Tử, tôi còn trẻ, còn chưa muốn chết đâu a ~ Tống Thư Hàng nhớ lại lúc ngày cưới của Đậu Đậu được định, cậu đã đi xem hoàng lịch.

Ngày 23 tháng 9 năm 2019, Thu phân, nên liệm, an táng, kỵ hôn giá.

Lúc đó cậu còn nhắc Hoàng Sơn Chân Quân chuyện ngày 23 kỵ hôn giá.

Nhưng Hoàng Sơn Chân Quân nói mình đã tìm cao nhân xem quẻ, ngày cưới của Đậu Đậu chỉ hợp ngày 23. 【Nên an táng】, cũng có nghĩa là, hôm nay là một ngày tốt để chết đi.

Nhưng mà tôi còn chưa muốn chết, tôi còn trẻ lắm. "Đậu Đậu ngốc." Nhưng, Lệ Chi tiên tử lại bất ngờ không tức giận, cô vỗ mạnh vào đầu Đậu Đậu, rồi bế ‘Đậu Đậu’ đi ra ngoài.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, may mà Lệ Chi tiên tử không trách mắng.

Thậm chí, tiên tử dường như còn có tâm trạng rất tốt?

Cô ấy rất vui?

Bên ngoài.

Đoàn rước dâu của bên ‘chú rể’ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Một đài cao di động bằng vàng khổng lồ vô cùng đang lẳng lặng đậu bên ngoài.

Đó là một đài cao do hai trăm người khiêng, một trăm người kéo.

Phía trước đài cao có sáu mươi sáu bậc thang, bốn góc đài cao có bốn con... chó Bắc Kinh đúc bằng vàng.

Chúng quay mặt về bốn hướng đông, tây, nam, bắc.

Người khiêng kiệu đều là con rối, mặc trang phục lễ hội, sống động như thật.

Tất cả mọi thứ đều giống hệt như ‘tương lai được thấy trước’ mà cậu đã thấy khi nhập mộng ‘Sửu Ngạc’.

Nếu phát triển bình thường, Đậu Đậu sẽ ngồi trên đài cao bằng vàng này, sau đó được gả đi.

Tống Thư Hàng nhớ lại khi cậu làm giấc mơ này, ban đầu cậu đứng ở góc độ người ngoài cuộc để xem cảnh ‘Đậu Đậu xuất giá’.

Nhưng xem một hồi, đột nhiên cơ thể cậu hoán đổi vị trí, thay thế Đậu Đậu ngồi lên đài cao bằng vàng, bị gả đi.

Lúc đó trong lòng cậu giật mình, còn tưởng mình sẽ thay Đậu Đậu bị gả đi.

Bây giờ xem ra, mình đã lo xa rồi.

Người bị gả đi vẫn là Đậu Đậu.

Không đúng, khoan đã.

Bây giờ tuy là Đậu Đậu, nhưng ý thức của cậu lại đang ở trong cơ thể Đậu Đậu mà.

Hóa ra là vậy, cảnh tượng nhìn thấy trong ‘tương lai được thấy trước’ lúc đó, là có ý này sao?

Lúc đó mình hoàn toàn không nghĩ tới Bạch tiền bối còn có thủ đoạn ‘chuyển đổi ý thức’ như thế này. ....

Lệ Chi tiên tử bế Đậu Đậu, đặt nó lên đài cao bằng vàng.

Sau đó, Vũ Nhu Tử điều khiển cơ thể Đậu Đậu, đứng trên bậc thang. "Thời gian trôi nhanh thật." Lệ Chi tiên tử khẽ nói.

Lúc Hoàng Sơn Chân Quân nhận nuôi Đậu Đậu, nó mới chỉ lớn bằng lòng bàn tay.

Chớp mắt một cái, Đậu Đậu đã là cảnh giới Tứ phẩm, còn sắp gả đi rồi.

Cô nhẹ nhàng vỗ đầu Đậu Đậu: "Đi đi, Đậu Đậu." "Tạm biệt, chị Lệ Chi." Vũ Nhu Tử nói.

Đồng thời, cô nói trong biển ý thức với Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục: 【Tống tiền bối, A Thập Lục, hai người có cảm thấy không?

Ngực của chị Lệ Chi trở nên “có da có thịt” rồi.

Rõ ràng trước đây em xem ảnh của chị ấy, đều cảm thấy ngực chị ấy không có cái gì cả.】 Tống Thư Hàng: 【...】Chủ đề này, cậu biết trả lời thế nào?

Tô Thị A Thập Lục: 【Là phát triển lần hai, theo sự tăng cao cảnh giới của nữ tu, cơ thể sẽ dần dần phát triển.

Không chỉ Lệ Chi tiên tử, các nữ tu khác cũng vậy.】 Vũ Nhu Tử: 【Hóa ra là vậy.】 Tống Thư Hàng: 【Lời này Vũ Nhu Tử em trong đầu nghĩ là được rồi, tuyệt đối đừng nói trước mặt Lệ Chi tiên tử.】 Vũ Nhu Tử: 【Tống tiền bối, em lại không phải Tam Lãng tiền bối.】

Tống Thư Hàng cà khịa: 【Bây giờ là Tứ Lãng.】【Em cảm thấy sau khi đổi thành Tứ Lãng, Tam Lãng tiền bối càng thêm tìm đường chết.】Vũ Nhu Tử nói, nói xong cô điều khiển Đậu Đậu, bước đi tao nhã về phía trung tâm đài cao, sau đó ngồi vững vàng ở chính giữa đài cao.

Ánh mắt cô nhìn khắp bốn phương. "Hừm, cảm giác này, cảm giác bất ngờ lại rất tuyệt vời." Vũ Nhu Tử khẽ nói.

Giống như nữ hoàng đi tuần vậy, ngồi trên đài cao bằng vàng khổng lồ, cảm giác thật ngầu.

Cô phát hiện mình lập tức thích cảm giác ngồi trên đài cao bằng vàng này. "Sau này, khi em cũng kết hôn, nhất định cũng phải ngồi trên đài cao bằng vàng như thế này để xuất giá." Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục nói: "Vũ Nhu Tử có nghĩ đến chuyện gả đi rồi sao?" "Ba em nói, sau này sẽ tìm cho em một người đàn ông biết chăm sóc con gái như ông ấy.

Như vậy, cháu gái của ông ấy sau này sẽ không bị người ta bắt nạt.

Ha ha ha ha." Vũ Nhu Tử trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: "..." Tống Thư Hàng: "..." Linh Vũ Điệp Tôn Giả suy nghĩ thật sâu xa.

Lúc này, một tràng tiếng pháo nổ lại vang lên.

Sau đó, một đội nam tử mặc áo đỏ tụ tập lại, đến trước đài cao bằng vàng.

Họ lấy ra đủ loại nhạc cụ, bắt đầu trình diễn.

Lại có người cầm pháp khí hình ống dài, bắn pháo lên trời.

Âm thanh giống như pháo tiên chính là từ pháp khí đó bắn ra.

Đây là một đội rước dâu chuyên nghiệp.

Theo tiếng nhạc vang lên, đài cao bằng vàng từ từ tiến về phía trước.

Lệ Chi tiên tử dẫn theo đoàn phù dâu, lên chiếc tiên chu do Hoàng Sơn Chân Quân chuẩn bị riêng, tiên chu đi theo sau đài cao bằng vàng.

Đài cao bằng vàng di chuyển được hơn trăm mét thì dừng lại.

Phía trước, có một đám đông đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đang chuẩn bị ở đó. "Làm gì vậy?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục giải thích: "Nghe nói là phong tục của bên Hoàng Sơn Chân Quân, khi cô dâu xuất giá, người nhà gái cần phải sau khi kiệu di chuyển một trăm mét, bắt đầu tặng quà của mình cho cô dâu và chúc phúc cho cô ấy." "Lúc này Đậu Đậu không có mặt có vấn đề gì không?

Người nhận lời chúc phúc nên là nó thì tốt hơn chứ." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Đậu Đậu trốn tránh lời chúc phúc còn không kịp nữa là." Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối, A Thập Lục, đừng ồn nữa.

Em không thể tập trung được, tiếp theo là thời điểm quan trọng, em không thể diễn hỏng được." "Ya la suo ~ hắc!" Tạo Hóa tiên tử lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "Vẫn là nên cầu nguyện Tạo Hóa tiên tử đừng gây rối vào lúc quan trọng thì hơn." Đài cao bằng vàng dừng lại một chút.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần chen lên, bắt đầu đưa những món quà đã chuẩn bị từ lâu cho Đậu Đậu.

Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên tiến lên, ông bước lên đài cao bằng vàng, đến trước chỗ ngồi.

Lại lấy ra một túi càn khôn, đưa cho Đậu Đậu: "Bên trong này chứa chiếc xe máy kéo được cải tạo, tốc độ nhanh không có đối thủ, ta còn mời các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cùng tham gia cải tạo.

Đậu Đậu, tân hôn vui vẻ.

Lần này em không cần trốn hôn nữa đâu, đến lúc đó chú rể chắc chắn sẽ làm em giật mình." "Giật mình?

Tại sao?" Vũ Nhu Tử nhận lấy túi càn khôn, lại hỏi: "Hử, Bắc Hà tiền bối cả túi càn khôn cũng tặng em sao?" Cô nhớ túi càn khôn rất quý giá. "Túi càn khôn này là Hoàng Sơn Chân Quân đưa cho chúng ta để đựng quà.

Nếu không, ta không thể vác cả chiếc xe máy kéo qua đây được." Bắc Hà Tán Nhân cười vỗ vỗ đầu ‘Đậu Đậu’.

Sau Bắc Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Tạo Hóa Pháp Vương và các đạo hữu khác đều lần lượt tiến lên, đưa túi càn khôn, tặng quà của mình.

Sau đó là Thất Sinh Phù Phủ Chủ, ông vẫn ăn mặc bảnh bao trong chiếc áo khoác dài màu đen.

Chương 1449

"Thất Sinh Phù tiền bối, hôm nay ngài đã tiếp xúc với Tống tiền bối chưa?" Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Tống tiền bối?

Ai?" "Tống Thư Hàng tiền bối ạ, trước đây Thất Sinh Phù tiền bối không phải đã nói trong nhóm là muốn giao cho anh ấy một đống dược liệu để sửa chữa con rối sao?" Vũ Nhu Tử nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngơ ngác, Đậu Đậu gọi Tống Thư Hàng là tiền bối?

Đậu Đậu bị 'ép hôn' đến hỏng não rồi sao?

Vũ Nhu Tử cô nương này... diễn mới được một nửa đã lỡ lời.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: "Tiểu hữu Tống còn có việc bận, đợi hôn lễ của em kết thúc ta sẽ đi gặp cậu ấy." Đồng thời, trong đầu ông lóe lên một ý nghĩ, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' người gọi tiểu hữu Tống Thư Hàng là 'tiền bối' chỉ có Vũ Nhu Tử thôi đúng không?

Chẳng lẽ, người trước mặt không phải là Đậu Đậu.

Nghĩ đến đây, Thất Sinh Phù Phủ Chủ quay người vẫy tay: "Vậy tạm biệt, Vũ Nhu Tử." "Tạm biệt, Thất Sinh Phù tiền bối." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "..." Trời ạ, quả nhiên là nha đầu Vũ Nhu Tử.

Nếu 'Đậu Đậu' trước mắt là hàng giả, vậy Đậu Đậu thật đi đâu rồi?

Ngoài ra, chuyện Vũ Nhu Tử giả làm Đậu Đậu tham gia hôn lễ, Linh Vũ Điệp Tôn Giả có biết không?

Thất Sinh Phù đạo hữu trong lòng hoảng hốt.

Sau Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Giao Bá Chân Quân bước tới.

Quà của Giao Bá Chân Quân không đựng trong túi càn khôn, mà đựng trong một cái bể cá. "Cho này, Đậu Đậu.

Quà của ta tặng em.

Một con Sở Sở." Chân Quân đưa bể cá lên, bên trong có một con cá lớn.

Con cá này, có một khuôn mặt buồn bã.

Tống Thư Hàng nhớ tên con cá này là ‘cá giọt nước’. "Cảm ơn Giao Bá tiền bối, cá này ăn có ngon không?" Vũ Nhu Tử nói. "Ăn?" Giao Bá Chân Quân ngẩn ra: "Đậu Đậu, không phải em muốn nó sao?

Con cá yêu này tên là Sở Sở đấy." Vũ Nhu Tử: "..." Tống Thư Hàng thực sự không thể nhìn nổi nữa: 【Giả vờ vui vẻ đi, phải biết Đậu Đậu là một tín đồ của Sở Sở, nhận được một con cá yêu Sở Sở, Đậu Đậu sẽ rất thích mới đúng.】 Vũ Nhu Tử nặn ra một nụ cười: "Cảm ơn Giao Bá tiền bối, em thích Sở Sở nhất!" Giao Bá Chân Quân gật đầu, sau đó vẻ mặt khó hiểu rời đi.

Cứ cảm thấy ‘Đậu Đậu’ này có vấn đề.

×××××××××× Sau khi các bạn bè tặng quà xong, đài cao bằng vàng lại tiếp tục được các con rối khiêng lên, vững vàng tiến về phía trước.

Đoàn rước dâu chuyên nghiệp phía trước lại bắt đầu thổi sáo đàn hát.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng chui vào từng chiếc tiên chu, đi theo đoàn.

Họ đã ăn một bữa ở nhà Hoàng Sơn Chân Quân.

Nhưng đó chỉ là món khai vị, đợi đến nhà ‘chú rể’, còn có một bữa tiệc tiên trân mỹ vị hơn đang chờ họ thưởng thức.

Cũng là một bữa tiệc thịnh soạn do tiên trù nổi tiếng trong giới tu chân chuẩn bị.

Đoàn rước dâu bay lên trời, tất cả đều là tu sĩ từ Tứ phẩm trở lên, sở hữu phi kiếm tiêu chuẩn.

Đoàn bay càng lúc càng nhanh, các con rối khiêng đài cao bằng vàng cũng tăng tốc.

Đôi mắt Vũ Nhu Tử càng lúc càng sáng.

Cảm giác này, ba mươi hai cái like. ....

Đoàn bay càng lúc càng xa, thậm chí tiên chu phía sau cũng bị bỏ lại một khoảng cách nhỏ.

Lúc này, trên không trung đột nhiên có một tấm lưới lớn giáng xuống, nhắm vào đoàn rước dâu đó.

Đồng thời, lại có một mảng bóng tối xuất hiện từ hư không, bao phủ đài cao bằng vàng.

Chu Ly cười lớn: "Ha ha ha, Độc Cô Bạch, Lục Tảo đạo nhân, Bạch Nhận Kiếm Khách, Lạc Anh tiên tử, các ngươi cuối cùng cũng không nhịn được mà ra tay rồi à." Tiếc là ông đã có chuẩn bị từ trước, không thể để mấy tên này phá hoại hôn lễ của Đậu Đậu!

Cùng lúc đó.

Độc Cô Bạch đang lẩn trốn gần đó ngơ ngác, người ra tay không phải là họ!

××× Chu Ly ha ha cười nói: "Không cần lo lắng, phe ta đã có chuẩn bị từ trước!

Tên Độc Cô Bạch này muốn cướp dâu là si tâm vọng tưởng!

Đậu Đậu em yên tâm, có ta Chu Ly ở đây, em nhất định có thể yên tâm xuất giá." Sau khi gả Đậu Đậu đi, nó có gia đình riêng, sẽ không bỏ nhà ra đi nữa.

Sau đó ông sẽ không phải đi theo sau Đậu Đậu dọn dẹp nữa.

Như vậy, ông sẽ có đủ thời gian để hẹn hò với Ngọc Cầm tiên sinh Âu Dương Viện, nghĩ thôi đã thấy vui rồi.

Đậu Đậu, hôm nay ta dù có liều mạng cũng phải gả em đi.

Sau đó, em sẽ hạnh phúc... ta cũng vậy!

Chu Ly quả thực đã có chuẩn bị từ trước, tất cả các cuộc tấn công đều bị ông và các thành viên ông sắp xếp chặn lại vững chắc.

Chỉ cần chặn được một lúc, các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ và bạn bè của Hoàng Sơn Chân Quân trong tiên chu phía sau đuổi kịp, trong phút chốc là có thể bắt sống bọn cướp dâu! "Cướp dâu?!" Vũ Nhu Tử lập tức trở nên phấn chấn.

Kịch bản chỉ có trên phim ảnh này, không ngờ bây giờ cô cũng được trải nghiệm một phen. "Tống tiền bối, Tống tiền bối, anh có nghe thấy không, là cướp dâu đó!" Vũ Nhu Tử hưng phấn nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu vừa nghe thấy Chu Ly gọi tên ‘Độc Cô Bạch’, nếu cậu không nhớ nhầm, Độc Cô Bạch hình như là đệ tử của Phù Sinh tiên tử thì phải?

Hắn quả nhiên vẫn ra gây sự sao.

Nhưng nếu Độc Cô Bạch muốn cướp dâu, tại sao không đi bắt cóc ‘Phù Sinh tiên tử’, mà lại đi mai phục cướp dâu của Đậu Đậu?

Trong đầu tên này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy? "Nói đến cướp dâu, em đột nhiên nghĩ đến một tin tức thú vị." Tô Thị A Thập Lục nói: "Cách đây không lâu, trên mạng có người gây náo loạn đám cưới để cướp dâu, chỉ là đối tượng cướp khiến người ta phải ngã ngửa." "Tin tức này em biết, khi mọi người tưởng anh ta định cướp cô dâu, thì anh ta lại cướp chú rể đi, có phải là cái này không?" Vũ Nhu Tử nói. "Không, trong video em xem, người cướp dâu là một cô gái, cô ấy đã cướp cô dâu đi." "..." Tống Thư Hàng thở dài một hơi: "Hai người xem tin tức gì vậy, không có tin tức cướp dâu nào bình thường hơn sao?" "Y y ya ~ y y ya ~ bụp ~" Tạo Hóa tiên tử nói.

Vũ Nhu Tử: "Bởi vì tin tức bây giờ phải nắm bắt được điểm nhấn, khác biệt với người khác.

Nam cướp nữ, nữ cướp nam đã không còn mới mẻ.

Nam cướp nam, nữ cướp nữ mới có thể thu hút ánh mắt của mọi người." "Chó cắn người đã không còn là tin tức nữa, người cắn chó mới là tin tức." Tô Thị A Thập Lục nói.

Vũ Nhu Tử bổ sung: "Thậm chí khi người cắn chó cũng không còn là tin tức nữa, thì phải tìm kiếm những tin tức sâu sắc và giật gân hơn.

Ví dụ như người và chó cắn nhau đại chiến, hoặc một người đuổi theo mười mấy con chó để cắn." "Cho nên, không thể trách chúng ta?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình không thể phản bác được. "Đến rồi đến rồi, Tống tiền bối, có một kẻ cướp dâu sắp xông đến trước mặt chúng ta rồi!" Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Nửa đầu do em lo, em ứng phó hắn đi." "Cứ để em lo, em đã nghĩ ra kịch bản rồi, làm thế nào để đối phó với kẻ cướp dâu." Vũ Nhu Tử đảm bảo.

Tống Thư Hàng có chút bất an: "Em định làm gì?" "Đương nhiên là từ chối hắn, dù sao chúng ta cũng phải đảm bảo hôn lễ của Đậu Đậu thành công.

Mặc dù kịch bản bị cướp dâu cũng rất kích thích..." Vũ Nhu Tử nói.

Đang nói chuyện, một gã râu quai nón đã vượt qua phòng ngự do Chu Ly bố trí, thành công xông đến trước mặt Đậu Đậu. "Đi theo ta, chó con!" Gã râu quai nón nói. "Tra nam, đi theo ngươi, mơ đi!" Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Gã râu quai nón: "Tra nam?" "Tên khốn nhà ngươi, khi ta đã quyết định gả đi, ngươi lại còn chạy đến phá hoại hôn lễ của ta.

Nếu ngươi muốn cướp dâu, tại sao không đến sớm hơn?

Trước khi hôn lễ bắt đầu, khoảng thời gian dài như vậy, ngươi có nhiều thời gian hơn để hoàn thành lời hẹn ước với ta.

Mà bây giờ, khi ta đã quyết định gả đi, ngươi lại xuất hiện trước mặt ta, xuất hiện trong thế giới của ta...

Bỏ cuộc đi, Độc Cô Bạch, ta sẽ không đi theo ngươi đâu, không bao giờ!" Vũ Nhu Tử nghiêm túc đọc thuộc lòng lời thoại không biết lấy từ đâu ra.

Đọc một hồi, chính cô cũng bị lời thoại làm cảm động, đưa móng vuốt lên lau khóe mắt.

Lời thoại này thật sự là đỉnh của chóp. "Gì?" Gã râu quai nón ngơ ngác.

Thời gian rất quý giá, hắn cũng không muốn nghe con chó nhỏ này nói dài dòng.

Hắn muốn trực tiếp bắt con chó nhỏ này đi, nhưng tay hắn lại không thể bắt được con chó Bắc Kinh này.

Trên người đối phương có một lớp ánh sáng vàng, lớp ánh sáng này giống như một lớp phòng ngự tuyệt đối, khiến tay của gã râu quai nón không thể tiếp xúc được với Đậu Đậu.

Đó là Công Đức Xà Mỹ Nhân, cô vẫn luôn bảo vệ Tống Thư Hàng, và cũng đang bảo vệ cơ thể của Đậu Đậu hiện tại. "Hử?

Lời thoại của tôi không cảm động sao?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Vũ Nhu Tử, tôi nghĩ em có thể đã nhầm rồi." Tống Thư Hàng nói: "Gã râu quai nón này không phải Độc Cô Bạch, Độc Cô Bạch không xấu như vậy." Vũ Nhu Tử: "Gì?" Thế này thì ngại quá.

Gã râu quai nón: "..." "Hơn nữa, người mà Độc Cô Bạch tìm cũng không phải Đậu Đậu, người hắn muốn cướp chắc là sư phụ của hắn." Tống Thư Hàng nói. "Vậy gã râu quai nón này là ai, chạy đến đây làm gì?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: "Có lẽ là đồng bọn của Độc Cô Bạch?" "Nếu đã vậy, thì đổi lời thoại khác." Vũ Nhu Tử nói.

Trong lúc gã râu quai nón đang khổ sở vì không thể phá vỡ lớp phòng ngự ánh sáng vàng, Vũ Nhu Tử lại nói: "Đi đi, gã râu quai nón.

Chương 1450

Nói với Độc Cô Bạch, đời này ta và hắn có duyên không phận.

Bảo hắn quên ta đi, ta là một người phụ nữ tồi tệ." "Excuse me?" Gã râu quai nón lại ngơ ngác.

Độc Cô Bạch là cái quái gì, hắn hoàn toàn không biết. 【Tống tiền bối, gã râu quai nón này hình như cả Độc Cô Bạch cũng không biết.

Có phải lại nhầm ở đâu rồi không?】 Vũ Nhu Tử kêu lên.

Tống Thư Hàng: 【Nếu không phải là Độc Cô Bạch, vậy thì đám cướp dâu này là ai?】 Lúc này, giọng của Chu Ly truyền đến: "Ha ha ha ha, Độc Cô Bạch đạo hữu, ngươi bỏ cuộc đi, các ngươi không có cơ hội đâu.

Các vị tiền bối, xin hãy giúp ta một tay, bắt hết bọn cướp dâu này lại!" "Chết tiệt, ta còn chưa kịp cướp dâu mà?" Lúc này, một giọng nói từ xa truyền đến.

Là Độc Cô Bạch, hắn đứng ra, giận dữ nói với Chu Ly: "Bọn cướp dâu bây giờ không có một xu quan hệ gì với ta!

Ta mẹ nó còn chưa kịp hành động!

Cái nồi này lão tử không gánh!" Độc Cô Bạch quyết định từ bỏ kế hoạch A.

Đội cướp dâu xuất hiện một cách khó hiểu này, đã hoàn toàn làm đảo lộn kế hoạch của hắn.

Bây giờ dù hắn có dẫn đội xông lên, trong tình huống Chu Ly đã có chuẩn bị, hắn cũng không thể âm thầm hoán đổi Đậu Đậu theo kế hoạch A được.

Không sợ đối thủ như thần, chỉ sợ đồng đội như heo.

Đội cướp dâu này rốt cuộc là bọn ngốc nào?

Từ bỏ kế hoạch A, nên Độc Cô Bạch chủ động đứng ra, bắt đầu thực hiện kế hoạch B.

Chu Ly nhìn Độc Cô Bạch, sững sờ.

Mẹ kiếp, Độc Cô Bạch còn chưa kịp cướp dâu, vậy bọn cướp dâu hiện tại là ai?

Lúc này, bên cạnh đài cao bằng vàng, một tên mặc đồ sát thủ giận dữ nói với gã râu quai nón: "Đồ ngốc, ngươi còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau bắt con chó đó đi!" "Đại ca, bên cạnh con chó này có công đức chi quang bảo vệ, em không bắt được nó." Gã râu quai nón trả lời. "Quỷ tha ma bắt, ai có thể cho ta biết tại sao một con chó lại có lực lượng công đức mạnh mẽ như vậy?" Tên mặc đồ sát thủ đó kêu lên.

Chu Ly: "Ta biết, nhưng ta sẽ không nói cho ngươi.

Đồ hèn, ăn một xiềng của ta!" Hai sợi xiềng xích kỳ lạ được Chu Ly tế ra, quấn về phía tên sát thủ và gã râu quai nón đó.

Bên cạnh đài cao bằng vàng đã có thiên la địa võng do Chu Ly bố trí từ trước, dù trên người Đậu Đậu không có ‘lực lượng công đức’ bảo vệ, gã râu quai nón cũng không thể rời khỏi đài cao.

Giây tiếp theo, gã râu quai nón và tên sát thủ đều bị trói lại. "Các ngươi là ai?" Chu Ly trầm giọng nói, gã râu quai nón không phải là một phe với Độc Cô Bạch, vậy tên này là phe nào, tại sao lại cướp dâu? "Chúng ta là ai không quan trọng, ngươi tưởng trói được chúng ta là thắng rồi sao?

Ngây thơ." Tên trong bóng tối lên tiếng.

Gã râu quai nón: "Kế hoạch A thất bại, thực hiện kế hoạch B!"

Thời buổi này, ra ngoài làm tin tức lớn, không chuẩn bị một loạt kế hoạch ABCD, thì không dám gây chuyện. "Khốn kiếp, nhanh vậy đã phải thực hiện kế hoạch B?

Kế hoạch A là ai hoạch định, quả thực như phân vậy.

Nhanh vậy đã thất bại rồi." Có người trong nhóm cướp dâu bất mãn nói.

Sau đó, trong ánh mắt nghi hoặc của Chu Ly và Lệ Chi tiên tử đang chạy đến, tất cả các thành viên cướp dâu đều đưa tay móc mắt mình.

Từng đôi mắt đẫm máu bị họ móc ra.

Ngay cả mắt của tên sát thủ và gã râu quai nón cũng rơi ra khỏi hốc mắt.

Tất cả các nhãn cầu tự động tụ lại.

Cuối cùng ở ngay phía trên gã râu quai nón hình thành một con mắt khổng lồ.

Con mắt khổng lồ này dường như được cấu tạo từ lửa, cháy hừng hực.

Trong ngọn lửa có thể nhìn thấy rõ con ngươi màu đỏ rực. 【Lại là nhãn cầu?】 Tống Thư Hàng trong lòng giật mình, gần đây cậu đã gặp phải mấy vụ liên quan đến mắt, mỗi lần đều không có kết quả tốt.

Con mắt lửa này lại có lai lịch gì?

Đồng thời, những kẻ cướp dâu đã móc mắt mình ra đều hét lên thảm thiết, cơ thể họ hóa thành một đống tro tàn, bao gồm cả cơ thể của gã râu quai nón và tên sát thủ, tất cả đều hóa thành tro bụi.

Ngay sau đó, từ trong cơ thể của tất cả những kẻ cướp dâu, có một thứ giống như linh hồn bay vút lên trời, bay về phía con mắt lửa khổng lồ đó. "Ha ha, ép chúng ta dùng đến kế hoạch B, các ngươi chết chắc rồi.

Vốn dĩ chúng ta chỉ muốn cướp con chó nhỏ này, bây giờ tất cả các ngươi đều phải chết." Linh hồn của gã râu quai nón đắc ý cười nói.

Cười xong, hắn cũng bay vút lên trời, chuẩn bị đầu nhập vào con mắt lửa đó.

Nhưng ngay lúc này, một cánh tay vàng óng đã nắm lấy ‘hồn’ của gã râu quai nón.

Là Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Sau khi cô nắm lấy ‘hồn’ của gã râu quai nón, cô lại quay người đối diện với cơ thể Đậu Đậu.

Trong cơ thể cô, Xích Tiêu Kiếm phối hợp lồng tiếng cho cô: "Thư Hàng, siêu độ!" Siêu độ?

Nhưng mà tôi bây giờ không phải là cơ thể của mình, có thể sử dụng pháp thuật siêu độ không? "Buông ta ra." Gã râu quai nón giận dữ nói.

Tống Thư Hàng lập tức giành lấy quyền điều khiển Đậu Đậu từ tay Vũ Nhu Tử.

Sau đó, cậu cố gắng vận chuyển pháp thuật siêu độ, đưa móng vuốt ra đặt lên người gã râu quai nón, miệng tụng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Trong phút chốc, trên người Đậu Đậu tỏa ra cảm giác đại từ bi, đại trí tuệ. "Đồ ngốc, ta lại không phải quỷ hồn, ngươi độ ta thế nào?" Gã râu quai nón kêu lên.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân nhả ra Xích Tiêu Kiếm, một kiếm đâm vào ngực gã râu quai nón. ...... "A?

A a a a ~~" Tiếng hét thảm thiết của gã râu quai nón kinh người, cao vút, trực tiếp đạt đến trình độ high C của nam cao âm.

Do hắn hiện tại tồn tại ở dạng giống như 'hồn thể', bị đâm một kiếm cũng không có máu tươi chảy ra, chỉ bị đâm một lỗ lớn. "Bây giờ, ngươi chết rồi." Xích Tiêu Kiếm dùng giọng nói cao ngạo nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân rút Xích Tiêu Kiếm ra, lúc này, toàn bộ cơ thể của gã râu quai nón sụp đổ vào lỗ lớn ở ngực.

Trong nháy mắt, cơ thể hắn biến thành một quả cầu ánh sáng lớn bằng nắm tay.

Tống Thư Hàng điều khiển móng vuốt của Đậu Đậu ấn lên quả cầu ánh sáng này, pháp thuật siêu độ được khởi động thuận lợi.

Tiếng Phạn vang lên, ánh sáng đại từ bi, đại công đức, đại trí tuệ bao phủ quả cầu ánh sáng.

Trong tiếng Phạn bao phủ từng chút một, quả cầu ánh sáng do cơ thể gã râu quai nón biến thành cứ thế bị siêu độ. "Trời ạ, còn có thể làm như vậy sao?

Cái này có hơi không Phật môn cho lắm?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Trước tiên chém người ta, rồi siêu độ đối phương, điều này không phù hợp với nguyên tắc của pháp thuật siêu độ chứ?

Nhưng sự thật thắng hùng biện, gã râu quai nón này thật sự đã bị siêu độ. "Hắc hắc, coi như tên này xui xẻo, vừa vặn đâm vào miệng đao của ta...

à không, là miệng kiếm." Xích Tiêu Kiếm nói: "Thư Hàng, tìm cơ hội chém mấy hồn thể kia luôn đi, loại hồn thể đặc thù như bọn chúng vạn người có một.

Chém xong còn có thể siêu độ, bỏ lỡ lần này nói không chừng cả đời ngươi cũng không gặp được lần sau.

Siêu độ một cái, bằng ngươi siêu độ cả vạn cái trước đây, đợt công đức chi lực này tăng ổn!" "Bọn họ là lai lịch gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm dường như biết lai lịch của những gã râu quai nón này? "Hắc, truyền thuyết về 【Thần minh】 và những kẻ cuồng tín, thánh đồ trong 【Thần quốc】 của hắn." Xích Tiêu Kiếm lại nói: "Đừng hỏi ta thần minh và thần quốc cũng như cuồng tín đồ là cái quái gì, ta cũng không biết.

Ta chính là ta, Xích Tiêu Kiếm biết đao ý, ta chỉ đại diện cho @#%× tiên tử." Tống Thư Hàng: "..." Công Đức Xà Mỹ Nhân ngẩng đầu nhìn con mắt khổng lồ đó, đôi mắt lấp lánh, giống như đang nhìn một chiếc bánh kem ngon lành.

Lúc này, trong Mắt Lửa, hình bóng của tên sát thủ lại hiện ra.

Đồng thời hiện ra còn có những đồng bọn của hắn, tất cả đều mặc trang phục sát thủ che kín trong bóng tối, từ trong Mắt Lửa lao ra.

Trong mắt họ không có con ngươi, chỉ có ngọn lửa trắng bệch.

Chu Ly đưa tay vung lên, xiềng xích cuốn tới.

Nhưng, khi xiềng xích gặp phải mấy tên sát thủ này, trực tiếp xuyên qua cơ thể họ, không thể làm tổn thương họ. "Ha ha ha ha!" Tên sát thủ phát ra tiếng cười đắc ý, thân hình hắn nhanh chóng lóe lên, trong nháy mắt xuất hiện trước mặt Chu Ly.

Trên tay hắn bật ra một đôi móng vuốt sắc bén, đâm về phía Chu Ly. "Ngươi không thể làm tổn thương ta, nhưng ta lại có thể chạm vào ngươi.

Chết...

ách ~~~" Lời của tên sát thủ còn chưa nói xong, một thanh kiếm rực cháy đã đâm xuyên qua ngực hắn, đâm ra một lỗ lớn trên ngực hắn.

Làm sao có thể, chúng ta đang ở trạng thái 【manh thứ】 là tồn tại hư ảo không thể bị tiếp xúc, tại sao lại bị người ta một kiếm đâm xuyên?

Tên sát thủ cúi đầu nhìn mũi kiếm trên ngực mình, đến chết cũng không dám tin vào cảnh này. "Tồn tại không thể tiếp xúc?

Ngay cả 《Đại Hư Không Áo Nghĩa Bí Pháp》 nổi tiếng của thú giới, cũng không dám nói mình hoàn toàn không thể bị người khác tiếp xúc.

Trạng thái của ngươi, cũng chỉ dọa người thôi." Xích Tiêu Kiếm cười lạnh.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tay phải rút Xích Tiêu Kiếm ra, tay trái nắm lấy da gáy Đậu Đậu, đưa nó về phía trước. "Khó chịu quá, Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, Đậu Đậu không phải mèo, nắm như vậy đau lắm!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Đồng thời cậu đưa móng vuốt ra ấn lên người tên sát thủ.

Chương 1451

Tên sát thủ và gã râu quai nón giống nhau, cơ thể sụp đổ vào lỗ lớn trên ngực, biến thành một quả cầu ánh sáng lớn bằng nắm tay.

Khi Tống Thư Hàng điều khiển móng vuốt của Đậu Đậu, thi triển pháp thuật siêu độ, quả cầu ánh sáng được siêu độ thuận lợi.

Lượng lớn công đức chi quang tràn vào cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Độ hóa một người, đã bằng độ hóa cả vạn vong hồn. "Con mắt lửa lớn trên không trung này chính là ‘Thần minh’ sao?

Vậy tại sao hắn lại muốn bắt Đậu Đậu?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói. "Có lẽ đây là một vị Khuyển Thần nào đó, muốn bắt Đậu Đậu về làm thần thê?" Vũ Nhu Tử suy đoán.

Tống Thư Hàng: "Đậu Đậu tuy sắp gả đi, nhưng nó là một con chó Bắc Kinh đực.

Cho nên... có lẽ con mắt lửa này chỉ là một cô chó, muốn cướp Đậu Đậu về làm chồng?" "Nghiêm túc đi, em đang nghĩ, có phải là có liên quan đến cái đài cao bằng vàng dưới chân chúng ta không?

Cứ cảm giác cái đài cao bằng vàng này giống như được chế tạo từ một tế đàn nào đó." Tô Thị A Thập Lục nói.

Cái ‘kiệu hoa’ dùng để đón Đậu Đậu này, cảm giác có chút quá lộng lẫy.

Kết hợp với lời nói của Xích Tiêu Kiếm vừa rồi, Mắt Lửa là một loại ‘Thần minh’, Tô Thị A Thập Lục nghi ngờ cái đài cao bằng vàng này có thể vốn là tế đàn do tín đồ của ‘Mắt Lửa’ chế tạo, sau đó không biết vì sao lại rơi vào tay người khác, rồi bị chế tạo thành ‘kiệu hoa’ chuyên dụng để rước dâu. "A Thập Lục rất có thể đoán đúng rồi, trời ạ ~ tôi cứ cảm thấy hôn lễ lần này của Đậu Đậu có chút kỳ lạ.

Các người không thấy Hoàng Sơn tiền bối đối với hành vi của mấy chúng ta quá dễ dãi sao?

Trong hôn lễ quan trọng nhất đời của Đậu Đậu, ý thức của chúng ta và Đậu Đậu đã hoán đổi, Hoàng Sơn tiền bối lại còn ngầm cho phép hành động của chúng ta.

Suy nghĩ kỹ lại, không thấy có chút quá trẻ con sao?" Tống Thư Hàng nói: "Hoàng Sơn Chân Quân rất cưng chiều Đậu Đậu, nếu thật sự muốn tổ chức hôn lễ cho Đậu Đậu, chắc chắn sẽ không cho phép chúng ta phá hoại hôn lễ như vậy.

Trong chuyện này nhất định có tin tức lớn." Xích Tiêu Kiếm: "Lại lắm lời rồi." Tống Thư Hàng: "..." Lần này không lắm lời chứ, cậu đã cố gắng hết sức nói ngắn gọn rồi mà.

Vũ Nhu Tử: "Em cũng có cảm giác này, tối hôm qua, Hoàng Sơn tiền bối có nói một câu, em ấn tượng rất sâu.

Ông ấy nói 【Nói không chừng...

để tiểu hữu Thư Hàng điều khiển cơ thể Đậu Đậu mới là lựa chọn tốt nhất, có thể ứng phó với một số sự kiện bất ngờ.】 Em suy đoán, Hoàng Sơn tiền bối sớm đã biết hôn lễ hôm nay sẽ xảy ra chuyện bất thường!" "A y y y, a da!" Giọng của Tạo Hóa tiên tử.

Tô Thị A Thập Lục: "Cho nên, Mắt Lửa này nói không chừng là do Hoàng Sơn tiền bối cố ý thu hút đến!" Tống Thư Hàng: "Chắc chắn là vậy rồi, phong cách hành sự phúc hắc này, rất có đặc sắc của Hoàng Sơn tiền bối." "Nhưng không biết Hoàng Sơn Chân Quân thu hút ‘Thần minh’ mắt lửa này đến làm gì?

Chẳng lẽ muốn bắt nó sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối Two muốn bắt hành tinh có mắt đó làm thú cưng, Hoàng Sơn tiền bối có phải cũng muốn bắt ‘Thần minh’ mắt lửa này làm thú cưng không? 【Chuyện trứng?】 Giọng của Bạch tiền bối Two đột nhiên vang lên.

Tống Thư Hàng giật mình. 【Không có gì không có gì, ngài đang ở gần đây sao?

Bạch tiền bối?】 Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối Two: 【Ta vừa mới chơi trốn tìm với người ta, không biết sao lại trốn đến gần đây.

Đột nhiên ngươi gọi điện thoại cho ta, ta suýt nữa thì lộ rồi.】 Tống Thư Hàng: "..." Tôi chỉ dùng ý thức nghĩ đến từ ‘Bạch tiền bối Two’ thôi mà đã là gọi điện rồi sao? 【Không có việc gì thì đừng gọi ta, ta bây giờ đang gặp phiền phức, bị phát hiện là xong đời.

Lúc người ta đang chơi trốn tìm mà ngươi gọi điện thoại cho người ta, đây không phải là hành vi gian lận sao?

Cúp máy đây.】 Bạch tiền bối Two nói.

Nói xong, ngài ngắt kết nối ý thức với Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Bạch tiền bối Two đang chơi trốn tìm với ai?

Nghĩ đi nghĩ lại, dường như chỉ có một vị đó. ‘Thiên’ của chư thiên vạn giới hiện tại.

Trong thế gian hiện nay, e rằng cũng chỉ có vị này có tư cách ép Bạch tiền bối Two chơi trò trốn tìm.

Tống Thư Hàng đưa móng vuốt của Đậu Đậu ra, xoa xoa thái dương, phiên bản hiện thực của ‘nộ tha cẩu đầu’.

Cứ cảm thấy chuyện này càng lúc càng loạn.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang khổ não, cậu, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đồng thời cảm thấy da gáy lại bị nắm lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân một tay xách Đậu Đậu, tay kia cầm Xích Tiêu Kiếm.

Cô rón rén đi đến sau lưng một tên sát thủ bóng tối.

Tên sát thủ đó đang giao chiến với Lệ Chi tiên tử.

Sự thật chứng minh, 【trạng thái manh thứ】 của những tên sát thủ bóng tối này chỉ là đồ dọa người.

Chưa đến mười chiêu, đã bị các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ nhìn thấu.

Tên sát thủ này lúc này đang bị Lệ Chi tiên tử áp đảo, đang chuẩn bị mở miệng gọi đồng đội cùng đối phó Lệ Chi tiên tử.

Nhưng khi hắn mở miệng, một mũi kiếm rực cháy đã đâm xuyên qua ngực hắn. "A ~~" Tiếng hét thảm thiết vang lên.

Đây đã là tên sát thủ thứ ba chết dưới kiếm của ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’.

Theo các bước trên, Tống Thư Hàng đưa móng vuốt của Đậu Đậu ra, vận chuyển ‘pháp thuật siêu độ’, vỗ lên người tên sát thủ, siêu độ hắn.

Vũ Nhu Tử: "Kỳ lạ, mấy tên sát thủ này đều mù hết rồi sao?

Tại sao bọn họ đều không nhìn thấy Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử?" Công Đức Xà Mỹ Nhân của Tống Thư Hàng cũng không ẩn thân mà?

Tô Thị A Thập Lục: "Bọn họ thật sự mù rồi, em quên là bọn họ đã móc mắt mình ra, biến thành con mắt lửa trên đầu này rồi sao?" Tống Thư Hàng siêu độ xong tên sát thủ, lại thu hoạch được một đợt ‘công đức chi lực’, nói: "Có lẽ chỉ cần Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử cẩn thận một chút, những tên sát thủ này sẽ không cảm nhận được cô ấy." Đang nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân lần này dùng đuôi rắn của mình, cẩn thận nhảy từng bước đến sau lưng tên sát thủ đang giao chiến với Chu Ly.

Tay lên kiếm xuống.

Vẫn là tư thế đó, vẫn là góc độ đó, Xích Tiêu Kiếm từ sau lưng đâm vào, mũi kiếm từ ngực tên sát thủ đâm ra.

Trong khoảnh khắc tử vong, đôi mắt của tên sát thủ trở nên sáng ngời, ngọn lửa trong mắt hắn nhìn thấy mũi kiếm trên ngực mình, sau đó phát ra một tiếng hét thảm thiết không thể tin được.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hoàn thành Quadra Kill! ......

Không lâu sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân cuộn đuôi nằm yên không nhúc nhích.

Một tên sát thủ đang giao thủ với Bắc Hà Tán Nhân lướt qua bên cạnh Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhảy vọt lên, Xích Tiêu Kiếm vô tình đâm ra.

Vẫn là góc độ và tư thế xuất kiếm đó.

Penta Kill! ......

Siêu độ xong tên sát thủ thứ năm, Công Đức Xà Mỹ Nhân lần này chủ động phát động tấn công, khi sắp tiếp cận tên sát thủ thứ sáu, chiếc hài bị đánh của cô được tế ra, trên chiếc hài tỏa ra ánh sáng công đức, ‘bốp’ một tiếng đánh ngã tên sát thủ thứ sáu xuống đất.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh chóng tiến lên, đầu đuôi rắn chọc vào tên sát thủ.

Tên sát thủ dùng một chiêu lừa lăn, nhanh chóng lăn đi.

Nhưng ngay khi hắn nhanh chóng lăn đi, để lộ lưng ra trước mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân, Xích Tiêu Kiếm vô tình đâm tới.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hôm nay không giả chết, không ai có thể cản được.

Hôm nay là sinh nhật Diệt Phượng ~~ sinh nhật vui vẻ ~~ mãi mãi tuổi 18 ~~ càng lớn càng đáng yêu.

Để lộ lưng cho kẻ địch, thật là một hành vi ngu xuẩn!

Công Đức Xà Mỹ Nhân đâm một kiếm, vẫn là tư thế và góc độ xuất kiếm đó.

Kiếm đâm từ sau lưng, xuyên ra trước ngực.

Sáu mạng! "Nhớ kỹ, kiếp sau đừng để lộ lưng cho kẻ địch của ngươi." Xích Tiêu Kiếm nói một cách ngầu lòi.

Giờ khắc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân thống trị toàn bộ chiến trường, trở thành nhân vật chính của cả trận đấu.

Tống Thư Hàng đảm nhận vai trò 'máy lọc', siêu độ cho mỗi một 'thích khách' bị chém giết. "Nói chứ, chúng ta cứ giết đám thích khách này như vậy, con mắt lửa trên trời kia sẽ không có hành động gì sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Sự tồn tại có thể được Công Đức Xà Mỹ Nhân gọi là 'Thần minh', dù có thành phần giễu cợt, nhưng ít nhất cũng không quá yếu chứ? "Đệ tử bị đối xử như vậy, dù là Phật cũng không nhịn được đâu.

Trừ khi vị 'Thần' này không có tư duy, chỉ là một thể tập hợp của pháp tắc." Vũ Nhu Tử nói.

Đang nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân sau khi giết sáu người liền thu lại Xích Tiêu Kiếm, ngẩng đầu nhìn con mắt lửa trên trời.

Trên người nàng lại xảy ra một vài thay đổi.

Khoảng thời gian trước, Tống Thư Hàng đã tích lũy công đức không ngừng ở Thú Giới, cộng thêm lần này liên tục siêu độ sáu tên thích khách, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại tiến hành một lần tiến hóa nhỏ.

Lần tiến hóa này sẽ tiến hóa phương diện nào đây?

Ban đầu, Xà Mỹ Nhân toàn tiến hóa ở vị trí đuôi, đuôi rắn cứ ngắn dần lên.

Bây giờ đuôi rắn của nàng đã tiến hóa đến dưới eo, một vị trí rất nguy hiểm.

Nhưng lần trước, nàng lại đột nhiên tiến hóa ra một con cá voi béo làm thú cưỡi...

Lần này thì sao?

Là tiếp tục tiến hóa đuôi rắn, hay là lại tiến hóa thêm một con thú cưỡi nữa?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trên trán Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra một phù văn xinh đẹp.

Nó đẹp như một món trang sức hoa văn giữa hai hàng lông mày.

Chương 1452

"Lần này chỉ tiến hóa ra một cái hoa văn thế này thôi à?

Tuy đẹp, nhưng tôi ra cửa hàng online mua vài đồng là có miếng dán rất đẹp rồi, dán lên chẳng phải còn đẹp hơn sao?" Tống Thư Hàng châm chọc.

Vũ Nhu Tử: "Về phương diện này, em và Tống tiền bối không có tiếng nói chung." Đang nói chuyện, phù văn giữa mày Công Đức Xà Mỹ Nhân hơi sáng lên, sau đó một con mắt xinh đẹp từ từ mở ra.

Con mắt này được cấu thành từ màu xanh lam u tối, ở trung tâm đồng tử có một vòng tròn màu đỏ thẫm nhỏ đang khẽ lấp lánh.

Chỉ cần nhìn thấy con mắt này, liền cảm giác toàn bộ tâm thần của một người sẽ bị hút vào trong, bị bóp méo. "Sao lại mọc ra con mắt thứ ba thế này?

Con mắt này đẹp quá, muốn sờ thử." Vũ Nhu Tử động lòng. "Con mắt này, đẹp một cách chết người." Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói. "Lạy trời, lần trước ăn 'Thánh quân hóng chuyện' rồi tiến hóa ra thú cưỡi cá voi béo, lần này siêu độ cho đám thích khách cuồng tín của 'Con Mắt Lửa', liền mọc ra con mắt thứ ba.

Bây giờ 'Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử' ăn gì mọc nấy à?" Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: "Còn có kiểu vận hành này nữa sao?

Vậy nếu lần sau Tống tiền bối siêu độ thứ gì đó liên quan đến 'phượng hoàng' hoặc thần điểu, nàng có mọc ra một đôi cánh không?" Tống Thư Hàng véo cằm suy tư, có lẽ lần sau có thể thử xem?

Nhưng nếu Công Đức Xà Mỹ Nhân mọc cánh rồi, phải gọi nàng là

gì?

Công Đức Phượng Hoàng Xà Mỹ Nhân? "Đến rồi!" Lúc này, Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Trên bầu trời, con mắt lửa kia có động tĩnh.

Đàn em bị giết sáu đứa, đám còn lại cũng không trụ nổi, bị người ta tập thể đè xuống mặt đất ma sát, bị đối xử như vậy, gã đại ca này cũng rất mất mặt.

Ngọn lửa của con mắt lửa bùng nổ, nhuộm đỏ cả một vùng trời gần đó, phảng phất như hóa thành một mặt trời nhỏ.

Và ở chính giữa đồng tử, một bóng người hư ảo hiện hình.

Bóng người hư ảo này chính là bản thể của 'Con Mắt Lửa', sự tồn tại được gọi là 'Thần minh'. 【Thống trị!

Khống chế!

Cưỡng ép!】 【Mùi vị khó ngửi, thức ăn khó nuốt!】 Sau khi bóng người hư ảo này xuất hiện, miệng lẩm bẩm các loại từ ngữ kỳ quái.

Cùng với âm thanh phát ra từ miệng hắn, tất cả mọi người có mặt dường như ngửi thấy một mùi vị khiến người ta buồn nôn, trong miệng như thể chứa đầy cơm canh thiu. 【Chán ghét, chán ghét, tất cả những gì các ngươi chán ghét, đều phản chiếu trong mắt ta.】 Sau đó, các tu sĩ bên dưới đều nhíu mày.

Trong lòng mỗi người đều dâng lên thứ mà mình chán ghét nhất.

Có người chán ghét một loại thức ăn khó ăn, có người chán ghét một người nào đó, có người chán ghét một sự việc nào đó, có người chán ghét một loài động vật nào đó, có người chán ghét một loại thông tin nào đó, có người chán ghét làm một việc gì đó.

Vũ Nhu Tử: "Thứ mình ghét à... nhất thời làm sao nghĩ ra được chứ.

Đối với em, tìm kiếm những thứ khiến em hứng thú mới là việc em thích làm.

Em đâu có rảnh để suy nghĩ về những thứ mình ghét." Tô Thị A Thập Lục: "Tuy ta có không ít thứ chán ghét, nhưng loại thì thầm ở mức độ này mà muốn ảnh hưởng đến ta?

Nằm mơ đi." Tống Thư Hàng: "Gần đây tôi khá phiền con rối kia, giết thế nào cũng không chết, còn luôn tìm đến gây phiền phức cho tôi, không biết hắn sẽ đột nhiên xuất hiện từ góc nào để làm tôi ghê tởm...

Tôi còn khá ghét ăn rau mùi." "Ngươi bị ảnh hưởng rồi." Tô Thị A Thập Lục nói. "Một chút, nhưng ảnh hưởng không lớn.

Dù sao tôi cũng có công đức chi quang bảo vệ." Tống Thư Hàng đáp. 【Mỗi người đều có thứ mình ghét, sự chán ghét của các ngươi chính là niềm vui của ta.

Bây giờ, hãy nhìn ta, nhìn vào con mắt lửa này.】 Giọng nói trong con mắt lửa nói đến đây, liền lớn tiếng: 【Thứ mà tất cả các ngươi ghét nhất, sẽ phản chiếu trên người ta.

Ta sẽ biến thành tập hợp thể của những thứ ngươi ghét nhất trên thế gian này.

Bây giờ, mời các ngươi lớn tiếng nói cho ta biết, ta có phải là người đáng ghét nhất trên thế giới này không?】 【Xin hãy nói, ta là người đáng ghét nhất trên thế giới đối với ngươi!】 【Ta là người phiền phức nhất trên thế giới đối với ngươi!】 【Ta là người ghê tởm nhất trên thế giới!】 Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Vũ Nhu Tử: "..." Lệ Chi tiên tử: "..." Tất cả các tu sĩ có mặt: "..." Mẹ kiếp, gã này thật đáng ghét. "Một 'Thần minh' như thế này, rốt cuộc làm sao chiêu mộ được 'cuồng tín đồ'?" Tống Thư Hàng không thể tin được.

Đám cuồng tín đồ này đều mù hết rồi sao?

Đúng rồi, đám cuồng tín đồ này quả thật mù rồi, chết tiệt!

Không chỉ mắt thường bị mù, mà đôi mắt tâm hồn chắc chắn cũng mù nốt. "Chủ nhân của ta, ngài là sự tồn tại đáng ghét và đáng phỉ nhổ nhất trên thế giới, ngài là sự tồn tại ghê tởm nhất trên thế giới, ngài là nguồn gốc của mọi phiền toái trên thế gian." Những tên thích khách còn sống tại hiện trường lớn tiếng đáp lại.

Dù vẫn đang bị đối thủ đè xuống đất ma sát, miệng chúng vẫn khản cổ hét lên đáp lại 'Thần minh'.

Đây chính là cuồng tín đồ, đối với họ tín ngưỡng còn quan trọng hơn cả sinh mệnh. 【Rất tốt, câu trả lời rất tuyệt.

Những thần dân yêu quý của ta.】 Giọng nói trong con mắt lửa đáp lại.

Ngay sau đó, hắn vẫy tay.

Tất cả những tên thích khách đang bị đánh tơi tả đều đột phá giới hạn không gian, nháy mắt quay trở về trong con mắt lửa. "Thủ đoạn không gian." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nếu không phải là người thức tỉnh 'dị năng không gian' như Bạch tiền bối, thì con mắt lửa đáng ghét này ít nhất cũng là tồn tại từ Cửu phẩm trở lên.

Nếu tồn tại Cửu phẩm ra tay, chỉ có thể cầu cứu Bạch tiền bối... không đúng, tạm thời không thể gọi ngài ấy, tóm lại là phải cầu cứu vị này.

Hoặc là...

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân, phải để 'Công Đức Nữ Đế' tái xuất giang hồ rồi. "Đội Bình Thiên Quan lên đi!" Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Đang nói chuyện, con mắt lửa trên trời chuyển hướng, nhìn chằm chằm vào Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Dù sao cũng là kẻ đã giết sáu đàn em của nó, nhất định phải chú ý một chút.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bị con mắt lửa nhìn chằm chằm, nàng giơ Xích Tiêu Kiếm lên... rồi nuốt cả thân kiếm vào bụng.

Sau đó, hai tay nàng ôm lấy cổ họng: "A a a a ~" Bốn tiếng hét kiểu Tống Thư Hàng kết thúc, cơ thể nàng từ từ ngã xuống đất, bất động. "Tôi cứ tưởng cô ấy đã bỏ cái sở thích này rồi, xem ra vẫn chưa chơi chán." Tống Thư Hàng cười khổ. 【Thì ra là ngươi, tàn dư của Thiên Đình.】 Giọng nói trong con mắt lửa đột nhiên nói.

Gã này, nhận ra Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay ôm mặt, xoay người, quay lưng về phía con mắt lửa.

Cứ như hành động của con đà điểu.

Quay lưng về phía kẻ địch thật sự không có vấn đề gì sao?

Lúc nãy ngươi giết người toàn là đâm từ sau lưng một nhát một mạng mà? 【Sau khi Thiên Đình viễn cổ tan vỡ năm đó, không ngờ vẫn còn nhiều tàn dư sống sót như vậy.

Nhưng hôm nay, vận may của ngươi không tốt khi gặp phải ta.】 Giọng nói trong con mắt lửa nói.

Ầm ~~ Con mắt lửa đột nhiên rơi xuống, như một mặt trời nhỏ lao xuống.

Nhiệt độ ngọn lửa trên đó cứ như mặt trời!

Nhiệt lượng kinh khủng, ngọn lửa kinh khủng.

Cảm giác tương tự như lúc Xích Tiêu Kiếm chém ra 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', nhưng ngọn lửa và nhiệt độ còn cao hơn, đáng sợ hơn. "Chơi nó!" Tống Thư Hàng hét về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Lúc này, cậu đang ở trong cơ thể Đậu Đậu, không thể vào 'Hạch Tâm Thế Giới' của mình, không thể đưa tất cả đạo hữu vào đó.

Thậm chí cậu còn không thể điều động 'Xích Tiêu Kiếm' để chém ra Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Hiện tại trừ Công Đức Xà Mỹ Nhân ra, không ai có thể đối phó với mặt trời nhỏ này.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn ôm mặt, nhưng con mắt thứ ba trên trán lại đang cẩn thận liếc nhìn Đậu Đậu, thân thể mà Tống Thư Hàng đang nhập vào. "Đừng chơi nữa, mau đội Bình Thiên Quan lên xử gã này đi." Tống Thư Hàng nói.

Con mắt trên trán Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp. "Đừng lo, sẽ không có chuyện gì đâu." Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Đang nói chuyện, từ xa có một mũi tên vàng bắn tới.

Mũi tên đó liên tục thực hiện bước nhảy không gian, mỗi một lần bước nhảy không gian đều tiến về phía trước một đoạn rất dài.

Trong nháy mắt, nó xuất hiện ở rìa con mắt lửa.

Mũi tên đâm về phía con mắt lửa.

Nhưng ngọn lửa trên con mắt lửa lại lần nữa bùng lên, trực tiếp nuốt chửng mũi tên vàng, muốn trực tiếp nấu chảy nó.

Trên mũi tên vàng có ánh sáng tựa như 'Thánh Quang' bùng lên, chống lại ngọn lửa. "Cuối cùng cũng hiện thân rồi sao?

Gã lén lén lút lút." Bóng người trong con mắt lửa cười ha hả: "Người mới đến, nói cho ta biết, ta có phải là người đáng ghét nhất đối với ngươi không?" "Ngươi nói không sai." Một giọng nói già nua vang lên.

Ở đằng xa, một lão giả tay cầm đại cung hiện thân: "Ngươi chính là tồn tại mà chúng ta căm hận nhất." Trên cổ lão giả, treo một chuỗi hạt vàng thô to.

Minh chứng thân phận đại sư của Thú Thần Bộ, hoặc là minh chứng thân phận đệ tử thân truyền của Tam Thập Tam Thú Thần Tông. "Ha ha ha, trả lời thật tuyệt.

Chương 1453

Mùi vị của sự chán ghét, thật là mỹ diệu!" Giọng nói trong con mắt lửa nói.

Vừa nói xong, đột nhiên nó dừng lại một chút. "Ặc!" Hắn cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

Ở đó không biết từ lúc nào đã có thêm một mũi kiếm xinh xắn ~~ "Nhớ kỹ, đừng quay lưng về phía kẻ địch của ngươi." Xích Tiêu Kiếm lại nói một cách ngầu lòi.

Bóng ma trong con mắt lửa không thể tin được quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Ở đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân phớt lờ ngọn lửa đang hừng hực cháy, lẻn ra sau lưng hắn, duy trì tư thế xuất kiếm, đâm ra một nhát kiếm bất ngờ.

Đối mặt với ánh mắt của bóng ma trong con mắt lửa, Công Đức Xà Mỹ Nhân mỉm cười, ngây thơ trong sáng. "Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?" Bóng ma trong con mắt lửa nghi hoặc hỏi.

Rõ ràng dưới đất vẫn còn một Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay ôm mặt nằm bò không dậy.

Đang nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân dưới đất bỗng phồng lên, biến thành một con cá voi béo tròn vo, nảy lên trên mặt đất, trong bụng cá voi có thể lờ mờ nhìn thấy một túm râu thú lông trắng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân ngầu lòi rút Xích Tiêu Kiếm ra, bay người lùi lại.

Xích Tiêu Kiếm là thần binh của Trường Sinh Giả, hiệu quả của nó khi đối phó với đám cuồng tín của con mắt lửa đặc biệt tốt, một kiếm một mạng, một mạng một kiếm.

Dù là dùng để đâm con mắt lửa, hiệu quả vẫn rất xuất sắc.

Sau khi đâm một nhát, ngực của bóng ma trong con mắt lửa liền xuất hiện một cái lỗ lớn. "Tại sao ngươi có thể miễn dịch với ngọn lửa của ta?

Ngươi xuất hiện sau lưng ta từ lúc nào?" Bóng ma trong con mắt lửa bình tĩnh nói, hắn đưa tay ấn lên ngực mình, ngọn lửa trong con mắt lửa hội tụ vào ngực hắn, bổ sung hoàn chỉnh vết thương trên ngực. "Ngươi nghĩ ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên nhân sao?

Ta không có sở thích giải thích bí mật của mình cho kẻ địch, ngươi cứ phát huy trí tưởng tượng của mình mà đoán nguyên nhân đi." Xích Tiêu Kiếm nói một cách ngầu lòi.

Ngọn lửa của con mắt lửa tuy kinh người, nhưng đối với Xích Tiêu Kiếm mà nói, nhiệt độ ở mức độ này căn bản chẳng là gì.

Khi chủ nhân đầu tiên của nó là Xích Tiêu Tử...

à không!

Khi chủ nhân của nó là Xích Tiêu Tử dùng nó chém ra 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', tùy tiện một kiếm là có thể đạt đến nhiệt độ bề mặt mặt trời.

Mà khi Xích Tiêu Tử toàn lực vung nó, toàn lực bộc phát, ngọn lửa trên kiếm sẽ đạt đến một nhiệt độ không thể miêu tả, phàm là thứ gì bị ngọn lửa tiếp xúc đều sẽ bị xóa sổ!

Về phần Công Đức Xà Mỹ Nhân, con mắt thứ ba mà nàng mở ra có hiệu quả thần kỳ.

Dưới sự trợ giúp của con mắt đó, dù không sử dụng 'hình thức Bình Thiên Quan', nàng cũng không sợ nhiệt độ cao của con mắt lửa, trực tiếp cầm Xích Tiêu Kiếm lẻn ra sau lưng bóng ma, đâm cho nó một nhát. "A a a, thần binh biết nói là thứ đáng ghét nhất." Bóng ma trong con mắt lửa cười hắc hắc: "Nhưng ta rất thích cảm giác ghét ngươi này." Xích Tiêu Kiếm: "..." "Nhưng hôm nay, các ngươi đều phải chết." Bóng ma trong con mắt lửa nói xong, đưa tay lên cao.

Một loại uy nghiêm khủng bố tỏa ra từ người hắn.

Thần uy như ngục.

Đồng thời, một 'tiểu thế giới' mở ra phía trên con mắt lửa.

Thần minh【Thần quốc】.

Con mắt lửa này định tung chiêu cuối.

Trong tiểu thế giới đó có một con sông lớn, con sông này ô uế không chịu nổi.

Tiểu thế giới vừa mới mở ra, đã có một mùi hôi thối khiến người ta ghê tởm bay ra.

Nụ cười của Công Đức Xà Mỹ Nhân tắt ngấm, nàng nhanh chóng lùi lại, đồng thời mở miệng ngậm Xích Tiêu Kiếm, hai tay tế ra 'Bình Thiên Quan', nhanh chóng búi tóc dài lên, đội nó lên, thành thạo cắm trâm ngọc vào tóc.

Dải tua rủ xuống trước Bình Thiên Quan khẽ lay động theo động tác của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đôi mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân mở ra, uy nghiêm mạnh mẽ toát ra từ đôi mắt nàng.

Nàng đưa tay nhẹ nhàng đẩy Bình Thiên Quan, ngay sau đó, một lượng lớn công đức chi lực tuôn ra từ vương miện, hóa thành một bộ long bào nữ lộng lẫy trên người nàng.

Con mắt lửa【Thần quốc】, khiến Công Đức Xà Mỹ Nhân cảm nhận được nguy cơ thực sự.

Trạng thái Công Đức Nữ Đế mỗi giây mỗi phút đều tiêu hao công đức chi lực dự trữ trong 'Bình Thiên Quan', hình thức biến thân này có thời gian giới hạn, không thể lãng phí thời gian.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay nắm kiếm. "Công đức, mặt trời!" Nàng khẽ ngâm một tiếng, công đức chi lực khổng lồ từ trên người nàng bành trướng ra, hóa thành một vầng mặt trời vàng kim.

Nhưng lần này, nàng không dựa vào 【Công đức mặt trời】 để nghiền ép kẻ địch, mà là giơ cao Xích Tiêu Kiếm, dùng sức vung một cái.

Giống như đánh bóng chày, 【Công đức mặt trời】 khổng lồ bị vung đi, đập về phía con mắt lửa và thần quốc mà nó mở ra.

Cách điều khiển 'Công đức mặt trời' này, là lần đầu tiên xuất hiện.

Cùng lúc đó, lão giả cầm chuỗi hạt vàng thô to ở xa lại một lần nữa giương cung, nhắm vào con mắt lửa.

Một mũi tên bắn ra, mũi tên từ một hóa hai, hai hóa ba, trong nháy mắt hóa thành mưa tên, rơi xuống con mắt lửa. "Ha ha ha ha, vô dụng thôi... vô dụng thôi." Bóng ma trong con mắt lửa cười ha hả.

Hắn di chuyển thân hình, bước vào bên trong 【Thần quốc】. 'Công đức mặt trời' của Công Đức Xà Mỹ Nhân và mưa tên do lão giả bắn ra cũng theo vào 'Thần quốc'.

Nhưng lúc này, con sông đen trong thần quốc dâng trào, nổi lên một cơn sóng, cuốn lấy 'Công đức mặt trời' và mưa tên.

Nước sông đen và công đức mặt trời, mưa tên triệt tiêu lẫn nhau.

Nước sông ít đi một chút... nhưng đối với con sông đen khổng lồ vô tận kia, chút nước sông này còn chưa bằng một sợi lông trâu. "A a a, các ngươi có chiêu gì, cứ dùng hết ra đi." Bóng ma trong con mắt lửa đưa ngón tay ra, làm dấu chữ V: "Hỏi lần cuối hai người các ngươi, năng lực của ta có ghê tởm không?

Có làm các ngươi cảm thấy đau gan không?

Nói cho ta biết, ta có phải là người các ngươi ghét nhất không?" Công Đức Xà Mỹ Nhân đẩy đẩy Bình Thiên Quan.

Xích Tiêu Kiếm thay nàng lên tiếng: "Không ổn rồi, thần quốc bị mở ra, nếu không nghĩ cách phong bế thần quốc của nó, trước khi thần quốc bị hủy diệt, thần minh bất tử." Lão giả cầm cung nheo mắt lại: "Thứ ngu xuẩn này cũng xứng được gọi là 'thần minh'?

Thần quốc của nó, cứ để lão phu đối phó!" Lão giả dường như đã có chuẩn bị từ trước. ......

Bên dưới, Tống Thư Hàng điều khiển Đậu Đậu, ngẩng đầu nhìn 'Thần quốc' kia và con sông đen bên trong, trong lòng đột nhiên khẽ động. "Tống tiền bối nhìn ra gì rồi sao?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Vừa rồi cảm xúc của ngươi dao động rất lớn." Tô Thị A Thập Lục bổ sung. "Y đát đát đạt ~" Tạo Hóa tiên tử. "'Thần quốc' kia, có khí tức của Thiên Đình viễn cổ." Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Không thể sai được, cậu đã tiếp xúc với rất nhiều 'mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ', thậm chí trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu còn có cả Đông Chi Điện hoàn chỉnh cùng vô số mảnh vỡ Thiên Đình, về phương diện này cậu có thể được coi là chuyên gia. "Có lẽ, đó là chiến lợi phẩm của hắn." Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh phân tích: "Trước đó khi hắn nhìn thấy @#%× tiên tử, đã nói những lời như 'tàn dư Thiên Đình viễn cổ'.

Nói không chừng trong sự kiện Thiên Đình viễn cổ năm đó, hắn cũng đã nhúng tay vào." "Nếu vậy thì, 'Thần quốc' của hắn chẳng phải có chút tương tự với 'Hạch Tâm Thế Giới' của tôi sao?" Tống Thư

Hàng nói. 【Không, thần quốc chỉ là một thứ giả mạo cấp thấp mà thôi.

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp với Hạch Tâm Thế Giới của ngươi, đừng gộp chung hai thứ lại.】 Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên.

Ngài ấy chỉ nói chuyện qua ý thức với Tống Thư Hàng, ngay cả Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đang ở trong cơ thể Đậu Đậu cũng không nghe thấy giọng nói này. 【Hả?

Bạch tiền bối two, sao ngài lại nói chuyện rồi?

Không phải ngài đang chơi trốn tìm sao?】 Tống Thư Hàng hỏi. 【Chơi trốn tìm thất bại, bị bắt được rồi.

Ta đã phải trả một cái giá rất lớn mới thoát thân được, lột cả một lớp da, suýt nữa thì toi đời.

Nhưng mà, thật kích thích.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..." 【Vốn định mượn bản thể của ngươi để quay về 'Tà Liên Thế Giới' trốn một lúc, nhưng không ngờ bản thể của ngươi lại đang ở cùng với một 'Bạch' khác.

Để không ảnh hưởng đến 'Bạch' kia, ta đành phải chạy đến ý thức của ngươi trốn một lát.】 Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi: 【Vậy Bạch tiền bối, thần quốc rốt cuộc là gì?】 【Theo cảm giác của ta, thứ này hẳn là một sản phẩm thí nghiệm, đối tượng mô phỏng hẳn là 'Hạch Tâm Thế Giới' của ngươi, hay nói cách khác là 'Tà Liên Thế Giới, Kim Liên Thế Giới'.

Đáng tiếc là chúng nó không tìm đúng đường, chỉ là một cái vỏ giả mạo cấp thấp.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: 【Vậy Bạch tiền bối, chúng ta có cách nào đối phó với nó không?】【Đối phó nó?

Đánh nát nó là được.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: 【Lạy trời, nếu có thể đánh nát nó, tôi đã xông lên đè nó xuống đất ma sát từ lâu rồi.】【Đè xuống đất ma sát là có ý gì?】Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng: 【Chính là ý trên mặt chữ đó, đánh ngã kẻ địch xuống đất, sau đó tiến hành một loạt liên hoàn kích, PAPAPA đánh cho hắn không đứng dậy nổi.】【Thú vị!

Vậy ngươi đi đè nó xuống đất ma sát đi.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối two, thần thiếp không làm được a.

Bạch tiền bối two hỏi: 【Ta giúp ngươi nhé, bộ 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 kia ngươi luyện đến đâu rồi?】【Cái đó, gần đây hơi bận, đến giờ mới luyện được vài lần, vẫn chưa nhập môn.】Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Bạch tiền bối two: 【Ngươi thật đúng là phế.】Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng. 【Hết cách rồi, ta giúp ngươi một tay.

Tập trung ý thức, trước tiên hãy mặc niệm pháp khí bản mệnh của ngươi 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo', thử triệu hồi nó.

Ta sẽ giúp ngươi mở thông đạo không gian.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "?" Tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và triệu hồi 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo' có quan hệ gì?【Ý thức của ngươi hiện đang ký sinh trên con chó Bắc Kinh nhỏ này, lẽ nào ngươi muốn hành hạ nhục thân của nó?

Chương 1454

'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo' của ngươi là do chính nhục thân của ngươi luyện thành, tương đương với cơ thể thứ hai của ngươi.

Không có thời gian giải thích, tóm lại cứ làm theo lời ta trước đã.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng ý thức mặc niệm hình dạng của Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo, sau đó dồn tình cảm vào để triệu hồi nó.

Ngay sau đó, một sức mạnh triệu hồi không gian yếu ớt hiện ra.

Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo xuyên qua không gian, xuất hiện trước mặt Đậu Đậu.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng phát hiện ý thức của mình nhảy ra khỏi cơ thể Đậu Đậu, tiến vào trong 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo'. "Tống tiền bối, ý thức của ngài biến mất rồi?" Vũ Nhu Tử kêu lên.

Nói xong, trên Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo hiện ra một lớp chất lỏng màu vàng, cuối cùng ngưng tụ thành một hình dạng 'Tống Thư Hàng'.【Xong rồi.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng vung vẩy cánh tay mình: "Đây là cái gì?

Tống Thư Hàng two?" Gần đây mọi người đều thịnh hành bản tôn one, rồi thêm một phân thân two.

Hôm nay cậu, Tống Thư Hàng, cũng bắt kịp trào lưu này.【Nếu ngươi muốn để ý thức của con chó Bắc Kinh nhỏ kia chiếm cứ cơ thể ngươi vĩnh viễn, thì ngươi hiện tại quả thực có thể xem là Tống Thư Hàng two.】Bạch tiền bối two nói nhàn nhạt.

Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh cơ thể mình bị Đậu Đậu chiếm cứ vĩnh viễn, ví dụ như Đậu Đậu thích ăn thức ăn cho chó;

Đậu Đậu vẫn quen với cách đi vệ sinh của chó con; Đậu Đậu còn thích tán tỉnh đủ loại Sở Sở...

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng rùng mình một cái. "Thư Hàng, ý thức của ngươi chuyển đi rồi à?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Tống tiền bối, ngài làm thế nào vậy?" Vũ Nhu Tử hai mắt sáng lên.

Tống Thư Hàng hoạt động cơ thể, nói: "Bạch tiền bối giúp tôi làm đấy, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, hai người ở đây đừng tùy tiện rời đi.

Tôi đi đè con mắt lửa kia xuống đất ma sát đây." "Tống tiền bối... ngài sẽ không bị đè ngược lại xuống đất ma sát chứ?" Vũ Nhu Tử có chút lo lắng.

Tô Thị A Thập Lục cũng có chút lo lắng: "Không có vấn đề gì chứ?" "Yên tâm đi, hôm nay tôi phải ngầu một phen." Tống Thư Hàng nói. 【Bạch tiền bối, tiếp theo tôi phải làm gì?】 Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: 【Ta còn tưởng ngươi định xông lên trực diện luôn chứ, luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 một lần trước đã.】 "Không vấn đề." Tống Thư Hàng bắt đầu tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 theo phương pháp đã hỏi được từ túm lông trắng.

Do Tống Thư Hàng đồng thời tu luyện 《Cương Thủ》 và 《Nho Gia Kim Cương Thân》, tố chất thân thể mạnh mẽ, kinh nghiệm rèn luyện thân thể phong phú, nên khi tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, hiệu quả gấp bội. "Rất tốt, cứ như vậy.

Tiếp theo, ta tặng ngươi một hư ảnh Thánh Viên trước, để ngươi một hơi hoàn thành bước đầu tiên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》." Bạch tiền bối two nói.

Ngay sau đó, sau lưng Bạch tiền bối two xuất hiện đầy trời đầy đất Thánh Viên, tổng cộng 12346 con, ngay hàng thẳng lối, như một quân đoàn.

Bạch tiền bối two vốn chỉ định ngưng tụ 12345 hư ảnh Thánh Viên, nhưng không cẩn thận luyện thêm một con, nên hắn vẫn luôn định tặng con thừa này đi. "Đi!" Bạch tiền bối two búng tay một cái.

Sau lưng hắn, một con Thánh Viên cường tráng đấm đấm vào ngực, bước những bước lớn về phía sau Tống Thư Hàng đang tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Thánh Viên cường tráng vừa đứng sau lưng Tống Thư Hàng, quyền sở hữu liền từ Bạch tiền bối two đổi thành Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, đầu óc Tống Thư Hàng một mảnh thanh minh, như được khai sáng.

Sự hiểu biết của cậu về 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' lập tức đạt đến trình độ nhập môn. "Thế này cũng được à?" Túm râu thú lông trắng trong con cá voi béo trợn to mắt.

Nó vừa mới khó khăn lắm mới tỉnh lại, liền nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng tu luyện 'Thánh Viên Long Lực Thần Công'.

Nó không nhìn thấy Bạch tiền bối two, nhưng vì nó cũng tu luyện 'Thánh Viên Long Lực Thần Công', nên nó có thể nhìn thấy đội quân Thánh Viên số lượng 12346 kia.

Tiếp đó, nó nhìn thấy từ trong đội quân đó, một con Thánh Viên rời đội, đứng sau lưng Tống Thư Hàng.

Thần công của Tống Thư Hàng liền nhập môn.

Mẹ kiếp kiếp kiếp, năm đó ta vì ngưng tụ con Thánh Viên đầu tiên đã chịu bao nhiêu khổ?

Đổ bao nhiêu mồ hôi và nước mắt.

Ta khổ tu mấy trăm năm, mãi đến ngũ phẩm cảnh giới mới tu luyện ra mười hư ảnh Thánh Viên.

Tên này trước mắt là sao vậy, hack game à?

Vì sao lại có hư ảnh Thánh Viên từ trên trời rơi xuống, giáng lên người hắn.

Đây là 'thần công trời ban' trong truyền thuyết?

Ta không phục, ta không phục, ta không cam tâm!

Túm lông trắng gào thét không cam tâm từ trong lòng.

Sau khi gào thét, nó lại thở dài một tiếng.

Thứ như 'thần công trời ban', là duyên.

Duyên, thứ này, không thể cưỡng cầu, diệu không thể tả, nhưng không thể ghen tị được.

May mà chỉ có một hư ảnh Thánh Viên, nếu không nó cảm thấy nội tâm mình thật sự sẽ không chịu nổi.

Đang suy nghĩ, đột nhiên nó nhìn thấy trong đội quân Thánh Viên kia, có một phần sáu số lượng Thánh Viên lần lượt đứng dậy.

Chúng bước những bước chân ngay ngắn về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó, gần một phần sáu số lượng Thánh Viên đứng sau lưng Tống Thư Hàng, tạo ra một mối liên hệ không thể nói rõ với cơ thể cậu.

Một phần sáu là gần hai nghìn con.

Số lượng này là số lượng mà tu sĩ thú bình thường cả đời cũng không tu luyện ra được.

Túm lông trắng nhớ đại 'Chinh Tây tướng quân' Thánh Viên tướng quân ở Thú Giới, được mệnh danh là thiên tài 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, ở bát phẩm cảnh giới cũng chỉ tu luyện ra được một trăm lẻ bảy con.

Bát phẩm mới được một trăm lẻ bảy con!

Hai nghìn con, là có ý gì?

Ý nghĩa gì đây? "Hơn hai nghìn hư ảnh Thánh Viên, đùa cái gì vậy!

Sao có thể như thế, trời già ơi, sao bất công vậy!

Ta không phục, ta chết cũng không phục!" Túm lông trắng uất ức đến cực điểm, trước mắt tối sầm, lại ngất đi.

Lần này nó là vì tức giận công tâm, tức đến ngất đi. ...... "Cảm giác thế nào?

Đáng tiếc, 2345 hư ảnh Thánh Viên này, chỉ có thể cho ngươi mượn dùng.

Cơ thể hiện tại của ngươi có độ cứng của pháp khí bát phẩm, nhiều nhất cũng chỉ chịu được số lượng hư ảnh Thánh Viên này.

Nhưng cường hóa đến mức độ này cũng đủ rồi, lên đi!

Thời gian có chút gấp, đừng chơi quá lâu, nếu không ngay cả 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo' của ngươi cũng sẽ không chịu nổi mà vỡ nát." Bạch tiền bối two nói. "Không vấn đề, tôi lên đây!" Tống Thư Hàng hai nắm đấm va vào nhau.

Lúc này cậu cảm thấy nhục thân mạnh mẽ chưa từng có.

Mạnh đến mức không thể hình dung.

Tổng cộng 2346 hư ảnh Thánh Viên, chỉ tính riêng cường độ thân thể e là đã có cường độ của Cửu phẩm?

Thậm chí còn cao hơn?

Tống Thư Hàng dậm chân xuống đất, nhẹ nhàng nhảy lên.

Ầm!

Mặt đất bị đạp nát một mảng, tạo thành một cái hố lớn.

Cơ thể Tống Thư Hàng lao vút lên trời.

Lạy trời, có phải nhảy hơi cao quá không?

Cơ thể cậu như một viên đạn pháo bắn về phía 'Thần quốc' của 'Con Mắt Lửa'.

Mắt thấy sắp lao vào Thần quốc, lao về phía Con Mắt Lửa thì Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện. "Lạy trời, ngọn lửa của Con Mắt Lửa này trông có vẻ rất lợi hại, cơ thể mình có chịu nổi không?" Nhưng, tốc độ lao tới của Tống Thư Hàng quá nhanh, quá nhanh.

Ý niệm vừa mới hiện lên trong đầu cậu, cơ thể đã đâm sầm vào trong 'Thần quốc', lao đến trước mặt Con Mắt Lửa.

Bóng ma trong Con Mắt Lửa cười lớn: "Tên ngu xuẩn, lại dám trực tiếp lao vào Thần quốc của ta, ngươi đây là tự tìm cái...

á ~~" Đùng ~~ Nó còn chưa nói hết câu, đã bị Tống Thư Hàng một cú đấm móc trời húc bay đi.

Tốc độ của Tống Thư Hàng quá nhanh, nhanh đến mức ngay cả Con Mắt Lửa cũng không kịp phản ứng.

Và nhiệt lượng của Con Mắt Lửa, cũng không thể làm hại đến cơ thể Tống Thư Hàng.

Bên cạnh cơ thể Tống Thư Hàng, có một lớp lửa màu đỏ thẫm và thánh quang hiện ra.

Trong ngọn lửa, ẩn hiện một con phượng hoàng đang cất tiếng hót vang...

Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa!

Ngọn lửa đến từ đạo khí của Thiên Đạo thứ ba 'Ban Văn Long

Thiên Đạo', Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Dưới sự bảo vệ của ngọn lửa cấp bậc này, lửa của Con Mắt Lửa nhiều nhất chỉ được coi là một đốm lửa nhỏ, căn bản không thể làm hại Tống Thư Hàng.

Mà thánh quang kia lai lịch cũng không tầm thường, là vật còn sót lại từ cuộc tấn công của 'đạo khí' của Thiên Đạo thứ hai - hành tinh mọc mắt - kết hợp với thánh quang bình thường.

Thánh quang trạng thái âm dương hợp nhất, một thứ chưa từng có.

Chương 1455

Dưới sự hỗ trợ của hai loại sức mạnh này, Tống Thư Hàng căn bản không sợ nhiệt lượng của Con Mắt Lửa. "Chết tiệt, sao thằng nhóc Tống Thư Hàng lại lao vào đó rồi?" Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân sửa lại Bình Thiên Quan, nhanh chóng lao về phía 'Thần quốc'.

Vốn dĩ nàng rất kiêng kỵ 'Thần quốc', không định tiến vào Thần quốc giao chiến với Con Mắt Lửa.

Thần quốc là sân nhà của Con Mắt Lửa, là địa bàn của đối phương.

Hơn nữa, Thần quốc sẽ có hiệu quả khắc chế đối với Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng Tống Thư Hàng đã lao vào trong đó, nàng cũng chỉ có thể theo sau.

Lão giả cầm cung ở phía bên kia giật giật khóe miệng...

đồng đội heo à, chạy vào 'Thần quốc' làm gì chứ?

Rõ ràng ông ta đã chuẩn bị sẵn thủ đoạn, có thể phong cấm Thần quốc rồi mà.

Không thể cho ông ta vài giây thời gian sao?

Bây giờ còn biết làm sao?

Chỉ có thể yểm trợ cho hai kẻ liều lĩnh này trước. "Hai người các ngươi mau ra đây, ta yểm trợ các ngươi!" Lão giả cầm cung hét lớn, ông ta lại giương cung, một mũi tên vàng khổng lồ xuất hiện, khóa chặt Con Mắt Lửa.

Mà trong Thần quốc...

Tống Thư Hàng căn bản không định ra ngoài. "Yếu quá, hay là nói, dưới trạng thái cường hóa của 2346 hư ảnh Thánh Viên, tôi mạnh đến mức hơi ngầu?" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Vừa rồi cậu chỉ nhẹ nhàng nhảy một cái từ mặt đất, dựa vào lực xung kích sinh ra từ cú nhảy đã trực tiếp húc bay 'Con Mắt Lửa' đi.

Cậu còn chưa dùng sức!

Nói cách khác, nếu ở trạng thái này, cậu dồn sức ra đòn, đè Con Mắt Lửa xuống đất ma sát là chuyện rất dễ dàng.

Đang suy nghĩ, thân hình Tống Thư Hàng rơi xuống.

Cậu vẫn chỉ có cảnh giới Tứ phẩm, không có sức mạnh 'đạp không mà đi'.

Trong tình huống phi kiếm, phi đao đều không ở bên cạnh, sau khi lực xung kích của cú nhảy biến mất, cậu liền rơi xuống sông đen.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng điểm chân vào hư không, một đóa sen đen ngưng tụ dưới chân cậu, vững vàng đỡ lấy cơ thể cậu.

Đồng thời, 'Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử' trong hình thức Công Đức Nữ Đế xuất hiện sau lưng cậu, nhập vào người cậu, bảo vệ cậu. "Thư Hàng, ngươi quá liều lĩnh." Xích Tiêu Kiếm thay Xà Mỹ Nhân lên tiếng.

Tống Thư Hàng cười nói: "Không, không phải liều lĩnh." Cậu nhấc chân đạp mạnh lên đóa sen đen: "Bây giờ tôi đang bật hack mạnh có thời hạn, trước khi hack kết thúc, chúng ta giải quyết xong chuyện này!" "Hack mạnh?

Mạnh cỡ nào?" Xích Tiêu Kiếm trong lòng thoáng hoảng hốt.

Bởi vì nếu hack mới của Tống Thư Hàng quá mạnh, nó có thất nghiệp không?

Nó cũng là một loại hack mà, nếu thất nghiệp rồi, chẳng phải sẽ vĩnh viễn phải ở trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân không ra được sao? "Mạnh không thể tả!" Tống Thư Hàng dùng sức nhảy lên!

Lần trước cậu chỉ nhẹ nhàng nhảy một cái, lần này lại là nhảy toàn lực.

Bùm ~~ Sau lưng Tống Thư Hàng nổ tung một trận sóng âm, không ngừng gia tốc, gia tốc!

Cứ như là bước nhảy không gian, cậu nháy mắt xuất hiện phía trên Con Mắt Lửa. "Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp thức thứ hai, Lưu Tinh!" Tống Thư Hàng gầm lên.

Khi chiếm ưu thế áp đảo, gào tên chiêu thức rất có cảm giác.

Chỉ là tên của quyền pháp hơi phèn một chút.

Nhưng không sao, uy lực cực mạnh!

Vô số nắm đấm như sao băng oanh tạc lên người Con Mắt Lửa.

Nhanh, quá nhanh.

Nhanh đến mức Con Mắt Lửa còn không kịp phản ứng!

Quyền pháp chỉ là bộ quyền pháp rèn luyện thân thể cơ bản, là cơ sở trong cơ sở của hệ thống tu chân.

Nhưng chủ nhân sử dụng quyền pháp này, hiện tại đã được cường hóa đến mức độ khiến người ta phải kinh hãi.

Tốc độ nhanh đến mức không thể phản ứng, sức mạnh mạnh đến mức hoàn toàn không thể chống đỡ, thể chất tráng kiện đến mức căn bản không thể phá phòng ngự.

Đây quả thực là máy ủi trên đường đất, cưỡng ép san phẳng.

Khi tung ra Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp 'hai', đầu óc Tống Thư Hàng không cần nghĩ gì cả, chỉ cần dùng sức vung quyền.

Trong khoảnh khắc đó, chính cậu cũng không biết mình đã tung ra bao nhiêu quyền.

Quá nhanh, không thể dừng lại, làm gì còn tinh lực để đếm xem đã vung bao nhiêu quyền?

Con Mắt Lửa cũng hoàn toàn không chống đỡ nổi, bị áp đảo từ trên không trung rơi xuống.

Mỗi một quyền của Tống Thư Hàng đấm lên người nó, liền để lại một vết lõm.

Đồng thời, thánh quang âm dương hợp nhất, Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa, công đức chi quang còn lưu lại trong vết lõm, thiêu đốt cơ thể nó.

Một bộ quyền Lưu Tinh đánh xong, Con Mắt Lửa bị đánh cho tan nát, phòng ngự trên người nó hoàn toàn trở thành đồ bỏ. "A a a a ~" Lại là những tiếng hét thảm liên tiếp, Con Mắt Lửa bị trọng thương rơi xuống sông đen.

Thân hình Tống Thư Hàng dừng lại, dưới chân lại lần nữa ngưng tụ sen đen, đỡ lấy cơ thể. "Xong rồi à?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng quả thực là 【Thư Hàng nhỏ bùng nổ】, đánh Con Mắt Lửa không có sức phản kháng. "Theo kịch bản thì, gã này chắc chắn sẽ không dễ dàng chết như vậy.

Thần quốc không diệt, thần minh không chết.

Ước chừng gã này có thể mượn 'Thần quốc' để hồi phục, duy trì sinh mệnh bất diệt." Tống Thư Hàng nói.

Cậu nhớ lại cuộc gặp gỡ trong 'Kim Liên Thế Giới' của Nho gia năm đó.

Khi đó 'Hằng Hỏa Chân Quân' có thể tiêu hao bản nguyên của Kim Liên Thế Giới, để đạt được hiệu quả 'phục sinh'.

Thần quốc tuy là hàng nhái kém chất lượng, nhưng thông qua tiêu hao bản nguyên 'Thần quốc' để hồi phục thương thế chắc chắn không có vấn đề gì. "Ngươi định làm gì?" Xích Tiêu Kiếm hỏi. "Nếu có thể, đánh gã này ra khỏi 'Thần quốc', đè xuống đất ma sát...

Nếu không được, thì phá hủy Thần quốc, mang đi phần thuộc về 'Thiên Đình viễn cổ'." Tống Thư Hàng nói.

Mỗi một mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ chuyển vào Hạch Tâm Thế Giới của cậu, đều có thể tăng cường Hạch Tâm Thế Giới, hoàn thiện nó, khiến nó trở nên mạnh mẽ hơn. "Có cần mượn sức mạnh của ta không?" Xích Tiêu Kiếm nói.

Nó cảm thấy mình phải thể hiện sự tồn tại trước mặt Tống Thư Hàng, nếu không sau khi có được hack mới mạnh mẽ, cơ hội Tống Thư Hàng sử dụng nó sẽ giảm đi thì không ổn.

Đến lúc đó, nó sẽ thật sự trở thành 'đạo cụ biểu diễn nuốt kiếm' của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nó còn cần mặt mũi, không muốn thật sự mỗi lần đều xuất hiện với vai trò đạo cụ. "Không cần, lần này không dùng đến Xích Tiêu Kiếm tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Lần này cậu tiếp nhận hơn hai nghìn hư ảnh Thánh Viên của Bạch tiền bối two, cường hóa là nhục thân, thể chất, sức mạnh và tốc độ.

Năng lượng bản thân không được tăng cường đến mức không phù hợp với cảnh giới.

Bây giờ sử dụng Xích Tiêu Kiếm, chém ra cũng chỉ là 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' cấp Bát phẩm Huyền Thánh, trong trận chiến này tác dụng không lớn. "Tìm thấy rồi!" Trong lúc nói chuyện, mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Cậu vừa mới nhân lúc giao lưu, khóa lại Con Mắt Lửa.

Vừa rồi một loạt 'quyền Lưu Tinh' đánh quá đã, trực tiếp đập đối phương xuống sông đen, đây là một sai lầm lớn.

Cậu hoàn toàn nên trước khi Con Mắt Lửa rơi xuống 'sông đen', tung ra một loạt liên kích trực tiếp đánh nó ngược trở lại trời.

Với sức bộc phát và tốc độ hiện tại của Tống Thư Hàng, chuyện này hoàn toàn có thể làm được.

Chỉ là cậu nhất thời vẫn chưa thích ứng được với phương thức chiến đấu sau khi cơ thể được cường hóa.

Như cậu dự đoán, Con Mắt Lửa có thể mượn 'Thần quốc' để hồi phục thương thế, Thần quốc không diệt, Con Mắt Lửa gần như là bất tử bất diệt, dù vết thương nặng đến đâu, cũng có thể nhanh chóng hồi phục. "Thời gian của ta có hạn, không thể lãng phí nữa." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Công kích tiếp theo, tuyệt đối không thể để đối phương rời khỏi tầm mắt của mình nữa. "Con khỉ đáng ghét, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 đáng ghét." Con Mắt Lửa từ trong sông đen lao ra, vết thương trên người nó quả nhiên đã hồi phục.

Ngoài ra từ tiếng gầm giận dữ của nó có thể nghe ra, trước đây nó dường như đã từng chịu thiệt thòi vì 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》? "Ngươi thật sự nghĩ rằng ta không có cách nào đối phó với ngươi sao?

Con khỉ ngu xuẩn.

Những năm qua ta vẫn luôn nghiên cứu nhằm vào 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Hôm nay vừa hay thử nghiệm nghiên cứu của ta trên người ngươi." Đôi tay của bóng ma trong Con Mắt Lửa giơ lên.

Cả con sông đen bên dưới gào thét, dâng lên cơn sóng cuồng loạn.

Nước sông đen dường như có ý thức, bao bọc lấy Con Mắt Lửa.

Đồng thời, con sông đen đó bắt đầu bốc cháy, cứ như là dầu hỏa. "Cho dù ngươi ngưng tụ ra mấy trăm hư ảnh Thánh Viên, cũng không thể phá vỡ nước sông đen của ta...

Và cho dù tốc độ của ngươi có nhanh đến đâu, cũng chắc chắn sẽ phải chôn thân trong sông đen của ta." Con Mắt Lửa trầm giọng nói.

Chương 1456

Ầm ~~ Nước sông đen đang cháy bùng lên, bao phủ về phía Tống Thư Hàng.

Cứ như là sóng thần, không thể ngăn cản, không thể địch lại, không thể né tránh. "Mấy trăm con Thánh Viên?

Số lượng này mới là cực hạn của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 sao?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Giọng nói của cậu không lớn, bị tiếng sóng của sông đen nhấn chìm.

Nhưng 'Con Mắt Lửa' ở đối diện lại nghe thấy giọng nói của cậu. "Cái gì?" Con Mắt Lửa nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng không lãng phí thời gian nữa, cậu đã tích tụ sức mạnh từ 《Bất Động Kim Cương Thân》, 《Cương Thủ》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, đây là tất cả các pháp môn luyện thể mà cậu nắm giữ, cậu một hơi khởi động toàn bộ; sau đó là thân pháp bộc phát 《Thiên Hành Kiện》.

Bùm!

Thân thể cậu còn nhanh hơn lần trước, đồng tử của Con Mắt Lửa còn đang tập trung vào vị trí cũ của Tống Thư Hàng, nhưng thân hình Tống Thư Hàng đã xuất hiện trước 'nước sông đen'.

Cánh tay phải cậu vung lên, một quyền đánh ra.

Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp phiên bản nâng cấp 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Một quyền đánh ra, tiếng Phật hiệu vang lên, công đức chi lực hội tụ vào trong quyền này.

Phòng ngự nước sông đen mà Con Mắt Lửa tự cho là có thể ngăn cản 'mấy trăm hư ảnh Thánh Viên', trước nắm đấm của Tống Thư Hàng lại mỏng manh như giấy.

Nước sông đen nổ tung, bị đánh ra một cái lỗ lớn không thể tụ lại.

Lực của một quyền này sau khi đánh vỡ phòng ngự nước sông đen, quyền áp oanh lên người Con Mắt Lửa, lại lần nữa đánh nát nó, hất bay đi.

Đồng thời còn tiện tay khoét một cái lỗ trong suốt trên người nó, nếu không phải nơi này là Thần quốc của nó, một quyền này đã có thể lấy đi nửa cái mạng nhỏ của nó. "Sao lại như vậy, phòng ngự sông đen của ta, không thể nào!" Con Mắt Lửa không thể tin được hét lên.

Phòng ngự thần lực ít nhất có thể ngăn cản sáu trăm 'hư ảnh Thánh Viên', tại sao lại mỏng manh như vậy?

Nó ngưng tụ ánh mắt của mình, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Tu sĩ thú tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, hư ảnh Thánh Viên cũng không phải lúc nào cũng hiện hình.

Trừ khi tu sĩ thú chủ động hiển hóa hư ảnh ra, cũng chỉ có trong khoảnh khắc ra quyền, hư ảnh Thánh Viên mới tạm thời hiện ra.

Ngay sau đó, Con Mắt Lửa nhìn thấy tổng cộng 2346 hư ảnh Thánh Viên, đứng sau lưng Tống Thư Hàng.

Hơn hai nghìn hư ảnh Thánh Viên, nở nụ cười thân thiện với nó. "Không thể nào!" Con Mắt Lửa gầm lớn.

Nó đã nghiên cứu, trong lịch sử các tu sĩ thú tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cho dù là cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên, cũng đa số chỉ có bốn năm trăm hư ảnh Thánh Viên.

Chỉ có một số người sống lâu, mới có thể sở hữu bảy tám trăm hư ảnh Thánh Viên.

Nhưng tên này trước mắt lại có hơn hai nghìn hư ảnh Thánh Viên trên đầu, rốt cuộc là có ý gì?

Không thắng nổi, đối mặt với một kẻ như vậy, nó căn bản không có cơ hội thắng.

Đang suy nghĩ, thân hình Tống Thư Hàng lại lần nữa xuất hiện trước mặt nó.

Một quyền nối tiếp một quyền, mỗi một quyền đều mang hiệu ứng đánh bay.

Mỗi một quyền đều có thể để lại một vết lõm hoặc một cái lỗ trong suốt trên người nó.

Mà mục đích là đẩy nó ra khỏi phạm vi 'Thần quốc'. "Không, ngươi đừng hòng." Con Mắt Lửa ý niệm vừa động, cửa Thần quốc bắt đầu đóng lại.

Xích Tiêu Kiếm: "Gay go rồi." "Vị tiền bối cầm cung kia, không phải ngài có cách đối phó 'Thần quốc' sao?

Sao ngài còn chưa ra tay?" Tống Thư Hàng lại cho Con Mắt Lửa một cú đấm móc trời, từng chút một ép nó về phía cửa Thần quốc.

Lão giả cầm cung: "Các ngươi không ra ngoài, thủ đoạn của lão phu cũng không dễ thi triển." Ông ta kéo căng dây cung, nhưng không có cơ hội bắn ra mũi tên vàng.

Tốc độ của Tống Thư Hàng quá nhanh, Con Mắt Lửa cũng bị liên tục đánh bay với tốc độ biến đổi.

Lão giả cầm cung không thể khóa được vị trí của Con Mắt Lửa. ...... "Vậy xem ra chỉ có thể dựa vào chính mình rồi." Tống Thư Hàng

nói.

Cậu tung một cú đá cuối cùng.

Con Mắt Lửa đập vào 'cửa Thần quốc'.

Cửa Thần quốc vẫn chưa đóng, nhưng Con Mắt Lửa lại không rơi ra khỏi Thần quốc, cơ thể nó như thể đập vào một bức tường vô hình. "Thần quốc là thế giới của ta!" Con Mắt Lửa gào thét.

Lúc này nó, cơ thể như một miếng giẻ rách, đầy lỗ thủng, nếu không có Thần quốc làm hậu thuẫn, nó đã chết từ lâu.

Nhưng, nó lại cười quái dị: "Trong thế giới của ta, ngươi không giết được ta.

Ngoài ra... trạng thái bộc phát của ngươi còn có thể duy trì được bao lâu?

Người cười cuối cùng, chắc chắn là ta." Cuối cùng nó cũng nhìn ra, tu sĩ nhân loại trước mắt dường như đã dùng một loại bí pháp nào đó để bộc phát ra chiến lực mạnh mẽ như vậy.

Nhưng cơ thể hắn đã có chút không chịu nổi rồi.

Nó đã không cần đánh bại đối phương, chỉ cần kéo dài một lúc, kẻ địch mạnh này sẽ tự sụp đổ. "Vậy thì mang ngươi rời khỏi Thần quốc của ngươi." Tống Thư Hàng nói.

Lại một lần nữa, thân hình cậu biến mất khỏi tầm mắt của 'Con Mắt Lửa'.

Khi xuất hiện lại, Tống Thư Hàng đã ở sau lưng Con Mắt Lửa, đưa tay bắt lấy nó. "Chào mừng đến với thế giới của ta ~~" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Con Mắt Lửa sững sờ, còn chưa hiểu ý trong lời của Tống Thư Hàng.

Nhưng ngay sau đó, nó cảm giác thế giới của mình trời đất đảo lộn, nó bị không gian dịch chuyển, dịch chuyển đến một thế giới khác.

Điều này không khoa học, không tu chân!

Trong 'Thần quốc' của nó, tất cả sức mạnh không gian đều sẽ mất tác dụng với nó, Thần quốc là địa bàn của nó!

Nhưng bây giờ, nó bị không gian dịch chuyển.

Lúc này nó xuất hiện trên một quảng trường được lát bằng những phiến đá màu đỏ thẫm.

Trên quảng trường, có một tấm bia đá.

Trên đó dùng văn tự viễn cổ viết 【Hạ Cung】. "Đây là nơi nào?" Con Mắt Lửa cảm thấy hoảng sợ.

Nó cảm nhận được, nơi này là một nơi vượt trên 'Thần quốc' của nó.

Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng, quảng trường 'Hạ Cung' của mảnh vỡ Thiên Đình.

Từ lúc ý thức của cậu chuyển vào phân thân do 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo' hóa thành, cậu vẫn luôn thử giao tiếp với 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Bởi vì trước đó Bạch tiền bối two đã đề cập, Thần quốc chỉ là bản sao kém chất lượng của 'Hạch Tâm Thế Giới' hoặc Kim Liên Thế Giới của Nho gia.

Tống Thư Hàng liền cảm thấy 'Hạch Tâm Thế Giới' của mình hẳn là có thể dùng được.

Bây giờ, quả nhiên đã dùng được. "Đây cũng là Thần quốc?

Ngươi cũng là sản phẩm thí nghiệm tạo thần?" Con Mắt Lửa phát ra giọng nói kinh ngạc.

Nơi vượt trên Thần quốc của nó, chỉ có thể là 'Thần quốc' tiên tiến hơn, quy cách cao hơn Thần quốc của nó thôi phải không? "Xin lỗi, nội dung ngươi nói ta nghe không hiểu." Tống Thư Hàng bắt lấy Con Mắt Lửa, hung hăng đập nó xuống quảng trường. "A ~~" Sau khi mất đi hậu thuẫn của Thần quốc, Con Mắt Lửa trong trạng thái tan nát nháy mắt trở nên yếu ớt không chịu nổi.

Chỉ là Tống Thư Hàng cũng sắp đạt đến giới hạn.

Cậu có thể cảm nhận rõ ràng lực công kích của mình đang giảm xuống, sức mạnh, tốc độ đều đang suy yếu. "Vậy thì, cú đấm cuối cùng." Tống Thư Hàng nói.

Cậu ngưng tụ toàn bộ tinh, khí, thần của mình, toàn bộ sức mạnh của cơ thể đều hội tụ vào cú đấm này. "Không, đừng giết ta.

Cầu xin ngươi, tha cho ta một mạng.

Ta có thể trả bất cứ giá nào!" Con Mắt Lửa kêu lên.

Nó cảm nhận được sự đáng sợ trong cú đấm này của Tống Thư Hàng, một cú đấm này xuống nó thật sự có thể sẽ chết. "Ngươi có thể trả giá gì?" Tống Thư Hàng nắm đấm giơ cao. "Ta có thể giao Thần quốc của ta cho ngươi!

Đúng rồi, ta có thể trở thành tòng thần của ngươi, ta giao cả bản thân mình cho ngươi, chỉ cầu ngươi tha thứ cho ta!" Con Mắt Lửa hét lớn.

Ầm ~~ Tống Thư Hàng không chút do dự đấm xuống, sức mạnh cường hãn vô cùng tác động lên người Con Mắt Lửa, đập nát cơ thể vốn đã tan nát của nó thành mảnh vụn.

Đúng vậy, là mảnh vụn.

Cuối cùng Con Mắt Lửa vỡ tan như một món đồ thủy tinh.

Sau lưng Tống Thư Hàng, 2346 hư ảnh Thánh Viên đồng loạt đấm vào ngực mình, phát ra tiếng hoan hô chiến thắng. "Tuy không biết 'tòng thần' cụ thể phải thao tác như thế nào, nhưng nghe tên là có thể đoán được là loại phụ thuộc.

Trong tình huống bình thường thu một tiểu đệ mạnh mẽ, cũng rất có cảm giác...

Nhưng gã nhà ngươi quá đáng ghét." Tống Thư Hàng nói.

Chương 1457

Gã này đúng như chính nó nói, nó là sự tồn tại đáng ghét nhất trên thế giới.

Chỉ nhìn nó thôi cũng cảm thấy siêu cấp ghê tởm, tâm trạng trở nên như đạp phải phân chó, làm sao còn có thể vui vẻ chơi đùa?

Về phần 'Thần quốc' kia, sau khi giết Con Mắt Lửa, Thần quốc tự nhiên vẫn là của Tống Thư Hàng, không chạy đi đâu được. ......

Khi 'Con Mắt Lửa' bị giết, Hạch Tâm Thế Giới khẽ rung động.

Hình chiếu hoa sen hiện ra, truyền đạt yêu cầu muốn hấp thu 'Con Mắt Lửa' đến Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ nhướng mày, gật gật đầu.

Sau khi được Tống Thư Hàng đồng ý, vô số rễ từ hình chiếu hoa sen vươn ra, cắm vào tứ phía, thu thập 'Con Mắt Lửa' đã biến thành mảnh vụn.

Chỉ trong hai cái chớp mắt, 'Con Mắt Lửa' vỡ nát đã được thu thập lại, khôi phục nguyên trạng.

Đó là một phù văn khổng lồ, phù văn con mắt.

Hình chiếu hoa sen đặt phù văn này lên trên bia đá 'Hạ Cung'.

Lập tức, ngọn lửa hừng hực bốc lên từ bia đá.

Trên bia đá lại lần nữa ngưng tụ ra một 'Con Mắt Lửa' phiên bản nhỏ. "Thế này cũng được à?" Tống Thư Hàng có chút kinh ngạc. 'Con Mắt Lửa' phiên bản nhỏ mới sinh ra có khác biệt rất lớn so với trước đây, nó không còn tỏa ra khí tức 'ghê tởm' kia nữa, chỉ là ngọn lửa đơn thuần.

Tống Thư Hàng đưa tay chạm vào 'Con Mắt Lửa' này.

Nó đã mất đi tất cả quá khứ.

Bây giờ nó, không có tên, không có dung mạo, không có thực chất, không có khí tức sinh mệnh.

Chỉ tồn tại như một phần của 'Hạch Tâm Thế Giới', thậm chí ngay cả việc rời khỏi 'Hạch Tâm Thế Giới' cũng không làm được.

Nhưng nó là một vũ khí mạnh mẽ.

Nếu Tống Thư Hàng dịch chuyển kẻ địch đến 'Quảng trường Hạ Cung', con mắt lửa này có thể bắn tên lửa và ngọn lửa tấn công kẻ địch.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, nàng nhìn con mắt lửa này: "Chết rồi nhỉ." Giọng nói của nàng rất hay, giống như giọng nói nghe được ở 'Dao Trì Thiên Giới' lúc đó. "Ồ, Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, ngươi lại chịu mở miệng rồi sao?" Tống Thư Hàng nói. "Trình Lâm, em yêu chị." Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt với Tống Thư Hàng, câu nói này không phải do nàng tự phát ra, mà là để Xích Tiêu Kiếm 'đại diện' nói thay.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu không thể hiểu nổi Công Đức Xà Mỹ Nhân và Xích Tiêu Kiếm rốt cuộc đã hình thành sự ăn ý như thế nào, Xích Tiêu Kiếm dường như có thể đọc được nội tâm của Công Đức Xà Mỹ Nhân, sau đó thay nàng nói chuyện. "Trình Lâm, nói không chừng vẫn còn sống." Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, bắt đầu an ủi Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu.

Tống Thư Hàng giải thích: "Ngươi nghĩ xem, với tính cách của Trình Lâm, làm sao có thể chết được?

Hơn nữa, chúng ta đã bỏ qua điểm quan trọng nhất.

Trình Lâm là linh quỷ của *bíp* 【Thiên Đạo thứ ba Ban Văn Long Thiên Đạo】.

Mà lần trước chúng ta nhìn thấy *bíp* two, ngài ấy đã giao cho chúng ta một nhiệm vụ, bảo chúng ta mang Trình Lâm về, và tìm kiếm mảnh vỡ của Trình Lâm. *Bíp* two chắc chắn có thể cảm ứng được trạng thái của Trình Lâm mọi lúc.

Nếu ngài ấy đã giao nhiệm vụ này, vậy thì chân tướng chỉ có một, Trình Lâm vẫn còn sống!" Thám tử lừng danh Tống Thư Hàng, suy luận có lý có cứ, khiến người ta tin phục.

Tóm lại, lần trước Trình Lâm chắc chắn đã nói dối.

Tiếp tục trích dẫn lời mẹ của một người đàn ông họ Trương nào đó, phụ nữ càng đẹp, càng biết lừa người!

Công Đức Xà Mỹ Nhân vẻ mặt trở nên nghiêm túc, không còn bán manh nữa, mà như đang chìm vào suy tư.

Biết ngay Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử đã khôi phục lại phần lớn ý thức, đã biết suy tư rồi. "Yên tâm đi, nếu ngươi muốn tìm Trình Lâm, ta sẽ giúp ngươi tìm ra nàng.

Cho dù nàng trốn ở chân trời góc bể, ta cũng có thể lôi nàng ra." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên vỗ tay một cái.

Nghĩ thông rồi sao?

Chỉ cần trí tuệ của Công Đức Xà Mỹ Nhân online, chắc chắn có thể hiểu được suy luận của mình.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, chỉ thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân không biết từ đâu lấy ra một sợi dây thừng, dùng sức ném lên trời.

Giữa không trung, cá voi béo 'bùm ~' một tiếng được triệu hồi ra, cắn lấy sợi dây thừng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thành thạo dùng dây thừng thắt một cái nút thòng lọng. "Làm gì vậy?" Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cởi Bình Thiên Quan trên đầu, thoát khỏi hình thức Nữ Đế.

Sau đó, nàng nắm lấy nút thòng lọng, luồn cổ vào trong. "A a a a ~~" Bốn tiếng hét thảm kiểu Tống Thư Hàng vang lên.

Cá voi béo dùng sức vỗ đôi cánh nhỏ bay lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bị treo lên.

Nàng lè ra chiếc lưỡi nhỏ xinh, 2+1 con mắt dùng sức trợn ngược lên, biểu thị mình đã 'chết' rồi.

Tống Thư Hàng: "..." Đây là cách giả chết mới à?

Ngươi mở con mắt thứ ba trên trán, chỉ để dùng trợn mắt giả chết sao?

Gan đau quá, đau quá.

Cậu run rẩy lấy điện thoại ra, tìm số của Dược Sư tiền bối... hay là đặt trước một giường bệnh với Dược Sư tiền bối nhỉ.

Cậu cảm thấy mình cần phải đi kiểm tra xem gan của mình còn khỏe không, có bị xơ gan không.

×××××××× Sau khi giải quyết xong Con Mắt Lửa, Tống Thư Hàng dịch chuyển ra khỏi Hạch Tâm Thế Giới.

Khi cậu ra ngoài, vừa hay xuất hiện trong phạm vi 'Thần quốc'.

Bên dưới là con sông đen khổng lồ.

Tống Thư Hàng dưới chân hiện ra sen đen, đỡ lấy cơ thể cậu.

Sau khi mất đi 'Thần minh', Thần quốc này bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ.

Nếu Thần quốc hoàn toàn sụp đổ, sẽ hình thành một 'di tích' trong hiện thế.

Đợi một ngày nào đó, có lẽ sẽ thu hút một nhóm tu sĩ hoặc những người tu luyện hệ thống khác đến thám hiểm. "Làm thế nào để chuyển 'Thần quốc' này vào Hạch Tâm Thế Giới đây?" Tống Thư Hàng véo cằm thầm nghĩ.

Phạm vi Thần quốc rất lớn, chỉ tính diện tích, không nhỏ hơn Hạch Tâm Thế Giới hiện tại của Tống Thư Hàng là bao.

Đang suy nghĩ, trong số hư ảnh Thánh Viên sau lưng Tống Thư Hàng, có 2345 con đứng dậy, chúng bước những bước chân ngay ngắn đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Sau đó, chúng giơ tay chào Tống Thư Hàng, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Bản hack tạm thời của Bạch tiền bối two đã hết hạn.

Sau khi mất đi 2345 hư ảnh Thánh Viên, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cơ thể suy yếu điên cuồng.

Sức mạnh, tốc độ, thể chất đều không ngừng giảm xuống.

Cảm giác sức mạnh trôi đi nhanh chóng này, khiến cậu có cảm giác nghẹt thở. 【Thân thể bị rút cạn】 cũng không đủ để hình dung trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này! "Cảm giác mất đi sức mạnh thật sự khó chịu." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Cho nên, ngươi không thể chìm đắm vào sức mạnh 'mượn' được.

Một khi ngươi quen với sức mạnh 'mượn' được, chìm đắm vào trong đó, ngươi sẽ xong đời." "Ta biết, yên tâm đi, ta sẽ không chìm đắm vào sức mạnh." Tống Thư Hàng tự tin nói.

Đừng xem thường đạo tâm của cậu.

Sức mạnh mượn được càng mạnh mẽ, chỉ khiến cậu càng thêm kỳ vọng. "Sẽ có một ngày, ta dựa vào sức mạnh của chính mình cũng có thể đạt đến sự mạnh mẽ như vừa rồi.

Hai nghìn hư ảnh Thánh Viên, ta có thể làm được!" Tống Thư Hàng nắm chặt tay, khích lệ chính mình.

Xích Tiêu Kiếm: "Không phải ta đả kích ngươi, nếu ngươi dựa vào chính mình tu luyện, tu luyện đến bát phẩm cảnh giới nhiều nhất cũng chỉ ngưng tụ được một hai trăm hư ảnh Thánh Viên.

Ngươi còn không bằng chuẩn bị thêm vài mẩu chuyện cười thú vị, đợi thể chất đạt đến một mức độ nhất định, đến chỗ vị tiền bối thần bí kia của ngươi đổi vài hư ảnh Thánh Viên còn thực tế hơn." Tống Thư Hàng: "..." Xích Tiêu Kiếm tiền bối, có ai khuyến khích hậu bối như ngài không?

Hơn nữa ngài đâu phải không biết, thiên phú kể chuyện cười của tôi xấp xỉ với thiên phú kiếm thuật của tôi mà.

Đến nay, tôi và Bạch tiền bối two giao dịch, tuy đều lấy 'chuyện cười' làm điều kiện giao dịch, nhưng thật sự dùng chuyện cười lay động Bạch tiền bối two chỉ có một lần, mẩu chuyện cười đó còn là lấy từ chỗ Hoàng Sơn Chân Quân.

Ngay cả mẩu chuyện đó, Bạch tiền bối two vì tình nghĩa mới cho điểm, miễn cưỡng đạt sáu mươi điểm. "Tôi còn không bằng tìm vài thứ thú vị hoặc là pháp khí, đi đổi với ngài ấy còn hơn." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm nói một cách ngầu lòi: "Đạo tâm của ngươi đâu?

Ý chí của ngươi đâu?

Ta vừa rồi bảo ngươi đi đổi 'hư ảnh Thánh Viên' chỉ là một thử thách đối với ngươi, chỉ nhẹ nhàng thử một cái, ngươi đã trúng chiêu.

Với ý chí này, ngươi còn muốn nói dựa vào nỗ lực của chính mình để tu luyện hai nghìn 'hư ảnh Thánh Viên', kiếp sau đi." Tống Thư Hàng: "..." Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, một tay chộp lấy Xích Tiêu Kiếm, nuốt nó vào bụng. "Ấy, đừng như vậy, có gì từ từ nói, thế này là giận quá hóa ngu rồi, sau này ta còn làm sao nói chuyện vui vẻ với ngươi được?" Xích Tiêu Kiếm hét lớn.

Tống Thư Hàng véo cằm, tiếp tục nhìn 'Thần quốc'.

Chương 1458

Phải làm sao để chuyển nó vào Hạch Tâm Thế Giới đây?

Thần quốc rất lớn, nên Tống Thư Hàng không thể dùng 'Thế giới hạt nhân' để trực tiếp chứa nó vào được.

Hơn nữa, trong Thần quốc chỉ có một phần là 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ', trước khi đưa nó vào Thế giới hạt nhân, còn cần phải tách và cắt nó ra.

Tống Thư Hàng chỉ cần phần 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ', còn các phần khác của Thần quốc lại chứa đầy thuộc tính 'ghê tởm' như của Hỏa Diễm Chi Nhãn kia.

Tống Thư Hàng không muốn mang phần Thần quốc này vào Thế giới hạt nhân của mình.

Trước đây khi cậu chuyển 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ' vào Thế giới hạt nhân, đều là do Bạch tiền bối two ra tay hoặc các tiền bối khác giúp đỡ. "Cho nên, lại phải nhờ Bạch tiền bối two giúp đỡ sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Thần quốc của Hỏa Diễm Chi Nhãn đột nhiên sụp đổ trên diện rộng.

Bão hư không ập đến, đất, nước, thực vật, nham thạch trong Thần quốc đều bị cuốn vào trong bão hư không, nghiền thành bột mịn.

Thần quốc đã bắt đầu sụp đổ từ từ khi thần minh 'Hỏa Diễm Chi Nhãn' vẫn lạc.

Nhưng bây giờ, tốc độ sụp đổ tăng lên một cách điên cuồng, Thần quốc trời long đất lở, chẳng khác nào phim tận thế. "Cảnh này mà quay lại, lần sau trong 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' có tiền bối nào quay phim tận thế thì có thể dùng làm tư liệu luôn." Tống Thư Hàng lúc này đầu óc chợt nảy ra ý tưởng, còn liên tưởng đến chuyện quay phim. "Đúng vậy, cảnh tượng trời long đất lở thế này tương đối hiếm thấy." Xích Tiêu Kiếm lên tiếng phụ họa.

Tuy nó bị Công Đức Xà Mỹ Nhân nuốt vào bụng, nhưng vẫn có thể truyền âm.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, rồi nhìn thấy điện thoại của mình không biết từ lúc nào đã bị Công Đức Xà Mỹ Nhân cầm trong tay.

Cô nàng giơ điện thoại một cách ổn định, đang quay lại cảnh 'Thế giới hạt nhân sụp đổ'.

Tống Thư Hàng: "..." Xích Tiêu Kiếm lại giải thích: "'Tín đồ cuồng tín, thánh giả' còn sót lại trong Thần quốc đang tự bạo, mất đi vị thần minh Hỏa Diễm Chi Nhãn, họ cũng không thể tồn tại.

Sự tự bạo của tín đồ cuồng tín và thánh giả đã đẩy nhanh sự sụp đổ của Thần quốc.

Đây chính là 'trường sinh' của sinh linh trong Thần quốc đó, hắc hắc." "Thần quốc và thần minh thuộc hệ thống tu luyện nào vậy?" Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời trong lòng cậu đang gọi Bạch tiền bối two.

Nhưng Bạch tiền bối two không hề đáp lại.

Cánh cửa Thần quốc tuy đã đóng, nhưng chắc chắn không thể ngăn được Bạch tiền bối two.

Cho nên, Bạch tiền bối two lại bắt đầu chơi trốn tìm rồi sao? "Thuộc hệ nào à?

Chắc là hệ thực nghiệm." Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ một lúc rồi đáp.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: "Hệ thực nghiệm?

Cái quái gì vậy, tôi còn thuộc hệ Kỹ thuật Cơ khí đây này." "Chính ngươi cũng nghe rồi đấy, mấy tên này là kết tinh của thí nghiệm 'tạo thần', trước khi trở thành 'thần minh', chúng thuộc hệ nào đã không còn quan trọng nữa, chúng chỉ là vật thí nghiệm thôi." Xích Tiêu Kiếm đáp.

Tống Thư Hàng gật gù, cũng có lý. "Ngươi còn thời gian tán gẫu với ta, không nghĩ cách thu cái Thần quốc này vào à?" Xích Tiêu Kiếm lại nói.

Tống Thư Hàng: "Tôi vừa mới triệu hoán tiền bối, nhưng tiền bối lại đi chơi trốn tìm với người khác rồi, không trả lời tôi.

Xem ra, chúng ta phải tự mình nghĩ cách thôi." Xích Tiêu Kiếm nói: "Phạm vi của Thần quốc này quá lớn, cho dù là ta, cũng không thể cắt nó thành từng mảnh để đưa vào 'Thế giới hạt nhân' của ngươi.

Trừ phi Xích Tiêu Tử tự mình đến cầm đao...

à không, là cầm kiếm." "Thật sự không được thì cứ để Thần quốc vẫn lạc trước đã.

Đợi nó rơi xuống hiện thế rồi thì có thể đào 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ' ra." Tống Thư Hàng nói.

Đợi Thần quốc sụp đổ gần hết, thứ còn lại cũng chỉ có phần mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ mà thôi.

Đúng lúc này, "Thư Hàng, Tống Thư Hàng~~ Cậu có tiện không?

Chuyển tôi ra khỏi Thế giới hạt nhân trước đi." Là giọng của Thông nương.

Trước đó cô bé bị tiếng hát của 'Tạo Hóa Pháp Vương' dọa cho khóc thét, cầu xin Tống Thư Hàng đưa mình vào 'Thế giới hạt nhân', đồng thời còn hứa hẹn một loạt điều ước bất bình đẳng. "Chuyện gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thông nương đáp: "Hình như có thứ gì đó đang triệu hoán tôi, cảm giác rất mãnh liệt, tôi muốn ra ngoài xem thử." Tống Thư Hàng nghe vậy, lòng khẽ động.

Chẳng lẽ Thông nương và 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ' này đã sinh ra cộng hưởng?

Tống Thư Hàng cho rằng Thông nương không phải là một yêu tinh hành bình thường.

Năm đó Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã tốn rất nhiều công sức bố trí đại trận, trồng Thông nương trên đỉnh núi, để cô bé vừa thành tinh đã có yêu thể mạnh nhất, tiềm lực tu luyện trước nay chưa từng có.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng đặt rất nhiều kỳ vọng vào Thông nương.

Vì vậy, Thông nương rất có thể có lai lịch phi phàm, mới đáng để Xích Tiêu Tử đạo trưởng dốc lòng bồi dưỡng như vậy.

Biết đâu Thông nương cũng là đại nhân vật chuyển thế từ 'thời đại Thiên đình Viễn cổ', hoặc là hậu duệ?

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng đưa tay chuyển Thông nương từ Thế giới hạt nhân ra ngoài.

Thông nương mọc trên 'Ngộ Đạo Thạch', cọng hành lại dài ra một chút.

Cánh tay và đôi chân nhỏ xíu của cô bé chui ra từ Ngộ Đạo Thạch.

Tống Thư Hàng: "Thế nào, có phải là cảm ứng với 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ' này không?" Thông nương nhíu mày cảm ứng một lúc, rồi lắc đầu: "Không phải, tôi và mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ này không có cộng hưởng." Xích Tiêu Kiếm thấy Thông nương xuất hiện thì âm thầm chú ý đến cô bé.

Bởi vì lão đạo Xích Tiêu Tử từng nói với nó, yêu tinh hành nhỏ này tương lai rất có thể sẽ trở thành 'Thiên Đạo', cô bé sở hữu tư chất 'trấn áp chư thiên vạn giới'.

Nhưng từ lúc tiếp xúc với Tống Thư Hàng đến giờ, nó thật sự không nhìn ra được cọng hành yêu này rốt cuộc có tư chất 'Thiên Đạo' ở điểm nào.

Xích Tiêu Kiếm thật sự không thể tưởng tượng, tương lai một ngày nào đó Thông nương sẽ giống như Nho gia Thánh Nhân, ra tay trấn áp chư thiên vạn giới, đánh cho tất cả trường sinh giả thiên hạ tơi bời, bước lên bảo tọa 'Thiên Đạo'.

Phong cách cũng thấy không đúng lắm.

Trừ phi các trường sinh giả của chư thiên vạn giới đều chết hết, rồi cả chư thiên vạn giới chỉ còn lại một mình Thông nương bước ra con đường của riêng mình, trở thành trường sinh giả. 【Chết tiệt, ta không phải là đã đoán được chân tướng rồi chứ?】 Xích Tiêu Kiếm đột nhiên lòng khẽ động.

Tương lai sẽ không có một cuộc thanh trừng nhắm vào 'trường sinh giả' của chư thiên vạn giới, tất cả trường sinh giả hoặc kiếp tiên đều bị tiêu diệt chứ?

Rồi rất lâu rất lâu sau đó, Thông nương chứng đạo, trở thành trường sinh giả, chấp chưởng Thiên Đạo?

Lại liên tưởng đến tình hình giới tu luyện gần đây, 'Thiên' hiện tại sắp thay đổi, rõ ràng là muốn gây ra một tin tức động trời.

Tất cả trường sinh giả và Cửu phẩm Kiếp Tiên đều bắt đầu lánh đời. 'Thiên' lần này trước khi rời chức, sẽ không thật sự diệt hết tất cả trường sinh giả của chư thiên vạn giới chứ?

Thân kiếm của Xích Tiêu Kiếm cũng không nhịn được mà run lên.

Càng nghĩ càng đáng sợ!

Xích Tiêu Kiếm cảm thấy mình phải báo cáo khả năng này cho Xích Tiêu Tử, để ông ấy giữ cảnh giác.

Xích Tiêu Tử cũng là một trong những người xuất chúng trong số các trường sinh giả, đừng có đột nhiên bị 'Thiên' hiện tại xử lý mất. "Đến rồi, cảm ứng được rồi!" Lúc này, Thông nương đột nhiên vui vẻ nói.

Cô bé đưa hai tay ra, giơ cao cánh tay nhỏ xíu: "Ta ở đây!" Ngay sau đó, trước mặt cô bé xuất hiện một vết nứt không gian.

Thần quốc đang bị phong bế đã bị phá vỡ.

Một thanh trường đao vừa như hư ảo, vừa như chân thật, chui ra từ vết nứt không gian. "Là nó, thứ triệu hoán ta chính là nó." Thông nương nói, rồi cô bé lắc mình một cái, biến thành hình người.

Đã lâu rồi Thông nương mới ở hình người, vì sợ Tống Thư Hàng bị vẻ đẹp của mình dụ dỗ, làm ra những chuyện không thể miêu tả, cô bé đã rất lâu không để lộ hình người của mình.

Mái tóc dài màu xanh lục, buộc thành hai bím tóc đuôi ngựa đáng yêu.

Mặc một chiếc sườn xám màu xanh, tôn lên thân hình mảnh mai nhưng lại nóng bỏng của cô.

Đôi chân nhỏ nhắn đi một đôi giày thêu, đứng trên lòng bàn tay của Tống Thư Hàng.

Sau khi hóa thành hình người, Thông nương duỗi thẳng hai tay.

Thanh trường đao đang ở giữa hư và thực kia chui ra khỏi không gian, nhẹ nhàng đáp xuống tay Thông nương.

Sau đó, ngọn lửa kinh khủng bùng lên từ thanh trường đao, bao bọc lấy nó.

Thân hình Thông nương bị ngọn lửa bao bọc, khiến người ta không thể nhìn rõ hình dạng của thanh đao. "Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa!" Tống Thư Hàng liếc mắt một cái đã nhận ra nguồn gốc của ngọn lửa này.

Dù sao thì 'Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình' của cậu cũng được làm từ 'Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa', tự nhiên có thể nhận ra ngọn lửa này ngay lập tức.

Nói cách khác, thanh trường đao ở giữa hư và thực này chính là 'Đạo khí' lừng lẫy danh tiếng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Đạo khí, pháp khí vượt qua cấp bậc thần binh Kiếp Tiên và thần binh Trường Sinh Giả, là pháp bảo mạnh nhất thực sự giữa trời đất.

Bởi vì nó được chính 'Thiên Đạo' ra tay chế tạo.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Quá trình này, e rằng chính là 'Đạo khí nhận chủ'.

Nếu không có gì bất ngờ, Thông nương đã được Đạo khí chọn trúng, tiếp bước 'Thất Tu Tôn Giả', trở thành Bát Tu!

Bát Tu Thông Nương.

Xích Tiêu Kiếm lòng khẽ động.

Chết tiệt, lại còn có tình tiết thần kỳ như vậy.

Yêu tinh hành có tiềm lực nhất từ trước đến nay, vừa sinh ra đã được Xích Tiêu Tử dùng đại trận xa hoa để đặt nền móng vững chắc nhất, giờ lại có được pháp khí mạnh nhất.

Đây thật sự là định mệnh phải cất cánh bay cao a!

Thông nương yên lặng đứng trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng, hai tay nâng thanh trường đao đang cháy.

Ngọn lửa Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa kinh khủng lại không làm cô bé bị thương chút nào.

Mà khi ngọn lửa bao bọc lấy cô, một bộ công pháp cao thâm khó lường đã được truyền vào trong đầu cô. 《Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công》, đây là một bộ thần công để tế luyện 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', đồng thời còn là một bộ thần công chỉ thẳng đến cảnh giới 'Cửu phẩm Kiếp Tiên'.

Chương 1459

Trong đó còn ẩn chứa đao pháp cao thâm.

Một bộ công pháp mà bao hàm vạn tượng.

Mà không, không chỉ là công pháp...

Cùng lúc được 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' truyền đến, còn có kinh nghiệm, cảm ngộ tu luyện 《Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công》 từ 'Nhất Tu' cho đến 'Thất Tu'.

Một đao trong tay, thiên hạ ta có!

Kinh nghiệm, cảm ngộ, thần công!

Đây mới thực sự là hack của nhân vật chính.

Xích Tiêu Kiếm dường như có thể nhìn thấy cảnh tượng khí vận trên đầu Thông nương tăng vọt điên cuồng.

Quá trình truyền công không dài.

Khoảng mười hơi thở, Thông nương đã mở mắt ra. "Từ hôm nay trở đi, ta chính là Bát Tu." Thông nương tuyên bố: "Bát Tu, Thông Nương!" "Chúc mừng." Tống Thư Hàng nói.

Có điều, cậu nhớ lúc đó 'Thông nương' đâu có ký tên vào 'khế ước quyển trục'?

Cô bé làm thế nào để trở thành ứng cử viên Bát Tu, lại còn loại bỏ hết tất cả tu sĩ đã lưu tên trên khế ước, để trở thành Bát Tu? "Tiếp theo, ta phải bắt đầu nghịch thiên rồi!" Thông nương vung Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Tống Thư Hàng: "Yo~~ Thông nương, cậu chuẩn bị nghịch thiên thế nào?" Thông nương dừng lại, cô bé nhìn Tống Thư Hàng, chìm vào suy tư.

Đúng vậy, cô phải nghịch thiên thế nào đây?

Làm sao bây giờ, có nên lên 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' cầu cứu không?

Dùng tài khoản của Tống Thư Hàng lên 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào', rồi nhờ các vị tiền bối chỉ đạo cô nên nghịch thiên như thế nào?

Nhưng điện thoại của Tống Thư Hàng hiện tại chưa được ma cải, trong không gian kỳ quái này không có tín hiệu.

Hơn nữa, điện thoại giờ đang bị Công Đức Xà Mỹ Nhân cầm quay phim.

Cô bé đánh không lại Công Đức Xà Mỹ Nhân, không thể cướp lại quyền sở hữu điện thoại từ tay cô nàng.

Cho nên, lúc này chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nghịch thiên thôi mà, mình tùy tiện nghĩ một chút là ra phương án ngay.

Thông nương suy nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên.

Cô bé nói với Tống Thư Hàng: "Bước đầu tiên trên con đường nghịch thiên của ta bắt đầu từ hôm nay, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi dễ dàng ngắt ngọn hành của ta nữa!" Tống Thư Hàng: "..." Xích Tiêu Kiếm: "..." Yêu tinh hành này hết thuốc chữa rồi, sống trên đời chỉ có mỗi mục tiêu đó.

Muốn cô bé trở thành đại năng 'trấn áp chư thiên vạn giới' như Nho gia Thánh Nhân, kiếp này xem ra không có hy vọng rồi.

Vẫn là câu nói đó, trừ phi tất cả trường sinh giả, kiếp tiên trên thế giới này đều chết sạch, trong thời gian ngắn không có trường sinh giả nào xuất hiện nữa.

Sau đó, Thông nương lại gặp kỳ ngộ liên miên, trong tương lai trở thành 'trường sinh giả đầu tiên'.

Nếu 'lời tiên tri' của Xích Tiêu Tử là thật, vậy thì trường sinh giả và kiếp tiên của thế giới này tiêu rồi. "Thông nương, sau này bớt xem phim tình cảm đi, xem mấy phim huyền huyễn gì đó đi.

Mấy loại phim truyền hình có chủ đề 'mệnh ta do ta không do trời' ấy, rất hợp để cậu đi nạp điện bây giờ đó." Tống Thư Hàng nói.

Thông nương: "..." "Được rồi, đừng tán gẫu nữa. 'Thần quốc' này sắp vẫn lạc xuống hiện thế rồi, mau né đi, tránh va chạm." Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Nó đề nghị Tống Thư Hàng và mọi người nên trốn vào Thế giới hạt nhân trước, để tránh va chạm sắp xảy ra. "Đi." Tống Thư Hàng nói.

Cậu vừa động ý niệm, chuẩn bị đưa Thông nương và bản thân vào Thế giới hạt nhân.

Đúng lúc này, 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' đang cháy rực khẽ rung lên, bay khỏi tay Thông nương, đáp xuống tay còn lại của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nắm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Ngọn lửa trên đao bùng lên ngút trời, một tiếng phượng hoàng kêu lanh lảnh truyền ra từ thanh đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao dường như rất vui vẻ.

Thông nương: "Hả?

Hả hả hả?" Ta mới là Bát Tu đó nha, tại sao Phượng Hoàng Đao lại chạy sang tay Tống Thư Hàng rồi?

Hơn nữa Phượng Hoàng Đao ở trong tay Tống Thư Hàng dường như còn vui vẻ hơn cả ở trong tay ta?

Có phải có nhầm lẫn gì không?

Khoảnh khắc Tống Thư Hàng nắm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trong lòng cậu đã hiểu ra chuyện gì.

Là do khí tức tỏa ra khi cậu mở 'Thế giới hạt nhân' đã gây ra sự cộng hưởng của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

Thế giới hạt nhân, rõ ràng cũng là tác phẩm của Thiên Đạo thứ ba 'Ban Văn Long Thiên Đạo'.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng là Đạo khí của Ban Văn Long Thiên Đạo.

Hai thứ cùng một nguồn gốc, cho nên khi cảm ứng được 'Thế giới hạt nhân', Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mới tỏ ra phấn khích như vậy.

Đồng thời, nó dường như cảm nhận được nỗi khổ não của Tống Thư Hàng. 【Vung lên!】 Một ý niệm như vậy truyền từ thanh đao vào đầu Tống Thư Hàng.

Vung lên?

Vung đao sao?

Thế là, Tống Thư Hàng một tay nâng Thông nương, tay kia cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, vung mạnh về phía trước.

Đao khí bùng nổ.

Lửa phượng hoàng chín đức hóa thành một con phượng hoàng sống động như thật, lao về phía trước.

Nơi phượng hoàng bay qua, có ngọn lửa rơi xuống, biến 'Thần quốc' bên dưới thành biển lửa.

Bất kể là nham thạch, đất đai, cây cối, thậm chí là con sông đen kia, khi tiếp xúc với lửa phượng hoàng chín đức, đều trở thành nhiên liệu, điên cuồng bốc cháy.

Chỉ trong vài phút, cả 'Thần quốc' đã biến thành một biển lửa. "Trời ạ!" Tống Thư Hàng kêu lên: "Mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ." Biển lửa không chỉ thiêu rụi Thần quốc, mà còn bao gồm cả 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ' bên trong, tóm lại mọi thứ mắt có thể nhìn thấy đều bị ngọn lửa nuốt chửng, biến thành biển lửa.

Cảnh tượng này, lại bổ sung thêm nội dung mới cho 'tư liệu tận thế'. 'Thần quốc' vốn đang không ngừng sụp đổ, lại bị ngọn lửa tận thế nuốt chửng.

Một tư liệu tuyệt vời như vậy, chỉ cần mang ra ngoài cắt ghép một chút, chính là một khung cảnh tận thế hùng vĩ, không cần phải chỉnh sửa gì, hàng thật giá thật.

Ngọn lửa càng cháy càng lớn, thiêu rụi vạn vật.

Mà lúc này, con phượng hoàng khổng lồ trên bầu trời lại một lần nữa cất tiếng kêu lanh lảnh.

Lửa phượng hoàng chín đức sau khi thiêu rụi 'Thần quốc', tất cả ngọn lửa đều bay vút lên trời, quay trở lại, dung nhập vào cơ thể phượng hoàng.

Thân thể phượng hoàng lửa ngày càng lớn, lớn đến mức che phủ cả bầu trời Thần quốc.

Ngọn lửa sau khi cháy xong không tắt đi, mà còn được thu hồi.

Tinh thần tiết kiệm không lãng phí, thu hồi hoặc tái sử dụng năng lượng này rất đáng học hỏi.

Khi tất cả ngọn lửa quay trở về thân thể phượng hoàng, Tống Thư Hàng và mọi người mới phát hiện, thứ bị ngọn lửa thiêu rụi chỉ là phần 'Thần quốc', còn lại là mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ.

Lửa phượng hoàng chín đức có ý chí của riêng mình, nó sẽ thiêu đốt những thứ nó muốn thiêu đốt, và để lại những thứ cần giữ lại.

Đôi cánh phượng hoàng khép lại, bao trùm bầu trời, che phủ 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ' còn sót lại của Thần quốc.

Sau ngọn lửa, mảnh vỡ Thiên đình lộ ra nguyên hình.

Đó là một bức tượng khổng lồ, đã chỉ còn lại nửa dưới, và con sông đen đang cuồn cuộn kia.

Cả hai đều thuộc về 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ'.

Bức tượng nằm nghiêng trên mặt đất, nửa thân trên đã biến mất không thấy đâu.

Về phần bức tượng này rốt cuộc to lớn đến mức nào?

Nói thế này đi... con sông đen khổng lồ như một dòng sông kia, chính là chảy ra từ bức tượng đang nằm nghiêng này.

Không sai, vị trí trên bức tượng chỉ còn nửa người có thể chảy ra sông ngòi, chỉ có cúc hoa.

Tống Thư Hàng: "..." Ngoài nửa bức tượng này ra, trong toàn bộ Thần quốc không còn vật gì khác.

Đây là 'mảnh vỡ Thiên đình Viễn cổ' duy nhất mà 'Hỏa Diễm Chi Nhãn' cất giấu sao?

Nếu nửa bức tượng này chính là chiến lợi phẩm khi chúng tấn công Thiên đình Viễn cổ năm đó, thì năm đó hắn cũng thảm thật.

Đôi cánh phượng hoàng lửa khép lại, bao bọc nửa bức tượng bên trong.

Sau đó, ngọn lửa trên người nó bắt đầu tiêu tan, hình thể phượng hoàng bắt đầu thu nhỏ lại.

Đồng thời, bức tượng bị phượng hoàng bao bọc cũng bắt đầu thu nhỏ.

Tống Thư Hàng phối hợp mở 'Thế giới hạt nhân'.

Con phượng hoàng thu nhỏ mang theo bức tượng thu nhỏ, lao vào trong Thế giới hạt nhân, và đưa nửa pho tượng thần này vào vị trí thích hợp.

Cũng không biết nửa pho tượng thần này rốt cuộc có lai lịch gì?

Khi nửa pho tượng thần cuối cùng được thu vào Thế giới hạt nhân, Thần quốc của Hỏa Diễm Chi Nhãn mất đi nền tảng cuối cùng, vào ngày này đã hoàn toàn tan biến trong lịch sử.

Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Thông nương thoát ra khỏi trạng thái Thần quốc. ...

Khi họ quay trở lại hiện thế, họ xuất hiện ngay phía trên kiệu cưới của Đậu Đậu, giữa không trung.

Tống Thư Hàng giẫm chân một cái, hắc liên đỡ lấy cơ thể hắn.

Chương 1460

Lúc này, tay trái cậu cầm 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', tay phải nâng Thông nương đang ngơ ngác, sau lưng là Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Ngay sau đó, vô số vàng, bạc, châu báu từ trên trời rơi xuống.

Đây là những vật phẩm trong 'Thần quốc' của Hỏa Diễm Chi Nhãn.

Là một 'thần minh', Hỏa Diễm Chi Nhãn thỉnh thoảng sẽ ban thưởng một số thứ cho tín đồ của mình.

Hoặc là sức mạnh, hoặc là của cải, thậm chí có thể là những thứ kỳ quái hơn.

Lửa phượng hoàng chín đức đã biến Thần quốc thành tro bụi, nhưng những vật phàm tục này lại bị cuốn vào trong bão hư không.

Sau khi Tống Thư Hàng rời khỏi Thế giới hạt nhân, chúng rơi xuống như mưa.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, thu những thứ này vào 'Thế giới hạt nhân'.

Bọn ta là tu sĩ, phải xem tiền bạc của giới phàm tục như phân bón.

Nhưng chỉ cần chưa thoát khỏi giới phàm tục, cuộc sống của tu sĩ cũng cần đến thứ 'phân bón' mang tên tiền bạc này.

Thuận tay thu lấy lô tiền bạc này xong, Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía vị trí của lão giả cầm cung lúc trước.

Chỉ là vị lão giả cầm cung đó đã biến mất không thấy đâu, đã rời đi rồi.

Sự xuất hiện của vị lão giả này, rõ ràng không phải là trùng hợp.

Ông ta vẫn luôn ẩn mình trong 'đội ngũ đón dâu' của Đậu Đậu, chờ đợi Hỏa Diễm Chi Nhãn xuất hiện.

Quả nhiên, hôn lễ lần này do Hoàng Sơn Chân Quân và đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử bố trí, là muốn gây ra một tin tức động trời.

Mà lão giả cầm cung lại vội vã rời đi, rõ ràng còn có nơi khác cần ông ta ra tay... kế hoạch của Hoàng Sơn Chân Quân và đại huynh của Phù Sinh Tiên Tử, vẫn chưa kết thúc.

Có điều, Tống Thư Hàng hiện tại không có hack tạm thời của Bạch tiền bối two, nếu lại gặp phải cảnh chiến đấu cấp 'Cửu phẩm', cậu cũng không thể xen vào được.

Trừ phi đợi 'Xích Tiêu Kiếm' tích đủ năng lượng, biết đâu có thể chém ra một đao Phân Thiên Hỏa Diễm cấp 'Cửu phẩm', góp vui.

Vừa suy nghĩ, Tống Thư Hàng vừa giẫm lên hắc liên, từng bước một từ trên không trung hạ xuống.

Thông nương thấy đã quay lại hiện thế thì lập tức biến về trạng thái cọng hành.

Còn Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thì lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, thân mật bơi lượn quanh cậu.

Trên người Tống Thư Hàng có rất nhiều thứ hấp dẫn Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Thế giới hạt nhân, Diệp Tư, và cả thân phận 'Trình Lâm'.

Nhân quả giữa cậu và 'Thiên Đạo thứ ba' rất sâu, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao là 'Đạo khí' của Thiên Đạo thứ ba, tuy mới giải khai bảy đạo phong ấn, nhưng bản năng của nó sẽ thân cận với Tống Thư Hàng. "Ta mới là Bát Tu mà." Thông nương nước mắt lưng tròng, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 kích hoạt hiệu ứng đâm tim, nước mắt không sao cầm lại được.

Quá tủi thân, rõ ràng cô bé mới là Bát Tu, nhưng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao dường như lại thân thiết với Tống Thư Hàng hơn.

Dường như cảm nhận được sự tủi thân của 'Bát Tu', Cửu Tu Phượng Hoàng Đao 'vèo' một tiếng bay về bên cạnh Thông nương, sau đó ngọn lửa ở chuôi đao vươn ra, hóa thành một bàn tay nhỏ, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào ngọn hành của Thông nương, như thể đang an ủi cô bé.

Thông nương lau nước mắt, tâm trạng lập tức tốt hơn một chút.

Xem ra Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vẫn biết quan tâm đến cảm nhận của chủ nhân mình mà.

Vừa nghĩ như vậy, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại bay về bên cạnh Tống Thư Hàng, thân mật bay vòng quanh cậu, làm nũng.

Thông nương: "..." Tin không ta lật bàn, thân phận Bát Tu này cũng không cần nữa!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại một lần nữa cảm nhận được cảm xúc của chủ nhân không ổn, thế là nó lại bay về bên cạnh Thông nương, biến ra bàn tay lửa, nhẹ nhàng sờ sờ ngọn hành của Thông nương, an ủi chủ nhân của mình.

Thông nương: "..." Tống Thư Hàng: "..." Xích Tiêu Kiếm: "..." Cảm giác phong cách của Thông nương căn bản không cứu vãn được, cho dù đã trở thành Bát Tu, trở thành chủ nhân của Đạo khí 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', phong cách của cô bé vẫn không có thuốc chữa.

Xích Tiêu Kiếm thầm nghĩ: 【Nếu tương lai nó thật sự trở thành 'Thiên Đạo', ta sẽ trực tiếp... trực tiếp làm gì thì tốt nhỉ?】 Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lần này không đến bên cạnh Tống Thư Hàng làm nũng nữa, nó yên lặng nằm trong tay Thông nương.

Sau khi xác định 'Bát Tu', tiếp theo nó còn phải tiến hành liên kết và đồng bộ ở tầng sâu hơn với Bát Tu.

Thông nương tiếp theo sẽ phải bế quan một thời gian.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, đưa Thông nương và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao về Thế giới hạt nhân trước.

Khi cậu đáp xuống đất, mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đã vây lại. "Bá Đao Tống Nhất, ngươi vừa rồi không sao chứ?" Lệ Chi tiên tử đưa tay véo véo lên người Tống Thư Hàng.

Vì đội ngũ đón dâu đông người, Lệ Chi tiên tử không gọi thẳng tên thật của Tống Thư Hàng, mà đổi sang gọi đạo hiệu.

Vừa rồi, Tống Thư Hàng như một quả pháo lao vào trong 'Thần quốc', đối đầu trực diện với con mắt lửa đó, nói thật là các tiền bối trong 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' đều bị dọa cho giật mình. "Yên tâm đi, Lệ Chi tiên tử, tôi khỏe lắm." Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Hà Tán Nhân: "Mộc Đạo Nhân, vừa rồi là sao vậy?

Ta nói là trạng thái của ngươi vừa rồi ấy." "Vừa rồi thực ra là vị tiền bối thần bí đó đã dùng một loại bí pháp phụ thể, nên tôi mới có thể đối đầu trực diện với Hỏa Diễm Chi Nhãn." Tống Thư Hàng đáp. "Không có di chứng gì chứ?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi, bí thuật khiến Tống Thư Hàng Tứ phẩm bộc phát sức mạnh đối đầu trực diện với Hỏa Diễm Chi Nhãn Cửu phẩm, sẽ không để lại di chứng chứ? "Không sao đâu.

Hơn nữa thân thể của tôi hiện tại cũng không phải là bản thể, mà là phân thân do pháp khí bản mệnh hóa thành." Tống Thư Hàng đáp.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gật gật đầu, sau đó đưa ra một túi càn khôn: "Cái này cho ngươi, đây là dược liệu để sửa chữa con rối của ngươi, nếu không đủ thì liên hệ lại với ta." Thế lực sau lưng Thất Sinh Phù Phủ Chủ sâu không lường được, dược liệu để sửa chữa con rối Bát phẩm, cũng chỉ có ông ta mới có thể gom đủ nhanh như vậy.

Tống Thư Hàng nhận lấy túi càn khôn, đổ dược liệu sửa chữa bên trong vào Thế giới hạt nhân, rồi trả lại túi càn khôn cho Phủ Chủ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhận lại túi càn khôn, lại lên tiếng: "Bạch Kình Đao Khách, nếu vừa rồi ta không nhìn lầm, thanh trường đao vừa thật vừa ảo lơ lửng bay múa bên cạnh ngươi... là thanh đó đúng không?" Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đều nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Đây cũng là điều họ tò mò nhất. "Đúng vậy, không sai." Tống Thư Hàng thở dài, các vị tiền bối ơi, tuy hiện tại đạo hiệu của tôi hơi nhiều, nhưng có lúc mọi người có thể thống nhất một chút được không.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười lớn: "Chúc mừng ngươi, Tầm Đạo Thư Sinh.

Từ hôm nay trở đi, nên gọi ngươi là Bát Tu rồi.

Nghe nói trước đó ngươi đã tặng một đạo hiệu cho đệ tử, thoáng cái ngươi đã khôi phục lại bảy đạo hiệu." Bắc Hà Tán Nhân: "Thêm cả thánh hiệu nữa là tám cái." "Bát Tu Tống đạo hữu, nghe thôi đã thấy rất ngầu, mà số 8 cũng khá may mắn." Lệ Chi tiên tử nói. "À thì, thực ra tôi không phải là Bát Tu." Tống Thư Hàng cười khổ.

Bắc Hà Tán Nhân: "Gì?" Giao Bá Chân Quân chợt hiểu ra: "Ta vừa rồi đã cảm thấy có chút kỳ quái, tuy thanh đao đó cứ lượn lờ quanh 【Thư Sơn Cư Sĩ】, nhưng cuối cùng nó lại rơi vào tay của yêu tinh hành nhỏ kia." Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Khoan đã, Giao Bá tiền bối, ý của ngài là, chẳng lẽ cọng hành nương nhỏ đó mới là Bát Tu?" Tống Thư Hàng cười khổ gật đầu: "Đúng vậy, Thông nương mới là Bát

Tu." Các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào: "..." "Đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng không ngờ được mà." Tống Thư Hàng nói.

Lệ Chi tiên tử: "Bá Đao Tống Nhất, vậy Thất Tu tiền bối hiện giờ ở đâu?" "Để tôi hỏi lại sau, Thất Tu tiền bối bọn họ chắc chắn bình an vô sự." Tống Thư Hàng nói.

Lần trước Bạch tiền bối two đã cứu cả Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Thất Tu, Tứ Tu đi, bây giờ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã được thả ra, vậy Thất Tu và Tứ Tu tiền bối cũng nên quay về rồi.

×××××××× Cuộc náo loạn cướp dâu tạm thời kết thúc.

Các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào quay trở lại tiên chu, đội ngũ hôn lễ bắt đầu từ từ khởi hành.

Tống Thư Hàng theo sau kiệu vàng, ngự đao phi hành.

Bây giờ cậu không thể quay lại cơ thể 'Đậu Đậu', tự nhiên không thể ở trên 'kiệu vàng' được, dù sao người kết hôn cũng không phải là cậu.

Cơ thể Đậu Đậu mở miệng nói: "Tống tiền bối, anh không sao thật là tốt quá." Cách xưng hô này, hẳn là Vũ Nhu Tử. "Để mọi người lo lắng rồi." Tống Thư Hàng đáp. "Đúng rồi, Tống tiền bối, kết hôn thật là kích thích." Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng: "Khụ, hôn lễ của Đậu Đậu thuộc dạng bất ngờ.

Hôn lễ bình thường sẽ không có lựa chọn kích thích như vậy đâu." "Em biết, tiếc thật, nếu tương lai hôn lễ của em cũng kích thích như vậy thì tốt rồi." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu cảm thấy nếu ai dám phá hoại hôn lễ của Vũ Nhu Tử, Linh Vũ Điệp Tôn Giả sẽ cầm đao đến chém người, còn chém ai thì không nói trước được. "Tống tiền bối, sau này anh có dùng kiệu vàng lớn để đón dâu không?

Cảm giác rất oách." Tống Thư Hàng: "Cá nhân tôi có lẽ thiên về hôn lễ hiện đại hơn, nhưng thử cũng không sao." Vũ Nhu Tử lại nói: "Tống tiền bối... a la la ô ~ ngốc ~" Tống Thư Hàng: "Gì cơ?" "Em bị Tạo Hóa tiên tử cướp mic, Tạo Hóa tiên tử hình như muốn hát, nhưng em đang giữ chị ấy lại." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "Để chị ấy hát đi?" "Không, em chuẩn bị giữ chị ấy lại, để chị ấy hát trong nghi thức hôn lễ." Vũ Nhu Tử nói: "Nếu chị ấy có thể hát ra giọng hát tuyệt vời như của Tạo Hóa tiền bối thì tốt quá rồi." Vũ Nhu Tử, em là muốn gây chuyện đấy à. "Đúng rồi, A Thập Lục đâu?

Cậu ấy không nói gì cả?" Tống Thư Hàng hỏi. "Hi hi, anh đoán xem?

Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "Đoán gì?" "Tống tiền bối~~" "Tống tiền bối..." "Tống, tiền, bối!" Nếu là Vũ Nhu Tử dùng giọng thật của mình gọi như vậy, nhất định sẽ rất êm tai, tiếc là đây là giọng của Đậu Đậu. "Anh có nghe ra được là ai đang gọi anh không?" "Trong cuộc đối thoại vừa rồi với anh, có cả Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, có phân biệt được không?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. "Không được đâu, anh hiểu chúng em còn quá ít.

Tống ~ tiền ~ bối ~" "Chỉ là đổi cách xưng hô thôi, rõ ràng ngữ khí của hai người không giống nhau." "U la la la ~ ngốc ~" Tống Thư Hàng: "..." A Thập Lục cuối cùng cũng bị lây nhiễm rồi sao? 【Tống Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sao lại tới đây, ngươi trở thành Bát Tu rồi à?】 Lúc này, trong Thế giới hạt nhân truyền ra giọng nói kinh ngạc vui mừng của Lục Tu tiên tử.

Tống Thư Hàng: 【Không, tôi không trở thành Bát Tu.

Người trở thành Bát Tu là Thông nương.】 【...】 Lục Tu tiên tử im lặng một hồi.

Một lúc sau, Lục Tu tiên tử thở dài: 【Thế sự khó lường, thôi bỏ đi, nếu đã Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã vào Thế giới hạt nhân, vậy chúng ta khởi động kế hoạch chế tạo 'bộ pháp khí Tam Thập Tam Thú' đi.

Tiếp theo là pháp khí hệ 【Quy】.

Ngươi có mai rùa thích hợp để làm khung pháp khí không?】【Mai rùa?

Có thật!】 Tống Thư Hàng mắt sáng lên.

Sau đó, cậu khẽ động ý niệm, chuyển cái mai rùa mà Quy tiền bối tặng cho cậu đến trước mặt Lục Tu tiên tử: 【Lục Tu tiên tử, cô xem cái mai rùa này được không?】 Đây là cái mai mà Quy tiền bối lột ra khi từ Bát phẩm tấn thăng Cửu phẩm.

Bảo bối cấp Bát phẩm.

Lục Tu tiên tử: "..." Chúng ta có thể đổi một cái mai rùa bình thường hơn được không?

Chương 1461

Cái mai rùa này, Đại Hải Quy tiền bối đã tặng cho Tống Thư Hàng.

Bản thân nó đã được Quy tiền bối luyện chế sơ qua, miễn cưỡng được coi là một món pháp bảo phòng ngự.

Chỉ cần trang bị nó trên người, nó còn có một chức năng rất tuyệt.

Khi Tống Thư Hàng bị tấn công bất ngờ, mai rùa sẽ tự động hộ chủ, đưa chủ nhân vào trong mai rùa.

Hiệu quả phòng ngự còn đặc biệt tốt!

Trừ tư thế có hơi khó coi. "Tôi chỉ có một cái mai rùa này thôi." Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử cạn lời: "Bộ pháp khí Tam Thập Tam Thú của ngươi, không phải đều chuẩn bị dùng dược liệu cấp Bát phẩm để chế tạo chứ?" "Sao có thể, Lục Tu tiên tử cô nghĩ nhiều rồi.

Dược liệu cấp Bát phẩm đâu có dễ kiếm như vậy?

Tôi có được Xương Thánh Kình và Mai Thánh Quy là vì tôi tình cờ quen biết hai vị tiền bối này.

Đồng thời xương cá voi và mai rùa lại là thứ họ không cần nữa mà thôi." Tống Thư Hàng nói.

Vừa nói chuyện, điện thoại của Tống Thư Hàng reo lên.

Phía sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe điện thoại.

Xích Tiêu Kiếm làm người phát ngôn cho cô: "Alo, vị nào vậy?

Tìm Bá Đao Tống Nhất à?

Bá Đao Tống Nhất hiện đang ngơ ngác, ngươi đợi một lát." Nói xong, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại đưa điện thoại đến bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn, là điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân. "Hoàng Sơn tiền bối, có chuyện gì không?" Tống Thư Hàng hỏi, Hoàng Sơn Chân Quân gọi điện lúc này, là chuẩn bị công bố kế hoạch của mình rồi sao?

Hoàng Sơn Chân Quân: "Là thế này, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi vừa mới gặp vị tiền bối cầm cung kia đúng không?" "Đúng vậy." Tống Thư Hàng nói. "Ông ấy vừa hỏi ta, nói ngươi có phải đang luyện chế 'pháp khí Tam Thập Tam Thú' không?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đúng vậy, Hoàng Sơn tiền bối, tôi hiện đang thử xem có thể làm ra một bộ 'pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú' trước khi lên Ngũ phẩm không.

Nhưng về phương diện nguyên liệu vẫn còn thiếu rất nhiều, tôi mới luyện chế được 'Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình', sau đó chuẩn bị bắt đầu luyện chế 'Khiên Vương Bá Chuyên Gia'." Tên đầy đủ của pháp khí bản mệnh hệ Quy là 'Khiên Vương Bá Chuyên Gia', đồng nghĩa với【Khiên Vương Bát Chuyên Gia】.

Trong phương ngữ cổ, 'vương bá' và 'vương bát' cũng là từ đồng âm. "Ồ, vậy khi ngươi luyện chế nhẫn 'Khuyển Thần Tướng Quân', răng chó cần dùng vẫn chưa có nguyên liệu đúng không?" Hoàng Sơn Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng: "Vâng, thực ra tôi định đổi một cái răng chó từ Đậu Đậu, nếu thật sự không được thì có thể đổi một cái răng từ Phù Sinh tiên tử." Dù sao cậu cũng không quen biết nhiều yêu chó.

Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Lại còn nhắm đến Đậu Đậu nhà mình.

"Khụ, vị tiền bối cầm cung vừa rồi nói, cảm ơn ngươi đã giúp đối phó với con mắt lửa đó, nên ông ấy chuẩn bị tặng một cái răng chó cho ngươi làm kỷ niệm." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng ngẩn người: "Răng của vị tiền bối đó sao?

Răng của Cửu phẩm?" Vị tiền bối đó là yêu chó à? "Không, là răng ông ấy thay khi tấn thăng Cửu phẩm, cấp Bát phẩm.

Ngươi vừa hay có thể lấy về luyện chế 'Nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân'." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Răng chó cấp Bát phẩm!

Tống Thư Hàng dừng lại một chút, rồi cậu đột nhiên nói: "Hoàng Sơn tiền bối, tuy hơi ngại, nhưng mà... tôi có thể xin hai cái răng được không?

Tôi có thể dùng đồ để đổi." "Hửm?

Khi luyện chế 'Tướng Quân Răng Chó', cần hai cái răng à?" Hoàng Sơn Chân Quân tò mò.

Tống Thư Hàng ngại ngùng nói: "Không phải, tôi cần luyện chế hai cái 'Tướng Quân Răng Chó'." "Pháp khí tổ hợp một cái là đủ rồi mà, chẳng lẽ ngươi đã giàu đến mức luyện một cái, vứt một cái rồi sao?" Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng: "Không, nói thế nào nhỉ... tôi nhận ủy thác của một vị tiền bối.

Cho nên, tôi có thể phải luyện chế hai bộ 'pháp bảo tổ hợp Tam Thập Tam Thú'." Hoàng Sơn Chân Quân: "..." Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, luyện hai bộ?

Còn chuẩn bị luyện xong trước khi lên Ngũ phẩm?

Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi đang mơ đúng không?

Tống Thư Hàng lại nói: "Hoàng Sơn tiền bối, tôi có thể dùng thứ khác để trao đổi, ví dụ như 'Xương Thánh Kình'?" "Thành giao, ta cần bộ phận có vây cá voi, và phải là một bộ xương Thánh Kình hoàn chỉnh, để trao đổi, ta có thể đổi cho ngươi chín cái răng chó tương đương giá trị, cộng thêm cái định tặng ngươi trước đó, tổng cộng mười cái." Điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân bị giật lấy, bên trong truyền ra một giọng nói già nua.

Không sai rồi, là giọng của lão giả cầm cung đó.

Có vây cá voi... còn muốn một bộ xương Thánh Kình hoàn chỉnh.

Đúng rồi, vị lão giả cầm cung này cũng là 'yêu chó', cho nên mới chấp nhất với thứ như xương như vậy. "Thành giao, hợp tác vui vẻ." Tống Thư Hàng nói. "Đến đây, giao dịch không gian trực tiếp, ta mở một thông đạo không gian nhỏ." Lão giả cầm cung không thể chờ đợi được nữa.

Thông qua thông đạo không gian nhỏ, chín cái răng Thánh Khuyển Bát phẩm + tặng một cái, đổi lấy một bộ xương Thánh Kình hoàn chỉnh, trao đổi đồng giá.

Hai bên giao dịch đều hài lòng.

Tống Thư Hàng chuyển răng chó Bát phẩm vào Thế giới hạt nhân.

Lại đưa hai trong số đó vào tay Lục Tu tiên tử. "Đây là gì?

Răng chó?" Lục Tu tiên tử nhìn hai cái răng to bằng dao găm trong tay. "Răng Thánh Khuyển Bát phẩm, nguyên liệu chính để đúc 'Nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân' trong bộ pháp bảo Tam Thập Tam Thú." Tống Thư Hàng đáp.

Lục Tu tiên tử: "..." Bát phẩm cái em gái nhà ngươi!

Ngươi không phải vừa nói mình chỉ quen hai vị tiền bối Bát phẩm sao?

Mới nói một câu, lại có thêm hai cái răng Thánh Khuyển Bát phẩm, bíp ~ ngươi là đồ bíp bíp, tin không? "Ha ha ha, thực ra cũng là bất ngờ thôi.

Vừa dùng xương Thánh Kình đổi với một vị tiền bối lấy chín cái răng Thánh Khuyển, cộng thêm ông ấy lại tặng tôi một cái." Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử: "..." "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, nếu tôi thật sự có thể kiếm được một bộ 'dược liệu Bát phẩm' để luyện chế pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, nghĩ thôi đã thấy rất kích thích rồi." Tống Thư Hàng nói. "Đi chết đi!" Lục Tu tiên tử nói.

Ngươi muốn làm tiên tử này đau tim mà chết à.

Lục Tu tiên tử lại nói: "Ta giúp ngươi luyện chế xong 'Khiên Vương Bá Chuyên Gia' trước, Quy tiền bối có ở bên cạnh ngươi không, luyện chế cái này cần sự giúp đỡ của ông ấy.

Mai rùa không giống xương Thánh Kình, độ cứng cao hơn, hơn nữa trên đó còn được Quy tiền bối luyện chế qua rồi." "Được, tôi liên hệ Quy tiền bối hỗ trợ cô." Tống Thư Hàng nói.

Liên hệ Quy tiền bối giúp đỡ, còn phải nghĩ xem Quy tiền bối có sở thích gì không, đến lúc đó còn cảm ơn ông ấy đã giúp.

Đại Hải Quy vốn đang trà trộn trong đội ngũ đón dâu.

Ông ấy rất sảng khoái đồng ý yêu cầu của Tống Thư Hàng hỗ trợ luyện chế 'Khiên Vương Bá Chuyên Gia'. "Đúng rồi, Quy tiền bối.

Mai rùa tương tự ông còn có không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Bạch tiền bối two cũng muốn một phần, nếu có thể, cố gắng chuẩn bị cho Bạch tiền bối two một phần pháp khí cùng quy cách.

Dù sao đến lúc đó Bạch tiền bối two cũng không bạc đãi cậu, bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú cậu chuẩn bị càng tốt, lợi ích Bạch tiền bối two cho cũng càng lớn. "Có, nhưng ngươi định lấy gì để đổi?" Quy tiền bối ha ha cười nói.

Cái mai rùa đầu tiên, ông ấy nể mặt @#%× tiên tử, tặng cho Tống Thư Hàng.

Nhưng ông ấy không làm từ thiện, không thể bán mai rùa hết cái này đến cái khác. "Quy tiền bối muốn gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta muốn một con thỏ làm tọa kỵ, ít nhất phải trên Lục phẩm." Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Hoặc là một phần lông thỏ Bát phẩm, ta tự luyện chế một pháp bảo phi hành hình con thỏ cũng ngầu như vậy." Quy tiền bối lại bổ sung.

Tống Thư Hàng: "..." Tại sao ông là một con rùa lại muốn một con thỏ làm tọa kỵ chứ! "Ta biết ngươi bây giờ không có tọa kỵ thỏ Lục phẩm, cũng không có lông thỏ Bát phẩm.

Nhưng ta tin rằng tương lai ngươi nhất định sẽ kiếm được, đến lúc đó lại đổi với ta." Quy tiền bối nói.

Vừa nói chuyện, kiệu cưới cuối cùng cũng đến trạm trung chuyển.

Đậu Đậu phiên bản Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đang ở trạm trung chuyển chờ mọi người.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy một cảnh tượng khiến cậu tuyệt vọng.

Tống Thư Hàng 【phiên bản Đậu Đậu】 mặc một bộ lễ phục đuôi tôm, trong tư thế chó ngồi, ngồi xổm ở cửa trạm trung chuyển.

Nó thè lưỡi, thở hổn hển.

Cùng lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy Tống Thư Hàng 【phiên bản

Đậu Đậu】, Đậu Đậu cũng vừa hay quay đầu nhìn cậu. "Gâu." Đậu Đậu sủa một tiếng.

Giây phút này, Tống Thư Hàng nghĩ đến cái chết. "A a a, kích thích không?

Thư Hàng?" Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: "..." Đậu Đậu đứng dậy, phủi phủi tay, lúc này trên tay phải của nó có một đôi găng tay màu trắng: "Ta nói cho ngươi biết nhé, trước đó ngươi đột nhiên triệu hồi 'Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình' đi, sau đó tay phải của ta trống không.

Tiếp theo, ta không cẩn thận chống tay phải xuống đất." Tống Thư Hàng: ⊙__⊙ Tay không chống xuống đất?

Chương 1462

"Nếu không phải lúc đó Bạch tiền bối ở ngay bên cạnh ta, ngươi đã chết một lần rồi." Đậu Đậu nói, giơ tay phải lên quơ quơ móng vuốt: "Ngươi không thấy lượng máu chảy ra đâu, chảy đầy đất!" Tống Thư Hàng nghĩ thôi đã thấy đau muốn chết. "Tiếp theo, ta cảm giác trong đầu ngươi hình như xuất hiện rất nhiều thông tin, nhưng ta không đọc được.

Sau đó nữa, ta bị đau đến ngất đi.

Đúng là chó cắn Đậu Đậu!" Đậu Đậu lại nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật.

Chắc chắn là 'Giám định bí pháp' đã khởi động, tiện thể giám định một phần thông tin của Mẹ Trái Đất rồi.

Tống Thư Hàng ngại ngùng cười gượng một tiếng, hỏi: "Bạch tiền bối đâu?" "Ở đây này." Giọng của Bạch tiền bối vang lên.

Tiếp theo Bạch tiền bối từ trong nhà của trạm trung chuyển đi ra.

Cũng là một bộ lễ phục đuôi tôm màu đen, tóc dài tùy ý xõa sau lưng, có một lọn tóc mái rủ xuống trước trán. "Wow, đẹp quá, Bạch tiền bối." Các tu sĩ có mặt không tự chủ được mà thốt lên.

Không hổ là người đảm nhiệm nhan sắc của 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào', Bạch tiền bối trong trang phục lễ phục đuôi tôm màu đen đẹp trai ngời ngời.

Trên kiệu vàng, Đậu Đậu 【phiên bản Vũ Nhu Tử】: "Nếu mắt của Bạch tiền bối lại biến thành màu đỏ, sẽ có cảm giác như một quản gia tà mị." "Màu đỏ?" Bạch tiền bối nghĩ nghĩ, đưa tay che mắt mình lại.

Khi bỏ tay ra, mắt của ngài đã biến thành màu đỏ như máu. "Tốt nhất là còn tỏa ra chút ánh sáng đỏ nữa!" Đậu Đậu 【phiên bản Vũ Nhu Tử】 tiếp tục nói.

Bạch tiền bối chớp chớp mắt, sau đó trong con ngươi tỏa ra ánh sáng đỏ nhàn nhạt. "Còn có nụ cười, Bạch tiền bối đổi sang nụ cười tà mị nữa đi!" Đậu Đậu 【phiên bản Vũ Nhu Tử】 hưng phấn nói.

Bạch tiền bối: "Nụ cười tà mị?" "Chính là loại nụ cười xấu xa đó, phối hợp với ánh mắt, tuyệt vời." Vũ Nhu Tử nói. "Đậu Đậu, đừng tiếp tục nữa." Bắc Hà Tán Nhân lập tức nói. "Sẽ có chuyện đó!

Trời ạ." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói. "Nhưng tôi khá là mong chờ." Lệ Chi tiên tử nói. "Để ta nghĩ xem." Bạch tiền bối véo cằm suy tư một lúc.

Sau đó, ngài nở một nụ cười xấu xa.

Đôi mắt đỏ tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, gió thổi bay lọn tóc mái, lại phối hợp với nụ cười xấu xa này.

Bạch tiền bối tà mị thật tuyệt.

Trời ạ, không được rồi, không được rồi.

Khung cảnh đội ngũ đón dâu trở nên hỗn loạn.

May mà nụ cười xấu xa của Bạch tiền bối không duy trì được lâu, cười một cái là thu lại ngay.

Toàn trường im phăng phắc, đều đang trong trạng thái ngây người.

Ngay cả Vũ Nhu Tử người đề nghị ban đầu cũng đơ ra.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, cười khổ: "Bạch tiền bối, tại sao ngài lại phối hợp như vậy?" Phong cách của Bạch tiền bối hôm nay không đúng lắm. "Ồ, vì quen rồi, không tự chủ được mà bắt đầu phối hợp." Bạch tiền bối nói: "Dù sao ta cũng là phân thân, quen hành động theo chỉ lệnh của bản thể." "Trời ạ, vậy Bạch tiền bối đâu rồi." Tống Thư Hàng hỏi. "Đột nhiên bế quan rồi, lần này nói muốn bế quan lâu một chút, thuận lợi thì có thể mười ngày nửa tháng, không chừng sẽ bế quan mười năm tám năm.

Đợi hôn lễ của Đậu Đậu này kết thúc, ta phải tìm cho ngài ấy một địa điểm thích hợp để bế quan.

Nhưng lần này, trong lúc ngài ấy bế quan, ta sẽ thay ngài ấy hành động." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Nói rồi, ngài búng tay một cái.

Bảo đao Bá Toái và Lưu Tinh Kiếm đồng thời bay ra.

Trong lan can của Bá Toái là Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đang nằm, còn trên Lưu Tinh Kiếm cũng được lắp một lớp lan can, bên trong là Bạch tiền bối đang bế quan.

Tống Thư Hàng: "..." Lưu Tinh Kiếm, thật sự bị lắp lan can?

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng chính chủ, Lưu Tinh Kiếm nhanh chóng lượn qua, bay vòng quanh Tống Thư Hàng một vòng, phát ra tiếng kiếm kêu.

Lần này không phải là làm nũng, nghe có vẻ như là... kể khổ?

Lưu Tinh Kiếm đã bước đầu có được 'kiếm linh', tương lai nó cũng có thể trở nên giống như Xích Tiêu Kiếm, có ý thức hoàn chỉnh.

Nó kể khổ với Tống Thư Hàng, nguyên nhân dường như cũng chỉ có bộ lan can trên người nó thôi.

Nếu tương lai, nó biết người đề xướng lớp 'lan can' này là mình, liệu có đến chém chết mình không.

Tống Thư Hàng trong lòng có chút hoảng.

Với vận khí may mắn của Bạch tiền bối, khi 'thủy triều linh lực' đến, biết đâu lúc nào đó sẽ tấn thăng Cửu phẩm.

Đến lúc đó Lưu Tinh Kiếm chắc chắn cũng sẽ được luyện chế đến cảnh giới tương xứng.

Lưu Tinh Kiếm cấp Cửu phẩm đuổi theo chém mình, áp lực lớn như núi! "Đúng rồi, Thư Hàng, lúc nãy ở xa đã nghe thấy ngươi và Quy đạo hữu đang bàn về chủ đề 'tọa kỵ thỏ Lục phẩm' và 'lông thỏ Bát phẩm'?" Phân thân của Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu. "Thỏ Lục phẩm thường không thể làm tọa kỵ, Lục phẩm là cảnh giới Chân Quân, dù ở đâu cũng là đại nhân vật.

Nhưng lông thỏ Bát phẩm thì ta biết ở đâu có." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: "Ở đâu có thể lấy được lông thỏ Bát phẩm?" Phân thân của Bạch tiền bối vẫy tay với Lệ Chi tiên tử: "Lệ Chi tiên tử, đừng ngẩn người nữa, mau qua đây." Lệ Chi tiên tử cười hì hì sáp lại gần: "Bạch tiền bối, chụp chung với em một tấm đi." "Nói chuyện chính trước đã." Phân thân của Bạch tiền bối nói. "Chụp ảnh trước, Bạch tiền bối ngài lại cười tà một cái, chụp chung với em một tấm.

Thư Hàng, cậu chụp cho hai chúng tôi." Lệ Chi tiên tử kiên trì.

Không còn cách nào, phân thân của Bạch tiền bối lại phối hợp với Lệ Chi tiên tử cười tà một cái.

Đội ngũ đón dâu vừa mới khôi phục được một chút, lại một lần nữa nhìn thấy Bạch tiền bối cười tà... "Khụ, chuyện này có liên quan đến Lệ Chi tiên tử sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối nói: "Chính xác mà nói, có liên quan đến một vị sư huynh của Lệ Chi tiên tử.

Lệ Chi tiên tử, ngươi có quen biết một vị đạo hữu trong phái tên là Cam Giá đạo trưởng không?" "Cam Giá sư huynh, em biết.

Anh ấy là đại sư sưu tầm của giới tu chân." Lệ Chi tiên tử nói. "Anh ấy sưu tầm các loại da lông?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lệ Chi tiên tử lắc đầu: "Anh ấy sưu tầm các loại răng thú, có một khoảng thời gian anh ấy muốn đổi đạo hiệu của mình thành 'Thú Nha đạo trưởng', kết quả bị sư phụ của anh ấy là Hương Thái đạo trưởng đuổi đánh suốt một tháng." Tống Thư Hàng: "Hương Thái đáng sợ thật!" "Đúng vậy, Hương Thái sư bá là người đặc biệt nghiêm túc." Lệ Chi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "Hơn nữa hương thái cũng không ngon." Lệ Chi tiên tử: "Phụt ~ cậu muốn ăn Hương Thái sư bá của tôi à?" Tống Thư Hàng: "..." Phân thân của Bạch tiền bối: "Ta nhớ trước đây từng nghe người ta nhắc đến, Cam Giá đạo trưởng từng có giao tình rất tốt với một vị Thỏ Thánh.

Vị Thỏ Thánh đó vẫn giữ thói quen thay lông mỗi năm một lần.

Lông ngài ấy thay ra, đều do Cam Giá đạo trưởng thu thập.

Cho nên, nếu ngươi muốn lông Thỏ Thánh, có thể thông qua Lệ Chi tiên tử để tìm vị Cam Giá đạo trưởng này." Lệ Chi tiên tử: "Em có thể thay cậu liên hệ với Cam Giá sư huynh." Phân thân của Bạch tiền bối nói: "Nếu muốn mua lông thỏ, ta có thể cho ngươi mượn linh thạch.

Nhưng mà, nếu ngươi có răng thú tương đối đặc biệt, cũng có khả năng đổi được lông thỏ cần thiết từ tay Cam Giá đạo trưởng." Tống Thư Hàng đưa tay, lấy ra một chiếc 'Răng Thánh Khuyển'. "Bạch tiền bối, ngài cảm thấy thứ này thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối: "Răng Thánh Khuyển Bát phẩm?

Không tệ, thứ này hẳn là rất hợp sở thích của Cam Giá đạo trưởng." "Để em gọi điện cho Cam Giá sư huynh." Lệ Chi tiên tử nói.

Cô lấy điện thoại ra, bấm một dãy số. "Alo, xin chào, vị nào vậy?" Bên kia truyền ra giọng nam trầm. "Cam Giá sư huynh, là em, Lệ Chi đây, anh không lưu số của em à?" Lệ Chi tiên tử hỏi. "Là tiểu Lệ Chi à, ai ~ điện thoại của anh hỏng rồi, vừa mới độ lại một cái máy 'cục gạch' dùng tạm, không thấy hiển thị số gọi đến, lòng mệt quá.

Mấy ngày nay vận khí của anh siêu thảm, sư phụ hôm nay đột nhiên đến động phủ của anh chơi, kết quả thấy anh lại đang bày bừa răng thú, tự nhiên nổi giận đánh cho anh một trận.

Nếu không phải ông ấy là nam, anh còn nghi ngờ có phải mỗi tháng ông ấy lại tới ngày không." Giọng nam trầm nói.

Lệ Chi tiên tử: "Phụt ~~" "Thật đấy, từ lâu anh đã nghi ngờ Hương Thái sư phụ có phải là nữ cải nam trang không.

Đạo hiệu Hương Thái cảm giác đệ tử nữ thích hợp hơn, hơn nữa Hương Thái sư phụ từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ đi tắm chung với mọi người, còn có mỗi tháng luôn có mấy ngày tính tình của ông ấy sẽ trở nên rất tệ.

Quan trọng hơn là, ông ấy đến giờ vẫn độc thân, chưa từng thấy ông ấy có tin đồn tình cảm với tiên tử nào.

Quá kỳ lạ!" Cam Giá đạo trưởng nói.

Lệ Chi tiên tử: "Anh nói vậy, em cũng cảm thấy Hương Thái sư bá có chút kỳ lạ." "Vậy nên Lệ Chi tiên tử, em có quen đạo hữu tiên tử nào tu luyện công pháp loại mê hoặc không, giới thiệu cho anh một người.

Anh chuẩn bị phái người đi dụ dỗ sư phụ..." Cam Giá đạo trưởng nói.

Lệ Chi tiên tử: "Sư huynh, sống không tốt sao?

Tại sao lại muốn tìm đường chết như vậy?" "Khụ khụ ~ chuyện này để sau đi, em tìm sư huynh có chuyện gì?" Cam Giá đạo trưởng hỏi.

Lệ Chi tiên tử: "Có một mối làm ăn muốn giới thiệu cho anh, sư huynh, chỗ anh có 'lông Thỏ Thánh' không?

Có một tiểu đạo hữu của em muốn đổi một ít lông thỏ." "Có, còn rất nhiều.

Nhưng đây là lông Thỏ Thánh Bát phẩm, giá cả sẽ không rẻ đâu." Cam Giá đạo trưởng nói.

Lệ Chi tiên tử: "Tiểu đạo hữu này của em trong tay có 'Răng Thánh Khuyển Bát phẩm', sư huynh có hứng thú không?" "Răng Thánh Khuyển Bát phẩm, loại chó gì?

Không không không, chỉ cần là răng Thánh Khuyển là anh có hứng thú rồi.

Tiểu hữu đó của em hiện đang ở đâu?

Anh qua ngay.

Cậu ấy cần bao nhiêu lông Thỏ Thánh?" Lệ Chi tiên tử nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Chương 1463

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, nói: "Ba phần thì cần bao nhiêu răng Thánh Khuyển để giao dịch?" Trong bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, vừa hay cũng bao gồm 'lông thỏ', áo choàng 【Thỏ Ngọc Tiên Tử】, là một pháp khí phòng ngự, phụ trợ rất ngầu. "Hai cái răng Thánh Khuyển đổi một phần lông thỏ, làm không?" Cam Giá đạo trưởng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Lệ Chi tiên tử: "Sáu cái răng chó đổi sáu phần lông thỏ!" "Không thể nào, như vậy anh lỗ to." Cam Giá đạo trưởng nói. "Năm phần." Lệ Chi tiên tử nói.

Cam Giá đạo trưởng: "Không được, năm phần anh cũng lỗ!" "Bốn phần, ít hơn nữa em không đổi đâu." Lệ Chi tiên tử nói. "Được, thành giao." Cam Giá đạo trưởng nghiến răng nói.

Lệ Chi tiên tử giơ tay làm dấu 'chiến thắng' với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Lệ Chi tỷ tỷ ơi, người ở đầu dây bên kia là sư huynh của chị, em chỉ là một hậu bối chị quen trong nhóm thôi.

So với vị sư huynh đó, em là người ngoài.

Chị giúp người ngoài ép giá sư huynh mình, thật sự không có vấn đề gì sao?

Lệ Chi tỷ tỷ dường như đoán được suy nghĩ của Tống Thư Hàng, cô vỗ vỗ Tống Thư Hàng: "Chị đây là đang giúp con gái Diệp Tư của chị ép giá, cậu đừng hiểu lầm.

Nếu cậu cảm thấy áy náy, đến lúc đó cho chị một ít lông thỏ, chỉ cần một chút xíu là được." "Được." Tống Thư Hàng nói. "Ta cũng muốn một ít, ta chuẩn bị lót thêm một tấm thảm lông vào lan can của Lưu Tinh Kiếm.

Ta chuẩn bị dùng lông của mười ba loại linh thú để dệt." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "Không vấn đề!" "Nếu đã như vậy, chúng ta giao dịch trực tiếp đi.

Lệ Chi tiên tử, bảo Cam Giá đạo trưởng gửi tọa độ, ta dùng sức mạnh không gian gửi răng chó qua, rồi mang lông thỏ về." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Sức mạnh không gian, chính là tiện lợi như vậy, ai dùng người đó biết.

Nhờ sức mạnh không gian của phân thân Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đã dùng 6 chiếc răng Thánh Khuyển thành công đổi lấy 4 phần lông Thỏ Thánh từ Cam Giá đạo trưởng.

Sau đó, cậu lại dùng 1 phần lông Thỏ Thánh đổi lấy một chiếc mai Thánh Quy Bát phẩm từ Quy tiền bối.

Tiếp theo, cậu lại chia phần lông Thỏ Thánh còn lại thành ba phần nhỏ, lần lượt giao cho phân thân Bạch tiền bối và Lệ Chi tiên tử.

Phần nhỏ cuối cùng cậu chuẩn bị giữ lại cho mình, có thời gian sẽ làm một tấm thảm lông cho bảo đao Bá Toái.

Cuối cùng, 2 phần lông Thỏ Thánh còn lại và cái mai rùa kia cùng được chuyển đến Thế giới hạt nhân, chỗ của Lục Tu tiên tử. "Hả?

Lần này lại là cái gì?" Lục Tu tiên tử nhìn đám lông trắng dài và cái mai rùa đột nhiên xuất hiện bên cạnh, nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: "À thì, như cô thấy đấy...

đây là lông thỏ." "Bát phẩm?" Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng ngại ngùng: "Ừm, lông Thỏ Thánh Bát phẩm, hai phần.

Vừa hay để chế tạo áo choàng 'Thỏ Ngọc Tiên Tử'." "Em gái ngươi!" Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng cười gượng. "Thứ này lại từ đâu ra vậy?

Đừng nói với ta có một con Thỏ Thánh đi ngang qua, rất tán thưởng ngươi, rồi tặng cho ngươi nhiều lông thỏ như vậy nhé?" Lục Tu tiên tử nghiến răng.

Tống Thư Hàng: "Không có chuyện đó, trên đời này làm gì có chuyện bánh từ trên trời rơi xuống ngon như vậy.

Đây là tôi dùng vật đổi vật lấy được, dùng sáu cái răng Thánh Khuyển đổi được nhiều lông Thỏ Thánh như vậy." Lục Tu tiên tử sờ sờ bộ ngực đồ sộ của mình, cách một lớp ngực lớn, cô vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim của mình đang đập điên cuồng.

Lòng mệt quá.

“Có ngon thì hôm nay kiếm đủ nguyên liệu chính cho 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' đi, khốn kiếp!” Lục Tu tiên tử gào thét trong lòng.

Nhưng cô không dám nói ra.

Cô sợ mình vừa mở miệng sẽ thành lập flag, rồi lỡ như tên Tống Thư Hàng này thật sự kiếm đủ nguyên liệu chính cấp tám cho bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' trong hôm nay, thì cô sẽ phát điên mất.

“Vất vả cho Lục Tu tiên tử rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử liếc mắt một cái: “Đau lòng quá!” Cô có chút hối hận vì lúc đó đã đồng ý sảng khoái với vị tiền bối thần bí kia, giúp

Tống Thư Hàng rèn hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí'.

Tên Tống Thư Hàng này đã gom được dược liệu của bốn món trong bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí', nguyên liệu chính toàn là cấp tám.

Lần luyện khí này, cô lỗ đến tận nhà bà ngoại.

“Ha ha, cái đó, đợi sau khi hoàn thành cả bộ pháp khí, tôi sẽ nhờ Bạch tiền bối Two tăng lương cho tiên tử nhé?” Tống Thư Hàng cũng có chút ngại ngùng nói.

Cậu cũng không ngờ mình có thể một hơi kiếm được nhiều dược liệu cấp tám như vậy.

Lục Tu tiên tử lập tức phấn chấn: “Đây là do chính ngươi nói đó nha.” Tống Thư Hàng: “Yên tâm đi, vị tiền bối đó luôn thưởng phạt phân minh, chắc chắn sẽ không bạc đãi hai chúng ta đâu.” “Thế mới phải chứ, muốn ngựa chạy thì phải cho ngựa ăn no cỏ.” Lục Tu tiên tử nói.

Sau đó, dưới sự hỗ trợ của Đại Hải Quy tiền bối, cô bắt đầu luyện chế món thứ hai trong bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' – 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn'.

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Lục Tu tiên tử, Tống Thư Hàng nhìn lướt qua 'dược liệu cấp tám' trong bộ sưu tập của mình.

Xương Kình Thánh còn 13 khúc, vảy Kình Thánh 20 miếng, răng Khuyển Thánh 2 cái, lông Thỏ Thánh 1/3 phần.

Nếu có thể gặp được đối tượng cần giao dịch, đống 'dược liệu cấp tám' trong tay cậu có khi còn đổi được không ít thứ.

“Bạch tiền bối, trong số các đạo hữu mà ngài quen biết, có ai cần những thứ như 'xương Kình Thánh, vảy Kình Thánh, răng Khuyển Thánh' không ạ?

Nếu có, tôi muốn đổi lấy một ít dược liệu cấp tám khác.” Tống Thư Hàng nói.

Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu: “Tạm thời không có, ngươi muốn gom đủ dược liệu luyện khí cho 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' à?” Bạch tiền bối đã thấy tin tức Tống Thư Hàng muốn luyện 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' trong lịch sử trò chuyện của 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy à, ngươi đợi chút, ta đăng một đơn giao dịch cho ngươi.

À đúng rồi, điện thoại… điện thoại của ta và A Thập Lục hỏng rồi, ngươi đã mua điện thoại mới cho bọn ta chưa?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lấy ra hai chiếc điện thoại: “Tôi mới chỉ mua hai chiếc, mấy hôm trước bị đưa đến Thú Giới, vẫn chưa kịp mua điện thoại mới.” “Vậy đưa cho ta trước, ta sẽ cải tạo hai chiếc điện thoại này.

Đợi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, chúng ta sẽ đi mua thêm một chiếc cùng kiểu.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Cải tạo điện thoại cùng kiểu sẽ có kinh nghiệm hơn.

Tống Thư Hàng đưa cả hai chiếc điện thoại cho Bạch tiền bối.

Chiếc màu đen là Tống Thư Hàng tự dùng, màu trắng để dành cho Bạch tiền bối, cùng kiểu này còn có một chiếc màu đỏ, lúc đó sẽ mua cho A Thập Lục.

Phân thân Bạch tiền bối lấy sim điện thoại của mình ra, nhét vào chiếc điện thoại màu trắng: “Thư Hàng, tuy đạo hiệu của ta là Bạch… nhưng thực ra về màu sắc điện thoại, ta lại thích màu đen hơn.” Tống Thư Hàng đồng tình: “Tôi cũng cảm thấy màu đen đẹp hơn.” “Cho nên ngươi tự mình chọn màu đen, để lại màu trắng cho ta?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: “Làm gì có chuyện đó, chẳng phải tôi cảm thấy màu trắng hợp với Bạch tiền bối ngài hơn sao.” Phân thân Bạch tiền bối vỗ vỗ chiếc điện thoại, nhanh chóng hoàn thành quá trình kích hoạt.

Sau đó, Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối đăng nhập vào tài khoản 'phần mềm trò chuyện', đưa tay quẹt một cái, xóa đi 'dòng trạng thái cá nhân' cũ.

Dòng trạng thái cũ của Bạch tiền bối đã đổi mấy lần, lần cập nhật cuối cùng là quảng cáo cho bộ phim của mình, tuyên truyền cho 《Mạt Pháp Chi Chiến》 ra rạp.

Lời quảng cáo rất bình thường. 【《Mạt Pháp Chi Chiến》, bộ phim đầu tay của A Bạch, đã có mặt tại các rạp chiếu phim lớn, hoan nghênh mọi người đến xem.】 Bên dưới là hàng loạt các bình luận như 'xem xem xem xem ~'.

Lúc này, phân thân Bạch tiền bối xóa đi tin quảng cáo 《Mạt Pháp Chi Chiến》, rồi đổi thành tin giao dịch.

“Số lượng dược liệu cấp tám trong tay ngươi hiện giờ có bao nhiêu?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng thuật lại số lượng cho Bạch tiền bối. 【Thông tin đổi vật: Hiện có 13 khúc xương Kình Thánh, 20 miếng vảy Kình Thánh, 2 cái răng Khuyển Thánh, cần đổi lấy các loại dược liệu luyện khí cấp tám khác.

Bao gồm dược liệu luyện khí từ trâu, dê, ngựa, lừa, lạc đà, hươu, heo, mèo, sư tử, hổ, báo, sói, cáo, chồn, gấu, voi, vượn, gà, hạc, nhạn, ưng, rắn, tê tê, chuột, sa, cá heo, cua, tôm, mực.

Chỉ đổi không bán, không có thành ý xin đừng làm phiền.】 Sau khi cập nhật thông tin, phân thân Bạch tiền bối lại nói: “Thư Hàng, số lượng dược liệu trong tay ngươi quá ít, chủng loại lại khá đơn điệu, toàn là xương Kình Thánh và vảy Kình Thánh, răng Khuyển Thánh cũng chỉ có hai cái, e là đổi được không nhiều đồ đâu.

Có thời gian thì đi kiếm thêm ít dược liệu luyện khí cấp tám đi.” Tống Thư Hàng cảm động muốn khóc: “Bạch tiền bối, dược liệu cấp tám đâu có dễ kiếm như vậy.

Đến giờ tôi cũng chưa quen biết được mấy vị Huyền Thánh cấp tám, kiếm được những dược liệu Huyền Thánh này đã là may mắn lắm rồi.” “Cũng có lý… Đợi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, chúng ta tìm một nơi sắp xếp bản thể của ta ổn thỏa, sau đó ta sẽ đưa ngươi ra vũ trụ đào bảo vật, đào vài ngày là có thể đào được không ít dược liệu Huyền Thánh.

Huyền Thánh có sức phá hoại khá lớn, nên từ rất lâu trước đây, các trận sinh tử chiến giữa Huyền Thánh đều diễn ra trong vũ trụ.

Trong vũ trụ tương đối dễ đào được dược liệu cấp Huyền Thánh.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Các đạo hữu trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' bên cạnh đều có cùng một biểu cảm – Bạch tiền bối, bọn tôi ít kinh nghiệm đào bảo vật, ngài đừng lừa bọn tôi.

Nếu dược liệu Huyền Thánh trong vũ trụ thật sự dễ đào như vậy, thì nó đã sớm đầy đường rồi.

Tống Thư Hàng: “Được được được!” Bạch tiền bối muốn dẫn mình đi đào bảo vật, có đi không?

Đương nhiên là đi, không đi là đồ ngốc à.

Tuy có nguy hiểm, nhưng chỉ cần cẩn thận một chút, nhiều nhất là trọng thương.

Chỉ cần Bạch tiền bối không đột nhiên lơ đãng, thì không cần lo sẽ chết.

×××××××× Kiệu cưới của Đậu Đậu tiếp tục tiến về phía trước.

Tống Thư Hàng [bản Đậu Đậu] hơi thở có chút dồn dập.

“Tống Thư Hàng, ngươi nói xem lát nữa ta có thật sự sẽ kết hôn với vị đại lão ‘Phệ Thiên Doanh’ đó không?” Đậu Đậu hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân bên cạnh: “Ủa?

Đậu Đậu ngươi đến giờ vẫn chưa nhận được tin à?

Đối tượng kết hôn của ngươi đã đổi từ lâu rồi, hiện tại là truyền nhân cuối cùng của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', Phù Sinh tiên tử.

Là một vị Khuyển tiên tử Ngũ phẩm.” “Thật sao?” Cả người Đậu Đậu cảm giác như được tái sinh.

“Kết quả vẫn là Phù Sinh tiên tử đến à.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, phân thân Bạch tiền bối vẫn đang cầm điện thoại gõ tin nhắn lia lịa.

“Có khách đến liên hệ rồi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Nhanh vậy?” “Tất nhiên rồi, đây là thời đại quảng cáo, chỉ cần quảng cáo được tung ra thì sẽ có hiệu quả.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Người liên hệ với Bạch tiền bối là một tu sĩ tên là Tử Viêm Tán Nhân.

Chương 1464

“Bạch Thánh tiền bối, 'vảy Kình Thánh' trong tay ngài có phải là vảy trên thân của Kình Thánh có huyết mạch 'Kình Thần' không?” Tử Viêm Tán Nhân hỏi.

Bạch tiền bối trả lời: “Không sai, ngươi có thứ gì muốn đổi?” “Ta có một cặp sừng Ngưu Thánh, muốn đổi lấy sáu miếng vảy Kình Thánh.” Tử Viêm Tán Nhân nhanh chóng trả lời.

Phân thân Bạch tiền bối quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, vảy Kình Thánh của ngươi lớn cỡ nào?” “Siêu lớn, mỗi miếng đều dài hơn năm mét, rộng hơn hai mét.” Tống Thư Hàng nói, đặt nằm xuống cũng to bằng một chiếc xe hơi cỡ trung.

Những miếng vảy này còn là những miếng vảy tương đối nhỏ trên người 'Cật Qua Thánh Quân'.

Phân thân Bạch tiền bối gật đầu, trả lời Tử Viêm Tán Nhân: “Vảy Kình Thánh trong tay ta đặc biệt lớn, một miếng dài năm mét, rộng hai mét.” “Vậy đổi hai miếng!

Một cặp sừng Ngưu Thánh đổi hai miếng, vừa đủ để ta chế tạo một bộ khôi giáp.” Tử Viêm Tán Nhân vui vẻ nói.

Phân thân Bạch tiền bối: “Thành giao, gửi tọa độ cho ta.

Chúng ta sẽ tiến hành giao dịch xuyên không gian.” Tử Viêm Tán Nhân: “Còn có cả thao tác này sao?

Bần đạo quỳ lạy Bạch Thánh tiền bối!” “Đạo hữu quá khách khí rồi, đưa tọa độ cho ta, ta sẽ truyền tống vảy Kình Thánh cho ngươi, sau đó nhận lại 'sừng Ngưu Thánh'.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Sau đó, thông qua thiên phú không gian của Bạch tiền bối, giao dịch 2 miếng vảy Kình Thánh đổi lấy một cặp sừng Ngưu Thánh đã hoàn thành.

Tống Thư Hàng nhận lấy cặp sừng Ngưu Thánh rồi cảm thán: “Đúng là thời đại quảng cáo là vua!” Cũng chỉ có Bạch tiền bối tùy tiện đăng một 'quảng cáo giao dịch' mà có thể lập tức hoàn thành một vụ mua bán.

Cảm giác này thật sảng khoái. …..

Trong thế giới hạt nhân, Lục Tu tiên tử mồ hôi nhễ nhại, mãi mới luyện được một trong những chiếc mai rùa đến trạng thái 'thích hợp để chế tạo'.

“Quy tiền bối, mai của ngài cứng quá.” Lục Tu tiên tử vẩy vẩy tay.

Đại Hải Quy đắc ý dương dương: “Tất nhiên rồi, dù sao chủ nhân của ta là Bắc Phương Đại Đế, đôi khi để đỡ đòn cho chủ nhân, độ cứng của mai rùa ta vượt xa mai rùa cấp tám bình thường.” Lục Tu tiên tử ngẩng đầu nhìn trời: “Đau lòng quá.” Cô vừa ngẩng đầu, đột nhiên một cặp sừng trâu xinh đẹp xuất hiện trước mắt.

Lục Tu tiên tử: “…” *Keng* ~ Cặp sừng trâu xinh đẹp rơi xuống đất, phát ra âm thanh vui tai.

“Tống Thư Hàng, ngươi ra đây nói chuyện cho ta, đừng nói với ta đây là sừng Ngưu Thánh cấp tám đấy nhé?” Lục Tu tiên tử nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng cười làm lành: “Ha ha, ha ha, cái đó, bây giờ là thời đại quảng cáo là vua mà.

Bạch tiền bối miễn phí quảng cáo cho tôi một lần, hiệu quả đặc biệt tốt.

Đấy, quảng cáo vừa mới đăng lên, đã có người dùng sừng Ngưu

Thánh đổi lấy hai miếng vảy Kình Thánh của tôi.

Cái đó, vất vả cho Lục Tu tiên tử rồi.

Ha ha, ha ha.” Một cặp sừng Ngưu Thánh, có thể chế tạo bộ phận [Độc Giác Ngưu Vương] trong bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí'.

Đây là bộ phận mũ giáp.

Nhìn vào hiện tại, bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' dường như có thể hợp thể thành một bộ khôi giáp hoàn chỉnh.

Nhưng nếu ngươi thật sự nghĩ như vậy, thì quá ngây thơ rồi.

Mọi việc không thể chỉ nhìn bề ngoài.

Tống Thư Hàng đã tận mắt thấy thứ mà bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' cuối cùng tổ hợp thành, mẹ nó chính là một khối rubik.

Tống Thư Hàng cũng đang suy đoán, mũ giáp, áo choàng, khiên, nhẫn, găng tay… những thứ này cuối cùng làm thế nào để tổ hợp thành một khối rubik?

Rốt cuộc là khâu nào đã xảy ra sai sót?

Mới có thể khiến những thứ hoàn toàn khác nhau này, tổ hợp thành một khối rubik vuông vức?

Lục Tu tiên tử nước mắt lưng tròng: “Bì Bì ~ Ngươi cái đồ Bì Bì ~~” Ta còn chưa lập flag mà.

Ta rõ ràng đã nhịn không nói ra câu đó rồi, mà tên này lại gửi cho ta dược liệu Huyền Thánh cấp tám nữa.

“Cô nương, con không sống nổi đâu.” Đại Hải Quy nói.

Cấp bậc cảnh giới của vị Lục Tu cô nương này bị giới hạn ở cảnh giới 'Lục phẩm', mà bây giờ phía Tống Thư Hàng lại liên tục gửi 'dược liệu luyện khí cấp tám' qua.

Cô nương này mỗi lần chế tạo một món 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' đều là luyện khí vượt cấp, đây là muốn vắt khô cô bé này mà.

Lục Tu tiên tử rất muốn khóc.

“Yên tâm đi, Lục Tu cô nương, Tống Thư Hàng đã nói sẽ tăng lương cho con.

Lời này có ta làm chứng cho con!

Con chỉ cần nghĩ rằng mỗi một nhát búa vung xuống là có thể tăng thêm một nhát lương, sẽ có thêm động lực ngay.” Đại Hải Quy nói.

Quy tiền bối đặc biệt giỏi dùng 'tư tưởng AQ' để khuyên người khác. …..

Bên phía Bạch tiền bối vừa hoàn thành giao dịch đầu tiên, rất nhanh lại có người liên hệ.

Nhưng lần này là một số lạ, tên tài khoản là [Bóng đêm đã cho tôi đôi mắt đen], một cái tên rất văn nghệ, rõ ràng không phải đạo hiệu.

“Có phải Bạch Thánh đạo hữu không, ta thấy có đạo hữu trong vòng bạn bè chia sẻ quảng cáo của ngài, ta có một cặp 'ngà Tượng Thánh', muốn đổi ngang giá lấy hai khúc xương Kình Thánh, được không?” [Bóng đêm đã cho tôi đôi mắt đen] lên tiếng.

Phân thân Bạch tiền bối trả lời: “Không vấn đề, trao đổi.

Đạo hữu cho ta một tọa độ, ta sẽ liên hệ trực tiếp xuyên không gian với đạo hữu.” Ngà Tượng Thánh và xương Kình Thánh không phải là trao đổi ngang giá, trong tình hình bình thường, ngà Tượng Thánh đủ để đổi lấy 5 đến 8 khúc xương Kình Thánh.

Đối phương xem ra đang rất cần xương Kình Thánh.

“Được, đạo hữu xin chờ một lát.” [Bóng đêm đã cho tôi đôi mắt đen] vui vẻ nói.

Khoảng năm sáu hơi thở sau. [Bóng đêm đã cho tôi đôi mắt đen] gửi cho phân thân Bạch tiền bối một tọa độ.

Phân thân Bạch tiền bối thông qua thiên phú không gian, gửi đi một cặp xương Kình Thánh, rồi nhận về một cặp ngà Tượng Thánh.

Lại một cuộc giao dịch nữa hoàn thành.

“Ủa?” Khi Bạch tiền bối nhận lại cặp ngà Tượng Thánh này, ngài hơi sững người.

Phần gốc của cặp ngà Tượng Thánh này còn dính máu tươi, cảm giác như vừa mới cưa xuống. [Bóng đêm đã cho tôi đôi mắt đen], không lẽ vừa mới đi chặt một con 'đại tượng Huyền Thánh' à?

Suy nghĩ một lát, phân thân Bạch tiền bối kiểm tra cặp 'ngà Tượng Thánh' từ trên xuống dưới.

Từ kết quả kiểm tra, cặp ngà Tượng Thánh này không có vấn đề gì.

“Cho ngươi này, Thư Hàng.” Phân thân Bạch tiền bối đưa 'ngà Tượng Thánh' cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười nói: “Bạch tiền bối, nếu ngài mở một cửa hàng online kinh doanh, buôn bán nhất định sẽ phát nổ.” Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu, nói: “Kinh doanh phiền phức lắm, cũng rất nhàm chán, không thú vị bằng việc ta tự đi đào bảo vật.” Bạch tiền bối cho rằng kinh doanh phiền phức + nhàm chán, nhưng vẫn sẵn lòng giúp cậu giao dịch dược liệu, Tống Thư Hàng trong lòng vô cùng cảm động.

Cậu đưa tay nhận lấy ngà Tượng Thánh.

Khi nắm lấy ngà Tượng Thánh, đột nhiên hai tay cậu run lên, cặp ngà quý giá rơi xuống đất.

“Sao vậy?” Phân thân Bạch tiền bối nghi hoặc. [Ha ha ha ha, quả nhiên là tàn dư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, ta vừa nhìn danh sách trao đổi vật phẩm của ngươi đã có thể đoán ra, ngươi định luyện chế Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí.

Chết đi chết đi!

Nhân danh chủ nhân của ta, tiến vào trong sự chung yên, vĩnh viễn đọa vào tử vong đi!] Một giọng nói phát ra từ cặp ngà quý giá.

Sau đó, một hư ảnh ma tượng màu đen hiện ra từ trong ngà Tượng Thánh.

Con ma tượng này lại được bao bọc bởi thánh quang, nó lao về phía Tống Thư Hàng, hóa thành một phù văn 'nguyền rủa tử vong'.

“Thì ra là vậy… Chả trách ta cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không kiểm tra ra được.” Ánh mắt phân thân Bạch tiền bối ngưng lại. 'Bóng đêm đã cho tôi đôi mắt đen' chính là con ma tượng cấp tám này.

Ngà voi dùng để giao dịch, là do tên này đã tự bẻ ngà của chính mình để giao dịch.

Vì là ngà của chính nó, nên sức mạnh của nó ẩn giấu bên trong hoàn toàn không gây chú ý cho người khác.

Khi Tống Thư Hàng nhận lấy ngà voi, luồng sức mạnh này được kích hoạt, hóa thành một lời nguyền tử vong, tấn công Tống Thư Hàng.

Tên này, cũng liều mạng thật.

“Nhưng ngươi, quá coi thường ta rồi.” Phân thân Bạch tiền bối đưa tay ra không trung tóm lấy, bàn tay ngài đâm vào hư không, trực tiếp xuất hiện ngay phía trên phù văn 'nguyền rủa ma tượng'.

Những ngón tay thon dài tóm lấy phù văn nguyền rủa, sức mạnh đáng sợ của Huyền Thánh cấp tám bùng nổ, giam cầm phù văn thật chặt.

“Vô dụng thôi, Bạch Thánh.

Cho dù ngươi có thể vận dụng sức mạnh không gian, cũng không thể ngăn cản ta.

Lời nguyền đến từ sự chung yên, không ai có thể ngăn cản.

Lời nguyền một khi đã xuất hiện, nhất định sẽ mang đến cái chết!” Trong phù văn nguyền rủa, ma tượng Huyền Thánh âm u nói.

“Nếu không ngăn được lời nguyền, ta sẽ đi chém ngươi trước.” Phân thân Bạch tiền bối lạnh lùng nói.

Ma tượng Huyền Thánh trước đó đã để lại tọa độ, nó không chạy xa được đâu.

“Hắc hắc hắc, chúng ta luôn sẵn lòng nghênh đón Bạch Thánh quang lâm.” Ma tượng Huyền Thánh cười hắc hắc, nói: “Hôm nay, tên tàn dư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông này nhất định phải chết!” Sức mạnh nguyền rủa bùng nổ toàn lực, trong đó không ngừng truyền ra tiếng cười quỷ dị của ma tượng Huyền Thánh.

Lúc này, từ trên người Tống Thư Hàng [bản Đậu Đậu], một bóng người chui ra.

Đậu Đậu bị dọa giật nảy mình.

Đây là một thiếu nữ mặc váy dài màu tím nhạt, mái tóc dài màu nâu nhạt được tết thành bím tóc xinh đẹp.

Mái tóc dài che khuất đôi mắt cô.

Là Diệp Tư.

Diệp Tư vẫn đang tiếp nhận 'truyền thừa của Trình Lâm tiên tử', theo lý thì lúc này vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Nhưng lúc này cô lại biến ra từ trong thân thể 'Tống Thư Hàng'.

Ý thức của cô vẫn đang trong trạng thái hôn mê, hai mắt nhắm chặt.

Sau khi hiện thân, mũi cô khẽ động, dường như đang ngửi mùi gì đó.

Ngửi ngửi ngửi.

Cái mũi nhỏ nhắn đáng yêu khẽ động, sau đó, cô đi thẳng đến trước mặt 'nguyền rủa ma tượng'.

Chương 1465

Giây tiếp theo, Diệp Tư mở miệng, cắn một miếng vào phù văn 'nguyền rủa ma tượng'. *Rắc* ~ 'Nguyền rủa ma tượng' đang bị Bạch tiền bối giữ chặt đã bị cắn mất một mảng. *Giòn rụm.* Miệng nhỏ của Diệp Tư nhai nhóp nhép, như thể đang ăn sườn heo chiên giòn.

Hai ba miếng, nuốt xuống.

Sau đó, cái mũi nhỏ của Diệp Tư lại ngửi ngửi, tiếp tục khóa chặt 'nguyền rủa ma tượng', miệng cô hơi mở ra, lại cắn thêm một miếng nữa.

Phân thân Bạch tiền bối: "…" Tống Thư Hàng: "…" Các đạo hữu bên cạnh: "…" Trong lời nguyền ma tượng, truyền ra tiếng hét sụp đổ của con ma tượng kia: "Sao có thể, lời nguyền chung yên của chủ nhân ta không gì cản nổi, lại bị ăn mất, không thể nào!" "Không có gì là không thể." Tống Thư Hàng lạnh lùng nói: "Chỉ là một lời nguyền quèn, mà còn dám tự xưng 'không gì cản nổi', có biết xấu hổ không?

Cho dù ngươi có đổi một lời nguyền khác đến đây, kết quả cũng vẫn vậy thôi." Cậu đã đoán ra lai lịch của đối phương, là tín đồ của con 'tinh cầu mọc mắt' kia, thành viên của Chung Yên Giáo.

Con tinh cầu mọc mắt đó, không chỉ tìm gây sự với hệ 'Số Tu', mà còn tìm gây sự với 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'… không đúng, có lẽ là đang tìm gây sự với 'Thú Thần Bộ'.

Mà hiện tại, Tống Thư Hàng không chỉ tự mình tu luyện 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', mà Bát Tu hiện tại còn là yêu sủng của cậu.

Tóm lại, cậu nhất định phải đối đầu với 'tinh cầu mọc mắt'!

Nói xong, cậu lại nhìn về phía Diệp Tư.

Diệp Tư sau khi tiếp nhận 'truyền thừa Trình Lâm' rốt cuộc đã tiến hóa như thế nào?

Sao lại có thể ăn 'nguyền rủa'?

Khả năng ăn nguyền rủa này, vốn là sức mạnh thiên phú của linh quỷ thứ nhất của Tống Thư Hàng.

Mà hiện tại, Diệp Tư sư tỷ cũng đã thức tỉnh khả năng này.

Là sau khi trở thành linh quỷ của mình, sẽ thức tỉnh năng lực thiên phú này?

Hay là Diệp Tư sau khi tiếp nhận 'truyền thừa Trình Lâm' đã tiến hóa ra thiên phú này? *Rắc rắc rắc* ~ Sau năm lần lặp lại, lời nguyền cấp tám đáng sợ này đã bị Diệp Tư ăn sạch. [Chuyện này chưa xong đâu, đừng tưởng kết thúc như vậy!

Ta đã khóa chặt vị trí của các ngươi, các ngươi cứ chờ đó, sự chung yên sẽ là kết cục của các ngươi!] Ma tượng phát ra tiếng sủa của kẻ bại trận.

Diệp Tư đưa lưỡi ra, liếm liếm khóe miệng, vẻ mặt vẫn còn thòm thèm.

Tiếp đó, mũi cô lại ngửi ngửi ngửi.

Sau khi xác định không còn ngửi thấy mùi 'nguyền rủa ngon lành' nữa, Diệp Tư lùi lại, co người vào trong cơ thể 'bản Đậu Đậu' của Tống Thư Hàng, lại tiến vào trạng thái hôn mê.

Bế quan được nửa chừng, đói bụng, vừa hay ngửi thấy mùi thơm ngon, thế là ra ngoài ăn một bữa – đây có lẽ là phản ứng vừa rồi của Diệp Tư.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối!

Linh quỷ Diệp Tư sư tỷ của ngài tại sao có thể ăn 'nguyền rủa', kỹ năng này phải học như thế nào vậy?” Trong cơ thể Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử kêu lên.

Cô cũng có linh quỷ, nếu kỹ năng này có thể 'học' được, cô cũng rất muốn linh quỷ của mình học được kỹ năng này.

“Nguyên nhân cụ thể tôi cũng không rõ, đợi Diệp Tư tỉnh lại tôi sẽ hỏi xem sao.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Tống tiền bối nhất định phải nhớ hỏi nhé.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng cười gật đầu, sau đó cúi người nhặt lại cặp 'ngà Tượng Thánh' trên đất.

Phân thân Bạch tiền bối tiến lên, đặt tay lên ngà Tượng Thánh, huyền năng khổng lồ rót vào trong, tiến hành một lần thanh tẩy toàn diện.

“Một cặp ngà Tượng Thánh bình thường đủ để đổi được năm đến tám cặp xương Kình Thánh, Thư Hàng ngươi lời to rồi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Đi theo Bạch tiền bối, lúc nào cũng may mắn như vậy.” Tống Thư Hàng cười nói.

Lời vừa dứt, lòng cậu chợt động.

Cảnh tượng vừa rồi… cũng là tiêu chuẩn của [Giàu sang tìm trong hiểm nguy] mà.

Nguy cơ là lời nguyền ma tượng cấp Huyền Thánh chí mạng, nhưng lợi ích là thu hoạch gấp năm đến tám lần.

Các đạo hữu trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào cũng âm thầm gật đầu.

Suy nghĩ của họ và Tống Thư Hàng đã trùng khớp. …..

Trong thế giới hạt nhân.

Lục Tu tiên tử tiến vào công đoạn tiếp theo trong việc chế tạo 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn'.

“Lần này nếu không có gì bất ngờ, chắc lại là một kiện pháp khí cấp tám.” Lục Tu tiên tử nói.

Đại Hải Quy: “Tất nhiên rồi, cũng không xem là mai của ai chứ.” “Chế tạo xong, ta phải nghỉ ngơi một lát, tiêu hao hơi lớn.” Lục Tu tiên tử nói.

Bất kể là về thể chất hay tinh thần.

Thân thể cũng mệt, tâm cũng mệt. *Keng keng* ~ Lúc này, bên cạnh Lục Tu tiên tử lại vang lên tiếng động giòn giã.

Mẹ nó, còn chưa xong à!

Lục Tu tiên tử quay đầu lại, liền thấy một cặp ngà voi còn dính máu.

“Được rồi, ngà Tượng Thánh cấp tám?” Lục Tu tiên tử yếu ớt nói: “Trông còn dính máu, nói đi, có phải lần này có một con Tượng Thánh tình cờ đi ngang qua, kết quả bị các ngươi chặt, cắt ngà rồi không?” “Làm gì có chuyện đó, tôi là một công dân tốt tuân thủ pháp luật, sao có thể làm chuyện tàn nhẫn như cắt ngà voi được.” Tống Thư Hàng phản bác: “Thực ra, cặp ngà này là do đối phương tự chặt xuống.” “Ngươi lừa quỷ à!” Lục Tu tiên tử giận dữ nói.

“Nhưng sự thật là như vậy.

Ha ha, thực ra là thế này, vừa rồi vị ma tượng Huyền Thánh kia muốn tính kế tôi, đã tự chặt ngà của mình để nguyền rủa tôi.

Kết quả nguyền rủa không thành công.

Cuối cùng, tôi dùng một cặp xương Kình Thánh đổi lấy ngà voi của hắn, lời khoảng năm sáu lần.” Tống Thư Hàng giải thích đầu đuôi câu chuyện.

Lục Tu tiên tử: “…” Thực tế luôn hoang đường hơn cả phim ảnh.

Cái ảo giác 'chư thiên vạn giới' đang lợi dụng đủ loại trùng hợp để gửi 'dược liệu luyện khí cấp tám' cho Tống Thư Hàng này, rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ thật sự là vì cô đã vô tình lập flag?

Chỉ là nghĩ trong đầu, đã cố nhịn không nói ra, vậy mà cũng có thể lập kỳ?

Trong lòng Lục Tu tiên tử có mười vạn cái không phục.

“Có cặp ngà này, vừa hay có thể luyện chế [Thánh Tượng Thống Soái Chi Trụ] trong bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí'.

Mà nói đi cũng phải nói lại, Thánh Tượng Thống Soái Chi Trụ là một cây gậy đúng không?” Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử lắc đầu: “Nó là một cây cột, cụ thể lớn bao nhiêu thì đợi luyện chế xong mới biết.

Cụ thể sử dụng như thế nào, đến lúc đó ngươi tự mình nghiên cứu đi.

Được rồi, đừng làm phiền ta luyện khí nữa.” Tiên tử muốn được yên tĩnh một mình.

Tống Thư Hàng: “Vậy tôi không làm phiền Lục Tu tiên tử nữa.” Sau khi ý thức của cậu rời khỏi thế giới hạt nhân, Lục Tu tiên tử âm thầm lau nước mắt, vung búa lớn búa nhỏ, hung mãnh đập vào 'mai Quy Thánh'.

Một khi đã nhận 'thù lao', dù có khổ cực mệt mỏi đến đâu, cô cũng nhất định sẽ luyện chế xong hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp

Khí'.

Cô là người có đạo đức nghề nghiệp.

Hy vọng Thất Tu và Tứ Tu có thể sớm bình an trở về, như vậy có thể cho hai tên này thấy, cô vì họ đã phải chịu bao nhiêu khổ cực.

Mỗi một nhát búa đều là nước mắt của cô.

×××××××××× Tống Thư Hàng ý thức trở về hiện thực.

Bên cạnh cậu, phân thân Bạch tiền bối hỏi: “Thư Hàng, chúng ta bây giờ có thể thông qua 'xương Kình' để khóa tọa độ của con ma tượng kia, đợi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, có muốn xem xét đi cho nó một bài học không?” “Nếu bây giờ qua xử nó, nó có chuẩn bị trước không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối véo cằm: “Cũng đúng, hy vọng đối phương sẽ không vứt cặp 'xương Kình Thánh' đó đi, như vậy đợi mấy năm nữa, bản thể của ta tỉnh lại, chúng ta có thể đi đánh úp một trận.” “Nếu tôi là ma tượng Huyền Thánh, tôi nhất định sẽ nhanh chóng đem 'xương Kình Thánh' đi giao dịch.” Tống Thư Hàng nói.

Phân thân Bạch tiền bối: “Nhưng biết đâu đối phương sẽ luyện chế 'xương Kình Thánh' một lần, sau đó cắm vào chỗ mũi làm ngà voi?

Dù sao ngà của chính nó vừa mới bị cưa xuống.

Xương Kình Thánh của ngươi nếu chỉ xét về độ cứng, cũng không thua kém 'ngà voi' của nó.” “Phụt ~ Thế cũng được à?” Tống Thư Hàng chỉ cần tưởng tượng cảnh 'ma tượng Huyền Thánh' dùng xương kình làm ngà voi là không nhịn được cười thành tiếng.

Đồng thời cậu cũng phát hiện một chuyện.

Phân thân Bạch tiền bối và bản tôn Bạch tiền bối quả nhiên vẫn có chút khác biệt.

Đặc biệt là khi đưa ra một số 'quyết định', phân thân Bạch tiền bối thường không tự mình quyết định, mà quen nghe theo ý kiến của người khác.

Đôi khi còn quen nhận một số mệnh lệnh.

Đây tuyệt đối là 'thiên phú phân thân' khiến người ta ghen tị nhất.

“Tống tiền bối, đoàn rước dâu đến rồi!” Lúc này, trên ngai vàng, Đậu Đậu [bản Vũ Nhu Tử] vui vẻ kêu lên.

Cô ngồi cao nhất, nhìn xa nhất.

Phía trước đoàn người, một đoàn rước dâu lộng lẫy đang từ từ tiến lại gần.

Đi đầu là một con sư tử khổng lồ đứng bằng hai chân, mình khoác áo đỏ, chân trước cầm một cái chiêng lớn, ra sức gõ.

Sau con sư tử lớn là hai hàng tám vị tu sĩ đạp pháp khí tường vân bay lượn, tay họ cầm những tấm biển cao, trên đó dán chữ 'song hỷ'.

Tiếp sau đó là đội múa rồng náo nhiệt.

Một thiếu nữ đáng yêu cầm một viên 'long châu' dẫn đường phía trước, phía sau là một con… giao long dài đến trăm mét!

Lúc này, con giao long này vẻ mặt ngơ ngác, trên đầu nó được trang trí thêm hai sợi 'râu rồng' sống động như thật, sừng cũng được trang trí, khiến đầu nó trông giống 'chân long' hơn.

Trên người nó cũng dán đầy 'vảy rồng' màu đỏ, phía sau còn gắn thêm hai cái chân rồng.

Trông vô cùng hoan hỉ.

Mà dưới bụng nó, có hơn mười cái giác hút bám chặt, giác hút nối với những cây gậy vàng.

Hơn mười vị tu sĩ trẻ tuổi tu vi Tứ phẩm cầm những cây gậy này, vẻ mặt nghiêm túc đang 'múa rồng'.

Tống Thư Hàng từ nhỏ đến lớn đã xem không ít màn múa rồng, nhưng kiểu múa rồng như thế này thì là lần đầu tiên thấy.

“Này, đồ ngốc, đừng có vặn vẹo như bánh quai chèo nữa, eo của mọi người chịu không nổi đâu.” Loáng thoáng còn có thể nghe thấy con giao long đó đang phàn nàn.

“Xin lỗi, Nguyệt Giao tiền bối, chúng tôi không cố ý.” Một tu sĩ trẻ tuổi bên dưới lè lưỡi nói.

Chương 1466

“Cứ theo bài tập mà làm, mẹ nó, mà nói đi cũng phải nói lại, cái kiểu rước dâu 'múa lân múa rồng' này là do tên thiểu năng nào đề xuất vậy?” Giao long nhe răng nói.

“Nguyệt Giao tiền bối, ngài thế còn đỡ, mấy anh em chúng tôi còn thảm hơn nhiều.” Bên cạnh đội múa rồng, là sáu đội múa lân.

Giống như 'múa rồng', cái gọi là múa lân là hai vị tu sĩ trẻ Tứ phẩm khiêng từng con sư tử lớn.

Những con sư tử lớn này bị khiêng, không ngừng xoay tròn, nhảy nhót, nhào lộn.

“Sáu anh em các ngươi hôm qua cũng thua à?” Nguyệt Giao hỏi.

“Đúng vậy, hôm qua xui xẻo, cả đêm sáu anh em chúng tôi hai bàn đều gặp 'Thiên Hồ', đành phải lấy thân gán nợ.

Hôm qua gặp phải cao thủ rồi.” Một con sư tử chớp chớp mắt.

“Ngươi nói xem tên hôm qua có phải gian lận không?” Một con sư tử khác nói.

“Ta cũng nghi ngờ, nếu không sao mấy anh em chúng ta lại có thể thua thảm như vậy.” Lại có một con sư tử khác nói.

Nguyệt Giao liếc mắt: “Có bản đại gia ở đây, đối phương làm sao dễ dàng gian lận như vậy?

Kỹ năng không bằng người, thua là thua.

Aiya, tên ngốc ở chỗ đuôi kia, đứng sai vị trí, có tin đại gia một phát rắm đánh bay ngươi không?” “Xin lỗi, Nguyệt Giao tiền bối.

Tôi chỉ hơi căng thẳng.” Tu sĩ trẻ tuổi đó nói.

Bởi vì sắp được gặp 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' Bá Tống Huyền Thánh, 'Thiên Niên Đệ Nhị Thánh' Thất Sinh Phù Phủ Chủ, và cả Thiên Niên Đệ Lục Thánh 'Bạch Thánh'.

Ngoài ra, còn có thể gặp 'Thiên Niên Đệ Thất Thánh' Thất Tu Thánh Quân.

Một hơi có thể gặp được mấy vị Huyền Thánh nổi tiếng nhất trong giới tu sĩ hiện nay, tâm trạng của những đệ tử trẻ tuổi này vô cùng kích động.

“Căng thẳng nữa cũng đừng làm loạn nhịp điệu, nếu không đừng trách đại gia một phát rắm đánh bay các ngươi.” Nguyệt Giao nghiến răng nói.

Mẹ kiếp, cái tên nghĩ ra ý tưởng 'múa chân long, múa chân sư' chắc chắn là đồ thiểu năng.

Nhưng không thể không nói, màn múa rồng, múa lân này khí thế rất đủ.

Đoàn rước dâu và 'kiệu cưới' của Đậu Đậu gặp nhau.

Sau đó, rồng, lân quay đầu, hai đoàn người bắt đầu hợp nhất.

Các tu sĩ trẻ tuổi múa rồng múa lân, trong khoảnh khắc quay đầu không khỏi liếc nhìn 'Bá Tống Huyền Thánh, Bạch Thánh' vài lần.

Còn có Thất Sinh Phù Thánh Quân trong tiên chu phía sau.

Một lúc gặp được cả ba vị Thánh, thật kích động.

Tiếc là Thất Tu Thánh Quân không có mặt.

Sau đó, rồng, lân tiếp tục múa lượn, dẫn đường phía trước.

Những người cầm biển chữ 'song hỷ' và đội kèn trống trong đoàn kiệu cưới của Đậu Đậu hòa vào nhau, kiệu vàng của Đậu Đậu theo sát phía sau.

Phía sau nữa là đoàn thân hữu đông đảo trên 'tiên chu'.

Đoàn người tiếp tục từ từ tiến về phía trước, dần dần đi xa.

“Tống tiền bối, màn múa rồng múa lân như vậy thật tuyệt!” Đậu Đậu [bản Vũ Nhu Tử] lại hai mắt sáng rực.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Quả thực khí thế phi phàm.” “Dù sao tương lai nếu tôi xuất giá, nhất định cũng phải chuẩn bị kiệu vàng và múa rồng múa lân, thêm cả múa sói, múa mèo nữa, nhất định sẽ rất ngầu.” Đậu Đậu [bản Vũ Nhu Tử] vui vẻ nói.

Trong tiên chu phía sau, Giao Bá Chân Quân, Tuyết Lang Động Chủ, Diệt Phượng công tử đột nhiên đồng loạt rùng mình.

“Sao vậy, tự nhiên thấy hơi lạnh?” Giao Bá Chân Quân nói.

Tuyết Lang Động Chủ: “Lạ thật, ta cũng có cảm giác này.” Diệt Phượng công tử: “Ta đột nhiên muốn tìm một nơi ấm áp để ở.” Cuồng Đao Tam Lãng nghe vậy, suy nghĩ một lát.

Sau đó, Cuồng Đao Tam Lãng lấy ra một cái bể cá vàng trong suốt, bể cá này của hắn khá lớn, cao bằng nửa người.

Các đạo hữu vẻ mặt nghi hoặc, không biết Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên lôi cái bể cá này ra làm gì.

Đang suy nghĩ, thì thấy Diệt Phượng công tử 'vèo' một cái chui vào trong bể cá.

Hắn thân thể mềm dẻo co lại thành một cục, chiếm đầy cả bể cá, rồi lại thò đầu ra khỏi miệng bể.

Tuyết Lang Động Chủ: “…” Giao Bá Chân Quân: “…” Lệ Chi tiên tử: “…” Cuồng Đao Tam Lãng âm thầm gật đầu, lấy ra một quyển sổ ghi chép: “Quả nhiên giống như những gì ta xem trên mạng, đôi khi nhìn thấy bể cá vàng, mèo sẽ không nhịn được mà chui vào.

Thí nghiệm rất thành công.” Diệt Phượng công tử: “Mèo?” Bắc Hà Tán Nhân xoa xoa mặt – hắn cảm thấy, đợi Diệt Phượng công tử từ trong bể cá ra, chính là ngày tận thế của Cuồng Đao Tam Lãng.

xxxxxxxxxx Đoàn rước dâu và kiệu hoa của Đậu Đậu dần đi xa, biến mất không thấy.

Lúc này, từ gần đó lại xuất hiện một đoàn người khiêng kiệu vàng.

Chiếc kiệu vàng này và chiếc của Đậu Đậu như đúc từ một khuôn, gần như giống hệt nhau.

Ngay cả cấu hình của đoàn rước dâu cũng tương tự Đậu Đậu.

Hồ yêu Độc Cô Bạch nhanh chóng trèo lên kiệu vàng: “Kế hoạch B, thành công.

Nhanh nhanh nhanh, chúng ta không còn nhiều thời gian, nhanh chóng đến hiện trường hôn lễ, ta đã không thể chờ đợi được nữa để gả cho sư phụ ta.” “Kế hoạch B của ngươi cũng đáng tin cậy đấy, không ai ngờ được đoàn rước dâu trước đó là giả.” Một vị đại sư đầu trọc lên tiếng cười nói.

“Không còn cách nào khác, kế hoạch A trong nhóm chat ‘Trảo Cẩu Bang’ đã vô tình bị Chu Ly nhìn thấy, kế hoạch A đành phải bỏ đi.” Độc Cô Bạch nói.

Sau khi trèo lên kiệu vàng, hắn lắc mình một cái, hóa thành một con chó Bắc Kinh, sau đó mặc vào bộ váy đỏ giống hệt ‘Đậu Đậu’.

“Chuẩn bị xong chưa?” Vị đại sư đầu trọc nói.

“Mọi thứ đã sẵn sàng, lần này nhất định phải để Độc Cô Bạch đạo hữu thành công ôm được mỹ nhân về.” Có một vị kiếm khách áo trắng đẹp trai nói.

“Anh em tốt, ta ghi nhớ mọi người rồi.

Ân tình này, ta đời đời không quên!” Độc Cô Bạch vỗ ngực nói.

Ai nói trên mạng không có tình bạn thật sự?

Nhóm anh em, chị em sắt đá này của hắn, đa số là quen biết trên mạng, nhưng mỗi người đều là tình bạn chân chính!

Kế hoạch của Độc Cô Bạch thành công, hắn và nhóm anh em, chị em sắt đá của mình, ngụy trang thành kiệu cưới vàng của ‘Đậu Đậu’, đi đến địa điểm hôn lễ.

“Sư phụ, chờ ta.” Độc Cô Bạch nắm chặt nắm đấm.

Hắn bắt đầu mong chờ, đợi sư phụ vén khăn voan đỏ, phát hiện người đó không phải là ‘Đậu Đậu’ mà là hắn, khuôn mặt nhỏ nhắn của sư phụ sẽ có biểu cảm như thế nào?

Độc Cô Bạch càng nghĩ càng vui, cười ngây ngô. …..

Bên kia, đoàn cưới của Tống Thư Hàng và mọi người, bị đội múa rồng múa lân đó dẫn đi, càng đi càng xa.

“Lộ trình này có vấn đề gì không?” Chu Ly véo cằm, nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng: “Chu Ly sư huynh, huynh có biết địa điểm hôn lễ không?” “Theo lý mà nói, nên được tổ chức tại tổng bộ ‘Phệ Thiên Doanh’ chứ.

Ta tuy không biết cụ thể ở đâu, nhưng ta nghe Chân Quân nhắc qua, đó là một nơi rất lạnh lẽo.

Hướng chúng ta đang đi càng lúc càng ấm lên phải không?” Chu Ly nói.

Tống Thư Hàng: “Có lẽ đối phương đã cố ý đổi địa điểm đến nơi ấm áp hơn?

Hay là Chu Ly sư huynh gọi điện thoại hỏi Hoàng Sơn tiền bối thử xem?” “Ta hỏi trước thì hợp lý hơn.” Chu Ly nói.

Hắn lấy điện thoại ra, gọi số của Hoàng Sơn Chân Quân.

Rất nhanh, điện thoại đã kết nối.

“Chân Quân, vị trí tổ chức hôn lễ của Đậu Đậu ở đâu?

Không phải là ở Phệ Thiên Doanh sao?” Chu Ly hỏi.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Kế hoạch có thay đổi, đoàn rước dâu của các ngươi có phải là có ‘múa rồng múa lân’, múa là chân long và chân sư không?” “Đúng vậy, chính là đội này.” Chu Ly nói.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Vậy thì không vấn đề gì, cứ đi theo đội này, đến nơi rồi báo cho ta biết.” “Được.” Chu Ly nói.

Nói xong, hắn cúp máy.

Tống Thư Hàng: “Hoàng Sơn tiền bối nói không có vấn đề gì à?” Chu Ly gật đầu, nhưng hắn lại nhíu mày, luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Ví dụ như, giọng nói của Hoàng Sơn Chân Quân có vẻ hơi lạ.

Đang nói chuyện, đoàn rước dâu từ từ hạ xuống.

Vị trí họ hạ xuống là trên một thảo nguyên rộng lớn.

Trên thảo nguyên, có vô số con tuấn mã đang phi nước đại.

Những con tuấn mã này chủng loại đa dạng, có linh mã, có loại ngựa mang huyết thống yêu thú, có mã yêu tu luyện có thành tựu.

Thậm chí còn có thiên lý mã bình thường.

Những con tuấn mã này phi nước đại trên thảo nguyên, đây là thiên đường của chúng.

Mà tại nơi kiệu vàng của Đậu Đậu hạ xuống, có một đàn ngựa con màu trắng thuần xếp thành hai hàng.

Chúng dường như đảm nhận vai trò nghênh đón.

Chu Ly: “Không đúng, Phệ Thiên Doanh là môn phái của Khuyển tu mà, sao ở đây ngựa đầy thảo nguyên nhảy nhót tưng bừng, là có ý gì?” Đang nói chuyện, xa xa truyền đến một tràng tiếng vó ngựa vui tai.

Một con thần mã màu đen phi đến, khi chạy đến trước mặt đoàn rước dâu, nó đứng thẳng người, lắc mình một cái, hóa thành một người đàn ông trung niên mặc áo trắng.

“Vất vả cho mọi người rồi, tân nương của ta đâu?” Người đàn ông trung niên áo trắng hỏi.

Tống Thư Hàng: “…” Hắc mã yêu.

Không sai, tên này chính là con hắc mã yêu đó, con hắc mã yêu sau khi chiếm cứ thảo nguyên lớn, đã tạo ra một hậu cung lớn cho chính mình.

Tên này, muốn cưới Đậu Đậu?

Đây là tình tiết thần kỳ gì vậy.

Phù Sinh tiên tử đã hứa đâu rồi?

Còn nữa… khẩu vị của con hắc mã yêu này, cuối cùng đã vượt qua giới hạn chủng tộc, cũng có hứng thú với loài chó sao?

Hắc mã yêu vừa ngẩng đầu, cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Sau đó hắn vẻ mặt ngơ ngác.

Chương 1467

“Bá Tống tiền bối, sao ngài lại ở đây?” Hắc mã yêu hỏi.

Tống Thư Hàng ôm trán: “Câu hỏi này phải là ta hỏi ngươi mới đúng, tại sao tân lang của Đậu Đậu lại biến thành ngươi?

Ngươi cuối cùng cũng muốn mở hậu cung sang các chủng tộc khác rồi à?” “Gì?

Tống tiền bối ngài nhầm rồi, người tôi muốn rước về là người vợ mới của tôi, con gái của Mã Vương đạo hữu nhà bên cạnh, một cô ngựa trắng đáng yêu.” Hắc mã yêu vẻ mặt nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: “…” Hắc mã yêu: “…” Chu Ly: “…” Trong đó chắc chắn đã có sự nhầm lẫn.

Chu Ly nhìn về phía đội múa rồng múa lân kia, giận dữ nói: “Các ngươi làm sao vậy, ai đó nói cho ta biết, tại sao các ngươi lại đưa chúng ta đến đây?” Thiếu nữ vẫn luôn cầm long châu phía trước ‘đội múa rồng’ quay đầu lại, nghi hoặc nhìn Chu Ly: “Chu Ly tiền bối, chúng tôi đã theo thỏa thuận đưa đoàn rước dâu đến đây mà?

Địa điểm và tọa độ đều không sai.

Chúng tôi đã ký hợp đồng với Hoàng Sơn tiền bối, giấy trắng mực đen đều ở đây cả!

Tôi nói cho các ngài biết, tiền đã trả trước rồi, chúng tôi cũng đã đến nơi theo hợp đồng, tóm lại… tiền không thể trả lại!” Chu Ly: “?” Tống Thư Hàng nhìn hắc mã yêu: “Đoàn rước dâu của ngươi có quy cách như thế này à?” Hắc mã yêu gật đầu: “Mã Vương đạo hữu đã nói, ông ấy sẽ long trọng gả con gái.

Ông ấy sẽ chuẩn bị một đội múa rồng, múa lân đặc biệt để hộ tống con gái ông ấy qua đây.

Cho nên, tôi cũng đã bày ra quy cách lớn nhất trên thảo nguyên để nghênh đón.” Đội ‘múa rồng múa lân’ rước dâu không đưa nhầm mục tiêu.

Hắc mã yêu cũng không sai, hắn đích xác là đến địa điểm đã hẹn để đón dâu.

Đoàn cưới của Đậu Đậu cũng chỉ là bị đội ‘múa rồng múa lân’ đưa đến đích.

“Có người giở trò ở giữa.” Chu Ly lập tức hiểu ra.

Hắn lại lấy điện thoại ra, gọi số của Hoàng Sơn Chân Quân.

Nhưng lần này, tín hiệu điện thoại của hắn đã bị chặn.

Điện thoại của hắn đã được ma cải, dù ở trong vũ trụ cũng có tín hiệu rất mạnh, ở trên Trái Đất không thể tồn tại vấn đề ‘mất tín hiệu’.

Hắc mã yêu cũng lấy điện thoại của mình ra, gọi điện thoại cho ‘Mã Vương đạo hữu’, nhưng cũng vậy, điện thoại của hắn cũng không có tín hiệu.

“Chúng ta đi!

Quay lại đường cũ, nơi này có vấn đề.” Chu Ly nghiến răng nói.

Kiệu vàng lại được nhấc lên, bay lên không, quay lại theo đường cũ.

Lúc này, hắc mã yêu đột nhiên kêu lên: “Bá Tống tiền bối, ngài đợi một chút, tôi có chút đồ muốn giao cho ngài.” Tống Thư Hàng: “Hả?” “Lần trước cảm ơn ngài đã cứu tôi khỏi tay Biệt Tuyết tiên cơ, sau đó tôi vẫn chưa kịp báo đáp ngài.

Sau khi trở về, tôi đã suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ ra món quà thích hợp.” Hắc mã yêu nói.

Lần trước, hắn bị tiểu nhân hãm hại, lén lút vào nhà bếp của Biệt Tuyết tiên cơ, muốn giải cứu ‘linh mã tiểu thiếp’ của mình, kết quả bị Biệt Tuyết tiên cơ bắt tại trận, suýt nữa bị làm thành toàn mã yến.

May mắn là Tống Thư Hàng xuất hiện, đã chuyển lời giúp hắn vài câu.

Biệt Tuyết tiên cơ phái người đi điều tra, xác định hắn thật sự bị tiểu nhân hãm hại, liền thả hắn ra.

Thế lực đứng sau hãm hại ‘hắc mã yêu’ lúc đó rốt cuộc là ai, Biệt Tuyết tiên cơ vẫn đang âm thầm điều tra.

Tống Thư Hàng xua tay, nói: “Tôi không giúp gì cho ngươi cả, tôi chỉ chuyển lời của ngươi cho Biệt Tuyết tiên tử lúc đó thôi.

Ngươi không cần cảm ơn tôi.” Chỉ cần tương lai ngươi không xuất hiện trước mặt ta làm chói mắt ta, ta đã rất mãn nguyện rồi.

“Thành viên của ‘Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một gia đình’ chúng ta, có ơn tất báo.

Ơn cứu mạng, không gì báo đáp được!

Bá Tống tiền bối, món quà này của tôi, ngài nhất định sẽ dùng được.” Hắc mã yêu kêu lên.

Hắn đưa tay vung lên, đưa một cái bọc cho Tống Thư Hàng.

“Đây là bảo bối tôi đào được dưới lòng đất sau khi chiếm cứ mảnh thảo nguyên này.

Tôi biết Bá Tống tiền bối ngài là đại nhân vật cấp tám, dược liệu bình thường ngài chắc chắn không thèm để mắt, nhưng bảo bối này nhất định sẽ hợp ý ngài.” Hắc mã yêu đáp.

Tống Thư Hàng đành phải nhận lấy cái bọc.

Sau đó, cậu mở ra xem, liền thấy bốn cái móng ngựa màu vàng.

Niên đại của móng ngựa đã rất lâu, đầy dấu vết của năm tháng.

Hơn nữa, từ móng ngựa còn loáng thoáng truyền ra khí tức ‘cấp Huyền Thánh’.

“Móng Mã Thánh?” Tống Thư Hàng gõ gõ bốn cái móng ngựa này.

“Con hắc mã yêu này vận khí không tồi, dưới mảnh thảo nguyên nó chiếm cứ, hẳn là chôn một di thể mã thánh yêu.

Đây có lẽ là bộ phận cơ thể của mã thánh lưu lại khi ‘hóa đạo’.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Ngoài bốn cái móng Mã Thánh màu vàng này ra, hắc mã yêu chắc chắn còn đào được những bộ phận cơ thể khác của mã thánh.

Những di thể mã thánh được khai quật này, nếu sử dụng đúng cách, có thể khiến thực lực của hắc mã yêu tăng lên một bậc.

“Móng Mã Thánh, bốn cái vừa hay có thể luyện chế hai bộ [Thiên Lý Thần Mã Chi Lý] trong 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí'.

Chuyện này thật trùng hợp.” Tống Thư Hàng nói.

Chu Ly bên cạnh nhíu mày, nói: “Ta cũng cảm thấy hơi quá trùng hợp, cứ như là có người cố ý để lại quà cho ngươi.” Tống Thư Hàng: “?” Chu Ly lại liếc nhìn phân thân Bạch tiền bối bên cạnh, cười nói: “Đương nhiên, cũng có thể là ta nghĩ nhiều rồi.” Phân thân Bạch tiền bối trước đó đã đăng một quảng cáo ‘đổi vật lấy vật’ cho Tống Thư Hàng, biết đâu là do quảng cáo này đã phát huy hiệu ứng may mắn?

“Chuyện này ta lại thường xuyên gặp.

Ví dụ như mỗi lần ta luyện khí thiếu một loại dược liệu nào đó, ta sẽ ra ngoài đi dạo, hoặc đến chợ tu chân tìm hàng, chín phần mười sẽ mua được dược liệu ta muốn.

Đương nhiên, đôi khi dược liệu quả thực khá hiếm, thì cần ta phải đi xa, có khi tốn khá nhiều thời gian.” Phân thân Bạch tiền bối cười nói.

Tống Thư Hàng: “Dược liệu loại ngựa cũng đã có rồi, lại là cảnh giới cấp tám.

Bây giờ trong lòng tôi đột nhiên có chút hoang mang.” Hiện tại găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, khiên Vương Bá Chuyên Gia, và sau đó là ‘chó, thỏ, trâu, voi’ và bây giờ là ‘ngựa’ đều là dược liệu cấp tám.

Những món ‘Tam Thập Tam Thú Pháp Khí’ còn lại nếu không dùng dược liệu cấp tám để chế tạo, luôn cảm thấy sẽ kéo chân.

Nhưng những món ‘Tam Thập Tam Thú Pháp Khí’ còn lại nếu đều muốn dùng dược liệu cấp tám để chế tạo, nghĩ thôi đã thấy da đầu muốn nổ tung.

Cậu lấy đâu ra nhiều dược liệu cấp Huyền Thánh như vậy chứ.

Có lẽ chỉ có thể đợi sau hôn lễ của Đậu Đậu, đi theo phân thân Bạch tiền bối ra vũ trụ đào bảo vật? …..

Trong thế giới hạt nhân.

Lục Tu tiên tử đưa tay lau mồ hôi: “Quy tiền bối, ta nghỉ ngơi một lát, mệt chết đi được.

Tiếp theo, ngài giúp ta khắc họa trận pháp trên mai rùa trước.

Mai rùa của ngài là dược liệu cứng nhất ta từng chế tạo trong đời.” “Ha ha ha, tất nhiên rồi.” Đại Hải Quy đắc ý nói.

Đang nói chuyện, một cái bọc nhỏ ‘đông’ một tiếng, rơi xuống bên cạnh Lục Tu tiên tử.

Khóe miệng Lục Tu tiên tử co giật.

Cô hít sâu một hơi, đưa tay mở cái bọc này ra.

Bên trong, bốn cái móng ngựa vàng chóe sáng lóa mắt người.

Trên đó, tỏa ra khí tức Huyền Thánh nhàn nhạt.

Móng Mã Thánh.

“Ta nói, Tống Thư Hàng.

Trong tay ngươi có phải là có đủ ba mươi ba loại dược liệu Huyền Thánh không?

Lấy hết ra đi, ta đã chuẩn bị tâm lý rồi.” Lục Tu tiên tử trầm giọng nói.

“Lấy đâu ra ba mươi ba loại dược liệu cấp tám, móng Mã Thánh này cũng là vừa mới kiếm được, không tin cô có thể ra ngoài hỏi các vị tiền bối bên cạnh tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử trừng mắt, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “Cái này có thể có.” “Cái này thật sự không có.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Lục Tu tiên tử thở dài: “Ngươi có biết không?

Từng món dược liệu Huyền Thánh cứ liên tục được gửi vào, rất đau lòng.” Trước đây chỉ có búa lớn búa nhỏ của Huyền Trọng phái bọn họ đâm vào tim người khác, đâm cho người ta sống dở chết dở, cuối cùng còn phải mỉm cười trả tiền.

Mà bây giờ cô bị Tống Thư Hàng hết món ‘dược liệu Huyền Thánh cấp tám’ này đến món khác đâm vào tim sống dở chết dở, mỗi một nhát búa đều là mồ hôi và nước mắt.

Cô cảm thấy mình chắc chắn đã trở thành nỗi sỉ nhục của Huyền Trọng phái.

“Vậy… dược liệu tiếp theo tôi sẽ giữ lại, một hơi gửi vào nhiều hơn?” Tống Thư Hàng vô thức nói.

Lục Tu tiên tử hung hăng vỗ vào mai rùa của Quy tiền bối bên cạnh: “Trong tay ngươi quả nhiên vẫn còn dược liệu Huyền Thánh cấp tám!” Quy tiền bối: “…” Nó có phải là bàn đâu, vỗ mạnh thế làm gì?

“Không, ý của tôi là nếu tôi còn nhận được dược liệu Huyền Thánh cấp tám, thì sẽ giữ lại, cùng lúc gửi vào.

Qua một thời gian nữa, Bạch tiền bối nói sẽ đưa tôi ra vũ trụ đào bảo vật, có lẽ tôi sẽ đào được một ít dược liệu cấp Huyền Thánh?” Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử ngẩng đầu nhìn trời: “Ta đột nhiên nghĩ đến một loại nấm hương màu xanh.” Tống Thư Hàng: “Gì?” Lục Tu tiên tử: “Buồn muốn khóc.” Tống Thư Hàng: “…” ×××××××××× Lúc này, kiệu cưới của Đậu Đậu đang nhanh chóng quay trở lại đường cũ.

“Chúng ta nhất định đã trúng kế rồi.” Chu Ly nhíu mày suy nghĩ.

Hắn nghĩ đến Độc Cô Bạch… Chu Ly nghi ngờ ‘đoàn rước dâu múa rồng múa lân’ trước đó, có thể là do đám người của Độc Cô Bạch gây ra.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Độc Cô Bạch có thể bày ra trận thế lớn như vậy sao?” Độc Cô Bạch chỉ có tu vi cấp Ngũ phẩm, có năng lượng lớn như vậy để gây chuyện?

“Trước đây, Độc Cô Bạch đã bàn kế hoạch A trong một nhóm chat tên là ‘Trảo Cẩu Bang’ mà ta tham gia, chính là kế hoạch chặn kiệu cưới của Đậu Đậu giữa đường.

Ngoài kế hoạch A, ta nghe nói hắn còn có kế hoạch B.

Nhóm người trong Trảo Cẩu Bang đó có năng lượng rất lớn.

Trong đó có đệ tử của môn phái Lệ Chi tiên tử, cũng có mấy vị tán tu mạnh mẽ, còn có mấy người ngay cả ta cũng không thể mò ra lai lịch của họ.

Nếu thật sự là họ ra tay giúp đỡ Độc Cô Bạch, thì thật sự có khả năng gây ra chuyện lớn.” Chu Ly nghiến răng nói.

Đang nói chuyện, điện thoại của Chu Ly vang lên.

Hắn lấy điện thoại ra xem, thì ra là Hoàng Sơn Chân Quân gọi đến.

Chu Ly nhíu mày, nhận điện thoại.

“Chu Ly, các ngươi bây giờ đã quay trở lại đường cũ của hôn lễ chưa?” Hoàng Sơn Chân Quân cười ha hả nói.

Lần này giọng nói của Hoàng Sơn Chân Quân không có vấn đề gì, tín hiệu bình thường.

Chương 1468

Chu Ly nhanh chóng hỏi: “Chân Quân?

Ngài biết chúng ta sẽ bị lừa đến thảo nguyên sao?” “Ha ha ha, nếu không có ta ngầm cho phép, bọn họ làm sao có thể chặn tín hiệu của chúng ta?

Sau đó chặn lại, lợi dụng số của ta để nói chuyện với ngươi?” Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Chu Ly: “…” “Cướp dâu là Độc Cô Bạch, đệ tử của Phù Sinh tiên tử.

Yên tâm đi, sự phát triển của sự việc, đều nằm trong kế hoạch của chúng ta.

Ngươi bây giờ đưa Đậu Đậu quay lại đường cũ, sau đó sẽ có người dẫn các ngươi đến ‘hiện trường hôn lễ’.

Ta sẽ sắp xếp cho Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử gặp mặt một lần, bất luận kết quả ra sao, trong hôn lễ này Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử là nhân vật chính.” Hoàng Sơn Chân Quân nói.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ lập tức đưa đội quay về.” Chu Ly lại hỏi: “Chân Quân, trong trận thế ‘đoàn rước dâu’ của Độc Cô Bạch, có phải ngài cũng đã nhúng tay vào không?” “Ta chỉ giúp hắn một chút, thuận nước đẩy thuyền thôi.” Hoàng Sơn Chân Quân cười nói.

Khóe miệng Chu Ly co giật. *Ầm ~~* Lúc này, trong điện thoại lại truyền đến một tiếng nổ dữ dội.

Chu Ly bị dọa giật mình: “Chân Quân, chỗ ngài xảy ra chuyện gì vậy?” “Không sao, chỉ là không xa chỗ ta, có một trận đại chiến đang diễn ra.

Các ngươi đến hiện trường hôn lễ trước, có gì đến lúc đó nói sau." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

×××××××××× Bên kia.

Độc Cô Bạch và nhóm anh em, chị em sắt đá của mình ngụy trang thành kiệu cưới đài cao bằng vàng, rất thuận lợi đến được tổng bộ 'Phệ Thiên Doanh'.

Trên đường đi bình an vô sự, không xảy ra bất kỳ tai nạn nào.

Đoàn cưới từ từ tiến vào Phệ Thiên Doanh.

Lúc đầu Độc Cô Bạch còn lo lắng các khuyển tu trong 'Phệ Thiên Doanh' sẽ phát hiện ra điều bất thường, trong lòng hắn còn chuẩn bị mấy phương án, để phòng bất trắc.

Không ngờ những phương án đó của hắn đều không có cơ hội dùng đến!

Các khuyển tu của Phệ Thiên Doanh căn bản không phát hiện ra điều bất thường, đoàn kiệu cưới được thuận lợi đưa vào động phòng.

Cuối cùng… Độc Cô Bạch mặc váy đỏ, đầu trùm khăn đỏ, được sắp xếp trong thành bảo của đại huynh của Phù Sinh tiên tử.

Đây chính là phòng tân hôn rồi sao?

Khi ngồi bên mép giường, tim Độc Cô Bạch bắt đầu đập nhanh.

Tiếp theo, chỉ cần chờ sư phụ Phù Sinh tiên tử xuất hiện.

Đợi Phù Sinh tiên tử vén khăn đỏ, hắn sẽ hiện nguyên hình, cho cô một bất ngờ. [Nhưng, sao cứ cảm thấy thiếu một bước nào đó?] Độc Cô Bạch nắm chặt nắm đấm, cảm thấy hôn lễ lần này có phải đã thiếu mất cái gì không.

Khoan đã, bái đường đâu?!

Bất kể là tổ chức hôn lễ theo kiểu cổ đại hay hiện đại, cũng phải có một nghi thức chứ?

Hoặc là phu thê bái đường, hoặc là có cha xứ chủ trì hôn lễ, tại sao quá trình này lại không có?

Đúng lúc Độc Cô Bạch đang suy nghĩ, một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Tiếng bước chân nhẹ nhàng, là của nữ tử?

Là sư phụ đến rồi!

Độc Cô Bạch nín thở, tim đập càng lúc càng nhanh.

Qua lớp khăn đỏ, hắn thấy có một bóng người đứng trước mặt mình.

Bóng người đó đưa tay ra, vén khăn đỏ của hắn lên.

Mái tóc vàng dài, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra hỉ nộ ái ố.

Là đại huynh của Phù Sinh tiên tử!

Chết tiệt, đạo diễn, kịch bản này không đúng.

Sư phụ Phù Sinh tiên tử của ta đâu?

Tại sao người xuất hiện ở đây lại là đại huynh của sư phụ?

Chẳng lẽ… Phù Sinh tiên tử trong quá trình đánh ngất đại huynh, ngược lại bị đại huynh đánh ngã?

Cho nên, người tham gia hôn lễ vẫn là đại huynh?

Độc Cô Bạch càng nghĩ càng thấy không ổn, càng nghĩ càng bất an.

Đại huynh bình tĩnh nhìn Độc Cô Bạch trong bộ dạng ‘Đậu Đậu’ trước mặt, gật gật đầu, sau đó… y bắt đầu cởi quần áo trên người.

Khoan đã, khoan đã, đại huynh định làm gì?

"Thời gian không còn sớm nữa." Đại huynh bình tĩnh nói.

Không còn sớm?

Cái gì không còn sớm?

Sau khi kết hôn phải làm gì?

Sau khi kết hôn cởi quần áo… Chết tiệt, là động phòng!

Đại huynh định động phòng với Đậu Đậu?

Độc Cô Bạch sợ tè ra quần.

Đầu óc hắn trống rỗng, không nói nên lời.

Diễn biến của câu chuyện hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn, hắn hoàn toàn không nghĩ đến khi 'chú rể là đại huynh', hắn phải đối mặt như thế nào?

Lúc này đại huynh đã cởi áo khoác vest, tháo cà vạt.

Độc Cô Bạch sợ đến run lẩy bẩy.

Bình tĩnh!

Bình tĩnh lại.

Lúc này ta phải làm sao?

Lúc này, nếu không muốn trinh tiết không còn, lựa chọn tốt nhất chính là hiện nguyên hình.

Chỉ cần 'đại huynh' biết mình đã cưới nhầm tân nương, biết đâu có thể giải khai hiểu lầm.

Nhưng, thao tác này có một chỗ rất nguy hiểm.

Đại huynh ngay cả 'Đậu Đậu' cũng chịu cưới, biết đâu xu hướng tính dục của đại huynh có vấn đề?

Không phải Độc Cô Bạch tự luyến, hắn dám nói mình trông còn xinh đẹp hơn đại đa số tiên tử.

Lỡ như… lỡ như đại huynh nhìn trúng hắn, tương kế tựu kế thì sao?

Nhưng nếu không hiện nguyên hình, thì chỉ có một kết cục – đó là dùng thân thể của Đậu Đậu để hoàn thành động phòng với đại huynh.

Lựa chọn này cũng đáng sợ không kém.

Không có phương pháp nào vẹn cả đôi đường sao?

Độc Cô Bạch điên cuồng vận động não bộ, nhưng lúc này cái đầu vốn linh quang của hắn lại không nghĩ ra được bất kỳ chủ ý nào.

Không còn cách nào khác.

Nếu đã như vậy, vấn đề không thể giải quyết bằng đầu óc, thì chỉ có thể dùng nắm đấm để giải quyết!

Độc Cô Bạch âm thầm nắm chặt nắm đấm.

Hãy để 'đại huynh' nếm thử uy lực của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của hắn.

Sau khi đánh ngất đại huynh, hắn có thể được giải thoát.

Đúng lúc Độc Cô Bạch chuẩn bị liều mạng một phen, đại huynh bình tĩnh cởi cúc áo sơ mi của mình, lộ ra bên trong một bộ khôi giáp phòng ngự bó sát.

"Thế nào, cậu nhóc, có kích thích không?" Đại huynh nói.

Độc Cô Bạch: "Hả?" "Suýt chút nữa là kết hôn một cách khó hiểu, suýt chút nữa là phải động phòng một cách khó hiểu, có phải cảm thấy tim đập nhanh, hoang mang lo sợ, kích thích không chịu nổi.

Sau đó lại muốn liều mạng một phen, độ kích thích lại tăng thêm một bậc?" Đại huynh bình tĩnh nói.

Độc Cô Bạch: "…" "Hiện nguyên hình đi, Phù Sinh không ở đây.

Kế hoạch cướp dâu của ngươi ngay từ đầu đã thất bại rồi." Đại huynh bình tĩnh nói.

Độc Cô Bạch đột ngột bật dậy: "Vậy sư phụ ta ở đâu?

Các ngươi biết ta muốn cướp dâu?

Các ngươi biết kế hoạch B của ta?

Chết tiệt, các ngươi đã sắp xếp cho sư phụ ta và Đậu Đậu gặp mặt rồi?" Độc Cô Bạch không ngốc, hắn lập tức nghĩ thông suốt đầu đuôi sự việc.

"Không cần căng thẳng như vậy, người trẻ tuổi chính là như vậy, nóng nảy." Đại huynh tìm một chỗ ngồi xuống, lại lấy ra một quyển sách dày cộp, lật xem.

"Các ngươi đây là hôn nhân sắp đặt, bây giờ là thời đại nào rồi, yêu đương tự do!" Độc Cô Bạch nghiến răng nói.

Đại huynh hơi ngẩng đầu: "Ta bao giờ sắp đặt hôn nhân cho Phù Sinh?

Từ đầu đến cuối, đều là ta muốn tự mình kết hôn thôi mà?

Có liên quan gì đến Phù Sinh đâu?" Độc Cô Bạch lập tức không nói nên lời.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại phản bác: "Sư phụ ta tuy không phải là hôn nhân sắp đặt, nhưng vị Đậu Đậu kia không phải quá đáng thương sao?

Hôn nhân của nó chính là ép buộc mà, ta đã nghe ngóng cả rồi." "Ồ, ngươi biết không ít nhỉ." Đại huynh lật một trang sách, nói: "Nhưng mà, Đậu Đậu sở dĩ phải gả đi là vì nó tự mình tìm đường chết, đây là hình phạt từ Hoàng Sơn Chân Quân.

Kết quả do chính mình gây ra, nghiến răng cũng phải chịu đựng.

Đây không phải là thường thức sao?” Độc Cô Bạch: “…” Đại huynh gấp sách lại, sau đó ngẩng tay nhìn thời gian: “Thời gian cũng sắp đến rồi.” Trong lòng Độc Cô Bạch lạnh đi, thời gian sắp đến?

Là Đậu Đậu và sư phụ đã bái đường rồi?

“Được rồi, cậu nhóc.

Chương 1469

Vở kịch hay đã bắt đầu, ngươi thân là truyền nhân chính thống của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, vở kịch hay tiếp theo không thể thiếu phần của ngươi được.” Đại huynh đứng dậy, nói.

Độc Cô Bạch: “Hả?” “Hôn lễ này, ngay từ đầu chính là để dẫn dụ một số kẻ ra mặt.

Mà hiện tại, các diễn viên của vở kịch lớn này đã đến đông đủ rồi.” Đại huynh bình tĩnh nói.

“Dẫn vài người ra?

Ý gì vậy?” Độc Cô Bạch ngơ ngác.

Đại huynh đặt quyển sách khổng lồ về lại chỗ cũ: “Năm xưa ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ bị hủy diệt trong một đêm, môn nhân ở lại trong tông môn gần như không ai sống sót.

Kể cả những đệ tử ra ngoài cũng bị điên cuồng truy sát trong một thời gian dài sau đó, thương vong thảm trọng.” Độc Cô Bạch gật đầu.

Phù Sinh tiên tử trước giờ vẫn luôn giấu hắn về lai lịch và tông môn của «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», chính là sợ hắn vô tình tiết lộ tin tức, rước lấy họa sát thân.

Mà gần đây, Độc Cô Bạch cũng tự mình điều tra và thu thập thông tin, lai lịch của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Cho nên, chuyện này hắn cũng biết đôi chút.

“Trong số những kẻ hủy diệt ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ năm đó, đến nay vẫn còn một đám đang chú ý đến Thú Thần Tông, bám riết không tha thành viên của chúng ta.

Và hôm nay, chính là lúc dẫn dụ chúng ra, một lưới bắt hết.” Đại huynh thản nhiên nói.

“Một lưới bắt hết?

Chúng ta làm được sao?” Độc Cô Bạch cau mày nói.

Năm xưa ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ hùng mạnh như vậy còn bị người ta hủy diệt trong một đêm, phải biết lúc đó trong Thú Thần Tông còn có ‘Huyền Thánh’ tọa trấn, là một môn phái lớn mạnh.

Có thể tưởng tượng được kẻ địch mạnh mẽ và đáng sợ đến mức nào.

Kẻ địch như vậy, có thể một lưới bắt hết sao?

“Tam Thập Tam Thú Thần Tông không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, môn phái của chúng ta cũng không phải tự dưng mà có, chúng ta cũng có lai lịch cả.” Đại huynh bình tĩnh nói.

Độc Cô Bạch: “Vậy thì… hành động này rất nguy hiểm đúng không?

Lỡ không cẩn thận là chúng ta sẽ bị diệt toàn bộ đúng không?” Đối phương là thế lực có thể hủy diệt ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ trong một đêm, kế hoạch ‘một lưới bắt hết’ của đại huynh liệu có phải là bánh bao thịt ném chó, một đi không trở lại không?

“Yên tâm đi, không thể nào bị tiêu diệt toàn bộ đâu.” Đại huynh nói đầy vẻ cao thâm khó lường.

Độc Cô Bạch thấy đại huynh trấn tĩnh như vậy, lòng cũng yên tâm phần nào: “Đại huynh còn có kế hoạch B hay kế hoạch C nữa à?” Thời buổi này ra ngoài gây sự, không có một loạt kế hoạch A, B, C thì ngại ra đường gặp người lắm.

“Ta làm gì có mấy kế hoạch linh tinh đó, nhưng tóm lại là không thể bị tiêu diệt toàn bộ được.

Trong chuyện này, ta đã sắp xếp Phù Sinh và 'Đậu Đậu' ở cùng một chỗ.

Ở đó, nó rất an toàn.

Kể cả kế hoạch của chúng ta thất bại, bị giết ngược lại thì Phù Sinh cũng sẽ không sao.

Phù Sinh sẽ trở thành hạt giống của 'Thú Thần Tông', chỉ cần Phù Sinh không sao, Thú Thần Tông sẽ vĩnh viễn không bị tiêu diệt." Đại huynh trầm giọng nói.

Độc Cô Bạch: "…" Khốn nạn, nói vậy là vẫn có khả năng bị tiêu diệt, bị giết ngược lại à.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, đi thôi, đi chứng kiến kẻ địch của 'Thú Thần Tông' bị hủy diệt." Đại huynh đứng dậy, đi ra ngoài.

"Ta cũng phải tham gia chiến đấu sao?" Độc Cô Bạch hỏi.

Thật lòng mà nói, tuy hắn có cảnh giới Ngũ phẩm, nhưng hắn giỏi về 'thuần thú' hơn, lực chiến đấu chính diện của hắn có phần không đủ.

"Cấp bậc Ngũ phẩm, chỉ có thể làm bia đỡ đạn, ngươi có muốn không?" Đại huynh quay đầu lại, bình tĩnh nói.

Độc Cô Bạch suy nghĩ một lát, rồi đột nhiên vỗ ngực nói: "Ta nguyện ý!

Ta sống là người của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', chết là ma của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'.

Trận chiến báo thù này, ta nhất định phải tham gia!" Độc Cô Bạch cảm thấy mình đã dần dần mò ra được sáo lộ của 'đại huynh'.

Đại huynh có chút phúc hắc, hơn nữa sáo lộ rất sâu.

Nhưng hắn là đệ tử duy nhất của ‘Phù Sinh tiên tử’, đại huynh chắc chắn không thể để hắn làm bia đỡ đạn được.

Điều hắn muốn là tạo ấn tượng tốt cho đại huynh.

Bây giờ cứ cày độ hảo cảm trước, tương lai nếu hắn có cơ hội cưới sư phụ Phù Sinh tiên tử, trở ngại bên phía đại huynh cũng sẽ nhỏ hơn.

“Rất tốt, từ bây giờ ngươi chính là bia đỡ đạn B Độc Cô Bạch, đi theo ta.

Ngoài ra, thân phận hiện tại của ta là bia đỡ đạn A.” Đại huynh vỗ ngực nói: “Ta hiện tại vì một vài nguyên nhân, cảnh giới bị áp chế, cũng chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm.

Giờ cũng là một bia đỡ đạn thôi.” Độc Cô Bạch: “Vãi!” “Đi nào, bia đỡ đạn B.

Đã đến lúc chúng ta hiến dâng sinh mạng cho ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ rồi.” Đại huynh tóm lấy Độc Cô Bạch, sải bước ra khỏi cửa phòng.

Giây phút này, Độc Cô Bạch chỉ muốn chết quách cho xong.

Hắn có tình cảm gì với ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ đâu, hắn chỉ có tình cảm với sư phụ ‘Phù Sinh tiên tử’ của mình thôi mà.

Lần này toi thật rồi.

Khi bước qua cửa phòng, Độc Cô Bạch chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Giây tiếp theo, hắn đã xuất hiện bên trong một chiếc chiến hạm khổng lồ.

Dịch chuyển không gian?

“Ngươi đến rồi à.” Lúc này, một giọng nói già nua vang lên.

Độc Cô Bạch ngẩng đầu nhìn, liền thấy một vị lão giả cầm cung đang mỉm cười nhìn đại huynh và mình.

Vị lão giả cầm cung này chính là đại năng đã xuất hiện lúc 'Con Mắt Hỏa Diễm' ra sân, thực lực cấp Cửu phẩm.

Nhưng 'Con Mắt Hỏa Diễm' đã bị Bá Tống Huyền Thánh xử lý, thực lực của lão giả cầm cung vẫn chưa kịp thể hiện.

"Tiền bối xin chào." Độc Cô Bạch nuốt nước bọt.

Lão giả cầm cung vuốt râu cười: "Độc Cô tiểu đạo hữu, câu nói [Sống là người của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông', chết là ma của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'] của ngươi là thật lòng chứ?" "Xin hãy gọi ta là bia đỡ đạn B." Độc Cô Bạch nói.

Lão giả cầm cung cười ha hả: "Rất tốt, chỉ dựa vào câu nói này của ngươi, tương lai ngày nào đó ngươi thật sự dựa vào bản lĩnh mà trở thành đạo lữ với nha đầu Phù Sinh, ta sẽ không gây thêm áp lực cho các ngươi." Vị lão giả cầm cung này và 'Phù Sinh tiên tử' có quan hệ trực hệ gì sao?

Đại huynh ở bên cạnh chen vào: "Nhưng mà, ngươi muốn kết thành đạo lữ với Phù Sinh, còn phải qua cửa của ta.

Không phải ta tự khoe, ta nói cho ngươi biết, bia đỡ đạn B, cách đây không lâu nha đầu Phù Sinh đã tỏ tình với ta, nó nói thực ra nó vẫn luôn yêu ta, còn nguyện ý kết hôn với ta.

Cho nên, bia đỡ đạn B, ta chính là tình địch lớn nhất của ngươi.

À phải rồi, cảnh Phù Sinh tỏ tình với ta ta đều quay lại cả, ngươi có muốn xem không?

Nha đầu Phù Sinh lúc tỏ tình cũng có sức hấp dẫn lắm, ta cảm thấy mình suýt chút nữa là bị cưa đổ rồi." "Vãi!" Độc Cô Bạch nghiến răng.

“Đến chỗ ta, Độc Cô tiểu đạo hữu.

Ngươi hãy nhìn về phía trước, nhìn đám người kia… Năm xưa ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ bị hủy, cũng có một phần của chúng.” Lão giả cầm cung chắp tay sau lưng đi đến phía trước chiến hạm, chỉ về phía xa.

Phía xa là cảnh tượng trong không gian.

Độc Cô Bạch từ lúc bước ra ‘cửa phòng’ đã bị dịch chuyển không gian đến vũ trụ.

Ở phía xa, có một nhóm những tồn tại thực lực hùng mạnh đang đứng sừng sững trong hư không.

Có yêu thú, có cường giả nhân loại, có ma tu cũng có thú tu.

Trên người đám tồn tại này, mơ hồ tỏa ra một luồng khí tức mà Độc Cô Bạch cảm thấy quen thuộc.

Ngoài ‘chiến hạm’ mà Độc Cô Bạch đang ở, trong hư không còn có rất nhiều ‘tiên chu’, cũng có không ít ‘chiến hạm’ khổng lồ tương tự.

Thế lực của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ đã giao chiến với kẻ địch.

Tiếng nổ không ngừng vang lên.

“Đám người này, khí tức có phần giống với con mắt hỏa diễm kia.” Độc Cô Bạch lên tiếng.

“Đây là một vài tồn tại được gọi là ‘Thần minh’, là thành viên chủ lực tấn công ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ năm đó.

Không ngờ lần này lại dụ ra được nhiều như vậy.

Thật là kích thích.” Lão giả cầm cung cười hắc hắc.

“Những kẻ này, không phải toàn bộ đều là tồn tại cấp Cửu phẩm chứ?” Độc Cô Bạch nuốt nước bọt.

“Nếu toàn bộ là tồn tại Cửu phẩm, lão phu đã sớm chạy mất rồi.” Lão giả cầm cung nói: “Thần minh không có ‘Thần quốc’ của riêng mình thì nhiều nhất cũng chỉ có thực lực cấp Bát phẩm, có kẻ thậm chí chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm, Lục phẩm.

Cho nên, những kẻ thực sự đau đầu vẫn đang ẩn nấp trong bóng tối.” Ánh mắt của lão giả cầm cung xuyên thấu hư không.

Trong hư không, lối ra của hai Thần quốc đang ẩn hiện.

Hai vị Thần minh có Thần quốc.

Lẽ ra sẽ có ‘ba vị’ Thần minh ra sân trấn áp, nhưng giữa đường, ‘Con Mắt Hỏa Diễm’ đã bị dụ đi, còn rất nhanh chóng toi mạng.

Hiện tại, hai vị ‘Thần minh’ có mặt vẫn chưa biết tin ‘Con Mắt Hỏa Diễm’ đã chết.

Thế cục đang có lợi cho phe ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Lưới đã giăng, cá đã vào lưới, đã đến lúc thu lưới rồi.

×××××××××× Ở một nơi khác, tại hiện thế.

Trên một tảng băng trôi giữa biển, có một bóng người đang ẩn mình trong bóng tối.

“Tàn dư của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ ở hiện thế rốt cuộc đang trốn ở đâu?” Bóng người này nghiến răng nói.

Lần này bọn chúng muốn thật sự một lưới bắt hết ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, không cho chúng cơ hội tro tàn lại cháy.

Cho nên, vị ‘Phù Sinh tiên tử’ gây chú ý kia nhất định phải giải quyết.

“Không cần vội, chỉ cần tiếp tục theo dõi đội rước dâu của con ‘Đậu Đậu’ kia là có thể lần theo manh mối tìm ra tàn dư đó.” Bên cạnh bóng người trong bóng tối, có một con ác ma đầu dê cười hắc hắc.

Hắn thuộc hệ tu luyện phương Tây, là quái vật hệ ác ma.

“Đến rồi, cuối cùng cũng đến rồi.” Bóng người trong bóng tối cười hắc hắc.

Chỉ thấy ở phía xa trên mặt biển, một đoàn rước dâu lộng lẫy đang từ từ tiến lại gần.

Kim đài cao lớn, trên đó là một con kinh ba đang ngồi ngay ngắn.

Chương 1470

Không sai, giống hệt trong tình báo.

“Ta sẽ bám theo đội ngũ này, đến lúc đó ngươi lén theo sau.” Bóng người trong bóng tối lên tiếng.

“Không vấn đề gì, ngươi tự mình chú ý an toàn, ta nghe nói lần này trong đội đưa dâu của con kinh ba kia có mấy vị Huyền Thánh mới tấn thăng.” Ác ma đầu dê lên tiếng.

Bóng người trong bóng tối nói: “Yên tâm đi, với thiên phú ẩn thân của ta, tuyệt đối sẽ không bị phát hiện.” Nói xong, thân hình hắn lướt về phía trước.

Giữa trời đất, chỉ cần nơi nào có bóng tối, nơi đó chính là chỗ hắn ẩn thân, dưới đáy biển lại càng là sân nhà của hắn.

Bóng người trong bóng tối lẳng lặng bám theo đội ngũ kim đài rời đi. … Ác ma đầu dê trốn trên tảng băng trôi, buồn chán nhai rễ cỏ.

“Lần này nói không chừng có thể một lưới bắt hết ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

Như vậy, lần này ta nói không chừng có thể nhận được ban thưởng của chủ nhân, thuận lợi ngưng tụ ra Thần quốc của riêng mình.” Ác ma đầu dê lẩm bẩm.

Đang nói chuyện, đột nhiên lại có một ‘đoàn rước dâu’ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Cũng là kim đài, cũng có một con kinh ba ngồi trên đó, cũng là đội ngũ thổi kèn đàn hát xa hoa.

Thấy ma rồi, sao lại có thêm một con kinh ba đi lấy chồng nữa?

Ác ma đầu dê cau mày.

Quả nhiên là quỷ kế của đối phương, e rằng còn có mấy đội kim kiệu tương tự, hư hư thực thực.

Nhưng bất kể hư thực, chỉ cần bị hắn phát hiện, không có lý do gì để bỏ qua.

Ác ma đầu dê lặng lẽ gửi tin cho những đồng bạn khác của mình, sau đó hắn che giấu khí tức, theo dõi đội ngũ này.

Khi đến gần đoàn rước dâu, ác ma đầu dê đột nhiên nhìn thấy một người đàn ông trẻ tuổi.

Người đàn ông đó có một khuôn mặt vô hại, trông rất trẻ.

Nhưng đó không phải là điểm chính.

Điểm chính là trên người đối phương lại có khí tức của đại lão nhà hắn, hình như còn có ‘Thánh quang Chung Yên’ đại diện cho giáo phái Chung Yên của bọn họ.

Là nội gián đã trà trộn vào trong lòng địch? [Nếu thật sự là nội gián của Thần giáo Chung Yên, mình có nên thử liên lạc với vị giáo hữu này, xác định xem ‘kim kiệu’ này là thật hay giả không?] Ác ma đầu dê thầm nghĩ.

Trong Thần giáo Chung Yên có một bộ mật pháp liên lạc riêng, sẽ không bị người ngoài phát hiện.

Hay là, mình đến gần hơn một chút?

Thế là ác ma đầu dê thử tiến lại gần đội ngũ kim kiệu một chút. … Đột nhiên, trong lòng hắn khẽ động.

Sau khi nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc, công năng [Hiển Thánh trước mặt người đời] hiện ra.

Ác ma đầu dê lập tức hiểu ra thân phận của vị ‘giáo hữu’ này.

Bá Tống Huyền Thánh, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh?

Thông tin về 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh', ác ma đầu dê cũng có nghe qua.

Đáng tiếc là, lúc Thiên Niên Đệ Nhất Thánh 'Huyền Thánh giảng pháp', ác ma đầu dê đang ở một mật địa cách ly tín hiệu Thiên Đạo, bỏ lỡ mất màn giảng pháp của Huyền Thánh.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh cũng là người trong giáo ta?

Ngay khi trong đầu ác ma đầu dê hiện lên ý nghĩ này, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm ứng được điều gì đó.

Hắn quay đầu lại, nhìn về phía ác ma đầu dê đang ẩn nấp.

Có người đang lén lút nhìn mình.

Hơn nữa, trên người đối phương còn mang theo luồng khí tức khiến hắn khó chịu.

Keng~~ Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra tiếng đao minh, sát khí đằng đằng, nóng lòng muốn thoát ra khỏi thế giới hạch tâm.

Thông nương cũng không ngăn được sự kích động của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

"Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bị sao vậy?

Cậu mau xem đi." Bát tu Thông nương chỉ đành cầu cứu Tống Thư Hàng.

"Tôi để nó ra ngoài." Tống Thư Hàng nói.

Thông nương buông Cửu Tu Phượng Hoàng Đao ra, sau đó Phượng Hoàng Đao mạnh mẽ thoát ra khỏi 'thế giới hạch tâm', nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay ra tóm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vững vàng rơi vào tay hắn.

Cùng lúc đó, thông qua cảm ứng của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Tống Thư Hàng hiểu ra kẻ vừa nhìn lén mình là ai - là thành viên của Thần giáo Chung Yên.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trước đó vừa bị đại BOSS của Thần giáo Chung Yên đối đầu, tiêu hao năng lượng khổng lồ, còn suýt mất đi tu thứ tư và tu thứ bảy.

Cho nên khi gặp lại thứ gì đó liên quan đến ‘Thần giáo Chung Yên’, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao liền trở nên đặc biệt kích động.

Chém nó, chém nó, chém chết nó!

Chém chém chém chém chém!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng truyền cho Tống Thư Hàng ý niệm này.

Nhưng… chém thế nào?

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Bát tu là Thông nương, cho nên bộ bảo điển hệ ‘số tu’ «Cửu Chuyển Phượng Hoàng Công» Tống Thư Hàng không hề nắm giữ.

Trong tình huống này, dù hắn cầm ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ cũng không thể phát huy được uy lực của nó.

Chém chém chém chém!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao như một đứa trẻ, không ngừng truyền đạt ý niệm này cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nắm chặt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Nếu dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thi triển ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ thì sẽ thế nào?

Đều là đao pháp hệ hỏa, nói không chừng sẽ có thu hoạch bất ngờ?

“Xin chào và hẹn gặp lại!” Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng.

Công đức xà mỹ nhân hiện thân từ sau lưng Tống Thư Hàng, con mắt thứ ba giữa trán nàng đã khép lại, chỉ để lại một phù văn xinh đẹp trang trí.

Vừa hiện thân, không cần Tống Thư Hàng nói nhiều, nàng mở miệng nhổ ‘Xích Tiêu Kiếm’ ra.

“Ha ha ha, lại đến lượt lão phu ra sân rồi sao?” Xích Tiêu Kiếm cười lớn.

Công đức xà mỹ nhân đưa Xích Tiêu Kiếm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tay trái cầm đao, tay phải cầm kiếm, hít một hơi thật sâu: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta cùng nhau tung một đao ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’.” “Không vấn đề gì, phối hợp ăn ý, làm một đao cấp Bát phẩm đỉnh phong.

Thật ra cơ thể hiện tại của ngươi có thể chịu được cả cấp Cửu phẩm, đợi ta hồi phục thêm chút năng lượng, lần sau chúng ta thử một đao Cửu phẩm.” Xích Tiêu Kiếm cố gắng quảng cáo bản thân.

Nó cảm thấy thanh ‘đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trong tay trái Tống Thư Hàng đang uy hiếp nghiêm trọng đến địa vị của nó.

“Được, lần sau chúng ta thử.” Tống Thư Hàng cười ha hả, thân hình hắn từ trên kim kiệu nhảy xuống, lao thẳng xuống mặt biển bên dưới.

Khi từ trên trời rơi xuống, tay phải hắn lật một cái, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao ngưng tụ.

Đao ý bùng nổ, đao diễm đốt trời.

Trong tiểu thiên địa này, nhiệt độ đột ngột tăng vọt, không khí trở nên nóng rực.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!” Tống Thư Hàng lại gọi một tiếng.

Đồng thời, hắn thử lật tay trái, cũng thi triển ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’.

Để xem thân là đạo khí, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ huyền diệu đến mức nào, có thể phối hợp với hắn chém ra một chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao hay không.

“Tức~~” Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra một tiếng kêu trong trẻo.

Sau đó một con phượng hoàng lửa từ trên đao bùng phát ra, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao khi dùng ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ thi triển ra đã xảy ra dị biến.

Không phải là ngọn lửa đốt trời bá khí, mà là ngọn lửa phượng hoàng bất tử bất diệt, cũng mạnh mẽ vô cùng.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đang dùng cách thức của riêng mình để phối hợp với Tống Thư Hàng.

Một đao một kiếm, hai loại ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ mang hương vị khác nhau chém về phía mặt biển.

Đao kiếm song tuyệt Bá Tống Thánh Quân, ngầu bá cháy. [Vãi, thằng này không phải giáo hữu!] Ác ma đầu dê thấy Tống Thư Hàng sát khí đằng đằng tấn công về phía mình, trong lòng vô cùng uất ức.

Đã không phải giáo hữu, ‘khí tức đại lão’ và ‘Thánh quang Chung Yên’ trên người Bá Tống Huyền Thánh từ đâu mà có?

Khốn kiếp, chỉ vì liếc nhìn Bá Tống Huyền Thánh một cái giữa đám đông mà bị cảm ứng được.

Ác ma đầu dê từ mặt biển nhảy lên, vội vàng nghênh chiến.

Sau lưng hắn hiện ra một hư ảnh địa ngục.

Đó là một thế giới được tạo thành từ vô số thi hài, tràn ngập sự chết chóc và tiếng bi minh của oán linh.

Đây chính là hình thái ban đầu của ‘Thần quốc’ tương lai của hắn.

Ác ma đầu dê dốc toàn lực thúc đẩy sức mạnh của mình, trong tay hắn xuất hiện một cây lưỡi hái tử thần, vung mạnh một cái, sức mạnh của tử vong và hủy diệt bùng phát, chém về phía Tống Thư Hàng.

“Thiên Niên Đệ Nhất Thánh thì sao chứ, cũng chỉ là Huyền Thánh mới tấn thăng mà thôi!” Ác ma đầu dê gầm lên.

Nhưng hắn vừa gầm xong, hai loại ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ khác nhau trên bầu trời đã ập xuống đầu.

Lưỡi hái tử thần mà hắn dốc toàn lực vung ra khi gặp phải Phần Thiên Hỏa Diễm Đao liền bị đốt cháy tan chảy.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, không gì không đốt được.

“Uy lực này là do thần binh gia trì.

Hơn nữa, cả đao lẫn kiếm kia đều là thần binh.” Ánh mắt ác ma đầu dê lạnh đi.

Đây là trang bị xa xỉ đến mức nào.

Chương 1471

Ầm~~ Hai loại ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ khác nhau đã rơi xuống người hắn.

Ác ma đầu dê không kháng cự, thân hình hắn trở thành nhiên liệu cho hỏa diễm đao, trong nháy mắt hóa thành tro bụi.

“Hửm?” Tống Thư Hàng dừng bước, hắc liên xuất hiện dưới chân nâng đỡ cơ thể hắn.

Ác ma đầu dê dù có yếu đến đâu, việc bị ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ trực tiếp hóa thành tro bụi cũng quá khoa trương rồi. … Mắt thấy tai nghe chưa chắc là thật?

Đang suy nghĩ, bên tai Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên một tiếng ngâm nga trầm thấp.

Tiếng ngâm nga đó mang theo sự quyến rũ khiến người ta mặt đỏ tai hồng, dụ dỗ người ta sa ngã, làm ô uế tâm linh.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, ý thức cũng có chút mơ màng, cơ thể nặng trĩu, ngay cả đao kiếm cũng sắp cầm không nổi.

“Sa ngã thành ma đi ~ Bá Tống Huyền Thánh.” Giọng nói của ác ma đầu dê vang lên bên tai hắn, thân hình hắn xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, trong tay cầm một con dao găm tỏa ra ‘thánh quang’, đâm vào thắt lưng Tống Thư Hàng.

Một đại ác ma đường đường, lại dùng vũ khí thánh quang, đúng là mất mặt ác ma quá.

Tống Thư Hàng đột nhiên quay đầu lại, cười hắc hắc với ác ma đầu dê.

Xoẹt ~ một tiếng kiếm đâm vào da thịt.

Một thanh kiếm sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo, vô tình đâm xuyên qua ngực ác ma đầu dê.

Thanh kiếm này vô cùng dữ tợn, trên thân kiếm còn mọc ra từng chiếc gai ngược trắng hếu.

Kiếm này đâm vào, nếu rút ra sẽ để lại một vết thương kinh khủng trên người đối thủ.

Hơn nữa những chiếc gai ngược này còn ẩn chứa 'công đức lực' mạnh mẽ, đối với ác ma mà nói, đây là một thiết kế vũ khí độc ác đến mức nào!

Sau lưng ác ma đầu dê, phân thân của Bạch tiền bối dùng sức rút 'Lưu Tinh Kiếm' của mình ra. 'Gai ngược' trên thân kiếm khi rút ra đã để lại một vết thương khủng khiếp trên người ác ma đầu dê.

Phân thân của Bạch tiền bối khẽ vung thanh trường kiếm, những 'gai ngược' đó ba ba ba dựng đứng lên, tạo thành một cái lan can.

Ác ma đầu dê cứng đờ quay đầu, vừa lúc nhìn thấy cảnh gai ngược độc ác trên 'Lưu Tinh Kiếm' biến thành lan can.

"Đệt." Ác ma đầu dê run rẩy nói.

Dù ta sắp chết, ta cũng phải dùng giọng nói đẫm máu gào lên câu này: Mẹ nó, thằng thiết kế cái lan can này bị bệnh à!

"Chết chưa?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Vẫn chưa, nhát kiếm cuối cùng đâm vào chậm mất một khắc, tên này lại dùng bí pháp trốn thoát rồi, đáng tiếc thật.

Chủ yếu là trước đó bản thể vẫn đang ngơ ngác trong cái lan can của Lưu Tinh Kiếm, quá trình chuyển nó sang Bá Toái Đao tốn chút thời gian." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Trong lúc nói chuyện, cơ thể của ác ma đầu dê trước mặt tan chảy ra, hóa thành một đống cát, chìm xuống đáy biển.

“Tức~~” Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra tiếng đao minh không cam lòng.

Đối đầu trực diện mà vẫn để đối phương chạy thoát.

“Yên tâm đi, tên này không trốn được đâu.” Tống Thư Hàng an ủi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có Bạch tiền bối ở đây, kẻ địch muốn chạy, cửa cũng không có.

Xích Tiêu Kiếm: “Có thể khóa được vị trí của đối phương không?” Phân thân của Bạch tiền bối: “Hắc hắc hắc.” … … Dưới đáy biển sâu.

Ác ma đầu dê biến thành một con cá nhỏ bình thường, trốn trong khe đá không nhúc nhích.

Mẹ nó, may mà hắn phản ứng nhanh, sử dụng bí pháp thế thân.

Nếu không, nhát kiếm của vị ‘Bạch Thánh’ kia đâm vào là có thể lấy mạng hắn rồi.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đao kiếm song tuyệt, mẹ nó toàn là thần binh.

Thiên Niên Đệ Lục Thánh ‘Bạch Thánh’ còn khoa trương hơn, nhát kiếm đột nhiên tăng tốc đến sau lưng hắn vừa rồi, cứ như là xuyên qua không gian vậy.

Vị Bạch Thánh này, không lẽ đã nắm giữ ‘bí thuật không gian’ rồi sao?

Cỗ kim kiệu này rất có thể là hàng thật.

Nhưng hắn không dám truy đuổi nữa, đối phương quá khó nhằn, hắn phải đợi đồng bạn đến chi viện mới được.

Ác ma đầu dê rất tự tin vào ‘bí pháp thoát thân’ của mình.

Trong khoảnh khắc bí pháp thế thân thi triển thành công, đối phương đừng hòng khóa được hắn nữa. … … Trên mặt biển, phân thân của Bạch tiền bối đưa tay đâm vào hư không.

“Xem ta đây, dù đối phương có trốn đến chân trời góc biển, cũng đừng hòng trốn khỏi ám khí của ta.” Trong lúc nói chuyện, phân thân của Bạch tiền bối đưa tay ra tóm. ‘Bản thể của Bạch tiền bối’ đang bế quan bị dịch chuyển đến.

Tống Thư Hàng: “Khoan đã!” Hắn cảm thấy có một dự cảm không lành.

“A a a ~ Đát!” Trên kim kiệu, Đậu Đậu kêu lên một tiếng.

Đây là tiếng kêu của Tạo Hóa tiên tử.

Sau đó, phân thân của Bạch tiền bối tóm lấy bản thể đang bế quan của mình, dùng sức xoay một vòng.

“Hây~~” Hắn buông tay, bản thể bị ném bay ra ngoài.

× × “Ngửa mặt nhìn trời, vãi, lại ngửa mặt nhìn trời!” Tống Thư Hàng nói.

Hắn hoàn toàn không ngờ, phân thân của Bạch tiền bối lại có thể kéo bản thể đang bế quan ra, ném đi làm ám khí.

Phân thân này quá không tu chân rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, bản thể của Bạch tiền bối đúng là [ám khí vô địch] thật sự.

Uy lực thì khỏi phải bàn, rất nhiều hố thiên thạch trên Trái Đất nói không chừng đều là kiệt tác của Bạch tiền bối.

Điều đáng sợ hơn là, ám khí vô địch này còn kèm theo chức năng ‘tự động truy tung’.

Bất kể kẻ địch trốn ở chân trời góc biển, chỉ cần ám khí của Bạch tiền bối thật lòng muốn tìm ra kẻ địch, thì e rằng kẻ địch đó sẽ không thể nào trốn thoát!

Ầm~~ Bản thể của Bạch tiền bối vẫn giữ tư thế ‘ngồi xếp bằng bế quan’, bị ném bay ra ngoài, lao xuống biển.

Mặt biển như bị ném một quả bom công phá cao, ầm một tiếng nổ tung.

Sóng biển dâng lên cao ngất, sóng lớn ngập trời.

Ngay sau đó, bản thể của Bạch tiền bối như một quả tên lửa, lao vun vút dưới đáy biển.

Và tốc độ đó, nhanh không thể tả.

Phải biết Bạch tiền bối là người theo đuổi tốc độ nhất trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ác ma đầu dê đang trốn trong khe đá dưới đáy biển, vẫn còn đang đắc ý về ‘bí pháp thế thân’ của mình, đột nhiên hắn cảm thấy trước mắt hoa lên.

Một thân ảnh đẹp trai như tiên giáng trần rơi xuống ngay chỗ hắn trốn.

Mình bị phát hiện rồi?

“Không thể nào, ‘bí pháp thế thân’ của ta lại bị nhìn thấu?” Ác ma đầu dê không dám tin, bí pháp thế thân của hắn ngay cả ‘Cửu phẩm Kiếp Tiên’ cũng rất khó phát hiện, bây giờ lại bị!

Bản thể của Bạch tiền bối lao đến, theo sau là một làn sóng va chạm và nổ tung kinh hoàng vô tận.

Thậm chí còn gây ra một cơn sóng thần nhỏ trong vùng biển này.

Vũ khí hạt nhân phiên bản va chạm vật lý thuần túy!

"A a a~~" Ác ma đầu dê hét lên một tiếng thảm thiết, hắn không thể giữ được hình dạng 'cá' nữa, thân hình bị sóng xung kích đánh bay ra ngoài.

Hơn nữa không biết có phải là trùng hợp hay không, vị trí ác ma đầu dê bị va chạm, chính là vị trí 'mặt biển'.

Khi sóng xung kích kết thúc, ác ma đầu dê bị sóng nổ tung lên khỏi mặt nước.

Lúc này hắn đã mình đầy thương tích, bị vũ khí hạt nhân vật lý đâm trúng chính diện, không chết ngay tại chỗ đã là thực lực của hắn quá mạnh rồi.

"Tìm thấy rồi." Phân thân của Bạch tiền bối nhìn thấy thân ảnh của ác ma đầu dê, bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "…" Dù đang đứng trên hắc liên nổi trên mặt biển, hắn vẫn có thể cảm nhận được va chạm từ sâu dưới đại dương.

"Bạch tiền bối, ngài đối xử với bản thể của mình như vậy thật sự không sao chứ?" Tống Thư Hàng nuốt nước bọt.

Phân thân của Bạch tiền bối nói một cách đương nhiên: "Bản thể chính là ta, ta chính là bản thể.

Ta đối xử với chính mình thế nào đương nhiên là không có vấn đề gì rồi?

Không nói chuyện này nữa, tên này bị đánh bay lên rồi, xử hắn!" Nói xong, phân thân của Bạch tiền bối cầm lấy Lưu Tinh Kiếm, thân hình trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh ác ma đầu dê, lại là một kiếm đâm tới.

Trong khoảnh khắc hắn xuất kiếm, 'lan can' trên Lưu Tinh Kiếm tự động co lại, hóa thành những 'gai ngược' dữ tợn, độc ác.

Lần này ác ma đầu dê nhìn rõ Thiên Niên Đệ Lục Thánh ‘Bạch Thánh’, lúc di chuyển thật sự dùng ‘năng lực không gian’!

Di chuyển tức thời, vượt qua không gian xuất hiện trước mặt hắn.

Bát phẩm đã nắm giữ sức mạnh không gian, điều này có nghĩa là gì?

Ác ma đầu dê bị ám khí ‘bản thể Bạch tiền bối’ đâm trúng chính diện đã bị thương.

Thêm vào đó lúc này hắn đang trong trạng thái bị va chạm, không thể nào né tránh.

Hắn chỉ có thể nghiến răng, tế ra ‘lưỡi hái tử thần’, cứng rắn chống đỡ nhát kiếm này của phân thân Bạch tiền bối.

Đinh!

Lưu Tinh Kiếm đâm vào lưỡi hái tử thần, ‘gai ngược’ trên kiếm loảng xoảng một tiếng, sau đó gai ngược lập tức bật ra, hóa thành từng chiếc xương kình sắc nhọn.

Những chiếc xương kình này vô tình đâm vào mặt ác ma đầu dê.

“A a a a!” Ác ma đầu dê lại một trận thảm thiết gào lên.

Xương kình là ‘xương Kình Thánh’, ẩn chứa công đức lực tinh thuần tột độ, sức mạnh này là khắc tinh của ác ma đầu dê.

Dù chỉ là đâm ra vài vết thương nhỏ, cũng đủ khiến ác ma đầu dê đau đớn kêu thảm.

Thiết kế thật hèn hạ!

Hơn nữa, vội vàng chống đỡ, sao có thể đỡ được nhát kiếm toàn lực của phân thân Bạch tiền bối.

Lưỡi hái tử thần bị chém bay.

Chương 1472

Mũi kiếm của Lưu Tinh Kiếm vững vàng đâm vào yết hầu của ác ma đầu sừng, một kiếm hai lỗ.

“Hơ~~” Ác ma đầu sừng đau đớn hét lớn.

Nhưng đối với ác ma, yết hầu bị đâm xuyên cũng không phải là vết thương chí mạng.

Lúc này, ác ma đầu dê cũng không dám giữ lại nữa.

Hắn nghiến răng, sử dụng một pháp bảo bảo mệnh.

Loại pháp bảo bảo mệnh này cơ bản đều là dùng một lần, mỗi một cái dùng đi đều rất đau lòng.

Bí pháp được kích hoạt, hàng trăm bàn tay xương trắng từ sau lưng ác ma đầu dê ngưng tụ, tấn công phân thân của Bạch tiền bối.

Những bàn tay xương trắng này mang theo ‘kiếp tiên chi lực’, đây là một [cuộn giấy ma pháp], phong ấn một ma pháp Kiếp Tiên đơn thể.

Phân thân của Bạch tiền bối khẽ cau mày, tay phải rút ra ‘Lưu Tinh Kiếm’ nhanh chóng lùi lại.

“Hơ hơ~” Ác ma đầu sừng che cổ họng, gắt gao nhìn chằm chằm Bạch Thánh và Bá Tống Huyền Thánh.

Hắn vận chuyển huyền năng, vết thương ở cổ họng bắt đầu hồi phục.

Đồng thời, cơ thể hắn bắt đầu từ từ lùi lại.

Nhân lúc hiệu quả của pháp thuật ‘Móng Vuốt Xương Trắng’ chưa biến mất, hắn phải lùi ra xa đủ.

Hắn lùi từng chút một, lặn xuống mặt biển, chuẩn bị một lần nữa mượn thủy độn để trốn thoát.

Ngay khi hắn đã lặn được nửa người xuống nước, đột nhiên ngực đau nhói.

Hắn quay đầu lại, phát hiện một vị nữ đế uy nghiêm đang lặn trong biển.

Nữ đế đầu đội bình thiên quan, con mắt thứ ba trên trán lấp lánh ánh sáng kỳ dị.

Chính vì hiệu quả của con mắt thứ ba này, ngay cả ma pháp cấp Kiếp Tiên của 'Móng Vuốt Xương Trắng' cũng không cảm ứng được nữ đế đang ẩn nấp.

Lúc này, trong tay nữ đế cầm một thanh trường kiếm, đâm một nhát xuyên tim ác ma đầu sừng.

Giữa hè oi ả, cũng chỉ có cảm giác xuyên tim này mới có thể khiến người ta cảm thấy một chút mát mẻ.

"Khốn kiếp!" Ác ma đầu sừng đại nộ, hắn điều động một phần 'Móng Vuốt Xương Trắng' tấn công về phía Công đức xà mỹ nhân.

Công đức xà mỹ nhân không kịp né tránh… cho nên nàng dứt khoát không né.

Gần đây số lần sử dụng bình thiên quan khá nhiều, năng lượng dự trữ bên trong ngày càng ít.

Cho nên Công đức xà mỹ nhân gần đây khi dùng bình thiên quan đều rất tiết kiệm.

Hai móng vuốt xương trắng đâm vào cơ thể Công đức xà mỹ nhân, đâm xuyên qua nàng.

"A a a a~" Công đức xà mỹ nhân phát ra tiếng kêu thảm thiết bốn đoạn bằng giọng nam, đầu nghiêng sang một bên.

“Thứ rác rưởi hèn hạ đánh lén, chết đi.” Ác ma đầu sừng nghiến răng nói.

Nói xong, hắn chuẩn bị rút thanh kiếm sắc đang đâm trong tim mình ra — mặc dù tim cũng không phải là vết thương chí mạng của hắn, nhưng bị đâm một thanh kiếm cũng sẽ khiến cơ thể hắn suy yếu.

Nhưng ngay lúc này, bàn tay nhỏ của Công đức xà mỹ nhân khẽ xoay.

Thanh kiếm sắc đâm trong tim ác ma đầu sừng xoay một vòng.

Thật sự là *đau lòng + tim như dao cắt*.

“A a a.” Mặt ác ma đầu sừng trắng bệch.

Hơn nữa lúc này, hắn mới phát hiện ‘nữ đế’ này không phải sinh vật — đây là do công đức chi quang hiện hình hóa.

Loại này phiền phức nhất, bất tử bất diệt, hơn nữa còn có khả năng khắc chế hắn.

“Cút!” Ác ma đầu sừng điều khiển móng vuốt xương trắng, đập vào người công đức nữ đế, đánh bay nàng ra ngoài.

Đồng thời, ánh mắt hắn lại nhìn về phía ‘Bạch Thánh’ và ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Khi nhìn qua lần này, trái tim bị đâm thủng của hắn suýt chút nữa là nhảy ra khỏi lồng ngực.

Chỉ thấy ở phía xa, trong tay Bạch Thánh đang giơ cao một Bạch Thánh khác, lại bày ra tư thế muốn ‘ném’.

Lại nữa à?

“Hây~~” Bạch Thánh dùng sức hét lên.

"Đệt!" Ác ma đầu sừng điên cuồng thúc đẩy móng vuốt xương trắng — có giỏi thì ném qua đây, ta nhất định phải xé 'phân thân' của ngươi thành từng mảnh vụn!

Ác ma đầu sừng còn tưởng người bị ném là 'phân thân' của Bạch Thánh.

Dù sao thì, chưa từng nghe nói nhà nào phân thân lại ném bản thể ra làm ám khí cả.

Nhưng mà, thứ lao đến lại không phải là 'phân thân của Bạch Thánh'.

Mà là vô số 'công đức phi kiếm'.

Bên cạnh Bạch Thánh, có một vòng sáng pháp thuật.

Đồng thời, bên cạnh Bạch Thánh có một thụ yêu, còn có một đèn thần đang ôm từng bó 'phi kiếm dùng một lần', 'công đức phi kiếm dùng một lần' nạp vào vòng sáng pháp thuật.

Thụ yêu là bảo bối nhặt đồ tự động của Bạch tiền bối, Liễu Yêu Khinh Vũ, đèn thần là 'Lư Sơn Lộ ma tôn'.

Những phi kiếm dùng một lần này sau khi nạp vào vòng sáng pháp thuật, liền được bắn ra.

Khi bắn ra, trên thân phi kiếm được gia trì hàng trăm loại năng lực phụ trợ.

Tăng tốc cấp một, siêu tăng tốc, cường hóa, sắc bén, năng lượng nhân đôi, thần thiểm, tật phong phá, liên hoàn xạ kích, hỏa diễm gia trì, lôi điện gia trì, bạo phong gia trì, tinh thần gia trì, liên hoàn phân liệt công kích phụ gia, súc lực bạo phát, chước nhiệt gia trì… còn có rất nhiều trận pháp phụ trợ mà ác ma đầu dê hoàn toàn không nhận ra được.

Sau khi được gia trì hàng trăm trận pháp phụ trợ, những ‘phi kiếm dùng một lần’ này phủ lên một lớp hào quang thần khí bảy màu.

Ác ma đầu dê liều mạng thúc đẩy ‘móng vuốt xương trắng’ để chống cự.

Móng vuốt xương trắng quả thật lợi hại, thuộc về pháp thuật cấp Cửu phẩm.

Tuy nhiên, số lượng phi kiếm dùng một lần quá nhiều.

Một móng vuốt xương trắng có thể đối phó với mười thanh phi kiếm dùng một lần, nhưng không thể đối phó với hai mươi thanh, ba mươi thanh!

Ba ba ba ba ba~ Trong hai nhịp thở, móng vuốt xương trắng đã bị bắn nổ.

Trong nhịp thở tiếp theo, cơ thể ác ma đầu dê đã bị bắn thành cái sàng.

Lần này, hắn không có cơ hội sử dụng ‘bí pháp thế thân’.

Ác ma đầu dê không cam lòng ngã xuống.

Sinh khí trên người hắn dần dần tiêu tan.

Lúc này, hắn thấy vị công đức nữ đế kia lại đến gần cơ thể mình.

Đây là muốn bồi thêm một nhát cho ta sao?

Thật đúng là cẩn thận, bồi thêm một nhát cũng phải dùng công đức chi thể.

Đang suy nghĩ, công đức nữ đế lại ngồi xổm xuống, đưa tay lục lọi trên người hắn.

Một lát sau, công đức nữ đế từ trên người hắn lấy đi mấy khối ‘linh thạch Bát phẩm’, còn có ‘ma lực thủy tinh’ có giá trị tương đương.

Còn có pháp khí hộ oản không gian ngụy trang thành một miếng ‘da lông’ trên người hắn.

Không phải bồi thêm một nhát, là lột đồ.

Công đức nữ đế mang theo chiến lợi phẩm, vui vẻ trở về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ngay cả hai cái lỗ lớn trên người mình cũng không để ý.

Ý thức của ác ma đầu dê ngày càng nặng nề.

“Bạch tiền bối, tên này có được tính là loài ‘dê’ không?” Phía xa, lại truyền đến giọng nói của Bá Tống Huyền Thánh.

Sau đó giọng của Bạch Thánh đáp lại: “Chắc là tính đi, tuy là chủng tộc ác ma phương Tây, nhưng nhìn cái đầu này chắc là dê.

Pháp khí của ngươi cần bộ phận nào?

Ta thấy nó không có móng dê, nếu ngươi cần dùng móng dê, e là không có cách nào.” “Sừng dê là được rồi.” Bá Tống Huyền Thánh nói.

“Vậy sừng dê cho ngươi.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy chiến lợi phẩm khác Bạch tiền bối lấy phần lớn.” … … Một lát sau.

Thế giới hạch tâm.

Lục Tu tiên tử đặt cây búa xuống, lại nghỉ ngơi một lát.

Ngay lúc này, đinh đinh ~ hai tiếng.

Nàng cúi đầu, một cặp sừng dê xuất hiện dưới chân nàng.

Lục Tu tiên tử nhìn cặp sừng dê: “…” “Yo, Lục Tu tiểu cô nương, lại có dược liệu rơi xuống bên cạnh ngươi kìa.” Quy tiền bối nhắc nhở.

Lục Tu tiên tử: “Ta thấy rồi.” “Đau lòng không?” Đại hải quy hỏi.

“Ha ha ha ha ha.” Lục Tu tiên tử đột nhiên cười điên cuồng, nàng cầm lại cặp búa lớn nhỏ, điều động ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa Diễm’ lao về phía mai rùa trên đài rèn.

Đinh đinh đinh đinh!

Hỏa diễm bùng lên.

Búa lớn búa nhỏ múa điên cuồng, mỗi nhát búa hạ xuống đều mang theo tiếng sấm gió.

“Ha ha ha ha~” Lục Tu tiên tử phát ra tiếng cười như sụp đổ, mỗi nhát búa đều mang theo khí thế ‘dũng mãnh tiến lên’.

Mồ hôi làm ướt mái tóc dài màu vàng của nàng, lại hóa thành sương mù bao bọc lấy cơ thể nàng.

Đại hải quy: “…” ×××××××××× Trong hiện thế.

“Không ổn rồi.” Tống Thư Hàng gãi đầu nói: “Mỗi lần nhận được dược liệu, quen tay truyền vào thế giới hạch tâm, quên mất lần trước đã hứa với Lục Tu tiên tử là phải gom nhiều dược liệu rồi mới truyền cho cô ấy một lần.” Lỡ tay, lại đâm vào tim Lục Tu tiên tử rồi.

Trong bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, liên quan đến ‘dê’ là [Nhẫn Dũng Sĩ Dê Đen], giống như [Nhẫn Tướng Quân Khuyển Thần] được rèn từ răng chó, đều thuộc về nhẫn.

Một cặp sừng dê vừa hay có thể rèn hai chiếc nhẫn.

“Làm sao bây giờ?

Chương 1473

Hay là xin lỗi Lục Tu tiên tử trước?” Không ổn không ổn, nhìn dáng vẻ của Lục Tu tiên tử đã bùng nổ rồi.

Cho nên, hay là thu sừng dê lại trước, rồi đợi gom thêm mấy món đồ Huyền Thánh nữa, rồi gửi cho Lục Tu tiên tử?

Tống Thư Hàng cảm thấy đây là một ý hay.

Thế là, hắn lại lặng lẽ chuyển ‘sừng dê Huyền Thánh’ từ thế giới hạch tâm ra ngoài, chuẩn bị cất vào ‘pháp khí vòng tay’.

Lục Tu tiên tử: “…” Một lát sau.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha!” Nàng dường như càng sụp đổ hơn, khí thế khi búa đập xuống càng thêm cuồng bạo.

Quy tiền bối bất giác lùi lại mấy bước, lão luôn cảm thấy nếu mình đứng quá gần, búa của Lục Tu tiên tử sẽ rơi xuống người mình.

“Mình lại làm sai chuyện gì rồi sao.” Tống Thư Hàng lau mồ hôi.

“Sao vậy?” Phân thân của Bạch tiền bối bên cạnh hỏi.

Tống Thư Hàng: “Vừa nãy lỡ tay làm một chuyện khiến Lục Tu tiên tử tức giận, nhưng không sao, đợi cô ấy hết giận là được rồi… Chắc vậy…” “Lỡ làm một vị tiên tử giận, ngươi có thể cân nhắc tặng cô ấy một ít quà.” Phân thân của Bạch tiền bối đề nghị.

Tống Thư Hàng cười gượng: “Nếu tôi bây giờ lại gửi đồ vào thế giới hạch tâm, Lục Tu tiên tử sẽ bùng nổ mất.

Ha ha ha.” Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng nhìn thấy Liễu Yêu Khinh Vũ sau lưng Bạch tiền bối.

“Khoan đã!” Tống Thư Hàng chỉ vào Liễu Yêu Khinh Vũ nói:

“Bạch tiền bối, không phải Khinh Vũ đang đi học thay tôi sao?

Sao cô ấy lại ở đây?” Liễu Yêu Khinh Vũ lắc lư cành cây: “Tôi bị chủ nhân triệu hồi đến.” Tống Thư Hàng: “Trời ạ.” “Ha~ Ta tiện tay triệu hồi Khinh Vũ về, vì Lư Sơn Lộ thần đăng một mình vận chuyển phi kiếm tốc độ không đủ nhanh.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Lư Sơn Lộ ma tôn chỉ có hai tay, vận chuyển phi kiếm sao có thể tiện lợi bằng Khinh Vũ có nhiều cành cây?

“Không cần lo lắng đâu, Bá Tống đại nhân.” Khinh Vũ nói với Tống Thư Hàng: “Hôm nay đã tan học rồi, tôi và Thi đã về nơi ở của chúng ta, mới bị chủ nhân triệu hồi đến.” Tống Thư Hàng nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Hắn nhìn đồng hồ… thời gian Bắc Kinh đã gần bảy giờ tối.

Do bọn họ hiện tại không ở trong nước, nên có chênh lệch múi giờ.

“Ta làm việc, ngươi yên tâm.

Sau khi hôn lễ của Đậu Đậu kết thúc, ta sẽ đưa ‘Khinh Vũ’ về tiếp tục đi học thay ngươi.

Sau đó, chúng ta đi ra ngoài không gian đào bảo vật.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn trói ác ma đầu dê lại.

Sinh mệnh lực của ác ma đầu dê rất mạnh, tuy đã sắp chết, sinh khí tiêu tan, nhưng hắn vẫn chưa hoàn toàn chết hẳn.

Nếu trả giá đủ lớn, thậm chí hắn còn có thể được cứu chữa.

“Con ác ma đầu dê này giao cho ta, linh thạch và pháp khí hộ oản không gian trên người nó cho ngươi. ‘Ma lực thủy tinh’ giao cho ta.” Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng chia chiến lợi phẩm.

“Bạch tiền bối, trong hộ oản không gian còn có một ít đồ.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Có thể giết được ác ma đầu dê, Bạch tiền bối mới là chủ lực.

Nhưng bây giờ, phần sừng dê tinh hoa nhất trên người ác ma đầu dê đã được cắt cho hắn, phân thân của Bạch tiền bối lại muốn chia cả linh thạch và pháp khí hộ oản không gian cho hắn, hắn cảm thấy có chút ngại.

Ngoài ra, hộ oản không gian vẫn chưa được phá giải, hắn không mở được.

Phân thân của Bạch tiền bối: “Cho nên cảm thấy chia chiến lợi phẩm đôi khi rất phiền phức, đồ trong hộ oản không gian cứ để ở chỗ ngươi trước, lúc nào rảnh thì phá giải nó, có đồ tốt thì chia cho ta một ít.

Ta bây giờ hứng thú với cơ thể của ác ma đầu dê hơn.” Ác ma đầu dê còn đang thoi thóp: Excuse_me?

Hứng thú với cơ thể của ta?

Bạch tiền bối dán mấy miếng cao trị liệu lên người ác ma đầu dê, sau đó bỏ hắn vào một cái hộp.

Lư Sơn Lộ ma tôn ở bên cạnh nhìn ác ma đầu dê bằng ánh mắt thương hại, hắn đã có dự cảm mấy ngày nữa, bên cạnh Bạch Thánh lại có thêm một ‘đèn thần, ấm linh’ hoặc trang bị tương tự khác.

Chà một cái là có thể hiện ra một con ác ma đầu dê bị cắt sừng loại đó. … … Tống Thư Hàng và phân thân của Bạch tiền bối + bản thể của Bạch tiền bối trở về đội ngũ hôn lễ của Đậu Đậu.

Công đức xà mỹ nhân ngẩng đầu, nuốt Xích Tiêu Kiếm vào bụng, sau đó bám vào sau lưng Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm: “…” Hôm nay thời gian ra ngoài hơi ngắn.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối, thật kích thích.” Đậu Đậu [phiên bản Vũ Nhu Tử] kích động nói, đáng tiếc cô không thể đích thân tham gia trận chiến vừa rồi.

“Thư Hàng, vừa rồi cậu có hơi liều lĩnh.” Đậu Đậu [phiên bản Tô Thị A Thập Lục] có chút lo lắng nói, Tống Thư Hàng mang danh ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’, nhưng gốc gác của cậu vẫn là Tứ phẩm, trực diện đối đầu với kẻ địch Bát phẩm, quá liều.

Nhưng… rất ngầu.

“Y nha nha~~ A ngốc!” Tạo Hóa tiên tử.

Tống Thư Hàng cười hắc hắc, nói: “Thật ra không cần lo lắng đâu, vì cơ thể hiện tại của tôi không phải là bản thể a.” Hắn hiện tại là hình thức Tống Thư Hàng two do Bạch tiền bối two dùng bí pháp, lấy ‘Găng tay võ sĩ Nghịch Kình’ làm cơ sở hóa hình.

Cho nên, hắn mới dám cầm ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ và ‘Xích Tiêu Kiếm’, trực diện nhảy qua đối đầu với kẻ địch cấp Bát phẩm.

Vì không phải bản thể, có thể quậy một chút.

Hơn nữa, còn có Bạch tiền bối ở bên cạnh trấn giữ.

Chu Ly ở một bên lòng còn sợ hãi: “May mà trận chiến này kết thúc nhanh, ác ma đầu dê còn chưa kịp phát huy hết thực lực.” Nếu không, trận chiến giữa các Huyền Thánh không nói là hủy thiên diệt địa, uy lực phá hủy mấy thành phố là vẫn có.

Đội ngũ rước dâu của họ tuyệt đối sẽ bị ảnh hưởng.

Trong số các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Lệ Chi tiên tử đã quay lại toàn bộ cảnh tượng.

“Ngày mai sẽ gửi bài cho Tu Sĩ Nhật Báo, Thiên Niên Đệ Nhất

Thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’ phối hợp với Thiên Niên Đệ Lục Thánh ‘Bạch Thánh’ chém giết ác ma đầu dê Huyền Thánh.

Lần này, thực lực cấp Huyền Thánh của Tống Thư Hàng tiểu hữu càng không ai nghi ngờ nữa.” Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói.

“Trước đây mọi người còn lo lắng cậu ấy mang danh ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’ sẽ mang lại phiền phức.

Bây giờ, cậu ấy lực chiến ‘Đông Qua Thánh Quân’, lại tru sát ác ma đầu dê Bát phẩm, với chiến tích như vậy, đã đủ để trấn nhiếp phần lớn bọn tiểu nhân.” Thất Sinh Phù phủ chủ bình tĩnh nói.

Lệ Chi tiên tử cất điện thoại: “Chúng ta cũng phải cố gắng lên, nếu không, nói không chừng ngày nào đó Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ lại ‘Hiển Thánh trước mặt người đời’, vượt qua cảnh giới của chúng ta.” Lời của Lệ Chi tiên tử vừa dứt, khóe miệng các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần co giật.

Đâm vào tim đau quá.

“Bốn tháng Tứ phẩm a.” “Ta cá nó năm tháng Ngũ phẩm.” “Không phải nó nói muốn luyện chế ‘Bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’ rồi mới tấn thăng Ngũ phẩm sao, ta cảm thấy một tháng chắc chắn không đủ.

Ba mươi ba loại bản mệnh pháp khí, không dễ chế tạo như vậy đâu.” “Nhưng chỉ riêng trên đường đi ‘gả chồng’ cho Đậu Đậu lần này, Tống Thư Hàng tiểu hữu đã lần lượt thu thập được dược liệu luyện chế pháp khí của bảy loại ‘rùa, chó, thỏ, bò, voi, ngựa, dê’ rồi.

Hơn nữa, Bạch tiền bối còn muốn đưa nó ra ngoài không gian đào bảo vật nữa.

Bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú e là không cầm chân nó được lâu đâu.” Trong tiên chu lập tức yên tĩnh như tờ.

“Cố gắng tu luyện, từ hôm nay mỗi ngày giảm một tiếng tán gẫu trong nhóm.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Từ hôm nay, mỗi năm ít nhất phải đi xông pha một mật cảnh.” Túy * Cư Sĩ nói.

“Từ bây giờ ta phải khống chế số lần tìm chết, dành thời gian cho tu luyện.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Từ năm sau không sinh con nữa, trước tiên đột phá cảnh giới Tôn Giả.” Giao Bá Chân Quân nói.

“Ta cũng phải nỗ lực, nếu không ngay cả tư cách làm CPU cũng không có… à không!” Diệt Phượng công tử chen chúc trong bể cá lên tiếng.

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần tràn đầy động lực.

Hoàng Sơn Chân Quân nếu có mặt, nhất định sẽ vui mừng đến phát khóc.

Phong cách của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã lâu không được bình thường, tích cực hướng thượng như thế này.

×××××××××× Thời gian Bắc Kinh bảy giờ tối, kim đài đến nơi.

Đoàn ‘rước dâu’ của Đậu Đậu cuối cùng cũng dừng lại.

“Màn kịch hay sắp bắt đầu rồi phải không?

Tiếp theo, đến lúc ta thể hiện kỹ năng diễn xuất rồi chứ?” Đậu Đậu [phiên bản Vũ Nhu Tử] vui vẻ nói.

“Bây giờ ý thức của Thư Hàng đã chuyển ra ngoài, vốn là ba màn thượng, trung, hạ, bây giờ hai chúng ta chia đều đi.” Ý thức của Tô Thị A Thập Lục nói.

Đang nói chuyện, thân hình Tống Thư Hàng đột nhiên tan chảy.

“Không ổn, cơ thể của Tống tiền bối lại biến thành một vũng nước!” Vũ Nhu Tử nói.

Phần cơ thể hóa lỏng dung nhập vào găng tay. [Găng tay võ sĩ Nghịch Kình] lại ‘vèo’ một tiếng, trở về tay phải của Tống Thư Hàng [phiên bản Đậu Đậu].

Đồng thời trở về còn có pháp khí vòng tay, và chiến lợi phẩm thu được từ ác ma đầu sừng lần này.

“Ý thức của Thư Hàng đâu?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng [phiên bản Đậu Đậu]: “Đừng nhìn tôi, ý thức chưa qua đây.” “Vậy là về lại cơ thể Đậu Đậu rồi?” Tô Thị A Thập Lục nói.

Quả nhiên, ý thức của Tống Thư Hàng lại trở về cơ thể của Đậu Đậu.

Khi ý thức vừa trở về, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cảm thấy một luồng ‘sương mù’ ập đến, bao phủ toàn bộ ý thức của họ và Tạo Hóa tiên tử.

Lớp sương mù này trở về cùng với ý thức của Tống Thư Hàng.

Cuối cùng, sương mù ngưng tụ thành một ‘mộng cảnh’.

Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và một vị đại tỷ tỷ xinh đẹp bên cạnh, xuất hiện trong một thế giới sương mù.

Trước mặt họ là một con đường nhỏ rộng nửa mét, hai bên tràn ngập sương mù.

Trong sương mù, mơ hồ truyền đến tiếng gầm của dã thú, khiến người ta rợn tóc gáy.

Có một cảm giác rất kỳ lạ, ba người vừa tiếp xúc với sương mù là có thể ngộ ra đây là một ‘mộng cảnh’.

Vũ Nhu Tử nhìn chằm chằm vào sương mù, cố gắng suy nghĩ: “A Thập Lục, tại sao chúng ta lại vào cùng một giấc mơ?” “Mình cũng không biết, Thư Hàng đâu?

Rõ ràng vừa rồi ý thức của cậu ấy đã trở về mà?” Tô Thị A Thập Lục tìm kiếm khắp nơi, nhưng không thấy bóng dáng của Tống Thư Hàng.

Hai cô gái lại nhìn sang ý thức thứ ba bên cạnh.

Đó là một nữ tử mặc nho quần, thân hình cao ráo, đây là chân thân của ‘Tạo Hóa tiên tử’ sao?

Tạo Hóa tiên tử: “Đô đô đô ~~ đô lỗ lỗ đô ~~” “Không giao tiếp được.” Tô Thị A Thập Lục thở dài.

“Mình cảm thấy Tạo Hóa tiên tử có thể giao tiếp, vì trước đó, cô ấy đã mấy lần mượn cách hát hò loạn xạ để cười Tống tiền bối [ngốc, a ngốc].

Chương 1474

Ví dụ như trước đó là ‘y nha nha~~ a ngốc’.

Mình cảm thấy đó tuyệt đối không phải là cách kêu loạn.” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Tạo Hóa tiên tử nhìn Vũ Nhu Tử: “Á la tác ~ a bổn.” Vũ Nhu Tử chỉ vào Tạo Hóa tiên tử: “Cậu xem, Tạo Hóa tiên tử tuyệt đối có ý thức.” “Thôi được rồi, chuyện này tạm gác lại.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói: “Lớp sương mù này theo ‘ý thức’ của Thư Hàng cùng đến.

Sau đó chúng ta xuất hiện trong ‘mộng cảnh sương mù’, đây không phải là ‘giấc mơ’ do ý thức của Thư Hàng tạo ra chứ?” “Chúng ta cứ đi theo con đường nhỏ về phía trước xem sao?

Nếu đã là giấc mơ, nói không chừng lúc này Tống tiền bối giống như công chúa ngủ trong rừng, đang ngủ say trong lâu đài sâu trong mộng cảnh, chờ chúng ta đến hôn tỉnh?” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục khựng lại một chút, sau đó tai cô hơi đỏ lên: “Vậy chúng ta đi!” Ba cô gái đi theo con đường nhỏ đó, tiến sâu vào mộng cảnh sương mù.

Trên đường đi, tiếng thú gầm trong sương mù không ngừng vang lên, âm thanh ngày càng phức tạp.

Đi được hơn ngàn mét, trong tiếng gầm rú đó còn có thêm tiếng quỷ gào thê lương, và tiếng thì thầm quyến rũ của ác ma.

“Mộng cảnh sương mù này thật quỷ dị.” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục cau mày: “Có lẽ đây không phải là mộng cảnh của Thư Hàng.” Giấc mơ của một người ít nhiều đều có liên quan đến tính cách, cách suy nghĩ của người đó, với tính cách của Tống Thư Hàng lẽ ra sẽ không ngưng tụ ra một mộng cảnh quỷ dị như vậy.

"Thập Lục, Tạo Hóa tiên tử, hai người có cảm thấy con đường nhỏ này không có điểm cuối không, chúng ta đã đi được khoảng hơn ngàn mét rồi, nhưng con đường nhỏ không hề thay đổi.

Tôi nghi ngờ chúng ta chỉ đang dậm chân tại chỗ." Vũ Nhu Tử nói, chỉ vào sâu trong sương mù: "Có lẽ chúng ta nên xông vào trong sương mù, tiếng thú gầm và quỷ gào ở đó rõ ràng kích thích hơn." Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh suy nghĩ, Vũ Nhu Tử nói có lý, nhưng độ nguy hiểm quá lớn.

Cô phải cân nhắc xem có nên mạo hiểm không.

Ngay lúc này, Tạo Hóa tiên tử đột nhiên cất tiếng hát. [Mở ra tấm màn che chính khí~] Chỉ là một câu hát, được hát bằng ngôn ngữ thời viễn cổ.

Theo tiếng hát của nàng, sương mù xung quanh như bị bão thổi tan, sương mù tan ra, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử nhìn thấy vô số quái vật.

Những con quái vật này mắt đỏ ngầu, đang nhìn chằm chằm vào con đường nhỏ.

Mỗi con quái vật đều có hình thù kỳ quái, như thể được ghép lại từ các loại dã thú, tà ma.

Có mấy con quái vật đầu hình cầu, cũng có những con quái vật được khâu lại từ hàng trăm người, nhìn lướt qua, không có một con quái vật nào lặp lại.

Tất cả quái vật đều chen chúc cách 'con đường nhỏ' ba mét, dường như bị một sức mạnh vô hình ngăn cản, không thể đến gần.

"Chà, rời khỏi con đường nhỏ sẽ rơi vào giữa bầy quái vật?

Thiết kế này thật đúng là cũ rích.” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Tuy cũ rích, nhưng rất hiệu quả.

Hơn nữa, con đường nhỏ và quái vật trong mộng cảnh này đều mang cảm giác rất cổ xưa.

Nói không chừng đối với thời đó, sáo lộ này còn rất mới lạ?” “Vậy chúng ta tiếp tục đi theo con đường nhỏ này?

Hay là vào trong bầy quái vật đại chiến một trận?” Vũ Nhu Tử hỏi, cô thích vế sau hơn… Nhưng nếu đi theo con đường, có thể gặp được Tống tiền bối đang ngủ trong lâu đài, cũng khá thú vị.

Đang nói chuyện, trong bầy quái vật cách đó hơn trăm mét, ‘ầm~~’ một tiếng nổ tung.

Sau đó, Tống Thư Hàng người bao phủ bởi ánh sáng vàng từ trong bầy quái vật lao ra.

“Sương mù tan rồi à?

Mộng cảnh cuối cùng cũng có thay đổi?” “Lần này không phải là nhập mộng?

Trời ạ, tôi còn tưởng là nhập mộng, định không nhúc nhích đi theo cốt truyện, suýt chút nữa là bị cắn rồi.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đồng thời, hắn phát hiện môi trường ở đây có chút kỳ quái.

Trong mộng cảnh này, «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» mà hắn đắc ý nhất lại không thể vận chuyển.

Hắn chỉ có thể sử dụng các chiêu thức như ‘Kim Cang Cơ Sở Quyền Pháp’, ‘Kim Cang Phục Ma Quyền’, cũng như «Quân Tử Vạn Lý Hành» và «Nho Gia Kim Cang Thân».

Ngay cả «Thánh Viên Long Lực Thần Công» vừa mới học được cũng không thể khởi động.

Tống Thư Hàng tung người lên, dưới chân ngưng tụ một đóa hắc liên.

Dị năng ‘bộ bộ tà liên’ dùng được.

Đồng thời hắn mở miệng phun ra, một đóa hoa sen trắng tinh xuất hiện trước mặt hắn — dị năng thiệt trán liên hoa cũng có thể dùng.

Nói cách khác, ngoài quyền pháp, đao pháp và các chiêu thức khác, còn có dị năng và ‘công pháp Nho gia’ có thể sử dụng.

Ngoài ra, khả năng hộ thể của công đức chi quang vẫn còn, nhưng @#%× tiên tử lại không thể triệu hồi ra được.

“Nếu không phải nhập mộng, vậy mộng cảnh sương mù này rốt cuộc là gì?” Tống Thư Hàng bay lên không trung, thầm nghĩ.

Phía dưới, những con thú tổ hợp kỳ quái gào thét về phía hắn, có vài con có sức bật tốt hơn, đột ngột nhảy lên, móng vuốt sắc bén cào về phía hắn.

“Cút!” Tống Thư Hàng vận chuyển «Nho Gia Kim Cang Thân», chính khí bao phủ, sử dụng ‘Kim Cang Cơ Sở Quyền Pháp’ một quyền đánh về phía quái vật bên dưới.

Quái vật vừa tiếp xúc với chính khí trên ‘Nho Gia Kim Cang Thân’, kêu thảm một tiếng rơi xuống đất, không ngừng lăn lộn.

Thực lực của những con quái vật này chỉ khoảng Nhị phẩm đến Tam phẩm, hơn nữa còn bị ‘chính khí Nho gia’ khắc chế.

“Thư Hàng!” “Tống tiền bối!” “Y nột lỗ ~ a bổn ~” Ba tiếng gọi khác nhau từ xa truyền đến.

Tống Thư Hàng nhìn theo hướng âm thanh, liền phát hiện trên con đường nhỏ đó đang đứng Vũ Nhu Tử, A Thập Lục và một vị đại tỷ tỷ mặc nho quần.

“Thập Lục, Vũ Nhu Tử, hai người cũng vào đây à?” Tống Thư Hàng vẫy tay với ba người họ.

Hắn đạp thân pháp ‘Quân Tử Vạn Lý Hành’, nhanh chóng tiếp cận ba cô gái.

Trong hư không, mỗi bước hắn đi đều có một đóa hắc liên hiện ra, nâng đỡ cơ thể hắn, khiến hắn đi trên không trung như trên đất bằng.

Sau vài bước, Tống Thư Hàng đã đến gần con đường nhỏ.

Hắn tung người nhảy lên, chuẩn bị dùng một tư thế thật ngầu đáp xuống bên cạnh Vũ Nhu Tử và mọi người.

Bốp~~ Tống Thư Hàng ngầu lòi lộn một vòng, sau đó đập vào một bức tường vô hình.

Cơ thể hắn trượt xuống theo bức tường, rơi vào ‘bầy quái vật’ bên dưới.

“Trời ạ, bức tường vô hình này thật hiểm độc.” Tống Thư Hàng nói.

“Thư Hàng!” A Thập Lục nhanh chóng lao về phía trước.

“Tống tiền bối, ngài không sao chứ?” Vũ Nhu Tử kêu lên, cũng nóng lòng muốn lao vào bầy quái vật.

Nhưng lúc này, Tạo Hóa tiên tử khẽ động, chặn Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục lại.

Trong bầy quái vật, ánh sáng của ‘Nho Gia Kim Cang Thân’ trên người Tống Thư Hàng tỏa ra rực rỡ.

Những con quái vật lao về phía hắn như ‘thiêu thân lao vào lửa’, không ngừng hóa thành tro bụi trong ánh sáng chính khí.

“Ăn một chiêu thái dương chỉ của ta, thuật chói mắt chó!” Tống Thư Hàng giơ cao tay trái.

Ngón tay trái của hắn ngưng tụ từ công đức thuần túy, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng đó cực kỳ chói mắt.

Công đức chi quang bùng nổ, những con quái vật ghép nối xung quanh vừa tiếp xúc với 'công đức chi quang' liền nhanh chóng lùi lại.

Công đức chi quang tuy không thể trực tiếp hóa chúng thành tro bụi như 'chính khí', nhưng chúng càng tránh né công đức chi quang hơn.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội lại tung người lên, bay lên không trung, duy trì trạng thái đạp trên hắc liên.

"Suýt chút nữa lại bị liếm đầy mặt nước bọt." Tống Thư Hàng thầm nghĩ, đồng thời hắn gọi với Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử: "Hai người đừng ra đây, trong đám quái vật này không có con nào biết bay, tôi duy trì trạng thái đạp trên hư không là không có vấn đề gì.

Chúng ta đi theo 'con đường nhỏ' về phía trước, mộng cảnh sương mù này đã đưa chúng ta vào, chắc chắn sẽ không mãi mãi chỉ có cảnh này, nhất định sẽ có điểm cuối." Tô Thị A Thập Lục gật đầu: "Chúng ta đi theo con đường nhỏ!" Vũ Nhu Tử: "Tiếc quá, vốn tưởng Tống tiền bối sẽ hóa thân thành mỹ nhân, nằm trong lâu đài, chờ chúng ta đến." Tống Thư Hàng: "Hả?" Tô Thị A Thập Lục bịt miệng Vũ Nhu Tử lại: "Không có gì, chúng ta đi thôi!" Tống Thư Hàng gãi đầu, vẻ mặt ngơ ngác.

"Hơ nha nha~~ đồ ngốc." Tạo Hóa tiên tử nói.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Tạo Hóa tiên tử — câu 'đồ ngốc' vừa rồi tuyệt đối không phải là trùng hợp đúng không? … … Ba cô gái đi theo con đường nhỏ, Tống Thư Hàng bám sát rìa con đường, thi triển dị năng 'bộ bộ tà liên', cùng ba cô gái tiến về phía trước.

“Tống tiền bối, ngài có biết thế giới sương mù này là sao không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Các cô có thông tin gì không?” Tô Thị A Thập Lục đáp: “Ban đầu chúng tôi tưởng thế giới sương mù này là mộng cảnh của cậu, vì nó theo ý thức của cậu cùng trở về.

Nhưng bây giờ xem ra, mộng cảnh sương mù này không liên quan đến cậu.” Tống Thư Hàng: “Liệu có liên quan đến cơ thể của ‘Đậu Đậu’ không.

Ý thức của bốn chúng ta đều ở trong cơ thể Đậu Đậu, sau đó lại cùng bị chuyển vào thế giới sương mù.” Vũ Nhu Tử: “Tôi đột nhiên cảm thấy mộng cảnh này có thể liên quan đến Tạo Hóa tiên tử.

Cô ấy luôn thần thần bí bí.

Vừa rồi cô ấy còn dùng một câu hát để xua tan một mảng sương mù lớn.” Tống Thư Hàng nhìn Tạo Hóa tiên tử mặc nho quần, toát lên khí chất thư sinh, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Hắn hiện tại ngoài dị năng, chiêu thức quyền pháp, thứ duy nhất có thể sử dụng chỉ có ‘công pháp Nho gia’.

Mộng cảnh sương mù này, không lẽ có liên quan đến ‘Nho gia’ sao?

“Phía trước có thứ gì đó, không còn là đường nữa!” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nói.

Mấy người tăng tốc lao về phía trước.

Cuối con đường nhỏ, có một cánh cửa lớn.

Trên cửa khắc họa mấy bức tranh.

Bức tranh thứ nhất, tử khí đầy trời, sấm sét giao nhau, song long hội tụ.

Bức tranh thứ hai, là vô số sách vở.

Bức tranh thứ ba, là bóng lưng của một nữ tu tóc xanh.

Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy ba bức tranh này, liền hiểu ngay ý nghĩa của chúng.

Lúc ta sinh ra, ngầu vãi.

Lúc ta còn nhỏ, cũng ngầu vãi.

Lúc ta tu luyện, vẫn ngầu vãi.

Ba bức họa phía trước đại diện cho ba giai đoạn của Nho gia Thánh nhân.

Bức thứ nhất, tử khí đông lai, che lấp đất trời.

Lại có sấm sét cuồng bạo, cùng với song long bay lượn.

Đây là dị tượng lúc Nho gia Thánh nhân ra đời.

Chương 1475

Bức thứ hai là vô số sách vở, ghi lại thời niên thiếu của Nho gia Thánh nhân, năm tuổi ngài đã đọc hết mọi loại sách, học hết tri thức thiên hạ.

Trong bức thứ ba, bóng lưng của nữ tử tóc xanh lam kia là người dẫn đường trên ‘con đường tu hành’ của Nho gia Thánh nhân.

Cô ấy rất có khả năng liên quan đến Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Tống Thư Hàng đã từng thấy dung mạo của nữ tu tóc xanh trong quá trình 【Thánh nhân truyền pháp】 ở ‘Vạn Thánh Sơn đảo ngược’, trông giống hệt ‘Vân Tước Tử tiền bối’.

“Quả nhiên có liên quan đến Nho gia.” Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa... rất có thể mộng cảnh sương mù này liên quan đến ‘Nho gia Thánh nhân’.

“Mấy bức tranh này có liên quan đến Nho gia sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ba bức tranh này miêu tả ba giai đoạn tuổi tác rất lợi hại của Nho gia Thánh nhân.

Lúc sinh ra rất lợi hại, lúc nhỏ rất lợi hại, lúc tu luyện rất lợi hại.

Nghe nói Nho gia Thánh nhân dưới sự chỉ dẫn của ‘người dẫn đường’ đã bắt đầu trăm ngày trúc cơ, tu vi một ngày ngàn dặm.

Trong nửa tháng, ngài đã mở các đại khiếu huyệt, đột phá Dược Long Môn, tấn thăng Nhị phẩm.” “Nghe có vẻ lợi hại thật.” Vũ Nhu Tử gật đầu nói, nửa tháng đột phá cảnh giới Nhị phẩm, đúng là ‘rất lợi hại’.

Tô Thị A Thập Lục nói: “Chuyện này ta cũng biết, sau này tốc độ tu luyện của Nho gia Thánh nhân càng lúc càng nhanh, không thể ngăn cản.

Chỉ trong một năm, ngài đã tấn thăng đến cảnh giới Tam phẩm, đạt tới cảnh giới mà người khác phải tu luyện mười mấy năm, hai mươi mấy năm mới đạt được.” Lần trước ở ‘Vạn Thánh Sơn, Thánh Tịch Trì’, Tô Thị A Thập Lục cũng đã tham gia.

“Một năm Tam phẩm, lợi hại thật, không hổ là Nho gia Thánh nhân.” Vũ Nhu Tử cảm thán.

“Y y nha ~ hi ~” Tạo Hóa tiên tử nở một nụ cười rạng rỡ.

Vũ Nhu Tử tiếp lời: “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Tống tiền bối còn lợi hại hơn.

Anh chỉ dùng hơn bốn tháng đã tấn thăng cảnh giới Tứ phẩm rồi.

Còn nhanh hơn Thánh nhân nửa năm trời ấy chứ.” Tống Thư Hàng cười gượng một tiếng: “Tôi không thể so sánh với Nho gia Thánh nhân được, Nho gia Thánh nhân là dựa vào chính mình tu luyện từng chút một.

Còn tôi là gặp đủ loại cơ duyên, rồi cứ thuận theo duyên... không biết thế nào đã tu luyện đến cảnh giới Tứ phẩm.” Cậu nghĩ lại cũng cảm thấy con đường tu luyện của mình thật khó tin.

Cậu cứ như một con cá muối, chẳng hiểu sao đã tu luyện đến Tứ phẩm.

Học kỳ trước, lúc cậu mới bước chân vào con đường tu hành, tuyệt đối không bao giờ nghĩ mình sẽ có tốc độ tu luyện nhanh như vậy!

Quả nhiên, dù là trong đám cá muối, cậu cũng là con cá muối nhất.

“Nếu đã là mộng cảnh liên quan đến Nho gia Thánh nhân, vậy chúng ta đẩy cửa vào đi!” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục liếc nhìn Tạo Hóa tiên tử, thấy cô không ngăn cản mình và Vũ Nhu Tử, cô bèn bước lên, đưa tay đặt lên cửa.

Cánh cửa nặng nề mở ra, bên trong là một vùng sương mù, nhưng vùng sương mù này lại có màu vàng kim.

“Đây là sương khói bụi mù sao?

Màu sắc cũng ngả vàng, trong sương có chứa rất nhiều hạt kim loại à?” Vũ Nhu Tử cười khúc khích nói.

Tô Thị A Thập Lục nhìn về phía Tạo Hóa tiên tử: “Tạo Hóa tiên tử tiền bối, ngài có muốn hát một khúc để xua tan sương mù trước không?” Tạo Hóa tiên tử mỉm cười.

Cô bước lên một bước, đưa tay đặt lên khung cửa.

Giây tiếp theo, thân hình cô trở nên trong suốt.

“Này, trạng thái của cô bây giờ không ổn chút nào.” Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

“Rõ ràng không nỡ, nhưng không thể níu kéo.

Rõ ràng nhìn thấy, nhưng không thể gặp lại.

Rõ ràng cả đời này, chỉ muốn gặp lại người lần nữa.” Tạo Hóa tiên tử nhẹ giọng nói.

Lần đầu tiên từ miệng cô phát ra một câu hoàn chỉnh, không còn là những âm thanh y y nha nha đứt quãng như trước.

“Nếu có một cuộc đời mới thì tốt biết bao, ta có thể ở một thời gian mới, một thành phố mới, với một thân phận mới, gặp lại người.” Thân ảnh của Tạo Hóa tiên tử ngày càng mờ nhạt, gần như biến mất.

Sau đó, cô cất tiếng hát.

Không có lời ca, chỉ có những âm thanh thuần túy.

Tiếng hát ấy du dương, dịu dàng vô cùng, chứa đựng nỗi tương tư tột cùng.

Sương mù vàng kim bốc lên, hóa thành chất lỏng vàng ròng.

Chất lỏng vàng ròng này lại rơi xuống, hóa thành những hạt mưa vàng.

Không biết tự lúc nào, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đã nước mắt lưng tròng, lệ chảy dài trên má.

Tiếng hát này phảng phất như một quả bom cay, khiến người nghe không kìm được mà khóc nức nở.

May mà Diệp Tư không ở đây...

Nếu cô ấy ở đây, e rằng nước mắt đã tụ thành một cái hồ nhỏ.

“Bài hát này tên là gì vậy?” Vũ Nhu Tử lau nước mắt hỏi.

Tạo Hóa tiên tử lắc đầu.

Sau đó, thân hình cô hoàn toàn biến mất.

“Tạo Hóa tiên tử, rốt cuộc có lai lịch gì?” Tô Thị A Thập Lục sụt sịt mũi, hỏi.

Tống Thư Hàng: “Có lẽ là một vị đại năng tiền bối nào đó của Nho gia?

Dường như cô ấy vẫn luôn chờ đợi ai đó, muốn gặp lại ai đó một lần?” Cửa đã mở, sương vàng trong cửa đã hóa thành mưa vàng rơi xuống, để lộ thế giới bên trong.

Đó là một vùng sa mạc, mưa vàng rơi xuống, tụ thành những con suối nhỏ trên sa mạc.

Chính giữa sa mạc là một cái đình cũ nát.

Ngoài ra, không còn gì khác.

“Chúng ta vào xem thử.” Vũ Nhu Tử nói.

Cô nắm lấy bàn tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục, hai người cùng nhau tiến vào sa mạc.

Tống Thư Hàng: “Khoan đã!” Cậu cũng muốn cùng vào thế giới sa mạc, nhưng cậu vẫn bị một lớp ‘tường trong suốt’ ngăn lại, không thể vượt qua.

“Thư Hàng, cậu ở đây chờ chúng tôi, chúng tôi đến cái đình xem thử, có lẽ sẽ có biến hóa gì đó.” Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng: “Hai người cẩn thận!” “Yên tâm đi, Tống tiền bối.

Đây là mộng cảnh, sẽ không có vấn đề gì đâu.” Vũ Nhu Tử vẫy tay nói.

Hai cô gái tay trong tay, nhanh chóng tiến lại gần cái đình đó.

Tống Thư Hàng áp người vào ‘bức tường trong suốt’, nhìn chằm chằm vào khu vực gần Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, nếu trên sa mạc có biến hóa, cậu cũng có thể nhắc nhở họ ngay lập tức.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục rất nhanh đã đến được cái đình đó.

Trông nó chỉ là một cái đình tre rất bình thường, có chút cũ nát, mái đình cũng có chỗ dột, những giọt nước vàng không ngừng rơi xuống.

Hai cô gái ở trong đình tre, bắt đầu kiểm tra từng tấc một, cố gắng tìm ra điểm khác thường.

Cũng không biết đã qua bao lâu… Bên cạnh ‘cánh cửa’, một bóng người lại từ từ hiện ra.

Là Tạo Hóa tiên tử đã ‘biến mất trong suốt’ lúc trước, cô lại một lần nữa khôi phục thân hình.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu còn tưởng Tạo Hóa tiên tử đã hoàn toàn tan biến, trong lòng còn có chút đau buồn.

Không ngờ cô ấy còn có thể hồi sinh tại chỗ?

Sau khi Tạo Hóa tiên tử xuất hiện trở lại, cô nhìn về phía Tống Thư Hàng, cất tiếng hỏi: “《Nho Gia Kim Cương Thân》?” Sau lần khôi phục này, thần thái của cô đã khác trước.

Nếu lúc trước cô là một mỹ nhân thư quyển, thì bây giờ cô lại giống như một thanh kiếm báu vừa ra khỏi vỏ.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“‘Nho Gia Kim Cương Thân’ của ngươi học từ đâu?” Tạo Hóa tiên tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng: “Vạn Thư Sơn đảo ngược, Thánh Tịch Trì.” “Thảo nào, 《Nho Gia Kim Cương Thân》 của ngươi khác với những người khác, mang theo hương vị của lão sư.” Tạo Hóa tiên tử gật đầu: “Cho nên, mộng cảnh sương mù mới bị ngươi kích hoạt.

Ta còn tưởng là lão sư sống lại, mừng hụt một phen.” Tống Thư Hàng: “...” ‘Lão sư’ trong miệng Tạo Hóa tiên tử là chỉ Nho gia Thánh nhân sao?

Vậy bản thể của cô là một trong những Kiếp Tiên dưới trướng Thánh nhân?

“Nếu không phải lão sư sống lại, vậy các ngươi ở trong ‘mộng cảnh sương mù’ này cũng không tìm được thứ gì khác đâu, cứ theo đường cũ mà rời đi, trở về điểm xuất phát là có thể rời khỏi mộng cảnh.” Tạo Hóa tiên tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy đợi A Thập Lục và Vũ Nhu Tử ra, chúng ta sẽ rời đi.” Tạo Hóa tiên tử: “Được.” Trong đình tre trên sa mạc, hai cô gái vẫn đang không cam lòng kiểm tra từng chút một.

Tống Thư Hàng và Tạo Hóa tiên tử đứng đối diện nhau, cách một bức tường trong suốt.

“À phải rồi, tiên tử.

Lúc trước, người mà cô miêu tả là ‘cả đời chờ đợi’ là chỉ Nho gia Thánh nhân sao?” Tống Thư Hàng rảnh rỗi không có việc gì làm liền hỏi.

Lòng hóng hớt ai cũng có.

“Không.” Tạo Hóa tiên tử lắc đầu: “Lúc trước ‘cái tôi’ kia hát là một bài tự khúc.

Nội dung đó nói về lão sư của ta.

Người mà ngài ấy vẫn luôn chờ đợi là cô ấy.” Tạo Hóa tiên tử chỉ vào ‘bóng lưng nữ tử tóc xanh’ trong bức tranh thứ ba trên cửa.

“Vị nữ tử tóc xanh này không biết là thân phận gì, cô ấy là người dẫn đường trên con đường tu hành của lão sư.

Sau khi lão sư bước ra con đường Nho đạo của riêng mình, ngài thường xuyên nhắc đến cô ấy.

Ta cảm thấy với thực lực của lão sư, muốn tìm cô ấy hẳn không khó, nhưng lão sư dường như chưa bao giờ chủ động tìm kiếm, mà lại luôn mong chờ được gặp lại cô ấy.” Tạo Hóa tiên tử nói.

“Đây là hình mẫu yêu thầm rồi!” Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa tiên tử gật đầu: “Ngươi trong lòng hiểu là được, đừng nói ra, dù sao đây cũng là lão sư của ta, giữ chút thể diện.

Thật ra, những đệ tử chúng ta đã từng âm thầm tìm kiếm vị nữ tử tóc xanh này.

Nhưng chúng ta tìm khắp phần lớn chư thiên vạn giới mà vẫn không tìm thấy tung tích của cô ấy.

Chương 1476

Có lẽ, cô ấy đã qua đời rồi?” “Có lẽ, tôi đã từng gặp cô ấy.” Tống Thư Hàng nói.

“Hả?” Tạo Hóa tiên tử trừng to mắt.

“Phụ thân của tiên tử, ‘Tạo Hóa tiền bối’ cũng đã tiếp xúc với cô ấy.

Quản lý viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần, ‘Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử’, dung mạo của cô ấy giống hệt như trong bức tranh.” Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa tiên tử nhíu mày, khổ sở suy nghĩ.

Một lát sau, cô hỏi: “Vậy thì, vị Vân Tước Tử này, hiện đang ở đâu?” “Bị một vị đại năng Cửu U bắt đi rồi, tôi cũng đang ủy thác một vị tiền bối tìm kiếm thông tin về Vân Tước Tử tiền bối, nhưng hiện tại vẫn chưa có tin tức.” Tống Thư Hàng nói.

Giọng Tống Thư Hàng vừa dứt, trong thế giới sa mạc, cái đình nhỏ đột nhiên nổ tung.

“A a a a!” Vũ Nhu Tử hét lớn một tiếng, cô tung người nhảy lên, nhanh chóng lăn tròn.

Tô Thị A Thập Lục cũng mũi chân điểm nhẹ xuống đất, né tránh vụ nổ.

Sau vụ nổ, dưới nền đình tre có một cỗ quan tài tre bay vọt lên trời.

Quan tài tre từ từ mở ra, để lộ một con mắt.

Trông nó là một con mắt rất bình thường, tròng đen tròng trắng.

Không có phù văn kỳ dị, cũng không có hoa văn đồng thuật.

Nhưng khi ánh mắt người ta tiếp xúc với con mắt này, sẽ cảm nhận được bên trong nó ẩn chứa ‘trí tuệ tột cùng, tri thức uyên bác’.

Đây là một con mắt đã đọc hết vạn quyển sách, nắm giữ vô số tri thức.

“Đây là một con mắt của lão sư.” Tạo Hóa tiên tử giải thích.

Lại là mắt...

Tống Thư Hàng gần đây có chút mẫn cảm với mắt.

Bởi vì mỗi lần gặp mắt đều chẳng có chuyện gì tốt, quá trình lại luôn quá kích thích.

Quan trọng nhất là, thu hoạch cũng chẳng được bao nhiêu, đầu tư và thu nhập không tương xứng.

Gần đây các đại năng có mốt chơi tròng mắt à?

Không đúng, Nho gia Thánh nhân đã vẫn lạc từ thời viễn cổ rồi.

Vậy là, năm đó đã thịnh hành trò móc mắt mình ra chơi sao?

Nghĩ đến hành tinh đầy mắt kia, con mắt lửa, rồi còn Nho Thánh chi nhãn trước mắt nữa.

Có lẽ việc móc mắt ra là chuyện rất thịnh hành năm đó?

Mắt của Nho gia Thánh nhân rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng, nó phớt lờ lớp tường trong suốt kia.

“Hello, chào ngài.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay.

Nghĩ kỹ lại thì, cậu và ‘Nho gia Thánh nhân’ cũng khá có duyên.

Con mắt của Thánh nhân nhẹ nhàng rơi vào tay trái của Tống Thư Hàng.

“Đây là ý gì?” Tống Thư Hàng nhìn sang Tạo Hóa tiên tử.

Tạo Hóa tiên tử nhún vai: “Ta cũng không biết, lão sư vẫn chưa sống lại, theo lý thì con mắt ngài để lại cũng không có ý thức mới phải.

Nhưng có lẽ là do lúc nãy ngươi nhắc đến chuyện liên quan đến ‘nữ tu tóc xanh’ bị Cửu U bắt đi, đã xúc động đến ý chí của lão sư lưu lại trong mắt chăng?” “Vậy sau đó thì sao?

Nó muốn đi theo tôi?” Tống Thư Hàng nhìn con mắt trong tay, cảm thấy có chút rợn người.

Tạo Hóa tiên tử: “Có lẽ, con mắt của lão sư muốn ngươi đưa nó đến Cửu U thế giới tìm vị ‘Vân Tước Tử’ kia?

Lúc ngài còn sống vẫn luôn nghĩ có thể gặp lại vị nữ tu tóc xanh này một lần.

Bây giờ ngươi mang mắt của ngài đi gặp ‘Vân Tước Tử’ thì cũng là ‘gặp’ một lần mà.” Tống Thư Hàng: “...” “Tống tiền bối, Tống tiền bối, vừa nãy đình tre nổ tung, bên trong có một ngôi mộ cũng nổ, từ trong đó bay ra một cái quan tài tre, bên trong còn có một con mắt nữa.” Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục từ trong sa mạc chạy ra, vừa chạy vừa hét lớn.

Tống Thư Hàng giơ tay trái của mình lên: “Con mắt ở chỗ tôi này.” “Ủa?

Sao lại bay đến chỗ anh vậy?

Hết hồn, em còn tưởng mình vừa chạm phải cơ quan gì, làm nổ mộ của người ta.” Vũ Nhu Tử vỗ vỗ ngực, nói.

Tô Thị A Thập Lục nhìn sang ‘Tạo Hóa tiên tử’ bên cạnh: “Tạo Hóa tiên tử sống lại rồi?” “Không, ta chết nhiều năm rồi.” Tạo Hóa tiên tử đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “...” “Vừa rồi ta chỉ là năng lượng cạn kiệt, sau khi hồi phục một chút thì đổi nhân cách khác ra ngoài thôi, yên tâm, ta không sao.” Tạo Hóa tiên tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Tống Thư Hàng: “Con mắt của Nho gia Thánh nhân này, có tác dụng gì không?” “Nhìn ai người đó mang thai.” Tạo Hóa tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “...” Con mắt ma tính như vậy là sao?

Tại sao lại xuất hiện trên người ‘Nho gia Thánh nhân’?

Vũ Nhu Tử: “Đây là ma nhãn gì sao?” “Không phải ma nhãn đâu, đây thực ra là một pháp thuật tự sáng tạo mà lão sư lưu lại trong mắt mình, 【Hoài Dựng Ngưng Thị】.

Pháp thuật này dùng để dạy học, để mọi người đều có thể ‘trải nghiệm’ nỗi khổ mười tháng mang thai của phụ nữ, để người ta có thể hiểu được sự vĩ đại của người mẹ.

Hiệu quả giáo dục của pháp thuật này cực tốt, chỉ cần trải nghiệm một lần nỗi khổ ‘mười tháng mang thai’, đệ tử Nho gia bất kể nam nữ, đều có thể cảm nhận được sự vĩ đại của người mẹ.

Đây là một khâu dạy học rất quan trọng trong thiên 【Trị Hiếu】.” Tạo Hóa tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Hiệu quả thế nào?” “Nếu là do chính lão sư sử dụng, thì phàm là người có thực lực thấp hơn lão sư, bất kể là ai, chỉ cần bị ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ đánh trúng, sẽ trong mười giây trải nghiệm quá trình ‘mười tháng mang thai’, nửa canh giờ tiếp theo sẽ trải nghiệm nỗi đau sinh nở.” Tạo Hóa tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng: “Khủng khiếp quá!” Tu vi của Nho gia Thánh nhân thiên hạ vô song, trấn áp đương thời, đánh khắp chư thiên vạn giới.

Ngay cả vị tồn tại sau này đã đoạt lấy ‘Thiên Đạo’, đối đầu trực diện cũng không phải là đối thủ của Nho gia Thánh nhân, chỉ dựa vào năng lực bất tử, mới bào mòn đến chết được Nho gia Thánh nhân.

Năm đó Nho gia Thánh nhân xưng là thiên hạ đệ nhất tuyệt đối không có vấn đề gì, với tiền đề như vậy, thật sự là 'nhìn ai người đó mang thai', bá đạo vô song, không ai có thể miễn dịch.

Nho gia Thánh nhân chỉ dùng 'Hoài Dựng Ngưng Thị' này để dạy học...

Nếu dùng trong chiến đấu, đối với kẻ địch của ngài thì quả thực là tàn nhẫn.

Bạn thử nghĩ xem, đang đánh nhau, đột nhiên… đối thủ của bạn, Nho gia Thánh nhân, phát động 【Hoài Dựng Ngưng Thị】, hiệu quả là mười giây 'trải nghiệm mang thai' + nửa canh giờ 'trải nghiệm sinh nở'.

Chú ý: Kỹ năng này không thể miễn dịch, không thể kháng cự, không thể né tránh, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Mười giây trải nghiệm mang thai bắt đầu... mỗi 1 giây bụng to lên bằng một tháng.

Nửa canh giờ trải nghiệm sinh nở bắt đầu... trong nửa canh giờ tiếp theo, bạn sẽ trải nghiệm nỗi đau tột cùng nhất thế gian, cấp độ đau đớn là 12 trên thang y học.

Xin hãy kiên nhẫn cắn răng chờ đợi.

Sau đó, đối thủ vừa phải chịu đựng nỗi đau sinh nở, vừa phải chiến đấu với Nho gia Thánh nhân vô địch thiên hạ, nghĩ thôi đã thấy khủng khiếp.

"Tôi có thể sử dụng không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa tiên tử: "Ta không biết, ta lại không phải lão sư.

Hay là ngươi thử xem?” Tống Thư Hàng giơ ‘Nho Thánh chi nhẫn’ lên, nhìn về phía ba vị tiên tử có mặt.

Vành tai của Tô Thị A Thập Lục đỏ ửng lên.

Tạo Hóa tiên tử ngáp một cái.

Vũ Nhu Tử vỗ vỗ bộ ngực lớn của mình: “Tống tiền bối, em, em, em, dùng lên người em một lần đi.

Em muốn trải nghiệm thử chức năng này!” “Khụ, thôi bỏ đi.” Tống Thư Hàng nói.

Với tính cách của Vũ Nhu Tử, nếu cậu dùng chức năng này lên cô, đợi cô ấy ra khỏi ‘thế giới sương mù’, cô ấy nhất định sẽ nói với người khác những câu như 【Vừa rồi trong thế giới sương mù, Tống tiền bối làm em có thai.】.

“Tống tiền bối, em ra ngoài sẽ không nói lung tung đâu, dùng một phát ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ lên em đi, em bảo đảm!” Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

Cô ấy vậy mà có thể đoán được nỗi lo trong lòng Tống Thư Hàng?

“Nhưng mà, tôi không biết dùng.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Tạo Hóa tiên tử: “Ngươi vận chuyển 《Nho Gia Kim Cương Thân》 hội tụ chính khí xem sao, bí pháp của Nho gia chúng ta thường cần ‘chính khí’ để kích hoạt.” Tống Thư Hàng cảm thấy có lý.

Thế là, cậu thử vận chuyển 《Nho Gia Kim Cương Thân》.

Chính khí hội tụ quanh người cậu, thân thể cậu bắt đầu tỏa sáng lấp lánh.

Giây tiếp theo, ‘Nho Thánh chi nhẫn’ trong tay cậu cũng sáng lên.

“Có hiệu quả rồi, Tống tiền bối, dùng lên em đi!” Vũ Nhu Tử kích động nói.

“Sẽ rất đau đó, y học đã nói nỗi đau sinh nở là cấp 12.” Tống Thư Hàng nói.

“Yên tâm, cứ coi như trải nghiệm trước một lần.

Tương lai em chắc chắn cũng sẽ sinh em bé, coi như là thực tập.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng cắn răng: “Được, nhớ ra ngoài đừng có lan truyền lung tung.” “Anh cứ yên tâm một trăm phần trăm đi, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử nghiêm túc đáp.

Tống Thư Hàng giơ ‘Nho Thánh chi nhãn’ nhắm vào Vũ Nhu Tử: “Tới đi, 【Hoài Dựng Ngưng Thị】!” Thân thể Thư Hàng tỏa sáng lấp lánh.

Nho Thánh chi nhãn tỏa sáng lấp lánh.

Mắt của Vũ Nhu Tử cũng tỏa sáng lấp lánh.

Tô Thị A Thập Lục hít sâu một hơi, dường như đã hạ một quyết định lớn.

Tạo Hóa tiên tử tỏ vẻ tò mò.

Sau đó... năm phút trôi qua.

“Tống tiền bối, vẫn chưa được sao?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Hình như còn thiếu chút nữa.” “Ồ, Tống tiền bối cố lên.” Vũ Nhu Tử nói.

Sau đó... lại năm phút nữa trôi qua.

“Tống tiền bối, vẫn chưa được sao?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Chương 1477

Tống Thư Hàng: “Cảm giác sắp được rồi, cảm giác sắp tới rồi!” “Em chuẩn bị sẵn sàng rồi!” Vũ Nhu Tử nói.

Cuối cùng... lại năm phút nữa trôi qua.

“Tống tiền bối?” Vũ Nhu Tử nói một cách yếu ớt.

Tống Thư Hàng: “Kỳ lạ, tại sao vẫn chưa ra?

Rõ ràng cảm giác 【Hoài Dựng Ngưng Thị】 sắp phát ra rồi mà?” Cậu thu tay trái lại, nhìn con ‘Nho Thánh chi nhãn’ trong tay.

Lạ thật, rõ ràng năng lượng đã tràn đầy rồi mà.

Đúng lúc mắt cậu đối diện với ‘Nho Thánh chi nhãn’, trong mắt Thánh nhân phát ra một luồng sáng quỷ dị.

A, ánh sáng quỷ dị, thật là quỷ dị.

Ánh sáng quỷ dị này, rốt cuộc đại biểu cho cái gì?

Trong ánh sáng quỷ dị này, dường như ẩn giấu đại trí tuệ, đại tri thức.

“Không ~~” Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu bi thương.

Cậu cảm giác toang rồi.

Sau đó, cậu bị ‘ánh sáng quỷ dị’ đánh trúng.

Người chơi Tống Thư Hàng, bạn đã bị ‘Nho Thánh chi nhãn’ 【Hoài Dựng Ngưng Thị】 đánh trúng, hiệu quả là mười giây ‘trải nghiệm mang thai’ + nửa canh giờ ‘trải nghiệm sinh nở’.

Kỹ năng này không thể miễn dịch, không thể kháng cự, không thể né tránh, chỉ có thể cắn răng chịu đựng.

Mười giây trải nghiệm mang thai bắt đầu...

Bụng của Tống Thư Hàng nhanh chóng phồng lên, mỗi giây to ra một vòng.

Mười giây sau, bụng cậu đã to bằng phụ nữ mang thai mười tháng.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Vũ Nhu Tử: “...” Tạo Hóa tiên tử: “...” Thao tác dùng 【Hoài Dựng Ngưng Thị】 đánh trúng chính mình này, thiên hạ độc nhất vô nhị.

Tống Thư Hàng: “Tạo Hóa tiên tử, có cách nào dừng lại không?

Mười giây nữa là sinh rồi đó.” Tạo Hóa tiên tử nhún vai: “Đây là pháp thuật mà lão sư nghiên cứu ra vì ‘trị hiếu’, mọi thứ đều phù hợp với thực tế.

Lão sư đã nói rồi, nửa canh giờ trải nghiệm sinh nở thực ra đã rất ngắn rồi...

Cho nên, pháp thuật này không có cách nào để dừng lại.” Tống Thư Hàng đập vào ‘bức tường trong suốt’ mà gào khóc thảm thiết.

Tôi biết ngay mà, gần đây cứ gặp ‘nhãn cầu’ là không có chuyện gì tốt.

“A a a a ~~” Tiếp theo, bụng Tống Thư Hàng đau quặn lên, ngoài cơn đau bụng, còn có một loại đau đớn không thể tả.

Ngón tay Tống Thư Hàng cào mạnh vào ‘bức tường trong suốt’.

Cơn đau cấp 12 quả nhiên không phải tầm thường.

Tống Thư Hàng tự cho rằng mình đạo tâm kiên định, mức độ chịu đau cũng mạnh hơn người — cậu là người đàn ông đã trải qua sự hành hạ của nỗi đau từ ‘Giám Định Bí Pháp phản phệ’.

Dù toàn thân là thương tích, máu me đầm đìa, cậu cũng có thể cắn răng chịu đựng.

Nhưng nỗi đau sinh nở này, đối với đàn ông mà nói quá kỳ quặc.

Đây là một loại đau kỳ diệu, không thể miêu tả.

“A a a, chết mất.” Tống Thư Hàng nói.

Đến cuối cùng, trong đầu Tống Thư Hàng chỉ còn lại một ý niệm duy nhất.

Mẹ ơi, con yêu mẹ ~~ Mẹ ơi, con mãi mãi yêu mẹ ~~ Không được rồi, không được rồi, chết mất, chết mất.

“Chính là như vậy, đợi nỗi đau sinh nở kết thúc, đạo hữu sẽ có thể thấu hiểu sâu sắc sự vĩ đại của ‘tình mẫu tử’.

Sau đó, ngươi sẽ càng yêu mẹ mình hơn.” Tạo Hóa tiên tử nói.

Tô Thị A Thập Lục vẻ mặt cứng đờ, cô không biết nên dùng biểu cảm gì để đối diện với Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử sờ sờ bụng mình.

Trông có vẻ đau lắm, cô có nên trải nghiệm ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ này nữa không?

Khi ý thức của Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử quay về, họ phát hiện mỗi người đã trở lại thân thể của mình.

Vốn dĩ, trong tình huống bình thường, muốn rời khỏi ‘mộng cảnh sương mù’, cần phải đi theo đường cũ trở về mới có thể rời đi.

Nhưng vì sự xuất hiện của ‘Nho Thánh chi nhãn’, ý thức của Tống Thư Hàng và những người khác đã trực tiếp thoát khỏi ‘mộng cảnh’, bỏ qua quá trình quay về theo đường cũ.

Sau khi ý thức quay về, Tống Thư Hàng bật dậy khỏi giường, việc đầu tiên là sờ bụng mình.

May quá, bụng cậu không có vấn đề gì.

Cậu nhíu mày nhớ lại những chuyện xảy ra trong ‘thế giới sương mù’ — nửa canh giờ ‘đau đẻ’ suýt nữa làm cậu suy sụp.

“Thư Hàng, cậu không sao chứ?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Tống tiền bối, anh không sao chứ?” Vũ Nhu Tử cũng nhìn vào bụng Tống Thư Hàng.

Trước khi thoát khỏi ‘mộng cảnh sương mù’, đúng lúc thời gian ‘sinh nở’ của Tống Thư Hàng sắp kết thúc.

Vũ Nhu Tử vốn còn đang mong chờ, muốn biết Tống tiền bối có thật sự ‘sinh ra’ thứ gì không.

Tống Thư Hàng xua tay: “Không sao, xem ra chuyện trong mộng cảnh chỉ giới hạn trong mộng cảnh, không ảnh hưởng đến cơ thể.” Đang nói chuyện, cậu đột nhiên cảm thấy trong tay trái có thứ gì đó.

Cậu lật tay lại, liền thấy một con mắt màu đen đang dính chặt vào ‘găng tay trái tim Mộc Ngưu kiếm khách’ trên tay trái của mình.

Là con mắt của Nho gia Thánh nhân.

Thứ này cũng bị Tống Thư Hàng mang ra khỏi ‘thế giới sương mù’.

“Ngửa mặt nhìn trời.” Tống Thư Hàng nói.

Mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Tống tiền bối, anh còn dùng được nó không?

Dùng lên em một...” “Không được!” Tống Thư Hàng dứt khoát từ chối.

Trước khi hoàn toàn nắm vững 【Hoài Dựng Ngưng Thị】 của ‘Nho Thánh chi nhãn’, Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không sử dụng lại chức năng này.

Nỗi đau sinh nở trải qua một lần là đủ rồi.

Nói xong, cậu tâm niệm vừa động, thử chuyển ‘Thánh nhân chi nhãn’ vào thế giới hạch tâm.

Thánh nhân chi nhãn không hề kháng cự, được chuyển thành công vào thế giới hạch tâm.

Vũ Nhu Tử thấy vậy, bĩu môi nói: “Vậy Tống tiền bối, đợi khi nào anh nắm vững cách sử dụng nó, lại dùng lên người em một lần được không?” “Sau này hãy nói, sau này hãy nói.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lên tiếng: “Ý thức của chúng ta đã quay về, là Bạch tiền bối đã giải trừ pháp thuật sao?” Vũ Nhu Tử nói: “Cũng có thể là thời gian của pháp thuật đã hết, tự động giải trừ?

Chúng ta không biết đã ở trong ‘mộng cảnh sương mù’ đó bao lâu.” Tống Thư Hàng quay đầu quan sát nơi ba người đang ở.

Ba người được bố trí trong một căn phòng giống như ký túc xá, giường đều là giường tầng.

Tổng cộng có sáu chiếc giường, ba người đều được đặt ở tầng dưới.

“Giường trên của tôi có người.” Tống Thư Hàng đứng dậy, nhìn lên giường trên.

Sau đó cậu thấy bản thể của Bạch tiền bối đang ngồi khoanh chân, vẫn trong trạng thái bế quan.

Lưu Tinh Kiếm đang bảo vệ bản thể của Bạch tiền bối, sau khi ‘thấy’ Tống Thư Hàng, Lưu Tinh Kiếm nhẹ nhàng phát ra tiếng kiếm minh, coi như chào hỏi cậu.

“Phân thân của Bạch tiền bối đâu?” Tống Thư Hàng nhẹ giọng

hỏi.

Mũi kiếm của Lưu Tinh Kiếm chỉ ra ngoài phòng, chọc chọc.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói với A Thập Lục và Vũ Nhu Tử: “Đi, chúng ta ra ngoài xem sao.

À mà, Tạo Hóa tiên tử có phải cũng đã quay về chỗ ‘Tạo Hóa tiền bối’ rồi không?”. ...

Ba người rời phòng, đi ra ngoài.

Vừa hay, phân thân của Bạch tiền bối đang đi tới.

“Các ngươi tỉnh rồi à.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nói: “Bạch tiền bối, hôn lễ của Đậu Đậu bây giờ thế nào rồi?” “Hôn lễ của Đậu Đậu bây giờ đã biến thành Hoàng Sơn Tế rồi.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử kinh ngạc: “Đậu Đậu không cưới nữa, đổi thành Hoàng Sơn tiền bối lấy người sao?” “Sao lại nghĩ đến chuyện Hoàng Sơn tiền bối lấy người?

Vũ Nhu Tử, gần đây tư duy của em có hơi nhảy vọt quá đó.” Tống Thư Hàng nói.

“Hoàng Sơn Tế là một loại tế điển cấp cao nhất trong truyền thừa của Hoàng Sơn Chân Quân, các đạo hữu tham gia ‘Hoàng Sơn Tế’ sẽ nhận được nhiều lợi ích.

Ta vốn tưởng các ngươi còn chưa tỉnh, định qua đây khiêng các ngươi đến hiện trường tế điển.

Các ngươi tỉnh rồi thì tốt quá, đi theo ta.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Bạch tiền bối, bản thể của ngài không cần đưa đến hiện trường tế điển sao?” “Ta chính là bản thể, yên tâm đi, lợi ích ta nhận được cuối cùng đều sẽ quy về bản thể.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Ngài dẫn ba người Tống Thư Hàng đi về phía hiện trường tế điển ‘Hoàng Sơn Tế’.

“À phải rồi, Bạch tiền bối.

Ý thức của chúng tôi quay về, là ngài đã giải trừ bí pháp sao?” Tống Thư Hàng tiện miệng hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối gật đầu: “Lúc trước thân thể Tống Thư Hàng khôi phục thành ‘găng tay Quyền Nghịch Kình Võ Sĩ’, ý thức tiến vào nhục thân của Đậu Đậu, kết quả cả bốn ý thức của các ngươi đều hôn mê bất tỉnh.

Ta đành phải hoán đổi ý thức của Đậu Đậu và các ngươi trở lại, để ‘hôn lễ’ của Đậu Đậu có thể tiếp tục.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử: “Vậy ý thức của Tạo Hóa tiên tử thì sao?

Đã trở về trong thân thể của Tạo Hóa tiền bối chưa?” “Ý thức của Tạo Hóa tiên tử đã biến mất.” Phân thân của Bạch tiền bối nói: “Khi ta giải trừ bí pháp, ý thức của Đậu Đậu quay về, ý thức của các ngươi cũng trở về nhục thân của mình.

Nhưng ý thức của Tạo Hóa tiên tử lại không xuất hiện.

Lúc các ngươi hôn mê rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” “Chẳng lẽ ý thức của Tạo Hóa tiên tử bị kẹt lại trong ‘mộng cảnh sương mù’ đó sao?” Tống Thư Hàng buột miệng nói.

Lúc Tạo Hóa tiên tử ở trong mộng cảnh sương mù, đã từng ‘năng lượng tiêu hao cạn kiệt’ mà biến mất một lần, sau đó lại xuất hiện với một nhân cách khác.

Chương 1478

Có lẽ trong quá trình ‘chuyển đổi nhân cách’ này, cô ấy đã bị kẹt lại trong mộng cảnh sương mù?

“Các ngươi kể lại đầu đuôi câu chuyện cho ta nghe.” Phân thân của Bạch tiền bối vừa đi vừa nói.

Tống Thư Hàng vội vàng giành trước Vũ Nhu Tử, kể lại những chuyện xảy ra trong ‘mộng cảnh sương mù’ cho phân thân của Bạch tiền bối nghe.

Bạch tiền bối nghe xong, trầm tư.

“Một lát nữa đợi ‘Hoàng Sơn Tế’ kết thúc, đưa ‘Thánh nhân chi nhãn’ cho ta nghiên cứu một chút.

Nói không chừng ý thức của Tạo Hóa tiên tử bị kẹt lại trong Thánh nhân chi nhãn.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu. . ...

Hiện trường Hoàng Sơn Tế.

Lớp ngoài cùng là một kết giới được bao bọc bởi tinh thể trong suốt, trông như được tạo thành từ vô số mảnh thủy tinh đa giác.

“Tế điển sắp bắt đầu rồi, thời gian vừa khéo.” Phân thân của Bạch tiền bối nói, ngài duỗi tay ra nói với Tống Thư Hàng: “Các ngươi nắm tay ta, ta dẫn các ngươi vào kết giới này.” Vũ Nhu Tử nói: “Nhưng mà Bạch tiền bối, chúng tôi có ba người.” “Vấn đề này nhỏ thôi, xem ta đây.” Bạch tiền bối thi triển thần thông Ba Đầu Sáu Tay, phiên bản chính gốc, hoàn toàn khác với phiên bản Ba Đầu Sáu Tay mà Tống Thư Hàng dùng【Diệp Tư, Công Đức Xà Mỹ Nhân】ghép thành.

Sau đó, Bạch tiền bối trong trạng thái Ba Đầu Sáu Tay nắm lấy tay

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, đâm vào lớp kết giới tinh thể trong suốt kia.

Phanh~ Giây tiếp theo, bốn người đã đâm vào bên trong kết giới.

“Bạch tiền bối về rồi, thời gian vừa khéo.” Giọng của Bắc Hà Tán Nhân truyền đến.

Lệ Chi tiên tử: “Nghi thức vừa đúng lúc bắt đầu, Bạch tiền bối, Thư Hàng, Thập Lục còn có Vũ Nhu Tử, mau chóng về đội.” Tống Thư Hàng nhìn ra xa, thấy các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, còn có một nhóm bạn tốt của Hoàng Sơn Chân Quân, xếp thành một đội hình vuông vức.

Những người có mặt đều là đạo hữu đến chúc mừng hôn lễ của Đậu Đậu, là những người bạn tốt đúng nghĩa của Hoàng Sơn tiền bối.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đến sau lưng Bắc Hà Tán Nhân, xếp hàng ngay ngắn.

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử thì đến sau lưng Lệ Chi tiên tử, xếp hàng chỉnh tề.

“Hoàng Sơn Tế rốt cuộc là sao vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Là ‘nghi thức tế điển’ long trọng nhất trong truyền thừa của Hoàng Sơn tiền bối, phàm là đạo hữu tham gia tế điển đều có thể nhận được lợi ích to lớn.

Nhưng cụ thể hiệu quả là gì, ta cũng không biết.

Hoàng Sơn tiền bối đây cũng là lần đầu tiên tiến hành ‘Hoàng Sơn Tế’.” Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Lệ Chi tiên tử: “Dù sao thì cứ tham gia tế điển trước đã.” Trong lúc nói chuyện, một hồi chuông trang nghiêm vang lên, truyền khắp toàn bộ ‘kết giới tinh thể trong suốt’.

Tổng cộng chín tiếng chuông, sau đó kết giới trong suốt biến ảo một trận, từ bên trong nhìn ra, kết giới biến thành màu bảy sắc cầu vồng.

Sau đó, một ảo ảnh ngọn núi cao xuất hiện ở phía trước 'nghi thức'.

Là ảo ảnh của 'Hoàng Sơn', được thu nhỏ theo tỷ lệ, chiếu rọi bên trong kết giới.

Cùng với sự xuất hiện của ảo ảnh Hoàng Sơn, một lớp bảo quang bảy màu hạ xuống, rải lên người tất cả các đạo hữu tham gia nghi thức.

Bảo quang bảy màu hóa thành tiên giáp bảy màu và tiên quần bảy màu, khoác lên người tất cả mọi người.

Lúc Tống Thư Hàng được khoác tiên giáp bảy màu, cơ thể không khỏi nhẹ bẫng đi, thần thanh khí minh.

Phân thân của Bạch tiền bối nhắm mắt cảm ứng một lúc, giải thích: "Tiên giáp và tiên quần này đều có lực chữa trị, một số vết thương ngầm của tu sĩ khi tu luyện sẽ được chữa lành." Cuồng Đao Tam Lãng: "Ủa?

Bạch tiền bối sao ngài lại là tiên giáp?

Ồ... phải rồi, Bạch tiền bối là nam, đúng là nên mặc tiên giáp." Phân thân của Bạch tiền bối: "..." Cuồng Đao Tam Lãng than thở: "Tiếc là Đồng Quái không có ở đây, nếu hắn có mặt, lớp bảo quang này có thể chủ động phân biệt giới tính, nói không chừng chúng ta sẽ biết Đồng Quái là đực hay cái." Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần nghe vậy, liên tục gật đầu. 【Ha ha ha ha, Tam Lãng đạo hữu à, ta ở đây này.

Tiếc là, ngươi không tìm thấy ta đâu.】 Đột nhiên, một giọng nói vang lên bên tai Cuồng Đao Tam Lãng.

“Đồng Quái?!” Mắt Cuồng Đao Tam Lãng sáng lên.

Bắc Hà Tán Nhân: “Cái gì?” “Tên Đồng Quái lừa đảo đến rồi, ngay tại hiện trường tế điển!” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Vừa rồi hắn dùng phương thức truyền âm nhập mật nói chuyện với ta.” Lệ Chi tiên tử: “Đồng Quái không phải bị bắt đi sinh con rồi sao?” Tống Thư Hàng nhớ ra một chuyện: “Suýt nữa thì quên, lần trước nói chuyện với Đồng Quái tiền bối, Đồng Quái tiền bối nói hắn gần đây được nghỉ phép mấy ngày, có thể ra ngoài dạo chơi.

Xem ra hắn lợi dụng kỳ nghỉ phép để ra ngoài tham gia hôn lễ của Đậu Đậu.” “Tìm hắn ra, số người ở đây không nhiều, dùng phương pháp loại trừ, sàng lọc từng người một, nhất định có thể tìm ra Đồng Quái.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần ai nấy đều mắt sáng rực, bắt đầu tìm kiếm trong đám người tham gia tế điển.

Đinh ~ Đinh ~ Đinh ~ Đúng lúc này, trên đỉnh Hoàng Sơn hư ảo, vang lên tiếng chuông du dương.

Hoàng Sơn Chân Quân mặc đạo bào rộng, xuất hiện dưới chân núi.

Ngài tay cầm một thanh trường kiếm, từng bước một đi lên Hoàng Sơn hư ảo.

Khi bước chân ngài hạ xuống, Hoàng Sơn hư ảo liền ngưng tụ thành ‘thực thể’, để Hoàng Sơn Chân Quân có thể từng bước leo lên cao.

Tiếp theo, lại có hai bóng người hiện thân.

Phù Sinh tiên tử mặc một chiếc váy dài màu vàng ngỗng, tay ôm một bình rượu.

Bên cạnh cô là Đậu Đậu trong bộ nam trang màu vàng ngỗng, lúc này nó đang đứng thẳng bằng hai chân, tay bưng một cái ly, bên trong là tiên huyết đang sôi trào.

Sau Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử là Chu Ly.

Chu Ly vẻ mặt nghiêm túc, cũng mặc nam trang màu vàng ngỗng, tay hắn bưng một cái mâm lớn, trên đó đặt cổ kiếm, trường cung, loan đao, đầu trường thương... tổng cộng hơn mười loại vũ khí.

Sau đó lại có từng bóng người xuất hiện, toàn bộ đều là thành viên của dòng dõi Hoàng Sơn Chân Quân.

Họ và những vật phẩm mà họ bưng trong tay như nước suối, tiên thảo không tên, cành cây, bông lúa, bảo thạch.

Chu Ly và những thuộc hạ khác của Hoàng Sơn Chân Quân, chia thành hai hàng nam nữ, đứng dưới chân núi ‘Hoàng Sơn chiếu rọi’.

Sau đó, Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử bưng bình rượu và ly chứa tiên huyết, bắt đầu múa.

Một con chó Bắc Kinh khổng lồ và một cô gái xinh đẹp nhảy đôi.

“Người đẹp và quái vật, phiên bản hiện trường.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Phụt ~” Tô Thị A Thập Lục: “Hôn lễ của Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử, thực ra là để tập hợp nó và Phù Sinh tiên tử lại, chủ trì nghi thức này?” “Có lẽ nghi thức ‘Hoàng Sơn Tế’ này, nhất định phải có một cặp khuyển yêu để thi triển?” Tạo Hóa Pháp Vương véo cằm hỏi — Pháp Vương dường như không mấy để tâm đến việc trong cơ thể mình thiếu đi một ‘Tạo Hóa tiên tử’.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Khi tôi nhìn thấy Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử, trong đầu tôi liền hiện ra một từ có ba chữ.” “Từ gì?” Thất Sinh Phù phủ chủ hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng cười hắc hắc, đang định mở miệng.

Bắc Hà Tán Nhân vội vàng ngăn lại: “Tam Lãng mau im miệng, đừng nói ra, bây giờ là thời gian ‘Hoàng Sơn Tế’, từ đó của ngươi mà nói ra, chính là đang báng bổ ‘Hoàng Sơn Tế’.

Báng bổ tế ti trong một ‘tế điển’ cấp bậc này, nói không chừng sẽ bị nguyền rủa.” Cuồng Đao Tam Lãng mím môi, cố gắng kìm nén sự thôi thúc muốn tìm đường chết.

Sau đó, hắn nói với Bắc Hà Tán Nhân: “Bắc Hà đạo hữu, bây giờ xin hãy gọi ta là Tứ Lãng, ta đổi tên rồi.” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Trên tế điển.

Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử phối hợp ăn ý, nếu đổi hình dạng của Đậu Đậu thành ‘hình người’, đây tuyệt đối là một màn vũ đạo đôi nam nữ kinh điển.

Trong bình rượu và ly trong tay hai yêu, mỹ tửu và tiên huyết đột nhiên bay vọt lên trời, quấn quýt vào nhau, bắn về phía ‘Hoàng Sơn chiếu rọi’.

Cùng lúc đó, trên những vật phẩm mà Chu Ly và những người khác đang bưng, đều có một luồng sáng hoa biến đổi nhanh chóng, đuổi theo bình rượu và tiên huyết.

Trên đỉnh núi, có sương mù bốc lên, bao phủ thân hình Hoàng Sơn Chân Quân.

Khoảng năm hơi thở sau, có kiếp vân ngưng tụ thành hình.

Hoàng Sơn Chân Quân định độ kiếp sao?

“Không phải chứ, Hoàng Sơn tiền bối tìm đường chết à?” Tống Thư Hàng nói.

Có nhiều tu sĩ ở đây như vậy, lúc này mà dẫn thiên kiếp xuống, không ai có thể đảm bảo sẽ không xảy ra biến cố gì.

Lỡ như trong đám người có ai cũng sắp độ kiếp, lúc đó thiên kiếp 1+1+1, tập thể toang.

Lúc này, sương mù trên đỉnh núi càng tụ càng dày, bao phủ toàn bộ kết giới.

Sương mù lại hóa thành mưa, lất phất rơi xuống.

“Lại mưa?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hạt mưa rơi lên người mỗi vị đạo hữu, cuối cùng tụ lại thành từng viên kim cương lấp lánh.

Màu sắc của kim cương có nhiều loại, màu sắc kim cương mà các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần nhận được cũng khác nhau.

Tay của Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ, ngưng tụ ra một viên kim cương màu tím.

“Viên kim cương này có hiệu quả gì không?” Tống Thư Hàng nói.

Đang nói chuyện, trong tay cậu lại ngưng tụ ra viên kim cương thứ hai, lần này là màu xanh lục... tiếp theo là viên thứ ba, thứ tư... thứ sáu... thứ bảy!

Ánh mắt của các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần đều tập trung vào Tống Thư Hàng và phân thân của Bạch tiền bối.

Mọi người đều chỉ có một viên kim cương, chỉ có hai người họ là ngoại lệ.

Trong tay phân thân của Bạch tiền bối cũng xuất hiện mấy viên kim cương, nhưng ít hơn Tống Thư Hàng, số lượng là ba viên.

“Tại sao Tống tiền bối và Bạch tiền bối lại có số lượng kim cương nhiều đặc biệt vậy?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Mắt Cuồng Đao Tam Lãng sáng lên, nói: “Ta hiểu rồi, buổi ‘Hoàng Sơn Tế’ này là do Hoàng Sơn Chân Quân tổ chức, số lượng kim cương này chắc chắn cũng liên quan đến ngài ấy.

Xem ra, trong số tất cả các đạo hữu có mặt, người mà Hoàng Sơn Chân Quân yêu nhất là Tống Thư Hàng, thứ hai là Bạch tiền bối.

Nhưng mà quá không khoa học, theo ta nói Thư Hàng đã có bảy viên kim cương, thì với sức hút của Bạch tiền bối phải bảy mươi viên mới đủ chứ.” Tống Thư Hàng: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Lệ Chi tiên tử: “Hôm nay Tam Lãng quậy lần thứ mấy rồi?” Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Dù sao thì chắc chắn đã vượt quá ba lần.” Phân thân của Bạch tiền bối nhìn Tam Lãng, sau đó lấy ra một thanh ‘phi kiếm công đức dùng một lần’, đưa cho Tam Lãng: “Tặng ngươi, Tam Lãng.” Cuồng Đao Tam Lãng vừa nhìn thấy thanh phi kiếm công đức này, trong đầu liền nhớ lại nỗi sợ hãi bị ‘bí cảnh chậm chạp’ chi phối không lâu trước đây.

“Cảm ơn Bạch tiền bối, nhưng món quà này ta không cần đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng liên tục lắc đầu, khách khí từ chối.

Phân thân của Bạch tiền bối mỉm cười: “Không cần khách khí, loại phi kiếm dùng một lần này ta có rất nhiều, tặng ngươi!” Nói xong, Bạch tiền bối đưa tay nhẹ nhàng búng một cái, phi kiếm công đức dùng một lần bay đến bên cạnh Cuồng Đao Tam Lãng, xoay quanh thân thể Tam Lãng, tỏ ra vô cùng thân mật — nhưng mọi người đều biết, sự thân mật của phi kiếm công đức là tạm thời.

Đợi Hoàng Sơn Tế kết thúc, Tam Lãng chắc chắn sẽ bị phi kiếm công đức phóng vào ‘bí cảnh chậm chạp’.

Hốc mắt của Cuồng Đao Tam Lãng lập tức ươn ướt.

Bắc Hà Tán Nhân bên cạnh đưa tay vỗ nhẹ vai Tam Lãng: “Vẫn nên đổi lại đạo hiệu Tam Lãng đi, Tứ Lãng quá chí mạng rồi.” Lệ Chi tiên tử: “Tốt nhất là đổi thành Nhị Lãng đi, Tam Lãng đôi khi cũng quá nguy hiểm.” Phân thân của Bạch tiền bối lại nhìn ba viên kim cương trong tay mình, nói: “Màu xanh lục là ‘Chân Thị Bảo Thạch’, màu tím là ‘Thế Kiếp Bảo Thạch’, màu đỏ là ‘Hỏa Diễm Tinh Toản’.

Chương 1479

Thuộc tính của mỗi loại kim cương đều khác nhau.

Ngoài ra... nếu thiết lập kim cương là ‘mỗi người một viên’, thì trong tay ta xuất hiện ba viên có lẽ là vì bọn họ.” Phân thân của Bạch tiền bối lấy chậu cây ‘Liễu Yêu Khinh Vũ’ và ngọn đèn thần ‘Lư Sơn Lộ Ma Tôn’ ra.

“Có thể là vì hai người họ cũng được xác nhận là ‘một người’, nên trong tay ta mới xuất hiện ba viên kim cương.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nói: “Nếu là vậy, trên người tôi có Thông nương, Quy tiền bối, Lục Tu tiên tử... còn ai nữa nhỉ?” “À đúng rồi, còn có Diệp Tư, tuy cô ấy là linh quỷ của tôi, nhưng cô ấy cũng nên được tính là một cá thể hoàn chỉnh.

Còn ai nữa nhỉ?” Tống Thư Hàng lại liếc vào thế giới hạch tâm của mình: “À đúng rồi, còn có Sở các chủ.” Giao Bá Chân Quân nói: “Như vậy cũng chỉ có năm người, cộng thêm bản thân ngươi cũng mới sáu người.” Tống Thư Hàng suy nghĩ kỹ lại: “Có lẽ, công đức chi quang của tôi cũng được tính là một người?” “Tống tiền bối anh gian lận!

Linh quỷ của anh tính là một người thì thôi đi, công đức chi quang cũng tính là một người, vậy một mình anh đã chiếm ba suất rồi.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi cũng chỉ là đoán thôi, nói không chừng con mắt kia cũng được tính là một suất?” Trên người cậu có quá nhiều thứ linh tinh.

Bắc Hà Tán Nhân: “Nói như vậy, ‘kim cương’ này đúng là được thiết lập mỗi người một viên.” “Vậy tôi sẽ đưa phần của Quy tiền bối, Lục Tu tiên tử và Sở các chủ cho họ.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu nhìn vào viên kim cương trong tay mình.

Một viên màu xanh lục ‘Chân Thị Bảo Thạch’, một viên kim cương màu vàng kim, năm viên còn lại toàn là ‘Thế Kiếp Bảo Thạch’ màu tím.

“Bạch tiền bối, màu vàng kim là bảo thạch gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Giống như màu đỏ, là một loại trong bảo thạch nguyên tố, có lẽ là Lôi Đình Tinh Toản thuộc tính lôi.” Bạch tiền bối nói.

“Vậy Thế Kiếp Bảo Thạch là loại gì?

Trong tay tôi đa số đều là Thế Kiếp Bảo Thạch.” Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục cầm viên Thế Kiếp Bảo Thạch màu tím giống hệt trong tay mình, nói: “Cái này ta biết, Thế Kiếp Bảo Thạch là bảo vật phòng ngự ‘nguyền rủa’.

Nó có thể phòng ngự ít nhất mười lần nguyền rủa thông thường, hoặc là chịu đựng một lần đại nguyền rủa cấp ‘tử kiếp’.” “Phòng ngự nguyền rủa?

Vậy thì, tôi cầm cũng không có tác dụng gì.” Tống Thư Hàng nói.

Diệp Tư lần này đã thức tỉnh thiên phú ‘ăn nguyền rủa’, nếu có người thi triển nguyền rủa lên Tống Thư Hàng, thì chẳng khác nào cho Diệp Tư ăn thêm bữa phụ...

“Nếu ngươi cảm thấy ‘Thế Kiếp Bảo Thạch’ vô dụng, có thể dùng nó để đổi lấy thứ khác.” Phân thân của Bạch tiền bối đề nghị: “Loại bảo vật này, nếu may mắn, đem đi đổi lấy ‘dược liệu Bát phẩm

Huyền Thánh’, nói không chừng cũng có người đồng ý đổi.” Xét về giá trị đơn thuần, ‘Thế Kiếp Bảo Thạch’ chắc chắn không bằng dược liệu Bát phẩm Huyền Thánh.

Nhưng nếu may mắn gặp được tu sĩ đang cần nó, nói không chừng có thể đổi được dược liệu vừa ý.

Tống Thư Hàng cười nói: “Vậy nếu tôi có bảo thạch thừa, toàn bộ đều có thể đổi đi.” Cậu cầm năm viên ‘Thế Kiếp Bảo Thạch’ trong tay, trước tiên chuyển hai viên đến bên cạnh ‘Lục Tu tiên tử, đại hải quy’.

Trong thế giới hạch tâm.

Lục Tu tiên tử đã chế tạo xong phôi của ‘khiên Vương Bá Chuyên Gia’, cô nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Đúng lúc này, đinh đinh ~~ hai tiếng giòn tan.

Tim gan của Lục Tu tiên tử đột nhiên thắt lại!

Đầu óc cũng đang run rẩy.

“Lại có dược liệu được gửi vào?” Trong đầu Lục Tu tiên tử, ý nghĩ đầu tiên hiện lên là cái này.

Giống như có người đặt một bài hát nào đó làm chuông báo thức điện thoại mỗi sáng, sau đó hình thành phản xạ có điều kiện với tiếng bài hát đó.

Rồi hễ nghe thấy tiếng bài hát đó, liền đột nhiên tỉnh táo lại, đầu óc run rẩy.

Cô quay đầu nhìn xuống đất một cái, kết quả phát hiện là hai viên kim cương tím xinh đẹp.

“Đây là cái gì?

Trong ba mươi ba thú dược liệu có thứ này sao?” Lục Tu tiên tử

nói.

Tống Thư Hàng: “Lục Tu tiên tử đừng sợ, lần này không phải dược liệu.

Đây là quà Hoàng Sơn Chân Quân tặng cho mọi người, tên là ‘Thế Kiếp Bảo Thạch’, có thể chống lại một lần nguyền rủa cấp tử vong hoặc mười lần nguyền rủa thông thường.

Cô và Quy tiền bối mỗi người một viên.” “Quà?” Lục Tu tiên tử nhặt viên kim cương tím lên, trong lòng lại dâng lên một trận cảm động.

Cảm động cái quỷ!

Cô đây là bị áp bức quá thảm, rồi Tống Thư Hàng tùy tiện cho chút ân huệ nhỏ, đã khiến cô vui mừng không tả xiết.

Quy tiền bối cũng nhận lấy viên kim cương tím này: “Ta cũng có phần?” “Ai cũng có phần.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, khá đẹp.

Nhưng ta không có sở thích gì với mấy thứ kim cương này.

Có rượu ngon không?

Ta dùng kim cương đổi rượu ngon.” Quy tiền bối nói.

Lục Tu tiên tử: “Ta có, đổi với ta!” Một đôi kim cương tím xinh đẹp, cô có thể chế tạo một đôi bông tai.

Tống Thư Hàng mỉm cười, như vậy, trạng thái nổi điên của Lục Tu tiên tử cũng đã được cải thiện, rất tốt.

Tiếp theo, cậu lại gửi cho Thông nương một viên.

“Tôi cũng có phần?” Thông nương vui mừng nói.

Tống Thư Hàng: “Ai thấy cũng có phần, dù sao cô cũng là yêu sủng của tôi, tôi không thể bạc đãi cô được.” Thông nương ôm kim cương, vui vẻ cười.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bên cạnh khẽ rung lên ~ Ý thức của Tống Thư Hàng nhẹ nhàng lướt qua Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, sau đó cậu lại chuyển ý thức đến chỗ ‘Sở các chủ’.

“Sở tiền bối, vẫn ổn chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ: “Nói thế nào nhỉ...

Nhìn chung cũng không tồi.” ‘Thế giới hạch tâm’ của Tống Thư Hàng đã hoàn thành nâng cấp, hiệu quả của hoạt tuyền đã tăng lên một mảng lớn.

Thân thể của Sở các chủ bắt đầu ‘tái sinh’, cái cổ trắng ngần lại một lần nữa khôi phục không ít.

Tuy tốc độ tái sinh rất chậm, nhưng chỉ cần có đủ thời gian, cô sẽ có một ngày hồi phục.

“Quà cho cô, ai cũng có phần.” Tống Thư Hàng đặt một viên kim cương bên cạnh Sở các chủ.

Sở các chủ liếc nhìn viên kim cương, nói: “Thế Kiếp Bảo Thạch, thứ này ta không dùng.

Hơn nữa ta bây giờ chỉ còn lại cái đầu, chẳng lẽ bắt ta ngậm nó sao?” Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh tượng đó...

Ừm, thôi không nghĩ nhiều nữa.

Sở các chủ: “Bảo thạch này ngươi tự giữ đi.” “Vậy tôi không khách sáo nữa, có thừa còn có thể đem đi đổi lấy dược liệu ‘Bát phẩm Huyền Thánh’.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

“Ngươi cần dược liệu Huyền Thánh làm gì?” Sở các chủ hỏi.

“Chế tạo Ba Mươi Ba Thú tổ hợp pháp khí, hắc hắc.

Vậy tôi đi trước đây.” Tống Thư Hàng cười rồi chuyển ý thức trở về.

Sở các chủ ngâm nửa cái đầu vào trong nước suối, nhàm chán thổi bong bóng.

Dược liệu Bát phẩm Huyền Thánh...

Tiếc là Bích Thủy Các của cô đã không còn thuộc về cô.

Nếu không, trong bảo khố của Bích Thủy Các vẫn còn thu thập một số dược liệu. &&&&&& Ý thức của Tống Thư Hàng quay về hiện thực.

Nếu Sở các chủ không cần kim cương, vậy ngoài ‘Chân Thị Bảo Thạch, Lôi Đình Tinh Toản’, cậu còn có hai viên ‘Thế Kiếp Bảo Thạch’ có thể dùng để giao dịch.

Lúc này, ‘mưa’ trên đầu cuối cùng cũng tạnh.

Tại đỉnh núi 【Hoàng Sơn chiếu rọi】, vị trí của Hoàng Sơn Chân Quân vẫn còn lơ lửng ‘kiếp vân’, nhưng do có sương mù che phủ, các đạo hữu phía dưới không nhìn rõ trạng thái của Hoàng Sơn Chân Quân.

“Đến rồi.” Lúc này, Chu Ly nhẹ giọng nói.

Thân hình của Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử khẽ dừng lại, vũ đạo của hai yêu đã bước vào giai đoạn kết thúc.

Trên đỉnh đầu, trên lớp kết giới tinh thể trong suốt đột nhiên có ánh lửa bùng phát.

Dường như có thứ gì đó vô hình đang tấn công ‘kết giới trong suốt’, ngăn cản tế điển Hoàng Sơn.

Đồng thời, trên kết giới tinh thể trong suốt, lại có một hình ảnh khác được chiếu rọi tới.

Đó là một trận đại chiến xảy ra trong không gian.

Là cuộc đại chiến giữa thế lực Tam Thập Tam Thú Thần Tông và những kẻ được gọi là ‘thần minh’.

“Có kẻ đang cử hành Hoàng Sơn Tế, đáng chết.” Trong trận đại chiến, phe thần minh, từ một thần quốc nào đó phát ra tiếng gầm giận dữ.

Ngay sau đó, công thế của phe thần minh trở nên điên cuồng.

Phe Tam Thập Tam Thú Thần Tông tỏ ra có chút vất vả.

Tình hình chiến đấu trở nên gay cấn.

Và lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện ở một góc của màn hình chiến tranh, có một bóng người xuất hiện từ hư không.

Mái tóc dài dày màu xanh lam như một chiếc áo choàng, hàng mi cũng màu xanh lam vừa dài vừa rậm.

Là Vân Tước Tử.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối, tại sao lại xuất hiện ngay giữa trung tâm trận chiến của hai bên?

Hiện tại cô ấy đang ở trạng thái nào?

Là trạng thái do ý chí của bản thân làm chủ, hay là trạng thái bị đại lão Cửu U nhập vào?

Trong đầu Tống Thư Hàng đầy những dấu chấm hỏi.

Đồng thời, sau khi nhìn thấy bóng dáng của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Tống Thư Hàng đột nhiên muốn hát một bài ca.

Cơn thôi thúc muốn hát này đến thật đột ngột.

Muốn hát thì cứ hát, ai cũng đừng cản tôi.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng không nhịn được, bắt đầu hát lên: “Đô đô đô, đô đô đô lỗ~~ Đô đô đô, đô đô đô lỗ~~~” Không, dừng lại đi, đây là bài hát gì vậy, đổi bài khác bình thường hơn được không?

Bên cạnh, các đạo hữu của ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ đều kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng.

Chương 1480

Bá Tống Thánh quân bị sao vậy?

Tại sao đột nhiên lại cất cao giọng hát, mà còn hát một bài không thể tả nổi như vậy.

Trời ạ, mình đang hát cái gì thế này.

Giây phút này, Tống Thư Hàng đến cả tâm muốn chết cũng có.

Mình bị trúng tà rồi sao?

“Tống tiền bối, Tạo Hóa tiên tử đang ở trên người anh!” Vũ Nhu Tử chỉ vào sau lưng Tống Thư Hàng.

“Hả?

Đô đô đô đô đô đô~ Đợi đã, sau lưng mình sao?

Đô đô lỗ lỗ lỗ~~ Trời ạ.” Tống Thư Hàng đã không biết phải nói gì cho phải.

Tô Thị A Thập Lục: “Cô ấy ở sau lưng anh, đang hát.

Trông có vẻ là trạng thái nhân cách 1.” Cũng chỉ có Tạo Hóa tiên tử ở trạng thái nhân cách 1 mới hát những bài ca kỳ lạ như vậy. [Tại sao cô ấy không về chỗ Tạo Hóa Pháp Vương, lại nhập vào người mình?] Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Nói thật, số đại lão nhập vào người cậu đã đủ nhiều rồi.

Lúc này, Tạo Hóa tiên tử trong bộ váy Nho sinh, hai tay giơ cao, giọng hát vút lên đến cao trào: “A a a nha nha y~ y y nha~” Tống Thư Hàng cảm thấy một luồng sức mạnh khó tả từ trên người Tạo Hóa tiên tử rót vào cơ thể mình.

Sau đó, luồng sức mạnh này lại biến thành một cột sáng, bắn về phía chiến trường giữa Tam Thập Tam Thú Thần Tông và ‘Thần minh’ trong màn hình ‘kết giới thủy tinh’.

Dưới sự chú ý của vạn người, trong màn hình trực tiếp của chiến trường, một nhân vật mới xuất hiện.

Đó là một thư sinh mặc Nho phục, sau lưng đeo một giá sách khổng lồ, trên đó chất đầy các loại sách vở.

Mà khuôn mặt của vị thư sinh này, lại giống hệt Tống Thư Hàng.

“Cái gì đây?” Tống Thư Hàng mắt tròn miệng dẹt.

“Tạo Hóa tiên tử đang chiếu hình ảnh của Tống tiền bối vào màn hình chiến đấu sao?” Vũ Nhu Tử nói.

Lệ Chi tiên tử nghi hoặc nói: “Chiếu hình ảnh vào màn hình chiến đấu thì có tác dụng gì?

Màn hình này chỉ là trực tiếp thôi mà.” Trong lúc đang nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc choáng váng.

Ngay sau đó, cậu cảm thấy ý thức của mình bị chia làm hai.

Phần A vẫn ở lại hiện trường ‘Đại điển Hoàng Sơn’, cùng các thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào tham gia tế lễ.

Phần B lại xuất hiện trên không trung.

Đúng vậy, chính là chiến trường giữa Tam Thập Tam Thú Thần Tông và ‘Thần minh’.

Phương thức thao tác của Tạo Hóa tiên tử quỷ dị đến mức khiến người ta không thở nổi.

Cậu còn tưởng Tạo Hóa tiên tử chỉ chiếu hình ảnh của mình vào ‘màn hình trực tiếp’, không ngờ cô ấy lại chiếu thẳng ý thức của cậu vào nơi sâu thẳm của vũ trụ, ngay giữa chiến trường.

Điều này quả thực quỷ dị như dùng ánh sáng chiếu vào bản tin thời sự trực tiếp trên TV, rồi hình chiếu lại xuất hiện ngay tại hiện trường vụ việc vậy.

Sau khi chiếu hình ảnh của Tống Thư Hàng qua, giọng hát của Tạo Hóa tiên tử lại thay đổi.

Một giai điệu mang phong cách u sầu, ẩn chứa nỗi nhớ nhung tột cùng, lại vô cùng dịu dàng, vang lên từ miệng cô.

Bài hát này chính là bài mà tiên tử đã hát trong ‘Mộng cảnh sương mù’ lúc trước.

Không có lời ca, chỉ có những âm thanh thuần khiết.

Thế nhưng, trong đầu ba người Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục lại tự động hiện lên một đoạn văn, và ghép đoạn văn đó vào lời ca. [Rõ ràng không nỡ, nhưng không thể giữ lại.

Rõ ràng nhìn thấy, nhưng không thể gặp lại.

Rõ ràng cả đời này, chỉ muốn gặp lại người một lần nữa] [Nếu có một cuộc đời mới thì tốt biết bao, ta có thể ở một thời gian mới, một thành phố mới, với một thân phận mới, gặp lại người.] Theo tiếng hát, Tống Thư Hàng lòng có cảm xúc. ‘Tống Thư Hàng B’ được chiếu trên không trung đưa tay ra vồ lấy, cánh cửa thế giới hạch tâm được mở ra.

Con mắt của Thánh nhân xuất hiện, đậu vào lòng bàn tay cậu.

Thì ra là vậy... chính vì nhìn thấy bóng dáng của ‘Vân Tước Tử tiền bối’, nên Tạo Hóa tiên tử và con mắt của Nho gia Thánh nhân mới có cảm ứng, hành động.

“Nếu đã như vậy, tâm nguyện của tiền bối, cứ để tôi thay ngài thực hiện vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Tâm nguyện của Thánh nhân, chính là được gặp 'Vân Tước Tử' một lần.

Trước khi Vân Tước Tử tiền bối biến mất, hãy đến gặp cô ấy đi.

Bất kể cô ấy đang ở trạng thái nào, chỉ cần để con mắt của Thánh nhân nhìn cô ấy một lần là đủ.

Tống Thư Hàng thử điều khiển hình chiếu của mình.

Trong vũ trụ, thư sinh Tống Thư Hàng được chiếu ra bước về phía trước, mỗi bước chân đều có hoa sen đen xuất hiện, nâng đỡ cơ thể hắn.

Hắn thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, đi trên không trung như đi trên đất bằng, nhanh chóng lao về phía vị trí của Vân Tước Tử.

Trận chiến trên không trung này không phải là thứ cậu có thể xen vào.

Không có 'phần mềm hack hư ảnh Thánh Viên Viễn Cổ' của Bạch tiền bối two, không có 'Xích Tiêu Kiếm' và 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' trong tay, cậu chỉ là một tiểu tu sĩ tứ phẩm đáng yêu.

Trận chiến của các đại lão thất, bát, cửu phẩm thế này, cậu nên tránh xa một chút thì hơn.

Hơn nữa, thân thể hình chiếu này được cấu thành từ tiếng hát của 'Tạo Hóa tiên tử', giống như trong 'Thế giới sương mù', chỉ có thể sử dụng công pháp Nho gia, thiên phú dị năng và các chiêu thức quyền pháp.

Thế là, Tống Thư Hàng thi triển 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, chuẩn bị lặng lẽ rời khỏi chiến trường.

Nhưng đúng lúc này, trong một chiến hạm của 'Tam Thập Tam

Thú Thần Tông', có một giọng nói truyền ra.

"Bá Tống tiền bối, quả nhiên ngài cũng đến rồi, tôi biết ngay là ngài nhất định sẽ xuất hiện mà!

Tiền bối, xin hãy ra tay xử lý đám ngụy thần này, cho chúng biết sự lợi hại của ngài!" một giọng nói hoan hô.

Đây dường như là giọng của hồ yêu 'Độc Cô Bạch', giọng nói này xuyên qua hệ thống sóng âm đặc biệt của 'chiến hạm', vang vọng trực tiếp trong không gian.

Tống Thư Hàng: "..." Trong chiến hạm, Độc Cô Bạch mặt đầy phấn khích.

Hắn từng được chứng kiến thực lực của 'Bá Tống Huyền Thánh' mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở!

Hỏa Diễm Chi Nhãn lợi hại không?

Là một 'Thần minh' đã khai mở Thần quốc, tổng hợp chiến lực không hề yếu hơn tồn tại cấp cửu phẩm, thậm chí còn tham gia vào trận chiến hủy diệt Thiên Đình viễn cổ.

Thế nhưng, Bá Tống Huyền Thánh lại có thể toàn diện áp chế Hỏa Diễm Chi Nhãn, đè đối phương xuống đất chà xát, đánh Hỏa Diễm Chi Nhãn như giết gà vậy.

Mà hiện tại, cục diện chiến đấu tổng thể trên không trung, Tam Thập Tam Thú Thần Tông đang hơi ở thế yếu.

Chủ yếu là phe 'Thần minh' đột nhiên hoàn toàn nổi điên, vì một trận 'Đại điển Hoàng Sơn', chúng điên cuồng muốn kết thúc trận chiến trên không trung, sau đó đi ngăn cản 'Đại điển Hoàng Sơn'.

Bây giờ có đại lão như Bá Tống tiền bối vào trận, chỉ cần lại đè một Thần minh sở hữu 'Thần quốc' của phe địch xuống tảng thiên thạch nhẫn bóng mà chà xát, chà xát, khí thế của phe Tam Thập Tam Thú Thần Tông lập tức sẽ tăng lên.

Không chỉ Độc Cô Bạch, ngay cả vị lão giả cầm cung khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, trên khuôn mặt già nua cũng lộ ra một tia cười.

Vị này, đúng là một viện trợ mạnh mẽ ngoài dự liệu.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Khiêm tốn, tôi chỉ muốn khiêm tốn đi ngang qua thôi được không?

Nhưng bây giờ khiêm tốn đã không còn khả năng nữa.

Giọng nói của Độc Cô Bạch trong chiến hạm đã thu hút sự chú ý của phe ‘Thần minh’.

Trong nháy mắt, có ba vị ‘Thần minh’ lao về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không nhìn thấu thực lực của chúng... thực tế các Thần minh có mặt ở đây đều là tồn tại từ lục phẩm trở lên, không có ai là gà yếu.

“Là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh.” “Cẩn thận chiêu đao pháp đó của hắn, chiêu đao pháp đó là chân truyền của ‘Xích Tiêu Tử’, đủ để đốt trời diệt đất.” “Thêm người lên đi, vây giết hắn, đừng để hắn làm loạn cục diện.” “Tuy là Huyền Thánh mới tấn thăng, nhưng chiến lực của hắn phải xem như đỉnh phong Huyền Thánh.

Không thể xem thường.” Trong ‘phe Thần minh’, vang lên vài giọng nói phân tích bình tĩnh.

Là ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’, nhân vật nổi bật trong giới tu luyện hiện tại, thông tin về Tống Thư Hàng đã bị rất nhiều người thu thập.

Tấn thăng Huyền Thánh, đánh bại Đông Qua Thánh quân có phòng ngự mạnh mẽ, giỏi đao pháp, sở hữu chân truyền ‘Phần Thiên Hỏa

Diễm Đao’ của Trường Sinh Giả Xích Tiêu Tử.

Xích Tiêu Tử cực kỳ nổi danh trong số các ‘Trường Sinh Giả’, chiêu bài ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ của ông có độ nhận biết rất cao trong giới cường giả đỉnh cấp.

Sau khi giọng nói bình tĩnh đó phân tích, lập tức lại có hơn mười vị ‘Thần minh’ từ bỏ đối thủ của mình, lao về phía Tống Thư Hàng, muốn vây giết cậu. [Người sợ nổi danh heo sợ béo.] trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên câu nói này.

Không có sự giúp đỡ của Bạch tiền bối two, không có Xích Tiêu Kiếm, không có Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ngay cả Xà mỹ nhân công đức cũng vẫn ở bên bản thể.

Trong tình huống này, nhiều ‘Thần minh’ lao tới như vậy, trong phút chốc có thể xé cậu thành từng mảnh vụn.

Lúc này, lựa chọn cậu có thể làm chỉ có một.

“Đến đi, các ngươi lũ ngụy thần.” Tống Thư Hàng đứng vững, bộ Nho trang trên người không gió tự bay. 《Nho Gia Kim Cương Thân》 vận chuyển toàn lực.

Chính khí có thể thấy bằng mắt thường hội tụ về phía cậu, mạ Tống Thư Hàng thành một người vàng nhỏ.

Tống Thư Hàng hai tay chắp sau lưng, bình tĩnh nhìn những ‘Thần minh’ đang đến gần.

Có lẽ cảm ứng được hiện trạng của Tống Thư Hàng, lần này tốc độ ngưng tụ ‘chính khí’ của con mắt Thánh nhân đặc biệt nhanh.

Trong nháy mắt đã nạp năng lượng xong.

Đồng thời, hơn mười vị ‘Thần minh’ lao về phía cậu đã bao vây cậu lại, cảnh giác nhìn cậu, đề phòng ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ của cậu.

Lúc này, Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Các ngươi, có biết ‘hiếu’ là gì không?” Do cơ thể hiện tại của cậu là hình chiếu đặc biệt, giọng nói cậu phát ra vang vọng trực tiếp trong vũ trụ, âm lượng rất cao, chấn động màng nhĩ.

“???” đám ‘Thần minh’ này mặt đầy nghi hoặc.

“Các ngươi có biết sự vĩ đại của tình mẫu tử không?” Tống Thư Hàng lại nói.

Chương 1481

Các Thần minh tiếp tục ngơ ngác.

Ở hiện thế, Vũ Nhu Tử nhìn thấy đoạn này liền phấn khích: “Đến rồi đến rồi, tôi chờ tình tiết này lâu lắm rồi.” Tô Thị A Thập Lục: “...” Các tiền bối khác trong [nhóm Cửu Châu Nhất Hào] mặt đầy nghi hoặc: “Tình tiết gì?” “Tình tiết trải nghiệm sự vĩ đại của tình mẫu tử!

Cảm giác rất đặc biệt, tôi vốn cũng muốn trải nghiệm một lần.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Lúc này, trong màn hình trực tiếp, thư sinh Tống Thư Hàng trên không trung giơ tay lên, nhắm vào một ‘Thần minh’ có hình dạng người khổng lồ một mắt nói: “Chính là ngươi, trả lời ta, ngươi có hiểu tình mẫu tử không?” “Ta không biết, ta không có mẹ, vì ta được sinh ra từ trong đá.” người khổng lồ một mắt lắc đầu trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” Thế này thì khó xử quá, câu trả lời không theo kịch bản này khiến người ta khó mà tiếp lời.

Một lát sau, Tống Thư Hàng nghiến răng nói ra một chữ: “Tốt!” Lúc này cấu tạo cơ thể hắn rất đặc biệt, âm thanh phát ra từ miệng truyền đi trong vũ trụ dưới dạng pháp lực.

Chữ [Tốt] này vang vọng, như sấm rền cuồn cuộn.

“Nếu ngươi chưa từng trải nghiệm tình mẫu tử... vậy thì tốt quá, bây giờ có một cơ hội miễn phí, để ngươi đích thân trải nghiệm sự vĩ đại của tình mẫu tử.” Tống Thư Hàng nói.

Người khổng lồ một mắt: “Hả?” Cấu tạo cơ thể của Thần minh cũng đặc biệt, sở hữu thiên phú giao tiếp trực tiếp trong vũ trụ.

“Run rẩy dưới tình mẫu tử đi!” Tống Thư Hàng nói.

Lần này, ‘con mắt của Thánh nhân’ trong tay cậu cũng phối hợp vô cùng ăn ý, chính khí hóa thành một luồng sáng bắn vào người khổng lồ một mắt.

Luồng ‘Ánh Mắt Mang Thai’ này tốc độ nhanh đến cực hạn, căn bản không thể né tránh.

Đám ‘Thần minh’ bao vây Tống Thư Hàng còn chưa kịp phản ứng, người khổng lồ một mắt đã trúng chiêu. [Người chơi Cự nhân một mắt, ngài bị ‘con mắt của Nho gia Thánh nhân’ [Ánh Mắt Mang Thai] đánh trúng, hiệu quả là mười giây ‘trải nghiệm mang thai’ + nửa canh giờ ‘trải nghiệm sinh nở’.

Kỹ năng này không thể miễn dịch, không thể kháng cự, không thể né tránh, chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

Chúc quân may mắn.] [Ánh Mắt Mang Thai] của Nho gia Thánh nhân, phàm là tồn tại có thực lực thấp hơn Nho gia Thánh nhân, đều không thể miễn dịch chiêu này.

Mà hiện tại, Nho gia Thánh nhân chỉ còn lại con mắt, hiệu quả của pháp thuật ‘Ánh Mắt Mang Thai’ này đã giảm đi rất nhiều.

Thế nhưng, pháp thuật của một Nho gia Thánh nhân từng trấn áp một thời đại dù có giảm hiệu quả, vẫn thuộc hàng đỉnh cấp thế giới.

Tu luyện giả dưới Trường Sinh Giả, trừ phi có pháp khí đặc biệt, nếu không đều không thể miễn dịch ‘Ánh Mắt Mang Thai’ bá đạo này!

Người khổng lồ một mắt tuy không biết là cảnh giới gì, nhưng hắn vẫn chưa ngưng tụ Thần quốc của mình, còn chưa đến cửu phẩm.

Sau khi trúng chiêu, [Ánh Mắt Mang Thai] lập tức có hiệu lực.

Bụng của người khổng lồ một mắt phình lên.

Mỗi giây phình to một vòng.

Người khổng lồ một mắt chưa bao giờ có chức năng ‘sinh con’ hoảng hốt: “Đây là cái gì?

Chuyện gì thế này?” Mười giây sau, bụng của người khổng lồ một mắt đã to đến mức kinh ngạc.

Bụng của hắn đã to gần bằng bản thể của hắn.

Mức độ mang thai khoa trương này, ngay cả Tống Thư Hàng cũng rất ngạc nhiên.

Ngay sau đó, người khổng lồ một mắt bắt đầu ‘run rẩy dưới tình mẫu tử’.

Hắn bắt đầu trải qua cơn đau sinh nở kinh khủng, bụng càng to, nỗi đau khi sinh nở sẽ càng tăng.

Kích thước bụng khoa trương của người khổng lồ một mắt khiến hắn phải chịu đựng nỗi đau chưa từng có.

Hắn ôm bụng, lăn lộn trong hư không.

Ngón tay hắn không ngừng cào vào không khí.

“Đau quá, đau quá~~ Đau quá, đây là cảm giác gì, đau khổ quá.” người khổng lồ một mắt gào thét.

Dù ý chí có kiên cường đến đâu, dưới cơn đau kịch liệt ‘không thể tả’ này cũng vô dụng.

Cơn đau này là đòn tấn công kép cả về thể xác lẫn tinh thần.

Giống như Tống Thư Hàng lúc đó, ý chí của Tống Thư Hàng được ‘Giám Định Bí Thuật’ cường hóa, dù trên người bị chém mười mấy vết thương sâu thấy xương, cậu cũng có thể không nhíu mày.

Nhưng cơn đau sinh nở hoàn toàn trái ngược với cấu tạo cơ thể của đàn ông, là nỗi đau mà ‘ý chí’ mạnh mẽ đến đâu cũng không thể miễn dịch.

Những ngụy thần đang bao vây Tống Thư Hàng hít một hơi khí lạnh.

Người khổng lồ một mắt mang thai trong mười giây, và bắt đầu quá trình sinh con.

Đây là kỹ năng của Bá Tống Huyền Thánh sao?

Bị luồng sáng đó bắn trúng, sẽ mang thai đứa con của Bá Tống Huyền Thánh?

Pháp thuật này sẽ giết người mất, đáng sợ đến mức không thở nổi.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh trong lòng các ‘Thần minh’ lại tăng thêm một bậc nguy hiểm. … … Hiện trường Đại điển Hoàng Sơn Vũ Nhu Tử: “Ha ha ha, tên sinh ra từ đá này trúng chiêu rồi.

Dù là sinh ra từ trong đá, muốn mang thai vẫn phải mang thai.

Bí pháp này, quá ngầu!” Các đạo hữu trong ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ không khỏi lùi lại một bước, giữ khoảng cách với bản thể của Tống Thư Hàng.

Kỹ năng lườm ai người đó mang thai quá… quá là...

Tô Thị A Thập Lục thở dài, thanh minh cho Tống Thư Hàng: “Thật ra bí thuật này không phải như mọi người tưởng tượng đâu.

Bí thuật này là bí pháp mang tính giáo dục của Nho gia, phối hợp với giáo lý về ‘chữ hiếu’.” “Tôi đọc sách ít, A Thập Lục cô đừng lừa tôi.” Tuyết Lang Động chủ nói.

ZY cư sĩ nói: “Tôi quen không ít đạo hữu Nho gia, nhưng tôi chưa bao giờ nghe nói Nho gia còn có phương pháp giáo dục này.” “Là thật đó, Tạo Hóa tiên tử đã nói, đây là pháp thuật do Nho gia Thánh nhân nghiên cứu ra để người ta trải nghiệm ‘sự vĩ đại của tình mẫu tử’.

Đợi Tống tiền bối về, tôi nhất định cũng phải thử...

ực!” Vũ Nhu Tử nhanh chóng bịt miệng mình lại.

Lệ Chi tiên tử nhìn Hằng Hỏa Chân Quân: “Hằng Hỏa đạo hữu, đây là thật sao?” Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ lắc đầu: “Các vị cũng biết, chúng ta Nho gia trước đây đã trải qua đại kiếp.

Điển tịch mà Thánh nhân năm đó để lại, trăm không còn một.

Pháp thuật mà Thánh nhân năm đó nghiên cứu ra, truyền thừa lại càng nghìn không còn một.” Nói rồi, ông nhìn ‘Tạo Hóa tiên tử’ sau lưng Tống Thư Hàng, cách ăn mặc và hệ thống sức mạnh của vị này, dường như đúng là thuộc hệ Nho gia.

“Tuy nhiên, bí pháp này quá trực diện, rất dễ bị nhìn thấu.” Phân thân của Bạch tiền bối nhíu mày nói. ‘Thư sinh Tống Thư Hàng’ được chiếu trên không trung lúc này đang bị kẻ địch bao vây, chỉ dựa vào ‘Ánh Mắt Mang Thai’ rất khó mà trụ được.

“Cần tôi đến giúp không?

Thư Hàng?” phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Bản thể Tống Thư Hàng lắc đầu: “Bạch tiền bối đừng vội, xem tôi đây!” Một lòng hai việc, cậu đã quen từ lâu rồi. … … Trên không trung Tiếng kêu thảm thiết của người khổng lồ một mắt vô cùng bi thương, khiến người nghe rơi lệ, không khỏi sinh lòng thương cảm.

“Đừng để hắn có cơ hội phát ra bí pháp nữa, cùng nhau xông lên!” một ‘Thần minh’ có sừng hươu khổng lồ, nửa thân trên là người, nửa thân dưới là hươu trầm giọng nói.

Hắn cao mười thước Anh, hai tay cầm một cặp lưu tinh chùy.

“Ơ, là hươu à, ngươi là cấp bát phẩm sao?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Thần minh nửa người nửa hươu lắc đầu.

“Tiếc quá.” Tống Thư Hàng đưa tay về phía hắn.

“Bá Tống Huyền Thánh, chiêu thức tương tự đối với ta vô dụng.” Thần minh nửa người nửa hươu nhanh chóng nhảy một cái, né tránh luồng sáng mà Tống Thư Hàng sắp bắn ra.

Đồng thời cơ thể hắn không ngừng nhảy loạn ngẫu nhiên, không dừng lại một khắc nào.

Hắn là Thần minh loại lý trí, sau khi Tống Thư Hàng dùng ‘Ánh Mắt Mang Thai’ một lần, hắn lập tức tìm ra cách đối phó với bí pháp này.

Hiệu quả của ‘Ánh Mắt Mang Thai’ đáng sợ, tốc độ bắn lại nhanh đến mức người ta không kịp phản ứng, nếu bị khóa mục tiêu thì tiêu đời.

Tuy nhiên, phương thức tấn công của Ánh Mắt Mang Thai này là ‘tấn công theo đường thẳng’.

Hơn nữa, tốc độ ra tay của Bá Tống Huyền Thánh lại không nhanh.

Chắc là do pháp thuật này cần một khoảng thời gian ‘tụ khí’ để thi triển.

Nếu đã như vậy, muốn né tránh pháp thuật khiến người ta mang thai này rất dễ.

Chỉ cần không ngừng nhảy, nhảy loạn không theo quy luật, sẽ không bị ‘Bá Tống Huyền Thánh’ khóa mục tiêu, đối phương sẽ không thể bắn tia sáng vào hắn.

“Các ngươi cũng làm như ta, vừa nhảy vừa hành động, xử lý Bá

Tống Huyền Thánh.” Thần minh nửa người nửa hươu lớn tiếng hét.

Thế là, ngoài ‘người khổng lồ một mắt’ đã mang thai và sinh nở, các Thần minh khác đang bao vây Tống Thư Hàng đều bắt đầu nhảy loạn.

Bọn chúng vừa nhảy, một bộ phận Thần minh cận chiến tiếp cận Tống Thư Hàng; loại tấn công tầm xa, pháp thuật cũng đã chuẩn bị xong, trong lúc nhảy khóa mục tiêu Tống Thư Hàng.

“Ngươi rất thông minh, tuy nhiên, hãy run rẩy dưới tình mẫu tử đi!” Tống Thư Hàng giơ cao tay phải, bắn ‘Ánh Mắt Mang Thai’ lên trên.

Các Thần minh bao vây Tống Thư Hàng ngẩn ra, tia sáng này bắn lên trời làm gì?

Chẳng lẽ còn có thể rơi xuống từ trên không sao?

Đúng lúc này, một nam tử tóc bạc tai thú đột nhiên bước ra từ không gian, tay hắn nâng một chiếc gương đồng cổ nhắm vào ‘Ánh Mắt Mang Thai’ mà chiếu tới. ‘Ánh Mắt Mang Thai’ bắn vào gương cổ, lại thông qua gương cổ phản xạ, chính xác rơi vào người Thần minh nửa người nửa hươu.

Thần minh nửa người nửa hươu dù có nhảy thế nào cũng không thể né được luồng sáng phản xạ từ ‘gương cổ’.

Bụng hắn nhanh chóng phình lên, mười giây sau đã phình đến mức khiến hắn tuyệt vọng.

Cuối cùng, hắn nối gót ‘người khổng lồ một mắt’, lăn lộn trong hư không, tiếng kêu thảm thiết +2, khiến người ta đau lòng. … … Nam tử tai thú đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, giơ tay nói: “Tam đài nhập vũ trướng, thập niên triêu bát hoang.

Tam hiến phụng loan thương, thú nhạc tại sơn cốc.

Thần kinh bối tử mạch, tông bá chính thừa xuân.” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Đây là thơ ghép chữ đầu, Bá Tống đạo hữu nghe chữ đầu mỗi câu, ghép lại chính là ý ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.” Nam tử tai thú tóc bạc híp mắt nói với Tống Thư Hàng: “Tam Thập Tam Thú Thần Tông ‘Phong Kiều Tử’, ra mắt Bá Tống đạo hữu.” Tống Thư Hàng: “...” Đây là thơ sao?

Mau xin lỗi các thi nhân trong thiên hạ đi.

Tuy nhiên, cậu vẫn đưa tay ra, đối chưởng với Phong Kiều Tử.

Phong Kiều Tử có tu vi khoảng thất phẩm hoặc bát phẩm, bản thân không nắm giữ năng lực không gian.

Chương 1482

Cánh cửa không gian khi hắn xuất hiện là do đại năng Kiếp Tiên trong ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ mở ra cho hắn.

Mà chiếc gương cổ trong tay hắn, không nhìn ra là pháp bảo cấp bậc nào.

Sự phối hợp vừa rồi, chính là do Phong Kiều Tử dùng phương thức ‘truyền âm nhập mật’ liên lạc trước với Tống Thư Hàng, sau đó hai người ngầm hiểu ý nhau hoàn thành một lần đột kích.

“Tiếp theo, là lúc để những ngụy thần này hiểu được sức hấp dẫn của thi nhân.” Phong Kiều Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Sức hấp dẫn của thi nhân?” “Mang thai / Dưới sự cảm hóa của tình mẫu tử / Cảm nhận sức hấp dẫn của sinh nở / Sau đó / Run rẩy đi!

Một bài thơ hiện đại mới, dâng tặng các ngươi.” Phong Kiều Tử giơ cao chiếc gương đồng.

Tống Thư Hàng: “...” Bài thơ hiện đại đáng sợ này, khiến cả não của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu run rẩy.

Nhưng cậu vẫn phối hợp với Phong Kiều Tử. ‘Ánh Mắt Mang Thai’ bắn thẳng vào gương cổ.

Phong Kiều Tử điều khiển gương cổ, khúc xạ tia sáng của ‘Ánh Mắt Mang Thai’.

Tia sáng vốn đi thẳng, dưới sự khúc xạ của ‘gương cổ’, phương thức tấn công trở nên quỷ dị.

Vài hơi thở sau.

Toàn bộ ‘Thần minh’ vây công Tống Thư Hàng đều mang thai, tiến vào trạng thái sinh nở kéo dài nửa canh giờ.

Nửa canh giờ, trên chiến trường biến đổi trong nháy mắt, đủ để chúng chết một vạn lần.

Cuối cùng, trong ‘phe Thần minh’, một Thần minh sở hữu Thần quốc không thể nhìn nổi nữa.

Nếu để Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử tiếp tục phối hợp, toàn bộ Thần minh trên chiến trường đều sẽ mang thai.

Một Thần quốc băng giá trực tiếp mở ra trước mặt Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử.

Ngay sau đó, một nữ tử như được đúc từ băng lạnh hiện thân từ Thần quốc.

Phong Kiều Tử híp mắt lại.

Đến rồi!

Cuối cùng cũng có nữ thần hiện thân.

Vừa rồi cứ để đám thần minh thô kệch kia mang thai, hắn đã có chút ngán.

Đặc biệt là tiếng kêu thảm thiết khi đám thần minh thô kệch đó mang thai, quả thực là chói tai.

Bây giờ cuối cùng cũng có một nữ thần lên sân khấu.

Quả nhiên, chỉ có nữ thần mới là vật chứa thích hợp nhất để chịu đựng ‘Ánh Mắt Mang Thai’!

Tuy thực lực của nữ thần này hơi mạnh, đã ngưng tụ Thần quốc... nhưng, chỉ cần hắn nắm bắt cơ hội phối hợp tốt với Bá Tống Huyền Thánh, vẫn có thể để nữ thần này nếm thử mùi vị mang thai.

Phong Kiều Tử thầm nghĩ.

Lúc này, nữ thần như được đúc từ băng lạnh bước ra từ Thần quốc, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử.

Ngay khi cô ta xuất hiện, nhiệt độ xung quanh đột ngột giảm xuống, cái lạnh thấu xương.

“Đến đây, Bá Tống!” nữ thần được đúc từ băng lạnh đột nhiên mở hai tay, nói với Tống Thư Hàng: “Hãy bắn tia sáng về phía ta, ta sẽ không né tránh.” Tống Thư Hàng: “?” Lòng Phong Kiều Tử khẽ động, dùng cách ngâm thơ nói: “Cẩn thận / Bá Tống đạo hữu / Đối phương / là thần linh hệ băng, nói không chừng là muốn / ngưng tụ gương băng, phản xạ lại / tia sáng mang thai của ngươi.” [Hề, Ánh Mắt Mang Thai không phải thứ dễ dàng khúc xạ như vậy đâu.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ, cậu đưa tay nhắm vào nữ thần băng giá, trực tiếp kích hoạt ‘con mắt của Thánh nhân’.

Tia sáng ‘bụp’ một tiếng bắn ra, rơi vào người nữ thần băng giá.

Cô ta không né tránh, cũng không ngưng tụ gương băng để phản xạ tia sáng như Phong Kiều Tử nói.

Ánh Mắt Mang Thai rơi vào người nữ thần băng giá.

Bụng dưới của cô ta nhanh chóng phồng lên, vài giây sau đã phồng lên thành một quả cầu nhỏ, căng phồng chiếc váy ở bụng, và bụng vẫn còn tiếp tục to lên.

“Đây là cảm giác mang thai sao?

Cảm giác thật đặc biệt, ta dường như cảm nhận được một sinh mệnh nhỏ đang hình thành trong bụng ta.” Cô ta nhẹ nhàng vuốt ve bụng dưới của mình, trên khuôn mặt lạnh lùng lại hiện lên ánh sáng của tình mẫu tử.

Mười giây sau, cô ta nhíu mày, cơn đau sinh nở kéo dài nửa canh giờ ập đến.

Cô ta nhẹ nhàng vuốt ve bụng mình, nhìn Tống Thư Hàng: “Cảm ơn ngươi, Bá Tống Huyền Thánh.

Ta nhớ, ngươi họ Tống đúng không?” Tống Thư Hàng: “...” Lúc này hỏi họ của tôi để làm gì?

“Để cảm ơn, sau khi giết ngươi, ta sẽ sinh đứa trẻ này ra.

Sau đó, theo phong tục của loài người các ngươi, ta sẽ để đứa trẻ này theo họ cha, dù là trai hay gái, đều sẽ họ Tống.” Nữ thần băng giá ngẩng đầu lên, mỉm cười với Tống Thư Hàng: “Trước khi chết, ngươi có muốn đặt tên cho đứa trẻ này không?” Tống Thư Hàng: “...” Chị ơi, thật ra ‘Ánh Mắt Mang Thai’ không phải là mang thai thật, chỉ là pháp thuật mà Nho gia Thánh nhân phát minh ra để đệ tử trải nghiệm ‘mười tháng mang thai, nỗi đau sinh nở’.

Sau khi hiệu quả pháp thuật kết thúc, bụng sẽ trở lại bình thường, căn bản không thể sinh ra đứa trẻ được đâu.

Nếu thật sự có thể sinh ra một đứa trẻ, đó mới là chuyện thật sự không khoa học.

“Thế nào, nghĩ ra tên cho con chưa?” nữ thần băng giá đưa tay vuốt ve bụng nhỏ đang phồng lên, nhẹ nhàng hỏi.

Và trong lúc cô ta hỏi chuyện, sức mạnh băng giá đã hình thành một ‘lĩnh vực’, phong tỏa Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử.

Ngay cả không gian cũng bị ảnh hưởng, ngăn cản Thư Hàng và Phong Kiều Tử dùng sức mạnh không gian để trốn thoát. … … Hiện trường Đại điển Hoàng Sơn Vũ Nhu Tử kinh ngạc hỏi: “Tống tiền bối, Ánh Mắt Mang Thai thật sự sẽ sinh ra em bé sao?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Hít, nếu vậy thì đáng sợ quá, nhiều thần linh nam trên không trung như vậy đều sẽ sinh con cho Tống đạo hữu.

Tống tiểu hữu trong một đêm trở thành cha của rất nhiều đứa trẻ.” Khóe miệng bản thể Tống Thư Hàng giật giật: “Làm sao có thể có chuyện đó được?

Ánh Mắt Mang Thai chỉ là một pháp thuật trải nghiệm ‘nỗi khổ mang thai, sinh nở’, làm sao có thể thật sự sinh ra con được?” “Tiếc quá.” một tiên tử lạ mặt không biết từ lúc nào đã tụ tập giữa các đạo hữu ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’: “Nếu ‘Ánh Mắt Mang Thai’ này có thể trực tiếp sinh con, ta đã được giải thoát rồi.” “Là ngươi, tên quái bói quẻ đen!” Bắc Hà Tán Nhân lập tức tỉnh ngộ, người hiểu ngươi nhất chính là đối thủ của ngươi, là đối thủ cả đời của Đồng Quái tiên sư, Bắc Hà Tán Nhân chỉ từ một câu nói đã phán đoán ra thân phận của vị tiên tử lạ mặt này.

Tiên tử lạ mặt: “Chết tiệt, ta chỉ nói một câu, ngươi đã nhận ra ta rồi?

Ngươi tuổi chó à?” Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào lập tức nhìn vào cơ thể của ‘tiên tử lạ mặt’, thấy cô ta mặc váy tiên bảy màu.

“Tên quái bói quẻ đen lại là một tiên tử!” Cuồng Đao Tam Lãng kinh ngạc nói.

Lệ Chi tiên tử xoa xoa thái dương: “Tôi hơi khó chấp nhận thiết lập này, tôi thà tin tên quái bói quẻ đen giống Bạch Hạc là người âm dương.” ZYJS: “Lệ Chi đạo hữu, Bạch Hạc đạo hữu chỉ là chưa xác định giới tính, chỉ có thể xem là trung tính, vẫn có khác biệt với người âm dương.” “Khoái Lạc cư sĩ nói có lý, tôi ủng hộ cư sĩ.” Giao Bá Chân Quân giơ ngón tay cái.

ZYJS: “Cảm ơn, nhưng tôi không phải Khoái Lạc cư sĩ.” Bản thể Tống Thư Hàng nhìn Tối Lạc cư sĩ, cư sĩ mau tấn thăng bát phẩm đi, nếu không cậu là người ngoài cuộc cũng thấy mệt tim.

“Ngây thơ.” Đồng Quái tiên sư đưa tay vuốt ve khuôn mặt trắng nõn của mình một cách quyến rũ: “Ta đã dịch dung thành nữ, sao lại không xử lý ‘tiên y’ trên người chứ.

Bộ váy bảy màu này, tất nhiên đã được ta ngụy trang.

Giới tính thật của ta, sao có thể dễ dàng để các ngươi biết được chứ?

Ngây thơ!” Các thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào: “...” Muốn đánh người quá thì phải làm sao?

Bản thể Tống Thư Hàng chuyển mắt nhìn ‘màn hình trực tiếp đại chiến không gian’.

Trong màn hình, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối dường như vẫn đang trong trạng thái ngơ ngẩn.

Cô cuộn tròn người lại, ngây người tại nơi cô xuất hiện, không nhúc nhích.

“Phải nghĩ cách thoát thân, đến gần Vân Tước Tử tiền bối mới được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng bây giờ, làm thế nào để thoát khỏi nữ thần băng giá, là một vấn đề đau đầu.

Trước tiên để ‘thư sinh Tống Thư Hàng’ trên không trung trốn vào thế giới hạch tâm?

Chỉ là thế giới hạch tâm vào từ đâu, ra từ đó.

Nếu nữ thần băng giá ôm cây đợi thỏ, cậu trốn vào thế giới hạch tâm cũng vô nghĩa.

Hoặc là, để Xà mỹ nhân công đức vào trận, tạo cơ hội thoát thân?

Tống Thư Hàng nhíu mày, khổ sở suy nghĩ.

Cách đó không xa, nụ cười trên mặt Cuồng Đao Tam Lãng thu lại.

Hắn siết chặt nắm đấm, nhìn chằm chằm 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' trong màn hình.

Hắn muốn ngay lập tức đến chiến trường, tiếp xúc với Vân Tước Tử...

"Vân Tước Tử tiền bối đứng dậy rồi!" Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng.

Ngoài Thư Hàng và Tam Lãng, ông là người thứ ba chú ý đến Vân Tước Tử.

Trong màn hình trực tiếp, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ôm đầu, run rẩy đứng dậy.

Đôi mắt vốn màu xanh băng của cô lúc này lại có màu đỏ rực.

Tống Thư Hàng lòng lạnh đi, đây rõ ràng là hình thái bị đại lão Cửu U nhập vào.

Sau khi Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đứng dậy, đôi mắt như mắt diều hâu quét khắp toàn trường.

Cô ta dường như đang tìm kiếm thứ gì đó?

Mà tại vị trí của 'thư sinh Tống Thư Hàng'. [Bá Tống đạo hữu yểm trợ cho ta, đại chiêu của ta sắp chuẩn bị xong rồi, cố gắng một hơi phong ấn vị 'nữ thần băng giá' này.] Phong Kiều Tử truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: [Được, xin hãy nhanh lên.] Lối vào 'thế giới hạch tâm' đã sẵn sàng, nếu nữ thần băng giá thi pháp tấn công, cậu có thể ngay lập tức dẫn đòn tấn công của cô ta đến vị trí của 'Đông Chi Điện'.

Là cung điện của Bắc Phương Đại Đế, Đông Chi Điện tuyệt đối có thể chặn được đòn tấn công của nữ thần băng giá.

“Hết giờ rồi...

Bá Tống, ngươi đã mất quyền đặt tên cho con.” Nữ thần băng giá đưa tay lướt qua môi mình: “Chết đi.” Cô ta há miệng thở ra, một luồng khí lạnh cực hạn phun ra từ miệng, bao trùm Tống Thư Hàng và Phong Kiều Tử.

Đồng thời, lại có một thanh kiếm băng giá hiện ra từ không trung, chém vào chiếc gương cổ trong tay Phong Kiều Tử.

Phong Kiều Tử: “Không ổn rồi.” Khóe miệng nữ thần băng giá nhếch lên: Thật sự nghĩ ta không nhìn thấu các ngươi muốn làm gì sao?

Muốn phong ấn ta, quá ngây thơ.

Đường cong khóe miệng nữ thần nhếch lên, tạo thành ‘nụ cười mỹ nhân băng giá’, giá trị quyến rũ tăng thêm vài bậc.

Nhưng ngay sau đó, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ta méo mó, đầy vẻ đau đớn.

Một bóng người tóc dài màu lam, xuất hiện trước mặt cô ta từ không trung, cưỡng ép đột phá vào ‘lãnh địa băng tuyết’ của cô ta.

Đồng thời, bóng người tóc lam vung nắm đấm, đánh mạnh vào bụng dưới của cô ta.

“A a a a a~~” Nỗi khổ mang thai, nỗi đau sinh nở cộng thêm cú đấm vào bụng này, nỗi đau mà nữ thần băng giá lúc này phải chịu đựng vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Khuôn mặt cô ta méo mó, nhìn chằm chằm bóng người tóc lam này: “Ngươi là ai?!” Bóng người tóc lam với đôi mắt đỏ rực nhìn chằm chằm nữ thần băng giá: “Cút!” Ngay sau đó, tâm thần nữ thần băng giá chấn động mạnh, cô ta nhìn thấy một thế giới núi thây biển máu, tà ma loạn vũ; ẩn chứa sự kinh hoàng vô cùng lớn, nguồn gốc của tội ác vô tận.

Chương 1483

Tất cả những thứ kinh hoàng và tà ác mà cô ta có thể tưởng tượng, đều có thể tìm thấy nguyên hình trong thế giới này.

Nữ thần băng giá liên tục lùi lại.

“Ngài không phải là thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, tại sao lại ngăn cản ta?” cô ta ôm chặt bụng mình, nhìn bóng người tóc lam.

“Cút hoặc chết.” nữ tử tóc lam lạnh lùng nói.

Nữ thần băng giá hít một hơi thật sâu, một lát sau, cô ta từ từ lùi lại, lùi vào Thần quốc của mình.

Khi đối mặt với nữ tử tóc lam này, cô ta căn bản không thể dấy lên một chút ý chí chiến đấu nào.

Sự chênh lệch giữa hai bên, như trời với đất.

Là Trường Sinh Giả?

Thậm chí là một trong những người xuất sắc nhất trong số các Trường Sinh Giả?

Sau khi nữ thần băng giá lùi về Thần quốc, cô ta nhanh chóng truyền thông tin này cho tất cả các ‘Thần minh’ có mặt.

Sau khi một lời quát lui nữ thần băng giá, nữ tử tóc lam lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng. [Quả nhiên không phải là Vân Tước Tử tiền bối ở hình thức bình thường, nếu không căn bản không thể một lời quát lui ‘Thần minh’ cấp cửu phẩm.] Tống Thư Hàng thở dài.

“Ngươi vừa dùng con mắt nào, giao ra đây.” Vân Tước Tử bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, ‘con mắt của Thánh nhân’ lại chủ động nhảy ra.

Bóng dáng của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, phản chiếu trong con ngươi của ‘con mắt của Thánh nhân’.

Loáng thoáng, Tống Thư Hàng thấy trong ‘con mắt của Thánh nhân’ có một lớp sương mù hiện lên.

Cuối cùng lại gặp được ngươi... con mắt của Thánh nhân.

“Cuối cùng lại gặp được ngươi, Nho gia Thánh nhân.” khóe miệng Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà ác chuẩn phản diện.

Sau lưng cô ta, loáng thoáng có một hư ảnh quả cầu kim loại lỏng hiện lên.

“Ta tìm ngươi khổ sở quá.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay ra bắt lấy con mắt của Thánh nhân.

Con mắt của Thánh nhân chủ động lao vào lòng, rơi vào tay Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

“Ha ha, Nho gia Thánh nhân... cảnh này, lúc ngươi còn sống nhất định không ngờ tới phải không.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cười lớn, cô ta đưa tay móc vào mắt trái của mình, móc ra một con mắt.

Chết tiệt, các đại năng năm xưa quả nhiên thích móc mắt mình.

Con mắt hữu dụng như vậy, cuộc sống của con người căn bản không thể thiếu nó, tại sao lúc nào cũng phải móc ra chơi?

Sau khi móc mắt ra, cô ta định làm gì?

Hay nói cách khác, đại lão Cửu U nhập vào Vân Tước Tử tiền bối muốn làm gì?

Không lẽ là muốn lắp ‘con mắt của Nho gia Thánh nhân’ vào?

Tống Thư Hàng cũng chỉ nghĩ vậy thôi...

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã ném con mắt cũ của mình đi, rồi lại nhét 'con mắt của Nho gia Thánh nhân' mới lấy được vào hốc mắt trái của mình.

"Như vậy... phần ngươi nuốt của ta, đã trở về rồi!" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thấp giọng nói.

Mà con mắt của Vân Tước Tử vừa bị móc ra trước đó, vừa hay rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, được Tống Thư Hàng tiện tay bắt lấy.

Nhãn cầu vốn màu đỏ rực khi tiếp xúc với lòng bàn tay Tống Thư Hàng, màu đỏ rực phai đi, trở lại màu xanh biếc.

Sau đó, trên bề mặt con mắt có một lớp tinh thể hiện ra từ không trung, biến con mắt màu xanh biếc thành một viên kim cương màu xanh lam.

Sau khi mất đi con mắt của Nho gia Thánh nhân, Tống Thư Hàng lại có được một con mắt mới -- con mắt của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Tống Thư Hàng lòng dâng lên một cảm giác bất an.

Gần đây cậu gặp các loại con mắt đều không gặp chuyện tốt, con mắt của Vân Tước Tử sẽ không gây chuyện chứ?

"Cảm nhận được rồi, ta cảm nhận được mình đang hồi phục.

Ha ha ha ha!" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử che mắt trái, cười lớn.

Tư thế đại lão che mắt ngẩng đầu cười lớn đặc biệt ngầu, khiến người ta không khỏi muốn tạm dừng để học tập.

Sau khi cười lớn, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử buông tay trái đang che mắt ra, tại mắt trái của cô ta có máu tươi nhỏ xuống.

Máu tươi vừa nhỏ xuống lại bay lên, bốc hơi biến mất trong không trung.

Vân Tước Tử thấp giọng nói: “Ánh Mắt Mang Thai, thật là một pháp thuật đáng hoài niệm, nhưng pháp thuật này không phải dùng một đối một, pháp thuật này là pháp thuật quần thể.” Tống Thư Hàng: “Hả!” Chết tiệt, có một dự cảm không lành.

Phạm vi ‘pháp thuật quần thể’ này lớn đến đâu?

Quả nhiên, ngay sau đó Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ngẩng đầu quét mắt: “Tất cả mang thai cho ta!” Trong hốc mắt trái của cô ta, con mắt của Thánh nhân bùng phát ra ‘chính khí’ kinh hoàng, đồng thời ‘chính khí’ trong trời đất đều ngưng tụ về phía con mắt này.

“Mau đi!” Tống Thư Hàng hét lên.

Phong Kiều Tử bên cạnh cậu ‘vèo’ một tiếng độn đi xa, Tống Thư Hàng mở thế giới hạch tâm, chuẩn bị độn vào trong đó.

Đúng lúc này...

“A a a a.” Vân Tước Tử gào thét.

Cô ta che mắt, ngồi xổm xuống cuộn tròn người lại.

Đồng thời, tay phải cô ta ôm chặt đầu, khóc nức nở.

“Đau quá đau quá đau quá.” Khóc lóc một hồi, Vân Tước Tử tiền bối đột nhiên lại ôm đầu, bắt đầu lăn lộn trên đất.

Lấy Tống Thư Hàng làm tọa độ, cô ta nhanh chóng lăn từ trái sang phải, lăn một mạch ra xa trăm mét.

Sau đó, lại từ phải lăn sang trái, nhanh chóng lăn về chỗ cũ, cứ thế tuần hoàn, lăn qua lăn lại.

Hơi kỳ cục, nhưng lại có chút đáng yêu.

Mà bất kể là chiến hạm của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ hay thành viên của ‘phe Thần minh’, tất cả đều tránh xa.

Vân Tước Tử đang lăn lộn tuy đáng yêu, nhưng tuyệt đối là một vũ khí hủy diệt.

Nếu bị cô ta đụng phải, nói không chừng sẽ bị đụng thành thịt nát xương tan.

Tống Thư Hàng vô thức véo cằm suy nghĩ -- cảnh này quen quá.

Đêm Trung thu đó, tại nơi Thông nương sinh ra, sau khi Vân Tước Tử tiền bối bá khí xuất hiện bắt người khổng lồ đá, đột nhiên cũng lăn lộn trên đất như bây giờ.

Sau khi lăn vài vòng, đột nhiên Vân Tước Tử đứng dậy, mắt trái trừng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không kịp né tránh. [Không ổn, là Ánh Mắt Mang Thai?!] Tống Thư Hàng lòng kinh hãi, cảm thấy bụng dưới nóng lên, trướng đau.

Trời ạ, sao mình không sớm quay về thế giới hạch tâm, lại cứ đứng yên tại chỗ xem kịch làm gì?

“Yo, chào buổi sáng, Bá Tống đạo hữu.

Muốn bói một quẻ không?” Vân Tước Tử chớp chớp mắt nói.

Sau lưng cô ta, hư ảnh hình chiếu của quả cầu kim loại lỏng vẫn đang lăn lộn trên đất.

Không phải Ánh Mắt Mang Thai, là ánh mắt nhìn nhau bình thường.

“Vân Tước Tử tiền bối, cô hồi phục rồi?” Tống Thư Hàng vui mừng hỏi.

Nếu Vân Tước Tử tiền bối hồi phục, vậy nhiệm vụ của cậu đã hoàn thành.

Con mắt của Nho gia Thánh nhân, cũng coi như đã ‘gặp’ được Vân Tước Tử thật sự.

Nhiệm vụ viên mãn kết thúc.

“Không biết tại sao, tôi đột nhiên hồi phục ý thức.

Nhưng trạng thái này chắc chắn không kéo dài được bao lâu, lần này thật sự là chơi lớn rồi... thật kích thích!” Vừa nói, cô ta đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve vị trí mắt trái của mình: “Con mắt trái này, cho tôi một cảm giác rất quen thuộc.” “Đó là con mắt của Nho gia Thánh nhân.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Con mắt của Thánh nhân?

Ồ... là hắn à, mấy hôm trước hồi phục được một ít ký ức, cuối cùng cũng nhớ ra hắn.

Chẳng trách cảm giác này quen thuộc như vậy.” Vân Tước Tử gõ gõ đầu mình. ‘Mấy hôm trước’ mà cô nói, chính là khoảng thời gian bị đại lão Cửu U bắt đi làm vật thí nghiệm.

Vì bị kích thích, cô đã hồi phục không ít ký ức vốn bị ‘Hắc Vân Tước’ thu hồi.

“Thánh nhân cho đến lúc chết, vẫn nghĩ đến việc gặp lại cô một lần.” Tống Thư Hàng tận chức nói.

Tạo Hóa tiên tử đưa cậu đến chiến trường, con mắt của Nho gia Thánh nhân tự chủ động nhảy ra, chính là để ‘gặp’ Vân Tước Tử một lần.

Cậu đã quyết định hoàn thành tâm nguyện của ‘Thánh nhân’, lúc này đương nhiên phải giải thích một chút.

Vân Tước Tử nghe vậy, im lặng một lát, thở dài: “Lúc tôi rời khỏi hắn, hắn còn chưa mọc đủ lông, hắn như vậy có được coi là yêu sớm không?” Tống Thư Hàng: “...” Nho gia Thánh nhân bị hình dung là chưa mọc đủ lông, cảm giác này thật quỷ dị.

“Hơn nữa tôi đã nói với hắn, hắn không phải là người tôi tìm.

Vì vậy, tôi mới rời đi, đi tìm người tôi muốn tìm.” Vân Tước Tử nói.

Thì ra còn có tình tiết như vậy?

Chẳng trách Nho gia Thánh nhân sau khi trấn áp chư thiên vạn giới, đánh bại tất cả những kẻ không phục trong thiên hạ, lại không đi tìm Vân Tước Tử -- rõ ràng với thực lực của ông, tìm thấy Vân Tước Tử không khó.

“Vân Tước Tử tiền bối, người cô muốn tìm là ai?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Tôi không biết.” Vân Tước Tử lắc đầu.

“...” Tống Thư Hàng: “Tiền bối, cô đang đùa tôi à?

Chương 1484

Vậy người cô muốn tìm là nam hay nữ, có đặc điểm gì?” “Là nam hay nữ, tôi cũng không biết.” Vân Tước Tử lắc đầu, rồi nói: “Nhưng, người đó, nhất định là một người rất thú vị, khác biệt với mọi người, thích làm những việc mà người khác không thể hiểu; người đó, hẳn là một người lương thiện; tu vi không nhất định rất cao, nhưng trên con đường tu luyện nhất định sẽ rất có thiên phú, và nhất định rất có mục tiêu.” Khi Vân Tước Tử nói đến đây, đôi mắt phải màu xanh xinh đẹp và mắt trái màu đen của cô đều hạnh phúc híp lại.

Tống Thư Hàng nghe xong, vô thức đối chiếu người mà ‘Vân Tước Tử tiền bối’ miêu tả với mình.

Sau đó cậu cười nói: “Tuy tôi không thú vị lắm, nhưng tôi hẳn là một người lương thiện bình thường.

Tu vi của tôi không cao, nhưng trên con đường tu luyện dường như có thiên phú...

ừm, vận may tu luyện của tôi không tệ, vận may cũng là một phần của thiên phú.

Vì vậy, Vân Tước Tử tiền bối, người cô muốn tìm có phải là tôi không?” “Không, không phải cậu.” Vân Tước Tử lắc đầu nói: “Vì vậy, muốn bói một quẻ không?

Tôi cảm thấy ấn đường của cậu đen kịt, gần đây cậu sắp gặp đại nạn đó.” “Vân Tước Tử tiền bối, ngoài chủ đề ấn đường đen kịt, chúng ta có thể nói chuyện khác được không?” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Nhưng tôi lừa người bói quẻ chỉ biết mỗi câu này thôi.” Vân Tước Tử thành khẩn nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Thôi được, tôi nhìn kỹ lại, ấn đường của cậu tuy có hơi đen, nhưng nhiều hơn lại là một luồng tài vận, gần đây cậu sắp phát đại tài.

Chỉ là lúc phát tài cậu phải cẩn thận một chút, nói không chừng sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Giây phút có được khối tài sản khổng lồ, là lúc nguy hiểm nhất.” Vân Tước Tử nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng sờ sờ ấn đường của mình -- mà khoan, cậu bây giờ là ‘thân thể hình chiếu’, cũng có thể nhìn thấy ấn đường đen sao?

Ngoài ra, nói đến phát tài và nguy hiểm tính mạng, cậu lại nghĩ đến chuyện mình sắp cùng Bạch tiền bối đi ‘đào khoáng’ trên không gian.

Cùng Bạch tiền bối đào bảo bối chắc chắn sẽ phát tài, nguy hiểm chắc chắn cũng tỷ lệ thuận với vận may.

“Tôi hiểu rồi, tôi sẽ cẩn thận.

Cảm ơn Vân Tước Tử tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngoài ra, giúp tôi chuyển lời cho Tam Lãng tiểu hữu.” Vân Tước Tử nói.

Tống Thư Hàng lòng khẽ động.

Vân Tước Tử lúc này còn nhắc đến Cuồng Đao Tam Lãng?

Chẳng lẽ Tam Lãng tiền bối là người Vân Tước Tử muốn tìm?

“Một tháng trước tôi đã hẹn với cậu ấy, sẽ đến chỗ cậu ấy chơi một thời gian.

Nhưng bây giờ xem ra... trong thời gian ngắn tôi phải thất hẹn rồi.” Vân Tước Tử nói.

“Không vấn đề, Tam Lãng tiền bối hẳn là có thể nghe thấy, có lời gì cô cứ nói thẳng.” Tống Thư Hàng nói.

“Tôi cảm thấy ý thức lại bắt đầu mơ hồ, e là không còn nhiều thời gian nữa.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay xoa xoa ấn đường.

Sau lưng cô ta, hình chiếu quả cầu kim loại lỏng dần dần bình tĩnh lại, không còn lăn qua lăn lại nữa, đợi nó hồi phục chắc chắn sẽ lại áp chế ý thức của Vân Tước Tử.

“Cuối cùng, tôi còn một câu muốn nói.

Chơi lớn xong thật kích thích, một trăm năm sau Vân Tước Tử ta sẽ trở lại!” cô ta lớn tiếng hét.

Sau đó, trước khi ý thức bị áp chế, cô đã làm một việc cuối cùng.

Cơ thể Vân Tước Tử xoay một vòng tại chỗ, mắt trái [con mắt của Nho gia Thánh nhân] Ánh Mắt Mang Thai bắn ra.

Trong tay cô, Ánh Mắt Mang Thai không phải là một đường thẳng, mà linh hoạt như rắn, nhanh như chớp.

Bụp~~ Ánh Mắt Mang Thai rơi vào người một ‘Thần minh’, sau đó nó như một tia sét dây chuyền, bắn đi.

Bụp bụp bụp bụp bụp~~ Ánh sáng của Ánh Mắt Mang Thai không ngừng xuyên qua chiến trường, mỗi lần nó lóe lên sẽ gửi tặng một vị ‘Thần minh’ lời chúc phúc mang thai.

Tốc độ nhảy của Ánh Mắt Mang Thai quá nhanh, nhanh đến mức mắt của Tống Thư Hàng cũng không phản ứng kịp.

Trong mắt Tống Thư Hàng, ‘Ánh Mắt Mang Thai’ đã trở thành một tấm lưới ánh sáng, dính hơn một nửa số Thần minh có mặt vào trong lưới.

Ngay sau đó, hơn một nửa số Thần minh trên chiến trường dù là nam, nữ hay trung tính, tất cả đều gào thét một tiếng, bụng phồng cao, mười giây mười tháng mang thai.

“Chết tiệt!

Không ai xử lý Bá Tống Huyền Thánh sao.” “A a a a, sắp sinh, sắp sinh rồi.” “Mẹ ơi, con yêu mẹ!

Con mãi mãi yêu mẹ.” “A~~~” Tiếng hét cuối cùng không phải là nỗi đau mang thai, nỗi khổ sinh nở, mà là cường giả của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đang giao chiến, vô tình dùng búa đập vào đầu ‘Thần minh’, đập bẹp đầu hắn.

“Cơ hội tốt, lên, bắt gọn đám ngụy thần này.” “Trước tiên xử lý đám bụng to này.” “Bắt nạt phụ nữ mang thai, cứ cảm thấy có gì đó kỳ kỳ.” “Mở to mắt ra mà nhìn, phần lớn kẻ địch không phải là phụ nữ mang thai, là đàn ông mang thai.

Đàn ông mang thai và phụ nữ mang thai là hai loại khác nhau, cứ việc giết.

Nếu các ngươi không xuống tay được với phụ nữ mang thai, thì giao cho ta!

Ngụy thần phải chết, đại thù của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chúng ta hôm nay phải báo!” “Giết giết giết!” “Đừng để chúng trốn thoát!” Khí thế của phe Tam Thập Tam Thú Thần Tông dâng cao, cục diện vô cùng sôi sục.

Mà phe Thần minh, vì phần lớn đã tiến vào trạng thái mang thai sinh nở, chiến đấu lực giảm mạnh, cục diện chiến đấu hoàn toàn thất bại.

Trong chiến hạm chủ lực, lão giả cầm cung vuốt râu, mỉm cười nói: “Lần vây quét này có thể thuận lợi hạ gục ngụy thần, Bá Tống đạo hữu công không thể không kể.

Đợi chiến đấu kết thúc dọn dẹp chiến trường, chiến lợi phẩm Bá

Tống đạo hữu phải chiếm một phần lớn.” Bá Tống đạo hữu, thật là một viện trợ mạnh mẽ!

Ban đầu theo kế hoạch của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, muốn xử lý đám ‘Thần minh’ này, chắc chắn phải trả giá hy sinh rất lớn, bọn họ trước khi hành động đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh.

Trận chiến báo thù này, thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sẵn sàng hy sinh tính mạng, đổ máu nóng.

Không ngờ sau khi Bá Tống đạo hữu nhập cuộc, một mình đã trực tiếp khiến hơn một nửa cao thủ của phe Thần minh mất đi chiến lực.

Chỉ cần phe Thần minh không có cách nào giải trừ ‘bí thuật mang thai’, bọn chúng chắc chắn sẽ chết.

Đại cục đã định! … … Bên kia, Vân Tước Tử sau khi thi triển ‘Ánh Mắt Mang Thai quần thể’, tinh lực đã hao tổn gần hết.

“Bá Tống đạo hữu, tôi đoán là sắp không áp chế nổi ý thức tà ác Cửu U đó nữa rồi, chúng ta lần sau có duyên gặp lại.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vẫy tay với Tống Thư Hàng, sau đó, thân hình cô lướt đi xa.

Trước khi ‘quả cầu kim loại lỏng’ giành lại quyền kiểm soát cơ thể, cô muốn cố gắng đi xa nơi này.

Tránh để quả cầu kim loại lỏng sau khi kiểm soát cơ thể, mang lại tai nạn cho xung quanh.

Vân Tước Tử vừa chạy điên cuồng, vừa hét với Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, cậu cũng mau đi đi.

Lỡ như ý thức tà ác Cửu U đó hồi phục quyền kiểm soát rồi quay lại tìm cậu gây phiền phức thì không hay đâu.” Điểm này không thể không phòng.

Tống Thư Hàng gật đầu, đáp lại: “Vân Tước Tử tiền bối không cần lo, tôi ở đây chỉ là một hình chiếu năng lượng, sẽ không có chuyện gì đâu.” “Vậy thì tốt nhất, nếu có duyên, chúng ta lần sau gặp lại.” Nói xong, thân hình Vân Tước Tử phi độn đi, biến mất không thấy.

Sau khi Vân Tước Tử tiền bối đi xa, Tống Thư Hàng nắm ‘con mắt của Vân Tước Tử’ trong tay, thầm thở dài.

Con mắt của Thánh nhân bị Vân Tước Tử tiền bối mang đi rồi... nói thật, năng lực ‘lườm ai người đó mang thai’ của con mắt Thánh nhân quả thực là một BUG, là một vật diệu kỳ.

Tiếc là trong tay cậu còn chưa ấm chỗ, đã không còn nữa.

Bây giờ viên ‘con mắt của Vân Tước Tử’ trong tay, không biết có hiệu quả gì. [Viên mắt này, vẫn nên giao cho Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối thôi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ, cất viên ‘con mắt của Vân Tước Tử’ giống như kim cương màu xanh lam vào thế giới hạch tâm.

Sau đó, cậu truyền âm nhập mật cho ‘Phong Kiều Tử’: “Phong Kiều Tử đạo hữu, mục đích chuyến này của tôi đã hoàn thành, tiếp theo tôi phải đi trước một bước.

Chúc các vị đại thắng trở về!” “Bá Tống đạo hữu, trận chiến này công của ngươi không thể không kể.

Đại trưởng lão đã nói rồi, sau khi trận chiến kết thúc, dọn dẹp chiến trường xong, trong số chiến lợi phẩm ngươi phải phân một phần lớn.

Ngươi có cần thứ gì không?” Phong Kiều Tử nói.

Tống Thư Hàng nghĩ một lát, nói: “Tôi cần dược liệu luyện chế ‘ba mươi ba tổ hợp pháp khí’, nếu là cấp bát phẩm trở lên thì tốt quá.

Tôi hiện đã thu thập đủ dược liệu của ‘cá kình, rùa, chó, thỏ, bò, voi, ngựa và dê’, nếu các vị dọn dẹp chiến trường phát hiện dược liệu thích hợp khác, có thể để lại cho tôi một phần... không, để lại hai phần!

Mỗi loại dược liệu để lại cho tôi hai phần.” “Không vấn đề, nếu có dược liệu bát phẩm thích hợp, tôi sẽ để dành cho Bá Tống đạo hữu.” Phong Kiều Tử đáp.

Vừa nói xong, hắn đột nhiên lòng khẽ động.

Chết tiệt!

Bá Tống đạo hữu vừa nói gì?

Dược liệu cấp bát phẩm luyện chế ‘ba mươi ba tổ hợp pháp khí’?

Bá Tống Huyền Thánh muốn làm gì?

Luyện chế một bộ ba mươi ba tổ hợp pháp khí cấu thành từ ‘dược liệu bát phẩm’?

Dùng cho ai?

Bá Tống Huyền Thánh đã là bát phẩm, đã không thể tổ hợp ba mươi ba pháp khí... chẳng lẽ là chuẩn bị cho đệ tử của mình?

Có một sư phụ như vậy thật là hạnh phúc.

“Đúng rồi... nếu các vị có luyện khí sư có thể luyện chế dược liệu bát phẩm, cũng giới thiệu cho tôi vài người nhé?” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Cậu cảm thấy Lục Tu tiên tử một mình chế tạo pháp khí rất vất vả, nếu có thể, cậu cũng muốn tìm vài luyện khí sư để giảm bớt áp lực cho Lục Tu tiên tử.

Ít nhất là làm trợ thủ cho Lục Tu tiên tử cũng tốt.

“Không vấn đề, nếu Bá Tống đạo hữu có nhu cầu, chúng ta có thể cung cấp luyện khí sư thích hợp.” Phong Kiều Tử đáp lại.

“Cảm kích không hết, vậy thì Phong Kiều Tử đạo hữu, chúng ta tạm biệt tại đây.

Tôi ở hiện thế chờ tin thắng trận của các vị.

Đúng rồi, ‘Vân Tước Tử tiền bối’ vừa rời đi các vị chú ý một chút, trạng thái của cô ấy hiện tại có bất thường, nếu cô ấy quay trở lại, các vị nhất định phải cẩn thận, chú ý an toàn, cố gắng tránh xa cô ấy.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Cảm ơn Bá Tống đạo hữu nhắc nhở, chúng ta hiểu rồi.” Phong Kiều Tử đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu, đưa tay mở thế giới hạch tâm, chuẩn bị thông qua thế giới hạch tâm quay về hiện thế.

Ngay khi cậu một chân bước vào thế giới hạch tâm, đột nhiên có một luồng ‘ánh sáng’ xuyên qua không gian bắn tới, ánh sáng như kiếm, chém vào chân Tống Thư Hàng.

Chân phải của thư sinh Tống Thư Hàng bị chém đứt tận gốc.

Chương 1485

May mà đây là thân thể hình chiếu, dù chân bị chém đứt cũng không đau đớn gì.

“Đòn tấn công từ đâu tới?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía phát ra tia sáng.

Bản thể của cậu vẫn luôn thông qua ‘trực tiếp’ giám sát toàn bộ cục diện chiến đấu từ góc nhìn thượng đế, không phát hiện ra kẻ tấn công lén.

Nói cách khác, đòn tấn công bằng ánh sáng này là xuyên qua không gian mà đến.

Là ba vị thần linh sở hữu ‘Thần quốc’ của đối phương tấn công cậu sao?

Ngay khi Tống Thư Hàng quay đầu...

Không gian bị xé rách, một tảng đá khổng lồ như ngọn núi nhỏ chen ra từ không gian.

Sau khi tảng đá ra khỏi không gian, nó biến thành một hình cầu, trên quả cầu có một con mắt mở ra.

Sau đó, có thánh quang âm lãnh bùng cháy từ quả cầu.

Thánh quang này tử khí nặng nề, có cảm giác âm lãnh của vạn vật chung kết.

Các ‘Thần linh’ có mặt tại hiện trường lớn tiếng ca tụng, dùng một loại ngôn ngữ kỳ quái ngâm xướng chương cuối cùng. [Lại là con mắt.] Tống Thư Hàng da đầu tê dại.

Con mắt trên tảng đá hình cầu trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng, phát ra một tràng cười quái dị.

Đồng thời, trên người tảng đá hình cầu có phù văn không gian lóe lên.

Sau lưng nó, có một bóng dáng còn khổng lồ hơn hình chiếu tới, muốn đột phá không gian xuất hiện, muốn giáng lâm nơi này.

Tống Thư Hàng: “Quả nhiên là tên này.” ‘Đạo khí’ mà Thiên Đạo thứ hai để lại, hành tinh có mắt, BOSS của Chung Yên Chi Giáo, lão đại của tất cả ‘Thần linh’.

Tên này lại bị triệu hoán đến đây.

“Đừng hòng đi!” hình chiếu hành tinh có mắt phát ra giọng nói trầm thấp.

Vô số thánh quang bắn ra, dệt thành một tấm lưới, bao vây Tống Thư Hàng, ngăn cản cậu trốn vào thế giới hạch tâm.

Hành tinh có mắt không muốn trực tiếp giết chết Tống Thư Hàng -- nó muốn lấy được tung tích của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ từ tay Tống Thư Hàng, sau đó hủy diệt ‘tiểu thế giới’ mang khí tức của Thiên Đạo thứ ba.

Cuối cùng, mới giết chết Tống Thư Hàng.

“Phong tỏa không gian bị phá vỡ trực tiếp, thứ này có lai lịch gì?” Trong chiến hạm chủ lực của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, lão giả cầm cung nhíu mày.

Bọn họ đã bố trí trận pháp phong tỏa không gian trong khu vực này, có thể hiệu quả ngăn cản ‘Thần minh’ trốn thoát, cũng có thể ngăn cản viện trợ của ‘Thần minh’ thông qua thông đạo không gian đến đây.

Tuy nhiên, phong tỏa không gian của họ hoàn toàn không ngăn được hành tinh có mắt, mỏng manh như mạng nhện.

Tống Thư Hàng truyền âm cuối cùng cho Phong Kiều Tử: "Chuẩn bị chạy đi, nếu bản thể của tên này chen qua được, không ai đối phó nổi nó đâu.

Bản thể của nó to bằng cả một hành tinh!" "To bằng một hành tinh?" Phong Kiều Tử lập tức truyền thông tin cho lão giả cầm cung.

Khi 'hành tinh có mắt' này xuất hiện, hành động vây quét 'Thần linh' của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đành phải dừng lại.

Sau khi Tống Thư Hàng truyền xong thông tin, thân hình cậu trở nên trong suốt.

Sau khi thế giới hạch tâm nâng cấp, phương thức tiến vào trở nên tiện lợi hơn.

Chỉ là phong tỏa được tạo thành từ tia sáng tử vong, không thể ngăn cản cậu quay về.

Cơ thể này chỉ là do Tạo Hóa tiên tử 'chiếu hình' qua bằng bí pháp, chết đi cũng không ảnh hưởng đến bản thể của Tống Thư Hàng.

Vì vậy, Tống Thư Hàng nhân cơ hội thử nghiệm chức năng mới của thế giới hạch tâm, xem sau khi nâng cấp thế giới hạch tâm của mình rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Có thể dưới sự phong tỏa của 'hành tinh có mắt', mang theo cơ thể quay về không.

Hành tinh có mắt thấy Tống Thư Hàng dưới sự phong tỏa của mình, lại vẫn có thể dịch chuyển không gian, vội vàng trầm giọng quát: [Lệnh chú: Không gian tử vong] Một loại sức mạnh cấp pháp tắc, tác động lên khu vực gần Tống Thư Hàng.

Cơ thể đang trong suốt hóa của Tống Thư Hàng bị ép dừng lại, không gian xung quanh cậu [tử vong], phong tỏa cậu tại chỗ.

Đối phương là 'Đạo khí' do Thiên Đạo thứ hai để lại, quả nhiên có cách khắc chế không gian, ngăn cản cậu quay về thế giới hạch tâm.

"Thí nghiệm thất bại, thế giới hạch tâm vẫn cần tiếp tục nỗ lực nâng cấp." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thí nghiệm kết thúc, đã đến lúc để Tạo Hóa tiên tử kết thúc hình chiếu.

Tại hiện trường 'Đại điển Hoàng Sơn', bản thể Tống Thư Hàng quay đầu lại, liên lạc với Tạo Hóa tiên tử, để cô giải trừ hình chiếu. … … Sự việc khó lường, biến đổi trong nháy mắt.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp giải trừ 'phân thân hình chiếu', cục diện lại xảy ra biến hóa.

Trong hư không, lại có cánh cửa không gian mở ra.

Bóng dáng của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đi rồi lại quay về.

Lúc này, mắt phải của cô ta có màu đỏ rực, quyền kiểm soát cơ thể đã do quả cầu kim loại lỏng nắm giữ.

Sau khi hiện thân, Vân Tước Tử ôm chặt mắt trái của mình: "Chết tiệt, chết tiệt.

Đây không phải là bộ phận ta thiếu, đây không phải thứ ta muốn." Sau khi bước ra từ cánh cửa không gian, mắt phải cô ta nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Nói cho ta biết, ngươi lấy được mắt phải của Nho gia Thánh nhân ở đâu?" "Trong mộng." Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

"Ngươi tìm chết!" Vân Tước Tử gầm lên, thân hình cô ta lóe lên, xuất hiện gần Tống Thư Hàng.

Đồng thời, 'phong tỏa ánh sáng' mà hành tinh có mắt bố trí được kích hoạt, tấn công về phía Vân Tước Tử.

"Cút~~" Vân Tước Tử trầm giọng nói.

Tia sáng còn chưa chém tới cơ thể cô ta, đã bị bóng tối vô tận nuốt chửng.

Vân Tước Tử phớt lờ những lớp thánh quang phong tỏa, đưa tay tóm về phía Tống Thư Hàng bản thư sinh.

Thấy vậy, hành tinh mắt to ở phía sau cuống lên, nó không muốn nhường Tống Thư Hàng cho kẻ khác.

Thế là nó đẩy nhanh tốc độ dịch chuyển.

Chỉ là do thể tích quá lớn, mỗi lần muốn dịch chuyển không gian đều cần một khoảng thời gian rất dài để tích tụ năng lượng.

Tống Thư Hàng thở dài, nhìn quả cầu kim loại lỏng đang nhập vào Vân Tước Tử, còn có hành tinh mắt to ở xa xa.

Nếu lúc này đại lão bên phe mình là Bạch tiền bối two cũng xuất hiện, rồi chuyển Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tới nữa thì hôm nay đúng là 'đại lão tụ hội'.【Đừng la, ta đang trốn ở một bên đây.

Ngươi đừng lên tiếng, xem ta cho quả cầu béo này nếm mùi, cố gắng một hơi tiễn nó về thế giới Cửu U.

Nếu không có quả cầu béo này phá rối ở hiện thế, ta sẽ không thể vui vẻ chơi đùa được.】Lúc này, giọng của Bạch tiền bối two đột nhiên vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối two vốn đang âm thầm theo dõi 'hành tinh mắt to', ngài vẫn chưa từ bỏ kế hoạch bắt giữ nó, chuẩn bị phục kích nó một lần nữa.

Không ngờ lúc này lại đụng phải 'quả cầu kim loại lỏng' đang nhập vào Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, thế là Bạch tiền bối two dứt khoát thay đổi kế hoạch.

So với việc bắt giữ ‘hành tinh mắt to’, việc đập quả cầu kim loại lỏng về Cửu U quan trọng hơn.

Nếu không, lỡ như tên này tranh giành ‘hành tinh mắt to’ với ngài thì sẽ rất phiền phức.

Tống Thư Hàng: “…” Có phải cậu nên triệu hồi ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ tới, rồi mở một buổi tọa đàm các đại lão mạnh nhất chư thiên vạn giới không nhỉ?

“Nói cho ta biết, Nho gia Thánh Nhân đã giấu phần còn thiếu của ta ở đâu?!” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay tóm về phía Tống Thư Hàng.

“Oong~~ oong~~” Bản thể của hành tinh mắt to giáng lâm, một hành tinh xuất hiện từ hư không, trực tiếp trấn áp xuống Tống Thư Hàng và Vân Tước Tử.

Nó sẽ không giao Tống Thư Hàng cho bất cứ ai!

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cười lạnh một tiếng, một tay giơ lên, dùng thân hình nhỏ bé trực tiếp chống lại cú va chạm của hành tinh mắt to, tay kia tiếp tục tóm về phía Tống Thư Hàng.

Trong cơ thể Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ẩn chứa ‘Bất Hủ Chi Cốt’, giúp quả cầu kim loại lỏng có thể phát huy thực lực khủng bố ngay cả ở hiện thế, hoàn toàn không sợ hành tinh mắt to.

“Chính là lúc này!” Bạch tiền bối two đột nhiên hiện thân, ngài rút thanh bội kiếm màu đen của mình ra, đâm về phía Vân Tước Tử: “Kiếm Nghịch Luân Hồi, về Cửu U cho ta!” ‘Bạch tiền bối two’ hiện thân chỉ có Tống Thư Hàng, quả cầu kim loại lỏng và hành tinh mắt to tại hiện trường mới có thể nhìn thấy.

Trên màn hình trực tiếp của ‘Hoàng Sơn Tế’ không thể thấy được bóng dáng của Bạch tiền bối two.

Đối mặt với kiếm này, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử chỉ có thể thay đổi chiêu thức, bàn tay vốn tóm về phía Tống Thư Hàng liền đổi hướng, tóm lấy mũi kiếm.

“Bạch!

Lại là ngươi, lại là ngươi!” Miệng ả phát ra tiếng gào giận dữ.

“Chính là ta, quả cầu béo.

Về Cửu U đi!” Bạch tiền bối two cười ha hả, uy lực trên kiếm bùng nổ, chiêu ‘Kiếm Nghịch Luân Hồi’ này trực tiếp công kích vào ‘quả cầu kim loại lỏng’ bên trong cơ thể Vân Tước Tử, lại còn muốn chém đứt mối liên hệ giữa nó và nhục thân của Vân Tước Tử.

“Oong~~” Giữa hư không, hành tinh mắt to phát ra tiếng rít gào, lần trước nó suýt bị Bạch tiền bối two bắt được, lúc này kẻ thù gặp nhau đỏ cả mắt.

Thánh quang âm lãnh trên người nó bùng lên, muốn một hơi nghiền nát cả Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử và Bạch tiền bối two.

“Kẻ phải về Cửu U là ngươi, hôm nay cả hai ngươi đều phải chết!” Miệng Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử phát ra âm thanh như người máy.

Khoảnh khắc tiếp theo, một đoạn ‘Bất Hủ Chi Cốt’ trong cơ thể ả được kích hoạt toàn lực.

Quả cầu kim loại lỏng dùng ‘Bất Hủ Chi Cốt’ làm bàn đạp, không ngừng truyền sức mạnh tới.

Cửu U tà năng điên cuồng khuếch trương, Cửu U tà năng như thủy triều dâng lên chặn thánh quang của ‘hành tinh mắt to’, xuống chặn ‘Kiếm Nghịch Luân Hồi’ của Bạch tiền bối two.

Chỉ trong một hơi thở, Cửu U tà năng cuồng bạo tràn ngập trời đất, tạo ra một ‘hắc động’ trong không gian.

Hắc động này trực tiếp bắt đầu nuốt chửng ‘hành tinh mắt to’ và Bạch tiền bối two.

Quả cầu kim loại lỏng cũng tung chiêu cuối.

Tống Thư Hàng bản thư sinh đang ở trong khe hở giữa ‘thánh quang, Cửu U tà năng’, trông vô cùng đáng thương.

“Đều tung kỹ năng cuối?

Gây sự mà ta phải sợ các ngươi sao?

Bá Tống, phối hợp với ta!” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Phối hợp thế nào?” 【Mở lối vào Hạch Tâm Thế Giới toàn lực!】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng phối hợp, mở lối vào Hạch Tâm Thế Giới toàn lực.

Khoảnh khắc tiếp theo, một luồng sức mạnh từ ‘Tà Liên thế giới’ được truyền đến, đi vào Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng, rồi tiến vào hiện thế.

Luồng sức mạnh này rơi xuống người Bạch tiền bối two.

Sau khi được sức mạnh gia trì, Bạch tiền bối two đưa tay ấn vào hư không: “Để các ngươi chiêm ngưỡng vũ khí tối thượng của ta!” Không gian bị xé toạc.

Chương 1486

Sau đó, một mặt trời nhỏ chui ra từ không gian, thú cưng số 1 kiêm vũ khí tối thượng của Bạch tiền bối [Nhĩ Mang Ba T233] hiện thân.

Bạch tiền bối two tóm lấy Tống Thư Hàng, ẩn mình vào trong mặt trời nhỏ này. 【Chào Bá Tống, lại gặp nhau rồi, Nhĩ Mang Ba T233 mỉm cười với bạn.】 Mặt trời nhỏ nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…" Mặt trời nhỏ của Bạch tiền bối two không phải nói là chưa hoàn thành sao?

Hiện tại mặt trời nhỏ ngoài việc tỏa ra ánh sáng và nhiệt thì không có lực công kích, nên chức vụ chính của nó là 'thú cưng số 1', vũ khí tối thượng chỉ là nghề tay trái.

Lúc này triệu hồi nó ra làm gì?

"Để các ngươi xem kiệt tác cao nhất của ta, Nhĩ Mang Ba T233, hợp thể!

Lấy ta làm nguồn năng lượng, điều chỉnh Diệt Thế Pháo, cho chúng nó mỗi đứa một phát." Bạch tiền bối two nói. 【Đã nhận, Diệt Thế Pháo chuẩn bị xong, hợp thể chuẩn bị xong.】 Âm thanh máy móc của Nhĩ Mang Ba T233 vang lên.

Sau đó một cột sáng xuất hiện, bao bọc Bạch tiền bối two bên trong, biến ngài thành nguồn năng lượng của 'mặt trời nhỏ'.

Mặt trời nhỏ sở dĩ là 'bán thành phẩm' là vì Bạch tiền bối two chưa tìm được 'lõi năng lượng' thích hợp.

Mà bây giờ, sau khi lấy chính mình làm lõi năng lượng, mặt trời nhỏ trực tiếp từ 'thú cưng' chuyển thành 'vũ khí tối thượng'. … Lúc này, trước màn hình trực tiếp tại hiện trường Hoàng Sơn Tế.

Tất cả thành viên đang xem trực tiếp đều ngây người.

Không ai ngờ đại chiến ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ vây quét ‘Thần Minh’ lại leo thang thành thế này.

Một hành tinh, một hắc động, một mặt trời nhỏ, ba bên hỗn chiến.

Mặt trời nhỏ ‘Nhĩ Mang Ba T233’ có thể bị màn hình trực tiếp ghi lại.

Hành tinh mắt to tỏa thánh quang, ra sức nghiền ép.

Hắc động điên cuồng xoay tròn, muốn nuốt chửng hành tinh mắt to, đồng thời lực hút khuếch trương, muốn nuốt luôn cả mặt trời nhỏ.

Trong khi đó, bề mặt mặt trời nhỏ mở ra, lộ ra họng pháo đen ngòm.

“Cưng ơi, các ngươi có muốn làm một phát không?” Tiếng của Bạch tiền bối two truyền ra từ mặt trời nhỏ.

Diệt Thế Pháo nhắm vào hắc động do ‘quả cầu kim loại lỏng’ tạo thành, bắn một phát.

Oanh~~ Trong khoảnh khắc đó, trong mắt mọi người ngoài ánh sáng pháo màu vàng ra thì không thấy gì khác. ‘Diệt Thế Pháo’ thực sự, một phát bắn xuống đủ để cày nát bề mặt cả hành tinh.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào ánh sáng của ‘Diệt Thế Pháo’, kích thích đến mức tim sắp nổ tung, bởi vì phát pháo này là do cậu điều khiển bắn ra.

Do cậu hoàn thành việc khóa mục tiêu, và nhấn nút khai hỏa.

Quả nhiên, thứ như Diệt Thế Pháo mới là lãng mạn của đàn ông a.

Ánh pháo bắn về phía ‘hắc động’.

“Về Cửu U cho ta đi.” Bạch tiền bối two cười ha hả.

Chỉ là cười được nửa chừng, tiếng cười của Bạch tiền bối two nghẹn lại.

“Không ổn.” Bạch tiền bối two nói.

“Không ổn.” Quả cầu kim loại lỏng trong hắc động nói.

“Không ổn.” Hành tinh mắt to cũng đồng thanh.

Ba vị đại lão đồng loạt hô không ổn.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Cậu vừa dứt lời thì cảm giác cả không gian ‘đông cứng’.

Giống như bị ai đó nhấn ‘nút tạm dừng’ vậy.

Tất cả mọi thứ trước mắt đều đứng yên.

Ánh sáng của ‘Diệt Thế Pháo’ bắn được nửa đường, Cửu U tà năng từ hắc động tỏa ra, lưới giết chóc do thánh quang của hành tinh mắt to giăng ra, tất cả đều bị định hình. 【Thời gian ngừng lại?】 Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý nghĩ này.

Không, không đúng.

Nếu là thời gian ngừng lại, tư duy của mình cũng sẽ ngừng lại. 【Không ổn, lần này lại phải lột một lớp da rồi.】 Giọng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động: 【Là vị ‘Thiên’ kia xuất hiện?】 【Gây sự quá trớn rồi, ta phải rút trước đây.

Ta để lại một cái xác ở đây chịu tội thay ta, sau khi mọi chuyện kết thúc ngươi nhớ thu hồi Nhĩ Mang Ba T233.】 Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng vội nói: 【Làm sao thu hồi?】 Đây là một thứ to bằng hành tinh, cậu thu hồi thế nào? 【Đừng lo, T233 sẽ toàn lực phối hợp với ngươi.】 Bạch tiền bối two nói.

Nói xong, thân thể hắn đột nhiên bất động, như con rối gỗ ở lại trong ‘cột sáng’.【Nhớ đóng Hạch Tâm Thế Giới lại.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nghe lời, đóng Hạch Tâm Thế Giới lại.

Mà lúc này, thế giới bên ngoài đã xảy ra biến động.

Giữa hư không, ánh sáng của ‘Diệt Thế Pháo’ bị xóa đi.

Giống như nét vẽ chì bị tẩy xóa đi, ánh sáng pháo bị từng chút một xóa khỏi hư không.

Tiếp theo là ‘hắc động’ ngưng tụ bên cạnh Vân Tước Tử cũng bị từng chút một xóa đi.

Cuối cùng là lưới thánh quang bên cạnh ‘hành tinh mắt to’, cũng bị xóa sạch.

Sau khi thánh quang, Cửu U tà năng, ánh sáng pháo đều bị xóa sạch, bàn tay ‘vô hình’ kia bắt đầu hành động tiếp theo.

Đầu tiên là ‘hành tinh mắt to’, nó bị ‘bóp’ lấy, một khe nứt không gian mở ra trong hư không, bên trong là một thế giới đen không thấy đáy.

Không có gì cả, chỉ là không gian đen tuyền.

Hành tinh mắt to bị ném vào trong.

Không gian khép lại.

Bị nhốt trong phòng tối nhỏ?

Ngay sau đó là nhục thân của Vân Tước Tử, cũng bị tóm lên.

“Không, ngươi không thể đối xử với ta như vậy.

Ta đã tìm được thông tin về ‘Nho gia Thánh Nhân’, ta sắp tìm được phần chúng ta đã mất rồi.

Cho ta chút thời gian, chúng ta vẫn còn cơ hội!” Vân Tước Tử hét lên.

Nhưng vô dụng, một không gian khác được mở ra.

Lần này là không gian trắng tuyền, bên trong cũng không có gì cả.

Vân Tước Tử bị ném vào không gian trắng tuyền.

Không gian khép lại.

Lại một vị đại lão bị nhốt, lần này là phòng trắng nhỏ.

Cuối cùng, đến lượt ‘mặt trời nhỏ’ Nhĩ Mang Ba T233.

“Ngươi đúng là đồ ngu, phần ngươi mất đi lẽ nào là não sao?” Trước khi bị ném vào phòng trắng nhỏ, Vân Tước Tử phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng cuối cùng.

Nhưng dù ả có hét thế nào cũng không thể thay đổi quyết định của ‘Thiên Đạo’.

Thế giới phòng trắng nhỏ khép lại, giam giữ tiếng gào thét không cam lòng của quả cầu kim loại lỏng.

Trong khoảnh khắc phòng tối nhỏ, phòng trắng nhỏ đóng lại, Tống Thư Hàng phát hiện ký ức trong đầu mình về ba kẻ ‘hành tinh mắt to, quả cầu kim loại lỏng, Vân Tước Tử’ trở nên trong suốt.

Giống như sự tồn tại của ‘ba kẻ’ này đều bị xóa đi vậy.

Cậu cố gắng nhớ lại mọi thứ về ba kẻ này, nhưng ký ức ngày càng nhạt nhòa.

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác.

Trong đầu cậu mơ hồ còn nhớ một vật thể khổng lồ, một vật thể mềm mềm, một tiên tử xinh đẹp.

Thậm chí còn nhớ những chuyện đã xảy ra khi tiếp xúc với ba kẻ này, nhưng cậu không thể nhớ ra ba kẻ này trông thế nào, có năng lực gì, có năng lực đặc biệt gì.

Không chỉ vậy, ghi chép về ba kẻ này trong chư thiên vạn giới cũng đều ‘ẩn đi’.

Ví dụ như trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, tài khoản quản lý viên 【Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử】 đã biến thành một tài khoản trống, không có tài khoản, không có tên.

Và tất cả lịch sử trò chuyện liên quan đến ‘Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử’ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đều trở nên ‘trong suốt’.

Tuy nhiên, dữ liệu không biến mất, chỉ là trở nên ‘trong suốt’.

Bởi vì Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử không bị xóa sổ, chỉ bị giam giữ.

Trước khi ả được thả ra, trong chư thiên vạn giới, không ai có thể nhớ đến ả, không ai có thể nghĩ đến ả.

Thậm chí tất cả ghi chép liên quan đến ả cũng sẽ vào trạng thái ‘trong suốt’.

“Ngửa mặt nhìn trời, cái phòng tối nhỏ này đáng sợ quá.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi bị nhốt vào phòng tối nhỏ, ngay cả nguồn gốc ‘tồn tại’ cũng bị cắt đứt, giống như bạn chưa từng tồn tại trong chư thiên vạn giới vậy.

Cũng không biết sau khi mất đi ‘hành tinh mắt to’, Chung Yên Chi Giáo của nó sẽ phải làm sao?

Các tín đồ của nó ngủ một giấc dậy, đột nhiên phát hiện đại lão của mình biến mất. …thậm chí họ còn không thể nhớ lại đại lão nhà mình trông thế nào, có năng lực đặc biệt gì, tên là gì, nghĩ thôi đã thấy đau lòng.

Thậm chí nói không chừng ngày mai các giáo đồ của Chung Yên Chi Giáo sẽ ai về nhà nấy.

Chương 1487

Hai đại lão gây sự phía trước đều bị bắt đi nhốt phòng tối nhỏ, tiếp theo đến lượt mặt trời nhỏ và Bạch tiền bối bên trong.

Mặt trời nhỏ có bị tóm lên ném vào phòng tối nhỏ không?

Chờ đã, tôi còn đang ở trong mặt trời nhỏ mà.

Dù chỉ là hình chiếu, nhưng trước khi hình chiếu được giải trừ, bị ném vào phòng tối nhỏ có ảnh hưởng đến tôi từ 'căn nguyên' không?

"T233, phân thân hình chiếu của tôi phải giải trừ trước.

Sau này tôi sẽ đến tìm cậu.

Nếu cậu không bị nhốt phòng tối nhỏ, tôi sẽ thu cậu lại." Tống Thư Hàng nói.

"Trả lời Bá Tống, xác nhận, tôi ở đây chờ Bá Tống trở về." Mặt trời nhỏ đáp.

Đồng thời, bản thể Tống Thư Hàng ra hiệu cho Tạo Hóa tiên tử.

Phanh~~ Hình chiếu Tống Thư Hàng bản thư sinh trong T233 tiêu tan biến mất.

Ý thức phân liệt của Tống Thư Hàng quay trở về hiện trường 'Hoàng Sơn Tế'.

"Hù~~" Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Trong mắt cậu, các đạo hữu tại hiện trường Hoàng Sơn Tế đang chăm chú nhìn vào màn hình trực tiếp.

Tuy nhiên, ai nấy đều mặt mày ngơ ngác.

Bởi vì ký ức trong đầu họ về 'hành tinh mắt to, Huyền Nữ Môn

Vân Tước Tử' đều đã biến mất.

Ký ức có chút đứt đoạn.

"Ý thức phân liệt của ngươi đã quay về?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

"May mà, nếu không ngươi đã bị nhốt cùng 'hành tinh mắt to', Vân Tước Tử rồi." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: "Hành tinh mắt to là cái gì?

Vân Tước Tử là ai?" Phân thân Bạch tiền bối: "Ngươi đang đùa ta đấy à?" "Không, chờ đã.

Có lẽ tôi vẫn còn một chút ký ức sót lại." Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Nhưng trong lúc nói chuyện, ấn tượng trong ký ức của cậu về 'vật thể khổng lồ, một vật thể mềm mềm, một tiên tử xinh đẹp.' cũng bắt đầu trở nên trong suốt.

"Mặt trời nhỏ cuối cùng cũng sắp bị nhốt rồi." Phân thân Bạch tiền bối nói.

Trong lúc nói chuyện, trên màn hình hình chiếu, mặt trời nhỏ T233 bị bàn tay vô hình tóm lấy, một không gian màu nâu được mở ra giữa hư không.

Mặt trời nhỏ T233 bị ném vào trong.

Sau đó, không gian màu nâu bắt đầu khép lại.

Khi không gian khép lại, ký ức trong đầu Tống Thư Hàng về 'T233' bắt đầu trở nên trong suốt.

"Quả nhiên là vậy, sau khi bị nhốt vào phòng tối nhỏ, ký ức sẽ mất

đi.

Nhưng Bạch tiền bối lại không bị ảnh hưởng?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang suy nghĩ, đột nhiên… …không gian màu nâu lại bị mở ra.

T233 bị lôi ra trở lại.

Sau đó, một bóng người bên trong T233 bị lôi ra.

Bóng người này vừa bị lôi ra liền mềm nhũn thành một tấm da.

Bạch tiền bối two thật sự *lột một lớp da*.

Lần trước ngài chơi trốn tìm với ‘Thiên Đạo’ thất bại, cũng nói là lột một lớp da, lẽ nào cũng là lột kiểu này?

Bốp~~ Tấm da này của Bạch tiền bối two bị ném vào ‘không gian màu nâu’.

Sau đó, T233 bị lắc mạnh một cái, trong quá trình lắc lư, trên thân T233 hiện lên những hình ảnh.

Những hình ảnh này là hình ảnh được tạo ra sau khi ‘thời gian đảo ngược’. ‘Thiên Đạo’ đảo ngược thời gian, khóa chặt Bạch tiền bối two đang bỏ trốn trong T233.

Trong khung cảnh đảo ngược, đột nhiên có một khuôn mặt thanh tú, trông có vẻ vô hại xuất hiện trong hình ảnh.

Chàng thiếu niên vô hại này đang vẻ mặt vui vẻ, nhấn nút ‘khai hỏa’… …sau đó, Diệt Thế Pháo được bắn ra.

Trong nháy mắt, tất cả các đạo hữu xung quanh đều quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Mẹ nó, còn có cả chiêu này sao?

Cảm giác này hệt như bị trúng đạn, ngực như bị xuyên thủng, tim sắp ngừng đập.

Đồng thời, Tống Thư Hàng trong lòng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Trong khoảnh khắc dự cảm chẳng lành này nảy sinh, cậu theo bản năng chui vào 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Tốc độ của Tống Thư Hàng nhanh, nhưng tốc độ của 'Thiên Đạo' còn nhanh hơn cậu.

Cậu bị một bàn tay vô hình tóm lấy.

Sau đó, bên cạnh cậu mở ra một khe nứt không gian, đó là một thế giới màu xanh lá, thế giới bảo vệ môi trường.

Bàn tay vô hình đó đang định ném Tống Thư Hàng vào trong.

Lúc này, phân thân Bạch tiền bối nhảy lên, một tay tóm lấy Tống Thư Hàng.

Bàn tay vô hình dừng lại một chút.

Sau đó, thế giới màu xanh lá bị đóng lại.

Tống Thư Hàng thoát được một kiếp?

Không, không có chuyện đó đâu.

Chỉ vì trên người cậu có treo một phân thân Bạch tiền bối, nên 'trọng lượng' tăng lên.

Vì vậy, Thiên Đạo tính toán lại, cảm thấy 'thế giới màu xanh lá' cần phải đổi.

Một không gian mới được mở ra.

Lần này không còn là thế giới đơn sắc nữa, mà đổi thành một thế giới tử khí trầm trầm.

Bên trong tràn ngập sương mù màu xám, tỏa ra mùi vị của cái chết.

“Thư Hàng!” Tô Thị A Thập Lục vì khoảng cách khá xa, nhưng cô không nghĩ ngợi gì, trực tiếp lao tới, cùng Bạch tiền bối treo trên người Tống Thư Hàng.

“Tống tiền bối đợi em!” Vũ Nhu Tử cũng hét lớn một tiếng, nhảy bổ tới, treo trên người Tống Thư Hàng.

Trực giác mách bảo cô, sắp tới có thể sống một cuộc sống kích thích hay không, đều phụ thuộc vào việc cô có thể ôm chặt Tống Thư Hàng hay không.

“Không, chờ đã, các cậu đừng qua đây, sẽ xảy ra chuyện đó.” Tống Thư Hàng vội nói: “Nếu bị giam giữ, thế giới này sẽ không còn ai nhớ đến các cậu, mọi thứ về sự tồn tại của các cậu sẽ bị xóa sạch.” Tô Thị A Thập Lục khẽ lắc đầu, nghiêm túc nói: “Em ở bên anh.” Vũ Nhu Tử: “Em ở bên A Thập Lục!” Phân thân Bạch tiền bối: “Ta chỉ là phân thân, không cần sợ, bản thể vẫn còn ở hiện thế.” Trong lúc nói chuyện, bàn tay vô hình kia vung lên.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, phân thân Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử bị ném vào thế giới tràn ngập khí tức tử vong màu xám đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, thế giới xám xịt đóng lại.

Sau khi thế giới đóng lại, thông tin về Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục trong chư thiên vạn giới đều trở nên trong suốt.

Thế nhưng, thông tin về Tống Thư Hàng lại không hoàn toàn bị xóa sạch.

Bởi vì cậu vừa mới ‘nhân tiền hiển thánh’, trong vòng một năm tới, dưới ảnh hưởng của pháp tắc, chư thiên vạn giới sẽ ghi nhớ kỹ ngàn năm đệ nhất thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Nhưng mà, Bá Tống Huyền Thánh trông thế nào, đạo hiệu của ngài là gì, ngài là nam hay nữ, có năng lực đặc biệt gì, tất cả mọi người đều không nhớ rõ. … Thành phố Văn Châu, Bạch Kình Lộ.

Ba Tống đang ngồi trên sô pha đọc báo.

Mẹ Tống đang chán chường xem phim truyền hình.

Đột nhiên, cả hai đồng thời nhíu mày.

“Có phải mình đã quên mất thứ gì không?” Ba Tống đặt báo xuống.

Mẹ Tống: “Em cũng có cảm giác này.” Khoảng mười mấy giây sau.

Ba Tống: “Đúng rồi, chúng ta có từng có con không?” Mẹ Tống: “Hình như trước kia có một đứa, sau này không nhớ rõ nữa.” “Chết yểu rồi sao?” Ba Tống thở dài.

Kỳ lạ thật, dù có chết yểu, ông cũng nên có ấn tượng.

Nhưng ông không nhớ ra được chút nào. …quan trọng hơn là, trong lòng ông không có một chút bi thương nào.

Mẹ Tống: “Kỳ lạ, em không nhớ ra được chút nào.” Ba Tống đứng dậy: “Không sao, chúng ta vẫn còn trẻ.

Đặc biệt là mấy ngày nay, anh cứ cảm thấy mình như trẻ lại mười tám tuổi vậy.

Vợ cũng ngày càng trẻ, ngày càng xinh đẹp, chúng ta sinh thêm một đứa nữa đi.” Mẹ Tống trầm tư một lát: “Được!” Thế là, ba Tống và mẹ Tống tắt ti vi, đặt báo xuống, hai người đi tạo người.

×××××××××× Trong thế giới xám xịt.

Tống Thư Hàng, phân thân Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục rơi xuống cùng nhau.

Thế giới này vô hạn lớn.

Sau khi mấy người bị đưa vào thế giới này, họ vẫn luôn ở trong trạng thái ‘rơi xuống’.

Cứ rơi mãi, nhưng đến giờ vẫn chưa rơi xuống đáy.

Bạch tiền bối đưa tay rút Lưu Tinh Kiếm ra, bốn người đáp xuống Lưu Tinh Kiếm.

“Đây là thế giới gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Khí tức tử vong thật nồng đậm, nếu tu sĩ tu luyện công pháp hệ này gặp phải thế giới này, chắc sẽ vui mừng như điên.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói.

Vũ Nhu Tử: “Cảm giác có chút kích thích.” Phân thân Bạch tiền bối nói: “Nơi này có chút giống ‘Tinh Giới’, nhưng Tinh Giới không tử khí trầm trầm như vậy.” “Chúng ta sẽ bị nhốt bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thông thường nếu ‘Thiên Đạo’ ra tay thì đều tính bằng ‘vạn năm’.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Chương 1488

Tống Thư Hàng: "…" Vạn năm?

Vạn năm sau, cậu đã thành tro cốt rồi chứ.

Tống Thư Hàng bắt đầu liên lạc với 'Hạch Tâm Thế Giới' của mình.

Nếu Hạch Tâm Thế Giới vẫn còn, cậu có thể trốn vào Hạch Tâm Thế Giới, rồi nghĩ cách dịch chuyển ra ngoài.

Một vạn năm quá dài, ta chỉ tranh sớm tối!

Tống Thư Hàng cố gắng liên lạc với Hạch Tâm Thế Giới, chỉ cần có thể trở về Hạch Tâm Thế Giới, cậu sẽ lấy Tà Liên thế giới của Bạch tiền bối two làm bàn đạp, rồi vượt biên sang thế giới Cửu U.

Mà chỉ cần đến được thế giới Cửu U, sẽ có rất nhiều lối đi có thể trở về thế giới loài người.

Tống Thư Hàng rất nhanh đã liên lạc được với Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Nhưng… cậu không thể vào được.

Cậu có thể cảm ứng được Hạch Tâm Thế Giới, ý thức cũng có thể đi vào đó tuần tra, nhưng giữa Hạch Tâm Thế Giới và cậu có một lớp rào cản, từ chối mọi vật thể ra vào.

Cậu không thể vào, cũng không thể lấy ra bất cứ thứ gì.

"Xong rồi, chúng ta phải ở đây một vạn năm rồi." Tống Thư Hàng cười khổ.

Cậu thậm chí đã nghĩ xong lời thoại khi mình được 'mãn hạn một vạn năm' rồi. 【Ta đã bị giam cầm một vạn năm, lại bị chính người quê hương mình lãng quên.

Mà giờ đây, ta cuối cùng cũng được thấy lại ánh sáng!】 Phân thân Bạch tiền bối khẽ vỗ vai cậu, an ủi: “Đừng lo, sẽ không ở lại một vạn năm đâu.” “Bạch tiền bối, ngài có cách rời đi sao?” Tống Thư Hàng lập tức sáng mắt lên.

Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu, nói: “Ba người các ngươi hiện tại chỉ có cảnh giới Tứ phẩm, tu sĩ Tứ phẩm về mặt lý thuyết tuổi thọ là trên sáu trăm năm… Nếu không thăng cấp, các ngươi chắc chắn không cần ở lại một vạn năm, sáu bảy trăm năm cuộc đời là kết thúc rồi.

Mà trong không gian bị giam cầm này, muốn thăng cấp không hề dễ dàng.” Trong không gian tràn ngập khí tức tử vong này, linh lực rất loãng, không phải là nơi thích hợp để tu luyện.

Ở đây tu luyện, mười năm e rằng cũng chỉ bằng hiệu quả một năm ở bên ngoài.

Làm ít công nhiều.

Ở đây muốn thăng cấp Ngũ phẩm, khó hơn bên ngoài gấp mười mấy lần.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng: “Nói cách khác, chúng ta còn không có tư cách ‘bị nhốt một vạn năm’ à.” “Bị nhốt một vạn năm?

Vậy trong một vạn năm này, chúng ta phải làm gì?” Vũ Nhu Tử nhìn xung quanh, khắp nơi đều là sương mù tử khí, không có gì cả.

Tô Thị A Thập Lục: “Em nghĩ chúng ta nên tìm một nơi đặt chân trước… không thể cứ bay lơ lửng trên không mãi được.” “Lúc này, nếu có T233 ở đây thì tốt rồi, nó không tỏa ra ánh sáng và nhiệt thì chính là một tiểu hành tinh.

Chúng ta thậm chí có thể an cư lạc nghiệp trên người nó.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử nói: “Nhưng thế giới này chỉ có thể nhìn thấy sương mù xám xịt, trong thế giới này chúng ta có thể tìm được nơi đặt chân không?” Cô cảm thấy thế giới này rất có cảm giác, có cảm giác như bước vào bối cảnh phim kinh dị.

Khắp nơi tràn ngập khí tức tử vong, sương mù xám xịt che khuất tầm nhìn, dù là với ánh mắt của tu sĩ cũng chỉ có thể nhìn thấy cảnh vật cách xa năm mươi mét.

Điều đáng tiếc duy nhất là, thế giới này dường như không thay đổi, thiếu đi sự kích thích.

“Chúng ta cứ hạ xuống một đoạn trước, dù là ‘thế giới vực sâu’ cũng không phải là hố không đáy, nếu cứ tiếp tục hạ xuống, chắc chắn sẽ tìm được nơi đặt chân.” Bạch tiền bối nói.

Trong lúc nói chuyện, ‘lan can’ trên Lưu Tinh Kiếm dâng lên.

“Bám chắc vào.” Bạch tiền bối nói.

Tiếp theo sẽ là đua xe.

Tống Thư Hàng lập tức ôm lấy một thanh lan can, mỗi khi Bạch tiền bối đua kiếm, cậu lại toàn thân mềm nhũn, suy yếu vô lực.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cũng mỗi người bám một thanh lan can.

Vèo~~ Lưu Tinh Kiếm lao xuống với tốc độ nhanh nhất.

“Ha ha ha!” “A a a~” “Hơi nhanh một chút.” Phản ứng của ba người Tống Thư Hàng mỗi người một khác.

Lưu Tinh Kiếm lao đi hết tốc lực, bay khoảng hơn ba mươi phút, phân thân Bạch tiền bối bấm một kiếm quyết, dừng Lưu Tinh Kiếm

lại.

“Lâu rồi không đua kiếm hết tốc lực như vậy.” Phân thân Bạch tiền bối hài lòng nói.

Tống Thư Hàng: “Đã xuống đến đáy rồi sao?” “Chưa, chúng ta e rằng không thể xuống đến đáy được.” Phân thân Bạch tiền bối nói: “Không gian chúng ta đang ở là không gian ‘rắn tuần hoàn’.

Vừa rồi khi chúng ta bay hết tốc lực, cứ mười phút lại bị pháp tắc không gian ảnh hưởng, quay trở về điểm ban đầu.

Nói cách khác, trong không gian này, điểm bắt đầu chính là điểm kết thúc, bắt đầu chính là kết thúc.

Dù chúng ta hạ xuống thế nào, về lý thuyết đều không thể đến được ‘mặt đất’.” “Vậy chúng ta cứ bay lơ lửng mãi sao?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối: “Các ngươi đợi chút, ta nhớ trước đây ta có cất một chiếc tiên chu, chúng ta có thể vào tiên chu đặt chân trước.” Phân thân Bạch tiền bối lấy pháp khí không gian của mình ra, từ trong đó lấy ra một chiếc tiên chu.

Chiếc tiên chu này lập tức gợi lại ký ức của Tống Thư Hàng.

Cậu từng ngồi trên chiếc tiên chu này, và ở trên đó nghe một bài ‘Thất Sát Ca phiên bản chấn động, cối xay gió 360 độ’ của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nhớ lại 《Thất Sát Ca》 phiên bản chấn động, mặt cậu vẫn còn hơi tái.

Cửa tiên chu mở ra, bốn người tiến vào, không gian bên trong tiên chu rất lớn, dùng để đặt chân hoàn toàn đủ.

Sau khi phân thân Bạch tiền bối đóng cửa tiên chu, ngài lại đứng ở cửa tiên chu, véo cằm nhìn thế giới bên ngoài.

“Bạch tiền bối ngài vẫn chưa vào sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, ta vừa phát hiện một chuyện quan trọng, liên lạc giữa ta và bản thể cũng mất rồi… Rõ ràng vừa rồi ta vẫn có thể cảm ứng được thông tin của bản thể.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Không ổn, bản thể của Bạch tiền bối ngài không phải cũng bị bắt nhốt phòng tối nhỏ rồi chứ?” “Không đâu, là do phía chúng ta.” Phân thân Bạch tiền bối khẳng định: “Nhưng may mà, vừa rồi trước khi liên lạc với bản thể bị cắt đứt, ta đã ra lệnh cho ‘Công đức phi hành dùng một lần’ bên cạnh Tam Lãng đạo hữu.

Chỉ cần Hoàng Sơn Tế kết thúc, là sẽ đưa hắn vào bí cảnh chậm chạp.” “Nói đến Tam Lãng tiền bối, anh ấy có thể sẽ muốn đến phòng trắng nhỏ lúc nãy.” Vũ Nhu Tử đột nhiên nói: “Lúc trước xem trực tiếp, thấy phòng trắng nhỏ mở ra, em phát hiện Tam Lãng tiền bối nắm chặt nắm đấm.

Nhưng mà, người bị nhốt vào phòng trắng nhỏ là ai nhỉ?

Em không nhớ được.” Tống Thư Hàng: “Là một vị tiên tử tỷ tỷ xinh đẹp, còn lại tôi cũng không có ký ức.

À đúng rồi, trong tay tôi có một thứ liên quan đến cô ấy.” Nói rồi, Tống Thư Hàng lấy ra ‘con mắt của Vân Tước Tử’ đã hóa thành kim cương xanh.

Trong ‘ấn tượng’ còn sót lại của cậu, thứ này có liên quan đến vị tiên tử đã biến mất kia, trước đó cậu định giao con mắt này cho Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Tô Thị A Thập Lục: “Đây là một con mắt?” “Con mắt này là của Vân Tước Tử, xem ra ký ức của ba ngươi đều có vấn đề rồi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Con mắt này có tác dụng gì không? ‘Thánh Nhân Chi Nhãn’ mà chúng ta nhận được trong Mê Vụ Mộng Cảnh lúc trước có thể khiến người ta trải nghiệm mang thai, còn con này thì sao?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Tôi cũng không biết, thử xem?” Tống Thư Hàng đưa tay truyền chân nguyên vào ‘con mắt của Vân Tước Tử’.

Chân khí của ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ được truyền vào con mắt của Vân Tước Tử.

Nhưng con mắt của Vân Tước Tử không có chút phản ứng nào.

“Kích hoạt Thánh Nhân Chi Nhãn của Nho gia cần ‘chính khí’, nói không chừng kích hoạt con mắt này cũng cần năng lượng tương tự?” Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử: “Vậy cần năng lượng gì đây?

Chúng ta hoàn toàn không có ấn tượng gì về ‘Vân Tước Tử’ tiền bối, cô ấy giỏi cái gì?

Tu luyện công pháp gì?” “Bạch tiền bối có biết Vân Tước Tử tiền bối giỏi cái gì không?

Tu luyện công pháp thuộc tính gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối véo cằm suy tư một lúc: “Nếu nói Vân Tước Tử giỏi cái gì… cô ấy khá giỏi tìm đường chết?

Công pháp tu luyện chắc là liên quan đến hệ băng.” “Giỏi tìm đường chết không phải là Tam Lãng tiền bối sao?” Tống Thư Hàng nói.

Phân thân Bạch tiền bối nói: “Cách tìm đường chết của cô ấy khác với Tam Lãng, mỗi lần cô ấy tìm đường chết đều là theo hướng ‘tìm cái chết’.

Chết càng nhanh càng tốt, cô ấy làm thế đó.” “Vậy thì sẽ chết chứ?” Tô Thị A Thập Lục nhíu mày nói.

“Đúng vậy, nhưng cô ấy vẫn sống đến tận bây giờ.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến một câu nói nổi tiếng của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối: “Người thích tìm đường chết, vận khí thường sẽ không quá tệ?” “Bởi vì vận khí kém, sau khi tìm đường chết thì chết thật rồi.

Cho nên, những người còn lại đều là người có vận khí mạnh!” Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

Vũ Nhu Tử trả lời thật có lý!

Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói: “Lạc đề rồi… chúng ta đang thảo luận xem làm thế nào để sạc năng lượng cho con mắt này.” “Phải sạc cho nó năng lượng tìm đường chết sao?” Tống Thư Hàng châm chọc.

Tô Thị A Thập Lục nói: “Vừa rồi Bạch tiền bối nói, công pháp tu luyện của Vân Tước Tử tiên tử có liên quan đến ‘hệ băng’, có lẽ có thể thử xem?

Nhưng em không phải hệ băng.” “Tôi là hệ hỏa, lôi.” Tống Thư Hàng nhún vai.

Vũ Nhu Tử: “Em cũng không phải hệ băng.” Bạch tiền bối: “Ta giỏi hệ thổ, hệ băng là thuộc tính khá ít người dùng.” “Đô đô y nha~~ a bổn.” Lúc này, một giọng nói vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, thì phát hiện hư ảnh của Tạo Hóa tiên tử đang lơ lửng sau lưng cậu, lúc ẩn lúc hiện.

“Tạo Hóa tiên tử cũng bị nhốt vào đây rồi?” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “Cô ấy vẫn luôn nhập vào người anh, anh bị nhốt vào đây rồi, cô ấy tự nhiên cũng vào theo.” “Vậy Tạo Hóa Pháp Vương thì sao?

Pháp Vương không có Tạo Hóa tiên tử, giọng hát của ngài ấy sẽ không có thuộc tính ‘phá tâm ma kiếp’… vậy tu chân giới toi rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu nhớ sau khi buổi hòa nhạc thực nghiệm ‘phá tâm ma kiếp’ của Tạo Hóa tiền bối thành công, đã nhận được rất nhiều lời mời từ các môn phái lớn trong tu chân giới.

Sau đó, Đấu Chiến Phật Tông đã sắp xếp cho Tạo Hóa Pháp Vương một ‘tour diễn vòng quanh tu chân giới’.

Mà bây giờ Tạo Hóa tiên tử bị nhốt cùng cậu, buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương sẽ chỉ có sức phá hoại, không có thuộc tính phá tâm ma kiếp.

Đến lúc đó, ‘tour diễn vòng quanh tu chân giới’ của Tạo Hóa Pháp Vương, chắc chắn sẽ đổ máu khắp nơi?

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

“A ngốc~” Tạo Hóa tiên tử tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi cảm giác cô ấy đang chửi tôi.” “Đây là nhân cách A của Tạo Hóa tiên tử, không thể giao tiếp bình thường với người khác, Tống tiền bối anh chắc chắn là ảo giác.” Vũ Nhu Tử lên tiếng an ủi.

“Tống~ a bổn~” Tạo Hóa tiên tử phát ra tiếng.

Vũ Nhu Tử: “…” Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật, nhìn Vũ Nhu Tử: “Bây giờ thì sao?

Vẫn là trùng hợp?” Tô Thị A Thập Lục che miệng cười khúc khích.

Phân thân Bạch tiền bối: “Tạo Hóa tiên tử phát hiện ra điều gì sao?” “Y y nha~~ đô đô~” Tạo Hóa tiên tử chớp chớp mắt.

Phân thân Bạch tiền bối: “Thư Hàng, ngươi đưa ‘con mắt của Vân Tước Tử’ cho Tạo Hóa tiên tử thử xem.” “Tạo Hóa tiên tử chỉ là trạng thái hư ảnh thôi mà, cô ấy cầm được bảo thạch sao?” Tống Thư Hàng đưa con mắt của Vân Tước Tử lên.

Chương 1489

Tạo Hóa tiên tử thật sự cầm được bảo thạch, trời mới biết bây giờ cô ấy đang ở trạng thái gì?

Sau khi cầm lấy bảo thạch, Tạo Hóa tiên tử vung tay!

Khoảnh khắc tiếp theo, con mắt của Vân Tước Tử bị ném ra ngoài.

Cửa tiên chu vẫn đang mở, con mắt của Vân Tước Tử bị ném ra khỏi tiên chu.

“Trời ạ!” Tống Thư Hàng hét lên, cậu nhảy lên, bám sát theo ‘con mắt của Vân Tước Tử’ nhảy ra ngoài, đoạt lấy con mắt.

Cậu và con mắt cùng rơi ra ngoài tiên chu.

Tống Thư Hàng thuận lợi bắt được ‘con mắt của Vân Tước Tử’, chân khẽ đạp một cái, hoa sen màu đen hiện ra dưới chân, nâng đỡ cơ thể hắn.

“Tạo Hóa tiên tử, làm cái gì vậy!” Tống Thư Hàng bất mãn nói.

Con mắt này tuy không biết có công hiệu gì, nhưng thứ này nói không chừng là vật kỷ niệm cuối cùng của ‘Tam Lãng tiền bối’ đối với vị Vân Tước Tử tiên tử kia, cậu định giao nó cho Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

“Á á á~ la tác~~” Tạo Hóa tiên tử hát lên.

Ngay lúc này, ‘sương mù’ trong hư không không ngừng tràn vào con mắt của Vân Tước Tử.

Những làn sương mù tràn ngập ‘tử khí’ đó, tranh nhau tràn đến, tạo thành một xoáy nước trên không trung Tống Thư Hàng, điên cuồng rót vào.

Cùng với tử khí rót vào, con mắt Vân Tước Tử vốn màu xanh lam bị nhuốm một lớp màu đen.

Một lát sau, con ngươi vốn màu xanh lam biến thành màu đen.

Tử khí và sương mù này chính là năng lượng để kích hoạt 'con mắt của Vân Tước Tử' sao?

Công pháp tu luyện của vị Vân Tước Tử tiền bối thần bí kia lẽ nào có liên quan đến 'hệ tử vong'?

"Thư Hàng, ngươi không sao chứ?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

"Không vấn đề gì, con mắt của Vân Tước Tử đã được kích hoạt rồi." Tống Thư Hàng vẫy vẫy viên kim cương đen trong tay.

Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối, phát hiện ra công năng đặc biệt gì chưa?

Có thể giống như Thánh Nhân Chi Nhãn khiến người ta mang thai không?" Tống Thư Hàng: "Công năng tôi vẫn chưa biết, nó vẫn đang không ngừng hấp thu tử khí và sương mù.

Không biết khi nào mới có thể kích hoạt." Trong lúc nói chuyện, 'con mắt của Vân Tước Tử' đã biến thành màu đen bình tĩnh trở lại.

Tử khí, sương mù trong hư không cũng không còn tràn vào nữa.

"Sạc năng lượng xong rồi?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Xem ra là năng lượng đã đầy, vậy bước tiếp theo là phóng thích thôi, để tôi xem cậu có năng lực đặc biệt gì." Cậu hướng 'con mắt của Vân Tước Tử' về phía hư không xa xôi, vung mạnh.

Chỉ là con mắt của Vân Tước Tử không có một chút phản ứng nào.

“Kích hoạt thất bại, xin vui lòng kích hoạt lại.” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Thư Hàng anh về trước đi, nghiên cứu lại xem con mắt của Vân Tước Tử này dùng thế nào.” Dù sao mọi người rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, tìm chút việc làm cũng tốt.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng cất con mắt của Vân Tước Tử đi, đạp lên hoa sen, vài bước nhảy về tiên chu.

Cậu đặt ‘con mắt của Vân Tước Tử’ đã biến thành màu đen lên chiếc bàn trà nhỏ trong tiên chu, sau đó phân thân Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử ngồi vây quanh bàn trà, nghiên cứu xem con mắt này rốt cuộc có tác dụng gì.

Tạo Hóa tiên tử lần này không lên tiếng nữa, cô ấy chỉ lẳng lặng lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, cũng không biết cô ấy đang nghĩ gì.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục giả thiết: “Có phải là do lớp ‘kết tinh’ bên ngoài này không, giống như ăn bánh mì phải mở túi bao bì trước, chúng ta muốn sử dụng ‘con mắt của Vân Tước Tử’, thì phải đập vỡ lớp kết tinh trước?” Vũ Nhu Tử: “Vậy chúng ta thử xem!” Cô đưa tay ra, truyền tiên thiên chân nguyên, dùng sức chọc vào ‘con mắt của Vân Tước Tử’.

Keng~ Tiếng kim loại va chạm, một cú chọc mạnh của Vũ Nhu Tử lại không thể để lại bất kỳ dấu vết nào trên lớp kết tinh.

“Cứng quá.” Vũ Nhu Tử xoa xoa ngón tay của mình.

Phân thân Bạch tiền bối nói: “Để ta thử.” Ngài đưa tay triệu hồi Lưu Tinh Kiếm, nhắm vào ‘con mắt của Vân Tước Tử’ cẩn thận cắt tới.

Rắc~ Lớp kết tinh bị Lưu Tinh Kiếm chém trúng, vỡ ra, lộ ra con mắt đen láy bên trong.

Con mắt này giống như còn sống, phản chiếu hình dáng của Bạch

tiền bối.

“Cắt ra rồi, tiếp theo thử kích hoạt nó xem sao.” Vũ Nhu Tử nói.

Phân thân Bạch tiền bối nhặt con mắt này lên, cẩn thận nâng nó.

Khoảng một lát sau, phân thân Bạch tiền bối nói: “Có lẽ ta biết con mắt này dùng thế nào rồi.” “Dùng thế nào?” Tống Thư Hàng tò mò.

“Có ai muốn đổi một con mắt không?” Phân thân Bạch tiền bối lên tiếng.

“Móc mắt ra chơi à?” Tống Thư Hàng theo bản năng trả lời.

Gần đây cậu thấy ‘nhãn cầu’, phản ứng đầu tiên chính là các đại năng viễn cổ đều thích móc mắt ra chơi.

Đại năng không chịu móc mắt mình ra chơi không phải là một tiền bối tốt.

“Em tuy rất muốn thử, nhưng mắt của em không thể đổi.” Vũ Nhu Tử cười hì hì, chỉ vào mắt mình nói: “Mắt của em có một môn đồng thuật đặc biệt, không thể đổi được.” Tô Thị A Thập Lục cũng lắc đầu: “Em không muốn đổi mắt của người khác.” Tống Thư Hàng: “Không phải là tôi chứ?” “Ngươi muốn đổi không?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Thật ra, tôi vẫn khá hài lòng với mắt của mình.” “Đổi rồi dù sao cũng có thể đổi lại, sợ gì?” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Nếu ngài không phải đang trong trạng thái phân thân, nói không chừng đã móc mắt ra đổi chơi rồi.

Tô Thị A Thập Lục nghĩ một lát, nói: “Vậy để em.” “Không không không, vẫn là để tôi đi.

Tôi da dày thịt béo, khả năng chịu đau cao hơn.” Tống Thư Hàng nói với Tô Thị A Thập Lục.

“Ai lại hình dung mình như vậy chứ.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả, nói: “Vậy Bạch tiền bối, chúng ta có cần phẫu thuật không?” “Chúng ta hiện tại không có điều kiện phẫu thuật, dụng cụ cũng không có… Cứ móc mắt ra trực tiếp, rồi đổi vào, sau đó thêm vài pháp thuật trị liệu.

Ngoài ra, 《Tự Dũ Pháp》 của Trình Lâm tiên tử hôm đó ngươi đã nắm vững chưa?

Trong lúc tiếp nhận pháp thuật trị liệu thì vận chuyển 《Tự Dũ Pháp》, mắt mới sẽ nhanh chóng dùng được thôi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Trình Lâm bây giờ không phải là tiên tử.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Bạch tiền bối: “?” “Tôi bây giờ chính là Trình Lâm.” Tống Thư Hàng thở dài.

Phân thân Bạch tiền bối: “Cái gì?” “Trình Lâm là một đạo hiệu, giống như mạch Số Tu vậy.

Vì một số nguyên nhân, đạo hiệu này bây giờ do tôi kế thừa.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Như vậy, anh lại có bảy đạo hiệu rồi?” “Tống tiền bối cố lên!

Chúng ta cùng nhau cố gắng hướng tới 365 đạo hiệu.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…” Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Mắt phải móc ra thế nào?

Móc trực tiếp sao?” Cô quan tâm đến chuyện này hơn.

“Giao cho ta đi.” Phân thân Bạch tiền bối nói, ngài đưa tay ấn lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng.

Sau đó, ngài thu tay lại.

Mắt trái của Tống Thư Hàng đã không còn.

“Ủa?

Không đau chút nào?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

“Chỉ là một chút thủ đoạn gây tê nhỏ thôi.” Phân thân Bạch tiền bối mỉm cười, ngài đặt ‘con mắt của Tống Thư Hàng’ trong lòng bàn tay vào một hộp ngọc nhỏ, phong ấn bảo quản.

“Tiếp theo, ta sẽ lắp ‘con mắt của Vân Tước Tử’ vào cho ngươi.

Sau khi lắp vào, nếu có chỗ nào không thoải mái thì nói ngay, ta sẽ lập tức gỡ nó ra.” Bạch tiền bối lại nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Bạch tiền bối lại nâng ‘con mắt của Vân Tước Tử’, ấn vào hốc mắt trái của Tống Thư Hàng.

Nhãn cầu thuận lợi lọt vào hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối thuận tay tung hai pháp thuật trị liệu theo sau.

Tống Thư Hàng đồng thời vận chuyển Trình Lâm Tự Dũ Pháp.

Vốn dĩ 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》 của cậu mới chỉ nhập môn, nhiều nhất là mọc lại tóc, lông mày gì đó.

Mà lần này, có thể là vì cậu đã kế thừa đạo hiệu ‘Trình Lâm’, nên khi vận chuyển 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》 hiệu quả đặc biệt tốt.

Tốt đến mức ngoài dự đoán của chính cậu và phân thân Bạch tiền bối – mắt trái bị móc ra của cậu, đã tái sinh.

Thế này thì khó xử rồi.

Đã được nhét một con ‘mắt của Vân Tước Tử’, bây giờ mắt bị móc ra của cậu lại mọc lại.

Một hốc mắt không thể chứa được hai nhãn cầu.

Hốc mắt cảm giác như sắp nổ tung.

“Bạch tiền bối, hiệu quả của 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》 tốt quá mức rồi, mắt của tôi lại mọc ra rồi.” Tống Thư Hàng vội nói.

Phân thân Bạch tiền bối: “Ta thấy rồi, đừng động, ta sẽ lấy ‘con mắt của Vân Tước Tử’ ra ngay.” Ngài lại đưa tay ấn lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng, cố gắng lấy con mắt của Vân Tước Tử ra.

Ngay lúc này, hốc mắt của Tống Thư Hàng xảy ra biến hóa.

Con mắt ‘mới sinh’ của cậu tan chảy ra… giống như trúng bí pháp của ‘Diệt Phượng công tử’, hóa thành chất lỏng, bao bọc lấy con mắt của Vân Tước Tử.

Hai con mắt hòa làm một.

Sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác thị giác mắt trái của mình đã trở lại.

“Ủa?

Được rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu thử chớp mắt, nhắm mắt phải lại.

Thị giác mắt trái đã khôi phục, giống như mắt phải… thậm chí những thứ nhìn thấy còn trở nên rõ ràng hơn.

“Lại có thể dung hợp.” Phân thân Bạch tiền bối nói: “Ngươi bây giờ thử xem, kích hoạt con mắt này.” “Bây giờ nó đã được kích hoạt rồi, nhưng tôi không cảm nhận được bất kỳ đồng thuật nào.

Ngoài việc nhìn thấy mọi thứ rõ hơn một chút.” Tống Thư Hàng nhún vai.

“Ngươi vận chuyển chân khí xem sao, hoặc là ra ngoài tiên chu, tiếp xúc với tử khí và sương mù xám thử xem?” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Tôi đi thử.” Tống Thư Hàng đến cửa tiên chu, thò đầu ra ngoài.

Chương 1490

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu phát hiện những ‘sương mù’ bên ngoài không còn có thể cản trở ánh mắt của cậu nữa.

Mắt trái của cậu có thể phớt lờ những làn sương mù đó, nhìn xuyên qua toàn bộ thế giới xám xịt.

“Sương mù bên ngoài đã không thể cản trở tầm nhìn của tôi nữa… Ngoài ra, không phát hiện công năng nào khác, tôi thử truyền chân nguyên vào xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên chân nguyên, truyền vào hốc mắt.

Lần này sau khi dung hợp với Tống Thư Hàng, con mắt của Vân Tước Tử này có thể tiếp nhận năng lượng ‘tiên thiên chân nguyên’.

“Có thay đổi, có lẽ tôi có thể kích hoạt nó rồi.” Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, tăng cường tiên thiên chân nguyên, liên tục truyền vào mắt trái.

Khi năng lượng không ngừng được truyền vào, cơ thể Tống Thư Hàng xảy ra biến hóa.

Màu đen của mắt trái phai đi… dần dần khôi phục thành màu xanh lam.

Đồng thời, tóc của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu thay đổi.

Tóc đen của cậu không ngừng dài ra, màu sắc cũng bắt đầu biến thành màu xanh lam.

Chỉ trong vài hơi thở, tóc của Tống Thư Hàng dài đến tận khoeo chân, dày như một chiếc áo choàng.

Không chỉ là tóc, mà cả lông mày, lông mi của cậu cũng biến thành màu xanh lam.

Đặc biệt là lông mi, trở nên vừa dài vừa rậm.

Tống Thư Hàng: "…" Đây là phương thức thao tác gì vậy?

× × Phân thân Bạch tiền bối nói: "Thư Hàng, dáng vẻ của ngươi… đã biến thành dáng vẻ của Vân Tước Tử rồi." "Vân Tước Tử tiên tử nhập vào?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Không có, ý thức của tôi vẫn rất tỉnh táo, không bị can nhiễu gì cả." "Ngoài màu tóc, tóc và lông mi thay đổi, có chỗ nào khác không thoải mái không?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nói: "Không có gì không thoải mái cả, hơn nữa, tôi cảm nhận được sinh cơ dồi dào từ mắt trái." Cảm giác sinh cơ nồng đậm này, khiến cậu cảm thấy mắt trái rất thoải mái.

Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối, 'con mắt của Vân Tước Tử' này hấp thu là tử khí mà?

Tại sao lại biến thành sinh cơ dồi dào?" "Trong con mắt này có ghi lại pháp thuật gì giống như 'Thánh Nhân Chi Nhãn' không?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

"Không có cảm giác gì về pháp thuật cả… Cứ thử nghiệm thế này không phải là cách, tôi phải dùng thủ đoạn của mình để phân tích con mắt này." Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, cậu tháo 'găng tay trái tim của Mộc Ngưu kiếm khách' ở tay trái ra.

Đồng thời, 'Kình Thân Hóa Lộ Chú' đi kèm trên 'găng tay Nghịch Kình võ sĩ' ở tay phải đã sẵn sàng.

Cậu đưa tay trái đặt lên mắt trái của mình.

Giám Định bí pháp khởi động.

Trước đây khi thi triển Giám Định bí thuật, sẽ có phù văn màu vàng chảy ra từ mắt cậu, rơi xuống vật thể được giám định.

Lần này thì có phù văn chảy ra từ mắt phải của cậu, vòng một vòng, rơi xuống nhãn cầu mắt trái.

Đồng hồ vàng xuất hiện, kim đồng hồ xoay ngược.

Giám định thành công.

Trên tay trái của Tống Thư Hàng hiện ra hơn mười vết thương.

Cái giá phải trả cho việc giám định không quá lớn. 【Kình Thân Hóa Lộ Chú】 khởi động, ánh sáng trị liệu bao quanh tay trái của Tống Thư Hàng, khôi phục vết thương trên cánh tay cậu.

Đồng thời, kết quả giám định hiện lên trong đầu cậu. 【Mắt trái của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: Thuộc về một bộ phận của Vân Tước Tử, vì bị ảnh hưởng bởi 'sức mạnh đặc biệt', con mắt này có tác dụng kỳ diệu.

Khi nó tích trữ đủ 'tử khí', sẽ chuyển hóa tử khí thành sinh cơ.

Đây là dược liệu thượng hạng để chế tác 'pháp khí phục sinh', hiện đã ràng buộc với 'Bá Tống Huyền Thánh'.】 "Con mắt này bị ảnh hưởng bởi sức mạnh đặc biệt, nên có thuộc tính chuyển hóa tử khí thành sinh cơ.

Có thể dùng nó để chế tác 'pháp khí phục sinh'.

Nó hiện đã ràng buộc với tôi…" Tống Thư Hàng lên tiếng.

"Dược liệu của pháp khí phục sinh?

Thì ra là vậy, nhưng chế tác đạo cụ phục sinh không dễ dàng lắm.

Đợi chúng ta tìm được cách ra ngoài, ta sẽ giới thiệu một vị đạo hữu cho ngươi chế tác.

Phí có thể sẽ khá cao.” Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử nói: “Nhưng khi nào chúng ta mới ra ngoài được?” “Sẽ tìm được cách thôi, tôi tuyệt đối sẽ không ở đây một vạn năm.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục suy tư: “Bị ảnh hưởng bởi sức mạnh đặc biệt, là sức mạnh gì?

Lẽ nào là sau khi dung hợp với Thư Hàng, bị ảnh hưởng?” “Tôi nghĩ chắc không phải do tôi đâu, tôi vẫn chỉ là tu sĩ Tứ phẩm, không có sức mạnh khiến nội tạng người khác biến dị đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, lại có một đoạn kết quả giám định hiện lên trong đầu cậu. 【Vì bị ảnh hưởng bởi ‘sức mạnh đặc biệt’, khi ‘con mắt của Vân Tước Tử’ này rời khỏi chủ nhân của nó, sẽ dẫn đến Tai Nạn Cự Quy.

Nó sẽ nuốt chửng ‘con mắt của Vân Tước Tử’, xin hãy chú ý an toàn.】 “Dẫn đến Tai Nạn Cự Quy là gì?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Phân thân Bạch tiền bối: “Cái gì?” “Con mắt của Vân Tước Tử sau khi rời khỏi chủ nhân, sẽ dẫn đến Tai Nạn Cự Quy, nó sẽ nuốt chửng ‘con mắt của Vân Tước Tử’, phải chú ý an toàn.” Tống Thư Hàng đáp.

Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Nghe có vẻ rất lợi hại.

Nhưng… chúng ta hiện đang bị ‘Thiên Đạo’ nhốt trong phòng xám nhỏ, dù có Tai Nạn Cự Quy, cũng không thể xông vào đây được chứ?” “Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Phân thân Bạch tiền bối: “Tai Nạn Cự Quy, hấp thu ‘con mắt của

Vân Tước Tử' đã rời khỏi chủ nhân.

Thiết lập này, hệt như là chuyên để dọn dẹp cho Vân Tước Tử vậy." Bộ phận nào đó trên cơ thể Vân Tước Tử bị mất, sẽ có Tai Nạn Cự Quy đến, xử lý bộ phận cơ thể bị mất của cô ấy.

Tô Thị A Thập Lục nghĩ một lát, rồi nói: "Để đề phòng bất trắc, Thư Hàng anh vẫn nên đổi mắt của mình lại đi." "Có lý." Tống Thư Hàng nói: "Bạch tiền bối, phiền ngài móc mắt của tôi ra lại đi." Bạch tiền bối đưa tay ra, hướng về phía hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Tay ngài mới đưa ra được nửa chừng, đột nhiên một cái miệng khổng lồ xuất hiện, cái miệng này còn lớn hơn cả tiên chu, cắn một phát về phía Tống Thư Hàng.

Phân thân Bạch tiền bối đưa tay vỗ một cái, đánh bay Tống Thư Hàng ra ngoài.

Đồng thời Lưu Tinh Kiếm bên cạnh được rút ra, nhấc Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục lên, đưa họ lùi nhanh.

Cuối cùng, thân hình Bạch tiền bối xoay người một cách đẹp mắt, một cú đá quét vào rìa miệng.

Bụp~~ Cái miệng khổng lồ bị đá lệch sang một bên.

Cái miệng khổng lồ vẫn hung hăng cắn xuống, trực tiếp cắn nát tiên chu của Bạch tiền bối.

Lưu Tinh Kiếm đưa Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục lùi ra xa vài trăm mét.

Tống Thư Hàng cũng bị Bạch tiền bối đánh bay ra xa hơn trăm mét.

"U~~" Cái miệng khổng lồ phát ra một tiếng kêu đau đớn.

"Da của tên này cứng thật." Phân thân Bạch tiền bối nhảy lên, lại nhìn về phía tiên chu đã vỡ nát: “Tiên chu yêu thích nhất của ta!!” “Là thứ gì vậy, trong thế giới tử vong này còn nhốt tồn tại khác sao?” Tống Thư Hàng nói, xuyên qua ‘con mắt của Vân Tước Tử’, cậu có thể nhìn thấu sương mù.

Cậu nhìn về phía vị trí của cái miệng khổng lồ.

Ở đó, có một con rùa khổng lồ lơ lửng, trên lưng rùa là những tấm giáp có kết cấu kim loại, đuôi của nó rất dài, linh hoạt như rắn.

Trên người nó có những phù văn cổ xưa, mỗi một phù văn đều đại biểu cho tai nạn, tử vong, nhưng trong lõi tinh ở đầu đuôi con rùa, lại tuôn ra sinh cơ dồi dào vô tận.

“Tai Nạn Cự Quy.” Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cũng nhìn rõ ngoại hình của con rùa khổng lồ.

Họ bị sương mù can nhiễu, nhưng khi con rùa khổng lồ xuất hiện, ‘tử khí, sương mù’ xung quanh đều bị phù văn trên lưng nó thu hút, trong thời gian ngắn tạo thành một vùng chân không.

A Thập Lục và Vũ Nhu Tử nhờ đó mà nhìn rõ hình dạng của con rùa khổng lồ.

“Con rùa khổng lồ này thật sự có thể xuyên qua ‘phòng tối nhỏ’ của Thiên Đạo sao?” Vũ Nhu Tử nói.

Phân thân Bạch tiền bối đứng trên không: “Ha ha ha ha, đây là tin tốt đối với chúng ta.” Nếu đã con rùa khổng lồ này có thể vào được, vậy có nghĩa là ‘phòng tối nhỏ’ của Thiên Đạo cũng không phải là vạn năng, luôn có cách có thể đột phá.

“Hống~~” Con rùa khổng lồ lắc đầu, nhả ra những mảnh vỡ tiên chu trong miệng.

Tiếp đó, ánh mắt của nó lại rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Đông đông đông~~ U u u~~ Trên người con rùa khổng lồ vang lên hai loại âm thanh kỳ quái.

Âm thanh đông đông đông đó nghe như tiếng trống lớn đang gõ, còn âm thanh ‘u u u’ đó nghe lại có chút giống tiếng đạp ga.

Là ảo giác sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, con rùa khổng lồ đã lao về phía cậu.

Bước chân to lớn của nó bước ra, khoảng cách vài trăm mét đối với nó chỉ là một bước chân.

Nó lao về phía trước một cái, đã lao đến trước mặt Tống Thư Hàng, sau đó mở miệng cắn xuống.

Tống Thư Hàng chân đạp hoa sen, nhảy lên né tránh, nhảy lên lưng rùa.

“Thư Hàng, con rùa khổng lồ muốn ‘con mắt của Vân Tước Tử’, mau gỡ mắt ra!” Tô Thị A Thập Lục hét lớn.

Chuyện A Thập Lục nói, Tống Thư Hàng cũng đã nghĩ đến, cậu cũng muốn móc mắt trái của mình ra, nhưng bây giờ cậu đang bận né tránh, lấy đâu ra thời gian móc mắt.

“Để ta cản nó, ngươi móc mắt đi.” Thân hình Bạch tiền bối lóe lên, xuất hiện trên đỉnh đầu con rùa khổng lồ.

Nhưng thể hình của con rùa khổng lồ quá lớn, trong tay ngài nhất thời không tìm được binh khí vừa tay.

Lúc này, phân thân Bạch tiền bối đột nhiên lóe lên một ý nghĩ.

Ngài ý niệm khẽ động, cây Công Đức Chi Thụ khổng lồ ngưng tụ sau lưng.

Một thời gian không gặp, Công Đức Chi Thụ càng thêm to lớn, trên đó mọc đầy dương mai công đức.

Bạch tiền bối đưa tay ôm lấy Công Đức Chi Thụ, vung nó quét ngang.

Bụp~~ Con rùa khổng lồ né không kịp, bị một cây đánh trúng đầu.

“U~” Nó phát ra tiếng kêu quái dị, đầu bị đánh lệch, cổ vặn thành hình chữ U.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội cắn răng móc chặt mắt trái của mình, tàn nhẫn móc nó ra.

Không có thủ đoạn gây tê của Bạch tiền bối, cảm giác móc mắt quả nhiên rất đau, đau đến tê tái.

Sau khi móc ‘con mắt của Vân Tước Tử’ ra, Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, dùng sức ném nó về phía xa xa đuôi rùa.

Phân thân Bạch tiền bối vội vàng: “Đừng ném!

Ném ra sẽ bị con rùa khổng lồ này ăn mất.

Chương 1491

Đây là con mắt chúng ta tự kiếm được, dựa vào đâu mà phải để nó ăn không?” Trong lúc nói chuyện, đầu ngón tay của phân thân Bạch tiền bối bắn ra một thanh ‘phi kiếm dùng một lần’, bắn về phía con mắt của Vân Tước Tử.

Khi Tống Thư Hàng ném mắt ra, con rùa khổng lồ đã cưỡng ép kéo cái đầu bị đánh thành hình chữ U của mình lại, mạnh mẽ quay đầu đuổi theo con mắt.

Nhưng tốc độ phi kiếm của Bạch tiền bối còn nhanh hơn cả đầu nó, vớt lấy ‘con mắt của Vân Tước Tử’ rồi bay về phía xa.

“U u~” Tai Nạn Cự Quy hét lớn một tiếng, quay đầu lao về phía ‘phi kiếm dùng một lần’.

Đối với nó, thu hồi ‘con mắt của Vân Tước Tử’ mới là chuyện quan trọng nhất.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội nhảy xuống khỏi mai rùa.

“Đừng xuống, chúng ta nói không chừng còn phải lợi dụng con Tai Nạn Cự Quy này để rời khỏi phòng tối nhỏ này đó.” Bạch tiền bối lại hét lên.

Tống Thư Hàng: “…” Thân hình Bạch tiền bối lướt lên, tóm lấy Tống Thư Hàng, đồng thời ngón tay ngoắc một cái, Lưu Tinh Kiếm nhanh chóng lao tới.

“Chúng ta bám theo con rùa khổng lồ, không thể để nó chạy mất.” Bạch tiền bối nói.

Phi kiếm dùng một lần mang theo ‘con mắt của Vân Tước Tử’ điên cuồng lao về phía trước.

Tai Nạn Cự Quy bám theo sau đâm ngang xông thẳng.

Phân thân Bạch tiền bối dùng Lưu Tinh Kiếm đưa Tống Thư Hàng và hai người kia, bám theo sau con rùa khổng lồ.

“Con Tai Nạn Cự Quy này cảnh giới gì?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối nói: “Hoàn toàn không nhìn ra cảnh giới, nó trông không giống sinh vật.” “Bạch tiền bối, chúng ta phải bay theo sau con rùa khổng lồ bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi. ‘Phi kiếm dùng một lần’ dẫn đường phía trước cũng do Bạch tiền bối điều khiển, Bạch tiền bối định làm gì?

“Còn nhớ những gì ta nói trước đây không?

Không gian chúng ta đang ở là một ‘không gian rắn tuần hoàn’, đầu rắn cắn đuôi rắn, điểm cuối chính là điểm đầu.

Ta muốn xem con Tai Nạn Cự Quy này có thể phá vỡ giới hạn của ‘không gian rắn tuần hoàn’ không.” Phân thân Bạch tiền bối nói: “Đã đến giới hạn rồi!

Tiếp theo là lúc chứng kiến kỳ tích.” “Vào đi!” Bạch tiền bối khẽ nhấc ngón tay. ‘Phi kiếm dùng một lần’ dẫn đường ở phía trước nhất, khi đến giới hạn, nó đột ngột thay đổi phương hướng, lướt men theo rào chắn không gian của ‘Không gian Xà Hoàn Hình’ lên trên.

Con Tai Nạn Cự Quy theo sát phía sau nó không kịp phanh lại, đâm thẳng vào giới hạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, pháp tắc không gian khởi động, thân hình Tai Nạn Cự Quy lập tức bị dịch chuyển đến điểm xuất phát của ‘Không gian Xà Hoàn Hình’.

“Hử?

Không đâm vỡ rào chắn không gian à?

Tên này yếu gà hơn ta tưởng đấy.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử: “Bạch tiền bối, nó không phải gà, mà là rùa yếu.” “…” Phân thân của Bạch tiền bối.

Có lẽ bị kích thích, Tai Nạn Cự Quy lại cố chấp lao tới điên cuồng.

Nó nhắm thẳng vào Mắt của Vân Tước Tử, kiên trì tiến lên.

Trí tuệ của Tai Nạn Cự Quy không cao, hành động gần như theo bản năng.

Đối với nó, sứ mệnh quan trọng nhất chính là ăn hết những bộ phận đã tách rời khỏi cơ thể Vân Tước Tử.

Phân thân của Bạch tiền bối điều khiển ‘phi kiếm dùng một lần’ lơ lửng ở rìa giới hạn không gian, tiếp tục đợi Tai Nạn Cự Quy đến gần.

Khi Tai Nạn Cự Quy lao đến rìa giới hạn không gian lần thứ hai, ngẩng đầu định cắn thanh phi kiếm dùng một lần, ngón tay của Bạch tiền bối lại khẽ nhấc lên lần nữa.

Tai Nạn Cự Quy lại một lần nữa đâm vào rào chắn.

Nhưng lần này, Tai Nạn Cự Quy gầm lên giận dữ, nó há miệng cắn mạnh vào không gian.

Rào chắn của ‘Không gian Xà Hoàn Hình’ dường như bị nó cắn mất một miếng.

Nhưng đồng thời, thân hình Tai Nạn Cự Quy lại bị pháp tắc không gian đưa về điểm xuất phát.

“Ta rút lại lời nói ban nãy, tên này không hề là rùa yếu, rất đáng tin cậy.” Phân thân của Bạch tiền bối nói, dứt lời, y điều khiển ‘phi kiếm dùng một lần’ quay về bên cạnh mình.

Tiếp theo, y lại lấy ra một thanh phi kiếm dùng một lần khác, đưa vào chỗ ‘rào chắn không gian’ bị Tai Nạn Cự Quy cắn mất một miếng.

Thanh ‘phi kiếm dùng một lần’ thứ hai đâm vào rào chắn không gian, một tiếng ‘keng’ vang lên.

Rào rào rào~~ Trong hư không, một lượng lớn vật chất phun ra từ ‘lỗ hổng’ đó.

Có những khối thiên thạch, có nước độc đen như mực, còn có rất nhiều thứ linh tinh khác.

Phân thân của Bạch tiền bối điều khiển Lưu Tinh Kiếm, né tránh làn sóng nước độc.

“Những thứ này là sao vậy?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Mọi người không cảm thấy bên trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo quá sạch sẽ sao?

Không gian chúng ta đang ở còn tốt hơn một chút, ít nhất còn có chút tử khí và sương mù xám.

Hai phòng tối nhỏ và phòng trắng nhỏ được mở ra trước đó, không có gì cả.

Phòng tối nhỏ của Thiên Đạo trước đây chắc chắn cũng đã từng nhốt người chứ?

Tại sao không để lại bất cứ thứ gì?

Sau khi chúng ta bị nhốt trong phòng tối nhỏ, đã để lại không ít thứ.

Phi kiếm dùng một lần của ta, còn có mảnh vỡ tiên chu.

Vì vậy ta đoán, phòng tối nhỏ của Thiên Đạo nhất định có thiết bị dọn dẹp tạp vật, tất cả tạp chất đều bị dọn dẹp và đặt ở một nơi nào đó.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Đây chính là tạp chất sao?” “Không thể nói chắc chắn là tạp chất, biết đâu bên trong sẽ có bảo vật tồn tại.

Nếu có cường giả bị nhốt trong phòng tối nhỏ, cuối cùng chết già trong không gian này, thì di vật, pháp bảo trên người họ, thậm chí nếu cường giả đó là thú tu hoặc yêu tu, thì nhục thân của họ cũng là bảo vật.” Phân thân của Bạch tiền bối giải thích: “Chỉ cần đi đào bảo ở những nơi có truyền thuyết về đại chiến xảy ra, thì nhất định sẽ đào được bảo vật.

Đây chính là bí mật giúp ta luôn thu hoạch được không ít khi tìm bảo, đào khoáng trong vũ trụ.” Đây đâu được coi là bí mật!

Ngay cả một người không biết gì về đào bảo như tôi cũng biết, những nơi có truyền thuyết như thế này càng dễ tìm thấy bảo vật hơn.

Đây gần như là kiến thức thông thường mà.

Tống Thư Hàng thầm phàn nàn trong lòng.

“Trong những thiên thạch, nước độc này sẽ có bảo vật sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối: “Chắc chắn, trực giác của ta mách bảo rằng, chỉ cần chúng ta có đủ kiên nhẫn, nhất định sẽ tìm được bảo vật ưng ý.” Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục đồng loạt gật đầu.

Trực giác của Bạch tiền bối, đáng tin cậy, chuẩn rồi! … Trong lúc nói chuyện, Tai Nạn Cự Quy lại lao tới lần nữa.

Nhưng lần này, nó không còn lao thẳng tới nữa.

Nó nhìn chằm chằm vào phân thân của Bạch tiền bối, vì ‘Mắt của Vân Tước Tử’ đang ở trong tay phân thân của Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, có cần dụ nó đi lần nữa không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu: “Vô nghĩa, quá tam ba bận.

Cho nên, ta muốn giao lưu với nó một chút.” “Giao lưu được sao?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

Tai Nạn Cự Quy, nghe tên thôi đã biết không phải loại có thể giao lưu được.

“Nó dừng lại rồi, lần này không trực tiếp lao đến cướp nuốt ‘Mắt của Vân Tước Tử’, điều này cho thấy ít nhất nó có thể giao tiếp ở mức độ tối thiểu.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tai Nạn Cự Quy không có động tác gì, chỉ nhìn chằm chằm vào thanh phi kiếm dùng một lần trong tay phân thân của Bạch tiền bối.

“Ngươi nghe hiểu lời của ta không?” Bạch tiền bối hỏi.

Tai Nạn Cự Quy không trả lời, vẫn nhìn chằm chằm vào thanh phi kiếm dùng một lần trong tay Bạch tiền bối.

“Không thể giao tiếp, vậy chỉ có thể dùng kế hoạch B.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Chúng ta có kế hoạch B từ lúc nào vậy?” “Thời buổi này, không có kế hoạch A, B, C thì sao dám ra ngoài gây chuyện?” Phân thân của Bạch tiền bối nói: “Kế hoạch B, bây giờ ta sẽ luyện chế con mắt của Vân Tước Tử này thành pháp khí hồi sinh, sau đó để con Tai Nạn Cự Quy này thu hồi.

Nhưng mà, ta chưa từng luyện chế pháp khí hồi sinh bao giờ… biết đâu sẽ thất bại.” “Bạch tiền bối, pháp khí hồi sinh dù có luyện chế thành công, bị con rùa khổng lồ nuốt vào, cũng sẽ mất hiệu quả mà phải không?” Tống Thư Hàng nói.

“Những thứ con rùa này nuốt vào sẽ không bị tiêu hóa.

Tiên chu của chúng ta ban nãy không phải bị nó cắn nát một miếng sao?

Trong tiên chu có cất một pháp khí gia tốc của ta.

Pháp khí đó bây giờ đang ở trong bụng con rùa, bình an vô sự, không hề bị tổn thương.

Vì vậy, chúng ta có thể thử xem.

Biết đâu pháp khí hồi sinh bị nuốt vào cũng có thể giữ nguyên hình dạng.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

“Vậy… nếu lỡ tôi chết, lúc hồi sinh thì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Sẽ hồi sinh trong bụng con rùa, sau đó cậu lại nghĩ cách bò ra từ miệng nó.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng rùng mình.

“Đừng lo, cậu cứ nghĩ đến tình huống xấu nhất đi.

Hồi sinh trong bụng con rùa, dù sao cũng tốt hơn là chết hẳn phải không?

Hơn nữa… trong bụng con rùa rất an toàn mà?” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Trong lúc nói chuyện, phân thân của Bạch tiền bối lấy ra rất nhiều dược liệu, định luyện khí tại chỗ sao?

“Bạch tiền bối, như vậy tôi lại nợ ngài rất nhiều dược liệu rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Đừng vội, đến lúc đào bảo, đào được đồ tốt thì trả lại cho ta.

Hơn nữa, dù sao cậu cũng còn nợ ta một pháp khí không gian linh thạch, cũng không sợ nợ thêm chút nữa.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Chủ nợ tốt bụng như vậy, thật khiến người ta cảm động!

Bạch tiền bối lại lấy ra một thứ giống như một đài đúc khí nhỏ từ pháp khí không gian, đặt dược liệu luyện khí vào theo tỷ lệ.

“Trong tay ta có một bộ phương án chế tạo pháp khí hồi sinh ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ với nguyên liệu chính là ‘mắt của Phượng Hoàng Lửa’, dù sao cũng đều là mắt, cứ áp dụng trực tiếp, dùng ‘Mắt của Vân Tước Tử’ để chế tạo pháp khí ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ đi.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

“Như vậy cũng được sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1492

Bạch tiền bối: “Dù sao cũng đều là mắt làm nguyên liệu chính… hơn nữa trong tay ta phương án luyện chế pháp khí liên quan đến con mắt cũng chỉ có một loại này thôi.” “Tai Nạn Cự Quy không ngăn cản chúng ta sao?” Tống Thư Hàng nhìn về phía con rùa đó.

Con rùa không động đậy, chỉ nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối, không biết là chuyện gì.

“Kệ nó.

Dù sao cuối cùng cũng sẽ đưa ‘Mắt của Vân Tước Tử’ cho nó nuốt.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tai Nạn Cự Quy dường như nghe hiểu lời nói, hai mắt sáng lên, đứng ngây ra không động đậy.

Phân thân của Bạch tiền bối dựa theo bản vẽ của ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’, bắt đầu chế tạo pháp khí.

Pháp khí hồi sinh này là một mặt dây chuyền.

Bên ngoài là một vòng tròn được cấu thành từ các loại dược liệu, trên đó dùng Thất Thải Chi Kim khắc họa chân ngôn ‘dục hỏa phục sinh’ của Phượng Hoàng Lửa.

Sau khi chế tạo xong vòng tròn, lại đặt ‘hỏa nhãn của Phượng Hoàng Lửa’ vào trong vòng tròn, tiến hành kích hoạt là được.

Đây là loại pháp khí tinh vi, quá trình chế tạo không được phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Trên đài đúc tạo nhỏ của Bạch tiền bối, vòng tròn mặt dây chuyền rất nhanh đã thành hình, bên trong vừa vặn có thể đặt vào ‘Mắt của Vân Tước Tử’.

“Bước cuối cùng.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đều nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền.

Con rùa biển lớn kia cũng tương tự nhìn chằm chằm vào mặt dây chuyền này.

Mắt của Vân Tước Tử được Bạch tiền bối cẩn thận đặt vào.

Nhưng mà, pháp khí lại không có dấu hiệu được kích hoạt, không có bất kỳ phản ứng nào.

“Thất bại rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm… xảy ra một vấn đề nhỏ.” Bạch tiền bối nói: “Ta xem kỹ bản vẽ, phát hiện pháp khí này cần một đôi ‘mắt của Phượng Hoàng Lửa’.” “Vậy phải làm sao?” Vũ Nhu Tử hỏi, trong tay họ chỉ có một con Mắt của Vân Tước Tử, không thể lại đi tìm Vân Tước Tử tiên tử, nhờ cô ấy khoét thêm một con nữa ra chứ?

“Cho nên, chúng ta phải dùng thứ khác để thay thế.” Bạch tiền bối nói xong, lấy ra một cái hộp.

Trong chiếc hộp bị phong ấn này, cũng có một con mắt.

Lai lịch của con mắt này cũng không hề nhỏ, chính là mắt trái của Bá Tống Huyền Thánh.

“Mắt của tôi?” Tống Thư Hàng nói.

“Như vậy không phải rất tốt sao, pháp khí hồi sinh này ràng buộc với cậu, nếu lại lắp thêm một con mắt của cậu vào, mới là hoàn mỹ.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Nhưng mắt của tôi đâu có công hiệu đặc biệt gì, có thể thay thế mắt của Phượng Hoàng Lửa sao?” “Phải có tự tin chứ, cậu dù sao cũng đã tu luyện 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》, ít nhiều cũng có chút tác dụng.” Phân thân của Bạch tiền bối an ủi.

Nói xong, y lật pháp khí ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ lại, lấy mắt của Tống Thư Hàng ra, lắp vào mặt còn lại của mặt dây chuyền.

Bên trái là ‘Mắt của Vân Tước Tử’ màu xanh lam, bên phải là ‘Mắt của Bá Tống’ màu đen.

“Rất hoàn mỹ, ta thử kích hoạt nó xem.” Bạch tiền bối truyền ‘huyền năng’ vào pháp khí, đồng thời miệng niệm chân ngôn hồi sinh của Phượng Hoàng Lửa.

Sức mạnh chân ngôn rót vào trong mặt dây chuyền.

Mặt dây chuyền hồi sinh này vậy mà thật sự được kích hoạt, vòng chân ngôn hồi sinh xung quanh sáng lên từng chữ một.

Bên trái, trên Mắt của Vân Tước Tử, sinh cơ không ngừng tuôn ra.

Bên phải, trong Mắt của Bá Tống, lại hiện ra một hư ảnh phượng hoàng.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?” Tống Thư Hàng khi nhìn thấy hư ảnh phượng hoàng này, lập tức hiểu ra.

Nhưng mà, cậu chưa trở thành ‘bát tu’ mà, người trở thành bát tu là Thông nương.

Tại sao trong mắt cậu lại hiện ra hư ảnh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?

“Thành công rồi.” Phân thân của Bạch tiền bối cầm lấy mặt dây chuyền, vòng ‘chân ngôn hồi sinh’ trên đó lúc ẩn lúc hiện.

Ngay khoảnh khắc ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ được chế tạo hoàn thành, Tống Thư Hàng liền cảm nhận được một mối liên kết mơ hồ giữa mình và pháp khí này.

Cấp bậc của ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ này cao hơn một chút so với ‘mệnh phù’ đã dùng trước đó. ‘Mệnh phù’ trước kia sau cảnh giới Ngũ phẩm sẽ mất hiệu lực, mà viên ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ này ít nhất có thể chống đỡ đến cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả.

“Tiếp theo là bước cuối cùng.” Phân thân của Bạch tiền bối nhét ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ vào một chiếc bình kim loại, ném về phía Tai Nạn Cự Quy.

Tai Nạn Cự Quy đợi chính là khoảnh khắc này, nó vươn cổ, há miệng linh hoạt nuốt pháp khí ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ vào bụng.

Mắt của Vân Tước Tử thu hồi thành công, nhiệm vụ hoàn thành.

Tai Nạn Cự Quy chậm rãi đứng dậy, tất cả phù văn trên mai rùa sáng lên.

“Nó định rời khỏi phòng tối nhỏ của Thiên Đạo.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Bạch tiền bối, chúng ta có cần theo sau không?” “Ừm, các ngươi bám chặt Lưu Tinh Kiếm.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

“Chúng ta đi ngay bây giờ sao?

Không phải chúng ta còn muốn đào bảo à?” Vũ Nhu Tử nói, cô nhìn vật chất đang chảy ra từ lỗ hổng trên rào chắn của ‘Không gian Xà Hoàn Hình’.

Bạch tiền bối trước đó đã nói, trong lỗ hổng này sẽ chảy ra bảo vật đáng giá.

Bây giờ mà đi, có chút không cam lòng.

Tô Thị A Thập Lục: “Rời đi trước là quan trọng nhất, lỡ mất cơ hội Tai Nạn Cự Quy mở đường, nói không chừng chúng ta thật sự sẽ bị nhốt một vạn năm.” Tống Thư Hàng che mắt trái của mình, đồng tình nói: “Tuy không đào được bảo bối có hơi tiếc nuối… nhưng bảo vật cố nhiên quý, giá tự do còn cao hơn mà.” Ầm!

Thân hình Tai Nạn Cự Quy phồng lên một vòng, dùng sức đâm vào hư không.

Sau đó, thân hình nó trở nên trong suốt, bắt đầu thoát khỏi thế giới ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.

Không có lối đi không gian xuất hiện!

“Con rùa này, không lẽ cũng là tạo vật của Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Hử?

Không có khe nứt không gian xuất hiện.

Lẽ nào, con Tai Nạn Cự Quy này vốn đã có quyền hạn xuyên qua ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.” Phân thân của Bạch tiền bối lên tiếng.

“Vậy chúng ta có thể đi theo không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Chúng ta không có đủ ‘quyền hạn’, không thể lợi dụng phương thức của con rùa để rời khỏi ‘phòng tối nhỏ’.

Trừ phi… chúng ta vào trong bụng con rùa.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Con rùa từ từ quay đầu lại, nhìn bốn người Tống Thư Hàng một cái.

Lần này, trong mắt nó lộ ra vẻ mặt rất nhân tính hóa - nụ cười giễu cợt.

Trên một khuôn mặt rùa mà lại bày ra nụ cười giễu cợt sống động như thật, thật là làm khó nó rồi.

“Tôi cảm thấy nó đang dùng thực lực để chế nhạo chúng ta.” Tống Thư Hàng nói.

“Tôi cũng có cảm giác này.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Con rùa này đang dùng thực lực để chế nhạo.

“Nó chắc đang đắc ý lắm nhỉ?” Vũ Nhu Tử nói.

“Rùa đạo hữu, trước khi ngươi biến mất, ta có hai chuyện muốn nói với ngươi.” Lúc này, phân thân của Bạch tiền bối giơ một ngón tay lên, nói với con rùa: “Thứ nhất, cắn nát tiên chu của ta, ngươi vẫn chưa bồi thường.” Khóe miệng con rùa nhếch lên, lộ ra nụ cười đắc ý.

Rõ ràng, nó không định bồi thường.

Phân thân của Bạch tiền bối giơ ngón tay thứ hai lên: “Thứ hai, nhắc nhở ngươi một chuyện, đồ ăn người lạ cho ngươi, khi chưa xác định an toàn, tuyệt đối đừng ăn.” Nụ cười của Tai Nạn Cự Quy cứng lại.

Nó cảm thấy trong bụng mình có gì đó không ổn, có cảm giác cuồn cuộn như sông đổ biển gầm.

Khoảnh khắc tiếp theo, miệng của Tai Nạn Cự Quy mở ra, một luồng khói đen phun ra từ miệng, trên mặt nó lộ ra vẻ đau đớn.

“Bạch tiền bối, ngài cho nó ăn pháp khí ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’ bị nổ rồi à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối nói: “Pháp khí không có vấn đề gì, ta đã nghiêm túc luyện chế pháp khí hồi sinh.

Có vấn đề là cái ‘bình kim loại’ đựng pháp khí.

Hê.” Hủy đi tiên chu yêu quý của y, còn muốn cứ thế mà đi sao?

Con rùa đau đớn giãy giụa, cái ‘bình kim loại’ đó bắt đầu phá hoại từ bên trong cơ thể nó.

Thân hình nó lăn lộn trong hư không.

Đồng thời… thân hình nó ngày càng trở nên trong suốt.

“Grào~~” Con rùa hung dữ nhìn chằm chằm vào phân thân của Bạch tiền bối, đột nhiên dùng sức cắn về phía mọi người.

Bạch tiền bối đã sớm chuẩn bị, Lưu Tinh Kiếm hóa thành kiếm quang, thi triển kiếm độn né tránh miệng con rùa.

Cú tấn công cuối cùng của con rùa thất bại, thân hình không cam lòng biến mất.

“Bạch tiền bối, cái ‘bình kim loại’ của ngài là thứ gì vậy?

Có thể hạ gục con rùa sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cái bình kim loại đó có hai lớp.

Lớp bên trong là để bảo vệ pháp khí ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’.

Lớp thứ hai là một loại khoáng kim loại lỏng mà ta từng đào được khi tìm bảo ở ‘Vạn Tinh Giới’.

Ta cũng không biết loại khoáng kim loại lỏng này rốt cuộc là kim loại gì.

Ta đã thử dùng nó để luyện chế pháp khí, cuối cùng đều thất bại.

Chúng không thể dung hợp với bất kỳ dược liệu nào… Sau đó ta phát hiện, nếu bôi chúng lên ‘sản phẩm kim loại’, nó sẽ hình thành một lớp vỏ bảo vệ trên bề mặt sản phẩm kim loại.

Ta từng định dùng nó bôi một lớp lên tiên chu, tạo ra một lớp vỏ bảo vệ, tiếc là ‘khoáng kim loại lỏng’ trong tay ta quá ít.” Bạch tiền bối giải thích.

“Loại khoáng kim loại lỏng này sau khi bị Tai Nạn Cự Quy nuốt vào, tại sao lại khiến nó đau đớn không chịu nổi?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

"Đây là vì một đặc tính khác của khoáng kim loại lỏng… chỉ cần rót năng lượng vào trong nó, kích hoạt nó, nó sẽ chủ động ăn mòn tất cả những vật không phải 'kim loại', quá trình ăn mòn có thể kéo dài rất lâu.

Chỉ cần trong cơ thể con rùa không hoàn toàn cấu thành từ 'kim loại', thì sẽ bị khoáng kim loại lỏng ăn mòn.

Đừng nhìn nó chỉ là một khối kim loại lỏng to bằng cái bình nhỏ, nếu nó bắt đầu ăn mòn toàn lực, trong vòng mười hơi thở có thể ăn mòn một ngọn núi nhỏ phi kim loại thành bình địa." Phân thân của Bạch tiền bối tiếp tục nói: "Ngoài ra, trên lớp trong của bình kim loại, ta đã lén khắc 'Thánh ấn' của mình lên.

Đợi chúng ta ra khỏi 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo', ta còn có thể dựa vào 'Thánh ấn' làm tọa độ, đi tìm con Tai Nạn Cự Quy này." Tống Thư Hàng nghe vậy, véo cằm suy nghĩ, khi nghe đến 'khoáng kim loại lỏng', phản ứng đầu tiên của cậu chính là quả cầu kim loại lỏng của vị đại lão kia ở Cửu U.

Chương 1493

Nhưng thứ Bạch tiền bối đào được chỉ là khoáng, chắc không có quan hệ gì với đại lão Cửu U đâu nhỉ?

Tô Thị A Thập Lục nói: “Bạch tiền bối, cách mà Tai Nạn Cự Quy rời khỏi phòng tối nhỏ của Thiên Đạo không phù hợp với chúng ta, vậy chúng ta phải rời đi như thế nào?” “Lỗ hổng trên rào chắn kia!” Tống Thư Hàng mắt sáng lên nói: “Rào chắn đó bị Tai Nạn Cự Quy cắn một miếng, để lại một lỗ hổng.

Đợi vật chất bên trong chảy ra hết, chúng ta có thể vào lỗ hổng đó xem thử, biết đâu có thể rời khỏi ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.” Nếu bên trong ‘lỗ hổng’ đó không phải là thế giới hạch tâm của Bình Tế, thì cậu có thể dùng thế giới hạch tâm làm bàn đạp, tiến vào thế giới Tà Liên, sau đó tiến vào Cửu U, rồi quay về hiện thế!

“Cho nên, chúng ta đi đào bảo?” Vũ Nhu Tử nói. … Lưu Tinh Kiếm hóa thành độn quang, chỉ vài lần lóe lên đã quay lại chỗ lỗ hổng trên rào chắn.

Từ trong lỗ hổng vẫn không ngừng chảy ra các loại vật chất.

Thiên thạch, nước độc và các tạp vật ban đầu đã chảy hết, bây giờ từ lỗ hổng chảy ra là những mảng cát vàng lớn.

Những hạt vàng chói mắt như thác nước đổ ra từ lỗ hổng.

“Vàng?” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, là vàng, giá trị không lớn, không có tác dụng gì.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc: “Tôi có thể thu một ít không?” “Để làm gì?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: “Thế giới hạch tâm của tôi quá đơn điệu, theo sự mở rộng của thế giới hạch tâm, sẽ xuất hiện những vùng đất hoang vu rộng lớn.

Nếu có thể, tôi muốn lấy một ít cát vàng vào thế giới hạch tâm để trang trí.

Nếu tương lai muốn xây dựng công trình trong thế giới hạch tâm, cát vàng cũng có thể dùng để điểm xuyết.” “Có lý, ta giúp cậu thu một ít.” Bạch tiền bối lấy ra một túi càn khôn, đưa tay vẫy một cái.

Những luồng cát vàng bị hút tới, toàn bộ rơi vào trong túi càn khôn.

Không gian của chiếc túi càn khôn này rất lớn, Tống Thư Hàng chỉ thấy cát vàng không ngừng được chứa vào, chứa mười mấy phút rồi vẫn chưa đầy.

“Tống tiền bối, nếu sau này thế giới hạch tâm của anh xây nhà, có bán không?” Vũ Nhu Tử đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, cậu chưa từng nghĩ đến vấn đề này.

“Nếu Tống tiền bối có ý định bán nhà, đến lúc đó nhớ bán cho em một căn nhé.” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Tô Thị A Thập Lục ngước mắt lên: “Ta cũng muốn.” Phân thân của Bạch tiền bối nghĩ một lúc, cảm thấy rất thú vị: “Haha, Thư Hàng nếu tương lai cậu thật sự muốn bán, cũng giữ cho ta một căn.

Ừm… cậu chỉ cần bán cho ta một mảnh đất là được, nhà cửa ta có thể tự xây.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Trong đầu cậu lóe lên vài hình ảnh. 【Trả trước chỉ từ 10 vạn, mang căn hộ cao cấp về nhà!

Căn hộ đủ loại diện tích từ 50-150m², view hồ.

Hotline VIP: 010XXXXXX】【Biệt thự cao cấp trong khu danh lam thắng cảnh, 10 linh thạch/mét vuông!

Bạn vẫn còn phiền não vì không mua được nhà ở hiện thế?

Vẫn còn đau đầu vì quyền sở hữu nhà 60 năm?

Hãy nhanh tay gọi hotline 0577XXXXX, biệt thự cao cấp, lưng tựa núi, mặt hướng sông, giá cả phải chăng, lựa chọn tốt nhất để bạn định cư!】Sau đó Tống Thư Hàng ngậm điếu xì gà, lên trang bìa Tu Sĩ Nhật Báo.

Ông trùm bất động sản giới tu chân Bá Tống Huyền Thánh, khởi nghiệp bằng việc bán bất động sản trong thế giới hạch tâm, tài sản lên tới hàng trăm triệu.【Mặt đen】Tương lai nếu cậu thật sự nghèo đến mức không có cơm ăn, nói không chừng thật sự có thể cân nhắc đi theo con đường 'ông trùm bất động sản'.

Không được, nghĩ đến cảnh tượng này đã cảm thấy thật sụp đổ.

"Được rồi, đầy một túi càn khôn cát vàng, cầm lấy đi." Bạch tiền bối đưa túi càn khôn cho Tống Thư Hàng.

"Cảm ơn Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Không lâu sau khi Bạch tiền bối nhận xong 'cát vàng', thác vàng trong lỗ hổng cũng ngừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, một lượng lớn các khối kim loại khổng lồ phun ra từ đó.

"Bảo vật?" Vũ Nhu Tử mắt sáng lên.

Cô nhìn thấy trên những khối kim loại lớn này có khắc những phù văn mạnh mẽ, trông như bảo bối.

"Đây chắc là mảnh vỡ của pháp khí chiến tranh khổng lồ… vỡ thành như thế này, đã không còn bao nhiêu giá trị." Bạch tiền bối nói.

“Chất liệu của những mảnh vỡ pháp khí này thế nào, có thể tái chế tạo lại không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu: “Có thể, nhưng những dược liệu này khá phổ biến, không quý giá lắm.

Pháp khí không gian trên người chúng ta hiện tại có hạn, đừng chứa những thứ rác rưởi này.” “Rác rưởi?” Vũ Nhu Tử đưa tay bắt lấy một mảnh vỡ bay qua bên cạnh mình.

Cô gõ vào chất liệu của mảnh vỡ.

“Bạch tiền bối, đây là Quỷ Hoàng Thiết phải không?

Dược liệu luyện khí Thất phẩm.” Vũ Nhu Tử hỏi.

Quỷ Hoàng Thiết là dược liệu quan trọng để chế tạo pháp khí Thất phẩm, cô nhớ phụ thân mình cũng từng dùng loại dược liệu này để chế tạo pháp khí.

“Ừm, miếng trong tay ngươi là Quỷ Hoàng Thiết, nhưng đã thêm một số dược liệu khác, muốn tách ra khá phiền phức.

Vứt đi, là rác rưởi.” Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu, tiện tay vứt mảnh vỡ này đi.

Tống Thư Hàng: “…” Tô Thị A Thập Lục: “…” Không biết có phải là ảo giác không, trong một khoảnh khắc nào đó, nhịp điệu của Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử lại ăn ý đến bất ngờ.

Thời gian phun ra mảnh vỡ không dài.

Khi phun ra đến cuối cùng, Bạch tiền bối đột nhiên mắt sáng lên.

Y đưa tay ra kéo trong hư không, một mảnh vỡ to bằng cột nhà bị kéo lại.

Cột nhà làm bằng gỗ, bên ngoài được bọc một lớp da thú.

“Đây là da rắn… da rắn do một xà tiên cấp Kiếp Tiên lột ra.” Bạch tiền bối vung cây cột, dùng sức lột một cái, liền lột được lớp da rắn xuống.

“Thư Hàng, vừa hay trong bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú của cậu có thể dùng đến da rắn.

Miếng da rắn này rất lớn, đủ để cậu luyện chế hai bộ.” Bạch tiền bối nói xong, ném da rắn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng đỡ lấy da rắn: “Bạch tiền bối, da rắn của xà tiên Cửu phẩm có phải quá… xa xỉ không?

Tôi cảm thấy tìm một miếng da rắn cấp Bát phẩm Huyền Thánh là được rồi, Cửu phẩm có hơi lãng phí.” “Miếng da rắn này bây giờ cũng chỉ có cường độ cấp ‘Bát phẩm Huyền Thánh’.

Nó bị để lại trong không gian phòng tối nhỏ quá lâu quá lâu, cấp độ chất liệu đã giảm xuống.

Cho cậu luyện khí là vừa rồi, cầm đi.” Bạch tiền bối nói.

Tiếp đó, Bạch tiền bối lại nhìn về phía cây cột gỗ bên trong da rắn.

“Quả nhiên ta không nhìn nhầm, bảo bối thật sự là thứ này - Thần Long Mộc.

Giao Bá đạo hữu nếu nhìn thấy cây gỗ này, chắc chắn sẽ lao tới ôm lấy mà liếm.” Bạch tiền bối cười nói.

Thần Long Mộc, có thể tịnh hóa, nâng cao huyết mạch trong cơ thể yêu tu ‘hệ rồng’.

Chỉ cần mỗi ngày ôm liếm một chút, mang theo bên người, là có thể trường kỳ tinh lọc độ tinh khiết của huyết mạch hệ rồng.

Bạch tiền bối suy nghĩ một lúc, lấy tay làm dao, dùng sức chém một nhát lên ‘Thần Long Mộc’.

Thần Long Mộc bị chia làm ba phần.

“Có phúc cùng hưởng, Thư Hàng đã có da rắn rồi, Thần Long Mộc ba người chúng ta chia đều.” Bạch tiền bối đưa một phần cho Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử không từ chối.

Đi tìm bảo cùng Bạch tiền bối, đều có thể ‘có phúc cùng hưởng’, được chia bảo vật.

Tuy nhiên, một khi đã nhận bảo vật thì phải chuẩn bị tâm lý.

Nguy cơ luôn đi đôi với tài phú.

Điều này là chuyện ai cũng biết trong ‘Nhóm Cửu Châu Số Một’.

Sau khi A Thập Lục và Vũ Nhu Tử nhận lấy ‘Thần Long Mộc’, hai người liền tập trung tinh thần, cẩn thận phòng ngự.

Đặc biệt là lỗ hổng trên rào chắn trước mắt, đây là nơi dễ xuất hiện ‘nguy cơ’ nhất, nói không chừng sẽ có thứ gì đó nguy hiểm phun ra từ đây.

Tống Thư Hàng cất đi miếng da rắn lột từ xà tiên đã từ ‘Cửu phẩm’ hạ cấp xuống ‘Bát phẩm’, hít sâu một hơi.

Dược liệu cấp Cửu phẩm cũng đã có trong tay, đây thật sự là phát tài lớn.

Sau khi phát tài lớn, nguy cơ sắp đến rồi.

Giống như A Thập Lục và Vũ Nhu Tử nghĩ, Tống Thư Hàng cũng nhìn chằm chằm vào chỗ ‘lỗ hổng’ kia.

Nếu nói nguy cơ sắp đến, khả năng lớn nhất chính là từ lỗ hổng này đi ra!

“Chỉ cần cẩn thận, nguy cơ có thể tránh được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đột nhiên, cậu cảm thấy eo mình bị siết chặt.

Cậu cúi đầu xuống, phát hiện có một cái lưỡi dài đang quấn quanh eo mình.

Cái lưỡi đó dùng sức, kéo Tống Thư Hàng từ trên Lưu Tinh Kiếm qua.

Là con Tai Nạn Cự Quy đó, đi rồi lại quay lại.

Lưỡi của tên này giống như ếch, vừa dài vừa linh hoạt.

Cái lưỡi dài như vậy, đúng là mất hết tôn nghiêm của loài rùa.

Lúc này, cái lưỡi này bắn ra, đầu lưỡi trở nên nhỏ như sợi dây, quấn lấy Tống Thư Hàng.

“A~~” Tống Thư Hàng bị kéo đi: “Không được rồi, eo của tôi… sắp bị siết đứt rồi.” Lực trên lưỡi của con rùa rất mạnh, khi quấn quanh eo Tống Thư Hàng, gần như muốn siết đứt eo cậu, siết đến mức không thở nổi.

Tai Nạn Cự Quy xuất hiện rất đột ngột, trên người nó không còn một tia khí tức nào.

Đồng thời cách con rùa xuyên qua không gian cũng rất quỷ dị, không có biến động của lối đi không gian.

Trước đó khi nó xuất hiện cắn nát tiên chu của Bạch tiền bối, phân thân của Bạch tiền bối cũng là vào khoảnh khắc tiên chu sắp bị cắn nát, mới nhận ra điều bất thường.

Lần này cũng vậy, ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng bị quấn đi, Bạch tiền bối mới cảm ứng được Tai Nạn Cự Quy.

Tai Nạn Cự Quy không chỉ có lưỡi dài như ếch, mà độ đàn hồi của lưỡi cũng không thua kém gì ếch.

Chương 1494

Sau khi quấn lấy Tống Thư Hàng, cái lưỡi co lại nhanh như chớp.

“Tên này có lòng báo thù rất mạnh mà.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, bóng dáng Bạch tiền bối trở nên trong suốt, biến mất tại chỗ.

Không phải năng lực không gian, mà giống như trạng thái khi Tai Nạn Cự Quy rời khỏi ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ trước đó, thân hình Bạch tiền bối ‘hòa tan’ vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo này, trở nên trong suốt.

Sau đó, Bạch tiền bối đột nhiên xuất hiện ở dưới hàm của Tai Nạn Cự Quy.

Xuất quỷ nhập thần, không có một tia khí tức nào.

Tương tự, Tai Nạn Cự Quy cũng không cảm ứng được Bạch tiền bối.

Trong tay Bạch tiền bối, cây công đức khổng lồ lại hiện ra.

Y vung cây công đức khổng lồ, quét mạnh vào hàm dưới của con rùa.

Bốp~ Lưỡi con rùa còn chưa kịp thu Tống Thư Hàng về, cằm dưới đã bị trọng kích, miệng lớn bị ép đóng lại.

Tống Thư Hàng bị treo lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra từ cơ thể Tống Thư Hàng, nàng há miệng lấy ra ‘Xích Tiêu Kiếm’, chém vào đầu lưỡi của con rùa.

Trên Xích Tiêu Kiếm đao ý tung hoành, bùng nổ nhiệt độ sánh ngang với mặt trời.

Lưỡi Tai Nạn Cự Quy bị bỏng, duỗi thẳng tắp.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội thoát khỏi, chân đạp sen đen ổn định thân hình.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bảo vệ bên cạnh cậu, vẻ mặt ngưng trọng nhìn con rùa.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Tiên Tử cũng hiện thân.

Do Công Đức Xà Mỹ Nhân chiếm vị trí phía trên sau lưng Tống Thư Hàng, lơ lửng sau lưng cậu.

Tạo Hóa Tiên Tử không còn chỗ, bị chen xuống phía dưới Tống Thư Hàng.

Khi Tạo Hóa Tiên Tử xuất hiện, hai tay ôm eo Tống Thư Hàng, ló đầu ra nhìn Tai Nạn Cự Quy ở xa: “Đô la ~đại ~đại ~” “Tạo Hóa Tiên Tử đừng siết eo tôi, sắp gãy rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Tai Nạn Cự Quy đánh lén thất bại, lùi lại một bước, há miệng thu lại lưỡi của mình.

Sau đó, nó nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối.【Ngươi là ai, tại sao lại có thiên phú của ta, tiến hành Siêu Thời Không Mạn Bộ?】 Con rùa lên tiếng.

Tên này trước đó quả nhiên là đang giả ngu.

“Hóa ra là thiên phú, không phải pháp thuật.

Chẳng trách ta mô phỏng lại có chút kỳ lạ, khi tiến hành ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’ bị hạn chế rất lớn…” Phân thân của Bạch tiền bối vác cây công đức khổng lồ.【Mô phỏng?】 Giọng của Tai Nạn Cự Quy bất giác cao lên hai tông.

“Ừm, khi ngươi thi triển ‘thiên phú Siêu Thời Không Mạn Bộ’, ta quan sát kỹ một lần, đại khái có thể hiểu được nguyên lý pháp thuật.

Sau đó phân tích trong não, rất dễ dàng có thể mô phỏng ra hiệu quả tương tự.

Trong cơ thể ngươi chắc hẳn có cấu tạo cơ quan đặc thù nào đó, ta vẫn chưa hiểu rõ lắm, cho nên ‘thiên phú Siêu Thời Không Mạn Bộ’ mà ta mô phỏng ra bị hạn chế rất lớn, ít nhất là vẫn chưa thể đột phá phong tỏa của ‘phòng tối nhỏ’.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

“Sao có thể, ngươi thấy ta thi triển thiên phú này lúc nào?” Tai Nạn Cự Quy trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng lơ lửng giữa không trung, nói: “Lúc ngươi rời đi trước đó, không phải đã thi triển thủ đoạn trong suốt hóa, rời khỏi phòng tối nhỏ sao?” “Ta rời đi?

Không… ta chưa hề rời đi.

Ta mới vừa đến nơi này.” Tai Nạn Cự Quy nói, nói xong nó lại nói: “Ta hiểu rồi, xem ra trước đó đã có tộc nhân của ta đến trước một bước.

Nhưng mà, nếu đồng bạn của ta đã rời đi, tại sao nó không mang đi vật thể bị ảnh hưởng bởi ‘hơi thở bất hủ’?” Con Tai Nạn Cự Quy này không phải là con trước đó?

Tai Nạn Cự Quy không phải một con, mà là một tộc đàn?

“Ngươi đang nói đến con mắt của Vân Tước Tử tiên tử sao?

Đã bị mang đi rồi, ngươi đến muộn rồi.” Tống Thư Hàng hất đầu, mái tóc dài màu xanh lam bay trong gió.

“Con mắt?” Tai Nạn Cự Quy nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng: “Vật thể bị ảnh hưởng bởi ‘hơi thở bất hủ’, là ngươi.

Thứ ta muốn mang đi cũng là ngươi, có liên quan gì đến con mắt?”

“Hả?” Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác.

“Ta hiểu rồi.” Bạch tiền bối truyền âm nhập mật, nói: 【Thư Hàng, trước đó cậu đã sử dụng ‘Mắt của Vân Tước Tử’, và kích hoạt nó.

Trong quá trình kích hoạt, cơ thể cậu cũng bị lây nhiễm.

Tuy cậu đã khoét con mắt ra rồi, nhưng cơ thể cậu vẫn bị lây nhiễm.】 Vậy là phiền phức rồi, ngay cả ‘bản thể’ của Tống Thư Hàng cũng trở thành đối tượng thu hồi của đám Tai Nạn Cự Quy.

Hơn nữa Tai Nạn Cự Quy không chỉ có một con.

Dù có đánh lui con Tai Nạn Cự Quy trước mắt, vẫn sẽ có những con Tai Nạn Cự Quy khác men theo ‘khí tức của Vân Tước Tử’ tìm đến, thu hồi Tống Thư Hàng.

Đây quả thực là tai nạn… còn đáng sợ hơn cả lời nguyền của Hải Đảm Chiến Sĩ.

“Đợi đã, chỗ bị biến dị của tôi chỉ có lông tóc trên đầu.

Tóc… lông mày và lông mi.

Biết đâu chúng ta có cách giải quyết.” Tống Thư Hàng nói.

Tai Nạn Cự Quy nhìn kỹ Tống Thư Hàng một cái, gật đầu nói: “Ngươi nói đúng, nơi bị lây nhiễm khí tức đậm đặc nhất chính là lông tóc trên đầu ngươi.

Thứ ta muốn lấy đi cũng chỉ có chúng thôi.” “Vậy thì dễ rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Mái tóc dài màu xanh lam này cậu vốn đã định cắt đi, cậu không muốn giữ mái tóc xanh chói mắt như vậy.

Hơn nữa, cậu còn có ‘thuật mọc tóc’, tóc cạo đi có thể mọc lại trong nháy mắt.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy mái tóc xanh dày như áo choàng, chuẩn bị cạo đi.

Nhưng ngay khoảnh khắc cạo tóc, tay cậu lại dừng lại.

Luôn cảm thấy có chút không thoải mái.

Tóc của mình, cứ thế giao cho con rùa luôn cảm thấy có chút không cam lòng.

Con mắt là do 'Vân Tước Tử tiên tử' để lại, bị Tai Nạn Cự Quy thu hồi cũng không có gì để nói.

Tóc là do mình mọc ra mà!

Không, những điều này đều không phải trọng điểm.

Tống Thư Hàng xem xét nội tâm của mình, phát hiện nguồn gốc của sự 'không cam lòng' trong lòng mình không phải ở đây.

Tuy cậu vốn đã định cạo tóc, nhưng bây giờ bị 'bắt cạo đầu' không phải là cậu tự nguyện, có cảm giác bị Tai Nạn Cự Quy uy hiếp.【Nếu ta có thực lực hạ gục Tai Nạn Cự Quy, mái tóc dài màu xanh lam này ta muốn để dài bao nhiêu thì để, muốn buộc đuôi ngựa thì buộc, muốn tết bím thì tết, muốn xõa thì xõa, muốn để tóc xù thì để tóc xù, ngàn vàng khó mua được sự bằng lòng của ta.】Suy cho cùng, vẫn là vấn đề thực lực.

Tống Thư Hàng thở dài.

Lý trí một chút, cậu dù sao cũng là người đã làm cây hành mấy trăm năm, một mình chịu gió táp mưa sa trên đỉnh núi.

Cắt tóc có thể loại bỏ vô số phiền phức 'Tai Nạn Cự Quy' đến cửa hỏi thăm trong tương lai, nên bỏ thì phải bỏ.

Nói đi cũng phải nói lại, cắt tóc thôi mà cũng nghĩ nhiều như vậy, hôm nay tư thế thức dậy của mình có hơi không đúng sao?

Trở nên đa sầu đa cảm rồi?

Hay là ‘thuộc tính lắm lời’ sau khi nhập vào Đậu Đậu vẫn chưa hoàn toàn biến mất?

Tống Thư Hàng lắc đầu, lại đưa tay cắt mái tóc xanh của mình.

Phía sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân cảm ứng được cảm xúc của Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm trong tay từ từ giơ lên, ánh mắt khóa chặt Tai Nạn Cự Quy.

“Đợi đã.” Lúc này, Bạch tiền bối vung cây công đức khổng lồ, nói: “Tóc là do chính Thư Hàng mọc ra, dựa vào đâu mà phải giao không cho tên này?” “A a a ~~Đúng~~” Tạo Hóa Tiên Tử hát lên.

Tai Nạn Cự Quy đáp: “Sứ mệnh của ta chính là mang đi những vật bị ảnh hưởng bởi ‘hơi thở bất hủ’, và bây giờ ta chỉ muốn tóc thôi.” “Tóc cũng là do Tống tiền bối nhà chúng tôi tự mọc ra, dựa vào đâu mà phải cho không ngươi?

Nếu thứ bị lây nhiễm không phải là tóc, mà là hộp sọ, chẳng lẽ cũng phải tặng không cái đầu cho ngươi sao?

Logic cường đạo gì vậy?” Phía sau Vũ Nhu Tử lớn tiếng hét lên.

Tô Thị A Thập Lục không lên tiếng, đoản đao trong tay nàng đã ra khỏi vỏ, hít sâu một hơi, trong mắt nàng có ánh sáng vàng nhàn nhạt ẩn hiện.

Nàng cũng nhìn chằm chằm vào Tai Nạn Cự Quy.

Tai Nạn Cự Quy im lặng, một lúc sau, nó trầm giọng nói: “Ta bắt buộc phải mang đi mái tóc của hắn.” “Vậy thì lấy đồ ra đổi, giao dịch công bằng là chân lý được hoan nghênh nhất ở chư thiên vạn giới.” Bạch tiền bối một tay cầm cây công đức khổng lồ, nhắm vào Tai Nạn Cự Quy: “Nếu ngươi muốn cướp, thì đến đây chiến đi.” Trong cơ thể Tai Nạn Cự Quy rốt cuộc có cấu tạo cơ quan đặc thù gì, khiến chúng khi tiến hành ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’ thậm chí có thể coi thường phòng tối nhỏ của Thiên Đạo?

Bạch tiền bối rất tò mò.

Y muốn tháo một con Tai Nạn Cự Quy ra nghiên cứu một chút.

Lực chiến đấu của Tai Nạn Cự Quy chưa rõ, chúng căn bản không có phân chia ‘cảnh giới’.

Nói không chừng chúng có thể bùng nổ lực chiến đấu cấp Cửu phẩm thậm chí còn mạnh hơn.

Nhưng điều đó cũng không thể ngăn cản ý niệm muốn nghiên cứu cấu tạo bên trong của ‘Tai Nạn Cự Quy’ của Bạch tiền bối.

Hạ gục nó, giải phẫu tháo dỡ nó, nghiên cứu cấu tạo đặc thù bên trong cơ thể nó, nói không chừng mình có thể dựa theo nguyên lý mô phỏng ra ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’ hoàn chỉnh.

Đôi mắt của Bạch tiền bối trở nên sáng rực.

Khát vọng cầu tri đã lâu, sự thôi thúc muốn đại chiến một trận đã lâu.

Bạch tiền bối buông bỏ sự áp chế đối với bản thân.

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử ở phía sau phát hiện sức hút trên người Bạch tiền bối bắt đầu lan tỏa.

Trở nên không thể phớt lờ.

Ánh mắt của ba người bất giác bị thu hút, dừng lại trên người Bạch tiền bối.

Do là trạng thái ‘phân thân’, giá trị sức hút sẽ không đạt đến mức độ ‘trời đất đen trắng, chỉ có Bạch tiền bối là bảy sắc cầu vồng’ của bản thể.

Nhưng mà, khi phân thân buông bỏ sự áp chế đối với bản thân, giá trị sức hút cũng tăng vọt đến mức độ khủng bố.

Ngay cả ánh mắt của Tai Nạn Cự Quy cũng bất giác bị thu hút.

“Giao dịch công bằng hoặc là đại chiến một trận, phụng bồi đến cùng.” Phân thân của Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Chương 1495

Đừng có sợ, đến đây chiến!

Chiến xong rồi, để ta nghiên cứu ngươi một chút!

Tai Nạn Cự Quy phát hiện mình vậy mà lại có năng lực giống như ‘đọc tâm thuật’, nó đọc được suy nghĩ trong lòng của vị nhân loại xinh đẹp đến không thể tưởng tượng nổi ở đối diện.

“Ta hiểu rồi, vậy thì giao dịch công bằng đi.” Tai Nạn Cự Quy nói.

Ta không phải sợ, ta cũng không phải bị sắc đẹp mê hoặc, ta chỉ là đưa ra quyết định chính xác nhất, tiết kiệm sức lực nhất.

“Được, vậy ra chiêu đi!” Phân thân của Bạch tiền bối vung cây công đức khổng lồ, trầm giọng nói.

Tai Nạn Cự Quy: “…” Excuse me?

Ta vừa mới nói không phải chiến, là giao dịch công bằng mà!

Nghe người ta nói đi chứ!

À không, nghe rùa ta nói đi chứ!

“Bạch tiền bối, ban nãy con rùa nói là giao dịch công bằng mà.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“A?

Ồ, ta vừa rồi cứ tưởng nó muốn chiến, theo quán tính bỏ qua lời nó vừa nói.” Bạch tiền bối thu lại cây công đức.

Tai Nạn Cự Quy: “…” Cảm tình là ngươi căn bản không nghe ta nói gì cả?

“Thôi được, giao dịch công bằng thì giao dịch công bằng.

Mọi người đều không phải trẻ con, đánh đánh giết giết làm mất hòa khí.

Vậy thì, ngài rùa, ngài định dùng thứ gì để đổi lấy tóc và lông mày của Thư Hàng?” Bạch tiền bối lên tiếng.

Tai Nạn Cự Quy: “Nếu là đổi đồ, ta có một vật rất thích hợp.

Trên lưng ta sẽ mọc một ít lông màu xanh lục, tuy không phải tóc, nhưng dùng để đổi lấy tóc của ngươi chắc là rất thích hợp.” “Chúng ta không cần lông xanh.” Bạch tiền bối vung tay nói: “Giao dịch công bằng, có chút thành ý đi!” Tai Nạn Cự Quy: “Vậy ngươi muốn gì?” “Cho ta xem cấu tạo đặc thù trong cơ thể ngươi một chút?

Như vậy có thành ý hơn.” Bạch tiền bối nói.

Tai Nạn Cự Quy: “Dù là ta, mổ cơ thể ra cho xem cấu tạo cũng sẽ chết.” Tống Thư Hàng: “…” Con Tai Nạn Cự Quy này, có phải là quá dễ nói chuyện rồi không?

Con trước tuy biết giả ngu, nhưng là một kẻ nóng tính, vừa đến đã trực tiếp cắn bay tiên chu của Bạch tiền bối.

Con này vậy mà còn biết mặc cả với Bạch tiền bối?

“Thôi được, hạ thấp yêu cầu một chút.

Lấy cái mai rùa nhé?

Ta nhớ trong bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú có lựa chọn mai rùa.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng giơ tay nói: “Bạch tiền bối, mai rùa đã có rồi.” “Thu thập cũng nhanh ghê, vậy đổi loại khác.

Trong tay ngươi có dược liệu luyện khí từ Bát phẩm trở lên không?

Phải là một trong Ba Mươi Ba Thú đó.

Ừm… trừ đi chín loại đã thu thập được.” Bạch tiền bối nói xong, liệt kê ra hai mươi bốn loại dược liệu luyện khí còn lại.

“Trong tay ta có một đôi gạc hươu, chắc là từ Bát phẩm trở lên.” Tai Nạn Cự Quy suy nghĩ một lúc, đáp.

Nói xong, con rùa liền đợi Bạch tiền bối trả lời.

Bạch tiền bối không lên tiếng, chỉ nhìn chằm chằm vào con rùa.

Một lúc lâu sau.

“Hết rồi?” Bạch tiền bối vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Tai Nạn Cự Quy.

Tai Nạn Cự Quy gật đầu: “Trong danh sách dược liệu của ngươi, ta chỉ có gạc hươu.” “Uổng cho các ngươi còn nắm giữ thiên phú ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’, có thiên phú này đi dạo một vòng là có thể tìm thấy rất nhiều dược liệu rồi.

Trong tay ngươi vậy mà chỉ có một loại…” Bạch tiền bối đáp.

Tai Nạn Cự Quy: “…” Đi dạo một vòng là có thể tìm thấy rất nhiều dược liệu?

Ta từ nhỏ đã nắm giữ ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’, chưa từng nghe qua thao tác này.

“Siêu Thời Không Mạn Bộ, không phải là đâm đầu vào kho báu.

Vũ trụ lớn như vậy, khi chúng ta tiến hành Siêu Thời Không Mạn Bộ, xác suất đụng phải bảo vật cũng rất nhỏ.” Tai Nạn Cự Quy giải thích.

Bạch tiền bối không nói gì, y thu lại cây công đức, sau đó thân thể trở nên trong suốt.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể y xuất hiện ở cách đó mấy ngàn mét.

Đồng thời, trong tay y có thêm một khối thiên thạch khổng lồ.

Bạch tiền bối đưa tay bổ khối thiên thạch này ra.

Sau khi thiên thạch bị cắt ra, lộ ra bên trong là hai loại khoáng thạch một đỏ một xanh.

“Thái Thanh Tinh Kim và bạn sinh Húc Nhật Kim… cũng không tệ, loại khoáng thạch bạn sinh này vừa hay có thể dùng để chế tạo thư hùng song kiếm.” Bạch tiền bối nói xong, bình tĩnh thu hai loại khoáng thạch này lại.

Tai Nạn Cự Quy: “!!!!” Ta từ nhỏ đã nắm giữ pháp thuật ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’, vậy mà chưa bao giờ biết đến thao tác này?

“Sau này cố gắng lên.” Bạch tiền bối nói, nói xong y lại quay đầu nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, tóc là của cậu, cậu tự quyết định có giao dịch hay không.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Đổi!” Cậu chưa từng nghĩ tóc của mình lại đáng giá như vậy - tóc của bạn rất đáng tiền, đợi tóc dài đến eo, là có thể đổi được ‘dược liệu luyện khí Bát phẩm’, đừng dễ dàng lãng phí tóc của bạn!

Tai Nạn Cự Quy há miệng nhổ ra một đôi gạc hươu khổng lồ, một chiếc gạc hươu còn to hơn cả cơ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay cắt phăng mái tóc dài của mình.

Mái tóc xanh dày như áo choàng rơi xuống, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu nhẹ bẫng.

Mái tóc dài dày như áo choàng đó treo trên đầu, rất nặng.

“Í a ~ Ba ngàn sợi phiền não ~ Í i a ~ Nhẹ nhàng ~ A a a ~” Tạo Hóa Tiên Tử ôm eo Tống Thư Hàng, bắt đầu hát.

Nhưng do nhân cách của nàng không hoàn chỉnh, không thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

Bài hát này nàng chỉ hát được một câu, phía sau đều là la hét ‘í i a’.

Tóc xanh cạo đi, sau đó lông mày và lông mi cũng cạo sạch.

Đầu Tống Thư Hàng trở nên trọc lóc.

Một tay giao tóc, một tay giao gạc.

Tai Nạn Cự Quy nhận được thứ nó muốn ‘vật thể bị ảnh hưởng bởi hơi thở bất hủ’.

Tống Thư Hàng nhận được một đôi gạc hươu khổng lồ cấp Bát phẩm.

Đôi gạc hươu này, mỗi chiếc đều có thể luyện chế một cây 【Cường Cung Cự Lộc Lão Quân】.

Hai chiếc gạc hươu vừa hay có thể luyện chế một đôi.

“Giao dịch hoàn thành.” Con rùa thu lại mái tóc dài màu xanh lam, lông mày và lông mi.

Sau đó, thân hình nó trở nên hư ảo, biến mất không thấy.

Con Tai Nạn Cự Quy này, tính tình tốt đến lạ!

Đúng là làm ô danh cho cái tên tộc ‘Tai Nạn Cự Quy’.

“Tiếc quá.” Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Tô Thị A Thập Lục thì thở phào nhẹ nhõm - nguy cơ coi như đã qua rồi chứ?

Ở cùng Bạch tiền bối, nguy cơ và thu hoạch tỷ lệ thuận với nhau.

Vừa kích thích vừa mãn nguyện.

“Tống tiền bối, lần trước gặp anh, anh cũng là đầu trọc.

Lần này anh lại biến thành đầu trọc.” Vũ Nhu Tử nói.

“Không sợ, xem tôi đây.” Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển ‘thuật mọc tóc’ do Tạo Hóa Pháp Vương đích thân truyền dạy.

Khoảnh khắc tiếp theo, tóc cậu lại mọc ra.

Mọc rất nhanh, trong nháy mắt đã dài đến bắp chân.

Tóc vừa dày vừa rậm, rất nặng.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình trĩu xuống.

Đồng thời trĩu xuống còn có cả trái tim cậu.

Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa tay nắm lấy một lọn tóc dài, kéo đến trước mắt.

Sau đó, cậu nhìn thấy màu của biển cả, xanh biếc.

Mẹ kiếp!

Mái tóc dài trước đó là do bị ảnh hưởng bởi ‘Mắt của Vân Tước Tử’ mới mọc thành màu xanh.

Lần này là do chính cậu thúc đẩy ‘thuật mọc tóc’ mọc ra, tại sao cũng là màu xanh?

Lẽ nào gen của mình cũng bị ảnh hưởng?

Từ gen tóc đen bị đổi thành gen tóc xanh?

Tóc xanh mọc trên đầu tiên tử đương nhiên rất đẹp, nhưng một đại nam nhân nhuộm một đầu tóc xanh, rất thử thách nhan sắc.

“Lại mọc ra tóc dài giống Vân Tước Tử?” Bạch tiền bối suy nghĩ một lúc, lại lấy ra cây công đức khổng lồ, chuẩn bị tự cứu mình.

Vũ Nhu Tử nghĩ một lúc: “À này, Tống tiền bối.

Tóc của anh có phải lại có thể đổi được một đôi dược liệu ‘cấp Bát phẩm Huyền Thánh’ nữa không?

Cứ như thế này, chỉ cần bán tóc thôi, anh đã phát tài rồi.” Tô Thị A Thập Lục lắc đầu: “Con ‘Tai Nạn Cự Quy’ ban nãy rất dễ nói chuyện, chắc là ngoại lệ.

Nếu đổi một con nóng tính đến đây, e rằng chỉ có đại chiến một trận.” “Tôi vẫn nên cạo đi trước, kẻo lại dẫn Tai Nạn Cự Quy đến.” Tống Thư Hàng thở dài, đưa tay cạo đi mái tóc mới mọc.

Bạch tiền bối suy nghĩ một lúc, nói: “Thư Hàng, mái tóc lần này đưa cho ta trước.” Tống Thư Hàng đưa lên mái tóc xanh dày, hỏi: “Tiền bối cần nó làm gì?” “Đợi sau khi hành động đào bảo của chúng ta trong ‘phòng tối nhỏ’ kết thúc, nếu không thể thông qua lỗ hổng trên rào chắn để rời khỏi phòng tối nhỏ, thì phải dựa vào nó để thu hút thêm một con ‘Tai Nạn Cự Quy’ đến.

Đến lúc đó, chúng ta có thể thuận lợi rời khỏi phòng tối nhỏ hay không, phải xem sức hấp dẫn của tóc cậu có đủ hay không.” Bạch tiền bối nói.

Chương 1496

Tống Thư Hàng gật đầu. … Bạch tiền bối dẫn Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử quay lại chỗ lỗ hổng trên ‘rào chắn không gian của Xà Hoàn Hình’.

Trong khoảng thời gian vừa rồi, từ trong lỗ hổng lại phun ra không ít thứ.

Bạch tiền bối dẫn ba người Tống Thư Hàng bắt đầu tìm kiếm bảo vật trong đó.

Tuy nhiên, tạm thời không tìm được thêm dược liệu luyện khí cần cho ‘pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’.

Vật chất phun ra từ lỗ hổng rất tạp và nhiều, đủ loại.

Nhưng phần lớn đều là ‘rác rưởi’ trong miệng Bạch tiền bối, không đáng để thu thập.

Thời gian trôi nhanh.

Trong phòng tối nhỏ không có phân biệt ngày đêm.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình có chút mệt mỏi, dù sao hôm nay đã xảy ra nhiều chuyện kích thích như vậy, cậu tiêu hao rất lớn.

Bạch tiền bối lấy ra một chiếc xe kéo rác, treo xe kéo rác lên Lưu Tinh Kiếm, Tống Thư Hàng nằm trong thùng xe nghỉ ngơi, rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ sâu.

Vũ Nhu Tử tiếp tục chơi trò tìm bảo cùng Bạch tiền bối.

A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng từ xa, thấy cậu ngủ rất say, liền không đến làm phiền cậu nghỉ ngơi. … Không biết đã qua bao lâu, Tống Thư Hàng tỉnh lại.

Cậu mở mắt ra, phát hiện mình đang ở trong một thế giới tối đen không thấy năm ngón tay.

“Đây là đâu?

Bạch tiền bối, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử?” Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Nhưng mà, cả ba người Bạch tiền bối đều không trả lời cậu.

Và xung quanh cũng không cảm ứng được khí tức của ba người.

Chuyện gì vậy?

Ba người Bạch tiền bối đi đâu rồi?

Tại sao mình lại bị bỏ lại một mình ở đây?

Tống Thư Hàng nghi hoặc đứng dậy.

Ngoài ra, thế giới phòng tối nhỏ của Thiên Đạo không phải là bất biến sao?

Tại sao lại trở nên tối đen như vậy?

Tống Thư Hàng đứng dậy, thử đi một bước.

Khi một chân bước ra, cậu liền cảm thấy mình đá phải một thứ gì đó.

Tống Thư Hàng cúi người xuống, đồng thời ý niệm khẽ động, ngón tay ‘ngưng tụ từ ánh sáng công đức’ trên tay trái cậu tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu sáng xung quanh.

Dựa vào ‘thuật Thái Dương Chỉ, làm chói mắt’, Tống Thư Hàng nhìn thấy thứ mình đá phải.

Đó là một cái đùi… trông có vẻ là đùi của phụ nữ.

Sắc mặt Tống Thư Hàng trở nên khó coi.

Sau đó cậu lại quay đầu nhìn xung quanh.

Sau đó cậu sững sờ.

Xung quanh, đầy rẫy các loại bộ phận cơ thể.

Có ngón tay, có cánh tay, có đùi, đủ loại bộ phận cơ thể, nơi đây quả thực giống như một lò mổ.

Nhiều thi thể không toàn vẹn như vậy, là có bao nhiêu người bị phanh thây?

Trong lòng Tống Thư Hàng bất giác dâng lên một luồng tức giận.

Dù là người có tính cách tốt đến đâu, khi nhìn thấy cảnh tượng tàn nhẫn như vậy, cũng sẽ nổi giận.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, cậu đột nhiên nhìn thấy nửa cái đầu lâu.

Một cái đầu lâu có mái tóc dài màu xanh lam.

Nửa cái đầu chỉ còn lại phần trán trở lên, nhưng Tống Thư Hàng không thể nào quên được mái tóc dài màu xanh lam mang tính biểu tượng đó.

Dù sao thì trước đây, cậu cũng từng sở hữu một mái tóc xanh lam đẹp trai, dày và dài như vậy, nặng trịch như một tấm áo choàng.

Nhưng cái đầu lâu này chắc chắn không phải của cậu.

Vậy nên, đây rất có thể là đầu của ‘Vân Tước Tử tiên tử’?

Nhưng do ký ức liên quan đến ‘Vân Tước Tử’ đã trở nên rất mơ hồ vì nguyên nhân của ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’.

Vân Tước Tử tiên tử chết rồi sao?

Tống Thư Hàng giơ tay trái lên, ánh sáng của 'Thái Dương Chỉ' được khuếch đại hết mức, giúp cậu nhìn rõ toàn cảnh nơi mình đang ở.

Ngay sau đó, cậu nhìn thấy nhiều mái tóc dài màu xanh lam hơn, cùng với nhiều bộ phận cơ thể hơn.

Nơi này quả thực giống như một cảnh tượng địa ngục.

Nhưng điều kỳ lạ là, ở đây không có một chút mùi máu tanh nào. "Vậy rốt cuộc, đây là nơi quái nào?" Tống Thư Hàng nhíu mày thầm nghĩ.

Cậu suy nghĩ một lát rồi ngồi xổm xuống, đưa tay phải đặt lên một cánh tay trắng ngần — 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo' trên tay phải cậu đã không còn nữa.

Không chỉ 'Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo', mà các pháp bảo và quần áo khác trên người cậu cũng đều biến mất.

Khi Tống Thư Hàng đặt tay lên cánh tay, cậu phát hiện nó vẫn còn hơi ấm, y như tay người sống. "Giám Định Bí Pháp." Tống Thư Hàng khẽ hô.

Phù văn màu vàng tuôn ra từ hai mắt cậu, đáp xuống cánh tay trắng nõn này — đúng vậy, là hai mắt.

Cậu phát hiện mắt trái của mình đã mọc lại.

Sau khi cánh tay phải trả giá bằng vài vết thương, kết quả giám định hiện lên trong đầu cậu. 【Tay phải của Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ: Từng là một phần cơ thể của Vân Tước Tử, do bị ảnh hưởng bởi ‘sức mạnh Bất Hủ’, cánh tay đã nhiễm một chút thuộc tính ‘Bất Hủ’.

Dù rời khỏi cơ thể Vân Tước Tử, cánh tay này cũng sẽ không mục rữa.】【Do bị ảnh hưởng bởi ‘sức mạnh Bất Hủ’, sau khi rời khỏi cơ thể chủ nhân Vân Tước Tử, cánh tay này sẽ thu hút Tai Nạn Cự Quy đến, và bị Tai Nạn Cự Quy nuốt chửng thu hồi.

Khi giữ nó, xin hãy chú ý an toàn.】 Thông tin phản hồi từ Giám

Định Bí Pháp lần này rất giống với lần giám định ‘con mắt của Vân Tước Tử’ trước đó.

Tuy nhiên, ‘sức mạnh thần bí’ trong thông tin giám định lần trước lần này đã được thay thế bằng ‘sức mạnh Bất Hủ’.

Đó là vì khi Tai Nạn Cự Quy xuất hiện, nó đã đề cập đến việc thu hồi những vật bị ảnh hưởng bởi ‘khí tức Bất Hủ’. "Nói cách khác, những vật rơi ra từ người Vân Tước Tử đều sẽ nhiễm ‘khí tức Bất Hủ’.

Nguồn gốc của sức mạnh Bất Hủ chính là Vân Tước Tử." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Ai cũng biết, trong chư thiên vạn giới này, vạn vật đều có lúc kết thúc.

Ngay cả Cửu phẩm Kiếp Tiên, tuổi thọ dài đến mức tính bằng đơn vị 'ức', nhưng cuối cùng cũng có ngày tử vong.

Trừ khi bước ra con đường của riêng mình, trở thành ‘Trường Sinh Giả’, mới không còn lo lắng về tuổi thọ.

Nhưng ngay cả Trường Sinh Giả cũng không phải ‘Bất Hủ’, Trường Sinh Giả cũng sẽ sa ngã, sẽ tử vong.

Trong chư thiên vạn giới, chỉ có một sự tồn tại bất hủ bất diệt, đó chính là ‘Thiên Đạo’. "Vân Tước Tử tiên tử là Thiên Đạo?

Không đúng, không đúng.

Thiên Đạo năm đó chắc chắn không phải là Vân Tước Tử tiên tử." Tống Thư Hàng nói.

Dù ký ức về Vân Tước Tử rất mơ hồ, nhưng từ những ký ức liên quan đến ‘Nho gia Thánh Nhân’, cậu có thể suy đoán ra rằng Vân Tước Tử không hề tranh giành ngôi vị Thiên Đạo với Nho gia Thánh

Nhân.

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại lần lượt giám định hai cái đùi, nửa cái đầu lâu, và một số bộ phận khác.

Kết quả giám định đều giống nhau, tất cả các linh kiện cơ thể ở đây đều là bộ phận cơ thể của ‘Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ’. "Vân Tước Tử tiên tử rốt cuộc phải trải qua bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa mới tích lũy được nhiều linh kiện cơ thể như vậy chứ." Tống Thư Hàng nói.

Dựa theo thông tin mình nắm được hiện tại để suy đoán, không biết vì sao trên người Vân Tước Tử tiên tử lại xuất hiện sức mạnh ‘Bất Hủ’.

Do ảnh hưởng của phần sức mạnh này, mỗi lần linh kiện rơi ra từ người cô ấy đều trở thành một loại ‘vật nguy hiểm’.

Và Tai Nạn Cự Quy, giống như Bạch tiền bối đã suy đoán, chính là chuyên đi thu hồi những vật rơi ra từ cơ thể Vân Tước Tử.

Vậy thì, ai đã tạo ra tộc ‘Tai Nạn Cự Quy’? "Thế giới này thật là hỗn loạn." Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Học kỳ trước, mình vẫn còn là một sinh viên đại học ngây thơ, chắc chắn không thể ngờ nửa năm sau mình lại tiếp xúc với một thế giới hùng vĩ đến vậy.

Đúng lúc này, đột nhiên trên cánh tay Tống Thư Hàng xuất hiện vài vết thương. "Hử?" Tống Thư Hàng ngơ ngác, mình đâu có tiếp xúc với vật thể nào để thi triển Giám Định Bí Pháp đâu, tại sao đột nhiên lại mất máu?

Chẳng lẽ mất máu đã trở thành bản năng cơ thể rồi?

Trong lúc đang suy nghĩ, trong đầu cậu hiện ra một đoạn thông tin, là phản hồi của Giám Định Bí Pháp. 【Thể phục sinh của Bá Tống

Huyền Thánh: Bạch Thánh đã dùng ‘con mắt của Vân Tước Tử’ + ‘con mắt của Bá Tống Huyền Thánh’ làm vật liệu chính, kết hợp với phương pháp luyện chế pháp khí ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’, tạo ra một ‘pháp khí phục sinh’ chưa từng có.】 Ngọa thảo thảo thảo thảo thảo thảo!

Thể phục sinh của Bá Tống Huyền Thánh?

Chuyện gì thế này?

Mình chết rồi?

Excuse me?

Ai có thể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?

Bình tĩnh nào, bình tĩnh!

Chương 1497

Mình từng làm một cây hành lớn mấy trăm năm, một người đàn ông một mình chịu gió táp mưa sa trên đỉnh núi cơ mà.

Lúc này, đã đến lúc đạo tâm cứng như sắt thép của mình ra tay rồi.

Tống Thư Hàng ép mình phải bình tĩnh. "Chẳng trách mình vừa tỉnh dậy đã thấy ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ thay đổi, chẳng trách mình không cảm ứng được thông tin của Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, chẳng trách trên người mình không còn một món pháp khí nào." Tống Thư Hàng thở dài nói.

Hóa ra cậu đã không còn ở trong ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ nữa.

Cậu hiện tại, có lẽ đang ở trong bụng của ‘Tai Nạn Cự Quy’.

Chẳng trách ở đây toàn là linh kiện cơ thể của ‘Vân Tước Tử tiên tử’, những linh kiện này có lẽ đều do Tai Nạn Cự Quy thu thập từng chút một. "Nhưng không khoa học chút nào, tại sao mình lại phục sinh rồi." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu nhớ mình trước đó đang nằm ngủ trong thùng xe máy kéo của Bạch tiền bối cơ mà, đang yên đang lành tại sao lại đột tử?

Đột tử?

Không thể nào, thể chất của cậu tốt như vậy, chuyện đột tử sao có thể đến lượt cậu được.

Nhìn trời, vậy rốt cuộc mình chết như thế nào?

Chẳng lẽ xe máy kéo của Bạch tiền bối đột nhiên gặp tai nạn?

Hay là lại có Tai Nạn Cự Quy đột nhiên xuất hiện, một ngụm cắn chết cậu?

Không đúng… sau khi cắt tóc, lông mày, trên người cậu đã không còn vật bị ảnh hưởng bởi ‘khí tức Bất Hủ’ mới đúng.

Hơn nữa, cho dù bị cự quy đột nhiên cắn chết, cậu cũng phải ‘đau’ đến tỉnh chứ.

Khoảnh khắc trước khi chết, cậu phải có ký ức mới đúng. "Muốn biết rõ mình chết như thế nào, thì phải tìm cách liên lạc với Bạch tiền bối trước.

Đầu tiên, mình phải ra khỏi miệng của ‘Tai Nạn Cự Quy’.

Nếu Tai Nạn Cự Quy đã ra khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, vậy mình có thể trực tiếp quay về hiện thế.

Sau đó lại tìm cách liên lạc với bản thể của Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Nghĩ đến đây, cậu vỗ vỗ mặt mình, để bản thân tỉnh táo hơn.

Sau đó, chuẩn bị tìm cách rời khỏi bụng cự quy.

Đúng lúc cậu đưa tay vỗ má, trên cánh tay lại xuất hiện vết thương mới.

Lại nữa?

Không có ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ và ‘Mộc Ngưu Kiếm Khách Ái Tâm Thủ Sáo’ quả nhiên rất phiền phức.

Giám Định Bí Pháp lại khởi động, một kết quả giám định mới lại được truyền đến đầu Tống Thư Hàng. 【Thể phục sinh của Bá Tống Huyền Thánh (dự phòng): Pháp khí phục sinh do Bạch Thánh chế tạo, bị ‘Tai Nạn Cự Quy’ nuốt chửng, lại do một loạt trùng hợp, pháp khí phục sinh tiếp xúc với lượng lớn ‘bộ phận cơ thể Vân Tước Tử’, nên đã được kích hoạt trước.】 Kết quả giám định lần này có thêm hai chữ (dự phòng), hơn nữa… được kích hoạt trước là có ý gì?

Bản thể của mình chưa chết, mà ‘pháp khí phục sinh’ lại được kích hoạt rồi?

Ý gì đây?

Chuyện này chẳng khác nào người ta còn chưa chết mà đã bị cho vào quan tài đưa xuống mồ.

Vậy bản thể của mình thì sao?

Mình bây giờ bị ép trọng sinh, vậy bản thể của mình thì sao?

Bản thể của mình sẽ chết sao?

Tâm trạng Tống Thư Hàng như có vạn con ngựa phi nước đại. "Trong tình huống này, về Hạch Tâm Thế Giới trước!" Tống Thư Hàng đưa tay, thử liên lạc với ‘Hạch Tâm Thế Giới’ của mình, xem thử Tai Nạn Cự Quy có phải đã quay về hiện thế không.

Hạch Tâm Thế Giới mở ra thuận lợi.

Tiểu thế giới do ‘Thiên Đạo thứ ba’ tạo ra này tràn ngập các loại thần bí.

Thân thể của Tai Nạn Cự Quy không thể ngăn cản cậu.

Sau khi Hạch Tâm Thế Giới mở ra, Tống Thư Hàng bước vào.

Cậu bước chân trái vào Hạch Tâm Thế Giới, rồi lại dừng lại.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn đống ‘linh kiện của Vân Tước Tử’ bên trong, có chút suy tư.

Giây tiếp theo, cậu đã đưa ra một quyết định mà ngay cả bản thân cậu cũng cảm thấy không thể tin nổi.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, gói ghém toàn bộ linh kiện cơ thể của Vân Tước Tử trong bụng 'Tai Nạn Cự Quy' mang đi.

Cậu đặt những bộ phận cơ thể của Vân Tước Tử này ở chân núi

‘Đao Kiếm Phong’ trong ‘Hạch Tâm Thế Giới’.

Sau khi gói ghém xong, Tống Thư Hàng phủi tay, quay về Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Cơ thể của cậu cũng xuất hiện ở chân núi ‘Đao Kiếm Phong’.

Ở đây, đàn ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ mà Bạch tiền bối gửi nuôi đã an cư lạc nghiệp, sinh sống quanh Đao Kiếm Phong.

Tống Thư Hàng ngồi dưới chân núi, nhìn đống ‘linh kiện cơ thể Vân Tước Tử’ chất cao như ngọn đồi nhỏ, bắt đầu đau đầu.

Vừa rồi cậu bị chập mạch, gói ghém đống đồ này mang về nhà.

Nhưng xử lý chúng như thế nào lại trở thành một vấn đề lớn.

Do bị ảnh hưởng bởi ‘sức mạnh Bất Hủ’, những phần cơ thể này của Vân Tước Tử sẽ không mục rữa, giống hệt như lúc còn sống.

Hơn nữa, những thứ này còn không thể để lộ ra ngoài.

Một khi mang ra khỏi ‘Hạch Tâm Thế Giới’, sẽ lập tức thu hút ‘Tai Nạn Cự Quy’ đến.

Thậm chí… nói không chừng để chúng trong Hạch Tâm Thế Giới cũng rất không an toàn.

Tai Nạn Cự Quy ngay cả ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ cũng có thể xông vào, nói không chừng cũng có thể xông vào Hạch Tâm Thế Giới của cậu?

Không cẩn thận một chút, hình như mình vừa tự tìm đường chết rồi. "Hay là, lát nữa gặp lại ‘Vân Tước Tử tiên tử’, trả lại những thứ này cho cô ấy?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vân Tước Tử tiên tử, tôi có vài món đồ tốt muốn tặng cho cô đây, hy vọng cô sẽ thích.

Thấy không, chính là những thứ này ~~ một đống lớn tay, đùi và các loại linh kiện cơ thể khác.

Không sai, đây đều là những linh kiện cơ thể mà cô từng làm mất, bây giờ tôi trả lại cho cô.

Không cần cảm ơn tôi, tôi là người tốt của thời đại mới.

Tống Thư Hàng dùng sức vỗ trán mình.

Vân Tước Tử tiên tử sẽ phát điên mất.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng chất tất cả linh kiện cơ thể của Vân Tước Tử vào thung lũng của ‘Đao Kiếm Phong’, và đặt nơi này thành cấm địa.

Tiếp theo, đi đến Đông Chi Điện xem thử đã.

Tống Thư Hàng đứng dậy, đi về phía Đông Chi Điện.

Cậu chuẩn bị đi xem ‘pháp khí’ của Lục Tu tiên tử chế tạo đến đâu rồi?

Nhớ rằng Lục Tu tiên tử trước đó đang chế tạo chiếc ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ thứ hai, và ‘Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn’.

Nếu chiếc Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo thứ hai đã chế tạo xong, cậu có thể lấy dùng tạm.

Nếu không, hai tay không cẩn thận chạm vào vật thể là lại khởi động Giám Định Bí Pháp, quá hại não.

Hơn nữa, khi tổ hợp ‘Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn’, còn cần cậu đóng Thánh ấn của mình lên, để tăng cường liên kết giữa pháp khí bản mệnh và bản thân.

Tống Thư Hàng không chọn dịch chuyển thẳng đến ‘Đông Chi Điện’, vì cậu cần chút thời gian để bình tĩnh lại nội tâm ‘ngọa thảo’

của mình.

Sau đó, khi Tống Thư Hàng đi được khoảng một nghìn mét, ý thức đột nhiên trở nên mơ hồ. "Chuyện gì vậy?" Tống Thư Hàng nhíu mày.

Cậu lùi lại vài bước, chứng đau đầu, ý thức mơ hồ này liền biến mất.

Nhưng khi cậu tiến lên vài bước, đầu óc bắt đầu căng trướng, tinh thần bị kích thích.

Tống Thư Hàng cắn răng, cố gắng đi về phía trước vài bước.

Bịch~~ Thân thể hắn ngã thẳng xuống đất, mất đi ý thức.

Trên không trung, đàn 'Vô Hình Kiếm Cổ' đang lượn vòng thấy vậy liền đồng loạt bay xuống, cẩn thận nâng Tống Thư Hàng lên, đưa cậu đến chân núi Đao Kiếm Phong.

Vô Hình Kiếm Cổ tuy là sủng vật khế ước của Bạch tiền bối, nhưng dù sao cũng đã sống trong 'Hạch Tâm Thế Giới' của Tống Thư Hàng một thời gian dài, nên cũng rất quen thuộc với khí tức của Tống Thư Hàng.

Vì vậy, khi Tống Thư Hàng ngất đi, chúng sẽ chủ động cứu viện, đưa cậu đến nơi có bãi cỏ mềm mại. . . . . . .

Không biết qua bao lâu, Tống Thư Hàng lại mở mắt ra.

Sau đó, cậu phát hiện mình đang nằm giữa một đống bảo vật.

Ngoài ra còn có một đôi tay đang ấn vào thái dương cậu, nhẹ nhàng xoa bóp. "???" Tống Thư Hàng ngơ ngác. "Ồ, Thư Hàng cuối cùng cũng tỉnh rồi." Giọng của Bạch tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, phát hiện Bạch tiền bối đang lái chiếc xe máy kéo, lướt đi đầy phong độ trong hư không.

Chương 1498

Xe máy kéo biết bay, là phương tiện đi lại không thể thiếu của ngài, ngài xứng đáng có được nó.

Ngoài ra, người đang xoa bóp thái dương cho cậu là Tô Thị A Thập Lục. "Ừm, cuối cùng cũng tỉnh rồi." Tống Thư Hàng thở dài, hỏi: "Cảm ơn cậu, Thập Lục.

Tôi ngủ bao lâu rồi?" "Tính thời gian thì chắc là hơn 24 giờ rồi." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng: "Lâu vậy sao?" "Hơn nữa, Tống tiền bối còn nói mớ nữa đó." Vũ Nhu Tử ngồi ở đuôi xe, giống như Tống Thư Hàng, cơ thể cô cũng bị chôn trong đống bảo vật, chỉ lộ ra cái đầu. "Tôi nói gì vậy?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ngọa thảo thảo thảo thảo ~~" Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Tống Thư Hàng: "..." "Ngoài ra, trông cậu trong mơ có vẻ rất đau khổ.

Lại mơ thấy chuyện gì à?" Tô Thị A Thập Lục hỏi. "Xảy ra một chuyện, e là không đơn giản như một giấc mơ.

Trong lúc tôi ngủ, ‘pháp khí phục sinh’ mà Bạch tiền bối làm cho tôi đã được kích hoạt rồi." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Bạch tiền bối quay đầu lại: "Cái gì?

Cậu không phải vẫn sống sờ sờ đây sao?" "Thế nên tôi mới ngơ ngác chứ.

Vừa rồi trong mơ, tôi đã tiến vào bên trong cơ thể của ‘Tai Nạn Cự Quy’. ‘Pháp khí phục sinh’ đó đã được kích hoạt, trọng sinh ra một ‘thân thể dự phòng của Bá Tống Huyền Thánh’, bây giờ thân thể đó vẫn đang nằm trong Hạch Tâm Thế Giới của tôi kìa." Tống Thư Hàng nói.

Cậu vốn tưởng mình chỉ gặp ác mộng, nhưng vừa rồi cậu cảm ứng Hạch Tâm Thế Giới một chút, phát hiện ở chân núi ‘Đao Kiếm Phong’ thật sự có một ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đang nằm.

Còn có cả đống ‘linh kiện của Vân Tước Tử’ cao như ngọn đồi nhỏ trong thung lũng, đều nói cho cậu biết chuyện trước đó không phải là mơ, mà là sự thật tàn khốc. "Còn có thao tác thần kỳ như vậy sao?

Bản thể chưa chết mà pháp khí phục sinh đã được kích hoạt, chuyện này ta cũng là lần đầu tiên nghe thấy." Bạch tiền bối véo cằm nói: "Vậy đợi chúng ta quay về hiện thế, để ta xem thử ‘thân thể dự phòng’ đó của cậu, xem cụ thể là chuyện gì." "Vâng." Tống Thư Hàng gật đầu. "Đúng rồi, ý thức của cậu có thể đồng thời điều khiển hai cơ thể không?" Bạch tiền bối lại hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Không được, cho dù là nhất tâm nhị dụng cũng không được." "Vậy thì tiếc quá, nếu không thì cậu cứ coi như mình có thêm một ‘phân thân’, cảm giác sẽ rất tuyệt." Bạch tiền bối đáp. "Biết đâu là do Tống tiền bối còn chưa thành thạo, thử nhiều lần biết đâu lại có thể đồng thời điều khiển hai cơ thể." Vũ Nhu Tử nói. "Có lẽ vậy." Tống Thư Hàng nói. "Đợi chúng ta ra ngoài, cậu còn có rất nhiều thứ có thể thử nghiệm.

Ví dụ như cơ thể của cậu và ‘cơ thể dự phòng’ có thể đạt được ‘cảnh giới đồng bộ’ hay không.

Liệu bản thể thăng cấp, thân thể dự phòng cũng có thể thăng cấp theo không.

Nếu được, sau này khi bản thể của cậu bế quan, còn có thể dùng thân thể dự phòng ra ngoài vui chơi." phân thân của Bạch tiền bối nói.

Khi cảnh giới tu sĩ tăng lên, việc bế quan là không thể tránh khỏi.

Đặc biệt là sau Ngũ phẩm, nói không chừng một lần bế quan là cả trăm năm.

Tống Thư Hàng bây giờ sắp bước vào Ngũ phẩm cảnh giới rồi.

Nếu sau này có một ngày, cậu cần bế quan dài hạn, bên ngoài còn có một thân thể dự phòng cũng sẽ tiện cho cậu hành động.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Xe máy kéo tiếp tục tiến về phía trước một cách nhịp nhàng. "Đúng rồi, Bạch tiền bối, chúng ta đang ở đâu vậy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối đáp: "Chúng ta hiện đang ở bên trong lỗ hổng của rào cản đó.

Trong lúc cậu ngủ, bảo vật trong rào cản đã phun hết ra, chúng ta thu hoạch được không ít đồ tốt.

Bây giờ, chúng ta tiến vào trong lỗ hổng của rào cản, xem có thể thuận theo con đường này rời khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ không." "Đồ trong thùng xe này đều là thu hoạch lần này sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ừm, pháp khí không gian không chứa hết nữa, cuối cùng lại chất đầy một thùng xe.

Đồ trong thùng xe đều là một số bảo vật khá gân gà, vứt đi thì tiếc, cất giữ lại không có nhiều tác dụng.

Lát nữa ra ngoài, bảo vật trong thùng xe này chia làm bốn phần, chúng ta chia nhau." Bạch tiền bối nói.

Pháp khí không gian cũng chất đầy rồi?

Đó mới là thu hoạch thực sự.

Tống Thư Hàng nhắc nhở: "Bạch tiền bối, trên tay tôi có vòng tay pháp khí không gian mà ngài luyện chế cho tôi, vẫn có thể chứa thêm đồ, chúng ta quay lại đào thêm ít bảo vật nhé?" "Đầy rồi." Bạch tiền bối không quay đầu lại nói.

Vòng tay pháp khí của Tống Thư Hàng là do ngài luyện chế, ngoài Tống Thư Hàng ra, cũng chỉ có Bạch tiền bối có thể mở pháp khí này.

Lúc Tống Thư Hàng ngủ say, Bạch tiền bối đã chất đầy bảo vật vào pháp khí của Tống Thư Hàng rồi. "Thu hoạch nhiều vậy sao?" Tống Thư Hàng thán phục. "Ừm, cậu tự xem đi, dược liệu luyện khí của Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, chỉ còn thiếu chín loại." Bạch tiền bối bổ sung.

Tống Thư Hàng trừng lớn mắt, ý thức của cậu lướt qua bên trong ‘vòng tay pháp khí’.

Trong ba mươi ba loại dược liệu, trước khi ngủ, cậu đã thu thập đủ mười loại là ‘kình, quy, thỏ, ngưu, tượng, mã, dương, xà, lộc’.

Mà bây giờ, trong pháp khí không gian của cậu lại có thêm dược liệu của 【lư, lạc đà, sư, hổ, báo, lang, hồ, điêu, kê, hạc, nhạn, ưng, thử, sa】.

Mỗi loại đều là dược liệu cấp bậc ‘Bát phẩm Huyền Thánh’ trở lên… hơn nữa, mỗi loại dược liệu đều có từ hai phần trở lên.

Những dược liệu này đa số là những vật như ‘răng, móng, lông tóc, da lột’.

Mỗi một vị yêu thánh Bát phẩm trở lên đều có thể cung cấp vài phần.

Bây giờ, cậu chỉ còn thiếu 【giải, hà, ô tặc, cá heo, tê tê, trư, miêu, hùng, viên】 chín loại dược liệu luyện khí, là có thể tập hợp đủ bộ, triệu hồi thần long… "Tôi đang mơ sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Ban đầu, cậu chỉ muốn luyện chế ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp

Pháp Khí’, thậm chí căn bản không hề nghĩ đến việc xa xỉ dùng dược liệu Bát phẩm để luyện chế bộ pháp khí tổ hợp này.

Xương kình, mai rùa thánh ban đầu đều là do cậu có sẵn trong tay, mới nghĩ đến việc dùng dược liệu Bát phẩm để luyện chế pháp khí bản mệnh.

Hơn ba mươi món pháp khí sau đó, Tống Thư Hàng chỉ định dùng dược liệu Tứ, Ngũ phẩm bình thường để chế tạo.

Nhưng không ngờ, ngủ một giấc tỉnh dậy, dược liệu luyện chế pháp khí đã chỉ còn thiếu ‘chín’ phần, hơn nữa toàn bộ đều là dược liệu Bát phẩm trở lên.

Trong đó da rắn kia vốn là Cửu phẩm, bây giờ hạ cấp thành dược liệu Bát phẩm. "Luôn cảm thấy, nếu chín loại dược liệu tiếp theo không phải là dược liệu Bát phẩm, thì sẽ không hoàn chỉnh." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Toàn bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ được chế tạo bằng dược liệu Bát phẩm, nghĩ thôi đã thấy sắp bùng nổ rồi! "Trong tay cậu còn có mấy phần răng chó, xương kình, vảy kình, ngoài ra còn có ‘Thế Kiếp Bảo Thạch’.

Lấy những thứ này ra giao dịch, chắc cũng đổi được mấy phần dược liệu cấp Bát phẩm." Bạch tiền bối lên tiếng. "Một bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí toàn bộ Bát phẩm, nghĩ thôi đã thấy ngầu rồi.

Nếu tổ hợp ba mươi ba món pháp khí này lại, có phải sẽ trực tiếp biến thành cấp Cửu phẩm không?" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch tiền bối cười nói: "Khoảng cách giữa Bát phẩm và Cửu phẩm không phải là thứ có thể bù đắp bằng số lượng.

Ba mươi ba món pháp khí dù có tổ hợp lại, cũng rất khó đạt được uy lực Cửu phẩm.

Hơn nữa, pháp khí Kiếp Tiên, muốn sử dụng cậu phải trả một năng lượng tương ứng.

Thanh ‘Xích Tiêu Kiếm’ trong tay cậu là ngoại lệ.

Khi cậu sử dụng nó, nó hoàn toàn là đang tiêu hao năng lượng của bản thân, năng lượng của cậu chỉ là ‘mồi dẫn’ cho chiêu thức.

Vì vậy mỗi lần sử dụng xong, nó phải mất rất lâu mới có thể hồi phục sức mạnh của mình, Xích Tiêu Kiếm rất vất vả." Tống Thư Hàng gật đầu, Xích Tiêu Kiếm tiền bối quả thực rất vất vả.

Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối đột nhiên phanh gấp: "Ây, ngõ cụt." Xe máy kéo đã đến điểm cuối, nhưng không còn đường đi.

Quả nhiên, muốn trốn khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, không dễ dàng như vậy.

×××××××× Nơi khác.

Trong không gian.

Trận chiến giữa Tam Thập Tam Thú Thần Tông và ‘Thần Minh’ cuối cùng cũng kết thúc.

Vốn dĩ, khi hành tinh có mắt dài kia mạnh mẽ can thiệp vào trận chiến này, các thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã quyết định rút lui.

Nhưng không ngờ cuộc đời luôn đầy rẫy những bất ngờ.

Hành tinh có mắt dài bị bắt đi, nhốt vào phòng tối nhỏ.

Tất cả mọi người, ký ức liên quan đến hành tinh có mắt dài đều bị ảnh hưởng, trở nên trong suốt.

Như vậy, Tam Thập Tam Thú Thần Tông và ‘Thần Minh’ lại bước vào trạng thái giao tranh ác liệt.

Lúc này, lão giả cầm cung bắt đầu kiểm kê chiến lợi phẩm.

Khi tính toán chiến lợi phẩm, ông ta theo tiềm thức lấy ra một phần chiến lợi phẩm, để sang một bên. "Kỳ lạ, tại sao mình lại phải lấy ra nhiều chiến lợi phẩm như vậy?" Lão giả cầm cung vẻ mặt nghi hoặc.

Lão giả cầm cung bản thân cũng rất nghi hoặc, nhưng trong lòng ông ta có một cảm giác rằng phần chiến lợi phẩm này phải được giữ lại, đó là một phần của ‘ai đó’, trận chiến báo thù này của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, chắc chắn có một ‘người thần bí’ đã đóng vai trò then chốt ở giữa.

Nhưng không biết vì lý do gì, trong đầu ông ta hoàn toàn không có thông tin về ‘người thần bí’ đó.

Ông ta không thể nhớ ra rốt cuộc là ai đã giúp đỡ phe ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, khiến cho đám ‘ngụy thần’ kia đứa nào đứa nấy đều mang thai mười tháng.

Có thể trong nháy mắt thao túng toàn bộ cục diện chiến đấu, khiến cho đám ‘ngụy thần’ kia bất kể nam nữ hay trung tính, toàn bộ đều run rẩy dưới cơn đau mang thai và sinh nở.

Nghĩ lại thì chắc hẳn là một ‘người thần bí’ rất đáng sợ?

Càng không thể nhớ ra vị ‘người thần bí’ này rốt cuộc là ai, lão giả cầm cung lại càng khẳng định có một vị ‘người thần bí’ như vậy tồn tại.

Trong chiến lợi phẩm, tuyệt đối không thể thiếu một phần của người đó.

Lão giả cầm cung để phần chiến lợi phẩm này sang một bên, cất kỹ. "Tiền bối, phần chiến lợi phẩm này là chuẩn bị cho ai vậy?" Độc

Cô Bạch tò mò hỏi.

Lão giả cầm cung vẻ mặt cao thâm khó lường nói: "Đây là cơ mật tối cao của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, ngươi có muốn nghe không?" "Cơ mật tối cao?" Yêu hồ Độc Cô Bạch nuốt nước bọt: "Nghe ngóng loại cơ mật này, có cần phải trả giá không?" "Ngươi là đệ tử của con bé Phù Sinh, là chân truyền của một hệ trong Tam Thập Tam Thú Thần Tông chúng ta.

Chương 1499

Chỉ cần ngươi đem hết thảy của mình cống hiến cho Tam Thập Tam Thú Thần Tông, phát dương quang đại nó, loại cơ mật này ngươi cũng có quyền được biết." "Phát dương quang đại?

Chuyện này cần mọi người đồng tâm hiệp lực mới được chứ." Độc Cô Bạch nói.

Lão giả cầm cung mỉm cười lắc đầu: "Không được, những lão già bất tử chúng ta, đều là thế lực ngầm của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’, sau này chúng ta sẽ không dễ dàng lộ diện trước mặt người khác.

Vì vậy, nhiệm vụ phục hưng Tam Thập Tam Thú Thần Tông, giao cho ngươi và con bé Phù Sinh rồi." "Vậy… tôi vẫn là nên qua một thời gian nữa hãy nghe ngóng loại cơ mật này vậy." Độc Cô Bạch nói.

Hắn cảm thấy mình còn trẻ, nghe ngóng ‘cơ mật tối cao’ của Tam Thập Tam Thú Thần Tông ngay lập tức có hơi sớm.

Lão giả cầm cung cao thâm khó lường nhìn Độc Cô Bạch.

Ánh mắt này, quá cao thâm, quá khó lường.

Độc Cô Bạch bị nhìn đến đau trứng co cúc, toàn thân không tự nhiên. "Rốt cuộc vẫn còn quá trẻ." Lão giả cầm cung chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn về phương xa. "Còn quá trẻ." Bên cạnh, người tự xưng là đại huynh của Pháo Hôi A, Phù Sinh tiên tử, cũng chắp tay sau lưng, với tư thế y hệt lão giả cầm cung, dùng cùng một giọng điệu cảm thán.

Ý gì?

Khoan đã, câu trả lời vừa rồi của mình khiến tiền bối và đại huynh không hài lòng sao?

Như vậy có gây trở ngại cho việc mình cưới sư phụ trong tương lai không?

Mình có cần phải cứu vãn ấn tượng trong lòng tiền bối và đại huynh không? "Tiền bối, đại huynh.

Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, tôi nguyện ý vì ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ mà trả giá bằng mạng sống của mình.

Nhiệm vụ phục sinh Tam Thập Tam Thú Thần Tông cứ giao cho tôi đi.

Chuyện cơ mật, hãy nói cho tôi biết đi, tôi cảm thấy mình có thể gánh vác trọng trách." Độc Cô Bạch dùng sức vỗ ngực.

Đại huynh quay đầu lại, im lặng nhìn Độc Cô Bạch, rồi gật đầu, quay đầu đi, tiếp tục nhìn về phương xa.

Lão giả cầm cung quay đầu lại, im lặng nhìn Độc Cô Bạch, rồi gật đầu, cũng quay đầu đi, tiếp tục nhìn về phương xa.

Trong lòng Độc Cô Bạch nóng như lửa đốt.

Rốt cuộc là ý gì? "Cố lên." Lúc này, lão giả cầm cung dùng giọng bình tĩnh nói: "Trọng trách phục hưng Tam Thập Tam Thú Thần Tông giao cho ngươi rồi.

Đến lúc đó, tất cả cơ mật của Thú Thần Tông, ta sẽ lần lượt kể cho ngươi nghe." Đây là thử thách sao?

Độc Cô Bạch cắn răng: "Không vấn đề!" "Chúng ta sẽ âm thầm giúp đỡ ngươi một cách thích hợp, ngươi không phải chiến đấu một mình đâu." Đại huynh lên tiếng.

Độc Cô Bạch hít sâu một hơi, rồi bắt đầu suy nghĩ trong đầu làm thế nào để ‘phục hưng’ đại nghiệp Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

【Con bé Phù Sinh tìm được một đệ tử tốt giống hệt nó.】Lão giả cầm cung dùng truyền âm nhập mật nói với đại huynh.

Đại huynh gật đầu:【Không sai… vật tụ theo loài.

Tuy nhiên, mắt nhìn người của Phù Sinh rất chuẩn.

Con yêu hồ nhỏ này chỉ cần bồi dưỡng một chút, là ứng cử viên sáng giá cho vị trí Tông chủ kế nhiệm của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông'.

Thiên phú tu luyện của nó rất tốt.

Về khuyết điểm tính cách, ta sẽ tìm cách bồi dưỡng nó.】【Như vậy rất tốt.

Mối quan hệ giữa nó và con bé Phù Sinh thì sao?】Lão giả cầm cung nói.【Thời buổi này, chuyện của người trẻ tuổi cứ để người trẻ tuổi tự xử lý đi… cái này gọi là gì ấy nhỉ, tự do yêu đương?】Đại huynh mỉm cười nói.

Lão giả cầm cung khẽ gật đầu. ********** Cùng lúc đó, trong Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Bạch tiền bối dừng xe máy kéo, bò xuống khỏi xe. "Không được rồi, đây cũng là ngõ cụt." Bạch tiền bối đưa tay sờ vào hư không, phía trước xuất hiện một lớp tinh bích màu đen, ngăn cản bất cứ ai rời đi.

Hơn nữa trong không gian này, năng lực dịch chuyển không gian bị cấm, không thể rời đi. "Nếu đã là ngõ cụt, không thể rời đi, vậy chúng ta có nên câu rùa không?" Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

Trong tay phân thân của Bạch tiền bối còn có một phần 'mái tóc dài màu xanh của Bá Tống Huyền Thánh', thứ đó có thể thu hút 'Tai Nạn Cự Quy' đến. "Cũng chỉ có thể như vậy." Bạch tiền bối gật đầu: "Lần này nếu lại có Tai Nạn Cự Quy đến, chúng ta không nói hai lời, xử nó.

Sau đó ta muốn nghiên cứu kỹ cấu tạo cơ thể của ‘Tai Nạn Cự Quy’, phá giải nguyên lý ‘siêu thời không mạn bộ’ của chúng.

Đến lúc đó, chúng ta có thể ra khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ rồi.

Quan trọng hơn là, sau này chúng ta sẽ không còn sợ ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ nữa, bị bắt cũng không cần lo lắng." Nói đến cuối, Bạch tiền bối lộ ra vẻ mặt vui vẻ.

Đã một thời gian không thấy Bạch tiền bối lộ ra vẻ mặt vui vẻ từ tận đáy lòng như vậy.

Bạch tiền bối lấy ra mái tóc dài màu xanh lam dày cộm, trải ra trong hư không.

Sau đó, ngài tế ra ‘Công Đức Chi Thụ’, chờ thời cơ ra tay.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, cô tế ra Xích Tiêu Kiếm, lúc quan trọng cũng có thể chém ra đòn tấn công cấp Bát phẩm Huyền Thánh, thậm chí nếu Xích Tiêu Kiếm toàn lực bộc phát, còn có thể chém ra ‘hỏa diễm đao’ cấp ‘Cửu phẩm’.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục lui về phía sau, quan sát trận chiến.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Tai Nạn Cự Quy mãi vẫn chưa xuất hiện. "Phải có kiên nhẫn, giống như câu cá vậy, nếu không đủ kiên nhẫn thì cá sẽ không cắn câu.

Hơn nữa phải thu liễm khí tức, nếu không những chủng tộc có thể siêu thời không mạn bộ như ‘Tai Nạn Cự Quy’, giác quan rất nhạy bén.

Nếu cảm ứng được sự bất an, nói không chừng sẽ rút lui." Bạch tiền bối nói.

Thế là, mọi người bắt đầu kiên nhẫn chờ đợi. "Nếu rảnh rỗi không có gì làm, thì nhân cơ hội tu luyện một lát.

Nơi này khác với bên trong ‘Tiểu Hắc Ốc’, linh khí ở đây vẫn khá đầy đủ." Bạch tiền bối lại nhắc nhở.

Có thể là vì nơi này trước kia là nơi cất giữ ‘lượng lớn bảo vật’, do bảo vật tích tụ trong thời gian dài, nên linh lực ở đây rất dồi dào, khá thích hợp để tu luyện. ********** Nơi khác, trong Thiên Đạo Tiểu Bạch Ốc.

Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ bị nhốt ở đây.

Sau khi bị nhốt vào ‘Thiên Đạo Tiểu Bạch Ốc’, liên lạc giữa cô và 【Cửu U】 bị gián đoạn, ‘đại lão Cửu U’ đang chiếm cứ cơ thể cô mất đi kênh năng lượng, trở nên yếu đi.

Ý thức của Vân Tước Tử chiếm lại thế thượng phong, nắm quyền kiểm soát cơ thể. "Hả?

Mình lại ra ngoài được rồi?

Mình còn tưởng lần này phải mấy trăm, thậm chí mấy nghìn năm mới có thể ló đầu ra được chứ." Vân Tước Tử lơ lửng trong hư không, lên tiếng. "Đúng rồi, đây là đâu?

Có ai không?

Trả lời một tiếng được không?" Vân Tước Tử lớn tiếng gọi.

Cô cảm thấy đây không phải là Cửu U thế giới, hơn nữa linh lực trong trời đất rất nghèo nàn, cả thế giới trắng xóa một màu, không có gì cả.

Ở lâu một chút, cô cảm thấy hơi buồn nôn. "Một màu trắng xóa, đúng là muốn mạng mà." Vân Tước Tử khổ não nói.

Trong một thế giới như vậy, không có gì cả, rất nhàm chán.

Vân Tước Tử bay lượn trên không, nhàm chán lăn qua lộn lại. "Thật là, nếu lần trước không tìm đường chết lớn như vậy, bây giờ mình chắc đang ở nhà của tiểu hữu Cuồng Đao Tam Lãng rồi.

Cậu ta là một đạo hữu rất thú vị." Vân Tước Tử nói.

Cô đặc biệt ngưỡng mộ Tam Lãng, cảm thấy tính cách hai người rất hợp nhau.

Nhìn Tam Lãng tìm đường chết, rất thú vị.

Dù không biết Tam Lãng có phải là người cô đang tìm hay không… nhưng, trong cuộc đời dài đằng đẵng của cô, người hợp tính thực sự rất ít.

Dù sao trên đời này, người coi ‘tìm đường chết’ là nghề nghiệp, là một phần không thể thiếu của cuộc sống như Cuồng Đao Tam Lãng, thật sự rất ít, mười vạn năm khó tìm được một người.

Hơi hối hận rồi, biết vậy lần trước không tìm đường chết lớn như thế, như vậy cô lại có thể đi tìm Tam Lãng chơi rồi.

Bây giờ, cô còn không biết bị ‘đại lão Cửu U’ đưa đến nơi nào rồi.

Nơi quái quỷ này ngoài màu trắng ra vẫn là màu trắng, không có gì cả.

Sắp điên rồi, sắp điên rồi. "A a a, đại lão Cửu U, ngươi vẫn còn trong cơ thể ta đúng không?

Ra nói chuyện một lát đi." "Trả lời một tiếng đi, chúng ta nói chuyện năm phút thôi cũng được." "Vậy ta mở đầu trước nhé?

Tại sao ngươi lại để ý đến cơ thể của ta?

Cơ thể của ta rốt cuộc có gì đặc biệt?

Bản thân ta cũng rất tò mò về vấn đề này đó." "Đại lão Cửu U, ta ‘beep beep beep’ mẹ ngươi!" "Vậy mà cũng không trả lời?

Ngươi không có mẹ à?" "Tự nói một mình ngượng quá." "Hay là giao quyền kiểm soát cơ thể cho ngươi nhé, ngươi ra đi, chúng ta nói chuyện đàng hoàng, cơ hội hiếm có.

Ta cảm thấy mọi mâu thuẫn trên đời đều có thể ngồi xuống thương lượng.

Ngươi tốt, ta tốt, mọi người cùng tốt." "Chết tiệt, tiện nhân, có trả lời không?" "A a a, chán quá, chán quá, chán quá." Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ điên cuồng lăn lộn trên không trung. "Chán quá, muốn mang thai ghê." "Aiya, nói đến mang thai… ban đầu còn nghĩ hay là kết thành đạo lữ với Tam Lãng, sinh một đứa con đáng yêu.

Ta cảm thấy gen của ta kết hợp với gen tìm đường chết của Tam Lãng, nhất định sẽ sinh ra một đứa trẻ rất thú vị." Vân Tước Tử lẩm bẩm.

Chương 1500

Quyết định rồi, lần này nếu ra khỏi cái không gian ‘trắng bệch’ này, sẽ đi tìm Tam Lãng xin một đứa con.

Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ nhàm chán ngẩng đầu, bất động.

Đối với người thích tìm đường chết, không có gì đáng sợ hơn sự nhàm chán.

Tam Lãng như vậy, Vân Tước Tử cũng vậy.

Sau một hồi nhàm chán, Vân Tước Tử đột nhiên nghĩ ra một chuyện. "Mình có thể độ kiếp chơi mà!" Mắt cô sáng lên!

Giây tiếp theo, cô bắt đầu nín thở, đột phá cảnh giới Bát phẩm.

Cùng lúc đó… trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng, ‘thân thể dự phòng của Bá Tống Huyền Thánh’ kia khẽ rung lên. "Thiên kiếp đến đây đến đây!

Ta muốn thiên kiếp chính tông, loại ma kiếp yếu xìu trước kia, ai thèm độ chứ." Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ vui vẻ nói.

Linh lực cấp Tôn giả trong cơ thể cô điên cuồng bộc phát, trực tiếp đẩy cô đến trình độ tấn thăng Bát phẩm cảnh giới.

Sau đó, dưới tác dụng của pháp tắc độ kiếp, Vân Tước Tử thoát khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Bạch Ốc’, tiến vào thế giới thiên kiếp Bát phẩm Huyền Thánh. "Ha ha ha, ta quả nhiên thông minh như mẹ ta vậy!

Thế giới thiên kiếp, hàng chính tông, không phải ma kiếp yếu xìu.

Quẩy lên nào, kích thích lên nào." Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ cười ha hả.

Bên cạnh cô, có một biển sấm cuồng bạo ngưng tụ, ngưng tụ trên đỉnh đầu cô.

Biển sấm tràn ngập khí tức hủy diệt, quy mô này, vượt xa thiên kiếp ‘Bát phẩm Huyền Thánh’ thông thường. "Đúng ý ta!" Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ nói.

Đang nói chuyện, đột nhiên… có một bóng người từ hư không rơi xuống, rơi thẳng xuống trước mặt Vân Tước Tử.

Đó là một thiếu niên mặt mũi hiền lành, vô hại.

Lúc này, vị thiếu niên này đang trần như nhộng nằm trước mặt cô, thân hình vặn vẹo một cách kỳ dị.

Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ: "..." Cô ngồi xổm xuống, chọc chọc vị thiếu niên này. "Vãi nồi, là người sống." Vân Tước Tử kinh ngạc, đây rõ ràng là thiên kiếp của cô, tại sao lại có một thiếu niên rơi vào? "Khoan đã, nhìn nghiêng thiếu niên này có chút quen mắt." Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ đưa tay lật mặt thiếu niên lại: "Ặc… đây không phải là Bá Tống sao!" Có lẽ là do Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ bị nhốt vào Tiểu Hắc Ốc sớm hơn Tống Thư Hàng một bước, lại có thể là do bản thân cô vốn đã kỳ quái, tóm lại là cô vẫn còn nhớ Tống Thư Hàng, vừa nhìn đã nhận ra cậu. "Này, tiểu hữu Bá Tống, sao cậu lại chạy đến đây?

Đây là thiên kiếp của ta mà, cậu nhảy vào hóng hớt cái gì?" Vân Tước Tử chọc chọc Tống Thư Hàng.

Nhưng, Tống Thư Hàng không có một chút phản ứng nào. "Ngủ rồi?

Ngất rồi?

Kỳ lạ, Thiên Đạo đây là thao tác kiểu gì vậy, tại sao lại cuốn đạo hữu Bá Tống vào thiên kiếp của ta." Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ véo cằm trầm tư.

Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ nửa ngày.

Đột nhiên, cô vỗ tay một cái: "Kệ nó là nguyên nhân gì đi, có thêm một Bá Tống Huyền Thánh đến hóng hớt, uy lực thiên kiếp sẽ càng mạnh hơn.

Như vậy càng kích thích hơn!

Bá Tống đạo hữu, chúng ta hãy cùng nhau vượt qua thiên kiếp lần này, sau đó oanh oanh liệt liệt hiển thánh trước mặt mọi người.

Nếu chúng ta có thể thuận lợi độ kiếp, hiển thánh trước mặt mọi người, ta sẽ nói cho Tam Lãng đạo hữu biết, ta chán đến mức muốn mang thai." Khi cô nói đến 'mang thai', đột nhiên cảm thấy mắt trái hơi nóng lên.

Hai từ này dường như đã kích hoạt một công năng nào đó trong mắt trái?

Vân Tước Tử đưa tay che mắt trái của mình: "Đúng rồi, nhớ ra rồi, mắt trái của ta là mắt của hắn mà, con mắt mang thai của Nho gia Thánh Nhân." Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ theo tiềm thức nhìn về phía 'Bá Tống Huyền Thánh' đang nằm trên mặt đất.

Bá Tống Huyền Thánh vẫn hôn mê bất tỉnh, có nên cho hắn một phát 'Mang Thai Ngưng Thị', lợi dụng nỗi đau sinh nở để hắn tỉnh lại không?

Vân Tước Tử nghĩ đến đây, có chút rục rịch muốn thử.

Nhưng nghĩ lại, cô lắc đầu.

Không được… tiếp theo ngay lập tức là 'thiên kiếp'.

Hiệu quả của Mang Thai Ngưng Thị kéo dài hơn nửa canh giờ, lỡ như Bá Tống đạo hữu vì đau đẻ mà chết dưới 'thiên kiếp', vậy đó là tội lỗi của cô.

Cô thích tìm đường chết, nhưng cô là người phụ nữ có nguyên tắc.

Nếu việc tìm đường chết của cô hại chết đạo hữu, vậy thì tuyệt đối không được.

Dù sao, không phải ai cũng thích tìm chết như cô.

Không biết có phải là vì tránh được một kiếp hay không, cơ thể Bá Tống Huyền Thánh khẽ co giật một cái… Bá Tống vẫn chưa tỉnh lại, nhưng một ý thức khác đã tỉnh. 【Thế giới thiên kiếp?

Chết tiệt!】 Quả cầu kim loại lỏng của đại lão Cửu U, phần ý thức nhỏ bé lưu lại trong cơ thể Vân Tước Tử đã tỉnh lại, nhưng ý thức của nó vẫn ở thế yếu, không thể giành quyền kiểm soát cơ thể.

Đùa kiểu gì vậy, lại ở trong thế giới thiên kiếp.

Nó là tồn tại bên Cửu U, bị những thứ như thiên kiếp khắc chế.

Thế giới thiên kiếp này đối với nó, quả thực giống như địa ngục. 【Ha ha ha, ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi à.】 Vân Tước Tử vui vẻ nói.

Cô ở trong ‘thế giới thuần trắng’ đó quá lâu rồi, khó khăn lắm mới tìm được một đối tượng có thể nói chuyện, cô vui vẻ từ tận đáy lòng. 【Tại sao lại ở trong thế giới thiên kiếp!】 Đại lão Cửu U gầm lên. 【Vì chán quá mà.】 Vân Tước Tử trả lời: 【Trong thế giới thuần trắng đó, không có ai nói chuyện với ta, không ai nói chuyện với ta.

Ta chán đến mức muốn sinh con cũng không có ai phối hợp.

Cho nên, ngoài độ kiếp ra ta còn có thể làm gì?】 【Ngươi đây là tự tìm đường chết, không có bất kỳ sự chuẩn bị nào đã đến độ thiên kiếp Bát phẩm, hơn nữa… ngươi còn mang theo một đứa nhóc đến độ kiếp, sợ chết chưa đủ nhanh à?】 Đại lão Cửu U nói.

Vân Tước Tử đưa tay vuốt mái tóc dài màu xanh của mình, trong hư không, biển sấm vang lên xèo xèo.

Mái tóc dài của Vân Tước Tử không gió mà bay.

Cô mở miệng, khẽ nói: "Thiếp thân…" Ầm ~~ một tiếng sấm rền, trong biển sấm trên hư không, sấm sét cuồng bạo giáng xuống.

Tiếng sấm át đi giọng nói của Vân Tước Tử.

Không ai nghe rõ Vân Tước Tử đang nói gì.

Biển sấm nổ tung, đợt thiên kiếp đầu tiên đã trình diễn một màn đại hội vũ khí.

Thiên kiếp trong biển sấm hóa thành hàng ngàn loại pháp khí, mỗi loại đều là cấp Thất phẩm đỉnh phong. "Đến hay lắm." Vân Tước Tử khẽ vuốt người, trên người xuất hiện một bộ trang phục.

Đó là một loại chiến phục bó sát, làm nổi bật hoàn hảo vóc dáng của Vân Tước Tử.

Trên đầu cô có thêm một chiếc mũ nhỏ màu trắng, mái tóc dài màu xanh lam rủ thẳng xuống bắp chân. "Lần này thử bí pháp hệ băng này xem sao." Vân Tước Tử chắp hai tay lại, một thanh băng nhận dài ba mươi mét thành hình trong tay cô.

Không ai biết Vân Tước Tử đã sống bao lâu… thậm chí ngay cả chính cô cũng đã quên.

Cảnh giới của cô cũng rất kỳ lạ, đến bây giờ vẫn chỉ là cảnh giới Thất phẩm Tôn giả.

Trong cuộc đời dài đằng đẵng, Vân Tước Tử đã nắm giữ vô số bí pháp.

Có những bí pháp thậm chí đã thất truyền ở bên ngoài, chỉ còn lưu lại trong ký ức của Vân Tước Tử.

Cô vung băng nhận, đối mặt trực diện với hàng ngàn pháp khí thiên kiếp.

Băng hoàn xoay tròn, chém nát từng pháp khí thiên kiếp.

Nhưng vẫn còn một phần sấm thiên kiếp men theo băng nhận tràn vào cơ thể Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử thì không có cảm giác gì, nhưng ‘ý thức của đại lão Cửu U’ trong cơ thể cô lại phát ra từng tràng tiếng kêu thảm thiết.

Năng lượng mà đại lão Cửu U tích trữ trong cơ thể Vân Tước Tử ngày càng ít đi. "À, giống như ta nghĩ." Vân Tước Tử lên tiếng: "Thiên kiếp là khắc tinh của ngươi… chỉ cần ta độ kiếp đủ lâu, ấn ký ngươi để lại trong cơ thể ta sẽ bị xóa sạch hoàn toàn." "Ngươi cố ý?" Quả cầu kim loại lỏng cắn răng nói. "Không có đâu… ta thật sự chỉ là nhàm chán độ kiếp thôi.

Đối với ta, tổn thương mà thiên kiếp gây ra cho ngươi là một chuyện ngoài ý muốn của chính ta.

Ban đầu ta cảm thấy có thể nói chuyện với ngươi, thương lượng về hình thức chung sống giữa chúng ta." Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ dùng sức ném băng nhận.

Băng nhận nổ tung trong hư không, sức công phá kinh khủng lan ra bốn phương tám hướng.

Uy lực của vụ nổ làm tung bay mái tóc dài màu xanh của Vân Tước Tử, một phần tóc bay về phía trước, che đi nửa dưới khuôn mặt cô.

Dung mạo của Vân Tước Tử có chút giống con lai Trung-Tây, ngũ quan vừa có nét tinh xảo của người phương Đông, vừa có cảm giác lập thể của người phương Tây.

Trong tình huống bình thường, cô luôn giữ nụ cười, trông rất thân thiện.

Mà khi nửa dưới khuôn mặt bị che đi, chỉ lộ ra đôi mắt màu xanh lam… liền có thể phát hiện, đôi mắt của Vân Tước Tử sắc bén lạ thường. "Nhưng bây giờ xem ra… thiếp thân và ngươi không cần thương lượng nữa.

Ý thức của ngươi lưu lại trong cơ thể thiếp thân, xin hãy đi chết một lần được không?" Vân Tước Tử khẽ nói.

Khoảnh khắc này, cô như thể đã biến thành một người khác.

Đại lão Cửu U chỉ cảm thấy Vân Tước Tử trước mắt trở nên thật xa lạ, hoàn toàn không phải là Vân Tước Tử thích tìm đường chết, phóng khoáng mà nó biết.

Trong lúc nói chuyện, Vân Tước Tử vung chân dài, cuốn lấy thi thể đang nằm của đạo hữu Bá Tống, thân hình nhanh chóng lùi về phía sau, tránh khỏi dư chấn của vụ nổ. 【Chỉ là thiên kiếp Bát phẩm, muốn xóa đi ý thức của ta quả là nằm mơ.】 Quả cầu kim loại lỏng nói.

Vân Tước Tử cụp mắt xuống: "Vậy sao?" Không nói thêm lời nào, Vân Tước Tử đột nhiên lao đầu vào trong thiên kiếp.

Lần này, cô chủ động dẫn dắt lực lượng thiên kiếp tiến vào cơ thể mình.

Chương 1501

Ý thức của quả cầu kim loại lỏng vừa tức giận vừa lo lắng, nhưng nó không thể kiểm soát cơ thể của Vân Tước Tử. "Không ai thích bị người khác kiểm soát cơ thể của mình, thiếp thân tự nhiên cũng không ngoại lệ." Vân Tước Tử từ bỏ chống cự, thậm chí chủ động dẫn dắt lực lượng thiên kiếp vào cơ thể, dẫn dắt sức mạnh thiên kiếp tiêu diệt ý thức của đại lão Cửu U.

Mà khi Vân Tước Tử toàn lực đối kháng thiên kiếp, có không ít dư chấn thiên kiếp hướng về phía thân thể của ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Chủ thể của thiên kiếp lần này là Vân Tước Tử Môn Huyền Nữ, Bá Tống Huyền Thánh không biết vì sao lại trở thành sản phẩm phụ của ‘thiên kiếp’.

Thiên kiếp chủ yếu tấn công Vân Tước Tử, nhưng cũng có thể dành ra một chút năng lượng để oanh tạc thân thể của Bá Tống Huyền Thánh.

Xèo xèo xèo ~~ tiếng hồ quang điện nổ vang, mấy đạo sấm thiên kiếp rơi xuống thân thể đáng thương của Bá Tống Huyền Thánh, điện cho thân thể hắn cháy ngoài sống trong.

×××××××× Nơi khác, trong Tiểu Hắc Ốc.

Tống Thư Hàng vốn đang tu luyện bỗng mở bừng mắt, cả người run rẩy, như thể bị điện giật. "A a a a ~" Tống Thư Hàng bật dậy khỏi xe máy kéo, cả người co giật dữ dội.

Bạch tiền bối đang kiên nhẫn câu cá tò mò quay đầu lại: "Thư Hàng, cậu lại sao thế?

Chuột rút à?" Tai Nạn Cự Quy mãi không xuất hiện, thế là theo đề nghị của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đều tiến vào trạng thái tu luyện.

Bạch tiền bối một mình ở đó kiên nhẫn câu cá… à không, chính xác là câu rùa. "Không, tôi hình như bị điện giật, dòng điện này mạnh khủng khiếp, tôi suýt bị điện chết." Tống Thư Hàng cắn răng nói. "Không ai điện ngài cả, Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử mở mắt nói.

Tô Thị A Thập Lục vội đưa tay nhẹ nhàng chạm vào Tống Thư Hàng, rồi lắc đầu: "Không có dòng điện." "Kỳ lạ, vừa rồi như có sấm sét đánh vào người tôi… a a a a ~~ lại đến rồi, lại đến rồi." Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Nước miếng cũng sắp bị điện ra rồi, cảm giác này thật là chua cay.

Luôn cảm thấy cảm giác bị điện này rất quen thuộc. "A, tôi nhớ ra rồi.

Lần trước tay trái của tôi cho Bạch tiền bối mượn độ kiếp trong thế giới thiên kiếp, chính là cảm giác này.

Mức độ điện giật này, không sai!" Tống Thư Hàng khẳng định.

Bệnh lâu thành thầy thuốc giỏi… mà Tống Thư Hàng bị điện lâu rồi, bây giờ chỉ bằng cảm giác cũng có thể giám định được cấp độ cường độ của dòng điện thiên kiếp.

Cậu vô cùng chắc chắn, dòng điện mà cơ thể cảm nhận được có cường độ của thiên kiếp cấp Bát phẩm Huyền Thánh.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Mình đâu có độ ‘thiên kiếp’, cũng không có cho đạo hữu nào mượn bộ phận cơ thể nào đi độ kiếp đâu? "Lần này không phải lỗi của ta, ta cũng vừa mới từ thế giới thiên kiếp ra mà." Phân thân của Bạch tiền bối nói, ngài trong sạch. "A a a ~~ lại đến nữa." Tống Thư Hàng toàn thân co giật, sống dở chết dở.

Trong quá trình bị điện giật điên cuồng, cậu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ: "Chẳng lẽ là cơ thể kia!" Ý thức của cậu lướt qua ‘Hạch Tâm Thế Giới’ của mình, ngay lập tức nhìn về phía chân núi ‘Đao Kiếm Phong’.

Ở đó, ‘thân thể dự phòng của Bá Tống Huyền Thánh’ vốn được Vô Hình Kiếm Cổ đưa đến đã biến mất không thấy đâu. "Quả nhiên là do cái thân thể dự phòng này." Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Phân thân của Bạch tiền bối: "?" "Cơ thể do pháp khí phục sinh bị kích hoạt sớm biến ra của tôi đã biến mất rồi… nếu tôi không đoán sai, cơ thể đó chắc chắn đã chạy đến thế giới thiên kiếp độ kiếp rồi." Tống Thư Hàng khẳng định.

Tô Thị A Thập Lục trầm tư một lúc rồi nói: "Nhưng thân thể dự phòng đó của cậu giống hệt bản thể, là cảnh giới Tứ phẩm mà?

Sao lại chạy đi độ thiên kiếp Bát phẩm được?" "Chẳng lẽ cũng giống lần trước, có mấy tu sĩ độ kiếp, thiên kiếp dị biến, trực tiếp kéo cả các cậu vào thế giới thiên kiếp?" Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Đó là Hạch Tâm Thế Giới của cậu, không có ai độ kiếp. "Giả sử, nếu không phải Tống tiền bối độ kiếp, mà là thân thể dự phòng của ngài vì bị liên lụy mà bị cuốn vào thế giới thiên kiếp thì sao?" Vũ Nhu Tử đưa ra một giả thuyết.

Tô Thị A Thập Lục: "Thân thể dự phòng sẽ bị ai liên lụy?" Bạch tiền bối tay phải đấm vào tay trái: "Vân Tước Tử tiên tử, chắc chắn là cô ấy không sai.

Bởi vì đạo cụ dùng để phục sinh là được luyện chế với ‘con mắt của Vân Tước Tử’ làm hạt nhân.

Vì vậy, nếu Vân Tước Tử lại đột phá cảnh giới Bát phẩm Huyền

Thánh, sẽ có khả năng rất lớn kéo cả thân thể dự phòng của Tống Thư Hàng vào." "A a a a ~~ sống không nổi nữa rồi ~~" Tống Thư Hàng lại co giật một trận, lần này cường độ dòng điện còn lớn hơn một chút.

Cứ bị điện như thế này không phải là cách, cậu phải nghĩ ra cách đối phó. "Hay là, ta đánh ngất cậu thử xem?

Cậu chỉ cần ngủ thiếp đi, ý thức sẽ có xác suất chuyển sang thân thể dự phòng.

Đến lúc đó, có thể nắm quyền chủ động, tốt hơn nhiều so với việc bị động như hiện tại." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cắn răng gật đầu: "Được!" Giây tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy trước mắt tối sầm.

Ngón tay thon dài của Bạch tiền bối điểm vào trán cậu, cậu cứ thế ngã thẳng xuống.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay đỡ lấy Tống Thư Hàng, đưa cậu vào thùng xe máy kéo. "Đúng rồi, A Thập Lục, Bạch tiền bối, hai người có thấy khí tức của Tống tiền bối cứ tăng cường không?" Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng.

Đúng vậy, mỗi khi cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu co giật, khí tức của cậu ngược lại sẽ tăng cường một chút.

Trong cơ thể cậu, ‘tiên cốt’ thứ hai đang thành hình.

Tu sĩ Tứ phẩm, luyện chính là cửu đại ‘tiên cốt’, những tiên cốt này không phải là xương thật, mà giống như xương trong cơ thể người, là ‘khung xương’ chống đỡ toàn bộ hệ thống tu luyện của tu sĩ.

Bất kể là khiếu huyệt, đan điền, kỳ mạch, đều phụ thuộc vào ‘tiên cốt’.

Lực lượng của tiên cốt trực tiếp đi vào hư đan của bản mệnh đan điền, đâm vào trong hư đan, cường hóa và rèn luyện hư đan.

Khi cửu đại tiên cốt ngưng tụ đầy đủ, sẽ có xác suất đột phá kim đan cảnh giới.

Quá trình tiên cốt đâm vào hư đan cực kỳ nguy hiểm, một chút sơ sẩy, hư đan vỡ nát, tu sĩ gần như không còn cơ hội tấn giai.

Trừ khi có thể tìm được thiên tài địa bảo hoặc được đại năng ra tay cứu chữa, tái tạo hư đan.

Từ Tứ phẩm tấn thăng Ngũ phẩm, tổng cộng có chín cửa ải sinh tử.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao số lượng Ngũ phẩm kim đan Linh Hoàng lại hiếm hoi như vậy so với Tứ phẩm. "Xem ra, là lực lượng thiên kiếp đang rèn luyện tiên cốt trong cơ thể cậu ấy." Bạch tiền bối véo cằm nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Nhưng, người chịu thiên kiếp không phải là thân thể dự phòng của Tống Thư Hàng sao?" "Thân thể dự phòng chịu nỗi khổ thiên kiếp, bản thể lại có thể cảm ứng được.

Vậy thì sự rèn luyện mà thân thể dự phòng nhận được có thể phản chiếu lên bản thể cũng rất bình thường." Bạch tiền bối nói.

Tô Thị A Thập Lục xoa xoa mi tâm, có chút không thể hiểu được nguyên lý trong đó.

×××××××××× Trong thế giới thiên kiếp.

Thân thể ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đang nằm trên mặt đất thực hiện một cú cá chép lộn mình, bật dậy.

Ầm ~~ vì nhảy quá cao, vị trí quá chuẩn, một đạo sấm thiên kiếp hung hãn rơi xuống người hắn, đánh cho hắn toàn thân co giật, rơi trở lại mặt đất.

Nếu là thân thể của cường giả Tứ phẩm bình thường, trúng mấy phát lôi kiếp ‘Bát phẩm thiên kiếp’ chỉ có đường chết.

Dù đây không phải là đòn tấn công chính diện của lôi kiếp Bát phẩm, chỉ là một chút dư chấn, đối với tu sĩ Tứ phẩm bình thường cũng là chí mạng.

Nhưng Tống Thư Hàng chỉ là toàn thân cháy đen, ngã xuống đất.

Tuy bị thương rất nặng, sống dở chết dở, nhưng vẫn còn cách cái chết một khoảng rất xa.

Tống Thư Hàng gắng gượng lăn dậy, há miệng phun ra một làn khói đen.

Không chỉ thân thể, ngay cả nội tạng cũng bị lôi kiếp làm tổn thương. "Vẫn còn sống, vẫn chưa chết." Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có thể là do thân thể của cậu mạnh hơn nhiều so với tu sĩ Tứ phẩm bình thường, cũng có thể là do cậu bị lôi kiếp Bát phẩm đánh đã lâu, có hiệu quả miễn dịch nhất định?

Đồng thời ánh mắt của cậu nhìn về phía ‘biển sấm’ ở xa.

Ở đó quả nhiên có một bóng người quen thuộc.

Mái tóc xanh lam dài, khuôn mặt có nét con lai… Vân Tước Tử tiên tử.

Đây là nguồn gốc tai nạn lần này của cậu.

Tư thế độ kiếp của Vân Tước Tử tiên tử, Tống Thư Hàng chưa từng thấy bao giờ.

Các tu sĩ khác độ kiếp, tổng thể có thể chia thành ba loại sách lược đối phó là Giáp, Ất, Bính.

Giáp: Dùng thực lực mạnh mẽ đối đầu trực diện với thiên kiếp, nhân vật đại diện là Bạch tiền bối — loại này thiên kiếp này khá thú vị, để ta đối đầu một trận, mang nó về nhà làm chiến lợi phẩm.

Ất: Dùng lực phòng ngự mạnh mẽ chống đỡ thiên kiếp, nhân vật đại diện là Thánh thứ năm ngàn năm Đông Qua Thánh Quân — đến đi, đến đánh lão tử đi, phá được phòng ngự của ta coi như ta thua, phá không được thì chúng ta oanh oanh liệt liệt dây dưa ba năm năm.

Bính: Dùng các loại bí thuật, trận pháp quỷ dị hỗ trợ, kéo dài đến khi thiên kiếp kết thúc, nhân vật đại diện là Thánh thứ hai, ba, bốn ngàn năm — bí pháp phòng ngự ôm đầu và bí pháp phòng ngự mãnh hổ đáp đất — ba ba, ngài là ba ba của con, xin hãy nương tay.

Mà phương pháp độ kiếp của Vân Tước Tử tiên tử, chính là lăn lộn trong thiên kiếp. "A a a, đau quá đau quá." Có một giọng nói không ngừng phát ra từ trong cơ thể Vân Tước Tử.

Không phòng ngự, không tấn công, không thi triển bí pháp.

Dựa vào chính là thanh máu dày của mình.

Chỉ xem là uy lực thiên kiếp lớn hơn, hay là mạng mình cứng hơn!

Tống Thư Hàng nhìn đến ngây người.

Cậu chưa từng thấy phương pháp độ kiếp nào như vậy, quả thực là tàn nhẫn — tàn nhẫn với chính mình, không coi mạng mình là mạng.

Giây phút này, Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên có chút hiểu ra, đống ‘linh kiện cơ thể Vân Tước Tử’ chất cao như ngọn núi nhỏ trong bụng con rùa tai nạn khổng lồ là từ đâu mà có.

“Yo, Bá Tống đạo hữu, ngươi tỉnh rồi à.” Vân Tước Tử đang lăn lộn trong thiên kiếp vậy mà vẫn còn thời gian chào hỏi Tống Thư Hàng.

Nàng vẫy tay với Tống Thư Hàng, nở một nụ cười thê mỹ.

Trông thảm quá.

“Vân Tước Tử tiền bối, ngài không nghĩ đến việc đổi cách độ kiếp khác sao?” Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời thân hình nhanh chóng lùi lại, né tránh uy lực còn sót lại của kiếp lôi.

Thiên kiếp nhắm vào Vân Tước Tử, Tống Thư Hàng chỉ bị ảnh hưởng ké.

Cậu chỉ cần né ra xa một chút, thiên kiếp tạm thời sẽ không quá để ý đến cậu.

Chương 1502

Tạm thời là như vậy… nhưng sau khi xử lý xong Vân Tước Tử, thiên kiếp chắc chắn sẽ rất sẵn lòng tiện tay giết luôn Tống Thư Hàng.

“Không cần, ta bây giờ rất ổn… a a a… không cần lo cho ta.” Vân Tước Tử nhếch miệng cười.

Tống Thư Hàng: “…” Nhưng mà Vân Tước Tử tiền bối, tôi thật sự không nhìn ra được ngài ‘rất ổn’ ở chỗ nào cả, trông ngài như sắp tiêu đời đến nơi rồi.

Hơn nữa, nhìn vào hình thái của thiên kiếp, đợt tấn công thăm dò sắp kết thúc rồi.

Tiếp theo sẽ là thiên kiếp hiện đại hóa giáng lâm chứ gì?

Vừa nói đã đến.

Ý nghĩ của Tống Thư Hàng vừa nảy ra, trong biển sấm sét vô tận giữa hư không, từng mảng tên lửa thiên kiếp xuất hiện.

Chỉ là đầu đạn thông thường, không phải đầu đạn hạt nhân.

Nếu đợt này nổ tung, Tống Thư Hàng cảm thấy cái thân thể nhỏ bé này của mình rất khó chống đỡ nổi.

“Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, ra đây!” Tống Thư Hàng triệu hồi Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đáng tiếc là Công Đức Xà Mỹ Nhân không hiện thân. [Phòng tối nhỏ của Thiên Đạo] là một thế giới rất kỳ diệu, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện vẫn đang bám vào bản thể của cậu, không thể chuyển qua đây được.

“Trời ạ, tool hack độ kiếp của mình không nạp phí thành công rồi.” Tống Thư Hàng phàn nàn.

Trước đó đã nói, tu sĩ độ kiếp có thể chia làm ba loại Giáp, Ất, Bính.

Vân Tước Tử không thuộc bất kỳ loại nào trong số đó, và Tống Thư Hàng cũng vậy.

Cậu nhớ lại thiên kiếp hai tấn ba và ba tấn bốn của mình, nghĩ lại thì, tổng hợp lại chính là dựa vào hack để độ kiếp.

Không phải cậu hèn… mà là thiên kiếp cậu gặp phải quá biến thái, động một tí là thiên kiếp bát phẩm, một tu sĩ tứ phẩm nhỏ nhoi như cậu sao chịu nổi?

Có giỏi thì cho cậu một lượt thiên kiếp bình thường xem nào!

Thiên kiếp ba tấn bốn bình thường, cậu đối mặt trực diện cũng không sợ!

Đối mặt với thiên kiếp bất thường, cậu cũng chỉ có thể dùng hack.

Công Đức Xà Mỹ Nhân là tool hack lớn nhất của Tống Thư Hàng hiện tại, nàng và Tống Thư Hàng là một thể, tham gia vào thiên kiếp cũng sẽ không làm tăng uy lực của thiên kiếp.

Mà chỉ cần đội ‘Bình Thiên Quan’ lên, cho dù là thiên kiếp bát phẩm nàng cũng vui vẻ cho ngươi xem.

Tiếp theo là tool hack dạng tiến hóa bền vững, linh quỷ Diệp Tư.

Nhưng cũng giống như lần thiên kiếp trước, lần này Diệp Tư lại đang trong trạng thái bế quan, không thể ra giúp Tống Thư Hàng một tay.

Ngoài ra, ‘khôi lỗi mỹ nhân’ đã phát huy tác dụng to lớn trong lần thiên kiếp trước vẫn đang trong quá trình tự sửa chữa.

Vừa nhận được dược liệu sửa chữa do ‘Thất Sinh Phù phủ chủ’ gửi đến, nàng vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Hơn nữa, khôi lỗi mỹ nhân cũng đang ở chỗ bản thể, không thể chuyển qua đây.

Những thứ khác bao gồm Quy tiền bối, Lục Tu tiên tử, Cửu Tu phượng hoàng đao, đều đang ở trong thế giới hạch tâm.

Nhưng những thứ này đều là ‘ngoại lực’… một khi can thiệp vào thiên kiếp, sẽ làm tăng uy lực của nó.

Hơn nữa, thế giới hạch tâm sau khi tiến vào thế giới thiên kiếp cũng sẽ bị hạn chế.

Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng sau khi được nâng cấp, chức năng đã trở nên mạnh hơn, sự hạn chế của thế giới thiên kiếp đối với nó đã bị suy yếu đi rất nhiều.

Tuy nhiên, để mở thế giới hạch tâm trong thế giới thiên kiếp, vẫn cần thời gian để giải trừ hạn chế.

“Phải chống cự chính diện sao?” Tống Thư Hàng nhìn về phía màn hình đầy tên lửa thiên kiếp trước mặt.

Điều này thực sự là làm khó người khác.

Đặc biệt là cậu hiện tại không có một món trang bị nào, tất cả tool hack đều offline, tên lửa thiên kiếp mà nổ tung thì có thể lấy mạng cậu ngay lập tức.

“Ngươi né ra xa một chút… Ta sẽ chặn hết tất cả thiên kiếp!

Bắn vào ta đây!” Vân Tước Tử hào sảng nói.

“Vân Tước Tử tiên tử, ngài chống đỡ nổi không?

Ngài mà không chống đỡ nổi là tôi chết chắc đó.” Tống Thư Hàng nói.

“Tin ta đi, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chết trước mặt ta!” Vân Tước Tử nhiệt huyết nói.

Câu này, sao cứ có cảm giác giống lời thoại trong phim truyền hình nào đó vậy?

Tống Thư Hàng lùi lại, cố gắng lùi lại hết sức.

Ầm~~ Tên lửa thiên kiếp nổ tung dồn dập.

Vân Tước Tử ưỡn bộ ngực đầy đặn, cứng rắn dùng thân thể máu thịt của mình chặn đứng tất cả thiên kiếp đang lao tới.

Đồng thời nàng cố gắng hấp thu uy lực của thiên kiếp, cố gắng hết sức khống chế uy lực vụ nổ của thiên kiếp trong phạm vi quanh mình để bảo vệ Bá Tống đạo hữu.

Tên lửa thiên kiếp đã bị chặn lại… nhưng vẫn còn một số mảnh đạn của tên lửa thiên kiếp bắn về phía Tống Thư Hàng.

“Mình biết ngay mà.” Tống Thư Hàng thở dài.

Kỹ năng Cương Thủ bao phủ toàn thân, cả người Tống Thư Hàng trở nên như thép đúc, đen như mực.

Bất Động Kim Cương Thân!

Nho Gia Kim Cương Thân!

Thánh Viên Long Lực Thần Công!

Đến đây, chỉ là vài mảnh đạn thôi, đối mặt trực diện nào!

Vì ngay cả một món vũ khí cũng không có, Tống Thư Hàng chỉ có thể vung quyền đón đỡ tên lửa thiên kiếp.

Ầm~~ Dù chỉ là mảnh đạn, nhưng thứ này cũng được cấu thành từ thiên kiếp.

Vừa tiếp xúc, mảnh đạn đã hóa thành lực lượng thiên kiếp ngũ hành, nổ tung trên người Tống Thư Hàng.

“A~~ Lại là cái cảm giác đau buốt tê dại này.

Nhưng mình vẫn chống đỡ được.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Cậu không ngừng vung quyền, không ngừng chống lại những mảnh vỡ thiên kiếp này.

Trong quá trình chống lại thiên kiếp, ngay cả chính cậu cũng không phát hiện ra sự thay đổi chi tiết trên cơ thể mình.

Vết thương do thiên kiếp gây ra sẽ hồi phục chỉ trong vòng mười mấy hơi thở.

Đó là một khả năng tự chữa lành đáng sợ.

Khả năng phục hồi thể chất này còn tự động kích hoạt 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》 trong cơ thể Tống Thư Hàng, khiến tốc độ hồi phục vết thương tăng lên gấp mấy lần.

Uy lực từ vụ nổ của mảnh vỡ thiên kiếp làm cháy đen thân thể cậu.

Nhưng chỉ cần qua mười mấy hơi thở, lớp da cháy đen bong ra, để lộ ra thân thể mới sinh, mạnh mẽ hơn.

Màu sắc của 《Cương Thủ》 đen bóng. 《Nho Gia Kim Cương Thân》 hội tụ nhiều chính khí hơn, tôi luyện cơ thể. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 bắt đầu ngưng tụ hư ảnh thánh viên viễn cổ thứ hai sau lưng Tống Thư Hàng.

Thân thể của cậu không ngừng được cường hóa trong quá trình đối kháng với mảnh vỡ thiên kiếp.

Không chỉ vậy, thiên kiếp còn đang kích thích bên trong cơ thể cậu.

Xương tiên thứ hai đã hình thành xong, đâm vào phì kình hư đan.

Đối với các tu sĩ khác, việc dẫn xương tiên vào hư đan là một quá trình rất nguy hiểm, sơ sẩy một chút là đan vỡ người vong, cảnh giới vĩnh viễn không thể tiến thêm.

Đối với Tống Thư Hàng lại không có phiền não này.

Đao ý khôi giáp lúc này đã thể hiện diệu dụng phi phàm của nó.

Khi đâm vào phì kình hư đan, xương tiên lập tức chuyển hóa thành 'khôi giáp đao ý', một mảnh giáp ngưng tụ trên lưng phì kình hư đan.

Xương tiên thứ hai thành hình, sau đó xương tiên thứ ba bắt đầu rục rịch.

Lúc này, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng có cảm ứng.

Trời ạ, cảnh giới của cậu bắt đầu tăng không phanh rồi, không hãm lại được?

Tăng cảnh giới là chuyện tốt, nhưng cậu cần phải chế tạo xong ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí trước khi lên 'ngũ phẩm cảnh giới'.

Hiện tại, cậu mới chỉ chế tạo được một cái 'nghịch kình võ sĩ quyền sáo'.

Cảnh giới tăng nhanh quá, thật phiền não.

Mặc dù có tông sư luyện khí Lục Tu tiên tử giúp cậu chế tạo pháp khí, và tốc độ luyện khí của tiên tử cũng rất nhanh… nhưng tốc độ thăng cấp của cậu hiện tại đang tăng không phanh.

Cứ tiếp tục như vậy, không đợi Lục Tu tiên tử luyện chế xong ba mươi ba tổ hợp pháp khí, cậu đã sắp đột phá ngũ phẩm cảnh giới, đi độ kiếp rồi.

Như vậy, ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí sẽ trở nên vô nghĩa.

“Lúc này, nếu có một đội Lục Tu tiên tử giúp mình chế tạo pháp khí thì tốt biết mấy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngoài phương diện luyện chế pháp khí, nguyên liệu chính của pháp khí cũng chưa thu thập đủ.

Cậu còn thiếu chín loại dược liệu.

Nếu có thêm một đống dược liệu cộng với một đống Lục Tu tiên tử nữa thì hoàn hảo.

Tống Thư Hàng tưởng tượng trong đầu.

Bây giờ cậu phải nghĩ đến những chuyện tốt đẹp… bởi vì trong trạng thái liên tục bị điện đến cháy đen, tưởng tượng những chuyện tốt đẹp trong đầu có thể giảm bớt đau đớn.

Phương pháp chuyển dời nỗi đau?

“A a a, lại đến nữa.

Đây chính là uy lực thực sự của dư âm thiên kiếp bát phẩm.” Tống Thư Hàng lại bị nổ đến cháy đen.

Trong thiên kiếp, không chỉ có lực lượng lôi kiếp, mà còn có hỏa kiếp, kim kiếp.

Còn có cả những lời thì thầm khe khẽ, dụ dỗ tâm linh của tu sĩ, khuếch đại dục vọng, hủy hoại đạo tâm của họ.

Chương 1503

[Khoan đã, những tưởng tượng tốt đẹp vừa rồi của mình không phải là bị ảnh hưởng bởi những lời thì thầm này chứ?] Tống Thư Hàng lập tức bình tĩnh lại.

Huyền Thánh kiếp bát phẩm, dù chỉ là một mảnh vỡ nhỏ từ dư âm, cũng không thể xem thường.

“A a a~~ Thiếp thân vẫn chống đỡ được!

Nhưng ngươi lại sắp không chống đỡ nổi rồi.” Phía trước, Vân Tước Tử hét lớn, cơ thể nàng cũng bị nổ đến cháy đen, mình đầy thương tích.

Nàng đang đối thoại với ý chí của ‘quả cầu kim loại lỏng’ trong cơ thể mình.

Sức mạnh của thiên kiếp là khắc tinh của sức mạnh Cửu U.

Đặc biệt là sau khi cảm ứng được ý chí Cửu U ẩn giấu trong cơ thể Vân Tước Tử, uy lực của thiên kiếp trở nên có mục tiêu hơn.

Mỗi lần thiên kiếp phần lớn đều nhắm vào ý chí Cửu U trong cơ thể Vân Tước Tử, vô hình trung đã giảm bớt tổn thương cho nàng.

“Cười lạnh, ngươi nghĩ ta dễ dàng bị thiên kiếp xóa sổ như vậy sao?

Nếu không có phương án chuẩn bị đầy đủ, ta sẽ dễ dàng để một phần của mình tiến vào chủ thế giới sao?

Quá ngây thơ rồi.

Ngươi cứ chờ đấy, ta sẽ tạm thời ẩn nấp, ẩn giấu ở nơi sâu nhất trong cơ thể ngươi, như một con rắn độc mai phục.

Sau khi thiên kiếp kết thúc, ta sẽ lại xuất hiện, chiếm lại cơ thể của ngươi.” Quả cầu kim loại lỏng lạnh lùng nói.

Nói xong, sức mạnh của nó thật sự bắt đầu thu liễm toàn diện.

Phần lớn tà năng Cửu U trực tiếp khuếch tán ra khỏi cơ thể Vân Tước Tử… phần sức mạnh này dùng để che mắt người khác.

Phần sức mạnh tinh hoa thực sự thì ẩn náu vào sâu trong cơ thể Vân Tước Tử, biến mất không tăm tích.

Ngay cả bản thân Vân Tước Tử cũng không cảm ứng được ý chí của đại lão Cửu U đã ẩn náu ở đâu.

Sau khi sức mạnh của quả cầu kim loại lỏng hoàn toàn biến mất, Vân Tước Tử nhếch mép, lẩm bẩm: “Một nghi vấn thú vị, ngươi đã muốn ẩn náu làm một con rắn độc mai phục trong cơ thể ta, vậy tại sao trước khi ẩn náu còn phải giải thích với ta một phen?

Sợ ta không biết mục đích của ngươi sao?

Một tồn tại như ngươi chắc chắn không phải kẻ ngốc, vậy thì chỉ có một khả năng… Ngươi muốn chiếm lại ý thức của ta, tiền đề chính là ta phải [biết trong cơ thể có ý chí của ngươi tồn tại], từ đó kích hoạt ý chí của ngươi.

Với một tồn tại như ngươi, chỉ một ý niệm thôi cũng sẽ bị sức mạnh của ngươi cảm ứng được, làm được điều này không khó.” Hơn nữa, để có thể ẩn mình hoàn toàn dưới ‘sức mạnh thiên kiếp’, chắc chắn phải trả một cái giá nhất định.

Rất có thể là tiến vào một trạng thái giả chết.

Mà muốn đánh thức nó, chính là sau ‘thiên kiếp’, trong đầu Vân Tước Tử nghĩ đến sự tồn tại của ‘nó’.

Sau đó nó sẽ tự động tỉnh lại, chiếm đoạt lại cơ thể của Vân Tước

Tử.

Đây chính là suy đoán trong lòng Vân Tước Tử.

“Cho nên, để ngăn ngươi tỉnh lại, ta phải mất đi ‘đoạn’ ký ức này.

Hoặc làm triệt để hơn, để thiên kiếp biến cơ thể ta thành tro bụi, hoàn toàn biến mất.

Ta không tin như vậy mà ngươi còn có thể chiếm được cơ thể của ta.” Vân Tước Tử ấn nhẹ vành mũ, khẽ nói.

Trang phục trên người nàng đều đã rách nát dưới vụ nổ thiên kiếp, nhưng chiếc mũ nhỏ màu trắng này lại không hề hấn gì.

“Bá Tống đạo hữu, ta quyết định từ bỏ hoàn toàn việc chống cự đây~~~” Vân Tước Tử quay người lại, vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

“Hả?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Ta không muốn sống nữa, ta muốn đi chết một lần.” Vân Tước Tử nghiêm túc nói: “Cho nên, sau khi ta chết, ngươi phải tự lo cho mình nhé!

Bởi vì thiên kiếp rất có thể sẽ nhắm vào ngươi… Cho nên, ngươi tốt nhất nên chạy xa một chút.” Nói xong, Vân Tước Tử từ trên không rơi xuống, nằm dang tay dang chân thành hình chữ ‘Đại’ trên mặt đất, từ bỏ mọi sự kháng cự.

Thậm chí còn cố ý áp chế ‘linh lực hộ thể’, giải trừ các pháp thuật cường hóa cơ thể.

Tống Thư Hàng: “Vãi chưởng!” Trong lòng cậu có cả một đội quân một triệu con ‘vọng thiên thú’ muốn đóng gói gửi cho tiên tử Vân Tước Tử đáng yêu.

Đang độ kiếp ngon lành, đột nhiên nói không muốn sống nữa, muốn đi chết.

Đây không còn là tìm đường chết nữa rồi, được không?

Đây là tìm chết trăm phần trăm!

Tống Thư Hàng chưa từng thấy tiên tử nào không chơi theo bài bản như vậy, chỉ vì lý do củ chuối hết sức là [ta không muốn sống nữa, muốn đi chết một lần], liền trực tiếp từ bỏ kháng cự, nằm im cho thiên kiếp đánh tới tấp.

Rốt cuộc nàng sống đến bây giờ bằng cách nào vậy?

Mà còn tu luyện đến Thất phẩm Tôn giả cảnh giới?

Hay là, nàng đã bị ảnh hưởng bởi những lời thì thầm khe khẽ trong thiên kiếp, đầu óc có vấn đề rồi?

“Vân Tước Tử tiên tử, sống không phải rất tốt sao?” Tống Thư Hàng hét lên.

“Đừng khuyên ta nữa~ Vô dụng thôi.

Dù sao ta cũng không muốn sống nữa, ngươi đừng nói nhảm, mau chạy xa đi.

Biết đâu sau khi ta chết, thiên kiếp sẽ tan biến, ngươi sẽ có thể rời khỏi thế giới thiên kiếp.” Vân Tước Tử ngược lại khuyên nhủ.

Ầm ầm ầm~~ Tên lửa thiên kiếp dày đặc rơi xuống người Vân Tước Tử, nổ tung vị trí của nàng thành một cái hố sâu không thấy đáy.

Và còn nhiều vũ khí thiên kiếp khác đang rơi xuống, truy kích theo sau.

“Cho tôi thêm chút thời gian đi, ít nhất cho tôi thêm vài phút nữa.” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng, ‘hạn chế’ của thế giới hạch tâm của cậu vẫn chưa được giải trừ.

Vẫn chưa thể mở ra trong thế giới thiên kiếp.

Cậu chỉ có thể vừa lùi lại, vừa truyền âm nhập mật cho Vân Tước Tử.

“Tạm biệt.” Vân Tước Tử nghiêng đầu, dáng vẻ lúc này của nàng vô cùng thảm thương, nhưng vẫn còn sống.

Chủ yếu là khi ‘quả cầu kim loại lỏng’ chiếm hữu cơ thể nàng, nó đã cường hóa cơ thể của nàng.

Khi quả cầu kim loại lỏng bám vào, dưới sự gia trì của sức mạnh Cửu U, cường độ thân thể của Vân Tước Tử có thể đạt đến trình độ ‘Trường Sinh Giả’.

Dù đã mất đi sự gia trì của sức mạnh Cửu U, thân thể của nàng lúc này cũng ở trên cường độ cửu phẩm.

Thiên kiếp bát phẩm, khi chưa đến mức độ ‘đầu đạn hạt nhân thiên kiếp’, không thể gây ra vết thương chí mạng cho nàng.

Cùng lắm chỉ làm bề ngoài của nàng trông thảm hơn một chút.

“Vân Tước Tử tiền bối, đừng tùy hứng như vậy, hãy nghĩ đến hy vọng sống.

Nghĩ đến… đúng rồi, nghĩ đến Tam Lãng tiền bối đi, nghĩ đến con người thú vị của hắn, nghĩ đến tương lai của hai người đi!” Tống Thư Hàng tiếp tục vừa lùi lại vừa truyền âm, cố gắng làm cho Vân Tước Tử vực dậy tinh thần.

“Thiếp thân thật ra có nỗi khổ riêng, Bá Tống đạo hữu, ngươi không cần quan tâm đến thiếp thân.

A a a~~ Đau quá, sao mấy cái thiên kiếp này yếu thế?

Nằm im cho nó nổ mà cũng không chết được?” Vân Tước Tử nhíu mày nói: “Đừng lãng phí năng lượng nữa, cho một phát BOOM~ lớn đi!” “Vân Tước Tử tiền bối, ngài bây giờ đang hớ hênh đó, ít nhất cũng nên đứng dậy che chắn một chút đi.” Tống Thư Hàng lại khuyên.

Vân Tước Tử nhìn về phía Tống Thư Hàng, đảo mắt một cái: “Bá Tống đạo hữu, người từ lúc xuất hiện đã trần như nhộng, ngươi hoàn toàn không có tư cách nói câu này.” Tống Thư Hàng: “…” Thật nhói lòng!

“Đến rồi đến rồi, ta cảm giác được một đợt thiên kiếp mạnh mẽ sắp đến rồi.

Tốt nhất là một hơi làm ta tan xương nát thịt, không còn lại chút cặn nào!” Vân Tước Tử cười hắc hắc, lại vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Không còn nhiều thời gian đâu, Bá Tống đạo hữu.

Nếu không muốn cuối cùng ta phải tổ chức tang lễ cho ngươi, thì mau rời đi đi.

Ngươi mà chết, là chết thật đó.” Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Cậu lập tức nhớ đến đống ‘linh kiện Vân Tước Tử’ trong bụng ‘rùa tai nạn khổng lồ’.

Vân Tước Tử… bất tử chi thân?

Bất tử chi thân cũng có nhiều loại, Bản sơ cấp có loại giết thế nào cũng không chết, toàn thân bị vạn tiễn xuyên thủng vẫn có thể tiếp tục nhảy nhót.

Bản trung cấp có loại bị nổ thành bột vẫn có thể phục hồi, bị thiêu thành tro vẫn có thể từ tro bụi trở về.

Bản cao cấp ngay cả hồn phách cũng bị đánh thành bột, sau khi hình thần câu diệt, vẫn có thể từ năm tháng tụ lại, từ dòng sông thời gian quay về.

Loại của Vân Tước Tử, e rằng là bản cao cấp.

Bởi vì thiên kiếp có sức mạnh khiến tu sĩ hình thần câu diệt, bị chém giết từ tận gốc rễ.

Trong lúc nói chuyện, một đợt thiên kiếp mới từ trên trời rơi xuống.

Giống như Vân Tước Tử dự đoán, là một thứ hàng khủng.

Một quả tên lửa mập mạp rơi xuống, trên đầu đạn còn vẽ một biểu tượng đầu lâu dễ thấy.

Đầu đạn hạt nhân?

Không đúng, khí tức này không phải là khí tức của đầu đạn hạt nhân thiên kiếp.

Trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng còn lưu giữ rất nhiều đầu đạn hạt nhân thiên kiếp, cậu rất hiểu rõ khí tức của nó.

Vậy quả tên lửa này rốt cuộc là gì?

BOOM~~ Sau tiếng nổ lớn, là một làn sương mù màu sắc rực rỡ phun ra.

Sương mù với tốc độ kinh khủng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đạn khí độc?

Loại thiên kiếp này có hơi yếu không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bởi vì tu sĩ đối với những thứ như ‘kịch độc’, sức đề kháng khá cao.

Để giết chết tu sĩ trong thời gian ngắn, những vụ nổ uy lực cao vẫn hiệu quả hơn chứ?

“Khụ khụ khụ~~” Tại trung tâm vụ nổ, Vân Tước Tử ho khan dữ dội.

Da của cả người nàng đều biến thành màu tím.

Giống hệt như khi nàng bị ‘tà năng Cửu U lây nhiễm’, biến thành làn da của tinh linh bóng tối.

Nhưng lần này, màu tím đậm hơn, có chút ngả sang màu đen.

Đồng thời, mắt, miệng, tai của Vân Tước Tử không ngừng có máu tươi chảy ra.

“A a a~ Đã đánh giá thấp uy lực này… Vốn tưởng ít nhất cũng chống được đến đầu đạn hạt nhân thiên kiếp~~ Ta rất muốn chiêm ngưỡng uy lực của bom nguyên tử thiên kiếp và bom khinh khí thiên kiếp.” Vân Tước Tử ho ra máu dữ dội, không cam lòng cào cấu mặt đất: “Lại chơi hỏng rồi~~” Nếu không có đầu đạn hạt nhân thiên kiếp, cơ thể của nàng sẽ không thể ‘tan xương nát thịt’, sẽ không thể đạt được mục đích.

Chương 1504

Cho nên, lần này nàng đã thất bại.

Chơi hỏng rồi~ Vân Tước Tử co người trên mặt đất, tạo dáng ngủ mỹ nhân, ngừng thở~~ Chết vô ích một lần.

Đây là ý nghĩ cuối cùng của Vân Tước Tử trước khi chết.

“Khí độc này mạnh thật.” Tống Thư Hàng đang nhanh chóng lùi lại, đồng thời dùng khóe mắt liếc nhìn khí tức kịch độc này.

Ngay cả Vân Tước Tử nằm im cho tên lửa thiên kiếp bắn phá điên cuồng cũng không bị thương nặng, vậy mà vừa tiếp xúc với khí độc này đã ngừng thở.

“Kịch độc này mà mang được ra thế giới hiện thực, chắc chắn sẽ rất tê tái… Không đúng, vô dụng.

Vũ khí hệ thiên kiếp thường sẽ mất hiệu lực khi ra thế giới hiện thực.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Hơn nữa, cậu hiện tại không có bất kỳ pháp khí phụ trợ nào, vừa tiếp xúc với những làn sương mù này chắc chắn sẽ chết.

Trốn thoát là quan trọng nhất.

Lúc này, sau khi Vân Tước Tử mất đi hơi thở, làn sương độc đang không ngừng tan biến trong không trung bỗng dừng lại.

Tất cả sương độc quay trở lại, ngưng tụ toàn bộ bên cạnh Vân Tước Tử.

Giây tiếp theo, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hoa mắt, thế giới thiên kiếp biến mất.

Vân Tước Tử lại một lần nữa độ kiếp thất bại, thân tử đạo tiêu.

Mà sau khi mất đi chủ thể là Vân Tước Tử, thế giới thiên kiếp tan biến, Tống Thư Hàng từ trong đó rơi ra.

Cùng lúc đó, thế giới hạch tâm của cậu giải trừ ‘hạn chế’, đón cơ thể Tống Thư Hàng trở về thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng xuất hiện tại vị trí ‘Đao Kiếm Phong’ trong thế giới hạch tâm, thở phào nhẹ nhõm.

“Sống sót rồi.” Tuy nhiên, Vân Tước Tử tiền bối không biết khi nào mới có thể hồi sinh?

Ngay khi trở về thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, từ trong thế giới hạch tâm lấy ra một bộ quần áo.

Cậu cất giữ tất cả vật dụng sinh hoạt của mình trong thế giới hạch tâm và vòng tay pháp khí.

May mà như vậy, vẫn còn có một bộ quần áo để mặc.

“May quá may quá, cảnh giới tuy tăng không phanh, nhưng mới chỉ lên đến xương tiên thứ ba.

Xương tiên này còn thiếu một chút nữa là thành hình, cách chín xương tiên vẫn còn một khoảng cách.” Tống Thư Hàng cảm ứng cảnh giới của bản thân.

Tiếp theo, cậu phải kiểm soát tốt tu vi cảnh giới của mình, đặc biệt là phải chú ý không được ăn thuốc lung tung.

Lỡ như lại đột nhiên cảnh giới tăng vọt thì không hay.

Ít nhất trước khi Lục Tu tiên tử hoàn thành ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, cậu phải kiềm chế bản thân.

Nếu thực sự không được, có lẽ cậu có thể xem xét chiêu trò của Thiên Nhai Tử đạo trưởng, vào thời khắc mấu chốt truyền cho người khác mấy năm công lực?

“Tiếp theo, trước tiên báo cáo tình hình hiện tại cho Bạch tiền bối họ đã.

Muốn trở về bản thể của mình, việc đầu tiên cần làm là ngủ một giấc.” Tống Thư Hàng nằm bò tại chỗ, nhắm mắt minh tưởng. 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》 vận chuyển.

Tống Thư Hàng phát hiện ‘chân ngã’ của mình lại có sự thay đổi.

Lúc này chân ngã vẫn đang cởi trần, để lộ một thân cơ bắp rắn chắc như đá cẩm thạch, toàn thân tỏa ra ánh sáng công đức, trên đầu gối đặt một quyển 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Sau đó, trên đầu chân ngã mọc ra một mái tóc dài màu xanh lam xinh đẹp… đồng thời, trên đầu còn đội một chiếc bình thiên quan.

Mà dưới chỗ ngồi của cậu, còn có một con ‘phì kình’ phiên bản dễ thương làm tọa kỵ.

Phong cách vẽ quái dị gì đây?

Đợi đến ngũ phẩm, mình nhất định phải bẻ cong lại cái phong cách vẽ quái dị của ‘chân ngã’.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồng thời, ý thức của cậu chìm xuống, chủ động tiến vào trạng thái tương tự như ngủ.

Khoảng mười mấy hơi thở sau.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy mắt sáng lên, giây tiếp theo cậu đã xuất hiện ở một không gian khác.

Thành công rồi.

“A Thập Lục, Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử, tôi về….” Tống Thư Hàng mở mắt, vui mừng nói.

Nhưng nói được nửa chừng, giọng Tống Thư Hàng liền nghẹn lại.

Trước mặt cậu, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay vuốt mái tóc dài màu xanh lam của mình ra sau.

Nàng mặc bộ chiến phục bó sát, trên đầu đội chiếc mũ nhỏ màu trắng.

Vừa đẹp trai, lại vừa quyến rũ.

“Yo, Bá Tống đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Vân Tước Tử nói.

Tống Thư Hàng: “……” “Gặp thiếp thân có bất ngờ không?

Có kinh ngạc không?” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Dám hỏi tiên tử, đây là đâu?” “Còn có thể là đâu nữa, đương nhiên là thế giới thiên kiếp của Huyền Thánh kiếp rồi.” Vân Tước Tử đáp.

Tống Thư Hàng bắt đầu đấm mạnh xuống đất, muốn khóc quá.

Lại đến nữa rồi, lại đến nữa rồi.

Vân Tước Tử tiền bối trong thời gian ngắn như vậy đã hoàn thành ‘hồi sinh’?

“Đúng rồi, ta có một thứ tặng ngươi.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Nói rồi, nàng đưa tay lên mắt trái của mình.

Con mắt của Nho gia Thánh Nhân bị móc ra một lần nữa.

Vân Tước Tử đưa con mắt cho Tống Thư Hàng: “Đây, tặng ngươi.

Tiếp theo, ta sẽ lại một lần nữa khiêu chiến thiên kiếp.

Lần này, ta nhất định phải tan xương nát thịt dưới bom khinh khí thiên kiếp.

Cho nên, con mắt này giao cho ngươi.” Tống Thư Hàng run rẩy nhận lấy con mắt này: “Còn, còn làm nữa?” “Đương nhiên, lần này ta đã rút kinh nghiệm từ lần trước, đã chuẩn bị đầy đủ.

Lần này ta phải chống cự đến ‘bom khinh khí thiên kiếp’, rồi mới từ bỏ kháng cự mà chết.” Vân Tước Tử cười ha hả.

Tống Thư Hàng nhận lấy con mắt ‘Nho gia Thánh Nhân trừng ai nấy có thai’, không nói hai lời, nhanh chóng chạy về phía xa.

Vân Tước Tử là bất tử chi thân, nhưng cậu thì không.

Lần này cậu nhất định phải rời xa phạm vi thiên kiếp, để tránh lại bị sức mạnh thiên kiếp tôi luyện thân thể, cảnh giới lại tăng không phanh.

Giấc mơ ba mươi ba tổ hợp pháp khí của cậu mới bắt đầu, cậu không muốn kết thúc dễ dàng như vậy! [Mình nhất định phải hoàn thành ba mươi ba tổ hợp pháp khí.] Ý niệm trong lòng Tống Thư Hàng kiên định chưa từng có.

Ầm ầm ầm~~ Giống như đợt trước, sau khi Huyền Thánh kiếp bắt đầu, trước tiên là một đợt lôi kiếp lớn khai vị, để tu sĩ độ kiếp khởi động.

Tống Thư Hàng đang chạy như điên bị lôi kiếp vô tình đánh trúng, toàn thân tê dại, co giật.

“A a a a~” Tống Thư Hàng hét thảm.

Cơ thể bị lôi kiếp kích thích, chịu đựng sự kích thích của dư âm thiên kiếp bát phẩm, bắt đầu trở nên mạnh mẽ hơn.

Và… phì kình hư đan lười biếng trong khí hải đan điền của Tống

Thư Hàng vậy mà có thể hấp thu một chút lực lượng lôi kiếp trong thiên kiếp.

Đồng thời, cơ thể Tống Thư Hàng theo bản năng kích hoạt 《Cương Thủ》, kỹ năng 《Cương Thủ》 của Tống Thư Hàng sau khi bị Diệt Phượng công tử 'hóa lỏng' đã hoàn toàn biến dị.

Môn 《Cương Thủ》 này đã biến thành 《Cương Thân》.

Màu kim loại đen kịt bao bọc toàn bộ cơ thể cậu, khiến cậu trông ngầu như một người kim loại, chỉ là màu sắc hơi đen một chút. 《Nho Gia Kim Cương Thân》 hiện ra, từng đạo phù văn 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 xoay tròn bên cạnh cơ thể cậu, rơi xuống người, cường hóa thân thể.

Đồng thời còn có 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, sau lưng cậu, 'hư ảnh thánh viên' thứ hai cuối cùng đã thành hình.

Con thánh viên này là do cậu dựa vào cường độ thân thể của mình để ngưng tụ ra, nhỏ hơn một chút so với hư ảnh thánh viên mà Bạch tiền bối two tặng cậu.

Một lớn một nhỏ hai con hư ảnh thánh viên tồn tại sau lưng Tống Thư Hàng, rất có kỷ luật, xếp thành một hàng thẳng.

Ba loại công pháp tôi luyện thân thể đồng thời thăng cấp, thúc đẩy 'xương tiên' trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Xương tiên thứ ba cuối cùng đã thành hình.

Một đầu xương tiên cắm vào phì kình hư đan, sau đó hình thành một lớp giáp ở đuôi phì kình hư đan.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng bùng nổ như nhảy vọt.

Một phát từ tứ phẩm đệ nhất tiên cốt nhảy lên tứ phẩm đệ tam tiên cốt.

Và quá trình thăng cấp này vẫn đang tiếp diễn.

“Đừng mà, mau dừng lại.” Tống Thư Hàng hét lên: “Ba mươi ba thú tổ hợp thần khí của tôi còn chưa hoàn thành món thứ hai, ít nhất cho tôi thêm chút thời gian nữa đi!” Nhưng thiên kiếp vô tình tiếp tục điên cuồng đánh xuống cậu.

“A a a~~” Tống Thư Hàng tiếp tục đối kháng với dư âm thiên kiếp, bị đánh đến toàn thân co giật.

“Đúng rồi, Bá Tống đạo hữu~~” Lúc này, giọng của Vân Tước Tử từ xa truyền đến.

Tống Thư Hàng: “?” Vân Tước Tử lúc này đang toàn lực đối kháng với thiên kiếp, nàng quyết định phải chống đỡ đến đợt ‘bom khinh khí thiên kiếp’.

Trong tay nàng, các loại bí pháp thượng cổ được thi triển, khiến người ta hoa cả mắt.

“Một lát nữa bom khinh khí thiên kiếp sẽ xuống, ngươi có thể sẽ bị ảnh hưởng, ta có một viên đan dược cho ngươi uống, hy vọng có thể giúp ngươi chống đỡ thêm một lúc trong bom khinh khí thiên kiếp.

Viên đan dược này rất mạnh, là bí phương độc môn của ta.

Bình thường mà cho ngươi uống, đảm bảo cảnh giới của ngươi sẽ ‘vèo vèo vèo’ tăng vọt mấy tiểu cảnh giới.

Bây giờ ít nhất có thể giúp ngươi tăng tốc độ tự chữa lành, hy vọng ngươi có thể chống đỡ được.” Vân Tước Tử truyền âm nhập mật.

“A a a (Tôi không muốn!)” Tống Thư Hàng hét lớn.

Nhưng ngay khi cậu đang há mồm hét thảm, một viên đan dược bị bắn vào miệng cậu, vào miệng là tan.

Chương 1505

Dược dịch thanh mát trượt xuống cổ họng Tống Thư Hàng, tiến vào dạ dày, nhanh chóng được hấp thu.

Dược lực phát huy, dược dịch chứa đựng một lượng linh lực rất lớn đối với Tống Thư Hàng.

Những linh lực này xối rửa thân thể Tống Thư Hàng, chữa lành những vết thương do thiên kiếp gây ra, đồng thời còn có thể tôi luyện thân thể của cậu ở mức độ cao hơn, loại bỏ tạp chất trong cơ thể ở giai đoạn hiện tại.

Nhiều dược lực hơn nữa trực tiếp tiến vào đan điền của Tống Thư Hàng.

Phì kình hư phì không khách khí há miệng, nuốt chửng những dược lực này vào bụng.

“Không cần cảm ơn ta, dù sao cũng là vì ta mà ngươi bị cuốn vào thiên kiếp.” Giọng của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lại truyền đến.

Tống Thư Hàng cảm động đến muốn khóc, thật sự muốn khóc.

Cảnh giới của cậu vốn đã đang tăng không phanh, bây giờ lại còn đổ thêm dầu vào lửa, mà còn là loại dầu chuyên dụng cho xe đua.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối đã ra một đòn chí mạng cho Tống Thư Hàng vào thời khắc mấu chốt.

Ầm ầm ầm~~ Lúc này, thiên kiếp chuyển sang hình thức hiện đại hóa.

Lần này không xuất hiện tên lửa thiên kiếp, mà là từng hàng vũ khí hình gương kỳ lạ hiện ra từ biển thiên kiếp.

Thiên kiếp đại lão lại đổi trang bị mới?

Tống Thư Hàng giác quan thứ sáu cảm nhận được sự nguy hiểm cực độ, cậu chạy như điên về phía xa, dùng tốc độ nhanh nhất cả đời.

Trong biển thiên kiếp, những vũ khí hình gương này khóa chặt Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, giây tiếp theo, mấy chục vạn tia sáng chói mắt lóe lên.

Khi số lượng nhiều, sẽ tạo ra một vẻ đẹp.

Nhiều thì đẹp, đẹp thì lãng mạn.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bị trúng đòn chính diện.

"Chính là cái này, cái này mới mạnh!" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ngay khoảnh khắc bị trúng đòn đã giải trừ vũ trang và phòng ngự của mình.

Nàng từ bỏ mọi sự kháng cự, bị mười vạn đạo pháo quang chói mắt bắn trúng.

Khí tức của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tan biến, cơ thể nàng bị mười vạn tia cực quang bắn thành bột.

Cuối cùng, trong cơ thể tan nát đó lộ ra một mẩu xương nhỏ.

Trên không trung, mấy chục vạn đạo pháo quang tiếp tục khai hỏa, khóa chặt mẩu xương nhỏ đó.

Tống Thư Hàng trong quá trình chạy như điên, quay đầu nhìn lại, sau đó liền thấy cảnh tượng không thể tin nổi này.

Mấy chục vạn pháo quang không ngừng bắn vào mẩu xương nhỏ bé.

Nhưng những tia pháo này lại không thể gây ra một chút tổn thương nào cho mẩu xương đó. [Bất Hủ!] Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện ra từ này.

Trong mùa hè nóng nực này, có muốn đi xem 《Tiên Gia Manh Miêu Kiều Dưỡng Thành》 không?

Ngoài ra, giới thiệu thêm một cuốn sách mới của một người bạn cũ, 《Trọng Khải Cựu Nhân Sinh》 của Yêu Ẩn.

Tầng cảnh giới của Tống Thư Hàng còn cách ‘bất hủ’ rất xa.

Cậu cũng chưa từng thấy ‘bất hủ’ thực sự trông như thế nào, mọi thứ về ‘bất hủ’ chỉ có thể tự tưởng tượng.

Nhưng khi nhìn thấy mẩu xương nhỏ này, trong đầu cậu không tự chủ được mà hiện lên khái niệm ‘bất hủ’.

“Chư thiên vạn giới, không phải chỉ có Thiên Đạo mới bất hủ sao?

Mẩu xương trong cơ thể Vân Tước Tử tiên tử này là sao?” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Đây chính là căn nguyên bất tử của Vân Tước Tử tiên tử sao?

Bùm bùm bùm bùm~~ Trong biển sấm sét, vô số pháo quang liên tục bắn vào mẩu xương nhỏ đó.

Mẩu xương lại giống như đang tắm hơi, không hề bị tổn thương một chút nào, ngược lại còn trở nên bóng loáng, sáng ngời hơn.

Thiên kiếp lại bắn thêm mười mấy giây nữa mới dừng lại.

Vân Tước Tử tiên tử bị bắn đến chỉ còn lại một mẩu xương, rõ ràng đã bị ‘thiên kiếp’ nhận định là đã chết.

Thiên kiếp kết thúc, thế giới thiên kiếp bắt đầu tan biến.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Cậu hai lần ra vào thế giới thiên kiếp của Vân Tước Tử, đồng thời một hơi tăng lên hai tiểu cảnh giới.

Nếu ở lại thêm nữa, không chừng sẽ trực tiếp ngưng tụ xong chín xương tiên.

Thế giới thiên kiếp sụp đổ, tan biến.

Thân hình Tống Thư Hàng lại một lần nữa bị tống ra khỏi thế giới thiên kiếp.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc cơ thể hắn sắp biến mất, trong biển sấm sét trên không đột nhiên ngưng tụ một cây trường mâu, phóng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không kịp né tránh.

Trường mâu bay tới, đâm trúng eo cậu, xuyên thủng một lỗ bên hông.

“Thận của tôi!” Tống Thư Hàng hét thảm một tiếng.

Đánh người không đánh mặt, làm đau người không làm đau eo.

Tống Thư Hàng cũng đặc biệt chú ý bảo vệ eo của mình, cẩn thận phòng bị.

Nhưng lần này, thân hình cậu đang trong tình trạng không thể động đậy, eo bị đâm thủng một phát.

Tống Thư Hàng ý thức một trận hoảng hốt.

Sau khi ra khỏi thế giới thiên kiếp, thế giới hạch tâm ngay lập tức tiếp nhận cậu, chuyển cậu đến bên cạnh ‘Hoạt Tuyền’.

Nước Hoạt Tuyền tràn vào vết thương của Tống Thư Hàng, chữa lành vết thương ở eo cậu.

Tống Thư Hàng máu tươi chảy đầy đất.

“Ngươi sao vậy?” Sở các chủ nhíu mày hỏi.

“Bị thiên kiếp chơi lén, may mà đòn cuối cùng thiên kiếp không dùng uy lực trên bát phẩm, nếu không một đòn là tôi nổ tung rồi.”

Tống Thư Hàng đau đến nhe răng.

Có thể là cái đuôi nhỏ này của cậu hai lần theo sau 'Vân Tước Tử tiên tử' vào thế giới thiên kiếp, bị thế giới thiên kiếp ghi nhớ, cuối cùng tặng cho cậu một phát?

Vết thương ở eo hông dần dần hồi phục, phối hợp với 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》 và viên đan dược Vân Tước Tử cho cậu uống, ngay cả cái eo bị đâm thủng cũng đã hồi phục.

Khả năng tự chữa lành của cơ thể dự phòng 'Bá Tống Huyền Thánh' này mạnh hơn bản thể rất nhiều.

"May quá, eo mọc lại rồi.

Nếu không thành người đàn ông một thận, sẽ rất đau lòng." Tống Thư Hàng nói.

Lần này sau khi ra khỏi thế giới thiên kiếp, ngoài việc thực lực lại tăng một cấp, các loại công pháp tôi luyện thân thể đều được cường hóa một cảnh giới, Tống Thư Hàng còn mơ hồ cảm thấy 'phạm vi hoạt động' của mình trở nên lớn hơn một chút.

Cơ thể dự phòng 'Bá Tống Huyền Thánh' này ban đầu có một phạm vi hoạt động rất rõ ràng, một khi rời khỏi 'Đao Kiếm Phong' khoảng một nghìn mét, sẽ bị ép mất ý thức.

Tống Thư Hàng nghi ngờ có liên quan đến đống linh kiện cơ thể của Vân Tước Tử đó.

Pháp khí hồi sinh bị ảnh hưởng bởi khí tức của linh kiện cơ thể Vân Tước Tử mới được kích hoạt sớm.

Cho nên thân thể bị ảnh hưởng, phạm vi hành động bị hạn chế cũng có thể hiểu được.

Mà hiện tại, cậu đang ở vị trí 'Hoạt Tuyền', khoảng cách đã vượt xa một nghìn mét, nhưng vẫn chưa ngất đi. … Cái đầu của Sở các chủ linh hoạt bơi trong nước, bơi đến vị trí cửa ra của ‘Hoạt Tuyền’.

“Diệp Tư có ổn không?” nàng hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Diệp Tư cô ấy rất ổn, đang tiếp nhận truyền thừa của mẹ cô ấy, đang trong trạng thái bế quan.

Ơ?

Sở các chủ ngài còn nhớ tôi sao?” Bản thể của cậu bị nhốt trong ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’, trong ký ức của mọi người đều biến thành ‘người vô hình’, đáng lẽ không ai có thể nhớ ra mới đúng.

Nhưng Sở các chủ dường như vẫn có thể nhớ ra cậu?

“Ta nhớ ngươi rất kỳ lạ sao?” Sở các chủ hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc: “Có lẽ là nhờ công lao của ‘thế giới hạch tâm’ của tôi!” Sở các chủ vẻ mặt nghi hoặc.

“Chuyện là thế này, bản thể của tôi hiện đang bị nhốt trong ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’, khiến mọi người đều quên mất sự tồn tại của tôi.” Tống Thư Hàng giới thiệu qua cho Sở các chủ những chuyện xảy ra hôm nay.

“Thì ra là vậy.” Sở các chủ đáp một tiếng, nàng lại hỏi: “Mấy ngày nay ngươi bận gì vậy?

Ta thấy cảnh giới của ngươi vẫn đang ở tứ phẩm, sao lại dính líu đến thiên kiếp?” “Chính tôi cũng vẫn còn mơ hồ, tự nhiên bị cuốn vào thiên kiếp của một vị tiền bối.

Bây giờ cảnh giới tăng không phanh, tôi sắp sụp đổ rồi.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Sở các chủ: “…” Nàng chưa bao giờ thấy ai khoe khoang một cách thanh tao thoát tục như Tống Thư Hàng, làm như việc cảnh giới tăng vọt là một chuyện rất thảm vậy.

“Tôi còn muốn luyện chế thành công ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí trước khi thăng cấp ngũ phẩm cảnh giới.

Nhưng bây giờ, dược liệu của tôi còn thiếu chín loại.

Hơn nữa phần lớn dược liệu vẫn còn ở chỗ bản thể, không có cách nào chuyển ra được.

Tiếc thật, vốn còn định tìm cách trao đổi, dùng vật đổi vật, thu thập đủ chín loại dược liệu bát phẩm còn lại.” Tống Thư Hàng khổ não nói.

Sở các chủ: “…” Thằng nhóc này, nguyên liệu chính của ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí toàn bộ định dùng dược liệu bát phẩm?

Mà chỉ còn thiếu chín loại?

Thằng nhóc này là đang khoe khoang với mình đây mà.

“Nếu có thể một hơi có được chín loại dược liệu bát phẩm, cộng thêm một đội Lục Tu tiên tử giúp tôi chế tạo pháp khí thì tuyệt vời.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Đã ra khỏi thế giới thiên kiếp, cậu cũng có thể tưởng tượng những điều tốt đẹp.

Đang nói chuyện, một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng: [Yo, Thư Hàng.

Ra khỏi phòng tối nhỏ của Thiên Đạo rồi à?

Ngươi ở đây thì tốt rồi, vết thương của hai người bạn của ngươi đã hồi phục, ta bây giờ sẽ chuyển họ đến thế giới hạch tâm của ngươi.] [Bạn bè?] Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Lúc này, đột nhiên có hai bóng người từ trên trời rơi xuống.

“A a a, đùa gì vậy, vừa ra ngoài đã chơi nhảy bungee.” Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử hét thảm.

Chương 1506

Thất Tu Tôn Giả… bây giờ nên gọi là Thất Tu Thánh Quân: “Tiền bối~~ cấm chế trên người chúng ta vẫn chưa được giải trừ.

Ít nhất cũng mở cấm chế cho chúng ta trước được không?” “Sắp vỡ nát rồi, Thất Tu mau nghĩ cách đi!” Tứ Tu hét lên.

Thất Tu Thánh Quân điên cuồng thúc giục tất cả bí pháp trên người mình, nhưng không có cái nào thi triển ra được.

“Chân thực huyễn tượng - cổ mộ thế giới!” Thất Tu Thánh Quân cuối cùng thúc giục năng lực đại diện của Thất phẩm Tôn giả ‘chân thực huyễn tượng’.

Lần này cuối cùng đã mở thành công.

Trước khi hắn và Tứ Tu rơi xuống đất, cổ mộ thế giới đã thành công triển khai, bao trùm hắn, Tứ Tu và cả Tống Thư Hàng vào trong.

Tống Thư Hàng cũng bị cuốn vào cổ mộ.

“Nguy hiểm quá, suýt nữa thì ngã vỡ nát.” Tứ Tu thở phào nhẹ nhõm.

Thất Tu Thánh Quân chỉnh lại dung mạo của mình, sau đó nhìn về phía sau: “Ơ?

Thư Hàng tiểu hữu, sao ngươi lại ở trong ‘cổ mộ thế giới’ của ta?” “Vị trí các ngài rơi xuống là nhà của tôi.

Sau đó tôi bị Thất Tu tiền bối cuốn vào.” Tống Thư Hàng đáp.

Thất Tu Thánh Quân: “Ha ha ha, đúng rồi, Lục Tu có ổn không?” Khi hắn vừa nói đến Lục Tu, trong cổ mộ thế giới liền nhận được chỉ lệnh.

Trên không trung, đột nhiên xuất hiện hơn mười đại mỹ nhân tóc vàng.

Những đại mỹ nhân tóc vàng này đều mặc váy dài màu xanh nhạt, trên đó thêu hình hồ điệp.

Mái tóc dài của họ đều như sợi vàng được đúc từ hoàng kim, tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Nhiều mỹ nhân tóc vàng bay lượn trên không trung, trông rất đẹp mắt.

“Một đống Lục Tu tiên tử…” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng, đây không phải là mơ!

Không phải là mơ!

Nhưng rồi lại buồn.

Những Lục Tu tiên tử này chỉ là do ‘chân thực huyễn cảnh’ của Thất Tu Thánh Quân cụ thể hóa ra, biết một số thứ cơ bản, nhưng họ không thể giúp Tống Thư Hàng chế tạo pháp khí.

Lục Tu tiên tử như vậy dù có tổ thành một đội quân cũng vô dụng.

“Thư Hàng ngươi kích động thế làm gì?” Thất Tu Thánh Quân nghi hoặc.

Tại sao Tống Thư Hàng nhìn thấy một đội Lục Tu lại còn kích động hơn cả hắn?

Hắn và Lục Tu là tình cảm đôi bên.

Tống Thư Hàng muốn làm gì?

“Không có gì, nói ra toàn là nước mắt.

Đúng rồi, Lục Tu tiên tử đang ở ‘Đông chi điện’ trong thế giới hạch tâm của tôi, đang chế tạo pháp khí.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Gì?

Ngươi nhờ Lục Tu chế tạo pháp khí?

Ha ha ha ha.” Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử dùng ánh mắt thương hại nhìn Tống Thư Hàng.

Lục Tu tiên tử thuộc hệ Huyền Trọng phái, là đại tông luyện khí thượng cổ trong giới tu chân, kỹ thuật luyện bảo tuyệt đối là đỉnh cấp.

Chỉ là người của môn phái này thích làm nhói lòng người khác, còn thích làm nhói lòng khách hàng.

Búa lớn +100, búa nhỏ +50, số liệu nhảy lên như dội bom, ai nhìn cũng nhói lòng.

Thất Tu Thánh Quân cũng vỗ vai Tống Thư Hàng: “Yên tâm, ta sẽ nói chuyện tử tế với Lục Tu, ngươi không cần quá nhói lòng.” “Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng ngượng ngùng.

“Có thể đưa ta đi gặp Lục Tu không?” Thất Tu Thánh Quân hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không vấn đề, Thất Tu tiền bối thu ‘chân thực huyễn tượng’ lại đi, tôi sẽ đưa các ngài đi tìm Lục Tu tiên tử.” … Cổ mộ thế giới giải trừ.

Thất Tu Thánh Quân, Tứ Tu và Tống Thư Hàng xuất hiện bên cạnh Hoạt Tuyền.

Sở các chủ lại biến mất không thấy đâu, nàng không muốn người khác nhìn thấy dáng vẻ chỉ còn lại một cái đầu lâu của mình, có lẽ đã lặn xuống đáy nước.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, đưa Thất Tu Thánh Quân và ‘Tứ Tu’ chuyển đến Đông chi điện.

Trong phòng rèn.

Lục Tu tiên tử mồ hôi đầm đìa, chiếc váy dài màu xanh nhạt đều bị mồ hôi thấm ướt.

Nàng vung cả búa lớn và búa nhỏ, mỗi nhát búa đều dồn hết sức lực, vô cùng tận tụy.

“Tứ Tu!” Búa nhỏ đập xuống.

“Thất Tu!” Búa lớn đập xuống.

“Tống Thư Hàng!!” Búa lớn búa nhỏ cùng lúc đập xuống.

Cách xa, Tống Thư Hàng, Tứ Tu và Thất Tu đều có thể cảm nhận được động lực tràn đầy của Lục Tu tiên tử.

Điều này không khoa học!

Tứ Tu và Thất Tu không thể tin nổi.

Đây chắc chắn không phải Lục Tu, luyện bảo mà không làm nhói lòng người khác thì không phải đệ tử Huyền Trọng phái, đây chắc chắn là Lục Tu giả. … Cùng lúc đó.

Tại Hoạt Tuyền, Sở các chủ từ đáy suối trồi lên.

Nàng nhìn vào phần nước trong Hoạt Tuyền bị máu tươi của Tống Thư Hàng nhuộm đỏ, thở dài một hơi.

Nhưng một lát sau, nàng đột nhiên trong lòng khẽ động: “Thời gian thành?” Nàng cảm giác được Thời gian thành đang ở gần đây, trong phạm vi ‘có thể cảm ứng được’.

Lại đến cuối tháng rồi, cảm giác đã đến lúc cầu một đợt vé tháng?

Sở các chủ tâm ý khẽ động, mái tóc dài linh hoạt cuộn lại, dính lấy máu tươi của Tống Thư Hàng, bắt đầu khắc họa trận pháp triệu hồi ‘Thời gian thành’ bên bờ Hoạt Tuyền.

Thế giới hạch tâm là một thế giới khép kín, trước đây Sở các chủ ở bên cạnh Hoạt Tuyền gần như cách biệt với thế giới bên ngoài.

May mà bản thân nàng cũng đã quen với những ngày tháng như vậy, mỗi ngày ngoài việc phục hồi cơ thể, nhiều nhất là ngủ.

Mà hiện tại, có lẽ là vì dùng máu tươi của ‘Tống Thư Hàng’ làm môi giới, Sở các chủ có thể cảm nhận rõ ràng Thời gian thành bên ngoài ‘thế giới hạch tâm’.

Và nàng cảm thấy mình có thể triệu hồi Thời gian thành qua đây.

Thời gian thành là tâm huyết của nàng, phải triệu hồi về, để tránh nó trôi nổi trong vũ trụ, làm lợi cho người khác. … Trong phòng rèn.

Lục Tu tiên tử dùng sức đập song chùy xuống: “Hoàn thành!” Cái mai rùa này cứng đến gai tay, mãi mới chế tạo xong hai cái ‘Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn’ này.

Bước cuối cùng là để Tống Thư Hàng đóng dấu lên đại thuẫn, tổ hợp chúng lại.

Sau khi đại thuẫn hoàn thành, Lục Tu tiên tử thở phào nhẹ nhõm, quay người nhìn ra sau.

“Lục Tu!” Thất Tu Thánh Quân thâm tình gọi.

“Chậc… cuối cùng cũng ra rồi?” Lục Tu tiên tử đáp.

Nói xong, nàng lại nhìn thấy Tống Thư Hàng sau lưng Thất Tu, lòng lập tức nhói lên.

Bây giờ nàng nhìn thấy Tống Thư Hàng là cảm thấy nhói lòng.

“Lục Tu tiên tử khỏe không.” Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Khóe miệng Lục Tu tiên tử giật giật: “Ngươi không phải lại lấy được dược liệu gì mang đến đây chứ?” “Không có đâu, trong tay tôi chỉ còn cái sừng dương thu về thôi.” Tống Thư Hàng liền vẫy tay.

Lục Tu tiên tử nghe vậy thở phào nhẹ nhõm.

“Nhưng mà, có chút không tiện nói.” Tống Thư Hàng xoa tay.

“Úp úp mở mở thật ghê tởm, có gì nói thẳng đi.” Lục Tu tiên tử hất mái tóc vàng, mị lực tỏa ra bốn phía.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, cảm thấy cần phải làm một chút mào đầu.

“Lục Tu tiên tử không hổ là tông sư rèn đúc, nhanh như vậy đã chế tạo xong Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn.” Tống Thư Hàng khen ngợi.

“Một lúc hai cái, cũng chỉ có ta có kỹ thuật này.

Cho ngươi, ngươi tự cầm về lắp ráp.” Lục Tu tiên tử hất tay, ném hai bộ ‘Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn’ cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chọn một bộ, sau đó tế ra ‘Thánh Ấn’ đóng dấu lên mai rùa.

Khi Thánh Ấn hạ xuống, cậu cảm nhận được giữa mình và Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn có thêm một mối liên kết không nói nên lời.

Theo phương pháp luyện khí của ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’, Tống Thư Hàng tiến hành lắp ráp cuối cùng cho Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn.

Khắc ghi phù văn pháp bảo, kết nối trận pháp, lắp ráp thành hình.

Tống Thư Hàng tay phải đặt lên pháp khí, giám định bí pháp được kích hoạt.

Một lát sau, kết quả giám định truyền về não cậu… Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí chi [Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn], pháp khí bát phẩm (trạng thái bốn tầng phong ấn).

Cần cảnh giới đạt đến tầng tương ứng mới có thể dần dần giải trừ phong ấn, phát huy toàn bộ uy lực của nó.

Tăng cường ba thành hiệu quả tu luyện và uy lực của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thiên cự quy, theo phong ấn dần dần giải trừ, mức tăng phúc tối đa có thể đạt bốn thành.

Thông tin giám định ra trước đó tương tự như ‘nghịch kình võ sĩ quyền sáo’.

Chỉ là hiệu quả tăng cường tu luyện đổi thành ‘thiên cự quy’, đối với Tống Thư Hàng mà nói, chức năng này hoàn toàn vô dụng.

Cường hóa tốc độ tự chữa lành cơ thể.

Tăng cường uy lực pháp thuật thủy hệ.

Kèm theo hiệu quả phản đòn thay đổi đường đi của pháp thuật.

Kèm theo hiệu quả phản sát thương vật lý.

Kèm theo bí thuật phòng ngự cơ bản [Quy Vương Chi Thuẫn], dùng 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 để kích hoạt, dẫn dắt thi triển.

Kèm theo [Tiên Quy Kim Thân], bí thuật loại bộc phát, (phong ấn một) ngũ phẩm có thể thi triển.

Dưới cảnh giới tứ phẩm, phải trả giá bằng tổn thương thân thể mới có thể sử dụng tạm thời.

Chương 1507

Kèm theo [Thần Quy Thủy Bích], pháp thuật phòng ngự thủy hệ, (phong ấn hai) lục phẩm có thể thi triển, ở cảnh giới ngũ phẩm, phải trả giá bằng tổn thương kinh mạch mới có thể sử dụng tạm thời.

Kèm theo [Huyền Vũ Thổ Tức], bí thuật khẩu khiếu, (phong ấn ba) thất phẩm có thể thi triển, cần 'chân thực huyễn tượng' phối hợp.

Kèm theo [Quy Thánh Bí Pháp], bí thuật loại triệu hoán, (phong ấn bốn), bát phẩm có thể thi triển, cần thánh ấn phối hợp. … Nhìn chung, thuộc tính của 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn' và 'nghịch kình võ sĩ quyền sáo' tương đương nhau.

Là pháp bảo cùng cấp, về thiết kế không có sự cao thấp.

Tuy nhiên, vì trong 'nghịch kình võ sĩ quyền sáo' của Tống Thư Hàng đã dung hợp một Tống Thư Hàng hóa lỏng, nên thuộc tính tổng thể của 'nghịch kình võ sĩ quyền sáo' sẽ trông hoa lệ hơn rất nhiều.

Hơn nữa còn tăng thêm thánh quang, tâm ma, hỏa diễm, kịch độc các loại thuộc tính phụ gia.

Trong tình huống bình thường, Tống Thư Hàng đeo 'nghịch kình võ sĩ quyền sáo' đấm một tu sĩ tứ phẩm cùng cấp một quyền, là có thể khiến đối phương bị mấy loại hiệu quả tấn công phụ gia bao vây.

"Tốt!" Tống Thư Hàng đeo tấm khiên này vào tay trái, ý niệm khẽ động, Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn nhanh chóng thu nhỏ, trông giống như đeo một chiếc đồng hồ đeo tay.

"Tất nhiên rồi, để luyện chế hai tấm khiên này, ta đã bỏ ra bao nhiêu tâm huyết?" Lục Tu tiên tử đắc ý nói, đồng thời nàng lại đưa một bộ linh kiện lắp ráp 'nghịch kình võ sĩ quyền sáo' cho Tống Thư

Hàng.

Đôi găng tay này, vốn được chuẩn bị cho ‘Bạch tiền bối two’.

Nhưng Tống Thư Hàng hiện tại đang thiếu một chiếc găng tay, liền kích hoạt, lắp ráp nó trước, đeo vào tay phải của mình.

Để tránh tay phải của mình không cẩn thận tiếp xúc với vật thể, lại kích hoạt giám định bí pháp, toàn thân phun máu.

Khen cũng đã khen xong, pháp khí cũng đã lắp ráp xong… vậy tiếp theo là phải vào chủ đề chính rồi.

“Khụ.” Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, nói: “Lục Tu tiên tử, tôi có một chuyện muốn nói với cô.” “Chuyện gì?” Lục Tu tiên tử không hiểu sao trong lòng lại hoảng hốt.

“Tôi và Bạch tiền bối đến một ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ đào bảo vật, thu hoạch không tồi.” Tống Thư Hàng cố gắng giữ cho biểu cảm của mình bình tĩnh một chút.

“Đi đào bảo vật với Bạch Thánh?

Đào được bao nhiêu bảo vật về?

Không, không đúng… đừng nói nữa!” Lục Tu tiên tử xua tay.

Một lúc lâu sau, tiên tử hít một hơi thật sâu: “Đã là nhiệm vụ do chính mình nhận, dù có liều mạng ta cũng sẽ hoàn thành nó.

Nói đi, ngươi lại thu thập được bao nhiêu loại dược liệu luyện khí?” Tống Thư Hàng giơ chín ngón tay.

“Một ngày đã tìm được chín loại dược liệu mới?

Cộng với bảy loại dược liệu kình, quy, khuyển, thỏ, ngưu, tượng, mã trong tay ta, còn có dược liệu hệ dương trong tay ngươi, trong tay ngươi đã có mười bảy loại dược liệu rồi?” Lục Tu tiên tử xoa xoa thái dương: “Không hổ là Bạch Thánh có khí vận nghịch thiên, ngươi chuẩn bị chế tạo toàn bộ bộ 'bát phẩm' ba mươi ba thú pháp khí hay sao?" "Tôi có ý nghĩ như vậy~~ Ngoài ra, thật ra không phải là tăng thêm chín loại dược liệu, mà là tôi hiện tại chỉ còn thiếu chín loại dược liệu nữa là đủ ba mươi ba loại." Tống Thư Hàng giải thích.

Lục Tu tiên tử nghe vậy, dùng sức ôm lấy ngực mình.

Đây là 'nhân quả' do 'Huyền Trọng phái' làm nhói lòng biết bao khách hàng, cuối cùng đều tính sổ lên đầu nàng sao?

Đây là muốn đem tất cả những trái tim bị Huyền Trọng phái làm nhói suốt mấy chục vạn năm, đều đâm ngược lại vào người nàng sao?

Liên tiếp hai món pháp khí bát phẩm, đã gần như rút cạn Lục Tu tiên tử.

Nếu thật sự phải chế tạo ba mươi ba món pháp khí bát phẩm, tim của Lục Tu tiên tử cũng phải vỡ nát.

Thất Tu và Tứ Tu đứng bên cạnh, luôn cảm thấy kịch bản này không đúng.

Trong tình huống bình thường, khi Tống Thư Hàng nhờ Lục Tu tiên tử chế tạo pháp khí, không phải nên là Tống Thư Hàng mặt mày ủ rũ, bị nhói lòng đến chết đi sống lại, vừa khóc lóc vừa nhờ Lục Tu tiếp tục chế tạo pháp khí cho mình sao?

Bây giờ kịch bản sao lại đảo ngược rồi?

Lục Tu tiên tử nghe Tống Thư Hàng có ba mươi ba món pháp khí cần luyện chế, liền ra vẻ như tim bị vạn tiễn xuyên qua, dáng vẻ không còn gì luyến tiếc cuộc sống.

"Đều là tại các ngươi." Lục Tu tiên tử nói với Thất Tu và Tứ Tu: "Nếu không phải vì cứu các ngươi, ta đã có thể vừa vui vẻ luyện chế pháp khí, vừa làm nhói lòng Bá Tống." Lục Tu tiên tử lòng đau như cắt.

“À, Lục Tu tiên tử các vị cứ từ từ nói chuyện.

Tôi không làm phiền các vị ôn chuyện cũ.” Tống Thư Hàng khôn ngoan lui ra khỏi phòng rèn.

Sau đó, cậu đi về phía vị trí của Sở các chủ ở Hoạt Tuyền. [Nói đi nói lại, dù có Lục Tu tiên tử giúp đỡ, cũng không biết khi nào mới có thể chế tạo xong ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’.

Đặc biệt là cảnh giới của mình hiện tại còn đang không ngừng tăng vọt.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vì viên bảo dược mà Vân Tước Tử tiên tử cuối cùng tặng cậu, bây giờ dù cậu không tu luyện, dược lực khổng lồ cũng sẽ đẩy công lực của cậu không ngừng tăng vọt, xương tiên thứ tư đã bắt đầu ngưng tụ.

Sắp tiêu rồi.

Có cách nào để tăng tốc độ chế tạo pháp khí của Lục Tu tiên tử không?

Tìm một đội Lục Tu tiên tử hoàn toàn không thực tế.

Vốn còn định đến ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ mượn mấy cao thủ luyện khí đến giúp, nhưng bây giờ bản thể của cậu bị nhốt trong phòng tối nhỏ, phân thân không thể rời xa ‘linh kiện Vân Tước Tử’ quá xa.

Trên lý thuyết, cậu có thể mang theo một bàn tay nhỏ của Vân Tước Tử, rời khỏi thế giới hạch tâm, tìm thành viên của Tam Thập Tam Thú Thần Tông.

Nhưng thế giới bên ngoài có thứ như rùa tai nạn khổng lồ.

Nếu cậu mang theo linh kiện của Vân Tước Tử rời khỏi thế giới hạch tâm, rùa tai nạn khổng lồ chắc chắn sẽ đến ngay lập tức, nuốt chửng cậu.

Mà bây giờ, Thất Tu tiền bối đã đến.

Trình độ luyện khí của Thất Tu tiền bối cũng rất cao, lại là bát phẩm Thánh Quân, ngài ấy chắc chắn sẽ giúp Lục Tu tiên tử cùng luyện bảo chứ?

Như vậy, có lẽ tốc độ luyện khí có thể nhanh gấp đôi.

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, đột nhiên cậu cảm giác trên đầu có một thứ đen kịt rơi xuống.

“Đây là thứ gì!” Tống Thư Hàng trừng lớn mắt nhìn cái thứ ‘xâm nhập’ vào thế giới hạch tâm của cậu.

Đây dường như là một hòn đảo nhỏ?

Hay là một tòa thành?

Hơn nữa trông có vẻ hơi quen mắt.

“Vậy mà thật sự thành công.” Bên cạnh Hoạt Tuyền, Sở các chủ bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, đột nhiên mắt sáng lên: “Sở các chủ, đây là Thời gian thành?” Thời gian thành chia làm thượng thành và hạ thành.

Thượng thành là nơi Lý Âm Trúc và Sở Sở ở, bên trong một ngày bằng bên ngoài mười hai ngày.

Ở bên trong một tháng, bên ngoài đã qua một năm.

Hạ thành là nơi Tống Thư Hàng và Diệp Tư gặp nhau, hoàn toàn ngược lại với thượng thành, bên trong mười hai ngày bằng bên ngoài một ngày.

Bên trong một năm, bên ngoài mới qua một tháng.

“Ừm, ta vừa dùng máu tươi của ngươi làm môi giới, thành công khóa định vị trí của Thời gian thành, triệu hồi nó qua đây.” Sở các chủ thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng véo cằm, mắt sáng lên.

Bên trong hạ thành của Thời Gian Thành, mười hai ngày trôi qua, thế giới bên ngoài mới qua một ngày.

Nếu có thể đổi địa điểm rèn pháp khí của Lục Tu tiên tử xuống bên dưới Thời Gian Thành… thì đồng nghĩa với hiệu suất gấp mười hai lần.

Nghĩ thôi đã thấy sướng rơn rồi.

Nói không chừng thật sự có thể chế tạo xong bộ pháp khí Tam Thập Tam Thú trước khi mình đột phá Ngũ phẩm… Tiền đề là bản thể phải mau chóng nghĩ cách thoát khỏi ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ để mang dược liệu ra ngoài.

Lúc này, Sở các chủ nói: “Thời Gian Thành ta đã triệu hồi đến rồi, ngươi chuẩn bị đặt nó ở đâu?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Cứ giao cho tôi!” Giống như việc di chuyển ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ vào thế giới cốt lõi của mình để mở rộng diện tích, cậu có thể đặt ‘Thời Gian Thành’ ở rìa thế giới cốt lõi, mở rộng thế giới cốt lõi của mình.

Tuy nhiên, quyền sở hữu Thời Gian Thành thuộc về Sở các chủ, không thể trực tiếp kết hợp Thời Gian Thành và thế giới cốt lõi, chỉ cần tạm thời đặt ở đó để tiện cho việc tách ra sau này.

“Vậy… Thời Gian Thành tạm thời giao cho ngươi.” Sở các chủ nhắm mắt lại, nhẹ giọng nói.

Thời Gian Thành là do nàng dùng ‘bảo vật thời gian’ mà Tống Mộc Đầu để lại tạo thành.

Tạm thời, cứ giao cho Tống Thư Hàng. … Tống Thư Hàng sử dụng quyền hạn của thế giới cốt lõi, đưa ‘Thời Gian Thành’ đến rìa thế giới.

Sau khi Thời Gian Thành được đặt ổn thỏa, cậu tiến vào tầng trên của thành.

Lần trước khi cậu và toàn bộ Bích Thủy Các bị cưỡng ép di chuyển đến ‘Thú Giới’, Sở Sở và Lý Âm Trúc vẫn đang ở trong thượng thành của Thời Gian Thành.

Sau đó, Thời Gian Thành mất đi nền tảng, trôi nổi trong không gian vũ trụ.

Không biết hai người họ bây giờ có còn bình an không?

Đặc biệt là Lý Âm Trúc, sau khi uống đan dược do Quy tiền bối luyện chế, lại phối hợp với công pháp phụ trợ của Bắc Phương Đại Đế, bệnh hàn của cô bé đã chữa khỏi chưa?

Giữa muôn vàn suy nghĩ, Tống Thư Hàng tiến vào tầng trên của Thời Gian Thành, gõ cửa nơi Lý Âm Trúc bế quan.

Giây phút này, cậu phát hiện mình có chút kích động, giống như một người cha xa nhà nhiều năm, sắp về đến nhà, sắp được gặp lại cô con gái yêu quý của mình vậy.

Cái niềm vui chết tiệt này… nhất định là di chứng sau khi nhập mộng vào đạo trưởng Ly Thiên Tố.

“Âm Trúc, Sở Sở cô nương.” Tống Thư Hàng vừa gõ cửa vừa gọi.

Nhưng nơi bế quan không có bất kỳ phản ứng nào.

Tống Thư Hàng nhíu mày, đẩy cửa bước vào.

Cửa không khóa, chỉ cần đẩy nhẹ là mở ra.

Trong phòng, ngoài một lớp băng sương dày đặc, không có một bóng người.

“Không ở đây?

Vậy là ở phòng khác?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Cậu triển khai tinh thần lực, cảm ứng khí tức của Sở Sở và Lý Âm Trúc.

Rất nhanh, trong một căn phòng cách đó hơn trăm mét, cậu cảm ứng được khí tức của Lý Âm Trúc.

“Thì ra là đổi phòng, cũng phải… căn phòng cũ toàn là vụn băng, không thích hợp để ở.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu nhanh chân đi đến căn phòng cách đó hơn trăm mét, gõ cửa.

“Âm Trúc, Sở Sở cô nương, hai người có ở trong không?” Tống Thư Hàng gọi.

Cậu hiện giờ khá lo lắng một chuyện, không biết Sở Sở và Lý Âm Trúc ở trong ‘Thời Gian Thành’ có quên mất cậu không?

Dù sao bản thể của cậu đang bị nhốt trong phòng tối nhỏ.

Chương 1508

“Là Tống tiên sinh, ngài đã về rồi?” Giọng của Sở Sở vang lên, họ vẫn còn nhớ Tống Thư Hàng.

Họ vẫn luôn ở trong ‘Thời Gian Thành’, trôi dạt trong vũ trụ, vừa rồi còn chưa cảm ứng được việc Thời Gian Thành hạ xuống thế giới cốt lõi.

Thời Gian Thành là bí cảnh thuộc ‘loại thời gian’, chỉ cần ở bên trong, không tiếp xúc với thế giới bên ngoài, một số chuyện của thế giới bên ngoài sẽ không thể ảnh hưởng đến bên trong ‘Thời Gian Thành’.

“Tôi vào được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong lòng, niềm vui sắp ‘gặp con gái’ lại một lần nữa trỗi dậy.

Sở Sở: “Mời vào, Tống tiên sinh, cửa không khóa.” Tống Thư Hàng đẩy cửa bước vào, thấy Sở Sở cô nương mặc váy đen đang chải tóc cho một cô gái tóc bạc.

Sở Sở cô nương vẫn quyến rũ như ngày nào, và theo thời gian trôi qua, vết thương trên ngực Sở Sở đã hồi phục, chiếc váy dài càng tôn lên vóc dáng cao ráo của nàng.

Thật đáng mừng.

Còn phía trước Sở Sở, cô thiếu nữ tóc bạc hai tay đặt trên đầu gối, ngồi im bất động, để Sở Sở chải mái tóc dài cho mình.

Mái tóc dài màu trắng bạc, hàng mi màu trắng bạc, đôi mắt màu trắng bạc, trông đáng yêu như búp bê Tây vậy.

Nhìn từ dung mạo, chắc chắn là con gái… không đúng, là con gái của đạo trưởng Ly Thiên Tố, ‘Lý Âm Trúc’ không sai.

Nhưng… tuổi tác này có gì đó không đúng?

Cô thiếu nữ trước mắt trông khoảng mười sáu, mười bảy tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo không chút biểu cảm.

“Chắc chắn là do mình mở cửa sai cách.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thế là, cậu lại đóng cửa lại.

Sở Sở: “…” Một lát sau, Tống Thư Hàng lại mở cửa ra, nhìn về phía thiếu nữ trước gương trong phòng.

Cô gái tóc bạc cũng quay đầu lại nhìn cậu, đôi mắt màu bạc và con ngươi đen nhánh đối diện nhau.

Vẫn là dáng vẻ của một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, không hề thay đổi.

Không phải Tống Thư Hàng mở cửa sai cách, mà là cô bé thật sự đã lớn rồi.

Nhưng bước nhảy vọt ‘trưởng thành’ này cũng quá lớn, trực tiếp từ khoảng ba tuổi lớn lên thành mười sáu, mười bảy tuổi, khiến người ta không có chút chuẩn bị tâm lý nào.

Cô gái tóc bạc thấy Tống Thư Hàng, khuôn mặt nhỏ nhắn nở nụ cười, cô bé nhanh chóng đứng dậy từ ghế, lao về phía Tống Thư Hàng như én nhỏ về tổ.

“Khoan đã Âm Trúc, cái lược còn trên đầu con.” Sở Sở kêu lên.

Lý Âm Trúc đã nhào mạnh vào lòng Tống Thư Hàng, một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, cao khoảng một mét sáu, vì quanh năm bị ‘bệnh hàn’ hành hạ nên vóc người hơi nhỏ nhắn.

Tống Thư Hàng đỡ lấy Lý Âm Trúc, vỗ nhẹ lên lưng cô bé, rồi lấy chiếc lược trên tóc cô bé xuống.

"Lớn rồi nhỉ." Tống Thư Hàng cảm thán.

Rõ ràng lúc chia tay chỉ mới lớn bằng đứa trẻ ba tuổi, còn phải trượt xuống giường, lúc trèo lên giường còn phải bám vào thành giường, cố gắng nhấc một chân lên trước, rồi cả người mới lật lên được.

Kết quả trong nháy mắt, cô bé đã biến thành thiếu nữ.

Tâm trạng Tống Thư Hàng thật phức tạp.

"Vâng, hi hi hi." Lý Âm Trúc cười khúc khích, hơi thở của cô bé còn mang theo hàn khí, phả vào ngực Tống Thư Hàng, mát lạnh.

Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên vai cô thiếu nữ này, rồi nói: "Lúc đó Bích Thủy Các xảy ra hỗn loạn, bị cưỡng ép di chuyển đi. 'Thời Gian Thành' nơi hai người ở vì là bí cảnh đặc thù nên bị bỏ lại tại chỗ.

Sau đó hai người không gặp nguy hiểm gì chứ?" Lý Âm Trúc lắc đầu.

Sở Sở đáp: "Tôi thấy Bá… Bá, Tống tiên sinh ngài mãi không quay lại, liền thử ra ngoài 'Thời Gian Thành' xem sao.

Kết quả vừa ra ngoài, đã thấy Thời Gian Thành đang trôi nổi trong vũ trụ, đành phải quay lại." "Không có chuyện gì ngoài ý muốn là tốt rồi." Tống Thư Hàng gật đầu, lại hỏi: "Bệnh hàn của Âm Trúc thì sao?

Đỡ hơn chưa?

Nếu còn chỗ nào không khỏe, đợi lần này ra ngoài, tôi sẽ đưa con đi tìm Bắc Phương Đại Đế, nhờ ngài ấy xem lại." "Đỡ nhiều rồi ạ." Giọng Lý Âm Trúc lí nhí.

Bây giờ cô bé vận chuyển công pháp phụ trợ mà Bắc Phương Đại Đế để lại, mỗi một hơi thở đều có thể mang hàn khí trong cơ thể ra ngoài, hóa giải tình trạng bệnh hàn.

“Nhưng có một tật xấu nho nhỏ.” Sở Sở cười nói.

“Tật xấu gì?” Tống Thư Hàng căng thẳng: “Tôi sẽ liên lạc với Bắc Phương Đại Đế ngay.” “Không phải bệnh nặng đâu ạ.” Lý Âm Trúc khẽ nói.

Cô bé chui ra khỏi lòng Tống Thư Hàng, lùi lại vài bước.

Sau đó, cô bé đưa tay bịt mũi, nín thở.

Khi cô bé nín thở, trên người có hàn ý tỏa ra, mái tóc bạc dài kết thành những bông tuyết nhỏ li ti.

Nhưng hàn khí này không phải là khí tức của ‘bệnh hàn’, mà là ‘linh khí’ giữa trời đất chủ động ngưng tụ về phía Lý Âm Trúc, hóa thành băng giá.

Cùng lúc băng sương ngưng tụ, cơ thể Lý Âm Trúc không ngừng thu nhỏ lại.

Trong vài hơi thở đã thu nhỏ lại thành dáng vẻ khoảng ba tuổi.

Chiếc váy cô bé mặc là pháp khí đồng phục của ‘Bích Thủy Các’, theo sự thu nhỏ của cơ thể, chiếc váy dài cũng thu nhỏ lại đến kích thước vừa vặn.

“Hù ~~~” Lý Âm Trúc buông tay nhỏ đang bịt mũi ra, thở ra một hơi dài lạnh lẽo.

Sau đó cô bé nhón chân trái, xoay một vòng tại chỗ: “Thế nào?!” “Lại nhỏ đi rồi?” Tống Thư Hàng mở to mắt.

“Ừm, đây chính là tật xấu nhỏ mà tôi nói.” Sở Sở nói: “Chỉ cần Âm Trúc nín thở, thu liễm hàn ý, cơ thể con bé sẽ thu nhỏ lại.

Không chỉ vậy, chỉ cần ở nơi lạnh một chút, cơ thể Âm Trúc sẽ co lại.

Chúng tôi đổi phòng cũng là vì phòng cũ toàn là băng sương, cơ thể Âm Trúc không thể lớn lên được.” “Hi hi hi.” Lý Âm Trúc cười.

Tống Thư Hàng vuốt cằm suy nghĩ một lát, hỏi: “Vậy việc cơ thể thu nhỏ và lớn lên có hại gì cho Âm Trúc không?” “Không ạ, hơn nữa chỉ cần một lát sau, khi cơ thể ấm lên, sẽ lớn lại như cũ.” Lý Âm Trúc lắc đầu.

Tống Thư Hàng: “Vậy thì tốt rồi.” “Còn nữa còn nữa, A Tống, con sắp tấn thăng Ngũ phẩm rồi!” Lý Âm Trúc bé nhỏ giơ tay lên nói.

“A Tống?” Tống Thư Hàng chỉ vào mình.

“Vì không thể gọi là ba ba.” Âm Trúc bé nhỏ nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, rồi ngạc nhiên hỏi: “Con đã ngưng tụ xong chín gốc tiên cốt rồi sao?” “Từ rất lâu rất lâu trước đã ngưng tụ được bảy gốc tiên cốt, ăn thuốc do Quy tiền bối luyện xong rồi tu luyện công pháp phụ trợ, lại luyện thêm được hai gốc nữa.” Lý Âm Trúc giơ cao tay đáp.

“Vậy khi nào con muốn độ kiếp?” Tống Thư Hàng vội hỏi.

Sau khi luyện chế xong chín gốc tiên cốt, tiếp theo là hoàn thành việc xúc tác ‘hư đan’, tiến hóa thành kim đan.

“Thêm một chút thời gian nữa, con muốn kim đan bảy long văn!” Âm Trúc bé nhỏ ngẩng đầu lên, đắc ý nói.

“Vậy ta sẽ liên lạc với Bỉ Ngạn Ma Quân… hắn còn nợ ta một trận pháp độ kiếp.

Ta sẽ bảo hắn thiết kế riêng cho con một trận pháp phù hợp nhất, giúp con độ kiếp.” Tống Thư Hàng nói.

Suýt nữa thì quên mất Bỉ Ngạn Ma Quân, gần đây hắn có thể vẫn còn ở khu Giang Nam, Tống Thư Hàng vẫn còn lưu phương thức liên lạc của hắn.

“Vâng.” Lý Âm Trúc lại nghiêng đầu suy nghĩ, nói: “A Tống thì sao?

Khi nào huynh độ kiếp?” “Trong tình hình bình thường thì còn lâu lắm.

Ta bây giờ mới bắt đầu ngưng tụ gốc tiên cốt thứ tư.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Nhưng vấn đề là… cậu hiện giờ không ở trong tình hình bình thường.

“Bắt đầu ngưng tụ gốc tiên cốt thứ tư?

Lần trước gặp mặt, Bá… Bá Tống ngài không phải nói mình mới tấn thăng Tứ phẩm sao?” Sở Sở, một thiên tài nhỏ bé Nhị phẩm đứng bên cạnh, nước mắt lưng tròng.

“Cứ gọi tên, hoặc gọi thẳng đạo hiệu là được.

Thật sự không được thì cũng đừng đọc tách chữ Bá Tống ra chứ.” Tống Thư Hàng cười khổ: “Lần sau khi tôi thật sự tấn thăng Huyền Thánh, nhất định phải chọn một thánh hiệu mình hài lòng.

Ít nhất cũng phải đảo ngược chữ Bá Tống lại.

Như vậy cho dù bị đọc ngắt quãng, cũng là Tống Tống Bá.” Lý Âm Trúc giơ bàn tay nhỏ mũm mĩm lên: “Con cảm thấy đọc ngắt quãng sẽ không phải là Tống Tống Bá… có thể sẽ biến thành Tống bá… bá.” Chư thiên vạn giới, hiển thánh trước mọi người, toàn bộ tu sĩ thiên hạ đồng thanh hô vang ‘Tống bá… bá’.

Tim không tắc nghẽn mới lạ?

“Lần sau nhất định phải đổi thánh hiệu, một thánh hiệu khiến mình hài lòng.” Tống Thư Hàng thề. … Sau đó, Tống Thư Hàng ngồi trên ghế bập bênh, bắt đầu kể cho Sở Sở và Lý Âm Trúc nghe về quá trình kinh hiểm khi 'Bích Thủy Các bị di chuyển đến Thú Giới'.

Âm Trúc bé nhỏ ngồi trong lòng cậu, Sở Sở ngồi bên cạnh.

"Hiện giờ 'Thời Gian Thành' đã được tôi chuyển đến thế giới cốt lõi.

Hai người rảnh rỗi không có gì làm có thể đi dạo trong thế giới cốt lõi.

Một thời gian nữa, sau khi bản thể của tôi ra khỏi 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo', chúng ta sẽ quay lại hiện thế." Tống Thư Hàng nói.

"Tống tiên sinh, ngài bây giờ còn nhận đệ tử không?" Sở Sở nghiêm túc hỏi.

"Cô đã suy nghĩ kỹ chưa?" Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: "Lần trước tôi đã nói, thời gian tu luyện của tôi còn ngắn, việc chỉ đạo đệ tử tu luyện không phải là sở trường của tôi.

Hơn nữa… chỉ cần cô đồng ý, tôi có thể tiến cử cô vào các đại môn phái, trực tiếp trở thành đệ tử nhập môn.

Thiên phú của cô rất mạnh, và phẩm cách tôi đều có thể bảo đảm cho cô." "Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, tôi có thể đổi sang học đao đạo." Đôi mắt Sở Sở sáng ngời.

Nàng rõ ràng đã trải qua suy nghĩ nghiêm túc.

Gia nhập môn phái đối với nàng đã không còn phù hợp.

Dù có Tống Thư Hàng giới thiệu, trực tiếp trở thành đệ tử nhập môn… nhưng tuổi của nàng đã lớn, tu luyện trong môn phái, e rằng ngay cả kim đan đại đạo cũng không có hy vọng.

Vì vậy, so sánh ra, nếu Tống Thư Hàng bằng lòng nhận nàng làm đồ đệ, nàng có thể đổi sang tu đao đạo.

“Đừng~~ Khó khăn lắm cô mới có thiên phú kiếm thuật, đổi sang tu đao pháp quá lãng phí.” Tống Thư Hàng nhe răng, người có thiên phú kiếm thuật âm như cậu không thể chấp nhận được việc Sở Sở lãng phí thiên phú kiếm thuật cao cường của mình.

“Về phương diện kiếm thuật, đến lúc đó tôi có cách để người khác chỉ đạo cô.

Còn về công pháp… tôi chỉ biết 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, nhưng bây giờ trong tay tôi có toàn bộ công pháp, cô có thể từ đó chọn một thiên công pháp phù hợp.

Cô có muốn học không?” Tống Thư Hàng nói.

Cậu vẫn lo lắng Sở Sở có ám ảnh tâm lý đối với môn công pháp này.

“Tôi đồng ý.” Sở Sở gật đầu.

“Nếu cô đã quyết tâm, vậy thì cứ theo tôi tu luyện một thời gian.

Chương 1509

Đợi một thời gian nữa, nếu quyết tâm của cô vẫn không thay đổi, tôi sẽ chính thức nhận cô nhập môn, ban cho cô đạo hiệu.” Tống Thư Hàng nói: “Vừa hay, cô còn có một vị sư… tỷ?

Ừm, coi như là sư tỷ đi, cô ấy là một con chim sẻ yêu, cũng đang ở trong thế giới cốt lõi.

Có rảnh cô có thể giao lưu với cô ấy một chút.” “Vâng, sư phụ.” Sở Sở gật đầu. [Yo~ Chúc mừng Bá Tống Thánh Quân, lại nhận thêm một vị đệ tử.] Giọng của Bạch tiền bối Two vang lên bên tai Tống Thư Hàng. [Vẫn chưa xác định, chỉ là để Sở Sở theo tôi tu luyện một thời gian đã.

Nói thật, tôi không tự tin chỉ đạo cô ấy.] Tống Thư Hàng cười khổ, dùng ý niệm trả lời. [Có chỗ nào không hiểu thì đến tìm ta, dạy dỗ học sinh ta rất có kinh nghiệm.

Ngoài ra, pháp khí Tam Thập Tam Thú luyện đến đâu rồi?] Bạch tiền bối Two hỏi. [Mới luyện chế được hai món, dược liệu còn thiếu một chút, nhân lực cũng thiếu một chút.

Khổ não.] Tống Thư Hàng trả lời. [Thiếu người và dược liệu?

Đây không phải là vấn đề, nhớ Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã hứa cho ngươi chiến lợi phẩm và nhân lực mà.] Bạch tiền bối Two nói.

Bạch tiền bối Two lại hỏi: [Ngươi còn thiếu mấy loại dược liệu nào?] [Bây giờ chỉ còn thiếu dược liệu của giải (cua), hà (tôm hùm), ô tặc (mực), cá heo, tê tê, trư (lợn), miêu (mèo), hùng (gấu) và viên (khỉ), tổng cộng chín loại.] Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối Two nói: [Được, vậy ta đi hỏi giúp ngươi…] Một lát sau. [Ai da da~ Quên mất ta tạm thời không thể chạy đến hiện thế, vừa chạy qua chắc chắn sẽ bị bắt vào phòng tối nhỏ.

Suýt nữa thì vui vẻ chạy đến hiện thế rồi.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: "…" [Yên tâm, ta bảo người đi mời đại lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông qua đây.

Một lát nữa sẽ đến, ngươi đợi một chút rồi trực tiếp giao lưu với hắn.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: "Bạch tiền bối, đại lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chắc chắn đã không còn nhớ tôi.

Bản thể của tôi bị nhốt trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, ký ức trong ấn tượng của mọi người đều đã trở nên trong suốt." [Khách đã đến rồi, mở lối vào thế giới cốt lõi ra đi.

Ta đưa người vào trước rồi nói sau.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, thế giới cốt lõi mở ra.

Sau đó, con hổ xấu xí có thể vặn mình thành hình chữ U xuất hiện.

Phía sau nó còn có một lão giả cầm cung.

"Tiền bối, chúng ta đến rồi." Con hổ trắng xấu xí có tính cách thân thiện nói với lão giả cầm cung phía sau.

Lão giả cầm cung im lặng gật đầu, sau đó nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ông ta cẩn thận suy nghĩ, rồi lắc đầu: "Quả nhiên không nhớ ra." [Bạch tiền bối, quả nhiên người của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã quên tôi rồi.] Tống Thư Hàng cười khổ.

"Nhưng không sao, tuy không biết vì sao lại quên mất sự tồn tại của đạo hữu.

Nhưng ta biết sự tồn tại của ngươi!

Đạo hữu, ngươi chính là nhân vật mấu chốt đã giúp Tam Thập Tam Thú Thần Tông chúng ta đại phá Ngụy Thần.” Lão giả cầm cung mỉm cười.

“Hả?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Rõ ràng vì lý do của phòng tối nhỏ Thiên Đạo, thiếu đi ký ức quan trọng, nhưng lão giả cầm cung lại vẫn nhớ đến cậu!

“Ngươi chính là vị đạo hữu đã khiến mấy nghìn vị Ngụy Thần trong vòng vài hơi thở đều mang thai phải không!

Nói thật, đúng là một loại năng lực mạnh mẽ đến mức vượt ngoài sức tưởng tượng.” Lão giả cầm cung kinh ngạc thốt lên từ tận đáy lòng.

Năng lực này mà dùng được trên người ‘linh thú’ thì tốt biết bao?

Trong phút chốc có thể khiến hàng trăm hàng nghìn con linh thú mang thai sinh nở… Nghĩ thôi đã thấy sướng rơn rồi.

Tam Thập Tam Thú Thần Tông của họ sẽ không bao giờ phải đau đầu vì linh thú không chịu kết hôn sinh con nữa.

Gần đây trong giới linh thú có rất nhiều con đột nhiên thịnh hành chủ nghĩa độc thân, muốn lặng lẽ làm một con linh thú độc thân suốt đời, không muốn sinh sản hậu đại.

Chủ nghĩa độc thân quái quỷ này khiến các đệ tử của Tam Thập Tam Thú Thần Tông sầu đến vò đầu bứt tai.

Nói tóm lại, dù vì lý do của ‘phòng tối nhỏ Thiên Đạo’, họ đã quên mất Tống Thư Hàng, quên mất những việc cậu đã làm.

Nhưng cảnh tượng nhiều Ngụy Thần như vậy, bất kể nam nữ hay trung tính, tất cả đều mang thai sinh nở, chỉ cần suy ngược lại là biết có một vị đạo hữu như vậy đã âm thầm giúp sức cho ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’.

“Cho nên, tuy chúng ta không biết vì sao lại quên mất đạo hữu, nhưng chúng ta đều biết, lúc đó chắc chắn có một nhân vật thần bí đã giúp chúng ta một tay.” Lão giả cầm cung nói, trong lúc nói chuyện, ông ta đột nhiên trong lòng khẽ động: “Bá Tống đạo hữu?

Thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống đạo hữu?” Tống Thư Hàng vẫn còn trong thời gian ‘bảo hành’ một năm sau khi ‘hiển thánh trước mọi người’, [Thiên hạ không ai không biết ngài], chỉ cần nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc, trong lòng sẽ có cảm ứng, gọi ra thánh hiệu của cậu.

“…” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy trong lòng nghẹn lại.

Cảm giác như vị lão giả cầm cung này đang nghĩ đến chuyện rất thất lễ.

Chết tiệt, thà để vị lão giả cầm cung này quên hẳn cậu đi còn hơn!

Hơn nữa, người khiến nhiều ‘Ngụy Thần’ như vậy cùng lúc mang thai không phải là cậu, mà là Vân Tước Tử tiên tử… cái nồi này bây giờ cũng đổ lên đầu cậu rồi.

“Khụ, không ngờ người giúp chúng ta một tay lại là Bá Tống đạo hữu… Dù ta không còn chút ấn tượng nào về đạo hữu, nhưng Tam Thập Tam Thú Thần Tông chúng ta vẫn chuẩn bị cho đạo hữu một phần chiến lợi phẩm.

Hy vọng ngươi sẽ thích.” Nói xong, lão giả cầm cung đưa lên một phần chiến lợi phẩm, một chiếc hòm lớn.

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc hòm chiến lợi phẩm, mở ra xem, phát hiện bên trong là mấy loại dược liệu cấp ‘Bát phẩm Huyền

Thánh’.

“Dù ký ức của ta về Bá Tống đạo hữu đã biến mất, nhưng ta vẫn còn một chút ấn tượng… hay nói đúng hơn là trực giác, ta cảm thấy Bá Tống đạo hữu ngài sẽ dùng đến mấy thứ này.

Là mấy loại dược liệu trong bộ pháp khí Tam Thập Tam Thú.” Lão giả cầm cung vuốt râu cười nói, “Và khi ta nhìn thấy Bá Tống đạo hữu, ta cũng đã xác định được điều này.” Sau khi ông ta đến bên cạnh Tống Thư Hàng, giữa hai người đã sinh ra một cảm ứng yếu ớt.

Đây là do cả hai người đều tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Trong hòm, xếp ngay ngắn là [Vảy tê tê ×10, cấp Bát phẩm; một cặp răng lợn rừng, cũng cấp Bát phẩm; càng cua màu kim cương, Bát phẩm; râu tôm hùm khổng lồ, Bát phẩm.] Ngoài bốn loại dược liệu Bát phẩm trên, bên dưới là một hòm dược liệu luyện khí bổ sung, toàn bộ là dược liệu để luyện chế ‘bộ pháp khí Tam Thập Tam Thú’.

“Trùng hợp vậy sao?” Tống Thư Hàng nghi ngờ, bốn loại dược liệu Bát phẩm này, toàn bộ đều là một trong những ‘dược liệu Tam Thập Tam Thú’ mà cậu vẫn chưa thu thập đủ.

“Vốn dĩ ta chọn là mấy loại dược liệu Bát phẩm khác nhiều hơn, nhưng giữa chừng ta tâm có sở động, đã đổi loại dược liệu Bát phẩm.” Lão giả cầm cung mỉm cười.

Tống Thư Hàng: “…” Tâm có sở động?

Vị lão tiền bối này tâm có sở động là có thể đổi dược liệu thành đúng loại cậu đang thiếu?

Có phải là Bạch tiền bối Two đã âm thầm giở trò với lão giả cầm cung không?

“Món quà này, Bá Tống đạo hữu có hài lòng không?” Lão giả cầm cung ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vô cùng hài lòng.” “Bá Tống đạo hữu hài lòng là tốt rồi, lão phu cũng thở phào nhẹ nhõm.” Lão giả cầm cung đứng dậy: “Lão phu tiếp theo còn có việc phải làm, Bá Tống đạo hữu chúng ta từ biệt tại đây.” Lão giả cầm cung mở ra cánh cổng không gian, định rời đi.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại nghĩ đến vấn đề ‘nhân lực rèn đúc’, nhất sự bất phiền nhị chủ.

Hơn nữa, hôm qua khi Tam Thập Tam Thú Thần Tông đại chiến Ngụy Thần, vị thi nhân hiện đại ‘Phong Kiều Tử’ đã thay mặt lão giả cầm cung đáp ứng cậu, sẽ chọn cho cậu mấy vị đại sư luyện khí, giúp cậu rèn đúc.

Vì thế Tống Thư Hàng bổ sung: “Tiền bối, tôi còn một việc muốn nhờ.

Tôi muốn mượn tiền bối mấy vị đại sư có thể luyện chế ‘pháp khí Tam Thập Tam Thú’, để luyện chế cho tôi hai bộ ‘pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’.” “Hai bộ?” Lão giả cầm cung nghi ngờ.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Không vấn đề, lát nữa ta sẽ phái cho ngươi mấy vị đại sư mạnh mẽ chuyên rèn đúc ‘pháp khí Tam Thập Tam Thú’ qua.” Lão giả cầm cung gật đầu.

Tống Thư Hàng lại bổ sung: “À, tiền bối, tôi còn phải nhắc nhở một chút.

Bộ pháp khí Tam Thập Tam Thú này của tôi, toàn bộ đều dùng dược liệu Bát phẩm làm chủ đạo.” Lão giả cầm cung hụt chân, ngã vào cánh cổng không gian… Lúc này, trong đầu lão giả cầm cung muôn vàn lời nói đều hội tụ thành một từ: Vãi chưởng!

Toàn bộ ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’ đều dùng dược liệu Bát phẩm làm chủ đạo?

Mà còn là hai bộ?

Ông ta còn nghi ngờ tai mình nghe nhầm.

Chuyện như vậy, thật sự có thể làm được?

Trong bí lục ghi chép của ‘Thú Thần Tông’, năm đó ở Thiên Đình viễn cổ, thời đại mà vật chất, linh khí, thiên tài địa bảo vượt xa hiện tại, tập hợp sức mạnh của ‘Thú Thần Bộ’ lúc đó, cũng chỉ có ba vị đại sư của Thú Thần Bộ từng chế tạo ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’.

Hơn nữa, vật liệu chính mà mấy vị đại sư đó dùng để luyện khí, đa phần là Ngũ phẩm và Tứ phẩm.

Ngay cả dược liệu Lục phẩm cũng rất hiếm thấy.

Mà Bá Tống đạo hữu, lại định dùng ‘dược liệu Bát phẩm’ làm chủ đạo, chế tạo hai bộ ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’?

Đùa à?

Không… có lẽ thật sự không phải đùa.

Lão giả cầm cung bình tĩnh lại suy nghĩ kỹ, vị Bá Tống Huyền Thánh này trên người có đại khí vận.

Bá Tống Huyền Thánh là thiên niên đệ nhất thánh, được trời ưu ái.

Ngàn năm qua, ngài ấy là người đầu tiên ‘Chư thiên vạn giới Huyền Thánh giảng pháp’, cũng có nghĩa là, ngài ấy gánh chịu công đức lớn nhất trong ngàn năm này.

Ví như vừa rồi, chính ông ta đã tự tay dâng lên cho ‘Bá Tống Huyền Thánh’ bốn loại dược liệu luyện khí, toàn bộ đều là cấp Bát phẩm, và còn là vật liệu chính cho hai bộ.

Cộng thêm lượng lớn ‘dược liệu phụ trợ’ mà ông ta dâng lên, nói không chừng Bá Tống Huyền Thánh thật sự có thể thành công?

“Nhưng, sau khi luyện chế ra ba mươi ba loại pháp khí, còn có bước khó khăn nhất.

Đó là bước đánh cược vào nhân phẩm, xem mặt.” Lão giả cầm cung nhẹ giọng nói.

Trước cảnh giới Ngũ phẩm, dung hợp ba mươi ba loại bản mệnh pháp khí thành một!

Cơ hội chỉ có một lần, nếu thất bại, bộ ba mươi ba loại bản mệnh pháp khí này sẽ vĩnh viễn mất đi cơ hội dung hợp thành một.

“Bá Tống Huyền Thánh đã là cảnh giới Bát phẩm, cũng có nghĩa là hai bộ ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’ này không phải là ngài ấy chuẩn bị cho chính mình.

Ngài ấy chuẩn bị cho đệ tử của mình?

Khoan đã, hai bộ?

Đúng rồi!” Lão giả cầm cung đột nhiên sáng mắt lên.

Các đại sư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông trước khi dung hợp pháp khí, có thể ‘thu thập đủ’ ba mươi ba loại pháp khí đã là rất ghê gớm.

Không có ai xa xỉ đến mức luyện chế hai bộ ‘pháp khí Tam Thập Tam Thú’.

Chương 1510

Giả như Bá Tống Huyền Thánh chuẩn bị cho đệ tử của mình hai bộ pháp khí, sau đó một bộ dung hợp thất bại, liệu có còn cơ hội dung hợp bộ thứ hai không?

Chuyện như vậy, không có ai ghi chép lại, cũng không có ai thử qua… Hoặc có lẽ có người đã thử, nhưng không ghi lại.

Có lẽ Bá Tống Huyền Thánh muốn thử xem phương án này có khả thi không?

“Phải chú ý đến đệ tử của Bá Tống Thánh Quân.

Ta phải phái mấy vị đại sư luyện khí qua, phụ giúp Bá Tống Huyền Thánh luyện chế pháp khí.

Sau đó, xem khoảnh khắc đệ tử của Bá Tống Huyền Thánh dung hợp ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’.” Lão giả cầm cung thầm nghĩ. … Sau một hồi tự suy diễn, lão giả cầm cung ngay cả ‘cổng không gian’ cũng không đóng, với tốc độ nhanh nhất điều động các đại sư luyện khí của ‘Tam Thập Tam Thú Thần Tông’ hiện nay, đến hỗ trợ Tống Thư Hàng.

Tam Thập Tam Thú Thần Tông không còn như xưa, trong nhóm đại sư hiện nay, ngay cả đại sư có thể chế tạo ‘pháp khí Bát phẩm’ cũng không có.

Lão giả cầm cung gửi họ đến chỗ Tống Thư Hàng, ngoài việc để họ chú ý đến đệ tử của Bá Tống Huyền Thánh, cũng có ý để họ học hỏi Tống Thư Hàng cách rèn đúc pháp khí.

Nhóm đại sư này có thể qua phụ giúp Bá Tống Huyền Thánh, học hỏi kinh nghiệm dùng ‘dược liệu Bát phẩm’ để chế tạo pháp khí Tam

Thập Tam Thú.

Tổng cộng mười lăm vị chuyên gia luyện khí hàng đầu và năm vị thiên tài luyện khí có tiềm năng cực lớn được điều động đến, gửi vào thế giới cốt lõi.

“Hả?

Nhanh vậy sao?” Tống Thư Hàng nhìn lão giả cầm cung vừa đi đã quay lại cùng hai mươi vị đại sư luyện khí.

“Đối với tu sĩ chúng ta, thời gian chính là sinh mệnh.

Chúng ta đều đang chạy đua với thời gian, chạy đua với thiên kiếp!

Hai mươi vị đại sư luyện khí này giao cho Bá Tống đạo hữu.

Ngoài ra, ta có một thỉnh cầu mạo muội, khi Bá Tống đạo hữu dung hợp ‘pháp khí Tam Thập Tam Thú’, có thể để các luyện khí sư của chúng ta đứng bên cạnh xem, mở mang tầm mắt được không?” Lão giả cầm cung nói.

Ông ta suy nghĩ một lát, có một số chuyện, cứ nói thẳng ra sẽ tốt hơn, lén lén lút lút dễ gây hiểu lầm.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Việc này có gì khó?

Đến lúc đó các vị đại sư cứ việc đứng bên cạnh quan sát.” “Vậy thì cảm tạ Bá Tống đạo hữu nhiều.

Lão phu còn có việc, chúng ta lần sau đối tửu ngôn hoan!” Lão giả cầm cung nói.

Ông ta thật sự rất bận… Tam Thập Tam Thú Thần Tông vừa đại chiến với đám ‘Thần minh’ xong, sau trận chiến có rất nhiều việc cần ông ta xử lý.

Ngoài ra… ‘Hoàng Sơn Tế’ của Hoàng Sơn Chân Quân cũng đã đi vào hồi kết.

Họ có hợp tác với Hoàng Sơn Chân Quân, trong ‘lễ tế Hoàng Sơn’ này họ sẽ ra tay tương trợ.

Đã đến lúc ông ta ra tay rồi.

×××××××××× Sau khi lão giả cầm cung rời đi, Tống Thư Hàng cười chào hỏi các vị đại sư luyện khí: “Các vị đại sư từ xa đến, chịu giúp Tống mỗ luyện chế pháp khí, Tống mỗ cảm kích không nguôi!

Các vị đại sư, có muốn nghỉ ngơi một lát, uống ly nước không?” Các vị đại sư của Tam Thập Tam Thú Thần Bộ đều là miễn phí đến giúp đỡ, Tống Thư Hàng có chút áy náy, nên muốn chuẩn bị cho các vị đại sư một phần ‘hoạt tuyền’, kéo dài tuổi thọ.

Nhưng các đại sư này lại đặc biệt chuyên nghiệp.

“Thời gian chính là sinh mệnh.” “Luyện chế pháp khí là sở thích và là tất cả của chúng ta.” “Bá Tống tiền bối, nếu có thể, xin hãy đưa chúng tôi trực tiếp đi luyện chế pháp khí, máu của chúng tôi đang sôi sục, chỉ cần nghĩ đến việc có thể tham gia vào quá trình luyện chế ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’, chúng tôi không thể kìm nén được sự kích động trong lòng.” “Nghỉ ngơi là việc của người chết, chỉ cần tay chúng ta còn vung được búa, chúng ta sẽ không bao giờ dừng lại.” Tống Thư Hàng cảm thấy hai mươi vị đại sư này quá nhiệt huyết, phong cách hoàn toàn khác với cậu.

“Không vấn đề, vậy tôi đưa các đại sư đến phòng rèn đúc nhé?” Tống Thư Hàng nói.

“Lẽ phải như thế.” Hai mươi vị đại sư luyện khí đồng loạt gật đầu. … Thế là, Tống Thư Hàng dẫn hai mươi vị đại sư phái nhiệt huyết này đi về phía phòng rèn đúc.

Trên đường đi, cậu giao lưu với Bạch tiền bối Two. [Bạch tiền bối, bây giờ nhân lực luyện khí đã có, dược liệu luyện khí cũng chỉ còn thiếu năm loại, nhưng chúng ta phải nghĩ cách lấy dược liệu trong tay bản thể của tôi ở 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo' ra mới được.] Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two nói: [Phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, ta tạm thời không dám đụng vào.

Vừa đụng, ta cũng sẽ bị nhốt vào.

Cho nên, vẫn là do ý thức của ngươi quay về bản thể, xem vị Bạch tiền bối kia của ngươi có cách nào không.] Tống Thư Hàng: [Bạch tiền bối vẫn đang câu rùa, cũng không biết tiến triển thế nào rồi.

Đúng rồi, Bạch tiền bối, chúng ta có nên thêm chút thù lao cho Lục Tu tiên tử không?

Trước đây chính chúng ta cũng không ngờ, toàn bộ bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú đều phải dùng 'dược liệu Bát phẩm' hoàn thành.] Cậu hiện giờ lại có thêm bốn loại 'dược liệu Bát phẩm', lát nữa đến phòng rèn đúc, lại phải đâm vào tim Lục Tu tiên tử rồi.

"Ngươi cũng thật biết lo cho các vị tiền bối của mình." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu, ngại ngùng cười: "Vì tôi luôn cảm thấy Lục Tu tiên tử sắp đến bờ vực sụp đổ…" "Người tốt thì ngươi làm, thù lao lại để ta trả, Thư Hàng ngươi nói thật đi… ta có phải là Cửu U Chúa Tể giả không?" Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: "Làm sao có thể?

Bạch tiền bối ngài làm sao có thể là Cửu U Chúa Tể giả được?

Ngài mạnh hơn quả cầu kim loại lỏng kia nhiều…" Thứ bị nhốt vào chỉ là 'một phần nhỏ ý thức' của quả cầu kim loại lỏng, còn không bằng một phân thân, không ảnh hưởng đến ký ức của Tống Thư Hàng về hắn.

“Có lý, tên đó làm sao có thể so với ta?” Bạch tiền bối Two đáp: “Ta trước nay thưởng phạt phân minh.

Toàn bộ dùng dược liệu Bát phẩm chế tạo thành ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’, hoàn mỹ hơn nhiều so với ta tưởng tượng.

Tăng thù lao cũng là lẽ phải… Như vầy đi, ta nhớ vị Lục Tu tiên tử kia bị trói buộc dưới ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, cảnh giới vĩnh viễn cố định, đúng không?” Tống Thư Hàng gật đầu, Thất Tu tiền bối vẫn luôn chuẩn bị để giải thoát ‘Lục Tu tiên tử’ khỏi sự trói buộc, và đã chuẩn bị các loại dược liệu, nhưng kế hoạch có thành công hay không, Thất Tu tiền bối cũng không chắc chắn.

“Lần trước ta đã nghiên cứu ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ý tưởng của Thiên Đạo thứ ba quả thực khiến người ta bội phục.

Và ta cũng từ đó nghiên cứu ra rất nhiều thứ thú vị.

Như vầy đi, ngươi nói với Lục Tu tiên tử, cứ nói khi nàng chế tạo xong hai bộ ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’, ta sẽ cho nàng một suất, có thể giải thoát khỏi ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, không còn bị ảnh hưởng bởi ‘cảnh giới vĩnh viễn cố định’.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng vui mừng: “Cảm ơn Bạch tiền bối.” “Ta vẫn chưa nói xong, ngươi nói với nàng, suất chỉ có một.

Người muốn giải thoát khỏi ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, hoặc là nàng, hoặc là Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử.

Quyền quyết định thuộc về nàng, do nàng quyết định.

Trong quá trình này, Thất Tu và Tứ Tu đều không được ảnh hưởng đến quyết định của nàng.” Bạch tiền bối Two tiếp tục.

“Hả?

Không thể giải thoát cả hai cùng lúc sao?” Tống Thư Hàng nghi ngờ.

“Cho nên mới nói chứ… ta là Cửu U Chúa Tể mà!

Chọn một trong hai, là để bản thân tự do?

Hay là để Bạch Ngọc Sư Tử tự do?

Xem nàng lựa chọn thế nào.” Bạch tiền bối Two đắc ý dương dương.

Gần đây cuối cùng cũng làm được một việc phù hợp với thân phận Cửu U Chúa Tể của mình, tâm trạng Bạch tiền bối Two vui vẻ.

Tống Thư Hàng: “…” “Cứ quyết định vậy đi, chuyện này chỉ có một suất.

Ai cầu xin cũng vô ích, một trăm câu chuyện cười cũng không đổi.” Bạch tiền bối Two khẳng định.

“Vậy một trăm linh một câu chuyện cười có đổi được không?” Tống Thư Hàng thử hỏi.

Bạch tiền bối Two: “Ta đang dùng phép ẩn dụ có hiểu không?

Ý của ta là suất này, dù dùng thứ gì cũng không thể đổi được.” Tống Thư Hàng: “…” … Trong phòng rèn đúc.

Lục Tu tiên tử đang chế tạo cho Tống Thư Hàng món pháp khí thứ ba, [Khuyển Thần Tướng Quân Chi Giới].

Thất Tu Thánh Quân cũng đang ở bên cạnh cùng nàng chế tạo pháp khí, Tứ Tu ở bên phụ giúp.

Lúc này, Tống Thư Hàng dẫn hai mươi vị đại sư luyện khí tiến vào.

Lục Tu tiên tử quay đầu lại, khẽ nhíu mày.

“Lục Tu tiên tử, hai vị có cần người giúp không?

Là các luyện khí sư đến từ Tam Thập Tam Thú Thần Tông, có thể giúp tiên tử cùng luyện khí.” Tống Thư Hàng nở nụ cười thân thiện nhất.

Lục Tu tiên tử đi thẳng vào vấn đề: “Bỏ qua màn dạo đầu đi, ngươi lại có được dược liệu Bát phẩm?” Dẫn nhiều luyện khí sư đến giúp như vậy, chắc chắn là lại có thu hoạch, sợ nàng và Thất Tu bận không xuể chứ gì?

Tống Thư Hàng cười gượng, gãi đầu nói: “Vừa mới nhận được bốn loại nguyên liệu Bát phẩm từ tay một vị tiền bối của Tam Thập Tam Thú Thần Tông, bây giờ chúng ta chỉ còn thiếu năm loại là đủ bộ.” Lục Tu tiên tử dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn Tống Thư Hàng: “Chỉ bốn loại?

Chắc chắn chỉ có bốn loại?” “Hả?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Tỷ tỷ, bốn loại đã là rất nhiều rồi.

Đây là vật liệu chính cấp Bát phẩm Huyền Thánh, không phải là thứ có thể tìm thấy ở bất cứ đâu.” “Ồ, thì ra không phải là thứ có thể nhặt được ở ven đường à.” Lục Tu tiên tử nói một cách vô cảm.

Tống Thư Hàng: “…” Bên kia, hai mươi vị đại sư của Thú Thần Tông đã hoàn toàn bị thủ pháp luyện khí của Lục Tu tiên tử và Thất Tu Thánh Quân làm choáng váng.

Người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo.

Tống Thư Hàng xem Lục Tu tiên tử luyện khí, chỉ thấy nàng vung búa lớn búa nhỏ.

Còn hai mươi vị đại sư của Thú Thần Tông, thấy được là sự kiểm soát lửa của Lục Tu tiên tử, Thất Tu Thánh Quân, sự tinh diệu của kỹ thuật rèn luyện pháp khí, kỹ thuật chế tạo pháp khí… vân vân các thứ chuyên nghiệp cao siêu.

Bá Tống Thánh Quân lại có thể mời được hai vị đại tông sư luyện khí đến chế tạo pháp khí cho mình!

Hơn nữa, một trong số đó lại là thiên niên đệ thất thánh, Thất Tu Thánh Quân!

Vị Thất Thất Thánh Quân này, là nhân vật lớn chắc chắn sẽ được ghi vào sử sách tu chân và được người đời ghi nhớ.

“Này, nếu là đến giúp thì đừng có đứng đó nhìn.

Lại đây phụ một tay đi.” Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử kêu lên.

Cảnh giới của nó bị cố định ở Tứ phẩm, không thể hóa thành người, lúc luyện chế pháp khí muốn phụ giúp Lục Tu, Thất Tu cũng rất khó khăn.

Dưới sự chỉ huy của Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử, hai mươi vị đại sư luyện khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông nhanh chóng vào vai của mình, giảm bớt gánh nặng cho Lục Tu tiên tử và Thất Tu Thánh Quân.

“Ngươi còn chưa đi?” Lục Tu tiên tử liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái, hỏi.

Tống Thư Hàng: “À, thật ra tôi còn có chút chuyện muốn…” “Dừng!” Lục Tu tiên tử giơ tay lên: “Đợi đã, để ta chuẩn bị tâm lý.” “Lần này không phải là dược liệu gì đâu, là chuyện tốt.” Tống Thư Hàng nói.

“Để ta chuẩn bị tâm lý trước, tin tốt của ngươi đối với ta chưa chắc đã là tin tốt.” Lục Tu tiên tử nói nhanh, giọng điệu tràn đầy sự không tin tưởng đối với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Lục Tu tiên tử đặt song búa lớn nhỏ xuống, hít một hơi thật sâu, đồng thời nhẹ nhàng vỗ vỗ vào bộ ngực đầy đặn của mình, lại làm một bộ động tác giãn cơ.

Tống Thư Hàng: "…" Sau khi kết thúc một loạt động tác thư giãn, Lục Tu tiên tử nói: "Đến đây, bây giờ nói đi.

Nói chậm một chút, để ta tiện ngắt lời ngươi bất cứ lúc nào." "Cho chút tin tưởng đi chứ, tỷ tỷ." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

"Bắt đầu nói đi." Lục Tu tiên tử nói.

Chương 1511

“Vị [tiền bối] kia chuẩn bị tăng thù lao cho tỷ rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Lục Tu tiên tử sáng mắt lên: “Một búa thêm bao nhiêu?” Tống Thư Hàng vung tay: “Không có chuyện đó!” Làm sao có thể để tỷ tiếp tục một búa tính phí đâm vào tim ta được?

“Vậy thì tăng thù lao gì?

Nếu không phải là một búa thêm bao nhiêu thì ý nghĩa không lớn lắm.” Lục Tu tiên tử khẽ thở dài.

Lúc này, Tống Thư Hàng dùng phương thức ‘truyền âm nhập mật’ nói: “Một suất thoát khỏi ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Nhưng, suất chỉ có một.

Đợi Lục Tu tiên tử luyện chế xong hai bộ ‘bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’, là có thể tìm vị tiền bối kia đổi lấy.” Lục Tu tiên tử: “…” Đây quả thực là một tin tốt, nhưng cũng là tin tức khiến người ta rối rắm nhất.

Nếu suất chỉ có một, là dùng cho chính mình?

Hay là dùng cho Tứ Tu?

Theo lý mà nói, suất này là do nàng chế tạo pháp khí kiếm được, dùng cho chính mình cũng là hợp tình hợp lý, nhưng nàng không làm được.

Tứ Tu từ rất lâu rất lâu trước, đã thất bại khi đột phá cảnh giới Ngũ phẩm, cảnh giới bị trói buộc ở Tứ phẩm.

Sau khi nàng trở thành Lục Tu, đã sống cùng Tứ Tu một thời gian rất dài, tình cảm giữa hai người sâu đậm hơn nhiều so với người thường tưởng tượng.

Dù nàng thường xuyên một cước đá bay Tứ Tu… nhưng, khi gặp cơ hội thoát khỏi sự trói buộc này, nàng theo bản năng đã muốn nhường cơ hội này cho Tứ Tu.

Nhưng, nàng cũng rất cần cơ hội này.

Nếu nàng không thoát khỏi ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, sẽ vĩnh viễn là vật phụ thuộc của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, vĩnh viễn không thể kết thành đạo lữ với ‘Thất Tu’. [Có thể cho ta hai suất không?] Lục Tu tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: [Vị tiền bối kia đã nói, chỉ có một suất, dù dùng bất cứ thứ gì cũng không thể đổi lấy suất thứ hai.

Ngay cả một trăm linh một câu chuyện cười cũng không được.] Lục Tu tiên tử: “…” Một trăm linh một câu chuyện cười là cái quái gì?

Giải thoát Tứ Tu hoặc nàng khỏi sự trói buộc của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, chẳng lẽ chỉ đáng giá ‘một trăm linh một câu chuyện cười’? [Tỷ không cần phải quyết định nhanh như vậy, dù sao ba mươi ba loại dược liệu của tôi cũng chưa đủ.

Hơn nữa, phần lớn dược liệu của tôi cũng chưa lấy ra khỏi phòng tối nhỏ của Thiên Đạo được.

Lùi một bước nữa, Lục Tu tiên tử chế tạo hai bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú cũng cần rất nhiều thời gian mà.

Tỷ có rất nhiều thời gian để cân nhắc.] Tống Thư Hàng an ủi.

Lục Tu tiên tử đột nhiên dậm mạnh chân: “Không cân nhắc nữa, ta quyết định ngay bây giờ.” Thất Tu, Tứ Tu, và tất cả các đại sư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông xung quanh đều nghi hoặc nhìn Lục

Tu tiên tử.

“Cơ hội này cho Tứ Tu, cứ cho nó.

Ngươi cứ trả lời vị tiền bối kia như vậy, cứ thế đi, đừng hỏi ta có hối hận hay không!” Lục Tu tiên tử nghiến răng nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ trả lời vị tiền bối kia như vậy.” “Hù~~” Lục Tu tiên tử thở ra một hơi nặng nề, cuối cùng nhẹ giọng nói: “Cảm ơn.” “Không có gì.” Tống Thư Hàng nói.

“Không, ta nói là cảm ơn vị tiền bối kia.” Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng mặt không đổi sắc: “Tôi thay mặt vị tiền bối kia nhận lời cảm ơn của Lục Tu tiên tử.” Lục Tu tiên tử đảo mắt một vòng, sau đó quay người lại nhìn chằm chằm Thất Tu nói: “Thất Tu~ ta giao cho ngươi đó!” “Tuy không biết nàng nói gì, nhưng, cứ giao cho ta.” Thất Tu Thánh Quân dịu dàng cười.

Thực ra, Thất Tu đã đoán được nội dung cuộc đối thoại giữa Lục Tu tiên tử và Tống Thư Hàng.

Nhưng, Tứ Tu Bạch Ngọc Sư Tử đang ở bên cạnh, y không nói toạc ra, giả vờ như mình không hiểu.

Y cũng đồng ý với quyết định của Lục Tu… để Tứ Tu được tự do trước.

Tứ Tu đã bị trói buộc quá lâu rồi.

Hơn nữa, y muốn tự tay giải thoát Lục Tu khỏi ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’. ‘Tự tay’ mang ý nghĩa rất lớn.

Y có niềm tin vào bản thân, cũng có niềm tin vào kế hoạch của mình.

Hơn nữa, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng sẽ phối hợp với y, để

Lục Tu tiên tử được giải thoát.

"Mau chóng lấy được những dược liệu còn lại đi." Lục Tu tiên tử cho Tống Thư Hàng một bóng lưng lạnh lùng: "Với sự giúp đỡ của nhiều người như vậy, ta sẽ chế tạo xong bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú với tốc độ nhanh nhất!" "Tôi sẽ cố gắng nghĩ cách nhanh nhất, hy vọng Bạch tiền bối sớm câu rùa thành công." Tống Thư Hàng đáp.

Đang nói chuyện, một luồng hàn quang bỗng xuất hiện trong thế giới cốt lõi, đâm về phía sườn của cậu.

Thần thánh phương nào, lại có thể vượt qua thế giới cốt lõi của cậu, trực tiếp tấn công cậu?

"Chết tiệt!

Đâm người không đâm eo, cắt người không cắt thận, đứa nào đứa nấy đều nhắm vào eo của ta, thật sự nghĩ ta không có phòng bị sao?" Tống Thư Hàng giận dữ.

Trên tay trái của cậu, [Khiên Vương Bá Chuyên Gia] đột ngột triển khai, chắn ở sườn của Tống Thư Hàng.

Thần khiên tự động hộ thể.

Keng~ Hàn quang va vào Khiên Vương Bá Chuyên Gia, phát ra tiếng vang giòn tan.

Nhưng lực va chạm lại rất nhỏ.

Tống Thư Hàng cười lạnh một tiếng, lực yếu như vậy, cho dù hàn quang này trực tiếp đâm vào sườn của cậu, cũng không phá được phòng ngự của cậu.

Kẻ tấn công lén quá sơ suất, cũng quá coi thường cậu!

Sau khi chặn được đòn tấn công của hàn quang, Tống Thư Hàng thuận thế rung lên, Khiên Vương Bá Chuyên Gia ép về phía hàn quang.

Hàn quang bị ép ngã xuống đất.

Bụp~~ một tiếng, từ trên hàn quang này bật ra hai hàng lan can lớn sang trọng.

Tống Thư Hàng bị lan can chống lên, nâng lên cao.

Cái lan can này, có chút quen mắt?

Vãi chưởng, đây không phải là kiểu lan can sang trọng trên Lưu Tinh Kiếm sao, cùng kiểu với lan can trên 'Bảo Đao Bá Toái' của cậu, chỉ là thanh lan can mảnh hơn một chút.

Tống Thư Hàng vội vàng thu lại khiên của mình.

Ngay sau đó, cậu thấy Lưu Tinh Kiếm tủi thân nằm bẹp dưới đất, 'lan can' trên đó đang mở ra.

"Là Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng vội vàng nắm lấy chuôi kiếm của Lưu Tinh Kiếm, nhặt nó lên khỏi mặt đất.

Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng rung 'ong ong ong~', bày tỏ sự bất mãn với Tống Thư Hàng.

Nó khó khăn lắm mới xuyên không gian đến bên cạnh Tống Thư Hàng, vốn định bày tỏ sự thân mật với cậu, kết quả còn chưa kịp đến gần, đã bị Tống Thư Hàng dùng khiên đập bẹp dí.

"Xin lỗi, tôi còn tưởng lại có người muốn cắt thận của tôi." Tống Thư Hàng vội vàng lên tiếng an ủi Lưu Tinh Kiếm.

Đồng thời cậu học theo dáng vẻ của Bạch tiền bối, vung kiếm một cái.

Bụp~ một tiếng, lan can trên Lưu Tinh Kiếm đều thu gọn lại.

Dưới sự xin lỗi + an ủi của Tống Thư Hàng, Lưu Tinh Kiếm cuối cùng cũng không còn rung nữa.

Cùng với sự thăng cấp thực lực của Bạch tiền bối, linh tính của Lưu Tinh Kiếm ngày càng cao, đợi đến khi Bạch tiền bối lên Cửu phẩm, có lẽ kiếm linh của Lưu Tinh Kiếm sẽ mở miệng nói chuyện. … Tống Thư Hàng tạm biệt Lục Tu tiên tử, Thất Tu Thánh Quân xong, mang theo Lưu Tinh Kiếm rời khỏi Đông Chi Điện.

Khi cậu bước ra khỏi Đông Chi Điện, đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

“Không đúng, mình nhớ Lưu Tinh Kiếm vốn ở chỗ ‘phân thân của Bạch tiền bối’, bị nhốt cùng vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo mà.” Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn Lưu Tinh Kiếm.

Ban đầu Lưu Tinh Kiếm phụ trách bảo vệ bản thể của Bạch tiền bối.

Sau đó khi bị nhốt vào ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’, Lưu Tinh Kiếm lại được phân thân của Bạch tiền bối mang theo bên người… lúc chiến đấu với Cự Quy Tai Nạn, phân thân của Bạch tiền bối còn dùng qua Lưu Tinh Kiếm.

Sau khi tiên chu bị phá hủy, cũng là Lưu Tinh Kiếm mang theo Tống Thư Hàng, A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bay trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo.

Bây giờ Lưu Tinh Kiếm lại từ ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ ra ngoài, rơi vào tay cậu?

Lưu Tinh Kiếm nhẹ nhàng nhếch mũi kiếm, tỏ vẻ rất đắc ý.

“Bạch tiền bối đã câu được Cự Quy Tai Nạn thành công, và nghiên cứu ra pháp thuật thiên phú ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’ của chúng rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lưu Tinh Kiếm nhẹ nhàng xoay thân kiếm, từ bên trong lan can đã thu lại rơi ra một chuỗi vòng tay.

"Vòng tay pháp khí của mình!" Tống Thư Hàng nhặt nó lên.

Đồng thời ý thức của cậu quét vào vòng tay pháp khí.

Bên trong chứa dược liệu Bát phẩm của [lư (lừa), lạc đà, sư tử, hổ, báo, lang (sói), hồ (cáo), điêu (chồn), kê (gà), hạc, nhạn, ưng, thử (chuột), sa (cá mập)], mỗi loại đều có 2 đến 3 phần.

Ngoài những vật liệu chính Bát phẩm này, còn có một chuỗi không gian chứa các loại dược liệu khác.

Bạch tiền bối đã gửi vật liệu chính Bát phẩm mà cậu cần ra ngoài?!

"Bạch tiền bối thật sự đã nắm vững thiên phú 'Siêu Thời Không Mạn Bộ' rồi sao?" Tống Thư Hàng vui mừng, điều này có nghĩa là bản thể của cậu cũng có thể ra khỏi 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo' rồi phải không?

Lưu Tinh Kiếm lắc lắc thân kiếm.

"Ý gì đây?" Tống Thư Hàng nghi ngờ.

Lúc này, chỉ thấy trên thân Lưu Tinh Kiếm bộc phát một luồng khí thế, ngay sau đó, nó đột nhiên biến mất, độn vào hư không.

Không có dao động không gian, phương pháp Lưu Tinh Kiếm sử dụng chính là năng lực Siêu Thời Không Mạn Bộ của 'Cự Quy Tai Nạn'.

"Chẳng lẽ, người nắm vững năng lực Siêu Thời Không Mạn Bộ là Lưu Tinh Kiếm?" Tống Thư Hàng nghi ngờ.

Có phải Bạch tiền bối đã giải phẫu một con Cự Quy Tai Nạn?

Rồi lắp nội tạng của nó vào thân Lưu Tinh Kiếm?

Sở dĩ nảy sinh ý nghĩ như vậy, là vì Tống Thư Hàng luôn cảm thấy Cự Quy Tai Nạn không phải là ‘sinh vật’.

Tuy chúng rất mạnh, nhưng trên người chúng không có cảm giác ‘cảnh giới thực lực’.

Chúng rất có thể là pháp khí, thậm chí là tồn tại như ‘cơ giới thú’.

Vừa suy nghĩ, Tống Thư Hàng vừa quay lại phòng rèn đúc của Lục Tu tiên tử.

“Sao ngươi lại đến nữa?” Lục Tu tiên tử nhíu mày hỏi.

“Ha ha, à thì… Bạch tiền bối đã gửi tất cả ‘dược liệu’ chúng ta đào được qua đây rồi.

Tôi chuyển những dược liệu này cho tỷ.” Tống Thư Hàng nói xong, mở không gian vòng tay ra, đổ hai phần mỗi loại ‘dược liệu Bát phẩm’ ra.

Chương 1512

Tiếp đó, lại đổ ra rất nhiều dược liệu phụ trợ.

Cộng thêm dược liệu do lão giả cầm cung của Tam Thập Tam Thú Thần Tông tặng và dược liệu cậu nhận được khi làm thần y ở ‘Thú Giới’, có lẽ đã đủ để luyện chế hai bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú.

Thất Tu Thánh Quân nhìn đống dược liệu trên đất, khóe miệng không ngừng co giật.

Lục Tu tiên tử tiện tay thu những dược liệu này lại: “Như vậy, còn thiếu năm loại vật liệu chính.” “Tôi sẽ nghĩ cách thu thập nhanh nhất có thể.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Bên ta sẽ đẩy nhanh tốc độ chế tạo bộ pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú.” Lục Tu tiên tử nói.

“Hy vọng có thể kịp.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong cơ thể cậu, dưới sự xúc tác của viên đan dược mà Vân Tước Tử tặng, ‘tiên cốt’ thứ tư trong cơ thể cậu đã thành hình được hơn nửa.

Bây giờ cậu hoàn toàn không cần chủ động tu luyện, cảnh giới vẫn như bánh xe lăn về phía trước.

Phần mềm hack linh quỷ ‘Diệp Tư’, dù đang bế quan, vẫn có thể phát huy tác dụng giúp cậu tôi luyện ‘tiên thiên chân nguyên’, đẩy nhanh hiệu quả tu luyện.

Thế giới cốt lõi và hoạt tuyền, cũng sẽ không ngừng phản hồi cho cậu năng lượng tinh thuần.

Cộng thêm viên đan dược Vân Tước Tử vừa cho cậu uống… công lực tăng lên không thể dừng lại.

Tống Thư Hàng bắt đầu nghiêm túc cân nhắc, có nên học một chút thủ đoạn của 'truyền công cuồng ma' Thiên Nhai Tử đạo trưởng không.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy thật mệt mỏi.

Khi Thiên Nhai Tử đạo trưởng truyền công, tiên phong đạo cốt: "Vị tiểu hữu này, bần đạo thấy ngươi thiên tư phi phàm, bần đạo ở đây có mấy chục năm công lực truyền thụ cho ngươi, ngươi có bằng lòng tiếp nhận không?" Còn cậu thì sao?

Cậu còn quá trẻ, hoàn toàn không có tiên phong và đạo cốt.

Quan trọng nhất là, chính cậu mới tu luyện được bốn tháng, ngay cả một năm công lực cũng không có.

Lời thoại của cậu phải làm sao? [Tiểu huynh đệ, ta thấy ngươi cốt cách kinh kỳ, là một kỳ tài tu chân ngàn năm khó gặp.

Ta ở đây có mười mấy ngày công lực, truyền thụ cho ngươi, ngươi có muốn không?] Sẽ bị người ta coi là kẻ điên mất.

Lúc này, Bạch tiền bối Two lại lên tiếng hỏi: [Trong năm loại dược liệu Bát phẩm ngươi còn thiếu, có phải còn có loại 'viên' (khỉ) không?] "A, đúng vậy.

Trong đó có một loại là lông đuôi vượn." Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two: "Lông đuôi vượn?

Lông trên đuôi à?" "Chắc là vậy." Tống Thư Hàng đáp.

"Nguyên liệu chính để luyện chế Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp pháp khí đúng là kỳ quái thật." Bạch tiền bối two cười ha hả nói: "Ngươi đợi ta, lát nữa ta gửi hai phần nguyên dược liệu cho ngươi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, 'nguyên liệu chính' của Tam Thập

Tam Thú Tổ Hợp pháp khí đều là những thứ như sừng, móng vuốt, xúc tu, lông tóc, răng... nhỉ.

Hầu hết đều là những bộ phận rất tiện để thu thập và có thể mọc lại được?" "Dù sao thì tiền thân của Tam Thập Tam Thú Thần Tông là 'Thú Thần Bộ', là những Tuần Thú Sư, linh thú đối với họ là mối quan hệ 'bạn đồng hành'.

Có lẽ chính vì vậy nên nguyên liệu chính của pháp khí mà họ luyện chế đa phần là những bộ phận linh thú, yêu thú thuộc loại này." Tống Thư Hàng trả lời.

Khoảng năm sáu phút sau.

"Lấy được rồi, đuôi của con pet số 3 nhà ta ngắn đến đáng thương, để gom đủ 'hai phần' nguyên dược liệu này, ta đã dùng 'Trì Dũ Thuật' và 'Tăng Phát pháp thuật' phối hợp với nhau, tổng cộng làm lông đuôi nó mọc đi mọc lại sáu lần mới gom đủ được chút lông đuôi này." Bạch tiền bối two nói xong, liền dịch chuyển hai hộp lông đuôi vượn đến trước mặt Tống Thư Hàng.

"Pet số 3?" Tống Thư Hàng nhớ lại.

Đúng rồi, Bạch tiền bối two ngoài mặt trời nhỏ 'Ngươi Bận Đi 2333' và Thương Thử kiếm khách ra, còn mới nhận thêm một con Thánh Viên Đại Kim Cang.

Nghe nói lai lịch không nhỏ, là Chinh Tây Đại tướng quân của Thú giới, trông giống tinh tinh.

Tống Thư Hàng ban đầu cứ tưởng đó là một con tinh tinh lớn, hóa ra nó còn có đuôi?

Nhìn đám lông ngắn trong hai chiếc hộp nhỏ trong tay...

Đuôi của Chinh Tây Đại tướng quân rất ngắn, tổng lượng lông trên đó không nhiều.

Sau đó, Bạch tiền bối two tóm lấy đuôi nó, cạo một lần, rồi lại làm lông đuôi nó mọc ra... rồi lại cạo, lại mọc.

Nghĩ thôi cũng thấy cảnh tượng sống động rồi.

“Chỉ còn lại dược liệu của mực, heo, mèo và gấu bốn loại nữa thôi đúng không?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, mong đợi hỏi: “Bạch tiền bối, ngài có hàng tồn không?” “Không có, dược liệu Bát phẩm thông thường ta về cơ bản sẽ không sưu tầm.

Trừ phi là có ý nghĩa đặc biệt hoặc hiệu quả đặc biệt.” Bạch tiền bối two trả lời.

Một cảm giác bá khí không thể tả nổi ập đến, khiến Tống Thư Hàng không thở nổi. … Sau khi gửi dược liệu xong, Bạch tiền bối two lại biến mất. ‘Tiếp theo còn lại bốn loại nguyên liệu chính, phải nghĩ cách mau chóng kiếm về mới được.’ Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Phòng rèn đúc bên kia hiện có Lục Tu, Thất Tu, Tứ Tu cùng một đám đại sư của Tam Thập Tam Thú Thần Tông giúp đỡ, tốc độ chế tạo ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp pháp khí’ của Lục Tu tiên tử chắc chắn sẽ tăng lên rất nhiều.

Vì vậy, dược liệu bên cậu cũng phải mau chóng gom đủ mới được.

Chỉ là bốn loại dược liệu còn lại phải đi đâu kiếm?

Cậu lại không phải Bạch tiền bối, không thể vác cuốc ra ngoài không gian đào một cái là có được thứ mình muốn.

Thêm vào đó, do bị hạn chế bởi ‘giới hạn khoảng cách các bộ phận cơ thể của Vân Tước Tử’, hiện tại cậu không có cách nào rời khỏi thế giới trung tâm.

Lo sốt vó.

×××××××××× Cùng lúc đó.

Đêm đã khuya, bên bờ biển thành phố Văn Châu, một màn sương mù giăng kín.

Màn sương mù có tác dụng như một thuật che mắt.

Sau đó, một đám người toàn thân bọc trong áo đen, từ trong áo đen còn có những gai nhọn mọc ra, lặng lẽ đổ bộ.

Chính là đám chiến sĩ cầu gai có lời thoại bá đạo.

Hai đội chiến sĩ cầu gai lên bờ, một con mắt khổng lồ từ dưới biển nổi lên, lơ lửng trên không, rồi đáp xuống mặt đất.

Chính là ‘Hải Vương’ mà các chiến sĩ cầu gai tín ngưỡng.

Lần này là lần đầu tiên Hải Vương mang bản thể ra khỏi hang ổ, đặt chân lên đất liền.

Bản thể của Hải Vương chính là con mắt khổng lồ đó, đồng thời còn có rất nhiều xúc tu như mực vươn ra.

Nhưng mắt và xúc tu chỉ là một nửa cơ thể khổng lồ của hắn, còn một nửa lớn nữa ẩn trong lớp sương mù dày đặc, khiến người ta không nhìn rõ.

“Triển khai ảo ảnh, tránh người đi đường, chúng ta đến nhà Bá Tống Huyền Thánh.” Hải Vương trầm giọng nói.

Hắn đã từ bỏ kế hoạch cướp đoạt đôi găng tay bạc từ tay ‘Bá Tống Huyền Thánh’, lần này lên bờ hắn chuẩn bị dùng thành ý để lay động Bá Tống Huyền Thánh.

Con người là một sinh vật quần cư, khi con người tụ tập lại với nhau, sẽ phát sinh ra phương thức hành động gọi là ‘giao dịch’.

Hải Vương đã nghiên cứu con người từ lâu, sau đó áp dụng những lý niệm tiên tiến để dạy dỗ các chiến sĩ cầu gai, ví dụ như 《Giáo dục bắt buộc hai mươi năm cho chiến sĩ cầu gai》.

Trong nghiên cứu của Hải Vương, giữa người với người không có thứ gì là không thể giao dịch, kể cả liêm sỉ.

Nếu ngươi không đổi được thứ mình muốn, chắc chắn là do cái giá ngươi trả chưa đủ.

Vì vậy, Hải Vương đã chuẩn bị rất nhiều bảo vật, mỗi món đều là trân bảo mà 'tu sĩ nhân loại' yêu thích, về giá trị có lẽ không bằng đôi găng tay bạc, nhưng vài món thậm chí là hơn chục món đổi lấy một món, vẫn có thể đạt được giá trị tương đương.

"Đôi găng tay bạc đó đối với Bá Tống Huyền Thánh mà nói căn bản không có tác dụng gì, mà cả bộ chiến giáp của ta lại chỉ thiếu đúng chiếc găng tay này.

Chỉ cần ta có thành ý, nhất định có thể lay động Bá Tống Huyền Thánh." Hải Vương thầm nghĩ.

Các chiến sĩ cầu gai bắt đầu triển khai huyễn thuật trận pháp, chuẩn bị tiến vào thành phố Văn Châu.

"Cẩn thận, đừng để con người phát hiện ra chúng ta, hành động lần này của chúng ta nhất định phải giữ bí mật." Một chiến sĩ cầu gai mập mạp lên tiếng.

"Vậy nếu đã có người nhìn thấy chúng ta rồi thì sao?" Một chiến sĩ cầu gai nhỏ bé hỏi.

"Đương nhiên là giết đi rồi." Chiến sĩ cầu gai mập mạp nói một cách hiển nhiên.

Chiến sĩ cầu gai nhỏ bé gật đầu, đưa tay chỉ về phía không xa, nói: "Ta cảm thấy cô bé loài người kia đã phát hiện ra chúng ta rồi, vậy ta đi giết cô ấy nhé?" Các chiến sĩ cầu gai nhìn theo hướng tay hắn chỉ, liền thấy một thiếu nữ mặc váy đen, chân trần đang ngồi trên bãi cát.

Đôi chân nhỏ trắng nõn như tuyết, mu bàn chân trắng hồng như thể trong suốt, ẩn hiện vài mạch máu nhỏ.

Ngón chân lún trong cát, hiện ra màu hồng nhạt.

Trước mặt cô bé có một đống lửa nhỏ, trên đó có hai con cá lớn, một con mực và vài con cầu gai bị xiên gỗ đâm qua, đang được nướng trên đống lửa.

Mái tóc của thiếu nữ váy đen rất dài, dài gần bằng cả người cô bé, vì đang ngồi nên mái tóc dài xõa sau lưng.

Trên váy có buộc một viên minh châu to bằng trứng ngỗng.

Thiếu nữ váy đen quả thực đã nhìn thấy các chiến sĩ cầu gai và Hải Vương.

Tuy nhiên, cô bé liếc nhìn các chiến sĩ cầu gai rồi tỏ ra không chút hứng thú.

Cô bé tiếp tục đưa tay lấy con mực nướng trên đống lửa, cẩn thận thổi: "Phù phù phù ~~" Sau đó, cô bé há miệng nhỏ cắn vào xúc tu.

Hương thơm lan tỏa, cô bé lộ vẻ thỏa mãn.

Tiếp đó, cô bé lại tách con cầu gai ra, húp từng ngụm nhỏ.

Các chiến sĩ cầu gai xung quanh thấy vậy, chỉ cảm thấy toàn thân lạnh buốt, như thể chính cơ thể mình bị tách ra vậy.

Lúc này, chiến sĩ cầu gai nhỏ bé kia đã đến trước mặt cô bé váy đen.

"Cô bé, hôm nay ngươi gặp huyết quang chi tai.

Tuy giữa ngươi và ta không có ân oán gì, nhưng ngươi đã nhìn thấy chúng ta...

Vì vậy, ta phải giết ngươi.

Hãy nhớ tên ta, chiến sĩ cầu gai Khổ Sáp anh dũng Tửu Thiên Quân!

Viên Vũ Trảm!” Chiến sĩ cầu gai nhỏ bé nghiêm túc nói.

Nói xong, cơ thể hắn điên cuồng xoay tròn.

Chiêu ‘Viên Vũ Trảm’ này có thể nói là tuyệt kỹ trứ danh của các chiến sĩ cầu gai, bất kể là chiến sĩ cầu gai cấp bậc nào cũng biết dùng, cũng thích dùng.

Chương 1513

Cơ thể nhỏ bé của chiến sĩ cầu gai Tửu Thiên Quân xoay tròn thành một quả cầu, lao về phía cô bé váy đen.

Những chiếc gai trên người hắn theo vòng xoay hóa thành vũ khí sắc bén, người thường nếu bị cuốn vào phạm vi của ‘Viên Vũ Trảm’, sẽ bị xé thành từng mảnh trong nháy mắt.

Những chiếc gai trên người chiến sĩ cầu gai sắc bén không kém gì dao hợp kim cương.

Cô bé đang ăn cầu gai ngẩng đầu lên, nhìn chiến sĩ cầu gai Tửu Thiên Quân, vẻ mặt nghi hoặc chứ không hề sợ hãi.

Khi thấy Tửu Thiên Quân không ngừng xoay tròn lao về phía mình, cô bé đặt con cầu gai trong tay xuống, rồi chu môi thổi một hơi về phía ‘Tửu Thiên Quân’.

“Phù ~~” Dáng vẻ chu môi thổi hơi của cô bé váy đen rất đáng yêu.

Theo hơi thở nhẹ của cô bé, một cơn gió mạnh nổi lên, ngưng tụ thành một cơn lốc xoáy nhỏ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lao về phía Tửu Thiên Quân.

Tửu Thiên Quân bị cơn lốc xoáy đánh trúng, cứ thế giữ nguyên tư thế xoay tròn của ‘Viên Vũ Trảm’, bay lên.

“A a a a ~” Sau đó, Tửu Thiên Quân phát ra tiếng hét thảm thiết trong trẻo như chuông bạc, bay càng lúc càng cao, hóa thành một chấm đen.

Tất cả các chiến sĩ cầu gai đều sững sờ, họ ngẩng đầu nhìn Tửu Thiên Quân ngày càng nhỏ dần...

Ban đầu, họ còn chờ xem lúc nào Tửu Thiên Quân sẽ rơi xuống.

Nhưng Tửu Thiên Quân hoàn toàn không có ý định rơi xuống, bay càng lúc càng cao, cuối cùng biến mất.

Đây là bị đưa thẳng vào vũ trụ, du hành giữa các vì sao luôn rồi sao?

Một hơi thổi bay người ta vào không gian, thiếu nữ váy đen này là thần thánh phương nào?

Tất cả các chiến sĩ cầu gai lại vô thức nhìn về phía thiếu nữ váy đen.

Trong cảm ứng của họ, cô bé váy đen chỉ là một người phàm bình thường...

Cảnh giới hai bên chênh lệch quá lớn sao?

Vì vậy họ không thể cảm ứng được cảnh giới của cô bé váy đen?

Lúc này, thiếu nữ váy đen vơ lấy xiên cá nướng, cầu gai và các loại hải sản khác, nhanh chóng nhét vào miệng, trông như thể sợ các chiến sĩ cầu gai sẽ cướp đồ của mình.

“Tránh xa cô ta ra.” Lúc này, giọng của Hải Vương vang lên trong đầu các chiến sĩ cầu gai.

Hải Vương hiện tại thực lực chưa hoàn toàn khôi phục, vẫn đang ở cảnh giới Thất phẩm đỉnh phong.

Nhưng cho dù hắn có khôi phục lại thực lực Bát phẩm của mình, cũng tự nhận không thể nào như thiếu nữ váy đen kia, một hơi thổi bay một ‘chiến sĩ cầu gai’ vào không gian được.

Thực lực của thiếu nữ váy đen này còn mạnh hơn cả lúc hắn ở đỉnh cao, may mà trạng thái của đối phương trông có vẻ hơi kỳ lạ, không trực tiếp xông đến giết...

Nếu đã như vậy, thì nhân lúc hai bên chưa tiếp tục xung đột, tránh xa đối phương mới là lựa chọn chính xác nhất.

Còn về chiến sĩ cầu gai anh hùng Tửu Thiên Quân ~ hắn sẽ trở thành dũng sĩ trong lòng các chiến sĩ cầu gai!

Hải Vương rất kiêng dè cô bé váy đen, vì trước đó ngay cả hắn cũng không hề cảm ứng được sự cường đại của đối phương.

Giang hồ hiểm ác, người già, phụ nữ và trẻ em không nên chọc vào, quả là có lý.

Thế là, các chiến sĩ cầu gai tuân theo mệnh lệnh của 'Hải Vương', lặng lẽ lùi lại.

Sau khi lùi ra một khoảng, họ bắt đầu tránh cô bé váy đen, tiếp tục tiến về khu vực thành phố Văn Châu.

Lúc này, thiếu nữ váy đen lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ lau miệng và tay. 'Ọt ~~' Tiếng kêu rõ ràng vang lên từ bụng cô bé...

Cô bé vẫn chưa ăn no.

Cảm giác đói ngày càng nghiêm trọng, cá, mực, cầu gai vừa rồi đối với cô bé còn chưa được coi là món khai vị.

Không chỉ nhỏ, số lượng ít, mà năng lượng chứa đựng cũng thấp.

Thiếu nữ váy đen cất khăn tay đi, ánh mắt rơi vào đám 'chiến sĩ cầu gai'.

Mũi nhỏ của cô bé ngửi ngửi, rồi ghét bỏ lắc đầu...

đám hôi hám này khó nuốt quá.

Hơn nữa trông cũng không ngon, nhìn là không muốn ăn rồi.

Các chiến sĩ cầu gai thoát được một kiếp!

Tiếp đó, ánh mắt của thiếu nữ váy đen rơi vào người 'Hải Vương'...

Cơ thể Hải Vương lộ ra trong không trung, bao gồm một con mắt khổng lồ và những xúc tu như mực.

Hắn còn một phần cơ thể lớn hơn, ẩn sau lớp sương mù dày đặc.

Nhìn những xúc tu mực béo ngậy kia, nước miếng của cô bé váy đen không kiểm soát được mà bắt đầu tiết ra.

“Này ~~ tên to xác.” Cô bé lên tiếng gọi, giọng cô bé tròn trịa, lại mang theo một chút lười biếng quyến rũ.

Hải Vương cảm thấy bị nhìn chằm chằm có chút không tự nhiên, nghe thấy cô bé váy đen gọi mình, hắn vô thức quay mắt lại, nhìn về phía cô bé.

“Ngươi trông có vẻ ngon lắm.” Thiếu nữ váy đen cười hì hì nói.

Chết tiệt!

Thấy dáng vẻ chảy nước miếng của cô bé váy đen này, Hải Vương không nghĩ ngợi gì, xúc tu cuộn một vòng, cuốn lấy mấy ‘chiến sĩ cầu gai’ bên cạnh, cũng chẳng quan tâm huyễn thuật hay sương mù gì nữa, năng lượng trong cơ thể hắn được xuất ra ở mức tối đa, độn đi về phía xa.

Sau khi bay ra một khoảng cách rất xa, hắn vẫn còn sợ hãi nhìn lại phía sau.

Cô bé váy đen đứng yên tại chỗ không động, cười hì hì nhìn hắn.

Không đuổi theo?

Cô ta từ bỏ việc truy đuổi mình?

Hay là cô ta còn có thủ đoạn đáng sợ nào khác?

Hay cô ta chỉ đang đùa với mình?

Hàng loạt khả năng hiện lên trong đầu Hải Vương.

Giây tiếp theo, hắn nhìn thấy một cảnh tượng tuyệt vọng.

Thiếu nữ váy đen kia đưa tay đẩy nhẹ vào hư không, một cánh cổng không gian mở ra.

Cô bé nhấc đôi chân nhỏ trắng nõn tinh xảo, mạnh mẽ đá vào cánh cổng không gian.

Cửu phẩm Kiếp Tiên!

Khốn kiếp!

Hải Vương trong lòng hét lớn không ổn.

Đôi chân nhỏ trắng nõn kia xuyên qua không gian, đạp thẳng lên mặt 'Hải Vương'...

Hải Vương vẫn có mặt, mặc dù mặt hắn phần lớn là mắt. *Bốp* một tiếng, con mắt khổng lồ của Hải Vương suýt bị đạp nổ, lực xung kích đi kèm với đôi chân nhỏ bé khiến Hải Vương sụp đổ.

"A ~~" Hải Vương hét thảm liên hồi, bị đá ngã bay ngược trở lại, từ trên cao rơi xuống vị trí bãi cát mà thiếu nữ váy đen đang đứng. *Ầm* ~ Hắn rơi xuống đất, các chiến sĩ cầu gai bị xúc tu cuốn theo cũng văng ra khắp nơi, kêu la thảm thiết.

Cô bé này là Cửu phẩm Kiếp Tiên, hơn nữa còn là một lão bài Kiếp Tiên nắm giữ sức mạnh không gian cực kỳ thuần thục.

Thủ đoạn khống chế không gian này, tuyệt đối không phải tân tấn Kiếp Tiên có thể làm được.

Bản thân Hải Vương cũng có thể lợi dụng 'thượng cổ trận pháp' để chơi đùa với không gian, về phương diện này hắn có quyền lên tiếng.

Hôm nay ra ngoài ta đã bói quẻ rồi mà, rõ ràng là quẻ mọi sự thuận lợi, tại sao vừa ra khỏi cửa đã gặp phải loại lão quái vật này?

“Ta rất đói.” Đôi mắt của thiếu nữ váy đen sáng lên, nhìn chằm chằm vào Hải Vương.

“Tiền bối muốn ăn gì, ta lập tức đi bắt cho tiền bối.

Ta biết dưới đáy biển có rất nhiều món ngon, chỉ cần tiền bối nói một tiếng, ta lập tức cho thuộc hạ mang đến cho tiền bối.” Hải Vương nhanh nhẩu nói.

“Những thứ có hàm lượng năng lượng thấp đó, ta không cần.

Ta muốn ăn xúc tu của ngươi.” Thiếu nữ váy đen nói: “Ngươi có nhiều xúc tu như vậy, cắt vài cái cho ta đi.

Dù sao thì, xúc tu của ngươi chắc chắn có thể tái sinh đúng không?

Ta nhớ xúc tu của mực giống như đuôi thạch sùng, đứt rồi vẫn có thể mọc lại.” “Nhưng ta không phải là mực.” Hải Vương nước mắt lưng tròng... vì lúc trước mắt bị đá một phát, bây giờ nước mắt không ngừng chảy.

Cô bé váy đen cười hì hì, dùng giọng nói như thiên thần của mình nói: “Cắt năm cái cho ta, nếu không ta sẽ tự mình đến cắt.” Hải Vương nhìn xúc tu của mình, nghiến răng kèn kẹt.

Đoạn sĩ đoạn oản, đôi khi phải biết buông bỏ.

Chỉ là năm cái xúc tu, hắn về tu dưỡng một thời gian là có thể mọc lại! *Bụp bụp bụp* ~~ Năm cái xúc tu béo mập từ trên người Hải Vương rơi xuống, thực lực đạt đến cảnh giới của hắn, có thể khống chế hoàn hảo mọi bộ phận trên cơ thể.

Cắt đứt xúc tu chỉ cần một ý niệm.

Cô bé váy đen hài lòng gật đầu, kéo lê năm cái xúc tu, lại ngồi xuống bên đống lửa nhỏ của mình.

“Tiền bối, chúng ta có thể rời đi được chưa ạ?” Hải Vương cẩn thận hỏi.

Cô bé váy đen xua xua tay: “Đi đi đi đi, đừng làm phiền ta nướng xúc tu mực.” Hải Vương thở phào nhẹ nhõm, dùng những xúc tu còn lại cuốn lấy các chiến sĩ cầu gai, lại chuẩn bị rời đi.

“À đúng rồi, các ngươi có biết một người tên là Tống ba ba không?” Thiếu nữ váy đen đột nhiên lại ngẩng đầu hỏi.

“Tống ba ba?

Đây là ba của ai sao?

Cách gọi này ở thế giới loài người có thể tìm thấy cả đống?” Hải Vương cẩn thận trả lời.

“Ồ, ta cảm thấy người này có lẽ có quan hệ rất quan trọng với ta, nhưng ta đột nhiên không nhớ ra hắn, thật kỳ lạ, cứ như thể ký ức của ta bị xóa đi vậy.” Thiếu nữ váy đen véo cằm nói.

Sau đó, cô bé lại nói với Hải Vương: “À đúng rồi, ta họ Sở, con mực lớn nhà ngươi có thể gọi ta là Sở các chủ.

Sau này nếu ngươi có phiền phức không giải quyết được, có thể đến Bích Thủy Các tìm ta...

Ừm, sau này ta sẽ xây dựng lại Bích Thủy Các.

Chương 1514

Mỗi lần giúp đỡ, ta sẽ thu của ngươi năm cái xúc tu, giá cả phải chăng, ngươi xem xét thử xem?” Hải Vương bề ngoài thì gật đầu liên tục... nhưng tìm vị Sở các chủ này giúp đỡ? tan90°!

Xúc tu của hắn rất quý giá, sao có thể tùy tiện mang ra giao dịch?

Hắn cũng có lòng tự trọng.

Sở các chủ cầm lấy một cái xúc tu to lớn vô cùng, sau đó dùng pháp thuật tạo ra một đống lửa lớn hừng hực trên bãi cát, gác xúc tu của Hải Vương lên bắt đầu nướng.

Cô bé tóc đen này chính là ‘Sở các chủ two’, cô ấy vốn đã nói với Tống Thư Hàng rằng một tháng sau sẽ đến tìm Tống Thư Hàng, để đoạt lại đầu lâu của Sở các chủ từ tay Tống Thư Hàng, hoàn toàn dung hợp làm một.

Thế nhưng, vào ngày hôm qua, vì bản thể của Tống Thư Hàng bị nhốt trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, Sở các chủ đã mất đi ký ức liên quan đến Tống Thư Hàng.

Cô ấy chỉ nhớ rằng phần đầu lâu của ‘bản thể Sở các chủ’ đang được giấu trong tay một tiểu tu sĩ bí ẩn, nhưng cô ấy sống chết cũng không nhớ ra vị tu sĩ này là ai, chỉ có thể mơ hồ nhớ rằng vị tu sĩ đó có đạo hiệu là ‘Tống ba ba’?

Tâm hoảng ý loạn, Sở các chủ two thoát khỏi trạng thái bế quan, thuận theo bản năng đến bờ biển thành phố Văn Châu yên bình.

Nhưng mà, do thời gian ‘bế quan một tháng’ chưa đến, ‘tiến hóa’ của cô ấy vẫn chưa hoàn chỉnh, vì vậy hiện tại cô ấy có rất nhiều vấn đề nhỏ.

Ví dụ như tiêu hao năng lượng quá lớn, không có ‘Khô Vinh Song Thụ’ cung cấp dưỡng chất tiến hóa, tái sinh cho cô ấy, cô ấy sẽ rơi vào trạng thái cực kỳ đói, ăn bao nhiêu thứ cũng không cảm thấy no.

Vì năng lượng không đủ, mọi chức năng của cô ấy được duy trì ở mức tiêu hao thấp nhất, đôi khi trông phản ứng sẽ chậm một nhịp, có vẻ hơi ngốc nghếch. ...

Sở các chủ two chuyên tâm bắt đầu nướng xúc tu mực lớn.

Hải Vương thở phào nhẹ nhõm, đặt mấy chiến sĩ cầu gai kia xuống, trầm giọng nói: “Đi, đưa ta đến đường Văn Kình, tìm Bá Tống Huyền Thánh.” Sở các chủ two đã hoàn toàn quên mất Tống Thư Hàng.

Mà ‘Hải Vương’ lại vẫn nhớ một chút chuyện liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh trông ra sao, đã làm những gì, có thủ đoạn gì, Hải Vương cũng đã không nhớ rõ nữa.

Hắn chỉ nhớ trên thế giới có một người tên là ‘Bá Tống Huyền Thánh’, và hắn đã từng chịu thiệt trong tay ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Sau đó, Bá Tống Huyền Thánh có một ngôi nhà ở thế giới người thường, tại đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Cuối cùng, ‘găng tay giáp bạc’ của hắn vẫn còn trong tay Bá Tống Huyền Thánh.

Hắn chuẩn bị giao dịch giáp tay với Bá Tống Huyền Thánh.

Những ký ức này, thực ra không phải là ký ức trong đầu của chính Hải Vương, mà được lưu trữ trong bộ 【Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp】 của hắn.

Bộ bảo giáp này hiện chỉ thiếu một chiếc găng tay.

Khi Hải Vương mặc nó vào, hắn có thể cảm ứng được một đoạn ký ức nhỏ từ ‘Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp’.

Chiến sĩ cầu gai dẫn Hải Vương đi đến đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Cùng lúc đó, Sở các chủ two đang nướng xúc tu mực nghe thấy thánh hiệu ‘Bá Tống Huyền Thánh’, trong lòng có chút xúc động.

“Bá Tống Huyền Thánh, Bá Tống Huyền Thánh...

Không sai, là Bá Tống Huyền Thánh!” Sở các chủ two nheo mắt lại.

Người cô ấy cần tìm không phải Tống ba ba, mà là Bá Tống Huyền Thánh.

Con mực lớn này cũng tìm Bá Tống, mục tiêu của hắn và cô ấy là cùng một người?

Thế là, Sở các chủ two lặng lẽ tách ra một tia thần thức, bám vào người một chiến sĩ cầu gai, đi theo đám người của Hải Vương đến ‘đường Bạch Kình’.

Sở các chủ two hiện đang ở cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’, vốn dĩ với tinh thần lực của cô ấy, chỉ cần một ý niệm là có thể bao trùm toàn bộ thành phố Văn Châu.

Nhưng trạng thái hiện tại của cô ấy vẫn chưa hoàn mỹ, ‘kỳ tiến hóa’ một tháng vẫn chưa kết thúc, hơn nữa còn chưa dung hợp đầu lâu của bản thể Sở các chủ, con đường trường sinh vẫn còn thiếu sót.

×××××××××× Đường Bạch Kình, nhà Tống Thư Hàng.

Tống ba ba nằm dài trên ghế sofa xem TV, gần đây ông bắt đầu lão hóa ngược, ngày càng trẻ ra.

Dù sao thì bây giờ ông ra ngoài nói mình chỉ mới hai mươi tám tuổi cũng có người tin.

Tương tự, Tống mụ mụ cũng ngày càng trẻ, ngày càng xinh đẹp.

Tống mụ mụ đến sau ghế sofa, đưa tay xoa bóp vai cho Tống ba ba, sau đó ghé vào tai ông nói: “Em muốn có một đứa con gái.” Tống ba ba giật giật khóe miệng: “Giờ này năm sau, chúng ta sẽ sinh một đứa con gái!” Hai người nhìn nhau đắm đuối.

“Cốc cốc cốc.” Lúc này, tiếng gõ cửa vang lên.

Sắc mặt Tống ba ba cứng đờ.

Khỉ thật, đêm hôm khuya khoắt, ai vậy?

Tiếng gõ cửa rất kiên trì.

Tống ba ba mặt mày cau có, mở hé cửa ra: “Ai đấy?” Ngoài cửa, hai hàng người mặc đồ đen đứng thẳng tắp.

Ở giữa là một người đàn ông tóc vàng đẹp trai, chỉ là đôi mắt có chút kỳ lạ, chắc chắn là đã cắt mí, mắt trông đặc biệt to.

“Chào ông, ông có phải là Tống ba ba không, xin hỏi con trai ông là Bá Tống có ở nhà không ạ?” Người đàn ông tóc vàng này nhẹ nhàng hỏi.

“Con trai tôi?

Bá Tống?” Tống ba ba xoa xoa trán, một lúc sau, ông thở dài: “Thực ra, con trai tôi Bá Tống đã chết yểu từ lâu rồi.

Không biết tiên sinh từ đâu biết được tin tức của con trai tôi?” Chết yểu?

Gì?

Hả?

Nani?

What?

Chẳng lẽ mình hỏi nhầm Tống ba ba rồi?

Bá Tống Huyền Thánh chết yểu rồi?

Chẳng lẽ mình tìm nhầm người rồi?

Gia đình này vừa hay có một đứa con trai tên Bá Tống chết yểu?

Người đàn ông tóc vàng do 'Hải Vương' hóa thành thầm nghĩ.

"Xin chia buồn." Hải Vương trầm giọng nói.

"Cảm ơn." Tống ba ba nghiêm túc đáp.

Hải Vương mặt mày ngơ ngác rời khỏi nhà Tống Thư Hàng ở đường Bạch Kình.

Tống ba ba đóng cửa, khóa cửa cẩn thận, rồi kéo rèm cửa lại.

Hải Vương cau mày, hắn nhìn sang các chiến sĩ cầu gai bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Các ngươi chắc chắn đây là nhà của 'Bá Tống' không?" Các chiến sĩ cầu gai gật đầu lia lịa... trên người Tống Thư Hàng có 'ấn ký Đồ Hải Đảm Giả', vì vậy, cho dù các chiến sĩ cầu gai đã quên hết mọi chuyện liên quan đến 'Tống Thư Hàng', nhưng chỉ cần đi theo 'ấn ký' cũng có thể tìm đến nhà Tống Thư Hàng.

Câu thoại "giết cả nhà ngươi" của các chiến sĩ cầu gai không phải là nói suông, dựa vào khí tức mà 'ấn ký Đồ Hải Đảm Giả' để lại, họ có thể khóa chặt nơi mà 'Đồ Hải Đảm Giả' từng ở trong một thời gian dài.

"Chẳng lẽ không chỉ ký ức của chúng ta xuất hiện khoảng trống, mà cả ký ức của gia đình Bá Tống cũng có vấn đề?" Hải Vương lẩm bẩm.

Có thể nào Bá Tống đã vẫn lạc, bị một vị đại năng nào đó triệt hạ tận 'căn nguyên' rồi không?

Nếu Bá Tống Huyền Thánh thật sự đã vẫn lạc thì phiền phức rồi, găng tay chiến giáp của hắn chỉ có Bá Tống biết tung tích.

“Chủ nhân, bây giờ chúng ta phải làm sao?” Các chiến sĩ cầu gai hỏi.

“Trước tiên tìm một nơi gần đây ở tạm, lát nữa ta sẽ lẻn vào nhà này xem thử.” Hải Vương lên tiếng.

Hắn cảm ứng được, gần nhà Tống Thư Hàng có ẩn giấu khí tức của mấy tu sĩ.

Những tu sĩ nhân loại đó đang đả tọa tu luyện, vị trí họ ở giống như các vì sao vây quanh mặt trăng, bảo vệ nhà Tống Thư Hàng.

Nếu Hải Vương xông vào ‘nhà của Bá Tống’, những tu sĩ nhân loại này chắc chắn sẽ không đứng nhìn.

Thế là, các chiến sĩ cầu gai lại thi triển pháp thuật, tạo ra sương mù, bao bọc lấy Hải Vương, rời khỏi đường Bạch Kình. *Đinh ~~ Đinh ~~* Tiếng chuông lanh lảnh vang lên, Hải Vương và các chiến sĩ cầu gai đều nghe thấy âm thanh này.

Họ ngẩng đầu nhìn về nơi phát ra tiếng chuông.

Chỉ thấy ở cuối đường Bạch Kình, xuất hiện một sạp hàng rong.

Một người ngay cả dung mạo cũng không nhìn rõ, toàn thân quấn trong một chiếc chăn dày cộm đang ngồi bên sạp hàng.

Sạp hàng và người chủ quán quấn chăn đều xuất hiện từ hư không.

Hải Vương và các chiến sĩ cầu gai hơi khựng lại.

Sức mạnh không gian, lại là một vị đại năng Cửu phẩm?

Hôm nay bị làm sao thế này, các đại lão Cửu phẩm cứ lần lượt xuất hiện?

“Đừng quan tâm hắn, tránh đi qua.” Hải Vương ra lệnh.

Có bài học của thiếu nữ váy đen, hôm nay hắn không muốn vô duyên vô cớ chọc vào các đại lão khác.

Hải Vương đang nghĩ đến thiếu nữ váy đen thì...

đột nhiên, thiếu nữ váy đen xuất hiện bên cạnh sạp hàng này.

Cô ấy cũng xuyên không gian mà đến, xuất hiện trực tiếp.

Thiếu nữ váy đen ngồi xổm bên cạnh sạp hàng, đưa tay lục lọi hàng hóa trên sạp.

Chủ quán quấn trong chăn nhìn cô gái, lên tiếng: “Khách nhân, cô muốn mua gì không?” “Đồ ở đây của ngươi đều là đồ tốt, nhưng không có thứ ta muốn.” Thiếu nữ váy đen lên tiếng.

Chủ quán quấn trong chăn cười ha hả: “Những thứ bày trên sạp đều là một số sản phẩm nổi bật, nhiều người mua.

Nhưng sạp hàng chỉ có bấy nhiêu, dù ta có nhiều hàng hơn nữa cũng không bày ra được.

Khách nhân nếu muốn mua gì, không ngại nói cho ta biết.

Nói thật, khắp chư thiên vạn giới, bất kể là thứ gì, ta đều có tự tin kiếm được cho cô.

Chỉ cần khách nhân trả nổi tiền.” “Ta muốn mua một cái đầu.” Sở các chủ two chỉ vào đầu mình, nói: “Mua một cái đầu của chính mình, ngươi có bán không?” Chủ quán quấn trong chăn nhìn Sở các chủ two một lượt, mỉm cười nói: “Thứ khách nhân muốn mua khá là mới lạ.” Sở các chủ two nhìn chằm chằm chủ quán: “Có bán không?” “Thứ mới lạ như vậy, chỗ ta làm gì có hàng tồn.

Chương 1515

Ta cần chút thời gian để đi nhập hàng, khách nhân có bằng lòng đợi ta không?” Chủ quán hỏi.

Sở các chủ two: “Bán được?” “Vẫn là câu nói đó... khắp chư thiên vạn giới, bất kể là thứ gì, ta đều có tự tin kiếm được.

Nhưng mà, khách nhân chuẩn bị trả cái gì?

Nói trước, sạp này không bán nợ.” Chủ quán nói.

Sở các chủ two suy nghĩ một lát, lấy ra bốn cái xúc tu mực chưa nướng: “Trong tay ta tạm thời có cái này.” “Thứ này giá trị quá thấp, nhiều nhất chỉ đáng một sợi tóc.

Hơn nữa, ta ở đây chỉ nhận linh thạch...

Bán đồ của ta, ta phải chiết khấu một nửa trước.” Chủ quán bình tĩnh đáp.

Hải Vương ở xa lập tức nước mắt lưng tròng.

Giá trị quá thấp...

“Được, ngươi đưa sợi tóc cho ta xem thử.

Ta muốn biết ngươi có khả năng nhập hàng không.” Sở các chủ two nói, nói xong liền đưa bốn cái xúc tu mực cho chủ quán.

Bán xúc tu trước, rồi dùng tiền bán xúc tu mua đầu.

“Khách nhân đúng là cẩn thận, sạp hàng này tiền trao cháo múc, uy tín vạn năm, mua bán sòng phẳng.” Chủ quán cười ha hả nói. ********** Thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng.

Sở các chủ đang nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên, bà có cảm ứng.

Sau đó bà dùng năng lực ‘Thiên Lý Truyền Âm’, liên lạc với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, có thể tạm thời mở lối vào thế giới trung tâm không?

Ta có một người bạn muốn đến tìm ta.

Ta có thể đứng ra bảo đảm cho hắn, hắn là nhân vật vô hại.

Ngoài ra, ta sẽ yêu cầu hắn hạn chế phạm vi hoạt động, đảm bảo hắn không nhìn trộm thế giới trung tâm của cậu.” “Con hiểu rồi, con có thể chỉ mở phạm vi của khu vực ‘Hoạt Tuyền’ trong thế giới trung tâm, để tiện cho Sở tiền bối và bạn của ngài giao lưu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi thế giới trung tâm nâng cấp, chức năng trở nên nhiều hơn, các tùy chọn có thể thao tác cũng nhiều hơn.

Hai hơi thở sau.

Một bóng người toàn thân quấn trong chăn hình chiếu bên cạnh Sở các chủ: “Yo, Sở đạo hữu, lâu rồi không gặp.” “Quả nhiên là ngươi.” Sở các chủ nhướng mày.

“Chậc, thế giới này là nơi nào vậy?

Còn khó xâm nhập hơn cả thế giới thiên kiếp, ta cũng chỉ có thể hình chiếu một chút sức mạnh vào đây.” Bóng người trong chăn nói.

“Tìm ta có chuyện gì?

Gần đây ta không có gì muốn mua.” Sở các chủ trả lời.

Hơn nữa bây giờ bà đã mất ‘Bích Thủy Các’, cũng không có tiền mua đồ.

“Sở đạo hữu đừng vội, lần này ta đến là để mua đồ của ngươi.” Bóng người hình chiếu cười nói.

“Ngươi đổi nghề rồi à?

Không bán đồ, bắt đầu đi mua đồ rồi?” Sở các chủ nhướng đôi lông mày đẹp.

Bóng người trong chăn cười ha hả: “Chẳng phải ta đang ‘nhập hàng’ sao, đồ của ta cũng không phải từ trên trời rơi xuống, phần lớn đều là do ta tự mình từng chút một thu thập.

Nếu là thứ trong kho của ta không có, ta sẽ phải nghĩ cách đi nhập hàng.” “Ngươi muốn mua gì?

Ngươi cũng thấy trạng thái hiện tại của ta rồi, trên người ta làm gì có bảo vật để bán.” Sở các chủ nói.

“Ta muốn mua hai sợi tóc của ngươi.

Thù lao thì, hai cái xúc tu mực Bát phẩm được không?

Nướng lên thơm nức mũi, ngon lắm.” Bóng người trong chăn nói.

Sở các chủ đảo mắt: “Ngươi biết ta muốn thứ này à?” “Yo?

Sở đạo hữu vừa hay cần xúc tu mực Bát phẩm?

Vậy ta có thể nhân cơ hội tăng giá không?” Bóng người trong chăn cười nói.

“Hai cái xúc tu mực Bát phẩm đổi lấy 2 sợi tóc, ngoài ra ngươi phải cho ta biết, là ai muốn mua tóc của ta?” Sở các chủ trầm giọng nói.

“Sở các chủ trong lòng tự biết.” Bóng người trong chăn cười đáp.

Sở các chủ: “Ta hiểu rồi, giao dịch đi.” Hai sợi tóc đen dài, đổi lấy hai cái xúc tu mực béo ngậy.

“Vậy thì, chúng ta lần sau có cơ hội gặp lại.” Bóng người trong chăn vẫy vẫy tay, biến mất.

Sau khi bóng người quấn chăn biến mất, Sở các chủ lại dùng 'Thiên Lý Truyền Âm' liên lạc với Tống Thư Hàng: "Đến Hoạt Tuyền, tặng cậu một món nguyên liệu chính Bát phẩm, hai cái xúc tu mực." Tống Thư Hàng: "Bạn của Sở tiền bối khách sáo quá, đến chơi còn mang theo quà quý như vậy." Sở các chủ đảo mắt, tiếp tục lặn xuống Hoạt Tuyền thổi bong bóng. ********** Thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình.

Chủ quán quấn trong chăn mở mắt, tay hắn thò ra từ trong chăn, trong tay cầm một sợi tóc dài, đưa cho Sở các chủ two.

Bốn cái xúc tu mực Bát phẩm đổi lấy một sợi tóc.

Chủ quán lại dùng hai cái xúc tu mực đổi lấy hai sợi tóc.

Chuyến này chỉ kiếm được chút tiền công chạy vặt, làm ăn năm nay khó khăn quá.

Chủ quán trong lòng cảm thán.

"Quả nhiên là tóc của bà ta." Sở các chủ two nắm chặt sợi tóc.

Trên sợi tóc này còn mang theo khí tức của Sở các chủ one, đây là sợi tóc mới được nhổ không lâu.

"Ngươi biết bà ta ở đâu?" Sở các chủ two nhìn chằm chằm chủ quán.

"Ừm, cần tình báo không?

Tình báo ở đây ta cũng bán, chỉ cần ngươi chịu trả tiền." Chủ quán nở một nụ cười rạng rỡ, hai hàm răng đều tăm tắp dưới ánh đèn đường sáng lấp lánh.

"Ta đi lấy tiền!" Sở các chủ two cất sợi tóc dài, đưa tay mở cổng không gian.

"Khách nhân nhanh lên một chút, thời gian của ta rất quý giá, trễ rồi nói không chừng ta đi mất đó." Chủ quán gọi.

Sở các chủ two một bước bước vào cổng không gian, biến mất. … Sau khi thấy cô bé váy đen rời đi, Hải Vương cau mày suy nghĩ.

Đây không phải là một vụ lừa đảo chứ?

Nhưng đại lão Cửu phẩm chắc cũng không có thời gian diễn trò lừa đảo trước mặt hắn để trêu chọc hắn chơi đâu nhỉ?

Nghĩ vậy, Hải Vương bất giác đi đến trước sạp hàng nhỏ.

Khi hắn nhìn thấy hàng hóa trên sạp, lập tức trợn tròn mắt.

Những thứ trên sạp đều là những bảo vật có độ nổi tiếng cực cao.

Có thiên tài địa bảo kéo dài tuổi thọ cả ngàn năm, có dược liệu cần thiết để luyện chế pháp khí Cửu phẩm, có tiên đan diệu dược cấp bậc Cửu Chuyển Kim Đan, thậm chí còn có phù bảo cấp Cửu phẩm.

Hải Vương không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Nếu cướp được sạp hàng này hắn sẽ phát tài!

"Ta khuyên khách nhân nên dẹp bỏ ý nghĩ ngu xuẩn đó đi, không phải ta khoác lác, loại hàng như khách nhân đây, một mình ta có thể đánh cả một quân đoàn." Chủ quán quấn trong chăn bình tĩnh nói.

Độc tâm thuật?

Hải Vương trong lòng kinh ngạc.

"Không sai, một chút tiểu xảo, để khách nhân chê cười rồi." Chủ quán cười ha hả: "Khách nhân, muốn mua gì không?" "Những thứ này rất quý giá, nhưng hiện tại không phải thứ ta muốn mua." Hải Vương trả lời.

"Lời của vị khách nhân lúc nãy, khách nhân cũng đã nghe thấy rồi chứ?

Sạp hàng nhỏ, nên ta có rất nhiều hàng không bày ra được.

Vì vậy, khách nhân muốn gì cứ trực tiếp nói với ta.

Nếu ta không có hàng tồn, ta cũng có thể đi nhập hàng cho khách nhân mà.” Chủ quán trả lời.

“Bất cứ thứ gì cũng được sao?” Hải Vương suy nghĩ.

“Khách nhân cứ nói không sao.” Chủ quán nói.

Hải Vương: “Thực ra, ta thiếu một chiếc găng tay của bộ 【Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp】.

Ta đang tìm nó.” Nói xong, Hải Vương hiện ra chân thân của mình.

Chủ thể là quả cầu mắt khổng lồ, xúc tu mực... rồi ở phía sau chủ thể quả cầu mắt, có một thân xác người đàn ông tóc vàng đẹp trai, mọc trên ‘quả cầu mắt’.

Giống như một kỵ sĩ tuấn tú cưỡi trên ma thú.

Trên thân xác người đàn ông tóc vàng này, mặc một bộ hộ giáp màu bạc.

Chỉ là thiếu một chiếc ‘găng tay’.

“Ra là vậy, ngươi muốn mua bộ phận ‘găng tay’ này.

Vậy ngươi muốn hàng gốc?

Hay đổi một linh kiện mới?” Chủ quán hỏi.

“Nếu có thể là hàng gốc, tự nhiên là tốt nhất.” Hải Vương nói.

Hàng gốc mới là phù hợp nhất.

“Không vấn đề, khách nhân.

Ngươi muốn hàng gốc, vậy ta cũng phải mất chút thời gian để đi nhập hàng.

Vậy tiếp theo chúng ta có thể bàn về giá cả.” Chủ quán giữ nụ cười nghề nghiệp tiêu chuẩn, khiến người ta cảm thấy gần gũi, đồng thời lại có một cảm giác tiếc nuối nhàn nhạt...

Chương 1516

tiếc tiền trong ví của mình. ********** Trong thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng.

Thư Hàng lúc này đang sắp xếp cho Lục Tu tiên tử, Thất Tu tiền bối, Tứ Tu và đám đại sư luyện khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông chuyển địa bàn.

Cậu muốn chuyển vị trí luyện chế pháp khí đến 'Thành Thời Gian', để Lục Tu tiên tử có thể có hiệu suất luyện khí gấp mười hai lần.

Đồng thời, cũng vừa hay giao dược liệu luyện khí 'xúc tu mực' vừa nhận được từ Sở các chủ cho Lục Tu tiên tử.

Bây giờ chỉ còn thiếu ba loại nguyên liệu chính là heo, mèo và gấu.

Tống Thư Hàng lần đầu tiên cảm thấy mình gần với 'toàn bộ Bát phẩm Tam Thập Tam Tổ Hợp pháp khí' đến vậy!

"Xin chào, có phải là Tống Thư Hàng tiểu hữu không?" Lúc này, một giọng nói vang lên trong đầu cậu.

Giọng nói xuyên qua thế giới trung tâm, xuất hiện trong đầu cậu.

Hơn nữa, giọng nói này rất quen thuộc.

"Gì Cũng Bán Được?" Tống Thư Hàng nhớ ra rồi.

Chính là vị đại lão này, lúc đó đã đột phá hạn chế của 'không gian thiên kiếp', bán cho cậu một cái Bình Thiên Quan, giúp cậu thành công độ kiếp.

"Ha ha, Tống tiểu hữu vẫn còn nhớ ta à, vậy thì tốt quá rồi." Giọng nói này cười ha hả.

“Tiền bối lần này lại tìm con bán đồ à?

Con thật sự có thứ muốn mua, con muốn hỏi tiền bối ở chỗ ngài có ‘răng heo’, ‘móng gấu’, ‘râu mèo’ ba loại dược liệu luyện khí này không, con cần loại cấp Bát phẩm.” Tống Thư Hàng hỏi.

“Dược liệu Bát phẩm, răng, móng vuốt, râu đều không phải là bộ phận quý giá.

Chỗ ta vừa hay có hàng tồn.

Chúng ta có thể tiến hành giao dịch ngay lập tức, Tống tiểu hữu chuẩn bị đủ linh thạch chưa?” Gì Cũng Bán Được hỏi.

Tống Thư Hàng lúc này mới nhớ ra, bây giờ mình căn bản không có bao nhiêu linh thạch.

Lần trước mượn linh thạch của Bạch tiền bối đều đã mua ‘Bình Thiên Quan’ rồi.

“Tiền bối, mua ba loại dược liệu này, mỗi loại hai phần, cần bao nhiêu linh thạch?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chỉ cần là vấn đề có thể giải quyết bằng linh thạch, thì không phải là vấn đề.

Nếu không có linh thạch, cậu có thể đi mượn.

Bạch tiền bối two hoặc là Bạch tiền bối, đều có thể mượn được linh thạch.

“Mỗi loại hai phần, vậy mỗi phần tính cho ngươi 2 viên linh thạch Cửu phẩm.

Tổng cộng 12 viên linh thạch Cửu phẩm.” Gì Cũng Bán Được trả lời.

Coi như là một mức giá khá hợp lý.

“Được, tiền bối đợi chút, con đi gom linh thạch.” Tống Thư Hàng trả lời.

Nếu mượn linh thạch của Bạch tiền bối, còn phải chuyển ‘ý thức’ trong cơ thể về lại “phòng tối nhỏ của Thiên Đạo”, vì vậy theo nguyên tắc gần nhất, Tống Thư Hàng chuẩn bị tìm Bạch tiền bối two mượn linh thạch.

“Bạch tiền bối, nhận được xin trả lời.” Tống Thư Hàng gọi về phía lối đi giữa thế giới trung tâm và thế giới tà liên.

Khoảng vài giây sau.

“Chuyện gì?

Đang nghỉ ngơi đây.” Bạch tiền bối two uể oải nói.

Hôm nay chơi trốn tìm với Thiên đạo, mệt lột cả hai lớp da, hắn tiêu hao không ít.

“Bạch tiền bối, cho con mượn ít linh thạch với.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “...” “Bây giờ bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp pháp khí của con chỉ còn thiếu ba loại nguyên liệu cuối cùng.

Mà bây giờ, dùng linh thạch là có thể mua được ba loại nguyên liệu này, cơ hội ngay trước mắt, chúng ta không thể bỏ lỡ.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “Mượn ngươi linh thạch cũng được, vậy... kể một câu chuyện cười đi!” Giờ này còn muốn nghe chuyện cười?

“Hoặc là, cho ta một lý do để mượn ngươi linh thạch?” Bạch tiền bối two bình tĩnh nói... hắn là Cửu U Chúa Tể, tùy tiện cho người khác mượn linh thạch, không phù hợp với thân phận.

Tống Thư Hàng lập tức trả lời: “Con chọn kể lý do...

Bạch tiền bối, trong bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp pháp khí, có một bộ là chế tạo cho ngài, vì vậy, trong chuyện này lợi ích của chúng ta là nhất trí.

Ngài mượn con linh thạch mua dược liệu, chính là sớm hoàn thành Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp pháp khí cho chính mình.” Bạch tiền bối two suy nghĩ một lát, nói: “Lý do này không tồi... nhưng, không đủ thú vị.

Hơn nữa, cũng không thể lay động ta.” Lý do còn phải thú vị?

Tống Thư Hàng véo cằm suy nghĩ một lát, đột nhiên lóe lên một ý: “Con còn có một lý do rất đau lòng, Bạch tiền bối, trong cái thời đại bạc tình này, muốn một người lưu luyến không rời, khắc cốt ghi tâm với mình, cách duy nhất chính là mượn tiền không trả.

Vì vậy, cho con mượn tiền đi, Bạch tiền bối.” “Ồ, lý do này thú vị đấy.

Ý của ngươi là sau khi ngươi mượn linh thạch, sẽ không định trả đúng không?” Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha ha.” “Ừm, ngươi cần bao nhiêu linh thạch?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “‘Răng heo’, ‘móng gấu’, ‘râu mèo’ ba loại dược liệu luyện khí, toàn bộ Bát phẩm, tổng cộng 12 viên linh thạch Cửu phẩm, coi như là giá khá hợp lý.” “Ngươi vội mua ba thứ này, đương nhiên sẽ cảm thấy hợp lý rồi. 12 viên linh thạch Cửu phẩm, kiếm lời cũng không quá ác.

Ngươi đợi ta một lát, ta sẽ gửi linh thạch cho ngươi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Được ạ ~” “Số linh thạch này, ngươi không cần trả đâu.” Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, vội vàng nịnh nọt: “Bạch tiền bối hào phóng!” Nhưng lúc này, Bạch tiền bối two lại bổ sung: “Số linh thạch này đến lúc đó cứ trừ vào thù lao của ngươi là được.” Tống Thư Hàng: “...” “Thế nào, có đau lòng không?” Bạch tiền bối two cười ha ha.

Tống Thư Hàng: “...” “Muốn chiếm hời của Cửu U Chúa Tể không dễ vậy đâu, thiếu niên.” Bạch tiền bối two đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “...” ********** Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng xòe lòng bàn tay, trong đó liền có thêm 12 viên linh thạch Cửu phẩm lấp lánh.

Đại lão Gì Cũng Bán Được chưa từng thấy thao tác nào như của Tống Thư Hàng, nói đi gom linh thạch, nhưng nhắm mắt, mở mắt một cái, linh thạch đã được người ta gửi đến tận cửa.

Cách gom linh thạch này, hắn cũng muốn có!

“Gì Cũng Bán Được tiền bối, 12 viên linh thạch Cửu phẩm, chúng ta giao dịch đi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Không vấn đề, giao dịch thành lập.” Giọng của đại lão Gì Cũng Bán Được vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Nửa ngày trôi qua, linh thạch trong tay Tống Thư Hàng vẫn chưa biến mất, dược liệu của đại lão Gì Cũng Bán Được cũng chưa được dịch chuyển đến.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Tiền bối, vẫn chưa bắt đầu giao dịch sao?” “Ngươi đợi chút, không gian ngươi đang ở có chút phiền phức, sức mạnh của ta không thể chiếu vào được.

Không gian này là nơi nào, còn phiền phức hơn cả ‘thế giới thiên kiếp’.

Ta phải mất chút thời gian để xâm nhập vào.” Đại lão Gì Cũng Bán Được than phiền.

Tống Thư Hàng: “...” Ra là đại lão Gì Cũng Bán Được cũng không thể đột phá thế giới trung tâm trong thời gian ngắn?

Khi thế giới trung tâm của cậu tiếp tục không ngừng nâng cấp, liệu có trở nên kiên cố hơn cả thế giới thiên kiếp không?

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng đã mở hạn chế của thế giới trung tâm.

Hình chiếu của Gì Cũng Bán Được cuối cùng cũng thuận lợi tiến vào thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng.

Một bóng người quấn chăn được chiếu rọi bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Cuối cùng cũng vào được, tiểu thế giới này đúng là lợi hại.” Gì Cũng Bán Được nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả, đưa lên 12 viên linh thạch Cửu phẩm.

Hình chiếu của Gì Cũng Bán Được đưa tay ra, ‘răng heo’ ×2, ‘móng gấu’ ×2, ‘râu mèo’ ×2, tất cả đều được giao vào tay Tống Thư Hàng.

“Giao dịch hoàn thành, hợp tác vui vẻ.” Tống Thư Hàng nói.

Đại lão Gì Cũng Bán Được gật đầu: “Hợp tác vui vẻ.” “Vậy tiền bối, chúng ta lần sau có cơ hội gặp lại.” Tống Thư Hàng nói.

Khó khăn lắm mới gom đủ ba mươi ba loại dược liệu, Tống Thư Hàng vội vàng muốn mang tất cả dược liệu đến chỗ Lục Tu tiên tử, để đâm vào tim cô ấy... không đúng, là để cô ấy cùng vui với mình, niềm vui một mình không bằng niềm vui chung mà.

“Khoan đã, Tống tiểu hữu xin đợi chút.

Ta còn một giao dịch muốn bàn với đạo hữu.” Đại lão Gì Cũng Bán Được gọi.

Tống Thư Hàng: “?” Giao dịch không phải đã hoàn thành rồi sao?

Cậu không có thứ gì khác muốn mua nữa?

“Là ta có một món muốn từ chỗ Tống tiểu hữu nhập hàng.” Đại lão Gì Cũng Bán Được mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối muốn mua gì?” “Một chiếc găng tay màu bạc.” Đại lão Gì Cũng Bán Được nói.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến chiếc găng tay này, lên tiếng: “Găng tay của 【Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp】?

Món đồ mà Hải Vương muốn?

Hải Vương cũng trở thành khách hàng của tiền bối rồi à?” “Đúng, chính là nó.” Đại lão Gì Cũng Bán Được mỉm cười gật đầu.

Tống Thư Hàng lắc đầu, dứt khoát nói: “Không bán.

Ta và tên đó có thù.” Hải Vương đối đầu với cậu nhiều lần như vậy, trên người cậu còn có ‘ấn ký Đồ Hải Đảm Giả’, hai bên là quan hệ địch thù, cậu sao có thể bán ‘găng tay’ cho Hải Vương, chuyện tiếp tay cho địch cậu không làm.

“Vậy thì phiền phức rồi.” Đại lão Gì Cũng Bán Được xoa xoa thái dương.

Trong tình huống người bán và người mua có thù oán thế này, hắn muốn lấy được ‘găng tay bạc’ trong tay Tống Thư Hàng, sẽ rất không dễ dàng, giá nhập hàng sẽ phải tăng lên một chút.

“Thực ra Tống tiểu hữu, Hải Vương đã chịu thua rồi, hắn đã không dám có ý đồ xấu với cậu nữa.” Đại lão Gì Cũng Bán Được nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Nhưng hắn và tôi vẫn là quan hệ đối lập, bộ ‘Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp’ của hắn vĩnh viễn không đủ bộ, tôi vui lắm.” Chuyện đâm vào tim người khác, chỉ cần người bị đâm không phải là mình, thì sẽ rất sảng khoái.

Gặp phải tình huống như của Tống Thư Hàng, đại lão Gì Cũng Bán Được đau đầu nhất.

Chương 1517

Điều này có nghĩa là lợi nhuận của hắn sẽ ít đi rất nhiều.

Đại lão Gì Cũng Bán Được thở dài, nói: “Tống tiểu hữu, vậy ngươi cứ nghe ta báo giá trước đã.” “Tôi tuyệt đối sẽ không bán.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Trên thế gian này không có cuộc mua bán nào là tuyệt đối không thể làm được, ngươi cứ nghe ta báo giá trước đã.” Đại lão Gì Cũng Bán Được nói.

Đại lão đã nói đến mức này, chút mặt mũi này tự nhiên vẫn phải cho.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Găng tay bạc là một phần của ‘Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp’, là một bộ pháp bảo Kiếp Tiên dạng bộ.

Giá trị của nó tương đương với một món ‘pháp khí Cửu phẩm Kiếp Tiên’.” Gì Cũng Bán Được nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, tỏ vẻ đồng ý.

“Vì vậy, ta có thể dùng một món ‘pháp khí Cửu phẩm Kiếp Tiên’ thú vị cộng thêm một số bảo vật khác, để giao dịch với ngươi.” Gì Cũng Bán Được nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Chưa nói đến việc pháp khí Kiếp Tiên tôi có dùng được không, chỉ riêng việc giúp Hải Vương gom đủ bộ ‘Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp’ thôi, tôi đã có lý do để từ chối giao dịch rồi.” “Tống tiểu hữu đừng vội, ta đã dám đề xuất giao dịch, đương nhiên sẽ có sự chuẩn bị đầy đủ, cứ nghe ta nói hết đã.

Món đồ ta muốn giao dịch cho ngươi cũng là một trang bị găng tay, là găng tay trái.

Tên của nó là 【Tổ Vu Chúc Phúc】, pháp bảo cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Nhưng nó rất đặc biệt, chỉ cần Ngũ phẩm là có thể sử dụng.

Và hiệu quả của nó là... dịch chuyển không gian khoảng cách ngắn.

Trong găng tay chứa đựng một không gian nhỏ, có thể đặt mười món binh khí, chỉ cần một ý niệm là có thể thay đổi vũ khí.” Đại lão Gì Cũng Bán Được co người trong chăn lại, ung dung giới thiệu.

“Dịch chuyển không gian khoảng cách ngắn?

Nghe có vẻ rất tuyệt, nhưng tiêu hao chắc chắn cũng không nhỏ nhỉ.

Cấp bậc Ngũ phẩm có thể sử dụng được mấy lần?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Trong tình huống bình thường, dùng thực lực Ngũ phẩm để thúc đẩy, dưới trạng thái linh lực đầy đủ, có thể sử dụng khoảng năm lần.

Đối với một món ‘pháp khí Cửu phẩm Kiếp Tiên’ mà nói, tiêu hao của nó thấp đến mức khiến người ta phải kinh ngạc.” Đại lão Gì Cũng Bán Được nói, vừa chú ý đến biểu cảm của Tống Thư Hàng.

Nói chung, loại pháp khí có năng lực không gian này, chỉ cần xuất hiện sẽ khiến tất cả các tu sĩ dưới Cửu phẩm khao khát.

Nhưng Tống Thư Hàng mặt mày bình tĩnh, vẻ mặt như giếng cổ không gợn sóng.

Cậu đối với loại pháp khí dịch chuyển không gian này có vẻ không khao khát lắm?

Đại lão Gì Cũng Bán Được kéo chặt chiếc chăn trên người, tiếp tục nói: “Những chức năng trên chỉ là cơ bản.

Thực ra ta mạnh mẽ đề cử món pháp khí này, còn vì một chức năng khác của nó, ngươi chắc chắn sẽ rất thích... trên găng tay ‘Tổ Vu Chúc Phúc’, còn kèm theo một pháp thuật, tên là 【Tổ Vu Ngưng Thị】.

Pháp thuật này có thể đánh ‘ấn ký’ lên một món pháp bảo trước, sau đó khi phát động pháp thuật này, có thể giam cầm không gian nơi ‘pháp bảo’ đó tồn tại, khiến nó mất hiệu lực trong thời gian ngắn.

Nói cách khác, nếu ngươi có thể đánh một ấn ký lên ‘găng tay bạc’ trước khi bán nó đi.

Nếu thật sự có một ngày, Hải Vương mặc cả bộ ‘Thánh Kiếm Chiến Tranh Bảo Giáp’ đến đối đầu với ngươi, ngươi chỉ cần một ý niệm, là có thể khiến ‘găng tay bạc’ trong tay hắn mất hiệu lực, khiến cả bộ trang bị mất đi hiệu quả tổng thể.

Hiệu quả của loại ấn ký này là vĩnh viễn.

Trừ phi Hải Vương có thể nghĩ cách xóa nó đi.” Nói xong, hắn lại đắc ý nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, nói: “Tiền bối xin cứ tiếp tục, tôi cảm thấy ngài sắp lay động được tôi rồi.

Nhưng vẫn còn thiếu một chút.” Đại lão Gì Cũng Bán Được trong lòng nghẹn lại.

Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] bất giác siết chặt chiếc chăn mỏng trên người.

Trong giao dịch khiến người ta đau lòng, rét buốt này, chỉ có chiếc chăn mỏng manh trên người mới có thể mang lại cho gã một chút hơi ấm.

Đại lão hít sâu một hơi.

Những thứ gã bỏ ra, đến lúc đó đều có thể kiếm lại từ 'Hải Vương'.

Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] liếc mắt một cái đã nhìn ra tài sản của Hải Vương rất phong phú.

Hải Vương kế thừa truyền thừa của một Kiếp Tiên cửu phẩm bí ẩn, đừng thấy lúc đỉnh cao hắn chỉ ở cảnh giới Huyền Thánh, gia sản của hắn còn giàu có hơn cả phần lớn Kiếp Tiên cửu phẩm.

Ngoài ra, lần này, đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] cũng muốn có được một món bảo vật từ tay 'Hải Vương'.

Đó là thứ mà một khách hàng khác của gã cần để tiến hóa.

Găng Tay Bạc vừa hay có thể dùng để giao dịch món bảo vật đó, sau đó lại kiếm thêm một mớ linh thạch, cộng thêm vài món thiên tài địa bảo từ Hải Vương.

Nhưng tiền đề là gã phải tiến hóa 'Găng Tay Bạc' trước.

Tống Thư Hàng tiếp tục chớp mắt nhìn đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được].

Nếu món 'Lời Chúc Của Tổ Vu' này được đem ra giao dịch với tu sĩ khác, e rằng người ta đã sớm giao Găng Tay Bạc ra rồi.

Đây chính là pháp khí hệ dịch chuyển không gian quý giá nhất!

Nhưng Tống Thư Hàng lại có 'thế giới trung tâm', có 'vòng tay pháp khí' do Bạch tiền bối chế tạo cho.

Tuy thế giới trung tâm hiện tại vẫn chưa có chức năng 'dịch chuyển không gian khoảng cách ngắn', nhưng nâng cấp thêm vài lần nữa, biết đâu sẽ có chức năng này.

Hơn nữa, tọa độ 'tiến vào thế giới trung tâm' và 'rời khỏi thế giới trung tâm' của Tống Thư Hàng hiện đã có thể lệch đi khoảng hai ba mét.

Chỉ cần cậu nhanh chóng tiến vào rồi lại rời khỏi thế giới trung tâm, cũng có thể tạo ra hiệu ứng tương tự 'dịch chuyển không gian', chỉ là khoảng cách hơi ngắn một chút.

Nhưng đây không phải vấn đề, vì thế giới trung tâm có thể nâng cấp!

Về phần chức năng chứa mười món binh khí, không gian vòng tay và thế giới trung tâm đều làm được, thậm chí còn chứa được nhiều hơn, chỉ là chuyển đổi hơi phiền phức hơn một tẹo.

Nhưng mà, quá trình chuyển đổi pháp khí trong thế giới trung tâm của cậu ngầu mà!

Ví dụ như đầu đạn hạt nhân thiên kiếp, Tống Thư Hàng khoanh hai tay trước ngực, đầu đạn hạt nhân thấp thoáng hiện ra trong hư không sau lưng, ra vẻ biết bao?

Đối với Tống Thư Hàng, món [Lời Chúc Của Tổ Vu] này, công dụng duy nhất chính là 'Ánh Nhìn Của Tổ Vu', tương đương với một pháp thuật 'cấm ma' nhắm vào pháp khí.

Nó có thể cấm cố pháp khí của người khác, vào thời điểm quan trọng có thể phát huy tác dụng quyết định cục diện trận chiến.

Nhưng chỉ vì một chức năng này mà đổi đi 'Găng Tay Bạc', để Hải Vương thu thập đủ 'Bảo giáp Chiến Tranh Thánh Kiếm', Tống Thư Hàng cảm thấy không đáng.

Cho nên, đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được], mời ngài tiếp tục màn trình diễn của mình!

“Món [Lời Chúc Của Tổ Vu] này là nền tảng cho giao dịch lần này của chúng ta, trên cơ sở này, Tống tiểu hữu còn muốn thêm thứ gì khác không?” Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] nở nụ cười nghề nghiệp, nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Tôi vừa thu thập đủ ba loại dược liệu cuối cùng cho 'Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú', hiện tại không nghĩ ra mình còn thiếu thứ gì nữa.

Cho nên, tiền bối ngài cứ nói xem còn có thể thêm thứ gì để đổi lấy Găng Tay Bạc của tôi?” Không có ham muốn thì sẽ cứng rắn.

“Ba món dược liệu cuối cùng?” Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] chỉ muốn đập đầu vào tường.

Ba loại dược liệu cuối cùng này chính là thứ gã vừa đích thân giao dịch với Tống Thư Hàng xong.

Gã cảm thấy đó chỉ là mấy món đồ nhỏ bát phẩm không đáng kể, nhân lúc giao dịch 'Găng Tay Bạc' với Tống Thư Hàng thì tiện tay làm thêm một đơn hàng nhỏ.

Không ngờ ba món dược liệu này lại là thứ mấu chốt.

Lòng đau như cắt.

Hôm nay có phải do bị nhiễu loạn nên kinh doanh mới xảy ra sơ suất lớn như vậy không?

Nói đến đây, từ lúc hình chiếu đến bên cạnh Tống tiểu hữu, gã đã cảm thấy có một đôi mắt trong bóng tối cứ nhìn chằm chằm vào mình.

Đôi mắt ấy tràn ngập tham lam.

Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] luôn cảm thấy có chút đứng ngồi không yên.

“Khụ, Tống tiểu hữu, số lượng bảo vật ở chỗ ta quá lớn.

Ta cũng không biết ngươi sẽ muốn thứ gì.

Nếu ngươi không ngại, ta có thể thi triển một pháp thuật lên người ngươi, ngươi phối hợp với pháp thuật của ta, ta có thể cảm ứng được đại khái những thứ gì có duyên với ngươi.” Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] nói.

Tống Thư Hàng: “Được thôi, tôi sẽ phối hợp với tiền bối.” Sau đó, đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] đưa tay chỉ một cái, một vòng sáng hiện ra và bao phủ lấy Tống Thư Hàng.

Khoảng mười hơi thở sau.

Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] vung tay, một màn sáng hiện ra trước mặt Tống Thư Hàng. [Mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại 'Mảnh nhỏ Công Đức Điện'] [Diên Thọ Kim Đan, chỉ dành cho người thường dùng, kéo dài tuổi thọ hai trăm năm.] [Thập tự giá Phục sinh, pháp khí loại trọng sinh, pháp khí phục sinh của hệ thống tu luyện Thánh Quang phương Tây, có thể sử dụng trước lục phẩm.

Sau lục phẩm sẽ mất hiệu lực.] Phía sau còn có một danh sách vật phẩm dài dằng dặc, nội dung trên danh sách đều ở dạng phù văn, chỉ có đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] mới có thể xem hiểu.

Liệt kê ra cho Tống Thư Hàng xem chỉ có ba vật phẩm đầu tiên.

“Tùy ý chọn một trong ba vật phẩm đầu tiên cộng với 'Lời Chúc Của Tổ Vu', để đổi lấy Găng Tay Bạc của ngươi.” Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] nói với nụ cười chuyên nghiệp.

“Quả nhiên đều là những thứ mình muốn.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mảnh vỡ Thiên Đình cậu vẫn luôn thu thập; Diên Thọ Kim Đan là thứ cậu chuẩn bị cho cha mẹ, bạn bè; Thập tự giá Phục sinh thì không cần phải nói, đây là thứ bảo mệnh thực sự.

Gần đây Tống Thư Hàng cảm thấy mình khá xui xẻo, liên tiếp dùng mất hai loại pháp khí phục sinh.

Vì vậy, nếu có thể mang theo một pháp khí phục sinh trên người, cậu tìm đường chết cũng sẽ tự tin hơn.

Vậy nếu chọn một trong ba, nên chọn cái nào đây?

Tống Thư Hàng véo cằm suy tư.

“Hai món.” Đột nhiên, một giọng nói phát ra từ trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Là giọng của Diệp Tư.

Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được]: “Cái gì?” “Tôi nói là, ba chọn hai, chúng ta sẽ tiến hành giao dịch.

Nếu không, Găng Tay Bạc vẫn ở trong tay tôi, chúng ta không cần bàn nữa.” Giọng của Diệp Tư đáp lại.

Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được]: “Chỉ có thể ba chọn một, nếu không ta sẽ lỗ vốn mất.” “Tôi và Thư Hàng cũng không quá muốn 'Lời Chúc Của Tổ Vu' đó, thứ đó đối với chúng tôi khá là gân gà.

Nói thật, chúng tôi đồng ý giao dịch cũng là nể mặt tiền bối ngài, mới chuẩn bị giao Găng Tay Bạc cho ngài, nhưng phải là ba chọn hai.” Giọng của Diệp Tư nói.

Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] còn muốn ép giá thêm một chút.

Chương 1518

Kinh doanh mà, vốn dĩ là quá trình mặc cả trả giá, là một loại tâm lý chiến, xem ai có thể nắm bắt được tâm lý đối phương trước.

Nhưng, ngay khi gã định ép giá thêm, cảm giác bị 'đôi mắt tham lam' nhìn chằm chằm từ phía sau ngày càng rõ rệt.

Thậm chí gã còn cảm nhận được có một sức mạnh đang len lén 'lần dây tìm dưa', muốn men theo hình chiếu của gã để tìm đến bản thể.

“Được, ba chọn hai, chúng ta giao dịch.” Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] nhanh chóng nói.

“Chúng tôi cần mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại 'Mảnh nhỏ Công Đức Điện' và Thập tự giá Phục sinh, còn kim đan thì Bích Thủy Các của chúng tôi tự có cách luyện chế.” Giọng của Diệp Tư tiếp tục nói.

“Được!” Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] sảng khoái đáp.

Gã đưa lên pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm 'Lời Chúc Của Tổ Vu', một cây thập tự giá nạm đầy kim cương, và một đám sương mù đen kịt.

Trong sương mù bao bọc một tòa cung điện nhỏ, chính là mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại 'Mảnh nhỏ Công Đức Điện', chỉ cần giải trừ sương mù, Công Đức Điện sẽ phình to ra, hóa thành nguyên hình.

Tống Thư Hàng nhận lấy 'Lời Chúc Của Tổ Vu', suy nghĩ một lát rồi đeo nó vào tay trái.

Cùng lúc tay trái tiếp xúc với pháp khí này, 'Giám định bí pháp' được kích hoạt.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn thân cậu phun máu, biến thành một người máu.

Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] ngây người nhìn.

“Không sao, cái giá này vẫn miễn cưỡng chịu được.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Thông tin về món pháp khí này tràn vào đầu cậu. [Lời Chúc Của Tổ Vu]: Pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm (một trong bộ giáp chiến Tổ Vu), ngũ phẩm có thể sử dụng.

Tăng cường độ thân thiện của người sử dụng với 'không gian'.

Kích hoạt pháp khí, có thể tiến hành dịch chuyển không gian khoảng cách ngắn trong vòng 500m.

Pháp khí đi kèm không gian nhỏ, có thể đặt mười món binh khí, chuyển đổi vũ khí tức thời.

Kỹ năng đi kèm: [Ánh Nhìn Của Tổ Vu].

Kỹ năng này chia làm hai bước, kích hoạt pháp thuật, đánh dấu ấn ký lên pháp bảo của đối phương; kích hoạt ấn ký, cấm cố không gian nơi pháp bảo của đối phương đang ở, khiến nó mất hiệu lực trong thời gian ngắn.

Hiệu quả ấn ký là vĩnh viễn.

“Hả?” Tống Thư Hàng hơi sững sờ.

Cái 'Lời Chúc Của Tổ Vu' này cũng là giáp chiến Kiếp Tiên?

Nói cách khác, thứ này cùng loại với 'Găng Tay Bạc'?

Chậc chậc chậc, thế này thì thú vị rồi.

Trong tương lai liệu có một ngày, đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] lại lặn lội ngàn dặm đến, trả một cái giá thật lớn để mua lại cái găng tay 'Lời Chúc Của Tổ Vu' này không?

Món pháp khí này, cảnh giới ngũ phẩm mới có thể sử dụng.

Tống Thư Hàng hiện tại mới chỉ tứ phẩm.

Nhưng Diệp Tư là cảnh giới lục phẩm, kích hoạt món pháp khí này thì dư sức.

Sức mạnh của Diệp Tư dẫn động pháp khí 'Lời Chúc Của Tổ Vu', để lại một ấn ký trên 'Găng Tay Bạc'.

Sau đó, mới giao Găng Tay Bạc cho đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được].

“Vậy thì, xác nhận giao dịch hoàn thành.” Tống Thư Hàng nói.

“Hợp tác vui vẻ.” Đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] thu lại Găng Tay Bạc, nhanh chóng biến mất.

Gã đi vội vã đến thế, thậm chí không muốn ở lại thêm một khắc nào.

“Kỳ lạ, tại sao lại cảm giác tiền bối [Cái Gì Cũng Bán Được] đang chạy trốn vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Diệp Tư cười khúc khích: “Tôi cũng có cảm giác này, vậy thì Thư Hàng, chúng ta hẹn gặp lại lần sau.” Nói xong, cô lại rơi vào trạng thái ngủ say.

Tống Thư Hàng: “…” Ra là 'truyền thừa' của cô vẫn chưa tiếp nhận xong?

Đột nhiên tỉnh lại từ trạng thái hôn mê do tâm ma, bế quan tu luyện, tiếp nhận truyền thừa, dường như là thiên phú đặc biệt của Diệp Tư?

Trong Thời Gian Thành.

Lục Tu tiên tử và mọi người đã đặt xong đài rèn, chuẩn bị bắt đầu luyện chế món pháp khí tiếp theo, Khuyển Thần Tướng Quân Chi

Giới.

Lúc này, bóng dáng Tống Thư Hàng lại hớn hở đi vào: “Lục Tu tiên tử ~” Lục Tu sĩ ngẩng đầu lên, liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái, rồi cô cảm thấy lồng ngực mình lại bắt đầu tức tối, đến thở cũng không thông.

Cô có lẽ đã mắc phải 'chứng tức ngực do Thư Hàng', cứ nhìn thấy Tống Thư Hàng là lại phát bệnh.

“Lục Tu tiên tử, tôi lại thu thập được mấy loại chủ tài liệu bát phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

Ba mươi ba loại dược liệu đã đủ, cậu nóng lòng muốn chia sẻ niềm vui lúc này với người khác.

“Ta không nghe, ta không nghe, vương bát niệm kinh.” Lục Tu tiên tử bịt tai, lẩm bẩm.

Ở một nơi khác, trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo.

Vân Tước Tử tiên tử một lần nữa sống lại.

“He he he, thiếp thân tự do rồi.” Cô đắc ý cười nói.

Sau khi sống lại, cô cảm thấy 'ý chí Cửu U' trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất.

Cô tự do rồi.

“Cảm giác tự mình làm chủ thân thể của mình thật tuyệt, thiếp thân chính là thích cảm giác này.” Vân Tước Tử khúc khích cười.

Nhưng đang nói, trong cơ thể cô đột nhiên tuôn ra tà năng Cửu U đáng sợ, trong nháy mắt chi phối cơ thể cô.

Làn da trắng nõn vốn có trong thời gian ngắn biến thành màu tím của tinh linh hắc ám, khiến toàn thân cô bị bao phủ trong tà khí.

“Hả?

Hả hả hả?

Sao lại có thể như vậy… cơ thể ta đã hoàn toàn vỡ nát một lần, căn bản không thể có chỗ nào ẩn giấu tà năng Cửu U nữa, tại sao vẫn còn tà năng Cửu U tồn tại?

Điều này không tu chân chút nào!” Vân Tước Tử không dám tin nói.

“[Cười lạnh] Ngươi nghĩ ta là ai?

Ta là Chúa tể Cửu U, là sự tồn tại mạnh nhất chân chính trong chư thiên vạn giới.

Cảnh giới của ta, pháp thuật của ta, ý niệm của ta há là ngươi có thể tưởng tượng được?” Giọng của Chúa tể Cửu U vang lên trong cơ thể Vân Tước Tử.

Trong lúc nói chuyện, ý thức của nó điên cuồng phản công, chi phối cơ thể Vân Tước Tử, áp chế ý thức của cô.

“Đợi đã, đợi một chút.

Ít nhất hãy thỏa mãn lòng hiếu kỳ của ta trước đi, ý thức của ngươi rốt cuộc giấu ở đâu?

Cơ thể ta đều đã hóa thành tro bụi trong thiên kiếp, không thể nào có chỗ cho ngươi ẩn thân được, tại sao trong cơ thể đột nhiên lại xuất hiện lượng lớn tà năng Cửu U?” Vân Tước Tử lớn tiếng hét.

“[Tiếp tục cười lạnh] Ngươi nghĩ ta sẽ giải thích năng lực của mình cho ngươi nghe sao?” Quả cầu kim loại lỏng nói.

Vân Tước Tử vội nói: “Ngươi đã làm một chuyện ngầu như vậy, cũng phải giải thích cho người ta biết tại sao ngươi lại có thể ngầu như thế chứ?

Nếu không giải thích, sẽ không ai biết ngươi đã che giấu tà năng Cửu U của mình như thế nào.

Không ai biết thì chẳng khác nào áo gấm đi đêm, còn có ý nghĩa gì nữa?" "[Cười đắc ý] Đồ ngốc, ngươi nghĩ ta là ngươi sao?

Bỏ cuộc đi, năng lực của ta sẽ không giải thích cho ngươi nghe đâu.

Vì biết đâu lần sau, năng lực này còn có thể dùng được.

Cho ngươi biết rồi, ngươi có phòng bị, ta sẽ mất đi một con bài tẩy." Quả cầu kim loại lỏng nói.

Nhân vật phản diện không giải thích chiêu thức của mình, không phải là một nhân vật phản diện đủ tiêu chuẩn a.

Vân Tước Tử thở dài một hơi: "Không ngờ, ta lại phải rời sân như thế này." "[Cười đắc ý], cơ thể của ngươi là của ta!

Bây giờ là vậy, sau này cũng vậy, mãi mãi là vậy!" Ý thức của quả cầu kim loại lỏng hoàn toàn áp chế xuống, đoạt lại quyền kiểm soát cơ thể.

Vân Tước Tử: "Vẫn chưa kết thúc đâu, nếu một lần không được thì đến vài lần!

Thế giới thiên kiếp bát phẩm, tới nữa đi!

Cho dù phải chết bao nhiêu lần, ta không tin một kẻ mất đi nguồn năng lượng bổ sung như ngươi, có thể lần này đến lần khác chống đỡ được!" Cô nhân cơ hội cuối cùng, điên cuồng bộc phát sức mạnh trong cơ thể, cố gắng xông vào thế giới thiên kiếp một lần nữa, chết thêm một lần nữa.

"Đồ ngốc, ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi được như ý hết lần này đến lần khác sao?

Nhớ kỹ, ta là Chúa tể Cửu U, là sự tồn tại mạnh nhất, cũng là thông minh nhất thiên hạ này!” Ngữ khí của quả cầu kim loại lỏng lại mang theo vẻ cưng chiều.

Sau đó, nó điên cuồng bộc phát toàn bộ 'tà năng Cửu U'.

Nếu Vân Tước Tử có thể đột phá 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo' để độ kiếp Huyền Thánh bát phẩm, thì nó cũng có thể bộc phát tà năng Cửu U, đưa thân xác của Vân Tước Tử vào 'thế giới ma kiếp' để độ ma kiếp bát phẩm.

Thế giới ma kiếp là sân nhà của nó, đến lúc đó, nó có thể đẩy cảnh giới của Vân Tước Tử lên thẳng bát phẩm, khiến cô không thể dựa vào 'kiếp Huyền Thánh bát phẩm, thế giới thiên kiếp' để làm loạn nữa.

Trừ tận gốc hậu hoạn!

Vân Tước Tử nước mắt lưng tròng: “A a a, thiếp thân không muốn a~~” “[Mỉm cười] Đồ ngốc, chuyện này không do ngươi quyết định đâu.” Quả cầu kim loại lỏng khẽ nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Vân Tước Tử lại một lần nữa biến mất khỏi 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo'.

Nhưng lần này, nơi cô tiến vào không phải là 'thế giới thiên kiếp', mà là 'thế giới ma kiếp'.

Bên trong thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng.

Lục Tu tiên tử là một tiên tử giữ chữ tín, cho dù lòng mình bị đâm đến thương tích đầy mình, cho dù ngực lớn bị tức đến không thở nổi, nhưng Tống Thư Hàng đã đưa đủ toàn bộ dược liệu luyện khí cho 'Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú', cô sẽ dốc hết sức mình, chế tạo hoàn thành hai bộ pháp khí này. [Chế tạo xong hai bộ pháp khí, đổi lấy tự do cho 'Tứ Tu'.] Lục Tu tiên tử thầm nghĩ.

Tứ Tu đã bị nhốt trong 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' quá lâu quá lâu rồi, đã đến lúc cho hắn tự do.

Sau đó, tự do của cô sẽ giao cho chàng.

Lục Tu tiên tử liếc nhìn Thất Tu Thánh Quân đang chế tạo 'Áo choàng tiên tử Thỏ Ngọc'.

Người đàn ông cô đã chọn, chắc chắn sẽ không làm cô thất vọng.

Thất Tu cũng nhìn lại Lục Tu, mỉm cười.

Chương 1519

Chàng sẽ dùng chính đôi tay của mình, giải cứu Lục Tu ra ngoài.

Đây là lời hứa chàng dành cho Lục Tu, cũng là món quà cầu hôn tốt nhất.

Phía bên kia.

Tống Thư Hàng đang giảng giải nội dung của «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» cho đệ tử của mình.

Sở Sở, yêu tước Tiểu Thải ngồi ngay ngắn, nghe sư tôn giảng pháp.

Lý Âm Trúc thu nhỏ thì ngồi trong lòng Tống Thư Hàng ngủ gật.

Thông nương cũng ngồi bên cạnh, cô hóa thành hình người, trên đầu gối đặt 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', tiến hành đao thiền, lắng nghe âm thanh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Sau khi giảng giải kết thúc.

Tiểu Thải lên tiếng hỏi: “Đúng rồi sư phụ, có phải con có thể bắt đầu chuẩn bị luyện chế bản mệnh pháp khí rồi không?” Cô bây giờ đã là cảnh giới tứ phẩm, tốt nhất nên rèn đúc bản mệnh pháp khí của mình trước khi lên ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng gật đầu, đưa tay lấy ra một khúc 'Kình Thánh Cốt' giao cho Tiểu Thải: “Con gần đây tu luyện rất chăm chỉ, qua một thời gian nữa, con mang khúc Kình Thánh Cốt này đến Thời Gian Thành tìm Lục Tu tiên tử, nhờ cô ấy ra tay giúp con luyện chế 'Găng tay Võ sĩ Nghịch Kình'.

Về phần chi phí, đến lúc đó vi sư sẽ ứng trước cho con.” Tiện thể, cũng có thể để Tiểu Thải trải nghiệm phương pháp tính giá đâm tim bằng song chùy của 'Lục Tu tiên tử' ~ Sở Sở mở to mắt nhìn Kình Thánh Cốt, cô nghe nói, khúc xương này là dược liệu cấp bậc bát phẩm!

Thư Hàng sư phụ cứ thế dễ dàng ban thưởng cho đệ tử sao?

Tiểu Thải nhận lấy xương kình, hưng phấn gật đầu: “Cảm ơn sư phụ, con nhất định sẽ nỗ lực tu luyện gấp bội.” Tống Thư Hàng day trán nói: “Tiểu Thải, con đường tu luyện ngoài việc khổ luyện ra, còn phải chú ý nghỉ ngơi, lao động và nghỉ ngơi kết hợp mới được.” Tiểu Thải mở to mắt: “Nghỉ ngơi?

Sao có thể nghỉ ngơi?

Nghỉ ngơi là chuyện của người chết.

Sư phụ, con yêu tu luyện, tu luyện làm con vui vẻ!” “Không tu luyện, thà chết.” “Một giây không tu luyện, con liền cảm thấy toàn thân khó chịu.” “Con không cần tình yêu, trong lòng con bây giờ chỉ có một việc, đó là tu luyện.” “Cho nên tình yêu đã là thứ dư thừa, con thích tu luyện hơn tất cả mọi thứ trên đời.” Tiểu Thải dùng cánh vỗ ngực mình, lớn tiếng tuyên bố.

Tống Thư Hàng khổ não day trán, đại đệ tử khai sơn của cậu, dường như hết cứu rồi.

Lúc này, Sở Sở ở bên cạnh giơ tay hỏi: “Vậy sư phụ, trong ba mươi ba loại công pháp của «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», con thích hợp với loại nào?” Cô chuẩn bị đổi sang môn hạ của Tống Thư Hàng, chuyển tu «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công».

Thậm chí còn chuẩn bị bỏ kiếm học đao.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nói: “Con đến bên cạnh ta, ta có pháp môn có thể xác định công pháp thích hợp nhất cho con tu luyện.” Nói xong, Tống Thư Hàng tháo 'Lời Chúc Của Tổ Vu' trên tay trái ra, chuẩn bị dùng giám định thuật để giám định hệ công pháp mà Sở Sở thích hợp tu luyện.

Khi cậu tháo 'Lời Chúc Của Tổ Vu' ra, đột nhiên phát hiện trong mười ngăn không gian nhỏ của găng tay, lại ẩn giấu một vật.

Đây là cái gì?

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, chuyển vật phẩm giấu trong không gian găng tay ra ngoài.

Trong tay cậu xuất hiện một cuộn da thú cổ xưa.

Tống Thư Hàng tiện tay mở nó ra, nội dung trên đó hiện ra trong mắt cậu. «Huyền Thánh Giảng Pháp Chi Đạo Tâm Chủng Ma Thiên», bản thảo giảng pháp ba sao.

Tống Thư Hàng: “…” Đây chẳng lẽ là 'bản thảo giảng pháp Huyền Thánh' trong truyền thuyết?

Đại năng [Cái Gì Cũng Bán Được], cũng có bán loại bản thảo này sao?

Hay là chủ nhân ban đầu của 'Lời Chúc Của Tổ Vu', sau khi mua bản thảo giảng pháp Huyền Thánh này, đã đặt nó vào găng tay, chuẩn bị sau khi độ xong kiếp Huyền Thánh sẽ sử dụng.

Nhưng kết quả là chưa kịp dùng đã toi mạng?

Tống Thư Hàng suy nghĩ, rồi lại đặt bản thảo này vào trong 'Lời Chúc Của Tổ Vu'.

Nói chung, thứ này có thể coi là quà tặng kèm của đại lão [Cái Gì Cũng Bán Được] đi?

Lần sau có rảnh có thể hỏi các tiền bối trong nhóm xem bản 'bản thảo giảng pháp Huyền Thánh' này đã có ai dùng qua chưa.

Nếu chưa ai dùng qua, tương lai có một ngày, cậu dựa vào thực lực của mình tấn thăng Huyền Thánh, biết đâu có thể dùng đến bản thảo này.

Cho dù tương lai mình không dùng đến, vẫn có thể bán cho người khác mà.

“Đến đây, Sở Sở, đưa tay ra.” Tống Thư Hàng nói với Sở Sở.

Sở Sở đưa bàn tay trắng nõn của mình ra.

Tống Thư Hàng mở bàn tay lớn của mình ra, nắm lấy bàn tay nhỏ của Sở Sở.

Trong khoảnh khắc hai lòng bàn tay sắp chạm vào nhau… Tống Thư Hàng biến mất.

Cứ thế biến mất không một dấu vết.

Sở Sở ngơ ngác.

Rồi, Lý Âm Trúc vốn đang ngồi trong lòng Tống Thư Hàng, ngã phịch xuống đất, cũng ngơ ngác không kém.

“Sư phụ?” Sở Sở cất tiếng gọi.

“A Tống?” Lý Âm Trúc gọi.

Đi đâu rồi?

Một người sống sờ sờ sao lại nói biến mất là biến mất ngay được?

Cùng lúc đó, tay trái Tống Thư Hàng vươn về phía trước, nắm lấy một bàn tay nhỏ nhắn mịn màng.

Giám định bí pháp khởi động!

Soạt~~ Tống Thư Hàng toàn thân phun máu, lượng máu phun ra nhiều đến đáng sợ, cơ thể hắn biến thành một vòi phun máu tươi.

“Trời ạ, sao lại thế này?

Chỉ giám định Sở Sở một chút, mà phải trả giá lớn như vậy sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay sau đó, một đoạn thông tin truyền về não của Tống Thư Hàng. [Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, chủ nhân của Bất Hủ Chi Cốt, đang trong trạng thái bị nhập… Tít tít tít tít tít] Thông tin phía sau đều bị xóa sạch, vì liên quan đến thông tin của một sự tồn tại đáng sợ khác, giám định bí pháp lần này của Tống Thư Hàng không khiến cậu máu chảy mà chết đã là kỳ tích rồi.

“Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối?

Lại nữa sao?” Trong hốc mắt Tống Thư Hàng tuôn ra huyết lệ.

Cậu ngẩng đầu lên, nhìn về phía chủ nhân của bàn tay nhỏ nhắn: “Vân Tước Tử tiền bối, ngài lại muốn độ kiếp… Vãi chưởng!” Trước mắt cậu là Vân Tước Tử, toàn thân 'da tinh linh hắc ám', trong đôi mắt ánh lên màu tím tà dị.

Đây là Vân Tước Tử trong trạng thái ma hóa!

Cô vẫn chưa thoát khỏi đại lão Cửu U.

Chết rồi, chết rồi, lần này chết chắc rồi!

“Chậc, tiểu tử nhà ngươi rốt cuộc có quan hệ gì với Vân Tước Tử, tại sao mỗi lần cô ta độ kiếp, ngươi đều bị truyền tống đến đây?” Vân Tước Tử phiên bản tà khí khẽ nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Thôi, không cần trả lời.

Dù sao thì… ngươi cũng sắp chết rồi.” Vân Tước Tử phiên bản tà khí nói: “Đây là thế giới ma kiếp, ma kiếp bát phẩm sắp giáng xuống.

Với cơ thể tứ phẩm yếu ớt của ngươi, không có Vân Tước Tử bảo vệ, chỉ có một con đường chết.” Tống Thư Hàng: “Thế giới ma kiếp?” Vân Tước Tử tiền bối không đi độ 'kiếp Huyền Thánh', lại chạy đến thế giới ma kiếp làm gì?

Ầm~~ Trong hư không, có lôi ma kiếp màu tím giáng xuống.

Ma kiếp cấp bậc bát phẩm, nếu bị đánh trúng chính diện đủ để đánh Tống Thư Hàng thành tro bụi trong một đòn.

Ma kiếp giáng xuống, bao trùm Tống Thư Hàng và Vân Tước Tử.

Lần này, Tống Thư Hàng đang nắm tay Vân Tước Tử, căn bản không thể trốn tránh. [Không được, ta không thể để Tống tiểu hữu chết!] Lúc này, ý thức của Vân Tước Tử lại có dấu hiệu phục hồi.

Cô ép mình khống chế cơ thể, chắn trước mặt Tống Thư Hàng, dang rộng hai tay để chịu đựng uy lực của ma kiếp.

Ma kiếp đánh vào người cô, phần lớn uy lực đều do cô chịu đựng.

Chỉ có một phần nhỏ dư uy rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Giống như sức mạnh của 'thiên kiếp Huyền Thánh', lôi ma kiếp cũng có hiệu quả rèn luyện thể chất của tu sĩ, tiền đề là tu sĩ phải miễn nhiễm với sự ăn mòn của 'tà năng Cửu U'.

“Vô ích thôi, đừng vùng vẫy nữa.” Quả cầu kim loại lỏng lên tiếng: “Cho dù ngươi che chắn uy lực ma kiếp cho hắn thì sao?

Tà năng Cửu U trong ma kiếp sẽ rót vào cơ thể hắn, hắn sẽ sa đọa thành tà ma.” [Vậy cũng tốt hơn là chết.] Ý chí của Vân Tước Tử kiên định đáp.

“Tống tiểu hữu, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi chết trước mặt ta.” Vân Tước Tử nghiến răng nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng mặt không biểu cảm, trên người lượn lờ hồ quang điện màu đen.

Tia sét như rắn, chạy loạn trên người cậu.

Cơn đau dữ dội khiến cậu cảm thấy cơ thể mình như sắp bị xé toạc. «Cương Thủ», «Nho Gia Kim Cương Thân», «Thánh Viên Long Lực Thần Công» ba đại pháp môn luyện thể được kích hoạt ngay lập tức. [Thuẫn Chuyên Gia Vương Bá] tự động triển khai, nhưng 'Thuẫn Chuyên Gia Vương Bá' đang trong trạng thái bị phong ấn, không thể hoàn toàn ngăn cản ma kiếp.

Vân Tước Tử run rẩy nói: “Tránh xa ta ra, có thủ đoạn gì thì mau thi triển.

Giống như lúc độ kiếp Huyền Thánh, chạy khỏi bên cạnh ta.” “Đồ ngốc ~ đây là thế giới ma kiếp.

Đây là địa bàn của ta, ta khống chế cường độ ma kiếp.

Cho dù hắn có chạy xa đến đâu, chỉ cần ý niệm của ta khẽ động, ma kiếp vẫn sẽ khóa chặt lấy hắn.

Đừng vùng vẫy nữa, hoặc là chết, hoặc là sa đọa thành ma.” Quả cầu kim loại lỏng lên tiếng.

Tống Thư Hàng toàn thân run rẩy, nhân lúc 'ma kiếp' tạm ngừng, cậu lăn một vòng, lăn ra xa Vân Tước Tử.

Tốc độ không nhanh, nhưng thái độ của cậu rất kiên quyết.

Tuy nhiên, giống như 'quả cầu kim loại lỏng' đã nói, cho dù Tống Thư Hàng đã cách xa Vân Tước Tử, ma kiếp trong hư không vẫn khóa chặt lấy cậu.

Ầm~~ Làn ma kiếp thứ hai giáng xuống, phần lớn nhắm vào Vân Tước Tử, còn một phần nhỏ hướng về phía Tống Thư Hàng.

“Ngưng kết đi, tinh thể băng giá.” Vân Tước Tử đưa tay chỉ về phía Tống Thư Hàng.

Một khối băng khổng lồ hình thành trên đầu Tống Thư Hàng, giúp cậu chặn lại lôi thiên kiếp.

Nhưng sau khi thi triển pháp thuật này, sức mạnh của bản thân Vân Tước Tử cũng cạn kiệt.

Quả cầu kim loại lỏng một lần nữa nắm quyền kiểm soát cơ thể này.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó bình tĩnh ấn nhiều tầng phong ấn lên người mình, trấn áp vững chắc ý thức của Vân Tước Tử.

Chương 1520

“Ít nhất là trước khi trận thiên kiếp này kết thúc, sẽ không để ngươi ra ngoài gây rối nữa.” Quả cầu kim loại lỏng nói.

Ý thức của Vân Tước Tử, chỉ có thể như một người ngoài cuộc, nhìn tất cả những gì xảy ra trong thế giới ma kiếp.

Tống tiểu hữu, thiếp thân đã cố gắng hết sức rồi.

Vân Tước Tử thầm nghĩ.

Cô đã làm tất cả những gì một vị 'tiền bối' có thể làm, tiếp theo phải xem tạo hóa của chính Tống Thư Hàng.

Tiền bối đã cố hết sức rồi.

Tống Thư Hàng tiếp tục nỗ lực lăn, lăn hết vòng này đến vòng khác.

Khó khăn lắm mới lăn được đến khoảng cách hơn một trăm mét so với 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử'.

Khoảng cách này… đủ rồi. [Bạch tiền bối, tiếp theo ta sống hay chết là nhờ vào ngài.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay vừa rồi, khi làn ma kiếp đầu tiên giáng xuống, Bạch tiền bối Two đã cảm ứng được cậu bị kéo vào 'thế giới ma kiếp'.

Sau đó, Bạch tiền bối Two ngay lập tức gửi tin nhắn, bảo cậu lăn ra xa 'Vân Tước Tử' ít nhất một trăm mét.

Ở khoảng cách này, ngài ấy có thể giấu mặt quả cầu kim loại lỏng, thêm cho Tống Thư Hàng chút đồ bảo mệnh.

Trên bầu trời, khối băng mà Vân Tước Tử ngưng tụ ra ngày càng nhỏ, sắp tan chảy.

Chỉ cần băng tan, ma kiếp sẽ trực tiếp giáng xuống người Tống Thư Hàng, đánh cậu thành tro bụi, hình thần câu diệt.

Đúng lúc này, một bàn tay thon dài xuất hiện, lặng lẽ ấn lên lưng Tống Thư Hàng.

Sau đó, một trận đồ bát quái hình tròn hiện ra, bảo vệ cơ thể Tống Thư Hàng.

Trận đồ bát quái bắt đầu xoay tròn, trên đó khắc một vòng văn tự cổ xưa. [Phiên bản tinh giản của trạng thái bất tử khóa máu tử đấu] Cái tên thật quen thuộc.

Lần trước khi Tống Thư Hàng và mọi người thử nghiệm 'bom nguyên tử thiên kiếp, bom khinh khí thiên kiếp' trong thế giới ma kiếp, họ đã được trải nghiệm sự gia trì này từ 'Bạch tiền bối Two'.

Có sự gia trì này, ít nhất trong thế giới Cửu U, Tống Thư Hàng có thể khóa lại giọt máu cuối cùng.

Quả cầu kim loại lỏng là 'Chúa tể Cửu U', nhưng Bạch tiền bối Two cũng là Chúa tể Cửu U!

Hơn nữa, xét về tư lịch, Bạch tiền bối Two còn ở trên cả quả cầu kim loại lỏng.

Đối với Tống Thư Hàng, kiếp Huyền Thánh bát phẩm còn đáng sợ hơn ma kiếp bát phẩm nhiều.

Bởi vì ở hiện thế, cậu không có một chỗ dựa lớn như Bạch tiền bối Two. [Bạch tiền bối, ngài không trực tiếp đưa con rời khỏi thế giới ma kiếp sao?] Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối Two: [Không được, như vậy thì cái quả cầu kia sẽ biết mối quan hệ giữa ngươi và ta, đến lúc đó nó sẽ tìm mọi cách để tiêu diệt ngươi.] Lúc này, quả cầu kim loại lỏng lên tiếng: “Nhìn đi, Vân Tước Tử.

Mở to mắt ra mà nhìn thiếu niên này bị hủy diệt đi.” Sự hủy diệt của thiếu niên này, nhất định có thể mang lại cho Vân Tước Tử cảm xúc 'tự trách'.

Chỉ cần nảy sinh cảm xúc tiêu cực, quả cầu kim loại lỏng sẽ có thể thao túng Vân Tước Tử dễ dàng hơn, xóa bỏ ý chí của cô.

Ầm~~ Ma kiếp Cửu U đánh trúng chính diện Tống Thư Hàng.

“A a a a ~~” Tống Thư Hàng phát ra tiếng hét thảm kinh thiên động địa.

Đây là lần đầu tiên cậu thực sự trải nghiệm uy lực của một 'thiên kiếp bát phẩm' hoàn chỉnh.

Những lần trước trải qua thiên kiếp bát phẩm, đều có các đại lão như 'Mỹ nhân xà công đức, cô gái khôi lỗi, Bạch tiền bối, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử' giúp cậu chặn phần lớn uy lực thiên kiếp, rồi cậu mới chịu đựng một phần rất nhỏ dư uy.

Còn lần này, cậu dùng chính thân xác của mình, toàn diện tiếp nhận một lần uy năng của ma kiếp bát phẩm.

Thân xác như muốn vỡ nát.

Sức mạnh ma kiếp bùng nổ trong cơ thể cậu, sức mạnh này không chỉ phá hủy thân xác mà còn muốn hủy diệt cả linh hồn cậu.

Tống Thư Hàng toàn thân bị nổ cháy đen, chỉ còn một hơi tàn, thực sự chỉ còn một hơi.

Nếu đổi thành thanh máu, thì chỉ còn một giọt máu.

Dưới tác dụng của [Phiên bản tinh giản của trạng thái bất tử khóa máu tử đấu], giọt máu này đã kiên cường giúp Tống Thư Hàng sống sót.

Ầm ầm ầm ~ một đợt 'ma kiếp bát phẩm' nổ xong, mặt đất nơi

Tống Thư Hàng đứng bị nổ thành một cái hố lớn.

“Chết rồi.” Quả cầu kim loại lỏng lạnh lùng tuyên bố cái chết của Tống Thư Hàng.

“Hù~~” Trong hố, Tống Thư Hàng run rẩy giơ tay lên, run rẩy ngẩng đầu nhìn 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử', há miệng phun ra một làn khói đen.

Làn khói đen này là khí thở ra sau khi cơ thể cậu bị sức mạnh thiên kiếp than hóa.

“Vẫn chưa chết?” Quả cầu kim loại lỏng khống chế thân xác Vân Tước Tử, nhướng mày.

Không những không chết, mà còn sống khỏe mạnh.

Sau khi thiên kiếp ngừng lại, vết thương trên người Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi phục.

Phía sau cậu, lại có một hư ảnh 'Thánh viên viễn cổ' ngưng tụ thành hình, đại diện cho việc «Thánh Viên Long Lực Thần Công» của Tống Thư Hàng đã lên một tầm cao mới.

Đồng thời, «Nho Gia Kim Cương Thân» cũng không chịu thua kém, tiến thêm một bước.

Công pháp chư thiên vạn giới, vạn pháp quy tông.

Khi luyện đến một cảnh giới nhất định, đều sẽ sản sinh ra công hiệu tương tự.

Sau khi «Nho Gia Kim Cương Thân» đạt đến 'đại thành', cũng bắt đầu ngưng tụ 'hư ảnh' sau lưng Tống Thư Hàng.

Nhưng thứ nó ngưng tụ không phải là khỉ, mà là từng quyển sách.

Kinh thư vừa xuất hiện đã là ba quyển.

Phía sau Tống Thư Hàng, một lớn hai nhỏ ba hư ảnh 'Thánh viên viễn cổ' đứng thành một hàng.

Trong tay của các Thánh viên, xuất hiện một quyển kinh thư vàng óng, trên đó hiện ra văn tự Nho gia, chính khí lẫm liệt.

Hư ảnh Thánh viên lại toát ra một loại khí chất thư sinh.

Hai đại công pháp luyện thể đỉnh cấp của chư thiên vạn giới đồng thời tấn cấp, sức mạnh phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Cộng thêm đan dược mà Vân Tước Tử cho Tống Thư Hàng uống bắt đầu phát huy dược hiệu.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng, tiên cốt thứ tư thành hình, tiên cốt cắm rễ vào hư đan cá kình mập, tiểu cảnh giới lại một lần nữa tăng lên.

“A a a, đừng nhanh như vậy a.” Tống Thư Hàng dùng sức đấm xuống đất.

Tôi khó khăn lắm mới thu thập đủ dược liệu của Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú, lại giao toàn bộ dược liệu cho Lục Tu tiên tử.

Thậm chí còn kéo cho Lục Tu tiên tử một đội chế tạo pháp khí đến.

Còn nghĩ cách đưa họ vào 'Thời Gian Thành', chế tạo pháp khí với hiệu suất gấp 12 lần.

Tôi đã nỗ lực như vậy rồi, mắt thấy 'Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú' của tôi sắp thành công, cảnh giới lại bắt đầu tăng vọt.

Tôi không phục, tôi không phục a!

“Chết cho ta!” Xa xa, quả cầu kim loại lỏng nghiến răng nói.

Nó cảm thấy mình bị mất mặt, không ngờ tiểu tu sĩ này dưới ma kiếp bát phẩm mà vẫn không chết.

Quả cầu kim loại lỏng điều động uy lực ma kiếp, lần này tỉ lệ mà Tống Thư Hàng và Vân Tước Tử phải chịu là 5:5.

Ầm~ một nửa ma kiếp giáng xuống người Vân Tước Tử, nửa còn lại giáng xuống vị trí của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lại là một trận hét thảm.

Trọn vẹn một ngày trôi qua.

Thiên kiếp của Vân Tước Tử vẫn đang giáng xuống.

“Chậc, vẫn không chết.” Quả cầu kim loại lỏng cẩn thận quan sát Tống Thư Hàng.

Mỗi một lần, sau khi Tống Thư Hàng chịu đựng thiên kiếp, đều chỉ còn lại một hơi thở, thoi thóp.

Nhưng chính là còn thiếu một chút nữa.

“Thú vị, thú vị.” Quả cầu kim loại lỏng lên tiếng.

Một khi Vân Tước Tử tiến vào trạng thái thiên kiếp, tiểu tu sĩ này cũng sẽ bị kéo vào.

Vân Tước Tử sở hữu Bất Hủ Chi Cốt, còn tiểu tu sĩ này sở hữu thuộc tính 'bất tử'.

Giữa hai người chắc chắn có mối liên hệ to lớn nào đó.

“Ngươi cũng là của ta.” Quả cầu kim loại lỏng đưa ra tuyên cáo với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, hai hàng huyết lệ trong hốc mắt: “Xong rồi, chín cái tiên cốt.” Dưới tác dụng của các loại hiệu quả như dược lực, linh quỷ, lôi thiên rèn thể, tiên cốt thứ chín trong cơ thể Tống Thư Hàng đã thành hình.

Chín cái tiên cốt cắm vào hư đan cá kình mập, phủ lên nó một bộ giáp toàn thân, cá kình mập được vũ trang đến tận răng, trông uy phong lẫm liệt.

Sau khi chín đại tiên cốt tụ tập, chính là bước cuối cùng: sức mạnh tiên cốt cường hóa hư đan, rèn luyện hư đan đến cực hạn, sau đó hóa hư thành thực, ngưng tụ đại đạo kim đan vô thượng.

Quá trình này đối với tu sĩ, là một quá trình quan trọng liên quan đến nửa đời sau, vô cùng quan trọng.

Một viên kim đan định đại đạo, đan văn của kim đan có tổng cộng chín văn, điều này trực tiếp liên quan đến độ cao mà tu sĩ có thể leo lên trong tương lai.

Phẩm cấp kim đan càng cao, tương lai trên con đường tu sĩ sẽ càng đi được xa.

Kim đan từ một đến ba văn, nếu không có kỳ ngộ, cả đời cũng chỉ là cảnh giới Linh Hoàng ngũ phẩm.

Còn tu sĩ có kim đan từ bốn đến sáu văn, chỉ cần không chết giữa chừng, về cơ bản đều có hy vọng tấn thăng cảnh giới Linh Quân lục phẩm, Linh Tôn thất phẩm cũng có hy vọng!

Nếu muốn tiến thêm một bước, [hiển thánh trước mặt người] tấn thăng Huyền Thánh bát phẩm, thì ít nhất phải có kim đan từ bảy văn trở lên. 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có mấy vị thành viên cảnh giới tứ phẩm, kẹt ở đỉnh phong cảnh giới tứ phẩm rất lâu, chính là vì muốn khi đột phá 'cảnh giới kim đan', một hơi làm nên, ngưng tụ kim đan bảy long văn.

Tu sĩ trong giới tu chân, sau khi ngưng tụ tiên cốt thứ chín, sẽ có một bộ phương pháp để ước tính khi mình đột phá cảnh giới kim đan, đại khái có thể ngưng tụ ra bao nhiêu đạo long văn.

Sau đó nhân lúc trước khi độ kiếp, vẫn có cách để nâng cao số lượng long văn của mình.

Ví dụ như dùng bảo vật quý giá, hoặc đổi sang tu công pháp đặc thù, lập đại thệ, tích công đức… Ngày xưa đám người Công Tử Hải của Vô Cực Ma Tông, trăm phương ngàn kế kiếm được 'Huyết Thần Toản', chính là vì muốn nâng cao số lượng long văn ngưng tụ khi bọn họ đột phá kim đan.

Còn Tống Thư Hàng, con cá mặn này, một hơi xông lên chín cái tiên cốt, cậu còn chưa kịp học phương pháp ước tính 'long văn' của mình.

Chương 1521

Cho nên, cậu căn bản không biết nếu mình độ kiếp, có thể ngưng tụ kim đan mấy long văn?

“Chết tiệt, cho tôi thêm chút thời gian nữa đi.” Tống Thư Hàng dùng sức đấm xuống đất.

Cảnh giới tứ phẩm của cậu tăng cấp như bùng nổ, chắc chắn thuộc loại 'căn cơ không ổn', không có thực sự vững chắc.

Trong tình huống này, kim đan long văn của cậu có thể có mấy đạo?

Một đạo?

Hai đạo?

Hay là ba đạo?

Các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', không có một vị nào 'số long văn' thấp hơn bảy đạo.

Nếu cậu chỉ có một hai ba đạo long văn, còn mặt mũi nào ở lại 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'?

Thà trực tiếp rời nhóm!

Điều này còn chưa phải là quan trọng nhất. 'Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú' của cậu mắt thấy có cơ hội thành hình, chẳng lẽ lại công dã tràng? [Cảm ơn ngài, Bá Tống tiền bối~~ Cả đời này, cuối cùng được gặp ngài, thật sự rất vui.

Rất xin lỗi, ta đã phụ lòng chúc phúc của ngài… Vĩnh biệt, Bá Tống tiền bối.] Lúc này, một giọng nói yếu ớt vang lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???” Đây rõ ràng không phải giọng của Bạch tiền bối, giọng của Bạch tiền bối không phải là giọng nhỏ nhẹ thế này.

Vậy giọng này từ đâu ra?

Là giọng của ai?

Tại sao đột nhiên truyền đến não của mình?

Phải biết rằng cậu bây giờ đang ở trong 'thế giới ma kiếp', là một thế giới rất khép kín.

Có thể truyền giọng nói trực tiếp đến não cậu, cần cảnh giới mạnh đến mức nào?

Nhưng, đối phương lại mâu thuẫn gọi cậu là 'Bá Tống tiền bối', dường như lại không phải là một cường giả.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, 'Thánh ấn' trên người cậu khẽ rung động.

Ngay sau đó, 'Thánh ấn Bá Tống' truyền một hình ảnh đến não cậu.

Đó là một thế giới sa mạc không người.

Có một cây nhỏ cao 1 mét, đang chịu đựng sấm sét dữ dội.

Thân cây nhỏ bé, nhưng rễ của nó lại rất lớn, cắm sâu vào sa mạc, mỗi rễ đều dài hơn sáu mươi mét.

Lúc này, thân cây đã cháy đen, rễ cũng đã gãy hơn một nửa.

Bên cạnh nó, đầy rẫy những cuộn da thú, sách vở, mảnh vỡ pháp bảo hệ mộc.

Nó đang độ kiếp, và bây giờ đã sắp không chịu nổi.

Pháp khí, cuộn giấy, tất cả các thủ đoạn của nó đều đã bị hủy diệt trong thiên kiếp, bản thể cũng bị thương nghiêm trọng.

Tiếp tục nữa, chỉ có một lựa chọn là thân tử đạo tiêu.

Cây nhỏ khẽ thở dài: “Tạm biệt, mọi người.” Trên lưng nó, một Thánh ấn 'Bá Tống Thánh Quân' lấp lánh.

Rồi còn có một dòng đề tự: [Chúc Mễ Lộ Lộ sinh trưởng tươi tốt, ngày càng xum xuê!] “Ra là nó.” Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nhớ ra cây nhỏ này là thần thánh phương nào.

Đây là đối tượng mà cậu đóng dấu mỗi lần sau khi ngưng tụ 'Thánh ấn Bá Tống'.

Thụ yêu Mễ Lộ Lộ, một thụ yêu rất hiền lành, lại còn là fan của Tống Thư Hàng.

Sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, rất kích động, thậm chí còn bẻ cành cây của mình nhờ Tống Thư Hàng đề tự.

Thông qua 'Thánh ấn' cảm ứng, Tống Thư Hàng phát hiện chân nguyên trong cơ thể Mễ Lộ Lộ lúc này đã cạn kiệt, sắp khô cạn.

Trên đỉnh đầu, thiên kiếp vẫn còn cuồn cuộn.

Cho nên, Mễ Lộ Lộ đã tuyệt vọng. [Đừng bỏ cuộc!] Tống Thư Hàng thử dùng 'Thánh ấn' để giao tiếp với Mễ Lộ Lộ. [Lúc khó khăn nhất, chính là lúc sắp thành công!] [Thiên kiếp tàn khốc muốn đánh gục chúng ta, nhưng chúng ta sẽ không khuất phục trước bạo lực của thiên kiếp!] Mễ Lộ Lộ dường như nghe thấy giọng của Tống Thư Hàng, nó kinh ngạc xoay thân cây, nhìn xung quanh.

Nhưng, nó không nhìn thấy bóng dáng Tống Thư Hàng.

“Là ảo giác sao?

Khi gần kề cái chết, mình xuất hiện ảo thanh, nghe thấy giọng của Bá Tống tiền bối sao?” Mễ Lộ Lộ khẽ nói. [Mễ Lộ Lộ, bây giờ nói vĩnh biệt, còn quá sớm!

Thả lỏng tâm thần của ngươi, đến đây chịu đựng sức mạnh của ta đi!] Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu thúc đẩy 'tiên thiên chân nguyên' không ngừng tuôn ra trong cơ thể mình, rót vào Thánh ấn.

Giữa Thánh ấn và ấn ký, có một 'kênh truyền công' vô hình.

Quá trình truyền năng lượng sẽ có tổn thất rất lớn.

Nhưng, kênh truyền công này quý ở chỗ tiện lợi, dù ở đâu, cũng có thể tiến hành truyền công.

Cùng lắm là tổn thất năng lượng nhiều hơn một chút!

Ở một nơi khác, Mễ Lộ Lộ vốn đang trong tuyệt vọng đột nhiên cảm thấy lưng mình nóng lên.

Đồng thời, giọng nói uy nghiêm của Bá Tống tiền bối truyền vào não nó. [Thiên kiếp tàn khốc muốn đánh gục chúng ta, nhưng chúng ta sẽ không khuất phục trước bạo lực của thiên kiếp!] [Mễ Lộ Lộ, bây giờ nói vĩnh biệt, còn quá sớm!

Thả lỏng tâm thần của ngươi, đến đây chịu đựng sức mạnh của ta đi!] Tiếp nhận sức mạnh của Bá Tống tiền bối?

Đang suy nghĩ, từ 'con dấu Thánh ấn' trên lưng nó, một luồng 'tiên thiên chân nguyên' tinh thuần đến đáng sợ tuôn ra.

Luồng tiên thiên chân nguyên này tiến vào cơ thể nó, như cam lộ tưới nhuần kinh mạch khô cạn của nó, nhanh chóng bổ sung năng lượng.

Độ tinh thuần của tiên thiên chân nguyên này, gấp trăm lần chân nguyên của chính Mễ Lộ Lộ!

Toàn thân Tống Thư Hàng là tiên thiên chân nguyên, lúc nào cũng có 'linh quỷ Diệp Tư' cảnh giới lục phẩm giúp cậu rèn luyện, ngoài Diệp Tư ra, thế giới trung tâm, Thánh ấn bát phẩm, Găng tay Võ sĩ Nghịch Kình bát phẩm, hai đại công pháp luyện thể đỉnh cấp của thế giới, mỹ nhân xà công đức, tất cả đều có thể phát huy tác dụng rèn luyện độ tinh thuần của chân nguyên.

Tương đương với một đám tồn tại lục phẩm, bát phẩm lúc nào cũng giúp Tống Thư Hàng tinh luyện chân nguyên.

Độ tinh thuần của tiên thiên chân nguyên toàn thân cậu, đương nhiên mạnh đến đáng sợ.

Cộng thêm chân nguyên đang tăng vọt trên người cậu lúc này, là được rèn luyện dưới 'thiên ma kiếp bát phẩm', cường độ lại càng lên một tầm cao mới.

Một đạo chân nguyên bằng hơn trăm đạo trước kia, tuyệt không khoa trương.

“A a a!” Mễ Lộ Lộ hét lớn.

Trên lưng nó, 'con dấu Thánh ấn' vẫn đang liên tục truyền sức mạnh của Bá Tống tiền bối đến.

“Đúng, sao mình có thể bỏ cuộc!

Mặc dù bây giờ trong tay mình không có gì, không có pháp bảo, đan dược, nhưng mình còn có Bá Tống tiền bối ủng hộ.

Mình phải ngẩng cao đầu tiến về phía trước, bước những bước dài.” Một số cành cây khô héo trên người Mễ Lộ Lộ không ngừng rụng xuống.

Sau đó, những chồi non mới mọc ra.

Chồi non mới sinh ra mạnh mẽ hơn, kiên cường hơn những chồi cũ!

Rễ bên dưới cũng vậy, những rễ cũ đã chết bị cắt đứt, rễ mới mọc ra, cắm sâu vào lòng đất, hấp thụ linh lực từ lòng đất.

Ầm ầm ầm~~ Thiên kiếp ngũ phẩm hóa thành pháp khí mạnh mẽ, tấn công Mễ Lộ Lộ.

Mễ Lộ Lộ, trong tay không còn bất kỳ pháp khí nào, đưa cành cây của mình ra, mạnh mẽ đón đỡ.

Cành cây bị pháp khí do thiên kiếp hóa thành nổ tung, cơn đau dữ dội truyền đến, nhưng Mễ Lộ Lộ không hề sợ hãi.

Nhiều cành cây hơn nữa đón đỡ, Mễ Lộ Lộ phát huy đến cực hạn tất cả những gì mình đã học.

Mặc dù trong tay ta không có gì, nhưng ta sẽ dùng đôi tay này để tạo ra tương lai của mình!

Đối với Mễ Lộ Lộ, cành cây chính là cánh tay của nó.

Cành cây không ngừng nổ tung, nhưng lại có những cành mới không ngừng mọc ra, bén rễ nảy mầm. 'Chân nguyên' mà Bá Tống tiền bối truyền đến, ẩn chứa sức mạnh sinh cơ khổng lồ.

Cành cây của Mễ Lộ Lộ bị nổ tung, rơi xuống sa mạc.

Những cành cây bị nổ này, vẫn còn chứa 'chân nguyên' nhận được từ Bá Tống tiền bối.

Khoảnh khắc tiếp theo, những cành cây này lại bén rễ nảy mầm, cắm rễ vào sa mạc, nhanh chóng sinh trưởng.

Cho dù là trong thiên kiếp, cũng không thể ngăn cản sự sinh trưởng của những cành cây này.

Sau năm đợt thiên kiếp, bên cạnh Mễ Lộ Lộ đã mọc ra một biển cây nhỏ.

“Không bỏ cuộc, không lùi bước, không khuất phục!” Mễ Lộ Lộ kiên định nói.

Bởi vì Bá Tống tiền bối, đang ủng hộ ta!

Trong lòng Mễ Lộ Lộ, hình ảnh của Bá Tống tiền bối ngày càng cao lớn.

Lúc này, Bá Tống tiền bối cao lớn trong lòng Mễ Lộ Lộ, đang nằm trong một cái hố sâu, bị 'lôi ma kiếp' quất cho tơi tả.

“A a a ~~ Không được rồi, một Mễ Lộ Lộ hoàn toàn không đủ a.” Tống Thư Hàng nói.

Cho dù cậu toàn lực rót 'chân nguyên' cho Mễ Lộ Lộ, nhưng kênh Thánh ấn một lần chỉ có thể truyền tống bấy nhiêu sức mạnh.

Hơn nữa, Mễ Lộ Lộ cũng không chịu nổi toàn bộ sức mạnh của cậu.

Điều này dẫn đến việc mặc dù Tống Thư Hàng đang liều mạng truyền công, nhưng sức mạnh trong cơ thể cậu vẫn đang tăng vọt. [Ta yêu tu luyện, tu luyện khiến ta vui vẻ.] [Ta thích tu luyện hơn tất cả mọi thứ trên thế gian.] Lại một giọng nói truyền vào não Tống Thư Hàng.

Là giọng của đại đệ tử khai sơn của cậu, yêu tước Tiểu Thải.

Chương 1522

Đúng rồi, trên người Tiểu Thải cũng có ấn ký do cậu đóng.

Nhưng trực tiếp truyền công cho Tiểu Thải, có vẻ không ổn lắm?

Tống Thư Hàng vẫn còn giới hạn của mình, cậu không muốn trở thành Tống Nhai Tử. [Sư phụ?

Là người phải không?

Con cảm ứng được sự tồn tại của người.] Yêu tước Tiểu Thải đột nhiên lên tiếng.

Giống như giọng của Mễ Lộ Lộ, giọng của Tiểu Thải cũng trực tiếp truyền vào não Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…" [Sư phụ, sư phụ, có cách nào để con nhanh chóng tấn thăng ngũ phẩm không?] Tiểu Thải lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động: [Tiểu Thải, con muốn nhanh chóng tấn thăng ngũ phẩm, hóa thành hình người sao?] Sau khi Tiểu Thải hóa thành hình người, có lẽ là sẽ đi tìm vị đại thúc bắt yêu của mình?

Tiểu Thải chăm chỉ tu luyện tuy rất đáng yêu, nhưng hình thức này của Tiểu Thải đã đi vào cực đoan rồi.

Là đại đệ tử của cậu, Tống Thư Hàng vẫn hy vọng Tiểu Thải sớm ngày trở lại bình thường. [Chắc chắn rồi, sư phụ.

Con muốn sớm hóa thành hình người, để có thể theo người tu luyện đao pháp.

Con ở hình thái yêu tước, tuy có thể tu luyện «Cương Thủ» dùng cánh thay đao, nhưng so với đao pháp thực sự thì vẫn có khác biệt.

Con muốn nhanh chóng hóa thành hình người, tu luyện tu luyện và tu luyện.] Tiểu Thải hưng phấn nói.

Tống Thư Hàng: “…” [Sư phụ, người tấn cấp nhanh như vậy, có phải có bí quyết gì không?] Tiểu Thải hỏi.

Tống Thư Hàng: [Tu luyện chi đạo, quý ở kiên trì.

Từng bước một, làm gì có đường tắt?

Đừng ảo tưởng nữa, nỗ lực tu luyện mới là vương đạo.] [Vâng, sư phụ!] Tiểu Thải đáp.

Sau đó… Tống Thư Hàng cắt đứt liên lạc với Tiểu Thải.

Tiểu Thải không phải là 'đối tượng truyền công' lý tưởng, nếu để cảnh giới của Tiểu Thải tăng vọt, đối với cô bây giờ không có lợi.

Không giải quyết vấn đề 'tâm kết' của cô, tâm ma kiếp ngũ phẩm tuyệt đối sẽ lấy mạng cô.

Cho nên, tuyệt đối không thể truyền công cho Tiểu Thải!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng, nếu không truyền công cho Tiểu Thải, cậu còn có thể truyền công cho ai?

Hai thiếu niên của Cổ Hồ Quan?

Ba tăng nhân cơ bắp của Đấu Chiến Phật Tông?

Thi loli?

Không được không được, những người này đều là do các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tiến cử đến, để cậu đóng dấu phòng ngừa 'Thiên Nhai Tử đạo trưởng' truyền công.

Đây là sự tin tưởng của các tiền bối dành cho cậu.

Nếu cậu hóa thân thành 'Tống Nhai Tử', cách không truyền công cho đệ tử của các tiền bối, tương lai cậu còn mặt mũi nào đi gặp các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'?

Hơn nữa, với tính cách của Tống Thư Hàng… cũng không làm ra chuyện như vậy.

Trừ khi những đối tượng bị cậu đóng dấu này, cũng giống như 'Mễ Lộ Lộ', đột nhiên cần một lượng lớn năng lượng hỗ trợ, cậu có thể không do dự truyền một lượng lớn năng lượng qua.

Nghĩ đi nghĩ lại, cậu lại không tìm được đối tượng truyền công, lòng thật đau. [Bạch tiền bối, không được rồi, cứ thế này nữa con sẽ tấn thăng ngũ phẩm, ngưng tụ kim đan. 'Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú' của chúng ta có lẽ không còn hy vọng rồi.] Tống Thư Hàng truyền âm cho Bạch tiền bối Two.

Bản thân cậu đã hết cách, nên muốn xem Bạch tiền bối có cách nào không?

Bạch tiền bối Two đáp lại: [Đợi ta một lát, cho ta chút thời gian, ta đang bận.] [Bận gì vậy ạ?] Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Bạch tiền bối Two: [He he he he, phát hiện một cái kho báu di động, bên trong có thứ ta hứng thú, ta đang truy tung vị trí của nó.

Tuyệt đối không thể để nó dễ dàng chạy thoát.] Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng khẽ động, buột miệng nói: [Đại lão Cái Gì Cũng Bán Được?] [Ngươi gọi hắn là 'Cái Gì Cũng Bán Được' sao?

Chậc, một cái kho báu di động mà cũng dám tự xưng 'Cái Gì Cũng Bán Được'?

Khẩu khí cũng không nhỏ.] Bạch tiền bối Two ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng: […] Bạch tiền bối Two đây là đã nhắm vào đại lão 'Cái Gì Cũng Bán Được'.

Nhưng, như vậy không phải là cướp bóc sao?

Có phải là không ổn lắm không. [Ngươi cảm thấy không ổn là đúng rồi!] Bạch tiền bối Two nói: [Nhớ kỹ, ta là Chúa tể Cửu U.

Tập hợp sự tà ác, hỗn loạn nhất thế gian vào một thân.

Ta đi cướp bóc quả thực là chuyện thiên kinh địa nghĩa, thực ra ta không đi cướp bóc mới là chuyện rất bất thường.] Tống Thư Hàng vỗ vỗ đầu mình.

Dùng thuật ngữ game mà nói, Bạch tiền bối Two thuộc về phe tà ác.

Cướp bóc?

Rất bình thường, phe tà ác không đi cướp bóc, chẳng lẽ còn đi cứu người bị thương?

Nhưng tổng cảm thấy có chỗ nào đó kỳ kỳ, mà lại không nói ra được. [Chậc, lại chạy mất rồi.

Tên này thật khôn, trơn như lươn, mỗi lần ta sắp tiếp cận là lại chạy mất.] Bạch tiền bối Two thở dài.

Tống Thư Hàng: "…" Xem ra, trò chơi đuổi bắt giữa Bạch tiền bối Two và đại lão Cái Gì Cũng Bán Được đã diễn ra mấy ván rồi? [Thôi, hôm nay coi như hắn may mắn.

Mấy ngày nữa lại tìm hắn.

Bên ngươi lại xảy ra chuyện gì rồi?

Ta không phải đã để lại cho ngươi một trạng thái bất tử khóa máu sao, chức năng đó là do ta tự nghiên cứu pháp tắc Cửu U rồi mày mò ra, cái quả cầu kia hẳn là không phát hiện ra được.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: [A ~ quay lại chuyện chính.

Tiền bối, không ổn rồi.

Con sắp độ kiếp rồi.] [Thế thì độ đi?

Dù sao bây giờ ngươi cũng không chết được.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: [Không đúng ạ, nếu con độ kiếp, sẽ thoát khỏi 'thế giới ma kiếp' chứ?

Dù sao con muốn độ là thiên kiếp.

Đến lúc đó 'trạng thái khóa máu tử đấu' sẽ không còn tác dụng nữa phải không?

Quan trọng hơn là, 'Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú' của chúng ta vẫn chưa hoàn thành.

Con vừa tấn thăng ngũ phẩm, ngưng tụ kim đan, pháp khí tổ hợp sẽ không còn cơ hội hợp thành nữa.] Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú khác với pháp khí thành bộ thông thường, nó phải được lắp ráp trước cảnh giới ngũ phẩm, mới có xác suất hợp ba mươi ba làm một.

Nếu sau ngũ phẩm mới hoàn thành, thì đó không phải là một bộ, mà là 33 món pháp khí riêng lẻ.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng cũng có thể chọn trang bị cả ba mươi ba món pháp khí, dù sao cũng không ai quy định tu sĩ chỉ có thể trang bị bao nhiêu món pháp khí. [Ngươi ngưng tụ chín cái tiên cốt rồi?] Bạch tiền bối Two hỏi. [Vâng ạ, mà năng lượng trong cơ thể vẫn đang tăng vọt, hư đan cá kình mập của con không ngừng được rèn luyện, càng ngày càng gần đến lúc độ kiếp.

Con truyền công qua 'Thánh ấn' cũng không kịp.] Tống Thư Hàng nói.

Không chỉ là cảnh giới, «Thánh Viên Long Lực Thần Công» của cậu vì thân xác được rèn luyện bởi thiên kiếp bát phẩm, cũng tiến bộ vượt bậc.

Bây giờ, sau lưng cậu đã có một lớn tám nhỏ chín hư ảnh Thánh viên viễn cổ, mỗi Thánh viên trong tay đều cầm một quyển kinh điển Nho gia.

Bây giờ, cường độ thân xác của cậu hoàn toàn áp đảo tu sĩ ngũ phẩm thông thường.

Hai bộ công pháp luyện thể đỉnh cấp cùng tu, hiệu quả không phải đơn giản là 1+1.

Nếu là 'thiên kiếp ngũ phẩm' thông thường, cậu tay không cũng có tự tin đánh nát. [Nếu đã như vậy, chỉ có thể để 'Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú' của ngươi nhanh chóng thành hình thôi.] Bạch tiền bối Two véo cằm, nói.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: [Con đã cố hết sức rồi, ba mươi ba loại dược liệu con đã tìm đủ, dược liệu phụ trợ cũng đủ.

Bên Lục Tu tiên tử còn có một đội chế tạo.

Hơn nữa con còn đưa họ vào Thời Gian Thành, hiệu suất chế tạo pháp khí gấp mười hai lần.] Tốc độ chế tạo pháp khí của Lục Tu tiên tử đã đến cực hạn.

Trừ phi lại kéo thêm một đội Lục Tu tiên tử đến, nếu không đã không thể nhanh hơn được nữa. [Đã dùng đến bí cảnh hệ thời gian rồi sao?

Thư Hàng, ngươi còn giỏi hơn ta tưởng tượng đấy.] Bạch tiền bối Two khen ngợi.

Tiếp theo, ngài lại nói: [Nếu bên đó đã bắt đầu tăng tốc, vậy thì chỉ có thể làm chậm tốc độ bên này lại thôi.] [Làm chậm tốc độ thời gian?

Chuyện này làm được sao?] Tống Thư Hàng kinh ngạc nói. [Không thành vấn đề, ta là Chúa tể Cửu U mà.

Nhưng, phải nghĩ cách để cái quả cầu kia 'lag' một chút.

Ta mới có thể ra tay can thiệp vào dòng chảy thời gian của 'thế giới ma kiếp'.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng nghĩ một lát, nói: [Bạch tiền bối, ngài không cảm thấy trực tiếp bắt con ra khỏi thế giới ma kiếp, để con thoát khỏi 'ma kiếp' rèn thể, sẽ đơn giản hơn sao?] [Không được, ta… muốn ngươi độ kiếp trong thế giới ma kiếp.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: [???] [Ta muốn làm một thí nghiệm thú vị, lần này ngươi độ thiên kiếp ngũ phẩm, cứ ở trong thế giới ma kiếp đi.

Đừng vội, ta nghĩ cách để cái quả cầu kia 'lag' một chút đã.] Bạch tiền bối Two suy tư nói.

Tống Thư Hàng: “…” Khoảng mười hơi thở sau.

Chương 1523

[Bạch tiền bối, được chưa ạ?] Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu cảm giác hư đan cá kình mập của mình đã gần bão hòa rồi, bước tiếp theo, chính là hóa hư thành thực! [Hết cách rồi, ta xuất động bản thể, đi kích thích cái quả cầu kia một chút.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng nghĩ một lát, nói: [Bạch tiền bối, con hỏi một câu.

Bây giờ nếu Vân Tước Tử tiền bối bị ảnh hưởng lớn, có khiến 'quả cầu' bị lag không?] [Chắc chắn có, quả cầu bây giờ đang nhập vào người Vân Tước Tử.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: [Vậy con có lẽ có một cách.] Nói rồi, cậu lấy ra một con mắt.

Con mắt khiến ai bị nhìn cũng mang thai của Thánh nhân Nho gia.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, dưới sự che giấu của 'ma kiếp', cậu móc mắt trái của mình ra, rồi nhanh chóng lắp con mắt của Thánh nhân Nho gia vào.

Trong khoảnh khắc cậu lắp con mắt của Thánh nhân Nho gia vào, chín hư ảnh Thánh viên viễn cổ sau lưng dường như được khai sáng.

Chín Thánh viên viễn cổ xếp thành một hàng, chúng đồng loạt mở quyển kinh thư Nho gia trong tay. «Nho Gia Kim Cương Thân» vận chuyển, chính khí hiện ra trên người Tống Thư Hàng.

Trên người chín Thánh viên viễn cổ, mơ hồ có thêm một bộ nho sam, sau khi chúng mở kinh thư, bắt đầu dùng ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng không hiểu, ngâm vịnh nội dung trên kinh thư.

Còn Tống Thư Hàng thì đột nhiên ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào

Vân Tước Tử tiên tử đang 'độ kiếp'.

“Ngây thơ, công hiệu của con mắt này ta còn rõ hơn ngươi, muốn dùng nó tấn công ta?” Quả cầu kim loại lỏng nói.

Nó vẫn luôn chú ý đến Tống Thư Hàng, đã nhìn rõ quá trình cậu lén lút móc mắt, lắp con mắt của Thánh nhân Nho gia.

Quả cầu kim loại lỏng khống chế cơ thể 'Vân Tước Tử', thân trên khẽ lắc, né tránh 'Ánh nhìn mang thai'.

Nhưng ngay khi nó lắc nửa thân trên, vòng eo nhỏ của Vân Tước Tử lại uốn thành hình chữ S trở lại.

Bốp~ Ánh nhìn mang thai trúng vào Vân Tước Tử.

“Không thể nào!” Quả cầu kim loại lỏng trợn to mắt, lần này nó đã hoàn toàn trấn áp Vân Tước Tử, tại sao cơ thể lại không chịu khống chế?

Ý chí của Vân Tước Tử, mạnh mẽ đến vậy sao?

Nếu thật sự mạnh mẽ như vậy, vậy tại sao Vân Tước Tử lại dễ dàng bị nó đoạt lấy cơ thể?

Nhưng dù thế nào đi nữa, Ánh nhìn mang thai đã trúng mục tiêu.

Mà cơ thể của Vân Tước Tử lúc này là cảnh giới thất phẩm đỉnh phong.

Vòng eo nhỏ của cô nhanh chóng phình to, mười hơi thở sau, đã mang thai mười tháng.

Nhân khoảnh khắc này, Bạch tiền bối Two đã lặng lẽ động tay động chân với 'thế giới ma kiếp'.

Một lát sau, Bạch tiền bối Two đã gửi cho Tống Thư Hàng 'Khuyển Thần Tướng Quân Chi Giới' và 'Áo choàng tiên tử Thỏ Ngọc'.

Giới chỉ Khuyển Thần Tướng Quân, phi phong Thỏ Ngọc Tiên Tử, mỗi loại hai bộ, tất cả đều là linh kiện rời chưa lắp ráp.

Tống Thư Hàng lôi 'Thánh ấn Bá Tống' ra, dùng sức đóng lên bốn bộ linh kiện này, dưới sự oanh kích của ma kiếp thiên lôi, cậu kiên cường hoàn thành việc lắp ráp bốn món pháp khí.

Lúc này, cậu hoàn toàn không có thời gian để giám định thuộc tính của hai món pháp khí này.

Cậu đặt một bộ bên cạnh, bộ còn lại mặc lên người để chống đỡ sát thương từ thiên kiếp.

“Tiếp tục!” Bạch tiền bối two nói.

Sau đó, lại có hai bộ pháp khí nữa được truyền đến: mũ giáp Độc Giác Ngưu Vương, trụ Thánh Tượng Thống Soái.

Một món là mũ giáp, món còn lại là một cây cột to đùng. .....

Mũ giáp thì còn có thể hiểu cách sử dụng, chứ cây cột to đùng này là cái gì?

Vũ khí à?

Người tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hệ Thánh Tượng, lúc ngự bản mệnh pháp khí phi hành, chẳng phải là phải đứng trên một cây cột bay lượn sao?

Cảnh tượng này nghĩ kỹ lại cũng có chút ngầu đấy chứ.

Tống Thư Hàng cầm 'Thánh ấn Bá Tống' lên, dùng sức đóng dấu, lặp lại quá trình trên, lắp ráp xong bốn bộ pháp khí.

Một bộ lắp xong thì đặt sang một bên, bộ còn lại thì mặc lên người.

Mũ giáp có thể đội lên, còn cây cột chỉ có thể dựng đứng bên cạnh mình.

Khi cậu hoàn thành pháp khí, Bạch tiền bối two lại gửi cho cậu 'Lý Thiên Lý Thần Mã' và 'Giới chỉ Hắc Dương Dũng Sĩ'.

Tiếp theo là 'Thứ Âm Ảnh Xà Vương' và 'Cung Cự Lộc Lão Quân'.

Giày và nhẫn đều dễ hiểu, món sau là vũ khí đoản thứ, món nữa là cung lớn, cũng có thể hiểu được tác dụng của chúng.

Mỗi lần Tống Thư Hàng lắp ráp xong hai món pháp khí, Bạch tiền bối two lại nhanh chóng gửi tiếp hai món theo sau, không hề dừng lại.

Trong lúc lắp ráp 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú', trong đầu Tống Thư Hàng không khỏi hiện lên cảnh tượng Lục Tu tiên tử, Thất Tu Thánh Quân dẫn theo một đám lớn đại sư luyện khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đang điên cuồng tăng tốc luyện khí.

Bây giờ trong mắt mình, chắc họ giống như cảnh phim đang tua nhanh gấp mấy chục lần nhỉ?

Vừa nghĩ đến cảnh Lục Tu tiên tử và mọi người điên cuồng tăng tốc luyện khí, Tống Thư Hàng lại cảm thấy thú vị—đây chính là 'liệu pháp giảm đau bằng tưởng tượng' của họ Tống.

Tưởng tượng ra những chuyện tốt đẹp, thú vị để chuyển dời sự chú ý, giảm bớt đau đớn trên cơ thể.

“Tiếp tục.” Bạch tiền bối two nói.

Sau đó, phất trần Tiên Lư Tông Sư ×2, nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ ×2 được truyền tống qua.

Pháp khí phất trần khá bình thường, cao thủ Đạo tông tu luyện loại pháp khí này không ít.

Nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ...

đây là một món pháp khí hình tảng đá khổng lồ.

Cái này dùng để ném người à?

Pháp khí như phất trần thì tạm cất vào mười ô vũ khí của 'Lời chúc của Tổ Vu', còn nham thạch thì đặt cùng với cây cột bên cạnh.

“Tăng tốc lên, tốc độ bay lên nào!” Bạch tiền bối two thúc giục.

Trong lúc nói chuyện, hắn lại truyền tống qua hai món linh kiện pháp khí nữa.

Sừng húc Dã Trư Bá Giả, thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ.

“Pháp khí của Tam Thập Tam Thú Thần Tông này càng ngày càng không theo lẽ thường rồi.” Tống Thư Hàng vừa đưa tay đóng dấu lên linh kiện pháp khí, lắp ráp chúng lại, vừa than thở.

Sừng húc Dã Trư Bá Giả, trông như vũ khí công thành, loại pháp khí này chuyên dùng để công phá tông môn của người khác sao?

Còn cả thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ này nữa... chính là hai cánh cửa lớn!

Trên cửa còn khắc hình đầu mèo dễ thương.

Thân là một cánh cửa mà chẳng uy vũ chút nào.

“Đừng than thở nữa, thời gian đó dùng vào việc lắp ráp pháp khí có thể giúp ngươi nhanh hơn một phần nghìn giây đấy.

Tiếp tục.” Bạch tiền bối two nói.

Vừa nói, Bạch tiền bối vừa truyền tống một lúc bốn loại linh kiện pháp khí đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tường Vua Kim Sư.

Tường Vua Bạch Hổ.

Tường Vua Băng Sa.

Tường Vua Lôi Ưng.

Bốn bức tường dày cộp, trên đó có hình sư tử, hổ trắng, cá mập băng và chim ưng sấm.

Xin thứ lỗi cho trí tưởng tượng của Tống Thư Hàng có hạn.

Cậu thật sự không thể tưởng tượng nổi tâm trạng của đệ tử 'Thú Thần Tông' tu luyện bốn hệ 'sư, hổ, sa, ưng' bá khí khi biết bản mệnh pháp khí của mình là một bức tường.

Mà nói đi cũng phải nói lại, loại pháp khí hình tường này dùng thế nào nhỉ?

Có lẽ... có thể dùng để phòng ngự giống như 'thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ"?

Tống Thư Hàng triển khai trí tưởng tượng của mình.

Cảnh tượng đệ tử Thú Thần Tông năm hệ 'mèo, sư, hổ, sa, ưng' đối mặt với kẻ địch. 【Xem Thiên Địa Huyền Càn Khôn Nhất Kiếm của ta đây!】Kẻ địch phát động một đòn tấn công mạnh mẽ.

Đệ tử Thú Thần Tông năm hệ mèo, sư, hổ, sa, ưng cười lạnh, đột nhiên cúi người, hai tay dùng sức vỗ xuống đất!

“Triệu hồi thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ!” “Triệu hồi tường Vua Kim Sư.” “Triệu hồi tường Vua Bạch Hổ.” “Triệu hồi tường Vua Băng Sa.” “Triệu hồi tường Vua Lôi Ưng.” Một cửa bốn tường nhanh chóng trồi lên, tầng tầng lớp lớp, chặn đứng đòn tấn công mạnh mẽ của kẻ địch, khiến đòn tấn công của hắn vô ích.

Thật ra tưởng tượng một chút, cảnh tượng này cũng khá ngầu.

Chỉ là lãng phí mất tiền tố tên pháp khí ngầu lòi của họ, tiền tố đều là XX vương giả, nghe là thấy cao sang rồi.

Không ngờ triệu hồi ra lại là một bức tường.

Tống Thư Hàng đặt bốn bức tường sang một bên.

“Lúc đầu tôi cảm thấy tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú là một bộ áo giáp gì đó, nhưng bây giờ tôi lại cảm thấy mình đang xây nhà.

Mấy thứ này cuối cùng làm sao để lắp ráp thành một khối 'rubik' được?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “Đừng nói nữa, tiếp tục làm việc đi!” Trống trận Quân Đoàn Hùng Viêm, cờ soái Hắc Báo Thống Soái, mỗi loại hai bộ được truyền tống qua.

Một cái là trống trận, có thể xếp cùng loại với 'sừng húc Dã Trư Bá Giả', đều thuộc loại pháp khí công thành.

Cờ soái Hắc Báo Thống Soái thì trông giống vũ khí hơn, vừa giống thương lại vừa giống cờ, Tống Thư Hàng thu nó vào trong 'Lời chúc của Tổ Vu'.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối two lại gửi đến mũi tên Lang Nha Tê Liệt và nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Hai món pháp khí này kết hợp với 'cung Cự Lộc Lão Quân', vừa hay là một bộ cung, nỏ, tên.

Chương 1524

Thu vào trong 'Lời chúc của Tổ Vu'.

“Tăng tốc lên, thời gian của chúng ta có hạn, tốt nhất là hoàn thành việc chế tạo ba mươi ba loại pháp khí trước khi quả cầu kia hồi phục.” Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng dốc hết toàn lực, tăng tốc quá trình lắp ráp các pháp khí còn lại.

Gương hộ tâm Tê Tê, quan cánh Tiên Hạc Quân Tử, chiến giáp hoàng kim Cự Giải, song đao Ô Tặc Bạo Quân, kiếm bén Lão Viên Thánh Sư, pháo âm ba Cá Heo...

đây đều là pháp khí phòng ngự hoặc vũ khí.

Chiến xa thần hành Hà Long...

đây là pháp khí chiến xa do rồng sông... không, là do hà long kéo.

Kèn ngâm xướng Bá Kê, bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu, tiên cầm Nhạn Vĩ Tiên Sinh... ba loại này được coi là pháp khí bình thường.

Kèn, bảo tháp, đàn đều là những thứ khá phổ biến trong pháp khí của tu sĩ.

Gai ngược sát Thử Ma... món này, trông như một hàng gai ngược, Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu tác dụng của nó.

Đến đây, tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú đã được chế tạo hoàn tất!

“Bản mệnh pháp khí 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' của tôi vẫn đang ở chỗ bản thể!” Tống Thư Hàng phát hiện ra vấn đề nghiêm trọng nhất.

Mà bản thể vẫn đang bị nhốt trong 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo'!

Như vậy, bộ 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' của Bạch tiền bối two có thể hoàn thành, nhưng bộ của chính cậu lại thiếu mất phần quan trọng nhất.

Tuy bây giờ trong tay cậu vẫn còn 'Cốt Thánh Kình', nhờ Lục Tu tiên tử chế tạo một chiếc 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' nữa vẫn còn kịp.

Nhưng mà, chiếc 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' của bản thể cậu là một tồn tại rất đặc biệt, là do cậu 'lấy thân luyện khí', chết đi một lần mới chế tạo ra được, mang ý nghĩa phi phàm.

Hơn nữa thuộc tính cũng vượt xa 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' bình thường một đoạn dài.

“Cứ lắp ráp pháp khí trước, bản thể của ngươi để ta nghĩ cách.” Bạch tiền bối two lên tiếng: “Tiếp theo, ta sẽ khôi phục dòng chảy thời gian của 'thế giới ma kiếp', trong lúc đó ngươi có thể sẽ có một vài phản ứng quá mẫn, chú ý một chút.” Bạch tiền bối two nhắc nhở.

“Được!” Tống Thư Hàng nghiến răng, bắt đầu dựa theo quá trình lắp ráp của 【Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú】, dùng ý chí của mình dẫn dắt ba mươi ba loại pháp khí.

Cơ hội dung hợp một bộ pháp khí chỉ có một lần, đây là lúc đánh cược nhân phẩm.

“Bắt đầu thôi!” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Trước mặt cậu, một bộ 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' lơ lửng lên, hội tụ trước mặt cậu, chúng sinh ra cộng hưởng với nhau, những gợn sóng màu vàng lan tỏa ra.

“Tổ hợp pháp khí cuối cùng sẽ biến thành thứ gì?

Khối rubik?

Hay là thứ khác?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đối với bộ pháp khí Ba Mươi Ba Thú mà mình đã vất vả thu thập, cuối cùng có thể kết hợp thành thứ gì, trong lòng Tống Thư Hàng tràn đầy mong đợi.

“Tuyên bố, tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, thành hình tại đây!” Tống Thư Hàng giơ tay lên, trầm giọng nói.

Ầm~~ Trên bầu trời, một tiếng sấm vàng nổ vang.

Trong thế giới ma kiếp, sấm sét vàng nổ tung, trông vô cùng chói mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, sấm sét vàng hung hãn bổ về phía Tống Thư Hàng.

Đây là thiên kiếp ngũ phẩm Kim Đan.

Sau khi chế tạo xong tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, ba mươi ba loại pháp khí cộng hưởng với nhau, lập tức đẩy cảnh giới của Tống Thư Hàng lên đến cực hạn.

Vì vậy lúc này, thiên kiếp giáng lâm!

Ầm~~ Thiên kiếp bổ xuống, hung hãn bổ lên bộ 'pháp khí Ba Mươi Ba Thú' đầu tiên đang lơ lửng.

Tống Thư Hàng và pháp khí tâm thần tương liên, cậu có thể cảm ứng được pháp khí đang chịu đựng sự oanh kích, rèn luyện của thiên kiếp.

Thiên kiếp không ngừng bổ xuống.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy ý thức của mình dường như bị chia thành hai nửa.

Một trước một sau.

Ý thức ở phía sau có thể nhìn thấy 'Tống Thư Hàng' ở phía trước.

Tống Thư Hàng phía trước đột ngột quay đầu lại, liền nhìn thấy một 'Tống Thư Hàng' khác đang đứng sau lưng, trên tay phải của hắn chính là 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ'.

“Bạch tiền bối two đã chuyển bản thể của mình qua đây rồi sao?” Tống Thư Hàng vui mừng trong lòng. 【Không, ta còn chưa bắt đầu vớt người, tự ngươi đột nhiên qua đây rồi.】 Giọng của Bạch tiền bối two vang lên.

Không phải Bạch tiền bối two?

Vậy chẳng lẽ là Bạch tiền bối one cảm ứng được bản thể của cậu độ kiếp nên đã đưa người qua đây? ......

Lúc này, bản thể Tống Thư Hàng duỗi tay phải ra, 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' trong tay rời ra.

Trong số pháp khí đang chịu sự rèn luyện của 'thiên kiếp', một chiếc găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ khác chủ động lui ra nhường chỗ.

Chiếc 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' đặc biệt của bản thể tiến vào đội hình 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú'.

Ba mươi hai loại pháp khí còn lại tự động vây quanh, lấy 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' làm hạt nhân, xoay tròn, bắt đầu kết hợp lại.

Chiếc 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' này là thể đặc biệt, cường độ và thuộc tính đều vượt xa các pháp khí Ba Mươi Ba Thú còn lại.

Thêm vào đó nó là 'bản mệnh pháp khí' đầu tiên Tống Thư Hàng chế tạo.

Nó vừa xuất hiện đã như một vị vua, tự nhiên trở thành hạt nhân của tổ hợp pháp khí.

Ầm~~ Trên bầu trời, đợt 'thiên kiếp' thứ hai giáng xuống.

Sau đợt thiên kiếp này, đợt thứ ba bắt đầu định hình!

Ngưng tụ thành các loại vũ khí thiên kiếp khác nhau, có trường mâu, có cung tên, có trường thương, khóa chặt Tống Thư Hàng.

Bản thể Tống Thư Hàng sải bước tiến lên, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong cơ thể điên cuồng vận chuyển, đồng thời ra lệnh: “Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, ngưng tụ!” Phân thân của Tống Thư Hàng cũng làm động tác tương tự, cậu dựa lưng vào bản thể, cũng điên cuồng vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, cậu ra lệnh 【Ngưng tụ】 cho bộ 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' thứ hai.

Hai Tống Thư Hàng khác nhau, sau khi dựa vào nhau, sức mạnh trong cơ thể cả hai bắt đầu cộng hưởng, giao hòa vào nhau.

Trong khí hải đan điền của họ, hư đan cá voi béo ngẩng đầu gầm thét, bắt đầu bước cuối cùng từ hư hóa thực.

Cả hai cùng giơ tay phải lên, trầm giọng nói: “Tổ hợp!” Rào rào rào~ Hai bộ 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' khác nhau bắt đầu ghép lại, giống như Transformer đang biến hình, ba mươi ba loại pháp khí không ngừng biến đổi hình thái, theo ý chí của Tống Thư Hàng kết hợp thành những hình dạng khác nhau.

Ầm ầm ầm~~ Vũ khí do thiên kiếp ngũ phẩm hóa thành không ngừng giáng xuống, rơi lên trên pháp khí Ba Mươi Ba Thú, nhưng lại bị hai bộ pháp khí Ba Mươi Ba Thú dễ dàng chống đỡ, hóa giải.

Sức mạnh thiên kiếp trở thành quá trình rèn luyện pháp khí, thành tựu cho hai bộ 'pháp khí Ba Mươi Ba Thú', khiến chúng trở nên mạnh mẽ hơn, dung hợp với nhau thuận lợi hơn.

Trong quá trình tiếp nhận sự rèn luyện của thiên kiếp, pháp khí Ba

Mươi Ba Thú khó tránh khỏi mang theo một chút sức mạnh thiên kiếp.

“Sau khi chế tạo xong toàn bộ bộ 'pháp khí Ba Mươi Ba Thú' bát phẩm, thiên kiếp ngũ phẩm đối với tôi đã không còn chút khó khăn nào.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn thiên kiếp.

Dù pháp khí Ba Mươi Ba Thú đang ở trạng thái phong ấn, nhưng vật liệu chính của chúng là 'bát phẩm', cường độ rành rành ở đó!

Chỉ cần tế ra bộ pháp khí này, nằm không cũng qua được thiên kiếp ngũ phẩm.

Nhưng vấn đề là, thứ cậu phải chịu bây giờ không chỉ có thiên kiếp ngũ phẩm.

Bên cạnh còn có Vân Tước Tử đang độ ma kiếp bát phẩm.

Thiên kiếp và ma kiếp là hai loại sức mạnh hoàn toàn khác nhau... về lý thuyết, hai loại sức mạnh này nên tương khắc.

Nhưng mà, ai dám đảm bảo sau khi hai loại 'kiếp' tương khắc va vào nhau sẽ biến hóa thành cái gì?

Lỡ đâu lại tạo ra biến hóa như thái cực, thiên kiếp và ma kiếp dung hợp thành thiên ma kiếp gì đó thì sao?

Phỉ phui, miệng quạ, đại cát đại lợi.【Không phải có thể, mà là chắc chắn.】Lúc này, giọng của Bạch tiền bối two vang lên.

Tống Thư Hàng: “?”【Sau khi thiên kiếp và ma kiếp gặp nhau, chúng không triệt tiêu lẫn nhau.

Chúng sẽ sinh ra những biến hóa kinh người.】Bạch tiền bối two nói.

Trong lúc nói chuyện, trên hư không, thiên kiếp ngưng tụ thành một hình dạng giống 'tên lửa'.

Uy lực cực hạn của thiên kiếp ngũ phẩm, tên lửa thiên kiếp.

Mà lúc này, ma kiếp của Vân Tước Tử chủ động kéo tới, bám vào tên lửa thiên kiếp.

Hai loại 'kiếp' tương khắc, lúc này lại hòa quyện vào nhau.

“Là ngươi giở trò?” Xa xa, quả cầu kim loại lỏng nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi quả nhiên là một cá thể thú vị... ngươi là của ta rồi!

A a a a, đau quá, cảm giác đau thật kỳ diệu, cơ thể như sắp bị xé toạc.” Cơn đau khi sinh nở là một nỗi đau kỳ diệu mà quả cầu kim loại lỏng hoàn toàn không thể hiểu được.

Trên bầu trời, tên lửa thiên kiếp được gia tăng uy lực của ma kiếp, từ từ hạ xuống.

Tốc độ không nhanh, nhưng bên trong ẩn chứa sức mạnh cuồng bạo.

Sau khi sức mạnh thiên kiếp và ma kiếp dung hợp lại với nhau, ngay cả Bạch tiền bối two cũng không thể dự đoán được chúng sẽ biến dị ra uy lực như thế nào.

Tên lửa thiên kiếp rơi thẳng xuống, nếu nó phát nổ, uy lực chắc chắn trên bát phẩm!

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng để đón nhận va chạm.

Xà mỹ nhân công đức hiện ra, bảo vệ hai Tống Thư Hàng trong lòng, nàng đã lấy 'Bình Thiên Quan' đội lên, long bào kiểu nữ màu vàng xuất hiện trên người, tiến vào hình thái Nữ đế công đức.

Xích Tiêu Kiếm giấu trong bụng cậu, không được tế ra.

Do Xích Tiêu Kiếm không phải là pháp khí của Tống Thư Hàng, và là thần binh có khí linh, tương đương với một tu sĩ cửu phẩm.

Nếu nó can thiệp vào thiên kiếp, uy lực thiên kiếp sẽ lập tức tăng lên một cách điên cuồng.

Chương 1525

Trừ khi đến thời khắc cuối cùng, lần thiên kiếp này Xích Tiêu Kiếm sẽ không ra tay tương trợ.

Tống Thư Hàng vừa lắp ráp hai bộ 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú', vừa nhìn chằm chằm vào tên lửa thiên kiếp.

Cạch~~ Tên lửa thiên kiếp chạm đất.

Nhưng, vụ nổ dự kiến đã không xảy ra, tên lửa cắm vào mặt đất của 'thế giới ma kiếp', toàn bộ đầu tên lửa cắm thẳng vào trong lòng đất.

Tống Thư Hàng: "......" Nó định **ấy ấy** mặt đất sao?

Rắc rắc rắc~ Trên thân tên lửa dài mười lăm mét, hiện ra những dấu ấn giống như kinh lạc, năng lượng màu đỏ đen vận chuyển dọc theo kinh lạc, bao phủ toàn thân tên lửa.

"Sắp nổ rồi." Tống Thư Hàng nói.

Xà mỹ nhân công đức cầm lấy 'Bảo đao Bá Toái' của Tống Thư Hàng lắc một cái, phần chắn tay trên đó biến thành gai ngược, nghiêm trận chờ đợi.

Xì~~ Lúc này, từ đuôi tên lửa, phun ra một cột sáng màu đỏ thẫm.

Cột sáng dài đến trăm mét, do sức mạnh thiên kiếp và sức mạnh ma kiếp dung hợp mà thành.

Cột sáng ngưng tụ mà không tan, không có vụ nổ, giống như một cảnh quan vậy.

Tống Thư Hàng đã hoàn toàn không hiểu nổi thiên kiếp này rốt cuộc muốn làm gì.

“Từ lý ~ quang kiếm ~~ y y nha ~~” Lúc này, hư ảnh của Tạo Hóa tiên tử chui ra từ sau lưng bản thể Tống Thư Hàng, hát lên theo kiểu ca xướng.

Quang kiếm?

Ngẩng đầu nhìn trời, bị Tạo Hóa tiên tử nói một câu, quả thật có chút giống.

Tên lửa dài mười lăm mét trông giống như chuôi của 'quang kiếm', còn cột sáng dài trăm mét kia, trông như 'thân kiếm' của quang kiếm.

Nếu đây thật sự là 'quang kiếm', ai sẽ sử dụng nó?

Ầm ầm ầm ầm~ Trên hư không, biển ma kiếp và mây kiếp của thiên kiếp cộng hưởng, nổ tung.

Cả hai dung hợp, như một cái phễu ngưng tụ lại thành một điểm.

Khoảnh khắc tiếp theo, một người khổng lồ năng lượng cao hai trăm mét hiện thân.

Bản thể của người khổng lồ được cấu thành từ năng lượng ma kiếp, tràn đầy khí tức bạo ngược, sát lục, ô uế.

Trên người người khổng lồ khoác chiến giáp hoàng kim, đó là sức mạnh của thiên kiếp.

Người khổng lồ to lớn vô cùng nhảy từ trên trời xuống, khi hắn đáp xuống đất, mặt đất rung chuyển dữ dội.

Người khổng lồ cúi xuống, nắm lấy 'tên lửa', rút nó ra khỏi mặt đất, múa một đường kiếm hoa đẹp mắt.

Tư thế dùng kiếm này lưu loát gọn gàng, rõ ràng là một cao thủ kiếm đạo.

“Đùa cái gì vậy, tên lửa thiên kiếp thì thôi đi, bây giờ còn có cả người khổng lồ thiên kiếp nữa?” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Người khổng lồ cao hai trăm mét, múa quang kiếm thiên kiếp dài trăm mét, đánh thế nào đây? ......

Người khổng lồ Thiên kiếp múa liền hai đường kiếm hoa đẹp mắt, rồi lại bày ra một thế khởi đầu của 'kiếm chiêu'.

Mục tiêu của hắn là Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Thiên kiếp và ma kiếp cũng có thứ tự trước sau.

Vân Tước Tử là bảy độ tám, Tống Thư Hàng là bốn độ năm, đương nhiên là phải diệt Vân Tước Tử trước, rồi mới quay lại bóp chết Tống Thư Hàng.

“A a a, chết tiệt, sao vẫn chưa kết thúc?” Đối diện, quả cầu kim loại lỏng không ngừng la hét thảm thiết.

Vòng eo nhỏ của Vân Tước Tử phình to, nửa thân dưới đau đớn như bị xé toạc, quả cầu kim loại lỏng bị hành hạ thê thảm.

Đã bao nhiêu năm rồi nó không cảm nhận được tư vị thực sự của 'đau' là gì?

Ngay cả khi đánh nhau với 'Bạch' trước đây, cũng chưa từng khiến nó 'đau khổ' như vậy.

Mà lúc này, người khổng lồ Thiên kiếp hai tay cầm kiếm, chém một nhát về phía Vân Tước Tử.

Một nhát kiếm này là một kỹ thuật kiếm cực kỳ cao minh, trong một nhát kiếm ẩn chứa hàng vạn loại biến hóa, khóa chặt mọi vị trí có thể né tránh của Vân Tước Tử.

Một đòn không thể né tránh!

“Cút!” Vân Tước Tử hét lên một tiếng giận dữ, quả cầu kim loại lỏng điều động sức mạnh trong cơ thể Vân Tước Tử, ngưng tụ ra hai bàn tay băng khổng lồ.

Một tay tóm lấy quang kiếm thiên kiếp, tay còn lại vỗ thẳng vào người khổng lồ Thiên kiếp.

Nhưng mà... hai bàn tay băng khổng lồ vỗ được nửa đường thì đột nhiên tan biến.

“A a a, cái gì vậy, cái gì chui ra vậy.” Quả cầu kim loại lỏng đột nhiên ngã lăn ra đất.

Ầm~~ Kiếm thiên kiếp chém không thương tiếc lên thân thể của Vân Tước Tử.

Thân thể Vân Tước Tử bị nghiền nát, vị trí của nàng bị chém ra một cái hố sâu không thấy đáy.

Nhưng đòn tấn công của người khổng lồ Thiên kiếp không dừng lại.

Hắn lại một lần nữa giơ quang kiếm thiên kiếp lên, chuẩn bị tấn công liên tục vào Vân Tước Tử.

Trong nháy mắt, hắn đã đâm liên tiếp hàng ngàn kiếm vào vị trí của Vân Tước Tử.

Sức mạnh của thiên kiếp và ma kiếp không ngừng nổ tung, va chạm, hủy diệt vạn vật.

Tống Thư Hàng ở xa không khỏi nuốt nước bọt, liên tục lùi lại, kéo giãn khoảng cách với Vân Tước Tử.

“Đòn tấn công như thế này, nếu rơi vào người mình...” Dù có 'trạng thái khóa máu Tử Đấu', cũng phải cận tử cả ngàn lần nhỉ?

Quan trọng hơn là, trên bản thể của cậu không có 'trạng thái khóa máu Tử Đấu'. 【Bạch tiền bối, cho bản thể của tôi một trạng thái nữa đi!】 Tống Thư Hàng gào thét trong lòng. 【Có thêm hay không cũng vô dụng, khi 'thiên kiếp' xuất hiện trong thế giới ma kiếp, quy tắc của thế giới ma kiếp đã bị thay đổi.

Nơi này đã không còn là thế giới ma kiếp đơn thuần nữa, mà là nơi giao nhau giữa 'hiện thế' và 'Cửu U'.

Hack khóa máu đã mất hiệu lực rồi...

Nhưng ngươi yên tâm, có ta ở đây, ít nhất có thể đảm bảo các ngươi không chết.】 Bạch tiền bối two đảm bảo.

Tống Thư Hàng: “......” Gia hạn hack khóa máu thất bại?

Ầm~~ Lúc này, người khổng lồ Thiên kiếp chém nhát kiếm cuối cùng vào thân thể của 'Vân Tước Tử'.

Nơi Vân Tước Tử đứng đã biến thành một vực sâu, bụi bặm và ánh sáng từ vụ nổ năng lượng thiên kiếp che khuất tầm nhìn của Tống Thư Hàng.

Vân Tước Tử tiền bối, không lẽ lại chết rồi chứ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mà lúc này, thân hình người khổng lồ Thiên kiếp lóe lên, vèo một tiếng, lao về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Quang kiếm thiên kiếp trong tay hắn giơ cao, hung hãn bổ xuống.

Xà mỹ nhân công đức đưa tay phẩy nhẹ 'Bảo đao Bá Toái', lao lên nghênh đón.

So với người khổng lồ Thiên kiếp, xà mỹ nhân công đức nhỏ bé như một con bướm.

Nàng vung Bảo đao Bá Toái, dùng sức đỡ lấy.

Đao và quang kiếm va vào nhau, phát ra tiếng vang như sấm.

Thân hình xà mỹ nhân công đức liên tục lùi lại, trên không trung để lại một vệt năng lượng màu đỏ trắng.

Và nhát kiếm này của người khổng lồ Thiên kiếp cũng đã bị chặn lại.

“Không được, năng lượng tiêu hao quá lớn.” Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được năng lượng trong 'Bình Thiên Quan' đang tiêu hao với tốc độ chóng mặt.

Mấy ngày trước, xà mỹ nhân công đức đã nhiều lần sử dụng 'Bình Thiên Quan', năng lượng tích trữ bên trong đã không còn nhiều.

Xà mỹ nhân công đức trong hình thái Nữ đế công đức cũng có thể cảm nhận được điều này.

Nếu chỉ phòng thủ, nhiều nhất sau trăm chiêu, năng lượng trong 'Bình Thiên Quan' của nàng sẽ cạn kiệt.

Đến lúc đó, nàng sẽ chỉ còn lại thực lực ngũ phẩm.

Chuyển thủ thành công.

Sau khi xà mỹ nhân ổn định thân hình, tay phải nắm chặt bảo đao, đao ý bá khí lẫm liệt ngưng tụ.

Sau đó, nàng chém một đao về phía 'người khổng lồ Thiên kiếp'.

Sau khi nhát đao này chém ra, trời đất vạn vật mất đi màu sắc, giữa thiên địa chỉ còn lại một vệt đao quang này.

Đây là hoàng đạo đao ý, đường đường chính chính nghiền ép.

Tống Thư Hàng cũng chỉ thấy xà mỹ nhân dùng một lần, đó là lần trước trong 'kiếp Huyền Thánh bát phẩm', sau khi xà mỹ nhân công đức đội Bình Thiên Quan, một đao đã chém tan kiếp Huyền Thánh đã được nâng cấp thành 'khí đạn thiên kiếp', giúp Tống Thư Hàng thành tựu uy danh 'Thánh ngàn năm có một'.

Đao quang rơi xuống người người khổng lồ Thiên kiếp.

Người khổng lồ Thiên kiếp phản ứng chậm một nhịp, hắn thậm chí còn không kịp dùng 'quang kiếm thiên kiếp' để chống đỡ, đã bị vệt đao quang này chém trúng.

Ầm~~ Một đám mây hình nấm bốc lên.

Trên hư không, khí thế trên người xà mỹ nhân công đức giảm mạnh, sức mạnh trong Bình Thiên Quan chẳng còn lại bao nhiêu.

“Không ổn, vẫn chưa hạ gục được!” Tống Thư Hàng nhìn thấy cột sáng rực rỡ bên trong 'đám mây hình nấm'.

Đó là cột sáng của quang kiếm thiên kiếp.

Vút!

Quang kiếm thiên kiếp bị ném ra, nhắm thẳng vào xà mỹ nhân công đức.

Xà mỹ nhân dùng sức vung Bá Toái, chém vào cạnh của quang kiếm thiên kiếp.

Quang kiếm thiên kiếp bị chém lệch, bay đi xa.

Và đòn này cũng khiến năng lượng ít ỏi còn lại trong Bình Thiên Quan của xà mỹ nhân công đức cạn kiệt.

Thân hình nàng rơi xuống.

Chương 1526

Ngay lúc nàng rơi xuống, người khổng lồ Thiên kiếp quỷ dị xuất hiện sau lưng nàng.

Cơ thể người khổng lồ từ hơn hai trăm mét ban đầu, thu nhỏ lại còn khoảng một trăm năm mươi mét.

Hắn hai tay hợp quyền, hung hãn đập vào người xà mỹ nhân.

Bốp~ Cơ thể xà mỹ nhân công đức vỡ nát, quay trở về bản thể của Tống Thư Hàng, tiến vào giai đoạn hồi sinh.

Xích Tiêu Kiếm cuốn lấy Bảo đao Bá Toái và Bình Thiên Quan, đao quang lóe lên, quay trở về bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Ta cũng chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Nó không thể ra tay, một khi ra tay, chỉ khiến uy lực thiên kiếp trở nên mạnh hơn, trừ khi Tống Thư Hàng thật sự đang ở ngưỡng cửa sinh tử.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng thu lại Bình Thiên Quan và đao Bá Toái.

Bảo đao Bá Toái nhờ có thêm phần chắn tay bằng 'Cốt Thánh Kình' nên mới có thể duy trì thân đao không vỡ trong cuộc đối đầu cấp độ này.

Người khổng lồ Thiên kiếp đáp xuống đất, hắn đưa tay ra hiệu, quang kiếm thiên kiếp bay vút về, trở lại tay hắn.

“Đến rồi.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Cùng lúc đó, bộ 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' đầu tiên của cậu cũng đã lắp ráp xong.

Lấy 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' làm hạt nhân, tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú tỏa ra ánh sáng rực rỡ, muốn phô bày chân dung của mình cho thế nhân.

Là khối rubik?

Là bộ giáp toàn thân?

Hay là thứ khác?

Người khổng lồ Thiên kiếp cũng liếc nhìn tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, khi bộ pháp khí toàn bộ là 'bát phẩm' này kết hợp lại, nó mang đến cho hắn một cảm giác áp bức rất lớn.

Tuy nhiên, sau khi liếc nhìn tổ hợp pháp khí, hắn lại quay đầu nhìn về phía sau.

Ở đó, trong vực sâu không thấy đáy, có một bóng người từ từ hiện ra.

Là Vân Tước Tử bị thương nặng, thảm không nỡ nhìn.

“A a a ~” Vân Tước Tử phát ra tiếng kêu khàn khàn.

Tiếp đó, từ dưới váy của nàng, một cục thịt lăn ra.

“Trời trời trời trời trời...” Lưỡi Tống Thư Hàng líu lại.

Vân Tước Tử mang thai, thật sự sinh ra thứ gì đó rồi?

Chức năng 'Nhìn chăm chú mang thai' của Thánh Nhân Chi Nhãn không phải là 'trải nghiệm nỗi đau mang thai mười tháng sinh nở' sao?

Tại sao Vân Tước Tử lại thật sự sinh ra thứ gì đó?

Tại sao Vân Tước Tử lại thật sự sinh ra thứ gì đó?

Điều này quá phi khoa học!

Lúc này, cục thịt đó lăn lăn lăn, lăn một mạch đến vị trí của Tống Thư Hàng.

Bên kia, sau khi sinh xong, cơ thể Vân Tước Tử lập tức mềm nhũn ngã xuống đất.

“Hú!” Người khổng lồ Thiên kiếp gầm lên một tiếng, hắn lại lao đến bên cạnh thân thể của Vân Tước Tử, giơ thanh quang kiếm khổng lồ lên, điên cuồng tấn công Vân Tước Tử.

Ầm ầm ầm ầm~~ Bụi bay mù mịt, năng lượng thiên kiếp và ma kiếp nổ tung.

Vân Tước Tử lại một lần nữa bị đâm sâu xuống lòng đất, sống chết không rõ, khí tức hoàn toàn biến mất. ......

Cục thịt nhanh chóng lăn đến chân Tống Thư Hàng, tốc độ cực nhanh.

“Trong cục thịt, sẽ có một Na Tra nhỏ chui ra không?” Tống Thư Hàng nói.

“Là nó, là nó, là nó, chính là nó ~~ thiếu niên anh hùng, tiểu Na Tra ~~” Phía sau, Tạo Hóa tiên tử cất giọng hát.

Đây là câu hát dài nhất mà nàng từng hát, trước đây những câu hát tương tự nàng hát đến nửa chừng sẽ biến thành y y nha.

“Có cần dùng kiếm chém nó ra không?” Tống Thư Hàng two nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Cẩn thận, thiên kiếp đến rồi!” Người khổng lồ Thiên kiếp sau khi đâm liên tiếp mấy trăm nhát vào Vân Tước Tử, lại một lần nữa quay người, mấy bước đã lao đến trước mặt Tống Thư Hàng, giơ cao quang kiếm thiên kiếp.

“Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, khởi động!” Bản thể Tống Thư Hàng lên tiếng hô.

Ba mươi ba món pháp khí duỗi ra, trong ánh sáng hiện ra một vật vuông vức.

Đồng thời, Tống Thư Hàng tế ra 'Thánh ấn Bá Tống'.

Bộ tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú này của cậu đều ở 'trạng thái phong ấn', từ cấp bát phẩm bị phong ấn xuống cấp tứ phẩm.

Và để kích hoạt khế ước phong ấn thứ tư cần có sự phối hợp của thánh ấn.

Bất kể là Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, Khiên Vương Bá Chuyên Gia, hay ba mươi mốt món pháp khí khác, phong ấn thứ tư đều giống nhau, cần sự phối hợp của thánh ấn để mở ra.

Lúc này, người khổng lồ Thiên kiếp đã lao tới, quang kiếm giơ cao, chém xuống một nhát.

Mà tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, vẫn chưa hoàn toàn khởi động... chỉ còn thiếu một chút nữa thôi.

“Nhanh lên cho tôi.” Tống Thư Hàng điên cuồng vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, rót toàn bộ chân nguyên trong người vào pháp khí, tăng tốc độ khởi động của chúng.

Keng~~ Trên mặt đất, cục thịt đó đột nhiên bật lên, lao về phía quang kiếm thiên kiếp.

Dưới sự sắc bén của quang kiếm thiên kiếp, cục thịt bị cắt ra.

Trong cục thịt, một bóng người tóc xanh chui ra.

Mái tóc dài màu xanh dày tung bay sau lưng, dày như một tấm áo choàng.

Là Vân Tước Tử.

Tuy nhiên, đây là một Vân Tước Tử phiên bản thu nhỏ.

“Nha ha!” Vân Tước Tử kêu lên một tiếng non nớt, trong tay nàng, băng huyền hóa thành một quả cầu băng khổng lồ, chặn dưới quang kiếm thiên kiếp.

Còn bản thân nàng thì lăn tròn rơi xuống, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Vừa mới sinh ra, trên người nàng không một mảnh vải.

Nhưng mái tóc dài màu xanh dày rũ xuống, che đi thân hình của nàng.

“Vân Tước Tử tiên tử?” Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

“Ha ha ha ha, không ngờ tới phải không?” Vân Tước Tử nói giọng non nớt: “Cơ thể cũ nát đó, tặng cho vị đại lão Cửu U kia luôn đó.

Ta mượn sức mạnh của 'Nhìn chăm chú mang thai', sử dụng một bí pháp, trực tiếp tự sinh ra chính mình.” “Tự sinh ra chính mình...

Trường sinh pháp của Trình Lâm?” Tống Thư Hàng buột miệng.

Trong những phương pháp mà cậu biết, cũng chỉ có trường sinh pháp của Trình Lâm mới có thể tự sinh ra chính mình.

Tuy nhiên, sau khi sinh xong chính mình bằng trường sinh pháp của Trình Lâm, cơ thể cũ sẽ trực tiếp tan biến.

Lại có chút khác biệt với trạng thái của Vân Tước Tử lúc này.

“Trường sinh pháp gì?

Không có đâu, ta đây là tá thai hoài dựng pháp, bí thuật chữa thương vô thượng.

Chỉ là cái giá phải trả không nhỏ.

Nhưng chỉ cần cơ thể ta lại thuộc về chính ta, mọi thứ đều không thành vấn đề.

Tự do mới là quan trọng nhất.” Vân Tước Tử đắc ý nói.

Trong lúc nói chuyện, không gian sinh ra một trận gợn sóng.

Có một khối xương trắng như ngọc phá không mà đến, muốn quay trở về thân thể của Vân Tước Tử. 【Bất Hủ Chi Cốt】 Tống Thư Hàng liếc mắt một cái đã nhận ra khối xương này.

Căn nguyên bất tử của Vân Tước Tử tiên tử, khối xương bất hủ bất diệt, chỉ cần có khối xương này, Vân Tước Tử có tìm đường chết thế nào cũng không sao. 【Đây là đồ tốt, Thư Hàng cướp nó qua đây! 】 Bạch tiền bối two nói.

“A a a a ~” Lúc này, quả cầu kim loại lỏng ở xa đang điều khiển cơ thể cũ của Vân Tước Tử, hét lên một tiếng chói tai.

Sau đó, khối xương trắng như ngọc này, bị kéo ngược trở lại một cách cứng rắn, quay về cơ thể cũ của Vân Tước Tử.

Thứ mà quả cầu kim loại lỏng coi trọng nhất chính là 'Bất Hủ Chi Cốt' này, sao lại không có phòng bị?

Nó đã thi triển nhiều loại thủ đoạn lên 'Bất Hủ Chi Cốt' này, chính là để đối phó với tình huống 'Bất Hủ Chi Cốt' trốn thoát.

Sau khi 'Bất Hủ Chi Cốt' bị cưỡng ép kéo về, Vân Tước Tử phiên bản thu nhỏ bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên mềm nhũn, yếu ớt ngã xuống.

“Ai da, không ổn, cơ thể mềm như bún rồi.” Vân Tước Tử kêu lên.

Tống Thư Hàng two theo bản năng đưa tay đỡ lấy nàng.

Lúc này, 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' trên tay phải của cậu đã tháo ra, đang lắp ráp 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' số 2.

Tay cậu tiếp xúc với Vân Tước Tử, bí pháp giám định khởi động.

Hai tay Tống Thư Hàng two máu tươi phun trào. 【Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử (thể khiếm khuyết): cơ thể được thai nghén bằng bí pháp viễn cổ, trong cơ thể có ẩn họa cực lớn.

Vân Tước Tử sau khi mất đi Bất Hủ Chi Cốt, đã mất đi năng lực bất tử.

Nếu chết, là chết thật.】 Tống Thư Hàng: “......” Như vậy, trước khi đoạt lại Bất Hủ Chi Cốt, Vân Tước Tử tiên tử phải từ bỏ sở thích tìm đường chết của mình rồi nhỉ? ......

Trên đỉnh đầu, người khổng lồ Thiên kiếp lại quay lại, dùng quang kiếm đâm quả cầu kim loại lỏng.

Hắn là do thiên kiếp và ma kiếp ngưng tụ mà thành, bản thân không có trí tuệ.

Hành động của hắn có một bộ trình tự.

Chương 1527

Trong thiết lập của bộ trình tự này, 'Vân Tước Tử' là mục tiêu tấn công hàng đầu, Tống Thư Hàng là mục tiêu thứ yếu.

Vì vậy, chỉ cần khí tức của Vân Tước Tử xuất hiện, hắn sẽ quay đầu tấn công Vân Tước Tử.

Người khổng lồ Thiên kiếp vung quang kiếm, lại một trận liên kích vào cơ thể cũ do quả cầu kim loại lỏng điều khiển.

Cơ thể cũ do quả cầu kim loại lỏng điều khiển lại bị đâm sâu xuống lòng đất, khí tức hoàn toàn biến mất.

Người khổng lồ Thiên kiếp hài lòng thu kiếm, lại quay trở lại.

“Thư Hàng, pháp khí của ngươi vẫn chưa xong à?” Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Tống Thư Hàng: “Nó lớn hơn tôi tưởng tượng, cần thêm một chút thời gian nữa.” Vốn cậu tưởng rằng tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú của mình sẽ ngưng tụ thành một 'khối rubik'.

Bởi vì nó là một vật vuông vức.

Nhưng bây giờ, cảm giác như thứ mà khối rubik của mình sắp lắp ráp thành, rất khổng lồ, không đơn giản như một khối rubik.

“Có cần ta ra tay không?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Không, để ta!” Lúc này, một giọng nói khác vang lên từ trên người bản thể của Tống Thư Hàng.

Là giọng của cô gái khôi lỗi, cô ấy đã mượn dược liệu do 'Thất Sinh Phù phủ chủ' gửi đến cùng với một lượng lớn dược liệu Tống Thư Hàng thu thập gần đây, sửa chữa phần lớn cơ thể của mình.

“Không cần, để tự mình tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Bất kể là Xích Tiêu Kiếm hay cô gái khôi lỗi, họ đều không phải là pháp khí của Tống Thư Hàng, một khi ra tay, sẽ khiến uy lực thiên kiếp tăng lên gấp bội.

Người khổng lồ Thiên kiếp giơ cao quang kiếm, tư thế cầm kiếm của hắn đẹp đến cực điểm, chuẩn như sách giáo khoa.

Sau đó, người khổng lồ Thiên kiếp chém xuống một nhát.

Một luồng kiếm khí xé toạc trời đất, chém về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Lần này, người khổng lồ Thiên kiếp lại không sử dụng tấn công vật lý.

Kiếm khí phá thể mà ra, xẻ đôi mặt đất, chém rách bầu trời.

Trong đó còn ngưng tụ kiếm ý do pháp tắc thiên kiếp mang tính hủy diệt hóa thành.

Tống Thư Hàng dùng sức vung thánh ấn.

“Bá Tống!” Cậu hét lớn.

Trên thánh ấn, thánh hiệu Bá Tống bùng nổ ánh sáng chói mắt.

Thánh ấn liên kết với 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú', kích hoạt phong ấn cuối cùng trên người chúng.

Trong một thoáng, 'phong ấn bát phẩm' trên ba mươi ba món pháp khí đều được giải trừ.

Mỗi một món pháp khí đều bùng nổ cường độ bát phẩm.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy 'tiên thiên chân nguyên' trong cơ thể mình đổ ra, rót vào ba mươi ba món pháp khí.

Tiên thiên chân nguyên trong cơ thể cậu nhanh chóng bị hút cạn.

Với thân thể tứ phẩm, một hơi kích hoạt ba mươi ba món pháp khí bát phẩm, Tống Thư Hàng đây là muốn vắt kiệt chính mình.

Dù có linh quỷ, thánh ấn hỗ trợ, năng lượng trong cơ thể cậu cũng có chút không theo kịp.

“Ngươi làm vậy sẽ chết đó!” Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “Không sao, tôi vẫn có thể cứu vãn một chút.” Cậu còn có Bạch tiền bối two đang giúp đỡ, còn có thế giới hạt nhân.

Vào thời khắc quan trọng, cậu có thể rút một phần sức mạnh từ thế giới hạt nhân, hoặc cầu cứu Bạch tiền bối two.

Ầm~~ Kiếm khí va chạm vào khối sáng của 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú'.

Pháp khí Ba Mươi Ba Thú được giải phóng hoàn toàn, mỗi món đều là cấp bát phẩm, sau khi dung hợp lại với nhau, chúng mạnh mẽ chặn đứng kiếm khí.

Nhưng đồng thời, Tống Thư Hàng tiêu hao càng dữ dội.

Pháp khí Ba Mươi Ba Thú trong lúc chống lại kiếm khí, đã tăng cường việc lấy năng lượng từ Tống Thư Hàng.

“Cứu cái con khỉ, ngươi sắp bị vắt khô rồi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Chân nguyên trong cơ thể Tống Thư Hàng bị điên cuồng ép ra, thậm chí thân thể cậu cũng có dấu hiệu teo tóp khô héo.

“Ta giúp ngươi!” Vân Tước Tử nói giọng non nớt, nàng đưa tay ra, đặt lên lưng Tống Thư Hàng.

Chân nguyên khổng lồ cuồn cuộn rót vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Linh lực của Vân Tước Tử rất kỳ diệu, có lẽ là do ảnh hưởng của 'Bất Hủ Chi Cốt', linh lực của nàng cũng mang một chút thuộc tính bất hủ.

Hoạt tính mạnh, độ tinh khiết cao, khống chế thuận tiện.

Hơn nữa, trong đó còn ẩn chứa một loại uy nghiêm và ý chí.

Luồng linh lực này thông qua Vân Tước Tử, rót vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Lại thông qua Tống Thư Hàng, rót vào ba mươi ba món pháp khí.

Khí tức của ba mươi ba món pháp khí cũng trở nên uy nghiêm hơn.

“Khụ khụ, hãy cho thế giới thấy tư thái của ngươi đi, tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú...” Giọng Tống Thư Hàng khàn khàn, trầm giọng nói.

Cậu cầm lấy 'Thánh ấn Bá Tống', dùng sức ném về phía tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú.

Thánh ấn Bá Tống rơi vào hạt nhân của pháp khí Ba Mươi Ba Thú, 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ'.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ hư nắm, tóm lấy thánh ấn.

Khoảnh khắc tiếp theo, bên cạnh Tống Thư Hàng, bốn bức tường cao lớn hiện ra.

Đó là bốn bức Tường Vương Giả.

Tường Vua Kim Sư, Tường Vua Bạch Hổ xếp ở bên trong, hình thành hai bức tường trong.

Tường Vua Băng Sa, Tường Vua Lôi Ưng chắn trước mặt Tống Thư Hàng, hình thành hai bức tường ngoài.

Thần môn Miêu Yêu Tiên Cơ từ trên trời giáng xuống, đáp xuống sau lưng Tống Thư Hàng.【Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc】Hình thái đầu tiên của tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, cũng là hình thái cơ bản độc quyền của Tống Thư Hàng【Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc】.

Nham thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ duỗi ra, hóa thành nền móng.

Trụ Thánh Tượng Thống Soái chống đỡ toàn bộ khung của pháp khí.

Gai ngược sát Thử Ma trải ra, treo đầy trên bốn bức Tường Vương Giả...

Hình dạng sơ khai của một bức tường thành khổng lồ được cấu thành.

Đây là một pháo đài siêu khổng lồ cao đến ba trăm mét!

Bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu phân tách ra, xây dựng nên hàng trăm tháp canh ở mặt trong tường thành.

Pháo âm ba Cá Heo huyễn hóa ra hàng trăm khẩu, đặt trên tường thành.

Cờ soái Hắc Báo Thống Soái cắm trên tường thành, phấp phới trong gió.

Trống trận Quân Đoàn Hùng Viêm vang lên, kèn ngâm xướng Bá Kê thổi vang.

Lại có tiếng đàn từ sâu trong tường thành truyền ra, tăng thêm các loại thuộc tính phụ trợ cho Tống Thư Hàng.

Chiến xa thần hành Hà Long hiện ra dưới chân Tống Thư Hàng.

Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ, Khiên Vương Bá Chuyên Gia, Mũ giáp Độc Giác Ngưu Vương, Gương hộ tâm Tê Tê, Chiến giáp hoàng kim Cự Giải, Phi phong Thỏ Ngọc Tiên Tử, Giới chỉ Khuyển Thần Tướng Quân, Giới chỉ Hắc Dương Dũng Sĩ, Lý Thiên Lý Thần Mã, một bộ pháp khí hoàn chỉnh được trang bị lên người Tống Thư Hàng.

Quan cánh Tiên Hạc Quân Tử lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, không ngừng xoay tròn.

Sừng húc Dã Trư Bá Giả mở đường trước mặt Tống Thư Hàng.

Thứ Âm Ảnh Xà Vương.

Cung Cự Lộc Lão Quân.

Nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ.

Tên Lang Nha Tê Liệt.

Kiếm bén Lão Viên Thánh Sư.

Phất trần Tiên Lư Tông Sư.

Lần lượt được bày ra trên chiến xa.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân xuất hiện trong hai tay Tống Thư Hàng.

Đúng là *vũ trang đến tận răng!

“Đến đây, đối mặt với ta đi!” Tống Thư Hàng vung song đao trong tay, giọng khàn khàn nói.

Tống Thư Hàng lúc này, bá khí uy vũ không thể tả.

Đặc biệt là sau khi được sức mạnh của Vân Tước Tử gia trì, trên tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú của cậu hiện ra một cảm giác uy nghiêm to lớn.

Ngầu kinh khủng. 【Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc】, chính là tên của bộ 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' này của Tống Thư Hàng.

Mỗi một đệ tử Thú Thần Tông khác nhau, khi chế tạo ra 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú', hình thái kết hợp ra đều khác nhau.

Nghe tên là biết, 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' là một cấu trúc thiên về phòng ngự.

Năng lực phòng ngự đáng sợ.

Ba mươi ba món pháp khí, bây giờ đều ở trình độ 'bát phẩm sơ giai'.

Nhưng sau khi chúng kết hợp, phòng ngự chính diện của Thánh Thành được xây dựng ra đã gần như đạt đến cường độ 'cửu phẩm'.

“Cái này... cái này lợi hại rồi!” Xích Tiêu Kiếm kinh ngạc thốt lên.

Xích Tiêu Kiếm, Tống Thư Hàng two, Vân Tước Tử thì đang ở bên trong 'Thánh Thành', được Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc bao bọc bảo vệ.

“Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy pháp khí bá khí như vậy.” Vân Tước Tử gật đầu nói.

Chương 1528

Trước đây nàng từng thấy có đại lão luyện chế ra pháp khí xa hoa như 'cung điện trên không', nhưng những pháp khí đó đều dùng để hưởng lạc, không có ý nghĩa thực tế lớn.

Cũng có một số đại lão trực tiếp luyện động phủ của mình thành pháp khí, ví dụ như 'Bắc Phương Đại Đế' đã luyện 'Đông Chi Điện' của mình thành pháp khí cửu phẩm.

Nhưng loại pháp khí đó cũng chỉ để tiện mang theo bên mình, Đại Đế cơ bản sẽ không dùng 'Đông Chi Điện' để chiến đấu với kẻ địch.

Cuối cùng còn có một số là pháp bảo không gian dị thứ nguyên, nhưng loại pháp bảo đó thuộc về thứ 'không nhìn thấy được'.

Ví dụ như 'Kim Liên thế giới' của Nho gia và 'thế giới hạt nhân' của Tống Thư Hàng.

Loại này càng quý giá hơn, nhưng chúng không có tác động thị giác.

Không bá khí bằng 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' này của Tống Thư Hàng.

Hình thái thực sự của bộ pháp khí này khổng lồ vượt xa dự liệu của tất cả mọi người có mặt.

Ngay cả Bạch tiền bối two cũng không ngờ cuối cùng Tống Thư Hàng lại làm ra một thứ to lớn như vậy.

Với tư cách là 'pháp khí cá nhân', độ ngầu của nó đã bùng nổ.

Vấn đề duy nhất chính là... 【Tại sao mình lại xuất hiện ở ngoài cổng thành?】 Trong lúc Tống Thư Hàng đang ngầu lòi vung song đao, trong lòng lại ngơ ngác.

Đã là 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc', đã là pháp khí hệ phòng ngự, chẳng phải mình nên ở trong Thánh Thành, duy trì Thánh Thành để phòng ngự sao?

Nhưng bây giờ cậu, vũ trang đến tận răng, cưỡi chiến xa, vung vẩy vô số vũ khí, bị ném ra ngoài cổng thành là có ý gì? 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' này vừa xuất hiện đã muốn bán đứng chủ nhân sao?

Chủ nhân vừa chết, 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' liền sụp đổ, cái danh hiệu 'vĩnh bất hãm lạc' này là dùng để làm cảnh à?

Trong lòng Tống Thư Hàng có một thảo nguyên rộng lớn, trên đó có hàng vạn con thần thú đang nhảy nhót, xoay tròn.

“Hú!” Xa xa, người khổng lồ Thiên kiếp thấy kiếm khí của mình không hiệu quả, liền sải bước tới, vung 'quang kiếm thiên kiếp', chém về phía 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' và Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ Thiên kiếp trước đó bị 'xà mỹ nhân công đức' chém một đao, cơ thể thu nhỏ lại một vòng, bây giờ chỉ cao một trăm năm mươi mét.

Chỉ cao bằng một nửa tường thành.

Quang kiếm thiên kiếp chém xuống, Tống Thư Hàng trong lòng chán nản.

Không phải là muốn mình đối đầu trực diện với người khổng lồ Thiên kiếp chứ?

Ùng~~ Trong 【Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc】, trống trận điên cuồng vang lên, tiếng kèn liên miên.

Kiếm của người khổng lồ dường như bị thu hút, chém vào tường thành.

Tiếng va chạm năng lượng vang dội, chấn động đến điếc tai.

Một kiếm toàn lực của người khổng lồ, lại không để lại dù chỉ một vết trắng.

Ngược lại, 'gai ngược sát Thử Ma' trên tường thành đột nhiên đâm mạnh một cái, đâm khắp người người khổng lồ.

Khi Thánh Thành bị tấn công, 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' trên tay Tống Thư Hàng phát sáng.

Sau đó, trên không trung Thánh Thành, một đôi đồng tử mở ra.

Một hư ảnh thần thú cá voi béo do 'Ba Mươi Ba Thú' kết hợp thành hiện ra.

Thần thú cá voi béo gầm lên một tiếng.

Pháo âm ba Cá Heo, bảo tháp Thất Thải Thạch Điêu điên cuồng khai hỏa, trên người người khổng lồ Thiên kiếp liên tục nổ tung.

Hư ảnh thần thú cá voi béo hóa thành một dòng năng lượng, hung hãn đâm vào người người khổng lồ Thiên kiếp.

Người khổng lồ Thiên kiếp bị đâm bay đi, giữa không trung thân hình hắn không ngừng thu nhỏ, lúc rơi xuống đất đã thu nhỏ còn chưa đến trăm mét.

Quang kiếm thiên kiếp dài trăm mét cầm trong tay hắn, trông như một cây trường thương.

Tống Thư Hàng đối với bộ 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' này của mình rất hài lòng, chỉ là tiêu hao hơi lớn.

Năng lượng Vân Tước Tử truyền vào đã tiêu hao gần hết.

“Đòn cuối cùng!” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Dây cương trong tay giật mạnh.

Chiến xa thần hành Hà Long quay đầu, lại một lần nữa lao về phía người khổng lồ Thiên kiếp.

Sừng húc Dã Trư Bá Giả mở đường phía trước.

Phía sau, pháo và tháp canh trên Thánh Thành không ngừng bắn phá.

Người khổng lồ Thiên kiếp bị bắn đến toàn thân nổ tung, liên tục run rẩy.

Sừng húc Dã Trư Bá Giả dùng sức húc vào chân hắn, người khổng lồ Thiên kiếp ầm ầm ngã xuống.

Sau đó, lịch sử lặp lại.

Tống Thư Hàng điều khiển 'chiến xa thần hành Hà Long' nghiền qua người người khổng lồ Thiên kiếp.

Phía sau, 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' cũng như mọc chân, đột đột đột tiến về phía trước, rồi không thương tiếc nghiền qua người người khổng lồ Thiên kiếp.

Cảnh tượng này, quả thực tàn nhẫn.

Đột đột đột~ Chiến xa thần hành Hà Long chở Tống Thư Hàng nghiền từ đầu đến đuôi người khổng lồ, lại tiến thêm mấy trăm mét nữa mới dừng lại.

Người khổng lồ Thiên kiếp vật lộn bò dậy từ mặt đất, lúc này cơ thể hắn lại thu nhỏ đi quá nửa, chỉ còn cao năm mươi mét.

Quang kiếm thiên kiếp dài trăm mét cầm trong tay hắn, trông như một cây trường thương.

Tống Thư Hàng đối với bộ 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' của mình rất hài lòng, chỉ là tiêu hao hơi lớn.

Năng lượng Vân Tước Tử truyền vào đã tiêu hao gần hết rồi.

“Đòn cuối cùng!” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Dây cương trong tay giật mạnh.

Chiến xa thần hành Hà Long quay đầu, lại một lần nữa lao về phía người khổng lồ Thiên kiếp.

Sừng húc Dã Trư Bá Giả mở đường phía trước.

Phía sau, pháo và tháp canh trên Thánh Thành không ngừng bắn phá.

Người khổng lồ Thiên kiếp bị bắn đến toàn thân nổ tung, liên tục run rẩy.

Sừng húc Dã Trư Bá Giả dùng sức húc vào chân hắn, người khổng lồ Thiên kiếp ầm ầm ngã xuống.

Sau đó, lịch sử lặp lại.

Tống Thư Hàng điều khiển 'chiến xa thần hành Hà Long' nghiền qua người người khổng lồ Thiên kiếp.

Phía sau, 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' cũng theo sau, không thương tiếc nghiền qua người người khổng lồ Thiên kiếp một lần nữa.

Nghiền xuôi một lần, nghiền ngược một lần.

Xem đi, độ thiên kiếp dễ như vậy đó!

Sau hai lần nghiền ép, người khổng lồ Thiên kiếp đưa tay ra, ngửa mặt lên trời gầm thét.

Cuối cùng, cơ thể hắn không cam lòng tan biến.

Hắn có thần binh 'quang kiếm thiên kiếp', hắn có một thân kiếm thuật đẹp mắt, hắn là hóa thân của thiên kiếp.

Nhưng tất cả đều vô dụng.

Kiếm của hắn không chém nổi 'cái mai rùa vĩnh bất hãm lạc'.

Mà áo giáp trên người hắn, không chịu nổi sự nghiền ép của Thánh Thành.

Người khổng lồ Thiên kiếp tan biến không thấy. 'Chiến xa thần hành Hà Long' dưới thân Tống Thư Hàng cũng tan biến, hóa thành một luồng sáng, quay trở về cơ thể Tống Thư Hàng.

Đồng thời, các bộ phận của 'Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc' phía sau cũng bắt đầu tan biến.

Chúng hóa thành từng luồng sáng, chui vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Chỉ còn lại 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ', ở lại trên nắm đấm phải của Tống Thư Hàng.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng yếu ớt ngã xuống đất.

Mất đi sự che đậy của bộ trang bị toàn thân, lúc này cơ thể cậu gầy trơ xương, đây là kết quả của việc năng lượng bị vắt kiệt quá mức trước đó.

Tống Thư Hàng run rẩy lấy ra mấy viên đan dược bổ sung năng lượng, nhét vào miệng.

“Xem ra, lần này không cần lão phu ra tay rồi.” Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói, ra vẻ tông sư.

Vừa nói, một bàn tay nhỏ màu vàng đưa ra, tóm lấy Xích Tiêu Kiếm.

Xà mỹ nhân công đức đã ngưng tụ lại thân hình, tóm lấy Xích Tiêu Kiếm, mở miệng ra, nuốt nó xuống.

Xích Tiêu Kiếm: “......” Chờ đã, cho lão phu thêm chút thời gian ra vẻ nữa chứ!

Tống Thư Hàng đã độ kiếp thành công, vậy tiếp theo chắc là giai đoạn 'Huyền Thánh giảng pháp' nhỉ?

Mặc dù đây là thế giới ma kiếp, nhưng chắc cũng có 'Ma Thánh giảng pháp' tương tự chứ nhỉ?

Cho lão phu thêm chút thời gian, để lão phu ra vẻ xong đợt này rồi nói sau.

Xà mỹ nhân công đức liếm liếm khóe miệng, vẻ mặt thỏa mãn.

“Sau khi độ kiếp kết thúc, tiếp theo là quá trình thăng cấp nhỉ.” Vân Tước Tử phiên bản nhỏ nói.

“Thư Hàng chắc chắn sẽ thăng cấp ngũ phẩm.” Xích Tiêu Kiếm nói, rồi lại nhìn về phía xa.

Vị đại lão đang chiếm giữ cơ thể cũ của Vân Tước Tử đâu?

Chết rồi?

Hay là hắn có thể khiến cơ thể của Vân Tước Tử thăng cấp bát phẩm?

“Còn cô thì sao, Vân Tước Tử tiên tử?” Tống Thư Hàng two hỏi.

“Ta đã không còn liên quan gì đến lần thiên kiếp này nữa rồi.” Vân Tước Tử phiên bản nhỏ nói.

Chương 1529

“Vậy ta đi trước một bước, ta muốn ngưng tụ Kim Đan.” Tống Thư Hàng two nói. 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' số 2 bên cạnh cậu ngưng tụ thành một khối, tạm thời dừng lại.

Sau đó, cậu sải bước đến bên cạnh bản thể.

Sau thiên kiếp, có linh lực từ trời đất rót vào cơ thể bản thể của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, bản thể của Tống Thư Hàng lại sinh ra cộng hưởng với 'cơ thể dự bị'.

Trong khí hải đan điền của họ, hư đan cá voi béo phát ra tiếng kêu dài, từ hư hóa thực.

Rốt cuộc có thể ngưng tụ Kim Đan mấy long văn?

Tống Thư Hàng có chút căng thẳng.

Ầm~~ Đột nhiên, bên cạnh Tống Thư Hàng truyền đến tiếng nổ dữ dội.

Là thanh quang kiếm thiên kiếp kia.

Bản thể của nó là 'tên lửa thiên kiếp', sau khi mất đi người khổng lồ Thiên kiếp, cuối cùng nó đã phát nổ.

Tên lửa thiên kiếp bình thường có uy lực nổ từ Ngũ phẩm trở lên.

Mà quả tên lửa thiên kiếp này đã được ma kiếp Bát phẩm cường hóa, uy lực vụ nổ đuổi sát tên lửa nguyên tử thiên kiếp.

Không có thực lực hoặc thủ đoạn Thất phẩm đỉnh phong thì căn bản không thể sống sót trong vụ nổ lớn như vậy.

Sức công phá của vụ nổ ầm ầm kéo tới.

Tống Thư Hàng: “Gã này... canh thời gian nổ chuẩn thật.” Vừa đúng lúc ‘kim đan’ của cậu thành hình.

“Bản thể cứ yên tâm tấn cấp, vụ nổ giao cho thân thể phục sinh xử lý.” Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng vốn đang đứng lưng tựa lưng với bản thể, bước lên một bước, chắn trước mặt bản thể.

Sau đó, tay phải nó nắm chặt, tế ra ‘Bá Tống Thánh Ấn’.

“Lần này đến lượt bộ ‘Tam Thập Tam Tổ Hợp Pháp Khí’ thứ hai lên sân khấu rồi.” Bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ thứ hai vèo một tiếng, bay vút đến trước mặt nó.

Bộ pháp khí này được chế tạo cho Bạch tiền bối Two.

Có lẽ là vì có ‘Bạch tiền bối Two’ âm thầm chúc phúc?

Hoặc cũng có thể là sau đủ loại xui xẻo, nhân phẩm của Tống Thư Hàng bùng nổ.

Hôm nay cậu rất may mắn, cả hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ đều tổ hợp thành công, không có cái nào thất bại.

“Hãy cho thế giới thấy hình dạng của ngươi đi, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí - Chung Yên Thánh Kiếm!” Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng khẽ nói.

Hình thái cơ bản của bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí này được cấu thành với ‘Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm’ làm hạt nhân.

Đó chính là thanh thánh kiếm được đúc từ lông đuôi của thú cưng mới của Bạch tiền bối, ‘Thánh Viên Kim Cương’.

Lần tổ hợp này, Tống Thư Hàng không cố ý chỉ định hạt nhân.

Toàn bộ đều do ‘Tam Thập Tam Thú Pháp Khí’ tự do phát huy.

Mỗi một bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ khi dung hợp sẽ dựa theo ý chí của chủ nhân, cũng như các yếu tố thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Có lẽ là vì trong đầu Tống Thư Hàng đang nghĩ đến ý niệm ‘bộ pháp khí này là chế tạo cho Bạch tiền bối Two’.

Cuối cùng, ‘Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm’ đã trở thành hạt nhân.

Ba mươi hai pháp khí còn lại không ngừng lấy ‘Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm’ làm hạt nhân, lắp ráp, ghép nối lại với nhau.

Trong nháy mắt, một thanh cự kiếm dài đúng hai trăm mét hiện ra trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Thánh kiếm có thể biến lớn thu nhỏ, nhưng trong lần đầu tiên xuất hiện, nó sẽ thể hiện tư thái chân thực nhất của mình.

Kích thước này mà vung lên, chắc có thể chém trực tiếp chiến hạm rồi nhỉ? 【Hắc hắc hắc, ta thích thanh kiếm này.

Cầm kiếm này, ta có thể cho phép người khác chạy trước 199 mét.】 Bạch tiền bối Two nói.

Đợi người khác chạy được 199 mét, y lại đâm một kiếm qua, đâm một phát trúng một người.

Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng đưa tay giơ ngang, chắn trước mặt mình và bản thể.

Cự kiếm trên không trung cũng giữ động tác giống hệt cánh tay nó, giơ ngang chắn trước nó và bản thể.

Cự kiếm dài hai trăm mét, cao mười lăm mét.

Chắn trước mặt, nó chính là một tấm lá chắn phòng ngự thiên nhiên.

Ầm~~ Uy lực vụ nổ của tên lửa thiên kiếp vừa lúc ầm ầm kéo tới, va chạm vào cự kiếm.

Cự kiếm vững chắc không hề lay động.

Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng thậm chí còn chưa ‘giải ấn’ phong ấn Bát phẩm trên 【Chung Yên Thánh Kiếm】 đã chặn được uy lực của vụ nổ.

“【Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành】 là dùng để đột kích, nghiền ép công kích của địch... 【Chung Yên Thánh Kiếm】 lại dùng để giơ ngang phòng ngự.

Thật đúng là có phong cách của Tống Thư Hàng.” Sau lưng Tống Thư Hàng, trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân, Xích Tiêu Kiếm buông lời trêu chọc.

Tống Thư Hàng: “...” Vụ nổ của tên lửa thiên kiếp đã bị chặn lại, đồng thời, trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng, hư đan cá voi béo trở nên ngưng thực.

Đây là quá trình cuối cùng của việc hư đan kết thành kim đan.

Tu sĩ bình thường, hư đan hình cầu trong cơ thể sẽ bị nén lại, từ trạng thái khí hư ảo ngưng tụ thành kim đan thực chất.

Trong quá trình nén lại, trên kim đan sẽ xuất hiện ‘long văn’ sống động như thật.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng, hư đan cá voi béo sống động như thật cũng đang thu nhỏ theo tỷ lệ tương đương.

Trên người nó, lớp giáp hình thành từ chín đại tiên cốt cũng đang thu nhỏ lại, luôn bao phủ trên thân nó.

Tống Thư Hàng thông qua ‘nội thị’, chăm chú nhìn vào sự thay đổi trong đan điền của mình.

Cậu cảm thấy hư đan cá voi béo của mình căn bản không có ý định diễn biến thành ‘kim đan’.

Từ đầu đến cuối nó không hề có dấu hiệu muốn biến thành hình tròn.

Cứ theo các bước tiếp theo, nếu tiếp tục như vậy, rất có thể cậu sẽ ngưng tụ ra một viên ‘kim đan cá voi béo’?

“Không sao, kim đan cá voi béo thì kim đan cá voi béo, hình dạng gì đó đều là thứ yếu.

Mình không phải là người trọng vẻ bề ngoài, chỉ cần chức năng đầy đủ, kim đan cá voi béo ngược lại còn độc nhất vô nhị, thú vị hơn.

Cho nên, quan trọng nhất là long văn.

Kim đan cá voi béo cuối cùng có thể ngưng tụ ra bao nhiêu đường long văn mới là mấu chốt của mấu chốt.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu kỳ vọng mình sẽ có bảy long văn.

Đây chính là tiêu chuẩn của nhóm Cửu Châu Nhất Hào, nếu thấp hơn bảy long văn, cậu sẽ không còn mặt mũi nào gặp các tiền bối trong nhóm.

Tệ nhất cũng phải sáu long văn trở lên.

Nếu chỉ có một đến ba đường long văn... cậu sẽ phải hỏi Bạch tiền bối Two xem có cách nào hủy kim đan tu luyện lại không.

Dù sao thì ba long văn thật sự không có tiền đồ.

“Bảy long văn, bảy long văn, bảy long văn!” Tống Thư Hàng lẩm bẩm trong miệng.

Tuy lần này tấn cấp rất đột ngột, nhưng dù sao cậu cũng có nhiều kỳ ngộ, thân mang ba loại pháp môn luyện thể cường hãn, tu luyện là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 do chính tay Bạch tiền bối sửa đổi, lại có Thánh Ấn, công đức chi quang cụ hiện hóa, linh quỷ còn là cảnh giới Lục phẩm, còn luyện chế ra được ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.

Không nói gì khác, ít nhất Thánh Ấn và công đức kim quang cụ hiện hóa cũng sẽ tăng cho cậu hai đường long văn chứ?

Kể cả có giảm một nửa, chỉ thêm một đường long văn.

Nhưng cậu đã hợp thành ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ chắc chắn cũng phải thêm một đường nữa chứ?

Cậu biết thiên phú của mình bình thường, nhưng có linh quỷ Diệp Tư cộng thêm, thế giới hạt nhân cộng thêm, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cộng thêm, lại thêm công pháp trúc cơ của cậu cũng là 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 hàng đầu trong giới tu chân, nhiều thứ cộng dồn vào như vậy, cậu có được năm long văn ở mức trung bình cũng không có vấn đề gì chứ?

Năm long văn, cộng thêm Thánh Ấn, công đức chi quang, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí cộng thêm, bảy long văn là có hy vọng.

Nói không chừng còn có thể xông lên tám long văn nữa.

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng thấy yên tâm hơn nhiều.

Bảy long văn, tốt nhất là tám long văn.

Nếu là chín long văn, tôi cũng không ngại đâu... ...Ầm ầm ầm~ Vụ nổ của tên lửa thiên kiếp cuối cùng cũng kết thúc.

Điều này đại biểu cho thiên kiếp của Tống Thư Hàng đã thực sự kết thúc một giai đoạn.

Nhưng... thiên kiếp của thân thể cũ của Vân Tước Tử dường như vẫn chưa kết thúc.

Trên hư không, đám mây ma kiếp cuối cùng ngưng tụ thành hình.

Trong mây ma kiếp ngưng tụ ra một con ma long, há miệng gầm thét.

Ma long thành hình xong, hung hăng đâm đầu về phía cái hố ở xa, nơi đó là chỗ thân xác cũ của 'Vân Tước Tử'.

Cái hố bị nổ to hơn.

Hơi thở của Vân Tước Tử bên trong hoàn toàn tan biến.

Quả cầu kim loại lỏng lúc này đang tranh đấu với 'bất hủ chi cốt', muốn cưỡng ép trói buộc nó trong thân xác cũ, cho nên căn bản không có tinh lực để chơi đùa với 'ma kiếp'.

Dưới sự va chạm của con ma long ma kiếp cuối cùng, thân xác 'cũ' của Vân Tước Tử lại chết thêm một lần nữa.

Đối với quả cầu kim loại lỏng, thân xác chết đi không có ý nghĩa gì.

Chỉ cần bất hủ chi cốt còn đó, thân xác lúc nào cũng có thể tái sinh.

Chương 1530

Ma long ma kiếp sau khi xác nhận ‘Vân Tước Tử’ đã chết, liền bay lên từ cái hố đó.

Giống như ‘người khổng lồ thiên kiếp’ trước đó, sau khi xử lý xong Vân Tước Tử, nó khóa mục tiêu vào Tống Thư Hàng, muốn tiện tay bóp chết cậu.

“Chậc, lại tới nữa.” Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nó tâm niệm vừa động, Bá Tống Thánh Ấn bên cạnh bùng phát ánh sáng rực rỡ.

Thân thể phục sinh giải trừ hết phong ấn Bát phẩm của ‘Chung Yên Thánh Kiếm’.

Chân nguyên trong thân thể phục sinh toàn bộ rót vào thánh kiếm.

“Cần ta cung cấp linh lực cho ngươi không?” Xa xa, phân thân của Vân Tước Tử cất tiếng gọi.

Trước đó khi Tống Thư Hàng thi triển ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ đã suýt bị hút cạn.

Mà bây giờ thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng giải phong ‘Chung Yên Thánh Kiếm’, năng lượng tiêu hao chắc chắn cũng không ít.

“Tôi cảm thấy không cần, Chung Yên Thánh Kiếm tiêu hao ‘năng lượng’ không lớn lắm.” Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng nói.

Nó đưa tay giơ lên, cự kiếm Chung Yên to lớn vô cùng cũng giơ cao lên.【Thuận Theo Tử Vong, Chung Yên Chi Kiếm】Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng bắt đầu ngâm xướng kỹ năng cuối cùng của cự kiếm sau khi giải phong.

Cự kiếm chém về phía 'ma long ma kiếp'.

Lưỡi kiếm vung lên, trong quá trình đó, các bộ phận trên 'Chung Yên Thánh Kiếm' từng cái một hóa thành ánh sáng, dung hợp vào kiếm khí.

Cuối cùng, Chung Yên Thánh Kiếm chỉ còn lại hạt nhân 'Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm'.

Hạt nhân lợi kiếm chém xuống.

Một đạo kiếm quang có thể gọi là 'tất diệt' chém về phía ma long.

Ma long vừa tiếp xúc với kiếm quang, thân thể liền bị phân rã thành năng lượng nguyên thủy nhất, tiêu tan giữa đất trời.

Ma kiếp kết thúc.

Ánh sáng do kiếm quang hóa thành lại biến thành các hạt ánh sáng, quay trở về 'Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm', lắp ráp lại thành lưỡi kiếm khổng lồ.

Cự kiếm xoay tròn, cắm xuống mặt đất, trên lưỡi kiếm trơn bóng phản chiếu hình ảnh của 'thân thể phục sinh Tống Thư Hàng'.

Lúc này, toàn thân thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng tỏa ra ánh sáng trắng rực.

Một khắc sau, tóc của nó đột nhiên hóa thành hạt ánh sáng, bắt đầu tiêu tán.

"???" Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng đưa tay túm lấy tóc mình.

Tay nó vung lên, nhưng không thể ngăn cản sự biến mất của tóc.

"Chuyện gì thế này?" Tống Thư Hàng nghi hoặc. 【Ta nghĩ, chắc là cái giá phải trả.】 Giọng Bạch tiền bối Two vang lên. ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ và ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ là những thứ cùng đẳng cấp, có lẽ về mặt phẩm chất kém hơn ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ một chút, nhưng đẳng cấp là tương đương.

Nếu đã như vậy, ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ khi giải phong ấn, không có lý nào lại không tiêu hao năng lượng. ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ suýt hút cạn bản thể Tống Thư Hàng, ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ tiêu hao năng lượng cũng không thể thấp hơn được.

Năng lượng không thể tự nhiên sinh ra, cho nên đây hẳn là cái giá phải trả khi sử dụng thánh kiếm.

“Cái giá gì mà kỳ cục vậy?

Lấy tóc làm cái giá à?” Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng trêu chọc.

Bạch tiền bối Two: “...” Tóc à, Thư Hàng, ngươi quá ngây thơ rồi.

“Trên đời này, không tồn tại cái giá nhẹ nhàng như vậy đâu.” Bạch tiền bối Two nói.

“Vậy cái giá là gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Rất có thể là thân thể, nhưng ngươi không cần lo, có ta ở đây.” Bạch tiền bối Two nói.

Dứt lời, bàn tay nhỏ của y lại xuất hiện, nhẹ nhàng ấn vào sau lưng thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng, một phù văn hạ xuống lưng nó.

“Cái giá là thân thể?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Trong lúc nói chuyện, đầu của nó cũng bắt đầu tiêu tán.

Trời ạ, lại bắt đầu tan rã từ đầu.

Trình Lâm Tự Dũ Pháp, lên cho ta!

Tống Thư Hàng lập tức sử dụng Trình Lâm Tự Dũ Pháp, ổn định sự sụp đổ của cơ thể.

Thêm vào đó, thân thể phục sinh này được phục sinh từ ‘con mắt của Vân Tước Tử’ làm vật liệu chính.

Bản thân nó dính ‘bất hủ khí tức’, khả năng tự chữa lành rất xuất sắc.

Tốc độ sụp đổ của thân thể đã được ổn định lại.

“Vượt bốn giai sử dụng ‘pháp khí Bát phẩm’, hơn nữa còn là pháp khí Bát phẩm mạnh mẽ do ba mươi ba kiện pháp khí tổ hợp thành, thân thể sụp đổ là chuyện rất bình thường.” Bạch tiền bối Two giải thích.

“Nhưng đối với tôi thì không bình thường, tôi có rất nhiều thủ đoạn bổ sung sức mạnh.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu còn có thế giới hạt nhân, nếu sử dụng pháp khí mà sức mạnh không đủ, có thể rút năng lượng từ thế giới hạt nhân qua để ứng cứu.

Thảm đến mấy cũng không đến mức ‘thân thể sụp đổ’.

“Cho nên mới nói, thứ gọi là cái giá luôn rất khó hiểu.” Bạch tiền bối Two vỗ mạnh một cái: “Hơn nữa, nhân cơ hội này, để sức mạnh của ngươi quy về một mối đi.” Tống Thư Hàng: “Quy về một mối?” “Thân thể phục sinh này, nói cho cùng là sự phân liệt sức mạnh của ngươi.

Nhân cơ hội thân thể nó sụp đổ, để nó và bản thể của ngươi dung hợp, hóa thành năng lực thiên phú của ngươi đi.” Bạch tiền bối Two nói: “Để nó trở thành phân thân thật sự của ngươi.” “Thế cũng được sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Thả lỏng, mọi chuyện cứ giao cho ta.

Chuyện này, ta trước đây đã từng làm rồi, quen tay lắm.

Kinh nghiệm đầy mình.” Bạch tiền bối Two nói.

Chẳng hiểu sao, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến bí pháp ‘phân thân thiên phú’ đặc biệt của Bạch tiền bối.

Giữa Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two chắc chắn có một mối liên hệ nào đó. ‘Phân thân thiên phú’ của Bạch tiền bối không phải cũng là do thế này mà có chứ?

Trong lúc suy nghĩ, cậu ngừng ‘Trình Lâm Tự Dũ Pháp’, mặc cho Bạch tiền bối Two thao tác.

Bạch tiền bối Two liên tiếp thi triển mấy phù văn, hạ xuống sau lưng Tống Thư Hàng.

Thân thể phục sinh của Tống Thư Hàng tăng tốc, hóa thành một đoàn ‘hạt ánh sáng’.

Cuối cùng, dưới một cú đẩy nhẹ của Bạch tiền bối Two, đoàn hạt ánh sáng này bay về phía bản thể, dung nhập vào cơ thể bản thể.

“Bạch tiền bối, tôi đang tấn cấp cảnh giới Kim Đan, lúc này dung hợp ‘thân thể phục sinh’ thật sự không có vấn đề gì chứ?” Bản thể Tống Thư Hàng đang đột phá cảnh giới Kim Đan cất tiếng hỏi.

“Ta ra tay, ngươi yên tâm.

Sẽ không làm phiền đến việc ngươi tấn thăng đâu.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng đang trong quá trình tấn cấp, chỉ cảm thấy cơ thể ấm lên.

Trong cơ thể cậu có thêm một luồng sức mạnh đồng nguyên.

“Xong rồi, ta đã nói rồi, chuyện này ta rất thành thạo.” Bạch tiền bối Two cười nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng bản năng nắm giữ một bí pháp phân thân ‘năng lực thiên phú’.

Phân thân, bí pháp phân thân mà cậu hằng ao ước.

Từ giờ trở đi, cậu cũng là người đàn ông sở hữu bí pháp phân thân rồi.

Đến lúc đó, bản thể có thể đi tu luyện, phân thân có thể thay cậu đi học.

Đến lúc đó, bản thể có thể đi mạo hiểm, phân thân có thể thay cậu lướt nhóm chat.

Sau này cậu muốn học tập Bắc Hà tiền bối, làm một người đàn ông online vĩnh viễn.

Nghĩ thôi đã thấy sướng rồi. ********** Cùng lúc đó, trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng, hư đan cá voi béo hoàn thành bước cuối cùng.

Thân cá voi bị nén cực độ, ngưng tụ thành một viên kim đan thực chất.

Giống như cậu đã đoán trước, hư đan cá voi béo căn bản không biến thành hình tròn.

Sau khi biến thành kim đan, nó vẫn duy trì hình dạng cá voi béo.

Trong khí hải đan điền của cậu, một con cá voi béo phiên bản mini đang chậm rãi bơi lội.

Nếu Tống Thư Hàng lấy nó ra, nói với người khác đây là kim đan của mình, tuyệt đối không ai tin!

“Nhưng không sao, tôi không phải là người theo chủ nghĩa ngoại hình.

Trông thế nào cũng được, chỉ cần bản chất là kim đan thì không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Một viên kim đan định đại đạo.

Quan trọng không phải là hình dạng, mà là đan văn!

Khoảnh khắc kim đan thành hình, tiên thiên chân nguyên Tứ phẩm trong cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu nén lại, biến đổi chất, chuyển hóa thành ‘linh lực’ đặc hữu của Linh Hoàng Ngũ phẩm.

Khí thế trên người cậu không ngừng tăng lên.

Linh Hoàng Ngũ phẩm, Tống Thư Hàng!

“Chúc mừng.” Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

“Chúc mừng tiểu hữu.” Phân thân của Vân Tước Tử lên tiếng chúc mừng, lại hỏi: “Tiểu hữu ngưng tụ được kim đan mấy văn?” “Đợi chút, để tôi xem.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm vào ‘kim đan cá voi béo’ trong đan điền.

Trên kim đan, vẫn còn phủ một lớp áo giáp dày.

Hư đan của tu sĩ bình thường sau khi ngưng tụ thành kim đan, tiên cốt sẽ tách khỏi kim đan.

Còn trên kim đan của Tống Thư Hàng, ‘áo giáp’ do tiên cốt hóa thành lại vẫn chưa tách ra.

“Thế này thì làm sao tôi xem đan văn được?” Tống Thư Hàng sốt ruột.

Chương 1531

Áo giáp bao bọc ‘kim đan cá voi béo’ kín mít, chỉ lộ ra một lỗ mũi trên đỉnh đầu, như vậy cậu không thể nào thấy được long văn.

“Mấy cái áo giáp này không thể thu lại được à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Sao rồi?

Mấy long văn?” Xích Tiêu Kiếm cũng tò mò hỏi.

Nó đã theo Tống Thư Hàng một thời gian, cảm nhận sâu sắc sự đáng sợ của thứ gọi là ‘khí vận’.

Với khí vận của Tống Thư Hàng, khi ngưng tụ kim đan, ít nhất cũng phải là kim đan bảy long văn trở lên chứ?

Thậm chí tám long văn, chín long văn cũng có khả năng.

Dù sao thì, nó chưa từng thấy thiên kiếp Ngũ phẩm của nhà ai lại hoành tráng đến thế, ngay cả chủ nhân trước của nó là Xích Tiêu Tử...

à không!

Ngay cả chủ nhân của nó là Xích Tiêu Tử khi độ thiên kiếp Ngũ phẩm cũng không có đội hình lớn như vậy.

“Trên kim đan của tôi có một lớp áo giáp, tôi không thấy được đan văn.

Tôi thử xem có thể thu áo giáp lại không.” Tống Thư Hàng đáp.

“Kim đan áo giáp?” Vân Tước Tử ngơ ngác, bà sống lâu như vậy, chưa bao giờ nghe nói kim đan của nhà ai lại có áo giáp.

Kim đan áo giáp, chẳng lẽ là một viên kim đan hình viên thuốc, bên ngoài bọc một lớp vỏ bột mì sao?

“Được rồi, thu lại được rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu vừa thử ra lệnh cho kim đan cá voi béo, áo giáp trên kim đan cá voi béo thật sự đã thu lại.

Sau đó, Tống Thư Hàng trợn to mắt đếm long văn trên kim đan của mình.

“Một... hai... ba...” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Còn nữa không?” “Ba...” Tống Thư Hàng cứng ngắc nói.

Vân Tước Tử: “Tiếp tục đếm đi chứ.” “Ba...” Giọng Tống Thư Hàng ngày càng không tự nhiên.

Xích Tiêu Kiếm lập tức hiểu ra: “Ngươi không phải là, chỉ có ba đường long văn đấy chứ?” Đan văn có liên quan đến tiềm lực của tu sĩ.

Nói thẳng ra, kim đan từ một đến ba văn, nếu không có kỳ ngộ, cả đời cũng chỉ dừng lại ở cảnh giới Linh Hoàng Ngũ phẩm.

Không ai ngờ ‘hư đan cá voi béo’ mà Tống Thư Hàng ngưng tụ ra lại chỉ có ba đường long văn.

“Không thể nào, chỉ dựa vào công đức chi quang đã thực chất hóa của ngươi, phần đại công đức này ít nhất cũng tăng cho ngươi một đường long văn.

Cộng thêm cái ‘Thánh Ấn’ kỳ quặc của ngươi, Thánh Ấn Bát phẩm chắc chắn phải thêm cho ngươi một đường long văn.

Sao ngươi có thể chỉ có ba long văn?

Trừ phi... long văn ban đầu của ngươi chỉ có một đường?” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu vừa rồi còn suýt tưởng mình đếm nhầm, nhưng đếm đi đếm lại, số lượng long văn vẫn là ba.

Mặc dù long văn trên hư đan cá voi béo trông vừa thô vừa to.

Nhưng, long văn có thô to đến mấy cũng không thể thay đổi sự thật là nó chỉ có ba đường.

Long văn kim đan không xem to hay thô, chỉ xem số lượng!

“Nói cách khác, trừ đi long văn cộng thêm từ Thánh Ấn, công đức chi lực, tôi chỉ có một long văn sao?” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, rồi thở dài: “Xem ra, thiên phú tu luyện của tôi còn tệ hơn tôi tưởng, đúng là một gáo nước lạnh.” Có lẽ là bốn tháng lên Tứ phẩm, đã khiến cậu sinh ra ảo giác, cảm thấy năng lực thiên phú của mình không tệ.

Ít nhất cũng được coi là trung bình.

Không ngờ, tiềm lực của cậu lại thấp đến thế, chỉ có tư chất một long văn.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Vân Tước Tử: “...” Cả hai đều không biết phải an ủi Tống Thư Hàng như thế nào.【Thất vọng à?】Bạch tiền bối Two đột nhiên lên tiếng hỏi.

“Chắc chắn rồi, hy vọng càng lớn, thất vọng càng nhiều.

Ban đầu, tôi còn nhắm đến mục tiêu ít nhất bảy long văn.

Thậm chí còn nghĩ đến khả năng mình có tám long văn, thậm chí là chín long văn.

Cho nên khoảnh khắc nhìn thấy ba long văn, cảm giác thất vọng tột cùng ùa đến, tôi suýt nữa thì quỳ xuống.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Vào thời khắc mấu chốt, đạo tâm được mệnh danh là ‘cứng rắn như thép’ của cậu cuối cùng cũng phát huy tác dụng một lần.

Trải qua bao nhiêu lần nhập mộng, bao nhiêu kinh nghiệm, Tống Thư Hàng cũng được coi là người đã từng trải, đạo tâm, tầm mắt đều không phải là cậu của lúc mới vào đại học có thể so sánh.

Sau khi chịu đựng sự thất vọng to lớn, nội tâm cậu không rơi vào tuyệt vọng, mà nhanh chóng bình tĩnh lại, khôi phục sự trấn định. ‘Quả’ xấu nhất đã xảy ra, lúc này điều cậu cần làm tuyệt đối không phải là buông xuôi.【Vậy thì, ngươi có kế hoạch gì?

Ba đường long văn, nếu không có kỳ ngộ, cả đời ngươi chỉ có thể bị kẹt ở ‘cảnh giới Ngũ phẩm’.】Bạch tiền bối Two hỏi.

Tống Thư Hàng: “Vậy thì đi tìm kỳ ngộ, tư chất của tôi vốn đã rất bình thường, rất phổ thông.

Dù sao thì, cho dù là ba long văn, tôi cũng tuyệt đối không từ bỏ.” Có một câu cậu không nói ra — cậu có thể bốn tháng lên Tứ phẩm, bốn tháng rưỡi lên Ngũ phẩm, không phải là dựa vào thiên phú.

“Thật sự không được nữa thì, không phải vẫn còn có Bạch tiền bối ngài sao.

Cái đó, tuy hy vọng không lớn, nhưng tôi vẫn muốn hỏi, Bạch tiền bối ngài có cách nào hủy kim đan luyện lại không?” Tống Thư Hàng hỏi.【Không có.】Bạch tiền bối Two quả quyết:【Một viên kim đan định đại đạo, kim đan không hối, tuyệt đối không có khả năng hủy đi luyện lại.】Tống Thư Hàng: “Vậy thì chỉ có thể liều vận may thôi.”【Nhưng mà, ngươi vừa nói đúng.

Tuy chỉ có ba long văn, nhưng ngươi vẫn còn có ta mà.】Bạch tiền bối Two nói, dứt lời, y đưa tay cầm lấy thanh ‘Chung Yên Thánh Kiếm’.【Bảo vật này, ta rất hài lòng.

Bất kể là dược liệu, hay là hình thái tổ hợp, ta đều rất thích.

Ngươi không dùng dược liệu bình thường để cho đủ số, mà toàn bộ đều dùng dược liệu Bát phẩm để chế tạo nó, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi.】 Bạch tiền bối Two thu lại Chung Yên Thánh Kiếm, nói với Tống Thư Hàng: 【Vậy thì, Tống Thư Hàng.

Ngươi muốn mấy đường long văn?】 "??" Tống Thư Hàng nhất thời không phản ứng kịp.

Bạch tiền bối Two: "Cơ hội chỉ có một lần, ngươi muốn mấy đường long văn?" "Còn phải nói sao?

Đương nhiên là chín long văn rồi!" Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

"Ha ha.

Vậy thì, chúng ta sẽ có chín long văn." Bạch tiền bối Two bước một bước, hiện thân trong 'thế giới ma kiếp'.

Đây là bản thể của y.

Ngay sau đó, y vung tay, thế giới ma kiếp mở ra, lộ ra lối đi thông đến 'hiện thế'.

Bạch tiền bối Two bước một bước, đặt chân vào hiện thế.

Bạch tiền bối Two đã đi đến hiện thế?

Chúa tể Cửu U không phải là không thể tiến vào hiện thế sao?

Kể cả cưỡng ép tiến vào hiện thế, cũng sẽ bị thiên kiếp đánh bay về chứ?

Ban đầu, quả cầu kim loại lỏng tìm đủ mọi cách vượt biên đến hiện thế, nhưng chỉ vừa hiện thân gầm lên một tiếng đã bị thiên kiếp đánh thành tro bụi.

Nếu không phải sau đó mượn được thân xác của Vân Tước Tử tiên tử, nó bây giờ vẫn còn đang chơi bùn ở thế giới Cửu U.

Mà bây giờ, Bạch tiền bối Two lại đích thân đến hiện thế? 【Không thể nào, sao ngươi còn có thể mở được lối đi đến hiện thế!】 Quả cầu kim loại lỏng hiện thân nói, nó thậm chí còn bỏ qua cả việc 'áp chế bất hủ chi cốt', lớn tiếng nói với Bạch tiền bối Two.

Chân thân của chúa tể Cửu U không thể đến hiện thế, đây là quy tắc, không thể đảo ngược.

Trừ phi...

"Rất đơn giản, bởi vì cơ hội 'duy nhất một lần đến hiện thế' của ta vẫn chưa dùng hết." Bạch tiền bối Two không quay đầu lại nói.

Mỗi một vị 'chúa tể Cửu U' sau khi ra đời, đều có một lần cơ hội đến hiện thế!

"Chưa dùng hết?

Sao có thể, ngươi thành đạo còn sớm hơn ta, nhiều năm như vậy, chẳng lẽ ngươi vẫn luôn trốn trong Cửu U, không dùng đến cơ hội duy nhất này?

Sau khi ngươi thành đạo, không có người cần báo thù sao?

Không có chuyện cần kết thúc sao?

Không có quan hệ cần xử lý sao?" Quả cầu kim loại lỏng nói.

"Ừ, đúng vậy.

Ta đâu có giống ngươi, nhân duyên năm đó của ta tốt lắm, người gặp người yêu, không có kẻ thù sinh tử nào.

Kể cả có, trước khi thành đạo cũng đã bị ta xử lý rồi.

Cho nên, sau khi thành đạo, cơ hội 'đến hiện thế' lần này của ta, vẫn luôn giữ lại chưa dùng." Bạch tiền bối Two nói.

Thành đạo?

Cơ hội đến hiện thế?

Duy nhất một lần?

Tống Thư Hàng nghe thấy mấy từ này, trong lòng có chút bất an — cơ hội đến hiện thế của Bạch tiền bối Two dường như chỉ có một lần.

Cơ hội duy nhất như vậy, y lại muốn dùng để tăng long văn cho mình?

Cái giá này, khiến lòng cậu rất bất an.

Về mặt lý trí mà nói...

Chương 1532

bản thân cậu hoàn toàn không đáng để Bạch tiền bối Two trả một cái giá lớn như vậy.

Kể cả là phần thưởng sau khi đúc 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí', nhưng động đến cơ hội duy nhất thế này, không khoa học chút nào!

"Không thể nào, ta không tin.

Nếu ngươi có cơ hội này, tại sao có thể nhịn được mà không dùng?" Quả cầu kim loại lỏng hét lên.

Lúc này, bản thể của Bạch tiền bối Two đã bước vào hiện thế: "Nhưng sự thật là, ta chính là chưa dùng hết cơ hội này.

Ta và ngươi không giống nhau...

Chuyện đầu tiên ngươi làm sau khi thành đạo, chính là xông vào hiện thế, san bằng Nho gia.

Còn ta, cảm thấy mãi không có chuyện gì đáng để ta sử dụng cơ hội này.

Cho nên cứ giữ lại nó.

Sau này, ngươi thành đạo, Thiên Đạo biến thành vị kia nhà ngươi, hai quyền hạn này của ta cũng không dám tùy tiện sử dụng." "Vậy bây giờ tại sao ngươi lại muốn dùng hết cơ hội này?" Quả cầu kim loại lỏng hỏi.

Bạch tiền bối Two: "Bởi vì, muốn thay đổi đan văn của tu sĩ, chỉ riêng quyền hạn của chúng ta là xa xa không đủ.

Ta cần phải động đến quyền hạn 'Thiên Đạo'.

Quan trọng nhất là, vị kia nhà ngươi đã tiến vào trạng thái bị động, chỉ cần ta không phạm quy, sẽ không gây ra sự chú ý của hắn.” Cho nên, ta có thể tự do quẩy rồi ~ Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối Two đã đứng trong hiện thế.

Hiện thế mà y bước vào, không phải là Trái Đất, mà là một thế giới trong chư thiên vạn giới đầy những thực vật quỷ dị.

Khắp nơi là những thực vật cao chọc trời.

Bạch tiền bối Two một tay chỉ lên trời, nói: “Lấy thân Cửu U, hành quyền Thiên Đạo.

Chỉ định phạm vi quyền hành, Bảo Thực Linh Giới.” Dứt lời, hình ảnh của Bạch tiền bối Two trên hư không đã xảy ra biến hóa.

Áo choàng màu đen trên người y hóa thành một bộ tiên thường màu trắng, lại có ánh sáng uy nghiêm của thánh pháp bao phủ sau lưng, khiến người ta không dám nhìn thẳng vào dung mạo của y.

Có gió thổi qua, thổi rơi những cánh hoa trên cây.

Cánh hoa hóa thành mưa, lả tả rơi xuống, dường như là để chào đón sự xuất hiện của Bạch tiền bối Two.

Bạch thường Bạch tiền bối Two đưa tay ngắt hoa, mỉm cười.

Y vừa cười, trời đất vạn vật trong phút chốc đều ảm đạm thất sắc. 【Cảm giác này...】 Tống Thư Hàng thấy rất quen mắt.

Trong một thoáng, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy toàn bộ trời đất, bất kể là ‘Bảo Thực Linh Giới’ hay là thế giới ma kiếp, tất cả đều biến thành màu ‘đen trắng’.

Chỉ có trên hư không, tóc đen bay bay sau lưng, ngắt hoa mỉm cười Bạch tiền bối là có bảy màu.

Cả thế giới, cả vũ trụ, đều lấy Bạch tiền bối làm trung tâm, tôn lên vẻ quyến rũ vô hạn của Bạch tiền bối.

“Ngươi dùng luôn cả cơ hội ‘sử dụng quyền hạn Thiên Đạo’.

Tiểu tu sĩ này là ai, đáng để ngươi trả giá nhiều như vậy?” Quả cầu kim loại lỏng hung hăng nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Cơ hội ‘duy nhất một lần đến hiện thế’ của nó, đã dùng cho Nho gia thánh nhân.

Cơ hội ‘duy nhất một lần sử dụng quyền hành Thiên Đạo’ của nó, đã dùng cho Viễn Cổ Thiên Đình sau này.

Mà nó không ngờ, hai cơ hội của ‘Bạch’ đều còn lại chưa dùng.

“Ừ, hắn chỉ là một tiểu đạo hữu ta mới quen được hơn hai tháng.” Bạch tiền bối Two thành thật trả lời.

Quả cầu kim loại lỏng: “Hai tháng?

Đùa cái gì vậy...

Trừ phi, hắn rất biết kể chuyện cười?” “Không, chuyện cười của hắn kể rất dở.

Từ lúc quen đến giờ, hắn chỉ kể được một câu chuyện cười miễn cưỡng đạt yêu cầu, mà ta cười rất gượng gạo.

Còn gượng hơn cả chuyện cười lạnh của yêu sủng nhà hắn.” Bạch tiền bối Two nói.

“Vậy tại sao?

Kiếp trước hắn có lai lịch gì?” Quả cầu kim loại lỏng không dám tin.

Bạch tiền bối Two lắc đầu: “Không có, hắn không phải là đại năng chuyển thế, cũng không phải là người ta quen biết trọng sinh.” “Ta không nghĩ ra.” Quả cầu kim loại lỏng nói.

Bạch tiền bối Two: “Không sao, không nghĩ ra cũng không sao.

Dù sao thì đợi chuyện này kết thúc, ngươi sẽ quên hết tất cả.” Y bây giờ, sử dụng quyền hành Thiên Đạo, tuy không thể xử lý được quả cầu kim loại lỏng, nhưng... khiến nó quên đi một phần ký ức thì không có vấn đề gì.

“Ngươi muốn làm gì ta?

Ta cảnh cáo ngươi, ngươi đừng hòng.” Quả cầu kim loại lỏng lớn tiếng nói — nó còn đang nghĩ, nếu đã tiểu tu sĩ này quan trọng với ‘Bạch’ như vậy, thì nhất định phải tìm cơ hội giết chết hắn.

Bạch tiền bối Two lại không thèm để ý đến quả cầu kim loại lỏng nữa, y vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Lại đây, ta bù cho ngươi chín long văn.” Tống Thư Hàng được triệu đến ‘Bảo Thực Linh Giới’ đó.

Vừa bước vào, cậu đã cảm nhận rõ ràng, toàn bộ ‘Bảo Thực Linh Giới’ đều đang tỏa ra thiện ý với cậu.

Còn có thứ gì đó giống như ‘khí vận’, rõ ràng bao phủ trên người cậu.

Đây là vì, Bạch tiền bối Two trong thời gian ngắn, ở giới này, sử dụng quyền hành Thiên Đạo.

Trong giới này, tạm thời, Bạch tiền bối Two chính là Thiên Đạo.

“Lại đây, trước tiên chuyển kim đan của ngươi ra ngoài.” Bạch tiền bối Two một chưởng ấn vào khí hải đan điền của Tống Thư Hàng.

Một khắc sau, một viên ‘kim đan cá voi béo’ sống động như thật hiện ra, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối Two, trên kim đan bao bọc một lớp hộ giáp.

“Kim đan của ngươi... rất có đặc sắc.” Bạch tiền bối Two nói.

“Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng.

Bạch tiền bối Two đưa tay điểm một cái vào ‘kình đan’, hộ giáp trên kim đan cá voi béo tự động lột ra, lộ ra ba đường ‘long văn’ cực kỳ thô dài bên trong.

Mỗi một đường long văn đều có vẻ cồng kềnh, giống như là long văn ăn no quá vậy.

Bạch tiền bối Two lại đưa tay vạch một cái.

Kim đan cá voi béo được phóng to, phình ra to bằng một người bình thường.

Ba đường long văn thô to trên kim đan cũng được phóng đại.

Tống Thư Hàng thở dài: “Đếm đi đếm lại, vẫn chỉ có ba đường.

Tôi vốn tưởng bản thân mình ít nhất cũng có thể có được năm văn, sau đó trải qua đại công đức, thánh ấn gia trì, có thể tăng lên bảy long văn.

Không ngờ, tôi lại chỉ có tư chất một long văn.” Mặc dù cửa ải này ‘đạo tâm’ của cậu đã vượt qua được, nhưng thất vọng vẫn sẽ có.

“Ai nói với ngươi, ngươi là tư chất một long văn vậy?” Bạch tiền bối Two hỏi ngược lại.

“Hử?

Chẳng lẽ tôi không phải một long văn?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Trong nháy mắt, trong đầu cậu đã nghĩ đến rất nhiều khả năng.

Ví dụ như long văn ẩn trong truyền thuyết, phải khí huyết dâng trào mới hiện ra.

Hoặc như long văn nhỏ đến mức không thể quan sát, cần phải phóng đại mấy ngàn lần mới có thể nhìn thấy?

Hoặc là, mấy đường long văn hợp thành một đường long văn!

Thậm chí là ‘long văn’ có thể mang thai sinh con?

Đủ các loại khả năng, nhanh chóng hiện ra trong đầu cậu.

“Đương nhiên không phải.

Ngươi xem, đường long văn này là do ‘Thánh Ấn Bát phẩm’ của ngươi gia trì ngưng tụ thành.

Là Thánh Ấn Bát phẩm, nó có tư cách gia trì này.

Ừm... chính xác mà nói, nó cùng với những thứ khác đã gia trì cho ngươi một đường long văn.” Bàn tay nhỏ của Bạch tiền bối Two điểm vào đường long văn thứ ba.

Một khắc sau, đường ‘long văn’ này biến ảo, cuối cùng hiện ra hình một cái ‘Thánh Ấn’ vuông vức.

Mà bên dưới Thánh Ấn, là hình dạng của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ cao đôi tay thon, Thánh Ấn lơ lửng giữa hai tay nàng, hình thành một đường long văn. 【Thánh Ấn + Công Đức Xà Mỹ Nhân】 mới hình thành một đường long văn?

“Sau đó là đường long văn thứ hai, cũng là hai loại sức mạnh kết hợp lại, gia trì ngưng tụ mà thành.” Bàn tay nhỏ của Bạch tiền bối Two lại điểm vào đường long văn thứ hai.

Đường long văn này cũng biến ảo, cuối cùng hiện ra hình một con thánh viên viễn cổ, tay nó đang xé một cuốn thánh điển Nho gia.

Đây là hai loại công pháp luyện thể hàng đầu của chư thiên vạn giới, 《Nho Gia Kim Cương Thân》 + 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 gia trì long văn cho Tống Thư Hàng.

“Cái giá để tăng thêm một đường long văn cần lớn như vậy sao?” Tống Thư Hàng nuốt nước bọt.

“Bình thường thì không cần cái giá lớn như vậy.

Thánh Ấn và công đức chi quang cụ hiện hóa, theo lý mà nói đều nên gia trì cho ngươi một đường long văn.

Nhưng chính ngươi cũng thấy được, kim đan của ngươi không phải kim đan, là kình đan.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Sau đó là đường long văn cuối cùng.” Bạch tiền bối Two đưa tay điểm một cái.

Đường long văn cuối cùng, cũng hiện ra hình thái chân thực của nó.

Đó là một bức tường thành hùng vĩ, còn có chiến xa cổng thành — hình dạng thu nhỏ của Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’.

Toàn bộ bản mệnh pháp khí Bát phẩm, mạnh mẽ thêm cho Tống Thư Hàng một đường long văn.

Bản mệnh pháp khí đáng sợ như vậy, bất kể ném vào người tu sĩ nào, kim đan của họ, tuyệt đối đều phải thêm long văn.

“Đợi đã, đợi đã!” Tống Thư Hàng hoảng hốt: “Nếu nói, ba đường long văn này đều là do ngoại lực gia trì...

Chương 1533

vậy bản thân tôi, không có long văn?” Điều này không tu chân chút nào.

Kể cả tu sĩ kém cỏi nhất, ít nhất cũng nên có một đường long văn bảo đảm chứ.

Mà cậu ngay cả phúc lợi bảo đảm cũng không có?

Mấy cái như long văn ẩn, long văn biết mang thai, long văn nhỏ đến không nhìn thấy, tất cả đều không tồn tại.

“Bạch tiền bối, thiên phú tu luyện của tôi tuy nói là bình thường, nhưng cũng tuyệt đối không đến mức tệ như vậy chứ?

Không có long văn cũng quá khoa trương rồi.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Cậu vốn tưởng mình ít nhất cũng được ‘một long văn’ bảo đảm.

Không ngờ cậu ngay cả cái quần lót cuối cùng cũng không còn, trực tiếp tụt dốc không phanh, một đường long văn cũng không có.

“Thất vọng không?

Kích thích không?” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng cười khổ: “Thiên phú tu luyện của tôi, thật sự tệ đến vậy sao?” Chẳng lẽ là vì cậu thăng cấp quá nhanh, trời ghen tị với anh tài?

“Có thể là vì kim đan của ngươi là biến dị, cho nên dẫn đến độ khó ngưng tụ ‘long văn’ của ngươi cao hơn bình thường gấp đôi trở lên?” Bạch tiền bối Two nói.

Bởi vì Thánh Ấn và công đức chi quang gộp lại mới thêm cho

Tống Thư Hàng một đường long văn, hẳn là độ khó gấp đôi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Giả sử độ khó ngưng tụ long văn của tôi là gấp đôi trở lên, như vậy suy ngược lại... nếu tôi có thiên phú ‘hai long văn’ bình thường trở lên, ít nhất cũng có thể ngưng tụ một đường long văn.” Không thể nghĩ tiếp nữa, đau lòng quá.

“Đừng có mặt mày ủ dột nữa, dù sao ta cũng có thể bù cho ngươi đủ chín văn.

Ngoài ra... thực ra, hai chúng ta đồng bệnh tương liên, năm đó, ta cũng một đường long văn cũng không có.” Bạch tiền bối Two vỗ vỗ Tống Thư Hàng, an ủi.

Tống Thư Hàng: “?” Bạch tiền bối năm đó, một đường long văn cũng không có?

Không thể nào!

Một người không có một đường long văn nào, có thể tu luyện thành Thiên Đạo?

Thông qua cuộc đối thoại giữa Bạch tiền bối Two và quả cầu kim loại lỏng, cộng thêm những thông tin Tống Thư Hàng thu thập được trước đây, cậu đã có thể khẳng định mối quan hệ giữa ‘Chúa tể Cửu U’ và ‘Thiên Đạo’.

Ban Văn Long Thiên Đạo và Chúa tể Cửu U Ban Văn Long Two.

Cựu Chúa tể Cửu U, Bạch tiền bối Two.

Chúa tể Cửu U hiện tại quả cầu kim loại lỏng và Thiên Đạo đương kim tương ứng trong cõi u minh.

Cho nên...

Bạch tiền bối Two tương ứng chính là cựu Thiên Đạo【đột nhiên không muốn chơi nữa, thế là biến mất】!

Luôn cảm thấy phong cách này, quả thật rất hợp với tính cách của Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, ngài không cần an ủi tôi đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two: “Ai an ủi ngươi?

Năm đó khi ta ngưng tụ kim đan, cũng lo lắng sợ hãi một thời gian dài.

Trong ký ức, lúc đó ta còn không dám gặp người, sợ bạn bè hỏi về số lượng ‘long văn kim đan’ của ta.

Lúc đó bạn bè của ta ít nhất cũng bảy tám đường long văn, ta một viên kim đan trơn bóng, đau lòng biết bao.” Tống Thư Hàng: “Vậy Bạch tiền bối sau này có kỳ ngộ gì?” “Kỳ ngộ?

Không có.

Ta vì kim đan không có long văn rất đau lòng, liền bắt đầu bế tử quan, một lần bế quan là hơn năm mươi năm.

Sau đó, ta trực tiếp từ Ngũ phẩm tấn thăng lên Lục phẩm Chân Quân cảnh giới mới xuất quan.

Sau khi tấn thăng Chân Quân ra ngoài, không còn ai hỏi ta rốt cuộc kim đan có bao nhiêu long văn nữa.” Bạch tiền bối Two nhún vai.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Vậy, không có long văn, có phải là rất mạnh không?” “Ai biết được?

Không nói nhiều nữa, thời gian có hạn.

Ta đến bù cho ngươi đủ chín long văn.” Dứt lời, Bạch tiền bối lấy ra một cây bút, một tay nắm lấy kim đan cá voi béo của Tống Thư Hàng.

“Bù thế nào ạ?” Tống Thư Hàng tò mò.

Nghe được Bạch tiền bối năm đó cũng là ‘không có long văn’, sự thất vọng trong lòng cậu lập tức tan biến.

Sau đó, cậu chuyển sự chú ý sang kim đan cá voi béo của mình.

“Vẽ lên chứ sao.” Bạch tiền bối Two nói một cách đương nhiên.

Tống Thư Hàng: “Có đáng tin không?

Sẽ không bị phai màu chứ?” “Phai cái con khỉ, ta bây giờ đang nắm giữ quyền hành Thiên Đạo, ngươi hiểu không?” Bạch tiền bối Two nói, dứt lời y cầm bút lên, vẽ những nét lớn lên ‘kim đan cá voi béo’ của Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, long văn có thể vẽ đẹp hơn một chút không?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch tiền bối Two: “Có long văn là tốt rồi, ngươi còn muốn ta vẽ tiên nữ lên kim đan cho ngươi chắc?” “Không phải, ý của tôi là dù sao cũng có thể vẽ lên, sao không vẽ cho nó bá khí một chút?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two: “Đừng có yêu cầu nhiều, kỹ thuật vẽ của ta bình thường.

Ngươi không hài lòng thì tự mình vẽ đi!” “Tôi vẽ có tác dụng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi là Thiên Đạo à?” Bạch tiền bối Two hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng: “...” “Đầu tiên là đường long văn thứ tư, rất tốt, xong.” Bạch tiền bối Two múa bút, rất nhanh đã hoàn thành đường long văn thứ tư.

Tống Thư Hàng: “Cái đó, Bạch tiền bối.

Đường long văn này trông giống một thanh kiếm?” “Đúng, chính là một thanh kiếm.

Vũ khí ta thích dùng nhất, cho nên ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí Chung Yên Thánh Kiếm’ ngươi luyện chế khiến ta rất hài lòng.” Bạch tiền bối Two gật đầu.

Long văn hình kiếm, thành hình.

Kiếm long sống động như thật... nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện, long văn hình kiếm này có chút tương tự với ‘Chung Yên Thánh Kiếm’.

Khoảnh khắc đan văn thứ tư thành hình, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy ‘linh lực’ trong cơ thể mình được thanh tẩy một lần, toàn thân thư thái.

Nhưng mà đau lòng quá.

Mỗi khi nhìn thấy long văn hình kiếm trên ‘kình đan’ của mình, cậu lại nhớ đến sự thật về ‘thiên phú kiếm thuật’ của mình, rồi lòng lại âm ỉ đau.

“Sau đó là long văn thứ năm, kiếm đã có, thêm một thanh đao nữa đi.” Bạch tiền bối Two cầm bút, vung vẩy trên kim đan cá voi béo của Tống Thư Hàng.

Đường long văn thứ năm thành hình, trong long văn ẩn chứa một đồ án hình đao hư ảo.

Trên thanh đao này, mơ hồ có một hư ảnh phượng hoàng.

“Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?” Tống Thư Hàng nhận ra thanh đao này ngay lập tức.

“Đúng, chính là thanh đao này.

Tác phẩm do Thiên Đạo thứ ba để lại, có ý nghĩa sưu tầm nhất định.

Lần trước ta tóm được nó, đã nghiên cứu kỹ nó.

Nhưng nó vẫn chưa phải là thể hoàn chỉnh, ý nghĩa sưu tầm không lớn, ta liền để nó đi.

Tương lai có cơ hội đợi nó trở thành thể hoàn chỉnh rồi sưu tầm cũng không muộn.” Bạch tiền bối Two nói.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao hẳn phải mừng vì mình vẫn chưa phải là thể hoàn chỉnh, nếu không, nó đã trở thành một thành viên trong kho báu của Bạch tiền bối Two.

Giống như trước, khi long văn thứ năm thành hình, thân thể cậu lại cảm thấy được thanh tẩy một lần, trong ngoài sáng tỏ.

“Tiếp theo là long văn thứ sáu, vẽ cái gì bây giờ nhỉ?” Bạch tiền bối Two sờ cằm suy nghĩ.

Y chuẩn bị mỗi một đường long văn đều vẽ một thứ khác biệt, như vậy mới thú vị.

Tống Thư Hàng: “Thực ra Bạch tiền bối, trực tiếp vẽ kim long uy phong là đã rất ngầu rồi.” “Không có phẩm vị.” Bạch tiền bối Two thẳng thừng từ chối yêu cầu của Tống Thư Hàng.

Suy nghĩ một lát, mắt y đột nhiên sáng lên: “Đúng rồi, vẽ cái này.” Y cầm bút vung vẩy trên kim đan cá voi béo của Tống Thư Hàng, mấy nét bút qua đi, long văn thứ sáu thành hình.

Trong đường long văn này ẩn chứa một con mắt khổng lồ.

Con mắt này sáng ngời có thần, Tống Thư Hàng dù đứng ở góc độ nào cũng cảm thấy con mắt này đang nhìn chằm chằm vào mình, cậu bị nhìn đến phát hoảng.

“Đây lại là cái gì?

Chẳng lẽ là tác phẩm của Thiên Đạo thứ hai, hành tinh mọc mắt kia?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Sao ngươi lại nghĩ đến thứ đó?

Hơn nữa thứ đó là hành tinh, mắt chỉ là phụ kiện mọc trên người nó thôi.” Bạch tiền bối Two nói: “Ta vẽ là con mắt của Nho gia Thánh Nhân.” Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy bụng dưới âm ỉ đau trướng, có một ảo giác sắp sinh.

Bị con mắt này nhìn chằm chằm, áp lực như núi.

Sau này, mỗi lần nội thị, vừa nhìn thấy kim đan cá voi béo của mình, lại tiếp xúc với long văn ‘con mắt của Nho gia Thánh Nhân’ mà Bạch tiền bối vẽ, rồi bị nhìn chằm chằm từ mọi phía?

Cuộc sống này còn sống nổi không?

May mà trên kình đan của ta có áo giáp, có thể che đi một chút.

Tống Thư Hàng lần đầu tiên mừng vì ‘chín đại tiên cốt’ của mình trở thành ‘áo giáp’.

Bất kể là thứ gì, đều sẽ có công dụng của nó.

Chỉ là chính ngươi chưa phát hiện ra thôi ~ Sau khi long văn thứ sáu thành hình, chất lượng ‘linh lực’ trong cơ thể Tống Thư Hàng lại tăng lên một chút.

“Long văn thứ bảy ngươi muốn thứ gì?” Bạch tiền bối Two dừng bút, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Kim long!!” Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

“Có chút lý tưởng đi, ngoài kim long ra, ngươi không có lý tưởng nào khác sao?” Bạch tiền bối Two nói.

“Hoa sen?” Tống Thư Hàng lại nghĩ đến thế giới hạt nhân của mình.

Bạch tiền bối Two: “Cái này còn có chút thú vị.” Thế là, long văn thứ bảy thành hình.

Chương 1534

Đó là một đường long văn quấn quanh một ‘bông hoa sen’.

Còn đẹp hơn cả Tống Thư Hàng tưởng tượng.

Tương tự, cùng với sự xuất hiện của long văn, linh lực của Tống Thư Hàng lại ngưng thực thêm một chút.

“Thời gian không còn nhiều, long văn thứ tám, thứ chín muốn gì?” Bạch tiền bối Two thúc giục.

“Hay là thêm một con cá voi béo nữa?

Kim đan của tôi đều là cá voi béo, trên đó có một đường đan văn cá voi béo cũng khá thú vị.” Tống Thư Hàng nói.

“Thú vị, thông qua.” Bạch tiền bối Two vận bút như bay, dùng tốc độ nhanh nhất vẽ hình dạng ‘kim đan cá voi béo’ của Tống Thư Hàng lên thân đan.

Long văn thứ tám thành hình.

Tống Thư Hàng sờ cằm suy nghĩ về đường long văn cuối cùng.

Vẽ cái gì bây giờ? ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’, ‘Chung Yên Thánh Kiếm’, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân + Thánh Ấn’, ‘Thánh Viên Viễn Cổ + Kinh Thư Nho Gia’, con mắt của Nho gia Thánh Nhân, hoa sen của thế giới hạt nhân, cá voi béo do Tam Thập Tam Thú tổ hợp thành.

Nhìn kỹ, Tống Thư Hàng phát hiện mỗi một thứ đều ít nhiều có liên quan đến cậu.

Vậy thì với tư cách là long văn thứ chín định đỉnh, cũng không thể yếu thế được.

"Bạch tiền bối, có thể vẽ tôi lên không?" Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ.

Bạch tiền bối Two: "Hả?" "Tôi nghĩ đi nghĩ lại, tám đường long văn phía trước, ít nhiều đều là những sự vật có liên quan đến tôi.

Vậy thì đường long văn cuối cùng, dứt khoát vẽ chính tôi lên để trấn lầu." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two: "Không ngờ Thư Hàng ngươi lại là người tự luyến như vậy." "Tôi cũng là vì không nghĩ ra được thứ gì để trấn lầu thì tốt hơn mà." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two khinh thường nói: "Vẽ một mình ngươi có thể dùng để trấn cái gì?

Còn không bằng vẽ một mình ta để trấn lầu." Dứt lời, Bạch tiền bối Two vung bút, vẽ lên kim đan của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Hả?" Đợi đã, Bạch tiền bối... vẽ ngài lên kim đan của tôi, cảm giác sẽ xảy ra chuyện đó.

"Xong rồi." Bạch tiền bối Two đặt bút xuống, hài lòng nói: "Đường long văn thứ chín này, là tác phẩm ta hài lòng nhất.

Quả nhiên, vẫn là dùng ta để trấn lầu là tốt nhất." Tống Thư Hàng nhìn về phía long văn thứ chín.

Sau đó cậu phát hiện hình ảnh ẩn chứa trong long văn thứ chín, rõ ràng là 'Tống Thư Hàng'.

"Đây không phải là tôi sao?" Tống Thư Hàng nói.

"Long văn thứ chín là 【ta】." Bạch tiền bối Two khóe miệng nhếch lên nói: "Mỗi người nhìn thấy, đều sẽ là 【ta】." "Mỗi người đều sẽ nhìn thấy 'chính mình'?

Vậy không phải là gương sao." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two: “...” Ta khó khăn lắm mới vẽ ra được một thứ ngầu lòi, ngươi lại hình dung nó thành thứ cấp thấp như gương?

Có tin ta lật tay biến ngươi thành tro không?

“Khụ, nhưng rất ngầu, rất thú vị.

Mỗi người nhìn thấy nó, đều sẽ nhìn thấy chính mình từ trong đó, chắc chắn rất vui.” Tống Thư Hàng lại vội vàng nói.

Cậu sờ cằm, suy nghĩ.

Chỉ cần nghĩ đến ‘hiệu ứng đặc biệt’ của đan văn thứ chín, trong đầu Tống Thư Hàng liền hiện ra rất nhiều ý tưởng vui nhộn.

Ví dụ như cậu có thể với vẻ mặt nghiêm túc đưa đan văn thứ chín của mình cho các tiền bối trong nhóm xem.

Sau đó thử xem sắc mặt của các tiền bối trong nhóm phản ứng ra sao... những cách chơi vui nhộn này, đợi cậu quay về hiện thế rồi có thể thử.

“Chín đường long văn đã khắc xong, tiếp theo chúng ta nên quay về rồi.” Bạch tiền bối Two đưa tay vỗ một cái vào kim đan cá voi béo, kim đan quay trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Kim đan chín đường long văn quả nhiên khác biệt, vừa quay về, Tống Thư Hàng liền cảm thấy ‘kim đan cá voi béo’ của mình phảng phất như thật sự sống lại, bơi lội trong khí hải đan điền.

Cửu văn Linh Hoàng, Bá Tống.

“Thời gian không còn sớm, đi.” Bạch tiền bối Two đưa tay vỗ một cái, quét Tống Thư Hàng về ‘thế giới ma kiếp’.

Đồng thời, y lại chỉ tay về phía ‘quả cầu kim loại lỏng’.

“Ngươi tên khốn này!” Quả cầu kim loại lỏng điều khiển Vân Tước Tử lớn tiếng mắng.

Bạch đã lợi dụng quyền hành ‘Thiên Đạo’, xóa đi ký ức vừa rồi của nó.

Như vậy, chuyện Bạch tiền bối Two và Tống Thư Hàng quen biết nhau, quả cầu kim loại lỏng sẽ không thể nhớ ra.

Làm xong mọi việc, thân hình Bạch tiền bối Two cũng nhanh chóng độn về ‘thế giới ma kiếp’.

Sau khi quay về, y lại quay người ném một tấm ‘da’ về phía ‘Bảo Thực Linh Giới’.

Tấm da này sau khi ném vào Bảo Thực Linh Giới, nhanh chóng phình to lên, hóa thành một vị Bạch tiền bối Two.

Vù~~ Lối đi từ thế giới ma kiếp đến ‘Bảo Thực Linh Giới’ sụp đổ, tan biến.

Trước khi tan biến, Tống Thư Hàng nhìn thấy một bàn tay lớn màu vàng đột nhiên thò vào ‘Bảo Thực Linh Giới’, một tay tóm lấy ‘Bạch tiền bối Two’ được thổi phồng lên, ném y vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo.

“May mà sớm hơn một bước, chậm một bước lại chơi trốn tìm rồi.” Bạch tiền bối Two thầm nghĩ.

Thiên Đạo đương kim có thiếu sót, đã tiến vào trạng thái bị động, cho nên y mới dám chơi như vậy.

Nếu Thiên Đạo đương kim không có vấn đề gì, y sẽ không khiêu khích như vậy.

“Bạch tiền bối, thiên kiếp và ma kiếp đều đã kết thúc, tôi cũng sắp phải rời khỏi ‘thế giới ma kiếp’ rồi chứ?” Tống Thư Hàng nói. 【Đừng vội, hiện thế đều có ba quá trình ‘nhân tiền hiển thánh’, ‘ngưng tụ thánh ấn’, ‘huyền thánh giảng pháp’.

Tương ứng với hiện thế là Cửu U, tự nhiên cũng có quy trình tương ứng. ‘Ma tiền hiển thân’, ‘ngưng tụ ma ấn’, ‘thánh ma giảng pháp’, ba bước này một cái cũng không thiếu.】 Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: “Nhìn trời, tôi đã vượt qua ma kiếp Bát phẩm?” “Đòn cuối cùng của ma kiếp Bát phẩm thậm chí còn do ngươi đánh tan, tự nhiên cũng được coi là đã vượt qua ma kiếp Bát phẩm.” Bạch tiền bối Two nói.

Hơn nữa... lần ‘ma tiền hiển thân’ này hẳn sẽ có chút khác biệt.

Bởi vì trong ‘ma kiếp Bát phẩm’ lần này, còn có thiên kiếp xen vào.

Cho nên, Bạch tiền bối Two rất tò mò, ma tiền hiển thân, có ảnh hưởng đến ‘hiện thế’ không?

×××××××××× Hiện thế.

Ngày 1 tháng 10 năm 2019, Quốc khánh Việt Nam.

Vì Bạch tiền bối Two dùng quyền hạn của mình thay đổi tốc độ thời gian trôi của ‘thế giới ma kiếp’, nên đợt ‘ma kiếp’ này của Tống Thư Hàng đã kéo dài đến ngày 1 tháng 10.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Lễ tế Hoàng Sơn lần này tổ chức rất thành công, cảm ơn sự ủng hộ của mọi người.” Dựa vào sức mạnh của ‘Lễ tế Hoàng Sơn’, Hoàng Sơn Chân Quân đã đột phá một mạch, tấn thăng Thất phẩm Tôn Giả, và trước ngày 1 tháng 10, đã ổn định cảnh giới của mình.

“Hoàng Sơn tiền bối, hôn lễ của Đậu Đậu cuối cùng thế nào rồi?

Nó có kết hôn với vị Phù Sinh tiên tử kia không?” Diệt Phượng công tử tò mò hỏi.

Lần trước trong Lễ tế Hoàng Sơn, sau khi Đậu Đậu và vị Phù Sinh tiên tử kia khiêu vũ xong, Lễ tế Hoàng Sơn liền tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Sau đó, Đậu Đậu và Phù Sinh tiên tử biến mất, mãi đợi đến khi Lễ tế Hoàng Sơn kết thúc, cũng không thấy xuất hiện lại.

Trong Lễ tế Hoàng Sơn, mọi người trong nhóm đều nhận được lợi ích.

Cảnh giới tăng lên, lại nhận được các loại bảo thạch quý giá.

Trong lễ tế cuối cùng, các thành viên tham gia 'Lễ tế Hoàng Sơn', toàn bộ đều nhận được sức mạnh của lễ tế gia trì, trong một năm tới tu luyện sẽ làm ít công nhiều.

"Đậu Đậu hiện đang trong trạng thái bế quan, bên Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã gửi đến 【Hóa Hình Đan】, để Đậu Đậu trước khi đột phá cảnh giới Ngũ phẩm đã ngưng tụ ra được thân người.

Như vậy, đến lúc nó độ yêu kiếp Ngũ phẩm sẽ càng có thêm sự chắc chắn.

Hôn lễ của Đậu Đậu và Phù Sinh đạo hữu chỉ là một phần trong kế hoạch của chúng ta, chủ yếu là để nó và Phù Sinh tiên tử hỗ trợ ta hoàn thành Lễ tế Hoàng Sơn.

Cũng coi như là giao dịch giữa ta và Tam Thập Tam Thú Thần Tông." Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Ngài cũng hy vọng Đậu Đậu có thể vừa mắt với 'Phù Sinh tiên tử'...

đáng tiếc, Phù Sinh tiên tử không tên là Sở Sở.

Bắc Hà Tán Nhân: "Cho nên, tiểu Diệt Phượng, ngươi cũng phải cố gắng lên.” Sau khi Đậu Đậu hóa thành người trước một bước, với tư chất của nó và tài nguyên của Hoàng Sơn tiền bối, nó tấn thăng Ngũ phẩm đại yêu là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Diệt Phượng công tử được công nhận là ‘khắc tinh của Đậu Đậu’, nếu cảnh giới của Đậu Đậu đuổi kịp, danh hiệu ‘khắc tinh của Đậu Đậu’ của Diệt Phượng sẽ có chút không ổn.

“Ta nhất định sẽ duy trì vị trí dẫn đầu, tấn thăng Chân Quân nhanh hơn Đậu Đậu một bước.” Diệt Phượng công tử tự tin nói, gần đây Diệt Phượng tu luyện siêu cấp khắc khổ, dưới sự gia trì của trạng thái ‘Lễ tế Hoàng Sơn’, đã tăng lên một tiểu cảnh giới.

Nói xong, Diệt Phượng công tử lại nói: “Nhưng mà kỳ lạ, ta luôn cảm thấy mình đã quên mất điều gì đó.

Ngoài yếu tố Đậu Đậu ra, dường như còn có một nhân vật khiến ta rất đau lòng, ép ta không thể không khắc khổ tu luyện.

Gần đây ta ngày luyện, đêm luyện, chính là để tránh đau lòng.

Nhưng mà, người này rốt cuộc là ai, ta hoàn toàn không nhớ ra được.” Bắc Hà Tán Nhân: “Diệt Phượng đạo hữu cũng có cảm giác này à?

Thực ra ta mấy hôm trước cũng có cảm giác bị áp lực này, luôn cảm thấy nếu mình không cố gắng tu luyện, sẽ bị người khác vượt qua.” Dược Sư: “+1” Cuồng Đao Tứ Lãng: “+2” Tuyết Lang Động Chủ: “+3” Phá Dương Kích Quách Đại: “【Biểu cảm đầu chó Đậu Đậu dễ thương】” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “+4” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Chết tiệt!!” 【Hệ thống nhắc nhở, Thất Sinh Phù Phủ Chủ đã thu hồi một tin nhắn】×2 Phá Dương Kích Quách Đại: 【Biểu cảm tức giận chọc vào đầu chó lầu trên】 Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “May mà bản tọa phản ứng nhanh.” Nếu không suýt nữa bị chọc vào đầu chó.

Phá Dương Kích Quách Đại gửi một biểu cảm mỉm cười, sau đó anh ta bình tĩnh cướp số của Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “+4” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “..., được rồi, vậy ta +5” Tô Thị A Thất (Chân Quân): “+6, nói chứ, các ngươi có nhớ ta có một hậu bối đáng yêu không?

Ta đột nhiên không nhớ ra được.” “A Thất ngươi có hậu bối?” Cuồng Đao Tam Lãng nghi hoặc.

Tô Thị A Thất: “【Biểu cảm mờ mịt】 Ta đột nhiên không nhớ ra được, nhưng trong tộc Tô Thị, ta hẳn là có một hậu bối đáng yêu.

Ta vẫn luôn coi nó như em gái để chăm sóc... là mơ sao?

Nhưng mà, ta luôn cảm thấy không phải là mơ.” “A Thất, không ngờ ngươi còn có thuộc tính cuồng em gái, thật không hợp với hình tượng của ngươi.

Ta cảm thấy ngươi thực ra thích hợp làm một người cuồng chị gái hơn.

Chương 1535

Em gái quá yếu đuối, người cuồng chiến đấu như ngươi sẽ dọa nó sợ đó.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tô Thị A Thất: “...” Bắc Hà Tán Nhân phụ họa: “Ta cũng cảm thấy A Thất hẳn là có một hậu bối đáng yêu, ta dường như cũng có ấn tượng này.” “Bắc Hà, ngươi cũng có cảm tình với em gái của A Thất à?

Cẩn thận hắn chém ngươi đó!

Người cuồng em gái nổi điên lên, rất đáng sợ.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Tam Lãng, ta tra ra được địa chỉ IP của ngươi rồi.” Tô Thị A Thất đột nhiên nói.

“Ha ha ha, ngây thơ.

Địa chỉ IP của ta sao có thể là thật?

Ngươi tra được toàn là địa chỉ giả thôi.” Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý nói.

Tô Thị A Thất: “Ta còn cảm ứng được khí tức của ngươi... thật trùng hợp, ta ở rất gần ngươi.

Ngự đao phi hành, mười lăm giây sau là có thể đến.

Tam Lãng huynh, ngươi và ta đã hơn nửa năm không giao lưu đao pháp, chọn ngày không bằng gặp ngày, hôm nay chúng ta giao lưu mấy đao nhé?” “Chết tiệt, ngươi không thấy ngại à?

Ngươi bây giờ là cảnh giới Lục phẩm Chân Quân, ta còn đang ở Ngũ phẩm.” Cuồng Đao Tam Lãng hoảng hốt vì hắn cũng cảm ứng được khí tức cuồng phóng của A Thất.

Tô Thị A Thất: “Yên tâm, ta sẽ áp chế cảnh giới xuống giống như ngươi.

A Thất ta giao lưu, từ trước đến nay không chiếm tiện nghi của người khác.

Để ta xem, Thất Thập Nhị Lộ Khoái Đao của ngươi có phải đã tu luyện đến cảnh giới cao hơn không.” A Thất vì bỗng dưng ‘mất đi’ hậu bối đáng yêu của mình, cả người bỗng nhiên bồn chồn khó chịu.

Tam Lãng lúc này còn đến trêu chọc hắn, đúng là không biết chữ 【tử】 viết như thế nào.

Lệ Chi tiên tử: “Cười xem Tam Lãng tìm đường chết thành công.” Đông Phương Lục tiên tử: “Lại là một ngày hòa bình.” “À, đợi đã, A Thất ngươi đợi một chút.

Để ta gửi xong đoạn cuối cùng đã.” Cuồng Đao Tam Lãng vội nói.

Tô Thị A Thất: “Đang ở cửa, đợi ngươi gửi xong.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Thực ra... không chỉ có A Thất ngươi cảm thấy mất đi thứ gì đó, ta cũng cảm thấy mình đã mất đi người yêu dấu nhất của mình.

Từ ‘Lễ tế Hoàng Sơn’ của Hoàng Sơn tiền bối trở về, mấy ngày nay trong lòng ta vẫn rất đau.

Phảng phất như thế giới của ta đã mất đi một nửa còn lại.” “Tam Lãng có người yêu?” Diệt Phượng công tử kinh ngạc.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Cảm giác này chính ta cũng rất khó hiểu, nhưng mà, cảm giác đau lòng này, có lẽ thật sự là ‘yêu’ chăng?

Kể cả không phải yêu, cũng là cảm tình.” “Tam Lãng đang yêu, ta có chút không thể tưởng tượng nổi.” Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Ta phát hiện ra một manh mối.

Nhưng trước khi nói manh mối này, ta có một vấn đề muốn hỏi A Thất tiền bối.” “Điền Điềm tiên tử mời nói.” Tô Thị A Thất nói.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “A Thất tiền bối, trong ấn tượng của ngài, vị hậu bối đáng yêu kia của ngài, thiên phú tu luyện thế nào?” “Hẳn là rất mạnh, là thiên tài tuyệt đỉnh.

Cảm giác không thấp hơn Tứ phẩm.” Tô Thị A Thất nói.

Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Vậy thì chân tướng chỉ có một, người mà mọi người cảm thấy ‘biến mất’ là một người.

Thiên phú tu luyện của người đó mạnh mẽ, khiến mọi người cảm thấy áp lực.

Người đó là hậu bối đáng yêu của A Thất, sau đó... người đó còn là đối tượng thầm mến của Tam Lãng tiền bối.” Tô Thị A Thất: “...” Tam Lãng, hôm nay ngươi chết với ta!

Phó đảo chủ Điền Điềm suy luận có lý có cứ!

Vị ‘người biến mất’ này là hậu bối của A Thất, vậy tuổi của người đó chắc chắn không lớn lắm.

Cho nên, A Thất mới có thể yêu thương người đó như yêu thương em gái ruột của mình.

Sau đó, thiên phú tu luyện của người đó cực mạnh, được A Thất gọi là ‘thiên tài tuyệt đỉnh’, tuổi còn trẻ mà đã đến cảnh giới Tứ phẩm, vậy thì các đạo hữu Tứ phẩm và Ngũ phẩm Linh Hoàng trong nhóm tự nhiên sẽ cảm thấy áp lực.

Rồi để duy trì cái mác ‘tiền bối’ của mình, đương nhiên phải cố gắng tu luyện.

Ngày luyện, đêm luyện, ngày nghỉ cũng không ngừng luyện cấp.

Cuối cùng, cũng là điểm quan trọng nhất.

Người đó rất có thể đã nảy sinh tình cảm với Tam Lãng tiền bối, hoặc là Tam Lãng tiền bối đang thầm yêu người đó.

Điều này thỏa mãn tất cả các điều kiện mà các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã suy đoán.

Phó đảo chủ Điền Điềm suy luận ra kết quả, chân thực đến nghẹt thở.

"Khoan đã, trong đó chắc chắn có hiểu lầm gì đó.

Tôi không phải muội khống, tôi thích đối tượng kiểu chị gái hơn." Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng giải thích.

Hắn cảm nhận được Tô Thị A Thất ngoài cửa sắp bùng nổ rồi, sau đó, Tam Lãng cảm thấy lời mình nói lúc trước rất đúng, một tên muội khống mà nổi điên thì sẽ rất đáng sợ.

"Không sao đâu, Tam Lãng tiền bối.

Ai quy định hậu bối của A Thất tiền bối không thể là một 'chị gái' chứ?

Chúng ta là tu sĩ, không phải người thường.

Cho dù là hậu bối của A Thất tiền bối, nhưng người đó đã là cảnh giới Tứ phẩm, chỉ nhìn từ vẻ ngoài, rất có khả năng đã là một chị gái trưởng thành rồi." Phó đảo chủ Điền Điềm bổ sung.

"Điền Điềm tiên tử, xin khẩu hạ lưu tình." Tam Lãng dùng tin nhắn thoại kêu thảm.

Trong giọng nói, xen lẫn tiếng phá cửa, còn có tiếng lưỡi đao kéo lê trên mặt đất.

Hiệu ứng âm thanh cứ như phim kinh dị.

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần âm thầm gật đầu, màn kịch Tô Thị A Thất đại chiến Cuồng Đao Tam Lãng đã bắt đầu.

Diệt Phượng công tử đẩy kính, tròng kính phản chiếu ánh sáng trí tuệ: “Các vị, ta có một điểm cần bổ sung.

Thực ra ta cảm thấy người khiến ta nghẹn lòng nên là đàn ông.” Phó đảo chủ Điền Điềm: “Điểm này cũng không mâu thuẫn… Vì ký ức của A Thất tiền bối mơ hồ.

Có lẽ hậu bối của ngài ấy là một nam tử?” “Vậy thì mục người yêu của Tam Lãng không thành lập được.” Bắc Hà Tán Nhân nói, dù sao Tam Lãng cũng thích kiểu chị gái.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt tiên tử: “Sao lại không thành lập được?

Biết đâu Tam Lãng thích kiểu nam tử như chị gái thì sao?” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Vũ Nguyệt Chân Quân, đừng làm hư các đạo hữu trong nhóm.” “Bạch tiền bối vẫn chưa kết thúc bế quan sao?” Ta Là Thiên Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc hỏi, nói xong lại bổ sung: “Ngoài ra, ta nhớ được nhiều hơn các ngươi một chút.

Ta nhớ ‘Thiên hạ đệ nhất thánh’ Bá Tống, hẳn là đạo hữu trong nhóm chúng ta.

Hơn nữa còn là hậu bối của chúng ta.” “Bá Tống Thánh Quân?

Không thể nào, nếu ngài ấy là hậu bối của chúng ta, thì chúng ta còn mặt mũi nào nữa?” Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân nói. **JS: “Các người nói xem, ‘hậu bối’ bị mọi người quên mất có liên quan đến tôi không?” “Chẳng lẽ là môn nhân của đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’?” Hoàng Sơn tiền bối gật đầu, khả năng này rất lớn. **JS: “Rất có thể là do tu luyện công pháp hệ của tôi đến đại thành, sau đó cảm giác tồn tại hoàn toàn biến mất.” Mấy vị đạo hữu trong nhóm đều cảm thấy có khả năng này.

Gần đây công lực của Ký hiệu JS ngày càng thâm hậu, cảm giác tồn tại của anh cũng ngày càng thấp.

Trước kia mọi người còn nhớ được chút ít đạo hiệu của anh, nhưng bây giờ hoàn toàn không nhớ nổi một chữ.

Ngoài các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần… một vài giáo viên và sinh viên ở thành phố Đại học Giang Nam cũng có cảm giác này.

Luôn cảm thấy trong lớp mình thiếu một sinh viên, nhưng họ vắt óc suy nghĩ cũng không nhớ ra thiếu ai. … … … Ngay lúc các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đang bàn luận sôi nổi, đột nhiên, tất cả các đạo hữu trong nhóm đều cảm nhận được điều gì đó.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời.

Cảm giác rung động này là có Huyền Thánh hiển thánh!

“Là Linh Vũ Điệp Tôn Giả phải không, thực lực của ngài ấy và Thất Tu tiền bối tương đương, hơn nữa cũng bế quan xung kích cảnh giới Huyền Thánh cùng thời gian.

Tính thời gian, ngài ấy cũng nên hiển thánh rồi.” Lệ Chi tiên tử nói.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Như vậy, tính cả Thất Tu Thánh Quân, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần của chúng ta đã có hai vị Bát phẩm Thánh Quân.

Đáng mừng đáng mừng.” “Hoàng Sơn tiền bối, sao ngài có thể quên ‘Thất Sinh Phù Thánh Quân’ được.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Thất Sinh Phù phủ chủ: “Đừng lôi ta vào, chuyện của ta mọi người đâu phải không biết.

Nói đến… ta nhớ mình độ kiếp cùng ‘Bá Tống Huyền Thánh’, nhưng quá trình cụ thể thế nào, ta lại không nhớ rõ lắm.” “Ra rồi!

Hả?

Hoàn cảnh này có chút không đúng.” Bắc Hà Tán Nhân nói. ‘Hình ảnh’ mà mọi người ngẩng đầu nhìn thấy không phải là thế giới thiên kiếp vàng óng, mà là một thế giới ma kiếp đầy tà khí, tràn ngập khí tức ô uế đen kịt.

“Cảm giác nơi này giống Cửu U nhỉ?

Ai hiểu rõ về thế giới Cửu U không?” Hiến Công Cư Sĩ lên tiếng hỏi.

Hiến Công Cư Sĩ vốn đang bế quan dưỡng thương, nhưng đợt ‘nhân tiền hiển thánh’ này đã lôi ông ra.

“Đây là ‘thế giới ma kiếp’ không còn nghi ngờ gì nữa, ta nhớ chúng ta từng tiến vào thế giới ma kiếp để nghiên cứu ‘thiên kiếp đạo đạn’ và ‘thiên kiếp nguyên tử đạn’.

Chuyện này dường như có liên quan đến ‘thành viên đã biến mất’.” Hoàng Sơn tiền bối khẳng định.

“Vậy đây là Cửu U ‘ma tiền hiển thân’ sao?

Tại sao lại chiếu rọi đến hiện thế?

Chẳng lẽ Cửu U toàn diện xâm lược hiện thế?

Hay là hiện thế và Cửu U đã dung hợp?” Lệ Chi tiên tử tò mò hỏi.

“Ta tò mò hơn là… rốt cuộc ai đang hiển thánh?” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

Hình ảnh ma tiền hiển thân dần dần rõ nét.

Đầu tiên hiện ra trong mắt mọi người là một tiên tử nửa người nửa rắn.

Lúc này, vị tiên tử này đang giơ cao hai tay, trong tay cầm một vật.

Đó dường như là một phương ‘ấn chương’.

Chương 1536

Chỉ là hình ảnh chưa phóng to, không nhìn rõ ‘ấn chương’ này là gì.

Tất cả mọi người nhìn vào phương ‘ấn chương’ này, chỉ cảm thấy trong lòng không ngừng dâng lên một cảm giác quen thuộc.

Ống kính ‘ma tiền hiển thân’ từ từ kéo lại gần.

Sau đó, một con lớn tám con nhỏ, tổng cộng chín con ‘Viễn Cổ Thánh Viên’ xuất hiện trước mắt mọi người.

Những con Viễn Cổ Thánh Viên này tay cầm kinh điển Nho gia dày cộp, trên người mặc nho bào, toát ra khí chất thư sinh.

Thú giới Thú Tu: “Mẹ kiếp, đây không phải là Viễn Cổ Thánh Viên ngưng tụ từ 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của chúng ta sao?

Nhưng nho bào và kinh thư Nho gia trên người chúng là chuyện gì?” Thánh Viên tập thể quy y Nho gia à?

Tu sĩ Nho gia cũng ngơ ngác, cao tầng Nho gia cũng nhận ra những ‘kinh văn Nho gia’ kia, đó là hư ảnh chỉ xuất hiện sau khi pháp môn luyện thể của Nho gia 《Nho Gia Kim Cương Thân》 đại thành.

“Cảnh tượng hoành tráng thật!” Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng, nhờ phúc của vị đại lão ‘hiển thánh’ này, cuộc tỉ thí giữa hắn và Tô Thị A Thất tạm dừng.

Ống kính quay một vòng, cuối cùng cũng quay đến nhân vật chính.

Một nam thanh niên mặc áo T-shirt, quần short xuất hiện trước mặt mọi người.

Bộ đồ này là bộ quần áo duy nhất còn lại của Tống Thư Hàng, những bộ trước đó đều đã bị phá hủy trong thiên kiếp.

Cách ăn mặc tùy ý này khiến mọi người nhất thời không kịp thích ứng.

Cảnh tượng hoành tráng như vậy, kết quả là nhân vật chính lại ăn mặc tùy tiện thế này, đây là cố ý sao?

“Hả?

Tôi hoa mắt rồi sao?

Đây là Bá Tống Huyền Thánh?” Mọi người cuối cùng cũng nhận ra vị đại lão ‘ma tiền hiển thân’ này.

Bởi vì Tống Thư Hàng vẫn còn trong thời hạn bảo hành một năm của hiệu ứng 【Thiên hạ vô nhân bất thức quân】 sau khi tấn thăng Huyền Thánh.

Tất cả mọi người chỉ cần nhìn chằm chằm vào cậu là có thể nhận ra thân phận.

“Bá Tống Huyền Thánh chạy đến Cửu U độ ma kiếp?

Hơn nữa còn thành công?

Tấn thăng Bát phẩm Thánh Ma ở Cửu U?” Các thành viên trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều ngơ ngác.

Không chỉ các thành viên trong nhóm, mà các tu luyện giả ở Chư thiên vạn giới cũng có cùng một biểu cảm.

Mặc dù vì ‘tiểu hắc ốc của Thiên Đạo’, ấn tượng của mọi người về ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đã bị suy yếu đến cực hạn.

Nhưng nội dung ‘nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp’ lúc đầu, mọi người vẫn còn ấn tượng sâu sắc.

Thiên niên đệ nhất thánh, một nhân vật chắc chắn sẽ được ghi vào ‘lịch sử giới tu chân’, bây giờ lại chạy đến Cửu U?

Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã sa ngã?

Bị ma hóa?

“Tống Thư Hàng, ta nhớ ra rồi… tên thật của Bá Tống Huyền Thánh là Tống Thư Hàng.

Kỳ lạ, tại sao ta lại biết chuyện này, trước đây ta quen cậu ấy sao?” Diệt Phượng công tử nói.

Trong khoảnh khắc Tống Thư Hàng ‘ma tiền hiển thân’, một chút ký ức về Tống Thư Hàng trong đầu Diệt Phượng công tử đã được kích hoạt.

“Ta cũng nhớ ra rồi, Bá Đao Tống Nhất - Tống Thư Hàng.

Lời Bạch Hạc Chân Quân nói lúc nãy không sai, cậu ấy là thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần của chúng ta.” “Cậu ấy chính là thành viên mà chúng ta đã quên trong ký ức?

Vậy cậu ấy là hậu bối của A Thất?

Đối tượng mà Tam Lãng yêu sâu đậm?

Tim nghẹn quá, nếu cậu ấy là hậu bối của chúng ta, vậy mà đã cảnh giới Bát phẩm rồi?

Chẳng trách chúng ta bị ép đến không chịu nổi, ngày ngày nỗ lực tu luyện.

Không tu luyện nữa thì mất mặt đến mức phải rời nhóm mất.” “Điều ta muốn biết hơn là, nếu Thư Hàng đã là Bá Tống Huyền Thánh rồi, sao cậu ấy lại chạy đến thế giới Cửu U, độ ma kiếp hiển thánh?” “Không không không, điểm các ngươi quan tâm có vấn đề.

Theo ta thấy, quan trọng nhất là, Bá Tống Huyền Thánh làm sao chiếm được trái tim của Tam Lãng?” Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân nói. 【Hệ thống nhắc nhở: Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân bị nhóm trưởng ‘Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu’ cấm ngôn 5 phút】 “Cho dù là quản trị viên, ta cũng cấm ngôn ngươi.” Hoàng Sơn tiền bối nói. … … … So với các thành viên ở hiện thế Chư thiên vạn giới, tà ma ở thế giới Cửu U còn ngơ ngác hơn.

Thiên niên đệ nhất thánh của nhân loại ‘Bá Tống Huyền Thánh’ sao lại chạy đến Cửu U để hiển lộ ma thân?

Đến tận cửa khiêu khích?

Hay là, Bá Tống Huyền Thánh là cường giả ‘tiên ma song tu’?

Vừa tu tiên, vừa tu ma đạo Cửu U?

Mẹ kiếp đây là mô-típ tiểu thuyết nhân vật chính từ mấy trăm năm trước, bây giờ không thịnh hành loại nhân vật chính này nữa đâu, đồ khốn. … … … Thế giới ma kiếp Tống Thư Hàng thầm nghĩ: “Bạch tiền bối, tôi đã cố hết sức bày ra cảnh tượng hoành tráng.

Vậy thì, quyền lựa chọn ‘ma ấn’ có thể giao cho tôi được không?” Lúc nhân tiền hiển thánh, thực lực của cậu không đủ để ngưng tụ thánh ấn, chữ trên thánh ấn đều là ngẫu nhiên hình thành, khiến cậu có thêm biệt danh ‘Bá Bá Tống’.

Bây giờ ma tiền hiển thân, đạo hiệu trên ma ấn, cậu nhất định phải tự mình khắc.

“Không vấn đề, ngươi chuẩn bị khắc đạo hiệu gì?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Còn phải hỏi sao?

Đương nhiên là Thư Sơn Cư Sĩ rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Không vấn đề, ta giúp ngươi.” Bạch tiền bối two nói.

Nhưng một lát sau.

“Xin chào, đạo hiệu bạn muốn hiển thánh đã có người sử dụng.

Vui lòng đổi đạo hiệu khác.” Giọng nói này vang thẳng bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Tôi đang ma tiền hiển thân chứ không phải đang chơi game, đăng ký tài khoản?

Nghiêm túc chút đi, dịp long trọng thế này!

“Đổi đạo hiệu khác đi, ‘Thư Sơn Cư Sĩ’ của ngươi cổ lỗ sĩ quá, sớm đã bị tà ma Bát phẩm Cửu U ‘ma tiền hiển thân’ trước đây chiếm rồi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng chịu trách nhiệm bày ra cảnh tượng hoành tráng khi ma tiền hiển thân, tuyên truyền một chút về thế giới ma kiếp của ‘thế giới Cửu U’ cho Chư thiên vạn giới.

Đổi lại, Bạch tiền bối two giúp Tống Thư Hàng xác định đạo hiệu.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Đạo hiệu Thư Sơn Cư Sĩ này, vừa nghe đã biết là đạo hiệu hệ Nho gia, tại sao đại lão tà ma Cửu U lại đặt tên như vậy?” “Chắc vì nghe ngầu hơn.” Bạch tiền bối two nói: “Luôn có người cảm thấy đặt đạo hiệu như vậy sẽ có vẻ… đúng rồi, có vẻ ‘sang chảnh’.

Cho nên, số lượng tà ma Cửu U đặt đạo hiệu như vậy không ít.” “Bọn họ không sợ vì thế mà bị ‘Chúa tể Cửu U’ ghét bỏ, vận may tiêu tan hết sao?” Tống Thư Hàng nói, cậu nhớ, quả cầu kim loại lỏng rất ghét Nho gia mà?

Theo nguyên lý ghét lây, đặt đạo hiệu Nho gia chẳng phải là tìm chết sao?

“Không đâu, với tính cách của quả cầu béo, chuyện ghê tởm Nho gia như vậy, nó còn thích làm không hết ấy chứ.” Bạch tiền bối two ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy nghẹn lòng.

“Vậy ‘Tầm Đạo Thư Sinh’ thì sao?” Tống Thư Hàng lại nói.【Xin chào, đạo hiệu bạn muốn hiển thánh đã có người sử dụng, vui lòng đổi đạo hiệu khác để tiếp tục hiển thánh.】 Giọng nói này lại vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Ngay cả Tầm Đạo Thư Sinh cũng bị chiếm rồi?

Lũ tà ma Cửu U, não có vấn đề à!

Các ngươi cứ cách một khoảng thời gian lại đi gây sự với ‘Nho gia’, gây sự đến mức Nho gia ở hiện thế không còn không gian sinh tồn, phải sống ẩn dật, cuối cùng phải chuyển đến ‘Kim Liên thế giới’ để phát triển.

Dưới tiền đề như vậy, lũ tà ma Cửu U lại coi việc đặt một đạo hiệu ‘kiểu Nho gia’ là thời thượng, hoàn toàn không thể hiểu được lối suy nghĩ của chúng.

“Đừng thử các đạo hiệu hệ Nho gia nữa, trí tưởng tượng của ngươi có lớn đến đâu cũng không bằng được nhiều tà ma Cửu U như vậy.

Các đạo hiệu Nho gia mà ngươi có thể nghĩ ra, chắc chắn đã bị chiếm hết rồi.

Đổi hệ khác đi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nhìn ‘ma ấn’ đang ngưng tụ trước mặt mình, nghẹn lòng đến không thở nổi. … … … Cùng lúc đó, Chư thiên vạn giới, thế giới Cửu U, tất cả tu sĩ, tà ma đều im lặng nhìn Bá Tống Huyền Thánh đang ‘ma tiền hiển thân’.

Ma ấn đã xuất hiện bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh rất lâu rồi.

Giống như thánh ấn, theo lý ma ấn cũng phải tiến vào giai đoạn ‘xác định đạo hiệu’.

Nhưng bây giờ, ma ấn đã kẹt ở giai đoạn này nửa ngày rồi, ‘ma hiệu’ của Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa xuất hiện, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Không hổ là đại lão đầu tiên hiển thánh cùng lúc ở ‘Cửu U và hiện thế’, thiên niên đệ nhất thánh danh bất hư truyền.” “Các người nói xem, ma hiệu của Bá Tống Huyền Thánh sẽ là gì?” “Ma ấn và thánh ấn trái ngược, vậy ma hiệu và thánh hiệu cũng sẽ trái ngược.

Thánh hiệu là Bá Tống, vậy ma hiệu ngược lại là Tống Bá?” Chư thiên vạn giới và các nơi ở Cửu U bàn luận sôi nổi.

Trong nhóm thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần. **JS cảm thấy mình đang nhìn lên ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đang hiển thánh lần thứ hai trên đầu, đột nhiên có một cảm giác muốn khóc nức nở.

Thật là xa xỉ!

Cơ hội này, nếu có thể cho anh một lần thì tốt biết bao.

“Theo sau khi ta tấn thăng Thất phẩm Tôn Giả, cảm giác tồn tại ngày càng thấp, cứ thế này chưa đến Bát phẩm, có lẽ ta sẽ bị các đạo hữu trong nhóm quên mất.” **JS lẩm bẩm. **JS vậy mà đã lặng lẽ tấn thăng đến cảnh giới Tôn Giả.

Nhưng mà, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần không ai biết, không ai chú ý. … … … Lần này Tống Thư Hàng lại là lén lút thăng cấp, cậu vẫn không thể nhìn thấy những bình luận đang tràn ngập trên ‘Chư thiên vạn giới’ và ‘thế giới Cửu U’.

Khi Bát phẩm Huyền Thánh hoặc Bát phẩm Huyền Ma hiển thánh, hiển thân chính thức, các bình luận từ Chư thiên vạn giới và thế giới

Cửu U sẽ hiện lên như đạn mạc, bày ra trước mặt Huyền Thánh, Huyền Ma.

“Có người đề nghị ngươi có muốn lấy tên ‘Tống Bá’ không, ta cảm thấy ngược lại cũng khá thú vị.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy: “Không, tuyệt đối không được!” Cậu không muốn bị người ta gọi là ‘Tống Bá… Bá’, mệt tim.

“Vậy thì nhanh lên, cho dù có ta can thiệp giúp đỡ, thời gian chọn đạo hiệu của ngươi cũng có hạn.

Chương 1537

Sau khi ma tiền hiển thân còn có bước tiếp theo, không thể lãng phí thời gian vào việc nhìn ngươi ngẩn người được.” Bạch tiền bối two thúc giục.

Tống Thư Hàng xoa thái dương, khổ sở suy nghĩ.

Hai đạo hiệu hệ Nho gia đều bị tà ma Cửu U chiếm rồi, đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất này cũng không được, vì thánh hiệu đã là ‘Bá Tống’, lại lấy thêm một đạo hiệu có chữ ‘Bá’, áp lực tâm lý lớn lắm. ‘Bá… Bá Tống’ có một cái là đủ rồi, ‘Bá… Bá Đao’ thì miễn đi.

Kim Cương Quân Tử Đao đã tặng cho Tiểu Thải.

Đạo hiệu Thiện Tâm Tu Sĩ, trong lòng cậu có một ý tưởng, nhưng phải xem tương lai có duyên với tiểu loli ở Thú giới hay không, tạm thời để đó.

Còn lại Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, cậu chuẩn bị giữ lại một cái cho ‘Sở Sở’.

Dù sao, Tiểu Thải cũng đã được tặng đạo hiệu ‘Kim Cương Quân Tử Đao’, không thể bên trọng bên khinh.

Sở Sở là kiếm tu, đạo hiệu ‘Bạch Kình Đao Khách’ coi như bỏ, vậy thì đạo hiệu của Sở Sở sẽ rút từ ‘Mộc Đạo Nhân’ và hai đạo hiệu hệ Nho gia kia.

Mộc Đạo Nhân cũng tạm giữ lại, nhỡ Sở Sở không thích đạo hiệu hệ Nho gia thì có cái dự phòng.

Cho nên… chỉ còn lại ‘Bạch Kình Đao Khách’ thôi sao?

Tống Thư Hàng có chút không cam lòng.

Bởi vì tên đầy đủ của Bạch Kình Đao Khách là ‘An Lạc Chiết Giang Tỉnh Văn Châu Thị Bạch Kình Lộ Đao Khách’.

Phong cách này méo mó đáng sợ, nếu không phải hết lựa chọn, Tống Thư Hàng không muốn dùng đạo hiệu này.

Nếu bảy đạo hiệu đều không được, cậu còn một đạo hiệu là ‘Trình Lâm’.

Nhưng đạo hiệu này, càng phải trực tiếp bỏ qua.

Đạo hiệu Trình Lâm hơi nữ tính thì không nói, mà Trình Lâm nữ đế ở thời viễn cổ đã kết quá nhiều ‘nhân’.

Nếu cậu chọn đạo hiệu này, thì tất cả ‘quả’ và nồi đen đều do cậu gánh.

“Nhanh lên.” Bạch tiền bối two lại thúc giục.

Tống Thư Hàng véo trán suy nghĩ nhanh.

Nếu bảy đạo hiệu đều không muốn dùng, đạo hiệu Trình Lâm cũng không thể dùng, vậy thì chỉ có một lựa chọn.

Tự mình lắp ráp một đạo hiệu mới.

“Thần Kiếm Tống Nhất!” Tống Thư Hàng lớn tiếng nói: “Quyết định rồi, chính là đạo hiệu này.” “Chắc chắn là cái này?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng: “Chắc chắn.” Một lát sau. 【Xin chào, đạo hiệu bạn muốn hiển thánh đã có người sử dụng, vui lòng đổi đạo hiệu khác để tiếp tục hiển thánh.】 Giọng nói này lại một lần nữa vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Ai vô sỉ thế, ngay cả đạo hiệu như Thần Kiếm Tống Nhất cũng phải giành đăng ký trước?

“Hết giờ rồi.” Lúc này, Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” “Ta đã nói với ngươi, thời gian có hạn.

Tiếp theo sẽ vào chế độ lựa chọn ngẫu nhiên của ‘ma ấn’.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng vội nói: “Bạch tiền bối, ngài là Chúa tể Cửu U mà, cho tôi một cơ hội nữa đi.” “Cho dù là Chúa tể Cửu U, cũng không thể hoàn toàn bỏ qua ‘quy tắc’.

Tiền bối chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi ~ hy vọng ngươi có thể ngẫu nhiên chọn được một đạo hiệu vừa ý.” Bạch tiền bối two nói.

Mắt Tống Thư Hàng lập tức ươn ướt.

Giây tiếp theo, trên ‘ma ấn’ của cậu hiện lên rất nhiều phù văn.

Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thiện Tâm Tu Sĩ, Trình Lâm, bốn lựa chọn.

Ngay cả lựa chọn ‘Bá Đao Tống Nhất’ cũng không xuất hiện.

Những đạo hiệu này chỉ có một mình Tống Thư Hàng nhìn thấy, trước khi ‘đạo hiệu’ được xác định, các tu luyện giả ở Chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U chỉ có thể nhìn thấy những phù văn sáng rực.

“Cuối cùng vẫn phải chọn từ bốn đạo hiệu này sao?

Không có lựa chọn nào khác nữa à?” Tống Thư Hàng trong lòng không cam tâm.

Ba cái đầu còn đỡ, lỡ chọn phải ‘Trình Lâm’, sẽ chết người đó.

Dường như cảm ứng được tâm niệm của cậu, trên ma ấn đột nhiên lại có thêm một lựa chọn 【Nho Thánh】.

Nho Thánh?

Đạo hiệu này đỉnh quá, đạo hiệu này dùng được sao?

Ngoài ra, tại sao trên người cậu lại xuất hiện đạo hiệu này?

Chẳng lẽ, là vì con ‘Mắt của Nho gia Thánh Nhân’ kia?

Ma ấn kiểm tra được con mắt đó, sau đó đơn giản hóa đại danh của ‘Nho gia Thánh Nhân’, biến thành đạo hiệu ‘Nho Thánh’?

“Tôi muốn cái này, tôi muốn cái này!” Tống Thư Hàng vội nói.

Mặc dù đạo hiệu này mà tung ra, có thể sẽ bị Nho gia đè xuống đất ma sát, nhưng so với bốn đạo hiệu kia, ‘Nho Thánh’ quả nhiên là ngầu nhất.

Ánh sáng trên thánh ấn lóe lên, sau đó… năm đạo hiệu bắt đầu xoay tròn, giống như vòng quay may mắn.

“Nho Thánh, Nho Thánh, Nho Thánh!” Tống Thư Hàng lớn tiếng nói.

Sau vài lần lóe lên, hình ảnh dừng lại.

Cuối cùng xuất hiện trên thánh ấn là hai phù văn sáng lấp lánh.

Hai chữ!

Không phải Nho Thánh thì là Trình Lâm.

Đạo hiệu tốt nhất VS đạo hiệu thảm nhất.

Tim Tống Thư Hàng đập nhanh.

Rốt cuộc sẽ là kết quả nào?

Trên thánh ấn, ánh sáng của phù văn mờ đi… Cuối cùng xuất hiện trên ma ấn là【Bá Tống】.

Hò hét mãi cuối cùng kết quả cũng ra, là Bá Tống Huyền Ma!

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙ ĐM, lật bàn!

Tại sao vòng quay lớn năm đạo hiệu【Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, Thiện Tâm Tu Sĩ, Trình Lâm, Nho Thánh】, quay đến cuối cùng lại xuất hiện lựa chọn ‘Bá Tống’?

Có gian lận?

Quy tắc ngầm?

Nhưng đại lão Cửu U ‘Bạch tiền bối two’ là hậu thuẫn của cậu, làm sao có khả năng ‘gian lận’ được?

Ngoài ra, thánh ấn của cậu đã là ‘Bá Tống’, tại sao ma ấn cũng xuất hiện lựa chọn ‘Bá Tống’?

Không phải nói, đạo hiệu bị chiếm dụng thì không dùng được sao?

Ngay khi ý niệm của cậu vừa nảy ra, phù văn trên ma ấn lại xuất hiện biến hóa. 【Bá Tống】 chữ ‘Tống’ mờ đi.

Chữ Tống, bị thay thế bằng chữ ‘Nho’. 【Bá Nho】 hai chữ, thành hình, ấn định ma hiệu của Tống Thư Hàng.

Thiên niên đệ nhất thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’ mạnh mẽ vượt qua ma kiếp ở thế giới Cửu U, lại lập nên uy danh ‘Bá Nho Huyền Ma’ ở thế giới Cửu U.

Giây phút này, uy danh ‘Bá Nho Huyền Ma’, truyền khắp Cửu U, truyền khắp Chư thiên vạn giới.

Bầu trời thế giới Cửu U, có dị tượng sinh ra.

Đây là pháo hoa mừng ‘Bá Nho Huyền Ma’ ra đời.

Tại sao cứ phải thêm một chữ ‘Bá’?

Trả lại đạo hiệu Nho Thánh cho tôi!

“Luôn cảm thấy có người đang nhắm vào mình… Đạo hiệu hệ Nho gia bị chiếm thì thôi đi.

Thần Kiếm Tống Nhất cũng bị chiếm thì có chút kỳ quặc.

Cuối cùng khó khăn lắm mới ra được lựa chọn ‘Nho Thánh’, kết quả lại biến thành Bá Nho?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cậu luôn cảm thấy ma hiệu ngầu lòi ‘Thần Kiếm Tống Nhất’ này, chắc chắn là bị người ta cướp đăng ký.

Hơn nữa nói không chừng còn là người quen của cậu, cướp đăng ký ma hiệu này, đập tan ảo tưởng kiếm thần của cậu. 【Luôn có điêu dân muốn hại trẫm】 “Những đạo hiệu phía trước đúng là bị tà ma Cửu U chiếm rồi, còn về tại sao có tà ma lại lấy đạo hiệu ‘Thần Kiếm Tống Nhất’, nói không chừng là vì tà ma đó tên là ‘Tống Nhất’ thì sao?

Lựa chọn cuối cùng ‘Nho Thánh’ tại sao lại xảy ra biến hóa, rất đơn giản.

Bởi vì đạo hiệu có thể ghi nhớ trên ‘ma ấn’, ít nhất phải có mấy điều kiện: ngươi đã từng dùng đạo hiệu như vậy, hoặc là ngươi thật sự phù hợp với đạo hiệu như vậy.

Ngươi chưa từng dùng đạo hiệu ‘Nho Thánh’, hơn nữa bản thân ngươi và ‘Nho gia’ độ phù hợp cũng không cao.

Ma ấn của ngươi đương nhiên không thể gánh nổi danh xưng ‘Nho Thánh’.

Ma ấn cuối cùng tự sửa ‘ma hiệu’ cũng là bình thường.” Bạch tiền bối two bình tĩnh trả lời.

Hơn nữa, sức nặng của cái tên Nho Thánh lớn biết bao.

Mặc dù không biết tại sao ma ấn của Tống Thư Hàng lại ngẫu nhiên ra ‘ma hiệu’ như vậy, nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói, không gánh đạo hiệu ‘Nho Thánh’, ngược lại là một chuyện tốt.

Giống như ‘ngưng tụ thánh ấn’, sau khi ‘ngưng tụ ma ấn’, cũng sẽ đi kèm hiệu ứng ‘thiên hạ vô nhân bất thức quân’, hiệu quả cũng là một năm.

Nói cách khác, trong khoảng một năm tới, các sinh linh ở Chư thiên vạn giới, thế giới Cửu U, chỉ cần nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, trong đầu sẽ hiện lên hai danh xưng.

Một là 'Bá Tống Huyền Thánh', hai là 'Bá Nho Huyền Ma'.

Nếu có đạo hữu không rõ chân tướng nhìn thấy một mình Tống Thư Hàng mang hai cái chức danh Bát phẩm, có lẽ sẽ ngơ ngác mất.

"Được rồi, đừng bận tâm nữa.

Bá Nho ít nhất cũng mang một chữ Nho, từ một góc độ nào đó, nó đã thỏa mãn nguyện vọng 'đạo hiệu hệ Nho gia' của ngươi.

Chương 1538

Tiếp theo chuẩn bị cho tốt, ‘Huyền Ma giảng pháp’ sắp bắt đầu rồi.

Ngươi chuẩn bị giảng cái gì chưa?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng vội nói: “Tôi chỉ là một Tứ phẩm… à không đúng, tôi bây giờ là Ngũ phẩm rồi.

Tôi chỉ là một Ngũ phẩm Linh Hoàng nhỏ bé, thứ cao siêu như Huyền Ma giảng pháp, tôi làm sao chuẩn bị được.” “Vậy thì ngươi xong rồi, Huyền Ma giảng pháp mà không qua được, sẽ có hình phạt.

Giống như ở thế giới thiên kiếp, chất lượng ‘Huyền Thánh giảng pháp’ không tốt thì sẽ có tâm ma kiếp giáng xuống, cùng một đạo lý.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Tâm ma kiếp thì, tôi đã có công đức Xà Mỹ Nhân, công đức chi lực hẳn là đủ, có thể chống đỡ được chứ?” “Ai nói với ngươi là tâm ma kiếp?

Đây là thế giới Cửu U.

Huyền Ma giảng pháp nếu giảng tốt, có thể thu được một 【thiên phú Huyền Ma】 mạnh mẽ.

Nếu giảng không tốt, trong một năm tới phải chịu 365 loại đau khổ khác nhau, mỗi ngày một loại, không lặp lại.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “…” Đó là địa ngục chứ?

“Chuẩn bị cho tốt đi, chuyện này ta không giúp ngươi được.

Nhiều nhất đến lúc đó ta dùng quyền hạn, chọn một vài loại đau khổ có mức độ nhẹ hơn một chút, để ngươi chống cự qua 365 ngày.”

Bạch tiền bối two nói.

“Đừng như vậy mà, Bạch tiền bối, ngài có thể cho tôi một bản thảo Huyền Ma giảng pháp được không.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

“Ngươi chuẩn bị dùng bao nhiêu câu chuyện cười để giao dịch?

Ngoài ra… cảnh giới của ta ở đây.

Bản thảo giảng pháp ta viết ra ít nhất cũng là cấp bậc ‘Trường Sinh Giả’.

Ngươi chắc chắn mình trả nổi phí bản thảo này?” Bạch tiền bối two ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu không dám hỏi cần ‘bao nhiêu câu chuyện cười’ mới có thể giao dịch, dù sao số lượng đó chắc chắn là con số cậu vĩnh viễn không đạt được.

“Ngươi còn năm phút để chuẩn bị.” Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, đột nhiên nghĩ đến trong ‘Chúc phúc của Tổ Vu’ ở tay trái mình có một bài Huyền Thánh giảng pháp, bèn hỏi: “Bạch tiền bối, bản thảo của Huyền Thánh giảng pháp có được không?” “Vậy phải xem ngươi là loại nào, nếu là hệ quang minh, hệ thánh quang, Phật gia, hệ Nho gia, mà giảng ở ‘Huyền Ma giảng pháp’, ngươi chết chắc.” Bạch tiền bối two nói.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Là một bài giảng pháp 《Đạo Tâm Chủng Ma》, tôi cảm thấy sẽ khá hợp.” “Nghe tên cũng được, đến lúc đó ngươi lên thử xem.” Bạch tiền bối two nói: “Tốt nhất ngươi bây giờ xem qua bản thảo trước, chuẩn bị cho tốt.” Tống Thư Hàng gật đầu, lấy ra bản thảo giảng pháp 《Đạo Tâm Chủng Ma》, bắt đầu xem.

Đây là một bản thảo giảng pháp do một đại lão hệ ‘ma đạo’ viết, xét từ nội dung thì khá điên cuồng, cảm giác chắc sẽ khá phù hợp với 'Huyền Ma giảng pháp'. … … … Trong Vô Cực Ma Tông Công Tử Hải từ từ đứng dậy: "Rất tốt, trạng thái hoàn mỹ, lời nguyền kia đã bị ta hoàn toàn áp chế, đã đến lúc tấn cấp Ngũ phẩm cảnh." Bên cạnh hắn, Chính Năng, An Tri Ma Quân đồng loạt mở mắt.

Gần năm tháng bế quan kết thúc, ba người đã điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất.

"Lần này, mục tiêu là cảnh giới 'Bát Long Văn'." An Tri Ma Quân nói.

Chính Năng im lặng gật đầu: "Phải là Bát Long Văn, như vậy mới có khả năng xung kích Cửu phẩm Kiếp Tiên, thậm chí chứng đạo trường sinh." Công Tử Hải tự tin nói: "Nơi độ kiếp ta đã chọn xong, vạn sự đã chuẩn bị, gió đông tự ta thổi!" Đang nói chuyện, ba vị đệ tử hạt giống của Vô Cực Ma Tông vừa kết thúc bế quan này đều cảm nhận được điều gì đó.

Ba người đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Lại có đại lão 'nhân tiền hiển thánh'?

Gần đây số lượng đại lão hiển thánh rất nhiều, điều này đại biểu cho một thời đại lớn đã đến.

Mà bọn họ, cũng phải nắm lấy cơ hội, không bị con sóng của thời đại lớn nuốt chửng, mà phải cố gắng trở thành một trong những người đứng trên đầu ngọn sóng!

Công Tử Hải ngẩng đầu nhìn hư không, liền nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Chín con Viễn Cổ Thánh Viên cầm 'kinh thư', bên cạnh Thánh Viên còn có một Xà Mỹ Nhân quen thuộc.

Xuống chút nữa… một gương mặt trẻ trung, hiền hòa xuất hiện trong mắt Công Tử Hải.

Thiên niên đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Huyền Ma mới của Cửu U, Bá Nho Huyền Ma.

Hai thân phận tưởng như hoàn toàn đối lập, lúc này lại xuất hiện trên cùng một người.

Tiên ma song tu?

Lại là hắn, Bá Tống Huyền Thánh, lại là hắn!

Sắc mặt Công Tử Hải trắng bệch, cổ họng có chút ngọt, mùi máu tanh thoang thoảng dâng lên.

Lúc này, tại nơi bế quan lại có một ‘tin nhắn’ vang lên.

“Hải sư đệ, ngươi đã kết thúc bế quan rồi sao?

Ta là Cuồng Bá Ma Quân, ta có một tin tình báo mới nhất.

Ta đã tự mình thử nghiệm, cảnh giới của Bá Tống Huyền Thánh có vấn đề, cảnh giới thực sự của hắn là Tứ phẩm cảnh giới.

Đợi ngươi tấn thăng Ngũ phẩm, có thể dễ dàng đánh bại hắn.

Hắn không thể trở thành tâm ma của ngươi, ngươi cứ yên tâm.” Công Tử Hải nghe đến đây, một ngụm máu tươi cuối cùng không nhịn được phun ra.

Ta thà rằng ‘Bá Tống Huyền Thánh’ là một tiền bối đang trải nghiệm hồng trần, trước đó chỉ là trêu đùa chúng ta, như vậy ta mới có động lực phấn đấu.

Công Tử Hải cười thảm.

Tâm ma kiếp sau cảnh giới Ngũ phẩm, cái tên ‘Bá Tống’ này chắc chắn sẽ trở thành tâm ma của hắn.

“Hải, ngươi không sao chứ?” An Tri Ma Quân lo lắng hỏi.

“Yên tâm, ta là Công Tử Hải.” Công Tử Hải lau đi vết máu tươi trên khóe miệng: “Ta thừa nhận, chuyện về Bá Tống là đả kích lớn nhất đối với ta.

Nhưng, điều đó không thể đánh gục ta.

Chúng ta lên, chúng ta… Ngũ phẩm gặp lại!” “Ngũ phẩm gặp lại.” Chính Năng nhẹ nhàng vuốt qua thanh trúc kiếm của mình.

“Ngũ phẩm gặp lại.” An Tri Ma Quân nói.

Ba người khi độ kiếp, đương nhiên phải tách ra.

Cùng nhau độ kiếp là hành vi tìm chết.

×××××××××× Năm phút sau Tu luyện giả Chư thiên vạn giới, tà ma Cửu U đều dựng tai lên, không còn bàn tán, không còn thảo luận.

Bởi vì tiếp theo, là thời gian ‘đại lão Bát phẩm’ phát phúc lợi.

Đối với tu luyện giả Chư thiên vạn giới, năm nay là một năm hạnh phúc.

Chỉ riêng việc đại lão Bát phẩm giảng pháp đã có đến bảy lần, trừ ‘Thường Viễn Tử Huyền Thánh’ bị loại tên đã dùng cơ hội Huyền Thánh giảng pháp để tỏ tình, nội dung giảng pháp của mấy vị Huyền Thánh còn lại đều cực kỳ xuất sắc.

Nội dung giảng pháp của Thiên Nhai Tử đạo trưởng có yếu hơn một chút, nhưng được cái tính thực dụng cao!

Nhớ lại lần giảng pháp đầu tiên của Bá Tống Huyền Thánh, nội dung giảng pháp đó có trình độ của ‘Kiếp Tiên giảng pháp’, tu luyện giả Chư thiên vạn giới đều mong có cơ hội được nghe Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp thêm một lần nữa.

Không ngờ cơ hội này thật sự đã đến.

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma giảng pháp lần thứ hai.

“Lần này, Bá Nho Huyền Ma sẽ giảng gì nhỉ?

Háo hức quá.” Tu luyện giả Chư thiên vạn giới thầm nghĩ.

Thậm chí một số Huyền Thánh, Kiếp Tiên lâu năm cũng gác lại công việc trong tay, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Hy vọng lần này, Bá Nho Huyền Ma giảng pháp, có thể lại mang đến cho họ bất ngờ, giúp họ suy một ra ba, thu được thành quả. … … … Trong hình ảnh ‘Huyền Ma giảng pháp’, Tống Thư Hàng bước ra.

Giây phút này, cậu cảm nhận được hàng trăm triệu ánh mắt từ vũ trụ, Chư thiên vạn giới truyền đến.

Lần này ánh mắt còn nhiều hơn lần ‘Huyền Thánh giảng pháp’ trước, lần này còn có thêm ánh mắt của tà ma ‘thế giới Cửu U’.

Lần đầu lạ, lần sau quen.

Lần thứ hai giảng pháp, Tống Thư Hàng mặt mày trấn tĩnh.

Trong năm phút, cậu đã ghi nhớ bản thảo giảng pháp 《Đạo Tâm Chủng Ma》 vào lòng, bây giờ chỉ đợi lên sân khấu ra vẻ… không đúng, là lên sân khấu giảng pháp là được.

Sau lưng Tống Thư Hàng, chín hư ảnh Viễn Cổ Thánh Viên đang tạo thế cho chủ nhân.

Chúng cầm kinh thư, bắt đầu im lặng tụng niệm.

Công đức Xà Mỹ Nhân bao bọc Tống Thư Hàng, thánh ấn, ma ấn lơ lửng hai bên, ba thứ không ngừng tăng thêm uy nghiêm ‘đại lão Bát phẩm’ cho Tống Thư Hàng.

Trước khi giảng pháp, Tống Thư Hàng nhắm mắt, tưởng tượng khí thế trước khi ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ bùng nổ.

Lần trước cậu dùng ‘Trình Lâm giảng pháp’, mô phỏng khí thế của Trình Lâm để trấn áp sân khấu.

Lần này chủ nhân của 《Đạo Tâm Chủng Ma》 cậu chưa từng gặp, cũng không biết phải mô phỏng thế nào.

Vì vậy, đành phải mượn Xích Tiêu Tử tiền bối dùng tạm.

Đao ý đốt trời đó dâng lên từ người Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Tử là tồn tại đỉnh cao trong số các Trường Sinh Giả.

Sau khi Tống Thư Hàng mô phỏng khí thế của ông, một cảm giác huyền diệu, cao thâm khó lường lập tức xuất hiện.

Tiếp theo, cậu đưa tay kết pháp ấn, mở miệng bắt đầu giảng thuật pháp môn 《Đạo Tâm Chủng Ma》.

Vừa mở miệng, khí thế trên người Tống Thư Hàng đột nhiên thay đổi, từ thế bá khí đốt trời biến thành khí chất quân tử như ngọc.

Bá Nho!

Từ bá khí chuyển hóa thành khí chất quân tử Nho gia, thiên y vô phùng!

Tống Thư Hàng cũng ngơ ngác.

Cậu tưởng tượng hình tượng của ‘Xích Tiêu Tử’, kích hoạt ý cảnh bá khí đốt trời.

Nhưng không hiểu vì sao, khi cậu bắt đầu giảng pháp, khí chất trên người lại biến thành khí chất khiêm tốn quân tử của Nho gia.

Cậu chuẩn bị giảng bài với trạng thái bá khí, nhưng vừa mở miệng, giọng điệu trở nên mềm mại, không thể bá khí nổi.

Trong khí hải đan điền của cậu, Kình Đan đang nhanh chóng bơi lội.

Từ sau khi được Bạch tiền bối two thêm vào chín đạo long văn, Kình Đan trở nên vô cùng hoạt bát.

Khi Tống Thư Hàng mở miệng nói câu đầu tiên của nội dung 《Đạo Tâm Chủng Ma》, đạo long văn đầu tiên trên Kình Đan sáng lên.

Chương 1539

Đạo long văn đầu tiên là long văn do tổ hợp pháp khí ba mươi ba thú ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ tăng thêm cho Tống Thư Hàng.

Sau khi đạo long văn này sáng lên, sau lưng Tống Thư Hàng hiện ra hư ảnh của ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’.

Thánh thành uy nghiêm, Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành.【Đây là một tòa thành bảo?

Tường thành?】Tu luyện giả Chư thiên vạn giới, tà ma Cửu U đều nghi hoặc.【Dị tượng giảng pháp?

Lần giảng pháp này của Bá Tống Huyền Thánh mạnh đến vậy, vừa mở miệng đã trực tiếp gây ra dị tượng trời đất đi kèm?】【E rằng đây là bài giảng pháp còn mạnh hơn bài giảng pháp lần trước?】Tống Thư Hàng thầm thở dài, mặc dù không biết Kình Đan của mình rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì, nhưng lần giảng pháp này vẫn phải tiếp tục.

Nếu trạng thái đã không còn bá khí, vậy thì dùng phương thức của thư sinh, từ từ giảng giải 《Đạo Tâm Chủng Ma》 thôi.

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng bắt đầu giảng pháp một cách chậm rãi.

Mà trong cơ thể cậu, đạo long văn thứ hai trên Kình Đan sáng lên.

Chín con Viễn Cổ Thánh Viên cầm kinh điển Nho gia, xếp thành một hàng đứng sau lưng Tống Thư Hàng.

Con Thánh Viên ở giữa có thể tích khổng lồ, sau đó hai bên mỗi bên có bốn con Thánh Viên nhỏ hơn một chút.

Trên Kình Văn, đạo long văn thứ ba sáng lên.

Công đức Xà Mỹ Nhân thể tích lớn hơn, hóa thành cao khoảng năm mét, bao bọc Tống Thư Hàng và các Thánh Viên.

Trên Kình Văn, đạo long văn thứ tư sáng lên.

Cũng là tổ hợp pháp khí ba mươi ba thú 'Chung Yên Thánh Kiếm' hiện ra, cự kiếm dài hai trăm mét cắm bên cạnh 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành'.【Nhiều dị tượng xuất hiện liên tiếp như vậy?

Nhưng mà, nội dung giảng pháp lần này, dường như không có chiều sâu bằng lần trước?】 Có một số Huyền Thánh và cường giả cấp Kiếp Tiên lâu năm nhíu mày.

Nếu không phải là dị tượng giảng pháp, vậy thì là 'Bá Nho Huyền Ma' khi giảng pháp, đã cộng hưởng với công pháp hoặc pháp bảo trên người mình, tạo ra hình chiếu?

Giảng pháp 《Đạo Tâm Chủng Ma》 vẫn tiếp tục.

Bài giảng pháp này, nửa đầu có chiều sâu bình thường.

Thực tế, điểm kinh điển nhất của bộ giảng pháp này nằm ở quá trình 'Chủng Ma Thiên' ở cuối, đó là bút pháp thần sầu, điểm nhấn của tác phẩm.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng, đạo long văn thứ năm, sáu, bảy, tám lần lượt sáng lên.

Hư ảnh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, một con mắt khổng lồ, Dao Duệ Sinh Tư Liên Hoa, và một hư ảnh cá voi béo lần lượt xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Cuối cùng, là long văn thứ chín, từ từ sáng lên.

Long văn thứ 9, không cụ thể hóa thành bất cứ thứ gì.

Hiệu quả của nó trực tiếp thể hiện trên cơ thể 'Tống Thư Hàng'.

Tu luyện giả Chư thiên vạn giới, tà ma thế giới Cửu U, chỉ cảm thấy mắt hoa lên.

Sau đó, họ nhìn thấy ‘chính mình’ đang ngồi trong hình ảnh ‘Huyền Ma giảng pháp’, ung dung giảng pháp. 【Chuyện gì thế này?

Bá Nho Huyền Ma đang giảng pháp sao lại biến thành bộ dạng của ta?】 Một số tu luyện giả có tu vi thấp đều ngơ ngác. 【Ta hiểu rồi, Bá Tống Huyền Thánh khi ‘giảng pháp’, còn đang thể hiện cho chúng ta một bộ pháp thuật cao thâm vô cùng.

Pháp thuật này, rất có thể liên quan đến nội dung ‘giảng pháp’ của ngài ấy.

Đây là trứng phục sinh ẩn!】 Cũng có một số tu luyện giả, tà ma thông minh phản ứng lại.

Ngay cả những Huyền Thánh, Kiếp Tiên lâu năm cũng nhíu mày, cẩn thận nghiên cứu.

Thực lực thấp, không nhìn ra sự đặc biệt của pháp thuật này.

Nhưng khi thực lực đạt đến cảnh giới của họ, nhìn thấy hiệu quả dị tượng này, bản năng cảm thấy nó rất đỉnh.

Cảm ứng của họ không sai, dù sao đây là thứ do chính tay Bạch tiền bối two sắp đặt!

Trong đó ẩn chứa thủ đoạn ‘vượt qua Trường Sinh Giả’. 【Đây là phản chiếu ra ‘chân ngã’ sao?

Hiệu quả này, không phải là thủ đoạn của Huyền Thánh.

Rốt cuộc là chuyện gì?】 Một vị Kiếp Tiên lẩm bẩm.

Hắn nhìn chằm chằm Bá Nho Huyền Ma trong hình ảnh, cố gắng giải trừ ảnh hưởng ‘phản chiếu chân ngã’ này, nhưng hắn liên tiếp thi triển mấy chục pháp thuật, đều không có hiệu quả, không thể phá giải hiệu quả pháp thuật ‘phản chiếu chân ngã’ mà ‘Bá Nho Huyền Ma’ thi triển.【Pháp thuật thần kỳ, Bá Tống Huyền Thánh không hổ là Bá Tống Huyền Thánh.

Ngài ấy giảng pháp vẫn đặc sắc vô cùng.

Chỉ riêng việc nhìn thấy loại pháp thuật phản chiếu ra ‘ta’ này thôi cũng đã đáng giá rồi.】 … … … Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Diệt Phượng công tử: “Vị Bá Nho Huyền Ma này, thật sự là thành viên trong nhóm chúng ta sao?

Thủ đoạn này, lợi hại quá mức.” “Tất cả mọi người đều có ký ức liên quan đến cậu ấy, chắc chắn là cậu ấy không sai.” Lệ Chi tiên tử trả lời.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Bài ‘giảng pháp’ này không đơn giản, giai đoạn đầu ẩn chứa sự kỳ diệu của đại đạo chí giản.

Mọi người hãy ghi nhớ kỹ nội dung phía trước, ta có dự cảm, giai đoạn sau bài giảng pháp này có thể sẽ có đảo ngược.

Đừng dồn hết tinh lực vào dị tượng pháp thuật mà Bá Nho Huyền Ma thể hiện.” “Bài giảng pháp này, rất hợp khẩu vị của ta.

Mặc dù đều đang nói về phương diện đạo tâm, nhưng luôn cảm thấy trong đó ẩn chứa chân ý của ma đạo.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Nàng là thánh nữ của một ma giáo nào đó, bây giờ còn trở thành ứng cử viên giáo chủ.

Cuồng Đao Tứ Lãng phát ngôn: “Ta bây giờ đang lo lắng một chuyện.” “Yên tâm đi, ta đã liên hệ với Dược Sư giúp ngươi, đợi ngươi bị A Thất đánh trọng thương, Dược Sư sẽ đến đón ngươi qua.

Giường VIP, ngươi xứng đáng có được.” Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh nói.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Không, ta không lo chuyện đó… Ta đang lo là, ta có đắc tội với vị hậu bối ‘Bá Tống Huyền Thánh’ này không.

Nếu có, cậu ấy có báo thù ta không?

Còn nữa, ta quên mất cậu ấy rốt cuộc là ai?” Ngay lúc mọi người đang tán gẫu về chuyện liên quan đến ‘Bá Tống Huyền Thánh’, Tống Thư Hàng đang trong trạng thái ‘Huyền Ma giảng pháp’ đột nhiên khựng lại.

Giảng pháp đến một nửa, cậu lại đột nhiên bị kẹt.

Không phải cậu quên nội dung ‘bản thảo’.

Mà là ‘Kình Đan’ trong cơ thể cậu xảy ra dị biến, trực tiếp cuốn ý thức của cậu vào.

Vì vậy, bài giảng pháp của Tống Thư Hàng bị gián đoạn.

Trong đan điền, Kình Đan dùng một phương thức tương tự ‘nội thị’, cho Tống Thư Hàng thấy một viên ‘Kim Đan’ bên trong nó.

Một viên Kim Đan định đại đạo.

Chính là loại Kim Đan này.

Tròn trịa hồn nhiên thiên thành, trên đó ẩn chứa từng đạo long văn quy củ. 1, 2, 3… 7, 8… 9?!

Tống Thư Hàng đếm long văn trên Kim Đan trong Kình Đan.

Tổng cộng chín văn.

Không phải là long văn mà Bạch tiền bối two bổ sung sau này, mà là long văn bẩm sinh.

Trong chín đạo long văn, có tám đạo long văn khá nhỏ.

Sau đó đạo long văn thứ chín có thể tích to hơn một chút.

Khi Tống Thư Hàng nhìn vào đạo long văn này, trong lòng tự nhiên hiểu ra bản chất của nó, đây là long văn do linh quỷ Diệp Tư tăng cường cho cậu.

“Đây là cái gì?

Đan trong đan?

Kình trong đan?

Kình Kim Đan?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Quan trọng hơn là, viên Kim Đan này hình thành lúc nào?

Trước Kình Đan?

Hay là sau Kình Đan?

Vậy rốt cuộc tư chất của ta là gì?【Viên Kim Đan này bây giờ mới hiện thân, rất có thể là vừa mới ngưng tụ thành hình.】【Nói cách khác, tư chất của ta hẳn là giống Bạch tiền bối two, là Vô Văn Kim Đan mới đúng.】【Cửu Văn Kim Đan tuy ngầu, nhưng thực ra nghĩ kỹ lại, Cửu Văn Kim Đan quá đại chúng.

Vô Văn Kim Đan mới là vương đạo.】【Ừm, Thập Bát Văn Kim Đan nghe cũng khá hay.】【Trời ạ, khoan đã, ta đang trong trạng thái ‘ma tiền hiển thân, Huyền Ma giảng pháp’.

Toang rồi!】Ý thức của Tống Thư Hàng rút khỏi ‘khí hải đan điền’.

Nếu Huyền Ma giảng pháp thất bại, sẽ có cả một năm đau khổ dày vò, cậu không phải là M, không muốn mỗi ngày chịu đựng một loại đau khổ hành hạ. … … … Chư thiên vạn giới, trong thế giới Cửu U.

“Bá Nho Huyền Ma bị sao vậy?

Đột nhiên dừng lại?” “Xin hãy tiếp tục giảng pháp, Bá Tống Huyền Thánh, tôi còn đang đợi nội dung tiếp theo.” “Tuy bài giảng pháp này cảm giác có chút bình thường, nhưng trực giác mách bảo tôi, phần sau sẽ rất đặc sắc.

Bá Tống Thánh Quân cố lên, tiếp tục giảng đi.” “Bá Nho Huyền Ma đang câu giờ giảng pháp của mình sao?” “Thời gian Huyền Ma giảng pháp có hạn, không giảng nữa, đừng trách chúng tôi đánh giá tệ nhé.” Tà ma Cửu U gào thét. … … … Tống Thư Hàng hít sâu, mở miệng chuẩn bị tiếp tục giảng bản thảo 《Đạo Tâm Chủng Ma》.

Nhưng mà, sau khi bài giảng pháp bị phá vỡ liên tiếp, khi mở miệng lại, trạng thái giảng pháp của cậu hoàn toàn biến mất.

Toàn bộ bản thảo 《Đạo Tâm Chủng Ma》 này đều ở trong đầu cậu, mỗi một chữ đều ghi nhớ trong lòng, nội dung giảng pháp cậu cũng đã hiểu.

Nhưng khi cậu mở miệng, lại biến thành đọc thuộc lòng một cách cứng nhắc, hoàn toàn không có trạng thái ‘giảng pháp’.

Cứ tiếp tục như vậy không được.

Chương 1540

Đọc thuộc lòng như vậy, cho dù giảng đến phần ‘điểm nhấn’ Chủng Ma Thiên, cũng không thể gây ra sự cộng hưởng của thế giới Cửu U và hiện thế.

Cứ tiếp tục như vậy, bài giảng pháp sẽ thất bại.

Tôi có nên đổi bản thảo khác không?

Có nên cầu cứu Bạch tiền bối two không?

Ngay lúc trong đầu Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, bên cạnh cậu có một bóng hình hư ảo hiện ra.

Là Tạo Hóa Tiên Tử.

“Tống ~ tít tít tít ~ bản thảo ~” Tạo Hóa Tiên Tử đưa tay vạch một đường bên cạnh Tống Thư Hàng.

Một cuộn ‘bản thảo’ chỉ có cô và Tống Thư Hàng nhìn thấy xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

“Tạo Hóa Tiên Tử, đây là bản thảo gì?” Tống Thư Hàng thầm hỏi. 《Đạo Tâm Chủng Ma》 có giảng tiếp cũng không có ý nghĩa.

Có nên thử bản thảo mà Tạo Hóa Tiên Tử đưa không?

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử mở cuộn bản thảo ra.

Bài giảng pháp của Tống Thư Hàng lại dừng lại.

Ánh mắt cậu rơi trên bản thảo.

“Thế nào là hiếu?” Tống Thư Hàng đọc.

Khi cậu đọc ba chữ này, tinh thần đột nhiên chấn động.

Phía sau, long văn thứ sáu trên Kình Đan sáng lấp lánh.

Trên người Tống Thư Hàng, toát ra khí tức đại nho của Nho môn.

“Thế nào là yêu?” Ánh mắt Tống Thư Hàng bị ‘bản thảo’ hấp dẫn, không tự chủ được tiếp tục đọc.

Thế nào là hiếu?

Thế nào là yêu?

Kết hợp với khí tức đại nho của Bá Tống Huyền Thánh lúc này, hai câu hỏi này, trực tiếp hỏi vào lòng người.

Không ổn, đây là bản thảo giảng pháp của Nho môn.

Bạch tiền bối trước đó đã nhắc nhở cậu, đây là ‘Huyền Ma giảng pháp’, khi giảng pháp phải chú ý bản thảo.

Một số bản thảo giảng pháp ở hiện thế có thể nhận được ba mươi hai cái like, nhưng mang đến thế giới Cửu U thì chỉ có con đường chết.

Dù sao sinh vật ở hai thế giới không giống nhau, thuộc tính khác nhau, lối suy nghĩ cũng hoàn toàn trái ngược.

Đặc biệt là các bài ‘giảng pháp’ của Phật môn, Nho gia, hệ thánh quang, mang đến thế giới Cửu U để giảng, chỉ có con đường thất bại.

Mà bản thảo giảng pháp ‘Tạo Hóa Tiên Tử’ lặng lẽ đưa lên, chính là bài giảng pháp ‘hệ Nho gia’.

Không thể giảng!

Sao ta có thể tìm đường chết như vậy?

Tìm đường chết cũng phải xem hoàn cảnh, lúc này bệnh Tam Lãng tuyệt đối không được tái phát.

Tống Thư Hàng lập tức ngậm miệng lại, không đọc bài giảng pháp này nữa.

Bài giảng pháp Nho gia này mà ra, kết quả giảng pháp chắc chắn là một loạt đánh giá tệ.

Đến lúc đó 365 ngày hành hạ đủ kiểu sẽ không thoát được.

Vẫn là tiếp tục giảng 《Đạo Tâm Chủng Ma》 của ta thôi, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Khụ!” Cậu hắng giọng: “Tiếp theo chúng ta tiếp tục giảng giải chương ‘Kiến Đạo Tâm’ sau đó là ‘Lập Ma Ý’.” Tu luyện giả Chư thiên vạn giới: “…” Tà ma thế giới Cửu U: “…” Vừa rồi sau hai câu hỏi thẳng vào tâm linh ‘Thế nào là hiếu?

Thế nào là yêu?’ của Bá Nho Huyền Ma, mọi người đang mong đợi phần tiếp theo, trực giác mách bảo họ, phần sau sẽ rất đặc sắc.

Không ngờ, Bá Nho Huyền Ma lại đổi giọng, quay lại nội dung giảng pháp trước đó.

Tôi đã cởi hết quần áo rồi, anh lại cho tôi nghe cái này?

Chư thiên vạn giới, thế giới Cửu U lập tức bùng nổ, các loại thảo luận.

Nhưng Tống Thư Hàng là Huyền Thánh Bát phẩm giả, hoàn toàn không thể nhìn thấy đạn mạc, không biết tu sĩ Chư thiên vạn giới và tà ma thế giới Cửu U đã bùng nổ.

Cậu tiếp tục mở miệng giảng giải chương thứ hai ‘Lập Ma Ý’ của 《Đạo Tâm Chủng Ma》. … … … Sau khi giảng được khoảng năm sáu câu… Tống Thư Hàng đột nhiên ngáp một cái, nước mắt mệt mỏi trào ra.

Từng cơn buồn ngủ không ngừng ập đến.

Cậu thật sự rất mệt, hơn nữa là mệt cả thể xác lẫn tinh thần.

Mặc dù thời gian bên ngoài đột nhiên nhảy đến ngày 1 tháng 10, nhưng Tống Thư Hàng đã bắt đầu bận rộn từ khi ‘hôn lễ của Đậu Đậu’ bắt đầu, bận rộn đến tận bây giờ.

Khi hôn lễ của Đậu Đậu bắt đầu, cậu, Vũ Nhu Tử, A Thập Lục ý thức hoán đổi với Đậu Đậu.

Nửa đường lại gặp sự kiện Đậu Đậu bị cướp rể.

Sau đó đại chiến Hỏa Diễm Chi Đồng ngụy thần, tham gia trận chiến Ba Mươi Ba Thú Thần Tông VS ngụy thần, khiến một lượng lớn ngụy thần mang thai, bị nhốt trong tiểu hắc ốc của Thiên Đạo, bị hành hạ đủ kiểu trong tiểu hắc ốc của Thiên Đạo.

Lại mấy lần bị Vân Tước Tử lôi vào ‘thế giới thiên kiếp’ hành hạ, thu thập dược liệu của tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú để luyện chế pháp bảo, bị lôi vào ‘thế giới ma kiếp’ độ ma kiếp.

Lắp ráp tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú ×2, bản thể và cơ thể hồi sinh từng bị vắt kiệt, chính diện đối đầu với ma kiếp Bát phẩm, vượt qua ma kiếp Bát phẩm, bắt đầu ‘ma tiền hiển thân’, lại bắt đầu ‘Huyền Ma giảng pháp’.

Cho dù là thân thể bằng sắt, cũng có chút không chịu nổi.

Thật sự *mệt như chó.

Không đúng, khi một người cảm thấy mình mệt như chó, thực ra đó hoàn toàn là ảo giác.

Bởi vì, chó sống không mệt như bạn đâu.

Tống Thư Hàng bây giờ còn mệt hơn chó.

Với thể chất Ngũ phẩm của cậu, chống cự đến bây giờ đã là kỳ tích.

Hơn nữa cậu bây giờ giảng pháp không có trạng thái, tinh thần uể oải không phấn chấn.

Cộng thêm lại là đọc thuộc lòng lời thoại, cơn buồn ngủ ngày càng nặng, không thể ngăn cản.

Sau một cái ngáp, trong lòng cậu cũng cố gắng vực dậy tinh thần.

Nhưng mà, trong lòng cậu muốn cố gắng, nhưng thân thể lại mềm yếu.

Ngáp một cái lại một cái, hoàn toàn không dừng được.

Cứ như vậy, trong sự kiện lớn tầm cỡ thế giới như ‘Huyền Ma giảng pháp’, Tống Thư Hàng sau bốn cái ngáp liên tiếp, đầu nghiêng một cái, ngủ thiếp đi.

Bá Tống Huyền Ma ngủ rồi.

Hơn nữa còn ngủ rất ngon.

Dưới sự chứng kiến của hàng trăm triệu ánh mắt từ Chư thiên vạn giới + thế giới Cửu U, cậu cứ như vậy hạnh phúc ngủ thiếp đi.

Cảnh tượng hàng trăm triệu người online xem trực tiếp 【Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma】 ngủ gật thật nghẹt thở.

Chư thiên vạn giới, thế giới Cửu U một mảnh yên tĩnh.

Sau đó, lại một lần nữa bùng nổ.

“Bá Nho Huyền Ma sao vậy, chết rồi à?” “Không thể nào, trước đó ngài ấy còn sống sờ sờ.” “Tôi cảm thấy, Bá Tống Huyền Thánh hình như ngủ rồi?” “Không thể nào, lúc này sao lại ngủ được?” Điên rồi sao?

Đang giảng pháp mà cũng ngủ được?

“Trước đây khi Huyền Thánh giảng pháp, có xảy ra chuyện tương tự không?

Có Huyền Thánh nào ngủ gật khi giảng pháp không?” “Tôi chỉ nhớ trước đây, Thường Viễn Tử Huyền Thánh đã dùng cơ hội ‘Huyền Thánh giảng pháp’ để tỏ tình với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Giống như Bá Tống Huyền Thánh ngủ gật trực tiếp thế này, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy.” “Huyền Thánh năm nay người nào người nấy đều cá tính, có người tỏ tình, có người ngủ gật.

Không biết còn có chiêu trò mới nào nữa không?” “Lần giảng pháp đầu tiên của Bá Tống Huyền Thánh vẫn rất đỉnh, lần này là trạng thái Huyền Ma giảng pháp, cho nên chiến lược có thay đổi?” “Đánh giá tệ, đánh giá tệ!

Sau khi giảng pháp kết thúc, nhất định phải đánh giá tệ.” Tà ma Cửu U nói.

Đồng thời, sau khi Tống Thư Hàng ngủ gật, dị tượng do ‘Kình Đan’ của cậu chiếu ra cũng bắt đầu biến mất. 【Ta】 trong mắt mọi người lại biến trở lại thành Bá Tống.

Điều này khiến một số Huyền Thánh, Kiếp Tiên lâu năm cũng mất hứng thú nghiên cứu.

×××××× Bạch tiền bối two: “…” Tống Thư Hàng luôn có thể làm mới ấn tượng của Bạch tiền bối two về cậu.

Dịp quan trọng như vậy, cậu cũng dám ngủ?

Không chỉ dám, cậu còn ngủ rất ngon.

Bây giờ, cho dù công đức Xà Mỹ Nhân, hư ảnh Viễn Cổ Thánh Viên, Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng cậu đang cố gắng hết sức chống đỡ, cũng không chống nổi.

Bạch tiền bối two đã quyết tâm: “Đến lúc đó 365 loại hình phạt, tất cả đều chọn loại tàn khốc nhất.” ‘Huyền Ma giảng pháp’ là địa bàn của ngài, phải biết ngài là Chúa tể Cửu U.

Tống Thư Hàng quả thực không nể mặt.

Ngài muốn để Tống Thư Hàng trong một năm tới, đừng hòng ngủ ngon, để việc ngủ trở thành hy vọng xa vời của Tống Thư Hàng. … … … Tống Thư Hàng ngủ say, cả thể xác lẫn tinh thần đều được thư giãn.

Sự mệt mỏi của thể xác và tinh thần được phục hồi trong giấc ngủ.

Cũng không biết qua bao lâu, cậu mở mắt.

Khi tỉnh lại, cậu phát hiện mình đang ngồi xếp bằng, bên cạnh có bốn lư hương, khói bay lượn lờ.

“Mình đang ở đâu đây?

Sao mình lại ngủ thiếp đi.

Đúng rồi, khoan đã… mình đang trong Huyền Ma giảng pháp.

Vãi cả chưởng, mình ngủ gật trong quá trình giảng pháp?

Chương 1541

Chết chắc rồi, chết chắc rồi.” Tống Thư Hàng nghẹn lòng.

Ngủ gật trong quá trình ‘giảng pháp’, Chư thiên vạn giới + thế giới Cửu U, không có vị đại lão Bát phẩm nào dám làm vậy.

Bài giảng pháp của mình kết thúc chưa?

Huyền Ma giảng pháp kết thúc chưa?

Vậy không phải mình chết chắc rồi sao? 365 loại hành hạ mỗi ngày khác nhau, sắp đến rồi?

Tống Thư Hàng vội vàng chuẩn bị đứng dậy, cố gắng liên lạc với Bạch tiền bối.

Nhưng khi cậu chuẩn bị đứng dậy, lại phát hiện cơ thể mình không nhúc nhích.

Không lẽ【hành hạ】đã đến rồi sao?

Tống Thư Hàng trong lòng một trận bất an.

Đúng lúc này, cửa điện phía trước bị đẩy ra.

Sau đó, có một bóng người bước vào đại điện.

Đó là một thư sinh có cơ thể trong suốt từ trong ra ngoài, toàn thân như lưu ly.

“Lão sư sắp bắt đầu giảng pháp, ngươi còn không qua sao?” Lưu Ly thư sinh mỉm cười nói.

“Chỉ đợi sư huynh đến gọi em thôi.” Tống Thư Hàng phát hiện mình mở miệng nói chuyện, là giọng nữ ngọt ngào, âm thanh dễ nghe, mở miệng nói chuyện như đang hát.【Nhập mộng!】Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, mình lại nhập mộng.

Hơn nữa, đối chiếu với cảnh tượng lúc này, cậu rất nhanh suy đoán ra đối tượng nhập mộng lần này.

Là ‘Tạo Hóa Tiên Tử’.

Vị thư sinh có cơ thể trong suốt từ trong ra ngoài trước mắt này… là Lưu Ly Thư Sinh trong mười ba Kiếp Tiên dưới trướng Nho gia Thánh Nhân.

Chính là vị đã mượn linh quỷ số 1 của Tống Thư Hàng.

Vậy thì, lão sư giảng pháp trong miệng hắn, tự nhiên là ‘Nho gia Thánh Nhân’ sắp giảng pháp.

Tạo Hóa Tiên Tử nhảy một cái, cười hì hì đáp xuống bên cạnh Lưu Ly Thư Sinh.

Lưu Ly Thư Sinh cưng chiều đưa tay, xoa đầu cô.

Sau đó, hai người sóng vai đi về phía đại điện ở xa.

Trong đại điện.

Các ‘mười ba Kiếp Tiên’ còn lại dưới trướng Thánh Nhân đã đến đông đủ, và còn có mấy nam nữ trẻ tuổi.

Đệ tử mà Nho gia Thánh Nhân thu nhận không chỉ có mười ba Kiếp Tiên, mà còn có một số đệ tử chưa đạt được vị trí Kiếp Tiên.

Lưu Ly Thư Sinh và Tạo Hóa Tiên Tử sau khi vào đại điện, nhẹ nhàng đến vị trí của mình, ngồi xếp bằng.

Ngồi trên bục giảng, chính là vị ‘cả đời rất đỉnh’ Nho gia Thánh Nhân.

Thánh Nhân hơi ngẩng đầu, nhìn xuống các đệ tử bên dưới: “Mọi người đã đến đủ, vậy thì bài giảng pháp hôm nay bắt đầu.

Đạo Tử, ngươi chịu trách nhiệm ghi chép.” “Sư tôn hôm nay muốn giảng chủ đề gì?” Người đứng đầu mười ba Kiếp Tiên, Đạo Tử, kính cẩn hỏi.

“Nội dung hôm nay muốn giảng là 《Trị Hiếu》.” Nho gia Thánh Nhân mỉm cười.

Nho gia Thánh Nhân lúc này có vẻ ngoài trung niên, với thực lực của ngài đương nhiên có thể duy trì hình thái trẻ hơn, nhưng vì lý do làm thầy, cuối cùng ngài đã cố định hình tượng của mình ở trạng thái trung niên.

Thánh Nhân mỉm cười, trong mắt các đệ tử của ngài, là hiền lành, dễ gần.

Nhưng Tống Thư Hàng khi nghe hai chữ 《Trị Hiếu》, chỉ cảm thấy bụng ẩn ẩn đau.

Đồng thời, cậu phảng phất nhìn thấy trong mắt trái của Nho gia Thánh Nhân, toát ra ánh sáng tà ác. 《Trị Hiếu》, không phải là bài đó chứ?

“Thế nào là hiếu?” “Thế nào là yêu?” Nho gia Thánh Nhân sau khi bắt đầu giảng pháp, liên tiếp hai câu hỏi.

Thánh Nhân phát ngôn, mỗi một câu đều có sức mạnh của dị tượng trời đất đi kèm.

Ngài hỏi, trực tiếp hỏi vào lòng người.

Đây không phải là mở đầu của bản thảo giảng pháp mà ‘Tạo Hóa Tiên Tử’ đưa cho mình sao?

Lúc đó Tạo Hóa Tiên Tử đưa cho mình cũng là bài giảng pháp 《Trị Hiếu》?

Nhưng bài giảng pháp đó, có bản quyền mà.

Bản quyền thuộc về Nho gia Thánh Nhân, hơn nữa Thánh Nhân từng giảng ở 'Nho môn'.

Bài giảng pháp có bản quyền như vậy, không thể mang ra 'Huyền Thánh giảng pháp' hoặc 'Huyền Ma giảng pháp' được chứ?

Mà lúc này, Nho gia Thánh Nhân lại mở miệng nói: "Thế nào là tình mẹ?" Quả nhiên là bài này.

Vậy tiếp theo… chính là Thánh Nhân để các đệ tử của mình trải nghiệm một phen nỗi khổ 'mười tháng mang thai' cũng như cơn 'vượt cạn' kéo dài nửa canh giờ sao?

Tạo Hóa Tiên Tử lúc đó chắc chắn cũng nằm trong hàng ngũ mang thai.

Mình bây giờ đang nhập vào Tạo Hóa Tiên Tử, cảm nhận như chính mình trải qua.

Tống Thư Hàng lập tức hoảng sợ.

Cậu đã dùng thân thể nam nhi trải nghiệm cảm giác này rồi, bây giờ chẳng lẽ còn phải dùng thân thể nữ nhi trải nghiệm thêm một lần nữa? … … … Mà cùng lúc đó, trong trạng thái Huyền Ma giảng pháp.

Tống Thư Hàng đang gục đầu, đột nhiên mở miệng nói: "Thế nào là tình mẹ?" "Đây là cái trò gì vậy?

Giảng pháp trong mộng?" Chư thiên vạn giới và thế giới Cửu U lại một lần nữa bùng nổ.

Lần giảng pháp này của Bá Nho Huyền Ma có thể nói là ba chìm bảy nổi.

Khi mọi người nghĩ rằng nội dung giảng pháp của y có hơi tầm thường, Bá Nho Huyền Ma lại khởi động một 'hiệu ứng pháp thuật' cao thâm khó lường, ngay cả Kiếp Tiên cũng chìm đắm trong hiệu ứng đó không thể thoát ra.

Khi mọi người nghĩ rằng Bá Tống Huyền Thánh định dùng phương thức lời nói và hành động, tự mình thực hành để giảng pháp, Bá Nho Huyền Ma lại đột nhiên dùng phương pháp uy nghiêm, chất vấn thẳng vào lòng người, đặt ra câu hỏi ‘Thế nào là hiếu?

Thế nào là ái?’, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người, khiến người ta nóng lòng muốn nghe tiếp.

Nhưng ngay sau đó, Bá Nho Huyền Ma lại đột ngột quay về với lối giảng pháp ban đầu.

Tu sĩ chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U cũng đành nhẫn nhịn, dù sao đây cũng là một lần giảng pháp Bát phẩm hiếm có.

Thế nhưng Bá Nho Huyền Ma giảng chưa được mấy câu thì đã ngủ thiếp đi với vẻ mặt hạnh phúc.

Trong khoảnh khắc ấy, không biết có bao nhiêu người ở chư thiên vạn giới và Cửu U giới muốn lật bàn.

Lòng mệt mỏi quá.

Cuối cùng, khi các Huyền Ma của Cửu U giới chuẩn bị đánh một dấu X đỏ khổng lồ cho bài giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma, y lại mở miệng, trình diễn kỹ năng ‘giảng pháp trong mộng’ siêu việt.

Thêm nữa, khi Bá Nho Huyền Ma vừa mở miệng, khí chất trên người y lại trở nên đầy áp bức.

Dù rõ ràng đang cúi đầu ngủ, nhưng các tu sĩ chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U không còn ai dám ca thán.

Tất cả mọi người gần như ngồi thẳng người theo bản năng, giữ tư thế ngoan ngoãn, và bất giác hướng ánh mắt về phía Bá Nho Huyền Ma, vểnh tai lắng nghe giảng pháp.

Cảm giác này giống như thời xưa, học trò nhìn thấy thầy giáo nghiêm khắc đến nơi... ……【Phụ mẫu là gốc rễ của con người.

Hôm nay, chủ đề bài giảng là trị hiếu, mẫu ái.】【Mẹ hiền yêu con, không phải để được báo đáp.】【Một tấc ba thốn anh hài, mười tám năm công lao.】Tống Thư Hàng đang cúi đầu, miệng bắt đầu quá trình giảng pháp không nhanh không chậm.

Mỗi câu nói của cậu đều kéo theo dị tượng trời đất, lại có chính khí hội tụ về phía cậu, tăng thêm vẻ uy nghiêm.

Thứ mà Tống Thư Hàng đang giảng lúc này chỉ là nội dung rất bình thường về 'hiếu đạo'.

Thế nhưng, các tu luyện giả chư thiên vạn giới, tà ma Cửu U, không một ai dám không nghe.

Tất cả tu sĩ, tà ma đều ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nghe giảng, không nói một lời.【Mười tháng mang nặng, ơn sâu tựa biển; ba đời báo đáp, vẫn còn nhẹ tênh.】【Mười tháng hoài thai, nỗi khổ lâm bồn… các vị học trò, có thể tự mình trải nghiệm một phen.】Trong lúc nói, sau lưng Tống Thư Hàng, đan văn 'con mắt' trên kình đan lại một lần nữa sáng lên.

Đan văn này đại diện cho 'Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn'.

Nó lại một lần nữa chiếu 'hình ảnh' ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Đồng thời khi hình chiếu xuất hiện, một con mắt cũng bay ra từ người Tống Thư Hàng, nhập vào trong màn hình chiếu.

Đó chính là bản thể của 'Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn'.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, tà ma thế giới Cửu U đều ngơ ngác.

Trong khi đó, ở không xa thế giới ma kiếp.

Tiểu hào Vân Tước Tử: "Này này này, đùa chắc, Thư Hàng tiểu hữu không lẽ định dùng chiêu đó lúc giảng pháp Huyền Ma chứ?

Tìm đường chết quá!

Chuyện tìm chết thế này… thật kích thích, ta còn chưa từng nghĩ tới.” Vân Tước Tử kích động nắm chặt tay. ‘Thiên kiếp Bát phẩm Huyền Thánh’ của nàng lại bị gián đoạn, hiện tại tiểu hào của nàng vẫn ở cảnh giới Thất phẩm đỉnh phong.

Nói cách khác, nàng vẫn có thể tiếp tục vui vẻ chơi đùa với ‘thế giới thiên kiếp’.

Đợi Tống Thư Hàng tiểu hữu giảng pháp xong, nàng có thể mượn ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ của cậu.

Lần sau đợi nàng độ kiếp xong, lúc Huyền Thánh giảng pháp cho chư thiên vạn giới, đến đoạn cuối, nàng có thể đột ngột tế ra ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’, để các tu luyện giả chư thiên vạn giới mang thai lần thứ hai.

Nghĩ thôi đã thấy đặc biệt kích thích.

Vân Tước Tử cảm thấy lực lượng tìm đường chết trong cơ thể mình đã sôi trào, không thể kìm nén.

Xích Tiêu Kiếm: “Ngửa mặt nhìn trời!

Toang rồi.” …...

Trong trạng thái nhập mộng.

Chương 1542

Nho Gia Thánh Nhân và Tống Thư Hàng bên ngoài đồng bộ: “Mười tháng hoài thai, nỗi khổ lâm bồn… các vị học trò, có thể tự mình trải nghiệm một phen.” Đến rồi, cảnh tượng đáng sợ này cuối cùng cũng phải đến.

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

Lúc này, cậu mong sao mình không có cái thiên phú quỷ dị ‘nhập mộng’ này.

“Sư tôn, chuyện mang thai mười tháng, chúng con phải trải nghiệm thế nào ạ?” Đạo Tử phụ trách ghi chép nghi hoặc hỏi.

Đạo Tử tiền bối, mau ngậm miệng lại, đừng hỏi nữa.

Tống Thư Hàng gào thét trong lòng.

Tiếc là cậu không thể phát ra tiếng, cũng không thể nhắc nhở Đạo Tử.

“Vi sư đã nghiên cứu ra một loại pháp thuật, và khắc nó vào trong đồng tử.

Pháp thuật này tên là ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’.

Hãy nhìn vào mắt ta.” Nho Gia Thánh Nhân nhẹ giọng nói.

Giọng của Thánh Nhân dịu dàng, nhưng lại mang theo một sự uy nghiêm không cho phép từ chối.

Tất cả học trò có mặt, bao gồm cả Tống Thư Hàng đang ‘phụ thân’ vào Tạo Hóa tiên tử, bất giác hướng ánh mắt về phía mắt của thầy. 【Hãy nhìn vào mắt ta.】 Bên ngoài, Tống Thư Hàng và Nho Gia Thánh Nhân đồng bộ nói.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, tà ma Cửu U, bất giác hướng ánh mắt về phía hình chiếu ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ sau lưng Tống Thư Hàng.

Khi tất cả học trò nhìn vào mắt của Nho Gia Thánh Nhân, mắt của Thánh Nhân bắn ra ‘ánh sáng quỷ dị’.

Ánh sáng quỷ dị đến mức nào ư?

Quỷ dị đến mức không thể miêu tả.

Ánh sáng quỷ dị này rốt cuộc đại diện cho điều gì?

Còn phải nói sao?

Đương nhiên là đại diện cho việc mang thai rồi.

“Không ~~” Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu bi thảm.

Tuy nhiên, người điều khiển cơ thể là ‘Tạo Hóa tiên tử’, Tống Thư Hàng ở trạng thái phụ thân chỉ có thể chịu đựng, không thể thay đổi tình tiết ‘nhập mộng’.【Chúc mừng người chơi Tống Thư Hàng, lần thứ hai bị ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ đánh trúng, nhận được trải nghiệm mười tháng hoài thai trong mười giây, nhận được trải nghiệm nỗi khổ lâm bồn cấp VIP kéo dài nửa canh giờ.】Có điều, trải nghiệm lần này khác với lần trước.

Lần trước là thân nam, lần này Tống Thư Hàng lại dùng ‘thân nữ’ của Tạo Hóa tiên tử để trải nghiệm nỗi khổ mang thai và sinh nở.

Cảm giác này, đối với Tống Thư Hàng mà nói, quỷ dị đến không thể tả.

Tuy nhiên, hai giây sau.

“Ủa?

Không đau nữa?” Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện, liên kết giữa mình và Tạo Hóa tiên tử đã bị cắt đứt.

Bụng của Tạo Hóa tiên tử phồng lên như thổi bóng, mà Tống Thư Hàng lại không cảm thấy gì khác thường.

“Kỳ lạ.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trước kia khi nhập mộng, mọi chuyện mà đối tượng nhập mộng trải qua, dù tốt hay xấu, cậu đều phải tự mình trải nghiệm một lần.

Bao gồm cả cuộc đời hành lá dài đằng đẵng của Thông nương, Sở Sở bị người ta ôm vào lòng giết chết... vân vân.

Mà lần này, Tạo Hóa tiên tử bị ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ đánh trúng, cậu lại chỉ trải nghiệm chưa đến một giây, sau đó lại bình an vô sự.

Lẽ nào ‘thiên phú nhập mộng’ của mình đã nâng cấp, có thể cắt đứt một số trải nghiệm tồi tệ hơn rồi?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ……

Cùng lúc đó, trong trạng thái giảng pháp Huyền Ma. ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ sau lưng Tống Thư Hàng bùng phát ra ánh sáng quỷ dị.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới, tà ma Cửu U, bất kể nam nữ già trẻ, bất kể yêu ma quỷ quái, bất kể thực vật hay đá, bất kể là người hay không phải người, toàn bộ đều bị ánh sáng của ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ chiếu trúng.

Dưới ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’, chúng sinh bình đẳng.

Trừ khi bạn đã mang thai. 【Bá Nho Huyền Ma gửi đến mọi người tệp tin ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’, có chấp nhận không?

YES/NO?】 Khác với ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ bình thường, trong trạng thái ‘Huyền Ma giảng pháp’, ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ của Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn nhận được sự gia trì của trạng thái giảng pháp, uy lực tăng mạnh. ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ trước kia một lần nhiều nhất chỉ khiến ngàn người mang thai, dưới sự gia trì của lực lượng pháp tắc trong trạng thái giảng pháp, uy lực được khuếch đại vô hạn.

Khoảnh khắc tiếp theo, bụng dưới của tất cả những ai ngẩng đầu nhìn ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ đều phồng lên như thổi bóng.

Một giây phồng một vòng, mười giây là có thể hoàn thành toàn bộ quá trình mười tháng mang thai.

Độ tiện lợi vượt xa sức tưởng tượng.

Xem kìa, mang thai chính là đơn giản như vậy.

Bạn còn cho rằng ‘nắm tay là có thai’ rất tiện lợi ư?

Lỗi thời rồi!

Lại còn phải tiếp xúc thân thể, phiền phức biết bao. ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ của Nho Gia Thánh Nhân, chỉ cần một ánh mắt là có thể khiến bạn mang thai, còn do dự gì nữa?

Mau ngẩng đầu lên, chấp nhận sự tẩy lễ bằng ánh mắt từ ái của Thánh Nhân đi.

“A a a, chuyện gì thế này?” “Bụng, bụng đang to ra!” “Tôi là nam mà, Bá Nho Huyền Ma, ngài có nhầm lẫn gì không?” “Ánh sáng quỷ dị trong con mắt thần thánh này đại diện cho ý nghĩa gì?

Trong đó nhất định có nội dung sâu sắc tám trăm chữ, đáng để ta đi nghiên cứu, phân tích.

Nhưng trước đó, ta cần phải mang thai cái đã.” “Ủa?

Đây là cảm giác mang thai sao?

Thú vị thật.” “Khốn kiếp, lão nương vừa mới sinh xong không lâu, lại nữa à?

Đi chết đi!” “Bíp bíp bíp bíp ~~” “Xì, không được rồi.

Sư phụ uy nghiêm đột nhiên mang thai, trông thú vị quá.

Đương nhiên, chúng ta cũng mang thai cùng nhau.

Đau đau đau.” “Ta đang song tu với đạo lữ mà, khốn kiếp.” “Dừng tay, mau dừng tay lại.

Sư muội của ta còn là một đứa trẻ!” “Dừng tay, sư đệ của ta còn là một đứa trẻ!” “Dừng tay đi, sư phụ của ta còn là một đứa trẻ!” “Ha ha ha, tên ngốc Hoàng Sơn cũng mang thai rồi, ha ha ha.” “Ngươi cũng mang thai rồi, Đậu Đậu.

Đừng có cười người chê ta.” “Bạch tiền bối đang bế quan ở đâu?

Ngài ấy có xem lần ‘Huyền Ma giảng pháp’ này không?

Ta muốn đi xem Bạch tiền bối, ngài ấy có mang thai không.

Ta muốn xem Bạch tiền bối mang thai, ai cũng đừng cản ta.” “Tôi chỉ muốn sinh một đội bóng đá, nhưng tôi không chuẩn bị tự mình sinh!” “Lệ rơi đầy mặt, tôi và Tử Yên cùng nhau mang thai rồi, tự sướng một tấm.

A a a, đau quá, đau quá.” “Không ổn, tôi đang đua xe, bụng đột nhiên to ra sắp mất kiểm soát rồi, đâm vào rồi ~~ a a a a, cán qua rồi, xong rồi…” “Mẹ ơi, con yêu mẹ ~~ con yêu mẹ nhất.” Chư thiên vạn giới, thế giới Cửu U, loạn thành một mớ.

Các tu luyện giả và tà ma Cửu U đều bị lưu lại một bóng ma tâm lý khổng lồ, ít nhất cũng có diện tích ba phòng khách hai phòng ngủ hai nhà vệ sinh.

Lúc này, Tống Thư Hàng trong mộng bình tĩnh nói: “Mang thai là khổ, sinh nở là khổ.

Ơn này tình này, ba đời khó quên.” Bạch tiền bối two: “...” Là một

Cửu U Chúa Tể, hắn đương nhiên không bị ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ ảnh hưởng.

“Lần này, ta cũng không cứu được ngươi.” Bạch tiền bối two day day thái dương.

Sau khi giảng pháp kết thúc, e là tà ma Cửu U sẽ đánh giá tiêu cực như thủy triều.

Lúc này, hình chiếu ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ cuối cùng cũng tan đi, con mắt của Thánh Nhân trở về.

Tiếp theo, trong khí hải đan điền của Tống Thư Hàng, bụng nhỏ của kình đan béo cũng phồng lên...

Mười giây sau, chư thiên vạn giới, thế giới Cửu U, tiếng la hét thảm thiết vang trời.

Trải nghiệm sinh nở do Hoài Dựng Ngưng Thị mang lại, những tồn tại có thực lực thấp hơn ‘Nho Gia Thánh Nhân’ đều không thể miễn nhiễm.

Dù cho hiện tại Nho Gia Thánh Nhân chỉ còn lại một con mắt, uy lực của Hoài Dựng Ngưng Thị đã giảm mạnh.

Nhưng vẫn không ai dưới ‘Trường Sinh Giả’ có thể miễn nhiễm hiệu quả.

Đúng vậy, ngay cả Cửu phẩm Kiếp Tiên cũng trúng chiêu.

Những đại lão Kiếp Tiên vốn mang dáng vẻ tông sư, cao cao tại thượng, làm chủ một phương, bụng dưới cũng không thể tránh khỏi phồng lên, trong vòng mười giây đã căng tròn như quả bóng.

Nỗi khổ sinh nở theo sau khiến cơ mặt các đại lão Kiếp Tiên không ngừng co giật.

Đây quả thực là ‘Huyền Thánh giảng pháp’ tệ hại nhất trong lịch sử.

Tệ hơn nữa là, nỗi khổ sinh nở kéo dài đến nửa canh giờ. ‘Giảng pháp’ của Bá Nho Huyền Ma kết thúc rồi mà nỗi khổ sinh nở vẫn chưa kết thúc, hỏi ngươi có sợ không?

×××××××××× Trong thế giới nhập mộng.

Tống Thư Hàng không hề hay biết gì về thế giới bên ngoài, không biết ánh mắt thâm tình của mình đã khiến chư thiên vạn giới + tà ma thế giới Cửu U lần lượt mang thai.

Lúc này, thiên phú ‘nhập mộng’ của cậu lại xảy ra tiến hóa.

Sau khi cậu chủ động ‘cắt đứt’ nỗi đau mang thai, sinh nở của Tạo Hóa tiên tử, thời gian của tình tiết nhập mộng bắt đầu tua nhanh.

Tình tiết xung quanh giống như ống kính ‘tua nhanh phim’, vèo vèo trôi qua.

Khi thời gian của tình tiết nhập mộng trở lại bình thường, hình ảnh trước mắt đã biến thành cảnh ‘Nho Gia Thánh Nhân’ một mình đấu với bốn vị ‘Trường Sinh Giả’.

Sau gáy mỗi vị Trường Sinh Giả đều có một vầng trăng tròn, tỏa ra ánh sáng thuộc về ‘đạo’ của họ.

Nho Gia Thánh Nhân trấn áp đương thời, một chọi bốn mà vẫn ở thế thượng phong tuyệt đối, giữ vững phong thái của Thánh Nhân.

Chương 1543

Rất nhiều pháp thuật, bí pháp mà Tống Thư Hàng không thể hiểu được liên tục được Nho Gia Thánh Nhân thi triển.

Bốn vị Trường Sinh Giả liên thủ bị áp chế hoàn toàn, tâm phục khẩu phục, rút lui khỏi ‘cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo’.【Tình tiết này, là giai đoạn tranh đoạt Thiên Đạo sao?】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu cậu không đoán sai, tình tiết này hẳn là vị Thiên Đạo thứ hai từ dưới lên, đột nhiên cảm thấy ‘chán rồi, không muốn làm nữa’, thế là từ chức.

Sau đó, các Trường Sinh Giả của chư thiên vạn giới lần lượt xuất hiện, bắt đầu tranh đoạt vị trí Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng hiện tại nghi ngờ vị Thiên Đạo tùy hứng này chính là Bạch tiền bối two.

Và khoảng thời gian này, là thời đại mà Nho Gia Thánh Nhân thật sự bá đạo vô song.

Y một mình hành hạ các Trường Sinh Giả trên toàn thế giới theo đủ mọi cách.

Bất kể là Trường Sinh Giả cổ xưa, hay Trường Sinh Giả mới nổi, đều bị Nho Gia Thánh Nhân nghiền ép theo đủ kiểu.

Có người bị nghiền ép theo chiều ngang; có người bị nghiền theo chiều dọc; có mấy người hợp sức lại, bị nghiền ép cả một hàng; có người bị nghiền một lần không phục, còn bị nghiền ngược lại thêm một lần nữa...

Tóm lại, Nho Gia Thánh Nhân trấn áp đương thời, không ai không phục.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới, bị đánh đến tâm phục khẩu phục, tất cả mọi người đều cho rằng ‘Nho Gia Thánh Nhân’ chính là Thiên Đạo đời tiếp theo.

Mười ba Kiếp Tiên của Nho gia, cùng các đệ tử Nho môn, cảm thấy tự hào từ tận đáy lòng.

Xem kìa, đây chính là Thánh Nhân của Nho môn họ, người đã dùng sức một mình sáng lập ra Nho môn.

Ngay khi còn sống, đã nâng địa vị của Nho môn lên ngang hàng với ‘Đạo tông, Phật gia, Ma đạo’, trở thành một tồn tại siêu nhiên.

Thế hệ này, tu luyện giả chư thiên vạn giới chỉ cần nhắc đến Nho Gia Thánh Nhân, chỉ có một từ để hình dung, đó là bá đạo.

Thánh Nhân chân đạp hư không, tay chắp sau lưng, từng bước hạ xuống từ trên không trung.

Một chọi bốn, trên người y lại không có một vết thương, thậm chí ngay cả nho sam trên người cũng không hề rách một chút nào.

Nho Gia Thánh Nhân đáp xuống mặt đất, mười ba Kiếp Tiên lần lượt tiến lên, chúc mừng thầy của mình.

Thánh Nhân mỉm cười.

Cuối cùng, y hướng ánh mắt về phía ‘Tạo Hóa tiên tử’.

Y nhìn chằm chằm Tạo Hóa tiên tử, nhưng Tống Thư Hàng lại cảm thấy da đầu tê dại.

Cảm giác này... giống như lúc trước ‘Xích Tiêu Tử đạo trưởng’ truyền thụ kiếm thuật cho Lý Thiên Tố đạo trưởng, đột nhiên phát hiện ra cậu trong người ‘Lý Thiên Tố nhập mộng’.

Nho Gia Thánh Nhân, phát hiện ra cậu!

Kỳ lạ, tại sao lần này Thánh Nhân lại ‘phát hiện’ ra cậu?

Cậu nhập mộng vào tình tiết có liên quan đến ‘Thánh Nhân’ cũng không phải lần đầu.

Nhưng vì Thánh Nhân đã thật sự ‘hình thần câu diệt’, là một tồn tại đã chết.

Cho nên, dù nhập mộng gặp Thánh Nhân, ‘Thánh Nhân’ trong mộng cũng chỉ giống như trong phim, không thể cảm ứng được sự tồn tại của Tống Thư Hàng.

Nhưng lần này, ánh mắt của Nho Gia Thánh Nhân dường như xuyên qua giới hạn của thời gian và không gian, nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Lẽ nào, là vì 【Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn】 đang ở trên bản thể của mình, đã kích hoạt sự thay đổi của Nho Gia Thánh Nhân trong mộng?

“Ngươi là ai?” Nho Gia Thánh Nhân lên tiếng hỏi.

Tạo Hóa tiên tử tò mò chỉ vào mình: “Thầy, thầy đang nói chuyện với con sao?” “Tiền bối, ngài có thể gọi tôi là Bá Tống.” Tống Thư Hàng thử trả lời.

Cậu cũng không biết Thánh Nhân có thật sự ‘nhìn thấy’ mình không, dù sao cũng cứ thử trả lời một câu xem sao.

“Ta cảm ứng được một cảm giác kỳ diệu từ trên người ngươi, ngươi và ta có duyên... nhưng ngươi và ta không có phận.” Nho Gia Thánh Nhân bình tĩnh nói.

Nói chính xác, Tống Thư Hàng và Nho gia có duyên, nhưng không có phận.

Tống Thư Hàng: “...” Vừa gặp đã đâm vào tim tôi thế?

“Ngươi đến gặp ta, là muốn truyền đạt thông tin gì sao?” Nho Gia Thánh Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, việc cậu bị Nho Gia Thánh Nhân cảm ứng được chỉ là một tai nạn.

“Thôi vậy, ngươi và ta đã có duyên, ta cũng không thể để ngươi tay không trở về.

Ta có một pháp thuật, liên quan đến 《Trị Hiếu》, ta sẽ trình diễn cho ngươi xem một lần.

Về phần ngươi có thể nắm giữ được bao nhiêu, thì phải xem thiên phú của ngươi.” Nho Gia Thánh Nhân chắp hai tay sau lưng, bình tĩnh nói.

Nho Gia Thánh Nhân quả thực đã ‘nhìn thấy’ Tống Thư Hàng.

Trong mắt Nho Gia Thánh Nhân, đó là một người đàn ông có tướng mạo bình thường.

Nhưng mái tóc dài màu xanh lam đó lại chạm đến nơi mềm yếu nhất trong lòng y.

Pháp thuật liên quan đến 《Trị Hiếu》?

Giọng Thánh Nhân vừa dứt, mười ba Kiếp Tiên và các đệ tử khác xung quanh đều lùi lại, tránh xa ‘Tạo Hóa tiên tử’.

Tạo Hóa tiên tử sắp khóc.

Bởi vì thầy vẫn luôn nói chuyện với nàng.

Pháp thuật liên quan đến 《Trị Hiếu》, là ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ đúng không?

Hôm nay, Tạo Hóa tiên tử lại nhớ lại ký ức bị ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ đánh trúng nhiều năm về trước.

“Thầy... ngài đang nói chuyện với con sao?” Tạo Hóa tiên tử lại yếu ớt hỏi.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật: “Hoài Dựng Ngưng Thị?” “Ồ?

Ngươi biết pháp thuật này sao?

Ngươi quả nhiên có hiểu biết về ta.

Vậy thì nhìn cho kỹ, đây chính là nguyên lý của ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’.” Nho Gia Thánh Nhân nói.

Trong lúc nói, mắt của y và mắt của ‘Tống Thư Hàng’ đối diện nhau.

Trong mắt Nho Gia Thánh Nhân, có ánh sáng quỷ dị lóe lên.

Giây phút này, Tống Thư Hàng nhìn thấy cấu trúc pháp thuật trong mắt Nho Gia Thánh Nhân, và cả những ‘phù văn’ tạo thành pháp thuật này.

Nho Gia Thánh Nhân đang trình diễn cho cậu xem nguyên lý của ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’.

“Mình sẽ mang thai sao?” Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

Lúc này, ánh sáng quỷ dị trong mắt Thánh Nhân tan đi.

“Ngươi nhớ được bao nhiêu?” Thánh Nhân bình tĩnh hỏi.

“Cấu trúc pháp thuật và phù văn đều nhớ gần hết rồi.” Tống Thư Hàng đáp, dù sao đây cũng là Thánh Nhân tự mình truyền pháp.

“Như vậy rất tốt.” Nho Gia Thánh Nhân bình tĩnh nói: “Mái tóc xanh này của ngươi luôn khiến ta nhớ đến một cố nhân quen thuộc.” Mái tóc màu xanh lam?

Tóc xanh của mình lại mọc ra rồi à?

Ngửa mặt nhìn trời...

đó là mái tóc xanh mọc ra sau khi bị ảnh hưởng bởi 'bất hủ chi lực' của Vân Tước Tử.

Nho Gia Thánh Nhân đương nhiên sẽ cảm thấy quen mắt.

Chẳng trách, hai người chỉ vừa mới gặp mặt, Nho Gia Thánh Nhân lại đem 'bí pháp' truyền thụ hết cho cậu.

"Lão phu trấn áp đương thời, vạn giới quy tâm.

Vị trí Thiên Đạo, có phải đã thuộc về ta rồi không?" Lúc này, Nho Gia Thánh Nhân đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng sững sờ, câu hỏi này, cậu phải trả lời thế nào?

Cậu còn không biết trạng thái hiện tại của mình rốt cuộc là sao, chỉ đơn thuần là 'nhập mộng', kích hoạt sự thay đổi của nhân vật trong mộng?

Hay là thật sự ảnh hưởng đến 'quá khứ'?

Nếu cậu nói cho Nho Gia Thánh Nhân biết, cuối cùng y sẽ bị đánh bại, bảo y đừng đi tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, đừng đi kế thừa Thiên mệnh, nếu không sẽ hối hận, thì lịch sử có thay đổi không?

Nếu Nho Gia Thánh Nhân không đi tranh đoạt Thiên Đạo... tương lai của Nho gia có thay đổi không?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Nho Gia Thánh Nhân lại khẽ nhướng mày: "Đừng đi tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, đừng đi kế thừa Thiên mệnh, nếu không ta sẽ hối hận?

Ha ha ha." Tống Thư Hàng không nhịn được kêu lên: "Vãi!

Độc tâm thuật à?" Các đại lão không thể chú ý đến quyền riêng tư của người khác một chút được sao?

“Độc tâm thuật?

Ta không dùng thủ đoạn nhỏ nhặt đó, ta cũng không thèm dùng.” Nho Gia Thánh Nhân lắc đầu, nói: “Bảo ta từ bỏ tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, không thể nào.

Ngươi đi đi…” “Thầy, tuy không biết thầy đang nói chuyện với ai, nhưng ngài có thể giúp con giải trừ ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ trước được không, con rất yêu mẹ, mẹ cũng rất yêu con, chương 《Trị Hiếu》 con đã nắm rất vững rồi.” Tạo Hóa tiên tử khóc lóc nói.

Nho Gia Thánh Nhân: “...” Tống Thư Hàng: “...” Nho Gia Thánh Nhân khẽ vung tay, sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng quay trở về.

Cậu tỉnh lại từ trạng thái ‘nhập mộng’.

Khi cậu tỉnh lại, quá trình ‘Huyền Ma giảng pháp’ đã gần đến hồi kết.

“Xong rồi xong rồi, lần này toi rồi.

Mình lại ngủ quên suốt cả quá trình giảng pháp Huyền Ma.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, từ ‘thế giới ma kiếp’, từng luồng sức mạnh mang theo tiêu cực, hủy diệt, ngưng tụ lại, bao phủ lên người cậu.

Đó là một loại sức mạnh hoàn toàn trái ngược với ‘công đức chi lực’.

“Đây là hình phạt vì giảng pháp thất bại sao?” Tống Thư Hàng vô cùng đau lòng.

Chương 1544

“Không...

đây là quá trình tặng cho ngươi một ‘thiên phú’. ‘Huyền Ma giảng pháp’ của ngươi, đã thành công.” Giọng của Bạch tiền bối two vang lên.

“Hả??” Tống Thư Hàng không dám tin hỏi.

Huyền Ma giảng pháp thành công rồi?

Cậu chỉ ngủ một giấc, thế mà cũng thành công được à?

Tà ma thế giới Cửu U dễ thỏa mãn vậy sao?

Ngủ gật mà cũng khiến chúng nó bấm like à?

“Thư Hàng, ta thật sự đã xem thường ngươi rồi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Nỗi khổ sinh nở kéo dài nửa canh giờ, ngươi giảng pháp xong rồi, mà nỗi khổ sinh nở của tà ma Cửu U vẫn chưa kết thúc.

Toàn bộ thế giới Cửu U, không một con tà ma nào dám cho ngươi đánh giá tiêu cực.” Bạch tiền bối two nói.

“Gì cơ?

Nỗi khổ sinh nở?

Mang thai?” Tống Thư Hàng có một dự cảm không lành.

Đồng thời, sức mạnh tiêu cực, hủy diệt đó tràn vào mắt phải của cậu, ngưng tụ thành một thiên phú tà ác【Phôi Thai Ngưng Thị】. * Huyền Thánh giảng pháp thành công sẽ hội tụ công đức chi lực khổng lồ.

Trong tình huống bình thường, có thể trực tiếp khiến 'công đức chi lực' của Bát phẩm Huyền Thánh cụ thể hóa, dùng để chống lại uy hiếp của 'tâm ma kiếp' sau này.

Thế giới ma kiếp Cửu U thì sau khi đại đa số tà ma chọn đánh giá tốt, sẽ nhận được sự gia trì của pháp tắc Cửu U, ngưng tụ thành một thiên phú.

Thiên phú có tốt có xấu, nói chung, sẽ kết hợp với hiện trạng của Bát phẩm Huyền Ma, tạo ra thiên phú Bát phẩm phù hợp nhất với y.

"Ngươi nhận được thiên phú gì?" Bạch tiền bối two tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài: "Phôi Thai Ngưng Thị..." "Đây là thiên phú quỷ gì vậy?" Bạch tiền bối two hỏi, hắn chưa từng nghe qua năng lực thiên phú như vậy.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài, thức tỉnh thiên phú quỷ quái thế này, tôi cũng tuyệt vọng lắm chứ.

"Trình diễn cho ta xem một lần?" Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Năng lực thiên phú này, phải có mục tiêu thi pháp mới được." "Vậy thì tìm một người hoặc vật thử xem." Bạch tiền bối two âm thầm khóa chặt tiểu hào Vân Tước Tử và Xích Tiêu Kiếm.

Xích Tiêu Kiếm căn bản không ngờ, nó cũng trở thành 'ứng cử viên vật thí nghiệm'.

"Nhưng gần đây không có đối tượng thích hợp, thiên phú 'Phôi Thai Ngưng Thị' này là pháp thuật thiên phú cấp Bát phẩm, nhưng bản thân tôi chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm.

Cho nên, dù có sự gia trì của cấp bậc 'Bát phẩm', nhiều nhất cũng chỉ có thể có hiệu quả với tu luyện giả cấp 'Lục phẩm' thôi." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu hào Vân Tước Tử và Xích Tiêu Kiếm cấp bậc quá cao, cả hai thoát được một kiếp?

“Vậy ngươi nói cho ta nghe đại khái về pháp thuật này đi.” Bạch tiền bối two tò mò nói.

“Về cơ bản mà nói, đại khái là một loại pháp thuật biến hình cưỡng chế.

Nhìn một cái, có thể khiến mục tiêu biến thành hình dạng ‘phôi thai’.

Chính là thai nhi sau khi mang thai.” Tống Thư Hàng giải thích.

Bạch tiền bối two bĩu môi: “Ta còn tưởng là pháp thuật hiếm có gì, đây chẳng phải giống với ‘biến dương thuật’ hoặc ‘biến kê thuật’ của hệ vu sư sao.” Hơn nữa, dù cơ thể bị biến thành cừu con hay gà con, nhưng thực lực của tu luyện giả vẫn còn.

Nhiều nhất là từ tu sĩ Ngũ phẩm biến thành cừu con Ngũ phẩm, nhưng sức chiến đấu cơ bản vẫn còn, phi kiếm, phi đao vẫn dùng rất trôi chảy.

Thêm vào đó, thời gian duy trì của loại pháp thuật này đều không dài, nên giá trị thực dụng không cao.

“Cũng hơi giống.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Pháp thuật của ngươi duy trì được bao lâu?

Hiệu quả thế nào?” Bạch tiền bối two lại hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Sau khi cưỡng chế biến mục tiêu thành phôi thai, thời gian duy trì cụ thể còn tùy vào thực lực của đối phương.

Tôi chưa thử qua, cũng không rõ.

Nhưng mà, sức phòng ngự của bản thể chắc chắn sẽ giảm mạnh, cơ thể hẳn sẽ trở nên rất yếu ớt.

Nếu đối phương đang sử dụng bí kỹ cần tích lực, tôi nhân cơ hội cho hắn một phát 'Phôi Thai Ngưng Thị', hiệu quả hẳn sẽ không tệ." "Vậy ngươi còn không bằng trực tiếp cho hắn một phát 'Hoài Dựng Ngưng Thị', hiệu quả còn tốt hơn." Bạch tiền bối two châm chọc.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đây chính là điểm thứ hai tôi muốn nói.

Sở dĩ tôi ngưng tụ ra thiên phú 'Phôi Thai Ngưng Thị' này, chủ yếu là vì tôi đã học được nguyên lý của 'Hoài Dựng Ngưng Thị'.

Cho nên, thiên phú 'Phôi Thai Ngưng Thị' này có thể phối hợp sử dụng với 'Hoài Dựng Ngưng Thị'.

Về phần sau khi phối hợp sử dụng sẽ sinh ra biến hóa gì, tôi cũng không thể đảm bảo." Nhưng trực giác mách bảo cậu, hai pháp thuật này tốt nhất đừng dùng cùng lúc.

Nếu không, rất có thể sẽ có án mạng.

Mang thai + phôi thai, không phải chuyện đùa.

Tống Thư Hàng thở dài, đứng dậy.

Huyền Ma giảng pháp kết thúc, ma kiếp kết thúc.

Cậu cũng đã đến lúc rời khỏi thế giới ma kiếp. 【Bạch tiền bối, nói chứ tôi bây giờ rời khỏi thế giới ma kiếp, có thể rời khỏi 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo' không?】 Tống Thư Hàng hỏi.

Bản thể của cậu, là vì nguyên nhân 'thiên kiếp', bị cưỡng chế kéo vào thế giới ma kiếp.

Vậy nếu cậu bây giờ rời đi, là trở về hiện thế?

Hay là lại bị kéo vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo?

"Tính chất của thế giới ma kiếp, từ đâu đến thì về đó.

E là ngươi sẽ trở về 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo'." Bạch tiền bối two nói.

“Nếu đã như vậy, vậy tôi phải chuẩn bị sẵn sàng.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu khẽ động ý niệm.

Tống Thư Hàng two hiện hình từ sau lưng cậu.

Thủy Quần Phân Thân Thuật!

“Như vậy, bản thể của tôi bị bắt về ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’, phân thân của tôi vẫn có thể lượn lờ bên ngoài.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Ngoài phân thân ra, cậu còn để Công Đức Xà Mỹ Nhân ở bên ngoài, dù cho bản thể, phân thân đều bị bắt vào, Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng có thể vừa lượn lờ bên ngoài, vừa chia sẻ cảm quan.

Đang nói chuyện, thế giới ma kiếp đột nhiên biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bàn tay khổng lồ đột nhiên thò ra từ hư không, tóm lấy Tống Thư Hàng và Tống Thư Hàng two, ném toàn bộ vào ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.

Bao gồm cả Công Đức Xà Mỹ Nhân, cũng không ngoại lệ.

Tống Thư Hàng: “...” Bị một lưới bắt gọn.

Ngoài mấy người Tống Thư Hàng ra, thân thể cũ của Vân Tước Tử tiên tử cũng bị tóm lên, ném vào ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.

Tuy nhiên, tiểu hào của Vân Tước Tử tiên tử lại không bị bắt.

Bởi vì ngay từ đầu, chương trình của Thiên Đạo khóa chặt chính là ‘Vân Tước Tử bị quả cầu kim loại lỏng bám vào’.

Tiểu hào của Vân Tước Tử đã hoàn toàn tách khỏi quả cầu kim loại lỏng, tự nhiên không nằm trong danh sách bị bắt.

“Thư Hàng tiểu hữu, xin hãy cho ta mượn ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’!” Tiểu hào Vân Tước Tử không cam lòng hét lên.

Nhưng đã muộn, Tống Thư Hàng đã bị ném vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo.

Còn tiểu hào Vân Tước Tử, bị đưa về hiện thế.

Tu sĩ chư thiên vạn giới, vô hình trung lại thoát được một kiếp.

×××××××××× Bạch tiền bối two đã sớm giấu bản thể của mình về ‘Tà Liên thế giới’, tiễn Tống Thư Hàng và những người khác rời đi.

Sau đó, hắn lấy ra thanh ‘Chung Yên Thánh Kiếm’, đưa tay để lại ấn ký của mình lên trên kiếm.

“Pháp khí tổ hợp ba mươi ba, Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, một bộ công pháp ba mươi ba nhánh.

Thủ đoạn này, luôn cho ta cảm giác quen thuộc.” Bạch tiền bối two khẽ ấn một cái, Chung Yên Thánh Kiếm lại phân tán ra, hóa thành ba mươi ba loại pháp khí khác nhau.

Hắn không ngừng lắp ráp, tháo rời pháp khí.

Hiện tại thanh ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ này còn chỉ có một hình thức tổ hợp là ‘Thánh Kiếm’.

Nhưng nhìn cách chúng tổ hợp, tương lai chúng chắc chắn còn có nhiều hình thái hơn nữa.

“Quả nhiên không sai... lối tư duy chế tạo pháp khí, lối tư duy công pháp này, chính là lối tư duy của ta.” Bạch tiền bối two xác định.

Giống như mỗi người viết truyện sẽ có phong cách riêng, sáng tác đồ vật sẽ có phương thức tư duy riêng.

Bạch tiền bối two sau khi tháo lắp vài lần, đã có thể phát hiện ra phương pháp cấu thành của ‘pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú’ này hoàn toàn là làm theo lối tư duy của hắn.

“Ta chắc chắn mình chưa từng chế tạo ‘pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú’ này, vậy thì đáp án chỉ có một.” Bạch tiền bối two nói.

Thiết kế của bộ pháp khí này, e là do vị tương ứng với hắn, nghiên cứu phát minh để lại.

Vị tương ứng với mình, năm đó rốt cuộc đã làm gì?

Bạch tiền bối two cũng rất đau đầu, bởi vì vị đó rốt cuộc đã làm gì, hoàn toàn không nói với hắn.

“Tính cách tệ hại gì đây, rõ ràng chúng ta hai người có chung một đoạn ký ức lớn, sao tính cách lại khác nhau nhiều như vậy?

Không thể giống ta, thích truyện cười, thích ngủ, thích nuôi vài con thú cưng sao?” Bạch tiền bối two nói.

Sau khi cất ‘Thánh Kiếm’ đi, hắn véo cằm suy nghĩ. 【Bạch, ngươi cút ra đây cho ta, hôm nay ta nhất định phải xử ngươi!】 Lúc này, ở lối vào của Tà Liên thế giới, truyền đến tiếng gầm lớn của quả cầu kim loại lỏng.

Chương 1545

Quả cầu kim loại lỏng phát hiện mình đột nhiên mất đi một đoạn ký ức, nó luôn cảm thấy đoạn ký ức này rất quan trọng, nhưng tại sao đoạn ký ức này lại mất đi một cách khó hiểu?

Nó dùng đến quyền hạn Cửu U Chúa Tể của mình, cố gắng khôi phục lại quá trình mất trí nhớ, nhưng không thu được gì.

Thế là, nó tức giận đùng đùng chạy đến bên cạnh Tà Liên thế giới, gào thét khiêu chiến vị Cửu U Chúa Tể khác là ‘Bạch’.

Đối với quả cầu kim loại lỏng mà nói, bất kể trên thế giới này xảy ra chuyện xấu gì, đó nhất định là lỗi của ‘Bạch’.

Dù sao đến khiêu khích Bạch, tuyệt đối không sai.

“Xin lỗi, ‘Bạch’ mà ngài tìm đang bế quan, xin liên hệ lại sau.” Bạch tiền bối two gân cổ hét lên.

“Ra đây, cút ra đây cho ta.

Ta mất một đoạn ký ức rốt cuộc là sao?

Ra đây, chúng ta đánh một trận ra trò.” Quả cầu kim loại lỏng gầm lên.

“Kỳ lạ, ngươi mất một đoạn ký ức thì liên quan quái gì đến ta?

Tìm ta làm gì?” Bạch tiền bối two có chút chột dạ nói.

Quả cầu kim loại lỏng: “Chỉ cần có lỗi, đó nhất định là lỗi của ngươi.

Dù sao ngươi cũng cút ra đây, chúng ta đại chiến một trận.” “Đây là logic cường đạo gì vậy?” Bạch tiền bối two buồn bực nói.

Quả cầu kim loại lỏng: “Cút ra đây cho ta, hôm nay giữa ngươi và ta định sẵn chỉ có thể còn lại một người.” Bạch tiền bối two day day thái dương, hắn nhìn thanh ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ trong tay.

Ừm, có nên thử uy lực của bảo kiếm mới không?

“Chiến thì chiến, ta sợ ngươi chắc?

Mở lối vào Tà Liên thế giới ra!” Bạch tiền bối two nói.

Một trận chiến giữa các Cửu U Chúa Tể, lại một lần nữa kéo màn.

×××××××××× Ở một nơi khác, sau khi Bá Nho Huyền Ma lại bị ném vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, tu sĩ chư thiên vạn giới, tà ma thế giới Cửu U lại dần dần quên đi sự tồn tại của y.

Thậm chí những chuyện liên quan đến Tống Thư Hàng cũng bắt đầu trở nên trong suốt.

Bao gồm cả quá trình y hiển thánh, giảng pháp.

Nhưng lại vì ‘Ma tiền hiển thân’ cũng có công hiệu một năm ‘thiên hạ không ai không biết vua’.

Cho nên, ký ức trở nên trong suốt lại sẽ khôi phục lại một số ấn tượng mơ hồ.

“Kỳ lạ, ta nhớ ta vừa rồi đang nghe giảng pháp mà, một vị Bát phẩm mới tấn chức đang giảng pháp.

A a a, bụng của ta sao thế này?

Đau quá, đau quá.” “Bá Nho Huyền Ma giảng pháp xong rồi sao, a a a a ~ cảm giác kỳ diệu này là sao?

Ta, mang thai?” “Ai là Bá Nho Huyền Ma?

Ta mang thai con của y?” Hôm nay, tu sĩ chư thiên vạn giới, đều ghi nhớ kỹ chuyện mình ‘mang thai con của Bá Nho Huyền Ma’.

Nhưng Bá Nho Huyền Ma trông thế nào, lại không ai có thể nhớ

ra.

Bóng ma trong lòng tu sĩ chư thiên vạn giới lại một lần nữa mở rộng. …...

Phòng tối nhỏ của Thiên Đạo.

“Tôi về rồi đây.” Tống Thư Hàng vẫy tay.

“Chào mừng trở về, Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Tống tiền bối, ngài vừa chạy đi đâu vậy?” Vũ Nhu Tử nói.

“Ngươi vừa đi độ kiếp à?” Phân thân của Bạch tiền bối liếc mắt đã thấy cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Lại bị kéo vào thế giới ma kiếp của Vân Tước Tử tiên tử rồi, một lời khó nói hết.” Nói xong, cậu nhìn phân thân của Bạch tiền bối, đột nhiên trong lòng khẽ động, hỏi: “Bạch tiền bối, ngài có bao giờ nghĩ đến việc làm Thiên Đạo không?” “Đương nhiên rồi, mục tiêu của tu sĩ chính là trở thành Thiên Đạo mà.” Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “Nếu có một ngày Bạch tiền bối ngài cảm thấy làm Thiên Đạo chán rồi thì sao?” Bạch tiền bối đáp: “Ta lại chưa làm Thiên Đạo bao giờ, cũng không biết sau khi mình làm chán vị trí Thiên Đạo rồi sẽ làm gì.

Ừm… cảm giác với tính cách của ta, chắc sẽ tự mình tìm việc thú vị để làm thôi.” Nếu bên cạnh không có việc gì thú vị, thì tự mình tạo ra niềm vui.

“Vậy Bạch tiền bối, ngài có chọn từ chức Thiên Đạo không?” Tống Thư Hàng đoán chừng hỏi.

“Sao có thể?” Bạch tiền bối quả quyết đáp: “Khó khăn lắm mới trở thành Thiên Đạo, sao phải từ chức?

Sau khi thành Thiên Đạo, mới có thể chơi được rất nhiều thứ mà tu sĩ bình thường muốn chơi mà không có cách nào chơi.

Vũ trụ lớn như vậy, chư thiên vạn giới lớn như vậy, những thứ hay ho chắc chắn là vô tận.

Có những nơi, chỉ có Thiên Đạo mới vào được, tu sĩ bình thường căn bản không thể vào.

Ví dụ như 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo' chúng ta đang ở đây, còn có nhiều nơi tương tự hơn nữa.

Nếu từ chức rồi, sẽ còn nhàm chán hơn." "Có lý." Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Thiên Đạo giống như tồn tại có quyền hạn cao nhất, có thể vào tất cả các bản đồ ẩn.

Mà nếu từ chức rồi, những bản đồ ẩn này sẽ không vào được.

Cho nên, vị Thiên Đạo thứ hai từ dưới lên, nghi là vị tương ứng với Bạch tiền bối two, cái gọi là 'chán rồi, không muốn chơi nữa', có lẽ cũng có nội tình?

Các đời Thiên Đạo nhiều như vậy, đều nghĩ cách thoát khỏi vị trí 'Thiên Đạo'.

Vị trí Thiên Đạo này, e là không tốt đẹp như mọi người tưởng tượng?

Trong đó có lẽ là một cái hố lớn?

Hoặc là, chỉ khi đứng ở vị trí 'Thiên Đạo' rồi, mới có thể nhìn thấy cao hơn, xa hơn, có mục tiêu lớn hơn, các đời Thiên Đạo mới tìm cách từ chức, sau đó tìm cách mưu cầu cảnh giới 'siêu việt Thiên Đạo'?

Hay là, một phần Thiên Đạo sau khi trở thành Thiên Đạo, có được ‘thuộc tính bất hủ’ mình muốn, sẽ từ vị trí Thiên Đạo trốn đi, tiếp tục làm những việc mình muốn làm?

Ví dụ như...

Vân Tước Tử tiên tử có một khối xương bất hủ?

“Đúng rồi, Thư Hàng sao ngươi đột nhiên hỏi vấn đề này?” Bạch tiền bối tò mò.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử đột nhiên giơ tay nói: “Bạch tiền bối, ngài không thấy, chính ngài chính là con ruột của Thiên Đạo sao?” Bạch tiền bối: “...” “Thư Hàng, ngươi tấn cấp Ngũ phẩm rồi à?” Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục chú ý đến trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng.

Giữa mi tâm của Tống Thư Hàng, tinh thần lực màu vàng kim lấp ló.

Đây là sau khi cậu tấn cấp Ngũ phẩm, tinh thần lực tăng vọt một đoạn, không thể tùy ý khống chế, dẫn đến tinh thần lực bị rò rỉ ra ngoài.

Ngoài ra, ‘tiên thiên chân nguyên’ trong cơ thể Tống Thư Hàng sinh ra biến đổi, hóa thành linh lực của Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Kim đan trong cơ thể cậu bắt đầu chậm rãi cải tạo thân thể của cậu, chỉ cần bế quan một thời gian, kim đan và linh lực sẽ khiến thân thể của tu sĩ Ngũ phẩm ‘tiến hóa’, cuối cùng đúc thành 【Linh Hoàng Chi Thể】.

Ngũ phẩm, chính là một cột mốc.

Đối với tu sĩ mà nói, Nhất phẩm là một ngưỡng cửa, là sự phân biệt giữa tu sĩ và người thường, chính thức bước vào trạng thái ‘siêu phàm’.

Nhị phẩm cũng là một ngưỡng cửa, sau cảnh giới này, sức mạnh trong cơ thể tu sĩ từ khí huyết chi lực hư ảo hóa thành chân khí, tuổi thọ cũng tăng vọt lên hơn hai trăm năm.

Cảnh giới Ngũ phẩm thì là một bước ngoặt trời đất, một viên kim đan định đại đạo, kim đan trở thành hạt nhân của tu sĩ, chuyển hóa toàn bộ tiên thiên chân nguyên thành 'linh lực'.

Ở cảnh giới này, tu sĩ đã siêu thoát khỏi ngũ cốc luân hồi.

Đặc biệt là 'Linh Hoàng Chi Thể' là ranh giới lớn nhất giữa tu luyện giả và người thường.

Sự khác biệt giữa tu sĩ Ngũ phẩm và người thường, trên người tu sĩ nhân loại biểu hiện không rõ ràng lắm.

Nhưng từ trên người yêu tu, có thể thấy được sự thay đổi trọng đại của cấp bậc này.

Ngũ phẩm đại yêu, mới có thể hóa hình.

Đây đã là sự thay đổi về hình thái sinh mệnh.

"Đúng vậy, dưới sự hành hạ của thiên kiếp, ma kiếp của Vân Tước Tử tiên tử, tôi bị cưỡng ép nâng lên cảnh giới Ngũ phẩm." Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi.

Lần thiên kiếp Ngũ phẩm này, nếu không phải ở địa bàn của 'Bạch tiền bối two', thật không biết sẽ độ thành cái dạng gì.

Ít nhất là 'pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú' thì đừng hòng nghĩ đến.

Nói không chừng còn độ kiếp thất bại, hóa thành tro bụi.

Dù sao trước khi độ kiếp, cậu không có chuẩn bị gì cả.

"Bốn tháng rưỡi lên Ngũ phẩm." Bạch tiền bối véo cằm nhìn Tống Thư Hàng.

Đợi ra khỏi 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo', các đạo hữu trong

Cửu Châu Nhất Hào Quần biết tin Tống Thư Hàng đã lên Ngũ phẩm, áp lực sẽ lớn đến mức nào?

“Tống tiền bối, quả nhiên ngài mới là con ruột của Thiên Đạo.” Vũ Nhu Tử nói, nói xong, cô đột nhiên lại cảm ứng được gì đó: “Bá...

Bá Nho Huyền Ma?” Tô Thị A Thập Lục thì có chút lo lắng nói: “Sẽ không có ẩn họa gì chứ?

Bá...

Bá Nho?” Tống Thư Hàng: “...” Chữ Bá phía trước, có thể đừng đọc hai lần được không?

“Không cần lo lắng, trạng thái của tôi vẫn ổn, đạo tâm của tôi cũng có thể chống đỡ được.

Ngoài ra, các cậu cũng thấy rồi, tôi có thêm một ma hiệu, Bá Nho Huyền Ma.

Đây là phần thưởng sau khi vượt qua ma kiếp.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

“Tôi lại bỏ lỡ chuyện gì hay ho rồi sao?” Vũ Nhu Tử vẻ mặt tiếc nuối, lại hỏi: “Đúng rồi, đan văn thì sao?

Tống tiền bối ngài không có chuẩn bị gì, phương diện đan văn không có vấn đề gì chứ?” Tống Thư Hàng đáp: “Trạng thái kim đan của tôi khá đặc thù, tôi nghi ngờ ban đầu mình là vô văn kim đan.” “Vô văn?

Sao có thể, kim đan ít nhất cũng phải có một văn chứ.” Vũ Nhu Tử nghi hoặc.

Tống Thư Hàng nói: “Vô văn kim đan có tồn tại, ừm… Bạch tiền bối ngài có biết về vô văn kim đan không?” Giữa Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, có một mối liên hệ rất sâu.

Bạch tiền bối two năm đó là vô văn kim đan, vậy Bạch tiền bối rất có thể cũng là vô văn kim đan.

“Ta không biết, cũng chưa từng nghe qua vô văn kim đan.” Bạch tiền bối lắc đầu.

“Bạch tiền bối ngài có bao nhiêu văn kim đan, tôi chưa bao giờ nghe người trong nhóm nhắc đến.” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Bởi vì kim đan của ta khá đặc thù, nên ta chưa bao giờ nhắc đến với người trong nhóm.” Bạch tiền bối đáp: “Nhưng thật ra nói ra cũng không có gì, số lượng đan văn của ta lúc đó là 10 văn.” Tô Thị A Thập Lục sững sờ: “Long văn trên kim đan, nhiều nhất không phải chỉ có 9 văn sao?” Cửu văn là giới hạn, dù là Nho Gia Thánh Nhân bá đạo vô song năm đó, một mình đánh bại cả chư thiên vạn giới, lúc Ngũ phẩm kim đan cũng là cửu văn cảnh giới.

Chương 1546

Bạch tiền bối 10 văn rốt cuộc là sao?

Bạch tiền bối véo cằm nói: “Năm đó khi ta tấn cấp Ngũ phẩm, khó khăn lắm mới vượt qua thiên kiếp, ngưng tụ hư đan thành kim đan, sau đó thì chờ đan văn xuất hiện.

Nhưng đan văn của ta xuất hiện rất chậm, kim đan cứ biến đổi, xoay tròn… rồi sau đó.” Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Xích Tiêu Kiếm trong bụng, đều vểnh tai lắng nghe.

“Rồi sau đó, ta cảm thấy ngồi chờ đan văn xuất hiện hơi lãng phí thời gian.

Thế là, ta bế quan một chuyến.

Lần bế quan này, chính là hơn một năm.

Đợi ta tỉnh lại từ trạng thái bế quan, kiểm tra lại kim đan của mình… rồi phát hiện trên kim đan của ta có mười đường đan văn.

Lúc đó ta tưởng mình đếm nhầm, nhưng đếm đi đếm lại mấy lần, vẫn là mười đường.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng theo bản năng nói: “Bạch tiền bối, đường đan văn thứ mười của ngài, có phải là do ai đó vẽ lên không?” “Phụt, đan văn mà vẽ được sao?” Bạch tiền bối cười nói.

“Dùng bút vẽ, mà còn không phai màu.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Đừng hỏi tôi sao biết được, đan văn của tôi chính là do người khác vẽ lên.” Vũ Nhu Tử: “Hả?” Tô Thị A Thập Lục: “Hả?” “Kim đan của tôi có chút kỳ quái, không biết vì sao, lúc tôi Tứ phẩm ngưng tụ hư đan là hình cá kình béo.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối đều gật đầu, chuyện này hai người đều biết.

“Rồi lúc tôi Ngũ phẩm, hư đan cá kình béo biến thành kim đan cá kình béo.

Trên đó có ba đường đan văn.” Tống Thư Hàng lại nói.

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc: “Vậy ‘vô văn kim đan’ mà ngươi nói trước đó là có ý gì?” Vũ Nhu Tử: “Chỉ có ba đường?” Không thể nào, với cảnh giới Ngũ phẩm sau bốn tháng rưỡi của Tống tiền bối, thiên phú có kém đến đâu cũng không thể chỉ có ba đường long văn kim đan!

Thiên phú của Tống tiền bối tuyệt đối không thể quá kém... nếu một người thật sự không có chút thiên phú tu luyện nào, dù cho cung cấp tài nguyên vô hạn, cũng không thể tạo ra kỳ tích bốn tháng rưỡi lên Ngũ phẩm.

Tống Thư Hàng đáp: “Ba đường đan văn này đều không phải của tôi, một đường là do ‘pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú’ tăng thêm cho tôi, một đường là do Công Đức Xà Mỹ Nhân và Thánh Ấn gia trì, còn một đường là do 《Nho Gia Kim Cương Thân》 và 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 gia trì.

Nói cách khác… ngoài ba thứ gia trì này ra, bản thân tôi không có một đường long văn nào.” “Vô văn kim đan, có hiệu quả đặc thù gì?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Chắc là rất đặc thù… nhưng đã không còn liên quan đến tôi nữa.

Tôi bây giờ là ‘cửu văn’.

Nơi độ kiếp trước đó là ‘thế giới ma kiếp’, đúng lúc là địa bàn của vị kia.

Sau đó, vị kia ra tay bổ sung cho tôi sáu đường long văn.

Dùng bút vẽ lên.” Tống Thư Hàng nói.

“Thế cũng được à?” Tô Thị A Thập Lục chỉ cảm thấy lượng thông tin quá lớn, thế giới quan của cô có chút sụp đổ.

Bạch tiền bối nghe vậy, véo cằm trầm tư.

Đan văn, vẽ lên.

Vô văn kim đan.

“Lúc đó ngươi có hỏi vị kia, bảo hắn vẽ cho ngươi mười long văn không?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng đột nhiên sững sờ.

Đúng vậy, nếu đã đan văn có thể vẽ lên, nói không chừng có thể vẽ mười long văn, mười một long văn, thậm chí nhiều hơn?

Bạch tiền bối trước mắt chính là ví dụ, đột phá giới hạn ‘chín’ của mười long văn.

“Tôi không hỏi, tôi chỉ tưởng cửu long văn là giới hạn, nên chỉ cần cửu long văn.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài: “Tôi cảm thấy mình đã bỏ lỡ một cơ duyên lớn.” “Tống tiền bối, ‘cửu long văn vẽ’ của ngài, có thể cho tôi xem không?” Lòng hiếu kỳ của Vũ Nhu Tử trỗi dậy.

Tống Thư Hàng nghe vậy, cười hắc hắc: “Cậu muốn xem à?

Vậy cậu hãy phóng tinh thần lực lên người tôi, tôi sẽ dẫn dắt tinh thần lực của cậu, nội thị kình đan của tôi.

Hắc hắc hắc hắc.” “Muốn xem, muốn xem.” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Thư Hàng, ngươi cười hơi quái.” “Không có gì, lát nữa A Thập Lục cậu cũng vào xem đan văn kim đan của tôi.

Vui lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử phóng tinh thần lực ra, rơi lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thì dẫn dắt tinh thần lực của Vũ Nhu Tử, tiến vào trạng thái nội thị, đi đến nơi có kình đan.

“Ủa?

Tống tiền bối, kình đan của ngài là ăn quá béo, hay là mang thai rồi?” Vũ Nhu Tử nói.

“Không có gì, tôi đã nói rồi, cá kình của tôi là cá kình béo, vốn dĩ đã mập...

Vãi, kình đan của tôi sao thế này?

Trước đó vẫn ổn mà.” Tống Thư Hàng nói được nửa câu thì nhìn thấy kim đan cá kình béo của mình, lập tức ngơ ngác.

Cá kình béo của mình tuy trước kia đã mập, nhưng bây giờ mập quá rồi đúng không?

Cái bụng nhỏ cao ngất, quá rõ ràng, cứ như là... mang thai vậy.

Hiệu quả này, là hiệu quả của Hoài Dựng Ngưng Thị?

Lúc đó cậu nhập mộng vào cuộc đời của ‘Tạo Hóa tiên tử’, liên tục trúng hai phát ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ của Nho Gia Thánh Nhân.

Tuy lúc đó người mang thai đều là thể nhập mộng của Tạo Hóa tiên tử, nhưng nói không chừng bản thể của cậu cũng bị ảnh hưởng?

Hay nói cách khác, là lúc cậu giảng pháp, đã dùng ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’, rồi kình đan của cậu mang thai?

Đúng là gặp quỷ rồi.

“Có thể là ăn quá béo rồi, Tống tiền bối, long văn kim đan đâu?” Vũ Nhu Tử lại hỏi, so với kim đan mang thai, cô càng muốn xem cái ‘long văn kim đan vẽ lên’.

“Chờ một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Cuộc trò chuyện của hai người lúc này là giao lưu trên ý thức tinh thần.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng tạm thời gác chuyện ‘kình đan mang thai’ sang một bên.

Cậu khẽ động ý niệm, áo giáp trên kình đan từ từ mở ra.

“Áo giáp kim đan?

Ngầu vậy?” Đôi mắt Vũ Nhu Tử sáng lên.

Hay là về hỏi cha, có cách nào làm cho kim đan biến dị không?

Hoặc là tìm cách làm một bộ áo giáp kim đan?

Dĩ nhiên, ý nghĩ này của Vũ Nhu Tử cũng chỉ thoáng qua.

Áo giáp kim đan từng mảnh bung ra, lộ ra từng đường long văn kim đan to khỏe. ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’, ‘Chung Yên Thánh Kiếm’, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân + Thánh Ấn’, ‘Viễn Cổ Thánh Viên + Nho Gia Kinh Thư’, Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn, Liên hoa thế giới hạt nhân, cá kình béo do ba mươi ba thú tổ hợp thành.

Mỗi đường long văn đều cực kỳ đặc sắc, Vũ Nhu Tử nhìn thấy, trong lòng ngứa ngáy vô cùng.

Ước gì đan văn mình ngưng tụ cũng có thể có nhiều đặc sắc như vậy.

“Tiếp theo là đường long văn thứ chín, đường long văn này siêu cấp đặc sắc.

Trước khi xem, cậu hãy chuẩn bị tâm lý trước.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc, cậu khẽ động ý niệm, mở áo giáp trên đường long văn cuối cùng.

“Chuẩn bị tâm lý?” Vũ Nhu Tử tò mò nhìn về phía đường long văn kim đan cuối cùng.

Tống Thư Hàng càng nói như vậy, cô càng tò mò, thế là cẩn thận thưởng thức đường long văn cuối cùng.

So với tám đường long văn trước, đường long văn cuối cùng này mảnh hơn một chút, thon dài hơn một chút, phong cách long văn đẹp hơn.

Khi Vũ Nhu Tử nhìn chằm chằm vào long văn, đột nhiên... hình ảnh một cô gái chân dài xuất hiện trước mắt cô.

Cô gái này tóc dài đến eo, da trắng, chân dài.

Không phải cô tự khen, cô gái này trông cũng xinh đẹp, ăn mặc trẻ trung, xinh đẹp.

“Ủa?

Ủa ủa ủa ủa ủa?” Tinh thần lực của Vũ Nhu Tử dao động kịch liệt.

Cô gái chân dài này, chẳng phải là cô sao?

Sao lại thế này?

Tống tiền bối đã vẽ cô vào đường long văn cuối cùng trên kim đan?

Quá đột ngột rồi.

“Tống...

Tống...

Tống tiền bối?” Vũ Nhu Tử có chút hoảng hốt, luống cuống.

Cô không hề chuẩn bị, bị một cú sốc lớn như vậy, nói năng cũng lắp bắp.

Dù cô và Tống tiền bối rất hợp duyên, hai người nói chuyện cũng rất vui vẻ, hơn nữa hai người đều ngầm có nhân tố thích tìm đường chết, rất hợp nhau.

Nhưng mà, thời gian cô và Tống tiền bối ở bên nhau khá ít mà.

Cô luôn cảm thấy tình cảm giữa mình và Tống tiền bối, là mối quan hệ ‘tiền bối, hậu bối’ rất bình thường.

Nhưng bây giờ, Tống tiền bối khắc cô vào trong long văn kình đan, đây là có ý đó sao?

Vũ Nhu Tử căng thẳng đến không nói nên lời, không biết phải đối mặt với chuyện này thế nào.

“Thế nào?

Kích thích không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử hoảng loạn nói: “Cái đó, cái kia...

Chương 1547

Tống tiền bối... ta... ta không biết phải nói gì, giữa chúng ta có phải là quá nhanh rồi không... ta còn chưa chuẩn bị tâm lý...” “Hắc hắc hắc hắc, cậu thấy gì?” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

“Thấy gì... thấy ta chứ sao.” Dao động tinh thần của Vũ Nhu Tử vẫn rất lớn.

Tuy nhiên, nghe thấy Tống Thư Hàng dường như ‘lời trong lời’, cô hơi bình tĩnh lại một chút.

“Hắc hắc, thấy chính mình là đúng rồi.

Long văn thứ chín này, là thuộc tính chiếu rọi 【Ta】.

Ừm, giải thích hơi phiền phức, thật ra nói trắng ra, cái này chính là một cái gương.

Cậu nhìn chằm chằm vào nó, là có thể thấy 【Chính mình】.

Thú vị không?” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “...” “Kích thích không?” Tống Thư Hàng nói.

Dao động tinh thần của Vũ Nhu Tử, cuối cùng cũng dần dần bình tĩnh lại.

Một lúc lâu sau, cô nói: “Tống tiền bối...

Tam Lãng tiền bối sẽ khóc đó.” “Liên quan gì đến Tam Lãng tiền bối?” Tống Thư Hàng tò mò.

“Ta cảm giác, ngôi vương của vua tìm đường chết của Tam Lãng tiền bối sớm muộn gì cũng bị ngài soán ngôi.

Nhưng mà, thật kích thích!” Vũ Nhu Tử vui mừng nói.

Khi nhìn thấy trong 【Đan văn】 cuối cùng trên kim đan của Tống Thư Hàng là chính mình, cô đến nói chuyện cũng trở nên lắp bắp.

Toàn bộ quá trình bây giờ nhớ lại, kích thích không thể tả.

“Vui quá, thú vị quá.

Đi mạo hiểm cùng Tống tiền bối quả nhiên là lựa chọn chính xác.” Vũ Nhu Tử ý chí chiến đấu dâng cao nói: “Lần sau có cơ hội, tôi còn muốn đi chơi cùng Tống tiền bối.” “Ha ha ha ha, hiệu quả của văn thứ chín này, cậu đừng nói cho Bạch tiền bối và A Thập Lục biết trước, chúng ta bây giờ ra ngoài, tôi sẽ dẫn A Thập Lục và Bạch tiền bối vào.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử nói: “Không vấn đề, tôi đảm bảo sẽ không nói ra... như vậy mới thú vị.” Tống Thư Hàng: “Hắc hắc hắc.” Vũ Nhu Tử: “Hắc hắc hắc.” “Đi, chúng ta ra ngoài trước.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “Tiếc quá, có thể vào khí hải đan điền xem kình đan đan văn chỉ là tinh thần lực, không phải hình ảnh.

Nếu hình ảnh có thể cụ thể hóa ra, rồi chụp lại, nhất định sẽ rất thú vị.” Tống Thư Hàng: “Đúng vậy, tiếc quá.” “Đúng rồi, Tống tiền bối.

Nếu Bạch tiền bối lúc đó kích động, ngã thì sao?” Vũ Nhu Tử có chút lo lắng.

Tống Thư Hàng: “Yên tâm, với tính cách của Bạch tiền bối, ngài ấy dù thấy chuyện này, chắc cũng sẽ rất bình tĩnh thôi.” “A Thập Lục thì sao?

Cô ấy có bị kích thích, rút đao chém người không?” Vũ Nhu Tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng: “Chắc là... không đâu nhỉ?” ********* Một lát sau, tinh thần lực của Vũ Nhu Tử rút khỏi vị trí kim đan của Tống

Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi: “Vũ Nhu Tử, thấy gì vậy?” Vũ Nhu Tử nghiêm túc, cô khẽ vỗ vai Tô Thị A Thập Lục, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Đi đi, cậu tự mình đi xem đi.” Tô Thị A Thập Lục: “???” Thế là, trong vẻ mặt nghi hoặc, tinh thần lực của Tô Thị A Thập Lục đầu nhập vào thế giới kim đan của Tống Thư Hàng.

Giống như Vũ Nhu Tử, cô trước tiên xem xong tám đường long văn trước của Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc cuối cùng, Tống Thư Hàng từ từ mở áo giáp long văn thứ chín trên kim đan.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tô Thị A Thập Lục cũng nhìn thấy đường long văn tương đối mảnh đó.

Tương tự, Tống Thư Hàng trước khi trình diễn long văn thứ chín, trước tiên bảo Tô Thị A Thập Lục chuẩn bị tâm lý.

“Đường long văn này có gì đặc biệt sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Cảm giác Tống Thư Hàng giới thiệu đường long văn này cho cô, có cảm giác như đang chơi khăm.

“Cậu cứ nhìn chằm chằm vào nó.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nói.

A Thập Lục tiếp tục nhìn chằm chằm vào đường long văn thứ chín này...

Một lát sau, trong mắt cô, đường kim long long văn này hoạt động, kim long sống động như thật cưỡi mây đạp gió.

Tiếp theo... màu sắc trên người con kim long này từng chút một phai đi, biến thành một con bạch long xinh đẹp.

“Long văn thứ chín của ngươi, sẽ phai màu?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Gì cơ?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Ủa?

Phản ứng của ngươi kỳ lạ quá, long văn thứ chín của ngươi đột nhiên hoạt động, rồi phai màu.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: “...” A Thập Lục thấy cái quỷ gì vậy!

Đây không phải là long văn chiếu rọi ‘ta’ sao?

A Thập Lục khi thấy đường long văn này, không phải nên thấy chính mình đáng yêu sao?

Long văn phai màu là cái trò gì?

“Kỳ lạ, lẽ nào long văn thứ chín mất hiệu lực rồi?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, cậu thông qua nội thị, nhìn chằm chằm vào long văn thứ chín.

Khoảnh khắc tiếp theo, long văn thứ chín chiếu ra hình dạng một thiếu niên tóc xanh dài.

Đúng vậy, là hình dạng của chính cậu.

Dù cậu bây giờ đã cạo trọc đầu, nhưng long văn thứ chín vẫn có thể chiếu ra hình dạng ‘Tống Thư Hàng chân thực’.

“Không có vấn đề gì!” Tống Thư Hàng tò mò.

Tô Thị A Thập Lục: “Long văn thứ chín này của ngươi, có hiệu quả đặc biệt gì?” “Năng lực chiếu rọi 【Ta】 đó, chính là giống như một cái gương, có thể chiếu ra chính bản thân người nhìn thấy long văn.” Tống Thư Hàng nói xong, đột nhiên hơi khựng lại.

A Thập Lục thấy long văn phai màu... biến thành một con bạch long.

Nếu hiệu quả của ‘long văn thứ chín’ không mất tác dụng, vậy con ‘kim long phai màu’ mà A Thập Lục thấy, có phải chính là cô ấy không?

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, Tô Thị A Thập Lục dường như cũng nghĩ đến điểm này.

Tinh thần lực của cô bắt đầu dao động kịch liệt bất an, rối thành một mớ.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu cảm thấy mình chơi với lửa quá đà rồi.

Cậu dù sao cũng không phải Tam Lãng tiền bối, tìm đường chết mà không chết là một loại thiên phú, rất rõ ràng cậu không có.

“Ngươi đoán ra rồi?” Tinh thần lực của Tô Thị A Thập Lục lại bắt đầu bình ổn lại, cô nhẹ nhàng nói.

Tống Thư Hàng nói: “Ừm, không ngờ A Thập Lục cậu là công chúa long tộc.

Thiên Hà Tô Thị, là huyết mạch long tộc sao?” “Thư Hàng, ngươi đúng là tên ranh ma.

Đừng có nghiêm túc nói nhảm nữa.” Tô Thị A Thập Lục cười lên.

Tống Thư Hàng: “...” “Thật ra cũng không có gì, tôi cũng không cố ý giấu mọi người.

Chỉ là cảm thấy chuyện này cũng không cần thiết phải nói ra.” Tô Thị A Thập Lục từ từ nói: “Lần trước thiên kiếp Tứ phẩm thất bại, cậu mang về cho tôi ‘Long Cốt Khô Đằng’.

Vốn dĩ chỉ để chữa trị vết thương thiên kiếp của tôi, nhưng sau khi dùng Long Cốt Khô Đằng, tôi đã xảy ra một số thay đổi.

Tôi hóa rồng.” “Chỉ là hóa rồng đơn giản vậy sao?” Tống Thư Hàng nói.

Nếu chỉ đơn giản là hóa rồng, vậy Tô Thị A Thập Lục khi soi gương, ít nhất vẫn có thể chiếu ra một chút hình dạng của ‘Tô Thị A Thập Lục’.

“Ngươi, vẫn là A Thập Lục, đúng không?” Tinh thần lực của Tống Thư Hàng, phát ra âm thanh trầm thấp.

“Ừm, tôi vẫn là A Thập Lục, điều này sẽ không bao giờ thay đổi.” Tô Thị A Thập Lục khẳng định.

Nghe được câu trả lời chắc nịch của A Thập Lục, Tống Thư Hàng cũng yên tâm hơn một chút.

Cậu gật đầu rồi đề nghị: “Hay là lát nữa ra ngoài, nhờ Bạch tiền bối kiểm tra lại cho cậu một lần nhé?” “Được, nghe cậu.” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Nàng vẫn là nàng, cho dù hóa rồng thì vẫn là Tô Thị A Thập Lục.

Vì vậy, việc kiểm tra cũng không có vấn đề gì.

Cảm nhận được Tống Thư Hàng vẫn còn hơi lo lắng, trong lòng nàng ấm áp, bèn nói thêm: “Trạng thái ‘hóa rồng’ của tôi thực ra cũng có phần tương tự với trạng thái công đức xà mỹ nhân của cậu.

Bạch Long dùng một dạng tương tự như thể công đức để bám vào người tôi, chữa lành vết thương thiên kiếp và giúp đỡ tôi.” “Thì ra là vậy, nhưng tại sao lúc cậu chiếu rọi ‘chân ngã’, hiện ra lại là Bạch Long?

Mà không phải là bản thể của cậu?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Công đức xà mỹ nhân bám vào người cậu, lúc chiếu ‘chân ngã’ thì hiện ra chính cậu chứ đâu có hiện ra dáng vẻ của @#%× tiên tử.

Nói xong, Tống Thư Hàng lại liếc nhìn long văn thứ chín của mình.

“Trời đất ơi!” Tinh thần của cậu dao động kịch liệt.

Chỉ thấy trong hình ảnh mà ‘long văn thứ chín’ phản chiếu, hiện ra một bóng hình mặc phượng bào lộng lẫy, đang nằm nghiêng trên ghế rồng với tư thế quyến rũ.

Phong thái vô hạn.

Chính là công đức xà mỹ nhân!

Nhưng lúc này nàng không phải ở trạng thái đuôi rắn, đôi chân thon trắng ngần của nàng lộ ra từ trong phượng bào, mỗi một ngón chân đều trắng nõn, mơn mởn.

Ngửa mặt nhìn trời, ban nãy vẫn còn bình thường mà?

Sao đột nhiên lại chiếu ra dáng vẻ của ‘Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử’ rồi?

Chẳng lẽ cái gọi là ‘chân ngã’ của long văn thứ chín chỉ là tướng do tâm sinh?

Mình cho rằng mình là gì thì sẽ biến thành cái đó?

Nếu mình tự thôi miên mình là siêu nhân, liệu có hiện ra một siêu nhân không?

Chương 1548

Trong hình ảnh, @#%× tiên tử chớp chớp mắt với Tống Thư Hàng, sau đó nàng vươn vai một cái.

Phượng bào hoàn toàn không che được thân hình tuyệt mỹ của nàng.

Sau khi vươn vai, nàng đột nhiên lăn từ trên ghế rồng xuống: “A a a~~” Tiếng hét bốn tông quen thuộc kiểu ‘Tống Thư Hàng’ vang lên.

Sau đó, @#%× tiên tử trong hình ảnh nghiêng đầu, chết.

Tống Thư Hàng: “…” Gan đau quá, lòng cũng thấy nghẹn.

Sau khi @#%× tiên tử chết, hình ảnh trên long văn thứ chín lại thay đổi.

Một vị tiên tử mặc đạo bào rộng thùng thình, ngồi ngay ngắn trên hoa sen, đạo quan trên đầu nàng xiêu xiêu vẹo vẹo, khiến người mắc bệnh ám ảnh cưỡng chế không nhịn được muốn chỉnh lại cho ngay ngắn.

Trên đỉnh đầu tiên tử có một vầng ‘Trường Sinh Giả nguyệt luân’, ẩn chứa ánh sáng trường sinh chi đạo của nàng.

Trình Lâm tiên tử.

Trong hình ảnh, Trình Lâm tiên tử mở đôi mắt đẹp.

Mắt của Trình Lâm đẹp vô cùng, tựa như những vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm, khiến người ta bị thu hút, say đắm đến mức chìm sâu vào trong đó.

Sau khi mở mắt, Trình Lâm tiên tử đưa tay phải lên che đôi môi hồng của mình.

Mỹ nhân e thẹn, che miệng cười duyên ư?

Quá ngây thơ rồi.

Trình Lâm e thẹn, không tồn tại.

“Chụt~~” Trình Lâm vung tay, ném cho Tống Thư Hàng một nụ hôn gió, nói: “Yêu ngươi nhất ~@#%×~” Tống Thư Hàng: “…” Màn tỏ tình cách không khiến người ta nghẹt thở!

Tống Thư Hàng cảm thấy không chỉ gan mà cả ngũ tạng lục phủ đều đau quặn.

Ngay sau đó, hình ảnh lại rung lên.

Long văn thứ chín lại chuyển thành hình ảnh ghế rồng, phượng bào và @#%× tiên tử. @#%× tiên tử đáng yêu vẫn nằm im lìm bên chân ghế rồng, lặng lẽ giả chết.

Như thể cảm ứng được màn tỏ tình và hôn gió từ xa của Trình Lâm, nàng đột nhiên đưa tay che mặt, trên má hiện lên một ráng hồng: “Huhu huhu~~” Tống Thư Hàng: “…” Huhu huhu là tiếng kêu quái quỷ gì vậy?! @#%× tiên tử, cái kiểu e thẹn của ngươi thật khó chịu quá, so ra thì ta vẫn quen với dáng vẻ giả chết của ngươi hơn.

Đang suy nghĩ, hình ảnh trên long văn thứ chín lại rung lên.

Trình Lâm tiên tử lại xuất hiện.

“Không ngờ long văn thứ chín lại có năng lực thần kỳ như vậy, không hổ là thủ đoạn của đại lão Cửu U.” Trình Lâm tiên tử nói, lần này nàng đưa hai tay ra, làm một động tác ‘trái tim’ trước ngực: “Tặng ngươi đó, @#%×~ cái máy xay đậu nành ma quái nhà ngươi, trẫm thích ngươi nhất.” Gì cơ?

Máy xay đậu nành?

Tống Thư Hàng không nhịn được nói: “Cái từ hình dung quái quỷ gì vậy?

Ma quái không phải là tiểu yêu tinh sao?

Máy xay đậu nành là cái hình dung vớ vẩn gì?" "Biến đi, đừng làm phiền trẫm và @#%× thân mật.

Hơn nữa, ngươi có hiểu phải theo kịp thời đại không?

Tiểu yêu tinh có ma quái đến đâu, làm sao bằng được máy xay đậu nành?" Trình Lâm tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "…" Cậu lại không nói được lời nào để phản bác.

Không đúng, quá không đúng.

"Tại sao ngươi vẫn còn ở đây?

Không phải ngươi đã chết rồi sao?" Tống Thư Hàng không nhịn được hỏi.

Lần trước, lúc Trình Lâm giao lại truyền thừa cho 'Diệp Tư', còn rất sướt mướt nói rằng tiếp theo nàng sẽ hoàn toàn biến mất, không chuyển thế, không phục sinh, không thai nghén trọng sinh nữa… hoàn toàn trở thành lịch sử.

Quả nhiên, mẹ Trương nói đúng, phụ nữ đẹp quá giỏi lừa người.

Trình Lâm nói dóc như rồng leo, lời nàng nói nửa chữ cũng không thể tin.

Trình Lâm tiên tử thu lại động tác trái tim trước ngực, hai tay kết một đạo ấn: "Chẳng lẽ ngươi vẫn chưa nhìn ra sao?

Ta đã sớm hoàn toàn tan biến rồi.

Chư thiên vạn giới không còn Trình Lâm tiên tử nữa, đạo hiệu Trình Lâm cũng đã được ngươi và Diệp Tư kế thừa rồi.

Cho nên, ta mà ngươi đang thấy… không còn là ta nữa.” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: “Bịa, tiếp tục bịa đi.” “Thật là, sự tin tưởng giữa người với người đâu rồi?” Trình Lâm tiên tử thở dài, nàng chỉ vào sau lưng mình.

Tiếp đó, bên cạnh nàng xuất hiện Diệp Tư đang ngủ say.

Trình Lâm tiên tử đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc dài của Diệp Tư: “Trên người Diệp Tư, có một mảnh vỡ của ta.

Ta trong chư thiên vạn giới đã hoàn toàn tan biến.

Nhưng vì tình cảm nhớ nhung mãnh liệt của Diệp Tư đối với ta, đã kích hoạt sức mạnh của mảnh vỡ.

Cho nên, ta mà ngươi thấy bây giờ chỉ là ảo ảnh do nỗi nhớ của Diệp Tư hóa thành.

Cùng lắm chỉ là một thể tư niệm không có linh hồn mang một phần ký ức của ‘Trình Lâm’ mà thôi.” Tống Thư Hàng không khỏi im lặng.

Vì đã có bài học trước, lời của Trình Lâm, cậu chỉ tin hai phần mười.

“Được rồi, đừng làm phiền trẫm và @#%× thân mật nữa, trẫm bây giờ chỉ là thể tư niệm, nói không chừng ngày nào đó Diệp Tư tỉnh dậy, không còn nghĩ đến ta nữa, ta sẽ biến mất.

Thời gian không còn nhiều, ta phải nói chuyện với @#%× nhiều hơn.” Trình Lâm tiên tử thúc giục.

“Qua một thời gian nữa, tôi chuẩn bị đi gặp Ban Văn Long tiền bối.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Đến lúc đó, lời của Trình Lâm tiên tử là thật hay giả, Ban Văn Long tiền bối chắc chắn có thể giám định ra được.” Trình Lâm tiên tử: “…” “Không làm phiền ngươi và Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử thân mật nữa, tôi đi trước đây.” Tống

Thư Hàng nói.

Nói xong, không đợi Trình Lâm tiên tử trả lời, cậu nhanh chóng thoát khỏi trạng thái nội thị, đồng thời mang theo cả tinh thần lực của ‘Tô Thị A Thập Lục’ ra ngoài.

“Thư Hàng, sau đó đã xảy ra chuyện gì vậy?

Tinh thần lực của cậu đột nhiên dao động rất lớn?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Tôi thấy một vài hình ảnh khiến lòng tôi nghẹn lại.” Tống Thư Hàng xoa xoa ấn đường, cười khổ nói.

Vũ Nhu Tử sáp lại gần, nói với A Thập Lục: “He he, A Thập Lục, có kích thích không?” Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào: “Ừm, rất tuyệt.” Vũ Nhu Tử: “…” Nụ cười ngọt ngào này của A Thập Lục là sao vậy?

Cô luôn cảm thấy Tô Thị A Thập Lục và mình không chơi cùng một trò chơi.

Hơn nữa, vừa rồi cô đã cảm thấy kỳ lạ, vì tinh thần chấn động kịch liệt dường như là của chính Tống tiền bối, chứ không phải A Thập Lục.

Chẳng lẽ… sau khi chiếu ‘long văn thứ chín’, A Thập Lục đã làm gì đó đáng sợ với Tống tiền bối?

Vũ Nhu Tử không khỏi để trí tưởng tượng bay xa, tự bịa ra đủ loại kịch bản dài cả vạn chữ.

“Khụ, Thư Hàng, tiếp theo đến ta.” Lúc này, Bạch tiền bối khẽ ho một tiếng, nói.

Bạch tiền bối đã đợi rất lâu, ngài rất tò mò long văn mà Tống Thư Hàng vẽ lên trông như thế nào, càng tò mò hơn về ‘long văn thứ chín’ mà ngay cả Vũ Nhu Tử cũng cho là kích thích rốt cuộc là gì.

Nhưng để giữ gìn hình tượng tiền bối của mình, dù trong lòng như có mèo cào, ngài vẫn phải giữ vẻ mặt bình thản.

Đây chính là phong thái của tiền bối.

“Đến ngay đây.” Tống Thư Hàng cười nói với Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối cẩn thận tách ra một luồng tinh thần lực, truyền vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Ngài là Bát phẩm Huyền Thánh [Bản chứng nhận của Thiên Đạo], tinh thần lực mạnh mẽ vô cùng, cho nên khi truyền tinh thần lực vào cơ thể Tống Thư Hàng, cũng phải hết sức cẩn thận, tránh làm cậu bị thương.

Tống Thư Hàng dẫn dắt luồng tinh thần lực này của Bạch tiền bối, tiến vào trạng thái nội thị Kim Đan.

Đồng thời, Vũ Nhu Tử lặng lẽ ra hiệu với A Thập Lục, sau đó hai cô gái một trái một phải đứng bên cạnh Bạch tiền bối.

Chỉ cần Bạch tiền bối kích động muốn ngã, họ có thể ngay lập tức đỡ lấy ngài. … … Tinh thần lực của Bạch tiền bối tiến vào khí hải đan điền của Tống Thư Hàng.

“Đây không phải là phiên bản béo phì của ‘Cật Qua Thánh Quân’ sao?” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, tu luyện đến Tứ phẩm, lấy ‘Cự Kình’ làm nền tảng, hư đan dung hợp ra sẽ có hình dạng này.

Nhưng trước đây nó không béo như vậy, bây giờ có lẽ là mang thai rồi.” “Mang thai?” Bạch tiền bối chưa bao giờ nghe nói Kim Đan nhà ai lại có thể mang thai.

Tuy nhiên, lần này chủ yếu là xem đan văn trên ‘Kim Đan’.

Bạch tiền bối lại tập trung sự chú ý vào đan văn của Kim Đan. ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’, ‘Chung Yên Thánh Kiếm’, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân + Thánh Ấn’, ‘Viễn Cổ Thánh Viên + Nho Gia Kinh Thư’, Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn, Hạch Tâm Thế Giới Liên Hoa, con cá voi béo do ba mươi ba con thú tổ hợp thành.

Từng thứ một hiện ra trước mắt ngài.

“Đúng là vẽ lên thật.” Tinh thần lực của Bạch tiền bối tiếp xúc với long văn Kim Đan phía sau, lại nói: “Kỹ thuật vẽ này thật tệ.” “Tệ?

Không đâu, tôi cảm thấy đã sống động như thật rồi mà.” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Bạch tiền bối nói: “Bởi vì ngươi thấy là đã qua chỉnh sửa, bản thể của bức vẽ này quả thực thảm không nỡ nhìn… Kỹ thuật vẽ này, cảm giác có chút quen mắt.” “Có phải hơi giống với kỹ thuật vẽ của chính Bạch tiền bối không?” Tống Thư Hàng buột miệng nói.

Bạch tiền bối: “…” Thư Hàng, ngươi mà cứ đâm vào tim người khác như vậy nữa là sẽ mất đi Bạch tiền bối đấy.

“Khụ, long văn cuối cùng.

Bạch tiền bối, mời thưởng thức ~” Tống Thư Hàng lập tức chuyển sự chú ý của Bạch tiền bối.

Thủ đoạn chuyển sự chú ý của Tống Thư Hàng quá non, nhưng Bạch tiền bối vẫn phối hợp để bị chuyển sự chú ý, dù sao mục tiêu chính của ngài vốn là long văn thứ chín của Tống Thư Hàng.

Khi ánh mắt Bạch tiền bối dừng lại trên long văn thứ chín, ngài hơi khựng lại: “Ừm, long văn này vẽ đẹp hơn nhiều.

Nhưng mà, long văn này có gì đặc biệt không?” “He he, Bạch tiền bối, ngài nhìn kỹ long văn này, biến hóa sẽ xuất hiện.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối nhìn chằm chằm vào long văn này, một lúc sau, bản thể của Bạch tiền bối ở bên ngoài, khóe miệng không ngừng co giật.

“Thế nào, Bạch tiền bối, có kích thích không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lòng nghẹn lại nói: “Ngươi thần thần bí bí kéo ta vào đây, chỉ để xem cái này?” Tống Thư Hàng lại một lần nữa ngơ ngác… giọng điệu của Bạch tiền bối cũng không đúng.

Chẳng lẽ ngài cũng giống A Thập Lục, thông qua long văn thứ chín, nhìn thấy không phải chính mình?

“Cái đó, Bạch tiền bối, tôi hỏi một câu trước.

Long văn thứ chín mà ngài thấy, có phải là chính ngài không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1549

Bạch tiền bối: “Phải.” Vậy ‘long văn thứ chín’ chiếu ra không có vấn đề gì?

Vậy rốt cuộc là sai ở đâu?

“Cho nên, Bạch tiền bối không cảm thấy kích thích sao?” Tống Thư Hàng thăm dò hỏi.

Bạch tiền bối thở dài: “Ta không muốn nói nhiều, lại đây, ta chia sẻ hình ảnh ta thấy cho ngươi xem, ngươi sẽ biết ta có kích thích hay không, thả lỏng tinh thần lực của ngươi ra.” Đối phương không muốn nói chuyện, và ném cho bạn một ‘liên kết tinh thần’.

Tống Thư Hàng thử thả lỏng tinh thần lực của mình.

Sau đó, Bạch tiền bối dùng bí pháp kết nối tinh thần lực của Tống Thư Hàng với ngài.

Ngay sau đó, một hình ảnh xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Đó là một bức tranh vẽ nguệch ngoạc như của trẻ con, phong cách người que.

Trên đầu người que có ghi chữ [A Bạch].

Rồi trên mặt người que viết [Đẹp trai nhất thiên hạ; Quyến rũ nhất thiên hạ; Người gặp người yêu, hoa gặp hoa nở.], vân vân, một chuỗi những từ ngữ tự luyến vô cùng.

Chỉ nhìn những cụm từ này thôi cũng đã cảm thấy một cảm giác xấu hổ ập đến.

Bạch tiền bối: “Thế nào, ngươi thấy ta có kích thích không?” Tống Thư Hàng: “…” Bạch tiền bối tiếp tục hỏi: “Thế nào, bây giờ ngươi cảm thấy kích thích không?” Kích thích quá, kích thích đến mức trái tim bé nhỏ của tôi sắp nổ tung rồi.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Tại sao Bạch tiền bối chiếu ra [Ta] lại là cái dạng này?

Khoan đã!

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two giống hệt nhau.

Vậy lúc Bạch tiền bối nhìn thấy [Ta], hình ảnh chiếu ra có giống với Bạch tiền bối Two không?

Lúc đó Bạch tiền bối Two tự luyến khen ngợi ‘long văn thứ chín’ một phen, chính là khen ngợi cái người que này sao?

Dược hoàn, Bạch Two lừa đảo!

“Nếu không phải biết long văn thứ chín của ngươi có gì đó kỳ quặc, ta bây giờ chắc chắn đã tặng ngươi một phát Lưu Tinh Kiếm 008 bản dùng một lần, tiễn ngươi vào vũ trụ rồi.

Nói cho ta nghe, ‘long văn thứ chín’ của ngươi có gì đặc biệt.” Bạch tiền bối lòng thấy mệt quá, chỉ muốn nghỉ hưu.

“Thực ra, công năng thật sự của long văn thứ chín là chiếu ra [Ta], tương đương với một tấm gương, có thể chiếu ra chân ngã.

Vũ Nhu Tử chiếu ra chính mình; A Thập Lục vì nguyên nhân đặc biệt, chiếu ra dáng vẻ sau khi biến hóa.

Bạch tiền bối ngài quá đặc biệt, lại chỉ chiếu ra một bức tranh.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Bạch tiền bối nghe vậy, véo cằm suy tư.

Một lúc sau, ngài hỏi: “Chính ngươi thấy cái gì?” “Tôi có thể thấy chính mình, nhưng nếu muốn, còn có thể thấy công đức xà mỹ nhân, còn có linh quỷ Diệp Tư của tôi và mẹ của cô ấy.” Tống Thư Hàng nói thêm.

Bạch tiền bối: “…” Ngươi có thể thấy được nhiều thứ thật đấy.

“Có lẽ ta có thể đoán được một chút nguyên nhân.” Bạch tiền bối suy tư một lúc rồi nói: “Bởi vì ta hiện tại là một phân thân.” Phân thân không phải bản thể, có lẽ chính vì nguyên nhân này, không thể chiếu ra bản thể, chỉ chiếu ra một bức tranh.

Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt cũng sáng lên: “Có lẽ thật sự có khả năng!

Vậy chúng ta ra ngoài tìm bản thể của Bạch tiền bối, thử lại lần nữa xem sao?” Phân thân của Bạch tiền bối nói: “Nhưng chúng ta tạm thời không ra ngoài được.” “Hả?” Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Trước đó Bạch tiền bối không phải đã dùng ‘Lưu Tinh Kiếm’ ra ngoài rồi sao?

Còn gửi cho tôi toàn bộ dược liệu luyện khí nữa.” “Lưu Tinh Kiếm có thể ra ngoài, nhưng chúng ta không ra được.

Bởi vì Lưu Tinh Kiếm là pháp khí, chúng ta không phải… Ừm, chính xác mà nói là ngươi, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử ba người không ra được.

Bởi vì ta là trạng thái phân thân, bản thể giải trừ pháp thuật, ta là có thể rời đi.” Phân thân của Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, đừng bỏ rơi chúng tôi!” Nếu Bạch tiền bối giải trừ phân thân để rời đi, chỉ bằng cảnh giới của cậu, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục, không biết đến năm nào tháng nào mới có thể ra khỏi ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’.

Nói không chừng thật sự phải bị nhốt mấy vạn năm mới được mãn hạn tù.

“Yên tâm, ta đang nghiên cứu ‘phi kiếm dùng một lần’ mới, chỉ cần ta nghiên cứu thêm một thời gian, nói không chừng là có thể dùng nó để đưa mọi người ra ngoài.” Bạch tiền bối mỉm cười nói.

Quả nhiên, Bạch tiền bối của tôi thật đáng tin cậy.

“Tính thời gian thì, bên ngoài đã là ngày 1 hoặc 2 tháng 10 rồi phải không?

Thực Tiên Yến của Bích Tuyết Tiên Cơ bắt đầu vào ngày 7, chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

“Vậy chúng ta bây giờ rời khỏi không gian Kim Đan trước?” Tống Thư Hàng nói.

“Đi thôi, đan văn thứ chín này của ngươi cũng có chút thú vị.” Bạch tiền bối đáp.

Nói xong, Tống Thư Hàng dẫn theo luồng tinh thần lực của Bạch tiền bối, thoát khỏi trạng thái nội thị của mình.

Trước khi thoát ra, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Thứ mà đan văn thứ chín chiếu ra dường như luôn có thể chiếu ra ‘chân ngã’.

Nếu nói dáng vẻ mà Bạch tiền bối chiếu ra không có vấn đề gì, chính là sự tồn tại ‘chân thực’.

Chẳng lẽ phân thân của Bạch tiền bối là do ‘vẽ’ ra?

Thậm chí, có lẽ chân thân của Bạch tiền bối cũng có liên quan đến ‘bức tranh’ vừa rồi?

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên rất nhiều ý niệm. … … Khi ý thức của Tống Thư Hàng chuyển từ trạng thái nội thị Kim Đan ra ngoài, liền thấy Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục vẻ mặt căng thẳng đứng bên cạnh Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối vẻ mặt nghi hoặc: “Hai người làm gì vậy?” “Ha ha ha, không có gì ạ, chỉ là cảm thấy Bạch tiền bối đẹp trai quá, không nhịn được nhìn thêm một lúc thôi.” Vũ Nhu Tử chớp mắt nói.

Bạch tiền bối vỗ vỗ mặt mình: “Kỳ lạ, ta đã thu liễm hoàn toàn mị lực rồi, không thể ảnh hưởng đến người khác mới đúng chứ.” Tống Thư Hàng: “…” “Nhắc mới nhớ, Thực Tiên Yến ngày càng gần rồi, chỉ còn năm sáu ngày nữa, chúng ta phải cố gắng nhanh chóng nghiên cứu ra bản mới của ‘phi kiếm dùng một lần’.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối bây giờ có manh mối gì chưa ạ?” “Ừm, ta đã phân tích kỹ lưỡng ‘Tai Nạn Cự Quy’ và thiên phú ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’ của chúng, và đã thành công cấu tạo ra một kết cấu tương tự trên ‘Lưu Tinh Kiếm’, khiến Lưu Tinh Kiếm thành công xuyên qua Thiên Đạo tiểu hắc ốc, thông qua liên kết giữa bản thể và phân thân của ngươi, đến bên cạnh phân thân của ngươi, đưa dược liệu đến tay ngươi.” Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử giơ tay nói tiếp: “Nhưng mà, Lưu Tinh Kiếm hiện tại chỉ có thể gửi một ít dược liệu ra ngoài, không thể chuyển vật sống ra khỏi Thiên Đạo tiểu hắc ốc.” Bạch tiền bối gật đầu: “Muốn chuyển vật sống, ta còn thiếu mấy loại dược liệu.” “Dược liệu gì?

Trong ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’ này có thể tìm thấy không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu: “Toàn bộ Thiên Đạo tiểu hắc ốc ta đã lật tung lên rồi… không tìm thấy dược liệu thay thế.

Ta vốn định dụ thêm một con Tai Nạn Cự Quy nữa tới, xem có thể lấy được ít dược liệu từ trên người chúng không.

Nhưng Tai Nạn Cự Quy đã khôn ra rồi, dùng tóc của ngươi đã không thể thu hút chúng tới được nữa.” “Bạch tiền bối đã câu được rùa khổng lồ thành công rồi ạ?” Tống Thư Hàng hỏi, nghe Bạch tiền bối miêu tả, hẳn là có một con rùa khổng lồ bị thu hút đến, còn bị

Bạch tiền bối nghiên cứu?

“Ừm, câu được một con, đáng tiếc nghiên cứu được một nửa, lại để nó chạy mất.

Tất cả những kỹ năng như ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’, muốn nhốt chúng lại quá khó.

Nếu để ta nghiên cứu thêm một lúc nữa, nói không chừng đã nghiên cứu ra cách rời đi rồi.” Bạch tiền bối tiếc nuối nói.

“Vậy chúng ta chẳng phải đã rơi vào tuyệt cảnh rồi sao?

Trong tiểu hắc ốc không có dược liệu, nhưng chúng ta muốn ra ngoài lại phải có dược liệu mới được… Đây là một vòng lặp chết.” Tống Thư Hàng nói, nhưng vừa nói xong, mắt cậu đột nhiên sáng lên: “Lưu Tinh Kiếm?!” Lưu Tinh Kiếm có thể đi lậu ra khỏi Thiên Đạo tiểu hắc ốc, nó có thể quay về chỗ bản thể của Bạch tiền bối, tìm dược liệu thích hợp, rồi lại quay về Thiên Đạo tiểu hắc ốc!

“Ừm, ta đã phóng Lưu Tinh Kiếm quay về rồi, nhưng bản thể vẫn đang bế quan… Tiếp theo, chỉ có thể hy vọng các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có thể nhìn thấy Lưu Tinh Kiếm, thấy được lời nhắn của ta trên đó.

Rồi giúp chúng ta tìm dược liệu cần thiết để nghiên cứu.” Bạch tiền bối nói.

“Cũng có nghĩa là, chỉ có thể xem vận may?” Tống Thư Hàng nói.

Với vận may của Bạch tiền bối, nếu trong số các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, chắc chắn sẽ có người phát hiện ra Lưu Tinh Kiếm chứ?

“Cho nên, bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

Sau đó, ta nhân cơ hội rảnh rỗi để thiết kế bản mới của ‘phi kiếm dùng một lần’ hoàn hảo hơn.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, cậu lại nhìn về phía A Thập Lục.

Hay là, để Bạch tiền bối kiểm tra cho A Thập Lục một chút?

Ý nghĩ vừa lóe lên, cậu lại đột nhiên nhớ đến giám định bí pháp của mình.

Có lẽ, cậu có thể tìm thời gian, dùng giám định bí pháp lên A Thập Lục một lần… đơn giản hơn, trực tiếp hơn. ***** Trong Thiên Đạo tiểu hắc ốc không có ngày đêm.

Lúc Tống Thư Hàng hiển thánh trước mặt người đời là ngày 1 tháng 10.

Bây giờ, thông qua tính toán thời gian trên điện thoại, đã qua 24 tiếng kể từ khi thiên kiếp của Tống Thư Hàng kết thúc.

Nếu thời gian trong Thiên Đạo tiểu hắc ốc trôi qua giống như bên ngoài, vậy hôm nay hẳn là ngày 2 tháng 10.

Bạch tiền bối đang trong trạng thái minh tưởng, cải tiến cấu tạo phi kiếm.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử ba người tu luyện ở vị trí cách Bạch tiền bối khoảng ngàn mét, tránh làm phiền đến Bạch tiền bối.

“Tống tiền bối, cái mai rùa của người đúng là gian lận!” Vũ Nhu Tử ngự kiếm bay lên, đôi chân dài thon thả đạp trên phi kiếm, chân dài vung lên, kiếm quang hóa thành mưa kiếm rơi xuống.

Tống Thư Hàng bình tĩnh chống lên ‘Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn’, chặn lại tất cả công kích.

“A Thập Lục, cơ hội tốt!” Vũ Nhu Tử hét lên.

Thân hình Tô Thị A Thập Lục trong nháy mắt xuất hiện sau lưng

Tống Thư Hàng, một luồng đao mang chém xuống.

Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng: “Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công, biến dị Cương Thủ!” Đao mang chém vào người cậu, vỡ tan thành từng tia đao quang.

Đang lúc ba người tu luyện, đột nhiên, Thiên Đạo tiểu hắc ốc bị xé ra một khe hở.

Một bóng người quấn chăn, bị ném vào.

“Gây sự không nổi, gia đây trốn không được sao.” Bóng người đó lẩm bẩm.

Bóng người quấn chăn, vừa hay rơi xuống phía trên Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục.

“Hả?

Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối!” Tống Thư Hàng thấy bóng người này, lớn tiếng gọi.

Hình tượng của vị tiền bối này quá đặc biệt, cái chăn mỗi lần xuất hiện đều không rời thân, đã bán đứng thân phận của ngài từ xa.

Thấy vị đại lão này, tâm trạng Tống Thư Hàng lập tức tốt hẳn lên.

Bạch tiền bối không phải đang thiếu mấy loại ‘dược liệu nghiên cứu’ mới có thể chế tạo phi kiếm dùng một lần rời khỏi ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’ sao?

Bây giờ Thập Ma Đô Năng Mại đại lão xuất hiện, vậy vấn đề này đã được giải quyết.

Chỉ cần linh thạch đủ, bất kể muốn dược liệu gì đều có thể mua được từ vị đại lão này.

Chương 1550

“Chết tiệt, ta đã chạy vào tiểu hắc ốc rồi, mà vẫn có người nhận ra ta?” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão trong lòng hoảng hốt.

Dù sao thì ngài hiện đang trong trạng thái chạy trốn, mọi việc phải khiêm tốn, không được phô trương. ‘Thập Ma Đô Năng Mại’ đại lão cúi đầu nhìn về phía ba người Tống Thư Hàng.

Ánh mắt ngài lướt qua Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử trước, trong ba người có mặt, hai cô gái rất ưa nhìn.

Bất kể là ai, liếc mắt đầu tiên cũng sẽ nhìn qua hai cô gái trước.

Hai cô bé này là ai vậy?

Hình như không quen.

“Phải rồi, đây là Thiên Đạo tiểu hắc ốc.

Hai cô bé này đã bị nhốt ở đây, vậy thì ký ức của ta về họ chắc chắn đã bị ảnh hưởng, không nhớ ra họ là chuyện bình thường.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão thầm nghĩ.

Cuối cùng khi ánh mắt ngài lướt qua Tống Thư Hàng, trong lòng đột nhiên rung động. [Bá Tống Huyền Thánh] [Bá Nho Huyền Ma] Hai danh hiệu Bát phẩm khác nhau này, hiện ra từ trên người Tống Thư Hàng.

Thiên hạ không ai không biết ngài, tiếc là ngài có hai mã giáp, người trong thiên hạ đều không biết cái nào mới là bản thể của ngài.

“Bá Tống Huyền Thánh, chết tiệt, là ngươi.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão vẫn còn nhớ Tống Thư Hàng.

Phải nhớ chứ, vì ngài nhớ chính mình là sau khi hoàn thành giao dịch cuối cùng với Tống Thư Hàng… thì bị vị Cửu U chúa tể kia để mắt tới.

Hại ngài không thể không tìm đường chết một phen, bị pháp tắc Thiên Đạo bắt vào Thiên Đạo tiểu hắc ốc.

Gây sự không nổi, nên ngài đành phải trốn một chút.

Không ngờ, trong Thiên Đạo tiểu hắc ốc này, lại gặp được Bá Tống Huyền Thánh.

“Ha ha, Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối, chúng ta thật có duyên.” Tống Thư Hàng vẫy tay mạnh.

Thập Ma Đô Năng Mại: “…” Ngài quấn chặt cái chăn của mình, sau đó lấy ra một chiếc phi toa.

Trong mắt ngài, Bá Tống Huyền Thánh trong thời gian ngắn chính là sao chổi.

Gây sự không nổi, gây sự không nổi.

Cho nên, vẫn là đi thôi.

“Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối, tôi có một giao dịch!” Tống Thư Hàng lớn tiếng gọi.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão lập tức quay người lại, nở nụ cười nghề nghiệp: “Giao dịch?

Bá Tống đạo hữu lần này muốn mua gì?

Nể tình là khách quen, ta có thể giảm giá cho ngươi một chút.” Cười xong, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão hận không thể tát cho mình một cái.

Mẹ nó, bệnh nghề nghiệp, thật sự phải trị.

Vừa nghe thấy hai chữ ‘giao dịch’, cơ thể đã thành thật quay lại, nở nụ cười ấm áp lòng người, muốn ngừng cũng không được.

“Là một vị tiền bối của tôi, ngài ấy muốn mua mấy món dược liệu để chế tạo pháp khí.

Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối ngài chờ một lát.” Tống Thư Hàng nói.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão mỉm cười: “Không vấn đề gì, giao dịch luôn cần sự kiên nhẫn.” Tống Thư Hàng hướng về phía xa hét lớn: “Bạch tiền bối ~ Bạch tiền bối ~ ngài qua đây một chút, chỗ tôi có một siêu cấp thương gia, cái gì cũng bán.

Bạch tiền bối ngài xem dược liệu ngài cần có thể mua được từ ngài ấy không.” “Bất kể là thứ gì, ta đều có cách giúp ngươi kiếm được, tin vào bảng hiệu vàng của ta đi.

Ta là ‘Thập Ma Đô Năng Mại’ nhiều năm như vậy, bảng hiệu của ta chưa bao giờ sập.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đắc ý nói.

“Đến đây.” Ở xa, bóng dáng Bạch tiền bối ‘vèo ~’ một tiếng biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, đã lặng lẽ không một tiếng động xuất hiện sau lưng ‘Thập Ma Đô Năng Mại’ đại lão.

Đây là thiên phú ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’ của tộc Tai Nạn Cự Quy, Bạch tiền bối xem qua một lần đã học được đại khái.

Sau khi phân tích cấu tạo trong cơ thể ‘Tai Nạn Cự Quy’, Bạch tiền bối lại cải tạo pháp thuật này, hiệu quả càng tuyệt vời hơn.

Pháp thuật thiên phú này, so với dịch chuyển không gian còn đơn giản và thực dụng hơn, quan trọng hơn là, lặng lẽ không một tiếng động.

Ngay cả Thập Ma Đô Năng Mại đại lão cũng không cảm ứng được năng lực ‘Siêu Thời Không Mạn Bộ’ khởi động.

Đến khi trong lòng ngài có cảm ứng, Bạch tiền bối đã xuất hiện sau lưng ngài.

“Thập Ma Đô Năng Mại đạo hữu, ta cần [Việt Giới Thủy Tinh, Không Gian Chi Tinh, Thời Gian Long Chi Lân, Cường Chế Không Gian Chuyển Di Phù Văn Bảo Thạch].

Tạm thời cần bốn thứ này, ngươi có hàng tồn không?” Bạch tiền bối cất tiếng hỏi.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nghe thấy giọng nói quen thuộc này, cảm ứng được khí tức quen thuộc đó, lập tức toàn thân lạnh toát.

Ngay cả cái chăn trên người này cũng không thể mang lại cho ngài thêm hơi ấm.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão cứng ngắc quay đầu lại, nhìn về phía sau lưng.

Sau lưng ngài, là một nam tử mị lực vô song.

Tóc dài đến lưng, mắt như sao trời, tự mang hiệu ứng lấp lánh.

Nhan sắc 360 độ không góc chết, tự chụp ảnh mà dùng ‘làm đẹp’ cũng là sỉ nhục ngài.

Chết tiệt!

Cửu U chúa tể!

“Gây sự không nổi, ta ngay cả trốn cũng không trốn nổi sao?” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Bạch tiền bối: “???” Tống Thư Hàng: “?” “Ta không phục, ta sẽ không dễ dàng chết như vậy, ta còn phải liều một phen nữa.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão một đầu chui vào chiếc ‘phi toa’ kia.

Vèo ~ phi toa bay xa tẩu thoát, tốc độ đó, nhanh đến không thể hình dung.

Bạch tiền bối chỉ tay vào mình: “Ta trông đáng sợ lắm sao?” Vũ Nhu Tử: “Bạch tiền bối đẹp trai ngất ngây.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung: “Trừ khi là mắt mù, nếu không không ai cảm thấy Bạch tiền bối trông đáng sợ.” Vậy tại sao tên này vừa thấy ta, liền như điên mà chạy trốn?

“Ta trước đây từng làm hại hắn?” Bạch tiền bối véo cằm, nghi hoặc nói.

Nhưng mà, trong trí nhớ của ngài, mình chưa bao giờ tiếp xúc với vị ‘Thập Ma Đô Năng Mại’ đạo hữu này.

Tống Thư Hàng vỗ mạnh vào đầu: “Có lẽ tôi biết là chuyện gì rồi.” Bạch tiền bối Two lần trước có nhắc với cậu, đang truy đuổi ‘Thập Ma Đô Năng Mại’ cái kho báu di động này.

Tống Thư Hàng lúc đó còn cảm thấy Bạch tiền bối Two làm như vậy, có phải là không tốt lắm không.

Nhưng mà, Bạch tiền bối Two là Cửu U chúa tể.

Đặt trong phim điện ảnh thông thường, chắc chắn là loại BOSS phản diện cấp thế giới, ngài đi cướp bóc ‘Thập Ma Đô Năng Mại’ quả thực là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Mà Bạch tiền bối Two và Bạch tiền bối trừ khí chất ra, trông gần như giống hệt nhau.

Cho nên, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão e là đã nhầm Bạch tiền bối thành Bạch tiền bối Two.

“Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối, ngài mau quay lại đi.

Chúng ta là giao dịch thành thật, một tay giao tiền, một tay giao hàng mà.” Tống Thư Hàng lớn tiếng gọi.

Đáng tiếc, tiên chu của Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đã bay xa.

Tống Thư Hàng: “…” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão chạy mất rồi, giao dịch thất bại.

“Hắn không chạy được đâu.” Bạch tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “?” “Ba, hai, một… trúng!” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Hoa ~~ Ở xa, đang điều khiển tiên toa bay nhanh tẩu thoát ‘Thập Ma Đô Năng Mại’ đại lão, đột nhiên dừng lại.

Bên cạnh tiên toa, có mấy chục cánh tay do bùn đá tạo thành hiện ra, một phát tóm lấy tiên toa.

“Trước đây để bắt ‘Tai Nạn Cự Quy’, ta đã bố trí mấy cái bẫy ở gần đây, còn chưa kịp gỡ bỏ hết.” Bạch tiền bối nhún vai: “Sau đó, vị đạo hữu này lao thẳng vào cái bẫy đó.” Tống Thư Hàng: “…” Bạch tiền bối đưa tay tóm lấy Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, đồng thời lại sử dụng pháp thuật ba đầu sáu tay thật sự, tóm lấy Tống Thư Hàng.

Pháp thuật [Siêu Thời Không Mạn Bộ] lại được thi triển, thoáng chốc sau, ngài đã xuất hiện bên cạnh chiếc ‘tiên toa’ kia.

“Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối, ngài đừng hoảng, ngài nhìn kỹ xem, vị Bạch tiền bối này không phải là người ngài tưởng tượng đâu.

Chúng tôi thật sự là giao dịch thành thật, tuyệt đối không lừa gạt.” Tống Thư Hàng nói.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão liếc nhìn Bạch tiền bối một cái, mày hơi nhíu lại.

Trước đó tâm trạng ngài quá hoảng loạn, không quan sát kỹ.

Bây giờ ngài phát hiện, vị ‘Bạch Thánh Quân’ này quả nhiên khác với Cửu U chúa tể, vị Bạch Thánh Quân này, hiện tại là cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh.

Vậy thì không cần sợ nữa!

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão trong lòng lập tức bình tĩnh lại.

Ngài đưa tay đẩy nắp tiên toa ra, thò đầu ra, ha ha cười nói: “Hiểu lầm, một trận hiểu lầm.” “Vậy chúng ta tiếp tục giao dịch nhé, Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối, bốn món dược liệu mà Bạch tiền bối cần, ngài có hàng tồn không?

Đừng quên giảm giá cho chúng tôi nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nở nụ cười phóng khoáng: “Dễ nói dễ nói, bốn món dược liệu này ta đều có.

Còn về giá cả, khách quen mà, chắc chắn sẽ có ưu đãi, ta cho các ngươi một cái giá thật lòng, để ta tính toán một chút.” Đại lão mò ra một pháp bảo giống như máy tính, bấm bấm trên đó.

Bấm được một nửa, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đột nhiên ngón tay cứng lại.

Sau đó, ngài mặt không đổi sắc nói: “Bá Tống đạo hữu, ngươi dường như biết ta đang bị người ta truy đuổi?

Còn biết người truy đuổi ta là ai?” Tống Thư Hàng: “…” Tôi có thể không trả lời câu hỏi này không?

“Ngươi im lặng rồi kìa, Bá Tống đạo hữu.” Thập Ma Đô Năng Mại ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Đúng vậy, tôi biết một chút.” “Quả nhiên, là chuyện xảy ra sau lần giao dịch với ngươi lần trước?” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão hỏi.

“Có thể hoàn thành giao dịch với ta trước không?

Chuyện của ngươi và Thư Hàng có thể tạm gác lại không?” Bạch tiền bối cất tiếng hỏi.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đột ngột quay đầu lại, nở nụ cười rạng rỡ với Bạch tiền bối: “Đương nhiên không vấn đề gì, để khách hàng nhận được thứ mình cần, làm khách hàng hài lòng chính là mục tiêu của ta.” Nói xong, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão vung mạnh đầu.

Mẹ nó cái bệnh nghề nghiệp chết tiệt.

“Giá bao nhiêu?” Bạch tiền bối nói: “Tiền không phải vấn đề, cần bao nhiêu linh thạch ngươi cứ báo một con số.” “Ngươi không lo ta cố ý nâng giá sao?” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nói, gõ pháp bảo, tính ra một con số linh thạch.

“Không sao, linh thạch loại này rất dễ tìm.

Chương 1551

Nếu hết, tùy tiện đi đào là đào được.

Hơn nữa, từ trước đến nay chưa có ai thành công trong việc mua bán giao dịch, lừa được linh thạch của ta.” Bạch tiền bối bình tĩnh trả lời.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: “…” Cảm ơn mọi người ~~ hơn một ngàn lời chúc, còn có rất nhiều lời chúc trong khu bình luận sách, nói thật, tim thật sự tan chảy.

Chương này là gõ ở góc bệnh viện, hôm nay trước một chương ~~~ chúc mọi người ngủ ngon.

Khi đối mặt với vị ‘Bạch đạo hữu’ này, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão lại cảm thấy một loại áp lực.

Rõ ràng đối phương chỉ có thực lực Bát phẩm Huyền Thánh… nhưng có một loại khí thế gọi là hào khí, không liên quan đến cảnh giới.

“Sáu mươi mai cửu phẩm linh thạch, giá này không lừa già dối trẻ, công bằng hợp lý.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nói.

Bạch tiền bối gật gật đầu, không chút do dự nói: “Được, thành giao.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão hơi ngẩn ra.

Thành giao?

Dứt khoát như vậy?

Không mặc cả một chút sao?

Ta báo một cái giá cao ảo, sau đó ngươi lại mặc cả, sau đó ta lại miễn cưỡng giảm giá một chút.

Lặp đi lặp lại mấy lần, cuối cùng có được một cái giá cả nhà đều vui… đây mới là sức hấp dẫn của giao dịch chứ.

Ngươi hào phóng như vậy, ta cũng có chút ngại ngùng.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đưa tay lấy ra ‘Việt Giới Thủy Tinh, Không Gian Chi Tinh, Thời Gian Long Chi Lân, Cường Chế Không Gian Chuyển Di Phù Văn Bảo Thạch’, nói: “Hàng ở đây.” Bạch tiền bối đưa lên sáu mươi mai cửu phẩm linh thạch: “Linh thạch ở đây.” Một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão sau khi nhận được linh thạch, nở nụ cười nghề nghiệp nói: “Xin xác nhận lại hàng hóa, giao dịch xác nhận xong, hàng không trả lại.

Hàng rời quầy, không chịu trách nhiệm.” “Không vấn đề.” Bạch tiền bối kiểm đếm bốn loại dược liệu, gật đầu nói.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão gật gật đầu, lại xác nhận sáu mươi mai cửu phẩm linh thạch trong tay mình không có vấn đề gì, nở nụ cười mãn nguyện.

Mỗi một giao dịch hoàn thành, ngài đều cảm thấy mình như được hồi sinh tại chỗ, dù mệt, dù khổ cũng đáng.

Quan trọng hơn là, sau khi giao dịch này xác nhận hoàn thành, ngài coi như đã chém vị ‘Bạch đạo hữu’ này một vố nhỏ.

Vị Bạch đạo hữu này quả nhiên hào phóng, ngay cả mặc cả cũng không, khách hàng như vậy, thích nhất.

“Bạch đạo hữu, khách hàng như ngươi, thật sự đáng yêu.

Ta ở đây có một lá [Vạn Giới Triệu Hoán Phù], nếu lần sau ngươi còn cần thứ gì, có thể trực tiếp thông qua [Vạn Giới Triệu Hoán Phù] thông báo cho ta.

Lá phù văn này có thể sử dụng hai lần.

Coi như là đãi ngộ khách hàng cấp VIP.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đưa một tấm thẻ vàng cho Bạch Thánh.

Bạch tiền bối nhận lấy tấm thẻ vàng này, gật gật đầu: “Được, ta cũng thích người bán hàng như ngươi, hàng gì cũng có.” Thập Ma Đô Năng Mại nở nụ cười nghề nghiệp: “Hợp tác vui vẻ.” “Hợp tác vui vẻ.” Bạch tiền bối gật đầu.

Sau đó, Bạch tiền bối lấy ra ‘Việt Giới Thủy Tinh’, nhẹ nhàng vỗ vỗ.

Việt Giới Thủy Tinh trông hơi giống ‘sao biển’, là vật sống.

Khi Bạch tiền bối đưa tay vỗ vào nó, con ‘Việt Giới Thủy Tinh’ này phân liệt ra, một thành năm, biến thành năm con Việt Giới Thủy Tinh.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: ⊙_⊙ Thao tác khiến người ta nghẹt thở này là sao vậy?

“Con ‘Việt Giới Thủy Tinh’ này đang trong kỳ sinh sản, chúng là sinh vật sinh sản phân liệt.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Mua một tặng bốn, Bạch tiền bối rất hài lòng.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: “…” Chết tiệt, lúc ta bán còn không phát hiện ra con ‘Việt Giới Thủy Tinh’ này đang trong kỳ phân liệt!

Ngài thu lại một con ‘Việt Giới Thủy Tinh’, sau đó bỏ bốn con còn lại vào một bể nước, đưa cho Tống Thư Hàng: “Cứ giữ trước đi, có rảnh thì nuôi trong thế giới của ngươi, sau này nói không chừng có công dụng lớn.” Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Tiếp đó, Bạch tiền bối lại lấy ra Không Gian Chi Tinh, Thời Gian

Long Chi Lân và Cường Chế Không Gian Chuyển Di Phù Văn Bảo Thạch.

“Ừm, Không Gian Chi Tinh này là hàng phổ thông, không có gì đặc biệt.

Vảy Rồng Thời Gian cũng chỉ là hàng bình thường.

Viên Cường Chế Không Gian Chuyển Di Phù Văn Bảo Thạch này lại có chút đặc sắc.” Bạch tiền bối cầm viên phù văn này lên, nhẹ nhàng gõ gõ. ‘Không Gian Chuyển Di Phù Văn Bảo Thạch’ thường được dùng để định vị không gian, trong thời đại viễn cổ các trận pháp không gian sẽ sử dụng.

Là một loại bảo thạch không gian được Cửu phẩm Kiếp Tiên gia công mà thành.

Mà viên không gian chuyển di phù văn này, dường như có chút khác biệt.

Bạch tiền bối lại gõ mạnh một lần nữa.

Cạch ~~ Vỏ ngoài của bảo thạch nứt ra, lộ ra một vật thể hình kim cương bên trong.

“Thì ra là Không Gian Chuyển Di Phù Văn Tinh Toản, cao cấp hơn bảo thạch một chút.

Chả trách ta cảm thấy khí tức có chút không đúng.” Bạch tiền bối hài lòng lau lau viên kim cương: “Như vậy, lúc ta thí nghiệm loại ‘phi kiếm dùng một lần’ mới sẽ càng có thêm tự tin.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: ⊙_⊙ Thấy ma rồi, mỗi lần ta nhận hàng đều giám định kỹ lưỡng mà.

Tại sao viên ‘Không Gian Chuyển Di Phù Văn Bảo Thạch’ này lại qua mặt được pháp nhãn của ngài, bên trong lại ẩn giấu một viên ‘Không Gian Chuyển Di Phù Văn Tinh Toản’ cao cấp hơn?

Lỗ, lỗ to rồi.

Chỉ riêng viên ‘Không Gian Chuyển Di Phù Văn Tinh Toản’ này đã đáng giá 60 mai cửu phẩm linh thạch, ngài mà thao tác một chút còn có thể bán được giá cao 100 mai cửu phẩm linh thạch.

Bây giờ, viên kim cương này + 5 con Việt Giới Thủy Tinh + Thời Gian Long Chi Lân + Không Gian Chi Tinh, đóng gói chỉ bán được 60 mai cửu phẩm linh thạch.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão không khỏi quấn chặt cái chăn trên người, nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh.

Cái lạnh này đến từ ý chí thế giới, ngay cả cái chăn trên người cũng không thể mang lại cho ngài hơi ấm.

“Bạch đạo hữu…” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão thân thiết nói.

“Hàng rời quầy, không trả lại.” Bạch tiền bối đưa tay che lại tất cả đồ vật, nghiêm túc nói: “Ngươi vừa nói đó.” “Không, ta không có ý đó.

Đồ đã bán ra thì là của khách hàng, làm gì có chuyện thu hồi lại.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nói.

Đau lòng quá, đau tim quá.

Cảm giác lời nói của Bạch đạo hữu, mỗi một câu đều như mũi tên nhọn đâm vào tim ngài.

“Vậy ngươi nói đi.” Bạch tiền bối nói.

“Bạch đạo hữu, ngươi làm sao giám định ra ‘Việt Giới Thủy Tinh’ đang trong kỳ sinh sản, còn có ‘Không Gian Chuyển Di Phù Văn Bảo Thạch’ giấu ‘Tinh Toản’?” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão khiêm tốn cầu giáo.

Lần này là nhìn nhầm, nhưng ngài phải tiếp thu kinh nghiệm, cố gắng lần sau không nhìn nhầm nữa.

Bạch tiền bối suy tư một lúc, nói: “Ngươi muốn biết?” “Đúng vậy.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão gật đầu.

Bạch tiền bối uyển chuyển nói: “Kiến thức là vô giá.” “Đạo hữu, ta ra một mai cửu phẩm linh thạch!” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nghiến răng nói.

Bạch tiền bối: “Thành giao.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đau lòng đưa lại một mai cửu phẩm linh thạch.

Bạch tiền bối thu lại linh thạch xong: “Ta cũng giống ngươi, hàng bán ra, không trả lại.” “Biết rồi, ta hiểu.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nói.

Bạch tiền bối gật gật đầu, nói: “Việt Giới Thủy Tinh dù sao cũng là một loại sinh vật, khi chúng sắp ‘phân liệt sinh sản’, sẽ phát ra một tiếng kêu rất nhỏ.

Chỉ cần lắng nghe kỹ là có thể phân biệt được.

Mà ngày thường, Việt Giới Thủy Tinh sẽ không phát ra bất kỳ âm thanh nào.” “Mở mang tầm mắt.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão gật đầu.

“Sau đó là ‘Không Gian Chuyển Di Phù Văn Bảo Thạch’, cái này chủ yếu là dựa vào trực giác.” Bạch tiền bối nói.

“Hả?” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão trợn mắt há mồm.

Bạch tiền bối nói: “Không sai, cái này cũng giống như người bình thường đi đổ thạch, chỉ có thể dựa vào trực giác.

Lúc ta tìm thấy khối ‘bảo thạch’ này, liền cảm thấy có dị dạng.

Sau đó gõ vỡ vỏ của nó, liền thấy viên kim cương bên trong.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: “…” Bạch tiền bối nói: “Không trả lại hàng đâu nhé.” Thập Ma Đô Năng Mại lập tức lòng thấy nghẹn.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử cười đến sắp chảy cả nước mắt.

Tống Thư Hàng cũng rất muốn cười, nhưng lại không tiện cười ra tiếng, chỉ có thể cố nhịn.

“Được rồi, Bá Tống đạo hữu, tiếp theo đến lượt chủ đề của chúng ta.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nhe răng: “Tiểu hữu ngươi biết người truy đuổi ta là ai?” Tống Thư Hàng lau mặt, nói: “Thông tin cũng có giá.” Học đi đôi với hành, vừa mới học được từ Bạch tiền bối.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão lòng thấy mệt quá.

“Nể tình ta và tiền bối quen biết nhau, ta có thể giảm giá cho ngài, có muốn không?” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

“Cút!” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nói.

Ngài biết người vẫn luôn truy đuổi ngài là ‘Cửu U đại lão’, nhưng ngài không hiểu, tại sao Cửu U đại lão có thể từ ‘Cửu U thế giới’ nhảy ra truy đuổi ngài!

Theo lý mà nói, Cửu U đại lão nên bị nhốt ở Cửu U thế giới, nửa bước cũng không thể ra ngoài mới đúng.

“Xong rồi!” Lúc này, Bạch tiền bối bên cạnh cất tiếng nói.

Tống Thư Hàng kinh ngạc quay đầu lại: “Nhanh vậy?” Bạch tiền bối mới vừa nhận được bốn loại dược liệu thôi mà?

Cậu và Thập Ma Đô Năng Mại đại lão mới nói chuyện được hai câu, Bạch tiền bối đã chế tạo ra loại phi kiếm dùng một lần mới rồi?

“Không tính là nhanh, vì ‘ý tưởng’ cho loại phi kiếm mới này ta đã nghĩ rất lâu rồi.

Thiết kế đại khái ta đều đã thiết kế xong, chỉ cần lắp bốn loại dược liệu mới vào vị trí thích hợp là được.

Giống như lắp pin vậy.” Bạch tiền bối nói.

Nói xong, ngài cho Tống Thư Hàng và mọi người xem tác phẩm mới của mình.

Một pháp khí trông giống như một cái túi vải.

“Bạch tiền bối không phải ngài muốn chế tạo ‘phi kiếm dùng một lần’ sao?” Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác.

Túi vải cũng là một loại phi kiếm?

“Đây là khung của pháp khí.” Bạch tiền bối nói, nói xong ngài ý niệm vừa động, cây ‘Công Đức Chi Thụ’ sau lưng hiện ra.

Bạch tiền bối thuận tay hái một nắm quả dương mai công đức màu vàng, nhét cho Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và cả ‘Thập Ma Đô Năng Mại’ đại lão mỗi người một nắm.

Thứ này mọc đặc biệt nhanh.

Chia xong, Bạch tiền bối lại đưa tay bẻ một cành của Công Đức Chi Thụ.

Vót vót vót.

Chương 1552

Khắc họa trận pháp.

Đóng ấn phù văn.

Từ khi có ‘Công Đức Chi Thụ’, Thụ Yêu Khinh Vũ cuối cùng cũng được giải phóng, cô không cần phải cung cấp cành non của mình cho Bạch tiền bối nữa.

Mấy hơi thở sau, Bạch tiền bối vung tay, một thanh ‘phi kiếm công đức dùng một lần’ được chế tạo xong.

“Bước cuối cùng.” Bạch tiền bối cầm ‘phi kiếm công đức dùng một lần’ nhét vào trong túi vải.

Mười giây sau.

Bạch tiền bối đưa tay rút ‘phi kiếm công đức dùng một lần’ ra khỏi túi vải.

Khi phi kiếm công đức được rút ra, trên đó lấp lánh bảo quang bảy màu, còn có một loại khí tức của ‘Tai Nạn Cự Quy’.

“Trang trọng giới thiệu với mọi người series mới của phi kiếm dùng một lần của ta… phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc bản 001.

Chuyên dùng để đột phá Thiên Đạo tiểu hắc ốc.” Bạch tiền bối mỉm cười nói.

“Chỉ bằng thứ này, có thể ra khỏi Thiên Đạo tiểu hắc ốc?” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão bên cạnh không dám tin nói.

“Tin vào kỹ thuật của ta.” Bạch tiền bối tự tin nói.

Ánh mắt ngài nhìn về phía Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A

Thập Lục: “Ai muốn thử trước?” “Ta khuyên các ngươi không nên tùy tiện thử bừa, loại pháp khí liên quan đến ‘không gian’ này, một chút bất cẩn bị đưa vào khe hở không gian, sẽ bị nhốt cả đời.

Đó còn là may mắn rồi, nếu bị ném vào ‘khu vực hỗn loạn không gian’, sẽ bị cắt thành vô số mảnh.” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nhắc nhở.

Dù sao cũng là khách hàng tiềm năng, nếu chết đi, sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh tương lai của ngài.

Tống Thư Hàng giơ tay lên: “Vậy, để tôi thử xem.” Vũ Nhu Tử: “Không, để tôi!” Chuyện kích thích như vậy, vẫn là cô làm thì tốt hơn.

Tô Thị A Thập Lục: “Vẫn là để tôi đi, tôi có thủ đoạn bảo mệnh.” “Không cần tranh giành nữa, tôi là thích hợp nhất.

Vì tôi vừa lĩnh ngộ được một pháp thuật khiến người ta ngưỡng mộ.” Tống Thư Hàng đắc ý dương dương nói.

Vũ Nhu Tử tò mò hỏi: “Tống tiền bối lại học được tuyệt chiêu gì vậy?” “Công pháp khiến người ta ngưỡng mộ nhất trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Thủy Quần Phân Thân Thuật.” Tống Thư Hàng nói xong, hai tay kết một pháp ấn.

Tống Thư Hàng Two bị tách ra.

“Tôi luôn nghi ngờ Bắc Hà Tán Nhân tiền bối có một cái phân thân chuyên lướt chat như vậy, nếu không sao ngài ấy có thể luôn duy trì trạng thái online?

Không chỉ Bắc Hà tiền bối, trước đây tôi còn nghi ngờ đại bộ phận các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều có phân thân tương tự.” Tống Thư Hàng nói.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: “…” Pháp thuật phân thân quý giá như vậy, chỉ dùng để lướt chat?

Bọn này là ai vậy, ai nấy đều hào phóng quá.

Gần đây ta có phải là tiếp xúc với giới tu chân hơi ít, lạc hậu rồi không?

“Con biết ba con có thủ đoạn tương tự, nhưng đó là kết hợp giữa khôi lỗi thuật và phân thân thuật.” Vũ Nhu Tử giơ tay, bán đứng thủ đoạn lướt chat của ba mình.

“Tôi nghe A Thất nhắc qua, Hoàng Sơn tiền bối có rất nhiều nick clone.” Tô Thị A Thập Lục cũng nói.

Bạch tiền bối: “Ta là mới lĩnh ngộ được pháp thuật thiên phú phân thân không lâu… Tống Thư Hàng, nếu phân thân này của ngươi chết đi, có ảnh hưởng đến bản thể không?” “Sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng nào, phân thân của tôi cũng giống như công đức xà mỹ nhân, cho dù bị nghiền nát, qua một thời gian là có thể hồi phục.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy thì tốt quá rồi, vậy ngươi ngồi lên phi kiếm đi, ta đưa ngươi ra khỏi ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nói với phân thân: “Lên đi.” “Bạch tiền bối, lắp cho phi kiếm cái lan can đi, tôi hơi chóng mặt với phi kiếm của ngài, thực ra còn có chút ám ảnh tâm lý.

Bản thể không dám nói, nhưng tôi nhất định phải nói ra.

Vì lát nữa người ngồi phi kiếm là tôi.” Tống Thư Hàng Two cất tiếng nói.

Bạch tiền bối: “…” Tống Thư Hàng: “…” “Tốc độ phi kiếm của ngài quá nhanh, mà còn không thể phanh.

Mỗi lần ngồi xong phi kiếm của ngài, tôi đều cảm thấy như sắp chết.

Nếu có lan can, tôi cảm thấy mình sẽ thoải mái hơn một chút.

Xin Bạch tiền bối nhất định lắp lan can cho tôi!” Tống Thư Hàng Two tiếp tục nói.

Phân thân của Tống Thư Hàng đã kế thừa một cách hoàn hảo ưu điểm ‘thẳng như ruột ngựa’ của bản thể, còn phát huy nó rực rỡ hơn.

Tống Thư Hàng lúc này có một sự thôi thúc muốn bóp chết phân thân của mình.

“Đi!” Bạch tiền bối bắt một pháp ấn.

Phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc bản 001 ‘vèo ~’ một tiếng, chui xuống dưới chân Tống Thư Hàng Two.

“A a a ~~” Phân thân của Tống Thư Hàng hét thảm, bị phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc bản 001 nâng lên, một phát bay vút về phía xa.

Tốc độ nhanh đến không thể hình dung.

“Lan ~ can ~ vạn ~ tuế ~” Tống Thư Hàng Two hét lớn.

Giây tiếp theo, pháp thuật [Siêu Thời Không Mạn Bộ] được khắc trên phi kiếm khởi động, phi kiếm mang theo Tống Thư Hàng Two một phát biến mất trong ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’.

“Thật sự biến mất rồi?” Thập Ma Đô Năng Mại đại lão trợn mắt há mồm.

Thiên Đạo tiểu hắc ốc dễ phá như vậy sao?

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão lập tức có chút bất an, nếu Thiên Đạo tiểu hắc ốc dễ phá như vậy, vậy ‘Cửu U chúa tể’ có thể tùy thời xông vào Thiên Đạo tiểu hắc ốc này không?

Không, không thể nào.

Cửu U chúa tể có thể xuất hiện ở hiện thế, đã là gian lận rồi.

Nếu ngài còn tiếp xúc với Thiên Đạo tiểu hắc ốc, chắc chắn sẽ gây chú ý cho ‘chương trình Thiên Đạo’, đến lúc đó phân thân của Cửu U chúa tể trà trộn vào ‘hiện thế’, nhất định sẽ bị triệt để hủy diệt.

“Thư Hàng, phân thân của ngươi đã ra ngoài thành công chưa?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt cảm ứng: “Chưa, vẫn đang liên tục xuyên qua trong không gian.” Lúc này, Tống Thư Hàng Two đang bám trên phi kiếm, hét thảm suốt đường.

Vì tốc độ thực sự quá nhanh, lại còn đang xuyên qua trong thông đạo không gian, đường đi rất xóc.

Cổ họng Tống Thư Hàng Two sắp hét khản rồi.

Độ khó của việc xuyên ra khỏi ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’ quả nhiên lớn.

Ngay cả ‘Tai Nạn Cự Quy’ sở hữu thiên phú đặc biệt, mỗi lần chúng xuyên vào Thiên Đạo tiểu hắc ốc đều phải chuẩn bị rất lâu.

Sau khi Tống Thư Hàng Two bay trong thông đạo không gian suốt nửa tiếng đồng hồ, trước mắt cuối cùng cũng xuất hiện ánh sáng.

“Sắp ra ngoài rồi!” Tống Thư Hàng Two trong lòng khẽ động.

Ầm ~~ Phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc bản 001 xuyên ra khỏi không gian, chui vào hiện thế.

Tống Thư Hàng Two vừa ngẩng đầu, liền thấy mặt trời đỏ rực trên đỉnh đầu: “Tự do rồi, thành công rồi.” Nó ngay lập tức chia sẻ tin tức này cho bản thể.

Keng ~~ Lúc này, phi kiếm dùng một lần vừa hay mất hết năng lượng, rơi xuống đất.

Tống Thư Hàng Two thuận lợi đáp xuống.

Bản thân phi kiếm dùng một lần là do ‘công đức chi quang’ hóa thành.

Năng lượng cạn kiệt, liền biến mất. … … Sau khi Tống Thư Hàng Two đáp xuống đất, liền ngã sấp xuống, chân mềm nhũn ~ đứng cũng không đứng vững.

Mà giọng nói khàn đặc, cổ họng rất khô.

Hét hơn nửa tiếng, khát khô cả cổ.

Trước đây ám ảnh tâm lý của nó đối với ‘phi kiếm dùng một lần’ là một căn hộ một trăm năm mươi mét vuông, thì bây giờ đã mở rộng lên hơn ba trăm mét vuông.

“Phi kiếm không lắp lan can, đều là tà đạo.” Tống Thư Hàng Two lẩm bẩm.

Sau khi cơ thể hồi phục một chút, nó quay đầu nhìn bốn phía.

Lúc này, nó đang ở trong một khu rừng nhỏ.

Dưới chân là sa mạc.

Sa mạc đen kịt, dường như đã phải chịu qua sét đánh, lửa đốt và các loại tai nạn khác.

Trong đó, còn ẩn chứa một mùi vị quen thuộc.

Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ nhàng tiếp xúc với cát.

“Là thiên kiếp, không lâu trước, có người đã độ kiếp ở đây.” Tống Thư Hàng khẳng định.

Nói đến đây, trong lòng nó đột nhiên khẽ động.

Nó đưa tay nhẹ nhàng tiếp xúc với những cây nhỏ xung quanh.

Những cây nhỏ này đều chỉ cao hơn một mét, cành lá um tùm.

Mà trên những cây nhỏ này, có từng luồng yêu khí và… khí tức của chính Tống Thư Hàng.

“Thì ra là vậy, đây là nơi mà Thụ Yêu ‘Mễ Lộ Lộ’ độ kiếp trước đây?” Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Lúc Mễ Lộ Lộ độ thiên kiếp, pháp khí, năng lượng đều tiêu hao hết.

Mà lúc đó, Tống Thư Hàng vừa hay cảm ứng được cô.

Thế là, thông qua ‘Thánh Ấn’ cách không truyền công cho cô.

Có sự hỗ trợ năng lượng của Tống Thư Hàng, lúc Mễ Lộ Lộ độ kiếp, khí thế tăng mạnh.

Cành cây của cô cứng rắn chống lại thiên kiếp, những cành cây rơi xuống đất, hóa thành những cây nhỏ này.

Nhưng sau đó… chính Tống Thư Hàng cũng bị cuốn vào thiên kiếp, không có thời gian quan tâm đến tình hình độ kiếp của Mễ Lộ Lộ.

Chỉ là bản năng duy trì liên kết giữa Thánh Ấn của Mễ Lộ Lộ và mình, không ngừng truyền ‘chân nguyên’ cho Mễ Lộ Lộ sử dụng.

Cũng không biết Mễ Lộ Lộ độ kiếp có thành công không.

Phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối bắn nó đến đây, có lẽ không phải ngẫu nhiên, mà là bị khí tức nơi này thu hút?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nó đứng dậy, quan sát khu rừng nhỏ này.

Khi nó nhìn chằm chằm vào khu rừng, trong lòng nó, phảng phất có một giọng nói đang gọi nó.

Tống Thư Hàng thuận theo cảm ứng này, đi về phía trung tâm khu rừng.

Chương 1553

Cuối cùng, ở trung tâm khu rừng, nó thấy một cây non chỉ lớn bằng bàn tay.

Bên cạnh cây non, là tàn thể của Thụ Yêu ‘Mễ Lộ Lộ’.

Tàn thể của cô dưới thiên kiếp hóa thành than cháy, chỗ mà Tống Thư Hàng đóng ‘Thánh Ấn’ lên người cô lúc đầu, lại biến mất không thấy đâu.

Mễ Lộ Lộ độ kiếp… thất bại.

Thiên kiếp vô tình, con đường tu chân, một khi thất bại chính là ‘thân tử đạo tiêu’ tàn khốc.

Bước vào con đường tu hành, phải chuẩn bị sẵn sàng cho việc thân tử đạo tiêu.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Mễ Lộ Lộ và nó có duyên, không ngờ cuối cùng vẫn không thể qua được kiếp này.

“Nếu ta không gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nếu ta không có nhiều tiền bối che chở như vậy…” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nó ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên cây non nhỏ đó.

Cây non nhỏ này, là thể trọng sinh của Mễ Lộ Lộ?

Hay là con của cô?

“Có lẽ, đây là sự tiếp nối ‘nhân quả’ giữa ta và Mễ Lộ Lộ.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nâng cây non nhỏ này lên, cẩn thận đào nó ra khỏi sa mạc.

Trên cây non nhỏ tỏa ra khí tức khiến Tống Thư Hàng cảm thấy thân thiết.

Nó chuẩn bị cấy cây non nhỏ vào ‘hạch tâm thế giới’ của mình, để nó có môi trường trưởng thành tốt hơn.

Lúc đào cây non, Tống Thư Hàng hết sức cẩn thận, sợ làm hỏng rễ của nó.

Khi Tống Thư Hàng đào hoàn toàn phần rễ của cây non ra, nó hơi khựng lại.

Vì rễ của cây non nhỏ này, chính là một đoạn rơi ra từ trên người ‘Mễ Lộ Lộ’.

Chính là đoạn thân cây được đóng ‘Thánh Ấn’ của nó.

Thì ra là vậy, chả trách cây non nhỏ này lại khiến nó cảm thấy thân thiết.

“Duyên sao?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, nó nâng cây non nhỏ này lên, hứa hẹn với nó: “Quyết định rồi!

Nếu ngươi có thể tái khai linh trí, có cơ hội bước lại con đường tu hành, ta sẽ nhận ngươi làm đồ đệ.

Còn về đạo hiệu… Mộc Đạo Nhân đi!

Đạo hiệu Mộc Đạo Nhân, dành riêng cho ngươi.” Bảy đạo hiệu, lại có thể cho đi một cái rồi, ồ yeah ~ Mộc Đạo Nhân Mễ Lộ Lộ.

Đợi cô tái khai linh trí, nhất định sẽ là một cô bé đáng yêu.

“Cố gắng trưởng thành nhé, ta tuy không thể như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, bố trí cho Thông Nương loại đại trận kinh thế đó.

Nhưng mà, trong hạch tâm thế giới của ta, ta có thể cho ngươi môi trường trưởng thành tốt nhất.

Đặt cho ngươi nền tảng tu luyện vững chắc nhất.” Tống Thư

Hàng ha ha cười nói.

Trong tay nó, cây non nhỏ lay động theo gió, dường như đang reo hò.

Tống Thư Hàng nâng cây non nhỏ, ý niệm vừa động, trở về hạch tâm thế giới, bên cạnh suối nguồn sinh mệnh.

Sở các chủ lúc này đang ngẩn người.

“Sở tiền bối, vẫn khỏe chứ ạ.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm.” Sở các chủ đáp lại một tiếng cho có lệ, cô vẫn đang trong trạng thái ngẩn người.

Tống Thư Hàng cũng không làm phiền cô ngẩn người.

Nó tìm một mảnh đất màu mỡ gần suối nguồn sinh mệnh, trồng cây non nhỏ xuống.

Sau đó, lại lấy nước suối nguồn sinh mệnh, tưới lên nó.

Lớn nhanh nhé, Mộc Đạo Nhân.

Chế độ cập nhật lộn xộn!

Con gái đáng yêu quá!

Đạo hiệu của Mộc đạo nhân là Mễ Lộ Lộ đã được đặt trước rồi, vậy chỉ còn hai đạo hiệu Nho gia và Bạch Kình Đao Khách là hợp với Sở Sở.

Bạch Kình Đao Khách chắc chắn không thể đưa cho Sở Sở, đến lúc đó để Sở Sở chọn một trong hai đạo hiệu Nho gia là được.

Tống Thư Hàng mỉm cười, ý thức lại lướt qua thế giới hạt nhân của mình một lần nữa.

Tiểu Thải vẫn đang liều mạng luyện công, con chim ngốc này... tạm thời hết cứu rồi.

Hy vọng sau này sẽ có cách giúp nó trở lại bình thường.

“Không đúng, thật ra cuồng luyện công cũng khá thú vị, sao cứ phải ép nó trở lại làm gì?” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Thiên phú của Tiểu Thải chỉ ở mức bình thường, trở thành một kẻ cuồng luyện công chưa chắc đã là chuyện xấu.

Người cần cù không phải ai cũng thành công, nhưng không cần cù thì lại càng khó thành công hơn.

Người ta dưới trướng Thậm Điếu Thánh Nhân có mười ba Kiếp Tiên, ngầu bá cháy.

Nếu sau này, bảy đạo hiệu lớn của hắn cũng có thể tặng đi, liệu hắn có thể bồi dưỡng ra bảy đệ tử Kiếp Tiên không?

Bảy đại Kiếp Tiên dưới trướng Bá Tống?

Nghĩ lại, hình như cũng khá là ngầu.

“Nghĩ xa quá rồi, nghĩ xa quá rồi.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ đầu mình.

Thật sự coi Kiếp Tiên là củ cải trắng, muốn trồng mấy củ là trồng được mấy củ sao?

Đừng nói là Kiếp Tiên, trong giới tu chân hiện nay, Tôn Giả Thất phẩm đã là đại lão một phương.

Cấp bậc Huyền Thánh Bát phẩm đã là vũ khí răn đe hạt nhân quyết định chiến cục.

Hơn nữa, bản thân hắn mới chỉ là một tu sĩ nhỏ nhoi Ngũ phẩm, chính hắn còn không biết có thể chứng đạo Kiếp Tiên hay không, mà còn muốn bồi dưỡng ra bảy đệ tử Kiếp Tiên?

Giấc mơ này xa vời quá.

Nhưng mà, thỉnh thoảng mơ mộng một chút cũng tốt.

Tuy là một con cá muối, nhưng hắn cũng muốn làm một con cá muối có ước mơ mà.

Ước mơ đâu có phạm pháp! … Sau khi lướt qua Tiểu Thải, ý thức Tống Thư Hàng lại nhanh chóng chuyển sang một bên khác.

Ở đó, Sở Sở cô nương đang ngồi xếp bằng, chuyển sang tu luyện 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Sở Sở cô nương vẫn mặc một chiếc váy đen, đi tất lụa dài màu đen, thanh đoản kiếm đặt ngang trên đùi.

Từ lúc gặp mặt đến giờ, trang phục của Sở Sở cô nương chưa hề thay đổi.

Trong khoảng thời gian đó, váy dài và tất đen của cô đã bị phá hủy mấy lần trong chiến đấu, nhưng trong tay cô vẫn còn rất nhiều đồ dự phòng.

Hỏng rồi thì thay cái mới.

Sau khi tu luyện xong, cô khẽ thở dài.

Cô vẫn chưa biết mình cụ thể nên tu luyện thiên nào trong 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 thì tốt hơn, lúc trước khi Tống Thư Hàng chuẩn bị giám định cho cô thì đột nhiên biến mất.

Vì vậy, bây giờ cô chỉ đang tu luyện nửa phần đầu của quyển thứ hai 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

“Không biết khi nào thầy mới trở về.” Sở Sở khẽ nói. 【Suýt thì quên mất, lần trước đột nhiên bị Vân Tước Tử tiên tử kéo đến thế giới ma kiếp, còn chưa kịp giám định thể chất cho Sở Sở.

Hay là nhân lúc này, xác định công pháp tu luyện phù hợp cho cô ấy luôn.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn khẽ động ngón tay, đang chuẩn bị đưa Sở Sở đến bên cạnh mình, sau đó tung một phát giám định thuật cho cô.

Đúng lúc này, đột nhiên trong lòng hắn khẽ động.

“Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú — Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Phía sau hắn, một hư ảnh ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ thu nhỏ hiện ra.

Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú vẫn còn ở trên bản thể, phân thân Tống Thư Hàng chỉ có thể điều động sức mạnh hình chiếu của pháp khí.

Sau khi hình chiếu Thánh Thành hiện ra, trong đó, hình chiếu của thanh ‘Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm’ bật ra, chỉ về hướng ‘Sở Sở’, khẽ rung động.

“Thì ra là vậy, Sở Sở thích hợp tu luyện ‘Cổ Viên Thiên’ trong Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nói đi cũng phải nói lại, 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này có chút không theo lẽ thường.

Tiểu Thải rõ ràng là một yêu tước, theo lý thì công pháp họ chim như hạc hoặc nhạn mới là phù hợp.

Nhưng hợp nhất với Tiểu Thải lại là 【Cự Kình Thiên】.

Còn Sở Sở, cảm giác tổng thể giống như họ mèo, tựa như một con báo đen hoặc mèo đen.

Nhưng thứ hợp với cô lại là ‘Cổ Viên’.

Sở Sở giống khỉ ở chỗ nào chứ?

Hoàn toàn không nhìn ra.

“Thôi được rồi, Cổ Viên cũng không tệ, ít nhất Sở Sở có thiên phú kiếm thuật rất mạnh, trong số ba mươi ba pháp khí, cũng chỉ có ‘Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm’ là pháp khí loại kiếm.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn đưa tay lấy hai quyển sổ ghi chép từ Đông Chi Điện trong thế giới hạt nhân, nhanh chóng viết lên trên. 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 Cổ Viên Thiên, quyển thứ hai và thứ ba.

Sở Sở hiện đang ở cảnh giới Nhị phẩm đan điền thứ năm 【Long Chưởng Đan Điền】, hai quyển công pháp này đủ cho cô tu luyện hiện tại.

Suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng lại sao chép 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và 《Cương Thủ》 ra.

Thánh Viên phối với Cổ Viên, đúng là cặp đôi hoàn hảo.

Hơn nữa, Tiểu Thải đã tu luyện 《Cương Thủ》 và 《Nho Gia Kim Cương Thân》, hắn cũng không thể đối xử bất công với Sở Sở.

Chương 1554

Đều là đệ tử, phải công bằng.

Là đệ tử của Bá Tống hắn, sau khi xuất sư mà không có một thân ‘Kim Cương Thân’ ra hồn thì thật xấu hổ khi báo sư môn.

Tuyệt vời hơn là, dược liệu luyện khí của ‘Cổ Viên’ có thể lấy được từ thú cưng mới của Bạch tiền bối two.

Không cần phải vất vả đi tìm khắp nơi.

Đợi sau khi Sở Sở lên Tứ phẩm, Tống Thư Hàng có thể mặt dày đến chỗ Bạch tiền bối đổi lấy lông vượn.

Cùng lắm thì đến lúc đó hắn chuẩn bị thêm vài câu chuyện cười.

Chỉ cần Bạch tiền bối two vui vẻ, một ít lông vượn Bát phẩm căn bản không thành vấn đề.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng khẽ điểm tay, hai quyển sổ ghi chép được chuyển đến trước mặt Sở Sở.

Đồng thời chuyển thêm một lô đan dược qua.

Đó là phần thưởng mà các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ tặng cho hắn khi đi đón Bạch tiền bối xuất quan.

Nhưng phần lớn trong đó là đan dược phù hợp cho Nhị phẩm, Tam phẩm sử dụng.

Đối với Tống Thư Hàng đã ở cảnh giới Ngũ phẩm hiện tại, đã không còn tác dụng lớn.

Vừa hay có thể ban cho đệ tử của mình dùng để tu luyện.

Sở Sở đang thở dài, đột nhiên thấy trước mặt mình xuất hiện sổ ghi chép và bình đan dược, cô hơi sững sờ.

Cô mở hai quyển sổ ra, thấy ba loại công pháp được ghi chép trên đó, lập tức hiểu ra.

Đây là đồ thầy đưa cho cô.

Sau đó, khi cô nhìn thấy 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cánh tay cô không khỏi run lên.

Dù xuất thân từ một tiểu thế gia, nhưng cô cũng từng nghe qua uy danh của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Đây là công pháp luyện thể hàng đầu trong chư thiên vạn giới.

Vô cùng nổi danh khắp chư thiên vạn giới.

Xuất thân từ tiểu thế gia như Sở Sở, cô càng biết rõ sự quý giá của 【công pháp】.

Năm đó Hư Kiếm Phái, chính là vì muốn chiếm đoạt kiếm phổ của Sở gia, đã bày ra đại cục, ép Sở gia lên Đoạn Tiên Đài.

Điều này giống như một khoản tiền khổng lồ hàng trăm tỷ rơi vào người một người bình thường vậy.

Sở Sở cẩn thận cất hai quyển sổ ghi chép đi.

“Đệ tử nhất định không phụ kỳ vọng của thầy.” Cô kiên định lập lời thề.

Tống Thư Hàng ở xa khẽ gật đầu.

Thiên phú của Sở Sở rất tốt, đặc biệt là thiên phú kiếm thuật lại càng thượng đẳng, nếu không cô cũng không thể từ hình ảnh ‘kiếm phổ’ mà lĩnh ngộ ra công pháp kiếm đạo cao diệu.

Thêm vào đó Tống Thư Hàng từng nhập mộng cả đời cô, đối với nhân phẩm, tính cách của cô đều rõ như lòng bàn tay.

Có thể nói không ngoa rằng, mẹ của Sở Sở cũng không hiểu cô bằng Tống Thư Hàng.

Sở Sở là một lựa chọn đệ tử rất tốt.

Ban đầu Tống Thư Hàng còn muốn tiến cử cô vào môn hạ của các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chỉ là cuối cùng Sở Sở lại chọn nhập môn hạ của hắn. … Cách Sở Sở không xa, Lý Âm Trúc phiên bản lớn đang ngủ nghỉ.

Tống Thư Hàng thấy cô ngủ say, lẳng lặng để lại bên cạnh cô một ít 'hoàng kim công đức dương mai'.

Sau đó, lại chuyển sự chú ý đi.

Ý thức của hắn lướt qua Đông Chi Điện, Quy tiền bối đã ra khỏi 'Thành Phố Thời Gian', đang đi dạo trong Đông Chi Điện.

Trên lưng ngài, ngộ đạo thạch của Thông nương kẹt trên mai rùa.

Sau đó, Thông nương hóa ra đôi tay nhỏ, đang trét từng cục bùn lên mặt Quy tiền bối.

Thứ giống như bùn đó, hình như là mặt nạ?

Nhớ ra rồi, đây hình như là quà tặng mặt nạ rong biển nhận được khi đi chợ tu sĩ dưới đáy hồ mua dược liệu lần trước.

Thông nương và Quy tiền bối thân thiết như vậy từ khi nào?

Cô đang đắp mặt nạ cho Quy tiền bối?

Quy tiền bối cảm nhận được ý thức của Tống Thư Hàng, ngẩng đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng, nở một nụ cười rạng rỡ.

Một con rùa biển lớn đang đắp mặt nạ, mỉm cười với bạn, cảnh tượng quả thực cay mắt.

Tống Thư Hàng lướt qua, cuối cùng dừng lại ở Thành Phố Thời Gian.

Bên trong Thành Phố Thời Gian.

Lục Tu tiên tử đang giảng giải những mẹo luyện khí cho các thành viên của Ba Mươi Ba Thú Thần Bộ.

Một đại sư luyện khí cấp tông sư thực thụ mở lớp giảng bài, các đại sư luyện khí của Ba Mươi Ba Thú Thần Bộ nghe say sưa.

Nhưng Lục Tu tiên tử giảng một hồi, chủ đề lại lạc đi.

“Luyện khí là một việc khô khan nhàm chán, người có thể chịu đựng được sự khô khan này mới có thể trở thành đại sư luyện khí.” Lục Tu tiên tử nói: “Tuy nhiên, khi cảm thấy rất khô khan, chúng ta có thể tự tìm cho mình chút niềm vui.

Ví dụ như, đâm vào tim khách hàng.” Thất Tu tiền bối bên cạnh: “…” Tứ Tu: “…” “Khách hàng càng đau lòng, chúng ta luyện khí càng thấy thú vị.

Ở đây, tôi long trọng giới thiệu với mọi người thủ pháp đâm tim của Huyền Trọng phái chúng ta, phương pháp tính giá bằng hỏa diễm phù văn.

Mỗi một nhát búa giáng xuống, linh thạch của khách hàng sẽ giảm đi 50 và 100 liên tục.

Chúng ta vui vẻ, khách hàng đau lòng.” Lục Tu tiên tử giảng đến hứng khởi, mặt mày vui vẻ.

Cô hy vọng có thể trả lại toàn bộ những vết đâm vào tim mà Tống Thư Hàng gần đây đã gây ra cho cô cho ‘Ba Mươi Ba Thú Thần Bộ’.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, di chuyển đến Thành Phố Thời Gian, cách Lục Tu tiên tử không xa.

“Lục Tu tiên tử, Thất Tu tiền bối ~ Tứ Tu tiền bối, mọi người khỏe không.” Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Lục Tu tiên tử đang giảng bài một cách phấn khích, nghe thấy giọng Tống Thư Hàng, đột nhiên cảm thấy hai tay mềm nhũn.

“Lại, lại có dược liệu mới à?” Lục Tu tiên tử vô thức nói.

Tống Thư Hàng: “Lục Tu tiên tử, tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú đã chế tạo xong rồi mà.” Lục Tu tiên tử: “Đúng vậy, đã chế tạo xong rồi.

Ngửa mặt nhìn trời, gần đây tôi cứ nghe thấy giọng cậu là lại như nghe thấy tiếng chuông báo thức, cả người giật mình tỉnh giấc.” Trước đó sau khi Quy tiền bối cùng cô chế tạo ‘Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn’, tiện thể đã lây tật nói ‘Ngửa mặt nhìn trời’ cho Lục Tu tiên tử.

“Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, có hài lòng không?” Lục Tu tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Thất Tu Thánh Quân đột nhiên trong lòng khẽ động: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu đã lên cảnh giới Ngũ phẩm rồi à?” “Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, cậu đã tổ hợp thành công chưa?” Tứ Tu hỏi.

“Vâng.” Tống Thư Hàng lại gật đầu.

Lục Tu tiên tử không khỏi ôm lấy ngực mình, từng cơn tức nghẹn, tim tắc quá.

“Ngoài ra, cũng đến lúc tôi trả thù lao rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn triệu hồi Bạch tiền bối two trong lòng.

Một lát sau, Bạch tiền bối two mở thông đạo giữa Tà Liên thế giới và thế giới hạt nhân.

Vừa hiện thân, ngài liền chộp lấy Tống Thư Hàng, ngửi ngửi trên người hắn: “Không sai, là mùi này!” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Cậu gặp phải tên ‘Thập yêu đô năng mại’ rồi phải không?” Bạch tiền bối two nói.

Phân thân của Bạch tiền bối two bước ra khỏi thông đạo.

Tuy nhiên, ở đây chỉ có Tống Thư Hàng có thể nhìn rõ dung mạo của ngài, Thất Tu, Lục Tu, Tứ Tu chỉ có thể nhìn thấy một bóng đen mờ ảo.

Còn những đại sư luyện khí của Ba Mươi Ba Thú Thần Tông, ngay khi Bạch tiền bối two xuất hiện, liền cảm thấy khó thở, từng người một ngất xỉu trên mặt đất.

Cửu U chúa tể hiện thân, dù chỉ là một phân thân, cũng không phải ai cũng có thể chịu đựng được.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Xem bộ dạng của cậu, vừa từ phòng tối nhỏ của Thiên Đạo ra à?

Nói cách khác, tên đó đã chạy vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo?

Đúng là một kẻ thông minh.” Bạch tiền bối two nói.

Phòng tối nhỏ của Thiên Đạo đối với Bạch tiền bối two là cấm địa tuyệt đối, nếu ngài dám tiếp xúc, chắc chắn sẽ bị Thiên Đạo bắt giữ, tầng tầng trấn áp, hoặc là bị nhốt chung vào phòng tối nhỏ.

“Thôi bỏ đi, vậy thì tạm tha cho hắn một lần.

Ta không tin hắn sẽ trốn trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo mãi mãi.” Bạch tiền bối two véo cằm nói.

Nhưng vừa nói xong, lại đột nhiên nhớ ra một chuyện… ủa ~ Tống Thư Hàng không phải đã ra khỏi ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ rồi sao?

Lát nữa hỏi Tống Thư Hàng làm thế nào ra được, chỉ cần nắm được phương pháp ra ngoài, ngài có thể đến phòng tối nhỏ bắt 'Thập yêu đô năng mại' rồi.

Nghĩ đến đây, tâm trạng của Bạch tiền bối two tốt hẳn lên.

Sau đó, ngài nhìn về phía Lục Tu tiên tử nói: "Cô xác định muốn dùng phần thưởng cho đồng bạn của mình sao?" Sau khi Lục Tu tiên tử chế tạo xong hai bộ 'tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú Bát phẩm', Bạch tiền bối two nể mặt Tống Thư Hàng, lại thêm thù lao.

Ngài có thể để Lục Tu tiên tử hoặc Tứ Tu thoát khỏi sự trói buộc của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', tái sinh, tu luyện lại từ đầu.

Nhưng mà, chỉ có một suất.

Hoặc là Lục Tu tiên tử tự giải thoát, hoặc là Tứ Tu được giải thoát.

"Vâng, tôi đã xác định." Lục Tu tiên tử kiên định nói.

Cô không dám nhìn thẳng vào bóng đen của Bạch tiền bối two, vì chỉ cần nhìn một cái, cô sẽ cảm nhận được cái ác lớn nhất thế gian, cái chết đáng sợ nhất, địa ngục đau khổ nhất tụ hội lại.

"Lựa chọn của cô rất thú vị." Bạch tiền bối two nói xong, búng tay, vài loại dược liệu hiện ra, rơi xuống người Tứ Tu.

Tứ Tu ngơ ngác, anh ta hoàn toàn không biết đầu đuôi câu chuyện.

"Giải." Bạch tiền bối two khẽ quát.

Chương 1555

Ngay sau đó, Tứ Tu chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng.

Năm đó, anh độ thiên kiếp từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm thất bại, vốn dĩ suýt chút nữa đã tan thành tro bụi.

Nhưng vì anh là chủ nhân của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, nhờ phúc của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mà anh sống sót, cái giá phải trả là cảnh giới vĩnh viễn cố định ở Tứ phẩm, không thể tiến thêm.

Còn bây giờ, anh cảm thấy mình đã được giải thoát khỏi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có được sự tái sinh thực sự.

Cảnh giới của anh không còn bị trói buộc, anh có thể tiếp tục tu luyện, tấn thăng Ngũ phẩm, đột phá cảnh giới cao hơn! 【Đây chính là ‘cơ hội’ mà Lục Tu đã nói sao?】 Tứ Tu lập tức hiểu ra.

“Lục Tu, cô đã nhường cơ hội tự do cho tôi?” Tứ Tu nhìn chằm chằm Lục Tu.

Anh biết tình cảm giữa Lục Tu và Thất Tu.

Thất Tu vì Lục Tu mà gần như tán gia bại sản để chuẩn bị dược liệu, muốn giúp Lục Tu giải thoát khỏi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Còn bây giờ, Lục Tu lại nhường cơ hội tự do cho anh?

“Tứ Tu tiền bối, anh đã ở dưới sự trói buộc của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao quá lâu rồi.

Đã đủ rồi, đến lúc anh được tự do rồi.

Hơn nữa, tôi có Thất Tu, một ngày nào đó anh ấy sẽ giúp tôi tái sinh.” Lục Tu tiên tử ngồi xổm bên cạnh Tứ Tu, đưa tay vỗ nhẹ vào con sư tử bạch ngọc.

Tứ Tu: "…" Lục Tu đột nhiên dịu dàng, anh nhất thời không thể thích ứng được.

"Cảm ơn anh đã luôn chăm sóc cho tôi và Thất Tu.

Từ khi chúng tôi tiếp nhận 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', luôn là anh chỉ điểm cho chúng tôi.

Thật ra trong lòng tôi, vẫn luôn coi anh là ân sư." Lục Tu tiên tử khẽ nói.

Tứ Tu lập tức cảm động đến rưng rưng nước mắt: "Thật ra, cơ hội tự do này cô có thể tự mình dùng trước, sau đó để Thất Tu dùng dược liệu giải thoát cho tôi là được." "Không được đâu, tự tay giúp tôi tái sinh là việc Thất Tu nhất định phải làm." Lục Tu tiên tử đứng dậy, đưa tay vuốt mái tóc vàng óng của mình: "Tạm biệt, Tứ Tu tiền bối." Đột nhiên cô nhấc chân đẹp, một cước đá về phía Tứ Tu.

Tứ Tu bị đá trúng, hét thảm rồi bay ngược ra ngoài, một hơi bay xa mấy trăm mét.

Tống Thư Hàng: "?" "Hù ~~ Trong lòng thoải mái hơn nhiều rồi.

Quả nhiên, vẫn là đá Tứ Tu sướng nhất." Lục Tu tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "…" Độ S à?

Phong cách thay đổi nhanh quá vậy?

"Thư Hàng, nếu đã pháp khí đã chế tạo xong, chúng ta khi nào có thể rời khỏi đây?" Lục Tu tiên tử hỏi.

"Bất cứ lúc nào cũng được." Tống Thư Hàng trả lời.

"Vậy, tôi cũng đến lúc phải tạm biệt cậu rồi." Lục Tu tiên tử nói.

Mấy ngày nay tim cô đã bị đâm nát, vì vậy cô muốn tìm một nơi non xanh nước biếc, tu dưỡng một chút.

Ngắm phong cảnh, du sơn ngoạn thủy, hồi phục lại trái tim đã bị đâm nát của mình. … Tống Thư Hàng chuyển Lục Tu tiên tử, Thất Tu, Tứ Tu cùng các đại sư của Ba Mươi Ba Thú Thần Tông đến hiện thế, nơi 'Mễ Lộ Lộ' độ kiếp trước đó.

Bạch tiền bối two thấy không có người ngoài, vui vẻ hỏi: "Thư Hàng, cậu vừa mới từ 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo' ra phải không?" Tống Thư Hàng gật đầu.

"Làm sao ra được?

Phương pháp ra ngoài là gì?" Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: "Là dựa vào 'phi kiếm dùng một lần' đặc biệt của Bạch tiền bối ở hiện thế của tôi, phá giới mà ra.

Bay nửa giờ, cuối cùng cũng vượt biên thành công ra khỏi phòng tối nhỏ của Thiên Đạo." "Phi kiếm dùng một lần?" Bạch tiền bối two nghi ngờ.

"Chính xác mà nói, là 'phi kiếm dùng một lần phá phòng tối nhỏ bản 001', cụ thể là mô phỏng thiên phú 'siêu thời không mạn bộ' của 'Tai Nạn Cự Quy', để thoát khỏi phòng tối nhỏ." Tống Thư Hàng trả lời chi tiết.

"Nguyên lý thì sao?" Bạch tiền bối two hỏi.

Không biết nguyên lý, ngài cũng không chế tạo ra được.

Tống Thư Hàng cười khổ: "Nguyên lý sao tôi biết được chứ, phi kiếm là do Bạch tiền bối ở hiện thế của tôi chế tạo, tôi ngay cả phi kiếm dùng một lần còn chưa nắm vững, làm sao biết nhiều nguyên lý như vậy." "Vậy phi kiếm đâu?

Cho ta xem." Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng nói: "Vì là phi kiếm dùng một lần, dùng xong là hết.

Biến mất rồi.” Bạch tiền bối two: “…” “Có thể nghĩ cách kiếm cho ta một thanh để nghiên cứu không?” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nói: “Bản thể của tôi vẫn còn ở trong ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.

Vậy bây giờ tôi sẽ truyền thông tin về, xem bản thể có thể xin thêm một thanh phi kiếm được không.

Nhưng mà Bạch tiền bối, ngài muốn phi kiếm, chẳng lẽ là định vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo bắt ‘Thập yêu đô năng mại’ tiền bối?” Thập yêu đô năng mại tiền bối rất dễ thương, ngài ấy quấn chăn, lúc nào cũng cảm thấy rất thú vị.

Thêm vào đó, ‘Thập yêu đô năng mại’ tiền bối đã giúp Tống Thư Hàng mấy lần.

Tuy là giao dịch công bằng, nhưng không thể phủ nhận, nếu không có ‘Thập yêu đô năng mại’ tiền bối kịp thời bán cho hắn ‘Bình Thiên Quan’, hắn đã chết thành tro bụi trong lần Huyền Thánh kiếp trước rồi.

Nếu vì nguyên nhân của chính Tống Thư Hàng mà ‘gián tiếp làm hại’ đại lão Thập yêu đô năng mại, sẽ rất ngại.

Nhưng một bên lại là Bạch tiền bối two có quan hệ tốt hơn… so với đại lão Thập yêu đô năng mại, quan hệ thân thiết hơn nhiều.

“Không sai, để hắn chạy mất trong lòng ta đặc biệt không cam tâm.” Bạch tiền bối two thẳng thắn nói: “Khi cậu đi xin phi kiếm của ‘Bạch’ kia, có thể nói với vị ‘Thập yêu đô năng mại’ đó.

Cậu nói với hắn, ta muốn vào tìm hắn.

Cứ nói với hắn, ta muốn chơi với hắn một ván trốn tìm, thời hạn bốn ngày.

Trong bốn ngày, nếu hắn bị ta bắt được, ta muốn cái chăn trên người hắn, còn muốn hai mươi món bảo vật trên người hắn.

Nếu trong bốn ngày hắn không bị ta bắt được, ta sẽ giới thiệu cho hắn hai mối làm ăn lớn.” Bạch tiền bối two còn nhớ, có một quả cầu hành tinh có mắt, và thân xác cũ của Vân Tước Tử bị quả cầu kim loại lỏng chiếm giữ, cũng bị nhốt trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo.

Đối với ‘Thập yêu đô năng mại’ mà nói, đây chính là hai mối làm ăn lớn.

Nếu Thập yêu đô năng mại có cách đưa hai tên đó ra khỏi phòng tối nhỏ của Thiên Đạo thì vui rồi.

Như vậy Bạch tiền bối two có thể tạm thời tha cho ‘Thập yêu đô năng mại’, bắt được ‘quả cầu hành tinh có mắt’ trước đã rồi tính.

Dù sao… đằng nào Bạch tiền bối two cũng không thiệt.

“Nếu tôi nói với ngài ấy, chẳng phải độ khó bắt ngài ấy của Bạch tiền bối sẽ tăng lên sao?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Bạch tiền bối two cười: “Xem ra Thư Hàng cậu không hiểu được niềm vui của việc chơi game rồi.

Chơi game là phải chơi độ khó cao.

Độ khó quá thấp, chơi còn có ý nghĩa gì?

Dù sao cậu cứ chuyển lời của ta là được.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Được.” ********** Trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo.

Phân thân Bạch tiền bối hỏi: “Thư Hàng, phân thân của cậu ra ngoài chưa?” “Nhận được phản hồi, phân thân đã thành công trở về hiện thế.” Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Nói cách khác, ‘phi kiếm dùng một lần phá phòng tối nhỏ bản 001’ mà Bạch tiền bối chế tạo ra thật sự có hiệu quả.

“Tốt, vậy chúng ta chuẩn bị rời đi.” Phân thân Bạch tiền bối gật đầu.

Ngài lại bẻ mấy cành cây từ cây công đức của mình, bắt đầu chế tạo phi kiếm.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, lát nữa ngài có thể cho tôi thêm một thanh phi kiếm được không?” “?” Bạch tiền bối tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nói: “Một vị ‘tít~tít~’ khác cũng muốn một thanh phi kiếm, hỏi ngài có thể cho ngài ấy một thanh không.” Bạch tiền bối véo cằm: “Được!

Cậu nói chuyện với vị đó, bảo là sau khi về hiện thế, ta muốn tìm cơ hội gặp mặt ngài ấy.” “Không vấn đề, tôi sẽ chuyển lời.” Tống Thư Hàng nói. ‘Thập yêu đô năng mại’ ở bên cạnh đột nhiên trong lòng bất an.

“Đúng rồi, đại lão Thập yêu đô năng mại.

Tôi còn một câu nữa được người khác nhờ, muốn nói với ngài.” Tống Thư Hàng nói.

“Bá Tống đạo hữu mời nói.” Thập yêu đô năng mại nói.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng: “Nói ra rất ngại, trên người phân thân của tôi có mùi của ngài, bị vị kia phát hiện rồi.” Thập yêu đô năng mại: “Đệch!” Biết ngay Bá Tống Huyền Thánh là một sao chổi, gặp hắn là không có chuyện tốt.

“Tôi cũng không cố ý, tôi cũng không nghĩ đến vấn đề mùi hương.

Sau đó, vị kia nói muốn chơi một trò chơi với ngài…” Tống Thư Hàng thuật lại lời của Bạch tiền bối two.

Thập yêu đô năng mại: "…" Hắn rút bút và sổ đen nhỏ ra, ghi tên Bá Tống Huyền Thánh vào.

"Vậy mọi người chuẩn bị xong chưa?" Bạch tiền bối lúc này đã chế tạo xong mấy thanh 'phi kiếm dùng một lần'.

"Chuẩn bị xong rồi." Vũ Nhu Tử nhanh nhảu đáp.

"Vậy thì, đi!" Bạch tiền bối bấm một pháp ấn.

Dưới chân Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và đại lão 'Thập yêu đô năng mại' đều xuất hiện một thanh phi kiếm.

"Ơ?

Đợi đã, đợi đã.

Tôi không muốn đi cùng Bá Tống!" Đại lão Thập yêu đô năng mại hét lên.

Vù ~ Phi kiếm đã khởi động, mọi người được đưa vào hư không.

"Chúng ta gặp lại ở hiện thế." Phân thân Bạch tiền bối yếu ớt nói.

Dứt lời, ngài lại điều khiển một thanh phi kiếm, cuốn lấy chiếc xe cút kít, kiếm quang lóe lên, nâng xe cút kít lên, theo sát Tống Thư Hàng và những người khác.

Trong thùng xe cút kít chứa đầy bảo vật, thuộc về Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục.

Làm xong tất cả những điều này, năng lượng của phân thân Bạch tiền bối đã cạn kiệt.

"Thuận buồm xuôi gió." Phân thân Bạch tiền bối khẽ nói, tóc đen của ngài bay phấp phới, thân thể tan biến theo gió.

Sau khi năng lượng cạn kiệt, phân thân tự động giải trừ.

Hy vọng sau khi Tống Thư Hàng và những người khác rời khỏi ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’, sẽ không bị bắt trở lại.

Nếu không, trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo đã không còn phân thân Bạch tiền bối thứ hai có thể giúp họ rời đi. … “A a a, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, bám chặt phi kiếm, đừng rơi xuống.” Tống Thư Hàng hét thảm.

Chương 1556

“A a a a ~~ Thật kích thích!!” Vũ Nhu Tử cũng hét lớn.

Cũng là hét lớn, sao khác biệt lớn vậy?

Tống Thư Hàng: “…” Tô Thị A Thập Lục: “Tôi vẫn còn chịu được, phải bay bao lâu?” “Lúc phân thân của tôi ra ngoài, đã bay nửa giờ.” Tống Thư Hàng đáp.

Phòng tối nhỏ của Thiên Đạo cách ly việc mở ‘thế giới hạt nhân’, nếu không, bây giờ thông qua ‘phân thân’ làm tọa độ, Tống Thư Hàng có thể thông qua ‘thế giới hạt nhân’ làm trạm trung chuyển, tiến hành dịch chuyển không gian định vị.

“Bạch tiền bối đâu?

Ngài ấy không đi cùng chúng ta sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối để lại trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo là phân thân, trực tiếp giải trừ pháp thuật là có thể tan biến.” “Nhanh hơn nữa, có thể nhanh hơn nữa không!” Vũ Nhu Tử vui vẻ hét lên.

Đi chơi cùng Tống tiền bối, quả là một quyết định sáng suốt.

Cơ hội vui chơi, kích thích, phát tài, đều có đủ.

Cô thích nhất là điều này.

Phía sau ba người, đại lão Thập yêu đô năng mại quấn chăn, ngồi trên phi kiếm dùng một lần, vẻ mặt trầm tư.

“Không được, mình không thể đi ra ngoài cùng Bá Tống Huyền Thánh, lỡ như bị vị Cửu U chúa tể kia bắt tại trận thì sao?

Bốn ngày, mình nhất định phải nghĩ cách trốn đi.” Đại lão Thập yêu đô năng mại thầm nghĩ.

Nghĩ đến đây, hắn hét về phía Tống Thư Hàng: "Bá Tống đạo hữu, tôi còn có việc, phải đi trước một bước.

Chúng ta từ biệt tại đây." Dứt lời, hắn thò tay ra khỏi chăn, ấn vào 'phi kiếm dùng một lần phá phòng tối nhỏ bản 001', tâm niệm vừa động, phi kiếm dùng một lần bị hắn thu lại.

Sau đó, thân thể hắn rơi vào dòng chảy không gian hỗn loạn.

"Tiền bối, đây là thông đạo không gian, rất nguy hiểm đó?" Tống Thư Hàng lo lắng hét lên.

"Yên tâm, trên người ta có bí bảo, có thể bảo vệ ta." Đại lão Thập yêu đô năng mại hét lên.

Khi đại lão 'Thập yêu đô năng mại' nhảy xuống, trên người hắn hiện ra một kiện bí bảo, mang theo hắn xuyên qua dòng chảy không gian hỗn loạn.

Rất nhanh, hắn đã biến mất không thấy tăm hơi. … Giống như lần trước phân thân độn ra khỏi 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo', Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử sau khi bay nửa giờ, đã nhìn thấy ánh sáng của lối ra.

"Sắp ra ngoài rồi!" Tống Thư Hàng hét lên.

"Nhanh vậy đã qua nửa giờ rồi sao?" Vũ Nhu Tử vẫn chưa thỏa mãn.

Tống Thư Hàng: "Lúc hạ cánh va chạm sẽ khá mạnh, chuẩn bị sẵn sàng." Giọng vừa dứt, ba thanh phi kiếm dùng một lần mang theo ba người, phá vỡ không gian, lao xuống mặt đất.

Rầm ~ Rầm ~ Rầm ~ Ba người hạ cánh xuống bãi cát, tạo ra ba cái hố lớn trên bãi biển.

“Là bãi cát, xem ra lại hạ cánh ở nơi phân thân đã hạ cánh trước đó?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn ngẩng đầu lên, nhìn quanh bốn phía.

Sau đó, hắn nhìn thấy biển lớn ở không xa.

Tống Thư Hàng: “…” Thu lại suy đoán trước đó, xem ra địa điểm hạ cánh lần này khác với vị trí của phân thân trước đây.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cũng chui ra khỏi hố cát.

Phi kiếm dùng một lần dưới chân họ tan biến, biến mất không thấy.

Chỉ có Tống Thư Hàng trong tay còn cầm một thanh phi kiếm dùng một lần, đây là quà mang đến cho ‘Bạch tiền bối two’.

“Đây là nơi nào?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Không biết, chắc là một nơi nào đó ở hiện thế.

Hy vọng vẫn còn ở trên Trái Đất.” Tống Thư Hàng nói: “Dùng điện thoại định vị xem, có tín hiệu không.” Tô Thị A Thập Lục lắc đầu: “Điện thoại mới của tôi còn chưa đến.” Điện thoại của cô đã hỏng trong lần thám hiểm đáy biển cùng Bạch tiền bối, vẫn chưa kịp mua điện thoại mới.

“Không có tín hiệu gì cả, xem ra không phải là Trái Đất.” Vũ Nhu Tử vẫy vẫy điện thoại của mình, nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Không sao, có tôi ở đây.” Phân thân của hắn đã hạ cánh trên Trái Đất, bây giờ hắn có thể dùng phân thân làm tọa độ, thông qua ‘thế giới hạt nhân’ trực tiếp dịch chuyển đến Trái Đất ở hiện thế.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, chuẩn bị mở ‘thế giới hạt nhân’, tiện thể có thể giao ‘phi kiếm dùng một lần’ cho Bạch tiền bối two.

Tuy nhiên, thế giới hạt nhân lại không có phản ứng với lời triệu hồi của hắn.

Tống Thư Hàng: “…” Nơi này có vấn đề, giống như phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, thế giới thiên kiếp, nó che chắn thế giới hạt nhân.

Toang rồi, nếu không thể mở thế giới hạt nhân, họ phải làm sao để rời khỏi đây?

“Tôi ngự đao lên cao xem thử.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Dứt lời, thanh đoản đao bên hông cô bay lên, độn quang hiện ra.

A Thập Lục nhẹ nhàng nhảy lên đao, bay lên không trung.

Nhưng cô vừa bay lên khoảng năm mét, liền như va phải thứ gì đó, rơi thẳng từ trên không xuống.

Tống Thư Hàng đạp bộ pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, thân hình trong nháy mắt, nhẹ nhàng nhảy lên, đỡ lấy Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục thật nhỏ nhắn, cũng thật nhẹ.

Hơn nữa cơ thể cô lạnh băng, mềm mại, còn thơm ngát nữa… “Có cấm không trận pháp, độ cao khoảng bốn mét rưỡi là cực hạn.” Tô Thị A Thập Lục nhíu mày nói.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đặt cô xuống.

“Có cấm không trận pháp, tức là gần đây có tu sĩ hoặc những người tu luyện hệ thống khác.

Chúng ta đi tìm xung quanh xem.” Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích.

“Vậy chúng ta đi hướng nào?” Tô Thị A Thập Lục hỏi, cô nhìn quanh.

Nơi ba người đang đứng, sau lưng là biển, còn phía trước, trái, phải đều là bãi cát.

“Lúc này, đến lượt bảo bối của em ra tay rồi.” Vũ Nhu Tử mở chiếc túi nhỏ của mình, từ trong đó lấy ra một cặp kính râm dễ thương: “Pháp khí: Dục cùng thiên lý mục, cánh thượng nhất tầng lâu! phiên bản nâng cấp.” Trước đây khi Vũ Nhu Tử chưa có cảnh giới Tứ phẩm, Linh Điệp Tôn Giả vì đề phòng cô bị lạc, đã đặc biệt chế tạo cho cô một pháp khí ‘Dục cùng thiên lý mục, cánh thượng nhất tầng lâu!’, thông qua pháp khí, Vũ Nhu Tử có thể dùng góc nhìn thượng đế để tìm đường.

Sau khi Vũ Nhu Tử tấn thăng cảnh giới Tứ phẩm, có thể ngự kiếm phi hành, trực tiếp bay lên cao để tìm đường. ‘Dục cùng thiên lý mục, cánh thượng nhất tầng lâu!’ cũ đã không còn dùng được nữa.

Vì vậy, Linh Điệp Tôn Giả đã nâng cấp tiểu pháp khí này, biến nó thành một pháp khí mới tích hợp các chức năng như ‘dẫn đường, trinh sát, nhìn xa’.

Vũ Nhu Tử đeo pháp khí lên, mở chức năng ‘góc nhìn thượng đế’ và ‘trinh sát’, nhìn quanh tìm kiếm.

“Tìm thấy rồi, ở phía bên tay phải chúng ta, có một quảng trường, trong đó có rất nhiều người đang tập trung.

Chúng ta có thể qua đó xem.” Vũ Nhu Tử nói.

“Được, tôi đi trước, hai người theo sau tôi.

Chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu, đề phòng bất trắc.” Tống Thư Hàng nói.

Nơi này lạ nước lạ cái, lại còn quỷ dị, không chỉ che chắn ‘thế giới hạt nhân’ mà còn có cấm không trận pháp, Tống Thư Hàng không thể không cẩn thận.

Hắn có 《Nho Gia Kim Cương Thân》 + 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cộng thêm tổ hợp pháp khí 33 thú, dù gặp phải đột kích, cũng có thể chống đỡ được. … Dưới sự chỉ dẫn của Vũ Nhu Tử, ba người Tống Thư Hàng nhanh chóng đến một quảng trường được cắt ra từ đá khổng lồ.

Trên quảng trường, tụ tập đủ loại hình dáng, mỗi người một vẻ.

Có thú tu của thú giới, có tu sĩ nhân loại, có sinh vật hình người thánh khiết có cánh, còn có một số yêu tộc chưa hóa hình.

Trên quảng trường, tất cả mọi người không phân biệt chủng tộc, ngồi thành từng nhóm, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục vào quảng trường, cũng không gây chú ý cho ai.

Các tộc trên quảng trường chỉ ngẩng đầu nhìn ba người Tống Thư Hàng một cái, rồi lại cúi đầu xuống, hoặc là tụm ba tụm bảy trao đổi, hoặc là nhắm mắt ngồi thiền tu luyện.

“Tống tiền bối, chúng ta có phải đã gặp phải chuyện gì lớn rồi không?” Vũ Nhu Tử truyền âm nhập mật hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Nhiều chủng tộc như vậy, những người tu luyện hệ thống khác nhau tụ tập lại một chỗ, lúc nào cũng có cảm giác sắp có tin tức lớn.

Tuy nhiên, thực lực của tất cả tu luyện giả, yêu thú có mặt đều không cao, trung bình ở khoảng Tứ, Ngũ phẩm.

Lục phẩm cũng rất hiếm thấy.

Ba người Tống Thư Hàng ngồi xuống không lâu.

Con hổ yêu vốn đang nằm bên cạnh ba người Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng khẽ động, nó ngẩng đầu nhìn chằm chằm Tống Thư

Hàng một lúc, sau đó nó đột ngột lùi lại.

“Bá...

Bá Nho Huyền Ma!” Nó kinh hãi hét lên, lùi lại liên tục hơn mười mét, bốn chân đều run rẩy, bụng co giật.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “???” “Bá Nho Huyền Ma?

Chính là Bá Nho Huyền Ma đã khiến cả chư thiên vạn giới đều mang thai đó sao?” “Ở đâu, ở đâu?

Tôi nghe mấy vị đạo hữu vừa mới vào sau nói qua?

Bá Nho Huyền Ma trong quá trình giảng pháp, đã khiến tất cả mọi người, yêu, ma, tinh quái, không phân biệt nam nữ già trẻ, có hay không có giới tính, toàn bộ đều mang thai.

Thật sự là đối tượng mà chúng ta ngưỡng mộ.” “Rốt cuộc Bá Nho Huyền Ma đã làm thế nào?” “Tôi nghe người ta kể, Bá Nho Huyền Ma có một đôi mắt đầy quyến rũ và ma lực, chỉ cần bị ngài ấy nhìn một cái là sẽ mang thai!” “May mà lão phu mấy ngày nay vẫn luôn ở trong bí cảnh này, cách biệt với thế giới bên ngoài.

Nếu lão phu cũng ở bên ngoài nghe pháp, về già mang thai, mất hết tiết tháo cuối đời, chẳng phải sẽ bị người ta cười chết sao?

Không đúng, Bá Nho Huyền Ma vào rồi?

Vãi, ngài ấy ở đâu, đừng để ngài ấy nhìn thấy lão phu.

Nếu không bị ngài ấy nhìn một cái là mang thai đấy.” “Đừng nhìn tôi, Bá Nho Huyền Ma... tôi vừa mới mang thai một lần ở bên ngoài, khó khăn lắm mới hồi phục lại.

Tôi không muốn mang thai nữa.

Tôi vẫn còn là một đứa trẻ.” Con hổ yêu đó run rẩy nói.

Tống Thư Hàng: “…” Đậu má, tôi có thể nói gì đây?

Chính tôi cũng đang tuyệt vọng lắm đây này!

Chương 1557

Tô Thị A Thập Lục khuôn mặt nhỏ nhắn căng cứng, cố nén cười.

Vũ Nhu Tử bên cạnh đã cười đến không đứng thẳng lưng nổi. … Một nơi khác.

Thất Tu dìu Lục Tu, bên cạnh nằm Tứ Tu, ba vị số tu xếp thành một hàng, nằm trên một tảng đá, vẻ mặt tuyệt vọng.

Ba vị số tu sau khi được đưa ra khỏi thế giới hạt nhân, liền nhận được nội dung ‘Bá Nho Huyền Ma giảng pháp’.

Thế là, ba vị số tu đã chọn ‘xem phát lại’.

Sau đó... không có sau đó nữa.

“Nho gia Thánh Nhân chi nhãn, Hoài Dựng Ngưng Thị... ta chỉ từng thấy trong những ghi chép liên quan đến Nho gia, không ngờ hiệu quả lại mạnh đến vậy.” Thất Tu Thánh Quân vẻ mặt tuyệt vọng.

Đàn ông trai tráng trải nghiệm cảm giác mang thai, quả thực là phản nhân loại.

Năm đó Nho gia Thánh Nhân rốt cuộc đã mang tâm tư gì mà phát triển ra một pháp thuật bi tráng như vậy?

Bụng đau không chịu nổi, Thất Tu Thánh Quân lấy điện thoại ra, mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Xem có thể tìm các đạo hữu trong nhóm an ủi một chút không.

Vừa mở ra, ngài phát hiện trong nhóm cũng là một mảnh than khóc, tất cả thành viên trong nhóm, trừ những người bế quan, ở trong bí cảnh đặc biệt, còn lại đều đã mang thai.

“Các tiền bối, ngay cả tiểu Quả Quả của chúng ta cũng mang thai, quả thực tàn nhẫn tam nhật.” Tam Nhật sư huynh dùng tài khoản của Thông Huyền đại sư phát ngôn.

“Lúc tôi mang thai, tay lái không vững đã đâm vào người, cán một đội người… May mà lái xe trong tông môn của mình, cán phải người của mình.

Bây giờ đang xử lý hiện trường tai nạn.

May mà không có ai chết.” Đông Phương Lục tiên tử gửi một biểu cảm【Tuyệt vọng】.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt chân quân: “Đau quá, nhưng trải nghiệm mang thai thật tuyệt.【Biểu cảm chảy nước miếng】Đặc biệt là cảnh tượng các sư huynh, sư đệ trong Đại La Giáo của tôi tập thể mang thai, quả thực tuyệt vời.

Tôi rất muốn lần sau mời ‘Bá Nho Huyền Ma’ đến Đại La Giáo chúng tôi giảng pháp.” “Khốn kiếp, Bạch tiền bối vẫn đang bế quan.

Tôi rất muốn xem bộ dạng mang thai của Bạch tiền bối.” Tôi là tiểu bạch hạc bên vách đá Thiên Nhai nói.

Hằng Hỏa tâm mệt muốn nghỉ hưu: “Nho gia đang nhân cơ hội tổ chức một buổi giảng pháp ‘Trị Hiếu Thiên’, miễn cưỡng coi như có thu hoạch.

Dù sao ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ vốn là để phối hợp với ‘Trị Giáo Thiên’ để giảng pháp.

Nhưng cảm giác mang thai thật sự phản nhân loại.【Biểu cảm tuyệt vọng ngửa mặt nhìn trời】.” Lệ Chi tiên tử: “Tôi càng muốn biết, Dược Sư và Tử Yên thế nào rồi?

Trước đó Dược Sư và Tử Yên có phải đang trong quá trình song tu không?

Ha ha ha.” “Lệ Chi mama, mẹ cũng đừng cười người khác.

Bộ dạng mang thai của mẹ đã tự sướng chưa, với tính cách của mẹ nhất định đã chụp những bức ảnh mang thai thật đẹp rồi phải không?

Gửi một tấm vào nhóm cho chúng tôi xem đi.” Cuồng Đao Tứ Lãng nói.

Lệ Chi tiên tử: “A Thất đạo hữu còn ở nhà Tam Lãng không, diệt Tam Lãng đi ~” “Vừa chém xong, nghỉ một lát.” Tô Thị A Thất lạnh lùng nói: “Nhân tiện, tôi vừa có một khoảnh khắc dường như nhớ ra hậu bối mà mình đã ‘quên’.

Mơ hồ nhớ ra hình như là Tô Thị A Thập Kỷ thì phải?” “He he, A Thất yếu đuối, sau khi mang thai đau đến chết đi sống lại, nửa ngày không hồi phục được.

Đâu như ta, dù có mang thai cũng vẫn nhảy nhót tưng bừng.

Nếu không phải ta đuối lý, nhân lúc mang thai, ta phút chốc dạy A Thất làm người.” Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý nói.

Hoàng Sơn tâm mệt muốn nghỉ hưu: “Có thể đừng nhắc đến chuyện mang thai được không?

Vừa nhắc đến là bản tôn lại đau bụng.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Hoàng Sơn tiền bối, bộ dạng mang thai của ngài thế nào, có đẹp trai không?

Gần đây em đang học sáng tác ca khúc, chuẩn bị sáng tác cho ngài một bài ‘Hoàng Sơn Hoài Dựng Chi Ca’.” Hoàng Sơn tâm mệt muốn nghỉ hưu: “…” Trả lại Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử văn tĩnh, đậm chất thư sinh ngày xưa cho mọi người đi!

Sau khi Thất Tu Thánh Quân xem xong lịch sử trò chuyện trong nhóm, trong lòng bỗng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Một mình khổ không bằng cùng nhau khổ, khi phát hiện mọi người đều mang thai, đau khổ, tuyệt vọng qua đi, trong lòng ngài đột nhiên cân bằng trở lại.

Tâm lý con người, đôi khi chính là kỳ diệu như vậy.

“Thất Tu.” Lúc này, Lục Tu tiên tử bên cạnh đột nhiên dịu dàng nói.

Thất Tu Thánh Quân: “Ừ, ta đây.” “Sau này chúng ta đừng sinh con có được không?

Mang thai đau khổ quá.

Hoặc là, đợi mấy trăm năm sau, bóng ma tâm lý của ta bớt đi một chút, chúng ta lại có con?” Lục Tu tiên tử rưng rưng nước mắt nói.

Thất Tu Thánh Quân lập tức dịu dàng nói: “Đương nhiên không thành vấn đề, chúng ta là tu sĩ, tuổi thọ dài lâu, mục tiêu hướng thẳng đến cảnh giới trường sinh.

Con cái gì đó, không cần thiết.

Nếu thật sự muốn có con, chúng ta có thể nhận mấy đứa đệ tử đáng yêu.” Lục Tu tiên tử vui vẻ cười lên.

Thất Tu Thánh Quân quay đầu lại, ngẩng đầu nhìn trời.

Hay là mở một cuộc thảo luận trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chủ đề là: Bàn về một vạn cách chết của Bá Tống Huyền Ma?

×××××××××× Trên quảng trường đá.

Trong nháy mắt, tất cả yêu ma tu sĩ, tụ lại thành một đám, co rúm lại cách Tống Thư Hàng mười mét.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử ba người bị cô lập sang một bên.

“Cái đó, lúc giảng pháp là một tai nạn.

Thật ra mắt của tôi không có chức năng đó, tin tôi đi.

Không tin các vị nhìn mắt tôi này, thật sự không mang thai đâu.” Tống Thư Hàng giải thích.

Đối diện, tất cả tu sĩ yêu ma điên cuồng lắc đầu, tất cả mọi người đều cúi gằm đầu, không ai dám nhìn thẳng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Hiển ma trước mặt người đời, Huyền Ma giảng pháp chắc chắn sẽ trở thành lịch sử đen tối không thể xóa nhòa trong cuộc đời hắn.

Hắn có nên quay lại ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ ở thêm vài năm, để thế nhân hoàn toàn quên hắn đi rồi mới chui ra không?

Thời gian từng chút một trôi qua.

Trong một cánh cửa ở trung tâm quảng trường, thỉnh thoảng lại có thành viên mới tiến vào.

Những thành viên này cũng đến từ khắp nơi, hệ thống tu luyện nào cũng có.

Sau khi những người mới vào, vừa nhìn đã thấy hai phe trên quảng trường.

Một bên là các đạo hữu tụ tập thành một đám, một bên là một nam hai nữ thanh niên nhân loại.

Kỳ lạ, một nam hai nữ nhân loại này rất lợi hại sao?

Thành viên mới đến tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng… sau đó, trong lòng họ hiện lên thánh danh ‘Bá Nho Huyền Ma’.

“Bá...

Bá Nho Huyền Ma!” Những người mới vô thức đưa tay ôm bụng, giọng nói cũng run rẩy.

Rõ ràng, những người mới vào sau đều đã nghe qua ‘Huyền Ma giảng pháp’, bị ánh sáng quỷ dị của Nho gia Thánh Nhân chi nhãn chiếu trúng, mang thai tại chỗ.

Thế là, những người mới này cúi đầu xuống, lẳng lặng chui vào đám đông kia, ánh mắt nhìn xuống đất, không dám nhìn thẳng Tống Thư Hàng.

Trung bình cứ một hai phút, danh hiệu ‘Bá...

Bá Nho’ lại vang lên một lần.

Tống Thư Hàng lòng tắc nghẽn.

Một giờ sau.

Đối với Tống Thư Hàng, một giờ này còn dài hơn một ngày.

Trung tâm quảng trường, cánh cửa đó cuối cùng cũng đóng lại.

Sau đó, một hồi chuông vang dội vang lên.

Chính giữa quảng trường, tế đàn đó bắt đầu sụp xuống.

Giữa tế đàn sụp xuống, lộ ra một thông đạo khổng lồ.

“Ra rồi, con đường thử luyện.” Con hổ yêu đó vui vẻ nói.

Sau khi con đường thử luyện mở ra, chúng nó có thể đi vào.

Chúng nó có thể tránh xa Bá Nho Huyền Ma!

Ở chung một quảng trường với Bá Nho Huyền Ma, hít thở cùng một bầu không khí với hắn, áp lực tâm lý của chúng rất lớn.

Bá Nho Huyền Ma trừng mắt một cái là có thể khiến người khác mang thai, vậy nói không chừng hơi thở của hắn cũng có thể khiến người khác mang thai không chừng?

Vì vậy, từ đầu đến cuối, hổ yêu đều nín thở.

Thật sự không nhịn được nữa mới dám hít một hơi nhỏ.

Sau khi 【Con đường thử luyện】 mở ra, các thành viên trên quảng trường vội vàng đứng dậy, đi về phía thông đạo.

Tuy nhiên, tất cả thành viên trên quảng trường không hề hỗn loạn chen lấn về phía trước, mà xếp thành một hàng, đi vào thông đạo.

Đi đầu là một tăng nhân áo trắng.

Ông đứng trước thông đạo, hít một hơi thật sâu, hai tay chắp lại, sau đó cúi người cởi đôi giày trên chân, cất giày đi.

Sau đó, ông chân trần bước vào thông đạo.

Đi sau tăng nhân là một tinh linh áo xanh.

Chính là loại tinh linh tai nhọn trong phim Tây huyễn… bản thể của họ là một loại thực vật đặc biệt tu luyện thành hình.

Tinh linh áo xanh này cũng cởi giày trên chân, để lộ đôi chân nhỏ trắng nõn, vẻ mặt kiên định bước vào thông đạo.

Chương 1558

Khi tinh linh áo xanh sắp bước vào thông đạo, đột nhiên có một bóng người bước ra từ hư không.

Bóng người đó, khoác một chiếc chăn, chỉ để lộ đầu.

“Cuối cùng cũng đến, con đường thử luyện.

Bí cảnh một trăm năm mới mở một lần, đây chính là nơi tốt để ta làm ăn.” Khóe miệng bóng người này nhếch lên.

Tinh linh áo xanh nhíu mày, nói với người đàn ông quấn chăn một chuỗi ngôn ngữ dị vực.

“Cô bé, đừng sợ.

Ta không có ý định chen hàng.

Ta chỉ là một thương nhân, đến đây để làm ăn.

Các ngươi muốn vào con đường thử luyện đúng không, ta ở đây có một loại ‘kem dưỡng da’, khi các ngươi đi hết ‘con đường thử luyện’, nhất định có thể dùng đến.

Nó có thể chữa lành vết thương trên chân các ngươi, loại bỏ da chết trên chân.

Dù là ‘vết thương không thể chữa lành’ gặp phải trong con đường thử luyện, bôi kem dưỡng da này của ta lên, cũng có thể xóa đi vết thương.

Đôi chân nhỏ của cô bé thật đáng yêu, rõ ràng cô cũng rất chăm chút cho nó.

Nếu đôi chân đẹp như vậy, bị thương trên ‘con đường thử luyện’, để lại vết sẹo không thể xóa đi, chẳng phải đáng tiếc sao?” Người đàn ông quấn chăn mỉm cười nói.

Tinh linh áo xanh nhướng mày: “Thì ra là ngài, tôi nghe mẹ tôi nhắc đến ngài, người đàn ông quấn chăn chuyên bán sản phẩm trên con đường thử luyện.

Tuy sản phẩm hiệu quả rất tốt, nhưng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả con đường thử luyện của chúng tôi.

Nếu ngài thật sự muốn bán, sau khi con đường thử luyện kết thúc, hãy bán cho tôi!” “Cô bé, buôn bán cũng phải có duyên.

Bỏ lỡ rồi, sẽ không có cơ hội nữa đâu.” Người đàn ông quấn chăn nói một cách cao thâm khó lường.

Sau đó, hắn nhìn sang các tu sĩ, yêu ma phía sau: “Các vị có thể gọi ta là ‘Thập yêu đô năng mại’, trước khi vào con đường thử luyện, nếu có thứ gì muốn mua, có thể đến chỗ ta mua.

Giá cả phải chăng, uy tín trăm năm.” “Đại lão Thập yêu đô năng mại, sao ngài lại đến đây vậy?” Tống Thư Hàng hét lên.

Thập yêu đô năng mại cứng đờ quay đầu lại, nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Đậu má, xui xẻo, lại gặp phải sao chổi này.

Đại lão Thập yêu đô năng mại cuộn chăn lại, một đầu chui vào ‘thông đạo’, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng: “…” Vũ Nhu Tử: “Thập yêu đô năng mại tiền bối đang trốn ngài đấy, Tống tiền bối.” Tất cả mọi người trên quảng trường càng thêm kinh hãi nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Vị Thập yêu đô năng mại này, vừa nhìn đã biết là đại lão sâu không lường được, vậy mà cũng bị Bá Nho Huyền Ma dọa chạy.

Con mắt mang thai, ngay cả đại lão thực lực như Thập yêu đô năng mại cũng không chống đỡ nổi sao?

Thế là, mọi người trên quảng trường tăng tốc độ vào thông đạo.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử ba người xếp ở cuối cùng.

“Chúng ta cũng vào đi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cô cúi người xuống, cởi giày tất trên chân, để lộ đôi ngọc túc nhỏ nhắn có thể nắm gọn trong tay, nhỏ nhắn đáng yêu.

Vũ Nhu Tử cũng ngồi xổm xuống, cởi giày, ngón chân cô thon dài linh hoạt, xứng với đôi chân dài.

Tô Thị A Thập Lục cất giày tất, nhẹ nhàng bước vào thông đạo.

Khi bàn chân nhỏ của cô đạp lên mặt đất trong thông đạo, chỉ cảm thấy một cơn đau nhói truyền đến từ lòng bàn chân.

Rõ ràng mặt đường nhẵn nhụi bằng phẳng, nhưng khi dẫm lên, lại cảm giác như dẫm phải gai kim loại.

Cô là cảnh giới Tứ phẩm, cộng thêm nhân tố Hóa Long, thể chất của cô đã gần bằng cảnh giới Ngũ phẩm.

Thể chất như vậy, cũng không thể chống lại cơn đau nhói truyền đến từ lòng bàn chân.

A Thập Lục khẽ nhíu mày, nói: “Từ bước đầu tiên, đã là thử luyện bắt đầu rồi sao?” Sau khi có chuẩn bị tâm lý, cô lại bước về phía trước một bước.

Vẫn là cơn đau nhói không thể miễn dịch đó, nhưng tổng thể vẫn nằm trong phạm vi cô có thể chịu đựng.

Vũ Nhu Tử theo sau, cô cũng cất giày tất của mình, bước vào thông đạo.

Cô một bước bước ra, đã đứng ngang hàng với A Thập Lục.

“Ủa?

Đau đau ngứa ngứa.” Vũ Nhu Tử đặt chân còn lại vào thông đạo, chỉ cảm thấy hai chân như dẫm phải dăm gỗ, vừa đau vừa ngứa.

Cô giữ tư thế đứng một chân, chân kia hơi nhấc lên, ngón chân đáng yêu linh hoạt ngoe nguẩy.

“Lòng bàn chân không bị thương, cơn đau này là ‘ảo giác’ sao?” Cô quan sát bàn chân nhỏ, nghi ngờ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Để tôi thử xem.” Hắn cởi giày ra, bước một bước lớn vào thông đạo.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy mình như đang dẫm lên lưỡi dao sắc bén, lòng bàn chân đau nhói.

Keng!

Trên người Tống Thư Hàng lập tức hiện ra phiên bản biến dị của《Cương Thủ》, lòng bàn chân biến thành màu kim loại đen tuyền.

Không chỉ vậy,《Nho Gia Kim Cương Thân》và《Thánh Viên Long Lực Thần Công》lần lượt khởi động.

Hư ảnh của chín con Thánh Viên viễn cổ hiện ra, trong tay chúng cầm kinh văn Nho gia, lặng lẽ ngâm tụng.

Đây là chín con Thánh Viên biết hô 666 cho chủ nhân.

Ba đại công pháp luyện thể gia thân, Tống Thư Hàng tự tin mười phần, lại một chân đạp xuống.

“Ái da, mẹ ơi ~~” Tống Thư Hàng hét thảm một tiếng.

Trước đó hắn chỉ cảm thấy như dẫm lên lưỡi dao sắc bén, còn bây giờ hắn cảm thấy mình đang dẫm lên cưa điện, còn là cưa điện chạy hết công suất, quả thực muốn mạng.

“Rất đau sao?

Tôi cảm thấy như đang dẫm lên gai kim loại.” A Thập Lục nói, cô nhấc bàn chân nhỏ nhắn của mình lên, đưa bàn chân nhỏ về phía Tống Thư Hàng: “Hơi đau, nhưng vẫn có thể chịu được.” Bàn ngọc túc nhỏ nhắn xinh xắn, ngay cả lòng bàn chân nhìn cũng mềm mại, đường chỉ tay trên đó rõ ràng có thể thấy.

Vũ Nhu Tử hi hi cười nói: “Em cảm thấy như đang dẫm lên dăm gỗ, hơi đau còn hơi ngứa a a, ngứa đến mức em muốn cười, nhưng lại hơi đau.” Cô cũng nhấc chân dài lên cho Tống Thư Hàng xem, ngón chân trong suốt linh hoạt ngoe nguẩy, và A Thập Lục là hai phong cách hoàn toàn khác nhau.

Tống Thư Hàng cười khổ: “Tôi cảm thấy như đang dẫm lên cưa điện chạy hết công suất, muốn mạng.” “Tôi hiểu rồi.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh phân tích: “Xem ra là thể chất càng mạnh, cơn đau mà thông đạo phản hồi lại sẽ càng lớn, tùy theo thực lực của mỗi người mà phản hồi lại mức độ đau phù hợp.

Thiết kế rất nhân văn.” “Nói cách khác…” Tống Thư Hàng thu lại 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và phiên bản biến dị của 《Cương Thủ》.

Hắn lại bước một bước, quả nhiên cơn đau như bị cưa điện cắt đã trở lại cảm giác như dẫm lên lưỡi dao sắc bén.

“Tốt hơn nhiều rồi, mức độ đau này đối với tôi không là gì cả.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Khả năng chịu đau của hắn vượt xa sức tưởng tượng của người khác.

Dù là tinh thần hay thể xác, khả năng chịu đau của Tống Thư Hàng đều cực cao. ‘Giám Định Bí Pháp’ mỗi lần sử dụng đều phải chảy máu + cơn đau gấp mười lần vết thương không phải là chuyện đùa.

Bị người ta dùng ‘Hoài Trung Bão Muội Sát’, từng khúc xương trên người bị bẻ gãy, nỗi đau đó đâu phải ai cũng có thể trải nghiệm?

Trải nghiệm ‘tinh thần lực tăng quá nhanh, mỗi đêm đều cảm thấy có búa lớn, búa nhỏ đập vào đầu’ càng khiến tinh thần của Tống Thư Hàng được rèn luyện đầy đủ.

Vì vậy, nỗi đau như dẫm lên lưỡi dao này, chuyện nhỏ, dễ như bỡn thôi à ~ Bên trong thông đạo rất rộng, ba người hoàn toàn có thể đi song song.

Tô Thị A Thập Lục ở bên trái Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử vô thức rút ngắn khoảng cách bước chân dài của mình, đi song song bên phải Tống Thư Hàng.

“Thập Lục ~ Tống tiền bối, hai người nói xem chúng ta có thể gặp lại vị ‘Thập yêu đô năng mại’ tiền bối đó không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi: “Em có đồ muốn mua sao?” “Vâng, em cảm thấy chiếc chăn trên người ‘Thập yêu đô năng mại’ tiền bối rất thú vị, em muốn mua một chiếc giống hệt.” Vũ Nhu Tử gật đầu.

Trong đầu Tống Thư Hàng không khỏi hiện lên hình ảnh Vũ Nhu Tử quấn chăn, chỉ để lộ đầu.

“Phụt ~” Tống Thư Hàng không nhịn được cười thành tiếng.

Vũ Nhu Tử nghi ngờ nhìn Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, ngài cười gì vậy?” “Không có gì, nhưng tôi cảm thấy chiếc chăn đó chắc chắn có thuộc tính ‘duy nhất’.

Hơn nữa… nói không chừng chiếc chăn đó là một kiện pháp bảo cao cấp.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Bởi vì ngoài Vũ Nhu Tử ra, Bạch tiền bối two cũng đã để mắt đến chiếc chăn này.

Ánh mắt của Bạch tiền bối two rất độc đáo.

Những thứ ngài sưu tầm, không có món nào là phàm phẩm.

Như ‘Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú’, Diệt Thần Pháo, đều là những thứ có đặc sắc.

Chiếc chăn trên người đại lão Thập yêu đô năng mại, nói không chừng có chức năng che giấu khí tức cực kỳ mạnh mẽ… ví dụ như ngay cả Thiên Đạo cũng không thể cảm ứng được hắn, hoặc năng lực tương tự?

“Em chỉ cần một chiếc giống hệt là được, chức năng gì đó là thứ yếu.” Vũ Nhu Tử hi hi cười: “Em muốn mua một chiếc cho ba.

Em cảm thấy vóc dáng của đại lão ‘Thập yêu đô năng mại’ và ba em gần giống nhau, khuôn mặt cũng có chút giống.

Ba em khoác một chiếc chăn giống hệt, nhất định sẽ rất thú vị.” Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh Linh Điệp Tôn Giả đẹp trai quấn chăn, lại không nhịn được cười thành tiếng.

Ừm, nếu là chiếc chăn do Vũ Nhu Tử mua, dù đẹp hay không, Linh Điệp Tôn Giả nhất định sẽ ngày ngày quấn nó trên người.

“Thật ra em cũng có thứ muốn mua.” Tô Thị A Thập Lục hai tay chắp sau lưng, cúi đầu nhìn xuống ngực mình.

“Hai người nói vậy thì, tôi cũng có thứ muốn mua.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn còn phải mua cho A Thập Lục một chiếc điện thoại… Ngoài ra, lần trước A Thập Lục đã trả lại một hộp Tiên Nhưỡng cho Phù Sinh tiên tử, hắn đã nói sẽ mua một món quà để đền bù cho A Thập

Lục.

Ba người Tống Thư Hàng vừa nói chuyện, vừa đi sâu vào con đường thử luyện.

Trong một góc mà ba người không nhìn thấy, đại lão Thập yêu đô năng mại quấn chăn, co ro trong bóng tối ở góc tường, khẽ thở dài.

Tay phải của hắn nắm chặt tay trái.

“Không thể ra ngoài, không thể ra ngoài giao dịch.

Tuyệt đối không thể giao dịch với Bá Tống Huyền Thánh.” Đại lão Thập yêu đô năng mại thầm nghĩ.

Nhưng mà, linh hồn thương nhân của hắn lại không nhịn được, khiến hắn muốn ra ngoài giao dịch với ba người Tống Thư Hàng.

Ba người đều là khách hàng ưu tú, trông ai cũng có thứ muốn mua.

Đặc biệt là cô gái nhỏ nhắn đáng yêu và cô gái chân dài kia, trông đều là loại khách hàng rất hào phóng.

Để khách hàng có được thứ mình muốn, chính là hạnh phúc lớn nhất của đại lão Thập yêu đô năng mại.

Chương 1559

Ý nghĩa sống của hắn chính là giao dịch mà.

Nhưng mà hễ tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh, hắn sẽ gặp xui xẻo.

“Kiên nhẫn, ta cần phải kiên nhẫn, kiên trì chính là thắng lợi.” Đại lão Thập yêu đô năng mại khẽ nói.

Bí kíp hoàn thành giao dịch có ba điều. 1.

Là kiên trì. 2.

Là không biết xấu hổ. 3.

Là kiên trì không biết xấu hổ.

Đây là bí quyết dẫn đến con đường giao dịch thành công.

Hắn chỉ cần kiên trì đến ngã rẽ tiếp theo của con đường thử luyện.

Sau đoạn đầu tiên 【Con đường gai góc】, đoạn đường tiếp theo là 【Con đường của người lạc lối】.

Ở ngã rẽ tiếp theo, ba người Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ tách ra.

Đến lúc đó, hắn có thể lén lút hoàn thành giao dịch với cô gái nhỏ nhắn và cô gái chân dài.

Còn Bá Tống Huyền Thánh, hắc hắc hắc, giao dịch với hắn?

Không thể nào.

Bá Tống Huyền Thánh đã bị hắn cho vào danh sách đen rồi! … Ba người Tống Thư Hàng đi vững vàng, đi được nửa đường trên con đường gai góc, họ đã thấy một người thất bại.

Đó là một con rết tinh dài năm mét, nhưng nó trông không hề đáng sợ, có chút phong cách hoạt hình Q-version.

“Không ngờ ông nội ta thất bại ở đây, mà ta cũng bại trận ngay từ đoạn đường đầu tiên.” Rết tinh khẽ thở dài: “Quả nhiên, như ba nói, tộc chúng ta nếu không hóa hình Ngũ phẩm, đến ‘con đường thử luyện’ hoàn toàn là tự tìm khổ ăn.

Bí cảnh này quá phản nhân loại, không đúng, là quá phản rết!” Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn con rết tinh này, việc con rết tinh này thất bại là có thể hiểu được.

Nó là cảnh giới Tứ phẩm, nhưng vì có lớp vỏ giáp, thể chất của nó mạnh hơn yêu tu cùng cảnh giới một bậc.

Điều đó cũng thôi đi, nó là một giống biến dị, Tống Thư Hàng đếm sơ qua, nó có tổng cộng năm trăm đôi chân.

Nỗi đau của con đường gai góc tác động lên ‘chân’.

Tu sĩ nhân loại cần phải chịu nỗi đau của hai chân, hổ yêu nhiều nhất cũng chỉ chịu nỗi đau bốn chân, thậm chí hổ yêu còn có thể đứng bằng hai chân.

Còn con rết tinh này, cần phải chịu nỗi đau của năm trăm đôi chân, quả thực… là phúc lợi cho những người cuồng chân!

Nó có thể bò đến đây, đã là ý chí kiên định của nó rồi.

Đối với các chủng tộc khác, con đường gai góc này cắn răng chịu đựng là có thể qua được.

Trong lúc đi còn có thể rèn luyện ý chí, nhưng đối với con rết tinh này, mỗi một tấc đều là đang liều mạng.

Tống Thư Hàng khẽ chắp tay với con rết tinh phong cách hoạt hình Q-version này, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Trong thông đạo này, thời gian mất đi ý nghĩa.

Thông đạo dường như không có điểm cuối, đi qua một khúc cua lại đến một khúc cua khác, nhưng vẫn không thấy được điểm cuối.

“Chúng ta vẫn chưa đến sao?” Vũ Nhu Tử khẽ nhíu mày, tính cách cô khá hoạt bát, nên cảm thấy có chút buồn chán.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tĩnh tâm lại, đây cũng là một loại thử luyện.

Là một phần của việc rèn luyện đạo tâm.” Cuộc sống vài trăm năm cô đơn của cây hành đã giúp Tống Thư Hàng có thể chịu đựng được sự nhàm chán.

Hơn nữa, lần này hắn không phải một mình, còn có Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đồng hành.

“Ừm, con đường này nâng cao đạo tâm rất rõ rệt.

Hơn nữa, còn có thể nâng cao thể chất một chút.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Cũng không biết ‘con đường thử luyện’ này thuộc thế giới nào trong chư thiên vạn giới?

Khi cô ở Thiên Hà Tô Thị, chưa bao giờ nghe nói đến một bí cảnh như vậy.

“Lúc đi trên con đường này, tôi đột nhiên nhớ đến một câu chuyện tôi từng đọc.” Tống Thư Hàng hắc hắc cười.

Vũ Nhu Tử mắt sáng lên: “Tống tiền bối, kể cho chúng em nghe đi.

Chán quá.” “Câu chuyện này, tên là 《Nhật ký khổ hạnh của cao tăng》.” Tống Thư Hàng cười gian.

Đây là một câu chuyện có cái kết siêu hố người.

Tống Thư Hàng chậm rãi kể lại. 《Nhật ký khổ hành của cao tăng》 không phải là văn tự thuật, mà là viết về quá trình khổ tu của một vị cao tăng khổ hạnh dưới góc nhìn của một người ngoài cuộc.

“Rất lâu rất lâu về trước, có một vị cao tăng.

Ngài đầu trọc, mặc áo vải gai mỏng manh, đi chân trần.

Thân thể gầy gò, nhưng đôi mắt sáng ngời, tinh, khí, thần viên mãn.” Tống Thư Hàng kể.

“Một đại hòa thượng rất bình thường, câu chuyện này có thú vị không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tô Thị A Thập Lục che miệng cười khẽ: “Thư Hàng bây giờ ngươi cũng là một cái đầu trọc lớn.” Tống Thư Hàng bất giác sờ sờ đầu trọc của mình: “Không sợ, tôi có thuật mọc tóc… Đợi giải quyết xong vấn đề ‘tóc xanh’, tôi muốn tóc dài bao nhiêu cũng không thành vấn đề.

Nếu muốn, tôi còn có thể để tóc dài đến eo.” “Ối, Tống tiền bối tóc dài đến eo rồi thì gả cho ai?” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Tống Thư Hàng day day thái dương: “Tại sao tôi lại phải gả đi?

Tôi là con một trong nhà, đương nhiên là cưới vợ.” Chủ đề lại nhảy cóc theo truyền thống ưu tú của ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’.

“Rất nhanh ngươi sẽ không còn là con một nữa đâu.” Đột nhiên, một giọng nói vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Đó là một giọng nói xa lạ, phiêu diêu bất định, mang theo cảm giác cười xấu xa.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhưng không phát hiện ai cả.

“Ảo giác thính giác sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Không, em cũng nghe thấy.

Vừa rồi có giọng nói bảo Tống tiền bối rất nhanh sẽ không còn là con một nữa.” Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Ta cũng vậy.” “Ý gì đây?

Không phải con một, chẳng lẽ ba mẹ tôi còn muốn sinh thêm đứa nữa sao?

Tuy mấy năm trước đã mở chính sách sinh con thứ hai, nhưng ba mẹ tôi đã không chuẩn bị sinh thêm con nữa rồi.

Vì lúc đó tôi đã học cấp hai.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử chọc chọc Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, sau khi chúng ta bị nhốt vào nhà tối nhỏ của Thiên Đạo, người trong chư thiên vạn giới đều quên mất chúng ta.

Dì và chú có quên mất anh không?” Tống Thư Hàng cứng người lại.

Tô Thị A Thập Lục: “Dì và chú đã dùng linh mạch bích trà và cả hoạt tuyền nữa, bây giờ họ hẳn là ngày càng trẻ ra mới đúng.” Vì Tống Thư Hàng có ơn với Tô Thị A Thập Lục, Tô Thị A Thất đã lén bố trí một vài đệ tử gần nhà Tống Thư Hàng, phụ trách bảo vệ an toàn cho cha mẹ cậu.

Do đó, việc ba Tống, mẹ Tống ngày càng trẻ ra, A Thập Lục cũng có thông tin trong tay.

Vũ Nhu Tử vỗ tay: “Dì và chú quên mất Tống tiền bối, cộng thêm việc họ ngày càng trẻ ra… Ừm, theo suy đoán của thần thám Vũ Nhu Tử em, đợi khi Tống tiền bối về nhà, nói không chừng dì đã mang thai một đứa bé rồi.

Không biết là em trai hay em gái nhỉ?” Tống Thư Hàng lập tức quỳ.

Bởi vì khả năng này quá lớn.

Nếu cậu về nhà, phát hiện mình có thêm một đứa em trai hoặc em gái, thì phải làm sao?

Tống Thư Hàng trầm tư một lát… Thực ra nghĩ kỹ lại, lại cảm thấy khá thú vị.

Có thêm một đứa em trai hoặc em gái, rất đáng yêu mà.

Cậu có thể lén đưa em ấy đi chơi, ví dụ như lén đưa em ấy ngự kiếm phi hành, bay lên trời cao, để em ấy vui vẻ cười lớn giữa không trung.

Hoặc là đưa em ấy xuống biển, bung kiếm quang, một hơi lặn xuống đáy biển sâu, để em ấy được tận mắt trải nghiệm vẻ đẹp của thế giới dưới đáy biển.

Thậm chí cậu bây giờ đã là Ngũ phẩm, trực tiếp ra ngoài không gian cũng không thành vấn đề!

Có cậu ở đây, từ khi còn rất nhỏ, đã có thể cho em trai hoặc em gái trải nghiệm cuộc sống như mơ.

Khi những đứa trẻ khác đang mơ làm siêu nhân, tiên nhân, đại hiệp, cậu có thể trực tiếp cho em trai em gái trải nghiệm cuộc sống của siêu nhân, tiên nhân.

Không ổn, đột nhiên thật sự có chút mong đợi… …… “Nếu dì sinh con trai, Thư Hàng ngươi có thể gả đi không?” A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Hả?” “Nhìn biểu cảm là ta hiểu rồi.” A Thập Lục véo cằm: “Vậy ngươi có thể chấp nhận ‘hỗ giá’ không?” “Hỗ giá?” Tống Thư Hàng tiếp tục ngơ ngác.

“Nhà gái gả sang nhà trai, tổ chức một lần hôn lễ.

Sau đó nhà trai lại gả sang nhà gái, cũng tổ chức một lần hôn lễ.”

A Thập Lục dùng hai tay ra hiệu.

Hình thức kết hôn khiến người ta không thở nổi.

“Làm như vậy có ý nghĩa gì sao?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Ừm, có chứ.

Có thể đối phó với một vài lão cổ hủ.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc: “Lão cổ hủ?” “Tống tiền bối, anh hiểu biết về giới tu chân quá ít.

Trong một số gia tộc tu chân, luôn có những lão cổ hủ có suy nghĩ kiểu ‘bí pháp độc môn không thể ngoại truyền’, ‘con gái gả đi là người nhà khác, nên công pháp truyền nam không truyền nữ’, ‘con gái sau khi học công pháp độc môn của nhà mình, cũng phải tìm cách không để công pháp ngoại truyền’.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Cười cười, cô đột nhiên tỉnh ngộ.

A Thập Lục đây là muốn cưới Tống tiền bối sao?

Quan hệ giữa Thập Lục và Tống tiền bối, đã tốt đến vậy rồi sao?

Tại sao mình lại không biết gì cả?

Chương 1560

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng hiểu ra.

Thực ra lối suy nghĩ của những lão cổ hủ này đối với một ‘thế gia’ mà nói cũng không sai.

Bởi vì chính lối suy nghĩ này mới có thể giúp một thế gia kéo dài lâu hơn.

Thế gia dù sao cũng khác với môn phái, họ coi trọng nguyên tắc công pháp không thể ngoại truyền hơn.

“Thực ra vẫn có cách giải quyết.” Vũ Nhu Tử giơ ngón tay lên nói: “Nếu thực lực cảnh giới của Tống tiền bối đủ mạnh thì sẽ không có phiền não này đâu.

Ít nhất là Thất phẩm Tôn giả… không đúng, Bát phẩm Huyền Thánh mới chắc ăn.

Ừm, nếu có thực lực Cửu phẩm Kiếp Tiên, dù là môn phái nào, thế gia nào, cũng không thành vấn đề.

Anh dù có muốn cưới nữ gia chủ của thế gia, cũng không ai phản đối.” Nếu Thiên Hà Tô Thị cũng có tồn tại thực lực cấp bậc như ba cô ấy thì ít nhất cũng phải Bát phẩm Huyền Thánh mới chắc ăn.

Tô Thị A Thập Lục nói: “Có lý.” “Có lý cái gì chứ, các người coi Cửu phẩm Kiếp Tiên là củ cải chắc?

Trong ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ của chúng ta bây giờ còn chưa có một Kiếp Tiên nào.

Ngay cả Huyền Thánh cũng chỉ có Bạch tiền bối và Thất Tu tiền bối mới tấn chức, nhiều nhất là thêm một Linh Vũ Điệp tiền bối dự bị.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử chắp tay với Tống Thư Hàng: “Bá Tống Huyền Thánh, ngưỡng mộ đã lâu, ngưỡng mộ đã lâu.” Tống Thư Hàng: “…” Đau lòng quá, Vũ Nhu Tử.

Tô Thị A Thập Lục hơi cúi đầu suy tư, không cần Kiếp Tiên, chỉ cần cô tấn thăng lên Thất phẩm Tôn giả là đã có đủ tiếng nói.

Nếu cô thành Thánh, trong Thiên Hà Tô Thị không ai ngăn cản cô, nịnh nọt cô còn không kịp.

“Aiya, lạc đề rồi.” Vũ Nhu Tử vỗ tay, nói: “Tống tiền bối, tiếp tục kể câu chuyện của anh đi.” Tống Thư Hàng: “Tôi còn tưởng các cậu quên mất chủ đề này rồi.” “Kể tiếp đi, bọn ta nghe đây.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Khụ, vậy tôi kể tiếp đây.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu bắt đầu kể về quá trình khổ hạnh của vị cao tăng đó.

Ví dụ như đi trong tuyết, mấy chục ngày không ăn không uống.

Cao tăng đi trong rừng đá nhọn lởm chởm, chân trần đạp lên những tảng đá sắc nhọn, dầm mưa dãi nắng.

Cao tăng gặp phải một số yêu thú, chiến đấu và thắng chúng, nhưng lại không giết yêu thú mà chỉ chế ngự chúng.

Cao tăng đi suốt một chặng đường, cuối cùng đến một khu rừng đáng sợ, bên trong có đủ loại độc trùng.

Sau khi cao tăng vào trong, lập tức bị trúng độc, suýt nữa thì chết.

Bởi vì nguyên tác dùng rất nhiều từ ngữ hoa mỹ, miêu tả chi tiết trạng thái trúng độc của cao tăng.

Tống Thư Hàng khi kể câu chuyện này cũng không thể bỏ qua đoạn này.

Cao tăng trúng độc môi tím tái, mặt mày xanh mét, thở hổn hển, tiếng kêu đau đớn, tuyệt vọng dùng ngón tay cào xuống đất.

Tô Thị A Thập Lục: “…” Vũ Nhu Tử: “…” Hai cô gái đều cảm thấy câu chuyện này có gì đó không ổn.

Miêu tả quá trình cao tăng gặp nạn quá chi tiết rồi phải không?

Tác giả có được khoái cảm từ việc viết về quá trình chịu khổ của cao tăng không vậy?

“Cao tăng trúng độc thập tử nhất sinh, nhưng cuối cùng nhờ ý chí kiên cường đã khắc phục được kịch độc, khôi phục lại sinh cơ!” Tống Thư Hàng nói.

“Xàm quá, ý chí mà khắc phục được kịch độc thì cần thuốc giải làm gì.

Lúc này không đi tìm thuốc giải mà còn dựa vào ý chí, đúng là nhảm nhí.” Giọng nói hư ảo sau lưng đột nhiên xen vào.

Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn ra sau lưng.

Rõ ràng, có một vị cao thủ đang theo dõi họ.

Thực lực vị cao thủ này cao thâm khó lường, Tống Thư Hàng đều không cảm ứng được sự tồn tại của hắn.

“Có phải là tiền bối Cái Gì Cũng Bán không ạ?

Em có thứ muốn mua.” Vũ Nhu Tử hét lớn.

Giọng nói đang phàn nàn đó, lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Tống Thư Hàng: “…” Quả nhiên là ngài ấy.

“Thư Hàng, kể tiếp câu chuyện.” Tô Thị A Thập Lục nheo mắt nói.

Thông qua câu chuyện này, cô dường như ‘ngộ’ ra được một chút gì đó, nhưng vẫn còn cách một lớp giấy, cô chưa ngộ ra được triệt để.

Cô muốn nghe hết câu chuyện này.

Thế là, Tống Thư Hàng tiếp tục kể.

Cao tăng khổ hạnh chân trần vượt qua núi cao, đi qua đầm lầy, băng qua sa mạc, bơi qua biển lớn.

Gặp bão tố, bị sét đánh, vượt qua biển lửa, còn bị bão cát chôn sống.

Trải nghiệm của ngài quả thực quá kinh khủng, khiến người ta khâm phục sát đất.

“Cuối cùng!” Tống Thư Hàng nhếch mép, trải đường lâu như vậy, đoạn thú vị nhất đã đến.

Vũ Nhu Tử nghe đến hai chữ ‘cuối cùng’ cũng hứng thú, cao tăng sau khi trải qua khổ hạnh đã nhận được điều gì?

Tô Thị A Thập Lục cũng vểnh tai lên, cô cảm thấy mình sắp ‘lĩnh ngộ’ rồi, chỉ còn thiếu một chút cuối cùng.

“Cuối cùng, ngài ấy chết… Ngay cả xương cốt cũng mục nát trong bùn đất.

Ngài dùng chính sinh mệnh của mình để kết thúc sự khổ hạnh của mình.

Nhưng linh hồn của ngài đã được thăng hoa!

Đây là sự khổ hạnh tuyệt vời nhất!” Tống Thư Hàng đọc nguyên văn không sót một chữ nội dung trang cuối của 《Nhật ký khổ hành của cao tăng》.

“Mẹ nó, có thể nghe chuyện vui vẻ được không?

Lại chết?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán lại không nhịn được phàn nàn.

“Em lại thấy đây là một cú ngoặt thú vị, khiến người ta rất muốn phàn nàn.” Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên đưa tay ra, điểm vào hư không.

Trong hư không, mơ hồ có một luồng bạch quang lóe lên.

Ngay sau đó, từ luồng bạch quang đó, có sức mạnh ‘công đức’ quay trở lại cơ thể Tô Thị A Thập Lục.

Sau lưng A Thập Lục, một bóng bạch long nhỏ lóe lên rồi biến mất.

Tống Thư Hàng trợn to mắt: “A Thập Lục, cô lĩnh ngộ rồi sao?” Trong 《Nhật ký khổ hành của cao tăng》 ẩn chứa ‘pháp siêu độ’, nhưng lẽ ra phải phối hợp với 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 mới có hiệu quả.

Mà A Thập Lục không hề nắm giữ 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, cô tùy tay chỉ một cái, đã sử dụng thành công ‘pháp siêu độ’?

“Đây chính là thuật siêu độ sao?” A Thập Lục khẽ nói.

Trong lúc nói chuyện, ba người đồng thời bước ra bước cuối cùng.

Con đường gai góc kết thúc.

Ánh sáng trên người Tống Thư Hàng bùng nổ, sau lưng cậu, con vượn cổ khổng lồ thứ mười và kinh văn Nho gia thành hình.

Trên người Vũ Nhu Tử cũng lóe lên ánh sáng bảy màu, thể chất được tăng cường.

Bạch long sau lưng A Thập Lục lúc ẩn lúc hiện.

Trên đỉnh đầu cô, có hai chiếc sừng rồng nhỏ đáng yêu chui ra.

Một đôi sừng rồng nhỏ rất đáng yêu, trong suốt như pha lê, như được điêu khắc từ thủy tinh.

Vũ Nhu Tử nhìn chằm chằm vào đôi sừng nhỏ trên đầu cô, hỏi: “Thập Lục, ngươi không sao chứ?” “Vẫn ổn, thể chất được tăng cường rất nhiều, con đường thử luyện này rất hiệu quả.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Vũ Nhu Tử chỉ vào đầu A Thập Lục: “Không… ta nói đôi sừng nhỏ trên đầu ngươi.” Tô Thị A Thập Lục lúc này mới cảm nhận được trên đầu mình mọc ra thứ gì đó, cô đưa tay lên sờ đôi sừng nhỏ trên đỉnh đầu.

Khi tay cô chạm vào đôi sừng nhỏ, miệng không nhịn được rên khẽ một tiếng.

Sừng nhỏ mới mọc rất nhạy cảm.

Ngay sau đó, cơ thể Tô Thị A Thập Lục nóng lên, từ người cô tỏa ra một luồng sương mù như hơi nước.

Sương mù bao phủ cơ thể cô, nhả khói phun mây, bay lượn trong mây mù vốn là bản năng của ‘rồng’.

“Trạng thái của ngươi có chút không ổn, những làn sương này rất nóng.” Vũ Nhu Tử nói, cô vừa đứng gần Tô Thị A Thập Lục, chỉ cảm thấy hơi nước phả vào mặt, nóng đến đáng sợ.

“Đúng là có chút không ổn.” Khuôn mặt nhỏ của Tô Thị A Thập Lục đỏ bừng.

Lời vừa dứt, thân hình cô thẳng tắp ngã về phía trước.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh đã chuẩn bị sẵn sàng, đưa tay ra đỡ lấy Tô Thị A Thập Lục.

Trên cánh tay cậu, ánh sáng của 《Cương Thủ》 lóe lên rồi biến mất. 《Cương Thủ》 là thần kỹ rèn sắt, nên khi tay Tống Thư Hàng chạm vào nhiệt độ cao, nó sẽ tự động kích hoạt.

Nhưng ngay khi nó vừa kích hoạt, Tống Thư Hàng đã chủ động giải trừ nó. 《Cương Thủ》 sẽ khiến hai tay cậu cứng như sắt, nếu ôm A Thập Lục như vậy sẽ làm cô bị cấn.

“Quả nhiên rất nóng, có phải là do bạch long không?” Tống Thư Hàng cau mày hỏi.

Tiểu bạch long hiện đang ở trạng thái tương tự như ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ bám vào người Tô Thị A Thập Lục.

Nhờ phúc của tiểu bạch long, vết thương thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục mới được chữa lành.

Nhưng Tống Thư Hàng có chút lo lắng, sợ tiểu bạch long đang ‘đoạt xá’ cơ thể Tô Thị A Thập Lục. 【Nhân lúc này, giám định trạng thái của A Thập Lục.】 Tống Thư Hàng nghĩ thầm, đầu ngón tay của găng tay ‘Võ sĩ Nghịch Kình’ ở tay phải mở ra, để lộ ngón tay của cậu.

Ngón tay cậu chạm vào eo của Tô Thị A Thập Lục, ‘Bí pháp Giám định’ khởi động.

Phù văn màu vàng từ trong mắt cậu biến đổi nhanh chóng, lướt qua người Tô Thị A Thập Lục, hóa thành một chiếc đồng hồ quay ngược, quay một vòng.

Sau đó, phù văn quay trở về, bí pháp Giám định hoàn thành.

Cánh tay Tống Thư Hàng chỉ nứt ra một vết thương nhỏ, máu tươi còn chưa kịp chảy ra đã lành lại.

Cái giá phải trả để giám định A Thập Lục thấp như vậy sao?

Chẳng lẽ là do mình và A Thập Lục khá thân, thông tin mới không nhiều, nên cái giá phải trả tương đối nhỏ?

Chương 1561

Lúc này, kết quả giám định hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. 【Váy liền thân của Tô Thị A Thập Lục, mẫu A-16.

Do ‘Tiên Trù Danh Gia’ của Thiên Hà Tô Thị là Tô Thị Trường Sinh Quả tiên tử thiết kế, Trường Sinh Quả tiên tử sư thừa từ ‘Tiên Trù Thiết Kế Tông Sư’ Đông Qua tiên tử.

Giỏi nhất trong việc thiết kế các mẫu váy liền thân được mệnh danh là ‘Nữ hoàng thời trang’.

Mẫu A-16 này được thiết kế chuyên biệt cho các tiên tử có thân hình nhỏ nhắn, mặc vào, dù là đường cong khiêm tốn cũng có thể trở nên rất quyến rũ.

Vòng eo nhỏ nhắn đó càng tôn lên vòng eo con kiến của các tiên tử nhỏ nhắn.

Vị trí cổ áo vừa vặn khoe ra xương quai xanh gợi cảm của tiên tử nhỏ nhắn.

Nhìn kỹ đi, có phải cảm thấy đó là bộ phận rất quyến rũ trên người thiếu nữ không?】 Tống Thư Hàng bất giác nhìn vào xương quai xanh của A Thập Lục… Xương quai xanh của A Thập Lục là xương quai xanh chữ V, rất có linh khí.

Trong xương quai xanh có lúm sâu, như có ma lực, níu chặt ánh mắt của mọi người.

“Chờ đã, dừng lại!” Tống Thư Hàng lắc mạnh đầu.

Lật bàn à, khốn kiếp!

Tay cậu đang đặt trên người Tô Thị A Thập Lục, muốn giám định trạng thái của A Thập Lục, vậy mà bí pháp Giám định lại giám định ra thông tin về chiếc váy liền thân trên người cô.

Sao cứ cảm thấy cái bí pháp Giám định này ngày càng bỉ ổi thế nhỉ?

Quả nhiên, thứ mà Tống Mộc Đầu chế ra, cũng giống như bản thân hắn, ngày càng lệch lạc.

“Tống tiền bối, anh sao vậy?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Tôi vừa chuẩn bị giám định tình trạng cơ thể cho A Thập Lục, nhưng bí pháp Giám định xảy ra chút sai sót.

Tôi làm lại lần nữa.” “Chính là cái bí thuật vừa dùng là phải phun máu đó sao?

Vậy em chuẩn bị trị liệu thuật cho Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử vội vàng đưa hai tay ra, miệng nhanh chóng niệm chú văn, chuẩn bị sẵn sàng trị liệu thuật.

Tống Thư Hàng hơi cúi người xuống, một tay ôm A Thập Lục, đầu ngón tay phải chạm vào bàn tay nhỏ của A Thập Lục.

Mềm mại, mát lạnh.

Cơ thể A Thập Lục đỏ bừng, thậm chí còn tỏa ra hơi nước nóng hổi, nhưng cơ thể cô ngược lại lại mát lạnh dễ chịu.

“Bí pháp Giám định.” Tống Thư Hàng lại thi triển bí thuật giám định.

Phù văn màu vàng lại đáp xuống người A Thập Lục, hóa thành kim đồng hồ quay ngược.

Mà lần này, toàn thân Tống Thư Hàng có hàng trăm vết thương bùng phát.

Cái giá phải trả để giám định Tô Thị A Thập Lục nặng nề hơn cậu tưởng tượng rất nhiều. ‘Kình Thân Hóa Lộ Chú’ trên ‘Găng tay

Nghịch Kình’ tự động kích hoạt, có linh lực hóa thành mưa sương rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Vũ Nhu Tử bên cạnh đưa tay ấn lên người Tống Thư Hàng, bí thuật trị liệu của Linh Vũ Điệp Đảo thi triển, đẩy nhanh tốc độ lành vết thương của Tống Thư Hàng.

Vết thương trên người Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi phục… nhưng ‘nỗi đau gấp mười’ về mặt tinh thần lại không biến mất, liên tục kích thích Tống Thư Hàng.

“Vẫn ổn, vẫn trong phạm vi chịu đựng được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thông tin phản hồi từ bí thuật giám định hiện lên trong đầu cậu. 【Tô Thị A Thập Lục, đệ tử thiên phú nhất thế hệ trẻ của Tô thị, tiềm lực to lớn, cảnh giới Tiên thiên Tứ phẩm, chiều cao 1.502m, giỏi đao pháp, giỏi vẽ vời.】 Đây là thông tin cơ bản nhất của A Thập Lục, sau khi tấn thăng cảnh giới Tứ phẩm, A Thập Lục đã cao thêm một chút… cao thêm 0.002m.

Đáng mừng đáng mừng.

Đây là đợt kết quả giám định đầu tiên mà bí pháp Giám định phản hồi, thấy đến đây, Tống Thư Hàng đã yên tâm hơn rất nhiều.

Bởi vì A Thập Lục vẫn là A Thập Lục.

Ngay sau đó, thông tin giám định sâu hơn được phản hồi. 【4 tháng trước, Tô Thị A Thập Lục dùng ‘Long Cốt Khô Đằng’, chữa lành vết thương thiên kiếp.

Nhận được công đức bạch long hộ thể, bị ảnh hưởng bởi công đức bạch long, cơ thể Tô Thị A Thập Lục xuất hiện hiện tượng long hóa một phần.

Công đức bạch long có nguồn gốc từ ‘bíp bíp bíp ~~’】 【Nội dung thêm 1: Do liên quan đến quyền riêng tư cá nhân của ‘Tống bíp~’, nên phần nội dung này không được mở, kính mong thông cảm.】【Nội dung thêm 2: Do phần nội dung này liên quan đến bát quái của ‘Tống bíp bíp’ và ‘Long bíp bíp’, nên tu sĩ dưới một trăm tám mươi tuổi cấm xem.】Tống Thư Hàng: “…” Tức giận muốn lật bàn, không đúng… lật sàn nhà luôn, khốn kiếp!

Trả lại ‘Bí pháp Giám định’ ban đầu cho ta!

Tuy nhiên, bình tĩnh lại thì cũng không phải không có thu hoạch.

Ít nhất có thể biết, con công đức bạch long này có liên quan đến gã ‘Tống Mộc Đầu’ kia.

Hơn nữa, giữa hai người còn có bát quái.

Tống Mộc Đầu và rồng… Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức kết nối một manh mối, bát quái về Tống Mộc Đầu và Kim Long Thủy Tổ mà Ngư Kiều Kiều nhìn thấy trong【Long Vương Điện】.

Kim Long Thủy Tổ hẳn là giống như ‘Sở các chủ’, đều là quả do Tống Mộc Đầu gieo khi đi tán gái.

Khác với Sở các chủ, Kim Long Thủy Tổ từ rất lâu trước đây đã là thực lực Trường Sinh Giả, là cường giả hàng đầu trong ‘Thiên Đình viễn cổ’.

Tống Mộc Đầu năm đó khi còn rất yếu, đã ôm được đùi của Kim Long Thủy Tổ.

Cũng không biết gã đó làm sao mà có được trái tim của Kim Long Thủy Tổ?

Sau đó, mỗi lần Tống Mộc Đầu bị người ta đánh cho khóc, liền chạy đến tìm Kim Long Thủy Tổ chống lưng.

Từ manh mối xem ra, Kim Long Thủy Tổ không chỉ một lần ra mặt, thay Tống Mộc Đầu dẹp yên kẻ địch.

Ngoài ra, con bạch long đó Tống Thư Hàng cũng có một chút manh mối, trong ký ức của mình, cậu đã từng thấy con bạch long trong quan tài thủy tinh ở đoạn ký ức ‘đảo thần bí’.

“Bạch long có liên quan đến Kim Long Thủy Tổ không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc cậu đang suy tư, con ‘công đức bạch long’ hư ảo trên người Tô Thị A Thập Lục ngưng tụ lại.

Đó là một con bạch long xinh đẹp vô cùng, thân rồng thon dài, tỏa ra một loại khí tức cao quý.

Không sai, chính là con bạch long mình đã thấy trong quan tài thủy tinh.【Kết hợp manh mối Ngư Kiều Kiều có được trong ‘Long Vương Điện’, con bạch long này rất có thể là thể chuyển sinh của ‘Kim Long Thủy Tổ’, hoặc là con gái, hậu duệ gì đó. ‘Kim Long Thủy Tổ’ năm đó cũng giống như Bắc Phương Đại Đế, đã dùng phương pháp ‘tử kiếp’, thoát thân khỏi ván cờ Thiên Đình viễn cổ.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Công đức bạch long hơi cúi đầu, con ngươi nhìn chằm chằm vào cậu, con ngươi của nó sáng ngời, rõ ràng giống như ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’, có ý chí của riêng mình.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn lại bạch long.

“Nói trước nhé, tôi không phải Tống Mộc Đầu.

Nồi của hắn tôi không gánh, lần trước cô đã đánh nhầm tôi một lần rồi, lần này lại đánh nhầm nữa, tôi cũng sẽ trở mặt đấy.” Tống Thư Hàng nói trước.

Bạch long chớp chớp mắt, tiếp tục nhìn Tống Thư Hàng.

Một lát sau, nó lại quay đầu nhìn Vũ Nhu Tử, lại chớp chớp mắt, bởi vì cô bé tò mò Vũ Nhu Tử lúc này đang chọc vào đuôi rồng của nó.

“Haha.” Thấy bạch long nhìn mình, Vũ Nhu Tử cười ngại ngùng: “Thật quá, sờ vào cứ như sờ vào thực thể vậy.” Bạch long hơi thu đuôi lại, lại quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng. 【Màu trắng có đẹp không?】 Một giọng nói của một đại tỷ tỷ dịu dàng vang lên trong đầu Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Màu trắng tự nhiên là đẹp, có linh khí.” Vũ Nhu Tử bên cạnh nói: “Màu trắng khá đẹp, nhưng em cảm thấy màu vàng còn tuyệt hơn.

Vàng bá khí, bạc thời thượng!

Bạc trắng chỉ thời thượng, nhưng không đủ bá khí, quá đại trà.” 【Vàng bá khí, bạc thời thượng.

Câu nói này, khi đó cũng có một tên nhóc nói với ta.】 Giọng nói như chị hàng xóm của bạch long tiếp tục vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử.

“Tống Mộc Đầu?” Tống Thư Hàng bất giác nói. 【Ừm, chính là tên ngốc đó.】 Bạch long dịu dàng nói: 【Ngươi có biết không?

Thực ra rất lâu rất lâu về trước, ta từ khi sinh ra đã là một con bạch long.】 Tống Thư Hàng: “…” Khoan đã, Kim Long Thủy Tổ từ nhỏ là bạch long?

Cậu đột nhiên có một dự cảm không lành. 【Sau này có một tên ngốc nói với ta, vàng bá khí, bạc thời thượng.

Rồi một ngày, ta tỉnh dậy, phát hiện mình biến thành kim long.

Ngày hôm đó, lần đầu tiên ta đánh tên ngốc đó đến khóc.】 Giọng bạch long ấm áp đến mức khiến người ta xương cốt mềm nhũn.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: “Trong một đêm biến thành vàng?

Nhuộm sao?” “Đáng đánh.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tên Tống Mộc Đầu đó cũng không biết đã dùng cách gì mà lại biến bạch long thành kim long… đáng sợ hơn là trong một thời gian dài sau đó, Kim Long Thủy Tổ đều không có cách nào tẩy đi ‘màu vàng’ trên người mình.

Một con bạch long xinh đẹp, cuối cùng trong ghi chép của long tộc lại trở thành ‘Kim Long Thủy Tổ’ lừng lẫy, đau lòng.

Cũng không biết Tống Mộc Đầu mua thuốc nhuộm ở đâu?

Kỹ thuật sơn phết của hắn lại học từ đâu?

Có thể sơn đều một con bạch long thành kim long?

Tóm lại, Kim Long Thủy Tổ chỉ đánh gã đó đến khóc đã là rất nể mặt rồi, nếu đổi lại là cậu, nhất định phải nhét tên Tống Mộc Đầu đó vào thùng thuốc nhuộm, nhuộm hắn thành màu vàng… không, tốt nhất là nhuộm hắn thành màu bạc!

Để hắn cả đời ‘bạc thời thượng’ đi.

Khoan đã… mua kỹ thuật nhuộm ở đâu?

Lúc đó thực lực của Tống Mộc Đầu còn không mạnh lắm, vẫn đang ở giai đoạn thường xuyên bị người ta đánh khóc, chạy đi tìm ‘Kim Long Thủy Tổ’ chống lưng?

Vậy với thực lực của hắn, hẳn là không có thủ đoạn biến một con bạch long ít nhất là cảnh giới ‘Kiếp Tiên’ thành kim long.

Cho nên, kỹ thuật nhuộm của hắn rất có thể là mua từ đâu đó?

Trong chư thiên vạn giới, có thể bán thứ này, dường như chỉ có một vị thôi. 【Đại lão Cái Gì Cũng Bán, không lẽ là vị đại lão này bán đồ cho Tống Mộc Đầu chứ?】 Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến vị thương nhân bay trên chăn đó.

Khụ, vẫn là không nên nhắc đến chuyện này.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán gần đây đã rất thảm rồi, nếu mình lại 'thẳng như ruột ngựa' tiết lộ ngài ấy ra, người truy sát đại lão Cái Gì Cũng Bán nói không chừng sẽ thêm một vị 'Kim Long Thủy Tổ'.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán rất manh, phải trân trọng ngài ấy.

"Khụ, vậy bạch long tiền bối, tại sao cô lại bám vào người A Thập Lục?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Chương 1562

Cậu đây là đang chuyển chủ đề.

Nếu tiếp tục nói về chủ đề ‘nhuộm màu’ này, cô bé Vũ Nhu Tử bên cạnh nói không chừng sẽ linh quang lóe lên, nghĩ đến đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’.

Với tính cách của Vũ Nhu Tử, nói không chừng sẽ bán đứng đại lão mất. 【Yên tâm đi… đây không phải là thủ đoạn chuyển sinh của ta.

Thủ đoạn chuyển sinh của ta để lại trong long mộ, chờ tên ngốc đó đến tìm ta.】 Bạch long dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng trong lòng nghẹn lại, quả nhiên trên đảo thần bí, con bạch long trong quan tài thủy tinh ở long mộ, đang chờ ‘Tống Mộc Đầu’ đến đánh thức?

“Vậy, nếu Tống Mộc Đầu mãi mãi không đến long mộ tìm cô thì sao?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch long hơi ngẩng đầu: 【Vậy ta sẽ mãi mãi đợi hắn…】 “Mãi mãi đợi cũng không phải là cách hay, không bằng cho hắn một kỳ hạn cuối cùng, ví dụ như mấy trăm năm, mấy nghìn năm gì đó.

Quá hạn không chờ?

Hoặc là, sau bao nhiêu năm, Tống Mộc Đầu vẫn không đến, ngài sẽ ra ngoài đánh hắn khóc?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch long cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, trong mắt hiện lên ý cười: 【Ngươi và Tống Mộc Đầu có rất nhiều nhân quả, ngươi hãm hại hắn như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?】 “Về điểm này, Tam Lãng tiền bối của Nhóm Cửu Châu Nhất Hào có một câu danh ngôn.

Kết quả tự mình tìm chết, ngậm nước mắt cũng phải nuốt xuống.

Trước khi tìm chết, phải có tâm lý chuẩn bị chịu đựng kết quả của việc tìm chết.” Tống Thư Hàng nhàn nhạt nói.

Vũ Nhu Tử giơ tay: “Tống tiền bối, nửa câu sau là danh ngôn của em, không phải của Tam Lãng tiền bối.

Chúng ta không phải trẻ con hai ba tuổi, mỗi lần tìm chết, phải nghĩ kỹ cái giá mình có thể phải trả!” Tống Thư Hàng: “…” Bạch long hơi cúi đầu xuống, cưng chiều dùng trán mình nhẹ nhàng chạm vào trán Vũ Nhu Tử, bạch long dường như rất thích Vũ Nhu Tử?

“Khụ, vậy bạch long tiền bối, A Thập Lục long hóa là sao vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Điều cậu lo lắng nhất chính là vấn đề này.

Nguyên bản là tu sĩ nhân loại A Thập Lục, bây giờ khi chiếu rọi ‘chân ngã’, lại chiếu ra hình dạng bạch long. 【Chuyện tiểu Thập Lục ‘hóa long’, ta chỉ là mồi dẫn.

Cô bé trước đó đã dùng ‘Long Cốt Khô Đằng’, đồng thời trong cơ thể cô bé đã có huyết mạch chân long.

Cùng với việc ta mượn sức mạnh công đức của cô bé để hóa hình, huyết mạch chân long trong cơ thể cô bé đã được kích hoạt.】 Bạch long nhẹ giọng giải thích.

“A Thập Lục có huyết mạch chân long?” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Trước đó cậu nhớ mình đã hỏi A Thập Lục, Thiên Hà Tô Thị có phải là huyết mạch long tộc không, A Thập Lục đã phủ nhận mà.

Khoan đã… Thiên Hà Tô Thị không có huyết mạch chân long, không có nghĩa là bên ngoại của A Thập Lục không có.

Có lẽ huyết mạch chân long của cô đến từ bên ngoại?

Tóm lại, sau khi nghe bạch long giải thích chi tiết, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Dù là hóa long, cũng không phải là ảnh hưởng của yếu tố bên ngoài.

Mà là A Thập Lục khai quật ra huyết mạch chân long của mình, không phải là biến dị.【Nếu tiểu Thập Lục không có huyết mạch chân long, ta cũng không thể dùng thể công đức bám vào người cô bé, bảo vệ cô bé.】Bạch long dịu dàng nói.

Tuy nhiên, vì cô bám vào người A Thập Lục, nên trong thời gian ngắn tính cách của A Thập Lục sẽ bị ảnh hưởng bởi cô.

A Thập Lục gần đây thường xuyên dịu dàng như nước, đôi khi ngay cả giọng nói cũng dịu dàng đến mức khiến người ta xương cốt mềm nhũn, chính là do bạch long bám vào.

Ảnh hưởng này sẽ không kéo dài, nhiều nhất là hai ba tháng, sẽ biến mất.

Vì vậy, bạch long cũng không nhắc đến chuyện này.

“Cảm ơn bạch long tiền bối đã giải đáp, như vậy tôi yên tâm rồi.” Tống Thư Hàng bế A Thập Lục lên: “Vũ Nhu Tử, chúng ta đợi A Thập Lục tỉnh lại?

Hay là tiếp tục con đường thử luyện?” “Cơ hội thử luyện, khó có được, hay là chúng ta đợi A Thập Lục tỉnh lại?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hiệu quả của con đường thử luyện tốt như vậy, bỏ lỡ là phải đợi mấy trăm năm.

Thế là, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ở cuối ‘Con đường gai góc’, tìm một chỗ ngồi xuống nghỉ ngơi.

Ở cuối con đường, giai đoạn thử luyện thứ nhất đã kết thúc, cảm giác đau nhói của con đường gai góc đã biến mất.

Tống Thư Hàng ôm A Thập Lục, đặt cô lên đùi mình.

Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, đặt một phần cơ thể A Thập Lục sang chỗ em đi.

Như vậy tiện cho cô ấy nghỉ ngơi.” Tống Thư Hàng: “Đặt thế nào?” “Để em để em, Tống tiền bối anh đừng động.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Cũng không biết tại sao cô lại vui vẻ như vậy?

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng ngồi cạnh nhau, hai người đều duỗi thẳng chân.

Không so sánh thì không có đau thương.

Hai người vừa duỗi thẳng chân, chân Tống Thư Hàng liền trông ngắn đi.

Rõ ràng cậu cũng có thể miễn cưỡng được coi là ‘anh chàng chân dài’.

Sau đó, đầu A Thập Lục gối lên đùi Vũ Nhu Tử, chân thì dựa vào chân Tống Thư Hàng.

“Cứ như vậy, đợi A Thập Lục tỉnh lại.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…” Bạch long: 【Tiểu Thập Lục rất nhanh sẽ tỉnh lại, con đường thử luyện này khiến huyết mạch của cô bé được kích hoạt sớm hơn một bước, quá trình hóa long cũng nhanh hơn một chút.】 Tống Thư Hàng gật đầu.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên rên khẽ một tiếng.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu quay đầu nhìn Vũ Nhu Tử.

Quả nhiên, Vũ Nhu Tử đang cẩn thận véo đôi sừng nhỏ trên đầu Tô Thị A Thập Lục.

Cô khẽ véo một cái, A Thập Lục trong mơ sẽ không tự chủ được mà rên khẽ một tiếng.

Cô khẽ dùng ngón tay xoa xoa sừng nhỏ, Tô Thị A Thập Lục sẽ không ngừng rên rỉ.

“Vũ Nhu Tử, nhanh… dừng… nhanh dừng lại!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu dừng.

Biết ngay vẻ mặt vui vẻ của Vũ Nhu Tử lúc trước có vấn đề mà.

“Ơ?

Em xoa sừng A Thập Lục, Tống tiền bối cũng có cảm giác sao?” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười xấu xa. 【Hahahaha.】 Bạch long cười lớn, nó lại hơi cúi đầu, nhẹ nhàng đụng vào Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử luyến tiếc rời tay khỏi sừng nhỏ của A Thập Lục: “A Thập Lục đáng yêu quá.” Tống Thư Hàng: “…” “Đúng rồi, Tống tiền bối, lần cuối cùng.

Em véo sừng rồng của A Thập Lục, anh dùng điện thoại quay video giúp em được không?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng liên tục lắc đầu, vết xe đổ phía trước, xe sau phải chú ý.

Khi xưa, cậu đầu óc bị chập, cùng Vũ Nhu Tử buộc đủ loại tóc đuôi ngựa cho Bạch tiền bối, còn làm thành ‘bộ sticker Bạch tiền bối’, chuyện tương tự như vậy tuyệt đối không được xảy ra lần nữa.

“Vậy… Tống tiền bối anh véo, em quay video được không?” Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu mạnh.

Lỡ như sừng rồng đối với A Thập Lục là nơi thần thánh bất khả xâm phạm thì sao?

“Tống tiền bối, anh thay đổi rồi.” Vũ Nhu Tử vẻ mặt đau buồn nói: “Tống tiền bối trước kia sẽ phối hợp với em quay ‘tóc đuôi ngựa của Bạch tiền bối’, đã trở nên hủ lậu rồi.” “Làm gì có nghiêm trọng như vậy, hơn nữa cậu dùng lời nói khích tôi cũng vô dụng.

Tôi tuyệt đối sẽ không phối hợp với cậu quay video đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử lè lưỡi.

Sau đó, cô vỗ tay.

Một con linh quỷ hư ảo xuất hiện bên cạnh Vũ Nhu Tử.

Linh quỷ của Vũ Nhu Tử là do cùng Tống Thư Hàng bắt được.

“Tống tiền bối anh không giúp em, em tự có người giúp ~” Vũ Nhu Tử đắc ý nói.

Cô đưa điện thoại cho linh quỷ.

Linh quỷ thành thạo mở chức năng quay video.

Sau đó, Vũ Nhu Tử cẩn thận véo sừng nhỏ của Tô Thị A Thập Lục, khẽ véo một cái.

“A ~~” Tô Thị A Thập Lục rên rỉ.

Tống Thư Hàng: “…” Bạch long: 【Hahahaha.】 Nó hoàn toàn không có ý định ngăn cản Vũ Nhu Tử.

Cưng chiều.JPG “Tống tiền bối, anh thật sự không thử sao?

Cảm giác siêu tuyệt.” Vũ Nhu Tử quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng xua tay: “Không đâu ~” 【Ồ?

Lại có biến hóa rồi.】 Lúc này, bạch long khẽ nói.

Chỉ thấy trên trán A Thập Lục, hiện lên một ấn ký long văn xinh đẹp. 【Tư chất của tiểu Thập Lục còn tốt hơn ta tưởng… tiếp theo cô bé sẽ bước vào giai đoạn ngủ đông tiến hóa, thời gian e là sẽ kéo dài từ vài ngày đến một tháng.】 Giọng nói dịu dàng của bạch long vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử.

“Lâu vậy sao?” Tống Thư Hàng thở dài.

Nếu đã như vậy, chỉ có thể vừa cõng A Thập Lục vừa tiếp tục ‘con đường thử luyện’ tiếp theo.

“Đi thôi, Vũ Nhu Tử, chúng ta tiếp tục con đường thử luyện, xem sau khi đến đích có thể rời khỏi bí cảnh này không.” Tống Thư Hàng nói.

“Được thôi.” Vũ Nhu Tử có chút luyến tiếc, cô cuối cùng lại cẩn thận véo véo sừng rồng của A Thập Lục.

Cảm giác thật tuyệt, thật muốn mình cũng có một đôi sừng rồng như vậy.

Bụp ~~ đột nhiên, từ trên người A Thập Lục có một luồng hồ quang điện bùng lên.

Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng đang tiếp xúc với cơ thể A Thập Lục, trực tiếp bị hồ quang điện đánh trúng.

“A a a ~” Vũ Nhu Tử trợn trắng mắt, mềm nhũn ngã xuống.

Chương 1563

Tống Thư Hàng bị điện giật toàn thân tê dại, nhưng cậu dựa vào ý chí của mình mà chống đỡ được.

Nhìn Vũ Nhu Tử hôn mê và A Thập Lục trong kỳ ngủ đông, Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Hay là, cõng một người, bế một người?

Bế một người, cõng một người?

Cậu lại không có ba đầu sáu tay, ba đầu sáu tay mà cậu tự tạo ra có chữ 【Giả】.

Hơn nữa Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cũng không phải trẻ con… cho nên, Tống Thư Hàng chỉ có thể chọn một cách khác.

“Ra đi, xe chiến Thần Hành Hà Long!” Tống Thư Hàng trầm giọng hô.

Từ trong ‘Thánh thành vĩnh bất hãm lạc - tổ hợp ba mươi ba thú pháp khí’ của cậu, chiếc xe chiến thần hành xông ra, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Kéo xe là hai con tôm hùm rồng… không đúng, là hà long sống động như thật.

Hai loại này vẫn có sự khác biệt, một là họ tôm, một là họ rồng.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đặt A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lên xe chiến.

Sau đó, cậu tự mình đi bộ kéo xe, tiếp tục bước vào giai đoạn tiếp theo của ‘con đường thử luyện’.

Trên xe chiến, công đức bạch long thu nhỏ lại, bảo vệ bên cạnh Tô

Thị A Thập Lục.

Trên đường, nó cứ quan sát Tống Thư Hàng, và cả Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Giai đoạn đầu tiên của con đường thử luyện là 'Con đường gai góc', sau đó là 'Con đường bão tố, Rừng rậm kịch độc, Con đường sấm sét, Hỏa diệm sơn…' v.v… một loạt thử luyện.

Tống Thư Hàng từng bước một, kéo xe chiến thần hành, gian nan tiến về phía trước.

Hiệu quả của con đường thử luyện rất tuyệt, đáng tiếc Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục phải bỏ lỡ cơ hội này. ********** Thời gian trôi nhanh.

Hai ngày sau.

Ngày 4 tháng 10, thứ Sáu, thời tiết Trái Đất chưa rõ.

Tống Thư Hàng cuối cùng đã vượt qua con đường thử luyện, đến được lối ra.

Khi cậu bước ra, chỉ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, như thể gánh nặng vạn cân được trút xuống.

Sau một chuyến 'con đường thử luyện', thể chất của cậu lại được tăng cường rất nhiều.

Sau lưng cậu, lại có thêm một bóng ảo thánh viên viễn cổ.

Mười một bóng ảo thánh viên viễn cổ xếp thành một hàng, ở giữa là con thánh viên có thân hình đặc biệt lớn do Bạch tiền bối two tặng.

Sau đó hai bên mỗi bên có năm con thánh viên cỡ nhỏ, xếp ngay ngắn.

Cách sắp xếp này, quả thực là phúc âm cho người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu nhìn ra xa, lối ra của con đường thử luyện, một thảo nguyên rộng lớn vô tận.

Thảo nguyên này dường như nằm giữa ‘bầu trời’, bốn phía có mây mù bao quanh.

“Đây lại là nơi nào?” Tống Thư Hàng cau mày.

Cảm giác như, nơi này dường như có một mùi vị quen thuộc.

Trong lúc nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân lặng lẽ hiện thân, dang rộng hai tay bảo vệ Tống Thư Hàng.

“Có nguy hiểm sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm thay Công Đức Xà Mỹ Nhân trả lời: “Có dự cảm không lành, cảm giác có thứ gì đó đang nhắm vào, rình rập chúng ta.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Lúc này, công đức bạch long cũng đang bao bọc bảo vệ Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng không khỏi day day mi tâm: “A Thập Lục đang trong kỳ ngủ đông, chưa tỉnh lại cũng thôi đi.

Tại sao Vũ Nhu Tử cũng chưa tỉnh lại?

Đã hai ngày rồi mà.” Lực phóng điện trên người A Thập Lục trước đó, không tính là quá lớn, nhưng Vũ Nhu Tử lại hôn mê suốt hai ngày, cô yếu ớt như vậy sao?

Chị bạch long dịu dàng nói: 【Ta cũng cảm nhận được cảm giác bị rình rập.】 “Hạch tâm thế giới.” Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào hư không.

Nếu đã rời khỏi con đường thử luyện, vậy hạch tâm thế giới có thể mở ra không?

Nếu có thể mở ra, cậu có thể dùng 'phân thân' làm tọa độ không gian, trực tiếp dịch chuyển về hiện thế.

Để duy trì tọa độ, cậu vẫn chưa giải tán phân thân của mình.

Nhưng, hạch tâm thế giới vẫn không có phản ứng, vẫn ở trong trạng thái bị phong tỏa.

Bài tẩy bảo mệnh vẫn không thể dùng.

Tống Thư Hàng thở dài, hỏi: "Cảm giác bị rình rập đến từ đâu?" Trong lúc nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân, chị bạch long gần như đồng thời quay đầu lại, ánh mắt khóa chặt vào Vũ Nhu Tử đang hôn mê.

Giây tiếp theo, bạch long cuộn lấy Tô Thị A Thập Lục, xông thẳng lên trời.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng bế Tống Thư Hàng, liên tục lùi lại.

Hai người, như thể cảm ứng được vật cực kỳ nguy hiểm.

Cảm giác bị rình rập đó, đến từ Vũ Nhu Tử?

Trên xe chiến Thần Hành Hà Long, Vũ Nhu Tử vốn đang hôn mê bất tỉnh, từ từ mở mắt.

Đôi mắt đen kịt, không có tròng trắng… cả con mắt toàn là màu đen.

Đây không phải là mắt của Vũ Nhu Tử.

"Ngươi là ai!" Ô Tặc Bạo Quân Song Đao xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Thánh thành vĩnh bất hãm lạc lúc ẩn lúc hiện sau lưng cậu, đây là phong ấn tầng tầng, hiện đang ở trạng thái 'Ngũ phẩm' của 'Thánh thành vĩnh bất hãm lạc’.

Tống Thư Hàng súc thế đợi phát.

“Aiya, Tống tiền bối ~ em là Vũ Nhu Tử mà.” Vũ Nhu Tử cười hì hì, trong con ngươi toàn màu đen tràn ngập vẻ quỷ dị. 【Trở về nơi thử luyện!】 Tống Thư Hàng quyết đoán ra lệnh trong lòng cho ‘xe chiến Thần Hành Hà Long’.

Vũ Nhu Tử trong trạng thái quỷ dị này, lại chọn hiện thân sau khi ra khỏi ‘nơi thử luyện’, có lẽ mục tiêu của cô ta chính là rời khỏi nơi thử luyện?

Vậy thì tiễn cô ta về nơi thử luyện!

Xe chiến Thần Hành Hà Long ‘vèo’ một tiếng, không quay đầu, trực tiếp lùi thẳng về phía ‘con đường thử luyện’.

“Lựa chọn rất thông minh, nhưng muộn rồi.” 【Vũ Nhu Tử】 cười ha ha, cô ta đưa tay ấn lên xe chiến thần hành.

Bàn tay nhỏ nhắn ấn xuống, như thể có trọng lượng ngàn vạn cân.

Xe chiến thần hành bị đè bẹp xuống, bốn bánh xe lún sâu vào lòng đất.

Nếu không phải bản chất của nó là dược liệu Bát phẩm, nói không chừng đã bị đè bẹp.

Tống Thư Hàng nghĩ thầm, thu ‘xe chiến thần hành’ lại.

“Ta khó khăn lắm mới thoát khỏi ‘con đường thử luyện’, tại sao còn phải quay lại?” 【Vũ Nhu Tử】 vươn vai, tóc dài bay múa.

Tống Thư Hàng trầm giọng: “Ngươi rốt cuộc là ai?

Vũ Nhu Tử bây giờ ở đâu?” Rốt cuộc là lúc nào, Vũ Nhu Tử bị đánh tráo?

Hoặc bị chiếm thân xác?

“Câu hỏi này hỏi hay lắm.” 【Vũ Nhu Tử】 hất tóc dài ra sau gáy.

Cô ta bá khí nói: “I_am_Thiên Đế!” Theo câu nói này của cô ta, giữa trời đất có một loại uy nghiêm và sức mạnh gia trì lên người cô ta, khiến người ta không thể nhìn thẳng vào dung nhan.

Uy áp đó, như thực chất, khiến người ta hô hấp khó khăn.

“Đây là cách tự giới thiệu quái đản gì vậy?” Xích Tiêu Kiếm không nhịn được nói.

Tống Thư Hàng cười khổ: “Quan trọng không phải là cách giới thiệu… cô ta là Thiên Đế.” Công Đức Xà Mỹ Nhân đang che chở Tống Thư Hàng, hai tay có chút run rẩy; chị bạch long đang bảo vệ Tô Thị A Thập Lục, thần thái cũng có chút không tự nhiên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân @#%× tiên tử, là ‘đóa hoa của Thiên Đình viễn cổ’ năm đó.

Kim Long Thủy Tổ, là Trường Sinh Giả của Thiên Đình viễn cổ, địa vị ngang với ‘Bắc Phương Đại Đế’.

Từ phản ứng của họ xem ra, 【Vũ Nhu Tử】 trước mắt e là thật sự là Thiên Đế, chủ nhân của Thiên Đình viễn cổ.

Nhưng… tại sao Thiên Đế lại ở trong ‘con đường thử luyện’?

Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt, tại sao ngài ấy cứ không hiện thân?

Chẳng lẽ, ngài ấy bị phong ấn trong ‘con đường thử luyện’?

Chị bạch long trầm mặc một lát, lên tiếng: 【Thì ra là vậy, khí tức thân thiết mà ta cảm nhận được từ cô bé này trước đó, là do ngươi sao?】 “Đó là khí tức của Tống Mộc Đầu, là nhược điểm của ngươi.

Chỉ cần cảm nhận được khí tức của Tống Mộc Đầu, cho dù là khí tức đã qua che đậy tầng tầng, ngươi cũng sẽ bản năng sinh ra hảo cảm, từ đó làm tê liệt cảm quan của ngươi, khiến ngươi không nhận ra điều khác thường.

Sự thật chứng minh, ta đã dùng đúng phương pháp.

Ta đã thuận lợi ẩn giấu dưới mí mắt ngươi cho đến bây giờ." Khóe miệng Vũ Nhu Tử【bản Thiên Đế】nhếch lên.

Giọng chị bạch long trầm xuống:【Đó là nghịch lân của ta.】"Nghịch lân là nơi cứng nhất cũng là nơi yếu nhất trên người rồng, cho nên… vẫn là nhược điểm." Vũ Nhu Tử【bản Thiên Đế】hai tay chắp sau lưng, bình tĩnh nói.

Chị bạch long không nói nữa, chỉ chăm chú bảo vệ Tô Thị A Thập Lục.

"Ngươi chiếm thân xác Vũ Nhu Tử từ lúc nào?" Tống Thư Hàng siết chặt song đao.

Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, 'Đạo' của Thiên Đế bị hủy, Đế Châu vừa gặp ngài ấy liền vỡ nát, trạng thái của Thiên Đế có vấn đề.

Nếu thật sự phải liều một phen, có lẽ cậu có cơ hội.

"Ha ha ha, từ lúc các ngươi vừa bước vào nơi thử luyện." Vũ Nhu Tử【bản Thiên Đế】khẽ nói.

Tống Thư Hàng: "…" Vũ Nhu Tử【bản Thiên Đế】lại nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Ngươi không hổ là tồn tại có đại khí vận, lần này có thể ra khỏi 'nơi thử luyện', là nhờ có ngươi.

Nhiều năm như vậy, vô số tu luyện giả tiến vào 'nơi thử luyện', nhưng không một ai có thể thành công đưa ta ra khỏi 'nơi thử luyện'… chỉ có ngươi và chiếc xe chiến đặc thù của ngươi, đã thành công đưa ta ra khỏi nơi thử luyện." Quả nhiên, Thiên Đế không phải là không muốn hiện thân, mà là bị kẹt trong 'con đường thử luyện', không thể ra ngoài.

“Vậy tiền bối, ngài khi nào sẽ rời khỏi thân xác Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng nói: “Nếu đã thuận lợi ra khỏi nơi thử luyện rồi, lại chiếm thân xác Vũ Nhu Tử, đã không cần thiết nữa rồi phải không?” “Ừm, để ta nghĩ xem.

Chương 1564

E là, còn cần một khoảng thời gian nữa.” Vũ Nhu Tử【bản Thiên Đế】ngón trỏ chỉ vào cằm mình, chớp chớp đôi mắt đen kịt.

“Cần bao lâu.” Tống Thư Hàng nói.

“Nếu ngươi thật sự muốn hỏi thời gian, vậy ta nói cho ngươi biết… ta cần là, một, đời, đó ~” Vũ Nhu Tử【bản Thiên Đế】dùng giọng nói ngọt ngào trả lời.

Tống Thư Hàng: “…” Năm đó Thiên Đình viễn cổ bị người ta tiêu diệt, quả nhiên không phải là ngẫu nhiên.

Thiên Đế có tính cách này, Thiên Đình viễn cổ sớm muộn gì cũng xong đời.

Cho dù không có Cửu U chúa tể ra tay, cũng chắc chắn sẽ có thế lực khác diệt Thiên Đình.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm lên tiếng: “Thiên Đế tiền bối, ngài một đại nam nhân chiếm thân xác một cô bé, có thú vị không?” “Ơ?

Ai nói với ngươi ta là đại nam nhân?” Vũ Nhu Tử【bản Thiên Đế】cười hì hì, chỉ vào mình nói: “Từ đầu đến cuối, vai diễn Thiên Đế, chính là ta.

Mà ta, nếu dùng giới tính nhân loại để định nghĩa, là nữ tính.

Không dám tin?

Hay là cảm thấy vai diễn ‘Thiên Đế’ nhất định phải là nam?

Tư tưởng trọng nam khinh nữ này, rất nguy hiểm đó… sẽ chết người đó.” Xích Tiêu Kiếm: “…” “Yên tâm đi, thiếu niên Bá Tống, đợi ta tái lập Thiên Đình, ta sẽ cho ngươi trở thành một thành viên trong hậu cung của ta.

Cả đời này, ta sẽ không phụ ngươi, đây là lời hứa của ta dành cho ngươi.” Vũ Nhu Tử 【bản Thiên Đế】 lại nói với Tống Thư Hàng.

“Cô ta đang câu giờ.” Lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng có một giọng nói thúc giục.

Là giọng của Trình Lâm tiên tử.

Nói cái gì mà lúc nào cũng sẽ biến mất, quả nhiên đều là lừa quỷ.

Cô hoàn toàn ở trong một trạng thái huyền diệu, cộng sinh với Diệp Tư.

“Đưa cô ta về nơi thử luyện.” Trình Lâm tiên tử tiếp tục nói.

“Cô ta bây giờ vẫn ở trong trạng thái cực kỳ suy yếu, đừng bị khí thế của cô ta dọa sợ.

Lợn rừng xung phong đi, Tống Thư Hàng!” Trình Lâm nói trong lòng Tống Thư Hàng.

Trình Lâm là một trong những hung thủ hủy diệt Thiên Đình, cô biết rất nhiều bí mật mà các đại lão Thiên Đình viễn cổ đều không biết.

Quan trọng nhất, cô và Thiên Đế là kẻ thù không đội trời chung.

Thiên Đế bây giờ vẫn chưa nhận ra Trình Lâm đang trốn trong cơ thể Tống Thư Hàng, nếu không ngài ấy chắc chắn sẽ đập chết Tống Thư Hàng đầu tiên. 【Phiền phức hơn là, cô ta đang chiếm giữ cơ thể Vũ Nhu Tử…】 Tống Thư Hàng nói: 【Hơn nữa, ta cũng không chắc có thể thắng được cô ta, dù suy yếu thế nào, cô ta vẫn là Thiên Đế.】 Tuy nói vậy, nhưng động tác trên tay cậu lại không chậm.

Bộ ba mươi ba món ‘Thánh thành vĩnh bất hãm lạc’ xuất hiện sau lưng cậu.

Sừng húc bá giả lợn rừng ở phía trước, xe chiến Thần Hành Hà Long lại hiện thân dưới chân cậu.

Chuẩn bị sẵn sàng.

“Trước tiên cho cô ta một BUFF mang thai, cho cô ta nếm thử sự đáng sợ và quỷ súc của Nho gia Thánh nhân.

Cô ta chỉ chiếm thân xác Vũ Nhu Tử, nhục thân vẫn là Tứ phẩm, không miễn dịch được ‘Impregnating Gaze’.

Sau đó lợn rừng xung phong húc cô ta, húc bay cô ta.

Đừng do dự, ngươi phải biết, nếu muốn cứu Vũ Nhu Tử, chỉ có một lựa chọn là húc Thiên Đế trở về ‘nơi thử luyện’!” Trình Lâm không ngừng cổ vũ Tống Thư Hàng.

Trong lúc Trình Lâm nói, Tống Thư Hàng đã khống chế ‘Thánh thành vĩnh bất hãm lạc’ lao về phía Vũ Nhu Tử【bản Thiên Đế】.

Trình Lâm tiên tử nói rất đúng, muốn cứu Vũ Nhu Tử, chỉ có thể húc Thiên Đế trở về ‘nơi thử luyện’.

Lúc này, tuyệt đối không thể có một chút do dự nào.

Ầm ầm ầm ~ ‘Sừng húc bá giả lợn rừng’ hung mãnh lao về phía Vũ Nhu Tử bản Thiên Đế.

Xe chiến Thần Hành Hà Long ở phía sau.

Thánh thành khổng lồ lại theo sau.

Ba thứ liền thành một đường, lợn rừng xung phong mãnh tiến.

Đột kích ‘Thánh thành vĩnh bất hãm lạc’!

Sau lưng Tống Thư Hàng, 11 con thánh viên viễn cổ mở kinh văn Nho gia, thay chủ nhân hô lớn ‘666’, tăng cường khí thế cho chủ nhân.

“Ngươi nóng tính như vậy, ta thích.

Ta… trẫm quyết định rồi, ngày sau Thiên cung tái lập, sẽ phong ngươi làm 'Bá phi'." Vũ Nhu Tử đưa tay ra, bàn tay trắng nõn nhẹ nhàng chặn sừng húc lợn rừng.

Sừng húc lợn rừng uy mãnh lại không thể làm Vũ Nhu Tử 'bản Thiên Đế' di chuyển nửa bước.

Bá phi là cái tên quỷ quái gì?!

Tên này nghe khiến người ta không nhịn được run rẩy.

"Vẫn chưa kết thúc." Tống Thư Hàng nghiến răng, cậu lấy thánh ấn ra, chuẩn bị một hơi giải phóng phong ấn trên 'Thánh thành vĩnh bất hãm lạc'.

Đến lúc đó, toàn bộ 'Thánh thành' cấp Bát phẩm húc xuống, ít nhất cũng có thể làm Thiên Đế di chuyển một chút chứ?

"Đừng mơ nữa, tổ hợp ba mươi ba thú pháp khí, ngươi nghĩ trẫm chưa từng thấy sao?" Thiên Đế mỉm cười, cô ta đưa tay liên tục vẽ trước mặt.

Từng phù văn uy nghiêm hiện lên trước mặt cô ta. 【Đây là 'Đế văn' độc sáng của Thiên Đế, cẩn thận.】 Giọng chị bạch long vang lên trước mặt Tống Thư Hàng.

"Dù là văn gì, một khi Thánh thành đã bắt đầu húc, căn bản không thể phanh lại." Tống Thư Hàng bi tráng mà hào sảng nói.

Cậu cũng có thể nhìn ra 'Đế văn' này cao cấp, trong đó ẩn chứa sức mạnh cấp pháp tắc.

Giống như sức mạnh của 'Nho văn' mà Nho gia Thánh nhân viết ra khi ra tay.

Nhưng 'Thánh thành vĩnh bất hãm lạc' một khi đã phát động xung kích, thì không có chức năng phanh.

Thiên Đế cười tủm tỉm nhìn Tống Thư Hàng, hai tay chắp sau lưng, khí chất của một cao thủ đỉnh cao trấn áp một thế giới tỏa ra.

Đây là sự tự tin của cường giả, khí chất của cường giả.

Ầm ~~ xe chiến Thần Hành Hà Long húc vào phòng ngự hình thành bởi ‘Đế văn’.

Hà long ở đầu xe chiến suýt nữa thì tan rã, còn phòng ngự hóa thành từ ‘Đế văn’ thì không hề lay chuyển.

Tống Thư Hàng ngực một trận đau nhói.

Sức mạnh phản chấn từ cú húc, suýt nữa làm cơ thể cậu tan rã.

Sau lưng cậu, bản thể ‘Thánh thành vĩnh bất hãm lạc’ bắt đầu giải trừ phong ấn.

Phong ấn Lục phẩm được giải trừ… phong ấn Thất phẩm bắt đầu được giải trừ. ‘Linh lực’ trong cơ thể Tống Thư Hàng nhanh chóng tiêu hao.

Thiên Đế hai tay chắp sau lưng: “Cho dù ngươi giải trừ phong ấn, cũng vô dụng… A ~~” Trong hư không, đột nhiên có một vật chui ra, mạnh mẽ húc vào người Thiên Đế.

Hoàn toàn không phòng ngự.

Vật đó, khi xuất hiện thì lặng lẽ không tiếng động, không có dao động không gian, như thể nó vốn đã ở đó.

Thiên Đế bị vật đó húc vào, không ngừng lùi lại.

“Thứ gì!” Trong con ngươi đen kịt của Thiên Đế lóe lên.

Cô ta đưa tay ra chặn, tóm lấy vật đó, khó khăn lắm mới ngăn được nó lại.

“Ha ha ha, ngớ người rồi chứ.” Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên: “Đây là… đòn tấn công xe rác kéo tay!” “Hả?” Thiên Đế dùng sức quăng chiếc xe rác kéo tay trong tay sang một bên, bảo vật trong thùng xe rơi vãi khắp nơi.

Đây chính là thứ Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và phân thân Bạch tiền bối thu hoạch được trong ‘nhà tối nhỏ của Thiên Đạo’.

Phân thân Bạch tiền bối hai ngày trước, đã dùng ‘phi kiếm một lần phá nhà tối nhỏ 001B’ đưa ba người Tống Thư Hàng + đại lão Cái Gì Cũng Bán ra khỏi nhà tối nhỏ, sau đó lại dùng một thanh phi kiếm đưa cả chiếc xe rác kéo tay ra ngoài.

Nhưng không biết vì sao, chiếc xe rác kéo tay này bị trễ trong ‘kênh không gian’, đến tận bây giờ mới xuất hiện.

Do tài vật trên chiếc xe rác kéo tay này thuộc sở hữu của ‘Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử’.

Cho nên, khi phân thân Bạch tiền bối đưa chiếc xe rác này ra ngoài, đã khóa chặt Vũ Nhu Tử và A Thập Lục, lấy họ làm tọa độ.

Cuối cùng… chiếc xe rác kéo tay đột nhiên lao ra, kết quả húc vào người Vũ Nhu Tử.

Năng lực ‘siêu thời không mạn bộ’ của tộc Tai Nạn Cự Quy, thực sự quỷ dị.

Ngay cả Thiên Đế cũng không thể cảm nhận được thời cơ xuất hiện của ‘siêu thời không mạn bộ’.

××× “Không thể không thừa nhận, thời cơ xuất hiện của chiếc xe rác kéo tay này rất quỷ dị.

Nhưng… vẫn không có tác dụng.” Thiên Đế bình tĩnh nói.

Trong lúc nói chuyện, cô ta đi dạo như chuyển dịch vị trí của

mình.

Vị trí trước đó của cô ta, và ‘nơi thử luyện’ tạo thành một đường thẳng, chỉ cần một cú húc là có thể húc cô ta trở về ‘con đường thử luyện’.

Mà sau khi bị ‘đòn tấn công xe rác kéo tay’ húc một lần, cô ta không dám tự đại như vậy nữa.

Dù sao cô ta vẫn chưa khôi phục thành Thiên Đế vô địch.

Cho nên, cô ta đổi vị trí, tránh bị húc thẳng về nơi thử luyện.

“Impregnating Gaze.” Lúc này, mắt trái của Tống Thư Hàng sáng lên.

Cậu không mượn ‘nhãn của Nho gia Thánh nhân’, vì trong ký ức nhập mộng ‘Tạo Hóa tiên tử’, cậu đã nhận được chân truyền của ‘Impregnating Gaze’ từ Nho gia Thánh nhân.

Một luồng sáng quỷ dị bắn ra.

“Impregnating Gaze của Nho gia Thánh nhân… ngươi biết cũng nhiều thứ đấy.” Thiên Đế cười ha ha.

Impregnating Gaze bắn trúng ‘Đế văn’, căn bản không thể xuyên qua.

Ánh sáng quỷ dị rất nhanh biến mất.

“Ta khuyên ngươi nên dừng lại đi, phong ấn pháp khí sau lưng ngươi mà giải trừ nữa, ngươi sẽ bị hút cạn linh lực mà chết.” Thiên Đế lại bình tĩnh nói.

Đang nói chuyện… Tống Thư Hàng đột nhiên biến mất tại chỗ.

Không có dao động không gian, cứ thế biến mất.

Chương 1565

Thiên Đế cau mày, cô ta triển khai thần thức của mình, tìm kiếm khắp nơi.

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng hiện ra ngay trước mặt cô ta.

Xe chiến Thần Hành Hà Long đã bị tổn hại, nên lúc này Tống Thư Hàng mặc toàn bộ áo giáp, dựa vào nhục thân dùng sức húc về phía Thiên Đế.

Dưới chân cậu, đang đạp một thanh phi hành công đức.

Đây là phi kiếm một lần mà cậu xin từ Bạch tiền bối cho 'Bạch tiền bối two'.

Cậu đã điều động uy lực của thanh phi kiếm một lần này, tiến hành 'siêu thời không mạn bộ' cự ly ngắn, bỏ qua tầng phòng ngự 'Đế văn', xuất hiện trước mặt Thiên Đế.

"Thú vị, chiêu số như vậy ngươi còn có thể sử dụng à." Thiên Đế không né tránh, cô ta ngược lại mở rộng hai tay, ôm lấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng húc vào lòng Vũ Nhu Tử 'bản Thiên Đế', chỉ cảm thấy mình húc vào cột sắt, lực phản chấn khiến cậu thổ huyết.

Sau lưng, 'Thánh thành vĩnh bất hãm lạc' cũng hung hăng húc tới.

Thánh thành lúc này đã giải trừ phong ấn Thất phẩm.

Không có năng lượng hỗ trợ của 'tiểu hào Vân Tước Tử', Tống Thư Hàng không dám giải phong nữa.

Giải phong nữa, cậu thật sự sẽ bị hút cạn.

Ầm ~~ Thánh thành vĩnh bất hãm lạc đập xuống, tạo ra một hố sâu không thấy đáy, bụi mù mịt.

Xa xa, chị bạch long cuộn lấy Tô Thị A Thập Lục, nhìn chằm chằm vào vị trí Thánh thành rơi xuống.

Một lát sau.

Thánh thành vĩnh bất hãm lạc tan biến, đây là do năng lượng của Tống Thư Hàng tiêu hao cạn kiệt, Thánh thành giải thể quay về cơ thể Tống Thư Hàng.

Trong hố sâu.

Vũ Nhu Tử 'bản Thiên Đế' nhẹ nhàng ôm Tống Thư Hàng đang hôn mê. 【Bỏ hắn xuống.】 Giọng bạch long vang lên.

"Ngươi đang ra lệnh cho trẫm?" Vũ Nhu Tử bản Thiên Đế ngẩng đầu lên, con ngươi đen kịt bình tĩnh nhìn bạch long.

Bạch long cũng nhìn chằm chằm Thiên Đế, thân hình nó phình to ra.

"Ngươi rất quan tâm hắn?

Nhưng hắn không phải Tống Mộc Đầu." Thiên Đế bình tĩnh nói.

Bạch long không lên tiếng, trên thân thể trắng nõn của nó mơ hồ hiện lên ánh vàng.

"Được rồi, nếu ngươi muốn ta bỏ hắn xuống, vậy ngươi phải đỡ cho tốt đó." Thiên Đế từ từ buông tay.

Trong khoảnh khắc cô ta buông tay, dưới người Tống Thư Hàng xuất hiện một cánh cổng không gian, trực tiếp nuốt chửng cậu.

"Nếu ngươi không thể đỡ được hắn, thì đừng trách ta." Thiên Đế mỉm cười.

Bạch long cuộn lấy Tô Thị A Thập Lục, thân hình lóe lên, theo sát

Tống Thư Hàng đuổi vào trong ‘cánh cổng không gian’.

“Ngươi lại có thêm một nhược điểm rồi, Kim Long đạo hữu.” Thiên Đế hài lòng đóng cánh cổng không gian. …… “Đến lúc rời đi rồi.” Thiên Đế vươn vai, đưa tay mở cánh cổng không gian, chuẩn bị rời đi.

Nhưng khi cô ta mở cánh cổng không gian, trong hư không có một giọng nói khổng lồ vang lên.

“Thiên địa hữu chính khí, tạp nhiên phú lưu hình.” Đồng thời, một bàn tay lớn vàng óng từ không gian chen ra.

“Hạ tắc vi hà nhạc, thượng tắc vi nhật tinh.” Lại một bàn tay lớn vàng óng xuất hiện.

“Vu nhân viết hạo nhiên, phái hồ tắc thương minh.” Đôi bàn tay vàng này đột nhiên tóm lấy vai Vũ Nhu Tử ‘bản Thiên Đế’.

“Hoàng lộ đương thanh di, hàm hòa thổ minh đình.” Một tráng hán cao ba mét từ không gian chen ra.

Anh ta không phải là đi ra qua cánh cổng không gian, mà là dùng bạo lực, cứng rắn chen ra từ không gian.

Trong hư không còn để lại một dấu mặt người rõ ràng.

Đối xử với không gian bạo lực như vậy, không gian nếu có linh, sớm đã khóc thành lệ nhân.

Tráng hán cao ba mét này, mặc áo nho, đầu đội khăn nho.

“Ngươi là ai?” Vũ Nhu Tử ‘bản Thiên Đế’ cau mày, cô ta cố gắng giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay lớn trên vai.

“Ngươi quên ta rồi sao?

Thật là hay quên nhỉ, Thái Tổ Thiên Đế.” Nho sinh vàng óng cười một tiếng, lộ ra hàm răng trắng nõn.

“Trình… Lâm!” Thiên Đế từ kẽ răng nặn ra hai chữ.

“Sai rồi, sai rồi ~~ ta không phải Trình Lâm.” Nho sinh vàng óng nhìn sâu vào Thiên Đế, nói: “Đồ ngốc, ta chính là ngươi mà.” Thiên Đế: “…” Một thao tác vừa nghẹt thở vừa khó tin.

“Ngươi coi ta là thằng ngốc à?” Thiên Đế nói.

Coi ta dễ lừa như khỉ sao?

Nho sinh áo vàng mỉm cười, nói: “Ta biết ngươi chắc chắn không tin, nhưng đây chính là hiện thực tàn khốc.

Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta.

Chúng ta là một thể.” Thiên Đế: “...” “Ta có chứng cứ, lại đây, để ngươi xem chứng cứ chúng ta vốn là một thể.” Nho sinh áo vàng nói.

Nói rồi, hắn đưa một tay ra, làm thế niêm hoa.

“Đế Châu, hiện!” Nho sinh áo vàng trầm giọng nói.

Ngay sau đó, một vật tên là ‘Đế Châu’ xuất hiện giữa hai ngón tay hắn, lấp lánh tỏa sáng, để lộ ra khí tức sinh mệnh mạnh mẽ.

“Đế còn châu còn, đế mất châu mất.” Nho sinh áo vàng uy nghiêm nói: “Ta còn châu còn, ta mất châu mất.” Đế Châu là biểu tượng của chủ nhân Viễn Cổ Thiên Đình ‘Thiên Đế’, là bảo vật mà chỉ có Thiên Đế mới có thể dựa vào ‘Đạo’ đặc thù của mình để ngưng tụ ra.

Chỉ cần Đế Châu còn trên đời, thì có nghĩa là Thiên Đế vẫn còn, vẫn còn sống.

Dù cho ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ bị hủy diệt, Thiên Đế vẫn sẽ có ngày tái xuất, xây dựng lại thiên cung.

Trong chư thiên vạn giới, hiện vẫn còn sót lại không ít những người sống sót của Viễn Cổ Thiên Đình, họ vẫn đang chờ đợi Thiên Đế trở về, chờ Viễn Cổ Thiên Đình được tái lập.

“Hiện tại, lịch sử đã mở ra một chương mới.

Sau bao nhiêu năm Viễn Cổ Thiên Đình bị phá hủy, cuối cùng ta và ngươi cũng đã gặp nhau.

Bây giờ, đã đến lúc chúng ta hợp hai làm một, tuyên cáo với chư thiên vạn giới rằng ‘Thiên Đế trở về’, tuyên cáo với tất cả thành viên Viễn Cổ Thiên Đình rằng ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ sắp được tái lập.” Nho sinh áo vàng một tay vịn vai Thiên Đế, tay kia nắm quyền, hùng hồn dõng dạc nói.

“Ngươi muốn dung hợp ta?” Thiên Đế nói.

“Không phải dung hợp ngươi, mà là chúng ta hợp hai làm một.

Vì chúng ta vốn là một thể.” Nho sinh áo vàng nói.

Nói rồi, hắn dang rộng hai tay: “Thả lỏng tâm thần, ngươi sẽ cảm nhận được, giữa ngươi và ta có thuộc tính hấp dẫn lẫn nhau.

Bởi vì chúng ta đều là mảnh vỡ, và hôm nay, cuối cùng cũng sẽ hợp nhất.” Nói xong, trên người nho sinh áo vàng và Thiên Đế nổi lên một luồng sức mạnh cộng hưởng.

Hai người quả thật cùng chung một nguồn gốc.

“Đùa cái gì vậy!” Trên người Thiên Đế hiện lên mấy trăm ‘Đế văn’, Đế văn sắc như đao, cứng rắn chém đứt sự cộng hưởng này.

“Chậc, phiền phức thật, ta biết ngay là không dễ dàng như vậy mà.” Nho sinh áo vàng lẩm bẩm.

Thiên Đế trầm giọng nói: “Ngươi rốt cuộc là ai?” “Ta là ai ư?

Câu hỏi này ngươi hỏi hay lắm.” Nho sinh áo vàng hai tay vịn chặt vai Thiên Đế, đề phòng nàng chạy trốn.

Sau đó, hắn thì thầm bên tai Thiên Đế: “Ta chỉ nói cho một mình ngươi biết, ngươi đừng nói cho người khác, thật ra... ta là Tống

Nhất.” “Tống thích chết?” Thiên Đế nhíu mày nhìn chằm chằm nho sinh áo vàng.

Nàng đã nghi ngờ thân phận của nho sinh áo vàng trước mắt, trong đầu đã nghĩ đến rất nhiều đối tượng đáng ngờ.

Nhưng nàng hoàn toàn không nghĩ đến tên Tống gỗ đá thích gây chuyện ở Viễn Cổ Thiên Đình kia.

“Rất vui vì Thiên Đế còn nhớ ta.

Xem ra, sau khi sống lại, trí nhớ của ngài cũng không mất đi quá nhiều.” Nho sinh áo vàng Tống Mộc Đầu mỉm cười nói.

Thiên Đế nhíu mày...

Nếu nhớ lại kỹ, nàng quả thực đã mất rất nhiều ký ức.

Trong đó có những ký ức dường như rất quan trọng.

“Ngươi muốn làm gì?

Hay nói cách khác, ngươi muốn có được gì từ ta?” Thiên Đế nhìn chằm chằm nho sinh áo vàng trước mắt.

“Ta đã nói rồi, ta muốn hợp hai làm một với ngươi.” Nho sinh áo vàng bình tĩnh nói.

“Ngươi cũng muốn trở thành hậu cung của trẫm sao?” Thiên Đế đột nhiên cười yêu kiều.

“Hậu cung?

Ngây thơ quá rồi, Thiên Đế yêu dấu, hôm nay hãy để ta mở ra cánh cửa thế giới mới cho ngươi.” Nho sinh áo vàng nói.

Nói rồi, hắn buông tay khỏi vai Thiên Đế.

Thiên Đế liên tục lùi lại, kéo giãn khoảng cách với nho sinh áo vàng.

Nhưng khi nàng lùi lại khoảng mười mét, thì cảm thấy va phải một lớp kết giới vô hình.

“Trốn tránh vô dụng thôi, lúc ta hiện thân, xung quanh đã bố trí đại trận phong tỏa rồi, đó là một trận pháp chuyên nhằm vào ngươi.

Tiếp theo, xem thủ đoạn của ta đây.” Nho sinh áo vàng đưa hai tay ra, làm một động tác ‘trái tim’ trước ngực: “Yêu ngươi lắm, Thiên Đế.” Thiên Đế: “...” Nàng vừa mới vô thức tụ tập ‘phòng ngự Đế văn’, kết quả chẳng có gì xảy ra cả.

Tống thích chết, trong những năm sau khi Viễn Cổ Thiên Đình bị hủy diệt, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Trí nhớ của nàng bị tổn hại, dường như đã quên rất nhiều chuyện.

Luôn cảm thấy tên này, đầu óc càng ngày càng có vấn đề.

Một lúc lâu sau...

Nho sinh áo vàng vẫn giữ tư thế ‘trái tim’ đó: “Ủa?

Chương 1566

Không có phản ứng?” Thiên Đế: “...” Ngươi muốn trẫm có phản ứng gì chứ?

“Xin lỗi, vừa rồi tín hiệu không tốt.

Dù sao thì trạng thái ‘tồn tại trên đời’ của ta hiện giờ rất đặc thù.

Đôi khi cưỡng ép tiến vào ‘hiện thế’, tín hiệu sẽ khá yếu.” Nho sinh áo vàng nói, nói xong, hắn lại di chuyển động tác ‘trái tim’ đến ngực trái của mình: “Yêu ngươi lắm, Thiên Đế.” Lần này, trên người Thiên Đế có phản ứng.

Tim nàng bắt đầu đập nhanh, cơ thể không ngừng cộng hưởng với cơ thể của nho sinh áo vàng.

Lần này, ngay cả ‘Đế văn’ cũng không thể cách ly được sự cộng hưởng giữa hai bên.

Nho sinh áo vàng bước nhanh đến gần Thiên Đế.

Hắn đưa tay ấn lên ‘Đế văn’, Đế văn như những con cừu ngoan ngoãn, khéo léo né sang một bên, không hề chống cự nho sinh áo vàng.

Đôi mắt Thiên Đế trở nên mơ màng, ý thức bắt đầu hoảng hốt.

“Ta đã nói, chúng ta là một thể.” Nho sinh áo vàng cười ha hả.

“Ngươi đã làm gì ta?” Thiên Đế thở gấp.

“Trước khi Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ, ta đã hợp thể với ‘Thiên Đế’.

Không sai, chính là ngươi trước khi sống lại.” Nho sinh áo vàng mỉm cười.

“Chỉ bằng ngươi?” Thiên Đế trầm giọng nói.

“Rất khó tin phải không?

Nhưng đó là sự thật.

Ta vẫn luôn chờ đợi ‘thể phục sinh’ của ngươi xuất hiện, chỉ cần hợp thể với ngươi một lần nữa, chúng ta mới là một thể hoàn chỉnh thực sự. 【Thiên Đế, Tống Nhất】 đều là quá khứ.” Nho sinh áo vàng đưa tay ra hiệu.

Từ trong cơ thể ‘Vũ Nhu Tử’ có một bóng người bị cưỡng ép triệu hoán ra.

“Từ hôm nay trở đi, chúng ta chính là ‘Quỷ Thần Tống Tam’.” Nho sinh áo vàng cười nói.

“Tại sao lại là Tống Tam?” Vũ Nhu Tử trước mắt trong lúc mơ màng, lên tiếng hỏi.

Ý thức nhập vào của Thiên Đế bị tách ra khỏi người cô, ý thức của cô dần dần hồi phục.

Khi hồi phục, cô nghe thấy cái tên ‘Quỷ Thần Tống Tam’.

Thế là, cô vô thức hỏi.

“Bởi vì Tống Nhị nghe rất ngốc.” Nho sinh áo vàng đáp.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng điểm vào giữa trán Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử nhắm mắt lại, một lần nữa rơi vào trạng thái ngủ say. … Khi ‘Thiên Đế’ bị dung hợp vào cơ thể, thân hình của nho sinh áo vàng lại phình to ra một chút, biến thành trạng thái cao bốn mét.

“Ngày 4 tháng 10, quả nhiên là ngày may mắn của ta.

Kế hoạch thành công, tiếp theo là bước cuối cùng.” Nho sinh áo vàng khẽ nói.

Hắn vung tay, phía sau lưng hiện ra một không gian màu vàng óng.

Không gian đó trải dài ra, sâu không thấy đáy, như thể cánh cửa của một thế giới mới đã được mở ra.

Bên trong cánh cửa, có mấy vạn chiến sĩ áo giáp vàng xếp thành trận.

Những tướng sĩ áo giáp vàng này không nói một lời, khí thế trên người họ ngưng tụ thành một khối, trời đất cũng phải rung chuyển.

Phía trước các chiến sĩ áo giáp vàng, có bảy vị tồn tại với khí tức vô cùng mạnh mẽ đứng thành một hàng.

Trên đầu bảy vị này có quầng sáng hiện ra, che khuất dung mạo của họ.

Bảy vị đại năng Trường sinh giả.

Bên trái cùng là Bắc Phương Đại Đế.

Bắc Phương Đại Đế vẫn như cũ, khi không cười, trông ông đặc biệt lạnh lùng.

Lạnh như băng, đẹp trai cực.

Người thứ ba từ trái qua là Tây Phương Đại Đế, ông khoác vương bào màu đỏ rực, ống tay áo dường như ẩn chứa hai vầng mặt trời.

Tây Phương Đại Đế tiến lên một bước: “Bệ hạ, thành công rồi?” “Thành công rồi.” Nho sinh áo vàng mỉm cười: “Đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đợi được ‘nàng’ ra.

Thời gian có hạn, chúng ta tiến vào bước cuối cùng.

Chuẩn bị xong chưa, ta sẽ bổ sung hoàn chỉnh ‘Đạo’ cho các ngươi.” Trừ Bắc Phương Đại Đế, sáu vị Trường sinh giả còn lại đều tiến lên một bước, chờ đợi hành động của nho sinh áo vàng.

“Ta sẽ hộ pháp cho mọi người.” Bắc Phương Đại Đế khẽ nói.

Ông là một tồn tại đặc biệt.

Dựa vào ‘trận pháp phục sinh’ mà Tống Thư Hàng đã kích hoạt lúc trước, hiện thế đã có một vị Bắc Phương Đại Đế.

Ông đã thoát khỏi ‘Đạo’ của Thiên Đế.

Nho sinh áo vàng dùng ngón tay làm bút, nhanh chóng vẽ từng ‘Đế văn’ trong hư không.

Dù là Đế Châu hay Đế văn, hắn đều nắm giữ một cách hoàn hảo.

Đế văn này rất dài, được tạo thành từ gần vạn phù văn.

Khi nho sinh áo vàng viết xong, màu vàng trên người hắn đã nhạt đi rất nhiều, tiêu hao cực lớn.

“Ký tên đi.” Nho sinh áo vàng nói.

Vị Trường sinh giả bí ẩn thứ hai tiến lên, ông đưa bàn tay ra, trên cổ tay có buộc hai sợi xích vàng.

Sau khi tiến lên một bước, ông ký đạo hiệu của mình ở phía dưới khế ước Đế văn: Câu Hồn Đại Đế.

Tiếp theo là Tây Phương Đại Đế tiến lên, từ trong ống tay áo đưa ra cánh tay đang bùng cháy của mình, ký lên chữ ‘Tây Phương Đại Đế’.

Khoảnh khắc họ ký tên, vầng trăng sáng sau lưng hai vị Trường sinh giả trở nên tròn đầy hơn.

Tựa như những khiếm khuyết trên người họ đã được bổ sung. ‘Đạo’ của họ đã trở nên không còn khuyết thiếu.

Sau Tây Phương Đại Đế, vị Trường sinh giả thứ tư hít sâu một hơi, tiến lên một bước, từ trong vương bào đưa ngón tay ra: “Ngày này, chúng ta đã đợi quá lâu rồi.” “Cũng không quá lâu, đối với Trường sinh giả mà nói, chút thời gian này có là gì đâu?” Nho sinh áo vàng mỉm cười: “Mau ký tên, rồi bán thân cho ta đi.” “Muốn ta bán thân, ngươi cứ lo cho ổn mấy mối tình của mình trước đi.” Vị Trường sinh giả thứ tư ký đạo hiệu của mình lên khế ước: Bàn Đào Quả Chân Nhân.

Khi đạo hiệu được ký xuống, vầng trăng sau lưng vị Trường sinh giả thứ tư trở nên tròn đầy.

“Đợi khi nào ngươi xử lý xong chuyện tình cảm với ‘Sở các chủ’, tỷ tỷ Kim Long, Trình Lâm tiên tử, rồi còn cả đám muội muội xương trắng lằng nhằng này nọ, hẵng nói chuyện bán thân với ta.” Vị Trường sinh giả thứ tư lên tiếng nói.

Giọng nói trầm thấp, dịu dàng, đây là một vị Trường sinh giả tiên tử.

Nho sinh áo vàng: “...” “Ha ha.” Bàn Đào Quả Chân Nhân ký xong liền lùi lại.

Vị Trường sinh giả thứ năm tiến lên, đưa ngón tay ra, chuẩn bị ký tên.

Khi vị Trường sinh giả bí ẩn thứ năm bắt đầu viết đạo hiệu, một giọng nói uy nghiêm vang lên từ trong cơ thể của nho sinh áo vàng. 【Đạo thời gian, ta là đế, quang luân nghịch chuyển.】 Ngay sau đó, không gian xung quanh nho sinh áo vàng bắt đầu vặn vẹo.

Thời gian của chính nho sinh áo vàng bắt đầu đảo ngược.

Giống như một cảnh phim tua ngược, ‘Thiên Đế’ vốn đã bị hắn dung hợp bắt đầu thoát ra khỏi cơ thể hắn.

“Đạo thời gian, ta là tôn!” Nho sinh áo vàng vẻ mặt nghiêm túc, quát lên.

Trên người hắn, cũng có sức mạnh của thời gian, của năm tháng khuếch tán ra, chống lại pháp thuật 【Quang Luân Nghịch Chuyển】 của Thiên Đế.

Sức mạnh của Thiên Đế muốn thoát ra khỏi cơ thể nho sinh áo vàng, còn sức mạnh của nho sinh áo vàng lại trói chặt lấy Thiên Đế.

Hai loại sức mạnh thời gian khác nhau giằng co không dứt.

"Ngươi cưỡng ép hấp thu 'Thiên Đế' như vậy quá mạo hiểm rồi.

Ngươi nên dành chút thời gian tiếp xúc với 'Thiên Đế', từ từ tính kế, như vậy dung hợp mới ổn định." Trong cơ thể nho sinh áo vàng, lại có một giọng nữ vang lên.

"Ta biết, nhưng chúng ta không có thời gian để từ từ tính kế.

Ta phải nhân lúc Thiên Đế suy yếu mà dung hợp nàng, bổ sung 'Đại đạo' cho mọi người.

Nếu không, sau này rất khó có cơ hội tốt như vậy nữa.

Hơn nữa, nếu để 'Thiên Đế' rời khỏi đây... e rằng mọi người sẽ vĩnh viễn không thể nào được giải thoát." Nho sinh áo vàng cười khổ.

Trong cơ thể nho sinh áo vàng, người phụ nữ đó thở dài: "Ta sẽ phụ trách giữ chân 'Thiên Đế', trước khi nàng thoát ra, ngươi tiếp tục duy trì 'khế ước Đế văn', mau làm cho xong đi." "Cảm ơn." Nho sinh áo vàng nói.

"Giữa ngươi và ta còn cần khách sáo làm gì...

Nếu ngươi thật sự muốn cảm ơn ta, thì khi nào định xử lý xong Bạch Long tiên tử đây?" Giọng nữ đó nói.

Nho sinh áo vàng: "..." Giọng nữ đó cười duyên một tiếng, thay nho sinh áo vàng trấn áp 'Thiên Đế', giữ chân Thiên Đế lại.

Nho sinh áo vàng lại thi triển sức mạnh duy trì 'khế ước Đế văn'.

"Nhanh lên!" Nho sinh áo vàng thúc giục.

Vị Trường sinh giả bí ẩn thứ năm lại đưa tay ra, chuẩn bị viết đạo hiệu của mình.

Nhưng khi ông ta giơ tay lên lần nữa, thân hình lại đột nhiên bắt đầu hóa đá, trong nháy mắt nửa người ông đã biến thành tượng đá.

Không chỉ ông ta, mà cả vị Trường sinh giả thứ sáu và thứ bảy cũng đồng thời hóa đá.

“Xem ra, đã muộn rồi.” Vị Trường sinh giả thứ năm mỉm cười với nho sinh áo vàng, thở dài một tiếng.

“Không, vẫn chưa muộn!

Mau viết đạo hiệu của ngươi xuống, đừng từ bỏ trị liệu.” Nho sinh áo vàng vội nói.

“Ta...

đã không cử động được nữa rồi.” Vị Trường sinh giả thứ năm chậm rãi đáp, đừng nói là viết, bây giờ ngay cả nhấc ngón tay ông cũng không làm được.

Lúc này, trên người nho sinh áo vàng, một nửa cơ thể của Thiên Đế đã thoát ra được, nàng chậm rãi nói: 【Thì ra là vậy, ngươi cũng giống như ta, là một phần của mảnh vỡ.

Chương 1567

Tống thích chết, ta thật sự đã xem thường ngươi rồi.

Ngươi ở Thiên Đình lâu như vậy mà ta lại không hề chú ý đến điểm này.】“Bởi vì ta và các ngươi không giống nhau.” Nho sinh áo vàng nghiến răng nói.【Mỗi người chúng ta đều khác nhau, chúng ta cùng chung một nguồn gốc, nhưng đã sớm chia rẽ, có tính cách riêng.

Chúng ta đã sớm là những cá thể khác nhau.】Thiên Đế chậm rãi nói.

Ngày trước... khi Tống Thư Hàng gặp Ban Văn Long Thiên Đạo Two, Ban Văn Long Two đã nhờ Tống Thư Hàng giúp thu thập các mảnh vỡ của Trình Lâm.

Trong lúc đó, hắn có nhắc đến việc Thiên Đế của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ đang ngấm ngầm thu thập các mảnh vỡ của Trình Lâm.

Và cách cấu tạo, khái niệm của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ lại cực kỳ giống với khái niệm xây dựng một thế giới mới của Thiên Đạo thứ ba, Ban Văn Long Thiên Đạo.

Ban Văn Long Two suy đoán Thiên Đế có lẽ đã nhận được rất nhiều thông tin từ ‘mảnh vỡ của Trình Lâm’, nên mới sáng tạo ra Đạo của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’.

Còn bây giờ xem ra, bản thân Thiên Đế chính là một trong những mảnh vỡ đó.

“Áp chế nàng ta lại.” Nho sinh áo vàng lại hét lên.

Cùng lúc đó, Bắc Phương Đại Đế, Câu Hồn Đại Đế, Tây Phương Đại Đế, Bàn Đào Quả Chân Nhân đồng loạt ra tay, di chuyển ba pho tượng Trường sinh giả thứ năm, thứ sáu, thứ bảy đã hóa đá về phía sau bảy vạn chiến sĩ áo giáp vàng.

Nho sinh áo vàng chắp hai tay lại, cưỡng ép đóng không gian màu vàng lại.

“Không áp chế được nữa.” Giọng nữ trong cơ thể hắn nói: “Bên trong thể chuyển sinh của Thiên Đế còn ẩn chứa sức mạnh khác.” Thiên Đế, không chỉ đơn thuần là một mảnh vỡ.

Trong cơ thể nàng còn ẩn chứa một loại sức mạnh khác, mạnh đến mức không thể địch lại.

Dưới sự trợ giúp của sức mạnh này, Thiên Đế đã tách ra khỏi cơ thể ‘nho sinh áo vàng’ một lần nữa.

“Nếu không có sự trợ giúp của sức mạnh khác, thể phục sinh của Thiên Đế không thể nào ẩn giấu lâu như vậy mà không bị ai phát hiện.

Điểm này chúng ta đã sớm đoán được rồi.” Nho sinh áo vàng nghiến răng nói.

Hư ảnh của Thiên Đế sau khi tách ra liền tiện tay vẫy một cái.

Dưới đất, cơ thể của Vũ Nhu Tử bị triệu hoán qua.

“Đừng hòng.” Nho sinh áo vàng tiến lên một bước trước, đưa tay tế ra một trang kinh văn, bao phủ, bảo vệ Vũ Nhu Tử.

Cơ thể Vũ Nhu Tử bị cố định tại chỗ, Thiên Đế không thể kéo cô đi được nữa.

Tuy nhiên... từ trong cơ thể Vũ Nhu Tử có một hư ảnh bị kéo ra, bay về phía cơ thể Thiên Đế.

Đó là linh quỷ của Vũ Nhu Tử.

Linh quỷ của Vũ Nhu Tử múa may chân tay, bị Thiên Đế cưỡng ép hút đi. ‘Thể phục sinh’ của Thiên Đế dung hợp với linh quỷ.

Dáng vẻ linh quỷ của Vũ Nhu Tử biến đổi, nó hóa thành một người phụ nữ uy nghiêm.

Long bào màu vàng hiện ra trên người, đầu đội bình thiên quan... không biết có phải ảo giác không, mà kiểu dáng của chiếc bình thiên quan này lại cực kỳ giống với chiếc của Công Đức Nữ Đế. … Giữa không trung, Thiên Đế mở mắt ra, đôi mắt đen kịt không có lòng trắng, nàng nhìn xuống nho sinh áo vàng, khóe miệng nhếch lên: “Ta dường như nhớ ra một vài chuyện rất thú vị.

Tóm lại... ngươi thất bại rồi, Tống Nhất.” Trong lúc nói, sau lưng Thiên Đế hiện ra một hư ảnh ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ đổ nát, đó là hình chiếu Đại đạo của nàng.

“Thất bại thì phải trả giá.” Thiên Đế lại nói.

Khi hình chiếu Viễn Cổ Thiên Đình hiện ra, những pho tượng của ba vị Trường sinh giả bí ẩn thứ năm, thứ sáu, thứ bảy trong không gian của nho sinh áo vàng hóa thành một đống cát.

Hình ảnh của ba vị Trường sinh giả xuất hiện trong hình chiếu ‘Viễn Cổ Thiên Đình’.

“Đừng mà ~” Nho sinh áo vàng hét lên.

“Họ thuộc về ta, Tống Nhất.” Thiên Đế đưa tay lên môi mình: “Ngay cả ngươi, cũng là của ta.

Tương lai sẽ có một ngày, chúng ta sẽ lại dung hợp.

Nhưng...

đến lúc đó, ta sẽ là người chủ đạo.” Nho sinh áo vàng không nói nhiều, hắn bùng nổ trong chớp mắt.

Mấy vạn loại pháp thuật, võ kỹ khác nhau bao phủ lấy Thiên Đế.

Trong khoảnh khắc, vạn vật trong trời đất đều mất đi màu sắc, chỉ còn lại trong không gian nhỏ bé này, vô số ánh sáng của pháp thuật, võ kỹ nổ tung lấp lánh.

Đối mặt với hàng vạn đòn tấn công, Thiên Đế chắp tay sau lưng đứng yên.

Trong hư không, có một đôi tay vàng khổng lồ hiện ra, từ từ khép lại, bảo vệ nàng bên trong.

Tất cả pháp thuật, võ kỹ, ý cảnh, khi chạm phải đôi tay vàng này, đều tan biến, không còn dấu vết.

Đôi tay vàng này nâng đỡ Thiên Đế, từ từ lùi vào một thông đạo không gian. 【Bệ hạ, chúng ta vẫn còn cơ hội...

Sự tại nhân vi, đừng nản lòng.】【Bệ hạ đừng khóc, đứng lên đi.】【Có lẽ đối với chúng ta, đây cũng là một cách giải thoát.】Sau lưng Thiên Đế, trong hình chiếu Viễn Cổ Thiên Đình, ba vị Trường sinh giả bí ẩn đó an ủi nho sinh áo vàng.

Trong lúc nói, Thiên Đế biến mất, mang theo ba vị Trường sinh giả bí ẩn kia. … Nho sinh áo vàng ngây ngốc đứng tại chỗ.

Một lúc lâu sau, không gian bí ẩn màu vàng sau lưng hắn lại mở ra.

“Đạo chủng của ba người họ còn không?” Nho sinh áo vàng quay đầu lại, cười khổ.

Bắc Phương Đại Đế khẽ gật đầu, ông xòe hai tay ra, lộ ra ba quả cầu nhỏ.

Bên trong mỗi quả cầu đều mọc một cây thực vật kỳ dị.

Nho sinh áo vàng nói: “May quá, đạo chủng vẫn còn.

Vẫn còn cơ hội.” “Ta đã nói từ lâu rồi, bệ hạ và Nho gia không có duyên.

Lần này ngài xuất hiện cứ nhất định phải mặc đồ Nho gia, giờ thì hay rồi, xảy ra chuyện.” Tây Phương Đại Đế nói.

Bàn Đào Quả tiên tử nói: “Tây Phương tiền bối, lúc này đừng đả kích bệ hạ nữa.

Ngài không thấy ngài ấy sắp khóc rồi sao?

Lúc này nên an ủi ngài ấy mới phải.” Tây Phương Đại Đế thở dài một hơi, vẻ mặt nghiêm nghị của ông lộ ra nét dịu dàng, an ủi nói: “Được rồi, bệ hạ.

Đừng khóc, đứng lên đi.

Đạo chủng vẫn còn, chúng ta vẫn còn cơ hội, nhất định có thể cứu họ ra lần nữa.” Nho sinh áo vàng ngẩng đầu nhìn trời, vẻ sầu khổ trên mặt càng đậm hơn.

Các ngươi an ủi người khác chỉ có một câu ‘đứng lên đi’ thôi à?

Ai phát minh ra câu này vậy?

Tin trẫm lôi kẻ phát minh ra câu này ra biến thành tro bụi không?

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế nhíu mày, hỏi: “Đôi tay vàng cuối cùng đó là của ai?

Đó là đồng minh của Thiên Đế sao?” Nho sinh áo vàng khẽ thở dài.

Một lúc lâu sau, hắn lên tiếng: “Ta nghi ngờ, đôi tay vàng đó là sự cụ thể hóa của vị hiện tại.” Vị hiện tại?

Thiên Đạo hiện tại?

“Vị hiện tại không phải đã xảy ra vấn đề rồi sao?

Tại sao ngài ấy vẫn có thể ra tay cứu Thiên Đế?” Bàn Đào Quả tiên tử nghi hoặc.

Nho sinh áo vàng nói: “Vị hiện tại đang ở trong trạng thái lập trình hóa, chỉ biết cứng nhắc thực thi các quy tắc của Thiên Đạo.

Nhưng mọi người đừng quên, ngài ấy đâu phải sinh ra đã như vậy.

Khi ngài ấy chưa bị 'lập trình hóa', chắc chắn đã tự sắp xếp cho mình những nước cờ sau này rồi." "Tại sao ngươi lại có suy đoán như vậy?" Giọng nữ trong cơ thể nho sinh áo vàng hỏi.

"Nếu ta là vị hiện tại, phát hiện ra mình có khiếm khuyết, chắc chắn sẽ nghĩ cách bổ sung phần thiếu sót của mình, không thể nào bỏ mặc." Nho sinh áo vàng nói.

"Ý của ngươi là, Thiên Đế và 'Viễn Cổ Thiên Đình' là nước cờ sau của vị hiện tại để bổ sung cho chính mình?" Bắc Phương Đại Đế xoa xoa thái dương.

Đây không phải là một tin tốt.

Điều này có nghĩa là họ phải cứu đồng bạn của mình từ trong tay 'Thiên Đạo hiện tại'.

Dù cho Thiên Đạo hiện tại có khiếm khuyết, đã bị lập trình hóa.

Nhưng đó cũng là Thiên Đạo, chư thiên vạn giới, ai có thể đối đầu với Thiên Đạo?

Tây Phương Đại Đế: "Ta có một câu hỏi, nếu Viễn Cổ Thiên Đình là nước cờ sau của vị đó, có vị đó làm chỗ dựa, tại sao Viễn Cổ Thiên Đình năm xưa lại bị người ta hủy diệt?" "Có thể là vì có người đã phá hoại kế hoạch của ngài ấy, còn muốn mượn 'Viễn Cổ Thiên Đình' để đẻ trứng?

Hay là, có nguyên nhân phức tạp hơn?" Nho sinh áo vàng ngẩng đầu nhìn trời, ra vẻ cao thâm khó dò.

Nói xong, thân hình hắn lại chen vào trong 'không gian'.

Vẫn giống như cách đến, hắn thô bạo cưỡng ép chen vào không gian, thân hình dần dần biến mất. 【Chỉ có một Viễn Cổ Thiên Đình đổ nát, mới là một Thiên Đình tốt.】 ×××××××××× Trong dòng chảy không gian hỗn loạn.

Bạch Long bảo vệ Tô Thị A Thập Lục, Công Đức Xà Mỹ Nhân bảo vệ Tống Thư Hàng, bơi trong dòng chảy không gian hỗn loạn này.

Lúc này, phía trước có dao động không gian truyền đến.

Sau đó, một đôi tay vàng bảo vệ 'Thiên Đế' hiện thân.

Bạch Long cảnh giác nhìn chằm chằm Thiên Đế, Công Đức Xà Mỹ Nhân tan ra, hóa thành một luồng ánh sáng công đức, bao phủ Tống Thư Hàng.

Phía trước, đôi tay vàng mở ra.

Thiên Đế đứng trong lòng bàn tay, mang theo uy thế đế vương vô thượng.

Nàng nhìn Tống Thư Hàng, Bạch Long.

"Yo, Kim Long tiên tử, chúng ta lại gặp nhau rồi." Thiên Đế vẫy tay với Bạch Long, sau đó nàng lại nhìn Tống Thư Hàng đang hôn mê.

Chương 1568

Nàng nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng, như đang suy tư điều gì.

Một lúc lâu sau.

Thiên Đế đột nhiên hỏi: "Kim Long tiên tử, vị Bá Tống Huyền Thánh này là ai?

Ta có quen không?" "Hả?" Bạch Long ngơ ngác.

Mấy phút trước hai người vừa mới đối đầu một trận, quay đi quay lại đã hỏi ta Bá Tống là ai?

"Kỳ lạ, chẳng lẽ ta lại quên mất chuyện gì rồi?

Ta cảm thấy mình hình như đến tìm hắn có việc." Thiên Đế xoa xoa thái dương.

Không chỉ Tống Thư Hàng, mà cả Tô Thị A Thập Lục bên cạnh, nàng cũng không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

Bạch Long sững sờ, sau đó trong lòng nàng nghĩ đến một khả năng: hiệu ứng của Thiên Đạo tiểu hắc ốc?!

Sau khi Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử bị nhốt vào Thiên Đạo tiểu hắc ốc, trong đầu các tu luyện giả của chư thiên vạn giới, ký ức về ba người họ đều trở nên trong suốt.

Ngay cả trên danh sách ghi tên của ba người Tống Thư Hàng, tên cũng đã bị ẩn đi.

Thậm chí ảnh của ba người, ảnh chụp chung với người khác, cũng bị xóa mất hình ảnh.

Thiên Đạo tiểu hắc ốc, có thể nói là đã xóa đi dấu vết tồn tại của ba người trên đời từ 'căn nguyên'.

Là **bản tăng cường của công pháp JS.** Bây giờ, tuy ba người đã ra khỏi 'Thiên Đạo tiểu hắc ốc'... nhưng ba người là vượt ngục ra ngoài.

Hơn nữa sau khi ra ngoài, vẫn luôn ở trong bí cảnh đặc thù đó.

Tiếp theo lại bị đày vào dòng chảy không gian hỗn loạn.

Ba người Tống Thư Hàng vẫn chưa thực sự đặt chân vào 'hiện thế'.

Chẳng lẽ hiệu ứng 'Thiên Đạo tiểu hắc ốc' trên người ba người vẫn chưa tan đi?

Cho nên, Thiên Đế vừa mới gặp hai người, quay đầu một cái đã quên mất Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục?

Còn việc Thiên Đế có thể nhận ra Kim Long Thủy Tổ, là vì bản thể của Kim Long Thủy Tổ vẫn còn trong long mộ dưới lòng đất của hòn đảo bí ẩn, sự tồn tại của nàng ấy không bị biến thành trong suốt.

"Ta cảm thấy vị Bá Tống Huyền Thánh này đã giúp ta?" Thiên Đế nhìn Tống Thư Hàng, hỏi.

Bạch Long tiên tử bình tĩnh đáp: 【Hắn đã đưa ngươi thoát khỏi nơi thử luyện.】 "Thì ra là vậy." Thiên Đế suy tư: "Vậy hắn có đối đầu với ta một trận không?

Ta biết cách ta thoát ra khỏi nơi thử luyện là cần phải nhập vào bạn đồng hành của hắn." "Có." Bạch Long tiên tử bình tĩnh đáp.

"Chậc." Thiên Đế lại xoa xoa thái dương: "Lần này trạng thái thể phục sinh có chút vấn đề, lúc nào cũng tự nhiên mất đi một vài ký ức." Trong lúc Thiên Đế và Bạch Long nói chuyện, Tống Thư Hàng tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Linh lực trong cơ thể cậu tiêu hao quá lớn, bị 'bộ pháp khí kết hợp

Ba Mươi Ba Thú’ vắt kiệt, lúc này yếu đến mức ngay cả một ngón tay cũng không cử động được.

Thiên Đế nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi tỉnh rồi?

Bá Tống Huyền Thánh.” Tống Thư Hàng nghe thấy giọng nói này, giật mình, ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đế.

Thiên Đế lúc này không còn là dáng vẻ của ‘Vũ Nhu Tử’.

Hơn nữa, khí tức của nàng cũng khác xa Vũ Nhu Tử.

Chẳng lẽ Thiên Đế đã thoát khỏi trạng thái nhập vào Vũ Nhu Tử rồi?

Nếu thật như vậy, thì đó là một tin tốt.

“Bá Tống Huyền Thánh, ta rất vừa ý ngươi.” Thiên Đế nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vô thức đáp: “Tôi không có sở thích làm hậu cung của người khác.” “Ủa?

Ta có nói muốn thu ngươi vào hậu cung à?” Thiên Đế cười ha ha, nói: “Ta chỉ cảm thấy ngươi rất hợp khẩu vị của ta, có muốn cùng ta làm một trận lớn không?

Chúng ta xây dựng lại thiên cung, ngày sau khi ta lại quân lâm thiên hạ, ít nhất cũng bảo đảm cho ngươi cảnh giới Trường sinh giả.” 【Không thể nào.】 Tỷ tỷ Bạch Long bên cạnh trả lời thay Tống Thư Hàng.

“Không phải là Trường sinh giả dung hợp vào ‘Đạo của Viễn Cổ Thiên Đình’, mà là Trường sinh giả của Đại đạo hoàn chỉnh.

Cái này cũng không muốn sao?” Thiên Đế chậm rãi nói. 【‘Đạo’ của Trường sinh giả chỉ có thể dựa vào bản thân lĩnh ngộ, ngươi lừa ai vậy?】 Tỷ tỷ Bạch Long lạnh lùng nói.

“Cho nên mới nói, ngươi không biết gì về ta cả.

Ta là Thiên Đế, ta tự nhiên có thủ đoạn của ta.” Thiên Đế nói xong, đưa tay làm thế niêm hoa.

Sau đó, một viên ‘Đế Châu’ xuất hiện giữa hai ngón tay nàng.

Nàng đưa Đế Châu cho Tống Thư Hàng: “Chỉ cần lúc nào ngươi nghĩ thông suốt, có thể liên lạc với ta qua nó bất cứ lúc nào.” Đế Châu?

Tống Thư Hàng: “...” Thứ này, vừa chạm vào là sẽ hóa thành vụn.

Lỡ như nhận lấy thứ này, nó hóa thành vụn, có bị ‘Thiên Đế’ cho là mình đang khiêu khích nàng không?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang do dự, Thiên Đế đã cưỡng ép nhét viên ‘Đế Châu’ này vào tay cậu.

Nhưng lần này, Đế Châu... không vỡ!

Viên Đế Châu này tỏa ra khí tức sinh mệnh mạnh mẽ, cầm vào tay lành lạnh.

“Chúng ta có duyên sẽ gặp lại, Bá Tống Huyền Thánh.” Thiên Đế nói xong, xoay người bước lên đôi tay vàng khổng lồ kia.

Đôi tay vàng khép lại.

Trong hư không có một vết nứt không gian mở ra, Thiên Đế và đôi tay vàng kia đều biến mất. … “Nàng ta đi rồi.” Tỷ tỷ Bạch Long thả lỏng.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Chúng ta đang ở đâu vậy?” “Trong dòng chảy không gian hỗn loạn, ngươi tiêu hao rất lớn, ngươi nghỉ ngơi thêm một lát đi.

Ta đang tìm lối ra, đến lúc đó chúng ta có thể trở về.” Tỷ tỷ Bạch Long dịu dàng nói.

“Vậy Vũ Nhu Tử thì sao?” Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

“Xem trạng thái của Thiên Đế vừa rồi, nàng đã thoát khỏi trạng thái nhập vào Vũ Nhu Tử, có lẽ Vũ Nhu Tử vẫn ở lại chỗ cũ.

Chúng ta mau chóng quay về xác nhận tình hình.” Tỷ tỷ Bạch Long nói.

Trong lúc nói, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại hiện thân, cô dịu dàng ôm lấy Tống Thư Hàng.

“Ngươi nghỉ ngơi thêm một lát đi, đợi khi trở về hiện thế, ta sẽ gọi ngươi dậy.” Tỷ tỷ Bạch Long nhẹ nhàng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, cảm giác mệt mỏi ập đến, cậu lại nhắm mắt lại, chìm vào giấc ngủ.

×××××× Trong mơ, Tống Thư Hàng biến thành một bóng ma.

Cậu phát hiện mình bị nhốt trong một thiết bị trông rất tiên tiến, xung quanh có vô số tia sáng từ các thiết bị quét qua người cậu, đo lường các chỉ số của cậu.

Khi những tia sáng này quét qua, khiến cậu cảm thấy toàn thân khó chịu.

Cậu vô thức muốn né tránh, nhưng cơ thể ma hóa lại không hề nhúc nhích. 【Cảm giác này, là nhập mộng?】 Số lần nhập mộng nhiều rồi, Tống Thư Hàng cũng đã nắm được một vài quy luật.

Khác với những giấc mơ thông thường, nhập mộng vô cùng chân thực, hơn nữa trong lúc nhập mộng cậu gần như không thể kiểm soát được cơ thể.

Vậy lần này nhập mộng vào ai đây?

Một bóng ma? gần đây mình có tiếp xúc với sinh vật ma quỷ nào không?

Hoàn toàn không có ấn tượng.

Việc nhập mộng của Tống Thư Hàng cần có ‘khế cơ’.

Khế cơ này không cố định, có thể là một giọt máu, có thể là tiếp xúc về mặt linh hồn, thậm chí có thể là nhân vật mà linh quỷ của cậu đã tiếp xúc.

Nhưng tóm lại, trước khi nhập mộng, cậu nhất định phải có một khế cơ tiếp xúc với đối tượng nhập mộng.

Cậu không thể tự dưng nhập mộng vào một sự vật mà cậu hoàn toàn chưa từng tiếp xúc. 【Nhưng, gần đây mình thật sự không tiếp xúc với bất kỳ ma quỷ nào cả?】 Thời gian trong giấc mơ trôi qua rất nhanh.

Mỗi ngày, đều có những thiết bị khác nhau được đưa vào, quét và kiểm tra ‘bóng ma’ mà Tống Thư Hàng nhập mộng.

Đôi khi còn tàn nhẫn cắt một miếng nhỏ từ cơ thể ‘bóng ma’, ném vào thiết bị bên cạnh để xét nghiệm.

Mỗi lần xét nghiệm xong, phần cơ thể bị cắt lại được trả về.

Nói cũng lạ, phần cơ thể bị cắt vừa trở lại bên cạnh ‘bóng ma’, liền tự động dung hợp, phục hồi như cũ. 【Trời ạ, đã bao lâu rồi?】 Đây có lẽ là giấc mơ khiến người ta sụp đổ thứ hai, sau giấc mơ của Thông nương.

Thông nương là một mình cắm rễ trên đỉnh núi cao, gió thổi nắng chiếu mấy trăm năm.

Còn lần này là trở thành một bóng ma bị giam cầm, bị người ta nghiên cứu ngày đêm.

So sánh ra, tuy không nhàm chán như cuộc đời của Thông nương, nhưng bị người ta nghiên cứu cũng không phải là chuyện vui vẻ gì.

【Còn không bằng cả đời làm hành của Thông nương, ít nhất Thông nương còn có thể giống như một ẩn sĩ, yên tĩnh ngẩn người.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng nhàn rỗi không có gì làm, niềm vui mỗi ngày của cậu là bị nghiên cứu, sau đó quan sát những thiết bị không ngừng thay đổi trong phòng nghiên cứu.

Trong phòng nghiên cứu không có năm tháng.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong phòng nghiên cứu trông có vẻ tiên tiến này, cuối cùng cũng có sự thay đổi.

Trên bức tường nhẵn bóng của phòng nghiên cứu, một cánh cửa lớn mở ra.

Sau đó, có một quả cầu lăn vào từ cửa lớn.

Thân thể màu trắng bạc, có cảm giác kim loại.

Trông giống như một quả cầu được đúc bằng kim loại, nhưng bề mặt của quả cầu lại ‘chảy’, tựa như chất lỏng.

Đại lão quả cầu kim loại lỏng!

Nhưng, đại lão quả cầu kim loại lỏng này không giống với vị ở Cửu U.

Chương 1569

Vị ở Cửu U là quả cầu kim loại lỏng màu đen, còn vị trước mắt này có màu trắng bạc.【Thiên Đạo】Tống Thư Hàng trong lòng lập tức hiểu ra.

Vị này, chính là Thiên Đạo hiện tại.

Thời viễn cổ, ngài đột nhiên hiện thân, tranh đoạt vị trí Thiên Đạo với Nho gia Thánh nhân.

Vị 'Thiên Đạo hiện tại' này vô cùng bí ẩn, không ai biết thông tin về ngài.

Ngài sinh ra, lai lịch của ngài, ngài thuộc hệ thống tu luyện nào, ngài có những năng lực đặc biệt gì, tất cả đều là một bí ẩn.

Ngài không phải người, không phải quỷ, không phải thú, không phải yêu, không phải ma, không phải 'thần trì', ngài dường như không phải là tồn tại của thế giới này.

Không chỉ cơ thể, mà cả cách tấn công, hệ thống tu luyện, đều hoàn toàn khác với bất kỳ hệ tu luyện nào.

Nho gia Thánh nhân đã đại chiến với ngài chín mươi năm, cuối cùng lại bị hao mòn đến bại trận.

Ngoài trận chiến với Nho gia Thánh nhân, chư thiên vạn giới không ai từng gặp ngài.

Ngài đột nhiên xuất hiện, đột nhiên trở thành Thiên Đạo.

Từ đó về sau, không còn hiện thân trước mặt bất kỳ ai.

Thông tin duy nhất liên quan đến ngài, chính là vụ 'Nho gia bị hủy diệt'.

Đó là khi Cửu U Chúa Tể 'quả cầu kim loại lỏng' Two đã sử dụng cơ hội 'duy nhất một lần đặt chân vào hiện thế' của Cửu U Chúa Tể, đánh cho Nho gia phồn thịnh năm đó tan tác.

Sau này, theo suy đoán của các đại năng chư thiên vạn giới, vị 'Thiên Đạo hiện tại' này đã bước vào giai đoạn lập trình hóa.

Mà không lâu trước đây, Thiên Đạo có biến, ngài rất có thể sẽ phải thoái vị khỏi vị trí 'Thiên Đạo'.

"Kiệt tác đến từ Thiên Đạo thứ ba, mảnh vỡ 'Quỷ Thần' – linh quỷ đầu tiên đúng nghĩa trong trời đất." Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo đến trước mặt 'bóng ma' mà Tống Thư Hàng hóa thành, khẽ nói.

Mảnh vỡ 'Quỷ Thần'?

Kiệt tác của Thiên Đạo thứ ba?

Đó chẳng phải là mảnh vỡ của Trình Lâm sao!

Trình Lâm là 'phương pháp thoát thân' mà Thiên Đạo thứ ba bồi dưỡng ra.

Thiên Đạo thứ ba đã dùng 'Trình Lâm' để chuyển sinh cho Ban Văn Long Two, giải thoát khỏi sự hạn chế của 'Cửu U Chúa Tể'.

Sau đó 'Trình Lâm' vỡ thành các mảnh vỡ, đến nay vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo đang nghiên cứu mảnh vỡ của Quỷ Thần?

Ngài muốn làm gì?

Tống Thư Hàng trong lòng có chút tò mò, nhưng cậu lập tức thu liễm ý nghĩ của mình, cố gắng giữ cho mình ở trạng thái 'tâm không tạp niệm'.

Trạng thái 'nhập mộng' của cậu rất kỳ lạ, không chỉ đơn giản là mơ thấy cuộc đời của người khác.

Khi ‘nhập mộng’, nếu đối tượng nhập mộng tiếp xúc với một số đại lão Kiếp Tiên hoặc đại năng Trường sinh giả thực lực mạnh mẽ, có một xác suất nhất định sẽ bị đối phương cảm ứng được.

Quả cầu kim loại lỏng là Thiên Đạo, là tồn tại mạnh mẽ nhất chư thiên vạn giới.

Kiếp Tiên và Trường sinh giả đều có xác suất cảm ứng được cậu, Thiên Đạo chắc chắn sẽ không kém hơn Kiếp Tiên và Trường sinh giả.

Tống Thư Hàng cố gắng duy trì trạng thái ‘tâm không tạp niệm’, để mình yên lặng làm một ‘người ngoài cuộc’.

Hy vọng như vậy, sẽ không thu hút sự chú ý của quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo.

Quả cầu kim loại lỏng lại lăn đến một thiết bị bên cạnh, từ cánh tay vươn ra mấy sợi xúc tu, điên cuồng ấn trên bảng điều khiển của thiết bị.

“Từ mảnh ‘vỡ Quỷ Thần’ này, đọc được ký ức rất lộn xộn...

Trong đó có thể dùng được, chỉ có vài bước xây dựng thế giới mới của Thiên Đạo thứ ba, và một vài phương pháp trọng sinh linh tinh.

Nhưng những thứ này đều không phải cái ta muốn.

Đã thành Thiên Đạo rồi, tại sao còn phải trốn tránh chức trách của Thiên Đạo?

Cái ta cần, chỉ là vá lại phần thiếu sót của chính mình.” Quả cầu kim loại lỏng khẽ nói.

Ngài không coi trọng những phương án mà ‘Thiên Đạo thứ ba’ thiết kế để thoát thân.

Đã thành Thiên Đạo, đúc thành thân bất hủ bất diệt, sống tốt như vậy, tại sao phải trốn khỏi vị trí 'Thiên Đạo'?

Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo không thể hiểu được suy nghĩ của Thiên Đạo thứ ba và các Thiên Đạo tiền nhiệm. 【Lúc này ngài đã trở thành Thiên Đạo, vị Nho gia kia đã bại trận, nhưng lại cắn mất một phần tồn tại của ngài.】 Ý nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng lóe lên, rồi lại nhanh chóng thu liễm ý thức của mình.

"Đợi đã... kế hoạch 'Quỷ Thần' của Thiên Đạo thứ ba, phương pháp xây dựng thế giới hoàn toàn mới, có lẽ có thể tìm ra một cách để bổ sung khiếm khuyết của ta." Quả cầu kim loại lỏng suy tư.

Quả cầu kim loại lỏng bước vào chế độ 'nhà tư tưởng', nó biến đổi liên tục, biến thành một người kim loại cao lớn.

Sau đó, nó bắt đầu uốn éo, nhảy một điệu nhảy kỳ quái.

Tư duy về cuộc sống trong điệu nhảy, có được linh cảm trong lúc nhảy múa.

Bất kể là quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo hay quả cầu Bàn Cầu của Cửu U, đều cực kỳ yêu thích khiêu vũ.

Mà quả cầu kim loại lỏng với tư cách là 'Thiên Đạo', khi ngài nhảy múa, giữa trời đất sẽ có dị tượng phối hợp với ngài.

Ví dụ như mây lành hiện ra, tiên nhạc tự nổi, kim liên mọc đầy đất... vân vân.

Thiên Đạo chính là một tồn tại tự mang theo BGM và hiệu ứng ánh sáng cá nhân.

Sau khi nhảy xong một bản, quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo dừng lại, lại co lại thành một quả cầu.

"Nếu một phần của ta đã thiếu sót, lại không thể tìm lại được, vậy thì bổ sung từ các sinh vật khác.” Quả cầu kim loại lỏng nói.

Từ trên người ngài có hàng trăm cánh tay vươn ra, không ngừng viết trong hư không.

Những văn tự ngài viết, Tống Thư Hàng không nhận ra một chữ nào.

Quả cầu kim loại lỏng không ngừng viết, thay đổi, sửa chữa.

Trong lúc đó, đôi khi ngài sẽ biến mất một khoảng thời gian, có vẻ như là để hoàn thành chức trách của Thiên Đạo?

Sau khi làm xong chức trách của Thiên Đạo, ngài lại trở về, tiếp tục sửa chữa và hoàn thiện những phù văn trong hư không đó.

Nếu rảnh rỗi cũng sẽ cắt mảnh vỡ Quỷ Thần mà Tống Thư Hàng ‘nhập mộng’ để nghiên cứu, hoặc là đọc một vài tài liệu ký ức từ mảnh vỡ Quỷ Thần.

Cứ như vậy, hơn một năm trôi qua.

Trong một năm này, Tống Thư Hàng nơm nớp lo sợ, sợ sự tồn tại của mình sẽ thu hút sự chú ý của ‘quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo’.

Thậm chí có nhiều lần, cậu còn nghi ngờ ‘quả cầu kim loại lỏng’ thực ra đã phát hiện ra cậu, nhưng lại không để ý đến cậu?

Hoặc là, quả cầu kim loại lỏng trực tiếp coi cậu như là ý thức của Trình Lâm ẩn chứa trong ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’?

Tóm lại, Tống Thư Hàng đã bình an sống qua hơn một năm.

“Hoàn thành.” Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo đột nhiên nói.

Trước mặt ngài, là một chương văn được viết bằng ‘văn tự viễn cổ’, số lượng phù văn nhiều đến mức phủ kín cả phòng nghiên cứu.

Tống Thư Hàng là ‘mù chữ văn tự viễn cổ’, nhưng trong hơn một năm, cậu đã dùng trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ, cứng rắn ghi nhớ tất cả phù văn viễn cổ như là 'hình vẽ'.

"Kế hoạch bổ sung Thiên Đạo... phương án Thiên Đình." Quả cầu kim loại lỏng khẽ nói. 【Phương án Thiên Đình?】 Trái tim Tống Thư Hàng đập thình thịch.

Là trùng tên ngẫu nhiên? 【Phương án Thiên Đình】 mà quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo nói, chính là Viễn Cổ Thiên Đình sao?

"Toàn bộ phương án khả thi, ta cần một 'nhân vật chính' để thực thi phương án.

Do hắn tổ chức Thiên Đình, dung hợp Đạo của Trường sinh giả, để hoàn thiện phần thiếu sót của ta." Quả cầu kim loại lỏng khẽ nói.

Nói xong, quả cầu kim loại lỏng mở một cái hộp.

Trong hộp chứa rất nhiều con mắt, lớn nhỏ, đủ loại.

"Sản phẩm thí nghiệm của Thiên Đạo thứ hai, có chúng nó, có thể tiết kiệm cho ta rất nhiều thời gian và các bước." Quả cầu kim loại lỏng lên tiếng.

Trong số các Thiên Đạo của chư thiên vạn giới, ngài là vị đặc biệt nhất.

Các 'Thiên Đạo' khác trước khi chứng đạo, gần như mỗi vị đều là tồn tại đánh bại cả chư thiên vạn giới.

Gần như mỗi người đều là tồn tại như Nho gia Thánh nhân, rất đỉnh, cực đỉnh, đỉnh đến bùng nổ.

Sau đó, những Thiên Đạo trước đây sau khi đánh bại cả chư thiên vạn giới, liền lấy tư thế mạnh nhất thăng cấp Thiên Đạo, chấp chưởng pháp tắc.

Còn ngài, về mặt chiến lực chính diện còn không bằng Nho gia

Thánh nhân.

Thậm chí... khi trở thành Thiên Đạo, còn bị cắn một miếng.

Khiến ngài trở thành Thiên Đạo duy nhất trong tất cả các Thiên Đạo là ‘có khiếm khuyết’.

Quả cầu kim loại lỏng sau khi thăng cấp Thiên Đạo, liền tìm kiếm phương pháp chữa lành ‘phần thiếu sót’ của mình.

Vừa mới thăng cấp Thiên Đạo, ngài đã sử dụng quyền hành của Thiên Đạo, thu thập rất nhiều bảo vật mà các Thiên Đạo tiền nhiệm để lại trong chư thiên vạn giới.

Ngài đã thu thập được một số bảo vật của Thiên Đạo thứ hai, thứ ba, thứ sáu.

Thiên Đạo thứ nhất bí ẩn khó lường, niên đại quá xa xưa, trong chư thiên vạn giới không có bất kỳ ghi chép nào về ngài.

Quả cầu kim loại lỏng nghi ngờ là Thiên Đạo thứ nhất trước khi ‘biến mất’, đã chủ động xóa đi tất cả thông tin của bản thân từ căn nguyên.

Ngay cả quả cầu kim loại lỏng cũng không tìm thấy bất kỳ sự vật nào liên quan đến ngài.

Thiên Đạo thứ hai, cũng đã xóa đi cả chân danh.

Nhưng vị này lại để lại không ít thứ, ví dụ như ‘hành tinh có mắt’ đi lang thang khắp chư thiên vạn giới truyền giáo, đó là một món đạo khí.

Chương 1570

Món đạo khí này, quả cầu kim loại lỏng cũng từng lôi về nghiên cứu một thời gian, nhưng không nghiên cứu ra được gì.

Đây chỉ là một món vũ khí, có lẽ là Thiên Đạo thứ hai trước khi biến mất, không nỡ hủy nó đi, nên đã để lại.

Ngoài 'hành tinh có mắt', Thiên Đạo thứ hai còn để lại không ít 'sản phẩm thí nghiệm mắt'.

Các phẩm cấp đều có.

Cao cấp có Nhãn Ma Chi Vương có thể trưởng thành thành Kiếp Tiên, sơ cấp có Nhãn Bào Yêu cực hạn Nhất phẩm, còn có một số tồn tại như Độc Nhãn Cự Nhân, Hải Để Cự Nhãn Ngụy Thần.

Có thể thấy, sở thích của Thiên Đạo thứ hai là 'mắt', ngài có một tình yêu đặc biệt với mắt.

Sau đó là Thiên Đạo thứ ba, vật phẩm mà vị này để lại trên đời càng nhiều hơn.

Quả cầu kim loại lỏng từ một số tài liệu suy đoán ra, Thiên Đạo thứ ba này có lẽ là tồn tại ở hình thái 【Long】.

Những thứ của vị này còn tồn tại trên đời có 'kim liên, tà liên', hai thứ này từng là 'tác phẩm thoát thân' của Thiên Đạo thứ ba, nhưng kế hoạch này rất có thể có khiếm khuyết, cuối cùng Thiên Đạo thứ ba đã không sử dụng kế hoạch này.

Rồi còn có mảnh vỡ 'Quỷ Thần' mà ngài đang nghiên cứu.

Còn có một thanh 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' thần bí, tung tích không rõ.

Ngoài ra, trong nhiệm kỳ của mình, Thiên Đạo thứ ba đã sáng tạo ra vô số không gian lớn nhỏ.

Những không gian này, đều là sản phẩm phụ của thí nghiệm ‘kim liên, tà ác’ của ngài.

Những không gian này chỉ có Thiên Đạo mới có quyền hành mở ra.

Sau này, qua sự hoàn thiện, gia cố, bổ sung của các Thiên Đạo sau này, những không gian lớn nhỏ này đã trở thành ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’.

So với ‘kẻ cuồng mắt’ Thiên Đạo thứ hai, Thiên Đạo thứ ba giống như một nhà phát minh và nghiên cứu hơn.

Phát minh và nghiên cứu của ngài liên quan đến nhiều lĩnh vực, là một người toàn tài.

Thiên Đạo thứ tư và thứ năm, gần như không để lại bao nhiêu thứ.

Đối với quả cầu kim loại lỏng đang cấp bách bổ sung khiếm khuyết của bản thân, những thứ mà Thiên Đạo thứ tư và thứ năm để lại, không có ý nghĩa, không có giá trị nghiên cứu.

Thiên Đạo thứ sáu, cũng là một tồn tại rất đặc biệt.

Gần như mỗi vị Thiên Đạo, đều phải hoàn thành việc đánh bại các Trường sinh giả của chư thiên vạn giới, mới trở thành Thiên Đạo.

Bản thân quả cầu kim loại lỏng là một ngoại lệ, Thiên Đạo thứ sáu cũng là một ngoại lệ, thậm chí còn ngoại lệ hơn cả quả cầu kim loại lỏng.

Theo nghiên cứu của quả cầu kim loại lỏng, ‘vị trí Thiên Đạo’ của Thiên Đạo thứ sáu là có được thông qua giao dịch.

Không sai, vị trí Thiên Đạo còn có thể có được thông qua giao dịch.

Sau đó, những thứ mà Thiên Đạo thứ sáu để lại, bao gồm ba loại.

Một loại là tồn tại liên quan đến ‘hệ công đức’, trong đó có một số sinh vật thể chất công đức, có giá trị nghiên cứu nhất định.

Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo đã bắt một số về.

Thứ hai là một món đạo khí, món đạo khí này cũng không có giá trị nghiên cứu gì, ngoài việc sở hữu tốc độ phi độn vật lý ‘thiên hạ đệ nhất’, món đạo khí này chẳng có tác dụng gì.

Loại vật phẩm thứ ba liên quan đến ‘giao dịch’, cũng không có giá trị nghiên cứu.

Thiên Đạo thứ bảy, chính là tiền nhiệm của quả cầu kim loại lỏng, một vị Thiên Đạo đột nhiên không muốn chơi nữa, liền từ chức. 【Đúng là một tên ngốc.】 Quả cầu kim loại lỏng đánh giá về tiền nhiệm của mình như vậy.

×××××××× Quả cầu kim loại lỏng lấy ra một nắm mắt: “Sản phẩm thí nghiệm của Thiên Đạo thứ hai, chỉ cần cải tiến một chút, là có thể tạo ra thuộc hạ rất hữu dụng.” Ngài đặt nắm mắt này vào một thiết bị giống như quan tài.

“Chế tạo nó theo hình người...

Nó sẽ trở thành người dẫn dắt cho ‘phương án Thiên Đình’ của ta.” Quả cầu kim loại lỏng đóng nắp thiết bị lại.

Trong lúc nói, trong lòng ngài lại có một ý nghĩ.

“Nho gia bị hủy diệt, là do ‘ta’ ở thế giới Cửu U làm.” Quả cầu kim loại lỏng nhẹ nhàng lắc thân cầu: “Việc hủy diệt Nho gia như vậy, hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Có thời gian đó, còn không bằng nghiên cứu kỹ di thể của Nho gia Thánh nhân, xem có thể nghiên cứu ra được gì không.

Cho nên, việc hủy diệt Nho gia do 'ta' ở 'thế giới Cửu U' làm, vừa hay là tận dụng mọi thứ." Nói xong, ngài lại mở thiết bị quan tài.

Từ trong đó, một sinh vật hình người bò ra.

Trên cánh tay của sinh vật hình người này, mọc đầy những con mắt lớn nhỏ.

"Phương án Thiên Đình khởi động...

Ừm, trước khi khởi động, hãy thí nghiệm tính khả thi của việc khởi động 'phương án Thiên Đình' trước." Quả cầu kim loại lỏng nói.

Sinh vật hình người này ngơ ngác đứng trước mặt quả cầu kim loại lỏng.

Trên người nó có khí tức sinh mệnh, có nhịp tim, có hô hấp, nhưng lại dường như không có linh hồn, cứng đờ ngây ngốc.

Quả cầu kim loại lỏng vung tay, kéo nó qua.

"Bước cuối cùng, để thích ứng với pháp tắc trời đất, tốt nhất là nên trải qua một quá trình 'chuyển thế, sinh trưởng' nữa." Nói xong, quả cầu kim loại lỏng điểm một ngón tay, mở ra cánh cửa không gian.

Sinh vật hình người này bị thu nhỏ lại thành một điểm, ném vào cánh cửa không gian, biến mất không thấy. … Tống Thư Hàng đã xem toàn bộ quá trình này. 【Tên có hai tay mọc đầy mắt vừa rồi, không phải là vị Trường sinh giả của Viễn Cổ Thiên Đình sao?

Vị đã truy sát Trình Lâm.

Nhưng, hắn không phải là Tróc Yêu Nhân sao?

Ngoài ra, mình nhớ là tên này đã dẫn Tróc Yêu Nhân, hủy diệt Bích Thủy Các.】 Tống Thư Hàng trong lòng chấn động, tên này... cũng là tạo vật của Thiên Đạo?

Quả cầu kim loại lỏng sau khi làm xong việc này, lại biến mất không thấy, lại đi xử lý chức trách của Thiên Đạo.

Nhưng lần này, khi ngài rời đi, mảnh vỡ 'Quỷ Thần' mà Tống Thư Hàng nhập vào cũng không bị nghiên cứu, cũng không bị cắt lát.

Sau đó, mấy năm trôi qua.

Quả cầu kim loại lỏng dường như đã quên mất dự án 'phương án Thiên Đình'.

Trong mấy năm này, mọi thứ trong phòng nghiên cứu đều dừng lại.

Tống Thư Hàng lại trải nghiệm 'cả đời hành'.

Ngoài nhàm chán, vẫn là nhàm chán.

Giây phút này, cậu lại nhớ đến những ngày tháng bị cắt lát, bị nghiên cứu trước kia.

Đến đây, đừng thương tiếc tôi, đến nghiên cứu tôi đi!

Chán quá, muốn được nghiên cứu quá.

Mấy năm nay, cậu nhàm chán đến mức đang sắp xếp lại dòng thời gian.

Thiên Đạo tiền nhiệm nghỉ hưu.

Nho gia Thánh nhân và quả cầu kim loại lỏng tranh đoạt vị trí Thiên Đạo.

Tiếp theo, là quả cầu kim loại lỏng sau khi thăng cấp Thiên Đạo, lại phát hiện mình có khiếm khuyết, bắt đầu lên kế hoạch bổ sung khiếm khuyết của mình.

Trong thời gian này, Nho gia bị 'Cửu U Chúa Tể' quả cầu kim loại lỏng san bằng.

Sau đó, vị Tróc Yêu Nhân nghi là đã hủy diệt Bích Thủy Các, bắt Trình Lâm, 'hai tay mọc đầy mắt' được chế tạo ra.

Nếu các nhân vật có thể khớp...

Bích Thủy Các bị hủy diệt, đã xảy ra trong khoảng thời gian này.

Và một phần mảnh vỡ khác của 'Trình Lâm tiên tử', đã chìm vào giấc ngủ trên người Diệp Tư.

Ước tính, những sự kiện này đều xảy ra trong vòng 'chín mươi năm'.

Bích Thủy Các bị hủy diệt, e rằng có liên quan đến 'phương án Thiên Đình' của quả cầu kim loại lỏng.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài. … Thời gian trôi nhanh.

Trên người Tống Thư Hàng đã phủ đầy bụi, cậu chỉ biết thời gian mình ở trong 'phòng thí nghiệm' này, e rằng đã không ngắn hơn bao nhiêu so với thời gian Thông nương cắm rễ trên đỉnh núi năm xưa.

Lại là hàng trăm năm.

Thu hoạch duy nhất, có lẽ chính là đạo tâm của mình lại kiên định hơn không ít.

Cùng với trạng thái 'tâm không tạp niệm' của mình, đã đạt đến mức độ thuần thục.

Bây giờ, cậu có thể vào trạng thái 'ngẩn người, đầu óc trống rỗng' bất cứ lúc nào. 【Những ngày tháng thế này còn phải kéo dài bao lâu nữa?】【Lần nhập mộng này, khi nào mới kết thúc?】【Quả cầu kim loại lỏng có phải đã quên 'phương án Thiên Đình' rồi không?】 Đúng lúc này, cửa phòng nghiên cứu lại được mở ra.

Quả cầu kim loại lỏng lăn vào.

Trên người ngài vẫn mang theo uy nghiêm của Thiên Đạo, nhưng lần này trên người ngài xuất hiện một chút cảm giác máy móc.

“Tiêu hao một trăm linh bảy sản phẩm thí nghiệm, một cái cũng không thành công.

Chẳng lẽ người có thể trở thành nhân vật chính của ‘kế hoạch Thiên Đình’, chỉ có thể là mảnh vỡ ‘Quỷ Thần’ của Thiên Đạo thứ ba?

Nhưng, mảnh vỡ Quỷ Thần không thuộc về ta...

ẩn họa quá lớn.” Ngài khẽ nói.

Hơn nữa đây còn là tác phẩm của Thiên Đạo thứ ba, cho dù nó có phân tích, mổ xẻ nghiên cứu nhiều năm cũng không thể đảm bảo trong mảnh vỡ ‘Quỷ Thần’ này có còn lưu lại ám chiêu hay cửa sau gì đó của Thiên Đạo thứ ba hay không.

Nhà phát minh nghiên cứu theo một ý nghĩa nào đó cũng tương đương với kẻ điên, đừng xem thường mức độ điên cuồng của họ.

“Cho nên, nếu thật sự muốn dùng mảnh vỡ này làm vật chứa cho ‘kế hoạch Thiên Đình’, cũng phải thêm vào một ý thức chủ đạo.” Trên quả cầu kim loại lỏng, một đôi tay duỗi ra, ấn lên phía trên thiết bị chứa ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’.

Lồng bảo vệ của thiết bị được mở ra, ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’ mà Tống Thư Hàng đang bám vào bị Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng tóm lấy.

“Nếu trước khi tấn thăng Thiên Đạo, ngược lại có thể cắt một phần từ trên người mình xuống, dung nhập vào ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’, trở thành thể chủ đạo ý thức của mảnh vỡ Quỷ Thần.

Nhưng sau khi trở thành Thiên Đạo, nhục thân trở thành bất hủ chi thể, căn bản không thể cắt được.” Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng buồn bực nói.

Chương 1571

Rõ ràng ‘phân ly nhục thân hóa lỏng’ là kỹ năng thiên phú của nó, nhưng sau khi trở thành Thiên Đạo, vì tính chất ‘Thiên Đạo bất hủ’, cho dù là thân thể hóa lỏng cũng không thể bị phá hoại dù chỉ một chút.

Không thể cắt, không thể phân ly.

Cứ như vậy, một trong những năng lực thiên phú đắc ý nhất của nó đã bị phế bỏ.

“Cho nên, chỉ có thể làm như vậy.” Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng tóm lấy ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’, một cái miệng hiện ra trên thân thể hình cầu của nó.

Tống Thư Hàng cảm thấy một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Ngay sau đó, quả cầu kim loại lỏng một ngụm nuốt chửng ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’. 【Không phải nói là muốn thêm một ý thức chủ đạo làm bảo hiểm cho ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’ sao?

Ngươi trực tiếp nuốt nó vào là định biến nó thành phân rồi thải ra ngoài à?】 May thay, quả cầu kim loại lỏng không có thói quen thải phân… có lẽ nó không có chức năng đó.

Sau khi ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’ bị nuốt vào bụng, nó liên tục chịu sự cải tạo từ sức mạnh pháp tắc của ‘Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng’.

Dù là tạo vật của ‘Thiên Đạo thứ ba’, nhưng mảnh vỡ Quỷ Thần đã vỡ nát, mà kẻ cưỡng ép cải tạo nó lại là Thiên Đạo đương nhiệm.

Mảnh vỡ Quỷ Thần không có sức chống cự, bị sức mạnh của Thiên Đạo đương nhiệm không ngừng xâm nhập, sửa đổi.

Quá trình này kéo dài một khoảng thời gian rất lâu.

Dù sao cũng là tạo vật của Thiên Đạo, là thứ do tiền bối cùng cấp bậc sáng tạo ra, việc cải tạo cũng cần chút thời gian.

Tống Thư Hàng không biết thời gian này cụ thể kéo dài bao lâu… dù sao đây cũng không phải là một ký ức tốt đẹp gì, cảm giác còn khó chịu hơn cả việc bị thú khổng lồ nuốt vào bụng tiêu hóa.

Sau đó, cuối cùng cũng có một ngày, ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’ mà Tống Thư Hàng bám vào bị quả cầu kim loại lỏng nôn ra.

Ban đầu chỉ là một khối nhỏ ở trạng thái u linh, sau khi bị nôn ra lại biến đổi nhanh chóng.

Trong nháy mắt, u linh biến thành một nam tử cao lớn.

Đẹp trai tuấn mỹ, hơn nữa vẻ ngoài còn có sức mạnh khiến người ta tin phục.

Đây là một tạo hình nam tử bẩm sinh có tố chất lãnh đạo. 【Mảnh vỡ Quỷ Thần vốn là ‘nữ tính’.

Tuy nhiên, qua tay ta cải tạo, tự nhiên phải thay đổi thiết lập, hóa nữ thành nam.】 Quả cầu kim loại lỏng thầm nghĩ.

Sau đó, nó trầm giọng nói với nam tử do mảnh vỡ Quỷ Thần hóa thành: “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là người chủ đạo ‘phương án Thiên Đình’ của ta… Nếu đã là Thiên Đình, ngươi nên xưng Đế.

Ừm, Thiên Đế đi, từ hôm nay ngươi chính là Thiên Đế.” 【Thiên Đế?】 Nội tâm Tống Thư Hàng bất giác dao động một chút.

Thiên Đế không phải là một Nữ Đế sao?

Tại sao lại xuất hiện dưới hình dạng nam tử?

Hay nói cách khác, vị ‘nam tử’ Thiên Đế hiện tại và vị mà cậu biết không phải là cùng một người?

Quả cầu kim loại lỏng mỉm cười: “Ngươi rất kinh ngạc?

Không hổ là tạo vật của Thiên Đạo thứ ba, dù chỉ là một mảnh vỡ cũng có thể diễn hóa ra ý thức độc lập.

Nhưng mà, từ bây giờ, ngươi sẽ trở thành một phần của ta.” Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm ứng được ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’ mà cậu bám vào rung lên.

Mảnh vỡ Quỷ Thần đứng thẳng người, cung kính đứng bên cạnh quả cầu kim loại lỏng.

Trong cơ thể hắn sinh ra một ý chí hoàn toàn mới, một ý chí lấy quả cầu kim loại lỏng làm chủ. …… Giống như lần trước ném thuộc hạ có hai tay mọc đầy mắt vào ‘không gian’ để chuyển thế. ‘Mảnh vỡ Quỷ Thần’ mà Tống Thư Hàng bám vào cũng bị Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng ném vào ‘cánh cửa không gian’ đó, tiến hành thao tác đầu thai. ‘Chuyển thế’ ở đây không giống với ‘lục đạo luân hồi, chuyển thế đầu thai’ trong các câu chuyện thần thoại.

Đây là Thiên Đạo lợi dụng quyền hạn của mình, để ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’ trà trộn vào thế giới hiện tại.

Tương đương với việc đóng một dấu hợp pháp cho hành vi vượt biên của nó.

Tống Thư Hàng rất có hứng thú với quá trình ‘chuyển thế’.

Trực giác mách bảo cậu, bên trong có lẽ ẩn chứa bí ẩn của ‘kỹ thuật phục sinh’.

Nếu có thể hiểu rõ quá trình ‘chuyển thế’ này, tương lai cậu nói không chừng có thể phát triển ra ‘pháp thuật phục sinh’ của riêng mình, như vậy độ an toàn của cái mạng nhỏ này sẽ tăng lên mấy bậc.

Đáng tiếc là… trong toàn bộ quá trình chuyển thế, cậu đều ở trong trạng thái màn hình đen, giao diện cảm ứng được là một mảng tối đen.

Khó khăn lắm mới hồi phục từ giao diện ‘tối đen’, tình tiết đã nhảy vọt một đoạn dài. ‘Thiên Đế’ đã trưởng thành thành một thiếu niên sáu tuổi.

Nhảy vọt thời gian trong ‘nhập mộng’ đã lâu không gặp.

Nếu như lần nhảy vọt thời gian này xảy ra trong quá trình cậu bị không ngừng nghiên cứu, mổ xẻ thì tốt biết bao? 【Ngoài ra, đối tượng nhập mộng lần này của mình không phải là Trình Lâm tiên tử, mà là Thiên Đế sao?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu nhập mộng là Thiên Đế, vậy môi giới nhập mộng là viên Đế châu kia?

Khi ‘Thiên Đế’ được sáu tuổi, một quái nhân có trùng đồng tìm đến tận cửa, mang Thiên Đế đi, thu hắn làm đồ đệ, dẫn dắt hắn bước lên con đường tu luyện.

Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng.

Mỗi lần ‘nhập mộng’, thu hoạch lớn nhất chính là ‘công pháp’.

Nhập mộng không phải hiện thực, thứ có thể mang về chỉ có ‘kinh nghiệm’ và ‘kiến thức’.

Đạo tâm và công pháp là bảo tàng lớn nhất trong mỗi lần ‘nhập mộng’.

Quá trình tu luyện của Thiên Đế, đây quả thực là một mỏ vàng khổng lồ.

Quái nhân có ‘trùng đồng’ bẩm sinh kia bắt đầu dạy Thiên Đế một bộ pháp môn luyện thể.

Chư thiên vạn giới, bất luận là ‘hệ tu chân, hệ thánh quang, hệ ma pháp, đạo vu sư, thú tu, ma đạo’, bất kể là con đường tu luyện nào, cảnh giới đầu tiên đều tương tự nhau.

Đó chính là quá trình mở các khiếu huyệt trên cơ thể, rèn luyện thân thể, kích hoạt năng lượng bên trong cơ thể.

Như chân khí, thánh quang, vu lực, ma lực, thú khí vân vân.

Quái nhân dạy Thiên Đế là pháp môn rèn thể của hệ tu chân.

Bởi vì 'phương án Thiên Đình' của Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng được triển khai dựa trên nền tảng của hệ tu chân.

Thêm vào đó, mảnh vỡ 'Quỷ Thần' cũng là sản vật của hệ tu chân. 'Pháp môn rèn thể' mà Thiên Đế tu luyện là công pháp mà quái nhân chuyên môn tạo ra cho Thiên Đế.

Tống Thư Hàng dựa vào trạng thái 'nhập mộng', hoàn toàn nắm giữ bộ pháp môn rèn thể này, nhưng khi ngẫm lại kỹ, phát hiện giá trị của bộ 'công pháp rèn thể' này còn không hữu dụng bằng 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》. 《Kim C cương Cơ Sở Quyền Pháp》 là công pháp rèn thể nổi tiếng trong giới tu chân, tính ứng dụng cực rộng.

Còn 'pháp môn rèn thể' của Thiên Đế chỉ giới hạn cho bản thân hắn sử dụng, nếu truyền cho người khác, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Trừ khi có thể tìm được một người có thể chất y hệt Thiên Đế.

Rèn thể, kích hoạt khiếu huyệt trong cơ thể, đột phá đến cảnh giới Nhị phẩm, thiếu niên Thiên Đế tổng cộng dùng khoảng 20 ngày. 【Lợi hại thật, thành tích này chỉ đứng sau Nho gia Thánh nhân.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nho gia Thánh nhân dùng nửa tháng, tức 15 ngày, để đột phá cảnh giới, tấn thăng Nhị phẩm, Thiên Đế dùng nhiều hơn năm ngày.

Sau khi đột phá Nhị phẩm, Thiên Đế tu luyện công pháp kế tiếp do quái nhân truyền thụ.

Cũng là công pháp được tạo riêng cho Thiên Đế, không có tên, trông cũng không có thuộc tính đặc biệt.

Ưu điểm là lượng chân khí khổng lồ… Hai năm sau, Thiên Đế vững bước tiến lên, vào năm tám tuổi, đột phá đến cảnh giới Tam phẩm. 【Ừm, thiên phú không bằng Nho gia Thánh nhân.

Thánh nhân bước này chỉ dùng một năm.】 Tống Thư Hàng bất giác so sánh 'Thiên Đế' với Nho gia Thánh nhân.

Bởi vì từ ghi chép lịch sử của giới tu chân, cảnh giới của Thiên Đế cũng gần đạt đến tầm cao của Nho gia Thánh nhân.

Tuy nhiên, Thiên Đế không giống Nho gia Thánh nhân, hành hạ các trường sinh giả của chư thiên vạn giới, cho nên trong lòng mọi người, họ cho rằng hắn yếu hơn Nho gia Thánh nhân một chút.

Nhưng không nghi ngờ gì, cả hai đều là những tồn tại cùng đẳng cấp.

Cậu không so sánh 'Thiên Đế' với chính mình.

Bởi vì kinh nghiệm của cậu quá kỳ lạ, không có gì để so sánh.

Sau khi tấn thăng Nhị phẩm, Thiên Đế lại bắt đầu quá trình tu luyện khô khan.

Ngày tu, đêm tu.

Uống đan dược, tiếp tục ngày tu, đêm tu.

Bốn năm sau, hắn tấn thăng cảnh giới Tứ phẩm.

Sau đó lại dùng năm năm, thành công ngưng tụ Cửu Long Văn Kim Đan, tấn thăng Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Trước khi tấn thăng Ngũ phẩm Linh Hoàng, hắn thậm chí chưa từng tu luyện một pháp thuật nào, ngoài quyền pháp rèn thể cơ bản, hắn không tu luyện một võ kỹ nào.

Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng nhẹ nhàng thở dài. 《Công pháp》 của Thiên Đế cậu đều đã ghi nhớ kỹ, nhưng giá trị công pháp này không cao, có thể nói là công pháp chuyên thuộc của Thiên Đế, tính bài xích quá mạnh.

Tống Thư Hàng dù có được công pháp cũng không thể truyền cho đệ tử của mình.

Truyền thụ công pháp chuyên thuộc của Thiên Đế, hiệu quả còn không bằng 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong tay cậu.

Cho nên, ngoài việc trải nghiệm quá trình tu luyện từ Nhất phẩm đến Ngũ phẩm của Thiên Đế, tăng thêm không ít kinh nghiệm, cậu không có thu hoạch gì nhiều. 【Thực ra nếu phải nói, quá trình tu luyện từ Nhất phẩm đến Ngũ phẩm của Thiên Đế đối với tôi là vô cùng quý giá.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu từ Nhất phẩm tấn thăng đến Ngũ phẩm Linh Hoàng như hiện nay, trước sau tổng cộng chỉ dùng gần năm tháng.

Đạo tâm, thể chất, công pháp của cậu đều không có vấn đề, nhưng tấn cấp đột phá quá nhanh, luôn khiến cậu có cảm giác ‘không vững chắc’.

Năm tháng trước, cậu còn là một sinh viên đại học bình thường.

Năm tháng sau, cậu đã là một ‘Ngũ phẩm Linh Hoàng’, được xem là cao thủ một phương trong giới tu chân, cho dù gia nhập vào một đại môn phái như ‘Vô Cực Ma Tông’ cũng có thể trở thành phong chủ có thực quyền.

Loại tông chủ tiểu môn phái như ‘Nguyệt Đao Tông’ cũng chỉ có cảnh giới Tứ phẩm.

Chương 1572

Bây giờ nếu gặp lại chủ nhân cũ của Nguyệt Đao Tông Bảo Đao Bá Toái, Tống Thư Hàng một tay là có thể hạ gục hắn.

Bây giờ, nhờ vào kinh nghiệm tu luyện mười mấy năm của Thiên Đế, cảm giác 'không vững chắc' trong lòng Tống Thư Hàng hoàn toàn tan biến.

Cậu vốn là một thanh bảo đao, và kinh nghiệm mười mấy năm này đã mài giũa thanh bảo đao của cậu càng thêm sắc bén. …… Sau cảnh giới Ngũ phẩm, quái nhân 'trùng đồng' liền rời khỏi 'Thiên Đế'.

Quái nhân này vốn là một sản phẩm thí nghiệm thất bại của Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng, nhiệm vụ chủ yếu là dẫn dắt Thiên Đế tấn thăng Ngũ phẩm.

Sau Ngũ phẩm, sức mạnh ẩn giấu trong cơ thể Thiên Đế thức tỉnh, sức mạnh bị tầng tầng phong ấn khi hắn 'chuyển thế' bắt đầu được giải phóng.

Sức mạnh trong phong ấn có hai phần, một là sức mạnh của 'mảnh vỡ Quỷ Thần'.

Hai là sức mạnh của ý thức chủ đạo mà Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng khắc vào mảnh vỡ.

Hai loại sức mạnh này hợp thành một, bắt đầu truyền thừa cho Thiên Đế, dẫn dắt sứ mệnh của hắn.

Thiên Đế sau khi tấn thăng Ngũ phẩm, trong lúc đả tọa tu luyện, bắt đầu tiếp xúc với sức mạnh ẩn giấu trong cơ thể mình.

Sau đó, thiếu niên Thiên Đế được đưa vào sâu trong không gian ý thức.

Trong không gian ý thức, có một giọng nói bắt đầu truyền pháp cho thiếu niên Thiên Đế.

Cảnh giới Ngũ phẩm là một cảnh giới cực kỳ quan trọng.

Sau khi ngưng tụ kim đan, số lượng long văn trên đan quan hệ đến việc một tu luyện giả tương lai có thể tấn thăng đến bước nào.

Bước tiếp theo, 'Kim Đan diễn đồ' cũng quan hệ đến sự mạnh yếu của tu luyện giả.

Kim Đan cảnh giới thứ nhất 【Thực Kim Đan】.

Sau khi ngưng tụ kim đan, tu sĩ dựa theo 'bản tâm' của mình để vẽ hoa văn trên kim đan.

Bản tâm của mỗi tu sĩ khác nhau, cho dù tu luyện công pháp giống nhau, bức vẽ cũng hoàn toàn khác nhau, sau này sự mạnh yếu của kim đan cũng sẽ khác nhau.

Chính vì liên quan đến 'bản tâm', nên tu sĩ cảnh giới Kim Đan rất coi trọng 'đạo tâm'.

Trước khi vẽ hoa văn kim đan, họ sẽ tìm mọi cách tìm cơ hội, mài giũa đạo tâm.

Kim Đan diễn đồ mỗi một nét, mỗi một vạch, hạ bút không hối, không có cơ hội sửa đổi.

Dù không có căn cứ, nhưng đại đa số tu sĩ đều cho rằng hoa văn trên 'Kim Đan cấu đồ' càng phức tạp, thực lực của tu sĩ sẽ càng mạnh!

Khi 'Kim Đan diễn đồ' hoàn toàn hoàn thành, 'Thực Kim Đan' trong cơ thể tu sĩ Ngũ phẩm sẽ được mài giũa càng tròn trịa, càng ngưng thực.

Khiến kim đan hóa thành màu tím vàng.

Đây là cảnh giới thứ hai của Kim Đan 【Tử Kim Đan】.

Trong đó, nét cuối cùng của Kim Đan diễn đồ đặc biệt quan trọng.

Đây là nét điểm nhãn trước khi hoàn thành bức vẽ, có tác dụng kích hoạt toàn bộ công hiệu của Kim Đan diễn đồ.

Hơn một nửa tu sĩ Ngũ phẩm không thể tấn cấp chính là bị kẹt ở nét cuối cùng của Kim Đan cấu đồ.

Không phải họ không muốn hạ bút, mà là họ không biết bắt đầu từ đâu.

Thiếu đi một chút linh quang và ngộ tính cuối cùng. … Tống Thư Hàng lúc này đang ở giai đoạn ‘Kim Đan diễn đồ’.

Trong hiện thực, cậu mới vừa tấn thăng không lâu, còn chưa nghĩ ra phải vẽ hoa văn kim đan của mình như thế nào.

Cậu cũng không vội, ban đầu cậu chuẩn bị dùng mấy tháng để ổn định cảnh giới và đạo tâm của mình, sau đó mới thử ‘Kim Đan cấu đồ’.

Bây giờ, khi cậu bám vào người ‘thiếu niên Thiên Đế’, cậu được tự mình cảm nhận quá trình ‘Kim Đan diễn đồ’.

Trong không gian ý thức, giọng nói truyền thừa kia dẫn dắt thiếu niên Thiên Đế, khắc họa hoa văn trên kim đan.

Chính giữa bức vẽ là một tòa cung điện hùng vĩ.

Đó là cung điện trung tâm của Thiên Đình.

Lấy tòa cung điện này làm điểm xuất phát, lan ra bốn phương tám hướng, từng tòa cung điện với kiểu dáng khác nhau xuất hiện trên kim đan của ‘thiếu niên Thiên Đế’.

Kim Đan diễn đồ Thiên Đình.

Thiên Đế từ Nhất phẩm đến Ngũ phẩm, công pháp tu luyện có đặc sắc lớn nhất chính là ‘năng lượng khổng lồ’.

Hắn có đủ linh lực để chống đỡ cho việc khắc họa một bức cấu đồ mênh mông trên kim đan. 【Cái này ngầu bá cháy.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vì ở trong ‘trạng thái nhập mộng’, các bước của 【Kim Đan Thiên Đình Đồ】 cũng bị Tống Thư Hàng ghi nhớ lại.

Nếu Tống Thư Hàng muốn, đợi cậu trở về thế giới hiện thực, cậu có thể vẽ một bức 【Kim Đan Thiên Đình Đồ】 tương tự trên kim đan của mình.

Dù sao cậu cũng đã trải nghiệm hoàn hảo quá trình chi tiết Thiên Đế tu luyện từ Nhất phẩm đến Ngũ phẩm. ‘Tâm cảnh’ của Thiên Đế, kinh nghiệm của Thiên Đế, công pháp truyền thụ và kiến thức tu luyện mà Thiên Đế nhận được, Tống Thư Hàng đều đã trải nghiệm qua.

Nếu muốn mô phỏng, sau khi loại bỏ các yếu tố can thiệp từ kinh nghiệm và đạo tâm của bản thân, cậu dám đảm bảo mình ít nhất có thể mô phỏng được hơn bảy mươi phần trăm độ tương tự.

Không chỉ vậy, vì kinh nghiệm của bản thân cậu phong phú hơn, đạo tâm mấy trăm năm, những trải nghiệm quý giá từ việc chết đi sống lại hết lần này đến lần khác, Thiên Đình mà cậu vẽ sẽ còn hoa lệ hơn, phức tạp hơn.

Hàng nhái có thể hoa lệ hơn hàng thật, hỏi ngươi có sợ không? …… Lúc này, Thiên Đế đã một mạch hoàn thành 99% ‘Kim Đan diễn đồ’.

Một bức ‘Thiên Đình đồ’ hoa lệ xuất hiện trên kim đan của hắn, chỉ còn thiếu nét cuối cùng.

Các tu sĩ Ngũ phẩm khác phải dùng mười năm, mấy trăm năm, thậm chí cả ngàn năm, để từng chút một vẽ nên hoa văn kim đan của mình.

Quá trình Kim Đan cấu đồ, hạ bút không hối.

Mà 'đạo tâm' có thể không ngừng tăng cường thông qua mài giũa.

Theo sự thay đổi đạo tâm của tu sĩ Ngũ phẩm, chi tiết của 'thành phẩm cuối cùng' của hoa văn kim đan cũng không ngừng thay đổi.

Hoàn thành Kim Đan cấu đồ trong một hơi nghe rất ngầu, nhưng trong tình huống 'kỹ thuật' vẽ trên kim đan và đạo tâm đều chưa đạt đến mức hoàn mỹ nhất, hoàn thành 'Kim Đan cấu đồ' theo từng giai đoạn là lựa chọn tốt nhất.

Lùi một bước mà nói, 'linh lực' của đại đa số tu sĩ đều không thể chống đỡ cho họ hoàn thành Kim Đan cấu đồ trong một hơi, phương pháp thao tác này quá xa xỉ. …… Sau khi Thiên Đế hoàn thành 99% Kim Đan cấu đồ, hắn đứng dậy từ trạng thái bế quan.

"Bước cuối cùng." Thiếu niên Thiên Đế nhẹ giọng nói.

Do bắt đầu tu luyện từ năm sáu tuổi, trạng thái trưởng thành của hắn cũng bị trì hoãn rất nhiều.

Lúc này hắn ở cảnh giới Ngũ phẩm, trông chỉ như một thiếu niên mười hai, mười ba tuổi.

Nét cuối cùng của Kim Đan cấu đồ này, cho dù là toàn bộ 'truyền thừa mảnh vỡ Quỷ Thần' của hắn cũng không thể hoàn thành trong một hơi.

Nét cuối cùng, ngoài việc cần 'thiên phú', còn cần duyên và lĩnh ngộ, không phải chỉ đơn thuần 'bế tử quan' là có thể hoàn thành.

Ngoại trừ một vị đại năng 'không có long văn' nào đó… Vì cảm thấy kim đan của mình không có long văn, không dám ra ngoài gặp người, nên dứt khoát bế tử quan, một mạch từ Ngũ phẩm bế quan đến Lục phẩm mới xuất quan.

Chuyện như vậy, chư thiên vạn giới cũng chỉ xảy ra một lần.

“Nói đến ‘đốn ngộ’, không có gì có thể kích phát tiềm năng để tiến vào đốn ngộ hơn là ‘đối mặt với cái chết’, ta cần thử thách, cần đi tìm cơ duyên của cái chết.” Thiếu niên Thiên Đế nói.

Tống Thư Hàng: “……” Lời này nghe có vẻ rất có lý, nhưng ý nghĩa ngầm khi dịch ra chính là không có gì có thể kích thích tiềm năng của con người hơn là tác tử và tìm đường chết.

Tam Lãng tiền bối được coi là thành viên rất có tiềm lực trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, có phải là vì anh ấy thường xuyên tìm đường chết, kích phát tiềm năng của mình không?

“Nhưng, ta phải đi đâu để tìm ‘cơ duyên của cái chết’?” Thiên Đế nói.

Bởi vì quái nhân có trùng đồng đã rời khỏi thiếu niên Thiên Đế, Thiên Đế không có một người dẫn đường và vai trò sư phụ, mọi thứ chỉ có thể dựa vào chính mình.

“Đúng rồi, lúc này có thể cầu nguyện ‘Thần’!” Thiếu niên Thiên Đế mắt sáng lên nói.

Cũng không biết thiếu niên Thiên Đế trước sáu tuổi đã bị nhồi nhét tư tưởng gì?

Đã tấn thăng Ngũ phẩm Linh Hoàng mà vẫn còn cầu nguyện ‘Thần’, lối suy nghĩ này… quả thực kỳ lạ.

Khoảng thời gian đó, chính là lúc Tống Thư Hàng ‘nhập mộng nhảy vọt’. …… Thiếu niên Thiên Đế chắp hai tay lại, miệng bắt đầu cầu nguyện.

“Hỡi Thần~~ xin hãy cho con biết làm thế nào để tìm cơ hội ‘đối mặt với cái chết’!” Thiếu niên Thiên Đế nói như vậy.

Tuy nhiên, không có vị thần minh nào đáp lại lời cầu nguyện của ‘thiếu niên Thiên Đế’.

Trên thế giới này, tuy có tồn tại ‘Thiên Đạo’ sánh ngang thần linh.

Đồng thời, trường sinh giả, Cửu phẩm Kiếp Tiên ở một mức độ nào đó được gọi là ‘thần minh’ cũng không có vấn đề.

Nhưng hiện tại, không có vị đại lão nào rảnh rỗi đến mức đáp lại thiếu niên Thiên Đế.

“Ủa?

Lời cầu nguyện của mình không đủ thành tâm sao?” Thiếu niên Thiên Đế thầm nghĩ.

Sau một hồi suy nghĩ, thiếu niên Thiên Đế đột nhiên mắt sáng lên: “Đúng rồi, phải có tế phẩm!

Cầu nguyện Thần, đầu tiên cần có tế phẩm.

Sau đó dựng một tế đàn mới có thể đối thoại với Thần.” Sau đó, thiếu niên Thiên Đế vui vẻ chạy ra ngoài tìm tế phẩm.

Tống Thư Hàng: “……” Vị quái nhân trùng đồng kia ngoài kiến thức về ‘tu luyện’, không hề truyền thụ cho thiếu niên Thiên Đế thứ gì khác.

Có lẽ theo việc ‘phong ấn’ trong cơ thể hắn từng chút một được giải khai, hắn có thể kế thừa kiến thức phong phú từ ‘mảnh vỡ Quỷ Thần’ cũng như ý thức chủ đạo mà ‘Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng’ để lại.

Nhưng hiện tại mà nói, hắn là một tờ giấy trắng trong phương diện này.

Thiếu niên Thiên Đế chạy ra ngoài, đuổi bắt trong rừng núi.

Hắn hái được một số thiên tài địa bảo quý giá.

Loại thiên tài địa bảo này ở thời viễn cổ không hiếm.

Trong lúc hái thiên tài địa bảo, hắn còn tiện tay bắt luôn con thú bảo vệ.

Dù chưa tu luyện pháp thuật, nhưng cảnh giới Ngũ phẩm + quyền pháp rèn thể cơ bản cũng đủ để hắn bắt nạt những con thú bảo vệ chỉ khoảng Tam phẩm này.

Sau khi trở về nơi bế quan của mình, thiếu niên Thiên Đế dùng đá xếp thành một tế đàn, lại đem thiên tài địa bảo và linh thú bảo vệ đã trói chặt ném lên tế đàn.

Chương 1573

“Thần minh hỡi, con ở đây cầu nguyện Ngài, xin hãy chỉ dẫn phương hướng tiếp theo cho con.

Con cần biết cơ hội ‘đối mặt với cái chết’.

Tốt nhất là ở gần con một chút, vì nếu quá xa con sẽ không tìm được đường.” Thiếu niên Thiên Đế vẻ mặt nghiêm túc.

Cảnh tượng này, tuyệt đối là lịch sử đen tối của ‘Thiên Đế’ tương lai.

Hơn nữa, rất đáng tiếc, gần đây không có đại lão Kiếp Tiên và đại năng trường sinh giả nào đi ngang qua.

Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng cũng không biết vì sao, không đáp lại lời cầu nguyện của ‘thiếu niên Thiên Đế’.

Theo lý mà nói, kế hoạch ‘phương án Thiên Đình’ này đối với Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng là một mắt xích rất quan trọng, nó nên thường xuyên chú ý đến thiếu niên Thiên Đế mới phải.

Nhưng nó không hề đáp lại ‘thiếu niên Thiên Đế’.

Cứ như vậy, thiếu niên Thiên Đế trước mắt lại lặp lại ba lần tế lễ mà hắn cho là ‘thành tâm’, vẫn không thu hoạch được gì.

“Kỳ lạ, rốt cuộc là bước nào có vấn đề?” Thiếu niên Thiên Đế khoanh chân ngồi, nghi hoặc nói. 【Bởi vì ngươi không có thiên phú tác tử, chuyện tác tử sao có thể hỏi người khác được?

Chuyện này nên xuất phát từ nội tâm mới đúng.

Ví dụ như Tam Lãng tiền bối tác tử, tự nhiên không gượng ép, là cảnh giới cao nhất của tác tử.】 Tống Thư Hàng thầm châm chọc trong lòng.

Khi cậu vừa châm chọc xong, thiếu niên Thiên Đế đột nhiên lộn một vòng trên đất, nhanh chóng bật dậy: “Là Thần sao, Ngài nghe thấy lời cầu nguyện của con rồi ư?” Tống Thư Hàng: “???” Chẳng lẽ thật sự có đại lão Kiếp Tiên và trường sinh giả đi ngang qua, hoặc là bản thể Thiên Đạo đang trả lời thiếu niên Thiên Đế?

“Nhưng mà, hỡi Thần~~ thiên phú tác tử là cái gì, cần phải lấy ở đâu?” Thiếu niên Thiên Đế lại hỏi.

Tống Thư Hàng: “……” “Thần ơi, ít nhất xin hãy giải thích tác tử là cái gì?” Thiếu niên Thiên Đế lại hỏi.

Tống Thư Hàng: “……” Chờ đã, chẳng lẽ ‘Thiên Đế’ cũng giống như Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Nho gia Thánh nhân, cảm ứng được sự tồn tại của cậu?

Và có thể giao lưu với cậu?

Thiên Đế lúc này chỉ có thực lực Ngũ phẩm thôi mà, có thể cảm ứng được sự tồn tại của cậu sao?

Hay là thử xem?

Tống Thư Hàng nói: 【Tác tử, là một loại virus tên là bệnh Tam Lãng.

Có tính lây nhiễm rất đáng sợ.

Nếu ngươi thật sự muốn thử tác tử, vậy thì hãy đến đỉnh núi cao nhất kia, phong ấn linh lực của mình, dùng sức nhảy xuống.

Một cú nhảy của niềm tin, trong quá trình rơi xuống, ngươi sẽ trải nghiệm được cảm giác ‘cái chết’ đang đến gần.】 “Ta hiểu rồi.” Thiên Đế nói.

Thế là, thiếu niên Thiên Đế hưng phấn đứng dậy, chạy về phía ‘đỉnh núi cao nhất’ gần đó.

Đó là một vách đá thẳng đứng, loại mà rơi xuống chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Thiên Đế hít sâu một hơi, sau đó hắn bắt đầu phong ấn linh lực của mình.

Trong quá trình phong ấn linh lực, thiếu niên Thiên Đế cảm thấy vô cùng tò mò: “Ủa, tại sao mình lại biết cách phong ấn linh lực?

Mình chưa từng học qua mà?” Nhưng, cứ như là bản năng, hắn chỉ cần nghĩ muốn phong ấn linh lực của mình, trong đầu liền xuất hiện phương pháp phong ấn linh lực.

“Tất cả đều không thành vấn đề!” Thiếu niên Thiên Đế hét lớn một tiếng, nhảy xuống thung lũng.

Trên đường rơi xuống, thiếu niên Thiên Đế tự mình cảm nhận được ‘cái chết’.

“Đây là cảm giác của cái chết sao?

Trong cơ thể ta dường như có thứ gì đó đã thức tỉnh.” Thiếu niên Thiên Đế nhẹ giọng nói.

Hắn cảm giác mình dường như đã có chút nắm chắc và đốn ngộ, có thể đi vẽ nét cuối cùng của ‘Kim Đan diễn đồ’!

Cũng gần đủ rồi, mình có thể dừng lại được rồi.

Nhưng mà… hắn không biết cách dừng lại, hắn ngay cả ngự kiếm phi hành cũng không làm được.

À đúng rồi, hắn ngay cả bản mệnh pháp khí cũng chưa luyện chế.

Ầm~~ Thiên Đế trẻ tuổi rơi xuống đất, tạo ra một cái hố siêu lớn trên mặt đất.

Do linh lực toàn bộ bị phong ấn, hắn hoàn toàn dựa vào nhục thân Ngũ phẩm Linh Hoàng để chống đỡ va chạm từ việc rơi từ vách đá xuống.

Thiên Đế trẻ tuổi nôn ra máu, tay phải run rẩy, bám vào đất trước mặt, muốn bò ra khỏi hố.

Hắn dùng hết sức lực, bò được hai bước.

Sau đó, hắn nghiêng đầu, ngất đi.

Tầm mắt của Tống Thư Hàng cũng tối sầm lại.

Không tìm đường chết thì sẽ không chết, đạo lý này tại sao hắn lại không hiểu?

Cậu hiện đang bám vào người Thiên Đế, tự mình cảm nhận mọi thứ Thiên Đế trải qua.

Cậu cảm nhận được sự yếu đuối sau khi Thiên Đế tự phong linh lực, cậu cảm nhận được sự kiên định của Thiên Đế khi rơi từ vách đá xuống.

Còn có cái trải nghiệm va chạm đến tuyệt vọng kia.

Cuối cùng, khi nhục thân Thiên Đế va chạm với mặt đất, loại sát thương dội ngược lại kia, Tống Thư Hàng cũng nhận hết.

Chết rồi, chết rồi.

Ý thức của Tống Thư Hàng cũng hôn mê đi.

×××××××××× Khi Tống Thư Hàng một lần nữa mở mắt, phát hiện mình đã tạm thời kết thúc ‘trạng thái nhập mộng’.

Không biết vì sao, trong lòng cậu có một dự cảm, lần ‘nhập mộng’ này e là còn chưa kết thúc.

Hy vọng là ảo giác của mình thôi.

Cậu thực sự không muốn dính dáng quá nhiều nhân quả với ‘Thiên Đế’.

Ngoài ra, về chuyện 【Phương án Thiên Đình】 của Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng, có cơ hội phải đi nói với Bạch tiền bối Two một chút.

Luôn cảm thấy ‘phương án Thiên Đình’ này dường như còn chưa kết thúc.

Đặc biệt là ‘Thiên Đế’ lại tái sinh dưới hình dạng nữ tử.

Dù Thiên Đình viễn cổ đã bị hủy, nhưng 【Phương án Thiên Đình】 này không lẽ vẫn còn tiếp diễn chứ?

“Ngươi tỉnh rồi à?” Bên tai truyền đến giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ.

Tống Thư Hàng hơi quay đầu lại, liền thấy Bạch Long bao bọc thân ảnh của Tô Thị A Thập Lục, A Thập Lục vẫn còn trong trạng thái hôn mê tiến hóa.

Mà cậu cũng được Công Đức Xà Mỹ Nhân bảo vệ trong lòng.

“Tôi ngủ bao lâu rồi?” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Lần ‘nhập mộng’ này thân tâm đều mệt mỏi, cuộc sống bị nghiên cứu mấy trăm năm vẫn còn rõ mồn một, còn khiến người ta tuyệt vọng hơn cả lần của Thông nương.

“Gần một ngày rồi.

Nếu tính theo thời gian bên ngoài, hôm nay đã là ngày 5 tháng 10.” Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói.

“Ngày 5 rồi à?

Nhanh thật.

Ngày 7 là Tiên Yến của Biệt Tuyết tiên tử, tôi đã mong chờ hơn nửa năm rồi, không muốn bỏ lỡ.

Chúng ta vẫn chưa tìm được lối ra sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đã tìm thấy rồi.” Bạch Long tỷ tỷ cười nói: “Vừa tìm thấy.” Nói xong, Bạch Long tỷ tỷ cúi đầu húc nhẹ một cái, sừng rồng mở ra cánh cửa không gian.

Ngay sau đó, cô mang theo Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục trở về không gian ‘vùng đất thử thách’ trước đó.

Lối ra của vùng đất thử thách vẫn còn dư âm của cuộc va chạm sức mạnh siêu cấp, linh lực xung quanh đang ở trong trạng thái bạo loạn, e là cần một thời gian rất dài mới có thể hồi phục.

Vũ Nhu Tử cuộn tròn thành một cục, mái tóc đen dài phủ lên người, ngủ rất say.

Thấy Vũ Nhu Tử bình an vô sự, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu hạ xuống đất, lấy ra ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’, bế Vũ Nhu Tử lên, đặt vào trong xe.

Lại đón lấy A Thập Lục, đặt bên cạnh Vũ Nhu Tử.

“Tiếp theo, đã đến lúc rời khỏi bí cảnh.” Tống Thư Hàng nói.

“Thảo nguyên ở lối ra của bí cảnh thử thách… có một phần là ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’.” Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên lên tiếng.

“Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ?

Hóa ra là vậy.” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Chẳng trách lúc đó khi ra khỏi ‘vùng đất thử thách’, lại cảm nhận được một cảm giác quen thuộc.

“Bạch Long tỷ tỷ, có thể thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình mang đi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Long lắc đầu: “Nếu là bản thể của ta ở đây, chuyện cỡ này dễ dàng làm được.

Nhưng ta hiện tại chỉ là hóa thân công đức.” “Tuy nhiên, ta có thể để lại một tọa độ ở đây.

Nếu tương lai thực lực của ngươi đạt đến tầng thứ tương ứng, có thể thông qua tọa độ trực tiếp tiến vào, thu lấy mảnh vỡ Thiên Đình này.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Long mỉm cười: “Ngươi cũng đừng vội cảm ơn ta, Thiên Đế đã phục sinh… nói không chừng hắn sẽ thu lấy mảnh vỡ Thiên Đình trước một bước cũng không chừng.” “Vậy đợi chúng ta trở về thế giới hiện tại, tôi sẽ tìm người giúp đỡ thu lấy mảnh vỡ Thiên Đình.” Tống Thư Hàng gật đầu nói. …… Dưới sự dẫn dắt của Bạch Long, mấy người Tống Thư Hàng tiến vào cuối thảo nguyên.

Khi cậu đưa tay ấn vào bức tường chắn ở cuối, cậu cảm nhận được bản thân đã xuyên qua không gian.

Ngay sau đó, cậu đã trở về thế giới hiện tại.

Thế giới hiện tại quen thuộc, Việt Nam, thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình.

“Tôi về rồi, đây chính là hương vị của nhà.” Tống Thư Hàng hạnh phúc vươn vai.

Tiếp theo, về nhà xem sao?

Hà Long Thần Hành Chiến Xa nếu chạy trên đường ở thành phố Văn Châu, tuyệt đối sẽ rất ngầu… Chiến xa vị cổ, toàn thân mạ vàng.

Chương 1574

Hơn nữa còn có hai con hà long kéo xe phía trước.

Dù sao cũng là hà, chúng nó vẫn thuộc họ rồng, có một số hình thái cơ bản của rồng, tuyệt đối sáng mắt!

Nhưng mà, quá nổi bật.

Không thích hợp lắm.

Hơn nữa, rất có thể sẽ bị chú cảnh sát giữ xe lại, vì điều khiển xe ngựa độ chế trái phép… Cho nên Tống Thư Hàng chuyển Hà Long Thần Hành Chiến Xa vào thế giới hạt nhân.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đều còn trong trạng thái hôn mê, đợi về đến nhà rồi hãy đưa hai cô gái ra. …… Tô Thị A Thập Lục bị chuyển vào thế giới hạt nhân, nhưng Bạch Long tỷ tỷ lại không đi theo vào.

Cô giống như Công Đức Xà Mỹ Nhân, có năng lực hành động rời khỏi chủ nhân.

Bạch Long tỷ tỷ ẩn đi thân hình, lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, tò mò quan sát sự thay đổi của nhân gian.

Tống Thư Hàng đi về hướng nhà mình, đồng thời lấy điện thoại ra.

Điện thoại sau khi trở về thế giới hiện tại, thời gian tự động đồng bộ.

Ngày 5 tháng 10 năm 2019, 09:32, Thứ Bảy, âm u chuyển nhiều mây.

“Tuy là ngày lễ, nhưng giờ này, ba mẹ chắc chắn đã dậy rồi.”

Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Bạch Long dịu dàng hỏi: “Động phủ của ngươi ở gần đây à?” “Ừm… nhà tôi ở ngay đường Bạch Kình.

Nhưng mà, không được xem là động phủ.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu bước đi nhẹ nhàng, rất nhanh đã trở về trước cửa nhà quen thuộc của mình.

Tống Thư Hàng đứng trước cửa nhà mình, nhìn cánh cửa chính, trong lòng lại có cảm giác vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

“Di chứng sau khi nhập mộng đây mà.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở dài.

Trong hiện thực chỉ mới hơn một tháng không thấy cửa nhà mình, nhưng về mặt tình cảm, cậu lại như đã có mấy trăm năm không về nhà, khiến cậu không khỏi nảy sinh cảm xúc ‘thiếu tiểu ly gia lão đại hồi’.

“Con về rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, cậu đưa tay nhấn chuông cửa.

“Đến đây.” Người mở cửa là mẹ Tống.

Mẹ Tống ngày càng trẻ ra, thật sự là nghịch sinh trưởng.

Lúc mẹ Tống còn trẻ là hoa khôi của trường, bây giờ bà đứng cạnh Tống Thư Hàng, thật sự giống như chị em.

“Mẹ, con về rồi.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, kích động nói.

Cảm động vì mấy trăm năm không gặp mẹ mình này, thực sự không thể dùng lời để hình dung.

Nếu tính cách cậu sến súa một chút, bây giờ chắc chắn sẽ lao vào lòng mẹ mà khóc một trận đã đời.

Mẹ Tống nhìn chàng trai cao lớn trước mặt, vẻ mặt ngơ ngác.

Một lúc sau, mẹ Tống nghi hoặc nói: “Cậu là ai vậy?” Cậu là ai vậy?

Là ai?

Ai?

Lời nói của mẹ Tống tự động có tiếng vang trong đầu Tống Thư Hàng.

“Là con đây, Thư Hàng đây.

Ngoại hình của con không thay đổi mà?” Tống Thư Hàng bất giác sờ mặt mình, không lẽ lúc bám vào nhập mộng ‘Thiên Đế’, đã ảnh hưởng đến ngoại hình của mình, khiến mẹ không nhận ra cậu nữa?

“Thư Hàng?

Tên này có chút quen quen…” Mẹ Tống nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, đột nhiên mắt bà sáng lên: “Bá Tống?

Cậu tên là Bá Tống đúng không?” Tống Thư Hàng: “……” Cậu có một dự cảm không lành.

Mẹ Tống dường như hoàn toàn không nhớ dáng vẻ của cậu, chỉ có thể dựa vào năng lực của thánh ấn ‘thiên hạ không ai không biết vua’, đọc ra thánh hiệu của cậu.

Chẳng lẽ hiệu quả của 【Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc】 vẫn chưa tan đi?

Không đúng, chúng ta đã ra khỏi Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc rồi, ký ức của mọi người nên được khôi phục rồi chứ?

Chẳng lẽ việc khôi phục ký ức cần chút thời gian đệm?

“Mẹ, mẹ nhìn kỹ con đi.

Con là con trai của mẹ, Thư Hàng đây.” Tống Thư Hàng nói.

Có lẽ mẹ nhìn cậu nhiều hơn sẽ nhớ ra cậu?

“Tiên sinh Bá Tống đừng đùa nữa, con của tôi, nó sau khi sinh không lâu… đã chết yểu rồi.” Mẹ Tống vẻ mặt bi thương nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Gì cơ?

Chết yểu?

What?

Mình chết yểu lúc nào?

Lạy trời, chính mình còn không biết mình chết yểu lúc nào nữa.

Chẳng lẽ… mình đã xuyên đến một thế giới song song?

Ở thế giới này, Tống Thư Hàng tiên sinh đáng thương sau khi vừa sinh không lâu, đã không may qua đời?

Trong chốc lát, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên hàng trăm khả năng và suy đoán.

“Có chuyện gì vậy?” Lúc này, lại có một giọng nam trầm thấp vang lên.

Ba Tống phiên bản trẻ tuổi từ trong nhà đi ra, ông mặc áo choàng ngủ, vẻ mặt mệt mỏi.

Ba Tống nhìn thấy Tống Thư Hàng, gãi đầu: “Ủa?

Cậu em này trông quen quá.” 【Ba vẫn còn ấn tượng về mình?】 Tống Thư Hàng mừng thầm trong lòng: “Là con đây, ba, con là Thư Hàng đây.

Hai người thật sự không có chút ấn tượng nào về con sao?” “Tiên sinh Bá Tống, cậu đừng đùa.

Tôi không có đứa con trai lớn như cậu… con của chúng tôi đã chết yểu từ mười mấy năm trước ngay sau khi mới sinh.” Ba Tống xua tay nói, rồi trên mặt cũng nặn ra một vẻ bi thương.

Tôi không có đứa con trai lớn như cậu~ Tôi không có đứa con trai như cậu~ Tống Thư Hàng: “……” “Nhưng mà, tiên sinh Bá Tống không cần lo cho vợ chồng chúng tôi.

Thực ra nỗi đau con chết yểu đã qua mười mấy năm rồi, chúng tôi đã quên đi nỗi buồn.

Hơn nữa, tiếp theo, chúng tôi chuẩn bị có một đứa con khác.” Ba Tống tiếp tục nói.

Nói xong, ông dịu dàng nhìn mẹ Tống.

Mẹ Tống phối hợp nép vào lòng ông.

Hai người không hề để ý đến cảm nhận của con trai ruột, công khai rắc cẩu lương.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Mẹ Tống vẻ mặt e thẹn nói: “Thực ra, mấy ngày đó em đang trong kỳ nguy hiểm, nói không chừng chúng ta đã có đứa con thứ hai.

Mấy ngày nữa, em đi thử xem.” Ba Tống: “Lần này anh muốn có con gái, con gái tình cảm.” Mẹ Tống mỉm cười nói: “Chúng ta có thể có thêm hai đứa, bây giờ có chính sách hai con.

Đứa con đầu của chúng ta chết yểu rồi, nên chắc có thể xin sinh đứa thứ ba.” “Được, tất cả nghe theo em.” Ba Tống nói.

Tống Thư Hàng: “……” Đứa con trai lớn chết yểu của hai người, hiện đang đứng trước mặt hai người, miệng ngập cẩu lương hai người rắc đây này.

Tống Thư Hàng lúc này cảm thấy, thật đúng là cạn lời.

Không đúng, Đậu Đậu đã kết hôn rồi, không thể dùng cách nói này nữa… cũng không đúng, hôn lễ của Đậu Đậu đã hủy rồi… Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, thở dài.

Xem ra, sau khi vượt ngục, hiệu quả phụ của 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' vẫn không biến mất?

Hơn nữa, sức mạnh trong suốt hóa của Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc còn nghiêm trọng hơn cậu tưởng.

Ví dụ như bây giờ.

Ba Tống, mẹ Tống đang nói chuyện với cậu, vừa quay đầu đi, hai người nhìn nhau đắm đuối, trao đổi vài câu, rồi quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng… liền quên mất cậu.

"Ủa?

Cậu em này trông quen quá, có vài phần giống anh lúc trẻ." Ba Tống nói.

"Là tiên sinh Bá Nho à?

Tiên sinh Bá Nho cậu tìm ai?" Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng: "……" Nếu không phải biết 'Tán Đạo Nhân' còn ở Bích Thủy Các, Tống Thư Hàng suýt nữa đã tưởng ông ấy chạy đến thành phố Văn Châu, truyền thụ công pháp độc quyền của mình cho ba mẹ Tống rồi.

Một lúc sau, Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật nói: "Xin lỗi, tôi nhấn nhầm chuông cửa." Sau đó, cậu ôm lấy trái tim bị đâm thủng của mình, vẫy tay với ba Tống, mẹ Tống, lặng lẽ rời đi.

Với thực lực hiện tại của cậu, lặng lẽ không tiếng động trở về phòng mình là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng với tiền đề là ba mẹ Tống đều không thể nhớ cậu, cho dù trở về phòng mình cũng không có ý nghĩa gì.

Bạch Long tỷ tỷ duỗi vuốt, nhẹ nhàng vỗ đầu Tống Thư Hàng: “Đừng buồn, ngươi đã ra khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ rồi, sẽ có cách giải trừ ‘thân phận trong suốt hóa’.” “Bạch Long tỷ tỷ không cần lo lắng, đả kích cỡ này, đối với tôi chỉ như mưa bụi thôi.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Mấy trăm năm cộng sinh, mấy trăm năm cuộc đời u linh bị người ta cắt lát nghiên cứu, cộng thêm những lần chết đi sống lại đủ kiểu, đạo tâm của cậu đã từ cứng như sắt tiến hóa thành cứng hơn cả siêu hợp kim.

“Nếu ảnh hưởng của ‘Tiểu Hắc Ốc’ đối với tôi vẫn chưa biến mất… vậy Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cũng đang trong trạng thái này nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

Vậy thì, Tô Thị A Thất và Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng đã quên A Thập Lục và Vũ Nhu Tử?

Linh Vũ Điệp Tôn Giả sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

×××××××××× “Tiếp theo ngươi định đi đâu?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Trước tiên tìm một nhà nghỉ gần đây ở lại, sau ngày 7 là Tiên Yến của Biệt Tuyết tiên cơ, đến lúc đó tôi phải chạy qua tham dự yến tiệc.

Đúng rồi… Bạch tiền bối nhất định vẫn còn nhận ra tôi.

Nếu bản thể Bạch tiền bối đã ra khỏi trạng thái bế quan, tôi sẽ cùng ngài ấy đi Tiên Yến.” Tống Thư Hàng nói.

Trên đường Bạch Kình có một nhà nghỉ nhỏ được đánh giá tốt.

Tống Thư Hàng đến quầy lễ tân.

“Chào ngài, thưa tiên sinh.

Chương 1575

Ngài muốn nhận phòng ạ?

Có đặt trước không ạ?” Cô bé lễ tân khách sạn mỉm cười với Tống Thư Hàng.

“Không có đặt trước, cho tôi một phòng đơn, ở đến hết ngày 6.” Tống Thư Hàng đưa chứng minh thư của mình.

“Được ạ, thưa tiên sinh.” Cô bé nhận lấy chứng minh thư của Tống Thư Hàng.

Trong thế giới hiện tại, tất cả hình ảnh, tài liệu liên quan đến Tống Thư Hàng đều trở nên trong suốt hóa.

Chứng minh thư của Tống Thư Hàng vì mang theo bên người, tiến vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, nên tài liệu trên đó không bị xóa đi.

Cô bé nhận lấy chứng minh thư đăng ký một chút, sau đó trả lại chứng minh thư cho Tống Thư Hàng.

Rồi sau đó… cô bé liền quên mất Tống Thư Hàng.

Cô cúi đầu thao tác trên máy tính một lúc, đột nhiên vẻ mặt mờ mịt.

Sau đó cô ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng: “Ủa?

Chào ngài… ngài là tiên sinh Bá Tống?

Ngài muốn nhận phòng ạ?

Có đặt trước không ạ?” Tống Thư Hàng lòng nghẹn lại.

“Có phòng không?

Tôi muốn một phòng đơn.

Cô vừa rồi chắc đã đăng ký cho tôi rồi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cô bé vẻ mặt mờ mịt.

Cô cúi đầu nhìn máy tính: “Ủa?

Vừa rồi tôi đã tiến hành thao tác đăng ký, nhưng trên đó không có tài liệu gì cả… kỳ lạ, sao lại thế này?” Tống Thư Hàng: “……” Hiệu quả của Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, bá đạo đến vậy sao?

Cô bé vẻ mặt trầm tư.

Một lát sau, cô ngẩng đầu: “Ủa?

Chào ngài… ngài là tiên sinh Bá Nho?

Ngài muốn nhận phòng ạ?

Có đặt…” “Không, tôi chỉ đi dạo lung tung thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Tôi vẫn nên tìm một nơi nào đó đợi Bạch tiền bối thôi, nếu qua đêm thì về thế giới hạt nhân của mình hoặc lẻn về nhà mình qua đêm.

Ra khỏi khách sạn, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, tìm số của ‘Tối Việt Cư Sĩ’, gọi cho ông một cuộc… “Chắc là số này.” Tống Thư Hàng tìm ra số này.

Đạo hiệu thật sự của Tối Việt Cư Sĩ là gì, cậu đã quên từ lâu… muốn nhớ cũng không nhớ được.

Cậu lưu trong danh bạ điện thoại là một ‘tên đồng âm’, phương pháp này do Bắc Hà tiền bối cung cấp. **Cách đọc đạo hiệu của cư sĩ là ‘Tối Việt Cư Sĩ’, nhưng cách viết chắc chắn không phải như vậy. **Nhưng không sao, chỉ cần đọc ra được, cư sĩ sẽ rất vui, còn có một tỷ lệ nhất định sẽ cảm động đến rơi lệ.

Điểm này, Bắc Hà tiền bối đã tự mình kiểm chứng.

Về phần tại sao lại nghĩ đến việc gọi điện cho Tối Việt Cư Sĩ?

Bởi vì cậu phát hiện mình đột nhiên có thể hiểu được Tối Việt Cư Sĩ, cảm giác vừa quay đầu đã bị người khác quên lãng này, thật nghẹn lòng.

Cùng là người trong suốt giữa trần ai, cho nên cậu đột nhiên muốn gọi điện cho nhau sưởi ấm.

Đầu dây bên kia, rất nhanh vang lên giọng của Tối Việt Cư Sĩ: “Alo, vị nào vậy?” Số ‘Tống Thư Hàng’ mà cư sĩ lưu ban đầu giờ đã biến thành một đống mã lỗi.

“Tối Việt tiền bối, là tôi, Thư Hàng đây.” Tống Thư Hàng nói.

“Cậu mới là Tối Việt, cả nhà cậu đều là Tối Việt.” Tối Việt Cư Sĩ lạnh lùng nói.

Tống Thư Hàng: “……” Tôi nhớ nhầm tên rồi?

Cậu vội vàng lấy điện thoại ra khỏi tai, nhìn tên mình ghi chú là Tối Việt Cư Sĩ.

Tôi lại nhớ nhầm Tối Việt Cư Sĩ thành Tinh Tinh Cư Sĩ rồi, uy lực công pháp của Tinh Tinh Cư Sĩ ngày càng lợi hại.

Sai rồi, sai rồi, là Tối Việt!

“Ha ha ha, Tối Việt tiền bối, tôi vừa đùa với ngài một chút.

Tối Việt tiền bối gần đây có khỏe không?” Tống Thư Hàng ha ha cười nói.

Tối Việt Cư Sĩ nghe thấy tên đạo hiệu quen thuộc từ trong điện thoại, lòng ấm lại, sự bất mãn vừa rồi lập tức tan biến.

Ngoài Bắc Hà đạo hữu, còn có đạo hữu có thể nhớ được đạo hiệu của ông.

“Vẫn như cũ thôi.

Từ mấy ngày trước độ kiếp thành công, tấn thăng Thất phẩm Tôn Giả, cảm giác tồn tại của ta ngày càng thấp.

Trước đây mọi người chỉ không nhớ được đạo hiệu của ta, bây giờ ta dù có nói chuyện trong nhóm cũng thường xuyên bị người khác lơ đi.

Có lẽ, chỉ khi ta hiển thánh trước mặt người đời, triệu chứng này mới có thể thuyên giảm.” Tối Việt Cư Sĩ khẽ thở dài nói.

Gì cơ?

Tối Việt kiếm sĩ tiền bối đã tấn thăng Thất phẩm Tôn Giả?

Chuyện long trọng như vậy, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lại không có chút phản ứng nào… đau lòng.

Mọi người quan tâm ‘Tối Việt tiền bối’ không đủ rồi.

“Vậy Tối Việt tiền bối, ngài bây giờ nếu muốn nhận phòng khách sạn, có tiện không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tối Việt Cư Sĩ: “Cũng tạm, tên trên chứng minh thư của ta là một cái tên giả hoàn toàn không liên quan đến ta, đăng ký nhận phòng thì không có vấn đề.

Chỉ là có lúc đang đăng ký, cô bé phụ trách đăng ký đột nhiên quên mất ta.” “Hiểu, tôi vô cùng có thể hiểu được cảm giác của ngài, Tối Việt tiền bối!” Tống Thư Hàng kích động nói.

Cậu cảm thấy linh hồn mình và linh hồn Tối Việt tiền bối đã nảy sinh cộng hưởng, quan hệ giữa hai người lập tức được kéo gần lại rất nhiều.

“Hiểu?” Tối Việt Cư Sĩ nghi hoặc nói: “Đúng rồi, đạo hữu cậu là ai vậy?” “Là tôi, Tống Thư Hàng đây.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ồ, Tống Thư Hàng… chúng ta quen nhau sao?” Tối Việt Cư Sĩ hỏi một câu đau lòng.

Tống Thư Hàng không hề để ý nói: “Tối Việt tiền bối chúng ta trước đây có quen biết, nhưng gần đây vì tôi gặp chút vấn đề, mọi người đều không nhớ được tôi.

Trạng thái này, tôi tin tiền bối ngài nhất định hiểu.” “Ta hiểu, ta hiểu!” Tối Việt Cư Sĩ nước mắt lưng tròng: “Tống tiểu hữu, ta hoàn toàn hiểu cảm giác của ngươi.” “Tôi biết ngay là Tinh Hào tiền bối ngài nhất định có thể hiểu mà.” Tống Thư Hàng nói.

“Tùng Thụ tiểu hữu, ta là Tối Việt.

Ngươi lại đọc sai rồi.” Tối Việt Cư Sĩ nhắc nhở.

“Tối Việt tiền bối, tôi bên này cũng vậy, tôi là Tống Thư Hàng~~ tiền bối gọi tôi là Tống tiểu hữu là được rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Không vấn đề, Tùng tiểu hữu!” Tối Việt Cư Sĩ nói.

Dù gọi sai tên của nhau, nhưng hai người ngược lại cảm thấy càng có cộng hưởng hơn.

Tống Thư Hàng nói: “Tối Việt tiền bối, ngài có tham gia ‘Tiên Yến’ của Biệt Tuyết tiên cơ không?

Hay là chúng ta cùng đi?” Từ khi cảm thấy có chủ đề chung với Tối Việt kiếm sĩ, cậu cảm thấy mình và tiền bối ngày càng hợp nhau, luôn cảm thấy giữa hai người có vô số chuyện để nói.

Rượu gặp tri kỷ ngàn ly thiếu, có lẽ chính là tình huống này!

“Chính có ý này, Tùng tiểu hữu.

Ngươi hiện đang ở đâu?” Tối Việt Cư Sĩ trong lòng cũng có suy nghĩ tương tự.

Tri âm khó tìm.

“Thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

“Gửi cho ta một tọa độ~” Tối Việt Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng: “Không vấn đề!” “Cuối cùng còn một vấn đề, Tùng tiểu hữu đạo hiệu của ngươi là gì?” Tối Việt Cư Sĩ nói.

Bởi vì trực giác cảm thấy 【Tùng Thụ Hàng】 là một cái tên, chứ không giống đạo hiệu.

“Bá Đao…” Tống Thư Hàng vốn định nói ‘Bá Đao Tống Nhất’, nhưng nghĩ lại thấy đạo hiệu này e là ngay cả Tối Việt kiếm sĩ cũng không nhớ được, thế là cậu đổi ý, nói ra thánh hiệu của mình: “Tối Việt tiền bối có thể gọi tôi là Bá Tống.” Tên Bá Tống này có hiệu quả tăng cường từ ‘hiển thánh trước mặt người đời’, dễ nhớ hơn, không dễ bị quên.

“Bá Tống, cảm giác đạo hiệu này vừa dễ nhớ, vừa quen tai.” Tối Việt Cư Sĩ cười nói.

“Vậy ngày mai là ngày 6 rồi, chúng ta ngày mai gặp, đến lúc đó xuất phát?” Tống Thư Hàng nói.

“Không vấn đề, vậy cứ hẹn như thế.” Tối Việt Cư Sĩ nói, nói xong, cư sĩ liền chuẩn bị cúp máy.

Trong khoảnh khắc sắp cúp máy, ông đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Bá Tống?

Bá Tống!

Bá Tống Huyền Thánh, thiên niên đệ nhất thánh!

Ngoài ra… vị thiên niên đệ nhất thánh này còn là 【Song Thánh】 duy nhất trong lịch sử.

Sau khi hiển thánh trước mặt người đời ở thế giới hiện tại, trở thành thiên niên đệ nhất thánh, Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa thỏa mãn.

Hoặc nói cách khác, đúng như thánh hiệu của hắn, con đường chinh phục bá đạo của hắn mới chỉ bắt đầu.

Sau khi hiển thánh trước mặt người đời, hắn lại đến thế giới Cửu U, trở thành một 'Cửu U Huyền Ma', một lần nữa hiển thánh, trở thành 【Bá Nho Huyền Ma】.

Bá Tống Huyền Thánh và Bá Nho Huyền Ma là một người.

Mà vừa nghĩ đến Bá Nho Huyền Ma, bụng của Tối Việt Cư Sĩ liền bắt đầu đau.

Nhưng mà, đối với Tối Việt Cư Sĩ mà nói, quan trọng nhất không phải là điểm này.

Mang thai cũng tốt, đau bụng cũng được, đều không quan trọng.

"Đợi đã, Bá Tống đạo hữu, còn đó không?" Tối Việt Cư Sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng cũng vừa hay chưa cúp máy: "Còn đây." "Bá Tống đạo hữu, ngươi sau khi hiển thánh lần thứ hai… vẫn không thể phá trừ hiệu quả 'không có cảm giác tồn tại' sao?" Tối Việt Cư Sĩ hỏi.

Chương 1576

Tống Thư Hàng thở dài: “Ừm, sau khi hiển thánh lần thứ hai, chỉ có thể khiến người nhìn thấy nhớ lại đạo hiệu của tôi.

Thời hạn là một năm.

Nhưng vừa quay đầu, họ vẫn sẽ quên tôi.” Uy lực của 【Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc】 khiến người ta tuyệt vọng.

“Sao lại thế này?” Tối Việt Cư Sĩ lẩm bẩm, cúp máy.

Tống Thư Hàng: “?” Cảm giác Tối Việt tiền bối lập tức bị rút cạn sức lực? …… Thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình, nóc tòa nhà Lâm Hải.

Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi, một tay chống cằm, nhìn cảnh sắc dưới lầu.

Từ khi học được ‘ngự đao phi hành’, chứng sợ độ cao của cậu đã thuyên giảm không ít.

Bây giờ chỉ cần không phải rơi tự do tốc độ cao hoặc di chuyển siêu tốc, cho dù từ trên tòa nhà cao tầng nhìn xuống… “Thôi bỏ đi.” Tống Thư Hàng nói.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa đậu sau lưng cậu, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục nằm trong xe, hai cô gái vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

“Còn gần hai ngày nữa mới đến Tiên Yến, làm gì bây giờ nhỉ?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nhẹ giọng nói.

Bạch Long tỷ tỷ cũng ngẩng đầu nhìn trời: “Ta đột nhiên rất muốn ăn ngựa.” “Hả?” Tống Thư Hàng nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn Bạch Long.

“Ta thích ăn ngựa.” Bạch Long tỷ tỷ cúi đầu, dịu dàng nói: “Ngựa quay nguyên con, màu đen tuyền hoặc đen trắng xen kẽ, ta đều muốn ăn.” Tống Thư Hàng: “……” Nhắc đến ngựa quay nguyên con màu đen tuyền, không biết tại sao, cậu đột nhiên nhớ đến con hắc mã tinh sở hữu ba ngàn ‘hậu cung ngựa’ kia.

Lúc đó, nó suýt nữa đã bị Biệt Tuyết tiên cơ chế biến thành set cơm thịt ngựa bán đi rồi nhỉ?

×××××××××× Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Chủ đề giao lưu của các đạo hữu trong nhóm có hai.

Một là ánh mắt mang thai điên cuồng của ‘Bá Nho Huyền Ma’, hai là Tiên Yến sắp bắt đầu vào ngày 7.

“Bắc Hà, ta nhớ ngươi còn chưa có ‘thiệp mời’ nhỉ?

Ta vừa mới khó khăn lắm mới kiếm được hai tấm, ngươi có muốn không, ta bán cho ngươi một tấm?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Cảm ơn ý tốt của ngươi, ta đã có một tấm rồi.” “Chuyện khi nào vậy?

Ngươi kiếm được lúc nào?” Cuồng Đao Tam Lãng không dám tin nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ta nhớ là đã dùng ‘Hắc Thiết Khôi Giáp’ đổi với người khác, nhưng đột nhiên không nhớ ra là đổi với ai.” “Ta hiểu rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Ngươi chắc chắn đã đổi được một tấm thiệp mời giả.” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu nói: “Đúng rồi, tôi vừa mới nói chuyện với ‘Bá Nho Huyền Thánh’, ngài ấy cũng sẽ tham gia Tiên Yến đó.” “Phì, hai tấm thiệp mời của ngươi mới có khả năng là giả.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Ta là tiểu bạch hạc bên rìa thiên nhai: “Bạch tiền bối còn chưa ra khỏi trạng thái bế quan sao?” “Không cần lo cho Bạch tiền bối, với vận may của tiền bối, chuyện tốt như Tiên Yến, ngài ấy không thể bỏ lỡ.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lệ Chi tiên tử: “Này, các ngươi bỏ lỡ thông tin quan trọng rồi, chú ý đến phát ngôn của Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu Cư Sĩ đi!” “Cư sĩ vừa mới nói chuyện sao?” Cuồng Đao Tam Lãng tò mò nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Lạy trời, tôi lướt lên trên cuối cùng cũng thấy rồi.” Hoàng Sơn tâm hảo lụy hảo tưởng thối hưu: “……” Mấy người các ngươi, là hẹn nhau cùng đâm vào tim đạo hữu ‘Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu’ à?

Diệt Phượng công tử: “Đợi đã, Bá Nho Huyền Thánh sẽ tham gia Tiên Yến?

Trong tay ta có một tấm thiệp Tiên Yến, chuyển nhượng giá thấp, ai muốn thì liên hệ riêng gấp.” Nick [Trống]: “Bạch tiền bối tỉnh chưa?” “Tiên Yến lần này có rất nhiều khách mới nhỉ?” Tô Thị A Thất nói.

Tiên Yến lần này, số lượng ‘thiệp mời Tiên Yến’ mà mọi người nhận được đã ít đi rất nhiều.

Ví dụ như, Tiên Yến trước đây, một mình Hoàng Sơn Chân Quân có thể nhận được mấy tấm ‘thiệp mời’, ngoài việc tự dùng, còn có thể đem phần dư ra bán nội bộ trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nhưng lần này, ‘thiệp mời’ mà Hoàng Sơn Chân Quân nhận được ngoài việc tự dùng, không còn dư tấm nào.

Mà theo Tô Thị A Thất được biết, số lượng Tiên Yến lần này không giảm đi quá nhiều.

Thậm chí gần đây, còn tăng thêm mấy bàn.

“Đợt triều cường linh lực tiếp theo sắp đến, tất cả chúng ta đều đang rục rịch rồi nhỉ.” Cuồng Đao Tam Lãng ha ha cười nói.

Triều dâng linh lực sắp tới, Thiên đạo sắp có biến đổi lớn, trong thời gian ngắn có tới bảy vị Huyền Thánh hiển thánh, tất cả đều báo hiệu một đại thời đại tu luyện đã đến.

Vì thế, các tu sĩ ở Chư Thiên Vạn Giới đều không kìm được, bắt đầu rục rịch.

Một số tán tu rủ nhau lên đường tìm kiếm bảo vật, bí cảnh.

Khi đại thời đại đến, vì linh lực tăng lên, một vài bảo tàng và bí cảnh ẩn thế sẽ mở ra.

Nếu có thể giành được bảo địa truyền thừa, đó là cơ hội một bước lên trời.

Có những truyền thừa một khi có được, đủ để làm nền tảng khai tông lập phái.

Ngay cả môn phái của một số đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cũng bắt đầu trở nên sôi nổi.

Và khi các tu sĩ hoạt động nhiều hơn, sẽ dẫn đến nhiều sự kiện hơn.

Cả tốt lẫn xấu đều có.

Trước đây mọi người đều ở nhà tu luyện, ít gặp mặt, ít giao lưu, nên chuyện giữa các tu sĩ cũng ít đi.

Bây giờ ai cũng bắt đầu hoạt động, tiếp xúc nhiều hơn, tự nhiên sẽ nảy sinh đủ loại sự kiện. "Gần đây chúng ta khá đau đầu, tu sĩ chạy loạn khắp nơi, ngay cả hòn đảo nhỏ ẩn thế của chúng ta cũng thỉnh thoảng có kẻ liều lĩnh xông vào.

Mấy ngày nay Điền Điềm phụ trách trận pháp phòng ngự đã mệt lả rồi." Điền Thiên đảo chủ nói. "Phòng thủ bị động không phải là cách hay. ...Ta đề nghị dựng một cái biển, ghi là 'Phía trước là trọng địa tiên đảo, kẻ vào chết!', sẽ có tác dụng uy hiếp nhất định." Đông Phương Lục tiên tử nói, ma môn của họ đều làm vậy.

Tốt nhất là bên cạnh tấm biển cắm thêm vài cái đầu lâu bị xiên thành chuỗi, hiệu quả càng tốt. "Không ổn không ổn, sát khí nặng quá.

Ta thấy có thể dựng một cái biển ghi 'Phía trước có 【Đông Phương Lục tiên tử】 điều khiển xe tải mười tấn qua lại, xin chú ý nhường đường'.

Tấm biển này mà dựng lên, hiệu quả tuyệt đối." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đông Phương Lục tiên tử: "..." Tài khoản có biệt danh trống: "Các tiền bối, ai có thể cho tôi biết ~~ Bạch tiền bối đã kết thúc bế quan chưa ạ?" Đông Phương Tĩnh Tuyết đề nghị: "Xin hãy ghi rõ là 【Đông Phương Lục tiên tử】, họ Đông Phương có nhiều tiên tử lắm.

Nếu không ghi rõ 'Đông Phương Lục tiên tử', người khác sẽ không nhớ ra là vị nào đâu." Cuồng Đao Tam Lãng: "[Icon ngón tay cái]" Tuyết Lang động chủ: "Tấm biển này mà dựng lên, trong vòng mười dặm... không đúng, là trăm dặm, tuyệt đối không ai dám đến." Hiến Công cư sĩ: "Được, Điền Thiên đạo hữu có thể cân nhắc." "Lặng lẽ bấm like." Lạc Trần chân quân nói.

Đông Phương Lục tiên tử: "..." Thích, giơ ngón cái, đợi 'Thực Tiên Yến' kết thúc, bản cô nương sẽ đích thân lái xe đến từng nhà viếng thăm.

Thất Tu Thánh Quân nói: "Tu sĩ bắt đầu hoạt động còn là chuyện nhỏ...

Cùng với sự thay đổi sắp tới của vị kia, một số thông đạo giữa Chư Thiên Vạn Giới và Trái Đất đã được mở ra.

Gần đây, có thể sẽ có đủ loại tu sĩ từ thế giới khác tiến vào Trái Đất.

Mọi người chú ý an toàn." "Chúng ta đau đầu chính là điểm này.

Dưới đạo quan của chúng ta có một thông đạo dẫn đến 'Thú giới', vẫn luôn bị chúng ta trấn áp.

Sắp tới phải mời trưởng lão trong môn phái xuất quan để trấn áp thông đạo rồi." Cổ Hồ Quan chân quân thở dài. "Nho gia chúng ta đã di dời toàn bộ đến 'Kim Liên thế giới'.

Vì vậy ở hiện thế, có không ít đại trận phòng ngự hộ tông lớn đang để không.

Nếu cần, ta có thể giảm giá 20%." Hằng Hỏa Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu nói.

Nho gia cũng là một đại tông, có sản nghiệp ở khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Hiện tại, đệ tử Nho gia đều đang chuyển đến Kim Liên thế giới.

Sản nghiệp ở Chư Thiên Vạn Giới cái nào mang đi được thì mang, không mang đi được thì bán đổi lấy tài nguyên.

Chỉ còn lại một vài nơi đặc biệt, cử đệ tử trấn thủ, làm cứ điểm ở hiện thế. "Hằng Hỏa đạo hữu, Nho gia các người sau khi ẩn thế cũng đừng cắt đứt liên lạc với bên ngoài.

Kẻo không theo kịp thời đại." Dược Sư Muốn Sinh Một Đội Bóng Nam nói. "Yên tâm đi, chỉ cần vượt qua đại kiếp sắp tới, Nho gia chúng ta sẽ từ Kim Liên thế giới phát triển trở lại." Hằng Hỏa chân quân đáp.

Kiếp nạn của Nho gia những năm gần đây bắt nguồn từ 'Cửu U thế giới' và vị Cửu U chúa tể kia.

Mà nay 'biến thiên' sắp đến, chỉ cần Thiên đạo thay đổi, 'Cửu U chúa tể' mới nhậm chức sẽ không có thù hận gì với Nho gia.

Đến lúc đó, Nho gia tự nhiên có thể từ Kim Liên thế giới ra ngoài phát triển trở lại. "@Hằng Hỏa Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu, Hằng Hỏa đạo hữu, giới thiệu mối làm ăn có thưởng không?" Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Hằng Hỏa chân quân: "Chắc chắn có, nếu có đạo hữu giới thiệu mối làm ăn, ta có thể giảm giá 5%. 5% còn lại tính là hoa hồng giới thiệu." Ta Là Con Hạc Trắng Bên Vách Thiên Nhai: "Hắc hắc, vừa mới nhận được tin từ Biệt Tuyết tiên cơ, Thực Tiên Yến lần này, ngoài thành viên tu chân giới chúng ta ra, các hệ tu luyện khác cũng sẽ cử người tham gia.

Đến lúc đó, chắc chắn không thể thiếu màn giao lưu cọ xát trong lúc ăn uống." "Có thành viên từ Chư Thiên Vạn Giới khác không?

Hay chỉ có tu sĩ Trái Đất?" Thất Tu Thánh Quân hỏi. "Không rõ, tình báo ta nhận được có hạn.

À đúng rồi, có thể hỏi A Thất.

Thiên Hà Tô thị luôn là nhà tài trợ cho 'Thực Tiên Yến', A Thất chắc chắn biết nhiều hơn." Bạch Hạc chân quân nói.

Tô Thị A Thất: "Ta gần đây đang ở nhà Tam Lãng, còn chưa kịp về Thiên Hà Tô thị.

Để ta gọi điện về hỏi tình hình." Đại La Giáo Vũ Nguyệt tiên tử: "Tam Lãng và A Thất đang sống chung à?

Chịu không nổi, trong đầu ta đã nảy ra biết bao nhiêu hình ảnh, tay phải của ta sắp không kìm được nữa, muốn vẽ tiểu bản bản cho hai người quá." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Tô Thị A Thất: "Tam Lãng cũng sắp thăng cấp, nên ta ở lại luyện đao pháp cùng hắn, giúp đao đạo của hắn tiến thêm một bước.

Đến lúc độ kiếp cũng sẽ tự tin hơn.

Mà nói, dạo này ta chẳng có tâm trạng tìm người khiêu chiến... cứ cảm thấy trong lòng trống rỗng, thiếu thiếu cái gì đó." Điền Điềm phó đảo chủ: "A Thất tiền bối, ngài vẫn đang nghĩ về 'hậu bối đáng yêu' đó của mình sao?" "Đúng vậy, nhưng ta hoàn toàn không nhớ ra hậu bối của ta tên là gì, trông ra sao.

Ta rất lo cho an nguy của cô ấy... [Icon thở dài]" Tô Thị A Thất thở dài.

Tài khoản có biệt danh trống: "A Thất tiền bối, ngài còn có ấn tượng gì về 'A Thập Lục' không?" "Hả?

Vị đạo hữu này là ai vậy?

Hoàng Sơn tiền bối ngài thêm người mới lúc nào thế?" Tô Thị A Thất cuối cùng cũng nhận ra vị đạo hữu có biệt danh trống này.

Chương 1577

Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: "Không có... có lẽ quản trị viên khác thêm vào." "Tôi không thêm ai." Đại La Giáo Vũ Nguyệt tiên tử nói.

Thất Tu Thánh Quân: "Tôi cũng không." Cuồng Đao Tam Lãng: "Vị đạo hữu này biệt danh trống, thông tin cũng trống.

Ta cũng không ghi chú tên thật của cậu ta.

Sao lại vào được 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vậy?" Bắc Hà Tán Nhân: "Nếu không quen thì kick đi." Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: "Ừm... trước khi kick, hay là để ta gieo một quẻ, xem vị đạo hữu này và chúng ta có duyên phận không rồi hãy kick cũng chưa muộn.

Gần đây ta tải một cái 'APP bói toán', khá chuẩn đấy." Tài khoản có biệt danh trống: "Hoàng Sơn tiền bối xin nương tay!

Là tôi, Bá Tống đây!

Biệt danh của tôi trống là vì tôi đang ở trong trạng thái 'tàng hình nhỏ', tôi cũng không muốn thế này đâu." Tống Thư Hàng nhanh chóng gõ nội dung chat trong nhóm, cậu trực tiếp nhắc đến 'Thánh hiệu' của mình.

Vì 'Tống Thư Hàng' còn có bảy đạo hiệu khác, các tiền bối trong nhóm có thể đã quên rồi.

Nhắc đến Thánh hiệu Bá Tống, mọi người sẽ còn ấn tượng. "Bá Tống?

Bá Tống chính là Bá Nho, không xong rồi, ta thấy nội dung chat của hắn, ta có mang thai không?" Diệt Phượng công tử nói.

Tài khoản có biệt danh trống: "Diệt Phượng tiền bối đừng đùa nữa, xem nội dung chat sao mà mang thai được chứ?" Lệ Chi tiên tử: "Thật sự không sao chứ?

Sợ chết mất." Dược Sư: "Không xong, vừa rồi sợ quá nuốt nhầm thuốc tránh thai...

Tử Yên." Tài khoản có biệt danh trống: "Các tiền bối đừng đùa nữa, nói chuyện chính đi.

Với lại Hoàng Sơn tiền bối, APP bói toán là cái quỷ gì vậy, dùng thứ đó quyết định số phận của tôi, tôi không phải quá đáng thương sao?" "Phần mềm đó ta cũng đang dùng, khá chuẩn.

Chỉ là không biết người phát triển là ai, cứ thần thần bí bí." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "Bá Tống đạo hữu, cậu cũng online rồi à?" Tài khoản có biệt danh trống: "[Icon nước mắt lưng tròng] Tôi online suốt, tôi còn phát biểu mấy lần rồi, nhưng không một tiền bối nào chú ý đến tôi." Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "[Icon ôm nhau khóc], Hiểu mà, tôi hiểu mà.

Tôi cũng thường bị họ lơ một cách khó hiểu, đôi khi cùng một câu tôi phải gửi mấy lần mới có người nhận ra." Tống Thư Hàng khi thấy câu này, lập tức cảm thấy sự đồng cảm với Túy Tinh Kiếm Thánh càng trở nên mãnh liệt hơn.

Tô Thị A Thất: "Khoan đã, ta vừa xem lại lịch sử...

Bá Tống đạo hữu, ngươi biết người ta quên là ai à?

Là A Thập Lục?" Điền Điềm phó đảo chủ: "Sự thật chỉ có một!" Điền Thiên đảo chủ: "Bá Tống đạo hữu chính là 'hậu bối đáng yêu' mà Tô Thị A Thất đạo hữu đã quên!

Cậu ấy bây giờ đã vào trạng thái giống như Trụy Nhạc cư sĩ, nên

A Thất đạo hữu mới quên cậu ấy." Tài khoản có biệt danh trống: "..." Tô Thị A Thất: "Hậu bối của ta không thể nào không đáng yêu như vậy được." Trực giác mách bảo hắn, Bá Tống Huyền Thánh và 'đáng yêu' không hề liên quan đến nhau.

Tài khoản có biệt danh trống: "Là A Thập Lục, A Thất tiền bối ngài quên là A Thập Lục, không phải tôi." Tô Thị A Thất: "Có đáng yêu không?" Tống Thư Hàng: "..." Tài khoản có biệt danh trống: "Vâng, A Thập Lục rất đáng yêu." Tô Thị A Thất: "Vậy, A Thập Lục giờ đang ở đâu?" "Đang ở ngay cạnh tôi, đợi ngày 7 chúng tôi chuẩn bị cùng 'Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu' cư sĩ đi dự Thực Tiên Yến." Tống Thư Hàng trả lời.

Tô Thị A Thất: "Các ngươi cũng tham gia Thực Tiên Yến à?" Nói đến đây, Tô Thị A Thất quay đầu lại, nói với Tam Lãng đang đứng cách đó không xa: "Tam Lãng, ngươi có phải còn dư một tấm thiệp mời không?" Thiệp mời của chính hắn đã tặng cho một tiểu bối trong Tô thị... lúc đó, hắn dự tính trong thời gian 'Thực Tiên Yến', mình sẽ đang độ thiên kiếp 5 tấn 6.

Nhưng không ngờ hắn lại độ kiếp sớm hơn.

Mà hắn lại không nỡ đòi lại 'thiệp mời' từ tiểu bối Tô thị... "Bán cho ngươi giá gấp đôi." Cuồng Đao Tam Lãng nhếch mép. "Không vấn đề." Tô Thị A Thất sảng khoái nói, nói xong, hắn nhấc thanh đại đao của mình lên: "Tam Lãng, hết giờ nghỉ rồi, chúng ta tiếp tục, cố gắng hôm nay để đao đạo của ngươi lên một tầm cao mới." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Tam Lãng đưa tay ra, lớn tiếng nói: "Khoan đã A Thất, ta cũng có một câu hỏi muốn hỏi Bá Tống!" Sau đó, hắn nhanh chóng nhắn trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Bá Tống đạo hữu, nếu đã ngươi biết hậu bối của A Thất, vậy ngươi có biết có một vị tiên tử khiến ta lưu luyến không rời không?

Ta cảm thấy mình dường như cũng đã quên một vị tiên tử, nàng ấy đối với ta hẳn là rất quan trọng.

Nhưng ta lại không thể nhớ ra nàng." "Là Vân Tước Tử tiên tử phải không?" Tống Thư Hàng trả lời.

Vân Tước Tử tiên tử mấy năm trước rất thích trêu chọc Tam Lãng, nàng cảm thấy Tam Lãng rất hợp khẩu vị của mình.

Đàn ông không thích tìm đường chết thì có khác gì cá mắm?

Cuồng Đao Tam Lãng: "Ta không biết người ta quên có phải là Vân Tước Tử tiên tử không, nàng ấy bây giờ đang ở đâu?

Bá Tống đạo hữu có thông tin gì không?" "Vân Tước Tử tiên tử đã ra ngoài sớm hơn chúng ta một bước... có lẽ nàng ấy đã đi tìm ngươi rồi cũng không chừng." Tống Thư Hàng trả lời.

Hiện tại Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đã bị chia làm hai.

Vân Tước Tử cũ cùng với 'Bất Hủ Chi Cốt', bị quả cầu kim loại lỏng bản Cửu U chiếm giữ, còn bị nhốt trong 'Tiểu Hắc Ốc của Thiên Đạo'.

Vân Tước Tử mới sinh thì sau khi 'Ma Kiếp thế giới' kết thúc, đã quay về hiện thế.

Với tính cách của nàng, mấy ngày nay chắc sẽ đang nỗ lực chuẩn bị cho thiên kiếp.

Sau đó, nàng ấy hẳn sẽ đi tìm Tam Lãng tiền bối.

Nhưng có một vấn đề, Vân Tước Tử tiên tử mới sinh là dạng thu nhỏ.

Sau khi Tam Lãng gặp nàng, với tính cách thích chết của hắn, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì? "Vậy thì ta yên tâm rồi." Cuồng Đao

Tam Lãng nói. ...

Sau khi Cuồng Đao Tam Lãng hỏi xong, chủ đề trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lại quay về 'Thực Tiên Yến'.

Thực Tiên Yến lần này, e rằng sẽ không yên bình như trước. "A Thất đâu rồi?

Không phải hắn nói gọi điện thoại hỏi tình hình sao?" Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi.

Tô Thị A Thất: "Khoan đã, ta đang đấu với Tam Lãng." "Đang đấu mà còn lướt nhóm?" Bắc Hà Tán Nhân dở khóc dở cười.

Tô Thị A Thất: "[Icon mỉm cười], ta đã thăng cấp Chân Quân rồi, một tay cũng đủ hành Tam Lãng.

Chờ chút, để ta gọi điện về nhà." Tài khoản [trống]: "À mà, vừa nãy quên hỏi, Bạch tiền bối xuất quan chưa ạ?" Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần im lặng một lúc, hồi lâu không ai trả lời.

Khoảng nửa phút sau.

Tô Thị A Thất: "Có tin rồi, vốn dĩ Thực Tiên Yến lần này chỉ có tu sĩ hệ Trái Đất... nhưng sau đó đã thêm mấy bàn, là để chuẩn bị cho tu sĩ từ Chư Thiên Vạn Giới khác.

Nói cách khác, sẽ có người từ Chư Thiên Vạn Giới khác đến.

Đến lúc đó, trong lúc dự tiệc, chắc chắn không thể tránh khỏi màn giao lưu cọ xát.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi." Giao đấu, là thứ Tô Thị A Thất yêu thích nhất.

Tô Thị A Thất lại bổ sung: "Đến lúc đó, cách thức giao đấu có thể sẽ có hai loại, một là giao đấu theo 'cấp bậc cảnh giới', dù sao cũng là thi đấu tại Thực Tiên Yến, giao lưu hữu nghị, điểm đến là dừng.

Sau đó, đối với những thiên tài cảnh giới thấp hơn, sẽ giao đấu phân nhóm theo 'tuổi'.

Ví dụ, tu sĩ trong vòng hai mươi tuổi sẽ được chia thành một nhóm lớn, trong nhóm lớn lại chia thành ba nhóm nhỏ: dưới mười tuổi, dưới mười lăm tuổi, dưới hai mươi tuổi.

Tu sĩ có tuổi tu luyện là bốn mươi sẽ được chia thành một nhóm lớn khác, tương tự cũng chia thành các nhóm nhỏ.

Như vậy mới có thể xác định được sự chênh lệch giữa các 'thiên tài'." Những người có thể tham gia Thực Tiên Yến thường đều có cảnh giới từ Ngũ phẩm trở lên.

Nhóm cường giả này sẽ được phân nhóm giao đấu theo cảnh giới.

Ngoài ra, một số đệ tử thiên tài trẻ tuổi cũng sẽ được đưa đến tham gia 'Thực Tiên Yến'.

Những đệ tử thiên tài này, đa số chỉ có cảnh giới Nhị phẩm, Tam phẩm.

Vì đều là thiên tài, cùng độ tuổi, sự chênh lệch giữa họ không quá lớn.

Vì vậy, có thể dùng tuổi tác để phân nhóm giao đấu.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ.

Nếu phải giao đấu, cậu sẽ được phân vào nhóm nào? "Ừm, chắc là sẽ được xếp vào nhóm theo độ tuổi nhỉ.

Dù sao thì mình mới mười tám tuổi thôi mà." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Dù nói vậy, nhưng cậu luôn cảm thấy mình có chút bắt nạt trẻ con.

Không biết trong Chư Thiên Vạn Giới khác, tu sĩ dưới hai mươi tuổi sẽ mạnh đến đâu?

Hy vọng đến lúc đó Thánh hiệu 'Bá Tống Huyền Thánh' và 'Bá Nho Huyền Ma' trên người mình không dọa họ sợ...Nếu thật sự không được nữa, cậu có thể nghĩ cách thu liễm 'hiệu ứng ảnh hưởng của Thánh ấn'.

Giao lưu hữu nghị, điểm đến là dừng mà.

Ngoài ra... cậu hình như lại bị các tiền bối trong nhóm lãng quên rồi.

Lòng đau quá. ... "Hay là gọi điện trực tiếp cho Hoàng Sơn tiền bối hỏi tình hình vậy." Tống Thư Hàng mở danh bạ điện thoại. "Đau quá!" Lúc này, trên Hà Long Thần Hành chiến xa phía sau, vang lên một tiếng kêu khẽ.

Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu lại, liền thấy Vũ Nhu Tử ôm đầu, ngồi dậy từ trên chiến xa. "Vũ Nhu Tử, cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Vũ Nhu Tử sau khi ra khỏi vùng đất thử luyện, vẫn hôn mê cho đến bây giờ, Tống Thư Hàng có chút lo lắng cho trạng thái tinh thần của cô.

Dù sao, cô cũng từng bị 'Thiên Đế' nhập vào. "Ừm, Tống tiền bối, em ngủ lâu lắm ạ?" Vũ Nhu Tử ra sức xoa đầu mình: "Đã xảy ra chuyện gì vậy, em cảm thấy đầu mình như sắp nứt ra vậy." "Lúc chúng ta ra khỏi vùng đất thử luyện, cậu đã bị một vị đại lão viễn cổ nhập vào." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: "Hả?" Tống Thư Hàng từ từ kể lại những chuyện đã xảy ra ở vùng đất thử luyện cho Vũ Nhu Tử nghe. "Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ?

Nhập vào người em ư?

Vậy sau đó đã xảy ra chuyện gì?" Vũ Nhu Tử vội vàng kiểm tra cơ thể mình, sợ rằng cơ thể đã xảy ra biến dị gì.

Chương 1578

Tống Thư Hàng: "Sau đó, dưới sự dẫn dắt của Bạch Long tiền bối, chúng ta ra khỏi 'không gian loạn lưu', thì phát hiện cậu hôn mê tại chỗ.

Thiên Đế đã rời khỏi người cậu.

Cậu xem mình có thay đổi gì không?" Thông thường mà nói, sau khi bị loại đại lão viễn cổ này nhập vào, sẽ không thiếu những phúc lợi như tinh thần lực tăng vọt.

Nhưng di chứng cũng nhiều không kém, tệ hơn nữa là không ai có thể đảm bảo Thiên Đế có để lại hậu môn trong cơ thể Vũ Nhu Tử không, biết đâu một ngày nào đó tâm trạng tốt, lại nhập vào. "Cơ thể em dường như không có vấn đề gì, nhưng... linh quỷ của em biến mất rồi." Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, đôi mắt to tròn nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Linh quỷ?" "Ừm ừm, chính là con linh quỷ chúng ta bắt cùng nhau, nó biến mất rồi." Vũ Nhu Tử đưa tay chỉ vào vị trí tâm khiếu của mình: "Khế ước linh quỷ vẫn còn, nhưng em không thể liên lạc được với nó.

Cảm ứng giữa chúng em dường như bị một sức mạnh nào đó ngăn cách." Kịch bản này, sao quen thế!

Linh quỷ đầu tiên của mình, lúc bị 'Lưu Ly Thư Sinh' mượn đi, chẳng phải cũng là trạng thái này sao?

Kết hợp với những chuyện xảy ra ở vùng đất thử luyện, Tống Thư Hàng đã đoán ra nguyên nhân. "Vũ Nhu Tử, linh quỷ của cậu... có lẽ đã bị 'Thiên Đế' mượn đi rồi." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Vũ Nhu Tử: "?" "Giống như tình trạng của tôi lúc đó, linh quỷ của tôi cũng bị một trong mười ba Kiếp Tiên của Nho gia là 'Lưu Ly Thư Sinh' mượn đi.

Sau đó các cậu cũng biết rồi đó, linh quỷ của tôi bị làm mất, đến giờ vẫn chưa tìm lại được." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn trời: "Tống tiền bối, linh quỷ của hai chúng ta đúng là bi kịch thật." Hai con linh quỷ bị bắt trong cùng một ngày, sau đó được ký khế ước trong vòng một tháng, rồi lại lần lượt bị hai vị đại lão cưỡng chế mượn đi trong cùng một năm. "Nhưng, chỉ cần khế ước còn, thì vẫn có hy vọng tìm lại linh quỷ." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử xoa xoa cái đầu như sắp nứt ra của mình: "Ừm, chúng ta nhất định sẽ tìm lại được linh quỷ.

Của em và của Tống tiền bối, đều phải tìm lại!" Đang nói chuyện, đột nhiên, Vũ Nhu Tử cảm thấy 'khế ước linh quỷ' trong cơ thể mình xảy ra biến đổi.

Rắc~ Khế ước linh quỷ vỡ ra, chia thành bốn mảnh.

Khế ước không hề biến mất, chỉ là vỡ ra thôi. "Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: "Flag đúng là thứ không thể dựng bừa bãi được." Tống Thư Hàng: "?" "Khế ước linh quỷ của em vỡ rồi." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Nhưng, khế ước linh quỷ của em không biến mất, chỉ là nứt thành bốn mảnh." Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đôi linh quỷ này, bi kịch làm sao.

Khế ước linh quỷ của cậu bị khuyết, khế ước linh quỷ của Vũ Nhu Tử thì nứt thành bốn mảnh.

Đúng là những con quỷ số khổ sống trong cùng một 'ngôi mộ'. [Nhưng, tại sao khế ước linh quỷ của Vũ Nhu Tử lại đột nhiên vỡ thành bốn mảnh?

Linh quỷ đã bị 'Thiên Đế' chiếm giữ, với thực lực của Thiên Đế, dù là ở trạng thái suy yếu, ở Chư Thiên Vạn Giới cũng không có mấy người có thể giữ lại hắn chứ?] Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày.

Hay là, Thiên Đế đã thi pháp, cắt đứt liên hệ giữa linh quỷ và Vũ Nhu Tử?

Đang suy nghĩ, giọng nói của Bạch tiền bối Two vang lên trong đầu cậu: [Thư Hàng, ngươi ra khỏi tiểu hắc ốc rồi à?

Hiện thế đã xảy ra chuyện gì?] Giọng của Bạch tiền bối Two có chút gấp gáp. "Hiện thế ư?

Bây giờ vẫn như cũ, cùng với sự thay đổi sắp tới của 'Thiên', các thông đạo giữa Chư Thiên Vạn Giới được mở ra, triều dâng linh lực sắp tới.

Những thứ khác không có thay đổi lớn." Tống Thư Hàng nói. "Không có thay đổi?

Vậy sao tốc độ lập trình hóa trên người 'Thiên' lại dừng lại?" Bạch tiền bối Two nói.

Thiên đạo có khiếm khuyết, Thiên đạo đang trở nên được lập trình hóa, và quá trình này ngày càng nhanh hơn.

Nhưng vừa rồi, tốc độ lập trình hóa của Thiên đạo đã dừng lại.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động. [Lẽ nào là 'phương án Thiên Đình', kế hoạch bổ khuyết?] Tống Thư Hàng nói.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, khế ước linh quỷ của Vũ Nhu Tử đã vỡ thành bốn mảnh.

Linh quỷ của Vũ Nhu Tử lại bị 'Thiên Đế' mang đi.

Thiên Đế lại là chủ thể của 'phương án Thiên Đình' và kế hoạch bổ khuyết Thiên đạo.

Bạch tiền bối Two: "Phương án Thiên Đình?

Chuyện này lại có quan hệ gì với Thiên Đình viễn cổ?" "Phương án Thiên Đình, là một kế hoạch bổ khuyết do vị kia hiện tại thiết kế." Tống Thư Hàng trả lời.

Cậu bắt đầu kể lại chi tiết những gì mình đã trải qua trong 'nhập mộng' cho Bạch tiền bối Two nghe. [Chậc, những kẻ có thể trở thành 'Thiên', quả nhiên không ai là dạng vừa.

Nhưng bây giờ hắn muốn xoay chuyển tình thế thì đã muộn rồi.

Thư Hàng, gần đây hãy khiêm tốn một chút, đừng gây ra chuyện lớn.

Vừa hay, ngươi sắp bước vào giai đoạn 'Kim Đan Diễn Đồ'.

Tìm một nơi ở một thời gian, giữ mình kín đáo, vẽ ra cấu đồ Kim Đan của ngươi.

Trong khoảng thời gian này, hiện thế chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra.] Bạch tiền bối Two cười hắc hắc nói.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài: "Tôi đã khiêm tốn đến mức không thể khiêm tốn hơn được nữa rồi." Bây giờ, cậu đã khiêm tốn đến mức trong suốt luôn rồi. [Ừm, cũng đúng.] Bạch tiền bối Two cười nói.

Tống Thư Hàng vẫn đang trong trạng thái tàng hình của 'Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo', nếu không có BUFF 'Thiên hạ không ai không biết' từ lần hiển thánh trước, e rằng cả Chư Thiên Vạn Giới không ai có thể nhớ được cậu.

Thực ra ngay cả Bạch tiền bối Two cũng bị ảnh hưởng bởi 'trạng thái tiểu hắc ốc', khi ý thức của ngài ấy thông qua thông đạo 'Tà Liên thế giới' và 'Hạch Tâm thế giới' tiến vào hiện thế, thì ấn tượng về Tống Thư Hàng sẽ dần phai nhạt.

Nhưng vì ngài ấy là Cửu U chúa tể, chỉ cần bản thể ở lại 'Cửu U thế giới', ảnh hưởng này sẽ nhanh chóng bị loại bỏ.

Nói cách khác, ký ức của Bạch tiền bối Two về Tống Thư Hàng đang ở trong quá trình lặp đi lặp lại +1, -1, rồi lại +1, rồi lại -1. "Đúng rồi, Bạch tiền bối. 'Phi kiếm dùng một lần bản phá tiểu hắc ốc' mà ngài nhờ tôi xin Bạch tiền bối ở hiện thế, tôi đã mang đến rồi.

Nhưng phi kiếm đã bị tôi dùng một lần, tiêu hao một phần sức mạnh." Tống Thư Hàng nói.

Trước đó khi đối đầu với 'Thiên Đế', cậu đã huy động sức mạnh của thanh 'phi kiếm dùng một lần bản phá tiểu hắc ốc' này, tiến hành 'siêu thời không mạn bộ'.

Nhưng lúc đó không gian dịch chuyển siêu thời không rất ngắn, sức mạnh trên phi kiếm không bị tiêu hao quá nhiều.

Nói xong, cậu truyền thanh phi kiếm này vào 'Hạch Tâm thế giới', rồi để Bạch tiền bối Two lấy đi. [He he he, không sao, ta chỉ cần nghiên cứu phù văn và cấu tạo trên phi kiếm, xem có thể chế tạo ra loại phi kiếm tương tự không.

Nếu ta có thể nắm vững loại 'phi kiếm dùng một lần' này, bản thân ta cũng có thể lẻn vào 'tiểu hắc ốc' để tìm vị 'cái gì cũng bán được' kia, còn có cả quả cầu có mắt đó nữa.] Bạch tiền bối Two cất phi kiếm đi, lại nói: [Ngươi đã chuyển luật chơi cho vị 'cái gì cũng bán được' kia chưa?] "Rồi ạ." Tống Thư Hàng nói: "Ngoài ra, Bạch tiền bối ở hiện thế của tôi nói, đợi ngài ấy xuất quan xong, muốn gặp ngài một lần." [...] Bạch tiền bối Two im lặng hồi lâu, cuối cùng nói: [Được, lúc nào muốn gặp, để hắn định thời gian.] "Ok, đến lúc đó tôi sẽ hỏi Bạch tiền bối ở hiện thế." Tống Thư Hàng nói. [Thực ra ta thấy trạng thái này của ngươi cũng không tệ, cả Chư Thiên Vạn Giới chẳng ai nhớ đến ngươi.

Dù ngươi có làm chuyện xấu gì, người khác quay đầu đi là quên ngay.] Bạch tiền bối Two nói.

Là một Cửu U chúa tể, ngài ấy ngay lập tức nghĩ ra rất nhiều ý tưởng xấu xa.

Ví dụ như cướp bóc à~ dọn sạch kho báu của môn phái người khác à~ đi đánh cho quả cầu kim loại lỏng một trận ra trò à.

Dù có làm chuyện gì, người khác quay đầu đi là quên ngay, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Tống Thư Hàng: "..." [Nhưng tương tự, dù ngươi có làm việc tốt, người khác cũng không nhớ được ngươi.] Bạch tiền bối Two lại bổ sung.

Tống Thư Hàng: "Làm việc tốt không để lại tên, đây mới là Lôi Phong sống." [Ta phát hiện quan điểm giá trị của ta và ngươi hoàn toàn khác nhau, chủ đề này không thể nói tiếp được nữa.

Ta đi nghiên cứu phi kiếm đây, có chuyện hay không cũng đừng gọi ta.] Bạch tiền bối Two nói.

Ngài ấy là Cửu U chúa tể, đi nói chuyện với người khác về chủ đề 'làm việc tốt không để lại tên' này sao?

Quá mất hứng. ...

Khi Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối Two, cậu quay đầu nhìn Vũ Nhu Tử: "Vũ Nhu Tử, sắp trưa rồi, hay là đi ăn cơm không?" Thực ra sau khi thăng cấp Ngũ phẩm, Tống Thư Hàng về cơ bản không còn nhu cầu lớn về ăn uống và ngủ nghỉ nữa.

Kim Đan vừa thành, trực tiếp hấp thu linh lực trong trời đất hiệu quả hơn ăn cơm nhiều.

Nếu thật sự cần bổ sung năng lượng, cũng phải dựa vào các phương tiện như linh thạch, đan dược.

Ăn cơm và ngủ, chỉ là thói quen mười tám năm qua của Tống Thư Hàng.

Vừa quay đầu lại, Tống Thư Hàng liền phát hiện Vũ Nhu Tử đang rón rén đến bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, đưa tay nhẹ nhàng chọc vào chiếc sừng nhỏ trên đỉnh đầu A Thập Lục.

Tống Thư Hàng: "..." Vũ Nhu Tử quay đầu lại, ngại ngùng: "Ha ha ha." "Lúc ở trên con đường thử luyện, cậu không phải đã véo sừng nhỏ của A Thập Lục rồi sao." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: "Hả?

Em không có ấn tượng." "À đúng rồi, lúc đó cậu bị 'Thiên Đế' nhập vào rồi.

Đáng ghét!" Tống Thư Hàng nói, chiếc sừng nhỏ trên đầu A Thập Lục, cậu còn chưa được chạm vào nữa. "Sừng nhỏ đáng yêu quá." Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này, giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên: "Dù xét theo góc độ của Long tộc, sừng rồng của A Thập Lục cũng rất tinh xảo và đáng yêu." "Bạch Long tỷ tỷ, em cũng có thể mọc sừng rồng không?" Vũ Nhu Tử mong chờ hỏi.

Bạch Long lắc đầu: "A Thập Lục chỉ là kích hoạt huyết mạch Long tộc trong cơ thể mình, sừng rồng cũng không phải là thứ có thể tự nhiên mọc ra." "Tôi cảm thấy cậu có thể mọc ra một cặp râu." Tống Thư Hàng nói với vẻ nghiêm túc.

Vũ Nhu Tử phồng má nói: "Không có đâu, Tống tiền bối.

Đạo hiệu của ba em là 'Linh Điệp Tôn Giả', nhưng ba đâu phải là yêu bướm.

Trên người em cũng không có huyết thống loài bướm." Nhắc đến Linh Điệp Tôn Giả, Vũ Nhu Tử lại nghĩ đến một chuyện. "Tống tiền bối, chúng ta bây giờ vẫn đang trong trạng thái 'tàng hình nhỏ trong tiểu hắc ốc' sao?" cô hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Chương 1579

"Vậy... ba có quên em không?" Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

Tống Thư Hàng: "Rất có thể, nhưng Linh Điệp tiền bối bây giờ chắc đang ở kỳ độ kiếp... có lẽ ngài ấy vẫn chưa phát hiện ra chuyện này?" "Cũng đúng, vậy chúng ta đi ăn cơm thôi." Vũ Nhu Tử nói.

Nếu ba quên mất cô, vậy thì sẽ không cử người bắt cô về, đồng nghĩa với việc cô có thể ở ngoài chơi thêm một thời gian nữa.

Trạng thái tàng hình nhỏ, thật tuyệt. ...

Nửa tiếng sau.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ngồi trên ghế ven đường, mỗi người cầm một chiếc bánh rán.

Tô Thị A Thập Lục đã được đưa vào Hạch Tâm thế giới, Bạch Long tỷ tỷ lơ lửng sau lưng hai người. "Gọi món thôi cũng bị nhân viên phục vụ quên tại chỗ, ngày tháng thế này không sống nổi nữa rồi." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "Haiz." "Em còn tưởng chúng ta có thể ăn xong trước, rồi lúc ra về chủ quán quên thu tiền...

Tiếp theo, chúng ta có thể hào phóng ném xuống một cọc tiền, nói với chủ quán: [Thưởng cho ngươi!]." Vũ Nhu Tử tưởng tượng ra kịch bản.

Tống Thư Hàng lại thở dài một tiếng: "Ăn bánh rán đi." Cũng chỉ có quầy bánh rán nhỏ này, giao dịch trực tiếp, tiền trao cháo múc, mới mua được chút đồ ăn. "Tiếp theo chúng ta đi đâu chơi?" Vũ Nhu Tử gặm từng miếng bánh rán nhỏ, hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, nói: "Hay là, đi tu luyện nhé?"

"..." Vũ Nhu Tử: "Thôi vậy, em vẫn nên xem 'Bá Nho Huyền Ma' giảng pháp thì hơn." "Bá Nho giảng pháp?" Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Vũ Nhu Tử nói: "Từ lúc chúng ta quay về hiện thế, em đã nhận được tin tức phát lại buổi giảng pháp của 'Bá Nho Huyền Ma'." "Giảng pháp có phát lại tôi biết... nhưng chúng ta không phải đang trong 'trạng thái tàng hình của tiểu hắc ốc' sao?

Tại sao có thể nhận được phát lại?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Những tu sĩ đang trong lúc bế quan, độ kiếp hoặc luyện khí khẩn cấp, không thể dành thời gian xem 'Huyền Thánh giảng pháp', có thể chọn xem lại nội dung giảng pháp sau.

Nhưng, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử là vượt biên từ tiểu hắc ốc ra, là thân phận lậu, không có tư cách nhận phát lại chứ? "Ai biết được chứ, dù sao em cũng muốn thử cảm giác mang thai một lần." Vũ Nhu Tử vui vẻ nói. "Đừng, ít nhất là đừng ở đây." Tống Thư Hàng vội nói.

Vũ Nhu Tử dừng lại, cô nghiêm túc suy nghĩ.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nếu Vũ Nhu Tử ở giữa thanh thiên bạch nhật, bụng đột nhiên to lên, tuyệt đối sẽ lên trang nhất ngày mai.

Cậu thậm chí còn đoán được cả tiêu đề: [Thiếu nữ xinh đẹp tại sao lại đột nhiên mang thai giữa thanh thiên bạch nhật, đằng sau tất cả những điều này, là sự méo mó của nhân tính hay sự suy đồi của đạo đức?] "Tống tiền bối, nếu sau khi xem xong 'Bá Nho Huyền Ma giảng pháp' mà em mang thai, có được tính là mang thai con của tiền bối không?" Vũ Nhu Tử hỏi với vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: "..." Một lát sau, Tống Thư Hàng quả quyết đổ vỏ: "Nói một cách nghiêm túc, đó là 'Thánh Nhân Chi Nhãn của Nho gia' ngưng thị mang thai." "Vậy đó là con của Thánh nhân Nho gia?" Vũ Nhu Tử xoa cằm, trầm tư.

Đúng lúc hai người đang trò chuyện, ở phía xa, một đám đông lớn đang nhanh chóng tiến về phía hai người.

Dẫn đầu là hai thiếu nữ. [A Lăng, em chắc chắn ở đây có người ngược đãi gà con không?] Một cô gái cao gầy với mái tóc nhuộm ngũ sắc hỏi.

Bên cạnh cô, một cô gái tóc màu thấp hơn gật đầu: [Yên tỷ tỷ, em tận mắt thấy, quán số 992 đường Bạch Kình, đây là một quán gà rán tàn nhẫn.

Hơn nữa, để tươi ngon, gà con trong quán này đều còn sống, bị giết một cách tàn nhẫn, biến thành gà rán vàng ruộm.

Em dường như nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của linh hồn gà con trong chảo dầu.] [Sinh linh của vị diện này thật tàn nhẫn.

Gà con đáng yêu như vậy, sao có thể tùy ý giết hại?

Mỗi con gà con đều là một sinh mệnh sống động, chúng có quyền được sống.

Chúng ta phải giải cứu chúng ra.] Cô gái cao gầy nói.

Sau đó, hai thiếu nữ dẫn theo một đám đông lớn phía sau, xông về phía số 992 đường Bạch Kình.

Tống Thư Hàng đã là cảnh giới Ngũ phẩm, nên cuộc trò chuyện nhỏ của hai thiếu nữ, cậu đều nghe được hết.

Vũ Nhu Tử cũng nghe rõ cuộc trò chuyện của hai thiếu nữ. "Nhà hoạt động bảo vệ động vật?" Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Vũ Nhu Tử cũng nói nhỏ đáp lại: "Nhà hoạt động bảo vệ động vật, thường là bảo vệ chó con hoặc mèo con chứ... bảo vệ gà con thì em thật sự chưa thấy bao giờ." Lúc này, giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên: "Hai cô bé dẫn đầu kia không phải là con người.

Chính xác mà nói, họ là tu sĩ từ 'Chư Thiên Vạn Giới' khác.

E rằng huyết thống của họ có liên quan đến loài chim; hoặc trong thế giới của họ, gà con cũng quý giá như gấu trúc vậy." Như vậy thì có thể hiểu được tại sao họ lại vội vã như vậy khi thấy có người giết gà con. "Nhanh vậy đã có tu sĩ từ 'Chư Thiên Vạn Giới' khác chạy đến hiện thế rồi à?" Tống Thư Hàng nhướng mày.

Sau khi các thông đạo Chư Thiên Vạn Giới được mở ra, đủ loại chuyện phiền phức cũng lần lượt kéo đến.

Thế giới quan, quan niệm giá trị, phong tục tập quán của người ở mỗi thế giới đều khác nhau, rất dễ gây ra mâu thuẫn.

Giống như cảnh tượng trước mắt này.

Ở Trái Đất, gà con là để ăn.

Nhưng ở một thế giới nào đó khác, gà con có thể là thánh điểu, được thờ cúng cũng không chừng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tiếng Trung của hai cô bé này nói khá lưu loát~~ "Có cần ngăn hai cô bé này lại không?" Vũ Nhu Tử nhỏ giọng hỏi.

Quán gà rán đó chỉ là do người bình thường kinh doanh, nếu hai thiếu nữ này xông vào, lỡ như xảy ra mâu thuẫn, tất cả người trong quán gộp lại, cũng không đủ cho hai cô bé này đánh.

Bạch Long tỷ tỷ lại nhắc nhở: "Trong đám người đi theo sau họ, có một phần lớn là bị ảnh hưởng bởi loại pháp thuật 'mê hoặc'.

Còn một phần là ăn no rửng mỡ, tò mò đi theo hóng chuyện." "Đi theo xem sao, không thể để họ gây ra hỗn loạn được." Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm.

Đây là đường Bạch Kình, là khu phố nhà cậu, cậu không muốn nơi này xảy ra hỗn loạn lớn. ...

Quán gà rán số 992 đường Bạch Kình.

Chủ quán ngơ ngác nhìn đám đông đang vây kín cửa quán của mình.

Trong lòng chủ quán có chút hoang mang: "Mình đã làm chuyện gì trời đất không dung rồi?" "Thả những con gà con đáng yêu ra!

Gà con là tự do, chúng có quyền được sống!" Thiếu nữ tóc màu cao gầy 'Yên' lớn tiếng nói.

Chủ quán: "Hả?" "Gà con cũng là sinh mệnh, sao các người nỡ lòng giết chúng, còn dùng cách chiên trong chảo dầu để ngược đãi chúng nữa." Thiếu nữ tóc màu thấp hơn, A Lăng, cũng lớn tiếng hét lên.

Chủ quán: "..." MDZZ! (Đồ thần kinh!) Rồi ở phía sau, một đám người bị thiếu nữ mê hoặc, hoặc vì tò mò mà đi theo, lớn tiếng hưởng ứng tiếng hô của thiếu nữ. "Gà con cũng là sinh linh, gà con vô tội." "Mỗi sinh linh đều có quyền lựa chọn sinh tồn!" "Bạn có thể tưởng tượng, cảnh tượng khi chúng ta, loài người, bị lột da cạo lông, rồi ném vào chảo dầu không?

Gà con cũng giống như chúng ta.

Không mua bán thì không có tổn thương!" Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cũng đi đến gần đó. "Trước tiên hãy loại bỏ hiệu quả của pháp thuật mê hoặc đi." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: "Em chỉ học qua phương pháp giải trừ mê hoặc đơn thể, ở đây nhiều người như vậy, giải trừ từng người một ngược lại sẽ gây sự chú ý của hai cô bé kia." "Bạch Long tỷ tỷ có cách nào giải trừ hiệu quả pháp thuật mê hoặc trong một lần không?" Tống Thư Hàng hỏi, Phật Môn Sư Hống Công của cậu có hiệu quả phá ảo, nhưng động tĩnh quá lớn.

Đang nói chuyện, từ phía sau cậu, 'Tạo Hóa tiên tử' hiện hình. "A~ nha nha~ y nha nha~~ hắc!" Tạo Hóa tiên tử cất tiếng hát.

Một lớp sóng âm lan ra.

Ngay sau đó, đám người bị hai thiếu nữ 'mê hoặc' mơ màng dụi mắt.

Có người nhìn tấm biểu ngữ 'Từ chối làm hại gà con, không mua bán thì không có tổn thương' trong tay mình, vẻ mặt ngơ ngác. "Mình bị điên rồi à?" Đám người tỉnh táo lại, nhanh chóng vứt biểu ngữ đi, rồi có người che mặt rời đi.

Mẹ ơi, lần này mất mặt quá.

Nếu để người khác biết họ tụ tập lại để 'cứu mấy con gà con', sẽ bị bạn bè cười cho thối mũi.

Đám người bị mê hoặc vừa tản đi, những người vì rảnh rỗi mà tụ tập xung quanh cũng tản đi theo.

Cuối cùng chỉ còn lại một cao một thấp hai thiếu nữ, ngơ ngác đứng ở cửa quán.

Ngượng ngùng.

Chủ quán ngơ ngác, vừa rồi ông đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cùng lắm là mất mấy con gà con đáng yêu, để đuổi hai thiếu nữ và đám đông này đi.

Không ngờ đám đông đột nhiên tản đi, chỉ còn lại hai thiếu nữ đáng yêu.

Hai thiếu nữ quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Họ cảm ứng được, vừa rồi chính là từ phía sau Tống Thư Hàng phát ra sóng âm, một phát phá tan pháp thuật mê hoặc của họ. "Là ngươi!" Thiếu nữ A Lăng nghiến răng nói. "Ngươi là ai, tại sao lại phá hoại hành động của chúng ta." Thiếu nữ Yên cũng hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ cười, truyền âm nhập mật: "Tiểu đạo hữu, đây không phải là quê hương của các ngươi.

Mỗi một thế giới, đều có quy tắc, phong tục, tập quán của riêng mình.

Vì vậy, ta hy vọng tiểu đạo hữu có thể nhập gia tùy tục." "Nếu chúng ta từ chối thì sao?" Thiếu nữ A Lăng lạnh lùng hừ nói.

Tống Thư Hàng khẽ cười, không trả lời, chỉ âm thầm huy động sức mạnh Thánh ấn của mình.

Đôi khi, thân phận 'Huyền Thánh' rất hữu dụng.

Sức mạnh Thánh ấn lan tỏa ra. "Bá...

Bá Tống Thánh Quân!" Giọng nói của thiếu nữ Yên run rẩy. "Bá Tống?

Chương 1580

Đó không phải là Bá Nho Huyền Ma sao?" A Lăng đột nhiên nhảy lùi về sau, hai tay ôm lấy bụng dưới của mình, kinh hãi nhìn Tống Thư Hàng.

Hai thiếu nữ cúi đầu xuống, hoàn toàn không dám nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng.

Thậm chí A Lăng còn nín thở.

Xong rồi xong rồi, gặp phải Bá Nho Huyền Ma.

Bị Bá Nho Huyền Ma liếc một cái là sẽ mang thai, hít thở chung một bầu không khí với hắn, liệu có mang thai đôi không?

Chủ quán tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Ông có chút không hiểu chuyện gì đã xảy ra, hai thiếu nữ 'yêu gà con' vừa rồi còn rất sôi nổi, tại sao sau khi nhìn thấy thiếu niên mặt mũi hiền lành ở đằng xa, lại giống như chuột gặp mèo, run lẩy bẩy? "Biết sai chưa?" Tống Thư Hàng lại truyền âm nhập mật.

Hai thiếu nữ, một người Nhị phẩm đỉnh phong đã ở cảnh giới [Hóa Long Giác Đan Điền], có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Người còn lại là Nhị phẩm đan điền thứ tư [Long Khu Đan Điền].

Hai thiếu nữ tuổi tác trông không lớn, hẳn là nhân vật cấp thiên tài. "Chúng ta không sai." A Lăng bướng bỉnh nói: "Gà con là báu vật của thế giới, giết gà con một cách tàn nhẫn là sai lầm." Cho nên nói, hai thế giới khác nhau, thế giới quan khác nhau, tụ lại một chỗ đúng là một thảm họa.

Vũ Nhu Tử ở bên cạnh nghi hoặc nói: "Chúng tôi không có ý định bắt các bạn thay đổi quan niệm của mình.

Nhưng, nếu các bạn muốn cứu gà con, tại sao không bỏ tiền ra mua?" Tống Thư Hàng: "Ý tôi muốn nói cũng là như vậy." Hai thiếu nữ tiếp tục cúi đầu, cơ thể khẽ run, không trả lời. ... "A Lăng, A Yên, hai con ở đâu?" Lúc này, ở đằng xa có một phu nhân mặc váy dài, nhanh chóng tiến lại gần đây.

Khi bà đến gần hai thiếu nữ, ngẩng đầu nhìn quán gà rán, lại thấy hai thiếu nữ đang run lẩy bẩy, rồi lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, người rõ ràng là 'tu sĩ' ở không xa.

Không cần ai giải thích, bà dùng ngón chân cũng đoán ra được chuyện gì đã xảy ra.

Phu nhân khổ não xoa xoa thái dương: "Lòng mệt quá." "Vị đạo hữu này, thật ngại quá.

Hai vị hậu bối của tôi đã gây phiền phức cho cậu rồi." Phu nhân truyền âm nhập mật với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: "Không sao." "Sư tổ, là đại nhân Bá Nho." A Lăng nhỏ giọng nói.

Phu nhân nghe vậy, người cứng đờ.

Bà lại nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lần nữa.

Hiệu ứng [Thiên hạ không ai không biết] được kích hoạt.

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

Thiên niên đệ nhất Thánh, một người hai Thánh hiệu.

Quả nhiên là hắn. "Bá Nho đạo hữu, ngưỡng mộ đã lâu." Phu nhân tiếp tục truyền âm, giọng điệu có chút khó chịu, nhưng trên mặt lại ửng lên vẻ e thẹn.

Tống Thư Hàng: "..." Phu nhân váy dài lại hít sâu một hơi, truyền âm nhập mật: "Bá Nho đạo hữu, nghe nói ngài có phương pháp chữa trị lây nhiễm 【Cửu U tà năng】?" "Các người là tu sĩ của Thú giới à?" Tống Thư Hàng hỏi lại.

Chuyện chữa trị lây nhiễm 【Cửu U tà năng】, cậu chỉ làm khi giả làm thần y ở Thú giới.

Trong sự kiện đó, cậu đã thu thập đủ phần lớn dược liệu để luyện chế 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp pháp khí'.

Vì vậy, khi phu nhân xinh đẹp mặc váy dài hỏi chuyện này, Tống Thư Hàng đã xác định được thân phận tu sĩ Thú giới của họ.

Tuy nhiên, hiện tại cậu đang ở trong trạng thái 'tàng hình nhỏ', Thú giới cũng là một trong Chư Thiên Vạn Giới, người ở Thú giới e rằng cũng đã quên cậu rồi.

Người ta tuy không nhớ được dáng vẻ của Bá Tống... nhưng sự kiện Thú giới bị lây nhiễm 'Cửu U tà năng' với số lượng lớn đã là một đại sự cấp thế giới, người dân Thú giới tự nhiên sẽ không quên.

Trong sự kiện cấp thế giới này, từng có một vị 'Huyền Thánh' hành y ở bộ lạc Hắc Mã, chữa khỏi cho rất nhiều người bị nhiễm 'Cửu U tà năng'.

Sau đó, dựa vào các manh mối, cư dân Thú giới đã xác định được thân phận của 'Huyền Thánh' chính là Thiên niên đệ nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Cứ như vậy, chuyện 【Bá Tống Huyền Thánh】 hành y ở Thú giới, chữa trị 'lây nhiễm Cửu U tà năng', đã được lan truyền khắp Thú giới. "Bá Tống đạo hữu, chúng ta có thể đổi chỗ khác nói chuyện không?" Phu nhân mặc váy dài truyền âm nhập mật.

Hiện tại mấy người đang đứng ở cửa 'quán gà rán', ánh mắt của mọi người xung quanh đều tập trung vào họ, thực sự không phải là nơi để nói chuyện.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: "Không vấn đề, các vị theo tôi." ...

Vài phút sau.

Tống Thư Hàng dẫn Vũ Nhu Tử, phu nhân váy dài, A Lăng, thiếu nữ Yên, bốn người đến số 67 đường Hoa Hổ bên cạnh.

Đây là một hiệu sách.

Do những năm gần đây bị ảnh hưởng bởi việc đọc sách trên điện thoại, việc kinh doanh của các hiệu sách thực tế bị ảnh hưởng rất lớn.

Hiệu sách lâu đời này, là nơi Tống Thư Hàng thích đến từ nhỏ.

Chủ quán đã ở trạng thái nghỉ hưu, cộng thêm mặt bằng hiệu sách là nhà của ông, ông mở hiệu sách này đã không còn quan tâm đến việc kiếm được bao nhiêu tiền, nên vẫn có thể duy trì đến bây giờ.

Diện tích hiệu sách không nhỏ, loại sách bên trong cũng rất nhiều.

Tống Thư Hàng dẫn bốn mỹ nhân phong cách khác nhau vào hiệu sách, tìm một góc trong cùng, thành thạo ngồi xổm xuống, rồi rút một cuốn sách từ trên giá.

Cọ sách là chuyện thú vị nhất.

Tống Thư Hàng chỉ cần ngồi xổm ở bên giá sách là có thể ngồi cả nửa ngày.

Vũ Nhu Tử bắt chước dáng vẻ của Tống Thư Hàng, lật một cuốn truyện tranh mà cô hứng thú trên giá sách, sau đó cô chen vào sau lưng Tống Thư Hàng, dùng thân hình của Tống Thư Hàng để che mình.

Phu nhân váy dài: "..." A Lăng, thiếu nữ Yên: "..." Suy nghĩ của Bá Tống Huyền Thánh thật kỳ lạ, bình thường mà nói, tìm một nơi để nói chuyện đàng hoàng, không phải nên tìm một nơi yên tĩnh không có người, để nói chuyện đàng hoàng sao?

Bây giờ cả đám người ngồi xổm ở một góc hiệu sách, phu nhân váy dài cũng không biết phải nói gì cho phải.

Tuy nhiên, họ có chuyện cần cầu kiến 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Coi như là nhập gia tùy tục vậy.

Phu nhân váy dài cũng rút một cuốn sách, bà tư thế ưu nhã sửa lại váy dài, ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

A Lăng và thiếu nữ Yên thấy sư tổ đại nhân cũng ngồi xổm xuống, hai thiếu nữ đành phải tương tự mỗi người tìm một cuốn sách, ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử ngồi xổm sau lưng cậu, sau đó là phu nhân váy dài, A Lăng, thiếu nữ Yên như sao vây quanh trăng bao vây cậu.

Tống Thư Hàng: "..." Ừm, bây giờ cậu có cảm giác mình trở thành lá cờ đỏ của tổ quốc.

Ngồi xong, phu nhân váy dài đột nhiên ngơ ngác: "Kỳ lạ, tại sao mình lại đột nhiên chạy đến hiệu sách, ngồi xổm ở một góc thế này?" Tống Thư Hàng: "..." Ừm, công hiệu của Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo cuối cùng cũng phát tác.

So với người bình thường, sức đề kháng của tu sĩ tốt hơn.

Phu nhân váy dài không quay đầu đi là quên cậu ngay, mà còn theo cậu đến hiệu sách ngồi xong, mới quên cậu.

Phu nhân váy dài quay đầu nhìn xung quanh, cuối cùng nhìn thấy Tống Thư Hàng cũng đang ngồi xổm bên cạnh. "Bá Tống?" bà khẽ kêu một tiếng, giọng điệu có chút khó chịu, ngay sau đó trên mặt lại ửng lên một mảng đỏ hồng.

Tống Thư Hàng: "..." Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, cười hì hì, truyền âm: "Nói ngắn gọn, trạng thái của em và Tống tiền bối có chút kỳ quái, các chị e rằng một lát nữa sẽ quên chúng em.

Vì vậy, đừng lãng phí thời gian.

Các chị tìm Tống tiền bối là có chuyện cần thương lượng, vào thẳng vấn đề chính đi." Phu nhân khẽ gật đầu, suy nghĩ một lát, bà dùng phương pháp 'truyền âm nhập mật quần thể' để giao lưu với Tống Thư Hàng: "Bá Tống đạo hữu, xin hỏi về phương diện chữa trị 'lây nhiễm tà ác Cửu U', ngài có đề nghị gì tốt hơn không?" Thú giới hiện tại vẫn là khu vực bị 'lây nhiễm Cửu U tà năng' nặng nề, mặc dù đã được các đại lão Thú giới nhắc nhở, thú tu, yêu tu, nhân tộc ở Thú giới đối với hình thức 【nhặt được thần binh lợi khí, mảnh vỡ pháp bảo, sau đó trở thành nhân vật chính】 đã có phòng bị.

Tuy nhiên, đạo cao một thước, ma cao một trượng.

Hiện nay, phía Cửu U lại phát minh ra rất nhiều hình thức lây nhiễm khác.

Ví dụ như hình thức cao nhân bí ẩn lưu lại truyền thừa thu đồ đệ, hình thức bí cảnh viễn cổ, hình thức công pháp bí tịch thần kỳ, hình thức trúng độc khi song tu... thậm chí, ngay cả thị trường đan dược cũng xuất hiện nguy cơ.

Đôi khi tu sĩ Thú giới không cẩn thận nuốt một viên đan dược, cũng sẽ bị 'Cửu U tà năng' lây nhiễm, sau đó bị dụ dỗ sa ngã thành tà ma.

Đúng là khiến người ta khó lòng phòng bị.

Sau khi Tống Thư Hàng rời khỏi 'Thú giới', các đại lão, Kiếp Tiên đại năng ở Thú giới đã ra tay, bắt đầu nghiên cứu phương pháp đối phó với 'lây nhiễm Cửu U tà năng', và đã đạt được hiệu quả không tồi.

Đồng thời, Thú giới đều đang tuyên truyền cảnh giác 'Cửu U tà năng thừa cơ xâm nhập' như tuyên ngôn chống ma túy.

Nhưng số lượng người bị nhiễm Cửu U tà năng ở Thú giới, không những không giảm, mà ngược lại còn đang không ngừng tăng lên một cách ổn định. "Đối với nghiên cứu Cửu U tà năng, tôi nghĩ người bảo vệ Thú giới chắc chắn biết nhiều hơn tôi.

Vì vậy, ngoài đề nghị cắt đứt 'hạt giống Cửu U tà năng' mà 'Cửu U thế giới' thả vào Thú giới từ nguồn, tôi cũng không có đề nghị gì tốt hơn." Tống Thư Hàng trả lời.

Phu nhân váy dài thở dài.

Các người bảo vệ Thú giới cũng đang tìm kiếm phương pháp mà Cửu U thế giới thả 'hạt giống Cửu U tà năng', và đã phong ấn không ít thông đạo từ Cửu U đến hiện thế, nhưng hiệu quả không lớn. "Vậy Bá Tống đạo hữu, ngài có phương pháp chữa trị nhanh chóng 'lây nhiễm Cửu U tà năng', có thể gợi ý cho chúng tôi một chút không, làm thế nào để chữa trị 'lây nhiễm Cửu U tà năng' hiệu quả nhất?

Thú giới chúng tôi tuyệt đối sẽ trả giá với đủ thành ý." Phu nhân váy dài truyền âm.

Theo thống kê sau này của Thú giới, lúc đó ở 'phân bộ Hắc Mã', khi Bá Tống Huyền Thánh ra tay chữa trị cho bệnh nhân, là chữa khỏi hàng loạt.

Nếu có thể có được tốc độ chữa trị ở mức độ của Bá Tống Huyền Thánh, hẳn là có thể giảm bớt tai nạn 'trúng độc Cửu U tà năng' ở Thú giới. "Đó là một loại năng lực thiên phú của tôi, và cần phối hợp với công đức chi quang của tôi." Tống Thư Hàng nói.

Sự tồn tại của 'Hạch Tâm thế giới' là lá bài tẩy của cậu, cậu đương nhiên sẽ không đi rêu rao khắp nơi.

Phu nhân váy dài sau khi nghe đó là 'năng lực thiên phú', âm thầm thở dài.

Đây thực sự là câu trả lời tồi tệ nhất.

Thứ như năng lực thiên phú, là bẩm sinh, căn bản không thể học được. [Khoan đã, Thư Hàng.

Ngươi nói với cô ta, ngươi đang nghiên cứu một loại dược dịch 'trung hòa Cửu U tà năng', chỉ cần phun xịt với số lượng lớn là có thể có hiệu quả với những người bị nhiễm Cửu U tà năng.] Lúc này, giọng của Bạch tiền bối Two đột nhiên vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối Two vốn đang nghiên cứu 'phi kiếm dùng một lần bản phá tiểu hắc ốc', nhưng khi Tống Thư Hàng giao lưu với người khác đã nhắc đến từ 'Cửu U tà năng' mấy lần.

Từ khóa này đã khiến Bạch tiền bối Two phải xuất hiện.

Chương 1581

[Hả?

Bạch tiền bối ngài đang nghiên cứu dược dịch về phương diện này sao?] Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối Two: [He he he he, chỉ cần là chuyện có thể gây phiền phức cho kế hoạch của quả cầu kim loại lỏng, ta đều thích.

Để lát nữa ta đi nghiên cứu loại dược dịch này ngay, chỉ mấy phút là ra thôi.

Đến lúc đó, ngươi bán lại dược dịch cho Thú giới, chúng ta lại kiếm được một khoản.] Quả cầu kim loại lỏng rõ ràng có kế hoạch lớn ở Thú giới, với tư cách là kẻ địch một đời, đối thủ vĩnh viễn của hắn, nếu đã biết kế hoạch của quả cầu kim loại lỏng, Bạch tiền bối Two không có lý do gì mà không đi phá hoại.

Ngược lại cũng vậy, nếu Bạch tiền bối Two có kế hoạch bị quả cầu kim loại lỏng biết được, quả cầu kim loại lỏng cũng nhất định sẽ tìm mọi cách để phá hoại. [Đã rõ.] Tống Thư Hàng nói.

Phu nhân váy dài lúc này đang suy nghĩ, có thể mời Bá Tống Huyền Thánh đến Thú giới một lần nữa, ở lại một thời gian hay không.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nói: "Thực ra... gần đây tôi đang nghiên cứu một loại dược dịch.

Loại dược dịch đó có thể trung hòa sự lây nhiễm của 'Cửu U tà năng'.

Cách sử dụng cũng rất đơn giản, chỉ cần phun xịt là được.

Chỉ cần tập trung những bệnh nhân bị nhiễm Cửu U tà năng lại, sau đó phun xịt dược dịch từ trên cao xuống, là có thể chữa khỏi.

Giống như phun thuốc trừ sâu cho cây trồng vậy." Phu nhân váy dài lập tức sáng mắt lên: "Bá Tống đạo hữu ngài đã nghiên cứu thành công rồi sao?" "Vẫn chưa, nhưng chỉ còn cách thành công một chút nữa thôi." Tống Thư Hàng lắc đầu. "Nếu Bá Tống đạo hữu nghiên cứu thành công, có thể bán phương pháp chế tạo dược dịch cho chúng tôi không?

Giá cả chắc chắn sẽ làm Bá Tống đạo hữu hài lòng." Phu nhân nói. "Đến lúc đó, rốt cuộc là bán dược dịch hay bán phương pháp chế tạo dược dịch, chúng ta sẽ thương lượng lại." Tống Thư Hàng cười nói.

Phu nhân gật đầu.

Nếu có thể, bà muốn cố gắng hết sức để có được phương pháp chế tạo dược dịch từ Bá Tống... vì số người bị nhiễm ở Thú giới cực kỳ nhiều, nếu chỉ dựa vào một mình Bá Tống cung cấp dược dịch, e rằng rất khó cung cấp đủ cho toàn bộ Thú giới. "Chúc Bá Tống đạo hữu sớm ngày nghiên cứu ra dược dịch." Phu nhân nói, nói xong bà lấy ra một đĩa tròn kim loại, đưa cho Tống Thư Hàng: "Sử dụng đĩa tròn này, có thể liên lạc xuyên giới với tôi.

Xin Bá Tống đạo hữu nhận lấy." Tống Thư Hàng gật đầu, nhận lấy đĩa tròn.

Phu nhân thở phào nhẹ nhõm, đồng thời đặt cuốn sách trong tay lại lên giá, rồi quay người. "Ủa?

Sao mình lại ở đây?" bà nghi hoặc quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Bá Tống đạo hữu?" Trên mặt bà lại ửng lên vẻ e thẹn.

Tống Thư Hàng: "..." Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên: "Chị gái này, chúng ta đã giao lưu xong rồi.

Chị đã giao phương thức liên lạc của mình cho Tống tiền bối, đến lúc Tống tiền bối nghiên cứu ra dược dịch sẽ thông báo cho chị." Phu nhân nhìn thấy đĩa tròn kim loại trong tay Tống Thư Hàng, suy nghĩ một lát, gật đầu: "Vậy thì làm phiền Bá Tống đạo hữu rồi." "Đúng rồi, Bá Tống đạo hữu, có phải ngài cũng tham gia Thực Tiên Yến không?" bà lại lên tiếng hỏi.

Với đại danh ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’ của Bá Tống Thánh Quân, Thực Tiên Yến lần này chắc chắn không thể thiếu ngài ấy, dù sao thì ngài ấy cũng là một trong những nhân vật nổi bật nhất chư thiên vạn giới năm nay.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: “Đúng vậy, đạo hữu cũng đến để tham gia Thực Tiên Yến sao?” Phu nhân váy dài đáp lời: “Chúng ta lặn lội ngàn dặm từ Thú Giới đến đây, chính là vì để tham gia Thực Tiên Yến.

Tiện thể dẫn hai hậu bối đi mở mang kiến thức về thế giới bên ngoài.” Thì ra là vậy, thảo nào phu nhân váy dài và hai vị thiếu nữ đều thông thạo tiếng Trung.

Chắc là đã học trước để tham gia Thực Tiên Yến.

Đối với người tu luyện mà nói, việc nắm vững một ngôn ngữ mới không phải là chuyện gì khó khăn.

Đương nhiên, những ngôn ngữ cổ đại ẩn chứa sức mạnh đặc biệt thì không tính.

“Tại Thực Tiên Yến lần này, có rất nhiều đạo hữu từ chư thiên vạn giới đều là vì Bá Tống đạo hữu ngài mà đến đó.” Phu nhân váy dài mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng: “Không phải là đến tìm tôi báo thù đấy chứ?” “Ha ha ha.” Phu nhân váy dài che miệng cười khúc khích: “Ta cũng rất mong chờ đến lúc khai tiệc Thực Tiên Yến, đến lúc đó nếu có cơ hội, Bá Tống đạo hữu, chúng ta cũng giao lưu một chút nhé?” Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, rồi nghiêm túc nói: “Rất tiếc, e là giữa cô và tôi không có cơ hội giao lưu rồi.” “?” Phu nhân váy dài lộ vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng nói: “Tôi nghe nói, Thực Tiên Yến sẽ tổ chức các hình thức thi đấu khác nhau dựa theo ‘cảnh giới’ và ‘tuổi tác’.” “Đúng vậy.” Phu nhân váy dài mỉm cười nói: “Đến lúc đó, chúng ta…” “Cho nên, đến lúc đó tôi chắc sẽ tham gia vào bảng thi đấu ‘dành cho lứa tuổi dưới hai mươi’.” Tống Thư Hàng nói.

“Hả?” Phu nhân váy dài sững sờ, sau đó, bà dùng một ánh mắt đầy quan tâm nhìn Tống Thư Hàng.

“Đừng nhìn tôi như vậy, thật ra năm nay tôi mới mười tám tuổi.” Tống Thư Hàng thành khẩn nói.

Lời này vừa nói ra, không khí xung quanh nhóm ‘Cờ Đỏ Năm Sao’ bỗng trở nên cứng ngắc.

A Lăng: “Bá Tống tiền bối, ngài không phải là định vào bảng dưới hai mươi tuổi để bắt nạt chúng tôi đấy chứ?” Yên thiếu nữ: “Bá Tống tiền bối mười tám tuổi?

Không thể nào, không tồn tại!” Tống Thư Hàng: “…” Vũ Nhu Tử không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

“Đến lúc đó, chúng ta gặp nhau ở Thực Tiên Yến nhé.” Phu nhân váy dài vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng, rồi dẫn hai vị thiếu nữ rời khỏi tiệm sách Tô thị.

Bá Tống đạo hữu mười tám tuổi?

Không tồn tại!

×××××××××× Phu nhân váy dài và hai vị thiếu nữ đã rời đi, để lại Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ở trong tiệm sách Tô thị, Bạch Long tỷ tỷ lơ lửng trên cao, cũng cầm một cuốn truyện tranh, lật xem từng trang.

“Ồ, là cuốn truyện tranh này à.” Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên lật ra một cuốn sách có phong cách vẽ rất tươi sáng.

Tống Thư Hàng nhìn qua, đây là một cuốn truyện tranh thiếu nữ thể loại ngôn tình, bình thường cậu rất ít khi xem thể loại này.

Nhưng phong cách vẽ của cuốn này đặc biệt tươi sáng, trong tranh không có quá nhiều hoa lá lấp đầy khung hình.

Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng hỏi: “Cuốn truyện tranh này có gì đặc biệt sao?” “Truyện thì rất bình thường.

Nhưng mà, tác giả truyện tranh… là chưởng giáo Tiên Kiếm Các, ‘Thái Nhất chân nhân’.

Trong giới tu chân rất ít người biết chuyện này, ba của em là bạn tốt của Thái Nhất chân nhân, nên mới biết được bí mật này.” Vũ Nhu Tử truyền âm nhập mật nói.

Tống Thư Hàng: “Thái Nhất chân nhân, là một vị tiên tử sao?” Cậu không hiểu rõ lắm về các thế lực lớn trong giới tu chân, phần lớn kiến thức tu luyện đều đến từ nội dung trò chuyện trong ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’.

“Không, là một vị đạo trưởng.” Vũ Nhu Tử cười nói.

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra cảnh tượng một vị đạo trưởng chưởng giáo uy nghiêm, rúc trong phòng tối nhỏ của mình vẽ truyện tranh thiếu nữ.

Ừm, không biết từ lúc nào, cậu lại cảm thấy phong cách này cũng rất bình thường.

“Các đại lão trong giới tu chân, luôn có đủ loại sở thích kỳ quái.”

Tống Thư Hàng cảm thán.

“Nhưng mà, sở thích của vị Thái Nhất chân nhân này, không phải là vẽ truyện tranh.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: “Sở dĩ ngài ấy vẽ truyện tranh, hoàn toàn là vì theo đuổi ‘Mộ Tuyết tiên tử’.” Mộ Tuyết tiên tử thích các loại truyện tranh thiếu nữ ngôn tình, đây không phải là bí mật trong giới tu chân.

Số người theo đuổi nàng cực kỳ nhiều.

Trong số rất nhiều người theo đuổi, ‘Thái Nhất chân nhân’ là người có tâm cơ nhất.

Trong lúc những người theo đuổi khác vì để lấy lòng ‘Mộ Tuyết tiên tử’ mà không ngừng tặng những cuốn truyện tranh mới nhất, cày thiện cảm, thì Thái Nhất chân nhân lại cẩn thận nghiên cứu sở thích của Mộ Tuyết tiên tử, lập một tài khoản clone, dựa theo motip và phong cách vẽ tinh xảo mà nàng thích nhất, vẽ một cuốn truyện tranh thiếu nữ ngôn tình.

Cuốn truyện tranh này vừa ra mắt, đã được Mộ Tuyết tiên tử yêu thích và theo dõi.

Sau đó… vào lúc tình cảm của nam nữ chính trong truyện đang ở đoạn cao trào nhất, Thái Nhất chân nhân ngừng ra chương mới. [Tác giả ra Đông Hải tìm tư liệu, kỳ sau tạm nghỉ.] Sau đó, lần nghỉ này kéo dài hơn nửa năm.

Mộ Tuyết tiên tử cuối cùng không đợi nổi nữa, thế là, nàng đích thân đuổi đến Đông Hải, cố gắng tìm kiếm tác giả của bộ truyện này.

Theo nàng thấy, tác giả truyện tranh chắc chỉ là người bình thường.

Sau khi bắt được tác giả, nàng nhất định phải bắt đối phương vẽ cho đã.

Mẹ kiếp đi tìm tư liệu, tìm một lần hết nửa năm?

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của từng manh mối, nàng đã thành công tìm được tác giả truyện tranh ‘Thái Nhất chân nhân’.

Tiếp theo, trong một loạt các màn thúc giục ra chương, chống thúc giục… ngừng ra chương để đi tìm tư liệu, truy sát thúc giục tương tác, tình cảm giữa tiên tử và Thái Nhất chân nhân đã âm thầm nảy nở.

Hai năm sau, Mộ Tuyết tiên tử trở thành chưởng giáo phu nhân của ‘Tiên Kiếm Các’.

Đúng là quá tâm cơ!

“Đáng sợ.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng rất hiệu quả, chỉ cần hai người có tiếng nói chung, là có thể bồi dưỡng tình cảm.

Đến lúc đó, chỉ cần có tâm duy trì, thì có khả năng rất lớn sẽ trở thành đạo lữ.” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng. …...

Theo thông lệ, sau khi còn nửa ngày, Tống Thư Hàng tiện tay thuê hai cuốn sách, rồi dẫn Vũ Nhu Tử rời khỏi tiệm sách Tô thị.

“Tống tiền bối, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng gãi đầu: “Hay là, chúng ta cứ lén lút lẻn về nhà tôi đi.

Tôi đã gửi tọa độ cho Tinh Hào Kiếm Thánh, đến lúc đó ngài ấy sẽ chạy qua hội hợp với chúng ta, cùng nhau tham gia Thực Tiên Yến.” “Lẻn về nhà?

Không thể về nhà trực tiếp sao?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc.

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng: “Ba mẹ tôi quên tôi mất rồi… bây giờ tôi có nhà cũng không vào được.

Hiện tại họ đang bận sinh em gái cho tôi.” Vũ Nhu Tử: “…” ×××××× Đêm dần buông xuống.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử lén lút lẻn vào nhà mình, phòng của mình.

Ba Tống và mẹ Tống tuy đã quên cậu, nhưng phòng của Tống Thư Hàng vẫn được giữ lại… có lẽ là do một loại bản năng nào đó.

Tô Thị A Thập Lục được chuyển ra ngoài, đặt trên giường của Tống Thư Hàng, Bạch Long tỷ tỷ lặng lẽ bảo vệ cô.

Quy tiền bối cũng bò ra từ thế giới hạch tâm, nằm trong phòng Tống Thư Hàng.

Thông Nương Ngộ Đạo Thạch kẹp trên mai rùa của ngài ấy, nàng đang kể chuyện cười lạnh cho Quy tiền bối nghe.

Quy tiền bối cười rất vui vẻ.

Kể từ lần trước Thông nương chủ động đắp mặt nạ cho Quy tiền bối, cả hai đã trở thành bạn tốt.

Tiểu Thải và Sở Sở đều vẫn đang trong trạng thái tu luyện, Vô Hình Kiếm Cổ canh giữ Đao Kiếm Phong, không chịu ra ngoài.

Vô Hình Đao Cổ lúc này đang duy trì trạng thái tàng hình, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Con chuột biến dị ‘Cách Đấu Thú’ kia đang thân mật dựa vào chân Tống Thư Hàng, dùng cái đuôi to thô của nó quật mạnh vào đầu gối Tống Thư Hàng… Đây là cách nó thể hiện sự thân mật của mình với người khác.

May mà Tống Thư Hàng thân mang mấy loại thối thể chi pháp, mức độ quật đuôi này đối với cậu chẳng hề đau ngứa.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử đang mắt to trừng mắt nhỏ, không biết hai vị tiên tử đang nghĩ gì.

Chương 1582

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện, số lượng người mang theo bên mình thật không ít.

Để tránh làm ồn đến ba Tống và mẹ Tống, Vũ Nhu Tử đã bố trí trận pháp cách âm trong phòng.

Sau đó, cô và Tống Thư Hàng ngồi song song bên cửa sổ, ngắm nhìn cảnh đêm bên ngoài.

“Tống tiền bối, Mộ Tuyết tiên tử thích xem truyện tranh thiếu nữ.

Cho nên ‘Thái Nhất chân nhân’ đã dựa vào thủ đoạn vẽ truyện tranh thiếu nữ, thành công khiến nàng trở thành đạo lữ.

Vậy Tống tiền bối, anh cảm thấy nếu là em, thì dùng thủ đoạn nào sẽ hiệu quả hơn?” Vũ Nhu Tử hai tay chống cằm, ánh mắt nhìn về cảnh đêm xa xăm, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trong phút chốc, rất nhiều ánh mắt trong phòng đều tập trung vào Tống Thư Hàng.

“Tôi cảm thấy với tính cách của Vũ Nhu Tử… đi tạo ra thật nhiều bí cảnh kích thích, những nơi mạo hiểm thú vị, rồi dẫn Vũ Nhu Tử đi thông quan, sẽ hiệu quả hơn chăng?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp.

Vũ Nhu Tử cười duyên: “Tống tiền bối, anh cũng hiểu em ghê đó nha~~ A ha ha ha~” Cô vừa cười, trong lòng Tống Thư Hàng liền cảm thấy kỳ quái.

Từ lúc cậu tiếp xúc với Vũ Nhu Tử đến nay, chưa bao giờ thấy cô cười duyên kiểu nữ vương như thế này.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Vũ Nhu Tử, nhìn vào mắt cô.

Tống Thư Hàng nghi ngờ có phải Vũ Nhu Tử bị ‘Thiên Đế’ để lại cửa sau, lại bị nhập rồi không.

Nhớ lại lúc bị [Thiên Đế] nhập vào, hai mắt Vũ Nhu Tử sẽ biến thành màu đen kịt không có lòng trắng.

Đôi mắt của Vũ Nhu Tử không có thay đổi, khí tức trên người cô cũng không thay đổi, vẫn là khí tức của Vũ Nhu Tử, cảnh giới cũng vẫn là Tứ phẩm.

Nhận ra Tống Thư Hàng đang nhìn mình, Vũ Nhu Tử đưa tay che miệng nhỏ.

Một lát sau, cô cụp mắt xuống: “Bị anh phát hiện rồi à, Tống tiền bối.” Đậu má, thật sự lại bị Thiên Đế nhập vào rồi!

“Quy tiền bối!

Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Tống Thư Hàng gọi.

Bây giờ, Xích Tiêu Kiếm, Cửu Chuyển Phượng Hoàng Đao, Quy tiền bối đều ở bên cạnh cậu, thế giới hạch tâm cũng không bị hạn chế!

“Vốn chỉ định lặng lẽ gặp Tống tiền bối một lần, ở cùng anh một lát, rồi lại lặng lẽ rời đi.

Nhưng không ngờ lại nhanh chóng bị Tống tiền bối phát hiện ra sự khác thường.

Có phải tiếng cười cuối cùng của em đã để lộ sơ hở không?” Vũ Nhu Tử không hề kinh hoảng, nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “Thiên Đế…” “Lâu rồi không gặp, chính xác mà nói… là ngàn năm không gặp rồi, Tống tiền bối.

Không ngờ lại có thể gặp lại anh, thật sự rất vui.” Vũ Nhu Tử hai tay đan vào nhau đặt trên đùi, tư thế ngồi tao nhã, mỉm cười với Tống

Thư Hàng.

Bình tĩnh, tao nhã, còn có một loại khí thế của bậc bề trên.

“Ngàn năm không gặp là có ý gì?” Tống Thư Hàng nghĩ một lát rồi nói: “Chúng ta đã gặp nhau ngàn năm trước?

Cô có phải là nhầm tôi với Tống Mộc Đầu không?

Xin lỗi, tôi không phải là hắn.” Cậu không phải là chuyển thế hay hậu thủ phục sinh của bất kỳ đại năng nào.

Điểm này, cả Ban Văn Long Thiên Đạo và Bạch tiền bối two đều đã xác nhận.

Ngàn năm trước, tổ tông nhà họ Tống có lẽ còn chưa mang họ Tống nữa.

“Tống tiền bối chính là Tống tiền bối, em không nhận nhầm đâu.” Gió đêm thổi qua cửa sổ, làm tóc dài của thiếu nữ bay lên, mang theo hương thơm nhàn nhạt.

Thiếu nữ nhẹ nhàng đưa tay, vuốt qua mái tóc bên tai, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ đẹp tao nhã khó tả.

“Không phải Thiên Đế.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Thiên Đế từng nhập vào Vũ Nhu Tử, cảm giác mang lại cho cậu hoàn toàn khác với ‘Vũ Nhu Tử’ trước mắt.

Nhưng, Vũ Nhu Tử trước mắt chắc chắn cũng không phải là Vũ Nhu Tử.

Phong cách không đúng.

Vũ Nhu Tử cười nói: “Tống tiền bối yên tâm đi, em đương nhiên không phải Thiên Đế, nhưng… lần này có thể gặp lại Tống tiền bối, cũng có một chút quan hệ với thời gian chi đạo.” Cô khẽ đứng dậy, đột nhiên đến gần Tống Thư Hàng, đồng thời cô đưa tay phải ra từ từ chạm vào má Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng theo bản năng ngửa người ra sau, muốn tránh bàn tay nhỏ của cô.

Nhưng tay phải của Vũ Nhu Tử lại như hình với bóng, nhẹ nhàng áp lên má cậu.

Bàn tay nhỏ lạnh như băng, không có một chút nhiệt độ nào của con người… Cơ thể hiện tại của Vũ Nhu Tử, dường như đang ở trong trạng thái băng phong.

“Không biết không giác, đã là ngàn năm.

Nhưng mà, Tống tiền bối quả nhiên vẫn giống như trong ký ức của em.

Hơn một ngàn năm trôi qua, trí nhớ của em vẫn tốt như vậy.” Vũ Nhu Tử nở một nụ cười mãn nguyện, khi cô cười, hai mắt cong thành hình trăng lưỡi liềm. [Thời gian chi đạo… ngàn năm.] Điều đầu tiên Tống Thư Hàng nghĩ đến là thiên phú ‘Nhập mộng’ của mình.

Thiên phú nhập mộng của cậu có chức năng tương tự, bất chấp thời gian và không gian, cưỡng ép xen vào cuộc đời của người khác.

Nhưng, trạng thái này của Vũ Nhu Tử lại khác.

“Tương lai?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, khẽ hỏi.

Nếu không phải Thiên Đế nhập vào, cộng thêm yếu tố ‘thời gian chi đạo’ và ‘ngàn năm’, chẳng lẽ trước mắt là Vũ Nhu Tử của tương lai, tạm thời nhập vào ‘hiện tại’ của Vũ Nhu Tử?

Vũ Nhu Tử của ngàn năm sau?

Thậm chí có thể là Vũ Nhu Tử của thời gian lâu hơn nữa?

“Thời gian của em không còn nhiều, lần này có thể thuận lợi gặp được Tống tiền bối, và cùng anh trải qua thời gian lâu như vậy, thật sự rất vui.” Vũ Nhu Tử dịu dàng nói.

Cô không trả lời trực tiếp câu hỏi của Tống Thư Hàng… có lẽ là không tiện trả lời.

Nhưng từ thần thái của cô, Tống Thư Hàng chắc đã đoán đúng.

Vũ Nhu Tử của tương lai, tính cách thay đổi lớn như vậy sao?

Nếu đây thật sự là Vũ Nhu Tử của tương lai, là yếu tố nào đã khiến cô gái hoạt bát nhảy nhót, biến thành tính cách tao nhã như vậy?

Bàn tay nhỏ của Vũ Nhu Tử rời khỏi má Tống Thư Hàng, sau đó cô lại nhìn về phía mọi người trong phòng.

Quy tiền bối, Thông nương; Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử; Vô Hình Đao Cổ, chuột lớn Cách Đấu; Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ, còn có Lý Âm Trúc cũng đang trong trạng thái ngủ say.

Đây là cô đang đối chiếu từng nhân vật với ký ức cách nhau hơn ngàn năm.

Cô lại đi vài bước đến bên giường Tống Thư Hàng, nhìn A Thập Lục và Lý Âm Trúc đang ngủ trên giường.

“Ha ha, A Thập Lục lúc này trông nhỏ xíu.” Vũ Nhu Tử cười hì hì, rồi cô đưa ngón tay ra, chọc chọc vào sừng rồng trên đầu Tô Thị A Thập Lục.

“Ưm~” Tô Thị A Thập Lục đang hôn mê mơ màng kêu một tiếng, rồi lật người qua.

Nhỏ xíu?

Vậy Tô Thị A Thập Lục của tương lai còn lớn lên được nữa sao?

A Thập Lục… thật sự còn có thể phát dục?

Tống Thư Hàng trong lòng có chút hoài nghi.

“Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử quay người lại, hai tay chắp sau lưng, lộ ra nụ cười tinh nghịch: “Tương lai sắp tới… anh cũng nhất định phải sống cho thật tốt nhé.” Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng lập tức nghẹn lại.

Câu nói này của Vũ Nhu Tử, dường như tương lai của cậu sẽ sống rất gian khổ?

“Tương lai của tôi, lại chết mấy lần?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu còn không hỏi mình có chết hay không, mà trực tiếp hỏi mình đã chết mấy lần.

Chỉ trong bốn tháng ngắn ngủi, giác ngộ của Tống Thư Hàng đã thăng hoa đến mức độ nặng nề như vậy.

“Đây là… bí mật kinh doanh, không thể tiết lộ ra ngoài.” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

“Ha ha ha.” Nghe câu trả lời của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng ngược lại lại thoải mái bật cười.

Ừm, dù là Vũ Nhu Tử tao nhã, bản tính hoạt bát vẫn không thay đổi.

“Đến giờ rồi, vậy thì… chúng ta hẹn gặp lại sau.” Vũ Nhu Tử đưa một ngón tay ra, lắc lắc: “Một ngàn năm nhé.” “Câu hỏi cuối cùng.” Tống Thư Hàng vội nói: “Tại sao chúng ta ngàn năm không gặp lại?” Câu hỏi này cậu rất để tâm.

Tại sao suốt một ngàn năm lại không gặp lại nhau?

Là Vũ Nhu Tử xảy ra vấn đề?

Hay là cậu xảy ra vấn đề?

Hay là thế giới tương lai xảy ra vấn đề?

"Ừm, vì Tống tiền bối anh đi bế quan rồi, một lần bế quan là hơn ngàn năm.

Em nghĩ, quan hệ giữa các tu sĩ cao giai ngày càng lạnh nhạt, có quan hệ rất lớn với việc động một chút là bế quan trăm ngàn năm.

Ngàn năm, gần như bằng cả đời của một cường giả Linh Hoàng bình thường đó." Vũ Nhu Tử vuốt mái tóc bên tai, đáp lời.

Tống Thư Hàng: "…" Vũ Nhu Tử nói xong, quay lại vị trí bên cửa sổ, cô tao nhã kéo váy lại, làm động tác hai tay chống cằm: "Tống tiền bối, để thế giới trở nên thú vị hơn, xin hãy chế tạo thêm nhiều bí cảnh thú vị và cấm địa kích thích nhé." Tống Thư Hàng: "…" Chưa đợi Tống Thư Hàng trả lời, nhiệt độ cơ thể của Vũ Nhu Tử dần dần hồi phục, không còn lạnh như băng như trước nữa.

Vũ Nhu Tử bình thường đã quay lại. …...

Tống Thư Hàng cụp mắt xuống, đưa tay ra, nhìn vào lòng bàn tay mình: "Bế quan ngàn năm?" "Đây là chuyện rất bình thường, Bát phẩm Huyền Thánh và Cửu phẩm Kiếp Tiên, thường một lần bế quan kéo dài ngàn năm.

Trường sinh giả còn hơn thế, có một số trường sinh giả một lần bế quan là vạn cổ tuế nguyệt." Giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên.

"Vậy sao?" Tống Thư Hàng nói.

Tương lai của mình, cũng có thể làm được chuyện có 'bức cách' như 'bế quan ngàn năm' sao?

Cứ cảm thấy không đúng lắm.

"Đúng rồi, nói đi nói lại… từ lúc tu luyện đến giờ, tôi chưa từng nghiêm túc bế quan lần nào cả." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cho nên, cậu mới cảm thấy mình ‘bế quan ngàn năm’, nghe có vẻ kỳ quái.

Bát Tu Thông nương: “Ha ha.” Chưa đến năm tháng, đã là người đàn ông Ngũ phẩm, lại đi bế quan ngàn năm?

Không tồn tại!

Nếu Tống Thư Hàng cứ tiếp tục thăng cấp theo nhịp điệu này, trung bình một tháng lên một cấp, thì tháng một năm sau cậu đã phải tấn thăng Cửu phẩm Kiếp Tiên, tháng hai năm sau không chừng đã trở thành trường sinh giả, tháng ba năm sau phải đối đầu với Thiên Đạo rồi.

Chương 1583

Thông nương đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Nàng đã từng có một dã tâm.

Nàng muốn nỗ lực tu luyện, trở nên mạnh hơn cả Tống Thư Hàng, sau đó phản sủng vi chủ.

Đã có một khoảng thời gian, cảnh giới của nàng và Tống Thư Hàng chỉ cách nhau vài tiểu cảnh giới, nàng cảm thấy mình chỉ cần chăm chỉ một chút, không chừng có thể đuổi kịp Tống Thư Hàng.

Một trong ba ảo tưởng lớn nhất đời người chính là ‘Ta nhất định có thể phản sát’.

Nhưng bây giờ, cho dù đã có được ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, nàng cũng không cho rằng mình có thể đuổi kịp Tống Thư Hàng.

Quan trọng hơn là… Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đối với Tống Thư Hàng, còn thân thiết hơn cả với nàng.

Nàng nhất định là một Bát Tu giả.

Bộp~~ Vũ Nhu Tử bên cửa sổ, đột nhiên đập đầu vào bàn.

Cô đột ngột ngẩng đầu, mở to mắt.

“Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử kêu lên.

Tống Thư Hàng: “Đây, mọi người đều ở đây.” “Không xong rồi, Tống tiền bối.

Khế ước linh quỷ của chúng ta bị nứt thành bốn mảnh rồi.” Vũ Nhu Tử vội nói.

Tống Thư Hàng: “…” Thì ra từ thời điểm này, Vũ Nhu Tử đã bị ‘tương lai’ chiếm cứ rồi sao?

Nếu không phải vì tiếng cười duyên kiểu nữ vương kia, Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhận ra.

Nếu nghĩ kỹ lại, tiếng ‘cười duyên kiểu nữ vương’ cuối cùng, có phải là Vũ Nhu Tử của tương lai cố ý gợi ý cho mình không?

Còn Vũ Nhu Tử vừa tỉnh lại, dường như đã hoàn toàn mất đi ký ức đoạn giữa này.

“Đừng vội.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ Vũ Nhu Tử: “Khế ước linh quỷ của tôi cũng bị tàn khuyết, tôi không phải vẫn sống tốt sao.” “Vậy linh quỷ của chúng ta còn cứu được không?” Vũ Nhu Tử mong đợi nhìn Tống Thư Hàng.

“Chỉ cần ‘khế ước linh quỷ’ vẫn còn, thì có nghĩa là ‘linh quỷ’ của chúng ta vẫn chưa biến mất.

Sẽ có một ngày, chúng ta sẽ tìm lại được chúng.” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Nếu linh quỷ chết đi, thì ‘khế ước linh quỷ’ sẽ hoàn toàn tan biến.

Khế ước linh quỷ tàn khuyết của Tống Thư Hàng và khế ước linh quỷ nứt làm bốn của Vũ Nhu Tử đều cho thấy, linh quỷ của hai người vẫn còn sống.

Về lý thuyết mà nói, hai người quả thật có cơ hội tìm lại linh quỷ.

“Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử nắm chặt tay Tống Thư Hàng: “Chúng ta cùng nhau cố gắng!” Lần này, bàn tay nhỏ của cô ấm áp.

Tống Thư Hàng gật gật đầu: “Ừm, cùng nhau cố gắng.” [Liên minh tìm lại linh quỷ] đầy đau thương, được thành lập.

××××××× Đêm về.

Ba người nhỏ nhắn Tô Thị A Thập Lục, Lý Âm Trúc và Vũ Nhu Tử ngủ trên chiếc giường lớn.

Tống Thư Hàng trải nệm dưới đất.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử quay về trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Quy tiền bối co thành một cục, Thông nương kẹp trên mai rùa của ngài ấy ngồi thiền minh tưởng.

Con chuột hoạt bát bị Tống Thư Hàng nhét lại vào thế giới hạch tâm.

Vô Hình Đao Cổ lặng lẽ lơ lửng trong không trung.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mọc.

Tô Thị A Thập Lục vẫn hôn mê bất tỉnh, Vũ Nhu Tử ngủ tướng không được tốt lắm, nửa người và đôi chân dài đè lên người A Thập Lục.

Quy tiền bối và Thông nương vẫn giữ nguyên tư thế.

Vô Hình Đao Cổ vẫn lơ lửng giữa không trung.

Tống Thư Hàng mở mắt, phát hiện Lý Âm Trúc phiên bản thu nhỏ đang nằm trong lòng mình.

Ngày 6 tháng 10 năm 2019, 07:04, Chủ nhật, trời quang.

Khi cậu tỉnh dậy, chiếc điện thoại trong túi rung lên.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, phát hiện là ‘Túy Việt Cư Sĩ’ gọi cho cậu.

Tống Thư Hàng trượt mở điện thoại, hạ giọng nói: “Alo, là Túy Việt tiền bối phải không, ngài đã đến rồi sao?” “Đạo hữu là ai?

Số của ngươi sao lại là một dãy mã loạn, hôm qua là ngươi gửi cho ta một cái tọa độ địa chỉ phải không?

Ngươi tìm ta có chuyện gì sao?” Túy Việt tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

“Là tôi Tống Thư Hàng đây, Túy Việt tiền bối, hôm qua chúng ta đã hẹn nhau cùng đi ‘Thực Tiên Yến’.” Tống Thư Hàng nói.

Túy Việt Cư Sĩ: “Xin lỗi, ta lại quên béng mất chuyện này.” “Không sao, tôi có thể hiểu được.

Bởi vì, anh và tôi bây giờ đều là những người nhỏ bé vô hình như nhau.” Tống Thư Hàng nói.

Túy Việt Cư Sĩ trong lòng lập tức ấm áp, có một cảm giác đồng cảm khó tả: “Thì ra là vậy, Tống đạo hữu cũng giống như ta, sẽ bị người khác vô cớ quên lãng à.

Ta sẽ lập tức lên đường đến thành phố Văn Châu, vài tiếng nữa là tới.” Tống Thư Hàng cúp máy, lại gọi cho Bạch tiền bối.

Nhưng điện thoại của Bạch tiền bối không có ai nghe máy.

Bạch tiền bối vẫn đang bế quan?

Tống Thư Hàng véo cằm… Thực Tiên Yến là một chuyện tốt như vậy, với vận khí của Bạch tiền bối mà nói, không nên bỏ lỡ mới đúng chứ?

Trừ phi chuyện này đối với Bạch tiền bối không phải là chuyện tốt gì… nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng không khỏi hoảng hốt.

Bạch tiền bối vì vận khí áp đảo thiên giai của mình, luôn có thể khéo léo tránh được một số tai nạn mà chính bản thân cũng không thể chống lại, tránh hung tìm cát.

Ví dụ như sự kiện ‘Kim Liên Thế Giới’ của Nho gia năm đó.

Bạch tiền bối đột nhiên rời đi không lâu, Kim Liên Thế Giới của Nho gia liền bị tấn công.

Bao gồm cả Tống Thư Hàng, mọi người đều bị Cửu U chúa tể

Bàn Cầu đồ sát hết lần này đến lần khác.

Lần lượt chết đi, lần lượt phục sinh.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, đó là một đoạn ký ức không muốn nhớ lại, mỗi lần nhớ lại, buổi tối đều sẽ gặp ác mộng. [Chẳng lẽ Thực Tiên Yến lần này, cũng sẽ xảy ra tai nạn tương tự?

Một tai họa lớn đến mức cả Bạch tiền bối cấp Bát phẩm Huyền Thánh cũng không thể chống lại?] Tống Thư Hàng theo bản năng sờ ra một chiếc còi nhỏ màu xanh lá. ‘Thiên lý truyền âm tiêu’, qua nó có thể xác định Bạch tiền bối có còn đang bế quan hay không.

Nếu Bạch tiền bối đã bế quan, sẽ để lại ‘lời nhắn’, và còn có thời gian xuất quan chi tiết.

Nhưng… chiếc còi nhỏ màu xanh lá này có giới hạn khoảng cách.

Vị trí hiện tại của Tống Thư Hàng cách động phủ của Hoàng Sơn Chân Quân rất xa.

“Tống tiền bối, Bạch tiền bối không nghe điện thoại?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng gật gật đầu: “Nếu Bạch tiền bối không xuất quan, vậy chuyến đi ‘Thực Tiên Yến’ này, e là sẽ nhiều tai nhiều nạn.” Vũ Nhu Tử lập tức hiểu ý trong lời của Tống Thư Hàng.

Dù sao thì đây là Bạch tiền bối chuyên tránh hung tìm cát.

“Tống tiền bối, gọi điện thoại cho Hoàng Sơn tiền bối, hỏi tình hình chi tiết đi.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, lại gọi số của Hoàng Sơn Chân Quân.

Điện thoại của Hoàng Sơn Chân Quân rất nhanh đã được kết nối.

Nhưng bên trong không có ai trả lời, chỉ có tiếng nhai lách cách.

“Alo, Hoàng Sơn tiền bối, chào ngài.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, một giọng nói nhí nhảnh truyền đến: “Chào ngươi chào ta chào mọi người, nhưng xin lỗi, chúng tôi không cần cửa hàng vàng bạc gì hết, chúng tôi cũng không có hứng thú tham gia bất kỳ hoạt động nào, càng không có ý định đầu tư vào vàng bạc tài chính gì cả.

Bái bai nhé~~” Là giọng của Đậu Đậu.

Lần trước sau khi ‘Hoàng Sơn Tế’ của Hoàng Sơn Chân Quân được tổ chức, đại lão của Tam Thập Tam Thú Thần Tông đã tặng cho Đậu Đậu một viên đan dược, có thể giúp nó ngưng tụ hình người trước khi tấn thăng Ngũ phẩm.

Đậu Đậu ngưng tụ hình người thành công rồi sao?

Tống Thư Hàng nói: “Đậu…” Nhưng đối phương đã cúp máy.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu lại gọi số của Hoàng Sơn Chân Quân một lần nữa.

“Gâu, anh bạn tốc độ tay không tệ nha, tôi còn chưa kịp cho cậu vào danh sách đen, cậu lại gọi điện quấy rối.

Tin tôi bò qua đường dây điện thoại đánh cậu không?” Đậu Đậu kêu lên.

“Đậu Đậu, đừng quậy.

Tôi tìm Hoàng Sơn tiền bối có việc.” Tống Thư Hàng vội nói, sợ Đậu Đậu lại cúp máy, rồi chặn số cậu.

“…” Đậu Đậu: “Cậu là ai?

Chúng ta quen nhau sao?” “Là tôi, Tống Thư Hàng.

Ừm… Bá Tống.” Tống Thư Hàng nói.

Tên Tống Thư Hàng, Đậu Đậu chắc chắn đã quên rồi.

Nghĩ mà thấy nghẹn lòng.

“Ồ, Bá Tống à.

Đợi đã… mẹ nó, là ngươi Bá Nho!

Cái tên khiến ta vừa hóa thành người đã phải mang thai mười tháng rồi sinh con sao?

Gâu, dù ngươi là Bát phẩm Huyền Thánh, ta cũng không sợ ngươi.

Gâu, chúc ngươi mỗi tháng đều tới bà dì một lần, một lần kéo dài cả tháng.

Chặn số, vĩnh biệt.” Đậu Đậu hét lên.

Chương 1584

Tống Thư Hàng: “…” Bốp~~ Lúc này, trong điện thoại truyền đến tiếng đánh nặng nề, còn có tiếng kêu thảm thiết của Đậu Đậu.

“Ngồi có tướng ngồi, đã hóa thành người, lúc ngồi không được ngồi xổm trên ghế, ra thể thống gì nữa?” Giọng nói uy nghiêm của Hoàng Sơn tiền bối vang lên.

Sau đó, Hoàng Sơn tiền bối nhận điện thoại: “Alo, chào cậu, là tôi Hoàng Sơn đây.” “Hoàng Sơn tiền bối, xin hỏi Bạch tiền bối còn đang bế quan không?

Tôi gọi điện thoại cho ngài ấy, mãi không có ai nghe máy.” Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn tiền bối đáp: “Ừm, Bạch đạo hữu quả thật vẫn đang bế quan, cậu tìm ngài ấy có việc?” “Toi rồi… Thực Tiên Yến sắp bắt đầu rồi, mà Bạch tiền bối lại vẫn đang bế quan.

E là trên Thực Tiên Yến sẽ xuất hiện tai nạn mà ngay cả ‘Bạch tiền bối’ cũng không thể chống lại.” Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Chân Quân nghe vậy, trong lòng khẽ động, nhưng sau đó lại nói: “Nhưng mà, Thực Tiên Yến ngày mai mới bắt đầu, có lẽ Bạch đạo hữu sẽ kết thúc bế quan trong hôm nay cũng không chừng.” “Hoàng Sơn đại ngốc, ngươi cẩn thận một chút.

Đối diện điện thoại là Bá Nho Huyền Ma, ngươi nói chuyện với hắn không chừng sẽ mang thai đó.” Giọng của Đậu Đậu từ trong điện thoại truyền đến.

Hoàng Sơn Chân Quân: “Hoang đường, dưới trời này làm gì có chuyện như vậy?” “Bá Nho Huyền Ma chỉ cần trừng mắt một cái cũng có thể khiến người ta mang thai từ xa, giọng nói của hắn thông qua sóng âm, khiến người ta gián tiếp mang thai cũng rất có khả năng.” Giọng của Đậu Đậu tiếp tục.

Hoàng Sơn Chân Quân: “…” “Không có chuyện đó đâu, Hoàng Sơn tiền bối.

Thứ khiến người ta mang thai là ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’, không có quan hệ gì với bản thân tôi cả.” Tống Thư Hàng vội giải thích.

“Khụ, vậy Bá Tống đạo hữu, chúng ta gặp nhau ở Thực Tiên Yến nhé.” Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Sau đó, không một lời khách sáo, Hoàng Sơn Chân Quân nhanh chóng cúp máy.

Trước khi Hoàng Sơn tiền bối cúp máy, Tống Thư Hàng loáng thoáng còn nghe thấy giọng của Đậu Đậu: “Thuốc tránh thai vị dâu tây, đại ngốc ngươi có muốn một viên không?” Tống Thư Hàng thấy lòng mệt mỏi.

Nếu không báo danh hiệu Bá Tống, không ai nhớ cậu.

Nếu báo danh hiệu Bá Tống, người trong thiên hạ đến nói chuyện với cậu cũng không dám, sợ sẽ bị lây mang thai.

“Vậy Tống tiền bối, chúng ta còn đi Thực Tiên Yến nữa không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Cứ bình tĩnh đã, hay là đợi Chủy Pháo Cư Sĩ đến gặp chúng ta, rồi cùng nhau thảo luận.” Có bài học từ Kim Liên Thế Giới của Nho gia, nếu lần này Bạch tiền bối trước khi ‘Thực Tiên Yến’ bắt đầu mà vẫn không xuất quan, cậu cũng đành phải nhịn đau từ bỏ Thực Tiên Yến lần này. …...

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “@Toàn thể thành viên, các đạo hữu đi Thực Tiên Yến chú ý, Bạch đạo hữu vẫn đang trong trạng thái bế quan, chưa có dấu hiệu xuất quan.

Các đạo hữu tham gia Thực Tiên Yến, mong hãy suy nghĩ kỹ trước khi hành động.” Diệt Phượng Công Tử: “Hôm nay mới là ngày 6, Thực Tiên Yến là chuyện của ngày mai, không vội không vội.

Nói không chừng chiều nay Bạch tiền bối xuất quan.” Người trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, phần lớn đều có suy nghĩ giống Diệt Phượng Công Tử.

Bắc Hà Tán Nhân: “Hoàng Sơn tiền bối, nếu Bạch tiền bối trước ngày 7 mà vẫn chưa tỉnh lại, xin hãy thông báo cho mọi người một lần nữa.

Vì lý do thời gian, chúng ta cứ đến gần hội trường Thực Tiên Yến trước, tạm thời không vào.

Nếu Bạch tiền bối tỉnh lại trước Thực Tiên Yến, chúng ta sẽ cùng Bạch tiền bối vào.” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Phương pháp của lão Bắc Hà khả thi.

Tôi và A Thất đã lên đường đến hội trường Thực Tiên Yến, đến lúc đó sẽ ở bên ngoài đợi mọi người hội hợp.” Thiệp mời ‘Thực Tiên Yến’ thứ hai của Cuồng Đao Tam Lãng, cuối cùng vẫn rơi vào tay Tô Thị A Thất.

Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn nội dung trò chuyện trong nhóm, gật gật đầu.

“Đến lúc đó, chúng ta cũng đi hội hợp với các tiền bối trong nhóm nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối có ‘thiên phú năng lực không gian’, nếu ngài ấy kết thúc bế quan, chỉ trong nháy mắt là có thể độn đến hội trường Thực

Tiên Yến.

“Được.” Vũ Nhu Tử hai mắt sáng lên.

Trực giác mách bảo cô, ‘Thực Tiên Yến’ lần này sẽ trở nên vô cùng thú vị.

Cô đã bắt đầu mong chờ ngày 7 mau đến.

Tống Thư Hàng vươn vai một cái: “Một ngày bắt đầu từ buổi sáng, đi thôi, chúng ta đi tu luyện một trận trước.” Vũ Nhu Tử: “Hi hi, Tống tiền bối muốn đối luyện với em sao?

Nhưng mà, anh không được sử dụng đồng thời ba loại thối thể pháp, nhiều nhất chỉ được sử dụng một loại.” “Không vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đứng dậy, vươn vai một cái.

Nhưng khi cậu vừa đứng dậy, đột nhiên cảm thấy toàn thân vô lực, hai chân đau nhức, còn có cảm giác tim đập nhanh.

Cảm giác này ập đến một lúc, khiến cậu suýt nữa đứng không vững.

Vũ Nhu Tử cảm thấy trạng thái của Tống Thư Hàng không đúng, vội đưa tay đỡ cậu: “Tống tiền bối, anh sao vậy?” “Không biết, đột nhiên cảm thấy toàn thân suy yếu, hai chân đau nhức, còn kèm theo cảm giác tim đập nhanh.” Tống Thư Hàng nhíu mày nói: “Không chỉ vậy, tôi còn có cảm giác ‘tâm phiền bất an’.” Trong lòng bực bội một cách khó hiểu, nếu không phải đạo tâm của cậu vững chắc, không chừng đã bộc phát ra cảm giác bực bội này.

Vũ Nhu Tử: “...” Mấy triệu chứng này cộng lại, sao lại quen thuộc như vậy?

“Hít~~ Bụng dưới còn hơi đau.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử lập tức mắt sáng lên, cô nắm tay phải đập nhẹ vào lòng bàn tay trái: “Thì ra là vậy, em có lẽ biết nguyên nhân rồi.” “Nguyên nhân gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử trầm giọng nói: “Tống tiền bối, nếu em không đoán sai… bà dì của anh đến rồi.” “Bà dì của tôi ở nước ngoài cơ.” Tống Thư Hàng theo bản năng nói.

“Không, em không nói đến bà dì đó.

Em nói đến bà dì mà con gái bình thường mỗi tháng sẽ đến một lần ấy.

Em trước đây cũng từng trải qua.” Vũ Nhu Tử có chút e thẹn nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Tôi là nam, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng mà, những triệu chứng này của Tống tiền bối, chính là triệu chứng của bà dì đến.

Cơ thể suy yếu vô lực, tâm phiền bất an, hai chân mềm nhũn, tim đập nhanh.

Rồi cộng thêm đau quặn bụng dưới…” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Em nghi ngờ, đây là lời nguyền của Đậu Đậu!” Vũ Nhu Tử hưng phấn nói: “Vừa rồi trước khi Tống tiền bối nói chuyện với Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu không phải đã nguyền rủa anh, nói chúc anh mỗi tháng đến bà dì một lần, một lần kéo dài cả tháng sao.

Em nghi ngờ Đậu Đậu đã thi triển thuật nguyền rủa lên anh từ xa.” Tống Thư Hàng: “…” Nghe có vẻ rất có lý.

Nhưng đây là chuyện không thể nào, hai đại thánh ấn ‘Bá Tống Huyền Thánh’ và ‘Bá Nho Huyền Ma’ của cậu không phải để trưng, lời nguyền bình thường căn bản không thể bám lên người cậu.

Hơn nữa, cậu còn có Công Đức Xà Mỹ Nhân hộ thể, công đức chi quang có thể cách ly đại đa số lời nguyền, ô uế chi lực, tà ma quỷ quái không thể đến gần.

“Ngươi sắp sinh rồi.” Lúc này, giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên.

Tống Thư Hàng: “…” “Chính xác mà nói, là có một thứ trong đan điền của ngươi sắp sinh ra thứ gì đó.” Bạch Long tỷ tỷ bổ sung, giọng nói của nàng không nhanh không chậm.

Phì Kình Kim Đan?

Tống Thư Hàng lập tức đưa ý thức chìm vào trong đan điền của mình.

Chỉ thấy lúc này, Phì Kình Kim Đan đang ra sức run rẩy.

Lớp giáp trên người nó đã bị lột ra… Thật sự sắp sinh?

Cuối cùng cũng đến cuối tháng~~ Tuy vì quá bận, cập nhật rất loạn, nhưng vẫn mặt dày xin phiếu tháng~~ Phiếu tháng~~ Sau đó có một vấn đề nhỏ.

Phì Kình Kim Đan không có giới tính… nó chính là kim đan có hình dạng của tất cả các con cá voi.

Về bản chất, nó vẫn là kim đan.

Kim đan lấy đâu ra phân biệt đực cái?

Phì Kình Kim Đan căn bản không có cấu trúc để sinh con.

Cho nên, sau khi mang thai, nó phải làm thế nào để sinh ra tiểu kim đan?

Chẳng lẽ Phì Kình Kim Đan của mình vì để sinh con, còn phải tiến hóa ra một bộ cơ quan của loài cá voi sao?

Nghĩ thôi cũng thấy rất quái đản rồi.

Quả nhiên, giống như Tống Thư Hàng tưởng tượng.

Phì Kình Kim Đan căn bản không có cách nào sinh ra ‘tiểu kim đan’ trong cơ thể, nó căn bản không có chức năng này.

Sắp sinh, nhưng lại không sinh ra được.

Thế là, Phì Kình Kim Đan chỉ có thể không ngừng run rẩy, run rẩy trong đan điền của Tống Thư Hàng.

Giống như một chiếc điện thoại được đặt ở chế độ rung.

Chính vì nó không ngừng rung động, dẫn đến linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng không ổn định.

Thế là, kéo theo cảm giác cơ thể suy yếu, hai chân mềm nhũn cho Tống Thư Hàng.

“Tống tiền bối, anh sắp sinh em bé?” Vũ Nhu Tử hai mắt sáng lên.

Quả nhiên đi theo Tống tiền bối, chuyện kỳ quái gì cũng có thể gặp phải.

Lần trước theo Tống tiền bối nhảy vào ‘tiểu hắc ốc Thiên Đạo’ thật là một lựa chọn quá đúng đắn.

“Sửa lại, không phải tôi sắp sinh em bé, mà là kim đan của tôi sắp sinh tiểu kim đan.” Tống Thư Hàng vẻ mặt tuyệt vọng nói.

Vũ Nhu Tử vẻ mặt hưng phấn nói: “Tống tiền bối, có thể đưa ý thức của em vào trạng thái nội thị của anh không?

Để em xem Phì Kình Kim Đan của anh sinh con như thế nào.” “E là không được, bây giờ tinh thần lực của chính tôi còn không thể tập trung, nếu mang theo tinh thần lực của cô vào nội thị, rất có khả năng sẽ khiến tinh thần lực của cô bị tổn thương.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử vẻ mặt thất vọng.

Trong lúc đang nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân.

Nàng cẩn thận đưa hai tay ra, áp lên bụng Tống Thư Hàng.

Bàn tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân ấm áp, khiến cơn đau quặn bụng của Tống Thư Hàng lập tức dịu đi rất nhiều.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm nói.

Thời khắc quan trọng, vẫn là @#%× tiên tử chu đáo.

Trong thế giới tàn khốc này, giờ đây chỉ có đôi tay của @#%× tiên tử mới có thể mang lại cho Tống Thư Hàng một chút ấm áp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân mỉm cười, sau đó… từ đôi mắt của nàng phóng ra một luồng ánh sáng.

Luồng sáng tạo thành một hình chiếu toàn ảnh.

Trong hình ảnh, một con cá voi vàng óng, đang giãy giụa, run rẩy.

Chính là hình dạng của Phì Kình hư đan của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lập tức vẻ mặt tuyệt vọng.

Chết tiệt, Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, trả lại cảm động của tôi đây.

Chương 1585

Cậu còn tưởng Công Đức Xà Mỹ Nhân muốn dùng bàn tay nhỏ bé của mình để sưởi ấm bụng cậu, không ngờ nàng lại muốn làm một buổi tường thuật trực tiếp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng, chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng: "…" "Tống tiền bối, bụng của kình đan anh đang phồng lên, trông có vẻ rất đau đớn." Vũ Nhu Tử nói.

Quy tiền bối nhìn hình chiếu, vẻ mặt chuyên gia: "Theo hiểu biết của lão phu về loài cá voi, con cá voi đáng thương này nhất định là đang khó sinh." Tống Thư Hàng: "…" Thông nương phụ họa: "Theo trực giác của một người phụ nữ, con cá voi này nhất định đang mang một đứa con lớn.

Cho nên, nó muốn sinh ra đứa con này mới khó khăn như vậy." Tống Thư Hàng: "…" Lý Âm Trúc dụi dụi mắt, tỉnh lại.

Cô bé mơ màng nhìn hình chiếu, vẻ mặt ngơ ngác.

Giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên: "Tiểu Thư Hàng, con cá voi mập này… là kim đan của ngươi?" "Đúng vậy." Tống Thư Hàng tuyệt vọng nói.

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nói: "Nếu ta không nhìn nhầm, nó không có chức năng sinh sản phải không." "Đúng vậy, vì nó là kim đan mà." Tống Thư Hàng tiếp tục tuyệt vọng.

Khó sinh cái gì, con lớn cái gì… đều là nói nhảm.

Vũ Nhu Tử lập tức mắt sáng lên: "Em biết rồi, Tống tiền bối.

Cho nên, kim đan của anh cần phải mổ lấy thai!" Bởi vì không có chức năng sinh sản, bởi vì nó chỉ là kim đan, cho nên… nó cần phải mổ bụng ra, để sinh con ra.

Mổ lấy thai cho kim đan?

Đề nghị của Vũ Nhu Tử nghe có vẻ rất nhảm nhí, không khoa học cũng không tu chân.

Nhưng nghĩ kỹ lại, dường như đây là cách duy nhất có thể giải quyết tình hình hiện tại.

Phì Kình Kim Đan không có chức năng sinh con, cho nên cũng chỉ có mổ lấy thai mới có thể sinh ra tiểu kim đan, không có vấn đề gì!

Vấn đề là, ai có thể làm cuộc phẫu thuật này?

“Em lên ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ hỏi các tiền bối cho Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Đợi đã, khoan đã, chuyện này nghe có vẻ rất kỳ quái, còn có chút mất mặt.

Hơn nữa, các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, cũng không có bác sĩ sản khoa.” “Yên tâm, em sẽ không nhắc đến Tống tiền bối anh đâu.

Hơn nữa, nếu các tiền bối trong nhóm không giải quyết được, không có nghĩa là người ngoài nhóm cũng không giải quyết được.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào của chúng ta, mỗi người đều quen biết rất nhiều đạo hữu đó.” Vũ Nhu Tử nói.

Vũ Nhu Tử nói rất có lý!

Thế là, Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra, gõ nhanh trên ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’. ……

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Tài khoản [Khoảng trống]: “Các tiền bối trong nhóm, có ai ở đây không?

Có chút chuyện cần mọi người giúp đỡ, rất gấp.” Giống như Tống Thư Hàng, tài khoản trong nhóm của Vũ Nhu Tử cũng bị xóa sạch mọi thông tin, trở thành tài khoản có biệt danh trống.

Hơn nữa, dù thay đổi thông tin thế nào cũng vô ích.

Vừa thay đổi xong, vừa lưu, thông tin lại bị xóa thành trống.

Vì đã trở thành người vô hình, nếu chỉ nói một lần, các tiền bối trong nhóm rất có khả năng sẽ bỏ qua cô.

Thế là, Vũ Nhu Tử lại nói: “Gấp, trong nhóm có tiền bối nào quen bác sĩ sản khoa, loại biết mổ lấy thai không… Đang đợi online!” Đồng thời, để gây chú ý cho mọi người, Vũ Nhu Tử đã sao chép đoạn văn này, rồi dán liên tục năm lần như spam.

Một người vô hình trong nhóm làm thế nào để gây chú ý?

Tất nhiên là spam như tìm chết, để mạnh mẽ thu hút mọi người.

Cách làm của Vũ Nhu Tử rất hiệu quả.

Thánh đấu sĩ luôn online trong nhóm, Bắc Hà Tán Nhân đã chú ý đến cô. [Hử?

Tài khoản trống?

Đợi đã, để ta xem sổ ghi chép.

Ta dường như có ấn tượng.] Bắc Hà Tán Nhân thầm nghĩ.

Hắn xem lại mấy ghi chú trong sổ tay của mình.

Ghi chú 21: Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu là (Túy Việt Cư Sĩ).

Ghi chú 22: Tài khoản trống là Bá Tống Huyền Thánh (Bá Nho

Huyền Ma) đã biến thành người vô hình.

Ồ, thì ra là Bá Tống Huyền Thánh.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi tìm bác sĩ sản khoa làm gì?

Chẳng lẽ Bá Tống đạo hữu có đạo lữ sắp sinh con?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Chúc mừng Bá Tống đạo hữu, sinh con thì phải phát hồng bao chứ?” Lệ Chi tiên tử nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Chúc mừng Bá Tống đạo hữu, đã xác định giới tính của đứa trẻ chưa?

Là tiểu đạo trưởng hay tiểu tiên tử?” Tuyết Lang Động Chủ: “Bá Tống đạo hữu, cuối cùng cũng tự làm mình mang thai rồi sao?” Tài khoản [Khoảng trống]: “Không phải đâu, em muốn hỏi các tiền bối, kim đan làm thế nào để mổ lấy thai?

Ngoài ra, em không phải Tống tiền bối.

Em là Vũ Nhu Tử, tuy đã biến thành người vô hình, nhưng vẫn mong các tiền bối nhớ mặt em.” “Vũ Nhu Tử?

Tên này nghe quen quá.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Thể nói.

Lệ Chi tiên tử hỏi: “Đạo hiệu đầy đủ của Vũ Nhu Tử tiểu cô nương là gì?” Tài khoản [Khoảng trống]: “Em có rất nhiều đạo hiệu, mục tiêu là 365 cái đạo hiệu!

Hiện tại ba em vẫn đang nỗ lực.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “…” Bắc Hà Tán Nhân: “Đừng lạc đề, vừa rồi Vũ tiên tử muốn hỏi gì ấy nhỉ?

Mổ lấy thai cho kim đan?” Lệ Chi tiên tử: “Kim đan?

Loại kim đan nào?

Cửu chuyển kim đan dùng để uống?

Hay là gì?

Vũ tiên tử muốn hỏi về thủ pháp ‘lạp đan, phân đan’ sao?” Tài khoản [Khoảng trống]: “Không phải đâu, chính là kim đan ngưng tụ ở Ngũ phẩm, sau đó kim đan của Tống tiền bối mang thai, nhưng khó sinh không sinh ra được.

Cho nên em mới hỏi, có phương pháp nào để mổ lấy thai cho kim đan không?” “Đợi đã, để ta suy nghĩ lại đã… Ngũ phẩm kim đan, mang thai?

Thứ này làm sao mà mang thai được?” Bắc Hà Tán Nhân xoa xoa thái dương.

Hắn cảm thấy tam quan của mình có chút bị đả kích.

“Tại sao kim đan lại mang thai?” Lệ Chi tiên tử cũng tò mò hỏi.

Tài khoản [Khoảng trống]: “Em chụp cho mọi người xem một tấm ảnh, là kim đan của Tống tiền bối mang thai.” Thế là, Vũ Nhu Tử offline để đi chụp ảnh.

Tuyết Lang Động Chủ: “Vị tiên tử 365 đạo hiệu vừa rồi nói ‘Tống tiền bối’ có phải là chỉ Bá Nho Huyền Ma không?” “Chắc là vậy.” Điền Thiên Đảo Chủ nói.

Tuyết Lang Động Chủ: “Nếu là Bá Nho Huyền Ma, không phải ngài ấy có một chiêu ‘trừng ai người đó mang thai’ sao?” Điền Điềm Phó Đảo Chủ: “Ý của Tuyết Lang đạo hữu là… Bá Nho Huyền Ma mất trí, tự mình dùng ‘hoài dựng ngưng thị’ lên bản mệnh kim đan của mình?” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Nghe có vẻ rất có lý, nhưng các ngươi quên một chuyện, Bá Nho Huyền Ma là tu vi Bát phẩm.

Ngài ấy lấy đâu ra kim đan?” Lúc này, Vũ Nhu Tử lại online.

Sau đó, cô đăng lên một tấm ảnh hình dạng ‘bản mệnh kình đan’ của Tống Thư Hàng đang mang thai.

“Thứ này là kim đan?

Đừng đùa nữa.

Nhưng mà, cô bé chỉ lộ nửa cái đầu trên giường trong ảnh là ai vậy?

Đôi sừng rồng nhỏ trên đỉnh đầu cô bé vô cùng tinh xảo, đối với Long tộc mà nói, đây là sừng rồng hoàn mỹ.” Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Tuy không hiểu rõ cụ thể là chuyện gì, nhưng… con cá voi này trông giống như đã nuốt phải thứ gì đó.

Hay là, bóp thứ đó ra từ miệng nó?” Tài khoản [Khoảng trống]: “Đúng rồi!!!

Sao em không nghĩ ra!

Hoàng Sơn tiền bối, ngài quả nhiên có mắt nhìn độc đáo, tư duy của ngài quả nhiên khác người.

Không hổ là quần chủ của ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ chúng ta.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “…” Loại khen ngợi này, luôn khiến ngài ấy cảm thấy lòng càng mệt mỏi. …...

“Tống tiền bối, Phì Kình Kim Đan của anh không có chức năng sinh con, nhưng không phải nó có miệng sao?

Có thể nhổ tiểu kim đan ra từ miệng không?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng vỗ mạnh vào đầu mình: “Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra?” Nhưng, vấn đề lại đến.

Cậu phải làm thế nào để bóp Phì Kình Kim Đan của mình?

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhìn Tống Thư Hàng, nghiêng đầu.

Sau đó, đôi tay ấm áp của nàng công đức hóa, xuyên qua bụng Tống Thư Hàng, thẳng vào vị trí bản mệnh đan điền của cậu.

“Có đồng ý để Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử tiếp xúc với kim đan của ngươi không?” Một thông tin truyền đến trong đầu Tống Thư Hàng.

“Đồng ý.” Tống Thư Hàng theo bản năng nói.

Trong hình chiếu, đôi tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân nắm lấy Phì Kình Kim Đan, những ngón tay thon dài dùng sức bóp từ đuôi cá voi lên trên.

Phì Kình Kim Đan ra sức giãy giụa.

Một lát sau, một viên tiểu kim đan vàng óng, bị bóp ra từ miệng nó… × × Cuối tháng rồi, xin mọi người phiếu tháng sắp hết hạn~~ Một viên kim đan tròn vo xuất hiện trong đan điền của Tống Thư Hàng, so với Phì Kình Kim Đan, thì nhỏ nhắn xinh xắn hơn nhiều.

Trên kim đan, có chín đạo long văn lấp lánh phát sáng.

Viên kim đan này thực ra lúc ‘Phì Kình Kim Đan’ thành hình, đã ở trong cơ thể nó, là đan trong đan.

Tống Thư Hàng sớm đã biết nó là Cửu long văn.

“Oa!” Mắt của Vũ Nhu Tử dán chặt vào viên kim đan mà Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng tay bóp ra.

Tống tiền bối lại sinh ra một viên Cửu long văn kim đan, và viên kim đan này, thật đẹp.

“Hộc hộc hộc~~” Tống Thư Hàng thở hổn hển, yếu ớt ngồi phịch xuống đất, toàn thân vô lực.

Chương 1586

Công Đức Xà Mỹ Nhân theo động tác của cậu cũng ngồi xuống đất, hai tay nàng vẫn nắm chặt Phì Kình Kim Đan của Tống Thư Hàng.

Ừm, sau khi sinh con xong, Phì Kình Kim Đan trông thon gọn hơn nhiều.

“Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, có thể… buông tay rồi.” Tống Thư Hàng thở hổn hển nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lưu luyến gật gật đầu.

Nhưng, trước khi buông Phì Kình Kim Đan ra, bàn tay nhỏ của nàng lại nắm lấy Phì Kình Kim Đan, bóp từ dưới lên trên hai lần.

Phì Kình Kim Đan kịch liệt run rẩy.

Tống Thư Hàng: “…” Đôi tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân rời khỏi đan điền của Tống Thư Hàng, sau đó nàng lại trở về tư thế hai tay đặt trên bụng Tống Thư Hàng, tiếp tục chiếu hình ảnh sự thay đổi của kim đan trong đan điền Tống Thư Hàng.

Kim đan mới sinh đang xoay quanh Phì Kình Kim Đan, có quỹ đạo cố định, giống như hành tinh quay quanh hằng tinh.

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Tống Thư Hàng nói.

Cùng với sự ra đời của viên tiểu kim đan này, cậu cảm thấy thể chất, lượng dự trữ linh lực cũng như tốc độ vận chuyển và phục hồi của mình, đều được tăng lên.

Mức độ tăng lên khá lớn, bằng khoảng một phần chín lượng của Phì Kình Kim Đan. [Tống tiền bối không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh + Huyền Ma tái thế, ngay cả kim đan cũng có hai viên.] Vũ Nhu

Tử thầm nghĩ.

“Như vậy, Thư Hàng có được tính là mười tám long văn không?” Quy tiền bối lên tiếng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ một lát rồi nói: “Chắc là không tính, dù sao đây là hai viên kim đan.” Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói: “Tiểu kim đan mới vừa sinh ra, đợi nó tích lũy đủ sức mạnh, chắc chắn còn có thể lớn lên một chút.

Đến lúc đó, nếu chỉ tính về linh lực, một mình tiểu hữu Thư Hàng đã bằng hai ‘Ngũ phẩm Linh Hoàng’ Cửu long văn.

Thậm chí còn vượt qua.” Dù sao Phì Kình Kim Đan của Thư Hàng là thể biến dị, bản thân nó đã mạnh hơn kim đan bình thường một bậc.

“Sau đó, tôi có một câu hỏi.” Thông nương giơ tay nói: “Một đan điền tồn tại hai viên kim đan, thật sự không có vấn đề gì sao?

Đặc biệt là trong trường hợp tiểu kim đan còn có thể lớn lên, tương lai khi tấn thăng Lục phẩm… đan điền của Thư Hàng sẽ không bị nổ tung chứ?” Đừng nhìn Thông nương bây giờ mới tấn thăng Tam phẩm cảnh giới, nhưng nàng đã kế thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nhận được kinh nghiệm tu luyện của bảy vị chủ nhân trước đó trong Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Về mặt lý luận tu chân, nàng vẫn rất mạnh.

Khi Ngũ phẩm tấn thăng Lục phẩm, là biến kim đan thành linh hồ, mở rộng bản mệnh đan điền.

Nếu trong đan điền có hai viên kim đan, kim đan hóa ra được một nửa, bản mệnh đan điền sẽ bị căng nứt.

Quy tiền bối khẽ gật đầu: “Thông nương nói rất có lý.” Tống Thư Hàng: “Vậy làm sao bây giờ?

Có cần móc kim đan ra không?” “Ngươi tưởng kim đan là con mắt, muốn móc là móc được à?” Quy tiền bối phàn nàn.

Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ một lát rồi nói: “Đúng rồi, các ngươi có nghe nói về thuật ‘ngoại đan’ không?” Bạch Long tỷ tỷ nói: “Là cái ‘ngụy kim đan’ kia sao?

Nghe nói một số tu sĩ bị kẹt ở cảnh giới ‘Tứ phẩm đỉnh phong’, sẽ tìm một số ‘bản mệnh yêu đan’ do đại yêu Ngũ phẩm đạo tiêu để lại, sau đó thông qua bí pháp luyện hóa thành ngoại đan, từ đó đạt đến cảnh giới ‘ngụy kim đan’.

Tuổi thọ có thể tăng lên một chút, ngay cả thực lực cũng có thể tăng lên đến mức độ vô hạn tiếp cận cảnh giới kim đan.” “Chính xác.” Xích Tiêu Kiếm nói: “Thực ra, kim đan của tu sĩ và ‘yêu đan’ của đại yêu Ngũ phẩm là những thứ rất tương tự.

Có lẽ Tống Thư Hàng ngươi có thể áp dụng tư duy này, cải tạo lại viên kim đan thứ hai của ngươi.” “Nói cách khác… vẫn phải luyện chế một chút, móc ra cho người khác sử dụng sao?” Tống Thư Hàng tổng kết.

Trong lúc đang nói chuyện, trong đan điền của Tống Thư Hàng lại xảy ra biến hóa.

Tiểu kim đan quay quanh Phì Kình Kim Đan, quay hết vòng này đến vòng khác… Phì Kình Kim Đan đột nhiên vung đuôi.

Bốp~~ Tiểu kim đan bị đánh bay đi.

Nhìn thôi cũng thấy đau lòng.

“Đây thật sự là ruột thịt sao!” Quy tiền bối phàn nàn.

“Từ góc độ sinh lý học mà nói, thật sự không phải ruột thịt… vì không phải sinh ra, mà là nhổ ra.” Vũ Nhu Tử nói.

Sau khi bị đánh bay, tiểu kim đan quay hai vòng trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, nó ngược dòng đi lên, rời khỏi bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng, lao về phía đan điền thứ hai của Tống Thư Hàng, [Long Vĩ Đan Điền].

"Tiểu kim đan bị mẹ kình đan đánh một trận, sau đó đau lòng bỏ nhà ra đi." Vũ Nhu Tử ở bên cạnh lồng tiếng cho cốt truyện.

Ầm~ Tiểu kim đan thành công tiến vào [Long Vĩ Đan Điền], sau đó nó tọa trấn ở trung tâm Long Vĩ Đan Điền, an cư lạc nghiệp.

"Ồ, đây cũng là một cách giải quyết không tồi.

Sau khi tiểu kim đan tiến vào 'Long Vĩ Đan Điền', tương lai dù ngươi có tấn thăng Lục phẩm, kim đan hóa thành linh hồ cũng không ảnh hưởng đến bản mệnh đan điền." Xích Tiêu Kiếm nói.

"Thậm chí… nói không chừng tương lai Tống Thư Hàng có thể mở ra một lớn một nhỏ hai cái 'linh hồ' cũng không chừng?" Quy tiền bối tiếp tục.

Tu sĩ Nhất phẩm tu luyện năm đại khiếu huyệt, Nhị phẩm tu luyện tám đại đan điền.

Tam phẩm tu luyện bốn đại kỳ mạch.

Tứ phẩm tu luyện chín căn tiên cốt.

Thông thường, sau khi tu sĩ tấn thăng Ngũ phẩm, những 'khiếu huyệt, đan điền, kỳ mạch' mở ra ở Nhất phẩm, Nhị phẩm, Tam phẩm sẽ trở thành nền tảng.

Sự tồn tại của chúng rất quan trọng, là một phần quan trọng của 'hệ thống năng lượng' của tu sĩ.

Nhưng trong chiến đấu, chúng đã không còn phát huy tác dụng.

Còn nếu kim đan thứ hai của Tống Thư Hàng tiến vào ‘Long Vĩ tiểu đan điền’, khi ở Lục phẩm cũng có thể biến ‘Long Vĩ tiểu đan điền’ thành linh hồ, thì Tống Thư Hàng sẽ có thêm một linh hồ so với tu sĩ Lục phẩm bình thường.

Hai động cơ, động lực kép, dẫn động bốn bánh toàn thời gian, hỏi ngươi có sợ không?

“Chậc chậc, nếu Thư Hàng có thể mang thai thêm vài lần nữa, sinh ra thêm sáu viên tiểu kim đan, lấp đầy cả Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long Thủ, Long Giác, thì đến lúc cậu ta lên Lục phẩm, không chừng có thể biến ra tám cái linh hồ, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.” Quy tiền bối nói.

“Không thể nào, trên đời này làm gì có chuyện hoang đường như vậy.” Tống Thư Hàng xua tay nói.

Sở dĩ Phì Kình Kim Đan của cậu mang thai… thực ra là vì lúc kình đan thành hình, đã ẩn chứa một viên ‘đan trong đan’.

Sau đó, có lẽ là qua sự xúc tác của Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn, viên tiểu kim đan này đã được ‘sinh’ ra.

Phì Kình Kim Đan lại không phải là cá voi thật, sau khi sinh tiểu kim đan xong, đương nhiên không thể tự dưng biến ra thêm một viên kim đan nữa.

Vũ Nhu Tử đề nghị: “Hay là Tống tiền bối, anh lại dùng Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn nhìn vào bản mệnh kim đan của anh một lần nữa?

Nói không chừng thật sự có thể biến ra một viên kim đan nữa?” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Viên tiểu kim đan này, không phải xuất hiện vì Hoài dựng ngưng thị của Thánh Nhân.” “Tiếc quá.” Vũ Nhu Tử nói.

Cũng không biết cô đang tiếc cái gì?

“Đúng rồi… phải đi cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối mới được.

Vì chính Hoàng Sơn tiền bối đã đề nghị, mới giúp tiểu kim đan của Tống tiền bối được bóp ra thành công.” Vũ Nhu Tử lại nói.

Sau đó, cô mở điện thoại, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Tài khoản [Khoảng trống]: “@Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu, cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối, bản mệnh kình đan của Tống tiền bối đã thành công nhổ em bé ra rồi.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Thật sự nhổ ra được rồi?” Quả thực là phá hủy tam quan.

“Nhổ ra cái gì?” Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi.

Tài khoản [Khoảng trống]: “Là một viên tiểu kim đan, những chuyện khác liên quan đến riêng tư của Tống tiền bối, em sẽ không tiết lộ nhiều, đợi Tống tiền bối tự mình giới thiệu với mọi người.

Hơn nữa, dù sao với trạng thái hiện tại của chúng ta, nói ra xong không lâu, mọi người cũng sẽ quên mất chúng ta thôi.” Minh Bạch Kỷ Thì Hữu: “Tôi hiểu, tôi hiểu cảm giác này! [Biểu cảm lệ rơi đầy mặt].” Bắc Hà Tán Nhân: “…” Lệ Chi tiên tử: “…” Tài khoản [Khoảng trống]: “Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu Cư Sĩ, ngài đến chưa?

Em và Tống tiền bối đều đang đợi ngài đó.” “Đợi ta?

Đợi ta có chuyện gì sao?

Nói chứ, ta hiện đang ngồi trên phi kiếm, đã bật chế độ dẫn đường tự động bắt buộc, ta cũng không biết đi đến đích này có chuyện gì.

Nhưng dù sao ta cũng sẽ không dừng lại cho đến khi đến đích.” Minh Bạch Kỷ Thì Hữu trả lời.

Tài khoản [Khoảng trống]: “Vậy thì không có vấn đề gì, chúng em đợi ngài.” Minh Bạch Kỷ Thì Hữu tiền bối, sợ mình quên mất lời hẹn với Tống tiền bối, lại nghĩ ra được chế độ dẫn đường tự động bắt buộc.

Không ngờ Túy Việt Cư Sĩ lại là một tiền bối cẩn thận như vậy.

“Đúng rồi, Bạch tiền bối xuất quan chưa?” Tô Thị A Thất hỏi.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Vẫn chưa, ta đã bảo Đậu Đậu đi canh chừng Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối vừa ra, ta sẽ thông báo cho mọi người ngay.

Ngươi và Tam Lãng cứ ở ngoài Thực Tiên Yến đợi chúng ta nhé.” Tô Thị A Thất: “Chúng tôi đã đến gần Thực Tiên Yến rồi, lần này Thực Tiên Yến sẽ được tổ chức trong một bí cảnh do [Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông] cung cấp.

Lối vào bí cảnh đã mở, có đệ tử của Trường Sinh Kiếm Tông tiếp đãi khách.

Còn một ngày nữa mới đến Thực Tiên Yến, nhưng đã có rất nhiều khách đến rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Đúng rồi mọi người, tôi vừa nhận được một tin thú vị, hung thú nguyên liệu mà ‘Hồ Thần Minh’ chuẩn bị cho Thực Tiên Yến, ‘Dực Vương Kình’, đã trốn thoát rồi.

Con Dực Vương Kình này trí lực rất cao, sau khi bị bắt đã rơi vào trạng thái ‘giả chết’, làm tê liệt các thành viên của Hồ Thần Minh.

Sau đó khi đến gần hội trường Thực Tiên Yến, nó đã thành công phá lồng thoát ra, trốn thoát.

Cho nên, mọi người trên đường đến ‘Thực Tiên Yến’ chú ý một chút, nếu tìm thấy ‘Dực Vương Kình’ thì bắt nó lại.

Đến lúc đó, Biệt Tuyết tiên cơ sẽ cung cấp thêm một món tiên hào từ cá voi.” “Tiên hào từ cá voi?

Tôi muốn chắc rồi.

Tôi xuất phát ngay đây.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Lệ Chi tiên tử khẽ nhíu mày: “Hung thú như Dực Vương Kình, có thần trí sao?” “E là chủng loại biến dị, hoặc là đã nuốt phải thiên tài địa bảo gì đó.

Mọi người nếu thấy thì chịu trách nhiệm bắt giữ một chút, loại hung thú này trốn ra ngoài, đối với người bình thường mà nói, sẽ gây ra thiên tai.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu nói.

“Tống tiền bối, ở Thực Tiên Yến có một con hung thú chạy thoát ra ngoài, là hung thú Dực Vương Kình.

Chúng ta lên đường đi bắt nó đi.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Đừng vội, chúng ta phải đợi Tối Việt Kiếm Thánh tiền bối đến rồi mới cùng nhau đến Thực Tiên Yến.

Hơn nữa Dực Vương Kình, nghe tên đã thấy là một hung thú rất mạnh...

Ừm, đến lúc đó chúng ta xem náo nhiệt là được rồi.” “Để tôi hỏi Tối Việt Kiếm Thánh tiền bối khi nào đến.” Vũ Nhu Tử lại mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần: “@Tối Việt Kiếm Thánh, tiền bối, khi nào ngài đến?” “Tối Việt Kiếm Thánh là ai?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Bắc Hà tiền bối vẫn luôn chú ý đến tài khoản [Trống], có ý thức quan tâm.

Vì vậy, ngay khi Vũ Nhu Tử gửi tin nhắn, ông không hề bỏ qua.

“Trong nhóm chúng ta có người này sao?

Ta chỉ biết Lục Nhĩ Kiếm Quân đã đạo tiêu thôi.” Lệ Chi tiên tử nói, nói xong nàng khẽ thở dài.

Hiến Công Cư Sĩ: “Tối Việt Kiếm Thánh...

Chương 1587

ZYJS...” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “...” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Nếu Tối Việt Kiếm Thánh là ta... thì ta còn cách đích đến bảy phút nữa.” “Đã nhận, chúng tôi đi đón ngài.” Vũ Nhu Tử nói.

Sau đó, cô ngẩng đầu nói với Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, Tối Việt Kiếm Thánh tiền bối nói ngài ấy bảy phút nữa sẽ đến.” Tống Thư Hàng đứng dậy, vươn vai một cái.

Sau khi viên kim đan nhỏ ra đời, cảm giác suy yếu trên người Tống Thư Hàng đã biến mất, hiện tại toàn thân đều là sức lực.

“Tôi đi đón tiền bối, các cậu ở đây đợi tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu.

Tống Thư Hàng nhảy một cái, tư thế tao nhã, nhảy ra khỏi cửa sổ phòng mình.

Ừm, từ khi tu luyện có thành tựu, cậu cũng đã nuôi dưỡng thói quen tốt không đi cửa chính mà đi cửa sổ.

May mà phòng cậu không lắp song sắt chống trộm. ...

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, Vũ Nhu Tử nhìn về phía Quy tiền bối: “Tiền bối, chúng ta có muốn chơi oẳn tù tì không?” Quy tiền bối: “...” Ta là rùa biển mà!

Oẳn tù tì thì ta chơi thế nào đây!

Ta ra thế nào cũng là bao thôi.

Hơn nữa, ta hiện đang trong trạng thái bị chủ nhân phong ấn, không có cách nào hóa thành hình người được!

Quy tiền bối ngẩng đầu nhìn trời, lòng thật nghẹn ngào. [Tiểu cô nương, ngươi chán à?

Ngươi muốn tìm kiếm kích thích không?] Lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Vũ Nhu Tử.

Mắt Bạch Long tỷ tỷ đảo một vòng, nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó trong hư không.

“Muốn ạ.” Vũ Nhu Tử nói.

Theo câu trả lời của Vũ Nhu Tử, ở góc trần nhà trong phòng, một bóng người từ từ hiện ra.

Toàn thân gã được quấn trong một tấm chăn, chỉ để lộ cái đầu.

“Tiền bối Cái Gì Cũng Bán!” Vũ Nhu Tử vui mừng nói.

“Trên đời này, chuyện kích thích nhất, thú vị nhất không gì bằng dạo phố mua đồ.

Khi nhìn thấy giỏ hàng của mình chất đầy đồ, khi phát hiện tiền trong ví mình không ngừng vơi đi, cảm giác đau lòng đó, kích thích biết bao?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nghiêm mặt nói: “Vì vậy tiểu cô nương, có muốn mua chút gì không?” “Mua mua mua.” Vũ Nhu Tử cười khúc khích: “Cháu vừa hay có một thứ muốn mua.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán khẽ gật đầu, gã liếc mắt một cái là có thể nhận ra vị tiểu cô nương này là khách hàng chất lượng: “Tiểu cô nương, ngươi muốn mua gì?” “Tấm chăn trên người ngài.” Vũ Nhu Tử nhanh nhảu nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “...” “Ngài là Cái Gì Cũng Bán mà, vậy nên, tấm chăn trên người có thể bán chứ?” Vũ Nhu Tử bổ sung.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán khẽ thở dài, nói: “Ta đúng là cái gì cũng bán... nhưng ta vẫn có giới hạn của mình, ví dụ như, ta không bán thân.” Vũ Nhu Tử: “?” “Thật không dám giấu, thực ra, bản thể của ta chính là tấm chăn này.

Ta là một tinh linh chăn.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

“Phụt ~” Quy tiền bối bật cười: “Đúng là cái gì cũng lừa!” “Thôi được rồi, vậy cháu lùi một bước.” Vũ Nhu Tử nói: “Cháu muốn mua một tấm y hệt... không, hai tấm y hệt.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “Cô nương ngươi nói sớm có phải hơn không, chăn y hệt ta còn nhiều lắm.

Hơn nữa cô nương ngươi quả nhiên có mắt nhìn, một phát đã nhìn ra điểm tuyệt diệu của tấm chăn này.

Trong thời buổi tình người lạnh lẽo này, thường chỉ có tấm chăn trên người mới có thể mang lại cho người ta một chút ấm áp.” Nói xong, đại lão Cái Gì Cũng Bán đưa tay ra, vồ một cái vào hư không, lấy ra hai tấm chăn y hệt.

“Pháp khí ngũ phẩm [Tấm chăn che giấu khí tức], tứ phẩm là có thể sử dụng, đắp lên rồi, thậm chí cả Huyền Thánh bát phẩm cũng rất khó cảm ứng được khí tức trên người ngươi.

Chúng là phiên bản yếu hơn của tấm chăn trên người ta, ngươi rất đáng để sở hữu.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

“Bao nhiêu linh thạch?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Đống bảo vật rác rưởi mà Bạch tiền bối tặng, sau này đã được Tống tiền bối đưa vào thế giới hạch tâm.

Nhưng trên người Vũ Nhu Tử vẫn còn rất nhiều linh thạch, đều là đào được từ ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’.

“Ba khối linh thạch ngũ phẩm, giá vốn!” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

“Thành giao.” Vũ Nhu Tử dứt khoát lấy ra ba khối linh thạch ngũ phẩm, giao cho đại lão.

“Sảng khoái.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đưa hai tấm chăn qua:

“Giao dịch thành công, tiểu cô nương chúng ta sau này có duyên sẽ gặp lại.” “Chờ đã, tiền bối.

Cháu còn có một thứ muốn mua.” Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

“Ta chính là thích khách hàng như ngươi, nói đi.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nở một nụ cười nghề nghiệp.

“Có bảo vật nào có thể làm cho bản mệnh kim đan mang thai không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “Excuse me?

Kim đan mang thai?

Trên đời này làm gì có chuyện như vậy?” “Có.” Vũ Nhu Tử nói.

“Có.” Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nói.

“Vừa mới thấy.” Quy tiền bối nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “...” Mình vừa bỏ lỡ cái gì sao?

Mình cảm ứng thấy bên cạnh tiểu cô nương này không có khí tức của ‘Bá Tống Huyền Thánh’ mới xuyên qua không gian đến đây, trong khoảng thời gian đó mình đã bỏ lỡ chuyện gì?

“Xin lỗi, tiểu cô nương.

Chuyện kim đan mang thai ta còn phải nghiên cứu một chút...” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nhíu mày nói.

Gã tự xưng là cái gì cũng bán, nhưng hôm nay gặp phải tiểu cô nương này, lại thua liền hai keo.

Trong lòng đại lão có chút không cam tâm.

“Tuy nhiên, mặc dù bảo vật giúp kim đan mang thai ta không có hàng.

Nhưng, ta có một thứ khác có thể thay thế.

Ta thấy tiểu cô nương ngươi hiện đang ở cảnh giới tứ phẩm, có hứng thú mua một ‘đại yêu đan ngũ phẩm’ chất lượng cao về chơi không?

Thông qua thủ pháp đặc biệt luyện chế thành ngoại đan, ngươi ở cảnh giới tứ phẩm là có thể sở hữu sức chiến đấu gần bằng ngũ phẩm.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

Vũ Nhu Tử lắc đầu: “Ngoại đan chi đạo không phải thứ tôi muốn, tôi muốn dựa vào thực lực của chính mình để tấn thăng ngũ phẩm, ngưng tụ Cửu Long Văn!

Tôi không thể bị Tống tiền bối bỏ lại quá xa được.” “'Ngoại đan' mà ta nói không phải là ngoại đan chi đạo như hiện nay.

Mà là luyện chế yêu đan thành ‘pháp khí’, đeo trên người là được.

Đây là bí pháp của một môn phái thời viễn cổ, loại ngoại đan này, cho dù là Linh Hoàng ngũ phẩm đeo trên người, cũng có thể dùng như một bể chứa linh lực, có thêm một phần bổ sung linh lực cấp kim đan.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán mỉm cười nói: “Công năng, giống như hiệu quả ngươi sở hữu hai viên kim đan vậy.” “Nghe có vẻ rất thú vị, vậy tôi muốn một cái thành phẩm!” Vũ Nhu Tử nói.

Hào phóng!

Ta chính là thích khách hàng như vậy.

Mua dược liệu, mua phương pháp luyện khí rồi tự mình đi luyện chế, mệt biết bao?

Mua thẳng thành phẩm, ngươi khỏe ta cũng khỏe.

“Không thành vấn đề, nhưng vì đây là pháp khí được luyện chế bằng bí pháp, tuy cũng là ngũ phẩm, nhưng giá cả sẽ cao hơn một chút.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu: “Bao nhiêu linh thạch?” “Một nghìn khối linh thạch ngũ phẩm, giá tuy cao, nhưng là hàng thật giá thật!” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

Lần này gã thật sự chỉ kiếm lời một chút xíu.

Nếu không, ‘pháp khí ngoại đan’ này mang ra ngoài bán, giá ít nhất phải gấp mấy lần.

Vũ Nhu Tử lấy ra một khối linh thạch bát phẩm, đưa cho đại lão Cái Gì Cũng Bán: “Thanh toán!” “Giao dịch thành công.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đưa thành phẩm ‘ngoại đan’ cho Vũ Nhu Tử.

Đó là một mặt dây chuyền xinh đẹp, lõi là một viên pha lê lớn bằng nắm tay, bên trong phong ấn một viên yêu đan của đại yêu ngũ phẩm.

Khi Vũ Nhu Tử nhận lấy ‘pháp khí ngoại đan’ này, cô có thể cảm nhận được linh lực ấm áp truyền đến từ bên trong, tiến vào cơ thể cô, đồng thời hình thành một lớp ‘linh khí phòng ngự’ trên bề mặt cơ thể.

Có ‘ngoại đan’ này, cô có thể điều động linh lực gần cấp ngũ phẩm.

Tuy nhiên, không có thể chất và pháp thuật, võ kỹ tương xứng, sở hữu ‘pháp khí ngoại đan’ cũng chỉ có thể bắt nạt tu sĩ tứ phẩm mà thôi.

Sau khi giao dịch hoàn tất, đại lão Cái Gì Cũng Bán vẫy tay: “Đi đây!” Gã cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng đã đến gần, vì vậy nhanh chóng độn tẩu. ...

Vừa khi đại lão Cái Gì Cũng Bán biến mất, Tống Thư Hàng đã dẫn Tối Việt Cư Sĩ vào.

“Vũ Nhu Tử, tôi đã đón tiền bối đến rồi.

Chúng ta chuẩn bị xuất phát.” Tống Thư Hàng nhảy vào từ cửa sổ.

Tối Việt Cư Sĩ theo sau.

Ông nhìn Tống Thư Hàng, lại nhìn Vũ Nhu Tử cũng có ‘cảm giác tồn tại’ rất thấp, và Tô Thị A Thập Lục ‘nhỏ bé trong suốt’ trên giường, trong lòng cư sĩ tức thì ấm áp.

Chí đồng đạo hợp, đồng bệnh tương liên, không ngờ lại có đến hai vị đạo hữu, đạo của ta không cô độc!

Lúc này, Vũ Nhu Tử đang ngồi xổm trên đất, quấn một tấm chăn lên người.

“Yo, Tống tiền bối.

Anh xem dáng vẻ này của em, có ngầu không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “...” Tấm chăn này, trông không giống của nhà cậu nhỉ?

Hơi quen mắt.

Chờ đã!

“Đây không phải là tấm chăn trên người đại lão Cái Gì Cũng Bán sao?” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu: “Là mẫu giống hệt, em mua hai tấm.

Nếu ba có thể vượt qua thiên kiếp trước Thực Tiên Yến, tham gia Thực Tiên Yến, em có thể tặng tấm còn lại cho ba.

Đến lúc đó, em và ba sẽ mặc đồ đôi cha con.” Tống Thư Hàng: “...” Đại lão Cái Gì Cũng Bán vừa ghé qua sao?

Tiếc thật, đại lão đi nhanh quá.

Chương 1588

Cậu vốn còn có thứ muốn mua từ tay đại lão mà.

“Đi thôi đi thôi, đã có cư sĩ tiền bối đến rồi, chúng ta xuất phát đến Thực Tiên Yến đi.

Rồi trên đường nếu gặp được ‘hung thú’ Dực Vương Kình thì tốt quá, chúng ta có thể bắt nó lại.” Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này, Tối Việt Cư Sĩ vuốt cằm nói: “Nếu các ngươi nói là Dực Vương Kình, thì nó đã bị người ta bắt rồi.” Vũ Nhu Tử: “Hả?” “Tam Lãng vừa nói, con hung thú đó rất thông minh, sau khi chạy xa, lại trốn thẳng vào vũ trụ.

Kết quả gặp phải Thanh Vân Đạo Quân đang tu luyện từ mặt trăng trở về, liền bị bắt tại trận.” Tối Việt Cư Sĩ nói.

Vũ Nhu Tử nghe vậy, mặt đầy thất vọng.

“Kịch bản này không đúng a.” Vũ Nhu Tử buồn bực nói.

Tống Thư Hàng: “Sao?” “Dực Vương Kình bị người khác bắt mất rồi...” Vũ Nhu Tử nói.

Khi biết tin ‘Dực Vương Kình’ chạy trốn, trong đầu cô đã tưởng tượng ra một kịch bản: cô và Tống tiền bối, Vô Danh Cư Sĩ hội họp, sau đó trên đường đến Thực Tiên Yến, ‘Dực Vương Kình’ hiện thân.

Ba người đại chiến một trận với Dực Vương Kình, bắt được nó.

Cuối cùng nhận được một phần ‘món ngon từ kình đặc chế của Biệt Tuyết tiên cơ’.

Kết quả ba người còn chưa xuất phát, Dực Vương Kình đã bị người ta bắt đi, phần thưởng cũng mọc cánh bay mất.

“Ha ha, không có cách nào, dù sao chúng ta cũng không phải Bạch tiền bối.

Nếu lần này Bạch tiền bối cùng chúng ta xuất phát, khẳng định sẽ gặp được con Dực Vương Kình này.” Vị cư sĩ đẹp trai bên cạnh mỉm cười nói.

Vũ Nhu Tử cúi đầu chán nản: “Mỗi khi thế này, em lại đặc biệt nhớ Bạch tiền bối.” “Tôi lại cảm thấy, nếu có thể bình an đến gần Thực Tiên Yến là tốt rồi, đừng có trắc trở gì.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

Bạch tiền bối vẫn chưa xuất quan, trong lòng mọi người đều rất bất an.

Tống Thư Hàng hy vọng lần Thực Tiên Yến này có thể bình an vô sự, đừng xảy ra chuyện gì. ********** Ngày 6 tháng 10 năm 2019, 10 giờ đúng.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Thần Bí Cư Sĩ thu dọn đồ đạc xong, ngự kiếm, ngự đao, ngự pháp bảo tiến về địa điểm tổ chức Thực Tiên Yến.

Thần Bí Cư Sĩ hai tay chắp sau lưng, chân đạp một chiếc vòng tròn, trên vòng tròn mọc một đôi cánh nhỏ, tốc độ cực nhanh.

Khi ông bay, trong vòng tròn còn tỏa ra mùi rượu thoang thoảng.

Để ‘cảm giác tồn tại’ của mình mạnh hơn một chút, Thần Bí Cư Sĩ cũng đã nghĩ hết mọi cách.

Kế đến là Vũ Nhu Tử, thực lực cô yếu nhất, để đuổi kịp Tống Thư Hàng và Thần Bí Cư Sĩ, cô thi triển ‘Kiếm Quang Độn Pháp’ khá tiêu hao pháp lực, thân hình hòa làm một với kiếm quang, thoáng qua trong chớp mắt.

Có ‘pháp khí ngoại đan’ kia bổ sung linh lực, việc tiêu hao linh lực trong thời gian ngắn không thành vấn đề.

Tống Thư Hàng bay song song với Vũ Nhu Tử, cậu chỉ sử dụng thuật ngự đao phi hành bình thường.

Thân bảo đao Bá Toái giãn ra, lan can bằng xương kình trên đó mở ra.

Tống Thư Hàng nắm chặt lan can, trong lòng cảm thấy vững chãi.

Suốt đường đi, Thần Bí Cư Sĩ và Tống Thư Hàng thảo luận về chủ đề [tăng cảm giác tồn tại của bản thân], hai người đưa ra vô số giả thuyết, nói chuyện rất hợp ý, chỉ hận không thể trò chuyện mười ngày mười đêm.

Trong lòng Thần Bí Cư Sĩ không khỏi nảy sinh cảm giác ‘tương kiến hận vãn’. ...

Ba giờ chiều.

Ba người Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tiến vào phạm vi tỉnh [Bạch Long Hải], nơi tổ chức ‘Thực Tiên Yến’ lần này.

“Sắp đến rồi.” Thần Bí Cư Sĩ nói.

Vũ Nhu Tử: “Mệt chết em rồi, Tống tiền bối, Kiếm Thánh tiền bối, chúng ta giảm tốc độ một chút đi.” “Không thành vấn đề, Vũ Nhu tiên tử.

Vừa hay, chúng ta cũng cần xác định vị trí của Tô Thị A Thất đạo hữu bọn họ, để dẫn đường qua đó.” Thần Bí Cư Sĩ gật đầu nói.

Thế là, ba người Tống Thư Hàng giảm tốc độ bay.

Thần Bí Cư Sĩ thì bắt đầu liên lạc với Cuồng Đao Tam Lãng và Tô Thị A Thất.

Lúc này, trong hư không, thỉnh thoảng có thể thấy kiếm quang, độn quang, tiên chu, thần toa các loại ánh sáng lóe lên rồi vụt qua.

Các thành viên tham gia ‘Thực Tiên Yến’ từ khắp nơi trên thế giới, đều đang đổ về tỉnh Bạch Long Hải.

Thực Tiên Yến lần này, phạm vi mời rất rộng, không chỉ giới hạn trong giới tu chân.

Tống Thư Hàng còn thấy có kỵ sĩ cưỡi thiên mã ngũ sắc, nhanh chóng lướt qua bên cạnh cậu.

Bốn vó thiên mã phi nước đại trong hư không, như đạp trên đất bằng, vô cùng oai phong.

Phi mã kỵ sĩ, long kỵ sĩ, đều là những nghề nghiệp rất ngầu.

“Ngựa bảy màu, muốn ăn.” Lúc này, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên lên tiếng.

Bịch~ Con thiên mã ngũ sắc đang phi nước đại phía trước, đột nhiên vấp vó trước, quỳ xuống trượt về phía trước hơn trăm mét.

Tống Thư Hàng: “...” Kỵ sĩ trên lưng ngựa phản ứng nhanh nhạy, anh ta nhảy một cái, nhảy xuống ngựa.

Sau đó đưa tay ra, kéo con thiên mã ngũ sắc của mình lại.

Thiên mã ngũ sắc khó khăn lắm mới đứng vững được, nhưng bốn vó của nó vẫn không ngừng run rẩy, phảng phất như gặp phải chuyện gì rất đáng sợ.

Kỵ sĩ mặc áo giáp mặt ngơ ngác, chỉ có thể đưa tay nhẹ nhàng vỗ về con thiên mã của mình, miệng nói lời an ủi.

Khó khăn lắm mới trấn an được cảm xúc của thiên mã.

Sau đó kỵ sĩ mặc áo giáp lật người lên ngựa.

Đôi cánh của thiên mã ngũ sắc vỗ một cái, tiếp tục đạp hư không phi nước đại đi mất.

Bạch Long tỷ tỷ nhìn theo thiên mã ngũ sắc đi xa, trong ánh mắt mang theo vẻ lưu luyến.

“Khụ, Bạch Long tỷ tỷ xin hãy nhẫn nại một chút.

Tôi và Biệt Tuyết tiên cơ cũng có chút giao tình.

Đợi Thực Tiên Yến qua đi, tôi mời tiên cơ ra tay làm cho chị một bàn toàn mã yến nhé?” Tống Thư Hàng nói.

Trên người cậu vẫn còn một ít linh thạch, trả một bữa toàn mã yến chắc không thành vấn đề.

Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng cười nói: “Ta cũng chỉ nói vậy thôi... trạng thái hiện tại của ta tương tự như công đức chi thân, muốn ăn cũng không ăn được thứ gì.” Nói xong, chị lại thu nhỏ, trốn vào trong lan can kình trắng của Tống Thư Hàng.

Ba người tiếp tục bay chậm về phía trước.

Lúc này, xa xa lại có một vị tu luyện giả bay tới.

Vị tu luyện giả này không thuộc ‘hệ thống tu chân’, tóc tai bạc trắng, nhưng thân hình cao lớn, vạm vỡ.

Toàn thân cơ bắp cuồn cuộn, đầy vết sẹo.

Trên người ông ta chỉ mặc một chiếc quần đi biển, cưỡi một con linh thú kỳ dị.

Con linh thú này trông có chút giống nhện, nhưng vị trí cơ thể lại là một con mắt khổng lồ.

Trên lưng có một đôi cánh dơi, đang chậm rãi vỗ.

Lão giả xa xa nhìn thấy mấy người Tống Thư Hàng đang bay chậm, ban đầu cũng không để ý, chuẩn bị cưỡi linh thú bay qua bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nhưng khi ông ta sắp đến gần Tống Thư Hàng, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Thuộc tính [Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân] được kích hoạt.

“Bá...

Bá Tống~~ Bá...

Bá Nho!” Ông ta run rẩy nói.

Tống Thư Hàng: “...” Khi một ông lão tóc bạc trắng gọi cậu là ‘Bá Bá’, tâm trạng đó thật là vãi cả nồi.

Sau khi run rẩy xong, lão hán cơ bắp phát triển điều khiển con linh thú nhện của mình tránh xa Tống Thư Hàng một chút, vẻ mặt sợ mang thai.

Tống Thư Hàng: “...” Sau đó, lại qua một lát.

Lão hán tóc bạc trắng đột nhiên lại trong lòng khẽ động.

Ánh mắt ông ta rơi vào vị trí nắm tay phải của Tống Thư Hàng.

Nơi đó, là bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’.

Sau đó, lão hán đột nhiên lại kích động lên, ông ta điều khiển linh thú của mình cẩn thận đến gần Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” “Thánh quang hư ngụy sẽ ruồng bỏ tín đồ, nhưng thánh quang chân thực vĩnh viễn không ruồng bỏ bất kỳ ai!” Lão hán nói với Tống Thư Hàng, nói xong ông ta nắm ngón tay cái, dùng sức ấn vào ngực mình.

Ông ta cảm ứng được ‘thánh quang chân thực’ quy cách cao nhất từ găng tay của Tống Thư Hàng, đó quả thực là thánh quang cấp hóa thân thần minh!

Tống Thư Hàng mặt ngơ ngác.

Lúc này, giọng của Bạch Long tỷ tỷ truyền đến: [Nguyện Chân Thực Thánh Quang mỉm cười với ngươi, hỡi đứa trẻ.

Ngươi trả lời ông ta như vậy.

Mỉm cười mà trả lời ông ta.] Khóe miệng Tống Thư Hàng khẽ giật giật, khó khăn lắm mới nặn ra được một nụ cười dịu dàng: “Nguyện Chân Thực Thánh Quang mỉm cười với ngươi, hỡi đứa trẻ.” Đối với một người có thể làm ông nội mình, lại gọi ông ta là ‘đứa trẻ’, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân nổi da gà, một cảm giác xấu hổ không thể diễn tả dâng lên trong lòng.

Sau khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của Tống Thư Hàng, vị lão hán cảnh giới ngũ phẩm này đột nhiên bật khóc nức nở: “Hu hu hu ~~ Chân Thực Thánh Quang a, ngài đã không ruồng bỏ chúng ta.” “Thánh giả, xin hãy cho chúng tôi biết... thần minh của chúng tôi đã đi đâu?” Lão hán tóc bạc trắng, cơ bắp phát triển nghẹn ngào nói.

Tống Thư Hàng: “??” “Thánh giả, thần minh của chúng tôi... không thấy nữa.” Lão hán cơ bắp tiếp tục nói: “Ngày hôm đó, chúng tôi mở mắt ra, lại phát hiện mình đã quên rất nhiều chuyện.

Chúng tôi rõ ràng vì cùng một tín ngưỡng mà tụ tập lại với nhau, trong tay chúng tôi còn có giáo nghĩa và thánh điển, trên đó ghi lại ý nghĩa của Chân Thực Thánh Quang.

Chúng tôi mơ hồ còn nhớ, thần minh đã từng ở ngay bên cạnh chúng tôi.

Nhưng bây giờ, chúng tôi đã quên hết mọi thứ.

Chúng tôi quên mất thần minh của chúng tôi, chúng tôi thậm chí không thể nhớ lại thần minh trông như thế nào.” “Rất nhiều đồng bạn đã rời đi, ngày càng nhiều đồng bạn hoang mang, mất phương hướng.” “Chủ nhân của ta...

ở đâu?” “Chủ nhân của ta...

Chương 1589

đã ruồng bỏ chúng ta rồi sao?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Ừm, cậu đại khái có thể đoán ra thân phận của vị lão hán này rồi.

Tín đồ của [Giáo phái Chung Yên], thậm chí có thể là cuồng tín đồ.

Thần minh của họ, tạo vật của Thiên Đạo thứ hai ‘hành tinh mắt dài’ đã bị Thiên Đạo đương nhiệm ném vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ rồi.

Giống như Tống Thư Hàng và những người khác, hành tinh mắt dài đã bị biến thành ‘người vô hình’ từ tận gốc rễ.

Trong chư thiên vạn giới, tín đồ của nó cũng không còn nhớ đến nó, không nhớ thần danh của nó, không nhớ hình dạng của nó, không nhớ thần uy của nó.

Nghĩ lại, cũng khá thảm.

Tín ngưỡng trong một đêm đã sụp đổ hoàn toàn.

Mà bây giờ, vị lão hán cơ bắp này e rằng vì khí tức Thánh Quang Chung Yên trong ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ của Tống Thư Hàng, cộng với thân phận ‘Bát phẩm Huyền Thánh’ của cậu, nên đã nhận nhầm cậu là thánh giả trong ‘Giáo phái Chung Yên’.

“Thánh giả, thần minh của chúng tôi... còn sống không?” Lão hán mỉm cười nói. [Bây giờ trả lời ông ta thế nào?] Tống Thư Hàng hỏi Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng cười: [Tự do phát huy đi, ta tưởng ông ta tìm ngươi có chuyện gì quan trọng, xem ra ông ta chỉ nhận nhầm ngươi thôi.] Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó cậu chậm rãi nói: “Thần minh của ông ấy... chết rồi.” “Chết, chết rồi?” Lão hán cơ bắp trợn to mắt.

Một lúc sau, ông ta đột nhiên hét lớn: “Không thể nào, không thể nào!

Chủ nhân của ta, sao có thể chết được?” “Chư thiên vạn giới, bất tử bất diệt bất hủ, chỉ có Thiên Đạo.

Thần minh của ông ấy, không phải Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

“Ta không tin, ta không tin.

Ta không nghe, ta không nghe.” Lão hán cơ bắp bịt tai mình lại, hét lớn.

Động tác kinh điển này, nếu do một tiểu loli đáng yêu làm thì gọi là moe, ngạo kiều moe.

Nếu do một lão hán tóc bạc trắng cơ bắp phát triển làm thì gọi là kinh, gọi là quỷ súc.

“Thánh giả, thần minh của chúng ta không dễ dàng chết như vậy.

Chúng ta... hãy triệu hồi ngài ấy ra đi.

Chỉ cần đồng tâm hiệp lực, chúng ta nhất định có thể triệu hồi ngài ấy ra lần nữa!” Sau khi la hét một hồi, lão hán cơ bắp phát triển ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng, vẻ mặt mong đợi.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, cậu trầm giọng nói: “Các ngươi đã chuẩn bị triệu hồi xong chưa?

Các ngươi có biết cái giá phải trả không?” “Nguyện vì chủ nhân hiến dâng sinh mệnh.” Lão hán tóc trắng lớn tiếng nói.

Quả nhiên, loại sinh vật bị tẩy não như cuồng tín đồ, chỉ số thông minh -100.

Ngoài ra, trong lòng Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

Mấy tên Giáo phái Chung Yên này xem ra muốn làm một vụ lớn.

Tạm thời không cần biết vụ lớn của chúng có thành công hay không...

Dù sao trong quá trình làm chuyện lớn, nguy hại chắc chắn sẽ không nhỏ.

Cộng thêm Bạch tiền bối mãi vẫn chưa xuất quan.

Mấy tên Giáo phái Chung Yên không phải là muốn gây sự ở ‘Thực Tiên Yến’ chứ?

Hơn nữa, rất có thể chuyện chúng gây ra đối với ‘Bạch tiền bối’ mà nói cũng là một phiền phức lớn?

Tóm lại... trước tiên cứ bắt lão hán tóc trắng này lại, đưa cho các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, xem có cách nào moi ra kế hoạch lớn của ‘Giáo phái Chung Yên’ không.

Ra tay!

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, một hơi vận chuyển 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và 《Cương Thủ》 ba đại pháp môn luyện thể.

Ngay sau đó, thân hình cậu nhảy lên, nhảy ra khỏi phi kiếm. 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 tiến giai 《Thiên Hành Kiện》 được thi triển.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã xuất hiện trước mặt lão giả tóc trắng.

Cậu đưa tay ra, tóm lấy lão giả tóc trắng. [Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo] hiện ra nguyên hình, một quyền đấm vào người lão hán tóc trắng.

Hệ hỏa, hệ thánh quang, chú rủa, kịch độc, huyễn thuật, một loạt hiệu ứng phụ nổ tung.

Trong huyễn thuật còn ẩn chứa năng lực ‘kích phát tâm ma’.

Bị ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ này đánh trúng, các loại sát thương phụ thêm quả thực tàn nhẫn đến điên cuồng.

“Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo, tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú, bộ Thú Thần... ngươi không phải thánh giả!” Lão hán cơ bắp hét lớn.

Giáo phái Chung Yên và Tam Thập Tam Thú Thần Tông có mâu thuẫn, là kẻ thù sinh tử.

Sau khi bị trúng quyền, lão hán cơ bắp gầm lên một tiếng, trên người ông ta có thánh quang âm lãnh hiện lên, chống lại một loạt sát thương phụ thêm trên người.

Đồng thời, con nhện một mắt dưới yên ông ta hét lên một tiếng, đôi cánh vỗ một cái... liền bỏ chạy.

Tuy là cuồng tín đồ, nhưng ông ta không ngốc.

Đối phương là Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

Một sự tồn tại đáng sợ trong truyền thuyết, chỉ cần trừng mắt một cái là sẽ khiến người ta mang thai.

Ông ta không phải đối thủ.

Ông ta chỉ có thể chạy trốn, hy vọng các thành viên khác của ‘Giáo phái Chung Yên’ gần đó có thể phát hiện ra mình, yểm hộ cho mình.

Nhưng khi con nhện dưới yên ông ta vỗ cánh bay ra hơn trăm mét, lại đâm sầm vào một người đàn ông.

Người đàn ông thân hình cao lớn, hai tay chắp sau lưng.

Ông ta chân đạp một chiếc vòng tròn, trên vòng tròn phảng phất mùi rượu.

Kỳ lạ, người đàn ông này xuất hiện ở đây từ khi nào?

Trong lòng lão hán tóc trắng một trận nghi hoặc.

“Ta vẫn luôn ở đây.” Người đàn ông phảng phất có năng lực đọc tâm, bình tĩnh nói.

Vẫn luôn ở đây?

Không thể nào, nếu vẫn luôn ở đây, tọa kỵ của ta sao có thể đâm sầm vào ngươi?

“Bởi vì ngươi đã bỏ qua ta, coi ta như người vô hình.” Người đàn ông phảng phất nhìn thấu tâm tư của lão hán tóc trắng, tiếp tục nói.

Nói xong, ông ta đưa tay ra, tay áo đột nhiên trở nên khổng lồ.

Tay áo cuốn một cái, lão hán tóc trắng liền bị cuốn vào trong.

“Không không không, thả ta ra, ta còn phải cứu vớt thế giới, cứu vớt chủ nhân của ta.” Lão hán tóc trắng hét lên.

Tiếng hét ngày càng nhỏ dần, cuối cùng biến mất không thấy.

Thần Bí Cư Sĩ khẽ thở dài, tay áo thu lại kích thước ban đầu.

“Tụ Lý Càn Khôn?!” Tống Thư Hàng ngưỡng mộ nói.

Loại pháp thuật trong truyền thuyết này, Thần Bí Cư Sĩ lại biết.

Pháp thuật này, đã liên quan đến không gian rồi phải không?

“Không thể coi là Tụ Lý Càn Khôn, chỉ là một loại pháp thuật thu nhỏ vật thể rồi phong tỏa giam cầm.

Chỉ có thể dùng để bắt nạt tu sĩ cảnh giới thấp hơn mình, đối với tu sĩ cùng cảnh giới vô hiệu.” Thần Bí Cư Sĩ giải thích.

Vũ Nhu Tử gõ vào tay trái: “Giống như ‘Túi thu nhỏ một tấc’ của em?” “Về nguyên lý thì cũng tương tự, chúng ta đi thôi.

A Thất đã gửi tọa độ đến rồi, chúng ta đi hội hợp với A Thất trước.” Thần Bí Cư Sĩ mỉm cười nói.

Ba người lại giá khởi độn quang, đi về phía vị trí của Tô Thị A Thất và Cuồng Đao Tam Lãng. ****** Lúc này, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Khách của Thực Tiên Yến ngày càng đông rồi!” Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Có phát hiện dị thường gì không?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Hiện tại không phát hiện dị thường gì, không nhìn ra Thực Tiên Yến lần này sẽ có nguy hiểm gì.

Ta cảm thấy, Bạch tiền bối chắc là đã đặt thời gian bế quan vào tối nay, canh giờ xuất quan.” Tài khoản [Trống]: “Bên chúng tôi có chút dị thường.” Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Tiếp tục chú ý, chia sẻ tọa độ của ngươi vào nhóm, các đạo hữu trong nhóm đến lúc đó sẽ tập trung về phía ngươi trước.” “Không thành vấn đề.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Lệ Chi tiên tử: “Ta đã lên đường rồi, trên đường cũng không phát hiện dị thường gì.

Tuy nhiên, phát hiện một vài cao thủ đến từ ‘chư thiên vạn giới’, từ khí tức xem ra rất mạnh.

Đến lúc đó tỷ thí ở Thực Tiên Yến, sẽ có một trận chiến khốc liệt.” “Tiếc thật, ta nhớ trong nhóm chúng ta không có ai tham gia hạng mục tỷ thí dưới 20 tuổi.

Nếu không, với tư chất của các đạo hữu trong nhóm chúng ta, khẳng định có thể tranh một thứ hạng trong nhóm thiên tài dưới 20 tuổi.” Tuyết Lang Động Chủ nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Mọi người, đừng quên ta a.

Ta chính là thanh xuân mãi mãi mười tám tuổi, đến lúc đó phần thi dưới 20 tuổi, do ta đại diện nhóm xuất chiến.” Tô Thị A Thất: “Đến lúc đó...

đừng nói ngươi quen ta.” Dược Sư: “[Tin nhắn thoại] Đến lúc đó, sẽ có pháp thuật chuyên môn giám định tuổi tác, Tam Lãng ngươi từ bỏ đi.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Đúng rồi! @Đồng Quái Tiên Sư, tên quái tính toán đen đủi kia, ngươi có thể ngụy trang thành mười tám tuổi, tham gia nhóm tuổi dưới 20, hành hạ thiên tài chư thiên vạn giới không?” Đồng Quái Tiên Sư: “Ta còn cần mặt mũi.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Ngươi cần mặt mũi gì?

Không phải ngươi ngày nào cũng thay mặt sao?” Đồng Quái Tiên Sư: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “Chờ đã... vị có tài khoản [Trống] kia, là Vũ tiên tử hay là Bá Tống?

Ngươi có dị thường gì?” Bắc Hà tiền bối không hổ là lương tâm của nhóm, ông lại một lần nữa nhạy bén nhìn thấy phát ngôn của tài khoản ‘[Trống]’ kia.

Chương 1590

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Thôi, vẫn là để ta phát ngôn đi.

So với bọn họ, trạng thái của ta tốt hơn một chút.

Chúng ta vừa bắt được một giáo đồ ‘Giáo phái Chung Yên’, bọn chúng muốn gây sự ở gần Thực Tiên Yến, muốn triệu hồi thần minh bị người ta lãng quên của bọn chúng.

Ta đã bắt được hắn rồi, lát nữa chúng ta thử xem có thể moi ra chút thông tin hữu ích nào từ miệng hắn không.” Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Cái Giáo phái Chung Yên này, gần đây hình như rất hoạt động a.

Lát nữa Đông Phương Lục tiên tử sẽ đến, do nàng phụ trách thẩm vấn tình báo đi.

Thẩm vấn xong, nếu tên này còn tỉnh, thì cứ để lại cho ta.” Hoàng Sơn tiền bối và ‘Giáo phái Chung Yên’ cũng có ân oán, hệ thống ‘Tế Hoàng Sơn’ của họ luôn thu hút sự tấn công của ‘ngụy thần’.

Mà những ngụy thần đó, phần lớn đều liên quan đến Giáo phái Chung Yên.

Đông Phương Lục tiên tử: “Sắp đến ngay!

Tam Lãng, chịu chết đi!

Ai gia hôm nay phải nghiền ngươi từ đầu đến đuôi!” Cuồng Đao Tam Lãng: “???” Ta đắc tội Đông Phương Lục tiên tử khi nào?

Tô Thị A Thất: “Ngoài Thực Tiên Yến có cường giả cấp Huyền Thánh bát phẩm xuất hiện!

Xem ra là Huyền Thánh phương Tây.

Theo thông lệ, khi Huyền Thánh xuất hiện, sẽ có thông báo chứ nhỉ.” “Xem xem là vị Huyền Thánh nào?

Mỗi khi Huyền Thánh hiện thân, chính là lúc phô trương lớn sắp đến rồi, A Thất, nhớ quay video a.” Cổ Hồ Quan Chân Quân nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta đi quay đây, ta chuẩn bị đi rình ở cổng Thực Tiên Yến.” Tránh cho Đông Phương Lục tiên tử tìm đến tận cửa, không hiểu sao lại bị nghiền nát. ...

Lúc này, bên ngoài bí cảnh [Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông] nơi diễn ra Thực Tiên Yến.

Hai con long thú màu đỏ kéo một cỗ chiến xa hoàng kim, từ xa đến gần.

Trên chiến xa hoàng kim đứng một nữ tử cao gầy mặc lễ phục màu đỏ, nàng có mái tóc dài màu đỏ rực, đôi mắt như đồng tử của rồng.

Trên người nàng tỏa ra khí tức cấp Huyền Thánh bát phẩm, năng lượng mạnh mẽ như đại dương.

“Cổ Vu nhất mạch, Yêu Mộng Thánh Quân, hoan nghênh ngài đến.” Một vị trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông mỉm cười, tiến lên nghênh đón.

Vị trưởng lão này, trông giống như một nhà thơ.

Cự long màu đỏ dừng lại giữa không trung, sau đó nữ tử tóc đỏ cao gầy từ trên chiến xa nhảy lên.

Cộp.

Nàng vững vàng đáp xuống trước mặt trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông, gót giày cao gót chạm đất, phát ra âm thanh va chạm vui tai.

“Lâu rồi không gặp, Nhân trưởng lão.” Yêu Mộng Thánh Quân và vị ‘Nhân trưởng lão’ này dường như là người quen cũ.

Nhân trưởng lão khẽ mỉm cười, làm một động tác ‘mời’.

“Đúng rồi, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh đến chưa?” Yêu Mộng Thánh Quân chớp mắt, hỏi.

Nhân trưởng lão lắc đầu: “Vẫn chưa, nhưng Thực Tiên Yến lần này, Bá Tống Thánh Quân chắc chắn sẽ đến.” “Ta rất mong đợi.” Yêu Mộng nhếch mép, vô cùng gợi cảm.

Sau đó, nàng cùng Nhân trưởng lão nói cười vui vẻ, bước vào trong bí cảnh. ...

Cuồng Đao Tam Lãng: “Là Yêu Mộng Thánh Quân, nàng là khách quen của Thực Tiên Yến rồi.

Lần này sự phô trương của nàng trở nên bá khí hơn, lần Thực Tiên Yến trước, nàng chỉ có một con long thú kéo xe, lần này biến thành một đôi long thú màu đỏ, ngầu quá.” Nói xong, hắn đăng video vừa quay lên.

Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Vách Thiên Nhai: “Chả trách lần này nàng xuất hiện đầu tiên, thời buổi này muốn bắt một đôi long thú không dễ đâu.” “Sau khi vị Thánh Quân đầu tiên xuất hiện, sau đó khẳng định sẽ còn có các Thánh Quân khác xuất hiện.

Đúng rồi, @Thất Tu Thánh Quân, @Bạch Thánh, @Thất Sinh Phù Phủ Chủ, ba vị chính là tam đại Thánh Quân của Cửu Châu Nhất Hào Quần chúng ta, không thể yếu thế được a.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “...” Thất Tu Thánh Quân: “Ta chỉ là tân nhân Thánh Quân, về mặt phô trương không cần quá cầu kỳ.

Ngoài ra, Tam Lãng ngươi đừng quên Bá Tống.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới đối với ‘Bá Tống Huyền Thánh’ vô cùng tò mò.” Tài khoản [Trống]: “...” Nhưng ta lấy đâu ra màn phô trương lớn đây?

Tống Thư Hàng mặt đầy tuyệt vọng. ‘Bảo đao Bá Toái’ được trang trí bằng xương Kình Thánh bát phẩm?

Về mặt dược liệu, pháp khí xương Kình Thánh bát phẩm, đẳng cấp không tệ.

Nhưng... hình tượng có chút không được bá khí.

Vô Hình Đao Cổ?

Phần lớn tu sĩ đều không nhìn thấy được có được không.

Chân đạp hắc liên, một bước một hắc liên xuất hiện?

Ở nơi như thế này, quá khiêm tốn.

Nhìn trời, ta chỉ là một tiểu tu sĩ ngũ phẩm, làm sao có màn phô trương lớn được.

Hơn nữa, trước khi Bạch tiền bối xuất quan, không phải chúng ta đã nói tạm thời không hiện thân sao? ...

Mà lúc này, bên ngoài bí cảnh Thực Tiên Yến, vị Huyền Thánh thứ hai hiện thân.

Một con phượng hoàng lớn sặc sỡ từ trên trời rơi xuống.

Trên đó có một vị phu nhân mặc cung trang, cùng với hai thiếu nữ một cao một thấp.

“Bá Tống Huyền Thánh đến chưa?” Mỹ nhân cung trang vừa hiện thân, liền lên tiếng hỏi.

Mỹ nhân cung trang này chính là vị phu nhân mặc váy dài gặp Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu hôm qua, hai thiếu nữ một cao một thấp bên cạnh chính là hai cô bé làm tin tức trên đường kình trắng lúc đó.

Họ đến từ ‘Thú Giới’, mục đích lớn nhất khi đến Thực Tiên Yến lần này chính là gặp mặt ‘Bá Tống Huyền Thánh’, thỉnh giáo ngài cách đối phó với ô nhiễm tà năng Cửu U.

Tuy nhiên... từ biểu cảm của mỹ nhân cung trang lúc này, nàng đã hoàn toàn quên mất quá trình gặp Tống Thư Hàng ngày hôm qua.

Vì vậy, nàng mới cấp thiết muốn gặp mặt ‘Bá Tống Thánh Quân’.

“Thú Tu nhất mạch, Thanh Loan Thánh Quân Phong Tình tiên tử, hoan nghênh ngài đến.” Bên cạnh bí cảnh, đã sớm có trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông chờ đợi.

Thực Tiên Yến lần này, mỗi một tấm thiệp mời ‘Huyền Thánh bát phẩm’, đều có trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông tương ứng nghênh đón.

Mỹ nhân cung trang này, chính là một vị Huyền Thánh lâu năm của Thú Giới, thánh hiệu của nàng là Thanh Loan, Phong Tình là tên của nàng.

Phượng hoàng sặc sỡ và chiến xa hoàng kim song long cùng nhau, dừng lại trên đám mây trên không, tạm thời nghỉ ngơi.

Mỹ nhân cung trang dẫn theo hai thiếu nữ một lớn một nhỏ từ trên không trung hạ xuống.

“Xin hỏi Bá Tống Huyền Thánh đến chưa?” Mỹ nhân cung trang có chút mong đợi hỏi.

Trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông khẽ lắc đầu: “Bá Tống tiền bối vẫn chưa đến, nhưng Thực Tiên Yến lần này, ngài ấy chắc sẽ không vắng mặt.” “Như vậy rất tốt.” Mỹ nhân cung trang gật đầu, sau đó dẫn hai vị thiếu nữ, đưa ra ba tấm thiệp mời, tiến vào bí cảnh nơi diễn ra Thực Tiên Yến. ...

Một nơi khác.

Cuồng Đao Tam Lãng lại gửi video quay được vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Lần này đến là Huyền Thánh của Thú Giới, lại là một vị đến tìm Bá Tống Thánh Quân.

Bá Tống tiền bối, đến lúc ngài xuất hiện, nhất định phải trấn áp toàn trường đó nha.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tài khoản [Trống]: “Tam Lãng tiền bối, đừng gọi tôi là tiền bối, nghe sợ lắm.” “Giới tu chân, người giỏi là thầy.

Bá Tống tiền bối ngài đã là cảnh giới Huyền Thánh, một tiếng tiền bối này của tôi ngài hoàn toàn xứng đáng.

Không nói chuyện này nữa, tôi thấy liên tiếp hai vị Thánh Quân bát phẩm đều đang tìm ngài, đến lúc đó Bá Tống tiền bối ngài nếu không trấn được trường, trên ‘Thực Tiên Yến’ khẳng định sẽ có rất nhiều người đến khiêu chiến ngài.

Mọi người đều muốn biết thực lực của Thiên Niên Đệ Nhất Thánh.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tài khoản [Trống]: “Mọi người không cần lo cho tôi... họ không cùng nhóm với tôi.

Đến lúc đó tôi sẽ đến nhóm dành cho lứa tuổi dưới 20.” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Tô Thị A Thất: “...” Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “...” Có cần mặt mũi không?

Ngươi đường đường là một vị Huyền Thánh, cũng có gan đi bắt nạt mấy đứa nhỏ đáng yêu dưới 20 tuổi sao?

“Bá Tống đạo hữu cũng bị bệnh của Tam Lãng lây nhiễm rồi sao?” Thất Tu Thánh Quân nói. [Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc] có thể làm mờ nhạt cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng và mấy người khác từ tận gốc rễ.

Tuy nhiên, ‘thế giới hạch tâm’ của Tống Thư Hàng lại có thể miễn dịch với sự ‘vô hình hóa’ này.

Trước đây Thất Tu Thánh Quân, Lục Tu tiên tử, Tứ Tu đều ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, không bị ảnh hưởng bởi ‘vô hình hóa’.

Nhưng khi họ rời khỏi thế giới hạch tâm một thời gian, ký ức của họ về Tống Thư Hàng dần mờ nhạt.

Đến bây giờ, Thất Tu Thánh Quân cũng giống như các đạo hữu trong nhóm, phần ký ức về Tống Thư Hàng đã hoàn toàn vô hình hóa.

Không chỉ Thất Tu Thánh Quân, ngay cả Quy tiền bối, Thông nương, Lý Âm Trúc mấy vị được Tống Thư Hàng thả ra từ thế giới hạch tâm ngày hôm qua, ký ức về Tống Thư Hàng cũng đã mơ hồ đi rất nhiều.

Chỉ là sự mờ nhạt về ký ức này tương đối chậm, ngay cả bản thân họ cũng không nhận ra.

May mà sáng nay Tống Thư Hàng đã đưa họ trở lại thế giới hạch tâm... nếu không nếu tiếp tục ở bên ngoài một thời gian, họ cũng sẽ hoàn toàn quên mất Tống Thư Hàng.

Bây giờ ngoài Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục cùng bị nhốt vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ với Tống Thư Hàng, và Bạch tiền bối không biết vì sao không bị ảnh hưởng bởi sự vô hình hóa của ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, Bạch tiền bối thế giới Cửu U two ra, những người khác gần như đã quên sạch Tống Thư Hàng.

Tài khoản [Trống]: “Thực ra năm nay tôi mới 18 tuổi tròn, tính cả tuổi mụ cũng mới 20.

Vừa đủ để chen vào nhóm tuổi 20 đó.” “Bá Tống tiền bối, ngài đừng đùa nữa.” Lệ Chi tiên tử nói.

Tài khoản [Trống]: “Lệ Chi tiền bối, tôi thật sự không đùa.” Tống Thư Hàng vừa rồi rất muốn gõ ‘Lệ Chi ma ma’, nhưng cuối cùng cậu đã kìm nén được linh hồn thích chết của mình.

Hiến Công Bị Trọng Thương Sắp Chết: “Nếu...

Chương 1591

tôi nói là nếu, nếu Bá Tống đạo hữu thật sự dưới 20 tuổi.

Vậy rốt cuộc ngài ấy phải tham gia nhóm dưới 20 tuổi?

Hay tham gia nhóm Huyền Thánh bát phẩm?” Hiến Công Cư Sĩ đã đổi biệt danh của mình.

Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Cái này, e rằng phải xem sự sắp xếp của Thực Tiên Yến lúc đó.

Mà nói, Hiến Công đạo hữu, thương thế của ngươi vẫn chưa lành sao?” “Đừng nói nữa, bất hạnh a.” Hiến Công Cư Sĩ thở dài: “Gần nơi bế quan có người chơi diễn tập quân sự, lần này thì không bị nổ trúng, nhưng bị nổ làm ta hoảng cả tim.

Đành phải chuyển nhà nữa rồi... bây giờ thương thế thiên kiếp vẫn chưa hồi phục.” Tài khoản [Trống]: “Hay là thử lạy Bạch Thánh xem?” Đây là tin nhắn của Vũ Nhu Tử.

Bắc Hà Tán Nhân vội nói: “Không được đâu, với vận khí của Hiến Công đạo hữu, nếu hắn lạy Bạch Thánh, khi nguy cơ và may mắn cùng tồn tại, nói không chừng hắn sẽ chết trong nguy cơ.” Hiến Công Bị Trọng Thương Sắp Chết: “Vận may của ta, còn cứu được không?” Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, không ai trả lời câu hỏi đau lòng này.

Ở đây, Cuồng Đao Tam Lãng lại nói: “Lại có Huyền Thánh đến rồi, lần này đến là người quen.” Lần này đến là Thiên Niên Đệ Ngũ Thánh, Đông Qua Thánh Quân.

Tuy là Huyền Thánh mới tấn thăng, nhưng sự phô trương của Đông Qua Thánh Quân không hề nhỏ chút nào.

Ông ta chân đạp một thanh đại thuẫn bài đại kiếm rộng mười mét, trên người mặc chiến giáp hoàng kim chói mắt, sau lưng lơ lửng một chuôi kiếm vàng.

Chuôi kiếm vàng này, là [công đức chi quang cụ hiện hóa] của ông ta.

Chuôi kiếm vàng tỏa ra ánh sáng công đức nhàn nhạt, xét về thể tích, yếu hơn rất nhiều so với 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' của Tống Thư Hàng và 'Công Đức Cự Thụ' của Bạch tiền bối.

Nhưng, khi ánh nắng mặt trời chiếu xuống, mọi người mới có thể nhìn thấy bên ngoài chuôi kiếm, còn có một người khổng lồ trong suốt.

Người khổng lồ đó lấy 'chuôi kiếm' làm trung tâm, bao bọc Đông Qua Thánh Quân bên trong.

Người khổng lồ đang sải bước trên không, vững vàng đáp xuống bên ngoài bí cảnh Thực Tiên Yến.

"Đông Qua Thánh Quân, hoan nghênh ngài đến." Trưởng lão phụ trách Đông Qua Thánh Quân mỉm cười chào đón.

"Bá Tống đến chưa?" Đông Qua Thánh Quân nở một nụ cười đẹp trai.

Trưởng lão khẽ lắc đầu.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, các Huyền Thánh đến tham gia Thực Tiên Yến lần này, ai cũng đều chú ý đến Bá Tống.

"Ha ha ha." Đông Qua Thánh Quân ha ha một tiếng, sau đó hướng về phía công chúng: "Bá Tống, trên Thực Tiên Yến chúng ta đại chiến một trận.

Đừng có hèn, ai hèn người đó là dưa hấu!” Đông Qua Thánh Quân cũng đã quên mất hình dạng của Tống Thư Hàng... nhưng có một chuyện ông ta nhớ rất rõ.

Ông ta từng thua Thiên Niên Đệ Nhất Thánh.

Lần này, ông ta bế quan ra, thực lực tăng mạnh, đang muốn tìm lại thể diện... kết quả vừa xuất quan, đã trúng một phát ‘Bá Nho Huyền Ma’ dựng bụng ngưng thị từ xa, đau đến mức mặt trắng bệch.

Thù mới hận cũ, Thực Tiên Yến lần này, ông ta nhất định phải tìm lại thể diện! ...

Nhóm Tu Tiên Dưa Quả Ngũ Cốc.

Tây Qua đạo trưởng: “Ta có câu MMP nhất định phải nói, dưa hấu chọc gì hắn?

Dưa hấu ăn cơm nhà hắn rồi à?

Dựa vào cái gì ai hèn người đó là dưa hấu?” Lệ Chi tiên tử: “A a a a.” Lục Tảo Chân Quân: “Sư huynh, chơi hắn!” “Chơi cái rắm!” Tây Qua đạo trưởng nói, chơi được, hắn đã sớm đi chơi rồi.

Hắn chỉ có thể hèn.

Mật Đào tiên tử: “Để Lệ Chi ra tay hack hắn, Lệ Chi vừa hay cũng tham gia Thực Tiên Yến.” “Chọc không nổi, chọc không nổi.” Lệ Chi tiên tử nói.

Tây Qua đạo trưởng u uất thở dài: “Ta có linh cảm không lành.” Sau câu ‘ai hèn người đó là dưa hấu’ đáng chết của Đông Qua Thánh Quân, e rằng không bao lâu nữa, hắn sẽ có thêm một biệt danh.

Dưa hèn. ...

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“Ta đến rồi!

Tam Lãng chịu chết đi.” Đông Phương Lục tiên tử dùng giọng nói lớn trong nhóm hét lên: “Ăn một kích của ta, chiến xa xung kích, nghiền nát cho ta căn nhà nhỏ này!” “Nhà nhỏ?

Chờ đã, Lục tử đừng làm bậy, Tam Lãng không có trong nhà, bây giờ trong nhà chỉ có ta và Vô Danh Cư Sĩ, cùng với Vô Danh A tiên tử, và Vô Danh B Bá Tống.” Tô Thị A Thất vội nói.

Tống Thư Hàng, Thần Bí Cư Sĩ, Vũ Nhu Tử cũng vừa mới chân trước đến, Đông Phương Lục tiên tử chân sau đã lái xe tới.

Nghe khẩu khí, nàng còn lái chiến xa nữa?

“Tam Lãng đâu?” Đông Phương Lục tiên tử vội nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu nói: “Tam Lãng đạo hữu đã đến hiện trường ‘Thực Tiên Yến’ để quay phim rồi, vừa rồi không phải hắn đã đăng ba đoạn hình ảnh Huyền Thánh xuất hiện trong nhóm sao?” “Trời đất, vừa rồi ta không xem tin tức trong nhóm.

Ta đi nghiền hắn đây.” Đông Phương Lục tiên tử nói: “Nhưng trước khi nghiền Tam Lãng, ai có thể nói cho ta biết chiến xa phanh thế nào không?” “Hả?

Không biết phanh mà ngươi đến đây thế nào, ngươi điều khiển chiến xa mẫu gì?” Tô Thị A Thất vội nói. [Tài khoản Trống]: “Đánh lái trước, tôi thấy cô rồi, sắp đâm rồi, mau đánh lái đi!” Tống Thư Hàng đứng ở cửa sổ, nhìn thấy một chiếc chiến xa bọc thép ‘ẩn hình, lơ lửng’ đang lao về phía căn nhà của họ.

“Không xong rồi.” Đông Phương Lục tiên tử lại hét lên: “Vô lăng gãy rồi.” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Tắt máy còn kịp không?” Tống Thư Hàng: “...” “Rút thôi, căn nhà này coi như xong.” Tô Thị A Thất cười khổ nói.

“Mau chạy~~” Đông Phương Lục tiên tử tư thế ngầu lòi từ trong chiến xa nhảy ra, hét lớn.

Rầm~~ Chiến xa đâm vào căn nhà nhỏ.

Căn nhà nhỏ kịch liệt rung lắc mấy cái, nhưng lại ngoan cường chống đỡ được.

Tống Thư Hàng đứng ở cửa sổ, tay phải chống vào cửa sổ.

Cương Thủ, Nho Gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công cùng phát động.

Mười một con Thánh Viên viễn cổ tay cầm kinh điển Nho gia hiện lên, tồn tại sau lưng Tống Thư Hàng để cổ vũ cho chủ nhân.

Chiến xa bọc thép bị Tống Thư Hàng một tay chống đỡ.

Lực va chạm nhỏ hơn Tống Thư Hàng tưởng tượng rất nhiều, cậu một tay là có thể dễ dàng đỡ được, xem ra, miệng Đông Phương Lục tiên tử nói muốn nghiền nát Tam Lãng, thực tế lực va chạm lại rất dịu dàng.

Đang suy nghĩ, xa xa có mấy đạo ánh mắt, phảng phất xuyên thấu không gian, rơi xuống nơi này. [Bá Tống!] [Bá Nho!] [Không sai, song thánh hiệu, là Thiên Hạ Đệ Nhất Thánh.] Bá Tống Huyền Thánh, đã bị lộ.

Tống Thư Hàng lòng thật mệt.

Vốn chỉ định khiêm tốn trốn gần bí cảnh ‘Thực Tiên Yến’, đợi Bạch tiền bối xuất quan rồi cùng nhau tham gia Thực Tiên Yến.

Không ngờ chỉ đưa tay đỡ một cái chiến xa của Đông Phương Lục tiên tử, đã bị người ta phát hiện.

Cùng lúc đó, trong bí cảnh Thực Tiên Yến, có một người đàn ông đen thui xuất hiện.

Người đàn ông tay cầm trường kích, hắn rất đen, đã gần đến mức độ của mấy chú da đen châu Phi.

Sau khi người đàn ông da đen xuất hiện, mỉm cười, để lộ hàm răng trắng bóng: “Nho gia nhất mạch, Bá Tống Thánh Quân, hoan nghênh ngài đến!” Giọng nói hoan nghênh lan ra, vang vọng mãi không thôi.

Các phóng viên của Tu sĩ nhật báo và các nền tảng tin tức của các tu luyện giả lớn, đều ngẩng đầu nhìn bốn phía.

Bá Tống Huyền Thánh đến rồi?

Ở đâu?

Mấy vị Huyền Thánh phía trước xuất hiện rất hoành tráng, ai cũng cực kỳ ngầu.

Nhưng phương thức xuất hiện của Bá Tống Huyền Thánh đâu?

Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh muốn lặng lẽ vào sao? ... [Nho gia nhất mạch?] Khi Tống Thư Hàng nghe thấy câu chào mừng này, cậu có một sự thôi thúc muốn nhảy ra hét lớn: [Tôi tôi tôi, tôi chính là Bá Tống.] “Bá Tống đạo hữu là người của Nho gia nhất mạch?” Tô Thị A Thất tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng: “Không, không phải.” Có lẽ là do lần ‘Huyền Ma giảng pháp’ thứ hai của cậu, đã giảng một nửa nội dung giảng pháp của Nho gia, lại dùng ‘ dựng bụng ngưng thị’, dẫn đến các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều coi cậu là Huyền Thánh mới tấn thăng của Nho môn?

“Tống tiền bối, anh có muốn ra mắt không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài, người ta đã lên tiếng chào đón mình, cậu không thể tiếp tục rụt rè được.

Nhưng, Bạch tiền bối vẫn chưa xuất quan, trong lòng cậu không có chỗ dựa.

Vũ Nhu Tử mong đợi nói: “Tống tiền bối, hay là, dẫn em vào cùng đi?

Chúng ta nghĩ một cách ra mắt thật ngầu.” “Không, Vũ Nhu Tử em ở lại đây trước... chúng ta bây giờ không ai có thể chắc chắn ‘Thực Tiên Yến’ sẽ xảy ra chuyện gì.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

“Vậy, Tống tiền bối anh nghĩ một cách ra mắt ngầu lòi bùng nổ, nhất định phải trấn áp được tất cả mọi người.

Không thể làm yếu đi khí thế của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chúng ta.” Vũ Nhu Tử lại nói.

Cùng lúc đó, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vãi nồi!

Quách Đại, sao ngươi lại chạy đến ‘Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông’ làm trưởng lão?” Vị trưởng lão tay cầm trường kích, lớn tiếng hoan nghênh ‘Bá Tống’, chính là ‘Phá Dương Kích Quách Đại’ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Quách Đại không chỉ người đen, hắn còn thích tự bôi đen đầu chó của mình.

Từ trong ra ngoài đều là đen.

Bắc Hà Tán Nhân: “Quách Đại đạo trưởng vẫn luôn là trưởng lão cung phụng của ‘Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông’, địa vị rất đặc biệt.

Tam Lãng ngươi chẳng lẽ chưa bao giờ xem chữ ký cá nhân của hắn sao? [Tiên nhân phủ ta đỉnh, kết phát thụ trường sinh].” “Vậy chuyện hắn ngày ngày bôi đen đầu chó, người của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông có biết không?” Cuồng Đao Tam Lãng một câu nói trúng trọng điểm.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Ai biết được chứ?

“Ta ra ngoài đây!” Tài khoản [Trống] lên tiếng.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, chuẩn bị vào vị trí.

Một là, đã bị người ta phát hiện, trốn nữa cũng không phải là cách.

Chương 1592

Hai là, người chào đón cậu lại là tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, phải nể mặt.

Ba là, cậu có một bí thuật, vừa hay có thể dùng được.

“Tống tiền bối, lát nữa anh ra mắt, nhắm mắt hiệu quả sẽ tốt hơn.” Vũ Nhu Tử đề nghị.

“Nhắm mắt?

Làm gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Vũ Nhu Tử giơ ngón tay cái lên: “Nghe em, không sai đâu.” Tống Thư Hàng: “...” ********** Một lát sau.

Trong sự mong đợi của tất cả mọi người, một đạo ánh sáng bay lên trời, xuất hiện ở chân trời.

Khi ánh mắt của mọi người nhìn chằm chằm vào đạo ánh sáng này, trong đầu sẽ hiện lên hai thánh hiệu ‘Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma’.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, chính thức ra mắt.

Trong hư không, điểm sáng đó từ từ tiến lại gần bí cảnh ‘Thực Tiên Yến’, ánh sáng ngày càng lan rộng.

Sau khi đến gần một khoảng cách nhất định, một cỗ chiến xa uy vũ từ trong điểm sáng bước ra.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa!

Hai con hà long uy phong lẫm liệt, kéo chiến xa hoàng kim từ trong điểm sáng bước ra.

Cũng là thuộc họ rồng, đẳng cấp của cỗ chiến xa này không thua kém gì chiến xa song long màu đỏ của Yêu Mộng Thánh Quân.

Tuy... về hình tượng có thua một chút.

Tuy nhiên, Hà Long Thần Hành Chiến Xa chỉ là món khai vị.

Trên chiến xa, có một người đàn ông đội mũ giáp đầu bò một sừng, mặc chiến giáp hoàng kim, khoác áo choàng lông thỏ.

Đồng thời còn có một chiếc vương miện có cánh lộng lẫy đang từ từ xoay tròn trên đỉnh đầu hắn.

Thánh ấn Bá Tống, ma ấn Bá Nho được đặt ở hai bên trái phải của chiến xa.

Nhìn một cái là biết, đây là người chơi nạp tiền.

“Bát phẩm, toàn bộ là bát phẩm!” Lúc này, một phóng viên tinh mắt không khỏi lên tiếng.

Chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh, khôi giáp của ngài ấy, áo choàng của ngài ấy, mũ giáp của ngài ấy, nhẫn trên ngón tay, găng tay, đao, kiếm, cung, nỏ trên chiến xa... toàn bộ đều là pháp bảo bát phẩm.

“Mắt sắp bị chói mù rồi.

Bá Tống Thánh Quân không phải mới tấn thăng bát phẩm Huyền Thánh không lâu sao?

Cả bộ trang bị xa hoa bát phẩm này là chuyện gì vậy?” “Cái đó, có khi nào nơi nào đó có dịch vụ ‘cho thuê pháp khí bát phẩm’ không?” “Nếu có, tôi chắc chắn nguyện ý trở thành khách hàng VIP.” “Không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, khí thế này, hoàn toàn không thua kém ai!” “Chờ đã, phía sau còn có thứ gì nữa?

Có thứ gì đó lớn hơn sắp xuất hiện!” Hà Long Thần Hành Chiến Xa, vẫn chỉ là màn khởi đầu.

Theo sau chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh từ từ tiến lên, sau lưng ngài, có một tòa thành bảo khổng lồ cũng từ trong ‘ánh sáng’ hiện ra.

Kim Sư Vương Giả Chi Tường, Bạch Hổ Vương Giả Chi Tường, Băng Sa Vương Giả Chi Tường, Lôi Ưng Vương Giả Chi Tường, cộng thêm Miêu Yêu Tiên Cơ Thần Môn, tạo thành chủ thể của một tòa thành bảo.

Cờ hiệu, pháo đài, bảo tháp, gai nhọn, trống trận, tù và.

Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc!

Sau khi có song hạch [thu nhỏ], linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng tăng vọt.

Cậu bây giờ đã giải khai phong ấn lục phẩm trước thời hạn, kết hợp ba mươi ba pháp khí thú. ‘Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc’ lục phẩm không thể đạt đến kích thước ba trăm mét như lúc bát phẩm.

Tuy nhiên, cao ba mươi mét vẫn có.

Thánh thành cao ba mươi mét, vẫn vô cùng to lớn.

“Đó là cái gì vậy!” Lần này, không chỉ các phóng viên bị chói mắt, ngay cả mấy vị Huyền Thánh bát phẩm trong bí cảnh cũng bị kinh ngạc.

Họ có thể cảm nhận được, tòa thánh thành này, cũng là pháp khí cấp bát phẩm.

“Tổ hợp pháp khí... hơn nữa pháp khí này và Bá Tống Huyền Thánh có liên kết mật thiết.

Đây là bản mệnh pháp khí.” Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Bản mệnh pháp khí cùng cấp, mạnh hơn pháp khí bình thường một bậc!

“Lần trước, chẳng lẽ ta đã thua dưới đội hình xa hoa như vậy sao?” Đông Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Không đúng...

Ông ta lắc đầu, trong ký ức sâu thẳm của ông ta vẫn còn một chút ấn tượng.

Khi ông ta thua Bá Tống, là thua dưới đao của đối phương.

Đó là một đao Phần Thiên Chử Hải.

Không phải dựa vào trang bị áp đảo, mà là đường đường chính chính một đao đã đánh bại phòng ngự mạnh nhất của ông ta.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh, quả nhiên là một người đàn ông sâu không lường được. ...

Trong hư không, chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh, thánh thành từng chút một đến gần.

Trên thánh thành, truyền đến một tiếng đàn du dương.

Còn tự mang theo BGM?

Mọi người nhìn theo nơi phát ra tiếng đàn, chỉ thấy trên thánh thành, một vị tiên tử đẹp đến mức khiến người ta quên cả thở, đang gảy đàn.

Vị tiên tử này mặc váy dài, ngồi nghiêng trên thánh thành.

Đôi mắt nàng hơi trĩu xuống, ở khóe mắt phải có một nốt ruồi son, càng làm tăng thêm vẻ quyến rũ cho tiên tử. ‘Đóa hoa của Thiên Đình viễn cổ’ năm đó, há lại là nói đùa?

Tiên cầm của Nhạn Vĩ tiên sinh gảy lên, tiếng đàn du dương vang lên, tiếng đàn như gió nhẹ lướt qua mặt, lại như cam lộ giáng trần.

Nghe tiếng đàn, tất cả mọi người cảm thấy đạo tâm của mình như được gột rửa.

Đồng thời, sau khi tiếng đàn vang lên, lại có một tiếng hát như tiếng trời vang lên.

Đối diện với tiên tử gảy đàn, một vị tiên tử mặc váy Nho sinh, khẽ hát đệm.

Giọng của vị tiên tử mặc váy Nho sinh này rất nhỏ, nhưng lại có thể truyền vào tai của tất cả mọi người có mặt.

Nghe thấy tiếng hát này, mọi người chỉ cảm thấy xương cốt tê dại, thoải mái không nói nên lời.

Tiếng hát của tiên tử mặc váy Nho sinh lại càng lợi hại hơn.

Tiếng đàn có thể gột rửa tâm linh, còn tiếng hát của tiên tử mặc váy Nho sinh, lại có thể khiến người nghe cảm thấy 'tâm ma tạp niệm' trong lòng mình bị quét sạch.

Tiếng hát này, có công hiệu 'phá tâm ma'?!

Tiếng đàn kiên định đạo tâm, tiếng hát phá tâm ma.

Bá Tống Huyền Thánh vừa mới lên sân khấu, đã tặng cho tất cả mọi người một món quà lớn!

Sự phô trương này, khí thế này.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, danh xứng với thực!

Còn về phía bên kia tường thành, mười một con Thánh Viên tay cầm bảo điển Nho gia lớn tiếng cổ vũ cho chủ nhân, bị mọi người vô thức bỏ qua.

Khỉ làm sao đẹp bằng tiên tử?

"Tiên tử gảy đàn, là công đức chi thân của Bá Tống Huyền Thánh... ta vẫn là lần đầu tiên thấy công đức chi thân của ai cụ hiện hóa, lại sinh động như thật.

Quả thực như có linh hồn.” Đông Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

“Tiên tử hát kia cũng rất đặc biệt, nàng là một sự tồn tại tương tự khí linh.

Chẳng lẽ nàng là khí linh của ‘tổ hợp pháp khí’?” Yêu Mộng Thánh Quân đồng thời nói. ...

Bá Tống Huyền Thánh sau khi đến gần bí cảnh ‘Thực Tiên Yến’ ở độ cao hơn trăm mét, liền dừng lại.

Sau lưng ngài, tòa thánh thành ‘vĩnh bất hãm lạc’ hóa thành từng đạo ánh sáng vàng, quay trở về cơ thể Bá Tống Huyền Thánh.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử một trái một phải bảo vệ bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh.

Chiến xa, khôi giáp, áo choàng, toàn bộ tan biến.

Sau khi thu hồi ‘Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc’, Bá Tống Huyền Thánh từng bước đi xuống dưới.

Tấn thăng cảnh giới ngũ phẩm, ngưng tụ kim đan, Tống Thư Hàng đã có thể đạp không mà đi.

Nhưng khi cậu đạp không mà đi, hắc liên sẽ chủ động hiện ra, đỡ lấy lòng bàn chân cậu.

Theo lời đề nghị của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng nhắm mắt, dựa vào ‘tinh thần lực’ và chia sẻ thị giác với Công Đức Xà Mỹ Nhân để quan sát thế giới bên ngoài. [Bá Tống Huyền Thánh nhắm mắt!] [Ta hiểu rồi, ngài ấy bây giờ không thể mở mắt, một khi ngài ấy mở mắt, tất cả chúng ta sẽ mang thai.] [Không thể nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh.] Các phóng viên có mặt tại hiện trường âm thầm ‘truyền âm nhập mật’.

Trong nháy mắt, những người có mặt, gần như không ai dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh, tất cả đều hơi cúi đầu — cúi đầu trước thế lực của đại lão.

Tống Thư Hàng đáp xuống bên cạnh Quách Đại tiền bối, đưa ra tấm thiệp mời của mình.

“Bá Tống Thánh Quân, mời~” Quách Đại làm động tác mời.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đi theo Quách Đại tiền bối cùng tiến vào hội trường Thực Tiên Yến.

Sau khi bóng dáng của Bá Tống Thánh Quân hoàn toàn biến mất, tất cả mọi người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm.

Một bên khác, trong căn phòng nhỏ bị chiến xa đâm sập, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thất và Đông Phương Lục tiên tử đang ngồi ngay ngắn xem truyền hình trực tiếp.

Chương 1593

Trước mặt họ là một con mắt do công đức chi quang của Tống Thư Hàng hóa thành, trên đó chiếu ra toàn bộ quá trình xuất hiện đầy ấn tượng của ‘Tống *Vãi cả ngầu* Tự mang nhạc nền *Nhìn ai nấy có thai* Thư Hàng’.

“Phù~ cuối cùng cũng lừa gạt qua được.” Lúc này, trong phòng lại có một Tống Thư Hàng khác thở phào nhẹ nhõm.

Đúng vậy... bản thể Tống Thư Hàng vẫn đang trốn trong căn phòng nhỏ.

Trước đó cậu đã nói, mình có một bí thuật vừa hay có thể dùng được, đó chính là thuật phân thân spam chat mà cậu mới nắm giữ không lâu.

“Bá Tống đạo hữu, thuật phân thân của ngươi là sao vậy?

Ngay cả các Huyền Thánh khác cũng không thể nhìn thấu?” Đông Phương Lục tiên tử hỏi.

Cô vốn định gọi là Bá Tống tiền bối, nhưng vị Bá Tống tiền bối này sống chết cũng không chịu nhận.

“Bởi vì thuật phân thân này không phải là thuật phân thân bình thường.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Bản chất của thuật phân thân này chính là ‘Bá Tống Two’.

Nó được chế tạo từ ‘con mắt của Vân Tước tiên tử + con mắt của Bá Tống Huyền Thánh’ thành một pháp khí phục sinh, là thân thể dự phòng sau khi sống lại, qua thủ đoạn của Bạch tiền bối two, nó đã dung hợp vào bản thể, trở thành một thuật phân thân đặc thù.

Thuật phân thân này hoàn toàn giống hệt bản thể.

Năng lượng của phân thân và bản thể dùng chung, khi hành động sẽ trực tiếp rút năng lượng của bản thể.

Quan trọng nhất là, dù phân thân có chết cũng không sao, nó sẽ quay về bản thể, một thời gian sau là có thể hồi phục lại.

Hình phạt duy nhất chính là bản thể sẽ đồng cảm nhận được nỗi đau 'tử vong'.

Đối với một người đã chết không chỉ một lần như Tống Thư Hàng, chết một lần đau một chút cũng chẳng có gì to tát.

Chết nhiều rồi cũng quen.

Để có được thuật phân thân này, cậu đã lãng phí một cơ hội phục sinh.

May mà sau đó, cậu lại mua được một 'Thập tự giá phục sinh' từ đại lão 'Cái Gì Cũng Bán', mạng nhỏ lại có bảo hiểm.

Cảm giác có vật phục sinh trong tay khiến lòng người nặng trĩu, vững vàng!

"Trong lúc Bạch tiền bối chưa xuất quan, vẫn nên để phân thân vào thì thỏa đáng hơn.

Lỡ có xảy ra chuyện ngoài ý muốn cũng không cần lo lắng." Tống Thư Hàng nói.

Trong hình ảnh chiếu ra từ công đức chi quang.

Tống Thư Hàng Two trà trộn vào Thực Tiên Yến, được sắp xếp đến khu vực nghỉ ngơi của Huyền Thánh.

Thực Tiên Yến vẫn chưa bắt đầu, những vị khách đến trước đều được sắp xếp nghỉ ngơi tại khu nghỉ ngơi trong bí cảnh.

Nếu muốn ngủ hay ngồi thiền, cũng có nơi chuyên dụng.

Yêu Mộng Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Đông Qua Thánh Quân đang ngồi trong khu nghỉ ngơi.

Đông Qua Thánh Quân đang thỉnh giáo hai vị Thánh Quân lão làng một vài kinh nghiệm về ‘cảnh giới Huyền Thánh’, cũng như kỹ xảo sử dụng thánh ấn.

Tống Thư Hàng được Quách Đại tiền bối dẫn đến bên cạnh ba vị Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng Two: “...” Nếu có thể, hắn thật sự muốn tìm một cái cớ để đi nghỉ ngơi một chút.

“Bá Tống Thánh Quân.” “Bá Tống đạo hữu.” “Bá Tống.” Ba vị Thánh Quân đồng thanh gọi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, mỉm cười, đành phải ngồi xuống bên cạnh ba vị Thánh Quân.

Sau đó, ba vị Thánh Quân nhìn Bá Tống, không khí đột nhiên trầm mặc.

Đừng trầm mặc chứ, nói gì đi chứ!

Sợ nhất là không khí đột nhiên yên tĩnh.

Các ngươi trước đó đang nói chuyện vui vẻ, ta vừa xuất hiện các ngươi liền im lặng, ta rất khó xử.

Chẳng lẽ phải đợi ta gợi chuyện sao?

Nhưng ta phải nói gì đây?

Để ta nghĩ xem, Bát phẩm Huyền Thánh nói chuyện phiếm thường nói gì?

Trời ạ, ta chỉ là một tiểu tu sĩ Ngũ phẩm, làm sao biết tu sĩ Bát phẩm muốn nói gì?

Hay là, ta kể cho mọi người một câu chuyện cười?

Tế bào não của Tống Thư Hàng đã chết một mảng. ...Trong căn phòng nhỏ.

“Trầm mặc cũng tốt, vậy thì phân thân của ta có thể yên tĩnh ngồi ngẩn người.” Bản thể Tống Thư Hàng ngược lại thở phào nhẹ nhõm.

Hiện tại trạng thái của hắn là nói nhiều sai nhiều, không nói là tốt nhất.

Trầm mặc là vàng.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Trời ạ, cảnh Bá Tống Thánh Quân xuất hiện đúng là bùng nổ.” Tam Lãng gửi đoạn video Tống Thư Hàng ra mắt lúc nãy vào nhóm.

Thời khắc cuối cùng, khi mọi người đều cúi đầu trước thế lực của đại lão, Tam Lãng hoàn toàn không cúi đầu, ngược lại còn cầm điện thoại cải tiến quay rất hăng say.

Nhìn Mang Thai?

Thứ đó mà Cuồng Đao Tam Lãng ta lại sợ sao?

Cho dù có mang thai, hắn vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng.

Trải nghiệm tình mẫu tử?

Không tồn tại!

Sau khi gửi video, Cuồng Đao Tam Lãng lại tiện tay @Thất Sinh Phù Phủ Chủ và Thất Tu Thánh Quân.

“Thất Tu tiền bối, Thất Sinh Phù đạo hữu, Bá Tống Thánh Quân đã ra mắt thành công, tiếp theo là xem các ngươi đó.

Hãy làm một màn hoành tráng đi, để ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ của chúng ta hôm nay danh chấn Thực Tiên Yến.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “...” Nếu không phải hắn đánh không lại Tam Lãng, hôm nay tại Thực Tiên Yến, hắn nhất định sẽ dùng phù giấy dán Tam Lãng thành một cục.

Thất Tu Thánh Quân: “Cảm giác bộ pháp khí này rất quen mắt.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Bộ ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, không ngờ Bá Tống lại chế tạo hoàn thành chúng, hơn nữa còn là toàn bộ Bát phẩm.” “Không, ý ta nói quen mắt không phải là ý này.

Ta cứ cảm thấy... một vài chi tiết của bộ pháp khí này rất giống bút pháp của ta.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Phượng Hoàng Đao Mạt Ly: “Bộ pháp khí này, phần lớn là do ta chế tạo, tuyệt đối là vậy!

Ta không thể nhìn nhầm.” Đây là tài khoản phụ của Lục Tu tiên tử, cô đã ở trong Cửu Châu Nhất Hào Quần từ rất lâu, nhưng chưa từng lên tiếng.

Nhưng hôm nay, cuối cùng cô cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Tài khoản【Không Bạch】: “Đúng vậy... bộ pháp khí này là do Lục Tu tiên tử + Thất Tu tiền bối cùng chế tạo.” “Nhưng tại sao ta lại không có chút ấn tượng nào?” Lục Tu tiên tử lẩm bẩm.

Thất Tu Thánh Quân: “Haha, thì ra là do ta và Lục Tu cùng chế tạo.

Vậy thì Bá Tống đạo hữu, đau lòng không? ” Tài khoản【Không Bạch】: “Hả?” Thất Tu Thánh Quân: “Ngươi mời Lục Tu chế tạo pháp khí, quá trình chắc đau lòng lắm nhỉ.

Búa lớn 100, búa nhỏ 50.

Mỗi búa một giới, đau lòng chưa?

Hahahaha, nghĩ đến cảnh đó là ta không nhịn được cười.

Hơn nữa còn là cả bộ ba mươi ba món, phải đau lòng ba mươi ba lần.” Tài khoản【Không Bạch】: “...” Ừm, Thất Tu tiền bối và Lục Tu tiên tử, hai người vui là được rồi.

Phượng Hoàng Đao Mạt Lỵ: “Tại sao khi nghĩ đến chuyện này, ngực ta lại thấy khó chịu, có cảm giác không thở được.

Thậm chí cảm thấy tim như bị vạn tiễn xuyên tâm?” Tống Thư Hàng lại khẽ gật đầu.

Tiên tử có cảm giác này là đúng rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Thất Tu tiền bối, các ngươi chuẩn bị ra mắt chưa?

Ta đang mong chờ đó.” “Bạch Thánh chưa ra, chúng ta tạm thời chưa qua đó.” Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Bạch Thánh vẫn chưa ra sao?” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Ta đi xem lại, Đậu Đậu nửa ngày rồi không có tin tức.” ...

Bên ngoài căn phòng nhỏ.

Đông Phương Lục tiên tử đang sửa chữa chiến xa của mình, cô vẫn chưa từ bỏ ý định nghiền nát Tam Lãng... không biết Tam Lãng tiền bối lại đắc tội tiên tử lúc nào?

Bên kia, Tô Thị A Thất đang nhíu mày nhìn Vũ Nhu Tử.

Trước đó ‘Bá Tống’ đã nói trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, hắn quên mất hậu bối đáng yêu của Tô thị, đang ở cùng Bá Tống.

Hơn nữa còn là một cô gái.

Bây giờ, Bá Tống dẫn theo cô gái chân dài này chạy đến.

Cô ấy chính là hậu bối đáng yêu mà mình đã quên sao?

Gen này, trông không giống người của Tô thị Thiên Hà lắm.

“Vũ Mao tiên tử, cô họ Tô sao?” Tô Thị A Thất hỏi, quên mất toàn bộ đạo hiệu của vị tiên tử này.

Liệu cô ấy có phải là Tô thị Vũ Mao?

Vũ Nhu Tử nghi ngờ chớp chớp mắt: “Tâm tô?

Tại sao ta phải tâm tô?” Tống Thư Hàng bên cạnh bật cười: “A Thất tiền bối, ngài nhận nhầm rồi.

Cô ấy là Vũ Nhu Tử, không phải Tô Thị A Thập Lục.” “A Thập Lục?

Hậu bối mà ta quên là A Thập Lục?” Tô Thị A Thất gật đầu.

Chương 1594

Nếu có thể kế thừa con số ‘mười sáu’, vậy chắc hẳn là một hậu bối thiên tài.

“Vậy, hậu bối của ta đâu?” Tô Thị A Thất hỏi.

“Trong thế giới hạch tâm của ta, ta sẽ chuyển cô ấy ra ngoài.” Tống Thư Hàng cười nói.

Ngay khi cậu chuẩn bị đưa Tô Thị A Thập Lục ra...

đột nhiên, phía sau truyền đến bốn tiếng hét thảm thiết cao vút.

Á á á á~~ Tống Thư Hàng giật giật khóe miệng.

Cậu cứng đờ quay đầu lại, nhìn vào màn hình do công đức chi quang chiếu ra phía sau.

Trên màn hình.

Ba vị Huyền Thánh và Tống Thư Hàng Two vẫn ngồi im lặng.

Nhưng đúng lúc này, một vị tiên tử phía sau Tống Thư Hàng hét thảm bốn tiếng rồi từ từ ngã xuống.

Ba vị Huyền Thánh ngơ ngác.

Tống Thư Hàng bản thể: “...” Lần này người hét thảm rồi ngã xuống không phải là Công Đức Xà Mỹ Nhân, mà là Tạo Hóa tiên tử.

Phía sau cô, Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc này đang trừng mắt nhìn Tạo Hóa tiên tử trên mặt đất, vẻ mặt không thể tin nổi.

Tạo Hóa tiên tử ngã xuống đất tìm một tư thế thoải mái, nghiêng đầu, chết.

Công Đức Xà Mỹ Nhân mắt càng trừng lớn, cô cảm thấy mình bị cướp đất diễn.

“Khụ.” Lúc này, Tống Thư Hàng Two nhanh trí ho một tiếng: “Bản tọa cảm thấy không khí quá trầm mặc, nên làm cho nó sôi động một chút.” Yêu Mộng Thánh Quân mỉm cười: “Ta dường như nhớ lại được một vài thứ, là nội dung giảng pháp lần đầu của Bá Tống Huyền Thánh.” Hiển thánh trước mặt người đời, nội dung giảng pháp của Huyền Thánh sẽ không vì Tống Thư Hàng ‘bị trong suốt hóa’ mà bị người ta quên đi.

Cùng lắm là hình ảnh ‘Tống Thư Hàng’ khi giảng pháp trở nên mơ hồ, khiến người ta không nhớ được dáng vẻ của cậu.

Thanh Loan Thánh Quân nghe thấy hai chữ ‘giảng pháp’, hai má hơi ửng hồng, khẽ cúi đầu.

Đông Qua Thánh Quân: “Bá Tống đạo hữu, ngươi và ta hẹn một thời gian, lại đấu một trận nữa thì sao?” Hắn đã nín câu này rất lâu rồi, chỉ là không khí quá trầm mặc, hắn cứ không có cơ hội nói ra.

Tống Thư Hàng Two mỉm cười: “Không thành vấn đề, sau Thực Tiên Yến, chúng ta hẹn một thời gian tái chiến.” Dù sao bây giờ hắn cũng đang ở trạng thái tiểu trong suốt, hẹn chiến cái gì cũng không sợ.

Chuyện đã hẹn xong, một lát sau, Đông Qua Thánh Quân sẽ quên mất.

Chỉ cần kéo dài thời gian hẹn chiến vài ngày, đến lúc đó cái gì mà Huyền Thánh chi chiến, đều không tồn tại!

Ta quả nhiên thông minh giống mẹ ta.

“Được, vậy chúng ta hẹn ngày 10 tháng 10, tại đỉnh Tử Cấm.” Đông Qua Thánh Quân nói.

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng Two một lời đáp ứng. ********** Cửu Châu Nhất Hào Quần Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy

Hảo Tưởng Thối Hưu: “@Toàn thể thành viên, Bạch Thánh xuất quan rồi!” Bạch tiền bối, cuối cùng cũng kết thúc bế quan.

Bạch Thánh: “[Biểu cảm nghi hoặc] A, mọi người đều đang đợi ta xuất quan sao?” “May quá, Bạch tiền bối cuối cùng cũng ra rồi.” Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch tiền bối: “Vốn định bế quan thêm một thời gian nữa, nhưng đột nhiên nhớ ra, ta trước đó đã hứa sẽ đưa Thư Hàng ngươi, A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cùng đi Thực Tiên Yến, thế nên đã kết thúc bế quan ra ngoài.

Nói thật, lần bế quan này vẫn còn chút chưa thỏa mãn.” Cảm động, lúc Bạch tiền bối bế quan còn có thể nhớ đến chuyện đưa họ đi Thực Tiên Yến chơi.

Đến lúc đó nếu trên Thực Tiên Yến có món gì Bạch tiền bối thích ăn, nhất định phải cho Bạch tiền bối ăn hai phần.

“Thư Hàng, các ngươi gửi tọa độ cho ta, ta trực tiếp đưa Hoàng Sơn đạo hữu và Đậu Đậu đến chỗ các ngươi.” Bạch tiền bối lại nói trong nhóm. ‘Trong suốt hóa’ của Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc ngay từ đầu đã không có tác dụng với Bạch tiền bối. ...

Vũ Nhu Tử gửi một cái chia sẻ tọa độ trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Ta qua ngay đây.” Bạch tiền bối nói.

Lúc này, Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu nói: “Bạch Thánh đợi một chút, ta có vài thứ phải lấy, lát nữa sẽ đến ngay.” “Được.” Bạch tiền bối nói.

Từ khi lĩnh ngộ được thiên phú không gian, đi đường không cần phải vội nữa.

Ngã Thị Hoàng Sơn Đại Nhân Trung Khuyển: “Bạch tiền bối, hai chúng ta lặng lẽ bỏ Hoàng Sơn đại ngốc lại đi, hắn lề mề quá.....” [Hệ thống thông báo: (******) Ngã Thị Hoàng Sơn Đại Nhân Trung Khuyển đã bị quản trị viên cấm ngôn 1 ngày.] Cuồng Đao Tam Lãng: “Đậu Đậu!

Đậu Đậu!

Ngươi bị cấm ngôn thảm quá ~~” Bắc Hà Tán Nhân: “Là Hoàng Sơn tiền bối cấm ngôn?” Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Không, là ta cấm. [Biểu cảm ngón cái]” Bắc Hà Tán Nhân: “?” Vũ Nguyệt tiên tử: “Hôm nay có đạo hữu bói cho ta một quẻ, nói hôm nay ta không nên gặp chó nhỏ, cũng không nên giao lưu với chó nhỏ.

Cho nên, ta cấm Đậu Đậu, để tránh chủ đề của Đậu Đậu khiến ta hứng thú.” Lệ Chi tiên tử: “[Biểu cảm mồ hôi lạnh]” “Quẻ của Đồng Quái?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Không, không phải.

Nếu là quẻ của Đồng Quái, ta sẽ suy luận ngược lại.” Vũ Nguyệt tiên tử nói.

Đồng Quái tiên sư: “Đi ị cũng trúng đạn?

Thiên hạ nhiều thầy bói như vậy, tại sao lại cảm thấy tất cả các quẻ đều là ta bói?” “Bởi vì ngươi đen.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Đồng Quái tiên sư: “Đen không phải là Quách Đại sao?” Phá Dương Kích Quách Đại: “[Biểu cảm đầu chó Đậu Đậu dễ thương]” Phá Dương Kích Quách Đại: “[Biểu cảm đầu chó tức giận đá lầu trên]” Phá Dương Kích Quách Đại: “Ăn bát mì cũng trúng đạn?

Đen thì không có nhân quyền?” “Quách Đại đen, nhưng răng hắn trắng.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ biện hộ cho Quách Đại.

Phá Dương Kích Quách Đại khiêm tốn nói: “Thực ra răng của ta không tính là trắng, răng của Tuyết Lang đạo hữu mới đặc biệt trắng, khiến người ta ngưỡng mộ.

Hắn nhất định thường dùng kem đánh răng Darlie.” “Kem đánh răng Darlie là sản phẩm của nhà nào?

Đã trả tiền quảng cáo cho Quách Đại đạo hữu chưa?” Diệt Phượng công tử cười hắc hắc nói: “Ngoài ra, có câu nói ‘trắng cắt ra bên trong đều là đen’.

Tuyết Lang đạo hữu toàn thân đều trắng như tuyết, có lẽ mới là người phúc hắc nhất trong nhóm chúng ta.” “Ta đã khiêm tốn không dám nói chuyện rồi, thế mà cũng trúng đạn?” Tuyết Lang Động Chủ vẻ mặt ngơ ngác.

Mẹ nó ai nổ súng, vòng mấy vòng, cuối cùng lại bắn trúng hắn?

Chuỗi trúng đạn của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’... ...

Sau khi tin tức Bạch Thánh xuất quan lan truyền, các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lần lượt đứng dậy, tiến đến hội trường ‘Thực Tiên Yến’.

Tín hiệu nguy cơ được giải trừ.

Tiếp theo là thời gian thưởng thức ‘Thực Tiên Yến’.

Lúc này, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bạch tiền bối lại gửi một tin nhắn: “Hửm?

Có một ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ chưa nhận?

Ta bế quan một thời gian, lại có Huyền Thánh mới xuất hiện?

Thánh thứ tám là ai?” “Chờ chút, chờ chút Bạch tiền bối, khoan hãy xem.” Tống Thư Hàng dùng chức năng âm thanh vội vàng gọi.

Đây không phải là Thánh thứ tám giảng pháp, đây là ‘Bá Nho Huyền Ma’ giảng pháp, xem rồi sẽ có thai.

“Hửm?

Ta đã nhận rồi, có vấn đề gì sao?” Bạch tiền bối nói.

“Sẽ có thai.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Khi Huyền Ma giảng pháp, đạo ‘Nhìn Mang Thai’ đó là do Nho gia Thánh nhân chi nhãn phát ra, và được cường hóa bởi quy tắc của Huyền Ma giảng pháp.

Ngay cả Kiếp Tiên cũng sẽ trúng chiêu, chỉ có tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả mới có thể miễn dịch.

Bạch tiền bối hiện tại là cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, e rằng không thể miễn dịch ‘Nhìn Mang Thai’. [Kỳ lạ, với vận khí của Bạch tiền bối, theo lý mà nói đáng lẽ sẽ khéo léo tránh được ‘Huyền Ma giảng pháp’ mới đúng chứ, tại sao ngài ấy lại chọn nhận giảng pháp?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chẳng lẽ... sâu trong lòng Bạch tiền bối đối với chuyện ‘mang thai’ này không hề bài xích, thậm chí còn cảm thấy rất vui?

Cho nên, ngài ấy mới nhận ‘Huyền Ma giảng pháp’?

“Thuốc tránh thai!

Mau dùng thuốc tránh thai, giảng pháp mới bắt đầu, vẫn còn kịp.” Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá kích động nói.

“Đậu Đậu có vị dâu tây, mau đưa cho Bạch tiền bối một viên.” Cổ Hồ Quan Chân Quân đề nghị.

Bạch tiền bối: “Không vội...

Ồ, là giảng pháp của Thư Hàng ngươi à.

Sao ngươi lại giảng pháp nữa?” Tài khoản【Không Bạch】: “[Biểu cảm nước mắt đầy mặt] Nói ra toàn là nước mắt, trước đó bị kéo vào thế giới ma kiếp, bị ma lôi và kiếp lôi đánh cho một trận tơi bời.

Sau khi cửu tử nhất sinh, mới nhận được danh hiệu Huyền Ma." "Còn có cả thao tác này?" Bạch tiền bối véo cằm: "Vậy... nếu ta bị người ta kéo vào thế giới ma kiếp thì sao?" Ừm, chuyện này ghi nhớ trước.

Đến lúc gặp được 'Bạch tiền bối khác' của Tống Thư Hàng, có thể nói chuyện về ma kiếp.

"Nội dung giảng pháp lần này của Thư Hàng không tệ, nhưng trạng thái giảng pháp của ngươi có phải chưa điều chỉnh tốt không?

Lần sau phải chú ý." Bạch tiền bối nhắc nhở.

Giảng pháp rất quan trọng, đặc biệt là Huyền Thánh giảng pháp, tuyệt đối không thể coi thường.

Nếu không, có thể sẽ dẫn đến tâm ma.

Bắc Hà Tán Nhân: "Lần sau giảng pháp?" Lệ Chi tiên tử: "Lần sau giảng pháp?!" Tuyết Lang Động Chủ: "Còn có lần sau?" Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, một mình đã bao thầu hai lần giảng pháp.

Chẳng lẽ hắn còn muốn giảng lần thứ ba?

Sau hiện thế, thế giới Cửu U, chẳng lẽ còn có nơi nào khác có danh hiệu, để Bá Tống Huyền Thánh đi chinh phục?

Tống Thư Hàng vội nói: "Bây giờ không phải lúc nói chuyện này, Bạch tiền bối, mau kết thúc phát sóng giảng pháp đi.

Xem nữa là đến lúc 'Nho gia Thánh nhân chi nhãn' phát động rồi." Đang nói chuyện, bên cạnh Vũ Nhu Tử truyền đến một trận dao động không gian.

Sau đó, Bạch tiền bối dẫn theo Hoàng Sơn tiền bối và một con chó

Bắc Kinh xuất hiện.

Năng lực không gian, có lúc quá tiện lợi.

Chương 1595

Vũ Nhu Tử nhìn thấy Đậu Đậu trong trạng thái chó Bắc Kinh, tò mò đến sờ sờ đầu nó: “Đậu Đậu, ngươi không phải đã hóa thành hình người rồi sao?” “Tiểu thư xinh đẹp này, cô là ai vậy?” Đậu Đậu lè lưỡi nói.

“Ừm, đạo hiệu hôm nay thực ra vẫn chưa nghĩ ra.” Vũ Nhu Tử nheo mắt suy nghĩ, đột nhiên mắt sáng lên: “Đạo hiệu hôm nay ta muốn tự mình nghĩ.

Ngày 6 tháng 10, đạo hiệu gọi là Vũ Sở Sở đi!” Tống Thư Hàng: “...” “Tiểu thư, ta tên Đậu Đậu.

Hoàng Sơn đại ngốc bên cạnh là phó nhân của ta.

Ta là đại yêu Tứ phẩm đỉnh phong, hơn nữa còn sớm có được năng lực huyễn hóa thành người.

Gia thế của ta giàu có, tài sản của Hoàng Sơn đại ngốc tương lai đều sẽ do ta kế thừa.” Đậu Đậu ưỡn ngực ngẩng đầu: “Cho nên, tiểu thư chúng ta hẹn hò không?” “Không hẹn.” Vũ Nhu Tử dùng sức xoa đầu Đậu Đậu.

Đậu Đậu cuồng Sở Sở giai đoạn cuối không cứu được rồi.

Nói đến... gặp đủ các loại cuồng, thật sự chưa thấy ai như Đậu Đậu, cuồng một cái tên.

Trong cuộc đời chó của Đậu Đậu, rốt cuộc đã trải qua chuyện gì?

“Hửm?

Trước đó giảng pháp đang hay, sao lại đổi thành Nho gia giảng pháp?

Cái gì là hiếu?

Cái gì là ái?” Bạch tiền bối lại đột nhiên nghi ngờ hỏi.

Trời ạ, Bạch tiền bối vẫn chưa kết thúc phát sóng ‘Huyền Ma giảng pháp’.

“Bạch tiền bối mau dừng lại.” Tống Thư Hàng gọi: “Bên dưới không có nội dung giảng pháp nữa, mà là Nho gia Thánh nhân chi nhãn xuất hiện.” “Tại sao phải dừng lại?” Bạch tiền bối hỏi ngược lại: “Ta xem nửa ngày giảng pháp, chờ chính là Thánh nhân chi nhãn xuất hiện.” Quả nhiên... lý do Bạch tiền bối nhận ‘Huyền Ma giảng pháp’, là vì bản thân ngài ấy rất hứng thú với ‘Nhìn Mang Thai’.

Giây tiếp theo, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thất, Đông Phương Lục tiên tử, Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu + Tống Thư Hàng, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Bạch tiền bối.

Vận khí vô song Bạch tiền bối, khi đối mặt với Nhìn Mang Thai, ngài ấy có mang thai không? ...

Phát sóng [Huyền Ma Giảng Pháp] vẫn đang tiếp tục.

Tống Thư Hàng trong trạng thái ngủ say nhưng miệng lại phát ra giọng nói tình cảm dạt dào: “Phụ mẫu giả, nhân chi bản dã.

Hôm nay sở giảng khóa đề vi trị hiếu, mẫu ái thiên.” Theo sau bài giảng, cuối cùng cũng đến thời khắc cuối cùng.

Hình ảnh Nho gia Thánh nhân chi nhãn hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng...

Giây tiếp theo, đạo ánh sáng khiến tu sĩ chư thiên vạn giới nghe tên đã biến sắc, quét về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối không né không tránh, chính diện chịu đựng đạo Nhìn Mang Thai này.

Bạch tiền bối sẽ mang thai chứ?

Sẽ đau đớn hét lên chứ?

Vũ Nhu Tử lòng đầy tò mò, lặng lẽ lấy điện thoại của mình ra, điều chỉnh góc độ.

Bộ sưu tập sticker Bạch tiền bối đã lâu không được cập nhật. ...Đã đến lúc cập nhật một phen. 'Sticker Bạch tiền bối mang thai', 'sticker Bạch tiền bối sinh con', 'sticker Bạch tiền bối đau khổ' nhất định sẽ rất được các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hoan nghênh. 'Nhìn Mang Thai' quét lên người Bạch tiền bối, nhưng Bạch tiền bối không hề nhúc nhích.

Hồi lâu sau.

Bạch tiền bối nghi ngờ nói: "Phát sóng không có hiệu quả sao?" "Không thể nào, Thất Tu tiền bối và Lục Tu tiên tử trước đó đã trúng chiêu rồi, phát sóng 'Nhìn Mang Thai' có hiệu quả tương tự như xem trực tiếp." Hoàng Sơn Chân Quân nói.

Đang nói chuyện... từ trên người Bạch tiền bối đột nhiên có một bóng người 'ngã' ra.

Là một Bạch tiền bối khác.

Chính xác mà nói, là phân thân của Bạch tiền bối.

Lúc này, phân thân của Bạch tiền bối không nói một lời, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn trời, hồi lâu sau phun ra một chữ: "Thảm ~~" Mọi người theo bản năng nhìn vào bụng của phân thân Bạch tiền bối.

Kỳ lạ, không có dấu hiệu mười tháng mang thai?

"Đây là báo ứng sao?" Phân thân Bạch tiền bối mặt không biểu cảm nói.

Tống Thư Hàng: "?" "Tuy nhiên, lần trước người tóm lấy bản thể ngươi ném ra làm ‘ám khí vô địch tự động theo dõi’ không phải là ta, tại sao cái nồi này lại rơi vào đầu ta?

Tuy nói mọi người đều là phân thân, nhưng phân thân lần trước đã biến mất rồi, ta lại phải gánh cái nồi đen này.” Phân thân Bạch tiền bối tiếp tục mặt không biểu cảm, nghiêm túc nói: “Thảm ~~đau ~~đau ~” Vừa nói đau, vừa mặt không biểu cảm.

Thêm vào đó, khuôn mặt đẹp trai của phân thân hoàn toàn giống hệt bản tôn của Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối này, rất dễ thương.

“Đau quá ~~chết mất ~~chết mất ~a ~~” Phân thân Bạch tiền bối này bình tĩnh hét lên.

Ngay cả tiếng hét thảm thiết, cũng không có dao động trong giọng nói.

Xem ra, tổn thương ‘Nhìn Mang Thai’ mà bản tôn Bạch tiền bối phải chịu, đã bị phân thân gánh hết?

Tống Thư Hàng: “...” Cậu vẫn còn nhớ, khi đó phân thân của Bạch tiền bối dùng bản thể làm ám khí vô địch ném ra, còn thề thốt nói: “Bản thể chính là ta, ta chính là bản thể.

Ta đối xử với chính mình như thế nào đương nhiên không có vấn đề gì?” Kết quả chưa được mấy ngày, phân thân đã thay bản tôn gánh chịu ‘Nhìn Mang Thai’.

Đây là báo ứng sao?

“Thảm” Phân thân Bạch tiền bối nhìn chằm chằm bản thể, nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối: “...” “Đau” Phân thân Bạch tiền bối mặt không biểu cảm hét thảm.

Bạch tiền bối nhẹ nhàng búng tay một cái, giải trừ phân thân mặt liệt này.

“Hửm?

Đừng giải trừ mà, Bạch tiền bối phân thân này của ngài rất dễ thương.” Vũ Nhu Tử nói.

Bạch tiền bối bình tĩnh lấy điện thoại ra, mạnh mẽ chuyển chủ đề: “Thời gian không còn sớm nữa, hay là chúng ta vào trong?

Vừa mới kết thúc bế quan, hơi đói.

Chúng ta đi tìm Biệt Tuyết tiên tử, nếu cô ấy không bận, nhờ cô ấy làm cho chúng ta một bữa ăn nhẹ trước Thực Tiên Yến?” “Ta không có ý kiến.” Tống Thư Hàng giơ tay nói.

“Tuy hơi đáng tiếc, nhưng ta đồng ý.” Vũ Nhu Tử cũng giơ tay nói.

Tô Thị A Thất, Đông Phương Lục tiên tử, Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu đương nhiên cũng không phản đối.

“Vậy chúng ta đi!” Bạch tiền bối vung tay, dẫn đầu.

“Chờ chút, Bạch tiền bối.” Lúc này, Đông Phương Lục tiên tử nói: “Mỗi một vị Huyền Thánh ra mắt, đều có màn ra mắt hoành tráng, còn có trưởng lão ‘Trường Sinh Kiếm Tông’ nghênh đón.

Bạch tiền bối ngài nay cũng là Huyền Thánh, không ra mắt một cách ngầu lòi sao?” “Ra mắt ngầu lòi?

Màn ra mắt hoành tráng?

Ồ... nhớ ra rồi.” Bạch tiền bối nhớ lại quá trình mình tham gia Thực Tiên Yến năm đó.

Mỗi một vị đại năng cấp Huyền Thánh đến, đều sẽ có người phụ trách nghênh đón.

Bạch tiền bối vừa mới tấn thăng Huyền Thánh, vẫn chưa nghĩ đến điểm này.

Sau khi cân nhắc một lát, Bạch tiền bối lắc đầu: “Nhưng mà màn ra mắt cái gì, không có ý nghĩa gì.

Vẫn là ăn uống thú vị hơn.

Chúng ta trực tiếp qua đó là được.” “Thực ra Bạch tiền bối hoàn toàn không cần màn ra mắt gì cả, chỉ cần mỉm cười với khán giả, đó chính là màn ra mắt tốt nhất.” Vũ Nhu Tử nói.

“Đáng tiếc, trước đó màn ra mắt của Bá Tống Huyền Thánh rất ngầu, cho nên chúng ta cũng rất hứng thú với màn ra mắt của Bạch tiền bối.” Đông Phương Lục tiên tử che miệng cười khẽ.

Bạch tiền bối nghi ngờ nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi vào trong rồi?” “Trước đó không cẩn thận bị người ta phát hiện, đành phải cử phân thân vào trước ứng phó một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối gật đầu, nói: “Nhưng mà, ta không có chuẩn bị gì cả.

Hơn nữa, ‘tiên chu’ yêu quý nhất của ta cũng bị hủy rồi.

Cho nên, bây giờ ta muốn bày ra màn ra mắt cũng không bày ra được.

Cho nên thôi đi, chúng ta cùng nhau vào.” “Hay là, bộ trang bị kia của ta cho Bạch tiền bối ngài mượn dùng?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra.

“Bộ nào?” Bạch tiền bối tò mò hỏi.

“Bộ ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, ta đã luyện chế thành công trong ma kiếp Huyền Ma.” Tống Thư Hàng nói.

“Bộ pháp khí đó của Tống tiền bối, siêu ngầu.” Vũ Nhu Tử đưa điện thoại của mình lên, phát đoạn video Cuồng Đao Tam Lãng quay cảnh ‘Tống Thư Hàng Two’ ra mắt cho Bạch tiền bối xem.

Thánh thành vĩnh không sụp đổ, chiến xa Hà Long thần hành, tiên tử @#%× gảy đàn, Tạo Hóa tiên tử hiến xướng.

Cảnh tượng Bá Tống Huyền Thánh ra mắt, một thời vô song.

“Thú vị, nhưng pháp khí này là ‘bản mệnh pháp khí’ của ngươi đúng không?

Có thể cho mượn sao?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Chỉ là tổ hợp chúng lại, làm nền cho Bạch tiền bối ra mắt chắc không có vấn đề gì.” “Vậy chúng ta thử xem.” Bạch tiền bối cảm thấy cách ra mắt như vậy quả thật rất thú vị. ...

Vài phút sau.

Tống Thư Hàng và ‘phân thân’ đã liên lạc, chuyển toàn bộ ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ qua thế giới hạch tâm.

Đồng thời, lại truyền ‘găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách’ lại cho phân thân.

Đôi găng tay này bây giờ đã có chút hư hỏng, nếu có cơ hội, Tống Thư Hàng muốn vá lại nó.

Nếu có cơ hội gặp được ‘Mộc Ngưu kiếm khách’, phải trả lại đôi găng tay này cho người ta.

Một lát sau, trên bầu trời nơi Thực Tiên Yến diễn ra, một luồng ánh sáng vàng chói lóa đột nhiên lóe lên.

Chương 1596

Bạch tiền bối trực tiếp thông qua thiên phú không gian, đưa mình và 'ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí' lên không trung.

Trên người ngài, khí tức cấp Huyền Thánh tỏa ra.

"Lại có Huyền Thánh mới đến?

Lần này là ai?" "Là Thánh thứ sáu Bạch Thánh, ngài ấy cũng đến rồi!" Vì hiệu ứng [Thiên hạ không ai không biết vua], chỉ cần các tu sĩ nhìn chằm chằm vào ánh sáng vàng một lúc, trong lòng sẽ tự động hiện ra thánh hiệu 'Bạch Thánh Quân'.

"Hửm?

Ánh sáng vàng ra mắt này có phải hơi quen mắt không?" Một vị ký giả khẽ nói.

Trong hư không, ánh sáng vàng càng ngày càng sáng.

Sau đó, một đôi Hà Long màu vàng từ trong ánh sáng chui ra.

Hà Long kéo theo chiến xa, từ trong ánh sáng bước ra.

Trên chiến xa, đứng một Bạch Thánh Quân tóc dài phiêu dật, tuấn mỹ vô song.

"Đây không phải là chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh sao?" Các ký giả có mặt đều ngơ ngác.

Tại sao Bạch Thánh Quân lại ngồi trên chiến xa của Bá Tống Huyền Thánh ra mắt?

Không chỉ có chiến xa Hà Long thần hành, sau khi Bạch Thánh xuất hiện, trong ánh sáng sau lưng cũng xuất hiện một tòa thánh thành khổng lồ.

Thánh thành vĩnh không sụp đổ.

Chói mắt vô cùng!

“Chẳng lẽ thật sự có đại năng mở một công ty cho thuê pháp khí, chuyên cung cấp cả bộ trang bị Bát phẩm để dùng cho những màn ra mắt hoành tráng?” Có người trong lòng nảy sinh nghi ngờ.

Bạch tiền bối đứng trên chiến xa Hà Long thần hành, từ từ tiến lại gần bí cảnh ‘Thực Tiên Yến’.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện...

Bạch tiền bối đang lơ đãng.

Bạch tiền bối gần đây rất kiềm chế bản thân, số lần lơ đãng đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng bây giờ, ngài ấy lại rơi vào trạng thái trầm tư.

Nếu cứ tiếp tục như vậy... nói không chừng ngài ấy sẽ điều khiển ‘chiến xa Hà Long thần hành’ đâm xuống đất, tạo ra một hố thiên thạch sâu không thấy đáy.

May mà, lần lơ đãng này của Bạch tiền bối không kéo dài quá lâu.

“Từ đầu đã cảm thấy bộ ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ này có chút quen thuộc, quả nhiên, tư duy sáng tạo pháp khí này, rất giống ta.” Bạch tiền bối khẽ nói.

Giống như mỗi người viết truyện sẽ có phong cách riêng, sáng tạo đồ vật sẽ có phương thức tư duy riêng.

Bạch tiền bối sau khi tiếp xúc với ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’, phát hiện cấu trúc của bộ ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ này, gần như hoàn toàn theo tư duy của ngài để cấu tạo.

Cứ như thể chính tay ngài đã thiết kế ra bộ ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ này vậy.

“Nhưng mà, pháp khí này chắc chắn không phải do ta sáng tạo.

Thời đại Thú Thần Thú của Thiên Đình viễn cổ, ta còn chưa tồn tại.

Cho nên, là vị tiền bối đại năng sáng tạo ra loại tổ hợp pháp khí này vừa hay có ý tưởng đồng bộ với ta.” Bạch tiền bối khẽ nói.

Ngài đặt tay lên ‘chiến xa Hà Long thần hành’.

“Nếu... tư duy cấu tạo pháp khí này thật sự tương tự với ta, vậy thì bộ ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ này nhất định không chỉ có một hình thái.

Chắc chắn còn có thể tổ hợp ra nhiều hình thái hơn.” “Thánh thành vĩnh không sụp đổ, là hình thái đặc thù thuộc về Tống Thư Hàng, cũng là hình thái cơ sở của bộ pháp khí.

Sau đó, nó hẳn là còn có thể biến hóa thành các hình thái khác... thậm chí là nhiều hình thái hơn.” Bạch tiền bối quen tay, đang chuẩn bị thử xem bộ pháp khí này có thể biến hóa ra hình thái mới không.

Nhưng ngay khoảnh khắc thử, ngài đã dập tắt ý nghĩ này.

“Không được, bộ pháp khí này là bản mệnh pháp khí của Thư Hàng.

Không thể tháo dỡ lung tung.” Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Bản mệnh pháp khí khác với pháp khí thông thường, một khi bị hỏng, việc sửa chữa cũng rất phiền phức.

Quan trọng hơn là, bản mệnh pháp khí và tính mạng tu sĩ liên kết với nhau.

Nếu bản mệnh pháp khí bị tổn thương, tu sĩ cũng sẽ nguyên khí đại thương.

Lỡ mà hỏng, Tống Thư Hàng cũng sẽ bị hỏng theo.

Cho nên, tuy rất muốn thử tháo dỡ 'thánh thành vĩnh không sụp đổ', nhưng, Bạch tiền bối đã mạnh mẽ kìm nén sự thôi thúc này.

Ngài nhẫn nại dục vọng tháo dỡ đồ vật này rất khổ sở, cần ý chí lực rất lớn!

"Hay là, ta cũng nghĩ cách chế tạo một bộ?" Ngài đặt tay lên chiến xa Hà Long thần hành, trong đầu suy nghĩ.

Đúc tạo bộ pháp khí này, cần phải hoàn thành trước Ngũ phẩm.

Bản thân Bạch tiền bối đã không thể chế tạo, vậy chỉ có thể tìm người thay ngài hoàn thành việc tổ hợp pháp khí!

Nếu ta chế tạo ra một bộ 'ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí', sẽ tổ hợp thành cấu trúc hình thái gì?

Bạch tiền bối trong đầu mô phỏng bộ ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí thuộc về mình, và hình thái hoàn thành sau khi tổ hợp.

"Hẳn là một vật thể rất khổng lồ, phương diện sát thương cũng không thể thiếu, cho nên ánh sáng và nhiệt cũng rất quan trọng.

Phương diện năng lượng do chính mình cung cấp, công suất đầu ra cũng có thể nâng cao." Bạch tiền bối lại rơi vào trầm tư.

Sau đó... ngài lại lơ đãng.

Phía dưới, tại bí cảnh Thực Tiên Yến, một vị trưởng lão của 'Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông' ra nghênh đón: "Thiên niên đệ lục thánh, Bạch Thánh Quân, hoan nghênh ngài đến ~~" Nhưng, vị trưởng lão này bị Bạch tiền bối lơ đi.

"Cho nên, mặt trời mọc sao?" Mắt Bạch tiền bối sáng lên.

Nếu muốn cấu tạo 'ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí' thuộc về ngài, hình thành cuối cùng hẳn là một vầng mặt trời mọc.

Không... không đúng.

Ý cảnh của mặt trời mọc và ý cảnh ngài vừa nghĩ ra không giống nhau.

Cho nên... nên đổi mặt trời mọc thành mặt trời lặn.

Còn về mặt tình cảm, sinh tử ly hợp, hỉ nộ ai lạc.

Phù hợp với mặt trời lặn... là cảm xúc [Nộ].

“Chính là nó.” Bạch tiền bối dùng sức vỗ một cái lên chiến xa Hà Long thần hành.

Đợi ngài chế tạo ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, sẽ theo bước này để chế tạo.

Bạch tiền bối vừa dứt lời, ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’ như thể nhận được mệnh lệnh.

Giây tiếp theo, ‘thánh thành’ rực rỡ đó bắt đầu chuyển biến.

Bốp~ Trong hư không, ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’ chủ động tháo dỡ ra, hình thành ba mươi ba món pháp khí.

Tiếp đó, ba mươi ba món pháp khí tự động tổ hợp, lắp ráp lại.

Giống như robot biến hình hợp thể vậy.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, 33 món pháp khí đã tổ hợp xong. [Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí hình thái 2 - mặt trời lặn phẫn nộ vĩnh không ngừng nghỉ] Một vầng mặt trời đỏ rực xuất hiện trong hư không.

Lúc này, trên trời xuất hiện hai mặt trời.

Trên mặt trời đỏ rực, có ngọn lửa bập bùng.

Những ngọn lửa này, hiện lên một loại ý phẫn nộ.

Càng cháy càng giận, càng giận, ngọn lửa càng bùng lên.

Bạch tiền bối: “...” Đây là nồi của ta sao?

Theo sau sự xuất hiện của mặt trời lặn phẫn nộ, nhiệt độ bên dưới Thực Tiên Yến tăng vọt.

Các ký giả cảm thấy khô miệng khô lưỡi, môi nứt nẻ.

“Hửm?

Cảm giác này rất quen thuộc?

Ta có phải đã trải qua rồi không?” Ký giả của Tu Sĩ Nhật Báo lẩm bẩm.

Ký giả của Tu Sĩ Nhật Báo luôn cảm thấy mình không lâu trước đây, cũng đã cảm nhận qua cảm giác nước trong cơ thể bị bốc hơi.

Nhưng, cụ thể là vào lúc nào đã trải qua chuyện này, lại đã quên mất.

“Đây mới là cách ra mắt thật sự của Bạch Thánh sao?” “Trước đó còn tưởng Bạch Thánh và Bá Tống Huyền Thánh dùng cùng một cách ra mắt, bây giờ xem ra, cách ra mắt của hai người vẫn có sự khác biệt.” “Nóng quá, năng lượng quá.

Cơ thể sắp bị hút cạn rồi.” [Chết mất, chết mất...

Bạch tiền bối, linh lực sắp bị hút cạn rồi.] Đồng thời, bản thể Tống Thư Hàng thông qua ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’, run rẩy truyền tin tức cho Bạch tiền bối.

Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí là bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng.

Cho nên, khi nó biến hóa thành hình thái thứ hai, hút đương nhiên cũng là linh lực và năng lượng của Tống Thư Hàng.

Mặt trời nhỏ chói mắt bá khí vô song, thái dương chân hỏa trên đó càng cháy càng dữ dội, nhưng tiêu hao đều là linh lực của Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng cảm giác linh lực bị hút cạn.

Chương 1597

“Ngươi thu hồi ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí trước đi, ta hạ xuống rồi.” Bạch tiền bối nhanh chóng trả lời.

Với cách ra mắt bằng ‘mặt trời lặn phẫn nộ vĩnh không ngừng nghỉ’, màn ra mắt đã đủ rồi.

Nói xong, thân hình ngài nhẹ nhàng nhảy một cái, từ trên không hạ xuống. ...

“Phù ~” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, hắn tâm niệm vừa động, chuẩn bị âm thầm thu hồi vầng mặt trời nhỏ trên trời.

Đúng lúc này, lão hán cơ bắp bên cạnh đang được Thần Mã cư sĩ thả ra từ ‘tụ lý càn khôn’, đột nhiên hai mắt sáng lên.

“Tín hiệu, tín hiệu đến rồi!” Lão hán cơ bắp lớn tiếng hét lên, giãy giụa bò ra ngoài căn phòng nhỏ.

Đông Phương Lục tiên tử: “?” Cô đang chuẩn bị dùng cách ‘thiên ma vũ’, từ miệng lão hán cơ bắp moi ra ‘Giáo hội Chung Yên’ có hành động lớn gì.

Nhưng cô còn chưa bắt đầu, lão hán cơ bắp này đã bạo động.

“Định!” Thần Mã cư sĩ bên cạnh đưa ngón tay ra khẽ điểm một cái, lão hán cơ bắp liền bị trói buộc tại chỗ.

Lão hán cơ bắp không thể động đậy, nhưng hắn không từ bỏ.

“Vinh quang của chúa ta chiếu rọi tẩy sạch mọi tội nghiệt thế gian.” Lão hán cơ bắp lớn tiếng hét lên, sau đó từ trên người hắn có một túi lớn linh thạch bay ra.

Những linh thạch này, đa phần là cấp bậc Thất phẩm trở lên, Bát phẩm và Cửu phẩm cũng không ít.

E rằng đây đã là toàn bộ tích lũy của lão hán cơ bắp... thậm chí có thể là tài sản tập hợp của mấy cuồng tín đồ ‘Giáo hội Chung Yên’.

Cùng với linh thạch bay ra, còn có một lá bùa.

“Chặn chúng lại.” Đông Phương Lục tiên tử hét lên.

Thần Mã cư sĩ và Tô Thị A Thất đồng thời ra tay, chặn túi linh thạch đó.

Dù lão hán cơ bắp này muốn làm gì, dù sao chỉ cần ngăn cản hắn là được.

Nhưng, Thần Mã cư sĩ và Tô Thị A Thất lại bắt hụt.

Lá bùa đó lại có ‘sức mạnh không gian’, lá bùa cuốn lấy linh thạch, trực tiếp biến mất tại chỗ.

Sức mạnh không gian, đó là tầng thứ sức mạnh mà Thần Mã cư sĩ và Tô Thị A Thất hiện tại vẫn chưa tiếp xúc đến.

Một đám người chỉ có thể trơ mắt nhìn túi lớn linh thạch và phù văn biến mất không thấy.

“Trong bầu trời u ám, xuất hiện vầng mặt trời chói lóa thứ hai... chúa tể sẽ ở giữa hai mặt trời, sống lại.” Lão hán cơ bắp ha ha cười nói.

“Là trận pháp triệu hoán ‘tinh cầu mắt dài’?

Giáo hội Chung Yên thật sự có thủ đoạn như vậy?” Tống Thư Hàng yếu ớt lên tiếng.

Lão hán cơ bắp ngay từ đầu đã nói, sẽ dùng sinh mệnh triệu hoán thần của Giáo hội Chung Yên.

Chẳng lẽ đây là kế hoạch của họ?

“Khi vầng mặt trời rực rỡ thứ hai xuất hiện, chính là lúc chúa ta sống lại.” Trên mặt lão hán cơ bắp lộ ra vẻ thanh thản ‘được cứu rỗi’: “Chúa tể trở về, tất cả các ngươi...

đều phải diệt vong.” “Khụ khụ.” Tống Thư Hàng run rẩy nhét đan dược, hoạt tuyền chi thủy vào miệng, nhưng dù vậy, thân thể hắn vẫn đang khô gầy với tốc độ mắt thường có thể thấy.

“Rất tiếc.” Tống Thư Hàng nói: “Mặt trời thứ hai, là giả, nó là pháp bảo của ta.” Nói xong, hắn nhẹ nhàng búng tay một cái, ‘mặt trời lặn phẫn nộ vĩnh không ngừng nghỉ’ trên trời tối sầm lại, thái dương chân hỏa tắt ngấm.

“A ha ha, ý chí của chúa há là các ngươi những kẻ phàm nhân có thể đoán được?” Lão giả cơ bắp cười thảm.

Đang nói chuyện, trong hư không có một ‘cánh cửa thần quốc’ mở ra.

Ngụy thần có thần quốc, tính theo cấp bậc là cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Những ngụy thần này vốn dĩ là một phe với ‘Giáo hội Chung Yên’.

Vị ngụy thần này sau khi mở cánh cửa thần quốc của mình, từ trong cánh cửa thần quốc của hắn đẩy ra một trái tim kim loại khổng lồ vô cùng.

Trái tim kim loại bị đẩy về phía mặt trời nhỏ do ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ của Tống Thư Hàng hóa thành.

“Từ dòng sông thời gian sống lại đi, chúa ơi!” Trong thần quốc của ngụy thần, có hàng ngàn hàng vạn tín đồ ‘Giáo hội Chung Yên’ bắt đầu ngâm xướng thánh ca.

Theo sau tiếng thánh ca vang lên, trong hư không có vô số gói đồ lớn nhỏ xuất hiện.

Trong những gói đồ này, chứa toàn bộ là linh thạch.

Giống như gói đồ của lão hán cơ bắp, những linh thạch này đều được từng lá bùa truyền tống đến, tụ họp lại một chỗ.

Nhiều linh thạch như vậy, toàn bộ đều là phẩm chất Thất phẩm trở lên.

Chỉ tính riêng số lượng, còn nhiều hơn năm sáu lần so với 'một không gian pháp khí' linh thạch mà Bạch tiền bối mượn Tống Thư Hàng lúc đầu.

Tất cả linh thạch đều được đưa đến bên cạnh trái tim kim loại đó.

Trái tim kim loại một hơi hấp thu tất cả linh thạch, sau đó, nó bắt đầu rung động theo nhịp.

Mỗi lần rung động, năng lượng của những linh thạch đó sẽ được chuyển hóa, biến thành loại thánh quang âm lãnh đó.

"Đi đi, trái tim của chúa." "Dù cho tất cả mọi người đều quên chúa, nhưng chúa sẽ không bao giờ quên dân của mình." "Năm tháng ghi lại vinh quang của chúa ta, thánh quang chân chính không bao giờ thất bại." Trái tim kim loại đâm thẳng vào ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí của Tống Thư Hàng, rõ ràng là muốn dùng 'ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí' của Tống Thư Hàng làm vật chứa để sống lại.

"Nói đến, tinh cầu mắt dài chỉ bị nhốt vào 'Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo' thôi đúng không?

Nó lại không chết, phương pháp phục sinh loại này có khả năng thành công sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ừm, bất kể có xác suất thành công hay không, dù sao từ lúc họ chỉ định bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng làm 'vật chứa phục sinh’, đã định trước thất bại.

“Thu!” Tống Thư Hàng khẽ gọi một tiếng.

Giây tiếp theo, vầng mặt trời nhỏ chói mắt đó, biến mất không thấy.

Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí tan ra, toàn bộ trở về cơ thể Tống Thư Hàng.

Trái tim kim loại đó mất đi ‘mục tiêu’, mờ mịt trôi nổi trên không.

“He he he he.” Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên.

Giáo hội Chung Yên và hắn là kẻ thù không đội trời chung, vĩnh viễn không có ngày bắt tay giảng hòa.

Cho nên, phàm là thứ Giáo hội Chung Yên muốn có được, dù là cục phân, Tống Thư Hàng cũng sẽ cướp lấy. [Mẹ nó.] Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Sao vậy?

Bạch tiền bối.” [Ta vừa cảm ứng được những ‘phù văn không gian’ ta để lại toàn bộ bị kích hoạt... mấy tên ngốc Giáo hội Chung Yên này, sao lại kích hoạt trận pháp sớm thế?

Ta không phải đã nói với chúng, khi mặt trời thứ hai xuất hiện mới kích hoạt đại trận sao?] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “???” Nghe xong miêu tả của Bạch tiền bối two, trong lòng cậu có chút bất an. [Cuồng tín đồ quả nhiên là một đám không có não, hoàn toàn không đáng tin.

Ta bố cục lâu như vậy, chỉ còn một chút nữa là thành công, kết quả lại công dã tràng.

Phổi sắp tức nổ tung rồi!

Nhưng mà, kế hoạch vẫn chưa hoàn toàn thất bại.] Bạch tiền bối two uất ức nói: [Thư Hàng, giúp ta một tay!] “Bạch tiền bối xin cứ nói.” Tống Thư Hàng đáp, Bạch tiền bối two đã giúp cậu nhiều như vậy, đã đến lúc báo đáp ngài ấy một phen.

Ơn một giọt nước, báo đáp bằng cả dòng suối.

Bạch tiền bối two: [Cướp trái tim kim loại này về đây!] Tống Thư Hàng gãi đầu.

Ừm, để cậu suy nghĩ lại xem.

Đám người Giáo hội Chung Yên, vất vả khổ sở tập kết, sau đó âm thầm bố trí đại trận, tạo ra cái ‘trái tim kim loại’ này, lại còn bỏ ra toàn bộ gia sản để hiến tế, là để cho ‘thần’ của họ từ dòng sông thời gian sống lại.

Mà từ lời nói của Bạch tiền bối two lúc nãy, phía sau tất cả những chuyện này, đều là Bạch tiền bối two đang sắp đặt?

Tại sao Bạch tiền bối two lại giúp đỡ tín đồ ‘Giáo hội Chung Yên’?

Ngài ấy và Giáo hội Chung Yên cũng không phải là bạn bè?

Chờ chút, đúng rồi...

Bạch tiền bối two cứ muốn bắt ‘tinh cầu mắt dài’.

Chẳng lẽ, ngài ấy muốn tìm cách đào ‘tinh cầu mắt dài’ ra khỏi Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo, rồi bắt đối phương?

Nhưng, Bạch tiền bối two không phải đang nghiên cứu thanh ‘phi kiếm dùng một lần phá Tiểu Hắc Ốc bản’ của Bạch tiền bối sao?

Chỉ cần sao chép được loại phi kiếm này, ngài ấy nói không chừng có thể vào ‘Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo’ để bắt tinh cầu mắt dài rồi?

Cần gì phải phiền phức như vậy? [Thư Hàng, nhanh nhanh nhanh, ra tay cướp trái tim kim loại này về.

Dùng ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’ của ngươi cướp nó về.] Bạch tiền bối two thúc giục.

Tống Thư Hàng nói: “Bạch tiền bối, ta hết sức rồi.” Linh lực của cậu đã sắp bị hút cạn, thân thể bây giờ khô gầy như tre, như thể đã đói mấy năm. [Chậc, lúc quan trọng sao ngươi lúc nào cũng yếu ớt vô lực thế?] Bạch tiền bối two thở dài: [Đến đây, ta lại cho ngươi mượn một ngàn hư ảnh thánh viên, cướp trái tim kim loại về!] Tống Thư Hàng: “...” [Ặc... không được.

Ta bây giờ bị ‘thiên đạo hiện tại’ ghi vào danh sách đen.

Sức mạnh của ta nếu thi triển ra, sẽ lập tức thu hút sự chú ý của nó.

Thánh viên bây giờ không thể cho ngươi mượn... ngươi đợi chút, ta gửi cho ngươi một viên đan dược, ngươi uống vào, đảm bảo linh lực hồi phục ngay lập tức, hơn nữa còn có thể linh lực toàn khai, đủ để ngươi sử dụng ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’ một lần nữa.] Bạch tiền bối two nói.

“Đan dược tốt như vậy?

Có di chứng không?” Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi. [Có, dùng xong, trong cơ thể ngươi sẽ còn sót lại một lượng lớn ‘tà năng Cửu U’, khiến cơ thể ngươi trong một thời gian dài rơi vào trạng thái yếu ớt vô lực.

Nhưng ngươi có cái ‘hình chiếu hoa sen’ đó, có thể hút đi tà năng Cửu U.

Chương 1598

Đan dược này, thích hợp nhất với ngươi.] Bạch tiền bối two nói.

Nói xong, một viên đan dược đen sì được truyền vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Chỉ có một di chứng này thôi sao?” Tống Thư Hàng từ thế giới hạch tâm lấy ra viên đan dược này. [Di chứng khác...

ăn xong, vì bị năng lượng Cửu U nhiễm, da của ngươi sẽ trở nên đen sạm, cái này có tính là di chứng không?] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Đại nam nhân, đen một chút thì có sao?

Đen một chút càng khỏe mạnh.” Đan dược do Cửu U sản xuất, không có chút di chứng nào, vậy còn gọi là ‘hàng Cửu U’ sao?

Chỉ làm da đen đi một chút, hoàn toàn có thể chấp nhận. [Nhưng mà... ta vừa đắc ý né được cái ‘trái tim kim loại’ đó, bây giờ lại phải tìm cách vớt nó về.] Tống Thư Hàng trong lòng có một nỗi buồn man mác.

Thế sự khó lường.

“Ngoài ra, Bạch tiền bối.

Thực ra sự kiện lần này, cái nồi không phải của ‘Giáo hội Chung Yên’.

Cái nồi này, có một nửa trách nhiệm của ta.” Tống Thư Hàng thẳng thắn nói.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Thẳng thắn sẽ được khoan hồng mà~ Bạch tiền bối two: “Ừm?” “Vừa rồi, ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí của ta, đã diễn biến ra hình thái thứ hai.

Hình thái thứ hai là một vầng mặt trời lặn... cho nên, Giáo hội Chung Yên có thể đã nhầm ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí của ta là ‘mặt trời thứ hai’, sau đó đã hành động sớm.” Tống Thư Hàng thành thật nói.

Bạch tiền bối two: “...” Phổi đã tức nổ tung rồi, gan bây giờ cũng rất đau, dạ dày cũng có chút co thắt.

Tống Thư Hàng cầm lấy đan dược: “Cho nên cái đó, Bạch tiền bối, trái tim kim loại ngài muốn, để ta đoạt về.” Nói xong, Tống Thư Hàng lại tung ra ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’, sau đó hắn hung hăng nhét đan dược vào miệng.

Đan dược màu đen vừa vào miệng đã tan, vị ngon bất ngờ.

“Hửm?

Bạch tiền bối, đan dược này tên gì?

Vị rất ngon.” Tống Thư Hàng thuận miệng nói. [Vị dưa ma Cửu U, ta tự luyện chế, bình thường dùng làm kẹo ăn.

Ta còn có rất nhiều vị khác, sau này có cơ hội cho ngươi nếm thử.] Bạch tiền bối two nói.

Trong lúc nói chuyện, linh lực cạn kiệt trong cơ thể Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi phục.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, linh lực đã tràn đầy.

Đồng thời, da của hắn như bị bôi phấn than, nhanh chóng đen lại.

Tống Thư Hàng nhìn thân thể đen sì của mình, lại lên tiếng hỏi: “Nói đến, Bạch tiền bối ngài coi đan dược này như kẹo, tại sao không bị đen?” Bạch tiền bối two: [Ăn nhiều rồi, sinh ra kháng thể.] Tống Thư Hàng: “...” Linh lực hồi phục, bùng nổ.

Đã đến lúc ra tay rồi.

“Tổ hợp, hình thái thứ nhất Thánh thành vĩnh không sụp đổ!” Tống Thư Hàng nói, ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí hiện ra sau lưng hắn.

Dưới sự khống chế của hắn, ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí lại hóa thành ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’ [bản phong ấn thu nhỏ].

Tống Thư Hàng bắt đầu giải trừ phong ấn của pháp khí, khí thế trên người tăng vọt!

Lúc này, Vũ Nhu Tử quay đầu lại, nghi ngờ hỏi: “Tống tiền bối, sao ngài đột nhiên đen như than vậy?

Còn đen hơn cả Quách Đại tiền bối.

Vốn chúng ta đã ở trạng thái tiểu trong suốt rồi, bây giờ ngài lại đen như vậy, buổi tối ra ngoài người khác hoàn toàn không thấy được ngài.

Sẽ bị xe đụng đó.” Khí thế đang tăng vọt của Tống Thư Hàng, lập tức như cổ phiếu lao dốc thẳng đứng.

“Đàn ông mà, đen một chút khỏe mạnh.

Ngoài ra, đây chỉ là một chút di chứng nhỏ, hết hiệu lực thuốc là hồi phục lại, không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng thở dài nói. ...

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trái tim kim loại vẫn đang rung động theo nhịp.

Bên cạnh trái tim kim loại, có ‘ngụy thần thần quốc’ cảnh giới Cửu phẩm bảo vệ, trong bóng tối lại ẩn giấu vô số tín đồ ‘Giáo hội Chung Yên’.

Dù có ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’, Tống Thư Hàng muốn đoạt thức ăn từ miệng hổ, rất khó.

Có nên thử nhờ Bạch tiền bối ra tay giúp đỡ, mở 'mặt trời lặn phẫn nộ vĩnh không ngừng nghỉ' để dụ trái tim kim loại qua không?

Tống Thư Hàng nhíu mày suy nghĩ...

đối phương có ngụy thần thần quốc.

Dù có dụ trái tim kim loại qua, ngụy thần thần quốc cũng có thể tùy thời kéo trái tim kim loại về.

Nếu có thể, tốt nhất là giải quyết vị ngụy thần thần quốc này trước.

"Bạch tiền bối, có cách nào phong bế hành động của ngụy thần thần quốc không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối two: [Chiến sủng số một của ta, Nhĩ mang ba T2333, đang tiếp cận quỹ đạo Trái Đất.

Nhưng sức mạnh dự trữ của nó không còn nhiều.

Lát nữa ta sẽ để nó phối hợp hành động với ngươi, hẳn là có thể phong tỏa 'ngụy thần thần quốc' trong năm đến sáu hơi thở.] "Thời gian này để cướp đoạt trái tim kim loại, đủ rồi." Tống Thư Hàng nói.

Thế là, một lát sau.

Giọng nói của tiểu thái dương Nhĩ mang ba T2333 vang lên trong đầu Tống Thư Hàng: [Bá Tống, Nhĩ mang ba T2333 tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân mà đến, báo cáo với ngài.

Ngài cần hành động vào lúc nào?] Lần trước, tiểu thái dương T2333 bị ném vào 'Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo', nhưng lại lập tức được vớt ra... sau đó, Bạch tiền bối two lột một lớp 'da' bị ném vào Tiểu Hắc Ốc.

"Nghe khẩu lệnh của ta, ta nói 'ra tay', ngươi liền phong tỏa hành động của ngụy thần thần quốc." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu thái dương T2333: [Xác nhận chỉ lệnh là ‘ra tay’, xác nhận hoàn tất.

Nhĩ mang ba T2333 đã chuẩn bị sẵn sàng.] Tống Thư Hàng gật đầu: “Vũ Nhu Tử, A Thất tiền bối, Thần Mã tiền bối, ta phải ra ngoài một trận, các vị tự mình cẩn thận.” Cư sĩ: “...” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, đang chuẩn bị xuất kích.

Nhưng đúng lúc này, trái tim kim loại trên trời như thể cảm ứng được gì đó, nó chủ động lao về phía vị trí của Tống Thư Hàng, muốn dung hợp với ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ của Tống Thư Hàng.

Theo sau trái tim kim loại lao xuống, ánh mắt của ‘ngụy thần thần quốc’ trong hư không chuyển đến vị trí của Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của hắn xuyên qua căn phòng nhỏ, rơi vào Tống Thư Hàng và pháp khí sau lưng hắn.

“Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí.” Ngụy thần nhận ra bản chất của ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’.

Rõ ràng trước đó, Bạch tiền bối tạo ra ‘mặt trời lặn phẫn nộ vĩnh không ngừng nghỉ’, hắn lại không nhận ra bản chất.

Đổi thành ‘thánh thành’ của Tống Thư Hàng, hắn liền trở nên tinh mắt.

Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí = Thú Thần Bộ = Thiên Đình viễn cổ = kẻ thù lớn của Giáo hội Chung Yên.

Giây tiếp theo, vị ngụy thần đó ngang nhiên ra tay.

Hắn đưa tay vạch một đường, vô số trụ băng hiện ra, rơi xuống vị trí của Tống Thư Hàng và những người khác.

Mỗi một trụ băng đều dài hơn trăm mét.

Ngụy thần thần quốc, có thực lực tương đương ‘Cửu phẩm Kiếp

Tiên’.

Mà vì vị trí của Tống Thư Hàng và những người khác, ở không xa bí cảnh ‘Thực Tiên Yến’.

Đòn tấn công của ngụy thần thần quốc, một lúc bao trùm cả bí cảnh ‘Thực Tiên Yến’.

“Quay về!!” Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên.

Bạch tiền bối sau khi từ trên không hạ xuống, thấy trên trời xảy ra một loạt biến hóa, ngài liền dừng lại bên cạnh bí cảnh, không vào trong.

Khi đòn tấn công của ngụy thần thần quốc giáng xuống, Bạch tiền bối cũng đưa tay vạch một đường.

Cùng một số lượng lớn ‘phi kiếm công đức dùng một lần’ được tung ra, mỗi một thanh phi kiếm khóa chặt một trụ băng.

Giây tiếp theo, thiên phú không gian của Bạch tiền bối được thi triển.

Tất cả các trụ băng đều bị chuyển đi, biến mất không thấy.

“Là Bạch Thánh, Bạch Thánh ra tay rồi.” Bên cạnh bí cảnh, các ký giả của các nền tảng thông tin tu luyện lớn đều kích động.

Thực Tiên Yến vốn đã là một tin tức lớn.

Không ngờ tin tức lớn còn chưa chính thức bắt đầu, đã xảy ra màn dạo đầu kịch tính.

Đây đều là thông tin tay đầu. ‘Ngụy thần thần quốc hiện thân, tấn công hội trường Thực Tiên Yến.

Thiên niên đệ lục thánh Bạch Thánh ra tay, xoay chuyển chiến cục.’ ‘Huyền Thánh đẹp trai nhất Bạch Thánh, liệu ngài có nắm giữ bí pháp không gian?’ ‘Dưới sự tuyệt vọng do vô số trụ băng tạo thành, ánh kiếm lóe lên, là ánh sáng hy vọng mà Bạch Thánh mang đến!' Các ký giả múa bút như bay. ...

"Bạch tiền bối làm đẹp lắm!" Tống Thư Hàng trong lòng khen ngợi Bạch tiền bối.

Sau đó hắn nhảy lên, chân đạp hắc liên bay lên không trung.

Chiến xa Hà Long thần hành hiện ra, đón lấy Tống Thư Hàng. [Sau Bạch Thánh, Bá Tống Huyền Thánh ra mắt!] Các ký giả lần lượt bắt đầu ghi chép. [Chú ý nhìn mắt của Bá Tống Huyền Thánh, mắt của hắn mở ra chưa?] [Mở rồi!

Mắt của Bá Tống Huyền Thánh đã mở ra!] [Không ổn, ta vừa mới nhìn mắt của Bá Tống Huyền Thánh!

Thuốc tránh thai đâu?

Chương 1599

Ta rõ ràng đã chuẩn bị rồi.] “Kỳ lạ, ta nhớ Bá Tống Huyền Thánh không phải đã vào hội trường Thực Tiên Yến rồi sao?” Ký giả của Tu Sĩ Nhật Báo ngơ ngác.

Chẳng lẽ là ta nhớ nhầm?

Nhưng bất kể thế nào, đối mặt với ngụy thần thần quốc mạnh mẽ, Bá Tống Huyền Thánh và Bạch Thánh không hề sợ hãi.

Có lẽ hôm nay, mọi người sẽ được chứng kiến sự mạnh mẽ của ‘thiên hạ đệ nhất thánh’! ...

“Tàn dư của Ba Mươi Ba Thú Thần Tông.” Trong hư không, vị ngụy thần thần quốc đó từ từ mở mắt, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn khốc.

Gã này hình như là một Bát phẩm Huyền Thánh?

Vừa hay, giết hắn răn đe! [Chính là bây giờ, ra tay!] Tống Thư Hàng trong lòng hét với T2333. [Xác nhận chỉ lệnh, đòn tấn công quỹ đạo khóa mục tiêu... công kích kết thúc.

Mục tiêu rơi vào trạng thái trói buộc, và suy yếu kháng phép của mục tiêu.] Giọng nói máy móc của T2333 kết thúc.

Trong hư không, vị ngụy thần thần quốc đó đột nhiên phát hiện mình không động đậy được.

Không chỉ vậy, trên người hắn còn truyền đến một cảm giác yếu ớt vô lực.

“Làm đẹp lắm.” Tống Thư Hàng tung ra ‘thánh thành vĩnh không sụp đổ’, một lần bao trùm, bắt lấy ‘trái tim kim loại’ đang lao về phía mình.

Sau khi bắt được trái tim kim loại, Tống Thư Hàng lại nhìn ngụy thần thần quốc đang bị trói buộc.

Không hiểu vì sao, trong lòng hắn chợt động, não co giật.

Hắn tung ra ‘Nho gia Thánh nhân chi nhãn’, bắn một phát về phía ngụy thần thần quốc.

Từ khi bản thân hắn trong mộng tiếp nhận truyền thừa của Thánh nhân, nắm giữ ‘Nhìn Mang Thai’, bây giờ sử dụng Nho gia Thánh nhân chi nhãn, không cần phải móc mắt mình ra cũng có thể thi triển.

Một đạo ánh sáng quỷ dị, từ trong Nho gia Thánh nhân chi nhãn bắn ra, rơi vào người ngụy thần thần quốc.

Ôi ~ thật là ánh sáng quen thuộc ~ ôi ~ đó là ánh sáng mang đến phúc lành của tình mẫu tử ~ ôi ~ ôi ôi ~ ôi ôi ôi ~ không ổn /sắp /mang thai /rồi ~~ Sau khi bị đòn tấn công quỹ đạo của T2333 ‘trói buộc, suy yếu kháng phép’, ngụy thần thần quốc không thể miễn dịch ‘Nhìn Mang Thai’.

Trong ánh mắt tuyệt vọng của hắn, bụng dưới của hắn lại một lần nữa phình lên.

Ngụy thần thần quốc nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Hiệu quả [Thiên hạ không ai không biết vua] phát động.

Bá Tống Huyền Thánh... sau đó, Bá Tống Huyền Thánh còn có một biệt danh, tên là ‘Bá Nho Huyền Ma’.

“Là ngươi, Bá Nho Huyền Ma!” Ngụy thần thần quốc đến lúc này, mới nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng.

Đây là lần thứ hai gần đây, hắn mang thai vì Bá Nho Huyền Ma.

“Giết ngươi, chân trời góc bể, ta sẽ không tha cho ngươi!” Ngụy thần thần quốc gào thét giận dữ.

Đây là lời thề bất tử bất hưu.

Tống Thư Hàng da đầu tê dại, sau đó mắt phải của hắn trừng ngụy thần thần quốc: “Nhìn Phá Thai!” Dù sao cũng đã đắc tội rồi, vậy đắc tội thêm một chút nữa cũng không sao.

Các ngươi, thử xem thiên phú mới của ta, hiệu quả của Nhìn Phá Thai đi!

Phôi Thai Ngưng Thị, đây là năng lực thiên phú hệ phụ diện mà Tống Thư Hàng nhận được sau khi tấn thăng Huyền Thánh ở ‘Cửu U thế giới’.

Tấn thăng Huyền Thánh ở hiện thế sẽ nhận được Công Đức Chi Quang gia trì.

Còn tấn thăng ở Cửu U thế giới, tương ứng sẽ ngưng tụ ra một năng lực thiên phú cấp Huyền Ma mang tính phụ diện.

Năng lực thiên phú phụ diện này sẽ dựa vào tình hình của bản thân ‘Bát phẩm Huyền Ma’, kết hợp với hiện trạng của Bát phẩm Huyền Ma, để sản sinh ra sức mạnh thiên phú phù hợp nhất với hắn.

Có lẽ là do Tống Thư Hàng đã điên cuồng sử dụng ‘Chư thiên vạn giới Hoài Dựng Ngưng Thị’ lúc ‘Huyền Ma giảng pháp’, nên thiên phú Bát phẩm Huyền Ma của cậu đã ngưng tụ ra ‘Phôi Thai Ngưng Thị’ đi kèm với ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’.

Về lý thuyết, Phôi Thai Ngưng Thị là một loại pháp thuật biến hình cưỡng chế, có thể khiến mục tiêu biến thành dạng ‘phôi thai’.

Chính là thai nhi sau khi mang thai.

Nguyên lý cũng giống như các pháp thuật ‘Biến Dương Thuật, Biến Kê Thuật’ của hệ vu sư.

Thời gian biến hình cụ thể dài hay ngắn còn phụ thuộc vào các yếu tố như kháng tính pháp thuật, đẳng cấp cảnh giới của mục tiêu.

Trong thời gian ‘Phôi Thai Ngưng Thị’ có hiệu lực, phòng ngự, tấn công, cường độ thân thể, các loại kháng tính của mục tiêu bị thuật đều sẽ bị suy yếu ở mức độ cực lớn.

Ngoài ra, ‘Phôi Thai Ngưng Thị’ của Tống Thư Hàng bị hạn chế bởi bản thể Ngũ phẩm, nói một cách bình thường, tối đa chỉ có hiệu lực với tu sĩ cấp Lục phẩm.

Trên đây là hiệu quả khi sử dụng riêng lẻ Phôi Thai Ngưng Thị.

Còn nếu kết hợp ‘Phôi Thai Ngưng Thị’ với ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ để sử dụng, ngay cả chủ nhân của pháp thuật thiên phú là Tống Thư Hàng cũng không biết sẽ xảy ra hậu quả đáng sợ gì.

Rất có thể sẽ gây ra án mạng.

Sau khi dùng Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị, mọi hậu quả pháp lý, người bị trúng thuật tự chịu.

Người thi thuật Tống Thư Hàng, không chịu bất kỳ trách nhiệm pháp lý nào! . ...

Mà bây giờ, nghe thấy lời sỉ nhục của Ngụy thần Thần quốc, Tống Thư Hàng tê cả da đầu, sau đó quả quyết sử dụng ‘Phôi Thai Ngưng Thị’ với hắn.

Trong tình huống bình thường, ‘Ngụy thần Thần quốc’ tương đương cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên, đáng lẽ phải miễn dịch được Hoài Dựng Ngưng Thị của Tống Thư Hàng.

Nhưng hiện tại... hắn bị đòn tấn công quỹ đạo của mặt trời nhỏ T233 hào đánh trúng, thân thể bị trói buộc, kháng tính pháp thuật bị suy yếu đến cực hạn.

Sau đó, hắn trúng chiêu.

Thực tế, bản thân Tống Thư Hàng cũng rất mong chờ hiệu quả của ‘Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị’.

“A, a a a a ~~” Ngụy thần Thần quốc hét lên một tiếng thảm thiết khản cả giọng.

Cơ thể hắn co lại thành một khối, cái bụng mang thai mười tháng ngày càng to ra. [Không lẽ thật sự sắp sinh ra thứ gì đó chứ?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu có chút hối hận.

Vừa rồi đầu óc nóng lên, trực tiếp dùng ‘Phôi Thai Ngưng Thị’ với gã này, nếu gã này thật sự sinh ra một sinh vật nhỏ nào đó, mình phải đối xử với sinh vật nhỏ này như thế nào đây?

Nội tâm cậu bắt đầu rối rắm.

Quan trọng nhất là, Ngụy thần Thần quốc này hiện đang ở trạng thái ‘thần thể’, trời mới biết bản thể của hắn trông như thế nào?

Nếu là một tiểu thư xinh đẹp, thì từ một phương diện nào đó mà nói, cho dù sinh ra thứ gì đó cũng có thể chấp nhận được phần nào.

Nếu không thì...

Trong lúc đang suy nghĩ, tiếng hét thảm của Ngụy thần Thần quốc trước mắt lại cao thêm một quãng tám: “A a a a ~” Giây tiếp theo, cơ thể hắn hóa thành một cây đại thụ vươn thẳng lên trời.

Thần quốc của hắn, thần thể của hắn, bản thể của hắn, tất cả mọi thứ, toàn bộ dung nhập vào trong cây đại thụ này.

Đại thụ không có cành, chỉ có một thân cây thẳng tắp.

“Hóa ra là Ngụy thần loại cây à?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ngươi đã làm gì ta, cơ thể của ta, thần quốc của ta!” Ngụy thần Thần quốc kinh hãi hét lên.

Hắn vốn không phải là Ngụy thần loại cây gì cả, nhưng bây giờ, tất cả mọi thứ của hắn đều như bị máy xay nghiền nát, sau đó nhét toàn bộ vào trong cây đại thụ này.

Đại thụ trong nháy mắt đã cao đến mười mét.

Cuối cùng, trên ngọn cây, một đóa hoa đẹp đến không thể dùng lời nào để miêu tả, từ từ nở rộ.

“Sức mạnh của ta, sức mạnh của ta!” Ngụy thần Thần quốc kinh hãi hét lên, hắn phát hiện thần quốc của mình, sức mạnh của mình toàn bộ bị đóa hoa này hấp thu.

Ngụy thần Thần quốc về mặt cảnh giới tương đương với ‘Cửu phẩm Kiếp Tiên’, nhưng ‘con đường’ của họ khác với Kiếp Tiên.

Thực lực của họ phần lớn dựa vào sự gia trì của ‘Thần quốc’.

Trong thần quốc của chính mình, Ngụy thần Thần quốc có thể đối đầu trực diện với Kiếp Tiên, thậm chí áp chế Kiếp Tiên.

Nhưng một khi mất đi Thần quốc, mười Ngụy thần Thần quốc cũng không đủ cho một Kiếp Tiên đánh.

Sự cường đại của họ phần lớn được xây dựng trên vật ngoài thân.

Nếu là một Cửu phẩm Kiếp Tiên chân chính, cho dù bị ‘Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị’ đánh trúng, cũng có thể nhanh chóng thoát khỏi ảnh hưởng của pháp thuật, về cơ bản sẽ không xảy ra tình huống ‘sức mạnh’ của bản thân bị hấp thu chuyển hóa thành đóa hoa.

“Trở về, sức mạnh của ta trở về!” Ngụy thần Thần quốc gầm lên.

Hắn liều mạng giãy giụa, sức mạnh vốn bị ‘đóa hoa trên ngọn cây’ hấp thu lại bị đoạt lại, quay về với Ngụy thần Thần quốc.

Tiếp theo, chỉ cần đợi hiệu quả của đòn tấn công quỹ đạo từ ‘mặt trời nhỏ T2333 hào' tan đi, Ngụy thần Thần quốc sẽ có thể thoát khỏi hiệu quả của 'Phôi Thai Ngưng Thị', khôi phục lại thành tồn tại cấp Cửu phẩm cường đại. [Hừ~~] Lúc này, đột nhiên một tiếng hừ lạnh vang lên bên tai Ngụy thần Thần quốc.

Ngoài Ngụy thần Thần quốc ra, không ai khác nghe thấy tiếng hừ lạnh này.

Cùng lúc đó, tinh thần của Ngụy thần Thần quốc bị kéo vào một thế giới tuyệt vọng.

Nơi đó, khắp nơi tràn ngập tuyệt vọng, tử vong, giết chóc, phá hoại và nỗi sợ hãi vô hạn.

Trong một khoảnh khắc, tinh thần lực của hắn ở trong 'thế giới tuyệt vọng' này đã bị chém giết mười triệu lần.

Chết đi hết lần này đến lần khác, sống lại hết lần này đến lần khác, rồi lại chết đi hết lần này đến lần khác.

Sau một thoáng, tinh thần lực của Ngụy thần Thần quốc sụp đổ.

Hắn mất đi sức kháng cự.

Đóa hoa trên thần thụ ngày càng rực rỡ.

Hoa nở, hoa tàn.

Chương 1600

Sau khi hoa tàn, một hạt giống nhỏ bé rơi xuống, rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Hạt giống nhỏ bé có màu trong suốt.

Tống Thư Hàng giơ hạt giống lên xem, phát hiện trong hạt giống trong suốt ẩn chứa một tòa kiến trúc đầy vết nứt.

Phong cách kiến trúc này trông rất quen mắt.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, truyền hình ảnh tòa kiến trúc này đến chỗ 'Quy tiền bối' trong thế giới hạch tâm. [Đây là... nhà ăn Viễn Cổ Thiên Đình, trông có vẻ là nhà ăn số 111?

Không sai được, ta từng thường xuyên ăn cơm ở đây.] Quy tiền bối lập tức trả lời.

Nhà ăn Viễn Cổ Thiên Đình?

Cũng là một trong những mảnh vỡ của Viễn Cổ Thiên Đình ư?

Sao cứ có cảm giác Thần quốc của 'Ngụy thần' có quan hệ rất lớn với 'Viễn Cổ Thiên Đình'.

Lần trước Ngụy thần mắt lửa bị tiêu diệt, trong thế giới hạch tâm của hắn cũng cất giấu một phần mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình – nửa pho tượng thần khổng lồ vô tận, bên trong tượng thần còn có một dòng sông đen chảy ra.

Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị trực tiếp bóc tách 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' ra khỏi cơ thể 'Ngụy thần'?

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía 'Ngụy thần Thần quốc' kia.

Sau khi hạt giống rơi xuống, cây đại thụ do Ngụy thần Thần quốc hóa thành tan đi, biến trở lại thành thần thể của Ngụy thần.

Chỉ là lúc này, thần thể của Ngụy thần Thần quốc đã co lại một nửa, co ro run lẩy bẩy.

Hắn kinh hãi nhìn Tống Thư Hàng một cái, sau đó mở cửa thần quốc của mình, không ngoảnh đầu lại chui vào, biến mất không thấy.

Ngay cả một câu nói độc địa cũng không để lại. [Chúc mừng cậu, Tống Thư Hàng.] Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "?" [Ừm, chúc mừng cậu sinh được quý tử?] Bạch tiền bối two nói.

"..." Tống Thư Hàng: "Đừng đùa nữa, Bạch tiền bối.

Nhưng mà, tôi vẫn chưa hiểu rõ tác dụng của 'Hoài Dựng Ngưng Thị' + 'Phôi Thai Ngưng Thị' rốt cuộc là gì?

Cây đại thụ, đóa hoa, hạt giống.

Sau đó bóc tách 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' từ trên người Ngụy thần.

Đây rốt cuộc là năng lực gì vậy?" [Năng lực rất đơn giản, đây là cướp đoạt sức mạnh.] Bạch tiền bối two nói: [Cướp đoạt sức mạnh và của cải của sinh vật khác, ở Cửu U, đây là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Bộ năng lực thiên phú này của cậu chính là sự cụ thể hóa của 'cướp đoạt'.] "Nghe có vẻ rất lợi hại." Tống Thư Hàng thầm nghĩ. [Ừm, nếu nhân phẩm của cậu tốt, thì quả thực nên là một năng lực thiên phú rất lợi hại.] Bạch tiền bối two nói.

Vừa rồi ngài ấy vẫn luôn chú ý hiệu quả của 'Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị' của Tống Thư Hàng, ngài ấy cũng rất tò mò năng lực thiên phú của Tống Thư Hàng rốt cuộc có hiệu quả gì.

Xét theo tình hình hiện tại, mục tiêu ‘cướp đoạt’, thiên phú của Tống Thư Hàng thiên về lựa chọn ‘của cải’ hơn.

Năng lượng mà cậu cướp đoạt được từ ‘Ngụy thần Thần quốc’ vô cùng ít ỏi.

Còn không bằng viên kẹo ngài ấy cho Tống Thư Hàng ăn...

Còn về việc cướp đoạt ‘của cải’, hiệu quả hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Khi nhân phẩm tốt, không chừng có thể bóc tách ra được thứ gì đó rất tốt từ đối phương...

Khi nhân phẩm không tốt, một bộ kỹ năng tung ra, không chừng chỉ có thể cướp đoạt được ‘đôi tất đã mặc một nghìn năm’, ‘chiếc áo khoác đã mặc một vạn năm’ đại loại thế.

“Xét theo tình hình hiện tại, nhân phẩm của tôi vẫn không tệ mà.” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

“Đúng vậy.” Bạch tiền bối two nói.

Nhân phẩm của Tống Thư Hàng quả thực không tệ, lần đầu tiên thử ‘Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị’, có ngài ấy là Cửu U chúa tể ở bên hộ pháp, nhân phẩm này, có thể không tốt sao?

Lần sau để cậu tự mình sử dụng kỹ năng này thử xem, xem cậu có thể cướp đoạt được thứ gì?

Ngoài ra, hiệu quả của Phôi Thai Ngưng Thị khiến Bạch tiền bối two rất thất vọng.

Không thật sự tạo ra một mạng người, đánh giá tệ!

Vừa rồi ngài ấy còn đầy hân hoan mong chờ Tống Thư Hàng có thể tạo ra một tiểu Thư Hàng gì đó.

Còn là Phôi Thai Ngưng Thị?

Tên thiên phú và năng lực thiên phú hoàn toàn không phù hợp, có dấu hiệu lừa đảo.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lừa đảo, cướp đoạt các loại, vốn cũng là đặc sắc của Cửu U thế giới~ “Bạch tiền bối, trái tim kim loại tôi sẽ chuyển cho ngài qua thế giới hạch tâm...

Ngài muốn trái tim này để làm gì?” Tống Thư Hàng nói. [Đương nhiên là lắp một cái hạch tâm cho mặt trời nhỏ T2333 hào rồi.

Ta đã tốn nhiều công sức như vậy, chính là để lắp cho nó một hạch tâm động lực.

Vốn dĩ theo kế hoạch của ta, sau một thời gian thích hợp, sẽ để T2333 hào tiến vào hiện thế, tỏa ra ánh sáng, trở thành mặt trời thứ hai.

Sau đó, lừa cái hạch tâm này ra từ Chung Yên Chi Giáo.

Không ngờ, giữa chừng lại bị cậu làm rối loạn kế hoạch.] Bạch tiền bối two nói.

May mà cuối cùng trái tim kim loại cũng đã tới tay.

Lúc này, Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, đang chuẩn bị chuyển trái tim kim loại vào thế giới hạch tâm.

Nhưng lúc này, cậu phát hiện ra một vấn đề.

Trái tim kim loại dính chặt vào Hà Long Thần Hành chiến xa, không chịu xuống.

“Không ổn rồi, Bạch tiền bối.

Trái tim kim loại và ‘Hà Long Thần Hành chiến xa’ của tôi đã kết hợp lại với nhau, không chịu xuống.” Tống Thư Hàng vội nói. [Quả nhiên như ta dự liệu, ngay từ đầu, hình thái mặt trời mà bộ ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí của cậu ngưng tụ ra, e là đã bị coi là vật tái sinh của ‘hành tinh có mắt’ kia.

Nhưng... hành tinh có mắt kia chỉ bị nhốt trong phòng tối của Thiên Đạo, căn bản chưa chết.

Cho nên, trái tim kim loại này thuộc về chúng ta rồi.] Bạch tiền bối two không hề lo lắng.

“Vậy, Bạch tiền bối.

Bây giờ tôi phải làm sao để trả lại trái tim kim loại cho ngài?” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Bạch tiền bối two: [Việc này có gì khó?] Trong lúc nói chuyện, một vật được truyền tống từ thế giới tà liên của Bạch tiền bối two qua.

Hà Long Thần Hành chiến xa two!

Đừng quên, ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’ mà Tống Thư Hàng chế tạo là hai bộ.

Một bộ tuy nói là chế tạo cho ‘Bạch tiền bối two’, nhưng về bản chất, nó vẫn thuộc sở hữu của Tống Thư Hàng.

Trên đó có ‘Thánh Ấn’ của Tống Thư Hàng, là do Tống Thư Hàng từng bước tổ hợp chúng lại.

Điểm khác biệt duy nhất giữa hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’ chính là hạch tâm của tổ hợp pháp khí – găng tay võ sĩ Nghịch Lân.

Ngoài ra, các bộ phận khác đều giống hệt nhau.

“Chúng ta đổi ‘Hà Long Thần Hành chiến xa’ cho nhau, chắc sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả sử dụng của cả bộ pháp khí đâu.” Bạch tiền bối two nói.

Trái tim kim loại tưởng rằng dính vào ‘Hà Long Thần Hành chiến xa’ của Tống Thư Hàng là có thể dính lấy Tống Thư Hàng?

Quá ngây thơ rồi.

Tống Thư Hàng có tới hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’.

Tuy một bộ đã trở thành vật sưu tầm của Bạch tiền bối two, nhưng bản chất không thay đổi.

Cứ như vậy.

Hai chiếc Hà Long Thần Hành chiến xa hoàn thành giao dịch.

Tống Thư Hàng thử một chút, tuy đã đổi chiến xa, nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến việc sử dụng ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’.

Chỉ cần hạch tâm của tổ hợp pháp khí ‘găng tay võ sĩ Nghịch Lân’ không xảy ra vấn đề, ba mươi hai pháp khí còn lại đều là ‘bản mệnh pháp khí’ của cậu, cậu có thể thuận lợi tổ hợp ra【Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành】. [Đợi ta nghiên cứu ra cấu tạo của trái tim kim loại này, đến lúc đó cũng làm cho cậu một quả.

Như vậy, sau này cậu sử dụng ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’ sẽ không cần tiêu hao sức mạnh của bản thân nữa.] Bạch tiền bối two tâm trạng rất tốt.

Trái tim kim loại này là hạch tâm dự phòng mà ‘hành tinh có mắt’ để lại, sau này trở thành phương thức tái sinh của nó, cũng là tác phẩm của【Thiên Đạo thứ hai】.

“Tặng tôi một quả?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Bạch tiền bối two: [Đúng vậy, không thể tặng không cho cậu được.

Dù sao ta cũng là Cửu U chúa tể...

Đến lúc đó, cậu nghĩ xem dùng thứ gì để đổi với ta đi, phải là vật ngang giá mới được.] Tống Thư Hàng rất muốn tự tát mình một cái, tự dưng nhiều lời làm gì?

Phúc lợi vừa tới tay, thoáng cái đã bay mất. [Được rồi, thứ muốn đã tới tay.

Ta phải nghiên cứu kỹ trái tim kim loại này, còn có 'phi kiếm phiên bản phá phòng tối'.

Có việc hay không cũng đừng gọi ta.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "Khoan đã, Bạch tiền bối.

Gần đây có phải còn có rất nhiều tín đồ cuồng tín của 'Chung Yên Chi Giáo' đang tụ tập không?

Có cách nào bắt gọn chúng không?

Nếu không, chúng mà nhòm ngó tôi thì nguy hiểm lắm." Bây giờ, cậu đã lấy đi 'trái tim kim loại' ngay trước mặt chúng, chắc chắn đã trở thành kẻ thù không đội trời chung của các tín đồ cuồng tín 'Chung Yên Chi Giáo'.

Bạch tiền bối two vừa đi, những tín đồ cuồng tín này điên cuồng tấn công cậu, cậu không chống đỡ nổi.

Chương 1601

[Cậu nghĩ nhiều rồi...

Cậu hiện đang ở trạng thái người vô hình, chỉ cần quay đầu đi một cái, chúng sẽ quên cậu ngay.] Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Đừng nói là nhòm ngó Tống Thư Hàng, vài giây sau, các tín đồ Chung Yên Chi Giáo sẽ quên hết mọi chuyện liên quan đến 'Tống Thư Hàng'.

Đến lúc đó, chúng sẽ chỉ ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hơn nữa, chúng sẽ phát hiện linh thạch mà mình tích cóp cả đời đã biến mất sạch...

Đúng rồi!

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Ngẩng mặt nhìn trời, nghĩ như vậy thì trạng thái người vô hình cũng có không ít lợi ích mà. . ...

Ý thức của Bạch tiền bối two quay về thế giới tà liên, 'mặt trời nhỏ T233 hào' ở quỹ đạo Trái Đất cũng biến mất.

Tống Thư Hàng lẳng lặng lơ lửng trên không trung.

Dưới chân cậu, có hắc liên hiện ra, nâng đỡ cơ thể hắn. [Quả nhiên, người của Chung Yên Chi Giáo không có hành động...

E là bây giờ, họ đã quên mình rồi.] Như vậy cũng tốt, bớt được một phiền phức lớn.

Lúc này, Tống Thư Hàng toàn thân đen như than củi, ngoài lòng trắng mắt ra, trên người cậu không còn chỗ nào màu trắng.

Ít nhất răng cũng phải trắng, nhưng bây giờ ngay cả răng của Tống Thư Hàng cũng đen.

Cũng không biết hiệu quả của thuốc khi nào mới hết?

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Mà nói đi nói lại, bây giờ nếu cậu sử dụng 'Thuật Thúc Tóc', tóc mọc ra rốt cuộc là màu xanh lam?

Hay là màu đen?

Có nên thử không?

Biết đâu vì ảnh hưởng của hiệu quả thuốc, tóc của cậu lại khôi phục màu đen cũng không chừng.

Đợi sau Thực Tiên Yến, cậu sẽ tìm một nơi không có người để thử.

Nếu không lỡ dẫn tới tai nạn rùa khổng lồ, sẽ gây ra thiên tai cho xung quanh, xử lý khá phiền phức.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại đem hạt giống kia trồng bên cạnh hoạt tuyền, trồng bên cạnh thụ yêu 'Mễ Lộ Lộ'.

Cũng không biết hạt giống này sau này có thể mọc ra thứ gì?

Biết đâu có thể mọc ra một 'nhà ăn Thiên Đình'?

Ngoài ra, cây con Mễ Lộ Lộ trông có vẻ đã lớn hơn một chút.

Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng vui mừng.

"Tiếp theo, quay về bí cảnh Thực Tiên Yến thôi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lần này Bạch tiền bối xuất quan rồi, cậu có thể cùng Bạch tiền bối vào hội trường.

Có Bạch tiền bối ở đó, sẽ không cần lo lắng bầu không khí trò chuyện bị gượng gạo.

Cậu nhìn xuống phía dưới, Bạch tiền bối đứng ở cửa bí cảnh, vẫy vẫy tay với cậu.

Tống Thư Hàng vung tay, tế ra bảo đao Bá Toái.

Đứng trên đao Bá Toái, nắm lấy một vòng lan can, lòng Thư Hàng lập tức cảm thấy vững chãi.

Bảo đao Bá Toái được thúc đẩy, bay về phía bí cảnh Thực Tiên Yến.

Tuy nhiên, khi Tống Thư Hàng bay được một nửa, đột nhiên trước mắt tối sầm.

Phập ~ phập ~ phập ~ Tim cậu đập một cách bất thường, đập mạnh mẽ, như thể muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Bảo đao Bá Toái tự động hộ chủ, nó dừng lại, đỡ lấy Tống Thư Hàng.

Phía dưới, Bạch tiền bối nhận ra trạng thái của Tống Thư Hàng có gì đó khác thường, thân hình ngài khẽ động, năng lực thiên phú không gian được kích hoạt, trong nháy mắt xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối đưa tay ấn lên bảo đao Bá Toái, đỡ lấy nó.

Lúc này, trên đao Bá Toái, Tống Thư Hàng đã rơi vào trạng thái hôn mê.

“Năng lượng tiêu hao quá lớn sao?” Bạch tiền bối thầm nghĩ.

Ngài đưa tay ấn lên người Tống Thư Hàng, kiểm tra tình trạng cơ thể hắn.

“Không đúng, năng lượng của Thư Hàng hiện đang ở trạng thái tràn đầy, rất sung túc.

Vậy tại sao lại rơi vào hôn mê?” Bạch tiền bối mặt đầy nghi hoặc.

Suy nghĩ một lúc, Bạch tiền bối nắm lấy bảo đao Bá Toái, giống như xách một cái lồng chim, xách Tống Thư Hàng hạ xuống.

Trước tiên vào bí cảnh ‘Thực Tiên Yến’, rồi kiểm tra kỹ lưỡng trạng thái tinh thần của Thư Hàng.

Biết đâu là do tinh thần tiêu hao quá lớn. ********** Lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng xuất hiện trước mặt một viên ‘Kim đan’.

Không phải Phì Kình Kim Đan của cậu, mà là viên ‘Cửu U Kim Đan’ cỡ nhỏ kia.

Nhưng trong mắt ý thức của Tống Thư Hàng, tiểu Kim đan hóa thành một căn phòng nhỏ, còn cậu thì đứng dưới tiểu Kim đan.

Lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một sự thôi thúc.

Cậu muốn vẽ gì đó lên Kim đan.

Sự thôi thúc này, nói chính xác là một loại ‘đốn ngộ’.

Là biểu tượng cho việc thực lực của Ngũ phẩm Linh Hoàng đạt đến một mức độ nhất định, có thể bắt đầu ‘Kim đan diễn đồ’.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, lấy ngón tay làm bút, điểm lên tiểu Kim đan.

Trên tiểu Kim đan hiện ra chín đạo long văn, mỗi đạo long văn đều hóa thành một đạo thần quang.

Khi Kim đan diễn đồ, ‘đồ án’ vẽ ra càng phức tạp, càng đại diện cho Kim đan càng mạnh mẽ.

Khi ngón tay Tống Thư Hàng điểm xuống, chín đạo long văn đồng thời cung cấp ‘màu vẽ’ cho Tống Thư Hàng.

Trên tiểu Kim đan, xuất hiện một chấm nhỏ màu vàng.

Khi Kim đan diễn đồ, Kim đan là cuộn tranh, long văn là bút là màu vẽ.

Số lượng long văn càng nhiều, khi vẽ trên Kim đan sẽ có ưu thế tuyệt đối! [Vẽ Kim đan, nhưng mà, mình nên vẽ cái gì mới được đây?] Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một tầng nghi hoặc.

Theo lý mà nói, khi vẽ Kim đan, tu sĩ sẽ theo bản năng của mình, đem những kinh nghiệm cuộc đời, cảm ngộ, cùng với sự lý giải về công pháp của mình, thậm chí là đao ý kiếm ý các yếu tố khác, phàm là tất cả những thứ liên quan đến cuộc đời của tu sĩ, đều dung hợp vào đầu ngón tay, vẽ ra bức tranh thuộc về riêng mình trên Kim đan.

Bức tranh Kim đan của mỗi người đều là độc nhất vô nhị.

Mỗi người, khi trong lòng nảy sinh sự thôi thúc ‘vẽ tranh’, trong lòng đã có sẵn ý tưởng cho ‘Kim đan cấu đồ’.

Một khi hạ bút, tu sĩ sẽ biết mình muốn vẽ gì, cần vẽ gì.

Nhưng trong đầu Tống Thư Hàng là một mảng trống rỗng.

Cậu hoàn toàn không biết mình nên vẽ thứ gì lên tiểu Kim đan mới được. [Chẳng lẽ phải mô phỏng bức tranh Kim đan của ‘Thiên Đế’ lúc nhập mộng, vẽ đồ án ‘Thiên Đình’ lên Kim đan?] Nhưng mà, đồ án Thiên Đình đại diện cho tiềm lực to lớn vô cùng.

Tống Thư Hàng trong lòng hy vọng sẽ hoàn thiện nó thêm một chút, sau đó vẽ lên Phì Kình Kim Đan của mình.

Nếu vẽ ‘Thiên Đình’ lên tiểu Kim đan, có phải hơi lãng phí không?

Nhưng nếu không vẽ đồ án ‘Thiên Đình’, cậu có thể vẽ gì đây?

Hồi tưởng lại một chút, sau đó vẽ theo bản năng của mình...

Kinh nghiệm tu luyện của mình...

Kinh nghiệm tu chân gần năm tháng, có lẽ còn có thể cộng thêm mấy lần kinh nghiệm cuộc đời khi nhập mộng.

Còn có công pháp của mình, đao ý của mình, đao pháp của mình.

Trong lúc suy tư, ngón tay của Tống Thư Hàng bất giác di chuyển.

Một ngọn lửa sống động như thật xuất hiện trên tiểu Kim đan.

Hỏa diễm là một trong những thuộc tính chính của Tống Thư Hàng, cũng là thuộc tính mà Tống Thư Hàng tiếp xúc nhiều nhất trong cuộc đời tu luyện của mình.

Ví dụ như Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Ví dụ như Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Ví dụ như hình thái thứ hai của Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí 'Tàn Dương Cuồng Nộ Không Ngừng Nghỉ'.

"Sau đó thì sao... sau ngọn lửa, là gì?" Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày.

Sau ngọn lửa, cậu có thể nghĩ đến chính là khôi giáp đao ý, các loại Kim Cương thân luyện thể, Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành.

Vậy thì, có nên vẽ 'Thánh Thành' đại diện cho phòng ngự cực hạn lên không?

Ý niệm vừa động, ngón tay Tống Thư Hàng lại vung lên.

Cấu trúc phức tạp của Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành nhanh chóng xuất hiện trên Kim đan.

Tuy nhiên, dù đã vẽ Thánh Thành lên, không gian trên tiểu Kim đan mới chỉ được vẽ chưa đến một phần mười.

Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành của Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí rất lớn và rất phức tạp.

Chương 1602

Nhìn kỹ có thể thấy ba mươi ba bộ phận đều có phong cách khác nhau, trên Thánh Thành còn khắc đầy các loại minh văn.

Hơn nữa bên ngoài Thánh Thành còn có một chiếc 'Hà Long Thần Hành chiến xa' và 'Sừng Trâu Bá Giả Dã Trư'.

Cộng thêm ngọn lửa sống động như thật vẽ ban đầu, thì được treo trên thanh đao của người đàn ông mặc giáp trên 'Hà Long Thần Hành chiến xa'.

Cực ngầu.

Tống Thư Hàng vốn tưởng rằng bức tranh phức tạp này của mình ít nhất cũng có thể chiếm hơn một nửa vị trí của 'tiểu Kim đan'.

Không ngờ quay đầu lại mới phát hiện, 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' phức tạp như vậy mà chỉ chiếm một phần mười vị trí.

Điều này thật là khó xử.

"Cũng có nghĩa là, mình ít nhất phải vẽ thêm 9 thứ phức tạp, to lớn như 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' mới có thể lấp đầy tiểu Kim đan?" Tống Thư Hàng lòng đầy tuyệt vọng.

Nghĩ tới nghĩ lui, dường như cũng chỉ có thể đưa 'Viễn Cổ Thiên Đình' lên mới có thể lấp đầy tiểu Kim đan.

Nhưng trong lòng cậu lại có chút không cam tâm...

Nếu bây giờ đã vẽ 'bức tranh Viễn Cổ Thiên Đình' lên, luôn có cảm giác mình đã thua tiểu Kim đan.

Tận sâu trong lòng Tống Thư Hàng, có một tính cách không chịu thua.

Không thể dễ dàng từ bỏ!

Mình còn có thể cứu vãn... không đúng, là có thể cố gắng thêm một chút. [Cẩn thận hồi tưởng lại kinh nghiệm của mình, quá khứ của mình... chắc chắn còn có thể vẽ ra những thứ khác.

Ngoài thuộc tính hỏa, mình còn có thuộc tính lôi.

Về ‘thuộc tính lôi’, trong cuộc đời mình rốt cuộc đã trải qua những gì nhỉ?] Tống Thư Hàng hồi tưởng lại.

Ừm, cậu biết Chưởng Tâm Lôi + Thuật Sạc Pin, còn có《Thiên Sư Chính Pháp - Lôi Pháp Thiên》học được sau này mà vẫn chưa có cơ hội sử dụng.

Ngoài ba loại pháp thuật này, phương thức tấn công của cậu chẳng có quan hệ gì với thuộc tính lôi cả.

Thật là lãng phí một thuộc tính tấn công mạnh như vậy.

Nếu đổi thành tu luyện giả khác có song thuộc tính ‘lôi, hỏa’, trước Ngũ phẩm Linh Hoàng, tuyệt đối đã phát triển ra rất nhiều võ kỹ đặc biệt của riêng mình.

Thiên lôi dẫn động địa hỏa, hai loại thuộc tính này nếu phối hợp với nhau, uy lực tuyệt đối không phải là 1+1 đơn giản như vậy. [Tuy Chưởng Tâm Lôi và Thuật Sạc Pin rất yếu, nhưng kinh nghiệm liên quan đến thuộc tính lôi trong cuộc đời mình vẫn rất nhiều mà.] Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp!

Các loại thiên kiếp khác nhau!

Thiên kiếp nhị tấn tam của Tống Thư Hàng là thiên kiếp mười một đợt nghìn năm khó gặp, thiên lôi kia ầm ầm, vừa sáng vừa mạnh.

Thiên kiếp tam tấn tứ của Tống Thư Hàng là thiên kiếp 5+1 chưa từng có tiền lệ, 6 cũng không xong.

Vừa vào đã là thiên kiếp cấp Bát phẩm Huyền Thánh, cái vị thiên lôi đó, chua cay đến không thể hình dung.

Thiên kiếp tứ tấn ngũ của Tống Thư Hàng là lần đầu tiên Cửu U ma kiếp và thiên kiếp hợp tác, ma kiếp và thiên kiếp kề vai sát cánh, quả thực không cho người ta đường sống.

Mấy đợt thiên kiếp này tuy chứa đựng các kiếp nạn thuộc tính khác như hỏa, thổ, kim, thủy, băng, tâm ma.

Nhưng, thiên lôi vĩnh viễn là tiên phong và chủ đạo của thiên kiếp.

Sau khi hồi tưởng lại ba đợt thiên kiếp của mình, sắc mặt Tống Thư Hàng có chút tái nhợt.

“Mình đến giờ vẫn chưa mắc phải ‘chứng sợ hãi thiên kiếp’ thật là tâm lớn.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng cũng may nhờ có đợt hồi tưởng này, linh cảm bùng nổ, cảm giác sáng tác đã đến.

Cậu đưa tay khắc họa lên tiểu Kim đan của mình.

Từng đạo tia sét ngoằn ngoèo, các loại tư thế của thiên lôi, được lấy ra từ ký ức của Tống Thư Hàng, rơi xuống bầu trời trên ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’. ‘Thiên kiếp mười một đợt’ chưa từng có tiền lệ.

Huyền Thánh kiếp ‘Lôi Trì Chi Hải’.

Huyền Ma kiếp ‘Hắc Ám Ma Lôi’.

Vẽ đi vẽ lại, linh cảm của Tống Thư Hàng không thể ngăn cản, các loại tia sét khác nhau hiện ra dưới đầu ngón tay cậu.

Thiên kiếp hình cầu sét, thiên kiếp hình rồng sét, thiên kiếp dạng mưa sét...

Toàn bộ ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ đều bị lôi kiếp bao vây, trong phút chốc, bầu không khí ‘bức tranh’ trên tiểu Kim đan trở nên ngưng trọng.

Trên người người đàn ông đại diện cho ‘Tống Thư Hàng’ trên ‘Hà Long Thần Hành chiến xa’ trước Thánh Thành, phảng phất hiện ra một vị bi tráng.

“Cảm giác như vẽ thế này, có chút ngược đãi chính mình à.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Rõ ràng biết người đàn ông trên Hà Long Thần Hành chiến xa chính là mình, vẽ lôi kiếp đánh mình chính là đang ngược đãi mình.

Nhưng khi vẽ vô số lôi kiếp trên bầu trời Thánh Thành, trong lòng Tống Thư Hàng lại có một cảm giác hào hùng khó tả.

Từng có lúc, ta đã đối kháng với nhiều thiên kiếp như vậy!

Sau khi vẽ toàn bộ ‘thiên kiếp, lôi điện’ trong ký ức lên tiểu Kim đan, bức tranh trên tiểu Kim đan lại thêm được hai phần mười.

Nhiều hình ảnh thiên kiếp như vậy, thể tích chiếm dụng cũng chỉ gấp đôi ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’. [Vẫn chưa đủ, còn bảy tầng nữa cần vẽ.] Tống Thư Hàng khẽ nói.

Còn có thể vẽ gì nữa đây?

Trong cuộc đời tu luyện của cậu, còn có thông tin và kinh nghiệm gì đáng để khai thác?

Trong nháy mắt, trong đầu cậu hiện lên hình ảnh các vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Bạch tiền bối, Hoàng Sơn Chân Quân, Hiến Công cư sĩ, Tam Lãng tiền bối, Dược Sư tiền bối, Đồng Quái tiên sư... cũng như những người cùng thế hệ với cậu là Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Ngư

Kiều Kiều.

“Nhưng mà, cho dù vẽ hết các vị tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lên, thể tích chiếm dụng cũng rất nhỏ.” Tống Thư Hàng nói.

Vẽ tất cả các thành viên lên cũng chỉ lớn bằng người đàn ông trên ‘Hà Long Thần Hành chiến xa’, chỉ là một chấm nhỏ như vậy.

Quan trọng hơn là, nếu có thể, cậu muốn vẽ ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lên Phì Kình Kim Đan của mình.

Cửu Châu Nhất Hào Quần, là cội nguồn của cậu!

Là khởi đầu cho việc cậu bước vào ‘giới tu chân’.

Đối với Tống Thư Hàng, ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Thứ quan trọng nhất, đương nhiên phải vẽ lên bản mệnh Kim đan quan trọng nhất.

Nghĩ đến ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, khóe miệng Tống Thư Hàng hiện lên nụ cười dịu dàng.

Cùng lúc đó, trong lòng cậu đã nghĩ ra một ý tưởng rất hay.

Nếu trên đời này có một việc rất khó giải quyết, mà lại thực sự không nghĩ ra cách giải quyết... vậy thì hãy dùng phương pháp đơn giản thô bạo nhất.

Nổ, gần như có thể giải quyết mọi vấn đề trên thế giới này.

Làm thế nào để hình thành một vũ trụ mới?

Bùm~~ Làm thế nào để xử lý một vật xâm lấn cấp thế giới?

Bùm~~ Làm thế nào để giải quyết tranh chấp giữa hai quốc gia?

Bùm~~ Làm thế nào để tiêu diệt một kẻ thù mạnh mẽ?

Bùm~~ Bạn thấy đấy, từ sự kiện cấp vũ trụ đến sự kiện cấp thế giới, rồi đến sự kiện cấp quốc gia, rồi thu nhỏ lại đến ân oán cá nhân, không có gì là một phát 'bùm~~' không thể giải quyết.

Nếu có... thì dùng 'bùm ~ bùm ~' để giải quyết.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay lên, tiếp tục nhanh chóng vẽ trên bức tranh Kim đan.

Đầu tiên là một vòng pháo thiên kiếp, vô số đạn pháo rơi xuống 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành', trong hư không tràn ngập các loại vụ nổ.

Sau đó là quần thể tên lửa thiên kiếp, tên lửa thiên kiếp dày đặc, mỗi quả đều có một mẫu mã khác nhau.

Cũng may nhờ Bạch tiền bối nhất thời hứng khởi tạo ra vô số tên lửa thiên kiếp, bom hạt nhân thiên kiếp, bom khinh khí thiên kiếp.

Những thứ này, bây giờ đều trở thành tư liệu nghiên cứu của Tống Thư Hàng.

Cậu vẽ lại toàn bộ các mẫu tên lửa thiên kiếp mà Bạch tiền bối đã tạo ra.

Sau tên lửa, bom nguyên tử thiên kiếp, bom khinh khí thiên kiếp cũng không thể thiếu.

Đã có bom hạt nhân, vậy thì mây nấm cũng không thể vắng mặt.

Mỗi đám mây nấm đều là một tác phẩm nghệ thuật, tràn đầy vẻ đẹp bạo lực.

Vì mẫu mã khác nhau, hình dạng, kích thước, uy lực của mây nấm cũng sẽ khác nhau.

Trời long đất lở, sông cuộn biển gầm...

Mưa đạn và biển pháo, phủ kín tiểu Kim đan.

Vô số vụ nổ, đều nhắm vào ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành của Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’.

Toàn màn hình là vũ khí, toàn màn hình là vụ nổ, bức tranh Kim đan của Tống Thư Hàng đã trở thành một bức tranh chiến tranh.

Chỉ cần nhìn vào đồ án trên bức tranh Kim đan, bên tai bạn dường như vang lên vô số tiếng ‘ầm ầm ~~’, trời long đất lở, một cảm giác tận thế như thế giới đã sụp đổ được truyền ra.

Khi bức tranh này sắp hoàn thành, trong lòng Tống Thư Hàng tự nhiên hiện ra một cái tên.

Một cái tên độc quyền cho bức tranh này. [Vẫn là Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành] Dù phải đối mặt với những cuộc tấn công tận thế, trong những vụ nổ đủ sức hủy diệt thế giới, Thánh Thành vẫn sẽ không sụp đổ.

Chương 1603

Nó vẫn là phòng ngự mạnh nhất không bao giờ sụp đổ.

“Vẫn chưa xong, còn một chút không gian cuối cùng.” Cánh tay Tống Thư Hàng run rẩy.

Vụ nổ, tên lửa thiên kiếp, bom hạt nhân thiên kiếp, loạt hình ảnh này cậu đều hoàn thành trong một hơi.

Tinh thần đã mệt mỏi đến giới hạn, cậu có thể cảm nhận được linh lực trong cơ thể cũng đã tiêu hao đến cực hạn.

Phải biết rằng, cậu là người đàn ông có hai Kim đan.

Hơn nữa, cậu vừa nuốt viên đan dược kẹo mà ‘Bạch tiền bối two’ tặng, linh lực trong cơ thể đang ở trạng thái bùng nổ, trong thời gian hiệu quả của thuốc, linh lực của cậu đang không ngừng hồi phục.

Chỉ xét về lượng ‘linh lực’, linh lực hiện tại của cậu đã hoàn toàn vượt qua Thiên Đế khi【Nhập Mộng】.

Nhưng lúc này, linh lực trong cơ thể cậu vẫn sắp cạn kiệt.

Điều đó cũng có nghĩa là, bức tranh ‘Vẫn là Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ mà cậu vẽ đã phức tạp hơn cả ‘bức tranh Thiên Đình’ của Thiên Đế.

“Cuối cùng, quả nhiên mình vẫn muốn vẽ cái này.” Tống Thư Hàng vẽ một phần tư con ngươi vào góc cuối cùng của bức tranh Kim đan.

Đây là con mắt của ‘hành tinh có mắt’ kia.

Không vẽ toàn bộ, thậm chí con mắt mang tính biểu tượng cũng chỉ vẽ khoảng một phần tư.

Nhưng như vậy đã đủ rồi.

Đòn tấn công của hành tinh có mắt là đòn tấn công mạnh nhất mà Tống Thư Hàng từng đích thân trải nghiệm.

“Linh lực cuối cùng.” Tống Thư Hàng đưa tay ra, vạch một đường trên bức tranh.

Đường vạch này trở thành đòn tấn công thánh quang lạnh lẽo phát ra từ ‘một phần tư con ngươi’.

Thật khéo léo, nếu tia sáng này kéo dài đến cuối, sẽ vừa vặn đối diện với người đàn ông mặc giáp trên ‘Hà Long Thần Hành chiến xa’.

Mà khi Tống Thư Hàng vẽ người đàn ông mặc giáp, đầu hơi ngẩng lên.

Giây phút này, ánh mắt của người đàn ông trước Thánh Thành như xuyên qua vô số vụ nổ, vô số đòn tấn công hủy diệt, đối diện với ‘một phần tư con ngươi’.

Có một cảm giác như vua đối vua, như số mệnh.

“Vẫn là Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành!” Giọt linh lực cuối cùng trong cơ thể Tống Thư Hàng bị rút cạn, tinh thần lực cũng tiêu hao hết.

Chỉ cần chủ nhân còn đó, Thánh Thành sẽ mãi mãi không sụp đổ.

Dù sao thì... vì chủ nhân đáng thương bị Thánh Thành ném ra ngoài, nghĩ thôi đã thấy đau lòng.

Pháp khí hại chủ nhân như vậy, cũng chỉ có một mình nó.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nở nụ cười, vẻ mặt mãn nguyện mất đi ý thức.

Cùng lúc đó, trong cơ thể cậu, viên tiểu Kim đan đã xảy ra biến hóa.

Thể tích của tiểu Kim đan bắt đầu co lại, ngày càng nhỏ, nhưng cũng ngày càng tròn trịa.

Quá trình Kim đan diễn đồ, bản thân nó chính là quá trình cường hóa Kim đan.

Trong quá trình Kim đan diễn đồ, Kim đan của tu sĩ sẽ ngày càng nhỏ, nhưng sẽ ngày càng tròn trịa.

Và cùng với sự hoàn thiện của đồ án 'Kim đan diễn đồ', màu sắc của Kim đan sẽ từ màu vàng ban đầu, hóa thành màu tím vàng.

Đây chính là cảnh giới thứ hai của Ngũ phẩm Linh Hoàng 【Tử Kim Đan】.

Mà bước cuối cùng của cảnh giới Tử Kim Đan, chính là vẽ nét cuối cùng lên 'Kim đan diễn đồ'.

Khi nét bút 'vẽ rồng điểm mắt' ấy hạ xuống, 【Tử Kim Đan】 sẽ lại một lần nữa lột xác, hóa thành【Lưu Ly Kim Đan】.

Lưu Ly Kim Đan là điểm cuối của cảnh giới Kim đan, là giai đoạn quá độ để đột phá 'Lục phẩm Chân Quân'.

Một khi tiến vào cảnh giới 'Lưu Ly Kim Đan', thì phải chuẩn bị trận pháp độ kiếp.

Chỉ đợi thời cơ đến, sẽ độ kiếp, đột phá cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Tiểu Kim đan của Tống Thư Hàng ngày càng ngưng thực, ngày càng tròn trịa, rất nhanh đã đạt đến một giới hạn.

Màu sắc của Kim đan cũng từ màu vàng ban đầu chuyển thành màu 'tím vàng'.

Nhưng mà, sau khi đạt đến màu tím vàng, sự biến hóa của tiểu Kim đan lại dừng lại.

Nó không chuyển hóa thành ‘Lưu Ly Kim Đan’.

Điều đó cũng có nghĩa là... bức tranh ‘Vẫn là Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ mà Tống Thư Hàng vẽ trên tiểu Kim đan vẫn còn thiếu nét cuối cùng.

Nét bút điểm mắt đó vẫn chưa hoàn thành.

Nét bút đó rốt cuộc ở đâu?

Ở vị trí nào?

Là trên Thánh Thành?

Là trong những vụ nổ ngập trời?

Là trong ‘con ngươi’ xuất hiện cuối cùng?

Điều này cần Tống Thư Hàng tự mình lĩnh ngộ, tự mình tìm kiếm, tự mình suy ngẫm.

Nét bút điểm mắt cần có cơ duyên.

Đôi khi, duyên phận đến, một chút đốn ngộ, là có thể khiến tu sĩ tìm thấy vị trí của nét bút điểm mắt, một nét bút hạ xuống, Kim đan diễn đồ liền có thể sống lại! ‘Kim đan diễn đồ’ đã được điểm nét cuối cùng và ‘Kim đan diễn đồ’ thiếu nét cuối cùng hoàn toàn là hai đẳng cấp tồn tại khác nhau.

Tiểu Kim đan không thể một hơi tiến hóa thành ‘Lưu Ly Kim Đan’, chỉ có thể nói thời cơ của Tống Thư Hàng vẫn chưa đến.

Hơn nữa, bản mệnh Kim đan của Tống Thư Hàng là Phì Kình Kim Đan, hiện tại ‘Kim đan cấu đồ’ trên Phì Kình Kim Đan vẫn chưa động một nét nào. . ...

Lúc này, bên trong bí cảnh của Thực Tiên Yến.

Bản thể của Tống Thư Hàng nằm trong ‘lồng bảo đao Bá Toái’.

Bạch tiền bối đứng bên cạnh, tò mò quan sát sự thay đổi trên cơ thể cậu.

Khi Tống Thư Hàng bắt đầu ‘Kim đan diễn đồ’, phân thân của cậu đã tự động bị giải trừ.

Vì cậu không có đủ sức mạnh để duy trì sự tồn tại của phân thân.

Rồi bên cạnh Bạch tiền bối, Yêu Mộng Chân Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Đông Qua Thánh Quân cũng với vẻ mặt tò mò đứng bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Kỳ lạ, đây là Bá Tống Huyền Thánh?

Sao lại đen thế này?

Tuy ta không có nhiều ấn tượng về Bá Tống Huyền Thánh, nhưng luôn cảm thấy ngài ấy không phải người da đen mới đúng chứ.” Yêu Mộng Thánh Quân nói.

“Kỳ lạ thật, loại dao động năng lượng này hình như là Kim đan cấu đồ?

Tại sao Bá Tống Huyền Thánh bây giờ lại đang Kim đan cấu đồ?” Đông Qua Thánh Quân mặt đầy nghi hoặc.

Ngài có chút không thể hiểu được tình trạng hiện tại của Tống Thư Hàng, ngài vốn định dùng năng lượng để kiểm tra tình trạng cơ thể của Bá Tống Huyền Thánh.

Nhưng Bạch Thánh cứ khư khư bảo vệ Bá Tống Huyền Thánh, không cho sức mạnh của họ đến gần Bá Tống.

Cho nên, họ chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát sự thay đổi của Bá Tống Huyền Thánh.

“Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đang tu luyện một loại bí pháp đặc biệt nào đó?

Ta cảm thấy vị trí của Kim đan có chút không đúng.” Thanh Loan Thánh Quân nói.

Yêu Mộng Chân Quân: “Từ dao động năng lượng của Kim đan cấu đồ mà xem, viên Kim đan này không ở bản mệnh đan điền, mà ở long vĩ đan điền.

Bá Tống Huyền Thánh đang sáng tạo kỳ công?” “Chúng ta có nên tránh đi một chút không?” Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt nghiêm túc nói.

Công pháp, kỳ công, là nền tảng lập thân của một tu sĩ, là thứ rất riêng tư, không tiện để tu sĩ khác nhìn thấy.

“Không cần tránh.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Dù sao thì, một lúc nữa mọi người cũng sẽ quên đi, tránh hay không cũng chỉ có một kết quả.

Nhưng để ‘Kim đan cấu đồ’ của Tống Thư Hàng không bị làm phiền, Bạch tiền bối mới ra tay bảo vệ Tống Thư Hàng, không để ba vị Huyền Thánh còn lại làm phiền cậu vẽ bức tranh Kim đan.

Mãi cho đến khi linh lực, tinh thần lực trong cơ thể Tống Thư Hàng cạn kiệt hoàn toàn, Bạch tiền bối mới gật đầu, giải trừ sự bảo vệ đối với Tống Thư Hàng.

Nhưng mà, ngay lúc này, từ trong cơ thể Tống Thư Hàng lại tuôn ra một lượng lớn ‘Cửu U tà năng’.

Đây là một trong những di chứng sau khi ăn kẹo của Bạch tiền bối two.

Ngoài việc sau khi ăn sẽ bị đen đi, còn có... sau khi hiệu quả thuốc qua đi, trong cơ thể sẽ tuôn ra một lượng lớn Cửu U tà năng, còn lại thì hiệu quả của viên kẹo đó tuyệt vời.

“Khoan đã, cảm giác này...

Bá Tống Huyền Thánh bị Cửu U tà năng cảm nhiễm!” Thanh Loan Thánh Quân nhíu mày nói.

Thú giới của họ hiện đang bị ‘Cửu U tà năng’ cảm nhiễm hoành hành.

Mà trạng thái của Bá Tống Huyền Thánh lúc này, giống hệt những thú tu không cẩn thận uống phải đan dược ‘Cửu U tà năng’, sau khi linh lực trong cơ thể bùng nổ, liền bắt đầu Cửu U hóa.

Thực tế... lô đan dược thần kỳ ‘ăn xong linh lực đại bạo, bạo xong sẽ Cửu U hóa’ ở Thú giới chính là do quả cầu kim loại lỏng Cửu U mô phỏng ‘kẹo’ của Bạch two chế tạo.

Về nguyên lý thì tương tự, chỉ là khẩu vị không ngon bằng.

Cho nên, Thanh Loan Thánh Quân liếc mắt đã nhận ra. [Bá Tống Huyền Thánh sao lại bị Cửu U tà năng cảm nhiễm?

Chương 1604

Sao lại như vậy.] Thanh Loan Thánh Quân trong lòng có chút lo lắng.

Lần này ngài từ Thú giới đến Trái Đất, một là để tham gia ‘Thực Tiên Yến’, nhưng mục đích quan trọng nhất là tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh, thỉnh giáo ngài ấy phương pháp ‘hạn chế Cửu U tà năng cảm nhiễm’.

Nhưng chính Bá Tống Huyền Thánh cũng bị Cửu U tà năng cảm nhiễm rồi, phải làm sao đây?

Trong lúc đang suy nghĩ, ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ trên người Tống Thư Hàng hiện ra.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tay cầm một nụ hoa sen, nhẹ nhàng đặt nó lên ngực Tống Thư Hàng.

Hoa sen nở rộ ~ mà ‘Cửu U tà năng’ trên người Bá Tống Huyền Thánh không ngừng bị rút ra, rất nhanh đã biến mất.

Đóa ‘hoa sen’ này thực chất chính là hình chiếu hoa sen của thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Đợi sau khi Cửu U tà năng bị hấp thu hết, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại nâng hoa sen lên, quay về cơ thể Tống Thư Hàng.

Trong quá trình quay về cơ thể Tống Thư Hàng, nàng còn liếc nhìn về phía sau Tống Thư Hàng một cách u uất.

Ở đó, Tạo Hóa tiên tử đang ngẩng đầu nhìn trời.

Cảm nhận được ánh mắt của Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa tiên tử quay đầu lại: “Ừm?

A a a a?” Bốn tiếng hét thảm kinh điển, nhưng được Tạo Hóa tiên tử hát lên theo phong cách ca hát.

Tiếng hát du dương.

Chiếc mũi đáng yêu của Công Đức Xà Mỹ Nhân nhăn lại, nàng ôm hoa sen chui vào cơ thể Tống Thư Hàng, không chịu ra nữa.

Nàng cảm thấy có lẽ mình cần phải bế quan một thời gian để nâng cao bản thân.

Nâng cao bản thân một cách toàn diện!

×××××××××× Tối ngày 6 tháng 10 năm 2019, lúc 9 giờ.

Ngày càng nhiều khách mời của Thực Tiên Yến đến.

Thất Tu Thánh Quân (thật), Thất Sinh Phù Thánh Quân (giả) cùng không ít cường giả Huyền Thánh lần lượt xuất hiện.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng gần như đã tập trung đông đủ trước 9 giờ.

Bạch tiền bối xuất quan rồi, mọi người cũng có thể yên tâm tham gia Thực Tiên Yến.

“Tống tiền bối vẫn chưa tỉnh lại sao?” Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu: “Năng lượng của cậu ấy tiêu hao khá lớn, ta đã cho cậu ấy uống đan dược hồi phục linh lực.

Yên tâm đi, trước Thực Tiên Yến, cậu ấy nhất định có thể hồi phục.” Tô Thị A Thất đưa tay ra, nhìn dòng chữ ‘Tô Thị A…’ trong lòng bàn tay.

Hắn nhớ mình đã ghi lại tên của hậu bối mà mình đã quên vào lòng bàn tay, nhưng không biết từ lúc nào, lòng bàn tay hắn ra mồ hôi, nét chữ phía sau trở nên mờ đi.

“Hậu bối bị ta quên mất tên là gì nhỉ?

Trước đó Bá Tống Huyền Thánh nói muốn dẫn ta đi gặp cậu ấy, nhưng bây giờ ngài ấy lại hôn mê rồi.” Tô Thị A Thất thấy lòng nghẹn lại.

Trong lúc suy nghĩ, hắn lại nhìn về phía Vũ Nhu Tử, đột nhiên mắt sáng lên: “Ôn Nhu tiên tử, cô có phải là hậu bối đáng yêu của ta không?” “Không phải đâu, A Thất tiền bối.” Vũ Nhu Tử trả lời một cách thuần thục, cô đã trả lời Tô Thị A Thất tiền bối như vậy mấy lần rồi.

Nhưng Vũ Nhu Tử không hề cảm thấy phiền hay tức giận, ngược lại cô cảm thấy trạng thái ‘người vô hình’ thật sự rất vui.

Mỗi lần Tô Thị A Thất tiền bối đổi đạo hiệu để gọi cô, cô lại cảm thấy đặc biệt thú vị.

“À, cũng đúng.

Dù sao Ôn Nhu tiên tử cô không phải là phong cách đáng yêu.

Ta lờ mờ nhớ rằng hậu bối của ta hẳn là một cô bé rất đáng yêu.” Tô Thị A Thất gãi đầu nói.

“Tôi không phải kiểu đáng yêu, thật xin lỗi.” Vũ Nhu Tử lè lưỡi: “Thực ra, A Thất tiền bối.

Tôi có một bí mật muốn nói cho anh biết.” “Ôn Nhu tiên tử mời nói.” Tô Thị A Thất nói.

Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói: “Thực ra A Thất tiền bối, tôi là em gái của anh.” Ừm, bối phận của Linh Vũ Điệp Tôn Giả lớn hơn A Thất một bậc.

Cho nên, xét về thân phận, Vũ Nhu Tử và A Thất là cùng thế hệ.

Em gái, không có vấn đề gì.

Bạch tiền bối: “......” Tô Thị A Thất ngẩn ra: “Hả?” Một lúc sau, trên mặt Tô Thị A Thất lộ ra nụ cười hiền từ: “Em gái của ta quả nhiên cũng rất đáng yêu.” Vũ Nhu Tử gật đầu: “Ừm ừm, rất đáng yêu.” Quả nhiên đối với Tô Thị A Thất tiền bối mà nói, chỉ cần là hậu bối hoặc em gái của hắn, thì đều là ‘đáng yêu’. . ... 0 giờ sáng ngày 7 tháng 10 năm 2019.

Tống Thư Hàng đột nhiên mở mắt ra: “Tôi ngủ bao lâu rồi?” “Thư Hàng, cậu ngủ từ hôm qua đến giờ.” Giọng của Bạch tiền bối vang lên từ phía dưới.

Tống Thư Hàng: “?” Cậu nhìn xung quanh, phát hiện mình đang ở trên đao Bá Toái, bị treo trên một cây cột.

Phía dưới, các thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần đã ghép mấy cái bàn lớn lại, đều ngồi vây quanh cây cột.

Tống Thư Hàng: “......” “Tống tiền bối, anh có thể tỉnh lại kịp lúc thật tốt quá, Thực Tiên Yến sắp bắt đầu rồi.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Thực Tiên Yến sắp bắt đầu rồi?

May mà tỉnh lại kịp.

Tống Thư Hàng đứng dậy từ trong đao Bá Toái, thu lại Bá Toái, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Mà lúc này, từ chính giữa không gian Thực Tiên Yến, một cây cột tinh thạch tỏa ra ánh sáng, quét qua toàn bộ không gian.

Cây cột này là một pháp khí ‘giám định tuổi’.

Thực Tiên Yến lần này khác với những lần trước, lần này không chỉ là ăn uống, mà còn là một lần giao lưu của chư thiên vạn giới.

Ánh sáng của tinh thạch quét qua, phàm là tu sĩ dưới năm mươi tuổi đều sẽ được đánh dấu bằng các màu sắc khác nhau.

Còn trên năm mươi tuổi thì không cần đánh dấu.

Những người có thể tham gia Thực Tiên Yến, thành viên trên năm mươi tuổi, đều là cường giả từ Ngũ phẩm Linh Hoàng trở lên.

Rất nhanh, cột sáng tinh thạch quét đến bàn của Tống Thư Hàng.

Thực Tiên Yến, một bàn mười người.

Bàn của Tống Thư Hàng hiện đang ngồi tám người.

Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử, Hoàng Sơn tiền bối, Lệ Chi tiên tử, Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Diệt Phượng công tử, và Vô Danh cư sĩ.

Đậu Đậu vậy mà không ở cùng Hoàng Sơn Chân Quân, mà lại chạy sang bàn bên cạnh ngồi cùng Đông Phương Lục tiên tử.

Chỗ trống của Tống Thư Hàng là giữa Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử.

Cậu ngồi xuống xong, bên cạnh vẫn còn một chỗ trống.

Khi ánh sáng cột tinh thạch quét tới, Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc: “Đây là gì vậy?” Cậu vừa mới tỉnh lại sau cơn hôn mê, có chút ngơ ngác.

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: “Đây là pháp khí giám định tuổi đó, do một vị đại năng của ‘Tinh giới’ cung cấp, giám định tuổi dưới năm mươi tuổi, rất chuẩn.” Bắc Hà Tán Nhân lại tiếp tục giới thiệu: “Ánh sáng giám định sẽ biến ảo thành mấy loại màu sắc.

Màu đỏ thẫm là trên năm mươi tuổi...

đám lão già chúng ta đều sẽ được xếp vào màu này.

Nói chung, Ngũ phẩm Linh Hoàng, tuổi tác đều tính bằng đơn vị trăm năm.

Pháp khí này chủ yếu giám định mấy cấp độ thiên tài trẻ tuổi【dưới năm mươi tuổi】.

Màu vàng kim là độ tuổi từ 41 đến 50.

Màu xanh da trời là độ tuổi từ 31 đến 40.

Màu tím là độ tuổi từ 21 đến 30.

Cuối cùng, màu đen là dành cho các nhân vật thiên tài từ 20 tuổi trở xuống.

Màu đen lại được chia thành ba màu: đen nhạt, đen thường, đen bóng.

Tương ứng với ba độ tuổi: dưới 10 tuổi, từ 11 tuổi trở lên và từ 15 tuổi trở lên." "Tôi không thích cái pháp khí này." Lệ Chi tiên tử thở dài nói: "Tuổi của phụ nữ là bí mật mà." "Tu sĩ chúng ta, không câu nệ tiểu tiết.

Tuổi tác gì đó, đối với chúng ta chẳng có ý nghĩa gì.

Hơn nữa, dù sao trên năm mươi tuổi đều là ánh sáng đỏ, mọi người cũng không đoán ra được tuổi đâu." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

"Tam Lãng đại thúc, chào ngài." Lệ Chi tiên tử nói.

Diệt Phượng công tử lắc lắc ngón tay với Tam Lãng: "Tam Lãng huynh, huynh quá ngây thơ rồi.

Đối với phụ nữ mà nói, sau ba mươi tuổi, tuổi tác đều là bí mật cả." "Hai mươi, sau hai mươi tuổi, tôi đã không muốn nói tuổi với người khác nữa rồi." Giọng của Đông Phương Lục tiên tử từ bàn bên cạnh truyền đến.

Bắc Hà Tán Nhân: "......" Tuổi thọ của tu sĩ rất dài, Ngũ phẩm Linh Hoàng kém nhất cũng có thể sống đến hơn nghìn năm.

Nếu tính theo tỉ lệ, 20 tuổi cũng chỉ tương đương với một đứa trẻ

2 tuổi thôi nhỉ?

“À đúng rồi!” Tống Thư Hàng nhìn thấy một chỗ trống khác bên cạnh mình, liền chuyển Tô Thị A Thập Lục từ thế giới hạch tâm ra.

A Thập Lục cũng có thiệp mời của Thực Tiên Yến, vị trí này vốn dĩ là dành cho A Thập Lục.

Nhưng khi A Thập Lục ra ngoài, vẫn chưa tỉnh lại.

Bạch Long tỷ tỷ nhẹ nhàng quấn lấy Thập Lục, đặt cô vào tư thế nằm ngủ trên bàn.

“Tính thời gian thì, Thập Lục đáng lẽ phải tỉnh lại rồi chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu: “Nó hiện đang ở trạng thái có thể tỉnh lại bất cứ lúc nào, nhưng cũng có thể sẽ tiếp tục ngủ say.” “Có lẽ hương vị của Thực Tiên Yến có thể khiến em ấy tỉnh lại.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Bắc Hà Tán Nhân lấy ra một cuốn sổ nhỏ xem xét, sau đó gật đầu, thầm nghĩ: “Phi Thăng tiên tử bên cạnh là tiên tử của đảo Linh Vũ Điệp, vậy vị tiên tử có sừng rồng này chính là hậu bối của A Thất?” Theo ký ức, trên bàn của mình, những người dưới năm mươi tuổi cũng chỉ có hai người họ thôi nhỉ.

Hai vị thiếu nữ đều là thiên tài trẻ tuổi đã đạt đến cảnh giới Tứ phẩm, sóng sau xô sóng trước, những con sóng trước như họ áp lực rất lớn.

Cột sáng tinh thạch quét qua người mọi người.

Trên người Hoàng Sơn tiền bối, Lệ Chi tiên tử, Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Diệt Phượng công tử năm vị tiền bối, lần lượt sáng lên màu đỏ thẫm.

Tiếp theo là Vô Danh cư sĩ, màu sắc trên người ngài ấy liên tục thay đổi... dường như không thể xác định được tuổi của ngài ấy.

Chương 1605

Một lúc lâu sau mới chuyển thành màu đỏ thẫm.

Tiếp theo là Bạch tiền bối, trên đầu ngài ấy xuất hiện một dải cầu vồng xinh đẹp.

Bạch tiền bối đưa tay chọc chọc vào dải cầu vồng trên đầu mình, sau đó màu sắc của cầu vồng mới chuyển thành màu đỏ thẫm.

Bắc Hà Tán Nhân: “......” Ánh sáng tiếp tục di chuyển, rơi xuống người Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục.

Trên người hai người đều hiện lên màu tím nhạt.

Điều này đại diện cho việc họ đang ở độ tuổi từ 21 đến 30.

“Xem ra, pháp khí giám định tuổi này tính tuổi từ lúc mới sinh.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Tuổi chính thức của cô là 25 tuổi, nhưng trạng thái của cô có chút đặc biệt.

Mẹ cô mang thai cô trong một khoảng thời gian rất dài!

Cha cô Linh Vũ Điệp Tôn Giả và mẹ cô đều là người tộc chính tông, sở dĩ mang thai lâu như vậy là do liên quan đến công pháp mà mẹ cô tu luyện.

Tuổi của Tô Thị A Thập Lục lớn hơn Vũ Nhu Tử một chút, nhưng không lớn hơn mấy tuổi.

“Xem ra ở độ tuổi 21 đến 30, ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ của chúng ta sẽ rất nổi bật.” Cuồng Đao Tam Lãng cười nói.

Tứ phẩm chưa đến 30 tuổi, đây là những nhân vật thiên tài đỉnh cao thực sự, tại Thực Tiên Yến lần này, người có thể sánh vai với họ không nhiều.

Cuối cùng, cột sáng tinh thạch rơi xuống người Tống Thư Hàng.

“Ủa?

Màu sắc đâu?” Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói.

Trên người Bá Tống Huyền Thánh không hiện ra bất kỳ màu sắc nào cả.

“Màu đen.” Lúc này, Bạch tiền bối bên cạnh đưa tay chỉ vào một lớp màu đen trên đầu Tống Thư Hàng: “Mọi người nhìn kỹ đi, ở đây có một mảng màu đen.

Chỉ là Thư Hàng bây giờ quá đen, mảng màu đen này tuy đã【đen bóng】, nhưng vẫn không đen bằng da của Thư Hàng.

Cho nên, rất dễ bị bỏ qua.” “Hiệu quả thuốc của tôi vẫn chưa hết sao?” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Hóa ra là vậy, không ngờ trên đời này còn có thứ đen hơn cả ‘đen bóng’.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả.

Nhưng cười được một nửa, hắn đột nhiên cứng đờ.

Tiếng cười khựng lại.

Hắn ngây ngốc nhìn vào chấm đen trên đầu Tống Thư Hàng, vậy mà lại cảm thấy thật chói mắt!

Rõ ràng là màu đen, tại sao lại chói mắt như vậy?

Không chỉ Cuồng Đao Tam Lãng, gần như toàn bộ hội trường ‘Thực Tiên Yến’ mọi người, ánh mắt đều đổ dồn vào đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Thật sự là màu đen?

Nhiều người không khỏi dụi mắt, nhìn kỹ lại... vẫn là màu đen không sai.

Chết tiệt, đừng nói với tôi Bá Tống Huyền Thánh chỉ mới khoảng 20 tuổi?

“Cột tinh thạch có vấn đề rồi phải không?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đen bóng, tương ứng với độ tuổi từ 15 trở lên, dưới 20 tuổi.

Bá Tống Huyền Thánh tuyệt đối không thể nào chưa đến 21 tuổi!

Tống Thư Hàng mỉm cười, đứng dậy ôm quyền hành lễ với tất cả đạo hữu của Thực Tiên Yến.

Mà ngay lúc này, Thánh Ma song ấn sau lưng Tống Thư Hàng hiện lên.

Trong những dịp chính thức như thế này, chúng sẽ chủ động giúp chủ nhân thể hiện sự tồn tại, tăng cường khí thế của chủ nhân.

Vũ Nhu Tử khẽ nói với Tống Thư Hàng: “Hi hi hi, Tống tiền bối, anh bây giờ thật có khí thế.

Khi em thấy anh ôm quyền hành lễ, trong đầu em liền hiện ra một câu thoại như thế này: 【Tại hạ Bá Tống, tuổi mười tám, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi tới đánh ta đi?】” Tống Thư Hàng: “......” Đây là câu thoại lộn xộn gì vậy?

Đúng lúc trong đầu cậu vô thức ‘lướt’ qua câu thoại này, song ấn sau lưng cậu chủ động tạo thế cho chủ nhân.

Bá Tống Thánh Ấn phát ra một giọng nói uy nghiêm, Thánh Ấn truyền âm: “Tại hạ Bá Tống, tuổi mười tám, xin chỉ giáo nhiều hơn.” Bá Nho Ma Ấn cũng phát ra một giọng nói mang theo hiệu ứng kinh khủng: “Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi tới đánh ta đi?” Tất cả mọi người trong hội trường Thực Tiên Yến đều ngây người.

Tống Thư Hàng: “......” Giây phút này, cậu chỉ muốn đào một cái lỗ trên đất để chôn sống Thánh Ma song ấn.

Với câu thoại ngứa đòn như vậy, cậu cảm thấy hôm nay mình có thể sẽ chết đột ngột ~ Vũ Nhu Tử trợn to mắt: “Là lỗi của em sao?

Tống tiền bối?” Cô chỉ muốn làm cho không khí thêm sôi động, nói đùa một câu.

Hơn nữa cô chỉ nói nhỏ với Tống tiền bối, không ngờ lại bị Thánh Ma lưỡng ấn khuếch đại ra ngoài.

“Cột tinh thạch hỏng rồi sao?” Một vị trưởng lão của ‘Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông’ phụ trách Thực Tiên Yến lần này vội vàng đứng dậy, đi về phía cột tinh thạch, xem xem pháp khí này có phải đã xảy ra vấn đề hay không.

Cùng lúc đó, các tu sĩ từ 15 đến 20 tuổi tại Thực Tiên Yến bất giác run lên.

Nếu theo kết quả giám định của ‘cột tinh thạch’ này, chẳng phải họ sẽ phải đối đầu trực diện với Bá Tống Huyền Thánh sao?

Bá Tống Huyền Thánh, một ngón tay là có thể bóp chết họ rồi.

Hơn nữa, ai dám chiến đấu với Bá Tống Huyền Thánh chứ?

Chẳng phải gần đây thuốc tránh thai ở chư thiên vạn giới đã bán cháy hàng rồi sao?

Không thể chọc vào, không thể chọc vào đâu.

Chúng ta sẵn sàng thừa nhận, Bá Tống tiền bối là vương giả của nhóm tuổi 20!

“Bá Tống đạo hữu, ngươi thật là một kẻ tinh ranh.” Yêu Mộng Chân Quân che miệng cười khúc khích: “Đừng đùa nữa, ngươi không thấy mấy đứa nhỏ sắp bị ngươi dọa khóc rồi sao?” “Không ngờ tính cách của Bá Tống đạo hữu cũng thú vị như vậy, được rồi, đừng dọa lũ trẻ.

Lão phu từ Tinh giới đặc biệt quay về, chính là để chiêm ngưỡng phong thái của Thiên Niên Đệ Nhất Thánh.” Một vị Thánh Quân lão làng cười nói.

Đông Qua Thánh Quân: “Bá Tống Huyền Thánh, lát nữa tại Thực Tiên Yến, ngươi và ta tất có một trận chiến!” Thanh Loan Thánh Quân nhìn Tống Thư Hàng một cái, khẽ cúi đầu, hai má ửng lên một màu hồng nhạt.

Tất cả các Bát phẩm Huyền Thánh có mặt đều cho rằng Tống Thư Hàng đang đùa với mọi người.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tôi cũng là một đứa trẻ mà!

Tôi năm nay mới mười tám tuổi, tuổi mụ cũng mới hai mươi.

Tôi cũng là ‘mấy đứa nhỏ’ trong miệng các vị mà. [Hay là, nhân lúc ấn tượng của mọi người về mình là ‘người vô hình’, đến lúc đó lén lút trà trộn vào nhóm tuổi 20.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ở cùng với các Bát phẩm Huyền Thánh, áp lực như núi.

Cậu phải nhờ đến ‘Xích Tiêu Kiếm tiền bối’ mới có thể xoay xở với các Bát phẩm Huyền Thánh.

Còn nếu trà trộn vào nhóm tuổi 20, cậu có thể áp đảo toàn trường, nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi.

Lúc này, Bạch tiền bối đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, thời buổi này càng nói thật, càng không ai tin.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Buồn đến sắp khóc.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử vẫn còn nhớ cậu, biết tuổi thật của cậu.

“Thôi đi, thực ra bây giờ cậu chạy đến nhóm tuổi 20, quả thực có chút bắt nạt mấy đứa nhỏ rồi.” Bạch tiền bối nói.

Nhóm tuổi dưới 20, đa số đều ở cảnh giới Nhị phẩm.

Một mình Tống Thư Hàng đã có thể đánh bại tất cả rồi.

Ánh sáng cột tinh thạch tiếp tục lan rộng.

Cùng lúc đó, một nhóm thiếu nữ xuất hiện.

Tay họ mỗi người cầm một ấm tiên trà, dâng lên mỗi bàn.

Thực Tiên Yến, chính thức khai tiệc.

Các thiếu nữ dâng trà đều là tiên trù đang tu luyện dưới trướng Biệt Tuyết tiên cơ ở đô thị.

Tại những tiên yến quan trọng như Thực Tiên Yến, họ cũng sẽ đảm nhận nhiệm vụ bưng trà rót nước, dọn món.

Bởi vì có một số 'tiên hào' yêu cầu kỹ thuật dọn món đặc biệt, từ lúc dọn món, mở nắp cho đến thêm gia vị đều rất cầu kỳ.

Những nhiệm vụ như vậy cũng chỉ có thể giao cho họ.

Lúc này, một thiếu nữ tóc ngắn vỗ tay, lên tiếng: "Tiên cơ có lời, nếu các vị tiền bối và đạo hữu thật sự muốn tỉ thí tại Thực Tiên Yến... tiên cơ sẽ cung cấp thêm vài món tiên hào làm phần thưởng." "Ồ?

Thưởng thế nào?" Cuồng Đao Tam Lãng hứng thú. "Trong nhóm tuổi 20, ba tiểu nhóm dưới 10 tuổi, dưới 15 tuổi và dưới 20 tuổi, người chiến thắng đều sẽ nhận được một món tiên hào giúp tăng cường hồi phục linh lực, hiệu quả cường hóa của món ăn có thể kéo dài khoảng một năm.

Sau đó, nhóm dưới 20 tuổi sẽ tổ chức một trận hỗn chiến, người chiến thắng có thể nhận được món tiên hào đầu cá 【Dực Vương Kình】 do tiên cơ đặc chế." Thiếu nữ tóc ngắn mỉm cười đáp. "Dực Vương Kình?

Chính là con hung thú trốn thoát rồi lại bị bắt về trước đó sao?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Cô có ấn tượng với con hung thú này, ban đầu cô còn tưởng mình và Tống Thư Hàng trên đường đến Thực Tiên Yến sẽ gặp phải nó.

Nhưng không ngờ, họ còn chưa xuất phát thì hung thú đã bị 'Thanh Vân đạo quân' bắt về rồi.

Con hung thú này không phải rất lợi hại sao?

Đầu cá của nó chắc chắn cũng rất lớn nhỉ?

Trực tiếp tặng cho tu sĩ dưới 20 tuổi, những người chỉ mới Nhị phẩm, liệu có chịu nổi không?

Sẽ không bị linh lực của tiên hào làm cho nổ tung chứ.

Không chỉ Vũ Nhu Tử, các tu sĩ khác có mặt cũng có nghi ngờ tương tự.

Chương 1606

"Tiên cơ có nhắc qua, sau khi Dực Vương Kình bị đưa về, không biết vì sao, năng lượng trong cơ thể nó thất thoát rất nhiều, hình thể cũng co rút dữ dội, cuối cùng thu nhỏ lại bằng một con cá chép bình thường.

Tiên cơ đã dùng dược liệu dự phòng để thay thế Dực Vương Kình này...

Cho nên phần đầu cá 'Dực Vương Kình' này, chỉ có thể dùng như một món ngon vật lạ bình thường thôi." Thiếu nữ tóc ngắn tiếc nuối nói.

Dực Vương Kình vốn là món ăn đặc chế trong Thực Tiên Yến, nhưng hiện tại, hiệu quả của nó đã giảm xuống ngang với cấp bậc 'Tiên Trân Yến' mà Biệt Tuyết tiên cơ thường ngày chế biến.

Vì vậy, Biệt Tuyết tiên cơ dứt khoát lôi thứ này ra làm phần thưởng tặng đi. "Hử?" Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng chợt động: "Tình tiết này phát triển quen thuộc quá... có khi nào giá trị dinh dưỡng của Dực Vương Kình này cô đọng lại ở một bộ phận nào đó trên cơ thể, đến Biệt Tuyết tiên cơ cũng không cảm ứng được.

Cuối cùng, một thiếu niên hoặc thiếu nữ may mắn nào đó, giành được chiến thắng 'nhóm tuổi 20', sau khi ăn đầu cá này, đột nhiên công lực đại tăng, nhận được truyền thừa thần bí, bước lên đỉnh cao cuộc đời?" "Tống tiền bối, mô-típ anh nói cũ quá rồi.

Hơn nữa, tình tiết kiểu này quá ly kỳ, cho người ta cảm giác không chân thật, nên bây giờ không còn thịnh hành nữa." Vũ Nhu Tử phun tào. "Ừm, nhưng mà... chuyện như vậy trước đây ta thật sự từng gặp qua." Lệ Chi tiên tử đột nhiên nói: "Có một lần ta đột nhiên đói bụng, liền tùy tiện tìm một tửu lầu ven đường ăn một bữa.

Sau đó phát hiện, trong bụng con cá kho tàu mà tửu lầu dọn lên lại ẩn chứa linh lực khổng lồ.

Ăn xong bữa cơm đó, ta liền thuận lợi tấn cấp một tiểu cảnh giới." Vũ Nhu Tử trừng lớn mắt. "Ta cũng từng gặp chuyện tương tự." Bạch tiền bối bưng chén trà, khẽ nhấp một ngụm: "Nhớ là đã gặp phải chuyện tương tự khoảng mười mấy lần." Tống Thư Hàng: "..." Cuồng Đao Tam Lãng: "Ta thì không phải đến tửu lầu, mà có một lần tự mình đi câu cá lại câu được một con tôm hùm rồng, liền mang về luộc ăn.

Không ngờ trong con tôm hùm rồng trông bình thường ấy, lại ẩn chứa linh lực khổng lồ, sau đó mấy tháng ta tu luyện đều làm ít công to." Vũ Nhu Tử + Tống Thư Hàng: "..." Hoàng Sơn tiền bối khẽ cười: "Ta cũng từng gặp vài lần, một số thiên tài địa bảo có tính ẩn giấu, không ăn vào thì sẽ không nhận ra sự đặc biệt của chúng." Không chỉ Hoàng Sơn tiền bối, Diệt Phượng công tử, Đông Phương Lục tiên tử phía sau cùng vài vị tiền bối khác, đều cho biết đã từng trải qua chuyện tương tự.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Đôi khi, hiện thực còn ly kỳ hơn cả câu chuyện." Vũ Nhu Tử cũng nhìn trời: "Em cũng có cảm giác này." Dù sao nghe một vòng, các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', gần như đều đã trải qua chuyện tương tự.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử chưa từng có kỳ ngộ này, đều ngại không dám nói chuyện với các tiền bối. ... "Vậy hay là nhân lúc trước khi món đầu tiên được dọn lên, cứ để đám nhóc nhóm tuổi 20 tỉ thí một trận trước đi?" Một vị Tôn giả của Chư thiên vạn giới đề nghị.

Đề nghị của vị Tôn giả này được mọi người đồng tình.

Trước khi dọn món, mọi người cũng đang rảnh rỗi, vừa hay để đám trẻ tỉ thí một phen, xem xem thế hệ 'trẻ tuổi' lần này ai là người xuất sắc nhất.

Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông là đơn vị tổ chức Thực Tiên Yến lần này, sớm đã có chuẩn bị.

Ở chính giữa hội trường Thực Tiên Yến, có một võ đài khổng lồ, có thể tiến hành các trận quyết đấu nhỏ.

Trên võ đài, còn có một không gian chiến đấu độc lập, lớn hơn, có thể tiến hành hỗn chiến quy mô lớn.

Trên võ đài có đủ loại kết giới đại trận phòng ngự.

Đám nhóc Nhị phẩm có thể thoải mái ra tay chiến đấu trên đó, không cần lo lắng phá hoại địa điểm. ...

Đầu tiên lên đài là nhóm dưới 10 tuổi.

Đều là những đứa trẻ trông rất đáng yêu, tu sĩ ở độ tuổi này mới tiếp xúc với tu luyện được vài năm.

Thêm vào đó tuổi còn nhỏ, cho dù là đệ tử thiên tài, phần lớn cũng chỉ đang ở cảnh giới Nhất phẩm đệ ngũ khiếu 'Khẩu Khiếu'.

Một số ít đang ở cảnh giới 'Dược Long Môn'. "Mới chưa đến mười tuổi đã là cảnh giới Dược Long Môn, gần đây linh lực trời đất có dấu hiệu hồi phục, khoảng cách giữa thiên tài và tu sĩ bình thường ngày càng trở nên rõ rệt." Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

Đệ tử thiên tài có đủ linh lực hỗ trợ, dưới tác dụng của thiên phú mạnh mẽ, họ sẽ bỏ xa các tu sĩ bình thường.

Trong nhóm dưới 10 tuổi, Tống Thư Hàng không quen biết ai cả.

Trong số các tu sĩ cậu quen, dưới mười tuổi chỉ có Tiểu Quả Quả và Chúc la lỵ, nhưng hai đứa nhóc này không tham gia Thực Tiên Yến lần này.

Tu luyện giả cảnh giới Nhất phẩm, thi triển đều chỉ là công pháp luyện thể cơ bản, pháp thuật nắm giữ cũng rất yếu, còn không uy lực bằng quyền cước đao kiếm.

Hầu hết các tiền bối có mặt bắt đầu bàn tán sôi nổi.

Ví dụ như khen ngợi nền tảng của đệ tử nào đó vững chắc, hay khen ngợi đệ tử nào đó xuất sắc, mới tu luyện ba năm đã ở cảnh giới Dược Long Môn.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không chen miệng vào được.

Ai có công pháp cơ bản vững chắc, cậu còn có thể nhìn ra một chút.

Nhưng tu luyện mấy năm đạt đến cảnh giới Dược Long Môn mới tính là xuất sắc, cậu hoàn toàn không có khái niệm.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng xem rất chăm chú, bên tai ghi nhớ hết tất cả bình luận của các tiền bối.

Tống Thư Hàng hiện tại có một mục tiêu.

Cậu muốn giống như 'Thất Tu Thánh Quân', trở thành một tu sĩ có kiến thức uyên bác.

Tương lai, khi cậu thật sự bước vào cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, nếu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có thành viên mới gia nhập, cậu có thể đáng tin cậy như Thất Tu tiền bối, giải đáp các vấn đề về tu luyện cho người mới.

Nghĩ thôi đã thấy đặc biệt ra oai rồi.

Ma mới không thể mãi mãi là ma mới...

Sẽ có một ngày, ma mới cũng sẽ già đi, biến thành lão làng.

Đây là quy luật của thời gian.

Tống Thư Hàng tự nhiên cũng không thể tránh khỏi.

Sẽ có một ngày, cậu cũng sẽ trở thành tiền bối đức cao vọng trọng trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'...

Cậu tin chắc vào điều này.

Tống Thư Hàng chống hai tay lên cằm, quan sát trận đấu của nhóm tuổi dưới 10, vểnh tai lắng nghe các tiền bối bên cạnh giảng giải và bình luận về những trận đấu này.

Những hình ảnh và lời giảng giải này, đều sẽ trở thành 'tài sản kinh nghiệm' quý báu nhất của Tống Thư Hàng, ít nhất là cậu tự cho là vậy.

Lúc này, Vũ Nhu Tử bên cạnh hạ giọng nói: "Trận đấu của cảnh giới Nhất phẩm yếu quá, sơ hở cũng nhiều nữa." Cô có gia học uyên thâm, cộng thêm hiện tại cô đã là cảnh giới Tứ phẩm.

Trong mắt cô, các thiếu niên thiếu nữ trên võ đài, mỗi một chiêu mỗi một thức cô đều có thể tìm ra hơn mười chỗ sơ hở.

Mỗi một chỗ, đều là sơ hở chí mạng. "Nhưng với trình độ Nhất phẩm mà nói, họ đã làm rất tốt rồi.

Đám nhóc trên võ đài, phần lớn chỉ mới tu luyện hai ba năm, có biểu hiện như vậy, đã không hổ danh thiên tài." Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng tiếp lời: "Đặc biệt là mấy đứa nhóc sắp gần mười tuổi kia, đều đã có tu vi Dược Long Môn.

Nếu có thể đột phá đến Nhị phẩm trước mười tuổi, thì tiền đồ không thể lường được." "Bốn năm năm đột phá đến Nhị phẩm, đã là thiên tài tiền đồ vô hạn rồi sao?" Tống Thư Hàng tò mò và khiêm tốn cầu giáo.

Cậu thật sự không có khái niệm về chuyện này...

Dù sao những nhân vật đột phá 'Nhị phẩm' mà cậu tiếp xúc có hơi đặc biệt.

Ví dụ như Thậm Điếu Thánh Nhân, lại ví dụ như Thiên Đế chỉ yếu hơn Thậm Điếu Thánh Nhân một chút.

Thời gian đột phá Nhị phẩm của hai người này, đều được tính bằng 'ngày'.

Thậm Điếu Thánh Nhân dùng 15 ngày, Thiên Đế dùng 20 ngày. "Chắc chắn rồi, dù sao mọi người đều biết, cảnh giới Nhị phẩm Dược Long Môn không dễ vượt qua như vậy.

Trong truyền thuyết, những người dùng vài tháng để đột phá cảnh giới 'Nhị phẩm', đều là yêu nghiệt quái vật." Cuồng Đao Tam Lãng bổ sung.

Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng.

Vũ Nhu Tử bên cạnh nghe vậy, hai tay chống cằm, đôi mắt sáng ngời nhìn Tống Thư Hàng, cười duyên dáng.

Tống Thư Hàng bị nhìn đến mức ngại ngùng, cậu lập tức mạnh mẽ chuyển chủ đề: "Thì ra là vậy, nói như thế, Tiểu Quả Quả cũng rất giỏi.

Con bé mới sáu tuổi, đã mở đệ tứ khiếu Nhĩ Khiếu.

Trước mười tuổi thật sự có hy vọng đột phá đến cảnh giới Nhị phẩm." "Bá Tống đạo hữu cũng biết Tiểu Quả Quả, đó là bảo bối của Thông Huyền đại sư đấy.

Nếu Thực Tiên Yến lần sau tổ chức trong vòng bốn năm, nói không chừng lần sau Thông Huyền đại sư sẽ đưa con bé tham gia." Diệt Phượng công tử nói.

Chủ đề thành công được chuyển sang 'Quả Quả của Tự Thiên Nhai Vân Du' cũng như một số hậu bối thiên tài trong môn phái của các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Rất nhanh... cuộc tỉ thí của nhóm tuổi dưới 10 đã kết thúc.

Số lượng đám nhóc ở độ tuổi này không nhiều.

Rất nhiều đứa trẻ ở độ tuổi này, giống như Tiểu Quả Quả, bị trưởng bối trong nhà giấu kỹ ở nhà, nín một hơi để đột phá cảnh giới Nhị phẩm.

Cuối cùng, người giành chiến thắng trong nhóm không phải là tu luyện giả hệ tu chân, mà là một đứa trẻ đến từ các giới khác trong Chư thiên vạn giới.

Đứa trẻ đó mới chỉ mở đệ ngũ khiếu, còn cách Dược Long Môn một đoạn.

Nhưng thành viên của giới này bẩm sinh thể chất cường đại, vượt xa nhân loại.

Ở cảnh giới Nhất phẩm, chiến đấu cơ bản dựa vào 'công pháp luyện thể', chủng tộc có thể chất bẩm sinh mạnh mẽ quá chiếm ưu thế.

Cho nên cảnh giới của nó không phải cao nhất, nhưng lại dựa vào nhục thân cường hãn để giành chiến thắng. "Thiên phú nhục thân cũng là một phần thực lực, không thể không nói ở cảnh giới Nhất phẩm, những người có nhục thân cường đại chiếm được lợi thế lớn." Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

Nhục thân càng mạnh, khí huyết càng dồi dào, ở cảnh giới Nhất phẩm có thể ngưng tụ ra lực khí huyết càng mạnh, đột phá khiếu huyệt tự nhiên cũng dễ dàng hơn.

Trong lúc võ đài bắt đầu lại, các thiếu nữ dâng trà trước đó lại lần lượt xuất hiện, mang từng đĩa đồ nguội tinh xảo lên bàn.

Mỗi món đồ nguội đều do Biệt Tuyết tiên cơ tự tay chế biến, mỗi bàn mười món, sơn hào hải vị, trên trời bay, dưới đất chạy, trong nước bơi, thậm chí là nguyên liệu từ các giới khác của Chư thiên vạn giới, đều có đủ.

Bình thường, các bàn khác đều là mười đĩa nhỏ... nhưng bàn của Tống Thư Hàng lại có đến hai mươi món đồ nguội.

Trong đó, có hơn mười đĩa nhỏ, xếp san sát trước mặt Bạch tiền bối.

Biệt Tuyết tiên cơ quang minh chính đại ưu ái riêng cho Bạch tiền bối. "Đây là phần tiên cơ đặc biệt chuẩn bị cho Bạch Thánh, chỉ hợp khẩu vị của Bạch Thánh, hy vọng Bạch Thánh ngài sẽ thích." Thiếu nữ tóc ngắn dọn món cười khúc khích nói.

Thực Tiên Yến lần này, ý chí chiến đấu của tiên cơ dâng cao chưa từng có.

Chương 1607

Cô đã thề sẽ chinh phục được dạ dày của Bạch Thánh trong Thực Tiên Yến lần này, từ đó chiếm được trái tim của ngài ấy. "Vậy, ta không khách sáo nhé?" Bạch tiền bối nói. "Mời Bạch tiền bối cứ tự nhiên thưởng thức." Thiếu nữ tóc ngắn che miệng cười khẽ, lặng lẽ rời đi. "Thật ra như vậy ta ngại lắm." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nói: "Vậy Bạch tiền bối ngài chia cho chúng tôi một ít, chúng tôi có thể chia sẻ giúp ngài...

ơ?" Nói được nửa câu, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh buốt, không khỏi rùng mình.

Cậu bất giác sờ vào eo mình.

Cảm giác như trong khoảnh khắc, có một ánh mắt hung tợn khóa chặt vào eo cậu.

Cái eo của cậu bị dọa sợ, run lẩy bẩy.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Không thể không hiểu, nếu không, nói không chừng trên Thực Tiên Yến lần này sẽ có thêm một món tên là 'eo nướng Bá Tống Huyền Thánh'.

Đừng nghi ngờ tài nấu nướng của Biệt Tuyết tiên cơ, cô là một trong số ít những tiên trù còn lại trong giới tu chân hiện nay có thể chế biến 'dược liệu Bát phẩm Huyền Thánh' đấy!

Bát phẩm Kình Thánh cô còn xử lý được, huống chi là Tống Thư Hàng, một Bát phẩm giả. "Ngươi muốn?

Vậy chia cho ngươi một ít?" Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng liều mạng lắc đầu, lanh trí nói: "Không không không, tôi cảm thấy tôi vẫn nên để dành bụng để ăn những món thịnh soạn hơn phía sau.

Đồ nguội khai vị là đủ rồi, Thực Tiên Yến chứ đâu phải yến tiệc đồ nguội." Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy ánh mắt nhìn chằm chằm vào eo mình đã trở nên dịu dàng hơn.

Dựa vào phản ứng lanh trí vừa rồi của cậu, nói không chừng trong Thực Tiên Yến sắp tới, cậu cũng có thể được thêm một cái đùi gà? ...

Sau khi trận đấu trên võ đài của nhóm tuổi dưới 10 kết thúc, là nhóm tuổi dưới 15.

Trong nhóm tuổi này, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng phát hiện một người quen.

Hậu bối của môn phái Lệ Chi tiên tử, Thi La lỵ.

Thi vừa mới tròn 11 tuổi mấy ngày trước.

Tháng trước, dưới sự giới thiệu của Lệ Chi tiên tử, cô bé đã chuyển đến thành phố Đại học Giang Nam và sống cùng Tống Thư Hàng một thời gian.

Không lâu sau, cô bé đã thành công tấn thăng đến cảnh giới Nhị phẩm.

Khi tấn thăng cảnh giới Nhị phẩm, cô bé mới chỉ 10 tuổi, chính là thiên tài 'tiền đồ vô hạn' trong miệng Tam Lãng tiền bối.

Nếu Thực Tiên Yến khai mạc sớm hơn nửa tháng, cô bé vừa hay có thể tham gia nhóm tuổi dưới 10, với cảnh giới Nhị phẩm đủ để nghiền ép cả nhóm tuổi. "Thi nha đầu, cố lên!" Hiếm khi gặp được người quen, Tống Thư Hàng vẫy tay về phía Thi La lỵ, cổ vũ.

Thi La lỵ nhìn Tống Thư Hàng, một lúc sau, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé trở nên tái nhợt.

Không chỉ Thi, đối thủ của cô bé sắc mặt cũng có chút trắng bệch.

Bá Nho Huyền Ma hình như quen biết thiếu nữ này?

Vậy nếu mình đánh thắng, liệu có bị Bá Nho Huyền Ma ngầm báo thù không?

Kết quả...

Thi La lỵ lên đài không lâu, liền thua trận.

Đối thủ tuy có chút e dè nên thi đấu thất thường, nhưng Thi còn thi đấu tệ hơn.

Lệ Chi tiên tử thở dài: "Bá Tống đạo hữu, ngươi dọa Thi rồi.

Vốn dĩ sau khi lên Nhị phẩm, Thi đã tu luyện bí pháp của hệ chúng ta, nếu phát huy bình thường, ít nhất cũng có thể thắng vài trận.

Haizz~" Tống Thư Hàng: "..." Cậu ngẩng đầu nhìn trời, hồi lâu không nói nên lời.

Cuối cùng, người giành chiến thắng trong nhóm tuổi 15 là một cô bé có biệt danh là 'Ngư Ngư', thuộc hệ tu chân.

Cô bé vẫn chưa chính thức xuất sư, nên chưa có đạo hiệu của riêng mình.

Cô bé này có một tay song thương thuật xuất thần nhập hóa, rất có bản lĩnh.

Hơn nữa, khi ra tay, mơ hồ mang theo một tầng biến hóa 'ý cảnh'.

Cứ đà này, cô bé chắc chắn có thể lĩnh ngộ được thương ý của riêng mình.

Tháng côn, năm đao, cả đời thương...

Cho nên, ở một mức độ nào đó, những người giỏi dùng thương đều khá bất hạnh, phải luyện cả đời mới có thể luyện đến chuyên tinh. ...

Cuối cùng trong nhóm tuổi dưới 20, Tống Thư Hàng lại nhìn thấy hai người quen.

Hai thiếu nữ tóc màu do Thanh Loan Thánh Quân mang đến, người cao hơn tên là 'Yên', người thấp hơn tên là A Lăng.

Nhìn thấy hai thiếu nữ này, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng. "Vũ Nhu Tử, cậu nói xem nếu hai thiếu nữ này gặp phải đối thủ là một con 'gà tinh', thì sẽ thế nào?

Họ có xuống tay được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trong khu vực mà hai thiếu nữ sinh sống, gà con dường như là một loài chim thánh?

Vậy hai người họ đối với yêu tu luyện từ gà con, có thể xuống tay được không?

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lúc rồi nói: "Nếu em là họ, nói không chừng sẽ bắt con gà con đó đi làm thú cưng?" Tống Thư Hàng: "..." Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai thiếu nữ này không hổ là 'truyền nhân Huyền Thánh', người thấp hơn vừa mới qua giai đoạn 15 tuổi không lâu, đã đạt đến cảnh giới Nhị phẩm đệ tứ đan điền 'Long Khu đan điền'.

Còn người cao hơn, lớn tuổi hơn một chút, lúc này đã ở đỉnh phong Nhị phẩm 'Long Giác đan điền', cách cảnh giới Tam phẩm đã không còn xa.

Phải biết họ là thú tu của 'Thú Giới', cường độ nhục thân của họ mạnh hơn nhân loại, nhưng sau Nhị phẩm, tốc độ tấn cấp của họ lại yếu hơn tu sĩ nhân loại một chút.

Cuối cùng, thiếu nữ cao hơn 'Yên' dựa vào bí pháp, giành được chiến thắng của nhóm tuổi 20. "Hì, món tiên hào đầu cá 'Dực Vương Kình' tiếp theo, mình nhất định phải giành được." Yên lau mồ hôi trên trán, vẻ mặt hưng phấn. "Tiếc quá, nếu Tống tiền bối mà lên, đảm bảo không có đối thủ nào chịu nổi một chiêu." Vũ Nhu Tử khẽ nói.

Tống Thư Hàng thở dài: "Thôi bỏ đi, đừng bắt nạt người ta quá." Cậu lại nhìn Thi La lỵ ở cách đó không xa, cô bé đang hờn dỗi.

Cô bé vốn nghĩ mình ở 'Thực Tiên Yến' ít nhất cũng có thể thắng được vài trận. *Tâm lý vẫn chưa vững vàng.* Thi thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng cảm thấy có chút áy náy, sớm biết cậu không cổ vũ cho Thi, thì đã không làm phiền đến sự phát huy của cô bé rồi.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trận hỗn chiến của nhóm tuổi dưới 20 bắt đầu.

Tất cả những đứa trẻ dưới hai mươi tuổi đều bị kéo vào 'không gian chiến đấu'.

Tất cả!

Nói cách khác, Bá Tống Huyền Thánh mười tám tuổi xuân, cũng bị kéo vào không gian chiến đấu. "Hả?

Tống tiền bối cũng bị kéo vào rồi?" Vũ Nhu Tử kinh ngạc.

Cùng Bá Tống tiền bối đi vào, còn có 'cái chăn' mà anh ấy vẫn luôn để bên cạnh, chính là cái chăn mua từ tiền bối 【Cái Gì Cũng Bán Được】.

Vừa rồi trước khi Tống Thư Hàng biến mất, đã vơ tay loạn xạ, một phát liền mang theo cái chăn này đi. "Thư Hàng bị chuyển đến không gian chiến đấu rồi." Bạch tiền bối nói.

Đây là thủ đoạn không gian của Cửu phẩm Kiếp Tiên, là pháp thuật đi kèm với cột tinh thạch giám định tuổi của tu sĩ.

Sau khi được cột tinh thạch đo tuổi, tất cả thành viên của nhóm tuổi hai mươi, đều bị kéo vào không gian chiến đấu.

Vì là thủ đoạn của Kiếp Tiên, nên về cơ bản sẽ không xảy ra hiện tượng 'bắt nhầm'.

Trừ phi, là có cường giả cấp Kiếp Tiên trở lên ra tay can thiệp.

Dù cho mọi người ở Thực Tiên Yến đều không tin Bá Tống Huyền Thánh mới mười tám tuổi... nhưng Bá Tống mười tám tuổi là sự thật.

Ánh mắt Vũ Nhu Tử lập tức chuyển sang màn hình chiếu của 'không gian chiến đấu'.

Tống tiền bối bị cuốn vào không gian chiến đấu sẽ làm gì?

Anh ấy sẽ chọn cách bắt nạt đám nhóc Nhị phẩm dưới 20 tuổi?

Hay sẽ có lựa chọn nào thú vị hơn? ...

Trong không gian chiến đấu.

Tất cả thành viên dưới hai mươi tuổi đều bị bắt vào không gian chiến đấu trong tình trạng không hề chuẩn bị, vì vậy trong không gian trở nên hỗn loạn.

Hỗn loạn dẫn đến hỗn chiến.

Có người bất giác ra tay tấn công, có người phòng ngự, có người co thành một cục, có người hét toáng lên, có người còn đang ngơ ngác thì đã bị người khác đánh ngã xuống đất.

Chỉ trong hơn năm giây, đã có một nửa số tiểu tu sĩ bị loại khỏi không gian chiến đấu.

Những người bị loại, phần lớn đều là tu sĩ Nhất phẩm.

Chức năng 【Loại khỏi sàn đấu】, là cơ chế bảo vệ của 'không gian chiến đấu bí cảnh'.

Trước khi trận hỗn chiến trong không gian chiến đấu bắt đầu, trên người mỗi một người tham gia bị cuốn vào, đều được gắn một tấm phòng ngự phù văn.

Đạo phòng ngự phù văn này, sẽ hình thành một lớp phòng ngự cấp Nhị phẩm trong cơ thể tu sĩ.

Khi đạo phòng ngự 'trong cơ thể' cấp Nhị phẩm này vỡ nát, tuyển thủ tham gia coi như thất bại, mất tư cách.

Đồng thời, khoảnh khắc phòng ngự phù văn cấp Nhị phẩm vỡ nát, tu sĩ tham gia sẽ bị loại khỏi không gian chiến đấu.

Chương 1608

Phương án này có thể đảm bảo những tiểu tu sĩ bị kéo vào không gian sẽ không bị thương nặng đến tính mạng, nhiều nhất chỉ bị thương ngoài da.

Lý do giấu 'cơ chế phòng ngự" trong cơ thể tu sĩ, chủ yếu là để đảm bảo sự công bằng của trận hỗn chiến hết mức có thể.

Khách mời của Thực Tiên Yến lần này đến từ Chư thiên vạn giới, có không ít tu luyện giả ngoại giới đi theo con đường thể tu, thể chất của họ cường đại, phòng ngự kinh người, bản thân phòng ngự của họ đã mạnh hơn lớp phòng ngự phù văn cấp Nhị phẩm này.

Sau khi một lượng lớn tu sĩ cấp thấp bị loại ra ngoài, không gian quyết chiến trở nên trống trải, sự hỗn loạn tạm dừng.

Thi La lỵ bày ra tư thế phòng ngự, cảnh giác lùi lại.

Thực lực của cô bé là vừa mới vào cảnh giới Nhị phẩm, trong số các tu sĩ hỗn chiến, thuộc tầng lớp trung bình thấp.

Nếu không phải vận may tốt, cô bé đã bị loại ngay từ đợt đầu tiên rồi. *"Tuy biết mình không thể giành chiến thắng trong trận hỗn chiến, nhưng mình không muốn bị loại sớm như vậy."* Thi thầm nghĩ.

Trận đấu trên võ đài trước đó, cô bé đã thi đấu thất thường.

Vì vậy, cô bé muốn chứng thực bí thuật tu luyện của mình trong trận hỗn chiến!

Thi phát huy tinh thần lực đến cực hạn, thông qua bí pháp cảm ứng nhất cử nhất động của các tu sĩ xung quanh, đồng thời từ từ lùi lại.

Lùi mãi lùi mãi, đột nhiên, chân cô bé va vào một người. *Không ổn, phía sau có mai phục!* Thi trong lòng kinh hãi.

Đối phương lại có thể hoàn toàn tránh được cảm ứng tinh thần của mình, lặng lẽ ẩn nấp sau lưng mình mà không bị phát hiện.

Thực lực đối phương e rằng vượt xa mình!

Thi trong lòng không cam tâm, nhưng cô bé không bỏ cuộc.

Cô bé không thèm nhìn, một chân mạnh mẽ quét ra sau.

Lúc này, một bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy bắp chân của cô bé.

Sức mạnh trên bàn tay rất lớn, Thi hoàn toàn không thể chống cự.

Nhưng kỳ lạ là, lực đạo trên bàn tay này rất dịu dàng, không có ý định làm cô bé bị thương.

Thi tò mò quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Lúc này, cô bé nhìn thấy một người đàn ông đen thui, đang ngồi xổm sau lưng mình.

Trên người người đàn ông khoác một chiếc chăn trông rất bình thường...

Chính vì chiếc chăn kỳ lạ này, khiến người đàn ông trông như không tồn tại. *Cái chăn này là pháp bảo!* Đối phương dùng pháp bảo này để che giấu khí tức trên người, từ đó tiếp cận mình sao? "Yo, Thi nha đầu, đừng căng thẳng, là ta." Tống Thư Hàng khẽ nói, đồng thời anh buông chân Thi ra, kéo cô bé đến trước mặt mình.

Cậu bị kéo vào 'không gian chiến đấu' cũng ngơ ngác không kém.

Trước đó cậu còn nghĩ có nên trà trộn vào nhóm tuổi 20, bắt nạt đám nhóc Nhị phẩm một chút không.

Nhưng khi thật sự bị cuốn vào 'không gian chiến đấu', cậu lại đột nhiên mất đi hứng thú này.

Nếu cậu thật sự ra tay, với cảnh giới cấp Ngũ phẩm hiện tại, chỉ cần phóng thích khí tức Kim Đan ra ngoài, áp lực cấp Kim Đan, trực tiếp có thể khiến tất cả tiểu tu sĩ Nhị phẩm ngã rạp xuống đất.

Thế là, Tống Thư Hàng lặng lẽ lấy 'cái chăn' lấy được từ Vũ Nhu Tử đắp lên người.

Cái chăn đến từ đại lão 'Cái Gì Cũng Bán Được', có khả năng che giấu khí tức của bản thân.

Cộng thêm trạng thái 'tiểu trong suốt' hiện tại của Tống Thư Hàng, sau khi đắp chăn, cảm giác tồn tại lập tức yếu đến cực hạn.

Từ lúc hỗn chiến bắt đầu đến giờ, không một ai để ý đến cậu.

Cậu cứ thế lặng lẽ ngồi giữa đám người hỗn chiến, nhìn đám tiểu tu sĩ nhóm tuổi 20 xung quanh chiến đấu hăng say.

Trong toàn bộ không gian hỗn chiến, cũng chỉ có Thi La lỵ có duyên với cậu, Thi lúc lùi lại còn có thể va vào người cậu. "Bá... bá...

Nho Huyền Ma!" Trong đôi mắt Thi hiện lên vẻ kinh hoàng.

Bá Nho Huyền Ma tại sao lại xuất hiện ở đây?

Đây không phải là trận hỗn chiến của nhóm tuổi dưới 20 sao? "Đừng hét." Tống Thư Hàng nhướng mày.

Thi lập tức che miệng lại, không dám phát ra tiếng. "Khụ~~ trận đấu trên võ đài trước đó đã ảnh hưởng đến sự phát huy của em rồi, ta không cố ý đâu.

Ta chỉ đơn thuần muốn cổ vũ cho em thôi." Tống Thư Hàng thở dài nói.

Thi nhíu mày, thử hỏi: "Tiền bối, chúng ta trước đây quen biết nhau sao?" Tống Thư Hàng thở dài: "Cái trò đùa này ta chơi hơi mệt rồi...

Ừm, chúng ta trước đây có quen biết.

Nhưng trạng thái hiện tại của ta có chút không đúng, trong ký ức của em đã quên mất ta rồi.

Tóm lại, chúng ta là bạn tốt." "Chúng ta, bạn tốt?" Thi chớp chớp mắt.

Thiên niên đệ nhất thánh, lại là bạn tốt của mình?

Nghe có vẻ rất lợi hại. "Đúng rồi, Thi, em có muốn giành chiến thắng không?" Tống Thư Hàng đột nhiên nói: "Trận đấu trên võ đài trước đó đã ảnh hưởng đến sự phát huy của em rồi, cho nên trận hỗn chiến này, ta giúp em một tay nhé?" Thi La lỵ suy nghĩ một lúc rồi nói: "Em muốn giành chiến thắng, nhưng, em muốn dựa vào sức mạnh của chính mình để thắng, không muốn mượn ngoại vật để gian lận." "Có chí khí.

Vậy ta sẽ không chủ động ra tay giúp em." Tống Thư Hàng nói xong, mở chăn ra một chút: "Lại đây, vào đi.

Cái chăn này rất lớn, đủ để bọc cả hai chúng ta." Thi vẻ mặt nghi hoặc. "Câu chuyện trai cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi biết không?" Tống Thư Hàng nói.

Thi gật đầu. "Trận hỗn chiến này, không chỉ so đấu thực lực cá nhân, mà còn có cả trí tuệ.

Ví dụ như em xem vị trí bên phải, có ba tu sĩ cảnh giới Dược Long Môn liên hợp lại, đối kháng với cô bé tóc màu của Thú Giới Yên kia.

Bởi vì họ biết, thực lực của Yên mạnh nhất, mạnh hơn tất cả mọi người có mặt một bậc.

Nếu không loại cô ấy ra trước, đến lúc đó chiến thắng sẽ là vật trong túi của cô ấy.

Cho nên họ sẽ liên thủ, loại cô ấy ra trước." Tống Thư Hàng nói.

Thi: "Cho nên?" "Cho nên, hiện tại trong 'không gian hỗn chiến' này, có một nơi, em có thể trốn vào đó, dưỡng tinh súc nhuệ.

Sau đó đợi trận chiến bên ngoài tiến đến hồi cuối, em lại ra, chiến mà thắng, đó không phải là một loại mưu lược sao?" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thi: "Tiền bối nói rất có lý." Đúng vậy, trong hỗn chiến, trốn trước, cũng là một loại sách lược.

Nghĩ vậy, Thi gật đầu.

Sau đó, cô bé chui vào trong chăn của Tống Thư Hàng, hai cái đầu ló ra khỏi chăn, quan sát sự thay đổi của chiến cục xung quanh.

Cái chăn này, thật thần kỳ.

Sau khi khoác lên mình, tu sĩ cảnh giới Nhị phẩm nhỏ bé sẽ bỏ qua hai người họ.

Bên trong và bên ngoài chăn, hình thành hai thế giới.

Bên ngoài đánh nhau hăng say, cũng không ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng và Thi đang trùm chăn. ...

Cảnh tượng trong không gian hỗn chiến, thông qua 'hình chiếu', hiện lên trong hội trường Thực Tiên Yến.

Nhưng ánh mắt của các tu sĩ trong yến tiệc, đều sẽ bỏ qua Tống Thư Hàng và Thi, chỉ chú ý đến các tu sĩ khác trong không gian hỗn chiến.

Lệ Chi tiên tử phát hiện 'Thi' không bị loại, liền tìm kiếm trong không gian hỗn chiến.

Cô và sư tỷ trong tông môn tìm nửa ngày, mới tìm được bóng dáng của Thi.

Nhưng Lệ Chi tiên tử và những người khác chỉ có thể nhìn thấy Thi đang trùm chăn, còn 'Tống Thư Hàng' ở cùng Thi lại bị họ bỏ qua. "Cái chăn này là pháp khí sao?

Thi có cái chăn này từ lúc nào?" Lệ Chi tiên tử tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử giơ tay nói: "Đây là pháp khí em mua, hiệu quả là che giấu khí tức trên người tu sĩ, làm giảm cảm giác tồn tại của bản thân." Thấu Minh cư sĩ khẽ thở dài: "Cái chức năng rảnh rỗi sinh nông nổi gì đây?" "Tại sao pháp bảo của Tịch Mộc tiên tử lại xuất hiện trên người Thi?" Lệ Chi tiên tử nghi hoặc hỏi. "Bởi vì là Tống tiền bối mang vào mà." Vũ Nhu Tử đáp, vừa nói, cô vừa lấy cuốn sổ nhỏ của mình ra ghi thêm một đạo hiệu nữa.

Trạng thái tiểu trong suốt thật thú vị, chỉ trong thời gian uống một tách trà, ăn chút đồ nguội, các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần đã đặt cho anh ấy mấy cái đạo hiệu rồi.

Trong những đạo hiệu này, có cái hay, cũng có cái bình thường.

Cô cứ ghi lại hết, nói không chừng sau này có thể dùng đến?

Ngoài ra, Tống tiền bối quả nhiên không ra tay bắt nạt các tu sĩ Nhị phẩm khác.

Tính cách của Tống tiền bối quả nhiên không thay đổi.

Đây mới là Tống tiền bối mà cô biết. ...

Trong không gian hỗn chiến.

Thiếu nữ tóc màu mạnh nhất 'Yên', rất nhanh đã bị người khác liên thủ loại ra ngoài.

Sau khi bị loại, cô ấy mặt mày uất ức, má phồng lên như bánh bao.

Các tu sĩ khác trong không gian hỗn chiến, lại triển khai một loạt các quá trình liên hợp, chia rẽ nội bộ, lập đội lại, bắt đầu một trận đại loạn đấu mới.

Tống Thư Hàng và Thi La lỵ xem say sưa.

Cuối cùng, cục diện loạn đấu kết thúc.

Người cười cuối cùng là một thiếu niên gầy cao.

Chương 1609

"Ây da~~ thật trùng hợp, là Vô Cực Ma Tông." Tống Thư Hàng nói.

Vô Cực Ma Tông cũng là một tông môn ma đạo có tiếng trong giới tu chân, thế lực khổng lồ, tự nhiên cũng sẽ có người đến tham gia Thực Tiên Yến.

Chỉ là trong trận đấu trên võ đài trước đó, Tống Thư Hàng không chú ý đến thân phận 'đệ tử Vô Cực Ma Tông' của thiếu niên này. "Đôi khi, duyên phận thật là một thứ kỳ diệu." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Thi bên cạnh cũng xoa cằm: "Bá Tống tiền bối, ngài quen cậu ta sao?" "Không quen, nhưng ta quen tông môn của họ.

Ta có thù với một tên trong tông môn của họ." Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, vị đệ tử Vô Cực Ma Tông kia giơ cao hai tay, chuẩn bị chào đón chiến thắng của mình.

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông, lúc này cũng đã kiệt sức, thân thể suy yếu.

Kiên trì trong trận hỗn chiến đến bây giờ, tinh thần lực và chân khí của cậu ta đều đã gần cạn kiệt.

Nhưng tất cả đều đáng giá, cậu ta đã trở thành người chiến thắng cuối cùng.

Bên ngoài, sư phụ của cậu ta đã chuẩn bị hoan hô. "Ra đi, Thi.

Tiếp theo là lúc em thu hoạch mạng người." Tống Thư Hàng cười nói với Thi La ly.

Thi nghi hoặc: "Hả?

Bá Tống tiền bối không phải có thù oán với họ sao?" Cô bé còn tưởng Tống Thư Hàng sẽ tự mình ra tay. "Nói sao nhỉ, dù sao ta cũng là nhân vật cấp tiền bối.

Ra ngoài bắt nạt một tiểu tu sĩ Nhị phẩm, cũng quá mất mặt." Tống Thư Hàng nói.

Thi gật đầu, cô bé lập tức hiểu ra: "Bá Tống tiền bối, em sẽ mang chiến thắng về cho ngài!" "Đi đi, Thi, quyết định là em!" Tống Thư Hàng vén chăn lên, tay phải nhẹ nhàng vỗ vào người Thi.

Tống Thư Hàng không hề sử dụng những thủ đoạn cao siêu như cách không truyền công, cậu cũng không biết những thủ đoạn này.

Tuy nhiên, trên người Thi có một 'Bá Tống Thánh ấn'.

Thi hiện tại không nhận ra thánh ấn này, nhưng điều đó không ảnh hưởng đến hiệu quả của nó.

Thông qua thánh ấn, Tống Thư Hàng có thể tùy thời truyền một chút linh lực cho Thi, tăng cường chiến đấu lực của cô bé.

Nhưng thủ đoạn này có thể không dùng thì tốt nhất, dù sao Thi cũng hy vọng dựa vào sức mạnh của chính mình, không dựa vào gian lận để thắng trận chiến này. *Vốn còn định phủ một lớp 'đao ý khôi giáp' lên người Thi, nghĩ lại thôi bỏ đi.* Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ...

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông giơ cao hai tay, chuẩn bị đón nhận chiến thắng.

Nhưng qua nửa ngày, cậu ta vẫn chưa bị đưa ra khỏi 'không gian chiến đấu'.

Kỳ lạ, chẳng lẽ mình vẫn chưa phải là người chiến thắng cuối cùng?

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông mặt mày ngơ ngác.

Đúng lúc này, cậu ta đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức sau lưng.

Cậu ta quay đầu lại, phát hiện một cô bé chừng mười tuổi đang đứng cách mình không xa. "Sao có thể, tại sao vẫn còn người?" Thiếu niên Vô Cực Ma Tông trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm vào Thi.

Cô nhóc này từ đâu chui ra vậy?

Không thể nào, cả không gian chiến đấu chỉ lớn như vậy, lại còn bằng phẳng, căn bản không có chỗ ẩn nấp.

Chẳng lẽ trận hỗn chiến này có dàn xếp?

Đối diện, Thi không nói một lời, bày ra thế khởi đầu của chưởng pháp.

Cô bé đạp chân xuống đất, thân hình như tên bắn lao về phía thiếu niên Vô Cực Ma Tông.

Vừa đến gần, hai lòng bàn tay cô bé vung lên, một bộ liên hoàn chưởng pháp như mưa rền gió dữ đánh về phía đối phương.

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông tiêu hao cực lớn, tinh thần lực và chân khí đều đang ở giai đoạn lực cũ đã hết, lực mới chưa sinh.

Cậu ta chỉ có thể cố hết sức chống đỡ chưởng của Thi, toàn lực né tránh. "Chết tiệt, ngươi trốn ở đâu trước đó?" Thiếu niên Vô Cực Ma Tông giận dữ hét lên.

Thi hơi khuỵu người xuống, xoay một vòng đẹp mắt, một cú quét chân quét về phía thiếu niên.

Thiếu niên chỉ có thể nhảy lùi về sau để né. "Ta vẫn luôn ở sau lưng ngươi." Thi bình tĩnh đáp.

Đôi mắt thiếu niên Vô Cực Ma Tông trở nên hung dữ, trong loạt tấn công như mưa rền gió dữ vừa rồi, cậu ta đã trúng mấy chưởng, 'phòng ngự hộ phù Nhị phẩm' trong cơ thể suýt chút nữa bị đánh vỡ.

Không thể tiếp tục như vậy nữa, nếu không thật sự có thể bị cô nhóc này loại ra ngoài.

Sau khi nhảy lùi, còn chưa kịp tiếp đất, trên người thiếu niên Vô Cực Ma Tông đột nhiên bùng lên dao động chân khí kịch liệt.

Là công pháp bộc phát trong thời gian ngắn, hay là dựa vào pháp khí nào đó để hồi phục linh lực? "Tiếc cho ngươi, ngươi nên nhân lúc ta chưa phát hiện ra ngươi, tấn công bất ngờ ta mới đúng.

Bây giờ, ngươi đã bỏ lỡ cơ hội cuối cùng." Thiếu niên Vô Cực Ma Tông nói.

Bây giờ, chân khí toàn thân cậu ta đã hồi phục được hơn nửa, tuy chưa hồi phục đến trạng thái tốt nhất, nhưng để đối phó với cô nhóc vừa mới vào Nhị phẩm này, dễ như trở bàn tay. "Ta còn chưa kịp tấn công bất ngờ, đã bị ngươi phát giác rồi." Thi thở ra một hơi trọc khí, đồng thời khí thế trên người cô bé cũng tăng lên vùn vụt.

Một hơi từ cảnh giới vừa vào Nhị phẩm đề thăng lên đến cảnh giới Nhị phẩm đệ tứ đan điền【Long Khu đan điền】.

Đồng thời, sau lưng cô bé mơ hồ hiện lên một hư ảnh thần kình hư ảo, đó là một lượng lớn công đức chi lực cụ thể hóa.

Đây là quà tặng từ Bắc Phương Đại Đế và Kình Thánh Cật Qua Thánh Quân.

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông nhíu mày, cô nhóc này lại cũng ẩn giấu thực lực?

Lần này cái món 'dễ như trở bàn tay' vừa chín tới e rằng phải bay mất rồi!

Có nên liều một phen không?

Nếu mình có thể giành được 'chiến thắng', sau khi trở về Vô Cực Ma Tông, nhất định sẽ được bồi dưỡng nhiều tài nguyên hơn.

Cho dù chịu chút thương tích, sau khi về tông môn cũng sẽ được chữa trị tốt nhất.

Liều một phen, xe đạp biến thành ô tô!

Nghĩ đến đây, khí thế trên người thiếu niên Vô Cực Ma Tông lại lần nữa tăng lên, chuẩn bị bộc phát thêm một bí thuật sẽ gây tổn thương cho cơ thể.

Đúng lúc cậu ta chuẩn bị bộc phát bí pháp, đột nhiên ở đối diện, tức là sau lưng Thi, có một người đàn ông mặc đồ đen vén chăn lên.

Người đàn ông này trước đó hoàn toàn không có một chút cảm giác tồn tại, nhưng khi anh ta vén chăn lên, trên người người đàn ông lại có một sức hấp dẫn khiến người ta không thể không chú ý.

Thiên hạ không ai không biết ngài.

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma!

Tống Thư Hàng vẫn giữ trạng thái nhắm mắt, lúc thiếu niên Vô Cực Ma Tông chuẩn bị bộc phát, cậu đứng dậy, sau đó cố gắng mở to mắt.

Trong đôi mắt cậu, có ánh sáng kỳ dị nổi lên. *Không ổn!* Thiếu niên Vô Cực Ma Tông trong lòng la lớn không hay.

Đôi mắt của Bá Nho Huyền Ma, ẩn giấu sức mạnh đáng sợ.

Bất cứ người và vật nào bị ánh mắt của ngài ấy trừng phải, dù là một tảng đá, một cây nhỏ, đều có thể mang thai! *Mình bị trừng rồi, mình bị Bá Nho Huyền Thánh trừng rồi!* Lại sắp mang thai sao?

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông bất giác muốn cúi đầu, né tránh ánh mắt của Tống Thư Hàng.

Đúng lúc cậu ta cúi đầu, Thi La lỵ đột kích xông lên, một bộ chưởng pháp đẹp mắt và uy lực liên tiếp thi triển.

Thiếu niên Vô Cực Ma Tông bị cuốn vào lãnh địa chưởng pháp của Thi La lỵ, bị đánh bay lên không trung.

Thi đạp bộ pháp huyền diệu, một chưởng tiếp một chưởng, không ngừng đánh về phía thiếu niên.

Thiếu niên không sức phản kháng, như một con rối bị đánh trên không, không ngừng chịu đựng liên kích.

Phía sau, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Cậu không hề tàn bạo sử dụng 'Ngưng Thị Mang Thai', cậu chỉ mở mắt, thiện ý nhìn thiếu niên này một cái.

Còn thiếu niên này sẽ nghĩ đến điều gì, thì không thể trách cậu được.

Thấy Thi đã nắm chắc phần thắng, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vào người mình một cái.

Rắc~ 'phòng ngự phù văn Nhị phẩm' ẩn trong cơ thể cậu vỡ tan, thân thể cậu bị loại ra ngoài, trở về chỗ ngồi của mình. ********** Vũ Nhu Tử thấy bóng dáng Tống Thư Hàng lại xuất hiện, cười nói: "Tống tiền bối, cuối cùng anh cũng ra rồi." "Haizz~" Tống Thư Hàng thở dài: "Cuối cùng vẫn là tâm địa quá mềm yếu, vào thời khắc cuối cùng, không thể nhẫn tâm đi bắt nạt đám nhóc dưới hai mươi tuổi này." *Rõ ràng mình cũng chỉ là một đứa nhóc mười tám tuổi, tại sao cảm giác tâm thái của mình đã rất già cỗi rồi.* Có phải là do nhập mộng cuộc đời của Thông nương không?

Là do nhập mộng của Thiên Đế không?

Có lẽ còn phải kèm thêm nhập mộng cuộc đời của Sở Sở nữa?

Tống Thư Hàng cảm thấy tâm thái hiện tại của mình đã già rồi.

Người chưa già, tâm đã lão.

Bây giờ, cậu nhìn đám nhóc dưới 20 tuổi này, đều cảm thấy như đang nhìn con cháu mình.

Thậm chí lúc nhìn Thi La ly, còn cảm thấy như đang nhìn cháu gái vậy.

Tâm thái thật đáng sợ!

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt: "Rõ ràng mình vẫn còn rất trẻ mà." "Vâng vâng, Tống tiền bối bây giờ rất trẻ, ít nhất vẻ ngoài vẫn còn rất trẻ." Vũ Nhu Tử cười khúc khích.

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt: "Vũ Nhu Tử an ủi tôi, chỉ cần nói nửa câu đầu là được rồi." Đồng thời, cậu nhìn sang Tô Thị A Thập Lục bên cạnh: "Thập Lục vẫn chưa tỉnh lại à, mùi vị của Thực Tiên Yến cũng không thể dụ dỗ em ấy tỉnh lại sao?" "Có lẽ là vì trên bàn bây giờ là đồ nguội, không có món nào mùi vị đậm đà.

Cho nên Thập Lục vẫn chưa ngửi thấy chăng?" Vũ Nhu Tử nói.

Ánh mắt của Bạch Long tỷ tỷ thì nhìn về phía xa: "Muốn ăn ngựa quá." Chị ấy nhìn thấy con thiên mã quen mắt đang cúi đầu ăn cỏ trên bãi cỏ bên ngoài hội trường Thực Tiên Yến~ Tống Thư Hàng: "..." "Đúng rồi Thư Hàng, ngươi có biết Thận long không?" Giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ lại vang lên.

Chương 1610

Tống Thư Hàng gật đầu: "Tôi có nghe qua câu chuyện về Quan Vũ Thận long, chính là hậu duệ trong truyền thuyết do rắn và gà trĩ vượt qua rào cản chủng tộc yêu nhau mà sinh ra sao?" "Còn có truyền thuyết này nữa sao?

Sao ta không biết gì hết vậy?" Bạch Long tỷ tỷ nghi hoặc nói: "Thận long mà ta nói là một biến chủng của hệ giao long, chúng giỏi về huyễn thuật thận khí, huyễn thuật của chúng có thể đạt đến hiệu quả thật giả lẫn lộn.

Đặc biệt là sau Thất phẩm kết hợp với 'chân thực huyễn cảnh', huyễn thuật của Thận long sẽ đạt đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi." Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, lại thêm kiến thức.

Nhưng mà, Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên giảng giải về Thận long cho cậu, là muốn nhắc nhở cậu điều gì sao?

Chẳng lẽ A Thập Lục sắp tỉnh lại, sẽ liên quan đến Thận long? "Huyết mạch long tộc trong cơ thể A Thập Lục, là huyết mạch Thận long sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ khẽ lắc đầu: "Không phải, ta chỉ cảm ứng được khí tức của Thận long thôi.

Lát nữa các ngươi ăn đồ, cẩn thận một chút, đừng ăn nhầm Thận long vào bụng." "Thận long bị Biệt Tuyết tiên cơ làm thành món ăn rồi sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc. "Nói sao cho phải nhỉ...

Thận long có một sở thích.

Chúng thích dùng huyễn thuật thận khí biến thành hình dạng của mỹ thực, sau đó để các sinh linh khác nuốt chúng vào bụng." Bạch

Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: "Nhìn trời!" Trên thế giới này lại còn có sinh vật thích chết như vậy.

Lão đại Phật môn năm xưa cũng chỉ cắt thịt cho chim ưng ăn, Thận long trực tiếp biến bản thân thành thức ăn rồi.

Có sở thích đặc biệt như vậy, tộc Thận long vẫn chưa tuyệt chủng, quả thực là kỳ tích. "Tộc Thận long sớm muộn gì cũng sẽ trở thành sinh vật được bảo vệ cấp một chứ?" Tống Thư Hàng nói.

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười: "Không phải như ngươi tưởng tượng đâu...

Thận long thích biến thành hình dạng mỹ thực, để người khác nuốt chúng.

Nhưng chúng sẽ không chết, mà là tạm thời ký sinh trên người sinh linh khác.

Sau đó, chúng sẽ dùng huyễn thuật thận khí ảnh hưởng đến sinh linh khác, tạo ra một thế giới thận khí, để ký chủ thỏa mãn mọi nguyện vọng trong huyễn thuật thận khí.

Và trong lúc ký chủ bị ảnh hưởng bởi huyễn thuật thận khí, chúng có thể nhận được một loại năng lượng từ ký chủ, dùng cho việc tu luyện." "Đây không phải là ác mộng ma sao!" Tống Thư Hàng nói.

Trong truyền thuyết, ác mộng sẽ thông qua mộng cảnh, để các sinh linh khác được thỏa mãn những điều cấm kỵ, từ đó hấp thụ tinh khí của các sinh linh khác.

Còn Thận long nghe có vẻ cao cấp hơn một chút, có thể thỏa mãn mọi nguyện vọng của ký chủ.

Vô địch thiên hạ, giàu nhất thế giới, mở thủy tinh cung, trở thành thần sáng thế; hoặc là hủy diệt thế giới, trải nghiệm một vạn kiểu chết khác nhau...

Bất kể là nguyện vọng gì, đều có thể được thỏa mãn trong mộng cảnh thận khí.

Tống Thư Hàng cảm thấy, Thận long nhất định sẽ rất hợp cạ với Tam Lãng tiền bối.

Trong thế giới thận khí do Thận long tạo ra, Tam Lãng tiền bối có thể thỏa thích tìm đường chết, tìm đến chết, mà không cần lo lắng về kết quả đáng sợ là 'chết'. "Hơn nữa, nếu gặp phải một chủng tộc có sức tiêu hóa rất mạnh thì sao?

Thận long sau khi bị ăn vào, thật sự bị tiêu hóa thì sao?" Tống Thư Hàng lại hỏi. "Vậy thì chết thật." Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Tuy nhiên, nếu ngươi có thể tìm được 'Thận long', để nó tiếp xúc với A Thập Lục, có lẽ có thể khiến A Thập Lục tỉnh lại nhanh hơn một chút." Bạch Long tỷ tỷ gợi ý.

A Thập Lục không biết vì sao, mãi không tỉnh lại.

Nếu có sự giúp đỡ của thế giới thận khí của Thận long, nói không chừng có thể kích thích tinh thần của em ấy, tỉnh lại sớm hơn một chút.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: "Bạch Long tỷ tỷ chị có thể tìm được Thận long không?" Bạch Long lắc đầu: "Ta chỉ cảm ứng được khí tức của nó, vẫn chưa tìm được vị trí của nó.

Hơn nữa, nếu Thận long biến hóa thành mỹ thực, thì rất khó tìm ra chúng." "Đúng rồi, Bạch Long tỷ tỷ.

Em có một thắc mắc.

Sau khi Thận long thành công nhận được đủ năng lượng phản hồi từ ký chủ, nó làm thế nào để ra khỏi cơ thể ký chủ?" Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ: "Vấn đề này, e rằng chỉ có thể hỏi chính Thận long, trong Chư thiên vạn giới, thật sự không ai biết." "Đột nhiên cảm thấy tộc Thận long khá đáng thương." Tống Thư Hàng tổng kết.

Đang nói chuyện, trận hỗn loạn của nhóm tuổi 20 cuối cùng cũng kết thúc.

Thi La lỵ một bộ chưởng pháp đánh đệ tử Vô Cực Ma Tông đến bay lên không, đánh mãi cho đến khi phòng ngự phù văn Nhị phẩm trong cơ thể cậu ta mất hiệu lực mới thôi.

Sau khi chiến thắng đệ tử Vô Cực Ma Tông, Thi hơi thở hổn hển, quay đầu nhìn lại. *Bá Tống tiền bối, em thành công rồi!* Nhưng khi cô bé quay đầu lại, lại không tìm thấy Bá Tống đang trùm chăn kia.

Lúc này, trong không gian hỗn chiến có một luồng sáng chiếu xuống người Thi.

Trong luồng sáng ẩn chứa một đạo phòng ngự phù văn Tứ phẩm, hiệu quả kéo dài ba năm.

Đây là phần thưởng đầu tiên của người chiến thắng hỗn chiến.

Phần thưởng thứ hai, chính là đầu cá 'Dực Vương Kình' mà Biệt Tuyết tiên cơ đã nhắc đến trước đó.

Thi mang theo bảo quang của phòng ngự phù văn, trở về chỗ ngồi của mình.

Sau đó, một thiếu nữ tóc dài bưng một phần đầu cá 'Dực Vương Kình', dọn lên.

Nắp đầu cá được mở ra, hương thơm lan tỏa.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện: "Bạch Long tỷ tỷ, đầu cá voi Dực Vương này, có khi nào chính là do Thận long hóa thành không?" Liên kết trước sau, cảm thấy đầu cá voi Dực Vương này có vấn đề. "Tuyệt đối không phải." Bạch Long tỷ tỷ khẳng định trả lời. "Hả?

Bạch Long tỷ tỷ chắc chắn như vậy sao?

Không phải nói một khi Thận long biến thành 'thực vật' thì rất khó tìm ra chúng sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng cười: "Ta dù sao cũng là tổ long, người khác rất khó tìm ra Thận long, ta vẫn có chút tự tin tìm ra chúng." "Cũng đúng." Tống Thư Hàng nói. "Đúng rồi Tống tiền bối, bệnh của chúng ta ngày càng nặng rồi." Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: "Gì cơ?" "Em đang nói đến trạng thái trong suốt của chúng ta, ngày càng nghiêm trọng rồi.

Vừa rồi sau khi Tống tiền bối vào 'không gian chiến đấu' bắt nạt hậu bối Nhị phẩm, em đã làm vài thí nghiệm nhỏ, sau đó phát hiện các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thời gian nhớ được em ngày càng ngắn." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng nói: "Vũ Nhu Tử đừng nói bừa, tôi không hề chạy vào bắt nạt hậu bối.

Khoan đã, trong suốt hóa ngày càng nghiêm trọng rồi sao?" Khi họ bị ném vào 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo', cảm giác tồn tại đã bị xóa bỏ.

Bây giờ mấy người nói chuyện với người khác, nói được một lúc lại bị người ta quên mất.

Đã trong suốt đến mức này rồi, còn có thể thảm hơn sao? "Đúng vậy, em đã thử nghiệm rồi, ví dụ như thế này." Vũ Nhu Tử quay đầu lại, gọi Bắc Hà Tán Nhân: "Bắc Hà tiền bối." Bắc Hà Tán Nhân ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: "Mao Mao tiên tử gọi ta có chuyện gì sao?" Nhưng vừa nói xong, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nhướng mày, ông xoa cằm: "Kỳ lạ, vừa rồi có ai gọi ta sao?" Nói xong, Bắc Hà Tán Nhân lại cúi đầu xuống, bưng chén trà lên từ từ thưởng thức.

Nhìn trời!

Trước đây mọi người ít nhất còn có thể giao lưu vài câu, bây giờ mới chào hỏi xong, đã bị quên mất rồi?

Tống Thư Hàng nghi hoặc: "Vị hiện tại kia, đã tăng cường lực lượng phòng tối nhỏ đối với chúng ta sao?" "Rất có khả năng.

Dù sao chúng ta cũng là vượt ngục ra ngoài, nói không chừng chính vì vậy mà bị tăng nặng hình phạt.

Từ tiểu trong suốt biến thành đại trong suốt." Vũ Nhu Tử nói. "Vậy chúng ta còn phải duy trì trạng thái này bao lâu nữa?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, gan đau quá.

Cuộc đời của Thấu Minh cư sĩ, trải nghiệm một thời gian là được rồi, cậu không muốn thật sự trở thành tiểu trong suốt cả đời.

Bạch Long tỷ tỷ: "Nói không chừng là chuyện tốt." Tống Thư Hàng: "Hử?" "Nói không chừng trạng thái tiểu trong suốt có liên quan đến độ dài hình phạt của các ngươi.

Khi cảm giác tồn tại của các ngươi ngày càng thấp, đại biểu cho hình phạt của các ngươi cũng đang rút ngắn.

Sau khi cảm giác tồn tại của các ngươi hoàn toàn biến mất, nói không chừng chính là lúc kỳ hạn phòng tối nhỏ của các ngươi kết thúc." Bạch Long tỷ tỷ suy đoán.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài: "Cảm ơn Bạch Long tỷ tỷ đã an ủi..." Khả năng trạng thái tiểu trong suốt là đồng hồ đếm ngược, gần như bằng không.

Bạch Long tỷ tỷ chắc chắn là vì tính cách dịu dàng, nên mới dùng cách này để an ủi người khác. "Nếu kỳ hạn của các ngươi thật sự sắp kết thúc, vậy còn phải nghĩ cách đưa các ngươi trở về 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo'.

Nếu không, lỡ như sau khi kỳ hạn kết thúc, trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo lại không có các ngươi, nói không chừng sẽ bị tăng nặng hình phạt." Bạch tiền bối đặt đũa xuống, nghiêm túc nói.

Vũ Nhu Tử cười khúc khích: "Em thì lại cảm thấy... có khi nào chúng ta đã bị tăng nặng hình phạt rồi không?

Nói không chừng vị hiện tại kia chỉ muốn giam chúng ta vài ngày, kết quả lúc sắp thả chúng ta ra, phát hiện chúng ta đã không còn ở trong phòng tối nhỏ, cho nên đã tăng cường sự trong suốt hóa của chúng ta." Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy, cách nói của Vũ Nhu Tử có khả năng cao hơn. "Tống tiền bối, anh nói xem với trạng thái hiện tại của chúng ta, lúc dọn món ở Thực Tiên Yến, có khi nào họ sẽ quên mất chúng ta không?" Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Không cần lo lắng, món ăn của Thực Tiên Yến, thường đều là phần lớn." Bạch tiền bối an ủi.

Đang nói chuyện, một nhóm thiếu nữ bắt đầu dọn món.

Một cái nồi lớn chiếm nửa bàn được đặt lên...

Quả nhiên là phần lớn.

Nếu đều là như vậy, ít nhất Thực Tiên Yến không cần quá lo lắng.

...

Ở một bên khác.

Trên bàn của Thi La lỵ.

Thi cẩn thận đóng gói lại đầu cá 'Dực Vương Kình', chuẩn bị mang đi.

Toàn bộ đầu cá voi Dực Vương, cô bé chỉ nếm một chút, sau đó Thực Tiên Yến đã bắt đầu dọn món.

Cô bé đương nhiên phải giữ lại phần đầu cá voi Dực Vương này, để dành bụng ăn suất ăn của Thực Tiên Yến.

Ngoài ra, trong lòng cô bé luôn cảm thấy phần đầu cá này, có phần của người khác.

Cô bé muốn chia sẻ món tiên hào này với người khác... chỉ là cô bé lại không nhớ ra muốn chia sẻ với ai.

Chương 1611

"Có lẽ là Chúc...

Chúc lần này không thể tham gia Thực Tiên Yến, cho nên mình sẽ nghĩ đến việc mang một ít đồ về cho cậu ấy cũng nếm thử." Thi thầm nghĩ.

Quan hệ của cô bé và Chúc là tốt nhất trong môn phái, có chuyện tốt cô bé cũng sẽ nghĩ đến Chúc đầu tiên.

×××××××××× Rượu qua ba tuần.

Xa xa, Đông Qua Thánh Quân sải bước đi tới, đứng bên cạnh Tống Thư Hàng. "Bá Tống đạo hữu." Đông Qua Thánh Quân trầm giọng gọi.

Tống Thư Hàng cũng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đối mặt với Đông Qua Thánh Quân. "Bá Tống đạo hữu, cơ hội khó có, hay là chúng ta giao lưu một chút?" Đông Qua Thánh Quân nở một nụ cười sảng khoái.

Tống Thư Hàng bình tĩnh xua tay: "Đông Qua đạo hữu, trận chiến giữa ngươi và ta, không cần vội vàng nhất thời.

Ngày 10 tháng 10, trên không Tử Cấm Thành, chúng ta hẹn một trận, tiếp nối giai thoại cuộc chiến Huyền Thánh." "Ngày 10 tháng 10?

Đây quả là một thời điểm tốt." Đông Qua Thánh Quân gật đầu.

Tống Thư Hàng rèn sắt khi còn nóng: "Vậy, chúng ta cứ hẹn như vậy nhé." Đông Qua Thánh Quân: "Được, một lời đã định." Nói xong, Đông Qua Thánh Quân vẻ mặt mãn nguyện rời đi.

Lúc rời đi, ông ta lại gãi đầu.

Đại chiến trên không Tử Cấm Thành ngày 10 tháng 10?

Chuyện này nghe quen quá, trước đây mình có hẹn với Bá Tống Huyền Thánh sao?

Vừa suy nghĩ, Đông Qua Thánh Quân trở về chỗ ngồi của mình.

Sau đó ông ta rơi vào trạng thái trầm tư. ...

Lại không lâu sau, một văn sĩ phe phẩy quạt đi đến trước mặt Tống Thư Hàng. "Bá Tống đạo hữu, cơ hội khó có, hay là chúng ta giao lưu một chút?" Người đàn ông ăn mặc như văn sĩ này lên tiếng, lời ông ta nói không phải tiếng Trung, nhưng bên cạnh ông ta có một thánh ấn mơ hồ hiện lên.

Thánh ấn có tác dụng phiên dịch, dịch lời của người đàn ông văn sĩ thành ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng nghe hiểu được.

Người đàn ông văn sĩ này cũng là Huyền Thánh...

Hơn nữa, ông ta là một Huyền Thánh kỳ cựu đã tấn thăng từ ngàn năm trước. *'Thánh ấn' của Huyền Thánh còn tự có chức năng phiên dịch sao?* Thánh ấn của mình sao lại không có chức năng này?

Quả nhiên là vì mình là một kẻ gà mờ sao?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngoài ra, 'Huyền Thánh' ăn mặc như văn sĩ này và Đông Qua Thánh Quân đã hẹn nhau rồi sao, lời thoại y hệt nhau!

Tống Thư Hàng lại lần nữa đứng dậy, khiêm tốn nói: "Đạo hữu, chúng ta giao lưu hà tất phải vội vàng nhất thời?

Ngày 10 tháng 10, trên không Tử Cấm Thành, chúng ta hẹn một trận.

Đến lúc đó, xin đạo hữu chỉ điểm những thiếu sót của tôi." Dù sao bây giờ cậu cũng đang ở trạng thái đại trong suốt.

Đến đi, bất kể Huyền Thánh nào muốn tìm cậu giao lưu, cậu đều nhận hết!

Ngày 10 tháng 10, chúng ta hãy hẹn nhau trên không Tử Cấm Thành, làm nên một giai thoại về cuộc chiến Huyền Thánh!

Nếu lúc đó các người còn nhớ được tôi~~ Tôi trong suốt tôi tự hào. "Ngày 10 tháng 10?

Cũng được, vậy sau khi Thực Tiên Yến kết thúc, ta sẽ ở lại thêm vài ngày." Người đàn ông văn sĩ phe phẩy quạt, khẽ cười: "Nhưng mà, Bá Tống đạo hữu trông có vẻ rất tự tin nhỉ?" *Không không không, tiền bối, tôi đây không phải tự tin.

Tôi đây là đắc ý~~ dù sao các người cũng không nhớ được giao ước đại chiến ngày 10 với tôi.* "Ha ha, không phải tôi tự tin.

Tôi chỉ cảm thấy có thể cùng đạo hữu, một Huyền Thánh kỳ cựu như ngài giao chiến, tôi nhất định sẽ học hỏi được rất nhiều, cho nên, trong lòng không khỏi kích động." Tống Thư Hàng sảng khoái cười nói. "Thì ra là vậy, Bá Tống đạo hữu, tính cách của ngươi, ta thích." Người đàn ông ăn mặc như văn sĩ gật đầu: "Vậy thì, ngày 10 tháng 10, chúng ta hẹn nhau trên không Tử Cấm Thành." Văn sĩ nói xong, lại chỉ vào thánh ấn Huyền Thánh của mình.

Ông ta cho Tống Thư Hàng xem 'Thánh hiệu' của mình.

Đó là một loại văn tự phức tạp của giới khác, không thuộc về Trái Đất.

Tuy nhiên, thông qua chức năng phiên dịch tương tự của thánh ấn, Tống Thư Hàng đại khái có thể hiểu được ý nghĩa của 'Thánh hiệu' này.

Tam Chu?

Thánh hiệu 'Tam Chu'.

Sau khi khoe thánh hiệu của mình xong, Tam Chu Thánh Quân mặt mày mỉm cười, trở về chỗ ngồi.

Sau đó, giống như Đông Qua Thánh Quân, sau khi trở về chỗ ngồi, Tam Chu Thánh Quân đột nhiên rơi vào trạng thái trầm tư. ...

Như thể đã hẹn trước.

Tam Chu Thánh Quân vừa mới rời đi không lâu, Thanh Loan Thánh Quân xách váy dài của mình, đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng. *Haizz, còn có thể để mình yên ổn ăn vài miếng ở Thực Tiên Yến không?* Thầm thở dài, Tống Thư Hàng đứng dậy đón tiếp, mỉm cười nói: "Thanh Loan tiên tử, cô cũng tìm tôi giao lưu sao?" "A?

Ừm." Thanh Loan tiên tử khẽ gật đầu.

Tống Thư Hàng: "Tiên tử, hôm nay thật sự không phải là thời điểm tốt để giao lưu.

Cho nên, hay là chúng ta đổi thời gian, đổi địa điểm được không?" "A?

Được." Thanh Loan tiên tử nói.

Tống Thư Hàng vung tay: "Ngày 10 tháng 10, là một ngày tốt.

Hay là tiên tử và tôi hẹn nhau trên không Tử Cấm Thành, làm nên một giai thoại về cuộc chiến Huyền Thánh?" Tống Thư Hàng phát hiện mình nói thật trôi chảy. "Ngày 10 tháng 10?

Ngày kia sao?" Thanh Loan tiên tử suy nghĩ một lúc, rồi gật đầu: "Được, vậy thì ngày 10." "Đến lúc đó, xin Thanh Loan tiên tử chỉ giáo." Tống Thư Hàng mỉm cười. "Ừm." Thanh Loan tiên tử khẽ gật đầu, trông có vẻ suy tư vạn phần.

Tống Thư Hàng ôm quyền với Thanh Loan tiên tử.

Thanh Loan tiên tử dường như nghĩ đến điều gì đó, đột nhiên mặt hơi đỏ lên: "Vậy chúng ta ngày 10 gặp lại." Nói xong, cô xách váy, trở về chỗ ngồi của mình.

Giống như hai vị Thánh Quân trước, sau khi Thanh Loan Thánh Quân ngồi xuống, cũng rơi vào trầm tư.

Tống Thư Hàng thở dài.

Thật đúng là muốn mạng mà.

Vũ Nhu Tử bên cạnh cười khúc khích: "Tống tiền bối lợi hại, ngày 10 một mình nghênh chiến ba vị Huyền Thánh." "Dù sao mọi người cũng không nhớ được, cứ nhận lời trước đã.

Còn hơn là hôm nay bị lôi đi giao lưu bằng vũ lực." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu lại cảm thán: "Bây giờ, tôi cảm thấy trạng thái tiểu trong suốt cũng khá tốt." Ít nhất đã giúp cậu bớt đi rất nhiều phiền phức.

Lúc này, Bạch tiền bối bên cạnh xoa cằm, rơi vào trầm tư.

Bây giờ trong lòng ngài có một vấn đề.

Trạng thái tiểu trong suốt của Tống Thư Hàng, sẽ có một ngày hồi phục.

Nếu tương lai, 'trạng thái tiểu trong suốt' trên người Tống Thư Hàng hồi phục, vậy đến lúc đó... mọi người sẽ quên mất 'giai đoạn Tống Thư Hàng tiểu trong suốt' sao?

Hay là sẽ đột nhiên nhớ lại?

Nghĩ một lúc, Bạch tiền bối lại khẽ gật đầu.

Ừm, nhưng mà, tạm thời không cần lo lắng chuyện này.

Mấy người Tống Thư Hàng mới bị nhốt vào phòng tối nhỏ không lâu, chắc chắn không nhanh được thả ra như vậy.

Cho nên, tương lai, cho dù mọi người có nhớ lại giao ước ngày 10, nhưng đến lúc đó, thời gian hẹn đã qua từ lâu rồi.

Người vi phạm giao ước không phải Tống Thư Hàng, mà là các vị Huyền Thánh tự mình không đến đúng hẹn. ...

Thanh Loan tiên tử trở về chỗ ngồi không lâu, vị Yêu Mộng Thánh Quân tóc đỏ kia cũng sải bước đi tới. "Bá Tống đạo hữu." Yêu Mộng Thánh Quân mỉm cười gọi.

Bà là Huyền Thánh của hệ cổ vu, ngày thường chuyên tâm nghiên cứu phục hồi truyền thừa của hệ cổ vu.

Tống Thư Hàng đứng dậy đáp lại: "Yêu Mộng đạo hữu, cô cũng tìm tôi giao lưu sao?" "Bá Tống đạo hữu là thiên niên đệ nhất thánh, mọi người đều rất hứng thú với ngươi.

Thêm vào đó Bá Tống đạo hữu ngươi còn kiêm cả ma hiệu 'Bá Nho Huyền Ma'.

Rất nhiều đạo hữu đều muốn tìm hiểu sâu hơn về ngươi." Yêu Mộng Thánh Quân hất mái tóc dài màu lửa của mình: "Ta cũng không ngoại lệ." "Ngày 10 tháng 10." Tống Thư Hàng nói.

Yêu Mộng Thánh Quân: "Hử?" "Tôi cảm thấy ngày 10 tháng 10 là một ngày tốt.

Cho nên, hay là Yêu Mộng đạo hữu chúng ta hẹn nhau ngày đó trên không Tử Cấm Thành, giao lưu một trận thật tốt.

Đến lúc đó, chúng ta có cả một ngày để giao lưu trao đổi, chẳng phải rất tuyệt sao?" Tống Thư Hàng mặt mày mỉm cười. "Sao ta cứ có cảm giác Bá Tống đạo hữu ngươi đã chuẩn bị sẵn lời thoại rồi vậy?" Yêu Mộng Thánh Quân nhạy bén nói.

Tống Thư Hàng: "Tôi biết, mọi người đều rất hứng thú với tôi.

Nhưng hôm nay là Thực Tiên Yến, tôi vẫn hy vọng có thể ăn xong Thực Tiên Yến một cách ngon lành, chuyện giao lưu có thể để lại sau này.

Hơn nữa, ăn cơm mà vận động mạnh, không tốt cho cơ thể." Yêu Mộng Thánh Quân cười lên: "Bá Tống Huyền Thánh, ngươi hài hước hơn ta tưởng tượng." "Hài hước?" Tống Thư Hàng nhướng mày, Yêu Mộng Thánh Quân là người đầu tiên khen cậu như vậy. "Vậy chúng ta hẹn rồi nhé, ngày 10 gặp lại.

Dù sao ta cũng có nhiều thời gian rảnh rỗi." Yêu Mộng Thánh Quân nói.

Nói xong, bà ung dung trở về vị trí của mình.

Chương 1612

Giống như ba vị Thánh Quân trước, sau khi ngồi xuống, Yêu Mộng Thánh Quân cũng rơi vào trạng thái trầm tư.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài. "Tống tiền bối, số Huyền Thánh ở Thực Tiên Yến lần này, trừ các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần ra, có đến bảy vị đấy." Vũ Nhu Tử bên cạnh nhắc nhở.

Bảy vị chỉ là những người sẵn sàng lộ diện thân phận Huyền Thánh, nói không chừng trong bóng tối còn có nhiều Huyền Thánh hơn.

Dù sao, Thực Tiên Yến lần này, là mở cửa cho Chư thiên vạn giới.

Nếu theo lời của Yêu Mộng Thánh Quân, các Huyền Thánh đến tham gia Thực Tiên Yến, đều hứng thú với Tống tiền bối.

Vậy thì, có thể mỗi một Huyền Thánh đều sẽ đến, tìm Tống tiền bối giao lưu. "Tôi vẫn đang ở trạng thái trong suốt thật tốt quá." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Đến đi, bất kể đến bao nhiêu vị Huyền Thánh, cậu đều sẽ dời thời gian đến ngày 10 tháng 10.

Bất kể thế nào, cũng tốt hơn là phải đối phó với xa luân chiến của các Huyền Thánh hôm nay. "Hả?

Mùi vị ngày càng gần rồi." Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên lên tiếng. "Thận long sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đúng vậy, xem ra, Thận long quả nhiên ẩn giấu trong tiên hào của 'Thực Tiên Yến'." Bạch Long tỷ tỷ thu nhỏ lại, hiện ra từ trên người A Thập Lục, ánh mắt nhìn khắp hội trường Thực Tiên Yến.

Nếu có thể tìm được Thận long, mượn sức mạnh của chúng, có thể khiến A Thập Lục tỉnh lại sớm hơn một chút.

Đúng lúc này, trên Thực Tiên Yến vừa hay có món mới được dọn lên bàn.

“Món thứ ba, tên là ‘Bách Thú Thiên Di’.” Cô gái tóc ngắn phụ trách dọn món mỉm cười nói.

Việc dọn món ở Thực Tiên Yến cũng rất cầu kỳ.

Món đầu tiên là tổ hợp món nguội.

Món thứ hai là canh đựng trong nồi lớn, có công dụng khai vị và kích thích toàn diện vị giác của thực khách.

Còn món thứ ba mới là món chính thực sự của ‘Thực Tiên Yến’.

Từ lúc món này được mang lên mới là lúc Thực Tiên Yến thật sự bắt đầu.

Nắp đậy của ‘Bách Thú Thiên Di’ được mở ra, lập tức có ánh sáng chói mắt từ trong đó bùng phát.

Món ăn không phát sáng thì không phải là món ngon!

Câu nói này đối với tiên trù tuy chỉ là một câu nói đùa… nhưng một số nguyên liệu tiên trân thực sự bản thân nó đã ẩn chứa linh lực cực mạnh.

Khi những nguyên liệu giàu linh lực được chế biến thành ‘tiên trân’, trong khoảnh khắc mở nắp, linh lực nồng đậm phun ra sẽ hình thành thứ ánh sáng mà chỉ tu sĩ mới có thể nhìn thấy.

Sau ánh sáng linh lực là hương vị khiến người ta thèm nhỏ dãi, nước miếng dưới lưỡi bất giác bắt đầu tiết ra, hoàn toàn không thể khống chế.

Đây mới là tay nghề thực sự của Biệt Tuyết tiên cơ, cao hơn mấy bậc so với tiên trân yến mà cô tùy tay chế biến trước đó!

Đợi sau khi tất cả các bàn đều đã được dọn món xong, cô gái tóc ngắn mỉm cười, giọng trong trẻo nói: “Bách Thú Thiên Di, sử dụng tổng cộng hơn một trăm loại nguyên liệu khác nhau để kết hợp.

Đánh giá của tiên cơ đối với nó là 【Bùng nổ】.

Hoan nghênh mọi người thưởng thức.” Sau khi ánh sáng linh lực của Bách Thú Thiên Di tan đi, Tống Thư Hàng nhìn thấy từng miếng sườn được xếp ngay ngắn, lớp da vàng óng, lờ mờ có thể thấy được gia vị màu đỏ tươi.

“Hơn một trăm loại nguyên liệu khác nhau kết hợp sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, nói thật, miếng sườn vàng óng này trông sắc hương vị đều đủ cả, nhưng thật sự không nhìn ra một trăm loại nguyên liệu khác nhau nằm ở đâu.

“Đúng vậy, cụ thể là một trăm mười lăm loại nguyên liệu thịt khác nhau kết hợp thành.” Bạch tiền bối ở bên cạnh giải thích.

“Ở đâu ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Trong mỗi miếng.” Bạch tiền bối cầm đũa lên, gắp một miếng sườn: “Trong mỗi miếng sườn đều ẩn chứa hơn một trăm loại nguyên liệu thịt khác nhau.

Bách Thú Thiên Di, tên món ăn của Biệt Tuyết tiên tử chưa bao giờ khoa trương cả.” “Sự kết hợp như vậy, liệu có thể phân biệt được hương vị bên trong không?” Tống Thư Hàng cũng tò mò gắp một miếng sườn.

Miếng sườn chỉ lớn có từng ấy, sau khi cho vào miệng nhai, trong tình huống bình thường rất khó phân biệt được một trăm mười lăm loại thịt khác nhau trong đó chứ?

“Cho nên, đây chính là sự khác biệt giữa tiên trù và đầu bếp bình thường.” Bạch tiền bối vui vẻ gắp miếng sườn vào miệng, hương thơm tràn đầy.

Vẻ mặt của Bạch tiền bối lộ ra sự thỏa mãn.

Ở phía xa, cô gái tóc ngắn kia vẫn luôn nhìn chằm chằm Bạch tiền bối, thấy ngài lộ ra vẻ mặt thỏa mãn, cô lặng lẽ ra hiệu 'OK' với cô gái phía sau.

Bạch Thánh ăn rất hài lòng.

Tống Thư Hàng gắp một miếng sườn, trước tiên đặt nó vào trong bát của Tô Thị A Thập Lục… A Thập Lục vẫn chưa ngủ dậy, nhưng phần của cô vẫn phải giữ lại cho cô.

Tiếp đó cậu lại tự gắp cho mình một miếng, cho vào miệng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng đã trải nghiệm được cảm giác bùng nổ là gì.

Mỹ vị của một trăm mười lăm loại thịt khác nhau bùng nổ trong miệng cậu, trăm loài thú hoàn thành quá trình di cư trong miệng cậu.

Dù bạn không phải là nhà phê bình ẩm thực, dù bạn không có chút nghiên cứu nào về mỹ thực, nhưng chỉ cần nếm một miếng, bạn sẽ có thể trải nghiệm được mỹ vị tột cùng ẩn chứa trong 'Bách Thú Thiên Di'.

Cảm giác như sắp nuốt cả lưỡi vào bụng.

Đây mới là thực lực của 'tiên trù số một Tu Chân giới' hiện nay.

Lưỡi và dạ dày lập tức bị chinh phục hoàn toàn.

Sau khi ăn món 'Bách Thú Thiên Di' này, e rằng trong một thời gian dài sẽ không thể ăn nổi những món không phải do Biệt Tuyết tiên cơ nấu.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn cảm thấy… nếu bây giờ Biệt Tuyết tiên cơ bước ra, nói với bất kỳ vị khách nào trong Thực Tiên Yến: "Ai đó ơi, gả cho ta đi!", có lẽ hơn bảy mươi phần trăm vị khách đó sẽ chọn gả đi, bất kể nam nữ.

"Tài nấu nướng của tiên cơ lại tăng lên một cảnh giới rồi." Hoàng Sơn chân quân thưởng thức lại mỹ vị của trăm loài thú di cư trong miệng, cảm thán nói.

"Ta có thể cảm nhận rõ ràng, so với Thực Tiên Yến lần trước, lần này tiên cơ càng dốc lòng hơn." Bắc Hà Tán Nhân bổ sung.

"Mỗi lần Thực Tiên Yến kết thúc, ta đều phải mất hơn nửa năm không ăn được cơm.

Năm nay, thời gian không ăn được cơm e là lại phải kéo dài hơn rồi.

Cũng tốt, coi như giảm béo." Bàn bên cạnh, Đông Phương Lục tiên tử hùa theo.

"Thân hình của Đông Phương Lục tiên tử đã rất tuyệt rồi, thêm một phân thì béo, bớt một phân thì gầy.

Hơn nữa với vóc dáng này của cô, lái xe đụng người là có sức va chạm nhất." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Mặt Đông Phương Lục tiên tử đen lại.

Bắc Hà Tán Nhân dùng cùi chỏ huých mạnh Tam Lãng – nửa câu sau không nói thì chết à?

Tam Lãng!

Diệt Phượng công tử: "Meo~~" "Diệt Phượng đã hưởng thụ đến mức không nói nên lời rồi sao?" Lệ Chi tiên tử cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng xoa xoa xương sườn của mình, đột nhiên mắt sáng lên nói: "Bây giờ ta lấy ra một chậu cá, Diệt Phượng đạo hữu có chui vào không, rồi phần của công tử sẽ do ta ăn nhé!" "Giết ngươi.” Diệt Phượng công tử vung đũa nói.

“A ha ha, ngươi không đánh lại ta đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý vênh váo, hắn sắp thăng cấp Lục phẩm rồi.

Diệt Phượng công tử nhếch môi, cười như không cười: “Meo~” Bắc Hà Tán Nhân lại dùng sức huých cùi chỏ vào Tam Lãng.

Đồ ngốc, tuy Diệt Phượng không đánh lại ngươi, nhưng Diệt Phượng công tử rất nổi tiếng trong giới tu chân đấy có biết không?

Hai chữ ‘công tử’ phía sau đạo hiệu ‘Diệt Phượng công tử’ của hắn là do vô số tiên tử thêm vào cho đấy.

Chỉ cần Diệt Phượng công tử mở lời, tổ chức một tiểu đội tiên tử năm mươi người hoàn toàn không thành vấn đề.

Đến lúc đó, Tam Lãng cứ chờ mà trở thành boss phó bản bị cày đi.

Mà nói đi cũng phải nói lại, hôm nay Tam Lãng bị sao vậy?

Đã không khống chế được bản thân nữa rồi sao?

Hôm nay đúng là tìm đường chết mà.

“Ủa?

Ha ha ha.

Thú vị.” Tam Lãng đột nhiên lại lên tiếng.

Bắc Hà Tán Nhân thót tim, gã này lại muốn làm gì nữa đây?

“Này này, Bắc Hà, ngươi xem tin tức này đi.” Cuồng Đao Tam Lãng rút điện thoại ra, đưa cho Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân ghé đầu qua xem… màn hình đen thui.

Điện thoại của Tam Lãng còn chưa mở, nhưng hắn lại có vẻ mặt rất vui vẻ.

“Này, tin tức này rất nóng hổi. ‘Robot tụng kinh’ ra mắt hàng loạt, gõ mõ, tụng kinh chó, có đủ bộ.

Thông Huyền đại sư bọn họ sắp thất nghiệp rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng cười nói.

Bắc Hà Tán Nhân ngơ ngác.

Tam Lãng trúng tà rồi à?

“Ha ha ha ha, A Thất đồ ngốc nhà ngươi, lại đây lại đây, chúng ta đại chiến ba trăm hiệp.” Cuồng Đao Tam Lãng lại đột nhiên ngẩng đầu cười lớn.

Bắc Hà Tán Nhân: “…” Sau khi cười lớn xong, Cuồng Đao Tam Lãng ngồi lại vào vị trí của mình: “Chậc chậc, ngươi không phải đối thủ của ta, A Thất.

Khoảng cách giữa ngươi và ta còn xa lắm.

Bây giờ, ta đã là cảnh giới Lục phẩm Chân Quân, ngươi cứ tiếp tục ở lại Ngũ phẩm, ngước nhìn bóng lưng của ta đi.” Nói xong, khóe miệng Tam Lãng lộ ra nụ cười ngầu lòi.

Nụ cười này càng lúc càng ấm áp, càng lúc càng mãn nguyện.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu nhìn sang Bạch Long tỷ tỷ: “Thận long?” Triệu chứng của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, vừa nhìn đã cảm thấy là trúng tà, đang trải qua chuyện mà bản thân hắn cho là tuyệt vời nhất.

Chẳng lẽ con ‘Thận long’ kia bị Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối ăn mất rồi?

“E là vậy.” Bạch Long tỷ tỷ nhẹ giọng nói.

“Tiếc thật, vốn còn định dùng Thận long để A Thập Lục tỉnh lại sớm một chút.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Đang nói chuyện, Vô Danh cư sĩ bên cạnh đột nhiên hai tay chống cằm, làm ra một biểu cảm cực ngầu: “Cuối cùng ta cũng đợi được đến ngày này, cuối cùng… cuối cùng cũng đến lúc ta hiển thánh trước mặt mọi người rồi!” Tống Thư Hàng: “???” “Chào mọi người, có lẽ mọi người đều không quen biết ta.

Chương 1613

Thậm chí rất nhiều người quen biết ta cũng không gọi được tên của ta.

Nhưng không sao, từ hôm nay trở đi, tên của ta sẽ khắc sâu vào trong lòng mọi người.

Ta tên là Túy Tinh cư sĩ, xin mọi người nhớ mặt ta.

Tiếp theo, ta sẽ giảng giải cho mọi người một đoạn thánh pháp." Vô Danh cư sĩ nói một cách đẹp trai.

Tống Thư Hàng cũng chết lặng.

Túy Tinh?

Túy Tinh là cái quái gì vậy, sao cảm giác cứ sai sai.

Tống Thư Hàng rút điện thoại ra, lật ra một cái tên — Tối Việt cư sĩ.

Cư sĩ hết thuốc chữa!

Cách phát âm của Tối Việt cư sĩ, dù đọc thế nào đi nữa, cũng không thể nào biến thành Túy Tinh cư sĩ được chứ?

Nói cách khác… cư sĩ có lẽ ngay cả tên của mình cũng không nhớ rõ.

Tống Thư Hàng gấp điện thoại lại, đau lòng cho Tối Việt cư sĩ ba giây.

Nếu tương lai một ngày nào đó, Tối Soái cư sĩ thật sự thăng cấp Bát phẩm Huyền Thánh, liệu có báo nhầm đạo hiệu của mình không?

Gấp điện thoại lại, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn Bạch Long tỷ tỷ: "Tối Cường cư sĩ hình như cũng ăn phải 'Thận long'?

Thận long không chỉ có một con sao?” Giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên: “Có chút kỳ lạ, ta chỉ có thể cảm ứng được khí tức của Thận long, nhưng không cảm ứng được nó cụ thể ở đâu.

Nhưng xem ra, Tam Lãng và vị cư sĩ này đều bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của Thận long.

Cho nên, rất có thể ‘Thận long’ ẩn nấp trong hội trường Thực Tiên Yến là một con Thận long có tu vi rất cao, nó còn chưa bị người ta ăn, nhưng sức mạnh mà nó tỏa ra đã khiến người khác bị ảnh hưởng?” Chuyện này trước đây cũng đã từng xảy ra.

Đặc biệt là nếu có Thận long tu luyện đến cảnh giới Thất phẩm, thận khí huyễn thuật phối hợp với năng lực ‘Chân thực huyễn tượng’, có thể khiến cả một thành phố chìm vào thế giới thận khí, sa đọa trong đó.

“Hi hi hi hi, lái xe thôi mà, đơn giản, quá đơn giản!

Ta không chỉ muốn lái xe, ta còn muốn tham gia giải đua xe thế giới!

Ta là một người phụ nữ muốn trở thành vua xe thế giới.

Lũ cùi bắp các ngươi, sao có thể sánh được với tốc độ của ta?” Đông Phương Lục tiên tử hưng phấn nói.

Đông Phương Lục tiên tử dường như cũng đã thỏa mãn được nguyện vọng của mình trong mộng cảnh thận khí.

“Ha ha ha ha, đội bóng đá thì tính là gì?

Bản vương trong nháy mắt đã sinh ra được một đội bóng đá nam.

Tiếp theo, mục tiêu của bản vương là sinh ra một đội chạy marathon + 22 người đội đua thuyền rồng.

Ha ha ha ha ha.” Giao Bá chân quân bá khí vô song nói.

Đội chạy marathon cần bao nhiêu người?

Giao Bá chân quân định tính thế nào đây?

Diệt Phượng công tử: “A, thật muốn gả cho người ta quá.” Tống Thư Hàng: “Vãi chưởng!!!” Nguyện vọng của Diệt Phượng công tử sáng chói.

Quả thực kinh ngạc.

Linh hồn hóng hớt trong lòng Tống Thư Hàng lập tức bùng cháy… Nguyện vọng của Diệt Phượng công tử lại là gả cho người khác!

Vậy thì, trong thế giới ảo ảnh của Thận long, cuối cùng công tử đã gả đi chưa?

Hay là gả không thành công?

Tống Thư Hàng bắt đầu mong chờ.

Muốn biết hồi sau ra sao, chỉ cần nghe lời tự thuật tiếp theo của Diệt Phượng công tử là được.

Diệt Phượng công tử cuối cùng cũng lại mở miệng: “Meo~~ meo meo meo~ meo~~” Ừm… Diệt Phượng công tử nói rất đúng.

Diệt Phượng công tử nói rất có lý.

Diệt Phượng công tử nói không thể sai được.

“Meo~~~” Diệt Phượng công tử cuối cùng lại kêu một tiếng dài rồi không lên tiếng nữa.

Công tử cũng đã hoàn toàn chìm vào thế giới mộng ảo thận khí.

Tống Thư Hàng thở dài, nhìn Bạch Long tỷ tỷ: “Xem ra, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, cơ bản đều trúng chiêu cả rồi.” Ngay cả Bắc Hà Tán Nhân ban đầu còn giữ được tỉnh táo, hai mắt cũng trở nên mơ màng.

Còn có Hoàng Sơn chân quân, Lệ Chi tiên tử bên cạnh cũng có cảm giác sắp chìm vào ‘thế giới huyễn thuật thận khí’.

Không chỉ có các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cả hội trường Thực Tiên Yến đều bị ảnh hưởng bởi huyễn thuật thận khí.

Tại hiện trường bữa tiệc, sương mù lờ mờ dâng lên.

“Con Thận long kia trốn ở đâu?

Thực lực của nó rất mạnh sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ suy nghĩ một lúc rồi nói: “Còn một khả năng nữa…” Tống Thư Hàng: “?” Bạch Long tỷ tỷ nói: “Con Thận long kia nói không chừng đã ngụy trang thành nguyên liệu, rồi thật sự bị Biệt Tuyết tiên cơ thái ra nấu món ăn.” Tống Thư Hàng: “Hả?” “Nếu không, không thể giải thích được trạng thái hiện tại.

Ta có thể cảm ứng được khí tức của Thận long, nhưng ta không thể khóa chặt được vị trí cụ thể của nó.” Bạch Long tỷ tỷ nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy… Thận long còn có thể hồi sinh không?” “Nếu thật sự bị thái ra nấu món, thì cơ bản là toi rồi.

Nếu may mắn, long châu còn đó, nói không chừng còn có cơ hội tái sinh.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “…” Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối~” Tống Thư Hàng: “Sao vậy?” Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối~~ hi hi, Tống tiền bối.” Tống Thư Hàng: “??” Vũ Nhu Tử nở một nụ cười ngọt ngào: “Tống tiền bối!” Tống Thư Hàng: “…” Xem ra Vũ Nhu Tử cũng đã chìm vào thế giới huyễn thuật thận khí rồi.

Nhưng, rốt cuộc cô ấy mơ thấy gì?

Tại sao cứ gọi cậu mãi?

Tim Tống Thư Hàng bất giác đập nhanh hơn một nhịp.

“Tống tiền bối~~ đừng chết mà.” Vũ Nhu Tử vẫy tay mạnh, tiếp đó, cô lại ngồi xuống yên tĩnh, không nói một lời.

Tống Thư Hàng: 0_0 Trời ạ, Vũ Nhu Tử rốt cuộc cô mơ thấy chuyện gì đáng sợ vậy?

Vũ Nhu Tử vừa yên tĩnh lại, Hoàng Sơn tiền bối bên cạnh ha ha cười lớn: “Đây mới là phong cách ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ mà ta muốn chứ.

Tam Lãng, Đồng Quái, mọi người mỗi ngày đều phải giao lưu kinh nghiệm tu luyện thật tốt, mỗi ngày bàn về tâm đắc khi xông vào động phủ, bàn về kinh nghiệm đạo tâm, chẳng phải vui sao?” Hoàng Sơn tâm mệt quá muốn nghỉ hưu… Nguyện vọng của Hoàng Sơn tiền bối thấp đến mức khiến người ta đau lòng, ngài chỉ muốn phong cách của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bình thường một chút, đặc biệt là Tam Lãng và Đồng Quái trong nhóm, đừng ngày nào cũng tìm đường chết.

Nhưng rõ ràng là một nguyện vọng dễ dàng như vậy, muốn thực hiện lại chỉ có thể ở trong mơ, thật đau lòng!

Lệ Chi tiên tử: “Oa ha ha ha, cuối cùng ta cũng lên được làm quản trị viên.

Từ hôm nay trở đi, tất cả các ngươi đều phải đổi tên cho ta.

Bắc Hà, từ hôm nay ngươi tên là Hà Duẩn đạo nhân!

Hiến Công cư sĩ, ngươi đổi thành Bạo Tạc Lưu Liên cư sĩ!

Lạc Trần chân quân, ngươi đổi thành Lạc Đà chân quân!

Tất cả đổi tên cho ta, ha ha ha ha.” Không ngờ oán niệm của Lệ Chi tiên tử đối với đạo hiệu của mình lại lớn đến vậy?

Hơn nữa, Lệ Chi tiên tử vô tình để lộ ra dã tâm trong lòng.

Cô muốn lên làm quản trị viên, đổi hết đạo hiệu của mọi người trong nhóm. … Ngoài các thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, trên mỗi bàn bên cạnh, các vị khách của Thực Tiên Yến cũng đang gào thét nội dung trong mơ của mình.

“Sư phụ, con cuối cùng cũng tìm được chuyển thế của người.

Ngàn năm, cuối cùng con cũng tìm được người!

Hu hu hu… từ hôm nay trở đi, người chính là đệ tử của con.

Con sẽ giống như người năm đó dạy dỗ con, dốc lòng dạy dỗ chuyển thế của người.

Lại đây lại đây, chúng ta bắt đầu từ Thối Thể Quyền Pháp trước, tư thế phải chính xác, nếu sai… đừng trách vi sư đánh cho người ra cả shit.” “Ha ha, cơ hội đến rồi.

Từ hôm nay ta tuyên bố muốn trở thành một thương thần, kiếm thuật thứ này, ai thích luyện thì luyện.

Thương mới là vương đạo, ta muốn trở thành người đàn ông ba cây cọ.” “Linh thạch, vô số linh thạch.

Từ hôm nay trở đi, ta muốn tự mình xây dựng một tòa cung điện hoàn toàn bằng linh thạch, ngay cả bồn cầu và giấy vệ sinh cũng phải làm bằng linh thạch!” “Biệt Tuyết tiên tử, hôm nay chính là ngày đại hôn của chúng ta, nàng… có vui không?” … Muôn vẻ chúng sinh, trong lòng mỗi người đều có giấc mơ của riêng mình.

“Kỳ lạ, tôi cũng ăn ‘Bách Thú Thiên Di’, sao tôi lại không vào ‘thế giới mộng ảo thận khí’?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nhưng vừa nói xong, cậu đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Người đã vào ‘thế giới mộng ảo thận khí’ không biết mình đã vào mộng cảnh thận khí.

Nói không chừng, bản thân tưởng như tỉnh táo, sớm đã vào trong mộng cảnh rồi.

Cảnh tượng【mọi người đều bị thận khí ảnh hưởng】mà mình nhìn thấy, chính là thế giới mộng cảnh thận khí mà mình thấy.

Tình huống mọi người đều say chỉ mình ta tỉnh, nói không chừng phải đảo ngược lại.

Lỡ như cả Thực Tiên Yến không ai sao cả, chỉ có mình cậu trúng chiêu, có phải mọi người đều đang vây xem cậu nói năng linh tinh không?

Nghĩ đến thôi đã thấy xấu hổ.【Đúng rồi, Bạch tiền bối.

Xem xem Bạch tiền bối bên cạnh có phản ứng gì?】Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía Bạch tiền bối.

Lúc này, Bạch tiền bối đang bình tĩnh vươn đũa, lại gắp một miếng sườn 'Bách Thú Thiên Di', vui vẻ ăn.

Thấy ánh mắt của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối đặt đũa xuống: "Nhìn chằm chằm ta làm gì?" "Bạch tiền bối, ngài không bị ảnh hưởng bởi khí tức của Thận long sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Có bị ảnh hưởng chứ, nhưng lúc nãy ăn ít quá, dược hiệu không đủ, cho nên ta đang chuẩn bị ăn thêm một chút, xem xem mình có thể mơ thấy thứ gì thú vị không." Bạch tiền bối trả lời.

Thận long và 'ác mộng' vẫn có sự khác biệt.

Ác mộng sẽ hấp thụ tinh lực của con người, còn Thận long hấp thụ một loại sức mạnh đặc thù mà chỉ chúng mới sử dụng được.

Thông thường, thế giới mộng ảo của Thận long sẽ không gây hại cho con người.

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu lại nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ: “Bạch Long tỷ tỷ, bây giờ tôi đang tỉnh hay đang ở trong mộng cảnh Thận long?” “Đang tỉnh, nhưng sắp không trụ được nữa rồi.” Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói.

Chương 1614

Tôi cũng sắp không trụ được nữa?

Vậy tôi còn chưa vào 'mộng cảnh Thận long' à?

"Bạch Long tỷ tỷ, nếu Công Đức Chi Quang của tôi xuất hiện, tôi có thể trụ thêm một lúc không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu có chút muốn biết 'Bạch tiền bối' sau khi chìm vào mộng cảnh Thận long sẽ mơ thấy những gì?

"Không cần đợi ta đâu." Lúc này, Bạch tiền bối cười nói: "Ta còn lâu lắm, ngươi cứ vào mộng cảnh Thận long chơi một lúc đi." Bạch tiền bối vừa dứt lời, Tống Thư Hàng liền cảm thấy ý thức một trận mơ hồ. ********* Chỉ một thoáng mơ hồ, Tống Thư Hàng cảm thấy mình lại nhanh chóng hồi phục tỉnh táo.

Thực Tiên Yến vẫn đang tiếp tục.

Sức mạnh của ảo cảnh Thận long cũng bắt đầu tan biến, các vị khách trên Thực Tiên Yến đều lộ vẻ mặt mãn nguyện.

Mọi người đều đang đoán xem món 'Bách Thú Thiên Di' này có phải là một bất ngờ mà Biệt Tuyết tiên cơ dành cho mọi người không.

Sau đó, các món ăn trên Thực Tiên Yến được dọn lên như nước chảy, mỗi món đều có đặc sắc và mỹ vị không thua kém 'Bách Thú Thiên Di'.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy sau khi Thực Tiên Yến lần này kết thúc, cậu ít nhất phải mất mấy năm không ăn nổi những thứ khác.

Ngoài tài nấu nướng của Biệt Tuyết tiên cơ, những thứ khác bây giờ nhớ lại, đều nhạt như nhai sáp. … Sau khi Thực Tiên Yến kết thúc, Tống Thư Hàng vẫn trong trạng thái người vô hình cùng Vũ Nhu

Tử trở về thành phố Văn Châu.

Tô Thị A Thập Lục vẫn chưa tỉnh lại, Tống Thư Hàng gói đồ ăn trên Thực Tiên Yến mang về cho cô.

“Kỳ lạ, sao cứ cảm thấy Thực Tiên Yến lần này thiếu thiếu cái gì đó?” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Nhưng, không nhớ ra được.

Sau đó đúng như cậu dự đoán, do ảnh hưởng của ‘người vô hình’ ngày càng lớn, vào ngày 10 tháng 10, mấy vị Huyền Thánh khác đều quên mất cuộc hẹn với cậu.

Tống Thư Hàng xem ti vi cả ngày.

Vì trạng thái người vô hình, cậu thậm chí còn không cần phải đi học.

Đến trường thì thầy cô cũng không nhớ cậu, cũng không nghĩ ra cậu.

Thế là, Tống Thư Hàng bắt đầu khổ luyện.

Cậu luyện ngày, luyện đêm, luyện năm này qua năm khác… Thời gian trôi nhanh như bay.

Trong nháy mắt đã năm mươi năm trôi qua.

Tống Thư Hàng thành công thăng cấp Lục phẩm Chân Quân, và qua năm mươi năm, cậu đã nắm vững lượng lớn kiến thức tu chân.

Thật sự trở thành một vị tiền bối có kiến thức và cảnh giới tương xứng.

Đồng thời sau 50 năm, một chuyện khiến cậu vui mừng đã xảy ra — trạng thái người vô hình trên người cậu cuối cùng cũng được giải trừ.

Thế là, Tống Thư Hàng vui vẻ đăng nhập vào Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Trong nhóm, biệt danh của cậu không còn là 【Trống rỗng】, mà là hai chữ Bá Tống đã lâu không gặp.

“Hoàng Sơn tiền bối, con thăng cấp Chân Quân rồi.

Hơn nữa qua năm mươi năm tích lũy, con đã nắm vững đủ kiến thức.

Bây giờ con cũng là một nhân vật tiền bối đúng nghĩa rồi.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Hoàng Sơn tâm mệt quá muốn nghỉ hưu: “Tống tiểu hữu, con cuối cùng cũng trưởng thành rồi.

Bây giờ, tu vi của con đã ngang bằng với ta lúc mới thêm con vào nhóm, con cũng đã trở thành một tiền bối đáng tin cậy.” Tống Thư Hàng: “Vâng, Hoàng Sơn tiền bối.

Vậy, trong nhóm chúng ta khi nào có người mới gia nhập ạ?” Hoàng Sơn tâm mệt quá muốn nghỉ hưu: “Thật ra mấy năm nay, ta vẫn luôn không có thời gian quản lý nhóm này.

Yêu cầu gia nhập của người mới ta cũng mấy năm rồi chưa xem.

Ta vừa mới nghĩ, chức nhóm trưởng này của ta cũng đến lúc thoái vị rồi.

Quyết định vậy đi, từ hôm nay trở đi, con chính là nhóm trưởng của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.” Nói xong, Hoàng Sơn chân quân chuyển giao thân phận ‘nhóm trưởng’ cho Tống Thư Hàng.

“Tống tiểu hữu, từ hôm nay trở đi, con phải quản lý tốt nhóm này.

Yêu cầu của người mới cũng do con xử lý.” Hoàng Sơn tâm mệt quá muốn nghỉ hưu nói.

Nói xong, ngài đổi biệt danh của mình thành ‘Hoàng Sơn cuối cùng cũng nghỉ hưu’.

Tôi đã trở thành nhóm trưởng của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’?

Trong khoảnh khắc trở thành nhóm trưởng của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Tống Thư Hàng cảm nhận được một loại sứ mệnh nặng nề đè nặng trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, Tống Thư Hàng đổi danh thiếp trong nhóm của mình thành ‘Bá Đao Tống Nhất’.

Bởi vì đạo hiệu Bá Tống dễ khiến người ta liên tưởng đến Bá Nho, từ đó nhớ lại một số hồi ức không mấy tốt đẹp.

Tuy đạo hữu mới có thể là người mới sinh ra trong vòng năm mươi năm, nhưng để đề phòng bất trắc, để duy trì phong thái tiền bối của mình, danh thiếp trong nhóm phải đổi một chút.

Tiếp đó, cậu đưa tay mở giao diện thêm thành viên nhóm, xem xét các yêu cầu gia nhập.

Hoàng Sơn tiền bối gần đây dường như thật sự rất bận, và các quản trị viên khác cũng rất bận, có mấy yêu cầu gia nhập đều chưa được xử lý.

Người cuối cùng xin gia nhập là một thiếu niên tên là 【Tửu hòa thượng】.【Hoàng Sơn tiền bối, con đã xin gia nhập ba năm rồi, mau thêm con vào đi.】Tửu hòa thượng để lại lời nhắn.

Xem ra, cậu ta đã xin gia nhập nhiều lần, nhưng vẫn chưa được chấp thuận.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nhấn ‘Thêm vào nhóm’.

Nhìn thấy tiểu đạo hữu mới vào nhóm, Tống Thư Hàng khẽ gật đầu — cậu nhớ lại tình hình mình mới vào nhóm năm đó, thoáng cái đã là chuyện của hơn năm mươi năm trước rồi.

Khi đó, vẫn còn là một tân binh, cậu không biết gì về tu chân cả.

Nếu không có ‘phương thuốc Thối Thể Dịch cải tiến’ của Dược Sư hôm đó, nếu không có Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, nếu không có thùng dược liệu Thối Thể Dịch mà Vũ Nhu Tử gửi đến, Tống Thư Hàng không biết đến năm nào tháng nào mới có thể bước vào con đường tu chân.

Bên trong Cửu Châu Nhất Hào Quần Tửu hòa thượng: “Ha ha ha, Hoàng Sơn tiền bối, cuối cùng ngài cũng thêm con vào nhóm rồi!” “Tiểu đạo hữu, người thêm ngươi vào nhóm không phải Hoàng Sơn tiền bối, là ta.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Cuối cùng cũng có một đạo hữu mới gia nhập, đây là lần đầu tiên cậu dùng thân phận ‘tiền bối’ thực sự để chào đón tiểu đạo hữu.

Cậu phải làm thế nào để tỏ ra có uy nghiêm của tiền bối đây?

“Ủa?

Vậy Hoàng Sơn tiền bối đâu ạ?” Tửu hòa thượng nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Hoàng Sơn tiền bối đã nghỉ hưu rồi, bây giờ ta mới là nhóm trưởng của Cửu Châu Nhất Hào Quần.” Tửu hòa thượng: “…” Một lúc sau.

Tửu hòa thượng: “Vậy Bá Đao tiền bối, ngài rất lợi hại sao?” “Chắc là cũng coi như lợi hại.” Tống Thư Hàng nói.

Lục phẩm Chân Quân, khi đó Hoàng Sơn tiền bối thêm cậu vào nhóm cũng là cảnh giới này, cũng được cả nhóm đạo hữu kính trọng.

Tửu hòa thượng: “Vậy Bá Đao tiền bối, ngài mất bao lâu để thăng cấp Nhị phẩm cảnh giới?

Con chỉ mất ba năm đã thành công vượt long môn, thăng cấp Nhị

phẩm.

Sau đó lại mất tám năm để đột phá Nhị phẩm, thăng cấp Tam phẩm!” Ba năm Nhị phẩm, lại qua tám năm thăng cấp Tam phẩm, đây đã là cấp bậc thiên tài ‘tiền đồ vô lượng’ trong miệng Bắc Hà Tán Nhân.

Tống Thư Hàng nhớ lại một chút về mình, tốc độ thăng cấp của cậu tuy không thể so với Nho gia thánh nhân và Thiên Đế, nhưng cậu cũng chỉ mất một tháng rưỡi để thăng cấp Nhị phẩm, rồi lại mất khoảng một tháng để thăng cấp Tam phẩm… Nếu cứ thế nói ra, sẽ có chút đả kích người khác.

Thế là, Bá Đao Tống Nhất bình tĩnh nói: “Những chuyện cũ đó, không có gì đáng nói.” “Bá Đao tiền bối, ngài không nói thì làm sao con biết ngài rất lợi hại?” Tửu hòa thượng nói.

“Ừm, ngươi nhất định muốn biết?” Tống Thư Hàng cười khổ.

Tửu hòa thượng: “Nhất định!” “Ta à, năm đó dùng một tháng rưỡi để thăng cấp Nhị phẩm.

Sau đó lại qua một tháng, thăng cấp Tam phẩm cảnh giới.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tửu hòa thượng: “!!!” Một lúc sau.

Tửu hòa thượng: “Ngươi nói dối!” “Nói dối là chó con.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Gâu!

Cắn ngươi đấy.” Một ID tên ‘Ta có một hậu cung Sở Sở’ tức giận nói.

Ừm, nhìn tên là biết, đây là Đậu Đậu.

Tửu hòa thượng: “Trên đời này không thể có ai lên cấp nhanh như vậy được, một tháng rưỡi Nhị phẩm, lại một tháng Tam phẩm.

Không tồn tại!” “Thiếu niên, đây là sự thật.” Ta có một hậu cung Sở Sở trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “Yo, thiếu niên mới đến à?

Nhóm này lâu rồi không có người mới gia nhập.

Bản tọa vừa mới đi tưới nước, không trả lời ngay được.

Để ta xem lịch sử trò chuyện, các ngươi đã nói những gì?” Một lúc sau, Bắc Hà Tán Nhân: “Tiểu đạo hữu, thế giới này rộng lớn lắm.

Bản tọa nói cho ngươi biết một chuyện nữa, sau đó… Bá Đao đạo hữu lại dùng một tháng để thăng cấp Tứ phẩm, sau đó nửa tháng đã thăng cấp Ngũ phẩm rồi.” “Không thể nào, đây nhất định là đang mơ!

Ta nhất định đã vào một nhóm Cửu Châu Nhất Hào giả.” Tửu hòa thượng nói.

Một lúc sau…【Tửu hòa thượng đã rời khỏi nhóm ‘Tu Chân Liêu Thiên Quần’】 Tống Thư Hàng: “???” Thất Tu Tôn Giả: “??” “Chuyện gì vậy, đạo hữu mới vừa vào nhóm sao đã rời rồi?” Hoàng Sơn tiền bối cũng ngơ ngác.

“Là Bá Đao đạo hữu ngươi đả kích người mới rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Bá Đao đạo hữu, ngươi muốn trở thành một đại tiền bối đủ tư cách, còn kém xa lắm.” Tô Thị A Thất nói.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu chớp chớp mắt, rồi mơ màng tỉnh lại.

Sau đó, cậu phát hiện mình đang ngồi trong lớp học ở thành phố Đại học Giang Nam.

Ủa?

Xảy ra chuyện gì vậy?

Tôi không phải đã trở thành nhóm trưởng của Cửu Châu Nhất Hào Quần rồi sao?

Tôi không phải đã khổ luyện năm mươi năm rồi sao?

Tại sao lại ở trong lớp học?

“A, hóa ra là đang mơ.

Chương 1615

Chậc, lại mơ thấy mình trở thành nhóm trưởng của Cửu Châu Nhất Hào Quần, thật là.” Tống Thư Hàng lau nước miếng ở khóe miệng.

Mình lại có suy nghĩ mưu đồ soán vị, thật là.

Lắc lắc đầu, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện trước mặt mình có một tờ đề thi.

Trời ạ, mình đang thi?

Chờ một chút, để tôi sắp xếp lại ký ức.

Tôi nhớ là mình vừa ăn xong Thực Tiên Yến, sau đó thời gian người vô hình của tôi vẫn chưa kết thúc, tại sao tôi lại xuất hiện trong lớp học để thi?

Thôi, dù sao đi nữa, thi trước đã.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn đề thi.

Không ổn rồi, gần đây toàn tu tiên, ngay cả thời gian học cũng không có.

Những câu hỏi trên đề thi này cậu đều không biết, làm sao bây giờ?

Phải chép bài của bạn học sao?

He he, đừng xem thường thủ đoạn của một tu sĩ nhé.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, hiện thân đi!

Sau đó chia sẻ thị giác với tôi, đi xem bài của bạn học phía trước giúp tôi!

Đợi sau khi kỳ thi này kết thúc, tôi phải dành thời gian học hành tử tế mới được.

Học tập khiến người ta vui vẻ ~ Học tập mới có tương lai ~ Người không học tập, có khác gì cá muối?

Khó khăn lắm mới chép xong bài thi.

Sau khi thi xong, Tống Thư Hàng liền bước vào chế độ học tập vui vẻ.

Cậu bắt đầu học hành chăm chỉ, đắm chìm trong biển kiến thức.

Cậu học buổi sáng, học buổi tối.

Buổi trưa cũng thường ở trong thư viện, mỗi ngày trôi qua đều đầy đủ và mỹ mãn. … Sau đó, không biết bao lâu sau, Tống Thư Hàng đang ngồi đả tọa trong một tòa cung điện hoa lệ, mở mắt ra.

“Kỳ lạ, gần đây sao đột nhiên nhớ lại chuyện của mấy ngàn năm trước vậy?” Tống Thư Hàng véo cằm, nhẹ giọng nói: “Theo lý mà nói, ta đã là cảnh giới Trường sinh giả, sao lại đột nhiên nhớ lại tình hình Thực Tiên Yến năm đó, và tình hình lúc học tập?” Trường sinh giả Tống Thư Hàng từ trong cung điện bước ra.

Cậu đến bậc thềm bên ngoài cung điện, dưới bậc thềm là tầng mây trắng xóa, tòa cung điện này lơ lửng trên chín tầng trời.

Tống Thư Hàng nhìn mây trắng phía dưới, chìm vào trầm tư.

Cũng không biết qua bao lâu.

Cậu đột nhiên cười lên: “Trường sinh giả Tống Thư Hàng?” 【Trở thành một tiền bối đáng tin cậy, chỉ đạo hậu bối tu luyện.】 Đây là một nguyện vọng nhỏ của cậu. 【Học hành chăm chỉ, mỗi ngày có sách đọc không hết, có kiến thức học không hết.】 Đây là việc cậu rất thích từ lâu. 【Trở thành một Trường sinh giả, từ đó tuổi thọ không còn là giới hạn.

Thậm chí sau khi bố trí ‘phương pháp hồi sinh’, dù chết đi, cũng có cơ hội quay trở lại từ dòng sông thời gian.】 Đây là mục tiêu cuộc đời hiện tại của cậu. ‘Điểm cuối’ của người tu luyện Chư Thiên Vạn Giới là Thiên Đạo, trở thành tồn tại bất hủ bất diệt — trời đất mục nát mà ta không nát, nhật nguyệt hủy diệt mà ta không diệt.

Nhưng, Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với quá nhiều chuyện và vật liên quan đến ‘Thiên Đạo’.

Thiên Đạo thứ hai để lại ‘hành tinh có mắt’.

Thiên Đạo thứ ba Ban Văn Long — thân thể Cửu U Chúa Tể của Thiên Đạo, thế giới hạt nhân, thế giới tà liên và kim liên, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Còn có Cửu U Chúa Tể ‘Bạch tiền bối two’.

Cùng với Cửu U Chúa Tể kim loại lỏng hình cầu, và Thiên Đạo cầu.

Tống Thư Hàng lờ mờ đoán ra được, ngôi vị ‘Thiên Đạo’ rất có thể có vấn đề.

Nếu không, tại sao nhiều vị Thiên Đạo như vậy đều nghiên cứu phương pháp thoát ly Thiên Đạo?

Nhưng, cũng có khả năng Thiên Đạo là một ‘bàn đạp’, chỉ khi leo lên ngôi vị Thiên Đạo, mới có thể nhìn thấy cảnh giới và tầng lớp cao hơn, xa hơn.

Nhưng, Thiên Đạo trong khi mở rộng tầm mắt, lại sẽ trở thành ràng buộc của tu sĩ.

Cho nên, nhiều vị Thiên Đạo như vậy, sau khi lựa chọn thoát ly Thiên Đạo, vẫn sẽ để lại một số hậu thủ.

Có lẽ các Thiên Đạo đang chờ đợi thời cơ, bước lên tầng lớp cao hơn ‘Thiên Đạo’.

Nhưng dù Thiên Đạo là ‘cái bẫy’ hay ‘bàn đạp’, trước khi có đủ hiểu biết về Thiên Đạo, mục tiêu cuối cùng của Tống Thư Hàng sẽ không phải là ‘Thiên Đạo’.

Nếu không trở thành Thiên Đạo, vậy trở thành ‘Trường sinh giả’ chính là mục tiêu tu luyện hiện tại của cậu.

“Ba đoạn trải nghiệm khác nhau, đại diện cho ba giấc mơ của tôi.

Trừ cái thứ ba, hai cái đầu thật là nhỏ bé.” Tống Thư Hàng cười lên.

Nguyện vọng nhỏ bé cũng tốt, bản thân cậu cũng không phải là người vĩ đại gì.

“Vậy thì, cũng đến lúc kết thúc rồi nhỉ.

Thế giới ảo ảnh Thận long.” Tống Thư Hàng nói. 【Ngươi không có nguyện vọng nào vĩ đại hơn sao?

Không có thứ gì khác muốn hưởng thụ hơn sao?】 Một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Giọng nói đó đầy vẻ không cam lòng.

Đúng như Tống Thư Hàng tự nói, hai nguyện vọng đầu tiên thật sự quá nhỏ bé, nhỏ bé đến mức Thận long căn bản không thể thu được nhiều ‘sức mạnh’ hơn từ đó.

Còn nguyện vọng cuối cùng ‘trở thành Trường sinh giả’ thì không tệ.

Nhưng, thời gian của nguyện vọng cuối cùng quá ngắn.

Cuộc đời của 【Trường sinh giả Tống Thư Hàng】 còn chưa bắt đầu đã kết thúc.

“Tạm thời hình như không có.” Tống Thư Hàng nói. 【Người không có ước mơ, sống khác gì cá muối?

Ngươi nghĩ kỹ lại đi, bất kể là nguyện vọng gì, đều có thể thực hiện được.

Cứ coi như là thư giãn một chút trong mơ đi.

Cho nên, dù là một số nguyện vọng đen tối không thể nói ra, cũng có thể thực hiện được.

Bởi vì đây là mộng cảnh, là thế giới ảo ảnh.

Trong thế giới ảo ảnh sẽ không có pháp luật ràng buộc.】 Giọng nói đó không cam lòng nói.

Tống Thư Hàng cười gượng: “Có lẽ, tôi thật sự chỉ là một con cá muối thôi.” 【…】 Giọng nói đó dừng lại một lúc lâu: 【Ngươi chờ đó, đổi người, ta đi gọi tộc trưởng đến.】 × × Hả?

Tộc trưởng?

Lại còn có thể đổi Thận long giữa chừng?

Nói cách khác… trong món ăn lớn ‘Bách Thú Thiên Di’ của Thực Tiên Yến này, ẩn giấu không chỉ là một con Thận long, mà là cả một tộc Thận long?

Ngoài ra, đổi long giữa chừng này phải đổi như thế nào?

Tống Thư Hàng rất để ý đến vấn đề này.

Thận long sẽ ngụy trang thành các loại mỹ thực, bị người ta ăn vào bụng.

Nhưng, Thận long làm thế nào để ra khỏi cơ thể người, vẫn luôn là một bí ẩn.

Thận long đạo hữu, ngươi không giải thích một chút là làm thế nào đổi long giữa chừng, trong lòng ta rất hoang mang đấy.

Tống Thư Hàng vội nói: “Đợi một chút, có thể cho tôi biết quy trình đổi long giữa chừng của các ngươi không?” Nhưng, giọng nói vang bên tai cậu đã biến mất.

Thận long rời đi rồi?

Trong lòng Tống Thư Hàng càng hoang mang hơn.

Cậu chắp tay sau lưng, nhìn tầng mây bên ngoài cung điện.

Một lát nữa, tộc trưởng Thận long sẽ vào như thế nào?

Lại sẽ bám vào người cậu ra sao?【Để đạo hữu chờ lâu, hậu bối nhà ta học nghệ không tinh, không thể để đạo hữu vào một thế giới ảo ảnh thận khí vừa ý, thật sự là ta dạy dỗ không tốt.

Đạo hữu, vậy chúng ta làm lại từ đầu.】Lúc này, một giọng nói trầm hùng vang lên.

“Tộc trưởng đạo hữu đã bám vào người tôi rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.【Mất chút thời gian, để đạo hữu chờ lâu rồi.】Tộc trưởng Thận long cười nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy à, có thể cho tôi biết, tộc trưởng đạo hữu ngài vào cơ thể tôi như thế nào không?”【Rất đơn giản, đạo hữu ngươi vẫn đang bị thận khí ảnh hưởng, ở trong trạng thái ngủ say.

Ta chỉ cần thu nhỏ thành kích thước hạt cát, độn vào miệng đạo hữu là được.】Tộc trưởng Thận long trả lời:【Thời gian không còn nhiều, đạo hữu chúng ta tiếp tục bắt đầu hành trình mới của ‘thế giới ảo ảnh thận khí’ thôi!】“Đợi đã, tộc trưởng đạo hữu ngài đợi một chút, tôi còn câu hỏi cuối cùng.” Tống Thư Hàng vội nói: “Đạo hữu, khi các ngươi ra khỏi cơ thể tu sĩ, ra ngoài bằng cách nào?” Câu hỏi này rất quan trọng!【Ha ha, đạo hữu hóa ra là để ý vấn đề này.

Thật ra đây không phải là bí mật gì, chỉ là tộc ta trước giờ rất ít giao lưu trực tiếp với người tu luyện, cho nên rất ít người biết chuyện này.

Thật ra, tộc ta chỉ cần để người ta được thỏa mãn trong 'thế giới ảo ảnh thận khí', chúng ta liền có thể từ trên người người tu luyện nhận lại được một loại 'thận năng' mà chỉ chúng ta mới sử dụng được, loại năng lượng đặc thù này có thể giúp chúng ta tiến vào trạng thái 'linh thể hóa'.

Giống như Công Đức Chi Thể, có thể tùy ý độn ra khỏi cơ thể người.】Tộc trưởng Thận long giải thích.

"Hóa ra là vậy." Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng yên tâm hẳn.

Tộc trưởng Thận long mỉm cười.

Trong thế giới ảo ảnh thận khí, sương mù trong cung điện của Tống Thư Hàng trở nên nồng đậm hơn, mây trắng bốc lên, bao bọc toàn bộ cung điện.

Thế giới của Tống Thư Hàng biến thành một thế giới trắng xóa.

【Mỗi người đều có ước mơ của riêng mình, và tộc Thận long chúng ta giỏi nhất là khai quật những nguyện vọng và ước mơ trong lòng người ta, và thực hiện nó trong mộng cảnh.

Nhưng do một số Thận long trẻ tuổi tu vi có hạn, cho nên những ước mơ mà chúng có thể khai quật được đều là những ước mơ bề mặt của người tu luyện.

Chương 1616

Còn những con rồng già như ta, có thể khai quật ra tất cả những ước mơ sâu trong lòng người ta.

Thậm chí không chỉ là ước mơ và nguyện vọng… những chuyện tò mò trong lòng người tu luyện, chúng ta cũng có thể khai quật ra, suy diễn ra một đáp án trong mộng cảnh.】 Giọng của tộc trưởng Thận long tiếp tục vang lên.

“Lợi hại vậy sao?” Tống Thư Hàng có chút kinh ngạc.

Như vậy, người tu luyện trước mặt Thận long, chẳng phải không còn bí mật gì sao? 【Nhưng thường thì chúng ta không làm vậy, bởi vì khai quật quá sâu, lỡ như khiến một số kẻ lợi hại nào đó tức giận, sẽ rước vào phiền phức lớn.】 Giọng của tộc trưởng Thận long lại từ từ nói.

Ừm… Thật ra hắn đang chém gió, năng lực của tộc Thận long không nghịch thiên đến vậy.

Chúng có thể dẫn dắt ra những nguyện vọng và ước mơ trong lòng người tu luyện, và theo cách mà người tu luyện muốn, dệt chúng thành mộng.

Còn việc khai quật những chuyện tò mò sâu trong tâm hồn, e là phải có tồn tại cấp bậc Trường sinh giả của tộc Thận long đến mới làm được.

Tộc trưởng Thận long đây là thông qua cách chém gió, để Tống Thư Hàng thả lỏng tâm hồn, sau đó hắn mới dễ dàng dẫn dắt ra những nguyện vọng sâu trong tâm hồn của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, chỉ cảm thấy tộc trưởng Thận long thật là ngầu.

Tộc trưởng Thận long dốc toàn lực thi triển sức mạnh của mình, ảnh hưởng đến tâm hồn của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, hắn còn thông qua quyền lực tộc trưởng, liên kết với mộng cảnh của các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' xung quanh Tống Thư Hàng.

Những thành viên xung quanh này, đã ngồi cùng Tống Thư Hàng, vậy có lẽ có thể từ mộng cảnh của những thành viên này có được một số manh mối, từ đó suy đoán ra ước mơ và nguyện vọng của Tống Thư Hàng.

Một lúc sau… Sương mù trắng xung quanh Tống Thư Hàng đều tan biến.

Sau đó, cung điện biến mất, sương mù trắng biến thành một sa mạc khổng lồ.

Tống Thư Hàng mơ màng xuất hiện trong sa mạc.

Đồng thời bị 'thận khí' ảnh hưởng, Tống Thư Hàng lại một lần nữa 'nhập vai' vào mộng cảnh này.

Mộng cảnh thứ này rất kỳ diệu, đôi khi giấc mơ dù hoang đường đến đâu, bản thân ở trong mơ cũng sẽ cảm thấy mọi thứ đều hợp lý.

Dưới tác dụng toàn lực của sức mạnh tộc trưởng Thận long, thân phận của Tống Thư Hàng lúc này đã biến thành một lữ khách trong sa mạc.

Cậu xuất hiện trong sa mạc.

"A, kỳ lạ, tại sao mình lại ở trong sa mạc?

Mình đang mạo hiểm à?" Tống Thư Hàng gãi đầu.

Cậu không nhớ tại sao mình lại đột nhiên chọn đến sa mạc mạo hiểm.

“Nhưng thôi, dù sao cũng đã ở trong sa mạc, vậy việc quan trọng nhất tiếp theo, là tìm một nguồn nước nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

Đây chính là năng lực ảnh hưởng của thận khí Thận long.

Sau đó, Tống Thư Hàng bắt đầu đi trong sa mạc.

Làm thế nào để tìm nguồn nước trong sa mạc?

Quỷ mới biết.

Dù sao thì bây giờ cậu đang đi theo một đường thẳng trong sa mạc.

Cũng không biết đã đi được bao xa.

“Khát quá, mà sa mạc này đơn điệu quá nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

Dù đi bao lâu, xung quanh vĩnh viễn là một màu cát vàng, không có thực vật, không có động vật, ngoài cát vàng ra không có gì cả, một mảnh tĩnh lặng.

Một thế giới đơn điệu như vậy, ở lâu dễ khiến người ta suy sụp thần kinh.

“Lúc này, nếu có thể có một người bạn thì tốt rồi, hai người cùng nhau sẽ không cô đơn như vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Đúng lúc ý nghĩ của cậu vừa lóe lên, nguyện vọng của cậu đã được thực hiện.

Ở phía xa, truyền đến một trận tiếng chuông, có một bóng người đang đến gần Tống Thư Hàng.

Hê~ gừng càng già càng cay.

Khóe miệng tộc trưởng Thận long nhếch lên — Thận long trẻ tuổi chỉ biết thỏa mãn ước mơ của người tu luyện một cách bề mặt.

Nhưng, nếu gặp phải một số người tu luyện thanh tâm quả dục, Thận long trẻ tuổi sẽ có sức mà không có chỗ dùng.

Nhưng thực tế, nếu thật sự gặp phải người tu luyện thanh tâm quả dục, vậy Thận long hoàn toàn có thể tạo ra 'ước mơ'.

Đối phương không có ước mơ, vậy thì tạo cơ hội để đối phương có 'ước mơ, nguyện vọng'.

Giống như bây giờ, đi một mình trong sa mạc cô đơn, đi lâu, Tống Thư Hàng sẽ bản năng muốn có người bầu bạn.

Đây chính là một 'nguyện vọng nhỏ'.

Cứ thế suy ra, một bộ mộng cảnh trôi qua, sẽ có thể thu hoạch được lượng lớn 'thận năng'.

"Thật sự có người đến sao?" Tống Thư Hàng thuận thế nhìn ra xa.

Ở phía xa, có một thiếu niên dắt bạch mã, nhanh chóng tiến lại gần cậu.

Thiếu niên đó, khoảng mười lăm mười sáu tuổi, môi hồng răng trắng, da như ngọc thạch, thật là tuấn tú.

Hoàn toàn không giống người sống trong sa mạc. 【Chờ đã, thiếu niên này…】 Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Là cậu ta.

Là 'Tiểu Bạch, đợi huynh tóc dài đến eo, gả cho huynh được không'.

Đinh linh linh~~ Tiếng chuông bạch mã vang lên trong trẻo, thiếu niên môi hồng răng trắng kia rất nhanh đã đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cẩn thận quan sát thiếu niên bạch mã này.

Trong ký ức, sau này khi Bạch tiền bối bế quan, rất ít khi phóng thích ‘Chân thực huyễn tượng’, thiếu niên bạch mã thanh sam sau này cũng không gặp lại nữa.

Tống Thư Hàng cẩn thận quan sát thiếu niên bạch mã thanh sam, thiếu niên cũng đang quan sát Tống Thư Hàng.

“Thiếu niên này, trông có chút giống Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Trước đây, lần đầu tiên cậu trải nghiệm ‘Chân thực huyễn tượng’ của Bạch tiền bối, đã cảm thấy thiếu niên bạch mã thanh sam này có hai phần tương tự với Bạch tiền bối.

Còn bây giờ, khi quan sát kỹ, cậu cảm thấy thiếu niên này và Bạch tiền bối ngày càng giống nhau.

“Ngươi là ai vậy?

Tại sao lại ở trong sa mạc?” Thiếu niên bạch mã thanh sam kia nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chắp tay với thiếu niên: “Tại hạ… Bá Đao Tống Nhất, đạo hữu ngươi khỏe.

Ta bị lạc trong sa mạc, muốn tìm một nguồn nước.” “Bá Đao Tống Nhất?

Tên của ngươi thật thú vị.” Thiếu niên thanh sam cười hì hì.

Lần này lại có thể đối thoại thuận lợi.

Tống Thư Hàng nhớ trước đây, trong ‘Chân thực huyễn tượng’ của Bạch tiền bối, thiếu niên thanh sam chỉ giống như NPC, chỉ biết hành động theo chương trình cố định, nói lời thoại sẵn.

“Bá Đao Tống Nhất đạo hữu, nếu ngươi bị lạc, không ngại thì theo ta.

Ta dẫn ngươi đi tìm nguồn nước, tiện thể giới thiệu Tiểu Bạch cho ngươi quen biết.

Ngươi có muốn theo ta không?” Thiếu niên thanh sam vui vẻ nói.

“Tất nhiên rồi!” Tống Thư Hàng gật đầu — Tiểu Bạch, chính là Bạch tiền bối lúc nhỏ phải không?

Không biết Bạch tiền bối lúc nhỏ trông như thế nào?

Rốt cuộc Bạch tiền bối lúc nhỏ đáng yêu đến mức nào mà khiến thiếu niên bạch mã thanh sam nói ra câu kinh điển ‘gả cho huynh được không’?

Thế là, Tống Thư Hàng đi theo thiếu niên thanh sam, tiến về phía trước.

Thiếu niên thanh sam rất hoạt bát, và cậu ta biết rất nhiều, trời nam đất bắc, chủ đề nào cậu ta cũng có thể nói được một chút.

Nhưng… suốt quãng đường này, thiếu niên thanh sam lại chưa từng nói với Tống Thư Hàng về ‘đạo hiệu’ của mình.

Đinh linh linh~~ Chiếc chuông buộc trên cổ bạch mã không ngừng vang lên.

Thiếu niên dắt bạch mã, nhưng chưa bao giờ cưỡi lên.

Sau khi đi thêm mấy ngàn mét nữa, ở phía xa, Tống Thư Hàng nhìn thấy một ốc đảo nhỏ.

“Đến rồi, Tiểu Bạch sống ở đây.” Thiếu niên bạch mã thanh sam cười hì hì.

Cậu ta dắt ngựa, nhanh chóng chạy về phía trước.

Đinh linh linh~ tiếng chuông trên cổ ngựa trở nên dồn dập.

Bên bờ hồ của ốc đảo, một bóng dáng nhỏ bé đột nhiên bật dậy.

Nghe thấy tiếng chuông ngựa này, bóng dáng nhỏ bé kia lập tức xù lông.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch~~ ta lại đến rồi đây.” Thiếu niên thanh sam vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng nhìn về phía ‘Tiểu Bạch’ kia.

Mái tóc đen dài ngang lưng, dung mạo tuấn mỹ đến mức nam nữ đều mê, chính là Bạch tiền bối phiên bản thu nhỏ.

Thiếu niên bạch mã thanh sam nhìn thấy ‘Tiểu Bạch’, vẻ mặt hưng phấn, rất vui vẻ.

Nhưng Tiểu Bạch nhìn thấy thiếu niên thanh sam, lại như xù lông, ở trong trạng thái sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, ngươi vừa mới rửa mặt à?

Hay là đang uống nước?” Thiếu niên bạch mã thanh sam lại không có chút tự giác nào, cậu ta nghênh ngang tiến lên, ngồi xuống bên cạnh Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch nhe răng nanh về phía thiếu niên, trông cực kỳ đáng yêu.【Nhìn chung, từ vẻ bề ngoài, ‘Tiểu Bạch’ này cho người ta cảm giác chính là Bạch tiền bối lúc nhỏ… nhưng.】Tống Thư Hàng nhìn từ xa vị Tiểu Bạch đang xù lông kia.

Nhưng về khí chất thì hoàn toàn không giống.

Đương nhiên, khí chất thứ này sẽ thay đổi theo trải nghiệm của con người.

Bạch tiền bối lúc nhỏ đáng yêu hơn một chút cũng rất bình thường.

Chương 1617

“Tiểu Bạch, ta giới thiệu cho ngươi một người bạn mới.” Thiếu niên bạch mã thanh sam ha ha cười, sau đó cậu ta vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt mình, cố gắng để mình lộ ra nụ cười thiện ý nhất, rồi đến trước mặt Tiểu Bạch.

“Cậu ấy tên là Bá Đao Tống Nhất, cái tên này rất có khí thế, là người bạn ta mới nhặt được trên đường.” Thiếu niên bạch mã thanh sam vui vẻ nói.

Tiểu Bạch ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lát, một lúc sau, cậu ta khẽ gật đầu với Tống Thư Hàng.

“Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, hôm nay chúng ta luyện đao đi?

Khó lắm mới gặp được Bá Đao Tống Nhất đạo hữu, cho nên ta cảm thấy hôm nay chúng ta thích hợp luyện đao.” Thiếu niên bạch mã thanh sam ha ha cười.

Tiểu Bạch lập tức lườm Tống Thư Hàng, nhe răng với cậu.

Tống Thư Hàng: “…” Đây chính là hận thù chuyển dời trong truyền thuyết?

Chỉ bằng một câu nói tùy tiện, đã khiến ‘độ hảo cảm’ của Tiểu Bạch đối với Tống Thư Hàng biến thành điểm âm.

“Lại đây lại đây, hôm nay ta còn chuẩn bị cả đao rồi.” Nói xong, thiếu niên bạch mã thanh sam rút hai thanh trường đao từ trên lưng ngựa ra, ném một thanh cho Tiểu Bạch.

Sau đó, giống như kịch bản ‘Chân thực huyễn tượng’ mà Tống Thư Hàng đã từng trải qua, thiếu niên bạch mã thanh sam trong lúc quyết đấu với Tiểu Bạch, bắt đầu chỉ đạo cậu ta những đao pháp cơ bản, truyền thụ kỹ xảo dùng đao.

Mãi cho đến khi Tiểu Bạch mệt lả nằm bệt ra, không động đậy, thiếu niên bạch mã thanh sam mới kết thúc cuộc tỷ thí đao pháp.

“Tiểu Bạch, đao pháp của ngươi đã lợi hại hơn trước rất nhiều.

Cho nên, lần sau chúng ta luyện chùy pháp đi.

Hôm nay đến đây thôi.” Thiếu niên bạch mã thanh sam thu lại vũ khí.

Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể hiểu được logic của cậu ta.

Bởi vì đao pháp luyện rất tốt, cho nên lần sau phải luyện chùy?

Tiểu Bạch im lặng bò dậy từ mặt đất, cậu ta dường như đã hoàn toàn quen với lối tư duy nhảy cóc của thiếu niên bạch mã thanh sam.

Sau khi bò dậy, Tiểu Bạch lại im lặng quỳ ngồi bên bờ hồ, tay khuấy động trong nước hồ.

Thiếu niên bạch mã thanh sam sau khi đặt đao lên lưng ngựa, lại đến bên cạnh Tiểu Bạch, khoanh chân ngồi xuống.

Sau đó, cậu ta lại vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Thế là Tống Thư Hàng theo thứ tự ngồi xổm xuống bên phải cậu ta.

Tiểu Bạch quỳ ngồi bên bờ hồ, thiếu niên khoanh chân ngồi, còn Tống Thư Hàng thì quen thói ngồi xổm — đây đều là tật xấu khi còn ở hiệu sách Tô thị.

“Tiểu Bạch, ngươi trông thật đẹp.” Thiếu niên bạch mã thanh sam đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Đến rồi, là đoạn kịch bản này!

Tiểu Bạch ngẩng đầu lên: “Ngươi mù.” “Không, ta không mù.

Bá Đao Tống Nhất, ngươi thấy Tiểu Bạch trông có đẹp không?” Thiếu niên bạch mã thanh sam nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Sao lại lôi tôi vào?

“Nói thật đi, đặt tay lên lương tâm mà nói, Tiểu Bạch trông có phải rất đẹp không?” Thiếu niên bạch mã thanh sam nói.

“Đẹp.” Tống Thư Hàng gật đầu, chỉ cần là người có lương tâm, sẽ không thể nói ra ba chữ ‘không đẹp’.

“Đúng không, cho nên Tiểu Bạch… đợi khi huynh tóc dài đến eo, gả cho huynh được không?” Thiếu niên bạch mã thanh sam nói.

Logic này, hoàn toàn không thể đoán được.

Nhưng, đoạn kịch bản này quả nhiên vẫn đến.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiểu Bạch, Bạch tiền bối thiếu niên sẽ trả lời thế nào?

“Không muốn.” Tiểu Bạch dứt khoát từ chối.

Câu trả lời này, có chút quá bình thường, không có điểm nhấn, không chút kích thích nào.

Thế là, Tống Thư Hàng trong lòng có một câu hỏi cuối cùng không nhịn được nữa, hỏi: “Tiểu Bạch, là con gái sao?” 【Tiểu Bạch, có phải là Bạch tiền bối lúc nhỏ không?

Hay là thiếu niên bạch mã thanh sam mới là Bạch tiền bối thiếu niên?】 Không biết từ khi nào, trong lòng Tống Thư Hàng có một nghi vấn như vậy.

Cậu cảm thấy, ‘Tiểu Bạch’ trước mắt này rất có thể không phải

Bạch tiền bối.

“A, đúng rồi.

Tiểu Bạch, ngươi là con gái sao?” Thiếu niên bạch mã thanh sam ra vẻ bừng tỉnh, hỏi.

Tống Thư Hàng: “…” Ngươi ngay cả ‘Tiểu Bạch’ có phải con gái không cũng không biết, đã nghênh ngang cầu hôn?

“Ta?” Tiểu Bạch khẽ ngẩng đầu, nhẹ giọng nói: “Đương nhiên là con gái rồi.” Phía trên thế giới mộng cảnh thận khí, tộc trưởng Thận long lộ ra nụ cười đắc ý — hai thiếu niên mờ mịt à, cứ để ta thực hiện nguyện vọng cho các ngươi, thỏa mãn sự tò mò của các ngươi.

Khi Tống Thư Hàng hỏi về giới tính của ‘Tiểu Bạch’, trông rất 【tò mò】.

Mà chỉ cần thỏa mãn sự tò mò của Tống Thư Hàng, tộc trưởng Thận long cũng có thể nhận lại được lượng lớn ‘thận năng’.

Tiếp theo, kịch bản bùng nổ thực sự có thể bắt đầu rồi.

Dưới sự thúc đẩy của tộc trưởng Thận long, kịch bản thế giới thận khí tiến triển.

Ánh mắt Tiểu Bạch hơi trầm xuống, nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Ngươi cũng thấy ta đẹp?” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy, đợi ta tóc dài đến eo, gả cho ngươi được không?” Tiểu Bạch với khuôn mặt cười tươi như hoa nở, nói ra tâm ý của mình.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Ngay khoảnh khắc tiếp theo, thời gian đột nhiên trôi nhanh.

Tiểu Bạch, Tống Thư Hàng, thiếu niên bạch mã thanh sam ba người cùng nhau sống trong sa mạc hơn hai mươi năm.

Một ngày nọ hai mươi năm sau, Tiểu Bạch cuối cùng cũng trưởng thành, cậu… tóc dài đến eo.

“Màn kịch hay thực sự sắp bắt đầu rồi.” Tộc trưởng Thận long mỉm cười, nói.

Đúng lúc tộc trưởng Thận long chuẩn bị đại triển thân thủ, cho Tống Thư Hàng một đoạn trải nghiệm thế giới thận khí mộng ảo, thế giới sa mạc đột nhiên sụp đổ.

Thế giới huyễn thuật do tộc trưởng Thận long bố trí bị phá vỡ một cách thô bạo.

Sau đó, bóng tối vô biên vô tận bao bọc Tống Thư Hàng và tộc trưởng Thận long.

Tộc trưởng Thận long trong lòng cảm thấy không ổn.

“Chơi lố rồi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Thực tế… từ khoảnh khắc thiếu niên bạch mã thanh sam xuất hiện, cậu đã có dự cảm này.

Cuối cùng, quả nhiên không ngoài dự đoán của cậu, cuối cùng vẫn là chơi lố.

×××××××××× Trong bóng tối vô biên vô tận, trên người Tống Thư Hàng tỏa ra ánh sáng, trôi nổi trong bóng tối.

Bên cạnh cậu là tộc trưởng Thận long, trên người cũng tự phát ra ánh sáng.

Tộc trưởng Thận long lúc này đã thu nhỏ chỉ còn bằng chiếc đũa, hình dạng của hắn không khác gì ‘rồng’, nhưng móng của hắn là móng giao.

Một lớn một nhỏ hai điểm sáng, trôi nổi trong bóng tối.

“Đây là đâu, thế giới thận khí của ta sao lại không thể khống chế được.” Tộc trưởng Thận long ngơ ngác.

“Chơi lố rồi chứ sao.” Tống Thư Hàng nói.

Tộc trưởng Thận long: “?” “Là Bạch tiền bối hay là Bạch tiền bối two?” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Thế giới thận khí sụp đổ, có hai khả năng.

Khả năng thứ nhất: Khi cậu ở trong ‘thế giới thận khí’, giống như các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ khác, đã nói mớ kể lại tình hình trong mơ.

Mà trải nghiệm trong mơ của cậu, chắc chắn không thể thiếu câu ‘Tiểu Bạch, đợi huynh tóc dài đến eo’.

Mà Bạch tiền bối lúc này đang ngồi ngay bên cạnh cậu.

Nếu câu ‘nói mớ’ này bị Bạch tiền bối nghe thấy, lúc này cơ thể ngoài đời thực của cậu nói không chừng đã bay lên trời theo hình xoắn ốc rồi?

Khả năng thứ hai: Bạch tiền bối two cảm ứng được trạng thái của cậu không ổn, hoặc là bị những tiếng ‘Tiểu Bạch’ của cậu cưỡng ép triệu hồi đến.

Sau đó, Bạch tiền bối two ra tay xem trộm trải nghiệm ‘thế giới thận khí’ của cậu.

Sau khi xem xong câu chuyện trong thế giới thận khí, liền ra tay phá vỡ thế giới thận khí này.

Dù là khả năng nào, cũng đều toi.

Lúc này, tộc trưởng Thận long hỏi: “Tống đạo hữu… ngươi vừa nói ‘chơi lố rồi’, là ngươi, hay là ta?” “Ừm, cả hai chúng ta cùng toi.” Tống Thư Hàng nói.

Đang nói chuyện, trong bóng tối vô biên vô tận, đột nhiên có một đôi tay tóm lấy thân thể Thận long.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Nhưng, chủ nhân của đôi tay không trả lời. 【Xem ra rất tức giận.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, tay trái của đôi tay này tóm lấy đuôi Thận long, tay phải bóp thân thể Thận long, từ dưới lên trên dùng sức bóp.

Cảnh tượng này, khiến Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến cảnh ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ luyện kim đan cá voi béo.

“A a a~ đừng bóp như vậy, nội tạng sắp bị bóp ra ngoài rồi.” Tộc trưởng Thận long lớn tiếng kêu la.

Nhưng đôi tay này không hề có ý định tha cho hắn.

Tay phải từ từ nhưng kiên định bóp lên trên.

“Hu hu hu~~” Tộc trưởng Thận long thảm thiết kêu la, cuối cùng, từ miệng hắn có một viên ‘châu’ bị bóp ra.

Đây là long châu, một số con rồng già trong cơ thể sẽ nuôi dưỡng ra.

Long châu không phải nội đan, thông thường, long châu có thể tăng cường một số năng lực thiên phú của ‘rồng già’.

Sau khi bóp long châu ra, đôi tay kia lại tóm lấy tộc trưởng Thận long, từ từ biến mất trong bóng tối vô biên vô tận.

“Con Thận long này của ta, long châu của ngươi.” Lúc này, giọng của Bạch tiền bối vang lên.

Tộc trưởng Thận long: “Hu hu hu?” “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là thú cưng số 4 của ta.” Bạch tiền bối lại nói.

Nghe thấy thú cưng số 4, Tống Thư Hàng liền hiểu ra.

Chương 1618

Đây là Bạch tiền bối two.

Tộc trưởng Thận long bị bắt đi làm thú cưng… thật ra đối với tộc trưởng Thận long mà nói, đây nói không chừng là một đại tạo hóa.

Bạch tiền bối two biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng lại vẫn bị bỏ lại trong không gian tối tăm này.

“Vậy đó, Bạch tiền bối, có thể tiện tay thả tôi ra ngoài không?” Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng, Bạch tiền bối two không trả lời cậu nữa.

“Thật ra, tôi cũng là người bị hại mà.” Tống Thư Hàng thở dài.

Sau đó, cậu bắt đầu tìm kiếm trong thế giới tối tăm.

Thế giới tối tăm này là do ‘thế giới huyễn thuật Thận long’ vỡ nát mà sinh ra.

“Nhìn chung, đây hẳn là một giấc mơ.

Chỉ cần là mơ, sẽ có lúc tỉnh lại.

Hoặc, có cách ẩn giấu để rời khỏi mộng cảnh?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc cậu đang tìm kiếm khắp nơi, đột nhiên, ở cuối bóng tối, cậu nhìn thấy một điểm sáng.

Thế là, Tống Thư Hàng bơi về phía điểm sáng đó.

Điểm sáng ngày càng lớn… Sau khi Tống Thư Hàng đến gần, phát hiện điểm sáng này là một cánh cửa.

“Xem ra, đây chính là cách rời khỏi mộng cảnh.” Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy tay nắm cửa, đẩy cửa đi vào. … Cánh cửa mở ra, liền biến mất không thấy.

Xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng là thế giới sa mạc quen thuộc kia.

Cùng với ốc đảo nhỏ đó.

“Lại quay lại đây rồi?” Tống Thư Hàng trong lòng một mảnh nghi hoặc.

Rầm rầm rầm rầm~~ Lúc này, trong hư không có hàng vạn đạo kiếm khí giáng xuống.

Tống Thư Hàng vừa xuất hiện, đã bị kiếm khí đâm xuyên, cậu trúng mười mấy kiếm, bị đóng đinh trên sa mạc, cơn đau chân thực truyền đến đại não Tống Thư Hàng.

Cũng may… đây là thế giới mộng cảnh, không chết người được.

“Mức độ đau đớn này, đối với tôi không là gì cả.” Tống Thư Hàng tự an ủi, đồng thời cậu ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Trên không, ‘Tiểu Bạch’ đạp không mà đi, tay cầm lợi kiếm, mỗi kiếm chém ra, liền có ngàn vạn đạo kiếm ý, kiếm quang theo sau.

Chiến đấu với Tiểu Bạch, là một con cá voi khổng lồ.

Lúc này, trên người cá voi đầy vết kiếm, máu tươi đầm đìa.

“Kỳ lạ, tộc trưởng Thận long đã bị bắt đi rồi, thế giới ảo cảnh thận khí, sao vẫn còn tiếp tục?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ù~~” Cá voi phát ra tiếng kêu trầm thấp, thân hình nó độn vào hư không.

“Trong thế giới ảo cảnh này, ngay cả năng lực không gian cũng có thể mô phỏng sao?

Nhưng, nếu ngươi đã sử dụng sức mạnh không gian, ta cũng vừa hay có một bí pháp muốn thử.” Giọng của Tiểu Bạch trong trẻo, nói.

Chỉ thấy cậu ta đưa tay kết một pháp ấn. 《Không Gian Áp Súc Bạo Tạc Bí Pháp》!

Rầm rầm rầm~~ Kênh không gian mà cá voi chui vào điên cuồng nổ tung, nó vốn định thông qua kênh không gian để tập kích Tiểu Bạch, bây giờ lại bị nổ văng ra khỏi kênh không gian một cách thô bạo, thương càng thêm thương.

“《Không Gian Áp Súc Bạo Tạc Bí Pháp》, nhớ không lầm đây là bí pháp thánh nhân mà Bạch tiền bối có được từ thánh tịch trì của ‘Vạn Thánh Sơn’ của Nho gia.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cá voi đau đớn lăn lộn trong hư không, máu tươi của nó nhỏ giọt, ăn mòn thành từng hố trên sa mạc.

Tiểu Bạch thừa thắng xông lên, cậu ta vung tay, kiếm vung lên, ngàn đạo kiếm quang ngưng tụ thành một thanh cự kiếm, chém mạnh xuống cá voi.

Cá voi không kịp né tránh, đầu lại bị chém ra một vết thương, thân hình càng bị đánh bay đi.

“Thế mà cũng không làm ngươi bị thương, da của ngươi thật là dày.” Tiểu Bạch ha ha cười.

Nói xong, cậu ta lại nhìn xuống dưới.

“Thư Hàng, sao ngươi lại chạy vào thế giới ảo cảnh của ta vậy?” Tiểu Bạch hỏi.

Tống Thư Hàng ngẩn người.

Sau đó lập tức hiểu ra.

“Đây là, thế giới thận khí của Bạch tiền bối sao?” Tống Thư Hàng

hỏi.

“Ừm, một nửa một nửa.

Đây là thế giới ảo cảnh của ta, nhưng không phải thế giới thận khí.

Kéo ta vào thế giới ảo cảnh này không phải Thận long, mà là con cá voi kỳ lạ trước mắt này.” Bạch tiền bối ở trạng thái Tiểu Bạch cười nói.

“Ngươi cứ nằm bẹp ở đó một lúc đi, đợi ta xử lý xong con cá voi lớn này đã.” Bạch tiền bối nói xong, thân hình khẽ động, đột phá không gian xuất hiện dưới thân cá voi khổng lồ.

Lưu Tinh Kiếm được tế ra, một hóa hai, hai hóa ba… Kiếm quang không ngừng diễn hóa, ngưng tụ ra vạn kiếm đại trận.

Hàng ngàn hàng vạn thanh kiếm quang xoay tròn, giống như máy xay thịt xay về phía cá voi.

“Không phải Thận long, vậy con cá voi này kéo Bạch tiền bối vào thế giới ảo cảnh, muốn làm gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Đương nhiên là muốn đoạt xá rồi.” Bạch tiền bối vừa chiến đấu, vừa còn rảnh rỗi nói chuyện với Tống Thư Hàng.

Nói xong, ngài ngưng tụ ra ‘Công Đức Cự Thụ’.

Lưu Tinh Kiếm đại trận tiếp tục nghiền nát cá voi khổng lồ, Bạch tiền bối thì vác cự thụ lên, bồi đao ở phía sau.

Phía trước con cá voi khổng lồ là kiếm trận máy xay thịt, phía sau nó là Bạch tiền bối phiên bản thu nhỏ đang vác cây đại thụ công đức.

Con cá voi bi thảm hét lên không ngớt, nó liều mạng muốn thoát khỏi kiếm trận máy xay thịt, nhưng nó vừa cố gắng lùi ra một chút, liền bị Bạch tiền bối vung cây đại thụ công đức, đập cho văng ngược trở lại, tiếp tục gào thét thảm thiết.

Kể từ khi ngưng tụ ra cây đại thụ công đức, Bạch tiền bối đối phó với những sinh vật cỡ lớn càng thêm thuận tay.

"Cũng gần hiểu được cấu tạo của loại thế giới huyễn thuật này rồi." Bạch tiền bối vừa nói vừa dùng sức vung cây đại thụ công đức, đập vào đuôi con cá voi, một lần nữa nện nó vào trong máy xay thịt.

"Câu này nghe có vẻ quen quen." Tống Thư Hàng nói, cảm thấy hình như đã nghe Bạch tiền bối nói câu tương tự ở đâu đó.

Bạch tiền bối nói tiếp: "Dựa vào sự hiểu biết và nhận thức của ta về cấu trúc của loại thế giới huyễn thuật này, ta gần như có thể xây dựng một pháp thuật tương tự." 【Phàm là pháp thuật ta đã hiểu, ta có thể tạo ra một cái tương tự trong nháy mắt!】 "Xây dựng thế giới huyễn cảnh tương tự có ích gì ạ?

Huyễn cảnh chân thực không phải còn thật hơn sao?" Tống Thư Hàng thắc mắc.

Bạch tiền bối lắc đầu, nói: "Không giống, hoàn toàn không giống.

Thế giới thận khí của môn 'Thận Long' mà con cá voi này nắm giữ có thể đọc được những nguyện vọng tiềm ẩn của con người, dựa trên nguyện vọng và ước mơ của họ để xây dựng nên một thế giới mộng cảnh.

Ngoài ra, điều quan trọng nhất là thông qua thế giới huyễn cảnh thận khí, cuối cùng có thể nhận lại một loại năng lượng gọi là 'thận năng'.

Ta rất hứng thú với cái này." Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Dù sao thì, những thứ có thể khiến Bạch tiền bối hứng thú đều không phải là đồ tốt tầm thường.

Thận năng này nhất định cũng có chỗ kỳ diệu của nó, nên mới có thể khiến ‘tộc Thận Long’ bất chấp nguy cơ bị tiêu hóa, vẫn dệt nên từng thế giới mộng cảnh thận khí tốt đẹp cho mọi người, từ đó nhận lại thận năng.

Con cá voi nghe vậy, càng liều mạng giãy giụa hơn.

Trong cái thế giới do nó tạo ra này, nó có thể gian lận sử dụng sức mạnh không gian cấp Kiếp Tiên, sở hữu năng lực tái sinh cực hạn, nhưng vẫn bị tu sĩ tên ‘Bạch’ này đánh cho không ngóc đầu lên được.

Nếu tu sĩ tên ‘Bạch’ này mà nắm giữ cả thế giới huyễn thuật thận khí, thì hôm nay nó thật sự sẽ hoàn toàn toi mạng.

“Xây dựng kết cấu huyễn thuật, lần đầu tiên chỉ cần mô phỏng là đủ.

Về phần bản đồ mộng cảnh giai đoạn sau, cũng cần tích lũy dữ liệu.

Những thứ này tương lai ta có thể từ từ bổ sung.

Tiếp theo, hình thái ban đầu của pháp thuật là nạp năng lượng...

Ngươi xem, một ‘thế giới huyễn thuật’ đơn giản đã được hình thành.” Bạch tiền bối cười ha hả.

Tay phải của ngài ấn vào hư không, thế giới sa mạc do ‘cá voi khổng lồ’ diễn hóa ra nhanh chóng bị thay đổi, biến thành khung cảnh tòa nhà nhỏ mà Dược Sư mua ở ngoại thành Đại học thành Giang Nam.

Chỉ là khung cảnh tòa nhà nhỏ này đã được phóng đại lên cả ngàn vạn lần.

Cá voi khổng lồ sợ hãi tột độ, nó chưa bao giờ gặp phải đối thủ như thế này, chỉ trải qua một lần đã nắm rõ ‘thế giới huyễn cảnh thận khí’.

Không chỉ vậy, còn trực tiếp thay đổi thế giới do nó bố trí, phản khách vi chủ.

Lần này, cá voi khổng lồ thực sự ngửi thấy mùi tử vong.

“Có điều, thế giới này vẫn còn thiếu chút gì đó.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Phía dưới, Tống Thư Hàng vẫn bị mười mấy đạo kiếm khí ghim chặt trên mặt đất, cậu lên tiếng hỏi: “Bạch tiền bối còn thiếu gì ạ?

Lẽ nào lại giống như pháp thuật ‘siêu thời không mạn bộ’ của con rùa tai ương khổng lồ lần trước, lại thiếu mô phỏng một vài cơ quan quan trọng?” “Ừm, ta cảm thấy mình cần nghiên cứu thêm kết cấu cơ thể của Thận Long.” Bạch tiền bối nói.

Con cá voi khổng lồ trước mắt không biết có kỳ ngộ gì mà lại có được thiên phú của Thận Long.

Có điều, con cá voi này đã không còn thân thể, nên nó mới nghĩ đến con đường đoạt xá.

Vì nó đã không còn thân thể, Bạch tiền bối muốn nghiên cứu nó cũng chẳng nghiên cứu ra được gì.

“Có lẽ ta nên đi bắt một con Thận Long về.” Bạch tiền bối vuốt cằm nói.

Con cá voi khổng lồ bị kiếm trận vây khốn thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Phải rồi Bạch tiền bối, trên người tôi có một món đồ, có lẽ ngài có thể dùng được?” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu lấy viên long châu của ‘tộc trưởng Thận Long’ ra.

Cậu luôn cảm thấy lý do mình tiến vào ‘thế giới huyễn cảnh thận khí’ của Bạch tiền bối, sứ mệnh quan trọng nhất chính là đưa viên long châu của tộc trưởng Thận Long này cho Bạch tiền bối.

“Đây là gì?” Bạch tiền bối vẫy tay, long châu của tộc trưởng Thận Long liền rơi vào tay ngài.

“Long châu, long châu của tộc trưởng Thận Long.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Tộc trưởng?

Chương 1619

Lần này ở Thực Tiên Yến có nhiều Thận Long đến vậy sao?” Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Giống như món ăn ‘Bách thú đại thiên di’ kia, tộc Thận Long cũng đang di dời cả tộc.” “Thì ra là vậy, thảo nào tất cả đạo hữu ở Thực Tiên Yến đều rơi vào mộng cảnh.” Bạch tiền bối nói, nói xong ngài lại cầm viên ‘long châu của tộc trưởng Thận Long’ lên nghiên cứu.

“Cửa!” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Bạch tiền bối: “Cửa gì?” “Tôi đột nhiên nhớ ra lúc tôi vào ‘thế giới huyễn thuật Thận Long’ của Bạch tiền bối là đẩy cửa mà vào.

Cảm xúc dâng trào thôi ạ.” Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

“Ồ.” Bạch tiền bối gật đầu, tiếp tục nghiên cứu viên long châu.

Lúc này, Bạch tiền bối trong dáng vẻ ‘tiểu Bạch’, cầm một viên long châu trong suốt nghiên cứu, trông giống như một đứa trẻ có được món đồ chơi yêu thích.

Cảnh tượng này, nếu để Bạch Hạc chân quân nhìn thấy, chắc Bạch Hạc chân quân sẽ hộc máu mà chết mất?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Có lẽ có thể thử xem, vừa hay Lưu Tinh Kiếm còn thiếu một chút trang trí.

Thư Hàng, bán viên long châu này cho ta.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng xua tay: “Bạch tiền bối thích thì cứ lấy đi ạ, dù sao tôi cũng không dùng đến.” “Vậy ta nhận trước nhé.” Bạch tiền bối

nói.

Ngài vẫy tay, Lưu Tinh Kiếm ‘vút’ một tiếng bay trở về.

Lúc này, Lưu Tinh Kiếm lại được Bạch tiền bối cải tạo.

Lớp ‘gai nhọn lan can’ trên thân kiếm đã được gỡ xuống, nhưng không bị vứt đi, mà được Bạch tiền bối biến thành một cái vỏ kiếm.

Bạch tiền bối nắm lấy Lưu Tinh Kiếm, cắm vào trong vỏ kiếm đặc biệt.

Sau đó, Lưu Tinh Kiếm biến thành một chiếc ô.

Gai nhọn lan can bung ra, biến thành xương ô.

Lắc một cái nữa, nó sẽ biến thành lan can khép kín.

Lắc thêm cái nữa, nó lại biến thành những chiếc gai kiếm tàn nhẫn.

Bạch tiền bối lại gắn long châu của Thận Long lên đỉnh vỏ kiếm hình ô.

“Rất tốt.” Bạch tiền bối hài lòng nói.

Ở một bên khác, sau khi không còn kiếm trận Lưu Tinh Kiếm nghiền nát, con cá voi khổng lồ bay vút lên trời, chạy trốn về phía xa.

Chỉ cần có thể kéo dài khoảng cách đủ xa với tu sĩ tên ‘Bạch’ này, nó có thể cưỡng ép thoát khỏi ‘thế giới huyễn cảnh Thận Long’.

“Ừm, lấy viên ‘long châu’ này làm trung tâm, quả nhiên có thể bù đắp thiếu sót của ta.

Vậy thì, đến đây nào, thế giới huyễn cảnh Thận Long, cuộc phiêu lưu mạo hiểm với phi kiếm!” Bạch tiền bối bung ô, dùng sức ném đi.

Lưu Tinh Kiếm...

à không, trạng thái hiện tại phải gọi là Lưu Tinh Tán.

Nó bay lên nóc nhà, không ngừng mở rộng ra.

Chiếc ô khổng lồ bao trùm cả thế giới thận khí ban đầu.

Trời đất hoán đổi.

Tống Thư Hàng cảm thấy không gian mình đang ở bị thay đổi, biến thành một thế giới phẳng chỉ có trước, sau và trên, dưới.

Giống hệt như trò chơi Super Mario Bros mà cậu chơi hồi nhỏ.

Thế giới cậu đang ở chỉ có một con đường để đi...

Sau đó, khắp nơi đều là phi kiếm bay lượn, tốc độ cực nhanh, vùn vụt bay loạn xạ.

Con cá voi khổng lồ đang bay ở phía trước, lập tức bị vạn kiếm xuyên tim, rơi xuống.

“Luật chơi, tìm đúng phi kiếm đang ‘tiến lên’, dùng cách nhảy để di chuyển.

Phi kiếm đôi khi sẽ quay đầu, nên chú ý thay đổi phi kiếm bất cứ lúc nào.” Bạch tiền bối nói.

“Đây không phải là thế giới Thận Long, thế giới Thận Long là thế giới được tạo ra để thỏa mãn ‘nguyện vọng’ của người tu luyện!” Cá voi khổng lồ lần đầu tiên lên tiếng gào thét.

“Đúng vậy, nó là thế giới được tạo ra để thỏa mãn ‘nguyện vọng’ của người tu luyện, nhưng bây giờ, nó phải hoàn thành nguyện vọng của ta, chứ không phải nguyện vọng của ngươi.” Bạch tiền bối đáp: “Đây là cơ hội trốn thoát duy nhất của ngươi...

Theo luật chơi, chỉ cần ngươi trốn thoát được, là có thể sống sót.

Nếu ngươi bị ta bắt được, thì chết chắc.” Giọng Bạch tiền bối vừa dứt, cả màn hình phi kiếm bắt đầu chuyển động.

Phi kiếm bay lên bay xuống, bay tới bay lui, không ngừng bay loạn.

Con cá voi khổng lồ cần phải liên tục tìm ra phi kiếm ‘đang tiến về phía trước’, nhảy lên, đáp lên phi kiếm để đi tiếp.

Trong lúc đó cần phải cẩn thận né tránh các đòn tấn công của những thanh phi kiếm bay ngược chiều...

Hơn nữa, phi kiếm đôi khi đang bay lại đột ngột quay đầu, nên cần phải chú ý liên tục đổi phi kiếm.

Đây tuyệt đối là một trò chơi hại* người chơi.

Tống Thư Hàng không tham gia trò chơi này, cậu nằm bẹp dí ở vạch xuất phát, vẫn bị kiếm khí ghim trên mặt đất.

“Không thể thả tôi ra trước được sao?” Tống Thư Hàng thở dài.

Đau lắm đó! ********** Mười phút sau.

Con cá voi khổng lồ trong một tiếng hét thảm kinh thiên động địa, bị chém thành từng mảnh vụn.

“Chết rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừ, ý chí cũng bị ta chém diệt, chết không thể chết hơn được nữa.” Bạch tiền bối đáp.

Nói xong, ngài vẫy tay.

Trong thi thể con cá voi bị chém thành mảnh vụn, có một viên đan hoàn tỏa ra yêu lực nổi lên, rơi vào tay Bạch tiền bối.

Viên đan hoàn này dường như có sinh mệnh, vẫn không ngừng đập.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối tiện tay ném nó cho Tống Thư Hàng: “Một viên yêu đan, còn biết đập, chứng tỏ nó còn rất tươi.

Nhục thân của con cá voi này đã bị hủy, chỉ còn lại yêu đan, nên nó mới nghĩ đến con đường ‘đoạt xá’.

Nhưng rất tiếc, nó đã chọn sai mục tiêu.

Yêu đan này cho ngươi, vừa hay bù lại viên long châu ngươi đưa ta.” “Tôi cầm nó cũng đâu có dùng được.” Tống Thư Hàng nói, yêu đan trong tay cậu vẫn không ngừng đập.

“Ngươi có thể tìm người chế tác thành ‘ngoại đan’, đến cảnh giới Ngũ phẩm, cũng có thể có thêm một phần dự trữ linh lực cấp Kim Đan.

Hoặc là luyện chế thành một loại ‘ngoại đan’ khác, bán cho những tu sĩ Tứ phẩm không có hy vọng tấn thăng Linh Hoàng, có thể giúp họ tấn thăng lên cảnh giới Ngụy Kim Đan.” Bạch tiền bối thuận miệng nói.

“Cứ cảm thấy như vậy sẽ rất lãng phí, thiên phú của con cá voi này rất mạnh, yêu đan của nó nhất định cũng không tầm thường.” Tống Thư Hàng nhận lấy yêu đan, cất nó đi.

Đơn thuần chế tác thành ngoại đan quá lãng phí, cậu phải nghĩ xem có cách nào tốt hơn để sử dụng viên yêu đan này không.

“Được rồi, mọi chuyện kết thúc.” Bạch tiền bối vỗ tay, cả không gian trò chơi phi kiếm thu nhỏ lại, biến mất.

Mọi chuyện kết thúc như vậy sao?

Theo tiếng vỗ tay nhẹ nhàng của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng thoát khỏi ‘thế giới thận khí’, ý thức quay trở lại hiện trường Thực Tiên Yến. 【Mình còn tưởng mình sẽ bị xoay tròn lên trời, các kiểu drift xe bay lượn chứ... không ngờ lại kết thúc như vậy?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu phối hợp với tộc trưởng Thận Long chơi một vố lớn, lại bị Bạch tiền bối Two bắt quả tang, trong lòng Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn mọi tâm lý.

Không ngờ, cuối cùng chỉ có tộc trưởng Thận Long đáng thương bị Bạch tiền bối bắt đi, biến thành sủng vật số năm.

Bản thân Tống Thư Hàng lại không bị trừng phạt gì.

Sủng vật số một của Bạch tiền bối Two là mặt trời nhỏ, sủng vật số hai là kiếm khách chuột chù, sủng vật số ba là Thánh Viên Đại Kim Cang, sủng vật số bốn là cây đại thụ bảy màu có mặt người mà ngài thu được ở cấm địa, cùng với cây đại thụ còn có con hổ xấu xí dùng để giữ cửa.

Lúc đó nếu không phải con hổ xấu xí thông minh, nó đã bị Bạch tiền bối Two một pháo nổ banh xác.

Còn tộc trưởng Thận Long, thì trở thành sủng vật số năm.

Sau khi quay lại hiện trường Thực Tiên Yến, Tống Thư Hàng gãi đầu, trong lòng không hiểu sao có chút không yên.

“Ảnh hưởng của thận khí cũng bắt đầu tan đi rồi.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, một làn sương mù mờ nhạt trong hội trường Thực Tiên Yến nhanh chóng tan đi.

Ngay sau đó, từ trên người các thực khách của Thực Tiên Yến, từng đốm sáng bay ra, hòa vào làn sương mù mờ nhạt đó.

Mỗi một đốm sáng đều là một con Thận Long.

Chúng hoàn thành nguyện vọng trong lòng thực khách ở trong mộng cảnh, nhận được thận năng phản hồi, rời khỏi cơ thể thực khách.

Vũ Nhu Tử, Hoàng Sơn tiền bối, Lệ Chi tiên tử, Cuồng Đao Tam Lãng... trên người mọi người đều có đốm sáng tan ra.

Ngay cả trên người Tô Thị A Thập Lục cũng có đốm sáng bay ra.

“A Thập Lục ăn món ‘Bách thú đại thiên di’ đó lúc nào vậy?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

Cậu nhìn vào bát của A Thập Lục, miếng sườn trong món ‘Bách thú đại thiên di’ vẫn còn đó mà.

“Thận Long tiến vào cơ thể tu sĩ, không chỉ có con đường bị ‘ăn’ vào.

Chúng cũng có thể chủ động tiến vào miệng tu sĩ.” Lúc này, giọng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên: “Ta đã để một con Thận Long nhỏ giúp A Thập Lục tạo mộng cảnh, hỗ trợ nó tỉnh lại nhanh hơn.” Trong lúc nói chuyện, sương mù bay ra ngoài bí cảnh, trong sương mù, từng con Thận Long thu nhỏ ẩn hiện.

Dẫn đầu là một con Thận Long có thân hình lớn hơn một chút.

Tộc trưởng cũ bị người ta bắt đi làm sủng vật, trước khi bị bắt đi, tộc trưởng đã ra lệnh khẩn cấp, sắp xếp tộc trưởng kế nhiệm.

Thế là, tộc trưởng mới dẫn dắt tộc Thận Long, một lần nữa bắt đầu hành trình mới.

Lần sau, không biết chúng sẽ xuất hiện tập thể ở đâu.

Chương 1620

“Đẹp quá.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Trong sương mù, cảnh tượng vô số Thận Long bay lượn, giống như một bức tranh mộng ảo, đẹp mắt vô cùng. ... ...

Sau khi tộc Thận Long rời đi, các vị tiền bối trên Thực Tiên Yến lần lượt tỉnh lại.

“Ủa?

Tống tiền bối ngài còn sống, thật tốt quá, tôi suýt nữa tưởng Tống tiền bối ngài chết đến mức không thể sống lại được nữa.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: “...” Trong mộng cảnh của Vũ Nhu Tử, hình như cậu cứ chết đi chết lại?

Vũ Nhu Tử, rốt cuộc cậu đã mơ thấy cái gì vậy.

Mà lúc này, ngón tay A Thập Lục khẽ co giật, sau đó cô từ từ mở mắt ra.

Dưới ảnh hưởng của Thận Long, cuối cùng cô cũng tỉnh lại.

“Cậu tỉnh rồi, Thập Lục.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm vào mặt Tống Thư Hàng.

“Ủa?

A?” A Thập Lục đột ngột ngẩng đầu lên, một lúc sau, cô lên tiếng: “Thư Hàng?” “Là tôi đây.” Tống Thư Hàng nói.

“Sao cậu lại đen như vậy, suýt nữa không nhận ra cậu.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ha ha ha ha, uống chút thuốc, tạm thời không trắng lại được.” Tống Thư Hàng sờ sờ cánh tay mình, dược hiệu của viên kẹo của Bạch tiền bối Two vẫn chưa tan hết.

“Chỉ đen đi thôi, không có tác dụng phụ nào khác chứ?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

A Thập Lục nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Một lát sau, mặt cô đột nhiên lại đỏ bừng.

Dưới bàn, cô vô thức nhấc chân đá Tống Thư Hàng một cái.

Tống Thư Hàng hiện tại đã đại thành hai loại thối thể pháp đỉnh cấp của thế giới, cộng thêm《Cương Thủ》biến dị toàn thân, độ cứng của cơ thể rất khoa trương.

Cú đá vừa thẹn vừa giận này của A Thập Lục đối với cậu hoàn toàn không đau không ngứa.

Nhưng nhìn thấy dáng vẻ vừa thẹn vừa giận của A Thập Lục, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Cậu đoán ra được một vài nguyên nhân.

“Đau đau đau, Thập Lục cậu làm gì vậy?” Tống Thư Hàng nhếch mép, giả vờ rất đau.

“Không... không có gì.” Tô Thị A Thập Lục hai tay đan vào nhau, chống cằm, che giấu vẻ ngượng ngùng của mình.

“Thập Lục, có phải cậu ở trong ‘mộng cảnh Thận Long’ đã mơ thấy chuyện gì thú vị không?” Lúc này, Vũ Nhu Tử ở bên cạnh đột nhiên ghé sát vào, cười hì hì.

Tống Thư Hàng: “...” A Vũ ơi ~ chuyện này không cần cậu nói, tôi đoán một cái là biết ngay.

Nhưng chuyện này không thể nói ra được.

Tô Thị A Thập Lục hạ thấp giọng nói: “Làm... làm gì có.” Dưới bàn, chân nhỏ của cô lại nhẹ nhàng đá Tống Thư Hàng một cái.

“Đau đau đau.” Tống Thư Hàng chuyên nghiệp diễn kịch.

Do thể chất quá mạnh, A Thập Lục đá nặng hay nhẹ, đối với Tống Thư Hàng đều gần như nhau.

“Tôi chỉ chạm nhẹ vào cậu một cái thôi.” Tô Thị A Thập Lục liếc mắt.

“Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng một tràng.

“Thư Hàng, cậu lại mạnh lên nhiều rồi.” A Thập Lục khẽ nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu, nói: “Ừ.” Vũ Nhu Tử im lặng một lúc, cô một tay chống cằm nhìn Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, có phải ngài đã hoàn thành Kim Đan Cấu Đồ rồi không?” Bởi vì từ trên người Tống Thư Hàng, thỉnh thoảng lại tỏa ra khí tức kim đan rất nặng nề.

Đây là khí tức của tu sĩ kỳ ‘Tử Kim Đan’, cảnh giới thứ hai của Kim Đan.

“Ừm, trước khi Thực Tiên Yến bắt đầu, tôi đã dùng một bộ tổ hợp năng lực thiên phú điên cuồng với một đại lão phe địch, sau đó cảnh giới lại tăng lên một chút.

Nhưng... bản mệnh kim đan của tôi vẫn chưa có thay đổi.

Xét theo cảnh giới của bản mệnh kim đan, tôi vẫn là sơ nhập Ngũ phẩm thôi.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói.

Tô Thị A Thập Lục hơi cúi đầu, rơi vào trầm tư.

Phía sau, Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười, vươn móng vuốt, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu A Thập Lục.

Có sự kích thích của Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục sắp tới cũng sẽ tấn cấp như bay, huyết mạch long tộc trong cơ thể nàng thức tỉnh, cộng thêm mình ở bên cạnh chỉ đạo, thực lực của nàng sẽ bước vào giai đoạn tăng trưởng bùng nổ.

Bạch Long tỷ tỷ thầm nghĩ.

“Tống tiền bối, bây giờ, ngài thật sự đã trở thành tiền bối rồi.” Vũ Nhu Tử cười nói, cô cảm thấy mình cũng không thể lười biếng nữa.

Không thể thật sự bị Tống tiền bối bỏ lại quá xa! ********** Thực Tiên Yến tiếp tục.

Món ăn thứ tư được dọn lên... về chuyện liên quan đến ‘Thận Long’, những thiếu nữ dọn món ăn không trả lời gì.

Khi có khách hỏi, họ cũng chỉ che miệng cười khẽ.

Thế là có người đoán rằng, món ăn trước đó ‘Bách thú đại thiên di’, có phải Biệt Tuyết tiên cơ đã hợp tác với Thận Long hay không.

Trên Thực Tiên Yến, từng món ăn nối tiếp nhau được dọn lên.

Trong lúc đó, thỉnh thoảng lại có những đệ tử trẻ tuổi ngồi xếp bằng tại chỗ, tiến vào trạng thái minh tưởng tu luyện.

Trên Thực Tiên Yến, mỗi một món ăn đều chứa đựng linh lực khổng lồ.

Ăn cơm là có thể đột phá, chuyện này đối với ‘Thực Tiên Yến’ mà nói là chuyện rất bình thường.

Sau khi món ăn thứ sáu được dọn lên, Tống Thư Hàng toàn thân khoan khoái.

Linh lực của cậu bị tiêu hao cạn kiệt trong quá trình ‘Kim Đan Cấu Đồ’ đã hoàn toàn hồi phục, và còn tăng lên một chút.

“Linh lực đầy rồi sao?

Có muốn ta thi triển phong ấn cho ngươi không?" Bạch tiền bối bên cạnh lên tiếng hỏi.

Một bữa Thực Tiên Yến có thể bổ sung lượng linh lực cực kỳ lớn, đối với những đệ tử thiên tài được trưởng bối dẫn đến, lượng linh lực khổng lồ như vậy trong thời gian ngắn họ căn bản không thể hấp thụ được.

Vì vậy, Thực Tiên Yến có thuật phong ấn đi kèm chuyên dụng, dùng để phong ấn, lưu trữ lượng linh lực quá lớn, để các đệ tử sau đó từ từ hấp thụ.

Hơn nữa, những lần Thực Tiên Yến trước đây, khi tiệc diễn ra được một nửa, đại đa số Kim Đan Linh Hoàng cũng phải tự đặt phong ấn lên người, dùng để lưu trữ linh lực dư thừa.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Vẫn chưa, chỉ là linh lực tiêu hao trước đó được bổ sung lại thôi." Cậu hiện tại có tu vi 'song kim đan', không cần dùng phong ấn cũng có thể trụ được rất lâu ở Thực Tiên Yến.

"Vũ Nhu Tử và Thập Lục thì sao?" Bạch tiền bối lại hỏi.

A Thập Lục đáp: "Trước khi đến Thực Tiên Yến, tôi đã chuẩn bị sẵn phong ấn tương ứng rồi." "Con cần một cái phong ấn, Bạch tiền bối." Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

Bạch tiền bối đứng dậy, đặt phong ấn lên người Vũ Nhu Tử.

"Tiếp theo, là lúc thuần túy thưởng thức mỹ vị của Thực Tiên Yến." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng lúc này thì lại nhớ đến mấy vị đệ tử cùng Thông nương, Quy tiền bối trong thế giới hạch tâm của mình.

Đáng tiếc, mình chỉ có một tấm thiệp mời của Thực Tiên Yến.

Hay là, lát nữa, mình gói một ít đồ mang vào thế giới hạch tâm? ...

...

Món ăn của Thực Tiên Yến được dọn lên như nước chảy.

Ăn được một nửa, tốc độ dọn món ăn bắt đầu dừng lại.

Sau đó, nhân lúc có chút thời gian rảnh rỗi, các đệ tử thiên tài của các giới tiếp tục bắt đầu tỷ thí trên lôi đài.

“Vũ Nhu Tử và A Thập Lục, hai cậu có muốn lên đài không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cả hai đều thuộc nhóm tuổi dưới ba mươi, nhưng đã là cảnh giới Tứ phẩm.

Nếu họ lên đài, đánh bại cả nhóm tuổi này không thành vấn đề.

“Tôi chuẩn bị xem phần thưởng, nếu Biệt Tuyết tiên cơ có phần thưởng thêm, tôi sẽ chọn lên đài.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Lúc này, điện thoại của Bạch tiền bối bên cạnh reo.

“Trong bí cảnh mà cũng có tín hiệu à.” Tống Thư Hàng nói.

“Để tổ chức Thực Tiên Yến, lối ra của bí cảnh Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông vẫn luôn mở, nên có thể nhận được tín hiệu.” Bạch tiền bối lấy điện thoại ra, trượt mở khóa: “Alo, ai vậy?” “Chào ngài, Bạch Thánh.

Chúng tôi là chuyển phát nhanh liên ngân hà tu luyện Tuyết Sơn, chiếc ‘thoi đưa độn không’ mẫu mới nhất mà ngài đặt trước đó đã được vận chuyển đến rồi, chúng tôi hiện đang ở vị trí Đại học thành khu Giang Nam, ngài có tiện mở cửa nhận hàng không ạ?” Một giọng nam truyền đến từ trong điện thoại.

“Ồ, tốc độ chuyển phát của các ngươi nhanh thật đấy.

Ngươi đợi đó, ta đến ngay.” Bạch tiền bối nói.

Nói xong, ngài cúp máy.

“Ta đi nhận đồ chuyển phát nhanh, đi rồi về ngay.” Bạch tiền bối nói.

“Món tiếp theo có cần để lại một phần cho Bạch tiền bối không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta sẽ để lại phân thân, nó sẽ gắp thức ăn giúp ta.” Bạch tiền bối nói.

Chương 1621

Nói xong, sau khi để lại phân thân, Bạch tiền bối thi triển thiên phú không gian, rời khỏi hội trường Thực Tiên Yến.

Tống Thư Hàng khoan khoái húp một ngụm canh: “Ngon thật.” Sau đó cậu lại húp thêm một ngụm.

“Phụt ~~” “Không ổn rồi.” Tống Thư Hàng đứng bật dậy nói: “Bạch tiền bối bỏ đi giữa chừng!” Làm người, tuyệt đối không thể lành sẹo quên đau!

Những vết sẹo đau đớn trong quá khứ, nhất định phải ghi nhớ kỹ, đó là vết xe đổ, lỡ đâu bạn lại ngã ở cùng một khúc cua thì sao?

Tống Thư Hàng bây giờ đặc biệt cảnh giác.

Khi Bạch tiền bối đột nhiên rời khỏi Thực Tiên Yến đi nhận hàng, mỗi một tế bào trên người cậu đều bắt đầu gửi về cho chủ nhân một tín hiệu ‘nguy hiểm’.

Tống Thư Hàng ngay lập tức mở lối vào ‘thế giới hạch tâm’ của mình, đảm bảo lối thoát hiểm thông suốt.

Mấy lần trước, hễ gặp phải thời điểm then chốt, thế giới hạch tâm của cậu lại bị ngoại lực mạnh mẽ phong tỏa.

Thủ đoạn cứu mạng cuối cùng lại thường xuyên không mở được cửa, thật sự là khó xử.

Nên lần này, cậu mở sẵn cửa từ trước.

Phân thân của Bạch tiền bối: “Sao vậy?

Nhìn ngươi kinh ngạc thế.

Bản tôn đi nhận đồ chuyển phát nhanh thôi mà, rất nhanh sẽ quay lại.” “Không không không, Bạch tiền bối.

Ngài còn nhớ chuyện lần trước ở thế giới Kim Liên của Nho gia không?” Tống Thư Hàng nói.

Nhớ lại lần trước, ở ‘thế giới Kim Liên’ của Nho gia, Bạch tiền bối cũng đột nhiên có việc rời đi một lúc.

Sau đó, Tống Thư Hàng và các thành viên Nho gia ở lại trong thế giới Kim Liên, bị quả cầu kim loại lỏng dùng ngón tay diệt đi diệt lại.

Đó là lần Tống Thư Hàng chết nhiều nhất trong một ngày.

Quả thực khắc cốt ghi tâm!

Vì vậy, lần này bản tôn của Bạch tiền bối vừa rời đi, Tống Thư Hàng lập tức phản ứng lại.

Lịch sử luôn lặp lại một cách đáng kinh ngạc.

Phân thân của Bạch tiền bối nói: “Với thiên phú năng lực không gian của bản tôn, nhận hàng rồi quay lại cũng chỉ là mấy khoảnh khắc.

Hơn nữa, ta không phải vẫn còn ở đây sao.

Ừm, không đúng...

Đợi đã!

Này, Thư Hàng, ngươi nói xem, có phải ta cũng bị bản tôn bỏ rơi rồi không?” “Bất kể thế nào, tôi cảm thấy để đề phòng, vẫn nên chuyển mọi người vào ‘thế giới hạch tâm’ của tôi thì thỏa đáng hơn.” Tống Thư Hàng nói.

Tuy nhiên, lúc này trạng thái ‘tiểu trong suốt’ trên người cậu đã đạt đến một trạng thái cực hạn.

Cậu rõ ràng đang khẩn trương nhắc nhở tất cả mọi người có mặt, nhưng các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lại phớt lờ cậu.

Mọi người ai ăn cứ ăn, ai tán gẫu cứ tán gẫu...

Trái tim đã bị đâm chi chít lỗ thủng.

Phân thân của Bạch tiền bối gật đầu: “Ta sẽ bảo mọi người phối hợp với ngươi.” Vừa nói chuyện, Vũ Nhu Tử bên cạnh đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Ủa?

Tôi cảm thấy, có thứ gì đó quay lại.” Vũ Nhu Tử đưa hai tay ra, nhìn ngón tay trắng nõn của mình, thắc mắc.

“Vũ Nhu Tử, sao vậy?

Nhìn cậu có vẻ kinh ngạc.” Bên cạnh, Lệ Chi tiên tử nhẹ nhàng hỏi.

“Không sao, chỉ là cảm thấy có thứ gì đó quay lại.

Khoan đã!

Lệ Chi tiền bối, ngài vừa gọi tôi là gì?” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Lệ Chi tiên tử.

“Vũ Nhu Tử à?

À đúng rồi, hôm nay đạo hiệu của em là gì?

Em vẫn chưa nói.” Lệ Chi tiên tử cười nói.

Nói rồi, cô ghé sát lại Vũ Nhu Tử, lấy điện thoại ra, chụp cho hai người một tấm ảnh chung: “Vũ Nhu Tử hôm nay cũng rất xinh đẹp.” “A...” Vũ Nhu Tử chụp ảnh xong, quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, tôi biết có thứ gì quay lại rồi.

Cảm giác tồn tại của chúng ta đã quay trở lại.” Lệ Chi tiên tử lại nhớ ra cô rồi, còn biết cô định lấy 365 đạo hiệu, còn chụp ảnh chung với cô.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, tai nạn lần này, chẳng lẽ có liên quan đến sự trở lại của ‘cảm giác tồn tại’?

“Ngô ~~ Tôi cũng cảm thấy có thứ gì đó bị nhét trở lại.” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục cũng nhướng mày nói.

“Ủa?

Thập Lục, sao con lại ngồi ở bàn đó?” Phía sau, giọng nói nghi hoặc của Tô Thị A Thất truyền đến.

A Thập Lục quay đầu lại, bình tĩnh nói: “Con vẫn luôn ngồi ở đây.” “Vậy sao?

Lạ thật, ta hình như không có ấn tượng.

Cứ cảm thấy gần đây có phải đã quên mất điều gì đó, rồi lại nhớ ra không?” Tô Thị A Thất gãi đầu nói.

Tô Thị A Thập Lục khẽ thở ra một hơi, nhìn Tống Thư Hàng: “Cảm giác tồn tại thật sự đã quay lại.” “Phải rồi, Tống tiền bối mau chạy đi.” Vũ Nhu Tử truyền âm nhập mật: “Một lát nữa sau khi cảm giác tồn tại của ngài quay lại, trận quyết đấu ngày 10 tháng 10 mà ngài đã đồng ý trước đó, ngài sẽ bị một đám Thánh Quân xa luân chiến đó.” Tống Thư Hàng cứng đờ, đây quả thực là một tin dữ khiến người ta không thở nổi.

“Nói mới nhớ, tai nạn có khi nào liên quan đến chuyện này không?

Vậy thì để Tống tiền bối biến lại thành tiểu trong suốt, có phải là có thể giải quyết tai nạn không?

Thần Bí cư sĩ tiền bối, công pháp của ngài có cách nào cấp tốc không?” Vũ Nhu Tử lại thay Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang ở trạng thái đại trong suốt, cậu có lên tiếng hỏi thì Thần Bí cư sĩ cũng không thể nhận ra.

Tinh Hào cư sĩ: “Cấp tốc?

Ha ha ha, không tồn tại...

Nếu có cách cấp tốc, ta đã sớm luyện công pháp rách nát này đến max cấp, tìm lại cảm giác tồn tại của ta rồi.” Trong tiếng ‘ha ha’ này của Tinh Hào cư sĩ, chứa đựng biết bao nỗi thê lương và tang thương.

“Tạm thời không nói những chuyện này nữa, vào thế giới hạch tâm.” Tống Thư Hàng nói.

Cảm giác nguy cơ trong lòng cậu ngày càng nặng nề. 【Cảm giác tồn tại của Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử quay lại, cũng có nghĩa là thời hạn của ‘phòng tối nhỏ Thiên Đạo’ đã hết.

Tiếp theo, cảm giác tồn tại của mình cũng sẽ quay lại...

Cuối cùng, hành tinh có mắt cũng sẽ được thả ra.】 Các manh mối đã được kết nối!

Cảm giác nguy cơ nặng nề này, e là đến từ ‘hành tinh có mắt’ sắp được thả ra.

“Không còn nhiều thời gian nữa, tất cả mọi người theo ta.” Phân thân của Bạch tiền bối đứng dậy, nói với các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’: “Cố gắng mang theo người các ngươi quen biết, nhanh lên.” Xuất phát từ sự tin tưởng đối với Bạch tiền bối, mọi người đều đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình, nhưng trên mặt các thành viên trong nhóm đầy vẻ nghi hoặc.

Vũ Nhu Tử lúc này bổ sung: “Bản tôn của Bạch tiền bối đột nhiên đi nhận đồ chuyển phát nhanh, bỏ đi giữa chừng.

Cho nên, mọi người mau chóng sơ tán.” Hơn nữa, Bạch tiền bối đi nhận đồ chuyển phát nhanh...

đến giờ vẫn chưa quay lại!

Điều này càng chứng thực cho suy đoán của Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục là người đầu tiên đứng dậy, đi về phía thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, đồng thời lên tiếng gọi: “A Thất, chúng ta mau rút thôi.” “Được.” Tô Thị A Thất quả quyết đứng dậy, đi theo A Thập Lục về phía lối vào ‘thế giới hạch tâm’.

“Bản tôn của Bạch tiền bối bỏ đi?

Khoan đã, thì ra là vậy... thảo nào trong lòng ta cứ nặng trĩu.” Cuồng Đao Tam Lãng cũng theo sát phía sau Tô Thị A Thất, nhảy vào trong ‘thế giới hạch tâm’.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần dưới sự nhắc nhở của Vũ Nhu Tử, trong nháy mắt đã hiểu ra.

Trước đó tưởng rằng Bạch tiền bối đã kết thúc bế quan, tham gia Thực Tiên Yến, mọi người liền thả lỏng.

Không ngờ còn có màn ăn được một nửa đi nhận hàng thế này?

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, không thể chờ đợi được nữa liền chui vào thế giới hạch tâm.

“Phải rồi, không thể quên Biệt Tuyết tiên cơ.

Không có cô ấy, sau này sẽ không còn Thực Tiên Yến nữa.” Phân thân của Bạch tiền bối nói: “Các ngươi cứ cố gắng chuyển thêm nhiều người vào thế giới hạch tâm, ta đi đưa tiên cơ đi.

Ta có năng lực không gian, chạy trốn cũng tiện hơn.” “Không thành vấn đề.” Hoàng Sơn tiền bối gật đầu nói: “Ta sẽ khuyên thêm nhiều đạo hữu chuyển trận địa.” Phân thân của Bạch tiền bối ‘vút’ một tiếng, biến mất tại chỗ, tiến về phía nhà bếp của Thực Tiên Yến.

Rất nhanh, các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần đã dẫn theo những người quen thuộc của mình, toàn bộ chuyển vào trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Hoàng Sơn tiền bối, Cổ Hồ Quan chân quân, Thất Tu Thánh Quân và mấy vị thành viên có danh vọng tương đối cao khác, đang cố gắng thuyết phục thêm nhiều người chuyển vào 'thế giới hạch tâm' của Tống Thư Hàng. ... ...

Trong thế giới hạch tâm Vũ Nhu Tử đột nhiên nhớ ra một chuyện, cô hét lớn với Tống Thư Hàng: "Phải rồi, Tống tiền bối.

Phân thân của Bạch tiền bối, có phải cũng giống như bản tôn của Bạch tiền bối, có bản năng may mắn 'xu cát tị hung' không?" "Chắc là có." Tống Thư Hàng đáp.

Nhớ lúc Bạch tiền bối bế quan, phân thân của Bạch tiền bối cũng đi một bước nhặt được tiền, nhặt được bảo vật, chỉ số may mắn mạnh mẽ như bản thể.

"Nếu như... phân thân của Bạch tiền bối cũng có năng lực 'xu cát tị hung'.

Vậy thì bây giờ, ngài ấy đột nhiên muốn đi đón Biệt Tuyết tiên cơ, chuyển trận địa, đại diện cho điều gì?" Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, nói ra suy nghĩ của mình.

Vãi!

Một vòng các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' xung quanh, tim đều lạnh đi một nửa.

Nếu theo suy đoán của Vũ Nhu Tử, vậy thì có nghĩa là 'thế giới hạch tâm' cũng là một nơi nguy hiểm, nên kỹ năng bị động 'tị hung' của phân thân Bạch tiền bối đã được kích hoạt.

Mọi người vừa mới thở phào một hơi, tim lại một lần nữa bị treo lên cổ họng.

“Toang rồi.” “Tiểu thế giới này e là cũng không an toàn!” Cuồng Đao Tam Lãng nghiến răng nói.

Chương 1622

“Vậy phải làm sao?

Hội trường Thực Tiên Yến cũng không an toàn, tiểu thế giới riêng của Bá Tống Huyền Thánh cũng không an toàn, chúng ta có thể trốn đi đâu?” Lệ Chi tiên tử nhíu mày nói.

“Hay là ra ngoài, sau đó rời khỏi ‘bí cảnh Thực Tiên Yến’, cố gắng chạy trốn càng xa càng tốt.

Có lẽ, nguy hiểm chỉ xảy ra trong bí cảnh.

Rời khỏi bí cảnh là an toàn rồi?” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân lắc đầu: “Nếu chỉ cần rời khỏi bí cảnh là an toàn, thì Bạch tiền bối cũng không cần vạn dặm xa xôi độn thổ đến ‘khu Giang Nam’ để nhận hàng.” “Đừng vội... mọi người cứ vào thế giới hạch tâm trước, tôi đi tìm phân thân của Bạch tiền bối, sau đó thông qua bí pháp, chuyển mọi người đến nơi an toàn.” Tống Thư Hàng nhanh chóng nói.

Cậu có thể phái phân thân đi tìm phân thân của Bạch tiền bối, sau đó nhờ phân thân của Bạch tiền bối lúc chuyển Biệt Tuyết tiên cơ đi, cũng chuyển luôn phân thân của Tống Thư Hàng đi.

Cuối cùng, cậu có thể thông qua thế giới hạch tâm, trực tiếp chuyển mọi người đến vị trí của phân thân Tống Thư Hàng, hoàn thành việc di chuyển tị nạn.

Vừa nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy sau lưng mình có một cảm giác ấm áp truyền đến.

Dường như có thứ gì đó, bị nhét trở lại vào cơ thể hắn.

Là cảm giác tồn tại của cậu!

Nhưng, lúc này Tống Thư Hàng lại không vui nổi.

Duy chỉ lúc này, tôi không muốn cảm giác tồn tại quay lại sớm như vậy... chậm vài ngày, chỉ cần chậm vài ngày là được rồi.

Không thể nào trụ đến ngày 10 tháng 10 sao?

Nhưng bây giờ, không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy.

Lần này, e là thế giới hạch tâm cũng không phải là nơi an toàn.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, hiện hóa phân thân ra.

Lúc này cậu có chút hối hận, sớm biết sẽ gặp phải nguy hiểm thế này, ban đầu cậu đã không thu hồi phân thân.

Để phân thân làm tọa độ ở nơi độ kiếp của thụ yêu ‘Mễ Lộ Lộ’, làm một tọa độ để trốn thoát.

Phân thân vừa hiện hóa ra, liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy về phía nhà bếp.

Chỉ hy vọng phân thân của Bạch tiền bối vẫn chưa rời đi!

Đồng thời bản thể của Tống Thư Hàng bắt đầu lùi về ‘thế giới hạch tâm’.

Đúng lúc này, đột nhiên, phân thân đang chạy như điên bị đánh nát.

Một cột thánh quang rực cháy xuất hiện từ hư không, nổ lên người phân thân của Tống Thư Hàng.

Trong nháy mắt, thân thể phân thân của Tống Thư Hàng bị thánh quang đốt thành một dạng tinh thể, sau đó lại dưới sức mạnh của thánh quang, vỡ vụn thành từng mảnh.

Cơn đau thân thể vỡ vụn, truyền về bản thể của Tống Thư Hàng.

Bản thể nhận được cơn đau phản hồi, lập tức quỵ xuống.

Đây là cơn đau tan xương nát thịt thật sự, còn tàn nhẫn hơn cả cách chết ở thế giới Kim Liên của Nho gia.

May mà vừa rồi người chạy đi tìm phân thân của Bạch tiền bối là phân thân của Tống Thư Hàng, nếu là bản tôn của Tống Thư Hàng chạy qua, người bị thánh quang nổ thành mảnh vụn chính là bản tôn.

“Quả nhiên là nó đến.” Loại thánh quang lạnh lẽo mang tính biểu tượng này, tuyệt đối là của ‘hành tinh có mắt’.

Tên này cuối cùng cũng bị dịch chuyển ra khỏi ‘phòng tối nhỏ Thiên Đạo’.【Nếu nguy cơ chỉ đến từ ‘hành tinh có mắt’, vậy thì thế giới hạch tâm của mình đáng lẽ phải an toàn chứ.】Thế giới hạch tâm có thể tránh được công kích của ‘hành tinh có mắt’.

Dù cho đối phương có khóa chặt thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng cũng có thể khởi động chế độ ‘tịnh thổ lãnh địa’ của thế giới hạch tâm, khiến công kích của đối phương và thế giới hạch tâm ở hai chiều không gian khác nhau, tránh được công kích.

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, cố chịu đựng cơn đau, tiếp tục lăn thân mình về phía thế giới hạch tâm.

Nhưng lúc này, một lực kéo rơi xuống người cậu, kéo chặt nửa thân trên của Tống Thư Hàng.

“Bắt được ngươi rồi, ngươi không thoát được đâu.” Trong hư không, một giọng nói có chất kim loại truyền đến: “Ta đã khóa chặt ngươi, bất kể ngươi trốn đi đâu, ta cũng sẽ đuổi kịp ngươi ngay lập tức!

Ngươi là của ta!” Tống Thư Hàng: “...” Kẹt, kẹt rồi?

Cậu bị kẹt giữa thế giới hạch tâm và hiện thế. ... ...

Trên hội trường Thực Tiên Yến, Đông Qua Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Yêu Mộng Thánh Quân và mấy vị Thánh Quân khác, tất cả đều biến sắc.

Thánh quang rực cháy, sau khi tiêu diệt phân thân của Tống Thư Hàng trong nháy mắt, vẫn chưa hoàn toàn tan đi.

Thánh quang hóa thành cột lửa, xoay tròn tại chỗ.

“Đây không phải là thánh quang!” Đông Qua Thánh Quân nói, ngài là người tu luyện song tu hệ tu chân và hệ thánh kỵ sĩ, thánh quang cũng là sức mạnh chủ tu của ngài.

Thánh quang đáng lẽ phải là sức mạnh ấm áp, quang minh, chữa lành, tích cực.

Mà trong thánh quang rực cháy trước mắt, lại tràn ngập khí tức lạnh lẽo, thấu xương, kết thúc vạn vật.

Đây là năng lượng hoàn toàn trái ngược với thánh quang, nhưng lại xuất hiện trước mặt mọi người trong trạng thái giống hệt ‘thánh quang’.

“Phân thân của Bá Tống Huyền Thánh, bị một đòn hủy diệt.” Vị Thánh Quân ăn mặc như văn sĩ kia cũng nhíu mày.

Phân thân của Huyền Thánh, có lẽ chỉ có một nửa, thậm chí còn thấp hơn thực lực của bản thể.

Nhưng dù thế nào, ít nhất cũng sẽ tương đương với một Tôn giả Thất phẩm.

“Thánh quang lạnh lẽo rực cháy này, xuất hiện từ hư không.

Là sức mạnh không gian.” Thanh Loan Thánh Quân che hai thiếu nữ tóc màu ở phía sau.

Đối phương, ít nhất cũng là tồn tại cảnh giới Cửu phẩm. ... ...

Ở trung tâm yến hội, trên đỉnh cột lửa thánh quang đó, có một con ngươi từ từ mở ra.

Trong một khoảnh khắc, trong chư thiên vạn giới, tín đồ của ‘giáo phái Chung Yên' nước mắt lưng tròng, họ lại nhớ ra vị 'thần' mà mình vừa mới quên đi cách đây không lâu. 'Thần' của họ cuối cùng đã quay trở lại.

Trong nháy mắt, vô số sức mạnh tín ngưỡng hội tụ, hòa vào cột lửa thánh quang.

Trong con ngươi của cột thánh quang, sức mạnh kinh khủng bắt đầu ngưng tụ.

Cột lửa ngày càng lớn, con ngươi nhận được sức mạnh gia trì, bắt đầu hóa thành hình chiếu của 'hành tinh có mắt'.

Nếu để nó tiếp tục lớn mạnh, hình chiếu này có thể giống như lần trước, triệu hồi ra một phân thân nhỏ của 'hành tinh có mắt'.

Sau đó, phân thân nhỏ lại có thể triệu hồi ra bản thể.

Nếu bản thể của hành tinh có mắt giáng lâm, chính là tận thế.

Nhưng đột nhiên, sức mạnh của cột thánh quang dừng lại.

Trên cột lửa, con ngươi khổng lồ đó ngẩng đầu nhìn lên trời.

Tống Thư Hàng cũng giống như nó, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Tại hiện trường 'Thực Tiên Yến', chỉ có hai người họ có thể nhìn thấy, trong hư không có một bàn tay vô hình, trong tư thế 'bắt lấy', đang súc thế đợi phát, bao trùm trên đầu hai người.

Lần trước, chính là vì Bạch tiền bối Two + vũ khí tối thượng mặt trời nhỏ, hành tinh có mắt, quả cầu kim loại lỏng Cửu U nhập vào Vân Tước Tử, còn có sản phẩm phụ là Tống Thư Hàng, cùng nhau gây chuyện.

Sau đó, tất cả mọi người đều bị nhốt vào phòng tối nhỏ.

Bây giờ vừa mới ra khỏi phòng tối nhỏ, hành tinh có mắt lập tức lại muốn bắt đầu gây chuyện...

đây quả thực là một sự khiêu khích.

Là nhịp điệu muốn quay lại ‘phòng tối nhỏ Thiên Đạo’ ngay lập tức.

Dưới sự uy hiếp của ‘bàn tay phòng tối nhỏ’ của Thiên Đạo, hành tinh có mắt dừng lại.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy, phòng tối nhỏ Thiên Đạo cũng rất đáng yêu.

Gây chuyện đi, đến đây nào ~~ cùng lắm thì lại cùng nhau quay lại phòng tối nhỏ Thiên Đạo thôi!

Dù sao mình cũng muốn làm tiểu trong suốt thêm vài ngày nữa, tốt nhất là trụ qua đại kiếp ngày 10 tháng 10. ... ...

Hội trường của Thực Tiên Yến rơi vào sự im lặng ngắn ngủi.

Nhưng sự im lặng không kéo dài bao lâu.

Một cánh cửa không gian được mở ra, sau đó một bóng người tóc dài màu xanh lam bước ra từ trong cánh cửa không gian.

“Cuối cùng cũng ra được.” Nữ tử tóc dài màu xanh lam lên tiếng, giọng nói của cô ấy giống như giọng tổng hợp điện tử, nếu nghe kỹ sẽ cảm thấy rất dễ thương.

Mi mắt Tống Thư Hàng giật một cái.

Là cơ thể cũ của Vân Tước Tử bị quả cầu kim loại lỏng nhập vào.

Lúc này, cơ thể cũ của Vân Tước Tử đã có một vài thay đổi, xương bất hủ trong cơ thể cô ấy không còn bạo loạn nữa, mà bị quả cầu kim loại lỏng dùng phương pháp đặc biệt khống chế.

Lần này hiện thân, quả cầu kim loại lỏng không còn lo lắng bị ‘Thiên Đạo’ trên đầu phát giác.

“Lại là ngươi?

Cút!” Bàn Cầu bản Vân Tước Tử liếc mắt một cái đã thấy cột lửa thánh quang và con ngươi ngưng tụ trên đó.

Nhìn thấy tên này, trong lòng Bàn Cầu liền cảm thấy khó chịu.

Mẹ nó, lần trước nếu không phải tên này ngáng đường, nó đã sớm bắt được tên có ‘thông tin con mắt của Thánh Nhân’ rồi.

Nói không chừng đã đoạt lại được vị trí ‘phần thiếu sót’ của bản thể mình từ trên người đối phương.

Chương 1623

Cho nên, Bàn Cầu phụ thể bản Vân Tước Tử trực tiếp ra tay.

Nó nhấc chân đá một cú về phía ‘cột lửa thánh quang’, sức mạnh Cửu U kinh khủng chém lên trên cột lửa thánh quang.

Sức mạnh Cửu U dơ bẩn, tà ác, cuồng bạo, trực tiếp chém đứt cột lửa thánh quang, và bắt đầu nuốt chửng thánh quang.

“Lại là ngươi.” Hành tinh có mắt cũng tức giận đến cực điểm.

Lần trước, nó suýt nữa đã có thể bắt được Tống Thư Hàng, nhưng vì bản thể còn chưa giáng lâm, bị nữ tử tóc xanh này ngắt ngang, lại bị đối phương giữ chân, công dã tràng.

Lần này lại như vậy, bản thể của nó còn chưa triệu hồi qua, hình chiếu đã bị đối phương đánh tan.

Trong hư không, ‘bàn tay phòng tối nhỏ Thiên Đạo’ không hành động, vẫn chỉ lơ lửng.

Xem ra, ‘tương tác’ giữa Bàn Cầu phụ thân Vân Tước Tử và hành tinh có mắt, vẫn chưa đạt đến giới hạn của nó.

Nếu Bạch tiền bối Two cũng tái hiện, vậy thì ba thế lực gây chuyện trước đó, lại tụ tập đủ rồi.

Nói không chừng mọi người lại có thể bị đóng gói gửi vào ‘phòng tối nhỏ Thiên Đạo’.

Cổng thành cháy, vạ lây cá trong ao.

Hai vị đại lão đỉnh cấp thật sự của chư thiên vạn giới ra tay, dù chỉ là một cái chạm mặt, đối với sinh linh xung quanh mà nói, đều là tai nạn.

Dư âm của thánh quang lạnh lẽo cuồng bạo và tà năng Cửu U va chạm khuếch tán ra.

Trong tà năng Cửu U tự mang theo ảo ảnh hủy diệt, núi thây biển máu... trong thánh quang lạnh lẽo tràn ngập hương vị kết thúc tất cả.

Đại bộ phận tu sĩ Ngũ phẩm, hai mắt đỏ ngầu, đau như muốn nứt ra, kim đan trong cơ thể bất an chấn động, suýt nữa phá thể mà ra.

Đại lão đỉnh cấp chiến đấu, động tác tùy tay, đều ẩn chứa pháp tắc vô thượng, sức mạnh đại đạo.

Tu sĩ thực lực không đủ, chỉ cần nhìn thấy, hai mắt sẽ không chịu nổi sức mạnh của pháp tắc đại đạo, một khi kích thích quá lớn, hai mắt sẽ nổ tung.

Linh Hoàng Ngũ phẩm đều không chịu nổi, huống chi là những đệ tử thiên tài được dẫn đến tham gia ‘Thực Tiên Yến’.

Tất cả đệ tử dưới Tứ phẩm, trong khoảnh khắc Bàn Cầu phụ thân Vân Tước Tử và cột thánh quang rực cháy giao thủ, liền ngất đi.

Điều này không liên quan nhiều đến ý chí có mạnh mẽ hay không, thuần túy là bị cảnh giới nghiền ép.

Nhưng, nếu trong đó có ‘thiên tài’ ý chí yếu đuối, trong một thời gian tương lai, tà năng Cửu U và thánh quang lạnh lẽo kinh khủng sẽ trở thành tâm ma của họ, quấn lấy họ.

Hủy diệt và núi thây biển máu, thánh quang kết thúc tất cả khiến người ta lạnh thấu xương, sẽ trở thành ác mộng không thể xua tan của họ.

Tu sĩ cảnh giới Lục phẩm Chân Quân trở lên thì khá hơn một chút, nhưng cũng chỉ có thể khổ sở chống đỡ.

Cuối cùng, Huyền Thánh Bát phẩm và mấy vị Tôn giả Thất phẩm có mặt ra tay, dựng lên phòng ngự, bảo vệ những vị khách còn lại của Thực Tiên Yến. ... ...

“【Cười đắc ý】, Bá Tống Huyền Thánh, cuối cùng, ngươi vẫn là của ta.” Bàn Cầu phụ thân Vân Tước Tử đi về phía Tống Thư Hàng, đưa tay ra bắt cậu: “Ngươi không chạy thoát được đâu.” “Tuy ngươi chiếm cứ vẻ ngoài xinh đẹp của Vân Tước Tử tiền bối, nhưng bản thể của ngươi là Bàn Cầu.

Cho nên, ngươi không thể có được trái tim của ta.” Tống Thư Hàng bị kẹt giữa thế giới hạch tâm và hiện thế, nhưng không hề sợ hãi.

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng giống như một tráng sĩ có thể trực diện đối mặt với cái chết, toàn thân là gan, không hề sợ hãi.

“Ta chỉ cần người của ngươi.” Bàn Cầu phụ thân Vân Tước Tử một tay bắt lấy Tống Thư Hàng, dùng sức lôi cậu ra.

Sau khi Tống Thư Hàng bị lôi ra, thế giới hạch tâm nhanh chóng đóng lại.

“Giao ra thông tin của Thánh Nhân Nho gia, phần mà ta đánh mất, rốt cuộc ở đâu.” Bàn Cầu bản Vân Tước Tử nắm chặt cánh tay Tống Thư Hàng, dùng giọng điện tử nói.

“A~a a a~” Lúc này, Tống Thư Hàng trong tay nó đột nhiên phát ra tiếng hét thảm thiết cao vút.

Tiếng hét thảm thiết chói tai, rõ ràng đã được ‘khuếch âm’ gia trì.

Ngay sau đó, cơ thể Tống Thư Hàng nhanh chóng xoay tròn.

Cánh tay của Thư Hàng bị Bàn Cầu Vân Tước Tử nắm chặt, nhưng điều này hoàn toàn không thể cản trở cậu hoàn thành một vòng xoay lớn ba trăm sáu mươi độ.

Thân thể động, cánh tay không động... cánh tay bị nắm chặt của Tống Thư Hàng, đều bị vặn thành bánh quai chèo.

Sau khi xoay tròn ba trăm sáu mươi độ, cơ thể Tống Thư Hàng rũ xuống, cánh tay bị nắm chặt bị kéo dài ra như sợi mì.

Sau đó, Tống Thư Hàng nghiêng đầu, chết.

Chết thật sự giống như chết, toàn thân khí tức không còn, sinh cơ trì trệ.

Bàn Cầu bản Vân Tước Tử trong lòng không hiểu sao lại tức giận.

Trên mặt đất, 'Tống Thư Hàng' đã chết hẳn đột nhiên lại lén mở một mắt, lén nhìn Bàn Cầu bản Vân Tước Tử.

"Chết!" Vân Tước Tử nhấc chân, hung hăng dẫm lên người Tống Thư Hàng.

Bốp ~~ Toàn bộ bí cảnh mà Nam Phương Kiếm Tông cung cấp, đều chấn động kịch liệt một cái.

Thân thể Tống Thư Hàng bị dẫm thành mảnh vụn, hóa thành vô số ánh sáng công đức tan đi.

Là Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Cách chết mới này là kỹ năng cô vừa mới nghiên cứu ra, tên là 'pháp giả chết khuếch âm xoay 365 độ'.

Tư thế mới này, là Tạo Hóa tiên tử hoàn toàn không thể mô phỏng.

Cũng là át chủ bài mới để Công Đức Xà Mỹ Nhân khắc địch chế thắng.

Ngay từ khoảnh khắc cơ thể Tống Thư Hàng bị kẹt, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã nhanh chóng bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Cô giống như một cái vỏ ngoài, thay thế cho Tống Thư Hàng ban

đầu.

Mà Tống Thư Hàng thật sự đã sớm lặng lẽ rút về thế giới hạch tâm. ... ...

“Ngươi để hắn chạy thoát, Bàn Cầu ~.” Sau khi cột lửa thánh quang lạnh lẽo bị chém đứt, tất cả năng lượng đều cung cấp cho con ‘con ngươi’ đó.

Con ngươi hóa thành hình chiếu của hành tinh có mắt.

“Bàn Cầu cũng là ngươi có thể gọi?

Chết đi cho ta!” Bàn Cầu bản Vân Tước Tử tức giận đến mức mặt đỏ bừng, xoay người lại một cước quét về phía hình chiếu của hành tinh có mắt.

Hành tinh có mắt không hề yếu thế, trong mắt bắn ra từng tia sáng, ngưng tụ thành một tấm lưới ánh sáng, bao trùm về phía Bàn Cầu bản Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử một cước dẫm nát lưới ánh sáng, thân hình không hề giảm tốc, lao về phía hình chiếu của hành tinh có mắt.

Cả hai chiến đấu với nhau.

Theo tình hình chiến đấu của cả hai leo thang, toàn bộ bí cảnh của Nam Phương Kiếm Tông đều có cảm giác sắp sụp đổ.

Trên đầu, bàn tay của ‘phòng tối nhỏ Thiên Đạo’ từ từ ép xuống.

Bàn Cầu bản Vân Tước Tử và hành tinh có mắt cùng lúc cứng đờ, lúc hai người chiến đấu đã có ý thức khống chế sức mạnh của mình.

Như vậy, tốc độ hạ xuống của ‘bàn tay phòng tối nhỏ Thiên Đạo’ cũng dừng lại.

“Lần này, tạm tha cho các ngươi.

Lần sau, ta nhất định sẽ hủy diệt các ngươi." Lúc này, hành tinh có mắt trầm giọng nói.

Nó đang nói những lời ra oai, chuẩn bị chuồn đi.

Khi nó chiến đấu với người khác, điểm bất lợi nhất là bản thể quá lớn, truyền tống đến không tiện.

Nhưng ngược lại, một khi bản thể của nó truyền tống đến, đó chính là ưu thế về trọng lượng.

Bây giờ, đối mặt với sự cản trở của Bàn Cầu bản Vân Tước Tử, cộng thêm sự uy hiếp của 'bàn tay phòng tối nhỏ Thiên Đạo', tiếp tục kéo dài cũng chỉ là lãng phí thời gian, không có ý nghĩa.

Quan trọng nhất là... lúc nó bị nhốt trong phòng tối nhỏ, giáo phái Chung Yên của nó đã xuất hiện nguy cơ 'phá giáo'.

Nó bây giờ phải tranh thủ thời gian quay về, ổn định hậu phương của mình.

Sau khi nói xong những lời ra oai, quả cầu do thánh quang lạnh lẽo tạo thành đó, lập tức nổ tung.

Trước khi đi, nó tự nhiên phải tặng cho Bàn Cầu bản Vân Tước Tử một màn pháo hoa rực rỡ, để lại kỷ niệm.

Bàn Cầu hừ lạnh một tiếng, 'tà năng Cửu U' xung quanh nó khuếch tán ra, hình thành một hố đen nhỏ bên cạnh nó.

Năng lượng nổ của thánh quang lạnh lẽo, một khi tiếp xúc với Bàn Cầu, toàn bộ đều bị nuốt chửng sạch sẽ.

Bàn Cầu bản Vân Tước Tử không sao, nhưng những thực khách của Thực Tiên Yến lại một lần nữa bị vạ lây.

Uy lực của vụ nổ thánh quang lạnh lẽo, cuồn cuộn kéo đến.

Phòng ngự mà các Huyền Thánh và Tôn giả vội vàng bố trí, lung lay sắp đổ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị uy lực của vụ nổ thánh quang phá hủy.

“Ta về rồi đây.” Lúc này, trong hư không có dao động sức mạnh không gian.

Phân thân của Bạch tiền bối vượt qua không gian quay trở lại, đáp xuống hội trường Thực Tiên Yến.

Ngài vừa mới đưa Biệt Tuyết tiên cơ đi, lại nhanh chóng quay lại.

Ngài vừa quay lại, đã đụng phải xung kích của vụ nổ thánh quang.

...

“Lưu Tinh Kiếm.” Phân thân của Bạch tiền bối khẽ quát một tiếng, Lưu Tinh Kiếm vượt qua không gian xuất hiện trước mặt ngài.

Phân thân của Bạch tiền bối nắm lấy Lưu Tinh Kiếm, dùng sức bung ra.

Vỏ kiếm hình ô lan can.

Lưu Tinh Kiếm hình ô dưới sự gia trì của sức mạnh của phân thân Bạch tiền bối, hóa thành một tấm khiên phòng ngự nặng nề.

“Tuyệt đối phòng ngự pháo đài thép!” Đông Qua Thánh Quân cũng bước lên một bước, đứng bên cạnh phân thân của Bạch tiền bối, triển khai phòng ngự tối thượng của mình.

Vụ nổ thánh quang trước mắt, uy lực mạnh đến mức khiến người ta run rẩy.

Chương 1624

Nhưng, loại công kích khiến người ta run rẩy này, mới có giá trị để ngài liều mạng phòng ngự.

Trước khi tái chiến với Bá Tống Huyền Thánh vào ngày 10 tháng 10, hãy để vụ nổ thánh quang này kiểm nghiệm đạo phòng ngự mới của ngài.

Mà khoan, tại sao ngày 10 tháng 10 ngài lại tái chiến với Bá Tống Huyền Thánh?

Ngài hẹn với Bá Tống Huyền Thánh từ khi nào vậy?

“Bạch.” Bàn Cầu phụ thân Vân Tước Tử nhìn thấy ‘phân thân của Bạch’, con ngươi co lại.

Nhưng rất nhanh, nó lại nhận ra sự khác biệt giữa hai người.

Đây không phải là ‘Bạch’, mà là tu sĩ nhân loại ở hiện thế có ngoại hình rất giống ‘Bạch’.

“Trông giống, cũng giết.” Bàn Cầu bản Vân Tước Tử nói.

Nó vung tay, trong hư không có mấy trăm cột băng hiện hình, những cột băng này lại bao quanh bởi tà năng Cửu U, nhuộm thành màu đen tuyền.

Cột băng không phải dùng để tấn công, mà là dùng để ổn định mối liên hệ giữa Cửu U và hiện thế.

Thân hình của Bàn Cầu bản Vân Tước Tử lơ lửng.

Nó đã gần như nắm bắt được giới hạn của ‘bàn tay phòng tối nhỏ Thiên Đạo’.

Chỉ cần khống chế tốt năng lượng, chỉ xóa sổ bí cảnh dưới chân, sẽ không chạm đến giới hạn.

Phân thân của Bạch tiền bối và mấy vị Huyền Thánh trong lòng bất an, ngẩng đầu nhìn về phía Bàn Cầu.

Lúc này, mọi người chỉ cần chống đỡ uy lực của vụ nổ thánh quang đã đến cực hạn... nếu Bàn Cầu lại ra tay.

“Hãy cảm nhận nỗi đau, chỉ có tự mình trải nghiệm nỗi đau, hiểu được nỗi đau, các ngươi mới có thể hiểu được vẻ đẹp của nỗi đau.

Hãy cho ta trong nỗi đau, sa ngã thành tà ma.” Bàn Cầu giơ tay lên: “Bầu trời sụp đổ!” Giây tiếp theo, bầu trời sụp đổ.

Trời sập rồi!

Trong bí cảnh, bầu trời bí cảnh chính là ‘đỉnh bí cảnh’.

Đỉnh bí cảnh bắt đầu sụp xuống, sau đó... toàn bộ bí cảnh, đều bắt đầu sụp đổ.

Bí cảnh sau khi sụp đổ trở thành địa ngục, hình thành không gian hỗn loạn.

Nếu không nắm giữ sức mạnh không gian, bất kể là thứ gì, một khi tiến vào không gian hỗn loạn, đều sẽ bị xé thành mảnh vụn.

Tu sĩ Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, tim đều đang rỉ máu.

“Xong rồi.” Phân thân của Bạch tiền bối thở dài... bản thân ngài có thiên phú không gian, trước khi bí cảnh sụp đổ có thể lập tức độn đi, nhưng trong toàn bộ bí cảnh còn có nhiều người như vậy.

Dù ngài muốn ra tay tương trợ, cũng không mang đi được mấy người.

Thiên phú không gian dù sao cũng không phải là ‘thế giới hạch tâm’ của Tống Thư Hàng, không thể một lần chuyển đi nhiều người như vậy.

Mà Tống Thư Hàng lại vì thực lực bản thân hạn chế, số người có thể một lần chuyển vào thế giới hạch tâm cũng có giới hạn.

“Mang đi được mấy người hay mấy người vậy.” Phân thân của Bạch tiền bối thầm nghĩ.

Đúng lúc phân thân của Bạch tiền bối đang suy nghĩ, ở vị trí phía sau ngài, cánh cửa của thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng mở ra.

“Bạch tiền bối, cố gắng kéo mọi người vào đây, tôi sẽ giữ chân Bàn Cầu, kéo dài thời gian cho ngài.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Nói xong, thân hình Tống Thư Hàng bước ra từ trong thế giới hạch tâm.

Trong tay cậu, cầm một chiếc áo khoác.

Là kiểu dáng mà Bạch tiền bối Two thường mặc.

“Ngươi cuối cùng cũng chịu ra rồi?” Bàn Cầu lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay, khoác chiếc áo khoác đó lên người.

Bên trong áo khoác, còn có một vật.

Đó là cái mà Bạch tiền bối Two đã lột ra... vỏ ngoài.

Lúc đó, Bạch tiền bối Two, Hành tinh mắt dài và quả cầu kim loại lỏng Cửu U chiếm thân Vân Tước Tử đang hỗn chiến ba bên, kết quả là bị Bàn tay Thiên Đạo tóm vào buồng tối nhỏ.

Hành tinh mắt dài và quả cầu kim loại lỏng của Vân Tước Tử bị chiếm thân đều không kịp né tránh, bị bắt vào buồng tối nhỏ.

Mà Bạch tiền bối Two là người cơ trí nhất, ngay từ đầu ngài ấy đã để lại chiến sủng số một ‘Mặt Trời Nhỏ’.

Bàn tay Thiên Đạo tóm lấy Mặt Trời Nhỏ, ném nó vào buồng tối nhỏ của Thiên Đạo.

Nhưng một lát sau, Mặt Trời Nhỏ lại bị lôi ra.

Tiếp đó, ‘Bạch tiền bối Two’ bên trong Mặt Trời Nhỏ bị tóm lên, ném vào buồng tối nhỏ.

Nhưng thực tế, người bị ném vào buồng tối nhỏ lúc đó chỉ là lớp da mà Bạch tiền bối Two lột ra.

Ngược lại, sản phẩm đi kèm là Tống Thư Hàng lại bị trọng thương, chân thân bị Thiên Đạo tóm vào buồng tối nhỏ.

Bây giờ, cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục đã quay lại, Vân Tước Tử phiên bản Cầu Béo và Hành tinh mắt dài cũng lần lượt bị ném ra.

Lớp da... vỏ ngoài kia của Bạch tiền bối Two cũng bị ném ra ngoài.

Khi lớp vỏ ngoài này bị ném ra, nó rơi ngay cạnh Tống Thư Hàng.

Lúc đó, thế giới trung tâm vẫn đang bị Xà mỹ nhân công đức kẹt lại, chưa đóng vào được.

Đừng coi thường lớp da... vỏ ngoài này!

Nó tương đương với một bộ ‘giáp ngoại cốt’, mặc vào là có sức mạnh.

Chỉ cần mặc nó vào, trong thời gian ngắn Tống Thư Hàng có thể nhận được sự gia trì sức mạnh của Bạch tiền bối Two.

Trước khi năng lượng của lớp vỏ ngoài này tiêu hao hết, Tống Thư Hàng sẽ trở nên rất mạnh.

Bây giờ, chính là lúc sử dụng nó. ...

Tống Thư Hàng quả quyết mặc vào 【Bộ giáp ngoại cốt của Bạch tiền bối Two】.

Trong nháy mắt, khí chất của Tống Thư Hàng đã thay đổi.

Cậu cao lên một chút, đồng thời, một mái tóc đen dài đẹp trai mọc ra.

Chiếc áo choàng lộng lẫy khoác trên người Tống Thư Hàng, không gió mà bay.

Khí thế không ngừng tăng cao.

Giá trị mị lực của Tống Thư Hàng tăng một nghìn điểm.

Đẹp trai toàn diện, không góc chết.

Phân thân của Bạch tiền bối: "..." Tống Thư Hàng trước mắt là 【Thân thể, mái tóc của Bạch tiền bối Two + khuôn mặt của Tống Thư Hàng】, tuy rất đẹp trai, nhưng cứ cảm thấy có gì đó kỳ quặc. "Bạch!" Vân Tước Tử phiên bản Cầu Béo nghiến răng nghiến lợi nói. "Đừng có mù quáng thế, ngươi nhận nhầm người rồi." Tóc đen của Tống Thư Hàng bay phấp phới đầy phong độ.

Giây tiếp theo, sau lưng cậu hiện ra 11 ảo ảnh Thánh Viên cổ đại, đây là số lượng ‘Thánh Viên’ của bản thân Tống Thư Hàng.

Sau đó, sau lưng mỗi một Thánh Viên cổ đại, lại xuất hiện một hàng 999 ảo ảnh Thánh Viên cổ đại xếp ngay ngắn.

Đây là sức mạnh gia tăng mà bộ giáp ngoại cốt của Bạch tiền bối Two mang lại.

Tổng cộng một vạn một nghìn Thánh Viên cổ đại, rợp trời kín đất, bao phủ toàn bộ tầm mắt mọi người.

Quả thực hùng vĩ đến đáng sợ!

Mười một Thánh Viên dẫn đầu còn cầm trong tay một cuốn kinh văn Nho gia, mười một Thánh Viên lật kinh văn ra, bắt đầu lớn tiếng ngâm tụng, cổ vũ cho chủ nhân, làm tăng khí thế.

Mỗi Thánh Viên đứng sau hàng 999 con đều theo Thánh Viên dẫn đầu phía trước, bắt đầu ngâm tụng.

Nhất thời, toàn bộ bí cảnh vang vọng tiếng Thánh Viên đồng thanh tụng kinh văn Nho gia.

Bí cảnh vốn đã vỡ nát, vậy mà lại có một cảm giác thần thánh.

Có một vạn một nghìn Thánh Viên gia trì, Tống Thư Hàng vung tay đấm lên trời.

Đại quân Thánh Viên sau lưng cũng đồng loạt vung quyền lên trời.

Ầm ầm ầm~ Bầu trời vốn đang sụp đổ, quá trình tan rã vậy mà lại dừng lại.

Nhưng, sự sụp đổ của bầu trời chỉ bị trì hoãn tạm thời.

Tống Thư Hàng lại vung tay một cái.

Pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú hiện ra, phong ấn trên pháp khí lập tức được giải trừ. "Ra đi, Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc!" Tống Thư Hàng nói.

Dưới sự gia trì sức mạnh của Bạch tiền bối Two, Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc được cưỡng ép kéo lên cường độ cấp ‘Cửu phẩm’.

Thánh thành khổng lồ vô cùng, trên chống trời, dưới trụ đất.

Bầu trời sụp đổ bị Thánh thành chống đỡ, không gian hỗn loạn bên dưới cũng bị Thánh thành trấn áp.

Phân thân của Bạch tiền bối và các thực khách khác của Thực Tiên Yến đều được Thánh thành bảo vệ bên trong.

Lúc này, các tu sĩ dưới Thất phẩm trong số thực khách của Thực

Tiên Yến đều đã bị chấn ngất đi.

Chiêu ‘Thiên Không Trụy Lạc’ của ‘Quả cầu kim loại lỏng’ vừa thi triển, ngay cả Thất phẩm Tôn giả cũng không chịu nổi.

Bây giờ cũng chỉ có mấy vị Bát phẩm Huyền Thánh là còn có thể cử động.

Chương 1625

Mấy vị Huyền Thánh đều chăm chú nhìn Tống Thư Hàng ở phía xa, thậm chí quên cả hô hấp.

Tống Thư Hàng tóc dài bay phấp phới, cùng với đại quân Thánh Viên rợp trời kín đất sau lưng cậu, mang lại cho các Huyền Thánh cảm giác áp bức cực lớn.

Bá Tống Huyền Thánh, mạnh mẽ đến vậy sao?

Phân thân của Bạch tiền bối nhanh chóng tóm lấy các tu sĩ đang hôn mê, ném họ vào 'thế giới trung tâm' của Tống Thư Hàng. "Đừng ngây ra đó, không biết Bá Tống Huyền Thánh có thể trụ được bao lâu, mau di chuyển." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Mấy vị Huyền Thánh vội vàng ra tay giúp đỡ, nhanh chóng di chuyển các tu sĩ hôn mê. ...

Thấy mọi người đều đã di chuyển gần hết, Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đối diện, Vân Tước Tử phiên bản Cầu Béo khoanh tay trước ngực, động tác này làm nổi bật bộ ngực đồ sộ của cô ta. 【Gần xong rồi.】 Tống Thư Hàng vươn tay.

Trong hư không, ánh sáng công đức lại ngưng tụ thành Xà mỹ nhân.

Xà mỹ nhân mở miệng phun ra kiếm Xích Tiêu, đưa đến tay Tống Thư Hàng. "Cuối cùng cũng đến lượt lão phu ra sân rồi." Kiếm Xích Tiêu lâu ngày mới thấy ánh mặt trời, toàn thân tràn đầy nhiệt huyết. "Xích Tiêu kiếm tiền bối, lần này chúng ta phải toàn lực ra tay." Tống Thư Hàng nói.

Cậu xoay cổ tay, thi triển Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Lửa ngập trời từ kiếm Xích Tiêu tuôn ra, trong ngọn lửa mang theo đao ý đốt trời luộc biển.

Nhiệt độ trong bí cảnh đột ngột tăng cao, hơi nước bị bốc hơi.

Vân Tước Tử phiên bản Cầu Béo ngẩng đầu nhìn lên trời, 'Bàn tay Buồng Tối Nhỏ Thiên Đạo' kia lại đang từ từ ấn xuống. "Cùng lắm thì lại cùng nhau vào 'buồng tối nhỏ của Thiên Đạo' một chuyến." Tống Thư Hàng nói một cách bất cần. "Mơ đẹp đi, ngươi muốn vào, ta lại không muốn vào cùng ngươi." Vân Tước Tử phiên bản Cầu Béo nói. "Chuyện này không do ngươi quyết định được!" Tống Thư Hàng hào sảng nói, cậu mạnh mẽ chém ra một đao 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Một đao này, dưới sự gia trì kép của sức mạnh Bạch tiền bối Two và kiếm Xích Tiêu, ít nhất cũng có thể khiến Cầu Béo phải ra tay chống đỡ.

Sau khi chém ra một đao, dưới sự yểm hộ của Phần Thiên Hỏa Diễm, thân hình Tống Thư Hàng lặng lẽ độn vào 'thế giới trung tâm'.

Lúc này không đi, còn đợi đến bao giờ? "[Mỉm cười]" Đối diện, Cầu Béo chắp hai tay lại: "Thay trời đổi đất." Mấy trăm cột băng ổn định thông đạo giữa 'Cửu U' và 'hiện thế' nổ tung.

Không gian đảo lộn.

Tống Thư Hàng đang độn vào thế giới trung tâm, bị cưỡng ép kéo đến một thế giới khác.

Đây là một thế giới khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Nhìn ra xa, khắp nơi là tà năng Cửu U chảy như dầu mỏ.

Xung quanh, toàn là những công trình cơ giới hóa.

Từ ống khói của các công trình, không ngừng phun ra tà năng Cửu U đậm đặc. "Thế giới Cửu U 【Kim Loại Vương Tọa】, địa bàn của ta." Vân Tước Tử phiên bản Cầu Béo nói: "Nơi này ta đã kinh doanh vạn năm, ngay cả Bạch cũng rất khó nhúng tay vào.

Là Cửu U trong thế giới Cửu U, là hang ổ của ta." Trong lúc nói chuyện, sau lưng Vân Tước Tử, một quả cầu kim loại lỏng khổng lồ hiện ra.

Đó là bản thể của Cầu Béo. "Bá Tống, ngươi là con người đầu tiên đến đây làm khách." Quả cầu kim loại lỏng và Vân Tước Tử đồng thời nói bằng giọng điện tử.

Tống Thư Hàng vẫn tóc dài bay phấp phới.

Lúc này, đám ảo ảnh Thánh Viên rợp trời kín đất sau lưng cậu đều đã im lặng.

Đây là hang ổ mà quả cầu kim loại lỏng Cửu U đã kinh doanh, là Cửu U trong thế giới Cửu U.

Có thể nói, đây là một trong những nơi nguy hiểm nhất trên thế giới.

Ngay cả một vạn một nghìn ảo ảnh Thánh Viên cũng không dám hô 666 nữa. "Tôi có nên nói, rất vinh hạnh được vào đây không?" Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc đó, cậu cố gắng liên lạc với ‘thế giới trung tâm’ của mình, nhưng giống như cậu đã đoán, thế giới trung tâm lại một lần nữa mất kết nối.

Trong hang ổ của quả cầu kim loại lỏng, có vô số pháp cấm cố không gian.

Ngay cả Bạch tiền bối Two cũng sẽ bị chặn bên ngoài, thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng bị cách ly cũng là chuyện bình thường.

Thế giới trung tâm là con bài tẩy bảo mệnh của Tống Thư Hàng, nó rất lợi hại.

Nhưng mỗi lần, đến lượt nó phát huy tác dụng, đối thủ gặp phải lại càng lợi hại hơn, luôn có đủ loại cách để chặn, trì hoãn liên kết giữa thế giới trung tâm và Tống Thư Hàng.

Nghĩ thôi cũng thấy đau lòng. [Thế giới trung tâm không dùng được, vậy mình phải làm sao để thoát khỏi đây?] Tống Thư Hàng trong lòng khổ não.

Năng lượng của bộ giáp ngoại cốt Bạch tiền bối Two trên người là có hạn, một khi tiêu hao hết, sẽ không thể sử dụng lại.

Vì vậy, phải nhanh lên.

Mà nơi này lại là hang ổ của Cầu Béo.

Tuyệt cảnh rồi! "Trừ khi ta thả ngươi ra, nếu không ngươi đừng hòng thoát khỏi đây.

Cho dù là Bạch, cũng không thể đến đây cứu ngươi.

Ngoài ra, gọi ta thêm một tiếng Cầu Béo nữa, ta sẽ giết ngươi." Lúc này, bản thể quả cầu kim loại lỏng chậm rãi nói.

Độc tâm thuật, đối với đại lão cấp bậc như quả cầu kim loại lỏng mà nói, cũng đơn giản như ăn cơm uống nước.

Tống Thư Hàng: "..." Chết tiệt, độc tâm thuật là thứ đáng ghét nhất.

Đặc biệt là với người thẳng tính như cậu, rất dễ bị người khác dùng độc tâm thuật để lấy thông tin.

Khi người khác hỏi vấn đề, miệng cậu có thể rất cứng, nhưng lỡ như trong đầu cậu vô thức nghĩ đến đáp án, vậy thì ngay cả hỏi cũng không cần hỏi, thông tin đã bị lấy đi mất.

Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ.

Khoan đã, đoạn suy nghĩ này có bị đọc được không? "Yên tâm đi, đã đọc được rồi.

Không ngờ ngươi lại là một người thú vị như vậy." Vân Tước Tử bị Cầu Béo chiếm thân nói.

Tống Thư Hàng: "..." Toi rồi.

Lúc này, chỉ có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ của mình, để chống lại những câu hỏi của đối phương. "Ý chí của ngươi, muốn chống lại ta, chẳng khác nào châu chấu đá xe." Bản thể quả cầu kim loại lỏng nói, nó nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Nếu ngươi muốn trốn thoát, ta có thể cho ngươi cơ hội.

Nhưng, trước khi ngươi trốn thoát, ta có một câu hỏi cuối cùng muốn hỏi ngươi." "Yêu rồi!!" Tống Thư Hàng dùng bản năng, lớn tiếng trả lời.

Cùng lúc đó, quả cầu kim loại lỏng thông qua độc tâm thuật, phát hiện nội dung hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng. 【Tìm kiếm trong đầu từ khóa ‘ta có một câu hỏi cuối cùng muốn hỏi ngươi’, tìm được đáp án tiêu chuẩn, ‘Yêu rồi’】.

Bản thể quả cầu kim loại lỏng ngơ ngác, đây là cái quái gì vậy? "Có ý gì?" Vân Tước Tử bị Cầu Béo chiếm thân hỏi bằng giọng điện tử.

Tống Thư Hàng tiếp tục nhanh chóng nói: "Giữ người lớn!" Nội dung phản hồi từ độc tâm thuật là 【Nếu khó sinh, ngươi giữ người lớn hay giữ người nhỏ?

Giữ người lớn, giữ người lớn!】 "Khó sinh cái đầu nhà ngươi, không phải đã sinh thuận lợi rồi sao?" Quả cầu kim loại lỏng bùng nổ, từ ‘khó sinh’ này, khiến nó nhớ lại lúc chiếm thân Vân Tước Tử, bị dính một phát ‘Mang Thai Ngưng Thị’.

Trong đầu nó, ký ức về nửa sau của kiếp ma của Tống Thư Hàng đã bị xóa đi.

Không cần nói, chắc chắn là do Bạch làm.

Nhưng nửa đầu ký ức, nó vẫn nhớ rất rõ.

Đặc biệt là nhục thân của Vân Tước Tử bị chiếm đoạt, sau khi dính một phát ‘Mang Thai Ngưng Thị’, cái cảm giác đau đớn không thể diễn tả.

Quả thực là một hồi ức thảm không nỡ nhìn. "Vốn định moi được thông tin rồi cho ngươi một cái chết nhẹ nhàng.

Nhưng bây giờ, ta chắc chắn sẽ khiến ngươi hối hận." Vân Tước Tử bị Cầu Béo chiếm thân nghiến răng nghiến lợi nói. "Không hối hận!" Tống Thư Hàng lại nói.

Nội dung phản hồi từ độc tâm thuật 【Câu trả lời tiếp theo, cứu ngươi.

Câu trả lời tiếp theo nữa, mua mua mua.】 Yêu rồi, giữ người lớn, không hối hận, cứu ngươi, mua mua mua~~ "Ngươi tìm chết." Quả cầu kim loại lỏng giận dữ nói. "Không muốn đâu." Tống Thư Hàng nói.

Mái tóc đen nhánh trên đầu Tống Thư Hàng, đột nhiên biến thành mái tóc xanh lam rực rỡ.

Cậu câu giờ lâu như vậy, chắc là sắp rồi nhỉ.

Lúc này, trong hư không đột nhiên có một cái miệng khổng lồ mở ra, một ngụm cắn về phía đầu Tống Thư Hàng.

Đến rồi!

Thân hình Tống Thư Hàng nhanh chóng co lại thành một quả cầu.

Cạp~ một tiếng.

Cả người cậu đều bị cái miệng đó nuốt vào.

Cái miệng khổng lồ này đến quá đột ngột, hơn nữa không có một chút dao động không gian, không có một chút điềm báo nào.

Ngay cả quả cầu kim loại lỏng cũng không thể nhận ra sự xuất hiện của nó.

Đó là Tai Nạn Cự Quy, tộc của chúng chuyên phụ trách thu hồi 'vật bị nhiễm khí tức bất hủ', cũng chính là thu hồi những mảnh xác mà Vân Tước Tử để lại sau mỗi lần tìm đường chết.

Chương 1626

Dưới thiên phú ‘Du hành siêu thời không’ của chúng, chư thiên vạn giới, gần như không có nơi nào có thể cản được chúng.

Ngay cả trong buồng tối nhỏ của Thiên Đạo, chúng cũng đến đi tự do.

Hiện tại xem ra, ngay cả hang ổ của quả cầu kim loại lỏng, cũng không thể ngăn cản chúng.

Thiên phú này, hoàn toàn đã ở đỉnh cao của ‘thiên phú không gian’.

Tống Thư Hàng từng nghi ngờ, tộc ‘Tai Nạn Cự Quy’ này, giống như Hành tinh mắt dài, đều có thể là tạo vật của một vị Thiên Đạo nào đó.

Rất có thể là Thiên Đạo liên quan đến Cốt Bất Hủ trong cơ thể ‘Vân Tước Tử’.

Tai Nạn Cự Quy nuốt Tống Thư Hàng xong, lại nhanh chóng biến mất.

Bản thân chiến lực của chúng, không được coi là quá mạnh.

Sứ mệnh của chúng là thu hồi ‘vật bị nhiễm khí tức bất hủ’, phòng ngự mạnh mẽ, không gian lưu trữ khổng lồ bên trong cơ thể, và ‘Du hành siêu thời không’ xuất quỷ nhập thần, có thể giúp chúng hoàn thành tốt nhiệm vụ của mình.

Nuốt Tống Thư Hàng xong, Tai Nạn Cự Quy thậm chí còn không hiện hình, trực tiếp biến mất.

Tư thế và động tác thành thạo này, phảng phất như Tai Nạn Cự Quy đã không phải lần đầu tiên ghé thăm hang ổ của ‘Quả cầu kim loại lỏng’.

Quả cầu kim loại lỏng: "?" Tống Thư Hàng được cứu đi rồi?

Quả cầu kim loại lỏng cảm thấy mình bị vả mặt.

Giây trước, nó còn thề thốt chắc nịch rằng đây là hang ổ của mình, không ai có thể cứu Tống Thư Hàng đi, ngay cả Bạch cũng đừng hòng vào được.

Kết quả, Tống Thư Hàng cứ như vậy dưới mí mắt nó, bị một cái miệng khổng lồ nuốt đi. "[Cười giận] Tìm chết!" Quả cầu kim loại lỏng nổi giận.

Tên ngây thơ, thật sự nghĩ rằng như vậy là có thể thoát khỏi tay của Cửu U Chúa Tể sao?

Quá coi thường Cửu U Chúa Tể rồi. "Tại thế giới Cửu U này, ta chính là chúa tể.

Tất cả pháp tắc, đều nằm trong lòng bàn tay ta." Quả cầu kim loại lỏng trầm giọng nói.

Ngay lập tức, sẽ bắt ngươi trở lại! ********* Trong bụng của Tai Nạn Cự Quy.

Tống Thư Hàng đứng dậy nhìn xung quanh, dưới ánh sáng của 'Thái Dương Chỉ', có thể thấy bên trong con Tai Nạn Cự Quy này, cũng toàn là những món đồ lưu niệm mà tiên tử Vân Tước Tử để lại sau khi tìm đường chết. "Thời gian không còn nhiều." Tống Thư Hàng đưa tay, dùng sức vuốt một cái trên đầu mình.

Một mái tóc màu lam bị cắt đứt tận gốc, vứt lại trong cơ thể Tai Nạn Cự Quy.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng thử mở thế giới trung tâm của mình.

Lần này, thế giới trung tâm không còn mất kết nối.

Tống Thư Hàng thành công nhảy vào trong đó. "Thoát rồi." Tống

Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, dùng hết sức đóng thế giới trung tâm của mình lại.

Ở trong cơ thể Tai Nạn Cự Quy vẫn rất nguy hiểm.

Lỡ như, Cầu Béo có thủ đoạn đặc biệt nào đó, có thể kéo con rùa trở lại thì sao?

Thủ đoạn của Cửu U Chúa Tể, Tống Thư Hàng hiểu rõ hơn ai hết.

Bạch tiền bối Two lợi hại bao nhiêu, Cầu Béo cũng sẽ lợi hại bấy nhiêu.

Mà bây giờ, sau khi co rút về thế giới trung tâm của mình, cho dù Tai Nạn Cự Quy có bị bắt trở lại, cũng sẽ không ảnh hưởng đến cậu.

Thân ảnh Tống Thư Hàng xuất hiện tại quảng trường ‘Đông Chi Điện’.

Các thực khách khác của Thực Tiên Yến, đều tụ tập tại đây.

Không có ai chạy lung tung trong thế giới trung tâm. ...

Bởi vì Quy tiền bối đang nằm ở lối vào Đông Chi Điện, trấn áp tất cả thực khách.

Thực lực của Quy tiền bối đã bị Bắc Phương Đại Đế phong ấn, nhưng khí thế của ngài ấy vẫn còn đó.

Rùa biển lớn cấp Kiếp Tiên Cửu phẩm, trấn giữ hiện trường, quá ổn.

Trên mai của Quy tiền bối, Thông nương đang kẹt ở đó, cô ấy hóa thành hình người, trên đôi chân dài đặt ngang Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Lúc này, Thông nương đang thỉnh giáo Thất Tu tiền bối và Lục Tu tiên tử về các vấn đề tu hành.

Tống Thư Hàng thấy vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Thế giới trung tâm của cậu ẩn chứa rất nhiều bí mật, có những bí mật, cậu không muốn để người ngoài biết.

Các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thì không vấn đề gì, nhưng phần lớn các thực khách khác trên Thực Tiên Yến, Tống Thư Hàng đều không quen. "Bạch tiền bối, mọi người đều không sao chứ?" Thân hình Tống Thư Hàng hạ xuống, lên tiếng hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối lúc này đang ở một góc của Đông Chi Điện, chơi đùa với con chuột cơ bắp ‘thú giác đấu’, trên đầu ngài ấy còn có một mảnh Vô hình kiếm cổ bay lượn.

Suýt nữa thì quên, chuột cơ bắp và Vô hình kiếm cổ, đều là linh sủng của Bạch tiền bối. "Mọi người đều ổn, nhưng điều mọi người đang lo lắng là, bên ngoài bây giờ thế nào rồi?" Bạch tiền bối ngẩng đầu hỏi.

Tất cả mọi người đều quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Lúc này, Tống Thư Hàng vẫn đang ở trong trạng thái ‘bộ giáp ngoại cốt của Bạch tiền bối Two’, đây là một loại hack dùng một lần thật sự, mặc vào rồi, cởi ra cũng không còn tác dụng nữa. "Bá Tống đạo hữu, trận chiến bên ngoài kết thúc rồi sao?" Mấy vị Huyền Thánh cũng tò mò hỏi. "Tạm thời là kết thúc rồi, nhưng... bí cảnh của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, e là đã bị hủy hoàn toàn rồi." Tống Thư Hàng nói: "Ngoài ra, chúng ta bây giờ còn cần tìm một tọa độ, để ra khỏi đây." Tống Thư Hàng nói.

Cậu vào đây từ bụng của ‘Tai Nạn Cự Quy’, ra ngoài cũng sẽ ở trong bụng của Tai Nạn Cự Quy. "Tọa độ à?

Giao cho ta đi." Phân thân của Bạch tiền bối vỗ vỗ con chuột cơ bắp, sau đó đứng dậy, truyền âm cho Tống Thư Hàng: 【Mở một khe nhỏ trong thế giới trung tâm của ngươi, bản thể muốn quay lại.】Câu nói này của phân thân Bạch tiền bối, giống như một viên thuốc an thần, lập tức khiến lòng Tống Thư Hàng cảm thấy vững vàng.

Nếu bản tôn của Bạch tiền bối quay lại, điều đó có nghĩa là nguy cơ đã kết thúc.

Cậu, Tống Thư Hàng, tiểu tu sĩ Ngũ phẩm, Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, hôm nay, lại thành công sống sót rồi.

Tống Thư Hàng vội vàng mở một khe nhỏ trong thế giới trung tâm.

Sau đó, lấy phân thân của Bạch tiền bối làm tọa độ, một đạo kiếm quang ‘vèo’ một tiếng độn tới. "Ta chỉ đi nhận một món hàng thôi mà Thực Tiên Yến đã kết thúc rồi sao?" Bạch tiền bối đáp xuống, rầu rĩ nói.

Tống Thư Hàng buột miệng: "Bạch tiền bối, ngài nhận món hàng này cũng lâu quá rồi đấy!" "Bởi vì ‘Độn Không Toa’ được gửi đến có chút vấn đề, cần trả lại, ta lại phải gửi lại, nhận hàng, kiểm tra hàng, quá trình gửi lại mất chút thời gian.

Hơn nữa để đề phòng bất trắc, không phải ta đã để lại phân thân sao?" Bạch tiền bối rầu rĩ nói: "Trong lúc ta nhận hàng, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Bản thể, ta sẽ chia sẻ ký ức cho ngươi." Phân thân của Bạch tiền bối chống ‘Lưu Tinh Tán’, trả lời.

Một lát sau.

Bạch tiền bối và phân thân đã hoàn thành việc chia sẻ ký ức. "Lại là loại phiền phức cấp siêu quy tắc này." Bạch tiền bối xoa xoa thái dương, nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, qua một thời gian nữa ta sẽ kiểm tra thể chất cho ngươi.

Mỗi lần ta chỉ rời khỏi ngươi một lát, là lại có phiền phức lớn tìm đến ngươi.

Ngươi chắc chắn có thể chất thu hút phiền phức lớn!" Tống Thư Hàng: "..." Tôi cảm thấy là mỗi lần Bạch tiền bối rời đi, mới có đại nạn xảy ra mà!

Khoan đã... hình như cũng là một ý?

Tôi còn có thể trả lời được nữa sao?

Tôi cũng tuyệt vọng lắm. "Nhưng mà, thực ra lần này phiền phức cũng không quá lớn.

Tôi cũng có thu hoạch." Tống Thư Hàng nói xong, cởi áo choàng của Bạch tiền bối Two trên người ra.

Thời gian của ‘giáp ngoại cốt’ đã kết thúc, nhưng chiếc áo choàng của Bạch tiền bối Two này vẫn chưa biến mất. 【Lần sau xem có thể xin Bạch tiền bối Two thêm mấy bộ ‘giáp ngoại cốt’ không, thứ này dùng thật tốt, tuyệt đối là bài tẩy bảo mệnh.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đợi một thời gian nữa, cậu sẽ đi xem có lớp đào tạo kể chuyện cười nào không.

Cậu muốn trong thời gian ngắn trở thành đại sư kể chuyện cười, dùng vô số chuyện cười để đổi lấy tài sản từ chỗ Bạch tiền bối Two.

Sau khi cởi áo choàng, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng cuộn nó lại. "Thứ gì vậy?" Bạch tiền bối ghé đầu qua.

Sau đó, ngài ấy thấy trong chiếc áo choàng trong tay Thư Hàng, cuộn một khối tà năng Cửu U nồng độ cao như dầu mỏ. 【Có thứ này, thế giới trung tâm của ta lại có thể mở rộng không ít.】 Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói.

Nói xong, cậu khẽ động ý niệm, áo choàng và khối tà năng Cửu U dạng dầu mỏ được chuyển đến một nơi nào đó trong thế giới trung tâm, sau đó có một hình chiếu hoa sen hiện ra, rễ cắm vào tà năng Cửu U, bắt đầu hấp thụ thứ tà năng thuần túy này.

Tà năng Cửu U đến từ hang ổ của ‘Cửu U Chúa Tể’, một khối bằng mấy vạn khối trước đây, bạn xứng đáng có được.

Tổng cộng không phải là mất trắng. "Bạch tiền bối, tiếp theo chúng ta tìm một địa điểm an toàn, rồi chuyển mọi người ra ngoài nhé." Tống Thư Hàng nói. "Không vấn đề." Bạch tiền bối gật đầu.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, linh lực trong cơ thể không ngừng tiêu hao.

Khi linh lực của kim đan thứ hai tiêu hao cạn kiệt, phân thân của Tống Thư Hàng lại một lần nữa xuất hiện. "Bạch tiền bối, ngài đưa phân thân của tôi đến một địa điểm an toàn, sau đó tôi sẽ chuyển mọi người ra ngoài." Tống Thư Hàng nói.

Thông qua việc tiêu hao lượng lớn linh lực, phân thân của cậu có thể phục sinh trước thời hạn.

Nhưng một lần phải tiêu hao hết linh lực dự trữ của một viên kim đan...

Chương 1627

nếu không có kim đan thứ hai, cậu thật sự không tiêu hao nổi. 【Ngươi lại mở thế giới trung tâm ra, ta dùng ‘phi kiếm dùng một lần bản phá buồng tối nhỏ’ để rời đi.】 Bạch tiền bối truyền âm nói. ...

Một lát sau, Tống Thư Hàng mở một khe nhỏ trong thế giới trung tâm của mình.

Bạch tiền bối mang theo phân thân của Tống Thư Hàng, điều khiển một thanh ‘phi kiếm dùng một lần bản phá buồng tối nhỏ’, sử dụng thiên phú du hành siêu thời không của Tai Nạn Cự Quy, độn ra khỏi thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng.

Bản thể của Bạch tiền bối vừa mới rời khỏi thế giới trung tâm, sau lưng, không gian của bản thể Tống Thư Hàng đột nhiên vặn vẹo. "Hử?

Ơ?" Tống Thư Hàng ngẩn người, không gian sau lưng lấy một điểm làm tâm xoáy, cậu bị cuốn vào trong đó.

Phân thân của Bạch tiền bối vội nói: "Mau đóng thế giới trung tâm lại." Đồng thời phân thân một bước nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa tay ấn lên người cậu, thi triển thiên phú không gian, muốn ổn định cơ thể hắn.

Nhưng vòng xoáy cuốn lấy bản thể Tống Thư Hàng, dường như không phải là sức mạnh ‘không gian’, thiên phú không gian của phân thân Bạch tiền bối không có tác dụng gì với vòng xoáy này. "Bản tôn!" Phân thân của Bạch tiền bối gọi.

Bản tôn của Bạch tiền bối vốn đã rời khỏi ‘thế giới trung tâm’, lại nhanh chóng độn trở về thế giới trung tâm.

Bản thể của Bạch tiền bối độn đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa tay tóm lấy cơ thể hắn. "Bạch tiền bối, tôi hình như bị kéo thành sợi mì rồi." Tống Thư Hàng nói, lẽ nào là Cầu Béo đang giở trò?

Trong lúc nói chuyện, thân hình Tống Thư Hàng biến mất. "Không phải sức mạnh không gian." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Bản tôn của Bạch tiền bối đưa tay, vươn vào vòng xoáy đang dần biến mất: "Ta đi theo, ngươi ở đây canh giữ." "Bản thể, như vậy quá nguy hiểm." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục từ trong Đông Chi Điện đi ra, Vũ Nhu Tử nhìn thấy vòng xoáy, lên tiếng gọi: "Bạch tiền bối cẩn thận, đây là sức mạnh của thời gian." "Sức mạnh thời gian?" Bạch tiền bối hai mắt sáng lên, hai tay dùng sức vươn vào trong vòng xoáy, thứ sức mạnh hoàn toàn mới này, đã khơi dậy sự tò mò của ngài ấy.

Nhưng, tay của ngài ấy xuyên qua ‘vòng xoáy’, không bị mang đi.

Bạch tiền bối cau mày.

Ngài ấy giữ tay trên ‘vòng xoáy’, cẩn thận phân tích loại sức mạnh này. "Phân tích, tìm hiểu phương thức thi triển linh lực, sau đó là mô phỏng, tái cấu trúc." Vũ Nhu Tử có chút lo lắng nhìn Bạch tiền bối, sức mạnh thời gian còn nguy hiểm hơn sức mạnh không gian gấp trăm lần, là sức mạnh nguy hiểm nhất.

Hơn nữa mỗi lần thi triển đều phải trả một cái giá đắt.

Bạch tiền bối tiếp xúc với sức mạnh thời gian một cách liều lĩnh như vậy, quá nguy hiểm. "Chắc là được rồi." Bạch tiền bối nói.

Tiếp đó, cơ thể ngài ấy cũng dung nhập vào vòng xoáy này, biến mất không thấy.

Vũ Nhu Tử: "..." Cô ngẩng đầu nhìn trời.

Một lát sau, cô dùng nắm tay phải đấm mạnh vào tay trái của mình: "Đúng rồi, tuy rằng như vậy rất không tu chân, nhưng rất Bạch tiền bối." Sau lưng Tô Thị A Thập Lục, tỷ tỷ Bạch Long chớp chớp mắt: "Thập Lục, vị Bạch tiền bối này của muội... có vấn đề lắm." "Ừm." Tô Thị A Thập Lục đáp. ********** Thế giới Cửu U, hang ổ của quả cầu kim loại lỏng.

Tống Thư Hàng lại xuất hiện ở nơi cậu biến mất, mái tóc dài màu lam lại trở về, bay phấp phới trong gió. "Yo, Cầu Béo đại lão, chúng ta lại gặp nhau rồi." Tống Thư Hàng cười gượng.

Lần này thật sự toi đời rồi.

Chiêu thức đã dùng qua một lần với đại lão Cửu U, chắc chắn không thể dùng lần thứ hai.

Mánh khóe dùng ‘tóc của Vân Tước Tử’ để mượn Tai Nạn Cự Quy trốn thoát, không thể dùng lại được nữa. "Lần này ngươi đừng hòng sống sót rời đi. [Cười lạnh]" Quả cầu kim loại lỏng nói. "Vậy tôi không rời đi nữa, được không?" Tống Thư Hàng đáp.

Có lẽ là vì ở cùng một Cửu U Chúa Tể khác ‘Bạch tiền bối Two’ lâu ngày, Tống Thư Hàng đối mặt với quả cầu kim loại lỏng, vậy mà không có nhiều áp lực tâm lý.

Tuy biết rõ đối phương chỉ cần khẽ động ngón tay là có thể bóp chết mình.

Nhưng cậu lại không có nhiều áp lực.

Kẻ tìm đường chết, tại sao đôi khi lại tìm đường chết đến cùng?

Là do tư duy của họ khác người sao?

Không, không phải.

Là do tố chất tâm lý mạnh mẽ của họ.

Bởi vì cho dù đối mặt với tồn tại mạnh hơn mình rất nhiều, họ cũng không có áp lực tâm lý, không sợ hãi, không sợ cường quyền, sau đó thuận theo tự nhiên mà tìm đường chết. "Cũng là chết." Quả cầu kim loại lỏng nói.

Trên người nó, thiếu đi thể tích của một sợi xúc tu.

Đây là cái giá mà nó phải trả để nghịch chuyển thời gian.

Thông qua phương thức nghịch chuyển thời gian phạm vi nhỏ + dịch chuyển không gian, nó đã đưa Tống Thư Hàng trở lại hang ổ của mình.

Đây là hiệu quả kết hợp của thời không.

Đồng thời nó khẽ động ý niệm, mái tóc màu lam trên đầu Tống Thư Hàng tự động rụng xuống... mái tóc dài màu lam bị cuốn sang một bên.

Nếu con Tai Nạn Cự Quy kia lại xuất hiện, quả cầu kim loại lỏng không ngại tóm nó lại, nghiên cứu kỹ lưỡng loại sức mạnh xuyên không gian kỳ quái của chúng. "Lần này, không ai cứu được ngươi đâu." Quả cầu kim loại lỏng lạnh lùng nói.

Đang nói chuyện, sau lưng Tống Thư Hàng có một vòng xoáy xuất hiện.

Một lát sau, một nam tử mặc áo sơ mi trắng, quần dài đen, từ trong vòng xoáy nhẹ nhàng nhảy ra. "Sức mạnh thật thú vị, lãnh địa hoàn toàn mới.

Pháp tắc, tri thức, phương thức vận hành năng lượng trong đó, đủ để ta nghiên cứu mấy năm." Vị nam tử tóc dài hài lòng nói. "Bạch...

Bạch tiền bối, sao ngài lại đến đây?" Tống Thư Hàng trừng lớn mắt. "Ừm, thuận theo vòng xoáy mà ngươi để lại, vượt biên qua đây.

Tiếc thật, loại sức mạnh này trong thời gian ngắn không mô phỏng được, không học được." Bạch tiền bối tiếc nuối nói.

Nói xong, thân hình ngài ấy hơi khựng lại, quay đầu nhìn về phía quả cầu kim loại lỏng màu đen và Vân Tước Tử bị chiếm thân. "Quả nhiên lại là phiền phức lớn siêu quy tắc." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: "Vâng ạ, xin lỗi, Bạch tiền bối." Kỳ lạ, với vận khí của Bạch tiền bối, đáng lẽ sẽ chủ động tránh xa loại phiền phức lớn cỡ này chứ?

Tại sao ngài ấy lại bị cuốn vào sự kiện này? "Không sao, dù sao cũng là ta tự mình lựa chọn đến đây." Nụ cười trên mặt Bạch tiền bối thu lại, trên người ngài ấy có mấy món trang sức pháp khí tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, trong nháy mắt điều chỉnh sức mạnh trong cơ thể đến trạng thái tốt nhất.

Thực tế, khi tiếp xúc với ‘vòng xoáy thời gian’ đó, trong lòng Bạch tiền bối đã có một loại trực giác muốn ‘tránh xa’.

Nhưng, xuất phát từ sự tò mò đối với sức mạnh thời gian, ngài ấy vẫn bước vào.

Cuộc đời không thể lúc nào cũng thuận buồm xuôi gió, mạo hiểm và kích thích thích hợp là cần thiết. "Từng đứa một, phàm là kẻ tên ‘Bạch’, đều khiến ta chán ghét.

Nghịch chuyển đi, thời gian." Quả cầu kim loại lỏng vươn ra xúc tu, điểm về phía vị trí của ‘Bạch’.

Trước đó, Tống Thư Hàng đã trốn thoát khỏi phạm vi ‘thế giới Cửu U’, nên quả cầu kim loại lỏng thi triển đạo thời gian + sức mạnh không gian mới tiêu hao lớn như vậy.

Nhưng bây giờ, Tống Thư Hàng và tu sĩ tên ‘Bạch’ này, đều ở trong Cửu U, trong hang ổ của nó.

Dưới sự gia trì của thân phận Cửu U Chúa Tể, và chỉ giới hạn phạm vi của đạo thời gian lên ‘cá nhân’, tiêu hao sẽ trở nên rất nhỏ. "Trực tiếp biến thành phôi thai cho ta." Quả cầu kim loại lỏng nói.

Sau lưng Bạch tiền bối, vòng xoáy kia lại tăng tốc quay tròn.

Bạch tiền bối trở nên trẻ hơn.

Một giây một dáng vẻ.

Sau hai ba hơi thở, trong thế giới ‘Huyễn tượng chân thực’, ‘Tiểu Bạch’ kia xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Mà Tiểu Bạch này, vẫn đang không ngừng bị nghịch chuyển. "Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng lo lắng nói.

Cậu nhớ ra một chuyện, trên bản mệnh kình đan của cậu, Bạch tiền bối Two đã bổ sung đầy đủ cửu long văn.

Long văn thứ chín là phản chiếu ra ‘chân ngã’.

Mọi người nhìn vào long văn thứ chín, đều có thể thấy được bản thân chân chính của mình.

Nhưng khi Bạch tiền bối nhìn vào long văn thứ chín, lại thấy một bức họa.【Bản thể của Bạch tiền bối có phải là một bức họa thành tinh không?】Hạt giống nghi ngờ này đã được gieo sâu trong lòng Tống Thư Hàng.

Dù sao trong thời đại mà đá, tiền giấy các loại đều có thể thành tinh, một cuộn tranh thành tinh cũng không phải là không thể.

Nếu Bạch tiền bối cứ tiếp tục bị ‘thời gian nghịch chuyển’ nữa, ngài ấy sẽ biến thành cái gì?

Sẽ thật sự biến thành phôi thai?

Hay là một bức họa?

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa dứt lời, thân hình Bạch tiền bối dừng lại.

Vòng xoáy sau lưng Bạch tiền bối vẫn không ngừng nghịch chuyển, nhưng thân hình Bạch tiền bối lại dừng ở trạng thái 'Tiểu Bạch' hai tuổi.

Chương 1628

Đồng thời, sau lưng ngài ấy có một dải ngân hà hư ảo xuất hiện. ‘Vòng xoáy’ thời gian nghịch chuyển càng quay càng nhanh, dải ngân hà hư ảo sau lưng Bạch tiền bối càng trở nên khủng bố.

Ngân hà không có điểm cuối, không biết nó từ đâu đến, cũng không biết nó sẽ đi về đâu.

Nói là ngân hà, nhưng nếu nhìn kỹ, lại có thể phát hiện nó không phải ngân hà... mà là một thứ không thể dùng lời để miêu tả.

Trong đó bao hàm công đức và khí vận, trông giống như dòng sông thời gian, lại giống như dòng sông vận mệnh. "Đây là cái gì?" Tống Thư Hàng vô thức nói. "Đây là thứ quái quỷ gì vậy?" Quả cầu kim loại lỏng cũng nói, rõ ràng chỉ là kỹ năng ‘thời gian nghịch chuyển’ nhắm vào cá nhân, theo lý thuyết, dưới quyền hạn ‘Cửu U Chúa Tể’ của nó, tiêu hao đáng lẽ phải rất nhỏ.

Nhưng bây giờ, quả cầu kim loại lỏng cảm thấy tà năng Cửu U trong cơ thể mình như đê vỡ, ào ào tuôn ra.

Mình có phải đã nghịch chuyển ra một thứ khủng bố không?

Quả cầu kim loại lỏng lập tức dừng lại năng lực ‘thời gian nghịch chuyển’ mà mình đang thi triển.

Hả?

Ngay cả Cửu U Chúa Tể cũng không nhận ra thứ này?

Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc. ‘Tiểu Bạch’ thu nhỏ chỉ còn hai tuổi cúi đầu, không nhúc nhích.

Chiếc áo sơ mi trắng rộng thùng thình treo trên người.

Bởi vì ‘thời gian nghịch chuyển’ của quả cầu kim loại lỏng chỉ giới hạn ở cơ thể Bạch tiền bối, không bao gồm những thứ khác, nên bộ quần áo này không bị ảnh hưởng.

Ý nghĩ đầu tiên của Tống Thư Hàng là lấy điện thoại ra, chụp một bộ ảnh.

Nhưng cũng chỉ là một ý niệm, bây giờ đối mặt với quả cầu kim loại lỏng, mạng nhỏ cũng sắp mất, đâu còn cơ hội chụp ảnh?

Cậu lại không phải Trình Lâm tiên tử, trước khi chết còn phải chụp cho mình một bộ ảnh di ảnh xinh đẹp.

Đang suy nghĩ, sau lưng Bạch tiền bối, trong dòng sông dài như vận mệnh hoặc thời gian đó, có gợn sóng lăn tăn.

Giây tiếp theo, một bàn tay khổng lồ được tạo thành từ khói mù vươn ra từ dòng sông dài này.

Ánh mắt quả cầu kim loại lỏng trở nên ngưng trọng, bàn tay khổng lồ dạng khói mù này, mang lại cho nó cảm giác nguy cơ đã lâu không gặp.

Ngoài một vị Chúa Tể Cửu U khác là ‘Bạch’ ra, đây là tồn tại đầu tiên khiến bản thể nó cảm thấy nguy hiểm kể từ khi sinh ra.

Tống Thư Hàng càng cảm thấy cơ thể nặng nề, toàn bộ tế bào trong người đều đang truyền đến một cảm giác bất an. "Cầu Béo đại lão, ngài hình như chơi lố rồi." Tống Thư Hàng cười khổ nói. "Trước khi chơi lố, ta nhất định sẽ giết ngươi trước, ta chỉ cần duỗi một ngón chân cũng có thể bóp chết ngươi." Quả cầu kim loại lỏng nói.

Không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Bàn tay khổng lồ dạng khói mù kia vươn ra, nhẹ nhàng bao phủ Bạch tiền bối, bảo vệ ngài ấy bên trong.

Đồng thời, dưới sự áp chế của bàn tay khói mù đó, vòng xoáy khiến Bạch tiền bối không ngừng bị ‘thời gian nghịch chuyển’, bị hấp thụ vào dòng sông lớn sau lưng Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối trông có vẻ bình an vô sự, ‘thời gian nghịch chuyển’ đều bị dung hợp.

Rồi vấn đề đến, Tống Thư Hàng... vừa hay ở ngoài phạm vi bảo vệ của bàn tay khói mù.

Tống Thư Hàng lập tức có một dự cảm không lành. "Không quan tâm thứ quỷ này, bây giờ giải quyết ngươi trước." Quả cầu kim loại lỏng nhìn về phía Tống Thư Hàng: "[Cười nhe nanh]" "À thì, thật ra tôi bây giờ chỉ là một phân thân thôi.

Ngài tin không?" Tống Thư Hàng nói.

Bảo vật trên người cậu không ít, nhưng có thể chính diện đối kháng với quả cầu kim loại lỏng thì không có một món nào.

Ngoài Bạch tiền bối đang trở nên kỳ quái bên cạnh... hy vọng duy nhất chỉ còn lại ‘Bạch tiền bối Two’ có thể cảm ứng được dị thường, sau đó đến đào hang ổ của quả cầu kim loại lỏng.

Nhưng lần này, quả cầu kim loại lỏng không tiếp tục nói nhảm với Tống Thư Hàng.

Trước đó chính là vì nói nhảm mấy câu, mà bị Tống Thư Hàng mượn miệng ‘Tai Nạn Cự Quy’ độn đi mất.

Lỡ như lại xảy ra biến cố thì sao?

Trong lúc nói chuyện, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bị Cầu Béo chiếm thân lùi lại, độn khỏi nơi này.

Nhục thân cũ của Vân Tước Tử và Cốt Bất Hủ ẩn giấu bên trong đối với quả cầu kim loại lỏng mà nói quá quan trọng, không thể có sai sót.

Ngay sau đó, quả cầu kim loại lỏng hướng về phía Tống Thư Hàng, miệng khẽ quát một tiếng: "Đến đây!" Cơ thể Tống Thư Hàng không chịu khống chế, bị hút về phía vị trí của quả cầu kim loại lỏng.

Lúc này, bàn tay khói mù bảo vệ Bạch tiền bối đột nhiên vươn ra một ngón tay, ngoắc về phía Tống Thư Hàng, định tóm lấy cậu.

Binh~~ Bàn tay khói mù sượt qua lưng Tống Thư Hàng, vang lên tiếng va chạm như kim loại, còn có tia lửa tóe ra.

Ngón tay chậm một bước, Tống Thư Hàng bị hút đến trước mặt quả cầu kim loại lỏng.

Một đôi tay kim loại lớn biến ra từ quả cầu, tóm lấy Tống Thư Hàng.

Tiếp đó nó mở một cánh cửa không gian, thân hình chui vào trong.

Trước khi đóng cửa không gian, quả cầu kim loại lỏng trầm giọng nói với Bạch tiền bối đang được bàn tay khói mù bao bọc: "Chết!" Chữ ‘chết’ này vừa thốt ra, sức mạnh của toàn bộ thế giới Cửu U được điều động, hóa thành một lời nguyền khổng lồ, giáng xuống trước mặt Bạch tiền bối.

Cửu U Chúa Tể dùng sức mạnh Cửu U, phát động một lời nguyền tức tử đối với một sinh vật.

Loại lời nguyền này, cho dù là quả cầu kim loại lỏng, trong một năm cũng chỉ có thể điều động một lần.

Ngay sau đó, quả cầu kim loại lỏng không quan tâm kết quả thế nào, đóng cửa không gian, cùng Tống Thư Hàng xuất hiện tại một đại lục khác của ‘thế giới Cửu U’. ... "Không lãng phí thời gian nữa, để ta xem ký ức của ngươi." Quả cầu kim loại lỏng quyết định sử dụng phương pháp bạo lực nhất, cưỡng ép đọc ký ức của Tống Thư Hàng.

Phương pháp này, nó vốn không muốn sử dụng.

Khi cưỡng ép đọc ký ức, ký ức đọc được đôi khi rất lộn xộn, thậm chí đôi khi sẽ gây ra vỡ nát ký ức.

Liên quan đến phần bị Nho gia Thánh Nhân nuốt mất, nó cần có được thông tin không có bất kỳ sai sót nào.

Nhưng bây giờ, nó không có lựa chọn nào khác.

Cùng lắm sau khi đọc ký ức xong, tự mình chỉnh lý lại một chút.

Trên thân quả cầu kim loại lỏng, vươn ra một cái ống, đâm về phía trán Tống Thư Hàng.

Kỳ lạ là, Tống Thư Hàng không có bất kỳ phản kháng nào.

Cậu ngây ngẩn giữ tư thế cứng đờ, mặc cho ống tiêm đâm vào đầu mình.

Bụp~~ Ống tiêm đâm vào đầu Tống Thư Hàng, phát ra âm thanh kỳ lạ.

Quả cầu kim loại lỏng cau mày, đôi tay kim loại của nó dùng sức quăng một cái, ném Tống Thư Hàng bay ra ngoài.

Cơ thể Tống Thư Hàng bay ra, rơi xuống đất.

Bụp~~ Cơ thể Tống Thư Hàng vỡ tan, hóa thành một đám khói mù.

Giống hệt như bàn tay khói mù vươn ra từ dòng sông vận mệnh, thời gian sau lưng Bạch tiền bối, được cấu thành từ cùng một loại vật chất.

Từ trên người Tống Thư Hàng, có rất nhiều thứ rơi xuống.

Quần áo, ví tiền, điện thoại, vòng tay không gian, túi thu nhỏ một tấc, bút Phong Thiền, một viên yêu đan loại kình vẫn đang không ngừng đập.

Sau khi những vật linh tinh trên người rơi hết, một Tống Thư Hàng thuần túy được tạo thành từ khói mù đứng dậy. 【Là do bàn tay khói mù kia va chạm với cậu ta một cái sao?】 Quả cầu kim loại lỏng phỏng đoán. "U u u ~~" Tống Thư Hàng bằng khói mù miệng phát ra tiếng kêu quỷ dị, lao về phía quả cầu kim loại lỏng. "Tuy được tạo thành từ cùng một loại khói mù, nhưng sức mạnh của ngươi kém xa đôi tay lớn kia, nhóc con." Quả cầu kim loại lỏng lạnh lùng nói, đôi tay sắt thép của nó xoay một vòng, đập vào người Tống Thư Hàng.

Bụp~~ Tống Thư Hàng bị đập thành mảnh vụn.

Nhưng giây tiếp theo, Tống Thư Hàng dạng khói mù lại ngưng tụ lại sau lưng quả cầu kim loại lỏng.

Vươn mười ngón tay, điên cuồng cào lên người quả cầu kim loại lỏng.

Tia lửa bắn tung tóe, chỉ là với lực tấn công của cậu, ngay cả da của quả cầu kim loại lỏng cũng không cào rách được.

Nhưng Tống Thư Hàng dạng khói mù không có lý trí, giống như dã thú, không ngừng tấn công lên người quả cầu kim loại lỏng.

Quả cầu kim loại lỏng trong lòng bực bội, trên người có vô số gai nhọn đột nhiên đâm ra.

Tống Thư Hàng bị gai nhọn đâm xuyên, lại hóa thành dạng khói mù, độn sang một bên. "Thôn phệ!" Trên người quả cầu kim loại lỏng ngưng tụ ra một cái loa lớn, hướng về phía Tống Thư Hàng hút mạnh.

Tống Thư Hàng dạng khói mù không kịp né tránh, bị hút vào trong loa.

Quả cầu kim loại lỏng chép miệng: "Vị đắng chát thế này, đây là cái quái gì vậy?" Đang nói chuyện, từ cái miệng mà nó biến hóa ra, có một luồng khói mù chui ra, lại ngưng tụ thành hình dạng Tống Thư Hàng.

Với thực lực của quả cầu kim loại lỏng, vậy mà cũng không thể tiêu hóa được những làn khói mù này.

Xung quanh, vô số tà năng Cửu U ngưng tụ lại, cuốn về phía Tống Thư Hàng.

Đồng thời, hai tay quả cầu kim loại lỏng kết một pháp ấn phong ấn: "Phong!" Quả cầu kim loại lỏng rất giỏi pháp thuật phong ấn, nó từng dùng pháp thuật phong ấn đắc ý của mình để gài bẫy một lần 'Bạch Two'.

Tiếc là, sau khi Bạch Two bị phong ấn đến thế giới Tà Liên, vậy mà lại chiếm tổ chim khách, thay đổi toàn bộ quyền sở hữu của thế giới Tà Liên thành của mình.

Âm mưu mà quả cầu kim loại lỏng khó khăn lắm mới thành công, lại mất cả chì lẫn chài, đó là lần thua lỗ nhất kể từ khi nó sinh ra.

Tà năng Cửu U ngưng tụ thành cột băng, phong ấn Tống Thư Hàng dạng khói mù bên trong.

Giây phút này, quái vật Tống Thư Hàng cuối cùng cũng không thể động đậy. "Khói mù này rốt cuộc được tạo thành từ thứ gì?

Giám định!" Quả cầu kim loại lỏng đưa tay ấn lên cột băng, lợi dụng quyền hành 'Cửu U Chúa Tể' của mình, tiến hành phân tích và giám định cấu thành của Tống Thư Hàng đã bị quái vật hóa.

Chương 1629

Rất nhanh, thông tin về cấu thành của khói mù, xuất hiện trong đầu quả cầu kim loại lỏng.

Khói mù này theo một nghĩa nào đó, có tính chất ‘bất tử bất diệt’, nó có thể trong một khoảnh khắc hóa thành vô số hạt nhỏ, né tránh mọi đòn tấn công vật lý.

Lại không ngừng thôn phệ năng lượng có thể hấp thụ, tiến hành tự sinh sôi.

Những thuộc tính này, có chút giống như phiên bản mô phỏng yếu đi của tính chất ‘bất hủ’. "Đây là thứ mà ai đó nghiên cứu thuộc tính ‘bất hủ’ rồi mô phỏng ra?" Quả cầu kim loại lỏng lẩm bẩm.

Bởi vì chính nó cũng đang nghiên cứu khối ‘Cốt Bất Hủ’ kia, tuy thời gian không dài, nhưng nó cũng nghiên cứu ra được một số thứ tương tự, chỉ là không mạnh mẽ như loại hạt khói mù này.

Vấn đề là, Tống Thư Hàng chỉ bị ‘va chạm’ một cái, tại sao lại biến thành loại quái vật khói mù này?

Lẽ nào loại hạt khói mù ‘bất tử bất diệt’ này, còn có tính lây nhiễm?

Sinh vật bình thường bị tiếp xúc, sẽ bị khói mù hóa, có được cơ thể khói mù này... nhưng sẽ mất đi lý trí? "Có lẽ, có thể nghiên cứu kỹ một chút." Quả cầu kim loại lỏng thầm nghĩ.

Trên cơ thể nó biến hóa ra một đôi tay, tóm lấy cột băng đã phong ấn Tống Thư Hàng. "Có những làn khói mù bất tử bất diệt này, thí nghiệm nghiên cứu ‘Cốt Bất Hủ’ của ta nhất định sẽ có tiến triển lớn hơn." Quả cầu kim loại lỏng nói.

Chỉ là không biết, Tống Thư Hàng sau khi mất đi lý trí, còn có thể khai quật ra ký ức không?

Nếu có thể đào ra được cả ký ức trước đây của cậu ta, quả cầu kim loại lỏng sẽ hoàn toàn thỏa mãn.

Nhưng, khi nó tóm lấy cột băng, đột nhiên phát hiện phong ấn trên cột băng này, đang bị ăn mòn.

Tống Thư Hàng bị khói mù hóa, thôn phệ tất cả năng lượng có thể ăn được.

Cột băng được cấu thành từ tà năng Cửu U, phong ấn được cấu thành từ sức mạnh của quả cầu kim loại lỏng, toàn bộ đều bị thôn phệ, làm lớn mạnh bản thân. "Quỷ tha ma bắt." Quả cầu kim loại lỏng nói.

Chỉ trong vài hơi thở, cột băng đã bị ăn mòn ra một cái lỗ nhỏ.

Sau đó, Tống Thư Hàng dạng khói mù lại từ cái lỗ nhỏ này bay ra, ngưng tụ lại giữa không trung, tiếp tục nhảy nhót ~ đặc biệt phiền phức. "Kẻ có thể nghiên cứu ra thứ này, tuyệt đối là cùng cấp bậc với ta, thậm chí là tồn tại cao hơn ta một cấp.

Nói cách khác, ít nhất là tác phẩm của một vị Cửu U Chúa Tể hoặc Thiên Đạo nào đó." Quả cầu kim loại lỏng nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng trong hư không.

Gần đây, cùng với sự xuất hiện của thủy triều linh lực, thời đại mới sắp mở ra, các loại tạo vật của Thiên Đạo, tác phẩm của Cửu U Chúa Tể đều bắt đầu hiện thân.

Ví dụ như hành tinh mắt dài phiền phức kia, ví dụ như thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao kia, ví dụ như cái miệng đột nhiên nuốt Bá Tống trốn thoát trước đó... còn có thế giới ‘Kim Liên, Tà Liên’ do chính tay mình tạo ra, lại đều làm lợi cho tên khốn kia.

Những tác phẩm của Thiên Đạo hoặc Cửu U Chúa Tể này, ít nhiều đều có liên quan đến thuộc tính ‘bất hủ’, xử lý cực kỳ phiền phức. "Trong ấn tượng của ta, thời đại thủy triều linh lực trước đây, đều không có nhiều chuyện như vậy.

Trong lần thủy triều linh lực này, lẽ nào có ẩn tình gì khác sao?" Quả cầu kim loại lỏng suy tư. "U u u." Trên bầu trời, Tống Thư Hàng bị khói mù hóa lại một lần nữa kêu quái dị, không sợ chết, lao về phía quả cầu kim loại lỏng.

Trên người quả cầu kim loại lỏng, ngưng tụ ra một thanh kiếm kim loại sắc bén.

Cơ thể nó biến hóa, hóa thành hình người bằng sắt đen. "Tại thế giới Cửu U này, không có vật gì ta không chém đứt được." Quả cầu kim loại lỏng trầm giọng nói.

Câu nói này, mang theo ý chí của Cửu U.

Sau đó, quả cầu kim loại lỏng vung kiếm.

Kiếm quang chém xuống, Tống Thư Hàng bằng khói mù trên không bị chém ngang lưng thành hai nửa.

Hơn nữa, ở vết cắt, không thể lành lại.

Đây là kiếm ý chí của thế giới Cửu U, nơi bị kiếm chém đứt, hoàn toàn chết đi.

Cho dù hạt khói mù mô phỏng tính chất ‘bất hủ’, cũng không thể chống lại loại sát thương này.

Bụp~~ Hai nửa của Tống Thư Hàng lại hóa thành khói mù.

Sau đó, từ trong đó có hai khối ‘khói mù’ rơi xuống.

Đây là phần bị kiếm chém đứt, không thể lành lại.

Phần còn lại lại vo thành một khối, lại biến thành một Tống Thư

Hàng nhảy nhót.

Miệng cậu ta u u kêu, ánh mắt khóa chặt quả cầu kim loại lỏng, súc thế chờ phát. "Thật sự nghĩ rằng ta không xử lý được ngươi sao?" Quả cầu kim loại lỏng cảm thấy mặt mũi của mình bị khiêu khích.

Thân là Cửu U Chúa Tể, đối phó với một tác phẩm ‘ngụy bất hủ’ chiến lực cùi bắp, lại dùng thời gian lâu như vậy.

Nếu bị ‘Bạch’ biết, chắc chắn sẽ bị chế giễu. "Trực tiếp phong ấn thứ này vào không gian không có năng lượng, rồi mang về nghiên cứu kỹ." Quả cầu kim loại lỏng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng nhảy nhót trên bầu trời dừng lại... vặn eo quá mạnh, eo của cậu vặn thành hình dạng kỳ quái.

Bởi vì trước đó bị quả cầu kim loại lỏng chém ngang lưng, phần không thể lành lại bị loại bỏ.

Sau đó, eo của Tống Thư Hàng bị khói mù hóa xuất hiện một chỗ khuyết.

Chỗ khuyết này đang từ từ lành lại, nhưng khi Tống Thư Hàng có động tác vặn người quá lớn, sẽ vì nguyên nhân của chỗ khuyết, mà vặn thành tư thế kỳ quái.

Tống Thư Hàng bị khói mù hóa dừng lại một lát, đột nhiên quay đầu lại, bay đến đống quần áo, điện thoại, pháp khí bị rơi của mình.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của quả cầu kim loại lỏng, Tống Thư Hàng mở miệng nuốt viên ‘yêu đan cự kình’ kia.

Yêu đan cự kình bị nuốt vào, hóa thành một khối thận khí.

Thận khí và khói mù của Tống Thư Hàng là hai loại năng lượng hoàn toàn khác nhau, thận khí có màu sắc bảy màu, còn Tống Thư Hàng dạng khói mù thì đen kịt.

Thận khí của yêu đan nuốt vào, được di chuyển đến eo của Tống Thư Hàng, vá một miếng vá bảy màu lên chỗ khuyết.

Tống Thư Hàng dạng khói mù đen kịt, eo tỏa ra ánh sáng bảy màu.

Người không biết chuyện, e là sẽ tưởng eo của Tống Thư Hàng ẩn giấu bí bảo.

Sau khi vá eo cho mình xong, Tống Thư Hàng dạng khói mù phảng phất đột nhiên bình tĩnh lại.

Cậu ta dường như đã khôi phục lý trí.

Cậu ta bắt đầu mặc quần áo, lại nhặt pháp khí, điện thoại, ví tiền các loại lên, cất lại cho gọn gàng.

Sau đó, cậu ta ngồi tại chỗ, một tay chống cằm, phảng phất như đang trầm tư. "Ngươi khôi phục lý trí rồi?" Quả cầu kim loại lỏng nói. "À, Cầu Béo đại lão, tôi bình tĩnh lại rồi.

Nhưng, ký ức vẫn còn chút vấn đề, chỉ khôi phục được phần lớn, còn rất nhiều chưa nhớ ra." Tống Thư Hàng nói. "Chuyện của Nho gia thì sao?" Quả cầu kim loại lỏng nói.

Tống Thư Hàng chỉ vào đầu mình: "Vừa hay thuộc về phần chưa nhớ ra." "Không sao, ngươi có rất nhiều thời gian để hồi tưởng." Quả cầu kim loại lỏng từ trong cơ thể lấy ra một cái bình: "Bây giờ, ngươi cần ở trong bình của ta tịnh tâm một chút, qua mấy ngày, ngươi sẽ có thể nhớ ra toàn bộ chuyện liên quan đến Nho gia Thánh Nhân." "Không muốn đâu." Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Sau lưng cậu ta, một cánh cửa không gian mở ra.

Bạch tiền bối phiên bản nhỏ mặc một chiếc áo choàng nhỏ, từ trong cửa không gian bước ra.

Bộ quần áo đó của ngài ấy vốn là do ‘pháp bào’ huyễn hóa thành, chỉ cần một ý niệm, là có thể tạo thành bất kỳ hình dạng nào.

Cửa không gian đóng lại.

Sau lưng Bạch tiền bối, dòng sông vận mệnh và thời gian kia treo cao.

Bàn tay được tạo thành từ khói mù, nâng đỡ cơ thể Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng đột nhiên tỉnh táo lại, không phải vì ăn ‘yêu đan thận long’.

Mà là Bạch tiền bối tỉnh lại rồi, cậu cũng theo đó mà tỉnh lại.

Quả cầu kim loại lỏng: "Sao có thể!" Lời nguyền tức tử mà một năm nó chỉ có thể sử dụng một lần, tập hợp sức mạnh Cửu U hóa thành, lại không thể giết chết đối phương?

Hack game cũng không hack như vậy được không?

Hơn nữa, quả cầu kim loại lỏng cảm thấy con người tên Bạch sau khi thu nhỏ lại này, khí chất có chút tương tự với tên Bạch Cửu U phiền phức kia.

Tuy một lớn một nhỏ, nhưng nó lại cảm thấy hai người càng thêm thống nhất. "Ngươi không sao chứ?" Bạch tiền bối dùng giọng nói non nớt hỏi. "Không sao, hoàn toàn không sao.

Chỉ là eo bị cắt một phần, bây giờ đã vá lại rồi." Tống Thư Hàng vỗ vỗ vào cái eo thần quang bảy màu của mình, trả lời.

Bạch tiền bối gật đầu. "Nhận ta một đòn đi." Bạch tiền bối quay đầu lại, nói với quả cầu kim loại lỏng.

Quả cầu kim loại lỏng: "Ngươi là ai?" Bạch tiền bối không trả lời... thực tế, ngài ấy cũng không có dư sức để trả lời.

Ngài ấy bây giờ chỉ có sức mạnh của một đòn.

Bàn tay khói mù vươn ra từ dòng sông vận mệnh, thời gian kia ngưng tụ lại.

Bàn tay khói mù điên cuồng nén lại, ngưng thành thực chất, hóa thành một bàn tay có ngón tay thon dài.

Bàn tay này tùy ý vỗ một chưởng về phía quả cầu kim loại lỏng.

Cảm giác nguy cơ trong lòng quả cầu kim loại lỏng bùng nổ đến cực hạn.

Từ trên người nó, trong nháy mắt bùng phát ra hàng trăm loại tấn công.

Chương 1630

Gai nhọn chuyên phá các loại phòng ngự, kiếm khí có thể chém diệt tinh thần, tia cực quang có thể xuyên qua mấy hành tinh, vòng xoáy Cửu U có thể khiến hằng tinh cũng tắt ngấm, nhát chém mang theo ý chí Cửu U, lời nguyền có thể khiến trường sinh giả cũng lập tức suy yếu không thể giãy dụa...

Quả cầu kim loại lỏng toàn lực tấn công.

Mỗi một đòn đều mang theo ý chí và sức mạnh của Cửu U.

Cho dù là trận chiến giữa nó và Bạch Cửu U, cũng chưa từng liều mạng như vậy.

Nhưng, tất cả các đòn tấn công, khi đối mặt với bàn tay thon dài kia, toàn bộ đều tan thành mây khói.

Vạn pháp phá diệt.

Vạn vật bất thương.

Kiếm khí, pháp thuật, lời nguyền, rơi xuống bàn tay này, lại không gây ra một vết thương nào.

Thậm chí một vết hằn cũng không để lại. "Bất hủ!" Quả cầu kim loại lỏng nghiến răng nói.

Ngoài bất hủ ra, nó không nghĩ ra được thứ gì khác.

Khi nó nghịch chuyển thời gian, rốt cuộc đã nghịch chuyển ra cái gì?

Thiên Đạo?

Bùm!

Bàn tay này nhẹ nhàng ấn lên người quả cầu kim loại lỏng.

Cầu Béo cứ như vậy bị đánh bay ra ngoài.

Trên người nó xuất hiện một dấu tay sâu hoắm, chỉ thiếu một chút nữa là có thể đánh xuyên cơ thể nó.

Cầu Béo không ngừng bay ngược, hoàn toàn không dừng lại được. "Không đúng, so với 'bất hủ' của Thiên Đạo, dường như còn thiếu một chút." Quả cầu kim loại lỏng so sánh uy thế của bàn tay vừa rồi với Cốt Bất Hủ trong cơ thể 'Vân Tước Tử'.

Tuy cùng có tính chất không thể hủy diệt, uy thế vạn pháp phá diệt, nhưng luôn cảm thấy bàn tay màu trắng vừa rồi, so với Cốt Bất Hủ còn kém một bậc.

Khói mù!

Làn khói mù kỳ quái kia sau khi ngưng tụ cao độ, hóa thành bàn tay đó. 【Chẳng lẽ, bàn tay màu trắng vừa rồi, cũng là tạo vật của Thiên Đạo!

Hơn nữa là tạo vật cực kỳ tiếp cận 'bất hủ'!】 Quả cầu kim loại lỏng kích động lên.

Khó khăn lắm mới dừng lại được thân hình, nó lập tức mở cửa không gian, quay lại chỗ cũ.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đều đã biến mất không thấy.

Quả cầu kim loại lỏng quét một vòng, cuối cùng phát hiện trên mặt đất có hai khối khói mù bất động.

Là chỗ khuyết trên eo bị nó chém đứt của Tống Thư Hàng! ...

Trong hang ổ của quả cầu kim loại lỏng.

Nơi này đã bị phá hủy một mảng lớn.

Thân ảnh của Bạch tiền bối Two từ từ hiện ra, mũi khẽ ngửi ngửi.

"Có khí tức của Thư Hàng, còn có khí tức của con người tên Bạch ở hiện thế kia.

Còn có khí tức của Cầu Béo.

Hê hê hê hê." Bạch tiền bối Two đưa tay ấn lên mặt đất.Nếu đã Cầu Béo không ở đây, vậy thì cái hang ổ này ta xin nhận vậy.

Một hơi dọn cả lớp đất đi luôn.

Khoảng thời gian trước, Bàn Cầu dùng kế dụ dỗ Bạch two vào ‘Tà Liên thế giới’, sau đó dùng pháp thuật phong ấn cao siêu vô cùng của mình, một hơi phong ấn Bạch two vào trong Tà Liên thế giới.

Thuật phong ấn luôn là thế mạnh của hắn, là năng lực mà hắn đáng tự hào.

Sau khi Bạch two bị phong ấn, suốt thời gian qua vẫn chưa đến Cửu U thế giới gây sự với Bàn Cầu... vì hắn đã đặt niềm vui vào hiện thế.

Hôm nay chủ yếu là vì Tống Thư Hàng bay lượn trong 'giáp trợ lực ngoại cốt' xuất hiện ở Cửu U thế giới, bị hắn cảm ứng được, nên hắn tò mò chui ra khỏi Tà Liên thế giới để xem thử.

Ban đầu, quả cầu kim loại lỏng đã bố trí hang ổ của mình như thùng sắt, cho dù là Bạch two muốn tiến vào cũng rất khó khăn.

Nhưng không biết vì sao, lúc Bạch two đến hang ổ của quả cầu kim loại lỏng thì phát hiện đại trận phòng ngự, đại trận phong ấn, phù văn bảo vệ hang ổ ở đây đều bị người ta phá hủy hơn phân nửa.

Bạch two không tốn chút sức lực nào đã tiến vào bên trong hang ổ.

Lúc đến, hắn còn không biết hang ổ này là kiệt tác của ai.

Nhưng khi vừa nhìn thấy phong cách của hang ổ này, hắn liền biết đây là kết tinh tâm huyết của Bàn Cầu.

Chỉ cần là bảo bối của Bàn Cầu, dù chỉ là một tảng đá bình thường, Bạch two cũng sẽ không bỏ qua.

Huống chi cái hang ổ này được bố trí khá lợi hại, nếu mang về 'Tà Liên thế giới' thì có thể dùng để trồng rất nhiều loại thực vật đặc thù của Cửu U thế giới.

"Hải yêu yêu, lên!" Bạch two khẽ hô một tiếng.

Toàn bộ hang ổ của Bàn Cầu, cùng với cả lớp đất bên dưới đều bị nhấc bổng lên.

Bạch tiền bối two vác cái hang ổ khổng lồ vô cùng này, mở ra cánh cửa không gian rồi biến mất vào trong.

"Nếu không phải ta là Cửu U chúa tể, muốn đưa thứ lớn thế này qua cổng dịch chuyển cũng không dễ dàng." Bạch tiền bối two lẩm bẩm.

Sau khi trở lại Tà Liên thế giới, Bạch tiền bối two đưa tay điểm một cái lên 'phong ấn của Bàn Cầu'.

Phong ấn vốn phức tạp rắc rối lặng lẽ mở ra một cánh cửa nhỏ.

Bạch two vác hang ổ, thông qua bí pháp, chen vào từ cánh cửa nhỏ này.

Đợi hắn vào xong, cánh cửa nhỏ lại đóng lại, không hề làm tổn hại đến phong ấn mà Bàn Cầu để lại.

"Hôm nay, bội thu nha." Bạch two vô cùng mãn nguyện. ********** Không lâu sau khi Bạch two dọn hang ổ đi...

Quả cầu kim loại lỏng tóm lấy hai đám sương mù đen quỷ dị, thông qua cánh cửa không gian trở về vị trí hang ổ của mình.

"Hôm nay tuy để cho tên Bá Tống kia chạy thoát, nhưng nói chung vẫn có thu hoạch.

Chỉ cần để ta nghiên cứu ra kết cấu của hai đám sương mù này, để ta tiến thêm một bước giải mã bí ẩn của 'Bất Hủ', ta sẽ có lòng tin chiếm đoạt hoàn toàn 'Bất Hủ Chi Cốt' trong cơ thể Vân Tước Tử làm của riêng." Quả cầu kim loại lỏng lên tiếng.

Nếu có thể chiếm đoạt khối Bất Hủ Chi Cốt đó làm của riêng, cho dù vị tương ứng với hắn có xảy ra chuyện gì, hắn cũng không cần sợ.

Dựa vào đặc tính của Bất Hủ Chi Cốt, hắn cũng có thể giống như 'Bạch', chiếm giữ vững chắc vị trí 'Cửu U chúa tể'.

Khi Cửu U chúa tể tương ứng với 'Thiên Đạo' đời tiếp theo ra đời, sẽ phải đối mặt với hai vị Cửu U chúa tể tiền bối là hắn và 'Bạch'.

"[Mặt cười quỷ] Bắt đầu thí nghiệm thôi." Quả cầu kim loại lỏng nói.

Bước ra khỏi cánh cửa không gian, hắn đáp xuống phạm vi hang ổ của mình.

Trong hang ổ của hắn có vô số pháp khí tra tấn chuyên dùng cho nghiên cứu do chính tay hắn chế tạo, có sự trợ giúp của những pháp khí này, hắn nhất định có thể nhanh chóng giải mã bí ẩn của 'sương mù bất tử bất diệt'.

Vừa bước ra khỏi cánh cửa không gian, quả cầu kim loại lỏng sững sờ: "Cái hố khổng lồ này là sao?" Hang ổ của hắn đâu?

Cái hang ổ mà hắn đã vất vả bố trí cả vạn năm đâu?

Mất rồi!

"Chẳng lẽ bị tên nhân loại 'Bạch' kia phá hủy rồi sao?" Quả cầu kim loại lỏng phỏng đoán.

Sau khi thời gian đảo ngược, trạng thái của tên nhân loại Bạch kia trở nên siêu cấp quỷ dị, là hắn đã phá hủy sạch sẽ hang ổ của mình sao?

“Nhưng mà, hang ổ của ta dù có bị phá hủy sạch sẽ, ít nhất cũng phải còn lại chút mảnh vụn và phế tích chứ?” Quả cầu kim loại lỏng nói.

Cái hố ngay ngắn trước mắt này là sao?

Cứ như là hang ổ của hắn bị người ta đào đi từ dưới lòng đất vậy.

Sau khoảng mười hơi thở im lặng.

Không sai, là bị người ta đào đi.

“Bạch!!

Bạch!!

Ta phải giết ngươi, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi!” Bàn Cầu điên cuồng gầm thét.

Cửu U chúa tể nổi giận, cả Cửu U thế giới đều chấn động.

Cửu U đại địa chấn động, trời đất tối sầm, lại có tinh thần rơi rụng.

Quả cầu kim loại lỏng lập tức xuyên qua không gian, xông đến cửa Tà Liên thế giới.

“Bạch, tên khốn nhà ngươi, cút ra đây cho ta.” Bàn Cầu giận dữ nói.

Tất cả đều là lỗi của ‘Bạch’, chỉ cần là chuyện khốn nạn mà không tìm ra thủ phạm, chắc chắn đều là do Bạch làm.

Bạch two ngáp một cái, nhét vào tai chiếc nút tai mẫu mới nhất tự chế có thể nhận diện và lọc tiếng ồn, tự động lọc âm thanh của ‘Bàn Cầu’.

Nhét xong, Bạch two mở ‘cái kén khổng lồ’ kia ra, chui vào trong, ngủ một giấc ngon lành.

Sâu trong Tà Liên thế giới, có hơn mười phân thân của Bạch two đang bận rộn nghiên cứu hai món bảo vật.

Hơn mười phân thân này không có sức chiến đấu, chỉ sở hữu kiến thức khổng lồ của Bạch two.

Là phân thân đặc biệt mà Bạch two chuyên dùng để nghiên cứu những thứ mình hứng thú.

Thứ mà chúng đang nghiên cứu chính là phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối và kỹ năng đi kèm ‘siêu thời không mạn bộ’ của hệ rùa tai ương khổng lồ.

Cùng với ‘trái tim’ của tinh cầu mắt dài và công nghệ ‘lõi năng lượng’ của Thiên Đạo thứ hai đi kèm.

Trái tim này có thể cung cấp năng lượng cho cơ thể khổng lồ của ‘tinh cầu mắt dài’ hoạt động.

Chỉ cần nắm vững công nghệ này, chiến sủng số một của Bạch two ‘Mặt Trời Nhỏ, Ngươi Bận Rộn Đi T233’ sẽ có thể thực sự trở thành vũ khí tối thượng.

Chương 1631

“Lại một ngày yên tĩnh và hòa bình.” Sau khi lọc đi tiếng gào thét điên cuồng của Bàn Cầu, Bạch two chìm vào giấc mộng.

Cửa Tà Liên thế giới.

Bàn Cầu đã bình tĩnh lại.

“Có bản lĩnh thì cứ trốn mãi đi.

Ngươi thành đạo sớm hơn ta, ở Cửu U thế giới chắc chắn cũng có hang ổ.

Ngươi đào nhà ta, thì đừng trách ta đào nhà ngươi.” Quả cầu kim loại lỏng nói một cách cay độc.

Có gan thì cứ trốn mãi trong ‘Tà Liên thế giới’ đi.

Nói xong, quả cầu kim loại lỏng bay lên, độn về phía xa.

Muốn tìm ra hang ổ của ‘Bạch’ không phải là chuyện khó.

Thân là Cửu U chúa tể, bất kỳ ngóc ngách nào trong Cửu U thế giới đều nằm trong ‘tầm mắt’ của hắn.

Nếu trong ‘tầm mắt’ của hắn xuất hiện điểm mù, vậy chắc chắn là có sức mạnh cùng cấp che khuất khu vực đó.

Chỉ cần tìm những ‘điểm mù’ này, rất nhanh sẽ có thể tìm ra hang ổ của ‘Bạch’.

Sau khi quả cầu kim loại lỏng đi xa, một con hổ trắng xấu có nét đặc sắc vội vàng chạy vào sâu trong Tà Liên thế giới.

“Chủ nhân, chủ nhân, không hay rồi.

Tên Bàn Cầu kia muốn đi đào hang ổ của ngài.” Hổ xấu lớn tiếng kêu.

Bạch two tháo nút tai ra: “Đào hang ổ của ta?” “Vâng, chủ nhân.

Lúc nãy khi gác cổng, tôi nghe thấy hắn nói vậy.” Hổ xấu đáp.

Bạch two xoa xoa thái dương của mình.

Thật ra hang ổ của hắn đã mất từ lâu rồi.

Thời gian quá dài đằng đẵng...

Nhớ hình như có một lần, vừa ngủ dậy xuống giường, không cẩn thận ngã một cái liền làm sập mất hang ổ của mình.

Nhưng mà, hang ổ mới thì có một cái.

Trước khi có được ‘Tà Liên thế giới’, hắn đã xây một cái hang ổ mới ở Cửu U, sau này có Tà Liên thế giới tốt hơn, hang ổ mới liền bị hắn bỏ đi.

Bạch two véo cằm suy nghĩ.

Hang ổ mới dù có bị Bàn Cầu dọn đi cũng không sao, dù sao hắn cũng không cần nữa.

Nhưng mà... tận dụng mọi thứ mà.

Nếu trước khi hang ổ mới bị dọn đi, có thể tận dụng phế vật một chút không?

Bạch two trầm tư. ********** Phía bên kia.

Bạch tiền bối mang theo Tống Thư Hàng, thông qua thiên phú không gian, dịch chuyển đến một vị trí ở hiện thế.

“Đây là đâu?” Tống Thư Hàng nhìn xung quanh.

Vị trí của họ là một vùng băng giá vô tận.

“Là một nơi nào đó ở hiện thế.

Vừa rồi ta tiêu hao rất lớn, chỉ có thể ngẫu nhiên chọn một tọa độ ở hiện thế để dịch chuyển qua.” Bạch tiền bối khẽ nói, trạng thái của ngài vẫn duy trì ở mức khoảng hai tuổi, chưa hồi phục.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại của mình ra, lắc lắc.

Không có một chút tín hiệu nào.

“Không phải Địa Cầu, có thể cách Địa Cầu rất xa.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng việc hô hấp không có vấn đề gì, nhưng không thể xác định trong không khí có độc khí hay không, cẩn thận vẫn hơn.

Bạch tiền bối lên tiếng: “Tiếp theo ta cần nghỉ ngơi một thời gian, trước khi năng lượng của ta hồi phục, ngươi tự chú ý an toàn.” “Bạch tiền bối không cần lo lắng, chúng ta có Hạch Tâm thế giới.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu có thể cảm ứng được, lần này Hạch Tâm thế giới không bị ngắt kết nối: “Hay là chúng ta vào Hạch Tâm thế giới nghỉ ngơi chỉnh đốn trạng thái trước?” Bạch tiền bối gật đầu: “Chuyển ta một mình đến nơi yên tĩnh, để ta mau chóng hồi phục trạng thái.” ...

Tống Thư Hàng mở Hạch Tâm thế giới, chuyển một mình Bạch tiền bối vào trong ‘Công Đức Điện’.

Bản thân cậu thì đến vị trí của Đông Chi Điện.

“Tống tiền bối, cuối cùng ngài cũng về rồi.” Vũ Nhu Tử và A Thập Lục đang đợi Tống Thư Hàng ở bên cạnh Đông Chi Điện.

“Cách đây không lâu, phân thân của ngài và phân thân của Bạch tiền bối đột nhiên biến mất, mọi người đều rất lo lắng.” Tô Thị A Thập Lục nói, vừa nói mắt cô vừa nhìn chằm chằm vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Lúc này, cơ thể Thư Hàng vẫn ở trạng thái sương mù, đại khái ngưng tụ thành hình người, vùng eo còn tỏa ra bảo quang bảy màu.

“Trạng thái này của ngươi?” Tô Thị A Thập Lục đưa tay chọc về phía Tống Thư Hàng.

Ngón tay cô xuyên qua cơ thể trạng thái sương mù của Tống Thư Hàng.

“Biết nói sao đây nhỉ, bây giờ cơ thể của tôi chắc đang ở một hình thức đặc biệt.

Giống như lần trước trúng phải kỹ năng thiên phú của Diệt Phượng tiền bối vậy, chỉ là lần này từ trạng thái lỏng chuyển thành trạng thái sương mù.

Không cần lo lắng, tôi cảm thấy trạng thái này sẽ không duy trì quá lâu, rất nhanh sẽ hồi phục thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Diệt Phượng công tử: “...” “Bạch tiền bối đâu?” Lệ Chi tiên tử tò mò hỏi.

“Bạch tiền bối tiêu hao rất lớn, cần một nơi yên tĩnh để hồi phục trạng thái.” Tống Thư Hàng đáp.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nói với Đại Hải Quy: “Quy tiền bối, lúc tôi và Bạch tiền bối độn về hiện thế, không biết đã dịch chuyển đến hành tinh nào.

Ngài giúp xem thử, tọa độ hiện tại của chúng ta ở đâu, có thể thông qua sức mạnh không gian để trở về Địa Cầu không?” Đang nói chuyện, đột nhiên Tống Thư Hàng cảm thấy mình và một món bảo vật cất trong Hạch Tâm thế giới nảy sinh liên hệ. [Có muốn kích hoạt Thập Tự Giá Phục Sinh không?] Tống Thư Hàng: “...” Tâm trạng của Tống Thư Hàng nặng trĩu, đặc biệt phức tạp.

Tại sao lại phải kích hoạt pháp khí ‘Thập Tự Giá Phục Sinh’ này

chứ?

Nếu trí nhớ của cậu không bị hỗn loạn, pháp khí này không phải dùng để phục sinh sao?

Tôi... lại chết rồi à? [A, lại chơi quá trớn rồi.] Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên câu nói nổi tiếng của Vân Tước Tử tiên tử.

Mỗi lần chơi quá trớn, Vân Tước Tử tiên tử đều thản nhiên đối mặt.

Nhưng Vân Tước Tử tiên tử khác người thường, nàng có 'Bất Hủ Chi Cốt', căn bản không lo chết.

Bản thân Tống Thư Hàng thì không có Bất Hủ Chi Cốt.

Cậu ngẩng đầu nhìn trời, hồi lâu không nói.

Tại sao chuyện 'mình đã chết' mà chính mình lại không hề hay biết?

Cậu lại cúi đầu nhìn cơ thể mình, tuy mình đã biến thành trạng thái sương mù, nhưng không phải mình vẫn còn sống sờ sờ sao?

Cho nên lúc này, mình nên quả quyết chọn [Không] nhỉ, dù sao mình vẫn còn sống.

Nếu còn sống thì không nên lãng phí Thập Tự Giá Phục Sinh.

Cho nên chọn không đi!

Nhưng mà.

Chữ 'Không' này, Tống Thư Hàng làm sao cũng không nói ra được.

Lỡ như... bây giờ cậu thật sự đã chết rồi thì sao?

Thập Tự Giá Phục Sinh chắc chắn là cảm ứng được 'trạng thái tử vong’ của cậu nên mới kích hoạt.

Nếu phủ quyết lựa chọn sử dụng Thập Tự Giá Phục Sinh, liệu cậu có bỏ lỡ cơ hội này không.

Sau đó, cậu sẽ thật sự chết, không thể phục sinh được nữa?

Vừa nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng cảm thấy lòng mình thật mệt mỏi.

Tam Lãng tiền bối từng nói, người thích tìm đường chết vận khí sẽ không quá tệ, nhưng cậu đây là sao chứ?

Sao lại chết nữa rồi?

Vận khí của cậu đâu?

Bị Đậu Đậu ăn mất rồi à?

Liên quan đến mạng nhỏ của cậu, cho nên... có nên dùng Thập Tự Giá Phục Sinh không?

“Chết tiệt, Thập Tự Giá Phục Sinh của mình mới mua về mà, còn chưa ấm chỗ nữa.” Tống Thư Hàng đau lòng đến không thở nổi.

Hơn nữa, cách lần phục sinh trước của cậu mới bao lâu?

Lần tử vong trước là lúc chế tạo pháp khí bản mệnh ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ thì phải, cơ thể lỏng đột nhiên nói chết là chết, dung nhập vào pháp khí bản mệnh, dùng sinh mệnh luyện khí, không có pháp khí bản mệnh của tu sĩ nào xa xỉ như của cậu.

“Ngươi sao vậy?” Quy tiền bối nghi hoặc hỏi.

“Lòng mệt quá.” Tống Thư Hàng nói.

Quy tiền bối: “?” “Quy tiền bối, ngài thấy tôi bây giờ là đang sống hay đã chết?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi đang hỏi vấn đề triết học gì vậy?” Quy tiền bối hỏi lại.

“Không, tôi chỉ đơn thuần muốn biết trạng thái hiện tại của mình, rốt cuộc là sống hay chết.” Tống Thư Hàng cười khổ: “Vừa rồi pháp khí phục sinh của tôi đang nhắc nhở, hỏi tôi có muốn kích hoạt nó không.” Quy tiền bối: “...” Tên nhóc Tống Thư Hàng này, rốt cuộc phải nói sao đây?

Có lúc cảm thấy vận khí của tên nhóc này khá tốt... nhưng có lúc lại thấy tên nhóc này có chút xui xẻo.

Chương 1632

Ngài quen Tống Thư Hàng chưa bao lâu, Tống Thư Hàng đã dùng hết hai món pháp khí phục sinh rồi.

Nếu bây giờ phải dùng, vậy là cái thứ ba.

Tu sĩ dùng vật phẩm phục sinh thường xuyên như vậy, ngài thật sự mới thấy lần đầu.

Quy tiền bối thở dài một hơi, cẩn thận đánh giá Tống Thư Hàng.

Trạng thái sương mù lúc này của Tống Thư Hàng rất kỳ lạ.

Nói là chết đi, thì cậu lại đang nhảy nhót tưng bừng.

Nói là sống đi, thì cậu lại gần như không có đặc trưng của người sống.

Đặc biệt là vùng eo tỏa bảo quang bảy màu, luôn khiến người ta có cảm giác không hài hòa.

Quy tiền bối nhất thời cũng không thể xác định.

“Ta không thể xác định được bây giờ ngươi rốt cuộc là sao.” Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Lúc này, các thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần thấy biểu cảm của Tống Thư Hàng không ổn, đều tụ lại. [Thư Hàng, sao ngươi lại biến thành trạng thái này?] Lúc này, giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

“Chính tôi cũng không chắc lắm, nhưng có lẽ liên quan đến Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy đi hỏi Bạch đạo hữu?” Hoàng Sơn tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nói: “Bạch tiền bối đang trong trạng thái tu luyện, tạm thời chưa hồi phục.” Lúc cậu hỏi Quy tiền bối vấn đề này, đã thử liên lạc với Bạch tiền bối trước, nhưng Bạch tiền bối không trả lời.

“Tống tiền bối, nếu ngài muốn xác định mình sống hay chết... sao không tìm Đồng Quái tiền bối?

Rồi để Đồng Quái tiền bối bói cho ngài một quẻ, xem sinh tử.” Vũ Nhu Tử đề nghị.

“Ý kiến hay.” Bắc Hà Tán Nhân gật đầu.

“Nhưng vấn đề là, Quái Đen Bói Toán giờ đang ở đâu?” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Nghe nói hắn sẽ đến tham gia Thực Tiên Yến lần này, nhưng nếu hắn không lên tiếng thì ai mà biết hắn biến thành dạng gì.” “Mà không chừng hắn lại bị ‘đại tiền bối’ nào đó bắt về đảo sinh con rồi.” Lệ Chi tiên tử nói.

Tô Thị A Thập Lục đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng nắm lấy tay cậu, chỉ cần cẩn thận một chút, lúc nắm lực nhẹ một chút, tay của Tống Thư Hàng sẽ không tan thành sương mù.

“Dùng đi.” Tô Thị A Thập Lục nghiêm túc nói: “Cùng lắm thì lại có thêm một Tống Thư Hàng two thôi.” “Thật ra tôi còn lo hơn là, đang phục sinh giữa chừng thì xảy ra dị biến.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lúc, rồi truyền âm nhập mật: “Vậy... ngươi còn có thể sử dụng bí thuật giám định đó không?

Bí thuật đó có thể dùng lên chính mình không?” Cô biết Tống Thư Hàng có một bí pháp giám định, mỗi lần sử dụng phải trả giá bằng việc phun máu rất nhiều.

Chuyện này, đa số đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều đã biết.

Nhưng ở đây không chỉ có thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, nên Tô Thị A Thập Lục dùng phương thức truyền âm nhập mật để nhắc nhở.

“Sao mình lại quên mất cái này nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

“Dùng được không?

Vậy chúng ta sẽ hộ pháp cho ngươi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng đưa tay đặt lên người mình, thúc đẩy hiệu quả của ‘Giám Định Bí Pháp’.

Giám Định Bí Pháp kích hoạt thành công.

Ngay sau đó, một lượng lớn sương mù từ người Tống Thư Hàng bị phun ra.

Nhưng, giống như lúc trúng bí pháp thiên phú của ‘Diệt Phượng công tử’, những đám sương mù này sau khi phun ra lại nhanh chóng quay trở lại cơ thể Tống Thư Hàng.

Cơ thể nguyên tố hóa có một điểm đặc biệt tốt, đó là miễn nhiễm với sát thương phun máu của Giám Định Bí Pháp. [Tôi cần biết trạng thái hiện tại của mình là sống hay chết!] Phù văn của Giám Định Bí Pháp quay trở lại đồng tử của Tống Thư Hàng, kết quả giám định hiện lên trong đầu cậu. [Tống Thư Hàng, nam, cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Thánh hiệu Bá Tống, ma hiệu Bá Nho.

Trạng thái hiện tại phi sinh phi tử, trạng thái Ngụy Bất Hủ.

Thời gian còn lại là 56 phút 12 giây.] Trạng thái Ngụy Bất Hủ?

Phi sinh phi tử?

Tống Thư Hàng đại khái có thể hiểu được, tình cảnh phi sinh phi tử hiện tại của mình chính là ảnh hưởng do ‘trạng thái Ngụy Bất Hủ’ mang lại.

Nói cách khác, khi trạng thái Ngụy Bất Hủ kết thúc, cậu sẽ có thể hồi phục nguyên trạng.

Nếu lúc này, cậu sử dụng ‘Thập Tự Giá Phục Sinh’, cơ thể sau khi phục sinh có bị biến dị do ‘trạng thái Ngụy Bất Hủ’ không?

Nhưng, chuyện này quá mạo hiểm, nghĩ thôi là được rồi.

Quyết định rồi, từ chối phục sinh thôi!

Ngay khi Tống Thư Hàng quyết định từ chối kích hoạt Thập Tự Giá Phục Sinh, một giọng nói trực tiếp truyền vào đầu cậu. [Alo?

Thư Hàng có online không?

Ta cảm nhận được khí tức của ngươi đã trở lại Hạch Tâm thế giới rồi?] Là giọng của Bạch tiền bối two. [Vừa mới trở về Hạch Tâm thế giới, suýt nữa bị Bàn Cầu đập chết, lòng mệt quá.] Tống Thư Hàng lập tức trả lời.

Bạch tiền bối two nói: [Ừm, ta cảm nhận được khí tức của ngươi và Bàn Cầu.

Yên tâm, ta đã báo thù cho ngươi rồi, ta đã dọn cả hang ổ của Bàn Cầu đi rồi, hắn bây giờ đang tức giận nhảy dựng lên đó.] Tống Thư Hàng: “...” Đột nhiên cảm thấy lòng càng mệt hơn. [Đúng rồi, ta tìm ngươi có việc.

Ta nhớ trong Hạch Tâm thế giới của ngươi có rất nhiều ‘bom hạt nhân thiên kiếp’ đúng không?] Bạch tiền bối two nói.

Bom hạt nhân thiên kiếp, thứ này nếu phát nổ ở Cửu U thế giới, do yếu tố ‘thuộc tính khắc chế’, uy lực sẽ tăng lên đến mức độ khủng khiếp.

Hắn chuẩn bị gửi một ít bom hạt nhân thiên kiếp cho Bàn Cầu làm quà, tốt nhất là thêm chút gia vị, để uy lực của bom hạt nhân thiên kiếp tăng thêm một chút nữa.

Tống Thư Hàng gật đầu, rồi đáp: [Nhưng mà, những quả bom hạt nhân thiên kiếp này là của Bạch tiền bối ở hiện thế gửi ở chỗ tôi.

Quyền sở hữu không thuộc về tôi.] [Ta và hắn đều là Bạch tiền bối của ngươi, lúc này không cần phân biệt đôi bên làm gì.

Ngươi đưa cho ta một lô bom hạt nhân thiên kiếp cùng loại, cùng lắm thì sau này, ta để cho 'Bạch' kia đến kho báu của ta chọn những thứ tương đương.

Đồ trong kho báu của ta là những thứ ta đã thu thập hàng vạn năm, tuyệt đối không làm hắn thất vọng...

Hửm?] Bạch tiền bối two nói.

Đang nói chuyện, giọng của Bạch tiền bối đột nhiên ngừng lại. [Trạng thái của ngươi là sao vậy?

Rất kỳ quái,] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đáp: [Đây là trạng thái 'Ngụy Bất Hủ', phi sinh phi tử.

Nguyên nhân của nó liên quan đến Bạch tiền bối ở hiện thế.] [Ra là vậy, thảo nào cảm giác phong cách chế tạo thứ này có chút tương tự ta.

Để ta xem kỹ.] Bạch tiền bối two hứng thú.

Một lúc sau.

Bạch tiền bối two nói: [Pháp khí phục sinh của ngươi đang ở trạng thái chờ kích hoạt?] [Có thể là do trạng thái phi sinh phi tử của tôi hiện tại, nhưng không sao, trạng thái 'Ngụy Bất Hủ' trên người tôi sắp kết thúc rồi.] Tống Thư Hàng nói. [Sắp kết thúc?

Vậy ngươi còn chờ gì nữa, sao còn chưa phục sinh?] Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng: [Tôi còn chưa chết mà, Bạch tiền bối.] [Ngây thơ, trạng thái Ngụy Bất Hủ trên người ngươi, đâu phải là chuyện đùa?

Đây là mô phỏng tư thái của 'Thiên Đạo'!

Trạng thái này, mỗi một phút mỗi một giây đều tiêu hao năng lượng, khổng lồ đến mức ngươi không thể tưởng tượng.

Nếu ta đoán không lầm, nó vẫn luôn tiêu hao sinh mệnh lực của ngươi.

Khoảnh khắc trạng thái kết thúc, chính là lúc ngươi chết.] Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng sững sờ: [Nghiêm trọng vậy sao?] [Ngươi phục sinh trước đi, ta ở bên cạnh hộ pháp cho ngươi, nếu giữa chừng xảy ra sự cố, ta cũng tiện ra tay giúp ngươi.] Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, gật đầu.

"Kích hoạt!" Cậu trầm giọng nói.

Thập Tự Giá Phục Sinh được kích hoạt.

Ngay sau đó, sau lưng Tống Thư Hàng hiện lên thánh quang dịu dàng, một hình chiếu thập tự giá khổng lồ hiện hình.

Thánh quang dịu dàng chiếu lên người Tống Thư Hàng, biến làn sương mù đen kịt trên người cậu thành màu vàng kim.

Lúc này, Tống Thư Hàng trông như thánh nhân tái thế, tắm mình trong thánh quang. [Chậc, mùi thánh quang khó chịu...

Hửm, khoan đã, hình như ta nhìn nhầm rồi.

Sự tiêu hao của ‘trạng thái Ngụy Bất Hủ’ này, vậy mà không phải là sức mạnh của ngươi.] Bạch tiền bối two đột nhiên lại nói.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối two, ngài làm vậy sẽ mất tôi đó.

Chức năng của Thập Tự Giá Phục Sinh đã hoàn toàn mở, không thể dừng lại được nữa.

Dù có cưỡng ép dừng lại, pháp khí phục sinh này cũng sẽ bị hỏng.

Vừa nghĩ đến Thập Tự Giá Phục Sinh mà mình khó khăn lắm mới có được, còn chưa ấm chỗ đã lại mất, lòng Tống Thư Hàng thật mệt: [Bạch tiền bối, nói thật đi, có phải ngài cố ý không?

Bằng nhãn lực của ngài, mà còn có thể nhìn nhầm sao?] [Sao có thể, ta là Cửu U chúa tể, sao có thể cố ý gài ngươi?

Ngươi phải tin ta.

Chương 1633

Ta cũng không ngờ, người vẫn luôn duy trì ‘trạng thái Ngụy Bất Hủ’ cho ngươi lại là người khác.

Cái giá này rất nặng đó.] Bạch tiền bối two nói.

Trong lúc nói chuyện, quá trình phục sinh của Tống Thư Hàng đã bước vào giai đoạn cuối.

Thánh quang hóa thành ngọn lửa, bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Lại có âm nhạc thần thánh vang lên bên cạnh cậu.

Đạo cụ phục sinh hệ thánh quang, đặc biệt chú trọng hình thức.

Hoàng Sơn tiền bối vung tay, đạo bào trên người ngài bay lên, hóa khổng lồ, bao bọc Tống Thư Hàng, tránh để quá trình phục sinh của cậu bị quấy rầy.

Tô Thị A Thập Lục lùi lại một bước, cùng mọi người chờ đợi quá trình phục sinh của Tống Thư Hàng kết thúc.

Theo ngọn lửa thánh quang tan đi, quá trình phục sinh của Tống Thư Hàng bước vào hồi kết.

Y phục, điện thoại, ví tiền, pháp khí trên người cậu lại rơi đầy đất.

Ngay sau đó, cơ thể trạng thái sương mù hồi phục lại, hóa thành nhục thân.

Khác với hiệu quả tái tạo nhục thân trực tiếp của ‘mệnh phù’ hệ tu chân, Thập Tự Giá Phục Sinh lại tiến hành quá trình phục sinh trên ‘nhục thân’ vốn có của chủ thể.

Bị ảnh hưởng bởi thuộc tính ‘Ngụy Bất Hủ’, cường độ nhục thân của Tống Thư Hàng sau khi phục sinh tăng lên gấp bội.

Cụ thể có thể thấy từ 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Khi Tống Thư Hàng vừa có ý niệm, một lớn hai mươi nhỏ, tổng cộng hai mươi mốt hư ảnh Thánh Viên Viễn Cổ hiện ra.

Lần này, cách sắp xếp của các Thánh Viên lại thay đổi.

Lần này chúng xếp thành hình chữ 'Nhân'.

Phía trước nhất là con Thánh Viên có kích thước đặc biệt lớn do Bạch tiền bối two tặng.

Hai mươi con Thánh Viên nhỏ phía sau chia thành hai hàng, xếp sau con Thánh Viên lớn.

Trong tay mỗi con Thánh Viên đều cầm một cuốn Nho gia thánh điển.

Sau khi hiện thân, chúng bắt đầu cao giọng ngâm tụng nội dung trong kinh sách, dâng lên lời chúc mừng cho sự tái sinh của chủ nhân.

Tống Thư Hàng cúi người, nhặt y phục mặc lại, lại lấy điện thoại, ví tiền, pháp khí ra, đeo lại.

Sau đó, tinh thần lực của cậu vận chuyển, bắt đầu kiểm tra trạng thái của mình.

Tiêu hao một 'Thập Tự Giá Phục Sinh', nếu chỉ tăng cường độ cơ thể lên gấp đôi thì quá lỗ.

Có rất nhiều phương pháp tăng cường cơ thể, ví như bây giờ trong tay cậu còn có mấy lọ 'Long Ma Dược Tề', cậu vẫn chưa bị kháng thuốc, còn có thể dùng mấy lần nữa.

Sau khi tấn cấp Ngũ phẩm, còn có dược dục thích hợp cho Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Những phương pháp này đều rẻ hơn một ‘Thập Tự Giá Phục Sinh’ rất nhiều.

Sau khi Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái nội thị, ngay lập tức tập trung sự chú ý vào vị trí ‘vùng eo’ của mình.

Trước khi ‘phục sinh’, vùng eo của cậu đã dùng ‘yêu đan cá kình khổng lồ’ kia hóa thành thận khí, vá một miếng.

Không biết sau khi phục sinh, eo của mình đã hồi phục chưa?

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy thế giới này đối với cái eo của mình có ác ý sâu sắc, mỗi lần bị thương đều là eo của cậu.

Sau khi kiểm tra xong vùng eo, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

“May quá, eo đã hồi phục như cũ.

Cũng đúng, dù sao cũng là phục sinh toàn diện.” Cậu khẽ nói.

Khoan đã.

Nếu eo của cậu đã hồi phục như cũ... vậy phần do yêu đan cá kình khổng lồ hóa thành đâu rồi?

Đó là một viên yêu đan quý giá, đừng nói với cậu là nó đã biến mất theo quá trình phục sinh nhé?

Như vậy thì lỗ vốn quá.

Yêu đan cá kình khổng lồ rất có giá trị, hơn nữa còn là yêu đan quý giá sở hữu ‘sức mạnh thận long’ nữa. [Đan điền.] Lúc này, Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, vội vàng chuyển ý thức đến bản mệnh đan điền của mình.

Sau đó, cậu thấy kim đan cá kình béo của nhà mình lại mập ra.

Đặc biệt là cái bụng của nó, lại trở nên tròn vo.

Tống Thư Hàng: “...” Cái đan ngốc này, nghiện mang thai rồi sao?

Nó có quên là mình căn bản không biết đẻ không? [Bạch tiền bối, cái eo bảy màu trước đây của tôi, đã đi vào trong bản mệnh kình đan rồi sao?] Tống Thư Hàng thở dài, hỏi.

Bạch tiền bối two đáp: “Chắc là vậy... e là lúc phục sinh, theo phán định của Thập Tự Giá Phục Sinh, yêu đan cũng được chuyển vào đan điền của ngươi rồi.” Nếu đã như vậy. [@#%× tiên tử, đến lúc ngươi ra tay rồi.] Tống Thư Hàng gọi trong đầu.

Mặc dù miệng không thể phát ra phát âm cổ xưa của tên Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, nhưng trong đầu Tống Thư Hàng đã có thể ‘nghĩ’ ra phát âm này.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, nàng nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Sau đó, mắt nàng đột nhiên sáng lên.

Ngoài việc giả chết, nàng đã phát hiện ra một kỹ năng khác của mình sẽ không bị ‘Tạo Hóa tiên tử’ bắt chước - đỡ đẻ cho cá kình.

Nàng là công đức chi quang của Tống Thư Hàng, dù có tiếp xúc với bản mệnh kim đan của Tống Thư Hàng cũng sẽ không bị bài xích.

Còn Tạo Hóa tiên tử chung quy vẫn là ‘người ngoài’, nếu nàng tiếp xúc với bản mệnh kim đan của Tống Thư Hàng sẽ bị đẩy ra.

Bàn tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân thành thạo tóm lấy kim đan cá kình béo, tay trái vặn lấy đuôi nó.

Kim đan cá kình béo lập tức ra sức giãy giụa.

Nhưng làm sao nó có thể giãy thoát khỏi Công Đức Xà Mỹ Nhân?

Tay phải của Công Đức Xà Mỹ Nhân ấn vào bụng kim đan cá kình béo, dùng sức ấn lên trên.

Một lúc sau, kim đan cá kình béo tuyệt vọng phun ra một viên bảo đan bảy màu nho nhỏ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thu tay lại.

Kim đan cá kình béo sống không còn gì luyến tiếc.

Bảo đan bảy màu nho nhỏ hoàn toàn khác với ‘kim đan’, nó hẳn vẫn thuộc hàng ‘yêu đan’.

Ngoài ra, trên viên yêu đan bảy màu này không có long văn.

Giống như anh trai ‘tiểu kim đan’ của nó, sau khi được ‘sinh’ ra, yêu đan bảy màu bắt đầu quay quanh kim đan cá kình béo, quay hết vòng này đến vòng khác, giống như Trái Đất quay quanh Mặt Trời.

Kim đan cá kình béo sống không còn gì luyến tiếc mãi mới hồi phục lại từ bóng ma bị đỡ đẻ, sau khi cảm nhận được yêu đan bảy màu không ngừng quay, nó vung đuôi quất qua.

Bốp~~ Yêu đan bảy màu bị đánh bay ra ngoài, giống như anh trai tiểu kim đan của nó, men theo con đường bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng, ngược dòng đi lên.

Đầu tiên nó tiến vào đan điền thứ hai ‘long vĩ đan điền’.

Nhưng ở đây đã có tiểu kim đan chiếm giữ, tiểu kim đan đã hoàn thành ‘kim đan cấu đồ’, chỉ còn thiếu một nét vẽ cuối cùng.

Sức mạnh của nó tràn ngập khắp long vĩ đan điền, ở đây đã không còn chỗ cho yêu đan bảy màu.

Yêu đan bảy màu chậm lại một chút, rồi tiếp tục ngược dòng đi lên, tiến vào đan điền thứ ba ‘long trảo đan điền’.

Sau đó, nó liền đóng quân ở đây.

Thận khí và yêu lực bảy màu từ yêu đan phóng ra, lại được ‘long trảo đan điền’ chuyển hóa thành linh lực, bổ sung vào hệ thống năng lượng của Tống Thư Hàng.

Bản mệnh kình đan + tiểu kim đan + yêu đan bảy màu.

Tống Thư Hàng đã từ lõi kép nâng cấp thành công lên lõi ba.

Ba là một con số rất ổn định, có tính ổn định.

Sau khi lõi thứ ba hình thành, Tống Thư Hàng cảm thấy mình khống chế linh lực trong cơ thể càng thêm thuận buồm xuôi gió.

Bây giờ, dù có vứt sang một bên thể chất, võ kỹ, công đức chi quang, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, Diệp Tư, Xích Tiêu Kiếm.

Chỉ xét về mức độ hùng hậu của ‘linh lực’, Tống Thư Hàng ba lõi đã hoàn toàn nghiền ép các tu sĩ cùng cảnh giới.

Đợi cậu thích ứng với cảnh giới Ngũ phẩm kim đan, lại bổ sung một chút kỹ năng của mình, dù chỉ dùng sức mạnh do ‘ba lõi’ mang lại, cũng có thể áp đảo tu sĩ cùng cấp.

Danh hiệu ‘Ngũ phẩm Linh Hoàng mạnh nhất’ của Tô Thị A Thất năm xưa, sẽ do Tống Thư Hàng kế thừa.

Ngũ phẩm Linh Hoàng mạnh nhất, đại biểu cho sức chiến đấu cường hãn.

Tô Thị A Thất từng là đại biểu không thể tranh cãi, ở cùng cảnh giới, hắn vô địch.

Nhưng bây giờ, A Thất đã tấn cấp Lục phẩm rồi.

Trước đây, các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều cảm thấy, danh hiệu ‘Ngũ phẩm mạnh nhất’ tiếp theo sẽ do Cuồng Đao Tam Lãng kế thừa.

Bây giờ, không biết Tam Lãng còn có cơ hội kế thừa danh hiệu này không?

Tam Lãng hiện tại cũng đã hoàn thành kim đan cấu đồ, chỉ còn thiếu nét vẽ cuối cùng. ...

“Về phương diện yêu đan, cuối cùng cũng không lỗ.” Tống Thư Hàng thở phào một hơi.

Cái eo bảy màu mất đi, nhưng có thêm một viên yêu đan bảy màu, ít nhất không lãng phí ‘yêu đan cá kình khổng lồ’.

Hơn nữa, viên yêu đan này cũng có rất nhiều chỗ đáng để cậu khai thác.

Yêu đan bảy màu có thể tỏa ra ‘thận khí’.

Chỉ cần kết hợp với thận khí, năng lực huyễn thuật của Tống Thư Hàng sẽ có thể nhập môn.

Chương 1634

Cậu còn nhớ trên người mình có hai cuốn pháp thuật, một cuốn là 《Thiên Sư Chính Pháp - Lôi Pháp Thiên》, cuốn còn lại là 《Giải Thích Chi Tiết Về Bố Trí Huyễn Thuật Trận Pháp》.

Huyễn thuật trong cuộc sống của tu sĩ có công dụng rất lớn.

Trước đây nếu không có Vũ Nhu Tử cho cậu mượn 'hung châm huyễn hình', rất nhiều chuyện trong cuộc sống của Tống Thư Hàng sẽ trở nên khó khăn.

Tống Thư Hàng vẫn luôn muốn nâng cao kỹ năng 'huyễn thuật' của mình, nhưng khổ nỗi không có cơ hội.

Bây giờ, có bảo vật như 'thận khí', cậu tu luyện huyễn thuật sẽ như cá gặp nước.

Nếu tu luyện đến cực hạn, không chừng còn có thể học được 'thế giới huyễn thuật thận long' từ Bạch tiền bối.

Dù sao cậu bây giờ cũng có eo thận long. ...

Ngoài ra, Tống Thư Hàng lại kiểm tra cơ thể mình một lượt từ trên xuống dưới, không có dị biến nào khác.

"Nói chung, hình như vẫn hơi lỗ." Thập Tự Giá Phục Sinh + yêu đan cá kình khổng lồ, đổi lấy cường hóa thể chất và lõi thứ ba, Tống Thư Hàng trong lòng luôn cảm thấy có chút lỗ vốn. [Lỗ?

Không tồn tại.] Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc. [Cảm nhận kỹ yêu đan lõi thứ ba của ngươi, ngoài 'thận khí' và 'yêu lực', nó còn đi kèm một thiên phú.] Bạch tiền bối two nói.

“Thiên phú?” Tống Thư Hàng lại chìm ý thức vào đan điền thứ ba, quan sát yêu đan bảy màu.

Thật sự có.

Sâu trong yêu đan bảy màu ẩn chứa một loại sức mạnh không thể dùng lời để miêu tả, tựa như vận mệnh, lại tựa như thời gian, lại giống như khí vận.

Đồng thời khi Tống Thư Hàng cảm nhận được sức mạnh này, sức mạnh đó liền tự động kích hoạt.

Bụp ~ Cơ thể Tống Thư Hàng nổ tung, hóa thành một đám sương mù.

Giống hệt như trước khi phục sinh, hóa thành thân thể sương mù.

Ngay cả cái eo bảy màu cũng quay trở lại, vùng eo tỏa ra bảo quang bảy màu.

“Trạng thái Ngụy Bất Hủ?” Tống Thư Hàng nói.

“Phiên bản yếu hóa cực hạn.” Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Nếu là ‘trạng thái Ngụy Bất Hủ’ bình thường, trong nháy mắt có thể rút Tống Thư Hàng thành người khô. ...

Khi Tống Thư Hàng chuyển hóa thành ‘trạng thái Ngụy Bất Hủ’ phiên bản yếu hóa cực hạn, trong Công Đức Điện của Hạch Tâm thế giới, sau lưng Bạch tiền bối đang hồi phục năng lượng, dải tinh hà kia đột nhiên bùng nổ.

Tinh hà lao vút lên trời, trải khắp Hạch Tâm thế giới, trên không thấy khởi nguồn, dưới không thấy điểm cuối.

Người trong Hạch Tâm thế giới ngẩng đầu nhìn tinh hà, liền cảm thấy áp lực nặng nề vô cùng đè nặng trong lòng.

Hạch Tâm thế giới của Tống Thư Hàng hiện nay đã dung nhập rất nhiều ‘mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ’, và đã nâng cấp nhiều lần, diện tích đã vô cùng khổng lồ.

Nhưng dưới sự bao phủ của dải tinh hà này, Hạch Tâm thế giới lại trở nên nhỏ bé.

Phàm là người nhìn thấy ‘tinh hà’, trong lòng đều kinh sợ, hô hấp có chút khó khăn.

“Đây là cái gì?” Hoàng Sơn tiền bối nhíu mày, ngài hiện đã là cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả, nhưng sau khi nhìn chằm chằm vào ‘tinh hà’ này một lúc, chỉ cảm thấy mắt căng đau, nước mắt không tự chủ được mà chảy xuống.

Trong tinh hà này, lẽ nào ẩn chứa đại đạo pháp tắc?

“Mắt sắp chảy máu rồi.” Lệ Chi tiên tử xoa xoa mắt mình, cười khổ.

Nàng là cảnh giới Lục phẩm Chân Quân, mắt bị tổn thương còn nặng hơn.

Diệt Phượng công tử: “Các ngươi còn đỡ chán, mắt ta bây giờ trắng xóa một mảng, cảm giác như mù rồi.” Diệt Phượng công tử hiện là cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng.

“Ra là Diệt Phượng ngươi nhìn thấy cũng là một mảng trắng xóa, đã mù rồi à.

Ta còn tưởng ta là ngoại lệ...

Vì để ra vẻ, ta còn cứ mãi giữ tư thế ngẩng đầu nhìn tinh hà, sợ bị các ngươi phát hiện ta đã mù.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Diệt Phượng công tử: “...” Lệ Chi tiên tử: “...” Hoàng Sơn tiền bối: “...” “Tam Lãng làm rất tốt.” Lúc này, Thất Tu Thánh Quân đột nhiên khen ngợi.

“Hả?” Bắc Hà Tán Nhân mặt đầy không tin nổi, Thất Tu tiền bối vậy mà lại khen Tam Lãng?

Lòng của Thất Tu tiền bối cũng mù rồi sao?

Các đạo hữu khác trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng giống như Bắc Hà Tán Nhân, nghi ngờ tai mình có vấn đề.

“Các ngươi, đừng dời mắt đi, dù cho mắt có nổ tung cũng phải nhìn chằm chằm vào tinh hà, đây là cơ duyên ngàn năm có một!

Bỏ lỡ rồi, nói không chừng cả đời cũng không gặp lại.” Thất Tu Thánh Quân trầm giọng nói.

Với cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh của ngài, khi nhìn chằm chằm vào tinh hà cũng cảm thấy hai mắt có chút khó chịu.

Nhưng so với thu hoạch, đau mắt có là gì?

Khi ở cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, bất kể là hệ tu luyện nào, đều bắt đầu tiếp xúc với ‘pháp tắc’ của trời đất.

Cũng chính vì Bát phẩm mới có tư cách tiếp xúc với ‘pháp tắc’, nên cảnh giới này mới được tôn là ‘Thánh’.

Tiếp xúc pháp tắc, thích ứng pháp tắc, dung nhập pháp tắc.

Đây là cơ duyên để các Huyền Thánh tấn cấp Kiếp Tiên.

Thất Tu Thánh Quân mới bước vào cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh không lâu, hiện tại ngài còn cách cảnh giới ‘tiếp xúc pháp tắc’ một đoạn rất dài.

Thông thường, Huyền Thánh mới tấn cấp sẽ dùng hơn trăm năm để rèn luyện, sau đó mới có cơ hội ‘tiếp xúc pháp tắc’.

Hoặc giả, nếu có kỳ ngộ, có thể từ một số bí cảnh viễn cổ, dị tượng trời đất, tiếp xúc trước với pháp tắc cụ thể hóa.

Mà hiện tại, trong ‘tinh hà’ treo lơ lửng ở Hạch Tâm thế giới này, chính là ẩn chứa pháp tắc cụ thể hóa.

Những pháp tắc cụ thể hóa này trôi nổi trong tinh hà, Thất Tu Thánh Quân tập trung tinh, khí, thần nhìn chăm chú, cũng chỉ có thể tiếp xúc được với một vài mảnh vụn của pháp tắc cụ thể hóa.

Dù vậy, Thất Tu Thánh Quân đã được lợi rất nhiều.

Mỗi lần nhìn thêm một cái, có thể tiết kiệm cho ngài một khoảng thời gian ‘rèn luyện’ rất dài.

Cho nên, dù cho tròng mắt có nổ tung cũng không sao.

Đối với Bát phẩm Huyền Thánh mà nói, tròng mắt loại này, chỉ cần không phải là mắt có huyết mạch đặc thù, dù có nổ tung, móc ra vứt đi là được.

Qua một thời gian, lại có thể mọc ra cái mới.

Dù là tu sĩ dưới Bát phẩm, nhìn chằm chằm vào tinh hà này cũng có ích lợi to lớn.

Pháp tắc cụ thể hóa, sau khi xem qua sẽ không quên.

Tu sĩ dưới Bát phẩm tạm thời không hiểu, nhưng pháp tắc cụ thể hóa sẽ để lại hạt giống trong lòng họ, có tác dụng vô cùng vi diệu trong tu luyện hàng ngày.

Và khi họ tấn cấp Huyền Thánh, hạt giống này sẽ được kích hoạt.

Cho nên, tương tự, dù mắt có nổ tung cũng không sao.

Cùng lắm thì móc ra, thay cặp mới.

Hơn nữa, các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, rất nhiều người đã nắm vững 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》.

Dù không nắm vững, cũng có thể nhờ Bạch tiền bối đưa họ đến

‘Trình Lâm Di Phủ’ để tham ngộ.

Sau khi tham ngộ 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》, tu luyện đến cảnh giới tiểu thành, là có thể khiến mắt mọc lại.

“Dù có mù, dù cho mắt có nổ tung cũng không sao.

Nhìn chằm chằm vào tinh hà, cho đến khi các ngươi hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa thì thôi.” Thất Tu Thánh Quân trầm giọng nói.

Tô Thị A Thập Lục xoa xoa đôi mắt đau nhức, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng vẫn đang bị đạo bào của Hoàng Sơn tiền bối che khuất.

Thư Hàng còn chưa ra, chẳng phải cậu ấy sẽ bỏ lỡ cơ duyên lần này sao? [Không cần lo cho Tống Thư Hàng, ngẩng đầu lên nhìn tinh hà trên đỉnh đầu, đừng bỏ lỡ cơ duyên lần này.

Ngươi muốn không bị Tống Thư Hàng tiếp tục bỏ xa, thì tuyệt đối không thể bỏ lỡ cơ duyên lần này.] Giọng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên bên tai Tô Thị A Thập Lục.

Đồng thời, thân hình Bạch Long tỷ tỷ tan ra, hóa thành một mảng màu trắng tương tự như ‘công đức chi quang’.

Trong mảng ánh sáng trắng này, có một đôi tay đẹp vươn ra, che trước mắt A Thập Lục.

Đôi tay này có màu trong suốt.

Tô Thị A Thập Lục xuyên qua đôi tay này, tiếp tục nhìn ‘tinh hà’ trên đỉnh đầu thì mắt không còn đau nhức nữa.

Cô nhìn tinh hà rực rỡ, thấy được từng dải thiên địa pháp tắc cụ thể hóa.

Mỗi một điểm sáng trong tinh hà đều là một pháp tắc cụ thể hóa.

Có hàng ngàn loại hình thái hỏa diễm, lại có huyền băng đủ màu sắc, có lôi đình uy nghiêm, còn có rất nhiều vật chất mà Tô Thị A Thập Lục căn bản không nhận ra.

“Hãy chọn xem pháp tắc ‘lôi điện’ phù hợp với thuộc tính của ngươi, ghi nhớ hình dạng của chúng trong lòng.

Nếu còn dư tinh thần lực, có thể chọn một loại pháp tắc thuộc tính ‘thủy’ để nghiền ngẫm.” Bạch Long tỷ tỷ lại nhắc nhở.

Sau khi huyết mạch long tộc trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục thức tỉnh, thuộc tính của cô hiện tại là lôi và thủy.

Lấy lôi làm chính, thủy làm phụ.

“Ta hiểu rồi.” Tô Thị A Thập Lục đáp lại.

Bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đang ngồi xổm trên đất, cúi đầu ra sức xoa mắt.

“Đau quá...” nàng lẩm bẩm.

Sau đó nàng lại ngẩng đầu lên, tiếp tục nhìn về phía tinh hà.

Một lúc sau, nàng lại cúi đầu xoa mắt: “Đau quá...” Xoa một lúc, Vũ Nhu Tử lại kiên cường ngẩng đầu lên, nhìn về phía tinh hà trên trời.

Một lúc sau, nàng lại cúi đầu: “Đau đau đau.” Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Nhưng Vũ Nhu Tử cô nương không hề bỏ cuộc.

Chương 1635

Mỗi lần nàng xoa mắt xong, hai mắt lại trở nên sáng ngời, tiếp tục quan sát.

Đây là vận dụng 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》.

Khi mắt đạt đến cực hạn, hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa, nàng liền cúi đầu thi triển 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》, hồi phục mắt.

Phía bên kia, trên bậc thềm của Đông Chi Điện.

“Mù rồi, mù rồi.” Thông nương đau khổ nói, mắt nàng đã mù hoàn toàn, không nhìn thấy gì cả.

Thực lực của nàng quá yếu, chỉ có cảnh giới Tam phẩm.

“Đừng vội, đầu hành của ngươi chỗ nào là mắt?

Ta ngắt đi giúp ngươi, sau đó dùng trị dũ thuật để ngươi mọc ra đầu hành mới, mắt ngươi sẽ hồi phục, là có thể tiếp tục quan sát ‘tinh hà’.” Quy tiền bối đề nghị.

Thông nương vội vàng lắc đầu: “Đừng, đừng.

Đau lắm.” “Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ...

Cơ duyên như vậy, ngươi bỏ lỡ rồi, e là cả đời cũng không gặp lại.

Trước đó không phải ngươi nói với ta, mục tiêu của ngươi là trở thành Kiếp Tiên sao?

Nếu ngay cả chút khổ này cũng không chịu được, còn nói gì đến cảnh giới Kiếp Tiên?” Quy tiền bối nghiêm túc nói.

Thông nương im lặng.

Cuối cùng, nàng cắn răng: “Được!” Nàng là nữ yêu muốn trở thành Kiếp Tiên, sao có thể bị một chút đau khổ đánh gục?

Xoẹt!

Chi trước của Quy tiền bối như kiếm, nhẹ nhàng một đường, đã cắt đứt đầu hành của Thông nương.

Đồng thời một siêu cấp trị dũ thuật hạ xuống người Thông nương.

Dù cảnh giới bị phong ấn, nhưng Quy tiền bối dù sao cũng là cấp bậc Kiếp Tiên.

Một trị dũ thuật xuống, đầu hành của Thông nương lập tức mọc ra.

Nàng lại ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào tinh hà.

Nhưng do thực lực của nàng quá yếu, chỉ có cảnh giới Tam phẩm.

Chưa xem được bao lâu, mắt nàng lại mù.

“Mù rồi, lại mù rồi.” Thông nương kêu lên.

Xoẹt!

Chi trước của Quy tiền bối như kiếm, lại một lần nữa cắt đi đầu hành.

Tiếp đó là trị dũ thuật, đầu hành lại tái sinh.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy.

Chưa đầy một lát, Quy tiền bối đã thu hoạch được một đĩa đầu hành. [Trên mạng thấy, nhân loại chế tạo ra một loại mặt nạ hành trắng.

Vậy... dùng đầu hành, có thể làm ra mặt nạ hành nghiền không?] Quy tiền bối muốn thử. ...

Ngoài thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần, các khách mời khác của Thực Tiên Yến cũng đang ngẩng đầu nhìn tinh hà.

Nhưng rất nhanh, những ‘thiên tài’ dưới Ngũ phẩm đã ôm mắt ngã xuống.

Trước đó họ đã trải qua trận đại chiến giữa [Quả cầu kim loại lỏng VS Tinh cầu mắt dài], mắt đã sớm chảy máu, tinh thần cũng bị ảnh hưởng, đã ngất một lần.

Bây giờ nhìn tinh hà, chưa được bao lâu đã không chịu nổi, lại ngất đi.

Dù vậy... họ cũng đã thu hoạch được rất nhiều.

Người được lợi nhiều nhất chính là mấy vị Bát phẩm Huyền Thánh lão làng, mấy vị Huyền Thánh đã sớm ở giai đoạn ‘tiếp xúc pháp tắc’, thậm chí đã đạt đến mức độ ‘thích ứng pháp tắc’.

Lần này họ nhìn chằm chằm vào tinh hà, chỉ cảm thấy trong lòng có vô số lĩnh ngộ không ngừng tuôn ra.

Đối với các Huyền Thánh mà nói, chỉ riêng việc nhìn thấy ‘tinh hà’ này, thu hoạch còn lớn hơn cả Thực Tiên Yến rất nhiều. ...

Toàn bộ tu sĩ trong Hạch Tâm thế giới đều chìm đắm trong sự kỳ diệu do ‘tinh hà’ mang lại.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên cảm khái: “Nói chứ, trước đây lúc Thư Hàng đưa chúng ta vào Hạch Tâm thế giới, phân thân của Bạch tiền bối đột nhiên né đi.

Lúc đó chúng ta đều đoán ‘Hạch Tâm thế giới’ có khi nào cũng có nguy hiểm cực lớn.

Nhưng bây giờ xem ra, không những không có nguy hiểm, mà còn thu được lợi ích rất nhiều.” Tam Lãng đã gần như không thấy gì nữa, hắn bắt đầu ôm mắt, thử xem có thể làm cho mắt hồi phục lại ánh sáng không.

Sau đó, hắn lại thuận miệng tìm một chủ đề.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười: “Bây giờ Bạch tiền bối cũng ở đây, yên tâm đi, sẽ không có nguy hiểm đâu.” “Lời này của Bắc Hà đạo hữu không đủ chặt chẽ.” Diệt Phượng công tử mỉm cười, nói: “Các ngươi chẳng lẽ quên rồi, khí vận của Bạch tiền bối luôn là may mắn và tai nạn cùng tồn tại.

Phú quý hiểm trung cầu.

Nếu cơ duyên này có liên quan đến Bạch tiền bối, nói không chừng sẽ có tai nạn đi kèm.” Bắc Hà Tán Nhân lập tức trong lòng nghẹn lại.

“Không sợ, còn có Tống Thư Hàng ở bên cạnh mà.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Cái này có liên quan gì đến Tống Thư Hàng?” Giao Bá Chân Quân nghi hoặc hỏi.

Cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng hồi phục, ký ức của mọi người về cậu cũng được giải phong.

Tam Lãng suy nghĩ một lát, nói: “Ta nhớ, vận khí của Thư Hàng cũng rất tốt.

Giống như Bạch tiền bối, mỗi lần đi ra ngoài với cậu ấy, cũng là cơ duyên và tai nạn cùng tồn tại.

Nhưng mà...” Dù sao cũng là Tống *mọi tai nạn để ta gánh* độ kiếp không cần sợ, cứ để ta lo* Thư Hàng.

Bắc Hà Tán Nhân ngắt lời Tam Lãng: “Tam Lãng, đừng nói nữa.

Chủ đề này đau lòng quá...

Hơn nữa tiểu hữu Tống Thư Hàng đang ở ngay sau lưng kìa.”

Người trong cuộc đang ở ngay sau lưng, nói không chừng lúc nào đó sẽ ra ngoài.

Nếu để Tam Lãng nói tiếp, có khi Tam Lãng nói thuận miệng rồi lại tìm đường chết.

Vẫn là nên ngăn hắn lại kịp thời thì hơn.

Đông Phương Lục tiên tử suy nghĩ rồi nói: “Nói mới nhớ, trong thời gian Thực Tiên Yến, hình như ta luôn quên mất Tống Thư Hàng.

Cậu ấy và Thần Bí Cư Sĩ tu luyện cùng một công pháp sao?” “Tên tôi là Tối Nhật, cảm ơn.” Cư sĩ thở dài, nói.

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên sững sờ, ông mơ hồ nhớ ghi chú trên điện thoại của mình là ‘Tối Việt Cư Sĩ’ mà.

Chẳng lẽ ông ghi chú sai?

Là Tối Nhật Cư Sĩ?

“Các ngươi chú ý sai trọng điểm rồi.” Giao Bá Chân Quân xoa xoa mắt nói, sau đó dùng chức năng truyền âm nhóm: “Các ngươi nên chú ý là, tiểu hữu Tống đã tấn cấp Ngũ phẩm rồi.” Lời của Giao Bá Chân Quân vừa dứt, xung quanh lập tức im lặng như chết.

Sau đó, các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần bắt đầu ‘chế độ trò chuyện truyền âm nhóm’.

“Bắc Hà, tiểu hữu Thư Hàng tu luyện được mấy tháng rồi?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân nói: “Bốn tháng?

Hay nhiều hơn một chút?

Dược Sư chắc rõ hơn, là ông ấy dẫn Tống Thư Hàng nhập môn.” “Tính theo thời gian hiện thế, là bốn tháng lẻ mấy ngày...

Nhưng mà, nghe nói Tống Thư Hàng đã ở trong một bí cảnh thời gian một tháng.

Tính đủ, cũng chỉ khoảng bốn tháng rưỡi đến năm tháng thôi." Dược Sư bình tĩnh nói.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần lại một phen im lặng.

"Ta nhớ ra rồi, trước đây ta liều mạng tu luyện, chính là vì lo sắp bị Thư Hàng đuổi kịp." Diệt Phượng công tử cuối cùng cũng sắp xếp lại ký ức của mình.

Sau đó, Diệt Phượng công tử trong lòng nghẹn ngào: "Không ngờ lo lắng của ta lại đến nhanh như vậy, cảnh giới của ta bị đuổi kịp rồi." Cách đây không lâu, hắn còn có thể duy trì uy nghiêm của đại tiền bối, có thể cho Tống Thư Hàng mượn CPU của mình để cày độ thông thạo công pháp.

"Ta cũng nhớ ra một chuyện không hay lắm." Thất Tu Thánh Quân ngẩng đầu nhìn 'tinh hà', chậm rãi nói: "Thì ra lúc chế tạo pháp khí, người bị đả kích không phải là Tống Thư Hàng, mà là ta và Lục Tu a." Bên cạnh Thất Tu Thánh Quân, Lục Tu tiên tử đã nước mắt lưng tròng, không biết nước mắt của nàng là do nhìn 'tinh hà' quá lâu mà chảy, hay là do nhớ lại ký ức đau lòng mà chảy.

Hoặc có lẽ, cả hai?

"Rõ ràng đã nói cùng nhau làm người vô hình, kết quả đột nhiên lại rời nhóm, mà còn gây chú ý như vậy." Thần Bí Cư Sĩ lẩm bẩm, hắn nhớ lại cảnh tượng 'gặp nhau hận muộn' của mình và Tống Thư Hàng, lại nhìn thấy hiện trạng chói mắt của Tống Thư Hàng bây giờ, đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ bị phản bội.

"Nói chuyện khác đi, như vậy sẽ vui hơn." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Mắt cảm giác sắp nứt ra rồi, đã hoàn toàn không nhìn thấy gì nữa, chắc chỉ có Thất Tu tiền bối là còn có thể kiên trì được nhỉ?” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Hoàng Sơn: “Ta cũng sắp đến cực hạn rồi.” Thần Bí Cư Sĩ: “Ta cũng còn có thể chống đỡ một lát nữa.” “Tổng kết lại, đại đa số đạo hữu đều không nhìn thấy gì nữa?” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Vậy Hoàng Sơn tiền bối, tên nhóm của chúng ta có thể đổi được rồi.” Hoàng Sơn: “Ngươi muốn đổi thành gì?” “Cửu Châu Cự Hiệp Quần, đồng âm với ‘Cửu Châu Cự Hạt Quần’.” Cuồng Đao Tam Lãng giơ ngón cái lên: “Các đạo hữu trong nhóm đều mù cả rồi, tên này rất thích hợp.

Cấp bậc trong nhóm cũng có thể đổi thành ‘Tiểu Hạt, Trung Hạt, Đại Hạt, Cự Hạt, Hạt Toàn Tập’.” Hoàng Sơn lòng thật mệt, thật muốn về hưu. ...

Bên trong đạo bào của Hoàng Sơn tiền bối.

Tống Thư Hàng hóa sương mù toàn thân cứng đờ, không động đậy.

Không phải cậu không muốn động, mà là không động được.

Khi ‘tinh hà’ của Bạch tiền bối hiện ra, toàn thân Tống Thư Hàng như bị đè thêm sức nặng ngàn vạn cân, suýt nữa thì nằm bò ra.

“Chuyện gì thế này?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bởi vì ngươi lợi dụng BUG, sao chép ‘chế độ Ngụy Bất Hủ’ qua đây.

Dù là phiên bản yếu hóa cực độ, nhưng bản chất vẫn là chế độ ‘Ngụy Bất Hủ’.

Ha ha ha.” Giọng của Bạch tiền bối two vang lên.

Chương 1636

Tống Thư Hàng: “...” Trong lúc nói chuyện, có một ý chí lướt qua người Tống Thư Hàng.

Ý chí này không có bất kỳ tình cảm nào, cho người ta cảm giác như một chương trình lạnh lùng, hành động theo thiết lập.

Đúng lúc này, Bạch tiền bối two từ hư không đưa ra một thanh thần binh Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí ‘Chung Yên Thánh Kiếm’.

Trên thanh thánh kiếm này có ấn thánh của Tống Thư Hàng, thuộc về ‘pháp khí bản mệnh’ của Tống Thư Hàng.

Nhưng lại được Bạch tiền bối two luyện chế lại, trên đó có khí tức của hắn.

Ý chí đó lướt qua Tống Thư Hàng và Chung Yên Thánh Kiếm.

Một lúc sau, ý chí đó lặng lẽ lui đi.

Sức nặng đè trên người Tống Thư Hàng tan biến.

“Thoát rồi, Bạch tiền bối, ý chí vừa rồi là gì vậy?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Tại sao sau khi ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ xuất hiện, ý chí đó lại lặng lẽ lui đi?

“Quả nhiên ta đoán không sai, hê hê hê.

Thông tin về ý chí vừa rồi, ta không thể nói cho ngươi biết, có lúc biết càng nhiều, chết càng nhanh.

Nhưng có một vài phỏng đoán cá nhân của ta, có thể nói cho ngươi nghe.

Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí trong tay ngươi có liên quan đến ý chí vừa rồi, cho nên nó cảm nhận được Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí liền lui đi.” Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Ý chí vừa rồi, rõ ràng có liên quan đến Bạch tiền bối ở hiện thế.

Bởi vì nguyên nhân ý chí giáng lâm là do cậu đã sao chép chế độ ‘Ngụy Bất Hủ’ kia.

Nói cách khác, ngay cả ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ cũng có duyên phận với Bạch tiền bối ở hiện thế?

“Được rồi, giải trừ chế độ sương mù của ngươi đi.

Phiên bản yếu hóa cực độ này của ngươi hiệu quả thật tệ.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Có khác gì so với bản gốc?” “Ngoài việc miễn nhiễm sát thương vật lý, phiên bản cực kỳ yếu này của ngươi không còn tác dụng nào khác.” Bạch tiền bối two nói.

“Có còn hơn không.” Tống Thư Hàng thở dài.

“Được rồi, tiếp theo chúng ta quay lại chủ đề, nói về chuyện ‘bom hạt nhân thiên kiếp’ đi.

Nói thật, ta là Cửu U chúa tể.

Theo lẽ thường, ta nên trực tiếp dọn đi ‘bom hạt nhân thiên kiếp’, sau đó thông báo cho ngươi một tiếng, mới là phong cách hành sự của ta.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Nhưng những thứ này không phải của tôi, tôi cũng không thể thay mặt Bạch tiền bối ở hiện thế giao dịch với ngài được.” “Ừm, đột nhiên nghĩ ra một chuyện.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Hửm?” “Nếu đồ không phải của ngươi, ta thương lượng với ngươi làm quái gì?

Ta trực tiếp đi dọn ‘bom hạt nhân thiên kiếp’, sau đó thông báo cho ‘Bạch’ ở hiện thế không phải là được rồi sao?” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Cứ vậy đi, tạm biệt.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Khoan đã, để tôi nói với Bạch tiền bối ở hiện thế một tiếng được không?” Đồng thời, Tống Thư Hàng nhanh chóng liên lạc với Bạch tiền bối trong ‘Công Đức Điện’. [Bạch tiền bối, ngài tỉnh chưa?

Bom hạt nhân thiên kiếp có thể cho tôi mượn một lô dùng được không?] Tống Thư Hàng nhanh chóng nói. [Chuẩn, nhớ lấy những mẫu bị trùng lặp, những mẫu đơn lẻ thì để lại nghiên cứu.] Giọng nói non nớt của Bạch tiền bối ở hiện thế vang lên.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cậu phối hợp với Bạch tiền bối two ở Cửu U bắt đầu vận chuyển những quả bom hạt nhân thiên kiếp, tên lửa có mẫu trùng lặp, cùng với một số vũ khí thiên kiếp đầy phong cách khoa huyễn mà Tống Thư Hàng chưa từng thấy. ...

Trong Công Đức Điện.

Bạch tiền bối có kích thước khoảng hai tuổi đứng dậy, ngài ngẩng đầu nhìn dải tinh hà kia.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?” Bạch tiền bối nhíu mày.

Chính ngài cũng không biết dải tinh hà này rốt cuộc là gì.

“Bất kể là thứ gì, tóm lại, cũng sắp phải thu nó lại rồi nhỉ.” Bạch tiền bối nói, ngài nhấc chân chuẩn bị rời khỏi Công Đức Điện.

Nhưng do hình thể thu nhỏ đến trạng thái trẻ con, Bạch tiền bối nhất thời không quen, bước hụt một chân.

Rầm!

Ngài ngã từ bậc thềm của Công Đức Điện xuống, rơi vào mảnh đất của ‘Hạch Tâm thế giới’ trước Công Đức Điện.

Một cú ngã tạo ra một cái hố khổng lồ vô cùng.

Bạch tiền bối: “...” Một lúc sau.

Bình Thổ Chú!

Bạch tiền bối giữ nguyên tư thế ‘ngã sấp trên đất’, hai tay ấn vào trong hố, cái hố bị rơi ra giống như thời gian quay ngược, lại nhanh chóng được lấp đầy lại.

Lấp đất hoàn tất.

Bạch tiền bối ngáp một cái.

Sau đó, cảm thấy một cơn buồn ngủ ập đến.

Thế là ngài liền nằm úp sấp trên mặt đất vừa được ‘Bình Thổ Chú’ hồi phục, ngủ thiếp đi. ********** Ngay khoảnh khắc Bạch tiền bối chìm vào giấc ngủ sâu, ‘tinh hà’ trên bầu trời Hạch Tâm thế giới bắt đầu tan đi.

“Kết thúc rồi.” Thất Tu Thánh Quân tiếc nuối nói.

Ngài cảm thấy mình còn có thể chống đỡ thêm một lát nữa.

Mấy vị Huyền Thánh khác trong Thực Tiên Yến cũng có cảm xúc giống như Thất Tu Thánh Quân.

Họ hận không thể nhìn chằm chằm vào ‘tinh hà’ cho đến khi tròng mắt của mình nổ tung mới thôi.

Rầm ~~ Nói nổ là nổ. ‘Tinh hà’ trên trời nổ tung.

Ngay sau đó, tất cả mọi người trong Hạch Tâm thế giới đều cảm thấy tâm thần chấn động dữ dội.

Ngay cả Huyền Thánh cũng không ngoại lệ.

Quy tiền bối cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Theo sự bùng nổ của 'tinh hà', tất cả mọi người trong Hạch Tâm thế giới lần lượt ngã xuống đất, đầu óc căng trướng, rơi vào trạng thái hôn mê.

Trước khi hôn mê, trong đầu Bắc Hà Tán Nhân hiện lên ý niệm cuối cùng: "Cuồng Đao Tam Lãng cái miệng quạ này." Tinh hà nổ tung biến mất.

Cùng lúc đó, trong đầu tất cả tu sĩ trong Hạch Tâm thế giới, một số 'ký ức' gần đây nhất đã bị xóa đi.

Chủ yếu là ký ức liên quan đến 'tinh hà'.

Đây là một biện pháp tự bảo vệ của 'tinh hà'.

Nhưng, ký ức về 'pháp tắc cụ thể hóa' nhìn thấy từ 'tinh hà' sẽ không biến mất.

Chỉ đơn thuần là quên đi phần lớn ký ức về sự xuất hiện của 'tinh hà'.

Đợi mọi người tỉnh lại, sẽ chỉ cảm thấy khó hiểu khi phát hiện trong đầu mình đột nhiên có thêm rất nhiều chuyện liên quan đến 'pháp tắc'. ...

Khi Tống Thư Hàng bước ra từ trong đạo bào của Hoàng Sơn tiền bối, liền thấy các vị tiền bối nằm la liệt trên đất.

Chỉ có Bạch Long tỷ tỷ vẫn giữ được sự tỉnh táo.

Còn có Sở các chủ trong 'dòng suối sống', vẫn đang lặng lẽ thổi bong bóng.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Có chuyện gì vậy?” “Không cần lo lắng, đó là di chứng sau khi quan sát trực tiếp 'pháp tắc cụ hiện hóa'.

Qua một thời gian là có thể tỉnh lại.

Ngoài việc tinh thần lực tiêu hao hơi lớn, mắt có thể sẽ mù một thời gian ra thì chắc sẽ không có di chứng nào khác.

Ừm... nhiều nhất có thể sẽ mất đi một phần ký ức gần đây.” Giọng nói dịu dàng của chị Bạch Long vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Quan sát pháp tắc cụ hiện hóa, nghe thôi đã cảm thấy rất cao siêu rồi.

“Qua một thời gian sẽ tỉnh, là bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chị Bạch Long lại biến thành hình rồng: “Có thể là vài giờ, cũng có thể là vài ngày?” Tống Thư Hàng: “...” Cậu đến bên cạnh A Thập Lục trước, cười nói: “Khó khăn lắm mới nhờ ảnh hưởng của 'Thận Long' ở Thực Tiên Yến mà A Thập Lục tỉnh lại sớm.

Kết quả chưa được bao lâu, cô ấy lại hôn mê rồi.” Cậu cúi người, bế A Thập Lục lên.

Không biết có phải ảo giác không, Tô Thị A Thập Lục sau khi hóa rồng dường như nhẹ hơn một chút.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, di chuyển đến một phòng khách trong Đông Chi Điện, đặt Tô Thị A Thập Lục lên giường.

Sau đó lại cởi giày cho cô ấy, đắp chăn lên người.

A Thập Lục đang hôn mê theo bản năng lật người, cuộn một vòng, quấn cả chiếc chăn vào người, cuộn tròn như một cái nem rán.

Tống Thư Hàng nhếch mép, lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh

Tô Thị A Thập Lục đang cuộn tròn.

“Lén lút chụp ảnh như vậy không phải là thói quen tốt đâu.” Chị Bạch Long cười nói.

“Khụ... chị Bạch Long, chị ở lại chăm sóc A Thập Lục nhé, tôi đi đưa các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vào nghỉ ngơi trước.” “Ta giúp ngươi.” Chị Bạch Long nói.

“Cũng được.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu và chị Bạch Long quay lại cửa Đông Chi Điện, cậu lại cúi người bế Vũ Nhu Tử lên.

Cân nặng của Vũ Nhu Tử thì bình thường hơn nhiều.

Chương 1637

Bên cạnh, thân hình chị Bạch Long kéo dài ra như một sợi dây thừng, cuộn tất cả các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' trên mặt đất lại, nâng lên không trung.

Lại tiện thể mang theo cả Thi loli và các thành viên môn phái của Lệ Chi tiên tử.

Trông cứ như tất cả thành viên trong nhóm bị một sợi dây thừng trói lại với nhau, giống như áp giải phạm nhân thời cổ đại.

Tống Thư Hàng: “...” Với sự giúp đỡ của chị Bạch Long, cậu sắp xếp mỗi một thành viên trong nhóm vào các phòng trong Đông Chi Điện.

May mà Đông Chi Điện đủ lớn, hoàn toàn có thể chứa hết tất cả mọi người.

“Những thực khách khác của Thực Tiên Yến phải xử lý thế nào?” Chị Bạch Long hỏi.

“Chuyển họ đến phòng khách nhiều người đi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu cũng không có thời gian sắp xếp tất cả khách của Thực Tiên Yến mỗi người một phòng. ...Các vị khách của Thực Tiên Yến bị di chuyển hàng loạt.

Cuối cùng, đến lượt mấy vị Bát phẩm Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng nhìn Đông Qua Thánh Quân, Tam Chu Thánh Quân tay cầm quạt giấy ra vẻ văn sĩ, Thanh Loan Thánh Quân, Yêu Mộng Thánh Quân, và vài vị Thánh Quân mà Tống Thư Hàng còn chưa kịp làm quen.

“Mấy vị này có cần chăm sóc đặc biệt không, dù sao cũng là Thánh Quân.” Chị Bạch Long hỏi.

“Chờ một chút, tôi có một ý này.” Tống Thư Hàng véo cằm, nói.

Chị Bạch Long: “?” Tống Thư Hàng nhớ lại ước hẹn trên đỉnh Tử Cấm Thành vào ngày 10 tháng 10 với mấy vị Huyền Thánh.

Cũng không biết sau khi cảm giác tồn tại của cậu phục hồi, mấy vị Huyền Thánh này có còn nhớ ước định đó không?

Lúc cậu ở trạng thái vô hình, ký ức của mọi người về cậu đều rất lộn xộn.

Có người vẫn nhớ được một chút, có người lại không nhớ ra.

Mấy vị trước mắt đều là Bát phẩm Thánh Quân, với thực lực của họ, không chừng đều có thể nhớ được trận chiến ước hẹn ngày 10 tháng 10.

Nếu họ thật sự nhớ được ước hẹn ngày 10... vậy đến ngày đó, chẳng phải cậu sẽ bị mấy vị Thánh Quân đánh hội đồng sao?

Nghĩ thôi đã thấy đau gan.

Tống Thư Hàng thấy lòng mệt mỏi, thật muốn biến thành người vô hình lần nữa.

Tiền bối Tam Lãng từng nói: Họa do mình tác tử gây ra, dù nghiến răng cũng phải nuốt quả đắng.

Vũ Nhu Tử từng nói: Trước khi tác tử, phải có giác ngộ gánh chịu hậu quả của việc tác tử.

Trận chiến do mình hẹn, dù ngậm lệ cũng phải gánh vác... ...Lúc này, nhìn thấy mấy vị Thánh Quân đang hôn mê, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Nhớ lại lúc trước chị Bạch Long nói gì ấy nhỉ?

Các thành viên đang hôn mê, ngoài việc bị mù một thời gian, tinh thần lực hao tổn lớn, còn sẽ mất đi một phần ký ức gần đây?

Tuyệt!

“Nhân lúc mấy vị Thánh Quân chưa tỉnh lại, tôi có thể để lại chút bằng chứng trên người họ.” Tống Thư Hàng khẽ vỗ tay, nói.

“Người trẻ tuổi, suy nghĩ của ngươi rất nguy hiểm.” Chị Bạch Long nói.

Tống Thư Hàng: “Khụ... chị Bạch Long, tôi chỉ muốn chụp vài tấm ảnh làm bằng chứng thôi mà.” “Ngươi muốn làm gì?” Chị Bạch Long hỏi.

Tống Thư Hàng cười hắc hắc: “Chị Bạch Long cứ xem là được, đầu tiên... bắt đầu từ Đông Qua Thánh Quân đi.

Dù sao cũng là người quen cũ.” Nói xong, Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, di chuyển chính mình, Đông Qua Thánh Quân, và chị Bạch Long đến vị trí 'Đao Kiếm Phong' trong thế giới cốt lõi.

Đây là một trong những mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ mà Nho gia tặng cậu. 'Đao Kiếm Phong' không phải tên gốc của nó, là do Nho gia đặt sau này.

Trên Đao Kiếm Phong, có kiếm ý và đao ý mạnh mẽ vô cùng tung hoành, vạn năm không tan.

Đó là tàn dư còn lại sau khi một tuyệt thế đao tu và một tuyệt thế kiếm khách của Thiên Đình viễn cổ từng dùng đao ý và kiếm ý so tài.

Đao ý và kiếm ý ở đây không nhằm vào người ngoài, chỉ lượn lờ quanh ngọn núi, như thể đang tiếp tục cuộc tỷ thí năm xưa của tuyệt thế đao tu và tuyệt thế kiếm khách.

Tống Thư Hàng di chuyển Đông Qua Thánh Quân đến Đao Kiếm

Phong, đặt ông ta nằm ngửa trên một tảng đá.

Tiếp đó, cậu búng tay một cái, Tống Thư Hàng 2 bị tách ra, cầm lấy điện thoại của Tống Thư Hàng.

“Chọn góc độ tốt một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng 2: “Yên tâm, chắc chắn ổn.” Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng chân đạp sen đen, bước lên hư không.

Suy nghĩ một chút, xà mỹ nhân Công đức sau lưng cậu được triệu hồi ra.

Xà mỹ nhân phối hợp với Tống Thư Hàng, làm ra vẻ mặt uy nghiêm.

Tống Thư Hàng khoanh tay, với tư thế của người chiến thắng nhìn xuống phía dưới, ánh sáng công đức trên người xà mỹ nhân rực rỡ tỏa ra, tăng thêm khí thế cho Tống Thư Hàng.

“Bản thể, cảm giác vẫn chưa đủ lắm.

Mời tiền bối Xích Tiêu Kiếm ra, kích hoạt 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' xem sao.” Tống Thư Hàng 2 nhắc nhở.

“Không ổn, đây là Đao Kiếm Phong, trên đó có tuyệt thế đao ý và kiếm ý đang va chạm.

Nếu tôi kích hoạt 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', không chừng sẽ bị đao ý và kiếm ý ở đây nhắm vào.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy triệu hồi mấy con khỉ ra, khí thế sẽ mạnh hơn.” Tống Thư Hàng 2 nói.

Tống Thư Hàng: “Ừm, cái này được.” Ngay sau đó, hai mươi mốt con thánh viên tay ôm kinh văn Nho gia hiện ra.

Một lớn hai mươi nhỏ, xếp thành hình chữ 'Nhân', mở miệng đọc kinh văn Nho gia, trợ uy cho Tống Thư Hàng.

“Rất tốt, chính là cảm giác này.” Tống Thư Hàng 2 giơ ngón cái, tìm được một góc độ, ‘cạch cạch cạch’ chụp liên tiếp mấy tấm ảnh.

“Đẹp trai, nhưng... tổng cảm thấy vẫn còn thiếu gì đó.” Tống Thư Hàng 2 nói.

“Để tôi xem.” Bản thể Tống Thư Hàng từ trên không hạ xuống, lấy ảnh trong điện thoại ra xem.

Trong ảnh, Bá Tống Huyền Thánh uy vũ bất phàm, chân đạp sen đen, lại có xà mỹ nhân Công đức và thánh viên trợ uy.

Còn Đông Qua Thánh Quân thì nằm thẳng đơ trên tảng đá như một con cá khô.

Không cần lời nói miêu tả, tất cả những ai nhìn thấy tấm ảnh này, trong đầu sẽ hiện lên một tiêu đề [Bá Tống Huyền Thánh đại bại Đông Qua Thánh Quân tại Đao Kiếm Phong].

Có tấm ảnh này, đến lúc đó nếu Đông Qua Thánh Quân lại nhớ đến 'ước hẹn ngày 10', Tống Thư Hàng có thể nói với ông ta, trận chiến ước hẹn giữa hai người đã kết thúc rồi, có ảnh làm chứng.

Đây chính là suy nghĩ của Tống Thư Hàng.

Nhưng... giống như Tống Thư Hàng 2 nói, trong tấm ảnh này, tổng cảm thấy vẫn còn thiếu gì đó.

Nhưng rốt cuộc thiếu cái gì, Tống Thư Hàng lại không nói ra được.

“Đông Qua Thánh Quân trong ảnh sạch sẽ quá, không có một vết thương nào, giống như đang ngủ vậy.

Không giống như đã trải qua một trận chiến cấp Huyền Thánh.” Lúc này, giọng nói dịu dàng của chị Bạch Long nhắc nhở: “Ngươi có thể trang điểm cho ông ta một chút, làm cho trên người có thêm vài vết thương, rồi làm tóc ông ta rối bù lên.

Tốt nhất là vẩy thêm chút nước lên mặt ông ta, như vậy có thể khiến ông ta trông có vẻ tiêu hao rất lớn..." Tống Thư Hàng mắt sáng lên: "Thì ra là vậy, thảo nào cứ cảm thấy có chút kỳ quái." Tống Thư Hàng 2 cũng mắt sáng lên: "Chị Bạch Long, ngài quả nhiên có kinh nghiệm." Bản tôn Tống Thư Hàng khựng lại một chút, quay đầu nhìn chị Bạch Long.

Tại sao chị Bạch Long lại có vẻ thành thạo như vậy?

Cứ như thể chuyện này, chị ấy đã làm rất nhiều lần?

Bạch Long ngẩng đầu nhìn trời.

"Được rồi, không cần nhìn ta như vậy.

Chuyện này, từng có một tên ngốc nhờ ta làm rất nhiều lần." Chị Bạch Long nói.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra... là Tống Mộc Đầu, bệnh nhân Tam Lãng thời viễn cổ.

"Thôi được, ta giúp ngươi.

Cũng không biết vị Đông Qua Thánh Quân này khi nào sẽ tỉnh lại.

Thời gian có hạn." Chị Bạch Long nói.

Nói xong, chị bay đến bên cạnh Đông Qua Thánh Quân.

Chỉ thấy móng vuốt của chị Bạch Long múa may nhanh chóng, khiến người ta hoa cả mắt.

Cuối cùng, chị khẽ vẫy móng vuốt, trong không trung có những giọt nước hiện ra, vẩy lên mặt Đông Qua Thánh Quân.

Chị Bạch Long lùi lại.

Đông Qua Thánh Quân vẫn giữ tư thế nằm ngửa trên tảng đá.

Lúc này, tóc ông ta rối bù, đầy mồ hôi, trên mặt có hai vết thương vừa đúng chỗ, quần áo trên người trông cũng như vừa trải qua một trận đại chiến.

Thật sự rất chân thực.

“Lại nào, bản tôn lại đây.” Tống Thư Hàng 2 kích động nói.

Bản thể Tống Thư Hàng bay lên không trung, chân đạp sen đen, xà mỹ nhân Công đức vẻ mặt uy nghiêm, 21 con thánh viên hiện ra cổ vũ cho chủ nhân.

Tống Thư Hàng 2 lại nhanh chóng chụp thêm mấy tấm ảnh.

Lần này, hiệu quả của tấm ảnh trở nên hoàn hảo hơn.

“Tiếc là đây là thế giới cốt lõi của ngươi, nếu chuyển ra bên ngoài, chúng ta còn có thể bố trí cảnh tượng chân thực hơn, tạo ra hiện trường chiến đấu của 'đại chiến Huyền Thánh'.” Chị Bạch Long lại nói.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: “Chúng ta còn có các Huyền Thánh khác, ngoài Đông Qua Thánh Quân, còn có Tam Chu Thánh Quân, Yêu Mộng Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, chúng ta chuyển ra ngoài thế giới cốt lõi để chụp.

Bên ngoài là thế giới băng tuyết, tạo môi trường chiến đấu cũng dễ hơn.” Thế là, Tống Thư Hàng di chuyển Đông Qua Thánh Quân trở về.

Chương 1638

Sau đó, cậu, phân thân, chị Bạch Long mang theo Tam Chu Thánh Quân, di chuyển ra ngoài thế giới cốt lõi.

Tam Chu Thánh Quân ăn mặc như văn sĩ được đặt trên vùng băng nguyên, do Tống Thư Hàng 2 tạm thời chăm sóc.

Còn bản thể Tống Thư Hàng thì dưới sự chỉ điểm của chị Bạch Long, bắt đầu tạo ra 'hiện trường chiến đấu Huyền Thánh'.

Uy lực công kích của Bát phẩm Huyền Thánh quá lớn, ngay cả lúc độ kiếp Huyền Thánh, cũng phải bị kéo vào thế giới thiên kiếp đặc biệt.

Nếu hai vị Huyền Thánh toàn lực tử chiến, họ chỉ cần giơ tay nhấc chân là có thể phá hủy thành thị.

Sau một trận chiến, có thể hủy diệt hoàn toàn một số quốc gia nhỏ.

Nhưng Tống Thư Hàng chỉ cần bố trí một chiến trường 'tỷ thí' của hai vị Huyền Thánh, không cần phải làm quá khoa trương.

“Ngươi dùng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, oanh một kích cấp Bát phẩm.

Oanh xong, ta sẽ giúp ngươi bố trí cẩn thận.” Chị Bạch Long tùy ý chỉ một địa điểm.

“Không vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

Nơi chị Bạch Long chỉ, hình như chính là nơi cậu và Bạch tiền bối độn từ 'Cửu U thế giới' đến hiện thế.

Thật trùng hợp.

Tống Thư Hàng cũng không nghĩ nhiều, cậu mượn 'Xích Tiêu Kiếm' từ xà mỹ nhân Công đức.

“Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, xin hãy trợ giúp tôi một đao, khởi động chút?” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm nói: “Nếu không phải lão phu đã lâu không ra ngoài hóng gió, tuyệt đối không cùng ngươi làm trò hồ đồ như vậy.” Nó là thần binh của Trường Sinh Giả mà, đặt trong tiểu thuyết võ hiệp thì chính là Ỷ Thiên Kiếm, Đồ Long Đao loại bảo vật đó.

Vừa xuất hiện giang hồ sẽ gây ra sóng gió tanh máu.

Kết quả những ngày ở cùng Tống Thư Hàng, nó cũng không biết mình rốt cuộc đã đóng vai gì nữa?

Bây giờ lại phải cùng Tống Thư Hàng tạo hiện trường giả, mất mặt kiếm quá.

“Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng cười ngại ngùng.

“Chuẩn bị đi, vừa hay để ta xem, sau khi cảnh giới ngươi tăng lên, lý giải về Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có tiến bộ hơn không.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “Đảm bảo sẽ không để tiền bối thất vọng.” Cậu lật cổ tay phải, đao ý Phần Thiên Hỏa Diễm Đao được kích hoạt.

Sự lý giải của Tống Thư Hàng về Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, quả nhiên lại tiến thêm một bước.

Những trải nghiệm trong thời gian này, tất cả đều dung nhập vào ý cảnh khi Tống Thư Hàng vung đao.

Ngọn lửa Phần Thiên bá khí bùng cháy, trong đó có đao ý sắc bén vút lên trời.

Xung quanh Tống Thư Hàng, lớp băng không ngừng tan chảy, hóa thành hơi nước bốc lên.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.” Tống Thư Hàng khẽ quát, Xích Tiêu Kiếm chém xuống.

Ầm!

Băng nguyên nứt ra, hóa thành một hố băng sâu không thấy đáy.

Lớp băng này cực dày, cảm giác như thể hành tinh dưới chân, cả hành tinh đều được cấu thành từ 'băng'.

Nhưng ngọn lửa Phần Thiên bá đạo, không gì không cháy.

Ngay cả lớp băng cũng như hóa thành nhiên liệu, ngọn lửa trên băng nguyên bùng cháy dữ dội.

Trên vùng băng nguyên lạnh lẽo này, ngọn lửa Phần Thiên khiến người ta cảm thấy một trận ấm áp trong lòng. [Khoan đã, khống chế ngọn lửa đi, bên dưới có thứ gì đó.] Đột nhiên, Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hét.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Làm sao mà khống chế được ạ!” Phần Thiên Hỏa Diễm Đao này là mượn 'Xích Tiêu Kiếm' chém ra, Tống Thư Hàng nào có thực lực để khống chế chúng?

Có thể chém ra đã là rất tốt rồi.

“Thôi được, để ta tự làm.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Dưới ý chí của Xích Tiêu Kiếm, trong không trung, những ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội tan đi, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng và chị Bạch Long nhìn qua, liền thấy dưới đáy hố băng sâu thẳm, có một kiến trúc giống như một ngôi chùa cổ.

“Là một ngôi chùa.” Chị Bạch Long nói.

Tống Thư Hàng: “Sao ngôi chùa này lại bị chôn dưới lớp băng?”

“Rất có thể là do tai nạn, nói không chừng... dưới lớp băng này chôn vùi một nền văn minh tu chân.” Chị Bạch Long nói.

Chị cảm ứng được khí tức linh lực từ ngôi chùa cổ này.

Là một Trường Sinh Giả, chị kiến thức rộng rãi.

Khi du hành trong tinh không, chị đã chứng kiến sự trỗi dậy của rất nhiều nền văn minh kỳ lạ, rồi lại chứng kiến sự hủy diệt của chúng.

Đang nói chuyện, đột nhiên trong ngôi chùa cổ dưới băng động, có ánh đèn sáng lên.

Đó là ánh đèn màu xanh, có cảm giác u lạnh.

“Tôi có cảm giác như đang xem phần mở đầu của một bộ phim kinh dị.” Tống Thư Hàng nói.

“Có muốn xuống xem không?” Chị Bạch Long hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Có Bạch Long, Xích Tiêu Kiếm hộ thân, giữa trời đất này, nơi có thể giam cầm cậu không nhiều.

Hơn nữa... không biết có phải trùng hợp không.

Vị trí lớp băng này, là nơi cậu và Bạch tiền bối từ 'Cửu U thế giới' hạ xuống hiện thế.

Với vận may của Bạch tiền bối, dịch chuyển ngẫu nhiên, có khả năng rất lớn sẽ gặp được bảo vật.

Ngôi chùa cổ này, có phải chính là nơi cất giấu bảo vật mà vốn dĩ Bạch tiền bối sẽ gặp được không? ...

“Phân thân, cậu trông chừng Tam Chu Thánh Quân, chúng tôi xuống xem.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng 2: “Không vấn đề, bản thể cậu tự mình cẩn thận.” Tống Thư Hàng cầm Xích Tiêu Kiếm, xà mỹ nhân Công đức và Bạch Long bám sau lưng cậu.

Cậu đạp không mà đi, hạ xuống bên cạnh ngôi chùa cổ dưới lớp băng.

Sau khi tấn thăng Ngũ phẩm, Tống Thư Hàng không cần phi kiếm, cũng có thể đạp không mà đi.

Điều này làm giảm đi rất nhiều chứng sợ độ cao của cậu...

Nhưng khi cậu đạp không mà đi, thiên phú 'bộ bộ sinh liên' vẫn sẽ bị động kích hoạt.

Mỗi bước cậu bước ra, sẽ có sen đen hiện ra, đỡ lấy chân cậu.

Ngầu không chịu được.

Khi hạ xuống bên cạnh ngôi chùa cổ, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Cái lạnh lẽo từ băng nguyên, toàn bộ đều tan biến không thấy.

“Có kết giới trận pháp bảo vệ ngôi chùa cổ này.” Chị Bạch Long nói.

“Không có khí tức sinh mệnh, ngôi chùa cổ này đã không còn chủ nhân.

Đèn xanh đột nhiên sáng lên, e rằng là một thiết bị cảm ứng.

Giống như đèn cảm ứng hồng ngoại.” Xích Tiêu Kiếm cũng nói.

Tống Thư Hàng: “Nếu đã vậy, chúng ta trực tiếp vào?” Cậu đến gần ngôi chùa cổ này, ngẩng đầu nhìn lên.

Kiến trúc kiểu chùa miếu nói chung, đều sẽ có thứ gì đó như biển hiệu chứ?

Phía trên cửa chùa cổ, quả thực có vị trí 'biển hiệu'.

Nhưng biển hiệu đã bị người ta tháo đi, không để lại.

Cửa chùa đổ nát, chỉ còn lại nửa cánh.

Ngôi chùa cổ không lớn, nhưng lại cho người ta ảo giác 'vô hạn lớn', lại có một loại thiền ý bình tĩnh toát ra.

Nếu là cao tăng Phật môn ở đây, cảm ngộ loại thiền ý này cũng có thể thu được lợi ích không nhỏ.

Tiếc là Tống Thư Hàng không có thiền tâm này.

“Không có trận pháp phòng ngự, có thể trực tiếp đi vào.” Chị Bạch Long nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, bước vào cửa chùa.

Bên trong chùa, đầy bụi bặm.

Trước khi bị đóng băng, nó đã bị bỏ hoang rất lâu.

Bên trong chùa, trống rỗng.

Ngay cả vị trí 'tượng Phật' ban đầu cũng không để lại bất kỳ vật phẩm nào.

Chỉ có một cây đèn xanh, nhẹ nhàng cháy.

“Cây đèn xanh này là một pháp khí, nhưng không có chức năng gì khác, chỉ có thể dùng để chiếu sáng.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng tiến lên một bước, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào cây đèn xanh này.

Cậu thấy cây đèn xanh này cũng đầy bụi bặm, muốn phủi bụi đi.

Khoảnh khắc ngón tay cậu chạm vào cây đèn xanh, một tiếng Phật âm vang lên.

Đây là ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng chưa từng nghe qua.

Phật âm bình hòa, nhẹ nhàng như đang thì thầm bên tai.

Lại như thể truyền đến từ chân trời, xa xăm, như có như không.

Sau khi Phật âm vang lên, toàn bộ bụi bặm trong ngôi chùa cổ bị quét sạch.

“Tịnh Trần Thuật?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1639

“Không phải, đây là công hiệu đi kèm của Phật âm, thông thể lưu ly, vô trần vô cấu.” Chị Bạch Long giải thích.

“Là âm thanh phát ra từ cây đèn xanh này?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu đúng vậy, cây đèn xanh này cũng khá hữu dụng.

Mang về nhà lắp, vừa có thể làm đèn cảm ứng, lại còn có chức năng tự động dọn dẹp.

Máy hút bụi à, robot hút bụi à so với nó, đều yếu xìu.

Ngoài cây đèn xanh này ra, trong toàn bộ ngôi chùa không còn vật gì khác.

Người rời khỏi ngôi chùa cổ năm xưa đã mang đi tất cả mọi thứ, ngay cả tượng Phật cũng dời đi, chỉ để lại một cây đèn xanh dùng để chiếu sáng cho hậu nhân.

“Ban đầu còn đang nghĩ, nếu là do nguyên nhân của Bạch tiền bối, gặp được ngôi chùa cổ này, có thể đào được bảo vật gì.

Không ngờ lại không có gì cả.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

“Một cây đèn cổ có thể chiếu sáng, có thể trừ bụi, cũng coi như là bảo vật rồi.

Thực dụng hơn nhiều so với việc ngươi đi mua một con robot quét nhà mấy nghìn đồng.

Hơn nữa cây đèn cổ này chỉ cần phối hợp với trận pháp, là có thể hấp thu linh lực trôi nổi trong trời đất, tiêu hao rất thấp.” Xích Tiêu Kiếm ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng: “...” Hay là, đi đưa Bạch tiền bối qua đây?

Biết đâu trong ngôi chùa cổ này còn ẩn giấu bảo vật gì đó, phải có Bạch tiền bối ra mặt, mới có thể tìm ra được loại đó?

Thế là Tống Thư Hàng đưa ý niệm vào thế giới cốt lõi, chuẩn bị liên hệ với Bạch tiền bối trong Công Đức Điện.

Ý niệm của cậu vừa đi vào thế giới cốt lõi, liền phát hiện Bạch tiền bối nhỏ bé, đang nằm trên mặt đất, ngủ rất ngon.

Đáng yêu.

Nhưng Bạch tiền bối đã ngủ rồi, vậy thì không tiện đưa ngài ấy đến ngôi chùa cổ này rồi.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, chuẩn bị di chuyển Bạch tiền bối đến phòng khách trong Công Đức Điện, để ngài ấy nghỉ ngơi thật tốt.

Nhưng không biết vì sao, khi di chuyển thân thể Bạch tiền bối, Bạch tiền bối lại bị cậu di chuyển ra khỏi thế giới cốt lõi.

Bạch tiền bối được di chuyển đến hiện thế, xuất hiện ở trên không cách Tống Thư Hàng ba mét, rồi rơi xuống.

“Vãi!” Tống Thư Hàng trong lòng kinh hãi.

Bạch tiền bối đi trên đất bằng mà vấp ngã bình thường thôi, cũng có thể tạo ra một cái hố khổng lồ bán kính mấy trăm mét... mà đó còn là cái hố do Bạch tiền bối ở cảnh giới Tôn giả tạo ra.

Bây giờ sau khi tấn thăng Bát phẩm, cái hố Bạch tiền bối có thể tạo ra chắc chắn còn lớn hơn.

Mà bây giờ, Bạch tiền bối lại từ trên không rơi xuống.

Cú này rơi xuống, chắc chắn là một đòn tấn công cấp bom hạt nhân chứ?

Tống Thư Hàng ném Xích Tiêu Kiếm đi, toàn thân cơ bắp căng cứng, nhanh chóng lao về phía trước, đưa tay ra đỡ Bạch tiền bối.

Xích Tiêu Kiếm kêu một tiếng ‘keng’, rơi xuống đất.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Thần binh cũng có tôn nghiêm, có tin nó nổi điên không!

Tống Thư Hàng nhảy lên, thành công đỡ được Bạch tiền bối, nhẹ nhàng đáp xuống đất.

“Hú~~ Được cứu rồi.” Tống Thư Hàng vẻ mặt như vừa thoát chết.

“Không, ngươi chết chắc rồi.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói: “Ta chuẩn bị đâm một lỗ trên người ngươi, loại trong suốt đó.

Ngươi tự chọn một vị trí đi?” Tống Thư Hàng quay đầu, nhìn thấy Xích Tiêu Kiếm rơi trên đất.

“Xin lỗi, tiền bối Xích Tiêu Kiếm!” “Muộn rồi, đồ ngốc.

Thần binh cũng có tôn nghiêm, ăn một đao của ta!” “Sẽ chết đó, tiền bối Xích Tiêu Kiếm.

Hơn nữa, thập tự giá hồi sinh của tôi cũng dùng rồi.” “Chết tiệt, ngươi có thập tự giá hồi sinh, ta còn lười đâm nữa chứ!” Xích Tiêu Kiếm giận dữ nói.

Chị Bạch Long lẳng lặng bay ở một bên, trong mắt hàm chứa ý cười.

Cảnh tượng trước mắt, khiến chị nhớ lại chuyện xưa.

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại.” Tống Thư Hàng ôm chặt Bạch tiền bối, bổ sung: “Biết đâu, vừa rồi tôi nên để Bạch tiền bối rơi xuống.

Biết đâu sau khi tạo ra một cái hố, có thể lộ ra bảo vật dưới đáy chùa?” Dưới đáy chùa. [Ta trốn kỹ như vậy, cũng bị phát hiện sao?]

Một sinh vật to bằng nắm đấm trong lòng hoảng hốt.

“Vậy hay là chúng ta đào xuống xem thử?” Chị Bạch Long đề nghị.

Xích Tiêu Kiếm thì giữ ý kiến phản đối: “Chùa của mấy lão đầu trọc Phật môn, không có gì đáng đào.

Bởi vì họ đều thích dùng chùa Phật để trấn áp một số đại yêu cổ ma, sau đó dùng Phật pháp thiền ý để độ hóa yêu vật hoặc cổ ma.

Đặc biệt là chùa Phật thời viễn cổ, mười cái đào xuống, chín cái bên dưới đều là những thứ như cổ ma, tà vật, xui xẻo lắm.

Có khi lòi ra một con Cửu phẩm Cổ Thượng Hải cũng không ngạc nhiên.” Tống Thư Hàng nghiêm túc suy nghĩ.

Bạch tiền bối không rơi xuống nơi không có bảo vật... lúc trước ngài ấy dịch chuyển tức thời mang theo mình đáp xuống lớp băng trên ngôi chùa Phật này.

Bây giờ lại từ thế giới cốt lõi di chuyển ra, xuất hiện trong chùa Phật.

Tống Thư Hàng càng lúc càng khẳng định trong chùa Phật này, có giấu bảo bối.

Nhưng cậu thực sự không thể tìm ra bảo bối ở đâu, ngay cả chị Bạch Long và tiền bối Xích Tiêu Kiếm cũng không thể cảm ứng được khí tức của bảo vật.

Bạch Long và Xích Tiêu Kiếm đều là tồn tại liên quan đến cảnh giới 'Trường Sinh Giả'.

Ngay cả họ cũng không thể cảm ứng được, ngôi chùa cổ này quả nhiên có điều kỳ quặc! [Thực ra, nếu ôm Bạch tiền bối xoay một vòng rồi ném ra... chắc hẳn có khả năng rất lớn tìm được vị trí ẩn giấu của bảo bối.] Đột nhiên, một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Chủ yếu là cậu nhớ lại cảnh phân thân của Bạch tiền bối, dùng bản tôn của Bạch tiền bối làm vũ khí bí mật. [Không được không được, làm như vậy, mình chắc chắn sẽ chết rất thảm.] Tống Thư Hàng dùng sức lắc đầu, vứt ý nghĩ đáng sợ này ra khỏi đầu.

Phân thân của Bạch tiền bối sau khi ném bản tôn ra làm vũ khí bí mật... không lâu sau đã nhận báo ứng rồi.

Cho nên, cậu tuyệt đối không thể tác tử như vậy.

Hành vi tác tử kiểu này, đặt trong phim truyền hình, thường không sống sót qua một tập.

“Kiềm chế, nhất định phải kiềm chế.

Mình còn phải sống đến đại kết cục, thậm chí còn phải sống trong ngoại truyện, phần tiếp theo nữa.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Bạch Long: “...” Xích Tiêu Kiếm: “...” “Nếu thật sự không được, chỉ có thể sử dụng tuyệt kỹ của tôi.” Tống Thư Hàng đưa tay ra lấy bảo đao Bá Toái, đặt Bạch tiền bối lên đao Bá Toái.

“Tuyệt kỹ gì?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi, thân kiếm của nó bay lên, lơ lửng trong không trung.

“Đại Xuất Huyết Thuật!” Tống Thư Hàng hét lớn, đầu ngón tay của ‘Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình’ ở tay phải thu lại, đầu ngón tay cậu ấn lên mặt đất của ngôi chùa cổ.

Giám Định Bí Pháp khởi động.

Chỉ cần dùng Giám Định Bí Pháp để có được thông tin và manh mối về ngôi chùa cổ này, là có thể theo manh mối tìm ra 'bảo vật', không đến mức như một con ruồi không đầu không có manh mối.

Nếu có thể một hơi giám định ra vị trí của 'bảo vật', thì càng tuyệt vời.

Phù văn màu vàng hiện ra từ mắt Tống Thư Hàng, rơi xuống mặt đất của ngôi chùa.

Trên tay phải của Tống Thư Hàng, có mấy chục vết thương nứt ra, máu tươi văng tung tóe.

Ngôi chùa cổ này có lịch sử lâu đời... càng như vậy, cái giá phải trả để giám định sẽ càng lớn.

Tống Thư Hàng cũng không dám toàn lực giám định, cậu khống chế sự tiêu hao của Giám Định Thuật... nếu cái giá của việc giám định quá lớn, cậu sẽ lập tức cưỡng ép dừng Giám Định Bí Pháp.

Theo sự tăng lên của cảnh giới, sự nắm bắt 'Giám Định Bí Pháp' của cậu cũng ngày càng mạnh, bây giờ đã không cần lo lắng 'không cẩn thận giám định phải thứ gì đó siêu đáng sợ, phun máu quá nhiều mà chết' loại khả năng này.

“Cái Đại Xuất Huyết Thuật này của ngươi, mỗi lần nhìn thấy đều khiến ta cảm thấy rất kinh hãi.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói, một người vô duyên vô cớ đột nhiên phun máu, không thể nào không quỷ dị.

“Nhưng hiệu quả của nó rất tuyệt.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc, nói xong cậu đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi, vừa rồi tôi nên bật chế độ sương mù, như vậy máu phun ra sẽ không bị lãng phí, sai lầm quá.” Chị Bạch Long: “...” Xích Tiêu Kiếm: “...” Phù văn màu vàng hóa thành một chiếc đồng hồ quay ngược, đồng hồ không ngừng quay, cuối cùng lại hóa thành phù văn màu vàng trở về mắt Tống Thư Hàng.

Sau đó, thông tin kết quả giám định hiện ra. [Đây là một tảng đá bình thường được hình thành từ dung nham nguội đi 2 tỷ năm trước, vạn năm trước được một tiểu tăng lữ của 'chùa Gia Tinh' mang về, cắt thành phiến đá, lát trên mặt đất của ngôi chùa.

Vì có sự bảo vệ của trận pháp hộ tự của 'chùa Gia Tinh', nó luôn giữ được vẻ tươi mới, như thể vừa được cắt thành, trên đó... như thể vẫn còn mang theo nhiệt độ cơ thể của tiểu tăng lữ.] Sau đó, hết.

Tống Thư Hàng: “...” Chị Bạch Long: “Thế nào, có được thông tin hữu ích không?” “Tìm được manh mối kho báu chưa?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm cũng hỏi.

Tống Thư Hàng tiếp tục im lặng, cậu ngẩng đầu nhìn trời.

Tôi muốn giám định thông tin của 'toàn bộ ngôi chùa', kết quả phun nhiều máu như vậy, chỉ giám định ra thông tin của một phiến đá.

Hơn nữa, còn mang theo nhiệt độ cơ thể của tiểu tăng lữ là cái quỷ gì?

Chị Bạch Long thấy vẻ mặt không nói nên lời của Tống Thư Hàng, hỏi: “Đại Xuất Huyết Thuật thất bại rồi à?” “Ừm, có được một chút thông tin.

Tên của ngôi chùa này, là 'chùa Gia Tinh'.

Tạm thời không có thêm thông tin gì.

Hai vị tiền bối, có nghe nói qua ngôi chùa này không?” Tống Thư Hàng đáp.

Xích Tiêu Kiếm lăn lộn thân kiếm: “Chưa từng nghe qua.” “Ta cũng chưa từng nghe qua, Phật tông có ngàn vạn chi nhánh, tên chùa lại càng nhiều như sao trên trời.” Chị Bạch Long đáp.

Tống Thư Hàng thở dài, cậu dùng thuật pháp chữa trị trên ‘Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình’, hồi phục vết thương trên cánh tay.

Làm lại!

Chương 1640

Lần này, tôi phải thi triển 'Thân Thể Sương Mù', phòng mất máu, cường hóa hiệu quả của 'Giám Định Bí Pháp' đến mức tối đa.

Tôi không tin, không giám định ra thêm thông tin của 'chùa Gia Tinh'.

Thân Thể Sương Mù và 'Thân Thể Dịch Hóa' của công tử Diệt Phượng đều là kỹ năng cực kỳ hữu dụng, phối hợp với 'Giám Định Bí Pháp' sử dụng, hiệu quả kinh người.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, tập trung ý niệm vào yêu đan trong đan điền thứ ba, đang chuẩn bị kích hoạt Thân Thể Sương Mù.

Ngay lúc này, trên cây đèn xanh trong ngôi chùa cổ, Phật âm lại một lần nữa hiện ra.

Máu tươi của Tống Thư Hàng vương trên phiến đá, bị quét sạch, giống như bụi bặm trong ngôi chùa trước đó bị trừ đi.

Máu tươi biến mất không thấy...

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trời đất thay đổi.

Trước mắt cậu trở nên một mảnh đen kịt.

“Cảm giác này, là không gian pháp thuật?” Tống Thư Hàng trong lòng thầm nghĩ.

Trong 'chùa Gia Tinh' này, còn ẩn giấu trận pháp dịch chuyển không gian?

“Thư Hàng!” Giọng chị Bạch Long xa xa truyền đến.

“Không ổn, nó rơi xuống rồi.” Giọng Xích Tiêu Kiếm nói.

Rơi xuống rồi?

Không phải trận pháp không gian.

Chẳng lẽ tôi đã kích hoạt một cái bẫy nào đó? ...

Giọng của chị Bạch Long và Xích Tiêu Kiếm ngày càng xa, dường như đã bị cách ly.

Chùa Gia Tinh này, quả nhiên có điều kỳ quặc.

Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày, cậu đưa tay ra: "Thái Dương Chỉ!" Ngón tay ngưng tụ từ ánh sáng công đức lấp lánh, có tác dụng chiếu sáng tuyệt vời.

Sau đó, cậu phát hiện mình đang ở trong một mật thất kín.

Xung quanh toàn là phiến đá đầy phù văn. [Dưới lòng đất chùa Gia Tinh?

Nơi phong ấn?] Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý nghĩ như vậy.

Là máu tươi của mình vừa rồi, gây ra sự thay đổi của cây đèn xanh, sau đó đưa mình xuống lòng đất?

Vậy dưới chùa Gia Tinh, phong ấn cổ ma?

Yêu tà gì?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, một luồng ánh sáng yếu ớt quét qua người Tống Thư Hàng.

Ánh sáng xuất hiện đột ngột, Tống Thư Hàng không kịp né tránh.

Đồng thời, khi ánh sáng quét qua cơ thể, Tống Thư Hàng có cảm giác quen thuộc—ánh sáng này, giống như ánh sáng từ cột đá giám định tuổi tu sĩ trong yến tiệc của Thực Tiên Yến, quét qua người cậu. [Tu sĩ Ngũ phẩm, sơ bộ ngưng tụ Kim Đan.] Trong luồng ánh sáng đó có một thông điệp truyền ra, và dùng phương thức tương tự 'truyền âm nhập mật', truyền vào tai Tống Thư Hàng.

Âm thanh của thông điệp này, không phải tiếng Trung.

Nhưng Tống Thư Hàng lại có thể nghe hiểu ý nghĩa của nó—lại là âm thanh có hiệu quả phiên dịch tự động.

“Cột đá của Thực Tiên Yến giám định tuổi, còn ánh sáng yếu ớt này giám định tu vi?” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Nhìn chung, kết quả giám định của ánh sáng yếu ớt này vẫn khá chính xác.

Tống Thư Hàng là tu sĩ sơ bộ ngưng tụ Kim Đan, không có vấn đề gì.

Vừa mới ngưng tụ Kim Đan chưa được mấy ngày, bản mệnh Kình Đan vẫn còn nóng hổi. [Thử thách bắt đầu.] Lúc này, từ trong luồng ánh sáng yếu ớt đó, lại có một âm thanh truyền vào tai Tống Thư Hàng.

Thử thách?

Trên những phiến đá xung quanh, phù văn sáng lên.

Sau đó, bối cảnh không gian Tống Thư Hàng đang ở thay đổi.

Vài giây sau, nơi Tống Thư Hàng đứng biến thành một thảo nguyên rộng lớn.

“Công nghệ chiếu hình 3D?” Thư Hàng cúi xuống, sờ lên bãi cỏ dưới chân.

Cảm giác mềm mại của cỏ non, còn có mùi của thảo nguyên... thậm chí còn thoang thoảng mùi phân bò, phân dê.

Huyễn tượng chân thực?

Cảm giác này, rất giống với năng lực đặc biệt của Thất phẩm Tôn giả, huyễn tượng chân thực.

Những phù văn trong mật thất, đã tạo ra một chức năng tương tự 'huyễn tượng chân thực'?

Đang suy nghĩ, ở xa trên thảo nguyên có một bóng người nhanh chóng lao đến.

Đó là một con vượn lớn toàn thân lông lá, trên đỉnh đầu của con vượn lại trọc lốc một mảng.

Rụng lông?

Không... không phải rụng lông.

Mà là cạo đầu.

Đây là một con vượn lớn đã quy y Phật tông, trên người nó khoác tăng y, cho nên tóc trên đỉnh đầu là bị cạo đi, chứ không phải tự nhiên trọc.

Tống Thư Hàng nhìn thấy con vượn lớn này, mắt sáng lên.

Đây mới là hình dáng tiêu chuẩn của khỉ sau khi xuất gia chứ.

“Thí chủ, xin chỉ giáo.” Con vượn lớn đầu trọc chạy đến trước mặt Tống Thư Hàng, hai tay chắp lại, hơi cúi người—giống như thông điệp truyền ra từ ánh sáng, giọng nói của con vượn lớn đầu trọc này, cũng tự động có hiệu quả phiên dịch.

Khi con vượn lớn đứng thẳng, thân hình cao lớn.

Tống Thư Hàng chỉ đến ngực nó.

“Chỉ giáo?

Tức là phải đánh một trận sao?” Tống Thư Hàng nhìn con vượn lớn đầu trọc.

Trên người con vượn lớn này, có khí tức cấp Ngũ phẩm.

Nhưng, khí tức trên người nó còn rất non nớt, đây là cảnh giới 'vừa vào Ngũ phẩm'. [Thử thách, là thử thách với đối thủ có cảnh giới tương đương với mình?] Tống Thư Hàng trong lòng thầm nghĩ.

“Hống!” Lúc này, con vượn lớn đầu trọc một bước lớn lao đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Rõ ràng, đây là một yêu tu quen dùng cơ thể để chiến đấu.

Con vượn lớn đầu trọc nắm tay thành quyền, quyền như kim cương chử, đập về phía Tống Thư Hàng.

Một quyền tung ra, sức mạnh yêu đan trong cơ thể nó bộc phát, nắm đấm được phủ một màu vàng kim, lại có tiếng Phật âm vang theo.

Tống Thư Hàng hơi giơ tay, hướng lên đỡ.

Keng!

Nắm đấm của con vượn lớn đầu trọc và cánh tay Tống Thư Hàng va chạm, phát ra tiếng động lớn như rèn sắt.

Kỹ năng 《Cương Thủ》 trên cánh tay Tống Thư Hàng tự động ngưng tụ, khiến cánh tay cậu hóa thành màu đen sắt.

“Thí chủ sức lực thật lớn.” Con vượn lớn đầu trọc lên tiếng nói, trong lúc nói chuyện, thân hình nó nhảy lên, tứ chi như vũ bão tấn công Tống Thư Hàng.

Cấp Ngũ phẩm, có thể bay lượn trên không.

Con vượn lớn đầu trọc đã tận dụng triệt để điểm này, hai chân không cần phải đứng trên mặt đất nữa, có thể giải phóng ra, toàn bộ dung nhập vào tấn công.

Đối mặt với sự tấn công cuồng bạo của con vượn lớn đầu trọc, Tống Thư Hàng rất bình tĩnh.

Cậu chân đạp thân pháp 《Quân Tử Vạn Dặm Hành》, có tiết tấu lùi lại, đồng thời hai tay nhẹ nhàng vung lên, trông có vẻ chậm chạp nhưng lại chặn đứng toàn bộ tấn công của con vượn lớn.

“Đây chính là tấn công của Ngũ phẩm sơ giai?” Tống Thư Hàng trong lòng thầm nghĩ.

Ngoài 《Cương Thủ》 và thân pháp 《Quân Tử Vạn Dặm Hành》, Tống Thư Hàng không dùng thêm bất kỳ công pháp hay võ kỹ nào.

Cậu chỉ như đang chơi trò 'đập chuột chũi', đưa tay ra 'bốp, bốp' đánh bay toàn bộ tấn công của con vượn lớn.

Hơn nữa trong mắt Tống Thư Hàng, tốc độ tấn công của con vượn lớn, rất chậm.

Thiên phú nhãn khiếu của Tống Thư Hàng 'Thời gian viên đạn', lúc này đã phát huy hiệu quả kinh người.

Con vượn lớn đầu trọc liên tiếp tấn công mấy trăm chiêu, thở hổn hển, dừng lại.

Nó có chút không dám tin nhìn Tống Thư: “Thí chủ, ngươi thật sự vừa mới vào cảnh giới Ngũ phẩm?” “Hàng thật giá thật.” Tống Thư Hàng nói.

“Võ kỹ của thí chủ thật đáng sợ, là người tu luyện hệ luyện thể sao?” Con vượn lớn đầu trọc nói: “Như vậy, tấn công cận chiến ta hoàn toàn không phải là đối thủ của thí chủ, vậy tiếp theo, là đòn cuối cùng của ta!” Con vượn lớn đầu trọc đột nhiên mở miệng, một cột sáng từ miệng nó phun ra.

Tấn công năng lượng?!

Đối phó với tấn công năng lượng, Tống Thư Hàng có một chiêu tà thuật thiên phú cực mạnh, [Răng tốt, khẩu vị tốt].

Có thể nuốt chửng tấn công năng lượng của đối phương, sau đó trả lại gấp đôi.

Tống Thư Hàng hơi mở miệng... nhưng cậu lập tức từ bỏ ý định sử dụng thiên phú này.

Cột sáng này là do con vượn lớn đầu trọc phun ra từ miệng... nếu cậu dùng thiên phú 'Răng tốt, khẩu vị tốt', chẳng phải là nuốt thứ đối phương phun ra từ miệng sao?

Cho nên...

Chương 1641

ra đây, Đao Ý Khôi Giáp!

Ầm~~ Cột sáng đâm vào người Tống Thư Hàng, bùng lên ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng vụ nổ tan đi, con vượn lớn đầu trọc nheo mắt nhìn qua.

Trên thảo nguyên, bị nổ ra một cái hố khổng lồ.

Trong hố động, Tống Thư Hàng khoanh tay.

Đao Ý Khôi Giáp khoác trên người cậu, bảo vệ cậu kín mít.

“Khải Ý!” Con vượn lớn đầu trọc thấp giọng nói, sau đó nó tâm phục khẩu phục.

So với đao ý, kiếm ý loại lực lượng ý chí này, Khải Ý có vẻ ít người biết đến hơn nhiều.

Nhưng, một khi Khải Ý được ngưng tụ ra, sẽ rất mạnh.

“Ta thua rồi.” Con vượn lớn đầu trọc nói: “Thí chủ, ngươi có thể tiếp tục thử thách trạm tiếp theo rồi.” “Trạm tiếp theo?” Tống Thư Hàng nhướng mày, xem ra không chỉ có một lần: “Xin hỏi đại sư, thử thách này tổng cộng phải thử thách bao nhiêu lần?” Cậu có chút vội thời gian...

“Tổng cộng mười tám tầng thử thách, với thực lực của thí chủ, tuyệt đối có thể thử thách đến tầng thứ mười trở đi.” Con vượn lớn đầu trọc chắp tay đáp.

“Vậy đại sư, thử thách lần thứ mười tám, thực lực thế nào?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi hỏi.

Con vượn lớn đầu trọc thành khẩn nói: “Thực lực của người gác cửa thử thách, sẽ tương ứng với thực lực của thí chủ.

Cho nên, thực lực của người gác cửa thử thách thứ mười tám, chắc sẽ ở khoảng Cửu Long Văn, Ngũ phẩm đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là có thể tấn thăng Lục phẩm cảnh giới.” Tống Thư Hàng trong lòng tính toán một chút, rồi nói: “Vậy đại sư, chúng ta có thể đừng lãng phí thời gian, mười bảy vị người gác cửa còn lại, cùng lên một lượt thì sao?” Bản mệnh pháp khí của cậu không bị hạn chế!

Toàn bộ pháp khí Bát phẩm, trong 'huyễn cảnh chân thực' tương tự này, không bị hạn chế sử dụng.

Điều này mang lại cho Tống Thư Hàng rất nhiều tự tin.

Thực tế, ngay cả khi không có 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí', bản thân Tống Thư Hàng có tam hạch + thể chất, đã rất đáng sợ rồi. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của Tống Thư Hàng hiện nay đã tu luyện đến cảnh giới 21 thánh viên—trong tình huống bình thường, ngay cả thú tu của Thú Giới, ở cảnh giới Ngũ phẩm nhiều nhất cũng chỉ tu luyện đến 10 thánh viên.

Thể chất ở mức độ 21 thánh viên, đã thuộc phạm vi 'Lục phẩm Chân Quân'.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng không chỉ có 21 thánh viên, còn phối hợp với 21 bản 'Nho Gia Kinh Thư' + 《Cương Thủ》 biến dị.

Ba đại công pháp luyện thể chồng chất lên nhau, hiệu quả đã đạt đến một mức độ đáng sợ.

Đối diện, biểu cảm của con vượn lớn đầu trọc khá phức tạp.

“Thí chủ, ngươi chắc chắn muốn đối mặt cùng lúc với mười bảy vị người gác cửa chúng ta?

Thực lực của ta, trong số những người gác cửa là thấp nhất...” Con vượn lớn đầu trọc khuyên.

Nó cảm thấy vị thí chủ trẻ tuổi trước mắt, có chút bành trướng rồi.

“Hơn nữa, nếu chúng ta những người gác cửa còn lại kết hợp với nhau, có thể kết thành một loại chiến trận, tuyệt đối không phải là tu sĩ cảnh giới Ngũ phẩm có thể đối phó.

Thí chủ, ngươi phải cân nhắc cho kỹ.” Con vượn lớn đầu trọc nói.

“Thập Bát Đồng Nhân Trận?” Tống Thư Hàng buột miệng hỏi.

Số lượng mười tám, cộng thêm Phật môn, chiến trận.

Cậu lập tức nghĩ đến Thập Bát Đồng Nhân nổi tiếng lừng lẫy trong tiểu thuyết.

“Thập Bát Đồng Nhân là gì?” Con vượn lớn đầu trọc vẻ mặt nghi hoặc, nhưng nó vẫn rất thiện ý giải thích cho Tống Thư Hàng: “Chúng ta có thể kết thành là hợp kích chi thuật của 'chùa Gia Tinh', không có tên cụ thể.

Hợp kích chi thuật này, số người càng đông, uy lực càng mạnh.” “Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy xin thí chủ tiến vào thử thách tiếp theo đi.” Con vượn lớn đầu trọc hiền hòa cười.

Tống Thư Hàng lắc đầu kiên định nói: “Cùng lên đi!” Con vượn lớn đầu trọc nhìn Tống Thư Hàng một cái, khẽ thở dài, lắc đầu.

Nó như thể đã nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng bị mười bảy vị người gác cửa vây đánh, máu chảy đầy đất.

Hy vọng vị thí chủ trẻ tuổi này sẽ không để lại ám ảnh tâm lý quá lớn. [Nội dung thử thách thay đổi, chế độ 1 đối 17 được kích hoạt.] Lúc này, thời gian truyền âm nhập mật nhắc nhở.

Ngay sau đó, bóng dáng của con vượn lớn đầu trọc biến mất không thấy.

Môi trường Tống Thư Hàng đang ở lại bắt đầu biến ảo.

Từ thảo nguyên đổi thành một tòa gác lầu và quảng trường.

“Thí chủ, xin chỉ giáo!” Trên gác lầu, có mười bảy giọng nói thô trọng vang lên.

Sau đó, mười bảy bóng dáng cấp Ngũ phẩm từ trên gác lầu nhảy xuống.

Có tinh tinh, có vượn lớn, khỉ đầu chó... giống như con vượn lớn đầu trọc trước đó, đỉnh đầu của những con tinh tinh, vượn, khỉ đầu chó này, đều trọc lốc.

Mười bảy bóng dáng từ trên không hạ xuống đồng thời, đã ngầm kết thành chiến trận.

“Đúng rồi, tôi có một câu hỏi muốn hỏi.

Sau khi vượt qua thử thách, có phần thưởng gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vô duyên vô cớ bị kéo vào không gian thử thách, xem ra độ khó của thử thách không thấp, vậy sau khi vượt qua, có phần thưởng không?

Mười bảy con vượn loại này đáp xuống đối diện Tống Thư Hàng, trong đó con tinh tinh lớn đầu đàn gật đầu nói: “Theo quy định của 'chùa Gia Tinh', mỗi một đệ tử và người hữu duyên vượt qua thử thách, đều có thể nhận được phần thưởng tương ứng.” Thật sự có phần thưởng?

Tôi chỉ thuận miệng hỏi thôi, nếu thật sự có phần thưởng thì kiếm được rồi.

Nếu phần thưởng không tệ, cậu quay về sẽ đưa Tô Thị A Thập

Lục, Vũ Nhu Tử và các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần qua đây, cày cái thử thách này.

“Vật phẩm phần thưởng cụ thể, được quyết định dựa trên thời gian vượt qua thử thách dài hay ngắn.” Con tinh tinh lớn đó lại bổ sung.

“Số tầng thử thách vượt qua càng nhiều, phần thưởng sẽ càng phong phú.

Cho nên, như thí chủ đây một hơi muốn thách đấu mười bảy vị người gác cửa chúng ta, chúng ta cũng không để ý.

Bởi vì nếu thất bại, phần thưởng thí chủ có thể nhận được chỉ có phần thưởng an ủi vượt qua 1 tầng.” Con vượn lớn nói.

“Ngoài ra, thời gian vượt qua thử thách càng ngắn, vật phẩm phần thưởng sẽ càng phong phú.

Cho nên, nếu thí chủ muốn, chúng ta cũng có dịch vụ trò chuyện.

Thiên văn địa lý, chúng ta cái gì cũng có thể trò chuyện một chút.” Con khỉ đầu chó lớn đó lộ ra nụ cười bẽn lẽn.

Tống Thư Hàng: “...” Thảo nào lúc đầu nói chuyện, đám vượn loại đầu trọc này đều rất phối hợp.

“Nếu đã như vậy, tôi sẽ giải quyết một hơi luôn.” Tống Thư Hàng nói.

“Thí chủ không muốn trò chuyện thêm chút nữa sao?

Chúng ta biết rất nhiều thông tin.

Thực ra phần thưởng cũng chỉ có vậy thôi, làm sao có thể nhiều bằng thông tin nhận được khi trò chuyện với chúng ta?” Con tinh tinh lớn lộ ra nụ cười hiền hòa.

Tống Thư Hàng ha ha cười: “Không vội, chuyện trò chuyện thì lát nữa có nhiều đạo hữu đến tìm mọi người nói chuyện.” Chỉ cần phần thưởng không tệ, mỗi người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần chém gió vài câu, đều có thể nhận được đủ thông tin.

“Thật là tiếc, khó khăn lắm mới được ra sân một lần, ta còn chuẩn bị nói thêm vài câu.

Nhưng, cũng vừa hay.” Con tinh tinh lớn nói.

Giọng nói vừa dứt, mười bảy con vượn loại đột nhiên phát động tấn công về phía Tống Thư Hàng.

Trên người chúng có ánh sao bao phủ, mỗi một luồng ánh sao đều cộng hưởng với nhau, hình thành hợp kích chi thuật.

Sau đó, một cây hàng ma chử được tạo thành từ ánh sao, hung hăng đập về phía Tống Thư Hàng.

Uy lực của cây hàng ma chử này, đã đạt đến trình độ Lục phẩm.

Thực tế, pháp hợp kích của mười bảy con vượn loại này cũng cần một chút thời gian chuẩn bị... trò chuyện không chỉ đơn giản là kéo dài thời gian.

Đây là chuẩn bị một đòn giải quyết Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hai tay đưa về phía trước: “Tường Thành Tứ Vương Giả!” Tường Thành Kim Sư Vương Giả, Tường Thành Bạch Hổ Vương Giả, Tường Thành Băng Sa Vương Giả, Tường Thành Lôi Ưng Vương Giả trong Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí đồng thời xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Bốn tường hợp nhất, chắn trước mặt Tống Thư Hàng.

Ầm~~ Hàng ma chử rơi xuống bốn bức tường vương giả, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bốn bức tường vương giả chỉ hơi rung động một chút, không hề hấn gì.

“Đã sớm muốn dùng như vậy rồi, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội dùng ra.” Tống Thư Hàng nói.

Thực ra cậu còn có thể thêm vào Thần Môn Miêu Yêu Tiên Cơ, nhất định sẽ trông ngầu hơn.

Nhưng, cậu lại lo lắng Thần Môn vừa triệu hồi ra, bốn tường + thần môn sẽ rơi xuống sau lưng cậu, nhốt cậu ở ngoài cửa.

Vì thế lần này chỉ triệu hồi bốn bức tường vương giả.

Ngoài ra... thực ra triệu hồi 'Thuẫn Vương Bá Chuyên Gia' mới là tư thế phòng ngự chính xác nhất.

Nhưng, Thuẫn Vương Bá Chuyên Gia sẽ trông rất hèn.

“Đây là cái gì?” Con tinh tinh lớn đó trợn to mắt.

Chúng cảm nhận được trên bốn bức tường hình pháp khí này, có uy áp đáng sợ.

Thứ này, hoàn toàn không phải là thứ mà tu sĩ Ngũ phẩm có thể sở hữu.

“Một hơi giải quyết.” Tống Thư Hàng ở sau tường vương giả, khẽ vẫy tay.

Cự Pháo Âm Ba Cá Heo, Cung Lão Quân Cự Lộc, Nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ, Tiễn Lang Nha Tê Liệt, Tháp Bảo Thạch Điêu Thất Thải, Sừng Húc Bá Giả Dã Trư lần lượt hiện hình.

Lúc này những pháp khí Bát phẩm này đều ở trong trạng thái phong ấn, có uy lực cấp Ngũ phẩm.

Sừng Húc Bá Giả Dã Trư bắt đầu húc tới.

Cự pháo, thần cung, nỏ tiễn lần lượt khai hỏa.

Bảo tháp thất thải phát ra từng luồng ánh sáng oanh tạc... quả thực là bắt nạt người quá đáng.

Chương 1642

Sau một đợt oanh tạc của 'Tam Thập Tam Thú Pháp Khí', trong mười bảy vị người bảo vệ vượn loại phía trước, đã ngã xuống hơn một nửa.

“Những thứ này... toàn bộ đều là bản mệnh pháp khí?” Con tinh tinh lớn đó không dám tin.

Thực lực của nó là Cửu Long Văn Ngũ phẩm đỉnh phong, đã cứng rắn đỡ được cú húc của Sừng Húc Bá Giả Dã Trư.

Khi tiếp xúc với Sừng Húc Bá Giả Dã Trư, nó đã cảm ứng được sự khác biệt của những pháp khí này.

“Một người làm sao có thể sở hữu nhiều loại bản mệnh pháp khí như vậy, trừ phi...” Nó nghĩ đến một khả năng.

Trừ phi, những pháp khí này đều là 'linh kiện', đây là một món tổ hợp pháp khí đáng sợ.

“Ngươi đoán đúng rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, Hà Long Thần Hành Chiến Xa xuất hiện dưới thân cậu.

Tam Thập Tam Tổ Hợp Pháp Khí toàn bộ được triệu hồi ra, trong nháy mắt tổ hợp thành hình thái 1: Thánh Thành Vĩnh Không Sụp Đổ!

Thánh thành khổng lồ, tác động thị giác cực mạnh.

“Pháp khí như vậy, đúng là gian lận.” Con tinh tinh lớn cười khổ nói.

“Đúng vậy, nói thật lòng bây giờ tôi nhìn thấy nó, vẫn còn có cảm giác như đang mơ.” Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ cậu nhớ lại, mình lại có thể chế tạo ra toàn bộ 'Tam Thập

Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' phẩm chất toàn phần, đều cảm thấy rất không thực tế.

Ầm~~ Sừng Húc Dã Trư lại một lần nữa phát động xung kích.

Chiến cổ vang lên, tiếng đàn hiện ra, tiếng tù và thổi vang.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa theo sát phía sau chiến xa.

Phía sau cùng, 'Thánh Thành Vĩnh Không Sụp Đổ' đáng sợ theo sau phát động xung kích nghiền nát.

Con tinh tinh lớn từ bỏ kháng cự.

Đỡ là không thể, thứ khổng lồ đáng sợ như vậy, căn bản không thể đỡ được.

Chạy trốn cũng vô nghĩa, bản đồ này là 'quảng trường gác lầu', bản đồ chỉ lớn có vậy, diện tích có thể chạy có hạn.

Hơn nữa, chúng là người gác cửa, thuộc đối tượng bị thách đấu.

Cuối cùng, con tinh tinh lớn và mấy con vượn lớn còn lại, bị 'Thánh Thành Vĩnh Không Sụp Đổ' nghiền nát.

Ngày hôm đó... mười bảy con vượn lớn của chùa Gia Tinh đã mất đi ước mơ.

Hy vọng mười bảy con vượn lớn này không bị ám ảnh tâm lý.

Mười bảy con thánh viên biến mất không thấy. [Thử thách kết thúc.] Âm thanh truyền âm nhập mật vang lên.

“Vậy thì, có thể phát phần thưởng rồi chứ.” Tống Thư Hàng nói. [Thống kê thành tích thử thách: Thành tích ưu, cấp độ thử thách là Ngũ phẩm.] 'Ưu' đã là thành tích vượt ải tốt nhất rồi... thực tế với thành tích vượt ải của Tống Thư Hàng, nếu có điểm số cao hơn, chắc chắn phải lên một bậc nữa.

Ít nhất cũng là cấp 3-Ưu. [Vật phẩm phần thưởng: Cà sa Gia Tinh một chiếc, pháp y phòng ngự cấp Ngũ phẩm, có ý nghĩa kỷ niệm cực lớn.] Tống Thư Hàng: “...” Tôi có thể đổi phần thưởng khác được không?

Pháp y phòng ngự cấp Ngũ phẩm thực ra rất tốt, nhưng vấn đề là cậu không cần pháp bào!

“Phần thưởng có thể đổi cái khác được không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nhưng, âm thanh đó nửa ngày cũng không hồi âm.

Và pháp y phòng ngự cấp Ngũ phẩm đó cũng không được phát ra.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu nghĩ đến một khả năng xấu nhất.

Chùa Gia Tinh đã bị bỏ hoang, tất cả mọi thứ trong chùa đều đã bị dời đi, ngay cả tượng Phật cũng không để lại.

Vậy, 'vật phẩm phần thưởng' của thử thách có phải cũng đã bị dọn sạch rồi không.

Thực ra đã không cần phải nghĩ nữa, Tống Thư Hàng dùng ngón chân cũng có thể nghĩ ra đáp án, chùa đã dọn đi rồi, tại sao phải để lại 'vật phẩm phần thưởng'? [Số lượng vật phẩm phần thưởng là 0, bắt đầu chuyển đổi phần thưởng.] [Tìm kiếm vật phẩm phần thưởng.] [Tìm thấy vật phẩm phần thưởng mới: Sỏi của cao tăng.

Bắt đầu phát phần thưởng.] (/￣mãnh ￣)/~ Sỏi kết của cao tăng là cái quỷ gì vậy!

Thà cho ta một bộ ‘Gia Tinh Ca Sa’ còn hơn, ít nhất ta còn có thể đem đi đổi lấy pháp bào cùng cấp, để lại cho đệ tử dùng.

Mà trong kho báu vật thưởng của ‘không gian thí luyện’ này rốt cuộc là toàn thứ quái quỷ gì vậy, tại sao lại có thứ như ‘sỏi kết của cao tăng’ chứ?

“Xin được đổi phần thưởng!” Tống Thư Hàng hét lên.

Thứ như sỏi kết của cao tăng, mẹ nó ai mà cần chứ! 【Phần thưởng đã được phát.】 Giọng nói truyền âm nhập mật kia lại vang lên lần nữa.

Ngay sau đó, thế giới giống như ‘huyễn tượng chân thật’ trước mắt Tống Thư Hàng tan biến.

Cơ thể hắn xuất hiện trở lại trong mật thất khắc đầy phù văn kia.

Đồng thời, trong tay hắn xuất hiện một hòn đá cỡ nắm đấm.

Nó vàng óng, trên đó mơ hồ truyền ra tiếng Phật âm, còn có tiếng gõ mõ cá đi kèm.

Một loại thiền ý tường hòa từ hòn đá màu vàng này tỏa ra.

Cùng lúc đó, còn có một cảm giác đại từ bi, đại trí tuệ cũng truyền ra từ hòn đá.

Tống Thư Hàng: “…” Vị cao tăng để lại hòn sỏi kết này rốt cuộc đã tạo nghiệt gì mà có thể mọc ra một viên sỏi kết lớn như vậy?

Hay là sỏi kết của cao tăng sau khi được lấy ra đã trải qua những biến đổi ghê gớm, cuối cùng biến thành hình dạng trước mắt?

“Nhưng mà… sao cứ có cảm giác quen thuộc, đúng rồi, lúc đó hai viên xá lợi tử mà Công Đức Xà Mỹ Nhân lắp vào hốc mắt, chẳng phải cũng có cảm giác đại từ bi, đại trí tuệ này sao?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Chẳng lẽ, thứ này chính là xá lợi tử?

Cái giọng nói ‘truyền âm nhập mật’ chết tiệt kia, thực ra dùng một ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu, chỉ là nó có sẵn chức năng phiên dịch.

Vậy nên, có phải trong quá trình tự động phiên dịch, nó đã dịch ‘xá lợi tử’ thành sỏi kết của cao tăng không?

Tống Thư Hàng chẳng nghiên cứu gì về xá lợi tử, hắn cũng đâu phải đệ tử Phật môn.

Đang suy nghĩ, một trận âm thanh ầm ầm truyền đến.

Sàn nhà nơi Tống Thư Hàng đang đứng dâng lên.

Trên đỉnh mật thất mở ra một lối đi.

Một lát sau, Tống Thư Hàng xuất hiện trở lại trong ‘Gia Tinh Tự’.

Chị Bạch Long và Xích Tiêu Kiếm đang lơ lửng bên cạnh lối đi, đợi hắn ra.

Bảo Đao Bá Toái vẫn lơ lửng nhẹ nhàng, Bạch tiền bối phiên bản thu nhỏ đang ngủ say sưa.

“Yo, Thư Hàng, cuối cùng ngươi cũng ra rồi.

Nếu không ra nữa, chúng ta đã chuẩn bị đào tung cổ miếu lên rồi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, nói: “Tôi vừa vào phòng thí luyện của ‘Gia Tinh Tự’.

Bên trong có một cơ chế khiêu chiến mười tám tầng kích thích, khiêu chiến thành công sẽ nhận được phần thưởng tương ứng.” “Vậy ngươi nhận được gì?” Chị Bạch Long tò mò hỏi.

“Đây, cái này.” Tống Thư Hàng đưa tay ra, cầm hòn đá màu vàng kia.

Trên hòn đá, từng đợt thiền âm truyền ra, phảng phất như có một lão tăng đang gõ mõ tụng kinh.

Xích Tiêu Kiếm: “Đây là bảo vật gì?” “Tôi nghi nó là xá lợi tử.” Tống Thư Hàng nói.

Chị Bạch Long nói: “Không phải, tuy cảm giác có chút giống xá lợi tử, nhưng nó tuyệt đối không phải xá lợi tử.

Lúc phát phần thưởng, không có thông báo gì sao?” “Có.” Tống Thư Hàng lòng nghẹn lại, vậy mà không phải xá lợi tử.

“Thông báo là gì?” Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng mặt đầy tuyệt vọng: “Sỏi kết của cao tăng.” “Phụt~~ Chịu không nổi, sỏi kết của cao tăng, ha ha ha ha.” Xích Tiêu Kiếm không nhịn được cười lớn.

“Ta nghĩ, chắc là do cả Gia Tinh Tự đã bị dọn sạch, ngay cả kho báu thưởng cũng bị dọn sạch rồi.

E rằng bây giờ, trong kho báu thưởng chỉ còn lại một ít đồ linh tinh vô dụng.” Chị Bạch Long mỉm cười nói.

Loại trận pháp thí luyện này, thường dùng cho đệ tử trong chùa.

Bây giờ trong một số môn phái lớn cũng có những trận pháp thí luyện tương tự.

Có những tông môn, trước khi đệ tử công thành hạ sơn, đều cần phải vượt qua loại trận pháp thí luyện này.

Sau khi vượt ải thành công, sẽ được thưởng một số pháp khí và pháp bào chế thức của môn phái, cũng như các vật phẩm như đan dược, để đệ tử sử dụng khi xuống núi xông pha.

Nhưng mà, trận pháp thí luyện trong ‘Gia Tinh Tự’ này, qua vạn năm mà vẫn có thể duy trì hoạt động, quả thật không đơn giản.

Duy trì hoạt động của một trận pháp như vậy, năng lượng tiêu hao nhất định không nhỏ.

Ở thế giới hiện tại, tất cả các môn phái có trận pháp thí luyện, thường đều được xây dựng trên ‘linh mạch’, hút linh lực của linh mạch để duy trì hoạt động của trận pháp thí luyện này.

Xem ra, dưới ‘Gia Tinh Tự’ nhỏ bé này, ẩn giấu một linh mạch mạnh mẽ, qua vạn năm vẫn chưa tiêu tán.

Nếu nói trong Gia Tinh Tự này có ẩn giấu bảo vật, rất có thể chính là linh mạch dưới lòng đất.

Chị Bạch Long thầm nghĩ.

Lúc này, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Tôi cũng nghĩ vậy.” Ban đầu còn định kéo các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ qua đây, từng người tham gia thí luyện.

Giờ nghĩ lại thì thôi vậy… Lỡ như mọi người cũng nhận được một viên ‘sỏi kết của cao tăng’, nghĩ thôi đã thấy tuyệt vọng.

Nhưng nếu có vị tiền bối nào hứng thú, cũng có thể tham gia thí luyện chơi thử.

Tiện thể xem có thể lấy được thông tin hữu ích nào từ miệng mấy con khỉ đó không.

Chương 1643

“Ngươi định làm gì với hòn đá này?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi nói: “Lát nữa đưa cho Thông Huyền đại sư xem, biết đâu đại sư có thể nghiên cứu ra được trò gì từ thứ này.” Trên hòn đá này, phảng phất như có cao tăng đang niệm tụng kinh văn.

Có lẽ đối với Thông Huyền đại sư, đây cũng là một báu vật không chừng?

Suy nghĩ, Tống Thư Hàng trong lòng lại khẽ động.

Hắn kích hoạt thất thải yêu đan trong đan điền thứ ba, hóa thành cơ thể sương khói.

“Dù sao cũng không cần phun máu, tiện tay giám định thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Còn về nỗi đau phải trả giá cho thuật giám định, hắn đã sớm quen rồi.

Giám định bí pháp được thi triển, rơi xuống hòn ‘sỏi kết của cao tăng’ kia.

Rất nhanh, liền có thông tin phản hồi về não của Tống Thư Hàng. 【Sỏi kết của cao tăng (phiên bản nhân tạo), vạn năm trước, một vị đại sư của Gia Tinh Tự vì tò mò ‘mọc sỏi kết rốt cuộc đau đến mức nào’, bèn tự mình nuôi cấy một viên sỏi kết trong cơ thể.

Do trong quá trình nuôi cấy sỏi kết, vị cao tăng ngày đêm tụng kinh, trong sỏi kết đã ghi lại quá trình tụng kinh ngày này qua ngày khác, năm này qua năm khác của vị cao tăng.

Nếu lắng nghe kỹ, ngươi có nghe thấy tiếng tụng kinh của vị cao tăng đó không?】Tống Thư Hàng: "…" (/￣mãnh ￣)/~ Vị cao tăng này mẹ nó có bệnh à?

Lúc này, lại có một dòng thông tin nữa hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.【Kinh văn mà vị cao tăng ngâm tụng có ba quyển, 《Gia Tinh Thánh Cẩu Kinh》, 《Gia Tinh Bảo Ngục Kinh》, 《Thánh Viên Long Lực Kinh》.】Hai quyển đầu, có lẽ là kinh chó bình thường.

Nhưng tên của quyển kinh thứ ba lại chạm đến tâm hồn Tống Thư Hàng. 《Thánh Viên Long Lực Kinh》?

Có liên quan đến 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 mà hắn tu luyện không? 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 hắn tu luyện có nguồn gốc từ Thú Giới, sau khi tu luyện đến cảnh giới đại thành, sau lưng sẽ ngưng tụ ra hư ảnh Thánh Viên viễn cổ.

Hư ảnh Thánh Viên càng nhiều, chứng tỏ mức độ cường hóa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 càng cao. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 trong tay Tống Thư Hàng không hoàn chỉnh, bản thần công này là hắn hỏi được từ con thú tu Bạch Viên đáng thương kia, thiếu mất nội dung công pháp về sau.

Tuy nhiên, Bạch tiền bối two có bản hoàn chỉnh của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, Tống Thư Hàng không lo lắng về vấn đề công pháp sau này.

"Vậy rốt cuộc là trùng tên, hay giữa hai cái thực sự có liên hệ nhất định?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Xích Tiêu Kiếm: "Nhìn vẻ mặt của ngươi, lần này nhận được thông tin thú vị gì rồi?" "Đúng vậy, trong viên sỏi kết này, ẩn giấu ba quyển kinh văn.

Lần lượt là 《Gia Tinh Thánh Cẩu Kinh》, 《Gia Tinh Bảo Ngục Kinh》 và 《Thánh Viên Long Lực Kinh》.

Hai quyển kinh văn đầu tiên có lẽ là kinh chó bình thường, nhưng quyển kinh văn cuối cùng, tôi luôn cảm thấy không tầm thường.” Tống Thư Hàng nói.

Chị Bạch Long nói: “Ngươi có phải đang nghĩ đến 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 không?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Thêm vào đó, trong Gia Tinh Tự này, dường như có rất nhiều loài vượn quy y Phật tu.

Kết hợp lại, tôi luôn cảm thấy giữa hai cái này sẽ có liên hệ.” “Có lẽ chỉ là một sự trùng hợp?” Chị Bạch Long nói.

Tống Thư Hàng: “Cũng có khả năng.

Tôi định thử, tìm cách ghi lại ba quyển kinh văn trên, sau đó nghiên cứu thêm về quyển 《Thánh Viên Long Lực Kinh》 này.

Biết đâu có thể làm cho hình chiếu sau lưng tôi có thêm vài hình chiếu rồng nữa?” Nói xong, Tống Thư Hàng hủy bỏ hình thái sương khói, cất hòn đá này đi.

“Tiếp theo, có nên triệu tập các vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ra, để họ cũng thử nơi thí luyện này không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ.

“Đúng rồi, Thư Hàng.” Chị Bạch Long nhắc nhở: “Ta vừa nghĩ đến một chuyện, nếu trong Gia Tinh Tự này thực sự còn có bảo vật ẩn giấu… rất có thể là linh mạch ẩn giấu dưới đáy chùa.” Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt liền sáng lên, nhưng một lát sau, hắn lại xìu xuống: “Linh mạch thì không mang đi được.” Linh mạch là thứ tốt, ai cũng biết.

Tu luyện trong linh mạch, làm ít hưởng nhiều, hơn nữa tùy theo thuộc tính khác nhau của linh mạch, sẽ có nhiều diệu dụng khác nhau.

Nhưng linh mạch không phải là linh thạch, không thể mang đi.

Tối đa chỉ có thể khai tông lập phái trên linh mạch, hưởng thụ phúc lợi mà linh mạch mang lại.

Tống Thư Hàng lại không có ý định khai tông lập phái.

Tuy hắn đã nhận vài đệ tử… nhưng hắn không có ý định thành lập môn phái.

Quan trọng hơn là, Gia Tinh Tự cách Trái Đất rất xa, Tống Thư Hàng lại không có khả năng dịch chuyển.

Chuyện tốt như vậy, e rằng chỉ có thể bỏ qua.

“Nếu ngươi không hứng thú với linh mạch, vậy trong Gia Tinh Tự này, chắc không còn bảo vật gì nữa.” Chị Bạch Long nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Ta cảm thấy, chúng ta vẫn nên sớm rời khỏi ngôi chùa này đi.” “Xích Tiêu Kiếm tiền bối phát hiện ra gì sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Hòa thượng trong ngôi chùa chết tiệt này đột nhiên dọn đi hết, chắc chắn có nguyên nhân.

Biết đâu ở đây ẩn giấu tai nạn gì đó.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Ngay lúc Xích Tiêu Kiếm đang nói, phân thân của Tống Thư Hàng gửi tin nhắn cho bản thể: “Bản thể, bên ngoài có động tĩnh.

Ta thấy từ xa có một luồng khí lạnh không thể chống cự đang ập tới, ta đưa Tam Chu Thánh Quân về thế giới hạch tâm trước, các ngươi tự chú ý.” Đồng thời, phân thân chia sẻ hình ảnh mà nó nhìn thấy.

Trong tầm mắt của phân thân, từ đường chân trời, có một làn sương lạnh ùa đến.

Làn sương giống như sóng thần ập tới, đi đến đâu, vạn vật đều bị đóng băng.

Mặt đất vốn đã là băng nguyên, tầng băng nhanh chóng tăng độ dày.

Không có gì có thể ngăn cản làn sương này.

“Chúng ta về thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Làn sương lạnh này có lẽ là nguyên nhân ‘Gia Tinh Tự’ bị đóng băng… thậm chí biết đâu còn là thủ phạm năm đó ép tất cả thành viên của ‘Gia Tinh Tự’ phải di dời.

Tóm lại không phải thứ dễ dây vào, hắn không muốn chạy ra ngoài đối đầu với loại tai họa thiên nhiên này.

Luồng khí lạnh còn chưa đến gần, cái lạnh thấu xương đã ập tới.

Nếu không đi, sẽ bị tầng băng chôn sống.

Tống Thư Hàng đưa tay mở ra thế giới hạch tâm, tóm lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối, kéo theo Bảo Đao Bá Toái, chuẩn bị tiến vào trong.

“Thứ gì mà lạnh vậy?” Lúc này, Bạch tiền bối trên Bảo Đao Bá Toái đột nhiên ngồi dậy, lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, cuối cùng ngài cũng tỉnh rồi.

Đây là thế giới tầng băng mà chúng ta hạ cánh ngẫu nhiên lúc trước, bây giờ bên ngoài có một luồng khí lạnh đang ập đến, đóng băng tất cả.

Chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” “Ồ.” Bạch tiền bối vẻ mặt mờ mịt gật đầu.

Tiếp đó, ngài đưa tay ra, lấy ra một thanh ‘phi kiếm dùng một lần’, tiện tay ném về phía cây đèn xanh.

Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, ngài phát hiện ra bảo vật gì sao?” “Không có… ta chỉ đột nhiên cảm thấy nơi này, sau này có lẽ sẽ dùng đến.

Nên để lại một tọa độ ở đây, tiện cho việc dịch chuyển không gian sau này.” Bạch tiền bối vẫn còn hơi mơ màng, trông như chưa ngủ đủ giấc.

Thanh phi kiếm dùng một lần này, có thể dùng làm tọa độ dịch chuyển.

“Ngủ đã rồi, tiếp theo, chúng ta về ăn cơm.” Bạch tiền bối từ trên Bảo Đao Bá Toái nhảy xuống.

Thực Tiên Yến… mới vừa bắt đầu.

Nói xong, Bạch tiền bối đưa tay đẩy vào hư không: “Lại đây, Thư Hàng.

Ta đã khóa lại tọa độ Trái Đất, chúng ta về thôi.” “Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đưa tay thu lại Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Bảo Đao Bá Toái, tiến lên một bước, nắm lấy tay Bạch tiền bối.

Chị Bạch Long nhanh chóng chui vào thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, thế giới hạch tâm đóng lại.

Tống Thư Hàng tay lớn nắm lấy bàn tay nhỏ của Bạch tiền bối hình hài trẻ con… Trong lòng hắn, đột nhiên hiện lên một đoạn ký ức.

Cứ cảm giác như ở một góc nào đó đã bị lãng quên, hắn cũng giống như bây giờ, tay lớn dắt tay nhỏ của con gái, con trai mình, rất vui vẻ đi dạo phố.

Con gái và con trai?

Mình?

Tống Thư Hàng lắc mạnh đầu.

Có lẽ, là lúc nhỏ từng dắt tay em gái hay em trai nào đó, nên trong đầu mới lưu lại ký ức kỳ quặc như vậy?

“Đi!” Bạch tiền bối nói.

Ngài bước một bước về phía trước, thiên phú không gian được kích hoạt, chuẩn bị trở về Trái Đất.

Nhưng đột nhiên, Bạch tiền bối lại dừng lại.

“Sao vậy?

Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Đợi chút, ta cảm nhận được có thứ tốt.” Bạch tiền bối quay đầu lại, cười nói.

Tiểu Bạch tiền bối tuấn mỹ cười một tiếng, đáng yêu.

“Trong Gia Tinh Tự này quả nhiên có thứ tốt ẩn giấu sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Không, không ở trong chùa.

Ở bên ngoài chùa, có thứ tốt đang đến gần… Thứ đó thậm chí có thể ảnh hưởng đến thiên phú không gian của ta.

Cứ như không gian đều bị đóng băng vậy.” Tiểu Bạch tiền bối nheo mắt lại.

“Luồng khí lạnh kia?” Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến bên ngoài, luồng khí lạnh đóng băng cả vạn vật.

Luồng khí lạnh đó, ngay cả không gian cũng có thể đóng băng?

“Luồng khí lạnh, đúng… chắc là nó rồi.” Bạch tiền bối xác nhận.

Bạch tiền bối vốn có chút ngái ngủ, giờ đã hoàn toàn tỉnh táo.

Thấy vậy, Tống Thư Hàng trong lòng đột nhiên có một dự cảm không lành.

“Đi!

Chúng ta đi xem luồng khí lạnh đó, bên trong nhất định có bảo vật.” Bạch tiền bối nói.

Vậy là, bây giờ chúng ta phải đi đối đầu với tai họa thiên nhiên này sao?

Đang suy nghĩ, tiểu Bạch tiền bối nắm lấy tay Tống Thư Hàng, thiên phú không gian được thi triển.

Chương 1644

【Đợi đã Bạch tiền bối, đối mặt với luồng khí lạnh đó, tôi có thể chọn giống như Thánh Viên, trốn đằng sau cổ vũ hô 666 cho ngài không?】 Đáng tiếc, lời của Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói ra, Bạch tiền bối đã kích hoạt sức mạnh không gian.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng hai người biến mất khỏi 'Gia Tinh Tự'. *Rắc rắc ~~* Lần dịch chuyển không gian này, có sự khác biệt rõ rệt so với trước đây.

Tống Thư Hàng cảm giác không gian xung quanh như bị đóng băng.

Bạch tiền bối khi thực hiện dịch chuyển không gian, đều cần phải phá vỡ tầng băng mới có thể xuyên qua không gian.

Trong khoảnh khắc Tống Thư Hàng và tiểu Bạch tiền bối rời đi, luồng khí lạnh che trời phủ đất ập tới, lấp đầy lại hố sâu nơi Gia Tinh Tự tọa lạc, khôi phục lại thành tầng băng vạn năm không tan.

Cây đèn xanh trong Gia Tinh Tự, mờ đi, biến mất, chờ đợi một đợt người hữu duyên tiếp theo đến thăm. … *Vù ~~* Tống Thư Hàng và tiểu Bạch tiền bối xuất hiện trong hư không.

Cách đó không xa, làn sương do luồng khí lạnh hóa thành, như sóng thần ập đến, càn quét cả thế giới.

"Quả nhiên, trong luồng khí lạnh có thứ gì đó." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Tôi chẳng thấy gì cả, tôi chỉ thấy làn sương lạnh như sóng thần." Ngoài ra, lạnh quá.

Cái lạnh mà luồng khí lạnh này mang theo, vô cùng kinh khủng.

Với thể chất của Tống Thư Hàng, cũng cảm thấy cái lạnh thấu xương.

Cái lạnh này không chỉ tác động lên thể xác, mà còn trực tiếp kích thích tinh thần.

Cứ như muốn đóng băng sinh vật từ thể xác đến linh hồn.

Đây không còn đơn giản là ‘hàn khí’ nữa, trong luồng khí lạnh phảng phất như ẩn chứa một loại ý chí lực.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, đao ý từ trên người hắn hiện ra, bao phủ cơ thể hắn.

Sau đó, đao ý khôi giáp bao bọc hắn từng lớp.

Sau khi có đao ý khôi giáp bảo vệ, cái lạnh thấu xương quả nhiên bị ngăn cách.

“Mát lạnh ghê, Thư Hàng, ngươi đợi ở đây, ta đi thăm dò luồng khí lạnh này.” Tiểu Bạch tiền bối nói.

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Có cần tôi ở phía sau cổ vũ hô 666 cho ngài không?” “Ngươi đâu phải khỉ.” Tiểu Bạch tiền bối cười nói.

Nói xong, Bạch tiền bối đưa tay ra, Lưu Tinh Tán xuất hiện trong tay ngài.

Kiếm quang lóe lên, Bạch tiền bối đối mặt lao vào luồng khí lạnh như sóng thần.

Kiếm ý, kiếm khí bùng nổ, nơi Bạch tiền bối đi qua, luồng khí lạnh bị chém đôi một cách thô bạo.

Luồng khí lạnh như sóng thần bị chém thành hai nửa.

Đây chính là uy năng của Bát phẩm Huyền Thánh.

Một kiếm chém xuống, dù là tai họa thiên nhiên, cũng có thể chém đứt.

“Hử?

Quả nhiên có thứ gì đó… đang tấn công ta.” Bạch tiền bối nói.

Ngài liền chém ra một kiếm.

Trên Lưu Tinh Kiếm, một đạo kiếm ý khai thiên lập địa vung ra, quét ngang một vùng khí lạnh rộng lớn. *Ú ~* Sinh vật lén tấn công Bạch tiền bối bị kiếm ý quét trúng, kêu lên một tiếng thảm thiết, sau đó quay người bỏ chạy, độn vào sâu trong sương mù.

“Thú vị, muốn chạy?

Ngươi chạy được sao!” Giọng nói mềm mại của tiểu Bạch tiền bối truyền đến: “Thư Hàng, ngươi tự cẩn thận một chút.

Trong luồng khí lạnh này có thứ gì đó, tính công kích rất mạnh.” Nói xong, kiếm quang lại nổi lên, tiểu Bạch tiền bối tung hoành trong sương mù, nơi đi qua, sương lạnh bị đánh tan hoàn toàn, tiêu tán.

“Bạch tiền bối đang đuổi theo thứ gì vậy?” Tống Thư Hàng nói.

Hắn hoàn toàn không nhìn thấy trong sương lạnh rốt cuộc ẩn giấu thứ gì, dù dùng thần thức cũng không cảm ứng được bất cứ thứ gì.

Chẳng lẽ là thứ giống như ‘vô hình kiếm cổ’, tu vi chưa đến một cảnh giới nhất định thì không thể nhìn thấy?

Nếu thật sự là vậy, mình thật sự không giúp được gì.

“Quả nhiên, mình vẫn nên ngoan ngoãn ở phía sau cổ vũ thôi.” Tống Thư Hàng nói. *Keng!* Ngay lúc này, vị trí eo của Tống Thư Hàng tóe lên một chuỗi tia lửa.

Nếu không có ‘đao ý khôi giáp’ bảo vệ, eo hắn đã bị đâm thủng rồi.

Tống Thư Hàng: “…” Hắn đột nhiên quay đầu lại, đồng thời vung tay, Vô Hình Đao Cổ nhanh chóng hiện ra trong tay, chém một đao về phía sau. *Soạt!* Một đao này chém vào không khí, không chém trúng vật thể nào.

Hơn nữa, phía sau hắn cũng không có bất cứ thứ gì.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng, thân hình khổng lồ hóa, bảo vệ Tống Thư Hàng bên trong. *Keng!* Lại một cú nữa, mục tiêu vẫn là eo của Tống Thư Hàng.

Nhưng đã bị đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân chặn lại.

“Công đức… mặt trời!” Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay chắp lại, miệng phát ra tiếng ngâm khe khẽ.

Công đức chi quang hóa thành mặt trời chói lòa, lấy Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân làm trung tâm, nổ tung ra ngoài.

Không nhìn thấy, vậy thì tấn công diện rộng. *Ầm ~~* Công đức mặt trời lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Bất cứ thứ gì trong phạm vi bao phủ của công đức mặt trời, đều sẽ bị tổn thương nghiền ép.

Tuy nhiên, công đức mặt trời cũng không tấn công trúng bất cứ thứ gì.

“Rốt cuộc là thứ gì, hoàn toàn không nhìn thấy.” Tống Thư Hàng nghiến răng.

Hơn nữa thứ này, quá nhanh nhạy.

Sức công kích tuy không quá mạnh, nhưng một đòn không trúng liền nhanh chóng độn đi xa, thuộc loại hình thích khách.

“Quá bị động, không nhìn thấy, không cảm ứng được.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Lúc này, sau lưng Tống Thư Hàng lại có một bóng người chui ra.

Là Tạo Hóa Tiên Tử.

“Ô oa oa la ~~ mắt ~~ của ~~ ngươi ~~” Tạo Hóa Tiên Tử cất tiếng hát.

Trong lúc nói, hai tay nàng dâng lên một con mắt.

Con mắt của Nho gia Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng nhìn thấy con mắt này, liền cảm thấy bụng dưới đau âm ỉ, hai chân tê dại.

Nhưng, đây có lẽ là một lựa chọn rất tốt.

“Đến đây.” Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay ra, nhẹ nhàng ấn lên hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Khi nàng thu tay lại, mắt phải của Tống Thư Hàng đã bị lấy ra.

Sau đó, bàn tay nhỏ của Tạo Hóa Tiên Tử che lên hốc mắt phải của Tống Thư Hàng.

Con mắt của Nho gia Thánh Nhân, được lắp vào hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Tu sĩ không biết móc mắt, không phải là một học giả giỏi.

Muốn trở thành đại lão, móc mắt là kỹ năng bắt buộc phải nắm vững.

Mắt phải truyền đến một cảm giác nóng rực.

Đồng thời, trên kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng, long văn lấy ‘con mắt của Nho gia Thánh Nhân’ làm nguyên hình, đã sinh ra cộng hưởng với con mắt của Thánh Nhân.

Cơ thể Tống Thư Hàng hoàn toàn không bài xích con mắt của Nho gia Thánh Nhân.

“Để ta xem, rốt cuộc là thứ gì, hết lần này đến lần khác chọc vào eo ta.

Người hiền lành cũng có lửa giận!” Tống Thư Hàng ánh mắt quét về phía trước.

Lần này, hắn đã nhìn thấy.

Con mắt của Nho gia Thánh Nhân, con mắt của Trường Sinh Giả cấp trấn áp một thế, chính là ngầu như vậy.

Chỉ thấy cách hắn năm trăm mét, có một sinh vật trong suốt hình bọ chét, như được đúc từ băng lạnh.

Khác với bọ chét, cổ nó rất dài, còn có thêm một đôi chi trước.

Nó nhảy trong hư không, mỗi lần nhảy, đều như đang thực hiện dịch chuyển không gian thần tốc.

Sau khi nhảy một lúc, con bọ chét này lại lặn vào trong sương mù lạnh.

Ngay sau đó, đột nhiên nó lại từ phía sau nhảy tới.

Trên chi trước của nó, bật ra những móng vuốt sắc như dao.

Và mục tiêu của nó, vẫn là eo của Tống Thư Hàng. *Vù!* Con bọ chét đột ngột xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng, móng vuốt hung hăng đâm tới.

Nhìn thấy móng vuốt của nó, lại sắp đâm trúng Tống Thư Hàng… *Phập!* Một bàn tay lớn như đúc từ sắt đen, nắm chặt lấy cổ của sinh vật bọ chét.

“Nhảy đi, ngươi nhảy nữa đi!” Tống Thư Hàng nhếch mép, để lộ hàm răng trắng bóng của mình.

Sinh vật hình bọ chét điên cuồng giãy giụa.

Đôi chi trước sắc bén của nó không ngừng chém vào cánh tay Tống Thư Hàng. *Keng keng keng keng ~* Tia lửa bắn ra tứ phía.

Móng vuốt sắc như dao đó, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự 《Cương Thủ》 của Tống Thư Hàng, ngay cả một sợi lông của Tống Thư Hàng cũng không thể làm tổn thương.

“Tốc độ rất nhanh, nhờ vào sương lạnh, thậm chí có thể đạt đến tốc độ di chuyển khoảng Lục phẩm.

Chương 1645

Nhưng sức công kích và độ cứng, đều quá yếu.” Tống Thư Hàng trong nháy mắt đã ước tính được thực lực của sinh vật bọ chét này.

“Chít chít chít chít ~~” Sinh vật bọ chét phát ra một tiếng kêu kỳ quái.

Nó không còn tấn công cánh tay Tống Thư Hàng, đôi dao sắc bén đột nhiên chém về phía cổ của chính nó.

Ánh đao lóe qua, nó đã tự chặt đầu mình.

Sau đó, sinh vật hình bọ chét dùng sức nhảy về phía xa.

Tráng sĩ chặt tay.

Tên này còn dứt khoát hơn, trực tiếp chặt đầu.

Xem ra, đầu đối với nó cũng không phải là cơ quan quan trọng gì, chặt đi một cái có lẽ quay đầu lại có thể mọc ra một cái khác.

Tống Thư Hàng cánh tay như sắt đen nhẹ nhàng bóp một cái, liền bóp nát đầu của sinh vật bọ chét.

Ngay sau đó, hắn khởi động thần khí trên tay trái 【Tổ Vu Chúc Phúc】.

Pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm, một trong bộ chiến giáp Tổ Vu, Linh Hoàng ngũ phẩm có thể sử dụng.

Tăng cường sự thân thiện của người sử dụng với ‘không gian’.

Kích hoạt pháp khí, có thể thực hiện dịch chuyển không gian khoảng cách ngắn trong vòng 500 mét.

Bây giờ, dưới ảnh hưởng của luồng khí lạnh, khoảng cách dịch chuyển không gian này có lẽ sẽ bị rút ngắn lại một chút.

Nhưng cũng đủ dùng rồi.

Sinh vật bọ chét bị chặt đầu, nhanh chóng nhảy vào trong ‘sương lạnh’.

Chỉ cần trở về trong luồng khí lạnh, nó sẽ an toàn. *Bịch ~~* Trong lúc nhảy nhanh, nó đâm vào một bức tường cứng rắn.

“Nhảy đi, ngươi nhảy cho ta xem.” Một bàn tay lớn tóm lấy thân thể nó. *Bép ~* một tiếng.

Lần này, cả cơ thể nó đều bị bóp nát.

Cùng với sự hủy diệt của sinh vật bọ chét, bên trong cơ thể nó có một viên tinh hạch cỡ đầu ngón tay rơi ra.

Tống Thư Hàng thuận tay tóm lấy viên hạch tâm này.

Dù có ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ phòng ngự, hắn vẫn cảm nhận được cái lạnh thấu xương ẩn chứa trong viên hạch tâm này.

Đây có phải là bảo vật mà Bạch tiền bối nói không?

Tống Thư Hàng đưa tay thu viên hạch tâm nhỏ này vào ‘không gian vòng tay’.

“Sau đó… để ta xem Bạch tiền bối đang đuổi theo thứ gì.” Tống Thư Hàng sử dụng con mắt của Nho gia Thánh Nhân, nhìn về phía nơi kiếm khí tung hoành trong luồng khí lạnh.

Tốc độ di chuyển kiếm khí của Bạch tiền bối nhanh đến cực hạn, giống như một tia sáng.

Tống Thư Hàng rất khó khăn mới bắt được bóng dáng của ngài.

Mà kẻ đang chạy trốn phía trước Bạch tiền bối, là một con cốt long… Giống như sinh vật bọ chét, con cốt long này cũng do băng lạnh trong suốt ngưng tụ thành, phảng phất như một sinh vật nguyên tố băng lạnh.

Lúc này con cốt long băng lạnh này đã đầy vết thương.

Nhưng Bạch tiền bối dường như không có ý định chém giết nó.

“Lại muốn bắt sống nó sao?” Tống Thư Hàng trong lòng đoán ra ý nghĩ của Bạch tiền bối.

“Ngoài sinh vật bọ chét và cốt long băng… trong luồng khí lạnh này còn có thứ gì khác không?” Tống Thư Hàng vận dụng con mắt của Nho gia Thánh Nhân, quét nhìn sương mù.

Rất nhanh, hắn đã nhìn thấy một thứ to lớn, đang nhảy về phía hắn.

Đó là một con bọ chét khổng lồ cao hai mươi mét, toàn thân bốc cháy ngọn lửa phẫn nộ.

Tống Thư Hàng: “…” Đến đây!

Nếu không sợ con mắt của Thánh Nhân, thì đối mặt với ta đi!

Đừng có hèn.

“Cảm nhận tình mẫu tử đi, ánh nhìn mang thai của bọ chó!” Tống Thư Hàng quả quyết kích hoạt hiệu quả của mắt Thánh Nhân.

Lần đầu tiên biết đến pháp thuật ‘Ánh Nhìn Mang Thai’ của Nho gia Thánh Nhân, Tống Thư Hàng khi sử dụng nó, trong lòng rất kháng cự.

Loại pháp thuật khiến người khác mang thai này, quá tà ác.

Sau đó trong quá trình ‘Huyền Ma Giảng Pháp’, vì thao tác sai lầm, không cẩn thận khiến tu sĩ chư thiên vạn giới đều mang thai một lần, Tống Thư Hàng trong lòng đã trở nên chai sạn.

Sau này nữa, Tống Thư Hàng đối với việc sử dụng ‘Ánh Nhìn Mang Thai’ đã hoàn toàn không còn gánh nặng tâm lý.

Ánh Nhìn Mang Thai?

Chẳng qua chỉ là một pháp thuật làm suy yếu chiến lực của kẻ địch mà thôi.

Quá trình không quan trọng, kết quả mới là quan trọng nhất.

Mèo đen mèo trắng, bắt được chuột mới là mèo tốt!

Chỉ cần có thể tiêu diệt kẻ địch, kỹ năng nào cũng không thành vấn đề.

Con bọ chét khổng lồ tốc độ cực nhanh, nhưng thân thể nó to lớn.

Thân thể to lớn trở thành mục tiêu bắn rất tốt. 'Ánh Sáng Mang Thai' của con mắt Nho gia Thánh Nhân *bép* một tiếng, trúng vào con bọ chét khổng lồ.

Con bọ chét khổng lồ vốn đang nhảy loạn xạ liền dừng lại.

Dù sao… trên thế giới này không phải ai cũng có thể giống như Tam Lãng tiền bối, sau khi trúng 'Ánh Nhìn Mang Thai', vẫn có thể nhảy loạn xạ.

Ít nhất con bọ chét khổng lồ trước mắt này thì không thể.

Con bọ chét khổng lồ lật ngửa trên đất, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tuy nhiên, bụng của nó không hề phồng lên.

Ánh Nhìn Mang Thai mất hiệu lực?

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy 'Ánh Nhìn Mang Thai' của mắt Thánh Nhân không có tác dụng.

Phải biết, ngay cả tinh quái đá, trúng Ánh Nhìn Mang Thai cũng không thể tránh khỏi lời nguyền mang thai.

Nhưng bây giờ, Tống Thư Hàng không thể suy nghĩ nhiều như vậy.

Ánh Nhìn Mang Thai vẫn khiến con bọ chét khổng lồ đau đớn ngã xuống đất.

Nhân lúc này, lấy mạng nó.

Tống Thư Hàng đưa tay từ thế giới hạch tâm lấy ra 'Xích Tiêu Kiếm'.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, xin hãy trợ giúp tôi một tay." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Các ngươi không phải đã quay về rồi sao?

Sao còn ở đây?" "Xảy ra chút bất ngờ, không có thời gian giải thích.

Trước hết xử lý con bọ chét trước mắt rồi nói." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Bọ chét?

Đâu?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhìn thấy con bọ chét khổng lồ đang ngã trên đất đau đớn kêu thảm?

"Ngay phía trước, tiền bối không nhìn thấy cũng không sao, để tôi vung đao." Tống Thư Hàng nói.

Hắn lật cổ tay, Phần Thiên Hỏa Diễm bùng cháy lên.

"Phần Thiên Hỏa Diễm… Hử?" Tống Thư Hàng dừng Xích Tiêu Kiếm trong tay lại.

Phía dưới, con bọ chét khổng lồ sau khi giãy giụa một lúc, đột nhiên 'bùm ~' một tiếng, nổ tung.

Chết rồi?

Lúc nó chết, trong cơ thể nó có một viên băng tinh lớn bằng cái bàn rơi ra.

Tống Thư Hàng lập tức sử dụng thủ đoạn dịch chuyển không gian của 'Tổ Vu Chúc Phúc', di chuyển đến bên dưới viên băng tinh khổng lồ, đỡ lấy nó.

"Đây là thứ gì?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng: "Là bảo bối Bạch tiền bối phát hiện, tóm lại… có thể khơi dậy hứng thú của Bạch tiền bối, nhất định là thứ tốt." Hắn nâng khối băng tinh khổng lồ này lên, 'con mắt của Nho gia Thánh Nhân' tiếp tục quét nhìn triều lạnh, muốn xem còn có quái vật băng lạnh nào khác không.

Nếu có, hắn muốn thử lại xem 'Ánh Nhìn Mang Thai' có thể làm nổ tung những con quái vật này không. *Xì ~* Dưới lòng đất, đột nhiên có một con quái vật băng lạnh hình rắn khổng lồ lao ra, cắn một phát về phía Tống Thư Hàng.

Giống như những con bọ chét trước đó, tu sĩ bình thường hoàn toàn không thể cảm ứng được chúng, không thể nhìn thấy chúng.

Khi chúng ra tay, không có một chút động tĩnh nào.

Tống Thư Hàng nhanh chóng thu lại băng tinh của bọ chét khổng lồ, hắn vung tay, sử dụng pháp môn 'Tha Đao Thuật'.

Xích Tiêu Kiếm kéo hắn, vèo một cái, độn về phía xa, tránh được cú tấn công lén của con rắn khổng lồ này. 【Không ngờ dùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng có thể dùng được Tha Đao Thuật!】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng ý nghĩ này, tự mình nghĩ trong đầu là được rồi, hắn không thể nói ra, lỡ như Xích Tiêu Kiếm tiền bối xù lông nổi giận thì sao?

Con rắn khổng lồ một đòn không trúng, lại nhanh chóng rụt về sâu trong sương lạnh.

“Hê, đã ra rồi thì đừng về nữa.” Tống Thư Hàng lại một lần nữa kích hoạt chức năng ‘Ánh Nhìn Mang Thai’ của mắt phải.

Trong mắt phải của Thánh Nhân, hiện lên ánh sáng kỳ dị.

Ánh sáng bắn ra, rơi xuống thân con rắn khổng lồ trong sương lạnh.

“Xì xì xì ~” Con rắn khổng lồ kêu thảm một tiếng, thân hình lật lại, giống như con bọ chét khổng lồ trước đó, không ngừng vặn vẹo co giật.

Tương tự, nó không có hiệu quả ‘mang thai’.

Tống Thư Hàng nắm chặt Xích Tiêu Kiếm, nhìn chằm chằm vào con rắn khổng lồ.

Chương 1646

“Xì ~~” Miệng con rắn khổng lồ phát ra tiếng kêu kỳ quái, sau đó cơ thể nó nổ tung.

Một khối băng tinh còn lớn hơn cả băng tinh của con bọ chét khổng lồ rơi ra.

Tống Thư Hàng thân hình di chuyển, đỡ lấy viên băng tinh này.

“Con mắt của Nho gia Thánh Nhân, dường như có thể khắc chế những con quái vật trong luồng khí lạnh này.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Ta chẳng thấy gì cả, đây rốt cuộc là quái vật gì, có thể tránh được cảm tri của ta?” Xích Tiêu Kiếm uất ức nói.

Nó là thần binh của Trường Sinh Giả đấy!

Ngay cả nó cũng không cảm ứng được những con quái vật này, những thứ này rốt cuộc là gì?

Nó chỉ có thể nhìn thấy Tống Thư Hàng bắn một phát ‘Ánh Sáng Mang Thai’ vào trong sương lạnh, sau đó liền có một viên băng tinh rơi ra.

Cứ cảm thấy quá trình này vô cùng kỳ dị.

“Tôi cảm giác như đang hack game cày phó bản.” Tống Thư Hàng nói.

Có con mắt của Thánh Nhân, sinh vật nguyên tố băng lạnh ở nơi này, đến bao nhiêu hắn diệt bấy nhiêu.

Cầm băng tinh do con rắn khổng lồ rơi ra, Tống Thư Hàng ngẩng mắt nhìn xung quanh, muốn tìm kiếm thêm nhiều quái vật băng lạnh

hơn.

Nhưng… có lẽ là sợ hãi trước chiến tích liên tiếp diệt ba con quái vật băng lạnh của Tống Thư Hàng, những con quái vật khác trong triều lạnh, căn bản không dám đến gần Tống Thư Hàng nữa, tất cả đều chạy xa.

“Chậc, nhát gan cả rồi.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Thư Hàng, đi!” Lúc này, giọng nói nhỏ nhẹ của Bạch tiền bối truyền đến.

Chỉ thấy Bạch tiền bối một tay tóm con cốt long băng, chân đạp Lưu Tinh Kiếm bay về phía Tống Thư Hàng.

Con cốt long vẫn đang không ngừng giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi tay Bạch tiền bối.

Sau khi Bạch tiền bối lao đến bên cạnh Tống Thư Hàng, tay kia tóm lấy cổ tay Tống Thư Hàng: “Mau chạy, không chạy nữa là không kịp.” “??” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

Tiểu Bạch tiền bối đã thi triển không gian pháp thuật, cưỡng ép đột phá không gian bị đóng băng, độn khỏi luồng khí lạnh.

Trong khoảnh khắc trước khi dịch chuyển không gian, ‘con mắt của Thánh Nhân’ của Tống Thư Hàng nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Dưới đáy triều lạnh, có một sinh vật to lớn như đại dương, đang bạo động.

Những con bọ chét băng, rắn khổng lồ trước đó và con cốt long trong tay Bạch tiền bối, đều chỉ là những tồn tại nhỏ bé sống trong sinh vật đại dương này.

Sinh vật to lớn như đại dương, mỗi một động tác, đều có thể khiến không gian xung quanh vỡ nát, đóng băng.

Đây ít nhất cũng là tồn tại cấp Kiếp Tiên cửu phẩm trở lên?

Chỉ là, dường như đã mất đi lý trí.

Nó không truy đuổi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, chỉ đang bạo động một cách vô nghĩa. … Dịch chuyển không gian kết thúc.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối một hơi trở về hiện thế, vị trí Trái Đất.

“Về rồi.” Bạch tiền bối tóm con cốt long băng, dùng sức lắc một cái.

Con cốt long băng im lặng lại, không động đậy.

“Bạch tiền bối bắt nó có tác dụng gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta muốn chế tạo một pháp khí chiến xa.” Tiểu Bạch tiền bối nói: “Nó rất thích hợp để kéo chiến xa.

Ngoài ra… cách tồn tại của chúng đã khơi dậy hứng thú của ta.

Trong luồng khí lạnh, khả năng đóng băng không gian đó rất thú vị.

Những sinh vật băng lạnh này cũng kế thừa sức mạnh đó.” “Tôi còn tưởng Bạch tiền bối muốn băng tinh trong cơ thể chúng.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy khối băng tinh trong tay mình lấy từ cơ thể con rắn khổng lồ.

“Vật sống vĩnh viễn đáng nghiên cứu hơn vật chết.” Tiểu Bạch tiền bối nghiêm túc nói: “Nhưng băng tinh cũng có thể nghiên cứu một chút, xem nó có thể kế thừa bao nhiêu công năng của ‘triều lạnh’.

Nếu nó cũng giống như ‘triều lạnh’, phát huy ra, ngay cả không gian cũng có thể đóng băng, thì tác dụng sẽ nhiều lắm.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Tôi có ba viên băng tinh, Bạch tiền bối ngài có cần không?” “Đến lúc đó để lại cho ta một viên thử xem.” Bạch tiền bối cười nói.

Tống Thư Hàng trước tiên thu lại băng tinh.

Bạch tiền bối lại một lần nữa nắm lấy tay hắn: “Một lần nữa, chúng ta sẽ đến bí cảnh của Thực Tiên Yến.” Lại một lần dịch chuyển không gian. ********** Khi tầm mắt Tống Thư Hàng sáng trở lại, đã trở về hiện thế.

Trái Đất, bên ngoài bí cảnh của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông.

Bí cảnh của Trường Sinh Kiếm Tông, vì các đại lão hoạt động, đã sụp đổ thành từng mảnh vụn.

Lúc này, mấy vị trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, đang khóc như mưa bên ngoài bí cảnh.

Bí cảnh quý giá bị vỡ nát.

May mắn là, ‘khung không gian’ của bí cảnh vẫn còn, vẫn còn hy vọng sửa chữa.

Nhưng cái giá để sửa chữa, nặng nề đến mức khiến thành viên của Trường Sinh Kiếm Tông khó thở.

Và quan trọng hơn là, khách mời của Thực Tiên Yến trong bí cảnh, tất cả đều biến mất.

Không ai biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong hội trường Thực Tiên Yến lúc đó.

Thành viên của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông và các nhà báo đang canh giữ bên ngoài bí cảnh, chỉ cảm nhận được khí tức vô cùng kinh khủng truyền ra từ trong ‘bí cảnh’, sau đó là tiếng nổ kinh hoàng.

Khi hoàn hồn, bí cảnh đã xong đời, khách mời của Thực Tiên Yến cũng biến mất sạch.

Các trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông lo đến bạc đầu, họ phải ăn nói thế nào với thiên hạ đây? … Lúc này, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối xuất hiện từ hư không.

“Bá Tống Huyền Thánh!

Bạch Thánh Quân!” Các nhà báo xung quanh, thành viên của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, ngay lập tức nhận ra thân phận của hai người.

Bạch tiền bối tuy đã biến thành hình dạng hai tuổi, nhưng khi ngài trở về hiện thế, hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết’ khi hiển thánh trước người đời lại được khôi phục.

Tống Thư Hàng cũng vậy, sau khi tái sinh, da của hắn đã trắng lại, nhưng mọi người vẫn có thể nhận ra hắn ngay.

“Bá Tống tiền bối, Bạch tiền bối.” Một vị trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông phi đến.

Hai vị này là khách mời tham gia Thực Tiên Yến, họ chắc chắn biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong Thực Tiên Yến.

Tống Thư Hàng nhìn bí cảnh này, thầm thở dài, có chút áy náy.

Bí cảnh của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông bị phá hủy, không thoát khỏi liên quan đến hắn.

Tinh cầu mọc mắt ngay khi được thả ra, đã tìm đến cửa.

Đồng thời, phụ thân của Bàn Cầu, Vân Tước Tử, khi được thả ra từ ‘tiểu hắc ốc của Thiên Đạo’, cũng vừa hay xuất hiện trong bí cảnh.

Cuối cùng còn có vỏ ngoài của Bạch tiền bối two, cũng bị ném ở gần Tống Thư Hàng.

Tóm lại… tất cả các đại lão được thả ra từ tiểu hắc ốc của Thiên

Đạo, đều bị ném đến cùng một tọa độ, bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lòng nghẹn lại.

Trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, vui vẻ nhảy đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Trong bí cảnh, khách mời của 'Thực Tiên Yến' và Biệt Tuyết Tiên Cơ đều biến mất.

Các trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông như kiến bò trên chảo nóng, lòng như lửa đốt.

Bây giờ, lại đột nhiên phát hiện có hai vị Thánh Quân vẫn bình an vô sự, lòng của vị trưởng lão nhảy nhót, nhìn thấy hy vọng.

Thấy ông ta nhảy nhanh như vậy, 'con mắt của Thánh Nhân' trong hốc mắt phải của Tống Thư Hàng có chút rục rịch.

Vì trước đó, hai con bọ chét trong triều lạnh cũng nhảy nhanh như vậy… "Bạch Thánh, Bá Tống Huyền Thánh, hai vị có biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong bí cảnh không?

Các đạo hữu trong bí cảnh, đã đi đâu cả rồi?" Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Tông nhanh chóng hỏi.

Họ lo lắng nhất chính là khách mời trong bí cảnh, bị cuốn vào không gian hỗn loạn của bí cảnh bị vỡ, bị nghiền thành từng mảnh.

Hy vọng Bạch Thánh may mắn, có thể mang đến cho họ một tin tốt.

"Chuyện xảy ra trong bí cảnh, giải thích rất phiền phức." Tiểu Bạch tiền bối nói: "Ta đi đón Biệt Tuyết Tiên Cơ trước, đưa nàng về.

Chuyện khác, các ngươi cứ hỏi Bá Tống tiểu hữu là được." Nói xong, tiểu Bạch tiền bối vỗ vai Tống Thư Hàng: "Ta đi rồi về ngay." Tống Thư Hàng trong lòng liền nổi lên bóng ma: "Bạch tiền bối, ngài đi lần này, sẽ không lại xảy ra chuyện gì chứ?” “Yên tâm, ta thấy ấn đường ngươi sáng sủa, tiếp theo chắc sẽ không có vận rủi xảy ra.

Ta đi đưa Biệt Tuyết về, Thực Tiên Yến không thể bỏ dở giữa chừng… Ta đã đợi Thực Tiên Yến lâu như vậy, nhất định phải để nó kết thúc một cách hoàn mỹ.” Tiểu Bạch tiền bối nói.

Nói xong, ngài thông qua thiên phú không gian, trực tiếp đến nơi của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Chỉ không biết khi Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn thấy Bạch tiền bối khoảng hai tuổi, sẽ có biểu cảm như thế nào?

Bạch tiền bối biến mất, còn tiện tay mang theo con cốt long băng kia.

Trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông và các nhà báo liền nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, hy vọng từ miệng hắn biết được quá trình sụp đổ của bí cảnh.

Tống Thư Hàng xoa xoa ấn đường.

Bạch tiền bối ‘hy vọng’ Thực Tiên Yến có thể tiếp tục tổ chức.

Nhưng, ‘bí cảnh’ của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông đã bị hủy thành thế này, Thực Tiên Yến còn có thể tiếp tục tổ chức không?

Dược liệu mà Biệt Tuyết Tiên Cơ thu thập có bị hủy trong không gian bí cảnh không?

“Bá Tống tiền bối, những thực khách khác trong bí cảnh, còn bình an không?” Trưởng lão của Trường Sinh Kiếm Khách, nhìn thấy Tống Thư Hàng xoa ấn đường vẻ rất khổ não, trong lòng liền cứng lại.

Toang rồi.

Họ trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng để chịu đựng tin dữ.

“À, các vị nói những thực khách khác sao?

Yên tâm đi… mọi người đều bình an vô sự.

Chỉ là hôn mê thôi, tôi và Bạch tiền bối đã đưa mọi người đến một nơi an toàn.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu đáp.

“Không sao?

Thật sự không sao?” Tâm hồn của các trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, trải qua một hành trình từ địa ngục lên thẳng tiên cảnh.

“Thật sự không sao, lát nữa tôi sẽ đưa mọi người trở lại.” Tống Thư Hàng đáp.

Chương 1647

Hơi đáng tiếc là, ảnh Huyền Thánh hắn chỉ chụp được phần của Đông Qua Thánh Quân.

Ảnh của mấy vị Huyền Thánh khác đều chưa kịp chụp.

Lúc nãy trước khi tiểu Bạch tiền bối đưa hắn về hiện thế, lẽ ra nên tìm một nơi để chụp đủ ảnh của tất cả Huyền Thánh.

Trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông nghe Tống Thư Hàng trả lời xong, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời, một vị trưởng lão trong số họ tò mò hỏi: “Vậy tại sao Bá Tống Huyền Thánh ngài vẫn vẻ mặt khổ não?” “À, không có gì.” Tống Thư Hàng xua tay nói.

Hắn chỉ đang nghĩ, Thực Tiên Yến rốt cuộc phải tổ chức tiếp như thế nào?

Hơn nữa, bí cảnh của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông bị hủy, hắn phải chịu phần lớn trách nhiệm.

Nếu có cách nào sửa chữa được bí cảnh này thì tốt rồi.

Hắn có thế giới hạch tâm, một tiểu thế giới thần kỳ, nếu mượn sức mạnh của thế giới hạch tâm, có thể ghép lại bí cảnh vỡ nát của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông không?

Dù sao đây cũng là lỗi của hắn, nếu có thể giúp Nam Phương Trường Sinh Kiếm Khách sửa chữa bí cảnh, Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ cố hết sức giúp đỡ. 【Lúc này, nếu có thể gặp được ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’ thì tốt rồi, dưới tấm chăn thần kỳ của ngài, biết đâu lại có bảo vật có thể dùng được.】 Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý nghĩ.

Ngay khi hắn vừa nghĩ vậy, ngay trước mặt hắn, một cánh cửa không gian mở ra.

Sau đó, một tấm chăn quen thuộc xuất hiện trước mắt hắn.

“Tiền bối Cái Gì Cũng Bán?!” Tống Thư Hàng mừng rỡ nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán còn có dịch vụ giao hàng tận nơi sao?

“Yo, đạo hữu xin chào.” Bóng người trong tấm chăn hoàn toàn xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Nhưng, lại không phải là ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’.

Vì giọng nói này là của một vị tiên tử.

Giống như đại lão Cái Gì Cũng Bán, vị tiên tử này cũng toàn thân bọc trong chăn, chỉ để lộ đầu.

Nàng có mái tóc màu hồng phấn, buộc thành hai bím đuôi ngựa.

Và… nếu không phải nhờ pháp khí, nàng có thể là cường giả cấp Kiếp Tiên.

“Tiên tử xin chào.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Đồng thời hắn chú ý thấy, tất cả mọi người ở đây, chỉ có hắn có thể nhìn thấy vị tiên tử này.

Những người khác đều coi như không thấy vị tiên tử này.

Là tác dụng của tấm chăn giống hệt của ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’ sao?

“Đúng rồi, ngươi quen sư phụ ta đúng không?

Ta vừa nghe ngươi gọi ngoại hiệu của sư phụ ta.

Ngoài ra… trên người ngươi có khí tức của sư phụ ta, ngươi gần đây đã tiếp xúc với ngài, và đã mua đồ từ ngài?” Tiên tử tóc hồng hai bím nở một nụ cười đáng yêu.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy ngươi có biết sư phụ ta bây giờ ở đâu không?

Mấy ngày nay ta không liên lạc được với ngài.

Ta vốn định đến chỗ ngài bổ sung hàng, có mấy khách hàng đang cần hàng gấp.” Tiên tử tóc hồng hai bím khổ não nói.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, nghĩ đến một khả năng.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán đang chơi trốn tìm với Bạch tiền bối two.

Có lẽ vì lý do này, đại lão Cái Gì Cũng Bán đã tìm một nơi để trốn, không liên lạc với bên ngoài?

“Tôi cũng không biết ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’ đã đi đâu.

Thực ra, tôi cũng đang muốn tìm ngài.” Tống Thư Hàng nói.

Tiên tử hai bím nghe vậy, nụ cười đáng yêu đột nhiên chuyển thành nụ cười dịu dàng thân thiện mang tính nghề nghiệp: “Đạo hữu, có phải ngươi có thứ gì muốn mua từ sư phụ ta không?

Ngươi muốn gì, cũng có thể mua từ chỗ ta.

Mua ở chỗ ta, còn có ưu đãi nữa đó.” Tống Thư Hàng: “Chỗ tiên tử cũng có thể mua được bất cứ thứ gì?” “Đại bộ phận đồ vật của chư thiên vạn giới, ta đều có hàng.

Hơn nữa nếu ta không có hàng, có thể đến chỗ sư phụ ta để bổ sung hàng!

Ngươi có thể gọi ta là ‘Tiên tử Hàng Gì Cũng Bù Được’, nếu ngươi muốn mua số lượng lớn, chỗ ta có thể giảm giá.” Tiên tử Hàng Gì Cũng Có cười hì hì.

Tống Thư Hàng gật đầu, đại khái hiểu rồi.

Chỗ đại lão Cái Gì Cũng Bán, chư thiên vạn giới bất kể thứ gì cũng có, và thường đi theo hướng hàng chất lượng cao.

Tiên tử Hàng Gì Cũng Có là đệ tử, đi theo hướng bán buôn, số lượng lớn có ưu đãi.

Tuy chỗ nàng thường có vài thứ hết hàng, nhưng không sao, nàng có kênh cung cấp mạnh nhất chư thiên vạn giới.

Có thể bổ sung hàng từ sư phụ của nàng.

“Vậy Tiên tử Hàng Gì Cũng Có, thực ra tôi muốn hỏi một chút, có thứ gì có thể sửa chữa một không gian bị vỡ không.” Tống Thư Hàng chỉ vào bí cảnh của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông đang sụp đổ trước mắt. 【Tiên tử Hàng Gì Cũng Có xuất hiện, có phải là vì Bạch tiền bối hy vọng ‘Thực Tiên Yến’ có thể tiếp tục tổ chức không?

Vậy biết đâu có thể mua được bảo vật có thể nhanh chóng sửa chữa bí cảnh từ tay Tiên tử Hàng Gì Cũng Có.】 Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên ý nghĩ như vậy.

Nhưng bây giờ, có một vấn đề.

Trong tay hắn không có nhiều linh thạch.

Có lẽ phải đợi Bạch tiền bối đưa Biệt Tuyết Tiên Cơ về, rồi mới thanh toán.

“Bảo vật sửa chữa không gian bị vỡ sao?

Chỗ ta vừa hay có hàng, khách nhân ngươi thật may mắn.” Tiên tử Hàng Gì Cũng Có ha ha cười lên.

Một lát sau, bàn tay nhỏ của Tiên tử Hàng Gì Cũng Có thò ra từ trong chăn, trong tay nàng cầm một viên băng tinh tỏa ra cái lạnh thấu xương.

“Băng tinh đặc biệt đến từ thế giới lạnh lẽo, tu sĩ dưới Ngũ phẩm vừa tiếp xúc với nó, ngay cả linh hồn cũng sẽ bị đóng băng.

Ngoài cái lạnh thấu xương, nó còn có một hiệu quả mạnh nhất là đóng băng không gian.” Tiên tử Hàng Gì Cũng Có giới thiệu: “Chỉ cần có nó, không gian bị vỡ đều có thể được đóng băng lại, tái tổ hợp.

Sau đó gia công một chút, một bí cảnh băng lạnh hoàn toàn mới sẽ được tạo ra.

Thứ này rất khó có được, nên giá cả cũng không rẻ.” Tống Thư Hàng: (⊙_⊙) Đợi đã!

Thứ mà Tiên tử Hàng Gì Cũng Có giới thiệu, sao lại quen mắt thế này?

Còn nguồn gốc của băng tinh này, càng khiến Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng quen thuộc.

“Ngươi có muốn không?

Nếu muốn, ta có thể cho ngươi giá ưu đãi.

Bí cảnh vỡ nát sau lưng ngươi phạm vi khá lớn, muốn sửa chữa nhanh, số lượng băng tinh cần sẽ khá nhiều.

Băng tinh cỡ nắm đấm, ít nhất cũng cần vài trăm viên.

Nếu ngươi một lần mua trên ba trăm viên, ta cho ngươi giảm giá 20%.” Tiên tử Hàng Gì Cũng Có nói.

Tống Thư Hàng im lặng.

“Về giá cả, mỗi viên băng tinh, đều tính theo linh thạch Thất phẩm nhé. 9 viên linh thạch Thất phẩm đổi một viên băng tinh, giá này, siêu hời.

Nhưng… chỗ ta bây giờ không có nhiều hàng như vậy, có lẽ cần đến chỗ sư phụ ta để bổ sung hàng.

Ngươi phải đợi một lúc.” Tiên tử Hàng Gì Cũng Có tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục giữ im lặng.

“Đạo hữu ngươi không chê đắt chứ?

Giá này thật sự rất rẻ, ta không thể hạ giá nữa.

Rẻ hơn nữa, ta sẽ lỗ vốn.” Tiên tử Hàng Gì Cũng Có nói.

Sau đó, nàng nhìn thấy Tống Thư Hàng từ trong trang bị không gian, lấy ra một viên băng tinh khổng lồ to bằng cái bàn.

Dưới ánh mặt trời khúc xạ, băng tinh tỏa ra ánh sáng bảy màu.

Cái lạnh thấu xương… phảng phất như ngay cả linh hồn cũng sắp bị đóng băng… Còn có cái lạnh đặc biệt có thể đóng băng cả không gian.

Ừm, không sai, chính là loại băng tinh đặc biệt trong tay nàng.

Tiên tử Hàng Gì Cũng Có: “…” Tống Thư Hàng: “…” Tiên tử Hàng Gì Cũng Có siết chặt tấm chăn trên người.

Đột nhiên cảm thấy lòng nghẹn lại.

Sư phụ quả nhiên nói rất đúng, trong thời đại tình người bạc bẽo như tờ giấy này, cũng chỉ có tấm chăn trên người, mới có thể mang lại cho nàng một chút ấm áp.

Tiên tử Hàng Gì Cũng Có môi khẽ mở: “Băng tinh này của ngươi…” Tống Thư Hàng: “Vừa mới lấy được, trong một triều lạnh, farm quái rơi ra.” Cường Lộng?

Farm quái ra đồ?

Tinh thể băng đặc biệt của thế giới băng giá bao giờ mới ‘farm’ ra được?

Thật muốn bùng nổ, thật muốn nổi điên!

Tiên tử Cái Gì Cũng Có trong lòng thật mệt mỏi, nhưng cô vẫn phải giữ nụ cười.

Mỉm cười là thái độ nghề nghiệp.

Nhưng mà, vụ làm ăn này không thể tiếp tục được nữa rồi.

Quá đau lòng.

Đúng rồi, gã này tên gì nhỉ?

Nhìn ra rồi, có hiệu quả 'Thiên hạ không ai không biết vua', là Huyền Thánh mới tấn chức.

Thánh hiệu là Bá Tống.

Chương 1648

Thánh hiệu này có chút quen mắt.

Nhớ ra rồi, là Bá Tống Huyền Thánh, đệ nhất Thánh ngàn năm?

Hình như nghe nói sau này hắn còn đến ‘Cửu U thế giới’ độ một lần ma kiếp, lại giảng pháp thêm lần nữa.

Lần giảng pháp thứ hai của gã này, cô còn chưa kịp xem.

Cho vào danh sách đen thôi, sau này không làm ăn với hắn nữa.

Trong lòng tiên tử Cái Gì Cũng Có liên tiếp hiện lên mấy ý nghĩ.

“Tiên tử Cái Gì Cũng Có, à này, tôi có thể hỏi một chút… cái tinh thể băng này dùng thế nào không?

Ném vào bí cảnh là được à?” Tống Thư Hàng mặt dày hỏi.

Không mua hàng của người ta, lại còn muốn xin sách hướng dẫn sử dụng, thật xấu hổ.

Nếu lúc này có Bạch tiền bối ở đây thì tốt rồi, có linh thạch, chuyện gì cũng dễ nói.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có: “…” Sau một hồi đắn đo rất lâu, tiên tử Cái Gì Cũng Có thở dài một hơi.

Đệ nhất Thánh ngàn năm Bá Tống.

Nể cái danh hiệu này, cho hắn chút mặt mũi vậy.

Phàm là kẻ mang danh ‘đệ nhất ngàn năm’, đều là người có đại khí vận bao bọc.

Khí vận của gã này phi phàm, tương lai không chừng sẽ là một khách hàng tốt, cứ coi như tạo quan hệ trước vậy.

“Coi như là miễn phí bán cho ngươi một thông tin, nể mặt danh hiệu đệ nhất Thánh ngàn năm của ngươi.” Tiên tử Cái Gì Cũng Có nói: “Ta đã tính toán rồi, để khôi phục bí cảnh này, không cần dùng đến tinh thể băng lớn như vậy.

Ngươi cắt lấy khoảng ba phần năm là đủ.

Cách dùng cũng rất đơn giản, dốc toàn lực truyền linh lực vào tinh thể băng, nhớ kỹ, phải là linh lực thuần khiết, hoặc là năng lượng hệ băng và hệ thủy.

Đợi nó bão hòa, nó sẽ phóng ra sương lạnh.

Khi sương mù khởi động, hãy đưa nó vào trong thế giới bí cảnh.

Đến lúc đó, tinh thể băng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để đông cứng không gian vỡ nát lại.

Sau đó, làm thế nào để tu sửa bí cảnh, là chuyện của các ngươi.” “Tiên tử, cảm ơn!” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

“Không cần khách khí, sau này nhớ chiếu cố việc làm ăn của ta là được.” Tiên tử Cái Gì Cũng Có nói.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi hỏi: “Tiên tử Cái Gì Cũng Có, chỗ cô có bán pháp khí phục sinh không?” “Ngươi nói loại pháp khí phục sinh không ràng buộc đó à?

Loại đó cấp bậc khá thấp, chỉ thích hợp cho tu sĩ dưới Lục phẩm sử dụng.

Như ngươi là Bát phẩm Huyền Thánh, cần đạo cụ phục sinh dạng đặt làm riêng mới có hiệu quả.” Tiên tử Cái Gì Cũng Có nói.

“Đủ dùng rồi, dưới Lục phẩm có thể dùng là đủ.” Tống Thư Hàng nói: “Tiên tử có hàng không?” “Không phải ngươi tự dùng à?

Nói đến hàng thì, ta nhớ mình vẫn còn vài loại.” Tiên tử Cái Gì

Cũng Có bắt đầu lật tìm đồ của mình.

Một lát sau, cô lên tiếng: “Có, đồng tiền vàng phục sinh, dùng được cho tu sĩ dưới Lục phẩm, vô hiệu với tu sĩ trên Lục phẩm.

Nó là một loại pháp khí phục sinh đặc thù, một khi người sở hữu tử vong, đồng tiền vàng phục sinh sẽ được kích hoạt.

Sau khi kích hoạt, đồng tiền vàng sẽ được tung một lần, nếu là mặt ngửa thì sẽ hoàn thành phục sinh sau 10 tháng, mặt sấp thì sẽ hoàn thành phục sinh sau 10 năm.

Còn nếu ngươi thật sự đủ may mắn, đồng tiền vàng dựng đứng lên, thì người sử dụng sẽ hoàn thành phục sinh trong vòng 10 phút.

Thời gian phục sinh hơi dài một chút, nhưng được cái không có tác dụng phụ lớn nào, ngoài việc suy yếu một thời gian, sẽ không xuất hiện di chứng lớn như ‘thực lực thụt lùi’.” “Không có thánh giá phục sinh à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước mua thánh giá phục sinh từ chỗ ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán Được’, hiệu quả cực kỳ tốt.

Phục sinh tại chỗ, mà còn không bị suy yếu, thân thể yếu đi hay thực lực thụt lùi.

“Thứ đó là hàng tuyển, không thích hợp bán sỉ.

Ngươi muốn thì ta phải đi tìm sư phụ bổ sung hàng.

Hơn nữa, giá cả thứ đó cũng không rẻ, thêm vào đó thánh giá phục sinh dùng một lần rồi, trong mấy trăm năm sau không thể dùng lần thứ hai, không phù hợp với đạo giao dịch của ta.

Loại đồng tiền vàng phục sinh trong tay ta, mua mười đồng một lần, ưu đãi giảm giá 10%.

Rất thích hợp cho khách hàng như ngươi chuẩn bị pháp khí phục sinh cho ‘hậu bối’.

Hơn nữa, đồng tiền vàng phục sinh không đỏng đảnh như thánh giá phục sinh, mỗi lần dùng xong, cách mười ngày là có thể dùng tiếp.

Mua nhiều ưu đãi lớn!” Tiên tử Cái Gì Cũng Có ra sức quảng cáo.

Chẳng qua vì thời gian phục sinh của pháp khí này quá dài, vận khí không tốt tung ra mặt sấp, phải mất mười năm mới hoàn thành phục sinh.

Vì vậy, giá của nó vẫn luôn không tăng lên được.

Tống Thư Hàng động lòng.

Chủ yếu là thánh giá phục sinh cậu vừa dùng xong, nếu mấy trăm năm nữa không thể dùng, mua về để bám bụi à?

Còn đồng tiền vàng phục sinh, mỗi lần dùng xong, mười ngày sau có thể dùng lại.

Gần đây pháp khí phục sinh của cậu tiêu hao rất lớn, nếu có thể tích trữ vài đồng tiền vàng phục sinh trên người, cảm giác an toàn tăng lên gấp bội.

“Được!

Vậy tiên tử Cái Gì Cũng Có, đồng tiền vàng phục sinh này bán thế nào?

Nếu giá cả phải chăng, tôi muốn mua một bộ 10 đồng.” Tống Thư Hàng nói.

Nụ cười trên mặt tiên tử Cái Gì Cũng Có lập tức trở nên dịu dàng.

“Giá cả đảm bảo phải chăng, mỗi một đồng tiền vàng phục sinh, đều tính bằng linh thạch Bát phẩm. 8 viên linh thạch Bát phẩm, một đồng tiền vàng phục sinh.

Mười đồng một bộ, giảm giá 10%.

Khách hàng chỉ cần 72 viên linh thạch Bát phẩm, là mang một bộ đồng tiền vàng phục sinh về nhà!” Tiên tử Cái Gì Cũng Có nhanh chóng tính giá.

Tống Thư Hàng chuyển ý niệm vào thế giới hạt nhân, hỏi Xích Tiêu Kiếm: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đồng tiền vàng phục sinh, một đồng 8 viên linh thạch Bát phẩm, giá này được không?” Bản thân cậu không biết gì về giá cả của pháp khí loại phục sinh.

Lần trước cái thánh giá phục sinh kia, cũng là phần thưởng thêm sau khi dùng găng tay bạc giao dịch với ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán Được’, không tính linh thạch.

Xích Tiêu Kiếm: “Đạo cụ loại phục sinh?

Mấy phẩm dùng được?” “Dưới Lục phẩm dùng được.” Tống Thư Hàng nói.

“Giá cả cũng được… Thật ra vật phẩm loại phục sinh, giá cả không có một con số cố định.

Dù sao cũng là thứ bảo mệnh, có lúc một kiện pháp khí phục sinh Ngũ phẩm dùng được bị thổi giá lên mấy viên linh thạch Cửu phẩm cũng có khả năng.

Nhưng có lúc giá lại thấp đến mức chỉ cần dùng linh thạch Thất phẩm là mua được.

Nói chung, pháp khí phục sinh dùng được cho cảnh giới Ngũ phẩm, giá này có thể chấp nhận.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang bay lượn trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng… Hiếm có lần này Công Đức Xà mỹ nhân không lập tức nuốt nó trở về, nó vừa hay có thể dạo chơi trong thế giới hạt nhân, xem xem thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng đã thay đổi thế nào.

“Được rồi, vậy tôi có cơ sở rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Bất luận là mệnh phù, thánh giá phục sinh, hay đồng tiền vàng phục sinh, đều có hạn chế cấp bậc phục sinh, về mặt giá trị, không thể so sánh với ‘lá măng tre’ mà Tống Thư Hàng từng có được.

Sau khi ý thức trở về hiện thực, Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy tiên tử Cái Gì Cũng Có, tôi lấy một bộ đồng tiền vàng nhé.

Nhưng mà, cô có thể đợi một lát không, tôi phải đợi một vị tiền bối trở về, mượn ông ấy một ít linh thạch.

Bây giờ trên người tôi không có nhiều linh thạch như vậy.” Tiên tử Cái Gì Cũng Có: “…” Cô đột nhiên cảm thấy, ‘đệ nhất Thánh ngàn năm’ này, có phải hơi không đáng tin không?

“Cần bao lâu?” Tiên tử Cái Gì Cũng Có hỏi.

Tống Thư Hàng: “Chắc là nhanh thôi, ông ấy chỉ đi đón một người.” Mình nhất định là gặp phải một đệ nhất Thánh ngàn năm giả rồi, tiên tử Cái Gì Cũng Có thở dài một hơi: “Thật sự không được thì ngươi có thể dùng vật phẩm có giá trị tương đương để thanh toán.

Ngoài linh thạch ra, còn có rất nhiều thứ là hàng thông dụng.

Ví dụ như một số đan dược chất lượng cao, hoặc những thứ tương tự.” Tống Thư Hàng nghĩ ngợi: “Vậy tinh thể băng này có được không?

Tiên tử vừa nói, khôi phục bí cảnh chỉ cần ba phần năm.

Trong hai phần năm còn lại, có thể cắt ra một phần để đổi lấy linh thạch không?” Tinh thể băng kích thước ba phần năm, gần như tương đương với 300 khối tinh thể băng nhỏ.

Hai phần năm còn lại, tương đương với 200 khối tinh thể băng nhỏ.

Một khối tinh thể băng nhỏ tương đương 9 viên linh thạch Thất phẩm, sau khi chiết khấu giá khoảng 7.2 viên linh thạch Thất phẩm. 200 khối quy đổi ra, tương đương khoảng 144 viên linh thạch Bát phẩm.

Tất nhiên, đây là giá bán của tiên tử Cái Gì Cũng Có… giá nhập của cô chắc chắn phải thấp hơn một chút.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có: "…" Một lát sau, tiên tử Cái Gì Cũng Có giơ hai ngón tay lên: "Ta bù thêm cho ngươi hai đồng tiền vàng phục sinh, tổng cộng 12 đồng, đổi lấy hai phần năm tinh thể băng của ngươi." "Được, giao dịch thành công." Tống Thư Hàng nói.

Có thể là vì độ khó để có được tinh thể băng không cao, trong lòng Tống Thư Hàng không có một mức giá tâm lý rõ ràng cho nó.

Vì vậy, cậu đồng ý rất dứt khoát.

Thật ra quan trọng nhất là… trên quả cầu băng lạnh đó, có tọa độ truyền tống mà Bạch tiền bối để lại.

Nếu muốn có tinh thể băng, hoàn toàn có thể truyền tống qua đó, dùng Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn bắn một phát vào con quái vật băng giá, thu hoạch tinh thể băng rồi quay về là được.

Chi phí thu hoạch tương đối thấp.

Tinh thể băng có thể đông cứng không gian và đồng tiền vàng phục sinh, đều là bảo vật cùng cấp bậc.

Giao dịch được thiết lập.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có cầm lấy một thanh loan đao, nhắm vào tinh thể băng khổng lồ của Tống Thư Hàng chém mạnh một nhát.

Tinh thể băng cứng không thể phá vỡ, dưới lưỡi đao lại như đậu hũ bị cắt ra.

Cắt chính xác theo tỷ lệ 3:2.

Sau khi cắt xong, tiên tử Cái Gì Cũng Có cầm lấy mười hai đồng tiền vàng, giao cho Tống Thư Hàng.

“Vậy, giao dịch hoàn thành.

Chúng ta hợp tác vui vẻ.” Tiên tử Cái Gì Cũng Có mỉm cười nói.

Chương 1649

Lời to rồi, chi phí của những đồng tiền vàng phục sinh này không cao.

Chất lượng hàng hóa đương nhiên không có vấn đề, dòng họ của họ có thương hiệu, sẽ không làm những chuyện tự hủy danh tiếng của mình.

Chủ yếu là, người chế tạo đồng tiền vàng phục sinh, chính là bản thân cô.

Cho nên cô mới ra sức quảng cáo sản phẩm phục sinh này như vậy.

Dùng đồng tiền vàng phục sinh do mình chế tạo để đổi lấy một khối tinh thể băng lớn, vụ làm ăn này ổn.

Một khối tinh thể băng nguyên vẹn và tinh thể băng đã bị tách ra, là hai khái niệm giá cả khác nhau.

Sau khi giao dịch hoàn thành, cả hai bên đều hài lòng.

"Hợp tác vui vẻ." Tiên tử Cái Gì Cũng Có đưa một mảnh giấy, giao cho Tống Thư Hàng: "Đây là một phiếu giao dịch, nếu ngươi có ý định muốn giao dịch lại với ta, có thể kích hoạt phiếu giao dịch này.

Nhưng chỉ có một cơ hội thôi." Thứ tương tự, Bạch tiền bối cũng từng nhận được từ 'đại lão Cái Gì Cũng Bán Được'.

"Được." Tống Thư Hàng cất phiếu giao dịch này đi.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có hài lòng rời đi.

Tống Thư Hàng cầm lấy phần tinh thể băng còn lại, nhìn về phía bí cảnh vỡ nát ở xa.

Vậy bước tiếp theo là tìm cơ hội dùng tinh thể băng, sửa chữa không gian vỡ nát.

“Bá Tống tiền bối, ngài và vị tiền bối kia đã giao lưu xong chưa ạ?” Trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông lên tiếng hỏi.

Khi Tống Thư Hàng đang giao dịch với ‘tiên tử Cái Gì Cũng Có’, vì tất cả mọi người có mặt đều không nhìn thấy tiên tử Cái Gì Cũng Có, chỉ thấy Tống Thư Hàng dường như đang giao lưu với ai đó.

E ngại uy danh ‘đệ nhất Thánh ngàn năm’ của Tống Thư Hàng, trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông và phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo bên cạnh, đều không dám lên tiếng làm phiền Tống Thư Hàng.

Toàn bộ quá trình giao dịch, trong mắt họ, Tống Thư Hàng giống như đang diễn một vở kịch một vai.

Nếu không phải cuối cùng trong tay Tống Thư Hàng đột nhiên có thêm mười hai đồng tiền vàng, cộng thêm khối tinh thể băng kia lại đột nhiên bị chém thành hai nửa… mọi người có lẽ đã nghĩ Tống Thư Hàng bị tẩu hỏa nhập ma rồi.

“Ừm, vừa hoàn thành một giao dịch với một vị tiên tử.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu muốn ra tay sửa chữa bí cảnh, vẫn cần có người phối hợp với cậu.

Lượng linh lực cần thiết để nạp đầy khối tinh thể băng này cực kỳ lớn, một mình cậu chắc chắn không chống đỡ nổi.

Đừng nói ba hạch kim đan, bốn hạch cũng không đủ.

Đang suy nghĩ, thân hình Bạch tiền bối bước ra từ không gian.

Tay phải ông cầm Biệt Tuyết tiên cơ, Biệt Tuyết tiên cơ lại cầm tay mấy thiếu nữ bưng thức ăn.

Trong tay tiên cơ cầm mấy món pháp khí không gian, dược liệu của Thực Tiên Yến đều được đựng trong pháp khí không gian, không bị mất mát.

Lúc này, Biệt Tuyết tiên cơ mang vẻ mặt cưng chiều, đi theo sau Bạch tiền bối.

“Ta về rồi.” Bạch tiền bối nói.

Sở dĩ mất nhiều thời gian như vậy mới đưa Biệt Tuyết tiên cơ về, chủ yếu là vì ngoại hình ‘hai tuổi’ hiện tại của ông đã gây ra hiểu lầm cho Biệt Tuyết tiên cơ, lãng phí một chút thời gian.

Nói xong, ông lại quay đầu nhìn trưởng lão Trường Sinh Kiếm Tông bên cạnh Tống Thư Hàng, và bí cảnh vỡ nát ở xa.

“Ai, địa điểm của Thực Tiên Yến sụp đổ rồi… Chúng ta e là phải đổi chỗ khác để mở tiệc lại.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng thuận thế nói tiếp: “Thật ra, tôi vừa hay có một phương pháp có thể sửa chữa không gian vỡ nát.” “Hửm?” Bạch tiền bối tò mò nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi lấy phương pháp đó từ đâu?” “Vừa nhận được bí pháp từ đệ tử của ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán Được’, ‘tiên tử Cái Gì Cũng Có’… Có thể nhanh chóng đông cứng không gian sụp đổ.” “Bá Tống tiền bối, lời này là thật sao?” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông bên cạnh, nhảy dựng lên.

Bá Tống tiền bối, quả thực là phúc âm của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông.

Khách của Thực Tiên Yến, Biệt Tuyết tiên cơ, đều được ngài và Bạch tiền bối an toàn chuyển đi.

Bây giờ, Bá Tống tiền bối lại nắm giữ phương pháp sửa chữa bí cảnh nhanh chóng.

Quan trọng hơn là, Bá Tống tiền bối dường như có ý định ra tay sửa chữa bí cảnh này.

Từ đầu đến cuối, Bá Tống Huyền Thánh quả thực là phúc tinh do trời ban xuống, chuyên giúp Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông của họ vượt qua kiếp nạn này.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

“Bá Tống tiền bối, ngài bằng lòng giúp chúng tôi sửa chữa bí cảnh sao?” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông kinh ngạc nói.

“Thư Hàng… Thực Tiên Yến vẫn chưa kết thúc.

Nếu có thể, ngươi hãy giúp họ sửa chữa bí cảnh đi.” Bạch tiền bối nói với Tống Thư Hàng.

Nói xong, ông lại quay đầu, nói với trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông: “Đương nhiên, việc sửa chữa bí cảnh, dược liệu và cái giá cần thiết, phải do các ngươi tự gánh chịu.” “Đó là điều tự nhiên!

Bá Tống Thánh Quân, xin ngài ra tay sửa chữa bí cảnh.

Tôi sẽ lập tức liên hệ tông chủ, trong quá trình sửa chữa bí cảnh, ngài cần dược liệu gì, chúng tôi nhất định sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để đưa dược liệu đến.” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông nói.

Một vị trưởng lão khác bên cạnh ông bổ sung: “Chỉ cần bí cảnh sửa chữa xong, Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông chúng tôi nhất định sẽ không quên ơn của Bá Tống Huyền Thánh!” Nói là ơn tình, thực ra chính là báo đáp.

Trước mặt nhiều phóng viên như vậy, nói thẳng chuyện tiền bạc thì quá tầm thường.

Dù sao ý tứ thì mọi người đều hiểu.

Nếu Tống Thư Hàng ra tay sửa chữa bí cảnh, tương đương với việc giữ lại thể diện cho Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông.

Là một môn phái nổi tiếng trong giới tu chân, lại là kiếm tông nổi danh hào sảng, ơn tình mà họ hứa hẹn, tuyệt đối sẽ không đơn giản.

“Dược liệu cần thiết để sửa chữa bí cảnh, tôi đã nhận được thông tin liên quan từ vị ‘tiên tử Cái Gì Cũng Có’ kia rồi.” Tống Thư Hàng khẽ cười, giơ khối tinh thể băng trong tay lên.

“Loại tinh thể băng này?” Bạch tiền bối nghi hoặc nhìn tinh thể băng, suy nghĩ một lát rồi hiểu ra: “Đúng rồi, nó có hàn ý đông kết không gian.

Chỉ cần nắm vững cách sử dụng, là có thể kết nối lại không gian vỡ nát.” “Nhưng trong quá trình sử dụng, cần mọi người giúp đỡ.” Tống Thư Hàng đưa khối tinh thể băng khổng lồ lên: “Đầu tiên, cần nạp linh lực thuần khiết vào tinh thể băng, hoặc dùng linh lực hệ thủy và hệ băng truyền vào, để kích hoạt nó.

Đợi nó bão hòa, nó sẽ phóng ra sương lạnh.

Khi sương mù khởi động, hãy đưa nó vào trong thế giới bí cảnh.

Đến lúc đó, tinh thể băng sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để đông cứng không gian vỡ nát lại.” “Chỉ đơn giản vậy thôi sao?” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông nghi hoặc hỏi.

“Chính là đơn giản như vậy.

Yên tâm đi, vị ‘tiên tử Cái Gì Cũng Có’ kia rất đáng tin cậy.” Tống Thư Hàng đáp.

“Tu luyện giả hệ băng rất khó tìm, số lượng hệ thủy thì rất nhiều.” Bạch tiền bối nói.

“Thật sự không được thì có thể trực tiếp dùng linh thạch để nạp năng lượng.” Biệt Tuyết tiên cơ bổ sung bên cạnh.

Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông vỗ ngực: “Không vấn đề, chuyện này cứ giao cho chúng tôi.” … … … Từng vị tu sĩ linh lực hệ thủy được chọn ra, bắt đầu nạp linh lực vào tinh thể khổng lồ.

Lại có người dẫn năng lượng từ linh thạch vào tinh thể băng.

Có lẽ vì khối tinh thể băng này vừa mới rơi ra từ trong cơ thể ‘con bọ chét khổng lồ’, còn rất tươi mới, hàn khí và linh lực chứa đựng bên trong vẫn chưa tiêu tan.

Việc nạp năng lượng kích hoạt không tiêu hao bao nhiêu linh thạch.

Rất nhanh, tinh thể băng đã được kích hoạt.

Hàn khí từ trên tinh thể băng tuôn ra dữ dội.

Trong khoảnh khắc hàn khí tuôn ra, các tu sĩ bên cạnh không khỏi rùng mình.

Hàn ý tuôn ra từ tinh thể băng, dường như có thể đóng băng cả thể xác và linh hồn của tu sĩ.

Lấy tinh thể băng làm trung tâm, xung quanh đều bắt đầu đóng băng.

“Bá Tống tiền bối, tiếp theo phải làm sao để đưa nó vào bí cảnh?” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông kêu lên.

Căn bản không ai có thể tiếp cận khối tinh thể băng này.

“Để ta.” Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, đao ý khôi giáp hiện ra, bao bọc toàn bộ cơ thể cậu, cách ly hàn ý của tinh thể băng.

Tống Thư Hàng bước lớn đến bên cạnh tinh thể băng, cầm nó lên.

“Đi nào!” Tống Thư Hàng dùng sức quăng một cái, ném khối tinh thể băng khổng lồ về phía không gian bí cảnh. ‘Ầm ~~’ Tinh thể băng va vào bên trong bí cảnh, tiếp xúc với những không gian vỡ nát… Giây tiếp theo, hàn khí đóng băng không gian của nó bùng nổ toàn diện.

Không gian vốn vỡ nát, bị cưỡng ép đóng băng, liền thành một khối.

Sức mạnh của tinh thể băng, giống như keo siêu dính, dán từng mảnh không gian lại với nhau.

Khoảnh khắc này, các thành viên Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông cảm thấy hình tượng của Bá Tống tiền bối, trở nên cao lớn vô hạn.

Không ai dám đến gần khối tinh thể băng đã được kích hoạt kia, vừa đến gần đã cảm thấy linh hồn sắp bị đóng băng.

Nhưng Bá Tống Huyền Thánh chỉ cần kích hoạt khải ý, là dễ dàng nâng khối tinh thể băng lên.

Đặc biệt là câu cuối cùng: “Đi nào!” Quả thực là ngầu đét.

Tinh thể băng cứ thế được ném chính xác vào trong bí cảnh vỡ nát, cái bí cảnh vỡ nát đáng sợ kia lại nhanh chóng hồi phục.

Tất cả đều là công lao của Bá Tống Huyền Thánh.

“Câu ‘Đi nào’ này, thật là bá khí.” Một đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông nói.

“Ngươi cũng cảm thấy vậy à?

Ta cũng nghĩ vậy.” “Tư thế ném tinh thể băng này của Bá Tống tiền bối, ta đã khắc sâu vào trong đầu rồi.

Ta chuẩn bị một thời gian nữa sẽ học tư thế này.” “Thật ra ta cảm thấy, nếu đổi tư thế ném huyền tinh thành đá, sẽ còn ngầu hơn.

Một cước đá qua, hét lớn một tiếng ‘Đi nào’, càng có cảm giác.” “Sau này nếu có lôi đài chiến, chỉ cần ta thắng, ta nhất định phải quán triệt cái sự ngầu của ‘Đi nào’ này.” Các đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông hạ giọng thảo luận.

Tống Thư Hàng ở xa: “…” Với thực lực hiện tại của cậu, dù cho những đệ tử này đang thì thầm, cậu cũng có thể nghe rõ mồn một.

Từ【Đi nào】này, không phải sẽ cứ thế mà trở nên thịnh hành ở Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông chứ?

“Còn có khải ý của Bá Tống tiền bối, ngầu quá!” Lại có một đệ tử nói.

“Đúng vậy, áo giáp toàn thân, như thể hóa thực thể.

Đặc biệt có cảm giác.” “Tương lai ta cũng muốn ngưng tụ khải ý giống như Bá Tống tiền bối.” “Đừng mơ tưởng nữa, khải ý của Bá Tống tiền bối đâu phải là thứ chúng ta có thể ngưng tụ được.” Tống Thư Hàng: “…” Đao ý mà, đây là đao ý mà!

Nhưng không biết từ lúc nào, cậu đã không còn phản bác với người khác về vấn đề khải ý… à không, đao ý của mình nữa.

Nói chung, các người thấy vui là được.

Tốc độ đóng băng không gian của tinh thể băng rất nhanh, phàm là nơi sương lạnh bao phủ, không gian đều sẽ bị đóng băng, hồi phục.

Chương 1650

Những vết nứt không gian hỗn loạn được lấp đầy.

Dưới sự chú mục của mọi người, bí cảnh Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông được lấp đầy hoàn thành.

Nhưng mà, do quá trình đóng băng không gian không thể kiểm soát, những mảnh vỡ của bí cảnh sụp đổ ban đầu, có rất nhiều vị trí bị chồng chéo đóng băng.

Tổng diện tích bí cảnh của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông thu nhỏ lại không ít.

Toàn bộ bí cảnh cũng hóa thành một không gian băng giá.

Gần như tiên tử Cái Gì Cũng Có đã dự tính, khi toàn bộ không gian bí cảnh được lấp đầy, ba phần năm tinh thể băng gần như đã tiêu hao hết.

Chỉ còn lại một mẩu tinh thể băng nhỏ bằng móng tay.

Phần tinh thể băng còn sót lại đó, ở trung tâm bí cảnh, ngưng kết thành một cột băng lạnh.

Tinh thể băng tự phong ấn trong cột băng, ngừng tiêu hao.

“Thật sự sửa chữa xong rồi!” Phóng viên của Tu Sĩ Nhật Báo đã ghi lại toàn bộ quá trình sửa chữa bí cảnh.

“Hơn nữa tốc độ sửa chữa nhanh như vậy.” Phóng viên đài Thần Lam cũng nói.

“Cũng không biết loại tinh thể băng sửa chữa bí cảnh này, trong tay Bá Tống Huyền Thánh còn không?

Ngài ấy rốt cuộc đã mua bao nhiêu tinh thể băng từ vị ‘tiên tử Cái

Gì Cũng Có’ bí ẩn kia?

Nếu trong tay ngài ấy còn hàng, trong một khoảng thời gian tới, e là chư thiên vạn giới sẽ có rất nhiều thế lực đến cửa cầu giao dịch.” Phóng viên kênh Thánh Quang bổ sung.

Anh ta còn tưởng tinh thể băng của Tống Thư Hàng là mua từ vị ‘tiên tử Cái Gì Cũng Có’ kia.

Trên thế giới này, số lượng bí cảnh vỡ nát vì các loại nguyên nhân không hề ít.

Mà việc sửa chữa bí cảnh không phải là chuyện dễ dàng… hơn nữa còn tiêu tốn thời gian rất dài.

Lần này bí cảnh của Nam Phương Kiếm Tông được sửa chữa, tương đương với việc đánh một quảng cáo cho Bá Tống Huyền Thánh.

Nếu trong tay Bá Tống Huyền Thánh còn tinh thể băng, sẽ phát tài lớn rồi. … … … Trong bí cảnh Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, cùng với việc mẩu tinh thể băng cuối cùng tự phong ấn, hàn khí đóng băng linh hồn cũng tan đi.

Hàn khí của bí cảnh băng giá cũng thu liễm lại.

Nhiệt độ trong toàn bộ bí cảnh vẫn rất thấp, nhưng đối với người tu luyện mà nói, nhiệt độ thấp này hoàn toàn có thể chịu đựng được.

Tiếp theo, làm thế nào để quản lý, sửa chữa bí cảnh này, sẽ do Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông tự sắp xếp.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở phào.

Sau khi bí cảnh được sửa chữa, trong lòng cậu cũng thoải mái hơn nhiều, dù sao thì cái nồi bí cảnh sụp đổ cũng có một phần của cậu.

“Thư Hàng làm tốt lắm.” Bạch tiền bối quay đầu lại, nhìn Biệt

Tuyết tiên cơ, dùng giọng nói non nớt nói: “Biệt Tuyết tiên tử, như vậy, Thực Tiên Yến có thể mở lại được chưa?” “Hoàn toàn không vấn đề, dược liệu của Thực Tiên Yến vẫn còn nguyên vẹn.

Dụng cụ ta cũng có đồ dự phòng.” Biệt Tuyết tiên cơ nói bằng giọng cưng chiều.

Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông phụ họa: “Bàn ghế cần cho Thực Tiên Yến chúng tôi cũng có đồ dự phòng, rất nhanh có thể điều đến.” “Vậy còn chờ gì nữa?

Chúng ta mở tiệc lại đi.” Bạch tiền bối đưa tay triệu hồi Lưu Tinh Tán.

Ông đi đầu bước vào bí cảnh băng giá mới sinh.

Lưu Tinh Kiếm ra khỏi ô.

Tiểu Bạch tiền bối cầm kiếm nhẹ nhàng vung một cái.

Một đạo kiếm khí chém ra, lướt qua bề mặt của bí cảnh băng giá.

Mặt đất bí cảnh vốn gồ ghề, bị kiếm khí san bằng.

Tống Thư Hàng theo sát vào bí cảnh.

“Bạch tiền bối, mặt đất có hơi trơn quá không?” Tống Thư Hàng nói.

Mặt băng của bí cảnh trở nên nhẵn bóng như gương, cảm giác như nếu ngã trên mặt băng, sẽ trượt từ đầu này của bí cảnh sang đầu kia.

“Có thể vào bí cảnh, đều là người tu luyện, làm sao dễ ngã như vậy?” Biệt Tuyết tiên cơ là người thứ ba vào bí cảnh, sau lưng cô còn có một đám tiên tử bưng thức ăn xinh đẹp.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Biệt Tuyết tiên cơ, nhẹ nhàng thở dài.

Biệt Tuyết tiên tử, cô quá ngây thơ rồi.

Ai nói người tu luyện không bị ngã?

Người tu luyện… đặc biệt là các đại lão, ngã còn đáng sợ hơn.

Mặt đất trơn như vậy, lỡ như tiểu Bạch tiền bối không đứng vững, ngã một cái thì sao?

Bí cảnh khó khăn lắm mới sửa xong, lỡ như lại nổ thì sao?

“Chuyện này cứ giao cho Trường Sinh Kiếm Tông chúng tôi xử lý là được, lần này, thật sự quá cảm ơn Bạch Thánh và Bá Tống Huyền Thánh.” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông cảm kích nói.

Nếu mặt đất quá trơn, hoàn toàn có thể điêu khắc một số hoa văn hoặc đồ án, hoặc là trải lên trên đó những vật trang trí khác.

Hơn nữa bí cảnh băng giá này, còn có nhiều công năng khác có thể phát triển.

Nhưng đó đều là chuyện sau này.

Bây giờ quan trọng nhất là, sắp xếp lại hội trường của Thực Tiên Yến. ********** Chỉ sau hai giờ đồng hồ.

Hội trường của Thực Tiên Yến đã được Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông sắp xếp lại ổn thỏa.

Tất cả vị trí của thực khách cũng được sắp xếp lại.

Nhà bếp tạm thời của Thực Tiên Yến cũng được xây dựng lại, mọi thứ đã chuẩn bị xong.

“Cuối cùng, còn xin Bá Tống tiền bối và Bạch Thánh, đưa khách của Thực Tiên Yến trở lại.” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông thở phào nói.

“Giao cho chúng tôi đi.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Ý thức của cậu lướt qua thế giới hạt nhân của mình.

Lúc này, đại bộ phận khách mời, đều vẫn chưa tỉnh lại.

Chỉ có mấy vị tu luyện giả cấp bậc Huyền Thánh trở lên, đã hồi phục.

“Nếu Huyền Thánh đã tỉnh, các khách mời khác chắc cũng sẽ lần lượt tỉnh lại.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, cậu nhẹ nhàng búng tay.

Tất cả khách mời của Thực Tiên Yến, đều bị cậu chuyển ra ngoài trong một hơi.

Hơn nữa, cậu đã đối chiếu cách bố trí chỗ ngồi của ‘Thực Tiên Yến’ trong trí nhớ của mình trước khi không gian bị hủy diệt với cách bố trí chỗ ngồi mới của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông hiện tại.

Tất cả khách mời, đều được Tống Thư Hàng chuyển đến vị trí của chính họ.

Mà trong mắt trưởng lão Nam Môn Trường Sinh Kiếm Tông và Biệt Tuyết tiên cơ, sau cái búng tay nhẹ của Tống Thư Hàng, trong hư không có từng đạo ánh sáng hạ xuống.

Tất cả khách mời của Thực Tiên Yến, đều hiện thân trong ánh sáng, hạ cánh chính xác vào vị trí của mình.

Bá Tống Huyền Thánh, không hổ là đệ nhất Thánh ngàn năm!

Thành viên Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng tiểu tử này, lại tiến bộ rồi.

Biệt Tuyết tiên cơ khẽ nói.

Gã này, thật sự là tu sĩ tiến bộ khoa trương nhất mà cô từng thấy.

"Ủa?" Đông Qua Thánh Quân ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Tam Chu Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Yêu Mộng Thánh Quân bên cạnh ông, và mấy vị Bát phẩm Huyền Thánh khác, cũng lộ vẻ kinh ngạc.

"Đây là hội trường của Thực Tiên Yến à?" Đôi mắt đẹp của Yêu Mộng Thánh Quân chuyển động, nhìn về phía hội trường.

Một lát sau, cô lại nhắm mắt lại, nước mắt không ngừng rơi xuống: "Mắt… đau quá." Ký ức của các Huyền Thánh, đều vì đạo 'tinh hà' lúc đó mà bị xóa đi một phần.

Trước đó, khi họ tỉnh lại, liền phát hiện mình đang ở một nơi trong truyền thuyết - Đông Chi Điện của Thiên Đình viễn cổ.

Là Huyền Thánh, họ ít nhiều đều đã tiếp xúc với truyền thuyết về 'Thiên Đình viễn cổ', biết ý nghĩa của Đông Chi Điện.

Họ không biết tại sao mình lại xuất hiện ở cửa Đông Chi Điện.

Bên cạnh là một đống khách mời của Thực Tiên Yến, tất cả đều đang hôn mê.

Các Huyền Thánh bắt đầu im lặng, ký ức của họ, dừng lại ở đoạn khai mạc Thực Tiên Yến.

Sau đó, ký ức là một khoảng trống.

Nhưng quan trọng hơn là, trong đầu họ có rất nhiều lĩnh ngộ về 'pháp tắc'.

Trong lúc chúng ta hôn mê, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Họ đang chuẩn bị đứng dậy, thăm dò 'Đông Chi Điện' trong truyền thuyết.

Nhưng họ còn chưa hành động, đã bị chuyển ra ngoài.

“Là mơ sao?” Đông Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

“Không, là dịch chuyển không gian.

Có lẽ chúng ta đã vô tình kích hoạt cơ quan nào đó, bị đưa từ Đông Chi Điện về hội trường của Thực Tiên Yến.” Tam Chu Thánh Quân nhẹ nhàng phe phẩy chiếc quạt lông của mình, xác nhận.

“Trong lúc đó nhất định đã xảy ra chuyện gì.” Thất Tu Thánh Quân trầm giọng nói.

Trong số mấy vị Bát phẩm Huyền Thánh có mặt, cảnh giới của ông là thấp nhất.

Bây giờ mắt ông gần như không nhìn thấy gì, còn đau nhói.

Nhưng cảnh giới của ông, lại một hơi tiến vào trạng thái ‘tiếp xúc pháp tắc’.

Trong lúc họ hôn mê, nhất định đã xảy ra kỳ ngộ gì đó.

Ngay sau đó, các khách mời khác trên Thực Tiên Yến, cũng lần lượt tỉnh lại.

“Kỳ lạ, trời tối rồi sao?” Có người hỏi.

Chương 1651

“Tại sao tối thế này?

Chúng ta không phải đang tham gia Thực Tiên Yến sao?” “Không thể bật đèn lên được à?” “À này… tôi cảm thấy, với tu vi của chúng ta, dù không bật đèn cũng có thể nhìn thấy mọi thứ chứ.” “Nói cách khác, chúng ta… mù rồi?” “Mù rồi.” “Tôi cũng vậy, không thấy gì cả.” Hội trường Thực Tiên Yến, một phen hoảng loạn.

“Mọi người không cần lo lắng.

Chỉ cần qua một thời gian, mắt của mọi người sẽ hồi phục bình thường.” Đông Qua Thánh Quân lên tiếng.

Trong nhà bếp tạm thời, Biệt Tuyết tiên cơ nghe thấy tiếng hỗn loạn bên ngoài.

Con dao thái trong tay cô nhẹ nhàng xoay tròn: “Mắt đều không nhìn thấy rồi?

Nếu đã vậy, lên món này trước đi.” Đặc sản Minh Hà giới - Ma Đồng.

Ăn gì bổ nấy.

Ngoài ra, món ăn này là một trong những món đặc sắc của Thực Tiên Yến lần này.

Đối với tu sĩ đỉnh phong Ngũ phẩm, món ăn này là một kỳ ngộ.

Món này, có thể nâng cao linh cảm cho nét bút cuối cùng của ‘Kim Đan Diễn Đồ’, bút pháp điểm tình.

Món tiên hào Ma Đồng này, tên là ‘Như Họa’.

Đây là món ăn mới mà Biệt Tuyết tiên cơ đã nghiên cứu trong mấy năm gần đây, lần đầu tiên công bố với thế giới tại Thực Tiên Yến lần này.

Nguyên liệu chính của【Tiên hào Như Họa】là Ma Đồng của Minh giới, một loại trân thú rất kỳ lạ.

Theo ghi chép, Ma Đồng không phải là loài sinh vật bản địa của Minh giới.

Chúng xuất hiện rất đột ngột ở Minh giới, bén rễ và sinh tồn.

Ma Đồng chiến lực rất yếu, nhưng chúng có thể sống theo bầy.

Khi vô số Ma Đồng nhỏ tụ tập lại với nhau, có thể ngưng tụ thành một con Ma Đồng khổng lồ, uy lực tấn công sẽ rất đáng kể.

Kỹ năng hợp thể cộng với khả năng sinh sản siêu tưởng tượng của Ma Đồng, khả năng thích ứng với môi trường, đã giúp chúng sinh tồn trong thế giới đầy rẫy tàn bạo và chết chóc của Minh giới, sống sót cho đến tận bây giờ.

Nhưng Ma Đồng tuy khả năng sinh sản siêu tưởng tượng, khả năng thích ứng với môi trường còn hơn cả gián.

Nhưng chúng ở Minh giới lại cứ mãi không lớn mạnh lên được.

Nguyên nhân chính, là vì chúng có sở thích chủ động đến tận cửa tự dâng bữa ăn phụ cho cư dân bản địa Minh giới.

Mỗi năm đều có khoảng hai tháng, các Ma Đồng sẽ tập thể nổi điên.

Hàng vạn Ma Đồng sẽ tụ tập lại, tấn công tất cả sinh vật của Minh giới.

Trong quá trình nổi điên, các Ma Đồng không tụ tập thành Ma Đồng khổng lồ, chỉ dựa vào sức tấn công nhỏ bé của chúng, tấn công sinh vật của Minh giới từng đợt một.

Đối với các sinh vật mạnh mẽ của Minh giới, Ma Đồng nhỏ ở trạng thái bình thường, chút sức tấn công đó còn không làm tổn thương được lớp da của chúng.

Hàng vạn Ma Đồng đến tấn công, đối với các sinh vật mạnh mẽ của Minh giới, chính là bữa ăn phụ định kỳ.

Hương vị của Ma Đồng bất ngờ lại không tệ.

Hơn nữa ăn nhiều rồi, một số đại lão Minh giới phát hiện, loài trân thú Ma Đồng này còn có hai công dụng đặc biệt.

Đầu tiên, chúng có công dụng chữa trị vết thương ở mắt.

Chỉ cần mắt chưa bị nổ tung, ăn vài con Ma Đồng, mắt sẽ có thể hồi phục như ban đầu.

Vì vậy, sinh vật Minh giới nếu trong chiến đấu, mắt bị thương, sẽ đi farm vài con Ma Đồng, ăn vào, mắt lập tức có thể hồi phục sáng rõ.

Ngoài hiệu quả chữa trị mắt, Ma Đồng còn có một công dụng kỳ diệu khác - tăng cường linh cảm cho nét bút cuối cùng của ‘Kim Đan Diễn Đồ’.

Đây là kinh nghiệm mà rất nhiều sinh vật Minh giới đã tổng kết được sau khi ăn một lượng lớn Ma Đồng trong hai ba tháng mỗi năm.

Đặc tính này không hề đơn giản.

Vì vậy có đại lão Minh giới phỏng đoán, có lẽ nguồn gốc huyết mạch của Ma Đồng, là một huyết thống rất mạnh mẽ.

Nhưng không biết vì sao chủng tộc Ma Đồng này lại trở nên yếu đuối như vậy.

Có thể là kết quả của việc huyết mạch không ngừng suy yếu.

Biệt Tuyết tiên cơ mấy năm nay vẫn luôn nghiên cứu ‘Ma Đồng’, phối hợp với các loại dược liệu tiên hào, để kích hoạt công dụng của chúng một cách tối đa.

Món【Như Họa】này là tác phẩm cuối cùng mà Biệt Tuyết tiên cơ đã tổng kết được sau khi nghiên cứu hàng ngàn công thức.【Như Họa】được đựng trong đĩa lớn, sau khi mở đĩa, bên trong đã được chia thành mười phần nhỏ.

“Lên món đi.” Biệt Tuyết tiên cơ nói.

Các tiên tử bưng thức ăn mang từng đĩa ‘Như Họa’, đi về phía hội trường Thực Tiên Yến. … … … Trong hội trường Thực Tiên Yến.

Tất cả khách mời có mặt, từng người một đều tỉnh lại.

Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần, ngoài Thất Tu Thánh Quân ra, ngược lại là nhóm tỉnh lại cuối cùng.

Chủ yếu là vì lúc đó khi họ quan sát ‘tinh hà’, đều tụ tập bên cạnh Tống Thư Hàng.

Mà ‘tinh hà’ đó chủ yếu nhắm vào Tống Thư Hàng.

Vì vậy, các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cảm ngộ nhận được từ ‘tinh hà’ mạnh hơn rất nhiều so với các khách mời khác của Thực Tiên Yến.

“Meo meo meo, mắt của tôi, không nhìn thấy gì cả!” Diệt Phượng công tử kêu lên.

“Mắt của bản tọa cũng không nhìn thấy gì, hơn nữa còn rất đau.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

“Lệ Chi tiền bối, Tống sư huynh, không xong rồi, em mù rồi.” Thi La Lỵ hoảng sợ kêu lên.

“Thì ra các ngươi cũng không thấy à?

Thở phào nhẹ nhõm, ta cứ tưởng chỉ có mình ta mù, nên ta cứ mãi giả vờ như vẫn nhìn thấy, cứ trừng mắt mãi.

Từ nãy đến giờ, ta đều dùng ‘cảm ứng tinh thần lực’ để thay thế chức năng của mắt.

Trừng mắt mỏi quá.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Vừa nói, nước mắt vừa không ngừng rơi xuống từ khóe mắt hắn.

Tống Thư Hàng: “…” “Mắt của tôi cũng đau quá, nhưng tôi vẫn còn thấy được một chút.” Vũ Nhu Tử cũng tỉnh lại, cô nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Ủa?

Tống tiền bối, sao anh lại trắng ra rồi?

Em nhớ lúc trước anh đen như than mà.” “À, vì tôi hồi sinh ở suối nước rồi.

Mọi trạng thái tiêu cực đều bị xóa bỏ hết.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Vũ Nhu Tử: “???” Tô Thị A Thập Lục cũng tỉnh lại, cô sờ sờ mắt mình: “Mắt của tôi vẫn ổn, không có cảm giác đau.

Nhưng tinh thần có hơi mệt mỏi.

Thư Hàng, mắt của cậu không sao chứ?” Tống Thư Hàng lòng nghẹn ngào nói: “Ừm, vì tôi đã bỏ lỡ kỳ ngộ lớn này.” Lúc đó, cậu vừa mới hồi sinh.

Khi cậu ra ngoài, ‘tinh hà’ đã biến mất, cậu đã bỏ lỡ cơ hội quan sát ‘pháp tắc cụ hiện hóa’.

“Lên món rồi.” Bạch tiền bối cầm đũa lên, ông đã đói từ lâu.

“Ủa?

Đây là con của Bạch tiền bối à?” Thị lực của Cuồng Đao Tam Lãng đã hồi phục, đúng lúc nhìn thấy Bạch tiền bối thu nhỏ, lớn tiếng kêu lên.

Vũ Nhu Tử cười khúc khích: “Tam Lãng tiền bối hỏi đúng câu em muốn hỏi.” Tiểu Bạch tiền bối thở dài một hơi: “Là ta đây, Tam Lãng đạo hữu.

Ta chỉ bị thời gian quay ngược, tạm thời biến thành dáng vẻ lúc nhỏ thôi.” “Dễ thương quá, Bạch tiền bối!” Cuồng Đao Tam Lãng giơ ngón tay cái lên: “Tôi có thể ôm ngài một cái không?” Tiểu Bạch tiền bối: “…” “Ngoài ra, Bạch tiền bối, tôi có một yêu cầu bất lịch sự.

Xin ngài hãy giữ dáng vẻ nhỏ nhắn này cả đời đi!” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Bởi vì Bạch tiền bối khi lớn lên, sức hút quá đáng sợ.

Dáng vẻ nhỏ nhắn của ngài, dù có phóng ra bao nhiêu sức hút, mọi người cũng chỉ cảm thấy đáng yêu.

Tỷ lệ phạm tội sẽ giảm đi rất nhiều, có ích cho sự hài hòa xã hội.” Tiểu Bạch tiền bối: “…” Bắc Hà Tán Nhân bên cạnh, thị lực hồi phục chậm hơn Tam Lãng một chút, ông nghe thấy lời nói tìm chết này của Tam Lãng, vội vàng đưa khuỷu tay ra, dùng sức huých vào hắn.

“Ai dùng khuỷu tay thúc vào tôi?

Bắt nạt tôi bây giờ không thấy đường à?

Tôi mà mở thần niệm ra, tìm thấy anh trong một nốt nhạc tin không?” Vô Danh Cư Sĩ kêu lên.

Cư sĩ lúc đó xem tinh hà hơi tham lam, mắt bị tổn thương nặng hơn.

Vì vậy, thị lực của Vô Danh Cư Sĩ bây giờ vẫn chưa hồi phục.

Bắc Hà Tán Nhân: “…” Huých nhầm.

Mà khoan, ông nhớ bên cạnh mình là Tam Lãng, sao lại đổi thành Vô Danh Cư Sĩ rồi?

Ừm, khi Tống Thư Hàng sắp xếp chỗ ngồi cho bàn của mình, đột nhiên quên mất lúc đó Vô Danh Cư Sĩ ngồi ở đâu.

Thế là tiện tay xếp ông ấy ngồi cạnh Bắc Hà tiền bối hiền lành.

“Khụ, Tam Lãng.

Chú ý đừng quẩy quá đà, Thực Tiên Yến vẫn nên ăn cho xong, nếu không bỏ lỡ Thực Tiên Yến sẽ rất đáng tiếc.” Bắc Hà Tán Nhân ho một tiếng rồi nhắc nhở.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức phản ứng lại: “Xin lỗi, Bạch tiền bối, hôm nay tôi không biết sao lại đặc biệt phấn khích, nhất thời không kiềm chế được bản thân.” Tiểu Bạch tiền bối: “…” “Bạch tiền bối, cuối cùng, để xin lỗi… tôi có thể ôm ngài một cái không?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tiểu Bạch tiền bối không nói gì, đưa tay cầm lấy Lưu Tinh Tán.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức ngồi thẳng người, che miệng lại.

Lệ Chi tiên tử dụi dụi mắt: “Đừng nói Tam Lãng, ngay cả tôi cũng muốn ôm Bạch tiền bối bây giờ.

Bạch tiền bối, chúng ta chụp ảnh được không?” Hoàng Sơn tiền bối đưa tay kéo Lệ Chi tiên tử lại: “Ăn xong, toàn thể thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chúng ta sẽ chụp một tấm ảnh tập thể.

Ảnh lúc đó hãy chụp.” Hoàng Sơn tiền bối không hổ là trưởng nhóm, lúc quan trọng chính là đáng tin cậy.

Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến chuyện xảy ra trong ‘mộng cảnh Thận Long’ trước đó… cậu đã kế nhiệm Hoàng Sơn tiền bối, trở thành trưởng nhóm của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nghĩ đến là thấy giấc mơ đó thật hoang đường.

Trở thành trưởng nhóm đương nhiên là không thể, nhưng giấc mơ trở thành một đại tiền bối đáng tin cậy vẫn có thể cố gắng thêm một chút. … … … Lúc này, các tiên tử bưng thức ăn mang món tiên hào【Như Họa】lên.

Chương 1652

Vì có rất nhiều khách mời thị lực vẫn chưa hồi phục, nên lần này các tiên tử bưng thức ăn đã giúp mọi người mang từng đĩa ‘Như Họa’ nhỏ đến trước mặt khách mời.

Vị tiên tử tóc ngắn bưng thức ăn lên tiếng giải thích: “Tên món ăn là ‘Như Họa’, vốn là món thứ bảy của Thực Tiên Yến.

Nhưng tiên cơ đã đặc biệt dặn, lên món này trước.【Như Họa】sử dụng nguyên liệu đặc biệt, có công dụng chữa trị vết thương ở mắt.

Ngoài ra, đối với các đạo hữu cảnh giới Ngũ phẩm, nó càng là diệu không thể tả.

Nó có công hiệu tăng thêm linh thạch cho nét bút cuối cùng của Kim Đan Diễn Đồ.

Mời quý vị thưởng thức.” Tiên tử tóc ngắn vừa dứt lời, các khách mời vội vàng triển khai linh thức, bắt đầu dùng món ‘Như Họa’ này.

“Đáng tiếc, món ‘Như Họa’ này nếu có thể bảo quản lâu dài, ta nhất định sẽ giữ lại đến lúc vẽ nét bút cuối cùng của Kim Đan Diễn Đồ mới dùng.” Có khách mời than thở.

“Đạo hữu không cần lo lắng, Biệt Tuyết tiên cơ đã cho ra mắt món này, chứng tỏ phương pháp chế biến món này đã thành thục.

Một thời gian nữa, cô ấy sẽ truyền thụ phương pháp chế biến món ăn cho đệ tử của mình.

Tương lai luôn có cơ hội thưởng thức.” Một vị đạo trưởng bên cạnh cười nói.

Tống Thư Hàng nhìn món tiên hào trong đĩa nhỏ.

Món【Như Họa】này đúng như tên của nó, món tiên hào trong đĩa nhỏ trông giống như một bức tranh tuyệt đẹp, khiến người ta không nỡ cắt ra.

“Biệt Tuyết tiên cơ ngoài việc là tiên trù, họa kỹ của cô ấy trong giới tu chân cũng rất nổi tiếng.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ngoài việc hồi phục mắt, còn có tác dụng tăng cường linh cảm điểm tình, Biệt Tuyết tiên cơ trong giới tiên trù quả thực là một sự tồn tại hack.” Tống Thư Hàng tán thưởng.

Cùng lúc đó, cậu tâm niệm vừa động.

Công Đức Xà mỹ nhân và Tạo Hóa tiên tử hiện thân.

Tạo Hóa tiên tử đưa tay đặt lên hốc mắt của Tống Thư Hàng, gỡ ‘Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ xuống.

Công Đức Xà mỹ nhân lắp đôi mắt của Tống Thư Hàng trở lại hốc mắt của cậu.

Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn tuy lợi hại, nhưng không cẩn thận sẽ khiến người ta mang thai, vẫn là nên gỡ xuống cho lành.

Sau khi lắp lại mắt của mình, Tống Thư Hàng gắp một miếng ‘Như Họa’, từ từ thưởng thức. ‘Bút pháp điểm tình’ cuối cùng.

Trên kim đan thứ hai của cậu, Kim Đan Diễn Đồ chỉ còn thiếu nét cuối cùng này.

Dựa vào món ‘Như Họa’ này, có thể bổ sung nét cuối cùng không?

Trong lòng Tống Thư Hàng tràn đầy mong đợi.

Đan điền thứ hai trong tiểu kim đan, không phải là bản mệnh kim đan của cậu.

Nhưng tiểu kim đan cũng có tất cả công năng của kim đan của các tu sĩ khác, cũng có thể Kim Đan Diễn Đồ, cũng sẽ có quá trình ‘bút pháp điểm tình’.

Vì vậy Tống Thư Hàng đang mong đợi, nếu tiểu kim đan của cậu thật sự bổ sung được nét cuối cùng, có biến hóa kim đan thành ‘linh hồ’ của Lục phẩm Chân Quân không?

Đến lúc đó, cậu rốt cuộc sẽ được tính là Lục phẩm Chân Quân hay là Ngũ phẩm Linh Hoàng?

Tiểu kim đan là linh hồ, bản mệnh đan điền lại còn chưa bắt đầu ‘Kim Đan Diễn Đồ’, nghĩ đến đã thấy rất thú vị.

Hương vị của【Như Họa】, không bùng nổ như món【Bách Thú Đại Thiên Tỷ】trước đó, hương vị của Như Họa thuộc loại dư vị vô tận.

Thưởng thức một miếng, là có thể dư vị hồi lâu, chìm đắm trong hồi ức mỹ vị không thể tự thoát ra.

Trong lúc dùng ‘tiên hào Như Họa’, đôi mắt vừa được lắp lại trong hốc mắt của Tống Thư Hàng, truyền đến từng cơn mát lạnh, hồi phục như ban đầu.

Nhưng mà, sự thôi thúc của ‘bút pháp điểm tình’ cuối cùng, lại không hề xuất hiện.

“Phải ăn hết ‘Như Họa’, mới có hiệu quả sao?” Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn món tiên hào, trong lòng lại có chút không nỡ.

Nếu có người bạn thân nào có tài nấu nướng bằng một nửa Biệt Tuyết tiên cơ, cuộc sống sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Tống Thư Hàng đè nén sự không nỡ trong lòng, vài miếng ăn hết toàn bộ ‘Như Họa’.

“Thư Hàng tiểu hữu, cách ăn ngấu nghiến của ngươi thật là lãng phí.

Ngươi lại không vội ‘bút pháp điểm tình’, ăn như vậy quá lãng phí.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng: “He he he.” Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt khó hiểu.

“Thư Hàng, ngươi không phải sắp điểm tình rồi chứ?

Ngươi vừa mới tấn thăng Ngũ phẩm thôi mà?” Diệt Phượng công tử đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

“Yên tâm đi, Diệt Phượng tiền bối.

Bản mệnh kim đan của tôi còn chưa bắt đầu ‘Kim Đan Diễn Đồ’ nữa.” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Sau khi ăn hết ‘tiên hào Như Họa’, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, bắt đầu từ từ thưởng thức dư vị của món tiên hào, đồng thời mong đợi linh cảm ‘bút pháp cuối cùng của Kim Đan Diễn Đồ’ bùng nổ.

Hiệu quả của ‘tiên hào Như Họa’ cũng không phải là tuyệt đối, nó chỉ làm tăng xác suất có linh cảm cho nét bút cuối cùng của Kim Đan Diễn Đồ.

Chứ không phải là ăn vào, là nhất định có thể vẽ ra nét cuối cùng.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, đột nhiên một vị đạo trưởng trên Thực Tiên Yến bay vọt lên trời.

“Ha ha ha ha, đến rồi, đến rồi!

Linh cảm không ngừng tuôn trào.

Các vị đạo hữu, chúng ta cáo biệt tại đây.” Vị đạo trưởng này nhảy dựng lên.

Đây là một tu sĩ đỉnh phong Ngũ phẩm kim đan, chỉ còn thiếu một chút đốn ngộ cho ‘Kim Đan Diễn Đồ’ cuối cùng.

Bây giờ ông ta cuối cùng đã nắm bắt được chút đốn ngộ này, sự thôi thúc muốn vẽ nét cuối cùng trong lòng không thể nào kìm nén được.

Vì vậy, ông ta dứt khoát từ bỏ Thực Tiên Yến lần này, lao ra ngoài, muốn tìm một nơi bế quan, hoàn thành nét cuối cùng của Kim Đan Diễn Đồ.

Đợi Kim Đan Diễn Đồ hoàn thành, sẽ phải tìm thời gian chuẩn bị độ kiếp.

Dù sao, đối với tu sĩ mà nói, nâng cao cảnh giới mới là chuyện quan trọng nhất.

Sau khi vị đạo trưởng này rời đi, giống như hiệu ứng domino, lại có một vị tu luyện giả đứng lên, ông ta là tu luyện giả của giới khác.

Sau khi đứng dậy, ông ta chắp tay hành lễ với mọi người: “Chư vị đạo hữu, ta cũng phải rời đi.” Ngay sau đó, lại có mấy vị tu luyện giả các hệ khác đứng dậy, hành lễ với mọi người, rời khỏi Thực Tiên Yến.

“Hiệu quả của món ‘tiên hào Như Họa’ này của Biệt Tuyết tiên cơ, quả thực là bùng nổ.

Cảnh tượng này, nếu truyền ra ngoài, truyền thuyết về Biệt Tuyết tiên cơ lại phải lên một tầm cao mới.” Thất Sinh Phù phủ chủ tán thưởng.

“Sau đó, giá trị của thiệp mời Thực Tiên Yến lần sau chắc chắn lại tăng thêm một đợt nữa, đau lòng quá.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tán tu trong lòng khổ, nhưng tán tu không nói.

Đang nói chuyện, Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên đứng dậy.

“Pháp Vương cuối cùng cũng sắp đột phá rồi sao?” Cổ Hồ Quan

Chân Quân hỏi.

Ông và Tạo Hóa Pháp Vương là tu sĩ cùng thế hệ, ông bây giờ đã đột phá đến cảnh giới Chân Quân.

Tạo Hóa Pháp Vương vì là hệ luyện thể, tấn giai chậm hơn.

Bây giờ vẫn là cảnh giới đỉnh phong Ngũ phẩm.

“Không, ta chỉ cảm thấy ăn ngon quá, đột nhiên muốn hát một bài để bày tỏ sự thôi thúc trong lòng.” Tạo Hóa Pháp Vương trả lời.

Nói xong, ông còn hắng giọng.

“Tạo Hóa tiền bối, miệng hạ lưu nhân!” “Tạo Hóa đạo hữu, đây là Thực Tiên Yến, không phải concert của ngươi, xin đừng cất giọng.” “Sát sát sát sát!

Kẻ bất trung… sát sát sát!

Kẻ bất hiếu… sát sát sát!” Một giọng nói trong trẻo vang lên, lại là Vũ Nhu Tử hát trước.

Các tu sĩ ở mấy bàn bên cạnh hoảng sợ đứng dậy, tim gan đều chậm mất nửa nhịp.

Tô Thị A Thập Lục vội vàng bịt miệng Vũ Nhu Tử lại.

Tống Thư Hàng nói: “Vũ Nhu Tử đừng, bây giờ Tạo Hóa tiên tử còn chưa về vị trí.

Pháp Vương tiền bối mà cất giọng, Thực Tiên Yến coi như xong.” Tạo Hóa Pháp Vương: “Các ngươi cũng quá xem thường khả năng tự chủ của ta, ta là người không biết nặng nhẹ như vậy sao?

Ta chỉ là trong lòng có cảm xúc, muốn sáng tác một khúc nhạc.

Sau đó ta sẽ khẽ ngân nga, không hát thành tiếng.” Lệ Chi tiên tử mặt không đổi sắc lấy nút tai ra, nhét vào tai mình.

Dù là khẽ ngân nga, nhưng có mặt ở đây đều là người tu luyện, ai nấy đều có thính lực nhạy bén.

Giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương dù thấp đến đâu, cũng sẽ truyền vào tai mọi người.

“Cứ để ta ở lại ~ bên bờ luân hồi ~” Tạo Hóa Pháp Vương hạ giọng hát trong cổ họng.

“Bài hát này có quan hệ gì với ‘tiên hào Như Họa’?” Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi.

“Còn chưa bắt đầu sáng tác, ta chỉ hát một câu, khởi động cổ họng.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Sau đó ông bắt đầu ngân nga.

Không có lời ca, chỉ đơn thuần ngân nga một đoạn giai điệu.

Nói thật, khi không hát lời, nhịp điệu trong giai điệu của Tạo Hóa Pháp Vương rất mạnh.

Ngoài việc là một ca sĩ tử thần cấp thế giới, Tạo Hóa Pháp Vương thực ra còn là một cường giả soạn nhạc, viết lời bài hát cấp thế giới.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Tạo Hóa tiên tử lặng lẽ hiện ra.

Cô suy nghĩ một lát, rời khỏi người Tống Thư Hàng, trở về bên cạnh Tạo Hóa Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương khẽ ngân nga giai điệu, Tạo Hóa tiên tử cũng bắt đầu ngân nga theo.

Giọng hát như tiếng trời, từ miệng cô vang vọng.

Thân hình Tống Thư Hàng khẽ dừng lại.

Trong lòng, dường như có một loại linh cảm dâng lên.

“Đến rồi?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Linh cảm cho nét bút cuối cùng của bút pháp điểm tình, thật sự sắp tuôn trào rồi?

Chương 1653

“Cái gì đến?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Linh cảm đến rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Giây tiếp theo, ý thức của cậu xoay chuyển.

Trời đất quay cuồng.

Sau đó, ý thức xuất hiện trong đan điền.

Cảm giác này, giống hệt như lúc cậu ‘cấu trúc kim đan’.

Nét bút cuối cùng của cấu trúc kim đan, ta đến đây.

Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng.

Trong số những người hiện đại, không ít người ít nhiều đều có chút chứng ám ảnh cưỡng chế.

Tống Thư Hàng cũng có một chút chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ.

Nét bút cuối cùng của Kim Đan Diễn Đồ chưa vẽ xong, trong lòng cậu có chút khó chịu.

Rất muốn một hơi điểm xong nét cuối cùng.

Bây giờ, cơ hội cuối cùng cũng đã đến.

Một lát sau… một quả cầu tròn vo xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Lúc cậu cấu trúc kim đan, tiểu kim đan đã khổng lồ hóa trong ý thức của cậu, vì vậy cậu đã thỏa sức cấu trúc trên tiểu kim đan, vẽ lên tất cả những gì mình nghĩ đến.

Bây giờ, một quả cầu có kích thước tương tự xuất hiện trước mắt cậu.

Nhưng quả cầu này không phải màu vàng… mà là màu bảy sắc cầu vồng.

Tống Thư Hàng: “…” Tiên cơ, kịch bản không đúng rồi.

Sau khi ăn ‘tiên hào Như Họa’, không phải là có thể tăng cường linh cảm ‘nét bút cuối cùng của Kim Đan Diễn Đồ’ sao?

Tại sao tôi lại bị đưa đến trước mặt yêu đan bảy màu?

Lẽ nào yêu đan cũng cần ‘Kim Đan Diễn Đồ’ sao?

Làm sao bây giờ, tôi không biết gì về yêu đan cả.

Yêu đan rốt cuộc có cần phải giống như kim đan, tiến hành Kim Đan Diễn Đồ không?

Nhưng yêu đan không có long văn.

Không có long văn về lý thuyết mà nói thì không có thuốc nhuộm để cấu trúc Kim Đan Diễn Đồ chứ?

Vậy tôi phải vẽ thế nào?

Bạch tiền bối two từng nói, bản thân ngài ấy năm đó là kim đan ‘vô long văn’, Bạch tiền bối two năm đó đã tấn thăng Lục phẩm Chân Quân như thế nào?

Chẳng lẽ ngài ấy cũng đã bỏ qua giai đoạn cấu trúc kim đan này sao?

Tống Thư Hàng trong lòng rối bời.

Nhưng lúc này, sự thôi thúc trong lòng cậu càng ngày càng mãnh liệt.

Sự thôi thúc mãnh liệt này quen thuộc đến vậy, giống hệt cảm giác lúc cậu chuẩn bị cấu trúc cho kim đan thứ hai.

Thôi được rồi, dù thế nào, lên thôi.

Tống Thư Hàng đến trước mặt yêu đan bảy màu, đưa ngón tay ra điểm vào yêu đan. 【Lần này, mình phải vẽ gì đây?】 Trên kim đan thứ hai, đã vẽ 'thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ'.

Trên đó có ngọn lửa, thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ, bầu trời đầy sấm sét, thiên kiếp hiện đại hóa, và một phần tư kích thước của 'hành tinh có mắt'.

Những thứ đã vẽ rồi, vẽ lại một lần nữa không có ý nghĩa gì, cũng không phù hợp với tính cách của Tống Thư Hàng.

Vì vậy, nếu trên yêu đan bảy màu cũng có thể tiến hành 'cấu trúc kim đan', thì nên vẽ gì cho tốt?

Cùng với sự thôi thúc mãnh liệt trong lòng, ngón tay của Tống Thư Hàng bất giác miêu tả trên yêu đan.

Ngón tay cậu vừa động, ánh sáng bảy màu trên yêu đan hóa thành màu sắc cấu trúc, rơi xuống đầu ngón tay Tống Thư Hàng.

Ánh sáng bảy màu này, có hiệu quả tương tự như long văn của kim đan của tu sĩ.

Ngón tay Tống Thư Hàng múa lượn nhanh chóng.

Trong đầu cậu, hiện ra một thanh thần kiếm khổng lồ vô tận.

Bộ pháp khí bản mệnh thứ hai của cậu, đã giao cho Bạch tiền bối two cất giữ - tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú - Chung Yên Thánh Kiếm.

Thánh kiếm khổng lồ vô tận, đứng sừng sững giữa không trung.

Tống Thư Hàng càng vẽ càng thuận tay.

Kết cấu phức tạp của Chung Yên Thánh Kiếm, bị cậu từng chút một khắc họa lên trên yêu đan bảy màu.

Khoảnh khắc thánh kiếm thành hình, dường như có một loại kiếm ý ngút trời, thành hình trên yêu đan.

Nhưng mà, giống như lúc vẽ ‘thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ’ trên tiểu kim đan, sau khi vẽ xong thánh kiếm khổng lồ phức tạp, diện tích của yêu đan bảy màu, mới chỉ bị chiếm khoảng một phần mười.

“Quả nhiên, cùng một tính cách với kim đan thứ hai.” Tống Thư Hàng nói.

Trước khi bắt đầu vẽ, cậu đã có dự cảm này.

Vậy thì, tiếp tục thôi.

Sau thánh kiếm, cậu còn muốn vẽ gì nữa?

Ngón tay cậu khẽ điểm, ở phía dưới thánh kiếm, vẽ một người đàn ông hai tay chắp sau lưng.

Điều này tượng trưng cho chính cậu.

Sau đó, cậu lại nhấc bút, xung quanh thánh kiếm, vẽ từng đạo vết nứt không gian.

Từ trong vết nứt không gian, có vô số tà ma Cửu U mạnh mẽ, lộ ra bộ dạng nhe nanh.

Cậu vốn định theo phong cách của kim đan thứ hai, trên yêu đan cũng vẽ cảnh cậu đối đầu với cường địch.

Nhưng vẽ đi vẽ lại, phong cách lại bất giác thay đổi.

Vết nứt không gian ngày càng nhiều, từ trong đó chui ra không chỉ có tà ma Cửu U, mà còn có thú tu của Thú giới, cường giả hình người, thậm chí là chiến sĩ cơ giới phong cách tương lai.

Tống Thư Hàng cảm thấy linh hồn họa sĩ của mình, đã không thể dừng lại được nữa.

Những thứ cậu muốn vẽ, đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Nói một cách chính xác, bàn tay của cậu dường như không còn là của mình nữa.

Mọi chuyện đã không còn đơn giản là vẽ hỏng nữa rồi.

Ban đầu, khi vẽ 'Chung Yên Thánh Kiếm' và hình ảnh người đàn ông đại diện cho 'Tống Thư Hàng' lên yêu đan bảy màu, Tống Thư Hàng còn định làm theo khuôn mẫu 'Kim Đan Diễn Đồ' của tiểu kim đan trước đó, vẽ một bức tranh cậu đang đối đầu với kẻ địch hùng mạnh.

Phía trên Chung Yên Thánh Kiếm, vô số tà ma Cửu U đều là chi tiết lót đường cho sự xuất hiện của 'đại lão quả cầu kim loại lỏng'.

Thế nhưng, khi linh hồn họa sĩ của cậu bắt đầu bùng cháy, cậu không thể kiểm soát được bản thân nữa.

Trên yêu đan bảy màu, các vết nứt không gian xuất hiện ngày càng nhiều.

Ngày càng nhiều sinh vật và chủng tộc bước ra từ không gian.

Ngoài tà ma Cửu U, còn có nhiều hơn là nhân loại, yêu tộc, thú tu, người khổng lồ, thần thú, quái vật, nền văn minh máy móc tương lai, đủ loại hình bóng bắt đầu xuất hiện trong bức tranh.

Vì vẽ quá nhanh, Tống Thư Hàng có cảm giác tay mình như bị chuột rút.

Cánh tay cậu run lên, ngón tay không ngừng điểm trên yêu đan bảy màu, mỗi một điểm đều hóa thành ánh sao.

Dưới sự điểm xuyết của ánh sao, bối cảnh trên yêu đan bảy màu hóa thành chiến trường giữa vũ trụ tinh không.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng phát hiện trong bức tranh, góc đứng của 'bản thân' đang cầm Chung Yên Thánh Kiếm có chút không đúng.

‘Cậu’ trong tay cầm Chung Yên Thánh Kiếm, không chém về phía tà ma Cửu U, mà là về phía nhân loại, yêu tộc, thú tu, người khổng lồ đang tràn ngập khắp không gian… Lập trường!

Trên yêu đan bảy màu, lập trường của Chung Yên chi kiếm và ‘cậu’ không phải là hiện thế, mà là ‘thế giới Cửu U’.

Tà ma Cửu U trong tranh không phải là kẻ địch của cậu, mà là thế lực thuộc về cậu.

Nhân loại, yêu tu, thú tu, người khổng lồ, thần thú, quái vật, nền văn minh máy móc tương lai mới là kẻ địch của cậu. [Đây là cảnh tượng giao chiến với hiện thế từ góc độ của thế giới Cửu U sao?] Nhưng tại sao lại xuất hiện bức tranh như vậy?

Theo lý mà nói, Kim Đan Diễn Đồ được xây dựng dựa trên kinh nghiệm và cảm xúc cuộc đời của ‘tu sĩ’, tạo nên một bức tranh độc nhất vô nhị.

Nhưng bức tranh cậu đứng về phe Cửu U, nổi giận đối đầu với phe hiện thế này là kinh nghiệm và cảm xúc quái gì chứ?

Chẳng lẽ… là do [Chung Yên Thánh Kiếm]?

Suy cho cùng, thanh thánh kiếm này trên danh nghĩa quyền sở hữu đã thuộc về Bạch tiền bối Two, mà Bạch tiền bối Two lại là chúa tể Cửu U, cho nên ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ sẽ đứng về phe tà ma Cửu U?

“Chắc là vậy rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Đợi Yêu Đan Diễn Đồ kết thúc, cậu sẽ tìm cơ hội liên lạc với Bạch tiền bối Two để xác minh suy đoán của mình.

Còn bây giờ… bất kể là vì nguyên nhân gì, cậu cứ vẽ xong bức ‘Thất Thải Yêu Đan Diễn Đồ’ này đã rồi tính.

Theo ngón tay Tống Thư Hàng lướt đi, trên yêu đan bảy màu, ngày càng nhiều chủng tộc xuất hiện, điên cuồng chiếm cứ không gian bức tranh.

Tất cả những sinh vật mạnh mẽ mà Tống Thư Hàng có thể tưởng tượng ra trong đầu đều được đưa lên tranh.

Thậm chí một vài thứ chỉ tồn tại trong 'tưởng tượng' cũng được vẽ vào cho đủ số.

Tống Thư Hàng càng vẽ càng nhanh, càng vẽ càng hăng.

"Kỹ thuật vẽ này mà đồng bộ được ra ngoài đời thật thì dù có thất nghiệp, mình đi làm họa sĩ cũng kiếm được miếng cơm." Tống Thư Hàng nói.

Đương nhiên, kỹ năng vẽ khi cấu đồ kim đan không thể mang ra ngoài thực tế được.

Khi cấu đồ kim đan, hình ảnh mà tu sĩ vẽ ra được trích xuất trực tiếp từ tâm linh của tu sĩ rồi chuyển hóa thành tranh, không liên quan đến kỹ năng vẽ mà bản thân tu sĩ nắm giữ.

"Đúng rồi, phải có một con BOSS gì đó chứ nhỉ.

Bức tranh trước có 'hành tinh có mắt', yêu đan bảy màu cũng không thể kém cạnh được." Tống Thư Hàng suy tư.

Chương 1654

Nhưng, tồn tại cùng cấp bậc với ‘hành tinh có mắt’, khắp chư thiên vạn giới cũng không có mấy.

Đại lão quả cầu kim loại lỏng Cửu U thì bá đạo hơn, nhưng lập trường của bức tranh này lại là ‘thế giới Cửu U’, không thể nào cuối cùng lại lôi đại lão quả cầu kim loại lỏng Cửu U lên được.

“Không ổn rồi!” Đột nhiên, Tống Thư Hàng phát hiện ra một chuyện.

Trên ‘Thất Thải Yêu Đan Cấu Đồ’, hết chỗ rồi.

Không gian mà cậu muốn dành cho BOSS cuối cùng chỉ còn lại một chút xíu.

Chút không gian bé tí này thì vẽ được gì?

Tống Thư Hàng đơ người.

Cùng lúc đó, ‘Thất Thải Yêu Đan Diễn Đồ’ cũng dừng lại. ‘Thất Thải Yêu Đan Diễn Đồ’ thiếu mất nét cuối cùng, ‘nét bút điểm nhãn’.

Tống Thư Hàng: “…” Lại thiếu nét cuối cùng.

Giống hệt như tiểu kim đan thứ hai, thiếu một nét.

Cảm giác này khó chịu thật! … Sau khi quá trình Yêu Đan Diễn Đồ kết thúc, tên của bức cấu đồ yêu đan cũng hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Tên của nó là [Thánh Kiếm Mang Đến Tận Thế Cho Thế Gian].

Đây là thanh thánh kiếm mang đến tận thế cho toàn bộ thế giới, thanh kiếm của sự hủy diệt.

Kiếm này vừa ra, vạn vật kết thúc.

Lời thoại kiểu này nghe cứ như giáo lý của ‘Giáo phái Tận thế’.

“Cùng một phong cách với cái tên ‘Vẫn Là Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ’ lần trước, tên này có phải là gõ bừa bàn phím mà ra không vậy.” Tống Thư Hàng thở dài.

Vừa dứt lời, một cảm giác mệt mỏi rã rời ập đến, linh lực trong cơ thể cũng trở nên trống rỗng.

Cấu đồ kim đan là việc tiêu hao đồng thời cả linh lực và tinh thần lực.

Nhưng lần cấu đồ yêu đan bảy màu này tốt hơn lần trước rất nhiều, dù sao thì lần này Tống Thư Hàng là ‘tu sĩ tam hạch’, năng lượng dự trữ tương đối dồi dào.

Cuối cùng cũng không bị vắt kiệt.

Sau khi Kim Đan Diễn Đồ kết thúc, yêu đan bảy màu cũng giống như tiểu kim đan lần trước, thể tích bắt đầu thu nhỏ lại, hình dáng cũng trở nên tròn trịa hơn.

Tuy nhiên, màu sắc của nó không hề thay đổi, vẫn là bảy màu sặc sỡ.

Tiểu kim đan lúc đó đã tiến hóa thành ‘Tử Kim Đan’, chỉ chờ nét bút ‘điểm nhãn’ cuối cùng được vẽ lên là có thể hóa thành Lưu Ly Kim Đan… thời cơ đến, là có thể độ kiếp đột phá cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

“Chẳng lẽ phải vẽ nốt nét cuối cùng, yêu đan bảy màu mới có sự thay đổi?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nét cuối cùng của ‘Vẫn Là Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ’ ở đâu, Tống Thư Hàng đến giờ vẫn chưa lĩnh ngộ ra.

Nét bút còn thiếu đó là ở trên ‘hành tinh con mắt’?

Là trong thánh thành?

Là giữa những vụ nổ ngập trời?

Là trong ngọn lửa?

Hay là ở một góc nào đó của bức cấu đồ kim đan?

Nhưng phần còn thiếu của bức 'Thánh Kiếm Mang Đến Tận Thế Cho Thế Gian' này, Tống Thư Hàng lại biết rõ.

Phần thiếu chính là vị trí mà cuối cùng cậu muốn dành cho BOSS.

Một khoảng trống rất nhỏ.

Nếu lần sau có cơ duyên, linh cảm bùng nổ, cậu sẽ phải dùng một nét để vẽ ra con BOSS mình muốn ở đây.

Muốn dùng một nét vẽ ra một con BOSS, quả thật là làm khó người ta… Dù là vẽ người que thì cũng cần mấy nét.

Chẳng lẽ lại vẽ một đường ngang rồi coi đó là BOSS? ********** Cấu đồ yêu đan kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng quay trở về hiện trường 'Thực Tiên Yến'.

Ý thức của cậu vừa quay về thì phát hiện cả bàn tiền bối đều đang nhìn chằm chằm vào mình.

"Thư Hàng… vừa rồi, cậu đang cấu đồ kim đan à?" Diệt Phượng công tử tò mò hỏi.

Lúc nãy từ trên người Tống Thư Hàng truyền đến từng đợt dao động 'sức mạnh kim đan nén lại'.

Đó là dao động năng lượng trong quá trình cấu đồ kim đan, khiến kim đan hóa thành 'Tử Kim Đan'.

"Không có đâu, tôi vừa rồi không hề cấu đồ kim đan.

Trên bản mệnh kình đan của tôi còn chưa bắt đầu cấu đồ kim đan đâu.

Tôi mới tấn thăng kim đan không lâu, làm sao mà lên cấp nhanh vậy được.” Tống Thư Hàng an ủi.

Thực Tiên Yến lần này đã xảy ra quá nhiều chuyện… cho nên tiếp theo, mọi người cứ vui vẻ ăn uống là được rồi.

Chuyện đả kích người khác, hôm nay thôi bỏ đi.

Để dành sau này có cơ hội lại đả kích.

Hơn nữa, cậu cũng không nói dối, vừa rồi cấu đồ là yêu đan, không phải kim đan.

“Bản mệnh kim đan của Thư Hàng tiểu hữu, quả thực vẫn đang ở mức ‘thực kim đan’.” Hoàng Sơn tiền bối bình tĩnh nói.

“Vậy dao động trên người cậu lúc nãy là sao?” Diệt Phượng công tử hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nháy mắt với Diệt Phượng tiền bối: “Đây là bí mật nha ~” Diệt Phượng công tử: “…” Tống Thư Hàng lại an ủi: “Diệt Phượng tiền bối, ngài yên tâm đi, cho dù cảnh giới của tôi thật sự đuổi kịp ngài, mấy lần ngài nợ tôi cơ hội mượn CPU, có thể chuyển cho đệ tử của tôi.” “Cút.” Diệt Phượng công tử nhe ra chiếc răng nanh nhọn hoắt.

“Diệt Phượng, không thể nhịn được.

Tháng sau chúng ta đi đột phá cảnh giới Chân Quân, không thể để Thư Hàng coi thường được.” Tam Lãng vỗ vỗ Diệt Phượng công tử.

Lúc này, Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên cười hiền hậu: “Ha ha, bài hát mới cuối cùng cũng viết xong rồi.

Đợi Thực Tiên Yến lần này kết thúc, ta chuẩn bị lên sân khấu hát một bài, coi như là tiết mục kết thúc của Thực Tiên Yến.” Cơ thể

Cuồng Đao Tam Lãng cứng đờ.

Mình có nên tìm một cái cớ nói rằng mình cũng đột nhiên có xung động ‘điểm nhãn’, cần phải đi bế quan đột phá cảnh giới Lục phẩm không?

“Tính thời gian thì hiệu quả của ‘tiên hào Như Họa’ chắc cũng sắp hết rồi nhỉ.

Lần này có bao nhiêu tu sĩ rời đi giữa chừng?” Lệ Chi tiên tử bình tĩnh chuyển chủ đề.

Tuyệt đối không thể để Tạo Hóa Pháp Vương tiếp tục chủ đề ‘hát hò’ này.

“Lần này số người rời đi tương đối nhiều, hơn hai bàn một chút.

Số lượng đã đạt tiêu chuẩn… Vậy thì tiếp theo, sẽ đến tiết mục hay của mỗi kỳ Thực Tiên Yến.” Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “Tiết mục hay?” Cậu là lần đầu tiên tham gia Thực Tiên Yến, tân binh cái gì cũng không biết.

“Thực Tiên Yến hàng năm, ăn đến nửa chừng, đều sẽ có tu sĩ được hưởng lợi từ hiệu quả mạnh mẽ của ‘tiên hào’, trong lòng có cảm ngộ, hoặc là tích lũy đủ trong một hơi, tiến vào trạng thái bế quan đột phá cảnh giới.

Đây cũng là sức hấp dẫn của Thực Tiên Yến.

Mà sau khi những tu sĩ này rời đi, vị trí của họ sẽ trống ra.” Bắc Hà Tán Nhân chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “Tiết mục hay mà Bắc Hà tiền bối nói, có liên quan đến những vị trí trống này sao?” “Chính xác.

Theo quy tắc của Biệt Tuyết Tiên Cơ, bất kể có bao nhiêu vị trí trống, món ăn của nàng ấy chỉ lên theo số lượng thiệp mời, không nhiều cũng không thiếu.

Những vị trí trống ra tương đương với một suất ‘Thực Tiên Yến’.

Những tu sĩ rời đi đã chủ động từ bỏ cơ hội Thực Tiên Yến lần này của mình.

Vậy thì những vị trí này có thể sắp xếp cho người khác.” Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nói.

“Không thể mang về sao?” Thi la lỵ hỏi.

“Các món trong Thực Tiên Yến không có lựa chọn mang về.” Lệ Chi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy những vị trí trống ra sẽ được sắp xếp như thế nào?” “Mỗi lần bên chủ nhà tổ chức Thực Tiên Yến sẽ được nhận một phần ba số ghế.

Một phần ba số ghế khác, chỉ cần trả một khoản linh thạch là có thể tiến hành bốc thăm tại chỗ, nếu may mắn rút được ghế, có thể tự mình sắp xếp người khác vào ngồi.

Đương nhiên, ngươi muốn một mình ăn hai suất cũng không vấn đề.

Một phần ba cuối cùng sẽ được phân phối thông qua nhiều phương pháp khác nhau.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Bên chủ nhà năm nay là Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông, năm nay họ hời to rồi.

Số ghế trống của Thực Tiên Yến năm nay chắc chắn nhiều hơn những năm trước.

Lần trước nữa, khi Thiên Hà Tô Thị của chúng ta làm chủ nhà, từ đầu đến cuối tổng cộng cũng chỉ trống hai mươi mốt ghế, có mấy vị trí còn là gần cuối Thực Tiên Yến mới trống, chẳng có ý nghĩa gì.

Năm nay mới lên mấy món mà đã trống hơn hai bàn.

Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông gặp may rồi.” Tô Thị A Thất nói.

Hơn nữa, năm nay trong đầu mọi người đều có thêm một số lĩnh ngộ về sự cụ thể hóa của đại đạo pháp tắc một cách khó hiểu.

Lĩnh ngộ này cộng thêm hiệu quả của Thực Tiên Yến, số lượng khách rời đi giữa chừng năm nay tuyệt đối không ít.

Khi Thực Tiên Yến tiếp tục, sẽ có ngày càng nhiều người rời đi giữa chừng.

“Theo tỷ lệ một phần ba, bây giờ có bảy ghế có thể do ‘Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông’ phân phối.

Còn có bảy ghế dùng để bốc thăm.

Tám ghế cuối cùng sẽ được phân phối theo ý kiến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, theo nhiều cách khác nhau.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Tiết mục bốc thăm, ai trong các ngươi có hứng thú không?

Nếu thiếu linh thạch, có thể mượn ta.” Tiểu Bạch tiền bối ngẩng đầu lên nói.

Lệ Chi tiên tử tò mò hỏi: “Bạch tiền bối, ngài không tham gia bốc thăm sao?” “Ta thì thôi, cho dù có trúng thưởng, ta cũng không có ai để đưa đến tham gia Thực Tiên Yến.

Hơn nữa, một mình ta ăn hai suất cũng không có ý nghĩa gì… Bây giờ ta đang một mình ăn mấy suất rồi.” Tiểu Bạch tiền bối nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ từ đầu đến cuối đều ưu ái cho Bạch tiền bối.

Chương 1655

Phần tiên hào trước mặt Tiểu Bạch tiền bối rõ ràng nhiều hơn gấp đôi so với những người khác.

Đang nói chuyện, vị trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông ban đầu tiếp đãi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối ở bên ngoài chạy tới.

“Bá Tống tiền bối, Thực Tiên Yến kỳ này chúng tôi có trong tay bảy suất, ngài có cần không?

Chúng tôi có thể giao hai suất trong đó cho ngài và Bạch Thánh.” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông hỏi.

Bá Tống Huyền Thánh và Bạch Thánh đã cứu khách của Thực Tiên Yến và Biệt Tuyết Tiên Cơ, lại còn hỗ trợ họ phục hồi bí cảnh.

Đây là một ân huệ lớn, bây giờ vừa hay có bảy suất Thực Tiên Yến, họ thương lượng một hồi, quyết định giao ra hai suất, tặng cho Tống Thư Hàng.

“Hai suất, các ngài không cần sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đệ tử của chúng tôi không vội, Thực Tiên Yến lần này tiếp theo chắc chắn sẽ còn có ghế trống.

Đệ tử của chúng tôi có thể từ từ sắp xếp.” Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông cười nói.

Tiểu Bạch tiền bối ngẩng đầu, lau khóe miệng, nói: “Phần của ta cho Tống Thư Hàng ngươi.” “Hả?

Như vậy cũng được sao?” Tống Thư Hàng nói.

Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông gật đầu: “Hoàn toàn không vấn đề gì, hai suất, cứ do hai vị tiền bối tự mình phân phối.” “Vậy tôi xin không khách sáo.” Tống Thư Hàng nói, trong thế giới hạch tâm của cậu có không ít người, suất Thực Tiên Yến còn không đủ cho họ chia.

Ý thức của cậu chìm vào thế giới hạch tâm của mình.

Đầu tiên cậu tìm Lý Âm Trúc.

“Âm Trúc, có muốn ra ngoài ăn chút đồ ngon không.” Tống Thư Hàng hỏi.

Lúc này Lý Âm Trúc đang ở trạng thái trẻ nhỏ, đang tu luyện bí pháp phụ trợ mà Bắc Phương Đại Đế dạy cho cô bé.

Nghe thấy giọng Tống Thư Hàng, cô bé ngẩng đầu lên.

“Đồ ngon?” Lý Âm Trúc chớp chớp mắt, gật đầu lia lịa.

Tống Thư Hàng vươn tay vẫy một cái, chuyển Lý Âm Trúc từ thế giới hạch tâm ra ngoài.

Vậy còn một suất nữa cho ai đây? [Sở tiền bối, bây giờ cô có thể rời khỏi hoạt tuyền để hoạt động chưa?

Nếu được thì có muốn ra ngoài ăn cơm không?] Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ đảo mắt một cái, tiếp tục thổi bong bóng.

Ta bây giờ chỉ còn lại cái đầu, ngươi lại nói chuyện ăn cơm với ta, là đang kích thích ta sao?

Tống Thư Hàng gãi đầu, lại chuyển ý thức đến chỗ Quy tiền bối.

Quy tiền bối lúc này đã tỉnh lại.

Ông đang ngồi đối diện với Thông nương.

Thông nương hiếm khi hiện nguyên hình.

Một con rùa một con yêu, đang mắt to trừng mắt nhỏ.

Giữa hai người là một đống ngọn hành.

“Quy tiền bối, mấy cái ngọn hành này là sao?” Thông nương nhìn thấy nhiều ngọn hành như vậy liền cảm thấy đau lòng.

Quy tiền bối: “Ta cũng không biết, ta giống như ngươi bị mất trí nhớ.” Lúc này, giọng của Tống Thư Hàng truyền đến: “Quy tiền bối, Thông nương, hai người có hứng thú tham gia Thực Tiên Yến không?” “Thực Tiên Yến?

Biệt Tuyết Tiên Cơ?

Ngọn hành… ra là ngươi, Tống Thư Hàng!” Thông nương xù lông.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Khụ, ta cũng không đi, gần đây ta không có hứng thú ăn uống.” Quy tiền bối nói.

Ông nhìn những ngọn hành trên mặt đất, trong đầu đột nhiên nghĩ đến một món ‘mặt nạ hành trắng’, sau đó ông liền có chút rục rịch… ông đột nhiên muốn làm những ngọn hành này thành mặt nạ bùn hành.

“Thư Hàng, có phải ngươi lại nhân lúc ta hôn mê, ngắt ngọn hành của ta, muốn đưa cho Biệt Tuyết Tiên Cơ không?” Thông nương vội nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha: “Ta muốn ngắt ngọn hành của ngươi, còn cần đợi ngươi hôn mê sao?” Thông nương: “…” “Hơn nữa ta đã hứa với ngươi, sẽ không tùy tiện ngắt ngọn hành của ngươi nữa.

Ta về cơ bản là người rất giữ chữ tín.” Tống Thư Hàng cười ha ha, lại chuyển ý thức đến bên cạnh hai vị đệ tử.

Đầu tiên là đại đệ tử Tước Yêu Tiểu Thải.

Tiểu Thải đang khổ luyện công pháp, không một khắc dừng lại.

“Tiểu Thải, có muốn ra ngoài ăn cơm không?

Thực Tiên Yến, đặc biệt ngon.” Tống Thư Hàng nói.

“Ăn cơm?

Sư phụ, chuyện ăn cơm, dùng Tích Cốc Đan là có thể giải quyết!

Thời gian dư thừa hoàn toàn có thể dùng để tu luyện.

Lãng phí thời gian chính là lãng phí sinh mệnh.” Tiểu Thải nghiêm túc trả lời.

Tống Thư Hàng: “…” Tiểu Thải, hết cứu rồi.

“Sư phụ, con muốn tiếp tục tu luyện!

Sư phụ, có nhiệm vụ gì cần con làm, xin cứ việc ha ha.

Chuyện lãng phí thời gian như ăn cơm thì đừng gọi con nữa.” Tiểu Thải nói xong, hai cánh hóa thành màu đen sắt, trên người hiện lên khí tức Nho Gia Kim Cương Thân, bắt đầu một vòng tu luyện mới.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu đành phải chuyển ý thức đến bên cạnh Sở Sở.

Sở Sở lúc này dường như vừa mới tỉnh ngủ, đang rửa mặt.

“Sở Sở, biết Thực Tiên Yến không?

Có muốn ra ngoài ăn một bữa không.

Đây là cơ hội tốt để tăng tu vi, ăn xong, tu vi tăng mạnh không phải là mơ.” Tống Thư Hàng đi thẳng vào vấn đề.

Sở Sở ngẩng đầu: “Sư phụ, con cũng có thể tham gia sao?” “Không vấn đề, sư phụ ở đây có hai suất.

Vừa hay cho con và Âm Trúc, con có thể nhân lúc ăn cơm chăm sóc Âm Trúc nhiều hơn.” Tống Thư Hàng nói.

“Vâng, sư phụ.” Sở Sở kiên định nói.

Sở Sở cũng được Tống Thư Hàng chuyển ra ngoài.

Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông sắp xếp cho họ một vị trí ngồi chung, rất gần bàn của Tống Thư Hàng. … Sau khi Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông sắp xếp xong bảy vị trí, liền đến vòng bốc thăm phân phối vị trí thứ hai.

Một viên linh thạch Thất phẩm là có thể tham gia bốc thăm.

Chỉ cần có hứng thú, đều có thể tham gia.

Nếu ghế mà bạn bốc thăm được không cần dùng đến, cũng có thể bán lại tại chỗ cho các đạo hữu khác, hoặc là một mình ăn hai suất.

“Tống tiền bối, ngài có muốn tham gia bốc thăm không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Trong thế giới hạch tâm của cậu toàn là những kẻ khó chiều, có suất Thực Tiên Yến họ cũng không tham gia, cậu đã không cần thêm suất nữa.

“Các cô có muốn tham gia bốc thăm không?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều không có hứng thú với việc bốc thăm.

“Đúng rồi, nếu ai trong các ngươi muốn có suất, ta có thể thay các ngươi đi bốc thăm.” Tiểu Bạch tiền bối lại ngẩng đầu nói: “Sau khi trúng thưởng, suất có thể giao cho các ngươi.” “Bạch tiền bối, tôi muốn một suất.

Xin hãy giúp tôi rút một suất, tôi muốn giao suất đó cho Thiết Quái.

Linh thạch đợi Thực Tiên Yến kết thúc, tôi sẽ trả lại ngài sau ~" Lúc này, ở bàn bên cạnh, một cô gái mặc váy đỏ, thân hình nóng bỏng đứng dậy, dùng giọng nói ngọt ngào gọi.

"Phụt ~~ Tên Quẻ Đen kia, ngươi vậy mà lại đến tham gia Thực Tiên Yến." Bắc Hà Tán Nhân phun ra.

"Ha ha, Bắc Hà, ta từ đầu đã tham gia yến tiệc.

Là đối thủ cả đời của ta, ngươi lại không nhận ra ta, ngươi còn kém xa lắm." Cô gái váy đỏ che miệng cười khẽ, xinh đẹp quyến rũ.

Bắc Hà Tán Nhân: "…" "Đúng rồi, Bắc Hà.

Dáng vẻ này của ta, ngươi có yêu ta không?

Đây là dựa theo dáng vẻ tâm ma của ngươi năm đó, sửa đổi một chút thiết kế mà thành.

Chắc là kiểu ngươi thích." Đồng Quái Tiên Sư cười hì hì nói.

Bắc Hà Tán Nhân ngẩng đầu nhìn trời… nếu không phải bây giờ là hội trường Thực Tiên Yến, ông ta chắc chắn sẽ rút kiếm hoàn ra, cho tên Quẻ Đen kia một trận.

Tiểu Bạch tiền bối đứng dậy, nhảy xuống ghế: "Ta đi bốc thăm cho Đồng Quái đạo hữu." Trong quá trình Bạch tiền bối nhảy xuống, Tống Thư Hàng luôn giữ cảnh giác.

Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn, cậu sợ chân Bạch tiền bối bị trượt, dù sao mặt băng cũng quá trơn.

Tiểu Bạch tiền bối vững vàng đáp xuống đất, lấy ra một khối linh thạch Thất phẩm, chạy lon ton về phía đài bốc thăm… trông có vẻ bình an vô sự.

Thấy Bạch tiền bối đi bốc thăm, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Cuồng Đao Tam Lãng, Hoàng Sơn Chân Quân, Lệ Chi tiên tử, Thất Tu

Thánh Quân đều đứng dậy.

Mấy người đều đi về phía đài bốc thăm của Thực Tiên Yến.

Cho dù không cần ghế, bốc thăm chơi cũng tốt.

Tống Thư Hàng đột nhiên cũng muốn đi tham gia chơi… tiếc là cậu không có tiền.

“Thật ra, ta càng mong đợi tiết mục thứ ba hơn, tiết mục thứ ba mỗi năm đều khác nhau.

Năm nay không biết sẽ có trò vui gì.” Bắc Hà Tán Nhân uống một ngụm trà, bình tĩnh lại tâm tình. … Trong lúc bốc thăm đang diễn ra, tại yến tiệc của Thực Tiên Yến, lại liên tục lên thêm mấy món tiên hào.

Sau đó tốc độ lên món của Thực Tiên Yến sẽ ngày càng nhanh hơn.

Đồng thời, Biệt Tuyết Tiên Cơ và Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông đã thương lượng xong cách chơi của tiết mục thứ ba.

Chương 1656

[Các thực khách của Thực Tiên Yến có thể tự do đề cử vài vị đạo hữu, thông qua hình thức bỏ phiếu và bấm thích, để họ nhận được quyền sở hữu tám ghế cuối cùng.

Mỗi vị thực khách được đề cử, sau khi xác định được ghế… nếu trong số các thực khách có mặt có người không phục, có thể khởi xướng thách đấu với đối phương.

Các đạo hữu nhận được quyền sở hữu tám ghế cuối cùng, mỗi người đều phải tiếp nhận bốn lần thách đấu.

Phương thức thách đấu do hai bên tự quyết định.] Quy tắc vừa ra, cả hội trường Thực Tiên Yến đều im lặng.

“Bá Tống Huyền Thánh, tôi đề nghị để Bá Tống Huyền Thánh sở hữu một ghế.” Lúc này, một vị tiên tử mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không quen biết đột nhiên đứng dậy, cao giọng nói.

Tống Thư Hàng: “?” Nhân khí của mình cao vậy sao?

Thật là có chút ngại ngùng.

“Ủng hộ tôi, đưa Bá Tống Huyền Thánh lên.

Sau đó… tôi muốn thách đấu Bá Tống Huyền Thánh!” Vị tiên tử đó cao giọng hô: “Trong tay tôi có một phần nước suối ‘Tử Mẫu Hà’.

Nếu tôi thách đấu thắng lợi, sẽ để Bá Tống Huyền Thánh uống nó.” Trong nháy mắt, tất cả thực khách đều bấm thích cho Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng: “…” Các lão huynh, hãy double tap cho tôi.

Một lượt thích, tôi sẽ cho Bá Tống uống một ngụm nước suối ‘Tử

Mẫu Hà'… "Chúc mừng Bá Tống tiền bối, ghế đầu tiên của vòng thứ ba, sau khi mọi người bỏ phiếu, đã thuộc về ngài." Đệ tử của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì hoạt động 'quyền sở hữu ghế' vòng thứ ba, lớn tiếng hô.

Tất cả mọi người có mặt, ánh mắt xoạt xoạt xoạt đều nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Ngoài vị tiên tử đang giơ cao nước suối 'Tử Mẫu Hà', trong bóng tối còn có vài vị đạo hữu không bấm thích.

Bởi vì chỉ cần 'không phục' là có thể thách đấu Bá Tống tiền bối.

Theo quy định, [Các đạo hữu được đề cử ghế trong vòng thứ ba, sau khi xác định quyền sở hữu, phải tiếp nhận tối đa bốn lần thách đấu.] Mấy vị đạo hữu này đang khổ sở suy nghĩ phương pháp thách đấu Bá Tống Huyền Thánh.

Đối đầu trực diện là không thể, Bá Tống Huyền Thánh là đệ nhất thánh ngàn năm, tồn tại cấp bậc Huyền Thánh.

Nhưng, phương thức thách đấu không giới hạn ở việc đối đầu trực diện, có thể có rất nhiều phương thức thách đấu khác.

Chỉ cần hai bên đều đồng ý phương thức thách đấu, cho dù là oẳn tù tì, nhảy xa nhảy cao, thi ăn nhanh, hạng mục nào cũng không vấn đề.

Cho nên, nếu tiên tử cầm 'nước suối Tử Mẫu Hà' thách đấu thất bại, họ còn có thể tiếp nối xông lên.

Mục tiêu chính là để Bá Tống Huyền Thánh uống nước suối.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Bá Tống Huyền Thánh, mong chờ xem vị tiên tử kia sẽ dùng phương pháp tất thắng nào để thách đấu Bá Tống.

“Ngây thơ.” Tống Thư Hàng mặt mày bình tĩnh, đặt đũa xuống.

Sau đó, cậu giơ cao tay phải của mình: “Xin lỗi, tôi từ bỏ ghế này… bởi vì trước đó tôi đã nhận được hai ghế, đã đủ rồi.” Nói xong, Tống Thư Hàng lại cầm đũa lên, thong thả thưởng thức tiên hào của ‘Thực Tiên Yến’, uống tiên nhưỡng do Biệt Tuyết Tiên Cơ tự tay pha chế.

Thoải mái quá.

Tự khen cho sự cơ trí của mình!

Trong nháy mắt, cả hội trường Thực Tiên Yến đều im lặng.

Không ai ngờ Bá Tống Huyền Thánh sẽ bỏ cuộc.

Một cảm giác thất vọng bao trùm cả hội trường Thực Tiên Yến.

“Tống tiền bối, đừng từ bỏ mà, thách đấu vui như vậy, từ chối thì tiếc quá.” Vũ Nhu Tử ở bên cạnh tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng đặt tiên nhưỡng xuống, thở dài nói: “Vũ Nhu Tử à, đàn ông mang thai không phải là chuyện gì tốt đẹp đâu.

Chuyện này không phải là chuyện đùa.” Câu nói này của cậu vừa dứt, không khí xung quanh các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ liền trở nên nặng nề.

Mọi người bất giác nhớ lại nỗi kinh hoàng bị ‘hoài dựng ngưng thị’ của Bá Tống Huyền Thánh đánh trúng.

Bụng dưới trướng, hai chân mềm nhũn.

“A, tôi suýt quên mất, Huyền Ma Giảng Pháp của Tống tiền bối, tôi vẫn chưa xem xong.” Vũ Nhu Tử nói.

Nhưng bây giờ là giai đoạn Thực Tiên Yến, không thích hợp để xem Huyền Ma Giảng Pháp của Tống tiền bối.

Cho nên, đợi về Linh Vũ Điệp đảo, lại xem lại chương trình phát sóng của Huyền Ma Giảng Pháp vậy.

Đến lúc đó, nếu A Đa đã xuất quan, hoặc đã độ kiếp thành công ra ngoài thì càng tốt hơn.

Cô có thể cùng A Đa xem lại chương trình phát sóng 'Huyền Ma Giảng Pháp'. … Bên kia, vị tiên tử giơ cao nước suối 'Tử Mẫu Hà' cứng ngắc quay đầu lại, nhìn về phía đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông đang chủ trì hoạt động: "Có thể bỏ cuộc sao?" "Về nguyên tắc mà nói, có thể bỏ cuộc." Đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông nói.

Vòng thứ ba không phải là bốc thăm, chỉ là tặng một ghế, người được tặng đương nhiên có thể bỏ cuộc.

"Bá Tống tiền bối, sao ngài có thể hèn vậy?!" Tiên tử quay đầu lại, dùng giọng điệu bi ai nói.

"Bá Tống tiền bối, con nhóc này vậy mà dám khiêu khích uy nghiêm của ngài, xử nó!

Cho nó biết uy nghiêm của ngài!" Lại có một vị đạo trưởng lớn tiếng hô.

"Bá Tống tiền bối, chỉ là một con nhóc, ngài diệt nó còn không phải là chuyện búng ngón tay sao?" Có người cổ vũ.

Tống Thư Hàng vẫn giữ nụ cười bình tĩnh.

Còn non lắm, dù là phép khích tướng, phép cầu xin, phép cổ vũ, đều đừng hòng lay động được ta ra sân.

Đúng lúc này, Đồng Quái mặc váy đỏ đứng dậy.

Hắn lấy ra một tấm thảm da thú, trải ra.

Chỉ thấy trên tấm thảm da thú này vẽ từng ô vuông, trên đó có từng phù văn bói quẻ.

Đồng Quái cởi đôi ủng đồng trên chân, để lộ bàn chân.

Sau đó, tiên sư hai chân đạp lên tấm thảm da thú, bước theo những bước chân huyền ảo.

Lúc này tiên sư ngoại hình quyến rũ vô song, khi bước theo những bước chân huyền ảo, trông giống như đang nhảy múa.

Xinh đẹp động lòng người.

Trở thành một cảnh quan tươi đẹp trên Thực Tiên Yến.

“Nếu không biết hắn là Đồng Quái, nói không chừng ta cũng sẽ động lòng.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Tam Lãng đạo hữu, ngươi vẫn nên tiếp tục mù một lúc đi.” “Ta không phải là cảm thán một chút sao, chính vì ta biết Đồng Quái là một gã đàn ông thô kệch, cho nên thấy hắn đi chân trần nhảy múa, chỉ cảm thấy đủ loại không hài hòa.” Cuồng Đao Tam Lãng cảm thán nói.

“Ha ha.” Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười.

Lệ Chi tiên tử tiếp lời: “Tam Lãng đạo hữu, ngươi từ khi nào lại có ảo giác ‘Đồng Quái là nam’ vậy?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Hả?” Từ khi Lãng mỗ gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Đồng Quái luôn là nhân vật nam mà?

Tuy rằng hắn lúc nam lúc nữ, nhưng bản chất là đàn ông không sai mà.

“Giới tính của Đồng Quái là một trong ‘mười bí ẩn lớn’ của Cửu Châu Nhất Hào Quần chúng ta.

Không ai biết Đồng Quái rốt cuộc là nam hay nữ.” Lệ Chi tiên tử cười nói.

Bàn bên cạnh Đông Phương Lục tiên tử: “Cũng có nghĩa là, ngươi cho rằng Đồng Quái là một gã đàn ông thô kệch.

Nhưng nói không chừng, hắn đang nhảy múa bây giờ chính là dáng vẻ bản thể.

Ít nhất có một phần là dáng vẻ bản thể.” Cuồng Đao Tam Lãng: “…” “Đồng Quái tiền bối đây là đang bói quẻ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chắc là một trong các loại quẻ toán, xem phương thức thì giống với phép bói quẻ của hệ cổ vu hơn.

Thật lòng mà nói, thủ đoạn ‘phép quẻ toán’ mà Đồng Quái nắm giữ rất phong phú đa dạng.

Trên con đường quẻ toán, hắn được coi là nhân vật cấp tông sư.

Tiếc là lại là một quẻ đen.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Vũ Nhu Tử hai mắt sáng lên: “Đây là dùng chân bói quẻ sao?” Cô đột nhiên muốn học loại phép bói quẻ này.

“Tiên sư đang bói cái gì?” Tô Thị A Thập Lục càng tò mò hơn về điểm này.

Vừa rồi, chắc là không ai mời Đồng Quái Tiên Sư bói quẻ nhỉ?

Vậy tiên sư đang bói cho ai?

Trên tấm thảm da thú, cô gái váy đỏ do Đồng Quái Tiên Sư hóa thành, eo như rắn, chân phải của nàng bước ra bước cuối cùng.

Trên da thú, trong ô vuông nơi đầu ngón chân của tiên sư dẫm lên, phù văn sáng lên.

Đồng Quái Tiên Sư cúi đầu nhìn vào ô vuông và phù văn, hơi trầm tư.

Một lát sau, Đồng Quái Tiên Sư vỗ tay mạnh, dùng giọng nói du dương nói: “Quẻ tốt!

Quẻ quả là chí tôn phù văn, đại cát đại lợi!” Chết tiệt, đại cát đại lợi?

Tiên sư đây là bói quẻ cho ai?

Toang rồi.

“Thư Hàng tiểu hữu, ngươi vừa rồi từ bỏ ‘ghế’ thật là lựa chọn sáng suốt.” Đồng Quái Tiên Sư hơi thở hổn hển, lên tiếng nói: “Ta vừa rồi đột nhiên trong lòng có cảm ngộ, bói cho ngươi một quẻ.

Nếu ngươi không từ bỏ ghế, kết quả quẻ là ‘quỷ long phù văn’, quẻ đại hung, có nguy cơ vong thân.

Mà bây giờ, ngươi chủ động từ bỏ ghế, kết cục quẻ thay đổi, chuyển thành ‘chí tôn phù văn’, đại cát đại lợi.

Lựa chọn sáng suốt.” Nói xong, Đồng Quái Tiên Sư giơ ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng, trên ngón tay cái của tiên sư sơn móng tay bảy màu, khi ngón cái giơ lên, trên móng tay lấp lánh ánh sáng bảy màu, chói mắt!

Giọng nói của Đồng Quái Tiên Sư vừa dứt, tất cả thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng như các đạo hữu quen biết Đồng Quái Tiên Sư đều quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

“Đồng Quái tiền bối, ngài không bói sai chứ?

Quẻ chí tôn có phải là bói ngược rồi không?

Đại hung, nhất định là điềm đại hung đúng không?” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

“Ít nhất cũng phải là điềm đại hung 34D đúng không?” Cuồng Đao Tam Lãng bổ sung.

Lúc này ‘Đồng Quái tiên tử’ đã mang lại giày, thu lại tấm thảm da thú: “Các ngươi lũ khốn, ta không muốn nói chuyện với các ngươi.” Tống Thư Hàng: “…” Vũ Nhu Tử: “Nếu không từ bỏ ghế, là ‘quỷ long phù văn’, đại hung, có nguy cơ vong thân.” Tô Thị A Thập Lục: “Nếu từ bỏ ghế, là ‘chí tôn phù văn’, đại cát.” Quẻ của Đồng Quái tiền bối, đương nhiên phải xem ngược lại.

Nói cách khác, nếu không từ bỏ ghế, đó chính là đại cát đại lợi… mà từ bỏ ghế, đó chính là đại hung, thậm chí có nguy cơ vong thân.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến mười hai đồng ‘Phục Sinh Kim Hồn Tệ’ mà cậu vừa đổi được từ chỗ ‘Tiên tử Cái Gì Cũng Hóa Được’.

Đùa cái gì vậy, mười hai đồng Phục Sinh Kim Hồn Tệ này của tôi mới mua mà.

Đừng nói là ấm, căn bản còn chưa có cơ hội để ủ.

Chương 1657

Hơn nữa, hôm nay tôi đã phục sinh rồi… “Đợi đã, người chủ trì đợi đã!” Tống Thư Hàng vội vàng giơ tay lên, lớn tiếng kêu.

Đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông phụ trách chủ trì ‘hoạt động quyền sở hữu ghế’ nghi hoặc quay đầu lại: “Bá Tống tiền bối, có gì phân phó?” “Tôi có thể hối hận một chút không?

Tôi đã suy nghĩ kỹ rồi, đột nhiên cảm thấy chấp nhận thách đấu cũng là một chuyện rất thú vị.

Đấu với trời, đấu với đất, đấu với người, niềm vui vô cùng.

Không phải chỉ là bốn lần thách đấu sao, tôi, Bá Tống, hôm nay nhận hết.” Tống Thư Hàng mặt mỉm cười, trấn tĩnh nói.

Đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông ngơ ngác.

Hắn không biết Đồng Quái Tiên Sư lợi hại, hắn chỉ nghe thấy vị tiên tử váy đỏ bói cho Tống Thư Hàng một quẻ.

Từ bỏ ghế là đại cát, không từ bỏ là đại hung.

Tại sao Bá Tống Huyền Thánh lại tỏ vẻ lo lắng, ngược lại muốn lấy lại ghế của mình?

Chẳng lẽ, Bá Tống Huyền Thánh chính là loại người ‘chơi game chuyên chọn chế độ địa ngục để bắt đầu’, thích ăn hành?

“Xin lỗi, Bá Tống tiền bối.

Theo nguyên tắc, một khi ngài đã từ bỏ ghế, sẽ không thể lấy lại được nữa, cho nên…” Đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông tận tụy nói.

Nhưng hắn còn chưa nói xong đã bị người khác ngắt lời.

“Tiểu đạo hữu chủ trì, thể diện của Bá Tống Thánh Quân sao có thể không nể?

Bá Tống tiền bối đã muốn lấy lại ghế, đương nhiên là phải đưa cho ngài ấy rồi!” Vị tiên tử cầm ‘Tử Mẫu Hà’ nước suối vội vàng ngắt lời.

“Thải Vân tiên tử nói có lý, thể diện của Bá Tống Huyền Thánh, chúng ta phải nể.” Bên cạnh lập tức có đạo hữu phụ họa.

“Thải Vân tiên tử nói đúng!” “Chúng ta đều ủng hộ Bá Tống tiền bối lấy lại ghế của mình, ghế này phải là của Bá Tống tiền bối.

Nếu không, người khác chúng ta đều không phục.” Đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông gãi đầu: “Thôi được, một khi mọi người đều đồng ý.

Vậy thì ghế đầu tiên của vòng thứ ba, sẽ giao cho Bá Tống tiền bối.” Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư váy đỏ, tay thon cầm chén rượu, khẽ nhấp một ngụm, đôi mắt hạnh phúc nheo lại thành một đường.

Ngay khi người chủ trì tuyên bố và xác nhận quyền sở hữu ghế của Tống Thư Hàng, vị tiên tử sở hữu nước suối ‘Tử Mẫu Hà’ đứng dậy, giơ tay mạnh mẽ.

“Tiếp theo đến lượt tôi ra sân rồi, Bá Tống tiền bối, tôi không phục, tôi muốn thách đấu ngài!” Thải Vân tiên tử lớn tiếng nói.

Tống Thư Hàng hai tay đan chéo, đặt dưới cằm, cố gắng làm cho mình ra vẻ bình tĩnh, nói: “Rất tốt, Thải Vân tiên tử, cô chuẩn bị thách đấu tôi như thế nào?” Dù sao cũng phải chấp nhận thách đấu, vậy thì trước tiên phải tạo áp lực lên đối phương từ khí thế.

Mình càng bình tĩnh, Thải Vân tiên tử đối diện sẽ càng hoảng loạn.

Đặc biệt là cậu đang mang danh hiệu ‘đệ nhất thánh ngàn năm’, chỉ riêng danh hiệu này đã đáng giá mấy bữa áp lực.

Nếu cần thiết, cậu còn có thể triệu hồi Công Đức Xà Mỹ Nhân và hư ảnh Thánh Viên để tăng cường khí thế cho mình.

“Xin đợi một chút, Thải Vân tiên tử.” Lúc này, vị đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì quyền sở hữu ghế vội vàng nói: “Theo quy trình, chúng ta phải xác định xong tám ghế, rồi mới triển khai hoạt động thách đấu.” Vị đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông này, vì anh ta đối xử với mọi việc nghiêm túc, công chính, nên mới được chọn làm ‘người chủ trì’.

Nhưng vì đối đãi mọi việc quá nghiêm túc, anh ta đôi khi có vẻ cứng nhắc.

“Tiểu đạo hữu chủ trì, bảy ghế còn lại không vội!

Xác định ghế của Bá Tống Huyền Thánh mới là chuyện quan trọng nhất.” Thải Vân tiên tử lớn tiếng nói.

“Đúng đúng đúng, Thải Vân tiên tử nói đúng.

Chúng ta muốn xem trận thách đấu ghế của Bá Tống Huyền Thánh.

Bảy ghế còn lại, đến lúc đó hãy nói.” Các đạo hữu tại Thực Tiên Yến có mặt, sôi nổi lớn tiếng kêu.

“Bây giờ quan trọng nhất là Thải Vân tiên tử thách đấu Bá Tống đạo hữu, những chuyện khác đều là thứ yếu.” Nguyện vọng của mọi người.

“Vậy, thôi được.” Người chủ trì thỏa hiệp.

Hắn cảm thấy nếu mình không thỏa hiệp, hôm nay e rằng không thể sống sót rời khỏi hội trường Thực Tiên Yến.

Ánh mắt của mọi người đều rất đáng sợ, dường như muốn nuốt chửng hắn.

“Người chủ trì đồng ý rồi, vậy Bá Tống tiền bối, tôi muốn thách đấu ngài!” Thải Vân tiên tử lớn tiếng nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục giữ tư thế hai tay đan chéo đặt dưới cằm, bình tĩnh nói: “Một khi cô muốn thách đấu, vậy thì đến đi.

Cô chuẩn bị thách đấu tôi từ hạng mục nào?” Xác suất đối đầu trực diện rất thấp, dù sao cậu cũng mang danh hiệu kép ‘Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma’.

Những người muốn dùng vũ lực đối đầu trực diện với cậu đều phải suy nghĩ kỹ.

Mặc dù trên thực tế, cậu chỉ là một tiểu tu sĩ mới vào Ngũ phẩm không lâu.

“Hạng mục thách đấu tôi đã chuẩn bị từ lâu rồi.” Thải Vân tiên tử nói: “Bá Tống tiền bối, một khi đã là Thực Tiên Yến, hạng mục thi đấu của chúng ta, lấy ‘tiên hào’ làm chủ đề thì sao?” Tống Thư Hàng mỉm cười, lắc đầu từ chối: “Thải Vân tiên tử, tôi không phải là tiên trù.

Cho nên, chúng ta không thể lấy tiên hào làm hạng mục thi đấu.” “Tôi biết, tôi cũng không phải là tiên trù.

Bá Tống tiền bối xin hãy nghe tôi nói rõ, chúng ta không thi đấu nấu ăn, mà là thi đấu nếm món ăn.” Thải Vân tiên tử nói: “Từ lúc hoạt động vòng thứ hai bắt đầu đến nay, trên Thực Tiên Yến lại lên thêm bốn món ăn.

Chúng ta lấy bốn món ăn này làm hạng mục thi đấu, chúng ta nếm từng món, sau đó phân tích nguyên liệu trong tiên hào.

Ai có thể phân tích ra nhiều nguyên liệu hơn, người đó thắng!” Tống Thư Hàng: “…” Tôi cũng chẳng biết gì về việc nếm tiên hào, cả đời này tôi mới ăn tiên hào được mấy lần?

Ngoài ra Tống Thư Hàng rất tò mò, Thải Vân tiên tử cầm nước suối 'Tử Mẫu Hà', cô ta rốt cuộc định làm thế nào để cho mình uống nước suối Tử Mẫu Hà?

"Trên Thực Tiên Yến thi đấu nếm món ăn, rất phù hợp với chủ đề." Lệ Chi tiên tử cười nói.

"Nhưng, nếu bốn món ăn, hòa nhau thì sao?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

"Nếu bốn món ăn, chúng ta hai thắng hai thua, vậy thì sẽ đến trận thứ năm quan trọng nhất.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ dùng nước sông 'Tử Mẫu Hà', quyết một trận thắng thua." Thải Vân tiên tử lên tiếng nói, cô ta chờ đợi chính là khoảnh khắc này.

Tống Thư Hàng: "…" Xem ra, Thải Vân tiên tử rất tự tin vào bản thân?

Thậm chí cô ta có tự tin tạo ra cục diện 'hai thắng hai thua', kéo trận đấu vào đến vòng thứ năm?

"Nếu… trong bốn ván thi đấu đầu tiên, tôi bốn ván thắng ba thì sao?" Tống Thư Hàng tiếp tục giữ tư thế hai tay đan chéo đặt dưới cằm, bình tĩnh nói.

"Vậy thì coi như hình phạt cho việc thách đấu thất bại, tôi sẽ tặng một phần nước suối 'Tử Mẫu Hà' cho Bá Tống tiền bối… sau đó tôi sẽ tự mình uống một phần ngay tại chỗ." Thải Vân tiên tử nói.

Thải Vân tiên tử ngay cả cái giá phải trả là mang thai tại chỗ cũng không sợ?

Cô ta có chắc chắn sẽ thắng, hay là, cô ta có đan dược miễn dịch với tác dụng của 'Tử Mẫu Hà'?

Lúc này, Bạch tiền bối tay cầm số hiệu bốc thăm, chạy lon ton về chỗ ngồi của mình, nhẹ nhàng nhảy lên ghế.

“Nước sông Tử Mẫu Hà?

Thứ này không tệ.

Theo ta biết, uống nó ngoài việc sẽ mang thai sinh ra một cục thịt vô dụng, thực ra nó có hiệu quả kỳ diệu khi tấn thăng từ Lục phẩm lên Thất phẩm.

Khi tấn thăng từ Lục phẩm lên Thất phẩm Tôn Giả, trong linh hồ của tu sĩ sẽ mọc ra hoa sen, từ hoa sen lại sinh ra nguyên anh.

Sau khi luyện chế nó thành đan dịch, tu sĩ đỉnh phong Lục phẩm uống vào sẽ tăng cường xác suất và cường độ ngưng tụ ‘nguyên anh’.” Bạch bối lên tiếng nói: “Là bảo vật không tồi.” Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó nói với Thải Vân tiên tử: “Uống nước suối Tử Mẫu Hà tại chỗ thì thôi đi… nếu tôi thắng, hai phần nước suối đều giao cho tôi.” Dù sao trước khi trận đấu bắt đầu, cứ tiếp tục gây áp lực, sẽ không sai.

“Được.” Thải Vân tiên tử quả quyết nói.

“Tôi còn chưa nói xong.” Tống Thư Hàng mỉm cười… cậu còn cần phải tạo áp lực lớn hơn cho Thải Vân tiên tử trước khi trận đấu bắt đầu.

“Bá Tống tiền bối xin mời nói.” Thải Vân tiên tử nói.

Tống Thư Hàng bình tĩnh: “Cái giá phải trả là uống nước suối Tử Mẫu Hà tại chỗ, đổi thành để tôi trừng một cái đi.” Thải Vân tiên tử bất giác lùi lại một bước, cô ta đưa tay ấn vào bụng dưới của mình, toàn thân run rẩy kịch liệt.

“Sao?

Dám uống nước suối Tử Mẫu Hà tại chỗ, lại không dám để tôi trừng một cái sao?” Tống Thư Hàng hai tay đặt dưới cằm, bình thản nói.

Trong mắt cậu, dường như đang phát ra ánh sáng kỳ dị.

Tất cả mọi người theo bản năng né tránh ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh, không dám nhìn thẳng vào mắt Bá Tống Huyền Thánh.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử nhỏ giọng nói: “Dáng vẻ này của Tống tiền bối giống như một đại phản diện.” “Được, một lời đã định!” Thải Vân tiên tử cắn răng nói… cô, tuyệt đối sẽ không thua.

Cô có tự tin vào bản thân.

“Vậy thì, trận đấu bắt đầu.

Để đề phòng gian lận, Bạch tiền bối, xin ngài ra tay che chắn mọi ‘truyền âm nhập mật’.

Ngoài ra, sau khi nếm mỗi món ăn, hai bên chúng ta sẽ viết tên nguyên liệu đoán được ra giấy.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Bạch tiền bối gật đầu: “Không vấn đề, cứ giao cho ta.” Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông sắp xếp cho Tống Thư Hàng và Thải Vân tiên tử hai vị trí, lại chuẩn bị cho hai người phần nhỏ của bốn món tiên hào.

“Bá Tống tiền bối, trước khi trận đấu bắt đầu, tôi muốn nói cho ngài một chuyện.” Thải Vân tiên tử lè ra chiếc lưỡi nhỏ của mình, linh hoạt liếm một cái, nói: “Thật ra, khi tôi ở cảnh giới Nhất phẩm khai ‘khẩu khiếu’, thiên phú nhận được là ‘Thần Chi Thiệt’, có thể phân tích toàn bộ hương vị của món ngon mà tôi nếm được.

Đồng thời cụ thể hóa sự ngon miệng của thức ăn vào trong não tôi, liệt kê ra thành phần của chúng.

Ngoài đạo hiệu Thải Vân, đạo hiệu khác của tôi là Nữ Hoàng Ẩm Thực.

Cho nên Bá Tống tiền bối, trận đấu lần này, ngài thua chắc rồi.

Nước suối Tử Mẫu Hà, tôi nhất định sẽ cho ngài uống, để ngài mang thai trước mặt tất cả mọi người!" Tống Thư Hàng: "…" "Thải Vân tiên tử 666!" "Thần Chi Thiệt, thần kỹ của nhà ẩm thực, Thải Vân tiên tử làm đẹp lắm!" "Thải Vân tiên tử cố lên, để Bá Tống tiền bối cũng nếm thử mùi vị mang thai!" "Bá Tống tiền bối mang thai, nhất định cũng rất đẹp trai." "Đẹp trai?

Vậy Bá Tống Huyền Thánh sinh con chẳng phải càng đáng yêu hơn sao?" Tống Thư Hàng bình tĩnh ngồi vào vị trí của mình, nói: "Ra là vậy, Thần Chi Thiệt, chính là nguồn gốc tự tin thách đấu của cô sao?" Trong tình huống bình thường, đối mặt với 'Thần Chi Thiệt', một loại hack của giới ẩm thực, Tống Thư Hàng không có chút cơ hội thắng nào.

Cho nên, cậu cũng chỉ có thể sử dụng thủ đoạn của riêng mình.

"Thật ra, tôi cũng có một kỹ năng tương tự." Tống Thư Hàng lại một lần nữa đan hai tay, đặt dưới cằm: "Cho nên, trận đấu lần này chính là xem 'Thần Chi Thiệt' của cô lợi hại hơn, hay là thủ đoạn của tôi cao cường hơn." "Vậy Bá Tống tiền bối, một trận quyết thắng thua." Thải Vân tiên tử giơ đũa, bắt đầu nếm món ăn đầu tiên.

Món ăn đầu tiên là tiên hào cá lươn.

Thải Vân tiên tử nếm một miếng, nhắm mắt bắt đầu dùng 'Thần Chi Thiệt' cảm nhận kỹ càng nguyên liệu và thành phần chứa trong thịt lươn.

"Con cá này được làm từ ba loại cá khác nhau, ba hương vị khác nhau được Biệt Tuyết Tiên Cơ hoàn hảo hòa quyện lại với nhau, khiến cho hương vị của chúng đạt đến hiệu quả 1+1+1 lớn hơn 3.

Nếu không phải là Thần Chi Thiệt của tôi, rất khó nếm ra sự khác biệt tinh vi giữa chúng.” Thải Vân tiên tử thầm nghĩ.

Sau đó cô lại húp một ngụm canh nhỏ, phân tích gia vị được dùng trong canh.

Thần Chi Thiệt có thể cụ thể hóa hương vị của tiên hào vào trong não cô, phân tích từng chút một tất cả các nguyên liệu.

Trong nháy mắt, đã có gần mười loại nguyên liệu và phương pháp chế biến khác nhau hiện lên trong não Thải Vân tiên tử.

Thải Vân tiên tử mỉm cười.

Vẫn chưa kết thúc đâu, mười loại nguyên liệu và phương pháp chế biến này, chỉ cần là nhà ẩm thực tiên giới đều có thể nếm ra.

Chương 1658

Thần Chi Thiệt của cô lại có thể tiến thêm một bước, nếm ra những hương vị ẩn giấu sâu hơn.

Đang suy nghĩ, Thải Vân tiên tử lại quay đầu lại, nhìn về phía Bá Tống tiền bối đang ngồi đối diện cô.

Sau đó cô liền thấy Tống Thư Hàng ăn như trâu nhai mẫu đơn, một miếng lớn đã nuốt sạch tiên hào cá lươn.

Thải Vân tiên tử: "???" Cách ăn như vậy, có thể nếm ra được hương vị và nguyên liệu tiềm ẩn trong tiên hào của Biệt Tuyết Tiên Cơ sao?

Chẳng lẽ, Bá Tống tiền bối đã tự buông xuôi rồi?

Đối diện.

Tống Thư Hàng hài lòng lau khóe miệng: "Ngon." Sau đó, cậu âm thầm lướt qua tay phải của mình, một đạo trị liệu thuật hạ xuống, phục hồi vết thương trên cánh tay.

Trước khi bắt đầu ăn, cậu đã dùng một phát 'Giám Định Bí Pháp', giám định toàn bộ nguyên liệu được dùng trong món cá lươn, cũng như các bước chế biến.

Sau đó, cậu cầm bút lên, nhanh chóng viết tên các nguyên liệu ra giấy. *** Trong phim ảnh, sau khi nếm món ăn, các nhà ẩm thực đều phải có vẻ mặt thỏa mãn, sau đó dùng kinh nghiệm phong phú của mình để kể ra các nguyên liệu của món ăn, cũng như các phương pháp chế biến.

Tống Thư Hàng không phải là nhà ẩm thực.

Cho nên, cậu chỉ có thể viết toàn bộ những gì 'Giám Định Bí Pháp' giám định ra trong đầu mình lên giấy.

Nguyên liệu chính, gia vị phụ trợ, gia vị, tất cả đều được viết lên giấy.

Thậm chí nếu Tống Thư Hàng muốn, cậu còn có thể viết ra ba loại cá nguyên liệu chính được lấy từ 'giới' nào, tuổi của cá, cũng như liều lượng gia vị, đều có thể viết ra.

Nhưng, nếu viết đến mức đó, thì không phải là nếm món ăn đoán nguyên liệu nữa, mà là viết trực tiếp công thức nấu ăn.

Hơn nữa cậu và Thải Vân tiên tử thi đấu, cũng chỉ so sánh số lượng loại nguyên liệu mà hai bên đoán ra mà thôi.

Cho nên, không cần viết chi tiết đến vậy.

Tống Thư Hàng múa bút như bay, chữ viết ngay ngắn.

"Xong rồi." Cậu đặt bút xuống, ngẩng đầu nhìn Thải Vân tiên tử đối diện.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại trở về tư thế hai tay đan chéo đặt dưới cằm, hai mắt nhìn chằm chằm Thải Vân tiên tử, tạo áp lực cho cô.

Khí thế và việc tạo áp lực cho kẻ địch, cũng là một phần quan trọng trong thi đấu.

Thải Vân tiên tử: "…" Cách ăn như trâu nhai mẫu đơn như vậy, có thể đoán ra được nguyên liệu của món 'cá lươn' này của Biệt Tuyết Tiên Cơ sao?

Hơn nữa, Bá Tống Huyền Thánh căn bản còn chưa nếm thử nước canh mà?

"Ngài đã tự buông xuôi rồi sao?

Bá Tống tiền bối." Thải Vân tiên tử mấp máy môi, nói.

“Tự buông xuôi?

Không có đâu.

Cô vẫn nên lo cho mình đi, tôi đã viết ra hết nguyên liệu của món cá lươn rồi, cô lại còn chưa động bút.

Cứ kéo dài nữa, cô sẽ thua đó.” Con ngươi của Tống Thư Hàng hơi trầm xuống, khiến người ta luôn cảm thấy mắt cậu đang phát ra những tia sáng kỳ dị.

Thấy phản ứng của Tống Thư Hàng, trong lòng Thải Vân tiên tử có chút hoảng loạn.

Bá Tống Huyền Thánh quá bình tĩnh, át chủ bài của ngài ấy rốt cuộc là gì?

Chẳng lẽ ngài ấy thật sự có chắc chắn thắng được ‘Thần Chi Thiệt’ của tôi?

Càng nghĩ, lòng Thải Vân tiên tử càng rối bời.

Đột nhiên, cô ta lắc mạnh đầu: “Không được hoảng, tôi sở hữu Thần Chi Thiệt.

Về mặt nếm món ăn, Bá Tống Huyền Thánh chắc chắn không phải là đối thủ của tôi.

Hơn nữa, với cách ăn như của Bá Tống Huyền Thánh, có thể nếm ra được nguyên liệu được dùng trong tiên hào mới là lạ.

Ngài ấy chắc chắn đang hư trương thanh thế.” Sau đó, Thải Vân tiên tử cúi đầu xuống, không dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh.

Không có cách nào, bây giờ khắp chư thiên vạn giới, người dám nhìn thẳng vào ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh không nhiều.

Thải Vân tiên tử phát huy hiệu quả thiên phú ‘Thần Chi Thiệt’ của mình đến cực hạn.

Nguyên liệu, gia vị và các gia vị khác được dùng trong tiên hào cá lươn, từng cái một cụ thể hóa trong não cô. [Tuy nhiên, không hổ là tiên hào của Biệt Tuyết tiên tử… cho dù ‘Thần Chi Thiệt’ đã phân tích ra tất cả các nguyên liệu của tiên hào, liệt kê riêng lẻ hương vị, cụ thể hóa vào trong não mình.

Nhưng trong đó, có hương vị của ba loại nguyên liệu… cô ta chưa từng nghe qua, chưa từng nếm qua.

Là công thức bí mật của Biệt Tuyết Tiên Cơ, hay là gia vị mới nghiên cứu ra?] Thải Vân tiên tử thầm nghĩ.

Một lát sau, cô ta mở mắt ra.

Đủ rồi!

Cho dù cô ta không thể biết tên của ba loại nguyên liệu này, nhưng kết quả này tuyệt đối đủ để áp đảo Bá Tống Huyền Thánh.

Thải Vân tiên tử đưa tay ra, nhấc bút nhanh chóng viết lên giấy.

Chữ viết của cô ta phóng khoáng, có phong thái của danh gia.

“Hoàn thành.” Thải Vân tiên tử đặt bút xuống, nhẹ nhàng thổi một hơi lên giấy. … Hai tuyển thủ đã hoàn thành đáp án, vị đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông phụ trách chủ trì tiến lên, thu cả giấy của Tống Thư Hàng và giấy của Thải Vân tiên tử.

Tiếp theo, hắn đặt hai tờ giấy vào thiết bị chiếu hình.

Kết quả mà Tống Thư Hàng và Thải Vân tiên tử viết ra được chiếu lên, tất cả các tu luyện giả trong hội trường Thực Tiên Yến đều có thể thấy kết quả.

“Sở hữu ‘Thần Chi Thiệt’, Thải Vân tiên tử nhất định sẽ thắng.” “Bá Tống Huyền Thánh căn bản không hề nếm thử tiên hào cẩn thận, chỉ ăn một miếng lớn, tôi đã bắt đầu mong chờ rồi.” “Rất muốn thấy cảnh Bá Tống Huyền Thánh mang thai.” “Tôi cũng vậy.” Đồng thời, trong hội trường Thực Tiên Yến, có rất nhiều nhà ẩm thực đã ăn xong phần ‘cá lươn’ của mình.

Họ tự mình đoán trong lòng các nguyên liệu được dùng trong ‘tiên hào cá lươn’, trong lòng có một đáp án, chuẩn bị đối chiếu với đáp án của Tống Thư Hàng và Thải Vân tiên tử.

Hình chiếu hoàn toàn mở ra.

Bên trái là chữ viết ngay ngắn của Tống Thư Hàng.

Bên phải là chữ viết phóng khoáng của Thải Vân tiên tử.

“Ba loại nguyên liệu chính là cá… Bá Tống Huyền Thánh và Thải Vân tiên tử đều đoán đúng.” Một vị chuyên gia ẩm thực tiên hào kỳ cựu lên tiếng.

“Hả?

Món ăn này chứa ba loại nguyên liệu chính sao?

Tôi còn tưởng chỉ có một.” Trong hội trường Thực Tiên Yến, có thực khách kinh ngạc nói.

Không phải thực khách nào cũng là nhà ẩm thực.

Rất nhiều thực khách chỉ cảm thấy ngon, mỹ vị, cảm thấy không hổ là Biệt Tuyết Tiên Cơ ra tay làm tiên hào.

Nhưng họ thật sự không ngờ, món cá lươn này lại chứa ba loại nguyên liệu cá khác nhau.

Thấy đáp án của Tống Thư Hàng và Thải Vân tiên tử, những thực khách này lập tức cảm thấy tiên hào cá lươn trong tay mình trở nên cao cấp hơn.

“Sau đó là sáu loại gia vị khác nhau, Bá Tống Huyền Thánh và

Thải Vân tiên tử cũng đều viết lên.” Lại một lão sành ăn lên tiếng.

“Có sáu loại sao?

Tôi chỉ nếm ra được ba loại.” “Tôi nếm ra được bốn loại, còn một loại hương vị không thể xác định.” “Tôi cũng tương tự, chỉ nếm ra được bốn loại.” Nói đến đây, tất cả mọi người không khỏi kinh ngạc nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Phương pháp ăn một miếng lớn của Bá Tống Huyền Thánh, chẳng lẽ cũng là một cách nếm món ngon?

Tống Thư Hàng mỉm cười, tiếp tục giữ tư thế ngồi đầy áp lực của mình.

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng có chút ngơ ngác.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Thư Hàng tiểu hữu cũng nghiên cứu về tiên hào nhiều như vậy sao?” “Cho dù có thiên tài đến đâu, nhưng trong tiên hào có rất nhiều nguyên liệu, tôi còn chưa từng nghe qua.

Chẳng lẽ Thư Hàng tiểu hữu đã được đào tạo về tiên trù?” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Chắc là không thể đâu.” Diệt Phượng công tử nói.

Mặc dù Tống Thư Hàng có tiếp xúc với Biệt Tuyết Tiên Cơ, nhưng chưa từng nghe nói Biệt Tuyết Tiên Cơ muốn truyền thụ cho Thư Hàng đạo tiên trù.

Tô Thị A Thập Lục ánh mắt sắc bén bắt được vết máu đỏ trên tay áo Tống Thư Hàng, khóe miệng cô cong lên, đoán ra được đáp án.

Nhưng bây giờ, đáp án này không thể nói ra được. … “Sau đó là các gia vị khác… tôi chỉ nếm ra được sáu loại, còn một loại không thể xác định tên.

Mà Thải Vân tiên tử vậy mà nếm ra đến mười một loại.

Không hổ là Thần Chi Thiệt, đây là thiên phú mà tất cả các đạo hữu yêu thích ẩm thực đều khao khát.” “Đợi đã, trên giấy của Bá Tống Huyền Thánh bên trái, còn nhiều hơn ba loại!

Nhiều hơn Thải Vân tiên tử đến ba loại!” “Sao có thể?” “Thật sự nhiều hơn ba loại?

Bá Tống Huyền Thánh không phải là viết bừa chứ?” “Sao có thể!!” Tiếng kinh ngạc lớn nhất đến từ Thải Vân tiên tử.

Cô ta nhìn chằm chằm vào tờ giấy của Tống Thư Hàng có nhiều hơn cô ta ba đáp án. [Hương vị mà ngay cả tôi cũng không nhận ra được, Bá Tống Huyền Thánh vậy mà đã đưa ra đáp án!

Chẳng lẽ, Bá Tống Huyền Thánh cũng có Thần Chi Thiệt?]“Đáp án mà Bá Tống Huyền Thánh đưa ra có đáng tin không?” “Ngươi nghĩ sao?

Những đáp án mà Bá Tống Huyền Thánh viết trước đó không có cái nào sai.

Cuối cùng nhiều hơn ba loại nguyên liệu, ngài ấy sao có thể viết bừa được?” Nói đến đây, trong lòng tất cả thực khách trong hội trường Thực Tiên Yến đều dâng lên một dự cảm không lành.

Bá Tống Huyền Thánh về ‘nếm món ngon’ cũng có trình độ cao như vậy sao?

“Đáp án này, có cần đưa vào bếp, giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ xác nhận không?” Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông chủ trì hoạt động lên tiếng hỏi.

“Tiên cơ đã chú ý đến đáp án, ván này, là Bá Tống tiền bối thắng.” Lúc này, vị phụng thái tiên tử tóc ngắn xuất hiện, lên tiếng nói.

Qua sự xác nhận của Biệt Tuyết Tiên Cơ… đáp án mà Bá Tống Huyền Thánh đưa ra là chính xác.

“Thần Chi Thiệt của tôi vậy mà lại thua.” Thải Vân tiên tử sững sờ.

Không, không đúng.

Thần Chi Thiệt của tôi không thua!

Chương 1659

Thua là chính tôi, là lượng kiến thức dự trữ của tôi không đủ, rõ ràng Thần Chi Thiệt đã phân tích liệt kê ra hương vị của ba loại nguyên liệu, nhưng tôi lại không thể đối chiếu hương vị của chúng với nguyên liệu.

“Đây chỉ là ván đầu tiên, tiếp theo còn có ba ván.

Mà tôi, chỉ cần thắng hai ván là đủ rồi.” Thải Vân tiên tử lẩm bẩm.

Cô ta lại ngẩng đầu lên, trong mắt ý chí bùng cháy: “Bá Tống tiền bối, thời gian không còn nhiều, chúng ta tiếp tục thi đấu món ăn thứ hai đi!” Hơn nữa… cho dù cô ta có thua, cũng không sao.

Cùng lắm là mang thai một lần nữa, sợ cái gì?

Cô ta thua, phía sau còn có ba tuyển thủ có thể thách đấu Bá Tống tiền bối.

Hôm nay, nói gì thì nói cũng phải rót nước suối ‘Tử Mẫu Hà’ cho Bá Tống tiền bối uống.

Vừa nghĩ đến đây, tâm cảnh của Thải Vân tiên tử đều bình ổn lại.

Thậm chí, đạo tâm của cô ta dường như cũng được tăng cường.

“Thải Vân tiên tử, tâm cảnh của cô rất tốt.” Ánh mắt của Tống Thư Hàng dường như có thể nhìn thấu lòng người, cao thâm khó lường.

“Cảm ơn Tống tiền bối chỉ điểm, nhưng tiếp theo, tôi sẽ không thua nữa.” Thải Vân tiên tử kiên định nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu. [Chết tiệt, ta chỉ điểm cô ta khi nào?]

Cậu nội tâm ngơ ngác. ******** Món ăn dùng cho thi đấu thứ hai, là tiên hào loại tôm.

Tổng cộng có mười con tôm, mỗi con hình dạng đều khác nhau.

Mười con tôm vây thành một vòng, giống như một bông hoa hướng dương… “Lần này, tôi nhất định sẽ thắng.

Nguyên liệu loại tôm, là loại tôi giỏi nhất.” Thải Vân tiên tử thầm nghĩ.

Đang suy nghĩ, cô ta lại ngẩng đầu nhìn Bá Tống tiền bối.

Sau đó cô ta thấy Bá Tống tiền bối vẫn đang ăn như trâu nhai mẫu đơn.

Cậu một miếng cắn ba bốn con tôm lớn, cả vỏ lẫn thịt đều nuốt xuống.

Thải Vân tiên tử: “…” Mười con tôm, cũng chỉ là ba bốn miếng ăn.

Ăn xong, Bá Tống Huyền Thánh cầm bút, nhanh chóng viết lên giấy.

Lần này, Thải Vân tiên tử còn chưa bắt đầu ăn, Bá Tống Huyền Thánh đã giao kết quả.

“Xong rồi.” Bá Tống Huyền Thánh lại trở về tư thế đầy áp lực đó, ánh mắt khóa chặt Thải Vân tiên tử.

Thải Vân tiên tử bị nhìn đến toàn thân khó chịu.

Hai phút sau.

Thải Vân tiên tử mới nếm kỹ từng con trong mười con tôm.

Cô ta phát huy hiệu quả ‘Thần Chi Thiệt’ đến cực hạn.

Lần này, tất cả nguyên liệu chính, hương vị của tiên hào loại tôm, đều bị cô ta phân biệt ra.

Mỗi một loại nguyên liệu, cô ta đều quen thuộc vô cùng.

Cô ta múa bút như bay, viết hết tất cả các nguyên liệu mà mình nếm ra trong đầu lên giấy.

“Hoàn thành.” Thải Vân tiên tử đặt bút xuống, nhẹ nhàng thổi một hơi.

Lần này, cô ta nhìn thẳng vào ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh: “Ván này, tôi thắng chắc rồi.” “Hãy chờ xem.” Khóe miệng Tống Thư Hàng cong lên.

Vũ Nhu Tử: “Quả nhiên, Tống tiền bối bây giờ quá giống nhân vật phản diện.” “Hơn nữa là loại phản diện xuất hiện không quá ba tập.” Cuồng Đao Tam Lãng bổ sung.

“Tam Lãng đạo hữu kinh nghiệm phong phú.” Tô Thị A Thất nói: “Bởi vì chính ngươi luôn không sống quá hai tập.” Cuồng Đao Tam Lãng: “…” Tổn thương ta như vậy thật tốt sao, A Thất?

Giống như trước đó, đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông phụ trách chủ trì, đặt giấy đáp án của Tống Thư Hàng và Thải Vân tiên tử lên thiết bị chiếu hình, chiếu ra.

Các lão sành ăn và nhà ẩm thực, lần lượt đối chiếu nguyên liệu trên hai tờ giấy với đáp án trong lòng mình.

Còn các đạo hữu không hiểu về ẩm thực, trực tiếp đối chiếu sự khác biệt giữa hai tờ giấy.

“Lần này nguyên liệu mà Bá Tống tiền bối và Thải Vân tiên tử liệt kê ra, số lượng bằng nhau.” “Nhưng, ở đây tên một loại tôm của Bá Tống Huyền Thánh khác với Thải Vân tiên tử!” Có người sắc bén phát hiện ra điểm này.

“Phía sau cũng vậy, trong các gia vị rau củ của tiên hào, cũng có một vị khác với Thải Vân tiên tử.” Lại có người bổ sung.

Thải Vân tiên tử cũng đang đối chiếu hai công thức.

Xem xong thực đơn của Bá Tống tiền bối và cô ta, sự tự tin mười phần trong lòng cô ta, lập tức tụt xuống còn năm phần.

Nguyên liệu mà Bá Tống Huyền Thánh liệt kê ra có hai loại khác với cô ta.

Hai loại này, khi cô ta dùng Thần Chi Thiệt nếm, cảm thấy mình đoán không sai.

Nhưng khi thấy hai loại nguyên liệu mà Bá Tống tiền bối viết, trong lòng cô ta lại có chút không dám chắc chắn.

“Lần này ai thắng?” Đệ tử phụ trách chủ trì quay người hỏi.

Tiên tử tóc ngắn khẽ gật đầu: “Vẫn là Bá Tống Huyền Thánh.” “Ồ.” Đệ tử phụ trách chủ trì quay người lại: “Chúc mừng Bá Tống tiền bối, đã bốn ván thắng hai.” Tim Thải Vân tiên tử thắt lại. [Đệ nhất thánh ngàn năm, chẳng lẽ thật sự là không thể đánh bại sao?] Khoảnh khắc này, một ý nghĩ hiện lên trong đầu tất cả thực khách.

Tống Thư Hàng tiếp tục giữ tư thế đầy áp lực đó, ánh mắt cậu lướt qua Thải Vân tiên tử, lại lướt qua đám thực khách của Thực Tiên Yến.

Trong ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh, ẩn chứa ánh sáng kỳ dị.

Tất cả khách khứa theo bản năng né tránh ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh… đáng sợ, rất có áp lực.

“Còn hai ván, tôi không thể thua.” Thải Vân tiên tử bình tĩnh lại tâm trạng của mình.

Hai ván tiếp theo, tuyệt đối không thể thua! ******** “Không từ bỏ sao?

Nếu cô bây giờ từ bỏ, tôi có thể miễn cho cô hình phạt 'chịu một trừng' của tôi." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Công tâm là một thủ đoạn rất lợi hại.

Phối hợp với áp lực khí thế, sẽ có hiệu quả kỳ diệu.

Sắc mặt Thải Vân tiên tử thay đổi.

Nếu có thể miễn được một trừng 'hoài dựng ngưng thị', có lẽ thật sự có thể bỏ cuộc.

Nhưng rất nhanh, cô ta lại lắc đầu mạnh mẽ.

"Không, tuyệt đối không!" Thải Vân tiên tử nói.

Từ đầu, cô ta đã đánh cược với xác suất mang thai, sao có thể bỏ cuộc?

Trong lòng cô ta đã sớm chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

"Vậy thì, chúng ta bắt đầu món ăn thứ ba đi." Tống Thư Hàng cười ha ha, nói: "Lần này, tôi sẽ không nương tay nữa." Không nương tay nữa?

Bá Tống Huyền Thánh, còn chưa dùng hết toàn lực sao? [Cũng đúng, cách ăn như trâu nhai mẫu đơn trước đó, Bá Tống Huyền Thánh có lẽ căn bản chưa nghiêm túc.] Thải Vân tiên tử thở dài.

Nhưng, cô ta còn có cơ hội.

Phát huy 'Thần Chi Thiệt' đến cực hạn, cô ta có xác suất thắng được Bá Tống tiền bối.

Chỉ cần thắng được hai ván tiếp theo!

Món ăn thứ ba, thuộc loại đặc biệt, là loại canh.

Cả món ăn đen kịt, dạng sệt.

Bề mặt trông có vẻ giống như chè vừng pha loãng.

Hơn nữa hoàn toàn khác với các món ăn khác trong Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, món đen kịt này không có hương vị, không có cái cảm giác khiến người ta nhìn thấy là thèm ăn.

Nói chung, nó không hợp với phong cách của Thực Tiên Yến.

Nếu món ăn này không phải do 'Biệt Tuyết Tiên Cơ' làm ra, Tống Thư Hàng rất có khả năng sẽ coi nó là món ăn hắc ám, không dám nếm thử.

Vậy thì, tiếp tục thôi.

Tống Thư Hàng đặt tay lên bát.

Ngón tay của Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo cuộn lại như rồng, để lộ ngón tay của cậu.

Là bản mệnh pháp khí, Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo có thể ở trong trạng thái 'tàng hình'.

Cho dù Tống Thư Hàng luôn đeo nó, người khác cũng không thấy được hình dạng của nó.

Thêm vào đó, trong tình huống bình thường nó có thể trở nên rất mỏng, ôm sát vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng, căn bản không ảnh hưởng đến sinh hoạt hàng ngày của cậu.

Sau khi để lộ đầu ngón tay, Tống Thư Hàng thi triển 'Giám Định Bí Pháp', giám định món súp đen kịt trong bát.

Giám Định Bí Pháp khởi động.

Phù văn màu vàng từ mắt Tống Thư Hàng nhanh chóng biến đổi, dung nhập vào trong món súp đen kịt.

Chiếc đồng hồ màu vàng đó ngưng tụ, kim đồng hồ quay ngược.

Bước tiếp theo, Tống Thư Hàng bắt đầu trả cái giá cho việc giám định.

Bởi vì hai lần giám định trước đó, cái giá phải trả đều là những vết thương rất nhỏ, cho nên lần giám định này, Tống Thư Hàng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng trong khoảnh khắc trả cái giá của thuật giám định, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên có một dự cảm không lành.

Sau đó, một trận đau đớn kịch liệt lan ra toàn thân cậu.

“Toang rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Dưới ánh mắt của tất cả khách mời Thực Tiên Yến, Bá Tống Huyền Thánh vốn đang bình tĩnh đột nhiên thân hình cứng đờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trên người Bá Tống Huyền Thánh có một lượng lớn máu tươi phun ra!

Lượng máu phun ra đó quả thực đáng sợ!

Bá Tống Huyền Thánh dường như biến thành một đài phun nước hình người, mỗi một nơi trên cơ thể đều đang phun ra một lượng lớn máu.

Chương 1660

Lượng máu đó, như thể không cần tiền mà phun ra ào ạt.

“Chết tiệt, máu ta chảy đầy đất.” Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một câu thoại như vậy.

Sau đó, nghĩ gì nói nấy, cậu lại còn đọc câu thoại đó ra.

Quần chúng vây xem không hiểu sự tình ngơ ngác.

Đối diện, Thải Vân tiên tử cũng mê mang.

Bá Tống Huyền Thánh sao vậy, ăn cơm mà cũng có thể phun máu thành ra thế này?

Chẳng lẽ món ăn thứ ba dùng để thi đấu có độc?

Không đúng.

Bá Tống Huyền Thánh căn bản còn chưa bắt đầu ăn món thứ ba mà?

Còn một số đạo hữu lờ mờ biết sự thật, hai tay che mặt, không nỡ nhìn thẳng.

Tô Thị A Thập Lục: “…” “Hôm nay Thư Hàng phun máu cũng rất hào sảng.” Bắc Hà Tán Nhân thở dài.

“Hôm nay vẫn là Tống *lưu lượng máu siêu lớn* Thư Hàng.” Lệ Chi tiên tử che miệng cười khẽ, cô còn nhớ lúc đó Tống Thư Hàng trong nhóm tự đổi tên thành [Tống *lão ngưu bức rồi* Thư Hàng].

“Sớm biết sẽ có một đợt như vậy, trước khi Thư Hàng tiểu hữu lên sân khấu, Diệt Phượng đạo hữu nên cho Thư Hàng một phát thần kỹ ‘lỏng hóa’.

Như vậy, cậu ta phun máu còn có thể thu hồi.” Thất Sinh Phù Phủ

Chủ nói.

Diệt Phượng công tử: “Cậu ta không phải có thiên phú sương mù hóa sao, ai mà nghĩ đến chuyện này?” “À, Tống tiền bối, sẽ không chết chứ?” Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Bắc Hà Tán Nhân nói: “Chắc là không đâu, tên Quẻ Đen kia không phải đã bói cho cậu ta một quẻ sao.

Theo quẻ tượng mà nói, Thư Hàng sau khi lên sân khấu chấp nhận thách đấu, đáng lẽ phải là đại cát đại lợi mới đúng.” “Vậy Bắc Hà tiền bối, ngài cảm thấy Tống tiền bối bây giờ phun máu thành ra thế này, là ‘đại cát đại lợi’ sao?” Vũ Nhu Tử đưa tay chỉ Tống Thư Hàng nói.

Lượng máu này, nhìn thế nào cũng không phải là đại cát đại lợi nhỉ?

Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên nghĩ đến một khả năng, ông ta quay phắt đầu lại, nhìn chằm chằm Đồng Quái Tiên Sư đang mặc váy đỏ ở đằng xa: “Tên Quẻ Đen kia, chẳng lẽ… ngươi đã giải thích quẻ ngược lại rồi?” Đồng Quái Tiên Sư lắc đầu, nghiêm túc nói: “Ta là người có đạo đức nghề nghiệp, quẻ quả ra sao, ta nói vậy.

Nhưng mà… dùng chân bói quẻ là lần đầu tiên ta thử.” “Không cần lo lắng.” Lúc này, Tiểu Bạch tiền bối lên tiếng: “Lượng máu Thư Hàng phun ra trông có vẻ khoa trương, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng.

Lượng máu này, đối với cậu ta thuộc phạm vi có thể chấp nhận được.” “Cũng đúng, trước đây cậu ta còn phun kinh khủng hơn.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Hơn nữa…” Tiểu Bạch tiền bối bưng bát ‘súp đen kịt’ đó lên.

Giám Định Bí Pháp của Tống Thư Hàng, vật giám định càng phức tạp, lịch sử càng lâu đời, lượng thông tin càng nhiều, cái giá phải trả sẽ càng lớn.

Trong bát súp đen kịt này chứa cái gì?

Gần đây, thứ có thể khiến Tống Thư Hàng phun máu thành ra thế này không nhiều.

“Có muốn nếm thử không?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tiểu Bạch tiền bối dùng thìa múc một thìa, nhìn trái nhìn phải: “Không cảm thấy có gì kỳ lạ.” Tô Thị A Thập Lục: “Hay là đợi đáp án của Thư Hàng?” Cũng không vội lúc này.

Lỡ như giống lần trước, trong ‘tiên hào’ trộn lẫn những thứ tương tự như thận rồng thì sao?

Đồng thời… một số đạo hữu luyện khí, luyện đan trong Thực Tiên Yến, thấy cảnh Bá Tống Huyền Thánh phun máu, lập tức cảm thấy vô cùng đau lòng.

Đây là máu của Huyền Thánh!

Máu của Huyền Thánh, mỗi giọt đều chứa đựng sức mạnh cực kỳ cường đại.

Là nguyên liệu tốt để luyện khí, luyện đan.

Bình thường rất khó có được.

Mà bây giờ, lượng máu mà Bá Tống Huyền Thánh phun ra, mang đi luyện đan, có thể luyện được mấy xe nhỉ?

Ngược lại, mấy vị Huyền Thánh lại có chút kinh ngạc nhìn Bá Tống đang phun máu.

Máu của Huyền Thánh, một giọt rơi xuống, đều nặng vạn cân.

Rơi xuống đất, đó là một cái hố.

Một số Huyền Thánh có thực lực mạnh mẽ, huyết mạch cường đại, một giọt máu rơi xuống, còn có thể hóa thành ao máu.

Trong máu của Bá Tống Huyền Thánh, lại dường như không có năng lượng lớn như vậy. … “Bá, Bá Tống tiền bối, ngài không sao chứ?” Thải Vân tiên tử nhìn Tống Thư Hàng, hỏi.

Cô ta đứng gần Tống Thư Hàng, thấy trên cánh tay, trên cổ Thư Hàng, bỗng nhiên có thêm rất nhiều vết thương.

Những vết thương này, dài ngắn không đều, có sâu có cạn.

Chẳng lẽ vừa rồi có người lén tấn công Bá Tống tiền bối?

“A, sau khi máu chảy đầy đất, thoải mái hơn nhiều.” Tống Thư Hàng đưa tay, kích hoạt trị liệu thuật trên ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ [Kình Thân Hóa Lộ Chú].

Ánh sáng trị liệu thuật chiếu lên người Thư Hàng, vết thương trên người cậu nhanh chóng lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Chỉ là cơn đau nhói xương, không biến mất, ngược lại còn kích thích thần kinh của Tống Thư Hàng gấp bội.

“Cũng một thời gian rồi không đau như vậy.” Tống Thư Hàng nhe răng: “Vậy tiếp theo, chúng ta tiếp tục thi đấu đi, Thải Vân tiên tử.” Toàn thân đầy máu cậu, lúc này trông có chút đáng sợ.

Đồng thời, thông tin của thuật giám định phản hồi lại trong não cậu. [Món ăn độc quyền của Biệt Tuyết Tiên Cơ, sử dụng đan dịch của hậu duệ thái cổ tà long trong thế giới Cửu U làm nguyên liệu chính.] Cuối cùng, tà ma Cửu U đáng thương cũng bị Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa lên bàn ăn rồi sao?

Đồng thời, phương thuốc của món ‘canh sền sệt’ mà Quan Vũ đưa cũng hiện ra đầy đủ trong đầu Tống Thư Hàng.

Sau đó, cậu chỉ cần chép lại một lượt là có thể giành được ba trận thắng liên tiếp.

Tống Thư Hàng nhìn bát canh sền sệt trước mắt mình.

Lúc phun máu như suối, cậu đã nhanh chóng né đi, máu tươi không dính vào bát canh này.

Tống Thư Hàng bưng bát canh lên, đã lâu không phun máu như thế này, cảm giác hơi mất máu quá nhiều.

Trong tình huống bình thường, với một tà ma Cửu U cấp bậc 'hậu duệ Thái Cổ Tà Long', khi Tống Thư Hàng sử dụng 'Giám định bí pháp' thì chắc chắn sẽ không phun máu hào phóng như vậy.

Trừ khi con 'hậu duệ Thái Cổ Tà Long' này có thực lực đạt đến Cửu phẩm trở lên.

Nhưng tà ma Cửu U từ Cửu phẩm trở lên thì không thể nào bị Biệt Tuyết Tiên Cơ đưa lên bàn ăn được...

Cấp bậc dược liệu cao nhất mà Biệt Tuyết Tiên Cơ có thể xử lý hiện nay là Bát phẩm.

Hơn nữa, đừng nói là nguyên liệu Cửu phẩm, cho dù là nguyên liệu cấp Bát phẩm cũng thuộc loại có thể gặp nhưng không thể cầu ở khắp chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng sở dĩ phun máu đến mức này, chủ yếu là vì khi giám định món canh sền sệt, Giám định bí pháp đã lần theo dấu vết, giám định một mạch đến tận ngọn nguồn huyết mạch.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên hình ảnh một con hắc long khổng lồ vô cùng.

Đôi cánh hắc long che cả đất trời, tổng thể trông nó giống hình dạng rồng phương Tây, nhưng chi tiết lại có quá nhiều điểm khác biệt.

Trên cơ thể nó, tà năng Cửu U chảy trên vảy và da rồng, phảng phất như đang hô hấp.

Mà thân thể nó, tựa như một khối đại lục, khổng lồ vô cùng.

Mỗi một chiếc vảy đều là một thành phố.

Thấp thoáng có thể nhìn thấy, bên dưới lớp vảy bao phủ có vô số sinh vật sinh tồn.

Tống Thư Hàng không thể xác định được cấp bậc của con hắc long này.

Kiếp Tiên?

Hay là còn mạnh hơn?

May mắn là, con 'Thái Cổ Tà Long' này đã không còn hơi thở sự sống.

Hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng chỉ là thân thể mà cả năm tháng cũng không thể xóa nhòa của nó.

Chỉ giám định được hình ảnh của 'Thái Cổ Tà Long' thôi đã khiến Tống Thư Hàng phun máu xối xả...

Hơn nữa, cậu còn chưa giám định được lai lịch của 'Thái Cổ Tà Long' hay bất kỳ thông tin hữu dụng nào khác.【Có cơ hội phải hỏi Bạch tiền bối Two, theo như hiển thị của Giám định bí pháp, con 'Thái Cổ Tà Long' kia hẳn là đang ở trong thế giới Cửu U.

Có lẽ Bạch tiền bối Two sẽ biết thông tin về con hắc long này.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp đó, cậu bưng bát canh sền sệt lên, uống cạn một hơi.

Dịch tủy của hậu duệ Thái Cổ Tà Long, kết hợp với năng lực tiên trù cao siêu của Biệt Tuyết Tiên Cơ, bát canh này cực kỳ bổ dưỡng.

Vừa hay thích hợp với Tống Thư Hàng đang mất máu quá nhiều.

Cũng không biết Biệt Tuyết Tiên Cơ đã dùng phương pháp gì để loại bỏ ‘tà năng Cửu U’ trong dịch tủy và biến nó thành nguyên liệu?

“Ngon.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu lại cầm bút, nhanh chóng viết công thức của món ‘canh sền sệt’ lên mảnh giấy dính máu.

Viết xong, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Thải Vân tiên tử ở đối diện.

Lần này cậu không bày ra tư thế đầy áp lực kia, vì toàn thân đã thấm đẫm máu, ướt sũng, vẫn nên nhanh chóng kết thúc rồi đi thay quần áo thì hơn.

Đối diện, Thải Vân tiên tử lại rơi vào khổ chiến.

Lần này, Thần Chi Thiệt của nàng đã nếm ra được tất cả ‘dược liệu phụ trợ’, nhưng... nguyên liệu chính của món canh sền sệt này rốt cuộc là gì, nàng hoàn toàn không nếm ra được mùi vị.

Một lúc sau, nàng ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Bá Tống tiền bối, ngài đã nếm ra nguyên liệu chính của món này chưa?” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tất nhiên.” Thải Vân tiên tử đưa tay đẩy mảnh giấy: “Ta thua.” Bốn vòng thi đấu, Bá Tống Huyền Thánh đã thắng ba vòng.

Tuy Thải Vân tiên tử đã nhận thua, nhưng vẫn phải đi hết thủ tục.

Đệ tử Trường Sinh Kiếm Tông phụ trách chủ trì lại lấy mảnh giấy của Tống Thư Hàng và Thải Vân tiên tử ra, đặt lên thiết bị trình chiếu, chiếu ra ngoài.

Mảnh giấy dính máu bên trái là của Bá Tống Huyền Thánh, mảnh giấy sạch sẽ bên phải là của Thải Vân tiên tử.

Nội dung trên hai mảnh giấy chỉ chênh lệch một loại nguyên liệu.

Nguyên liệu chính: dịch tủy của hậu duệ Thái Cổ Tà Long.

Tống Thư Hàng không thêm mấy chữ ‘thế giới Cửu U’ vào.

Dù sao không phải tu luyện giả nào cũng có thể chấp nhận việc xem tà ma thế giới Cửu U là nguyên liệu nấu ăn.

Chương 1661

… …

Thi đấu kết thúc, ‘Thần Chi Thiệt’ của Thải Vân tiên tử hoàn bại.

Nàng cắn răng, tiến lên mấy bước, đưa tay lấy ra hai bình nhỏ nước suối ‘Tử Mẫu Hà’, đưa cho Tống Thư Hàng.

Sau đó, nàng dang rộng hai tay: “Đến đi, Bá Tống tiền bối!” Chẳng phải là thêm một phát ‘Hoài dựng ngưng thị’ nữa sao?

Nàng nhận là được.

Mang thai gì đó, nàng không sợ nữa rồi.

Lần trước, nàng đang trong quá trình thưởng thức mỹ thực, ăn no căng, bụng sắp nứt ra rồi mà còn bị trúng một phát ‘Bá Nho Huyền Ma Hoài Dựng Ngưng Thị’.

Bụng đã no căng muốn nứt + mười tháng mang thai, lần đó nàng suýt tưởng mình thật sự tiêu đời rồi.

So với trải nghiệm lần trước, mười tháng mang thai trong tình huống bình thường, nàng chẳng sợ chút nào.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Lời cậu nói trước đó ‘sau khi kết thúc sẽ nhận một cái trừng của ta’ chỉ là đùa thôi, chỉ để tăng thêm áp lực cho ‘Thải Vân tiên tử’ trong trận đấu mà thôi.

Cậu còn chưa tàn ác đến mức trước mặt bao nhiêu người mà tặng cho Thải Vân tiên tử một phát ‘Hoài dựng ngưng thị’.

Tống Thư Hàng chuẩn bị cười cho qua chuyện.

Như vậy, có thể xây dựng hình tượng ôn hòa của Bá Tống Huyền

Thánh trong lòng mọi người, phần nào gột rửa ác danh do ‘Hoài dựng ngưng thị’ mang lại.

“Nhưng mà, chúng ta sẽ không từ bỏ, Bá Tống tiền bối.

Cho dù ta có mang thai, sau đó vẫn sẽ có ba vị đạo hữu nối gót đến thách đấu ngài.

Trong tay ta còn có mấy phần nước suối ‘Tử Mẫu Hà’, Bá Tống tiền bối, hôm nay nhất định phải khiến ngài mang thai!” Thải Vân tiên tử khí thế bi tráng.

Tống Thư Hàng: “???” Tôi đang định cười cho qua chuyện, cô lại còn muốn đối đầu với tôi một phen nữa sao?

“Ha ha.” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tại đây, ta muốn nói cho mọi người một bí mật.

Mắt trái của ta ký gửi bí pháp của Nho gia ‘Cảm thụ tình mẫu tử - Hoài dựng ngưng thị’.

Vậy thì, trong mắt phải của ta lại ký gửi năng lực gì đây?

Thải Vân tiên tử, cô không tò mò sao?” Thải Vân tiên tử nghe vậy, thân hình cứng đờ: “Bá Tống tiền bối, mắt phải của ngài còn có năng lực khác?” Hoài dựng ngưng thị của Bá Tống tiền bối đã rất đáng sợ rồi, mắt phải còn có năng lực đáng sợ hơn?

“Đó là đương nhiên, năng lực của mắt trái và mắt phải là một cặp.

Năng lực của mắt trái là ‘tình mẫu tử hoài dựng’, vậy Thải Vân tiên tử cô đoán xem, trong mắt phải của ta ẩn chứa bí thuật gì?” Tống Thư Hàng giơ hai ngón tay: “Cho cô hai cơ hội, nếu đoán đúng... cô có thể miễn hình phạt thất bại.

Còn nếu đoán sai, vậy thì nhận một cái trừng của ta đi, trừng bằng cả hai mắt trái phải.” “Một cặp, chẳng lẽ là tình phụ tử ngưng thị?”

Thải Vân tiên tử suy đoán.

Đi đôi với tình mẫu tử, hẳn là tình phụ tử nhỉ?

“Ha ha.” Tống Thư Hàng nở nụ cười hiền từ: “Sai rồi, Thải Vân tiên tử, cô còn một cơ hội nữa.” Bắp chân Thải Vân tiên tử đã hơi run.

Nếu đã không phải là ‘tình phụ tử’ tương ứng với ‘tình mẫu tử’.

Vậy chẳng lẽ là ‘phá thai’ tương ứng với ‘mang thai’?

“Ta biết rồi, năng lực ký gửi trong mắt phải của Bá Tống tiền bối là Phá thai ngưng thị!

Đúng không?” Thải Vân tiên tử nhanh chóng đáp.

“Chúc mừng Thải Vân tiên tử.” Tống Thư Hàng nheo mắt lại: “Cô đúng rồi... ba chữ!” Thải Vân tiên tử: “???” Đúng ba chữ?

Vậy là tôi đoán đúng hay sai?

“Đáp án chính xác là...

Phôi thai ngưng thị!

Bí thuật này đi đôi với Hoài dựng ngưng thị của ta.

Vậy Thải Vân tiên tử, cô đoán xem sau khi ‘Hoài dựng ngưng thị + Phôi thai ngưng thị’ sẽ xảy ra chuyện gì?” Tống Thư Hàng khoanh tay, nhắm mắt lại.

“Không... không phải là mang thai thật chứ?” Các thực khách ở Thực Tiên Yến run lẩy bẩy.

Đặc biệt là các thực khách ở phía sau ‘Thải Vân tiên tử’, đối diện với Bá Tống Huyền Thánh, đều lần lượt cúi đầu.

Lỡ như lúc Bá Tống tiền bối ngẩng mắt lên trừng một cái, họ không cẩn thận đối diện với ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh thì sao?

“Chuẩn bị xong chưa?

Thải Vân tiên tử.” Tống Thư Hàng nhếch mép.

Thải Vân tiên tử: “Bá Tống tiền bối, bây giờ tôi nhận sai còn kịp không?” “Muộn rồi...

Con người luôn phải trả giá cho những việc mình đã làm.

Ăn một cái trừng của ta đây, Thải Vân tiên tử!” Tống Thư Hàng đột nhiên mở mắt.

Hai mắt cậu lóe lên ánh sáng vàng chói lọi, chói mắt đến đáng sợ.

“A a a, chết mất, sắp mang thai thật rồi.” Thải Vân tiên tử hai tay ôm bụng, dường như cảm nhận được một sinh mệnh nhỏ bé đang nhanh chóng hình thành trong bụng mình.

“Sợ không, sợ không?” Ánh sáng vàng trong mắt Tống Thư Hàng càng lúc càng đậm.

Thải Vân tiên tử gật đầu lia lịa.

“Sợ là đúng rồi.” Ánh sáng vàng trong mắt Tống Thư Hàng tan đi.

Ánh sáng vàng đó chỉ đơn thuần là ánh sáng công đức mà thôi.

“Dọa cô thôi, đi xuống đi.

Hiệu quả của Hoài dựng ngưng thị + Phôi thai ngưng thị quá bá đạo, bình thường ta không dùng nó.” Tống Thư Hàng đưa tay vỗ vỗ Thải Vân tiên tử.

Sau đó, cậu chắp hai tay sau lưng, ra dáng cao nhân, quay về chỗ ngồi của mình.

Ừm... trước khi quay về chỗ ngồi, cậu còn không quên mang ‘món ăn thứ tư’ về.

Đồ tốt không thể lãng phí.

Tô Thị A Thập Lục đứng dậy, đặt tay lên người Tống Thư Hàng, một Tịnh Y Chú được thi triển, loại bỏ vết máu trên người Tống Thư Hàng: “Tôi còn tưởng cậu thật sự định dùng ‘Hoài dựng ngưng thị + Phôi thai ngưng thị’ để trừng Thải Vân tiên tử.” “Dọa cô ta thôi, ai bảo cô ta còn la hét đòi đối đầu với tôi.

Vốn dĩ tôi đã chuẩn bị cười cho qua chuyện rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử cũng đặt tay lên người Tống Thư Hàng, thi triển một pháp thuật trông giống trị liệu thuật.

Pháp thuật này vừa thi triển, Tống Thư Hàng phát hiện ‘nỗi đau’ do Giám định bí pháp trả giá lại giảm đi rất nhiều.

“Vũ Nhu Tử, đây là pháp thuật gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Trị liệu thuật hệ Logia của Druid phương Tây, nghe nói có công hiệu trấn an tinh thần.” Vũ Nhu Tử đưa ngón út ra, trên đó có một chiếc nhẫn nhỏ.

Tống Thư Hàng vuốt cằm.

Có lẽ lúc rảnh rỗi, cậu phải thử tìm hiểu pháp thuật hệ Druid xem sao?

Đang suy nghĩ, một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

“Bá Tống Huyền Thánh, ta cũng không phục.

Ta cũng muốn thách đấu ngươi.” Là giọng của Đông Qua Thánh Quân.

Vì ký ức trong ‘Thực Tiên Yến’ trước đó đã hoàn toàn bị xóa sạch.

Cho nên, hắn lại nhân cơ hội ra mặt đối đầu với ‘đối thủ cả đời’ Bá Tống.

Tống Thư Hàng: “...” Đông Qua Thánh Quân, ngươi lại đến đối đầu với ta.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta!

“Đông Qua đạo hữu, lần nào ngươi cũng vội vàng như vậy.” Tống Thư Hàng đứng dậy, bình tĩnh nói.

Bên cạnh, Bạch tiền bối truyền âm nhập mật hỏi: “Có chắc không?” Tô Thị A Thập Lục cũng hỏi: “Năng lượng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối hồi phục chưa?

Còn chiến đấu được không?” Vũ Nhu Tử cũng nói: “Tống tiền bối, Đông Qua Thánh Quân lại đến đối đầu với ngài, nhất định là lại luyện thành thần kỹ gì đó rồi, ngài nhất định phải cẩn thận.

Dù sao ngài bây giờ chỉ là Huyền Thánh hóa nước thôi.” “Không sao, Đông Qua Thánh Quân tôi có cách đối phó.” Tống Thư Hàng dùng truyền âm nhóm trả lời.

Đối diện, Đông Qua Thánh Quân đã đến một vị trí giống như lôi đài.

Sau khi bí cảnh của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông sụp đổ, lôi đài và không gian chiến đấu trước đó đều vỡ nát.

Lôi đài hiện tại là được dựng tạm.

“Chúng ta không cần vòng vo nữa, Bá Tống đạo hữu.

Lần này, chúng ta lại đấu một chiêu, một chiêu định thắng bại.

Đối đầu trực diện, đứa nào sợ là dưa hấu!” Đông Qua Thánh Quân hào sảng nói.

Hắn vừa dứt lời, mấy vị Huyền Thánh khác vội vàng đứng dậy.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh thật sự muốn đấu một trận với Đông Qua Huyền Thánh trên lôi đài, mấy vị Huyền Thánh bọn họ đương nhiên phải phụ trách tạo ra một kết giới không gian, để tránh cuộc chiến của hai vị Huyền Thánh ảnh hưởng đến các thực khách xung quanh.

Tống Thư Hàng thân thể sảng khoái, từng bước tiến lên lôi đài: "Thật ra, Đông Qua Thánh Quân, chúng ta đấu thêm một trận nữa cũng không có ý nghĩa gì." "Ta đã nghĩ ra cách phá giải một đao kia của ngươi rồi, Bá Tống đạo hữu.

Cho nên, nếu chỉ một chiêu định thắng bại, ta sẽ có cơ hội đấu hòa với ngươi.

Nếu hòa, chúng ta sẽ dùng nước suối 'Tử Mẫu Hà' để phân thắng bại!" Đông Qua Thánh Quân nói.

Sau khi 'trạng thái trong suốt lớn' của Tống Thư Hàng biến mất, ký ức của mọi người về Tống Thư Hàng cũng dần hồi phục.

Đông Qua Thánh Quân cũng nhớ lại ký ức mình từng bại dưới một đao đốt trời nấu biển của Tống Thư Hàng.

Ngoài ra...

Chương 1662

lúc Đông Qua Thánh Quân lên đài, hắn đã mua hai bình nhỏ nước suối ‘Tử Mẫu Hà’ từ Thải Vân tiên tử.

Hắn và Thải Vân tiên tử có cùng suy nghĩ, chuẩn bị trước hết kéo Tống Thư Hàng vào thế hòa, sau đó dùng ‘nước suối Tử Mẫu Hà’ định thắng bại.

“Nhanh vậy đã nghĩ ra cách phá giải rồi sao?” Tống Thư Hàng có chút kinh ngạc nhìn Đông Qua Huyền Thánh.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao là tuyệt chiêu của ‘Xích Tiêu Tử đạo trưởng’, cho dù cậu chỉ nắm được chút da lông, nhưng nhờ có Xích Tiêu Kiếm tiền bối để thi triển, ít nhất cũng có thể chém ra uy lực cấp Bát phẩm đỉnh phong.

Nếu Đông Qua Thánh Quân thật sự nghĩ ra được phương pháp phòng ngự, vậy thì thiên phú của hắn trên con đường phòng ngự quả thật mạnh đến đáng sợ.

“Một chiêu định thắng bại?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

“Một chiêu định thắng bại!” Đông Qua Thánh Quân rút đại kiếm ra, dựng trước người.

Đại kiếm mở ra, hóa thành tấm khiên vàng khổng lồ.

Sau đó là một loạt các vòng sáng, gia tăng phòng ngự, thánh quang gia trì, thuật luyện thể, trận pháp phòng ngự...

Rồi đến pháo đài thép, phòng ngự mạnh nhất trước đây của Đông Qua Thánh Quân!

Sau khi hoàn thành tất cả, Đông Qua Thánh Quân lại kích hoạt cơ thể ‘công đức cụ hiện hóa’ của mình.

Người khổng lồ chống trời đỡ đất xuất hiện.

Người khổng lồ ôm gối ngồi xổm xuống, bảo vệ Đông Qua Thánh Quân một cách kín kẽ.

“Này, Đông Qua đạo hữu.

Ngươi như vậy đã không phải là một chiêu rồi chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Đông Qua Thánh Quân bình tĩnh đáp: “Đây chỉ là chuẩn bị trước khi chiến đấu, một chiêu thật sự của ta bây giờ mới bắt đầu.” “Tuyệt đối phòng ngự, Thái Sơ Chi Chung!” Đông Qua Thánh Quân đưa tay vỗ một cái, tất cả các thủ đoạn phòng ngự trên người hắn đều dung hợp làm một, hóa thành một chiếc chuông khổng lồ, bao bọc toàn thân hắn.

“Đến đi, Bá Tống đạo hữu, ngươi ra đao đi!

Lần này, nhất định phải chặn đứng đao pháp của ngươi.” Đông Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng khoanh tay: “Đông Qua đạo hữu... ngươi đừng quên, ta biết không chỉ có đao pháp.” Phía sau cậu, từng gợn sóng không gian lan ra.

Từng đầu đạn bom nguyên tử, bom khinh khí Thiên kiếp, chui ra từ không gian.

Dù chưa phát nổ, uy áp của những vũ khí Thiên kiếp đáng sợ này đã lan tỏa, tạo ra áp lực cực lớn cho mọi người.

“Phòng ngự, đại trận!” Yêu Mộng Thánh Quân cất giọng yêu kiều quát.

Mấy vị Huyền Thánh vội vàng đứng dậy, cùng nhau thi triển một đại trận phòng ngự.

“Bạch Thánh, ngươi cũng mau đến đây.

Nếu những đầu đạn này của Bá Tống đạo hữu mà phát nổ, cả bí cảnh sẽ bị hủy diệt đó.” Tam Chu Thánh Quân nói.

Những quả bom hạt nhân Thiên kiếp này, nếu tất cả cùng phát nổ, uy lực có thể sánh ngang với đòn tấn công của Cửu phẩm Kiếp Tiên rồi nhỉ?

Quá nguy hiểm.

Thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, danh bất hư truyền.

Chỉ riêng màn thị uy bằng ‘bom hạt nhân Thiên kiếp’ này, dưới Kiếp Tiên, không có mấy Huyền Thánh nào dám đối đầu trực diện với Bá Tống đạo hữu.

Lúc này, Bạch tiền bối đang bưng bát canh sền sệt, từng muỗng nhỏ thưởng thức.

Nghe thấy giọng của Tam Chu Thánh Quân, ngài quay đầu lại: “Yên tâm đi, đầu đạn hạt nhân Thiên kiếp...

Ừm, mọi người phải có lòng tin vào khả năng khống chế của Bá Tống đạo hữu.” Dù sao thứ này ở hiện thế có nổ tung cũng không có chút uy lực nào.

Tống Thư Hàng phối hợp với Bạch tiền bối, nhẹ nhàng vung tay.

Tất cả bom hạt nhân Thiên kiếp đều tạm dừng lại.

“Nhưng mà, lần này không cần dùng đến chúng.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân sau lưng cậu, hai tay Xà Mỹ Nhân đâm vào hư không, cuối cùng cô ta lôi ra một chiếc điện thoại.

Tống Thư Hàng đưa tay ra.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đặt điện thoại vào tay Tống Thư Hàng.

“Thật ra...

Đông Qua Thánh Quân, ngươi có biết tại sao lúc nãy ta lại nói 【lần nào ngươi cũng vội vàng như vậy】 không?” Tống Thư Hàng mở khóa điện thoại, lên tiếng.

Đông Qua Thánh Quân: “???” Ta làm sao mà biết.

Nhưng khi thấy Tống Thư Hàng vuốt điện thoại, trong lòng hắn đột nhiên có một dự cảm không lành.

“Thật ra, trong khoảng thời gian mọi người đều mất trí nhớ, ta và Đông Qua đạo hữu ngươi đã đấu một trận rồi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Đông Qua Thánh Quân: “Hả?” Ta hoàn toàn không có ấn tượng gì cả.

“Đây chính là kết quả của trận đấu...” Tống Thư Hàng tiện tay ném điện thoại của mình về phía Đông Qua Thánh Quân.

Keng~~ Điện thoại va vào tuyệt đối phòng ngự Thái Sơ Chi Chung của Đông Qua Thánh Quân.

Tiếp đó, điện thoại lăn lộn rơi xuống đất.

May mà màn hình điện thoại hướng về phía Đông Qua Thánh Quân.

Đông Qua Thánh Quân cúi đầu nhìn.

Trên màn hình điện thoại là một tấm ảnh lớn.

Bối cảnh là một ngọn núi cắm đầy đao kiếm.

Trong ảnh, một mỹ nam tóc vàng nằm sõng soài trên tảng đá, y phục của anh ta lôi thôi, trên người còn có mấy vết thương, mồ hôi đầm đìa, không nhúc nhích.

Phía trên người đàn ông, Bá Tống Huyền Thánh chân đạp sen đen, tay cầm hỏa diễm kiếm.

Công Đức Xà Mỹ Nhân kề bên, phía sau là một đàn khỉ tay cầm thánh văn Nho gia. 【Bá Tống Huyền Thánh đại bại Đông Qua Huyền Thánh tại Đao Kiếm Phong】 Khi nhìn thấy tấm ảnh này, trong đầu Đông Qua Thánh Quân lập tức hiện lên một ý nghĩ như vậy.

“Ta... thua rồi?” Đông Qua Thánh Quân ngơ ngác.

“Cho nên, không cần phải đấu nữa.” Tống Thư Hàng lại đưa tay vẫy một cái, điện thoại ‘vèo’ một tiếng, quay về tay cậu: “Giữa ngươi và ta, sớm đã phân thắng bại.

Đấu thêm một trận, cũng chẳng có ý nghĩa gì.” Nhanh chóng thu lại điện thoại là để phòng ngừa Đông Qua Thánh Quân nhìn chằm chằm vào ảnh rồi phát hiện ra sơ hở gì đó.

Dù sao tấm ảnh này cũng là dàn dựng để chụp, Tống Thư Hàng có chút chột dạ.

Đông Qua Thánh Quân nhíu mày, khổ sở suy nghĩ.

Nhưng mà, hắn không nhớ ra được chút ký ức nào.

Ký ức của hắn đã bị ‘tinh hà’ xóa đi, xóa rất triệt để, căn bản không có khả năng hồi phục.

“Không thể không thừa nhận, Bá Tống Huyền Thánh, lần này lại là ngươi mạnh hơn.

Nhưng mà, sau này ta sẽ không thua nữa.

Lần sau, khi gặp lại, ta nhất định sẽ thắng ngươi.” Đông Qua Thánh Quân không cam lòng nói.

Tống Thư Hàng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Tốt lắm, lừa được một người.

“Trước khi thách đấu lần sau, Bá Tống Huyền Thánh, ngươi có thể nói cho ta biết... ta đã thua như thế nào không?” Đông Qua Thánh Quân ngẩng đầu lên, mong chờ nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Ngửa mặt nhìn trời, tôi làm sao biết ngài thua thế nào?

“Phòng ngự cuối cùng lần này của ta, rốt cuộc ngài đã đột phá bằng cách nào?” Đôi mắt Đông Qua Thánh Quân tràn đầy khao khát tri thức.

Thái Sơ Chi Chung của hắn, là do hắn ngưng luyện toàn bộ đạo phòng ngự của mình làm một.

Để có thể đạt được hiệu quả này, hắn còn chạy đi mượn một món bảo bối.

Thông qua món bảo bối mượn tạm này, hắn mới có thể dung hợp toàn bộ phòng ngự của mình lại.

Có phòng ngự ‘Thái Sơ Chi Chung’, hắn thậm chí còn tự tin đỡ được một phát ‘Hỏa Diễm Chi Đao’ mà Tống Thư Hàng từng chém ra — dĩ nhiên, cũng chỉ là hắn tự tin mà thôi.

Có đỡ được hay không, vẫn chưa thử.

“Ngươi muốn biết?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Qua Thánh Quân gật đầu mạnh.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Đột nhiên... thân thể hắn biến mất.

Khi xuất hiện trở lại, Tống Thư Hàng đã ở bên trong ‘Thái Sơ Chi Chung’, sau lưng Đông Qua Thánh Quân.

Cậu chắp hai ngón tay thành kiếm, nhẹ nhàng đặt lên cổ Đông Qua Thánh Quân. 【Tổ Vu chúc phúc】, bộ trang bị của Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Ngũ phẩm có thể sử dụng, có thể thực hiện bước nhảy không gian khoảng cách ngắn trong vòng 500 mét.

Tống Thư Hàng chỉ thử một chút, kết quả dễ dàng đột phá phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân.

“Sức mạnh không gian?

Bá Tống Huyền Thánh... ngươi đã nắm giữ sức mạnh không gian?” Đông Qua Thánh Quân nói.

“Không, ta không hề nắm giữ sức mạnh không gian.

Bát phẩm Huyền Thánh muốn nắm giữ sức mạnh không gian, quá khó.” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Còn về việc ta làm sao xuất hiện sau lưng ngươi, ngươi tự đoán đi.” “Chẳng lẽ, là độn pháp đặc thù?

Có thể trực tiếp xuyên qua lớp cách ly phòng ngự của ta.” Đông Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Chương 1663

Tống Thư Hàng chắp hai tay sau lưng, lại một lần nữa khởi động ‘Tổ Vu chúc phúc’, trong nháy mắt quay về chỗ ngồi của mình. 【Pháp khí Cửu phẩm Kiếp Tiên, Ngũ phẩm có thể dùng.

Nhưng tiêu hao lớn thật, mỗi lần thi triển khoảng cách kéo dài thêm một chút, linh lực tiêu hao lại tăng lên theo cấp số nhân.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu không phải bây giờ cậu có ba hạt nhân, thật sự không dùng nổi loại pháp khí ngốn linh lực này.

“Ta thua rồi...

Lần sau, đợi ta nghiên cứu ra độn pháp của ngươi, nhất định sẽ lại đến thách đấu ngươi.” Đông Qua Thánh Quân nói.

Dứt lời, hắn vung tay, hai bình nhỏ nước suối ‘Tử Mẫu Hà’ ném về phía Tống Thư Hàng.

Phía sau Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay bắt lấy hai bình nước suối này. ... ...

Đông Qua Thánh Quân thua một cách gọn gàng.

Còn hai cơ hội nữa... nhưng lại không có ai lên thách đấu Tống Thư Hàng.

Có lẽ là ‘Hoài dựng ngưng thị + Phôi thai ngưng thị’ đã dọa sợ những người muốn thách đấu?

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, cậu có thể yên ổn thưởng thức Thực Tiên Yến.

Phía sau Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cầm hai bình ‘nước suối Tử Mẫu Hà’, vẻ mặt trầm tư.

Một lát sau, cô ta mở nắp một bình nước suối.

Xà Mỹ Nhân ngửa đầu.

Ùng ục ùng ục ~ nước suối Tử Mẫu Hà bị cô ta uống cạn một hơi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hoàn toàn khác với những công đức chi quang cụ hiện hóa khác, cô ta có thể ăn một số thực phẩm năng lượng.

Ví dụ như hạt sen Đao Ý Thông Huyền, quả dương mai công đức vàng... và cả nước suối Tử Mẫu Hà này.

Sau khi nghe một trận tiếng uống nước ùng ục, Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu, sau đó liền thấy bộ dạng rất hưởng thụ của Công Đức Xà Mỹ Nhân, cái khí thế hào sảng uống cạn một hơi nước suối ‘Tử Mẫu Hà’.

Tống Thư Hàng: “...” Công Đức Xà Mỹ Nhân nhìn lại Tống Thư Hàng, đôi mắt dài hẹp cố gắng trợn to, vẻ mặt ngoan ngoãn vô tội.

Gần đây, diễn xuất của Xà Mỹ Nhân ngày càng tốt.

Lần sau nếu Bạch tiền bối còn muốn đóng phim, cô ta hoàn toàn có thể đóng vai nữ chính.

“Uống hết rồi?” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Công Đức Xà Mỹ Nhân suy nghĩ một chút, cô ta vung tay, ném cái bình rỗng sang một bên.

Sau đó, cô ta lắc đầu lia lịa.

Tống Thư Hàng lòng nghẹn lại, gan ẩn ẩn đau.

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng hỏi ý kiến Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, ánh sáng công đức có thể mang thai không?” Bạch tiền bối đang dùng muỗng cạo canh sền sệt, nghe thấy câu hỏi của Tống Thư Hàng, ngài quay đầu nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Bạch tiền bối suy tư một lát, nói: “Về mặt lý thuyết...

ánh sáng công đức không có đặc trưng sinh mệnh, nước suối Tử Mẫu Hà hẳn là không có tác dụng.

Nhưng ánh sáng công đức của cậu rõ ràng không phải loại bình thường.” Tống Thư Hàng: “Cho nên?” “Ừm, có hai khả năng.

Một là ánh sáng công đức của cậu mang thai; hai là thân là chủ nhân, cậu mang thai.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói, nói xong, ngài lại tiếp tục cạo canh sền sệt trong bát của mình.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng, cậu quay đầu lại, nhìn chằm chằm Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Bụng dưới của Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn phẳng lì, không có dấu hiệu gì là sắp mang thai cả.

Nếu cô ta không mang thai...

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn bụng dưới của mình.

Cô ta không sao, chẳng phải là tôi sắp tiêu rồi sao?

Đột nhiên có cảm giác thật tuyệt vọng.

Không biết có phải là ảo giác không, bụng dưới thật sự có cảm giác sắp phồng lên.

Dường như thật sự có một sinh mệnh nhỏ sắp ra đời trong đó.

Cực độ tuyệt vọng.jpg “Tống tiền bối sắp sinh em bé rồi sao?” Vũ Nhu Tử tò mò nhìn bụng Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục: “Nước suối Tử Mẫu Hà khác với ‘Hoài dựng ngưng thị’, nghe nói nó sẽ sinh ra một quả cầu thịt.

Dược Sư tiền bối, làm sao bây giờ?” Dược Sư ở bàn bên cạnh, trông như một chàng trai ấm áp, ngẩng đầu lên, mỉm cười nói: “Đừng sợ, có ta ở đây.

Mổ lấy thai ta cũng biết, tuy không giỏi lắm, nhưng phối hợp với ‘trị liệu thuật’, mổ lấy một quả cầu ra cho Thư Hàng hoàn toàn không vấn đề gì.

Thư Hàng tiểu hữu không cần lo lắng.” Dù có Dược Sư tiền bối an ủi, Tống Thư Hàng cũng không thể vui lên được.

Sớm biết vậy lúc nãy đã không thả Công Đức Xà Mỹ Nhân ra làm màu rồi.

“A a a a~~” Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân ngẩng đầu, phát ra bốn tiếng kêu thảm thiết trầm bổng du dương, là giọng gốc của Tống Thư Hàng.

Kêu thảm xong, cô ta há miệng phun ra một quả cầu kim cương to bằng quả bóng bàn.

Quả cầu kim cương này được tạo thành từ ‘lực công đức’ có độ tinh khiết siêu cao, toàn thân màu vàng, rất đẹp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa hai tay ra, nhẹ nhàng đỡ lấy viên kim cương cầu này.

Sau đó, cô ta nâng viên kim cương cầu này đến trước mặt Tống Thư Hàng.

“Ngươi uống nước suối Tử Mẫu Hà này, rồi sinh ra cái này?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Đồng thời, trong lòng cậu cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao đi nữa, cái thai của Công Đức Xà Mỹ Nhân đã không rơi vào bụng cậu.

Cậu không cần lo lắng trở thành người đàn ông đầu tiên bị mổ lấy thai trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Cùng lúc đó, không biết có phải là ảo giác không.

Tống Thư Hàng dường như nghe thấy tiếng xì xào tiếc nuối vang lên khắp hội trường Thực Tiên Yến. 【Bá Tống Huyền Thánh lại không mang thai, đánh giá tệ!】 “Viên kim cương này có tác dụng gì không?” Tống Thư Hàng đưa tay cầm lấy viên kim cương này, cẩn thận ngắm nghía.

Ngoài việc được ngưng tụ từ lực công đức nén ở mức độ cao, cậu không nhìn ra viên kim cương cầu này có gì kỳ lạ hơn.

“Thôi vậy, cứ cất đi đã.

Dù sao cũng là đổi lấy một bình nước suối ‘Tử Mẫu Hà’.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khi cậu chuẩn bị cất viên kim cương cầu này vào không gian vòng tay, cậu lại nhìn thấy biểu cảm của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Ánh mắt của @#%× tiên tử dán chặt vào viên kim cương cầu trong tay cậu.

Tay cậu di chuyển đến đâu, ánh mắt của @#%× tiên tử cũng di chuyển đến đó.

Tống Thư Hàng cầm viên kim cương cầu vung mạnh thành hình ngôi sao năm cánh.

Đầu của @#%× tiên tử cũng di chuyển theo, vẽ ra một quỹ đạo ngôi sao năm cánh.

Tống Thư Hàng: “...” Chẳng lẽ là vì được mang thai từ nước suối

‘Tử Mẫu Hà’ mà thành, @#%× tiên tử xem viên kim cương cầu này như con của mình mà trân trọng?

Nếu thật sự là như vậy.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, rồi đặt viên kim cương cầu này lại vào tay Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Nó thuộc về ngươi.” @#%× tiên tử nhanh chóng cất viên kim cương cầu đi, trân trọng ôm nó vào ngực.

Xem ra, đối với cô ta, viên kim cương cầu này quý giá hơn ‘Xích Tiêu Kiếm tiền bối’ nhiều. ... ...

Thực Tiên Yến tiếp tục.

Bảy vị trí còn lại cũng bắt đầu được các thực khách khác của Thực Tiên Yến chiếm giữ thông qua các phương pháp khác nhau.

Ngay sau đó, hoạt động rút thăm chỗ ngồi cũng chính thức bắt đầu.

Tống Thư Hàng trong tay vẫn còn một chỗ ngồi, chính là chỗ ngồi vừa thắng được.

“À này, các tiền bối, có ai còn cần chỗ ngồi không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu có tiền bối cần, cậu sẽ tặng chỗ ngồi này đi.

Nếu không có ai cần, cậu sẽ lôi con chim ngốc kia ra.

Cứ để nó tự tu luyện tiếp, chứng ‘cuồng tu luyện’ của nó sẽ càng nặng thêm.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đều lắc đầu.

Cuối cùng...

Tống Thư Hàng chỉ có thể cưỡng ép lôi yêu tước Tiểu Thải ra, để nó chiếm lấy vị trí cuối cùng mà cậu thắng được.

Các món ngon ở Thực Tiên Yến lần lượt được dọn lên.

Mọi người bắt đầu thả lỏng, toàn tâm toàn ý thưởng thức Thực Tiên Yến.

Rượu qua ba tuần, mọi người bắt đầu tán gẫu trên trời dưới biển.

Tống Thư Hàng vểnh tai lên, nghe các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần kể về những kinh nghiệm mạo hiểm, kinh nghiệm tu luyện, những câu chuyện thú vị trong quá trình tu luyện.

Những điều này đều phải ghi nhớ thật kỹ.

Tương lai, những điều này đều có thể trở thành tư liệu để cậu ‘trở thành một đại tiền bối đủ tiêu chuẩn’.

Chương 1664

Đúng lúc các đạo hữu đang trò chuyện vui vẻ.

Phía sau Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân cẩn thận đưa tay nhỏ ra, vươn về phía sau lưng Bạch tiền bối bên cạnh. ‘Bốp!’ Bạch tiền bối đang uống tiên nhưỡng đưa tay, một phát gạt tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân ra.

Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng động mới quay đầu lại.

Sau đó liền thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân co thành một cục, không nhúc nhích, vẻ mặt ngoan ngoãn.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Bạch tiền bối: “Không biết, Công Đức Xà Mỹ Nhân của cậu đột nhiên đưa tay về phía đầu ta.” Tống Thư Hàng nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân: “...” Hay là thu cô ta lại đi.

Đang suy nghĩ, Công Đức Xà Mỹ Nhân dưới sự chú ý của Tống Thư Hàng, lại một lần nữa đưa tay về phía Bạch tiền bối, chộp về phía... tóc của ngài.

Mục tiêu của Công Đức Xà Mỹ Nhân là tóc của Bạch tiền bối? ‘Bốp!’ Bạch tiền bối lại ra tay, gạt bay bàn tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lại co thành một cục, lại lộ ra vẻ mặt ngoan ngoãn.

Nhưng ba giây sau.

Cô ta lại không từ bỏ ý định, lại lén lút đưa tay về phía tóc của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng: “...” ‘Bốp!’ Bạch tiền bối lại gạt bay bàn tay nhỏ của cô ta: “Quá tam ba bận nhé!” Nếu còn lặp lại, cho dù là ánh sáng công đức của Thư Hàng tiểu hữu, ngài cũng sẽ một phi kiếm tiễn nó vào không gian.

Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt oan ức, tại sao hắn đột nhiên trúng đạn? @#%× tiên tử dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó.

Đôi mắt cô ta sáng lên.

Tiếp đó, cô ta mở bình ‘nước suối Tử Mẫu Hà’ thứ hai, ngửa đầu, ùng ục ùng ục~~ một hơi uống cạn sạch nước suối.

Đặc biệt hào sảng.

Tống Thư Hàng: “???” @#%× tiên tử định làm gì thế!

Buông thả bản thân, mượn nước suối giải sầu?

Sau khi uống nước suối, lặp lại các bước trước đó.

Một lát sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân há miệng, phun ra một viên kim cương cầu.

Sau đó, cô ta hai tay nâng viên kim cương cầu mới này, đưa cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối: “...” “Cô ta có thể muốn tóc của Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng phiên dịch.

“Tóc?” Bạch tiền bối nhìn viên kim cương cầu trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhìn kỹ thì có thể phát hiện viên kim cương cầu này cực kỳ đẹp, còn đẹp và chói mắt hơn bất kỳ viên kim cương nào trên thế giới.

Cộng thêm nó được hình thành từ lực công đức có độ tinh khiết cao, nếu đeo trên người có thể trừ tà, tránh tai ương.

Bạch tiền bối chìm vào suy tư.

Một lát sau, ngài nhẹ nhàng vỗ tay: “Cũng được, vừa hay có thể dùng nó để chế tạo một món pháp khí đã muốn làm từ lâu.

Được rồi, giao dịch.” Bạch tiền bối đưa tay nắm lấy một sợi tóc dài của mình, nhẹ nhàng kéo một cái.

Ngài đưa sợi tóc dài của mình cho @#%× tiên tử. @#%× tiên tử vui vẻ giao viên kim cương cầu cho Bạch tiền bối.

Một cuộc giao dịch mà đôi bên đều vui vẻ đã hoàn thành.

Tống Thư Hàng: “...” Tình cảm là đối với @#%× tiên tử mà nói, kim cương cầu hoàn toàn không phải là ‘con’!

“Ngươi giao dịch lấy tóc của Bạch tiền bối để làm gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. @#%× tiên tử cầm lấy sợi tóc dài của Bạch tiền bối, nhẹ nhàng đâm vào viên kim cương cầu.

Viên kim cương cầu trông có vẻ cứng không thể phá vỡ, lại bị sợi tóc dài của Bạch tiền bối đâm thủng. @#%× tiên tử thắt nút sợi tóc dài lại.

Sau đó, cô ta treo viên kim cương cầu lên cổ mình.

Khi thân hình cô ta lắc lư, viên kim cương cầu to bằng quả bóng bàn có thể lăn lộn nhảy nhót trên hai quả cầu lớn, chói đến mù mắt.

Tống Thư Hàng: “...” Tâm trạng của cậu lúc này thật phức tạp.

Cậu cũng không biết phải châm biếm hành vi của @#%× tiên tử như thế nào.

Nhưng nếu không châm biếm, trong lòng cậu lại cảm thấy khó chịu.

Dường như cảm ứng được tâm trạng bức bối của túc chủ Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống

Thư Hàng.

Sau đó, cô ta cắn răng, lại lấy ra một bình ‘nước suối Tử Mẫu Hà’ từ túi Tống Thư Hàng.

Mở nắp, uống cạn!

Tống Thư Hàng: “???” Tiên tử cô lại định làm gì?

Lại lãng phí của tôi một bình nước suối Tử Mẫu Hà nữa rồi.

Một lát sau.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lặp lại các bước trên, phun ra một quả cầu kim cương vàng, đưa cho Tống Thư Hàng.

Sau khi hào sảng uống liền ba bình ‘nước suối Tử Mẫu Hà’, Công Đức Xà Mỹ Nhân tiêu hao không nhỏ, thân thể cô ta cũng hơi trở nên trong suốt.

Sau khi giao quả cầu kim cương thứ ba cho Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân liền chủ động quay về cơ thể Tống Thư Hàng, bắt đầu nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng cầm viên kim cương cầu này trong tay, dở khóc dở cười.

Đây là lời xin lỗi của @#%× tiên tử sao?

Nhưng thứ này cậu cầm lấy để làm gì?

Chẳng lẽ học theo Công Đức Xà Mỹ Nhân, dùng tóc của Bạch tiền bối xỏ lại, treo lên cổ sao.

Tống Thư Hàng bất giác nhìn về phía mái tóc dài của Bạch tiền bối.

“Cậu cũng muốn?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Tôi là một đại nam nhân, trên cổ treo một viên kim cương cầu to như vậy, thật là chướng mắt.” “Có lý.” Bạch tiền bối gật gật đầu, tiếp tục vui vẻ thưởng thức phần tiên hào nhiều người của mình trong Thực Tiên Yến.

Tống Thư Hàng tiện tay cất quả cầu kim cương này vào không gian vòng tay.

“Đúng rồi, Thư Hàng, chúc mừng cậu tấn cấp Ngũ phẩm.” Bạch tiền bối đột nhiên nhớ ra chuyện này, ngài nâng ly với Tống Thư Hàng nói: “Kim đan đã thành, cuối cùng cậu cũng không còn là tiểu tu sĩ nữa rồi.” Khi Bạch tiền bối nói chuyện, ngài đã dùng pháp thuật ‘truyền âm nhập mật trong phạm vi nhỏ’.

Dù sao thân phận hiện tại của Tống Thư Hàng là ‘Bát phẩm Huyền Thánh’, cho dù chúc mừng cậu cũng phải tránh để người ngoài nghe thấy.

Ngũ phẩm Kim Đan và các cảnh giới trước đó có sự thăng cấp về mặt chất lượng.

Tứ phẩm vẫn chỉ có thể gọi là tiểu tu sĩ, còn Ngũ phẩm Kim Đan đã có thể gọi là Linh Hoàng, địa vị của hai bên chênh lệch rất lớn.

Sau khi tấn cấp Ngũ phẩm, Tống Thư Hàng cũng chính thức có địa vị khá tốt trong giới tu chân.

Ngũ phẩm Linh Hoàng, trong các tông môn lớn, đều có thể đảm nhiệm chức vụ phong chủ.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nâng ly, nhẹ nhàng cụng với Bạch tiền bối, sau đó hào sảng uống cạn tiên nhưỡng.

Tiên nhưỡng do chính tay Biệt Tuyết Tiên Cơ ủ, hương vị tuyệt mỹ.

Mùi rượu quyến rũ này, Tống Thư Hàng cũng chỉ có lần đó ở thú giới, thay thế Trình Lâm bị kéo vào một không gian kỳ lạ, gặp được vị đạo nhân mang theo vò rượu, mới ngửi được mùi rượu cấp bậc này.

Ngay cả người không thích uống rượu như cậu, ngửi thấy mùi hương này cũng không nhịn được mà uống thêm mấy ly.

“Chúc mừng cậu, Thư Hàng.” Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục cũng nâng ly.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng lại rót đầy, cụng ly với A Thập Lục.

“Tống tiền bối, em cũng kính ngài, chúc mừng ngài.” Vũ Nhu Tử cười hì hì đưa ly rượu lên.

Tống Thư Hàng mỉm cười, đưa tay cụng ly với Vũ Nhu Tử.

“Ta cũng kính ngươi, chúc mừng ngươi, Thư Hàng đạo hữu.” Diệt Phượng công tử hơi đứng dậy.

“Còn có ta, còn có ta.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng ai đến cũng không từ chối.

Ly này nối tiếp ly khác.

Đến cuối cùng, Tống Thư Hàng cũng không biết ai đã mời rượu mình nữa.

Tiên nhưỡng tiên nhưỡng, khác với rượu phàm.

Dù là tu luyện giả, uống nhiều cũng sẽ say.

“Ủa, thể chất của Thư Hàng tiểu hữu mạnh quá, một vòng rồi mà vẫn chưa say ngã.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả: “Còn sớm chán!” Thể chất của cậu sánh ngang với Lục phẩm Chân Quân, cộng thêm ba hạt kim đan trong cơ thể vận chuyển.

Tuy có chút say, nhưng cơn say đến nhanh, đi cũng không chậm.

Chỉ cần cho cậu một chút thời gian, cậu sẽ nhanh chóng tỉnh táo lại. ... ...

Các món ngon của Thực Tiên Yến lần lượt được dọn lên.

Trong thời gian đó, vòng rút thăm thứ hai bắt đầu tìm ra vị khách may mắn.

Không ngoài dự đoán, Bạch tiền bối đã trúng một suất.

Suất này được tặng cho Đồng Quái Tiên Sư, để ông dùng đưa đệ tử Thiết Quái vào.

Đồng thời...

Chương 1665

các tu sĩ từ Lục phẩm trở xuống đã bắt đầu thiết lập trận pháp phong ấn chuyên dụng của Thực Tiên Yến lên người mình.

Thực Tiên Yến lần này phong phú hơn mọi khi, cộng thêm trong bảy ngày đó, trong đầu mọi người xuất hiện cảm ngộ 'pháp tắc cụ hiện hóa', các thực khách thu được lợi ích vượt xa các kỳ Thực Tiên Yến trước đây.

Thậm chí có mấy vị Thất phẩm Tôn Giả cũng bắt đầu bổ sung phong ấn lên người mình.

Sau khi Thực Tiên Yến lần này kết thúc, chỉ cần tiêu hóa thu hoạch, công lực của tất cả tu luyện giả có mặt đều có thể tăng lên một bậc. ******** Thế giới bên ngoài, đêm đã khuya.

Thực Tiên Yến cũng bắt đầu đi vào hồi kết.

Mấy món ăn đặc sắc do Biệt Tuyết Tiên Cơ chuẩn bị kỹ lưỡng được dọn lên.

Trong đó, món thu hút sự chú ý nhất phải kể đến món Kình Thánh Yến đã được quảng bá từ trước khi Thực Tiên Yến khai mạc!

Một vị Kình Thánh cường đại vô cùng, sau khi đột phá đã từ bỏ thân thể cũ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đã có được một phần nhỏ trong đó, trở thành món ăn chính cuối cùng của Thực Tiên Yến lần này.

So với thân thể to như một hòn đảo nhỏ của 'Kình Thánh Cật Qua Thánh Quân', dù chỉ là một phần nhỏ cũng đã rất nhiều rồi.

Mấy vị Huyền Thánh có mặt, đợi chính là món 'Kình Thánh Yến' này.

Đặc biệt là Đông Qua Thánh Quân.

Đối với hắn, Cật Qua Thánh Quân có một vị trí rất đặc biệt trong lòng hắn.

Đáng nói là, món 'Kình Thánh Yến' này còn được Cật Qua Thánh Quân long trọng tiến cử cho Đông Qua Thánh Quân thưởng thức.

Sự tiến cử long trọng này, khá là vi diệu.

Kình Thánh Yến được dọn lên.

Tống Thư Hàng vẫn còn nửa tỉnh nửa say.

Ăn đến bây giờ, trong lòng Tống Thư Hàng chỉ có một cảm giác là lỗ nặng.

Vì say rượu, những món ngon sau đó cậu hoàn toàn không nếm ra được mùi vị, chỉ không ngừng nhét vào miệng mình.

Bạch tiền bối đã để lại một 'phong ấn chuyên dụng của Thực Tiên Yến' trên người cậu, để tránh cậu ăn quá nhiều, linh lực bạo thể.

"Vẫn hoàn toàn không nếm ra được mùi vị." Tống Thư Hàng thở dài.

"Thư Hàng... chỗ ta có thuốc giải rượu, chỉ là vị hơi đắng, cậu có muốn không?

Ăn xong có thể giải rượu, giúp cậu tỉnh táo như cũ." Lúc này, Dược Sư đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng: "Tôi đã ăn xong Thực Tiên Yến rồi mà, Dược Sư tiền bối.

Ngài cố ý đúng không?" "Không, ta chỉ đột nhiên quên mất." Dược Sư cười ấm áp.

Tống Thư Hàng thở dài, ngẩng đầu nhìn trời.

Cơn say vẫn chưa tan hết.

Tống Thư Hàng cảm thấy trước mắt xuất hiện một vài tia sáng kỳ lạ.

“Say rượu sinh ảo giác sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Những tia sáng này phủ đầy cả thế giới.

Đồng thời, cậu phát hiện cơ thể mình, Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Thất Tu Thánh Quân và mấy vị Huyền Thánh kia đều biến thành những nguồn sáng khổng lồ.

“Lực công đức?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Những tia sáng này, dường như được tạo thành từ ánh sáng công đức.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân trong cơ thể Tống Thư Hàng khẽ mở mắt.

Ngón tay cô ta nhẹ nhàng gảy một cái, gảy ra một tia sáng.

Khi cô ta tiếp xúc với tia sáng, tinh thần của Tống Thư Hàng dường như đột nhiên ‘tăng tốc’, vận chuyển nhanh chóng.

Tống Thư Hàng có một cảm giác kỳ lạ.

Khi Công Đức Xà Mỹ Nhân tiếp xúc với tia sáng, cậu giống như một chiếc máy tính được kết nối với mạng internet.

Thông qua mạng internet này, cậu lập tức tiến vào một thế giới rộng lớn.

Đó là một ‘thế giới mạng lưới công đức’ siêu phức tạp.

Trên mạng lưới này có rất nhiều kiến thức lộn xộn, rối thành một nùi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng trong ‘thế giới mạng lưới công đức’ này đã gặp được một vị tiền bối quen thuộc.

Kình Thánh ‘Cật Qua Thánh Quân’ tiền bối.

Thân thể mới của Cật Qua Thánh Quân đang du động trong ‘thế giới mạng lưới công đức’ này.

Ngài ấy đang tiếp nhận truyền thừa của pháp trường sinh trong ‘thế giới mạng lưới công đức’ này.

Khi Tống Thư Hàng cảm ứng được ngài ấy, Cật Qua Thánh Quân cũng cảm ứng được Tống Thư Hàng.

“Yo, Bá Tống đạo hữu, ngươi đến rồi à.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Ngài ấy không hề ngạc nhiên khi Tống Thư Hàng có thể tiến vào ‘thế giới mạng lưới công đức’ này.

Bởi vì ngài ấy biết, Công Đức Xà Mỹ Nhân @#%× tiên tử trên người Tống Thư Hàng, tu luyện cùng một bộ công pháp với ngài ấy.

Hơn nữa, về mặt lý thuyết, Công Đức Xà Mỹ Nhân còn tiếp xúc với ‘thế giới mạng lưới công đức’ này sớm hơn ngài ấy.

Chỉ không biết tại sao, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại không lựa chọn tiếp nhận ‘truyền thừa trường sinh’ bên trong.

“Cật Qua tiền bối, đây chính là thế giới mà ngài nói sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Đầu cá kình khổng lồ của Cật Qua Thánh Quân khẽ cúi xuống, như thể gật đầu.

“Bên trong này có gì?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Rất nhiều rất nhiều thông tin, mỗi một ‘sợi chỉ công đức’ mà ngươi có thể nhìn thấy đều là một nguồn thông tin.

Bên trong có đủ thứ... giống như trên ‘mạng internet’ của loài người có phim ảnh, tiểu thuyết, âm nhạc, tin tức, game các loại.

Mạng lưới công đức này cũng vậy, bao gồm rất nhiều loại đồ vật khác nhau.

Nhưng mà, những thứ này tạm thời ta đều không thể xem, cũng không thể tải xuống.

Ta không có quyền hạn.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng thử đưa tay tiếp xúc với những sợi chỉ công đức kia, trong ý thức cũng truyền đến thông tin như quyền hạn không đủ.

“Tại sao tôi lại tiến vào thế giới này?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Chẳng lẽ là uống nhiều rồi, vô tình lạc vào đây.

“Ngươi chắc chắn đã tham gia Thực Tiên Yến, lại còn ăn thân thể cũ của ta đúng không.” Cật Qua Thánh Quân cười ha hả: “Cộng thêm vị @#%× tiên tử trên người ngươi, công pháp mà nàng tu luyện và của ta cùng một nguồn gốc.

Nhiều yếu tố kết hợp lại, ngươi tiến vào thế giới này cũng rất bình thường.” Tống Thư Hàng nửa hiểu nửa không gật đầu: “Vậy khi nào tôi có thể ra ngoài?” “Đừng vội ra ngoài mà, ta đang rất chán, ở lại trò chuyện với ta một lát.

Dù sao ngươi cũng là người đã ăn thân thể của ta.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: “...” Thánh quân, lời này của ngài vi diệu quá, tôi nghe mà cũng hơi không chịu nổi.

“Ta đã ở trong thế giới mạng lưới công đức này một thời gian, ta bây giờ nghi ngờ... thế giới mạng lưới công đức khổng lồ này, là tạo vật của một vị trường sinh giả siêu cường.

Chỉ là vị trường sinh giả này không biết vì sao lại biến mất.” Cật Qua Thánh Quân nói với Tống Thư Hàng.

Thậm chí, Cật Qua Thánh Quân còn nghi ngờ mạng lưới công đức này là do một tồn tại vượt qua cả ‘trường sinh giả’ tạo ra.

Chỉ là suy đoán này quá đáng sợ, ngài không dám trực tiếp đề xuất.

Chỉ có thể thu hẹp phạm vi xuống cảnh giới ‘trường sinh giả siêu cấp cường đại’.

Tống Thư Hàng vẻ mặt bình tĩnh gật đầu.

Có thể là vì cậu đã tiếp xúc với hai vị Cửu U chúa tể, lại đối đầu với quả cầu mắt to, vị ‘tạo vật của Thiên Đạo’ này, yêu sủng Thông nương trong tay còn có một thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Tóm lại, Tống Thư Hàng nghe thấy thứ như ‘tạo vật của trường sinh giả siêu cường’ cũng không hề kinh ngạc.

Cật Qua Thánh Quân dường như một mình ở trong thế giới mạng lưới công đức quá lâu, ngài ấy dường như có vô số lời muốn nói, muốn chia sẻ với Tống Thư Hàng.

Nói mãi nói mãi, đột nhiên ngài ấy dừng lại.

“Có người tìm ngươi, ở hiện thực.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng mơ màng nói: “Ai?” “Tam Chu Thánh Quân, một vị Huyền Thánh lão làng.

Đương nhiên, so với ta còn non hơn rất nhiều.

Hắn dường như tìm ngươi luận đạo.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng vẫy tay: “Không sao, tôi đang say.” “Vậy cơ hội này có thể giao cho ta không?” Cật Qua Thánh Quân vui vẻ nói.

Ngài ấy gần đây thu hoạch được rất nhiều, đang muốn tìm một cao thủ có cảnh giới tương đương, luận đạo một phen.

Tống Thư Hàng: “Tôi cầu còn không được.” ... ...

Hội trường Thực Tiên Yến.

Tam Chu Thánh Quân phe phẩy chiếc quạt, đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cười nói: “Bá Tống đạo hữu, sau khi Thực Tiên Yến kết thúc, ngươi có rảnh không?” “Ngươi muốn luận đạo đúng không?

Chọn ngày không bằng gặp ngày, chúng ta bây giờ bắt đầu luôn được không?” Trên người Tống Thư Hàng, một giọng nói vội vàng vang lên, loại đặc biệt vội vàng.

Tam Chu Thánh Quân: “...” Luận đạo cũng phải chú trọng hoàn cảnh chứ?

Tình huống bình thường, các đạo hữu luận đạo đều tìm một nơi yên tĩnh, hoàn cảnh tao nhã.

Đốt hương pha trà, hai vị đạo hữu hoặc nhiều hơn, vừa uống trà vừa luận đạo.

Chương 1666

Trà này còn không thể là trà Bích Linh Mạch bình thường, tốt nhất là loại trà như ‘Ngộ Đạo Trà’, khi luận đạo có thể mang lại linh cảm mới cho các đạo hữu.

Mà đẳng cấp của Huyền Thánh luận đạo còn cao hơn nữa, thường là lấy trời đất làm bàn cờ, lấy nhật nguyệt tinh thần làm quân cờ, phải bay lên tận không gian, bàn luận về đại đạo huyền diệu.

Mà giọng nói vội vàng này của Bá Tống Huyền Thánh là sao?

Trực tiếp luận đạo ngay tại vị trí của Thực Tiên Yến?

“Đợi đã, Bá Tống đạo hữu.

Luận đạo ở đây không thích hợp lắm...” Tam Chu Thánh Quân phe phẩy chiếc quạt lông, đang định nói mấy câu.

Lúc này, giọng nói vội vàng trên người Bá Tống Huyền Thánh lại nói: “Đừng lằng nhằng nữa, Tam Chu Huyền Thánh ngươi quá câu nệ hình thức rồi.

Một bộ rồi lại một bộ quy tắc, trông có vẻ tao nhã cao cấp, nhưng những quy tắc này của ngươi thực tế lại vô hình trói buộc chính mình, như vậy không tốt.

Ngươi nếu muốn đột phá Cửu phẩm, thì phải từ bỏ rất nhiều thứ cũ, quy tắc cũ, quan niệm cũ.

Thậm chí nếu cần thiết, ngay cả thân thể cũng có thể vứt bỏ!” Tam Chu Thánh Quân trong lòng khẽ động, chiếc quạt lông đang phe phẩy trong tay cũng dừng lại.

Tại sao lại có cảm giác ‘Bá Tống Huyền Thánh’ rất hiểu hắn vậy?

Dường như biết rõ về hắn?

Trong lời nói của Bá Tống Huyền Thánh, lại mang theo một vị ‘đánh thức tỉnh ngộ’.

Ngay sau đó, Bá Tống Huyền Thánh hoàn toàn không cho Tam Chu Thánh Quân cơ hội từ chối.

“Chúng ta trực tiếp vào vấn đề chính đi, thực tế gần đây ta nghiên cứu lực công đức, có thu hoạch rất lớn.

Đang nghĩ tìm đạo hữu đến bàn luận về cơ duyên tấn cấp Cửu phẩm, thậm chí là cấp độ cao hơn... pháp trường sinh!

Tầm mắt của chúng ta phải nhìn xa hơn!

Mà hôm nay, nhân dịp có nhiều đạo hữu như vậy tụ họp lại, cơ hội hiếm có.

Luận đạo bắt đầu đi!” Nói đến đây, giọng nói trên người Bá Tống Huyền Thánh dường như đã tạo ra sự cộng hưởng với trời đất, giữa trời đất có một lượng lớn ánh sáng công đức tụ lại, hóa thành hoa sen, nở rộ bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh.

Hiệu ứng thị giác cực kỳ có sức ảnh hưởng.

Dàn dựng của Bá Tống Huyền Thánh hôm nay vẫn kinh phí dồi dào.

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng — quái lạ, Tống Thư Hàng sao thế này?

Các đạo hữu trong nhóm đều biết Tống Thư Hàng mới chỉ vừa bước vào Ngũ phẩm.

Nhưng trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng, hoa sen công đức điên cuồng nở rộ, cái dáng vẻ muốn cùng Huyền Thánh luận đạo biện pháp là sao đây?

Ngoài ra, giọng nói trên người Tống Thư Hàng rất kỳ lạ... nghe giống giọng của Tống Thư Hàng.

Nhưng nghe kỹ thì có thể phát hiện, giọng nói này căn bản không phải phát ra từ miệng Tống Thư Hàng, mà là trực tiếp phát ra từ trên người cậu.

Chẳng lẽ là Bạch tiền bối đang âm thầm giúp đỡ Tống Thư Hàng?

Đồng thời... trong lúc không hay biết, Yêu Mộng Thánh Quân, Thanh Loan Thánh Quân, Đông Qua Thánh Quân, Thất Tu Thánh Quân và mấy vị Huyền Thánh thần bí khác, đều đã đến gần Bá Tống Huyền Thánh.

Một cuộc luận đạo của các Huyền Thánh, thô bạo kéo màn!

Rất nhiều tu sĩ có mặt kích động đến nắm chặt tay, không ngờ Thực Tiên Yến lần này đến cuối cùng lại còn có một bất ngờ lớn như vậy!

Một nhóm Huyền Thánh luận đạo, thu hoạch như vậy e rằng còn lớn hơn cả ‘Huyền Thánh giảng pháp’.

Khi Huyền Thánh giảng pháp, chỉ là một vị Huyền Thánh mới tấn cấp giảng thuật về ‘đạo và kinh nghiệm tu luyện’ của mình.

Còn trước mắt, là sự va chạm giữa ‘đạo và kinh nghiệm’ của mấy vị Huyền Thánh.

Thực Tiên Yến lần này không lỗ, thậm chí có thể nói là lời to!

Nếu mỗi kỳ Thực Tiên Yến đều đặc sắc như kỳ này, dù có bán nhà bán sắt, bán thận cũng phải kiếm được vé vào Thực Tiên Yến — dù sao đối với tu sĩ mà nói, một quả thận thôi mà, luôn có cách bù lại được.

Nhưng rất nhanh.

Các đạo hữu vốn đang cảm thấy kích động, phát hiện ra mình vẫn còn quá ngây thơ, quá trẻ.

Huyền Thánh giảng pháp lần này không loại trừ ai cả.

Nhưng mà, nội dung các Huyền Thánh giảng, mọi người hoàn toàn nghe không hiểu.

Không phải vì nội dung giảng pháp của các Huyền Thánh quá uyên thâm... mà là ngôn ngữ các Huyền Thánh dùng khi giảng pháp luận đạo là 'viễn cổ ngữ ngôn'.

Bá Tống Huyền Thánh mở đầu: "&?￥?Hả?$" Tam Chu Thánh Quân trầm tư một lát, nói: "%+=."=%+@?1?." Ngay sau đó, Yêu Mộng Thánh Quân phát biểu cảm tưởng của mình bằng một tràng ngôn ngữ không ai hiểu nổi.

Ngay cả tân tấn Thánh quân Thất Tu Thánh Quân cũng có thể dùng tốc độ khá chậm, dùng viễn cổ ngữ ngôn để hoàn thành giao lưu: "κλéōǒê." Đông Qua Thánh Quân cũng không cam chịu yếu thế, hắn và Cật Qua Thánh Quân có mối quan hệ rất sâu, viễn cổ ngữ ngôn đối với hắn mà nói cũng nói rất lưu loát: "□?@oξΓΔΘ." Mấy vị Huyền Thánh khác cũng không cam chịu yếu thế, mỗi vị đều dùng viễn cổ ngữ ngôn huyền diệu để giao lưu, nói đến mức hoa trời rơi lả tả.

Hoa sen công đức, hỏa phượng hoàng hư ảo, ảo ảnh chân long đỏ rực, tiếng chuông, ảo ảnh thư sinh đọc sách, lá cây không ngừng sinh trưởng... một loạt dị tượng giảng pháp nở rộ.

Khán giả vốn đang vui mừng kích động lập tức trở nên nước mắt lưng tròng.

Nắm vững một ngoại ngữ quan trọng đến mức nào!

Có người lấy ra thiết bị ghi hình, muốn ghi lại cảnh tượng trước mắt.

Tuy nhiên, vô số hoa sen công đức, hỏa phượng hoàng hư ảo và các loại dị tượng giảng pháp đã che khuất hình ảnh Huyền Thánh giảng pháp.

Ngay cả âm thanh giảng pháp cũng bị dị tượng giảng pháp che lấp.

Dị tượng giảng pháp ngày càng lớn, thậm chí bao phủ cả bí cảnh.

Trưởng lão Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông hưng phấn nhảy cẫng lên.

Tuy bí cảnh ban đầu bị hủy diệt, nhưng Bá Tống Huyền Thánh đã khôi phục lại bí cảnh.

Không chỉ khôi phục, mà Bá Tống Huyền Thánh còn trực tiếp tổ chức một buổi giảng pháp hoành tráng của các Huyền Thánh ngay tại đây.

Đây là giảng pháp cấp Bát phẩm đó.

Đợi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc... sẽ có ‘đại đạo huyền âm’ lưu lại.

Là âm thanh cộng hưởng thuần túy sau khi các Huyền Thánh luận đạo, được khắc ghi, lưu lại giữa trời đất.

Loại đại đạo huyền âm này, ngắn thì có thể kéo dài mấy tháng, dài thậm chí có thể kéo dài mấy năm.

Tương lai, đệ tử ‘Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông’ chỉ cần đến nghe đại đạo huyền âm này, sẽ có thu hoạch to lớn.

Bá Tống Huyền Thánh, phúc tinh, Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông đã chuẩn bị sẵn tiền.

“Nhanh nhanh nhanh, lấy loại ‘Thánh Âm Trà’ tốt nhất ở chỗ ta đến đây, dâng lên cho các vị Huyền Thánh có mặt.” Một vị trưởng lão khác của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông kêu lên.

Hiệu quả của Thánh Âm Trà tương tự như Ngộ Đạo Trà, là vật phẩm cần thiết khi các đại lão giảng pháp.

Bá Tống Huyền Thánh hào sảng, ngay cả địa điểm cũng không chọn, trực tiếp mở màn luận đạo, nhưng Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông thân là đơn vị tổ chức Thực Tiên Yến, không thể không có chút chuẩn bị này.

Thánh Âm Trà được dâng lên, nước suối để pha trà cũng phải nhanh chóng tìm đến.

Một lát sau.

Có đệ tử Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông mang theo Thánh Âm Trà chạy như bay đến.

Lúc này, hắn thấy Bạch tiền bối vẫy tay với hắn.

Vị đệ tử này vội vàng chạy đến bên cạnh Bạch tiền bối.

“Trà đưa cho ta, giao cho ta đi.” Bạch tiền bối nói.

Nhận lấy Thánh Âm Trà, Bạch tiền bối từ trong trang bị không gian lấy ra bộ dụng cụ pha trà của mình, bắt đầu pha chế.

Ngài trước tiên pha cho mỗi vị Huyền Thánh đang luận đạo một ly, bao gồm cả Tống Thư Hàng thực tế vẫn đang trong trạng thái hơi say.

Sau đó, Bạch tiền bối lại pha cho các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần mỗi người một ly.

Người nhà mình, đương nhiên phải chăm sóc một chút.

Cuối cùng, Bạch tiền bối nâng tách trà, vẻ mặt mãn nguyện nhấp một ngụm nhỏ. ... ...

Thời gian Huyền Thánh luận đạo luôn trôi qua rất nhanh.

Nghe nói từng có Huyền Thánh luận đạo trên đỉnh núi, một lần luận đạo kéo dài mấy năm, nhưng các đệ tử của Huyền Thánh lại cảm thấy chỉ trôi qua mấy giờ.

Các thực khách ở hội trường Thực Tiên Yến cũng có cảm giác này.

Họ nghe không hiểu viễn cổ ngữ ngôn, nhưng chỉ cần nghe âm thanh khi Huyền Thánh luận đạo, loại ‘đại đạo huyền âm’ cộng hưởng với trời đất, và dị tượng trời đất bao phủ cả bí cảnh, đối với mọi người mà nói đã là thu hoạch to lớn.

Dù nghe không hiểu, tất cả các thực khách vẫn nghe say mê như điếu đổ.

Trong nháy mắt... ba ngày đã trôi qua.

Ngày 11 tháng 10, thứ Sáu, đêm khuya.

Huyền Thánh luận đạo vẫn đang tiếp tục.

Trà trong tay Bạch tiền bối đã đổi hết ấm này đến ấm khác.

Trong thời gian đó, trà do Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông cung cấp cũng đã đổi mấy loại.

Những loại trà này, toàn bộ đều vào bụng các Huyền Thánh có mặt và các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nhờ phúc của Bạch tiền bối, các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần thu được lợi ích to lớn.

Những loại trà quý giá này, bình thường rất khó uống được.

Chương 1667

Khi các vị Huyền Thánh luận đạo, thỉnh thoảng còn diễn giải một chút.

Các Huyền Thánh đưa tay ra, trong lòng bàn tay dường như có một thế giới nhỏ đang sinh ra, diễn giải các loại đạo.

Trong quá trình luận đạo, các Huyền Thánh có tranh cãi kịch liệt, cũng có những cảm khái sâu sắc.

Đặc biệt là Tam Chu Thánh Quân, trong lòng hắn có chút bội phục Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh, tuy là Huyền Thánh mới tấn cấp, nhưng tầm nhìn của ngài ấy độc đáo, xa vời.

Tầm nhìn của Bá Tống Huyền Thánh không giới hạn ở cảnh giới Bát phẩm, thậm chí mơ hồ, ngài ấy dường như đã nắm giữ được 'hình thái ban đầu của đạo' của mình.

Hình thái ban đầu của đạo, biến hóa tiếp, sau khi tấn cấp Kiếp Tiên, sẽ có thể hoàn thiện đạo trường sinh thuộc về chính mình.

Đây chính là tư chất của thiên niên đệ nhất thánh sao?

Đây là tư chất thiên mệnh, tương lai có tư cách tranh đoạt Thiên Đạo.

Ngoài việc có chút bội phục Bá Tống Huyền Thánh, điều khiến Tam Chu Thánh Quân bội phục hơn là Bạch Thánh Quân đang pha trà bên cạnh, từ đầu đến cuối đều bình tĩnh.

Bạch Thánh Quân từ khi luận đạo bắt đầu đến giờ, nội dung luận đạo mở miệng không quá mười câu.

Nhưng mỗi câu của ngài đều điểm trúng vào điểm quan trọng nhất của cuộc luận đạo.

Có lúc, một câu của ngài đã giải quyết được vấn đề nan giải mà các Huyền Thánh có mặt tranh luận đến đỏ mặt tía tai.

Có lúc, một câu của ngài trực tiếp dẫn dắt chủ đề mà các Huyền Thánh đang thảo luận đến một tầng sâu hơn.

Đây thật sự là một vị Huyền Thánh mới tấn cấp sao?

Mỗi khi nhìn thấy Bạch Thánh nhỏ bé nâng tách trà mở miệng, Tam Chu Thánh Quân đều có cảm giác Bạch Thánh không phải đang luận đạo, mà là đang chỉ điểm!

Tầm nhìn của ngài, giới hạn của ngài dường như ở một cảnh giới vượt xa Huyền Thánh.

Toàn bộ quá trình, Bạch Thánh đều ở vị thế nhìn xuống các Thánh.

Tầm nhìn cao siêu này khiến Tam Chu Thánh Quân tâm phục khẩu phục.【Mấy vị Huyền Thánh mới tấn cấp trong thiên niên kỷ này đều rất lợi hại.】Tam Chu Thánh Quân thầm nghĩ.

Ngay cả Thất Tu Thánh Quân, người nói viễn cổ ngữ ngôn còn rất cứng, cũng có tầm nhìn và nhãn giới vượt xa Huyền Thánh bình thường.

Thậm chí có lúc quan điểm mà ngài đưa ra, với cảnh giới Huyền Thánh căn bản không thể lý giải.

Tam Chu Thánh Quân hoàn toàn không biết Thất Tu Thánh Quân từng nắm giữ ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao dù sao cũng là Đạo khí của Thiên Đạo, đã từng nắm giữ món Đạo khí này, tầm nhìn của Thất Tu Thánh Quân đương nhiên vượt xa các Huyền Thánh đời trước.

Thậm chí một vài quan điểm của ngài cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi Đạo khí, đừng nói là Huyền Thánh, ngay cả Trường Sinh Giả cũng chưa chắc giải đáp được.

Danh xưng 【Vị tiền bối đáng tin cậy nhất trong Cửu Châu Nhất Hào Quần】 không phải là hư danh.

Dù là luyện khí, luyện dược, trận pháp, chế phù, các loại kiến thức liên quan đến tu chân, Thất Tu Thánh Quân đều có hiểu biết.

Theo Tam Chu Thánh Quân thấy, trong số các Huyền Thánh mới tấn chức ngàn năm nay, chỉ có Đông Qua Thánh Quân trông có vẻ không kinh người đến thế. ...Nhưng đó cũng chỉ là so với ba vị Huyền Thánh Bá Tống, Bạch, Thất Tu mà thôi.

Đông Qua Thánh Quân có kiến giải vô cùng độc đáo trên con đường phòng ngự.

Nếu chỉ bàn về đạo phòng ngự, một vài quan điểm, ý tưởng của ngài cũng khiến các Huyền Thánh lão làng phải kinh ngạc.

Nếu tách riêng Đông Qua Thánh Quân ra, đây cũng là một vị thiên tài toàn năng khiến các Thánh Quân lão làng phải chấn động! "Cảm giác một thời đại tu luyện thịnh vượng thực sự sắp đến rồi, không chỉ Huyền Thánh liên tiếp xuất hiện, mà ai nấy cũng đều là thiên tài cấp quái vật." Tam Chu Thánh Quân thầm cảm thán trong lòng.

Nhìn mấy vị Huyền Thánh mới tấn chức này, ngài có cảm giác mình đã thật sự già rồi.

Nhưng nói đến Huyền Thánh mới tấn chức năm nay... vẫn còn một vị khiến ngài cảm thấy rất kỳ quái.

Đó chính là Thất Sinh Phù Huyền Thánh, người từ đầu đến cuối không hề tham gia ‘Huyền Thánh Luận Đạo’.

Tam Chu Thánh Quân còn nhớ, lúc vị Thất Sinh Phù Huyền Thánh này hiển thánh trước mặt mọi người, giảng pháp, một bài giảng pháp Phật gia 'Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn' khiến người ta vô cùng bất ngờ.

Mà Thất Sinh Phù Huyền Thánh trước mắt lúc này, suốt cả quá trình đều giống như một thực khách bình thường của 'Thực Tiên Yến', yên lặng theo dõi các Huyền Thánh giảng pháp.

Thỉnh thoảng nâng chén trà lên, nhấp một ngụm, hoàn toàn không có khí phách bá đạo như lúc giảng pháp.

Hơn nữa, tu vi của Thất Sinh Phù Huyền Thánh trông cũng rất lạ, lúc thì như Ngũ phẩm, lúc thì như Tứ phẩm, có lúc lại như Bát phẩm, có lúc lại hoàn toàn không cảm ứng được cảnh giới của hắn.

Cảm nhận được ánh mắt kỳ lạ của Tam Chu Thánh Quân, Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngẩng đầu đáp lại bằng một nụ cười bình thản.

Khi Thất Sinh Phù Phủ Chủ mỉm cười, một lá phù văn trên ngực hắn khẽ lóe sáng.

Sau đó, Tam Chu Thánh Quân cảm ứng được một loại khí tức không linh trên người Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Đó là khí tức của một vị cao tăng tuyệt thế đã đại triệt đại ngộ.

Chúng sinh giai không, vạn vật giai không, tất cả mọi thứ đều là không.

Ngay cả Thất Sinh Phù Huyền Thánh đang ngồi trước mặt cũng là không.

Chiếc áo khoác đen trên người hắn phảng phất hóa thành cà sa trắng tinh.

Không cần dùng lời nói để diễn tả, cũng có thể cảm nhận được một loại 'Phật vận'.

Vị Thất Sinh Phù Huyền Thánh này... cũng rất không tầm thường a.

Quả nhiên, mỗi một Huyền Thánh xuất hiện trong ngàn năm nay đều là cấp quái vật.

Tam Chu Thánh Quân mỉm cười đáp lại, tiếp tục quay đầu đi, cùng các Thánh luận pháp.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Bởi vì trên người hắn có hiệu ứng đặc biệt ‘Thiên hạ không ai không biết vua’, lần này đến tham gia Thực Tiên Yến, lão tổ trong nhà sợ hắn gặp chuyện ngoài ý muốn, hoặc bị người ta đối chất mất mặt, nên đã bỏ ra cái giá rất lớn để kiếm cho hắn một lá phù văn.

Hiệu quả của lá phù văn này, chính là cảm giác mà Tam Chu Thánh Quân vừa mới trải nghiệm.

MMP, nếu không phải hậu thuẫn nhà ta đủ vững, bữa Thực Tiên Yến này thật sự sẽ mất mặt.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ thầm nghĩ.

Hắn hoàn toàn không ngờ Tống Thư Hàng sau khi kết thúc Thực Tiên Yến còn lôi kéo tập thể Huyền Thánh luận pháp.

Thằng nhóc Thư Hàng này, thật biết gây chuyện.

Ngoài ra.

Có lẽ là do uống hơi nhiều tiên nhưỡng, tiên trà cũng uống không ít, lại thêm giảng pháp kéo dài ba ngày ba đêm, hắn có chút buồn tiểu.

Đừng tưởng tu sĩ Ngũ phẩm thì không buồn tiểu...

Tu sĩ Ngũ phẩm không cần đi vệ sinh là vì họ có pháp thuật để giải quyết vấn đề này, chứ không phải nói họ không buồn tiểu.

Hơn nữa, chuyện buồn tiểu này cũng phải xem uống cái gì.

Nếu uống nước bình thường, Ngũ phẩm Linh Hoàng uống mấy tháng không ngừng cũng không sao.

Mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ uống là tiên nhưỡng + ba ngày tiên trà.

Nhưng không sao, dù sao Phủ Chủ cũng có cách xử lý.

Tu chân giả mà lại bị chuyện buồn tiểu làm khó sao?

Giải quyết chuyện nhỏ như buồn tiểu, tu sĩ Tam phẩm đã có thể làm được.

Nếu không, tu sĩ bế tử quan, động một cái là mấy tháng, dài thì thậm chí là mười năm, trăm năm, ngàn năm.

Chẳng lẽ bế quan được nửa chừng, còn phải bò dậy đi vệ sinh, rồi quay lại tiếp tục bế tử quan sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cũng chính vì tu sĩ đều có thủ đoạn giải quyết chuyện buồn tiểu, nên thời cổ đại đã để lại cho người thường ảo giác rằng tiên nhân đều không cần đi vệ sinh. …… … 12 giờ đêm ngày 12 tháng 10.

Huyền Thánh luận pháp cuối cùng cũng gần đến hồi kết.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Buổi Huyền Thánh luận pháp này kéo dài lâu như vậy thật là tuyệt vời, hoàn mỹ bỏ lỡ đại chiến chi ước ngày 10 tháng 10.

Bất kể các Huyền Thánh khác có mặt sau này có nhớ lại được ước định Huyền Thánh chi chiến ngày 10 tháng 10 hay không, dù sao thời gian cũng đã qua, ước định tự nhiên là hủy bỏ.

Ngoài ra còn có một chuyện khá nghiêm trọng.

Tống Thư Hàng có chút mắc tiểu.

Dù sao trước đó tiên nhưỡng uống hơi nhiều, lại thêm uống tiên trà liên tục ba ngày ba đêm, cho dù cậu hiện tại tu vi tam hạch Ngũ phẩm, cũng có chút không chịu nổi.

Quan trọng hơn là, thủ đoạn giải quyết chuyện mắc tiểu, Tống Thư Hàng chưa học được.

Bởi vì cậu chưa từng có kinh nghiệm bế quan dài, bế tử quan.

Cậu cũng không có cơ hội học thứ này.

Tống Thư Hàng thật tuyệt vọng. …… … Bạch Thánh Quân lặng lẽ cất ấm trà đi, đại diện cho việc Huyền Thánh luận đạo lần này chính thức kết thúc.

Các Huyền Thánh có mặt, ai nấy đều mãn nguyện.

Thu hoạch lần này, chỉ có thể dùng từ 'phong phú' để hình dung. "Bá Tống đạo hữu, lần sau có cơ hội đến 'Tam Chu Thần Đạo', ta Tam Chu nhất định sẽ cạn chén nghênh đón." Tam Chu Thánh Quân đứng dậy, vẫy quạt lông cáo biệt.

Thu hoạch từ Thực Tiên Yến, thu hoạch từ 'Cụ hiện hóa pháp tắc', thu hoạch từ Huyền Thánh luận đạo, vô số thu hoạch chồng chất lên nhau, Tam Chu Thánh Quân hiện tại nóng lòng cần một lần bế quan để tiêu hóa những thu hoạch này.

Các Thánh Quân còn lại cũng tương tự, bế quan, và phải là một lần bế đại trường quan.

Mỗi vị Huyền Thánh trao đổi phương thức liên lạc với nhau, sau đó mỗi người thi triển thần thông, rời khỏi hội trường Thực Tiên Yến.

Ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng đứt đoạn.

Liên kết giữa cậu và Ăn Dưa Thánh Quân cũng bị ngắt.

Chương 1668

Tống Thư Hàng thở phào một hơi thật dài.

Cuối cùng cũng kết thúc rồi. … Sau đó, các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng lần lượt đứng dậy.

Các đạo hữu trong nhóm đã hẹn trước, sau khi Thực Tiên Yến kết thúc sẽ đến một tiểu động phủ gần đây của Hoàng Sơn tiền bối để nghỉ ngơi một phen.

Có mấy vị đạo hữu, hiện tại rất cần bế quan, nói không chừng có thể nhân cơ hội đột phá một tiểu cảnh giới.

Diệt Phượng Công Tử, Cuồng Đao Tam Lãng đều thuộc nhóm có dấu hiệu đột phá tiểu cảnh giới.

Trước khi rời đi, vị trưởng lão của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông lại tìm đến bên Tống Thư Hàng, hai bên trao đổi phương thức liên lạc.

Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông chuẩn bị một phần đại lễ cho Tống Thư Hàng.

Phần đại lễ này, hiện tại đã ngày càng lớn.

Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông cần chút thời gian để chuẩn bị. ******** Trong tiểu động phủ của Hoàng Sơn tiền bối Tống Thư Hàng tìm cơ hội giải quyết nỗi buồn của mình.

Mấy vị đạo hữu có dấu hiệu đột phá thì được Hoàng Sơn tiền bối sắp xếp vào phòng linh lực dồi dào để bế quan.

Nhưng động phủ ở đây không lớn, khi bế quan, còn cần tự mang theo linh thạch, bố trí trận pháp để tăng cường linh lực.

Mấy vị đạo hữu khác chưa có cảm giác đột phá, sau khi ngâm mình trong suối nước nóng, được sắp xếp tụ tập nghỉ ngơi trong một phòng khách lớn.

Nói là nghỉ ngơi, thực ra là mọi người lại tụ tập cùng nhau, trò chuyện về thu hoạch và trải nghiệm trong ‘Thực Tiên Yến’ lần này.

Bạch tiền bối và Thất Tu Thánh Quân phụ trách chủ trì buổi hội đàm này, chịu trách nhiệm giải quyết các vấn đề và thắc mắc của các đạo hữu.

Chỉ có Tống Thư Hàng, tinh thần mệt mỏi đến cực điểm, tìm một vị trí trong phòng, một lát sau đã ngủ thiếp đi.

Trong khoảng thời gian duy trì kết nối với Ăn Dưa Thánh Quân, tinh thần lực của Tống Thư Hàng vẫn luôn tiêu hao, thậm chí có chút quá sức.

May mà luôn có các loại tiên trà bổ sung, mới có thể giúp cậu kiên trì đến cuối cùng.

Sau khi các đạo hữu trong nhóm bắt đầu giao lưu, Tô Thị A Thất ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng.

Hắn vốn định trò chuyện với Tống Thư Hàng về chuyện của A Thập Lục, kết quả hắn vừa ngồi xuống, Tống Thư Hàng đã ôm chăn cuộn tròn, ngủ say mất rồi.

Tô Thị A Thất: "..." "Thư Hàng tiểu hữu chắc là mệt quá rồi, lúc giảng pháp Huyền Thánh lần này, cậu ấy chắc đã mời một vị trợ giúp bên ngoài." Tiểu Bạch tiền bối lại lấy ra bộ trà cụ của mình, bắt đầu pha trà.

Lần này pha chỉ là Bích trà linh mạch bình thường. "Thư Hàng mời trợ giúp từ đâu vậy?" Thất Tu Thánh Quân có chút nghi hoặc.

Lúc Thư Hàng giảng pháp, loại kiến giải, tầm nhìn, luận điểm đó, đều có một hương vị cao thâm khó lường, mơ hồ chạm đến ‘Trường Sinh chi đạo’. "Nếu ta không đoán sai, chắc là Ăn Dưa Thánh Quân.

Có lẽ mọi người không quen thuộc với vị Thánh Quân này lắm, nhưng mọi người đều đã tiếp xúc với ngài ấy rồi." Bạch tiền bối nói.

Một số đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không rõ chân tướng liền tỏ vẻ nghi hoặc.

Tiểu Bạch tiền bối cười ha ha: "Bởi vì mọi người đều đã ăn ngài ấy rồi." "Kình Thánh Yến?" Mấy vị đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần lập tức hiểu ra. "Bỗng dưng cảm thấy có chút kỳ quái." Thất Tu Thánh Quân cười khổ nói.

Thần Bí Kiếm Thánh u u thở dài một hơi: "Thật ghen tị với Thư Hàng tiểu hữu." Trong Thực Tiên Yến lần này, nếu nói đến mấy vị đạo hữu tỏa sáng nhất, chắc chắn có phần của ‘Bá Tống’.

Dù là lúc mới xuất hiện, hay là lúc tu phục bí cảnh, hay là lúc Huyền Thánh luận đạo sau đó.

Thần Bí Kiếm Sĩ thật ghen tị.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang ôm chăn lăn lộn đột nhiên bắt đầu nói mớ: "Xong rồi, xong rồi...

Lại cúp học rồi, cúp bao nhiêu tiết rồi?" Thần Bí Kiếm Thánh: "..." "Học hành chăm chỉ là một thói quen tốt." Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói, ngài rất ngưỡng mộ những người trẻ tuổi ham học hỏi như tiểu hữu Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thất mở miệng nói: "Nếu đã như vậy, ta đưa tiểu hữu Tống Thư Hàng đi nghỉ ngơi cho tốt trước đã." Hoàng Sơn Chân Quân: "Vậy để ta dẫn đường." "Làm phiền Hoàng Sơn tiền bối rồi." Tô Thị A Thập Lục nói.

Hoàng Sơn tiền bối khẽ mỉm cười.

Sau đó, ngài và Tô Thị A Thất đưa Tống Thư Hàng rời khỏi phòng. …… … Tống Thư Hàng được đưa đi, nhưng điều này không ảnh hưởng đến cuộc thảo luận của các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Có Bạch tiền bối và Thất Tu tiền bối chủ trì hội thảo, mọi người tha hồ trình bày những ý tưởng và hiểu biết của mình.

Ầm~~ Đột nhiên, từ xa truyền đến một tiếng nổ. "Tiếng gì vậy?" "Hình như là từ hướng A Thất và Hoàng Sơn tiền bối rời đi?" "Có mùi máu tanh." Tiểu Bạch tiền bối nhíu mày, ngài đứng dậy lướt về phía phát ra tiếng nổ.

Tống Thư Hàng tỉnh lại từ cơn mê.

Sau đó, cậu phát hiện mình đang ở trong một cảnh tượng rất ngầu.

Đây là một thế giới trắng tinh, trên đỉnh đầu cậu có một đồng Kim Hồn Tệ lớn bằng cái bàn, không ngừng xoay tròn, xoay tròn… Đồng Kim Hồn Tệ cứ lơ lửng trên đỉnh đầu như vậy, xoay từng vòng, không nhanh không chậm.

Mỗi lần xoay tròn thời gian đều hoàn toàn giống với lần trước, nhịp điệu xoay ổn định càng khiến lòng người đặc biệt vững tâm.

Trông có một vẻ đẹp khoa học viễn tưởng. "Đây là nơi nào?" Tống Thư Hàng gãi đầu, vẻ mặt nghi hoặc nói.

Cậu nhớ mình đáng lẽ phải đang nghỉ ngơi trong động phủ của Hoàng Sơn tiền bối chứ, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Chẳng lẽ sau khi cậu ngủ thiếp đi, Hoàng Sơn tiền bối lại chuyển cậu đến căn phòng đặc biệt này để nghỉ ngơi?

Hay là… "Mình đang nằm mơ sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó... khoảng ba giây trôi qua. "Vãi!" Tống Thư Hàng đột nhiên nhảy dựng lên.

Cậu cuối cùng cũng tỉnh táo lại từ trạng thái vừa mới ngủ dậy.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào đồng Kim Hồn Tệ trên không trung.

Đây mẹ nó là Phục Sinh Kim Hồn Tệ!

Là Phục Sinh Kim Hồn Tệ mà cậu mua từ chỗ ‘Thập yêu hóa đô hữu tiên tử’, một bộ 12 đồng, mỗi lần sử dụng phục sinh thành công, cách mười ngày lại có thể sử dụng một lần nữa.

Quan trọng hơn là giá cả phải chăng, mua nhiều còn được giảm giá.

Thực sự là tác phẩm lương tâm của giới ‘pháp khí phục sinh’.

Nhưng mà, tại sao thứ này lại khởi động? "Ta, Tống Thư Hàng, lại chết rồi sao?" Tống Thư Hàng gần như không thể tin được.

Mặc dù nói, pháp khí phục sinh mua về là để phòng ngừa chuyện ‘tử vong’.

Nhưng cậu chết một cách khó hiểu như vậy, cũng quá quỷ dị rồi?

Ta đã làm gì?

Ta chết như thế nào?

Tại sao ta lại chết?

Chết không đáng sợ, đáng sợ là mình hoàn toàn không biết mình chết như thế nào.

Mình chỉ ngủ một giấc, chẳng lẽ mình ‘ngủ chết’ luôn sao?

Trên không, tốc độ xoay của đồng Kim Hồn Tệ lớn bằng cái bàn nhanh hơn.

Một vòng rồi lại một vòng, cuối cùng nhanh đến mức chỉ có thể nhìn thấy một vệt tàn ảnh màu vàng.

Đây là pháp khí phục sinh đã được kích hoạt, tiến vào giai đoạn cuối cùng.

Tống Thư Hàng nhớ lại lời giới thiệu của ‘Thập yêu hóa đô hữu tiên tử’ về Phục Sinh Kim Hồn Tệ.

Phục Sinh Kim Hồn Tệ có chút khác biệt so với các pháp khí phục sinh khác, nó mang một chút thành phần may rủi.

Mặt ngửa, sẽ phục sinh thành công sau mười tháng.

Mặt sấp, thì cần mười năm mới hoàn thành phục sinh.

Còn nếu vận may nghịch thiên, đồng Kim Hồn Tệ dựng đứng, thì sẽ hoàn thành quá trình phục sinh trong vòng mười phút.

Dưới Lục phẩm có thể dùng, mỗi lần sử dụng xong, cách mười ngày lại có thể sử dụng lại.

Vậy nên tiếp theo, là tung đồng xu sao? "Bạch tiền bối phù hộ a!" Tống Thư Hàng dùng sức vẫy tay.

Bằng!!

Đồng Kim Hồn Tệ như một viên đạn pháo bắn lên cao, rồi lại xoay tròn rơi xuống. "Dựng đứng lên cho ta!" Tống Thư Hàng hét lên, cậu có niềm tin vào Bạch tiền bối.

Keng~~ Đồng Kim Hồn Tệ lớn bằng cái bàn rơi xuống, nó không ngừng lăn lộn, xoay tròn trong hư không.

Cuối cùng, nó ổn định rơi xuống mặt đất.

Không dựng đứng.

Sự thật chứng minh, chuyện nước đến chân mới nhảy là hoàn toàn vô dụng, muốn ké vận may của Bạch tiền bối, ít nhất cũng phải đặt ảnh Bạch tiền bối làm màn hình khóa, mỗi ngày thắp nén nhang mới có cơ hội.

Tống Thư Hàng lòng nghẹn lại: "Vậy thì ra mặt ngửa, không dựng được thì ít nhất cũng cho ta mặt ngửa.

Mười tháng còn chấp nhận được, mười năm thì thật sự toi đời." Nếu cậu mười năm không xuất hiện, cuộc sống của cậu sẽ hoàn toàn rối loạn.

Thật ra mười tháng cũng rất phiền phức, cậu không biết phải tìm cớ gì để giải thích với ba mẹ.

Đồng Kim Hồn Tệ lăn thêm một vòng trên mặt đất, cuối cùng... mặt sấp ngửa lên.

Thời gian phục sinh mười năm.

Giây phút này, Tống Thư Hàng cảm thấy cuộc sống của mình trở nên giống như thế giới trắng tinh này, một màu trắng bệch thê lương.

Chương 1669

Phục sinh bắt đầu~ "Mười năm, không được, tuyệt đối không được.

Ta còn mười một đồng Kim Hồn Tệ, chúng ta làm lại lần nữa." Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Đáng tiếc là, Phục Sinh Kim Hồn Tệ một lần một đồng, không thể sử dụng lặp lại.

Ánh sáng của Phục Sinh Kim Hồn Tệ bao phủ lấy cơ thể Tống Thư Hàng, sức mạnh phục sinh đưa cậu vào giai đoạn trọng sinh.

Đồng thời... cậu nhớ lại phần ký ức cuối cùng trước khi mình chết.

Trong ký ức.

Cậu vì quá mệt mỏi, vừa đến phòng nghỉ đã ngã xuống ngủ ngay.

Nhưng khi chìm vào giấc ngủ, trong đầu cậu hiện lên rất nhiều thông tin.

Đó là vô số thông tin khổng lồ, lộn xộn.

Có thu hoạch từ Thực Tiên Yến; có thu hoạch từ Huyền Thánh luận đạo, dù sao cậu cũng thay mặt Ăn Dưa Thánh Quân tham gia luận đạo, trực tiếp nhất hưởng thụ sự vi diệu của Huyền Thánh luận đạo; còn có 88888 giọng nói đó niệm tụng trong đầu cậu, kèm theo thông tin và kiến thức; đồng thời còn có cảm ngộ khi tiếp xúc với 'Thế giới mạng lưới công đức' trước đó.

Ngoài ra, từ Diệp Tư cũng có rất nhiều thông tin kỳ lạ truyền đến, Diệp Tư hiện vẫn đang tiếp nhận truyền thừa của 'Trình Lâm'.

Vì linh quỷ và chủ nhân tâm linh tương thông, Diệp Tư thỉnh thoảng sẽ truyền đến một vài thông tin lộn xộn.

Còn có từ hạch tâm thứ ba của cậu là Thất Thải Yêu Đan, cũng có một vài thông tin truyền đến.

Là những thông tin đến từ thiên phú ‘Trạng thái Ngụy Bất Hủ hóa’.

Bản thân thiên phú trạng thái này chính là một gói dữ liệu siêu khổng lồ.

Ngoài ra, từ thế giới hạch tâm, Ngộ Đạo Thạch, pháp khí bản mệnh, Thánh ấn, Ma ấn, đều có một vài thông tin chen vào đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc mình như một mớ hồ, loạn thành một nùi.

Trong lúc ngủ say, cậu cố gắng tích hợp những thông tin đa dạng này lại, phân loại chúng.

Chỉ có xử lý xong lượng thông tin nhiều như vậy, cậu mới có thể ngủ ngon một giấc, khôi phục tinh thần.

Cậu bắt đầu nỗ lực sắp xếp lượng thông tin khổng lồ trong đầu.

Rồi tiếp theo... cậu đốn ngộ.

Dưới sự va chạm của vô số thông tin, cậu tâm có cảm ứng, nước chảy thành sông tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Sau khi tiến vào trạng thái đốn ngộ, cậu xử lý các loại thông tin một cách có trật tự.

Đồng thời, cậu bắt đầu điều chỉnh công pháp chính của mình là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Bởi vì cậu phát hiện, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí

Công》 cũ đã không còn phù hợp với mình.

Công pháp cũ, quá trình tu luyện cấp Ngũ phẩm là dựa theo phương pháp ‘đơn hạch kim đan’ để tu luyện, tấn cấp.

Nhưng Tống Thư Hàng hiện tại trong cơ thể có ba hạch tồn tại.

Thậm chí, tương lai cậu còn có thể mọc thêm nhiều hạch hơn.

Tu sĩ ngoài đan điền bản mệnh, còn có bảy đan điền 【long vĩ, long trảo, long khu, long chưởng, long cảnh, long thủ, long giác】.

Giả sử năm đan điền còn lại của cậu cũng có thể mọc ra kim đan hoặc yêu đan tương ứng, nếu vẫn tu luyện theo 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 cũ, hoàn toàn không thể kéo nổi, cũng không thể phát huy được động lực đa hạch của cậu.

Cậu hiện tại thuộc dạng phần cứng đã lên đời, mà phần mềm hệ thống vẫn chưa nâng cấp.

Hiệu quả của trạng thái đốn ngộ quả thực bá đạo.

Dựa vào lượng dữ liệu thông tin khổng lồ vô tận trong đầu, Tống Thư Hàng đã thành công điều chỉnh sửa đổi hoàn tất 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của mình. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 phiên bản đa hạch kim đan, công pháp nâng cấp này, trực tiếp được sáng tạo với trạng thái cuối cùng là tải đầy ‘bát hạch nội đan’.

Sau khi điều chỉnh công pháp xong, đương nhiên là phải thử một chút rồi.

Dù đang trong trạng thái ngủ, nhưng điều này không cản trở Tống Thư Hàng vận chuyển công pháp mới.

Hiệu quả của công pháp mới rất tuyệt vời.

Tống Thư Hàng vận chuyển một vòng, uy lực của ba hạch trong cơ thể được vận chuyển một cách hoàn hảo.

Sau khi công pháp thuận lợi vận hành một lần...

Tống Thư Hàng mơ hồ nghe thấy một tiếng nổ kinh hoàng.

Dòng thời gian cuối cùng đã khớp.

Rồi sau đó, có thể nối tiếp với việc ‘Phục Sinh Kim Hồn Tệ’ của cậu được kích hoạt.

Tống Thư Hàng: "..." Chẳng lẽ, cậu cứ thế mà chết? ************ Lúc này, trong động phủ của Hoàng Sơn tiền bối.

Sau khi tiểu Bạch tiền bối lướt ra, Thất Tu Thánh Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Cổ Hồ Quan Chân Quân, nhóm thành viên có thực lực mạnh hơn, cũng theo sát sau lưng Bạch tiền bối, lướt về phía vị trí của Hoàng Sơn, A Thất.

Tô Thị A Thập Lục cảm thấy có một cảm giác bất an, nàng cũng đứng dậy, trực tiếp tế ra bảo đao bản mệnh, bay thấp, theo sát sau lưng các vị tiền bối.

Khi mọi người đến nơi, họ thấy Hoàng Sơn tiền bối và Tô Thị A Thất hai người đầy máu.

Hoàng Sơn và A Thất đang nhíu mày.

Tiểu Bạch tiền bối ngồi xổm trên đất, đưa ngón tay quệt máu tươi trên mặt đất, đang kiểm tra máu.

Trên mặt đất còn có vòng tay pháp khí không gian của Tống Thư Hàng, Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, ví tiền rách nát, quần áo dính máu rách nát.

Mà Tống Thư Hàng thì biến mất không thấy. "Xảy ra chuyện gì vậy?" Bắc Hà Tán Nhân trừng lớn mắt.

Đây là động phủ của Hoàng Sơn tiền bối, ai ăn gan hùm mật báo, dám gây sự ở đây? "Thư Hàng nổ rồi." Tô Thị A Thất trầm giọng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "..." "Sao lại thế?" Tô Thị A Thập Lục cũng đã đến, lên tiếng hỏi.

Thất Tu Thánh Quân: "A Thất nói, Thư Hàng nổ rồi." "Thư Hàng lại không phải búp bê bơm hơi, sao lại nổ được?" Giao Bá Chân Quân nghi hoặc nói. "Ta vừa mới vác Tống Thư Hàng qua đây, đang chuẩn bị sắp xếp một phòng cho cậu ấy nghỉ ngơi...

Nhưng vừa đến cửa, Tống Thư Hàng đột nhiên nổ tung.

Bắn cả người ta và Hoàng Sơn tiền bối đầy máu." Tô Thị A Thất vẫn còn vẻ mặt ngơ ngác. "Vậy tiểu hữu Thư Hàng bây giờ đâu?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Dù có nổ, ít nhất cũng phải còn lại chút di thể chứ.

Nhưng bây giờ, hiện trường chỉ thấy một vũng máu, ngoài ra không có gì khác.

Thư Hàng đi đâu rồi? "Khí tức sinh mệnh của Thư Hàng vẫn còn." Ngón tay Bạch tiền bối ấn vào vũng máu trên mặt đất, lên tiếng nói: "Trên người cậu ấy chắc vẫn còn pháp khí phục sinh, bây giờ chắc là đã vào trạng thái phục sinh rồi." "Thư Hàng lại phục sinh?

Lạ thật, sao ta lại nói ‘lại’ nhỉ?" Hoàng Sơn tiền bối nghi hoặc nói. "Tống tiền bối phục sinh cần bao lâu?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Cái này phải xem pháp khí phục sinh của cậu ấy là loại gì." Bạch tiền bối đứng dậy: "Trước khi Thư Hàng phục sinh, ta sẽ tiếp tục cử thụ yêu ngụy trang thành cậu ấy, tiếp tục thay cậu ấy sống tạm." ***** Tống Thư Hàng tiến vào giai đoạn cuối cùng của việc phục sinh.

Ý thức của cậu bắt đầu mơ hồ.【Bây giờ không phải lúc phiền não về việc mình chết như thế nào, tiếp theo mình sẽ bước vào giai đoạn phục sinh kéo dài mười năm, mười năm!】Tống Thư Hàng trong lòng lo lắng.

Mười năm tuyệt đối không được, nhất định phải nén thời gian này xuống.

Thời gian, thời gian. 【Đúng rồi, Thời Gian Thành!】 Tống Thư Hàng trong lòng sáng lên.

Hạch Tâm Thế Giới còn có thể sử dụng không?

Chuyển ta đến Thời Gian Thành, ở đó nén thời gian phục sinh của ta lại.

Tầng trên của Thời Gian Thành, tốc độ thời gian trôi nhanh hơn bên ngoài.

Ở bên trong một năm, bên ngoài mới qua một tháng.

Như vậy, sau khi mười năm phục sinh trôi qua, bên ngoài vừa đúng mười tháng.

Khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ như vậy, cậu cảm thấy cơ thể mình được chuyển đến tầng trên của Thời Gian Thành.

Lần này, Hạch Tâm Thế Giới cuối cùng cũng không mất kết nối, nó đã thành công chuyển Tống Thư Hàng đi.

Nghĩ kỹ lại, Thời Gian Thành và Phục Sinh Kim Hồn Tệ, quả thực là một cặp bài trùng!

Có Thời Gian Thành, mẹ sẽ không còn lo lắng ta phục sinh một lần mất mười năm nữa. "Nhưng mà, Hạch Tâm Thế Giới nhiều nhất cũng chỉ có thể tăng tốc thời gian 12 lần... tính ra vẫn phải mất mười tháng.

Mười tháng, vẫn quá dài." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hơn nữa, Thời Gian Thành mỗi lần vào, chỉ có thể sử dụng ‘ba mươi ngày’ theo thời gian bên ngoài.

Có nghĩa là mỗi tháng, cậu lại phải chuyển ra ngoài, rồi lại chuyển vào, thao tác rất phiền phức.

Có cách nào để rút ngắn thời gian này hơn không?

Lần trước, khi cậu độ ma kiếp ở Cửu U thế giới, Bạch tiền bối two hình như đã điều chỉnh 'Thời Gian Thành' ở một mức độ nào đó.

Khiến cho Lục Tu tiên tử đang ở bên trong chế tạo 'Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí', tốc độ chế tạo pháp khí tăng lên mấy bậc.

Có lẽ Bạch tiền bối two có cách điều chỉnh tốc độ thời gian của Thời Gian Thành?

Nhưng... bây giờ Bạch tiền bối two đang chuẩn bị gài bẫy Bàn Cầu, không liên lạc được.

Chương 1670

Xong rồi, sắp hôn mê rồi.

Ý thức ngày càng mơ hồ.

Toang rồi. "Hạch Tâm Thế Giới, nhớ mỗi lần ta bị Thời Gian Thành văng ra, thì lại chuyển ta vào tầng trên của Thời Gian Thành.

Chúng ta... mười tháng sau gặp lại!" Tống Thư Hàng ra lệnh cho Hạch Tâm Thế Giới.

Cuối cùng, ý thức của cậu dần dần chìm vào bóng tối. 【Alo~ alo~ tín hiệu không tốt lắm, Bá Tống Hào có ở đó không?

Chủ nhân tìm ngươi có chút việc, tên lửa thiên kiếp và các loại vũ khí thiên kiếp đã bố trí xong rồi, nhưng chủ nhân cảm thấy uy lực vẫn còn thiếu chút.

Bá Tống Hào ngươi đến cung cấp một ít thánh quang và công đức chi quang, tăng cường uy lực cạm bẫy đi.】 Lúc này, một con Thận Long thông qua lối đi ‘Tà Liên thế giới’, tiến vào Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

Chính là tộc trưởng Thận Long bị Bạch tiền bối two bắt đi trên Thực Tiên Yến trước đó...

Nhanh như vậy đã chấp nhận thân phận mới của mình, trở thành thú cưng của Bạch tiền bối two.

Sau khi tộc trưởng Thận Long tiến vào Hạch Tâm Thế Giới, hắn cảm ứng một chút.

Một lát sau. "Vãi chưởng, Bá Tống Hào chết rồi.

Chủ nhân của ta, ngài có ở đó không, Bá Tống Hào chết rồi." Tộc trưởng Thận Long nhanh chóng liên lạc với Bạch tiền bối two.

Bạch tiền bối two: "..." Lại chết rồi?

Tống Thư Hàng đang giở trò gì vậy, nghiện chết rồi à?

Hình chiếu của Bạch tiền bối two từ Tà Liên thế giới đi ra, tiến vào Hạch Tâm Thế Giới. "Chết thật rồi, đang trong quá trình phục sinh." Bạch tiền bối two quan sát Thời Gian Thành một chút, ánh mắt của ngài xuyên qua Thời Gian Thành, nhìn thấy một đồng Kim Hồn Tệ ở tầng trên.

Trên đồng Kim Hồn Tệ, đang chiếu hình ảnh của Tống Thư Hàng. "Thủ pháp phục sinh này cũng thú vị... liên quan đến khí vận.

Rồi thời gian phục sinh là, mười năm?" Bạch tiền bối two khẽ nhíu mày.

Mười năm, dù có Thời Gian Thành rút ngắn thời gian, vẫn phải mất 10 tháng.

Mười tháng thì còn chơi cái gì nữa.

Mười tháng sau, Bàn Cầu sớm đã rơi vào cạm bẫy của ngài rồi, ngài căn bản không có cách nào lấy được thánh quang và công đức chi lực từ Tống Thư Hàng. "Nếu đã như vậy, thì sửa một chút vậy." Bạch tiền bối two đưa tay ra hư không ấn, ngài bắt đầu trực tiếp sửa đổi quy tắc thời gian của ‘Thời Gian Thành’. "Thêm một chức năng, đặt tên là 【Chế độ siêu gia tốc thời gian】, tiêu hao sẽ lớn hơn một chút." Bạch tiền bối two nói.

Pháp tắc của Thời Gian Thành không ngừng được sửa đổi, thay đổi.

Vị trí Hoạt Tuyền.

Sở các chủ mở mắt, nhìn về phía Thời Gian Thành. "Lại là vị đó đến sao." Sở các chủ khẽ thở dài.

Đó là cái ác lớn nhất thế giới, là sự khủng bố lớn nhất, là khí tức hủy diệt vạn vật.

Loại khí tức khiến nàng cũng phải run rẩy này, dù bao nhiêu lần, nàng cũng không thể thích ứng.

Nói thật... nàng thực sự không hiểu, Tống Thư Hàng làm sao lại trở thành bạn bè với một tồn tại đáng sợ như vậy.

Với tu vi ‘Trường Sinh cảnh’ hiện tại của nàng, cách xa như vậy mà vẫn cảm thấy áp lực cực lớn.

Thằng nhóc Tống Thư Hàng đó, rốt cuộc làm sao thích ứng được với áp lực khí tức đáng sợ như vậy?

Quan trọng hơn là, vị tồn tại đáng sợ này, rất chăm sóc cho Tống Thư Hàng.

Giống như bây giờ, Tống Thư Hàng vừa vào trạng thái phục sinh, vị này đã lập tức đến, ra tay giúp Tống Thư Hàng rút ngắn thời gian phục sinh. …… … Ầm ầm ầm~~ Thời Gian Thành phát ra những tiếng vang như sấm, đây là âm thanh hoạt động quá tải của Thời Gian Thành.【Chế độ siêu gia tốc thời gian】 này tiêu hao năng lượng vô cùng khủng khiếp.

Thời Gian Thành vận hành, cũng cần tiêu hao năng lượng.

Năng lượng của Thời Gian Thành, cũng không phải tự nhiên sinh ra.

Khoảng mười giây.

Trên tầng Thời Gian.

Tống Thư Hàng mở mắt, cơ thể hắn tái cấu trúc, phục sinh. "Mười năm đã qua rồi sao?" Tống Thư Hàng đứng dậy, hoạt động cơ thể.

Trong quá trình phục sinh, cậu hoàn toàn không có ý thức. "Như vậy cũng tốt, ít nhất ý thức của mình trong quá trình phục sinh không cần phải chịu sự dằn vặt dài đằng đẵng của ‘mười năm’." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Mặc dù cậu đã trải qua hàng trăm năm thông sinh, còn có cuộc đời ‘vật thí nghiệm của Thiên Đạo’ còn đáng sợ hơn cả thông sinh, mười năm vỏn vẹn, cậu hoàn toàn chịu được.

Nhưng cậu lại không phải là khổ dâm, loại trải nghiệm này có thể bỏ qua thì bỏ qua.

Sau khi phục sinh kết thúc, Tống Thư Hàng thuận tay một chiêu, từ Hạch Tâm Thế Giới triệu hồi một bộ quần áo, mặc vào.

Từ khi có Hạch Tâm Thế Giới, cậu đã chuyển rất nhiều đồ dùng cá nhân vào đây.

Nếu không, bây giờ cậu ngay cả một bộ quần áo cũng không có, ra ngoài phải dùng ‘Đao Ý Khôi Giáp’ hoặc khôi giáp hắc thiết thay thế quần áo rồi. "Bên ngoài, chắc đã qua một năm rồi nhỉ.

Cũng không biết trong một năm này đã xảy ra chuyện gì.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần có khỏe không?

Cũng không biết Bạch tiền bối đã lớn chưa...

Ngài có sắp xếp thụ yêu thay mình đi học không?

A Thập Lục và Vũ Nhu Tử họ có tấn cấp chưa?

Ngư Kiều Kiều không biết đã ra khỏi Long Vương Điện chưa, trước đó còn nói sẽ giúp cô ấy tìm ra bí mật của Long Vương Điện, bây giờ một năm đã trôi qua, cũng không biết cô ấy đã tự mình tìm ra manh mối chưa.

Còn có Công Tử Hải, không biết hắn đã tấn thăng Ngũ phẩm chưa?

Nếu có cơ hội gặp lại hắn, mình bây giờ với tam hạch, chắc có thể đánh cho hắn ra bã rồi nhỉ." Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Nói đến tam hạch. "Vãi, mình nhớ ra rồi.

Trước khi phục sinh, mình chính là vì sửa đổi 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, sau đó vận chuyển một vòng thì nổ tung mà." Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, tiến vào trạng thái nội thị.

Trong đan điền bản mệnh của cậu, Phì Kình Kim Đan vẫn đang chậm rãi bơi lội.

Trong đan điền thứ hai, tiểu kim đan trồi lên lặn xuống, trên đó 【Vẫn là Thánh thành vĩnh không sụp đổ】 đang khẽ phát sáng.

Trong đan điền thứ ba, Thất Thải Yêu Đan thì có vẻ hoạt bát hơn rất nhiều, không ngừng di chuyển trong đan điền.

Hình ảnh 【Thánh kiếm mang đến tận thế cho thế giới đó】 trên nó phảng phất như vật sống, không ngừng lưu động, có một ảo giác như tranh đang chuyển động.

Rồi đến đan điền thứ tư, một viên kim cương vàng lẳng lặng lơ lửng, không chút động đậy.

Ừm, hiện tại xem ra, ba hạch đều không có vấn đề.

Không, không đúng.

Thứ trong đan điền thứ tư này là gì vậy? "Đây không phải là ‘Hoàng Toản Cầu’ mà Công Đức Xà Mỹ Nhân sau khi uống ‘Tử Mẫu Hà Tuyền Thủy’ tạo ra sao!

Sao thứ này lại chạy vào đan điền thứ tư của mình rồi?" Tống

Thư Hàng trừng lớn mắt.

Viên Hoàng Toản Cầu này khác với tiểu kim đan, Thất Thải Yêu Đan, nó không trải qua giai đoạn mang thai của ‘Bản Mệnh Kình Đan’.

Có lẽ vì bản thân nó được ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ sinh ra, nên khá đặc biệt. "Cũng có nghĩa là, mình bây giờ là ‘tứ hạch’ rồi sao?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu rất muốn vận chuyển thử 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 phiên bản đa hạch kim đan đã được sửa đổi.

Nhưng nghĩ lại thì thôi.

Cái phiên bản mới này mẹ nó có vấn đề, trước đó cậu vừa vận chuyển đã nổ tung.

Trước khi giải quyết vấn đề này, cậu tuyệt đối sẽ không vận chuyển bộ công pháp này.

Phục Sinh Kim Hồn Tệ tuy còn mười một đồng, nhưng cũng không thể lãng phí như vậy.

Sau này nhờ Bạch tiền bối ra tay, bổ sung hoàn thiện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 giúp cậu, rồi mới tu luyện lại.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng chuyển ra khỏi ‘Thời Gian Thành’, trở về Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Trước tiên xem tình hình tu luyện của đệ tử mình trong một năm qua thế nào đã. …… … Khi Tống Thư Hàng từ Thời Gian Thành đi ra, liền thấy Bạch tiền bối two vắt chéo chân, hai tay đan vào nhau ngồi trên người Thận Long.

Thận Long hóa thành khổng lồ, cuộn tròn tạo thành hình dáng một chiếc ghế. "Yo, cuối cùng cũng chịu ra rồi à." Bạch tiền bối two nói. "Hả?

Bạch tiền bối sao ngài lại đến đây?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Chương 1671

"Ừm, vốn định tìm ngươi tích trữ một ít công đức chi quang và thánh quang, kết quả vừa đến, ngươi đã chết rồi.

Ngươi yêu cảm giác tử vong rồi à?" Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng chết quá thường xuyên, Bạch tiền bối two cảm thấy chỉ riêng ‘pháp khí phục sinh’ cũng sắp không đủ đáp ứng nhu cầu của Tống Thư Hàng.

E rằng chỉ có khối ‘Bất Hủ chi cốt’ trong tay Bàn Cầu mới có thể thỏa mãn sở thích tìm chết không ngừng của Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: "Sao có thể yêu cái chết được chứ, tôi gặp tai nạn, công pháp tu luyện xảy ra sai sót." "Công pháp xảy ra sai sót, công pháp của ngươi không phải là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sao, công pháp rất bình thường mà." Bạch tiền bối two tò mò đánh giá Tống Thư Hàng.

Với nhãn lực của ngài, một cái liếc mắt đã nhìn ra sự thay đổi trong cơ thể Tống Thư Hàng: "Ngươi sửa đổi công pháp rồi?" "Vâng.

Sau đó vận chuyển công pháp đã tu luyện một vòng, tôi liền nổ tung." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. "..." Bạch tiền bối two: "Mỗi lần ngươi đều có thể chết một cách mới mẻ độc đáo như vậy, thật không dễ dàng a." "Lần này tôi phục sinh mất mười tháng, Bạch tiền bối ngài còn cần công đức chi lực và thánh quang không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ha ha ha." Bạch tiền bối two chỉ vào mình: "Ta là Cửu U Chúa Tể a, ta đã đến rồi, ngươi phục sinh còn cần mười tháng sao?" Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa.

Mỗi khi Bạch tiền bối two đắc ý nói: ta là Cửu U Chúa Tể... trong lòng Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy vững tâm. "Vậy Bạch tiền bối, lần này tôi phục sinh mất bao lâu?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two: "Mười giây...

Nếu không phải sợ phá hủy Thời Gian Thành của ngươi, ta có thể nén thời gian này xuống dưới 5 giây.

Nếu ở Cửu U thế giới, ta có thể trực tiếp cho ngươi phục sinh trong không giây." Tống Thư Hàng vô thức quay đầu nhìn ‘Thời Gian Thành’ của mình.

Thời Gian Thành vẫn là Thời Gian Thành đó, bề ngoài trông không có nhiều thay đổi... chỉ là trông có vẻ hơi yếu ớt. "Kỳ lạ, Thời Gian Thành cũng sẽ suy yếu sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Cảm giác này rất vi diệu, giống như bạn nhìn một tảng đá, đột nhiên cảm thấy nó rất mệt mỏi vậy. "Bởi vì vừa rồi nó vận hành quá tải, năng lượng tiêu hao quá lớn.

Sau này ngươi bổ sung thêm chút năng lượng cho nó là được.

Thông thường dùng linh thạch là có thể duy trì tiêu hao, nếu ngươi có thể tìm được các hạch tâm năng lượng lớn khác, cũng có thể thay thế linh thạch." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "Ra là Thời Gian Thành còn cần tiêu hao linh thạch, tôi còn tưởng nó là loại tồn tại như bí cảnh thời gian đặc thù." "Ngươi nghĩ đẹp quá, trước khi ngươi có được nó, luôn có người bổ sung linh lực tiêu hao cho nó.

Tiếp theo muốn sử dụng Thời Gian Thành, thì cần ngươi tự mình bổ sung linh lực cho nó." Bạch tiền bối two nói: "Đừng nói nhảm nữa, thời gian của ta rất quý giá.

Lần này đến đây, chủ yếu là muốn mượn ngươi chút thánh quang và công đức chi lực.

Bây giờ vừa hay, coi như là trả công cho việc rút ngắn thời gian phục sinh của ngươi." "Không vấn đề, nhưng thánh quang và công đức chi lực mượn như thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta đương nhiên là có chuẩn bị mà đến...

Ta có một cái vại chuyên dụng để trữ thánh quang.

Còn công đức chi quang, ta phải mang cái hiện thân công đức chi quang của ngươi đi một chuyến." Bạch tiền bối two nói.

Nói xong, Bạch tiền bối two còn lấy ra một thứ giống như cái vại.

Tống Thư Hàng: "..." "Thứ ta cần không phải là thánh quang bình thường, mà là thánh quang của quả cầu có mắt đó.

Ngươi kích hoạt ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, chuyển hóa linh lực thành loại thánh quang âm lãnh đó.

Chỉ có thánh quang cấp bậc này mới có chút hiệu quả với Bàn Cầu." Bạch tiền bối two nói.

Loại thánh quang âm lãnh đó có thể gây tổn thương cho Bàn Cầu một chút... quan trọng hơn là, có thể làm Bàn Cầu thấy ghê tởm.

Còn về công đức chi quang, Bạch tiền bối two cũng không biết làm sao để mang chúng đi.

Công đức chi quang và năng lượng linh lực bình thường là hai loại tính chất khác nhau.

May là ngài không ghét công đức chi lực như ghét thánh quang, nên Bạch tiền bối two muốn mang theo Công Đức Xà Mỹ Nhân đi bố trí cạm bẫy.

Tống Thư Hàng tế ra ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’.

Pháp khí bản mệnh có điểm tốt này, thuộc loại pháp khí ràng buộc, không cần lo lắng vấn đề bị rơi.

Theo chỉ thị của Bạch tiền bối two, cậu đưa tay ấn lên nắp vại.

Sau đó chỉ cần cậu chuyển hóa linh lực thành ‘thánh quang’, sẽ tự động bị hút vào trong cái vại này.

Tiện lợi nhanh chóng, thao tác dễ dàng.

Chỉ là dung lượng của cái vại này hơi lớn, Tống Thư Hàng ước tính, cho dù mình hiện tại có bốn hạch, cũng không thể lấp đầy cái vại lớn này.

E rằng phải rót đi rót lại mấy lần.

Trong lúc rót ‘thánh quang’ vào vại, Tống Thư Hàng triệu hồi Công Đức Xà Mỹ Nhân ra, xem xem @#%× tiên tử, có cách nào tách công đức chi lực ra, để Bạch tiền bối two mang đi không. "Hử?" Bạch tiền bối two liếc mắt một cái liền thấy mặt dây chuyền trên cổ Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Thứ này, từ đâu ra vậy?" Bạch tiền bối two hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe vậy giật mình, nàng vội đưa tay che lấy mặt dây chuyền hoàng toản này, bảo vệ nó thật kỹ, sợ bị Bạch tiền bối two cướp đi. "Thứ này là do Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử uống nước suối ‘Tử Mẫu Hà’ tạo ra." Tống Thư Hàng đáp. "Nước suối Tử Mẫu Hà?

Thứ này ta có đây.

Lại đây lại đây, ngươi uống thêm chút nữa, làm cho ta một viên được không?" Bạch tiền bối two hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe vậy, suy nghĩ một chút.

Sau đó, ánh mắt xinh đẹp của nàng nhìn chằm chằm vào mái tóc dài của Bạch tiền bối two.

Giống như Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two cũng để tóc dài ngang lưng... cách ngang eo còn một chút.

Cũng là một mái tóc đen tuyền, chất tóc cực tốt.

Bạch tiền bối two: "???" Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy ánh mắt của Công Đức Xà Mỹ Nhân, liền hiểu ý nàng: "Có lẽ... có thể... nàng muốn một sợi tóc của Bạch tiền bối ngài?" "Tóc?" Bạch tiền bối two: "Được thôi, cái này đơn giản.

Cho ta một viên hoàng toản cầu, ta cho ngươi một sợi." Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh chóng gật đầu.

Cứ như vậy, Bạch tiền bối two dùng một phần nước suối Tử Mẫu Hà + một sợi tóc, đổi lấy một viên hoàng toản cầu của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đôi bên cùng vui vẻ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tháo sợi tóc của Bạch tiền bối ra khỏi hoàng toản cầu, sau đó bện sợi tóc của Bạch tiền bối two và sợi tóc của Bạch tiền bối vào nhau, luồn lại qua hoàng toản cầu, đeo lên. …… … Tống Thư Hàng ăn một viên đan dược hồi phục linh lực, tiếp tục truyền ‘thánh quang’.

Trong quá trình truyền thánh quang, dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, nên cậu hỏi: "Bạch tiền bối, dù sao cũng rảnh không có việc gì, ngài xem giúp tôi 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà tôi sửa đổi có vấn đề gì không?

Tại sao vận chuyển một vòng, tôi lại nổ tung.

Ngài giúp tôi xem có BUG gì không, phải sửa đổi thế nào mới tốt?" Bạch tiền bối two cười ha ha: "Ta là Cửu U Chúa Tể, dựa vào cái gì mà phải giúp ngươi sửa đổi công pháp?" Tống Thư Hàng: "???" Mình vô tình đắc tội Bạch tiền bối two lúc nào vậy.

Cùng một câu 【Ta là Cửu U Chúa Tể】, trước đó nghe cảm thấy đặc biệt vững tâm, mà lần này nghe lại đặc biệt khó chịu! *********

Mấy giờ sau.

Tống Thư Hàng lặp lại mấy lần, cuối cùng cũng lấp đầy cái vại lớn đó. "Giao dịch hoàn thành, thánh quang ta mang đi trước." Bạch tiền bối two vẫy tay, tiêu sái rời đi.

Tống Thư Hàng vẫy tay tiễn biệt Bạch tiền bối.

Sau đó, cậu ý niệm vừa động, từ ‘Hạch Tâm Thế Giới’ chuyển ra ngoài.

Vị trí cậu xuất hiện chính là ở cửa động phủ của Hoàng Sơn tiền bối.

Chính là nơi trước đó cậu bắn máu đầy người Hoàng Sơn tiền bối và Tô Thị A Thất.

Vết máu trên mặt đất đã được dọn sạch.

Đồng thời cửa phòng đặt một chiếc bàn nhỏ, pháp khí vòng tay, Nhất Thốn Súc Tiểu Đại của Tống Thư Hàng và các bảo vật khác đều được đặt trên chiếc bàn này.

Còn có một bộ đạo bào sạch sẽ.

Tiểu Bạch tiền bối đoán sau khi Tống Thư Hàng phục sinh, sẽ tiến vào Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Nếu đã như vậy, sau khi Tống Thư Hàng phục sinh, hẳn sẽ xuất hiện lại tại chỗ cũ.

Vì vậy mấy món pháp khí này của Tống Thư Hàng được đặt tại vị trí cậu ‘nổ tung’, chờ cậu phục sinh có thể lấy trực tiếp.

Tống Thư Hàng nhặt lại pháp khí của mình, trang bị lại lên người.

Sau đó, cậu lấy điện thoại từ pháp khí vòng tay ra. "Trước tiên gọi điện cho Hoàng Sơn tiền bối đã, để các tiền bối trong nhóm không phải lo lắng cho mình." Tống Thư Hàng mở màn hình điện thoại.

Chưa kịp cậu gọi đi, một cuộc điện thoại đã gọi đến. "Hửm?

Điện thoại của ba?" Tống Thư Hàng nhấn nút nghe.

Ba Tống đã lâu không gọi điện đến, có chuyện gì tìm cậu sao?

Đúng rồi, mình bây giờ đã hồi phục từ trạng thái tiểu thấu minh, có phải là quốc khánh lâu như vậy không về, ba mẹ lo lắng không? "Alo, ba, có chuyện gì không ạ?" Tống Thư Hàng cố gắng để giọng mình nghe có vẻ dịu dàng hơn. "Con trai, điện thoại của con sao thế, vừa rồi mãi không có ai nghe máy?" Ba Tống nói.

Tống Thư Hàng cười nói: "Không sao ạ, vừa rồi chết...

Chương 1672

vừa rồi ngủ say quá, điện thoại lại để im lặng, chỉnh thành chế độ rung, nên không nghe thấy.

Ba gọi con có việc gì không ạ?" "Ừm, à thì, có một chuyện muốn nói với con." Giọng ba Tống có chút kỳ quái, ấp úng mãi không nói ra được. "Ba, có chuyện gì cứ nói thẳng đi ạ.

Có chuyện gì phiền phức cũng cứ bàn với con, con đã lớn rồi, có chuyện gì phiền phức nói không chừng con cũng có thể san sẻ giúp ba." Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Dù sao cậu bây giờ cũng là Ngũ phẩm Linh Hoàng, lại quen biết một đám đại lão trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nếu ba Tống gặp phải vấn đề gì khó khăn, cậu chắc có thể giải quyết được. "Ai, cũng đúng, con lớn rồi." Ba Tống cảm khái nói: "Ba vào thẳng vấn đề luôn, mấy năm nay quốc gia không phải nới lỏng chính sách sinh con thứ hai sao, à thì, ba con cũng hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia.

À thì... tóm lại, mẹ con có thể đã có thai rồi." Tống Thư Hàng: "..." Từ lần trước ở trong 'trạng thái tiểu thấu minh' về nhà, phát hiện ba mẹ đang tạo ra sinh mệnh, Tống Thư Hàng đã có dự cảm cảnh này sẽ xảy ra.

Chỉ là không ngờ cảnh này lại đến nhanh như vậy. "Ba cũng biết, con đã học đại học rồi, chúng ta lại có con có chút...

à thì...

Nhưng mà." Ba Tống nói đến đây thì có chút bí từ.

Lúc này, trong điện thoại truyền đến giọng nói nhỏ của mẹ Tống:

"Nói yêu nó, bảo con trai yên tâm, bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta mãi mãi yêu nó, chúng ta mãi mãi sẽ nhớ đến nó.

Chuyện chúng ta mấy hôm trước đột nhiên quên mất con trai, còn tưởng nó đã chết rồi, tuyệt đối không thể để nó biết.

Nếu không, Thư Hàng đáng thương quá.

Nhất định phải nói rõ, chúng ta muốn sinh con thứ hai là hưởng ứng lời kêu gọi của quốc gia, tuyệt đối không phải vì quên mất nó, mới muốn sinh thêm đứa nhỏ." Giọng mẹ Tống rất nhỏ, nhưng Tống Thư Hàng bây giờ là cảnh giới Ngũ phẩm, gặp phải tu sĩ mới vào nghề, cũng có thể xưng là Ngũ phẩm đại lão.

Vì vậy, lời của mẹ Tống, Tống Thư Hàng đều nghe thấy hết.

Tống Thư Hàng: "..." "Thư Hàng, tóm lại, con yên tâm.

Bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta mãi mãi yêu con!

Ba và mẹ mãi mãi sẽ nhớ đến con." Ba Tống dùng giọng nói nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "Vâng ạ." "Cho dù tương lai con có một đứa em trai ra đời, con cũng không cần lo lắng chúng ta sẽ chuyển hết tình yêu sang cho nó.

Chúng ta đã nghiên cứu, cũng đã chuẩn bị tâm lý.

Chúng ta sẽ chia tình yêu công bằng, con một nửa, em trai con cũng một nửa." Ba Tống tiếp tục nói.

Nghe câu nói này của ba Tống, Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng khẽ động, hỏi: "Nếu sinh ra không phải em trai, mà là em gái thì sao ạ?" Phía bên kia điện thoại, ba Tống đột nhiên im lặng. "Anh yêu, đừng im lặng chứ!

Mau nói chúng ta vẫn sẽ yêu nó như vậy, bất kể là em trai hay em gái, đều đối xử như nhau." Mẹ Tống vội nói.

Ba Tống dường như rất rối rắm, im lặng không nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Ba Tống người này có lúc quá thật thà, đối mặt với người thân nhất, có lúc ông ngay cả một lời nói dối cũng không nỡ nói.

Tống Siêu Tuyệt Vọng Lòng Mệt Mỏi Thư Hàng. "Mau nói đi, đừng ngẩn ra đó nữa." Mẹ Tống nói nhỏ. "Nhưng mà, nếu là con gái..." Ba Tống nói nhỏ. "Đừng quản là con gái hay con trai trước đã, an ủi Thư Hàng trước đi.

Em tra trên mạng rồi, tuổi của nó là thời kỳ nhạy cảm nhất.

Nếu nó biết ba mẹ vì con gái mà không yêu nó nữa, nó sẽ rất đau lòng.

Nghiêm trọng hơn, thậm chí sẽ dùng những thủ đoạn như tự ngược đãi để phản kháng ba mẹ.

Thư Hàng tuy khá hiểu chuyện, nhưng nghe nói đứa trẻ càng hiểu chuyện thì phản kháng lại càng cực đoan." Mẹ Tống nói nhỏ. "Nhưng mà, nếu là con gái..." Ba Tống tiếp tục nói nhỏ.

Ý ngầm của câu nói này đã quá rõ ràng.

Nếu là con gái, con trai gì đó đương nhiên phải vứt sang một bên rồi.

Sinh vật như con trai sao so được với con gái? "Anh đi ra một bên, để em nói với con trai.

An ủi Thư Hàng trước thì chết à?" Trong điện thoại, mẹ Tống giật lấy điện thoại của ba Tống. "Thư Hàng, ba con đột nhiên ngẩn ra rồi.

Bất kể là em gái hay em trai, chúng ta đều sẽ đối xử như nhau.

Ba và mẹ mãi mãi yêu con.

Đúng rồi, ba con vừa nói, cho dù là con gái, ông ấy vẫn sẽ yêu con như trước, tuyệt đối không thiên vị." Mẹ Tống nói bậy một cách nghiêm túc.

Tống Thư Hàng một lúc sau, khó khăn nặn ra một từ từ miệng: "Vâng ạ." Thính lực của tu sĩ quá mạnh có lúc cũng không hẳn là chuyện tốt.

Nếu không nghe thấy cuộc đối thoại của mẹ Tống và ba Tống, cậu còn có thể chấp nhận một chút chén súp gà tâm hồn mà mẹ Tống và ba Tống hợp lực rót cho.

Bây giờ, nếu mẹ Tống thật sự sinh ra một cô con gái, e rằng cậu sẽ bị ba Tống quên lãng ở một góc nào đó. "Con tuyệt đối đừng suy nghĩ nhiều nhé." Mẹ Tống dặn dò. "Yên tâm đi ạ, mẹ.

Con đã lớn từng này rồi, còn nghĩ gì nữa chứ." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói: "Yên tâm đi, các vị sinh con thứ hai con cũng có thể chấp nhận.

Thật ra nhà có thêm người cũng tốt, có thêm em gái cũng sẽ thú vị hơn.

So với em trai nghịch như khỉ, con thích có một cô em gái ngoan ngoãn hơn." "Con có thể nghĩ như vậy thì tốt quá rồi." Mẹ Tống nói.

Tống Thư Hàng: "Đúng rồi, có cần tìm chị Nhã Nhã khám cho mẹ không?

Mẹ bây giờ cũng coi như là sản phụ lớn tuổi, những chi tiết cần chú ý khi mang thai gì đó, có cần hỏi chị Nhã Nhã không ạ?" Thực tế, ba Tống và mẹ Tống đã dùng nước suối ‘Hoạt Tuyền’, tuổi thọ tăng thêm năm mươi năm.

Lại thêm linh mễ, linh trà tẩm bổ, trạng thái cơ thể của họ ngày càng tốt, thực sự càng sống càng trẻ. "Yên tâm đi, chúng ta đã hỏi Tiểu Nhã rồi.

Những chỗ cần chú ý cụ thể mẹ cũng sẽ chú ý." Mẹ Tống nói.

Nghe có vẻ, con trai bà ấy quả thực không sao, không suy nghĩ theo hướng cực đoan.

Quả nhiên, những thứ tra trên mạng, có lúc hoàn toàn không đúng.

Thư Hàng nhà bà biểu hiện rất tốt, hoàn toàn không suy nghĩ lung tung, còn biết lo lắng cho bà, một sản phụ lớn tuổi. "Vậy mấy hôm nữa, con về nhà xem sao." Tống Thư Hàng đáp. "Không sao, không cần vội, chúng ta mới vừa kiểm tra ra có thể là có thai.

Không cần hoảng." Mẹ Tống nói.

Sau đó, mẹ Tống lại trò chuyện với Tống Thư Hàng một lúc lâu chuyện gia đình, mới lưu luyến cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi thật dài. "Lựa chọn giữa con gái và con trai sao?" Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Con gái rất đáng yêu, nhưng con trai nếu ngoan ngoãn, chắc cũng rất tốt mà. …… … "Hả?

Thư Hàng cậu phục sinh rồi?" Lúc này, một nam tử trẻ tuổi tóc đen từ khúc quanh phía xa đi ra, hắn vừa nhìn thấy Tống Thư Hàng, liền vẫy tay chào hỏi.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía nam tử tóc đen.

Nam tử này cao khoảng một mét tám, trông mặt mũi hiền lành, vô hại.

Mà giữa đôi mày và mắt, trông rất quen thuộc.

Tống Thư Hàng càng nhìn, càng thấy dung mạo của nam tử này... giống chính mình. "Đồng Quái tiền bối?" Tống Thư Hàng thử dò hỏi.

Trong các thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần, cũng chỉ có Đồng Quái tiên sư thỉnh thoảng thích giả dạng thành cậu đi lung tung khắp nơi. "Ha ha ha, Thư Hàng ngốc, cậu vậy mà không nhận ra ta nữa rồi?

Gâu." Nam tử tóc đen cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng: "Đậu Đậu?" Lúc ở Thực Tiên Yến, Đậu Đậu vẫn duy trì hình dạng chó Bắc Kinh lớn, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy trạng thái hình người của Đậu Đậu. "Thế nào, trạng thái hình người của bản uông có đẹp trai không, có mê người không, có bị bản uông mê hoặc không?" Đậu Đậu một tay dựa tường, tạo một tư thế ngầu lòi. "Tôi chỉ cảm thấy thật xấu hổ." Tống Thư Hàng nói.

Nhìn một người trông rất giống mình, ở đó tạo đủ loại tư thế kỳ quái, cảm giác này đặc biệt kỳ quái.

Nhưng trọng điểm không phải là cái này. "Đậu Đậu sao cậu thật sự biến hình dạng người giống tôi vậy?" Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Cậu dù sao cũng đã tu luyện được... mấy tháng.

Theo cậu biết, yêu tu khi ‘hóa hình’, hóa hình xong sẽ định hình.

Tương lai dù có thay đổi, dung mạo cũng sẽ không thay đổi quá nhiều. "Hê, không cần lo lắng.

Đây chỉ là trạng thái 1 của ta, là hình thức người hóa ra từ đan dược hóa hình.

Chương 1673

Đợi ta đột phá đến cảnh giới Ngũ phẩm, còn có một cơ hội hóa hình nữa.

Đến lúc đó, sẽ có trạng thái 2.

Trạng thái 1 này của ta gần như dung hợp ưu điểm của tất cả đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, hội tụ lại.

Dáng vẻ vô hại của cậu cũng bị ta dung hợp vào rồi, thế nào?" Đậu Đậu đắc ý dương dương nói. "Ra là vậy." Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, đột nhiên đấm vào lòng bàn tay: "A, Đậu Đậu cậu vẫn còn cảnh giới Tứ phẩm à.

Tôi bây giờ đã cảnh giới Ngũ phẩm rồi." Vừa bị ba Tống đâm một nhát vào tim, là lúc phải đâm lại từ người khác một chút.

Đậu Đậu: "..." "Gâu, đệt mợ nhà ngươi!" Đậu Đậu nổi giận nói.

Ta vừa mới khen ngươi, nói dáng vẻ vô hại của ngươi là ưu điểm, được ta thừa nhận và dung hợp vào ‘trạng thái 1’.

Ngươi giây tiếp theo đã đâm vào tim ta?

Hết tình nghĩa rồi.

Đậu Đậu thân hình nhoáng một cái, hóa thành hình dạng chó Bắc Kinh khổng lồ, lao về phía Tống Thư Hàng.

Nó há to miệng, định cắn Tống Thư Hàng.

Bản thân nó là chó, cắn người quả thực là chuyện thiên kinh địa nghĩa. "Đừng cắn đừng cắn, tôi hiện tại thân mang 《Biến Dị Cương Thủ》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Cậu không cắn nổi đâu." Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Đậu Đậu hung hăng cắn một miếng vào cánh tay Tống Thư Hàng, lại cảm giác như cắn vào một khối thép cứng không thể phá vỡ, răng ê ẩm đau buốt.

MMP!

Nhưng nó không thể chịu thua.

Dù cắn không được, nó cũng tuyệt đối không nhả ra.

Khí thế không thể thua. "Được rồi, Hoàng Sơn tiền bối họ ở đâu?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu vẫy vẫy đuôi, chỉ một hướng.

Nơi đó chính là chỗ Hoàng Sơn và các đạo hữu đang thảo luận.

Tống Thư Hàng với Đậu Đậu treo trên người, sải bước đi về phía vị trí của Hoàng Sơn tiền bối. "Đậu Đậu, cậu khi nào đột phá cảnh giới Ngũ phẩm?" Trên đường, Tống Thư Hàng hỏi. 【Sắp rồi, ta đã chuẩn bị xong để đột phá Ngũ phẩm.

Trận pháp độ kiếp Hoàng Sơn đại ngốc cũng đã bố trí giúp ta, phương diện lĩnh ngộ cũng gần xong rồi.

Tiếp theo chỉ chờ tìm một ngày lành, độ kiếp thôi.】 Đậu Đậu truyền âm nhập mật nói. "Cố lên nhé, đợi cậu Ngũ phẩm, tôi đến chỗ Biệt Tuyết tiên cơ đãi cậu một bàn.

Tiên cơ đã hứa cho tôi mấy lần cơ hội ‘Tiên Trân Yến’.

Nhưng dược liệu phải chúng ta tự mang." Tống Thư Hàng nói. 【Không vấn đề, chúng ta có thể đến chỗ Hoàng Sơn đại ngốc trộm dược liệu.

Ta biết dược liệu của hắn giấu ở đâu, có một số phẩm cấp rất cao.】 Đậu Đậu nói.

Hai người nói chuyện, đã đến được căn phòng đó.

Tống Thư Hàng gõ cửa.

Cửa phòng tự động mở ra. "Thư Hàng, cậu phục sinh rồi?" Tô Thị A Thập Lục nói. "Vâng, dùng một đồng Phục Sinh Kim Hồn Tệ, cộng thêm hiệu quả của Thời Gian Thành, mới phục sinh sớm được." Tống Thư Hàng thở dài.

Tô Thị A Thất: "Trước đó sao cậu đột nhiên nổ tung vậy?" "Vì nguyên nhân công pháp, tôi trước đó đang ngủ, đột nhiên tiến vào trạng thái đốn ngộ, sau đó trong lúc đốn ngộ đã sửa đổi một chút 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà mình tu luyện.

Sửa đổi xong, tôi vừa vận chuyển công pháp, liền nổ tung." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, tuyệt vọng nói. "Cách chết của cậu, ngày càng mới mẻ nhỉ?" Bắc Hà Tán Nhân châm chọc nói. "Công pháp cậu sửa đổi là sao?" Tiểu Bạch tiền bối lên tiếng hỏi. "Tôi đang định giao công pháp này cho Bạch tiền bối ngài xem, xem công pháp của tôi rốt cuộc có vấn đề ở đâu." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu lấy giấy bút ra, viết lại toàn bộ nguyên lý của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà mình đã sửa đổi.

Nhân lúc tất cả các tiền bối đều ở đây, có thể tư vấn về nguyên nhân mình đột nhiên nổ tung.

Tiểu Bạch tiền bối đưa tay ấn lên công pháp, khẽ một cái.

Công pháp và nguyên lý mà Tống Thư Hàng viết ra liền được chiếu lên. "Đây là công pháp lộn xộn gì vậy?" Cổ Hồ Quan Chân Quân nhìn bộ công pháp này, mặt mày ngơ ngác.

Công pháp Ngũ phẩm bình thường, đều xoay quanh kim đan bản mệnh là chính, cường hóa kim đan bản mệnh.

Kim đan diễn đồ, họa long điểm tình.

Sau đó, lĩnh ngộ được kim đan hóa hồ, tiến vào cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Mà quyển công pháp sau khi sửa đổi này của Tống Thư Hàng, ngoài việc cường hóa đan điền bản mệnh và kim đan bản mệnh, còn cường hóa mấy cái tiểu đan điền của tu sĩ. "Công pháp như vậy, cậu cũng dám luyện, quả thực không cần mạng nữa." Bắc Hà Tán Nhân cũng nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu: "Tôi đây không phải cũng đang ngủ, còn chưa tỉnh táo mà.

Nếu lúc đó tôi tỉnh, dù có sửa đổi xong công pháp, cũng nhất định phải nhờ các tiền bối xem qua, xác định không có vấn đề mới vận chuyển." Tình hình bình thường, cho cậu mười lá gan, cậu cũng không hổ báo như vậy.

Trực tiếp vận chuyển công pháp bản thử nghiệm. "Công pháp của cậu, quá kỳ lạ.

Tại sao phải nhắm vào mấy cái tiểu đan điền khác để cường hóa.

Tiểu đan điền không phải là đan điền bản mệnh, cậu làm vậy có ý nghĩa gì?" Tô Thị A Thất nhíu mày hỏi. "Bởi vì Thư Hàng hiện tại, không chỉ có một mai kim đan." Tiểu Bạch tiền bối lên tiếng nói. "Cái gì?" Bắc Hà Tán Nhân nói. "Ta có thể cảm ứng được, trong long vĩ đan điền của Tống Thư Hàng có một mai tiểu kim đan... trên đó còn có một mai yêu đan... trên nữa hình như còn có thứ gì đó." Tiểu Bạch tiền bối nói.

Tất cả mọi người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy những ánh mắt này, thật chói.

Lúc này, vị đại tiền bối đáng tin cậy nhất trong ‘Cửu Châu Nhất

Hào Quần' – Thất Tu Thánh Quân lên tiếng: "Bộ công pháp sau khi được cải biên này... rất thú vị." Thất Tu Thánh Quân có nhãn quan độc đáo, vì từng nắm giữ 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' nên tầm nhìn của ngài cũng rất cao, vượt xa các Thánh Quân thông thường.

"Trong bộ công pháp đã được sửa đổi cho phù hợp với thế gian này, đã sử dụng rất nhiều mẹo vặt và thủ pháp.

Mọi người xem kỹ, phần nội dung này và 'Trình Lâm Tự Dũ Pháp' mà Giao Bá đạo hữu từng miêu tả với ta là cùng một mạch.

Còn phần này, đây là một mẹo nhỏ để cường hóa thân thể mà Đông Qua Thánh Quân từng giảng trong phần luận đạo của Huyền Thánh ở cuối Thực Tiên Yến.

Ngoài ra, phần này khiến ta cảm thấy vô cùng huyền diệu, mơ hồ có liên quan đến phần nội dung 'Pháp Tắc Cụ Hiện Hóa' trong đầu ta." Thất Tu Thánh Quân chậm rãi giải thích.

Lời của ngài lập tức thu hút sự chú ý của các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

"Tiểu hữu Tống Thư Hàng đốn ngộ ra bộ công pháp này, e rằng đã dung hợp tất cả các pháp tắc, lý luận, thông tin mà cậu ấy tiếp xúc trong thời gian gần đây lại với nhau, tống hết vào để bổ sung cho công pháp của mình.

Muốn sửa đổi bộ công pháp này, cần phải loại bỏ một vài mắt xích trong đó." Thất Tu Thánh Quân nói thêm.

"Ta cảm thấy, nếu chỉ đơn thuần loại bỏ, chi bằng chia bộ công pháp này thành nhiều tầng hơn, để nó có thể tiến lên từng bậc như cầu thang." Hoàng Sơn tiền bối lên tiếng.

Thất Tu Thánh Quân suy nghĩ một lát rồi gật đầu: "Đề nghị này của Hoàng Sơn đạo hữu rất hay.

Mọi người đều có thể tham gia sửa đổi công pháp, kinh nghiệm sửa đổi công pháp như thế này sẽ rất hữu ích cho việc tự sáng tạo công pháp của mọi người sau này." "Thất Tu tiền bối, điều quan trọng nhất không phải là tìm ra nguyên nhân khiến Thư Hàng tự nổ trước sao?" Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối đặt chén trà xuống, nói: "Nguyên nhân lớn nhất khiến Thư Hàng tự nổ có lẽ là do biên độ sửa đổi công pháp quá lớn.

Cậu ấy đã trực tiếp nhảy qua bốn đến năm bước, tiến thẳng vào giai đoạn cuối cùng.

Giống như xây nhà vậy... vừa xây xong tầng hai đã trực tiếp bỏ qua tầng ba, tầng bốn để xây tầng năm.

Như xây lâu đài trên không, cuối cùng dẫn đến sụp đổ." "Cũng chính là tẩu hỏa nhập ma." Bạch Long tỷ tỷ hóa thành khuyên tai, treo trên tai trái của Tô Thị A Thập Lục, khẽ nói.

"Hóa ra là vậy." Tống Thư Hàng véo cằm: "Nói chung, tôi chết oan quá." Ngủ gật luyện công dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, nổ tan xác mà chết.

Tình tiết thế này chỉ có những nhân vật phản diện trong tiểu thuyết võ hiệp ngày xưa mới có tư cách hưởng thụ.

Hiện thực thường ly kỳ hơn cả tiểu thuyết.

"Đợi chúng ta sửa đổi công pháp xong, Thư Hàng cậu có thể sắp xếp lại công pháp." Bạch tiền bối nói.

"Bạch tiền bối, lỡ như công pháp sau khi sửa đổi vẫn có vấn đề, Tống tiền bối lại nổ nữa thì sao ạ?" Vũ Nhu Tử giơ tay hỏi.

Tống Thư Hàng: "..." Chuyện còn chưa bắt đầu mà Vũ Nhu Tử đã gieo quẻ xui cho cậu rồi.

Tuy nhiên, liên quan đến an toàn tính mạng của cậu, nghĩ trước đối sách cho thất bại là một lựa chọn đúng đắn.

Phục sinh kim tệ hiện đang trong thời gian hồi mười ngày.

Nếu bây giờ cậu chết đi, không có vật phẩm hồi sinh nào khác, thì sẽ chết thật.

“Yên tâm, chuyện này ta đã sớm nghĩ đến rồi.” Bạch tiền bối nhấp một ngụm trà tiên, gợi ý: “Phân thân.” Thư Hàng cũng đã thức tỉnh một thuật phân thân rất hay.

Có phần giống với thiên phú phân thân của ngài, sau khi phân thân của Tống Thư Hàng chết đi, bản thể sẽ không bị ảnh hưởng.

Chương 1674

Ký ức của phân thân sẽ được trả về cho bản thể...

Tuy nhiên, khi phân thân của Tống Thư Hàng chết đi, bản thể cũng sẽ cảm nhận được nỗi đau tương tự.

“Dùng bí pháp phân thân, để phân thân thử nghiệm công pháp đã sửa đổi.

Nếu có tai nạn xảy ra, nổ cũng là phân thân của Tống Thư Hàng.” Bạch tiền bối nói.

“Đúng rồi, phân thân.” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Sau đó cậu lại thở dài một hơi.

Lần trước, cậu chết oan uổng biết bao! [Lần trước ngươi chết vô ích rồi.] Đậu Đậu vẫn đang cắn trên cánh tay cậu truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng: “...” Đậu Đậu, ngươi còn chưa định nhả ra à? ...

Bộ «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» do Tống Thư Hàng sửa đổi đã trở thành đề tài luận đạo lần này của các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Mọi người vây quanh thảo luận và nghiên cứu bộ công pháp đã được sửa đổi này.

Mãi cho đến chập tối, «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 1.0 cuối cùng cũng ra đời.

Bạch tiền bối đang cầm một cái bánh bao nhỏ, cắn từng miếng nhỏ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ dịu dàng quỳ ngồi bên cạnh ngài, lồng bánh bao nhỏ này đều do Biệt Tuyết Tiên Cơ làm.

Sau khi Thực Tiên Yến kết thúc, Biệt Tuyết Tiên Cơ đã theo các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đến đây.

“Bộ công pháp này chắc không có vấn đề gì lớn.” Bạch tiền bối nói, dứt lời ngài đưa một tay ra, viết vào hư không.

Nội dung của «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 1.0 được ngài liên tục viết ra, hóa thành những phù văn màu vàng kim.

Những phù văn này vây quanh nhau, tạo thành một vòng tròn, nhanh chóng vận chuyển.

Sau khi tất cả các phù văn xoay một vòng, Bạch tiền bối gật đầu: “Kiểm tra sơ bộ không có vấn đề, Thư Hàng, cậu gọi phân thân ra thử một lần đi.” “Rõ.” Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, Tống Thư Hàng Two ngưng tụ ra, đứng bên cạnh cậu.

“Chào buổi tối các vị tiền bối.” Tống Thư Hàng Two chắp tay hành lễ với các tiền bối. [Ta còn tưởng lúc ngươi phân thân, có thể biến cả bộ dạng ta đang treo trên người ngươi ra nữa chứ, thật khiến cún thất vọng.] Đậu Đậu vẫn cắn trên cánh tay Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu vẫn chưa từ bỏ!

Tống Thư Hàng: “...” Tống Thư Hàng Two khoanh chân ngồi xuống, bày ra tư thế tu luyện, bắt đầu vận chuyển «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 1.0.

Vì Tống Thư Hàng cũng tham gia toàn bộ quá trình sửa đổi công pháp, nên nội dung công pháp sau khi sửa đổi cậu đã thuộc nằm lòng.

Rất nhanh, «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 1.0 đã vận chuyển một vòng trong cơ thể phân thân.

“Thành công rồi, không có vấn đề.” Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Phân thân không phát nổ.

“Đừng vội, vận chuyển thêm vài vòng nữa xem sao.

Một đại chu thiên thành công chỉ có thể nói là phôi thai công pháp không có vấn đề.

Nhưng có thể sẽ có một vài vấn đề nhỏ.

Những vấn đề nhỏ này sẽ tích tiểu thành đại sau khi công pháp vận chuyển từng vòng một.” Thất Tu Thánh Quân nhắc nhở.

Thế là Tống Thư Hàng Two lại bắt đầu vận chuyển công pháp bản sửa đổi 1.0.

Sau ba chu thiên...

Đột nhiên, Tống Thư Hàng Two trợn to mắt, mở miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Có vấn đề rồi!” Tống Thư Hàng kêu lên.

“Chỗ nào có vấn đề, dữ liệu có ghi lại không?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Tất cả dữ liệu tu luyện đều ở chỗ ta, chắc là lúc công pháp vận chuyển được hai chu thiên rưỡi thì xảy ra lỗi.

Sau đó khi vận chuyển chu thiên thứ ba, lỗi này bị khuếch đại, gây ra nội thương cho phân thân.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Ngài đã theo dõi từng chi tiết nhỏ trong quá trình tu luyện của Tống Thư Hàng.

“Thất Tu tiền bối trích xuất lỗi này ra, chúng ta nghiên cứu kỹ lại xem.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

“Không ngờ sáng tạo công pháp lại phiền phức như vậy.” Vũ Nhu Tử dụi dụi mắt, cô đột nhiên có chút khâm phục cha mình.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả chính là người đã một mình sáng tạo ra cả hệ thống công pháp của Linh Vũ Điệp Đảo.

Cũng không biết lúc đó cha đã trải qua bao nhiêu lần thất bại, đổ bao nhiêu mồ hôi.

Lần sau về nhà, cô phải tặng ngay bị đơn cho cha làm quà.

“Sáng tạo phôi thai công pháp đôi khi chỉ cần một tia linh cảm và sự tích lũy kiến thức, còn để biến ‘phôi thai công pháp’ này thành bản có thể cho người khác tu luyện, cần phải thử nghiệm, sửa đổi hàng trăm hàng ngàn lần.

Trong quá trình đó, chỉ một chút sơ sẩy là sẽ khiến người tu luyện tẩu hỏa nhập ma.

Trên thế giới này, không phải ai cũng như tiểu hữu Tống Thư Hàng, có một phân thân để thử nghiệm công pháp.” Bắc Hà Tán Nhân cảm thán.

“Đúng rồi, Tống tiền bối, em đột nhiên có một ý hay.

Sau này nếu ngài hết linh thạch, có thể đi làm ‘người thử nghiệm công pháp’.

Chuyên đi thử nghiệm những công pháp chưa hoàn thành, tìm ra BUG của công pháp.” Vũ Nhu Tử đề nghị.

Tư duy của cô nương Vũ Nhu Tử đúng là khác người.

“Ý hay đấy.” Tống Thư Hàng gật đầu, đây là một kênh kiếm linh thạch tốt.

Suy nghĩ của Tống Thư Hàng dạo này cũng không được bình thường cho lắm.

Hơn nữa cậu thực sự thiếu linh thạch...

Cậu còn nợ Bạch tiền bối một món nợ khổng lồ.

Và sau này, chi phí cho ‘Thành Thời Gian’ cũng do cậu tự gánh, trời mới biết duy trì hoạt động của Thành Thời Gian cần bao nhiêu linh thạch.

Đồng thời, Tống Thư Hàng kích hoạt pháp thuật trị liệu trên ‘Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình’, giáng lên người phân thân, chữa trị vết thương cho nó. ...

Một tiếng sau.

Với sự đồng tâm hiệp lực của các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 2.0 đã ra đời.

Phân thân của Tống Thư Hàng lại khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt vận chuyển công pháp bản sửa đổi 2.0.

Một chu thiên, hai chu thiên, ba chu thiên...

Tốt hơn lần trước rất nhiều, liên tiếp ba chu thiên đều không có vấn đề gì.

Sau đó là bốn chu thiên, chu thiên thứ năm...

“Lui ra!” Thất Tu Thánh Quân trầm giọng nói.

Các đạo hữu đang vây quanh phân thân của Tống Thư Hàng liên tục lùi lại.

Ầm ~~ Máu tươi bắn tung tóe.

Khi vận chuyển đến chu thiên thứ năm, Tống Thư Hàng lại nổ.

Do là phân thân nên Tống Thư Hàng Two sau khi nổ tung đã hóa thành các hạt ánh sáng, biến mất không dấu vết.

Không tạo thành cảnh tượng máu me.

“Sao lại nổ nữa rồi?” Bắc Hà Tán Nhân xoa xoa trán, ngài cảm thấy công pháp ‘bản sửa đổi 2.0’ hoàn toàn không có vấn đề, tại sao lại nổ?

“Đã đến giới hạn rồi.” Thất Tu Thánh Quân giải thích: “Sau khi bản sửa đổi 2.0 bắt đầu vận chuyển... mỗi một chu thiên, một kim đan hoặc hạt nhân của tiểu hữu Thư Hàng sẽ đạt đến cực hạn.

Hiện tại trong cơ thể cậu ấy có bốn hạt nhân.

Bốn chu thiên đầu tiên đều có thể chống đỡ được.

Nhưng đến chu thiên thứ năm, vì thiếu ‘hạt nhân’ nên đã phát nổ.” “Hướng đi của chúng ta vẫn chưa đúng...

Toàn bộ giới tu chân, tất cả các công pháp đều dựa trên nền tảng ‘một hạt nhân’.

Loại công pháp dựa trên nền tảng ‘nhiều hạt nhân’ như của tiểu hữu Thư Hàng, chúng ta chưa từng tiếp xúc.

Vì vậy, dù có sửa đổi công pháp, chúng ta vẫn luôn theo bản năng áp đặt kinh nghiệm cũ vào.” Hoàng Sơn Tôn Giả nhíu mày nói.

“Kinh nghiệm và kiến thức là tài sản quý giá, nhưng đôi khi, kinh nghiệm cũ trong quá khứ lại trở thành sự trói buộc của chúng ta.” Bạch tiền bối khẽ nhấp một ngụm trà, mỉm cười.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy, Bạch tiền bối và Thất Tu Thánh Quân đang nhân cơ hội giảng bài cho các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Còn cậu, chính là giáo trình của buổi học này.

× × × Ngay sau đó, nỗi đau từ vụ nổ của phân thân được đồng bộ hóa với Tống Thư Hàng.

Sắc mặt Tống Thư Hàng lập tức tái nhợt.

“Đau, đau quá, chết mất... chết mất...” Nỗi đau nổ tung tại chỗ, đã lâu rồi cậu không trải qua...

Điều này khiến cậu nhớ lại nỗi sợ hãi ở thế giới Kim Liên của Nho gia.

Ở đó, cậu và một đám đại lão Nho gia cứ thế bị Bàn Cầu biến ra ngón tay sắt đen nghiền nát hết lần này đến lần khác.

May mà nỗi đau từ vụ nổ của phân thân chỉ được đồng bộ hóa qua, cũng chỉ là trong ‘một sát na’.

Cảm giác đau đớn kịch liệt qua đi, cắn răng là có thể chịu đựng được.

Dù chỉ trong một khoảnh khắc, Tống Thư Hàng vẫn đau đến mức mặt trắng bệch, toát mồ hôi lạnh. [Ha ha ha, biết bản cún lợi hại chưa.] Đậu Đậu đắc ý truyền âm, nó càng ra sức cắn hơn.

“Tiểu hữu Thư Hàng, trông cậu có vẻ rất đau.

Chương 1675

Có muốn một mũi thuốc giảm đau không?

Ta mới nghiên cứu ra gần đây, có hiệu quả với tu sĩ dưới Lục Phẩm.” Dược Sư ôn hòa nói.

Tống Thư Hàng hít một hơi khí lạnh, khổ sở nói: “Đã hết đau rồi, không cần đâu, Dược Sư tiền bối.” Dược Sư ôn hòa gật đầu, đáp: “Được thôi, lần sau nếu cần thì nói với ta.” Từ khi đổi kiểu tóc bù xù thành kiểu tóc ấm áp, cảm giác như tính cách của Dược Sư tiền bối cũng thay đổi, trở nên siêu ấm áp.

Thay đổi kiểu tóc thực sự có thể thay đổi một người sao?

Sau khi quy y Phật môn đều phải cạo trọc đầu, liệu có liên quan đến việc này không?

“Phân thân của cậu khi nào có thể phân ra lại?” Dược Sư lại hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Thời gian cụ thể không rõ, dường như mỗi lần thực lực của tôi tăng lên, thời gian hồi phục sau khi phân thân chết đi sẽ rút ngắn lại.

Tuy nhiên, chỉ cần chịu tiêu hao một lượng lớn linh lực, có thể khiến phân thân hồi phục sớm hơn.” Lần trước cậu gần như đã tiêu hao hết linh lực trong hai kim đan mới khiến phân thân hồi phục sớm được.

Bây giờ cậu có bốn hạt nhân... chắc có thể chống đỡ được hai lần.

Dược Sư véo cằm suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu tiêu hao nhiều linh lực, có lẽ cậu sẽ cần cái này.” Giang Tử Yên bên cạnh lấy ra một cái lọ màu đen từ chiếc túi nhỏ của mình.

“Đây là đan dược hồi phục linh lực mà ta mới nghiên cứu ra, ta đặt tên nó là ‘Tử Sư Đan’.

Bình thường, một viên đủ để hồi phục linh lực cho Linh Hoàng Ngũ Phẩm, một lần có thể dùng hai đến ba viên.

Sau khi uống vào, ngồi xuống minh tưởng là có thể phát huy tác dụng.” Dược Sư giới thiệu.

Tử Sư Đan, đây là kết hợp tên của Tử Yên tiên tử và Dược Sư sao?

“Có tác dụng phụ gì không?” Tống Thư Hàng hỏi, đan dược mới nghiên cứu ra chắc chắn có chút tác dụng phụ?

“Ừm, vì là đan dược mới nghiên cứu nên một số tác dụng phụ vẫn chưa kịp xử lý, nhưng đều là vấn đề nhỏ, không ảnh hưởng đến trạng thái của tu sĩ.

Tác dụng phụ lớn nhất của Tử Sư Đan là sẽ gây ra cảm giác no căng bụng dữ dội.

Vì năng lượng chứa trong nó quá phong phú, sẽ khiến người dùng cảm thấy như ăn một lượng lớn tiên hào một lúc.

Sau khi dùng xong, có thể mấy ngày tới cậu sẽ không ăn được gì.

Chỉ cần ngửi thấy mùi thức ăn là sẽ thấy bụng no căng, không muốn ăn.” Dược Sư ôn hòa giới thiệu.

“Chỉ là tác dụng phụ như vậy thì hoàn toàn không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng nói.

“Cậu có thể chấp nhận là tốt nhất, tiếp theo công pháp mới của cậu chắc chắn còn phải sửa vài lần nữa, cậu cứ hồi phục chút linh lực trước đã.” Dược Sư nói.

Giang Tử Yên đưa cả lọ đan dược cho Tống Thư Hàng: “Bên trong có 24 viên, đủ cho một Linh Hoàng Ngũ Phẩm bình thường dùng rất lâu...

Nhưng cậu có bốn hạt nhân, không biết có thể dùng được mấy lần.” “Cảm ơn Dược Sư tiền bối, Tử Yên tiên tử.” Tống Thư Hàng nhận lấy đan dược.

Sau đó cậu liền tiêu hao một lượng lớn linh lực để phân thân hồi phục sớm hơn.

Giống như lần trước, Tống Thư Hàng vẫn tiêu hao lượng linh lực dự trữ của hai kim đan mới hồi phục được phân thân.

Thực lực của Tống Thư Hàng tăng lên, lượng linh lực dự trữ trong cơ thể cũng tăng lên.

Tương ứng, ‘linh lực’ tiêu hao để hồi phục phân thân cũng sẽ tăng lên.

Sau khi hồi phục phân thân, Tống Thư Hàng đổ ra một viên ‘Tử Sư Đan’, bỏ vào miệng: “Ơ, vị cam?” Vị rất ngon, giống như ăn kẹo vậy.

Tống Thư Hàng không kìm được mà cắn một miếng.

“Đó chỉ là lớp vỏ đường bên ngoài, bên trong sẽ rất đắng, nên nuốt cả viên sẽ tốt hơn.” Dược Sư nói.

“Hả?” Tống Thư Hàng lập tức nước mắt lưng tròng.

Sau khi cắn vỡ lớp vỏ đường bên ngoài, vị đắng chát bên trong Tử Sư Đan lan ra, đắng muốn chết.

Tống Thư Hàng cảm thấy lưỡi mình đắng đến mất cảm giác.

Cậu ngẩng đầu lên, nuốt cả viên đan dược xuống.

“Dược Sư tiền bối, ngài nhắc sớm một chút chứ.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Dược Sư nhún vai: “Ta còn chưa kịp nói thì cậu đã cắn rồi.” Sau khi nuốt đan dược, Tống Thư Hàng liền cảm thấy một cảm giác no căng trào lên.

No quá, bụng căng quá.

Và cảm giác đó giống như ăn no cơm xong còn uống thêm một chai nước.

Ngoài tác dụng phụ này ra, bụng còn hơi ngứa ngứa.

Rồi không còn tác dụng phụ nào khác.

Hai, hiệu quả hồi phục linh lực của đan dược rất tốt, một viên vào là linh lực của bản mệnh Kình Đan của Tống Thư Hàng đã hồi phục được một nửa nhỏ, mà dược hiệu vẫn còn tiếp tục, nếu kết hợp với minh tưởng thì gần như có thể hồi phục một nửa linh lực của bản mệnh Kình Đan.

Tống Thư Hàng lại đổ ra hai viên ‘Tử Sư Đan’, nuốt một hơi.

Sau khi nuốt ba viên, cảm giác no căng càng lúc càng nghiêm trọng.

“No quá, cảm giác bụng sắp nổ tung.” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Không còn cách nào, di chứng này của Tử Sư Đan không dễ giải quyết, ta đang cố gắng khắc phục vấn đề này.

Nhưng hiệu quả rất tốt phải không?” Dược Sư tiền bối mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Hiệu quả cực kỳ tốt, linh lực của bản mệnh Kình Đan đang hồi phục không ngừng, ngay cả kim đan thứ hai cũng đã hồi phục được một nửa nhỏ linh lực.” Cậu tính toán sơ bộ, gần như ba viên ‘Tử Sư Đan’ là có thể sử dụng ‘bí pháp phân thân’ một lần nữa.

Giang Tử Yên bên cạnh bổ sung: “Sau khi dùng Tử Sư Đan một lần, phải cách hơn hai giờ mới có thể tiếp tục dùng.

Ngoài ra, cảm giác no căng này sẽ tích lũy, di chứng sẽ kéo dài khoảng hai ngày.

Ăn càng nhiều, thời gian kéo dài sẽ càng tăng.

Cậu phải chú ý khoảng cách sử dụng.” “Tôi biết rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Giang Tử Yên mỉm cười, sau đó cô khoác tay Dược Sư, hai người lại qua một bên thể hiện tình cảm. ...

Tống Thư Hàng tìm một chỗ ngồi xuống, hai tay ôm bụng, thỉnh thoảng lại ợ một cái.

Ăn no đến phát hoảng.

“Tống tiền bối, ngài không khỏe trong bụng à?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

“Không sao, đây là di chứng sau khi ăn đan dược của Dược Sư tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: “Di chứng là gì vậy, Tống tiền bối, trông ngài cứ như đang mang thai bị đau bụng vậy.” “Cái này thì liên quan gì đến mang thai chứ, đây là ăn no đến phát hoảng.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Từ khi biết đến ‘Mang Thai Ngưng Thị’, Vũ Nhu Tử thấy người khác đau bụng là lại nghĩ đến mang thai.

“Cần viên tiêu thực không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi, cô lấy ra một viên tiêu thực màu trắng, loại chuyên dùng cho Thực Tiên Yến.

Tiên hào ở Thực Tiên Yến phong phú như vậy, luôn có những tu sĩ ăn ít, không ăn hết được.

Lúc này cần đến loại viên tiêu thực đặc chế dành cho tu sĩ này.

Tống Thư Hàng nhìn viên tiêu thực màu trắng, ợ một cái thật mạnh, nhíu mày: “E là không được, bây giờ tôi không ăn nổi thứ gì.

Dù chỉ là một hạt gạo cũng không muốn thử.” Tác dụng phụ của Tử Sư Đan về mặt này quá mạnh.

“Vậy cậu nghỉ ngơi cho khỏe, đi lại một chút xem có đỡ hơn không?” A Thập Lục đề nghị.

“Cứ cảm thấy Tống tiền bối như bị trúng ‘Mang Thai Ngưng Thị’ vậy, chỉ là bụng không phình to rõ rệt.” Vũ Nhu Tử cười khúc khích.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cứ cảm thấy hôm nay có gì đó không ổn. ********** Vài giờ sau.

Sau sự đồng tâm hiệp lực của các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 3.0 ra đời.

Bạch tiền bối lại dùng phương pháp sắp xếp phù văn để thử nghiệm phiên bản này một lần nữa.

“Nhìn chung không tìm ra vấn đề, về lý thuyết thì phiên bản này đã không còn khuyết điểm.

Tuy nhiên, vẫn cần phải kết hợp với thực tế.

Thư Hàng, cậu lại phân thân ra thử xem.” Bạch tiền bối nói.

“Rõ.” Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, lại lôi Tống Thư Hàng Two ra.

“Vất vả cho ngươi rồi.” Tống Thư Hàng nhìn phân thân của mình, cảm thán.

Khoảnh khắc phân thân nổ tung trước đó, cậu cảm thấy đau lòng khôn xiết.

Trơ mắt nhìn ‘chính mình’ nổ tung.

Tống Thư Hàng Two khoanh chân ngồi ngay ngắn, nhắm mắt bắt đầu vận chuyển «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 3.0.

Từng vòng, từng vòng.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng Two đã vận chuyển được một trăm ba mươi hai chu thiên.

Nhưng sau khi vận chuyển xong chu thiên thứ 132, đột nhiên đạt đến một giới hạn.

Chu thiên thứ một trăm ba mươi ba, không thể tiếp tục được nữa.

Tống Thư Hàng Two chỉ đành mở mắt, kết thúc tu luyện.

Không bị thương, không phát nổ.

“Lần này lại có vấn đề gì?” Lệ Chi tiên tử xoa xoa thái dương nói.

“Nói chung là có tiến bộ hơn lần trước, không bị thương, không phát nổ.” Tô Thị A Thất nói.

“Nhưng tại sao chỉ vận chuyển được 132 chu thiên thì lại bị kẹt?” Đông Phương Lục tiên tử nói, cô cúi đầu nhìn «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» do mọi người sửa đổi, hoàn toàn không phát hiện ra vấn đề gì.

“Thất Tu tiền bối, Bạch tiền bối, hai vị có nhìn ra gì không?” Lưu Huỳnh tiên tử hỏi.

“Ừm, cũng gần xong rồi.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Bạch tiền bối cũng gật đầu: “Ta cũng cảm thấy gần xong rồi.” “132 chu thiên, là 4 lần 33 chu thiên.” Thất Tu Thánh Quân nhắc nhở.

“Nói cách khác, Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, 33 chu thiên là một đại chu thiên?” Lệ Chi tiên tử hỏi.

Chương 1676

Lưu Huỳnh tiên tử: “Nếu lại là số 4... chẳng lẽ lại bị hạn chế bởi bốn hạt nhân của Tống Thư Hàng?” “Đây là một giới hạn, cũng là một sự bảo vệ đối với tiểu hữu Thư Hàng.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Vũ Nhu Tử giơ tay hỏi: “Nói cách khác, nguy cơ Tống tiền bối nổ tung tại chỗ đã được giải trừ?” “Điểm này vẫn chưa thể xác định, còn phải tiếp tục quan sát một thời gian nữa.” Bạch tiền bối nói: “Thư Hàng, ta đề nghị tiếp theo cậu hãy đi theo ta một thời gian.

Tiếp theo, ta chuẩn bị đi một chuyến đến Điền Thiên Đảo, cậu cũng đi cùng đi.” “Nói cách khác... tôi vẫn có thể sẽ nổ?” Tống Thư Hàng bất an nói.

“Về mặt lý thuyết mà nói, «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 3.0, tuyệt đối sẽ không còn nguy hiểm phát nổ nữa.

Nhưng cậu cũng biết đấy, lý thuyết là lý thuyết, lý thuyết và thực tiễn luôn có chút khác biệt.” Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “...” Từ hôm nay trở đi, xin hãy gọi cậu là Tống ×Có-thể-phát-nổ-bất-cứ-lúc-nào× Thư Hàng.

Nói nổ là nổ, cậu không nể mặt ai.

Nổ lên, ngay cả mặt mũi của mình cũng không cho!

“Vậy Thất Tu tiền bối, Bạch tiền bối, khi nào mới có thể xác định tôi sẽ không nổ nữa?” Tống Thư Hàng có chút bất an hỏi.

Nếu cứ mãi không xác định được, cậu còn có thể sống yên ổn được không?

Lỡ như nổ tung trước mặt ba mẹ, Tống ba và Tống mẹ sẽ phát điên mất, nói không chừng còn để lại bóng ma tâm lý.

Bạch tiền bối đang gặm cái bánh mì bơ thứ hai: “Ừm, đợi cậu lên Lục Phẩm đi.

Chỉ cần cậu thành công lên Lục Phẩm, thì chứng tỏ «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 3.0 không có vấn đề gì nữa.

Cậu có thể hoàn toàn yên tâm.” “Lục Phẩm cảnh giới?

Tôi mới lên Ngũ Phẩm không lâu mà.” Tống Thư Hàng thấy lòng mệt mỏi.

Muốn lên Lục Phẩm không biết phải đợi đến năm nào tháng nào.

“Yên tâm đi, tiểu hữu Thư Hàng.

Dựa theo xu hướng thăng cấp trước đây của cậu, nhiều nhất là đến tháng 11, cậu sẽ lên Lục Phẩm.” Phá Dương Kích đen thui Quách Đại cười ha hả.

“Làm sao có thể chứ.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Lên Lục Phẩm trong vòng một tháng, chỉ có thể làm được trong mơ.

Mục tiêu hiện tại của cậu chỉ có một, trân trọng sinh mạng của mình trước khi lên Lục Phẩm...

Cực kỳ cẩn thận, không được dễ dàng chết đi.

Dưới tiền đề có thể đảm bảo mạng sống, mới nỗ lực lên Lục Phẩm cảnh giới sớm một chút.

“Tiểu hữu Thư Hàng, trên người cậu còn pháp khí hồi sinh không?” Lúc này, Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

“Ợ ~~ Vẫn còn, nhưng pháp khí hồi sinh vẫn đang trong thời gian hồi.

Nếu trong mười ngày tôi có vấn đề gì, thì thật sự xong đời rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy cố lên, nhất định phải trụ qua mười ngày này.

Trụ qua rồi, muốn chết thế nào cũng không phải sợ.” Diệt Phượng công tử nghiêm túc vỗ vai Tống Thư Hàng.

“Tôi không muốn chết đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Giao Bá Chân Quân nói đùa: “Tiểu hữu Thư Hàng, nghĩa trang dưới đáy biển, mua một tặng hai.

Nếu cần có thể đặt trước.

Chúng tôi còn tặng kèm các loại văn bia tinh xảo, chúng tôi có một hệ thống ngữ lục văn bia, đảm bảo không trùng lặp.” “Giao Bá đạo hữu, vậy ta đặt một cái cho Đồng Quái.” Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên ngẩng đầu, sát khí đằng đằng.

“Sao vậy?

Đồng Quái lại trêu ngươi?” Lệ Chi tiên tử tò mò.

Bắc Hà Tán Nhân nắm chặt tay, nghiến răng nghiến lợi: “Tóm lại, năm nay ta nhất định phải xử lý hắn, tên khốn này.” Có thể khiến người tốt bụng như Bắc Hà Tán Nhân trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ tức giận đến mức này, cũng không biết tên Đồng Quái kia lại làm ra chuyện gì táng tận lương tâm.

“Nhắc đến Đồng Quái đạo hữu, ta lại nhớ ra một chuyện.

Bắc Hà, trước Thực Tiên Yến Đồng Quái đã đặt cho ngươi một khu mộ.

Văn bia cũng đã đặt sẵn rồi.” Giao Bá Chân Quân lấy điện thoại ra, nói: “Đây là tin nhắn Đồng Quái gửi cho ta, hắn nói văn bia của Bắc

Hà phải dùng hình thức ghi âm.

Nội dung là 【Xin chào, chào mừng quý khách đã gọi đến kênh của Bắc Hà Tán Nhân, có việc triệu hoán xin nhấn phím 1, nhớ tôi xin nhấn phím 2, không có gì thì tôi cúp máy trước nhé.】 Sau đó, còn phải làm một đoạn video của Bắc Hà thành mã QR để lên đó.

Nhưng hắn vẫn chưa trả tiền cọc, thương vụ này ta vẫn chưa nhận.” “Bắc Hà, cái này không thể nhịn được.

Xử chết hắn đi!” Đông Phương Lục tiên tử châm dầu vào lửa.

“Là ta ta cũng không nhịn nổi, Phật cũng phải nổi giận.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Lệ Chi tiên tử: “Đánh Đồng Quái, ta tài trợ một viên linh thạch Lục Phẩm.” “Ta cũng tài trợ một viên.” “Ta cũng vậy.” Tống Thư Hàng: “...” Đồng Quái tiền bối gần đây rốt cuộc đã làm gì, sao lại bị ghét như vậy?

Chắc chắn không chỉ đơn giản là quẻ bói đen thôi đâu...

Từ khi cậu vào nhóm, chỉ số tìm chết của Đồng Quái tiền bối mỗi ngày đều tăng lên, đuổi sát Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Thậm chí về mặt kéo thù hận, mơ hồ có xu hướng vượt qua. ...

“Đúng rồi, Bạch tiền bối.

Ngài đến Điền Thiên Đảo có việc gì cần xử lý sao?” Hoàng Sơn lên tiếng hỏi.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, chủ đề của các đạo hữu luôn bị lái đi rất nhanh.

Dù là trong nhóm hay ngoài đời, đều như vậy.

Là nhóm trưởng, Hoàng Sơn tiền bối luôn phải chịu trách nhiệm lôi những việc quan trọng nhất ra, thảo luận lại.

“Ừm, vì ‘thiên’ hiện nay có biến, triều dâng linh lực sắp đến, các lối đi giữa chư thiên vạn giới trở nên nhiều hơn.

Điền Thiên Đảo cũng xuất hiện một lối đi khổng lồ.

Nhưng không biết lối đi đó kết nối với thế giới nào, Điền Thiên đạo hữu mời ta đến xem.” Bạch tiền bối nói.

Hoàng Sơn suy nghĩ một lát rồi nói: “Hóa ra là vậy...

Vậy đến lúc đó nếu có đạo hữu nào rảnh, có thể cùng Bạch Thánh đến Điền Thiên Đảo, nói không chừng có thể giúp được gì.” Chư thiên vạn giới, mỗi một thế giới đều khác nhau, không ai biết đối diện là thế giới gì.

Có thể là tai họa, nhưng cũng có thể là kỳ ngộ.

“A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, hai người có đi không?” Tống Thư Hàng nhìn về phía họ, hỏi.

“Em phải về nhà một chuyến đã, lần này ra ngoài lâu quá rồi.

Hơn nữa, em phải đợi cha ra ngoài nữa.” Vũ Nhu Tử tiếc nuối nói.

Cô rất muốn đi chơi cùng.

Nhưng lần này cô đã hẹn với Linh Vũ Điệp Tôn Giả, sau khi Thực Tiên Yến kết thúc, không chạy lung tung, về Linh Vũ Điệp Đảo một chuyến trước.

“Tôi phải đến Đông Hải một chuyến.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói, cô đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc bên tai trái, chiếc khuyên tai do Bạch Long tỷ tỷ hóa thành trên tai khẽ lay động, trông rất đẹp.

Thư Hàng bây giờ đã là Ngũ Phẩm cảnh giới, mà cô vẫn đang ở Tứ Phẩm.

Không thể để Tống Thư Hàng cứ thế bỏ xa cảnh giới, nên Đông Hải cô bắt buộc phải đi một chuyến.

Lúc này, điểm tâm trước mặt Bạch tiền bối lại từ bánh mì đổi thành bánh há cảo pha lê: “Mọi người không cần vội...

Đợi ta và Thư Hàng đến Điền Thiên Đảo dạo một vòng xem tình hình trước.

Sau đó nếu cần mọi người giúp đỡ, ta sẽ triệu tập mọi người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Đến lúc đó lại dùng sức mạnh không gian đưa mọi người qua.” Có sức mạnh không gian, một số việc sẽ trở nên rất dễ dàng.

Đặc biệt là việc đi đường.

“Như vậy rất tốt.” Thất Tu Thánh Quân mỉm cười. [Chủ đề Điền Thiên Đảo] cứ thế trôi qua.

Chủ đề của các đạo hữu lại chuyển sang chuyện khác.

Gần đây mọi người thường hay nói về chủ đề ‘lối đi giữa chư thiên vạn giới’.

Sau khi các lối đi giữa chư thiên vạn giới mở ra, có tốt có xấu.

Gần đây, thường xuyên nghe thấy có những môn phái lớn xảy ra xung đột với thế lực của các giới khác.

“Đúng rồi, gần đây nghe nói Vô Cực Ma Tông có một kế hoạch lớn.” Đông Phương Lục tiên tử nói: “Họ dường như muốn thành lập một quốc gia ma tu.” Cùng là ma tu, Đông Phương Lục tiên tử có nguồn tin tình báo đặc biệt.

“Quốc gia ma tu?

Cái này làm thế nào?” Tống Thư Hàng nghe đến ‘Vô Cực Ma Tông’, tai liền vểnh lên.

Kẻ thù cũ mấy tháng trước của cậu, Công Tử Hải, chính là người của Vô Cực Ma Tông.

Trước đây, để không bị Công Tử Hải bóp chết, Tống Thư Hàng đã liều mạng tu luyện...

Bây giờ chớp mắt đã năm tháng trôi qua, cuối cùng cậu cũng không cần lo bị Công Tử Hải bóp chết nữa.

“Ai biết được chứ?

Tình báo cụ thể Vô Cực Ma Tông che giấu khá kỹ.

Hơn nữa, nói không chừng kế hoạch quốc gia ma tu chỉ là đòn gió.

Người của ma tông thích nói một đằng làm một nẻo.

Nhưng có thể chắc chắn là, Vô Cực Ma Tông gần đây muốn gây một tin tức lớn.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

“Chuyện này phải chú ý một chút.” Tống Thư Hàng nói.

“À đúng rồi, tiểu hữu Thư Hàng, bản mệnh kim đan của cậu có mấy long văn?

Cứ quên hỏi cậu chuyện này.” Đông Phương Lục tiên tử hỏi.

Chủ đề nói chuyển là chuyển, nhảy rất nhanh.

Chương 1677

Nói đến đây, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, các đạo hữu không có ai có long văn dưới bảy đạo cả.

Tốc độ thăng cấp của Thư Hàng rất nhanh, nền tảng của cậu có vững không?

Cậu sẽ có mấy đạo long văn?

Không chỉ Đông Phương Lục tiên tử, các đạo hữu khác trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng rất tò mò.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục lập tức nhớ đến long văn kỳ quái của Tống Thư Hàng, không nhịn được mà bật cười.

“Vốn là ba long văn, nhưng sau đó có chút thay đổi.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc, nói: “Hê hê hê, nói đến cái này...

Đông Phương Lục tiên tử, cô có muốn xem long văn của tôi không?” Đông Phương Lục tiên tử: “???” Ba long văn, sau đó có thay đổi.

Chẳng lẽ là long văn mang thai sinh con?

Không còn cách nào khác, gần đây Bá Tống đạo hữu luôn dính líu đến ‘mang thai’.

Cứ nhắc đến cậu là lại nghĩ đến mang thai.

“Có muốn xem không?” Tống Thư Hàng cười hi hi.

“Xem ra có bất ngờ đang chờ ta?

Vậy thì ta xem xem.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Cô đưa tay nắm lấy cánh tay Tống Thư Hàng: “Đậu Đậu, ngươi còn chưa chịu xuống à.” [Không, hôm nay ta ngủ ở đây.

Chết cũng không nhả, ta muốn cắn Tống Thư Hàng đến khóc.] Đậu Đậu nói.

"Thôi được, ngươi vui là được." Đông Phương Lục tiên tử truyền một luồng ý thức của mình vào người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dẫn ý thức của Đông Phương Lục tiên tử vào bản mệnh đan điền của mình.

Ở đó, kim đan Cá Voi Béo đang chậm rãi bơi lội.

"Kim đan của cậu?" Đông Phương Lục tiên tử hỏi.

"Ừm, lần trước trong nhóm cũng có nhắc đến, lúc Tứ Phẩm hư đan của tôi đã biến dị.

Sau khi lên Ngũ Phẩm, nó vẫn giữ hình dạng Cá Voi Béo." Tống Thư Hàng nói.

"Hơi béo một chút, còn long văn thì sao?" Đông Phương Lục tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, lớp 'áo giáp' trên hư đan Cá Voi Béo từng mảnh một lùi đi, để lộ ra long văn trên Cá Voi Béo. 'Thánh Thành Vĩnh Bất Sụp Đổ', 'Thánh Kiếm Tận Thế', 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', 'Công Đức Xà Mỹ Nhân + Thánh Ấn', 'Viễn Cổ Thánh Viên + Nho Gia Kinh Thư', Mắt của Nho Gia Thánh Nhân, Liên Hoa của Thế Giới Hạt Nhân, Cá Voi Béo được tạo thành từ tổ hợp Ba Mươi Ba Thú.

Mỗi một đạo long văn đều vô cùng đặc sắc, khác với long văn thông thường.

"Những long văn này của cậu, toàn bộ đều là do 'gia trì' thêm vào?" Đông Phương Lục tiên tử nghi hoặc hỏi.

Những long văn này, mỗi một đường đều đại diện cho pháp khí đặc biệt của Tống Thư Hàng, hoặc là công đức.

Nhưng không có một đường nào là do Tống Thư Hàng tu luyện ra.

Long văn ban đầu của Tống Thư Hàng là không?

Sao có thể, dù tư chất có kém đến đâu, long văn ban đầu ít nhất cũng có một đến hai đạo chứ.

“Có lẽ là do kim đan của tôi bị biến dị.” Tống Thư Hàng nói, sau đó, cậu vén lên đạo long văn cuối cùng của mình.

Đông Phương Lục tiên tử nhìn về phía long văn thứ chín.

Sau đó, cô nhìn thấy một Đông Phương Lục xinh đẹp như hoa.

Đông Phương Lục tiên tử: “...” Đông Phương Lục tiên tử còn tưởng mình nhìn nhầm.

Nhưng cô đã xem đi xem lại mấy lần...

Người con gái xinh đẹp như hoa, eo thon như rắn trong long văn thứ chín chính là Đông Phương Lục, không sai được.

“Tiểu hữu Thư Hàng.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tinh thần lực của cô có chút dao động không kiểm soát, cảm xúc có vẻ không ổn định.

“Tôi đây, Đông Phương tiên tử.” Tống Thư Hàng đáp, hê hê hê, Đông Phương tiên tử, thấy sao?

Thấy tôi xăm cô lên long văn thứ chín, có cảm thấy đặc biệt kích thích không.

Đông Phương Lục tiên tử: “Cậu có thể cho ta biết, long văn thứ chín của cậu là sao không?

Tại sao ta lại xuất hiện trong long văn thứ chín của cậu?

Cậu đừng nói với ta là cậu thầm yêu ta đấy nhé?

Nếu là trò đùa ác ý, tin hay không ta mỗi ngày lái xe lượn qua cửa nhà cậu?” Lần này, đến lượt tinh thần lực của Tống Thư Hàng dao động kịch liệt, cảm xúc không thể ổn định.

Cậu vốn còn muốn hỏi Đông Phương Lục tiên tử một câu: “Kích thích không?” Bây giờ, chính cậu cũng cảm thấy quá kích thích.

Tim gan đều đập nhanh hơn.

“Khụ!” Tống Thư Hàng thành khẩn đáp: “Thực ra, long văn thứ chín của tôi có hiệu quả đặc biệt ‘hiển thị chân ngã’.

Nói trắng ra là giống như soi gương.

Đông Phương Lục tiên tử tự mình nhìn vào, liền thấy chính mình trong đó.” “Soi gương?” Cảm xúc của Đông Phương Lục tiên tử ổn định lại: “Chiếu ra là chân ngã?” “Đúng vậy, không sai.” Tống Thư Hàng nói.

“Hóa ra là vậy, xem ra ta quả nhiên là một người phụ nữ trong ngoài như một.” Đông Phương Lục tiên tử hài lòng nói.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Các bậc tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần hoàn toàn khác với Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục.

Vũ Nhu Tử sẽ vì quá kích thích, manh đến mức nói năng lắp bắp.

A Thập Lục là vì chiếu ra Bạch Long, nên biểu hiện có phần bình tĩnh hơn.

Còn các bậc lão tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, ngược lại sẽ khiến Tống Thư Hàng bị kích thích đến lắp bắp.

“Nói đi cũng nói lại, Đông Phương Lục tiên tử, cô ngoài việc nhìn thấy chính mình ra, còn có nhìn thấy thứ gì khác không?” Tống Thư Hàng thăm dò hỏi.

Đông Phương Lục tiên tử: “Thứ gì?” “Ví dụ như, xe cộ gì đó?” Tống Thư Hàng hỏi, lại ví dụ như người qua đường bị cán?

Đông Phương Lục tiên tử: “...” Ngươi đừng tưởng ta không hiểu ẩn ý của ngươi nhé, tin hay không ta mỗi tuần lái xe đến cửa nhà ngươi dạo một vòng?

“Nhưng mà nói đi cũng nói lại, long văn thứ chín này của cậu không tệ, tiếp theo chúng ta hợp tác, gài người tiếp theo.

Cậu chuẩn bị gài ai?” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Dù sao cũng là thánh nữ ma giáo.

Sau khi bị gài, quay đầu lại lập tức muốn gài người khác.

“Tùy tiện thôi, dù sao tôi cũng muốn cho các tiền bối trong nhóm xem.” Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục tiên tử chỉ điểm: “Không phải ta nói cậu, tiểu hữu Thư Hàng, cách kích thích người khác của cậu quá sơ cấp.

Cậu nên phối hợp với ta mới được.

Cậu chọn người trước, lát nữa khi ta ra ngoài, giả vờ mặt mày nghiêm túc, sau đó lại vỗ vai đạo hữu tiếp theo muốn vào xem long văn thứ chín một cách nặng nề.

Như vậy có thể đạt được hiệu quả quan sát tốt nhất.” “Vậy chọn ai thì tốt?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Bạch tiền bối xem chưa?” Đông Phương Lục tiên tử ngay lập tức nghĩ đến Bạch tiền bối.

“Xem rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Chậc, tiếc quá.

Vậy đổi mục tiêu khác.

Tử Yên thế nào?

Tử Yên xem xong, lại kéo Dược Sư vào.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi cảm thấy với trạng thái như hình với bóng của Tử Yên tiên tử và Dược Sư tiền bối, cô ấy vừa ra ngoài là sẽ nói bí mật cho Dược Sư tiền bối ngay.” “Có lý, vậy thì bắt đầu từ ‘nhóm trưởng’ đi.

Người tiếp theo kéo Hoàng Sơn tiền bối vào.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi sao cũng được.” “Được, vậy chúng ta phối hợp tốt, gài Hoàng Sơn tiền bối một phen.” Đông Phương Lục tiên tử cười hi hi. ...

Một lát sau.

Ý thức của Đông Phương Lục tiên tử rút khỏi đan điền của Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía Đông Phương Lục tiên tử.

Đông Phương Lục tiên tử hít một hơi thật sâu, vừa nãy chỉ mải xem long văn thứ chín của Tống Thư Hàng, đã bỏ qua một chuyện.

Tên Tống Thư Hàng này, có chín long văn!

Chín long văn!

Cô cũng chỉ có tám long văn thôi...

Hít xong hơi này, Đông Phương Lục tiên tử nhanh chóng bước vào ‘chế độ diễn xuất’.

Cô còn phải phối hợp với Tống Thư Hàng để gài Hoàng Sơn tiền bối nữa.

Tiếp theo, Đông Phương Lục tiên tử đầu tiên là bày ra một biểu cảm không thể tin nổi một cách khoa trương, vẻ mặt trầm tư.

Sau đó cô lại lén lút liếc về phía Hoàng Sơn tiền bối một cái.

Các đạo hữu khác trong Cửu Châu Nhất Hào Quần: “???” Đông Phương Lục tiên tử rốt cuộc đã thấy gì?

Tại sao sau khi ra khỏi bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng lại có vẻ mặt thất thần như vậy.

Hơn nữa, tại sao cô cứ lén lút liếc Hoàng Sơn tiền bối làm gì?

Hoàng Sơn tiền bối cũng đầy vẻ nghi hoặc.

Đông Phương Lục tiên tử đi đến bên cạnh Hoàng Sơn tiền bối, nhẹ nhàng vỗ vai Hoàng Sơn: “Hoàng Sơn tiền bối, tiếp theo ngài đi xem long văn của Thư Hàng đi.

Ta thấy chuyện này, vẫn là ngài tự mình đi chứng kiến thì tốt hơn.” Hoàng Sơn: “??” Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Đông Phương Lục tiên tử, Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ nhíu mày.

Chương 1678

“Được rồi, người tiếp theo cứ để ta xem.” Hoàng Sơn tiền bối nói.

Ngài đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, trước tiên đưa tay nắm lấy Đậu Đậu: “Xuống đi, Đậu Đậu.” [Không, không, không, hôm nay ta không xuống.] Đậu Đậu truyền âm nhập mật.

Hoàng Sơn Tôn Giả cười lạnh, hai tay ngài đặt lên bụng Đậu Đậu, nhanh chóng cù lét.

Tốc độ tay nhanh đến bùng nổ, Tống Thư Hàng còn không nhìn rõ ngón tay của Hoàng Sơn tiền bối.

“Ha ha ha ha ha ~~ Gâu ~~” Đậu Đậu không chịu nổi, cười lớn.

Vừa cười, miệng liền thả lỏng, rơi khỏi cánh tay Tống Thư Hàng.

“Hoàng Sơn ngốc, ta liều mạng với ngươi.” Đậu Đậu giận dữ nói.

“Đừng ồn, lát nữa đến lượt ngươi vào xem long văn của tiểu hữu Thư Hàng.” Hoàng Sơn nói.

Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một lát, gật đầu.

Hoàng Sơn Tôn Giả nắm lấy cổ tay Tống Thư Hàng, truyền ý niệm của mình vào.

Tiếp theo, giống như Đông Phương Lục tiên tử.

Tống Thư Hàng trước tiên cho Hoàng Sơn tiền bối xem tám long văn đầu tiên.

Hoàng Sơn Tôn Giả cũng nhận ra sự thật là tám long văn của Tống Thư Hàng đều là ‘thêm vào’.

Đồng thời, Hoàng Sơn tiền bối tỏ ra rất mong đợi long văn thứ chín.

Tống Thư Hàng mỉm cười, lôi ra long văn thứ chín của mình.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn vào long văn thứ chín một cái.

Sau đó, ngài nhìn thấy trong long văn thứ chín có một người đàn ông đẹp trai, có khí chất.

Nhìn qua, người đàn ông này thuộc loại tiền bối vô cùng đáng tin cậy.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “???” Vãi chưởng, đây không phải là ngài sao?

Tiểu hữu Tống Thư Hàng xăm ngài lên long văn thứ chín?

Ý là sao?

Kết hợp với vẻ mặt của con bé Đông Phương Lục lúc trước, trong lòng Hoàng Sơn tiền bối dấy lên sự bất an.

Khoan đã...

đừng hoảng, để ta bình tĩnh suy nghĩ.

Một lát sau.

Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên nghĩ đến mấy câu thơ kỳ lạ. [Trên trời nguyện làm chim liền cánh, dưới đất nguyện làm cây liền cành.] [Tình yêu nếu được bền lâu, há chi sớm tối bên nhau.] [Đột nhiên ngoảnh lại, người ấy lại ở nơi đèn đuốc lụi tàn.] Ba câu thơ vô cùng đáng sợ.

Chính vì nội dung ba câu thơ Đường Tống này mà Hoàng Sơn Tôn Giả đã hoàn toàn tuyệt vọng với ‘bói quẻ’.

Bây giờ ngài bói quẻ đều dùng APP điện thoại do một đại lão bói quẻ trong giới tu chân phát triển.

Ngài thà tin vào APP còn hơn là tin vào thiên phú bói quẻ của

mình.

Nghĩ đến đây, ý niệm của Hoàng Sơn tiền bối dao động kịch liệt.

Mức độ dao động có chút lớn, ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng.

“Tiểu hữu Thư Hàng.” Hoàng Sơn tiền bối trầm giọng nói.

“Tôi đây, Hoàng Sơn tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp, câu “kích thích không?” của cậu không hỏi ra được, vì giọng của Hoàng Sơn tiền bối quá nặng nề.

“Cậu cảm thấy Tô Thị A Thập Lục thế nào?” Hoàng Sơn tiền bối hỏi.

“Rất đáng yêu, tính cách điềm tĩnh, rất tốt.” Tống Thư Hàng đáp.

“Cậu cảm thấy cô bé Vũ Nhu Tử thế nào?” Hoàng Sơn tiền bối lại hỏi.

“Rất xinh đẹp, tính cách cũng rất đáng yêu.” Tống Thư Hàng đáp.

“Cậu cảm thấy linh quỷ Diệp Tư của mình thế nào?” Hoàng Sơn tiền bối lại hỏi.

“Rất điềm tĩnh, tính cách cũng rất hợp với tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn tiền bối lại hỏi: “Đối mặt với ba cô gái khác nhau, lại cùng tuổi với cậu, cậu không rung động sao?” Ngài bây giờ có chút lo lắng cho Tống Thư Hàng, lo lắng từ tận đáy lòng.

“Đương nhiên là có rung động rồi.” Tống Thư Hàng thành khẩn đáp.

Dù là lúc mới gặp Vũ Nhu Tử, hay khi tiếp xúc với Tô Thị A Thập Lục, và cả khi gặp Diệp Tư, cậu đều đã rung động không chỉ một lần.

Cậu là một người đàn ông rất bình thường, lại không phải cao tăng đắc đạo, thấy mỹ nữ mà rung động là rất bình thường, nếu cậu không rung động mới là có vấn đề lớn!

Xem ra vẫn còn cứu được.

“Nếu đã như vậy, tại sao cậu không xăm Tô Thị A Thập Lục hoặc Vũ Nhu Tử, Diệp Tư lên long văn thứ chín?” Hoàng Sơn tiền bối thấy lòng mệt mỏi: “Cậu xăm ta lên long văn thứ chín làm cái quái gì?” Tống Thư Hàng nghĩ một lát, cảm thấy trước khi công bố sự thật, vẫn nên hỏi câu này: “Hê hê hê, Hoàng Sơn tiền bối, cảm thấy kích thích không?” “Hả?” Hoàng Sơn tiền bối ngơ ngác.

“Thực ra chuyện là thế này.

Long văn thứ chín của tôi là long văn có thể phản chiếu ‘chân ngã’.

Giống như một tấm gương vậy.

Bất kể là ai, nhìn vào gương đều có thể phản chiếu ra chính mình.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” “Nói đi cũng nói lại, Hoàng Sơn tiền bối, cảm xúc của ngài vừa rồi dao động đặc biệt lớn.

Tôi cũng không ngờ ngài lại phản ứng kích động với chuyện này như vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Phản ứng của Hoàng Sơn tiền bối kịch liệt hơn cậu tưởng tượng mấy lần.

Trong đó có ẩn tình gì sao?

“Tiểu hữu Thư Hàng.” Hoàng Sơn tiền bối bình tĩnh nói: “Có câu nói thế này, không tìm đường chết thì sẽ không chết.” “Ơ?

Tiền bối, tôi đâu có tìm đường chết đâu.” Tống Thư Hàng vội nói.

Tôi chỉ mời các tiền bối xem long văn thứ chín của tôi, mà cũng giải thích ngay lập tức mà.

Chỉ là muốn cho các tiền bối một bất ngờ thôi.

Chẳng lẽ vô tình lại biến thành tìm đường chết? ********* Ngày hôm sau.

Ngày 14 tháng 10 năm 2019, thứ hai.

Tống Thư Hàng tỉnh dậy trong mơ màng.

Cậu phát hiện mình đang ở trên một chiếc thuyền gỗ.

Chiếc thuyền gỗ nhỏ đang cưỡi sóng vượt gió trên biển!

Cách đó không xa, Bạch tiền bối đang ngồi.

“Ơ?

Bạch tiền bối, chúng ta đang ở đâu, chúng ta đi đâu vậy?

Sao tôi lại đột nhiên ngủ quên thế?

Có chuyện gì xảy ra vậy?” Trong lòng Tống Thư Hàng có một loạt câu hỏi.

“Ồ, tiểu Thư Hàng cậu tỉnh rồi.” Bạch tiền bối nhìn về phía Tống Thư Hàng, vẫy tay với cậu, nói: “Ngủ ngon không?” “Sao tôi lại đột nhiên ngủ quên vậy?” Tống Thư Hàng véo cằm, bắt đầu hồi tưởng.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi cậu mất ý thức... hình như là kéo Hoàng Sơn tiền bối xem hình long văn thứ chín của mình?

“Cậu chỉ là tinh thần lực tiêu hao quá lớn, rồi tự nhiên chìm vào giấc ngủ sâu, không cần lo lắng.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Không thể nào, lúc đó trạng thái của tôi rất tốt mà?” Ngoài ra, cậu cứ cảm thấy lúc Bạch tiền bối trả lời mình, ánh mắt không biết đang nhìn đi đâu.

“Vấn đề này cứ để qua một bên, tóm lại, cậu chỉ là ngủ một giấc thôi.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời vẫn còn hơi xám xịt, đúng là lúc bình minh sắp đến.

Xem ra, là lúc đó mình vô tình thỏa mãn mấy yếu tố ‘tìm đường chết’, rồi bị trừng phạt?

Nói đi cũng nói lại.

Trạng thái của Bạch tiền bối có chút không ổn.

“Tiếp theo, chúng ta sẽ tiến vào vùng biển hỗn loạn nguy hiểm ngay cả với tu sĩ.

Không mang theo bất kỳ trang bị cứu sinh nào, ngay cả thức ăn và nước uống cũng không mang...

Ta và tiểu Thư Hàng hai người chỉ dựa vào một chiếc thuyền đơn độc dũng cảm tiến về phía trước.” Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “???” Bạch tiền bối như đang nói với ống kính cái gì đó, và cách Bạch tiền bối gọi cậu... tiểu Thư Hàng?

Trước đó cậu còn tưởng mình nghe nhầm.

Mình có phải đã gặp phải một Bạch tiền bối giả không?

Hoặc là...

Tống Thư Hàng thuận theo ánh mắt của Bạch tiền bối, nhìn ra sau lưng.

Sau đó cậu nhìn thấy một chiếc điện thoại đang lơ lửng trong không trung, đang quay video.

“Livestream?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, phần mềm do đội ngũ của tiểu Hoàng Sơn mới nghiên cứu ra, dành cho người trong giới tu chân chúng ta sử dụng.

Nghe nói là do Linh Vũ Điệp đạo hữu ủy thác cho tiểu Hoàng Sơn phát triển trước khi bế quan.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” Sau tiểu Thư Hàng, tiểu Hoàng Sơn cũng xuất hiện rồi.

Linh Vũ Điệp tiền bối ủy thác phát triển, vậy chắc chắn là vì Vũ Nhu Tử?

Chương 1679

“Bạch tiền bối, sao ngài lại đột nhiên muốn chơi livestream vậy.” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vì chán.” Bạch tiền bối trả lời.

Lý do rất mạnh mẽ.

“Vậy chủ đề livestream lần này của chúng ta là gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Như cậu thấy đấy, là livestream kinh nghiệm mạo hiểm của hai chúng ta ở vùng biển hỗn loạn, ta cũng mới bắt đầu livestream, khán giả mới chỉ có tiểu Hoàng Sơn và mấy thuộc hạ của hắn.

Cậu tỉnh lại đúng lúc, nhiệm vụ quay livestream giao cho cậu đấy.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác nhận lấy điện thoại.

“Ở vùng biển hỗn loạn, điều nguy hiểm nhất là không thể tìm được phương hướng.

Tuy nhiên, ta và tiểu Thư Hàng không cần lo lắng.

Tuy là thuyền đơn độc, nhưng chúng ta có máy đo phương hướng hàng hải hàng đầu thế giới.” Bạch tiền bối nói. [Tiểu Bạch Hạc Sáu Cánh đã vào phòng livestream] [Ta Tên Biệt Tuyết đã vào phòng livestream] [Ta Là Đậu Đậu, Ta Thích Nhất Sở Sở đã vào phòng livestream] [Chưa Kịp Đặt Tên Tạo Hóa đã vào phòng livestream.] [Bắc Hà Hạnh Nhân đã vào phòng livestream.] Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, với tốc độ spam tin nhắn, lần lượt nhanh chóng kéo đến.

Rất nhiều người chưa tải phần mềm này, nghe nói Bạch tiền bối livestream mới tải ngay phần mềm do Hoàng Sơn tiền bối nghiên cứu phát triển này. ‘Đây là Bạch tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối hợp tác để quảng bá phần mềm này sao?’ Tống Thư Hàng thầm nghi ngờ.

Có lẽ buổi livestream này là kịch bản đã viết sẵn, Bạch tiền bối vẫn luôn biểu diễn, nên hôm nay ngài mới có vẻ kỳ quái như vậy?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, Bạch tiền bối trước mắt đưa tay từ khoang thuyền ra một vật.

Đó là một bức tượng đang ngồi thiền.

Trên tượng có buộc một sợi dây dài.

“Vãi chưởng!

Là Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Bức tượng đang ngồi thiền này là Bạch tiền bối trong trạng thái bế quan.

Vậy người đang nói chuyện với cậu nãy giờ... là phân thân?

Thiên phú phân thân của Bạch tiền bối rất khác thường, mỗi lần biến ra phân thân dường như đều có tính cách khác nhau.

Nhưng đồng thời, những phân thân này đều có kiến thức, năng lực và thủ đoạn giống như bản thể.

Phân thân của Bạch tiền bối cầm lấy bản tôn, dùng sức ném bản tôn lên trời.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu nhớ đến phân thân lần trước nữa của Bạch tiền bối đã ném bản tôn đi như một món vũ khí ám khí mạnh nhất lịch sử.

Sau khi bản tôn đang bế quan bị ném lên trời, phân thân của Bạch tiền bối cầm lấy sợi dây, dùng sức vung vẩy, xoay tròn.

Chưa Kịp Đặt Tên Tạo Hóa: “Vãi chưởng!

Tượng đá là bản tôn của Bạch tiền bối!” [Chưa Kịp Đặt Tên Tạo Hóa đã tặng 1000 khẩu Súng Máy Thiên Kiếp] Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Chẳng trách, từ lúc bắt đầu livestream, ta đã cảm thấy Bạch đạo hữu hôm nay uống nhầm thuốc.

Hóa ra là phân thân.” [Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu đã tặng 666 chiếc Xe Tăng Thiên Kiếp] [Ta Là Đậu Đậu, Ta Thích Nhất Sở Sở đã tặng 100 quả Tên Lửa Thiên Kiếp] Ta Tên Biệt Tuyết: “Hỗn loạn quá!

Nhưng cả hai đều là Bạch đạo hữu, cả hai đều dễ thương.” Tiểu Bạch Hạc Sáu Cánh: “...” Tâm trạng của Bạch Hạc cũng rối rắm như Biệt Tuyết.

Tiểu Vũ Mao Từ Đảo Linh Vũ Điệp: “Tống tiền bối, phân thân của Bạch tiền bối lần trước dám làm vậy đã nổ tung rồi.

Ngài cũng chú ý bảo trọng thân thể.” [Tiểu Vũ Mao Từ Đảo Linh Vũ Điệp đã tặng 1 quả Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp] “Chuyện này thì liên quan gì đến tôi chứ!” Tống Thư Hàng không nhịn được nói.

Bắc Hà Hạnh Nhân: “Về lý thuyết, cậu là đồng phạm.

Vì cậu đang quay livestream.” “Mong chờ lần nổ tiếp theo của tiểu hữu Thư Hàng.” Đông Phương Lục Là Cô Nương Trong Ngoài Như Một.

Tống Thư Hàng tay run một cái, điện thoại suýt rơi.

Nhưng khi điện thoại rơi xuống, nó tự bay lên, trở lại tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” “Lần tới Thư Hàng sẽ chết thế nào đây?” Tiểu Bạch Hạc Sáu Cánh vui mừng nói. [Tiểu Bạch Hạc Sáu Cánh đã tặng 1 quả Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp] Lúc này, trong màn hình livestream, phân thân của Bạch tiền bối dùng sức vung một cái.

Bản tôn đang bế quan 'vút' một tiếng, bay về phía trước bên phải chiếc thuyền.

"Chính là hướng này, toàn tốc tiến lên!" Phân thân của Bạch tiền bối cười ha hả.

"Sẽ chết đấy, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

"Không sao, dù sao có chết cũng là chuyện của phân thân sau." Phân thân của Bạch tiền bối vẫy tay, ngài dùng sức kéo sợi dây, thu hồi tượng bản tôn.

Tống Thư Hàng: "..." 'Phân thân của Bạch tiền bối' lần này, luôn cho người ta một cảm giác hoàn toàn không đáng tin cậy.

Chiếc thuyền đơn độc chuyển hướng, lại cưỡi sóng vượt gió trên biển lớn.

Phân thân của Bạch tiền bối lại đặt bản tôn trở lại khoang thuyền.

"Bạch tiền bối, mục tiêu của chúng ta là Điền Thiên Đảo sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Ừm, không sai.

Tiếp theo chúng ta cứ đi thẳng theo hướng này là có thể đến Điền Thiên Đảo." Phân thân của Bạch tiền bối nói: "Nhưng để tránh bị lệch hướng trong quá trình đi biển, cứ cách một khoảng, chúng ta phải định vị lại phương hướng một lần." "Chúng ta không trực tiếp xuyên qua không gian sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Không được, vì giữa đường chúng ta phải xông vào vùng biển hỗn loạn này, hái một quả 'Loạn Niên' từ trong đó." Phân thân của Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: "Là thiên tài địa bảo gì sao?" "Ừm, là một loại quả lạ ăn vào có thể khiến tuổi tác của người ta thay đổi ngẫu nhiên.

Dáng vẻ nhỏ bé hiện tại của ta rất bất tiện, muốn khôi phục lại hình dáng ban đầu e rằng phải mất mấy trăm năm, quá phiền phức.

Mà sau khi dùng quả ‘Loạn Niên’, sẽ có cơ hội ngẫu nhiên đến được tuổi tác mình thích.

Ta hy vọng có thể chuyển đổi cơ thể lại thành độ tuổi khoảng 18-28.” Bạch tiền bối trả lời.

Bạch tiền bối vừa dứt lời, kênh chat trong phòng livestream đã bùng nổ.

Đông Phương Lục Là Cô Nương Trong Ngoài Như Một: “Cái gì?

Bạch tiền bối muốn khôi phục nguyên trạng?

Đừng mà, Bạch tiền bối bây giờ là dễ thương nhất, cứ giữ nguyên dáng vẻ này là được rồi.” [Đông Phương Lục Là Cô Nương Trong Ngoài Như Một đã tặng 6 quả Tên Lửa Hạng Nhẹ Thiên Kiếp] Lệ Chi Không Ngon Chút Nào: “Cũng cảm thấy Bạch tiền bối nhỏ bé là dễ thương nhất.” Tiểu Bạch Hạc Sáu Cánh: “Đối với ta, dù là Bạch tiền bối nhỏ bé hay Bạch tiền bối trưởng thành, ta đều thích.

Chỉ cần là dáng vẻ mà Bạch tiền bối muốn, ta đều có thể chấp nhận.

Bạch tiền bối, ta là tiểu Bạch Hạc hậu thuẫn trung thành nhất của ngài!” [Tiểu Bạch Hạc Sáu Cánh đã tặng 66 quả Tên Lửa Hạng Nhẹ Thiên Kiếp] Bắc Hà Hạnh Nhân: “Lúc này, ta đột nhiên nhớ đến lời Tam Lãng từng nói.

Bạch tiền bối nhỏ bé tốt hơn, ít nhất lúc nhỏ, sức quyến rũ của Bạch tiền bối chỉ khiến chúng ta cảm thấy siêu dễ thương.” “Giao Bá đạo hữu có đó không?

Trên thế giới này thực sự có loại quả lạ như vậy sao?” Ta Tên Biệt Tuyết.

Giao Bá Sắp Có Con Mới: “Ừm, trong vùng biển hỗn loạn quả thực có một loại quả lạ như vậy.

Tuy nhiên, loại quả lạ này rất không đáng tin.

Có lúc ăn vào sẽ biến thành dáng vẻ già nua, có lúc sẽ biến thành dáng vẻ trẻ con, thậm chí còn có khả năng biến thành trạng thái bào thai.

Nếu không phải là đạo hữu có vận may đặc biệt tốt, ta không đề nghị mọi người thử loại quả lạ này.” Tiểu Vũ Mao Từ Đảo Linh Vũ Điệp: “Tống tiền bối, nếu loại quả lạ này có nhiều, xin hãy mang về cho em vài quả được không?” [Tiểu Vũ Mao Từ Đảo Linh Vũ Điệp đã tặng 500 quả Bom Nguyên Tử Thiên Kiếp] Tống Thư Hàng lên tiếng trả lời: “Vũ Nhu Tử, em muốn loại quả lạ này làm gì?” “Vì rất thú vị, ăn vào tuổi tác sẽ không ngừng thay đổi.” Tiểu Vũ Mao Từ Đảo Linh Vũ Điệp trả lời.

A Thập Lục: “Thực ra... tôi cũng muốn vài quả.” So với khao khát sự thú vị của Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục hy vọng sau khi mình ăn quả lạ, cơ thể có thể phát triển thêm một chút.

“Đừng nói chuyện phiếm nữa, tiểu Thư Hàng.

Tiếp theo chúng ta sẽ tiến vào sâu trong vùng biển hỗn loạn.” Phân thân của Bạch tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng nhìn xung quanh, vùng biển này trông cũng không khác gì các vùng biển khác?

“Vào đây!” Phân thân của Bạch tiền bối đứng ở mũi thuyền, đưa tay ra, nhẹ nhàng ấn vào hư không.

Cứ như thể đã đẩy ra một cánh cửa vô hình.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện môi trường xung quanh mình thay đổi.

Bão tố cuồng phong, sấm chớp đùng đoàng, sóng lớn ngất trời.

Cảnh mở đầu kinh điển của một bộ phim thảm họa trên biển.

Mà bên dưới chiếc thuyền nhỏ, một xoáy nước khổng lồ hình thành từ không trung, nuốt chửng chiếc thuyền nhỏ....

Sự thật chứng minh, lần này phân thân của Bạch tiền bối thật sự quá không đáng tin.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn làn nước biển trên đỉnh đầu, thở dài một hơi, phun ra một chuỗi bong bóng.

Sau khi tiến vào vùng biển hỗn loạn, một cảnh phim thảm họa trên biển đã mở màn.

Chiếc thuyền gỗ nhỏ của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã bị một xoáy nước khổng lồ nuốt chửng, hai người, một phân thân và một chiếc thuyền bị cuốn xuống đáy biển.

Tống Thư Hàng nhanh chóng thi triển ‘Quy tức thuật’ cho mình.

Trên người cậu, biến dị «Cương thủ» tự động thi triển.

Dưới áp lực cực lớn của đáy biển, toàn bộ công pháp rèn thể trên người Tống Thư Hàng đều được kích hoạt.

“Thái dương chỉ!” Tống Thư Hàng đưa ngón tay cái ra, ngón tay cậu bùng lên ánh sáng chói mắt.

Sau đó, cậu phát hiện mình đã lạc mất phân thân của Bạch tiền bối.

Thuyền gỗ nhỏ cũng mất tăm.

Xoáy nước vừa rồi cứ xoay vòng, xoay vòng, thế là hất văng cậu và Bạch tiền bối ra xa nhau.

Tống Thư Hàng: “...” Tống.

Tim mệt quá.

Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khuếch tán thần thức của mình, lan tỏa tinh thần lực ra xung quanh.

Nhưng xung quanh chỉ thấy đủ loại sinh vật biển, hoàn toàn không có tung tích của phân thân Bạch tiền bối và Bạch tiền bối.

“Hết cách rồi, chỉ có thể mời viện trợ thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 1680

Cậu vung tay: “Ra đi, Quy tiền bối, mình chọn ngài!” Dưới đáy biển chính là sân nhà của Quy tiền bối, ngài ấy là một con rùa biển mà.

Với tu vi và thực lực của Quy tiền bối, chắc hẳn có thể nhanh chóng tìm được Bạch tiền bối và phân thân của ngài ấy.

Dù sao cũng là cấp bậc Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Một lát sau… Tống Thư Hàng khổ não thu tay lại.

Chết tiệt, vào lúc quan trọng, thế giới hạt nhân của cậu lại mất kết nối.

Trong vùng biển hỗn loạn này, kết nối giữa cậu và thế giới hạt nhân lại bị chặn và trì hoãn.

Giống như lúc ở trong thế giới thiên kiếp, cậu có thể cảm ứng được thế giới hạt nhân, nhưng thanh tiến trình để mở nó ra lại trở nên rất dài.

Ước tính sơ bộ, ở vùng biển hỗn loạn này muốn mở thế giới hạt nhân ra, ít nhất cũng phải mất một ngày một đêm.

Vùng biển hỗn loạn, lại là một thế giới quỷ dị.

Sao cậu cứ hay gặp phải những không gian kiểu này thế nhỉ.

“Lần này sau khi ra khỏi thế giới đáy biển, việc đầu tiên mình phải làm là nâng cấp thế giới hạt nhân.

Có thể nâng bao nhiêu cấp thì nâng bấy nhiêu.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Từ miệng cậu lại phun ra một chuỗi bong bóng.

Không thể mời viện trợ, chỉ có thể dựa vào chính mình.

Lúc này, Công đức xà mỹ nhân đột nhiên hiện thân, quấn quanh Tống Thư Hàng.

“Có nguy hiểm?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Ngay sau đó, Thư Hàng cảm ứng được có mấy vật nhọn đang tấn công mình.

Chỉ là uy lực rất yếu.

Keng keng keng~ Tống Thư Hàng tiện tay vung một cái, quét bay hết những vật nhọn này.

Dưới ánh sáng của Thái dương chỉ và Công đức xà mỹ nhân, Tống Thư Hàng phát hiện ra kẻ tấn công.

“Ồ, ra là các ngươi à.” Tống Thư Hàng nói.

Kẻ đến là người quen cũ.

Đó là một đám mặc đồ đi đêm màu đen, rồi lại có những gai nhọn đâm ra từ các vị trí trên cơ thể.

Chiến sĩ hải đảm anh hùng.

Không ngờ ở vùng biển hỗn loạn này cũng gặp được chúng.

Chúng có mặt ở mọi vùng biển trên thế giới sao?

Khả năng sinh sản thật sự mạnh mẽ.

“Phải rồi, nói mới nhớ trên người mình còn có ấn ký ‘Kẻ đồ sát hải đảm’ nữa.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ cần có ấn ký này, chiến sĩ hải đảm ở khắp nơi trên thế giới hễ gặp cậu là sẽ phát động tấn công mãnh liệt, kiểu không chết không thôi.

“Hỡi nhân loại tội lỗi sâu nặng!

Ta ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc từ ngươi, trên người ngươi đã nhuốm bao nhiêu máu tươi của đồng bạn ta!

Ngươi đã giết bao nhiêu đồng bạn của chúng ta!

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm số 33, lớp 1, khóa 65 Anh Dũng, phải báo thù cho đồng bạn của ta!” Tên lớp trưởng chiến sĩ hải đảm dẫn đầu gầm lên.

Chiến sĩ hải đảm sử dụng một phương thức tương tự truyền âm nhập mật để truyền lời thoại.

“Ngươi chết chắc rồi, nhân loại tội lỗi.

Hôm nay, không ai cứu được ngươi đâu!” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm tiếp tục hét giận dữ: “Phàm là kẻ nhuốm máu tươi của chiến sĩ hải đảm chúng ta, sẽ là kẻ thù chung của toàn bộ chiến sĩ hải đảm trên thế giới, ngươi không thoát được đâu, dù là chân trời góc bể cũng không thể trốn tránh.

Không chỉ ngươi, mà ngay cả gia đình ngươi cũng sẽ…” Nhưng, lời thoại của lớp trưởng chiến sĩ hải đảm còn chưa đọc xong, một giọng nói trong trẻo vang lên.

Công đức xà mỹ nhân sau lưng Tống Thư Hàng, cất giọng thánh thót: “Sẽ bị chiến sĩ hải đảm trừng phạt!

Ngươi không trốn được đâu, ngươi không có đường sống!

Tuy nhiên, nếu ngươi ngoan ngoãn cắt đầu lâu xuống, ta có thể tha cho gia đình ngươi một mạng!” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm dẫn đầu: “???” Ta, ta bị cướp lời thoại rồi?

Sao có thể như vậy, tại sao lại cướp lời thoại của ta?

Ta đã học thuộc lời thoại này mấy năm trời đó!

Tống Thư Hàng: “…” Trên người cậu, Công đức xà mỹ nhân lộ ra nụ cười mãn nguyện, hóa ra cướp lời thoại của người khác lại sảng khoái đến thế.

Thảo nào lúc đó Tạo Hóa tiên tử lại muốn cướp lời thoại của cậu.

Nàng phát hiện mình lại thức tỉnh một sở thích mới.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm tức giận nói: “Tên khốn kiếp, hôm nay ngươi đừng hòng sống sót rời khỏi vùng biển này!” Tống Thư Hàng thở dài, miệng phun ra một chuỗi bong bóng.

“Đến cả Boss của các ngươi cũng không còn đối đầu với ta nữa, các ngươi chắc chắn vẫn muốn đối đầu với ta sao?” Tống Thư Hàng nói xong, khí thế trên người tản ra.

Bá Tống thánh ấn, Bá Nho ma ấn thấp thoáng hiện ra.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm lúc này mới nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng: “Bá… Bá Tống!” Là vị này, Thiên niên đệ nhất Thánh!

Hai lần liên tiếp hiển thánh.

Bá Tống khiến chư thiên vạn giới đều mang thai.

“Không cần sợ, cho dù là Bá Tống, chúng ta cũng sẽ không sợ hãi.

Chúng ta là chiến sĩ hải đảm không sợ hãi, chúng ta không sợ bất kỳ cường quyền nào.” Một chiến sĩ hải đảm cường tráng sau lưng lớp trưởng trầm giọng nói: “Chúng ta không sợ hy sinh!” “Đồ ngốc, cho nên mới bảo ngươi đi học phải chăm chú nghe giảng.

Bá Tống Huyền Thánh đã được xóa khỏi danh sách đen, Hải Vương chủ của chúng ta đã dặn dò, gặp Bá Tống Huyền Thánh thì nên lui tránh.” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm nói.

Sau đó, hắn vung tay: “Rút lui chiến lược!” Cứ thế, một đám chiến sĩ hải đảm từ từ lùi lại, định co rút vào bóng tối.

Hình ảnh cực kỳ hài hước.

“Đợi đã!” Tống Thư Hàng truyền âm.

Đáy biển cũng là sân nhà của chiến sĩ hải đảm, chúng có thể giúp được.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm cảm thấy ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh đang tỏa ra ánh sáng đáng sợ, trong thế giới đáy biển, trông đặc biệt kinh khủng.

“Đừng vội đi, lúc các ngươi đến đây, có phát hiện một bức tượng đang ngồi xếp bằng không.

Nói không chừng còn tỏa ra sức quyến rũ rất mạnh mẽ nữa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm ra sức lắc đầu: “Ở gần đây, chúng ta chỉ thấy Bá Tống Thánh Quân, không thấy tượng gì cả.” “Vậy có thấy Bạch Thánh Quân không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm lại lắc đầu: “Không thấy.” “Vậy các ngươi giúp ta tìm xung quanh xem, Bạch Thánh chắc hẳn đang ở gần đây.” Tống Thư Hàng nói.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm khinh thường nói: “Chiến sĩ hải đảm anh hùng, không khuất phục trước áp bức.

Ngoài mệnh lệnh của Hải Vương bệ hạ, chúng ta sẽ không nghe theo mệnh lệnh của bất kỳ ai.” Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật.

“Giết cả nhà ngươi!

Trốn đến chân trời góc bể cũng không thoát, giết!” Lúc này, Công đức xà mỹ nhân cất tiếng.

Đoạn thoại này của nàng là cắt một đoạn từ lời thoại của chiến sĩ hải đảm rồi ghép lại.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm cứng người: “Chiến sĩ hải đảm chúng ta không sợ hãi, nhưng Bá Tống Huyền Thánh là bạn của chủ ta, chúng ta có thể giúp.

Chúng ta sẽ đi giúp Bá Tống Huyền Thánh tìm Bạch Thánh Quân ngay.

Chúng ta tản ra!” “Các chiến sĩ hải đảm khác tản ra, lớp trưởng ngươi ở lại.” Tống Thư Hàng nói.

Cơ thể lớp trưởng chiến sĩ hải đảm lại cứng đờ: “Bá Tống Huyền Thánh, ngài còn có việc gì muốn giao phó cho ta?” “Không, ta chỉ cảm thấy hơi buồn chán, muốn giữ ngươi lại để nói chuyện với ta.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Đồ điên, chiến sĩ hải đảm anh hùng bọn ta thì có gì để nói với ngươi chứ?!

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm thầm nghĩ.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn ở lại. ‘Ta không sợ chết, ta chỉ đang tránh những hy sinh vô ích.’ Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm thầm nghĩ.

“Nên nói chuyện gì bây giờ nhỉ?” Tống Thư Hàng nhìn lớp trưởng chiến sĩ hải đảm.

Đúng rồi.

Trái lạ có thể thay đổi tuổi tác kia.

“Ngươi có biết trái lạ ‘Loạn niên’ ở đâu không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm lắc đầu: “Không biết.” Tống Thư Hàng: “Các ngươi sinh trưởng ở vùng biển hỗn loạn, ngay cả đặc sản ở đây cũng không biết?” “Thật ra, trường học cũ của chúng ta đã bị bỏ hoang do núi lửa dưới đáy biển, chúng ta mới chuyển đến vùng biển này.” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Tiếp đó, Tống Thư Hàng và lớp trưởng chiến sĩ hải đảm rơi vào sự im lặng ngượng ngùng.

Hai người không có chủ đề chung để nói chuyện.

Chẳng lẽ phải nói với chiến sĩ hải đảm về giáo dục bắt buộc của chúng?

Sẽ bị giảm trí tuệ mất. … … Khoảng hai mươi phút sau.

Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm nói: "Bá Tống Thánh Quân, đã tìm kiếm trong phạm vi mười dặm xung quanh rồi.

Không phát hiện Bạch Thánh và tượng.

Có phải ngài nhớ nhầm vị trí rồi không?" "Kỳ lạ, ta và Bạch tiền bối cùng vào một xoáy nước.

Không lý nào lại bị hất ra xa như vậy." Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm.

Bạch tiền bối không thấy đâu, cậu lại không biết loại trái lạ 'Loạn niên' đó mọc ở đâu, ở trong vùng biển hỗn loạn này ngay cả thế giới hạt nhân cũng bị chặn.

Đây không phải là sự trừng phạt từ bản tôn của Bạch tiền bối đấy chứ?

Theo lời của Bắc Hà Tán Nhân, mặc dù cậu chỉ phụ trách quay phim, nhưng ở một mức độ nào đó, cậu cũng là đồng phạm của phân thân.

"Nếu không tìm được quả Loạn niên, vậy mình đến thẳng đảo Điền Thiên, ở đó đợi Bạch tiền bối cũng được." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chương 1681

Cậu lại nhìn về phía lớp trưởng chiến sĩ hải đảm kia: “Biết đảo Điền Thiên không?” “Đảo Điền Thiên?

Có phải là hòn đảo của đảo chủ Điền Thiên ngốc nghếch và phó đảo chủ Điền Điềm thông minh lanh lợi không?” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm hỏi lại.

Tống Thư Hàng: “...” Đảo chủ Điền Thiên ngốc nghếch?

Phó đảo chủ Điền Điềm thông minh lanh lợi?

Thôi được, không sai rồi.

Chính là hòn đảo này.

“Chính là nó, ngươi biết vị trí chứ?” Tống Thư Hàng nói: “Đưa ta qua đó, đến đảo Điền Thiên rồi, ngươi sẽ được tự do.” “Tôi chỉ có thể đưa Bá Tống Huyền Thánh đến gần đảo Điền Thiên, hiện tại trận pháp hộ đảo của đảo Điền Thiên đang mở hết công suất, chúng tôi căn bản không thể đến gần.” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm đáp.

“Đủ rồi.” Tống Thư Hàng vỗ vào vòng tay không gian, bảo đao Bá Toái hiện ra.

Sau đó cậu điểm một cái, bảo đao Bá Toái bao lấy lớp trưởng chiến sĩ hải đảm, lan can bảo vệ dâng lên, nhốt hắn vào trong.

Tống Thư Hàng tự mình triệu hồi ‘Song đao Bạo quân ô tặc’.

Vô hình đao cổ cũng đang ở trong thế giới hạt nhân, không thể triệu hồi ra được.

Cậu mỗi chân đạp một thanh đao Bạo quân ô tặc: “Đi!” ...

Sự thật lại chứng minh… cho dù ‘Song đao Bạo quân ô tặc’ là ‘một món’ trong tổ hợp pháp khí ba mươi ba thú, nhưng nó vẫn là hai thanh đao, chứ không phải một.

Mỗi chân đạp một thanh bảo đao để ngự đao phi hành là một việc đòi hỏi kỹ thuật, không có kỹ xảo nhất định thì rất khó làm được.

Tống Thư Hàng về phương diện ngự đao phi hành chỉ có thể xem là tay mơ, tính ra cũng chỉ là một người mới lấy bằng lái ngự đao phi hành được hơn một tháng, cho dù hiện tại cậu đã là cảnh giới Ngũ phẩm, cũng không thể thay đổi sự thật cậu mới học ngự đao phi hành không lâu.

Sau khi mỗi chân đạp một thanh bảo đao phi hành, phương hướng bay không có vấn đề, nhưng khoảng cách giữa hai thanh ‘đao Bạo quân ô tặc’ lại không dễ khống chế.

Giống như bây giờ.

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, vốn định bay một cách ngầu lòi.

Trong tưởng tượng của cậu, mình nên là người hai chân đạp song đao, mang khí chất cao thủ đặc biệt.

Nhưng bay một hồi, tư thế liền thay đổi.

Bởi vì khoảng cách giữa hai thanh bảo đao Bạo quân ô tặc bắt đầu giãn ra.

Mà theo khoảng cách giữa hai thanh bảo đao ngày càng lớn, Tống Thư Hàng chỉ có thể cố gắng xoạc hai chân mình ra.

Phải may mắn là, cơ thể hiện tại của cậu có thể nói là thân thể đã qua trăm ngàn lần rèn luyện.

Sức mạnh và thân thể mang đến cho cậu một đôi chân có thể chống lại định luật vật lý.

Vì vậy hiện tại, cậu có thể biểu diễn cho mọi người một thần kỹ.

Tên của nó là… xoạc chân cấp sử thi.

Hai chân Tống Thư Hàng ngày càng xoạc rộng ra, cuối cùng xoạc thành một đường thẳng tắp.

Song đao Bạo quân ô tặc lao đi cực nhanh.

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, vẻ mặt nghiêm túc.

Hai chân cậu xoạc ngang, tạo thành một đường thẳng hoàn mỹ.

Phía trước, lớp trưởng chiến sĩ hải đảm bị nhốt trong lan can của bảo đao Bá Toái: "…" Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm đột nhiên không biết phải hình dung tâm trạng hiện tại của mình như thế nào.

Day dứt?

Mất mát?

Tuyệt vọng?

Hải Vương chủ của ta, lại thỏa hiệp với một tên ngáo ngơ như thế này sao?

"Chỉ đường cho tốt." Tống Thư Hàng khoanh tay, trầm giọng nói: "Nếu dẫn sai đường, ngươi chết chắc." Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm: "…" Chiến sĩ hải đảm anh hùng, tuyệt đối không khuất phục trước cường quyền!

Tuy nhiên, nể mặt Bá Tống Huyền Thánh là 'bạn bè' do Hải Vương chủ của ta chỉ định, ta sẽ miễn cưỡng dẫn đường cho hắn vậy.

"Phía trước đi thẳng đến một rạn san hô, sau đó đi về hướng tây, là có thể rời khỏi vùng biển hỗn loạn.

Tiếp đó, chúng ta có thể sử dụng điện thoại để định vị, đến một hòn đảo nhỏ tên là [đảo Lan Tây].

Hòn đảo đó rất gần đảo Điền Thiên.” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm đáp.

“Rạn san hô?

Là cái kia phải không?

Thấy rồi, toàn tốc tiến lên.” Tống Thư Hàng nói.

Bảo đao Bá Toái và song kiếm Bạo quân ô tặc đột nhiên tăng tốc, điên cuồng lao tới.

“Tính thời gian thì hôm nay là thứ Hai, kỳ nghỉ Quốc khánh đã kết thúc, đã đi học lại rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Về phía trường học, Bạch tiền bối đã cử thụ yêu Khinh Vũ đến thay Tống Thư Hàng đi học.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng muốn cử phân thân của mình đi học thay.

Phân thân của cậu không giống Bạch tiền bối, không có nhân cách độc lập, hoàn toàn do bản thể chi phối.

Nếu để phân thân đi học thay, sẽ không phải lo lắng bị lộ tẩy.

Nhưng vấn đề là, bản sửa đổi 3.0 của «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» hiện tại vẫn chưa chắc chắn là hoàn hảo.

Lỡ một ngày nào đó, bản thể lại đột nhiên nổ tung, phân thân cũng sẽ trực tiếp biến mất.

Thậm chí còn có một tỷ lệ nhất định, phân thân cũng sẽ nổ tung, máu chảy đầy đất.

Nếu đang trong giờ học, phân thân đột nhiên nổ tung, bắn máu lên người các bạn học xung quanh, thầy cô và bạn bè trong trường sẽ bị ám ảnh tâm lý đến mức nào?

Vì vậy, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, cuối cùng vẫn để thụ yêu Khinh Vũ đi học thay Tống Thư Hàng.

“Hy vọng không xảy ra chuyện gì rắc rối.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ******** Thành phố đại học Giang Nam.

Thụ yêu Khinh Vũ lại là người đầu tiên thức dậy… nàng đã là cảnh giới Ngũ phẩm, nên căn bản không cần ngủ.

Buổi tối nàng đều nằm trên giường nhắm mắt minh tưởng tu luyện.

Sau khi thức dậy, nàng đầu tiên kiểm tra ảo thuật trên người mình, xác nhận mình ngụy trang thành Tống Thư Hàng không có vấn đề gì.

Tiếp theo, nàng lại xuống lầu, mua bữa sáng cho ba người bạn cùng phòng của Bá Tống Huyền Thánh.

Do Bạch tiền bối đã cho nàng đủ tiền sinh hoạt, Khinh Vũ mua đồ không hề do dự, cho dù là bữa sáng cũng phải mua thật phong phú.

Có lúc nàng thậm chí còn chạy ra phố ẩm thực ngoài trường đại học để mua bữa sáng cho bạn cùng phòng.

Sau khi mua bữa sáng cho bạn cùng phòng, nàng lại ngồi bên cửa sổ, tận hưởng ánh nắng ban mai.

Ánh nắng chiếu lên người nàng, đối với nàng đây là điều hưởng thụ nhất.

Cao Mỗ Mỗ lơ mơ tỉnh dậy: “Thư Hàng, cậu lại dậy sớm thế.” Thụ yêu Khinh Vũ nở một nụ cười quyến rũ: “Vì dạo này hơi khó ngủ, nên dậy rất sớm.

Hơn nữa, ánh nắng hôm nay rất tuyệt, tớ muốn phơi nắng thêm một chút, như vậy hiệu quả quang hợp sẽ tốt hơn.” Cao Mỗ Mỗ: “???” Quang hợp?

Thư Hàng cậu là người mà, chứ đâu phải cây to, cậu quang hợp cái gì chứ, chẳng lẽ cậu còn muốn tạo ra oxy như cây to à?

“Bữa sáng tớ đã mua cho mọi người rồi, nhưng vẫn còn sớm, lát nữa hãy gọi Thổ Ba và Dương Đức dậy ăn.” Thụ yêu Khinh Vũ đổi một vị trí khác, tiếp tục phơi nắng.

Nàng bây giờ có chút may mắn vì bị Bạch Thánh bắt đến hiện thế làm sủng vật.

Ở thế giới Cửu U làm sao có thể hưởng thụ ánh nắng tuyệt vời như vậy?

Cao Mỗ Mỗ gãi đầu: “Cảm ơn nhé, dạo này ngày nào cũng là cậu chuẩn bị bữa sáng.” “Anh em với nhau, khách sáo làm gì.” Thụ yêu Khinh Vũ mỉm cười nói.

Cao Mỗ Mỗ cười ha hả.

Dạo này cứ cảm thấy thằng nhóc Thư Hàng này trở nên rất tỉ mỉ.

Đặc biệt là trong những chi tiết nhỏ của cuộc sống, có cảm giác rất ra dáng con gái.

Tại sao lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Chẳng lẽ là yêu rồi?

Cao Mỗ Mỗ gãi đầu, đi rửa mặt trước.

Không lâu sau, Dương Đức và Thổ Ba cũng lần lượt tỉnh dậy.

Trong nhà vệ sinh.

Cao Mỗ Mỗ và hai người kia chen chúc thành một hàng để rửa mặt.

“Nói thật, dạo này cứ cảm thấy lúc Thư Hàng cười trông rất kỳ lạ.” Thổ Ba nói.

Dương Đức gật đầu: “Ra là cậu cũng có cảm giác này, tớ cũng vậy.

Mỗi khi Thư Hàng cười, tớ đều có ảo giác Thư Hàng không phải con trai mà là con gái.” “Tớ cũng thế.” Cao Mỗ Mỗ gật đầu nói.

Ba người im lặng một lúc.

“Hay là hẹn đi khám bác sĩ tâm lý thử xem?” Dương Đức nói.

“Các cậu đi đi, tớ có nha sĩ rồi.” Cao Mỗ Mỗ nói.

“Thổ Ba, không thể nhịn được.

Sáng sớm đã phát ‘cẩu lương’ cho người ta là tâm thái gì vậy?” Dương Đức nói.

Thổ Ba mỉm cười, nói: “Thật ra, tớ cũng sắp thoát ế rồi.

He he he.” Dương Đức: “…” Mẹ nó, hóa ra sáng sớm chỉ có mình ta ăn đầy một bụng ‘cẩu lương’?

Bên cửa sổ, thụ yêu Khinh Vũ véo cằm, nàng lấy ra một chiếc gương, mỉm cười với gương.

“Kỳ lạ, nụ cười này không có vấn đề gì mà.

Giống hệt nụ cười ôn hòa của Bá Tống Huyền Thánh trong ký ức rồi mà.” Khinh Vũ nghi hoặc.

Nàng đã cố gắng hết sức để bắt chước Bá Tống Huyền Thánh, vậy mà vẫn bị bạn cùng phòng nhận ra điều kỳ lạ?

Chương 1682

Không ngờ một nụ cười cũng chứa đựng nhiều thông tin đến vậy.

Khoảng thời gian trước nàng khó khăn lắm mới sửa được dáng đi nữ tính, không ngờ suýt nữa lại lộ đuôi trong một nụ cười.

Nàng còn phải tiếp tục cố gắng.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, Bạch Thánh nói sẽ thưởng cho nàng, đưa nàng đến Ngũ Sắc Trì, để nàng triệt để thoát thai hoán cốt.

Đến lúc đó, nàng có thể hóa thành hình người.

Cố lên, trước khi nhiệm vụ kết thúc, tuyệt đối không được để lộ đuôi, bị người khác phát hiện.

Thụ yêu Khinh Vũ bĩu môi với gương: “Cố lên, ngươi là tuyệt nhất.” Cảnh này, vừa hay bị ba người bạn cùng phòng vừa rửa mặt xong bước ra nhìn thấy. [Có lẽ người cần đi khám bác sĩ tâm lý là Thư Hàng, chứ không phải chúng ta.] Ý nghĩ này đồng thời hiện lên trong đầu ba người. ******** Phía bên kia.

Dưới sự dẫn đường của lớp trưởng chiến sĩ hải đảm, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thành công rời khỏi ‘vùng biển hỗn loạn’.

Khoảnh khắc lao ra khỏi vùng biển hỗn loạn, cậu có cảm giác cả người nhẹ bẫng.

“Vùng biển hỗn loạn này, có lẽ cũng là một nơi bảo địa.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về vùng biển sau lưng.

Nơi có thể làm cho liên lạc với ‘thế giới hạt nhân’ bị trì hoãn, cũng chỉ có những nơi đặc biệt như ‘thế giới thiên kiếp, phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.

“Có lẽ lại là một nơi bảo địa cấp ‘Trường Sinh Giả’?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi rời khỏi vùng biển hỗn loạn, giao tiếp giữa thế giới hạt nhân và cậu đã trở lại bình thường. [Thư Hàng, cậu gọi ta có việc gì?] Giọng của Quy tiền bối truyền đến từ thế giới hạt nhân. [Trước đó có chút việc, bây giờ thì không có gì rồi.] Tống Thư Hàng nói.

Quy tiền bối: “?” [Lúc trước ở dưới đáy biển bị lạc mất Bạch tiền bối, muốn nhờ Quy tiền bối ngài ra giúp, nhưng không ngờ vùng biển hỗn loạn lại chặn thế giới hạt nhân.] Tống Thư Hàng nói. [Khu vực hỗn loạn có thể chặn thế giới hạt nhân?

Lão phu tung hoành năm hồ bốn biển nhiều năm, chưa từng nghe qua vùng biển hỗn loạn nào cả?] Quy tiền bối nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: [Có lẽ là khu vực xuất hiện trong lúc Quy tiền bối ngài đang ngủ say.

Trong khu vực đó không có tín hiệu, cũng không tìm được Bạch tiền bối.

Vì vậy, tôi chuẩn bị đến thẳng ‘đảo Điền Thiên’ để đợi Bạch tiền bối.] [Được, có chuyện gì thì gọi ta.

Chỉ cần ở trong vùng biển, ta có thể giúp cậu một tay, dù sao ta cũng là rùa biển.] Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Dưới sự dẫn đường của lớp trưởng chiến sĩ hải đảm, vào khoảng gần trưa, Tống Thư Hàng thuận lợi đến ‘đảo Lan Tây’.

Đây là một hòn đảo nhỏ sầm uất, phong cảnh tươi đẹp, có thể xem là một địa điểm du lịch nổi tiếng.

Đảo Lan Tây rất gần ‘đảo Điền Thiên’.

Những người sống trên đảo đều là người bình thường.

“Nghe nói đảo Lan Tây sở dĩ phồn vinh như vậy, là do đảo Điền Thiên đứng sau hỗ trợ.” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm lên tiếng: “Từ đảo Lan Tây đi về hướng tây nam, chính là đảo Điền Thiên.

Nhưng có đại trận hộ đảo, người ngoài căn bản không vào được.” “Được rồi, đưa ta đến đây, nhiệm vụ của ngươi đã hoàn thành.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, nói: “Có muốn thưởng cho ngươi không?” “Không không không, không cần đâu, cảm ơn Bá Tống Thánh Quân.” Lớp trưởng chiến sĩ hải đảm ôm bụng, nhanh chóng lắc đầu: “Bá Tống Thánh Quân không có việc gì thì ta đi trước.” Nói xong, lớp trưởng chiến sĩ hải đảm chạy như bay, quà của Bá Tống Huyền Thánh, chắc chắn là thứ đó rồi?

Tống Thư Hàng thu lại đao Bá Toái và song đao Bạo quân ô tặc.

Sau đó, cậu lấy điện thoại từ không gian vòng tay, đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào, gửi một tin nhắn.

Bá Đao Tống Nhất: “@Điền Thiên đảo chủ, Điền Thiên tiền bối, tôi đã đến đảo Lan Tây.” ...

Người đầu tiên trả lời cậu không phải Điền Thiên đảo chủ, mà là Bắc Hà tiền bối.

Thị Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng tiểu hữu, không phải cậu và Bạch tiền bối cùng đi đến vùng biển hỗn loạn sao?

Sao lại đến đảo Lan Tây nhanh vậy?” “Tên ngốc Bắc Hà, ngươi quên ‘thiên phú không gian’ của Bạch tiền bối rồi à?

Sau khi ngài ấy và Thư Hàng tiểu hữu kết thúc mạo hiểm, một bước nhảy không gian là có thể đến đảo Lan Tây.” Đồng Quái Tiên Sư chế nhạo.

Bắc Hà Tán Nhân: “…” Bá Đao Tống Nhất: “Khụ, không phải như

Đồng Quái tiền bối tưởng tượng đâu.

Thực ra, tôi và Bạch tiền bối đã lạc nhau.” Lệ Chi tiên tử: “Lạc nhau?” Lệ Chi ngơ ngác, tu sĩ với tu sĩ, phải làm thế nào mới có thể ‘lạc nhau’?

Bạch tiền bối giữa đường đột nhiên nhảy không gian chạy mất à?

“Lúc livestream đó, không phải Bạch tiền bối muốn đưa tôi vào vùng biển hỗn loạn để tìm trái lạ sao.

Sau đó khi vào vùng biển hỗn loạn, chúng tôi gặp một xoáy nước lớn.

Rồi tiếp đó, tôi và Bạch tiền bối lạc nhau.” Tống Thư Hàng lòng mệt mỏi.

Điền Thiên đảo chủ: “Ai @ta, ta đến đây.” Điền Điềm phó đảo chủ: “Anh trai ngốc của em ơi, là Bá Tống đạo hữu đến rồi, ngài ấy đang đợi ở đảo Lan Tây. @Bá Đao Tống Nhất, Bá Tống đạo hữu ngài cứ chơi ở đảo Lan Tây một lát.

Bên em đang có chút việc bận, lát nữa, em sẽ cử người sắp xếp cho đạo hữu chỗ ở nghỉ ngơi.

Có thể sẽ cần chút thời gian.” Điền Thiên đảo chủ: “Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối và cậu lạc nhau rồi?” Bá Đao Tống Nhất: “@Điền Điềm phó đảo chủ, được rồi, vậy tôi đi dạo trước, lúc đó sẽ liên lạc sau. @Điền Thiên đảo chủ, vâng, lạc nhau rồi.

Bạch tiền bối vẫn còn ở vùng biển hỗn loạn hái trái lạ, đợi ngài ấy hái được trái lạ xong, chắc sẽ sớm qua thôi.” Bắc Hà Tán Nhân: “Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” “Với khí vận và tu vi của Bạch tiền bối, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì.” Diệt Phượng công tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “[Biểu cảm nhún vai].” Cái mà ta nói ‘sẽ không xảy ra chuyện gì chứ’, không phải là chỉ Bạch tiền bối, mà là chỉ Thư

Hàng tiểu hữu.

Thư Hàng tiểu hữu hiện tại «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» bản sửa đổi 3.0 vẫn không biết có đột nhiên nổ tung không, Bạch tiền bối không ở bên cạnh, an toàn của cậu không có gì đảm bảo.

Quan trọng nhất là, với khí vận của Bạch tiền bối, muốn tìm trái lạ thì rất dễ tìm được phải không?

Về lý thuyết, hái trái lạ cũng không mất bao nhiêu thời gian phải không?

Vậy tại sao nửa ngày đã trôi qua, Bạch tiền bối vẫn chưa ra khỏi vùng biển hỗn loạn?

Nghĩ theo hướng tệ nhất… có phải là năng lực tránh hung tìm may mắn của ngài ấy lại phát động rồi không?

Tất nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Bắc Hà.

Không phải mỗi lần Bạch tiền bối đột nhiên rời đi, đều là để tránh hung.

Có lúc, đơn giản là vì Bạch tiền bối tìm thấy chuyện thú vị, vui hơn, quên mất thời gian.

Cũng có khả năng là vì Bạch tiền bối đột nhiên lĩnh ngộ được điều gì đó, tại chỗ bế quan nhỏ một chút, đều có khả năng.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Tôi vừa nhắn tin riêng cho Bạch tiền bối, không có trả lời.

Gọi điện thoại cho ngài ấy cũng không có tín hiệu, chắc vẫn còn ở vùng biển hỗn loạn đó.

Điền Điềm đạo hữu, Điền Thiên đạo hữu, nếu hai vị có thể rảnh, trước khi Bạch tiền bối trở về, có thể ở cùng Thư Hàng một thời gian không?” Điền Thiên đảo chủ: “?” “Công pháp của Bá Tống đạo hữu xảy ra chút vấn đề, nếu lỡ xảy ra bất trắc, có người ở bên cạnh, cũng có thể kịp thời chăm sóc.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu trả lời.

Hoàng Sơn tiền bối quả nhiên đáng tin cậy.

“Tôi tạm thời không rảnh, Điền Điềm, bên cô thế nào?” Điền Thiên đảo chủ nói.

Điền Điềm phó đảo chủ: “Tôi cũng không được.

Nếu không, tôi chắc chắn sẽ đích thân đi đón Bá Tống đạo hữu rồi.” Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Không cần lo cho tôi, bên cạnh tôi còn có một vị Quy tiền bối, nếu xảy ra bất trắc, Quy tiền bối cũng có thể kịp thời ra tay giúp tôi một tay.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Vậy thì tốt.

Vậy trước khi Bạch tiền bối trở về, Thư Hàng tiểu hữu cậu cứ chơi ở đảo Lan Tây một lát đi.

Hoặc là đợi Điền Thiên bọn họ qua đón cậu.” Tống Thư Hàng: “Vậy tôi đi dạo trên đảo trước, phong cảnh ở đây rất đẹp.” “@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, vừa có người báo cáo với tôi, gần nhà cậu xuất hiện một đạo nhân tán tu, đã hiện thân tiếp xúc với gia đình cậu.

Vị đạo nhân này, cậu có quen không?” Hằng Hỏa Chân Quân online, hỏi.

“Đạo nhân tán tu?

Tôi không quen đạo nhân tán tu nào cả.

Trông thế nào ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vị đạo nhân đó sau khi tiếp xúc với gia đình cậu thì đã rời đi, tôi sẽ cử người chú ý đến chuyện này.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng: “Cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối.” Bây giờ cậu đã là cảnh giới Ngũ phẩm, chuyện của gia đình cũng có thể đưa vào kế hoạch.

Ừm, tìm một cơ hội nói cho gia đình biết mình là tu chân giả vậy.

“Không có gì, đợi Thư Hàng tiểu hữu cậu trở về, có rảnh thì đến thế giới Kim Liên của Nho gia chúng tôi chơi. [Biểu cảm mặt cười]” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Nho gia cũng đang học theo Tống Thư Hàng, di chuyển ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ vào thế giới Kim Liên, nhưng quá trình không thuận lợi.

Vì vậy muốn mời Tống Thư Hàng đến chơi, xem có thể tìm ra cách giải quyết không.

“Không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng trả lời, nói đến Nho gia, cậu lại nhớ đến ‘con mắt Thánh Nhân Nho gia’ trong tay mình.

Đây cũng là vật của Nho gia.

Sau khi trò chuyện trong nhóm một lúc, Tống Thư Hàng suy nghĩ, mở danh bạ điện thoại.

Sau khi sắp xếp lại lời nói trong lòng, cậu gọi cho mẹ Tống.

Chọn ngày không bằng gặp ngày, một khi trong lòng có thôi thúc, không bằng hôm nay tiết lộ một chút chuyện về ‘giới tu chân’ cho mẹ Tống?

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

“Alo, Thư Hàng à, có chuyện gì không?

Ăn cơm chưa?” Mẹ Tống lên tiếng hỏi.

“Ăn rồi ạ, dạo này nhà mình vẫn ổn chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thực ra, vì mấy viên đan dược của Dược Sư tiền bối, bụng Tống Thư Hàng bây giờ căng đến mức không thể ăn thêm bất cứ thứ gì.

“Ổn lắm, không có gì đâu, con không cần lo lắng.” Mẹ Tống cười nói.

Tống Thư Hàng lại vòng vo hỏi thăm nhà gần đây có khách không.

Tuy nhiên, cậu không hỏi ra được chuyện về ‘đạo nhân tán tu’ kia.

Có lẽ trong ý thức của mẹ Tống, vị đạo nhân tán tu đó chỉ là người qua đường.

Chương 1683

Bên kia điện thoại, vẻ mặt mẹ Tống có chút nghiêm túc, con trai trước đây tuy cũng thường xuyên gọi điện hỏi nhà có bình an không.

Nhưng nó chưa bao giờ như hôm nay, lải nhải nhiều chuyện vụn vặt như vậy.

Quả nhiên, vì chuyện ‘sinh con thứ hai’, con trai đã bị ảnh hưởng?

Cho dù biểu hiện có cứng rắn đến đâu, cuối cùng vẫn sẽ bị ảnh hưởng.

Mẹ Tống cảm thấy mình đã đoán được suy nghĩ của con trai.

Đúng là không ai hiểu con bằng mẹ.

“À phải rồi, mẹ.

Mẹ có tin trên thế giới này có sức mạnh siêu nhiên không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Mẹ Tống thầm gật đầu.

Quả nhiên bị yếu tố ‘sinh con thứ hai’ ảnh hưởng rồi.

Lúc này, bà là một người mẹ, phải an ủi con trai thật tốt, tuyệt đối không thể để nó có bóng ma tâm lý.

“Thư Hàng, mẹ yêu con, con không cần nghĩ nhiều.” Mẹ Tống nhẹ nhàng nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Không sao đâu, bất kể sắp tới nhà mình có thêm em trai hay em gái, tình yêu của mẹ sẽ không bao giờ thay đổi.” Mẹ Tống tiếp tục an ủi.

Tống Thư Hàng lập tức nước mắt lưng tròng.

Trí tưởng tượng của mẹ quá phong phú, tư duy quá nhảy vọt rồi, chuyện sức mạnh siêu nhiên, tại sao lại liên quan đến sinh con thứ hai?

“Không phải đâu, mẹ.

Con không nghĩ nhiều.

Con chỉ là gần đây đang nghĩ…” Tống Thư Hàng đột nhiên không biết mình nên trả lời tiếp thế nào.

Tiếp tục nói với mẹ Tống về chủ đề ‘sức mạnh siêu nhiên’?

Chỉ sợ mẹ Tống sẽ nghĩ cậu vì chuyện sinh con thứ hai, mà nghĩ nhiều.

Hay là lần sau về nhà, rồi nói chuyện này vậy.

Có những chuyện, qua điện thoại không thể nói rõ, càng nói càng rối.

“Khụ, mẹ, con có chút việc, con cúp máy trước đây.” Tống Thư Hàng nói.

“Nghỉ ngơi cho tốt, đừng thức khuya xem phim, giữ gìn thời gian sinh hoạt điều độ.” Mẹ Tống nhẹ nhàng nói.

Tống Thư Hàng: “Vâng, con biết rồi.” Sau khi cúp điện thoại, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Còn bên kia, mẹ Tống sau khi cúp điện thoại, suy nghĩ một chút rồi bắt đầu tìm kiếm trên mạng những bài ‘súp gà tâm hồn’ về việc sinh con thứ hai.

Bà chuẩn bị sửa lại những bài súp gà tâm hồn này, rồi gửi cho Tống Thư Hàng, để làm công tác tư tưởng cho con trai. … … “Không hỏi ra được lai lịch của vị đạo nhân tán tu đó, cũng không biết đối phương là tình cờ tiếp xúc với gia đình mình, hay là cố ý.” Tống Thư

Hàng vung tay.

Tước yêu Tiểu Thải đang tu luyện được cậu chuyển ra khỏi thế giới hạt nhân.

“Báo cáo sư phụ, hôm nay con đã hoàn thành tu luyện vung đao một vạn lần.

Tiến độ tu luyện «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» cũng tốt.

Hiệu quả của Thực Tiên Yến thật sự quá tuyệt vời.” Tước yêu Tiểu Thải vẫy cánh, báo cáo.

“Ngươi làm rất tốt.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ Tiểu Thải: “Vi sư sắp giao cho ngươi một nhiệm vụ.” “Sư phụ cuối cùng cũng giao nhiệm vụ cho con rồi?

Con đã đợi ngày này rất lâu rồi.

Từ khi trở thành đệ tử của sư phụ, con cứ mãi ở lì trong thế giới hạt nhân tu luyện, chỉ chờ đến ngày phát huy tác dụng.” Tiểu Thải vẫy cánh, đôi cánh biến thành màu đen sắt, đầu cánh còn lóe lên ánh sáng lạnh.

“Nhiệm vụ của ngươi là bay về thành phố Văn Châu, về nhà của ta.

Sau đó chú ý quan sát, xem có một đạo nhân tán tu nào tiếp cận nhà ta không.

Nếu có xuất hiện, ngươi không cần kinh động hắn, chỉ cần ghi lại hình dáng của hắn.” Tống Thư Hàng nói.

“Không vấn đề gì, sư phụ.” Tiểu Thải làm tư thế chào.

“Đi đi… À phải rồi, ngươi có biết đường không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Thải gật đầu: “Yên tâm đi, sư phụ.

Trên người con có một thiết bị định vị toàn cầu cấu hình đặc biệt, trước đây đã dành dụm linh thạch rất lâu mới mua được.” Tống Thư Hàng: “…” “Vậy con xuất phát đây, sư phụ.” Tiểu Thải giang cánh, thân hình hóa thành ánh sáng bảy màu, bay thẳng lên trời.

“Ta còn chưa nói xong mà.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Cậu còn định nói với Tiểu Thải về phần thưởng nhiệm vụ.

Theo thói quen của ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’, thực hiện nhiệm vụ thì phải có thưởng chứ.

“Thôi kệ, phần thưởng đợi Tiểu Thải hoàn thành nhiệm vụ rồi nói sau.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếp theo, đi dạo trên đảo vậy.

Nhưng, một mình đi dạo trên đảo, cứ cảm thấy có chút cô đơn.

Cậu lại nhìn vào thế giới hạt nhân của mình.

Quy tiền bối, Thông nương, Sở các chủ chỉ còn lại một cái đầu, Sở Sở đang bế quan tu luyện, và Lý Âm Trúc đang ngủ say sưa.

Hình như đều không thích hợp để đi cùng cậu.

Đang suy nghĩ, cậu đột nhiên thấy một người thích hợp.

Khôi Lỗi tiên tử.

Nàng đã được sửa chữa xong. ...

Khôi Lỗi tiên tử lúc này đại khái đã sửa chữa xong, chỉ còn lại một số vấn đề nhỏ chi tiết, cần tìm một khôi lỗi sư chuyên nghiệp hơn để hoàn thành việc sửa chữa.

Nàng có chức năng tự sửa chữa, toàn bộ quá trình sửa chữa không cần người khác can thiệp.

Tống Thư Hàng chỉ cần đưa cho nàng những dược liệu lấy được từ 'phủ chủ Thất Sinh Phù'.

Cộng thêm những dược liệu còn lại sau khi Tống Thư Hàng luyện chế 'tổ hợp pháp khí ba mươi ba thú', cũng như những dược liệu được Bạch tiền bối phân chia khi đào báu trong phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, nàng sẽ tự mình lựa chọn những dược liệu cần thiết để sửa chữa.

Khôi Lỗi tiên tử được thả ra từ vòng tay pháp khí.

Lúc này, trông nàng không khác gì người bình thường, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn cứng đờ, không biểu cảm.

"???" Sau khi hiện thân, đôi mắt màu vàng cam của Khôi Lỗi tiên tử nhìn về phía Tống Thư Hàng, lấp lánh.

"Đi dạo phố với tôi một lúc nhé?" Tống Thư Hàng nói.

Đôi đồng tử màu vàng cam của Khôi Lỗi tiên tử chớp chớp, như thể đang gửi một thông điệp gì đó.

"Ý gì vậy?" Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

Khôi Lỗi tiên tử lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Tiếp đó, nàng quay người đi về phía trước.

Có lẽ vì việc sửa chữa chưa hoàn hảo, Khôi Lỗi tiên tử đi đường, tay chân cùng bên, rất kỳ quặc.

Tống Thư Hàng: "Sửa chữa vẫn chưa hoàn thành à?

Còn cần dược liệu gì không?" Khôi Lỗi tiên tử lắc đầu, tiếp tục đi tay chân cùng bên.

Đảo Lan Tây rất sầm uất, trên đường bán đủ thứ đồ từ khắp nơi, phong phú đa dạng.

Tống Thư Hàng đang cân nhắc có nên mua ít đặc sản về nhà không.

Đi được một lúc, Khôi Lỗi tiên tử đột nhiên dừng lại.

Sau đó, nàng cúi xuống, nhặt một cuộn dây sắt từ dưới đất lên.

Không phải bảo vật gì, chỉ là một cuộn dây sắt rất bình thường, cuộn tròn lại.

Nhặt dây sắt lên, nàng vỗ vỗ bụi bẩn trên đó, tiếp tục đi song song với Tống Thư Hàng. … … Trên đường đi, Tống Thư Hàng tiện tay mua vài bộ quần áo.

Dạo này vì những sự kiện như tự nổ, nổ quần áo khá thường xuyên, quần áo của cậu tiêu hao rất nhiều.

Mua thêm một ít để trong thế giới hạt nhân, phòng trường hợp cần.

“Cô có muốn mua gì không?” Tống Thư Hàng tiện miệng hỏi.

Khôi Lỗi tiên tử lắc đầu, hai tay nàng cứ liên tục xoắn cuộn dây sắt đó.

Tống Thư Hàng xách quần áo, đi dạo cùng nàng.

Hôm nay Khôi Lỗi tiên tử không nói một lời nào… đi dạo phố như thế này không khí thật căng thẳng.

Nhớ là nàng có chức năng nói chuyện mà.

Lúc này, Khôi Lỗi tiên tử lại dừng lại.

Nàng cúi xuống, nhặt một viên bi ve từ dưới đất lên.

Tiếp đó, hai tay nàng lại nhanh chóng đan dệt.

Một lát sau, nàng đưa tay về phía Tống Thư Hàng.

Một tòa tháp nhỏ được đan bằng dây sắt tinh xảo, đơn giản mà đẹp mắt.

Ở tầng cao nhất của tháp, có một viên bi ve, phản chiếu ánh nắng mặt trời.

“Lợi hại!” Tống Thư Hàng khen ngợi.

Khôi Lỗi tiên tử hài lòng gật đầu.

Sau đó, nàng điểm vào tòa tháp sắt, miệng hé mở, nhanh chóng niệm chú văn.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Khôi Lỗi tiên tử.

Chương 1684

Nàng đang làm gì vậy?

Sau khi Khôi Lỗi tiên tử niệm chú văn xong, nàng buông tay ra.

Giây tiếp theo, tòa tháp sắt được đan từ dây sắt bình thường, tỏa ra một lớp linh quang nhàn nhạt mà chỉ tu sĩ mới có thể nhìn thấy.

Thật.

Khai quang!

Sau khi Khôi Lỗi tiên tử khai quang cho tòa tháp sắt này, những người qua lại xung quanh, ánh mắt không tự chủ được bị tòa tháp sắt này thu hút.

Những người qua đường đều là người bình thường, chưa từng tu luyện, không nhìn thấy linh quang trên tòa tháp sắt.

Nhưng, sau khi được khai quang, tòa tháp sắt dường như có một sức quyến rũ đặc biệt, khiến người ta không thể rời mắt.

Bản năng của con người mách bảo họ, tòa tháp sắt này là một món bảo vật.

Thực tế cũng không sai, Khôi Lỗi tiên tử là một tồn tại cấp Bát phẩm.

Tòa tháp sắt được nàng khai quang, hoàn toàn xứng đáng với hai chữ 'bảo vật'.

Những người qua lại, không rời mắt khỏi tòa tháp sắt, trong ánh mắt lộ ra vẻ khao khát.

Tống Thư Hàng: "…" Cuối cùng, có người chủ động đến.

Vị này không biết là người nước nào, nói tiếng Anh với giọng địa phương đậm đặc, hỏi Khôi Lỗi tiên tử: “Cô bé, cái tháp sắt này của cô, có bán không?” Khôi Lỗi tiên tử lắc đầu.

Bị từ chối, người đi đường đó thất vọng rời đi.

Nhưng, sau khi anh ta thất bại, lại có nhiều người đi đường hơn tiến lại gần Khôi Lỗi tiên tử.

Họ hoặc là trực tiếp ra giá, hoặc là cố gắng dùng những thứ quý giá để đổi lấy tòa tháp sắt trong tay Khôi Lỗi tiên tử.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu đột nhiên phát hiện một chuyện, tu sĩ kiếm tiền, dễ như bỡn.

Khôi Lỗi tiên tử chỉ tùy ý khai quang một cái, tòa tháp sắt thủ công bình thường đã tăng giá gấp trăm lần.

Những người đi đường lần lượt bị Khôi Lỗi tiên tử từ chối, nhưng vẫn không bỏ cuộc.

Mọi người thay đổi cách thức, dùng đủ mọi phương pháp, cố gắng để có được tòa tháp sắt trong tay Khôi Lỗi tiên tử.

Sau đó… một anh chàng tóc xù đã thành công.

Chiếc nhẫn trên tay anh ta đã thu hút sự tò mò của Khôi Lỗi tiên tử, thế là anh ta dùng chiếc nhẫn đầu lâu màu trắng bạc đó, đổi lấy tòa tháp sắt trong tay Khôi Lỗi tiên tử.

Chiếc nhẫn đầu lâu màu trắng bạc, chỉ là một món trang sức rất bình thường.

Hơn nữa còn chỉ là mạ bạc, không đáng bao nhiêu tiền.

Khôi Lỗi tiên tử đổi được chiếc nhẫn, vừa đi dạo phố, vừa nghịch chiếc nhẫn.

Một lát sau, nàng tháo cái đầu lâu trên chiếc nhẫn ra, ném sang một bên.

“Là bảo vật à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Khôi Lỗi tiên tử lắc đầu, cuối cùng cũng giao tiếp với Tống Thư Hàng, nàng dùng phương thức truyền âm nhập mật: “Không phải, chỉ là một chiếc nhẫn mạ bạc rất bình thường.

Nhưng, chủ nhân của nó gần đây vận khí rất rất tốt, chiếc nhẫn mạ bạc này anh ta đã đeo rất lâu, trên đó cũng ngưng tụ một ít khí vận.

Đeo nó, sẽ có may mắn.” “Thế cũng được à?

Vậy sớm biết thế tôi cũng xin một sợi tóc của Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

“Vận khí của ngươi cũng không tệ, tuy nhiên vận khí của ngươi có chút kỳ quái.” Khôi Lỗi tiên tử trả lời.

Nói xong, nàng lại điểm vào chiếc nhẫn mạ bạc, lại bắt đầu khai quang cho chiếc nhẫn.

Sau khi chiếc nhẫn được khai quang, nó lại trở thành thứ thu hút ánh mắt của người đi đường.

Sau đó… Khôi Lỗi tiên tử dùng chiếc nhẫn đổi lấy một bình rượu bạc.

Rồi sau đó… bình rượu bạc lại đổi lấy một chiếc tẩu thuốc dài tinh xảo.

Tiếp theo… chiếc tẩu thuốc tinh xảo biến thành một chai thủy tinh và nước hoa.

Vốn định đi dạo phố, kết quả đi một mạch, như thể biến thành một hoạt động ‘đổi vật lấy vật’.

Hai tiếng sau.

Tống Thư Hàng đành phải kết thúc hoạt động dạo phố.

Lúc này, cậu hai tay khoanh lại, đặt dưới cằm, ngồi ở vị trí quầy thu ngân của một quán ăn nhỏ.

Cậu bây giờ vẫn còn ngơ ngác, vì cậu đã trở thành chủ của quán ăn nhỏ này.

Chủ quán ban đầu đã giao dịch quán ăn nhỏ này cho Khôi Lỗi tiên tử, rồi vui vẻ bỏ đi.

Thủ tục 'chuyển nhượng quyền sở hữu cửa hàng' trên đảo Lan Tây, quả thực tiện lợi đến cực điểm.

Hai bên ký hợp đồng, sau đó đăng ký trực tuyến.

Không lâu sau, sẽ có nhân viên quản lý đảo Lan Tây đến, tiến hành thẩm tra, thu phí.

Mười lăm phút sau, quyền sở hữu cửa hàng và giấy tờ đã được chuyển sang tên Tống Thư Hàng.

Toàn bộ quá trình giống như đang chơi game vậy.

Lúc Tống Thư Hàng nhận giấy tờ, trong lòng hoàn toàn ngơ ngác.

Mẹ ở thành phố Văn Châu ơi, con trai mẹ không hiểu sao lại trở thành chủ một quán ăn ở đảo Lan Tây nước ngoài rồi, mẹ không cần phải lo con tốt nghiệp đại học không tìm được việc làm nữa đâu.

Quán ăn nhỏ không lớn, chỉ có sáu cái bàn.

Chủ quán ban đầu còn kiêm đầu bếp, vợ chủ quán phụ trách thu ngân.

Bây giờ vợ chồng chủ quán vui vẻ bỏ đi rồi, quán ăn nhỏ bây giờ ngay cả người nấu ăn cũng không có.

Tống Thư Hàng hai tay khoanh lại, đặt dưới cằm ngẩn người.

Khôi Lỗi tiên tử ngồi bên cạnh cậu, cũng hai tay khoanh lại, đặt dưới cằm.

“Tiên tử, cô có biết nấu ăn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khôi Lỗi tiên tử lắc đầu.

Tống Thư Hàng lại chuyển ánh mắt vào thế giới hạt nhân.

Quy tiền bối?

Khỏi cần suy nghĩ, ngài ấy chắc chắn không biết nấu ăn, nhiều nhất là làm nguyên liệu thôi.

Thông nương?

Nàng nhiều nhất là cung cấp đầu hành.

Sở các chủ?

Nàng bây giờ chỉ có một cái đầu.

Lý Âm Trúc dễ thương không chịu nổi, đặt trong quán bán moe chắc chắn sẽ thu hút khách, bảo cô bé nấu ăn thì thôi đi.

Cô bé bây giờ thở ra cũng có hàn khí.

Cuối cùng, chỉ còn Sở Sở.

Trong số các sinh vật trong thế giới hạt nhân, cũng chỉ có Sở Sở trông đáng tin cậy nhất.

Sở Sở lúc này vừa hay kết thúc tu luyện.

Gần đây cô đang đổi công pháp, chuyển tu «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», vì vậy, gần đây thường xuyên bế quan.

“Sở Sở.” Tống Thư Hàng liên lạc với cô.

Sở Sở ngẩng đầu: “Sư phụ, ngài gọi con?” “Con có biết nấu ăn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Sở: “???” “Ta không hiểu sao lại trở thành chủ một quán ăn, đang thiếu đầu bếp.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở: “…” “Biết không?” Tống Thư Hàng lại hỏi một lần nữa.

Sở Sở thành khẩn trả lời: “Con biết làm một số món ăn gia đình đơn giản.” “Chính là con!

Nhiệm vụ đầu tiên sư phụ giao cho con là trở thành đầu bếp của quán ăn của sư phụ.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở khóe miệng giật giật: “Đệ tử tuân lệnh.” Nhân lúc trong quán ăn nhỏ chưa có khách, Tống Thư Hàng lén lút chuyển Sở Sở từ thế giới hạt nhân ra.

“Nói chứ, tu luyện giả chúng ta có thủ đoạn đặc biệt nào, ví dụ như thêm dịch đan vào món ăn, lập tức làm cho món ăn trở nên ngon miệng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có, sư tôn.” Sở Sở nói.

Tống Thư Hàng kinh ngạc: “Thật sự có thủ đoạn thần kỳ như vậy sao?

Ta cũng chỉ nói bừa thôi.” “Tiên trù có thủ đoạn tương tự, họ sẽ điều chế một số loại dịch đan đặc biệt, dùng làm gia vị cho nguyên liệu.” Sở Sở nói.

“Dịch đan gì đó chúng ta chắc chắn không có, nhưng chúng ta có đầu hành, có muốn thử thêm một chút không?” Tống Thư Hàng nói.

Thông nương trong thế giới hạt nhân đột nhiên cảm thấy toàn thân có chút lạnh lẽo.

“Sư tôn, con không phải tiên trù.

Không thể xử lý yêu khí trong đầu hành của Thông nương.

Mà yêu khí trong đầu hành nếu không loại bỏ, người thường ăn vào sẽ chết.” Sở Sở cười khổ nói.

Tống Thư Hàng lập tức nhớ lại kinh nghiệm từng vô tình ăn phải hành yêu của mình.

“Tiếc quá, vậy Sở Sở con biết làm món gì, chúng ta đổi thực đơn trong quán ăn đi.

Giá cả cũng phải đặt lại.” Tống Thư Hàng nói.

“Vâng, sư phụ.” Sở Sở nói, cô lấy giấy bút trên quầy thu ngân, nhanh chóng viết ra những món ăn mình biết làm.

Đồng thời, cô lại hỏi: “Sư phụ, ngài đang chuẩn bị ‘lịch luyện hồng trần’, nên mới mở quán ăn này sao?” “Khụ, đúng vậy, chính là lịch luyện hồng trần.” Tống Thư Hàng nói.

Bởi vì Khôi Lỗi tiên tử giao dịch được quán ăn này, cậu lại rảnh rỗi không có việc gì làm, nên chuẩn bị trước khi Bạch tiền bối hoặc đảo chủ Điền Thiên cử người tìm đến cậu, đột nhiên nảy ra ý định kinh doanh quán ăn này chơi, làm sao có thể nói với đệ tử lý do này được?

Chương 1685

… … Sở Sở là một cô gái tốt có khả năng thực hành rất mạnh.

Cô viết xong thực đơn mới, còn viết bằng nhiều ngôn ngữ, rồi lại in lại thực đơn.

Mọi việc, cô đều lo liệu hết.

Nhiệm vụ của Tống Thư Hàng là cùng Khôi Lỗi tiên tử giữ nguyên tư thế hai tay khoanh lại đặt dưới cằm, tiếp tục ngồi ở quầy thu ngân ngẩn người.

Tống Thư Hàng buồn chán, lấy một tờ báo trên quầy thu ngân.

Tờ báo này tên là «Hoàn Giới Chu San», báo tiếng Trung.

Tống Thư Hàng lật xem một cách tùy ý, rồi cậu thấy một tin tức mới nhất.

Chấn động: Trên hòn đảo nhỏ bí ẩn cách biệt với thế giới, lại lưu truyền văn hóa an lạc.

Theo báo cáo, ngày 3 tháng 10 năm 2019, nhà hàng hải Tác Nhĩ và đội tàu của ông, vì một tai nạn, đã tiến vào một hòn đảo nhỏ bí ẩn quanh năm bị sương mù bao phủ.

Hòn đảo này là một thế giới chưa từng được ai phát hiện, trên thế giới không có bất kỳ ghi chép và báo cáo nào về hòn đảo nhỏ này.

Cư dân trên đảo, vẫn sống cuộc sống nguyên thủy.

Họ sử dụng giáo đá, tên xương, mặc da thú.

Cuộc sống của họ nguyên thủy đến mức khiến người ta nghi ngờ họ có phải là từ thời nguyên thủy tập thể xuyên không đến không.

Tuy nhiên, chính một nhóm người nguyên thủy như vậy, lại ai cũng có thể nói được vài câu tiếng Trung.

Hơn nữa, còn có không ít người dân trên đảo, lại còn có thể thuộc lòng «Tam Tự Kinh» và một số đoạn trong «Luận Ngữ».

Hiện tại, nước ta đã cử đội tàu, đến hòn đảo cách biệt với thế giới này.

Tống Thư Hàng: "…" Cậu im lặng lấy điện thoại ra, chụp lại tin tức này, gửi vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Bá Đao Tống Nhất: "@Thất Sinh Phù phủ chủ, Thất Sinh Phù tiền bối, cho ngài xem một tin tức lớn." Thất Sinh Phù phủ chủ: "Ha ha, ta còn chôn dây điện dưới lòng đất của hòn đảo nhỏ đó.

Lại còn 'xuyên không từ thời viễn cổ', đúng là nói dối không chớp mắt." Bắc Hà Tán Nhân: "Tờ báo này của Thư Hàng tiểu hữu đã là tin tức mấy ngày trước rồi, ta có tình báo mới nhất đây… Nghe nói, cư dân trên đảo ngoài việc thuộc lòng «Tam Tự Kinh» và «Luận Ngữ», còn biết một bộ võ thuật an lạc siêu mạnh 'Thời đại đang triệu hoán'.

Cư dân trên đảo mỗi ngày đều tập thể xếp hàng ngay ngắn luyện công đó." Tống Thư Hàng: "…" Tự Tha, Ước Sắt Phu.

Cư Y.

Mạc Bá Tang Oa.

Lúc đó Ước Sắt Phu kêu gọi cư dân trên đảo đoàn kết lại, luyện tập thần công để đối kháng với Thất Sinh Phù phủ chủ, và bí mật truyền thụ cho họ thần công 'Thời đại đang triệu hoán'.

Tính ra, nhóm thổ dân trên đảo này đều là đồ tử đồ tôn của Tống Thư Hàng.

Bởi vì Ước Sắt Phu cũng là 'đệ tử trên danh nghĩa' của cậu.

"Nói mới nhớ, Thư Hàng tiểu hữu, Bạch tiền bối vẫn chưa tìm cậu à?” Lệ Chi tiên tử hỏi.

Bá Đao Tống Nhất: “Vẫn chưa, tôi đã gọi mấy lần điện thoại, không có tín hiệu.

Bạch tiền bối sợ là vẫn còn ở trong vùng biển hỗn loạn, có lẽ ngài ấy lại tìm thấy chuyện gì vui.” Điền Điềm phó đảo chủ: “Bá Tống đạo hữu ~~ bên tôi vẫn còn rất bận, tạm thời không thể thoát thân được.

Tôi cử người sắp xếp cho các vị ở khách sạn đảo Lan Tây nghỉ ngơi trước nhé?” Tống Thư Hàng: “Điền Điềm tiền bối ngài cứ bận việc đi, bên tôi đã có chỗ ở rồi.

Tôi vừa vì một sự cố, trở thành chủ một quán ăn ở đảo Lan Tây… Bây giờ chỉ đợi khai trương thôi.” Nói xong, Tống Thư Hàng lại giơ điện thoại lên, chụp một bức ảnh quán ăn nhỏ của mình gửi vào nhóm.

Thất Sinh Phù phủ chủ vừa nhìn đã thấy Khôi Lỗi tiên tử bên cạnh Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, vị Khôi Lỗi tiên tử kia đã sửa chữa xong rồi?” Ông có thể thuận lợi độ kiếp, ngưng tụ tám Long văn, đều là nhờ phúc của vị Khôi Lỗi tiên tử này.

Mặc dù cách độ kiếp ôm đầu co rúm, có hơi mất mặt.

Nhưng tính mạng và mặt mũi so sánh, đương nhiên là tính mạng quan trọng hơn rồi.

“Về cơ bản đã sửa chữa xong, chỉ có một số vấn đề nhỏ chi tiết, không ảnh hưởng đến hành động của nàng ấy.” Tống Thư Hàng nói.

Ngã Thị Thiên Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc: “Nhìn thấy Khôi Lỗi tiên tử bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu, tôi đột nhiên nhớ đến một tin tức gần đây, không biết các đạo hữu đã nghe qua chưa.

Gần đây nghe nói một quốc gia nào đó đang nghiên cứu kỹ thuật ‘cơ giới hóa cơ thể người’, cố gắng tạo ra chiến binh cơ giới.” Chủ đề trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào chính là như vậy, nhảy rất nhanh.

“Cơ giới hóa cơ thể người?

Tôi nhớ đại đạo trường sinh của thiên tài tuyệt thế Mặc gia, cũng tương tự như thế này.

Ông ta đã khôi lỗi hóa cơ thể của mình, bước ra con đường của riêng mình.

Một là tu chân khôi lỗi hóa, một là khoa học kỹ thuật cơ giới hóa.” Lệ Chi tiên tử nói.

Bạch Hạc Chân Quân: “Đúng, cho nên tôi nhìn thấy Khôi Lỗi tiên tử, liền nghĩ đến chủ đề này.

Cũng không biết kỹ thuật chiến binh cơ giới này hiện tại đã đạt đến trình độ nào.” “Nói thật, cơ giới hóa nhục thân của mình, thực sự không thể chấp nhận được.

Không có nhục thân, sẽ mất đi rất nhiều niềm vui.” Giao Bá Chân Quân nói.

Không có nhục thân, cho dù có xinh đẹp đến đâu, em gái cơ giới cũng không thể mang thai.

Không thể sinh ra một đội bóng đá, cuộc đời còn có gì vui vẻ để nói?

“Nếu kế hoạch của họ thành công, lực chiến đấu có lẽ sẽ rất tốt.

Chỉ cần có thể đạt đến trình độ của những chiến binh cơ giới trong phim, chiến lực cũng gần bằng tu sĩ Nhị phẩm, Tam phẩm rồi.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Nói lại, ‘Nữ Võ Thần’ của đảo Chân Võ dường như đã sử dụng một phần kỹ thuật khôi lỗi của Mặc gia, cộng thêm khoa học kỹ thuật bổ sung?” Giao Bá Chân Quân nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “He he he, so với lực chiến đấu, tôi tò mò hơn về sản phẩm của kế hoạch ‘chiến binh cơ giới’, họ ăn cơm?

Hay uống xăng?

Hay là sạc điện?

Ăn pin?” Bắc Hà Tán Nhân: “Suy nghĩ của Tam Lãng luôn đặc biệt bất ngờ.” “Sẽ có chức năng biến hình không nhỉ?

Nói đến người cải tạo cơ giới, luôn nghĩ ngay đến Transformers.” Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử hiện thân, nói.

Vũ Nhu Tử đã trở về đảo Linh Điệp.

“Chức năng biến hình?

Tôi đột nhiên tưởng tượng ra một số hình ảnh không hay lắm.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Thất Sinh Phù phủ chủ: “Hình ảnh gì?” Diệt Phượng công tử: “Không phải là hình ảnh 18+ gì đó chứ, cẩn thận một chút, đừng gây phiền phức cho Hoàng Sơn tiền bối. [Biểu cảm cười nham hiểm]” “Ừm, nếu trong số chiến binh cải tạo cơ giới có chiến binh nữ, một nữ chiến binh xinh đẹp trong trận chiến, đột nhiên bắt đầu biến hình, cơ thể rắc rắc thay đổi, rồi biến thành một chiếc xe tăng hay gì đó… Nghĩ đến hình ảnh đó đã cảm thấy thật tuyệt vọng.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tô Thị A Thất nhắc nhở: “Ngươi cứ tưởng tượng nữ chiến binh thành nam chiến binh là không có vấn đề gì.

Phong cách sẽ trở lại bình thường.” “Phải rồi Thư Hàng, năng lực thánh ấn trên người cậu, đã có thể khống chế tự nhiên chưa?

Sẽ không ảnh hưởng đến người thường nữa chứ?” Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên xen vào hỏi một câu.

Tống Thư Hàng: “Có lẽ là hiệu quả của ‘tiền vàng phục sinh’ + ‘Thành thời gian’ lần này, chỉ cần không tế ra thánh ấn, hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết vua’ trên người tôi sẽ không xuất hiện, người thường cũng sẽ không bị ảnh hưởng.” Dù sao, tính theo thời gian của Thành thời gian, thời gian cần thiết để cậu phục sinh đã qua mười năm rồi.

“Vậy thì tốt.” Hoàng Sơn tiền bối trả lời. ******** Việc kinh doanh của quán ăn nhỏ rất ảm đạm.

Cũng có thể là vì chưa đến giờ ăn, đến bây giờ vẫn chưa có một khách hàng nào ghé qua.

Tống Thư Hàng và Khôi Lỗi tiên tử + Sở Sở ba người ngồi thành một hàng, ngẩn người, minh tưởng.

“Sớm biết vậy ở lại vùng biển hỗn loạn thêm một lúc, nói không chừng thám hiểm ở đó có thể có thu hoạch.” Tống Thư Hàng nói.

Dù sao, nơi đó rất có thể là một nơi cấp ‘cấm địa của Trường Sinh Giả’.

“Hay là, nhân lúc rảnh rỗi, nói chuyện với Biệt Tuyết tiên cơ, xem nàng có cách nào loại bỏ ‘yêu khí’ trong đầu hành không?” Tống Thư Hàng lại một lần nữa mở điện thoại.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, chủ đề đã sớm thay đổi.

Tống Thư Hàng lật danh bạ bạn bè nửa ngày, tìm thấy tên của Biệt Tuyết tiên cơ.

Khi cậu đang chuẩn bị gửi tin nhắn cho Biệt Tuyết tiên cơ, quán ăn ảm đạm cuối cùng cũng có khách hàng.

Một cô bé tóc vàng quần áo có chút lộn xộn, như thể vừa ngã trên đất, bước vào quán ăn nhỏ.

“Xin chào, xin hỏi ở đây có kinh doanh không?” Cô bé hỏi bằng tiếng Anh, giọng nói du dương, như thể đã được xử lý và tinh lọc qua thiết bị điện tử, nghe rất trong trẻo.

Dung mạo của cô bé tinh xảo, như một con búp bê.

“Tất nhiên rồi, kinh doanh 24 giờ, khách muốn ăn gì ạ?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu trả lời.

Sở Sở đứng dậy, đưa thực đơn mới cho cô bé.

Cô bé tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống, sau khi nhận thực đơn, cô cúi đầu xem kỹ.

Tống Thư Hàng khẽ nheo mắt.

Cậu cúi đầu, quay trở lại nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Bá Đao Tống Nhất: “@Cuồng Đao Tam Lãng, Tam Lãng tiền bối, người cải tạo cơ giới rốt cuộc là uống xăng?

Hay sạc điện?

Ăn pin?

Hay là ăn cơm… Vấn đề này, lát nữa tôi có thể trả lời cho ngài.” Cuồng Đao Tam Lãng: “???” “Có thể… có lẽ, quán ăn nhỏ của tôi đã gặp một vị khách ‘người cải tạo cơ giới’.

Nhưng tôi vẫn chưa chắc lắm, khí tức sinh mệnh trên người vị khách này rất kỳ lạ.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “Trùng hợp vậy sao?” “Có lẽ, không phải là trùng hợp.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu nhìn về phía Khôi Lỗi tiên tử bên cạnh mình.

Khôi Lỗi tiên tử vẫn giữ nguyên tư thế hai tay khoanh lại, đặt dưới cằm.

Là vì nguyên nhân của Khôi Lỗi tiên tử sao?

Lúc này, khí tức trên người Khôi Lỗi tiên tử hoàn toàn thu lại.

Ngay cả màu cam trong đồng tử cũng phai đi.

Cơ thể nàng biến thành một con búp bê lớn.

Cô bé tóc vàng đang gọi món ngẩng đầu lên, cô chỉ vào thực đơn: “Cái này, cái này, và cái này nữa.

Tổng cộng mười món, tôi đều muốn.

Chương 1686

Với lại, có thể lên món nhanh một chút không.

Tôi hơi đói.” “Không vấn đề gì, rất nhanh thôi.” Sở Sở nhận thực đơn, đi vào bếp.

Sở Sở dường như không nhận ra sự khác thường của cô bé tóc vàng này.

Tống Thư Hàng cúi đầu, nhanh chóng gõ trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào: “Đối phương gọi rất nhiều món, xem ra có thể ăn cơm như người bình thường.” “Có lẽ, vị khách của cậu vẫn chưa hoàn toàn cải tạo, chỉ là cải tạo một phần cơ thể?” Lệ Chi tiên tử nói.

“Vị khách máy móc của ngươi bắt đầu ăn cơm chưa?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi, gã vẫn đang tò mò về vấn đề vị khách máy móc ăn gì.

Tống Thư Hàng: “Sở Sở vẫn đang nấu ăn, món ăn của chúng tôi cũng không phải ‘vèo’ một cái là biến ra được.” “??

Ngươi lại dám để Sở Sở đi nấu ăn?

Ngươi đúng là phung phí của trời.” Nickname ‘Ta là chó trung thành của Hoàng Sơn đại nhân’ đáp lại.

Tống Thư Hàng: “...” Cụm từ ‘phung phí của trời’ dùng trên người Sở Sở thật sự không có vấn đề gì sao?

“Sở Sở là Sở Sở nào?” Diệt Phượng công tử hỏi, gần đây đã tiếp xúc với mấy vị Sở Sở.

Tống Thư Hàng trả lời: “Thế gia tu chân Sở gia, là Sở Sở trên Đoạn Tiên Đài lần trước.” “Thân là tu chân giả, ngay cả một món ăn cũng không thể ‘vèo’ một cái biến ra, thật mất mặt.

Bá Tống đạo hữu, ngươi rời nhóm đi.” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Thư Hàng tiểu hữu, cậu có thể để Sở Sở đạo hữu phát huy tốc độ của tu sĩ, một lòng đa dụng, một người cùng lúc xào mười món ăn.” Tạo Hóa Pháp Vương đề nghị.

“Khoan hãy nói Sở Sở có chức năng này hay không, nhà bếp của quán ăn nhỏ cũng chỉ lớn có vậy, cùng lúc xào ba bốn món đã là cực hạn rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu quay đầu nhìn về phía nhà bếp.

Tốc độ xào rau của Sở Sở vô cùng nhanh, động tác của cô cũng vô cùng thành thạo.

Mười món ăn lần lượt được đưa lên rất nhanh.

Với tốc độ lên món này, cho dù quán có đông khách một chút, chắc cũng không có vấn đề gì.

Các món mà cô gái tóc vàng gọi lần lượt được mang lên.

Nhưng, cô gái vẫn chưa động đũa.

Rõ ràng lúc trước cô còn nói mình rất đói, nhưng sau khi món ăn được mang lên, cô lại ngồi ngay ngắn, không hề động đậy.

Tống Thư Hàng khẽ liếc nhìn cô một cái.

Sau đó nhanh chóng gửi tin nhắn trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào: “Vẫn chưa ăn, đã lên tám món rồi, nhưng cô ấy không có ý định ăn.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Xem ra ta đoán đúng rồi, Thư Hàng, thử cho cô ấy chút xăng xem, liệu có hợp khẩu vị không?” “Chờ đã, cô ấy có động tĩnh.” Tống Thư Hàng nói.

Khi Sở Sở mang món thứ mười lên, cô bé tóc vàng cầm lấy bộ đồ ăn, sau đó, cô bắt đầu ăn rất nhanh.

Như gió cuốn lá khô, ăn như hổ đói.

“Bắt đầu ăn rồi, mà còn ăn rất nhanh, xem ra thật sự đói rồi.

Có lẽ cô bé này mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, kiểu như không lên đủ mười món thì không ăn.” Tống Thư Hàng nói.

Giao Bá ‘Muốn sinh một đội bóng’: “Có thể ăn cơm, vậy có phải cũng có thể sinh con không?

Nàng máy móc?” “Giao Bá tiền bối cũng có hứng thú với cô bé máy móc à?” Diệt Phượng công tử hỏi.

“Ta chỉ đang tiến hành một vài thử nghiệm, xem giao loại kết hợp với chủng tộc nào thì tốc độ mang thai sinh con nhanh nhất.

Đây là nghiên cứu khoa học, đừng nghĩ bậy bạ như vậy.” Giao Bá Chân Quân kèm theo một ‘biểu cảm nghiêm túc’.

Diệt Phượng công tử: “[Biểu cảm giơ ngón cái] Cụm từ nghiên cứu khoa học này, dùng hay thật.” Lúc này, cô gái tóc vàng đã nhanh chóng ăn hết mười món.

Sở Sở đang chuẩn bị tiến lên dọn đĩa.

Nhưng cô gái tóc vàng đã nhanh hơn một bước, gom đĩa lại, chồng chúng lên nhau, rồi bê chồng đĩa đến quầy thu ngân, đặt trước mặt Tống Thư Hàng.

Cô gái khỏe thật, mười cái đĩa chồng lên nhau, trọng lượng không hề nhẹ.

“Hoàn thành!” Cô gái tóc vàng nhón gót chân, cố gắng để ánh mắt của mình ngang tầm với Tống Thư Hàng.

Hoàn thành?

Cái gì hoàn thành?

Tống Thư Hàng trong lòng rất mông lung, nhưng bề ngoài cậu vẫn rất điềm tĩnh.

Cậu đan mười ngón tay vào nhau, đặt dưới cằm, nhìn thẳng vào cô gái tóc vàng: “Ừm?” “Mười món ăn hết trong một hơi, cũng đã giao đĩa cho anh rồi.

Mật hiệu khớp rồi chứ?” Cô gái tóc vàng nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “Ừm?” “Vậy chúng ta có thể rời đi rồi chứ?” Cô gái tóc vàng lại nói.

Tống Thư Hàng hỏi lại: “Mật hiệu khớp rồi, rời khỏi đây? … Ồ, ăn hết mười món trong một hơi là mật hiệu à?” “???” Đồng tử của cô gái tóc vàng trợn tròn, cô cảm thấy có gì đó không ổn.

Cô gái có đồng tử, tuy trông giống hệt mắt người, nhưng thực chất hẳn là kết cấu máy móc.

“Sau khi mật hiệu khớp rồi, phải làm gì?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

“Hả?” Cô gái tóc vàng: “Sau khi mật hiệu khớp rồi, không phải ông chủ sẽ nhận mối làm ăn, sắp xếp cho khách một tuyến đường thoát hiểm khẩn cấp sao?” Chuyện này, tại sao ông chủ lại hỏi ngược lại cô?

“Ủa?

Thì ra ông chủ quán ăn này còn có nghề tay trái như vậy à.” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Nghe câu trả lời của Tống Thư Hàng, cô gái tóc vàng trong lòng càng thêm bất an.

“Nhưng rất tiếc, quý cô đáng yêu, quán ăn này, tôi cũng mới mua lại không lâu.

Cho nên, quán nhỏ của chúng tôi không có dịch vụ này.

Có lẽ qua một thời gian nữa, chúng tôi sẽ mở lại dịch vụ này chăng?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Cô bé tóc vàng sốt ruột: “Mới mua lại không lâu?

Vậy ông chủ cũ đâu?” Tống Thư Hàng đáp: “Ông chủ cũ, đã cùng bà xã của ông ấy rời đi rồi.” “Bà xã?

Tôi nghe nói bà xã của ông chủ quán ăn đã qua đời từ lâu rồi mà.” Cô bé tóc vàng lẩm bẩm.

Lần này đến lượt Tống Thư Hàng nghi hoặc: “Ủa?

Qua đời rồi?

Vị nữ sĩ ở quầy thu ngân lúc trước, không phải là vợ của ông chủ sao?” “Không phải vợ, người phụ nữ ở quầy thu ngân hẳn là em vợ của ông ấy.” Cô gái tóc vàng thất vọng nói.

“Ồ, vậy là chủ cũ của quán ăn đã bỏ trốn cùng em vợ.

Thật đáng tiếc, tuy mật hiệu gì đó đã khớp, nhưng chúng tôi không giúp được cô.” Tống Thư Hàng nói.

“Sao lại thế này… Không ổn rồi, lãng phí quá nhiều thời gian.” Cô gái tóc vàng suýt nữa thì bật khóc, nhưng cô chỉ có mắt trái là mắt người bình thường, cho dù muốn khóc, cũng chỉ có mắt trái có thể chảy nước mắt.

“Vậy ông chủ, chúng ta tạm biệt.” Cô gái tóc vàng thôi không nhón gót nữa, cô xoay người, định rời khỏi quán ăn nhỏ.

“Này, quý cô đáng yêu, cô quên một chuyện rồi.” Tống Thư Hàng đưa tay ra tóm lấy cô.

Cô gái tóc vàng: “???” “Cô quên trả tiền rồi… Mặc dù cô là khách hàng đầu tiên của tôi sau khi khai trương, tôi có thể giảm giá cho cô hết mức có thể.

Nhưng không trả tiền thì không được.” Tống Thư Hàng nói.

Cô gái tóc vàng: “Xin lỗi, tôi hoảng quá.

Bao nhiêu tiền ạ?" "Sở Sở, tổng cộng bao nhiêu tiền?" Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

"Hai trăm sáu mươi tệ, vì đều là món ăn gia đình, nên giá cả không cao." Sở Sở đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Giá cả không quan trọng, không lỗ vốn là được.

Hai trăm sáu mươi tệ, tôi làm tròn cho cô, hai trăm tệ nhé.

Cô muốn trả tiền mặt hay chuyển khoản?" Cô gái tóc vàng lấy ví ra, rút hai tờ tiền mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhận ra, nhét vào tay cậu: "Đây là 200 tệ, vậy ông chủ, chúng ta hẹn lần sau gặp lại." Trả tiền xong, cô gái tóc vàng lại nhanh chóng chạy ra ngoài quán ăn.

Trông cô thật sự rất vội.

"Nói chứ, đây là tiền nước nào vậy, đừng có như tiền Việt Nam đồng đấy nhé.

Nếu không chúng ta sẽ lỗ vốn mất." Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc đang nói, cô gái vừa chạy ra khỏi quán ăn lại nhanh chóng chạy ngược vào.

"Ông chủ, anh có chỗ nào để trốn không?" Cô gái vội vàng nói.

Tống Thư Hàng liếc nhìn quán ăn nhỏ của mình.

Nơi này quá nhỏ, nhìn qua căn bản không có chỗ nào để trốn người.

Nơi duy nhất có thể trốn người cũng chỉ có… Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn xuống phía dưới quầy thu ngân.

Không gian ở đây rất nhỏ, nhưng vì cô bé tóc vàng này thân hình cũng rất nhỏ, chắc là có thể trốn vào được.

Con mắt cơ khí của cô gái tóc vàng nhanh nhạy bắt được động tác cúi đầu của Tống Thư Hàng.

Cô nhanh chóng chạy đến dưới quầy thu ngân của Tống Thư Hàng, 'vèo' một cái, nhanh nhẹn chui vào, cuộn mình thành một cục.

Tống Thư Hàng: "…" Này, tôi đã đồng ý cho cô vào trốn đâu?

"Này, có người đang đuổi theo cô à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cô gái tóc vàng giơ ngón trỏ lên đặt trên môi: "Suỵt ~~" Tống Thư Hàng thở dài.

Cậu quay đầu nhìn Sở Sở: "Sở Sở, sư phụ trông có vẻ rất dễ nói chuyện phải không?" "Vâng, sư phụ." Sở Sở đáp.

Hơn nữa, sư phụ trông còn rất dễ bắt nạt, vì có một khuôn mặt hiền lành.

Trong lúc đang nói, cửa quán ăn lại bị người đẩy ra.

Một nhóm sáu người đàn ông to lớn mặc vest đen, đeo kính râm.

Khí hậu trên đảo Lan Tây ấm áp, mặc vest dày như vậy, không nóng sao?

Sáu người đàn ông to lớn, bốn người chia thành hai hàng, đứng ở cửa quán ăn của Tống Thư Hàng.

Hai người còn lại sải bước vào, tìm một chỗ ngồi xuống. [Chính là bọn họ tìm cô gái tóc vàng sao?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chương 1687

Lúc này, người đàn ông to lớn bên trái lên tiếng: “Ông chủ, xin cho chúng tôi một phần thực đơn.” Sở Sở cầm thực đơn mới, đưa cho hai người đàn ông.

Hai người đàn ông nhận thực đơn mới, nhìn nhau một cái, sau đó mỗi người gọi năm món.

“Tổng cộng mười món, chúng tôi khá đói, xin lên món nhanh một chút.” Hai người đàn ông lên tiếng.

Sở Sở: “…” Cô quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Lại là mười món, lại là lên món nhanh một chút.

Chẳng lẽ cũng đến để làm ăn?

“Cứ lên món cho khách trước đi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Sở Sở gật đầu, vào bếp, bắt đầu nhanh chóng xào nấu.

Giống như cô gái tóc vàng lúc trước, hai người đàn ông mặc vest sau khi gọi món xong, ngồi ngay ngắn ở đó không hề động đậy.

Món ăn của Sở Sở được mang lên như nước chảy, nhưng hai người đàn ông mặc vest không hề động đũa.

Mãi cho đến khi mười món được mang lên đầy đủ, hai người đàn ông mặc vest đen mới bắt đầu ăn ngấu nghiến, như hổ đói.

Trong nháy mắt, đã ăn hết mười món.

Tiếp đó, một người đàn ông đứng dậy, chồng mười cái đĩa lên nhau, bưng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Do thân hình cao lớn, người đàn ông này sau khi đặt chồng đĩa xuống, cần phải hơi khom người xuống, mới có thể nhìn ngang tầm mắt với Tống Thư Hàng.

Lúc trước cô gái tóc vàng nhón gót chân nhìn ngang Tống Thư Hàng, trông rất đáng yêu.

Bây giờ người đàn ông to lớn này khom người nhìn ngang Tống Thư Hàng, lại có một cảm giác đáng yêu kỳ quái.

“Khách thanh toán à?

Sở Sở, bao nhiêu tiền?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

“310 tệ.” Sở Sở đáp.

“Các vị khách thật may mắn, các vị là tốp khách thứ hai sau khi quán nhỏ khai trương, giảm giá cho các vị, làm tròn số. 300 tệ chẵn.” Tống Thư Hàng nói.

“Mới khai trương, tốp khách thứ hai?” Người đàn ông to lớn ngẩn người.

“Đúng vậy, tôi mới tiếp quản quán ăn này từ ông chủ cũ.

Ông chủ cũ đã cùng em vợ của ông ấy rời đi rồi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Khóe miệng người đàn ông to lớn giật giật.

Còn có chuyện như vậy?

“Vậy ông chủ mới, chỗ các vị có nhận nhiệm vụ sắp xếp ‘rời đi an toàn, nhanh chóng’ không?” Trong ánh mắt người đàn ông to lớn mang theo vẻ mong đợi.

“Rất tiếc, quán nhỏ mới khai trương, vẫn chưa có dịch vụ này.” Tống Thư Hàng nhún vai.

Người đàn ông to lớn thở dài, lấy ví ra, trả 300 đô la Mỹ.

“Ông chủ, tuy anh đã tiếp quản quán ăn này, về bố cục quán ăn hay gì đó, tôi cũng không có tư cách nói gì.

Nhưng ông chủ, anh tốt nhất vẫn nên đổi biển hiệu quán đi, nếu không sớm muộn cũng sẽ xảy ra vấn đề.” Người đàn ông to lớn nói.

Anh chàng to con này, không ngờ lại dễ nói chuyện… mà trong lòng cũng có chút thiện lương.

“Cảm ơn ý kiến của khách, tôi cũng mới mua quán ăn này, vẫn chưa kịp trang trí gì.

Lát nữa tôi sẽ đổi biển hiệu quán.” Tống Thư Hàng nói.

Người đàn ông to lớn gật đầu, anh ta thở dài nói: “Vậy tạm biệt, ông chủ.” Anh ta nghiến răng, dẫn theo người đàn ông còn lại và bốn người mặc vest đen ở cửa, nhanh chóng rời khỏi quán ăn. [Xem ra, mấy người này không phải là nhóm người tìm cô gái tóc vàng?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Một lát sau.

Người đàn ông to lớn vừa rời khỏi quán ăn không lâu, đột nhiên lại nhanh chóng chạy ngược vào, dáng vẻ vô cùng thảm hại.

Cấp dưới của anh ta, đều không theo vào.

“Ông chủ, không kịp nói nhiều nữa, chỗ anh có chỗ nào để trốn người không?” Người đàn ông to lớn vội vàng hỏi.

Tống Thư Hàng: “…” Ngay cả lời thoại cũng gần như y hệt.

Cậu bất giác cúi đầu nhìn xuống dưới quầy thu ngân của mình.

Nơi duy nhất có thể trốn người, đã trốn một cô bé rồi.

Hơn nữa với thể hình của người đàn ông to lớn kia, cũng không thể trốn vào đây được?

Nhưng người đàn ông to lớn lại hiểu lầm ý của Tống Thư Hàng.

Anh ta còn tưởng Tống Thư Hàng bảo anh ta trốn xuống dưới quầy thu ngân.

Thế là, anh ta nhanh chóng chạy về phía quầy thu ngân.

“Chờ đã, chờ một chút!

Chỗ này anh không trốn vào được đâu, nhỏ lắm.

Hơn nữa ở đây đã…” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay.

Người đàn ông to lớn đã lao đến bên cạnh quầy thu ngân.

Sau đó, anh ta nhìn thấy một cô bé tóc vàng đang cuộn mình dưới quầy thu ngân.

Cô gái nháy mắt với anh ta, vừa ngây thơ vừa đáng yêu.

Người đàn ông to lớn cười khổ một tiếng: “Không ngờ ông chủ còn có sở thích này.” Tống Thư Hàng: “…” Ý gì đây?

Chờ đã, đại ca này, không phải như anh nghĩ đâu, đừng có nghĩ người ta bậy bạ như vậy chứ!

Người đàn ông to lớn lại liếc nhìn quán ăn nhỏ.

Quán ăn được bài trí đơn giản, ngay cả nhà bếp và phòng chứa đồ cũng gọn gàng đơn giản, căn bản không có chỗ nào để ẩn nấp.

“Chết tiệt.” Người đàn ông to lớn nghiến răng, lại nhanh chóng lao ra khỏi quán ăn.

Anh ta không ngờ gã kia lại tìm đến nhanh như vậy, vốn dĩ anh ta nghĩ mình vẫn còn một chút thời gian để chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng, anh ta vừa chạy đến cửa quán ăn, lại bị đánh bay ngược vào trong.

“A ~~” Người đàn ông to lớn hét lên một tiếng, ngã nhào vào quán ăn, tiện thể còn làm hỏng một cái bàn.

Ngay sau đó, một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân xăm những hình thù kỳ dị, chậm rãi bước vào quán ăn.

Xung quanh hắn, hiện lên một loại sương mù màu đen mà chỉ có người tu luyện mới có thể nhìn thấy.

Những làn sương mù màu đen này thỉnh thoảng chui vào trong cơ thể người đàn ông, rồi lại từ những hình xăm trên người hắn chui ra, trở nên càng thêm đậm đặc.

“Ha ha ha, ngươi tưởng mình có thể trốn thoát sao?

Để có thể tìm thấy ngươi sớm hơn, ta đã từ bỏ việc đi thuyền, bơi một mạch đến đảo Lan Tây.” Người đàn ông xăm hình thù kỳ dị cười gằn.

Sau khi vào quán ăn, hắn còn tiện tay đóng cửa lại.

Sương mù từ cơ thể hắn phun ra, bịt kín khe cửa, cửa sổ.

“Giao bảo vật kia cho ta, đó không phải là thứ mà các ngươi có thể chiếm hữu.” Người đàn ông xăm hình nói: “Cổ Ma Hạch Tâm, chỉ có ta mới xứng sở hữu.” Không biết tại sao, khi Tống Thư Hàng nghe câu [Cổ Ma Hạch Tâm, chỉ có ta mới xứng sở hữu], lại cảm thấy buồn cười một cách khó hiểu.

Câu nói này bất ngờ chọc trúng điểm cười của cậu.

Bá Tống rất muốn cười, nhưng để giữ gìn uy nghiêm của ông chủ, cậu phải giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Tống Thư Hàng từ đầu đến cuối vẫn giữ tư thế mười ngón tay đan vào nhau, đặt dưới cằm.

Sở Sở lặng lẽ đến sau lưng Tống Thư Hàng.

Khôi Lỗi tiên tử tiếp tục giả làm người gỗ, không hề động đậy.

Sở Sở truyền âm nhập mật, cảm thán: “Lại là tranh chấp vì một kiện bảo vật?

Giới tu luyện vẫn tàn khốc như xưa.” Sở gia của họ, chỉ vì một bộ kiếm quyết tổ truyền mạnh mẽ, đã khơi dậy lòng tham của Hư Kiếm Phái.

Sau đó, Hư Kiếm Phái để đảm bảo thắng lợi trên Đoạn Tiên Đài, đã mua chuộc sát thủ để ám sát cô.

Nhờ phúc của Hư Kiếm Phái, ngực của cô đến giờ vẫn chưa lành lại, thậm chí có thể cả đời cũng không lành lại được.

Hư Kiếm Phái chết thật đáng đời!

“Có người là có tranh đoạt.

Đây là chuyện không thể tránh khỏi.” Tống Thư Hàng gần như đã trải qua cuộc đời của Sở Sở theo kiểu ‘tua nhanh’, nên có thể thấu hiểu tâm trạng của cô.

“Lão sư, chúng ta có cần ra tay không?

Vị chú thuật sư này trông có vẻ là cảnh giới Nhị phẩm, con hẳn có thể ngăn cản hắn.” Sở Sở truyền âm hỏi.

“Con nhìn nhầm rồi, đây là tu luyện giả cấp độ Tứ phẩm… Trong cơ thể hắn còn ẩn giấu một luồng sức mạnh.

Con tạm thời không phải là đối thủ của hắn.” Tống Thư Hàng đáp.

Dưới quầy thu ngân, cô bé tóc vàng ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, Khôi Lỗi tiên tử, Sở Sở, sau đó lại cẩn thận nhìn qua khe hở của quầy thu ngân, quan sát sự thay đổi trong quán ăn.

“Nói đi, bảo vật rốt cuộc ở đâu.” Người đàn ông xăm hình đến bên cạnh người đàn ông to lớn, trầm giọng hỏi.

“Tôi không mang theo trên người.” Người đàn ông to lớn yếu ớt

đáp.

Người đàn ông xăm hình: “Ta biết, cho nên ta mới hỏi ngươi bảo vật rốt cuộc ở đâu.” “Tôi có thể giao bảo vật cho anh, dù sao, đối với loại người như tôi thì sống sót mới là quan trọng nhất… Chết rồi thì chẳng còn gì cả.” Người đàn ông to lớn cười khổ.

Anh ta là loại người rất biết thời thế.

Người đàn ông xăm hình hiển nhiên cũng rất hài lòng với câu trả lời của người đàn ông to lớn: “Rất tốt, ta rất…” [Giết giết giết giết giết giết ~~ kẻ bất trung… giết giết giết!

Kẻ bất hiếu… giết giết giết!] Lúc này, 《Thất Sát Ca》 đáng sợ đột nhiên vang lên.

Nghe thấy giai điệu quen thuộc mà đáng sợ này, tim Tống Thư Hàng như chậm lại nửa nhịp.

Trời ạ, sao nhạc chuông của mình lại là Thất Sát Ca?

Chương 1688

May mà nhạc chuông này không phải là giọng của Tạo Hóa Pháp Vương, mà là giọng hát của một cô gái trong trẻo dễ nghe. ‘Thất Sát Ca’ đột ngột vang lên, phá tan bầu không khí giữa người đàn ông xăm hình và người đàn ông to lớn.

“Xin lỗi, tôi nghe điện thoại.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Cậu cúi đầu nhìn, phát hiện người gọi đến là ‘Thất Sinh Phù Phủ Chủ’.

“Mà nói chứ, nhạc chuông của mình biến thành Thất Sát Ca phiên bản nữ từ lúc nào vậy?

Mình nhớ là mình không có cài đặt nhạc chuông mà.” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Là ai đã đổi nhạc chuông điện thoại của cậu?

Gần đây thời gian cậu ‘hôn mê, nổ tung rồi sống lại’ khá nhiều.

Nói không chừng trong khoảng thời gian này, đã có người chơi khăm đổi nhạc chuông điện thoại của cậu.

Là Đậu Đậu?

Tam Lãng tiền bối?

Đồng Quái tiền bối?

Lúc về nhất định phải kịch liệt lên án hành vi chơi khăm này của các tiền bối và đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Sau đó, cậu điềm tĩnh trượt để nghe điện thoại.

Người đàn ông to lớn và người đàn ông xăm hình nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

Đặc biệt là người đàn ông xăm hình, làn sương mù đen trên người hắn bùng lên dữ dội, sát ý rục rịch, không thể kìm nén.

“Alô, Thư Hàng tiểu hữu, cậu đang ở trên đảo Lan Tây à?” Giọng của Thất Sinh Phù Phủ Chủ truyền đến từ điện thoại.

Tống Thư Hàng: “Đúng vậy, tôi còn mua một quán ăn ở đây nữa.

Tiền bối có muốn đến chỗ tôi làm khách không?” Bên cạnh, ngón tay của Khôi Lỗi tiên tử đang đặt dưới cằm khẽ động.

Một pháp thuật cách âm bao phủ lên người Tống Thư Hàng, che đi cuộc nói chuyện của cậu và Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Ở đây có người thường, dưới quầy thu ngân còn có một cô bé tóc vàng.

Cuộc nói chuyện giữa Tống Thư Hàng và Thất Sinh Phù Phủ Chủ, không thích hợp để hai người họ nghe thấy.

Đầu dây bên kia, Thất Sinh Phù tiền bối cười nói: “Mấy ngày nữa ta sẽ đến đảo Điền Thiên, nếu lúc đó quán ăn của cậu vẫn còn mở cửa, ta đến góp vui cũng không sao.” Tống Thư Hàng: “Lúc đó tiền bối đến, tôi sẽ giảm giá cho ngài.

À phải rồi, tiền bối tìm tôi có việc gì không?” “Ta nhận được một tin tức, một tà tu bị ta ghi vào sổ bìa đen, hôm nay vừa mới cập bến ‘đảo Lan Tây’.

Nếu Thư Hàng tiểu hữu có nhìn thấy hắn, có thể ra tay giúp ta hàng phục hắn được không.

Đợi mấy ngày nữa ta đến đảo Điền Thiên, cậu có thể giao tà tu này cho ta.

Thực lực của đối phương hẳn chỉ có Tam phẩm, dựa vào một loại tà pháp có thể đạt đến chiến lực Tứ phẩm.

Cậu thân mang công đức chi quang, vừa hay khắc chế hắn, đối phó hắn chắc chắn dễ như trở bàn tay." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng nói.

"Trông như thế nào ạ?

Nếu tôi có gặp, sẽ tiện tay giúp tiền bối chế phục." Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Thư Hàng tiểu hữu chịu giúp đỡ thật tốt quá, ta sẽ gửi thông tin và ảnh cho cậu.

Tóm lại, đây là lúc còn trẻ, ta đã lập lời thề, phải bắt giữ tà tu này, đưa hắn đến núi Hổ Nha, tế điện cho những người dân núi vô tội bị hắn ngược sát, kết quả đến gần đây mới tìm được tung tích của hắn." Lời thề mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ lập lúc còn trẻ thật sự quá nhiều, cuốn sổ nhỏ dày cộp của ông, ghi đầy những lời thề đã lập lúc còn trẻ.

Những lời thề này có lớn có nhỏ, cũng không biết Thất Sinh Phù tiền bối lúc sinh thời có thể hoàn thành những lời thề này không.

Thất Sinh Phù tiền bối bây giờ có một tâm nguyện lớn nhất, đó là tìm được 'thời gian thông đạo' thứ trong truyền thuyết, sau đó xuyên không về quá khứ, tìm thấy bản thân lúc còn trẻ, tát cho nó một cái để nó không dám tùy tiện lập lời thề nữa.

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc gọi với Thất Sinh Phù tiền bối.

Người đàn ông to lớn vẻ mặt mông lung nhìn Tống Thư Hàng.

Còn người đàn ông xăm hình thì nhíu mày, hắn luôn cảm thấy Tống Thư Hàng trông có chút quen mắt.

Nhưng ký ức của hắn lại có chút mơ hồ, ký ức về Tống Thư Hàng dường như đã từng trở nên trong suốt. *Ting tong*~~ Thất Sinh Phù Phủ Chủ thông qua phần mềm chat, gửi cho Tống Thư Hàng một phần tư liệu về ‘tà tu’.

Trên tư liệu, là một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn, toàn thân xăm những hình thù kỳ dị.

Trên người người đàn ông còn xỏ đầy lỗ và khuyên, trông khá kỳ quái.

Phía dưới còn có một phần thông tin cá nhân về ‘tà tu’ này.

Ví dụ như công pháp tu luyện, điểm đặc biệt của công pháp, lỗ hổng của công pháp… Thánh quang, chính khí Nho gia, công đức chi quang, thần thông Phật gia, đều khắc chế tà công của vị tà tu này.

Tống Thư Hàng xem xong tư liệu, ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đàn ông xăm hình đã xông vào quán ăn của cậu, còn khóa cửa khóa sổ.

Trừ việc trên người không có các loại ‘khuyên kim loại’ lớn nhỏ, gã này và tà tu mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ gửi đến, giống hệt nhau.

Thế giới có lúc có vẻ rất lớn, nhưng có lúc thế giới lại nhỏ hẹp đến vậy.

Trùng hợp?

Có duyên?

Ngẫu nhiên?

Không.

Trên đời này không có ngẫu nhiên, chỉ có tất nhiên.

“Chân trời góc bể nào mà không… Không đúng.” Tống Thư Hàng lắc đầu, nói lại lần nữa: “Tìm mòn gót sắt không thấy, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ xông vào!” Tuy nhiên, do Khôi Lỗi tiên tử chu đáo thi triển pháp thuật cách âm bên cạnh cậu, không ai ở đó có thể nghe thấy giọng của cậu.

“Sư phụ người đang nói gì vậy?” Sở Sở nghi hoặc.

Cô nhìn thấy Tống Thư Hàng đang nhìn vị chú thuật sư kia, miệng mấp máy, nhưng lại không phát ra âm thanh, rất kỳ quái.

Tống Thư Hàng: “…” Bên cạnh, ngón tay của Khôi Lỗi tiên tử lại âm thầm động, giải trừ pháp thuật cách âm trên người Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, hai tay đan vào nhau, đặt dưới cằm.

Sau đó, ánh mắt cậu sâu thẳm nhìn về phía người đàn ông xăm hình kia.

“Sở Sở, con có muốn qua đây ngồi cùng không, ba chúng ta ngồi cùng nhau, trông sẽ có khí thế hơn.” Tống Thư Hàng đề nghị.

Sở Sở lập tức từ chối: “Không muốn.” “Thật không biết phối hợp, thân là đệ tử của ta, tu hành của con còn xa mới đủ a.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phía người đàn ông xăm hình kia, nói lại lần nữa: “Tìm mòn gót sắt…” “Tìm mòn gót sắt không thấy, thiên đường có lối ngươi không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ xông vào!” Công Đức Xà Mỹ Nhân đột ngột hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, miệng cô phát ra giọng của Tống Thư Hàng.

Cô đã ghi âm giọng của Tống Thư Hàng, và dùng giọng của Tống Thư Hàng để cướp lời của Tống Thư Hàng.

Cướp lời xong, @#%× tiên tử vô cùng thỏa mãn.

Cướp lời, thật sự là quá đã.

Sở Sở: “…” Khôi Lỗi tiên tử: “…” Tống Thư Hàng: “…” “Ngươi là ai?” Người đàn ông xăm hình cảnh giác nhìn Tống Thư Hàng.

Công đức chi quang khắc chế hắn, mà loại công đức chi quang đã thực chất hóa như sau lưng Tống Thư Hàng, chỉ đứng yên ở đó không động, cũng khiến hắn cảm thấy áp lực cực lớn.

Tống Thư Hàng: “Không nhận ra ta à?” Phải rồi… lần này sống lại + thời gian thành, hiệu quả ‘Thiên hạ không ai không biết ta’ trên người cậu dường như đã yếu đi.

Có lúc, cảm thấy hiệu quả ‘Thiên hạ không ai không biết ta’ này vẫn khá hữu dụng.

Nếu đã vậy, Tống Thư Hàng quyết định đọc ba câu thoại.

“Thế nào là hiếu?” “Thế nào là ái?” “Có biết sự vĩ đại của tình mẫu tử không?” Thánh ấn hiện ra.

“Bá, Bá Tống!” Người đàn ông xăm hình cuối cùng cũng khớp được người đàn ông ‘mặt mũi hiền lành’ trước mắt với hình tượng trong ký ức của mình.

Là hắn, Huyền Thánh đáng sợ nhất ngàn năm qua.

Thiên niên đệ nhất Thánh, tồn tại hai lần hiển Thánh.

Thân mang song Thánh hiệu.

Chư thiên vạn giới, chỉ cần là người tu luyện, không ai không biết uy danh của Bá Tống Huyền Thánh.

Lúc nãy mình bị ‘bảo vật’ làm mờ mắt, bị mỡ heo che lòng, lại không thể nhận ra Bá Tống Huyền Thánh.

Sau lưng Tống Thư Hàng… Công Đức Xà Mỹ Nhân lặng lẽ ghi âm lại ba câu thoại này của Tống Thư Hàng.

Lần sau khi Tống Thư Hàng mở miệng định nói ‘Thế nào là hiếu’, cô lại có thể cướp một lần. … Lúc này.

Ánh mắt Tống Thư Hàng trở nên nghiêm trọng: “Ngươi muốn bó tay chịu trói, hay muốn ta ra tay?” Người đàn ông xăm hình: “Bá Tống tiền bối, trước đây ta có đắc tội ngài sao?” Hôm nay ta cũng là lần đầu tiên thực sự tiếp xúc với ngài lão nhân gia mà.

“Còn nhớ những người dân trên núi Hổ Nha, bị ngươi sát hại không?” Tống Thư Hàng đứng dậy, bình tĩnh nói.

Cảm giác áp bức khủng bố, đè lên người đàn ông xăm hình.

Người đàn ông xăm hình sớm đã quên núi Hổ Nha là cái quái gì rồi.

Thân là tà tu, công pháp hắn tu luyện rất nhiều lúc cần hiến tế sinh linh để nâng cao.

Sinh mệnh chết trong tay hắn quá nhiều, căn bản đếm không xuể, hắn làm sao còn nhớ núi Hổ Nha là cái quái gì?

Nhưng đây đều không phải là trọng điểm.

Trọng điểm là, Bá Tống Huyền Thánh trước mắt biết về núi Hổ Nha.

Vị lão nhân gia này còn biết, người dân trên núi Hổ Nha là do hắn giết.

Vấn đề này nghiêm trọng rồi.

Cảm giác áp bức nặng nề, khiến người đàn ông xăm hình hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Thiên hạ đệ nhất Thánh, trong vòng hai tháng hai lần hiển Thánh.

Chỉ riêng hai Thánh hiệu ‘Bá Tống + Bá Nho’, cũng đã có thể gây ra áp lực tâm lý cực lớn cho người khác.

Huống hồ hiện tại, hai Thánh ấn sau lưng Tống Thư Hàng lúc ẩn lúc hiện, tự động tăng cường cảm giác áp bức cho người đàn ông xăm hình.

Người đàn ông xăm hình cảm thấy cơ thể nặng trĩu, phảng phất như một ngón tay cũng không thể động đậy.

Làm sao bây giờ?

Đánh thì chắc chắn không đánh lại, đối phương là Huyền Thánh.

Chương 1689

Chạy trốn cũng không thể nào, ngươi đã thấy một tu sĩ mới vào cảnh giới Tứ phẩm, có thể thoát khỏi tay Huyền Thánh chưa?

Trừ khi tu sĩ Tứ phẩm này sau lưng có đại lão chống đỡ, hoặc là thuần túy hack game.

Chết tiệt, chỉ là tùy tiện xông vào một quán ăn cướp ‘Cổ Ma Hạch Tâm’, tại sao lại gặp phải Bá Tống Huyền Thánh lão nhân gia.

Tại sao Bá Tống lại mở quán ăn ở đây?

Nghĩ đi nghĩ lại, kết cục dường như chỉ có một.

Chỉ có thể chết!

Thân là tà tu, trước khi mạnh đến mức nghịch thiên, hắn chưa bao giờ có cảm giác an toàn.

Cho nên, hắn sớm đã bố trí cho mình một tà pháp tái sinh.

Cái giá phải trả cho việc tái sinh rất lớn, nhưng chỉ cần có thể giữ được tính mạng, cái giá nào cũng đáng.

Tuy nhiên, ‘chết’ trước mặt một vị Huyền Thánh, cũng là một việc cần kỹ thuật.

Lỡ như chết không đủ thật, bị đối phương phát giác mình còn có bí pháp ‘phục sinh’, đối phương lần theo manh mối, cắt đứt đường phục sinh của hắn thì làm sao?

Người đàn ông xăm hình suy nghĩ vạn ngàn.

Đột nhiên, mắt hắn sáng lên.

Giây tiếp theo, hắn đột ngột lao về phía người đàn ông to lớn bên cạnh, hai tay thành trảo.

Trông có vẻ, hắn dường như muốn bắt giữ người đàn ông này, làm con tin.

“Cẩn thận!” Cô bé tóc vàng đang trốn dưới gầm bàn nhìn trộm quán ăn lo lắng hét lên.

Con mắt điện tử cơ khí của cô, đã bắt được động tác của người đàn ông xăm hình.

Tiếng nói của cô vừa dứt, liền phát hiện một bóng người, đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt người đàn ông to lớn, và đưa tay ra đỡ lấy móng vuốt sắc bén của người đàn ông xăm hình. *Keng*~ Móng vuốt của người đàn ông xăm hình sắc bén như dao, tấn công nhanh như chớp, nhưng lại bị người ta vững vàng đỡ được. [Là ông chủ?!] Cô gái tóc vàng trợn to mắt.

Ông chủ trông như một người bình thường, với tốc độ mà ngay cả con mắt cơ khí của cô cũng không thể nhìn rõ, đã dịch chuyển tức thời đến trước mặt người đàn ông to lớn, đỡ lấy đòn tấn công của người đàn ông xăm hình.

Cần tốc độ nhanh đến mức nào, tuyệt đối đã vượt qua tốc độ âm thanh rồi nhỉ.

Nhưng nếu là siêu âm tốc, tại sao lại không có tiếng nổ siêu thanh?

Hơn nữa, khi ông chủ đỡ đòn tấn công của người đàn ông xăm hình, chỉ dùng một ngón tay.

Ngón trỏ tay phải của Tống Thư Hàng, chính xác điểm vào lòng bàn tay của người đàn ông xăm hình.

Cậu không thi triển bất kỳ công pháp nào.

Nhưng trên nắm tay cậu có ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ là một kiện pháp khí siêu cực phẩm, là bản mệnh pháp bảo mà Tống Thư Hàng dùng ‘sinh mệnh’ để luyện chế ra.

Nó tự mang theo sát thương trù chú, sát thương kịch độc, sát thương hỏa diễm, sát thương thánh quang, còn kèm theo hiệu quả huyễn thuật và hiệu quả kích phát tâm ma.

Nói cách khác, cho dù Tống Thư Hàng chỉ là một đòn đánh thường, cũng tự mang theo các loại sát thương thuộc tính.

"A ~~" Người đàn ông xăm hình hét thảm một tiếng, ngã bay ra sau.

Lòng bàn tay của hắn bị thánh quang, hỏa diễm gây sát thương, bỏng rát một mảng.

Chỉ là hiệu quả của thánh quang và pháp thuật hỏa diễm, mắt thường của người thường không thể nhìn thấy mà thôi.

Trong quá trình bị đánh bay, người đàn ông xăm hình tiện thể, làm vỡ một cái bàn trong quán ăn.

"Hai cái bàn." Khôi Lỗi tiên tử đột nhiên lên tiếng.

Đừng quên, quyền sở hữu quán ăn này tuy đứng tên Tống Thư Hàng, nhưng quán ăn này là do cô đổi lấy, mọi thứ bên trong đều là của cô.

Chỉ là cô không có chứng minh thư hay giấy tờ gì, nên mới đứng tên Tống Thư Hàng.

Nghiêm túc thanh minh một lần nữa, quán ăn là của cô, đồ vật bên trong cũng đều là của cô, bao gồm cả hai cái bàn bị làm vỡ.

Cô gái tóc vàng dưới quầy thu ngân lại một phen kinh ngạc.

Chị gái xinh đẹp này biết nói chuyện?

Cô cứ ngỡ đây là một món đồ thủ công cỡ lớn, vì trong quan sát bằng mắt điện tử cơ khí của cô, vị mỹ nhân trông có vẻ xinh đẹp này thực chất là một con rối cỡ lớn.

Cô gái tóc vàng vốn tưởng đây là sở thích cá nhân của ông chủ, dùng một con búp bê tỷ lệ người thật sống động để thu hút khách hàng.

Không ngờ con búp bê này đột nhiên phát ra tiếng.

Đây là thủ đoạn công nghệ gì?

Là ghi âm điện tử?

Là trí tuệ nhân tạo?

Cô gái tóc vàng trong lòng rục rịch, cô có chút muốn nghiên cứu kết cấu của vị chị gái này.

“Âm pháp sắc chú: Tà năng chi môn, chí ác chi đạo, tồi hủy!” Người đàn ông xăm hình miệng nhanh chóng niệm chú, tay kia của hắn ném ra một lá bùa.

Đây là chú thuật tà pháp mà hắn tu luyện, đây là chú thuật dẫn đạo cửu u tà năng rất hiếm thấy trong giới tu luyện.

Phù văn cháy lên giữa không trung, dẫn ra cửu u tà năng đậm đặc, ném về phía Tống Thư Hàng.

Cho dù là Bát phẩm Huyền Thánh, khi đối mặt với cửu u tà năng cũng phải cảnh giác cẩn thận, vì nếu không cẩn thận bị cửu u tà năng cảm nhiễm, sẽ rất phiền phức.

Người đàn ông xăm hình cũng không nhìn kết quả, âm pháp sắc chú chỉ là để tạo thời gian thi triển cho chú thuật tiếp theo.

Hắn bắt đầu thi triển chú thuật tiếp theo, lai lịch của chú thuật này vô cùng đáng sợ.

Nghe nói có thể dẫn đạo sức mạnh của… sủng vật của một vị đại lão cửu u.

Đừng coi thường sủng vật của đại lão cửu u, con chó giữ nhà của đại lão, nói không chừng cũng là cảnh giới Bát phẩm thậm chí là Cửu phẩm trở lên.

Nếu có thể thành công thi triển chú thuật, cho dù đối phương là Bá Tống Huyền Thánh cũng phải trả giá đắt!

Cái giá phải trả khi thi triển chú thuật này cực lớn, thậm chí còn phải trả giá bằng một lượng lớn sinh mệnh lực.

Nhưng đối với người đàn ông xăm hình đã quyết định ‘chỉ có thể chết’, đều không quan trọng nữa.

Năng lượng của âm pháp sắc chú, hóa thành một khối cửu u tà năng đậm đặc.

Lần này, ngay cả người thường là người đàn ông to lớn và cô gái tóc vàng cũng nhìn thấy khối năng lượng này.

Loại sức mạnh đậm đặc cuồn cuộn như dầu hỏa này, bên trong ẩn chứa sự phá hoại, giết chóc, tội ác, chỉ cần nhìn thấy đã khiến người ta tê dại da đầu, tay chân mềm nhũn.

“Đây là thứ gì, chú thuật?” Người đàn ông to lớn trợn tròn mắt.

Anh ta mơ hồ biết một số thông tin về ‘người đàn ông xăm hình’.

Biết đối phương rất đáng sợ.

Cho nên khi biết người đàn ông xăm hình tìm mình, anh ta lập tức chọn cách lẩn trốn.

Tuy nhiên, trong thông tin của anh ta, người đàn ông xăm hình là một sát thủ siêu hạng, giỏi dùng kịch độc, giết người trong vô hình.

Số người chết trong tay đối phương không đếm xuể.

Đối phương có thể còn nắm giữ một số năng lượng siêu nhiên, hẳn là năng lực kiểu như trù chú.

Nhưng năng lực kiểu như trù chú rốt cuộc là như thế nào, người đàn ông to lớn thật sự không thể tưởng tượng ra.

Bây giờ, anh ta trực diện tiếp xúc với loại sức mạnh này, trong lòng một mảnh tuyệt vọng.

Sắp chết rồi, sắp chết rồi, lần này chết chắc rồi.

“Ông chủ, không cần lo cho tôi!” Người đàn ông to lớn hét lên, đây căn bản không phải là sức mạnh mà con người có thể chống lại.

Tống Thư Hàng: “…” Anh chàng này, trông thì bặm trợn, nhưng lòng dạ lại thiện lương bất ngờ.

Lúc trước, anh ta còn nhắc nhở Tống Thư Hàng đổi biển hiệu quán ăn, để tránh rước lấy phiền phức không cần thiết.

“Ông chủ, trong khối vật thể giống dầu hỏa kia ẩn chứa sức mạnh cường đại, mau tránh đi!” Cô gái tóc vàng cũng vội vàng hét lên.

“Không cần sợ.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nói.

Trên ngực cậu, một đóa hoa sen trong suốt chủ động nhảy ra.

Hoa sen tinh xảo như một tác phẩm nghệ thuật.

Giây tiếp theo, rễ của hoa sen vươn ra, cắm vào khối cửu u tà năng kia, một phát đã hút sạch sẽ nó.

Năng lượng dạng dầu hỏa đáng sợ, tan thành mây khói.

Ông chủ lợi hại như vậy?

Người đàn ông to lớn há hốc mồm.

Cô gái tóc vàng dưới quầy thu ngân, chỉ cảm thấy thế giới quan của mình bị đả kích.

Bất luận là phù văn và năng lượng tà ác mà người đàn ông xăm hình phóng ra, hay là hoa sen trên ngực ông chủ, đều vượt quá nhận thức của cô.

Loại sức mạnh hoàn toàn không khoa học này, và hệ thống sức mạnh, kiến thức mà cô học tập, nắm giữ hoàn toàn không cùng một hệ thống.

Siêu năng lực?

Loại năng lực tuy có người nghiên cứu nhưng chưa bao giờ được chứng thực, thật sự tồn tại?

Lúc này.

Đối diện, người đàn ông xăm hình dùng sức cắn rách đầu lưỡi của mình, một ngụm máu tươi phun ra.

Chú thuật của hắn hoàn thành!

“Tà năng thông đạo, mở ra, dẫn đạo, sau đó tràn đầy đi.

Sinh mệnh chú thuật: Ngươi Bận Đi T233, cấp cấp như luật lệnh!” Người đàn ông xăm hình hét lớn.

Năng lượng trên người hắn điên cuồng hội tụ, dung nhập vào ngụm máu tươi phun ra từ lưỡi.

Đồng thời, sinh mệnh lực của hắn nhanh chóng tiêu hao.

Tống Thư Hàng khẽ nhướng mày.

Chương 1690

Nếu cậu không nghe nhầm, lúc nãy cậu nghe thấy là đại danh của ‘Ngươi Bận Đi T233’.

Tên kỳ quặc này, chắc sẽ không có ai trùng tên đâu nhỉ?

Quả nhiên, một ý chí quen thuộc thuận theo năng lượng của ‘chú thuật’ giáng lâm.

Là một tia ý chí của Ngươi Bận Đi T233.

Chú thuật này, là rất lâu rất lâu trước đây, Bạch tiền bối two chuyên môn phát triển ra, để T233 thu thập năng lượng, sau đó truyền bá ra ngoài.

Dù sao thể tích của Ngươi Bận Đi T233 quá lớn, mỗi lần tích lũy năng lượng đều phải sạc rất lâu.

Khi mọi người sử dụng chú thuật này, sẽ dùng sinh mệnh của mình để sạc năng lượng cho T233.

Mà nếu T233 tâm trạng tốt, sẽ hứng lên, phân ra một tia ý chí xuống, hưởng ứng lời triệu hồi của chú thuật.

Hôm nay, tiểu thái dương Ngươi Bận Đi T233 có lẽ khá rảnh rỗi.

“Yo.” Tống Thư Hàng nói.

Ngươi Bận Đi T233 cảm ứng được Tống Thư Hàng, lập tức hiểu ra.

Người triệu hồi nó xuất hiện, là để đối phó Bá Tống?

“Chào ngươi, Bá Tống.

Tạm biệt, Bá Tống.” Tiểu thái dương nói xong, liền biến mất.

Thời gian của nó rất quý giá, gần đây đang phối hợp với chủ nhân dung hợp hạch tâm của ‘hành tinh có mắt’ kia.

Chỉ cần lắp hạch tâm đó vào, nó sẽ không bao giờ phải lo lắng về vấn đề tiêu hao năng lượng nữa.

Đương nhiên, đã giáng lâm rồi, lại đột nhiên quay về, cũng phải nói với người thi thuật một tiếng.

Thế là trước khi quay về, nó lịch sự để lại lời nhắn cho người đàn ông xăm hình đã thi triển chú thuật: Chào ngươi, T233 đột nhiên trong nhà có việc gấp, cần về nhà một chuyến.

Gợi ý thân thiện: Bạn tốt của ngươi, Ngươi Bận Đi T233 đã offline.

Người đàn ông xăm hình: ⊙_⊙ Đây là tình huống gì?

Rõ ràng đã triệu hồi ý chí sủng vật của đại lão trong thế giới Cửu U xuống rồi, tại sao lại đột nhiên quay về?

Nhà có việc gấp?

Nhà có việc gấp mà ngài còn có thời gian chạy qua đây dạo một vòng?

Coi ta là trẻ con ba tuổi à, lại dám lừa gạt ta như vậy?

Còn nữa… lúc nãy mơ hồ, hắn cảm thấy ý chí sủng vật của đại lão mà mình triệu hồi, dường như đã chào hỏi với Bá Tống Huyền Thánh trước mắt?

Là ảo giác?

Tống Thư Hàng khẽ vỗ tay: “Còn muốn tiếp tục nữa không?

T233 cấp cấp như luật lệnh không được, có muốn đổi thành phiên bản Thái Thượng Lão Quân không?

Hay là làm một cái phiên bản Tam Thanh tổ sư cấp cấp như luật lệnh?” Người đàn ông xăm hình: “…” Vì cái giá phải trả khi thi chú, da của hắn bắt đầu khô héo, nếp nhăn hiện ra, trong tóc cũng xuất hiện nhiều sợi tóc bạc.

Chú thuật này tiêu hao sinh mệnh lực còn lớn hơn hắn tưởng tượng một chút.

Không được rồi, không thể kéo dài thêm nữa.

“Hét a!

Sư Tử Liên Trảm!” Người đàn ông xăm hình điên cuồng lao lên, hai trảo liên tục vung vẩy.

Năm ngón tay của hắn như dao, mỗi ngón đều có khí kình sắc bén chém ra.

Nếu chỉ nhìn khí thế, đòn tấn công của người đàn ông xăm hình có vẻ rất mạnh.

Dưới quầy thu ngân, con mắt cơ khí của cô gái tóc vàng khóa chặt người đàn ông xăm hình, trong não bộ của cô, con chip điện tử nhanh chóng tính toán, phân tích động tác của người đàn ông xăm hình, cố gắng tính toán ra phương pháp né tránh.

“Không được, tốc độ quá nhanh.

Hơn nữa trên tay đối phương có thứ giống như ‘đao khí’, sắc bén vô cùng, cho dù là kim loại cũng sẽ bị cắt đứt.” Cô gái tóc vàng lo lắng nói.

Ông chủ có thể đỡ được đòn tấn công như vậy không?

Dưới sự chú thị của con mắt cơ khí của cô, ông chủ ra tay rồi. *Bốp*~~ Ông chủ trông có vẻ tùy ý vung tay một cái.

Ngay sau đó, những đao khí sắc bén kia toàn bộ bị đánh bay.

Lòng bàn tay ông chủ dư thế không giảm, một bạt tai tát vào mặt người đàn ông xăm hình.

“A ~~” Người đàn ông xăm hình hét thảm một tiếng, thân hình xoay tròn bay ra ngoài.

Thân thể hắn đập vào tường, lăn lộn trên tường hai vòng rưỡi, tạo ra mấy vết nứt, rồi mới từ từ trượt xuống.

“Mạnh, mạnh quá.” Cô gái tóc vàng ngây người.

Ông chủ quả thực mạnh đến mức không giống người.

Khỏe mạnh như một con quái vật.

Tuy trông cậu không có những khối cơ bắp lớn, nhưng lại cho người ta một cảm giác thị giác cực kỳ cường tráng.

“2 cái bàn + một mảng tường nứt.” Khôi Lỗi tiên tử bình tĩnh lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “…” Khoản nợ xấu này sẽ tính lên đầu mình sao?

Người đàn ông xăm hình giãy giụa bò dậy từ dưới đất, nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Hắn phát hiện ra một sự thật không mấy tốt đẹp — Bá Tống Huyền Thánh không có ý định giết hắn.

Từ đầu đến cuối, Bá Tống Huyền Thánh chỉ sử dụng đòn tấn công thông thường, lực độ tấn công hắn cũng rõ ràng đã nương tay.

Hắn đương nhiên sẽ không ngây thơ cho rằng Bá Tống Huyền Thánh có hảo cảm với hắn, muốn bồi dưỡng hắn thành người kế vị gì đó.

Đối phương sở dĩ cứ mãi nương tay, e rằng chỉ có một nguyên nhân, là muốn bắt sống hắn.

Chẳng lẽ còn muốn tra khảo ta, moi móc bí mật gì đó từ ta?

Hay là, Bá Tống Huyền Thánh muốn dùng ta làm vật thí nghiệm sống?

Ý định ban đầu của hắn là cùng lắm thì chết, chết xong về nhà phục sinh.

Không ngờ, trước mặt Bá Tống Huyền Thánh, muốn chết một cách oanh liệt bình thường cũng không được.

Mắt người đàn ông xăm hình đảo một vòng.

Đột nhiên, hắn đột ngột xoay người, một quyền đấm về phía bức tường sau lưng.

“Chậc, quán ăn nhỏ chúng ta vừa mới có được không thể để ngươi phá hoại như vậy.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nói xong, cậu đưa tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái về phía người đàn ông xăm hình.

Giây tiếp theo, người đàn ông xăm hình chỉ cảm thấy trời đất thay đổi.

Cảnh tượng trước mắt hắn thay đổi, quán ăn biến mất, thay vào đó là một quảng trường màu đỏ. [Đây là… Chân thực huyễn tượng?] Người đàn ông xăm hình lập tức nghĩ đến năng lực trong truyền thuyết mà chỉ có cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả trở lên mới có thể nắm giữ.

Giữa quảng trường, hắn và Bá Tống Huyền Thánh hai người đối mặt nhau.

Khôi Lỗi tiên tử, Sở Sở, và một cô gái tóc vàng không quen biết, xuất hiện ở rìa quảng trường, trong trạng thái xem kịch.

Người đàn ông to lớn vừa rồi đã không thấy bóng dáng.

Cô gái tóc vàng lúc này kinh ngạc nhìn xung quanh.

Quan niệm sống đáng thương của cô lại một lần nữa bị đả kích.

Tại sao họ lại đột nhiên từ quán ăn nhỏ kia chuyển đến nơi này?

Không gian biến đổi?

Thị giác ảo ảnh?

Những thủ đoạn này, hoàn toàn không khoa học!

Từ trước đến nay, hệ thống sức mạnh và kiến thức mà cô học tập, nắm giữ, lúc này một chút cũng không có tác dụng. … Tống Thư Hàng vốn định trực tiếp đưa người đàn ông xăm hình vào Đông Chi Điện, giam giữ lại.

Nhưng nghĩ lại, còn mấy ngày nữa 'Thất Sinh Phù tiền bối' mới đến.

Cứ giam giữ người đàn ông xăm hình mãi, có vẻ quá lãng phí.

Vật tận kỳ dụng.

Đệ tử của cậu là Sở Sở và Tiểu Âm Trúc, đều thiếu một đối tượng luyện công.

Mà bây giờ người đàn ông xăm hình đang suy yếu, vừa hay có thể đảm nhận vai trò này.

Cho nên, Tống Thư Hàng chuyển hắn đến 'Hạ Cung Quảng Trường'.

Coi như đã bắt giữ xong.

Đương nhiên, để đề phòng gã này chạy loạn trong thế giới hạch tâm, ảnh hưởng đến những vị khách khác trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng còn cần hạn chế phạm vi hoạt động của hắn.

"Tứ Vương Giả Chi Tường." Tống Thư Hàng đưa tay ấn xuống đất. *Ầm ầm ầm*.

Kim Sư Vương Giả Chi Tường, Bạch Hổ Vương Giả Chi Tường, Băng Sa Vương Giả Chi Tường, Lôi Ưng Vương Giả Chi Tường hiện hình, dựng lên trên Hạ Cung Quảng Trường, bao vây người đàn ông xăm hình.

Sau đó, Miêu Yêu Tiên Cơ Thần Môn xuất hiện ngay phía trên Tứ Vương Giả Chi Tường.

Cánh cửa chỉ cần đóng lại, quảng trường sẽ trở thành một mật thất, hoàn toàn không cần lo lắng người đàn ông xăm hình trốn thoát.

“Ngay cả tường cũng có thể biến ra?” Cô gái tóc vàng lùi lại mấy bước, đưa tay nhẹ nhàng gõ vào mấy bức tường này.

Không phải ảo thuật, là thứ thật sự tồn tại.

Hơn nữa bức tường này cứng quá!

Chương 1691

Mức độ cứng rắn hoàn toàn không khoa học.

Đây là tường được làm từ dược liệu gì?

Phải làm thế nào để chế tạo ra?

Ông chủ lại làm thế nào để mang chúng ra?

Bình thường giấu ở đâu?

Con mắt cơ khí của cô cũng không thể xác định được chất liệu của bức tường.

Lòng hiếu kỳ của cô gái tóc vàng không thể kìm lại, cô rất muốn nghiên cứu cấu tạo của bốn bức tường này, muốn biết nguyên lý tồn tại của chúng.

Lòng hiếu kỳ là động lực tiến lên của nhân loại.

Khám phá điều chưa biết là một trong những con đường đến với tri thức. … Người đàn ông xăm hình mặt như tro tàn.

Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên muốn bắt sống hắn.

Hơn nữa, bây giờ hắn đang ở trong ‘Chân thực huyễn tượng’ của Bá Tống Huyền Thánh… nếu hắn tử vong, tà pháp phục sinh kích hoạt, nhất định sẽ bị Bá Tống Huyền Thánh cảm ứng được.

Đến lúc đó, pháp thuật phục sinh còn chưa khởi động, đã bị chặn lại. [Không thể chết, ít nhất trước khi Bá Tống Huyền Thánh chưa giải trừ ‘Chân thực huyễn tượng’, ta vẫn chưa thể chết.] Người đàn ông xăm hình thầm nghĩ.

“Sở Sở.” Lúc này, Tống Thư Hàng quay người lại, gọi.

“Có, sư phụ.” Sở Sở nói.

“Qua đây, sư phụ thêm cho con một lớp hộ giáp, sau đó hắn giao cho con luyện tay.

Vừa hay chúng ta còn thiếu một đối tượng thực chiến, con có thể dùng hắn để luyện tập.

Cẩn thận một chút, đối phương có cảnh giới Tứ phẩm, mạnh hơn con rất nhiều.” Tống Thư Hàng nói.

“Con có làm được không?” Sở Sở hỏi.

Cô gần đây mới đổi tu 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, hiện tại cảnh giới của cô vẫn đang ở Nhị phẩm.

“Sĩ khả sát bất khả nhục.” Người đàn ông xăm hình nói.

Muốn để hắn làm đối tượng bồi luyện, Bá Tống Huyền Thánh khinh người quá đáng.

Tống Thư Hàng cười ha ha, chỉ vào Sở Sở nói: “Đệ tử của ta, cảnh giới Nhị phẩm.

Cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi trong vòng nửa giờ chiến thắng nó, ta sẽ tha cho ngươi một mạng.” “Lời này là thật?” Mắt người đàn ông xăm hình sáng lên.

Tuy nói sĩ khả sát bất khả nhục, nhưng nếu cho một con đường sống, có một số chuyện đều có thể thương lượng.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tin hay không tùy ngươi, cơ hội ta đã cho ngươi, chỉ xem ngươi có thể nắm bắt được không.” “Được.” Người đàn ông xăm hình nghiến răng nói.

“Sư phụ, con có vấn đề gì không?” Sở Sở có chút lo lắng.

Đối phương có yếu đến mấy, cũng là cảnh giới Tứ phẩm.

Cô mới Nhị phẩm, kém đối phương hai đại cảnh giới.

Hơn nữa, cô đổi tu 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 không lâu, công pháp còn chưa nắm vững thành thạo.

“Không cần lo lắng, hãy tin vào chính mình.

Hơn nữa cho dù thua cũng không sao, coi như hắn mệnh không đáng tuyệt, lần này tha cho hắn.

Lần sau nếu có cơ hội gặp lại, bắt hắn lại cũng không muộn.” Tống Thư Hàng đưa tay ra, nhẹ nhàng vỗ vai Sở Sở.

Âm thầm, đao ý thuộc về cậu bao quanh người Sở Sở.

Sở Sở trong lòng khẽ động, lập tức hiểu ra.

Đây là ‘Đao ý khôi giáp’ thuộc về Tống Thư Hàng.

Nếu kích hoạt thân đao ý khôi giáp này, đến lúc chiến đấu, cô đã đứng ở thế bất bại.

“Đi đi, trải nghiệm một chút trận chiến chính diện với chú thuật sư Tứ phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở gật đầu, cô đưa tay rút thanh kiếm nhỏ buộc trên đùi mình ra, đứng đối diện với người đàn ông xăm hình.

“Hét!” Người đàn ông xăm hình nghiến răng, sương mù đen vốn đã mỏng manh trên người hắn lại một lần nữa bùng nổ, hóa thành thực chất, bám vào hai tay hắn.

Hắn đưa tay dùng sức ném, hai khối sương mù đen bay về phía Sở Sở.

Sở Sở giơ kiếm, phát huy kiếm thuật của mình đến cực hạn.

Kiếm ngắn liên tục đâm ra, hóa thành lưới kiếm, đánh tan hai khối sương mù đen.

Nhưng sương mù đen vỡ vụn lại xuyên qua lưới kiếm, như mưa rơi xuống người Sở Sở.

Đây là Tứ phẩm đối Nhị phẩm, sự áp chế về đẳng cấp.

Lúc này, trên người Sở Sở, đao ý đang tĩnh lặng bao quanh được kích hoạt.

Đao ý lưu chuyển, theo hình dáng cơ thể Sở Sở, hóa thành khôi giáp bó sát.

Năng lượng sương mù đen như mưa rơi xuống đao ý khôi giáp.

Đao ý khôi giáp khẽ sáng lên, liền chặn lại toàn bộ chúng.

“Khải ý?” Người đàn ông xăm hình kinh ngạc nói.

Đối diện, sau khi không còn nỗi lo về sau, thân hình Sở Sở khẽ động, kiếm khí tung hoành, chỉ công không thủ.

Trong chốc lát, kiếm khí bao phủ người đàn ông xăm hình, ép hắn liên tục lùi về sau.

“Rất tốt, chính là như vậy.

Sở Sở, nửa giờ sau chúng ta gặp lại.” Tống Thư Hàng vẫy tay. ******** Cô gái tóc vàng chỉ cảm thấy mắt sáng lên, không biết từ lúc nào lại quay về quán ăn nhỏ.

Bóng dáng của cô vẫn xuất hiện dưới quầy thu ngân.

“Về rồi?” Cô gái tóc vàng mờ mịt quay đầu nhìn xung quanh.

Mà ở vị trí trước quầy thu ngân của quán ăn, mắt người đàn ông to lớn trợn tròn.

Anh ta trơ mắt nhìn nhóm người ông chủ đột nhiên biến mất.

Lại tận mắt nhìn thấy họ lại xuất hiện từ hư không.

Quá khoa học viễn tưởng.

Hiện thực quả nhiên còn ly kỳ hơn cả phim ảnh.

“Yo, anh vẫn còn ở đây à.

Tôi còn tưởng anh sẽ nhân cơ hội rời đi.” Tống Thư Hàng mười ngón tay đan vào nhau, đặt dưới cằm nhìn người đàn ông to lớn.

Đối phương chỉ là người thường, nên cậu không đưa đối phương vào thế giới hạch tâm.

“Không đi cũng tốt, tốt nhất nên xóa đi ký ức vừa rồi của hắn.” Khôi Lỗi tiên tử bình tĩnh nói.

Người đàn ông to lớn: “Xóa… xóa ký ức?” Series Men in Black?

“Nhất... nhất định phải xóa ký ức sao?

Có di chứng gì không?

Quá trình có đau đớn lắm không?

Phương pháp xóa ký ức có phải là phương pháp vật lý không?” Gã đô con hoảng hốt, lắp bắp hỏi.

Cô gái tóc vàng dưới quầy thu ngân cũng lo lắng hỏi: “Nhất... nhất định phải xóa ký ức ạ?” “Bởi vì nếu không xóa thì sẽ rất phiền phức.” Khôi lỗi tiên tử đáp: “Chúng ta rất bận, nếu vì các ngươi mà dẫn dụ nhiều người đến quấy rầy, thì chúng ta còn tu luyện được nữa không?

Luyện đan, luyện khí, tu luyện, mở nhà hàng, việc nào cũng cần đầu tư rất nhiều tâm sức.

Vì vậy, chúng ta không có thời gian để lãng phí.” Ý của câu này chính là: Thích làm gì thì làm, đừng làm phiền ta tu tiên.

Con người một khi biết đến năng lực ‘siêu nhiên’, sẽ tìm cách tiếp xúc, theo đuổi.

Hầu như ai cũng có một giấc mơ trở thành cao thủ, thành siêu nhân.

Vì vậy, nếu không có ý định thu nhận làm đệ tử, đôi khi phương pháp xóa ký ức tuy đơn giản và thô bạo, nhưng lại vô cùng hiệu quả.

“Thì ra là vậy, tôi còn tưởng giới tu luyện có quy tắc ngầm gì đó, giống như trong phim, hễ bị người thường nhìn thấy là phải tìm cách xóa ký ức.” Tống Thư Hàng nói.

“Yên tâm đi, quá trình xóa ký ức không hề đau chút nào.

Bá Tống, đưa ngón tay thái dương của ngươi ra đây.” Khôi lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc đưa ngón tay công đức của mình ra, hỏi: “Ngón tay thái dương của tôi đâu có chức năng xóa ký ức đâu?” “Đừng nói nhiều, đưa ra đây, rồi thắp sáng nó lên.” Khôi lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng phối hợp với tiên tử, ý niệm vừa động, ngón tay công đức tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng công đức chói mắt, tựa như ánh sáng của mặt trời nhỏ.

“Chói quá, mù mắt mất!” Gã đô con cảm thấy mắt mình trắng xóa.

Và ngay lúc hắn đang dùng sức dụi mắt, sự chú ý đều tập trung vào ý nghĩ ‘mù mất rồi’, Khôi lỗi tiên tử đã sử dụng một tiểu pháp thuật xóa ký ức.

Vào lúc gã đô con không phòng bị nhất, pháp môn xóa ký ức sẽ trở nên hiệu quả hơn.

Khi gã đô con dụi mắt xong, mặt đã trở nên ngơ ngác.

“Ủa?

Ta là ai, đây là đâu, đã xảy ra chuyện gì?” Gã đô con gãi đầu, vẻ mặt mông lung.

Cô gái tóc vàng tròn mắt, thì ra cây bút phát sáng của người áo đen trong phim đã tiến hóa thành ngón tay phát sáng rồi sao?

“Những tiểu pháp thuật này đều có ích trong cuộc sống hàng ngày.

Chương 1692

Có thời gian rảnh thì đừng chỉ biết mở nhà hàng chơi, hãy nghiên cứu thêm những thứ thực dụng này đi.” Khôi lỗi tiên tử nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng, người muốn mở nhà hàng chơi là anh sao?

Nhà hàng này không phải do chính Khôi lỗi tiên tử giao dịch về hay sao?

Anh chỉ thuận thế tiếp quản nhà hàng này, mở ra chơi thôi mà?

Tống. có nỗi khổ không nói nên lời.

Thư Hàng.

Nhưng Khôi lỗi tiên tử nói đúng, có một vài tiểu pháp thuật anh đúng là phải dành thời gian học một chút.

Huyễn thuật che giấu thân hình, pháp thuật cách âm, pháp thuật xóa ký ức...

Dù sao thì, anh cũng muốn trở thành một người đàn ông, một vị đại tiền bối đáng tin cậy.

Không thể nào tu luyện đến cảnh giới rất cao rồi mà vẫn chỉ biết mỗi ‘Sạc Điện Thuật’ và ‘Chưởng Tâm Lôi’ được, phải không?

Quyết định rồi!

Từ bây giờ, anh sẽ bắt đầu nỗ lực học tập.

Sau đó, khi Tống Thư Hàng quyết định sẽ lập tức bắt đầu học những tiểu pháp thuật hữu dụng này, anh nghĩ đến một vấn đề.

Anh không có sách giáo khoa.

Hiện tại trong tay anh có vài cuốn sách pháp thuật.

Đầu tiên là series phong ấn 《Phong Ấn Pháp Thuật Nhập Môn》, 《Cơ Sở Ngũ Hành Phong Ấn Pháp Đại Toàn》.

Đây là thù lao mà Bạch tiền bối đưa cho anh sau khi quay xong phim 'Trận chiến cuối thời Mạt Pháp'.

Lúc đó Bạch tiền bối đã chuẩn bị thù lao phù hợp cho tất cả đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Thứ chuẩn bị cho Tống Thư Hàng chính là sách nhập môn hệ phong ấn và pháp thuật Ngũ Hành phong ấn.

Dù sao cũng là tu sĩ, đến một pháp thuật phong ấn đơn giản cũng không biết thì thật mất mặt.

Kết quả là học đến giờ, Tống Thư Hàng vẫn chỉ nắm được lý thuyết phong ấn cơ bản nhất.

Hai cuốn còn lại là 《Thiên Sư Chính Pháp - Lôi Pháp Thiên》, 《Huyễn Thuật Trận Pháp Bố Trí Tường Giải》.

Là do Quy tiền bối cướp được từ trên người Cuồng Bá Ma Quân, rồi lại chuyển tay tặng cho Tống Thư Hàng.

Và trên bốn cuốn sách pháp thuật này, đều không có các tiểu pháp thuật thực dụng như 'kết giới cách âm' hay 'pháp thuật xóa ký ức'.

"Tiên tử, có hứng thú dạy tôi tiểu pháp thuật 'xóa ký ức' không?" Tống Thư Hàng mong đợi nhìn Khôi lỗi tiên tử.

"Bận lắm." Khôi lỗi tiên tử đan hai tay vào nhau, đặt dưới cằm, nghiêm túc nói: "Ta đang bận mở quán, lấy đâu ra thời gian dạy ngươi?" Tống Thư Hàng: "…" Lúc này, gã đô con gãi đầu, thật sự không nhớ ra tại sao mình lại xuất hiện ở quán nhỏ này.

Thế là hắn lại với vẻ mặt mông lung đi ra ngoài.

Vừa ra khỏi quán không lâu, hắn liền thấy mấy thuộc hạ của mình nằm la liệt cách nhà hàng không xa, trong trạng thái hôn mê.

Xung quanh có một đám quần chúng không rõ sự tình đang hóng chuyện.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao mình lại cảm thấy hoảng hốt thế này.” Hắn vội vàng chạy đến bên cạnh mấy thuộc hạ của mình.

Hắn dùng sức vỗ vào mặt thuộc hạ: “Tỉnh lại, tỉnh lại, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Nhưng thuộc hạ của hắn ngủ rất say, như bị trúng tà, dù hắn có dùng sức tát họ cũng không đánh thức được.

“Không cần vỗ đâu, chúng tôi đã dùng mấy cách rồi, vẫn không gọi dậy được.” “Yên tâm đi, chúng tôi đã gọi xe cứu thương rồi, xe cứu thương sắp đến rồi.” Bên cạnh có người tốt bụng lên tiếng.

Gã đô con ra sức day trán.

Ai đã đánh ngất anh em của hắn?

Hắn lại tại sao lại xuất hiện trong cái nhà hàng kỳ lạ kia?

Trong nhà hàng đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao hắn không nhớ được chút gì cả?

Hắn khổ sở suy nghĩ, hy vọng có thể moi ra được chút manh mối nào đó trong đầu.

Nghĩ đi nghĩ lại...

đột nhiên, hắn nhớ ra món bảo vật mà mình mới có được gần đây.

Hắn không biết món bảo vật này rốt cuộc là thứ gì.

Chỉ cảm thấy khi mang nó theo, trên món bảo vật này sẽ phát ra âm thanh tà ác, dụ hoặc.

Món bảo vật này là một củ khoai lang nóng bỏng tay. 【Mình phải nghĩ cách bán nó đi mới được.】 Gã đô con thầm nghĩ.

Nghĩ đến cách bán đi, hắn lập tức nghĩ đến buổi đấu giá trên đảo Lan Tây.

Đảo Lan Tây nghe nói là nơi được một thế lực hùng mạnh chống lưng, buổi đấu giá trên đảo Lan Tây có uy tín rất cao.

Nhưng, món bảo vật này của hắn rốt cuộc là thứ gì, ngay cả chính hắn cũng không rõ.

Đem đi bán đấu giá, liệu có bị lỗ không?

Hay là, tìm người giám định trước đã?

Đang suy nghĩ, xe cứu thương đã đến.

Gã đô con đi cùng anh em mình đến bệnh viện trước, trong lòng đã bắt đầu nghĩ cách xử lý 'bảo vật' quỷ dị kia. ********** Trong nhà hàng.

"Tiếp theo đến lượt cô đấy, cô bé." Khôi lỗi tiên tử cúi đầu, nói bằng tiếng Anh lưu loát.

Thật lòng mà nói, Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết nàng đã thông thạo ngoại ngữ này từ khi nào.

"Tôi, ký ức của tôi cũng phải xóa sao?" Cô gái tóc vàng lắp bắp hỏi.

"Yên tâm đi, không đau đâu, cô vừa thấy rồi đấy." Khôi lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng cúi người đưa ngón tay công đức của mình ra, giơ trước mặt cô gái tóc vàng: "Nào, nhìn nó đi.

Ánh sáng lóe lên, ký ức của cô sẽ bị xóa sạch." Đột nhiên, cửa nhà hàng lại bị người đẩy ra. 【Tìm thấy rồi, ở ngay đây.】 【Thông tin định vị xác nhận nó ở ngay đây, không sai.】【Cẩn thận, bao vây nhà hàng này, đừng để nó chạy thoát nữa.】【Chú ý, bắt sống nó, đừng phá hủy nó.

Nó là vật thí nghiệm quý giá.】【Khóa vị trí của nó, nhỏ tiếng thôi, đừng kinh động nó.】Vài âm thanh có tần số rất thấp vang lên ở cửa.

Tần số giao tiếp này thấp hơn rất nhiều so với tần số âm thanh mà người bình thường có thể nghe thấy.

Như vậy, phương thức giao tiếp này đã đạt được hiệu quả 'truyền âm nhập mật'.

Phiên bản khoa học của 'truyền âm nhập mật nhóm thô sơ'.

Chỉ là, Tống Thư Hàng cảnh giới Ngũ phẩm Kim Đan Linh Hoàng đã sớm không còn nằm trong phạm vi 'người bình thường'.

Mấy âm thanh giao tiếp này, anh nghe rõ mồn một.

Ngoài âm thanh ra, mấy kẻ đứng ở cửa, thân hình cũng đang ở trong trạng thái 'tàng hình'.

Trong mắt Tống Thư Hàng, mấy kẻ này trông giống như được tạo thành từ thủy tinh trong suốt, nếu chúng đứng dựa vào đống đồ lộn xộn, lơ đãng một chút có thể sẽ bỏ qua chúng.

Nhưng, tu sĩ nhìn sự vật không chỉ dùng mắt thường.

Dưới thần thức của Tống Thư Hàng, đám người ở cửa hiện ra rõ ràng như kiến đen trên giấy trắng.【Tìm thấy rồi, dùng chức năng nhìn xuyên thấu, thấy nó đang trốn dưới quầy thu ngân...

Khoan đã, tư thế này.】【Chủ quán này là ai, định làm gì nó?】【Không cần lo, chủ quán này chỉ là người bình thường.

Có thể là thấy sắc nổi lòng tham, đói ăn quàng thôi.】Tống Thư

Hàng: “…” Đói ăn quàng là cái quỷ gì?

Anh cúi đầu nhìn động tác của mình, lúc này anh đang đưa ngón tay công đức ra, chỉ vào cô gái tóc vàng. ‘Đây là những người tìm cô à?’ Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật cho cô gái tóc vàng.

Cô gái tóc vàng nghe vậy, người cứng đờ.

Đôi mắt máy móc của cô quét về phía cửa nhà hàng, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ vẻ kinh hãi.【Chết tiệt, vị trí của chủ quán che mất nó rồi, chúng ta không thể thu hồi nó.】【Dùng súng gây mê, hạ gục chủ quán trước.

Mấy người thường này thật phiền phức.

Nếu không phải sợ gây hỗn loạn, thật muốn xử lý cái gã đói ăn quàng này.】 Tống Thư Hàng: “…” Trong lúc nói chuyện, một bóng người giơ súng gây mê lên, bắn một phát về phía Tống Thư Hàng.

Viên đạn gây mê bắn về phía Tống Thư Hàng.

Keng!

Tống Thư Hàng khẽ giơ tay, dùng hai ngón tay kẹp lấy viên đạn kim gây mê.【Hắn... hắn đỡ được rồi!】【Tôi cảm thấy hắn đang nhìn chằm chằm vào tôi.

Hắn phát hiện ra chúng ta rồi?】【Không thể nào, chúng ta đang ở trạng thái tàng hình, người thường tuyệt đối không thể nhìn thấy chúng ta.

Có thể là viên đạn gây mê bị giác quan thứ sáu của hắn phát hiện.

Người này có thể là một cao thủ võ thuật, trực giác nhạy bén.

Đổi góc độ, bắn từ sau lưng hắn.】 Tống Thư Hàng thu tay lại, giữ nguyên tư thế giống Khôi lỗi tiên tử.

Ừm, đột nhiên cảm thấy hơi vui.

Lát sau, bóng người trong suốt kia lặng lẽ di chuyển ra sau lưng Tống Thư Hàng, lại giơ súng gây mê lên, bắn một phát về phía Tống Thư Hàng.

Công đức xà mỹ nhân hiện thân, ngón tay thon dài khẽ búng, viên đạn kim gây mê bị bắn bay đi.

Tuy nhiên, người thường không thể nhìn thấy Công đức xà mỹ nhân.

Chương 1693

Trong mắt bọn họ, viên đạn kim gây mê sắp bắn trúng Tống Thư Hàng thì đột nhiên bị bắn bay ra ngoài.

Ngớ người ra rồi chứ?

Ta đây dù không ra tay kẹp đạn kim, chỉ bằng súng gây mê của các ngươi cũng đừng hòng bắn trúng thân thể ta.

Bên ngoài Tống Thư Hàng có Công đức xà mỹ nhân tự động hộ thể, bên trong có Thuẫn Vương Bát Chuyên Gia trong 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí', cũng có chức năng tự động hộ chủ.

Ngoài ra, anh còn có một bộ Hắc Thiết Thần Giáp cấp Ngũ phẩm, cũng có hiệu quả tự động hộ thể tương tự.

Dù cho tất cả những thứ đó đều án binh bất động, anh vẫn còn có linh lực hộ thể.

Súng gây mê đừng hòng chạm vào được thân thể của Tống Thư Hàng.【Thấy ma rồi, chuyện gì vậy?

Trên người gã này có lắp kính à?】【Cùng lên, bắn cùng lúc.】【Nhiều kim gây mê như vậy, sẽ chết người đó?】【Không sao, xử lý cho tốt, chết một người chúng ta có thể lo liệu được.】'Hung tàn vậy sao?' Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta.

Tống Thư Hàng khẽ nhếch mép, chuẩn bị cho mấy gã này nếm mùi.

Lấy oán báo oán, lấy đức báo đáp cái gì?

Thật sự nghĩ ta có khuôn mặt hiền lành là dễ bắt nạt sao?

Đúng lúc này, một cánh cửa xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, rồi bị đẩy ra.

Cửa không gian.

Là Bạch tiền bối cuối cùng cũng chơi đủ rồi trở về sao?

Không đúng...

Bạch tiền bối khi xuyên không chưa bao giờ dùng cửa không gian.

Thiên phú không gian của ngài ấy và cửa không gian của Kiếp Tiên là hai hệ thống sức mạnh khác nhau.

Là ai?

Công đức xà mỹ nhân cũng cảm nhận được dao động không gian, nàng không còn đùa giỡn với đám tép riu kia nữa, thân hình bao bọc Tống Thư Hàng thật chặt, đề phòng thứ sắp nhảy ra từ cửa không gian.

Vì sự chú ý bị cửa không gian này thu hút, những ‘viên đạn kim’ mà đám người tàng hình trong suốt kia bắn tới, nàng đều không kịp phản đòn lại.

Bộp bộp bộp.

Tất cả viên đạn kim găm vào vảy đuôi rắn của Công đức xà mỹ nhân, đầu kim đều bị biến dạng, cong queo.

Trong mắt đám người tàng hình kia, tất cả đầu kim gây mê sắp bắn trúng ‘chủ quán’ thì đột nhiên đều lơ lửng giữa không trung, đầu kim cong lại. 【Siêu năng lực?】【Niệm động lực?】【Nhưng đề tài siêu năng lực không phải vẫn là một mệnh đề giả sao?

Chúng ta căn bản chưa tìm ra khả năng kích hoạt siêu năng lực từ bên trong con người.】【Khó nhằn đây, dùng vũ khí.

Ta không tin siêu năng lực của hắn có thể đỡ được cả đạn.】Lúc này, một bàn chân ngọc bước ra từ cửa không gian.

Bàn chân nhỏ nhắn như ngọc, trắng như tuyết, mu bàn chân hơi cao, đường cong ưu mỹ, những ngón chân trắng nõn được sơn móng màu hồng phấn.

Ngay sau đó, một thiếu nữ mặc váy đen bước ra từ cửa không gian.

Trên váy của nàng có thắt một viên minh châu to bằng trứng ngỗng.

Khoảnh khắc thiếu nữ váy đen hiện thân, vừa hay nhìn thấy một đám người kỳ lạ, cầm vũ khí kỳ quái, bắn liên tục vào Tống Thư Hàng.

Mà Tống Thư Hàng dường như không thấy, hai tay đan chéo, đặt dưới cằm, bộ dạng nghiêm túc.

“Ừm... không ngờ ngươi lại có sở thích như vậy, thích ngồi yên không động đậy để người khác tấn công?” Thiếu nữ váy đen nhìn Tống Thư Hàng, bình tĩnh nói: “Nếu ngươi có sở thích này, ta có thể thỏa mãn ngươi.” Tống Thư Hàng: “…” Tôi nói là thực ra tôi đang ra vẻ ngầu, cô tin không?

Đúng vậy, tuy bây giờ tôi ngồi yên không động, mặc cho người ta dùng súng gây mê bắn loạn xạ, nhưng tôi thật sự đang ra vẻ ngầu mà, cô phải tin tôi chứ.

Đám người tàng hình trong suốt kia, khi thấy trong nhà hàng đột nhiên xuất hiện một cô gái tóc đen váy đen thì không khỏi tròn mắt.

Đây là ma thuật gì?

Đại biến người sống?

Bọn họ thật sự không hiểu cô gái váy đen này xuất hiện như thế nào, lẽ nào là dùng tốc độ siêu âm, chạy đến trong nháy mắt?

“Chào cô, Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Sở tiền bối cũng biết nhà tôi khai trương à?

Muốn đến làm khách sao?” “Khai trương?” Thiếu nữ váy đen quay đầu lại, nhìn một vòng xung quanh, sau đó nghi hoặc hỏi: “Nhà hàng?” “Chính xác.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng hôm nay ta ăn no rồi mới đến, ăn mười một cái chân bạch tuộc, loại rất to.” Sở các chủ Two bình tĩnh nói.

“Ăn cơm xong rồi cũng có thể ăn chút đồ ngọt mà, đồ ngọt sau bữa ăn.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó anh quay người lại.

Ặc...

Sở Sở vẫn đang ở trong Thế Giới Hạt Nhân thách đấu với người đàn ông có hình xăm.

Tống Thư Hàng bây giờ không dám mở Thế Giới Hạt Nhân ra.

Sở các chủ One vẫn đang ngâm mình trong Hoạt Tuyền, nếu anh mở ra một khe hở trong Thế Giới Hạt Nhân, Sở các chủ Two sẽ lập tức cảm ứng được khí tức của Sở các chủ One, nhân cơ hội chui vào Thế Giới Hạt Nhân của anh.

Đến lúc đó, anh không thể ngăn cản được Sở các chủ Two.

Vì vậy, chỉ có thể tìm người khác thay thế Sở Sở.

“Mấy người các ngươi, đừng ngẩn ra đó, nói các ngươi đó, mấy người cầm súng gây mê bắn ta.

Đừng đứng ngây ra như kẻ ngốc, thật sự nghĩ ta không thấy các ngươi à?” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm mấy kẻ vẫn đang tàng hình nói.

Đám người vẫn đang tàng hình trong lòng cay đắng, chủ quán kỳ lạ này quả nhiên đã sớm phát hiện ra họ.

“Ngươi, có biết làm đồ ngọt không?” Tống Thư Hàng chỉ vào người tàng hình số một hỏi.

Người tàng hình số một lắc đầu.

“Ngu ngốc, đến đồ ngọt cũng không biết làm, còn ra ngoài lăn lộn làm gì?” Tống Thư Hàng cách không đánh một chưởng tới.

Gió từ lòng bàn tay phát ra âm thanh như sấm sét.

Ầm ầm ầm~~ Mũ bảo hiểm của người tàng hình số một bị đánh thành bột mịn, cả người bị đánh bay ra ngoài, xoay tròn bay lượn trong không trung, mặt đầy máu.

Bịch một tiếng, người tàng hình số một rơi xuống đất.

Thiết bị tàng hình trên người mất hiệu lực, mặt đầy máu, cơ thể co giật một cái rồi hôn mê.

“Người tiếp theo, có biết làm đồ ngọt không?” Tống Thư Hàng tiếp tục hỏi.

“Tôi... tôi biết làm cơm chiên trứng?” Người tàng hình số hai nói.

“Đồ ngốc, cơm chiên trứng ta cũng biết, ta còn biết làm cơm chiên trứng vàng, còn giỏi hơn ngươi.

Đến ta cũng không bằng, cần ngươi làm gì?” Tống Thư Hàng lại cách không đánh một chưởng tới.

Gió từ lòng bàn tay ập xuống, lại là tiếng sấm vang lên.

“A a a~” Người tàng hình số hai hét thảm một tiếng, cũng bị đánh bay ra ngoài.

Mũ bảo hiểm vỡ tan giữa không trung, mặt đầy máu, mặt mày đau đớn méo xệch.

Bịch~ một tiếng, người tàng hình số hai rơi xuống đất.

Tiếng rơi của hắn ít hơn người tàng hình số một một tiếng, vì một nửa người hắn rơi xuống đất, nửa còn lại rơi lên người số một.

“Người tiếp theo, biết làm gì?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn chằm chằm người tàng hình thứ ba.

“Đi chết đi, ác ma đi chết đi!” Người tàng hình số ba rút súng ra, bắn loạn xạ vào Tống Thư Hàng.

Ánh lửa từ đạn lóe sáng cả nhà hàng.

Tống Thư Hàng mặt đầy vẻ không kiên nhẫn, ngay lúc người tàng hình số ba nổ súng, anh đã đánh một chưởng tới.

Lần này gió từ lòng bàn tay trực tiếp hóa thành một cơn lốc xoáy có thể nhìn thấy bằng mắt thường, những viên đạn bắn về phía Tống Thư Hàng đều bị gió cuốn lấy, trở thành một phần của cơn lốc xoáy.

Gió từ lòng bàn tay rơi xuống người tàng hình số ba.

Bốp bốp bốp~ giáp trên người số ba đều bị ép nổ.

Số ba hét thảm một tiếng, người đầy máu, tiếng hét thảm như heo bị chọc tiết.

Bịch~ hắn bị đập vào tường trước, rồi lại trượt xuống, để lại một vệt máu trên tường.

Những người tàng hình còn lại đã hoàn toàn ngây người.

Đôi mắt của cô gái tóc vàng dưới quầy thu ngân sáng lên, hai tay căng thẳng nắm thành quyền.

Chủ quán là người thường, chưa qua cải tạo máy móc, nhưng lại có sức mạnh như quái vật.

Đây rốt cuộc là kỹ thuật gì?

Chủ quán rốt cuộc làm thế nào mà có được sức mạnh cường đại như vậy.

Hệ nghiên cứu siêu năng lực?

Hệ chiến sĩ sinh hóa?

Hệ biến dị?

Hệ giải mã gen?

Cô gái tóc vàng phát hiện linh hồn nghiên cứu của mình đã hoàn toàn bùng cháy.

Thật muốn biết, thật muốn hiểu rõ những kiến thức này.

Sự ngon lành của tri thức, thật muốn nếm thử.

Khát khao đối với tri thức chưa biết khiến cô quên đi cả nỗi sợ hãi.

Tống Thư Hàng nhìn về phía người tàng hình thứ tư, sau đó giơ tay lên, đột nhiên cảm thấy hơi lười hỏi, hay là cứ cho một chưởng luôn nhỉ?

Chương 1694

“Chủ quán, ngài không hỏi tôi có biết làm không trước ạ?” Người tàng hình thứ tư vội nói.

Nếu chủ quán này đánh một chưởng xuống, hắn cũng sẽ nối gót đồng bọn, xoay ba trăm sáu mươi độ giữa không trung, mặt đầy máu, rơi xuống đất hôn mê.

Nhìn thôi cũng đã thấy đau đớn tột cùng.

“Ngươi biết không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi biết, tôi thật sự biết một chút.

Tôi biết nướng bánh gato, tôi thấy trong bếp có lò nướng, tôi có thể dùng.

Nếu có kem tươi, tôi còn có thể làm đẹp hơn một chút.

Tôi còn biết làm một chút salad rau củ đơn giản.” Người tàng hình thứ tư nhanh chóng nói: “Bạn gái cũ của tôi rất thích ăn bánh gato, nên lúc đó tôi đã học làm một chút, thế là biết.” “Nhân tài!

Nhà hàng chúng tôi chính là cần nhân tài như cậu.

Cởi hết mấy trang bị trên người ra, rồi đi làm bánh gato đi.

Nguyên liệu không đủ thì nói với tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Người tàng hình số bốn nhanh chóng cởi bỏ trang bị tàng hình và vũ khí trên người, chạy một mạch vào bếp, loay hoay làm bánh gato.

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía người tàng hình số năm: “Còn ngươi?

Biết làm gì?” Chiêu đãi Sở tiền bối Two sao có thể chỉ dùng bánh gato được?

Càng nhiều món càng tốt chứ.

“Tôi biết làm kem, nếu không có nguyên liệu, tôi cũng biết làm một ít đá bào.” Người tàng hình thứ năm giơ tay nói.

“Rất tốt, cởi trang bị ra rồi vào bếp giúp một tay đi.” Tống Thư Hàng phất tay.

Người tàng hình thứ năm như trút được gánh nặng.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng nhìn về phía người tàng hình cuối cùng.

“Tôi không biết làm gì cả, ngài cứ đánh tôi đi.” Người tàng hình thứ sáu nước mắt lưng tròng nói.

“Sợ gì, ta cũng không phải ác ma.

Ta vừa để ý, ngươi là người duy nhất không dùng súng gây mê bắn ta.

Trước đó cũng lo liều lượng súng gây mê quá lớn sẽ làm ta bị thương.

Tính cách ngươi không tệ, cởi trang bị ra, ta có thể cho ngươi đi.” Tống Thư Hàng nói.

Người tàng hình thứ sáu nghĩ một lúc rồi cởi trang bị ra.

“Đúng rồi, trước khi đi, nhìn vào ngón tay của ta.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay công đức ra.

Người tàng hình số sáu nhìn vào ngón tay Tống Thư Hàng.

Bụp!

Ngón tay công đức đột nhiên sáng lên.

“Ái chà, sáng quá, cái quái gì vậy.” Người tàng hình số sáu kinh hãi kêu lên.

Khôi lỗi tiên tử đúng lúc thi triển một thuật xóa ký ức.

Tiếp đó, ngón tay nàng khẽ động.

Thân hình người tàng hình số sáu bay ra ngoài, rơi xuống bên ngoài nhà hàng.

Cửa nhà hàng tự động đóng lại.

Người tàng hình số sáu gãi đầu với vẻ mặt mông lung: "Kỳ lạ, đây là đâu, ta nhớ là ta nhận được lệnh đi thực hiện nhiệm vụ mà?

Nhiệm vụ là gì nhỉ?" Sở các chủ Two không chút biểu cảm, nhìn Tống Thư Hàng xử lý xong đám người tàng hình này.

Đợi Tống Thư Hàng xử lý xong đám người tàng hình, nàng mới lên tiếng: "Trước khi ăn, ta có một chuyện muốn hỏi ngươi.

Đầu của ta, ngươi định khi nào trả lại cho ta?" "Cái gì, đầu của Sở tiền bối, tôi không biết gì cả." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sở các chủ Two: "Vậy ta hỏi câu khác, 'Cái Gì Cũng Bán' ở đâu?" "Cái này, tôi thật sự không biết." Tống Thư Hàng nói.

"Cái gì cũng không biết, còn ra ngoài lăn lộn làm gì?" Sở các chủ Two nói.

Chết tiệt, đây không phải là lời thoại của mình lúc nãy sao?

"Sở tiền bối thủ hạ lưu tình!" Tống Thư Hàng nói.

Nếu Sở các chủ Two cũng cho anh một chưởng, đánh bay anh ra ngoài... anh sợ sẽ bị đánh thành tương máu, phải hồi sinh bằng token.

Dù sao thì, Sở các chủ Two cũng là cấp Trường Sinh Giả.

Hơn nữa, thời gian hồi chiêu của kim tệ hồi sinh của anh vẫn chưa hết.

Sau khi kim tệ hồi sinh hoàn tất, cần mười ngày để hồi chiêu, sau khi hồi chiêu xong mới có thể sử dụng kim tệ tiếp theo.

Hiện tại anh, chết cũng không nổi.

“Ừm, vậy ngươi biết cái gì?” Sở các chủ Two bình tĩnh nói: “Cái gì cũng không biết thì đừng ra ngoài lăn lộn nữa, ta nói thật đấy.” “Tuy tôi không biết đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’ ở đâu, nhưng tôi có cách liên lạc của đệ tử ngài ấy là ‘Cái Gì Hóa Cũng Có’.” Tống Thư Hàng nói.

“Cái Gì Hóa Cũng Có, có giống ‘Cái Gì Cũng Bán’ không, có thể mua được đầu của ta từ chỗ cô ấy không?” Sở các chủ Two bình tĩnh hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

Đầu của Sở các chủ vẫn còn trong thế giới hạt nhân của anh...

Nếu không có sự đồng ý của anh, không ai có thể lấy đầu đi được.

Dù là ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’, cũng không thể xông vào thế giới hạt nhân của anh được.

“Vậy thì có ích gì, ta chỉ muốn mua lại đầu của mình, những thứ khác ta đều không cần.” Sở các chủ Two bất mãn nói.

Dưới quầy thu ngân, đôi mắt điện tử của cô gái tóc vàng liên tục quan sát Sở các chủ Two.

Trong lòng cô rất nghi hoặc.

Mối quan hệ giữa chủ quán và cô gái váy đen xinh đẹp này thật khó hiểu.

Chủ quán trông ít nhất cũng phải ba mươi mấy tuổi...

ủa, không đúng.

Nhìn kỹ thì ngoại hình chủ quán trông còn khá trẻ, hình như chỉ khoảng hai mươi mấy tuổi?

Chắc là do bảo dưỡng tốt, dù sao cảm giác mà chủ quán mang lại rất chín chắn, đáng tin cậy.

Còn cô gái váy đen đối diện, trông nhỏ nhắn xinh xắn, nhiều nhất cũng chỉ mười lăm tuổi.

Chủ quán trông già hơn nhiều.

Nhưng chủ quán lại luôn miệng gọi đối phương là ‘Sở tiền bối’.

Một ông chú ba mươi tuổi lại gọi một cô bé mười lăm tuổi là tiền bối, đây là mối quan hệ kỳ quái gì vậy?

Quan trọng nhất là, nội dung giao tiếp giữa chủ quán và cô gái váy đen thật kinh dị.

Đầu tiên, cô Sở bảo chủ quán trả lại ‘đầu’ cho cô.

Chủ quán nói không biết.

Cô Sở lại bảo chủ quán cho cô phương thức liên lạc của một ‘thương nhân’, cô muốn mua đầu của mình từ ‘thương nhân’ đó.

Đây là nội dung giao tiếp kinh khủng gì vậy?

Đầu của cô Sở là vật phẩm giao dịch sao?

Hơn nữa, quan trọng nhất là, từ đầu đến cuối, đầu của cô Sở không phải vẫn đang ở trên cổ của cô ấy sao?

Cô gái tóc vàng đã dùng mắt máy móc xác nhận nhiều lần, cái đầu và cổ này vẫn gắn liền với nhau hoàn hảo.

Nhưng tại sao khi chủ quán và cô ấy giao tiếp, lại giống như cô ấy thật sự không có đầu, rất bình tĩnh nói chuyện về vấn đề ‘giao dịch đầu’?

Cô gái tóc vàng không khỏi nhớ lại các loại truyện ma mình đã xem, truyền thuyết về kỵ sĩ không đầu, không khỏi rùng mình.

Hơn nữa không biết có phải ảo giác không, cô cảm thấy nhiệt độ xung quanh đã giảm đi một chút.

Cô hơi lạnh, cô chỉ là người được cải tạo bằng máy móc, phần lớn cơ thể vẫn là con người, nên vẫn có cảm giác lạnh...

Lúc này, cô thật muốn có một cái chăn, có thể mang lại cho cô một chút ấm áp. …...

Sở các chủ Two lại nói: “Vậy, ‘Cái Gì Hóa Cũng Có’ của ngươi có thể liên lạc được với ‘Cái Gì Cũng Bán’ không?” Lần trước nàng đã mua được tóc của Sở các chủ từ ‘Cái Gì Cũng Bán’, xác định là tóc từ ‘đầu của chính mình’, hơn nữa còn mới bị nhổ không lâu.

Vì vậy, nàng tin rằng chỉ cần mình kiếm đủ linh thạch, là có thể mua lại được đầu của mình từ ‘Cái Gì Cũng Bán’.

Tống Thư Hàng lại lắc đầu, lần trước gặp ‘Cái Gì Hóa Cũng Có tiên tử’, cô ấy cũng đang tìm ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’.

Nói đến đây, đại lão Cái Gì Cũng Bán và Bạch tiền bối Two có một vụ cá cược.

Chỉ cần đại lão Cái Gì Cũng Bán có thể trốn tránh Bạch tiền bối Two, trong vòng bốn ngày không bị Bạch tiền bối Two tìm thấy, thì Bạch tiền bối Two sẽ không tìm ngài ấy nữa, thậm chí còn tặng cho ngài ấy hai mối làm ăn lớn.

Còn nếu trong vòng bốn ngày, đại lão Cái Gì Cũng Bán bị bắt được, thì Bạch tiền bối Two sẽ lấy cái chăn trên người ngài ấy và hai mươi món bảo vật.

Tính thời gian thì, bốn ngày đã sớm qua rồi.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán chắc là an toàn rồi chứ?

Ngài ấy chắc không cần phải trốn Bạch tiền bối Two nữa.

Vậy tại sao ‘Cái Gì Hóa Cũng Có tiên tử’ vẫn không tìm được ngài ấy?

Lẽ nào ngài ấy nghiện trò chơi trốn tìm rồi?

Hay là, đại lão Cái Gì Cũng Bán đã bị Bạch tiền bối Two bắt đi rồi?

“Vậy ngươi vẫn là không biết gì cả, ngươi đừng lăn lộn nữa.” Sở các chủ Two nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “…” Sở các chủ Two nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng...

Chương 1695

vào cái đầu, nhìn rất nghiêm túc.

Ánh mắt của nàng như lưỡi dao sắc bén của tên trộm, khiến Tống Thư Hàng lạnh gáy.

“Nếu đã không tìm thấy đầu của ta, vậy...

đầu của ngươi đưa cho ta đi.” Sở các chủ Two đột nhiên tuyên bố.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Chủ đề đột ngột này thật quá kinh dị?

“Ta đã nghĩ rồi, ta chỉ thiếu một cái đầu.

Đầu của ngươi cũng rất hợp, dùng đầu của ngươi thay thế đầu của ta cũng được.

Ta không ghét ngươi, dung hợp với đầu của ngươi, ta cũng có thể chấp nhận.” Sở các chủ Two nói.

Nàng nói thật!

Ánh mắt của nàng nói cho Tống Thư Hàng biết, nàng không chỉ nghĩ như vậy, mà còn muốn làm như vậy.

Tống Thư Hàng tê cả da đầu, Sở các chủ Two thiếu mất đầu của Sở các chủ One, quả nhiên tư duy cũng có chút không bình thường.

Đầu là thứ có thể tùy tiện vặn xuống, lắp vào dung hợp được sao?

“Khoan đã, khoan đã.

Đầu của tôi nhất định không hợp với Sở tiền bối đâu, chúng ta nam nữ khác biệt.

Hơn nữa, nếu đầu của tôi bị hái xuống, tôi sẽ chết.” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay.

“Không đâu, ta cảm thấy đầu của ngươi và ta sẽ rất hợp.

Hơn nữa, ngươi cũng sẽ không chết.

Đầu của ngươi sẽ dung hợp với ta, sau đó sinh mệnh của ngươi sẽ dung hợp cùng ta, kéo dài mãi mãi, vĩnh viễn không chết, cho đến khi vũ trụ này đi đến tận cùng.” Sở các chủ Two từ từ đưa tay ra, muốn vặn đầu Tống Thư Hàng.

“Khoan đã, khoan đã.

Cho tôi chút thời gian suy nghĩ được không?

Ít nhất cũng cho tôi chút thời gian đệm chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Kim tệ hồi sinh của anh thời gian hồi chiêu còn chưa hết, lỡ bị vặn xuống chết thì sao?

Ít nhất cũng phải đợi thời gian hồi sinh của kim tệ hồi phục rồi hãy nói.

Phì phì phì, cho dù thời gian hồi chiêu của kim tệ hồi sinh hồi phục, anh cũng không muốn bị vặn đầu.

“Đừng suy nghĩ nữa, ta vặn nhẹ là được rồi.

Hơn nữa nếu ngươi cần, ta có thể dùng phương pháp đặc biệt để bảo tồn cơ thể của ngươi.

Dù có vặn đầu đi, cơ thể của ngươi cũng sẽ không chết.” Sở các chủ Two với vẻ mặt bình tĩnh nói những lời kinh khủng.

“Vậy không phải thành kỵ sĩ không đầu sao?

Đừng, chúng ta thương lượng lại đi.

Sở tiền bối cô đừng vội.” Tống Thư Hàng vội nói.

Sở các chủ Two bây giờ dường như không nhất thiết phải có đầu của chính mình.

Nếu nàng thật sự có thể đổi đầu của người khác, vậy dường như có chỗ để thương lượng.

Sở các chủ Two vẫn giữ tư thế đưa hai tay về phía trước, sẵn sàng vặn đầu bất cứ lúc nào: “Ngươi muốn thương lượng gì?

Ngươi không vội, ta rất vội.” Tống Thư Hàng: “Đừng vội, dù sao tôi cũng ở đây, chạy cũng không thoát.

Chúng ta hãy nói chuyện tử tế về vấn đề cái đầu đã.

Sở tiền bối, có phải cô chỉ cần một cái đầu khiến cô hài lòng là được rồi đúng không?

Không nhất thiết phải tìm lại đầu của chính mình?” “Về nguyên tắc, sớm muộn gì ta cũng phải tìm lại đầu của mình.

Nhưng trước khi tìm được đầu của mình, đầu của ngươi ta cũng có thể dùng tạm.

Ta không ghét ngươi, ta có thể chấp nhận ngươi.” Sở các chủ Two nói.

“Vậy, không dùng đầu của tôi, dùng đầu của người khác được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ Two suy nghĩ một lát rồi nói: “Không muốn, đầu của người khác, nghĩ đến đã thấy ghê tởm.” Trời ạ, tôi cũng thuộc hàng ‘người khác’ mà.

“Vậy tại sao đầu của tôi lại được?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ Two suy nghĩ rồi nói: “Ừm, 1.

Ta quen ngươi, chúng ta ít nhiều cũng coi như là bạn bè. 2.

Khi ta hồi sinh trọng sinh, người đầu tiên ta nhìn thấy là ngươi, nên cảm thấy ngươi rất thân thiết. 3.

Ngươi họ Tống, điều này đối với cá nhân ta có thể cộng điểm thiện cảm.” Tống Thư Hàng: “…” Cô là gà con à, sau khi phá vỏ trứng ra, nhìn thấy sinh vật đầu tiên là cảm thấy thân thiết sao?

“Còn gì muốn nói nữa không?

Nói xong ta sẽ vặn đầu.” Sở các chủ Two hỏi.

Tống Thư Hàng vội vàng xua tay: “Khoan đã, để tôi suy nghĩ kỹ lại đã.

Có lẽ giữa chúng ta còn có giải pháp khác, không nhất thiết phải là đầu của tôi.” Nói xong, anh nhìn sang Khôi lỗi tiên tử bên cạnh.

Khôi lỗi tiên tử vẫn giữ tư thế hai tay đan chéo, đặt dưới cằm, giả làm người gỗ, không động đậy.

Tống Thư Hàng lại nhìn xuống dưới, cô bé tóc vàng lúc này đang run rẩy, sau khi nghe Tống Thư Hàng và Sở các chủ Two nói chuyện, lại thêm tự mình não bổ, cô bé đã sợ chết khiếp.

Tống. sắp mất đầu.

Thư Hàng, hoảng quá đi.

“Ngươi còn cần bao lâu nữa?” Sở tiền bối Two thúc giục, kiên nhẫn của nàng dường như không tốt lắm.

Tống Thư Hàng: “Sở tiền bối, phải kiên nhẫn chứ.

Hơn nữa, đồ ngọt còn chưa lên.

Lát nữa ăn xong đồ ngọt rồi nói.

Cứ để tôi suy nghĩ kỹ lại đã.” “Được, vậy ăn xong đồ ngọt rồi vặn đầu ngươi.” Sở các chủ Two nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm. 【May quá, Thế Giới Hạt Nhân không bị che chắn.

Chỉ cần tốc độ đủ nhanh, trong một khoảnh khắc, nói không chừng có thể nhân lúc Sở các chủ Two chưa kịp phản ứng, trốn về Thế Giới Hạt Nhân trước.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trước khi chuẩn bị tiến vào Thế Giới Hạt Nhân, tốt nhất là nên nghĩ cách thu hút sự chú ý của Sở các chủ Two, tạo cơ hội cho mình.

Đúng rồi, có thể phân thân ra 'Tống Thư Hàng Two' trước, để Sở các chủ thử vặn đầu Tống Thư Hàng Two, thu hút sự chú ý của nàng.

Trong khoảnh khắc Sở các chủ Two vặn đầu Tống Thư Hàng Two, anh có thể lập tức chuyển Khôi lỗi tiên tử, cô gái tóc vàng và chính mình vào Thế Giới Hạt Nhân.

Tống Thư Hàng vừa suy nghĩ, vừa theo thói quen mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Ngoài ra, nói đến đầu, Tống Thư Hàng luôn cảm thấy trong tay mình hình như có nguyên liệu.

Nhưng nhất thời không nghĩ ra trong tay mình có nguyên liệu phù hợp nào.

Trong Thế Giới Hạt Nhân, ngoài đầu của Sở các chủ One ra, còn có cái đầu nào khác không?

Tống Thư Hàng tìm kiếm từ khóa 'đầu' trong đầu.

Rất nhanh, anh nghĩ đến thú cưng của mình là Thông nương Thông Tiêm Tiêm.

Đừng coi thường mấy cọng hành này, về lý thuyết, những cọng hành này đều là đầu của Thông nương.

Nhưng, nếu giao cọng hành của Thông nương cho Sở các chủ Two, đối phương sẽ chỉ ăn một miếng, chứ không lắp vào cho mình.

Rõ ràng cọng hành không phải là nguyên liệu phù hợp.

Vậy, ngoài cọng hành của Thông nương, trong thế giới hạt nhân của mình còn có cái đầu nào nữa?

Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa nhập tin nhắn vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Bá Đao Tống Nhất: “Hỏi một vấn đề rất quan trọng, nếu có người muốn vặn đầu tôi, tôi phải làm sao?

Đợi online, gấp lắm.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Bem hắn chứ, chuyện này còn phải suy nghĩ à?” Tô Thị A Thất: “Chuyện này còn phải nói sao, đương nhiên là vặn lại đầu hắn.” “Tôi nghĩ, nếu Thư Hàng đã hỏi vấn đề này trong nhóm... e rằng Thư Hàng không vặn lại được đối phương?” Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh phân tích.

Bắc Hà tiền bối luôn ấm áp như vậy, thật biết quan tâm người khác.

Bá Đao Tống Nhất: “À, không vặn lại được.

Cho nên, tôi đang hỏi xin, có thứ gì có thể thay thế đầu của tôi không?” “Đối phương cảnh giới gì, Điền Thiên và Điền Điềm đều ở gần đó, có cần họ giúp không?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

Bá Đao Tống Nhất: “Cấp đại lão, dù sao đánh cũng không lại, chạy cũng không dễ.

Tuy tôi có thủ đoạn chạy trốn cuối cùng, nhưng lỡ thất bại thì không còn đường cứu vãn.

Cho nên xem xem có giải pháp nào khác không.” “Bạch tiền bối vẫn chưa về à?” Đồng Quái Tiên Sư lên tiếng hỏi.

Bá Đao Tống Nhất: “Vâng.” Bắc Hà Tán Nhân: “…” Lệ Chi tiên tử: “…” Cuồng Đao Tam Lãng: “…” Diệt Phượng công tử: “…” Đồng Quái Tiên Sư: “【Biểu cảm ngọn nến】.” Bá Đao Tống Nhất: “Này, các tiền bối, đừng làm như tôi chết chắc rồi chứ.

Tôi cảm thấy mình vẫn còn cứu được.

Các tiền bối làm ơn nghĩ kỹ giúp tôi, có thứ gì có thể thay thế đầu của tôi không?

Hoặc có cách nào để tôi có thể mọc lại một cái đầu mới không?” “Ngươi lại không phải yêu tinh thực vật, chuyện mọc đầu này đâu có dễ như vậy.

Đợi ngươi thật sự tu luyện đến cảnh giới Bát phẩm, lại phối hợp với ‘Trình Lâm Trường Sinh Pháp’, nói không chừng có cơ hội mọc lại một cái đầu mới.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: “Còn cách nào khác không ạ?” “Có.” Đại Hoàng Sơn Là Nơi Tốt Lành nói.

Chương 1696

Cái tên này, vừa nhìn là biết Đậu Đậu, cái tên này là cắt ra từ một đoạn của 《Bài Ca Hoàng Sơn Đại Ngốc》.

Đại Hoàng Sơn Là Nơi Tốt Lành: “Chết một lần, rồi hồi sinh một lần.

Đừng nói là đầu, dù có bị nghiền nát cũng có thể mọc lại.” “Vấn đề là Tống Thư Hàng tiểu hữu vừa mới hồi sinh, trong thời gian ngắn có thể hồi sinh lại một lần nữa không?” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: “Thư Hàng, nhất định phải là đầu của ngươi sao?

Đầu của người khác không được à?

Hơn nữa, ta từ nãy đã rất muốn cà khịa, vị đại lão kia sắp vặn đầu ngươi rồi, ngươi còn có thời gian lên nhóm tán gẫu?” Trên TV mấy tên phản diện trước khi giết nhân vật chính còn phải nói một đống lời vô nghĩa đã rất khó tin rồi...

Bây giờ vị đại lão kia trước khi vặn đầu Tống Thư Hàng còn cho hắn thời gian lướt nhóm tán gẫu, đây là thao tác gì vậy?

Đậu Đậu nghĩ không ra.

“Ủa?

Đây là Đậu Đậu?

Vậy vị ở trên kia là ai?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Đại Hoàng Sơn Là Nơi Tốt Lành: “Là ta, Đông Phương Tĩnh Tuyết đây.” Tống Thư Hàng: “…” Thì ra là vị Đông Phương tiên tử này.

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có hai vị Đông Phương tiên tử, một vị là nói diệt cả nhà ai là tuyệt đối diệt cả nhà người đó, Đông Phương Lục tiên tử.

Một vị khác là cực kỳ yêu thích 《Bài Ca Hoàng Sơn Đại Ngốc》, Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử.

Bá Đao Tống Nhất: “Vì lý do rất phức tạp, tôi và vị đại lão này cũng coi như quen biết.

Nhưng cũng không thân đến mức nào.

Bây giờ cô ấy đang làm khách trong quán của tôi, đợi ăn xong đồ ngọt là vặn đầu tôi.

Hơn nữa, dù đầu có bị vặn đi, e rằng tôi cũng không hồi sinh được.

Nhiều nhất là thành kỵ sĩ không đầu thôi.” “Quan hệ thật lằng nhằng.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Tóm lại, hồi sinh không chắc đã được.

Hơn nữa pháp khí hồi sinh của tôi thời gian hồi chiêu chưa hết.

Tôi chỉ muốn trước khi đồ ngọt được mang lên, hỏi xem có thứ gì hoặc phương pháp nào có thể thay thế đầu của tôi không.” Tống Thư Hàng hỏi.

“Nếu đã không chết, thì không cần lo lắng.

Thành kỵ sĩ không đầu rồi, lại khổ luyện ‘Trình Lâm Trường Sinh Pháp’, nói không chừng đại thành rồi có thể mọc lại đầu thì sao?” Đậu Đậu tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “Không còn cách nào khác sao?” “Hết cách rồi, dù sao ngươi cũng không đánh lại người ta, bản thân ngươi lại thực lực không đủ.” Bắc Hà Tán Nhân tổng kết.

Lúc này, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, một thành viên rất lâu không online xuất hiện.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Hello, chào mọi người.

Cuối cùng tôi cũng có mạng lại rồi!” Cuồng Đao Tam Lãng: “Vân Tước Tử tiền bối, ngài không sao rồi chứ?” “Bình an vô sự, mấy ngày nữa tìm Tam Lãng ngươi chơi.

Tiếc thật, Thư Hàng ngươi không phải ta.

Nếu không chặt một cái đầu xuống tặng người cũng không vấn đề gì.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Thân thể cũ và cốt bất hủ của Vân Tước Tử tiên tử vẫn còn ở Bàn Cầu kia.

Còn thân thể mới của nàng, lần trước thoát khỏi thế giới ma kiếp, nhưng không biết bị truyền tống đi đâu.

Hôm nay mới cuối cùng trở về hiện thế.

“Vân Tước Tử tiên tử, ngài bây giờ đừng làm bừa.

Ngài bây giờ nếu chết là chết thật đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Nói đến đây, anh cuối cùng cũng nhớ ra trong tay mình còn có đầu người nào rồi.

Ừm... trong thế giới hạt nhân của anh, có một đống ‘linh kiện Vân Tước Tử’.

Trong đó có cả đầu.

Bởi vì Vân Tước Tử tiên tử có ‘thuộc tính bất hủ’, nên những linh kiện này đều vẫn giữ được ‘hoạt tính’.

Nhưng vì ‘linh kiện Vân Tước Tử’ là một phiền phức lớn, bất cẩn một chút là sẽ dẫn đến ‘tai nạn cự quy’.

Vì vậy, khi Tống Thư Hàng cân nhắc đến nguyên liệu đầu phù hợp, theo tiềm thức đã bỏ qua đống linh kiện này.

Bá Đao Tống Nhất: “Có lẽ thật sự khả thi, các tiền bối, tôi đi thử đây.

Cảm ơn Vân Tước Tử tiền bối, ngoài ra lát nữa có thể sẽ dùng một chút sức mạnh của ngài, xin ngài đừng trách.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “???” Bá Đao Tống Nhất đã offline.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, anh có thể hỏi xem vị tiền bối kia có vội không, nếu cô ấy không vội vặn đầu anh, anh hãy đi tìm một loại ma thú gọi là ‘cửu đầu xà’, hoặc hậu duệ có huyết thống của nó.

Sau đó dùng máu của nó để luyện đan, loại đan dược gọi là ‘lục đầu đan’ này sau khi uống vào sẽ mọc ra mấy cái đầu, để vị tiền bối kia vặn một hơi cho đã.

Đan phương luyện đan Linh Vũ Điệp đảo chúng em có.” Nhưng lời này của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng không nhìn thấy.

Anh đã cất điện thoại đi rồi.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Còn có loại đan dược thần kỳ như vậy sao?

Cái đầu mọc ra có giống đầu bình thường không?” “Em cũng chưa thử, chỉ biết là trong tay ba có một vị đan phương như vậy.” Vũ Nhu Tử nói.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Vậy ta đi gặp Tam Lãng xong, sẽ đến Linh Vũ Điệp đảo.

Đến lúc đó ta và Linh Vũ Điệp đạo hữu bàn bạc, xem có thể giao dịch dược phương này không.

Ta cảm thấy đan phương này rất hợp với ta.” ……

Trong nhà hàng.

Đồ ngọt đã được mang lên.

Sở các chủ Two tuy hơi no, nhưng ăn chút đồ ngọt vẫn không vấn đề gì.

“Ăn xong là có thể vặn đầu ngươi rồi chứ?” Sở các chủ Two hỏi.

“Khụ, Sở tiền bối.

Tôi vừa nghĩ ra một chuyện.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Thực ra, trong tay tôi có mấy cái đầu khá ưu tú.

Cũng là của một vị tiên tử rất xinh đẹp, tóc cũng dài và dày như cô, tuy là tóc dài màu xanh lam.

Quan trọng hơn là, đầu của cô ấy còn có khí tức ‘thuộc tính bất hủ’.

Có lẽ, đầu của cô ấy sẽ hợp với Sở tiền bối hơn.” “Bất hủ?” Sở các chủ Two ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

“Đúng, không sai.

Nhưng có một chút phiền phức nhỏ, đầu của vị tiên tử kia một khi xuất hiện ở hiện thế, sẽ dẫn đến một loại tai nạn cự quy.

Chúng sẽ cưỡng ép thu hồi đầu của vị tiên tử kia.” Tống Thư Hàng nói.

“Nghe có vẻ phiền phức, ta không cần nữa.

Ta vẫn muốn đầu của ngươi hơn.” Sở các chủ Two nói.

Tống Thư Hàng vội nói: “Sở tiền bối, cô ít nhất cũng thử xem đã chứ.

Tôi tìm một thời gian, đưa cô đi gặp đầu của vị tiên tử kia.

Lỡ đâu cô vừa nhìn đã ưng thì sao?” Sở các chủ Two múc một muỗng đá bào, ngẩng đầu nói: “Được, cho ngươi một cơ hội.

Chúng ta đi gặp đầu tiên tử kia, nếu hợp, sẽ không vặn đầu ngươi.

Nếu không hợp, sẽ vặn đầu ngươi.” Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng: “Được, không vấn đề.” Trong lòng anh đối với đầu của Vân Tước Tử tiên tử vẫn rất có lòng tin, dù sao cũng là cái đầu mang theo khí tức bất hủ.

Ngay cả Bàn Cầu cũng không thể từ chối sự cám dỗ này.

Sở các chủ Two nhất định cũng không thể từ chối sự cám dỗ của khí tức bất hủ.

“Chúng ta ăn xong sẽ xuất phát.” Sở các chủ Two nói.

Tuy nàng rất no, nhưng đã hứa sẽ ăn hết chỗ đồ ngọt này, nàng nhất định phải ăn xong mới được.

“Sở tiền bối, có thể cho tôi chút thời gian chuẩn bị không?

Vì khí tức bất hủ khá đặc biệt, khi tôi mang đầu của vị tiên tử kia đến hiện thế, cần phải chuẩn bị một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Anh không thể trực tiếp đưa Sở các chủ Two đến Thế Giới Hạt Nhân...

Đầu của Sở các chủ One vẫn còn ở đó.

Vì vậy, hoặc là phải nghĩ cách tạm thời chuyển đầu của Sở các chủ One đi.

Hoặc là nghĩ cách chuyển đầu của Vân Tước Tử đến hiện thế, mà còn phải tránh được ‘tai nạn cự quy’.

“Cần bao lâu?” Sở các chủ Two hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc: “Mười ngày thì sao?” Mười ngày tương đối an toàn, thời gian hồi chiêu hồi sinh của anh sẽ kết thúc.

Dù Sở các chủ Two không hài lòng với đầu của Vân Tước Tử, nhất quyết muốn vặn đầu anh, anh vẫn còn hồi sinh, trong lòng cũng yên tâm hơn.

“Cảm giác thời gian hơi dài, rút ngắn một nửa, cho ngươi năm ngày.

Năm ngày sau, ta sẽ lại đến tìm ngươi.” Sở các chủ Two nói.

Nói xong, nàng đổ hết chỗ đá bào vào miệng, nhai nuốt xong: “Năm ngày sau, ta đến tìm ngươi.

Không được thì vặn đầu ngươi.” Nói xong, nàng đứng dậy, đá một cước vào hư không.

Cửa không gian mở ra, nàng chui vào cửa không gian.

“Đúng rồi, mấy ngày này không gian quanh hòn đảo nhỏ này rất hỗn loạn...

Có mấy lối đi thế giới tụ họp gần hòn đảo này.

Trong đó có một thế giới là ‘Thiên Nhân Giới’, trong thế giới đó sống một chủng tộc có tuổi thọ rất dài là ‘Thiên Nhân’.

Họ có sở thích săn lùng tu sĩ Kim Đan Ngũ phẩm, đại yêu có Yêu Đan, lấy việc đoạt Kim Đan và Yêu Đan làm vinh quang.

Chương 1697

Ngươi bây giờ một bụng Kim Đan, đối với Thiên Nhân mà nói, ngươi gần như là cấp độ người gặp người yêu, họ nhất định sẽ rất thích ngươi.

Chú ý một chút, năm ngày sau ta qua, không muốn thấy ngươi đã toi rồi đâu." "Cảm ơn Sở tiền bối nhắc nhở." Tống Thư Hàng gật đầu.

Chủng tộc chuyên săn lùng Kim Đan của tu sĩ và Yêu Đan của yêu tu, chủng tộc như vậy mà lại không bị diệt tộc?

Hoặc là bình thường họ trốn kỹ, hoặc là họ rất mạnh.

"Sở tiền bối cô chạy qua đây, không phải là cố ý nhắc nhở tôi chuyện này chứ?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nghĩ kỹ lại, Sở các chủ Two cố ý qua cửa không gian, nói muốn vặn đầu anh... nhưng từ đầu đến cuối đều không thật sự vặn đầu anh.

Chẳng lẽ mục đích chính của Sở các chủ Two là vòng vo nói cho anh biết chuyện về 'Thiên Nhân Giới' và 'Thiên Nhân'?

Nửa người đã chui vào cửa không gian, Sở các chủ Two quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng.

Nàng nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng hơn ba giây, mới từ từ nói: "Bộ dạng tự luyến của ngươi, quả nhiên giống hệt tên ngốc kia." Tống Thư Hàng: "???" Sở các chủ Two nói xong, không quay đầu lại, tiến vào cửa không gian biến mất.

Sau khi nàng rời đi, khí tức trên người Khôi lỗi tiên tử mới bắt đầu khôi phục sự sống động.

"Cuối cùng cũng đi rồi, vị tiền bối này là cảnh giới Trường Sinh sao?” Khôi lỗi tiên tử quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng.

Tuy bây giờ nàng là thân thể con rối.

Nhưng chính vì đầu của con rối dễ tháo hơn, nàng sợ vị cường giả cảnh giới Trường Sinh vừa rồi lên cơn, vặn mất đầu con rối của nàng.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Khả năng kết bạn của ngươi... khá xuất sắc.

Rất giống một người bạn tốt của Bắc Phương Đại Đế, gã đó ở thời Thiên Đình cổ đại rất hay gây chuyện, nhưng hắn quen biết rất nhiều bạn bè có thực lực vượt xa hắn, hơn nữa rất nhiều người là quen khi cảnh giới thấp, chuyên dùng để ôm đùi.” Khôi lỗi tiên tử hồi tưởng.

“Ừm, tôi biết cô muốn nói ai.

Tác Tử Tống phải không?” Tống Thư Hàng nói.

Khôi lỗi tiên tử chớp mắt, sau đó nàng quay đầu lại, nhìn về phía mấy ‘người tàng hình’ đang nghỉ ngơi trong bếp.

Còn có ba người tàng hình đang hôn mê trên mặt đất.

Khôi lỗi tiên tử chuyển chủ đề, truyền âm nói: “Nội dung giao tiếp của các ngươi họ đều nghe thấy rồi, có cần xóa ký ức của họ không?” Tống Thư Hàng nói: “Cô bây giờ có rảnh không?” “Ừm, có rảnh, để ta xóa ký ức của họ.” Khôi lỗi tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng cũng thông qua truyền âm nhập mật giao tiếp: “Không, ý của tôi là nếu cô có rảnh, thì dạy tôi ‘tiểu pháp thuật xóa ký ức’, sau đó để tôi xóa ký ức của họ thì sao?” “Không, ta đột nhiên phát hiện mình trở nên rất bận.

Ta còn phải sửa bàn, còn phải vá lại tường.” Khôi lỗi tiên tử nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "…" Khôi lỗi tiên tử đứng dậy, chạy đi sửa cái bàn nhỏ: "Chuyện dạy người khác pháp thuật, ta sẽ không bao giờ làm nữa." Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Trong đó có câu chuyện gì sao?" Khôi lỗi tiên tử ngẩng đầu: "Ta từng dạy một hậu bối Thiên Đình học Thiên Lôi Chính Pháp, một tháng sau, hắn dùng Thiên Lôi Chính Pháp còn lưu loát hơn ta." "Chỉ vậy thôi?" Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc, tiên tử cô cũng quá thủy tinh tâm rồi?

Khôi lỗi tiên tử cúi đầu sửa bàn: "Sau đó, hắn ngày nào cũng so đấu Thiên Lôi Chính Pháp với ta, về phương diện lôi pháp, đả kích ta đến tơi tả...

Đây cũng là nguyên nhân sau này ta có ám ảnh tâm lý với thiên lôi, hễ thấy thiên lôi là muốn ôm đầu ngồi xổm.

Nhờ phúc của hắn, sau này ta đã phát triển ra một loạt bí pháp độ kiếp 'Ôm Đầu Ngồi Xổm Phòng Ngự', chuyên đối phó với lôi pháp thiên kiếp." "Tác, Tác Tử Tống?" Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

"Tác Tử Tống là tiền bối của ta, chứ không phải hậu bối." Khôi lỗi tiên tử u u nói: "Nhưng dù sao, ta tuyệt đối sẽ không dạy kẻ họ Tống tu luyện pháp thuật nữa." Lại là một kẻ họ Tống?

Tống Thư Hàng đột nhiên rất muốn lật bàn. 【Sát sát sát sát sát sát~~ kẻ bất trung... sát sát sát!

Kẻ bất hiếu... sát sát sát!】Lúc này, trên quầy thu ngân, bài hát 《Thất Sát Ca》 phiên bản giọng nữ trong điện thoại của Tống Thư Hàng lại vang lên.

"Là Điền Điềm tiền bối phái người đến đón chúng ta?" Tống Thư Hàng quay người nhìn màn hình điện thoại: "Không phải Điền Điềm tiền bối, là Bạch tiền bối!" Bạch tiền bối cuối cùng cũng ra khỏi biển hỗn loạn rồi sao?

Tống Thư Hàng nhanh chóng bắt máy.

“Alo, Thư Hàng, cậu đang ở đâu?” Giọng Bạch tiền bối truyền đến.

Tống Thư Hàng đáp: “Tôi đang ở đảo Lan Tây bên cạnh đảo Điền Thiên, tôi đang ở đây đợi Bạch tiền bối.” “Sao cậu lại chạy đến đảo Lan Tây rồi, tôi vẫn còn ở vùng biển hỗn loạn, tôi tìm thấy một bí cảnh vui lắm ở đây, chuẩn bị xông vào xem bên trong có gì.

Tôi vừa mới khó khăn lắm mới tìm lại được điện thoại dưới đáy biển, đúng lúc... tôi sẽ truyền tống bản thể đến chỗ cậu trước.

Sau đó tôi sẽ đi xông vào bí cảnh này, xem có thu hoạch gì không.” Giọng Bạch tiền bối đáp lại.

Xem ra bản tôn của Bạch tiền bối vẫn đang bế quan, người gọi điện thoại là phân thân.

“Đúng rồi, đứng yên đừng động, tôi khóa tọa độ của cậu đã.

Tọa độ của cậu cụ thể là ở đâu?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: “Là một nhà hàng, chúng tôi buồn chán nên mở một nhà hàng ở đây chơi.” “Mở nhà hàng chơi?

Nghe có vẻ thú vị, đợi tôi xông xong bí cảnh sẽ đến hội hợp với cậu, đến lúc đó chúng ta cùng nhau kinh doanh nhà hàng.

Đúng rồi, sau khi tôi truyền tống bản tôn cho cậu, cậu có thể đặt bản tôn ở cửa nhà hàng để thu hút khách.

Đảm bảo lượng khách sẽ đến không ngớt.” Phân thân Bạch tiền bối đề nghị.

Tống Thư Hàng: “…” Tôi còn sợ tượng của Bạch tiền bối sẽ bị người ta trộm mất.

Chuyện này cũng không phải lần đầu tiên.

“Được rồi, cậu tránh ra một chút.

Tôi sẽ truyền tống bản tôn đến bên cạnh cậu.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng vội vàng tránh sang một bên.

Không gian rung động một trận.

Bức tượng do bản tôn của Bạch tiền bối hóa thành được truyền tống qua, vững vàng đáp xuống nơi Tống Thư Hàng vốn đang đứng.

“Giúp tôi trông chừng bản tôn nhé, tôi chuẩn bị một chút rồi sẽ đi thăm dò bí cảnh này.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra một chuyện: “Đúng rồi, Bạch tiền bối.

Ngài có sách giáo trình ‘Pháp thuật xóa ký ức’ không?

Tôi muốn thử học pháp thuật này.” “Mở ‘Hệ thống học bá’ lần trước tôi tặng cậu ra, bên trong có chức năng mua giáo trình, cậu kéo xuống cuối cùng, có một trang ẩn, bên trong có bán một số tiểu pháp thuật cơ bản.

Cậu dùng một điểm học bá là có thể mua được giáo trình ‘Pháp thuật xóa ký ức’.

Kèm theo phương pháp dạy học.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Hệ thống học bá còn có cả chức năng này sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

“Đây là phiên bản đặc biệt chuẩn bị cho cậu, phiên bản phổ thông sản xuất hàng loạt trong tương lai, chắc chắn sẽ phải bỏ những thứ này đi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Được rồi, vậy tôi thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Cúp điện thoại xong, Tống Thư Hàng vén áo thun lên, nhìn vào eo mình.

Ở đó, một hình xăm hồ lô oa ba chiều sống động như thật.

“Vẫn còn, tôi còn tưởng sau khi hồi sinh thứ này sẽ biến mất.” Tống Thư Hàng nói.

Khôi lỗi tiên tử liếc nhìn hình xăm trên eo anh: “Không ngờ ngươi lại thích xăm hình đáng yêu như vậy?” Cô bé tóc vàng vẫn còn dưới quầy thu ngân cũng tò mò nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Hình xăm cô cũng đã thấy không ít.

Cô nhớ người phương Đông đều thích xăm rồng, phượng, chim ưng, rắn các loại.

Không ngờ chú chủ quán lại xăm một hình hồ lô nhỏ ba chiều đáng yêu như vậy.

Tống Thư Hàng: “Đây không phải hình xăm, thứ này có lai lịch lớn lắm.

Thôi, khó giải thích.” Gần đây vì chết quá nhiều, anh đã quên mất việc dùng hệ thống học bá để học ‘văn tự cổ đại’.

Anh nhớ lúc đó sau khi có được hệ thống, mục tiêu của mình chính là một ngày nào đó, anh sẽ phải cong lưỡi, run rẩy gọi ra tên của Công đức xà mỹ nhân!

“Văn tự cổ đại rất quan trọng, nhất định phải học được.

Sau này ngoài tu luyện ra, còn phải mỗi ngày dành ra một phần thời gian, nghiêm túc học tập kiến thức mới được.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, văn tự cổ đại vô cùng quan trọng.” Khôi lỗi tiên tử phụ họa.

Tống Thư Hàng lâu rồi mới vào lại hệ thống học bá, theo chỉ dẫn của Bạch tiền bối, tìm được trang mua giáo trình.

Quả nhiên tìm thấy giáo trình ‘Pháp thuật xóa ký ức’.

Ngoài ra còn có kết giới cách âm, tiểu huyễn thuật tàng hình, Bình Thổ Chú và các loại tiểu pháp thuật thực dụng khác.

“May mà trong tài khoản của mình vẫn còn điểm.” Tống Thư Hàng mua giáo trình này.

Sau đó, ý thức của anh được đưa vào ‘không gian hệ thống học bá’, bắt đầu học tiểu pháp thuật này.

“Đồng tử của chủ quán mất tiêu cự.” Cô gái tóc vàng nói.

“Ừm, ý thức của cậu ấy đã tiến vào trạng thái học tập sâu.” Khôi lỗi tiên tử giải thích.

Có lẽ vì cơ thể cô gái tóc vàng có một phần được cơ giới hóa, Khôi lỗi tiên tử cảm nhận được một cảm giác ‘đồng loại’ từ trên người cô. ********** Một giờ sau.

Tống Thư Hàng mở mắt, đôi mắt sáng ngời.

“Ngươi học được rồi?” Khôi lỗi tiên tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng hiện là cảnh giới Ngũ phẩm, học một pháp thuật quả thực không tốn quá nhiều thời gian.

Cảnh giới đã ở đó rồi.

“Ừm, pháp thuật của Bạch tiền bối học khá là dễ dàng.” Tống Thư Hàng nói.

Anh đi đến bên cạnh người tàng hình số một đang hôn mê.

Sau đó anh đưa hai tay ra, linh lực vận chuyển, ngưng tụ thành một lá bùa ở đầu ngón tay.

Chương 1698

Quá trình thi pháp của phái Bạch tiền bối đều đơn giản tương tự: ngưng tụ phù văn, kích hoạt phù văn, thi triển pháp thuật.

Bất kể là Chưởng Tâm Lôi, hay Quy Tức Thuật đều có quy trình thi pháp này.

“Xóa.” Tống Thư Hàng một ngón tay điểm vào trán người tàng hình số một.

Bình thường mà nói, tiếp theo Tống Thư Hàng có thể thông qua pháp thuật cảm ứng được đại khái các đoạn thời gian trong ký ức của người tàng hình.

Sau đó xóa đi một đoạn ký ức là được.

Nhưng khi Tống Thư Hàng thi pháp thành công, hình ảnh cảm ứng được lại có chút... không tu chân.

Trong cảm ứng của anh, hiện ra biểu tượng của ổ C và ổ D.

Ổ D tự động mở ra.

Bên trong lại xuất hiện một thư mục tên là ‘Ký ức’.

Thư mục tiếp tục mở ra.

Bên trong là từng thư mục con, mỗi thư mục đều có ghi năm. 2001, 2002... 2017... 2019.

Cuối cùng, thư mục con của năm 2019 lại mở ra.

Bên trong là từng file ký ức.

Tống Thư Hàng tìm thấy file ký ức ngày 14 tháng 10 năm 2019.

Chính là cái này rồi.

Xóa!

Bụp~ trên file ký ức xuất hiện một khung lựa chọn chuột phải rất hình tượng.

Nhưng trên đó chỉ có một lựa chọn duy nhất là xóa vĩnh viễn.

Bước tiếp theo, file ký ức này bị xóa, hoàn toàn bị xóa sạch.

Pháp thuật xóa ký ức, sử dụng hoàn tất.

Tống Thư Hàng thu tay lại, ngẩng đầu nhìn trời.

Anh không biết mình nên đánh giá ‘pháp thuật kiểu Bạch tiền bối’ này như thế nào.

“Thôi, dùng được là tốt rồi.” Tống Thư Hàng thở dài, anh đưa tay ra, chuẩn bị thi pháp cho người tàng hình thứ hai.

Lúc này, cửa nhà hàng lại một lần nữa bị đẩy ra.

Gã đô con bị Khôi lỗi tiên tử xóa ký ức lúc trước lại một lần nữa tiến vào nhà hàng, trong tay hắn xách một cái hộp màu đen.

Sao vị khách này lại đến nữa vậy?

Chẳng phải đã bị Khôi Lỗi tiên tử xóa trí nhớ rồi sao?

Lẽ nào... sau khi bị xóa trí nhớ, gã lại muốn đến ăn một bữa ‘mười món’, sau đó yêu cầu chủ tiệm cung cấp dịch vụ trốn thoát khẩn cấp?

Tống Thư Hàng xoa cằm.

Cậu ấy hình như đã nhìn thấy một con đường làm giàu phát tài.

Không được, không được, chuyện này quá vô liêm sỉ.

Giới hạn đạo đức của Tống Thư Hàng nhắc nhở cậu, con đường làm giàu này quá vô liêm sỉ, tuyệt đối không thể làm.

“Chào anh, hoan nghênh ghé thăm.” Khôi Lỗi tiên tử bình tĩnh đặt cái bàn đã sửa xong xuống, đứng dậy nói.

“Chào cô.” Gã đàn ông vạm vỡ gãi đầu, nhìn quanh nhà hàng.

Bản thân gã cũng cảm thấy hơi khó hiểu, tại sao mình lại đi lang thang đến nhà hàng này.

Gã có chút ấn tượng về nhà hàng này, hình như là một nơi ngầm cung cấp dịch vụ ‘trốn thoát khẩn cấp’.

Ám hiệu là ăn hết mười món trong một hơi rồi giao cho chủ tiệm.

Nhưng, tại sao mình lại đến đây?

Trong ký ức của gã, gã muốn bán món ‘bảo vật’ kỳ lạ kia.

Sau khi đưa hết đám anh em vào bệnh viện, gã lập tức quay về nơi giấu báu vật để lấy nó ra.

Sau đó, gã định tìm một người giám định để thẩm định báu vật của mình.

Trong lúc đang nghĩ vậy, không hiểu sao, gã lại xách báu vật đến nhà hàng này.

Bước vào nhà hàng, tim gan gã co thắt lại.

Bàn trong nhà hàng có vẻ như đã từng vỡ nát, một cô gái xinh đẹp đang sửa chữa nó.

Trên tường có một cái hố lớn, như thể bị búa tạ đập vào.

Đáng sợ hơn là sau lưng chủ tiệm, có ba người đàn ông mặc giáp kỳ quái, chồng lên nhau, mặt đầy máu.

Trên bức tường sau lưng chủ tiệm, máu vương vãi khắp nơi.

Đây là nhà ma à? [Quả nhiên, mình vẫn nên rời khỏi đây thì hơn.] Gã đàn ông vạm vỡ thầm nghĩ.

Nghĩ đến đây, gã chuẩn bị vẫy tay chuồn đi.

Nhưng đúng lúc gã định quay người rời đi, khóe mắt gã thoáng nhìn thấy bức tượng kỳ lạ trong tiệm.

Bức tượng đó trông như một vị trích tiên đang ngồi khoanh chân.

Rõ ràng là tượng đá, nhưng nhìn vào lại có một sức hấp dẫn đặc biệt.

Sau khi nhìn thấy bức tượng đá, gã đàn ông vạm vỡ có chút không nhấc nổi chân.

Gã bất giác lại nhìn bức tượng thêm một lần nữa.

Đây là tượng của vị tiên quân nào trong thần thoại sao?

Rõ ràng chỉ là một bức tượng, lại khiến người ta cảm nhận được một khí chất vô thượng.

Khi nhìn thấy bức tượng, trong đầu gã bắt đầu tưởng tượng ra dáng vẻ của một vị trích tiên khí chất tuyệt trần.

Y nên có mái tóc dài bay phất phơ, y nên mặc một bộ bạch y không nhiễm bụi trần, y hẳn là sự tồn tại vạn người có một.

Gã đàn ông vạm vỡ bất giác nhìn đến ngây người.

“Khụ!” Tống Thư Hàng bình tĩnh ôm bức tượng của Bạch tiền bối lên, giấu ra sau quầy thu ngân: “Thưa anh, có cần gì không?

Muốn ăn chút gì?” Trong thế giới hạt nhân, Sở Sở đã tu luyện xong, đang ngồi thiền, tổng kết kinh nghiệm giao chiến với Chú Thuật Sư tứ phẩm.

Nếu gã đàn ông vạm vỡ muốn gọi món, Tống Thư Hàng có thể kéo Sở Sở ra ngoài.

“Ờ, à, ừm.” Gã đàn ông vạm vỡ mở miệng, nhưng nửa ngày không nói được câu nào.

Gã cố gắng vươn dài cổ, chỉ mong ánh mắt của mình có thể nhìn xuyên qua quầy thu ngân, thấy được bức tượng đang ngồi khoanh chân kia.

Tống Thư Hàng: “...” “À, xin lỗi.

Chủ tiệm, bức tượng này của nhà anh là tác phẩm của đại sư nào vậy?

Tôi có thể mời vị đại sư đó điêu khắc cho tôi một cái được không?” Gã đàn ông vạm vỡ vỗ ngực nói: “Tiền không thành vấn đề!” “Rất tiếc, vị đại sư đó không còn trên thế giới này.” Tống Thư Hàng đáp.

Tượng chỉ là do pháp thuật của Bạch tiền bối ngưng tụ thành, lấy đâu ra đại sư?

“Qua đời rồi sao?

Thật đáng tiếc.” Gã đàn ông vạm vỡ gãi đầu, cười ngượng nói.

Suy nghĩ một lát, gã đột nhiên nói: “Chủ tiệm, có phải tôi đã gặp anh ở đâu rồi không?” Sau khi ánh mắt không còn bị bức tượng của Bạch tiền bối thu hút, gã đàn ông vạm vỡ cuối cùng cũng tập trung sự chú ý vào vị chủ tiệm trông có vẻ bình thường này.

Chủ tiệm trông rất trẻ, dường như chỉ khoảng hai mươi tuổi.

Nhưng trên người anh ta lại có một vẻ tang thương, phảng phất như một người đã bốn năm mươi tuổi.

Lấy giá trị trung bình, chủ tiệm chắc cũng khoảng ba mươi tuổi rồi nhỉ?

Không biết tại sao, rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy chủ tiệm, nhưng trong lòng gã đàn ông vạm vỡ lại có một cảm giác ‘tin tưởng’ khó tả.

Gã cảm thấy vị chủ tiệm này dường như không gì là không thể, là một cao nhân ngoại thế.

Trong lòng gã có một trực giác, có lẽ món 'bảo vật' trong tay mình nên giao cho vị chủ tiệm này giám định trước.

Cảm giác này đến một cách khó hiểu, nhưng lại chân thực đến lạ.

Tống Thư Hàng mỉm cười, không trả lời.

Gã đàn ông vạm vỡ gãi đầu, suy nghĩ một lúc, rồi nghiến răng, nhấc chiếc hộp đen của mình lên, đặt lên quầy thu ngân của Tống Thư Hàng.

"Chủ tiệm, anh có thể giúp tôi giám định món bảo vật này, xem nó rốt cuộc là thứ gì không?" Gã đàn ông vạm vỡ nói.

Nói rồi, không đợi Tống Thư Hàng đồng ý, gã đã mở mật mã chiếc hộp của mình.

Đây là một khối trông giống như đá obsidian.

To khoảng bằng quả trứng gà.

Xung quanh nó tỏa ra linh lực màu đen mà chỉ tu sĩ mới có thể nhìn thấy.

Ngay khoảnh khắc chiếc hộp được mở ra, một âm thanh thì thầm lan tỏa.

Âm thanh đó dường như đang dụ dỗ con người sa ngã, đi giải tỏa những ham muốn trong lòng.

"Lại là thủ đoạn này?" Tống Thư Hàng khinh thường nói.

Chương 1699

Thủ đoạn này đã nhan nhản ngoài đường rồi.

Đặc biệt là lũ cầu Cửu U, chúng nghiên cứu ra những thứ như ‘thần binh’, ‘nhẫn ông già’, đều có sẵn chức năng thì thầm dụ dỗ này, dụ dỗ tu luyện giả sa ngã thành tà ma Cửu U.

Thủ đoạn này đã bị lũ cầu chơi nát rồi.

Tống Thư Hàng càng có sức đề kháng rất cao với loại âm thanh thì thầm này.

Chỉ là âm thanh thì thầm, sao có thể so được với 88888 giọng nói tụng niệm trong đầu cậu mỗi đêm?

Hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

“Chủ tiệm, ngài biết đây là thứ gì không?” Gã đàn ông vạm vỡ hỏi.

Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Tống Thư Hàng, lẽ nào thứ này thực ra rất rác rưởi, không đáng tiền?

“Đây là một loại vật giống như lõi năng lượng.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Khối này hẳn là cổ ma hạch tâm.

Cái tên này, cậu nghe được từ miệng gã Chú Thuật Sư có hình xăm.

Nhưng hiểu theo mặt chữ, đây hẳn là lõi năng lượng còn sót lại sau khi ‘cổ ma’ chết đi.

“Lõi năng lượng?” Gã đàn ông vạm vỡ ngơ ngác, gã gãi đầu rồi hỏi: “Chủ tiệm, thứ này có đáng tiền không?

Nếu đáng tiền, nó ở mức giá nào, tôi muốn đem bán đấu giá để tống khứ nó đi.” “Tống khứ?” Tống Thư Hàng có chút kinh ngạc nhìn gã đàn ông vạm vỡ.

“Đúng vậy, tôi cảm thấy thứ này rất phỏng tay, tiếp tục giữ trong tay sẽ mang lại phiền phức cho tôi.

Nếu được, tôi muốn tống khứ nó đi càng sớm càng tốt.” Gã đàn ông vạm vỡ nghiêm túc nói.

“Ý chí của anh không tồi.” Tống Thư Hàng khen ngợi.

Một người bình thường có thể chống lại sự cám dỗ từ âm thanh thì thầm của ‘cổ ma hạch tâm’, hơn nữa còn có thể hạ quyết tâm tống khứ nó đi, ý chí của gã đàn ông vạm vỡ này rất mạnh mẽ.

Tiếc là đối phương tuổi đã lớn, hoàn toàn bỏ lỡ độ tuổi tu luyện.

Nếu không, với ý chí kiên định này, có lẽ sẽ có tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào cảm thấy hứng thú với gã.

“Thứ này nói thật, giá trị cụ thể là bao nhiêu, tôi cũng không ước tính được.

Bởi vì giá trị của nó, không thích hợp để đo lường bằng ‘tiền’ thông thường.” Tống Thư Hàng nói.

“Vô giá?” Gã đàn ông vạm vỡ nghe vậy, ngược lại càng thêm phiền não.

Nếu là vô giá thì sẽ không dễ bán.

“Không phải vô giá, mà là không dễ dùng ‘tiền’ để đo lường nó.” Tống Thư Hàng giải thích.

Gã đàn ông vạm vỡ hỏi: “Chủ tiệm, nếu tôi đem nó đi đấu giá, có thể bán được bao nhiêu?” Tống Thư Hàng nhún vai: “Tùy tình hình thôi, nếu có người biết hàng, hẳn có thể bán được giá trên trời.

Nếu không thì khó nói.” Gã đàn ông vạm vỡ lại suy nghĩ một lúc, rồi hỏi: “Vậy chủ tiệm, anh có ý định mua lõi năng lượng này không?” “Anh muốn bán lại cho tôi?” Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, rồi duỗi tay ra, điểm vào ‘cổ ma hạch tâm’.

Trên tay phải, đầu ngón tay của ‘Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình’ co lại.

Ngón tay cậu ấn lên cổ ma hạch tâm, Giám Định Bí Pháp khởi động.

Giám Định Bí Pháp được kích hoạt.

Khi thi triển bí pháp, cơ thể Tống Thư Hàng lập tức ‘sương mù hóa’.

Hàng chục vết thương xuất hiện trên cơ thể ‘sương mù hóa’ của cậu, sau đó cơ thể sương mù lại nhanh chóng phục hồi.

Thông tin giám định xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lại nhanh chóng giải trừ trạng thái sương mù hóa giả bất hủ phiên bản cấu hình thấp.

Toàn bộ quá trình biến hình, chưa đến một giây.

Trong mắt gã đàn ông vạm vỡ, hình dáng của chủ tiệm có một khoảnh khắc trở nên mơ hồ.

Gã chớp chớp mắt, phát hiện chủ tiệm vẫn là chủ tiệm. [Mắt mình hoa rồi sao?] Gã đàn ông vạm vỡ thầm nghĩ.

“Hù.” Tống Thư Hàng nhe răng.

Sương mù hóa cũng giống như kỹ năng ‘vỡ tan thành chất lỏng’ của Diệt Phượng công tử, có thể miễn nhiễm với vết thương do Giám Định Bí Pháp gây ra.

Nhưng nỗi đau tinh thần sẽ không biến mất, vẫn phải chịu đựng.

Kết quả giám định hiện ra. [Lõi của Huyết Ma Vương tộc, một nhánh của Vực Ngoại Thiên Ma.

Do niên đại quá xa xưa, năng lượng chứa trong lõi Huyết Ma đã gần cạn kiệt.

Nếu có thể tìm được phương pháp nạp năng lượng cho nó, ngươi sẽ nhận được một khối 'lõi Huyết Ma Vương Giả' quý giá.] 'Huyết Ma?

Nhớ ra rồi, đây chẳng phải là con Vực Ngoại Thiên Ma đáng thương bị các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào hội đồng đó sao.' Tống Thư Hàng nhớ lại về Huyết Ma.

Trong phim ảnh, truyền hình, tiểu thuyết đều đóng vai phản diện lớn, nhưng Vực Ngoại Thiên Ma ở hiện thế lại là một chủng tộc rất bi kịch.

Địa vị của chúng trong giới tu chân tương đương với 'Boss dã ngoại'.

Trên người chúng có rất nhiều dược liệu phong phú, hơn nữa trong cơ thể chúng còn chứa một số pháp khí, thiên tài địa bảo, linh thạch các loại.

Hiện thế còn có cơ quan chuyên giám sát 'Vực Ngoại Thiên Ma'.

Mỗi khi có Vực Ngoại Thiên Ma giáng lâm, các đạo hữu trong giới tu luyện lại xoa tay hăm hở, đi săn Thiên Ma.

Lần ở Đoạn Tiên Đài của Sở gia, các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào đã săn một con Huyết Ma, thu hoạch phong phú.

"Khối lõi năng lượng này, năng lượng chứa trong đó đã gần cạn kiệt.

Nhưng, nó vẫn là báu vật vô giá.

Nếu anh thật sự muốn bán... anh có muốn lấy vàng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu vốn định hỏi mượn tiền các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Nhưng đột nhiên, cậu lại nhớ ra trong tay mình có một lượng lớn cát vàng.

Chính là số thu hoạch được trong tiểu hắc ốc của Thiên Đạo, lúc đó cậu đã lấy rất nhiều cát vàng về, định xây một tòa cung điện vàng chóe trong thế giới hạt nhân.

“Vàng?

Vàng là tiền tệ mạnh, có thể chấp nhận.

Nhưng nếu có thể chuyển khoản thì tốt hơn, tiện lợi và nhanh chóng hơn, chủ tiệm anh không thể chuyển khoản được à?” Gã đàn ông vạm vỡ nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “Trong tay tôi không có nhiều tiền mặt như vậy, khoản tiền lớn nhất trong tay tôi chính là gần một nghìn vạn tiền điện thoại trong điện thoại.” Gã đàn ông vạm vỡ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, ánh mắt đặc biệt kỳ quái.

Hồi lâu sau, gã đàn ông vạm vỡ nói: “Vàng cũng được.” “Vậy, anh muốn bao nhiêu vàng?” Tống Thư Hàng hỏi.

Gã đàn ông vạm vỡ ngơ ngác: “Hay là chủ tiệm anh định giá đi, giá trị của lõi năng lượng này, trong lòng tôi cũng không rõ.” “Được rồi, vậy anh theo tôi qua đây.” Tống Thư Hàng đứng dậy.

Gã đàn ông vạm vỡ xách hộp lên, rất tin tưởng đi theo sau cậu.

Tống Thư Hàng dẫn gã vạm vỡ đi về phía phòng kho của nhà hàng.

Lúc này, cửa phòng kho đã được đóng lại, là do hai vị ‘người tàng hình’ sau khi lấy nguyên liệu đã tiện tay đóng lại.

Ngay khoảnh khắc ‘mở cửa’, Tống Thư Hàng đã nối cửa phòng kho với một căn phòng trong Đông Chi Điện của ‘thế giới hạt nhân’.

Đồng thời, ý niệm cậu khẽ động, lại chuyển cát vàng vào căn phòng này.

Sau khi gã đàn ông vạm vỡ đi theo Tống Thư Hàng vào phòng, mắt gã đã bị chói lóa.

Trước mắt gã là một ‘núi vàng’ như ngọn đồi nhỏ.

Dưới ánh đèn phản chiếu, núi vàng tỏa ra ánh sáng chói mắt — đây là ánh sáng của tài phú.

“Số cát vàng ở đây, anh có thể lấy đi bao nhiêu thì cứ lấy bấy nhiêu.

Chỉ cần anh có thể mang đi, tất cả sẽ thuộc về anh.” Tống Thư Hàng nói.

Cát vàng đến từ ‘tiểu hắc ốc của Thiên Đạo’, chất lượng tuyệt đối không cần lo lắng.

“Tôi có thể lái xe của mình qua đây được không?” Gã đàn ông vạm vỡ nói.

“Xe của anh phải nhỏ đến mức nào mới có thể lái vào nhà hàng của tôi được?” Tống Thư Hàng cười nói: “Cho anh một chiếc xe đẩy nhỏ, trong phòng kho có xe đẩy nhỏ dùng để giao hàng, có thể cho anh mượn.” Vàng nhìn rất chói mắt...

Nhưng, một gram khoảng ba trăm.

Tống Thư Hàng không quan tâm đến giá vàng năm 2019, dù sao cũng khoảng con số đó.

Nếu để gã đàn ông vạm vỡ dùng sức mà kéo, có thể kéo đi hai trăm cân đã là không tồi rồi.

Hai trăm cân quy đổi ra là 10 vạn gram, tính ra là ba mươi triệu.

Gần bằng giá trị ba lần nạp tiền điện thoại của Kiếm Thánh Thần Thoại.

Đây chính là sự khác biệt giữa vật thật và chuyển khoản điện tử.

Vật thật trông chói lóa vô cùng, số vàng đến mức không thể di chuyển nổi, nếu đổi thành chuyển khoản điện tử, nó sẽ biến thành một chuỗi số, không hề có cảm giác thỏa mãn.

Gã đàn ông vạm vỡ gãi đầu, suy nghĩ một lúc, rồi giao khối 'lõi Huyết Ma Vương tộc' trong hộp của mình cho Tống Thư Hàng.

"Vậy thì, giao dịch hoàn thành." Tống Thư Hàng nhận lấy khối lõi này, bình tĩnh nói. ......

Không lâu sau, gã đàn ông vạm vỡ đẩy chiếc xe đẩy nhỏ, rời khỏi căn phòng chứa đầy vàng này.

Trên chiếc xe đẩy nhỏ chồng chất mấy cái bao bố nhỏ, bên trong chứa đầy cát vàng.

Lại là một cuộc giao dịch mà đôi bên đều vui vẻ.

"Số cát vàng này, anh tự xử lý được chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Gã đàn ông vạm vỡ: "Yên tâm đi, chủ tiệm.

Tôi có kênh của mình, hoàn toàn không vấn đề gì." Chất lượng của số cát vàng này tốt đến mức kinh ngạc, hoàn toàn không cần lo lắng về việc tiêu thụ.

Chương 1700

Hơn nữa, dù chỉ giữ lại để ngắm cũng rất tuyệt.

Gã đàn ông vạm vỡ luôn cảm thấy trên những hạt cát vàng này dường như mang một loại ma lực khó tả, đặc biệt chói mắt.

Mang về, dành riêng một căn phòng, rải xuống đất, cũng là một sự hưởng thụ tột cùng.

Sau khi đẩy chiếc xe đẩy nhỏ đến cửa nhà hàng, có mấy người đàn ông mặc vest đen vội vàng chạy tới, nhận lấy những chiếc bao bố nhỏ từ xe đẩy của gã đàn ông vạm vỡ, chia nhau khiêng lên xe của họ.

Gã đàn ông vạm vỡ lại trả chiếc xe đẩy nhỏ cho Tống Thư Hàng.

“Chủ tiệm, lần sau nếu tôi có bảo vật, có thể mang đến chỗ anh giao dịch nữa không?” Gã đàn ông vạm vỡ hỏi.

Gã nhớ đến cả một núi cát vàng của Tống Thư Hàng, trong lòng lại muốn đổi thêm mang về nhà.

Điều kỳ lạ là, mặc dù gã rất muốn có số cát vàng này, nhưng trong đầu gã hoàn toàn không có một tia tà niệm nào.

Hoặc có thể nói, mỗi tế bào trong cơ thể gã đều đang cảnh báo gã, tuyệt đối không được có ý đồ xấu với số vàng của chủ tiệm.

Sau khi thấy gã đàn ông vạm vỡ đi xa, Tống Thư Hàng quay người, đóng cửa nhà hàng lại.

Khôi Lỗi tiên tử lúc này đang sửa chữa bức tường.

Tiên tử khéo tay, cái gì cũng biết sửa.

Bàn ghế, tường vách, đều không làm khó được nàng.

Dù sao, nàng là một tồn tại ngay cả bản thân hỏng cũng có thể tự sửa chữa.

“Cái lõi đó, năng lượng đã gần cạn kiệt, ngươi đổi về làm gì?” Khôi Lỗi tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Lõi này là ‘lõi Huyết Ma’, trong tay ta có một khúc xương Huyết Ma, còn có một ít châu Huyết Ma, có lẽ có cách nạp năng lượng cho nó.

Nếu không đủ, chỗ Bạch tiền bối còn có nhiều châu Huyết Ma hơn.

Hơn nữa, dù sao cũng là thứ có thể đổi về bằng vàng thông thường, tại sao lại không lấy?” “Cũng đúng.” Khôi Lỗi tiên tử tiếp tục sửa tường.

Tống Thư Hàng cất ‘lõi Huyết Ma Vương tộc’ vào thế giới hạt nhân.

Sau đó, cậu đến bên cạnh Người Tàng Hình số hai, tiếp tục thử nghiệm pháp thuật ‘Xóa Trí Nhớ’ trên người họ.

Người Tàng Hình số hai cũng giống như số một, trong đầu đều có một ổ C và một ổ D.

Tống Thư Hàng tìm thấy tệp ký ức về ngày hôm nay trong ổ D, duỗi tay một cái đã xóa sạch nó.

“Rất tốt, ngày càng thành thạo, cũng không bị thất bại lần nào.” Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Tiếp theo, cậu lại duỗi tay ấn vào giữa trán của Người Tàng Hình cuối cùng, thi triển pháp thuật ‘Xóa Trí Nhớ’.

Số ba chính là kẻ đã nổ súng vào Tống Thư Hàng, sau đó bị đập lên tường, máu me be bét cả bức tường.

Tống Thư Hàng duỗi tay ấn vào giữa trán hắn, đột nhiên phát hiện trong đầu Người Tàng Hình này, so với hai người kia lại có thêm một ổ đĩa.

Trong ký ức của hắn còn có một ổ E.

“Ủa?

Tại sao chỉ có hắn có thêm một ổ đĩa?” Tống Thư Hàng tò mò.

Nếu phân chia theo hệ điều hành máy tính, ổ C hẳn là ký ức hệ điều hành của một người.

Ví dụ như ký ức về các chức năng cơ bản như đi lại, ăn uống, suy nghĩ.

Có lẽ còn cài đặt một số ký ức driver, như ký ức về một kỹ năng hoặc thiên phú đặc biệt nào đó.

Ổ D là ký ức về cuộc sống hàng ngày của một người, những ký ức mà Tống Thư Hàng muốn xóa đều nằm trong ổ D.

Vậy trong ổ E sẽ có gì?

Tống Thư Hàng trước tiên dùng ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’ để xóa sạch ký ức về ngày hôm nay của Người Tàng Hình số ba.

Sau đó, cậu lại sử dụng ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’ thêm một lần nữa.

Lần này khi pháp thuật tiến vào giao diện của ổ C, D, E, Tống Thư Hàng thử chọn vào ổ C.

Nhưng, thử nghiệm thất bại.

“A da.” Tống Thư Hàng bị pháp thuật phản phệ.

Sử dụng ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’ không thể vào được ổ C, pháp thuật thi triển thất bại, cậu bị một chút chấn động tinh thần.

May mà đối phương chỉ là người bình thường, tinh thần lực bản thân rất yếu.

Chút phản phệ này đối với Tống Thư Hàng, chỉ tương đương với việc trán đau nhói một cái.

Ổ C dường như là khu vực cấm vào.

“Là do bản thân ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’ không thể xóa ký ức của ổ C, hay là tu vi của mình chưa đủ?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Để sau hỏi Bạch tiền bối.

Khôi Lỗi tiên tử tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Pháp thuật xóa trí nhớ với ổ C gì đó, có quan hệ gì?

“Thử lại lần nữa, lần này vào ổ E xem sao.” Tống Thư Hàng nói xong, lại thi triển ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’, điểm vào giữa trán Người Tàng Hình số ba.

Lần này, khi pháp thuật vào giao diện C, D, E, Tống Thư Hàng chọn vào ổ E. [Cảnh báo, có năng lượng không xác định xâm nhập ‘chip điện tử tâm trí’, khởi động chương trình tường lửa.] Từ trên người Người Tàng Hình số ba, truyền ra một âm thanh điện tử.

“A da.” Tống Thư Hàng lại bị pháp thuật phản phệ.

Thử nghiệm lại thất bại.

“Chip điện tử tâm trí?

Không phải là khu vực ký ức?” Tống Thư Hàng xoa trán, nghi hoặc.

Cô gái tóc vàng dưới quầy thu ngân trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng — vừa rồi chủ tiệm, đang xâm nhập ‘chip điện tử tâm trí’?

Làm sao có thể, anh ta không sử dụng bất kỳ công cụ nào!

Chip điện tử tâm trí, là một loại chip sinh học trong cơ thể người cải tạo máy móc.

Khi mức độ cải tạo cơ thể cá nhân trên ba mươi phần trăm, sẽ cần một con chip như vậy để hỗ trợ cơ thể.

Hơn nữa, chip điện tử tâm trí ngoài việc hỗ trợ cơ thể, còn có đủ loại chức năng thần kỳ, nó có năng lực tính toán và phân tích mạnh mẽ.

Phối hợp với các bộ phận cải tạo máy móc, khiến người cải tạo máy móc trở thành 'siêu nhân'.

Trong cơ thể cô gái tóc vàng cũng ẩn giấu một 'chip điện tử tâm trí' như vậy.

Chủ tiệm hoàn toàn không dùng bất kỳ máy móc hay công cụ nào, đã xâm nhập vào chip điện tử tâm trí trên người Người Tàng Hình số ba?

Chủ tiệm rốt cuộc là sinh vật gì?

Cô gái tóc vàng có chút hoài nghi, chủ tiệm... không phải là người ngoài hành tinh chứ?

"Khác với ổ C, dù vào ổ E thất bại, nhưng đó chỉ là vì bị tường lửa chặn lại.

Chỉ cần mình cố gắng thêm chút nữa, là có thể đột phá nó.

Thử lại lần nữa." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu lại duỗi ngón tay, điểm vào giữa trán Người Tàng Hình số ba.

Lần này, cậu trực tiếp tăng cường linh lực và thần thức một cách bạo lực.

Thực lực của Kim Đan bốn lõi cưỡng ép thúc đẩy 'Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ', xâm nhập vào ổ E kia.

Tường lửa ổ E của Người Tàng Hình số ba, sau khi duy trì được hai giây, đã bị cưỡng ép công phá.

Chính xác mà nói, trên chip điện tử của hắn, bộ phận phụ trách 'phòng ngự' đã bị phá hủy hoàn toàn.

Cưỡng ép xâm nhập bằng bạo lực.

Tống Thư Hàng đã vào được bên trong ổ E.

Giống như ổ D, trong ổ E của Người Tàng Hình số ba cũng lưu trữ rất nhiều tệp ký ức.

Những thứ có thể được 'Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ' cảm ứng và cụ thể hóa ra, tự nhiên cũng là ký ức.

"Có thể xem được không?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ. 'Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ' của cậu, khi vào ổ D, chức năng chỉ đơn giản là 'xóa hoàn toàn'.

Có lẽ phiên bản nâng cấp của pháp thuật này có thể có các chức năng như 'xem ký ức, sao chép ký ức, dán ký ức'.

Nhưng hiện tại, nó chỉ có tùy chọn 'xóa hoàn toàn ký ức'.

Mà ổ E này, lại cho Tống Thư Hàng một cảm giác khác biệt.

Tống Thư Hàng thử đưa ý thức điểm vào tệp ký ức của ổ E.

Một giao diện 'chuột phải' hiện ra.

Trên đó vẫn chỉ có chức năng 'xóa hoàn toàn'.

Nhưng, tệp ký ức của ổ E lại tự động phát.

Đầu tiên phát là một số hình ảnh thử nghiệm 'cơ thể máy móc'.

Đây là chương trình và ký ức được lưu trữ trong 'chip điện tử tâm trí', hỗ trợ chủ nhân quản lý cơ thể máy móc.

Cuối cùng, vài hình ảnh lướt nhanh qua trước mặt Tống Thư

Hàng.

Là vài nhóm hình ảnh ‘cô gái tóc vàng’ bị máy móc hóa.

Người Tàng Hình số ba, còn là một nhà nghiên cứu?

Nhớ rằng ý chí của Người Tàng Hình số ba là kém nhất, sau khi Tống Thư Hàng đánh bay Người Tàng Hình số một và hai, hắn đã sụp đổ, cầm súng điên cuồng bắn về phía Tống Thư Hàng.

“Cái tên này, cũng có thể làm nhà nghiên cứu sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng nghĩ lại cũng đúng, nhà nghiên cứu không có quan hệ gì lớn với ý chí hay khả năng chịu đựng.

Chương 1701

Người tàn nhẫn với người khác, tàn nhẫn với vật thí nghiệm, chưa chắc đã có thể tàn nhẫn với chính mình.

Những hình ảnh lướt qua không nhiều, chỉ có vài cái.

Chính là cảnh cô gái tóc vàng tiếp nhận phẫu thuật máy móc hóa ở vài bộ phận, quá trình phẫu thuật khá máu me, cần hỗ trợ của thánh quang hoặc kỹ thuật che mờ.

Về lý thuyết, quá trình này là phẫu thuật, có thể hiểu được.

Không biết cô gái tóc vàng có tự nguyện chấp nhận những cuộc phẫu thuật này không?

Sau khi vài hình ảnh lướt qua, tệp ký ức tiếp theo rõ ràng hơn, còn là một đoạn video nhỏ.

Hơn nữa nó bị giấu một cách lộn xộn trong một đống 'tệp ký ức'.

Chà, quả nhiên những thứ như video nhỏ đều sẽ được giấu trong ổ E, và còn được giấu rất kỹ.

"Xác định muốn cấy ghép thứ này cho nó?" "Nó là vật thí nghiệm thích hợp nhất, nếu ngay cả nó cũng không thể thích ứng với thứ này, với kỹ thuật của chúng ta, trong vòng mười năm nữa cũng không tìm được người có thể cấy ghép vật này." "Tôi lo rằng, liệu có phải là nuôi hổ trong nhà không.

Nếu nó nhận được sức mạnh to lớn từ vật này, e rằng chúng ta không áp chế được nó." "Anh lo xa rồi, lúc trẻ tôi đi du lịch thế giới, đã học được một thủ đoạn tẩy não từ một quốc gia.

Chỉ cần cho tôi một hai năm, tôi có thể tẩy não nó thành công cụ trung thành nhất của chúng ta." Một đoạn video ký ức kết thúc.

Tự động nhảy sang video nhỏ tiếp theo.

Lần này, trong hình ảnh có khoảng mười người mặc đồ khử trùng, vây quanh cô gái tóc vàng.

“Thất bại ba lần, đây là cơ hội cuối cùng.

Nếu lại thất bại, cơ thể của nó sẽ sụp đổ.

Hiện tại, các bộ phận máy móc hóa trên cơ thể nó đã đạt tới hơn bốn mươi phần trăm, đây đã là giới hạn kỹ thuật của chúng ta hiện nay.

Nếu lại thất bại, cơ thể nó không thể tăng thêm khu vực máy móc hóa, e rằng sẽ trở thành người thực vật.” “Lần cuối cùng, lần này chỉ được phép thành công, không được phép thất bại.” Mười mấy thành viên mặc đồ khử trùng bắt đầu bận rộn.

Cuối cùng, có một thành viên lấy ra một quả cầu kim loại to bằng quả dưa hấu từ một chiếc hộp kín. [Mẹ nó, mất hết cả nhân tính rồi à, thứ to như thế này thì nhét vào cơ thể người kiểu gì?

Đùa chắc.] Tống Thư Hàng nhịn không được mà chửi thầm.

Đây là một thứ to bằng quả dưa hấu đó, mà lại là dưa hấu to.

To hơn đầu của cô bé đến ba vòng, thứ này có thể nhét vào đâu được?

Nếu thật sự phải nói nơi có thể nhét vào, cũng chỉ có vị trí bụng của cô gái tóc vàng.

Nhét vào rồi, ngoại hình của cô ấy sẽ biến thành một bà bầu bụng to ư?

Thật là mất hết nhân tính!

Loại cặn bã xã hội này, tất cả đều phải lôi ra ngoài bắn...

ủa, khoan đã.

Thôi bỏ đi, chủ đề này bỏ qua không bàn.

Tống Thư Hàng buộc ý thức của mình bỏ qua chủ đề này. ......

Lúc này, trong hình ảnh, quả cầu kim loại to bằng quả dưa hấu đó, sau khi được lấy ra, vừa tiếp xúc với không khí, đã bung ra.

Giống như kén tằm nhả tơ, quả cầu kim loại bung ra, hóa thành từng sợi tơ.

Sau khi các sợi tơ bung ra hoàn toàn, để lộ cấu trúc lõi bên trong.

Đó dường như là một ‘lò phản ứng năng lượng’.

Dù chỉ nhìn qua hình ảnh, Tống Thư Hàng cũng có thể cảm nhận được một loại năng lượng khổng lồ từ cấu trúc lõi này.

Nhìn tổng thể, thứ này tràn ngập cảm giác công nghệ cao.

Thành quả nghiên cứu của hệ khoa học?

“Đây chẳng phải là ‘Lò phản ứng hồ quang’ - lõi của Người Sắt phiên bản khoa học thực tế sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hệ khoa học ngấm ngầm đã trở nên lợi hại như vậy sao?

Ngay cả thứ này cũng có thể nghiên cứu ra được?

Chiếc lõi kỳ quái này, được nhân viên thực hiện phẫu thuật cấy ghép vào cơ thể cô gái tóc vàng.

Sau khi lõi được cấy ghép vào, vô số sợi tơ bung ra, chủ động kết nối với những bộ phận ‘máy móc hóa’ trên cơ thể cô gái tóc vàng.

“Thành công rồi sao?” “Không có phản ứng, không biết có thành công không.” “Cũng không thất bại...

đối với chúng ta mà nói đây là tin tốt, không thất bại đã là thành công lớn nhất rồi.” “Nếu thất bại, chúng ta sẽ phải mất ít nhất mười năm nữa.

Bây giờ chúng ta phải tranh thủ từng giây từng phút, không có nhiều thời gian để lãng phí.” “Hơn nữa, ‘lò phản ứng hạt nhân’ này cũng có giới hạn số lần cấy ghép.

Tôi có thể cảm nhận được, qua mỗi lần cấy ghép, nó càng trở nên không ổn định.” “Phương pháp chế tạo lò phản ứng hạt nhân, vẫn chưa giải mã được sao?” “Hoàn toàn không có manh mối...

Bác sĩ Ước Lang, người chế tạo lò phản ứng hạt nhân này, ngay khoảnh khắc lò phản ứng hoàn thành, đã bị vụ nổ trong thí nghiệm làm nổ tan thành bột, hy sinh vì khoa học.

Điều đau đầu hơn là, tất cả ghi chép, quá trình nghiên cứu, toàn bộ đã bị phá hủy trong vụ nổ kinh hoàng đó...

Cùng với các nhà nghiên cứu hỗ trợ ông ta, cũng đã hy sinh trong vụ nổ đó.

Ghi chép dự phòng thí nghiệm mà chúng ta có, là ghi chép sơ kỳ khi bác sĩ Ước Lang chế tạo ‘lò phản ứng hạt nhân’ này.

Các ghi chép sau này chưa kịp đồng bộ.

Bây giờ, chúng ta muốn đảo ngược, giải mã phương pháp chế tạo lò phản ứng hạt nhân của bác sĩ Ước Lang, rất khó khăn.” “Thậm chí, tôi nghi ngờ chính bác sĩ Ước Lang cũng không rõ quá trình chế tạo ‘lò phản ứng hạt nhân’.

Theo ghi chép thí nghiệm ông ta cung cấp, ban đầu ông ta muốn thiết kế một chiếc khiên có khả năng phòng thủ chủ động.

Bình thường có thể thu nhỏ bằng nắm tay, khi cần có thể mở rộng thành một chiếc khiên.

Nhưng sau vụ nổ dữ dội đó, thứ còn lại lại là cái lò phản ứng hạt nhân kỳ quái to bằng quả dưa hấu này.” “Nói cách khác, lò phản ứng này có thể là một sản phẩm ngoài ý muốn.

Là do vụ nổ thí nghiệm thất bại của bác sĩ Ước Lang, vô tình tạo ra?” “Nghệ thuật sinh ra từ vụ nổ?” “Thật là một chuyện đau đầu.” “Khoa học luôn tiến bộ trong các vụ nổ và hy sinh, chúng ta chỉ có thể chấp nhận.” “Nếu lần này, lò phản ứng hạt nhân có thể cấy ghép thành công, chúng ta sẽ có thể thông qua vật thí nghiệm quý giá này để có được nhiều dữ liệu chi tiết hơn.

Dùng nó để giải mã cấu tạo cụ thể của ‘lò phản ứng hạt nhân’.” “Chỉ cần giải mã thành công lò phản ứng hạt nhân, chúng ta sẽ sở hữu công nghệ siêu năng lượng đi trước thế giới hai trăm năm.” “Nếu có thể dung hợp công nghệ lò phản ứng hạt nhân và cấu tạo cơ thể máy móc hóa, ưu thế của chúng ta sẽ càng lớn hơn.” “Vật thí nghiệm vẫn chưa tỉnh lại, cần quan sát thêm.” “Sơ bộ xem xét, lần cấy ghép ‘lò phản ứng hạt nhân’ này có xu hướng ổn định, lò phản ứng và vật thí nghiệm không xảy ra phản ứng đào thải.” “Phong tỏa phòng thí nghiệm, tiếp tục quan sát.” Đoạn video nhỏ thứ hai kết thúc.

Đồng thời, ý thức của Tống Thư Hàng thoát ra khỏi ‘ổ E’.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng xoa xoa trán.

Suy nghĩ một lúc, cậu duỗi tay ấn lên người Người Tàng Hình số ba, chuyển hắn vào ‘Đông Chi Điện’ trong thế giới hạt nhân, giam giữ lại.

Đồng thời, mấy bộ ‘áo giáp tàng hình’ trên đất đều bị Tống Thư Hàng cho vào thế giới hạt nhân.

Bất kể là áo giáp chiến đấu có thể tàng hình, hay ‘chip điện tử tâm trí’ ẩn giấu trong cơ thể Người Tàng Hình số ba, đều là kết tinh nghiên cứu của hệ khoa học vượt xa công nghệ dân dụng thông thường.

Những thứ như vậy, Bạch tiền bối hẳn sẽ rất thích.

Đợi Bạch tiền bối phục hồi từ trạng thái hóa đá bế quan, hoặc đợi phân thân của ngài ấy thăm dò xong bí cảnh trở về, sẽ giao mấy thứ này cho Bạch tiền bối, Bạch tiền bối nhất định có thể tìm ra nhiều manh mối hữu ích hơn.

Còn về Người Tàng Hình số một và số hai, trên người không có nhiều bí mật, cứ tạm ném trong nhà hàng.

Số bốn và số năm vẫn đang nghỉ ngơi trong bếp — thực ra, cả hai đang trốn trong bếp, không dám ra ngoài.

Cho họ một phát ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’ rồi để họ đi?

Ngoài mấy vị người tàng hình ra...

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía cô gái tóc vàng đang co ro dưới quầy thu ngân không chịu ra.

Vị này cũng cần một phát ‘Pháp Thuật Mất Trí Nhớ’.

Nhưng, trên người cô ấy có nhiều bí mật hơn.

Cụ thể phải xử lý cô ấy thế nào, cứ để Bạch tiền bối quyết định vậy. ......

Dưới quầy thu ngân, ánh mắt cô gái tóc vàng tập trung vào bức tượng đá của Bạch tiền bối.

Cô ấy nhìn có chút say mê.

Thậm chí quên cả chủ tiệm và mấy gã người tàng hình đến bắt cô.

Tống Thư Hàng đi đến vị trí quầy thu ngân, ngồi xổm xuống nhìn thẳng vào cô.

“Chủ tiệm, tượng đá của anh có bán không?” Cô gái tóc vàng hỏi: “Tôi có rất rất nhiều tiền, nếu anh bán, tôi sẽ đưa hết tiền cho anh.”

Tống Thư Hàng duỗi ngón tay, búng trán cô một cái.

“Đây không phải tượng đá, tôi nói cho cô biết, đây thực ra là một vị tiền bối đáng kính.

Nếu cô muốn gặp may, có thể lạy ngài ấy.

Biết đâu cô sẽ may mắn hơn.” Tống Thư Hàng nói.

Cô gái tóc vàng nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một lúc, trong mắt đột nhiên có một tia thương hại.

Cô chỉ là nhìn bức tượng đá này, cảm thấy càng nhìn càng say mê, hy vọng có thể mua được.

Chủ tiệm lại bệnh không nhẹ...

“Nhìn vào ngón tay của tôi.” Tống Thư Hàng duỗi ngón tay công đức của mình ra, chĩa về phía cô gái tóc vàng.

Cô gái tóc vàng cứng người: “Có thể không xóa trí nhớ được không?” “Nếu không xóa trí nhớ, sẽ rất phiền phức.

Bản thân cô đã là một phiền phức lớn, tôi luôn cảm thấy ở bên cô lâu, tôi cũng sẽ dính phải rất nhiều phiền phức.

Nhưng... với tư cách là vị khách đầu tiên của tôi, sau khi xóa trí nhớ, cô vẫn có thể ở lại tiệm của tôi một thời gian.” Tống Thư Hàng nói xong, ngón tay công đức tỏa sáng rực rỡ.

Cô gái tóc vàng trong lòng vui mừng, nói: “Tôi có thể ở lại rất lâu không?

Cùng ở với chị gái kia?

A a a... chói mắt quá, mắt máy móc sắp hỏng rồi.” Tống Thư Hàng nhân cơ hội, một tay điểm vào giữa trán cô gái tóc vàng.

Pháp thuật xóa trí nhớ được thi triển.

Chương 1702

Quá trình của pháp thuật rất thuận lợi.

Tống Thư Hàng tiến vào thế giới ký ức của cô gái tóc vàng.

Ngoài ổ C, ổ D giống như người bình thường, cô gái tóc vàng cũng giống Người Tàng Hình số ba, có ổ E, tức là chip điện tử tâm trí.

Mà ngoài ổ E ra... cô gái tóc vàng còn có một ổ F hiển thị là thiết bị di động.

Số lượng ổ đĩa của cô bé này không ít nha.

Nhưng lần này, Tống Thư Hàng không mù quáng tiến vào các ổ đĩa khác.

Cậu trước tiên vào ổ D, xóa tệp ký ức của ngày hôm nay của cô gái tóc vàng.

Sau khi xóa hoàn toàn tệp ký ức, Tống Thư Hàng đang chuẩn bị thoát khỏi thế giới ký ức của cô gái.

Đúng lúc này, trong ổ D của cô gái, tệp ký ức vừa bị xóa, lại khôi phục.

Thế này thì khó xử rồi.

Ký ức bị xóa lại có thể tự khôi phục.

Ký ức của cô gái tóc vàng là ngọn hành sao, cắt đi rồi còn có thể mọc lại?

Nhắc đến ngọn hành, Tống Thư Hàng nghĩ đến một chuyện khá tò mò — ký ức của Thông nương rốt cuộc được lưu trữ ở đâu?

Ngọn hành là đầu của nó đúng không, nhưng mỗi lần ngọn hành bị cắt đi, ký ức của nó cũng không bị mất.

Lẽ nào ký ức của nó được lưu trữ ở rễ, tức là ở bàn chân nhỏ?

Yêu tinh hệ thực vật thật là thần kỳ.

“Thử lại lần nữa.” Tống Thư Hàng lại ngưng tụ phù văn ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’, duỗi tay điểm vào giữa trán cô gái tóc vàng.

Cũng giống như lần trước, cậu trước tiên dùng pháp thuật xóa ký ức về ngày hôm nay trong ổ D của cô gái tóc vàng.

Sau đó, cậu cẩn thận quan sát.

Một lát sau, tệp ký ức của ngày hôm nay sau khi bị xóa không lâu, đột nhiên lại khôi phục.

Cảm giác giống như chức năng ‘lưu trữ đám mây dự phòng’ vậy. [Dự phòng... lẽ nào là cái thiết bị di động ổ F kia?] Tống Thư Hàng trong lòng suy đoán.

Ổ F trong cơ thể cô gái tóc vàng, có tác dụng sao lưu ký ức? ......

Lúc này.

Đôi mắt cô gái tóc vàng đã phục hồi sau khi bị ánh sáng mạnh của ‘ngón tay công đức’ chiếu vào, cô ngẩng đầu nhìn vị chủ tiệm trước mắt.

Chủ tiệm vẫn giống như trong ký ức, có một vẻ tang thương trưởng thành, khuôn mặt hiền hòa.

Nhìn kỹ, có thể thấy qua cổ áo của chủ tiệm, những khối cơ bắp rắn chắc, góc cạnh dưới lớp áo.

Cơ bắp của chủ tiệm không to như của vận động viên thể hình, trông săn chắc, như được đẽo gọt từ đá cẩm thạch, tràn đầy vẻ đẹp bùng nổ.

Quả không hổ là người đàn ông giống như quái vật.

“Ủa?” Khoan đã... mình không phải đã bị xóa trí nhớ sao, nhưng mình vẫn nhớ chủ tiệm.

Không chỉ là chủ tiệm, cả nhà hàng này, chị gái búp bê xinh đẹp, gã đàn ông vạm vỡ, và cả những chiến binh tàng hình đến bắt cô nhưng bị chủ tiệm phản sát.

Tất cả ký ức, đều còn nguyên.

Chuyện này là sao?

Lẽ nào ‘ngón tay xóa trí nhớ’ của chủ tiệm đã mất tác dụng? [Nếu thật như vậy thì tốt quá, mình cũng không muốn đột nhiên mất trí nhớ.] Cô gái tóc vàng trong lòng vui mừng.

Nhưng, không thể để chủ tiệm biết mình chưa mất trí nhớ.

Nếu không, nếu anh ta lại xóa trí nhớ của mình một lần nữa, biết đâu mình sẽ thật sự mất trí nhớ.

Vì vậy, bây giờ mình phải đóng vai một người ‘mất trí nhớ’.

Đối với cô gái tóc vàng, đóng vai một người mất trí nhớ không khó.

Cô có thể thông qua chip điện tử tâm trí trong cơ thể, điều chỉnh ‘biểu cảm chế độ mất trí nhớ’, khiến trạng thái của mình giống y như thật.

Nói là làm.

Cô gái tóc vàng điều chỉnh sang ‘biểu cảm chế độ mất trí nhớ’.

Cô tỏ vẻ mặt hoang mang.

“Tôi là ai?

Đây là đâu?

Tại sao tôi lại ở đây?” Cô ngẩng đầu lên, vẻ mặt ngơ ngác.

Tống Thư Hàng: “......” “Chú ơi, tại sao cháu lại ở đây?” Cô gái tóc vàng nhìn chủ tiệm, vẻ mặt ‘cẩn thận từng li từng tí’, hỏi.

Tống Thư Hàng: “......” Cô gái, lương tâm của cô đâu?

Lương tâm của cô phải chai sạn đến mức nào mới có thể gọi một người đàn ông có khuôn mặt mười tám tuổi là chú?

Thế là, Tống Thư Hàng duỗi tay ra búng mạnh vào trán cô một cái: “Đừng giả vờ nữa, ký ức của cô chưa bị xóa.” Cô gái tóc vàng: “......” Chưa xóa thì nói sớm chứ, đỡ cho cô lãng phí một lần năng lượng của ‘biểu cảm chế độ mất trí nhớ’.

“Tiên tử, cô thử xem.

Ký ức của con bé này rất kỳ lạ, xóa xong còn tự tái sinh.

Cô xóa một lần xem sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Còn phải làm nữa à?” Cô gái tóc vàng nhăn mặt.

Khôi Lỗi tiên tử đang ngắm nghía bức tường do chính mình sửa chữa, nghe thấy tiếng gọi của Tống Thư Hàng, nàng quay đầu lại, nói: “Không cần thử nữa, ta vẫn luôn cảm ứng được tình hình lúc ngươi thi pháp.

Ký ức của nó được lưu trữ thành hai phần.

Một phần bị xóa đi, phần còn lại sẽ tự động bổ sung lại ký ức đã mất.

Trừ khi ngươi xóa cả hai phần ký ức cùng một lúc...

Nhưng, phần ký ức còn lại không được lưu trữ trong não của nó, mà ở vùng bụng.” Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra: “Cái lò phản ứng hạt nhân kia?” Cô gái tóc vàng trừng lớn mắt nhìn Tống Thư Hàng, sau đó cô co người lại thành một cục, hai tay ôm vai vẻ mặt cảnh giác — chuyện lò phản ứng hạt nhân, cô chưa bao giờ nói với ai mà?

Tại sao chủ tiệm lại biết chuyện này?

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn cô gái tóc vàng, mỉm cười: “Bởi vì ta là chủ tiệm biết tuốt mà.” Không phải thuật đọc tâm, đây là thuật đọc mặt.

Biểu cảm của cô bé này quá dễ hiểu, chỉ cần nhìn biểu cảm của cô là có thể đoán được trong lòng cô đang nghĩ gì.

Cô gái tóc vàng lập tức run lẩy bẩy — cô cảm thấy ánh mắt của chủ tiệm tràn đầy ánh sáng quỷ dị, dường như có thể nhìn thấu lòng người.

Dưới đôi mắt này, cô không có bất kỳ bí mật nào, không có một chút riêng tư nào, trong lòng lập tức không còn một chút cảm giác an toàn nào.

“Chúng ta làm lại lần nữa, nhìn vào ngón tay của tôi.” Tống Thư Hàng vẫn không bỏ cuộc, tiếp tục giơ ngón tay công đức lên.

Cô gái tóc vàng: “Còn... còn làm nữa à?” “Thử lại lần nữa, nếu không thể xóa ký ức của cô, trong thời gian ngắn sẽ không thể để cô đi.

Những kẻ muốn bắt cô trở về là một phiền phức lớn, tôi không muốn vì cô mà bị cuốn vào phiền phức này.

Dù sao, tôi rất bận.

Tôi còn phải tu luyện, thăng cấp, học cổ văn, học pháp thuật, đi học và lướt nhóm tán gẫu, không có thời gian dây dưa với mấy gã hệ khoa học.” Tống Thư Hàng nói.

Cô gái tóc vàng là vật thí nghiệm của thế lực nghiên cứu hệ khoa học kia, đối phương đang phát điên tìm cô.

Nếu ký ức của cô gái tóc vàng không bị xóa, bị thế lực khoa học kia bắt về... hậu quả không thể tưởng tượng nổi.

Nghiên cứu mọi thứ chưa biết là bản năng của nhà khoa học, nếu mấy gã hệ khoa học biết có sự tồn tại của ‘siêu nhân’ như Tống Thư Hàng, họ tuyệt đối sẽ không từ bỏ ý định ‘nghiên cứu siêu nhân một chút’.

Vì vậy, nếu không thể xóa ký ức của cô gái tóc vàng, Tống Thư Hàng chuẩn bị giam cô trong thế giới hạt nhân trước.

Đợi Bạch tiền bối xuất quan, hoặc phân thân của Bạch tiền bối trở về... hoặc là đợi Bạch tiền bối two hiện thân liên lạc với cậu. ......

Ánh sáng của ngón tay công đức lại bùng phát, chiếu sáng cả nhà hàng nhỏ.

Nhân lúc này, Tống Thư Hàng một tay điểm vào vị trí bụng của cô gái tóc vàng — cũng chính là nơi có lò phản ứng hạt nhân. ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’ do Bạch tiền bối nghiên cứu ra, có hiệu quả với loại lò phản ứng hạt nhân này không?

Trước đó ‘pháp thuật’ này đã cưỡng ép xâm nhập vào chip điện tử tâm trí của Người Tàng Hình số ba.

Có lẽ, pháp thuật này cũng có thể xâm nhập vào lò phản ứng hạt nhân?

Tống Thư Hàng toàn lực thi triển ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’.

Lần này, giao diện mà cậu tiến vào quả nhiên đã thay đổi.

Xuất hiện trước mặt cậu chỉ có một ổ F di động.

“Vào, sau đó xóa ký ức.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tinh thần lực của cậu rót vào ‘lò phản ứng hạt nhân’.

Lò phản ứng hạt nhân không hề chống cự... nó không có bất kỳ thứ gì như tường lửa.

Chương 1703

Bởi vì bản thân nó là một sản phẩm ngoài ý muốn của một vụ nổ.

Mấy gã hệ khoa học còn chưa nghiên cứu thấu đáo nó, nói gì đến việc cài đặt tường lửa, khiên phòng ngự vào trong nó.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng thuận lợi đi vào.

Sau đó, cậu phát hiện một chuyện không mấy tốt đẹp — 'lò phản ứng hạt nhân' bắt đầu hấp thụ tinh thần lực và linh lực của cậu.

Xì, từ trước đến nay chỉ có cậu dựa vào 'rễ sen lõi hạt nhân' để hút cạn người khác, không ngờ hôm nay lại có thứ muốn hấp thụ tinh thần lực của cậu?

Tống Thư Hàng âm thầm vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》, cưỡng ép rút lại tinh thần lực của mình, ngừng vận chuyển pháp thuật.

Lúc này, sau khi hấp thụ tinh thần lực của Tống Thư Hàng, 'lò phản ứng hạt nhân' trong cơ thể cô gái tóc vàng đã xảy ra thay đổi.

Nó dường như đã được kích hoạt. 'Lò phản ứng hạt nhân' vốn màu trắng, giờ đây được phủ lên một lớp màu thép đen nhánh.

Giống như khi Tống Thư Hàng thi triển kỹ năng 《Cương Thủ》.

Cùng với sự thay đổi của lò phản ứng hạt nhân, các sợi tơ kéo dài từ lò phản ứng trở thành ống dẫn năng lượng, kết nối với các bộ phận 'máy móc hóa' trong cơ thể cô gái tóc vàng, cường hóa chúng.

Cũng có một phần năng lượng, phản hồi lại cho phần cơ thể vật lý của cô gái tóc vàng, khiến cơ thể cô cũng được cường hóa đôi chút.

Sự thay đổi của 'lò phản ứng hạt nhân' vẫn chưa kết thúc.

Khi toàn bộ lò phản ứng được phủ một lớp màu đen nhánh, lại có một lớp màu mới lan lên trên.

Lần này đổi thành màu đồng cổ, bao phủ lên trên màu đen nhánh.

Các bộ phận ‘máy móc hóa’ trong cơ thể cô gái tóc vàng lại được cường hóa, độ bền cơ thể cũng tương tự tăng lên.

“Loại kỹ thuật này, rất không khoa học.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

“Nhưng, rất tu chân.” Khôi Lỗi tiên tử không biết từ lúc nào đã ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, cùng cậu nghiên cứu sự thay đổi của cô gái tóc vàng.

Cảm giác như, cấu tạo của ‘lò phản ứng hạt nhân’ này, có chút tu chân hóa.

Đặc biệt là thủ đoạn cường hóa ‘bộ phận máy móc’.

“Lúc màu thép đen, cường độ năng lượng mà lò phản ứng này giải phóng ra, tương đương với tu sĩ nhị phẩm.

Còn khi đổi thành màu đồng cổ, cường độ năng lượng của lò phản ứng đã tăng lên tam phẩm.” Khôi Lỗi tiên tử truyền âm nhập mật nói.

“Cảm giác giống như tu sĩ đang tấn cấp vậy...

May mà nó là hệ khoa học, không cần phải độ thiên kiếp như tu sĩ.” Tống Thư Hàng cũng truyền âm nhập mật đáp lại.

Lời vừa dứt, Khôi Lỗi tiên tử và Tống Thư Hàng đồng thời ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Trong hư không, có một luồng uy áp giáng xuống.

Khí tức này, Tống Thư Hàng quen thuộc không thể tả.

Là thiên kiếp đại gia sắp giáng lâm.

“Thiên kiếp nhị tấn tam.” Khôi Lỗi tiên tử bổ sung.

Tống Thư Hàng: “......” Trong số những người có mặt, người phù hợp với thiên kiếp nhị tấn tam, về lý thuyết chỉ có Sở Sở.

Nhưng Sở Sở vẫn đang ở trong thế giới hạt nhân, cô ấy còn cách tam phẩm một chút.

Vậy, thiên kiếp này là của cô gái tóc vàng?

Thiên kiếp đại gia đây là không ngừng nghỉ chạy đến vả mặt cậu.

“Quá không khoa học.” Tống Thư Hàng nói — thân là hệ khoa học, lại còn phải độ thiên kiếp, cậu cũng không biết phải phàn nàn thế nào cho phải.

“Nhưng rất tu chân.” Khôi Lỗi tiên tử lại bổ sung: “Nhà hàng ta khó khăn lắm mới sửa xong, nhắc nhở một chút, nhà hàng là của ta, là ta đổi lấy.” Tống Thư Hàng: “Tôi đưa cô ấy đi trước.” Cậu duỗi tay ấn lên người cô gái tóc vàng đang hoàn toàn ngơ ngác.

Năng lực xuyên qua không gian của [Chúc Phúc Tổ Vu] trên tay trái được kích hoạt.

Tóm lại, không thể để cô ấy độ kiếp ở nơi đông người.

Cậu mang theo cô gái tóc vàng, biến mất tại chỗ.

Khi xuất hiện lại, đã ở trên không trung cao ba trăm mét.

“Trên, trên trời!” Cô gái tóc vàng hoảng hốt.

Rõ ràng vừa rồi cô còn đang ngồi xổm dưới quầy thu ngân của chủ tiệm, trong nháy mắt lại đột nhiên xuất hiện trên không trung.

Nhìn xuống dưới, nhà cửa chỉ còn là một chấm nhỏ, xung quanh gió hơi lớn, có chút lạnh.

Chủ tiệm quả nhiên có siêu năng lực như ‘dịch chuyển tức thời’!

Ngoài cơ thể quái vật, sức chiến đấu mạnh mẽ, còn có siêu năng lực dịch chuyển tức thời, thủ đoạn của chủ tiệm thật phong phú.

Hơn nữa quan trọng hơn là, cô nhìn thấy chủ tiệm lại đang đứng trên hư không, như thể đang đứng trên mặt đất bằng phẳng.

Không phải lơ lửng trên không, mà là như đang đặt chân trên mặt đất, bước đi trên không trung.

Đây lại là loại siêu năng lực gì?

Chú chủ tiệm, là thần sao?

Cô gái tóc vàng đột nhiên lại run lên một cái.

Vừa rồi chỉ chú ý đến ‘dịch chuyển không gian’ và việc chủ tiệm bước đi trên không, suýt nữa quên mất mình có chứng sợ độ cao.

Không được rồi, vừa nhìn thấy độ cao gần ba trăm mét dưới chân, cô đã cảm thấy chóng mặt, buồn nôn, chân mềm nhũn.

“Chủ tiệm... tôi... tôi không ổn rồi... tôi sợ độ cao.” Cô gái tóc vàng lắp bắp nói.

Lúc này, vị chủ tiệm uy nghiêm nhẹ nhàng nói: “Lúc ở trên trời, đừng nói chuyện đáng sợ như sợ độ cao.” Cô gái tóc vàng: “???” “Yên tâm đi, không cần lo tôi sẽ chế giễu cô, bởi vì tôi cũng hơi sợ độ cao, chúng ta kẻ tám lạng người nửa cân thôi.” Chủ tiệm nghiêm túc nói.

Cô gái tóc vàng: “......” Vị chủ tiệm vốn cảm thấy trưởng thành đáng tin cậy, đột nhiên có vẻ hơi không đáng tin cậy rồi.

“Sắp đến rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Trên trời, uy áp thiên kiếp không ngừng ngưng tụ.

“Cái gì sắp đến vậy?” Cô gái tóc vàng ngơ ngác.

Tống Thư Hàng duỗi tay một cái, song đao Ô Tặc Bạo Quân hiện

ra.

Lần này, cậu không dám đứng trên hai thanh đao, mà dùng một thanh thi triển pháp thuật ‘ngự đao phi hành’, thanh còn lại theo sát bên cạnh.

Tống Thư Hàng mang theo cô gái tóc vàng, nhanh chóng bay khỏi ‘đảo Lan Tây’, bay về phía sâu trong biển lớn.

May mà đây là một hòn đảo, chỉ cần bay xa một chút là có thể độ kiếp ngoài biển.

“Chủ tiệm, tôi cảm thấy có nguy hiểm sắp rơi xuống người chúng ta.” Lúc này, cô gái tóc vàng kêu lên.

Trực giác của cô mách bảo rằng có nguy hiểm sắp giáng xuống.

“Không phải chúng ta, là trên người cô.” Tống Thư Hàng nói.

Cô gái tóc vàng: “???” “Chết rồi, quên mang theo tượng của Bạch tiền bối ra ngoài rồi.

Lẽ ra lúc nãy mình nên mang Bạch tiền bối ra ngoài, như vậy chúng ta có thể sẽ gặp may.” Tống Thư Hàng nói.

Cô gái tóc vàng cảm thấy lòng rất mệt mỏi, tư duy của chủ tiệm quá nhảy vọt, chủ đề thay đổi ngẫu nhiên.

Giao tiếp với chủ tiệm, rất vất vả. ********** Tống Thư Hàng mang theo cô gái tóc vàng bay thêm một đoạn nữa, cuối cùng tìm được một nơi đáp xuống.

Đó là một hòn đảo đá ngầm nhỏ, rất nhỏ.

Tống Thư Hàng nhanh chóng hạ xuống, đặt cô gái tóc vàng lên hòn đảo.

Lúc này, kiếp vân trong hư không đã bắt đầu ngưng tụ.

Kiếp vân đen kịt bao phủ trên đầu cô gái tóc vàng, càng lúc càng lớn.

E rằng một lát nữa, lôi kiếp sẽ giáng xuống.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, có chút phiền não.

Nếu là năm tháng trước, thời kỳ Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, thiên kiếp vẫn chưa xảy ra dị biến.

Lúc đó, nếu đệ tử không có tự tin độ kiếp, trưởng bối hoặc sư trưởng có thể ra tay, đánh tan thiên kiếp.

Bằng cách này, có thể trì hoãn một thời gian.

Mà bây giờ, Thiên Đạo sắp thay đổi, thiên kiếp dị biến thăng cấp.

Giống như thiên kiếp của tiểu yêu tước Thải, thiên kiếp dù bị phong ấn, bị đánh tan, cũng sẽ rất nhanh ngưng tụ lại.

Đã không thể dùng cách đánh tan thiên kiếp để ngăn cản nó.

Mà thiên kiếp của cô gái tóc vàng, nếu Tống Thư Hàng can thiệp, uy lực thiên kiếp sẽ trực tiếp tăng cường lên trên ngũ phẩm, thậm chí có thể vì Tống Thư Hàng mang 'Thánh ấn', uy lực thiên kiếp trực tiếp tăng lên đến mức gần bằng Bát phẩm Huyền Thánh kiếp cũng không có gì lạ.

Can thiệp vào thiên kiếp của người khác, luôn bị giới tu chân coi là một trong những hành động tìm chết nhất.

Tống Thư Hàng nhớ đến thụ yêu 'Mễ Lộ Lộ'.

Lần thiên kiếp đó của Mễ Lộ Lộ, Tống Thư Hàng thậm chí còn không trực tiếp can thiệp, chỉ thông qua 'Thánh ấn' truyền năng lượng dư thừa cho Mễ Lộ Lộ.

Khi đó, sau khi nhận được năng lượng của Tống Thư Hàng, thụ yêu Mễ Lộ Lộ đang trong tình trạng dầu hết đèn tắt đã gắng gượng chút sức tàn, phản kháng thiên kiếp, dường như chiến thắng đã ở trong tầm tay.

Nhưng cuối cùng... uy lực thiên kiếp tăng gấp bội, Mễ Lộ Lộ cuối cùng độ kiếp thất bại.

Thứ duy nhất cô có thể để lại, chỉ có cành cây khô mang 'Thánh ấn Bá Tống', và một mầm cây nhỏ mới sinh.

Mầm cây nhỏ mới sinh hiện vẫn đang ở trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Dù có 'Hoạt Tuyền' tưới tiêu, thêm các loại phân bón quý giá, Mễ Lộ Lộ có thể tái sinh hay không, vẫn là một ẩn số.

Chương 1704

Ngay cả lúc đó, Khôi Lỗi tiên tử ở ‘thế giới thiên kiếp’ ngầm hỗ trợ mấy người Tống Thư Hàng, với tư thế ôm đầu ngồi xổm vượt qua ‘bom hạt nhân thiên kiếp’, đợt tiếp theo, uy lực của bom hạt nhân thiên kiếp cũng tăng lên đến mức gần bằng Cửu phẩm.

“Đánh tan cũng không được, trực tiếp can thiệp thiên kiếp cũng không được, vậy, rốt cuộc phải làm thế nào?” Tống Thư Hàng thở dài.

Cô gái tóc vàng ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên trời: “Chủ tiệm, có phải tôi sắp chết rồi không?” Cô có thể cảm nhận được, đám mây đen kịt này và sấm sét chứa trong đó, là nhắm vào cô.

Tại sao sấm sét có thể khóa chặt một người?

Cứ như là vũ khí vậy.

Loại chuyện hoàn toàn không khoa học này, sau khi tiếp xúc với vị chủ tiệm kỳ lạ, bây giờ cô lại dần dần có thể chấp nhận được.

Khoa học hiện tại không thể giải thích mọi thứ, đây là chuyện rất bình thường.

Bởi vì con người đến nay vẫn chưa nghiên cứu thấu đáo ‘khoa học’. ‘Khoa học’ mà con người đang nắm giữ có lẽ chỉ ở trình độ mẫu giáo.

Dùng trình độ mẫu giáo, đương nhiên không thể giải thích các vấn đề và sự kiện cấp tiến sĩ.

“Đây là thiên kiếp, kiếp nạn nhắm vào ‘người tu luyện’.

Nếu có thể vượt qua, cô sẽ thật sự sở hữu thực lực tam phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp, nghe là một từ rất huyền ảo.

Nhưng bây giờ, cô gái tóc vàng không có thời gian tìm hiểu sâu hơn.

“Làm sao để vượt qua?” Cô gái tóc vàng nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “Chơi khô máu với nó.” Cô gái tóc vàng ngẩng đầu nhìn kiếp vân kia, chơi khô máu thế nào?

Mặc dù cơ thể cô đã có hơn bốn mươi phần trăm diện tích được cải tạo, nhưng cô vẫn chưa được trang bị vũ khí.

Từ đầu đến cuối, cô không phải là người cải tạo máy móc loại hình vũ trang.

“Còn cách nào khác không?” Cô gái tóc vàng hỏi.

Đối mặt với thiên kiếp, cô tổng thể vẫn có thể giữ được bình tĩnh.

Chip điện tử tâm trí trong cơ thể, có thể giúp cảm xúc của cô luôn ở trạng thái ổn định.

“Có... lấy lò phản ứng hạt nhân trong cơ thể cô ra.” Tống Thư Hàng nói.

Cảnh giới của cô gái tóc vàng đột ngột tăng lên, nguyên nhân chính là ở ‘lò phản ứng hạt nhân’ này.

Xét cho cùng, cảnh giới của cô gái tóc vàng không phải là ‘tăng lên’, mà là năng lượng của lò phản ứng hạt nhân được giải phong ấn, giải phóng ra ngoài.

Trong ‘lò phản ứng hạt nhân’, vốn đã chứa đựng sức mạnh to lớn.

Đây là hình ảnh Tống Thư Hàng nhìn thấy trong ký ức ổ E của Người Tàng Hình số ba.

Mà sau khi được cấy vào cơ thể cô gái tóc vàng, năng lượng của lò phản ứng hạt nhân luôn ở trong trạng thái tắt, chỉ để lộ ra một phần cực kỳ nhỏ.

Và trước đó, khi thi triển ‘Pháp Thuật Xóa Trí Nhớ’, tinh thần lực của Tống Thư Hàng giống như một mồi lửa, kích hoạt lò phản ứng hạt nhân, khiến sức mạnh chứa trong nó bắt đầu được giải phóng.

Cảnh giới của cô gái tóc vàng tăng lên, không phải vì tinh thần lực của Tống Thư Hàng bị hấp thụ.

Tinh thần lực bị hấp thụ của cậu, cũng chỉ là một chút xíu.

Nói cách khác, thay vì nói cô gái tóc vàng phải độ kiếp, thà nói là ‘lò phản ứng hạt nhân’ trong cơ thể cô ấy phải độ kiếp còn hơn.

Cô gái tóc vàng chỉ là vật chủ, bị cuốn vào thiên kiếp.

Nếu cô có cách lấy ‘lò phản ứng hạt nhân’ ra, thiên kiếp sẽ nhắm vào ‘lò phản ứng hạt nhân’, bỏ qua bản thân cô gái tóc vàng.

“Nhưng, không lấy ra được.” Cô gái tóc vàng cười khổ: “Lúc tôi trốn ra, vẫn luôn tìm cách lấy nó ra.

Nhưng muốn lấy nó ra cần một cuộc đại phẫu thuật.

Hơn nữa, tôi và nó đã liên kết với nhau quá lâu rồi.” “Lúc này, nếu có Diệt Phượng tiền bối ở đây thì tốt rồi.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Thiên phú ‘vỡ tan thành một vũng’ của Diệt Phượng công tử, hẳn có thể biến cơ thể của cô gái tóc vàng thành dạng lỏng.

Biết đâu lúc đó, có thể tách ‘lò phản ứng hạt nhân’ ra được.

Không ổn... bản thân cô gái tóc vàng có hơn bốn mươi phần trăm cơ thể đã được máy móc hóa.

Phần cơ thể đó, e rằng cũng không thể bị ‘lỏng hóa’.

Mà không có sự hỗ trợ của hơn bốn mươi phần trăm cơ thể máy móc hóa đó, một khi cô gái tóc vàng khôi phục hình người, biết đâu sẽ toi đời.

“Chủ tiệm, anh có cách nào lấy nó ra không?” Cô gái tóc vàng nhìn Tống Thư Hàng, đột nhiên mắt sáng lên: “Chủ tiệm, anh không gì là không thể.

Anh lấy nó ra... tôi sẽ tặng lò phản ứng hạt nhân cho chủ tiệm được không?” Bản thân cô hoàn toàn không muốn có cái lò phản ứng hạt nhân này.

Hơn nữa, chủ tiệm dường như có sở thích thu thập các loại đồ vật kỳ lạ — trước đó còn mua ‘lõi năng lượng’ gì đó từ tay gã đàn ông vạm vỡ kia.

“Tôi không phải hệ khoa học, cũng không phải hệ y học, chuyện phẫu thuật này, tôi cũng không biết làm.” Tống Thư Hàng xoa trán.

Đột nhiên, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

“Cô có tin tôi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tin, tôi đương nhiên tin chủ tiệm.” Cô gái tóc vàng vỗ ngực đảm bảo.

“Tin tưởng tôi hoàn toàn?” Tống Thư Hàng tiến lên một bước, duỗi tay vào thế giới hạt nhân.

Trong mắt cô gái tóc vàng, tay phải của chủ tiệm thò vào hư không, biến mất không thấy.

Hình tượng của chủ tiệm trở nên cao thâm khó lường.

“Tôi hoàn toàn tin tưởng chủ tiệm.” Cô gái tóc vàng gật đầu nói.

Tống Thư Hàng rút tay ra khỏi thế giới hạt nhân.

Trong tay cậu, có thêm một đồng xu vàng.

Cậu đưa đồng xu này cho cô gái tóc vàng: “Nắm chặt lấy nó, đừng buông tay.” Đồng Vàng Hồn Phục Sinh, tu sĩ dưới lục phẩm sau khi chết, đều có thể thông qua nó để hồi sinh — tiền đề là, trước khi hồi sinh không bị người khác làm cho hình thần câu diệt.

Ví dụ như, không thể chết trong thiên kiếp.

Tu sĩ chết dưới thiên kiếp, 99.9999% đều là hình thần câu diệt, không còn cơ hội hồi sinh hay chuyển thế.

Thiên kiếp đại lão, vốn là một tồn tại bá đạo như vậy.

Cô gái tóc vàng nắm chặt đồng vàng: “Tôi chết cũng không buông tay!” “Đúng vậy, chết cũng không được buông ra.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, cánh tay phải của Tống Thư Hàng sắc như dao, đâm về phía bụng của cô gái tóc vàng.

Cơ thể yếu ớt của cô gái tóc vàng, hoàn toàn không thể chống lại cánh tay của Tống Thư Hàng.

“A a a ~~” Hai mắt cô gái tóc vàng trợn trừng, đau đớn đến tột cùng.

Trước mắt cô gái tóc vàng hiện lên những cảnh tượng như đèn kéo quân, cuộc đời cô mở ra như một bức tranh, lướt nhanh qua mắt cô.

Sau đó, cô phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng.

Nhìn lại quá khứ, cuộc đời cô quả thật là một bi kịch.

Từ khi biết chuyện, cô đã sống một mình trong một căn phòng kỳ lạ, bị truyền thụ đủ loại kiến thức về cải tạo máy móc.

Sau đó là giáo dục tẩy não.

Cuối cùng, khi đến tuổi thích hợp, cô bị đưa vào phòng phẫu thuật, tiến hành hết lần cải tạo máy móc này đến lần khác.

Thật đáng thương cho cô năm đó bị tẩy não quá mức, còn ngây thơ nghĩ rằng cải tạo máy móc là chuyện rất thú vị.

Nhưng thực tế, sau khi cải tạo máy móc có rất nhiều chỗ bất tiện.

Ví dụ như chiều cao của cô là một vấn đề lớn.

Sau khi cải tạo, suốt mấy năm trời, cô không cao thêm chút nào.

Bây giờ, cô muốn vươn tay với tới cái bàn cao hơn một chút cũng phải nhón chân. ...

Hơn nữa, nếu không có gì bất ngờ, cả đời này cô đều phải nhón chân để với tới cái bàn cao.

Sau này, khó khăn lắm mới trốn thoát được, lại phải lo lắng bị các chiến binh vô hình thuộc hệ khoa học truy bắt.

Cuối cùng đến được một nhà hàng, gặp được một ông chú chủ quán trông có vẻ đáng tin, chững chạc, lực chiến đấu bùng nổ.

Khi cô khó khăn lắm mới động viên bản thân, để mình lựa chọn tin tưởng ông chú này. ... cô lại bị ông chú xử lý.

Vị trí dưới ngực bị đâm một lỗ lớn, máu chảy đầy đất!

Nếu bây giờ cô còn chút sức lực nào, cô thật muốn bò dậy, nổi giận lật bàn.

Không làm nữa, cuộc đời bi kịch như vậy cô không cần nữa.

Thậm chí, cuộc đời cô không thể dùng từ ‘bi kịch’ để hình dung.

Bi kịch thường còn mang màu sắc văn nghệ, ở một số phương diện còn rất cao sang, có thể khiến người ta rơi lệ.

Bậc thầy bi kịch cũng có thể lưu danh thiên cổ.

Mà cuộc đời của cô, nên dùng từ ‘ngược chủ’ để hình dung.

So với bi kịch, cuộc đời cô không có một chút gì đáng để người ta ‘rơi lệ’.

Chỉ cảm thấy, a ~ cái quái gì đây?

Hoàn toàn không có tác dụng kích thích tuyến lệ, lúc ngược chủ không thể đổi kiểu khác được sao?

“A a a ~~” Sau tiếng hét thảm thiết, cô gái tóc vàng ngã sầm xuống đất.

Chương 1705

‘Lò phản ứng lõi’ ở ngực đã bị ông chú chủ quán moi ra.

Bản thân lò phản ứng lõi còn có những sợi tơ, những thứ giống như sợi tơ này là kênh năng lượng, cũng chính là lớp vỏ ngoài của ‘quả dưa hấu lớn’ ban đầu.

Những kênh năng lượng này kéo dài đến các bộ phận cải tạo máy móc trên cơ thể cô gái tóc vàng, thậm chí có một phần sợi tơ còn nối với cơ thể xương thịt của cô.

Mà bây giờ, những sợi tơ này đã bị ông chú chủ quán mạnh mẽ kéo ra.

Chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy đau không chịu nổi.

Chết mất, chết mất thôi.

“Nắm chặt đồng xu vàng.” Lúc này, giọng nói dịu dàng của chủ quán vang lên bên tai cô.

Lúc này rồi, còn muốn tôi nắm tiền của ngài?

“Tiếp theo ta sẽ thi triển trị dũ thuật cho ngươi... nếu thất bại, ngươi sẽ thấy một đồng xu vàng lơ lửng lên xuống.

Ngươi không cần nghĩ gì cả, chỉ cần chọn ‘bỏ xu’ là được.” Chủ quán tiếp tục nói.

Vừa nói, tay phải chủ quán vừa đặt lên người cô.

Một luồng năng lượng rất thoải mái tràn vào cơ thể cô.

Giống như người khát lâu ngày gặp được mưa rào, nỗi đau trên cơ thể cô biến mất không còn tăm tích.

Trị dũ thuật?

Ngay cả thủ đoạn thần kỳ này cũng có sao?

Vậy thì, cô có còn hy vọng sống sót không?

Cô gái tóc vàng run rẩy hỏi: “Chủ quán... tôi còn cứu được không?” “Không biết, cho nên để đề phòng, ngươi phải nắm chặt đồng xu vàng.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng đáp.

Hắn cũng không chắc sau khi moi ‘lò phản ứng lõi’ ra, cô gái tóc vàng có còn sống được không.

Nếu có thể sống được thì tốt nhất, trước tiên dùng trị dũ thuật giữ lại mạng nhỏ của cô, sau đó đưa cô đến chỗ Dược Sư tiền bối.

Với thủ đoạn của Dược Sư tiền bối, nhất định có cách chữa khỏi cho cô.

Nếu lỡ như chết đi, thì có đồng xu vàng hồi sinh làm hậu thuẫn, cô gái tóc vàng vẫn có thể hồi sinh.

Nhưng rốt cuộc là mười tháng hay mười năm hồi sinh, thì phải xem vận may của cô.

Nghe Tống Thư Hàng cũng không thể đảm bảo cô có sống được hay không, cô gái tóc vàng thở dài một hơi.

“Tôi... còn có... di ngôn.

Ít nhất sau khi chết... tôi muốn cơ thể mình... không bị đem đi nghiên cứu nữa.” Cô gái tóc vàng run rẩy nói: “Chủ quán, tôi tự đặt cho mình một cái tên tiếng Trung, anh thấy cái tên ‘Lăng Tiêu’ thế nào?” Tống Thư Hàng: “???” “Có tên thì mới dễ lập bia mộ đúng không?

Tên của tôi nhất định phải đổi, nếu không sợ bị người ta đào mộ.

Chủ quán, anh dùng tên tiếng Trung của tôi lập cho tôi một cái bia mộ được không?” cô gái tóc vàng nói.

Sau mấy lần trị dũ thuật, trạng thái của cô dường như đã tốt hơn rất nhiều, nói chuyện cũng lưu loát hơn.

Nhưng... tương đối mà nói, sinh khí trên người cô càng lúc càng yếu.

Là hồi quang phản chiếu.

“Đừng nghĩ nhiều nữa, tiếp theo chuẩn bị bỏ xu đi.

Còn nhớ bức tượng Bạch tiền bối trong quán của tôi không?

Trước khi bỏ xu hãy nhẩm trong lòng về bức tượng Bạch tiền bối nhiều một chút, rồi hẵng bỏ xu, ngươi sẽ gặp may mắn.” Tống Thư Hàng nói.

Vết thương của cô gái tóc vàng chỉ hồi phục bề mặt.

Nhưng vết thương bên trong vẫn chưa lành.

Giọng cô gái tóc vàng lại run lên: “Chủ quán, chúng ta có thể... không nói về xu... chủ đề này được không?” Cô phát hiện, khi đối mặt với cái chết, trong lòng cô lại không có chút sợ hãi nào.

Rõ ràng lúc đầu, vừa nghĩ đến mình sắp chết, trong lòng còn rất không bình tĩnh.

Nhưng sau mấy cái ‘trị dũ thuật’ của ông chú chủ quán, cô không chỉ không còn đau đớn, mà cũng không còn sợ hãi.

Hơn nữa... rõ ràng là ông chú chủ quán đã đâm một lỗ máu trên người cô, nhưng cô hoàn toàn không có ý nghĩ hận chủ quán.

Ý thức ngày càng mơ hồ.

Cô gái tóc vàng một tay nắm chặt ‘đồng xu vàng hồi sinh’, tay kia lặng lẽ kéo lấy áo Tống Thư Hàng, thì thầm: “Ông chú chủ quán, nếu có thể gặp anh sớm hơn, thì tốt biết mấy?” Nếu cô có thể gặp được chủ quán mạnh mẽ sớm hơn một chút, cuộc đời cô có thay đổi không?

Giả như, mình cũng có thể mạnh mẽ như chủ quán, thì tốt biết mấy?

Nghĩ như vậy, ý thức của cô gái tóc vàng hoàn toàn chìm vào im lặng.

Cùng lúc đó, đồng xu vàng hồi sinh mà cô nắm chặt trong tay phát ra ánh sáng.

Thấy đồng xu vàng hồi sinh có hiệu lực, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp theo, chỉ cần chờ mười tháng hoặc mười năm sau, đợi cô gái tóc vàng hồi sinh lại.

Trước đó, cứ đưa cô vào thế giới lõi đã.

Tống Thư Hàng phất tay, cô gái tóc vàng và đồng xu vàng hồi sinh đều bị đưa vào một căn phòng trong ‘Đông Chi Điện’.

“Tiếp theo, còn thứ này phải xử lý.” Tống Thư Hàng cầm ‘lò phản ứng lõi’, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Khi cô gái tóc vàng chết đi, kiếp vân sắp giáng xuống trên trời liền dừng lại, rồi bắt đầu tan đi.

Lò phản ứng lõi + cô gái tóc vàng, mới tương đương một tu sĩ Nhị Tấn Tam.

Bây giờ, hai thứ tách rời, sinh khí của ký chủ là cô gái tóc vàng biến mất, thiên kiếp tự nhiên cũng sẽ tan đi.

“May thật, nếu không để ‘lò phản ứng lõi’ trực tiếp đối mặt với thiên kiếp, nói không chừng sẽ bị đánh thành tro bụi mất.” Tống Thư Hàng nói.

Dường như cảm ứng được cái chết của cô gái tóc vàng, các sợi tơ năng lượng của lò phản ứng lõi đều thu lại.

Trong nháy mắt, nó lại biến thành kích thước bằng quả dưa hấu trong tay Tống Thư Hàng.

Ngay cả sức mạnh trước đó bị Tống Thư Hàng dùng ‘tinh thần lực’ dẫn ra cũng thu liễm lại.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được, trong lò phản ứng lõi này ẩn chứa sức mạnh cường đại.

Luồng sức mạnh này, hoàn toàn không thua kém Kim Đan thứ hai trong cơ thể hắn.

Nói cách khác, nếu sức mạnh trong thứ này được dẫn ra hoàn toàn, chẳng phải tương đương một ‘tu sĩ Kim Đan’ sao?

“Cứ mang nó về đã, nói không chừng có thể dùng được.

Loại đồ vật hoàn toàn không khoa học do hệ khoa học mày mò ra này, Bạch tiền bối chắc sẽ rất hứng thú.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng tung hứng ‘lò phản ứng lõi’ to bằng quả dưa hấu.

Trọng lượng rất nhẹ, giống như quả bóng bay, chỉ cần tung nhẹ là có cảm giác nó muốn bay lên.

Ngay lúc Tống Thư Hàng nhẹ nhàng tung lò phản ứng lõi lên, một cái ‘móng vuốt’ từ hư không thò ra, chộp thẳng về phía lò phản ứng lõi.

Đằng sau cái móng vuốt này, nối với một sợi dây xích dài.

Tống Thư Hàng nhanh tay, chộp lấy lò phản ứng lõi trước một bước.

Ý niệm vừa động, liền thu nó vào pháp khí vòng tay.

Đồng thời, tay kia của hắn nắm lấy sợi xích nối sau ‘móng vuốt’, giật mạnh một cái.

Trên bầu trời, dường như có một lớp vật thể giống thủy tinh vỡ ra, một chiếc phi thuyền hình đĩa khổng lồ, bị Tống Thư Hàng dùng sức mạnh vũ phu kéo ra. 《Biến Dị Cương Thủ》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, ba đại công pháp luyện thể mang lại cho Tống Thư Hàng sức mạnh kinh người.

Chiếc phi thuyền này, trước đó bị che giấu dưới một lớp vật thể giống thủy tinh, vẫn luôn ở trạng thái tàng hình.

"Phát hiện ra các ngươi từ sớm rồi, lén lén lút lút trốn một bên, khoác lên người một lớp vỏ, đã tưởng mình tàng hình thật rồi à?

Các ngươi tưởng cái vỏ trên người các ngươi là chăn đơn của 'Đại lão gì cũng bán' sao?" Tống Thư Hàng dùng sức ở cánh tay.

Trên trời, phi thuyền hình đĩa đó phun ra năm luồng khí, muốn chống lại sức mạnh của Tống Thư Hàng.

Nhưng, phi thuyền đã tăng công suất lên tối đa, vẫn bị hắn kéo từng chút một về phía hòn đảo nhỏ.

Bụp!

Cuối cùng, sợi xích trông có vẻ cứng rắn đó đã đứt.

Phi thuyền chủ động cắt đứt dây xích, để tránh bản thân thật sự bị kéo rơi xuống.

Tống Thư Hàng bình tĩnh kéo sợi xích qua, quăng quăng cái móng vuốt kim loại trên đó.

Chất liệu không tồi, dưới sức kéo hết mình của hắn, dây xích này cũng không có dấu hiệu sắp đứt.

Nói không chừng sau này có thể dùng được.

Thế là, Tống Thư Hàng thu nó vào thế giới lõi.

Dù sao thế giới lõi lớn như vậy, không lo không có chỗ để.

Đing ~~ Đing ~~ Đing ~~ Trên phi thuyền, vang lên tiếng báo động dồn dập.

Khoảnh khắc tiếp theo, nắp khoang trên phi thuyền mở ra.

Chương 1706

Từng bóng người, từ trong phi thuyền chui ra.

“Sát sát sát sát!

Kẻ bất trung... sát sát sát!

Kẻ bất hiếu... sát sát sát!” Chuông điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên.

Dường như là để phối âm cho sự xuất hiện của đám người này.

Tống Thư Hàng vuốt mở điện thoại, phát hiện là một số điện thoại bàn lạ.

“Alo, ai vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Không phải là quảng cáo tiếp thị chứ?

“Thư Hàng, có thứ gì đó đang đến gần vị trí của ngươi.” Giọng của Khôi Lỗi tiên tử truyền ra từ điện thoại, chắc là cô ấy dùng điện thoại của nhà hàng: “Có thể là chủng tộc ‘Thiên Nhân Giới’ mà Sở tiền bối của ngươi nói lúc trước, ngươi chú ý tránh đi một chút.” Tống Thư Hàng: “...” “Ừm?

Tín hiệu không tốt sao?” Khôi Lỗi tiên tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Không, đã muộn rồi.” “Muộn rồi?

Đã gặp rồi sao?” Khôi Lỗi tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừm, ta kéo bọn họ xuống rồi.

Ta còn đang thắc mắc, sao đám người này lén lén lút lút trốn trong bóng tối, nhắm vào ‘lò phản ứng lõi’ trong tay ta mà ném móng vuốt, hóa ra là đám ‘thợ săn Kim Đan’ này, bọn họ muốn cướp lò phản ứng trong tay ta.” Lò phản ứng lõi, có thể thu hút thiên kiếp đến... từ một góc độ nào đó, cũng có nghĩa là nó đã được chính thức công nhận, được thiên kiếp thừa nhận.

Đã được thừa nhận, vậy thì xem nó như một ‘Kim Đan biến dị’ cũng không có vấn đề gì.

Cho nên, thợ săn Kim Đan sẽ nhắm vào nó, muốn cướp nó đi, cũng có thể hiểu được.

“Chia buồn nhé.” Khôi Lỗi tiên tử nói: “Ngươi bây giờ một bụng Kim Đan, theo cách nói của Sở tiền bối kia của ngươi, đối với chủng tộc này mà nói, ngươi thuộc dạng ‘người gặp người yêu’.

Nếu có thể xử lý ngươi, một hơi là có thể moi ra mấy viên Kim Đan, xâu lại làm vòng tay cũng được.” “Hì, nếu ta nhét đầy một ‘đan’ vào tất cả các đan điền, đến lúc đó moi ‘đan’ trong cơ thể ta ra, xâu thành vòng cổ cũng được.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

“Chúc ngươi may mắn ~ Ta không giúp được ngươi đâu.

Cơ thể ta bây giờ được chắp vá từ đủ loại dược liệu linh tinh, gần như không phát huy được bao nhiêu sức chiến đấu.” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Yên tâm đi, ta không phải là người chịu thiệt đâu.

Đánh không lại thì ta co rúm lại không được sao?

Nếu ta muốn co rúm, thế giới lõi lớn như vậy, ai cũng không cản được ta.” Khôi Lỗi tiên tử: “...” Đây là chuyện đáng tự hào sao?

“Cúp máy đây, để ta xem bản lĩnh của đám thợ săn Kim Đan này thế nào.” Tống Thư Hàng nói xong, tắt điện thoại.

Trên trời, trên chiếc phi thuyền hình đĩa đó, từng thành viên ‘Thiên Nhân tộc’ bò ra.

Trong chiếc phi thuyền hình đĩa nhỏ bé, lại nhét được năm mươi mốt thành viên Thiên Nhân tộc.

Quá tải quá mức rồi chứ?

Chiếc phi thuyền hình đĩa nhỏ này, cùng lắm cũng chỉ bằng một chiếc xe bảy chỗ thông thường, hơn năm mươi Thiên Nhân tộc này đều luyện súc cốt công à?

Như vậy cũng nhét vào được sao?

Hơn nữa, phi công còn chưa ra nữa.

Năm mươi mốt thành viên Thiên Nhân tộc sau khi bò ra khỏi phi thuyền, liền tản ra đứng trên không.

Đã dám chạy ra ngoài săn Kim Đan, thì bọn họ tự nhiên có thực lực tương ứng.

Tất cả thành viên đều có thể đứng trên không, toàn bộ đều từ 'cảnh giới Ngũ phẩm' trở lên.

Trong đó có một Thiên Nhân tộc thân hình đặc biệt to lớn, càng có thực lực Lục phẩm Chân Quân.

Chỉ là do hệ thống tu luyện khác nhau, trong cơ thể bọn họ không ngưng tụ 'Kim Đan'.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này, bọn họ ngưỡng mộ và khao khát có Kim Đan, nên mới chạy ra ngoài săn 'đan' của tu sĩ và yêu loại?

Thành viên Thiên Nhân tộc thân hình to lớn giang hai tay, vẻ mặt uy nghiêm.

Trên cổ hắn, treo hai viên Kim Đan sáng lấp lánh, hai viên Kim Đan này đã được luyện chế thành pháp khí, có thể cung cấp thêm linh lực cho hắn.

Sau đó, năm mươi thành viên Thiên Nhân tộc còn lại chia làm hai hàng, đứng bên cạnh hắn.

Hình thái của Thiên Nhân tộc về cơ bản giống với con người, nhưng dung mạo của họ gần như giống hệt nhau.

Điểm khác biệt để phân biệt họ, có lẽ chỉ có phù văn giữa trán và vóc dáng.

Giữa trán của mỗi thành viên Thiên Nhân tộc, đều có một phù văn phức tạp trông giống như mã QR.

“Cảnh giới Ngũ phẩm Kim Đan, ủa?

Nhiều Kim Đan như vậy?” Thành viên Thiên Nhân tộc Lục phẩm đó nhìn Tống Thư Hàng, nói bằng ngôn ngữ của chủng tộc mình.

Là ‘thợ săn Kim Đan’, bọn họ đã nghiên cứu ra một phương pháp đặc biệt, có thể cảm ứng được trạng thái Kim Đan của mục tiêu.

Khi Thiên Nhân tộc Lục phẩm nhìn thấy Tống Thư Hàng, hắn cảm ứng được trong cơ thể Tống Thư Hàng lại có phản ứng của bốn nguồn Kim Đan.

“Nhất định phải bắt được hắn, hắn sẽ là chiến lợi phẩm tuyệt vời nhất của ta trong năm nay, còn quý hơn cả ‘Vu Thần Huyết’ của Vu tộc mà ta săn được năm ngoái.” Thiên Nhân tộc Lục phẩm hưng phấn nói.

Bọn họ săn tu sĩ và yêu tộc, để lấy Kim Đan và yêu đan.

Nhưng đôi khi, họ cũng săn những bảo vật tương đương với Kim Đan, yêu đan.

Ví dụ như ‘lò phản ứng lõi’ trong tay Tống Thư Hàng vừa rồi, tương đương với ‘Kim Đan’ cũng sẽ khiến Thiên Nhân tộc hứng thú.

Cho nên, ngoài tu sĩ và yêu tộc, đôi khi họ cũng ra tay với người tu luyện hệ ‘Cổ Vu’, cướp lấy ‘Vu Thần Huyết’ ngưng tụ trong cơ thể

Cổ Vu Ngũ phẩm.

Thậm chí họ còn động thủ với tà ma Cửu U, cướp lấy ma hạch trong cơ thể tà ma Cửu U.

Theo lệnh của Thiên Nhân tộc Lục phẩm, năm mươi Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm lấy ra từng chiếc cung lớn, nhắm vào Tống Thư Hàng.

Khi Thiên Nhân tộc săn tu sĩ Ngũ phẩm, thích nhất là lấy đông hiếp yếu.

Đội ngũ năm mươi người cấp Ngũ phẩm cùng ra tay, đối phương dù là kẻ xuất chúng trong cảnh giới Kim Đan, cũng phải trở thành con mồi.

Lúc này, năm mươi cây cung lớn khóa chặt Tống Thư Hàng.

“Không nhận ra ta sao?

Ồ... lại quên mất, hiệu quả ‘Thiên hạ vô nhân bất thức quân’ của ta đã yếu đi do hồi sinh.” Bây giờ, nếu Tống Thư Hàng không chủ động tế ra ‘Thánh ấn, Ma ấn’, thì hiệu quả Thiên hạ vô nhân bất thức quân sẽ không được kích hoạt.

Cộng thêm đám ‘Thiên Nhân tộc’ này khi nhìn con người, có ‘chứng mù mặt’, nên không liên hệ Tống Thư Hàng với ‘Bá Tống Huyền Thánh’ ngay từ đầu.

Dù sao, trong tình huống bình thường, ai lại đi liên hệ một ‘tu sĩ Ngũ phẩm’ với ‘Thiên niên đệ nhất thánh’ chứ? 【Năm mươi Ngũ phẩm, một Lục phẩm.

Nếu không mời Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra, chính diện đối đầu chắc chắn không lại.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đương nhiên, cũng không đến mức phải co rúm.

Cả bộ ‘pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’ của hắn không phải để trưng.

“Bắn!” Thiên Nhân tộc Lục phẩm vung tay.

Vèo vèo vèo vèo ~ Vô số mũi tên bắn về phía Tống Thư Hàng.

Những mũi tên này mang theo linh lực cấp Ngũ phẩm, linh lực xoay quanh đầu mũi tên, kèm theo đủ loại hiệu quả pháp thuật.

“Kim Sư Vương Giả Chi Tường!” Tống Thư Hàng đưa tay triệu hồi.

Bức tường của Kim Sư Vương Giả trong pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú hiện ra, chắn trước mặt Tống Thư Hàng.

Đinh đinh đinh đinh ~ Mưa tên toàn bộ bị tường chắn lại.

“Sớm đã muốn thử phương thức phòng ngự này rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Hiệu quả tốt như hắn tưởng tượng.

Pháp khí tổ hợp ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ tuy sẽ ném chủ nhân là hắn ra ngoài thành, nhưng khi sử dụng riêng lẻ ‘pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’, lại có thể phát huy hiệu quả phòng ngự hữu hiệu.

Tuy nhiên, sau khi một đợt mưa tên bị chặn lại, đợt mưa tên thứ hai chủ động đổi hướng, vòng qua ‘Kim Sư Vương Giả Chi Tường’, bắn về phía Tống Thư Hàng.

“Tự động có chức năng truy đuổi à?” Bên cạnh Tống Thư Hàng, ‘Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn’ chủ động hiện ra, chặn lại tất cả mũi tên.

“Nếu chỉ có trình độ này, ta chỉ cần tế ra tứ Vương Giả Chi Tường + Miêu Yêu Tiên Cơ Thần Môn, là có thể nằm trong đó ngủ rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Căn bản không phá được phòng ngự.

“Trước tiên cho bọn họ một đòn thú vị đã.” Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, Mỹ nhân rắn Công Đức hiện ra.

Cô đưa tay trái ra, ấn lên hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Con mắt của Tống Thư Hàng bị lấy ra.

Tạo Hóa tiên tử đã quay về bên Tạo Hóa Pháp Vương, nên lần này, nhiệm vụ lắp ‘Mắt của Thánh Nhân Nho gia’ cũng do Mỹ nhân rắn Công Đức hoàn thành.

Bàn tay thon thả của mỹ nhân rắn ấn một cái, Mắt của Thánh Nhân Nho gia được lắp vào hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Tuy bản thân Tống Thư Hàng cũng đã học được ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’, nhưng độ thành thạo không cao.

Nếu dùng chính mắt của mình thi triển, chỉ có thể sử dụng với mục tiêu có cảnh giới thấp hơn hắn, cho dù có Thánh ấn, linh quỷ, pháp khí, ánh sáng công đức các loại gia trì, bình thường cũng chỉ có hiệu quả với Lục phẩm, hơn nữa tiêu hao sẽ khá lớn, hiện tại còn chỉ có thể sử dụng một đối một.

Còn nếu lắp Mắt của Thánh Nhân Nho gia, thì ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ sẽ trở nên đáng sợ.

Quan trọng hơn là, còn không bị giới hạn một đối một, có thể biến thành sử dụng trên diện rộng!

Sau khi lắp Mắt của Thánh nhân, Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, hắn phát hiện mình ngày càng thích ứng với con mắt này.

Trên trời, Thiên Nhân tộc thấy mưa tên bị chặn lại, liền tạm dừng bắn.

Bọn họ bắt đầu đổi cung lớn, thay bằng nỏ công thành có uy lực lớn hơn.

Nhân lúc bọn họ đổi vũ khí, Tống Thư Hàng dời ‘Kim Sư Vương Giả Chi Tường’ đi.

Chương 1707

Hắn chắp tay sau lưng, niệm hai câu thoại: “Thế nào là yêu?

Thế nào là hiếu?” Không có chức năng phiên dịch của ‘Huyền Thánh giảng pháp’, đám Thiên Nhân không hiểu Tống Thư Hàng đang niệm gì.

Nhưng, tư thế khi Tống Thư Hàng niệm thoại, còn có khí chất đó, luôn khiến họ cảm thấy quen mắt.

Mặc dù trong đầu vẫn chưa nhận ra Tống Thư Hàng, nhưng cơ thể họ đã bắt đầu có một số phản ứng khó chịu.

Ví dụ như bụng dưới bắt đầu co giật, có cảm giác hơi trướng đau.

Dù trong đầu không nhớ, nhưng cơ thể họ vẫn rất thành thật.

“Trải nghiệm tình mẫu tử đi.” Mắt trái của Tống Thư Hàng phóng ra ánh sáng quỷ dị.

Bây giờ Tống Thư Hàng sử dụng ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ mà không hề có áp lực tâm lý.

Đối với hắn bây giờ, Hoài Dựng Ngưng Thị chỉ là thủ đoạn tốt nhất để làm suy yếu kẻ địch.

Ánh sáng quỷ dị trong Mắt của Thánh nhân lóe lên rồi tắt, rơi xuống người những Thiên Nhân đó.

Ngày hôm nay, Thiên Nhân tộc cuối cùng cũng nhớ lại nỗi sợ hãi khi bị Bá Tống Huyền Thánh chi phối bởi ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ lúc ‘Huyền Ma giảng pháp’, và nỗi đau đớn khi mang thai mười tháng và sinh con.

Đối thủ của bạn, Bá Tống Huyền Thánh, đã tung ra kỹ năng vô nhân đạo 【Hoài Dựng Ngưng Thị】, hiệu quả là mười giây 'trải nghiệm mang thai' + nửa canh giờ 'trải nghiệm sinh con'.

Chú thích: Kỹ năng này với đẳng cấp của các ngươi, không thể miễn dịch, không thể chống cự, không thể né tránh, chỉ có cắn răng chịu đựng.

Trải nghiệm mang thai mười giây bắt đầu, mỗi 1 giây bụng to lên bằng một tháng.

Khoảnh khắc tiếp theo, bụng của đám Thiên Nhân nhanh chóng phình to, mười giây sau, bụng của họ đã to bằng phụ nữ mang thai mười tháng.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu.

Nỗi khổ mang thai cũng chỉ có mười giây.

Nửa canh giờ 'nỗi khổ sinh con' sau đó mới là thực sự chí mạng.

Trải nghiệm sinh con nửa canh giờ bắt đầu... trong nửa canh giờ tiếp theo, họ sẽ trải nghiệm nỗi đau tột cùng nhất thế gian, cấp độ đau đớn là 12.

Chân của đám Thiên Nhân mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất.

Nỗi đau sinh con kịch liệt, khiến sắc mặt họ trắng bệch.

Có người đưa tay, quơ quào trong không trung... dường như làm vậy có thể giảm bớt nỗi đau của họ.

"Ngươi là ai!

Tại sao lại biết 'Hoài Dựng Ngưng Thị'?!", Thiên Nhân tộc Lục phẩm lớn tiếng hét.

Tống Thư Hàng không hiểu hắn nói gì.

Nhưng nếu đoán câu qua biểu cảm, cũng có thể hiểu đại khái ý hắn.

Nhìn biểu cảm, kết hợp với thực tế, đối phương đang nói gì, về cơ bản có thể đoán được hơn nửa.

Nhìn vẻ mặt đau đớn của Thiên Nhân tộc Lục phẩm, ánh mắt lại chăm chú nhìn mình, vẻ mặt kinh hoàng, nghi hoặc.

Không sai được, chắc là hắn đang cảm ơn mình đã cho hắn trải nghiệm niềm vui của tình mẫu tử?

Ừm, tuy rằng cách cảm ơn có thể không được hài hòa cho lắm...

Tống Thư Hàng dường như nhìn thấy cả mấy chữ MMP trên mắt và răng của Thiên Nhân tộc Lục phẩm.

“Không cần cảm ơn ta, các ngươi không phải là thợ săn Kim Đan sao?

Tuy Kim Đan ta không thể cho các ngươi, dù ta có nhiều Kim Đan hơn, cũng không thể moi ra chơi được đúng không?

Cho nên, tặng mỗi người các ngươi một Nguyên Anh, không cần khách sáo.

Xét về cấp độ, Nguyên Anh cao cấp hơn Kim Đan.” Tống Thư Hàng vẫy tay nói, quyết định rồi, sau này ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ đổi tên, gọi là ‘Tống Nhĩ Nguyên Anh Đại Pháp’, nghe có khí thế hơn, hơn nữa còn có cảm giác cao sang ‘lão phu muốn truyền thụ cho ngươi công lực cấp Nguyên Anh’.

Thiên Nhân tộc Lục phẩm cũng không hiểu Tống Thư Hàng đang nói gì.

Sách đến lúc dùng mới hận ít, ngôn ngữ bất đồng vào lúc quan trọng lại trông có vẻ đặc biệt khó chịu. 【Gã này cũng biết Hoài Dựng Ngưng Thị, nhưng lại chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm.

Hơn nữa, lại sở hữu pháp khí bản mệnh có cường độ vượt xa cảnh giới của hắn.

Vậy thì, chân tướng chỉ có một. ...

Gã này là tu nhị đại, là con trai của Bá Tống Huyền Thánh.

Cho nên, hắn có thể nắm giữ 'Hoài Dựng Ngưng Thị' độc môn của Bá Tống Huyền Thánh, hơn nữa còn không kể đến chênh lệch đẳng cấp, ngay cả ta cũng trúng chiêu.

Những pháp khí bản mệnh mạnh mẽ của hắn, nhất định cũng là do Bá Tống Huyền Thánh trang bị cho hắn.】 Trong đầu Thiên Nhân tộc Lục phẩm hiện lên ý nghĩ như vậy.

Không sai, gã này nhất định là con trai của Bá Tống Huyền Thánh, hơn nữa còn là con ruột.

"Không sai được, gã này là con ruột của 'Bá Tống Huyền Thánh', giết hắn!

Moi Kim Đan của hắn, khoét mắt hắn!

Xong vụ này, chúng ta lập tức về Thiên Nhân Giới." Thiên Nhân tộc Lục phẩm ôm bụng mình, trầm giọng nói.

Bá Tống Huyền Thánh quá mạnh, bọn họ không đánh lại, cũng không dám chọc.

Quan trọng nhất là, Bá Tống Huyền Thánh đã không còn Kim Đan.

Không có Kim Đan thì không có giá trị, bọn họ không thích.

Bọn họ chỉ yêu Kim Đan, những thứ khác đều không yêu.

Còn con ruột của Bá Tống Huyền Thánh, thì giá trị lại lớn, bởi vì, đây là con trai của Bá Tống Huyền Thánh!

Chỉ cần mang thi thể của hắn về, rất nhiều đại lão thần bí của

Thiên Nhân Giới sẽ mừng rỡ như hoa nở.

Lúc Huyền Ma giảng pháp, hơn tám mươi phần trăm thành viên của Thiên Nhân Giới đều mang thai.

Trong đó bao gồm rất nhiều đại lão thần bí của Thiên Nhân Giới.

Nỗi nhục mang thai bất ngờ, những đại lão này vẫn còn nhớ như in.

Lúc này, nếu có tộc nhân bên dưới săn được con ruột của Bá Tống Huyền Thánh, thì phần thưởng gì đó, chắc chắn sẽ không keo kiệt.

“Xong vụ này, chúng ta trở về, mọi người đều có cơ hội thăng cấp một cảnh giới.” Thiên Nhân tộc Lục phẩm lớn tiếng hét.

Về lý thuyết, đội hình của họ hiện tại, xử lý con trai của Bá Tống Huyền Thánh tuyệt đối không thành vấn đề.

Giết hắn xong, chỉ cần tốc độ rút lui nhanh một chút, trốn về Thiên Nhân Giới, thì không cần lo Bá Tống Huyền Thánh đến báo thù.

Dù là Thiên niên đệ nhất thánh, nếu dám vì báo thù mà đuổi vào Thiên Nhân Giới, cũng chỉ có con đường chết.

Theo sự khích lệ của hắn, tất cả Thiên Nhân tộc đều vật lộn bò dậy.

Mắt họ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, dấy lên lại ý chí chiến đấu, trên mặt càng lộ ra vẻ sung sướng báo thù.

“Sát sát sát sát sát!” Đám Thiên Nhân nhìn Tống Thư Hàng, đồng thanh hô.

Bọn họ đang tưởng tượng ra cảnh tượng tàn nhẫn giết chết ‘con ruột của Bá Tống Huyền Thánh’.

Nỗi khổ mang thai, nỗi khổ sinh con, dựa vào ý chí mạnh mẽ có thể chịu đựng được, quan trọng nhất là, dù sao cũng không phải lần đầu tiên.

Lần thứ hai, cuối cùng cũng có chút miễn dịch.

Nỏ lớn nhắm vào Tống Thư Hàng, khóa chặt hắn.

Một nhóm Thiên Nhân khác bỏ cung tên, lấy ra những cây lao xoay quanh sấm sét.

Khoảnh khắc tiếp theo, nỏ lớn, lao, và vòng tròn vàng do Thiên Nhân tộc Lục phẩm thi triển, đều lao về phía Tống Thư Hàng. ... ...

“Hoài Dựng Ngưng Thị mà cũng cắn răng chịu được à?

Nhưng vẫn chưa xong đâu.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Sau khi phóng ra một phát ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’, hắn cũng không rảnh rỗi.

Mắt phải ‘Phôi Thai Ngưng Thị’ đã sẵn sàng phóng ra.

Hoài Dựng Ngưng Thị và Phôi Thai Ngưng Thị là một bộ thiên phú tổ hợp.

Đối tượng của Phôi Thai Ngưng Thị, đương nhiên là Thiên Nhân tộc Lục phẩm mạnh nhất.

Tống Thư Hàng đang chờ thời cơ.

Đinh đinh đinh đinh đinh ~~~ Nỏ lớn, lao rơi xuống như mưa.

Mỹ nhân rắn Công Đức nhổ ra Xích Tiêu Kiếm, tay kia vung vẩy ‘kỳ xí của thống soái báo đen’ trong pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú mà cô mượn của Tống Thư Hàng.

Kỳ xí của thống soái báo đen, vừa là cờ vừa là thương.

Tay trái cờ, tay phải kiếm, vung vẩy, gạt nhanh chóng.

Tất cả tên, thương bắn về phía Tống Thư Hàng đều bị Mỹ nhân rắn Công Đức chặn lại.

Hoặc là chặn lại, hoặc là gạt ra, hoặc là dùng góc độ huyền diệu, trực tiếp hất ngược đòn tấn công, phản công lại đám Thiên Nhân trên trời.

Tuy cường độ cơ thể chỉ có cường độ ‘khoảng Lục phẩm’, nhưng đao thuật và thương pháp mà Mỹ nhân rắn Công Đức thi triển, lại có ý cảnh vượt xa Lục phẩm.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tuy là kiếm, nhưng hoàn toàn có thể dùng như đao.

Giờ khắc này, Mỹ nhân rắn Công Đức phát huy thực lực nghiêm túc, vừa ngầu vừa đẹp.

“A a a a ~~” Trên trời, đám Thiên Nhân không ngừng phát ra tiếng hét thảm.

Trong số họ, có người bị thương do lao và nỏ lớn mà Mỹ nhân rắn Công Đức hất ngược lại, có một bộ phận thành viên mất đi sức chiến đấu ngay tại chỗ.

Thiên Nhân trẻ tuổi thảm nhất, cái bụng mang thai mười tháng của hắn bị lao đâm trúng.

Chương 1708

Bụng xì hơi như rách, phát ra âm thanh kỳ quái.

Nhưng, do hiệu quả ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’ vẫn chưa tan đi, sau khi bụng bị đâm thủng, không những không co lại, mà còn có một luồng sức mạnh không ngừng thổi phồng bụng hắn.

Tổng thể giống như một quả bóng da bị đâm một lỗ nhỏ, bắt đầu xì hơi.

Nhưng lúc này lại có một máy bơm khí công suất lớn không ngừng bơm khí vào quả bóng.

Cứ như vậy, máu trong bụng Thiên Nhân tộc phun ra như suối, không thể cầm lại được.

Trị dũ thuật cũng không có tác dụng.

“Ánh sáng công đức này mạnh như vậy sao?

Hơn nữa trông... có chút quen mắt.

MMP, đây không phải là Công Đức Nữ Đế của Bá Tống Thánh sao?

Ngay cả thân giả công đức của mình cũng phái ra làm vệ sĩ cho con trai mình?” Lòng Thiên Nhân tộc Lục phẩm ấm ức.

Nhưng đột nhiên, hắn lại cảm thấy có gì đó không đúng.

“Ánh sáng công đức của mỹ nhân rắn này, thực lực cũng chỉ ở mức Lục phẩm?

Chẳng lẽ là tồn tại kiểu ‘tiểu phân thân’ của ánh sáng công đức của Bá Tống Huyền Thánh?” Nếu là như vậy, còn có cơ hội!

Hắn âm thầm thúc đẩy một viên kim luân của mình, để nó biến thành một cây lao bình thường, chuẩn bị kẹp nó vào trong đòn tấn công của đám Thiên Nhân, đánh lén ‘con trai của Bá Tống Huyền Thánh’. 【Gần được rồi.】 Tống Thư Hàng mở mắt phải, khóa chặt Thiên Nhân tộc Lục phẩm.

“A a a ~~” Trên trời, không ngừng có tiếng hét thảm truyền đến.

Có người bị Mỹ nhân rắn Công Đức phản thương, cũng có người động tác quá mạnh làm rách bụng nhỏ mang thai mười tháng, không khỏi phát ra tiếng hét thảm.

Trên đời này, Cuồng Đao Tam Lãng chỉ có một.

Không phải ai cũng có thể vác cái bụng to, mà vẫn phát huy được sức chiến đấu bình thường.

Ít nhất...

Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm thì không làm được.

“A a a a ~~” Đột nhiên, bốn tiếng hét cao vút vang lên.

Là tiếng hét thảm của ‘con trai của Bá Tống Huyền Thánh’.

Bốn tiếng hét, nghe có vẻ rất có tiết tấu, một tiếng cao hơn một tiếng, trông vô cùng đau đớn.

“Ủa?

Có người bắn trúng hắn?” Thành viên Thiên Nhân tộc, lập tức mừng rỡ trong lòng.

Dưới ánh mắt hưng phấn của đám Thiên Nhân...

Mỹ nhân rắn Công Đức từ từ nghiêng người ngã xuống, ‘chết’ rồi.

Trước khi chết, cô còn không quên cuộn đuôi lại, bao bọc cả bản thân và Tống Thư Hàng vào trong đuôi.

Những cây lao, nỏ lớn còn lại đều cắm vào đuôi cô.

Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm: “???” “Ha ha, ánh sáng công đức của hắn không chịu nổi nữa rồi!

Chúng ta sắp thành công.” Thiên Nhân tộc Lục phẩm vui mừng hét lên: “Cố lên, đánh nát ánh sáng công đức!” Tống Thư Hàng: “...” Tỷ, tỷ ơi, tỷ lại sao nữa rồi?

Vừa rồi chiến đấu không phải rất ngầu sao?

Tay trái cờ, tay phải kiếm, thương thuật và kiếm thuật siêu phàm, ta đều bị tỷ làm cho kinh ngạc rồi, sao đột nhiên lại muốn chết?

Thực tế, Mỹ nhân rắn Công Đức bây giờ rất buồn.

Buồn muốn chết.

Bởi vì, cô không canh đúng thời cơ.

Vốn dĩ lúc trước, khi Tống Thư Hàng chắp tay sau lưng, chuẩn bị thi triển ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’, cô đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn cướp lời thoại ‘thế nào là yêu, thế nào là hiếu’ trước Tống Thư Hàng.

Nhưng hôm nay Tống Thư Hàng mở miệng đặc biệt nhanh, lúc đó nỏ của đám Thiên Nhân đã giương căng, nếu Thư Hàng không nhanh hơn một chút, e rằng đám Thiên Nhân sẽ không cho hắn thời gian niệm thoại, mà trực tiếp một nỏ bắn nát hắn.

Nhịp điệu của Tống Thư Hàng nhanh hơn, khiến Mỹ nhân rắn Công Đức không canh kịp thời gian.

Cướp lời thoại thất bại. @#%× tiên tử lòng mệt quá, muốn chết quá.

Cho nên cô chuẩn bị chết một lần.

Đương nhiên, cô cũng không thể nói chết là chết.

Dù sao bây giờ Tống Thư Hàng đang giao chiến với người khác, tùy tiện chết thì quá trẻ con.

Dù muốn chết, cô cũng phải tìm thời cơ.

Ví dụ như bây giờ. ‘Phôi Thai Ngưng Thị’ trong mắt phải của Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cô vừa hay nắm bắt thời cơ chết một phen.

Với kỹ năng diễn xuất siêu phàm của mình, chấn động toàn trường, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người trên sân khấu về phía mình.

Như vậy, cũng tương đương với việc phối hợp với Tống Thư Hàng.

Nhân lúc sự chú ý của kẻ địch bị thu hút, chính là thời cơ tốt nhất để Tống Thư Hàng phát huy ‘Phôi Thai Ngưng Thị’. ... ...

Tống Thư Hàng đã nắm bắt được cơ hội này.

Chiến cục thay đổi trong chớp mắt.

Mỗi cơ hội đều thoáng qua rồi biến mất.

Phôi Thai Ngưng Thị đã được phóng ra thành công, mục tiêu chính là Thiên Nhân tộc Lục phẩm.

Lần trước, Tống Thư Hàng phối hợp với đòn tấn công quỹ đạo của mặt trời nhỏ T233, phóng ra tổ hợp ‘Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị’ vào một ‘Thần quốc ngụy thần’.

Thần quốc ngụy thần đã biến thành một cây đại thụ, ra hoa, kết quả.

Cuối cùng, ‘lõi’ Thần quốc của hắn, ‘nhà ăn số 111’ của Thiên Đình viễn cổ hóa thành hạt giống, rơi xuống.

Bây giờ, hạt giống ‘nhà ăn Thiên Đình viễn cổ’ này, vẫn còn trong thế giới lõi của Tống Thư Hàng, không biết khi nào mới có thể nảy mầm kết quả?

Theo giải thích của Bạch tiền bối two, hiệu quả của 'Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị', là cướp đoạt.

Chỉ cần vận may tốt, là có thể cướp được đồ đủ tốt từ trên người đối phương.

Bất kể là thứ gì, chỉ cần đối phương có, là có xác suất bị cướp đoạt.

"Chuyện gì vậy?" Thiên Nhân tộc Lục phẩm kinh ngạc nói.

Hắn không hóa thành đại thụ, mà nhanh chóng hóa đá, trở thành một bức tượng. ...

PS1: Chớp mắt đã ngày 21 rồi, còn vé tháng không?

"Ủa?

Lại không phải hóa thành đại thụ?" Tống Thư Hàng nói.

Quy trình bình thường không phải nên mọc ra đại thụ, ra hoa kết quả, rơi xuống hạt giống.

Trong hạt giống chính là chiến lợi phẩm cướp được sao?

Sau khi biến thành tượng, chiến lợi phẩm phải ra sao đây?

Đừng nói với tôi là 'tượng đá mang thai sinh con' nhé!

"Pháp thuật hóa đá?

Tan!" Thiên Nhân tộc Lục phẩm điên cuồng thúc đẩy công pháp của Thiên Nhân tộc bọn họ, cố gắng xua tan 'hóa đá' trên người mình.

Nhưng, việc cơ thể hắn hóa thành tượng và 'pháp thuật hóa đá' hoàn toàn không phải cùng một nguyên lý.

Hắn càng liều mạng vận chuyển công pháp, tốc độ cơ thể hóa thành tượng lại càng nhanh hơn.

Một lát sau, hắn đã hóa thành một bức tượng đá.

Hai tay hắn duỗi thẳng về phía trước, vẻ mặt kinh hoàng, bụng dưới nhô cao.

Bức tượng cứ thế lơ lửng trong không trung, không động đậy.

Đám Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm bên cạnh đều ngẩn người.

“Đừng ngẩn ra, bắn chết con trai của Bá Tống Huyền Thánh.

Theo kinh nghiệm của ta, loại pháp thuật hóa đá giống như nguyền rủa này, chỉ cần xử lý người thi triển, là có thể giải trừ.” Lúc này, một Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm kinh nghiệm phong phú hét lên.

Đám Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm bụng bự lại triển khai tấn công điên cuồng vào Tống Thư Hàng. ... ...

“Thư Hàng đừng chơi nữa, cướp bức tượng hóa đá đó qua đây, thứ đó đang xảy ra biến hóa rất thú vị, đừng để bọn họ trốn về.” Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên lên tiếng.

“Biến hóa thú vị?

Sắp biến ra bảo bối gì à?” Tống Thư Hàng hỏi, nói xong hắn cúi xuống, nhặt Xích Tiêu Kiếm tiền bối từ tay Mỹ nhân rắn Công Đức.

Mỹ nhân rắn Công Đức phối hợp buông tay đang cầm kiếm ra.

“Có cần dùng ngài không?

Chương 1709

Xích Tiêu Kiếm tiền bối?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm cười ha ha: "Nếu ngươi dùng ta thi triển 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', tệ nhất cũng là đòn tấn công cấp Bát phẩm.

Một đao xuống, đám này toàn bộ hóa thành tro bụi, bao gồm cả bức tượng đó, cũng đừng hòng giữ lại." "Vậy chỉ có thể đánh thật rồi?" Tống Thư Hàng nói xong, kỹ năng không gian trên pháp khí 【Tổ Vu Chúc Phúc】 trên tay trái được kích hoạt.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng biến mất khỏi không trung.

Khi xuất hiện, hắn đã ở giữa đám Thiên Nhân.

"Phân thân!" Tống Thư Hàng khẽ hô.

Tống Thư Hàng two bước ra từ sau lưng hắn, hai tay hắn đeo 'Găng tay tình yêu của kiếm khách Mộc Ngưu', tay cầm Vô Hình Đao Cổ.

Giáp sắt đen hiện ra, bao phủ lên người Tống Thư Hàng two.

Tiếp theo, phân thân lại kích hoạt 'Đao Ý Khôi Giáp'. 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn' trong pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú lơ lửng quanh người hắn, khiến hắn hoàn toàn hóa thành một pháo đài chiến đấu.

Chỉ cần đứng đó không động, đám Thiên Nhân cũng rất khó phá vỡ lớp lớp phòng ngự trên người hắn.

"Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, chúng ta phải tốc chiến tốc thắng." Tống Thư Hàng nói, đồng thời hắn chỉ tay một cái, triệu hồi 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa', để Mỹ nhân rắn Công Đức điều khiển. @#%× tiên tử từ dưới đất bò dậy, cô cầm ‘kỳ xí của thống soái báo đen’ trong pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú, dùng cờ làm thương, điều khiển Hà Long Thần Hành Chiến Xa, mấy lần chớp nhoáng đã lao vào giữa đám Thiên Nhân.

Chiến xa xung kích, phối hợp với thương pháp của Mỹ nhân rắn Công Đức, quả thật như hổ vào bầy cừu, hơn nữa còn là một bầy cừu béo mang thai chạy không nổi.

Đồng thời, bản thể Tống Thư Hàng vẫy tay một cái, ‘gai của vua rắn bóng tối, phất trần của tông sư tiên lừa, cung của lão quân hươu khổng lồ, nỏ của thiên hồ chín đuôi, tên xé của răng sói, song đao của bạo quân mực, kiếm sắc của thánh sư viên già, pháo âm ba của heo lợn’ trong pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú lần lượt xuất hiện, lơ lửng quanh người hắn. ‘Sừng húc của lợn rừng bá giả’ từ trên trời rơi xuống, tung hoành ngang dọc trong đám Thiên Nhân.

Bản tôn của Tống Thư Hàng toàn lực thi triển ba đại công pháp luyện thể.

Một đàn Thánh Viên hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng, tay chúng cầm bảo điển Nho gia, bắt đầu cổ vũ cho chủ nhân.

Mỗi một con Thánh Viên, đều có thể mang lại cho Tống Thư Hàng sức mạnh Thánh Viên Long Tượng.

Đám Thiên Nhân vốn đã mang thai, bị đánh cho chạy tán loạn.

“Không thể nào, Ngũ phẩm bình thường không thể mạnh như vậy.” Có Thiên Nhân hét thảm.

Đây đâu phải là tu sĩ Ngũ phẩm, đây hoàn toàn là bạo long viễn cổ, mình đồng da sắt, đao thương bất nhập. ... ...

Đám Thiên Nhân chỉ có thể từ bỏ cung tên, nỏ lớn, chuyển sang sử dụng các thủ đoạn cận chiến để quấn lấy Tống Thư Hàng.

Nhưng do bọn họ bây giờ đều là thân mang thai, cận chiến đối với họ rất bất lợi.

Xoẹt!

Mỹ nhân rắn Công Đức dựa vào sức xung kích siêu cường của ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’, chiến kỳ trong tay vung lên, một thương đâm vào cổ họng một Thiên Nhân.

Máu tươi phun ra.

Thiên Nhân này, trở thành thành viên đầu tiên chết trong trận giao chiến lần này.

Ngay lúc hắn chết đi, từ trong bức tượng do Thiên Nhân tộc Lục phẩm hóa thành, có một xúc tu màu máu vươn ra, đâm vào cơ thể Thiên Nhân đã chết.

Cơ thể Thiên Nhân đã chết, trong nháy mắt bị hút cạn, vỡ ra, hóa thành một đống mảnh vụn lấp lánh, giống như mảnh thủy tinh vỡ.

Mà xúc tu màu máu trên bức tượng, dường như là một ‘cành cây’, nảy mầm, ra lá, sinh ra nụ hoa.

Phân thân của Tống Thư Hàng vung Vô Hình Đao Cổ, dựa vào lớp phòng ngự dày trên người mình, cứng rắn chống lại đòn tấn công của đối thủ.

Sau khi áp sát đối thủ, một đao kết liễu đối thủ.

Cách tác chiến này khiến người ta tuyệt vọng nhất.

Đúng lúc này, bức tượng Lục phẩm đó lại vươn ra một xúc tu mới, đâm vào cơ thể Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm.

Trong nháy mắt, đã hút cạn Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm, hóa thành mảnh vụn.

Sau khi hút lấy năng lượng của Thiên Nhân thứ hai, tượng đá tiến vào trạng thái bạo tẩu.

Trong một khoảnh khắc, có mấy chục xúc tu máu tươi vươn ra, điên cuồng đâm về phía mỗi một Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm.

Chỉ cần trên người có vết thương, xúc tu sẽ trực tiếp đâm vào.

“A a a a.” Thiên Nhân phát ra tiếng kêu bi thảm.

Tống Thư Hàng nhíu mày, thân hình lùi về phía sau.

Phân thân cũng tránh ra.

Chỉ có Mỹ nhân rắn Công Đức, hoàn toàn không để ý đến những xúc tu màu máu đó, cô điều khiển Hà Long Thần Hành Chiến Xa, tung hoành bảy lần vào ra trong đám Thiên Nhân.

Cô không còn ra tay chém giết Thiên Nhân nữa, mà dùng ‘kỳ xí của thống soái báo đen’ tùy ý vạch một đường, dựa vào thương pháp siêu phàm, tạo ra những vết thương trên người đám Thiên Nhân.

Chỉ cần trên người Thiên Nhân xuất hiện vết thương, xúc tu màu máu vươn ra từ tượng đá sẽ không bỏ qua Thiên Nhân.

Và dường như có thể ‘phân biệt địch ta’, xúc tu máu sẽ chủ động tránh Mỹ nhân rắn Công Đức.

Mục tiêu của nó, chỉ là Thiên Nhân.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đây là biến hóa thú vị mà ngài nói sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Có chút khác với tưởng tượng của ta.” “Những xúc tu màu máu này là gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm cười ha ha: “Cổ Vu Thần Huyết, đây là cội nguồn sức mạnh của một ‘Vu’.” Từng ở thời đại trước viễn cổ, truyền thừa ‘Cổ Vu’ rất thịnh vượng.

Do thiên địa biến hóa, cộng thêm huyết mạch đứt đoạn, truyền thừa Cổ Vu ngày nay đã không còn lại bao nhiêu.

Tu hành của Vu cũng chậm hơn tu chân mấy lần, khó khăn hơn mấy lần.

Cổ Vu không tu Kim Đan, không tu Nguyên Anh.

Bọn họ tu luyện huyết mạch, tu luyện nhục thân.

Cho nên đối với 'Cổ Vu' mà nói, huyết thống vô cùng quan trọng.

"'Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị' của ta đã cướp được thứ này ra sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm nói: "Không sai, vốn dĩ 'Cổ Vu Thần Huyết' này bị phong ấn tầng tầng, bị Thiên Nhân tộc Lục phẩm này cất giấu.

Mà do tác dụng của năng lực thiên phú của ngươi, Cổ Vu Thần Huyết đã phá phong mà ra.

Cổ Vu nắm giữ những vu thuật quỷ dị, dù là sau khi chết, họ vẫn có thể để lại lời nguyền trên chính cơ thể mình, trong huyết mạch.

Cổ Vu này kiếp trước bị Thiên Nhân chém giết, hắn đã để lại trong 'Cổ Vu Thần Huyết' của mình, hẳn là lời nguyền nhắm vào Thiên Nhân." Vừa nói chuyện, xúc tu màu máu vươn ra từ tượng đá đã đâm hết tất cả Thiên Nhân.

Tất cả Thiên Nhân đều vỡ nát thành một đống.

Mà di vật của đám Thiên Nhân, đều bị phân thân của Tống Thư Hàng nhặt lên.

Một số linh thạch, dược phẩm, và một loại trang bị giống như 'túi thu nhỏ một tấc'.

Năm mươi Thiên Nhân tộc Ngũ phẩm, mỗi người đều có một loại trang bị như vậy.

Trông giống như bình, có thể thu nhỏ vật phẩm để cất giữ vào trong đó.

Trong mỗi chiếc bình, đều chứa một đống lớn linh thạch, đan dược, cung tên, lao.

Đội Thiên Nhân này chắc là vừa mới ra ngoài săn bắn, chưa kịp thu hoạch chiến lợi phẩm, trong những chiếc bình nhỏ này không có Kim Đan.

Cũng chỉ có hai viên Kim Đan treo trên cổ Thiên Nhân tộc Lục phẩm, đến lúc đó phải nhớ lấy xuống.

Tống Thư Hàng thu linh thạch và năm mươi chiếc bình nhỏ lại.

Trong giới tu chân, pháp khí trữ vật không gian rất có giá trị, không ít tu sĩ Ngũ phẩm cũng chưa chắc có được pháp khí không gian.

Cho nên, đại đa số tu sĩ chỉ có thể lùi một bước, sử dụng loại pháp khí tương tự như 'túi thu nhỏ một tấc'.

Loại pháp khí này cũng rất có giá trị.

Năm mươi chiếc bình nhỏ, là một gia tài.

"Năm nay Tết không cần lo tiền lì xì cho đệ tử nữa rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đến lúc Tết, cho mỗi đệ tử một chiếc bình nhỏ.

Nếu Thi la lỵ, Chúc la lỵ và Tiểu Quả Quả cũng đến chúc Tết, cũng cho mấy đứa nhỏ này một cái.

Dù sao cũng có đến năm mươi chiếc.

Bản thân hắn bây giờ có thế giới lõi + không gian vòng tay, còn có một chiếc 'túi thu nhỏ một tấc' hình con thỏ quý giá, loại pháp khí hình bình này hắn lấy cũng không dùng.

“Ủa, trong chiếc phi thuyền này không có người điều khiển?

Không người lái?” Lúc này, phân thân của Tống Thư Hàng lại nhìn chằm chằm vào chiếc phi thuyền đó.

Hắn cảm thấy chiếc phi thuyền này rất ngầu.

Không thua kém ‘tiên chu’ thịnh hành trong giới tu chân.

Tống Thư Hàng từ lâu đã muốn có một chiếc tiên chu cá nhân, chiếc phi thuyền này cải tạo một chút là có thể dùng được.

“Cũng có thể là người điều khiển cũng là chiến đấu viên, đã chết rồi?” Bản thể Tống Thư Hàng đoán.

Hắn vung tay, trực tiếp kéo chiếc ‘phi thuyền’ này vào thế giới lõi.

Thế giới lõi lớn, chính là tùy hứng như vậy.

Đồ tốt đều có thể nhét vào.

Dọn dẹp xong chiến trường, Tống Thư Hàng, phân thân, Mỹ nhân rắn Công Đức, Xích Tiêu Kiếm tiền bối vây quanh bức tượng đá quan sát.

Tượng đá sau khi hấp thụ hết năng lượng của năm mươi Thiên Nhân, năm mươi xúc tu đều nảy mầm, ra lá, ra nụ hoa.

Trông cũng khá có tính nghệ thuật.

Chỉ là biểu cảm của Thiên Nhân tộc Lục phẩm này khi hóa đá có chút kinh khủng, ảnh hưởng đến mỹ cảm.

“Kết thúc rồi, chắc là sắp kết quả rồi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Chương 1710

Lời hắn vừa dứt, tất cả các cành cây đều bắt đầu dung hợp lại.

Cành cây quấn lấy nhau, cuối cùng dung hợp thành một đóa hoa khổng lồ.

Hoa nở trong chớp mắt, rồi nhanh chóng tàn.

Sau khi hoa tàn, để lại một hạt giống lấp lánh.

Trong hạt giống, ẩn chứa một giọt thần huyết màu vàng.

Đây là ‘Cổ Vu Thần Huyết’ đã biến dị sau khi hấp thụ sức mạnh của năm mươi Thiên Nhân.

Đây chắc là ‘Cổ Vu Thần Huyết’ mà Xích Tiêu Tử tiền bối nói rồi?

Tống Thư Hàng đưa tay ra, hạt giống mới này rơi vào lòng bàn tay hắn.

Nhưng, giống như ‘nhà ăn Thiên Đình viễn cổ’ trước đó, do bị hạt giống bao bọc, hắn không thể sử dụng trực tiếp bình thường được.

Phải tìm một nơi trồng nó xuống, rồi đợi nó lớn lên?

Tống Thư Hàng thu nó vào thế giới lõi của mình, ánh mắt lại một lần nữa rơi xuống người Thiên Nhân tộc Lục phẩm.

Thiên Nhân tộc Lục phẩm vẫn giữ nguyên trạng thái tượng đá.

Tuy nhiên, cùng với hiệu quả ‘Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị’ tan đi, hóa đá cũng đang được giải trừ.

Tống Thư Hàng đặt tay lên người hắn, trực tiếp chuyển hắn vào phòng tối nhỏ trong ‘Đông Chi Điện’ của thế giới lõi.

Ngoài ra, thuật sĩ bị Sở Sở KO, đang hôn mê cũng bị Tống Thư Hàng chuyển vào Đông Chi Điện.

Trong Đông Chi Điện, ngay cả Thất phẩm Tôn giả cũng không chạy ra được, nhốt họ ở đây, Tống Thư Hàng rất yên tâm.

Xử lý xong hai tù binh, ánh mắt hắn lại rơi xuống cô gái tóc vàng kia.

Tên tiếng Trung cô tự đặt cho mình là 'Lăng Tiêu' đúng không?

Nói đi cũng phải nói lại, cô có thật sự biết ý nghĩa của cái tên này không?

Không phải là giống như nhiều bạn bè nước ngoài, thấy mấy chữ Hán trông đẹp đẹp, liền lôi về làm tên tiếng Trung hoặc xăm lên người... ví dụ như 'gà'.

Cô gái tóc vàng vẫn hôn mê bất tỉnh, cơ thể cô bị ánh sáng của 'đồng xu vàng hồi sinh' bao phủ.

"Rốt cuộc là mười tháng?

Hay là mười năm?

Hay là, vận may nghịch thiên, đồng xu vàng dựng đứng?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ... ...

Hắn chuyển ý thức của mình ra khỏi thế giới lõi.

"Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, trả lại mắt cho ta đi." Tống Thư Hàng nói.

Mắt của Thánh Nhân Nho gia rất lợi hại, nhưng lắp vào hốc mắt sẽ cảm thấy có áp lực.

Cứ cảm giác nhìn người khác thêm một cái, người khác sẽ mang thai.

Mỹ nhân rắn Công Đức quay lại bên cạnh hắn, đặt tay lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng, chuẩn bị lấy 'Mắt của Thánh Nhân Nho gia' trong mắt Tống Thư Hàng ra.

Nhưng đột nhiên, Tống Thư Hàng lại đưa tay, ngăn cản động tác lấy mắt của Mỹ nhân rắn Công Đức.

"???" Mỹ nhân rắn Công Đức vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

"Về trước đã, ta cảm thấy trong lòng có linh cảm dâng trào." Tống Thư Hàng che mắt trái của mình: "Linh cảm về bản vẽ Kim Đan... lần này linh cảm liên quan đến chủ đề Thánh Nhân Nho gia." Tống Thư Hàng hiện đã sáng tác hai bức 'Kim Đan Diễn Đồ' gần hoàn thành.

Vẫn là Vĩnh Bất Ẩn Lạc Thánh Thành.

Và Thánh Kiếm mang đến chung yên cho thế giới.

Bức trước đứng từ góc độ 'hiện thế', chủ đề là phòng ngự.

Khắc lên Kim Đan thứ hai.

Bức sau đứng từ góc độ 'Cửu U', chủ đề là tấn công.

Khắc lên thần khí thất thải yêu đan.

Hai bức 'Kim Đan Diễn Đồ' đều có thể gọi là hùng vĩ, có thể nói là tinh phẩm trong các Kim Đan Diễn Đồ.

Nhưng nói thật lòng, hai phong cách này, vẫn không phải là phong cách mà Tống Thư Hàng mong muốn nhất.

Trong sâu thẳm lòng Tống Thư Hàng vẫn chưa hoàn toàn từ bỏ, hắn vẫn còn chút mơ mộng về sự tiêu sái của bạch y kiếm khách y kiếm giang hồ, sự nho nhã của nho tử học tử học đạo thụ nghiệp.

Không đến Hoàng Hà tâm bất tử.

Mà bây giờ, cơ hội đã đến.

Linh cảm mới không ngừng dâng trào trong lòng hắn, là một loại linh cảm liên quan đến Nho gia, có chút quan hệ với ‘Thánh Nhân Nho gia’.

Lần này, nói không chừng có thể vẽ ra một ‘Kim Đan Diễn Đồ’ rất tuyệt.

“Đi, mau về thôi.

Ta có thể cần bế quan một chút, minh tưởng một chút, điều chỉnh trạng thái.” Tống Thư Hàng nói.

Linh cảm về Kim Đan Diễn Đồ cũng giống như đốn ngộ, không thể bỏ lỡ.

Tống Thư Hàng thu hồi phân thân.

Còn Mỹ nhân rắn Công Đức thì đưa tay cầm lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nuốt một ngụm.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “...” Sau đó, Mỹ nhân rắn Công Đức bám sau lưng Tống Thư Hàng, gia trì trạng thái cho hắn.

Tống Thư Hàng với tốc độ nhanh nhất, quay trở lại nhà hàng đó. ********** Trong nhà hàng không có khách mới, hai người vô hình phụ trách làm đồ ngọt đang ngơ ngác trong bếp... ký ức của họ đã bị Khôi Lỗi tiên tử xóa đi.

Bây giờ họ đang ngơ ngác, không biết tại sao mình lại ở nhà hàng này làm đầu bếp đồ ngọt.

Nhà hàng đã được Khôi Lỗi tiên tử sửa sang lại, dọn dẹp một lần nữa.

Thấy Tống Thư Hàng quay lại, Khôi Lỗi tiên tử hỏi: “Chuyện đã giải quyết xong?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Giải quyết xong rồi, sau đó ta cần bế quan một chút.” “Sắp thăng cấp rồi?” Khôi Lỗi tiên tử nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng truyền âm nói: “Ta muốn tiến hành Kim Đan Diễn Đồ.” “Được, vậy cho ta mượn Sở Sở, ta giữ lại tiếp tục mở nhà hàng, chờ ngươi ra.” Khôi Lỗi tiên tử gật đầu nói.

Tống Thư Hàng cười truyền âm nói: “Sở Sở vẫn đang tổng kết kinh nghiệm chiến đấu, thế này đi, ta tạm thời cho ngươi quyền tùy ý ra vào thế giới lõi, nếu có cần ngươi vào thế giới lõi tìm Sở Sở nhé.”

... ...

Dặn dò xong, Tống Thư Hàng tiến vào thế giới lõi. 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》 vận chuyển, hắn chủ động tiến vào trạng thái minh tưởng.

Một lát sau, ý thức của hắn chuyển đến đan điền thứ ba, bên cạnh viên kim cương công đức.

Lần đầu lạ, lần sau quen.

Tống Thư Hàng đây đã là lần thứ ba tiến hành ‘Kim Đan Diễn Đồ’, nếu tính cả ký ức nhập mộng ‘Thiên Đế’, thì lần này là lần thứ tư Kim Đan Diễn Đồ.

Quen không thể quen hơn.

Viên kim cương công đức cũng phóng to trong ý thức của Tống Thư Hàng, để hắn tiện tiến hành vẽ bản vẽ Kim Đan.

Tống Thư Hàng đưa tay điểm lên viên kim cương công đức.

Viên kim cương không có long văn, nhưng ánh sáng công đức rực rỡ của nó hội tụ trong tay Tống Thư Hàng, hóa thành màu vẽ cho ‘bản vẽ Kim Đan’.

“Vậy lần này, phải vẽ chủ đề liên quan đến ‘Nho gia’.” Tống Thư

Hàng nhẹ giọng nói.

Trước khi vẽ diễn đồ liên quan đến ‘Nho gia’, hắn trước tiên phải hình dung trong đầu những sự kiện, cảnh tượng liên quan đến ‘Nho gia’.

Ví dụ như lần trước đến Bạch Vân thư viện của Hằng Hỏa Chân Quân, nhìn thấy thánh địa Nho gia Vạn Thư Sơn và Thánh Tịch Trì, còn có Bạch Vân thành hùng vĩ đó.

Tống Thư Hàng chìm vào hồi ức về Nho gia.

Tiếp theo, xuất hiện trong ký ức của hắn, là ‘phi kiếm hạn số bay’ của Bạch Vân thành, hôm nay phi kiếm chữ ‘Trị’ bị hạn chế bay, ngày mai phi kiếm chữ ‘Quốc’ bị hạn chế bay, ngày mốt phi kiếm chữ ‘Tề’ bị hạn chế bay.

Nhưng không cần sợ hạn số bay, trong Bạch Vân thành còn có dịch vụ ‘Sưu Sưu phi kiếm’ tiên tiến, tài xế già Bạch đưa bạn ngao du trên không.

Vạn Thư Sơn mọc chân, còn biết chơi trò trồng cây chuối nữa, sau đó hai cánh tay nó quá nhỏ, lúc trồng cây chuối bị gãy.

Trong Thánh Tịch Trì ẩn giấu bí mật lớn nhất của chư thiên vạn giới, ở đó có thể thấy được những khoảnh khắc trong cuộc đời của Thánh Nhân Nho gia, Thánh nhân sinh ra đã lợi hại, lúc nhỏ lợi hại, lúc thiếu niên vẫn lợi hại, sau khi bước vào con đường tu hành thì lợi hại vô đối, sau khi cảnh giới tăng lên thì lợi hại vô đối, những năm đó, chư thiên vạn giới không tìm ra ai lợi hại hơn Thánh Nhân Nho gia.

Tóm lại, Thánh nhân = lợi hại vô đối.

Thế giới Kim Liên Nho gia thật tuyệt, Tống Thư Hàng không nhớ mình hôm đó đã chết bao nhiêu lần, nghĩ lại vẫn còn ám ảnh tâm lý.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Mẹ nó, tại sao ký ức của ta liên quan đến ‘Nho gia’ đều kỳ quái như vậy?

Là ta mở ký ức sai cách sao?

Nghĩ chuyện khác đi, trên người mình còn có ký ức gì liên quan đến Nho gia?

Đáp án tự nhiên là có.

Linh quỷ của hắn bị kiếp tiên Nho gia ‘Lưu Ly thư sinh’ cướp đi, hơn nữa còn biến mất không thấy... tắc lòng.

Hắn tu luyện thần công Nho gia 《Nho Gia Kim Cương Thân》, tại sao Nho gia lại có công pháp không phù hợp với phong cách như Kim Cương Thân... tắc lòng.

Đàn khỉ trong 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của hắn, mỗi con đều có một bản kinh văn Nho gia, mỗi lần đánh nhau với người khác chúng nó sẽ mở kinh văn Nho gia, lớn tiếng niệm 666 cho chủ nhân... tắc lòng.

Chương 1711

Hắn còn ăn hạt sen của quân tử kim liên Nho gia, nhận được một dị năng ‘thiệt trán liên hoa’.

Mỗi lần thi triển, có thể biến ra một đóa hoa sen đặc biệt ngon.

Phối hợp với Đao Ý Thông Huyền Thảo, còn có thể biến ra hạt sen ngon... tắc lòng.

Trên người hắn còn có con mắt của Thánh Nhân Nho gia lợi hại, rất ngầu, đeo nó vào, chư thiên vạn giới dám ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng cũng không có mấy người... tắc lòng.

Lật bàn.

Tại sao lại như vậy?

Phong cách quân tử nho nhã của Nho gia đã hứa hẹn đâu?

Tại sao bảo vật Nho gia xuất hiện trên người hắn, lại biến thành phong cách đau lòng?

Không được, những thứ này không thể xuất hiện trên ‘bản vẽ Kim Đan’.

Ta muốn vẽ thứ gì đó cao sang hơn.

Tâm bình khí hòa.

Khai quật những hồi ức chân thực và tốt đẹp nhất về ‘Nho gia’ trong sâu thẳm tâm hồn ta.

Ra đi, ta muốn nho nhã thư sinh, quân tử đồ.

Trong một khoảnh khắc, linh cảm ‘bản vẽ Kim Đan’ trong lòng Tống Thư Hàng bùng nổ, hắn mở mắt, ngón tay nhanh chóng múa trên ‘viên kim cương công đức’.

Thánh nhân truyền đạo, chấp kỳ trung, diệu tại duy tinh duy nhất.

Quyết định chính là cái này.

Thánh nhân giảng pháp, chúng sinh văn đạo đồ.

Chủ đề đã định, bản vẽ Kim Đan hiện rõ trên giấy.

Theo ngón tay của Tống Thư Hàng di chuyển.

Núi cao, rừng trúc, ao sen.

Một vị Thánh nhân mặt mũi mơ hồ ngồi dưới gốc cây, tay cầm sách, mắt hơi trầm, trong tư thế giảng pháp.

Rất tốt, giống hệt với hình ảnh ta muốn.

Tống Thư Hàng trong lòng yên tâm.

Sau đó, bên dưới Thánh nhân, từng người 'nghe pháp' được khắc họa ra.

Có con người, có yêu tộc, có hải tộc, có tinh quái, thậm chí có cả tồn tại hư ảo giống như linh quỷ.

Không chỉ dưới đất, trong tầng mây trên trời, cũng ẩn giấu từng bóng người, đang nghiêng tai lắng nghe Thánh nhân giảng pháp.

Thậm chí trong hư không, có một số sinh linh nhuốm khí tức tà ác, cũng lén lút ẩn mình, lắng nghe lời của Thánh nhân.

Thánh nhân giảng pháp, bất cứ ai trong chư thiên vạn giới đều có thể đến nghe, không phân biệt chủng tộc, không phân biệt sinh tử, không phân biệt thân phận.

Phàm là có tai, phàm là bằng lòng, đều có thể đến nghe.

Chủ đề của 'bản vẽ Kim Đan' này đã rõ ràng, là thụ học.

Tên của nó, cũng đã hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. 【Âm thanh của Thánh nhân, từng tuyệt xướng nơi viễn cổ】 Âm thanh của

Thánh nhân, nay đã thành tuyệt hưởng.

“Bức bản vẽ Kim Đan này, sẽ trở thành bức ý nghĩa nhất của ta.” Tống Thư Hàng trong lòng tin chắc điều này.

Ngón tay hắn vẫn không ngừng phác họa.

Từng bóng người xuất hiện trong đám đông ‘nghe pháp’.

Chỉ cần tiếp tục như vậy, hắn hoàn toàn có thể vẽ ra một đội hình người nghe pháp khổng lồ, lấp đầy cả ‘viên kim cương công đức’.

Thời gian trôi nhanh...

“Đại công cáo thành!” Tống Thư Hàng khẽ hô.

Cuối cùng, hắn đưa tay điểm vào mắt ‘Thánh nhân’.

Đây là bước cuối cùng vẽ rồng điểm mắt.

Lần vẽ ‘Kim Đan cấu đồ’ này, có cảm giác liền một mạch.

Lúc vẽ đến ‘nét bút điểm nhãn’ cuối cùng cũng không hề có cảm giác ngưng trệ.

Hơn nữa hiện tại, bốn hạt kim đan trong cơ thể cậu mang đến sự hỗ trợ linh lực không ngừng.

Với linh lực hiện tại của cậu, dù có vẽ xong bức Kim Đan cấu đồ phức tạp này thì phương diện tiêu hao cũng hoàn toàn chống đỡ được.

Thậm chí cậu còn cảm giác linh lực của mình hiện tại đặc biệt dồi dào, vẽ xong một bức rồi vẽ thêm một bức nữa cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

Nếu bây giờ cậu có kim đan thứ năm, nói không chừng có thể hoàn thành kỳ tích ‘hai đan cùng vẽ’. 【Trạng thái rất tốt, hạt ‘Công đức tinh đan’ này rất có khả năng sẽ trở thành bức ‘vẽ rồng điểm mắt’ đầu tiên của mình hoàn thành Kim Đan cấu đồ!】Tống Thư Hàng trong lòng có một dự cảm như vậy!

Tay cậu kiên định điểm về phía con ngươi hơi trầm xuống của Thánh nhân.

Sau khi điểm mắt xong, hạt 'Công đức tinh đan' này sẽ có thể tấn thăng thành [Lưu Ly Kim Đan], bước tiếp theo là vượt qua thiên kiếp lục phẩm, tấn thăng Chân Quân.

"Nhưng mà bản mệnh kình đan của mình vẫn chưa hoàn thành diễn đồ kim đan, nếu 'Công đức tinh đan' vượt kiếp trước, liệu có gây ra biến dị gì không?

Vậy lúc đó, mình có phải vượt thiên kiếp không?

Nếu mình vượt thiên kiếp lúc đó, là một đan một kiếp?

Hay phải đợi tất cả các đan đều hóa thành 'Lưu Ly Kim Đan' rồi mới có thể vượt?" Điểm!

Ngón tay Tống Thư Hàng thuận lợi điểm vào mắt trái của 'Thánh nhân'.

Rất thuận lợi, vẫn không có một chút cảm giác ngưng trệ nào.

Hơn nữa linh lực trong cơ thể cậu vẫn dồi dào vô cùng.

Điểm thêm một mắt nữa... không, dù có điểm thêm một trăm con mắt nữa cũng không thành vấn đề.

Ha ha ha ha.

Lần này ổn rồi.

Tống Thư Hàng nhấc ngón tay lên, dứt khoát điểm về phía mắt phải của Thánh nhân.

Ngay lúc này, Thánh nhân trên Công đức tinh đan, đầu hơi nghiêng sang một bên, tránh được nét bút điểm mắt cuối cùng của Tống Thư

Hàng.

Tống Thư Hàng: “???” Vừa rồi, đã xảy ra chuyện gì?

Mình có nhìn lầm không, vừa rồi Thánh nhân trên Công đức tinh đan của mình, có phải đã động đậy không?

Tống Thư Hàng ngẩn người, cậu lại đưa tay ra, điểm về phía mắt phải của Thánh nhân.

Trên Công đức tinh đan, đầu của Thánh nhân lại nghiêng một lần nữa, lại tránh được nét bút điểm mắt của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Chết tiệt, thật sự tránh được rồi.

Cậu không nhìn lầm.

Bây giờ cậu là tu sĩ, thị lực rất tốt.

Vừa rồi, ‘Thánh nhân’ trong tranh thật sự đã động đậy, còn rất ung dung tránh được ngón tay của cậu.

Hình vẽ trên Công đức tinh đan, lại có thể động?

“Mình vẽ là ‘Kim Đan cấu đồ’ mà phải không?

Là hình vẽ, không phải phim hoạt hình chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Nếu đã là hình vẽ, tại sao tên này lại động được chứ!

“Nét cuối cùng, linh cảm của tôi đang bùng nổ, không có cảm giác ngưng trệ, linh lực trong cơ thể dồi dào.

Cho tôi điểm vào đi!” Tống Thư Hàng nói.

Ngay lúc này, Thánh nhân trong tranh lại động đậy.

Quyển sách trong tay ông ta hơi động, sau đó, sau lưng ông ta bỗng hiện ra một vài hình vẽ, đó là từng con khỉ, mỗi con khỉ trong tay còn cầm một quyển kinh thư Nho gia.

Miệng những con khỉ này đóng mở, tuy không có tiếng, nhưng

Tống Thư Hàng phảng phất nghe thấy một chuỗi ‘666’ vang lên bên tai.

Sự thật chứng minh, dù là khỉ sau lưng Thánh nhân, cũng biết hô 666.

Tống Thư Hàng: “...” Mình nhớ là mình không có vẽ khỉ sau lưng Thánh nhân mà?

Từ đầu đến cuối, mình chưa từng vẽ những con khỉ này?

Vậy tại sao những con thánh viên này lại xuất hiện?

Ngay sau đó, trong tranh, Thánh nhân lại há miệng phun ra, từng đóa hoa sen trong suốt hiện ra, vây quanh thân ông ta.

Tống Thư Hàng: “...” Khỉ xuất hiện, hoa sen cũng xuất hiện, vậy tiếp theo còn có thứ gì muốn xuất hiện nữa?

Lúc này, mắt trái vốn hơi cụp xuống của Thánh nhân, dùng sức mở ra.

Trong mắt Thánh nhân, có ánh sáng quỷ dị hiện lên.

A...

ánh sáng quỷ dị quen thuộc này.

Đây là ánh sáng của tình yêu.

Nhìn vào mắt trái mở ra của Thánh nhân, bên tai Tống Thư Hàng phảng phất vang lên giọng nói uy nghiêm của ông ta: Thế nào là hiếu?

Thế nào là ái?

Chương 1712

Trong lòng Bá Tống tiên sinh dâng lên một dự cảm bất an.

Tại sao lại như vậy!

Trong bức tranh 【Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ】 của Công đức tinh đan, ánh sáng quỷ dị từ mắt trái Thánh nhân bao trùm toàn bộ bức Kim Đan cấu đồ.

Ánh sáng của tình yêu, truyền bá đến chư thiên vạn giới.

Bất kể là người, là yêu; là tinh quái, là thực vật, thậm chí là đá; bất kể là bay trên trời hay bò dưới đất, hoặc là bơi trong biển; bất kể là già hay trẻ; bất kể là hiện thế hay Cửu U; bất kể là cao quý hay thấp hèn.

Dưới ánh 'sáng của tình yêu' này, chúng sinh bình đẳng, người người công bằng.

Trong 【Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ】, bụng của những người nghe đạo, giống như quả bóng được thổi phồng, lặng lẽ phồng lên.

Quá trình này, vẫn là 'hoạt hình'.

Quá trình bụng của những người nghe đạo phồng lên, giống như hiệu ứng domino.

Bắt đầu từ vòng người nghe đạo gần 'Thánh nhân' nhất, lan ra bốn phương tám hướng theo hình vòng tròn.

Từng cái bụng phồng lên, rồi đến lượt người phía sau tiếp nối, tiếp tục phồng lên.

Lại phảng phất như những nụ hoa đang nở rộ.

Từng nụ hoa, thuận lợi nở rộ.

Quá hùng vĩ... cái rắm!

Một lát sau, tất cả người nghe đạo trong Kim Đan cấu đồ, ôm bụng trên mặt đất, quỳ rạp cả một vùng.

Tranh không có tiếng, nhưng những tiếng kêu bi thảm đó, lại phảng phất xuất hiện ngay bên tai Tống Thư Hàng, xuất hiện trong linh hồn cậu, vang vọng mãi không thôi.

Tống Thư Hàng: “...” Mẹ nó!

Chết tiệt!

Tại sao Kim Đan cấu đồ lại từ hình vẽ biến thành hoạt hình?

Đây là nguyên lý gì?

Kim Đan cấu đồ tại sao lại động, tại sao?!

Tôi tu chân thời gian ngắn, anh đừng lừa tôi.

Giới tu luyện này, chưa từng nghe nói có ‘Kim Đan cấu đồ’ biết động đâu nhé?

Điều này không tu chân, cũng không khoa học.

Ý nghĩa của bức tranh này đã hoàn toàn thay đổi. 【Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ】 ư?

Không còn tồn tại nữa.

Tên của bức Kim Đan cấu đồ này nên đổi thành 【Run rẩy đi, thế giới và bụng nhỏ!

Hãy đón nhận tình yêu của Thánh nhân!】 Khi tất cả mọi người đều đã mang thai xong, Công đức tinh đan cấu đồ tạm dừng lại.

Hoạt hình kết thúc, hình ảnh đứng yên.

Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình sắp suy sụp.

Lòng nặng trĩu, thật mệt mỏi.

Cảm giác bị đâm thấu, như là vạn tiễn xuyên tâm.

“Nội dung của bức Kim Đan cấu đồ này, tuyệt đối không thể để bất kỳ ai biết, tuyệt đối!” Tống Thư Hàng trong lòng thầm thề.

Ngay khi cậu đang suy nghĩ, ‘hình vẽ’ trên Công đức tinh đan lại như thời gian đảo ngược, khôi phục lại bức tranh 【Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ】 ban đầu mà cậu đã vẽ xong.

Trong tranh, Thánh nhân bất động.

Sau lưng ông ta không có những con khỉ hô 666, miệng cũng không phun ra hoa sen.

Đôi mắt Thánh nhân vẫn hơi cụp xuống.

Mắt trái đã được điểm mắt, mắt phải vẫn là một khoảng trống.

Tống Thư Hàng: “...” Có nên tiếp tục điểm không?

Cậu cảm thấy linh lực của mình vẫn rất dồi dào, linh cảm về Kim Đan cấu đồ cũng chưa kết thúc.

Về lý thuyết, cậu vẫn có khả năng hoàn thành bức tranh này.

“Điểm, tại sao không điểm.

Dù sao tim cũng đã bị đâm thấu rồi, sợ gì nữa?” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu lại đưa tay ra điểm vào mắt phải của Thánh nhân trong tranh, mắt trái đã điểm, mắt phải không điểm chẳng phải là rất bất đối xứng sao?

Thật khó chịu!

Tay cậu vừa đưa ra, Thánh nhân trong tranh lại động đậy.

Đầu ông ta nghiêng một cái, né được ngón tay ‘điểm mắt’ của

Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, đầu ông ta lại nghiêng, rồi lại nghiêng, phảng phất như đang khiêu khích Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Sau khi nghiêng đầu ba lần liên tiếp, toàn bộ bức tranh 【Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ】 lại bắt đầu động đậy.

Giống hệt lần trước.

Đầu tiên là những con khỉ biết hô 666 hiện thân, tiếp theo là lưỡi nở hoa sen.

Rồi đến ‘ánh mắt ngưng đọng tình mẹ’.

Cuối cùng, chính là đám đông nghe đạo mang thai nhanh như hiệu ứng domino.

Tống Thư Hàng: “...” Đoạn hoạt hình này, sau khi chiếu xong, lại một lần nữa như nước chảy ngược, khôi phục lại bức tranh 【Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ】 ban đầu.

Trong tranh, con ngươi Thánh nhân cụp xuống, mắt trái có mắt, mắt phải lại không có, quả thực là bức tử hội chứng ám ảnh cưỡng chế.

Thánh nhân chỉ ngồi đó, Tống Thư Hàng cũng cảm thấy ông ta đang không ngừng khiêu khích mình...

“Đến điểm mắt ta đi, đến điểm mắt ta đi, điểm trúng cho ngươi phần thưởng, điểm không trúng ta sẽ lại chiếu một đoạn hoạt hình ‘tình mẹ mang thai’ nữa.” Điểm cái em gái ngươi ấy!

Tống Thư Hàng bỏ cuộc.

Trong lòng cậu đã hiểu ra, có lẽ thời cơ cho nét ‘vẽ rồng điểm mắt’ cuối cùng vẫn chưa đến.

So với hai bức Kim Đan cấu đồ trước, cậu đã tiến bộ rất nhiều.

Bức thứ nhất 【Thánh thành vĩnh không chìm】, Tống Thư Hàng đến giờ vẫn chưa hiểu, nét bút mà mình thiếu rốt cuộc ở đâu.

Bức thứ hai 【Thánh kiếm mang đến tận thế cho thế giới】, cậu lờ mờ biết được thứ thiếu là BOSS cuối cùng, nhưng làm sao dùng 'một nét' để vẽ xong một BOSS trấn giữ, cậu hoàn toàn không có manh mối.

Còn bức thứ ba này 【Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ】 đã rất rõ ràng, điểm thiếu chính là 'mắt phải của Thánh nhân'.

"Có tiến bộ là tốt rồi, chứng tỏ mình không phải đang giậm chân tại chỗ." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cậu đang tự an ủi mình.

Dựa vào cớ 'tiến bộ', vỗ về trái tim đã bị đâm chi chít lỗ của mình.

"Mình là người đàn ông có đạo tâm cứng như thép, mình đã có hàng trăm năm thông sinh, hàng trăm năm hóa thành 'mảnh vỡ Trình Lâm' bị nghiên cứu, cuộc đời cô độc, còn có những lần nhập mộng kinh nghiệm.

Mình không phải là người dễ bị tổn thương như vậy." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, ý thức của cậu kiên định rút khỏi 'không gian kim đan'.
… Ngày 15 tháng 10 năm 2019, thứ ba.

Một ngày mới bắt đầu.

Sáng sớm, trên đảo Lan Tây mây đen giăng kín, có cảm giác mưa gió sắp đến.

Tống Thư Hàng từ thế giới hạt nhân đi ra.

Cửa phòng ăn đang đóng, vẫn chưa mở cửa kinh doanh.

Khôi lỗi tiên tử và Sở Sở đều không thấy đâu.

Hai vị ‘chiến sĩ người tàng hình’ thợ làm bánh ngọt trong bếp cũng không có ở đó.

“Kỳ lạ, đi đâu rồi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Họ cũng không trở về thế giới hạt nhân.

Chẳng lẽ, bên ngoài đã xảy ra chuyện gì sao? *Vù ~~* Ngay khi đang suy nghĩ, trong hư không có dao động không gian truyền đến.

Ngay sau đó, một bóng người chật vật chui ra.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Người xuyên qua không gian đến, chính là phân thân của Bạch tiền bối.

Lúc này, một nửa thân thể hắn đã bị mộc hóa, còn mọc ra cành cây.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Lúc xông vào bí cảnh, không cẩn thận kích hoạt một trận pháp.

Kỳ lạ, lần này vận khí không tốt lắm.” Phân thân Bạch tiền bối lẩm bẩm.

Nói xong, hắn đưa một vật giống điện thoại cho Tống Thư Hàng: “Cái này giao cho cậu bảo quản trước, sau đó, Thư Hàng... sau này nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại.” Nói xong, tôn phân thân này của Bạch tiền bối, *bụp* một tiếng, vỡ tan.

Đây là phân thân Bạch tiền bối tự mình chủ động giải trừ phân thân.

Tống Thư Hàng cầm vật trông như ‘điện thoại’ trong tay, cân nhắc một chút, khá nặng.

“Với giá trị may mắn của phân thân Bạch tiền bối mà còn bị thiệt ở bí cảnh đó?

Chương 1713

Bí cảnh đó đáng sợ đến vậy sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Phân thân của Bạch tiền bối, tuy không có khí vận nghịch thiên vô địch như bản tôn, nhưng giá trị may mắn cũng cao đến vô lý.

Cho nên...

đáp án có lẽ chỉ có một.

Nhất định là lần phân thân này, đã phải chịu quả báo vì ném bản tôn của Bạch tiền bối ra làm ‘vật dò đường’?

Nói đi cũng phải nói lại, phân thân của Bạch tiền bối thật kỳ lạ.

Dường như mỗi lần phân thân ra, tính cách đều có chút khác biệt.

Có phân thân trưởng thành đáng tin cậy, ví dụ như mấy người xuất hiện trong thế giới thiên kiếp; có phân thân cực kỳ thích chết, chuyên tìm chết trên người bản tôn; có phân thân mặt không biểu cảm, tiếng hét cũng không hề dao động; cũng có phân thân hoàn toàn không đáng tin cậy, ví dụ như lần này.

Mỗi lần phân thân, ngoài việc trông giống Bạch tiền bối, có tất cả năng lực của Bạch tiền bối, phương diện tính cách lại như đổi thành người khác.

Ngoài ra, câu nói cuối cùng của tôn phân thân vừa rồi, khiến Tống Thư Hàng có chút để ý. 【Nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại.】 Còn có cơ hội gặp lại sao?

Chẳng lẽ, ‘phân thân’ của Bạch tiền bối thực ra có rất nhiều mẫu tính cách dự phòng.

Mỗi lần ra ngoài, đều là ngẫu nhiên rút một trong rất nhiều mẫu tính cách đó ra?

Tống Thư Hàng tưởng tượng ra một cỗ máy gắp thú bông khổng lồ.

Bên trong đầy những con búp bê nhỏ với đủ loại tính cách của Bạch tiền bối.

Mỗi lần Bạch tiền bối phân thân, cánh tay máy sẽ gắp một con ra.

Sau khi phân thân kết thúc, lại dùng máy nhét về?

“Lần sau có thời gian hỏi Bạch tiền bối thử.” Tống Thư Hàng nói.

Nói đến Bạch tiền bối...

Tống Thư Hàng tìm trong phòng ăn, tượng của Bạch tiền bối cũng không thấy đâu.

Khôi lỗi tiên tử mang cả tượng của Bạch tiền bối đi rồi sao?

“Chẳng lẽ là đảo chủ Điền Thiên phái người đến, đón họ đi rồi?” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, đăng nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Hôm nay trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, rất náo nhiệt.

Lịch sử trò chuyện trong nhóm nhanh chóng được làm mới.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Nói chứ, các ngươi cũng gặp phải tập kích à?” “Lúc đó ta và Dược Sư đang ở cùng nhau... cả hai chúng ta đều bị tấn công một cách khó hiểu.

May mà trên người Dược Sư có một pháp khí kịch độc mới luyện chế, dựa vào pháp khí này, chúng ta đã đẩy lùi kẻ tấn công.” Giang Tử Yên dùng tài khoản của Dược Sư phát biểu.

Lệ Chi tiên tử nói: “Bên ta cũng vậy, bị tấn công một cách khó hiểu.

Ta đang cùng hai vị sư muội của môn phái trên đường trở về, thì bị tập kích.

Nhưng kỳ lạ là, đối phương ban đầu chỉ nhắm vào hai sư muội của ta mà tấn công dữ dội, dường như không muốn tiếp xúc với ta.

Sau khi chúng ta chém giết sáu kẻ tấn công, đám này đã chạy về phi hành khí của chúng, trốn thoát.

Hai vị sư muội của ta bị thương một chút, nên ta không đuổi theo.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Bên ta là ở gần động phủ, bị tập kích.

Lúc đó Chu Ly đang tu luyện bên ngoài, bị đám người đột nhiên xuất hiện tập kích.

Kẻ đột kích gồm mười hai thành viên cấp ngũ phẩm.

Bị ta chém giết toàn bộ.” Bắc Hà Tán Nhân: “Ta thì không gặp phải tập kích... nhưng, ta đang trên đường đến Kiếm Cốc để tôi luyện lại uy lực của bản mệnh kiếm hoàn.

Trên đường, có một vị tán tu ngũ phẩm đột nhiên bị tập kích.

Lúc đó ta cách ông ta một khoảng, kẻ tấn công cũng có đến mười hai người.

Vị tán tu ngũ phẩm đó không chống cự được bao lâu, đã bị ám sát.

Khi ta đến, những kẻ tấn công đó chỉ nhìn ta một cái, rồi vội vàng bỏ chạy, tốc độ phi hành khí của chúng cực nhanh.

Ta không kịp đuổi theo.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Ta đang trên đường đến ‘đảo Lan Tây’, cũng bị tập kích.

Nhưng, kẻ tấn công vừa ra tay một đợt, đột nhiên lại thu tay, nhanh chóng bỏ chạy, toàn bộ quá trình khó hiểu vô cùng...

Lúc đó ta đã thề, nhất định phải bắt đám này ra, đánh cho một trận, xem chúng rốt cuộc có ý gì?

Mẹ nó, thề xong ta liền hối hận.

Không có việc gì đi thề thốt linh tinh làm gì.

Sau đó ta muốn hỏi, ai trong các ngươi có nhân chứng sống không?

Ít nhất cho ta biết đám này rốt cuộc lai lịch thế nào, để ta có thể nhanh chóng hoàn thành lời thề.” Diệt Phượng công tử: “Ta ở đây có vài nhân chứng sống.

Lúc đó ta đang phơi cá khô, kết quả đột nhiên có sáu tên một nhóm xông ra đánh ta.

May mà ta phản ứng nhanh... nếu không cá khô của ta cũng toi rồi.

Sau đó, ta và sáu tên này đã có một trận chiến ác liệt, trong lúc đó, ta lợi dụng ‘hóa thành một vũng, vỡ nát một vùng’, bắt sống được ba tên.

Mấy tên còn lại đã chạy thoát.

Ba tên này hiện vẫn đang ở trong bình của ta.

Thất Sinh Phù đạo hữu muốn, ta gửi cho ngươi nhé?” “Đợi ta từ đảo Lan Tây trở về, mang một tên tà tu từ chỗ tiểu hữu Tống Thư Hàng, rồi sẽ đến chỗ ngươi lấy mấy tên tập kích này.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Ha ha ha, ra là các ngươi đều bị tập kích.

Vậy ta yên tâm rồi...

Ta còn tưởng chỉ có một mình ta bị đánh một cách khó hiểu, trong lòng đặc biệt khó chịu.

Bây giờ thấy mọi người đều bị đánh, trong lòng lập tức cân bằng trở lại.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “...” Tống Thư Hàng: “...” Dựa trên mô tả của các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần về ‘kẻ tấn công’, những kẻ này nhắm vào tu sĩ cấp ‘ngũ phẩm’, và có phi hành khí bay rất nhanh.

Tất cả kẻ tấn công đều có cảnh giới từ ngũ phẩm trở lên.

Luôn có cảm giác thiết lập này rất quen thuộc.

“Các tiền bối, các vị có hình dáng của những kẻ tấn công này không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Thư Hàng online rồi à?

Bạch tiền bối về chưa?” “Hôm qua đã về rồi, nhưng vẫn đang trong trạng thái bế quan, được phân thân của ngài ấy dịch chuyển đến.

Nhưng sáng nay thức dậy, Khôi lỗi tiên tử đã mang theo tượng của Bạch tiền bối và Sở Sở rời khỏi phòng ăn.

Tôi đang định lên mạng hỏi Điền Thiên tiền bối và Điền Điềm tiền bối, có phải họ đã đón Bạch tiền bối đi không.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “【biểu cảm đẩy kính】Nói cách khác, Bạch tiền bối vẫn không ở bên cậu.” Đồng Quái tiên sư: “【biểu cảm đốt nến】” Cuồng Đao Tam Lãng: “【biểu cảm đốt nến】” Diệt Phượng công tử: “【biểu cảm đốt nến】” Tống Thư Hàng: “...” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Ta ở đây có thi thể của kẻ tấn công, nhưng lúc đó ta ra tay hơi nặng.

Tình trạng tử vong của kẻ tấn công khá máu me, ta đi chụp ảnh gửi lên.

Có cần ta làm mờ rồi mới gửi lên không?” Hoàng Sơn tiền bối luôn chu đáo như vậy.

“Không cần đâu, làm mờ trông sẽ rất kỳ, thôi đừng.” Cuồng Đao

Tam Lãng nói.

"Che bóng tối đi." Ta Là Thiên Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc nói.

Một lát sau, Hoàng Sơn tiền bối đã gửi ảnh lên.

Kẻ tấn công trông cơ bản giống con người, khuôn mặt có thể coi là tuấn mỹ, giữa lông mày có một phù văn, trông như mã QR.

Đồng Quái tiên sư: "Cái giữa lông mày của họ, là mã QR sao?

Quét thử xem?" Cuồng Đao Tam Lãng: "Vô dụng, ta quét rồi, không ra thông tin gì cả.

Lúc đó ta mừng hụt." Tống Thư Hàng khóe miệng co giật, Tam Lãng tiền bối, ngài còn quét thật à.

Sau đó, cậu đưa tay gõ vào nhóm: "Tôi biết một số thông tin...

đám này là một chủng tộc gọi là 'Thiên Nhân Giới'.

Là một giới trong chư thiên vạn giới.

Việc họ thích làm nhất là 'săn' kim đan của tu sĩ ngũ phẩm, và yêu đan của yêu thú ngũ phẩm.

Nếu không có mục tiêu phù hợp, họ cũng sẽ săn một số thứ tương tự kim đan, như huyết mạch hạch tâm của Cổ Vu.

Hơn nữa, họ thích kim đan.

Đối với tu sĩ, yêu thú lục phẩm, lục phẩm trở lên hoặc tứ phẩm, tứ phẩm trở xuống thì hoàn toàn không có hứng thú." "Săn kim đan?

Có một chủng tộc như vậy sao?" Lệ Chi tiên tử nhíu mày... nếu thật sự như vậy, thì chủng tộc này và 'tu chân giả' sẽ là quan hệ không đội trời chung.

Lần sau gặp, trực tiếp chém giết, tuyệt đối không thể để chúng chạy thoát một tên nào.

“Thì ra là Thiên Nhân Tộc, ta đã thấy mô tả về họ trong cổ tịch. ‘Thiên Nhân Giới’ đã rất lâu không liên thông với thế giới của chúng ta, các thành viên trẻ tuổi trong giới tu chân hiện nay, không nhận ra họ cũng rất bình thường.” Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Bắc Hà Tán Nhân: “‘Thiên’ đại biến sắp tới.

Các thông đạo của chư thiên vạn giới đều đang mở lại, phiền phức ngày càng nhiều.

Đau đầu thật.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Thất Tu tiền bối có thông tin chi tiết về ‘Thiên Nhân Tộc’ không?

Phương thức xuất hiện, nhược điểm, năng lực của họ.

Mọi người gửi dữ liệu cho ta, ta sẽ tổng hợp lại, rồi đưa vào mục chia sẻ của nhóm.

Gần đây, các đạo hữu cấp ngũ phẩm chú ý an toàn, khi ra ngoài tốt nhất nên đi cùng bạn, đừng đi lẻ.

Chương 1714

Nếu gặp ‘Thiên Nhân Tộc’, có thể chém giết thì tuyệt đối đừng bỏ qua một tên nào.

Phi hành khí của chúng tốc độ trốn thoát rất nhanh, chú ý đừng để chúng có cơ hội chạy về phi hành khí.” “Dám lấy tu sĩ kim đan làm mục tiêu săn bắn... rất lâu rồi không gặp đám người ngông cuồng như vậy.” Tô Thị A Thất tiếc nuối nói: “Tiếc là, ta đã tấn thăng lục phẩm.

Sớm biết vậy, ta nhất định sẽ trì hoãn việc tấn thăng.” Lục phẩm thì không thể hấp dẫn đám ‘Thiên Nhân Tộc’ này.

Xem ra, hắn phải tìm cơ hội hợp tác với hậu bối ngũ phẩm trong gia tộc.

Đến lúc đó, hậu bối cấp ngũ phẩm ở phía trước dụ quái, hắn trốn trong bóng tối, đợi quái đến là nhảy ra xử, nhất định sẽ rất sảng khoái.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, ngài cũng gặp phải ‘Thiên Nhân Tộc’ sao?

Đảo Linh Vũ Điệp của chúng tôi không bị tập kích.

Thiên Nhân Tộc có mạnh không?” “Ừm, ta gặp phải một đội săn bắn.

Có năm mươi mốt Thiên Nhân Tộc, năm mươi ngũ phẩm, một lục phẩm.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Trong đội săn bắn, còn xuất hiện Thiên Nhân lục phẩm?” Hoàng Sơn nhíu mày, mọi người gặp đều là đội ngũ ngũ phẩm, ông theo bản năng nghĩ rằng đội săn bắn đều là ngũ phẩm.

Nếu còn có đội săn bắn lục phẩm, vậy ‘cấp độ nguy hiểm’ của Thiên Nhân còn phải tăng thêm vài cấp.

“Vâng, tên đó hiện vẫn đang bị nhốt trong không gian cá nhân của tôi.

Nếu các tiền bối có hứng thú với hắn, lúc đó có thể lôi ra thẩm vấn một số thông tin.

Tôi và hắn bất đồng ngôn ngữ, không thể giao tiếp.” Tống Thư Hàng nói.

Diệt Phượng công tử: “...” Tên nhóc Tống Thư Hàng này, đối mặt với năm mươi mốt Thiên Nhân, còn bắt sống được tên lục phẩm trong số đó?

Diệt Phượng chìm sâu vào suy tư.

Nhớ lại lần đầu gặp Tống Thư Hàng, cậu vẫn là một tân binh trong nhóm...

Lúc đó, tân binh Tống Thư Hàng, còn phải mượn CPU của mình để tu luyện.

Chớp mắt một cái, tân binh ngày nào đã trưởng thành đến mức có thể đối mặt trực diện với năm mươi ngũ phẩm + một lục phẩm.

Luôn có cảm giác, tân binh Tống Thư Hàng trong ký ức, phảng phất như chuyện mới xảy ra ngày hôm qua.

Thời gian trôi nhanh thật... a ~ cái rắm.

Trạng thái tân binh của Tống Thư Hàng rõ ràng chỉ là chuyện của ba tháng rưỡi trước.

Đối với tu sĩ có tuổi thọ dài, ba tháng quả thực chính là ‘chuyện ngày hôm qua’.

Diệt Phượng công tử lòng rối bời, thật mệt, muốn thoát nhóm quá.

Hoàng Sơn tiền bối nói: “Thư Hàng, Thiên Nhân lục phẩm có thủ đoạn tấn công gì?” “À... cái đó, tôi nhớ là hắn còn chưa kịp ra tay.”

Tống Thư Hàng gõ: “Vừa chạm mặt, tôi liền dùng Thánh Nhân Nhãn của Nho gia, cho chúng một phát.

Sau đó dựng phòng ngự, chặn cung tên và tiêu thương.

Tranh thủ cơ hội, tôi lại bất ngờ cho tên Thiên Nhân lục phẩm một phát ‘Phôi Thai Ngưng Thị’.

Tiếp theo, lời nguyền của một Cổ Vu để lại trên người Thiên Nhân lục phẩm phát huy tác dụng.

Tất cả Thiên Nhân đều quỳ dưới lời nguyền, toàn diệt.

Tôi liền chuyển Thiên Nhân lục phẩm bị hiệu ứng ‘Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị’ hóa đá vào thế giới cá nhân, nhốt hắn lại.” Nghe xong mô tả của Tống Thư Hàng, tất cả mọi người trong đầu đều hiện ra cảnh tượng đám Thiên Nhân Tộc ôm bụng bầu, run rẩy dưới ánh mắt của Tống Thư Hàng.

Chẳng hiểu sao, đột nhiên, họ cảm thấy đám ‘Thiên Nhân’ này có chút đáng thương.

Rõ ràng đám này là tử địch của tu sĩ, chỉ cần chúng không bỏ tật săn kim đan, giới tu chân và yêu tộc sẽ không đội trời chung với chúng.

Nhưng... các đạo hữu khác trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sau khi bị Thiên Nhân tấn công, ít nhất cũng chém giết được vài tên.

Còn cậu, một mạng cũng không lấy được.

Thảo luận về Thiên Nhân tạm thời kết thúc.

Tống Thư Hàng xem đến đây, gõ: “À, nếu là ‘phi hành khí’, tôi ở đây có một chiếc.

Vốn định cải tạo một chút, biến nó thành tiên chu.

Nếu Hoàng Sơn tiền bối ngài cần, tôi sẽ tìm cách gửi nó cho ngài?” Hoàng Sơn tiền bối: “Làm tốt lắm, Thư Hàng.

Nếu thật sự nghiên cứu ra cách phá giải phi hành khí, lần này cậu được ghi công đầu.

Nếu cậu muốn tiên chu, đến lúc đó, ta sẽ cho người đặt làm cho cậu một chiếc.” Hoàng Sơn lại nói: “A Thất, bên ngươi cũng đừng từ bỏ việc bắt giữ phi hành khí.

Nghiên cứu phá giải, có thêm vài chiếc phi hành khí cùng nghiên cứu, tiến độ sẽ nhanh hơn.” “Nhận lệnh.

Tôi đi sắp xếp, lập tức đi săn Thiên Nhân.” Tô Thị A Thất nói.

Sau khi offline, Tô Thị A Thất bắt đầu liên lạc với Tô Thị A Thập Lục... hắn hy vọng Tô Thị A Thập Lục có thể tham gia kế hoạch săn Thiên Nhân lần này, điều này sẽ có lợi cho tương lai của cô.

Tống Thư Hàng: “Đúng rồi, suýt nữa quên mục tiêu online của mình. @Điền Thiên đảo chủ, @Điền Điềm phó đảo chủ.

Hai vị tiền bối có online không?” Cậu muốn biết Khôi lỗi tiên tử, Sở Sở và tượng của Bạch tiền bối, có phải đã chuyển đến đảo Điền Thiên không.

“Điền Thiên bọn họ có lẽ rất bận, hôm nay cứ mãi không thấy online trả lời tin nhắn.” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Trên đảo Điền Thiên của họ, vừa hay là một ‘điểm nút không gian’ của chư thiên vạn giới.

Gần đây, họ có nhiều việc phải làm rồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Thư Hàng tiểu hữu, ta sắp đến đảo Lan Tây.

Chúng ta gặp mặt trước, đến lúc đó ta dẫn cậu đi đảo Điền Thiên, ta có lệnh bài nhập trận của đảo Điền Thiên, có thể trực tiếp vào đảo.” Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng: “Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng trả lời: “Được ạ, Thất Sinh Phù tiền bối.

Tôi đang ở phòng ăn trên đảo Lan Tây...

Tôi sẽ gửi tọa độ và vị trí phòng ăn cho ngài.” Hai giờ sau, bên ngoài phòng ăn vang lên tiếng gõ cửa.

Tống Thư Hàng kết thúc tu luyện minh tưởng, đứng dậy đi mở cửa.

“Tiền bối, cuối cùng ngài cũng đến rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Bên ngoài, Thất Sinh Phù Phủ Chủ vẫn như cũ, vẻ mặt uy nghiêm, mặc chiếc áo gió màu đen ngầu lòi.

Hiện tại Thất Sinh Phù Phủ Chủ là cảnh giới ngũ phẩm, bát long văn.

Đồng thời, trên người ông còn mang theo ‘Thánh Ấn’.

“Trong lúc đến đây lại gặp một đợt tấn công của ‘Thiên Nhân’.

Giống như lần đầu, đám này vừa xuất hiện, tấn công tôi một đợt... rồi lại đột nhiên bỏ chạy.

Nếu không phải lần này ra ngoài hơi vội, không mang theo phù văn mạnh mẽ, tôi nhất định phải xử lý chúng.

Bị chúng lãng phí một chút thời gian.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở dài, nói.

Tống Thư Hàng nói: “Tôi nghĩ...

Thiên Nhân vừa gặp đã chạy, có lẽ là vì hiệu ứng ‘Thiên hạ vô nhân bất thức quân’ trên người tiền bối.” Những ‘Thiên Nhân’ đó hẳn là cảm ứng được khí tức kim đan trên người Thất Sinh Phù Phủ Chủ, vui vẻ chạy đến, định tấn công ông, săn kim đan của ông.

Nhưng vừa chạm mặt, đột nhiên phát hiện vị ‘tu sĩ kim đan’ này lại là giả heo ăn thịt hổ, là tân tấn Huyền Thánh ‘Thất Sinh Phù Huyền Thánh’.

Thế là, đám Thiên Nhân này lại cong đuôi chạy mất.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngẩng đầu nhìn trời, lòng tắc nghẽn.

“Thôi không nói chuyện này nữa, tên tà tu đó vẫn ổn chứ?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Hắn thi triển một bí pháp, hiện vẫn chưa hồi phục.” Tống Thư Hàng cười ha hả, tay vung lên, tà chú thuật sư được chuyển ra từ thế giới hạt nhân.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lạnh lùng nói: “Nhóc con, còn nhớ những người dân trên núi Hổ Nha bị ngươi sát hại năm đó không?” Tà chú thuật sư: “???” Lại là chuyện núi Hổ Nha?

Có chuyện đó sao?

Tại sao hắn hoàn toàn không có ấn tượng?

Thậm chí trên cuốn sổ tay của hắn, cũng không ghi lại chuyện này.

“Xem ra, ngươi không nhớ rồi.

Nhưng, ngươi không nhớ cũng không sao, ta sẽ giúp ngươi nhớ lại.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Nói xong, ông lấy cuốn sổ nhỏ của mình ra, lướt qua trên đó.

Rất nhanh, ông lại có thể hoàn thành một lời thề nữa.

“Thất Sinh Phù Huyền Thánh!” Tà chú thuật sư trong lòng lạnh toát.

Lại thêm một vị Huyền Thánh.

Lòng tà chú thuật sư lạnh buốt... cũng không biết có cơ hội, thuận lợi tự sát, về nhà hồi sinh không.

“Thất Sinh Phù tiền bối, trên người tên này có thể có bí pháp hồi sinh, ngài lúc đó đề phòng một chút.” Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: “Dựa vào kinh nghiệm hồi sinh nhiều lần của tôi, tôi ngửi thấy trên người hắn có khí tức của thủ đoạn tương tự.

Theo tôi suy đoán, thủ đoạn hồi sinh của hắn hẳn là rất sơ cấp, cái giá phải trả cũng rất lớn, tỷ lệ thành công có lẽ cũng rất thấp... nhưng dù sao cũng là thủ đoạn hồi sinh, cần đề phòng hắn tự sát.” Ngửi thấy khí tức hồi sinh là cái quái gì?

Nói thế nào đi nữa, hắn cũng là người đàn ông đã hồi sinh hết lần này đến lần khác.

Đối với loại ‘thủ đoạn hồi sinh’ này, có một loại cảm ứng trực giác.

Loại cảm ứng ‘phương pháp hồi sinh’ này, khiến tà chú thuật sư kinh ngạc đến không thở nổi.

“Được, ta đã biết.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói xong, tay triệu hồi mấy đạo phù văn, dán lên người tà chú thuật sư.

Tiếp đó, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lại đưa một cái bình nhỏ, giao cho Tống Thư Hàng: “Đây là quà cho cậu.” Đây hẳn là món quà mà Thất Sinh Phù tiền bối đặc biệt chuẩn bị cho cậu.

“Coi như là cậu giúp ta bắt tên này để báo thù...

Chương 1715

yên tâm, không phải thứ gì quý giá.

Chỉ là một ít đan dược có thể kéo dài tuổi thọ.

Hơn nữa, dược hiệu rất yếu, không có tác dụng nhiều với tu sĩ.

Cậu có thể cho người thường dùng.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Đi thôi, tiếp theo ta dẫn cậu đến đảo Điền Thiên.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Ngay lúc đang nói chuyện, điện thoại của Tống Thư Hàng có tin nhắn.

Cậu mở ra xem, là của Điền Thiên đảo chủ gửi đến: “Tiểu hữu Thư Sơn Áp Lực Đại, cậu ở đâu, chúng tôi đến đón cậu.” Tiểu hữu Thư Sơn Áp Lực Đại? 「Thư Sơn Áp Lực Đại」 là biệt danh trò chuyện sớm nhất của Tống Thư Hàng.

Sau này, biệt danh trong nhóm ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ của cậu đã thay đổi rất nhiều lần.

Từng có bảy đạo hiệu luân phiên sử dụng, và gần đây dùng nhiều nhất là ‘Bá Tống’ và ‘Bá Đao Tống Nhất’.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, bây giờ cũng không có ai gọi cậu là ‘tiểu hữu Thư Sơn Áp Lực Đại’.

Trừ phi là lúc tra cứu tư liệu về Tống Thư Hàng, nhìn thấy biệt danh tài khoản của cậu?

Nhưng, Điền Thiên đảo chủ cũng coi như là người quen rồi.

Dù là tra cứu tư liệu, cũng không thể gọi cậu là ‘tiểu hữu Thư Sơn Áp Lực Đại’ được.

Trừ phi... không phải bản thân Điền Thiên đảo chủ?

Bên cạnh, Thất Sinh Phù Phủ Chủ lấy ra một cái bình ngọc, nhét tà chú thuật sư vào bình, giam giữ lại.

Sau đó ông nhìn về phía Tống Thư Hàng, phát hiện biểu cảm của Thư Hàng có chút không đúng: “Sao vậy?” Tống Thư Hàng đưa điện thoại của mình lên: “Điền Thiên tiền bối vừa gửi một tin nhắn đến... nhưng, có lẽ là tôi nghĩ nhiều, tôi luôn cảm thấy Điền Thiên đảo chủ có phải đã xảy ra chuyện gì không?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhìn thấy tin nhắn ‘tiểu hữu Thư Sơn Áp Lực Đại’ do Điền Thiên đảo chủ gửi trên tay Tống Thư Hàng, cũng nhíu mày.

“Cậu trả lời Điền Thiên đạo hữu trước, nói cậu hôm nay có việc gấp, bảo ông ấy ngày mai đến đón cậu.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: “Sau đó, ta sẽ dẫn cậu trực tiếp lên đảo, dù sao ta cũng có chìa khóa.” Bất kể Điền Thiên đảo chủ có xảy ra chuyện gì hay không, dù sao tiếp theo họ cũng sẽ lên đảo, tự mình đến xem là có thể biết được nguyên nhân.

“Được.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đưa tay trả lời Điền Thiên đảo chủ: “Điền Thiên tiền bối, hôm nay tôi đột nhiên có chút việc gấp... ngài có thể ngày mai đến đón tôi được không?” Điền Thiên đảo chủ: “Được, tiểu hữu Thư Sơn Áp Lực Đại.

Chúng ta ngày mai gặp lại.” Tống Thư Hàng cất điện thoại, khóa cửa phòng ăn lại, rồi cùng Thất Sinh Phù Phủ Chủ hai người ngự kiếm, ngự đao, bay thẳng đến vị trí đảo Điền Thiên.

Trên đường, Tống Thư Hàng vẫn luôn chú ý đến mối liên kết giữa ‘thế giới hạt nhân’ và bản thân.

Bất kể gặp phải nguy cơ gì, chỉ cần thế giới hạt nhân không bị che chắn, Tống Thư Hàng sẽ không bị dồn vào đường cùng.

Đến lúc đó, gặp nguy hiểm, cậu có thể tiến lên đánh, lùi về có thể chạy.

Nhưng vấn đề là... thế giới hạt nhân của cậu đôi khi còn chạy nhanh hơn cậu.

Không cẩn thận, thế giới hạt nhân đã chạy mất rồi.

Cho nên, sau khi cảm thấy đảo Điền Thiên có thể đã xảy ra chuyện, Tống Thư Hàng luôn chú ý đến sự thay đổi của thế giới hạt nhân.

Nếu thế giới hạt nhân chạy trước, cậu sẽ lập tức mang theo Thất Sinh Phù tiền bối rút lui.

Sự tồn tại có thể khiến thế giới hạt nhân phải chạy, tuyệt đối không phải là thứ mà cậu và Thất Sinh Phù tiền bối hiện tại có thể đối phó.

Lần này, tuyệt đối không thể để thế giới hạt nhân chạy trước.

Đảo Điền Thiên và đảo Lan Tây rất gần nhau, ngự đao bay không lâu là đến.

Dọc đường, bình an vô sự.

Mối liên kết giữa thế giới hạt nhân và Tống Thư Hàng rất ổn định, không có dấu hiệu muốn chạy.

“Theo sát ta, chúng ta phải tăng tốc một chút.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

“Không vấn đề.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc này, cậu đang sử dụng bảo đao Bá Toái, lan can được nâng lên cao.

Cảm giác an toàn ngập tràn, dù tốc độ ngự đao nhanh hơn một chút cũng không sợ. … Trong khu đại học Giang Nam, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức phát hiện Tống Thư Hàng hôm nay đã trở nên bình thường hơn rất nhiều.

Tuy vẫn rất cẩn thận, trong một số chi tiết trông lại có nét rất nữ tính.

Nhưng nhìn chung, đã ở mức 'bình thường'.

Ngoài ra, gần đây Cao Mỗ Mỗ phát hiện Tống Thư Hàng luôn lượn lờ trên các trang web mua sắm lớn, dường như đã nảy sinh hứng thú nồng hậu với việc mua sắm online.

Cậu xem rất nhiều thứ phức tạp, đủ loại.

Cao Mỗ Mỗ có vài lần đi ngang sau lưng Tống Thư Hàng, thấy cậu đang say sưa xem mấy bộ quần áo nữ xinh đẹp.

Đương nhiên, đàn ông xem quần áo nữ cũng không phải chuyện gì kỳ quặc, nói không chừng là mua tặng bạn gái làm quà?

Chính Cao Mỗ Mỗ cũng đã lén lút dùng tiền nhuận bút mua cho Nha Y không ít quần áo đáng yêu.

Ngoài việc xem quần áo nữ, Cao Mỗ Mỗ còn thấy Tống Thư Hàng dành nhiều thời gian hơn để tìm kiếm những thứ như 'đất dinh dưỡng, phân bón, dung dịch dinh dưỡng thực vật đa dụng'.

Thư Hàng định trồng cây gì trong ký túc xá sao?

Nhưng không thấy cậu mua cây gì cả? … "Đến rồi." Thất Sinh Phù Phủ Chủ dẫn Tống Thư Hàng, hạ xuống một vùng biển trông có vẻ bình thường.

Đây chính là vị trí của đảo Điền Thiên, bình thường có huyễn thuật trận pháp bao phủ, người thường không thể nhìn thấy vị trí đảo

Điền Thiên.

Lúc này, đại trận hộ đảo của đảo Điền Thiên đã được mở, huyễn thuật trận pháp bao phủ toàn đảo được tăng cường.

Vì vậy, ngay cả tu sĩ cũng không dễ dàng nhìn thấu lớp huyễn thuật này.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ dẫn Tống Thư Hàng hạ xuống mặt biển, ông bấm ngón tay tính toán, xác định tọa độ.

Tiếp đó, ông đưa tay từ pháp khí không gian lấy ra một chiếc khiên hình lá cây.

“Đi sau lưng ta, chúng ta vào đảo Điền Thiên.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Ông giơ chiếc khiên hình lá cây này lên, tiến vào vùng biển đó.

Tống Thư Hàng đi sát phía sau.

Chiếc khiên này là chìa khóa, có quyền hạn cực cao.

Dù đại trận hộ đảo đang mở, chỉ cần cầm chiếc khiên này, rồi tìm đúng tọa độ, là có thể vào đảo Điền Thiên.

Chiếc khiên này đã được ràng buộc với Thất Sinh Phù Phủ Chủ, ngoài bản thân ông ra, người khác không thể kích hoạt và sử dụng nó.

Tống Thư Hàng đi theo sau Phủ Chủ, xung quanh toàn là sương mù.

Với thị lực hiện tại của cậu, quá một mét là không nhìn thấy gì.

Trong lúc đó, thế giới hạt nhân biểu hiện rất ổn định, không bị ảnh hưởng.

Khoảng hơn hai mươi giây sau, Tống Thư Hàng phát hiện trước mắt sáng lên.

Cậu và Phủ Chủ đã xuyên qua đại trận hộ đảo.

Xuất hiện trước mặt cậu là một cái ao nhỏ, trên mặt ao mọc đầy lá sen, lại có mấy đóa hoa sen đủ màu sắc.

Bên cạnh ao, có bốn bức tượng ngồi.

Đầu hai bức tượng trái phải to lớn vô cùng, thân thể lại nhỏ đáng thương, chỉ bằng một phần mười cái đầu.

Hai bức tượng trước sau thì ngược lại, thân thể to lớn, đầu chỉ to bằng nắm tay, nếu không nhìn kỹ còn tưởng là tượng không đầu.

Giữa bốn bức tượng, mỗi khe hở đều có một con suối nhỏ.

Có ba con suối chảy vào, một con chảy ra.

“Theo ta.” Phủ Chủ khẽ nói, ông thu lại chiếc khiên lá, thân hình nhảy về phía trước, đáp xuống lá sen trong ao.

Sau đó ông chân điểm lá sen, nhanh chóng lao về phía con suối chảy ra.

Tống Thư Hàng thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, theo sát phía sau.

Cậu học theo Phủ Chủ, nhấc chân điểm nhẹ lên lá sen, mượn lực nổi của lá sen để tiến lên.

Tuy nhiên, khi chân cậu điểm lên lá sen, trên lá sen lại tự nhiên nở ra một đóa hoa sen màu đen, nâng đỡ cơ thể cậu.

Bộ bộ sinh liên.

Theo cảnh giới của Tống Thư Hàng ngày càng cao, tiêu hao của bộ bộ sinh liên ngày càng thấp, và nó đã trở thành kỹ năng bị động.

Đôi khi Tống Thư Hàng chỉ cần đạp không mà đi, hoa sen đen sẽ tự động hiện ra.

Tống Thư Hàng: “...” Dưới sự dẫn dắt của Thất Sinh Phù Phủ Chủ, hai người đi dọc theo con suối, xuyên qua một rừng trúc, lại đi qua một mê cung trận quanh co.

Cuối cùng, xuất hiện ở cửa sau của một tòa tiên phủ cổ điển.

“Điền Thiên đạo hữu, ta đến rồi, ngươi có ở đây không?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ đến trước một chiếc gương cổ ở cửa tiên phủ, lên tiếng.

Trên gương cổ có ánh sáng hơi lóe lên, xác nhận thân phận của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Sau đó, cửa tiên phủ mở ra.

“Đây là động phủ của Điền Thiên đảo chủ và Điền Điềm phó đảo chủ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ trả lời: “Đây là Điền Thiên tiên phủ, Điền Điềm tiên phủ ở một nơi khác.” “Hả?

Tôi còn tưởng hai người họ ở cùng nhau.” Tống Thư Hàng nói.

Bởi vì mỗi lần trò chuyện trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Điền Thiên và Điền Điềm luôn xuất hiện đồng bộ.

Hồi mới gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Tống Thư Hàng, trước khi gặp Vũ Nhu Tử, chỉ coi các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ là những người mắc bệnh trung nhị tiên hiệp, cậu thậm chí còn từng nghi ngờ, Điền Thiên và Điền Điềm có phải là một người sở hữu hai tài khoản trò chuyện không.

Bên trong Điền Thiên tiên phủ, trông rất hiện đại hóa, thậm chí còn có cảm giác khoa học viễn tưởng.

Chương 1716

Hoàn toàn là hai phong cách khác nhau so với bên ngoài tiên phủ cổ điển.

Cứ cách một đoạn trong hành lang, lại có một cánh cửa phòng ngự bằng kim loại dày.

Trên đó khắc đầy trận pháp phòng ngự và phù văn.

Sau khi đi qua bảy cánh cửa phòng ngự liên tiếp, Thất Sinh Phù Phủ Chủ mới dừng lại.

“Cửa phòng ngự không có dấu vết bị phá hoại, hệ thống phòng ngự của tiên phủ cũng còn nguyên vẹn, xem ra Điền Thiên đạo hữu bình an vô sự.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ thở phào nhẹ nhõm.

Ông đến trước cánh cửa cuối cùng, cười gõ cửa: “Điền Thiên đạo hữu, ta đến rồi.

Ngoài ra, ta cũng mang theo tiểu hữu Thư Hàng đến đây.” Cánh cửa cuối cùng, mãi không mở ra.

“Hả?

Chẳng lẽ không có trong động phủ?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nghi hoặc nói.

Ông lấy điện thoại ra, mở Cửu Châu Nhất Hào Quần, gửi tin nhắn cho Điền Thiên đảo chủ: “Điền Thiên, ở đâu?” “Đạo hữu Ta Sẽ Không Thề Bậy Nữa, ta đang ở trong động phủ của mình mà.” Điền Thiên đảo chủ rất nhanh trả lời.

Sắc mặt Thất Sinh Phù Phủ Chủ lập tức thay đổi.

Giống như ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’ của Tống Thư Hàng, ‘Ta Sẽ

Không Thề Bậy Nữa' là biệt danh tài khoản trò chuyện của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Với mối quan hệ giữa Điền Thiên đảo chủ và Thất Sinh Phù Phủ Chủ, bình thường trò chuyện, không thể nào gọi ông như vậy.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ cất điện thoại, tay đặt lên cánh cửa cuối cùng, chuẩn bị cưỡng ép mở cửa.

Khi tay ông đặt lên cửa, cánh cửa cuối cùng *két két* mở ra.

Xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, là một căn phòng nhỏ chỉ có mười mấy mét vuông.

Trong phòng có một bàn máy tính, một chiếc ghế.

Sau đó, trong phòng khắp nơi là cửa, cửa lớn cửa nhỏ.

Những cánh cửa này, hẳn là lối đi đến các nơi trong 'tiên phủ'.

Trước bàn máy tính, không có một ai.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhíu mày, nhanh chóng tiến lên.

Trước máy tính, phần mềm trò chuyện đang mở, đăng nhập vào giao diện trò chuyện của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trên giao diện trò chuyện, các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đang nhanh chóng spam tin nhắn.

Ở phía sau, còn có vài cửa sổ nhỏ.

Trong đó có cửa sổ trò chuyện với Tống Thư Hàng, Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Còn có cửa sổ trò chuyện với Lệ Chi tiên tử và vài vị đạo hữu không phải trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong cửa sổ trò chuyện với Thất Sinh Phù, còn lưu lại dòng chữ 'Đạo hữu Ta Sẽ Không Thề Bậy Nữa, ta đang ở trong động phủ của mình mà.’.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa tay, lấy điện thoại của mình ra, lại gửi một tin nhắn cho Điền Thiên đảo chủ: “Ngươi đâu rồi?

Rốt cuộc ở đâu?” Lúc này... bàn phím máy tính tự động gõ.

Điền Thiên đảo chủ: “Đạo hữu Ta Sẽ Không Thề Bậy Nữa, ta đang ở trong phòng của mình mà.” “Treo máy trò chuyện?!” Tống Thư Hàng kinh ngạc, công nghệ cao gì thế này?

“Quả nhiên mình vẫn còn quá ngây thơ, cái gì mà phân thân chuyên spam nhóm, thánh đấu sĩ online 24/7...

đều yếu cả.

Phân thân spam nhóm và online 24/7, căn bản không thể so sánh với kỹ thuật treo máy trò chuyện này.” Tống Thư Hàng nói.

Treo máy còn có thể tự động trả lời, và trả lời còn rất ra dáng nữa.

Quả thực là bá đạo không còn gì để nói.

Ngoài việc sử dụng sai tên của đối tượng trò chuyện sẽ lộ ra sơ hở, chức năng treo máy trò chuyện này quả thực mạnh mẽ đến không thể hình dung.

Trí tuệ nhân tạo sao?

Cao Mỗ Mỗ có lẽ sẽ rất thích thứ này, vì nếu có thể treo máy trò chuyện, thì treo máy gõ chữ viết tiểu thuyết có phải cũng làm được không?

Nếu thật sự là chức năng ‘treo máy trò chuyện’, có nên mang một bộ về, làm quà cho Cao Mỗ Mỗ không? 【Không, không đúng.

Khoan đã... thần kinh của mình có phải là quá thô rồi không?】Đột nhiên, Tống Thư Hàng lại nghĩ đến một chuyện.

Bàn phím đang tự gõ!

Rõ ràng không có ai ngồi trước máy tính, nhưng khi trò chuyện, bàn phím máy tính của Điền Thiên đảo chủ tự động gõ, rồi chủ động trả lời tin nhắn của Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Chuyện này nghĩ kỹ lại, thực ra rất kinh dị!

Đây là cảnh quay sẽ xuất hiện trong phim kinh dị mà.

Nhưng, vì Tống Thư Hàng từ khi tiếp xúc với giới tu chân, theo bản năng sẽ quy những 'chuyện kỳ lạ' vào mục 'cần xây dựng lại thế giới quan' trong não.

Cho nên, đôi khi, cậu nhìn thấy những chuyện kinh dị này, phản ứng đầu tiên không phải là 'ôi, sắp tè ra quần rồi', mà là 'à, tam quan của mình lại cần vá lại'.

Thần kinh có chút lớn.

"Bàn phím máy tính đang tự động!" Tống Thư Hàng nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ gật đầu.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại của mình ra, gửi một tin nhắn cho Điền Thiên đảo chủ: "Hello, Điền Thiên đảo chủ, hôm nay ngài có muốn khỉ không?" Bàn phím máy tính của Điền Thiên đảo chủ lại tự động gõ. *Lạch cạch lạch cạch*, sau đó trả lời tin nhắn của Tống Thư Hàng: "Tiểu hữu Thư Sơn Áp Lực Đại, cậu đang nói gì vậy?

Tại sao ta lại muốn khỉ?

Ngày mai cậu rảnh lúc nào, ta đến đón cậu?" Trả lời rất ra dáng, ngoài việc dẫn sai 'tên' ra.

Cảnh tượng này, nếu phối với âm nhạc u ám, đích thị là phim kinh dị.

"Đây tuyệt đối không phải là chức năng treo máy trò chuyện."

Tống Thư Hàng xác định.

Đồng thời, cậu nghĩ đến một khả năng khác.

Đây là thế giới tu chân, một số chuyện không khoa học, có thể giải thích từ phương diện tu chân.

Ví dụ, một tảng đá cũng có thể thành tinh, trở thành người đá.

Ví dụ, một tờ ngân phiếu cũng có thể thành tinh, trở thành ngân phiếu đại tiên.

Thậm chí, một tấm chăn cũng có thể có cơ hội thành tinh, như vị đại lão Cái Gì Cũng Bán, luôn có cảm giác tấm chăn mới là bản thể của ông ta.

Cho nên... một chiếc máy tính có thể thành tinh không?

“Máy tính tinh?” Tống Thư Hàng nói.

Về lý thuyết, một vật muốn thành tinh cần rất nhiều thời gian.

Đặc biệt là những vật không có sự sống này muốn sinh ra ý thức, càng khó hơn.

Như chiếc máy tính nhỏ trước mắt này, thời gian ra đời còn rất ngắn.

Nó đã thỏa mãn điều kiện thành tinh chưa?

Hoặc, nó có cơ duyên lớn gì, trong một tình huống ngẫu nhiên, đã sinh ra trí tuệ thuộc về riêng mình?

“Không thể nào, nếu thành tinh, chúng ta chỉ cần cảm ứng một chút là có thể cảm ứng ra được.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Ông véo cằm, quan sát xung quanh.

Toàn bộ căn phòng rất gọn gàng, không có một chút hỗn loạn.

Ngoài chiếc máy tính đang bật, tự động trả lời đạo hữu ra, thì không có bất kỳ dị thường nào khác.

“Có lẽ Điền Thiên đã ra ngoài, chúng ta đến những nơi khác trên đảo tìm thử xem, xem Điền Thiên đạo hữu có ở đó không.” Phủ Chủ nói.

Phủ Chủ đang nói, thì thấy Tống Thư Hàng đột nhiên chuyển hóa thành ‘hình thái khói’.

Sau đó, Tống Thư Hàng đặt tay lên chiếc máy tính này.

Kể từ khi phát hiện ‘hình thái khói’ của mình có thể miễn dịch tác dụng phụ của ‘Giám Định Bí Pháp’, Tống Thư Hàng sử dụng ‘Giám Định Bí Pháp’ càng không kiêng nể.

Dù sao thân thể cũng không bị thương nữa, nhiều nhất là tinh thần bị tổn thương.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng, nỗi đau tinh thần đã là chuyện nhỏ, căn bản không là gì.

Thậm chí, mỗi ngày không đau vài lần, cậu còn thấy toàn thân không thoải mái.

Tống Thư Hàng đặt tay lên máy tính, vết thương do Giám Định Bí Pháp mang lại, có khói từ người cậu phun ra.

Nhưng chỉ cần một ý niệm, những làn khói này lại quay trở về.

Tống Thư Hàng giải trừ ‘hình thái khói’, nhe răng.

Khoảnh khắc tiếp theo, thông tin của Giám Định Bí Pháp xuất hiện trong đầu cậu. 【Máy tính cá nhân của Điền Thiên đạo trưởng: do Điền Thiên đạo trưởng tự tay lắp ráp, và đã cường hóa máy tính ở một mức độ nhất định.

Chiếc máy tính này chủ yếu dùng để liên lạc với các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng như mua sắm, xử lý ảnh.

Chú thích: trong thư mục E, thư mục ‘Âm nhạc’, thư mục ‘nhạc tiếng Anh’, thư mục ‘lời dịch tiếng Trung’, có một thư mục tên là ‘em gái tôi đáng yêu nhất’.

Bên trong lưu giữ ảnh của Điền Điềm tiên tử từ nhỏ đến lớn.

Là bảo vật quý giá nhất của Điền Thiên đạo trưởng.】Tống Thư Hàng: “...” “Sao rồi?

Phát hiện ra gì không?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ hỏi.

“À, phát hiện ra một chút.

Điền Thiên đạo trưởng, hết thuốc chữa rồi.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Chương 1717

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “???” “Không sao, ý tôi nói hết thuốc chữa là về một số sở thích cá nhân của ông ấy.” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay.

Cậu tiếp tục thúc đẩy hiệu quả của ‘Giám Định Bí Pháp’.

Điều cậu muốn không phải là tìm ra thư mục 【em gái tôi đáng yêu nhất】, cậu muốn biết tại sao chiếc máy tính này có thể ‘tự động gõ phím trả lời người khác’. 【Một chút tàn hồn của Điền Thiên đạo trưởng còn sót lại bên cạnh máy tính, tồn tại theo một cách đặc biệt, ký sinh trong chiếc máy tính do chính ông ấy cải tạo.】Một dòng thông tin nữa, hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tàn hồn?!

Sắc mặt Tống Thư Hàng thay đổi.

Tàn hồn, thứ này, chỉ xuất hiện sau khi chết.

Hơn nữa, sau khi chết ngay cả hồn phách hoàn chỉnh cũng không thể giữ lại, chỉ sót lại một phần hồn phách, mới gọi là tàn hồn.

“Lần này lại phát hiện ra gì?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ thấy sắc mặt Tống Thư Hàng đại biến, trong lòng dâng lên dự cảm không lành.

“Bên cạnh chiếc máy tính này, còn sót lại một phần tàn hồn của Điền Thiên tiền bối.

Tồn tại theo một cách đặc biệt, ký sinh trong máy tính.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói.

“Sao có thể, nếu là tàn hồn, tại sao chúng ta không có một chút cảm giác nào?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ đưa tay, đặt lên máy tính, cẩn thận cảm ứng.

Một lát sau, sắc mặt ông đột nhiên thay đổi.

Trong một trận pháp cường hóa ở lõi máy tính, lại thật sự có một luồng tàn hồn, là khí tức của Điền Thiên đảo chủ.

“Điền Thiên hẳn là có thủ đoạn hồi sinh, nếu luồng tàn hồn này còn giữ được, ông ấy hẳn là còn có cơ hội hồi sinh.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng nói.

Đồng thời, ông lấy điện thoại ra, gọi cho Điền Điềm phó đảo chủ.

Điền Thiên xảy ra chuyện... vậy Điền Điềm thì sao?

Trong điện thoại, không có tiếng chuông.

“Đây thật sự là khả năng xấu nhất, đảo Điền Thiên thật sự đã xảy ra chuyện.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ trầm giọng nói, trên mặt mang vẻ lo lắng.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa liên lạc với thế giới hạt nhân của mình, thế giới hạt nhân vẫn chưa chạy, điều này đại biểu cho việc, ít nhất hiện tại cậu và Thất Sinh Phù tiền bối, vẫn an toàn.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng gửi một tin nhắn trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’: “Đảo Điền Thiên xảy ra chuyện, ai có thủ đoạn bảo vệ hồn phách?

Xin hãy đến đảo Điền Thiên với tốc độ nhanh nhất.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Đảo Điền Thiên xảy ra chuyện?

Nhưng vừa rồi, Điền Thiên đạo hữu còn đang giao lưu với ta mà?” “Điền Thiên đã chết, chỉ để lại một luồng tàn hồn.

Bên người ta chỉ mang theo một lá bùa bảo vệ hồn phách không tan, trong tay cũng không có dược liệu chế bùa.

Cho nên, ai có thủ đoạn bảo toàn hồn phách, mau đến đảo Điền

Thiên.

Điền Thiên lúc sinh thời chắc chắn có để lại phương pháp trọng sinh, giữ được luồng tàn hồn này, ông ấy còn có hy vọng hồi sinh." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng gõ.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại thấy bàn phím máy tính 'lạch cạch cạch' gõ lên.

Điền Thiên đảo chủ: "Cái gì?

Ta chết rồi?

Ta không phải vẫn đang ổn sao?

Đạo hữu 'Ta Sẽ Không Thề Bậy Nữa', ngươi bị bệnh à?" Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Lệ Chi tiên tử: "..." Trước đó, Tam Lãng và Lệ Chi cũng đã trò chuyện vài câu với Điền Thiên đảo chủ.

Biệt danh của Tam Lãng và Lệ Chi chính là đạo hiệu, nên cũng không nhận ra điều bất thường.

Còn bây giờ, vừa nhìn thấy phát ngôn của Điền Thiên đảo chủ, lập tức cảm thấy có điều kỳ lạ.

Điền Thiên và Thất Sinh Phù đạo hữu quan hệ rất tốt, ông ta không thể nào gọi Thất Sinh Phù là đạo hữu 'Ta Sẽ Không Thề Bậy Nữa'.

Hằng Hỏa Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: "Nếu nói về người giỏi về hồn phách chi đạo, phải mời mấy vị đạo hữu này @Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, @Tấn Thăng Đại Thánh Nữ Đông Phương Lục, @Thất Tu Thánh Quân." Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: "Ta cần một chút thời gian xử lý việc trong tay, rồi mới đến đảo Lan Tây được." "Bên cạnh Đại La Giáo có một thông đạo chư thiên vạn giới, Vũ Nguyệt Chân Quân gần đây đang đau đầu vì chuyện này.

Cô ấy có thể không ra được, ta xuất phát trước, xem ta có thể giúp được gì không.

Nói thật, ta có nghiên cứu về tấn công hồn phách, bảo vệ không phải là sở trường của ta.” Tấn Thăng Đại Thánh Nữ Đông Phương Lục trả lời.

Thất Tu Thánh Quân: “Ta lập tức xuất phát, nhưng ta hiện tại ở khá xa.” Thất Tu Thánh Quân là một vị đại tiền bối đáng tin cậy trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, ông là tu sĩ toàn năng, gần như không có điểm yếu.

Ngay cả hồn phách chi đạo, ông cũng có nghiên cứu.

Để giải thoát Lục Tu tiên tử khỏi sự trói buộc, hồn phách chi đạo là một đề tài bắt buộc phải nghiên cứu sâu.

“Điền Thiên hiện tại trạng thái thế nào, tại sao còn có thể trả lời trò chuyện?” Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói.

Điền Thiên đảo chủ: “Ta rất ổn, trạng thái của ta đặc biệt tốt, ta cảm thấy mình dù có online 24 giờ cũng không vấn đề.” “Ông ấy hiện đang phụ thể vào trận pháp trong lõi máy tính, thành máy tính tinh, ta dùng bùa giữ tàn hồn của ông ấy trước.

Cũng không biết đảo Điền Thiên rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì...

đại trận hộ đảo vẫn còn nguyên vẹn, Điền Thiên tiên phủ cũng an toàn.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Nói xong, ông nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, cậu trông chừng chiếc máy tính này trước.

Nếu tàn hồn của Điền Thiên có biến đổi, cậu lập tức thông báo cho ta.

Ta đi đến động phủ của Điền Điềm, xem tình hình bên đó.” Nói xong, Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhanh chóng rời khỏi Điền Thiên tiên phủ, bay về phía vị trí của Điền Điềm tiên tử. … Tống Thư Hàng thở dài, kéo ghế máy tính ra ngồi xuống.

Nhìn bàn phím máy tính không ngừng vang lên, trên máy tính, Điền Thiên đảo chủ vẫn đang giao lưu với các đạo hữu trong nhóm.

Ông ta dường như không biết sự thật rằng mình đã ‘chết’.

“Nếu Điền Thiên đảo chủ có thủ đoạn hồi sinh, tại sao vẫn chưa hồi sinh?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có phải là thủ đoạn hồi sinh của ông ấy đã thất bại không?

Nếu vậy, nếu cậu dùng một đồng ‘Phục Sinh Kim Hồn Tệ’ lên tàn hồn của Điền Thiên, sẽ có hiệu quả không?

Tống Thư Hàng đưa tay lên, từ ‘Hạch tâm thế giới’ lấy ra một đồng Vàng Hồn Tệ Phục Sinh.

Dù sao thì số lượng Vàng Hồn Tệ Phục Sinh trong tay cậu cũng đủ nhiều, nếu thật sự có thể dùng để cứu Điền Thiên tiền bối, cậu chắc chắn sẽ không keo kiệt.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều rất đặc biệt đối với Tống Thư Hàng, chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng cậu.

Ngay cả đảo chủ Điền Thiên chưa từng gặp mặt ngoài đời cũng vậy.

“Nhưng mà, tu vi của Điền Thiên tiền bối là mấy phẩm nhỉ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đảo chủ Điền Thiên và phó đảo chủ Điền Điềm thường xuyên xuất hiện cùng lúc trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, nhưng dường như chưa ai từng nhắc đến cảnh giới của họ.

Ngũ phẩm?

Hay là Lục phẩm?

Nếu đã là Lục phẩm, Vàng Hồn Tệ Phục Sinh sẽ không có tác dụng với ông ấy.

Hơn nữa...

đảo chủ Điền Thiên chỉ còn một sợi tàn hồn, liệu có thể kích hoạt ‘Vàng Hồn Tệ Phục Sinh’ không?

Tống Thư Hàng lại lấy điện thoại ra, mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ và hỏi: “Điền Thiên tiền bối, ngài hiện giờ ở cảnh giới nào vậy?” “Cảnh giới à, đương nhiên là cảnh giới đại ma pháp sư độc thân mấy trăm năm rồi.

Sau khi độc thân lâu như vậy, ma lực của ta đã tích lũy đến mức đáng sợ.” Đảo chủ Điền Thiên trả lời.

Bá Tống: “???” Cảnh giới đại ma pháp sư độc thân mấy trăm năm?

Tôi đâu có hỏi cái này?

Hơn nữa, với cái tính cách hết thuốc chữa của ngài, Điền Thiên tiền bối, nếu không xóa thư mục ẩn trong máy tính đi thì cảnh giới thần thánh ma pháp đạo sư đang vẫy gọi ngài đấy.

Hôm nay vẫn chưa có đạo hiệu mới Vũ Nhu Tử: “Điền Thiên tiền bối, Tống tiền bối hỏi là cảnh giới tu vi của ngài ạ.” Đảo chủ Điền Thiên: “Thì ra là vậy...

Cảnh giới tu vi thì ta chắc là cảnh giới thần thánh ma đạo sư rồi.” Hôm nay vẫn chưa có đạo hiệu mới Vũ Nhu Tử: “Điền Thiên tiền bối là ma pháp sư ạ?” “Chắc chắn rồi!” Đảo chủ Điền Thiên trả lời.

Bá Tống: “...” Vũ Nhu Tử, cô bị dắt mũi rồi.

Hoàng Sơn tâm rất mệt muốn về hưu: “Điền Thiên đạo hữu là Linh Hoàng lão làng, dạo trước nghe nói có đột phá, không chừng đã tấn thăng Lục phẩm.

Thư Hàng tiểu hữu, cậu có phát hiện gì sao?” “Trong tay con có dư pháp khí phục sinh, nhưng chỉ giới hạn cho người dưới Lục phẩm sử dụng.

Nếu Điền Thiên tiền bối vẫn ở cảnh giới Ngũ phẩm, thì pháp khí phục sinh của con có lẽ sẽ có ích.” Tống Thư Hàng nói: “Tàn hồn của Điền Thiên tiền bối đến giờ vẫn chưa phục sinh, con lo là phương pháp phục sinh của ông ấy đã bị phá hoại, có thể đã xảy ra vấn đề, khiến ông ấy không thể lập tức phục sinh.” Bắc Hà Tán Nhân: “Pháp khí phục sinh của cậu không phải mấy hôm trước đã tự nổ dùng mất rồi sao?” “Lần đó chỉ dùng một đồng, trên người con vẫn còn một ít.

Vì dạo này chết hơi thường xuyên, nên con mua một lần cả bộ pháp khí phục sinh từ chỗ ‘Tiên tử Cái Gì Cũng Có’.” Tống Thư Hàng trả lời.

Nói đi cũng phải nói lại, giới tu chân thật là một nơi tàn khốc!

Nhớ lại ngày xưa, khi cậu quyết định chính thức tiếp xúc với ‘tu chân’, mang theo quyết tâm ‘sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng’, cậu đã gõ câu đầu tiên của mình trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Không ngờ chỉ trong năm tháng ngắn ngủi, cậu đã chết đi chết lại, ngoài sự kiện thế giới Kim Liên của Nho gia ra, mỗi lần chết sau đó tư thế đều không trùng lặp.

Sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng?

Cam lòng chứ, đương nhiên là cam lòng!

Không chết mười lần tám lượt, sao xứng với quyết tâm cầu đạo của tại hạ?

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu giờ vẫn còn sống nhăn răng, ông cảm thấy có chút vui mừng.

Có thể nói ra câu nặng nề như ‘dạo này chết hơi thường xuyên’ mà vẫn giữ được tâm thái tích cực lạc quan, là chuyện không dễ dàng chút nào?

Lệ Chi tiên tử: “Suy đoán của Thư Hàng có lý, phương pháp phục sinh của Điền Thiên nói không chừng đã bị can thiệp.

Ta có một bộ phục sinh đại trận có thể dùng cho cả cảnh giới Tôn Giả trở xuống.

Nếu cần thì liên hệ ta, ta sẽ mang trận pháp đến với tốc độ nhanh nhất.” Đảo chủ Điền Thiên: “Hả?

Không cần đâu, cảm ơn ý tốt của mọi người.

Ta cảm thấy trạng thái hiện tại của ta rất tốt, có thể online chém gió trong nhóm 24 giờ.

Hơn nữa, ta bây giờ như một con cá muối, không cần nghĩ gì cả, không có phiền não gì.

Ta không phục sinh cũng không sao.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Điền Thiên mất trí rồi, mọi người hành động nhanh lên.

Nếu chậm trễ, lỡ như sau khi phục sinh Điền Thiên, trí thông minh của ông ta giảm mạnh thì không hay đâu.” Đảo chủ Điền Thiên phát biểu: “Hệ thống thông báo: [Cuồng Đao Tam Lãng đã bị bạn thêm vào danh sách đen].” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Trong tiên phủ của Điền Thiên.

Tống Thư Hàng thở dài, đặt điện thoại sang một bên.

Chương 1718

Sau đó cậu lại kích hoạt trạng thái ‘thân thể sương mù hóa’, đưa tay ấn vào thùng máy tính.

Các tiền bối trong nhóm cũng không rõ cảnh giới của đảo chủ Điền Thiên, vậy thì dùng ‘Giám định bí pháp’ giám định một lần nữa vậy.

“Lần này phải giám định cảnh giới của Điền Thiên tiền bối, hy vọng sợi tàn hồn này có thể cho mình giám định ra thứ gì đó hữu dụng.” Tống Thư Hàng nói.

Ngón tay cậu chạm vào thùng máy, vỏ kim loại của thùng máy lạnh băng...

ừm, không có cảm giác bị điện giật.

Ngay sau đó, cậu tập trung tinh thần.

Giám định bí pháp lại được kích hoạt.

Lần này đối tượng giám định đổi thành ‘tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên’ ẩn trong máy tính.

Trên người Tống Thư Hàng, có mấy luồng sương mù phun ra... nhưng lại nhanh chóng quay về cơ thể.

Kết quả của Giám định bí pháp hiện lên trong đầu cậu. [Tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên: Tàn hồn chỉ có một phần mười ký ức, thực lực tương đương Nhị phẩm.] Thực lực tương đương Nhị phẩm?

Đảo chủ Điền Thiên chỉ có cảnh giới Nhị phẩm?

Hoàng Sơn tiền bối nói Điền Thiên là Linh Hoàng Ngũ phẩm lão làng, thậm chí có thể đã đột phá đến cảnh giới Lục phẩm.

Dữ liệu này không đúng.

Chẳng lẽ 'Nhị phẩm' mà Giám định bí pháp trả về, chỉ là cường độ của tàn hồn đảo chủ Điền Thiên hiện giờ?

"Giám định bí pháp cũng không phải vạn năng." Tống Thư Hàng thở dài.

Đồng thời, cậu lại thử tiếp tục thúc đẩy 'Giám định bí pháp', xem có thể tìm ra thêm thông tin hữu dụng không.

Ví dụ như tại sao phương pháp phục sinh của đảo chủ Điền Thiên lại không được kích hoạt?

Một lát sau, lại có một đoạn thông tin hiện lên trong đầu cậu. [Phần hồn phách còn lại của đảo chủ Điền Thiên, bị cuốn vào 'Không gian bị phong bế'.

Mức độ vỡ nát của hồn phách vượt quá giới hạn phục sinh, 'Phục tô thần thuật' mà đảo chủ Điền Thiên chuẩn bị sẵn không thể khởi động.] Kết quả giám định lần này mang đến cho Tống Thư Hàng một bất ngờ.

Không gian bị phong bế.

Hồn phách của đảo chủ Điền Thiên không hề bị xóa sổ, mà là bị cuốn vào một nơi gọi là 'Không gian bị phong bế'.

Nói cách khác, nếu có cơ hội mang hồn phách của đảo chủ Điền Thiên về, 'Phục tô thần thuật' mà ông ấy tự chuẩn bị cho mình sẽ có thể khởi động.

Vấn đề là, Không gian bị phong bế là nơi nào?

Tống Thư Hàng thử tiếp tục kích hoạt 'Giám định bí pháp'.

Nhưng lần này, Giám định bí pháp không thể có thêm thông tin gì.

Tống Thư Hàng vội vàng lấy điện thoại của mình ra, lúc này màn hình điện thoại vẫn sáng, vẫn ở giao diện chat của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Các tiền bối, có ai biết ‘Không gian bị phong bế’ là nơi nào không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Chưa nghe qua...

Hơn nữa nghe có vẻ như một tính từ, không giống tên một địa danh.” Hôm nay vẫn chưa có đạo hiệu mới Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, ngài lại tìm thấy manh mối gì ạ??” “Đúng vậy, phần tàn hồn còn lại của Điền Thiên tiền bối bị cuốn vào ‘Không gian bị phong bế’, tôi đang nghĩ, nếu có thể mang phần tàn hồn còn lại về, Điền Thiên tiền bối vẫn còn cứu được.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: “Thư Hàng tiểu hữu tìm thấy manh mối từ đâu vậy?

Trong manh mối có miêu tả nào khác về ‘Không gian bị phong bế’ không?” “Không có, manh mối hữu dụng chỉ có từ ‘Không gian bị phong bế’, con cũng không có chút đầu mối nào, nên muốn hỏi các tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối hôm nay, giống như một thám tử lừng danh vậy.” Vũ Nhu Tử nói: “Song.

Thám tử lừng danh.

Shuhang.” “Là bí pháp, là manh mối mà bí pháp của con trả về. @Thất Tu Thánh Quân, Thất Tu tiền bối có manh mối gì không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thất Tu Thánh Quân: “Hoàn toàn không có đầu mối, đúng như Bắc Hà đạo hữu nói, Không gian bị phong bế nghe chỉ như một cụm từ... một không gian bị đóng kín.

Nếu cậu muốn tìm một nơi như vậy, vô số ‘bí cảnh’ trong chư thiên vạn giới đều có thể được gọi là không gian bị phong bế.” Hôm nay vẫn chưa có đạo hiệu mới Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, em đột nhiên có một ý tưởng.

Chúng ta nói chuyện riêng nhé.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Nói chuyện riêng?” Vừa nghe thấy từ này, hắn cảm thấy ngón tay mình lại ngứa ngáy.

Thế là, hắn không nhịn được mà gửi mấy tấm ảnh. [Một người đàn ông cười gian xảo: Nói chuyện riêng?

Nói chuyện riêng sẽ mang thai đó.] [Một bác sĩ phụ khoa nghiêm túc: Nghe nói có người nói chuyện riêng mà mang thai?

Ở đâu, tôi đến đỡ đẻ ngay.] [Một cảnh sát đẹp trai: Các đơn vị chú ý, nói chuyện riêng sẽ mang thai, nói chuyện riêng sẽ mang thai.] Tống Thư Hàng: “...” Một lát sau, Tống Thư Hàng lặng lẽ lấy điện thoại ra, chụp một tấm ảnh rõ nét mắt trái của mình.

Sau đó, cậu gửi riêng tấm ảnh này cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Một tấm ảnh [Con mắt của Thánh nhân Nho gia], gửi cho Tam Lãng tiền bối thân yêu.

Trong ảnh, mắt trái của Tống Thư Hàng phảng phất tỏa ra ánh sáng kỳ dị, tạo cho người ta một áp lực nặng nề.

Nhìn ai nấy có bầu.

Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Cùng lúc đó.

Vũ Nhu Tử gửi một tin nhắn cho Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, em vừa đột nhiên có một ý tưởng...

Cái bí pháp giám định kỳ lạ của ngài, có thể thao tác như thế này không?

Tống tiền bối ngài lấy một tờ giấy ra, viết lên đó bốn chữ ‘Không gian bị phong bế’.

Sau đó lại dùng bí pháp giám định nội dung của ‘Không gian bị phong bế’.

Liệu có thể nhận được thông tin về ‘Không gian bị phong bế’ không?” Lối suy nghĩ của Vũ Nhu Tử, thật sự hoàn toàn khác với người bình thường.

Nhưng mà, nghe có vẻ thật sự khả thi.

“Có lẽ thật sự có thể, chỉ cần tôi nghĩ đến việc giám định nội dung của ‘Không gian bị phong bế’, nói không chừng thật sự khả thi.

Tôi thử ngay đây.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “[Biểu tượng giơ ngón cái] Tống tiền bối cố lên.” … … Tống Thư Hàng từ Hạch tâm thế giới của mình lấy ra giấy và bút, viết lên giấy bốn chữ ‘Không gian bị phong bế’.

“Thử một chút, lỡ thành công thì sao!” Cậu khẽ nói.

Lúc này cậu, vẫn chưa giải trừ hình thái ‘trạng thái sương mù’.

Vì vậy, trực tiếp đưa tay ấn lên chữ.

“Giám định bí pháp.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Trong đầu, không có tạp niệm nào khác, chỉ có một ý nghĩ duy nhất – giám định nội dung của ‘Không gian bị phong bế’, Không gian bị phong bế rốt cuộc là gì, tồn tại ở nơi nào?

Dù sao thì bây giờ sử dụng ‘Giám định bí pháp’, ngay cả máu cũng không cần chảy, Tống Thư Hàng sử dụng hết sức hào phóng.

Dùng nhiều, còn có thể tăng điểm kinh nghiệm kỹ năng.

Thử một chút cũng không mất tiền~ Một lát sau, trên cánh tay của Tống Thư Hàng ở trạng thái sương mù, hiện ra một vết thương nhỏ xíu.

Vết thương ở mức độ này, nếu là ở trạng thái nhục thân bình thường, thì chỉ là mức độ cánh tay bị xước nhẹ.

Với cường độ nhục thân hiện tại của Tống Thư Hàng, máu còn chưa kịp chảy ra đã lành lại.

Tống Thư Hàng trong lòng thoáng thất vọng.

Không cần xem ‘kết quả giám định’ cậu cũng biết, thí nghiệm thất bại rồi.

Cái giá nhỏ như vậy, thì có thể giám định ra thông tin hữu dụng gì chứ? [Một tờ giấy bình thường: Sản xuất vào ngày 20 tháng 5 năm 2019, một ngày tràn ngập hương vị tình yêu.

Trên đó có bút tích của Bá Tống Huyền Thánh, nhưng không ẩn chứa bất kỳ hơi thở linh khí nào.] Tống Thư Hàng: “...” Quả nhiên không được.

“Thành công không ạ?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Thất bại rồi, chỉ có thể giám định ra thông tin của tờ giấy thôi.” “Tiếc quá, nếu thành công thì em có rất nhiều ý tưởng thú vị và táo bạo.” Vũ Nhu Tử thất vọng nói.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu đột nhiên có chút may mắn vì thí nghiệm của mình thất bại, luôn cảm thấy những ý tưởng thú vị và táo bạo của Vũ Nhu Tử sẽ mang đến cho cậu tai nạn nặng nề.

“Đúng rồi, Tống tiền bối, ngài gửi cho em một tấm ảnh phòng của đảo chủ Điền Thiên đi ạ.” Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng: “?” “Tống tiền bối ngài trước đó có nhắc trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, trong phòng của đảo chủ Điền Thiên, chỉ có máy tính còn bật.

Mà toàn bộ trận phòng ngự của tiên phủ và đại trận hộ đảo đều không hề hấn gì.

Hơn nữa, cả căn phòng rất ngăn nắp, không có dấu vết giao thủ.

Nói cách khác, Điền Thiên tiền bối đã bị người ta chém giết trong một đòn khi phòng ngự hoàn toàn mở.

Nhục thân tiêu tan, hồn phách vỡ nát.

Thậm chí trong cả quá trình, một giọt máu cũng không chảy ra.

Hơn nữa, hồn phách của đảo chủ Điền Thiên còn bị cuốn vào ‘Không gian bị phong bế’.

Cho nên, em muốn xem ảnh căn phòng, xem có thể phát hiện ra chút manh mối nào không.” Vũ Nhu Tử nói.

Vũ Nhu Tử vừa kết thúc một ngày tu luyện, đang rảnh rỗi, có rất nhiều thời gian để nghiên cứu từng chút một.

“Được.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu lùi lại vị trí cửa, chụp một tấm toàn cảnh phòng của đảo chủ Điền Thiên, gửi cho Vũ Nhu Tử.

Mấy phút sau.

“Tống tiền bối, em có một ý tưởng táo bạo.” Vũ Nhu Tử lại nói.

Tống Thư Hàng: “???” Tim đập, không khỏi có chút nhanh hơn.

“Ngài có muốn giám định không khí không?” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Chương 1719

Tống Thư Hàng: "..." Tống tiền bối của cô sẽ chết đó, Vũ Nhu Tử.

Giám định không khí cũng giống như giám định Mẹ Trái Đất, thuộc loại việc rất nguy hiểm, sơ sẩy một chút là chết.

Hơn nữa, trong tình huống bình thường, không khí cũng không thể bị giám định.

"Em đã xem kỹ từng chỗ trong ảnh, rồi em nghĩ, đối phương có phải là trực tiếp xuyên qua không gian, tấn công Điền Thiên tiền bối không.

Như vậy thì, Tống tiền bối ngài thử giám định không khí xem... hoặc là, giám định 'không gian' của căn phòng đảo chủ Điền Thiên, xem có thể phát hiện chút manh mối nào không?

Biết đâu, lối vào của 'Không gian bị phong bế' đó, vẫn còn ở trong phòng của Điền Thiên tiền bối?" Vũ Nhu Tử nói.

Xuyên qua không gian để tấn công.

Cửu phẩm Kiếp Tiên sao?

Tống Thư Hàng theo bản năng lại liên hệ với Hạch tâm thế giới của mình, may quá, nó vẫn chưa sợ.

Liên quan đến không gian, nếu Bạch tiền bối ở đây thì tốt rồi.

Nói đi cũng phải nói lại, hiện tại xem ra, con rối tiên tử và Bạch tiền bối, Sở Sở đều không được đảo chủ Điền Thiên mời đến đảo.

Vậy con rối tiên tử mang tượng Bạch tiền bối đi đâu rồi? [Không lẽ con rối tiên tử đột nhiên yêu tượng Bạch tiền bối, mang tượng Bạch tiền bối bỏ trốn rồi chứ?] Một ý nghĩ hoang đường nảy lên trong

đầu Tống Thư Hàng.

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng đưa tay, ấn vào không trung.

“Giám định bí pháp, sau đó... lần này tôi muốn giám định khái niệm ‘không gian’.” Tống Thư Hàng lại kích hoạt Giám định bí pháp.

Thân thể trạng thái sương mù, khiến cậu không cần lo lắng vì phun máu quá nhiều mà chết.

Hơn nữa, với sự nắm bắt ‘Giám định bí pháp’ của cậu hiện tại, cũng có thể khống chế mức độ nguy hiểm của Giám định bí pháp trong phạm vi mình có thể chấp nhận.

Thử xem, có thành công không.

Có thể giám định khái niệm ‘không gian’ không.

Giám định bí pháp kích hoạt, không bắt được ‘mục tiêu’.

Thất bại rồi?

Chỉ là khái niệm ‘không gian’, quả nhiên vẫn chưa đủ.

Muốn kích hoạt ‘Giám định bí pháp’, ngón tay chạm vào vật thể, là điều kiện dễ dàng đạt được nhất.

Giả như, mình có thể nhìn thấy ‘không gian’, nói không chừng mới có thể giám định nó.

Ngay khi ý nghĩ của Tống Thư Hàng lướt qua, mắt trái ‘Con mắt của Thánh nhân Nho gia’ đã được kích hoạt.

Cùng với việc Tống Thư Hàng thi triển ‘Mang Thai Ngưng Thị’ lần này đến lần khác, độ tương thích giữa cậu và Con mắt của Thánh nhân Nho gia ngày càng cao.

Lần này, cảm ứng được ý niệm cần ‘nhìn thấy không gian’ của Tống Thư Hàng, Con mắt của Thánh nhân Nho gia đã kịp thời cung cấp sự giúp đỡ.

Thánh nhân Nho gia, là nhân vật thực sự đứng trên đỉnh của tu luyện giả, chỉ sau sự tồn tại của Thiên Đạo.

Nếu muốn, mắt của ngài có thể trực tiếp nhìn thấy vô số điểm không gian.

Thông qua mắt của Thánh nhân, Tống Thư Hàng nhìn thấy ba điểm không gian trong phòng.

“Nhìn thấy rồi!” Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng. [Không gian bị phong bế] rất có thể tồn tại trong ba điểm không gian này.

Nhờ cả vào Vũ Nhu Tử!

“Chỉ có ba điểm, mình có thể thử từng cái một.” Tống Thư Hàng đưa tay, trước tiên điểm vào điểm không gian đầu tiên.

Nếu có mấy chục điểm không gian, chỉ riêng nỗi đau tinh thần đã đủ cho cậu chịu rồi.

Chỉ có ba cái, nỗi đau tinh thần chỉ là muỗi.

Giám định bí pháp khởi động!

Trên nhục thân sương mù hóa của cậu, lại có một vết thương nhỏ hiện ra.

Cái giá nhỏ như vậy?

Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Chẳng lẽ giám định thất bại?

Lúc này, thông tin của Giám định bí pháp truyền đến não cậu. [Hạch tâm thế giới của Bá Tống Huyền Thánh: Đây là một thế giới cá nhân kỳ dị, quyền sở hữu thuộc về Bá Tống Huyền Thánh.

Nó kết nối với thế giới Tà Liên, và cũng có một lối đi đến ‘thế giới

Kim Liên’, lối đi đó hiện đang ở trạng thái bị phong bế.] Tống Thư Hàng: “...” Mẹ nó, thì ra là điểm không gian của Hạch tâm thế giới của mình.

Chẳng trách cái giá phải trả nhỏ như vậy.

Còn tưởng giám định thất bại rồi.

Nói đi cũng phải lại, giữa Hạch tâm thế giới và thế giới Kim Liên, cũng có lối đi à.

Ở trạng thái bị phong bế... chắc là bị phong bế trong sự kiện Nho gia lúc đó.

Dưới sự hỗ trợ của cậu, thế giới Kim Liên đã hoàn toàn bị phong bế, cắt đứt lối đi với thế giới Tà Liên.

Tương tự, cũng cắt đứt lối đi của ‘Hạch tâm thế giới’ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hít sâu, lại đưa tay, điểm vào điểm không gian thứ hai.

Giám định bí pháp lại khởi động.

Giây tiếp theo, thân thể sương mù hóa của Tống Thư Hàng điên cuồng khuếch tán ra, trong mấy hơi thở đã tan biến chỉ còn lại bộ xương.

“Trời đất, cái giá này quả thực tàn bạo.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Nếu đổi thành hình thái nhục thân, thì đó là mức độ bị vắt kiệt toàn bộ máu và nước trong cơ thể.

May mà mình bây giờ có hình thái trạng thái sương mù.

Toàn bộ sương mù đều quay trở lại, ngưng tụ lại thành thân thể của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó là cơn đau dữ dội không thể dùng lời diễn tả.

Cơn đau khổng lồ, khiến Tống Thư Hàng suýt nữa đau đến ngất đi.

Với ý chí hiện tại của cậu, mức độ chịu đau, cũng suýt không chịu nổi.

"Chỉ thiếu một chút, là đến giới hạn của mình." Hơi thở của Tống Thư Hàng cũng nặng nề hẳn lên.

Cơn đau này, còn sẽ kéo dài rất lâu.

Cái giá lần này không nhỏ chút nào.

Nếu điểm này vẫn không phải là 'Không gian bị phong bế', thì điểm không gian tiếp theo, phải nghỉ một lát rồi mới giám định.

Ba chọn một, vận khí của mình không lý nào tệ như vậy chứ? [Điểm không gian bị phong bế: Đây là một không gian quỷ dị, một thế giới hoàn toàn trùng lặp với hiện thế, lại hoàn toàn khác biệt, nó giống như là cái bóng của thế giới.

Đây là một thế giới vô cùng nguy hiểm...] Thông tin mà Giám định bí pháp trả về rất ít.

Thành công rồi.

Mắt Tống Thư Hàng lộ ra vẻ vui mừng.

Đúng như Vũ Nhu Tử suy đoán, lối vào của Không gian bị phong bế, thật sự vẫn còn trong phòng của đảo chủ Điền Thiên.

Tìm được là tốt rồi.

Tiếp theo, thông báo cho các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', sau đó tìm tung tích của Bạch tiền bối.

Hiện tại, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Bạch tiền bối sở hữu thiên phú không gian.

Linh Điệp tiền bối thì sở hữu năng lực ‘ảnh hưởng đến trận pháp truyền tống không gian’, nhưng ngài ấy bây giờ có thể đang bế quan sinh tử, thậm chí là đang độ kiếp.

Ngón tay Tống Thư Hàng thu lại từ ‘điểm không gian’, sau đó cả người đau đến co quắp thành một cục.

Lâu rồi không đau như vậy.

Điều này khiến cậu nhớ lại những ngày đầu mới nắm giữ ‘Giám định bí pháp’.

Nhưng lúc đó, linh quỷ số một đáng yêu của cậu thường xuyên gánh tội thay cậu, thay chủ nhân chịu đựng nỗi đau của Giám định bí pháp.

“Hít...” Tống Thư Hàng đau đến hít khí lạnh.

Đồng thời, cậu đưa tay lấy điện thoại.

Màn hình điện thoại vẫn sáng, đang trong quá trình nói chuyện với Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng gửi cho Vũ Nhu Tử một tin nhắn thoại – đau đến không thể gõ chữ, đau đến không thể thở, đau đến muốn khóc, ngay cả thở cũng đau.

“Vũ Nhu Tử... thành công rồi.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Vũ Nhu Tử: “Tìm thấy Không gian bị phong bế rồi ạ?” “Ừ, tìm thấy rồi.

Cô thông báo cho các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần một tiếng.

Lối vào Không gian bị phong bế vẫn ở trong phòng của đảo chủ Điền Thiên.

Ngoài ra, nhờ các tiền bối trong nhóm tìm giúp Bạch tiền bối, lúc đó cần Bạch tiền bối giúp đỡ.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối, ngài không sao chứ?

Giọng nói của ngài không đúng lắm.” Vũ Nhu Tử nhạy bén nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi không sao, chỉ là đau quá.

Chương 1720

Cái giá của Giám định bí pháp, lần này thật sự đau thảm, tôi phải nghỉ ngơi một lát.” “Có cần em hát một bài, để ngài giảm bớt đau khổ không ạ?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Cảm ơn... nhưng mà, tôi yên tĩnh co quắp một lát là được.” 《Thất Sát Ca》 gì đó, vẫn là thôi đi.

Dù Vũ Nhu Tử hát có thể rất ngọt ngào dễ nghe, nhưng lời bài hát đó, luôn cảm thấy sẽ khiến mình càng đau hơn.

Kết thúc cuộc gọi với Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng co quắp trên sàn.

Mọi nơi trên cơ thể đều đau, không có một mảnh đất nào là thiên đường.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn ba điểm không gian trên không trung.

Lần sau sẽ không bao giờ tìm chết giám định ‘điểm không gian’ nữa.

Ngay khi cậu đang nghĩ vậy, đột nhiên, cậu phát hiện điểm không gian của ‘Không gian bị phong bế’, bắt đầu phình to ra.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu lại quay đầu, nhìn về điểm không gian đầu tiên.

Quả nhiên...

điểm của Hạch tâm thế giới, từ từ trở nên mơ hồ, phảng phất bị áp chế.

Không ổn, Hạch tâm thế giới sợ rồi!

Hạch tâm thế giới cái gì cũng tốt, tiện lợi thực dụng, Tống Thư Hàng bây giờ đã rất khó rời xa nó.

Vấn đề duy nhất là, nó mỗi lần đều sợ quá nhanh.

Nhưng lần này, Tống Thư Hàng đã có chuẩn bị.

Hạch tâm thế giới sợ thì làm sao?

Đương nhiên là trước khi nó hoàn toàn sợ, mình phải nhanh chân trốn vào trước để lánh nạn.

Nhưng mà, trước khi lánh nạn cậu còn một việc phải làm.

“Tống Thư Hàng Two, ở đây giao cho cậu!” Tống Thư Hàng nghiến răng hét lên.

Cậu cố nén cơn đau dữ dội toàn thân, ném phân thân ra ngoài.

Khó khăn lắm mới tìm được manh mối về ‘Không gian bị phong bế’, không thể cứ thế mà bỏ lỡ.

May mà cậu có thuật phân thân, phân thân có thể thay cậu trải nghiệm ‘Không gian bị phong bế’, tìm kiếm manh mối.

Sau khi để phân thân lại chỗ cũ, cậu điểm tay một cái.

Nhân lúc Hạch tâm thế giới vẫn chưa bị sức mạnh của ‘Không gian bị phong bế’ đó che lấp, cậu chui tọt vào trong.

Hạ cánh an toàn!

“An toàn rồi.” Tống Thư Hàng nằm bên cạnh hoạt tuyền của Hạch tâm thế giới, co quắp thành một cục.

Có một phần nước tuyền từ ‘hoạt tuyền’ tràn ra, rơi lên người Tống Thư Hàng.

Nước hoạt tuyền lạnh buốt, phần nào làm dịu đi nỗi đau tinh thần của Tống Thư Hàng. … … Trong phòng của đảo chủ Điền Thiên.

Phân thân của Tống Thư Hàng cũng co quắp thành một cục, mặt trắng bệch, nó run rẩy đưa tay ra, nắm lấy chiếc điện thoại trên sàn.

“Bản thể chạy nhanh quá, đến cả điện thoại cũng không kịp mang về.” Phân thân cảm thán.

Phân thân đưa tay điểm vào hư không, chuẩn bị truyền tống điện thoại đến Hạch tâm thế giới.

Nhưng lúc này, ‘Hạch tâm thế giới’ đã bị hoàn toàn che lấp, không thể liên lạc.

Sợ thật nhanh.

Nếu bản thể chậm một nhịp, nói không chừng sẽ bị kẹt bên ngoài Hạch tâm thế giới.

Ngàn cân treo sợi tóc.

Lúc này, không gian bị phong bế quỷ dị đó hoàn toàn mở ra, bao trùm cả căn phòng của đảo chủ Điền Thiên.

Phân thân đưa tay, lướt trên điện thoại một cái, muốn xem điện thoại còn tín hiệu không.

“Quả nhiên... ngay cả tín hiệu cũng bị che mất rồi.” Phân thân thầm nghĩ.

Nếu có tín hiệu, nó còn muốn gửi một tin nhắn nhắc nhở ‘Thất Sinh Phù tiền bối’, bây giờ không còn cách nào.

May mà bản thể của mình vẫn còn trong Hạch tâm thế giới, đợi Không gian bị phong bế tiêu tan, có thể thông qua bản thể để thông báo cho Thất Sinh Phù tiền bối.

Tống Thư Hàng điều khiển phân thân, đặt điện thoại sang một bên.

Nó muốn dùng phân thân làm mấy thí nghiệm, để tránh điện thoại bị hủy trong thí nghiệm, nên trước tiên đặt nó sang một bên, đợi

‘Không gian bị phong bế’ tan ra, rồi do bản thể lấy về.

Sau đó, Tống Thư Hàng điều khiển phân thân đi về phía cửa – nó muốn kiểm tra phạm vi của ‘Không gian bị phong bế’ lớn đến đâu?

Nếu đến rìa của không gian bị phong bế, có cách nào đột phá phong tỏa không gian, an toàn rời đi không.

Phạm vi mà Không gian bị phong bế bao trùm, dường như chỉ bằng kích thước ‘căn phòng’.

Vừa đến cửa, Tống Thư Hàng đã cảm thấy bị một bức tường vô hình cản lại.

Nó đưa tay ấn vào bức tường, bức tường vô hình này lại không hề nhúc nhích.

Ngoài bức tường vô hình này, các vật thể trong phòng đều không có bất kỳ thay đổi nào.

Không gian bị phong bế, giống như một cái bóng, dù mở ra, người trong hiện thế cũng sẽ không có cảm giác.

Nó hoàn toàn trùng lặp với hiện thế, không hề xung đột.

“《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 Nhị.” Tống Thư Hàng vung quyền, đấm vào bức tường vô hình đó.

Quyền như lưu tinh, mỗi quyền đều mang sức nặng vạn quân.

Ầm ầm ầm ầm~~ Trong hư không, có từng lớp gợn sóng lan ra.

Chỉ là bức tường vô hình đó không hề nhúc nhích.

Tống Thư Hàng thấy vậy, lại đổi sang 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 uy lực mạnh hơn, đồng thời phụ thêm hiệu quả 《Cương Thủ》.

Sau mấy quyền liên tiếp, vẫn chỉ là một mảng gợn sóng lan ra, không thu được bất kỳ hiệu quả nào.

“Xem ra, phải đổi sang quyền pháp mạnh hơn mới được.” Tống Thư Hàng nói.

Nó thu quyền, đổi tư thế, chuẩn bị thi triển quyền pháp mạnh hơn...

Một lát sau.

Tống Thư Hàng phát hiện ra một chuyện rất nghiêm trọng, 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 chính là quyền pháp mạnh nhất mà nó nắm giữ.

Đường đường là Linh Hoàng Kim Đan Ngũ phẩm, trong mắt những người mới tu chân cũng là một nhân vật cấp đại lão, mà quyền pháp mạnh nhất nắm giữ lại chỉ có cấp Nhị phẩm.

Thật mất mặt.

“May mà sở trường của ta không phải quyền pháp, mà là đao pháp.” Phân thân của Tống Thư Hàng tự an ủi.

Tiếp đó, tâm ý nó khẽ động. 21 con Thánh Viên viễn cổ hiện ra sau lưng nó, mỗi con Thánh Viên tay cầm kinh văn Nho gia, vẻ mặt nghiêm túc. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 + 《Nho Gia Kim Cương Thân》 + 《Cương Thủ》.

Ngay sau đó, bản mệnh kình đan vận chuyển.

Một giọt linh lực màu vàng, xuất hiện trên đầu ngón tay Tống Thư Hàng, dưới sự thúc đẩy của đao ý, hóa thành một thanh bảo đao.

Vô hình Đao Cổ, Ô Tặc Bạo Quân Song Đao, Bảo Đao Bá Toái đều ở trong Hạch tâm thế giới, bây giờ không lấy ra được.

Vì vậy, đành dùng linh lực hóa đao, dùng tạm vậy.

Tống Thư Hàng hiện đang nắm giữ ba đại đao pháp.

Mạnh nhất phải kể đến ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ do Xích Tiêu Tử đạo trưởng truyền thụ, nhưng một đao này Tống Thư Hàng mới chỉ lĩnh ngộ được chút da lông, không có sự phối hợp của Xích Tiêu Kiếm tiền bối thì uy lực bình thường.

Thứ hai là 《Nghịch Lân Đao Pháp》, Long Vũ Thức, Long Lân Thức, và Nghịch Lân Thức.

Đây là một bộ đao pháp siêu cường, và còn là bản thiếu, Tống Thư Hàng đến giờ vẫn chưa bổ sung đầy đủ.

Nhưng... nó là đao pháp phòng ngự, không có lực công kích.

Thứ ba, là 《Tật Phong Đao》, còn gọi là ‘Tật Phong Đao’.

Bộ đao pháp này điên lên, ngay cả Tống Thư Hàng cũng sợ.

Mười đao đầu chém ra, một đao nhanh hơn một đao, một đao mạnh hơn một đao.

Tuy nhiên, đó là đao pháp tu luyện lúc Tam phẩm.

Tống Thư Hàng: “...” Nói ra có thể ngươi không tin.

Thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, cảnh giới Ngũ phẩm, đao pháp sở trường trừ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao hiện tại chỉ biết chút da lông ra, đao pháp mạnh nhất nắm giữ là Tam phẩm.

Quyền pháp mạnh nhất là Nhị phẩm.

Thân pháp mạnh nhất là bản nâng cấp của 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, 《Thiên Hành Kiện》, cấp Nhị phẩm.

Ngược lại là công pháp luyện thể, một môn mạnh hơn một môn. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》 đều là pháp luyện thể hàng đầu của chư thiên vạn giới.

Ngay cả môn kỹ năng rèn sắt 《Cương Thủ》 đó cũng là biến dị.

Tống Thư Hàng lòng nghẹn lại: “Ta học lệch hơi nghiêm trọng, có cơ hội nhất định phải học chút đao pháp ngầu ngầu mới được.” Giống như chiêu ‘Thiên Đao Táng Tinh Hà’ của Tô Thị A Thất tiền bối, đặc biệt ngầu, nghe cũng ngầu.

Tất nhiên, cậu không phải muốn đi học ‘Thiên Đao Táng Tinh Hà’, đó là tuyệt học của Thiên Hà Tô thị, cậu lại không phải người Tô thị, học rồi sẽ bị người ta chém.

Cậu muốn học loại kiếm pháp tương tự ‘Thiên Đao Táng Tinh Hà’, vừa ngầu, uy lực lại bùng nổ...

“Ăn một đao của ta!” Tống Thư Hàng vung thanh bảo đao do linh lực hóa thành, một chiêu 《Tật Phong Đao》 chém vào bức tường vô hình của không gian bị phong bế.

Chương 1721

Một đao nhanh hơn một đao, một đao mạnh hơn một đao.

Cộng thêm sự gia trì của ba đại công pháp luyện thể, linh lực của kim đan tứ hạch bộc phát, Tật Phong Đao trong tay Tống Thư Hàng chém ra lực công kích gần Lục phẩm thậm chí đã đạt đến Lục phẩm.

Ầm ầm ầm ầm ~ Giống như lúc đầu, trong hư không, có từng lớp gợn sóng lan ra.

Bức tường vô hình không hề nhúc nhích. … … Sau đó, Tống Thư Hàng lại điều khiển phân thân của mình, thử 'Chưởng Tâm Lôi', 《Thiên Sư Chính Pháp Lôi Pháp Thiên》 'Lôi Quang Chỉ'.

Tất cả đều không có hiệu quả.

Nắm đấm cũng được, đao pháp cũng được, pháp thuật cũng được, thứ này mềm cứng đều không ăn.

"Có lẽ chỉ có sức mạnh hệ không gian, mới có thể phá vỡ phòng ngự của nó." Phân thân của Tống Thư Hàng nói.

Trong lòng nó không hề thất vọng, vốn dĩ chỉ là thí nghiệm kiểm tra.

Sau khi kiểm tra thất bại, nó lại quay người, trở lại gần máy tính của đảo chủ Điền Thiên.

"Bây giờ, ta chắc được xem là đang ở trong 'Không gian bị phong bế' rồi chứ?" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nhưng, nó không tìm thấy tàn hồn của 'đảo chủ Điền Thiên'.

Tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên, không ở đây?

Hơn nữa, còn có một vấn đề.

“Đảo chủ Điền Thiên chết như thế nào?

Ông ấy bị ai giết, đến nhục thân và phần lớn tàn hồn đều bị cuốn đi.” Tống Thư Hàng suy tư.

Sau khi Không gian bị phong bế mở ra, ngoài việc nhốt nó trong ‘phòng’, không hề có lực sát thương.

Vậy lúc đó, đảo chủ Điền Thiên chết như thế nào?

“Chẳng lẽ, là điểm không gian thứ ba?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Sự tồn tại giết hại đảo chủ Điền Thiên, có phải đang ẩn nấp trong điểm không gian cuối cùng không?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, ‘Không gian bị phong bế’ bắt đầu thu lại. ‘Không gian bị phong bế’ bao trùm cả căn phòng bắt đầu rút về điểm không gian đó.

Mà ‘vật sống’ duy nhất trong phòng, phân thân của Tống Thư Hàng, cũng bị kéo về phía điểm của ‘Không gian bị phong bế’.

Phân thân của Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể chống lại lực hút này.

Người không nắm giữ ‘sức mạnh không gian’, căn bản không thể đối kháng với sức mạnh của không gian. [Nếu ‘Lời chúc của Tổ Vu’ ở trong tay, có lẽ có thể dựa vào năng lực ‘dịch chuyển tức thời’ trên đó, thoát khỏi lực hút không gian.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ là đôi găng tay đó đang ở trên tay bản thể, bây giờ không thể truyền từ Hạch tâm thế giới qua được.

Ngoài ra... nếu lúc đó đảo chủ Điền Thiên cũng đối mặt với lực hút như vậy, liệu nhục thân và hồn phách của ông ấy có bị cuốn vào ‘điểm không gian bị phong tỏa’ không?

Trong lúc suy nghĩ, phân thân của Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy cơ thể đau dữ dội.

Cơ thể phảng phất bị ném vào ‘máy nghiền’, bị nghiền thành bột mịn.

Mà lực hút của không gian bị phong tỏa lại cuốn lấy bột mịn của cơ thể nó, đưa vào điểm không gian.

Tống Thư Hàng gần như đã biết đảo chủ Điền Thiên chết như thế nào.

Bùm ~ Sau khi phân thân bị nghiền nát, pháp thuật phân thân giải trừ. … … Trong Hạch tâm thế giới.

Tống Thư Hàng vốn đang co quắp như con tôm, thở dốc bên cạnh hoạt tuyền, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Sau khi phân thân giải trừ, cơn đau dữ dội trước khi phân thân chết, không hề giảm đi chút nào mà được ‘chia sẻ’ cho bản thể.

Tống Thư Hàng vốn đang trong di chứng của ‘Giám định bí pháp’, gần đến bờ vực sụp đổ.

Lần này nỗi đau phân thân bị nghiền nát phản hồi lại, trở thành cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà.

“Đau chết ta rồi.” Tống Thư Hàng hét thảm, hai mắt trợn trắng, hạnh phúc ngất đi.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng ngất đi vì đau dữ dội sau khi ‘Nhẫn thống đạo tâm’ đại thành.

Đối với cậu bây giờ, ngất đi quả thực là quá hạnh phúc.

Trong cơn mê, vì nỗi đau tinh thần dữ dội, cơ thể Tống Thư Hàng vẫn không ngừng co giật.

Sở các chủ ngước mắt nhìn Tống Thư Hàng: “...” Nàng đang cân nhắc, có nên gọi Tống Thư Hàng tỉnh lại không.

Lúc này, từ trong cơ thể Tống Thư Hàng, một bóng hình đột ngột ngồi dậy.

Giống như linh hồn xuất khiếu, ngồi dậy từ trên người Tống Thư Hàng.

Bệnh nặng sắp chết bỗng ngồi bật dậy?

Sở các chủ cảm thấy Tống Thư Hàng đau đến sắp khóc có một điểm moe kỳ lạ...

Cho nên, nàng đang cân nhắc có nên gọi Tống Thư Hàng tỉnh lại, xem bộ dạng nghiến răng chịu đau của cậu.

Ngay lúc này, từ trên người Tống Thư Hàng có một bóng người đột nhiên ngồi dậy, dọa Sở các chủ giật mình.

Bóng người đột nhiên ngồi dậy, mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt...

Nàng có mái tóc dài màu nâu, được tết cẩn thận thành bím, vắt sang một bên vai.

Mái tóc dài, lờ mờ che đi đôi mắt của nàng.

“Đau đau đau đau.” Bóng người này sau khi đứng dậy, nhanh chóng phát ra tiếng hét thảm.

Vành mắt nàng đều đỏ lên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Là Diệp Tư.

Là linh quỷ của Tống Thư Hàng, trong tình huống bình thường, cảm quan của nàng và Tống Thư Hàng tương thông.

Tống Thư Hàng cảm thấy đau bao nhiêu, cảm giác của nàng cũng không yếu đi bao nhiêu.

Nỗi đau này, sắp làm nàng đau đến ngất đi rồi.

Diệp Tư vội vàng cắt đứt ‘cảm quan cộng hưởng’ với Tống Thư Hàng.

“Phù.” Sau khi thở phào một hơi dài, Diệp Tư lại quay đầu, nhìn về phía Sở các chủ chỉ còn lại cái đầu.

“Các chủ!” Vành mắt Diệp Tư lại đỏ lên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Chỉ cần nhìn thấy Sở các chủ chỉ còn lại cái đầu, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 lại bắt đầu chọc vào điểm yếu của nàng, nàng khóc đến thương tâm cực độ.

Sở các chủ: “...” 《Thiên Khấp Bảo Điển》 cái gì cũng tốt, uy lực cũng mạnh.

Thậm chí theo nàng thấy, chỉ cần tiếp tục suy diễn, 《Thiên Khấp Bảo Điển》 có tiềm lực tiến thẳng đến Kiếp Tiên.

Thậm chí, nếu con đường trường sinh ‘sức mạnh cảm xúc’ này còn chưa bị người khác chiếm, tương lai Diệp Tư dựa vào 《Thiên Khấp Bảo Điển》 tấn công vị trí trường sinh giả cũng có khả năng.

Chỉ là cứ hở ra là khóc, khiến nàng cũng rất đau đầu.

Khó khăn lắm mới nín khóc, Diệp Tư ngồi bên cạnh hoạt tuyền: “Các chủ, khi nào người mới có thể hồi phục?” “Cụ thể cần bao lâu, ta cũng không tính ra được.

Nhưng trạng thái của ta bây giờ đã tốt hơn nhiều, cổ đã mọc ra rồi, xương quai xanh cũng đã mọc ra rồi.” Sở các chủ an ủi.

“Xương quai xanh của các chủ đẹp thật.” Diệp Tư nói.

Sở các chủ: “...” “Ta phải đi rồi, các chủ.” Diệp Tư đột nhiên nói.

Sở các chủ: “???” Diệp Tư trong lòng ôm quyển bản mệnh kim thư dày cộp của mình: “Ta phải đi một thời gian, dạo trước, ‘Thiên Đế’ đã phục sinh.

Không lâu sau, hơi thở của Thiên Đế đột nhiên suy yếu đi rất nhiều, mà ‘Thiên’ hiện tại lại không còn xấu đi.

Trình Lâm từng suy đoán, ‘Thiên’ hiện tại đang thông qua Thiên Đế đã phục sinh, để bổ sung cho chính mình.” “Ngươi sợ Thiên Đế vì nguyên nhân của Trình Lâm, sẽ tìm ngươi gây phiền phức?” Sở các chủ nhíu mày hỏi.

Trình Lâm là một trong những thủ phạm hủy diệt ‘Thiên Đình viễn cổ’ năm đó.

“Đây là một trong những phiền phức, nhưng không phải là nguyên nhân chính ta rời đi.

Lý do cụ thể, bây giờ không thể nói, nếu nói ra, ngay cả Sở các chủ cũng sẽ bị cuốn vào.” Diệp Tư lên tiếng.

Thực ra, Trình Lâm là mảnh vỡ của ‘Quỷ Thần’.

Mà ‘Thiên Đế’ cũng là do Thiên Đạo hiện tại dùng mảnh vỡ của ‘Quỷ Thần’ bồi dưỡng thành.

Ngoài ra, ‘Thiên Đạo’ hiện tại ngấm ngầm thông qua Thiên Đế và con đường Thiên Đình viễn cổ của hắn, cố gắng vá lại bản thân.

Nhưng năm đó, vì Trình Lâm phá đám, Thiên Đình viễn cổ bị hủy diệt.

Kế hoạch của Thiên Đạo hiện tại, xem ra dường như đã thất bại.

Nhưng, không ai có thể xác định, sự hủy diệt của Thiên Đình viễn cổ năm đó có phải là một mắt xích trong kế hoạch của ‘Thiên Đạo’ không?

“Sau khi ta đi, nhờ các chủ giúp ta chăm sóc Thư Hàng.” Diệp Tư

khẽ nói.

Sở các chủ nhẹ nhàng gật đầu.

“Vậy các chủ, ta đi trước đây.

Chúng ta lần sau gặp.” Nói rồi, thân hình vốn dĩ của Diệp Tư tách làm hai.

Một phần vẫn hóa thành hình thái ‘Diệp Tư’.

Một phần khác, lại hóa thành một tôn ‘Thượng giai linh quỷ’ thuần túy.

Tôn Thượng giai linh quỷ này dung mạo mơ hồ, không có giới tính, không có bất kỳ đặc trưng nào.

Trên người nó, không có bất kỳ hơi thở nào thuộc về ‘Diệp Tư’ hay ‘Trình Lâm’.

Sau khi tách ‘Thượng giai linh quỷ’ này ra, Diệp Tư đưa tay chỉ một cái.

Thượng giai linh quỷ này thay thế nàng, kế thừa ‘khế ước linh quỷ’ của nàng và Tống Thư Hàng, tiến vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Diệp Tư đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc cậu: “Tạm biệt, Thư Hàng.” Đột nhiên, Tống Thư Hàng đột ngột mở mắt.

Chương 1722

Đôi mắt cậu sáng ngời nhìn chằm chằm Diệp Tư.

Diệp Tư bị dọa giật mình: “Sao ngươi tỉnh rồi?” “He he, đừng xem thường ‘Nhẫn thống đạo tâm’ của ta.

Dù đau đớn dữ dội đến đâu, chỉ cần qua đi, ta nghiến răng là có thể chịu đựng được.

Tuy bị đau đến ngất đi, nhưng chỉ cần ta thích ứng với mức độ đau khổ này, ‘Nhẫn thống đạo tâm’ của ta có thể lên một tầm cao mới.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Nếu lúc cậu nói câu này, cơ thể không co giật liên hồi, thì sẽ càng bá khí hơn.

“Ta phải đi một thời gian.” Thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, Diệp Tư khẽ nói: “Trong thời gian ta đi, ký ức của ngươi về ta sẽ trở nên mơ hồ, giống như lúc ngươi vào ‘phòng tối nhỏ’ vậy.

Nếu... nếu ngươi đột nhiên không nhớ ra ta, cũng đừng hoảng sợ.” Tống Thư Hàng mặt trắng bệch, cơ thể không ngừng co giật: “Bao lâu?” “Chắc là rất nhanh, không mất nhiều thời gian đâu.” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: “Trình Lâm tiên tử đi cùng cô sao?” “Trình Lâm đã biến mất, ở một mức độ nào đó, nàng đã hoàn toàn biến mất.” Diệp Tư nói.

Tống Thư Hàng: “...” Mẹ của một người đàn ông họ Trương từng nói, phụ nữ càng đẹp thì càng biết lừa người.

Trình Lâm thuộc loại phụ nữ đẹp, nên về chuyện nàng hoàn toàn biến mất, Tống Thư Hàng một chữ cũng không tin.

Bàn tay nhỏ của Diệp Tư vẫn đang vuốt đầu Tống Thư Hàng: "Lần sau gặp lại..." Nói đến đây, tay nàng dừng lại.

Tống Thư Hàng: "?" "Ta sẽ là bảy màu!" Diệp Tư đắc ý tuyên bố.

Tống Thư Hàng: "???" Nghĩa là sao?

Mấy từ này tách ra, tôi đều nhận ra, cũng biết ý nghĩa của chúng.

Nhưng ghép lại với nhau, tôi có chút không thể hiểu được.

"Bảy màu, bảy màu xinh đẹp!" Diệp Tư lại nói, bàn tay nhỏ của nàng lại vuốt ve đầu Tống Thư Hàng.

Tóc của Tống Thư Hàng bây giờ là đầu đinh, sờ vào gai gai.

"Sờ sướng hơn đầu trọc nhiều." Diệp Tư cuối cùng nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Đúng rồi, còn một chuyện nữa." Diệp Tư lại nói.

Tống Thư Hàng: "Ừm." "Lần sau gặp mặt, nếu ta biến thành trạng thái giống ngươi, ngươi cũng đừng kinh ngạc." Diệp Tư lại nói.

Tống Thư Hàng: "Hả?" "Đừng kinh ngạc, dù sao ta cũng là linh quỷ." Diệp Tư nói xong, đứng dậy: "Đến giờ rồi." Nàng đứng dậy, bước một bước ra ngoài.

Hạch tâm thế giới nứt ra một lối đi, Diệp Tư chui vào trong đó.

Không phải năng lực không gian của Cửu phẩm Kiếp Tiên, cũng không phải 'thiên phú không gian' của Bạch tiền bối.

Đây là Hạch tâm thế giới đang phối hợp với Diệp Tư, mở ra một lối đi để nàng rời đi.

Trong khoảnh khắc thân hình Diệp Tư biến mất, từ ngực Tống Thư Hàng có một bàn tay nhỏ đột ngột thò ra, vồ vào hư không... nhưng, bàn tay nhỏ này không bắt được gì cả.

Là bàn tay nhỏ của Công đức xà mỹ nhân.

“Trình Lâm tiên tử cũng đi cùng Diệp Tư sao?” Tống Thư Hàng khẽ hỏi. @#%× tiên tử, cũng chỉ khi đối mặt với Trình Lâm nữ đế, mới có thể thất thố như vậy.

Bàn tay nhỏ trên ngực Tống Thư Hàng nắm chặt thành quyền, không động đậy.

Sở các chủ trong hoạt tuyền thổi bong bóng: “Số lượng tiên tử trên người ngươi thật không ít.” Dạo trước, trên người Tống Thư Hàng có linh quỷ Diệp Tư, Diệp Tư lại kèm theo ‘Trình Lâm’.

Sau đó có Công đức xà mỹ nhân.

Còn có Tạo Hóa tiên tử biết hát.

Trên Ngộ Đạo Thạch còn mọc cả Thông nương.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ bàn tay nhỏ của Công đức xà mỹ nhân: “Tôi nói này, Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử.

Tay của cô có thể thu lại trước không?

Nhìn qua, nắm đấm của cô giống như cắm vào ngực tôi, đặc biệt kỳ quái.” Một lát sau, nắm đấm của Công đức xà mỹ nhân từ ngực Tống Thư Hàng thu lại...

Sau đó, lại từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng thò ra, vẫn giữ tư thế nắm chặt nắm đấm.

Tống Thư Hàng: “...” Nếu không phải tại hạ bây giờ toàn thân không một chỗ nào không đau, nhất định phải lôi cô ra, nói chuyện phải trái cho ra nhẽ.

“Bắt đầu... biến mất rồi.” Lúc này, giọng của Công đức xà mỹ nhân vang lên.

“Cái gì biến mất?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đang nói chuyện, cậu đột nhiên cảm thấy trong ký ức, có một số ký ức đang mơ hồ.

Là ký ức về ‘Diệp Tư’.

Thậm chí trên người cậu, bất kỳ manh mối nào liên quan đến ‘Diệp Tư’, đều đang biến mất.

Phần ký ức về ‘Diệp Tư’ trong ký ức, toàn bộ bị một tôn Thượng giai linh quỷ dung mạo mơ hồ thay thế.

Cảm giác này, giống như lúc Tống Thư Hàng và mọi người bị nhốt vào ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’. ‘Vết tích tồn tại’ của Diệp Tư trong hiện thế bị che giấu từ gốc rễ.

Thậm chí ảnh chụp, hình ảnh tồn tại về ‘Diệp Tư’ trong hiện thế, cũng sẽ bị xóa đi.

“Sở tiền bối, Diệp Tư đang trốn tránh cái gì sao?” Nhân lúc ký ức về ‘Diệp Tư’ vẫn chưa hoàn toàn tan biến, Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu muốn biết, người Diệp Tư muốn trốn là ai.

Nếu chỉ là Kiếp Tiên bình thường hoặc trường sinh giả... thực ra hoàn toàn không cần trốn.

Cùng lắm thì cậu tích cóp trăm câu chuyện cười, đến chỗ Bạch tiền bối Two ôm đùi.

Ngay cả trường sinh giả, gặp Bạch tiền bối Two cũng phải quỳ.

“Tuy Diệp Tư không nói, nhưng có thể là ‘Thiên’ hiện tại.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “‘Thiên’ hiện tại không phải mất trí rồi sao?” “Rất lâu trước đây, nó đã vào chế độ lập trình.

Nhưng dù sao đi nữa, nó vẫn là Thiên Đạo, chắc chắn có lưu lại hậu thủ.

Hơn nữa, ta cũng chỉ là suy đoán.” Sở các chủ nói xong, lại chìm xuống, tiếp tục thổi bong bóng.

Mấy phút sau.

Trong ấn tượng của Tống Thư Hàng, Công đức xà mỹ nhân, Sở các chủ ba người, ký ức về ‘Diệp Tư’ đã hoàn toàn biến mất.

Thậm chí, ký ức về ‘Trình Lâm’ cũng trở nên lộn xộn, như bị tâm thần, toàn là lỗ hổng, không còn hoàn chỉnh.

Bàn tay kia của Công đức xà mỹ nhân cũng từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng thò ra, vồ mạnh vào hư không.

Nhưng, không bắt được gì cả.

Hai tay nàng nắm thành quyền, cắm trên đầu Tống Thư Hàng, không động đậy.

Tống Thư Hàng: “...” “Tôi nhớ, tôi có việc phải xử lý.” Tống Thư Hàng gãi gãi tóc: “Đúng rồi, tôi phải ra ngoài.

Không gian bị phong bế đã quay về điểm rồi, tôi phải đi xem.” Nói xong, bản thể Tống Thư Hàng từ trong Hạch tâm thế giới chui ra ngoài.

Trong khoảnh khắc nhục thân cậu bước vào phòng của đảo chủ Điền Thiên, cậu cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng.

Nhục thân, cái túi da hôi thối này... tuột ra.

Hồn phách cậu từ trong nhục thân chui ra, xuất hiện trước mặt cậu, là một cánh cổng lớn.

Lối vào của Không gian bị phong bế.

Dường như đang mời gọi cậu tiến vào.

“Ha ha.” Tống Thư Hàng khẽ cười.

Mở cửa mời tôi vào, tôi sẽ vào sao?

Ngây thơ quá, tôi không tìm chết như vậy đâu!

Mỗi lần tôi tìm chết, đều là đã chuẩn bị tâm lý, tính toán cái giá, trải qua một loạt suy nghĩ sâu sắc, mới cân nhắc có làm hay không.

Trong tình huống hồn phách của mình không được bảo vệ, cậu không thể nào tiến vào 'Không gian bị phong bế'.

Hơn nữa, thời gian hồi chiêu của Vàng Hồn Tệ Phục Sinh còn chưa đến, cậu hiện tại chết không nổi.

Thế là hồn phách Tống Thư Hàng nằm về phía 'nhục thân' trên sàn.

Hồn phách ly thể, đối với người bình thường là một trải nghiệm như tai nạn.

Sơ sẩy một chút, hồn bay phách tán, cơ thể sẽ biến thành người thực vật, khổ không tả xiết.

Nhưng đối với tu sĩ, đặc biệt là Linh Hoàng Kim Đan Ngũ phẩm, hồn phách ly thể không có gì to tát.

Đối với tu sĩ Kim Đan, cái này gọi là nguyên thần xuất khiếu.

Sau khi Tống Thư Hàng tấn thăng Ngũ phẩm, đã có thể sử dụng năng lực loại thiên phú Ngũ phẩm này, nhưng cậu vẫn chưa kịp thử.

Vì vậy, dù bị ngoại lực xuất khiếu, chỉ cần nằm lại là được, không có gì phải lo lắng.

Hồn phách Tống Thư Hàng, nằm lại vào nhục thân của mình.

Lúc này... cậu đột nhiên phát hiện, có thứ gì đó theo hồn phách của cậu, cùng chui vào nhục thân của cậu. [Đoạt xá?] Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Chẳng lẽ ‘Cánh cổng bị phong bế’ sau khi kéo hồn phách của cậu ra khỏi nhục thân, còn nhân cơ hội đoạt xá nhục thân của cậu?

Muốn đoạt xá nhục thân của cậu?

He he.

Chương 1723

Nhục thân của cậu có sức mạnh công đức khổng lồ hóa thành @#%× tiên tử hộ thể, bên trong có tứ hạch, linh quỷ bảo vệ, còn có một thánh một ma hai đại ấn.

Thêm vào đó cậu tu luyện 《Nho Gia Kim Cương Thân》 + 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Dù Cửu phẩm Kiếp Tiên muốn đoạt xá nhục thân của cậu, cũng phải cân nhắc xem có thể đối phó với sức mạnh công đức khổng lồ và uy hiếp của song thánh ấn như vậy không.

“Để ta xem, dám vào nhục thân ta rốt cuộc là thứ gì.” Tống Thư Hàng nói.

Ý niệm cậu khẽ động, rất nhanh đã phát hiện ‘thứ’ tiến vào cơ thể cậu.

Chính xác mà nói, ‘thứ’ này không hề tiến vào cơ thể hắn, mà là bám vào ‘ngón tay thái dương’ của cậu.

Đồng thời, một ý niệm truyền đến. [A, rớt mạng, tại sao lại rớt mạng, tất cả tin nhắn đều không gửi đi được, không có tín hiệu, không thể chém gió, không thể lên mạng...

Làm sao đây, quả thực còn mặn hơn cả cá mặn.] Tống Thư Hàng: “...” [Ta vốn đã như một con cá muối, nếu rớt mạng, ta ngay cả cá muối cũng không làm nổi nữa.

Cá muối không có mạng, giống như mất đi ước mơ, không có giá trị.] Tống Thư Hàng: “...” Là ngài, đại lão cá muối!

Không đúng, là ngài, tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên!

Cùng với ý thức của cậu tiến vào nhục thân, là hồn phách của đảo chủ Điền Thiên.

Tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên, không biết vì sao từ 'máy tính' bò ra, chui vào 'ngón trỏ công đức' của Tống Thư Hàng. [Hả?

Có mạng rồi?!] Đại lão cá muối kinh ngạc nói, ông ta dường như cảm ứng được ý thức của Tống Thư Hàng.

Nhưng một lát sau, ông ta lại nghi hoặc: [Kỳ lạ, giao diện chat đâu?] Tống Thư Hàng: "Không, vẫn chưa có mạng." [Vẫn chưa có mạng?

Trời ơi, rớt mạng đến bao giờ đây?

Điên rồi.] Tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên trả lời.

Tống Thư Hàng: "Nếu ngài tiếp tục ở trên ngón tay công đức của tôi, ngài sẽ vĩnh viễn không kết nối được mạng." [Vĩnh viễn không thể lên mạng?] Tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên trầm mặc, một lát sau, ông ta nghiêm túc nói: [Để ta chết đi!] Điền Thiên tiền bối nghiện mạng nặng quá, có lẽ...

ông ấy cần điều trị đặc biệt.

"Về đi, Điền Thiên tiền bối.

Bây giờ sự bao trùm của không gian bị phong bế đã tan đi, về rồi ngài chắc có thể lên mạng lại." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu cúi người xuống, đặt ngón trỏ công đức bên cạnh thùng máy tính.

Cũng không biết tàn hồn của đảo chủ có thể quay về máy tính không?

Vốn đã là tàn hồn, lại giày vò qua lại như vậy, có bị tiêu hao không?

Tống Thư Hàng trong lòng có chút lo lắng.

Tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên rất thuận lợi rời khỏi ‘ngón tay công đức’ của Tống Thư Hàng.

Tàn hồn hóa thành một điểm sáng xù xì, hướng về phía thùng máy tính.

Tống Thư Hàng thấy vậy, thầm thở phào.

Các tiền bối tiên tử mà cậu mang theo người đã đủ nhiều rồi, tạm thời không có ý định thêm ‘mang theo đảo chủ Điền Thiên’ nữa.

Cho nên, nếu đảo chủ có thể quay về máy tính, thì không còn gì tốt hơn.

Tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên đến gần thùng máy tính.

Tiếp đó, nó bị bật ra.

Tống Thư Hàng: “...” Sao vậy?

Tại sao đảo chủ Điền Thiên bị bật ra?

Điểm sáng xù xì không bỏ cuộc, nó tiếp tục chui vào máy tính.

Nhưng nó vừa đến gần thùng máy tính, lại bị bật bay đi.

Tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên, bị chính trận pháp bảo vệ mà ông ấy để lại ruồng bỏ.

Không biết vì sao, Tống Thư Hàng trong lòng có chút đau nhói.

Cậu nhớ đến Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ của nhà mình.

Sau đó, cậu có chút đồng cảm.

“Điền Thiên tiền bối, ngài vẫn nên tạm thời bám vào ngón tay công đức của tôi đi.” Tống Thư Hàng nói.

Trước khi Điền Thiên tiền bối phục sinh, cứ tạm thời ‘mang theo đảo chủ Điền Thiên’ một thời gian vậy.

Dù sao cũng không mất nhiều thời gian.

Nhưng, điểm sáng xù xì không có ý định quay lại. [Cá muối không thể lên mạng sống còn có ý nghĩa gì?] Thế là, tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên tiếp tục đâm vào máy tính.

Tống Thư Hàng thở dài, đưa tay bắt lấy tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên.

Không thể để ông ấy tiếp tục nữa, nếu còn đâm nữa, tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên cũng sẽ tiêu đời.

Đến lúc đó, thật sự ngay cả hy vọng 'phục sinh' cũng không còn.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng bắt lấy tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên, trong lúc đó, cổ tay cậu không cẩn thận va vào 'thùng máy tính'.

Trong chốc lát, có một loại 'lực phản chấn' mạnh mẽ tác động lên cổ tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "?" Không đúng, thùng máy tính của đảo chủ Điền Thiên, không có bảo vệ phản chấn mạnh như vậy?

Hơn nữa, cảm giác khi cổ tay cậu chạm vào thùng máy tính... giống như va vào một lớp 'tường vô hình' vậy.

Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng.

Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra, chọc mạnh vào thùng máy tính.

Đông~ Một lớp gợn sóng lan ra, giữa thùng máy tính và cậu, có một lớp tường vô hình ngăn cản, khiến cậu không thể tiếp xúc.

Không gian bị phong bế?!

Nhưng, không gian bị phong bế không phải đã rút đi rồi sao?

Lối đi giữa Hạch tâm thế giới và 'hiện thế' của cậu cũng đã kết nối lại rồi mà.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, dùng 'Con mắt của Thánh nhân Nho gia' nhìn về phía điểm không gian đó.

Ở đó, 'cánh cổng' do không gian bị phong bế hóa thành vẫn tồn tại.

Tống Thư Hàng lập tức liên lạc với Hạch tâm thế giới của mình – Hạch tâm thế giới không sợ, vẫn tồn tại.

"Vậy bây giờ ta bị làm sao?" Tống Thư Hàng nhíu mày, cậu đưa tay về phía điện thoại của mình.

Đông~~ Ngón tay cậu còn chưa chạm vào điện thoại, đã như va phải một lớp rào cản vô hình.

Không chỉ là máy tính, điện thoại, mà tất cả mọi thứ trong phòng của đảo chủ Điền Thiên, Tống Thư Hàng đều không thể tiếp xúc.

Giống như, Tống Thư Hàng và những thứ này đang ở hai 'thế giới chiều không gian' khác nhau.

Cảm giác bất an trong lòng Tống Thư Hàng ngày càng nặng nề: "Ta không phải đã bị cuốn vào 'Không gian bị phong bế' rồi chứ?" Có lẽ trong khoảnh khắc hồn phách và nhục thân cậu chia sẻ, đã bị cuốn vào 'Không gian bị phong bế' rồi?

Dù vậy, cánh cổng trước mắt này, có phải là lối ra khỏi 'Không gian bị phong bế' không?

Phải thông qua nó để rời đi sao?

Khi đang nghĩ vậy, cánh cổng trước mắt phảng phất trở nên càng có sức hấp dẫn hơn.

"Quỷ mới vào." Tống Thư Hàng ha ha cười.

Cậu đưa tay mang theo 'tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên', quay về Hạch tâm thế giới của mình.

Chỉ cần Hạch tâm thế giới không sợ, chính là mạnh mẽ như vậy.

Dù ‘lối ra vào’ của Hạch tâm thế giới bị giới hạn trong ‘Không gian bị phong bế’ cũng không sao.

Hạch tâm thế giới của Tống Thư Hàng, còn kết nối với thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối Two.

Cậu có thể thông qua thế giới Tà Liên làm bàn đạp, trước tiên đến Cửu U thế giới, rồi từ Cửu U thế giới nhảy về hiện thế.

Ta có cửa sau ta kiêu ngạo, có giỏi thì cắn ta đi?

Sau khi thuận lợi quay về Hạch tâm thế giới, Tống Thư Hàng trong lòng cảm thấy vững chắc.

Cậu trước tiên quay về bên cạnh hoạt tuyền.

Hoạt tuyền của Hạch tâm thế giới có hiệu quả hồi phục đặc biệt.

Ngay cả cơ thể của Sở các chủ cũng có thể hồi phục, nói không chừng cũng có thể nuôi dưỡng tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên.

Trong hoạt tuyền, Sở các chủ đang ngẩn ngơ.

Đôi mắt nàng mờ mịt nhìn lên trời, cũng không biết đang nghĩ gì.

“Sở tiền bối, con trước tiên đặt tàn hồn của đảo chủ Điền Thiên bên cạnh hoạt tuyền, ngài giúp con chăm sóc ông ấy một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ không hề phản ứng, phảng phất như không nghe thấy giọng của Tống Thư Hàng.

“Sở tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu đưa tay, vẫy vẫy trước mặt Sở tiền bối.

Nhưng...

Sở các chủ phảng phất như không nhìn thấy cậu, không hề phản ứng.

Tống Thư Hàng trong lòng lạnh toát.

Cái ‘Không gian bị phong bế’ đó, không lẽ xâm nhập vào Hạch tâm thế giới của cậu rồi chứ?

Nhưng, Hạch tâm thế giới là địa bàn của cậu, là tác phẩm của ‘Thiên Đạo thứ ba’.

Nếu không gian bị phong bế xâm nhập vào đây, cậu không thể nào không có phản ứng.

Chương 1724

Suy nghĩ, Tống Thư Hàng đưa tay điểm vào má Sở các chủ.

Ông~~ Hư không dấy lên một trận gợn sóng, ngón tay Tống Thư Hàng không thể chạm vào Sở các chủ.

Trong hoạt tuyền, Sở các chủ đột nhiên trợn mắt, nhìn quanh bốn phía.

“Kỳ lạ, luôn cảm thấy có người đang chọc ta?” Nàng khẽ nói.

Tống Thư Hàng nhíu mày, cậu nghĩ đến một khả năng khác.

Có lẽ, biến dị không phải là ‘Hạch tâm thế giới’.

Mà là ‘cậu’, cá thể Tống Thư Hàng này.

Cơ thể hắn bị ảnh hưởng, đối với ‘hiện thế’ và ‘Hạch tâm thế giới’, cậu phảng phất đang ở một chiều không gian khác.

Nếu thật như vậy.

Tống Thư Hàng đưa tay về phía đầu Sở các chủ, tuy có một lớp rào cản vô hình ngăn cách, nhưng tay Tống Thư Hàng trông có vẻ thật sự đang sờ đầu Sở các chủ.

Sớm đã muốn làm vậy rồi.

Trong hoạt tuyền, Sở các chủ toàn thân không tự nhiên.

Nàng không ngừng đổi vị trí, nhưng luôn cảm thấy có người đang sờ đầu mình.

Dù nàng né tránh thế nào, cũng không tránh được.

Sở các chủ: “...” Nàng phồng má, chìm xuống đáy hoạt tuyền.

Tống Thư Hàng cười ha ha thu tay lại.

Tiếp theo, đi tìm Bạch tiền bối Two thôi.

Tuy Bạch tiền bối Two luôn nói, có chuyện hay không có chuyện cũng đừng làm phiền ngài ấy.

Nhưng bây giờ, sự việc nghiêm trọng, cậu cảm thấy mình cần phải triệu hoán Bạch tiền bối Two hiện thân.

Nói không chừng cái trạng thái ‘Không gian bị phong bế’ này, Bạch tiền bối Two cũng sẽ rất hứng thú thì sao?

Tống Thư Hàng mang theo 'tàn hồn của Điền Thiên đảo chủ', đến một bãi cỏ trong thế giới trung tâm.

Đây là nơi khởi nguồn của thế giới trung tâm, cũng là nơi thế giới Tà Liên lần đầu tiên kết nối với thế giới trung tâm.

Cứ cách một khoảng thời gian, thế giới Tà Liên và thế giới trung tâm sẽ ngẫu nhiên tạo ra một lối đi.

Ban đầu, Thông nương đã thuận theo lối đi này để chạy đến chỗ Bạch tiền bối two.

Nhưng hôm nay, lối đi của thế giới Tà Liên vẫn chưa mở ra.

Hết cách rồi... chỉ có thể triệu hồi thủ công. "Bạch tiền bối, Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng lớn tiếng gọi.

Bạch tiền bối two không đáp lại lời triệu hoán của cậu.

Tống Thư Hàng lại thử gọi thêm một lúc nữa.

Bạch tiền bối two dường như không hề nghe thấy tiếng gọi của cậu. [Lẽ nào khi mình ở trong hình thái này, ngay cả Bạch tiền bối two cũng không thể cảm ứng được mình?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hình thái chiều không gian kỳ lạ này đỉnh đến vậy sao, ngay cả Cửu U Chúa Tể cũng bị che chắn?

Nếu đúng như vậy, e rằng 'không gian phong bế' này có liên quan đến 'Thiên Đạo'!

Nếu không, không thể nào ngay cả Bạch tiền bối two cũng bị ảnh hưởng.

Tống Thư Hàng bóp cằm: "Không ổn lắm, nếu không thể liên lạc được với Bạch tiền bối two, chẳng lẽ mình phải ở mãi trong hình thái này sao?

Đến lúc đó người có thể nói chuyện với mình chỉ có tàn hồn của Điền Thiên đảo chủ...

Mình sẽ phát điên mất." Nhưng... nếu hình thái này thật sự khiến 'Bạch tiền bối two' cũng không cảm ứng được mình, vậy đợi vài ngày nữa khi lối đi giữa thế giới Tà Liên và thế giới trung tâm mở ra, chẳng phải mình có thể men theo đó đi tìm Bạch tiền bối two, xem ngài ấy dạo này đang bận gì sao?

Dù sao thì Bạch tiền bối two cũng không cảm ứng được mình hiện tại, đến lúc đó, nói không chừng có thể bất ngờ xem được rất nhiều bí mật nhỏ của Bạch tiền bối two?

Nghĩ sâu hơn một chút, nếu Bạch tiền bối two không nhìn thấy mình, thì cũng có nghĩa là Bàn Cầu cũng không thấy được mình!

Cho nên, tiện thể còn có thể đi tìm Bàn Cầu, xem nó dạo này đang bày trò âm mưu gì, nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.

Muốn xem là xem, bí mật của Cửu U Chúa Tể cũng có thể tùy tiện xem, có phải rất đỉnh không?

Hơn nữa, còn là bí mật của hai vị Cửu U Chúa Tể cơ.

Mang ra ngoài đều thuộc loại tình báo cấp SSS ngàn vàng không đổi.

Nếu có thể gặp được đại lão 'Cái Gì Cũng Bán Được', nói không chừng còn có thể bán tình báo cho ngài ấy? [Ha ha ha ha, đến lúc đó ngươi bị Bàn Cầu giết chết thì đừng có trách ta.

Bàn Cầu vốn đã muốn có được ngươi, ngươi lại tự mình giao hàng tận cửa, nó nhất định sẽ rất vui đấy.] Giọng của Bạch tiền bối two vang thẳng trong lòng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Cái này thì khó xử rồi.

Cậu xoa xoa mặt: "Bạch tiền bối, ngài đến rồi à ~~~ Ngài đến lúc nào thế?" [Từ lúc ngươi nghĩ đến việc muốn đến thế giới Tà Liên để xem trộm ta đang làm gì thì ta đã bắt đầu chú ý đến ngươi.] Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Thuật đọc tâm thứ này, không chừa cho người ta chút riêng tư nào cả.

Mai này ta nếu thành Thiên Đạo, nhất định sẽ khiến thuật đọc tâm biến mất khỏi chư thiên vạn giới.

Thuật đọc tâm vốn dĩ không cần thiết phải tồn tại trên đời.

Bạch tiền bối two: [He he he he.] Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối, đừng đọc tâm nữa, cứ thế này chúng ta sẽ không thể nói chuyện vui vẻ được đâu." "Ta không dùng thuật đọc tâm, ta chỉ cần nhìn biểu cảm của ngươi là biết ngươi đang nghĩ gì rồi." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..." Ngoài thẳng tính ruột để ngoài da, mình còn phải thêm thuộc tính mặt cũng thẳng nữa sao?

Trong lúc đang nói chuyện, lối đi giữa thế giới trung tâm và thế giới Tà Liên mở ra.

Hình chiếu của Bạch tiền bối two chui ra từ thế giới Tà Liên.

Chỉ thấy trên người hình chiếu của Bạch tiền bối two đang khoác một tấm chăn khiến Tống Thư Hàng cảm thấy quen mắt.

Tống Thư Hàng: "..." Khoan đã, tấm chăn này, chẳng lẽ chính là tấm đó?

Tấm chăn của đại lão Cái Gì Cũng Bán Được! "Bạch tiền bối, đại lão Cái Gì Cũng Bán Được thua trò trốn tìm rồi sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Tính thời gian, cảm giác như đại lão Cái Gì Cũng Bán Được chắc đã qua thời gian trò chơi rồi chứ? "Nói mới nhớ... gã đó trốn khá giỏi, cuối cùng thật sự trốn được đến khi trò chơi kết thúc, ta cũng không bắt được hắn.

Tấm chăn trên người hắn quả thật không tầm thường." Bạch tiền bối two đáp. "Vậy tấm chăn trên người ngài?" Tống Thư Hàng chỉ vào tấm chăn trên người ngài ấy hỏi. "Ừ, chính là tấm trên người hắn đó." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: "???" Chẳng phải Bạch tiền bối two đã nói, nếu đại lão 'Cái Gì Cũng Bán Được' thắng trò trốn tìm, ngài ấy sẽ từ bỏ việc bắt đại lão 'Cái Gì Cũng Bán Được' sao? "Ha ha ha, các ngươi lại tin lời ta thật à?

Ta là Cửu U Chúa Tể đó, lời của ta mà các ngươi cũng tin sao?

Ta nói từ bỏ việc bắt hắn, các ngươi lại tin thật là ta từ bỏ?

Tên Cái Gì Cũng Bán Được không lâu sau khi trò chơi kết thúc đã ra ngoài giao dịch với người khác, thế là bị ta bắt được." Bạch tiền bối two cười ha ha.

Tống Thư Hàng: "..." Ngửa mặt nhìn trời, lúc này mình nên nói gì mới phải đây?

Nhưng lời Bạch tiền bối two nói lại rất có lý, lời của Cửu U Chúa Tể mà cũng tin?

Đã tin rồi thì bị lừa cũng không thể trách ai được.

Tống Thư Hàng nhìn tấm chăn này, có chút thương cảm, lại có chút cảm giác tội lỗi, vì tấm chăn này rất có thể chính là bản thể của 'đại lão Cái Gì Cũng Bán Được'. "Tấm chăn này khá thú vị, ta đã nghiên cứu mấy ngày mới ra được nguyên lý của nó.

Bây giờ đang chế tạo hàng nhái, đợi hàng nhái làm xong, tấm chăn này có thể trả lại cho 'Cái Gì Cũng Bán Được'." Bạch tiền bối two giũ giũ tấm chăn, nói. "Hả?

Đây không phải bản thể của đại lão Cái Gì Cũng Bán Được sao?

Tôi cứ tưởng ngài ấy là yêu tinh chăn chứ." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: "Yêu tinh chăn?

Chậc chậc, suy nghĩ của ngươi cũng thú vị đấy." Hóa ra đại lão Cái Gì Cũng Bán Được không phải là yêu tinh chăn à? "Được rồi, ta không có thời gian lãng phí với ngươi, dạo này bận chết đi được.

Có chuyện gì tìm ta?" Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng vội chỉ vào mình nói: "Bạch tiền bối, ngài xem tôi này, tôi bây giờ có phải có biến hóa gì không?" "Ngũ phẩm cảnh giới, bốn kim đan." Bạch tiền bối two đáp.

Tống Thư Hàng: "Không không, tôi không nói về cảnh giới.

Tôi nói về trạng thái của mình cơ, tôi hiện tại đáng lẽ đang ở trong một 'hình thái không gian phong bế', bây giờ tôi không thể tiếp xúc được với bất cứ thứ gì ở hiện thế.

Thậm chí ngay cả những người khác trong thế giới trung tâm, tôi cũng không thể tiếp xúc.

Hơn nữa, người khác cũng không nhìn thấy tôi.

Vừa rồi, ngay cả Sở các chủ cũng không thể nhìn thấy tôi.

Ngài ấy là cảnh giới Trường Sinh Giả đấy!" "Nói một cách nghiêm túc, ngài ấy hiện tại là cảnh giới bán bộ Trường Sinh Giả, còn chưa tấn thăng xong đã bị cắt ngang rồi." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "Đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là trạng thái của tôi.

Trạng thái đặc thù này, Bạch tiền bối ngài có biết không?" "Chưa từng thấy, trạng thái này quả thật khá đặc thù, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy." Bạch tiền bối two nói.

Chương 1725

Tống Thư Hàng: "Có cách giải quyết không ạ?" "Muốn cởi chuông thì phải tìm người buộc chuông.

Ngươi làm sao biến thành bộ dạng bây giờ thì cứ đảo ngược quá trình đó mà biến trở về." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối không thể giải trừ hình thái này của tôi sao?" "Dùng thủ pháp nghịch chuyển thời gian có lẽ có thể giải quyết được, nhưng cụ thể phải làm thế nào thì cần phải nghiên cứu kỹ một chút." Bạch tiền bối two lại nói: "Nhưng bây giờ ta có rất nhiều thứ phải nghiên cứu... bận không xuể.

Hơn nữa, Bàn Cầu đã tìm đến sào huyệt cũ của ta rồi, ta phải bận gài bẫy nó." Đối với Bạch tiền bối two mà nói, gài bẫy Bàn Cầu quan trọng hơn nhiều so với việc giải trừ trạng thái trên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." "Ừm, nếu ngươi muốn đi nghịch chuyển trạng thái của mình, thì mượn cái này đi." Bạch tiền bối two đưa tay ra vồ vào hư không, một tấm chăn màu đen được kéo ra, ném về phía Tống Thư Hàng: "Đây là hàng nhái thất bại số một, tuy là hàng lỗi, nhưng đối với ngươi thì hiệu quả của nó chắc cũng không tệ đâu." Tống Thư Hàng đưa tay ra đỡ lấy tấm chăn màu đen này.

Nhưng khi tay cậu chạm vào tấm chăn, lớp 'rào cản vô hình' lại hiện ra, cậu không thể nhận lấy tấm chăn từ tay Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng: "..." "Hình thái này của ngươi đúng là phiền phức thật." Bạch tiền bối two lại cầm lại tấm chăn: "Thôi bỏ đi, đi nào." Tống Thư Hàng: "?" "Ta đi cùng ngươi đến hiện thế xem sao, vừa hay cũng có thể thử nghiệm hiệu quả của tấm chăn này." Bạch tiền bối two quấn chặt tấm chăn trên người.

Tấm chăn này rất đặc thù.

Khi Cái Gì Cũng Bán Được mang nó, ngay cả Bạch tiền bối two cũng không thể khóa được vị trí của đối phương.

Bây giờ vừa hay có thể thử xem, khoác nó lên người thì ở hiện thế có thể phát huy được bao nhiêu hiệu quả. "Bạch tiền bối ngài muốn đi cùng tôi ra ngoài sao?" Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Vốn dĩ chỉ định tìm Bạch tiền bối two, xem có manh mối gì về 'không gian phong bế' không, có phương pháp nào giải quyết 'trạng thái kỳ quái' trên người mình không.

Không ngờ Bạch tiền bối two lại bằng lòng đi cùng cậu ra ngoài xử lý ảnh hưởng của 'không gian phong bế'.

Đây quả thực là mua một hạt vừng lại được tặng cả quả dưa hấu lớn.

Nhân lúc Bạch tiền bối two chưa đổi ý, Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động.

Thế giới trung tâm mở ra, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two xuất hiện trong phòng của Điền Thiên đảo chủ.

Căn phòng của Điền Thiên đảo chủ vẫn y như cũ, không có bất kỳ thay đổi nào.

Trên máy tính, các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào vẫn đang tán gẫu rôm rả.

Sau khi Bạch tiền bối two ra ngoài, liếc mắt một cái đã nhìn thấy 'cánh cửa không gian phong bế' kia.

Trên cánh cửa này, mang theo khí tức và trạng thái giống hệt như trên người Tống Thư Hàng. "Đây là không gian tương tự thế giới bóng tối?

Không đúng, cấp bậc dường như cao hơn một chút.

Cũng có chút thú vị." Bạch tiền bối two lên tiếng: "Đi, chúng ta vào trong." "Vào thẳng luôn không có vấn đề gì chứ?" Tống Thư Hàng nói: "Lần trước phân thân của tôi bị cuốn vào, đã bị nghiền thành bột mịn rồi." "Đừng lãng phí thời gian, ta đang vội." Bạch tiền bối two đưa tay nhẹ nhàng đẩy một cái, bên cạnh Tống Thư Hàng hiện ra một gợn sóng... nhưng lớp gợn sóng này căn bản không thể ngăn được Bạch tiền bối two.

Một lực vô hình tác động lên người Tống Thư Hàng, đánh bay cậu về phía cánh cửa không gian phong bế.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối two cũng bước vào bên trong 'cánh cửa không gian phong bế'.

Hai người biến mất không thấy tăm hơi.

Cánh cửa không gian phong bế đóng lại, biến mất không dấu vết.

....

Một lát sau, trong góc phòng của Điền Thiên đảo chủ, thân hình Diệp Tư hiện ra.

Nhưng lúc này nàng không phải là thực thể, mà là một loại trạng thái hình chiếu. "Thư Hàng biến mất rồi...

Còn một đạo khí tức khác, là khí tức của vị Bạch tiền bối two đáng sợ kia." Diệp Tư nhẹ nhàng ngửi ngửi.

Sau đó, nàng yên tâm.

Nếu Tống Thư Hàng đi cùng vị Bạch tiền bối two đáng sợ đó, nàng không cần phải lo lắng nữa.

Hình chiếu tiêu tan.

Bản thể của Diệp Tư xuất hiện trong một sa mạc vàng óng.

Trong không gian sa mạc này, có từng pho tượng vàng được dựng lên.

Diệp Tư đạp lên hư không, vài bước nhảy, từ trên không trung rơi xuống, hạ cánh xuống tay của một pho tượng khổng lồ.

Pho tượng này là một tiên tử đội phượng quan — tượng của nữ đế Dao Trì viễn cổ Thiên Đình Trình Lâm.

Bên cạnh tượng Trình Lâm, dựng một pho tượng đạo nhân tiên phong đạo cốt.

Có một vị đạo trưởng áo bào đỏ, đang ngồi trên lòng bàn tay của pho tượng, nhắm mắt minh tưởng.

Trên đỉnh đầu đạo nhân, có một vòng sáng như trăng rằm, tỏa ra ánh sáng của 'Đạo'.

Tu luyện giả chỉ cần nhìn thấy vòng sáng này, trong lòng sẽ dâng lên đủ loại cảm xúc.

Vòng sáng giống như một tấm gương, bất kể tu sĩ ở cấp bậc nào, khi nhìn thấy ánh sáng của 'Đạo' này, đều có thể từ đó chiếu rọi ra chính mình, lại kết hợp với ánh sáng 'Đạo', sẽ có được những cảm ngộ khác nhau.

Đây là biểu tượng độc nhất của 'Trường Sinh Giả'.

Nếu Tống Thư Hàng ở đây, chắc chắn sẽ nhận ra vị đạo nhân này.

Chủ nhân của Xích Tiêu Kiếm, người sáng tạo ra Phần Thiên Hỏa Diễm Đao — Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Kể cả trong số các Trường Sinh Giả, ông cũng thuộc hàng đỉnh cấp. .....

Đối diện Diệp Tư, là một pho tượng của một nhà tu luyện Nho gia, trong lòng bàn tay pho tượng ngồi một nho sinh trông có vẻ điên loạn.

Y phục của ông lôi thôi, ngay cả giày trên chân cũng chỉ đi một chiếc.

Lúc này, tay ông đang cầm một quyển《Thánh Nhân Kinh Thư》, im lặng đọc.

Người đứng đầu trong mười hai Kiếp Tiên của Nho gia — Đạo Tử.

Trước thời viễn cổ, ông đã là tu vi Kiếp Tiên, hơn nữa còn là người đứng đầu mười hai Kiếp Tiên của Nho gia.

Sau đại kiếp của Nho gia, ông rơi vào trạng thái điên loạn, cứ mãi chạy như điên trên biển lớn.

Mà bây giờ, trên đỉnh đầu ông cũng có một vòng sáng như trăng rằm.

Đạo Tử, cũng đã là cảnh giới Trường Sinh.

Thậm chí, không ai biết 'Đạo Tử' đã bước vào cảnh giới này từ khi nào. .....

Bên cạnh tượng Đạo Tử, là một pho tượng kim cương cơ bắp cuồn cuộn, chỉ cần nhìn thấy pho tượng kim cương này, trong lòng Diệp Tư sẽ dâng lên một cảm giác, dường như toàn bộ cơ bắp trên thế giới đều mọc hết lên pho tượng này.

Kim cương một tay chắp lại, một tay duỗi thẳng.

Trên lòng bàn tay duỗi thẳng ngồi một vị tăng nhân cũng vàng óng.

Dáng vẻ của vị tăng nhân này có vài phần tương tự với 'Tống Mộc Đầu' lúc đi giải cứu Sở các chủ năm xưa.

Nhưng vị tăng nhân này không phải là Tống Mộc Đầu.

Tăng nhân hai tay chắp lại, im lặng niệm tụng kinh văn.

Trên đỉnh đầu ông, cũng hiện ra vòng sáng đại đạo của Trường Sinh Giả. ..... "Bắc Phương đạo hữu có muốn qua đây không?" Lúc này, Xích Tiêu Tử ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Tư, mỉm cười nói. "Bắc Phương tiền bối không muốn gặp tôi." Diệp Tư đáp.

Những người có mặt ở đây đều là đại lão Trường Sinh Giả, chỉ có mình nàng là một tân binh Lục phẩm nhỏ bé, áp lực cực lớn.

Nàng có thể xuất hiện ở đây là vì nàng đại diện cho 'Trình Lâm'.

Đồng thời, các Trường Sinh Giả có mặt cũng đều là lần đầu tiên tụ tập tại đây.

Lúc này, Đạo Tử đặt kinh văn xuống, lên tiếng nói: "Nói trước, ta đồng ý tham gia cái 【Liên minh Thiên Đạo Phải Thoái Vị】 này, nhưng mục tiêu của ta chỉ nhắm vào Thiên Đạo." "Ừm, mục tiêu của bần đạo... là muốn bồi dưỡng một vị Thiên Đạo.

Nếu Đạo Tử đạo hữu có cơ hội và năng lực này, bần đạo thậm chí có thể trở thành trợ lực của ngươi." Xích Tiêu Tử lên tiếng nói.

Năm xưa...

đột nhiên nảy ra ý nghĩ, cảm thấy cây hành trong tay mình có thể trở thành Thiên Đạo.

Bây giờ nghĩ lại, chắc chắn là lúc đó mình bị điên rồi.

Các vị Trường Sinh Giả có mặt... còn có vài vị chưa đến, đều vì có một mục tiêu chung mới tụ tập lại với nhau.

Đạo Tử muốn trở thành nhân vật thứ hai trấn áp chư thiên vạn giới sau Thánh Nhân, và muốn đăng đỉnh thành Thiên Đạo.

Ông muốn đưa Nho gia một lần nữa lên đến đỉnh cao của chư thiên vạn giới.

Cho nên, Thiên Đạo hiện tại tuyệt đối không thể khôi phục.

Mục tiêu của Xích Tiêu Tử là 'bồi dưỡng một vị Thiên Đạo', khác với các Trường Sinh Giả khác, ông không hề có hứng thú với vị trí 'Thiên Đạo'.

Thực tế, ngay cả bản thân Xích Tiêu Tử cũng rất nghi hoặc, tại sao mình vừa nghe đến 'trở thành Thiên Đạo' là hoàn toàn không có chút hứng thú nào.

Thực tế, Xích Tiêu Tử cả đời đã bày ra rất nhiều bố cục, để lại 'duyên' bên cạnh rất nhiều tu sĩ có 'vận khí lớn'.

Thậm chí còn tự tay bồi dưỡng rất nhiều tu sĩ, ví dụ như Thông nương?

Còn vị Kim Cương đại sư có cơ bắp của cả thế giới mọc trên người kia thì lại có thù cũ với 'Thiên Đạo' hiện tại, mục tiêu của ông là báo thù 'Thiên Đạo'.

Quá trình kết thù cụ thể, không ai hỏi, ông cũng không nói.

Trình Lâm tiên tử thì không cần phải nói, một trong những kẻ hủy diệt 'viễn cổ Thiên Đình', năng lực gây chuyện hạng nhất. "Nếu muốn ngăn cản Thiên Đạo khôi phục, vậy điều chúng ta cần làm là ngăn cản 'viễn cổ Thiên Đình' được tái lập?" Đạo Tử nhẹ nhàng vỗ vỗ Thánh Nhân Kinh Thư, hỏi.

Chương 1726

"Đúng vậy." Diệp Tư lên tiếng đáp. "Ta có một vấn đề." Lúc này, vị Kim Cương đại sư vẫn luôn minh tưởng đột nhiên ngẩng đầu lên.

Diệp Tư: "Đại sư xin mời nói." "Tên liên minh có thể đổi được không?

Cái tên này nghe ngớ ngẩn quá." Kim Cương đại sư nghiêm túc nói.

Mắt Diệp Tư sáng lên, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Kim Cương đại sư: "???" Ta nói sai gì sao? "Tôi đã sớm muốn đổi cái tên này rồi, nhưng các vị không ai nhắc đến, tôi cũng không tiện nói ra chuyện này." Diệp Tư nói: "Tôi ủng hộ đổi tên." "Tên tuổi đều là hư danh, ta không quan trọng." Đạo Tử trầm giọng nói.

Chỉ cần có thể kéo Thiên Đạo hiện tại xuống đài, cho dù tên liên minh là 'Đại Tiện', ông cũng sẽ không do dự gia nhập.

Hư danh đối với ông hoàn toàn không có ý nghĩa. "Bần đạo tùy ý." Xích Tiêu Tử mỉm cười nói.

Vài ngày nữa, ông phải đi lấy lại Xích Tiêu Kiếm...

Đợi sau khi bọn họ thật sự bắt đầu hành động, bản thể của ông cũng sẽ tiến vào không gian tương tự 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo', cắt đứt ấn tượng của tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới về ông. "Vậy thì, nói chuyện chính đi." Kim Cương đại sư ngẩng đầu lên, nói: "Ngăn cản viễn cổ Thiên Đình tái lập, cách đơn giản nhất chính là hạ gục Thiên Đế đã phục sinh đúng không?" "Sau Thánh Nhân, một tồn tại khác trấn áp chư thiên vạn giới — 'Thiên Đế', ta cũng rất hứng thú với hắn.

Chỉ là không biết sau khi phục sinh, hắn còn lại bao nhiêu thực lực." Đạo Tử ngẩng đầu lên, lên tiếng nói. "Vậy thì, hành động ngắn hạn, đã được xác định rồi — trước tiên hạ gục Thiên Đế." Lúc này trong sa mạc, lại có một pho tượng thần nữa trồi lên.

Pho tượng thần này mặt mày dữ tợn, là một pho tượng ma thái cổ.

Trên pho tượng ma này, đứng một cổ ma tám tay, sau gáy hắn cũng hiện ra vòng sáng của 'Trường Sinh Giả'.

Sau khi cổ ma tám tay hiện thân, nhìn về phía Đạo Tử: "Ta không có hứng thú với vị trí Thiên Đạo...

Nếu ai có hứng thú, ta cũng có thể trở thành người hỗ trợ.

Ta chỉ có một yêu cầu, bất kể là ai tấn thăng Thiên Đạo, xin hãy giải trừ lời nguyền trên người tộc nhân của ta." Trong số các vị đạo hữu có mặt, hiện tại chỉ có Đạo Tử là có khát vọng mãnh liệt đối với vị trí 'Thiên Đạo'.

Đạo Tử khẽ gật đầu, coi như đã chấp thuận. ********** Bên kia.

Bên trong không gian phong bế.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two đã xuyên qua cánh cửa không gian.

Xuất hiện trước mặt họ là một thế giới màu xám tro, cả thế giới trông đầy tử khí, không có chút sinh cơ nào.

Vị trí cụ thể của họ là trong 'phòng của Điền Thiên đảo chủ'.

Bất kể là máy tính, những cánh cửa đầy khắp phòng, thậm chí là chiếc điện thoại của Tống Thư Hàng trên mặt đất, đều y hệt.

Chỉ là tất cả mọi thứ đều chỉ có hai màu 'xám trắng'.

Giống như một bộ truyện tranh đen trắng với tông màu xám. "Cứ như là sao chép toàn bộ 'phòng của Điền Thiên đảo chủ' qua đây vậy."

Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu đưa tay thử kết nối với 'thế giới trung tâm' của mình.

Kết quả không ngoài dự đoán của cậu... thế giới trung tâm đã bị che chắn.

Trong 'không gian phong bế' này, thế giới trung tâm không thể mở ra được.

May mà lần này, có Bạch tiền bối two đi cùng cậu.

Dù thế giới trung tâm không mở được, cũng không cần lo lắng!

Tống Thư Hàng tự an ủi trong lòng. "Đi, ra ngoài xem sao." Bạch tiền bối two quấn chăn, đi ra ngoài phòng.

Tống Thư Hàng theo sau lưng ngài ấy.

Bên ngoài phòng, có những cánh cửa khắc đầy phù văn.

Nhưng những cánh cửa này lúc này đều đang ở trạng thái mở.

Bạch tiền bối two và Tống Thư Hàng đi đến bên ngoài tiên phủ.

Ngay cả hình dáng của tiên phủ cũng y hệt như trong ký ức của Tống Thư Hàng. "Lên không trung xem sao." Bạch tiền bối two nhẹ nhàng nhảy lên, bay lên không trung.

Tống Thư Hàng cũng đạp lên hư không, bay lên theo.

Sau khi lên cao, liền nhìn rõ toàn cảnh của 'đảo Điền Thiên'.

Toàn bộ đảo Điền Thiên đều là màu xám đậm...

Ngay cả đại dương bao quanh đảo Điền Thiên cũng biến thành màu xám. "Thế giới này rốt cuộc là nơi nào?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Bên cạnh cậu, Bạch tiền bối two lại nhíu mày, trầm tư: "Ta vốn tưởng rằng, đây là một 'thế giới bóng tối', tương tự như cái bóng của thế giới chính.

Bây giờ xem ra, nó còn ẩn giấu những thứ thú vị hơn." Tống Thư Hàng: "Thứ thú vị hơn?" "Ừm, một vài thứ khiến người ta rất hứng thú.

Ví dụ như ●○☆△■, lại ví dụ như ※@№¤#□, còn có ★°■#, ngoài ra ngươi nhìn bên kia, bên đó có №☆◎." Bạch tiền bối two chỉ tay liên tục trong không gian màu xám này, thỉnh thoảng xen kẽ một vài 'ngôn ngữ viễn cổ' để miêu tả.

Tống Thư Hàng ngơ ngác, hoàn toàn không hiểu Bạch tiền bối two đang nói gì.

Tân binh vây xem đại lão nói chuyện, trong miệng đại lão thỉnh thoảng phun ra những từ chuyên ngành, khiến tân binh sốt ruột.

Dù sao nghe qua cũng rất cao siêu, rất lợi hại.

Không hiểu nhưng thấy ghê gớm. "Ngoài ra, ta còn phát hiện ra một chuyện thú vị.

Có lẽ, không gian này có liên quan đến ta." Bạch tiền bối two cuối cùng kết luận. "Là vật thí nghiệm của Bạch tiền bối ngài sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chính xác mà nói, có thể là tác phẩm thí nghiệm của một cái 'ta' khác." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nắm tay phải khẽ đấm vào tay trái: "Có phải là vị Thiên Đạo nói không làm là không làm, rất tùy hứng kia không?" Cậu vẫn luôn suy đoán về chuyện này.

Nếu nói, mỗi một vị Thiên Đạo sau khi trở thành Thiên Đạo, sẽ sinh ra một 'Cửu U Chúa Tể' tương ứng ở Cửu U.

Vậy Thiên Đạo Bàn Cầu nhiệm kỳ này tương ứng với Bàn Cầu chất lỏng ở Cửu U.

Mà Bạch tiền bối two, đương nhiên là tương ứng với vị Thiên Đạo nhiệm kỳ trước nói không làm là không làm kia rồi? "Gần đây tu vi của ngươi chỉ tăng thêm mấy cái kim đan, mà kiến thức hóng hớt thì lại nắm vững không ít." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cảnh giới của tôi tăng đã rất nhanh rồi mà?

Tháng mười mới qua được một nửa, tôi đã có thêm mấy viên kim đan rồi.

Nếu cứ tiếp tục như thế này, tôi còn có ảo giác là cuối tháng sẽ đột phá Lục phẩm cảnh giới nữa đấy. "Ngươi ở lại đây đừng động, ta lên trên xem thêm.

Nếu đây thật sự là tác phẩm của một cái 'ta' khác, nói không chừng có thể tìm ra chút manh mối." Bạch tiền bối two nói.

Vị tương ứng với ngài ấy đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi.

Thân là Cửu U Chúa Tể, ngài ấy lại không biến mất, lại còn bị Bàn Cầu đối đầu, ngài ấy cũng rất tuyệt vọng.

Ngài ấy cũng không biết vị tương ứng với mình rốt cuộc đã làm gì.

Nếu có thể có manh mối, ngài ấy cũng muốn biết năm đó vị tương ứng với mình rốt cuộc đã bố trí những gì. "Đúng rồi, khoác tấm chăn này vào." Bạch tiền bối two lại lấy ra 'tấm chăn hàng giả' kia, ném cho Tống Thư Hàng.

Sau khi vào bên trong 'không gian phong bế', tấm chăn sẽ không bị bài xích nữa, vì tấm chăn bây giờ và Tống Thư Hàng đang ở cùng một trạng thái hình thái.

Tống Thư Hàng quấn tấm chăn lên người: "Sẽ có nguy hiểm không?" "Nói không chừng, nếu không gian này là một 'vật thí nghiệm thất bại', thì bên trong nó thậm chí có thể thai nghén ra những quái vật đáng sợ.

Tóm lại, ngươi cứ ở yên đây đừng chạy lung tung, đợi ta quay lại đón ngươi." Bạch tiền bối two dặn dò.

Nói xong, thân hình hắn lao vút lên trời, vài hơi thở sau đã biến mất khỏi tầm mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng từ trên không trung hạ xuống.

Cậu quay lại cửa động phủ của Điền Thiên đảo chủ, ngồi xuống tại chỗ.

Trong không gian phong bế, nhiệt độ dần dần hạ xuống.

Cái lạnh này thấm thẳng vào linh hồn.

Ngay cả thể chất của Tống Thư Hàng cũng có chút không chịu nổi.

Cậu không khỏi quấn chặt tấm chăn trên người.

Trong thế giới lạnh lẽo này, cũng chỉ có tấm chăn trên người mới có thể mang lại cho cậu một chút ấm áp.

Không tự chủ được, thân thể cậu cuộn tròn lại.

Tư thế này có chút giống bộ dạng của 'đại lão Cái Gì Cũng Bán Được'. "Lúc này mà thế giới trung tâm còn có thể mở ra thì tốt rồi, mình có thể trốn về thế giới trung tâm tránh rét." Tống Thư Hàng lẩm bẩm. "Hà ~~" Cậu há miệng hà hơi, hơi thở trước mặt tạo thành sương lạnh.

Trong tấm chăn, 'tàn hồn' của Điền Thiên đảo chủ cũng chui ra, một quả cầu ánh sáng giống như cục bông, co ro trong chăn không động đậy. "Đúng rồi, Điền Thiên tiền bối, ngài có thể cảm ứng được những tàn hồn khác của mình không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Theo kết quả giám định bí pháp trả về trước đó, những mảnh hồn phách còn lại của Điền Thiên đảo chủ đều phân tán trong không gian phong bế này.

Tàn phách của Điền Thiên đảo chủ khẽ sáng lên, một lát sau, một ý niệm truyền đến trong đầu Tống Thư Hàng: "Khi nào mới có thể lên mạng lại?" "Lúc này đừng nghĩ đến chuyện lên mạng nữa, mau tìm lại tàn phách của ngài, để mình sống lại đi chứ." Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Chương 1727

Tàn hồn của Điền Thiên đảo chủ: "..." Trong lúc đang nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm giác nhiệt độ xung quanh lại bắt đầu tăng lên.

Nhiệt độ tăng lên rất nhanh.

Chỉ trong vài hơi thở, đã như từ mùa đông giá rét bước vào 'giữa hè'.

Ngay sau đó, trước mắt Tống Thư Hàng, từng đạo 'thân ảnh' hiện ra.

Đó là các thành viên trên đảo Điền Thiên.

Sau khi nhiệt độ tăng lên, thân ảnh của những thành viên này hiện ra từ hư không.

Sau khi những thành viên đảo Điền Thiên này hiện thân, họ ở trong trạng thái cứng đờ.

Một lát sau, như thể vừa hồi phục từ trạng thái thời gian ngưng đọng, họ bắt đầu hành động.

Cảnh tượng này giống hệt như 'Bích Thủy Các' năm xưa.

Khi Sở các chủ tỉnh lại từ 'giấc mộng', tất cả thành viên trong Bích Thủy Các đều sẽ được giải trừ khỏi trạng thái thời gian ngưng đọng, bắt đầu hành động.

Lúc này, các thành viên đảo Điền Thiên trong không gian phong bế, cũng giống như các thành viên 'Bích Thủy Các' năm xưa.

Họ xuất hiện từ hư không, lại như vừa hồi phục từ trạng thái 'thời gian ngưng đọng', bắt đầu hành động.

Có người chạy rất nhanh, như thể có nhiệm vụ quan trọng.

Có người đi dạo cùng đồng bạn, tán gẫu, trông rất nhàn nhã.

Cũng có người đi về phía nơi ăn cơm...

Các thành viên trên đảo Điền Thiên không phải tất cả đều là tu sĩ, thực tế, trên đảo có rất nhiều người bình thường, hoặc là những tiểu tu sĩ chỉ tu luyện đến Nhất phẩm cảnh giới.

Trong số đó, những người bình thường này đa phần là người nhà của tu sĩ.

Để chăm sóc những người bình thường trên đảo này, đảo Điền Thiên cũng có đủ loại nhà hàng, nơi giải trí.

Thức ăn trong nhà hàng đều là linh vật như linh mễ, cho dù người bình thường sống ở đây cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

Chỉ là trong mắt Tống Thư Hàng, toàn bộ không gian phong bế vẫn là 'tông màu xám', bao gồm cả những thành viên đảo Điền Thiên vừa hiện ra này.

Các thành viên đảo Điền Thiên dường như không phát hiện ra chuyện này. [Nếu...

đảo Điền Thiên không xảy ra đại tai nạn, thì đúng là rất thích hợp cho người bình thường sinh sống.

Nếu lần này, đảo Điền Thiên có thể bình an vượt qua nguy cơ, một thời gian nữa đón ba mẹ qua đây, sống ở đảo Điền Thiên dường như cũng không tệ.] Tống Thư Hàng trong lòng nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Với tính cách của ba Tống và mẹ Tống, bắt họ chạy vào rừng sâu núi thẳm ẩn cư là chuyện rất không thực tế.

Mà phương thức sinh hoạt trên 'đảo Điền Thiên' trước mắt này lại rất hợp với ba Tống và mẹ Tống.

Tống Thư Hàng co người trong tấm chăn, có nên đứng dậy đi dạo một vòng trên đảo Điền Thiên không?

Tốt nhất là tìm vài thành viên giám định một chút, xem rốt cuộc là chuyện gì?

Trong lúc suy nghĩ, có mấy vị thành viên đảo Điền Thiên đi ngang qua cậu.

Nhưng những thành viên này dường như không nhìn thấy Tống Thư Hàng, đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng. "Là hiệu quả ẩn thân của tấm chăn trên người mình sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Như vậy cũng tốt, cậu có thể lén lút giám định đối phương.

Thế là, Tống Thư Hàng lặng lẽ nhắm vào một người qua đường, đưa tay phải ra.

Trước hết tìm một thành viên đảo Điền Thiên, làm một phát giám định bí pháp rồi tính tiếp! "Hử?

Ngươi là ai?

Tại sao lại quấn chăn ngồi ở đây?" Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên.

Tay phải của Tống Thư Hàng khựng lại một chút, cậu ngẩng đầu nhìn về phía phát ra giọng nói.

Ở đó, có một nữ tử tóc dài màu vàng kim, đang nhìn mình với vẻ mặt nghi hoặc.

Nàng xuất hiện từ hư không, cho nên Tống Thư Hàng hoàn toàn không cảm ứng được nàng.

Mái tóc của nữ tử trông bồng bềnh, giống như tóc giả, trông thể tích rất lớn, lớn hơn cả cơ thể nàng một vòng.

Mắt nàng màu xanh biếc, cũng rất to... to đến mức khiến người ta cảm giác mắt nàng có phải đã qua chỉnh sửa bằng Photoshop không.

Tóc vàng mắt xanh, đậm chất châu Âu.

Nhưng ngũ quan của nàng lại rõ ràng là của người phương Đông. "Cô có thể nhìn thấy tôi?" Tống Thư Hàng chỉ vào mình. "Tại sao lại không nhìn thấy ngươi?

Hơn nữa, ngươi quấn chăn ngồi ở đây, trông ngớ ngẩn lắm." Tiên tử tóc vàng mắt xanh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Khoan đã!

Tiên tử này có màu sắc.

Mái tóc vàng bồng bềnh của nàng, đôi mắt to màu xanh biếc, và bộ trang phục quần yếm màu đỏ trên người, đều có màu sắc.

Rõ ràng, nàng là một tồn tại đặc biệt. "Chào cô, tôi là Tống Thư Hàng.

Tiên tử xưng hô thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Hả?

Ngươi ở trên đảo của ta mà lại không quen ta?" Tiên tử tóc vàng mắt xanh nói.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: "Điền Thiên đảo chủ!" "Đồ ngốc, ta là phó đảo chủ Điền Điềm!" Điền Điềm tức giận nói. "Xin lỗi, Điền Điềm tiền bối...

Lỡ lời.

Tôi là Tống Thư Hàng của 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào'." Tống Thư Hàng chỉ vào mình nói. "Tống Thư Hàng?

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào?" Tiên tử tóc vàng mắt xanh mặt mày mờ mịt: "Ta không quen, nhóm Cửu Châu Nhất Hào là nơi nào?" Tống Thư Hàng: "..." Không quen?

Chúng ta dù sao cũng đã chat chit trong cùng một nhóm hơn nửa năm rồi mà.

Tuy chúng ta chưa gặp nhau ngoài đời, nhưng tôi dù sao cũng đã hiển thánh hai lần... các tiền bối trong nhóm đáng lẽ đã quen mặt tôi rồi mới phải.

Quả nhiên có vấn đề.

Điền Điềm đảo chủ trước mắt, không phải cũng ở trạng thái 'tàn hồn' chứ?

Khác với Điền Thiên đảo chủ chỉ nhớ việc lên mạng, phó đảo chủ Điền Điềm có phải đã mất hết tất cả những ký ức liên quan đến 'mạng internet' không?

Nếu đúng như vậy, tiếp tục giao lưu với nàng cũng không phải là cách hay.

Cho nên... vẫn nên trực tiếp một chút.

Thay vì tiếp tục lãng phí thời gian, không bằng một phát giám định bí pháp cho hiệu quả.

Tống Thư Hàng đưa tay phải ra, đầu ngón tay của 'Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình' thu lại, để lộ ngón tay. "Điền Điềm tiền bối, đắc tội rồi!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình cậu khẽ động, xuất hiện bên cạnh phó đảo chủ Điền Điềm, đưa tay nhẹ nhàng chạm vào người nàng.

Ầm ầm ầm ~~ Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng xuất hiện sau lưng Điền Điềm, trên bầu trời, có năng lượng kinh khủng ngưng tụ.

Sấm sét cuồng bạo, thiên thạch khổng lồ to bằng nửa đảo Điền Thiên, thiên hỏa từ trên trời trút xuống, như thể tận thế giáng lâm.

Trận pháp hộ đảo của đảo Điền Thiên được kích hoạt, bao phủ toàn bộ bầu trời hòn đảo.

Mà tại vị trí Điền Điềm tiên tử đang đứng, một cây địa thứ mạnh mẽ đâm lên.

Tống Thư Hàng đành phải thay đổi động tác của mình.

Ngón tay cậu khẽ gảy một cái, thân hình phó đảo chủ Điền Điềm bị cậu hất bay lên không trung.

Đồng thời, cậu đá một cước vào cây địa thứ kia.

Hai mươi mốt con thánh viên viễn cổ hư ảnh hiện ra sau lưng cậu, thánh viên tay cầm kinh thư Nho gia, cùng Tống Thư Hàng làm ra tư thế 'nộ đoán'.

Địa thứ bị Tống Thư Hàng đá gãy làm hai đoạn, nửa dưới bị gãy thậm chí còn bị cậu đạp thành vụn đất.

Cùng lúc đó, trên tay phải của Tống Thư Hàng hiện ra vài vết thương.

Đó là cái giá phải trả khi giám định 'phó đảo chủ Điền Điềm'. [Hình chiếu được tạo thành từ tàn hồn của Điền Điềm tiên tử trong 'không gian phong bế', sở hữu một phần kiến thức và ký ức của bản thể, có sức chiến đấu cấp Nhị phẩm trong không gian phong bế.

Hình chiếu tử vong, tàn hồn sẽ bị hủy diệt.] Giữa không trung, phó đảo chủ Điền Điềm lộn một vòng đẹp mắt, vững vàng đáp xuống đất.

Nàng ngẩng đầu lên, nhìn về phía đại trận hộ tông: "Đáng ghét, là ai tấn công đảo Điền Thiên của ta?" Găng tay võ sĩ nghịch kình trên cánh tay Tống Thư Hàng khôi phục lại nguyên trạng.

Hình chiếu tử vong, tàn hồn cũng sẽ bị hủy diệt?

Đây không phải là tin tốt lành gì.

Nếu Điền Điềm tiên tử là hình chiếu... vậy những thành viên khác trên đảo Điền Thiên thì sao?

Cũng là hình chiếu được tạo thành từ tàn hồn sao?

Chương 1728

"Ngươi đứng yên đó, ta đi chủ trì đại trận.

Đợi ta quay lại, sẽ nói chuyện rõ ràng với ngươi, xem rốt cuộc ngươi làm thế nào trà trộn lên đảo của ta." Điền Điềm tiên tử nghiến răng nói.

Nói xong, nàng đứng dậy lướt đi về phía xa, đó là vị trí động phủ của nàng, cũng là nơi có thể khống chế 'đại trận hộ đảo Điền Thiên'.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng tận thế trên bầu trời, thở dài một hơi.

Sau đó, thân hình cậu khẽ động, theo sát sau lưng đảo chủ Điền Điềm.

Hình chiếu tàn hồn của phó đảo chủ Điền Điềm chỉ có cảnh giới Nhị phẩm, một khi tử vong, tàn hồn cũng sẽ bị hủy diệt.

Cho nên, không thể để hình chiếu của nàng xảy ra chuyện gì. ....

Giữa không trung, kiếp nạn không ngừng giáng xuống.

Tất cả những cảnh tượng tai nạn có thể xuất hiện trong phim tận thế đều có thể tìm thấy nguyên mẫu trên bầu trời. "Trận pháp hộ đảo e là không trụ được bao lâu." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hơn nữa... tai nạn này đến thật kỳ quái, nói đến là đến, hoàn toàn không theo lẽ thường.

Tàn hồn của phó đảo chủ Điền Điềm đã hình thành hình chiếu trong không gian phong bế, vậy những tàn hồn còn lại của Điền Thiên đảo chủ đã đi đâu rồi?

Không phải là đã chết trong những trận tai nạn này rồi chứ? "A ~" Lúc này, trên bầu trời có một giọng nói phẫn nộ truyền đến.

Khi giọng nói này vang lên, cục 'tàn hồn của Điền Thiên đảo chủ' trong tấm chăn của Tống Thư Hàng dường như nhận được triệu hoán.

Nó nhảy ra khỏi tấm chăn của Tống Thư Hàng, bay về phía hư không.

Đồng thời, từ khắp nơi trên đảo Điền Thiên, từng đạo ánh sáng hội tụ lại, dung hợp vào trong tiếng gầm giận dữ kia.

Tống Thư Hàng dừng bước.

Giữa không trung, thân hình một nam tử cũng tóc vàng mắt xanh ngưng tụ thành hình.

Không cần giới thiệu, chỉ cần nhìn mái tóc vàng cũng bồng bềnh kia, Tống Thư Hàng đã biết đó là Điền Thiên đảo chủ.

Sau khi hình chiếu của Điền Thiên đảo chủ hiện thân, hai tay ông chắp lại, nhắm thẳng lên trời: "Pháp thuật phòng ngự họ Điền số 35H: Thần Quy Đà Thiên!" Theo tiếng hô của ông, một con thần quy do linh lực ngưng tụ mà thành xuất hiện bên ngoài 'trận pháp'.

Trên lưng thần quy cõng một tấm bia đá khổng lồ.

Một phần tai kiếp giáng xuống từ bầu trời đã bị con thần quy này chặn lại. "Pháp thuật phòng ngự họ Điền số 36H: Vong Long Lạp Quan!" Điền Thiên đảo chủ tiếp tục gầm thét.

Những pháp thuật này của ông, dường như chỉ khi gào to ra mới có thể phát huy hết toàn bộ uy lực.

Một con hắc long khổng lồ hiện ra, sau lưng hắc long kéo một chiếc quan tài lớn màu đen.

Khác với thần quy, hắc long kéo quan tài khổng lồ không ngừng di chuyển, chiếc quan tài lớn sau lưng chặn lại một số cột sét và thiên hỏa. "Pháp thuật phòng ngự họ Điền số 37H: Hỏa Tước Phần Hải." Pháp thuật của Điền Thiên đảo chủ vẫn tiếp tục.

Một con chim sẻ nhỏ hiện ra.

Kích thước chỉ tương đương với Tiểu Thải.

Sau khi chim sẻ nhỏ hiện thân, há miệng phun ra ngọn lửa kinh hoàng, biển lửa đó lại chặn được một phần tai nạn dạng năng lượng.

Thật mạnh.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, ai cũng có tuyệt chiêu của riêng mình.

Ngoài ra... lúc tàn hồn của Điền Thiên đảo chủ tán gẫu trong nhóm, từng nói mình là 'pháp sư'.

Bây giờ xem ra, cũng có chút giống thật.

Ông hẳn là đi theo con đường 'pháp thuật tu sĩ'.

Là loại hình mà Tống Thư Hàng rất ngưỡng mộ.

So với thể tu chỉ cần dùng nắm đấm giải quyết vấn đề chứ không dùng não, pháp thuật tu sĩ luôn có cảm giác ngầu hơn rất nhiều. [Rùa, rồng, chim lửa đều đã xuất hiện, còn thiếu bạch hổ nữa thôi đúng không?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Pháp thuật phòng ngự họ Điền, tên hơi quê mùa, nhưng hiệu quả cảm giác rất mạnh. "Pháp thuật phòng ngự họ Điền số 38H: Canh Kim Chi Hổ... a ~~" Pháp thuật của Điền Thiên đảo chủ còn chưa thi triển xong, thân hình đã sụp đổ.

Thân thể ông vỡ thành hơn ba mươi điểm sáng nhỏ.

Rầm!!

Một tảng thiên thạch khổng lồ cứng rắn đột phá trận pháp phòng ngự, đè xuống vị trí của Điền Thiên đảo chủ. "Ca ca!" Điền Điềm đảo chủ lo lắng kêu lên. "Xem ra, đến lúc ta ra tay rồi.

Xem đây 《Thiên Sư Chính Pháp》 lôi quang một... thôi bỏ đi." Tống Thư Hàng từ bỏ việc sử dụng pháp thuật. 《Thiên Sư Chính Pháp》 nửa mùa của cậu vẫn là không nên mang ra làm trò cười cho thiên hạ. "Hiện thân đi, phòng ngự tối thượng của ta — Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành!" Tống Thư Hàng đưa tay phải lên trời.

Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí hiện ra, hóa thành thánh thành uy nghiêm.

Tứ Vương Giả Chi Tường mở rộng ra, Tống Thư Hàng dựa vào linh lực khổng lồ của bốn kim đan trong cơ thể, dùng 'Thánh Ấn' giải trừ phong ấn Lục phẩm trên bản mệnh pháp khí, để 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' phát huy ra thể tích cấp bậc Chân Quân.

Thể tích thánh thành tăng vọt, cứ mãi tăng đến độ cao hơn trăm mét.

Bảo tháp, chiến cổ, tù và, tiên cầm, chiến kỳ, tất cả đều đầy đủ. 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí — Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' là pháp khí có sẵn nhạc nền khi xuất hiện.

Mặc dù chỉ giải trừ phong ấn cấp 'Lục phẩm', nhưng vì toàn bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' đều được chế tạo chủ yếu từ dược liệu Bát phẩm, bản thân nó đã sở hữu độ cứng Bát phẩm.

Khác với trước đây, lần này bản thể của Tống Thư Hàng không xuất hiện phía trước 'thánh thành'.

Lần này thánh thành xuất hiện là để bảo vệ Điền Thiên đảo chủ.

Bản thể của cậu cũng được vũ trang đầy đủ, nhưng vẫn còn trên mặt đất của đảo Điền Thiên, chưa kịp bay lên.

Đây là lần đầu tiên...

Tống Thư Hàng đứng sau lưng 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành'.

Ầm ~~ Tảng thiên thạch đó đập vào thánh thành.

Thánh thành cao hơn trăm mét, so với tảng thiên thạch kia, cũng chỉ xấp xỉ kích thước. 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' rung chuyển dữ dội.

Sức mạnh của bốn kim đan của Tống Thư Hàng tiêu hao nhanh chóng. "Thánh thành, đẩy nó bay đi!" Tống Thư Hàng nói.

Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành khẽ nghiêng một góc, đồng thời trên thân nó xuất hiện một lực phản đòn, tảng thiên thạch khổng lồ lăn tròn một vòng, rơi xuống vùng biển gần đảo Điền Thiên, dấy lên sóng lớn.

Hiệu quả phòng ngự của thánh thành, còn mạnh hơn nhiều so với ba loại 'pháp thuật phòng ngự họ Điền' mà Điền Thiên đảo chủ thi triển liên tục. [Có lẽ, thứ mình cần không phải là học các loại pháp thuật phòng ngự... mà là luyện chế thêm nhiều pháp khí phòng ngự mạnh mẽ?] Trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra một ý nghĩ kỳ lạ.

Nhưng ý nghĩ này ngay lập tức bị cậu ném ra khỏi đầu.

Pháp khí là pháp khí, pháp thuật là pháp thuật, hai thứ hoàn toàn khác nhau.

Hơn nữa... pháp thuật có thể bổ trợ cho pháp khí, phát huy hiệu quả 1+1 lớn hơn 2.

Sau khi thiên thạch bị đẩy bay đi, 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' của Tống Thư Hàng đứng chặn ở lỗ hổng của 'đại trận hộ đảo Điền Thiên'.

Đại trận hộ đảo Điền Thiên là loại tổ hợp, cho dù một phần bị phá hủy, cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả của các phần còn lại.

Giữa không trung, cột sét, thiên hỏa, băng sơn không ngừng giáng xuống.

Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành lại như một tảng đá ngầm giữa biển lớn, vững như bàn thạch.

Tống Thư Hàng vũ trang đầy đủ, cưỡi trên 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa', ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào thánh thành.

Trong đầu cậu không khỏi hiện ra hình ảnh 'kim đan diễn đồ' trên kim đan thứ hai của mình.

Kim đan diễn đồ của kim đan thứ hai 【Vẫn là Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành】, tổng thể có vài phần tương tự với tai nạn mà Tống Thư Hàng đang trải qua.

Cũng là đủ loại kiếp nạn vô tận, đủ loại tai nạn thuộc tính kim mộc thủy hỏa thổ.

Nhưng, trên kim đan diễn đồ 【Vẫn là Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành】, tai nạn còn đáng sợ hơn, còn khiến người ta tuyệt vọng hơn.

Giữa không trung, tất cả tàn hồn của Điền Thiên đảo chủ lại một lần nữa tụ tập lại.

Hình chiếu của Điền Thiên đảo chủ lại một lần nữa hiện ra giữa không trung.

Ông cảm kích nhìn Tống Thư Hàng một cái: "Xin lỗi, Thư Hàng tiểu hữu, đã cuốn ngươi vào tai nạn của đảo Điền Thiên." Nói xong, ông lập tức lao vào chống lại 'tai nạn'.

Khác với hình chiếu của phó đảo chủ Điền Điềm chỉ có một phần 'hồn phách', hồn phách của Điền Thiên đảo chủ bây giờ đều ở đây cả, mảnh cuối cùng cũng do Tống Thư Hàng mang về, cho nên ký ức của ông hoàn chỉnh, biết thân phận của Tống Thư Hàng. "Điền Điềm, mở hệ thống phòng không lên, cho nổ tung tất cả thiên thạch, băng sơn." Điền Thiên đảo chủ kêu lên. "Người anh trai ngốc nghếch của em, em đã sớm chuẩn bị sẵn sàng rồi." Phó đảo chủ Điền Điềm đáp.

Chương 1729

Khoảnh khắc tiếp theo, ở các góc của đảo Điền Thiên, có một số thứ hoàn toàn không hợp với phong cách 'tu chân' hiện ra.

Số lượng lớn tên lửa phòng không, pháo đài hiện ra.

Dưới sự khống chế của phó đảo chủ Điền Điềm, tên lửa phòng không, pháo đài điên cuồng khai hỏa.

Ầm ầm ầm ~~ Âm thanh đinh tai nhức óc. "Quả nhiên là phong cách của 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào'." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đừng mong các thành viên trong 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' có thể cứ mãi giữ được phong cách tiên hiệp.

Các thành viên trong nhóm đa phần là chủ nghĩa thực dụng.

Rất lâu trước đây, Tống Thư Hàng đã biết từ Vũ Nhu Tử, gần đảo Linh Vũ Điệp giấu một lượng lớn vũ khí công nghệ cao, Linh Vũ Điệp Tôn Giả dường như có sở thích sưu tập vũ khí hỏa lực mạnh, còn xây dựng một hệ thống phòng không mạnh mẽ gần đảo Linh Vũ Điệp.

Đảo Điền Thiên quả nhiên cũng không ngoại lệ.

Đủ loại đạn pháo, còn có từng quả tên lửa lao vút lên trời, khóa chặt những 'thiên thạch, băng sơn' và tất cả các vật thể thực thể để tấn công.

Ầm ầm ầm ầm ~ Trên đỉnh đầu, tiếng nổ không ngừng vang vọng khắp hư không. [Trên đời này, không có thứ gì là 'Rầm~' không giải quyết được, nếu có, thì 'Rầm~Rầm~'.] Trong đầu Tống Thư Hàng lại hiện ra chân lý này của giáo phái bùng nổ.

Đồng thời, các tu sĩ trên đảo Điền Thiên cũng triển khai phản kích.

Hình chiếu của Điền Thiên đảo chủ lại một lần nữa ra tay, không ngừng thi triển 'pháp thuật phòng ngự họ Điền', nơi nào cần ông sẽ lao đến đó, vá lại những lỗ hổng trong phòng ngự.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy áp lực của 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' nhẹ đi.

Rất tốt, cứ tiếp tục như thế này, đợt này có thể giữ được rồi.

Cậu thầm nghĩ.

Vài giờ sau... tai kiếp trên bầu trời cuối cùng cũng dừng lại. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi." Tống Thư Hàng từ trong 'pháp khí vòng tay' của mình lấy ra một viên đan dược bổ sung linh lực — loại 'Tử Sư Đan' do Dược Sư sản xuất.

Hiệu quả bổ sung linh lực cực tốt, chỉ là sau khi nuốt vào, bụng sẽ có cảm giác trướng cực độ. 'Hình chiếu thể' của Điền Thiên đảo chủ đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, lần này thật sự phải cảm ơn ngươi, nếu không...

đảo Điền Thiên của ta có thể đã bị hủy trong chốc lát." "Hình chiếu của cư dân trên đảo, nếu chết đi, cũng sẽ dẫn đến hồn phách tan vỡ sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Điền Thiên đảo chủ gật gật đầu. "Các người làm sao vào được đây?" Tống Thư Hàng lại hỏi. "Nhắm mắt một cái, mở mắt một cái, đã ở đây rồi." Điền Thiên đảo chủ cười khổ nói: "Lúc đầu, đảo Điền Thiên đang xử lý hai lối đi kết nối với 'hiện thế' của chư thiên vạn giới.

Phía đối diện của lối đi không gian không phải là loại lương thiện gì, thế là chúng tôi khởi động đại trận hộ đảo.

Nhưng, hai bên chúng tôi còn chưa bắt đầu tiếp xúc, đột nhiên trong nháy mắt, cả đảo Điền Thiên của chúng tôi đã bị một sức mạnh quỷ dị bao bọc.

Lại nháy mắt một cái, chúng tôi đã xuất hiện ở đây.

Trừ tôi và Điền Điềm ra, những cư dân khác trên đảo đều biến thành màu xám." "Vậy tiền bối, trạng thái hiện tại của ngài là sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hồn phách của Điền Thiên đều đã vỡ thành mấy chục mảnh rồi. "Từ lúc bị cuốn vào không gian quỷ dị này, tai nạn tương tự đã xảy ra hơn hai mươi đợt.

Từ lúc bị cuốn vào không gian này, tôi đã mất đi nhục thân.

Sau đó, mỗi lần kiếp nạn kết thúc, hồn phách của tôi lại phân liệt một lần... tôi cũng không biết mình còn có thể cầm cự được bao lâu." Trong giọng nói của Điền Thiên đảo chủ có một cảm giác tuyệt vọng.

Ông không tìm được phương pháp đột phá ra khỏi không gian này.

Muội muội Điền Điềm chỉ có một phần tàn hồn tiến vào không gian này, những tàn hồn còn lại không biết ở đâu.

Mà mỗi lần kiếp nạn kết thúc, hồn phách của ông lại bị cưỡng chế phân liệt một lần, tan tác khắp nơi trên đảo Điền Thiên, đợi đợt kiếp nạn tiếp theo giáng xuống mới có thể tạm thời hồi phục.

Ngay cả 'thủ đoạn phục sinh' mà ông đã chuẩn bị từ lâu cũng không thể sử dụng. "Không gian quỷ dị này, giống như một không gian trò chơi tàn nhẫn.

Mỗi lần sau kiếp nạn, đảo Điền Thiên lại khôi phục nguyên trạng... trên đảo trừ tôi ra, ký ức của tất cả mọi người đều sẽ bị xóa về trạng thái 'trước khi tai nạn xảy ra'.

Ngay cả ký ức của Điền Điềm cũng không ngoại lệ.

Từ đầu đến cuối, chỉ có tôi có thể giữ lại toàn bộ ký ức.

Mà trong mấy lần kiếp nạn trước, những cư dân không may chết đi, đã vĩnh viễn biến mất, sau đó không bao giờ xuất hiện nữa." Điền Thiên đảo chủ nói đến đây, đột nhiên lại nhảy dựng lên. "Chết tiệt, cơ thể của ta lần này không tan rã... tai kiếp vẫn chưa kết thúc?!" Ông ngẩng đầu, nhìn chằm chằm vào hư không.

Trước đây, mỗi lần kiếp nạn kết thúc hoàn toàn, thân thể ông sẽ lại phân liệt một lần, tan tác ra khắp nơi trên đảo Điền Thiên.

Tai kiếp vẫn chưa kết thúc?

Hoặc là... nó đã kết thúc hoàn toàn, trò chơi kết thúc?

Điền Thiên đảo chủ hy vọng là vế sau.

Đáng tiếc, thiên hỏa, cột sét đột nhiên lại bùng nổ trên hư không, đã phá tan hy vọng của ông. "Quả nhiên vẫn chưa kết thúc." Điền Thiên đảo chủ lao lên trời.

Tống Thư Hàng trong lòng còn rất nhiều câu hỏi... nhưng bây giờ, trước hết chống đỡ qua kiếp nạn đã rồi tính.

Giữa không trung, 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' vẫn chưa thu hồi.

Lại một đợt 'thiên hỏa, cột sét' rơi xuống Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành.

Nhưng những thứ này đều chỉ là món khai vị.

Một lát sau, giữa không trung có từng quả tên lửa và nòng pháo hiện ra, khóa chặt Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành.

Tai kiếp, nâng cấp?

Ầm ầm ầm ~~ Tên lửa, đạn pháo, đạn xuyên giáp liên hoàn, đủ loại đạn mà Tống Thư Hàng không nhận ra, điên cuồng trút xuống thánh thành. "Tên này, mẹ nó là em trai của 'thiên kiếp' à?" Tống Thư

Hàng nghiến răng nói.

Thiên kiếp ở hiện thế sẽ hiện đại hóa, tai kiếp trong 'không gian phong bế' này, vậy mà cũng sẽ hiện đại hóa.

Tiếng nổ liên tục không ngừng.

Uy lực của vũ khí cũng không ngừng tăng lên.

Hình ảnh 【Vẫn là Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành】 bây giờ đã gần hiển thị đến bảy mươi phần trăm.

Ngọn lửa, cột sét, băng kiếp, đủ loại tấn công nguyên tố.

Sau đó là đủ loại vũ khí hiện đại hóa oanh tạc.

Tai kiếp trong 'không gian phong bế', những vũ khí cụ thể hóa ra, ban đầu đều là mô phỏng vũ khí của đảo Điền Thiên.

Nhưng sau đó, nó dường như có một hệ thống tính toán của riêng mình.

Vũ khí ngày càng tiên tiến, uy lực của vụ nổ ngày càng lớn.

Trong lòng Tống Thư Hàng bắt đầu bất an.

Cứ tiếp tục như thế này... series bom hạt nhân sẽ xuất hiện sao?

Ý niệm của cậu vừa mới hiện ra, giữa không trung đã có một đầu đạn rất quen thuộc xuất hiện.

Vũ khí hạt nhân? "Không thể để nó rơi xuống." Tống Thư Hàng thúc đẩy 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành', cự pháo âm ba heo con và bảo tháp điêu khắc đá bảy màu được trang bị trên đó điên cuồng tấn công về phía quả bom hạt nhân kia.

Ầm ~~ Một đám mây hình nấm quen thuộc mà hùng vĩ nổ tung trên bầu trời.

Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành... tan rã.

Pháp khí không bị tổn hại, toàn bộ bộ pháp khí được chế tạo từ vật liệu chính Bát phẩm, độ cứng cực kỳ tốt.

Chỉ là chúng không thể duy trì hình dạng 'thánh thành' được nữa, phân tán thành 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí', quay trở về với Tống Thư Hàng.

Mà cùng lúc với 'thánh thành' tan rã, trên kim đan diễn đồ của kim đan thứ hai của Tống Thư Hàng cũng xảy ra biến hóa. 'Thánh thành' trên kim đan diễn đồ thứ hai cũng tan rã.

Hình vẽ trên Kim Đan Diễn Đồ vậy mà lại thay đổi, tòa Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc bắt đầu sụp đổ. … Chuyện này mà Tống Thư Hàng nói ra ngoài, tu sĩ khắp Chư Thiên Vạn Giới chắc chắn sẽ phun nước bọt đầy mặt cậu.

Mọi tu sĩ Ngũ phẩm đều biết, Kim Đan Diễn Đồ, Lạc Bút Vô Hối.

Hình vẽ mà ngươi đã vẽ lên sẽ vĩnh viễn là như vậy.

Từ trước đến nay chưa từng có chuyện ‘sửa đổi’, càng không thể nào tự thay đổi, đây là một chuyện rất nghiêm túc!

Gạch chân, nhấn mạnh: Rất nghiêm túc!

Nếu hình vẽ trên Kim Đan Diễn Đồ mà còn thay đổi được thì gọi gì là ‘Kim Đan Vô Hối’?

Gọi là Kim Đan tùy tiện hối cho rồi!

Có một khoảnh khắc, Tống Thư Hàng cũng rất kinh ngạc.

Chương 1730

Từ sau khi thăng cấp Ngũ phẩm, dĩ nhiên cậu cũng đã bổ sung kiến thức liên quan đến Linh Hoàng Ngũ phẩm, biết đến khái niệm ‘Kim Đan Vô Hối’.

Nhưng rất nhanh, cậu đã bình tĩnh trở lại.

He he, Kim Đan Diễn Đồ trên hạt nhân thứ tư của lão phu đây còn biết làm cả hoạt hình nữa là, chút thay đổi cục bộ của Kim Đan Diễn Đồ này thì có là gì.

Sụp thì sụp thôi, muốn biến thế nào thì biến thế ấy, kim đan ngươi vui là được.

Tống Thư Hàng cảm thấy trái tim mình đã trở nên đặc biệt lớn, cho dù Kim Đan Diễn Đồ có biến thành dạng gì, cậu cũng sẽ không quá ngạc nhiên.

Có giỏi thì ngươi nhảy mẹ nó ra khỏi ‘Kim Đan Diễn Đồ’ đi?!

Trong hư không, bộ ba mươi ba pháp khí thần thú quay trở lại, ‘Đại trận hộ đảo’ của đảo Điền Thiên liền thiếu đi một mảng.

Vũ khí hạt nhân bị Tống Thư Hàng đánh nổ giữa không trung, uy lực của vụ nổ cũng đã bị ‘Thánh Thành’ chặn lại. … Tuy nhiên, dư chấn của vụ nổ cùng với thiên hỏa, cột sét nhanh chóng ùa về phía khu vực trống do ‘Thánh Thành’ biến mất.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, mở miệng nhả Xích Tiêu Kiếm ra, đưa nó vào tay Tống Thư Hàng.

Sau đó, bản thân nàng bảo vệ bên cạnh Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm phàn nàn: “Lần nào cũng đến phút cuối mới nhớ đến ta, không thể để ta ra ngoài hóng gió sớm một chút sao?” “Vì Xích Tiêu Kiếm tiền bối là át chủ bài của tôi mà, làm gì có ai vừa ra trận đã lật bài tẩy chứ?” Tống Thư Hàng đáp, cậu xoay cổ tay phải, vào thế khởi đầu của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

“Ngươi nói có lý, dù sao uy lực của ta cũng lớn như vậy.” Xích Tiêu Kiếm rất hài lòng với câu trả lời của Tống Thư Hàng: “Chuẩn bị xong chưa, muốn uy lực cấp mấy?” “Bát phẩm là được rồi, uy lực cấp Cửu phẩm với trạng thái hiện tại của tôi và ngài e rằng chỉ chém được một đao, quá lãng phí.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đã phải duy trì hình thái Lục phẩm của ‘Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc’ để chống đỡ thiên tai.

Nếu không phải cậu có bốn hạt kim đan thì đã sớm không trụ nổi rồi.

Mà linh lực của Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng chưa hồi phục hoàn toàn.

Xích Tiêu Kiếm khi đầy năng lượng thì không cần Tống Thư Hàng phối hợp cũng có thể tự mình chém ra đao ý cấp bậc ‘Trường Sinh Giả’.

Xích Tiêu Kiếm dù sao cũng là pháp khí, khác với tu sĩ, tốc độ hồi phục linh lực của nó không nhanh như vậy.

Tình hình hiện tại, một nhát chém cấp Bát phẩm cũng đủ dùng rồi.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!” Tống Thư Hàng vung Xích Tiêu Kiếm.

Ngọn lửa hừng hực bùng lên từ thân Xích Tiêu Kiếm.

Trong nháy mắt, xung quanh Tống Thư Hàng xuất hiện một lượng lớn sương mù — đó là hơi nước trong không khí bị bốc hơi ngay lập tức.

Hoa, cỏ, cây cối gần Tống Thư Hàng khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy, mặt đất nứt nẻ.

Đao ý trên Xích Tiêu Kiếm mạnh mẽ bá đạo, dường như muốn thiêu rụi cả bầu trời.

Một đao này, hôm nay thật đúng vị.

Hôm nay, một đao này thật sự muốn thiêu đốt cả bầu trời.

Ở phía xa, phó đảo chủ Điền Điềm kinh ngạc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Kiếm của Tống Thư Hàng, ngọn lửa thiêu trời đó cuộn lên trên, nghịch thiên mà bay lên.

Ngọn lửa thiêu đốt tất cả đã bù đắp cho hàng phòng ngự của ‘Thánh Thành’.

Trong ngọn lửa thiêu trời đó, tất cả mọi thứ đều sẽ bị hủy diệt.

Bất kể là cột sét, thiên hỏa, tinh thể băng, thiên thạch, xúc tu, huyền thủy.

Tất cả mọi thứ, vừa chạm vào ngọn lửa liền hóa thành tro bụi, trở thành nhiên liệu cho ngọn lửa thiêu trời.

Tống Thư Hàng thu hồi Xích Tiêu Kiếm, hơi thở dốc: “Bốn hạt kim đan cũng có chút không chịu nổi, nếu tôi có nhiều hạt kim đan hơn thì tốt rồi.” Xích Tiêu Kiếm: “Ngươi thật sự muốn có một bụng kim đan chắc?” “Không cần một bụng kim đan, xâu thành một chuỗi vòng cổ là được rồi.” Tống Thư Hàng nói đùa, ánh mắt của cậu khóa chặt vào tai kiếp trên trời, dường như vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc.

Cứ tiếp tục như vậy, cho dù cậu có Xích Tiêu Kiếm cũng không chống đỡ nổi.

Càng đau lòng hơn là… đại trận hộ đảo của đảo Điền Thiên sẽ không chịu nổi trước.

Rắc rắc rắc~~ Nói là đến liền.

Trong hư không, lại có bảy mảng khu vực của ‘đại trận hộ đảo’ vỡ nát.

Mỗi mảng đều lớn bằng ‘Thánh Thành’.

“Xong rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Một hơi vỡ liền bảy mảng phòng ngự, đã không thể tiếp tục chống cự được nữa.

Nếu ‘không gian đóng’ này giống như lời đảo chủ Điền Thiên nói, là một trò chơi ác liệt.

Vậy thì trải nghiệm trò chơi này chỉ có thể dùng từ cực tệ để hình dung.

“Nhiều lỗ hổng như vậy, ta cũng bất lực.

Trừ khi ngươi có cách giúp ta nạp đầy năng lượng ngay lập tức, hồi phục lại trạng thái tốt nhất.” Xích Tiêu Kiếm nói.

“Nếu tôi có thủ đoạn nạp năng lượng như vậy thì đã dùng từ sớm rồi.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Ngay cả hình chiếu hồn phách của đảo chủ Điền Thiên cũng sững sờ giữa không trung.

Đại trận hộ đảo của đảo Điền Thiên, ngay cả pháp trận dự phòng cũng đã được khởi động, thay thế vào các lỗ hổng.

Bây giờ, ông ta thật sự không còn cách nào.

“Lúc này… chỉ có thể cầu nguyện thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi theo đạo à?” Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

“Bạch tiền bối hoặc là Bạch tiền bối two, lúc này, bất kể là ai cũng được, tóm lại là cứ cầu nguyện với hai vị Bạch tiền bối thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Ầm~~ Cột sét có tốc độ nhanh nhất, từ bảy lỗ hổng của đại trận hộ đảo rơi xuống.

Trong lúc rơi xuống, cột sét lại phân tán ra, hóa thành vô số rắn sét, đánh về phía tất cả thành viên của ‘đảo Điền Thiên’.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lấy ra ‘Công Đức Bình Thiên Quan’, đội lên đầu mình. ‘Công đức chi lực’ trong Bình Thiên Quan cũng chỉ mới hồi phục được một chút. … Chút năng lượng này, chỉ đủ để nàng bảo vệ Tống Thư Hàng.

Còn những thành viên khác trên đảo Điền Thiên, không nằm trong phạm vi bảo vệ của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Tống Thư Hàng vận khí đan điền, mở miệng hét lên một tiếng thần công ‘Sư Tử Hống’: “Bạch tiền bối, chúng ta sắp toi rồi, Help me!” Công pháp Sư Tử Hống này vẫn là chiến lợi phẩm Tống Thư Hàng nhận được từ ‘Thông nương’ lúc trước.

Tiếng gầm của Tống Thư Hàng vang vọng khắp trời đất.

Hy vọng Bạch tiền bối two có thể nghe thấy tiếng cầu cứu của cậu.

Đảo chủ Điền Thiên: “Bạch tiền bối ở gần đây sao?” Ầm ầm ầm~~ Ánh sét lóe lên.

Đúng lúc này, trong hư không có một bóng người bước xuyên không gian mà đến.

Bóng người này vừa hiện thân, ngẩng đầu nhìn lên trời đầy rắn sét.

Sau đó, toàn thân nàng run lên một cái.

Đối mặt với trời đầy rắn sét, nàng lập tức sợ hãi.

Trong ánh mắt của mọi người, bóng người này nhanh chóng ngồi xổm xuống, hai tay giơ lên, ôm lấy đầu.

Thức thứ nhất trong tuyệt kỹ Nộ Đỗi Thiên Kiếp của Thánh thứ hai, ba, bốn Thiên Niên: Ôm đầu ngồi xổm phòng ngự - Ba ba, ngài là ba của con, xin hãy nhẹ tay.

Những con rắn sét ầm ầm không ngừng đánh vào người bóng người này, nhưng lại không thể làm nàng tổn hại chút nào.

Không chỉ vậy, từ trên người nàng còn có rất nhiều đường năng lượng khó nhìn thấy bằng mắt thường khuếch tán ra… trong nháy mắt bao trùm lấy tất cả thành viên trên đảo Điền Thiên.

Tất cả thành viên trên đảo Điền Thiên, bao gồm cả đảo chủ Điền Thiên và phó đảo chủ Điền Điềm, đều không tự chủ được mà từ từ ngồi xổm xuống, tay họ run rẩy, không chịu sự khống chế của mình, đặt lên đỉnh đầu.

Toàn thể thành viên đảo Điền Thiên thi triển ‘Thức thứ nhất Nộ Đỗi Thiên Kiếp’.

Trong tiếng sấm chớp, tất cả thành viên đảo Điền Thiên cùng với vị tiên tử trong hư không kia, cùng nhau lắc lư theo nhịp điệu.

“Khôi Lỗi Tiên Tử!” Tống Thư Hàng mừng rỡ nói.

Người xuyên không gian mà đến chính là Khôi Lỗi Tiên Tử đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Nàng vậy mà cũng ở trong ‘không gian đóng’ này.

Nói cách khác, Bạch tiền bối cũng ở đây?!

Sở Sở cũng ở đây?

Khôi Lỗi Tiên Tử trên cao trung vừa ôm đầu ngồi xổm phòng ngự vừa liếc đôi mắt màu cam về phía Tống Thư Hàng một cái, sau đó lại quay đầu đi, tiếp tục run rẩy trong cột sét. 'Sét điện + tên họ Tống', luôn khiến nàng nhớ lại một vài ký ức đen tối.

Có sự trợ giúp của Khôi Lỗi Tiên Tử, sau thiên lôi là thiên hỏa, tinh thể băng, thiên thạch, xúc tu, huyền thủy không ngừng rơi xuống từ hư không, nhưng đều không có cách nào đột phá được trận hình phòng ngự do 'ôm đầu ngồi xổm' tạo thành.

Những sợi tơ năng lượng khuếch tán ra từ người Khôi Lỗi Tiên Tử đã đưa tất cả mọi người vào mạng lưới 'ôm đầu ngồi xổm phòng ngự'.

Không chỉ bảo vệ mọi người bên trong, mà còn thông qua phương pháp này, tập hợp năng lượng của mọi người lại với nhau, tăng cường lực phòng ngự của thế ôm đầu ngồi xổm.

Có Khôi Lỗi Tiên Tử ở đây, đợt 'tai kiếp' này ổn rồi! 【Ta không chống đỡ được lâu đâu.】 Khôi Lỗi Tiên Tử nhìn thấy vẻ mặt của Tống Thư Hàng là có thể đoán được trong lòng cậu đang nghĩ gì: 【Đừng quên, cơ thể hiện tại của ta được phục hồi từ đủ loại dược liệu tạp nham.

Nếu kiếp nạn này kéo dài hơn một chút, ngươi lại không nghĩ ra được cách đối phó… kết cục vẫn là toi đời.】 "Bạch tiền bối đâu?" Tống Thư Hàng vội vàng hỏi. 【Có việc quan trọng, không thể phân thân ra được.】 Khôi Lỗi Tiên Tử đáp.

Tống Thư Hàng: "…" Cậu nhìn vào 'Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình' trên nắm tay phải của mình.

Có nên thử kỹ năng bộc phát không?

Trên Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình, có một năng lực phụ trợ có thể sử dụng khi ở cấp Ngũ phẩm. 【Nghịch Kình Kim Thân】 - bí thuật bộc phát.

Ngoài ra, trên mỗi loại trong ‘bộ ba mươi ba pháp khí thần thú’, đều có bí thuật bộc phát tương tự.

Ví dụ, trên Khiên Chuyên Gia Bá Vương có 【Tiên Quy Kim Thân】, trên Tường Vua Sư Tử Vàng có 【Kim Sư Kim Thân】… Sau Ngũ phẩm, có thể kích hoạt loại ‘bí thuật bộc phát’ này, cái giá phải trả là sau khi sử dụng sẽ có một khoảng thời gian suy yếu, và bộ ba mươi ba pháp khí thần thú cũng sẽ hao hết linh lực, không thể sử dụng trong thời gian ngắn.

Nếu đồng thời sử dụng ba mươi ba loại bí thuật bộc phát thì sẽ như thế nào?

Chương 1731

Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ.

Dĩ nhiên, cậu cũng chỉ nghĩ vậy thôi… một hơi sử dụng ba mươi ba loại bí thuật bộc phát, quá liều lĩnh, sẽ chết đấy.

“Nghịch Kình Kim Thân.” Tống Thư Hàng kích hoạt một loại trước.

Sau khi cảm thấy cơ thể mình hoàn toàn chịu đựng được, cậu lại kích hoạt loại thứ hai: “Tiên Quy Tiên Thân.” “Tiên Hạc Kim Thân” “Ngưu Vương Kim Thân” “Cự Giải Kim Thân” “Khuyển Thần Kim Thân” “Hắc Dương Kim Thân” “Thần Mã Kim Thân” “Thỏ Ngọc Kim Thân” “Tê Tê Kim Thân” Sau khi kích hoạt liền một lúc mười loại bí thuật bộc phát, Tống Thư Hàng mới cảm thấy cơ thể mình sắp đạt đến giới hạn.

Năng lượng không ngừng tuôn ra.

Ở trạng thái này, có lẽ mình có thể một hơi giải khai phong ấn Thất phẩm trên ‘bộ ba mươi ba pháp khí thần thú’?

Đang suy nghĩ, trên ‘Kim Đan Diễn Đồ’ của kim đan thứ hai của Tống Thư Hàng, Thánh Thành đã hoàn toàn sụp đổ thành mảnh vụn.

Trước Thánh Thành, người đàn ông mặc giáp cũng đã thay đổi.

Hắn bày ra tư thế ngửa mặt lên trời gầm dài.

Tiếp đó… hắn từ trên ‘Kim Đan Diễn Đồ’, nhảy bật ra.

Nói nhảy là nhảy.

Có gan, chính là tùy hứng như vậy!

Chiến sĩ mặc giáp vàng được triệu hồi đến, xin hỏi ngài chính là ba của ta sao? … Cảm ứng được gã này nhảy ra, Tống Thư Hàng ngây người.

Tôi chỉ nói bừa thôi, vị đại gia này thật sự từ trong ‘Kim Đan Diễn Đồ’ nhảy ra.

Ngửa mặt nhìn trời, bây giờ tôi phải làm sao đây?

Nghĩ tới nghĩ lui… chỉ có thể ngửa mặt nhìn trời thôi!

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy thời gian xung quanh mình dường như ngừng lại.

Tai kiếp không ngừng rơi xuống từ trên trời, ngọn lửa cháy xung quanh, ánh điện lấp lóe, đều ngừng lại.

Giống như bị thi triển pháp thuật ‘ngưng đọng thời gian’.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng cảm nhận được, đây không phải là ngưng đọng thời gian.

Mà là tốc độ tư duy của bản thân cậu đã được tăng tốc đến cực hạn, tạo thành ảo giác.

Là bản thân cậu bị tăng tốc, thế giới bên ngoài không hề thay đổi.

Khoảnh khắc tiếp theo, mặt đất dưới chân cậu trở nên trong suốt… giống như hóa thành mặt biển.

Người đàn ông mặc giáp vàng nhảy ra từ ‘Kim Đan Diễn Đồ’, giống như một cái bóng ngược, xuất hiện bên dưới mặt biển.

Tống Thư Hàng đứng thẳng, còn người đàn ông mặc giáp vàng thì đứng ngược.

“A a a a ~” Trong miệng người đàn ông mặc giáp vàng phát ra tiếng gầm điên cuồng.

Hắn đau đớn ôm đầu, quỳ xuống đất, dùng đầu đập vào mặt biển, trông như phát điên. … Bởi vì người đàn ông mặc giáp vàng xuất hiện ở vị trí ‘phản chiếu’ bên dưới mặt biển.

Đứng ở góc độ của Tống Thư Hàng, có thể nhìn thấy vẻ mặt đau đớn của người đàn ông mặc giáp vàng.

Kim Đan Diễn Đồ 【Vẫn là Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc】, được vẽ dựa trên nguyên mẫu là chính Tống Thư Hàng.

Dáng vẻ của người đàn ông mặc giáp vàng này gần như giống hệt Tống Thư Hàng.

Đau khổ, điên cuồng, tuyệt vọng, không cam lòng… là vì ‘Thánh Thành’ sụp đổ sao?

Người đàn ông mặc giáp vàng và bản thể Tống Thư Hàng sinh ra cộng hưởng.

Trong nháy mắt, loại đau khổ và tuyệt vọng đó, Tống Thư Hàng dường như cảm nhận được như chính mình trải qua.

Theo dáng vẻ điên cuồng của người đàn ông, sau lưng hắn, các bộ phận của bộ ba mươi ba pháp khí thần thú tạo thành ‘Thánh Thành’ lại hiện ra.

Những bộ phận này bắt đầu dung hợp lại… lắp ráp.

Giữa Tống Thư Hàng và người đàn ông mặc giáp vàng này, cảm giác cộng hưởng càng lúc càng mạnh.

Trên người cậu, các bộ phận tạo thành ‘Thánh Thành’ cũng hiện ra, bắt đầu lắp ráp thành trạng thái hoàn toàn mới. 【Bộ ba mươi ba pháp khí thần thú, sắp xuất hiện trạng thái thứ ba sao?】 Bộ pháp khí bản mệnh này của Tống Thư Hàng, ngoài ‘Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc’, còn có trạng thái thứ 2 ‘Mặt Trời Lặn Giận Dữ Vĩnh Không Tắt’ được mở ra nhờ Bạch tiền bối.

Chỉ là trạng thái 2 này, Tống Thư Hàng đến giờ vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ.

Trong lòng cậu có chút manh mối, nhưng ước tính bảo thủ, muốn sử dụng thành thạo 'Mặt Trời Lặn Giận Dữ Vĩnh Không Tắt', có lẽ phải đợi cậu thăng cấp Lục phẩm.

Bây giờ, bộ ba mươi ba pháp khí thần thú lại một lần nữa thay đổi hình thái, đây là tiết tấu sắp ra 'trạng thái 3' sao?

Rắc rắc rắc… Đá Tảng Lạc Đà Dũng Sĩ, Trụ Cột Thánh Tượng Thống Soái, Cổng Thần Miêu Yêu Tiên Cơ, ba loại pháp khí bản mệnh này kết hợp thành một Thánh Thành đang sụp đổ.

Tất cả các pháp khí tổ hợp khác đều hiện ra bên cạnh chiến sĩ mặc giáp vàng, ở trong trạng thái có thể lắp ráp thành hình bất cứ lúc nào.

Bộ ba mươi ba pháp khí thần thú sau lưng Tống Thư Hàng cũng thay đổi đồng bộ với pháp khí của chiến sĩ mặc giáp vàng.

Sau khi lắp ráp xong, chiến sĩ mặc giáp vàng bò dậy, lại một lần nữa ngửa mặt lên trời gào thét.

Cơ thể hắn bắt đầu phình to ra.

Từ chiều cao bình thường tương đương với Tống Thư Hàng lúc đầu, một mạch phình to.

Sau vài hơi thở, đã biến thành người khổng lồ cao sáu mươi mét.

Tống Thư Hàng: "…" Chiêu biến hóa này thì không học được rồi, tôi chỉ là một con người bình thường, cho dù có bơm hơi vào người tôi cũng không thể bơm lên cao sáu mươi mét được!

Không học được, không học nổi, quá sức người ta.

Khi Tống Thư Hàng đang nghĩ vậy, cơ thể cậu phát ra một trận tiếng kêu lách cách.

“Thật sự muốn biến tôi thành người khổng lồ sáu mươi mét sao?” Trong lòng cậu có chút hoảng.

May mà, người khổng lồ hóa không phải là cơ thể Tống Thư Hàng, mà là bộ giáp được hình thành từ bộ ba mươi ba pháp khí thần thú trên người cậu.

Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình, Mũ Cánh Tiên Hạc Quân Tử, Mũ Giáp Kỳ Lân Ngưu Vương, Gương Hộ Tâm Tê Tê, Giáp Vàng Cự Giải Hoàng, Áo Choàng Thỏ Ngọc Tiên Tử, Nhẫn Khuyển Thần Tướng Quân, Nhẫn Hắc Dương Dũng Sĩ, Giày Thiên Lý Thần Mã, Khiên Chuyên Gia Bá Vương.

Mười món pháp khí tổ hợp… thật trùng hợp, chính là mười món pháp khí tương ứng với mười loại kim thân mà cậu đã kích hoạt bí pháp bộc phát trước đó.

Toàn bộ bộ giáp không ngừng phình to, hóa thành người khổng lồ bằng thép cao sáu mươi mét.

Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một giấc mơ điều khiển robot khổng lồ.

Hôm nay, sau ‘Giấc Mơ Bầu Trời Xanh’, ‘giấc mơ điều khiển robot khổng lồ’ của Tống Thư Hàng cũng đã được hoàn thành.

Chỉ là cách hoàn thành, vẫn không khoa học như trước.

Lúc này, cơ thể Tống Thư Hàng đang ở trong ‘Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình’.

“Vị trí này, sao cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Bình thường mà nói, cơ thể của mình không phải nên ở vị trí ‘đầu’ hoặc ‘tim’ sao?

Tại sao là chủ nhân mà mình lại xuất hiện ở vị trí nắm đấm phải?”

Tống Thư Hàng luôn có cảm giác lát nữa khi chiến đấu, người khổng lồ sẽ sử dụng kỹ năng kiểu ‘Nắm đấm sắt bay’, bắn cậu là chủ nhân này ra ngoài làm vũ khí.

Dù sao thì, Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc còn nhốt cậu là chủ nhân ở ngoài cửa… người khổng lồ ném cậu là chủ nhân ra ngoài làm vũ khí dường như cũng không có gì không đúng.

Trong khoảnh khắc người khổng lồ bằng thép hoàn thành, hiệu quả ‘tăng tốc’ của cơ thể Tống Thư Hàng dừng lại, mọi thứ bên ngoài trở lại như cũ.

Tai kiếp tiếp tục, ôm đầu ngồi xổm phòng ngự cũng tiếp tục.

“Trời ơi, đây là thứ gì vậy?” Hình chiếu của đảo chủ Điền Thiên, cho dù vẫn giữ tư thế ‘ôm đầu ngồi xổm phòng ngự’, nhưng vẫn nhìn thấy trạng thái ngầu lòi của Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ cao sáu mươi mét xuất hiện trên đảo Điền Thiên, có cảm giác đầu đội trời chân đạp đất.

Dưới chân Tống Thư Hàng, ‘chiến sĩ mặc giáp vàng’ kia từ mặt biển bò lên.

Một lúc sau, bóng dáng hắn hòa vào người khổng lồ bằng thép của Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ bằng thép dường như được rót vào ‘linh hồn’, trên Mũ Giáp Kỳ Lân Ngưu Vương có một lớp mặt nạ hạ xuống, nơi hai mắt của người khổng lồ bằng thép có ánh sáng đỏ rực lóe lên.

Bộ ba mươi ba pháp khí thần thú, trạng thái 1.5 【Sau khi Thánh Thành sụp đổ… Người khổng lồ hủy diệt vạn vật】.

Trong lòng Tống Thư Hàng, tự nhiên hiện ra tên gọi của bộ ba mươi ba pháp khí thần thú.

Không phải trạng thái 3, mà là hình thái biến hóa của trạng thái 1.

Sau khi Thánh Thành bị phá hủy, cộng thêm một vài cơ duyên đặc thù, mới xuất hiện một ‘trạng thái 1’ khác.

Ầm!

Người khổng lồ hủy diệt nhấc chân lên, đạp về phía hư không.

Một đóa hoa sen đen khổng lồ hiện ra, đỡ lấy bàn chân của người khổng lồ hủy diệt.

Một bước một hoa sen.

Sau vài bước, người khổng lồ hủy diệt đã chen ra khỏi ‘đại trận phòng ngự đảo Điền Thiên’, xuất hiện ngay chính diện của những tai kiếp đó.

Sau lưng người khổng lồ hủy diệt là Thánh Thành trong trạng thái sụp đổ, không ngừng phát ra tiếng ầm ầm.

Thánh Thành vẫn luôn sụp đổ, phát ra tiếng kêu gào của sự hủy diệt.

Trong mắt người khổng lồ là ánh sáng bạo ngược màu đỏ rực.

Ầm!

Một tảng thiên thạch khổng lồ rơi xuống.

Người khổng lồ hủy diệt giơ tay lên, nhắm vào thiên thạch.

Nắm đấm sắt bay!

Không, không phải cái này.

“Máy Chém Hoàng Giả!” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Tường Vua Sư Tử Vàng, Tường Vua Bạch Hổ hiện ra, một trên một dưới hợp lại, song đao của Bạo Chúa Mực gia nhập vào trong, tạo thành một cái máy chém.

Sau khi Máy Chém Hoàng Giả lắp ráp xong, khoảnh khắc tiếp theo cũng phình to ra như thổi khí, hóa thành cao mấy trăm mét.

Nó kẹp lấy tảng thiên thạch khổng lồ đó.

Chương 1732

Lưỡi dao trên máy chém không ngừng nâng lên hạ xuống, trong nháy mắt đã cắt tảng thiên thạch khổng lồ đó thành vụn.

Sau thiên thạch là thiên hỏa hừng hực và cột sét cùng với trời đầy tinh thể băng.

“Tháp Hình Kiếm.” Tống Thư Hàng lại nói.

Bảo tháp điêu khắc bằng đá bảy màu hiện ra, nó lộn ngược xoay tròn, hút tất cả thiên hỏa, cột sét, tinh thể băng vào trong tháp.

Tường Vua Cá Mập Băng ngay sau đó hiện ra, phong kín đáy bảo tháp.

Cuối cùng, lợi kiếm của Lão Viên Thánh Sư hiện ra, nó phân thành ngàn vạn, từ các cửa sổ của bảo tháp đâm vào, nghiền nát tất cả thiên hỏa, cột sét và tinh thể băng trong tháp thành không.

Đôi mắt đỏ rực của người khổng lồ hủy diệt lại nhìn chằm chằm vào đợt cuối cùng của tai kiếp.

Đó là mấy quả vũ khí hạt nhân có uy lực lớn hơn trước, vẫn đang trong giai đoạn hình thành.

“Thiết Nương Tử Gấu Khổng Lồ.” Tống Thư Hàng đưa tay chỉ về phía những quả bom hạt nhân còn chưa thành hình đó.

Trống trận của Quân Đoàn Hùng Viêm + Đảo Gai Ngược Sát Nhím, một ngoài một trong, hóa thành hình cụ Thiết Nương Tử hình gấu, thể tích của nó cũng điên cuồng phình to.

Thiết Nương Tử mở ra, chứa mấy quả bom hạt nhân còn chưa thành hình vào trong đó.

Thiết Nương Tử Gấu Khổng Lồ khép lại, hình thể của nó bắt đầu co nhỏ lại một cách dữ dội.

Bên trong, Đảo Gai Ngược Sát Nhím bắt đầu nghiền nát.

Ầm ầm ầm~~ Một trận khói nổ từ khe hở của Thiết Nương Tử Gấu Khổng Lồ phun ra.

Đây có lẽ là lô bom hạt nhân đầu tiên trong lịch sử chết dưới ‘hình cụ Thiết Nương Tử’.

Sau khi người khổng lồ hủy diệt quét sạch tai kiếp, dường như vẫn chưa thỏa mãn.

Nỏ Cửu Vĩ Thiên Hồ, Pháo Âm Ba Lợn Rừng, Cung Cự Lộc Lão Quân, Mũi Tên Lang Nha Tê Liệt cũng phóng to ra, xuất hiện sau lưng nó.

Nỏ cung, tên răng sói, đại pháo điên cuồng bắn phá về phía hư không.

Mỗi một phát bắn đến cực hạn của hư không, đều tạo ra ánh sáng nổ chói mắt.

Tai kiếp có thể hủy diệt toàn bộ ‘đảo Điền Thiên’, lại bị ‘người khổng lồ hủy diệt’ này dễ dàng phá hủy.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang ở trong Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình, bắt đầu trầm tư.

Cậu cảm thấy có chút vấn đề.

Vấn đề về ‘năng lượng’.

Có chút liên quan đến định luật bảo toàn năng lượng.

Lực công kích kinh khủng của người khổng lồ hủy diệt, quét ngang tai kiếp trên đảo Điền Thiên, theo lý mà nói, nên tiêu hao rất nhiều năng lượng mới đúng.

Chỉ riêng việc điều khiển người khổng lồ cao sáu mươi mét hành động, năng lượng tiêu hao cũng nên rất lớn.

Huống chi là một loạt các hình cụ tổ hợp đáng sợ như ‘Máy Chém, Tháp Hình Kiếm và Thiết Nương Tử’ sau đó.

Nói thật, Tống Thư Hàng đã chuẩn bị tâm lý bị hút thành xác khô rồi.

Nhưng sau đó cậu phát hiện, năng lượng của mình vẫn rất dồi dào.

Linh lực trong cơ thể cậu gần như không tiêu hao bao nhiêu.

Vậy vấn đề là — năng lượng để người khổng lồ hủy diệt hành động, đến từ đâu?

Sức mạnh hỗ trợ nó hành động là gì?

Nó lấy sức mạnh từ đâu để đối kháng tai kiếp?

Soạt soạt soạt~~ Người khổng lồ hủy diệt hoàn thành nhiệm vụ, cơ thể khổng lồ của nó bắt đầu tách rời ra.

Từng món pháp khí tổ hợp, phân tán ra, lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng liếc mắt qua. 66.

Không sai, là 66 món pháp khí tổ hợp.

“Ba mươi ba món pháp khí dư ra, từ đâu đến?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Lẽ nào là Bạch tiền bối two?

Tống Thư Hàng ngoài bộ pháp khí bản mệnh trên người mình, còn lắp ráp một bộ ‘Thánh Kiếm Chung Yên’ cho Bạch tiền bối two.

Vừa rồi, sau khi mình cầu cứu Bạch tiền bối, Bạch tiền bối đã gửi

‘Khôi Lỗi Tiên Tử’ tới.

Vậy thì, bộ ‘ba mươi ba pháp khí thần thú’ khác này có phải là do Bạch tiền bối two gửi tới không?

Hợp tình hợp lý.

Tống Thư Hàng đưa tay ra hiệu, một bộ ‘ba mươi ba pháp khí thần thú’ quay trở lại cơ thể cậu.

Đồng thời, hình ảnh ‘Kim Đan Diễn Đồ’ trên kim đan thứ hai của cậu cũng thay đổi — chiến sĩ mặc giáp vàng kia sau khi giải trừ trạng thái ‘người khổng lồ hủy diệt vạn vật’, liền lặng lẽ quay trở lại Kim Đan Diễn Đồ của Tống Thư Hàng.

Lúc này trên hình ảnh Kim Đan Diễn Đồ ‘Vẫn là Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc’, Thánh Thành sụp đổ, chiến sĩ mặc giáp vàng hóa thành người khổng lồ, xung quanh hắn hiện ra mấy chục loại hình cụ khác nhau.

Bao gồm cả ‘Máy Chém Hoàng Giả, Tháp Hình Kiếm, Thiết Xử Nữ Gấu Khổng Lồ’ vừa xuất hiện, ngoài ra còn có Vòng Xoáy Nghiền Nát, Hình Phạt Thập Tự Giá các loại hình cụ.

Các cuộc tấn công vây quanh ‘Thánh Thành’ đều bị chiến sĩ mặc giáp vàng cuồng bạo san phẳng.

Ánh mắt đỏ rực của người khổng lồ mặc giáp vàng vẫn nhìn chằm chằm vào con mắt khổng lồ chiếm một phần tư diện tích trong hình.

Hai giây sau, Kim Đan Diễn Đồ ‘xoẹt’ một cái, đổi về hình gốc ‘Vẫn là Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc’.

Hai giây sau nữa, Kim Đan Diễn Đồ ‘xoẹt’ một cái nữa, biến thành hình ảnh ‘người khổng lồ hủy diệt vạn vật’.

Hai bức hình thay đổi qua lại, khoảng cách thời gian là hai giây.

Nhấp nháy qua lại, chói cả mắt.

Tống Thư Hàng: “…” Đây là định dạng ảnh gì vậy?

Tại sao Kim Đan Diễn Đồ của tôi lại tùy hứng như vậy, nói không hợp là còn nhảy ra khỏi Kim Đan Diễn Đồ đánh người.

“Thôi bỏ đi, chỉ cần chấp nhận phong cách này, thực ra cũng khá ngầu.” Tống Thư Hàng nói.

Chẳng phải chỉ là ảnh động nhấp nháy thôi sao, không có gì to tát.

Sau đó, cậu lại nhìn về phía bộ ‘ba mươi ba pháp khí thần thú’ còn lại trên không trung.

Hình thái 【Người khổng lồ hủy diệt vạn vật】 vừa rồi, rõ ràng không phải là trạng thái mà cậu hiện tại có thể điều khiển.

Người khổng lồ đó quả thực mạnh đến bùng nổ, thực lực thể hiện ra vượt xa cảnh giới Bát phẩm.

Có thể nói, Tống Thư Hàng đang vượt cấp trải nghiệm năng lực của ‘bộ ba mươi ba pháp khí thần thú’.

Mà sự tiêu hao của việc vượt cấp trải nghiệm, đều do bộ ‘ba mươi ba pháp khí thần thú’ trước mắt này cung cấp… Nếu không phải vậy, Tống Thư Hàng đã sớm bị hút thành xác khô rồi.

Vận khí không tốt có khi đã đọc file save để hồi sinh rồi… không đúng, đồng xu hồi sinh của cậu vẫn chưa hết thời gian hồi chiêu.

Cho nên, nếu vận khí không tốt, có khi cậu sẽ trở thành đạo hữu đầu tiên trong ‘Nhóm Cửu Châu Số Một’ bị chính pháp khí của mình hút cạn năng lượng mà chết.

Tương lai Hoàng Sơn tiền bối có thể sẽ dùng cậu làm ‘tài liệu giảng dạy’, cảnh cáo các đạo hữu tân binh gia nhập nhóm trong tương lai.

“Trước khi biết được ‘tai kiếp đảo Điền Thiên’ có giáng xuống nữa hay không, bộ pháp khí tổ hợp này vẫn nên ở lại chỗ mình thì hợp lý hơn.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu đưa tay ra hiệu, chuẩn bị thu bộ ‘ba mươi ba pháp khí thần thú’ thứ hai về.

Bộ pháp khí này tuy đã tặng cho Bạch tiền bối two, nhưng về bản chất vẫn là pháp khí bản mệnh do cậu luyện chế, nên có thể chịu sự khống chế của cậu.

Nhưng lúc này, bộ ba mươi ba pháp khí thần thú thứ hai trên không trung lại ‘vèo~’ một tiếng, độn vào hư không, trong nháy mắt đã biến mất không thấy đâu.

Nói đi là đi~ mà đi còn rất nhanh.

Tống Thư Hàng: “…” Thở dài một hơi, cậu từ hư không hạ xuống.

Khôi Lỗi Tiên Tử cũng giải trừ hình thức ‘ôm đầu ngồi xổm phòng ngự’, hạ xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó, ‘đại trận hộ đảo’ còn sót lại trên đảo Điền Thiên cũng toàn bộ được giải trừ.

“Cảm ơn cậu, Thư Hàng tiểu hữu.” Đảo chủ Điền Thiên lên tiếng.

Tai kiếp trong không gian đóng này, một lần nặng hơn một lần.

Lần này nếu không có Tống Thư Hàng ở đây, đảo Điền Thiên e rằng thật sự không giữ được rồi.

Tống Thư Hàng: “Không cần khách sáo đâu, Điền Thiên tiền bối.”
“Nếu các người có cách rời khỏi không gian này, thì hãy rời đi sớm một chút, nếu tiếp tục ở lại đây…” Đảo chủ Điền Thiên đang nói thì

cơ thể ông ta lại phân liệt ra.

Cơ thể ông ta phân liệt thành mấy chục phần, ‘bụp’ một tiếng phân tán ra, rơi xuống khắp nơi trên đảo Điền Thiên.

Cùng với sự phân liệt của đảo chủ Điền Thiên, toàn bộ đảo Điền Thiên cũng bắt đầu ‘hoàn nguyên’.

Đại trận hộ đảo tàn phá, các công trình kiến trúc bị phá hủy trên đảo, tất cả đều hoàn nguyên như cũ.

Ngay sau đó, những ‘đảo dân’ trên đảo Điền Thiên cũng từng người một biến mất.

Toàn bộ quá trình tràn ngập sự quỷ dị.

Người duy nhất không bị ảnh hưởng là Tống Thư Hàng có nhục thân và Khôi Lỗi Tiên Tử là thực thể.

Hai người đứng cạnh nhau, nhìn sự thay đổi của đảo Điền Thiên.

Một lát sau, đảo Điền Thiên lại trở lại thành thế giới ‘màu xám’ đó, một mảnh tĩnh lặng.

Xung quanh đảo, nước biển màu xám cuộn lên từng đợt sóng.

Sau đó… đợi đến khi tai kiếp tiếp theo xuất hiện, các mảnh hồn phách của đảo chủ Điền Thiên lại hội tụ lại, khôi phục thành hình chiếu đảo chủ Điền Thiên hoàn chỉnh.

Các thành viên trên đảo cũng sẽ từng người một tỉnh lại.

Điều khác biệt duy nhất là, những thành viên đã chết trong ‘tai kiếp’ lần trước, lần sau sẽ vĩnh viễn không xuất hiện nữa.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía Khôi Lỗi Tiên Tử, hỏi: “Tiên tử, Bạch tiền bối có giải thích gì về không gian đóng này không?” Nói thật, đến giờ cậu vẫn không biết Khôi Lỗi Tiên Tử tên là gì.

Khôi Lỗi Tiên Tử chưa từng nhắc đến, Tống Thư Hàng cũng không hỏi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, có hỏi chắc cũng vô ích.

Khôi Lỗi Tiên Tử là thành viên của Thiên Đình viễn cổ, nếu nàng báo đạo hiệu ra, e rằng cũng giống như @#%× tiên tử.

Chương 1733

Với ‘trình độ ngôn ngữ Thiên Đình viễn cổ’ hiện tại của Tống Thư Hàng, căn bản không thể đọc ra được.

Khôi Lỗi Tiên Tử lắc đầu, sau đó nàng lại nhớ ra một chuyện.

Nàng đưa tay, đeo chiếc mặt nạ quỷ xấu xí lên, che đi dung mạo của mình.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Cảm giác như, đảo Điền Thiên hiện tại giống như ‘phó bản’ trong game mà Thông nương hay chơi.

Tai kiếp giống như người chơi, cứ cách một khoảng thời gian lại đến cày phó bản một lần.

Bất kể thành công hay thất bại, cày xong là đi.

Và mỗi lần người chơi tai kiếp rời đi, phó bản lại sẽ làm mới.” “Thông nương gần đây đều chơi game sao?

Con bé đã từ bỏ nỗ lực tu luyện, từ bỏ nguyện vọng tu luyện mạnh hơn tôi rồi à?” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Nếu ta là nó, ta cũng sớm từ bỏ rồi.” Cho dù có được ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ là hack lớn, giấc mơ vượt qua Tống Thư Hàng của Thông nương vẫn xa vời.

Hơn nữa, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao còn thân thiết với Tống Thư Hàng hơn.

Rõ ràng Thông nương mới là Bát Tu… nhưng so sánh ra, Tống Thư Hàng lại giống như chủ nhân của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ hơn.

Có lẽ là vì chủ nhân của chủ nhân, quyền hạn lớn hơn?

Xích Tiêu Kiếm nhớ lại lời tiên đoán của chủ nhân đời đầu Xích Tiêu Tử đạo trưởng lúc đó — củ hành ngốc này tương lai sẽ trở thành Thiên Đạo.

Bây giờ xem ra… trừ khi tất cả Trường Sinh Giả dưới gầm trời này đều chết hết, và phải mấy chục triệu năm nữa không xuất hiện thêm một vị Trường Sinh Giả nào, Thông nương mới có một chút hy vọng thăng cấp thành Thiên Đạo.

Chủ đề đột nhiên lạc đi đâu mất.

“Không được, cảnh giới của con bé thấp quá.

Dù sao cũng là yêu sủng của mình, sau này mình phải đôn đốc nó tu luyện mới được.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu lại nhìn về phía đảo Điền Thiên màu xám: “Bây giờ, chỉ hy vọng hai vị Bạch tiền bối có thể nhanh chóng giải quyết chuyện ‘không gian đóng’.

Nếu không, nếu cứ tiếp tục, tai kiếp đợt sau tới, đảo Điền Thiên không chống đỡ nổi, tôi cũng phải toi đời.” Cậu vẫn chưa muốn chết… “Đúng rồi, Sở Sở đâu?” Tống Thư Hàng lại nhớ ra một chuyện.

Lúc đó Sở Sở, Khôi Lỗi Tiên Tử, Bạch tiền bối đều ở trong phòng ăn mà?

Còn có mấy tên ‘chiến phu cải tạo cơ giới’ nữa.

Lời cậu vừa dứt, đột nhiên bên cạnh có không gian dao động.

Bóng dáng Sở Sở từ trong không gian nhảy ra: “Sư tôn, ngài gọi con?” Tống Thư Hàng: “…” Sở Sở lại nói: “Sư tôn, con vừa rồi vẫn luôn ở cùng Bạch tiền bối.

Chúng con đang vượt ba mươi ba tòa cung điện, trên đường đều là Bạch tiền bối farm quái, con chỉ phụ trách quan sát bên cạnh.

Bây giờ Bạch tiền bối farm đến cung điện thứ mười, dư chấn chiến đấu sát thương quá lớn, Bạch tiền bối liền đưa con qua đây trước." "Có thu hoạch gì không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cùng Bạch tiền bối vượt ải, luôn có cảm giác như cao thủ ở phía trước mở combat, tân binh ở phía sau nhặt trang bị cao thủ không cần.

Ngoài ra, vừa rồi Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã nói, đảo Điền Thiên giống như một 'phó bản'.

Mà bên phía Bạch tiền bối vượt ba mươi ba cung, cũng giống như một loại trò chơi. 'Không gian đóng' này không phải là được tạo ra dựa trên nguyên mẫu các loại trò chơi chứ?

"Có một chút thu hoạch, nhưng những thứ này, có lẽ là những thứ 'Biệt Tuyết Tiên Cơ' thích hơn." Sở Sở lấy ra mấy cuốn sách, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lật ra xem.

Cuốn đầu tiên là 《Nhập Môn Kiếm Pháp Cơ Sở Tiên Trù》.

"Kiếm thuật?

Đùa tôi à!" Tống Thư Hàng không nhịn được nói.

Tiên Trù, không phải là dùng đao sao?

Đao pháp của Biệt Tuyết Tiên Cơ đặc biệt tốt, đại đao, tiểu đao, trường đao, đoản đao, nàng đều rất giỏi.

Đặc biệt là khi đâm vào eo, một nhát một chuẩn.

Tiên Trù dùng kiếm?

Ngài đây là đang làm khó những người có thiên phú kiếm thuật kém, thiên phú đao pháp tuyệt đỉnh như chúng tôi sao?

Sau đó là 《Ba Mươi Ba Hỏa Diễm Pháp Của Tiên Trù》, giống như luyện đan, Tiên Trù cũng có linh hỏa đặc thù, dùng để nấu các loại nguyên liệu.

Điều này rất bình thường… nhưng con số ba mươi ba, tại sao lại xuất hiện thường xuyên như vậy? 《Công Phu Cơ Bản Của Tiên Trù》, cuốn này khá phức tạp, bên trong có các phương pháp xử lý nguyên liệu khác nhau.

Ví dụ như dược liệu yêu thú, cách xử lý yêu khí; nguyên liệu loại linh thú thì phải kết hợp như thế nào; nguyên liệu loại thiên tài địa bảo thì cần kết hợp theo cách nào mới có thể kích hoạt hiệu quả tối đa. 《Ba Mươi Ba Thực Đơn Cơ Bản Của Tiên Trù》. 《Ba Mươi Ba Thực Đơn Trung Cấp Của Tiên Trù》 Lại là con số ba mươi ba.

“Toàn là bí pháp về Tiên Trù?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía Sở Sở.

Sở Sở gật đầu.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, đột nhiên hỏi: “Sở Sở, có ý định chuyển chức ‘Tiên Trù’ không?” Sở Sở: “Hả?” “Tôi cảm thấy, bộ bí pháp này có duyên với con.” Tống Thư Hàng nói: “Cho nên, con có muốn tranh thủ thời gian thử luyện tập một chút không?” “Có ảnh hưởng đến tu luyện không ạ?” Sở Sở hỏi.

“Không đâu, các tiền bối mà tôi biết, ngoài tu luyện ra, đều kiêm tu các nghề nghiệp phụ trợ.

Có người luyện đan, có người chế phù, có người vẽ trận.

Nếu phối hợp tốt, nghề nghiệp phụ trợ còn có thể mang lại sự trợ giúp và cảm ngộ cho việc tu luyện.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở: “Vậy còn sư phụ thì sao?” Tống Thư Hàng: “Ách…” Tôi có nghề nghiệp phụ trợ nào?

Chế phù, khắc trận, tôi đều không biết.

Ngay cả huyễn thuật trận pháp và Thiên Sư chính pháp, cũng mới chỉ bắt đầu học mấy ngày nay, mới học được chút da lông.

So với các tiền bối trong ‘Nhóm Cửu Châu Số Một’, điểm đặc biệt nhất của Tống Thư Hàng e rằng chính là ‘chết nhiều’.

Nhưng chết nhiều lại không phải là nghề nghiệp phụ trợ.

Thật tuyệt vọng.

Sau một hồi suy nghĩ, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng nhớ ra kỹ năng mà mình có thể giỏi: “Tôi từng luyện đan, ban đầu, nhờ vào năng lực luyện đan này, tôi mới có được thành tựu như ngày hôm nay!” “Sư tôn biết luyện đan ạ?” Sở Sở ngưỡng mộ nhìn Tống Thư Hàng.

Sở Sở xuất thân từ tiểu thế gia, cho nên đặc biệt hiểu được sự quý giá của ‘đan dược’.

Trước đây khi ở Sở gia, một viên đan dược cô còn muốn bẻ thành hai viên để ăn.

Sở gia khó khăn lắm mới tự mình bồi dưỡng được một vị luyện đan sư, nhưng tỷ lệ luyện đan thành công thấp đến mức khiến người ta phát bực… tính ra, dược liệu và tài nguyên tiêu hao cho việc luyện đan còn đắt hơn so với việc ra ngoài mua trực tiếp ‘thành phẩm’.

“Ừm, biết một chút.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại nhanh chóng chuyển chủ đề.

Nếu cứ tiếp tục về chủ đề ‘luyện đan’ này… chuyện cậu chỉ luyện chế được ‘Thối Thể Dịch’, lúc luyện dược còn dùng bếp điện từ sẽ không giấu được.

“Hơn nữa, vùi đầu khổ tu không phải là phương pháp tu luyện hiệu quả nhất.

Tiếp xúc với phù đạo, trận pháp, đan đạo, tiên trù chi đạo, đều có thể có tác dụng thông suốt.

Ngược lại còn có thể làm cho tốc độ tu luyện được nâng cao." Tống Thư Hàng nói.

Cậu tuy tu luyện chưa đến năm tháng, nhưng người cậu quen biết đều là đại lão.

Loại lý luận và kiến thức này, ở trong 'Nhóm Cửu Châu Số Một' lâu rồi, nghe nhiều rồi, cũng tự nhiên biết.

Tân binh quanh năm lộn xộn trong đám đại lão, trong lúc bất tri bất giác, đã nắm vững rất nhiều kiến thức.

Sở Sở gật đầu: "Vậy con sẽ nghe lời sư tôn, thử nghề nghiệp Tiên Trù.

Thực ra con cảm thấy mình khá có thiên phú trong việc nấu ăn." "Hơn nữa con cũng có thiên phú về kiếm đạo, theo bộ bí pháp Tiên Trù này, thiên phú kiếm thuật của con cũng sẽ không bị lãng phí." Tống Thư Hàng nói.

"Nhưng mà, Tiên Trù cần một lượng lớn nguyên liệu để thực nghiệm.

Chúng ta có nguyên liệu trong tay không ạ?" Sở Sở hỏi.

"Yên tâm đi, nguyên liệu sẽ có thôi." Tống Thư Hàng đảm bảo.

Thế giới hạch tâm của cậu lớn như vậy, hiện tại phần lớn đất đai đều để không, chưa được tận dụng.

Nếu Sở Sở muốn học 'Tiên Trù', vậy cậu có thể cân nhắc đi mua một lô linh thú, dị thú 'loại thực phẩm' về, thả nuôi trong thế giới hạch tâm.

Còn phải cấy ghép một lô dược liệu và linh thực vật. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 + 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, vốn dĩ là công pháp tốt nhất để nuôi dưỡng linh thú.

Khi nuôi dưỡng linh thú, còn có thể nhận được phản hồi từ trên người linh thú, làm cho tốc độ tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 được nâng cao.

Đến lúc đó, Sở Sở và Tiểu Thải đều có thể phụ tu 《Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn》, nuôi dưỡng linh thú, nâng cao công lực.

Sau đó, khi linh thú thực phẩm trưởng thành, lại có thể cung cấp cho Sở Sở luyện tập tiên trù chi đạo.

Một công đôi ba việc.

Đúng rồi, thế giới hạch tâm của mình còn có một cái 【Nhà ăn số 111 của Thiên Đình viễn cổ】, nếu nhà ăn này có thể thuận lợi giải phong, ngay cả dụng cụ nấu nướng cũng tiết kiệm được.

Sở Sở có thể trực tiếp tu luyện kỹ năng nấu nướng trong nhà bếp của Thiên Đình.

Khi nấu ăn còn có thể kết hợp với suối sống trong thế giới hạch tâm, quả thực hoàn hảo.

Kế hoạch này khả thi.

Thế giới hạch tâm, phải được tận dụng một cách hợp lý. … Bên bãi biển đảo Điền Thiên.

Tống Thư Hàng, Khôi Lỗi Tiên Tử, Sở Sở ngồi thành một hàng, nhìn thủy triều lên xuống.

“Cũng không biết ‘tai kiếp’ của đảo Điền Thiên mỗi lần cách nhau bao lâu, tiên tử, cơ thể của ngài còn chống đỡ được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khôi Lỗi Tiên Tử truyền âm nói: “Nếu chỉ là tai kiếp cấp Thất phẩm Tôn Giả, ta còn có thể chống đỡ được.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Đợt tai kiếp trước chính là vũ khí hạt nhân cấp Bát phẩm… đợt tiếp theo uy lực chắc chắn sẽ còn lớn hơn.

“Bạch tiền bối bọn họ vẫn chưa giải quyết xong à.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Chương 1734

【Tống Thư Hàng, các ngươi vẫn còn trên đảo?】Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không biết đây là giọng của Bạch tiền bối hay Bạch tiền bối two, dù sao giọng nói vang lên trong đầu, cảm giác cũng tương tự nhau.【Đúng vậy, chúng tôi vẫn đang ở bên bãi biển đảo Điền Thiên.】Tống Thư Hàng đáp.

Giọng nói của Bạch tiền bối:【Các ngươi bay lên trời đi, đảo Điền Thiên sắp trở về hiện thế.】【Bay lên trời?

Bay lên không trung sao?

Chuyện của đảo Điền Thiên đã giải quyết xong rồi à?】Tống Thư Hàng hỏi.

Giọng nói của Bạch tiền bối:【Đúng vậy, bay lên không trung đi, để khỏi bị cuốn vào trong đó.

Đảo Điền Thiên không còn thú vị nữa rồi…】【Không thú vị?】Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Bạch tiền bối hoặc là Bạch tiền bối two rốt cuộc đang làm gì?

Trong lúc nói chuyện, toàn bộ đảo Điền Thiên đã xảy ra biến hóa.

Đảo Điền Thiên vốn là màu xám, lúc này dường như được nhuộm đủ loại màu sắc, từ màu xám trắng biến thành bảy sắc cầu vồng.

Cư dân trên đảo Điền Thiên, từng người một hiện ra.

Trên người họ, cũng từ màu xám trắng biến thành bảy sắc cầu vồng.

Đồng thời, các hồn phách của đảo chủ Điền Thiên phân tán khắp đảo, toàn bộ tập trung lại, một lần nữa hình thành hình chiếu của đảo chủ Điền Thiên.

“Lại sắp bắt đầu rồi sao?” Trong mắt đảo chủ Điền Thiên tràn đầy vẻ mệt mỏi.

Cho dù mỗi lần hồi phục, linh lực, năng lượng, tinh thần lực của ông đều sẽ hồi phục đến trạng thái tốt nhất.

Nhưng hết tai kiếp này đến tai kiếp khác, lặp đi lặp lại, sự mệt mỏi trong tâm hồn ông không thể hồi phục.

“Điền Thiên tiền bối, đã kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Đảo chủ Điền Thiên: “?” “Đảo Điền Thiên sắp thoát ra khỏi không gian này rồi, nhục thân của ngài có thể đã bị phá hủy, nếu trở về hiện thế, ngài có thể cần phải kích hoạt trận pháp hồi sinh.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Nói xong, cậu cùng Khôi Lỗi Tiên Tử, Sở Sở bay lên không trung.

Khôi Lỗi Tiên Tử và cậu đều có thể đạp không mà đi, Sở Sở thì do Khôi Lỗi Tiên Tử xách theo bay lên.

“Kết thúc rồi?” Đảo chủ Điền Thiên chậm rãi nói.

Lúc này, trong hư không có một cột sáng hạ xuống, bao trùm lấy cơ thể đảo chủ Điền Thiên.

Cột sáng khúc xạ, chiếu ra một bức tranh cuộn.

Đó là bức tranh về đảo Điền Thiên và vùng biển lân cận — là Kim Đan Diễn Đồ của đảo chủ Điền Thiên.

Kim Đan Diễn Đồ của đảo chủ Điền Thiên rất phức tạp, trong các Kim Đan Diễn Đồ, có thể được xếp vào hàng thượng phẩm.

Để hoàn thành bức Kim Đan Diễn Đồ này, ông đã trì trệ ở cảnh giới Ngũ phẩm một thời gian rất dài… Kim Đan Diễn Đồ càng phức tạp, càng hùng vĩ, khi thăng cấp Lục phẩm, sẽ càng mạnh mẽ.

Kim Đan Diễn Đồ của đảo chủ Điền Thiên, vốn đã chỉ còn thiếu một nét cuối cùng 'điểm nhãn'.

Nhưng bây giờ, Kim Đan Diễn Đồ của ông đã xảy ra biến hóa.

Trên bầu trời 'đảo Điền Thiên' của Kim Đan Diễn Đồ, xuất hiện đầy trời tai kiếp, giống hệt như tai kiếp mà đảo Điền Thiên đã đối mặt trước đó. 'Phòng ngự' trên đảo Điền Thiên trong Kim Đan Diễn Đồ bị phá vỡ.

Sắc mặt đảo chủ Điền Thiên thay đổi.

Kim Đan Diễn Đồ, Lạc Bút Vô Hối.

Chưa từng nghe nói Kim Đan Diễn Đồ còn có thể bị thay đổi.

"Tại sao lại như vậy, tại sao Kim Đan Diễn Đồ lại xảy ra biến hóa?" Đảo chủ Điền Thiên trong lòng có chút bất an.

Ở phía xa, Tống Thư Hàng an ủi: "Điền Thiên tiền bối không cần lo lắng, Kim Đan Diễn Đồ xảy ra biến hóa không phải là chuyện gì đáng sợ.

Hơn nữa, trên Kim Đan Diễn Đồ của ngài chỉ là thêm vào một vài hình ảnh, không có gì to tát." Đảo chủ Điền Thiên: "Không có gì to tát?" Kim Đan Vô Hối đó, nó liên quan đến tương lai của ông.

Phải biết tu luyện một đường, một bước sai, bước nào cũng sai, không thể có một chút sơ suất.

"Yên tâm, thật sự không sao đâu.

Hay là sau khi trở về hiện thế, tôi dẫn Điền Thiên tiền bối ngài đi xem Kim Đan Diễn Đồ động, còn có cả Kim Đan Diễn Đồ dạng hoạt hình.

Có so sánh rồi, ngài sẽ có thể yên tâm hơn." Tống Thư Hàng an ủi.

Đảo chủ Điền Thiên ngơ ngác.

Nhưng rất nhanh, ông đã không còn thời gian để ý đến Tống Thư Hàng.

Ông đã tiến vào trạng thái đốn ngộ.

Ý thức chìm vào trước kim đan trong đan điền, ngẩng đầu nhìn vào kim đan bản mệnh của mình và Kim Đan Diễn Đồ trên đó.

Rõ ràng ông hiện tại là trạng thái hồn phách, trong thế giới này là hình chiếu được hình thành từ hồn phách.

Nhưng, kim đan và Kim Đan Diễn Đồ đều ở đây.

Ông đưa tay ra, nhẹ nhàng điểm một cái vào chính giữa Kim Đan Diễn Đồ.

Một điểm này, hóa thành ánh sáng yếu ớt.

Ánh sáng yếu ớt và tai kiếp khủng bố trên đầu hình thành sự tương phản rõ rệt.

Trên mặt đảo chủ Điền Thiên lại lộ ra vẻ hài lòng.

Bước cuối cùng 'điểm nhãn' của Kim Đan Diễn Đồ đã hoàn thành.

"Một điểm này, đại diện cho 'tân sinh'.

Dù cho là dưới tai kiếp khủng bố đến đâu, đảo Điền Thiên vĩnh viễn không bị hủy diệt." Đảo chủ Điền Thiên lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, ông và toàn bộ đảo Điền Thiên, toàn bộ biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng, Khôi Lỗi Tiên Tử, Sở Sở lơ lửng giữa không trung, thế giới dưới chân biến thành đại dương màu xám, ngay cả một điểm đặt chân cũng không có.

"Hy vọng Điền Thiên tiền bối có thể bình an trở về hiện thế."

Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Đừng tùy tiện cắm flag cho người khác.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Xích Tiêu Kiếm luôn cảm thấy gần đây cái miệng của Tống Thư Hàng có chút lợi hại.

Khi cắm flag, cắm cái nào chuẩn cái đó.

Sau khi đảo Điền Thiên biến mất, cột sáng trước đó bao trùm lấy đảo chủ Điền Thiên lại vẫn chưa biến mất, vẫn còn ở nguyên tại chỗ.

Vừa rồi, Điền Thiên tiền bối dường như là dưới sự chiếu cố của cột sáng, một hơi hoàn thành nét vẽ cuối cùng của ‘Kim Đan Diễn Đồ’?

Cột sáng này có thể là phần thưởng sau khi thử thách tai kiếp kết thúc?

Vậy nếu tôi tiến vào cột sáng, có thể một hơi bổ sung nét vẽ cuối cùng cho Kim Đan Diễn Đồ trên hạt nhân thứ hai, ba, bốn của mình không?

Tống Thư Hàng có chút tò mò.

Dưới sự thúc giục của lòng tò mò mãnh liệt, cậu đạp Hắc Liên tiến lại gần cột sáng.

Cậu không trực tiếp tiến vào cột sáng, mà là thử đưa tay ra trước, dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ giám định cột sáng này một chút.

Ngón tay Tống Thư Hàng vừa chạm nhẹ vào cột sáng.

Tống Thư Hàng bị cột sáng nuốt chửng.

Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái đốn ngộ.

“Xúc động muốn vẽ nét cuối cùng của Kim Đan Diễn Đồ sắp đến rồi sao?” Trong lòng cậu có chút phấn khích.

Nhưng, xúc động ‘điểm nhãn’ như dự đoán lại không hề xuất hiện.

Ngược lại trong đầu cậu lại xuất hiện một công thức kỳ lạ.【Huyết Ma hạch tâm của Vương tộc Huyết Ma ngoại vực + Huyết Cốt + 10 Huyết Ma Châu + Tống Thư Hàng = Siêu cấp Tống Thư Hàng】 Tống Thư Hàng: “…” Siêu cấp Tống Thư Hàng là cái quỷ gì?

Nhưng đại khái, cậu đã hiểu ra một chuyện.

Huyết Ma hạch tâm + Huyết Cốt + 10 Huyết Ma Châu, có thể làm cho Huyết Ma hạch tâm xảy ra biến hóa.

Có nên nhân lúc còn nóng thử luôn không?

Tiếp đó, cậu lấy ‘hạch tâm, huyết cốt, huyết ma châu’ từ trong pháp khí vòng tay ra.

Về ‘Huyết Ma hạch tâm’, Tống Thư Hàng từng suy đoán rằng, thông qua Huyết Cốt hoặc Huyết Châu, có lẽ có thể nạp năng lượng cho Huyết Ma hạch tâm.

Tuy nhiên, cậu vẫn chưa kịp thử.

Bây giờ, gợi ý nhận được từ thông tin trong cột sáng, quả nhiên giống như suy đoán của cậu.

Huyết Ma hạch tâm, Huyết Cốt, Huyết Ma Châu được lấy ra cùng lúc, đồng thời được ánh sáng của cột sáng bao trùm.

Cột sáng giống như một cỗ máy gia công, sau khi nguyên liệu được đưa vào, nó liền bắt đầu làm việc.

Dưới tác động của sức mạnh cột sáng, sức mạnh trong Huyết Cốt, Huyết Ma Châu được chiết xuất ra.

Huyết Ma Châu bản thân nó có cấu trúc giống như ‘linh thạch’, là sản phẩm thí nghiệm của Bạch tiền bối, có thể sử dụng trực tiếp.

Huyết Cốt thì là di vật của con Huyết Ma bi kịch lần trước sau khi chết, bên trong nó ẩn chứa sức mạnh đặc thù độc nhất của Thiên Ma ngoại vực. 10 viên Huyết Ma Châu, từng viên một hóa thành ma huyết, bao quanh lấy Huyết Ma hạch tâm của Vương tộc kia.

Trong Huyết Cốt, luồng sức mạnh Huyết Ma độc nhất của Thiên Ma ngoại vực bị rút ra, hòa quyện cùng ma huyết.

Cuối cùng, dưới sự gia công của cột sáng, cả hai được cùng nhau rót vào Huyết Ma hạch tâm.

Huyết Ma hạch tâm vốn ảm đạm, sau khi được nạp năng lượng, bắt đầu tỏa ra ánh sáng u ám màu máu.

“Thành công rồi?” Tống Thư Hàng đưa tay đón lấy Huyết Ma hạch tâm.

Còn cây Huyết Cốt đã bị rút cạn năng lượng thì bị ‘cột sáng’ bài xích, định vứt đi như phế phẩm.

Khi Huyết Cốt sắp bị đẩy ra khỏi cột sáng… cánh tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh chóng vươn ra, một tay tóm lấy Huyết Cốt, cất giấu nó đi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân có sở thích sưu tập bảo vật, ngoài ra, bảo vật thuộc về nàng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao cho người khác.

Chương 1735

Trước khi có được ‘Xích Tiêu Kiếm’, Huyết Cốt là một trong những vũ khí của nàng.

Cất Huyết Cốt đi, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng thì cầm Huyết Ma hạch tâm, nhấc chân rời khỏi cột sáng.

Huyết Ma hạch tâm nạp năng lượng xong là đủ rồi.

Còn về ‘Siêu cấp Tống Thư Hàng’ gì đó, nghe tên đã hoàn toàn không có hứng thú.

Thời đại này, đừng tưởng thêm chữ ‘siêu cấp, cực phẩm’ vào là ngầu.

Siêu cấp à, cực phẩm à, các loại tính từ đó đều bị người ta dùng nát rồi.

Lại không phải là siêu Saiyan.

Đổi thành ‘Bá Thể Tống Thư Hàng’, ‘Tống Thư Hàng cấp Vương giả’ có khi còn có thể khơi dậy hứng thú của cậu.

Hơn nữa, bây giờ ‘đồng xu hồi sinh’ của cậu thời gian hồi chiêu vẫn chưa đến, cậu sẽ không đi thử.

Lỡ chết thì sao?

“Con người ta ấy mà, trên người không có mấy món pháp khí hồi sinh, làm việc gì cũng lo ngay ngáy, chẳng thoải mái gì cả.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Nếu thời gian hồi chiêu hồi sinh trên người cậu đã đến, có lẽ có ‘một phần vạn’ hoặc xác suất nhỏ hơn nữa, cậu sẽ không kìm nén được lòng tò mò, thử xem ‘Siêu cấp Tống Thư Hàng’ rốt cuộc là cái gì.

Xích Tiêu Kiếm: “…” Có một chuyện, nó vẫn không biết có nên nói với Tống Thư Hàng hay không.

Theo kinh nghiệm của nó trong những ngày ở bên cạnh Tống Thư Hàng, nó đã tổng kết ra một quy luật.

Mỗi khi Tống Thư Hàng vui mừng hớn hở nhận được một món ‘pháp khí hồi sinh’, không lâu sau… cậu liền chết.

Pháp khí hồi sinh giới hạn sử dụng trước Ngũ phẩm, Tống Thư Hàng tuyệt đối không thể giữ được đến Ngũ phẩm, Tứ phẩm đã dùng hết rồi.

Pháp khí hồi sinh giới hạn sử dụng trước Lục phẩm, tương tự tuyệt đối không chống đỡ nổi đến Lục phẩm, Ngũ phẩm chắc chắn sẽ dùng hết.

Có lẽ trên người Tống Thư Hàng có thuộc tính 【Tuyệt đối không lãng phí một món pháp khí hồi sinh nào】.

Cho nên Xích Tiêu Kiếm cảm thấy, nếu trên người Tống Thư Hàng không có ‘pháp khí hồi sinh’, có khi cậu còn có thể sống lâu hơn một chút.

Tuy nhiên, quy luật này vẫn chỉ là suy đoán của nó, cho nên nó cũng không biết có nên nói ra hay không.

Tống Thư Hàng quay trở lại bên cạnh Khôi Lỗi Tiên Tử.

“Sư tôn, ngài có thu hoạch gì không?” Sở Sở tò mò hỏi, cô thấy Tống Thư Hàng vẻ mặt hài lòng, cột sáng kia chẳng lẽ có lợi ích gì?

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: “Cột sáng này là một thứ tốt, nhờ phúc, ‘Huyết Ma hạch tâm’ của tôi đã nạp xong năng lượng.

Đúng rồi tiên tử, nhân lúc cột sáng vẫn chưa tan đi, ngài đưa Sở Sở vào xem, có thể nhận được cảm ngộ và lợi ích gì không.” Cột sáng có lẽ là phần thưởng của ‘không gian đóng’ này dành cho đảo chủ Điền Thiên, bây giờ đảo chủ Điền Thiên đã rời đi rồi, cột sáng lại chưa tan, đương nhiên phải nhân cơ hội hớt một chút cơ duyên rồi.

Không hớt thì phí.

Hớt cơ duyên là việc Tống Thư Hàng đặc biệt thích, cảm giác hạnh phúc này chỉ đứng sau việc đọc ké sách ở hiệu sách.

Khôi Lỗi Tiên Tử suy nghĩ một lúc, đưa Sở Sở bay về phía cột sáng.

Họ vừa tiếp xúc với cột sáng, liền bị cột sáng bao trùm, bao bọc.

Sở Sở quyết định bái Tống Thư Hàng làm sư phụ, thật sự rất đúng đắn.

Sau khi trở thành đệ tử của Tống Thư Hàng, trong vòng chưa đầy một tháng, cô đã được hưởng thụ ‘Thực Tiên Yến’ mà đại đa số tu sĩ trong giới tu chân mơ ước, sau đó là mộng cảnh Thận Long, còn đi theo Bạch tiền bối vượt mười cung trong ba mươi ba cung, thu hoạch được lượng lớn ‘bí thuật Tiên Trù’, bây giờ lại có thể vào cột sáng một vòng, hớt một chút cơ duyên của ‘đảo chủ Điền Thiên’.

Thậm chí tương lai, pháp khí bản mệnh của cô cũng không cần lo — Tống Thư Hàng đã chuẩn bị đợi cô đến Tứ phẩm, sẽ đi xin Bạch tiền bối two một ít ‘lông đuôi Thánh Viên Bát phẩm’, trực tiếp một bước đến nơi, luyện chế pháp khí bản mệnh cấp Bát phẩm.

Đối với tu sĩ mà nói, sống trên đời, có hai loại kỹ năng.

Loại kỹ năng thứ nhất là đầu thai, kỹ năng này độ khó khá lớn.

Nếu có thể đầu thai tốt, có một người cha tốt hoặc một gia tộc tốt, phương diện tu luyện sẽ dễ dàng hơn tu sĩ tán tu rất nhiều.

Nếu khi đầu thai, có thể thuận tiện nhận được thiên phú tu luyện siêu cường thì càng tuyệt vời.

Loại kỹ năng thứ hai chính là bái sư… nếu có thể bái được một vị sư phụ tốt, hiệu quả tuyệt đối không kém 'đầu thai tốt' là bao.

Thậm chí có những tu sĩ kỹ năng bái sư max điểm, sau khi hoàn thành việc bái sư, thuận tiện còn có thể giải quyết luôn việc đau đầu là 'song tu đạo lữ'.

Tu sĩ khác với người thường, tuổi thọ dài và thanh xuân vô tận ở đó.

Đối với tu sĩ mà nói, chỉ cần có tình yêu, tuổi tác và thân phận căn bản không phải là vấn đề.

Thời gian trước, 《Tu Sĩ Nhật Báo》 còn vừa phỏng vấn một vị tu sĩ trẻ tuổi tên 'Canh Nhất Đao', anh ta đã thành công công lược sư phụ của mình là Hồ Đồ tiên tử (bút danh), kết thành song tu đạo lữ, trở thành 'sư công' của đại sư huynh của mình, loại chuyện này là chuyện vui mừng nhất.

Trong cả bản tin, người bị tổn thương nhất chính là vị 'đại sư huynh' ngay cả tên cũng không được nhắc đến.

Mẹ kiếp, tiểu sư đệ dễ thương ngày trước, một đêm biến thành sư công của mình, làm sao đại sư huynh chấp nhận nổi chứ!

Đại sư huynh lòng rất mệt — may mà tên của anh ta không được đăng báo.

Cùng mệt lòng với đại sư huynh còn có nhị… sư huynh.

Đương nhiên không thể thiếu tam sư huynh.

Vì Canh Nhất Đao đạo trưởng là tiểu sư đệ.

Họ còn thảm hơn đại sư huynh, trên báo ngay cả nhắc cũng không nhắc đến họ.

Và những chuyện tương tự, trong giới tu chân xảy ra ngày càng nhiều.

Tóm lại, tuổi thọ dài + thanh xuân vĩnh cửu, đôi khi thật sự có thể làm gì thì làm. … Khôi Lỗi Tiên Tử và Sở Sở bị cột sáng bao trùm, nửa ngày trời vẫn chưa ra.

Qua cột sáng, lờ mờ có thể thấy Khôi Lỗi Tiên Tử đang điều chỉnh các linh kiện trên cơ thể mình.

Còn Sở Sở, đang chìm vào trạng thái đốn ngộ.

Xem ra, hai người họ thu được lợi ích không nhỏ.

Trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không ra ngoài.

Tống Thư Hàng tế ra chiến xa thần hành Hà Long, ngồi trên chiến xa, bắt đầu nghiên cứu Huyết Ma hạch tâm này.

Huyết Ma hạch tâm sau khi nạp xong năng lượng, liền không ngừng tỏa ra ánh sáng u ám màu máu, trông đặc biệt quỷ dị.

Và loại ma âm thì thầm đó cũng trở nên mạnh hơn.

“Vô dụng thôi, cho dù ma âm của ngươi có lợi hại đến đâu, cũng không thể ảnh hưởng đến ta.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu hoàn toàn miễn nhiễm với loại ‘âm thanh dụ dỗ’ này.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại đột nhiên nảy ra ý nghĩ: “Huyết Ma hạch tâm, có lẽ là thứ tương tự như kim đan của tu sĩ.

Thứ này nếu nổ tung, sẽ có uy lực lớn đến đâu?

So với cái ‘lò phản ứng hạt nhân’ kia, cái nào uy lực lớn hơn?”

“Nếu dẫn toàn bộ năng lượng trong đó ra, chuyển hóa thành vụ nổ, hủy diệt một thị trấn nhỏ có lẽ không thành vấn đề.

Nhưng ta không khuyến khích ngươi sử dụng như vậy, phương pháp sử dụng nguyên thủy này là một sự lãng phí lớn.” Xích Tiêu Kiếm bình tĩnh trả lời.

Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, hay là gắn nó lên người ngài đi?

Cung cấp cho ngài chút năng lượng?” “Đừng có mơ!” Xích Tiêu Kiếm nói: “Đừng tùy tiện nghĩ đến việc gắn đồ lên người khác, hiểu không?

Kiếm cũng có tôn nghiêm!” Trong lúc nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại hiện thân, nàng đưa tay ra tóm lấy Xích Tiêu Kiếm, miệng nhỏ mở ra, liền nuốt nó xuống.

Xích Tiêu Kiếm: “…” “Thực ra ta chỉ cảm thấy loại hạch tâm năng lượng cấp thấp này, gắn trên người ta quá mất giá.

Dù sao ta cũng là thần binh của Trường Sinh Giả, tệ nhất cũng phải gắn hạch tâm cấp ‘Cửu phẩm Kiếp Tiên’ chứ.” Xích Tiêu Kiếm hét lên trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, sau đó nàng lại chui vào cơ thể Tống Thư Hàng.

“Đừng mà, đừng quay về mà, ít nhất hãy để ta hóng gió thêm một lúc nữa đi.” Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm vang vọng.

Tống Thư Hàng: “…” Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tôn nghiêm của ngài sớm đã rớt hết rồi.

Nhưng lời nói vừa rồi của Xích Tiêu Kiếm đã nhắc nhở Tống Thư Hàng — thần binh của Trường Sinh Giả, Xích Tiêu Kiếm tiền bối là thần binh của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Luôn có cảm giác, Xích Tiêu Kiếm sẽ quay về bên cạnh Xích Tiêu Tử đạo trưởng bất cứ lúc nào.

Nghĩ đến lại có chút không nỡ.

Bởi vì cậu và Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất hợp nhau.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối biết cũng nhiều, còn có thể hỗ trợ cậu thi triển 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', còn lợi hại hơn nhiều so với 'lão gia gia mang theo bên người'.

Tống Thư Hàng lặng lẽ thở dài một hơi, sau đó cậu lại bắt đầu nghiên cứu khối 'Huyết Ma hạch tâm' này.

Trong lúc đó, cậu dùng Giám Định Bí Pháp giám định thứ này, muốn xem nó rốt cuộc có tác dụng gì.

Nhưng thông tin mà Giám Định Bí Pháp trả về chỉ là 【Đây là một khối 'Huyết Ma hạch tâm của Vương giả' đã được nạp đầy năng lượng】.

Ngoài ra, không có thêm thông tin gì.

Tống Thư Hàng trầm tư một lúc, thử truyền một chút linh lực vào khối Huyết Ma hạch tâm của Vương giả này.

Tu sĩ khi nghiên cứu đồ vật, đều có sở thích này — linh lực đôi khi rất vạn năng, bất kể là thứ gì, nếu nghiên cứu không ra, truyền một chút linh lực vào, có khi sẽ xảy ra biến hóa.

Tống Thư Hàng đoán đúng rồi.

Sau khi linh lực được truyền vào Huyết Ma hạch tâm của Vương giả, quả thật đã gây ra dị biến.

Những 'tiếng thì thầm' của Huyết Ma hạch tâm của Vương giả toàn bộ tan biến.

Sau đó, một mảng lớn ánh sáng màu đỏ máu từ Huyết Ma hạch tâm phóng ra, trong mắt Tống Thư Hàng hình thành một tòa thần điện bằng máu tươi khổng lồ.

Ánh sáng màu đỏ máu hóa thành Tiên Huyết Thần Điện, hình thái của thần điện vô cùng cổ xưa, phong cách kiến trúc hoàn toàn không thuộc về bất kỳ quốc gia nào trên Trái Đất ở bất kỳ thời kỳ nào.

Thần điện khổng lồ trải rộng ra, lại có một quảng trường hiện lên, nâng Tống Thư Hàng lên.

Tống Thư Hàng khổ não dụi mắt.

Hôm nay cậu có lẽ có duyên với 'đơn sắc'.

Trước đó đảo Điền Thiên có tông màu xám, ngay cả người bảy màu cũng hiếm thấy.

Còn thần điện trước mắt bây giờ lại là màu đỏ máu, nhìn lâu khiến người ta cảm thấy đặc biệt khó chịu.

Mà ở gần thần điện, đầy rẫy các loại xương cốt kỳ hình dị dạng...

Chương 1736

Tòa Tiên Huyết Thần Điện này, tựa như một con hung thú đang ẩn mình, nuốt chửng tất cả những gì có thể nuốt.

Chiếu ra một tòa Tiên Huyết Thần Điện, đây chính là công dụng của 'Hạch tâm Huyết Ma Vương Giả' sao?

Trong lúc đang suy nghĩ, cửa lớn của Tiên Huyết Thần Điện bị đẩy ra, một bóng người cao lớn xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng. "Huyết Ma." Tống Thư Hàng nhìn bóng người cao lớn này.

Gã này trông y hệt Huyết Ma bị các tiền bối trong 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' quét sạch lần trước.

Lai lịch của Vực Ngoại Thiên Ma cho đến nay vẫn là một bí ẩn của giới tu chân.

Không ai biết chúng từ đâu tới, cụ thể có bao nhiêu loại khác nhau, vì sao trên người chúng lại mang theo đủ loại bảo vật.

Vực Ngoại Thiên Ma cũng không có trí tuệ, sau khi chúng giáng lâm hiện thế, sẽ bắt đầu phá hoại mọi thứ nhìn thấy trước mắt, hoàn toàn không có cách nào giao tiếp.

Tóm lại là cứ thấy Vực Ngoại Thiên Ma, đánh chết là không sai.

Bây giờ xem ra, Vực Ngoại Thiên Ma cũng từng có một nền văn minh huy hoàng?

Loại thần điện phong cách khổng lồ này chính là minh chứng.

Chỉ không biết vì sao chúng lại biến thành trạng thái không có trí tuệ, giống như dã thú hiện nay?

Huyết Ma cao lớn đứng ở cửa thần điện, trong tay cầm một cây pháp trượng... cây pháp trượng đó trông có phần tương tự với 'Huyết Cốt' trong tay Tống Thư Hàng, nhưng Huyết Cốt ngắn hơn rất nhiều.

Nó cúi đầu, ánh mắt đối diện với Tống Thư Hàng.

Sau đó, Huyết Ma mở miệng: "Xì xồ xà la, xà la xì xồ." Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Nghe không hiểu, hoàn toàn không hiểu.

Thậm chí không phải là ngôn ngữ viễn cổ...

Ngôn ngữ viễn cổ bây giờ cậu còn có thể dựa vào âm tiết và ngữ khí để phân biệt.

Miệng Huyết Ma vẫn đang xì xồ nói, càng nói càng kích động.

Nghe có vẻ như đang tiến hành một nghi thức nào đó?

Hoặc là đang niệm một vài câu chú văn.

Một lúc sau, Huyết Ma ngừng bài diễn thuyết.

Nó cúi đầu, lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Pháp trượng được giơ cao lên.

Ngay sau đó, thân hình đồ sộ của Huyết Ma nhảy một cái, lao về phía Tống Thư Hàng.

Pháp trượng khổng lồ vung lên, vun vút sinh gió.

Tống Thư Hàng: "..." Vốn tưởng gã này là pháp gia, không ngờ lại là loại cận chiến?

Hay là, một pháp gia thích cận chiến?

Rốt cuộc, trong lòng mỗi một pháp gia đều có một trái tim dũng sĩ cận chiến.

Pháp thuật gì đó, điểm một cái 'Thánh Quang Chiếu Diệu' là được rồi mà.

Keng!

Pháp trượng khổng lồ của Huyết Ma, bị một thanh Huyết Cốt nhỏ hơn chặn lại.

Thân hình Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, nàng vung Huyết Cốt, nhẹ nhàng chặn được pháp trượng của Huyết Ma.

Keng keng keng keng ~~ Thân hình đồ sộ của Huyết Ma lại có sự nhanh nhẹn phi thường, pháp trượng trong tay hắn không ngừng vung lên, thi triển ra một bộ trượng pháp tinh diệu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lấy tĩnh chế động, Huyết Cốt trong tay nàng không ngừng điểm ra, luôn có thể hậu phát chế nhân, nhẹ nhàng chặn lại mọi đòn tấn công của Huyết Ma. "Đây là hình chiếu cấu thành từ linh lực thuần túy, thực lực ước chừng khoảng ngũ phẩm." Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên từ trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Là được kích phát từ viên 'Hạch tâm Huyết Ma Vương Giả' kia, tôi còn tưởng sau khi kích phát ra có thể biến thành một món bảo vật, không ngờ gã này vừa ra đã tấn công tôi." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Trước tiên xử lý nó đi, tìm cơ hội rồi nghiên cứu kỹ cái hạch tâm này sau.

Ta đoán, hẳn là trong 'Hạch tâm Huyết Ma Vương Giả' có pháp thuật trận pháp phòng ngự gì đó, một khi bị kích thích, sẽ kích hoạt cảnh báo và biện pháp phòng ngự.

Tới đi, hai chúng ta phối hợp, một hơi diệt gọn gã này." Đối phó với Huyết Ma ngũ phẩm này, cần gì Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra tay?

Khụ...

Đợi đã, xem ra Xích Tiêu Kiếm tiền bối hôm nay vẫn muốn nắm lấy cơ hội ra ngoài hóng gió.

Vậy thì thỏa mãn Xích Tiêu Kiếm tiền bối vậy. "Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, xuất kiếm!" Tống Thư Hàng ra vẻ ngầu. @#%× tiên tử nghe vậy, Huyết Cốt trong tay đột nhiên dùng sức.

Trên Huyết Cốt, đao khí tung hoành, một loại đao ý bá đạo ngưng tụ, hóa thành một đao khai thiên lập địa, chém về phía con Huyết Ma kia.

Đế Vương Bá Đạo Chi Đao.

Một đao chém xuống, con Huyết Ma kia liền bị chém thành hai đoạn, thân thể nó dần dần hóa thành linh lực màu đỏ máu, tiêu tán đi.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Sau khi dễ dàng chém giết Huyết Ma, Công Đức Xà Mỹ Nhân thu lại Huyết Cốt, rồi lui về sau lưng Tống Thư Hàng.

Đóng vai một xà mỹ nhân xinh đẹp yên tĩnh. 「Mỗi khi Huyết Thần Chi Điện xuất hiện, ngươi sẽ nhớ đến ta...

Xương về với xương, về với đất.

Máu và xương đều thuộc về Huyết Thần Chi Điện.

Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ vĩnh viễn không quên ta.」 Huyết Ma đang dần biến mất lại mở miệng.

Ngôn ngữ của nó, Tống Thư Hàng vẫn nghe không hiểu.

Nhưng lần này, từ trong tòa Tiên Huyết Thần Điện sau lưng nó, có một loại sức mạnh hiện ra, tràn ngập chức năng phiên dịch.

Tống Thư Hàng: "..." Đây là lời thoại tệ hại gì vậy? 「Trận chiến vẫn chưa kết thúc, dưới sự chứng kiến của Huyết Thần Chi Điện, chúng ta sẽ mở ra một trận quyết đấu mới.

Cho đến khi một trong hai bên hoàn toàn ngã xuống, hoàn toàn thất bại.

Hoặc là để ta hoàn toàn trở thành sức mạnh của ngươi, hoặc là để ngươi hoàn toàn trở thành một phần của ta.」 Huyết Ma nói xong, hoàn toàn biến mất không thấy.

Trận chiến vẫn chưa kết thúc?

Gã này còn muốn ngưng tụ thành hình lại nữa à?

Trong lúc đang suy nghĩ, Thần Điện Huyết Thần và ánh sáng đỏ máu trước mắt đều tiêu tán.

Tống Thư Hàng vẫn lơ lửng giữa hư không.

Cột sáng ở xa có chút mờ đi, chỉ là Khôi lỗi tiên tử và Sở Sở vẫn chưa ra ngoài.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn 'Hạch tâm Huyết Ma Vương Giả' trong tay.

Ánh sáng trên hạch tâm cũng đã mờ đi không ít.

Nếu dựa theo lời thoại của Huyết Ma lúc tiêu tán... chẳng lẽ thứ này đang hồi phục sức mạnh?

Sau đó đợi tích lũy đủ sức mạnh rồi lại nhảy ra đánh cậu?

Nếu thật sự như vậy, thì đúng là thần kinh.

Tôi khó khăn lắm mới sạc lại năng lượng cho mi, kích hoạt mi, mi lại dùng cách 'không ngừng nhảy ra đánh tôi' để đáp lại tôi à?

Quả nhiên, pháp khí có liên quan đến 'ma' đều không phải thứ gì tốt.

Ừm... ngoại trừ chiếc 'Ma Tôn Thần Đăng Lư Sơn Lộ' trong tay Bạch tiền bối.

Chiếc thần đăng đó khá tuyệt, có thể triệu hồi ra một ma tôn cấp thất phẩm trợ chiến. "Thôi vậy, nếu không được thì chôn nó vào thế giới hạch tâm, xem nó như một loại pháp bảo thử luyện đi." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, đợi các đệ tử của mình tấn thăng ngũ phẩm, sẽ để họ thỉnh thoảng kích hoạt 'hạch tâm' này, coi hình chiếu linh lực Huyết Ma có chiến lực ngũ phẩm này làm đối tượng luyện chiêu.

Tống Thư Hàng khép lòng bàn tay lại, chuẩn bị thu 'Hạch tâm Huyết Ma Vương Giả' vào, cất lại vào pháp khí vòng tay.

Đúng lúc này, trước mắt cậu lại hơi lóe lên ánh sáng đỏ.

Ban đầu chỉ là một chút màu đỏ, chốc lát sau đã biến thành ánh đỏ ngợp trời.

Tống Thư Hàng: "..." Nhanh vậy đã lại bật ra rồi? "Ủa?

Không đúng.

Lần này không phải ở hiện thực, mà là trong thế giới tinh thần." Tống Thư Hàng rất nhanh đã phát hiện ra điều khác thường.

Ánh sáng đỏ lần này, đến từ thế giới tinh thần.

Trong thế giới tinh thần của cậu, ánh sáng đỏ khuếch tán ra, hóa thành Tiên Huyết Thần Điện.

Mà hình tượng của Tống Thư Hàng lúc này, tham chiếu hình tượng trong 'Chân Ngã Minh Tưởng Kinh'.

Cậu để trần nửa thân trên, một thân cơ bắp như đá cẩm thạch, toàn thân tỏa ra ánh sáng công đức.

Trên đầu cậu, đội một chiếc mũ triều thiên.

Trong tay, ôm một cuốn 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Sau đó, trên lưng cậu, xăm hai mươi mốt con khỉ đang cầm kinh văn Nho gia.

Tống Thư Hàng: "..." Rồi dưới chân cậu, có một con cá kình khổng lồ béo mập đang chậm rãi bơi lội, trên đỉnh đầu con cá kình có ba viên châu đang xoay tròn, một viên châu nhỏ màu vàng, một viên châu nhỏ bảy màu, một viên châu nhỏ như kim cương vàng.

Chương 1737

Do tốc độ xoay của các viên châu khá nhanh, trông giống như trên đỉnh đầu cá kình có thêm một vầng hào quang thiên sứ bảy màu...

đó là bản mệnh kình đan và ba viên kim đan đa hạch của cậu. "Tôi còn tưởng mấy viên kim đan nhỏ sẽ được xâu thành vòng cổ chứ, hóa ra là biến thành hào quang đội trên đầu à?" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Ầm ầm ầm ~~ Đối diện, cửa Tiên Huyết Thần Điện mở ra.

Huyết Ma cầm pháp trượng khổng lồ lại một lần nữa hiện thân. 「Mỗi khi Huyết Thần Chi Điện xuất hiện, ngươi sẽ nhớ đến ta...

Tới đi, hãy để chúng ta bắt đầu trận chiến mới.

Cho đến khi một trong hai bên hoàn toàn ngã xuống, hoàn toàn biến mất.

Hoặc là để ngươi có ta, hoặc là để ta có ngươi.」 Huyết Ma cất tiếng nói.

Vẫn là những lời thoại tệ hại vô cùng.

Sau khi gầm rú xong, Huyết Ma vung pháp trượng, nhảy một cái, lao về phía Tống Thư Hàng.

Gã này, ngay cả một cái thánh quang cũng không điểm.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn Huyết Ma, thực ra với mức độ tấn công này, dù cậu có đứng yên không động, cũng chẳng đau chẳng ngứa.

Sau khi hợp luyện hai đại công pháp luyện thể hàng đầu của chư thiên vạn giới, thể chất của Tống Thư Hàng cứng cáp, mạnh mẽ vô cùng.

Huống chi cậu còn có 《Cương Thủ》 biến dị.

Chính vì có chỗ dựa nên không sợ, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Cậu đang cầm 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 trong tay... có nên cho con Huyết Ma này một phát 'Siêu Độ Thuật' không?

Về mặt lý thuyết, con Huyết Ma này đã chết rồi đúng không?

Nó lưu lại trong hạch tâm Huyết Ma, là oán niệm?

Hay là tàn hồn?

Siêu Độ Thuật có hiệu quả với nó không?

Keng!

Huyết Ma vung pháp trượng, rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó pháp trượng của nó quét ngang, đập vào lồng ngực Tống Thư Hàng.

Một tiếng va chạm nặng nề vang lên.

Trên người Tống Thư Hàng, một lớp khôi giáp bỗng dưng hiện ra.

Đao ý khôi giáp, tự chủ hộ thể. 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 trong tay Tống Thư Hàng không gió mà tự lật.

Đồng thời, Tống Thư Hàng duỗi ngón tay, điểm vào người Huyết Ma: "Siêu Độ Thuật!" Ánh sáng của Siêu Độ Thuật hiện lên.

Thân thể Huyết Ma cứng đờ, không thể động đậy.

Thật sự có hiệu quả!

Vài hơi thở sau...

Huyết Ma khổng lồ bắt đầu co rút lại, cùng với 'Tiên Huyết Thần Điện' ở xa, dưới tác dụng của Siêu Độ Thuật, co lại thành một quả cầu nhỏ màu máu cỡ nắm tay. "Tiên Huyết Thần Điện này đặc biệt như vậy, nói không chừng sau khi siêu độ xong đợt này, ánh sáng công đức của mình lại tăng lên được một chút." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng lúc này, con cá kình dưới chân cậu thực hiện một chiêu cá béo vượt thác nước, miệng kình hơi mở, liền nuốt quả cầu nhỏ màu máu kia vào.

Tống Thư Hàng: "..." Đậu má, cá ngốc nhà mi làm cái quái gì vậy?

Đồ không rõ lai lịch thế này mà mi cũng dám nuốt vào bụng à?

Không sợ ăn phải bệnh sao?

Thứ này vốn dĩ cậu chuẩn bị dùng để 'siêu độ'...

Tống Thư Hàng vốn đang nghĩ, nếu siêu độ cả hạch tâm Huyết Ma và Tiên Huyết Thần Điện này, liệu sức mạnh công đức của mình có tăng lên được một bậc nữa không, Công Đức Xà Mỹ Nhân có thể có thêm chút biến hóa nữa không?

Xà mỹ nhân càng biến đổi càng thú vị, Tống Thư Hàng rất mong chờ sự thay đổi tiếp theo của nàng.

Giờ thì hay rồi, bản mệnh kình đan mở miệng nuốt một phát, nuốt mất thứ này, Siêu Độ Thuật chết yểu.

Kim đan cá kình sau khi nuốt quả cầu nhỏ màu đỏ máu kia, lại bình tĩnh rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng bơi lội.

Trông có vẻ, trạng thái của nó rất tốt, không có vấn đề gì.

Tống Thư Hàng nắn cằm, chìm vào suy tư.

Một lát sau, cậu ngồi xổm xuống, ánh mắt nhìn chằm chằm vào bụng nhỏ của cá kình.

Theo kinh nghiệm gần đây... nếu kim đan cá kình nuốt phải những thứ kỳ lạ, ví dụ như các vật thể như 'kim đan, hạch tâm', nó có khả năng rất lớn sẽ mang thai.

Đợi nó mang thai, lại có cơ hội tăng thêm một hạch cho Tống Thư Hàng.

Bốn hạch đã có chút không đủ cho Tống Thư Hàng tiêu hao... cảm giác đã đến lúc thêm một hạch rồi.

Năm hạch nghe cũng không tệ, dù sao con số bốn cũng hơi xui xẻo.

Soạt soạt ~~ Do 'Tiên Huyết Thần Điện' và Huyết Ma bị nuốt mất, không gian ý thức này tiêu tán đi.

Ý thức của Tống Thư Hàng quay trở về.

Cậu đầu tiên nhìn về phía tay mình, viên 'Hạch tâm Huyết Ma Vương Giả' trong tay vẫn còn đó, nhưng trên đó đã u ám không còn ánh sáng, không có một chút phản ứng năng lượng nào.

Bản nguyên và năng lượng bên trong viên 'Hạch tâm Huyết Ma Vương Giả' này, đều đã bị rút đi.

Giờ chỉ còn lại một cái vỏ rỗng.

Tống Thư Hàng tiện tay thu cái vỏ hạch tâm này vào không gian vòng tay.

Tiếp đó cậu tiến vào trạng thái nội thị, kiểm tra tình trạng hiện tại của kim đan cá kình.

Trong bản mệnh đan điền, kim đan cá kình vẫn đang thong thả bơi lội.

Cùng với việc cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên, kim đan cá kình ngày càng linh hoạt.

Nếu Tống Thư Hàng nói với người khác, đây không phải là kim đan, mà thực ra là nguyên anh biến dị, nói không chừng cũng có người tin.

Chỉ có nguyên anh mới sống động, linh hoạt như vậy.

Tống Thư Hàng trực tiếp tập trung sự chú ý vào bụng của kim đan cá kình. "Quả nhiên." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Bụng cá kình đã hơi phồng lên.

Mỗi khi kim đan cá kình bơi một vòng, bụng nó lại phình to hơn một chút.

Đã mang thai rồi, đã đến lúc Công Đức Xà Mỹ Nhân ra tay...

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đợi kim đan cá kình sắp sinh, sẽ đến lượt @#%× tiên tử ra tay vắt sữa cá kình. "Con cá ngốc này, cái gì cũng dám ăn, quả nhiên lại quên mất nỗi đau bị vắt sữa rồi." Tống Thư Hàng nói.

Đối với việc trong cơ thể mình sắp có thêm một hạch nữa, nội tâm Tống Thư Hàng không một gợn sóng.

Không vì gì khác, chỉ vì quen tay thôi!

Đừng nói là năm đan, cho dù tương lai biến thành sáu đan, cậu cũng sẽ không ngạc nhiên.

Thậm chí cậu rất mong chờ sáu đan, 66 đại thuận, con số này may mắn.

Có một con số may mắn như vậy, nói không chừng vận may của cậu cũng có thể tốt hơn một chút, không cần phải chết thường xuyên như vậy.

Gần đây vận khí của cậu quái dị, nói chết là chết, nói không chừng là có liên quan đến con số 4 hạch này.

Khoảng nửa tiếng sau...

Cột sáng phía trước đã ngày càng mờ đi, Khôi lỗi tiên tử và Sở Sở vẫn chưa ra ngoài.

Xem ra họ định ở lại cho đến khi cột sáng biến mất.

Mà kim đan cá kình trong đan điền của Tống Thư Hàng, đã có cảm giác.

Nó bắt đầu bơi lội bất an trong đan điền của Tống Thư Hàng.

Lần này, Tống Thư Hàng rất bình tĩnh.

Lần một còn lạ, lần hai thì càng dễ sinh hơn.

Đây đã là hạch thứ năm rồi, sinh ra đương nhiên càng có kinh nghiệm hơn. "Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, giao cho cô." Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng.

Lần này, nàng trực tiếp đưa tay từ sau eo Tống Thư Hàng thò vào, cắm vào vị trí đan điền.

Kim đan cá kình cảm nhận được bàn tay thon của Công Đức Xà Mỹ Nhân, lập tức hoảng sợ.

Chỉ là đan điền chỉ có bấy nhiêu, Công Đức Xà Mỹ Nhân thành thạo bắt lấy kim đan cá kình.

Tay trái nàng nắm lấy đuôi cá kình, tay phải lấy đuôi cá kình làm điểm bắt đầu, dùng sức vuốt ngược lên.

Kim đan cá kình dường như phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nó không ngừng giãy giụa, nhưng hoàn toàn không thể chống lại bàn tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân...

Chương 1738

đôi tay nhỏ xinh đẹp kia kẹp chặt phần bụng phình to của cá kình, sau đó từ từ vuốt ngược lên.

Vài hơi thở sau...

Kim đan cá kình tuyệt vọng mở miệng, phun ra một viên châu màu đỏ tươi.

Hoàn tất quá trình sinh nở.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thu lại bàn tay nhỏ, đại công cáo thành.

Kim đan cá kình chìm xuống đáy đan điền, không động đậy, sống không còn gì luyến tiếc.

Viên châu màu đỏ tươi kia, tỏa ra linh lực màu máu của 'Vực Ngoại Thiên Ma', nhưng vì đã dung hợp với kim đan cá kình, loại sức mạnh thuộc về Vực Ngoại Thiên Ma này lại có thể hoàn mỹ chuyển hóa thành linh lực thuộc về Tống Thư Hàng.

Hiện tại Tống Thư Hàng có năm đại kim đan.

Bản mệnh kim đan và hạch thứ hai đều thuộc về kim đan của tu sĩ.

Hạch thứ ba là yêu đan.

Hạch thứ tư là công đức kim toản.

Hạch thứ năm là hạch tâm Vực Ngoại Thiên Ma.

Ngoài 'công đức kim toản' ra, mấy viên còn lại đều do kim đan cá kình mang thai sinh ra.

Cũng chỉ có trải qua quá trình 'mang thai, sinh sản' này, những hạch tâm này mới có thể dung hợp hoàn hảo với Tống Thư Hàng.

Về phần tại sao công đức kim toản không cần kim đan cá kình 'mang thai, sinh sản'?

Tống Thư Hàng suy đoán, có thể là vì nó là do 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' uống nước sông Tử Mẫu, làm ra.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tống Thư Hàng là một thể, thứ mà nàng làm ra thuộc về hàng nhà tự sản xuất, nên không cần quá trình 'mang thai, sinh sản' để dung hợp, lấy ra là có thể dùng ngay.

Giống như mấy người anh em trước đó, viên 'ma đan' được chuyển hóa từ sức mạnh hạch tâm Vực Ngoại Thiên Ma này, sau khi được sinh ra, liền theo bản năng bay đến bên cạnh kim đan cá kình, giống như Trái Đất quay quanh Mặt Trời, quay từng vòng, tràn đầy niềm vui của sự sống mới.

Quay từng vòng rồi lại từng vòng, không biết mệt mỏi.

Còn mẹ nó?

Khó khăn lắm mới hồi phục lại từ bóng ma bị vắt sữa.

Kim đan cá kình không có giới tính, nhưng vì nó đã sinh mấy đứa con, dùng từ này để hình dung nó cũng không sai.

Sau khi cảm nhận được ma đan đang không ngừng xoay tròn bên cạnh mình, kim đan cá kình không hề khách sáo, vung đuôi quất mạnh về phía ma đan.

Đối với 'hạch tâm' rời khỏi bụng mình, nó hoàn toàn không có tình thương.

Bốp ~ ma đan bị đánh bay ra ngoài, giống như mấy người anh của nó, nó dọc theo đường đi của bản mệnh đan điền Tống Thư Hàng ngược dòng lên trên.

Trạm thứ nhất là 'long vĩ đan điền', nhưng ở đây đã bị anh cả tiểu kim đan chiếm giữ, không có chỗ cho nó.

Thế là nó tiếp tục đi lên.

Trạm thứ hai là 'long trảo đan điền', là địa bàn của anh hai 'thất thải yêu đan'.

Ma đan tiếp tục đi lên.

Trạm thứ ba là 'long khu đan điền', ở đây có người anh cùng cha khác mẹ công đức kim toản, cũng không có vị trí của nó.

Thế là, ma đan tiếp tục đi lên, thẳng đến 'long chưởng đan điền'.

Nơi đây trống không, là một nơi rất thích hợp cho nó.

Thế là, ma đan yên tâm dừng lại ở 'long chưởng đan điền', đóng quân ở đó, trở thành hạch tâm của long chưởng đan điền.

Sau khi cắm rễ xong, 'cổ ma linh lực' trên người nó bắt đầu phóng thích ra, gia nhập vào hệ thống linh lực khổng lồ của Tống Thư Hàng.

Từ hôm nay trở đi, Tống Thư Hàng có thể đổi tên thành 'Ngũ Hạch Linh Hoàng'.

Năm hạch, tuy không bằng sáu hạch 66 đại thuận, nhưng tốt hơn nhiều so với bốn hạch tứ tử. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong cơ thể Tống Thư Hàng tự nhiên vận chuyển, dẫn dắt sức mạnh của hạch thứ năm gia nhập vào vòng tuần hoàn linh lực của công pháp.

Ngũ phẩm là một ngưỡng cửa lớn, là quá trình ngưng tụ kim đan, khiến chân khí lột xác thành 'linh lực'.

Mà năm hạch kim đan, cũng mang lại cho Tống Thư Hàng sự thay đổi to lớn.

Tuy cảnh giới không tăng lên, nhưng cường độ linh lực và lượng linh lực của cậu đều được tăng lên một cách nhảy vọt.

Sau khi linh lực tăng lên, lại sẽ phản hồi cho cơ thể hắn, đồng thời lại sẽ cường hóa thần thức của hắn.

Mà bản mệnh đan điền của hắn, cũng được mở rộng, một hơi mở rộng gấp đôi.

Không phải hạch thứ năm đặc biệt thần dị, mà là sau khi bốn hạch trước đó cộng thêm hạch thứ năm, tích lũy đủ, lượng biến dẫn đến chất biến! "Tổng cảm giác mình giống như đã thăng một cấp vậy." Tống Thư Hàng khẽ nắm chặt nắm đấm, cảm giác trong cơ thể tràn ngập sức mạnh bùng nổ.

Bốp ~~ Sau khi cơ thể Tống Thư Hàng được cường hóa một lần, cậu đột nhiên cảm giác trong cơ thể mình, dường như có một thứ gì đó vỡ ra. "Thứ gì vậy?" Tống Thư Hàng tò mò.

Cảm giác vỡ nát đó, đến từ bản mệnh đan điền.

Ý thức của Tống Thư Hàng lại một lần nữa chìm vào bản mệnh đan điền.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu cảm ứng được trong đan điền, dường như có một cánh cửa bị tông mở. 【Chúc mừng ngươi, Tống Thư Hàng tiểu hữu.】 Lúc này, giọng nói của Hoàng Sơn tiền bối truyền đến.

Tống Thư Hàng: "???" Giọng của Hoàng Sơn tiền bối, sao lại ở trong cơ thể mình? 【Đây là một đoạn 'ghi âm' lưu lại trong phong ấn, Thư Hàng tiểu hữu ngươi không cần kinh ngạc.

Khi phong ấn 'biện pháp an toàn' mà ta và các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đồng tâm hiệp lực thi triển cho ngươi được giải khai, cũng đại biểu cho việc ngươi đã thành công tấn thăng lục phẩm rồi.

Chúc mừng ngươi, Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngươi cuối cùng đã bước ra được bước này.

Sau lục phẩm, ngươi sẽ không còn cần phải phiền não vì cơ thể 'tự bạo' nữa.

Và 'biện pháp an toàn phong ấn' mà chúng ta đồng tâm hiệp lực thêm vào cho ngươi để phòng ngươi đột nhiên tự bạo cũng đã hoàn thành sứ mệnh của nó.

Tuy không biết từ lần đầu ngươi tự bạo đến giờ đã qua bao lâu, nhưng ngươi cuối cùng cũng đã vượt qua được.

Sau lục phẩm, khổ tận cam lai.

Chúc mừng ngươi, Tống Thư Hàng tiểu hữu, chúc mừng ngươi, Bá Đao Chân Quân.】 Giọng của Hoàng Sơn tiền bối dần dần tan đi.

Tống Thư Hàng: "??!!" Hoàng Sơn tiền bối đã thêm 'biện pháp an toàn phòng tự bạo' vào trong cơ thể mình từ lúc nào?

Sao mình không biết gì cả?

Đợi đã...

Chẳng lẽ là lần đó, mình tìm đường chết dẫn dắt các tiền bối 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' và Hoàng Sơn tiền bối, xem 'long văn thứ chín' của mình, sau đó lại đột nhiên hôn mê lần đó?

Vốn tưởng rằng mình đã chọc giận Hoàng Sơn tiền bối, bị Hoàng Sơn tiền bối làm cho ngất đi.

Không ngờ, Hoàng Sơn tiền bối lại dẫn các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, thêm cho mình một biện pháp an toàn phòng tự bạo.

Hoàng Sơn tiền bối đối xử với mọi người thật quá tốt, luôn lo lắng cho các thành viên trong nhóm.

Nhưng mà... "Nhưng mà tiền bối, con bây giờ vẫn chưa tấn thăng

Chân Quân mà." Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Có lẽ Hoàng Sơn tiền bối và mọi người không ngờ Tống Thư Hàng lại có thể gây chuyện đến vậy, bốn hạch còn chưa đủ, còn làm ra hạch thứ năm.

Hoặc có lẽ, các tiền bối không ngờ sau khi Tống Thư Hàng có hạch thứ năm, thực lực sẽ xảy ra chất biến.

Theo suy đoán của các tiền bối 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào', Tống Thư Hàng chỉ cần tấn thăng lục phẩm, ẩn hoạn 'tự bạo' sẽ tự nhiên biến mất.

Họ liền thiết lập cường độ của 'phong ấn biện pháp an toàn phòng tự bạo' ở mức 'sau khi Tống Thư Hàng đạt đến cường độ lục phẩm' sẽ bị phá vỡ.

Nhưng không ai ngờ, Tống Thư Hàng bây giờ tuy vẫn là ngũ phẩm, nhưng sau khi năm hạch kim đan trong cơ thể tụ đủ, cường độ linh lực, cường độ thần thức của cậu đều chất biến, đạt đến cấp bậc lục phẩm.

Mà thể chất của Tống Thư Hàng, sớm đã vì hai loại pháp môn luyện thể hàng đầu của chư thiên vạn giới, còn mạnh hơn tu sĩ lục phẩm bình thường.

Lúc này đơn thuần xét về phương diện linh lực, Tống Thư Hàng tuy vẫn là ngũ phẩm, nhưng đã vượt qua lục phẩm bình thường. 'Phong ấn biện pháp an toàn phòng tự bạo' mà các tiền bối 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' vắt óc suy nghĩ thiết lập cho Tống Thư Hàng, cứ như vậy mà toi đời.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Cậu bây giờ vẫn là cảnh giới ngũ phẩm, không có 'phong ấn biện pháp an toàn phòng tự bạo' nữa, có phải là hơi nguy hiểm không?

Tuy về lý thuyết, bản sửa đổi của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của cậu hiện tại, chỉ cần cẩn thận một chút, đã không còn nguy cơ tự bạo.

Nhưng đó chỉ là về lý thuyết.

Thực tế có tự bạo nữa không, ai cũng không nói chắc được. "Bạch tiền bối lại không ở bên cạnh, không thể để ngài ấy xem trạng thái hiện tại của mình, hơi phiền phức rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Không ai biết công pháp mới có còn BUG ẩn nào không, vì vậy lúc đó, Hoàng Sơn tiền bối đề nghị Tống Thư Hàng gần đây bên cạnh tốt nhất là có một vị tiền bối đi cùng, lỡ có nguy cơ tự bạo, các tiền bối cũng dễ ra tay xử lý.

Chỉ tiếc là, tấm lòng khổ sở của Hoàng Sơn tiền bối, toi công cả rồi. "Tính thời gian, mình là ngày 13 tháng 10 đột nhiên tự bạo thân vong, sử dụng một đồng 'Kim Hồn Tệ Phục Sinh'.

Ngày hôm sau, Bạch tiền bối đưa mình đến đảo Lan Tây.

Sau đó là ngày 15, Thất Sinh Phù tiền bối đưa mình đến đảo Điền Thiên.

Sau đó liền tiến vào 'không gian phong bế' này." Tống Thư Hàng thầm tính toán.

Sau khi tiến vào không gian phong bế, cách biệt với thế giới bên ngoài, Tống Thư Hàng cũng không biết mình đã ở trong không gian phong bế này cụ thể bao lâu.

Tính toán kỹ lưỡng, chắc cũng chỉ mất khoảng hai ngày.

Thời gian bên ngoài bây giờ, hẳn là gần ngày 16, 17 gì đó.

Cứ cho là ngày 17 đi... cách ngày 13 cũng mới qua bốn ngày.

Thời gian hồi của Kim Hồn Tệ Phục Sinh còn sáu ngày.

Chương 1739

"Nói cách khác, trong sáu ngày này nhất định phải cẩn thận, thật cẩn thận.

Không được tìm đường chết, tu luyện cũng phải cẩn thận, tuyệt đối không được tự bạo." Tống Thư Hàng nói.

Từ kiệm sang xa dễ, từ xa về kiệm khó.

Trước đây không có pháp khí phục sinh, ngày tháng vẫn cứ trôi, hoàn toàn không cần cân nhắc và lo lắng vấn đề phục sinh.

Mà một khi đã quen với những ngày có phục sinh bên cạnh, không có phục sinh, trong lòng liền không yên. "Đây là bệnh, phải chữa." Tống Thư Hàng tổng kết.

Ý thức của cậu rút ra khỏi 'bản mệnh đan điền'.

Tóm lại, gần đây lúc tu luyện phải chú ý hơn... hàng ngày trước tiên lấy 'minh tưởng' làm chủ.

Đợi gặp được Bạch tiền bối, rồi tiến hành bước tu luyện tiếp theo.

Nhân lúc này, cậu vừa hay học tập 《Thiên Sư Chính Pháp - Lôi Pháp Thiên》, 《Nhập Môn Thuật Phong Ấn》.

Còn có 《Ngôn Ngữ Viễn Cổ》, cũng phải bổ sung gấp.

Mục tiêu là trở thành một vị tiền bối lớn đáng tin cậy trong 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào', nhiệm vụ nặng nề mà đường thì xa.

Lúc này, cột sáng ở xa cuối cùng cũng tan đi.

Khôi lỗi tiên tử xách Sở Sở, đạp không trở về bên cạnh Tống Thư Hàng, sau đó nàng đặt Sở Sở lên Hà Long Thần Hành Chiến Xa của Tống Thư Hàng.

Khôi lỗi tiên tử trông có vẻ mảnh mai hơn một chút, nàng đã dựa theo lĩnh ngộ có được trong cột sáng, điều chỉnh vị trí một số linh kiện bên trong mình, đạt được hiệu quả tối ưu.

Đương nhiên, lĩnh ngộ của nàng chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu, nếu không cũng sẽ không ở trong cột sáng lâu như vậy.

Mà Sở Sở vừa ngồi lên chiến xa, liền lập tức khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tiến vào trạng thái minh tưởng. "Đệ tử của ngươi vận khí không tồi." Khôi lỗi tiên tử cất tiếng nói.

Tống Thư Hàng: "Sở Sở sắp tấn cấp rồi sao?" Nàng là đệ tử thiên tài của gia tộc họ Sở, dù trong điều kiện tài nguyên tu luyện không đủ, nàng vẫn còn trẻ đã đạt đến cảnh giới nhị phẩm.

Bây giờ thành đệ tử của Tống Thư Hàng, có Tiên Trù Yến cộng với các loại kỳ ngộ, lại thêm sự tích lũy của bản thân, hẳn là sắp tấn cấp rồi. "Tấn cấp đâu phải ăn cơm uống nước, làm gì có dễ như vậy.

Nàng ở trong cột sáng đã lĩnh ngộ được rất nhiều, ta thấy nàng đã kết hợp 'tiên trù bí thuật' với công pháp của bản thân.

Mấy cuốn 《Tiên Trù Bí Thuật》 đó quả thực như được làm riêng cho nàng.

Ngươi có thể bồi dưỡng nàng thật tốt, đến lúc đó..." Khôi lỗi tiên tử nói, ngồi xuống đối diện Tống Thư Hàng.

Nàng chống hai tay lên đầu gối, mười ngón đan vào nhau, đặt dưới cằm.

Dưới mặt nạ, đôi mắt nàng tỏa ra ánh sáng màu cam: "Đến lúc đó, nhà hàng của ta sẽ không lo không có đầu bếp." Khôi lỗi tiên tử dường như đã yêu thích tư thế giống hệt Tống Thư Hàng này.

Tư thế này có thể gây áp lực tâm lý mạnh mẽ cho người đối diện... mà người đối diện tiên tử chính là Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Chị ơi, nếu chúng ta thật sự bồi dưỡng Sở Sở thành tiên trù, chẳng lẽ lại ném cô ấy vào nhà hàng làm đầu bếp chính sao?

Vậy thì quá phung phí của trời rồi. "Nếu đã như vậy, kế hoạch cải tạo thế giới hạch tâm của chúng ta, phải được đưa vào chương trình nghị sự." Tống Thư Hàng nói.

Không thể lãng phí thiên phú tiên trù của Sở Sở, cũng không thể lãng phí thế giới hạch tâm của mình.

Đợi sau khi ra khỏi 'không gian phong bế' này, cậu sẽ tìm cách du nhập một lô 'linh thú, dị thú loại thực dụng'.

Rồi trồng tất cả dược liệu lần trước lấy được từ 'Tiên Nông Tông', sau đó xem có loại linh thực vật thiên tài địa bảo nào thực dụng không, cũng tìm cơ hội trồng một lứa.

Trong thế giới hạch tâm của cậu còn có mấy nguồn nước, còn có thể nuôi thêm ít thủy sản. "Đại đệ tử Sở Sở có thiên phú tiên trù... không biết đại đệ tử Tiểu Thải có thiên phú về phương diện 'thuần thú' không nhỉ?

Dù sao nó cũng là yêu thú, với linh thú, dị thú hẳn là có cảm giác thân thiết bẩm sinh?" Tống Thư Hàng nói.

Đến lúc đó, để Tiểu Thải thử học 《Bách Thú Thuần Dưỡng Đại Toàn》, phát triển thiên phú thuần thú của nó...

đối với người tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà nói, thuần thú cũng là một phần của tu luyện.

Thời đại Thiên Đình viễn cổ, đệ tử bộ Thú Thần trong lúc thuần dưỡng linh thú, còn có thể nhận được linh lực phản hồi từ linh thú.

Hiệu quả tương đương với việc mở một bản 'hack linh quỷ' đơn giản.

Tiểu Thải đang trong 'chế độ cuồng tu luyện' hiện nay, hẳn sẽ thích phương thức tu luyện này.

Vừa hay cũng có thể điều chỉnh lại căn bệnh 'cuồng tu luyện' của nó. "Rồi phương diện linh thực vật, cũng không biết ai có thiên phú về phương diện này?" Tống Thư Hàng suy nghĩ về các thành viên trong thế giới hạch tâm của mình.

Tiểu Âm Trúc thì thôi, nàng bẩm sinh mang theo hàn khí.

Lại thêm vì nguyên nhân 'nhập mộng Lý Thiên Tố đạo trưởng', Tống Thư Hàng bây giờ đối xử với Tiểu Âm Trúc, cảm giác nàng giống như con gái mình... nàng phụ trách dễ thương hàng ngày là được rồi.

Quy tiền bối là khách.

Cho nên...

Thông nương thì sao?

Dù sao nàng cũng là loại thực vật thành tinh, nói không chừng có thể phát triển ra thiên phú về linh thực vật của nàng?

Thông nương tu luyện 《Thiên Khấp Bảo Điển》, thỉnh thoảng không có việc gì sẽ khóc một lúc.

Nước mắt của Thông nương đối với linh thực vật, có phải là chất dinh dưỡng đại bổ không?

Lần sau có cơ hội có thể thử xem.

Nói đến dinh dưỡng... cậu lại nhớ đến cái 【Xí sở của bộ Tam Thập Tam Thú Thần】 có tạo hình xa hoa trong thế giới hạch tâm của mình.

Đến lúc đó, đợi 'linh thú' có mặt, cái xí sở này cũng có thể phát huy tác dụng.

Bước tiếp theo, ngay cả phân bón cho linh thực vật cũng có thể được giải quyết. "Chuỗi dịch vụ trọn gói của thế giới hạch tâm." Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Tương lai, một mảnh sáng lạn. "Người sống phải nghĩ nhiều về những điều tốt đẹp... không thể cứ mãi nghĩ đến tự bạo, đến chết.

Nghĩ thoáng ra, vui vẻ lên." Tống Thư Hàng dứt khoát nói.

Khôi lỗi tiên tử mười ngón đan vào nhau, chống dưới cằm, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "..." Trong mắt tiên tử, Tống Thư Hàng lúc này chẳng khác nào lão tướng quân trên sân khấu, trên lưng cắm đầy flag. "Chúng ta tiếp theo làm gì đây?" Khôi lỗi tiên tử hỏi.

Bây giờ, đảo Điền Thiên đã biến mất không thấy.

Phía dưới là một vùng biển xám xịt.

Họ không thể cứ ngồi đây ngẩn người được? "Trước tiên nghỉ ngơi một lúc, sau đó lại liên lạc với Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Khôi lỗi tiên tử: "Ta là thân thể khôi lỗi, không cần nghỉ ngơi." Tống Thư Hàng: "..." Khôi lỗi tiên tử giữ nguyên tư thế đầy áp bức đó, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, chiến xa này của ngươi cho ta mượn, ta sẽ điều khiển nó đi dạo trên vùng biển xám này, nói không chừng có thể có kỳ ngộ gì đó." "Được rồi, tiên tử vui là được." Tống Thư Hàng mở quyền điều khiển 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa' cho Khôi lỗi tiên tử.

Đồng thời, cậu lại nhớ ra một chuyện: "Đúng rồi, tiên tử.

Mấy người máy cải tạo làm công trong nhà hàng trước kia đâu rồi?

Bạch tiền bối đưa cô và Sở Sở đến hòn đảo nhỏ này, mấy người cải tạo đó xử lý thế nào?" Cậu nói chính là mấy chiến sĩ hệ khoa học mặc chiến y tàng hình, chạy đến nhà hàng của cậu nộp mạng. "Bị vị Bạch Thánh đó dùng 'phi kiếm dùng một lần' đưa lên sao Hỏa rồi." Khôi lỗi tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng: "Hả?" Đưa lên sao Hỏa làm gì?

Để họ lên sao Hỏa khai hoang?

Hay là giống Thất Tu tiền bối, đưa tù binh đi đào mỏ? "Trên sao Hỏa có động phủ của Bạch Thánh, Bạch Thánh dùng phi kiếm dùng một lần đưa họ vào động phủ tạm giam, chuẩn bị tranh thủ thời gian nghiên cứu kỹ họ.

Bạch Thánh dường như rất có hứng thú với đề tài 'người máy cải tạo'.

Dù sao đây cũng là một đề tài mới gần gũi nhưng lại khác với 'khôi lỗi thuật'.

Nói không chừng phân thân của Bạch Thánh đã bắt đầu nghiên cứu người máy cải tạo rồi." Khôi lỗi tiên tử nói.

Nói xong, nàng đứng dậy ngồi vào vị trí điều khiển 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa', bắt đầu điều khiển chiến xa, dạo chơi trên vùng biển xám.

Không gian phong bế này, khắp nơi đều là bản đồ mới chưa được khai phá.

Tuy khắp nơi tràn ngập nguy cơ, nhưng đồng thời cũng khắp nơi tràn ngập kỳ ngộ.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa đang dạo chơi trên vùng biển xám.

Sở Sở vẫn đang nhắm mắt minh tưởng.

Còn Tống Thư Hàng thì nằm trên chiến xa, nhắm mắt dưỡng thần.

Mơ mơ màng màng, cậu chìm vào giấc mộng. "Nhớ kỹ, đao chính là người yêu của ngươi, là vợ của ngươi." Một giọng nói nghiêm túc vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "???" Tình huống gì vậy, ai mà còn tẩy não mình lúc mình ngủ vậy?

Mình tuy kiếm thuật thiên phú âm, đao pháp thiên phú cực tốt, nhưng sâu trong nội tâm vẫn khao khát kiếm thuật mà.

Hơn nữa, đao là người yêu?

Chương 1740

Đao là vợ?

Đây là cái suy nghĩ biến thái gì, kiểu này có mà cô độc cả đời à?

Đao là vợ ngươi thì, đao có thể sinh con cho ngươi không?

Loại tà luận này, mình tuyệt đối sẽ không chấp nhận!

Trong lúc đang nghĩ vậy, trước mắt Tống Thư Hàng trở nên rõ ràng.

Chính xác mà nói, là cảnh tượng trong giấc mơ của cậu đã mở ra.

Trước mặt Tống Thư Hàng, đứng một người đàn ông uy nghiêm, ông ta mặc áo trắng... nhưng trên áo trắng vẽ đầy những vòng tròn nhỏ giống như dấu phẩy.

Sau lưng người đàn ông, đeo chéo một thanh cự nhận lớn hai mét.

Câu giáo huấn mang tính tẩy não vừa rồi, chính là từ miệng của vị nam tử uy nghiêm này phát ra.

Nhưng gã này là ai vậy?

Hoàn toàn không quen biết.

Trong lúc đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại tự động mở miệng: "Nhưng mà, Cự Hào sư tổ, làm sao để đao trở thành người yêu được ạ?" Giọng nói cậu phát ra là giọng của một đứa trẻ rất dễ thương.

Hành động cũng không chịu sự kiểm soát của bản thân.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra. 【Nhập mộng?】 Một thời gian không nhập mộng, nhất thời không phản ứng kịp.

Kỹ năng nhập mộng này thuộc về năng lực không thể khống chế, không ai biết khi nào nó sẽ kích hoạt, và ngay cả đối tượng nhập mộng mỗi lần cũng thuộc dạng không thể khống chế.

Đối tượng nhập mộng lần này là ai?

Là giấc mộng của 'Thiên Đế' tiếp diễn sao?

Giấc mộng Thiên Đế vẫn chưa kết thúc, lần trước nhập mộng đến đoạn Thiên Đế bị 'Tống Thư Hàng.

Thần Linh.

Thư Hàng' xúi giục, nhảy đến bên vách núi làm một lần 'Leap of Faith', nhập mộng liền tạm thời gián đoạn.

Nhưng cảnh tượng trông không giống lắm.

Kết hợp với đối tượng mà mình tiếp xúc gần đây, tính ngược lại thứ tự tiếp xúc, đối tượng có khả năng nhập mộng nhất, hẳn là Huyết Ma tương ứng với hạch thứ năm vừa ngưng tụ?

Nhưng giọng nói trẻ con dễ thương này rõ ràng không phải Huyết Ma, và vị Cự Hào sư tổ kia rõ ràng là con người.

Phong cách của Cự Ma cũng không phải thế này.

Không phải Huyết Ma, cũng không phải Thiên Đế, vậy rốt cuộc là nhập mộng ai? "Ngươi phải trân trọng đao của ngươi, phải chú ý bảo dưỡng nó." Cự Hào sư tổ nói, tháo cự nhận trên lưng xuống, dùng ánh mắt thâm tình, dịu dàng như nước nhìn bảo đao của mình: "Ngươi phải coi nó như một phần sinh mệnh của ngươi, là phần không thể thiếu của ngươi.

Ngươi phải coi nó như là nữ tử xinh đẹp nhất thế gian, ngươi phải yêu nó, chỉ có như vậy, nó mới đáp lại tình cảm của ngươi." Nói rồi, Cự Hào sư tổ đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve cự nhận: "Cũng chỉ có như vậy, ngươi mới có thể tiến thêm một bước trên 'đao đạo'!"

"Tưởng tượng đao thành tiên tử xinh đẹp nhất thế gian?" Giọng nói trẻ con nghi hoặc hỏi.

Tiếp đó, đứa trẻ trong mộng tháo thanh đao trên lưng mình xuống.

Cũng là một thanh bảo đao hình dáng khổng lồ, nó học theo dáng vẻ của sư tổ, đưa tay nhẹ nhàng, dịu dàng vuốt ve bảo đao. 【Quá biến thái, lại đi nhồi nhét cho một thiếu niên ý nghĩ đáng sợ như vậy.

Cứ tẩy não thế này, thiếu niên này coi như xong đời.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu đã có thể tưởng tượng ra, dưới sự dạy dỗ của vị Cự Hào sư tổ này, thiếu niên này sẽ biến thành một kẻ biến thái yêu đao như mạng, mỗi ngày ôm đao, hoàn toàn không có hứng thú với người khác giới.

Thiếu niên này xong rồi. "Nữ tử xinh đẹp nhất trong lòng ta..." Giọng nói trẻ con như tự thôi miên, lẩm bẩm. "Đúng, chính là như vậy." Gương mặt Cự Hào sư tổ lộ ra vẻ hài lòng: "Đầu tư tình cảm, nó chính là người yêu đẹp nhất.

Có đao, ngươi sẽ không cần thứ khác.

Đao là người yêu của ngươi, đao là vợ của ngươi.

Chỉ có như vậy, ngươi mới có thể bước lên đỉnh cao của đao đạo." "Nhưng sư tổ, nếu đao là người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian, vậy con không thể yêu nó được." Lúc này, đứa trẻ ngẩng đầu lên, nghiêm túc nói.

Cự Hào sư tổ: "???" "Theo con thấy, người phụ nữ xinh đẹp nhất thế gian này chính là dì Năm của con.

Dì ấy rất đẹp, đẹp hơn bất kỳ người phụ nữ nào con từng gặp, con hoàn toàn không thể tưởng tượng ra trên đời này, còn có tiên tử nào xinh đẹp hơn dì ấy.

Nhưng mà, dì ấy là dì Năm của con, con không thể yêu dì ấy được." Giọng nói trẻ con nghiêm túc nói.

Cự Hào sư tổ: "..." 【Làm tốt lắm, thiếu niên!】 Tống Thư Hàng thầm khen đứa trẻ này! "Vậy ngươi thay đổi tư duy một chút, tưởng tượng đao thành hình tượng người mà ngươi thích nhất trong lòng.

Dùng sự 'hoàn mỹ' của cá nhân ngươi để hình dung ra hình tượng của nó.

Chỉ cần trong lòng ngươi, nó là một nửa hoàn mỹ, mục tiêu của ngươi cũng đã đạt được." Cự Hào sư tổ lùi một bước. "Thì ra là vậy." Đứa trẻ nửa hiểu nửa không gật đầu, nó lại nhắm mắt nhẹ nhàng vuốt ve bảo đao trong tay, trong đầu bắt đầu hình dung hình thái hoàn mỹ của đao. "Con dường như đã tìm thấy một chút cảm giác." Đứa trẻ nói, nói xong nó thâm tình vuốt ve bảo đao lạnh lẽo, động tác trở nên dịu dàng.

Nó đã nhập tâm rồi.

Tống Thư Hàng cũng 'bị ép' nhập tâm rồi.

Nhập mộng phản hồi, khiến trong lòng Tống Thư Hàng sinh ra một cảm giác kỳ lạ.

Cậu cảm thấy thanh đao này trở nên thân thiết, vuốt ve nó như đang vuốt ve chính nó.

Toi rồi, thiếu niên này toi rồi. "Đúng rồi, sư tổ, con đột nhiên lại nghĩ ra một vấn đề." Đứa trẻ ngẩng đầu lên, nhìn về phía sư tổ: "Nếu đao là người yêu của chúng ta, là vợ của chúng ta... vậy nó có thể sinh con cho chúng ta không?" 【Làm tốt lắm, thiếu niên!

Đây là một đòn chí mạng!】 Tống Thư Hàng lại một lần nữa khen đứa trẻ này.

Cho dù ngươi có tưởng tượng đao đẹp đến đâu, hoàn mỹ đến đâu, thật sự coi đao như người yêu của mình.

Nhưng mà, đao có thể yêu đương với ngươi không?

Đao có thể sinh con cho ngươi không? "Vấn đề này hỏi rất hay!" Cự Hào sư tổ bình tĩnh mỉm cười, sau đó ông ta khẽ vỗ vào cự nhận của mình: "Nhị Nhi, hiện thân đi." Cự nhận trong tay Cự Hào sư tổ tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Sau khi ánh sáng qua đi, thanh cự nhận này hóa thành một nữ tử tóc đen ngắn.

Nữ tử mặc bộ đồ da bó sát màu đen, bao đao của cự nhận treo sau lưng nàng.

Nữ tử tóc ngắn mang theo nụ cười tao nhã, nhưng dù nàng cười dịu dàng đến đâu, cũng khó che giấu được đao ý sắc bén tỏa ra từ người nàng.

Bởi vì nàng chính là đao!

Tống Thư Hàng: "!!!" Đậu má, đây là thao tác gì vậy?

Đao nương?

Cái này biến ra thế nào vậy?

Một thanh đao rốt cuộc phải thao tác thế nào mới có thể biến thành một cô gái xinh đẹp?

Phải biết rằng ngay cả thần binh của trường sinh giả 'Xích Tiêu Kiếm' tiền bối, cũng không có chức năng biến thành người.

Thậm chí ngay cả 'đạo khí' Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cũng không có năng lực biến thành người.

Cự Hào sư tổ tuy không nhìn ra cảnh giới, nhưng ông ta không thể nào lợi hại hơn cả 'Thiên Đạo' được chứ?

Đao nương này rốt cuộc biến ra thế nào?

Phong cách của thanh đao này không đúng. "Chỉ cần có tình yêu, mọi thứ đều có thể." Cự Hào sư tổ nhẹ nhàng ôm lấy đao nương, nói: "Có thể sinh con hay không, sư tổ vẫn đang nghiên cứu.

Nhưng mà, vấn đề này rồi sẽ có một ngày giải quyết được." Mà lúc này, đứa trẻ kia trợn to mắt nhìn chằm chằm đao nương, miệng há to, nửa ngày không nói nên lời.

Tâm trạng của nó lúc này cũng kinh ngạc y hệt Tống Thư Hàng. "Sư tổ, ngài đã thử sinh con với đao chưa ạ?" Đứa trẻ nghiêm túc hỏi.

Nói cách khác, sư tổ đã... với đao?

Suy nghĩ của đứa trẻ, cũng phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Cự Hào sư tổ... với đao, thật là nam nhân. "Nhị Nhi, được rồi." Khóe miệng Cự Hào sư tổ nhếch lên.

Nữ tử tóc đen ngắn kia mỉm cười với đứa trẻ, sau đó nàng lắc mình một cái, lại khôi phục thành hình dáng cự nhận. "Cho nên, thấy chưa?

Chỉ cần ngươi đầu tư tình cảm vào đao, đao sẽ đáp lại tình cảm của ngươi.

Chuyện này, kiếm không làm được.

Chỉ có đao, là đặc biệt.

Dùng kiếm đều là bọn cặn bã!" Cự Hào sư tổ trầm giọng nói.

Đứa trẻ theo bản năng gật đầu phụ họa.

Hôm nay, thế giới quan của nó đã bị chấn động. "Hơn nữa, những thứ khác trên thế gian này đều có thể rời bỏ ngươi.

Người thân cũng tốt, người yêu cũng vậy, đều không thể mãi mãi ở bên cạnh ngươi.

Chương 1741

Nhưng đao thì khác!

Đao sẽ bảo vệ ngươi một đời một kiếp, vĩnh không rời bỏ." Cự Hào sư tổ bắt đầu tẩy não thiếu niên.

Đứa trẻ giống như một cái máy gật đầu, như gà con mổ thóc, chỉ có không ngừng gật đầu. "Tô Hiển, ngươi là đệ tử có thiên phú đao đạo tốt nhất ta từng gặp.

Tương lai thành tựu của ngươi trên đao đạo, nhất định sẽ vượt qua ta." Cự Hào sư tổ trầm giọng nói: "Vậy tiếp theo, chúng ta bắt đầu tiến hành đao thiền.

Tĩnh tâm lại, giao lưu với đao của ngươi." Đứa trẻ Tô Hiển khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tiến vào trạng thái đao thiền.

Cự Hào sư tổ hài lòng gật đầu.

Thiếu niên đã bị tẩy não thành công, không có gì bất ngờ, đời này sẽ giống như ông ta, lấy đao làm bạn, cuối cùng sẽ bước lên đỉnh cao của đao đạo, thậm chí vượt qua ông ta. 【Cuộc đời của thiếu niên này xong rồi.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng mà, Tô Hiển là ai?

Tại sao mình lại nhập mộng vào cuộc đời của cậu ấy?

Tống Thư Hàng cũng có nghiên cứu về 'nhập mộng' của mình.

Trước khi nhập mộng, mình phải có một 'tiếp xúc' nhất định với đối tượng nhập mộng.

Tiếp xúc được chia thành nhiều loại.

Lần đầu nhập mộng cuộc đời của đàn chủ, là do đàn chủ dùng linh hồn để nguyền rủa cậu, đây là liên hệ trên linh hồn.

Nhập mộng 'Lý Thiên Tố đạo trưởng' là vì linh quỷ số một đã hấp thu mảnh vỡ hồn phách của Lý Thiên Tố đạo trưởng, tạo ra liên hệ.

Nhập mộng 'Sở Sở' là vì Sở Sở lúc trị thương, đã sử dụng tiên huyết của Tống Thư Hàng.

Nhập mộng 'Thông nương' là vì ăn nhầm cọng hành của Thông nương.

Nhập mộng 'Thiên Đế' là vì viên 'Đế châu' đó.

Mà vị thiếu niên tên 'Tô Hiển' này, Tống Thư Hàng hoàn toàn không có ấn tượng.

Trong số những người cậu quen biết, cũng không có ai tên 'Tô Hiển'.

Đợi đã!

Tô Hiển hẳn là tên thật của đứa trẻ, cậu ta hẳn là có đạo hiệu của mình.

Mà Tống Thư Hàng tiếp xúc với thành viên 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' cũng tốt, những người khác trong giới tu luyện cũng tốt, đều là xưng hô bằng đạo hiệu.

Tô Hiển... là họ Tô sao?

Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến một người.

Tô Thị A Thất tiền bối.

Nhớ kỹ lại, Tống Thư Hàng và A Thất cũng đã có tiếp xúc thỏa mãn 'điều kiện nhập mộng'.

Lần trước tự bạo, chính là A Thất tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối đưa cậu về phòng.

Sau đó lúc cậu tự bạo, đã văng máu đầy người A Thất và Hoàng Sơn tiền bối.

Có lẽ chính là lúc đó, đã thỏa mãn điều kiện 'nhập mộng'. "Nếu thiếu niên Tô Hiển này, thật sự là Tô Thị A Thất tiền bối... vậy thì nếu giấc mộng này tiếp tục, mình có cơ hội tiếp xúc với đao pháp mạnh mẽ không?" Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Cậu nhớ đến một chiêu 'Thiên Đao Táng Tinh Hà' của A Thất tiền bối.

Một người, một đao, một kích, đã đại phá Nguyệt Đao Tông!

Tống Thư Hàng gần đây muốn có một chiêu tuyệt chiêu mạnh mẽ!

Là một Linh Hoàng năm hạch năm sao... không đúng, là một đại Linh Hoàng, quyền pháp mạnh nhất của cậu là nhị phẩm, thân pháp mạnh nhất là nhị phẩm, ngay cả đao pháp mạnh nhất đáng tự hào cũng chỉ là tam phẩm.

Về phần 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' mạnh mẽ, cậu chỉ lĩnh ngộ được chút da lông, hơn nữa chiêu đao pháp này là đao pháp 'cấp trường sinh giả', Tống Thư Hàng muốn phát huy uy lực của nó mà không cần sự trợ giúp của 'Xích Tiêu Kiếm tiền bối', còn không biết phải đến năm nào tháng nào.

Cho nên hiện tại cậu, cần một chiêu tuyệt chiêu mạnh mẽ, một chiêu định thắng bại.

Nhắc đến tuyệt chiêu mạnh mẽ, Tống Thư Hàng liền lập tức nghĩ đến 'Thiên Đao Táng Tinh Hà' của Tô Thị A Thất tiền bối. "Đợi đã, hình như mình nhớ nhầm rồi.

Thiên Đao Táng Tinh Hà là bản cải tiến của A Thập Lục dựa trên tuyệt chiêu của A Thất tiền bối, uy lực đã bị thu nhỏ.

Bản gốc của A Thất tiền bối hẳn là Thiên Đao Táng Tinh Hải."

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tóm lại là bá khí kinh người.

Chiêu này nếu phối hợp với động lực năm hạch của cậu hiện tại, quả thực chính là máy ủi siêu mạnh.

Trận pháp Huyết Thần Tà Đao mà Công tử Hải thiết kế ở Nguyệt Đao Tông năm xưa, nếu gặp cậu bây giờ, động lực năm hạch + Thiên Đao Táng Tinh Hải, trực tiếp có thể ủi hắn thành bã.

Muốn!

Bây giờ khó có được cơ hội nhập mộng vào cuộc đời của Tô Thị A Thất tiền bối, vậy có phải là đại biểu cho việc mình có cơ hội tiếp xúc với 'Thiên Đao Táng Tinh Hải' không?

Nói không chừng, mình thật sự có cơ hội học được một đao này.

Tống Thư Hàng trong lòng có chút rục rịch.

Trong giấc mộng.

Thiếu niên Tô Hiển vẫn đang tiến hành đao thiền, cậu ta đặt bảo đao lên đầu gối, nhắm mắt minh tưởng. "Nàng là nữ tử hoàn mỹ nhất, nàng nên có một mái tóc dài... không đúng, vẫn là tóc ngắn tốt hơn." Trong lúc minh tưởng, Tô Hiển vẫn đang khẽ lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: "..." Đây là đang thiết lập đao nương của mình à?

Chuyện biến đao của mình thành đao nương, thật sự chỉ dựa vào 'tình yêu' là có thể làm được?

Tình yêu rốt cuộc phải trải qua quá trình hóa học như thế nào mới có thể khiến một thanh đao biến thành tiên tử?

Dùng tình yêu phát điện, rồi dùng điện để cải tạo bảo đao?

Vừa rồi nhìn thấy Cự Hào sư tổ biến đại đao của mình thành một cô gái, khiến tam quan của người ta vỡ nát.

Nhưng nghĩ lại...

đao nương của sư tổ, thật sự là đao biến thành tiên tử, chứ không phải là tiên tử hóa thành đao?

Chư thiên vạn giới, sinh vật kỳ lạ gì cũng có.

Ngay cả sinh linh kỳ quái vừa là đao, vừa là linh thú như Vô Hình Đao Cổ cũng có.

Vậy có thể nào có một chủng tộc, bẩm sinh có thể huyễn hóa thành vũ khí không? 【Nhưng mà, nếu đao thật sự có thể biến thành đao nương, nghĩ thôi đã thấy rất kích thích.】 Trong lòng Tống Thư Hàng, nảy sinh ra ý nghĩ như vậy. "Dáng vẻ của nàng nên khoảng hai mươi lăm tuổi, nàng thân hình cao ráo, phải giống như một đại tỷ tỷ dịu dàng.

Lúc nàng nói chuyện, phải mềm mại, giọng nói phải rất ngọt ngào." Thiếu niên Tô Hiển vẫn đang thiết lập đao nương của mình.

Thiếu niên này là siscon?

Thậm chí có thể là dì-con?

Nếu nhập mộng mỗi lần đều có thể tùy ý 'tua nhanh' thì tốt biết mấy.

Tình tiết thiếu niên tưởng tượng ra thiết lập đao nương này, hoàn toàn có thể tua nhanh qua.

Tống Thư Hàng không có hứng thú với tình tiết người khác tưởng tượng ra 'tiên tử hoàn mỹ'.

Trong lòng mỗi người đàn ông đều có một tiên tử hoàn mỹ của riêng mình.

Tiên tử hoàn mỹ trong lòng người khác đối với người khác mà nói, không nhất định là hình mẫu hoàn mỹ.

Loại hình tiên tử hoàn mỹ có quá nhiều.

Tống Thư Hàng bây giờ hứng thú nhất vẫn là có thể học được 'Thiên Đao Táng Tinh Hải' hay không.

Nếu cậu thật sự học được chiêu này, lần sau có cơ hội gặp Công tử Hải, nhất định phải cho hắn nếm thử sự lợi hại của đại bảo đao của cậu.

Thiên Đao Táng Tinh Hải, một đao chôn vùi Công tử Hải. "Ây!

Không đúng, có một vấn đề." Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện. 'Thiên Đao Táng Tinh Hải' là tuyệt học của Thiên Hà Tô Thị, loại không truyền ra ngoài.

Cậu Tống đây mà học được, cũng không thể quang minh chính đại mà dùng.

Lỡ bị Thiên Hà Tô Thị biết được, hiểu lầm là cậu học lén tuyệt học của Thiên Hà Tô Thị, muốn truy sát cậu thì làm sao?

Nói cách khác, cho dù cậu may mắn, thông qua nhập mộng nắm giữ được 'Thiên Đao Táng Tinh Hải', cũng chỉ có thể lén lút dùng.

Hoặc là, trở thành người của Tô gia?

Tống Thư Hàng: "..." Trong lòng lập tức nghẹn lại.

Bây giờ vấn đề là... nếu lát nữa thiếu niên Tô Hiển thật sự bắt đầu tu luyện 'Thiên Đao Táng Tinh Hải', cậu có nên học không?

Hay là không học?

Thật là rối rắm.

Nhưng rất nhanh, Tống Thư Hàng phát hiện mình đã nghĩ quá nhiều.

Rối rắm có nên học 'Thiên Đao Táng Tinh Hải' hay không thật sự quá ngây thơ.

Chương 1742

Bởi vì, thiếu niên Tô Hiển căn bản không luyện đao pháp này.

Ngoài minh tưởng, đao thiền mỗi ngày ra, Tô Hiển mỗi ngày phải học rất nhiều thứ.

Cự Hào sư tổ nghiên cứu về đao đạo cực sâu.

Ông ta bắt đầu truyền thụ cho thiếu niên Tô Hiển không phải là đao pháp, mà là một bộ kiến thức gọi là 《Tam Thiên Đao Kinh》.

Đây là kinh nghiệm đao đạo mà ông ta đã dung hợp, tổng kết lại từ sự hiểu biết về đao đạo cả đời mình.

Trong mộng cảnh, ngày lên, ngày lặn, thời gian trôi nhanh.

Mỗi buổi sáng, Tô Hiển cùng Cự Hào sư tổ, leo lên đỉnh núi, hấp thu tinh hoa linh lực của trời đất.

Sau đó là 'đao thiền minh tưởng' không thể thiếu, hoàn thiện thiết lập đao nương của mình.

Tiếp đó, Cự Hào sư tổ bắt đầu truyền thụ đao đạo.

Tống Thư Hàng liền trở thành học sinh dự thính, mỗi ngày theo Tô Hiển, cùng cậu ta học tập, cùng tiến bộ.

Đời người, có một số thứ nhất định phải học lỏm.

Trước khi tu luyện, Tống Thư Hàng thích đọc cọp ở hiệu sách... sau khi tu luyện, cậu cọp CPU của Diệt Phượng công tử, theo sau Bạch tiền bối bắt đầu cọp cơ duyên, cọp phó bản, thỉnh thoảng còn nhảy ra cọp thiên kiếp của mọi người, có lúc xui xẻo, ngay cả tai nạn cậu cũng phải nhảy ra cọp một chút... bây giờ, ngay cả nghe giảng pháp cậu cũng phải cọp.

Tống.

Cái Gì Cũng Cọp Được.

Thư Hàng.

Cùng với việc Cự Hào sư tổ giảng giải 《Tam Thiên Đao Kinh》, sự hiểu biết về đao pháp trong đầu Tống Thư Hàng ngày càng sâu sắc.

Trong đầu có rất nhiều thứ trước đây mơ hồ, đều trở nên rõ ràng.

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng rất mạnh, điểm này đã được mấy vị tiền bối trong 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' xác nhận.

Dù chỉ là dự thính, nhưng nội dung Cự Hào sư tổ giảng, cậu đều có thể nhanh chóng nắm bắt, thậm chí suy một ra ba.

Có lẽ là vì cậu đã dồn toàn bộ thiên phú vũ khí vào 'đao', hơn nữa, cách cộng điểm của cậu có thể khác với thiên tài đao đạo bình thường.

Thiên tài đao đạo bình thường nếu số hóa điểm cộng, đại khái là thế này: thiên phú kiếm thuật 1, thiên phú đao pháp 9; hoặc có người cực đoan hơn một chút, thiên phú kiếm thuật 0, thiên phú đao pháp 10.

Mà cách cộng điểm của Tống Thư Hàng đại khái là thế này: thiên phú kiếm thuật -10, thiên phú đao pháp 20.

Muốn luyện kiếm là không thể, kiếm là không luyện được, cả đời này cũng không thể luyện thành kiếm pháp.

Trừ phi là đi học 'Thánh Quang Kiếm Thuật' loại kiếm pháp có cốt lõi là đao pháp, đội lốt kiếm pháp, mới có thể miễn cưỡng học được một hai chiêu.

Biển học vô bờ, học tập khiến người ta vui vẻ.

Trong mộng cảnh, không biết đã qua bao nhiêu bình minh, hoàng hôn, Cự Hào sư tổ cuối cùng cũng giảng giải xong 《Tam Thiên Đao Kinh》.

Vào ngày Cự Hào sư tổ giảng xong đao kinh, trên người thiếu niên Tô Hiển, có một đạo khí thế bùng phát ra.

Đây là đao thế.

Là hình thái sơ khai trước khi đao ý ngưng tụ.

Đao thế vừa thành, lại trải qua rèn luyện, dung nhập ý chí, tín niệm của mình cũng như đao đạo của mình vào đao thế, là có thể ngưng tụ ra đao ý độc nhất của mình.

Đao ý vừa thành, đối với tu luyện giả mới có thể được xem là một 'đao tu' đủ tư cách. "Lợi hại!" Ấn tượng của Tống Thư Hàng đối với Cự Hào sư tổ tăng lên một bậc, tạo hóa của sư tổ trên đao đạo, khiến người ta bội phục.

Trong cả quá trình, thiếu niên Tô Hiển đều không dùng 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' loại thiên tài địa bảo phụ trợ ngưng tụ đao ý.

Chỉ nghe sư tổ giảng xong 《Tam Thiên Đao Kinh》, đã khiến cậu ta ngưng tụ ra đao thế.

Tống Thư Hàng tuy đã ngưng tụ ra đao ý.

Nhưng đao ý của cậu, một là vì đã sớm trải nghiệm loại đao ý trong 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Hai là, cậu đã dùng một lượng lớn phiên bản tiến hóa của 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' là 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử'.

Cuối cùng, khi gặp phải bầy Vô Hình Kiếm Cổ, bị một kiếm của Vô Hình Kiếm Cổ dung hợp thể chém vào trán lưu lại 'kiếm ý' kích thích, một lần ngưng tụ ra đao ý phòng ngự của riêng mình.

Đao ý của cậu, hoàn toàn là bị ép ra.

Cậu tuy có đao ý, nhưng sự hiểu biết về đao đạo, thực tế lại là điểm yếu của cậu.

Mà bây giờ, 《Tam Thiên Đao Kinh》 mà Cự Hào truyền thụ đã bù đắp cho điểm thiếu sót của Tống Thư Hàng. "Không ngờ, trong 'nhập mộng', lại có thể học được nhiều như vậy.

Lần sau nếu có cơ hội lại nhập mộng 'Thiên Đế', mình nhất định phải nhân cơ hội học 'ngôn ngữ viễn cổ'.

Hiệu suất học tập này quá tốt." Tống Thư Hàng trong lòng cảm thán.

Tô Hiển trong mộng cảnh, bùng phát ra đao thế chưa thành thục.

Cảm động như chính mình trải qua, Tống Thư Hàng, cũng cảm giác 'đao ý' của mình đã xảy ra một số thay đổi.

Trong đầu cậu, nội dung 《Tam Thiên Đao Kinh》, dung hội quán thông trong đầu cậu, được cậu lý giải, hấp thu, chuyển hóa thành sự hiểu biết và lĩnh ngộ của mình về đao.

Mà sự lĩnh ngộ về đao đạo của cậu, phản hồi lại vào ý chí đao đạo 'đao ý' của cậu.

Tống Thư Hàng cảm giác đao ý của mình, không nên chỉ dùng làm khôi giáp phòng ngự và phản kích bị động.

Đao ý của cậu, nên có thể có nhiều hình thái hơn.

Bộ 《Tam Thiên Đao Kinh》 này so với 《Thiên Đao Táng Tinh Hải》, còn quý giá hơn.

Khoảnh khắc này, trong lòng cậu dâng lên một cảm giác nóng lòng.

Cậu muốn lập tức tỉnh lại từ trạng thái 'nhập mộng', sau đó thử nghiệm lĩnh ngộ hoàn toàn mới của mình, để khôi giáp đao ý của mình mở rộng ra hình thái thứ hai.

Hình thái thứ hai, nhất định phải là hình thái tấn công.

Phải ngầu, phải bá đạo nghiền ép.

Đáng tiếc, nhập mộng không phải muốn đến là đến, cũng không phải muốn đi là đi.

Mộng cảnh vẫn đang tiếp tục. "Rất tốt, Tô Hiển.

Thiên phú của ngươi trên đao đạo, quả nhiên là mạnh nhất ta từng thấy." Cự Hào sư tổ khen ngợi: "Tiếp theo, ta sẽ dạy ngươi một chiêu bí thuật có thể khiến ngươi và đao hợp nhất hơn nữa, khiến ngươi có thể nhanh chóng tiến vào 'cảnh giới đao nhân hợp nhất'." "Bí thuật nhanh chóng tiến vào cảnh giới 'đao nhân hợp nhất'?" Tô Hiển ngồi thẳng người, đôi mắt mong đợi nhìn lão tổ.

Cảnh giới đao nhân hợp nhất, đây giống như đao ý, là cảnh giới mà các đao tu khao khát. "Chiêu bí thuật này, tên là 《Dưỡng Kiếm Thuật》...

à không, là 《Dưỡng Đao Thuật》." Cự Hào sư tổ trầm giọng nói.

Thiếu niên Tô Hiển: "..." Nếu tai của cậu ta không có vấn đề gì, vừa rồi Cự Hào sư tổ nói là 'Dưỡng Kiếm Thuật' đúng không?

“《Dưỡng Kiếm Thuật》?” Thiếu niên Tô Hiển là người thẳng tính, trong đầu còn chưa kịp suy nghĩ kỹ, miệng đã thốt ra từ này.

“Không, là 《Dưỡng Đao Thuật》.

Cái thứ yếu ớt vớ vẩn như 《Dưỡng Kiếm Thuật》 kia sao có thể so sánh với 《Dưỡng Đao Thuật》 được?” Cự Hào sư tổ trầm giọng nói.

Tô Hiển lẳng lặng gật đầu.

Trực giác mách bảo Tống Thư Hàng rằng, trong chuyện này có uẩn khúc.

Tiếc thật, bây giờ đang là trạng thái nhập mộng.

Nếu không, với tính cách của Tống Thư Hàng, cậu chắc chắn sẽ tìm cách thăm dò câu chuyện không thể không nói giữa Cự Hào sư tổ và 《Dưỡng Kiếm Thuật》 dưới tiền đề cố gắng không tìm đường chết.

Cự Hào sư tổ bắt đầu giảng giải cho Tô Hiển về 《Dưỡng Đao Thuật》, thứ được cho là có thể giúp người ta nhanh chóng đạt đến cảnh giới 'nhân đao hợp nhất'.

Dưỡng đao thuật có ba phương pháp nuôi dưỡng.

Dĩ ý dưỡng đao, dĩ khí dưỡng đao, dĩ ái dưỡng đao.

Toàn bộ cuốn 《Dưỡng Đao Thuật》 không dài lắm, chỉ mất khoảng hai canh giờ, Cự Hào lão tổ đã giảng giải xong.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại toàn bộ 《Dưỡng Đao Thuật》, rồi phát hiện ra một điều.

Toàn bộ nội dung của 《Dưỡng Đao Thuật》, cậu thử dùng chức năng thay thế trong đầu, đổi chữ 'đao' thành chữ 'kiếm', cũng không hề có cảm giác gượng ép nào.

Chính là nó rồi!

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã gần như phát hiện ra chân tướng sự việc. 《Dưỡng Đao Thuật》 rất có thể chính là 《Dưỡng Kiếm Thuật》, chỉ là sư tổ sĩ diện nên đã đổi kiếm thành đao?

Hơn nữa, nghe hết cả cuốn 《Dưỡng Đao Thuật》, 'dĩ ý dưỡng đao' và 'dĩ khí dưỡng đao' đều rất dễ hiểu, chỉ có bước cuối cùng 'dĩ ái dưỡng đao' lại có vẻ lạc lõng, giống như chó Vện mọc thêm đuôi chồn vậy.

Nội dung của 'dĩ ái dưỡng đao' thực ra tương tự như 'Ái Nhân Đao Thiền Minh Tưởng Pháp' mà sư tổ truyền thụ cho Tô Hiển lúc đầu, chính là coi đao như người yêu mà nuôi dưỡng. 【Cho nên, rất có thể cái gọi là 《Dưỡng Đao Thuật》 chỉ có hai phần, dĩ ý dưỡng đao + dĩ khí dưỡng đao.

Phần cuối cùng dĩ ái dưỡng đao rất có thể là do Cự Hào lão tổ tự thêm vào.】Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

"Dưỡng đao là một quá trình lâu dài, không thể một sớm một chiều mà thành.

Quá trình này cần tích lũy từng ngày, mỗi ngày ngươi đều phải dành thời gian để dưỡng đao, yêu thương nó.

Như vậy, đao sẽ sinh ra linh tính, sẽ phối hợp với ngươi, cùng ngươi cộng hưởng.

Đến lúc đó, đao sẽ trở thành một phần cơ thể của ngươi, cùng ngươi hợp làm một.

Nhân đao hợp nhất!" Cự Hào lão tổ nghiêm túc nói.

Thiếu niên Tô Hiển không ngừng gật đầu.

Cự Hào tổ sư cuối cùng lại bổ sung một câu: "Nhân đao hợp nhất là mạnh nhất.

Mạnh hơn nhiều so với 'tiện nhân hợp nhất' của kiếm tu.

Tiện nhân hợp nhất xong thì vẫn là tiện!" Thiếu niên Tô Hiển bị tẩy não, gật đầu lia lịa, tỏ vẻ tán đồng lời của Cự Hào tổ sư.

Chương 1743

Tống Thư Hàng: "..." Cự Hào tổ sư dường như mang một nỗi oán niệm sâu sắc với kiếm tu?

Từ đầu đến cuối, ông ta miêu tả kiếm tu toàn là 'vớ vẩn, tiện nhân, thứ yếu ớt'.

Chẳng lẽ Cự Hào tổ sư từng bị tổn thương trong kiếm đạo sao?

Trong lòng Tống Thư Hàng, cảm giác 'đồng bệnh tương liên' lại trỗi dậy.

Nếu... nếu cậu có cơ hội gặp được vị 'Cự Hào sư tổ' này ngoài đời thực, nói không chừng hai người sẽ có rất nhiều chủ đề chung, uống rượu đối ca, ngàn chén cũng không đủ.

"Tiếp theo, hãy dựa theo 《Dưỡng Đao Thuật》 ta truyền cho ngươi mà cường hóa đao của ngươi." Cự Hào sư tổ nhìn thiếu niên Tô Hiển nói: "Đợi ngươi lên cảnh giới Ngũ phẩm, là có thể chuyển hóa đao thành bản mệnh pháp khí.

Phối hợp với 《Dưỡng Đao Thuật》, tuyệt đối có thể dưỡng ra một thanh tuyệt thế bảo đao." "Vậy sư tổ, khi nào đao của con mới có thể hóa hình?" Tô Hiển nghi hoặc hỏi.

Cự Hào sư tổ mỉm cười: "Tùy duyên, duyên đến, nó sẽ tự ra gặp ngươi.

Nhưng ngươi phải nhớ, ngươi phải yêu thương nó, mỗi ngày đều phải nhớ mong nó.

Ngươi yêu nó sâu đậm bao nhiêu, nó mới có thể đáp lại ngươi nhanh bấy nhiêu." "Vâng, con biết rồi, sư tổ." Tô Hiển gật đầu nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên có một ảo giác...

Cậu cứ cảm thấy cậu nhóc Tô này đã bị lừa gạt rồi.

Trong mộng cảnh, Cự Hào sư tổ lại mở miệng nói chuyện.

Nhưng lần này có chuyện kỳ lạ xảy ra, giọng nói phát ra của Cự Hào sư tổ trở nên thanh mảnh, rất dễ nghe, tựa như giọng của tiên tử.

Tống Thư Hàng: "???" Cự Hào tổ sư thân hình cao lớn, lại mở miệng phát ra giọng nói nũng nịu của một cô gái, cảnh tượng này thật kinh dị.

Chuyện gì đã xảy ra?

"Tỉnh dậy, Tống Thư Hàng, mau tỉnh dậy, đừng ngủ say như chết thế chứ." Từ miệng Cự Hào tổ sư phát ra tiếng gọi như vậy.

Tống Thư Hàng: "..." Sau đó, cậu mở mắt ra.

Khôi Lỗi tiên tử đang nhẹ nhàng vỗ mặt cậu, muốn đánh thức cậu dậy.

Nhập mộng...

đã bị Khôi Lỗi tiên tử cắt ngang.

"Tiếc thật." Tống Thư Hàng nói.

Nếu Khôi Lỗi tiên tử gọi cậu dậy muộn hơn một chút, cậu còn có thể thông qua 'nhập mộng' để tự mình trải nghiệm quá trình tu luyện 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tô Hiển.

Sau khi có trải nghiệm, đến lúc tự mình thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 sẽ thuận lợi hơn rất nhiều, trực tiếp bỏ qua quá trình mày mò học tập.

"Có chuyện gì vậy, tiên tử?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Cậu có thể nạp thêm năng lượng cho Hà Long Thần Hành Chiến Xa của cậu không?" Giọng nói của Khôi Lỗi tiên tử vang thẳng trong

đầu Tống Thư Hàng.

So với nói chuyện, cô thích dùng truyền âm nhập mật hơn.

“Thêm năng lượng?

Để làm gì?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Có kẻ đang khiêu khích chúng ta, không thể nhịn được.” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Khiêu khích chúng ta?

Ai?” Ngay lúc này, ở phía xa có một vật thể hình con thoi, ‘vèo’ một tiếng bay vụt tới.

Tống Thư Hàng: “Tiên toa?” Giống như tiên chu, tiên toa cũng là một loại pháp khí phi hành rất phổ biến và ra dáng trong giới tu chân.

Nhưng so với tiên chu, tiên toa chú trọng tốc độ hơn.

Nếu tiên chu là xe hơi thông thường, thì tiên toa chính là xe thể thao.

Ù ù ù~~ Chiếc tiên toa này dừng lại bên cạnh Hà Long Thần Hành Chiến Xa, phát ra một tràng tiếng ù ù.

Nghe giống như tiếng nẹt pô của xe thể thao.

Hơn nữa, chiếc tiên toa này cũng có bảy màu...

Sau đảo chủ Điền Thiên và phó đảo chủ Điền Điềm, lại có thêm một vật thể bảy màu xuất hiện trong không gian này.

“Chính là nó.” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Chiếc tiên toa có tạo hình mượt mà này gầm rú tại chỗ một lúc rồi ‘vù’ một tiếng tăng tốc bay về phía trước.

Trong nháy mắt, nó đã vượt qua tốc độ âm thanh, tạo ra một đám mây âm bạo màu trắng ở phía đuôi.

Hơn nữa tốc độ của tiên toa vẫn không ngừng tăng lên, cuối cùng nhanh đến mức giống như dịch chuyển tức thời vậy.

Trong mắt Tống Thư Hàng, tiên toa bay theo kiểu chớp tắt, mỗi lần chớp mắt là đã vượt qua một khoảng cách rất xa.

Tống Thư Hàng chớp mắt một cái, tiên toa đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Ôi vãi, đây là tốc độ gì vậy?!” Tống Thư Hàng thốt lên.

Tốc độ nhanh nhất mà cậu từng trải qua chính là tốc độ khi Bạch tiền bối dùng vỏ máy bay thi triển độn thuật và series phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối, chứng ‘sợ độ cao’ và ‘sợ tốc độ’ của cậu phần lớn cũng từ đó mà ra.

Còn tốc độ của chiếc tiên toa này còn nhanh hơn độn thuật và phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối rất nhiều.

Tốc độ này đã gần bằng ‘bước nhảy không gian’ rồi!

“Thấy chưa, nó khiêu khích chúng ta như vậy đó, đây đã là lần thứ bảy rồi.

Lát nữa nó sẽ lại bay qua, tiếp tục quy trình như vừa rồi.” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng véo cằm, trầm tư.

“Cho nên, mau nạp năng lượng cho Hà Long Thần Hành Chiến Xa của cậu đi, khô máu với nó, đừng có sợ.” Khôi Lỗi tiên tử cổ vũ.

“Hà Long Thần Hành Chiến Xa không phải là pháp khí thiên về tốc độ, dù có nạp thêm bao nhiêu năng lượng cũng không bay nhanh hơn được bao nhiêu đâu.” Tống Thư Hàng đáp.

Ánh sáng màu cam trong mắt Khôi Lỗi tiên tử lóe lên: “Không đọ lại được cũng không được sợ, ít nhất phải cho nó biết chúng ta không dễ bắt nạt.” “Ừm, ra là vậy.” Tống Thư Hàng lộ vẻ bừng tỉnh.

Khôi Lỗi tiên tử: “?” Tống Thư Hàng nhận ra điều gì sao, cậu ta nhìn ra lai lịch của chiếc tiên chu kỳ lạ này rồi à?

“Vừa rồi, tôi thấy tiên toa vượt qua tốc độ âm thanh, tạo ra mây âm bạo màu trắng, trong đầu đột nhiên nghĩ thông một chuyện.” Tống Thư Hàng nói.

“Chuyện gì?” Khôi Lỗi tiên tử nghi hoặc.

“Tôi đang nghĩ, trong thần thoại nước ta, tiên nhân đa phần đều đằng vân giá vũ, đặc biệt khi nhắc đến có cao nhân ‘phi thăng’, nhất định sẽ nhắc tới có mây trắng nâng tiên nhân phi thăng.

Bây giờ xem ra, lúc phi thăng, các tiên nhân chắc chắn là do tốc độ quá nhanh, vượt qua tốc độ âm thanh, nên mới hình thành mây âm bạo.

Cho nên, trông có vẻ phi thăng giống như đằng vân giá vũ.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Khôi Lỗi tiên tử: “...” Nếu không phải biết Tống Thư Hàng là con người chứ không phải khôi lỗi, cô thật sự muốn bổ não cậu ta ra xem có chỗ nào lắp ráp sai không.

Mạch não này rốt cuộc là sao vậy?

Nhảy số quá rồi đấy?

Trong lúc nói chuyện, chiếc tiên toa bảnh bao kia lại một lần nữa đuổi tới từ phía sau Tống Thư Hàng, dừng lại bên cạnh Hà Long Thần Hành Chiến Xa của cậu.

Sau đó, phía sau mới truyền đến một tràng tiếng ‘ù ù ù’.

Vẫn là tốc độ gần như ngang với bước nhảy không gian.

Do tốc độ của tiên toa nhanh hơn âm thanh rất nhiều.

Tiên toa đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng và mọi người trước, một lúc sau, họ mới nghe thấy tiếng ‘ù ù ù’ đó.

Sau khi đuổi kịp Tống Thư Hàng, tiên toa giảm tốc độ, giữ tốc độ ổn định ngang bằng với ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’. ‘Ù ù ù~~’ Nó lại bắt đầu nẹt pô.

Tống Thư Hàng: “...” “Lần thứ tám!” Khôi Lỗi tiên tử nói: “Nạp năng lượng cho chiến xa đi, thật sự không được thì lại cấp quyền hạn cho tôi, tôi dùng độn thuật.” “Tiên tử, đừng trúng quỷ kế của địch.

Địch càng khiêu khích chúng ta, chúng ta càng không thể bị khích tướng.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Chúng ta càng bình tĩnh, địch sẽ càng sốt ruột.” Cấp quyền hạn chiến xa cho tiên tử, để cô ấy dùng độn thuật?

Không đời nào!

Cậu, ngũ hạch ngũ tinh Linh Hoàng Tống Thư Hàng, vừa sợ độ cao lại vừa sợ tốc độ.

Đua xe các kiểu, không tồn tại đâu.

Ù ù ù ù~ Tiên toa lại một lần nữa bùng nổ tốc độ, tạo ra một vùng mây âm bạo, trong nháy mắt biến mất trước mặt Tống Thư Hàng và mọi người.

“Nhưng tôi muốn đua xe.” Khôi Lỗi tiên tử quay người, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Đôi mắt màu cam chớp chớp, tràn đầy mong đợi.

Bị khích tướng chỉ là cái cớ, cô chỉ muốn đua xe thôi.

“Yên tâm, tay lái của tôi rất tốt.

Tuyệt đối sẽ không lật xe.” Khôi Lỗi tiên tử nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn lại Khôi Lỗi tiên tử.

Nhìn Khôi Lỗi tiên tử, cậu mơ hồ như thấy được hư ảnh của Đông Phương Lục tiên tử.

Tống Thư Hàng vạn lần không ngờ, rõ ràng bản thân mắc chứng sợ tốc độ + sợ độ cao, vậy mà vẫn giao quyền hạn 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa' cho Khôi Lỗi tiên tử.

Hơn nữa, cậu còn phối hợp với Khôi Lỗi tiên tử điên cuồng nạp linh lực cho chiến xa.

Ngũ hạch kim đan trong cơ thể vận chuyển hết công suất, toàn bộ sức mạnh đều ưu tiên cung cấp cho 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa'.

Để đề phòng mình khi vận chuyển năng lượng kim đan mà vô tình gây ra tự bạo, Tống Thư Hàng còn bật cả 'hình thức khói mù'.

Ở hình thức này, lỡ như thật sự tự bạo, cơ thể chắc vẫn có thể tập hợp lại được chứ?

Chỉ hy vọng hình thức khói mù có thể miễn nhiễm sát thương tự bạo.

"Giao cho cô cả đấy, tiên tử." Tống Thư Hàng hét lên, lúc này thân thể khói mù của cậu đang được một tấm chăn bao bọc.

"Không vấn đề, hãy tin vào kỹ thuật của tôi." Khôi Lỗi tiên tử đáp lời.

Cô ngồi trên Hà Long Thần Hành Chiến Xa, hai tay nắm chặt dây cương.

Chương 1744

Sau đó, sau lưng cô mở ra một hàng lỗ nhỏ, một đôi kết cấu giống cánh xương vươn ra.

Mỗi bên cánh xương đều do mười hai gai xương tạo thành.

Hai cánh xương vươn xuống, tiếp xúc với Hà Long Thần Hành Chiến Xa, đầu cánh xương như giác hút dính chặt vào chiến xa, Khôi Lỗi tiên tử và Hà Long Thần Hành Chiến Xa hợp thành một thể.

Giây tiếp theo, trên Hà Long Thần Hành Chiến Xa hiện lên vô số văn lộ trận pháp.

Tống Thư Hàng nhận ra vài trận pháp trong đó, vì Bạch tiền bối từng dùng qua.

Ví dụ như trận pháp gia tốc, trận pháp giảm sức cản, còn có trận pháp phun năng lượng về phía sau để tạo động lực… còn có hơn hai mươi trận pháp Tống Thư Hàng chưa từng thấy qua.

Cánh xương của Khôi Lỗi tiên tử có hai mươi bốn gai xương, mà những trận pháp chi chít này cũng có tới hai mươi bốn cái.【Nhiều… nhiều như vậy sao?】Tim Tống Thư Hàng không khỏi đập nhanh một nhịp.

Dưới sự hỗ trợ của những trận pháp điên cuồng như vậy, tốc độ của Hà Long Thần Hành Chiến Xa tăng vọt.

Ầm~~ Đuôi chiến xa tạo ra mây âm bạo, tốc độ lập tức vượt qua tốc độ âm thanh.

Hơn nữa còn không ngừng tăng lên.

Tống Thư Hàng một tay nắm chặt chiến xa, tay kia nắm lấy Sở Sở, để cô bé không bị văng ra khỏi xe.

Tốc độ này, nhanh quá, hết cứu rồi.

Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, ánh mắt nhìn về phía xa sau lưng.

Ở đó, trong hư không hiện ra một hư ảnh Phật tượng màu xám.

Phật tượng cực kỳ to lớn, ước chừng cao hơn trăm mét, mặt tròn tai to.

Gã này xuất hiện đột ngột như vậy, giống như bão trên biển, nói đến là đến.

Lúc này, pho Phật tượng màu xám khổng lồ này đang kết ấn, vung chưởng, tấn công mặt biển màu xám.

Mỗi một chưởng đánh xuống, liền có vạn ấn Phật ngưng tụ, hóa thành một bàn tay khổng lồ màu xám, vỗ xuống.

Ầm~~ Một chưởng hạ xuống, mặt biển màu xám bị đánh xuyên thủng, lộ ra đáy biển màu xám, dư lực của chưởng không giảm, trực tiếp vỗ ra một dấu tay sâu như vực thẳm dưới đáy biển.

Chưởng lên chưởng xuống, trời đất rung chuyển, sông cuộn biển gầm.

Uy lực này, chắc chắn là Cửu phẩm Kiếp Tiên trở lên.

Đại lão của giới tu chân, có thể dời non lấp biển, lật tay khiến trời long đất lở, tuyệt đối không phải nói quá.

Một chưởng như vậy mà rơi xuống người, là sẽ chết!

Quan trọng hơn là, Phật tượng màu xám này như đang trút giận, không ngừng vung chưởng.

Uy lực một chưởng đã đủ dời non lấp biển, mà liên tục vung chưởng sẽ mang đến một trận tận thế nhân tạo.

Ầm ầm ầm~~ Những dấu tay liên miên không dứt rơi xuống biển.

Biển xám đáng thương, bị đánh đến không còn sức phản kháng.

Trên mặt biển để lại từng xoáy nước lớn, dưới đáy biển có thêm từng dấu tay khổng lồ sâu không thấy đáy.

Dấu tay vỗ càng lúc càng nhanh, cuối cùng dấy lên một cơn bão tố như tận thế, hóa thành tai nạn hủy thiên diệt địa.

Điều khiến Tống Thư Hàng tê cả da đầu hơn là, pho Phật tượng màu xám này vừa tấn công biển xám, vừa tiến gần về phía ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ của cậu.

Cứ như Hà Long Thần Hành Chiến Xa đang hấp dẫn nó vậy.

Những dấu tay rơi xuống như mưa đạn, giống như bão tố ập về phía Tống Thư Hàng… … “Sắp đuổi kịp rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Yên tâm, chúng ta mới khởi động làm nóng thôi.” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Dưới sự điều khiển của tiên tử, Hà Long Thần Hành Chiến Xa điên cuồng tăng tốc, đột phá mạnh mẽ.

Để thử thoát khỏi đường tấn công của Phật tượng màu xám, chiến xa không đi thẳng mà tiến theo đường chéo.

Tuy nhiên, pho Phật tượng màu xám đó dường như thật sự đã khóa chặt chiến xa, sau khi vị trí của chiến xa thay đổi, đường tấn công của Phật tượng cũng điều chỉnh theo.

“Không tránh được, nó quả nhiên đã khóa chặt chúng ta rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Nếu đã vậy, chúng ta hãy dùng tốc độ thực lực, một hơi bỏ xa nó!” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Nói xong, cô giật mạnh hai tay: “Tiên Thú Độn Pháp - Thần Yến.” Linh lực của Khôi Lỗi tiên tử bao phủ lên Hà Long Thần Hành Chiến

Xa, linh lực của độn thuật hóa thành hình một con chim yến vàng.

Vèo~~ Tốc độ của Hà Long Thần Hành Chiến Xa lại tăng thêm một bậc.

Tống Thư Hàng cảm giác cả người mình như sắp bị văng ra ngoài.

Cậu tiếp tục quay đầu, nhìn chằm chằm vào pho Phật tượng màu xám.

Tốc độ tiến lên của Phật tượng không thay đổi, Khôi Lỗi tiên tử vừa tăng tốc, khoảng cách giữa hai bên liền được kéo ra.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Đúng lúc này, trong vô số chưởng ấn của pho Phật tượng, có một luồng sáng lóe lên.

Là chiếc tiên toa có sẵn ‘chức năng khiêu khích’ kia.

Tiên toa linh hoạt lướt qua khe hở giữa các chưởng ấn của Phật tượng màu xám, sau vài lần chớp mắt, nó lại một lần nữa xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng và mọi người, sau đó giảm tốc độ, song hành cùng Hà Long Thần Hành Chiến Xa được ‘Tiên Thú Độn Pháp’ gia trì.

Ù ù ù ù~~ Tiên toa lại một lần nữa phát ra tiếng gầm rú khiêu khích tựa như nẹt pô.

“Quả nhiên lại đến nữa sao?” Khôi Lỗi tiên tử bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “Tiên tử, đừng bị đối phương khiêu khích.

Chúng ta cứ ổn định tiến lên là được.” Hoàn toàn thoát khỏi Phật tượng màu xám mới là chuyện quan trọng nhất.

“Yên tâm, tôi không phải là người dễ bị khiêu khích.” Khôi Lỗi tiên tử nói: “Cảnh giới và đạo tâm của tôi ở đó, sao có thể bị chút chuyện nhỏ ảnh hưởng được?” Ù ù~~ Tiên toa lại phát ra tiếng gầm lớn, lần này, sự khiêu khích của nó càng ác liệt hơn.

Nó gần như sượt qua Hà Long Thần Hành Chiến Xa, lao vút qua đầu Tống Thư Hàng.

Nó kiểm soát khoảng cách vô cùng chính xác.

Nếu gần hơn một chút nữa, Hà Long Thần Hành Chiến Xa của Tống Thư Hàng và nó sẽ xảy ra tai nạn trên không.

Sau khi lướt ra phía trước Hà Long Thần Hành Chiến Xa, tốc độ của tiên toa hơi chậm lại một chút, sau đó trên thân nó có vài bộ phận giống như đèn tín hiệu sáng lên, đèn tín hiệu bảy màu đổi màu chớp nháy, ra sức khiêu khích.

Sau một bộ kỹ năng khiêu khích, nó lại tăng tốc, lao về phía trước.

Cứ cảm thấy, tính cách của chiếc tiên toa này có hơi tiện.

“Ha ha ha.” Khôi Lỗi tiên tử phát ra tiếng cười kỳ dị, cô đưa tay giật mạnh dây cương: “Tiên Thú Độn Pháp, Thần Hành Long!” Lớp vỏ Thần Yến do độn thuật hình thành biến đổi, ngưng tụ thành một con rồng thần.

Tốc độ của Hà Long Thần Hành Chiến Xa lại tăng lên, hung mãnh lao về phía trước.

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, một tay nắm chặt chiến xa, tay kia nắm chặt Sở Sở.

Tốc độ này đã vượt qua tốc độ khi Bạch tiền bối đưa cậu bay rồi.

Đã gần đến giới hạn rồi… Tốc độ siêu nhanh khiến cậu cảm thấy cơ thể có chút lạnh.

May mà trên người có chăn của Bạch tiền bối two, giúp cậu cảm thấy một chút ấm áp khi cơ thể lạnh đi.

Ngoài ra, không biết vì sao, cậu đột nhiên cảm thấy cánh tay truyền đến một trận đau nhói.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn cánh tay.

Sau đó cậu phát hiện, cánh tay trạng thái khói mù như một đóa hoa nở rộ, tự dưng xuất hiện mấy vết thương.

Kỳ lạ, sao lại bị thương?

Khoan đã… không phải là cơ thể mình đã đến giới hạn, sắp tự bạo rồi chứ?

Tim nghẹn lại, sẽ không chết chứ, hình thức khói mù có chống đỡ nổi không?

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại phát hiện ‘Giám Định Bí Pháp’ của mình được kích hoạt.

Phù văn màu vàng hiện lên từ mắt cậu, rồi nhanh chóng quay trở lại.

Cậu lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Không phải tự bạo, vết thương trên tay là cái giá của Giám Định Bí Pháp.

Lần này Giám Định Bí Pháp vô tình giám định cái gì?

Theo sự thông thạo của Tống Thư Hàng đối với ‘Giám Định Bí Pháp’ ngày càng cao, bây giờ cậu đã rất ít khi xuất hiện tình trạng 《Giám Định Bí Pháp》 đột nhiên tự động kích hoạt, giám định một vật phẩm nào đó.

Tuy nhiên, ngày nào cậu chưa hoàn toàn nắm giữ ‘Giám Định Bí Pháp’, chuyện này vẫn có một xác suất nhất định sẽ xảy ra.

Khi nào cậu có thể tháo đôi găng tay ra mà không cần lo lắng ‘Giám Định Bí Pháp’ đột nhiên kích hoạt, lúc đó cậu mới được coi là thần công đại thành.

Ước chừng, muốn hoàn toàn nắm giữ ‘Giám Định Bí Pháp’ e rằng phải đợi Tống Thư Hàng tấn thăng đến Cửu phẩm.

Vì nguyên mẫu của bí pháp này vốn là pháp thuật của cảnh giới Cửu phẩm.

Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một đoạn thông tin.【Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa: Pháp khí có tốc độ phi hành nhanh nhất Chư Thiên Vạn Giới, sở hữu tốc độ gần bằng ‘bước nhảy không gian’, là pháp khí do Thiên Đạo thứ sáu luyện chế trước khi thành đạo.

Sau khi Thiên Đạo thứ sáu thành đạo, pháp khí này được Thiên Đạo chi lực gia trì, thuộc tính tổng thể được cường hóa, tốc độ càng lên một tầng cao mới.

Hiện tại là vật vô chủ, muốn có được nó không?

Muốn thì hãy đuổi theo nó, chỉ cần đuổi kịp nó, nó sẽ cho ngươi hắc hắc hắc.】“Ôi vãi.” Tống Thư Hàng nói.

Khôi Lỗi tiên tử: “Hả?” “Chiếc tiên toa này là tác phẩm của Thiên Đạo thứ sáu.” Tống Thư Hàng nói.

Khó trách lại bá đạo như vậy.

Hơn nữa, bình luận mà Giám Định Bí Pháp đưa cho cậu là pháp khí ‘có tốc độ phi hành nhanh nhất Chư Thiên Vạn Giới’.

Chú ý là nhanh nhất, chứ không phải ‘một trong những thứ nhanh nhất’.

Cũng tức là, chỉ xét về tốc độ, Chư Thiên Vạn Giới không có pháp khí nào có thể nhanh hơn nó.

Mặc dù nó hiện tại là vật vô chủ, đuổi kịp nó dường như sẽ có cơ hội được nó thừa nhận.

Nhưng vấn đề là, thứ này mẹ nó là tốc độ nhanh nhất Chư Thiên Vạn Giới, ai mà đuổi kịp được nó?

“Cậu nhận ra nó?” Khôi Lỗi tiên tử tò mò hỏi.

Chương 1745

“Tôi vừa vô tình giám định được thông tin của nó, tên là Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa… nó là tác phẩm của Thiên Đạo thứ sáu trước khi thành đạo.

Là pháp khí có tốc độ nhanh nhất Chư Thiên Vạn Giới, hơn nữa sau khi Thiên Đạo thứ sáu thành đạo, pháp khí này còn được Thiên Đạo chi lực gia trì cường hóa.” Tống Thư Hàng nói.

Khôi Lỗi tiên tử: “...” Là ảo giác sao?

Tại sao gần đây cô cảm thấy ‘tác phẩm của Thiên Đạo’ dường như đã trở thành hàng đại trà, đâu đâu cũng thấy?

Vì cứ mãi ở bên cạnh Tống Thư Hàng, cô biết trên người Tống Thư Hàng có mấy món ‘tác phẩm của Thiên Đạo’.

Thế giới hạch tâm thần bí kia, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, còn có ‘tinh cầu có mắt’ thường xuyên nhảy ra đâm chọc Tống Thư Hàng.

Còn có ‘Bất Hủ Chi Cốt’ trong cơ thể một tiên tử tóc dài màu xanh mà Tống Thư Hàng quen biết.

Cộng thêm chiếc tiên toa này… trước kia cô ở Thiên Đình viễn cổ, mấy trăm năm cũng không thấy được ‘tác phẩm của Thiên Đạo’, bây giờ từng cái một nóng lòng xuất hiện.

Điều này khiến Khôi Lỗi tiên tử có cảm giác ném đại một viên gạch vào đám đông là có thể trúng ‘tác phẩm của Thiên Đạo’.

“Chiếc Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa này, hiện tại là vật vô chủ.

Xem ra, Thiên Đạo thứ sáu sau khi về hưu, đã biến mất rồi?” Tống Thư Hàng suy tư.

Các vị Thiên Đạo sau khi về hưu, rốt cuộc đã đi đâu?

Rõ ràng là tồn tại bất hủ, bất tử bất diệt, thậm chí không thể phá hủy, họ đã biến mất như thế nào.

“Vật vô chủ?” Khôi Lỗi tiên tử nghi hoặc.

“Ừm, hơn nữa nếu có thể đuổi kịp nó, sẽ có cơ hội hàng phục nó.

Nhưng ai mà đuổi kịp được, gã này là tốc độ đệ nhất Chư Thiên Vạn Giới.” Tống Thư Hàng nói.

“Đuổi kịp nó, là có cơ hội có được nó?” Ánh sáng màu cam trong mắt Khôi Lỗi tiên tử trở nên chói lòa: “Thư Hàng, cậu còn chịu nổi không?” Tống Thư Hàng: “?” Đôi mắt sáng rực của Khôi Lỗi tiên tử… cô ấy không phải là muốn đuổi kịp chiếc tiên toa này chứ?

“Chúng ta có cơ hội, tôi còn một môn độn pháp cuối cùng chưa thi triển.” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Có thể đuổi kịp nó?” Phía trước, chiếc tiên toa kia đã không thấy bóng dáng đâu rồi.

“Không thể, nhưng… chúng ta có thể dùng cách khác.

Chúng ta có thể giảm tốc độ của đối phương!

Nếu đối phương là nhanh nhất Chư Thiên Vạn Giới, vậy chúng ta hãy nghĩ cách làm tốc độ của nó chậm lại.

Sau đó chúng ta sẽ vượt qua nó.

Ví dụ, lát nữa nếu nó lại lao đến bên cạnh chúng ta, chúng ta sẽ đập nó!” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “...” Không biết tại sao, cậu đột nhiên nhớ đến trận giải đấu lớn xe kéo tay tàn khốc kia.

Rõ ràng chỉ là một cuộc đua xe, nhưng các loại tấn công như ‘vô địch kim cương toản', 'ma cải phi mao thối đạo đạn', 'cự phật chi quyền', 'diệt phượng hào tha lạp cơ biến hình kim đan' sẽ xen lẫn vào hiện trường cuộc thi, khiến giải đấu đua xe hòa bình hoàn toàn sụp đổ.

Trong lúc nói chuyện, chiếc 'tiên toa' lại xuất hiện bên cạnh Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Sau đó lại dừng lại, song hành cùng Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Nó bay ngày càng nhanh… sau đó tần suất qua khiêu khích cũng nhanh hơn không ít.

"Xử nó!" Khôi Lỗi tiên tử truyền âm.

"Tôi xử?" Tống Thư Hàng ngẩn ra.

"Tôi đang dồn toàn lực lái xe, không rảnh tay xử nó." Khôi Lỗi tiên tử truyền âm: "Đừng lãng phí thời gian, có thủ đoạn nào giảm tốc độ của nó không, cứ dùng đi." Tống Thư Hàng nhanh chóng lướt qua các kỹ năng mình biết trong đầu, tuyệt vọng nói: "Không có, tôi không có pháp thuật hay thủ đoạn giảm tốc độ." Xin lỗi, tôi làm mất mặt Ngũ phẩm Linh Hoàng rồi.

Rõ ràng là ngũ hạch Ngũ phẩm Linh Hoàng, tôi lại không biết một pháp thuật giảm tốc nào.

"Trừng nó, dùng Thánh Nhân Chi Nhãn trừng nó!" Khôi Lỗi tiên tử nói: "Bất kể có tác dụng hay không, cứ trừng nó một cái thử xem.

Thánh Nhân Chi Nhãn ngay cả người đá cũng có thể làm hồi phục, nói không chừng có thể làm chiếc tiên toa này bị ảnh hưởng." "Làm sao có thể có tác dụng được chứ." Tống Thư Hàng cười khổ.

Người đá kia là tu luyện thành tinh, là vật sống.

Còn tiên toa là pháp khí, pháp khí làm sao mang thai được?

Tuy nhiên, cậu vẫn dùng ‘Thánh Nhân Chi Nhãn’ trừng tiên toa một cái, thử cũng không mất tiền.

Mắt Thánh Nhân Nho Gia của cậu còn chưa kịp tháo xuống.

Nhưng như vậy cũng tốt, đỡ tốn thời gian lắp lại mắt.

Tít~~ Một phát mang thai ngưng thị, gửi tặng người bạn ‘Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa’ thân mến.

Bất kể ngươi có chức năng mang thai hay không, dù sao mang thai ngưng thị cứ gửi cho ngươi trước, xin đừng từ chối. ‘Mang thai ngưng thị’ phát xạ với tốc độ nhanh không tưởng, hơn nữa ‘Thánh Nhân Chi Nhãn’ còn tự có chức năng dự đoán.

Cho nên… trừ phi tránh được trước khi Thánh Nhân Chi Nhãn kích hoạt.

Nếu không, khi ‘mang thai ngưng thị’ được phát động, gần như không thể né tránh, chỉ có thể ngồi chờ mang thai là kết cục duy nhất.

Tống Thư Hàng mắt trái khóa chặt Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa, giây tiếp theo, mang thai ngưng thị kích hoạt.

“Thành công!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tiếp theo là xem ‘mang thai ngưng thị’ có thể có tác dụng với tiên toa không.

Đương nhiên, cậu không hy vọng ‘mang thai ngưng thị’ thật sự làm tiên toa mang thai mười tháng, cảm giác này quá biến thái.

Tống Thư Hàng hy vọng ‘mang thai ngưng thị’ có thể có hiệu quả giảm tốc độ của tiên toa.

Dù sao cũng là bí thuật do Thánh Nhân Nho Gia nghiên cứu ra, ngoài việc làm người ta mang thai, chắc cũng có những hiệu quả ẩn khác chứ? … Ngay khoảnh khắc mang thai ngưng thị kích hoạt, sắp trúng Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa… chiếc tiên toa đột nhiên dừng lại.

Và trong một sát na, nó lùi lại một đoạn với tốc độ cực nhanh.

Một hơi thở có chín trăm niệm.

Một niệm có chín trăm sát na.

Một sát na có chín trăm sinh tử.

Mà Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa trong một sát na, đã hoàn thành một động tác né tránh chuẩn như sách giáo khoa.

Cho ngươi biết nhé, ta không chỉ tốc độ nhanh, ta né tránh cũng rất điêu luyện. ‘Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa’ tuy là tác phẩm của Thiên Đạo thứ sáu trước khi thành đạo.

Nhưng sau khi Thiên Đạo thứ sáu chứng đạo, nó đã được Thiên Đạo chi lực gia trì.

Bây giờ nó không chỉ có tốc độ đệ nhất thế giới, mà còn có năng lực né tránh xuất sắc vô cùng.

Sự thật chứng minh, ý tưởng của Khôi Lỗi tiên tử muốn thông qua việc giảm tốc độ đối phương để giành chiến thắng trong cuộc thi, không thực tế.

Tống Thư Hàng: “Lại bị né được!” Đây là lần đầu tiên, ‘Thánh Nhân Chi Nhãn của Nho Gia’ khóa chặt kẻ địch, và kích hoạt ‘mang thai ngưng thị’, lại bị người ta né tránh thành công.

Cách đó không xa, đèn tín hiệu ở đuôi Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa lại chớp nháy liên hồi, tràn đầy vẻ khiêu khích.

Mà tia ‘hoài dựng chi nhãn’ bị nó né tránh không hề biến mất, nó bắn thẳng ra xa theo một đường thẳng.

Ầm ầm ầm~~ Ở phía xa, pho Phật tượng màu xám kia, không biết từ lúc nào đã đuổi kịp.

Lần nữa xuất hiện, nó vẫn mang theo sức mạnh hủy diệt như thiên tai.

Phật chưởng không ngừng rơi xuống, để lại từng xoáy nước trên thân biển xám, dấy lên sóng lớn ngập trời.

Phật tượng màu xám có vẻ đang chơi rất vui.

Đúng lúc này, đột nhiên, có một sức mạnh thần bí giáng xuống người nó.

Tít~~ Ánh sáng của mang thai ngưng thị, vượt qua ngàn dặm, cuối cùng ghim vào người Phật tượng màu xám.

Trước đó có một đoạn đường Khôi Lỗi tiên tử bay chéo để né tránh, nên vị trí của Phật tượng màu xám lúc này, vừa vặn nằm ngay đối diện ‘mang thai ngưng thị’ của Tống Thư Hàng.

Trúng chính diện!

Một phát mang thai ngưng thị, gửi tặng vị Phật tượng màu xám thân mến.

Vẫn là câu nói đó: bất kể ngươi có chức năng mang thai hay không, dù sao mang thai ngưng thị cứ gửi cho ngươi trước, xin đừng từ chối.

Mặc dù phát ‘mang thai ngưng thị’ này vốn là muốn gửi cho tiên toa, nhưng người ta không cần, đành phải gửi cho ngươi. … Sau khi bị mang thai ngưng thị của Nho Thánh đánh trúng, động tác điên cuồng vỗ biển xám của pho Phật tượng màu xám lập tức dừng lại.

Trong ánh mắt của Tống Thư Hàng và mọi người, bụng dưới của Phật tượng màu xám nhanh chóng phình to lên.

Vốn dĩ, pho Phật tượng màu xám này đã có thân hình mặt tròn, tai to, bụng lớn.

Bây giờ bị trúng mang thai ngưng thị, bụng của nó phình to hơn nữa, trông như đang mang thai sáu vậy.

“Ôi vãi.” Tống Thư Hàng nói.

Phật tượng đại lão, nếu tôi nói tôi không cố ý, ngài có tin không?

Phật tượng màu xám cứng đơ tại chỗ, nó cúi đầu nhìn cái bụng to quá khổ của mình: “...” Cảm giác này… mang thai ngưng thị?

Một lúc sau.

Phật tượng màu xám đột ngột ngẩng đầu, ánh mắt xuyên qua khoảng cách xa xôi, nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng và Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Sau đó, nó vận khí đan điền, phát ra một tiếng gầm giận dữ: “Bá Tống Huyền Thánh, nhĩ mã bức!” Tống Thư Hàng: “...” Giọng điệu này, còn có câu thoại này nữa.

Vị đại lão Phật tượng màu xám này, dường như không phải lần đầu mang thai?

Có lẽ khi còn ở hiện thế, ngài ta đã xem qua màn hiển thánh trước ma kiếp của mình, và bị dính một phát ‘mang thai ngưng thị’?

Nếu thật như vậy, vị đại lão Phật tượng màu xám này không phải là sinh vật bản địa của ‘thế giới phong bế’, mà giống như đảo chủ Điền Thiên, bị cuốn vào thế giới phong bế này.

Chỉ trong một câu nói ngắn ngủi, Tống Thư Hàng đã suy luận ra rất nhiều thông tin hữu ích.

Ừm… thông tin rất hữu ích.

Thông qua những manh mối này, cậu có thể đoán ra, chỉ số tức giận của Phật tượng màu xám chắc chắn đã tăng vọt.

Ù ùùù~ Lúc này, chiếc tiên toa bên cạnh phát ra một tiếng kêu chói tai, giây tiếp theo nó tăng tốc đột ngột, nhanh chóng bỏ chạy.

“Chúng ta cũng mau đi thôi.” Tống Thư Hàng hét lên.

Chương 1746

“Tạm thời là tốc độ nhanh nhất, tiếp theo cho tôi một chút thời gian, tôi cần tích tụ năng lượng, mở độn pháp mạnh nhất.” Khôi Lỗi tiên tử lên tiếng.

“Bá Tống Huyền Thánh, đừng hòng chạy!” Phật tượng màu xám kia lớn tiếng nói, giọng nó như tiếng chuông lớn vang dội.

Sau đó, Phật tượng không còn vỗ biển xám nữa, mà toàn tốc lao về phía Tống Thư Hàng.

Phật tượng màu xám rõ ràng là cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên, đã nắm giữ sự tồn tại của thông đạo không gian.

Nhưng khi truy kích Tống Thư Hàng, nó không sử dụng ‘năng lực không gian’.

Không phải không muốn, mà là không thể.

Trong không gian quỷ dị này, sức mạnh không gian của nó bị áp chế, hoàn toàn không thể sử dụng.

Cho nên, nó chỉ có thể dựa vào tốc độ của bản thân, toàn tốc truy kích.

Trong quá trình truy kích, cái bụng to như mang thai sáu của nó, thỉnh thoảng lại truyền đến từng cơn đau nhói.

Cơn đau chết tiệt này, hoàn toàn không thể miễn dịch, chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

“Tiên tử, nhanh nhanh nhanh.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu lấy ra một viên Tử Sư Đan, thân hình lập tức giải trừ trạng thái khói mù, nuốt viên đan dược xuống để hồi phục linh lực tiêu hao.

Ngay sau đó, lại nhanh chóng chuyển sang hình thức khói mù.

“Đến đây, Tiên Thú Độn Pháp - Kiếm Tiên Thú.” Khôi Lỗi tiên tử dùng sức giật mạnh dây cương.

Ánh sáng độn thuật hình rồng bao quanh Hà Long Thần Hành Chiến Xa tan đi, chuyển hóa thành hình một thanh tiên kiếm.

Dưới sự gia trì của độn thuật, tốc độ của Hà Long Thần Hành Chiến Xa lại tăng lên, đạt đến một cực hạn.

Tống Thư Hàng cảm thấy Hà Long Thần Hành Chiến Xa đều đang rung lên, có cảm giác như sắp tan rã.

Phải biết rằng, đây là pháp khí được chế tạo từ dược liệu Bát phẩm!

Chiêu độn pháp này của Khôi Lỗi tiên tử đã đạt đến cực hạn Bát phẩm, gần bằng trình độ Cửu phẩm.

Độn pháp vừa triển khai, Phật tượng màu xám phía sau lại bị kéo ra một khoảng cách.

Phật tượng màu xám thấy vậy, gần như phát nổ.

“Dừng lại cho ta!” Phật tượng màu xám đang trong trạng thái ‘mang thai mười tháng + cơn đau chuyển dạ’, vung chưởng từ xa đánh về phía Tống Thư Hàng và mọi người.

Khi một chưởng này vung ra, sau lưng Phật tượng màu xám dường như hiện ra hơn trăm pho Phật tượng nhỏ.

Vô số Phật tượng nhỏ như vạn Phật triều tông, vây quanh Phật tượng màu xám.

Một chưởng vỗ ra, liền có ngàn vạn ấn Phật ngưng tụ.

Ngàn vạn ấn Phật ngưng tụ thành một bàn tay lớn che trời, từ phía sau tóm lấy Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Trên bàn tay Phật che trời, tỏa ra một lớp khói mù màu xám.

Không có khí tức của Phật môn chính thống, mà giống ma đạo hơn, trên bàn tay Phật ẩn chứa sát lục và hỗn loạn.

Bàn tay Phật không tóm được chiến xa, nhưng khói mù trên bàn tay Phật lại bao phủ tới trước một bước.

“Trong khói mù này có độc, cậu tự cẩn thận… đối phương là ma đạo Kiếp Tiên.” Khôi Lỗi tiên tử nói.

Khói mù trên bàn tay Phật bao phủ xuống, kịch độc, ô uế, hỗn loạn, huyễn pháp, ma âm, tập hợp đủ loại uy lực sinh hóa vào một thể.

Tống Thư Hàng: “Như Lai Thần Chưởng phiên bản hóa học?” Khôi Lỗi tiên tử: “...” Đã lúc nào rồi, tư duy có thể đừng nhảy số như vậy không?

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra từ người Tống Thư Hàng.

Thân hình cô hóa khổng lồ, bảo vệ toàn bộ ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ bên trong.

Công đức chi quang, chuyên phá các loại kịch độc, ma khí, tà khí và vật ô uế.

Có Công Đức Xà Mỹ Nhân ở đây, những thủ đoạn tấn công hóa học này không có tác dụng.

Đồng thời, Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa Xích Tiêu Kiếm vào tay Tống Thư Hàng.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối!

Làm một phát hỏa diễm đao cấp Cửu phẩm, được không?” Tống

Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Ta thì được, nhưng ngươi có chịu nổi không?" "Vào thời khắc quan trọng, tôi luôn luôn được." Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Trong cơ thể cậu, linh lực của ngũ hạch kim đan, tuy tiêu hao rất lớn… nhưng cậu còn có linh quỷ!

Mặc dù không biết tại sao, gần đây cứ cảm thấy sự tồn tại của linh quỷ mình rất thấp.

Nhưng linh quỷ của cậu là linh quỷ thượng hạng, trong cơ thể dự trữ một phần… ôi vãi, linh lực cấp Lục phẩm?

"Linh quỷ của mình lại là Lục phẩm, sao mình không có ấn tượng gì nhỉ.

Kỳ lạ, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Hơn nữa, tại sao thực lực của linh quỷ mình lại cao hơn cả mình?" Hơn nữa ký ức về linh quỷ, cứ cảm thấy có thiếu sót.

Nhưng bây giờ, không phải lúc để suy nghĩ nhiều như vậy.

Tống Thư Hàng điều động sức mạnh của linh quỷ, thúc đẩy Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Cậu xoay cổ tay, trên thân kiếm, ngọn lửa đốt trời bùng cháy lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân che chở chiến xa, đồng thời đưa tay giúp che thân hình của 'Sở Sở'.

"Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cấp Cửu phẩm, trạng thái hiện tại của chúng ta chỉ có thể chém ra một đao, chú ý." Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: "Tôi hiểu." Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối đều ở gần đây, hy vọng một trong hai vị Bạch tiền bối có thể cảm ứng được trạng thái của cậu.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!” Tống Thư Hàng hai tay cầm kiếm, một đao chém ra.

Có lẽ là do sau khi nhập mộng vào cuộc đời của ‘Tô Hiển’, đã nắm giữ được cuốn 《Tam Thiên Đao Kinh》, lần này khi Tống Thư Hàng vung Xích Tiêu Kiếm tiền bối, cảm thấy đặc biệt thuận tay.

Khi vung kiếm, giữa cậu và Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lại có một sự ăn ý như tâm ý tương thông.

Thế là, khi thu kiếm, Tống Thư Hàng lại không nhịn được mà tặng Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát 《Dưỡng Kiếm Thuật》… không đúng, là 《Dưỡng Đao Thuật》.

Ầm~~ Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cấp Cửu phẩm và Như Lai Thần Chưởng phiên bản hóa học của Phật tượng màu xám kia đối đầu trực diện.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa bị dư chấn của hai đòn tấn công cấp Cửu phẩm quét trúng, bay ngang ra ngoài.

“A a a~ không xong, sắp lật xe.” Khôi Lỗi tiên tử hét lên.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa lộn nhào trong hư không.

Phía trước, tiên toa dừng lại tại chỗ, dường như đang chờ đợi Tống Thư Hàng và mọi người.

Khi chiến xa lộn nhào đến trước mặt nó, nó nhanh chóng mở ra một cánh cổng không gian.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa và những người trên xe đều lăn vào trong không gian.

Trời ạ, viết xong chương này lại muộn thế này… Cầu vé tháng, đi ngủ trước đây.

Cảm giác Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa chính là đang đợi Tống Thư Hàng và mọi người bị Phật tượng màu xám đuổi chạy khắp nơi, sau đó nhân cơ hội mở một cổng dịch chuyển, lùa họ vào.

Chiến xa đang lộn nhào trong thông đạo không gian.

“Giữ vững!” Khôi Lỗi tiên tử nói, tuy bị lật xe, nhưng cô vẫn đang cố gắng ổn định lại chiến xa.

“Cổng không gian?” Ở phía xa, Phật tượng màu xám kia cũng nhìn thấy cánh cổng không gian này.

Giây tiếp theo, nó cố nén cơn đau nhói ở bụng, đuổi theo với tốc độ nhanh nhất trong đời.

Cổng không gian rất có thể chính là con đường rời khỏi thế giới màu xám quỷ dị này.

Nó đã chịu đủ cái thế giới màu xám không thể sử dụng sức mạnh không gian này rồi.

Từ khi bị cuốn vào thế giới màu xám, ngoài việc mỗi ngày nện biển xám, nó chẳng làm được gì cả.

Sau này, khó khăn lắm mới thấy một chiếc tiên toa, nhưng tốc độ của chiếc tiên toa này quá kinh khủng, nó cứ mãi đuổi không kịp, ngược lại còn bị khiêu khích hết lần này đến lần khác.

Cách khiêu khích của tiên toa còn không lặp lại.

Đối mặt với những lời khiêu khích liên tiếp như vậy, Phật cũng phải nổi giận.

Rồi đến hôm nay… khó khăn lắm mới gặp được một chiếc chiến xa có người sống, không ngờ trên xe lại là Bá Tống Huyền Thánh khét tiếng, từ xa đã bị bắn một phát ‘mang thai ngưng thị’, bây giờ trong bụng vẫn còn đau quặn, như thể có thứ gì đó sắp sinh ra từ bụng nó.

Thật không thể nhịn được.

Nói tóm lại, cánh cổng không gian này, chết cũng không thể bỏ lỡ.

Đây có thể là cơ hội duy nhất để nó rời khỏi nơi này.

“Đừng hòng chạy!” Phật tượng màu xám phát ra tiếng sư tử hống, tốc độ tăng dần.

Xích Tiêu Kiếm nói: “Đại hòa thượng này lại đuổi tới rồi… nếu không phải năng lượng của ta chưa hồi phục, sớm đã một đao chém chết nó, đâu để nó kiêu ngạo như vậy.

À đúng rồi, Thư Hàng.

Hôm nay cảm giác ngươi và ta phối hợp rất ăn ý, chém xong một đao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, ta lại cảm thấy toàn thân khoan khoái, như thể cả người được mát-xa một lần.

Lần sau đợi năng lượng của ta hồi phục, chúng ta lại làm một đao cho đã.” Tống Thư Hàng: “...” Cảm giác ‘toàn thân khoan khoái, như thể được mát-xa’ mà Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm nhận được, không phải là hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 mà mình tiện tay thi triển cuối cùng chứ?

Dưới sự nuôi dưỡng của 《Dưỡng Đao Thuật》, Xích Tiêu Kiếm tiền bối sẽ cảm thấy rất thoải mái?

Vậy nếu dùng trên bản mệnh bảo đao ‘Ô Tặc Bạo Quân Song Đao’ và ‘Bá Toái Bảo Đao’ của mình, sẽ có hiệu quả gì?

Còn có ‘Vô Hình Đao Cổ’, có thể tiếp nhận hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 không?

À đúng rồi, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trong tay Thông nương, hay là cũng tiện tay thử một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 xem sao?

Khoan đã… mình có phải quá bình tĩnh không?

Trạng thái không đúng lắm.

Pho Phật tượng màu xám ở phía xa đang nhanh chóng đuổi tới… ước tính khoảng cách giữa mình và Phật tượng, nếu không có gì bất ngờ, e rằng thông đạo không gian này còn chưa đóng lại, pho Phật tượng màu xám kia sẽ đuổi kịp!

Mà nếu Phật tượng đuổi kịp mình và mọi người, việc đầu tiên chắc chắn là sẽ bóp chết mình, kẻ đã khiến nó mang thai hai lần.

Lúc này, không phải cậu nên tim đập nhanh, vừa hoảng sợ lại vừa cảm thấy kích thích sao?

Nhưng… rõ ràng cảm thấy là chuyện rất kích thích và đáng sợ, nội tâm cậu lại không có một chút dao động cảm xúc nào.

Chương 1747

Còn một điểm nữa.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa đang không ngừng lộn nhào, còn kích thích hơn cả tàu lượn siêu tốc.

Nhưng nội tâm Tống Thư Hàng cũng không có một chút phản ứng nào. 【Mình đã tiến vào trạng thái hiền giả cá mặn rồi sao?】 Tống Thư Hàng bắt đầu suy tư.

Nếu nghĩ kỹ lại, dường như là sau khi mình và mọi người rơi vào 'thông đạo không gian', mọi cảm xúc của cậu đều như bị áp chế. 【Nếu không có cảm xúc sợ hãi, vậy những cảm xúc khác có bị ảnh hưởng không?】 Ở trong trạng thái bình tĩnh vô cùng, Tống Thư Hàng bắt đầu thực nghiệm.

Ở chế độ hiền giả cá mặn, sau khi 'chức năng cảm xúc' bị tắt, tốc độ tính toán của bộ não dường như cũng được nâng cao.

Cậu thử hồi tưởng lại một số chuyện vui vẻ, một số chuyện đau buồn, thậm chí là một số chuyện xấu hổ trong quá khứ trong đầu.

Kết quả, cảm xúc trong lòng cậu vẫn không hề dao động.

Cậu không cảm nhận được một chút vui vẻ, đau buồn và xấu hổ nào.

"Chế độ cá mặn hóa cưỡng chế?" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Hả?" "Tôi cảm thấy trạng thái hiện tại của mình có chút kỳ quái, cảm xúc của tôi bị áp chế.

Tôi không thể cảm nhận được một chút hoảng sợ, vui vẻ và xấu hổ nào." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Phía trước, Khôi Lỗi tiên tử cuối cùng đã ổn định lại chiến xa.

Cô quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, hỏi: “Nội tâm không có một chút dao động cảm xúc nào?” “Đúng vậy, nên tôi nghi ngờ thông đạo không gian này có sức mạnh đặc biệt, khiến sinh vật vào đây sẽ tiến vào chế độ hiền giả cá mặn cưỡng chế.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Tôi thấy cậu chắc chắn là nghĩ nhiều rồi… theo kinh nghiệm của tôi, cậu chắc chắn là trong thời gian ngắn đã bị kích thích quá lớn, kích thích quá độ, nên chuyện xảy ra bên ngoài không thể kích thích nội tâm của cậu nữa.” Khôi Lỗi tiên tử nói.

“Không đúng, ngay cả khi tôi đối mặt với ‘tinh cầu có mắt’, thậm chí là đối mặt với bàn cầu, cũng không bị kích thích quá độ.

Áp lực của Phật tượng màu xám chắc chắn không bằng hai cái trước?

Về mặt lý thuyết, tôi không thể bị kích thích đến mức này.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu lại ngẩng đầu nhìn sâu vào thông đạo không gian, bình tĩnh nói: “Thông đạo không gian này, có phải hơi dài quá không?

Lâu như vậy rồi còn chưa đến cuối?” “Bá Tống Huyền Thánh, ăn một chưởng của Phật gia!” Phật tượng màu xám quả nhiên như Tống Thư Hàng dự đoán, đã xông tới trước khi cánh cổng không gian đóng lại.

Bàn tay khổng lồ của nó thò vào thông đạo không gian.

“Cô xem, ngay cả khi một chưởng này sắp vỗ vào đầu tôi rồi, nội tâm tôi vẫn không có một chút dao động nào.” Tống Thư Hàng mặt không biểu cảm, chỉ vào bàn tay khổng lồ đang vỗ về phía mình.

“Cậu bình tĩnh quá rồi đấy, mau phòng ngự đi đồ khốn!” Khôi Lỗi tiên tử lo lắng.

Tống Thư Hàng chậm rãi lắc đầu: “Yên tâm đi, không cần phòng ngự… vì phòng ngự hoàn toàn không cần thiết, tôi đã tính toán trong đầu rồi, chúng ta hết cứu rồi.

Ngay cả khi lôi ra tổ hợp pháp khí ba mươi ba con thú của tôi, cũng không đỡ nổi một chưởng này.

Lúc này, chúng ta chỉ cần cầu nguyện thôi.” Tên này hết cứu rồi!

Nếu không phải thân thể khôi lỗi hiện tại không có nước mắt, Khôi Lỗi tiên tử sẽ khóc mất.

Xích Tiêu Kiếm: “...” “Ngươi muốn cầu nguyện với ai đây?

Thiếu niên?” Lúc này, một giọng nói rất có từ tính vang lên bên tai Tống Thư Hàng và mọi người.

Giây tiếp theo, sâu trong thông đạo không gian, một vùng ánh sáng chói mắt sáng lên.

Vùng ánh sáng đó đang ‘nuốt chửng’ thông đạo không gian.

Trong vùng ánh sáng này, có một bóng người mặc áo trắng, chậm rãi tiến lại gần Tống Thư Hàng và mọi người.

Bóng người này đi chân trần, tóc dài ngang vai.

Khuôn mặt của người đó bị thánh quang bao phủ, khiến người ta không thể nhìn rõ dung mạo.

Và khi người đó xuất hiện, mọi vật trong thông đạo không gian đều dừng lại.

Chiến xa, và cả bàn tay khổng lồ đang vỗ tới từ phía sau, đều như bị trúng phép thuật ngưng đọng thời gian.

Chỉ có tư duy là còn có thể vận chuyển. 【Chủ nhân của không gian phong bế?】 Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý nghĩ này.

Đây là trực giác hiện lên trong đầu cậu khi nhìn thấy đối phương.

Bóng người áo trắng đi vài bước đến trước bàn tay Phật khổng lồ, sau đó đưa tay ra, đối một chưởng với bàn tay Phật khổng lồ này.

“Thử luyện của ngươi vẫn chưa kết thúc, cho nên, ngươi vẫn chưa thể rời đi.” Bóng người áo trắng nói.

Giây tiếp theo, Phật tượng màu xám kia bị đánh bay ra ngoài, bay càng lúc càng xa, biến mất ở cuối biển xám.

Bóng người áo trắng thu tay lại, lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Học được chưa?” Tống Thư Hàng: “???” Tôi học được gì cơ?

Học thủ đoạn ra vẻ của ngài à?

Nhưng tôi cũng không có thủ đoạn ‘ngưng đọng thời gian’ kẻ địch.

Nếu tôi có thủ đoạn này, tôi sớm đã treo Phật tượng này lên đánh rồi, được chứ?

“Tư duy của ngươi rất nhảy số đấy, thiếu niên.” Bóng người áo trắng nói.

Tống Thư Hàng: “...” Lại là thuật đọc tâm.

Đại lão nào cũng có thuật đọc tâm là tiêu chuẩn.

Nhưng nội tâm cậu vẫn bình thản, hoàn toàn không có cảm giác xấu hổ như khi bị Bạch tiền bối two hay các đại lão khác đọc tâm trước đây.

“Nhưng ý của ta là, ta vừa đối một chưởng với người khổng lồ Phật kia, không phải rất đáng để nghiên cứu sao?

Một chưởng vừa rồi của ta, là đang đọ công lực với người khổng lồ Phật, ngươi không cảm thấy phương thức chiến đấu này rất hợp với ngươi sao?

Thiếu niên cảm thấy thế nào?" Bóng người áo trắng đi đến bên cạnh Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Mà chiếc tiên toa kia không biết từ lúc nào đã lao đến bên cạnh bóng người áo trắng.

Bóng người áo trắng đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ lên thân tiên toa.

Cứ như đang đối xử với thú cưng vậy. 【Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa này không phải không có chủ nhân sao.

Xem ra, Giám Định Bí Pháp cũng không đáng tin.】 Tống Thư Hàng bình tĩnh nghĩ trong lòng.

Ngoài ra, 'phương thức chiến đấu đọ công lực, hợp với cậu' là ý nghĩa trên mặt chữ, hay là đang mỉa mai cậu không có tuyệt chiêu nào ra hồn, sau này đánh nhau chỉ có thể ép người khác đọ công lực với mình?

"Đừng nghĩ nhiều, thiếu niên." Bóng người áo trắng nhẹ nhàng vỗ vỗ lên người Tống Thư Hàng: "Chiêu thức gì đó đều là hư ảo, sau này đánh nhau với người khác, chỉ cần công lực không bằng ngươi, nắm lấy cơ hội đọ công lực, chắc chắn không sai." 【Tôi thấy mình vẫn còn cứu được, kiếm pháp không được, ít nhất thiên phú đao pháp của tôi cũng không tồi.】 Tống Thư Hàng thầm đáp.

Bóng người áo trắng: "Thiếu niên, ngộ tính của ngươi quá thấp rồi.

Áp chế thuộc tính mới là sướng nhất." Nói xong, người đó mang theo tiên toa, từng bước đi sâu vào thông đạo không gian.

Lúc này hiệu quả ngưng đọng thời gian trên 'Hà Long Thần Hành

Chiến Xa' của Tống Thư Hàng được giải trừ, chiến xa như bị bóng người áo trắng kia kéo đi, rơi xuống sâu trong thông đạo không gian.

"Đây là ai?" Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

"Thư Hàng ngươi có quen vị tiền bối này không?" Khôi Lỗi tiên tử đồng thanh nói.

"Không, tôi không quen." Tống Thư Hàng lắc đầu.

Xích Tiêu Kiếm: "Không quen thì tại sao ngài ấy lại giúp ngươi?" "Có lẽ, tôi và ngài ấy có duyên." Tống Thư Hàng nói.

Khôi Lỗi tiên tử: "..." "Đúng vậy, là có duyên." Lúc này, bóng người áo trắng phía trước đột nhiên quay đầu lại, nói: "Hàng triệu năm qua, Chư Thiên Vạn Giới, vô số sinh linh, thiếu niên, chỉ có ngươi và ta có duyên." Tống Thư Hàng trong trạng thái hiền giả cá mặn, rất lạnh lùng hỏi: "Duyên gì?" "Làm sao để hình dung cái duyên này nhỉ?

Ngày đó, ta nhặt lên một viên… ừm, viên gạch.

Ta nhặt lên một viên gạch, ném xuống Chư Thiên Vạn Giới.

Trúng phải ngươi." Bóng người áo trắng nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên ngộ ra: "Tôi hiểu rồi!

Viên gạch đó của ngài vô tình đập chết tôi, cho nên theo lẽ thường, ngài vì một số hạn chế nào đó không thể hồi sinh tôi, đành phải sắp xếp cho tôi hồn xuyên trọng sinh?" Bóng người áo trắng: "..." Cái đầu của thiếu niên này, nhảy số có hơi quá rồi.

"Hình dung, ta đây là đang dùng phép ẩn dụ để hình dung, giải thích duyên phận giữa chúng ta.

Chứ không phải ta thật sự ném một viên gạch xuống đâu," thân ảnh áo trắng nói.

“Xin lỗi, hôm nay trạng thái của tôi hơi lạ.

Tôi gọi trạng thái hiện tại là ‘chế độ hiền giả cá mặn’, nên cách suy nghĩ của tôi hôm nay sẽ hơi khác so với bình thường,” Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt bình tĩnh.

“Đây không phải chế độ hiền giả cá mặn, đây là ‘chế độ siêu thoát’, là một trải nghiệm rất quý giá, nếu không phải lực công đức của ngươi đủ dồi dào thì hoàn toàn không thể trải nghiệm được cảnh giới này.

Thiếu niên, đừng đặt tên lung tung có được không?” thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng: “...” Hóa ra tôi mất đi ước mơ như cá mặn, không có chút cảm xúc nào như hiền giả, là do tiền bối ngài gây ra à.

“Ngoài ra, ‘viên gạch’ mà ta vừa nói, ý chỉ ta đã gieo một cái ‘nhân’, mà ngươi rất có duyên, đã tìm thấy ‘quả’,” thân ảnh áo trắng vừa tiến về phía trước vừa nói.

“Vậy thì, cái ‘nhân’ đó là gì?” Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

Lúc này, trong ‘chế độ siêu thoát’, cậu bắt đầu kéo tất cả các manh mối trong đầu ra, nối chúng thành một đường thẳng.

Bạch tiền bối two sau khi vào không gian này đã từng nhắc với cậu, ‘không gian đóng’ này rất có thể là di sản thí nghiệm của vị tương ứng với Bạch tiền bối, cũng chính là vị Thiên Đạo mặc kệ có tiền hay không đều rất tùy hứng kia.

Bạch tiền bối cũng bị không gian đóng này thu hút, thậm chí không kịp đợi cậu xuất quan, đã mang theo khôi lỗi tiên tử, Sở Sở chạy đến không gian đóng này.

Mà thân ảnh áo trắng trước mắt, lại cho Tống Thư Hàng cảm giác là ‘chủ nhân không gian đóng’.

Cũng có nghĩa là, thân ảnh áo trắng này rất có thể có liên quan đến Bạch tiền bối… Tóm lại, ‘duyên phận’ bị ném xuống đó, không phải là Bạch tiền bối chứ?

Vậy nên, vào một thời điểm nào đó cậu không biết, cậu đã từng bị ‘Bạch tiền bối’ đập trúng?

Chẳng lẽ là trước khi cậu ra đời, Bạch tiền bối đã vấp ngã trên đất bằng gần chỗ cậu?

Không sai, chắc chắn là như vậy.

“‘Duyên phận’ mà ta nói chính là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 và 《Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí》.

Bộ công pháp này chính là ‘nhân’ ta gieo xuống, là viên gạch ta ném ra khắp chư thiên vạn giới,” thân ảnh áo trắng cuối cùng không nhịn được, lên tiếng nói.

Tư duy của thiếu niên này như ngựa hoang thoát cương, nhảy nhót tưng bừng.

Chương 1748

Cứ cảm thấy nếu để cậu ta nghĩ tiếp, mình sẽ bị dắt mũi mất.

Tống Thư Hàng: “?” Hóa ra nãy giờ, cái gọi là ‘duyên phận’ chỉ có thế thôi à?

“《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 chính là duyên phận sao?” Khôi lỗi tiên tử ở bên cạnh hỏi.

Thời đại Thiên Đình viễn cổ, tất cả thành viên của Thú Thần Bộ đều biết bộ công pháp này, trong đó có cả người tu luyện đến Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Tống Thư Hàng mới tu luyện đến Ngũ phẩm, tại sao cậu lại trở thành người ‘có duyên’ đặc biệt?

“Công pháp và pháp khí là một bộ,” thân ảnh áo trắng bình tĩnh nói.

“Nhưng mà, Thú Thần Bộ năm đó ít nhất cũng có hai vị đại sư trở lên, đã luyện chế thành công ‘tổ hợp pháp khí’.

Tuy không khoa trương như bộ toàn hệ Bát phẩm của Thư Hàng, nhưng về bản chất thì cũng không khác biệt gì mà?” khôi lỗi tiên tử nghi hoặc nói.

“Ngươi nghĩ kỹ lại xem, công pháp và pháp khí của thiếu niên này có điểm gì đặc biệt,” thân ảnh áo trắng chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng dường như nghĩ đến điều gì đó, bình tĩnh nói: “Sẽ tự bạo.” Thân ảnh áo trắng: “Hả?” “Điểm đặc biệt nhất trong việc tôi tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 chính là sau khi tôi sửa đổi cảnh giới Ngũ phẩm, hiện tại đang trong giai đoạn có thể tự bạo bất cứ lúc nào.

Nói thật, mấy ngày trước tôi vừa mới tự bạo xong.

Tôi nhớ lại mùi vị của cái chết… Ừm, giờ nghĩ lại, cái chết cũng chỉ có thế thôi.

À phải rồi, tôi hiện đang ở trạng thái cá mặn kỳ lạ.

Chẳng trách lại có suy nghĩ như vậy,” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Nói xong, cậu đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện, nói: “Nếu nói 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 chính là viên gạch tiền bối ném xuống, quả nhiên tôi vẫn bị ngài ném chết. …Nếu không phải tôi có sẵn phục sinh, tôi đã chết rồi.” Trong tình huống bình thường, nếu có người không cẩn thận bị viên gạch của đại lão ném chết, theo kịch bản đều có thể nhận được bồi thường từ đại lão.

Tình huống của mình, có nên đòi chút lợi lộc từ vị đại lão trước mắt này không nhỉ?

Không, thôi bỏ đi.

Tình huống của mình khá đặc thù.

Hơn nữa, trạng thái hiền giả cá mặn hiện tại bảo tôi, tôi không nên tìm đường chết.

Thân ảnh áo trắng: “...” “Không đúng, điểm khác biệt mà tiền bối nói e là về phương diện pháp khí.

Sau khi so sánh ngươi với các đại sư của Thú Thần Bộ Thiên Đình viễn cổ trước đây, ta đã nghĩ ra một điểm.

Ngươi đã luyện chế hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.

Mà từ xưa đến nay, không có ai luyện chế hai bộ như ngươi,” khôi lỗi tiên tử chỉ ra.

“Đúng, chính là cái này,” thân ảnh áo trắng thở dài nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn búng tay một cái.

Ngay sau đó, tổng cộng sáu mươi sáu món ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ xoay tròn quanh người hắn.

Trong đó có một bộ tổ hợp pháp khí, còn hơi hơi sinh ra cộng hưởng với Tống Thư Hàng.

Hai bộ pháp khí, một bộ mơ hồ tỏa ra ánh sáng trắng tinh khiết.

Bộ còn lại thì ẩn chứa sức mạnh hắc ám và hủy diệt.

“【Thánh thành sau khi sụp đổ… gã khổng lồ hủy diệt vạn vật】 là do một bộ pháp khí của tiền bối ngài hợp thể với pháp khí của tôi tạo thành sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Không sai,” thân ảnh áo trắng bình tĩnh nói: “Dưới gầm trời này, từ xưa đến nay, người luyện chế Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, nhiều nhất cũng chỉ luyện chế một bộ.

Nhưng chỉ có ngươi, luyện chế hai bộ.

Đây chính là cộng hưởng giữa ‘nhân’ và ‘quả’.” “Ra là vậy,” Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, sau đó cậu lại hỏi: “Rồi sao nữa?

Sau khi chúng ta sinh ra cộng hưởng, tiền bối có muốn làm gì không?

Dựa vào lực cộng hưởng giữa hai loại pháp khí, ngài có thể chiếu sức mạnh đến hiện thế?

Hoặc là, đoạt xá thân thể của tôi?” “Ý kiến hay đấy, thiếu niên.

Nếu ngươi không nói, ta cũng không nhớ ra còn có thao tác này.

Ngươi tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, lại còn luyện chế hai bộ 《Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí》, nếu nói là đoạt xá, thân thể của ngươi đối với ta mà nói hẳn là rất thích hợp,” thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu.

Cũng có nghĩa là, đoạt xá hoặc mượn pháp khí chiếu sức mạnh ra ngoài, đều không phải là 'mục đích' của thân ảnh áo trắng này.

Vậy hắn kéo mình vào đây, rốt cuộc muốn làm gì?

Đang suy nghĩ, thân ảnh áo trắng đi phía trước đột nhiên dừng lại.

"Đến rồi sao?

Con đường không gian này dài thật," Tống Thư Hàng nói.

"Vẫn chưa, ta muốn thao tác một chút giữa đường," thân ảnh áo trắng đáp.

Nói rồi, hắn đưa tay vạch một đường trong thông đạo không gian.

Một cửa sổ nhỏ mở ra trên thông đạo không gian.

Sau đó, thân ảnh áo trắng đưa tay, nhẹ nhàng vỗ một cái lên bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' tỏa ánh sáng trắng tinh khiết của mình.

Ánh sáng trên Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí tối sầm lại.

Đây là hắn đã giải trừ liên hệ giữa pháp khí và bản thân.

Như vậy, bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' này đã trở thành vật vô chủ.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Cái 'Chư thiên vạn giới xuyên thứ phi toa' bên cạnh đang ở trạng thái vô chủ, không phải cũng là như thế này mà ra chứ?

"Đi đi," thân ảnh màu trắng nhẹ nhàng nói.

Ngay sau đó, bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' vô chủ đó nhảy vào 'cửa sổ nhỏ' trong thông đạo không gian, biến mất không thấy đâu.

“Tiền bối làm gì vậy?” khôi lỗi tiên tử nghi hoặc hỏi.

“Đây là phần thưởng, phần thưởng sau khi hoàn thành thử luyện trong thế giới của ta.

Bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí này đã đến bên cạnh chủ nhân mới của nó rồi,” thân ảnh màu trắng nói.

Luyện chế xong Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, nhấn một cái là tặng ngay.

Quả nhiên, mình vẫn nên mặt dày đòi chút ‘phí tổn hại’ gì đó, lỡ đâu nhận được thần khí bồi thường thì sao?

Thân ảnh áo trắng sau khi gửi một bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ đi, liền đóng cửa sổ nhỏ của thông đạo không gian lại.

Sau đó hắn lại xoay người, mở một cửa sổ ở phía bên kia.

Tiếp theo, hắn đưa tay ‘tháo’ chân trái của mình xuống.

Một cảnh tượng kinh dị đột ngột hiện ra.

Nhưng nội tâm Tống Thư Hàng vẫn không một gợn sóng… Sau khi tháo chân trái của mình xuống, hắn đặt chân trái vào ‘Chư thiên vạn giới xuyên thứ phi toa’.

“Đi đi, đến bên cạnh nó, thuận tiện trả lại cái chân trái này cho nó, sau đó từ hôm nay ngươi cứ theo nó đi… Tiện thể thay ta nói với nó một tiếng xin lỗi, năm đó nhân lúc nó lén lút ngủ, đã lén cắt chân trái của nó làm thí nghiệm.

Nhưng thí nghiệm rất thành công, chân trái của nó công không thể không kể.

Lại thay ta cảm ơn nó,” thân ảnh áo trắng nói.

Sau khi tháo chân trái xuống, hắn chỉ còn lại một chân phải, đứng một chân như gà vàng. 【Nhân lúc người khác ngủ, lén tháo chân trái của người ta đi làm thí nghiệm?

Ai thảm thế, bị cắt chân trái…】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang lúc cậu suy nghĩ, cái chân trái bị ‘tháo’ xuống đó đột nhiên sinh ra biến hóa.

Sau khi rời khỏi thân thể người đàn ông áo trắng, khí tức bị ‘áp chế’ trên chiếc chân trái này bùng nổ ra ngoài.

Tà năng Cửu U đen kịt bùng lên, một loại sức mạnh sát lục, tàn bạo, tập hợp tất cả ‘ác’ trên đời, từ chiếc chân trái này tỏa ra.

Đây là chân trái của một ‘Cửu U Chúa Tể’.

Tống Thư Hàng: “...” Cốt truyện tiếp theo, cậu có chút không dám tưởng tượng tiếp.

Bởi vì Cửu U Chúa Tể hiện tại tiến vào ‘không gian đóng’ này, chỉ có một vị.

Bạch tiền bối two.

Vị Cửu U Chúa Tể khác là Bàn Cầu, nó không có chân.

Cũng có nghĩa là, đã từng có lúc, khi Bạch tiền bối two đang ngủ, bị người ta lén cắt đùi mang đi làm thí nghiệm.

Đây tuyệt đối là lịch sử đen của Bạch tiền bối two.

Thông tin loại này, tuyệt đối không được nhắc đến, thậm chí nghĩ cũng đừng nghĩ, nếu không rất có thể sẽ bị diệt khẩu.

Mà có thể nhân lúc Cửu U Chúa Tể ‘ngủ’, lén cắt chân đối phương mà không bị phát hiện, chư thiên vạn giới cũng chỉ có một người có thể làm được.

“Bạch tiền bối… hay nói đúng hơn, ngài là vị tương ứng với Bạch tiền bối two, Thiên Đạo Bạch,” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Chế độ hiền giả cá mặn đôi khi khá phiền phức.

Câu nói vừa rồi, rõ ràng dùng giọng điệu 'chân tướng chỉ có một' hét lên sẽ rất khí thế.

Nhưng bây giờ tâm trạng cậu không một gợn sóng, nói ra có vẻ yếu ớt vô lực.

"Thiên Đạo?" Khôi lỗi tiên tử im lặng.

Sau 'tạo vật của Thiên Đạo', cuối cùng 'Thiên Đạo' cũng sắp xuất hiện rồi sao?

"Trí tưởng tượng của thiếu niên ngươi thật phong phú," thân ảnh áo trắng nhảy lò cò bằng một chân.

Chẳng lẽ mình đoán sai?

Khoan đã, phong thái nhảy một chân này, lại cực kỳ giống một vị đại nhân vật khác trong ký ức của Tống Thư Hàng.

Tính cách cũng cảm thấy phù hợp hơn với phong thái của thân ảnh áo trắng trước mắt.

Chương 1749

Tống Thư Hàng lại nói: “Là ngươi, Ban Văn Long Thiên Đạo.” Thân ảnh áo trắng gần như đồng thanh với Tống Thư Hàng: “Ngươi đoán đúng rồi!

Chúc mừng ngươi, thiếu niên.

Ta chính là Thiên Đạo Bạch.” Tống Thư Hàng: “...” Thân ảnh áo trắng: “...” Thế này thì ngại quá.

Một lúc lâu sau, vẫn là thân ảnh áo trắng phá vỡ sự im lặng: “Ngươi biết không ít thứ nhỉ, ngay cả Thiên Đạo thứ ba cũng biết.

Năm đó khi ta Ngũ phẩm, biết không nhiều như vậy đâu.” “May mắn biết được một chút,” Tống Thư Hàng nói.

Thân ảnh áo trắng xoay người, một chân nhảy lò cò trong không trung, Hà Long Thần Hành chiến xa lại khởi động, đi theo sau hắn.

“Chúng ta đi đâu vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Con đường không gian này cũng dài quá, không phải là bước nhảy không gian siêu dài xuyên ngân hà đấy chứ?

“Đương nhiên là tiễn các ngươi ra ngoài rồi, thiếu niên.

Các ngươi chỉ là bị cuốn vào không gian của ta… ta không sắp xếp thử luyện phù hợp với ngươi, nên chỉ có thể tiễn các ngươi ra ngoài thôi, để ngươi khỏi tiếp tục gây rối trong không gian của ta,” thân ảnh áo trắng đáp.

Tống Thư Hàng hơi sững sờ.

Cậu còn tưởng thân ảnh áo trắng dẫn cậu đi trong thông đạo không gian lâu như vậy, là muốn đưa cậu đến nơi nào đặc biệt, hoặc có chuyện gì muốn nói với cậu.

Hoặc là, có một trận tạo hóa hay đại cơ duyên muốn tặng cho cậu.

Tạo hóa ở đây không phải là Tạo Hóa tiền bối, mà là đại tạo hóa.

Dù sao vị Bạch Thiên Đạo này đã nói, hắn và mình khá có duyên.

Không ngờ cuối cùng, đối phương chỉ là chê cậu gây trở ngại trong không gian này, muốn tiễn cậu ra ngoài, thế là xong?

Tống Thư Hàng véo cằm, trong chế độ hiền giả cá mặn, đại não của cậu xoay chuyển cực nhanh.

Trong lòng cậu có rất nhiều nghi hoặc, bây giờ gặp được vị Bạch Thiên Đạo này, vừa hay có thể hỏi hết.

“Bạch Thiên Đạo tiền bối, tại sao ngài lại ở trong không gian này?

Tại sao ngài lại rời khỏi vị trí Thiên Đạo?” Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

Khôi lỗi tiên tử, Xích Tiêu Kiếm đều tập trung tinh thần. …Bởi vì một vị là khôi lỗi, một thanh là kiếm, không có cách nào dựng tai lên.

Nhưng cả hai đều rất tò mò về câu hỏi này của Tống Thư Hàng.

Nói chính xác hơn, tu luyện giả khắp chư thiên vạn giới đều tò mò về vấn đề này.

Thiên Đạo bất hủ bất diệt, vậy tại sao Thiên Đạo vẫn không ngừng thay đổi?

“Tại sao rời khỏi vị trí Thiên Đạo?

Thật ra câu hỏi này ta cũng rất muốn biết. …Nhưng nghĩ kỹ lại, đây đúng là chuyện mà tính cách của ta sẽ làm.

Chắc rồi,” thân ảnh áo trắng phía trước véo cằm, đáp.

Tống Thư Hàng: “?” Xích Tiêu Kiếm: “?” Khôi lỗi tiên tử: “?”

Chuyện ngài tự làm, trong lòng ngài không có chút số má nào sao?

Đừng nói với tôi là ngay cả việc mình rời khỏi vị trí Thiên Đạo ngài cũng không biết.

Hặc là… người trước mặt mấy người không phải là ‘Bạch Thiên Đạo’, mà là hóa thân, hình chiếu, tư niệm thể gì đó do Bạch Thiên Đạo dùng một số thủ đoạn để lại?

Tống Thư Hàng trong lòng lóe lên vô số ý niệm.

“Thiếu niên, trí tưởng tượng đừng bay xa quá, đừng nghĩ nhiều như vậy.

Lý do ta không biết tại sao mình thoái vị, rất đơn giản,” thân ảnh áo trắng vừa nhảy lò cò vừa đáp: “Bởi vì con mắt của ‘thần’, đang nhìn về tương lai.” Tống Thư Hàng mặt mày bình tĩnh, lên tiếng hỏi: “Tiền bối, có thể nói tiếng người được không?” “Nghe không hiểu thì về tự mà hiểu,” thân ảnh áo trắng tiếp tục nhảy lò cò như thỏ.

Càng lúc càng cảm thấy, hắn càng giống Ban Văn Long Thiên Đạo hơn, bất kể là cách nói chuyện hay tính cách.

“Bạch tiền bối ở hiện thế, có quan hệ gì với ngài không?” Tống Thư Hàng lại tò mò hỏi.

“Ừm, đó là con riêng của ta,” thân ảnh áo trắng đáp.

Tống Thư Hàng: “...” Chỉ có điểm này cậu có thể khẳng định, Bạch Thiên Đạo trước mắt tuyệt đối đang nói bừa.

Tống Thư Hàng khẳng định hỏi: “Bạch tiền bối, là chuyển thế chi thân của ngài?” “Ha ha, lần này ngươi đoán sai rồi,” thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Chuyện liên quan đến Thiên Đạo, đừng hỏi.

Hỏi ta cũng không nói rõ được, chỉ khi ngươi tự mình tấn thăng

Thiên Đạo vào khoảnh khắc đó, ngươi mới có thể hiểu được Thiên Đạo.

Còn vấn đề gì thì cứ hỏi tiếp đi, đường còn dài," thân ảnh áo trắng tiếp tục nói.

Đường còn dài?

Chẳng lẽ, đây là thời gian chuyên môn để lại cho mình đặt câu hỏi?

"Vậy Bạch Thiên Đạo tiền bối, ngài hiện tại đang ở trạng thái gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Chuyện này độ bảo mật tám sao, ta có thể nói.

Nhưng sau khi ngươi nghe xong, chỉ cần rời khỏi thế giới của ta, tiếp xúc với hiện thế, ngươi sẽ nổ tung," thân ảnh áo trắng nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Vậy, ngài có biết 'Thiên Đình viễn cổ' không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

"Biết không nhiều, thời điểm ánh mắt ta 'hướng về tương lai' khác với ngươi tưởng tượng.

Chuyện Thiên Đình viễn cổ, ta không có bàng quan," thân ảnh áo trắng đáp.

Hỏi nửa ngày, kết quả không hỏi được chút thông tin hữu dụng nào.

"À phải rồi, ngài là người sáng tạo công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, vậy ngài xem công pháp của tôi phải điều chỉnh thế nào mới tốt?" Tống Thư Hàng lại nhớ ra một chuyện quan trọng.

Công pháp 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 hiện tại của cậu, không cẩn thận là sẽ tự bạo, ẩn họa quá lớn.

“Ta xem rồi, công pháp hiện tại của ngươi điều chỉnh không tệ, rất phù hợp với cá nhân ngươi, có thể phát huy tối đa năng lực của đa hạch kim đan trong cơ thể ngươi.

Ngươi cứ theo hướng suy nghĩ này cập nhật thêm phiên bản nữa, dùng đến Lục phẩm không vấn đề,” thân ảnh áo trắng đáp.

“Không cần lo tự bạo nữa sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thân ảnh áo trắng bình tĩnh trả lời: “Chuyện tự bạo ấy mà, cứ chuẩn bị thêm vài cái pháp khí phục sinh trên người là được, chống đỡ đến Lục phẩm, sẽ không còn vấn đề tự bạo này nữa.” “Cho nên… tự bạo không có thuốc chữa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thân ảnh áo trắng: “Có chữa, cái trạng thái sương mù kỳ lạ mà ngươi đang có trên người, không phải có thể chống tự bạo sao?” Trạng thái sương mù kỳ lạ?

“Bạch Thiên Đạo, trạng thái sương mù này của tôi rốt cuộc là sao vậy?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thân ảnh áo trắng: “Đây không phải là năng lực thiên phú đi kèm trên một viên kim đan của ngươi sao?” Tống Thư Hàng trong đầu trống rỗng, lòng như giếng cổ không gợn sóng: “Tiểu Bạch, đợi tóc người dài đến eo… này?” Cậu không nói hết câu, chân lý của lãng tử mà không chết là phải chừa cho mình đường lui.

“Không cần vọng tưởng nữa, dài đến eo là không thể nào, vĩnh viễn không thể dài đến eo,” thân ảnh áo trắng chậm rãi nói.

Ủa, không tát bay mình?

“Vậy, Tiểu Bạch và bạch mã thanh sam thiếu niên lang, vị nào mới là ngài?” Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

“Đều không phải, con ngựa trắng kia mới là ta,” thân ảnh áo trắng bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tôi tin ngài mới là lạ.

“Đến rồi,” thân ảnh áo trắng nói.

Con đường không gian vốn có vẻ dài dằng dặc, đột nhiên đã đến cuối.

Thân ảnh áo trắng đưa tay nhẹ nhàng đẩy Hà Long Thần Hành chiến xa của Tống Thư Hàng một cái, liền đẩy cậu ra ngoài: “Sau khi rời khỏi cánh cửa không gian này, đi thẳng theo con đường nhỏ màu xám đó.

Cứ đi thẳng, là có thể rời đi.

Đừng quay đầu lại.” Hà Long Thần Hành chiến xa bị ném ra khỏi không gian.

“Rốt cuộc ngài là ai?” Tống Thư Hàng hỏi câu cuối cùng.

Trạng thái sương mù… là trạng thái có liên quan đến ‘hình thức ngụy bất hủ’ của Bạch tiền bối, hẳn là thứ do ‘Bạch Thiên Đạo’ nghiên cứu ra.

Chứ không phải thiên phú đi kèm kim đan của cậu.

“Lần sau gặp lại, ngươi sẽ biết.

Nhiều nhất một năm sau, chúng ta sẽ còn gặp lại,” thân ảnh áo trắng vẫy tay nói.

Cánh cửa không gian đóng lại.

Tống Thư Hàng và mọi người rơi xuống một bãi cỏ bị sương xám bao phủ.

Trên bãi cỏ có một con đường nhỏ, thẳng tắp kéo dài về phía trước.

Hà Long Thần Hành chiến xa, men theo con đường nhỏ tiến về phía trước.

Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm, xoay người Sở Sở, để cô bé đối mặt với phía trước.

Sở Sở treo máy cày nước suốt cả quá trình.

“Vị vừa rồi, không phải Bạch Thiên Đạo sao?” khôi lỗi tiên tử hỏi.

“Có thể phải, có thể không.

Nhưng, rất nhanh sẽ có đáp án thôi,” Tống Thư Hàng nói với vẻ mặt bình tĩnh.

Chế độ hiền giả cá mặn dường như vẫn chưa được giải trừ.

Bởi vì Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two vẫn còn ở trong không gian đóng đó.

Hai vị đó, nhất định có thể tìm được câu trả lời. …… Bên kia. ‘Thông đạo không gian’ bên cạnh thân ảnh áo trắng biến mất.

Thân thể hắn xuất hiện trong một căn phòng đá trông giống như phòng thí nghiệm.

Trong phòng đá có một chiếc ghế khổng lồ.

Lúc này, Bạch tiền bối two đang ngồi trên ghế đá với tư thế bá khí, bên cạnh ông lơ lửng chiếc ‘Chư thiên vạn giới xuyên thứ phi toa’, bên trong phi toa là cái chân trái thuộc về ‘Cửu U Chúa Tể’, vẫn đang tỏa ra khí tức tà ác.

Bạch tiền bối two lúc này khuôn mặt tuấn mỹ sắp nứt ra rồi.

Chương 1750

Chư thiên vạn giới xuyên thứ phi toa, ông đương nhiên có ấn tượng.

Đó là ông… hay nói đúng hơn là vị tương ứng với ông, lần đầu tiên đánh bại tất cả trường sinh giả thiên hạ, tranh đoạt được vị trí Thiên Đạo, sau đó đột nhiên lại cảm thấy tư thế tấn thăng lần đó không đúng, thế là dùng vị trí Thiên Đạo đổi lấy chiếc phi toa này.

Vấn đề là, cái đùi thuộc về Cửu U Chúa Tể trong phi toa này rốt cuộc là sao?

Vị tương ứng với ông, vào lúc ông không biết, đã làm chuyện tàn nhẫn gì với ông?

"Ủa?

Ngươi đến rồi, Bạch two," thân ảnh áo trắng nhìn thấy Cửu U Bạch, liền vui vẻ vẫy tay chào.

"Bạch two, ha ha ha.

Kẻ trước đó gọi ta như vậy, đã phải trả một cái giá rất đắt," Cửu U Bạch hơi cúi người, khuỷu tay đặt lên tay vịn ghế, mười ngón tay đan vào nhau, đặt dưới cằm.

Ông nhìn thân ảnh áo trắng trước mắt với ánh mắt đầy áp lực: "Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây, Bạch." Vị xuất hiện trước mặt ông, chính là 'Thiên Đạo Bạch', hàng chính tông.

"【Con mắt của thần, đang nhìn về tương lai】," thân ảnh áo trắng nói.

"Nói tiếng người!" Bạch tiền bối two giận dữ nói.

“Chúng ta đã thành công rồi, có một ‘khoảnh khắc’, chúng ta đã thành công hoàn thành ‘siêu thoát’.

Mà trong khoảnh khắc ‘siêu thoát’, ánh mắt của chúng ta, đã chiếu đến tương lai xa xôi vô tận.

Chúng ta nhìn tương lai, quan tâm đến tương lai.

Thậm chí… ở một mức độ nào đó, đã ảnh hưởng đến tương lai và quá khứ.

Người đang đối thoại với ngươi bây giờ, là chúng ta ở ‘quá khứ’.

Cũng có nghĩa là, Bạch two à, chúng ta hiện đang cách nhau hàng triệu năm thời gian, để đối thoại.

Ngươi có cảm thấy hạnh phúc không?” thân ảnh áo trắng nói.

Hạnh phúc cái mông nhà ngươi~~ không biết lúc nào cắt chân của ta, còn hỏi ta hạnh phúc hay không?

Bạch tiền bối two trầm giọng nói: “Siêu thoát 【Thiên Đạo】?” “Không sai~ Chính là siêu thoát khỏi 【Thiên Đạo】.

Không phải là loại bất hủ bất diệt bị đủ loại hạn chế sau khi dung hợp với Thiên Đạo.

Mà là thoát khỏi ràng buộc, thực sự ‘chưởng khống Thiên Đạo’, giống như những gì tiền nhiệm của chúng ta đã làm.

Nhưng… từ thông tin mà ‘ánh mắt của chúng ta nhìn vào tương lai’ có được, chúng ta cuối cùng vẫn thất bại.

Bởi vì chúng ta, vẫn thoái vị khỏi ‘vị trí Thiên Đạo’, giống như tiền nhiệm của chúng ta,” thân ảnh áo trắng nói.

Bạch tiền bối two vẻ mặt uy nghiêm: “…” Đối với chuyện 【Thiên Đạo】, cho dù ông là Cửu U Chúa Tể, cũng không thể hiểu được thông tin cụ thể.

Mỗi một đời Thiên Đạo, sau khi hoành áp một thế, đè bẹp chư thiên vạn giới, chưởng khống Thiên Đạo, sẽ tương ứng sinh ra một vị Cửu U Chúa Tể trong bản nguyên của ‘thế giới Cửu U’.

Thiên Đạo chưởng khống chư thiên vạn giới, trong đó cũng bao gồm thế giới Cửu U tương ứng với hiện thế.

Nhưng không biết vì sao, các đời Thiên Đạo rất ít khi tiến vào thế giới Cửu U.

Cửu U Chúa Tể và Thiên Đạo là một thể hai mặt, sở hữu tất cả ký ức, tình cảm trước khi tấn thăng ‘Thiên Đạo’.

Nhưng do ảnh hưởng của sức mạnh Cửu U, cho dù có tất cả ký ức và tình cảm của Thiên Đạo, tính cách của Cửu U Chúa Tể cũng thường khác với bản thể Thiên Đạo.

Sau khi sinh ra, ký ức giữa Cửu U Chúa Tể và Thiên Đạo không thông nhau.

Hai người tuy có liên hệ nhất định, nhưng đã là hai cá thể khác nhau.

Chuyện liên quan đến ‘Thiên Đạo’, Cửu U Chúa Tể hoàn toàn không biết.

Cho nên Bạch two không thể hiểu được cảnh giới ‘Thiên Đạo’, không thể hiểu được ý nghĩa của ‘bất hủ bất diệt’, không thể hiểu được năng lực chi tiết của ‘Thiên Đạo’.

Đúng vậy… Thiên Đạo Bạch là Thiên Đạo thứ bảy. ‘Bạch’ trong trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo thứ sáu, đã dùng thân phận ‘Cửu phẩm Kiếp Tiên’, đoạt được vị trí Thiên Đạo.

Nhưng vì cảm thấy tư thế tấn thăng không đúng, cảm thấy thời cơ tấn thăng vẫn chưa đúng, thế là… ông rất tùy hứng bán vị trí Thiên Đạo cho Thiên Đạo thứ sáu.

Sau này, sau khi Thiên Đạo thứ sáu biến mất, ông lại tham gia trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo thứ bảy, đoạt được vị trí Thiên Đạo thứ bảy.

Ông tổng cộng tham gia hai lần chiến tranh Thiên Đạo, hai trận hai thắng, thành công bảo vệ ngôi vị Thiên Đạo.

May mà lần thứ hai tấn thăng Thiên Đạo, Bạch cuối cùng cũng cảm thấy tư thế phi thăng của mình đúng rồi.

Nếu không, ông rất có thể sẽ tiếp tục bảo vệ ngôi vị quán quân chiến tranh Thiên Đạo, rồi lại bán tư cách Thiên Đạo.

Với tính cách của ông, khả năng xảy ra chuyện này là khá lớn. …… Từ cuộc đối thoại vừa rồi, Bạch two đã sắp xếp lại được vài điểm. ‘Thiên Đạo Bạch’ trước mắt, là ‘Bạch ở thời điểm quá khứ’.

Là hình chiếu được sinh ra khi Thiên Đạo Bạch trong khoảnh khắc ‘siêu thoát Thiên Đạo’, đã vượt qua khái niệm ‘thời gian’, chiếu ánh mắt đến tương lai.

Cũng có nghĩa là, ‘Bạch’ trước mắt, bản thể vẫn là Bạch ở thời đại viễn cổ, với thân phận 【Thiên Đạo】.

Ông ở quá khứ xa xôi, vượt qua hạn chế của dòng sông thời gian, trực tiếp nói chuyện với mình.

Bởi vì lúc 【ánh mắt nhìn về tương lai】, Thiên Đạo Bạch là từ điểm thời gian A của bản thân, vượt qua điểm B, trực tiếp tiến vào điểm thời gian C.

Cho nên, ‘Thiên Đạo Bạch’ trước mắt đối với những chuyện xảy ra ở điểm thời gian B, biết rất ít.

Thực tế, đây cũng là lý do trước đó, Tống Thư Hàng sinh ra nghi ngờ về thân phận của ‘Thiên Đạo Bạch’, thậm chí liều mạng dùng ‘Tiểu Bạch, đợi tóc người dài đến eo’ để thăm dò.

Bởi vì Tống Thư Hàng phát hiện, vị ‘Thiên Đạo Bạch’ trước mắt này không hiểu rõ rất nhiều chuyện.

Mà sự thật là vì, những chuyện đó là những chuyện xảy ra ở điểm thời gian B.

“Ta không hiểu rõ chuyện 【Thiên Đạo】, ký ức duy nhất trong ta có liên quan đến ‘Thiên Đạo’, chính là trong khoảnh khắc chúng ta lần đầu tiên tấn thăng Thiên Đạo, đã kế thừa một chút kiến thức từ chư thiên vạn giới,” Bạch tiền bối two tiếp tục duy trì tư thế đầy áp lực đó.

Trong các đời ‘Thiên Đạo’, họ là tồn tại đặc biệt nhất, bởi vì họ tấn thăng hai lần.

So với các ‘Cửu U Chúa Tể’ khác, Bạch two cũng là một vị rất đặc biệt.

“Sau khi tấn thăng Thiên Đạo, bất hủ bất diệt, đã ở đỉnh điểm của chư thiên vạn giới.

Tại sao còn muốn ‘siêu thoát’?” Hỏi đến đây, Bạch tiền bối two đột nhiên thở dài, tiếp tục nói: “Thôi được, với tính cách của ngươi… hay nói là của cả hai chúng ta, có lẽ là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm, nên mới nghĩ đến việc ‘siêu thoát’ khỏi Thiên Đạo, khiêu chiến cực hạn.

Chúng ta đúng là có tính cách sẽ làm ra chuyện như vậy.

Nhưng còn Công Đức đạo hữu thì sao?

Hắn cũng đột nhiên nghĩ quẩn, tấn công cảnh giới trên ‘Thiên Đạo’?” Công Đức đạo nhân chính là vị 【Thiên Đạo thứ sáu】 đã dùng ‘Chư thiên vạn giới xuyên thứ phi toa’ đổi lấy vị trí Thiên Đạo.

Trước khi tấn thăng, Công Đức đạo nhân đã nói, nếu hắn làm Thiên Đạo, nhất định sẽ an an ổn ổn làm Thiên Đạo ‘bất hủ bất diệt’ của mình, tuyệt đối không từ bỏ tư cách chưởng khống Thiên Đạo.

“Con người mà, không có lý tưởng, sẽ giống như cá mặn.

Các trường sinh giả có thể tấn công ‘vị trí Thiên Đạo’, sở hữu lý tưởng của riêng mình.

Mà sau khi trở thành Thiên Đạo, đã đến đỉnh điểm, trở thành con cá mặn mạnh nhất chư thiên vạn giới.

Cuộc đời như vậy, ngươi có thể tưởng tượng được không?” Thiên Đạo Bạch bình tĩnh nói.

Bạch tiền bối two nói: “Không thể hiểu được… Ta làm Cửu U Chúa Tể rất tốt, cũng không mất đi ước mơ.” Thiên Đạo Bạch ha ha cười một tiếng, ông đứng một chân, dang tay như hạc trắng: “Rất đơn giản, bởi vì ngươi vẫn chưa phải là Thiên Đạo~” Bạch two: “...” Tin ta giết ngươi không?

Ngươi bây giờ chỉ là một hình chiếu, ta thật sự có thể giết ngươi tin không?

Đột nhiên, Thiên Đạo Bạch lại thấp giọng nói: “Công Đức đạo hữu không tấn công cảnh giới trên Thiên Đạo, hắn chỉ là không còn nữa.” Bạch two: “?” “Hoàn toàn không còn nữa, những thứ hắn để lại bao gồm ‘mạng lưới công đức’, một số sinh vật loại công đức.

Ngoài ra, hắn lại đúc một chiếc ‘phi toa’ và vài món pháp khí thậm chí không được tính là đạo khí.

Những thứ này, phần lớn đều do ta kế thừa.

À phải rồi, cái chăn trên người ngươi chính là một trong những tác phẩm của hắn.

Ngoài ra, hắn không để lại thứ gì khác.

Mạng lưới công đức cũng tốt, sinh vật công đức cũng tốt… tất cả đều là con đường thoát thân của hắn.

Nhưng, hắn không thoát thân thành công.

Hoàn toàn biến mất,” Thiên Đạo Bạch thấp giọng nói.

“Cho nên… tại sao các ngươi ai nấy đều nghĩ cách thoát thân khỏi ‘vị trí Thiên Đạo’?” Bạch two xoa xoa mi tâm, hỏi.

Khó khăn lắm mới đè bẹp chư thiên vạn giới, trở thành Thiên Đạo, trở thành bất hủ.

Tại sao ai nấy lại trăm phương ngàn kế nghĩ cách thoát thân khỏi vị trí ‘Thiên Đạo’?

Đầu óc của các Thiên Đạo đều bị úng nước hết rồi sao?

Đừng nói lý do như sau khi trở thành Thiên Đạo thì mất đi ước mơ, biến thành cá mặn.

Có thể trở thành Thiên Đạo, ngay cả chút đạo tâm và ý chí đó cũng không có, còn dựa vào cái gì để trấn áp chư thiên vạn giới?

“Cho nên nói, ngươi không trở thành Thiên Đạo, sao hiểu được tâm tư của những Thiên Đạo chúng ta?” Thiên Đạo Bạch lại một lần nữa dang tay như hạc trắng.

Bạch two: “…” Ngươi có biết nói chuyện không?

Còn có thể nói chuyện tử tế được không?

Cuộc nói chuyện này sắp bị ngươi làm cho chết rồi!

Ta nhớ trước khi chúng ta trở thành Thiên Đạo, tính cách của ngươi không phải như vậy.

Sau khi trở thành Thiên Đạo, rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì?

“Vị trí Thiên Đạo, là một cái hố à?” Bạch two hỏi.

Thiên Đạo Bạch nói: “Ta cho ngươi một ánh mắt, ngươi tự hiểu là được.” “Mẹ nó mặt ngươi toàn là thánh quang, ta làm sao nhìn thấy mắt ngươi!” Bạch two nghiến răng nói.

“Lát nữa ta sẽ tắt thánh quang đi,” Thiên Đạo Bạch nói: “Sau khi trở thành Thiên Đạo, phải xem mình thao tác thế nào.

Thao tác tốt, thì không phải là hố, mà là bất hủ bất diệt, trời đất mục nát ta không mục nát.

Cho dù chư thiên vạn giới đều sụp đổ, Thiên Đạo vẫn tồn tại.

Nhưng nếu thao tác không tốt, thì Thiên Đạo chính là hố.

Thậm chí đến cuối cùng, có thể sẽ dung hợp làm một với Thiên Đạo, không còn phân biệt đôi bên.” “Ngươi chơi hỏng rồi à?” Bạch two nói: “Mấy đời Thiên Đạo trước, có phải cũng đều chơi hỏng rồi không?” “Ha ha ha ha, vừa mới lên nắm quyền không lâu, đã chơi hỏng.

Chương 1751

Đối với chúng ta đều như nhau, dù sao siêu thoát Thiên Đạo có vẻ thú vị hơn.

Ta đã làm rất nhiều nghiên cứu, học tập kinh nghiệm của Thiên Đạo thứ ba, kế thừa di sản của Công Đức đạo hữu, sau đó trong thời gian dài đằng đẵng… chúng ta đã thành công.

Khoảnh khắc thí nghiệm thành công, ta đã tiến vào trạng thái siêu việt tất cả.

Nhìn xuống vạn vật, thậm chí cảm thấy chỉ cần thêm một bước nữa, là có thể bước ra khỏi chư thiên vạn giới này," Thiên Đạo Bạch nói.

"Đây chính là lý do ngươi lén cắt một chân của ta làm nghiên cứu?" Trong mắt Bạch two lóe lên vẻ nguy hiểm.

"Ha ha ha, ta không phải đã trả lại chân cho ngươi rồi sao?

Ngươi lấy về, dung hợp một chút là được.

À mà, dung hợp sớm đi, nếu không, ngươi có thể sẽ thường xuyên đột nhiên vấp ngã một cách khó hiểu," Thiên Đạo Bạch nói.

Là ngươi!

Thủ phạm khiến ta thường xuyên đột nhiên vấp ngã trên đất bằng chính là ngươi!

Thiên Đạo Bạch lại nói: "Nhưng từ thông tin phản hồi từ 'tương lai' xem ra… chúng ta cuối cùng vẫn thất bại.

Nếu chúng ta thành công, thì sẽ là thực sự chưởng khống Thiên Đạo.

Như vậy, sẽ không còn ‘Thiên Đạo đời tiếp theo’ xuất hiện nữa.

Chậc, muốn đứng trên ‘Thiên Đạo’, tính khiêu chiến quá lớn.

Và rất may mắn là, sau khi nhìn thấy ngươi, ta biết cho dù ta ‘thất bại’, nhưng ta hẳn là vẫn thành công thoát thân.

Ít nhất cũng đã để lại đủ hậu thủ.” “‘Bạch’ ở hiện thế là hậu thủ của ngươi?” Bạch two thấp giọng nói.

Thiên Đạo Bạch lại một lần nữa dang tay như hạc trắng, chế nhạo: “Bạch two trẻ người non dạ à~~ tư duy của ngươi bị khí tức Cửu U ảnh hưởng, trở nên quá chậm chạp.

Vấn đề này ngươi hỏi ta, ta làm sao biết?

Ánh mắt của ta là vượt qua tương lai ở điểm B, rơi vào tương lai ở điểm C hiện nay.

Hậu thủ các loại, khẳng định là ta sau khi kết thúc trạng thái 【ánh mắt nhìn vào tương lai】, mới quay lại bố trí.” “Cẩn thận ta giết ngươi đấy!” Bạch two hai tay đặt dưới cằm, lạnh lùng nói.

“Thôi được, theo quan sát hiện tại của ta, chín mươi tám phần trăm trở lên là hậu thủ của ta,” Thiên Đạo Bạch lại thấp giọng nói: “Còn có hai phần trăm khả năng… là Tiểu Bạch.” “Không còn Tiểu Bạch nữa, thế giới này không thể có Tiểu Bạch nữa.

Hắn chỉ là sa mạc đó, mà từ khi chúng ta luyện hóa sa mạc đó… chúng ta chính là 【Bạch】,” Bạch two nói.

“Không, ta là ngựa trắng,” Thiên Đạo Bạch bình tĩnh nói.

“Hả?” Trên mặt Bạch two, biểu cảm đầy áp lực cũng không duy trì được nữa.

Thiên Đạo Bạch lại một lần nữa dang tay như hạc trắng: “Ta thật sự là ngựa trắng.” “Có thể đừng làm cái tư thế chết tiệt này nữa không?" Bạch two lạnh giọng nói.

"Ta cảm thấy thời điểm 'nhìn vào tương lai' này sắp kết thúc rồi.

Bạch two, cho dù ta thất bại, ta vẫn sẽ không từ bỏ.

Hơn nữa ta cảm thấy, ta không nhất định sẽ thất bại hoàn toàn… nói không chừng, ta hiện tại chỉ là thất bại một nửa, thành công một nửa," Thiên Đạo Bạch tiếp tục nói.

"Vậy, rốt cuộc ngươi muốn làm gì?" Bạch two nói.

"Nếu ta thật sự thất bại, sẽ quay lại bố trí hậu thủ, giành lại Thiên Đạo một lần nữa, sau đó tạo cho ngươi một đứa em trai song sinh," Thiên Đạo Bạch nói.

Bạch two: "…" Bạch two đã mặt mày mệt mỏi, nhưng Thiên Đạo Bạch vẫn chưa định từ bỏ việc kích thích ông: "Đối với đứa em trai sắp ra đời không lâu sau này của ngươi, ngươi có đề nghị gì không?" Bạch two xoa xoa mặt mình, đau đầu.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại… nếu Thiên Đạo Bạch thật sự có thể tạo ra một 'Cửu U Bạch số hai' nữa, vậy thì ông thật sự được coi là 'Cửu U Chúa Tể kỳ cựu'.

Đến lúc đó, không biết Bàn Cầu có biến mất không?

Hẳn là sẽ biến mất, dù sao Bàn Cầu cũng khác ông.

Nhưng trong lòng, ông lại hy vọng Bàn Cầu sẽ không biến mất.

Bởi vì, nếu Bàn Cầu không biến mất, sẽ rất thú vị.

Ông có thể liên hợp với 'Cửu U Bạch số hai' mới, cùng nhau đè bẹp Bàn Cầu.

Cảnh tượng đó nghĩ thôi đã thấy hơi kích thích rồi.

Sau đó, ông khá hứng thú với quá trình hình thành 'Cửu U Chúa

Tể’.

Bạch two là sau khi Thiên Đạo Bạch chính thức tấn thăng Thiên Đạo đời thứ bảy, từ bản nguyên Cửu U ngưng tụ ra.

Khi ông xuất hiện ở Cửu U, thân thể Cửu U Chúa Tể tương ứng với ‘Công Đức đạo nhân’ đời trước, đã biến mất không thấy đâu.

Bản thân ông từ khoảnh khắc ‘sinh ra ý thức’, đã từ bản nguyên Cửu U ngưng tụ thành hình.

Mà khi Bàn Cầu từ bản nguyên Cửu U thành hình, ông lại ở trong một giai đoạn hôn mê kỳ lạ.

Đợi ông tỉnh lại, Bàn Cầu đã ra đời… Ông rất tò mò về quá trình hình thành ‘Cửu U Chúa Tể’.

“Thế nào, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội.

Chỉ cần ngươi đưa ra ý kiến thú vị, ta đều sẽ khiêm tốn tiếp thu.

Ngươi có yêu cầu gì đối với đứa em trai có thể sẽ xuất hiện trong tương lai không?” Thiên Đạo Bạch thấy Bạch two mặt mày đau khổ, càng thêm vui vẻ.

Bạch two ngẩng đầu lên, khóe miệng nhếch lên.

Ông đã nghĩ ra một ý tưởng hay.

“Nếu ngươi không lo tương lai xảy ra hỗn loạn và thay đổi, ta muốn một đứa em gái,” Bạch two chậm rãi nói.

Thiên Đạo Bạch: “???” Có một khoảnh khắc, hắn ngơ ngác.

“Không sai, ta muốn một đứa em gái.

Cho nên, có bản lĩnh thì lần sau tranh đoạt Thiên Đạo, biến cho ta một Cửu U Chúa Tể ♀ ra đi,” Bạch two cười lạnh nói.

Tới đi, cùng làm tổn thương nhau đi!

Thiên Đạo Bạch rất nhanh khôi phục bình tĩnh, hắn véo cằm nói: “Ta không ngờ ngươi lại muốn một đứa em gái, sau khi ngươi trở thành Cửu U Chúa Tể, quả nhiên thay đổi rất lớn.

Hoặc là, ngươi nhớ lại ‘Tiểu Bạch’ năm đó?

Nhưng Tiểu Bạch tuy xinh đẹp, lại là con trai.

Nói chứ… lúc nãy khi ta tiễn Tống tiểu hữu kia về hiện thế, hắn còn dùng ‘Tiểu Bạch, đợi tóc người dài đến eo’ để thăm dò ta.

Ngay cả chuyện quá khứ đáng xấu hổ như vậy giữa chúng ta mà ngươi cũng tiết lộ cho Tống tiểu hữu này sao?

Chậc chậc chậc.” Bạch two: “…” Quay về mẹ nó giết Tống Thư Hàng ngay!

“Nhưng, ý kiến này rất thú vị.

Quay về ta thử thao tác xem, nói không chừng thật sự có thể tạo cho ngươi một Cửu U Chúa Tể phiên bản em gái ra.

Ngươi cứ đợi đi, nếu người tiếp theo tấn thăng Thiên Đạo là phiên bản nữ, vậy ngươi không cần do dự, khẳng định là ta tạo em gái cho ngươi.

Đương nhiên nếu là phiên bản nam ngươi cũng đừng thất vọng, dù sao ta không thể nhất định sẽ thỏa mãn tâm nguyện của ngươi,” Thiên Đạo Bạch lại nói: “Ngoài ra, ta muốn nói một điểm.

Lo lắng tương lai xảy ra thay đổi và hỗn loạn loại chuyện này, ngươi nghĩ với tính cách của chúng ta, chúng ta sẽ lo lắng sao?

Ha ha ha ha.” Tương lai càng hỗn loạn, càng xảy ra thay đổi lớn, thì càng thú vị.

Nếu lần này sau khi ánh mắt của hắn từ trạng thái ‘nhìn vào tương lai’ quay về, những việc làm của hắn có thể gây ra thay đổi cho tương lai, hắn tuyệt đối sẽ không do dự mà làm.

Tương lai không thay đổi, chẳng phải đã trở thành ‘thuyết định mệnh’ sao?

Thuyết định mệnh loại cách nói vừa nghe đã cảm thấy tử khí nặng nề, hắn hoàn toàn không thích.

Nghe vào, cảm giác mình như bị hạn chế, trở thành diễn viên trong vở kịch rối, mặc cho định mệnh thao túng.

Hắn thích ‘tương lai vô hạn’.

Bạch two bình tĩnh nói: “Phải, với tính cách của chúng ta, đúng là sẽ không lo lắng tương lai xảy ra thay đổi loại chuyện này.” “Hơn nữa, chúng ta có lẽ có cơ hội lựa chọn tương lai khác nhau,” Thiên Đạo Bạch duỗi ngón tay nói: “Khi ta tiến vào hình thức ‘siêu thoát Thiên Đạo’ trong khoảnh khắc, thị giác của ta giống như con cá nhảy ra khỏi dòng suối, ta nhìn thấy dòng suối có vô số nhánh rẽ, chảy vào những con sông lớn khác nhau.

Có lẽ, mỗi một nhánh suối đều bao hàm tương lai khác nhau, vô hạn.

Tương lai ta nhìn thấy, có thể chỉ là một trong những ‘tương lai’.” “Đây là cái cớ mà các quái thuật sư thích dùng nhất, đặc biệt là những quái thuật sư tồi tệ, luôn thích dùng những lời thoại như ‘tương lai luôn luôn thay đổi’ để lừa người,” Bạch two nói.

“Ha ha ha ha, nhưng, nếu thật sự vì nguyên nhân của ta, khiến tương lai trở nên hỗn loạn, khẳng định sẽ rất thú vị,” Thiên Đạo Bạch cười xong, nghiêm túc nói: “Ta nhất định phải hoàn thành siêu thoát, ta quay về sẽ bắt đầu bố trí hậu thủ, nhân lúc chưa thoái vị, trước tiên từ vị trí Thiên Đạo thoát ra ngoài.” “Chúc ngươi thành công,” Bạch two nói.

Hình dáng của Thiên Đạo Bạch vào khoảnh khắc tiếp theo, trở nên hư ảo.

Sau khi hắn tan biến không thấy đâu, tại chỗ để lại một con ngựa trắng thần tuấn.

Cộp cộp cộp.

Ngựa trắng nhấc vó, nhẹ nhàng đi vài bước trong phòng đá.

Sau đó, ngựa trắng ngẩng đầu, nhìn Bạch two một cái.

Nó rất nhân tính hóa gật đầu với Bạch two, lại nhấc chân một cái, mở ra thông đạo không gian, biến mất không thấy đâu.

Bạch two: "…" Con ngựa trắng này, đương nhiên không phải là con ngựa trắng trong tay thanh sam thiếu niên lang ở sa mạc năm đó… con ngựa trắng đó chỉ là ngựa phàm bình thường, sớm đã không còn tồn tại.

Con ngựa trắng trước mắt, hẳn là sản phẩm thí nghiệm của Thiên Đạo Bạch khi ở 'trạng thái Thiên Đạo'.

Con ngựa trắng này không phải thực thể, cũng không có sinh mệnh.

Nó là hạt nhân của【không gian đóng】này, là hệ thống quản lý.

Trước đó, chân trái của ông cũng do con ngựa trắng này bảo quản.

Khi Thiên Đạo Bạch 'chiếu ánh mắt đến tương lai', hình chiếu liền phụ thân lên con ngựa trắng này.

Sau khi 'ánh mắt' của Thiên Đạo Bạch rời đi, ngựa trắng sẽ tiếp tục đi thực hiện nhiệm vụ của mình, duy trì vận hành của 'không gian đóng' này.

"【Ta là ngựa trắng】ý là thế này sao, chơi chữ rất thú vị?" Bạch two trong lòng đặc biệt nghẹn khuất.

Ông quấn chặt cái chăn trên người.

Cái chăn này là tác phẩm của Công Đức đạo hữu.

Nếu thật sự như vậy, nể mặt Công Đức đạo hữu, quay về… ông phải đâm một phát thật đau vào tim ‘cái gì cũng bán được’.

Sự nghẹn khuất ông cảm nhận được từ Thiên Đạo Bạch, đương nhiên phải tìm cơ hội nhân đôi chia sẻ cho người khác, cùng người khác chia sẻ sự nghẹn khuất và đau tim này.

Đừng hỏi tại sao, ông là Cửu U Chúa Tể, làm chuyện này là thiên kinh địa nghĩa.

Chương 1752

"Đi, chúng ta quay về.

Quay về trước tiên xử lý Bàn Cầu một trận.

Nó… nói không chừng không lâu nữa sẽ biến mất.

Trước khi nó biến mất, chúng ta phải để lại cho nó một ấn tượng sâu sắc, coi như là tiễn nó," Bạch two đứng dậy nói.

Ông đưa tay vỗ một cái, cánh cửa không gian mở ra.

Ông nhấc chân bước vào cánh cửa không gian, Chư thiên vạn giới xuyên thứ phi toa cũng theo sát phía sau ông.

Ngay sau đó, Bạch two xuất hiện trên thảo nguyên bị sương xám bao phủ.

Ông nhấc chân, men theo con đường thẳng tắp rời khỏi thảo nguyên.

Thảo nguyên bị sương xám bao phủ này, là tầng đệm + tầng bảo vệ giữa 'thế giới đóng' và 'hiện thế'.

Cách ly liên hệ giữa hiện thế và thế giới đóng.

Tốc độ tiến lên của Bạch two rất nhanh.

Rất nhanh, ông đã đuổi kịp Hà Long Thần Hành chiến xa và nhóm người Tống Thư Hàng phía trước.

"Ha ha ha ha," khóe miệng Bạch tiền bối two nhếch lên.

Tìm thấy ngươi rồi, Tống Thư Hàng.

"Tống - Thư - Hàng!" Bạch tiền bối two hạ thấp giọng, trầm giọng nói.

Trên Hà Long Thần Hành chiến xa.

Khôi lỗi tiên tử truyền âm nhập mật nói: “Ta hình như nghe thấy giọng của vị Cửu U Bạch Chúa Tể kia?

Giọng nói từ phía sau truyền đến.” Tống Thư Hàng đang trong chế độ hiền giả cá mặn, bình tĩnh truyền âm đáp lại: “Đừng quay đầu, nhất định là âm thanh dụ dỗ từ thảo nguyên màu xám này.

Trước khi rời khỏi thông đạo đó, vị có thể là ‘Thiên Đạo Bạch’ tiền bối đã dặn chúng ta, bảo chúng ta tuyệt đối không được quay đầu.

Cho nên, bất kể phía sau xảy ra chuyện gì, truyền đến âm thanh gì, chúng ta đều không được quay đầu.” Sở Sở cuối cùng cũng cày nước xong, vốn nghe thấy giọng của Bạch tiền bối two, đã vô thức muốn quay đầu.

Nghe thấy Tống Thư Hàng truyền âm, cô bé ổn định đầu mình, tuyệt đối không quay đầu nhìn lại.

“Sư tôn, nếu chúng ta quay đầu sẽ xảy ra chuyện gì?” Sở Sở truyền âm hỏi.

“Theo thông lệ mà nói, chúng ta vừa quay đầu có thể sẽ biến thành cột đá, hoặc là cột muối.

Nói không chừng vừa quay đầu sẽ có chuyện siêu cấp khủng bố chờ đợi chúng ta.

Chúng ta tăng tốc chiến xa tiến lên, sớm rời khỏi thảo nguyên màu xám này,” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Nói xong, tốc độ của Hà Long Thần Hành chiến xa còn tăng lên một bậc, nhanh chóng lao về phía trước.

Phía sau, Bạch tiền bối two: “…” Ha ha ha.

Tên nhóc khá lắm, còn dám chạy?

Quá ngây thơ.

Ngươi nghĩ mình có thể chạy thoát khỏi ta sao?

Ta có thể để ngươi chạy trước 199 mét.

Sau đó, ăn một kiếm Chung Yên Thánh Kiếm dài hai trăm mét của ta!

Bạch tiền bối two thật sự bắt đầu rút kiếm.

Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí được ông tế ra, nhanh chóng tổ hợp trong tay ông, trong nháy mắt đã hóa thành cự kiếm dài 200 mét.

Bạch tiền bối two một tay giơ cự kiếm, đo khoảng cách với Tống Thư Hàng và mọi người.

“Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội… còn dám chạy, thì ăn một kiếm của ta,” Bạch tiền bối two trầm giọng nói.

“Đừng quan tâm đến giọng nói phía sau, chạy hết tốc lực!” Tống Thư Hàng lớn tiếng hét.

Bạch tiền bối two: “…” Đây là ngươi tự tìm. 199 mét đã đến, chết đi!

Bạch tiền bối two dùng sức giơ kiếm, tiến về phía trước một bước.

Trên Chung Yên Thánh Kiếm, năng lượng khủng bố bắt đầu ngưng tụ.

Sau đó… Bạch tiền bối two đột nhiên mất tập trung một chút, ông nghĩ đến một chuyện.

Thiên Đạo Bạch đã tiếp xúc với ‘Tống Thư Hàng’?

Tên đó tại sao lại tiếp xúc với Tống Thư Hàng?

Ông đã từng quan sát Tống Thư Hàng, có thể xác định cậu ta không phải là chuyển thế, trọng sinh của bất kỳ ai.

Cho nên, cậu ta hẳn không phải là hậu thủ do Thiên Đạo Bạch để lại.

Bạch tiền bối two hơi mất tập trung… đột nhiên chân trượt một cái.

Tiếp theo, ông cứ thế ngã nhào.

Ầm~~ Bạch tiền bối two cả người lẫn cự kiếm dài 200 mét, ngã xuống đất.

Mặt đất sụp đổ, trời long đất lở thực sự.

May mà vào khoảnh khắc cuối cùng, Bạch tiền bối two đã tỉnh lại từ trạng thái mất tập trung, thu lại phần lớn lực đạo.

Nhưng cho dù chỉ có một phần vạn triệu lực phá hoại, cái hố do Cửu U Chúa Tể ngã ra, cũng là sát thương cấp tận thế.

Từ lúc đầu, khi giọng nói của ‘Bạch tiền bối two’ truyền đến từ phía sau, Tống Thư Hàng trong lòng đã sinh ra một loại trực giác nguy hiểm.

Liên hệ với lời dặn ‘tuyệt đối không được quay đầu’ của vị nghi là ‘Thiên Đạo Bạch’ kia, Tống Thư Hàng cảm thấy nguy cơ này nhất định đến từ lời nguyền sức mạnh thần bí của ‘thảo nguyên sương mù xám’.

Tuyệt đối không thể quay đầu, tuyệt đối không thể.

Cho nên, tăng tốc độ tiến lên của Hà Long Thần Hành chiến xa, là lựa chọn chính xác nhất.

Nhưng không biết vì sao, sau khi Hà Long Thần Hành chiến xa tăng tốc… cảm giác nguy hiểm trong lòng cậu không những không giảm đi, ngược lại còn tăng lên. 【Chẳng lẽ… vị phía sau, thật sự là Bạch tiền bối two.】 Tống Thư Hàng trong lòng nổi lên ý nghĩ như vậy.

Nếu là Bạch tiền bối, 'ăn một kiếm của ta' mà ông nói là chỉ Chung Yên Thánh Kiếm sao?

Nếu là Chung Yên Thánh Kiếm thì không cần sợ, đây là bản mệnh pháp khí của mình.

Tống Thư Hàng trong chế độ hiền giả cá mặn bình tĩnh nghĩ.

Tuy nhiên, nếu thật sự là Bạch tiền bối two, vậy mình phải giải thích với ông ấy một chút, tránh hiểu lầm không cần thiết.

Thế là Tống Thư Hàng chuẩn bị lớn tiếng giải thích với Bạch tiền bối two về quy tắc trò chơi 'không thể quay đầu'.

Nhưng cậu còn chưa kịp mở miệng, đã cảm thấy phía sau truyền đến một luồng sóng xung kích khủng bố.

Đó là trời long đất lở như thế giới tận thế.

Đối mặt với luồng sóng xung kích như vậy, Tống Thư Hàng trong lòng dâng lên một cảm giác bất lực, đây là cảm giác của người thường khi đối mặt với 'thiên tai'.

Hà Long Thần Hành chiến xa bị hất bay ra ngoài, lực xung kích mạnh mẽ tác động lên người Tống Thư Hàng, khôi lỗi tiên tử, Sở Sở, Xích Tiêu Kiếm.

Khôi lỗi tiên tử và Xích Tiêu Kiếm sẽ không sao, mức độ sóng xung kích này họ vẫn chịu được.

Sở Sở thì cảm thấy trước mắt tối sầm, lại một lần nữa hôn mê cày nước.

Thân hình Tống Thư Hàng xoay tròn trên không trung.

Trong quá trình xoay tròn, cậu nhìn thấy cảnh tượng Bạch tiền bối two tay cầm cự kiếm, ngã xuống đất, tạo ra một cái hố khổng lồ phía sau. 【Không ổn rồi, mình đã 'quay đầu'.

Tiếp theo mình sẽ hóa đá sao?

Sẽ chết sao?】 Tống Thư Hàng nghĩ, nhưng cho dù nghĩ đến hóa đá, trong lòng cậu cũng không có chút gợn sóng nào. 【Sóng xung kích trời long đất lở vừa rồi, hóa ra là Bạch tiền bối two vấp ngã trên đất bằng, chẳng trách có uy lực lớn như vậy.

Mình bị xung kích trực diện, sẽ chết chứ?

Không ổn rồi, Kim Hồn Tệ phục sinh của mình còn chưa hết thời gian hồi chiêu.】 Tống Thư Hàng trong lòng tiếp tục nghĩ, nhưng tâm trạng vẫn rất bình tĩnh. 【Vấp ngã trên đất bằng có uy lực lớn như vậy, cộng thêm thanh thánh kiếm dài hai trăm mét này, chắc chắn là Bạch tiền bối two không lầm.】 【À phải rồi, mình vẫn chưa hóa đá hay chết sao?

Mình rõ ràng đã quay đầu rồi, tại sao không có chuyện gì xảy ra?】 Tống Thư Hàng thân thể xoay tròn từng vòng trên không trung, và trầm tư sâu sắc.

Chẳng lẽ vị 'Bạch Thiên Đạo tiền bối' kia đang lừa mình?

Mình bị lừa rồi?

Cho dù quay đầu, cũng hoàn toàn không có chuyện gì?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, thân thể hắn không tự chủ được hành động.

Thân thể vốn đang xoay tròn, cưỡng ép ngừng xoay.

Ngay sau đó, cậu đạp không trung, đi về phía 'điểm xuất phát'.

Đồng thời, trong mắt cậu 'sương mù xám' trở nên càng đậm đặc

hơn.

Không nhìn thấy gì cả.

Quay đầu… thật sự có cái giá phải trả.

Cái giá phải trả chính là sẽ lạc lối trong thảo nguyên màu xám này, rơi vào một mê cung khổng lồ.

Có ra được không, phải xem vận khí.

“Chân còn chưa kịp dung hợp lại, lại ngã nữa rồi,” Bạch tiền bối two thu lại Chung Yên Thánh Kiếm, bò ra khỏi hố.

Khi ông bò ra khỏi hố, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng Tống Thư Hàng hai mắt mờ mịt, đạp không trung đi qua trên đỉnh đầu ông.

“Ngươi đang chơi trò gì vậy?” Bạch tiền bối two nói.

“Bạch tiền bối, không ổn rồi… lúc nãy tôi không cẩn thận quay đầu, đã trúng lời nguyền của thảo nguyên này,” Tống Thư Hàng hét lên: “Trên thảo nguyên này, một khi quay đầu sẽ xảy ra chuyện đáng sợ.

Chương 1753

Tôi cảm thấy tiếp theo tôi sẽ lạc lối trên thảo nguyên này.” Bạch tiền bối two: “…” Ông đưa tay vồ một cái vào không trung, một bàn tay vô hình tóm lấy Tống Thư Hàng, kéo cậu đến trước mặt mình.

Nhưng cho dù bị tóm lấy, Tống Thư Hàng thân thể vẫn không ngừng giãy giụa, vùng vẫy, dường như muốn chạy sâu vào thảo nguyên sương mù xám.

Bạch tiền bối two: “Không phải lời nguyền, mà là một loại sức mạnh hệ quy tắc.” “Có thể giải được không?

Có cứu được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên,” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối giúp tôi!” “Ta cũng có ý đó,” Bạch tiền bối two nói, nói xong ông một tay tóm lấy chân Tống Thư Hàng, xoay tròn điên cuồng trên không trung.

“A a a a~~ Bạch~ tiền~ bối~, ngài đây là~ muốn~ làm~ gì~ thế~” Tống Thư Hàng khổ sở nói.

Cảnh tượng bị xoay tít mù này, khiến cậu không khỏi nhớ lại vòng quay lửa lớn của Lệ Chi tiên tử.

Chỉ là Bạch tiền bối two xoay nhanh hơn, mạnh hơn, lực sát thương lớn hơn.

Không được rồi, đầu choáng quá, muốn nôn, cơ thể cảm giác như sắp bị kéo dài ra như sợi mì… cảm giác sắp chết rồi.

“Bạch~ tiền~ bối~, sẽ chết đấy,” Tống Thư Hàng hét lên, đồng thời, trong đầu cậu vẫn rất bình tĩnh nhớ lại xem hôm nay mình đã đắc tội Bạch tiền bối two ở đâu?

Nhưng nghĩ không ra.

Mấy ngày nay vì thời gian hồi chiêu của Kim Hồn Tệ phục sinh còn chưa hết, cậu rất kiềm chế bản thân.

Chuyện tìm đường chết quá mức, cậu thường không làm.

Cho nên, hẳn là không đắc tội Bạch tiền bối two mới đúng?

“Bạch tiền bối~ nếu tôi sai, tôi có thể xin lỗi không?” Tống Thư Hàng trong chế độ hiền giả cá mặn, bình tĩnh hỏi, cố gắng tìm một phương pháp giải quyết.

“Muộn rồi, hôm nay ngươi chết cho ta một lần đi,” Bạch tiền bối two nói.

“Đừng mà, CD phục sinh của tôi còn chưa hồi,” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối two: “Nói nhiều vô ích, chết đi!” Vòng quay lớn càng nhanh, càng đáng sợ.

Cơ thể Tống Thư Hàng ma sát với không khí, da dẻ trở nên đỏ rực, giống như thiên thạch rơi vào tầng khí quyển.

Cái ‘chăn nhái’ trên người theo vòng quay, còn phát ra tiếng gào thét, giống như đang tự động phối âm cho Tống Thư Hàng.

Cũng không biết qua bao lâu… Tống Thư Hàng hai mắt tối sầm, cuối cùng không chịu nổi ngất đi.

Bạch tiền bối two hài lòng tiện tay ném một cái, ném Tống Thư Hàng trở lại Hà Long Thần Hành chiến xa.

Xích Tiêu Kiếm nhìn Tống Thư Hàng đã chín, nhẹ giọng nói: “Nguội rồi… không đúng, là chín rồi.” Bạch tiền bối two vài bước đi đến vị trí chiến xa: “Đi, rời khỏi nơi quỷ quái này.” Khôi lỗi tiên tử ngoan ngoãn điều khiển chiến xa.

Cửu U Chúa Tể ngồi bên cạnh ta, đáng sợ quá.

Trên người ông ấy dường như lúc nào cũng tràn ngập hủy diệt và sự khủng bố mạnh nhất thế gian, ta sắp bị dọa chết rồi, chỉ muốn ôm kho chứa run lẩy bẩy, làm sao bây giờ, online đợi, gấp lắm.

Khôi lỗi tiên tử thật sự rất bội phục tên Tống Thư Hàng này, rất có thể là tu sĩ duy nhất trên chư thiên vạn giới trực diện chọc giận Cửu U Chúa Tể mà vẫn có thể sống nhăn răng.

“CD phục sinh của nó còn bao lâu?” Bạch tiền bối two ngồi bên cạnh khôi lỗi tiên tử, lên tiếng hỏi.

“Sáu ngày?

Hay là bảy ngày?” khôi lỗi tiên tử cẩn thận đáp.

“Một tuần sao?

Rất tốt… đợi nó tỉnh lại thì nói với nó, chuyện này chưa xong đâu, một tuần sau ta lại đến tìm nó.

Đắc tội Cửu U Chúa Tể, đừng hòng sống yên ổn,” Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

Khôi lỗi tiên tử dùng sức gật đầu.

Vị Cửu U Bạch Chúa Tể này khi nghiêm túc lên, quá đáng sợ.

May mà cô là thân thể khôi lỗi, nếu không nước mắt cũng bị dọa ra rồi.

Hà Long Thần Hành chiến xa nhanh chóng tiến về phía trước, cuối cùng đến cuối thảo nguyên màu xám.

Khi chiến xa tiến thêm một bước, liền rơi ra khỏi thảo nguyên màu xám này, rơi xuống vị trí đảo Điền Thiên. …… Trên đảo Điền Thiên, đảo chủ Điền Thiên và phủ chủ Thất Sinh Phù đã bận túi bụi.

Trước đó… khi đảo chủ Điền Thiên từ không gian đóng trở về, tất cả hồn phách của ông đã tập hợp đủ… pháp thuật phục sinh để lại trên đảo nhỏ liền được kích hoạt, ông tái tạo nhục thân, khôi phục như cũ.

Thậm chí, cảnh giới của ông còn tiến thêm một bước.

Không chỉ kim đan diễn đồ hoàn thành hoàn mỹ, mà kim đan diễn đồ còn xảy ra dị biến, trở nên phức tạp hơn, tiềm lực hơn.

Tuy đã dùng hết trận pháp phục sinh mà ông vất vả bố trí, nhưng tổng thể mà nói, lợi ích cá nhân của ông lớn hơn tổn thất.

Nhờ có thử luyện và lĩnh ngộ trong ‘không gian đóng’, tiếp theo ông tấn thăng Lục phẩm sẽ là nước chảy thành sông, ngay cả việc đối kháng Lục phẩm thiên kiếp, cũng có nắm chắc rất lớn.

Nhưng đối với toàn bộ đảo Điền Thiên mà nói, không gian đóng lần này là tai bay vạ gió.

Khi toàn bộ đảo Điền Thiên từ ‘không gian đóng’ trở về, trên đảo có không ít cư dân hồn phách bị thương, chữa trị là một khoản chi tiêu lớn.

Còn có một số thành viên hồn phách, dường như vẫn chưa ra khỏi ‘không gian đóng’ đó… ví dụ như phó đảo chủ Điền Điềm, cô ấy vẫn còn một phần hồn phách chưa trở về, lúc này cô ấy đang ở trạng thái người thực vật.

Đảo chủ Điền Thiên sầu đến bạc cả tóc.

Bình thường, mọi việc trên đảo Điền Thiên đều do phó đảo chủ Điền Điềm xử lý, bây giờ những việc này đều đổ lên đầu ông.

May mà có hảo hữu phủ chủ Thất Sinh Phù hỗ trợ.

Ầm~~ Hà Long Thần Hành chiến xa của Tống Thư Hàng rơi xuống đảo Điền Thiên.

Đảo chủ Điền Thiên ngay lập tức phát hiện, nhanh chóng lao về phía vị trí chiến xa.

“Là Thư Hàng tiểu hữu,” đảo chủ Điền Thiên trong lòng vui mừng.

Tống Thư Hàng ở trong không gian quỷ dị đó, sau này có gặp lại ‘Điền Điềm’ không?

Bạch tiền bối two thấy đảo chủ Điền Thiên và phủ chủ Thất Sinh Phù lao đến, liền mở cửa không gian, rời đi trước một bước.

Khôi lỗi tiên tử thở phào nhẹ nhõm.

Sợ chết khiếp, ngay cả xương hợp kim titan cấu thành đầu gối cũng sắp sợ mềm nhũn.

Sau đó, cô chui tọt vào thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã cấp cho cô quyền hạn thông hành thế giới hạt nhân, vẫn chưa thu hồi.

Hà Long Thần Hành chiến xa, tự động quay về cơ thể Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiểu hữu hôn mê rồi, cậu ấy sùi bọt mép, trông có vẻ rất đau khổ.” “Sở Sở cô nương này cũng hôn mê bất tỉnh.” “Trước tiên đưa họ đến điện y tế, tiến hành chữa trị.” ********* Cũng không biết qua bao lâu.

Khi Tống Thư Hàng lại một lần nữa mở mắt, bên ngoài trời đã tối dần, đã là hoàng hôn.

Cậu phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường bệnh, giường bên cạnh là đệ tử của cậu, Sở Sở.

Tống Thư Hàng trong mơ màng, đưa tay sờ sang bên cạnh, sờ được điện thoại của mình.

Đầu choáng, muốn nôn, di chứng của vòng quay lớn phiên bản Bạch tiền bối two vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Cậu việc đầu tiên là xem ngày.

Ngày 17 tháng 10 năm 2019, thứ năm, 17:33.

“Thời gian cũng gần giống như mình ước tính.

Cách CD của Kim Hồn Tệ phục sinh, còn sáu ngày.

Hôm nay kết thúc, còn năm ngày,” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Chuyện không gian đóng, tạm thời kết thúc.

Cũng không biết đảo Điền Thiên bây giờ có bình an vô sự không.

Tiếp theo, cậu cần nghỉ ngơi một thời gian.

“Đợi chuyện đảo Điền Thiên kết thúc, cũng gần đến lúc về thành phố đại học Giang Nam rồi,” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Mục tiêu là sống sót yên bình qua sáu ngày tiếp theo.

Đương nhiên, tốt nhất vẫn là đợi Bạch tiền bối từ ‘không gian đóng’ đó ra rồi mới về thành phố đại học Giang Nam, như vậy phương diện an toàn của cậu sẽ được đảm bảo hơn. …… Lúc này, trên một bãi cát của một hòn đảo nhỏ ở Thái Bình Dương.

Một cô bé mặc váy đen, chân trần ngồi xổm trên bãi cát, cát lọt qua kẽ chân, lấp lánh phát sáng.

Lúc này, cô bé váy đen đang nướng một cái chân mực khổng lồ, cô vừa nướng vừa tính thời gian: “Còn hai ngày nữa, là có thể đi tìm Tống Thư Hàng lấy lại một cái đầu.

Nếu Tống Thư Hàng có thể chuẩn bị cho mình một cái đầu vừa ý thì tốt rồi…” Nếu không được, cô thật sự phải vặn đầu của Thư Hàng tiểu hữu sao?

Thật sự phải vặn sao?

Cô trầm tư.

Dù sao cũng là đầu của đàn ông, có hơi không hợp với cô không?

Nghĩ nửa ngày, cô nghiêm túc gật đầu.

Ừm, vặn thôi.

Nói là phải giữ lời!

Nhiều nhất là sau khi tìm được cái đầu phù hợp hơn, sẽ trả lại đầu của Thư Hàng tiểu hữu cho cậu ấy.

Không biết từ lúc nào, cô dường như đã từ bỏ ý định lắp lại ‘đầu của Sở các chủ’ ban đầu rồi. …… “Phi thuyền số 16 trước khi mất tích đã truyền về thông tin.

Đây là một con mồi biến dị có bốn viên kim đan.

Thấy chưa, bốn hạt nhân kim đan trong cơ thể nó, chói mắt biết bao.

Tìm thấy nó, nó sẽ là con mồi hoàn mỹ nhất của chúng ta.

Bằng mọi giá, cũng phải có được nó,” một đám thợ săn kim đan, Thiên Nhân tộc kích động đến toàn thân run rẩy.

Họ khao khát tìm thấy biến dị thể của tu sĩ trong thông tin.

Chương 1754

Nếu có thể săn được con mồi như vậy, sẽ là vinh quang vô thượng. …… “Bá Tống Huyền Thánh không biết còn nhớ ước định giữa chúng ta không?

Ngài ấy thật sự có thể nghiên cứu ra phương pháp chữa trị ‘xâm thực tà năng Cửu U’ sao?” Thanh Loan Thánh Quân dẫn theo hai cô bé tóc màu, trầm tư.

Nhân lúc chưa về Thú Giới, có nên đi bái kiến Bá Tống Huyền Thánh một lần nữa không? …… “Tín hiệu lò phản ứng hạt nhân lại xuất hiện, nhưng tín hiệu rất không ổn định.

Lóe lên rồi tắt, nhanh chóng khóa chặt tín hiệu của nó, vật thí nghiệm có thể đã bị người ta phá hủy, nhưng lò phản ứng hạt nhân tuyệt đối không thể xảy ra chuyện!” “Chết tiệt, vật thí nghiệm rõ ràng đã bị chúng ta tẩy não thành công, tại sao còn có thể trốn thoát.” “Trước tiên tìm lại lò phản ứng hạt nhân đã, thật sự không được, chúng ta phải xuất động vũ khí bí mật.” …… “Trạm tiếp theo tôi đã hẹn với Thư Hàng tiểu hữu rồi, địa điểm concert lưu diễn chính là ở thành phố đại học Giang Nam,” một siêu sao thiên hoàng cấp thế giới mới nổi ha ha cười nói.

Hơn nữa anh ta đã viết một bài hát mới, muốn tặng cho Thư Hàng tiểu hữu và Vũ Nhu Tử, hai fan hâm mộ chân chính cốt cán này. …… Hỗn loạn hải vực, đáy biển.

Một nhân vật hình người toàn thân mọc vảy đen, bị một vết nứt không gian ném ra ngoài.

“A~” Hắn hét thảm một tiếng, đau khổ ngã xuống đất.

Sau đó, hắn đưa tay nhanh chóng sờ soạng xung quanh: “Máy sạc ma lực đâu, máy sạc ma lực đi đâu rồi?

Rõ ràng là cùng ta xông qua trận pháp không gian cổ xưa đó, đi đâu mất rồi.” Sờ soạng nửa ngày, không sờ thấy máy sạc ma lực đó.

Sinh vật hình người vảy đen này trừng lớn mắt, đầu nghiêng một cái, chết.

Tống Thư Hàng sau khi dậy liền xoa xoa cái đầu đau như búa bổ, đứng dậy đi ra ngoài cửa.

Đúng lúc này, Điền Thiên đảo chủ và một vị tiên tử xinh đẹp đang đi về phía phòng của cậu.

“Thư Hàng, cậu tỉnh rồi!” Điền Thiên đảo chủ mừng rỡ nói, ông đã đợi Tống Thư Hàng tỉnh lại rất lâu rồi.

Ông hy vọng có thể nhận được tin tức về Điền Điềm từ miệng Tống Thư Hàng.

“Yo, Thư Hàng tiểu hữu.

Lâu rồi không gặp.” Tiên tử bên cạnh cười nói.

“Lệ Chi tiên tử, chào buổi tối.” Tống Thư Hàng xoa trán, bình tĩnh nói – trạng thái hiền giả cá mặn vậy mà vẫn chưa biến mất.

Điền Thiên đảo chủ hỏi: “Cơ thể vẫn chưa khỏe sao?” “Đỡ nhiều rồi, vẫn còn chút di chứng.

Nhưng với thể chất của tôi, một lát là có thể hồi phục thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Điền Thiên đảo chủ thả lỏng, sau đó ông vội vã hỏi: “Thư Hàng… lúc cậu trở về từ không gian quỷ dị đó, có nhìn thấy Điền Điềm nữa không?” “Điền Điềm phó đảo chủ không phải đã cùng Điền Thiên tiền bối trở về rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

Lúc đó, cả hòn đảo Điền Thiên và những người trên đó đều thoát ra khỏi không gian bị phong bế, bao gồm cả phó đảo chủ Điền Điềm.

“Hồn phách của Điền Điềm chỉ trở về một phần thôi.” Điền Thiên đảo chủ cười khổ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Có lẽ, Điền Điềm tiền bối đang ở trong thử thách thuộc về cô ấy.

Không gian bị phong bế đó dường như là một không gian thử thách, nếu có thể vượt qua thử thách thì sẽ nhận được lợi ích rất lớn.” Cậu nhớ rằng, khi ở trong không gian bị phong bế, cả đảo Điền Thiên đều là thử thách.

Sau đó, pho tượng Phật lớn màu xám tro và Bạch tiền bối đều ở trong trạng thái thử thách.

Sau khi thành công sẽ có phần thưởng.

“Thử thách?” Điền Thiên đảo chủ nghe vậy, mày nhíu chặt: “Điền Điềm con bé hơi ngốc nghếch, thử thách trong không gian quỷ dị đó, liệu nó có qua được không?” Tống Thư Hàng chớp chớp mắt – không phải phó đảo chủ Điền Điềm vẫn luôn gọi Điền Thiên là ‘người anh ngốc nghếch’ sao?

Sao trong miệng Điền Thiên tiền bối, ngược lại cô ấy lại thành người ngốc nghếch?

“Điền Thiên tiền bối, ngài không cần quá lo lắng.” Tống Thư Hàng bình tĩnh an ủi: “Bạch tiền bối vẫn còn ở trong không gian đó, nếu Điền Điềm tiền bối vẫn ở trong đó, Bạch tiền bối chắc sẽ tìm được cô ấy.” Điền Thiên đảo chủ suy nghĩ một lát rồi gật đầu – xem ra, việc tiếp theo ông có thể làm là cầu nguyện với Bạch tiền bối.

“Chuyện đã dặn dò xong chưa?” Lệ Chi tiên tử hỏi.

Điền Thiên đảo chủ gật đầu.

Lệ Chi tiên tử: “Vậy Thư Hàng tiểu hữu, tiếp theo chúng ta trò chuyện nhé.

Lần trước ở Tiệc Tiên Thực, ta quên nói chuyện này với cậu.” “Chuyện gì ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đợi chút, ta mở video call.” Lệ Chi tiên tử lấy điện thoại ra, sau đó mở chức năng gọi video, hướng màn hình về phía Tống Thư Hàng.

Phía bên kia màn hình, cuộc gọi nhanh chóng được kết nối.

Một cái đầu loli xuất hiện trong khung hình.

“Tống sư huynh, chào buổi sáng.” Thi nghiêm túc nói.

“Tống sư huynh, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Chúc cũng vẫy tay trong màn hình.

Ngay sau đó, lại có thêm mấy cái đầu nhỏ chen vào khung hình.

Thi, với tư cách là chị cả của nhóm loli này, bắt đầu giới thiệu cho Tống Thư Hàng: “Tống sư huynh, mấy vị này đều là sư muội của tôi.

Hai vị song sinh giống hệt nhau này là Mục Bội Cửu và Mục Bội Ngưng, vị tóc tím này là Phi Tử Sa sư muội, vị đang uống trà là Bích Tình sư muội, cuối cùng vị này là Thái Vân Dao sư muội, cô ấy là một tinh linh bẩm sinh.” “Chào mọi người.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay với đám bé gái.

Trong màn hình, một đám loli ngồi ngay ngắn thành hàng.

Thi lên tiếng: “Lệ Chi tiền bối, có thể bắt đầu rồi ạ.” “Được rồi~ Điền Thiên đạo hữu, phiền huynh cầm điện thoại một chút, camera phải hướng vào ta và Thư Hàng tiểu hữu.” Lệ Chi tiên tử đưa điện thoại cho Điền Thiên đảo chủ.

Điền Thiên đảo chủ vẻ mặt nghi hoặc nhận lấy điện thoại.

Sau đó, Lệ Chi tiên tử xắn tay áo lên, để lộ đôi tay trắng ngần:

“Thư Hàng, nhớ đừng phản kháng nhé, thả lỏng, phối hợp với ta diễn một màn kịch, thỏa mãn mấy đứa nhóc này.” Tống Thư Hàng: “?” Lệ Chi tiên tử định làm gì đây?

Nhưng cậu vẫn gật đầu, cố gắng thả lỏng cơ thể.

Lúc này, Lệ Chi tiên tử cúi xuống, nắm lấy cổ chân cậu, ngẩng đầu lên nở nụ cười đáng yêu với cậu.

Tống Thư Hàng: “!” Nụ cười này có âm mưu.

“Cối xay gió lớn!” Lệ Chi tiên tử tóm lấy Tống Thư Hàng, mạnh mẽ đứng dậy, đôi tay trắng ngần điên cuồng quay tròn.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa biến thành cối xay gió lớn.

“A a a a – Lệ Chi tiên tử, không được, đừng – sẽ nôn đó.” Tống Thư Hàng phát ra tiếng hét thảm thiết bình tĩnh.

Di chứng từ cối xay gió lớn của Bạch tiền bối two vẫn chưa hết, Lệ Chi tiên tử lại đến thêm một màn cối xay gió lớn nữa, sắp nôn rồi… thật sự sắp nôn rồi.

Điền Thiên đảo chủ: “…” Trong màn hình video call, đám tiên tử nhỏ vỗ tay nhiệt liệt.

“Lợi hại quá, Lệ Chi tiền bối lợi hại quá.” “Cố lên, Lệ Chi tiền bối!” “Quay đến khi Bá Tống Huyền Thánh mang thai luôn đi!” “Để hắn cũng biết nỗi khổ mười tháng mang thai.” “Làm cho Bá Tống Huyền Thánh khóc luôn đi!” Tống Thư Hàng: “…” Thôi, chỉ cần mấy vị tiên tử nhỏ này vui là được.

Ở trong trạng thái hiền giả cá mặn, cậu bình tĩnh suy nghĩ một chuyện.

Cậu phát hiện ra sự thiếu hụt kiến thức và một sai lầm của các vị tiên tử nhỏ này – phải biết rằng chỉ dựa vào quay cối xay gió điên cuồng thì không thể nào quay đến mang thai được.

Giống như nạp tiền điện thoại không thể tặng kèm trẻ con vậy, đây là một hiểu lầm, cần phải sửa chữa.

Ngoài ra, nếu không phải đang trong trạng thái hiền giả cá mặn, cậu còn có thể phối hợp chảy vài giọt nước mắt, diễn cảnh 'Bá Tống Huyền Thánh bị quay đến khóc'.

Nhưng rất tiếc, bây giờ nội tâm cậu phẳng lặng như nước, một giọt nước mắt cũng không chảy ra được. ********* Một lúc sau.

Tống Thư Hàng yếu ớt dựa vào tường, sắc mặt trắng bệch, đầu óc choáng váng muốn nôn.

Lệ Chi tiên tử khẽ vung vung tay nhỏ, vừa rồi màn 'cối xay gió lớn' của cô không dùng hết sức, hoàn toàn chỉ mang tính biểu diễn: "Thư Hàng tiểu hữu, cậu nặng hơn rồi đấy, cậu cần giảm cân." Trong quá trình sử dụng cối xay gió lớn, cô cảm thấy cơ thể Tống Thư Hàng vô cùng nặng nề, lúc vung lên rất tốn sức.

Cô cất điện thoại đi, ở phía đối diện của cuộc gọi video, đám tiên tử nhỏ đã thỏa mãn.

"Choáng đầu, muốn nôn." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Lệ Chi tiên tử trấn tĩnh nói: "Mang thai cũng có cảm giác này." "Tiên tử đừng hòng lừa tôi, pháp thuật 'Hoài dựng ngưng thị', tôi cũng đã thử qua rồi." Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Lệ Chi tiên tử: "…" Cô lập tức tưởng tượng ra cảnh Tống Thư Hàng tự dùng 'Hoài dựng ngưng thị' vào gương.

"Tiên tử tìm tôi có việc gì không ạ?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

"Ừm, vốn dĩ ta đến đây để đưa pháp khí hồi sinh cho Điền Thiên đạo hữu, nhưng Điền Thiên đạo hữu đã hồi sinh rồi, pháp khí của ta không cần dùng đến nữa.

Ta bên kia còn có chút việc bận, nên chuẩn bị về trước.

Trên đường ta sẽ đi qua động phủ của Hoàng Sơn tiền bối, nên chiếc ‘phi hành khí Thiên Nhân’ trên người cậu có thể để ta mang về trước.” Lệ Chi tiên tử giải thích.

Hoàng Sơn tiền bối hy vọng nghiên cứu phi thuyền Thiên Nhân, sau đó phá giải nó.

Đến lúc đó, để cho đám người Thiên Nhân tộc sau khi săn mồi thất bại cũng đừng hòng dựa vào phi hành khí mà nhanh chóng tẩu thoát.

“Không vấn đề, nhưng phi hành khí đó khá lớn, chúng ta ra ngoài đi.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi đến một khu đất trống bên ngoài, Tống Thư Hàng đưa tay ra, lấy chiếc ‘phi hành khí Thiên Nhân’ từ thế giới hạt nhân ra.

“Ngoài ra, tôi còn có một tù binh Thiên Nhân tộc.

Nhưng hắn có cảnh giới Lục phẩm, Lệ Chi tiên tử có muốn mang đi cùng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lệ Chi tiên tử xua tay: “Cái này cứ để Hoàng Sơn tiền bối tự mình đến lấy, ta không có thời gian áp giải phạm nhân.” Sau đó, cô lấy ra túi Càn Khôn, bỏ phi hành khí Thiên Nhân vào.

“Đúng rồi, lúc nào rảnh cậu lên mạng liên lạc với Hoàng Sơn, rồi cậu muốn loại ‘tiên chu’ nào thì có thể trực tiếp nói với huynh ấy.

Muốn đặt làm riêng cũng không thành vấn đề.” Lệ Chi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Vâng, tiên tử.” “Vậy ta đi trước một bước đây, gần đây vì chuyện thông đạo Chư Thiên Vạn Giới nên có rất nhiều việc.

Điền Thiên đạo hữu, Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta lần sau gặp lại.” Lệ Chi tiên tử nói.

Dứt lời, tiên tử tung người hóa thành một luồng độn quang, nhanh chóng rời khỏi đảo Điền Thiên. … Lệ Chi tiên tử rời đi, Tống Thư Hàng cũng quyết định rời đi, cậu chuẩn bị quay về khu vực thành đại học Giang Nam.

Trước khi đi, cậu tách phân thân ra, để phân thân đến nhà hàng trên ‘đảo Lan Tây’, để nó ở lại đó làm tọa độ.

Chỉ cần Bạch tiền bối từ không gian bị phong bế đó đi ra, Tống Thư Hàng có thể thông qua ‘thế giới hạt nhân’ làm bàn đạp, từ vị trí thành đại học Giang Nam nhảy đến nhà hàng trên đảo Lan Tây.

Kể từ khi có phân thân, thế giới hạt nhân có thêm nhiều công năng được khai phá.

Tiếc là chỉ có một phân thân… nếu có nhiều phân thân, thì cậu có thể có nhiều tọa độ không gian hơn.

Nhà hàng này không thể lãng phí.

Trước đây phân thân của Bạch tiền bối từng nói, muốn thử niềm vui mở nhà hàng.

Nói không chừng bản thể của Bạch tiền bối cũng có hứng thú với chuyện này.

Hơn nữa, nếu Sở Sở có thiên phú về mặt ‘tiên trù’, nhà hàng này có thể để cô ấy luyện tập trước.

Chương 1755

Nếu thiên phú tiên trù của Sở Sở thật sự rất tốt, Tống Thư Hàng còn có thể thử giới thiệu cô ấy đến chỗ Biệt Tuyết tiên cơ học hỏi.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, Tống Thư Hàng lại đưa Sở Sở vào thế giới hạt nhân, từ biệt Điền Thiên đảo chủ.

“Đợi đã, Thư Hàng tiểu hữu.

Lần này có thể thoát ra khỏi thế giới quỷ dị đó, phần lớn là nhờ sự giúp đỡ của cậu.” Điền Thiên đảo chủ cảm tạ, trong không gian quỷ dị, nếu không có Tống Thư Hàng chống lại hai đợt tai kiếp cuối cùng, đảo Điền Thiên e rằng đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Tống Thư Hàng nói: “Điền Thiên tiền bối, ngài khách sáo quá rồi.” Từ khi gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đến nay, các tiền bối trong nhóm vẫn luôn giúp đỡ cậu.

Các thành viên trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, đối với cậu mà nói, có một ý nghĩa đặc biệt.

Vì vậy, đối với sự kiện như đảo Điền Thiên, cậu đương nhiên sẽ toàn lực ra tay giúp đỡ.

“Ta nghe nói cậu tu luyện là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, vậy có hứng thú với linh thú không?” Điền Thiên đảo chủ mỉm cười nói: “Trên đảo Điền Thiên của ta cũng thuần dưỡng rất nhiều linh thú.

Vừa hay có thể cho cậu một phần, coi như là tấm lòng của ta.” Linh thú?

Đây chính là thứ cậu đang cần.

Cậu vốn dĩ đã chuẩn bị tìm cách lấy một lô linh thú, linh thực vật, và các loại nguyên liệu nấu ăn dạng thiên tài địa bảo từ tay các vị tiền bối.

“Theo ta lại đây, năm nay vừa hay là thời kỳ sinh sản của linh thú, cậu thích con nào thì cứ việc chọn.” Điền Thiên đảo chủ lên tiếng.

“Vậy thì tôi xin không khách sáo.” Tống Thư Hàng gật đầu. 17 tháng 10, 11 giờ 55 phút tối.

Tống Thư Hàng tế khởi Bảo đao Bá Toái có lan can, một lần nữa từ biệt Điền Thiên đảo chủ, lên đường trở về.

Trong thế giới hạt nhân của cậu, đã có thêm gần trăm con linh thú thuộc hơn ba mươi chủng loại khác nhau, đều là loại cậu cần.

Phân thân cũng đã đến nhà hàng trên đảo Lan Tây, tạm thời ở lại đó làm tọa độ.

Bảo đao Bá Toái xuyên qua biển cả mênh mông, tiến về phía Việt Nam… Chỉ cần không đi vào vùng biển hỗn loạn, hệ thống định vị trên điện thoại đã được sửa đổi vẫn có thể sử dụng bình thường, không cần lo lắng bị lạc đường.

Năm kim đan hạt nhân trong cơ thể đảm bảo cho Bảo đao Bá Toái có đủ động lực, cũng không cần lo lắng về vấn đề bay đến giữa đường đột nhiên hết năng lượng – cho dù thật sự mệt mỏi, cậu vẫn còn thế giới hạt nhân, có thể vào đó nghỉ ngơi bất cứ lúc nào.

Chỉ là một mình bay trên không trung, có hơi chút nhàm chán.

Khoảng cách từ đảo Điền Thiên bay đến Việt Nam khá xa… Tống Thư Hàng lại không muốn đi xe.

Cậu dựa vào lan can của Bảo đao Bá Toái, nhìn xuống biển cả mênh mông bên dưới.

Lúc này, cũng chẳng có con cá voi lớn nào nhảy lên để cậu vui vẻ một chút, mặt biển mênh mông nhìn lâu cũng sẽ thấy ngán.

Hơn nữa đêm đã khuya, mặt biển cũng một màu đen kịt, chẳng có gì đẹp để ngắm.

“Không ngờ, ta cũng có ngày ngự đao bay qua biển cả.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Dựa vào sức mạnh của chính mình để vượt biển, nghĩ thôi đã thấy ngầu rồi. … Thời gian dần trôi. 2 giờ sáng ngày hôm sau.

Tống Thư Hàng ngoan cường chống chọi qua một ngày, thời gian hồi chiêu của kim hồn tệ còn lại năm ngày.

Trong thời gian đó, Tống Thư Hàng đã sạc lại điện thoại của mình – ‘Thuật sạc điện’ do Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nghiên cứu phát minh đúng là phúc âm của tu sĩ hiện đại.

“Không được rồi, một mình thật sự quá nhàm chán.” Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, ngay khoảnh khắc qua mười hai giờ đêm, trạng thái hiền giả cá mặn trên người cậu đã được giải trừ.

Nội tâm không thể duy trì sự phẳng lặng, Tống Thư Hàng cảm thấy chán đến mức muốn nổ tung.

Vì vậy, phải tìm một người ra nói chuyện thôi.

Ánh mắt Tống Thư Hàng chuyển đến thế giới hạt nhân.

Sở Sở vẫn còn hôn mê… Tiểu Âm Trúc cũng đang ngủ.

Quy tiền bối và Thông nương đang ngồi đả tọa tu luyện.

Sở các chủ đang thổi bong bóng.

Tên Thiên Nhân Lục phẩm kia vẫn bị giam trong ‘Điện Chi Đông’.

Vô Hình Đao Cổ, con chuột cơ bắp, cùng với hai con linh thú hải mã lấy được từ tinh cầu Chủng Mã vẫn đang nô đùa trong nước.

Lô linh thú mới nhận được được phân tán nuôi dưỡng trong thế giới hạt nhân.

Tìm tới tìm lui, cũng chỉ có cô ấy là rảnh rỗi.

“Chính là cô, ra đây đi, Khôi lỗi tiên tử.” Tống Thư Hàng triệu hồi Khôi lỗi tiên tử ra.

Khôi lỗi tiên tử: “…” Hai người chen chúc trên Bảo đao Bá Toái, dựa vào lan can, hóng gió biển.

“Tiên tử, chúng ta nói chuyện gì đây?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khôi lỗi tiên tử: “…” “Nói chuyện gì cũng được, không thì chán quá.” Tống Thư Hàng nói.

Khôi lỗi tiên tử: “Tôi không thấy chán, tôi là thân thể con rối, tôi có thể cuộn tròn lại, bất động mấy trăm năm cũng không thành vấn đề.” “Nói chuyện với tôi một lát đi, hai người trên biển, phải tìm chút chuyện gì đó làm chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Khôi lỗi tiên tử: “…” Cô thật sự không muốn nói chuyện, vì cô và Tống Thư Hàng đang chen chúc trong lan can của Bảo đao Bá Toái, bay trên biển, cảnh tượng này trông có chút ngốc.

“Nói về cái lan can của cậu?” Khôi lỗi tiên tử nín nửa ngày mới lên tiếng.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tiên tử cũng thấy được lợi ích của cái lan can này rồi sao?

Có lan can này thật tốt, đặc biệt là khi bay đường dài, có thể dựa vào nó, ngắm phong cảnh.” “Không, tôi cảm thấy cái lan can này có chút ngốc.” Khôi lỗi tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “…” Tiên tử, cô nói chuyện kiểu này sẽ giết chết cuộc trò chuyện đấy.

“Chúng ta đổi chủ đề khác đi.” Tống Thư Hàng nói, đột nhiên nghĩ đến một chuyện: “Tiên tử, cô dạy tôi ngôn ngữ viễn cổ đi.” “Cậu muốn học?” Đôi mắt màu cam của Khôi lỗi tiên tử, trong đêm tối giống như ánh đèn.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Mấy vị tiền bối đều nhắc nhở tôi, nói ngôn ngữ viễn cổ là một loại ngôn ngữ đặc thù, khác với ngôn ngữ hiện tại, nó ẩn chứa sức mạnh.” “Được, vậy tôi dạy cậu.” Khôi lỗi tiên tử nói.

Dạy Tống Thư Hàng học ‘ngôn ngữ viễn cổ’ cũng tốt hơn là hai người ngồi nói chuyện phiếm.

“Ngôn ngữ viễn cổ của cậu học đến đâu rồi?” Khôi lỗi tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng gãi đầu: “Tiên tử, tôi tiếp xúc với tu chân mới năm tháng, ngôn ngữ viễn cổ vẫn chưa có thời gian học, mới học được vài câu thôi.” Khôi lỗi tiên tử ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời sao.

Suýt nữa thì quên mất tên này, năm tháng đã lên đến Linh Hoàng Ngũ phẩm ngũ hạch.

Đột nhiên có chút không muốn dạy tên này học ngôn ngữ viễn cổ nữa. … 18 tháng 10, 7 giờ sáng.

Tống Thư Hàng ngự đao đến vùng biển ven thành phố An Lạc Văn Châu.

Trên đường đi, cậu lại học được không ít từ vựng ngôn ngữ viễn cổ.

Nhưng vẫn chỉ là ghi nhớ trong đầu, muốn phát âm được những từ này, cần một chút thời gian để thành thạo chúng.

“A Tống, chúng ta về đến nhà rồi sao?” Giọng của Tiểu Âm Trúc vang lên.

Lúc này Tiểu Âm Trúc chỉ lớn bằng đứa trẻ hai tuổi, cưỡi trên cổ Tống Thư Hàng, hai tay ôm đầu cậu, ánh mắt nhìn về phía xa.

Trên đường đi, cô bé đột nhiên tỉnh ngủ, sau đó muốn ra khỏi thế giới hạt nhân để chơi.

Tống Thư Hàng liền đưa cô bé ra khỏi thế giới hạt nhân.

Nhưng do không gian lan can của Bảo đao Bá Toái chật hẹp, Lý Âm Trúc được Tống Thư Hàng đặt lên vai… bay một lúc, không biết từ khi nào, đã biến thành cô bé cưỡi trên cổ Tống Thư Hàng.

“Đã đến thành phố Văn Châu, tiện đường về thăm ba mẹ luôn.

Ngoài ra, xem tình hình của Tiểu Thải thế nào, chứng cuồng tu luyện của nó đã đỡ hơn chưa.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Lúc này, trên người cậu được bao bọc bởi một tầng huyễn thuật đơn giản, khiến người thường không thể nhìn thấy cậu – tầng huyễn thuật này là do chính cậu thi triển!

Bảo đao Bá Toái từ trên cao hạ xuống, lướt về phía nhà Tống Thư Hàng. … Nhưng khi Tống Thư Hàng hạ cánh xuống nhà, lại phát hiện trong nhà không có một ai.

Ba Tống, mẹ Tống đều không có ở đây.

Tiểu Thải cũng không có ở gần đó.

Tống Thư Hàng: “Người đâu rồi, sao không có ai ở đây?” “A Tống, gọi điện cho Tiểu Thải hỏi thử xem.” Tiểu Âm Trúc nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gọi cho Tiểu Thải.

Rất nhanh, giọng của Tiểu Thải truyền đến: “Trời ạ, sư phụ, điện thoại của người cuối cùng cũng gọi được rồi.” Tống Thư Hàng: “Trong nhà có chuyện gì sao?

Tại sao không có ai ở nhà?” Không lẽ đứa bé trong bụng mẹ Tống có chuyện gì rồi?

Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

“Nhà không có chuyện gì, chỉ là ba mẹ của sư phụ đột nhiên quyết định đi du lịch… Con liền gọi điện muốn thông báo cho sư phụ.

Kết quả là điện thoại của sư phụ cứ mãi không gọi được.” Tiểu Thải trả lời: “Mấy ngày nay con vẫn luôn ở bên cạnh ba mẹ sư phụ, họ rất an toàn, cũng không có nhân vật đáng ngờ nào tiếp cận.

Chúng con bây giờ đang tiến về thành phố Vũ Yến.” Tống Thư Hàng: “…” Luôn cảm thấy ba Tống và mẹ Tống không chỉ ngoại hình trở nên trẻ trung, mà cả tâm lý cũng trẻ lại, cách suy nghĩ cũng trở nên linh hoạt hơn.

Một ý nghĩ nảy ra, là có ngay một chuyến du lịch nói đi là đi.

“Tiểu Thải, con tiếp tục bảo vệ họ cho tốt, có tình huống gì thì báo cáo cho ta.” Tống Thư Hàng dặn dò.

Giọng Tiểu Thải đầy mạnh mẽ: “Yên tâm, sư phụ.

Cứ giao cho con, đây là nhiệm vụ đầu tiên sư phụ giao cho con, đảm bảo hoàn thành mỹ mãn.” “Rất tốt… Đợi con trở về, vi sư sẽ dạy con bộ 《Bách Thú Thuần Dưỡng Đại Toàn》 đi kèm với 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, bộ công pháp phụ trợ này có thể giúp con khi tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 sẽ làm ít công to, có hiệu quả như một tiểu linh quỷ.

Hơn nữa, vi sư đã chuẩn bị sẵn linh thú để phối hợp với 《Bách Thú Thuần Dưỡng Đại Toàn》 rồi, chỉ cần con hoàn thành nhiệm vụ trở về là có thể bắt đầu tu luyện mới ngay lập tức.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thải: “Sư phụ, ngài đúng là người sư phụ tuyệt vời nhất trên đời!” “Con hiểu được tấm lòng của vi sư là tốt rồi.” Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Sau khi nói thêm vài câu, Tống Thư Hàng cúp máy.

Xem ra, Tiểu Thải đối với việc học 《Bách Thú Thuần Dưỡng Đại Toàn》 cũng không phản cảm.

Nói không chừng nó có thể trở thành một đại sư thuần thú.

“A Tống, con cũng muốn học 《Bách Thú Thuần Dưỡng Đại Toàn》.” Tiểu Âm Trúc nói: “Con thích linh thú, con cũng muốn thân cận với chúng.” Tống Thư Hàng liền gật đầu: “Không vấn đề, chỉ cần con muốn học, ta sẽ dạy con.” Nếu ba Tống và mẹ Tống không có ở nhà… vậy thì trực tiếp quay về thành đại học Giang Nam thôi.

Tống Thư Hàng thở dài, lại ngự ‘Bảo đao Bá Toái’ bay về phía thành đại học Giang Nam.

Chương 1756

********** Lúc này, tại thành đại học Giang Nam.

Liễu thụ yêu Khinh Vũ vẫn như thường lệ, dậy từ sớm, mua đồ ăn sáng cho từng người bạn cùng phòng.

Sau một thời gian sống chung, cô đã nắm rõ khẩu vị của mấy người bạn cùng phòng.

Ví dụ như Dương Đức không kén ăn, bữa sáng ăn gì cũng được, nhưng khẩu vị của cậu ta khá nhỏ, ăn không nhiều.

Còn Thổ Ba thì khẩu vị rất lớn, bữa sáng cậu ta thích ăn bánh bao nhân thịt nhất, một lần phải ăn bốn cái trở lên, kèm theo một ly sữa đậu nành.

Cao Mỗ Mỗ thì ăn khá thanh đạm, bữa sáng anh ta thích ăn mì hơn… và mỗi thứ ba, thứ sáu, bạn gái Nha Y của anh ta sẽ chuẩn bị bữa sáng cho anh ta.

Vì vậy, mỗi thứ ba và thứ sáu, không cần chuẩn bị bữa sáng cho anh ta, để tránh giành mất công việc của bạn gái anh ta.

Sau khi mua đồ ăn sáng cho bạn cùng phòng, Khinh Vũ lại bắt đầu mở trang mua sắm trực tuyến của mình.

Tài khoản mua sắm cô dùng là của Tống Thư Hàng, tiền nạp vào là quỹ hoạt động Bạch tiền bối để lại cho cô.

Cô đầu tiên đăng nhập vào trang đơn hàng của mấy loại ‘dung dịch dinh dưỡng thực vật’, sau khi chọn nhận hàng, cô rất nghiêm túc đánh giá tốt hoặc xấu. 【Loại dung dịch dinh dưỡng này vị rất ngon, ngọt ngọt, rất dễ hấp thu, rất sảng khoái.

Sau khi hấp thu xong, cảm giác toàn thân tràn đầy sức mạnh, lá của tôi dường như cũng trở nên xanh hơn.

Tôi sẽ tiếp tục ủng hộ cửa hàng, đánh giá năm sao.】【Loại dung dịch dinh dưỡng này bao bì tinh xảo, nhưng bên trong thực ra chẳng có chút dinh dưỡng nào, hoàn toàn không phải là dung dịch dinh dưỡng.

Chủ cửa hàng hoàn toàn là lừa đảo.

Hơn nữa hấp thu rất đắng chát, không sảng khoái.

Sau khi hấp thu xong, tôi còn có phản ứng dị ứng nhẹ.

Đánh giá xấu.】【Loại dung dịch dinh dưỡng này rất bình thường, cho đánh giá trung bình.】Sau khi đánh giá dung dịch dinh dưỡng, cô lại mở trang đơn hàng đất dinh dưỡng.【Loại đất này ăn ngon, rất tuyệt vời.

Đánh giá tốt, tôi lại đặt hàng rồi.】【Loại đất này vị như phân, mở ra đã có mùi hôi thối, hoàn toàn không dám thử.

Đánh giá xấu.】【Loại đất này ngửi thì thơm, ăn thì buồn nôn, chủ cửa hàng rốt cuộc đã dùng dược liệu quái quỷ gì vậy?

Đánh giá xấu!】Sau khi đánh giá xong, Khinh Vũ hài lòng đóng trang web lại.

Cô nhìn đồng hồ.

“Ừm, thời gian cũng gần đủ rồi.

Tiếp theo, phải xử lý mấy lá thư tình và lời tỏ tình kia.” Khinh Vũ lên tiếng.

Ngày mai phải điều chỉnh lại thời gian cập nhật, đã tu tiên liên tục mấy ngày rồi.

Thụ yêu Khinh Vũ sau khi đánh giá xong liền offline… ai biết được mấy chủ cửa hàng sau khi thấy những đánh giá tốt, xấu đó sẽ ngơ ngác đến mức nào.

Thời buổi này, không có một trái tim lớn sao làm chủ cửa hàng được?

Đặc biệt là những cửa hàng kinh doanh cho học sinh, còn phải tinh thông các loại kiến thức, thiên văn địa lý phải không gì không biết… vì nói không chừng sẽ có người mua trước khi mua đồ, có bài tập không biết làm, tiện tay hỏi chủ cửa hàng.

Lỡ như người bán không cho đáp án, họ sẽ không mua hàng nữa thì sao?

“Tôi ra ngoài trước, mọi người nhớ dậy sớm nhé.” Thụ yêu Khinh Vũ nói với ba người Cao Mỗ Mỗ.

“Buổi sáng có tiết không?” Cao Mỗ Mỗ lơ mơ hỏi.

Khinh Vũ: “Có, nên đừng ngủ quên.” Thổ Ba vẫy vẫy tay: “Tôi đã đặt báo thức rồi.” “Vậy thì tôi yên tâm.” Khinh Vũ gật đầu, rời khỏi ký túc xá.

Trước khi đi, cô soi gương treo sau cửa.

“Ừm, ngoại hình OK, biểu cảm cũng OK, dáng đi cũng OK, giọng nói cũng OK, không vấn đề gì.” Sau khi xác định trạng thái rất tốt, Khinh Vũ xách một túi tài liệu, đi về phía giảng đường.

“Yo, Thư Hàng, chào buổi sáng.” Có người ở ký túc xá bên cạnh thấy Tống Thư Hàng ra ngoài, liền giơ tay chào.

Thụ yêu Khinh Vũ lịch sự quay đầu lại, mỉm cười: “Chào buổi sáng.” Đi chưa được mấy bước, lại có người gọi từ phía sau: “Thư Hàng, chào buổi sáng.” Thụ yêu Khinh Vũ quay đầu lại: “Chào buổi sáng.” Suốt đường đi, số người chào cô không ít.

Kể từ khi cô thay Tống Thư Hàng đi học, sự nổi tiếng của cô đã bùng nổ.

Rõ ràng cô đã cố gắng hết sức để kín đáo, nhưng vì bản thân cô có thiên phú ‘mị lực, dụ hoặc’, cho dù có kín đáo thế nào cũng sẽ chủ động khiến các sinh vật xung quanh tăng hảo cảm +10.

Về điểm này, thụ yêu Khinh Vũ rất tự biết mình, nên cũng không để tâm.

Sau khi thụ yêu Khinh Vũ đi xa… “Ừm, chẳng có cảm giác gì cả, tại sao mấy bạn nữ kia đều nói Tống Thư Hàng trong khoảnh khắc quay đầu lại, trông rất đáng yêu?” “Cảm quan của phụ nữ và đàn ông khác nhau, nếu các cậu cảm thấy Tống Thư Hàng trong khoảnh khắc quay đầu lại rất đáng yêu, thì các cậu tiêu rồi.” “Có lý.” “Nếu các cậu cảm thấy cậu ta quay đầu lại chẳng có cảm giác gì, vậy tại sao thường xuyên gọi cậu ta từ phía sau?” “Tôi là vì tò mò, muốn biết cụ thể cái ‘đáng yêu’ mà phụ nữ nói ở đâu.” “Tôi là muốn bắt chước và học hỏi, muốn tìm hiểu xem tại sao gần đây cậu ta lại nổi tiếng với các bạn nữ như vậy.” “Tôi chỉ đơn thuần gọi một tiếng, tôi và cậu ta là anh em tốt.” “Tôi cảm thấy Tống Thư Hàng gần đây mang lại cảm giác đặc biệt thân thiết, giống như người nhà vậy.

Thấy cậu ta là không nhịn được gọi một tiếng.” “So với người nhà, tôi lại cảm thấy giống thú cưng hơn?” Cao Mỗ Mỗ: “…” Anh ta vừa lơ mơ tỉnh dậy, chuẩn bị ra ngoài phơi chăn thì nghe thấy tiếng thảo luận của đám người ký túc xá bên cạnh.

Mới cách đây không lâu còn gào thét ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’, sao chưa được bao lâu đã biến thành ‘Tống Thư Hàng rất đáng yêu’?

Thời thế thay đổi, quả nhiên thế sự biến hóa rất nhanh. ********** Thụ yêu Khinh Vũ đang trên đường đến khu học xá thì nhận được một cuộc điện thoại.

“Alo, là Khinh Vũ phải không?” Trong điện thoại truyền ra giọng của Tống Thư Hàng.

“Là tôi, Bá Tống tiên sinh, ngài sắp về rồi sao?” Thụ yêu Khinh Vũ lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, tôi hiện đang trên đường đến thành đại học Giang Nam, nhưng cần chút thời gian.

Buổi sáng là tiết 3, 4 phải không, nếu tôi tăng tốc, chắc có thể kịp tiết buổi sáng.

Đến lúc đó chúng ta tìm một chỗ để bàn giao.” Tống Thư Hàng nói.

Thụ yêu Khinh Vũ: “Được ạ, Bá Tống tiên sinh, vậy tôi sẽ đợi ngài ở khu rừng liễu phía sau khu học xá.

Vừa hay sau khi bàn giao xong, tôi có thể cắm rễ ở đó một thời gian.” Nếu Bá Tống tiên sinh sắp về, vậy chuyện thư tình và tỏ tình vẫn nên để chính ngài ấy xử lý.

Chuyện tình cảm, vẫn là giao cho chính chủ là tốt nhất.

Hơn nữa, nói thật thì khi đối mặt với những lời tỏ tình của con người, cô cảm thấy rất khó xử, dù sao bản chất của cô vẫn là liễu thụ yêu. … Khoảng tám giờ rưỡi sáng.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thành công đến được thành đại học Giang Nam.

Cậu trực tiếp hạ cánh xuống rừng liễu đã hẹn với Khinh Vũ.

Xung quanh đã có huyễn thuật trận pháp do thụ yêu Khinh Vũ bố trí, có thể tránh được tầm nhìn của người thường.

Khi Tống Thư Hàng hạ cánh, thụ yêu Khinh Vũ đã hiện ra bản thể của mình, cắm rễ trong rừng cây.

“Bá Tống tiên sinh, sách vở cho tiết học sáng nay đều ở trong túi tài liệu rồi.” Khinh Vũ thấy Tống Thư Hàng, liền lên tiếng.

Tống Thư Hàng nhấc túi tài liệu lên, cất Bảo đao Bá Toái đi: “Mấy ngày nay vất vả cho cô rồi.” Khôi lỗi tiên tử đáp xuống bên cạnh cậu, Tiểu Âm Trúc vẫn cưỡi trên cổ cậu.

“Không vất vả, tôi cảm thấy khá vui.” Khinh Vũ cười nói.

Tống Thư Hàng: “Mấy ngày nay có xảy ra chuyện gì không?” “Không có, mọi thứ đều bình yên, không có sóng gió gì.

À đúng rồi, có mấy bạn nữ tỏ tình với ngài và viết thư tình.

Chuyện tình cảm này, ngài tự mình xử lý nhé.” Khinh Vũ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “???” Chết tiệt, tôi từ nhỏ đến lớn, chưa từng có ai viết thư tình cho tôi.

Cách đây không lâu đóng phim cùng các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cuối cùng cũng thành người nổi tiếng… nhưng cậu hoàn toàn chưa được nếm trải đãi ngộ của một ngôi sao lớn, ngược lại ai nhìn thấy cậu trong đầu cũng đều là ý niệm ‘Cao Thăng sư huynh phải chết’.

Khinh Vũ thay cậu sống một thời gian, vậy mà lại nhận được mấy lá thư tình?

“Vậy nếu có chuyện gì, Bá Tống tiên sinh cứ gọi điện cho tôi, tôi nghỉ ngơi một lát, thử dung dịch dinh dưỡng mới nhận hôm qua, xem có hợp khẩu vị của tôi không.” Thụ yêu Khinh Vũ lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “…” “Được rồi, tôi đi học trước.

Nếu có chuyện gì, sẽ nói sau.” Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn Khôi lỗi tiên tử: “Tiên tử thì sao?

Cô muốn đi dạo xung quanh, hay về thế giới hạt nhân nghỉ ngơi?” “Tôi ra ngoài đi dạo, cho tôi ít tiền.” Khôi lỗi tiên tử đưa tay ra, nói.

Tống Thư Hàng lấy một xấp tiền từ thế giới hạt nhân, đưa vào tay Khôi lỗi tiên tử – nói đi cũng phải nói lại, tiền trên người cậu không còn nhiều.

Không được thì phải đến chỗ Tuyết Lang động chủ đổi một lô kim sa.

Hoặc là tìm Dược Sư tiền bối làm thêm, vừa học thêm chút kiến thức luyện đan, vừa tiện thể kiếm chút tiền tiêu vặt?

Khôi lỗi tiên tử nhận tiền xong, vui vẻ chạy đi.

“Em đi cùng tiên tử tỷ tỷ.” Lý Âm Trúc lên tiếng, cô bé nhảy xuống từ người Tống Thư Hàng, cũng tung tăng chạy theo Khôi lỗi tiên tử.

“Tình cảm của hai người họ, từ khi nào đã tốt như vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Giống như tình bạn sâu sắc được thiết lập một cách khó hiểu giữa Thông nương và Quy tiền bối, Khôi lỗi tiên tử không biết từ lúc nào đã trở thành bạn tốt của Lý Âm Trúc.

Chẳng lẽ vì Tiểu Âm Trúc tu luyện công pháp của Bắc Phương Đại Đế, nên Khôi lỗi tiên tử mới có cảm giác thân thiết với Âm Trúc?

Tình bạn giữa phụ nữ và yêu quái, tình bạn giữa thiếu nữ và phụ nữ, tình bạn giữa thiếu nữ và con rối gỗ, luôn khiến người ta khó mà đoán được. … Tống Thư Hàng xách túi tài liệu, đi về phía giảng đường.

Rõ ràng chỉ mới khoảng một tháng không quay lại, nhưng lại luôn có cảm giác như đã qua một đời.

Cuộc sống tu tiên đầy kích thích đó, là những ngày tháng Tống Thư Hàng yêu thích.

Nhưng… nếu phải trải qua năm ngày còn lại, sống một cuộc sống bình yên, thì đương nhiên là chọn cuộc sống học đường.

Đại ẩn ẩn vu thị, cậu chỉ cần chui vào trường học, về cơ bản sẽ không gặp phải chuyện lớn nào ‘sinh tử tồn vong’.

“Thư Hàng.” Lúc này, sau lưng đột nhiên có người lên tiếng gọi.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Sau lưng có một anh chàng xa lạ đang vẫy tay với cậu, nhưng cậu hoàn toàn không quen biết đối phương.

Là bạn mà thụ yêu Khinh Vũ kết giao khi thay cậu sống sao?

“Chào buổi sáng.” Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Sau đó lại tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng, anh chàng xa lạ kia véo cằm: “Kỳ lạ… Tống Thư Hàng hôm nay khác với mấy ngày trước.

Hôm nay, dáng vẻ cậu ta quay đầu lại, không còn đáng yêu chút nào.” Tống.

Linh Hoàng ngũ hạch ngũ phẩm.

Chương 1757

Thư Hàng: "…" Cậu đi chưa được mấy bước, sau lưng lại có một giọng nói vang lên, lần này là giọng của một cô gái: "Thư Hàng ~" Tống Thư Hàng quay đầu lại, là một cô gái xa lạ.

Nhân duyên của Khinh Vũ tốt đến vậy sao?

"Chào buổi sáng." Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau đó cậu tiếp tục đi về phía trước.

Sau lưng, cô gái xa lạ kia nghi hoặc nói: "Ủa?

Là mình nhận nhầm người sao.

Hôm nay khoảnh khắc Thư Hàng quay đầu lại, hoàn toàn không manh chút nào, không đáng yêu chút nào." Tống.

Khách sạn lớn năm sao.

Thư Hàng: "…" Còn chưa đi được mấy bước, lại có người gọi cậu: "A Hàng, chào buổi sáng." Tống Thư Hàng lại quay đầu, quả nhiên lại là một cô gái không quen: "Chào buổi sáng." Quay đầu, tiếp tục đi.

Cô gái xa lạ kia nghi hoặc nói: "Kỳ lạ, hôm nay dáng vẻ A Hàng quay đầu lại, không có chút gì chữa lành cả.

Hôm nay tâm trạng cậu ấy không tốt sao?" Tống.

Khoảnh khắc quay đầu rốt cuộc là cái quái gì.

Thư Hàng: "…" Cậu khổ não xoa xoa trán.

Ngoài chuyện 'khoảnh khắc quay đầu' này, còn có vấn đề thư tình và tỏ tình nữa.

Tống Thư Hàng chưa bao giờ có kinh nghiệm xử lý thư tình, tỏ tình, chuyện này phải làm sao đây?

“Thư Hàng!” Lúc này, sau lưng lại có một giọng nói vang lên.

Tống Thư Hàng: “…” Lại nữa à?

“Hôm nay trạng thái tôi không tốt, khoảnh khắc quay đầu không manh chút nào, các cậu đừng thử nữa.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, miệng lí nhí nói.

Vừa quay đầu lại, cậu nhìn thấy một người phụ nữ vóc dáng cao ráo, đội một chiếc mũ tròn nhỏ màu trắng, đang mỉm cười vẫy tay với cậu.

Cô có mái tóc dài màu xanh đậm vừa dày vừa rậm, như một tấm áo choàng xõa sau lưng, lông mi cũng cùng màu xanh băng.

Lúc này, biểu cảm tươi cười ban đầu của người phụ nữ tóc xanh cứng đờ, cô chớp chớp mắt: “Khoảnh khắc quay đầu không manh chút nào là có ý gì?” Tống Thư Hàng: “…” Là Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn.

“Tiền bối, sao người lại đến thành đại học Giang Nam?

Không phải người đi tìm Tam Lãng tiền bối rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm… vẫn chưa kịp gặp mặt Tam Lãng.

Hôm nay ta đi dạo loanh quanh ở đây, vừa hay gặp cậu.” Vân Tước Tử tiền bối nói.

Lúc này, thân hình của cô đã khôi phục lại kích thước ban đầu.

“Đúng rồi, Thánh nhân chi nhãn vẫn còn ở chỗ cậu chứ.” Vân Tước Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Ta muốn mượn Thánh nhân chi nhãn dùng một chút.” Vân Tước Tử cười hì hì: “Ta chuẩn bị độ kiếp lần nữa rồi.” Tống Thư Hàng nghe vậy, bụng dưới lập tức co rút đau đớn dữ dội.

Vậy nên, cái Thánh nhân chi nhãn này, có nên cho mượn không?

Dù sao về mặt lý thuyết, con mắt mà Thánh nhân để lại, chính là để gặp lại ‘Vân Tước Tử’ một lần.

Từ góc độ này mà nói, nếu Vân Tước Tử muốn mượn Thánh nhân chi nhãn của cậu, cậu thật sự khó mà không cho mượn.

Trong lòng Tống Thư Hàng có chút rối rắm.

Cậu nhìn Vân Tước Tử một cái, lúc này Vân Tước Tử đang vẻ mặt mong đợi, hai mắt long lanh, lông mi màu xanh chớp chớp.

Xem ra, nếu không cho cô mượn, cô khẳng định sẽ không bỏ qua.

Mượn là chắc chắn phải mượn rồi.

“Thật ra, Vân Tước Tử tiền bối… cả Chư Thiên Vạn Giới vừa mới mang thai một lần.

Trong thời gian ngắn lại mang thai lần thứ hai, có phải hơi tàn nhẫn không?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Công đức xà mỹ nhân hiện thân từ sau lưng Tống Thư Hàng.

Bàn tay nhỏ của nàng đặt lên hốc mắt Tống Thư Hàng, gỡ ‘Thánh nhân chi nhãn’ xuống, rồi lại lắp con mắt ban đầu của Tống Thư Hàng vào.

“Ha ha ha ha, cậu không thấy mang thai hai lần liên tiếp mới đặc biệt kích thích sao?

Hơn nữa An Lạc hiện đang triển khai phúc lợi sinh con thứ hai, ta đây là đang bắt kịp thời đại.” Vân Tước Tử hạnh phúc nheo mắt lại.

Tống Thư Hàng: “…” Chết tiệt, Vân Tước Tử tiền bối nói có lý quá, tôi hoàn toàn không thể phản bác, làm sao bây giờ?

Đối mặt với tồn tại ‘thích chết cấp’ số một của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, đề nghị của cậu không có một chút hiệu quả nào.

Hết cách rồi, chỉ có thể đến lúc đó nhắc nhở tất cả mọi người trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng như tất cả các tu luyện giả có quan hệ với mình, để mọi người chú ý.

Đến lúc đó, nếu Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối ‘nhân tiền hiển thánh, huyền thánh giảng pháp’, mọi người nhất định phải chú ý không được bấm vào xem trực tiếp, để tránh mang thai lần hai.

Tống Thư Hàng thở dài, đưa ‘Thánh nhân chi nhãn’ cho Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử nhận lấy ‘Thánh nhân chi nhãn’, hai mắt hạnh phúc nheo lại, khóe miệng cô cong lên, lộ ra một nụ cười vừa đẹp vừa gian xảo. 【Thư Hàng, có đó không, cho cậu xem một đoạn trực tiếp, ha ha ha ha.

Đặc biệt gay cấn, nổ rồi, nổ rồi.】 Lúc này, trong đầu Tống Thư Hàng, đột nhiên truyền đến giọng nói của Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng: 【???】 Cái gì nổ? 【Là cái bẫy ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho Bàn Cầu, chính là cái tổ cũ mà ta đã bỏ đi.

Bàn Cầu vậy mà thật sự chạy đến tổ cũ của ta, còn muốn dọn sạch tổ cũ của ta nữa.

Ha ha ha ha.

Tổ cũ của ta, cho dù đã bỏ đi, há lại dễ dọn như vậy sao?

Tên lửa thiên kiếp, bom hạt nhân thiên kiếp, bom khinh khí thiên kiếp uy lực toàn khai.

Thêm vào đó là thánh quang kinh tởm kia, hiệu quả đúng là tuyệt vời không thể tả.

Còn có viên kim cương công đức kia nữa, đây là màn chính, qua mấy ngày ta bồi dưỡng, cường hóa, bây giờ thứ đó nổ tung, ngay cả ta cũng không chịu nổi, Bàn Cầu chắc chắn cũng không được.】 Bạch tiền bối two vui vẻ nói.

Đã lâu không thấy Bạch tiền bối two phấn khích như vậy.

Trước đây thường ngày đối đầu với Bàn Cầu, vì cả hai đều là ‘Cửu U Chúa Tể’, trong Cửu U có quyền hạn như nhau.

Thực lực hai người ngang tài ngang sức, cho dù chiếm được địa lợi, cũng chỉ có thể chiếm ưu thế nhỏ.

Mà hôm nay, ngài ấy mượn sức mạnh của ‘lực lượng thiên kiếp, lực lượng thánh quang, lực lượng công đức’ mà Cửu U Chúa Tể không thể có được, ba thứ hợp lại làm một, đợt tấn công này là lần sảng khoái nhất trong bao nhiêu năm Bạch tiền bối two đối đầu với Bàn Cầu.

Cứ dùng đợt bùng nổ tráng lệ nhất này để tiễn Bàn Cầu một đoạn đường vậy.

Sau đợt tấn công này, e rằng không bao lâu nữa, Bàn Cầu cũng sẽ biến mất.

Hơn nữa, khó khăn lắm mới có được một đợt tấn công Bàn Cầu như vậy, không có khán giả nào hô 666, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Mức độ hài lòng sẽ giảm đi.

Vì vậy, Bạch tiền bối two ngay lập tức nghĩ đến Tống Thư Hàng.

Tuy không thể đưa Tống Thư Hàng đến Cửu U thế giới, xem ngài ấy cho nổ Bàn Cầu – dù sao trận chiến toàn lực giữa hai Cửu U Chúa Tể, Tống Thư Hàng mà bị dính một chút, có lẽ sẽ hóa thành tro bụi.

Nhưng ngài ấy có thể mở một màn hình trực tiếp cho Tống Thư Hàng mà, trong lúc trực tiếp, Tống Thư Hàng vẫn có thể hô 666 cổ vũ a.【Bạch tiền bối uy vũ.】Tống Thư Hàng tán thưởng.

Đúng, chính là cảm giác này.

Giá trị hài lòng trong lòng Bạch tiền bối two lập tức tăng lên rất nhiều.

Chuyện trực tiếp này, điều sảng khoái nhất là gì?

Đương nhiên là nhìn thấy một đám khán giả ở đó spam 666, gào thét streamer tôi muốn sinh khỉ cho anh.【Mở tinh thần lực ra, ta sẽ thêm một lớp bảo vệ tinh thần cho cậu.

Sau đó sẽ chiếu màn hình trực tiếp cho cậu.】Bạch tiền bối two nói.

Màn hình trực tiếp này, ngài ấy không thể trực tiếp truyền qua cho Tống Thư Hàng xem.

Trận chiến cấp Cửu U Chúa Tể, liên quan đến rất nhiều ‘pháp tắc, quy tắc, quyền hạn’.

Trực tiếp cho Tống Thư Hàng xem, lỡ không cẩn thận Tống Thư Hàng có thể sẽ bị xung kích thành kẻ ngốc.

Vì vậy, phải thêm một biện pháp bảo vệ tinh thần cho Tống Thư Hàng mới được.

Hai người giao lưu trong đầu, cũng chỉ trong vài hơi thở.

Bạch tiền bối từ xa ra tay, thêm phòng ngự tinh thần cho Tống Thư Hàng, sau đó bắt đầu truyền màn hình trực tiếp cho cậu.【Phần đặc sắc nhất sắp đến rồi, xem ta cho nổ viên kim cương công đức cường hóa +999 kia, một hơi cho nổ khóc Bàn Cầu.】Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng:【666.】Ầm ~~ Trong màn hình trong đầu cậu, viên kim cương công đức kia nổ tung.

Viên kim cương được cường hóa +999 này sau khi nổ tung, lực lượng công đức đậm đặc gần như hóa thành chất lỏng, biến thành một biển công đức.

"A a a a." Trong màn hình, Bàn Cầu bị tên lửa thiên kiếp, vũ khí hạt nhân, thánh quang liên tiếp tấn công, phát ra tiếng kêu vừa tức giận vừa đau đớn: "Bạch, Bạch… ta sẽ không tha cho ngươi, ta tuyệt đối, tuyệt đối sẽ giết chết ngươi!" "Đến đi, đến làm hại ta đi." Một phân thân hình chiếu của Bạch tiền bối two, lơ lửng trên không trung vụ nổ, phát ra tiếng cười sảng khoái.

Tống Thư Hàng:【A, lại là một ngày hòa bình. 666】Có Tống Thư Hàng spam bình luận cổ vũ, Bạch tiền bối two vô cùng mãn nguyện. … Trong thực tế, Vân Tước Tử mấy hơi thở trước vừa nhận lấy 'Thánh nhân chi nhãn' từ tay Tống Thư Hàng, khóe miệng cô cong lên, lộ ra nụ cười gian xảo.

Lấy được rồi.

Thánh nhân chi nhãn đã lấy được rồi.

Như vậy, sẽ không cần lo lắng bị tên 'Bá Tống' này dùng Thánh nhân chi nhãn tấn công đến mang thai nữa.

Sau đó, trở thành vật thí nghiệm của ta đi, 'Bá Tống'!

Vân Tước Tử đưa một tay khác ra, tóm về phía Tống Thư Hàng.

Chương 1758

Vân Tước Tử trước mắt, chính là con của Bàn Cầu.

Hắn đã trải qua sự ngụy trang tỉ mỉ, khiến Tống Thư Hàng thậm chí là Công đức xà mỹ nhân, đều không thể phát giác ra sự khác thường của hắn.

Dù sao cũng là Cửu U Chúa Tể, thủ đoạn của hắn hoàn toàn không phải người thường có thể tưởng tượng.

Thêm vào đó, thân thể hắn dùng vốn là cơ thể của Vân Tước Tử.

Ngụy trang lại, đương nhiên càng dễ dàng hơn.

Nhưng, tay của hắn mới đưa ra được một nửa, cơ thể đã rung động kịch liệt.

Bản thể của hắn bị nổ!

Hơn nữa còn bị nổ rất thảm!

Bạch, Bạch, lại là tên Bạch trời đánh đó.

Mỗi lần đều sẽ xuất hiện phá rối vào lúc hắn quan trọng nhất.

“A a a a ~” Vân Tước Tử bản Bàn Cầu phát ra một chuỗi tiếng kêu thảm thiết.

Hắn không thể che giấu sự ngụy trang của mình nữa.

Tóc, con ngươi của hắn đều biến trở lại màu đen tuyền.

Khí tức ‘Cửu U Chúa Tể’ trên người cũng không thể che giấu được nữa.

Hơn nữa vì cơn đau kịch liệt đột ngột, bàn tay nhỏ đang cầm ‘Thánh nhân chi nhãn’ của hắn buông lỏng, Thánh nhân chi nhãn rơi

xuống.

“Chết tiệt!!” Tim Tống Thư Hàng đập thình thịch.

Cậu điên cuồng lao về phía trước, tóm lấy Thánh nhân chi nhãn.

Công đức xà mỹ nhân cũng nhanh chóng ấn vào hốc mắt của cậu, và nhận lấy Thánh chi nhãn, thay lại cho Tống Thư Hàng.

“Nếm trải tình mẹ đi, Hoài dựng ngưng thị!” Tống Thư Hàng không chút do dự liền cho Vân Tước Tử trước mắt một phát.

Chịu một phát kỹ năng Q ‘Hoài dựng ngưng thị’ của ta!

Lại chịu một phát kỹ năng W ‘Phôi thai ngưng thị’ của ta!

Hai kỹ năng này là combo, thi triển liên tiếp sẽ xảy ra các loại biến hóa đáng sợ.

Lần đầu là làm cho kẻ địch thú hóa, lần thứ hai là hóa đá.

Còn sau khi chúng kết hợp, có còn nhiều biến hóa hơn không, Tống Thư Hàng chính cậu cũng không rõ.

Vẫn chưa hết, ta còn có kỹ năng E Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Tiếp theo là kỹ năng R ‘Tam thập tam thú tổ hợp pháp khí - Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ nghiền ép như lợn rừng đột kích.

Một bộ kỹ năng dùng xong, tiếp theo là kỹ năng B lăn về ‘thế giới hạt nhân’ đánh chết cũng không ra.

Trên đây… đều là cảnh chiến đấu mà Tống Thư Hàng tưởng tượng ra trong chớp mắt.

Mà trong thực tế, cậu ngay cả ‘Hoài dựng ngưng thị’ cũng không bắn trúng Vân Tước Tử bản Bàn Cầu.

Ánh sáng của Hoài dựng ngưng thị mới vừa bắn ra, Vân Tước Tử bản Bàn Cầu đã tránh né trước.

Cho dù bản thể bị ảnh hưởng bởi vụ nổ, phân thân này vẫn đủ sức áp đảo trực diện tồn tại Kiếp Tiên Cửu phẩm.

Ánh sáng thi triển trong mắt Tống Thư Hàng mới vừa thi triển, Vân Tước Tử bản Bàn Cầu đã dự đoán được đường đi của ‘Hoài dựng ngưng thị’, dễ dàng tránh né.

Lần này, trong cơ thể hắn không có ý thức của ‘Vân Tước Tử’ phá rối, cơ thể của hắn cũng không thể vặn vẹo thành hình chữ S, chủ động đâm vào ánh sáng của Hoài dựng ngưng thị.

Bốp!

Ánh sáng của Hoài dựng ngưng thị, rơi xuống sân thể dục. 【Sân thể dục sẽ không mang thai chứ?】 Có một khoảnh khắc, trong đầu Tống Thư Hàng còn hiện lên ý nghĩ này.

Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua trong tiềm thức. ‘Hoài dựng ngưng thị’ không trúng Vân Tước Tử, Tống Thư Hàng ngay lập tức liên hệ với thế giới hạt nhân.

Mặc dù cậu hiện đang ở trong trường học, rất nhiều người đang nhìn cậu.

Nếu cậu đột nhiên biến mất không dấu vết, có thể sẽ gây ra hỗn loạn.

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng không thể quan tâm nhiều như vậy nữa – chuyện này, sau này tìm cớ giải thích sau.

Hiện trường dù có hỗn loạn thế nào, cũng tốt hơn là mình bị Bàn Cầu bắt đi làm thí nghiệm.

Bị Bàn Cầu bắt đi, sẽ chết đó.

Chuyện Công đức xà mỹ nhân thay mắt cho cậu trước đó, cậu không lo bị người khác nhìn thấy… vì người thường không thể nhìn thấy Công đức xà mỹ nhân.

Gây không nổi, ta liền… hèn.

Không ổn, hèn cũng không nổi.

Thế giới hạt nhân lại bị che chắn rồi.

Rõ ràng mấy giây trước, thế giới hạt nhân vẫn còn tốt, cậu còn có thể thông qua thế giới hạt nhân nói chuyện giao lưu với Bạch tiền bối two.

Là lá bài bảo mệnh của Tống Thư Hàng, mỗi lần cậu hèn, nó luôn nhanh hơn Tống Thư Hàng… siêu tuyệt vọng.

“【Cười lạnh】, không gian trốn tránh đó của ngươi, ta đã thấy qua mấy lần, ngươi nghĩ ta sẽ không đề phòng điểm này sao?” Vân Tước Tử bản Bàn Cầu toàn thân run rẩy, vẻ mặt đau đớn.

Bản thể lần này bị nổ nặng, phân thân đồng bộ cơn đau kịch liệt này, đau đến mức hắn không đứng thẳng lưng được.

Trước tiên giải quyết tên tu sĩ nhỏ này, rồi quay về Cửu U thế giới giết chết ‘Bạch’.

Vân Tước Tử bản Bàn Cầu trong lòng nghiến răng nói.

Hắn trước tiên cắt đứt sự đồng bộ cảm quan giữa phân thân và bản thể.

Đồng thời, tóc, con ngươi của hắn trong nháy mắt lại khôi phục thành trạng thái màu xanh – hình thức ngụy trang này, ngoài việc dùng để lừa gạt tình cảm của Tống Thư Hàng, chủ yếu nhất vẫn là dùng để che chắn cảm ứng của thiên đạo, để tránh không cẩn thận dẫn thiên kiếp xuống. 【Lần này không nói nhảm nữa, trực tiếp động thủ.】 Vân Tước Tử bản Bàn Cầu thầm nghĩ trong lòng.

Có kinh nghiệm của mấy lần trước, hắn muốn trực tiếp cưỡng ép tìm kiếm ký ức của Tống Thư Hàng, từ trong đầu cậu khai quật toàn bộ những chuyện liên quan đến ‘Nho gia Thánh nhân’. ‘Thiên đạo’ tương ứng của hắn, khối bị Nho gia Thánh nhân gặm mất kia, rốt cuộc bị giấu ở đâu?

Vân Tước Tử bản Bàn Cầu bước đi ưu nhã, từng bước tiến lại gần Tống Thư Hàng.

Trong mắt người khác nhìn thấy, đây là một vị đại tỷ xinh đẹp, nhuộm tóc xanh, đang mỉm cười tiến lại gần Tống Thư Hàng – còn việc giữa chừng có một khoảnh khắc, đại tỷ tóc xanh đột nhiên hét lớn một tiếng, tóc hình như còn đen đi một chút?

Là ảo giác do ánh nắng khúc xạ sao?

Con ngươi của Vân Tước Tử bản Bàn Cầu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, trong nháy mắt liền có mấy loại pháp thuật phức tạp như định thân, trọng lực, cương hóa, buff lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lập tức không thể động đậy.

Thậm chí… ngay cả Công đức xà mỹ nhân sau lưng cậu, cũng bị định trụ, cứng đơ tại chỗ. 【Làm sao bây giờ, thế giới hạt nhân lại hèn rồi.

Bạch tiền bối two đang cho nổ bản tôn của Bàn Cầu, hơn nữa thế giới hạt nhân bị che chắn, Bạch tiền bối two cũng không thể lấy Tà Liên thế giới làm bàn đạp, qua đây cứu mình.】【Có nên sử dụng hình thức sương mù không.】Cậu thầm nghĩ.

Lần trước, cậu chính là dựa vào hình thức sương mù này, từ tay Bàn Cầu chống đỡ đến khi ‘Bạch tiền bối’ đến cứu viện.

“Trong lúc trích xuất ký ức, còn phải đề phòng ngươi tiến vào trạng thái bất hủ phiền phức đó.” Vừa nói, trong hai tay của Vân Tước Tử bản Bàn Cầu hiện ra hai con hổ giấy hình sương mù.

Trên cặp hổ giấy này, có khí tức của Tống Thư Hàng – không sai, đó là quả thận mà cậu từng đánh mất.

Quả thận của hình thức sương mù này vậy mà bị Bàn Cầu mang đi nghiên cứu.

Với thực lực và kiến thức của Cửu U Chúa Tể, cho dù chưa nghiên cứu ra nguyên lý của hình thức sương mù, nhưng chắc chắn đã nghĩ ra phương pháp đối phó – cặp hổ giấy này, nhìn là biết là pháp khí chuyên dùng để khắc chế hình thức sương mù của Tống Thư Hàng.

“Giao ký ức của ngươi cho ta đi.” Vân Tước Tử bản Bàn Cầu đưa ngón tay ra, điểm về phía trán Tống Thư Hàng. 【Không ổn, lần này thật sự tiêu rồi… làm sao bây giờ?】 Đại não Tống Thư Hàng vận hành với công suất tối đa.

Mắt thấy ngón tay của Vân Tước Tử bản Bàn Cầu sắp chọc vào trán cậu.

Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên một tia sáng.

Cậu một ý niệm kích hoạt thuộc tính thánh quang trên ‘Quyền sáo nghịch tiên võ sĩ’. 【Thánh quang a, bao phủ thân ta!】 Thánh quang âm lãnh đó, trong nháy mắt đã lan ra toàn thân Tống Thư Hàng, bao bọc cậu lại.

Đối với Cửu U Chúa Tể mà nói, thánh quang giống như phân vậy, rất kinh tởm.

Có câu nói thế nào nhỉ?

Kể từ khi ta biến thành một đống phân, thì không còn ai dám giẫm lên đầu ta nữa.

Chính là đạo lý này.

Khi toàn thân ta được thánh quang bao bọc từng lớp, Cửu U Chúa Tể muốn chạm vào ta, cũng phải suy nghĩ một chút tâm trạng.

Hắn có muốn chọc ngón tay vào đống phân dày cộm không?

"Ngây thơ." Ngón tay của Vân Tước Tử bản Bàn Cầu, xuyên qua thánh quang âm lãnh, điểm vào trán Tống Thư Hàng: "Thánh quang đối với ta tuy kinh tởm, nhưng ký ức của ngươi đối với ta còn quan trọng hơn." Cùng lắm thì sau đó rửa tay.

Quan trọng nhất là, cơ thể Bàn Cầu dùng là thân thể của 'Vân Tước Tử', lại không phải là cơ thể của chính mình.

"Cưỡng ép đọc." Sức mạnh của Vân Tước Tử bản Bàn Cầu cưỡng ép xâm nhập vào mi tâm Tống Thư Hàng. 【Ting ~~】 Một âm thanh êm tai hiện lên trong ý thức của Vân Tước Tử bản Bàn Cầu.

Sau đó, có một đoạn âm thanh giống như 'khởi động máy' vang lên.

Lại qua một lát, một giao diện rất không tu chân, mà rất khoa học xuất hiện trong mắt Bàn Cầu.

Ổ C, Ổ D, Ổ E, Ổ F, và một ổ đĩa DVD Ổ G.

Thậm chí còn có một biểu tượng 'Network Neighborhood' và 'IE'.

Vân Tước Tử bản Bàn Cầu: "…" Mấy thứ lộn xộn này, là cái quái gì vậy!

Hắn thân là Cửu U Chúa Tể, đã đọc qua ký ức của hàng ngàn vạn người, nhưng chưa từng có ký ức của ai lại có hình thức mở kỳ quái như vậy. 【May mà gần đây ta cũng đã tiếp xúc với hiện thế, hiểu biết rất nhiều kiến thức của hiện thế.

Chương 1759

Nếu không đối mặt với giao diện ký ức như vậy, căn bản không biết bắt đầu từ đâu.】 Vân Tước Tử bản Bàn Cầu thầm nghĩ.

Sau đó, hắn bắt đầu nhấp chuột từ ổ F.

Thông thường mà nói, ổ C là ổ hệ thống, không lưu trữ ký ức.

Vậy ký ức liên quan đến Nho gia Thánh nhân, chắc hẳn được lưu trữ trong ổ D, E, F.

Ổ F vừa mở ra, bên trong là các loại dữ liệu hỗn loạn.

Chính là kiểu vô số tệp tin bị xáo trộn, vò thành một cục.

Vân Tước Tử bản Bàn Cầu thử đọc một vài tệp ký ức trong đó.

Sau đó, trong màn hình, có hai tiên tử xinh đẹp hiện thân.

Một vị đầu đội phượng quan, thân mặc phượng bào, ngồi bên bờ Dao Trì.

Một vị khác lộ ra khuôn mặt tươi cười như hoa nở rộ, ngồi cùng phượng quan tiên tử.

“Trình Lâm ~~” “@#%×~~” Một loại tâm trạng không thể miêu tả, từ trong lòng Bàn Cầu trào dâng.

Đây là ký ức quỷ quái gì vậy?

Bàn Cầu nhíu mày, hắn dựa vào thực lực mạnh mẽ của mình, tốc độ đọc và khả năng tính toán xuất chúng, một hơi đọc hết tất cả các tệp ký ức trong ổ F.

Một lát sau, hắn chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn ngào.

Ký ức trong ổ F, hơn tám mươi phần trăm, đều là những cảnh khoe ân ái với nữ đế thiên đình viễn cổ ‘Trình Lâm’.

Trong hai mươi phần trăm nội dung còn lại, có hai phần trăm ký ức là các loại đoạn thoại kinh điển của ‘phim truyền hình, điện ảnh’, còn có ‘1111 phương pháp của Trang Tử’.

Còn có hai phần trăm là ‘bản sao lưu trữ lời thoại cướp được’.

Trong đó lưu trữ những lời thoại như ‘Thế nào là hiếu?

Thế nào là yêu?’.

Phần ký ức cuối cùng, toàn bộ là màn hình đen, là rác rưởi vô dụng.

Vân Tước Tử bản Bàn Cầu thoát khỏi ổ F, mở ổ E.

Trong ổ E, chỉ có một tệp nhỏ – trong màn hình, Tống Thư Hàng đang đối mặt với một trận tai kiếp khổng lồ, sau đó chủ nhân màn hình nhận được mệnh lệnh, cung cấp năng lượng cho Tống Thư Hàng.

“Nội dung trong ổ này, đã bị người ta xóa đi?” Vân Tước Tử bản Bàn Cầu nhíu mày.

Thông tin về ‘Nho gia Thánh nhân’ mà hắn muốn, không lẽ ở trong ổ này, rồi bị người ta xóa đi rồi sao?

Không đúng, ổ này xem ra không giống ký ức của Tống Thư Hàng, chắc là ký ức của ‘linh quỷ’ của Tống Thư Hàng.

Vậy thì là ngươi, ổ D.

Ký ức của Tống Thư Hàng, chắc chắn ở trong ổ này.

Vân Tước Tử bản Bàn Cầu cưỡng ép mở ký ức ổ D của Tống Thư Hàng.

Sau đó hắn phát hiện, trong ký ức ổ D của Tống Thư Hàng, lại có một phần ‘ký ức bị phong ấn’ và dày đặc ‘ký ức được bảo vệ’.

Ký ức bị phong ấn chính là Tống Thư Hàng từng có một số ký ức, dưới sự đồng ý của chính cậu, đã bị phong ấn.

Còn ‘ký ức được bảo vệ’ thì là trong đoạn ký ức này, lưu trữ những thông tin rất cơ mật.

Ngoài Tống Thư Hàng ra, không thể bị người khác đọc được.

“Chính là cái này rồi.” Vân Tước Tử bản Bàn Cầu trong lòng vui mừng.

Ký ức của Nho gia Thánh nhân, chắc chắn được lưu trữ ở đây.

Hắn tùy ý chọn một ‘ký ức được bảo vệ’, bắt đầu cưỡng ép đọc.

Hắn là Cửu U Chúa Tể, cưỡng ép đọc ký ức của một Linh Hoàng Ngũ phẩm, dễ như trở bàn tay!

Ký ức được bảo vệ đầu tiên, thật sự đã được đọc ra.

Thậm chí, ký ức này dường như đang phối hợp với hắn, chủ động để hắn đọc vậy.

Sau đó có một màn hình xuất hiện trong mắt hắn.

Một vị mặc áo trắng, cả khuôn mặt bị thánh quang bao phủ, đang nhảy lò cò bằng một chân, mở miệng nói: “Con mắt của thần, đang nhìn về tương lai.” Câu nói này, trong thế giới tinh thần của Bàn Cầu nổ tung.

Giống như một cơn bão tận thế, càn quét thế giới tinh thần của Bàn Cầu, phá hủy phân thần của hắn lưu lại trong cơ thể ‘Vân Tước Tử’.

Bàn Cầu: "???" Hắn cảm giác phân thần của mình đang ở trong 'nhục thân của Vân Tước Tử' đã phải chịu một đòn hủy diệt.

Câu nói kia, [Con mắt của thần, đang nhìn về tương lai], đã hóa thành một cơn bão hủy diệt, càn quét và phá hủy mọi thứ trong thế giới tinh thần của hắn.

Sức mạnh của cơn bão này lại còn muốn cưỡng ép nghiền nát phân thần và ý chí của hắn ra khỏi nhục thân Vân Tước Tử!

Cửu U tà năng, tinh thần lực, phân thần, dấu ấn, phong ấn... tất cả mọi thứ hắn để lại trong nhục thân Vân Tước Tử đều bị trục xuất.

Cảm giác này, giọng nói này, quen thuộc đến thế.

Dù đối phương chỉ có một chân, đang nhảy lò cò, dù mặt đối phương bị một lớp thánh quang che đi.

Nhưng, cho dù tên này có hóa thành tro, Bàn Cầu cũng không nhận nhầm hắn. "Bạch!

Là ngươi, lại là ngươi, cái đồ chó chết này~~!" Phân thần của Bàn Cầu gầm lên một tiếng tuyệt vọng.

Bản thể ở thế giới Cửu U bị Bạch đánh cho tơi bời, nhục thân và tinh thần chịu đòn kép từ vụ nổ và thánh quang.

Còn bây giờ, phân thần để lại trong nhục thân Vân Tước Tử lại bị Bạch tóm được đánh cho một trận tơi bời.

Từ nhục thân, đến tinh thần, giờ lại đến linh hồn, Bàn Cầu bị đánh từ trong ra ngoài, không còn chỗ nào lành lặn.

Quá bắt nạt cầu rồi!

Bắt nạt cầu quá đáng!

Bàn Cầu và Bạch tranh đấu ở Cửu U bao nhiêu năm nay, vốn dĩ cả hai đều ngang tài ngang sức, có qua có lại.

Hôm nay ta đánh ngươi một lần, qua một thời gian lại bị ngươi đánh lại một lần.

Thêm vào đó, hai người chiến lực tương đồng, quyền hành tương đồng, tổng thể đều ở trạng thái cân bằng.

Nhưng, bắt đầu từ mấy tháng nay, trong những lần giao tranh với Cửu U Bạch, Bàn Cầu thường xuyên ở thế yếu.

Hắn khó khăn lắm mới gài được Bạch vào 'Thế giới Tà Liên', phong ấn hắn lại...

Tên khốn này lại cuỗm luôn cả Thế giới Tà Liên, còn an cư lạc nghiệp trong đó.

Hơn nữa còn thông qua Thế giới Tà Liên tìm được cách chiếu hình đến hiện thế, ngày nào cũng chạy ra hiện thế chơi bời.

Kế hoạch mình vất vả lắm mới dựng nên, mười lần thì có đến bảy lần bị tên Bạch này phá rối, công dã tràng.

Đến cuối cùng, mẹ nó, ngay cả cái ổ cũ mình cải tạo vạn năm cũng bị tên chó chết Bạch này dọn đi mất, đến cả lớp đất cũng bị xúc đi, để lại một cái hố to tướng.

Cái ổ của hắn đặt ở đó, một cái ổ to như vậy, chớp mắt một cái đã không còn nữa.

Bàn Cầu gần đây rất tuyệt vọng, lòng đau như cắt, nhưng hắn lại không thể biểu đạt ra ngoài.

Mối thù này, mối hận này, không đội trời chung.

Lần này trở về Cửu U, nhất định phải nghĩ cách phong ấn triệt để Bạch, tuyệt đối không thể để hắn chạy ra gây sự nữa.

Nếu không có 'Bạch' ở đó, hắn chẳng làm được việc gì.

Nếu không thể phong ấn Bạch, vậy hắn sẽ dùng bản thể bám riết lấy Bạch, chiến đấu với hắn không ngừng nghỉ, khiến hắn không có cả thời gian nghỉ ngơi, đánh một hơi trăm tám mươi năm.

Chỉ cần Bạch bị giữ chân, phân thân của hắn vẫn có thể đến hiện thế, bố trí mưu đồ cho nhiệm vụ của mình.

Nhưng bây giờ, điều quan trọng nhất là phải nhân lúc 'phân thần' của mình chưa bị đánh tan hoàn toàn, trước tiên chuyển 'nhục thân Vân Tước Tử' về căn cứ bí mật thứ hai của hắn ở thế giới Cửu U.

Nhục thân Vân Tước Tử có ý nghĩa vô cùng lớn đối với hắn, không thua kém gì ký ức của 'Nho gia Thánh Nhân'.

Ký ức về Nho gia Thánh Nhân mang hy vọng chữa lành 'Thiên Đạo' tương ứng của hắn.

Còn nhục thân Vân Tước Tử thì đại diện cho khả năng hắn có thể tiếp tục tồn tại ở Cửu U với thân phận 'Chúa tể Cửu U' sau khi 'Thiên Đạo' biến mất, giống như tên Bạch mà hắn ghét nhất, hận nhất, chán nhất.

Giả sử 'Thiên Đạo' thật sự không cứu được nữa, hắn hy vọng mình có thể thông qua 'Bất hủ chi cốt' để bản thân không biến mất, trở thành Chúa tể Cửu U thứ hai không biến mất. [Lần sau gặp mặt, nhất định phải lấy được toàn bộ ký ức của ngươi.] Bàn Cầu nghiến răng, vận dụng toàn bộ sức mạnh còn lại của mình, thúc đẩy sức mạnh không gian, cố gắng dịch chuyển 'nhục thân Vân Tước Tử' này về. "Bàn Cầu đừng đi." Lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng đã hồi phục.

Trước đó, khi Bàn Cầu cưỡng ép tìm kiếm ký ức của cậu, cậu cứ như biến thành một chiếc máy tính, bị Bàn Cầu điều khiển một cách bất lực.

Khi Bàn Cầu mở ra ký ức liên quan đến 'Thiên Đạo Bạch', bị câu nói 'Con mắt của thần, đang nhìn về tương lai' làm trọng thương, Tống Thư Hàng thuận lợi thoát ra khỏi cảm giác 'hóa thân thành máy tính' đó.

Tiếp đó, cậu liền thấy Bàn Cầu vô cùng suy yếu, đang cố gắng rút lui.

Tống Thư Hàng sao có thể để hắn rời đi?

Mắt phải của cậu như bùng cháy...

Con mắt của Nho gia Thánh Nhân đang chủ động phối hợp với cậu.

Thánh Nhân đến cuối cùng cũng không thể gặp lại Vân Tước Tử một lần, đây vẫn luôn là điều hối tiếc trong lòng ngài.

Mà bây giờ, nhục thân của Vân Tước Tử lại bị người khác chiếm giữ, bản năng mà Thánh Nhân để lại trong con mắt đã bị kích phát.

Hoài Dựng Ngưng Thị, công suất tối đa.

Hơn nữa, do con mắt của Thánh Nhân chủ động phối hợp, lần 'Hoài Dựng Ngưng Thị' này là tung ra ngay lập tức, không cần cả thời gian tụ lực.

Bàn Cầu đang suy yếu, lần này không thể né tránh được 'Hoài Dựng Ngưng Thị' này nữa.

Ánh sáng quỷ dị của con mắt Thánh Nhân chém xuống người hắn. "Không ổn." Bàn Cầu cảm thấy bất an trong lòng.

Hiệu quả của Hoài Dựng Ngưng Thị hắn đã từng trải nghiệm một lần, căn bản không muốn trải nghiệm lần thứ hai. "Còn nữa, Phôi Thai Ngưng Thị!" Năng lực thiên phú từ mắt phải của Tống Thư Hàng rơi xuống người Vân Tước Tử phiên bản Bàn Cầu.

Chương 1760

Lần này, hai kỹ năng gần như không có khoảng cách thi triển.

Nhục thân Vân Tước Tử còn chưa kịp 'mang thai' thì đã lại trúng hiệu quả của Phôi Thai Ngưng Thị. "A ~~" Nhục thân Vân Tước Tử phiên bản Bàn Cầu ngã chúi đầu về phía trước, dựa vào người Tống Thư Hàng.

Trên người hắn, từng đường vân màu đen hiện ra, giống như hình xăm, trong nháy mắt phủ kín cơ thể Vân Tước Tử. 'Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị' mỗi lần hiệu quả đều không giống nhau.

Lần đầu tiên là cây hóa, lần thứ hai là đá hóa.

Còn lần này, là hình xăm hóa?

Nhưng bất kể là chuyển hóa thành dạng nào, kết quả đều sẽ giống nhau.

Đến lúc đó, hoa nở hoa tàn, sẽ kết ra quả chứa 'chiến lợi phẩm' của Tống Thư Hàng. "Lần sau, nhất định sẽ giết ngươi." Cơ thể Vân Tước Tử yếu ớt dựa vào vai Tống Thư Hàng, hắn nghiến răng nghiến lợi bên tai Tống Thư Hàng.

Nói xong, từ trong cơ thể hắn, một điểm sáng hiện lên, rồi lóe lên và biến mất.

Tống Thư Hàng theo bản năng đưa tay ra, muốn bắt lấy điểm sáng này.

Chỉ là tốc độ của điểm sáng này quá nhanh, Tống Thư Hàng còn chưa kịp đưa tay ra thì nó đã biến mất.

Điểm sáng đó là 'Bất hủ chi cốt', và một trái tim kim loại.

Vào thời khắc mấu chốt, Bàn Cầu thí tốt giữ xe, để lại nhục thân Vân Tước Tử, chỉ mang theo 'Bất hủ chi cốt' và trái tim kim loại nơi ký gửi phân thần của hắn, rồi bỏ trốn.

Đáng tiếc.

Nhục thân Vân Tước Tử... nói thật, giá trị không lớn.

Quan trọng nhất, chính là khối Bất hủ chi cốt kia.

Có khối Bất hủ chi cốt đó, nhục thân của Vân Tước Tử tiền bối muốn tái sinh bao nhiêu lần cũng được.

Tống Thư Hàng vốn còn tưởng lần này có cơ hội đoạt lại Bất hủ chi cốt, trả lại cho Vân Tước Tử tiền bối.

Ngoài ra, còn có một vấn đề lớn.

Nếu Bất hủ chi cốt rời đi, vậy thì nhục thân Vân Tước Tử trong tay Tống Thư Hàng sẽ bị 'Tai nạn cự quy' phán định là 'thi thể' phải không?

Như vậy, Tai nạn cự quy sẽ rất nhanh chạy đến thu hồi 'nhục thân Vân Tước Tử' này? "Thu nhục thân này lại đi, để tránh gây ra hỗn loạn." Lúc này, một giọng nói êm tai vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Là truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng đưa tay, nhanh chóng ném cơ thể Vân Tước Tử mọc đầy hình xăm này vào thế giới hạch tâm.

Như vậy, trong mắt các bạn học trên sân thể dục, chị gái Vân Tước Tử giống như 'người sống biến mất' vậy, đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi?

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Kế sách hiện tại, chỉ có thể lôi Thông nương ra, thi triển một ảo thuật lên người nó, để người khác nhìn nó thành dáng vẻ của 'Vân

Tước Tử', qua được cửa ải này rồi tính sau.

Vấn đề là, ảo thuật của cậu mới chỉ nhập môn...

ảo thuật tinh xảo như vậy, không biết cậu có thể thi triển thành công hay không.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ vậy, có một bóng người đột nhiên đến gần bên cạnh cậu.

Bóng người đó nhẹ nhàng khoác lấy cánh tay Tống Thư Hàng. "Đi thôi." Là giọng nói truyền âm nhập mật êm tai đó.

Tống Thư Hàng nhìn sang bên cạnh.

Kết quả phát hiện 'Vân Tước Tử tiên tử' đang dựa vào người cậu.

Không... không đúng.

Không phải Vân Tước Tử tiên tử thật.

Mà là một lớp ảo thuật, một ảo thuật rất cao minh.

Dưới 'Nho Gia Chi Nhãn' của Tống Thư Hàng, chỉ cần một ý niệm, lớp ảo thuật này đã bị nhìn thấu.

Người đang khoác tay cậu là một cô gái trông rất quen mặt.

Cô có mái tóc dài màu nâu vàng, được tết thành bím tóc xoắn ốc một cách cẩn thận, buông xuống vai trái.

Mái tóc dài lòa xòa, mơ hồ che đi đôi mắt của cô.

Khi cô khoác tay Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng còn có thể cảm nhận được thân hình tuyệt vời của cô.

Dù quen mặt, nhưng Tống Thư Hàng không quen biết cô gái này. "Cô là?" Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi. "Tôi chỉ là một tiên tử tốt bụng, tình cờ đi ngang qua giúp cậu giải vây thôi." Cô gái tết tóc xoắn ốc cười hì hì: "Xung quanh tôi đã dùng ảo thuật xử lý rồi, không cần lo bị người khác phát hiện đâu." Cô khoác tay Tống Thư Hàng, đi về phía tòa nhà giảng đường. "Cảm ơn cô, tiên tử tốt bụng, tôi có thể biết đạo hiệu của tiên tử được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cô gái tết tóc xoắn ốc cười hì hì: "Lần sau nếu còn có thể gặp lại, tôi sẽ nói cho cậu nha." "Được, vậy quyết định thế nhé." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Tôi luôn cảm thấy chúng ta sẽ còn gặp lại." "Phải phải, cảm giác của cậu là lợi hại nhất rồi." Cô gái tết tóc xoắn ốc cười nói.

Cùng Tống Thư Hàng đi đến gần tòa nhà giảng đường, cô buông tay Tống Thư Hàng ra: "Gần được rồi, đến đây là đủ rồi, cũng sẽ không gây nghi ngờ cho người khác nữa." "Cảm ơn tiên tử." Tống Thư Hàng nói. "Không cần khách sáo, giúp người làm vui là sở thích của tôi." Cô gái tết tóc xoắn ốc vẫy vẫy tay, đi về một hướng khác.

Tâm trạng của cô có vẻ rất tốt.

Dưới tác dụng của ảo thuật, mọi người nhìn thấy chính là chị gái tóc xanh vẫy tay chào tạm biệt Tống Thư Hàng, rời đi trước một bước.

Giải vây hoàn hảo. "Phù." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. [Trong thành Đại học Giang Nam, ngoài mình ra, còn có tu luyện giả khác?] Sau khi vào lớp học, cậu tìm một chỗ ngồi xuống.

Trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại chuyện vừa xảy ra.

Một lát sau, cậu hơi nhíu mày.

Vị tiên tử vừa rồi... trông như thế nào nhỉ?

Đing~~ Lúc này, trong thế giới hạch tâm, có một âm thanh chuyển sự chú ý của Tống Thư Hàng.

Trên 'nhục thân Vân Tước Tử' mọc đầy hình xăm kia, những đường vân đen như rễ cây, hội tụ ở lưng Vân Tước Tử, hình thành một đóa hoa văn xinh đẹp.

Trong hoa văn, kết ra một hạt giống.

Tống Thư Hàng lấy hạt giống này ra.

Bên trong hạt giống trong suốt, có một quả cầu kim loại tròn vo, đang rung động.

Sắc mặt Tống Thư Hàng kịch biến!

Đại lão Bàn Cầu.

Tại sao 'quả cầu kim loại lỏng' lại xuất hiện trong hạt giống 'chiến lợi phẩm'?

Chiến lợi phẩm lần này là cái gì, là một bộ phận cơ thể của đại lão Bàn Cầu?

Hay là sức mạnh mà hắn tiềm phục trong cơ thể Vân Tước Tử tiên tử bị 'cụ thể hóa' ra, rơi vào trong hạt giống này?

Nhìn vào bên trong hạt giống, đại lão Bàn Cầu thu nhỏ tròn vo, sống động như thật, Tống Thư Hàng luôn cảm thấy thứ này là hàng nguy hiểm.

Vậy, hạt 'giống' này phải xử lý thế nào?

Nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng tạm thời đặt hạt giống này vào 'không gian vòng tay'.

Hạt giống này không nên trồng trong thế giới hạch tâm, lỡ như trồng ra một phân thân của đại lão Bàn Cầu thì làm sao?

Vậy nên, đến lúc đó hạt giống này vẫn nên trồng vào thế giới tà liên của Bạch tiền bối two.

Lỡ như thật sự có thể trồng ra phân thân của đại lão Bàn Cầu, Bạch tiền bối two cũng có thể trấn áp được. [Thư Hàng, cậu bên đó ổn không?

Vừa rồi mất kết nối, thế giới hạch tâm của cậu lại sập rồi à?] Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng. [Vâng...

Tim mệt quá.] Tống Thư Hàng nghẹn lòng nói.

Là con át chủ bài cuối cùng, nhưng cơ hội nó thực sự phát huy tác dụng không nhiều.

Nhưng điều này cũng liên quan đến việc Tống Thư Hàng thường xuyên tham gia vào các sự kiện mạo hiểm 'cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên'. [Vừa rồi đại lão Bàn Cầu lợi dụng nhục thân của 'Vân Tước Tử tiền bối' đến tìm tôi, hắn ngụy trang rất tốt, tôi nhất thời không nhận ra hắn.

Suýt chút nữa là bị hắn lừa một vố.

May mà Bạch tiền bối ngài đang ném bom bản thể của hắn, phân thân của hắn bị ảnh hưởng...

Nếu không hôm nay tôi có lẽ đã toi đời rồi.] Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối two: [He he, một khi thế giới hạch tâm của cậu đã khôi phục, vậy có nghĩa là Bàn Cầu thất bại rồi?] Giọng của Bạch two có vẻ hơi gấp gáp, hắn dường như đang bị người ta truy đuổi? [Ừm, lúc hắn cưỡng ép đọc ký ức của tôi... thì bị phản phệ.

May mà hôm nay vận khí của tôi không tệ, lúc bị cưỡng ép đọc ký ức, thế giới tinh thần cũng không bị thương.

Sau đó, tôi nhân lúc đại lão Bàn Cầu bị phản phệ, kịp thời bồi cho hắn một phát 'Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị', cuối cùng kết ra một hạt giống.

Tôi đang định nói với Bạch tiền bối ngài, hạt giống lần này không ổn lắm, bên trong hạt giống là một đại lão Bàn Cầu thu nhỏ.

Chương 1761

Tôi không dám trồng nó trong thế giới hạch tâm, đến lúc đó trồng vào thế giới tà liên của Bạch tiền bối ngài được không?] Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối two cười hì hì: [Thế giới tinh thần của cậu đương nhiên ổn rồi, đừng quên trước đó ta đã tăng cường và bảo vệ cho phương diện tinh thần của cậu.

Còn về hạt giống cậu nói, lần sau gặp mặt thì đưa cho ta...

Ta lại muốn xem có thể trồng ra một quả cầu béo nhỏ không.

Thôi không nói nữa, Bàn Cầu điên rồi, đang hung hăng đánh ta.

Ái chà mẹ ơi ~ suýt nữa bị đánh trúng.

À đúng rồi, gần đây cậu không cần lo Bàn Cầu lại đi tìm cậu đâu, ta sẽ để mắt đến hắn.

Không thể để hắn lúc nào cũng chạy đến hiện thế bắt nạt kẻ yếu được.

Cúp máy đây, đợi thời gian hồi sinh của cậu đến chúng ta lại hẹn thời gian gặp mặt.] Nói xong, Bạch tiền bối two kết thúc cuộc gọi.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói lời cảm ơn. "Đại lão Bàn Cầu trong thời gian ngắn sẽ không đến đánh tôi, đó là điều tốt nhất.

Hiện nay trong chư thiên vạn giới, tôi sợ nhất chính là hắn và hành tinh mắt to kia." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bàn Cầu sẽ không đến, mà bản thể của hành tinh mắt to kia cũng không thể trực tiếp giáng lâm Trái Đất để đánh cậu.

Vừa mới ra khỏi phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, nếu lại đến, chắc chắn lại bị nhốt vào.

Chỉ cần hai vị đại lão này tạm thời không xuất hiện, cậu có thể sống yên ổn vài ngày.

Còn năm ngày nữa mới hết thời gian hồi sinh.

Đáng tiếc, lần trước 'Thời gian thành' quá tải, năng lượng cạn kiệt.

Nếu không cậu có thể ở trong 'Thời gian thành' một ngày, nhanh chóng khôi phục thời gian hồi sinh. "Nhưng như vậy cũng tốt... cũng đến lúc tôi nên rảnh rỗi, học bù lại kiến thức về tu chân rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ, cậu chính là người đàn ông sẽ trở thành 'đại tiền bối đáng tin cậy'.

Thực tế, là một Linh Hoàng Ngũ phẩm, cậu đã không còn quá coi trọng việc 'đi học' nữa rồi.

Tống Thư Hàng trước kia, học sinh là nghề chính.

Còn bây giờ, trường học đối với cậu giống như một nơi để nghỉ ngơi.

Mệt rồi thì đến nghỉ ngơi một chút.

Có việc thì có thể để Liễu Yêu Khinh Vũ tiếp tục đi học thay.

Hoặc là chuyển phân thân qua...

Phân thân mà, công dụng lớn nhất chính là dùng để chém gió trong nhóm chat + đi học thay chủ nhân. "Trước tiên nhân mấy ngày này, nắm vững ngôn ngữ cổ đại.

Cố gắng có thể dùng ngôn ngữ cổ đại để giao tiếp với Khôi Lỗi tiên tử, Bạch tiền bối.

Sau đó lại dùng văn tự cổ đại để gọi tên của Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử." Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên biểu tượng 'hồ lô lập thể' ở hông mình. 'Hệ thống Học Bá' do Bạch tiền bối tự tay chế tạo, bên trong có mô-đun học tập ngôn ngữ cổ đại. ************ Không khí lớp học đã lâu không gặp.

Tống Thư Hàng và ba người bạn cùng phòng ngồi cùng nhau, lật sách giáo khoa, nghe giảng viên trên bục giảng truyền thụ kiến thức.

Tuy nhiên, trong lúc nghe giảng, Tống Thư Hàng lại một lòng hai việc.

Cậu vừa nghe giảng, vừa phân một phần ý thức chìm vào 'Hệ thống Học Bá', bắt đầu nhiệm vụ học tập 'ngôn ngữ cổ đại'.

Đợi nắm vững ngôn ngữ cổ đại, sau này Hoàng Sơn tiền bối nếu có thêm người mới vào nhóm, cậu ít nhất có thể dùng 'ngôn ngữ cổ đại' để giả làm đại tiền bối.

Nghĩ thôi đã thấy mong đợi rồi.

Phải biết rằng, hiện tại trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thành viên tinh thông ngôn ngữ cổ đại cũng không nhiều. "Thư Hàng?" Lúc này, Cao Mỗ Mỗ bên cạnh đột nhiên gọi cậu một tiếng.

Tống Thư Hàng tò mò quay đầu lại, nhìn Cao Mỗ Mỗ: "Chuyện gì vậy?" Cao Mỗ Mỗ véo cằm, gật gật đầu.

Sau đó hắn đẩy đẩy kính, quay người nói với bạn gái Nha Y: "Quả thật, Tống Thư Hàng hôm nay không dễ thương chút nào.

Có lẽ là hôm nay cậu ấy nhớ uống thuốc rồi, không còn ngốc manh nữa.

Cậu nói với mấy bạn nữ trong lớp, bảo họ hôm nay không cần thử nữa, ngày mai thử lại xem." Nha Y cười gật đầu, lộ ra một chiếc răng nanh đáng yêu.

Tống Thư Hàng: "..." Xin lỗi, ngày mai thử cũng vô dụng.

Ngày mai tôi vẫn là tôi, không phải Khinh Vũ ngụy trang, cũng không thể dễ thương được.

Dù sao thì, lão phu đi theo phong cách cứng rắn, ba đại công pháp luyện thể, hỏi ngươi có sợ không?

Trên lớp, giọng nói của thầy giáo vẫn chậm rãi vang lên.

Trong 'Hệ thống Học Bá', Tống Thư Hàng sắp sụp đổ rồi.

Hệ thống Học Bá bắt đầu dạy văn tự cổ đại, vẫn lấy 《Thiên Tự Văn》 làm cơ sở...

Lần trước Tống Thư Hàng đã học mười câu đầu của 《Thiên Tự Văn》.

Thiên địa huyền hoàng, vũ trụ hồng hoang.

Nhật nguyệt doanh trắc, thần túc liệt trương.

Hàn lai thử vãng, thu thu đông tàng.

Nhuận dư thành tuế, luật lữ điều dương...

Mười câu này, dùng ngôn ngữ thời cổ đại để đọc: ￥@#×,)(%~.%&?$...

Lần này là tiếp nối bài học lần trước, tiếp tục dạy xuống dưới. "Mạnh mẽ đề nghị Bạch tiền bối đổi 《Thiên Tự Văn》 thành 《Tam Tự Kinh》.

Tốt nhất là bắt đầu học từ chào buổi sáng, chào buổi trưa, chào buổi tối, và cả câu 'bạn ăn cơm chưa?'." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong Hệ thống Học Bá, người dạy văn tự cổ đại vẫn là sinh vật hình người dạng dòng điện đó.

Phương pháp dạy vẫn là nó đọc một câu, Tống Thư Hàng đọc theo một câu.

Đọc đúng có thưởng, đọc sai có phạt.

Một khi đọc sai, sinh vật dòng điện hình người đó sẽ ném một quả cầu điện qua.

Bốp bốp bốp bốp ~~ Tống Thư Hàng bị điện giật đến toàn thân tê dại.

Hơn nữa dường như lần trước đã nắm rõ Tống Thư Hàng có khả năng kháng 'điện' siêu cường, uy lực dòng điện lần này rõ ràng đã tăng cường rất nhiều.

Nếu uy lực dòng điện lần trước là LV1, thì lần này là cấp LV5.

Tống Thư Hàng cảm thấy có chút không chịu nổi rồi.

Nhưng, lưỡi của cậu chính là không thể uốn cong thuận lợi được.

Cậu trời sinh khắc 'ngôn ngữ cổ đại' sao?

Trong lúc đang suy nghĩ, điện thoại của cậu trong trạng thái một lòng hai việc nhận được một tin nhắn.

Là tin nhắn Hoàng Sơn tiền bối gửi cho cậu: "Phi hành khí của Thiên Nhân tộc đã nhận được rồi, phi hành khí này gần như không có hư hỏng, phẩm chất rất tốt, tiện cho việc nghiên cứu.

Thư Hàng tiểu hữu, ta gửi cho cậu một trang web 'đặt hàng Tiên chu trực tuyến', cậu lên đó xem xem, có mẫu nào hợp ý cậu không.

Nếu không có, thì tham khảo các loại mẫu mã, chế tạo một loại hình mà cậu thích.

Chọn xong thì nói cho ta, ta sẽ thanh toán giúp cậu.

Ta sẽ đưa tài khoản và mật khẩu của ta cho cậu, cậu đăng nhập vào." Nói xong, Hoàng Sơn tiền bối gửi một đường link trang web qua, ngoài ra còn kèm theo tài khoản và mật khẩu của mình. "Thời buổi này, ngay cả Tiên chu cũng mua sắm trực tuyến?

Tiến bộ theo thời đại thật lợi hại." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trang web nhanh chóng mở ra. [Sàn giao dịch trang bị game Huy Phách 1111] Tống Thư Hàng: "..." Sàn giao dịch trang bị game, Hoàng Sơn tiền bối gửi nhầm link rồi phải không?

Hoàng Sơn tiền bối lúc rảnh rỗi tu luyện, cũng thích chơi game?

Hơn nữa còn thích nạp tiền? "Hoàng Sơn tiền bối, đây là một sàn giao dịch trang bị game ạ." Tống Thư Hàng run rẩy trả lời.

Học tập có thể một lòng hai việc, nhưng bị điện giật trong Hệ thống Học Bá thì sẽ trực tiếp tác động lên tinh thần.

Hoàng Sơn tiền bối trả lời: "Chính là cái này, cậu đăng nhập xong, nhấn vào giao dịch trang bị game mobile, rồi nhấn vào [Mục Tiên chu] ở dưới.

Cậu dùng tài khoản của ta đăng nhập, họ sẽ biết cậu là khách hàng mua Tiên chu.

Các mẫu Tiên chu bên trong cậu đều có thể xem, ưng ý rồi thì gọi ta." Còn có cả thao tác này?

Tống Thư Hàng làm theo chỉ dẫn của Hoàng Sơn tiền bối, vào trang 'Mục Tiên chu'.

Lập tức, vô số mẫu Tiên chu đủ loại, làm lóa mắt cậu.

Các loại Tiên chu đủ mọi hình dáng.

Có loại khổng lồ, dài mấy trăm mét.

Giá cả cũng cao ngất trời... nhưng Tống Thư Hàng mua về cũng không đủ sức vận hành.

Có loại kích thước vừa và nhỏ, nhưng ngoại hình và tốc độ, tính năng đều khác nhau.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn thấy một mẫu cũ, dùng nhiên liệu hàng không...

Dùng nhiên liệu cũng có, vậy mẫu dùng điện cũng có không?

Chương 1762

Thật sự có!

Động cơ hỗn hợp, vừa có thể dùng linh thạch, vừa có thể dùng điện, thậm chí nếu tu sĩ cảm thấy năng lượng của mình dư thừa, còn có thể tự cung cấp linh lực.

Mẫu này lại có chút thú vị.

Tống Thư Hàng đưa tay nhấn vào mục chăm sóc khách hàng. "Chào ngài, Hoàng Sơn tiền bối, lần này ngài muốn mua mẫu Tiên chu nào ạ?" Chủ tiệm thân thiết hỏi.

Tống Thư Hàng đưa bàn tay run rẩy, gõ chữ: "Chủ tiệm, có biết ngôn ngữ cổ đại không?" Chủ tiệm: "???" "Có biết không?" Tống Thư Hàng tiếp tục run rẩy hỏi. "Xin lỗi, Hoàng Sơn tiền bối.

Tôi không hiểu gì về ngôn ngữ cổ đại cả." Chủ tiệm nói. "Vậy chủ tiệm, đổi cho tôi một nhân viên chăm sóc khách hàng biết ngôn ngữ cổ đại được không?" Tống Thư Hàng tiếp tục run rẩy nói.

Chủ tiệm: "..." Nhà tôi bán Tiên chu, tại sao lại phải có nhân viên chăm sóc khách hàng biết 'ngôn ngữ cổ đại' chứ?

Ngài đây là cố tình làm khó tôi phải không?

Đối mặt với khách hàng gây khó dễ như vậy, tôi trở tay chính là một cái... like!

Người mua là Hoàng Sơn tiền bối, một Tôn giả mới tấn thăng.

Cả giới tu chân đều biết, quan hệ của Hoàng Sơn tiền bối rất rộng.

Quan trọng nhất là, Hoàng Sơn tiền bối là khách hàng cũ, đơn hàng hắn đặt ở nhà mình đã có gần ba trăm đơn.

Khách hàng lớn như vậy, thỉnh thoảng đưa ra một yêu cầu hơi quá đáng một chút, đương nhiên là có thể tha thứ, đương nhiên vẫn phải nhấn like. "Hoàng Sơn tiền bối ngài đợi một chút, tôi đi hỏi xem." Chủ tiệm trả lời.

Hai phút sau.

Một nhân viên chăm sóc khách hàng tên 'Tiểu Khả', thay thế chủ tiệm: "Chào Hoàng Sơn tiền bối, tôi là nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Khả, tôi có biết một chút về ngôn ngữ cổ đại.

Hoàng Sơn tiền bối ngài có yêu cầu gì không ạ?" "Tôi muốn biết [Minh phượng tại trúc, bạch câu thực tràng.

Hóa bị thảo mộc, lại cập vạn phương.] hai câu Thiên Tự Văn này, dùng ngôn ngữ cổ đại phải đọc như thế nào?

Lúc tôi đọc hai câu này, lưỡi cứ không điều chỉnh được.

Chỗ này có mẹo gì không?" Tống Thư Hàng run rẩy gõ chữ.

Tiểu Khả: "Hoàng Sơn tiền bối đang học ngôn ngữ cổ đại ạ?

Vâng, hai câu này dùng ngôn ngữ cổ đại để đọc thì độ khó khá lớn.

Bởi vì trong đó lưỡi cần phải tiến hành hơn mười loại biến hóa.

Biến hóa cụ thể, nói thế nào nhỉ... gần giống như ↑↑↓↑←↖↗↙.

Hay là thế này, tôi gửi một đoạn video nhỏ cho tiền bối, ngài xem tôi trình diễn sự biến hóa của lưỡi nhé?" "Được, phiền cô rồi." Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Một lát sau, nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Khả gửi một đoạn video cho Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trước tiên tắt âm thanh video trên điện thoại.

Video mở ra, trên màn hình lưỡi của cô gái Tiểu Khả linh hoạt uốn lượn, trình diễn sự uốn lượn và biến hóa của lưỡi khi nói 'ngôn ngữ cổ đại'.

Độ khó này, quả nhiên không phải là động tác mà người bình thường có thể làm được.

Tống Thư Hàng ngộ ra một điều: đạo hữu biết ngôn ngữ cổ đại, nhất định sở hữu một chiếc lưỡi linh hoạt.

Có video giải thích của nhân viên chăm sóc khách hàng Tiểu Khả, Tống Thư Hàng quay lại học theo, thử vài lần trong 'Hệ thống Học Bá', may mắn đã thành công.

Quả nhiên, giáo trình ngôn ngữ cổ đại, chỉ nghe 'phát âm' là không được, phải đi kèm với 'động tác biến hóa của lưỡi'.

Điểm này cũng phải ghi lại, đến lúc đó phản hồi lại cho Bạch tiền bối.

Đợi lần sau Bạch tiền bối nâng cấp 'Hệ thống Học Bá', phải bảo ngài ấy nhất định phải thêm chức năng này.

Ngoài ra, cô nhân viên chăm sóc khách hàng này rất tận tâm, giải thích cũng rất hay.

Lát nữa mua xong Tiên chu, nhất định phải cho cô ấy năm sao đánh giá tốt.

Thuận lợi vượt qua cửa ải này, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, kết thúc khóa học bị giảng viên hình người sấm sét dùng quả cầu điện tiến hành 'yêu thương roi vọt', và thuận lợi giành được điểm học bá lần này. "Hoàng Sơn tiền bối, ngài còn có vấn đề gì khác không ạ?" Cô gái Tiểu Khả hỏi.

Dù trong lúc bán hàng, chỉ dẫn người khác học ngôn ngữ cổ đại là một chuyện rất kỳ quái.

Nhưng đối phương là Hoàng Sơn tiền bối, là khách hàng lớn, phải cho ngài ấy một chút đặc quyền. "Tạm thời không có, cảm ơn Tiểu Khả tiên tử.

Ngoài ra, nếu lần sau tôi có vấn đề về ngôn ngữ cổ đại, còn có thể tìm cô không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Khả: "..." Một lúc lâu sau, Tiểu Khả cẩn thận trả lời: "Hoàng Sơn tiền bối, tôi bận lắm ạ." Chủ tiệm nói rồi, không thể đắc tội Hoàng Sơn tiền bối, giọng điệu phải nhẹ nhàng một chút, không được từ chối thẳng thừng. "Vất vả cho cô rồi.

Vậy chúng ta lại nói về Tiên chu, tôi rất hứng thú với mẫu mới 'động cơ hỗn hợp' cuối cùng này.

Tính năng của nó thế nào?" Tống Thư Hàng nghiêm túc bắt đầu giao lưu với Tiểu Khả.

Một lòng hai việc, vừa nghe giảng, vừa mua Tiên chu.

Tống Thư Hàng hứng thú với mẫu động cơ hỗn hợp này là vì nó tiết kiệm tiền.

Nó có thể dùng nhiên liệu hàng không và linh thạch hỗn hợp, quan trọng nhất là, thứ này còn có thể do tu sĩ tự điền năng lượng.

Điểm này Tống Thư Hàng thích.

Cậu hiện tại có năm hạch kim đan + linh quỷ thượng giai, chính là thuộc loại 'linh lực dư thừa'.

Một thân linh lực này, không dùng cũng lãng phí.

Dùng trên Tiên chu, còn có thể bay một lúc.

Tiểu Khả thấy 'Hoàng Sơn tiền bối' cuối cùng cũng không nói về chủ đề 'ngôn ngữ cổ đại' nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Trình độ ngôn ngữ cổ đại của cô cũng không cao, cô cũng là người mới học.

Sau đó, cô nhanh chóng giới thiệu cho Tống Thư Hàng về tính năng và giá trị của mẫu mới. "Ngoại hình Tiên chu, có thể thay đổi không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Trên màn hình, ngoại hình của Tiên chu đa số là hình dạng 'thuyền'. "Ngoại hình có thể thay đổi tùy ý, chỉ cần ngài thích, mẫu 'Tiên chu động cơ hỗn hợp' này dù đổi thành dạng gì cũng được.

Nhưng cần thêm một chút phí độ xe... nhưng chủ tiệm nói rồi, Hoàng Sơn tiền bối là khách hàng cũ, phí độ xe này được miễn.

Ngoài ra, nếu ngoại hình quá kỳ lạ, có thể sẽ ảnh hưởng đến tốc độ bay của Tiên chu." Tiểu Khả bổ sung. "Biến hình thành robot được không?" Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi.

Lao lên bầu trời xanh và vũ trụ là ước mơ của đàn ông.

Lái robot khổng lồ cũng là ước mơ của đàn ông, với điều kiện là buồng lái không nằm trên nắm đấm của robot. "Cái này chỉ trông có vẻ phức tạp, nhưng chắc độ khó không lớn." Tiểu Khả trả lời. "Vậy đặt làm cái này. ...

Hình thái thì lấy xe hơi thông thường làm hình thái cơ bản.

Như vậy, trong trạng thái không biến hình, tôi còn có thể dùng nó như ô tô, bình thường cũng không lãng phí.

Chú ý, không phải xe cần cẩu, cũng không phải máy xúc.

Chỉ cần hình thái xe hơi thông thường." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Khả: "Không vấn đề, chậm nhất là sáng mai có thể có bản thiết kế.

Đến lúc đó tôi sẽ gửi bản vẽ khái niệm cho tiền bối ngài xem." "Thành." Tống Thư Hàng trả lời.

Tiểu Khả: "Vậy chúc Hoàng Sơn tiền bối tu vi tinh tiến, tiền bối còn có vấn đề gì khác không ạ?" "Không có, có vấn đề tôi lại tìm cô." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Khả: "Vâng ạ, vậy chào tạm biệt Hoàng Sơn tiền bối." Kết thúc cuộc gọi, cô gái Tiểu Khả này véo cằm, nói với chủ tiệm: "Chủ tiệm, tôi luôn cảm thấy tính cách của Hoàng Sơn tiền bối hôm nay có chút không đúng.

Giọng điệu nói chuyện cũng có chút kỳ quái.

Hơn nữa ngài có biết không, Tiên chu mà ngài ấy đặt lại muốn có hình dạng robot biến hình." Chủ tiệm nghe đến đây, lập tức bừng tỉnh đại ngộ: "Tôi hiểu rồi, chẳng trách tôi cũng cảm thấy phong cách của Hoàng Sơn tiền bối hôm nay không đúng.

Đáp án đã rất rõ ràng rồi, người lên mạng nói chuyện với chúng ta lần này, không phải Hoàng Sơn tiền bối." "Vậy là ai?" Cô gái Tiểu Khả nghi hoặc hỏi.

Bên cạnh lại có một cô gái cười nói: "Còn có thể là ai, chắc chắn là yêu sủng Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn tiền bối rồi." "Không sai, ngoài Đậu Đậu ra, trên thế giới này cũng không có người nào khác có thể dùng tài khoản của Hoàng Sơn tiền bối để gây sự như vậy.

Hơn nữa phong cách nói chuyện vừa rồi của Hoàng Sơn tiền bối, cũng là phong cách của Đậu Đậu." Chủ tiệm rất chắc chắn nói. "Vậy...

đơn hàng này chúng ta còn làm không?" Tiểu Khả hỏi.

Chủ tiệm ha ha cười: "Làm, sao lại không làm?

Hoàng Sơn tiền bối rất cưng chiều Đậu Đậu, Đậu Đậu dùng tài khoản của Hoàng Sơn tiền bối đặt hàng, Hoàng Sơn tiền bối cuối cùng cũng sẽ lặng lẽ thanh toán, không cần lo lắng." "Lần trước ngay cả Đậu Đậu ở 'Đại hội đấu xe cần cẩu' sáng tác một khúc 《Hoàng Sơn Đại Ngốc Ca》, tiền bối cũng không phạt Đậu Đậu gì nhiều.

Đậu Đậu có thể trở thành yêu sủng của Hoàng Sơn tiền bối, thật sự là phúc khí của nó." Lại có người nói. … … Hoàng Sơn Động Phủ Đang bận bế quan, đột phá cảnh giới Ngũ phẩm, Đậu Đậu đột nhiên cảm thấy nghẹn lòng không rõ lý do. "Cảm giác như có người đang nói xấu sau lưng mình." Đậu Đậu nói.

Sẽ là ai đang nói xấu nó nhỉ?

Chương 1763

Thông thường, người hay phàn nàn về nó nhất là Chu Ly, hắn ngày nào cũng đuổi theo mình đang bỏ nhà ra đi, tích lũy lượng lớn oán khí.

Nhưng, Chu Ly gần đây và vợ hắn rất ngọt ngào, như hình với bóng, chắc không có thời gian nói xấu sau lưng nó.

Vậy thì... là Thư Hàng sao? "Gần đây hay phàn nàn mình, ngoài Chu Ly ra cũng chỉ có Thư Hàng thôi.

Quyết định rồi, mấy ngày nữa sẽ đi tìm hắn." Đậu Đậu bật dậy, lấy lại tinh thần.

Một mực bế quan là bế môn tạo xa, là không đúng.

Vì vậy, nó quyết định trước khi mình tấn thăng Ngũ phẩm, sẽ đi gặp Thư Hàng một lần.

Nghe nói Sở Sở đã trở thành đệ tử của Thư Hàng. "Tuy cảm thấy mình tấn thăng Ngũ phẩm là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nhưng chuyện gì cũng có chữ 'lỡ'.

Vì vậy, mình đây là muốn nhân lúc trước khi độ kiếp, đi gặp bạn tốt lần cuối." Đậu Đậu tự mình tìm lý do.

Lần này nó không chuẩn bị bỏ nhà ra đi.

Chó cũng sẽ lớn lên, chiêu bài bỏ nhà ra đi dùng nhiều, Hoàng Sơn đại ngốc sẽ miễn dịch.

Lần này nó chuẩn bị xin Hoàng Sơn, xin đi gặp Thư Hàng một lần.

Hoàng Sơn có tám mươi phần trăm khả năng sẽ đồng ý cho nó đi gặp Tống Thư Hàng. "Không tệ, cứ quyết định vậy đi.

Cuối tuần đi tìm hắn, chơi cho đã." Đậu Đậu nói xong, nhanh chóng chạy về phía Hoàng Sơn. *********** Buổi học buổi sáng, rất nhanh đã kết thúc.

Sau đó là ăn cơm, nghỉ trưa.

Buổi chiều tiếp tục học.

Buổi chiều, Tống Thư Hàng lại học một tiết 'ngôn ngữ cổ đại', thời gian còn lại thì dùng để học 《Thiên Sư Chính Pháp - Lôi Pháp Thiên》.

Mấy pháp thuật đầu tiên của Lôi Pháp Thiên là Lôi Quang Nhất Chỉ, Chưởng Tâm Lôi.

Tiếp theo là Dẫn Lôi Thuật.

Dẫn Lôi Thuật chia làm mấy giai đoạn: 1 Lôi, 2 Lôi, 3 Lôi, 4 Lôi và Ngũ Lôi Oanh Đỉnh.

Một bên khác.

Phân thân đã đổi bảng hiệu nhà hàng trên đảo Lam Tây, để tránh lại có người thần thần bí bí đến gọi món 'dịch vụ sinh tồn' đã không còn tồn tại.

Sở Sở ở nhà hàng trên đảo Lam Tây giúp đỡ.

Cô bắt đầu tu luyện tiên trù bí pháp nhận được từ không gian phong bế.

Hiện tại, cô đang sử dụng nguyên liệu thông thường để luyện tập đao công và kỹ năng nấu nướng.

Tống Thư Hàng lặng lẽ cung cấp cho cô một phần 'Thông tiêm tiêm', để cô luyện tập phần loại bỏ 'yêu khí' trong nguyên liệu trong bí thuật 《Tiên Trù》.

Chuyện này tạm thời đừng để Thông nương biết.

Ngoài việc sáng nay đại lão Bàn Cầu mang đến cho cậu một phen kích thích, cả ngày hôm nay đều rất yên bình.

Khôi Lỗi tiên tử buổi tối không về, cô trực tiếp mang Tiểu Âm Trúc đến tòa nhà của Dược Sư tiền bối nghỉ ngơi, cô dường như đã mua rất nhiều đồ.

Tống Thư Hàng khá lo lắng số tiền cậu cho cô, có đủ để cô tiêu xài không?

Màn đêm buông xuống.

Tống Thư Hàng nằm trên chiếc giường của mình đã lâu không nằm, nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ.

Qua hôm nay, còn bốn ngày nữa. "Chúc mọi người ngủ ngon." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hôm nay ngự đao từ đảo Lam Tây bay thẳng đến thành Đại học Giang Nam, lại đối đầu với Bàn Cầu một phen, cậu có chút mệt mỏi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, vận chuyển 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》, vừa ngủ vừa hồi phục tinh thần.

Trong cơn mơ màng, Tống Thư Hàng dường như lại tiến vào mộng cảnh.

Trong mơ, cậu cảm giác có một bàn tay nhỏ đặt lên đầu mình, nhẹ nhàng vuốt ve.

Bàn tay nhỏ mềm mại, rất thoải mái.

Bàn tay nhỏ này cứ vuốt ve trên đầu Tống Thư Hàng, vuốt không ngừng.

Rất thoải mái.

Kỳ lạ, nếu là nhập mộng, theo lý mà nói mình phải 'tỉnh lại', sau đó bắt đầu tình tiết nhập mộng chứ?

Sao nửa ngày rồi, vẫn là tình tiết bàn tay nhỏ vuốt đầu?

Tình tiết nhập mộng này có bắt đầu không vậy?

Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc trong lòng.

Nhưng bàn tay nhỏ này thật sự rất mềm, hơn nữa còn tự mang hiệu quả an ủi.

Khi bị bàn tay nhỏ này mềm mại vuốt ve, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân thả lỏng một cách khó hiểu, chỉ muốn mặc cho nó vuốt ve không ngừng, căn bản không muốn mở mắt bắt đầu tình tiết.

Không đúng!

Mau tỉnh lại, đây không phải nhập mộng.

Cảm giác nhập mộng không phải như thế này.

Đây là có người ở hiện thực đang động vào đầu mình!

Tống Thư Hàng mạnh mẽ mở mắt, kinh tỉnh lại.

Nhưng, vị trí giường của cậu không có gì cả, không có bất kỳ bóng dáng nào.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng không triển khai phòng ngự. "Là ảo giác sao?" Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm.

Là di chứng để lại sau khi bị Bàn Cầu đánh một trận ban ngày?

Cậu lại ngửi ngửi, trong ký túc xá ngoài mùi của cậu và ba người bạn cùng phòng, còn có khí tức do Liễu Yêu Khinh Vũ để lại.

Ngoài ra, còn có một mùi nhạt hơn, chắc là mùi của Nha Y, bạn gái của Cao Mỗ Mỗ.

Ngoài ra còn có một số mùi hỗn tạp, là do ký túc xá bên cạnh qua chơi để lại.

Ngoài những mùi này ra, không có khí tức khả nghi. "Xem ra thật sự là mình có chút cả kinh cả hãi." Tống Thư Hàng nói.

Cậu lại nằm xuống, đưa tay sờ sờ mái tóc ngắn của mình.

Cảm giác bị bàn tay nhỏ mềm mại vuốt ve trong mơ vừa rồi, quá chân thực.

Sau đó...

Tống Thư Hàng không ngủ được nữa.

Là một Linh Hoàng Ngũ phẩm, cậu vốn dĩ có thể không ngủ trong thời gian dài.

Cho dù thật sự tiêu hao quá lớn, có chút mệt mỏi, chỉ cần ngồi thiền tu luyện một lát, cũng sẽ hồi phục.

Hiệu quả của tu luyện và 《Chân Ngã Minh Tưởng Kinh》 còn mạnh hơn cả ngủ.

Hoàn toàn không ngủ được, Tống Thư Hàng mở điện thoại, theo thói quen đăng nhập vào nhóm chat.

Còn chưa kịp vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chỉ vừa từ 'trạng thái ẩn thân' chuyển sang 'trạng thái trực tuyến', đã có người liên lạc với cậu ngay lập tức.

Đậu Đậu: "Thư Hàng, cuối cùng cậu cũng lên mạng rồi." Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, lặng lẽ lại chuyển 'trạng thái trực tuyến' thành 'trạng thái ẩn thân'.

Trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', có một điều được công nhận.

Đậu Đậu = phiền phức.

Hơn nữa Đậu Đậu gần đây đang ở trạng thái từ Tứ phẩm tấn thăng Ngũ phẩm, nghe nói bất cứ lúc nào cũng có thể độ kiếp.

Vận mệnh của Tống Thư Hàng lại khắc với những tồn tại 'sắp độ thiên kiếp'.

Hơn nữa, gần đây cậu muốn nhân cơ hội học tập chăm chỉ, ngày ngày tiến bộ, học bù kiến thức 'ngôn ngữ cổ đại' và 'pháp thuật, ảo thuật', đặt nền móng cho giấc mơ trở thành đại tiền bối của mình trong tương lai.

Đồng thời nhẹ nhàng vượt qua thời gian hồi sinh. "Đừng ẩn nữa, tôi thấy cậu rồi.

Mấy ngày nữa tôi qua tìm cậu chơi nhé." Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Tôi đã xin Hoàng Sơn đại ngốc rồi, ngoài ra tôi đã chuẩn bị hành lý, chuẩn bị xong là qua tìm cậu." Đậu Đậu tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, nói: "Đậu Đậu, gần đây bên ngoài khá hỗn loạn.

Thiên Nhân tộc đang đi khắp nơi bắt tu sĩ Kim Đan và đại yêu.

Hơn nữa, cậu không phải sắp độ thiên kiếp Ngũ phẩm rồi sao?" "Chính vì sắp độ kiếp rồi, nên mới qua thăm cậu.

Thăm cậu xong lại đi thăm Diệt Phượng.

Lỡ như tôi độ kiếp thất bại, vậy lần gặp mặt này của chúng ta có thể là lần cuối cùng rồi." Đậu Đậu trả lời. "Làm gì có ai như cậu, điên cuồng cắm flag cho mình?" Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật: "Năm ngày sau đi, năm ngày sau tôi sẽ rảnh hơn." "Năm ngày sau?

Tại sao nhất định phải là năm ngày sau?" Đậu Đậu tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Năm ngày sau, tôi có thể hồi sinh tại chỗ." "Tuy nghe có chút mơ hồ, nhưng tôi hiểu.

Dù sao thì năm ngày sau tôi lại tìm cậu.

Chương 1764

Tôi bây giờ rất biết điều rồi." Đậu Đậu ngoan ngoãn nói.

Đậu Đậu ngoan ngoãn như vậy, nhất thời còn thật sự không quen. "Vậy năm ngày sau tôi tìm cậu." Đậu Đậu trả lời.

Tống Thư Hàng: "Được, quyết định vậy đi." Giải quyết xong Đậu Đậu, Tống Thư Hàng lại vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' xem nội dung trò chuyện của các tiền bối trong nhóm.

Tô Thị A Thất: "Hôm nay lại diệt một đám 'Thiên Nhân tộc', một tổ chín con, trong đó có ba con cảnh giới Ngũ phẩm, còn lại lại có sáu con Tứ phẩm cho đủ số, thật thất vọng.

Gần đây hầu như không có Thiên Nhân tộc hoạt động...

Tiếp theo ta phải sang địa bàn khác farm quái rồi." "Hôm nay ta về cũng gặp một đợt tấn công, toàn bộ bắt sống.

Tình hình bên ta cũng tương tự, bốn con Ngũ phẩm, năm con Tứ phẩm cho đủ số.

Bây giờ đều bị ta ném vào trong giáo, để thành viên hệ sinh vật trong giáo tiến hành nghiên cứu chúng.

Đến lúc đó dữ liệu nghiên cứu, ta sẽ gửi lên nhóm." Đông Phương Lục tiên tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "Nhìn chung, đội ngũ săn bắn của Thiên Nhân tộc, thực lực đang phân tán, lại dùng lượng lớn Tứ phẩm để cho đủ số.

Ước tính tổn thất gần đây của chúng rất lớn." "Bây giờ cả giới tu chân đều biết chúng là 'săn Kim Đan', là kẻ thù chung của giới tu chân.

Trước đó bị chúng đột kích một phen, giới tu chân tổn thất không ít tu sĩ Kim Đan và đại yêu yêu đan.

Bây giờ phản ứng lại, đương nhiên phải bắt đầu phản kích rồi." Lệ Chi tiên tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "666, vậy hoạt động năm nay là phản săn Thiên Nhân sao?

Nhớ lại... trước đây, đối với những tán tu như chúng ta, hoạt động hàng năm là cơ hội tốt để kiếm chút tiền tiêu vặt." Diệt Phượng công tử: "Đã nhận, vừa hay kiếm chút tiền tiêu vặt." Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá Nam: "Trong tay ta có một số Thiên Nhân, vừa chuẩn bị cho thú cưng nhà ta ăn.

Hoạt động ra rồi vừa hay, không lãng phí, đến lúc đó ta mang chúng đi đổi tài nguyên." Ta Là Con Hạc Trắng Bên Vách Thiên Nhai: "Hoạt động thường niên, cái này thú vị.

Năm nay có bảng xếp hạng không?" Hoàng Sơn Tâm Mệt Muốn Về Hưu: "Có, năm nay chia làm ba bảng xếp hạng.

Bảng săn cá nhân, bảng săn môn phái, bảng săn tiểu tổ.

Đến lúc đó mấy hạng đầu của mỗi bảng sẽ có chút quà nhỏ...

Bảng xếp hạng chủ yếu là để chơi, mọi người đừng đầu tư quá nhiều." Tống Thư Hàng véo cằm, luôn cảm thấy những 'nhân vật phản diện' siêu đáng sợ trong phim ảnh, phim truyền hình, ở ngoài đời thực sống đều có chút thảm.

Ví dụ như Vực Ngoại Thiên Ma lừng lẫy danh tiếng, đối với tu sĩ mà nói chính là BOSS dã ngoại rơi đồ xịn.

Lại ví dụ như 'Thiên Nhân tộc' bây giờ, rõ ràng sở hữu năng lực săn tu sĩ Kim Đan, nhưng không hiểu sao lại trở thành 'quái vật hoạt động thường niên'?

Rõ ràng chúng rất mạnh, cơ bản đều là chủ lực cấp Ngũ phẩm.

Một chiếc phi hành khí đều nhét đầy Thiên Nhân, giỏi lấy nhiều đánh ít. "Vậy... mình có nên đi farm một đợt không?" Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Linh thạch cậu khá thiếu.

Chưa kể cậu nợ Bạch tiền bối, chỉ riêng 'Thời gian thành' muốn khởi động lại, cũng phải tốn một lượng lớn linh thạch.

Còn có pháp khí của cậu 'Diệt Thần Tử Mẫu Pháo - Mẫu Pháo' mỗi phát bắn ra đều là linh thạch.

Thậm chí 'Tổ hợp pháp khí Ba mươi ba Thú' cũng có thể dựa vào tiêu hao lượng lớn linh thạch, một hơi giải phóng 'phong ấn Bát phẩm', bộc phát ra toàn bộ uy năng.

Ngoài linh thạch, thiên tài địa bảo và linh thực vật có thể trồng được cũng là thứ cậu cần.

Vừa mới nhận được một lô linh thú từ Điền Thiên đảo chủ, bây giờ còn thiếu một lô linh thực vật, hoàn thành 'kế hoạch trồng trọt trong thế giới hạch tâm' của cậu.

Mang theo một thế giới nhỏ bên người, không khai phá vận dụng nó, chính là một sự lãng phí đáng xấu hổ. "Bắc Hà, chúng ta lập tổ đội không?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: "Thôi, hoạt động năm nay, ta muốn thử một mình." Thông Huyền đại sư: "[Biểu tượng ngón tay cái] [Biểu tượng ngoắc tay]" Dược Sư gửi một tin nhắn thoại: "Ý của Thông Huyền đại sư là, chùa Thiên Nhai Vân Du của họ cũng là một trong những nhà tổ chức của hoạt động lần này, các đạo hữu có thể trực tiếp đến chùa của ngài để đổi linh thạch và tài nguyên." "Đại sư không lỗ sao?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Thông Huyền đại sư: "[Biểu tượng chúc mừng phát tài]" Dược Sư phiên dịch: "Ý của đại sư là không lỗ, mà còn có thể kiếm được một khoản." "Ta vừa nhận được tin, Tô Thị Thiên Hà của chúng ta cũng là một trong những nhà tổ chức.

Nhưng chúng ta cũng không biết thân thể của Thiên Nhân tộc có tác dụng gì, dù sao chỉ cần tập trung lại giao cho 'Tu sĩ Liên minh', là có thể đổi được rất nhiều lợi ích." Tô Thị A Thất nói.

Thông Huyền đại sư: "[Biểu tượng gật đầu]" Hoàng Sơn tiền bối giải thích: "Trong Tu sĩ Liên minh có chín vị đại năng Phật tông, đang liên hợp luyện chế Cực Lạc Thế Giới.

Họ cần một lượng lớn sinh linh dạng năng lượng thuần túy cấp Tứ phẩm, Ngũ phẩm thậm chí là Lục phẩm còn sống, an trí vào Cực Lạc Thế Giới, độ hóa thành 'Phật tử tụng kinh'.

Vốn dĩ họ đang đau đầu không biết kiếm đâu ra sinh linh phù hợp... rồi Thiên Nhân tộc xuất hiện.

Năng lượng trong cơ thể Thiên Nhân tộc đơn nhất, hơn nữa vì không có 'hạch tâm', chiến lực của chúng tương đối yếu, độ hóa cũng dễ dàng hơn.

Vì vậy, các thành viên Thiên Nhân tộc còn sống, đều do chín vị đại năng Phật tông này thu mua." "Còn những 'thành viên Thiên Nhân tộc' đã chết, một phần 'Tu sĩ Liên minh' thu mua để làm các loại nghiên cứu.

Một phần khác sẽ bị ném vào 'Tiệt Thiên Tháp', làm nhiên liệu.

Còn có một phần, có người đang thu mua.

Cụ thể là ai đang thu mua, ta cũng không rõ." Hoàng Sơn tiền bối lại bổ sung.

Đông Phương Lục tiên tử cười nói: "Còn có thể là ai thu mua, có cũng là mấy ma tông chúng ta thôi.

Đối với một vài hệ tu luyện giả của ma tông chúng ta, thân thể của cường giả chính là dược liệu tốt nhất để thi pháp.

Nếu có một lượng lớn thân thể Thiên Nhân Tứ phẩm, Ngũ phẩm xuất hiện, chắc chắn sẽ mua một phần.

Giới tu chân gần trăm năm quá hòa bình, thân thể của cường giả đều trở nên hiếm có khó tìm.

Thiên Nhân tộc xuất hiện, đối với chúng ta mà nói là một cơn mưa đúng lúc." "Hệ tử linh pháp sư bên tu luyện ma pháp còn sống không?

Nếu hệ này còn chưa bị hủy diệt, có lẽ cũng sẽ âm thầm thu mua một ít." Lạc Trần Chân Quân nói.

Thời gian chém gió trong nhóm luôn trôi qua rất nhanh.

Chớp mắt một cái, đã trời sáng.

Ngày 19 tháng 10, sáng sớm thứ bảy, còn bốn ngày nữa là hết thời gian hồi sinh.

Tống Thư Hàng bò dậy từ trên giường, chuẩn bị bắt đầu luyện công buổi sáng.

Cao Mỗ Mỗ mơ mơ màng màng mở mắt: "Ồ, Thư Hàng hôm nay cậu lại dậy sớm vậy à." "Quen rồi." Tống Thư Hàng cười nói. "Ừm, hôm nay là thứ bảy.

Thứ bảy Nha Y sẽ mang bữa sáng cho tớ... cậu mang bữa sáng cho Thổ Ba và Lưỡng Đới là được rồi.

Tớ ngủ tiếp một lát nữa." Cao Mỗ Mỗ mơ màng nói.

Tống Thư Hàng: "?" Thời gian này, mang bữa sáng cho ba người các cậu, đã thành nhiệm vụ của tớ rồi sao?

Khinh Vũ rốt cuộc đã chiều các cậu thành cái dạng gì rồi.

Thôi được, lát nữa đi qua rừng cây, bảo Khinh Vũ tiếp tục mang bữa sáng cho các cậu vậy.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi dậy, cậu một mình đi đến rừng cây đó.

Liễu Yêu Khinh Vũ đang sung sướng tận hưởng ánh nắng ban mai.

Đối với nó, hiện thế thật sự quá tuyệt vời.

Nó bây giờ còn đang cân nhắc, có nên truyền bá tư tưởng 'ánh nắng thật tuyệt' này về thế giới Cửu U không? "Khinh Vũ, chào buổi sáng." Tống Thư Hàng đến bên cạnh nó, thuận tay đưa mấy gói hàng cho nó. "Chào buổi sáng, Bá Tống tiên sinh." Khinh Vũ dùng cành cây linh hoạt nhận lấy gói hàng, bóc chúng ra.

Bên trong lại là một ít đất dinh dưỡng, dung dịch dinh dưỡng các loại.

Rõ ràng là yêu cây cấp Ngũ phẩm, những thứ này đối với nó có hiệu quả sao?

Hay là đối với nó, những loại đất dinh dưỡng, dung dịch dinh dưỡng này giống như đồ ăn vặt, tuy không có hiệu quả gì, nhưng ăn rất ngon? "Khinh Vũ có rảnh không, rảnh thì đi giúp mang ít bữa sáng cho Thổ Ba họ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Khinh Vũ gật gật đầu: "Không vấn đề, cứ giao cho tôi." Thời gian này ở chung, đối với việc làm thế nào để nuôi bạn cùng phòng thành 'cơm đến há miệng, áo đến đưa tay', nó rất có nghiên cứu. … … Tống Thư Hàng bắt đầu chậm rãi đánh một bộ quyền pháp trong rừng cây, hoạt động cơ thể.

Sau đó cậu triệu hồi 'Công Đức Xà Mỹ Nhân', từ tay cô mượn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lưu luyến không muốn cho mượn Xích Tiêu Kiếm, sau đó cô cuộn đuôi lại thành một vòng, co ro ở bên cạnh xem Tống Thư Hàng luyện công, và bất cứ lúc nào cũng chú ý đến lời thoại của Tống Thư Hàng.

Những lời thoại này đều sẽ được ghi lại vào kho lời thoại của cô, tương lai có một ngày, lúc nào cũng có thể nhảy ra cướp lời thoại.

Nhắc đến cướp lời thoại, không hiểu sao, cô đột nhiên có chút nhớ 'Tạo Hóa tiên tử'. "Lại đến lượt ta ra sân rồi sao?

Lần này chúng ta phải đánh ai?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối vừa hiện thân, đã hoạt bát hẳn lên.

Tống Thư Hàng: "Không, tôi đang luyện công buổi sáng." "Luyện công buổi sáng?

Cậu nói là muốn dùng ta để luyện công buổi sáng?

Đùa cái gì... không, không đúng.

Lần sau luyện công buổi sáng cũng cứ thoải mái sử dụng ta nhé!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối sảng khoái cười nói.

Luyện công buổi sáng tốt mà, luyện công buổi sáng cũng là thời gian nó được ra ngoài hóng gió.

Còn về chuyện thần binh của Trường Sinh Giả đường đường, bị dùng làm vũ khí luyện công buổi sáng... chuyện này đương nhiên phải cho Tống Thư Hàng một like.

Tống Thư Hàng múa Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ra dáng luyện một bộ 《Thánh Quang Kiếm Thuật》.

Chương 1765

Nhưng, mục tiêu chính của cậu không phải là luyện cái này.

Luyện xong một bộ 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, Tống Thư Hàng lại 'lặng lẽ tay nhanh' một chút, một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi xuống thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối. "Ủa?

Cảm giác này... sướng ghê.

Chính là cảm giác này, lần trước sau khi đại chiến một trận sảng khoái, cũng là cảm giác thoải mái này.

Giống như được mát-xa vậy, toàn thân đều thông suốt." Xích Tiêu Kiếm nói: "Thư Hàng, xem ra sự ăn ý giữa cậu và ta có chút tiến bộ!" "Xích Tiêu Kiếm tiền bối thích là được rồi." Tống Thư Hàng cười nói. "Tiếp tục tiếp tục, chúng ta lại luyện tiếp.

Ta cảm giác sức mạnh trong cơ thể ta, đều đã hồi phục không ít.

Nếu sự ăn ý giữa chúng ta lại bồi dưỡng thêm, nói không chừng chúng ta có thể đạt đến cảnh giới 'nhân kiếm hợp nhất'." Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói. "Được." Tống Thư Hàng lại luyện một bộ 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, sau khi xong, lại lặng lẽ cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát 《Dưỡng Đao Thuật》. "Đúng đúng đúng, chính là cảm giác này." Xích Tiêu Kiếm thoải mái vô cùng.

Cảm giác này, dường như có thể gây nghiện. "Lại đi, chúng ta lại tu luyện." Xích Tiêu Kiếm thúc giục.

Nó cảm thấy mình có thể sẽ yêu thích việc luyện công buổi sáng.

Tống Thư Hàng véo cằm, đang cân nhắc có nên nói hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối không? 《Dưỡng Đao Thuật》 chủ yếu dùng để nâng cao sự ăn ý giữa người và đao, sớm ngày tiến vào cảnh giới 'nhân đao kiếm nhất'.

Ngoài ra, 《Dưỡng Đao Thuật》 còn có một thuộc tính ẩn: nếu vị 'Cự hào sư tổ' trong mộng cảnh nói là thật, vậy 《Dưỡng Đao Thuật》 cuối cùng nói không chừng có thể biến Xích Tiêu Kiếm thành đao nương?

Ừm... khoan đã, ở đây có một vấn đề.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối là kiếm, vậy nên phải là kiếm nương?

Ừm... khoan đã, còn có một vấn đề. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài có giới tính không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "???" Câu hỏi này của Tống Thư Hàng, làm cho thân kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng có chút lạnh. "Tôi đang nghĩ, nếu Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngài hóa thành hình người, sẽ có giới tính không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Cậu... trong đầu cậu có suy nghĩ gì vậy?" "Thực ra là thế này, lần trước tôi nghe một vị tiền bối giảng pháp, truyền thụ một bộ đao đạo đại tác gọi là 《Tam Thiên Đao Kinh》." Tống Thư Hàng giải thích. "Cậu nghe tiền bối giảng pháp lúc nào?" Xích Tiêu Kiếm lại nghi hoặc hỏi. "Trong mơ, vị tiền bối đó thụ nghiệp trong mơ.

Sau đó, ngài ấy giảng giải 《Tam Thiên Đao Kinh》 xong, còn giảng giải cho tôi một bộ bí thuật gọi là 《Dưỡng Đao Thuật》." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Rồi sao nữa?" "Theo như vị Cự hào tiền bối đó giảng giải, 《Dưỡng Đao Thuật》 này dùng đến cực hạn, có thể làm cho đao thông linh, và còn có thể làm cho đao và chủ nhân cộng hưởng, hóa thành đao nương." Tống Thư Hàng chậm rãi kể lại chuyện nhập mộng lần trước.

Cậu là muốn hỏi thăm Xích Tiêu Kiếm tiền bối một chút, chuyện đao nương này, có thật sự đáng tin không? "Rồi... có phải cậu đã dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên người ta không?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ban đầu là hoàn toàn tay nhanh, không cẩn thận dùng một lần.

Hôm nay tôi có chút tò mò lại dùng một lần, sau đó dưới yêu cầu của chính Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngài, lại dùng cho ngài thêm một lần." Xích Tiêu Kiếm: "..." Ta coi ngươi là bạn, ngươi lại muốn biến ta thành đao nương? "Thực ra tôi muốn hỏi là, chuyện đao nương này, có thật sự đáng tin không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Nghe cậu miêu tả, chín mươi phần trăm khả năng, Cự hào tổ sư đang lừa gạt tên tiểu thái điểu tên Tô Hiển đó.

Ta từ thời cổ đại sống đến bây giờ, còn chưa từng thấy phi kiếm và bảo đao nhà ai hóa thành hình người.

Cấp bậc như ta, có kiếm linh bảo kiếm, đã là cực hạn rồi." "Vậy, Xích Tiêu Kiếm tiền bối có muốn thử 《Dưỡng Đao Thuật》 với tôi nữa không, nói không chừng ngài cũng có thể hóa thành đao nương?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Cút, chủ nhân đời đầu của ta Xích Tiêu Tử cũng không có suy nghĩ như vậy." Đúng lúc Xích Tiêu Kiếm nói câu này, bên cạnh Tống Thư Hàng có một cánh cửa không gian vừa hay mở ra.

Đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân vung lên, nhanh chóng đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, bao bọc bảo vệ cậu.

Cửa không gian, biểu tượng của cường giả từ Cửu phẩm Kiếp Tiên trở lên.

Lại có đại lão đến đánh mình?

Tống Thư Hàng lập tức liên lạc với 'thế giới hạch tâm'.

May quá, hôm nay thế giới hạch tâm không sập.

Cửa không gian mở ra, một vị đạo nhân mặc đạo bào màu đỏ rực, bước ra từ cửa không gian.

Lúc này, biểu cảm trên mặt đạo trưởng đặc biệt kỳ quái. "Xích Tiêu Tử tiền bối?" Tống Thư Hàng nhìn thấy đạo nhân, thử gọi một tiếng.

Người đến chính là 'chủ nhân đời đầu của Xích Tiêu Kiếm' Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng gặp Xích Tiêu Tử còn sống.

Trước đây chỉ gặp trong mộng cảnh. "Bần đạo từ lúc nào đã trở thành chủ nhân đời đầu rồi?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng bình tĩnh nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Chết tiệt, nói thuận miệng rồi." Nó lại không hề xấu hổ chút nào. "Gần đây cứ bị @#%× tiên tử nuốt rồi nuốt, ta đều cảm thấy mình đã biến thành bảo kiếm của nàng ấy, trong tiềm thức cứ nghĩ mình đã đổi chủ nhân." Xích Tiêu Kiếm bình tĩnh nói.

Nói xong, nó bay đến bên cạnh Xích Tiêu Tử: "Lần này sao lại nhớ đến tìm ta rồi?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng mỉm cười với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta gặp mặt rồi." "Vâng, tiền bối.

Cảm ơn ơn truyền nghệ năm đó của tiền bối." Tống Thư Hàng cung kính hành lễ với Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Từ khi cậu bước vào giới tu chân, nếu không có 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', cậu sớm đã không biết chết bao nhiêu lần rồi.

Ơn truyền nghệ này, cậu không dám quên. "Đó là duyên phận giữa cậu và bần đạo." Xích Tiêu Tử đạo trưởng mỉm cười nói, nói xong ông nhẹ nhàng vỗ vỗ Xích Tiêu Kiếm: "Vì một số lý do, Xích Tiêu Kiếm bần đạo phải mang về rồi." Nếu không, nếu ông cũng giống như Trình Lâm tiên tử, tiến vào trạng thái giống như phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, Xích Tiêu Kiếm sợ rằng sẽ thật sự quên mất ông, chủ nhân này.

Khi nhìn thấy Xích Tiêu Tử tiền bối xuất hiện, Tống Thư Hàng đã đoán được ông đến để mang Xích Tiêu Kiếm tiền bối đi. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, cảm ơn ngài đã chăm sóc trong thời gian gần đây." Tống Thư Hàng nói với Xích Tiêu Kiếm.

Trong lòng cậu dù có nhiều lưu luyến, nhưng Xích Tiêu Kiếm là bản mệnh pháp khí của Xích Tiêu Tử tiền bối, chủ nhân của nó muốn mang nó về, không ai có lý do gì để ngăn cản. "Khách sáo rồi, ta và cậu cũng khá hợp nhau.

Lần sau chúng ta có cơ hội, lại hợp tác." Xích Tiêu Kiếm bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, dùng chuôi kiếm của mình nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng. "Ủa?" Một bên, Công Đức Xà Mỹ Nhân cuối cùng cũng phản ứng lại.

Xích Tiêu Kiếm của cô sắp mất rồi!

Thế là, cô ra tay như điện, một phát bắt lấy Xích Tiêu Kiếm.

Ngay sau đó, cô mở miệng, thuần thục nuốt Xích Tiêu Kiếm vào bụng.

Xích Tiêu Tử: "..." Xích Tiêu Kiếm: "..." Sau khi nuốt Xích Tiêu Kiếm, Công Đức Xà Mỹ Nhân 'vèo' một tiếng, trốn vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, không chịu ra ngoài.

Tống Thư Hàng: "..." "Khụ, hay là Xích Tiêu Tử, ta ở lại chơi thêm mấy ngày nữa nhé?" Lúc này, giọng của Xích Tiêu Kiếm phát ra từ trong bụng Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Tử: "???" Tại sao lại có cảm giác như ông bị chính bản mệnh pháp khí của mình ruồng bỏ. "Chơi thêm mấy ngày nữa, hiện thế gần đây không phải có đám Thiên Nhân sao.

Đợi sự kiện Thiên Nhân kết thúc, ta lại về với ngươi.

Dù sao cũng chỉ là một cánh cửa không gian thôi." Giọng của Xích Tiêu Kiếm tiếp tục truyền ra. "Xem ra ngươi và Tống Thư Hàng tiểu hữu rất hợp nhau nhỉ." Xích Tiêu Tử duy trì hình tượng cao nhân thế ngoại của mình, mỉm cười: "Vậy Tống Thư Hàng tiểu hữu, Xích Tiêu Kiếm nhà ta, phiền cậu chăm sóc thêm mấy ngày nữa nhé?" "Để Xích Tiêu kiếm tiền bối ở lại, không thành vấn đề chứ ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng khóa không gian đến đây, chắc là có chuyện quan trọng nên mới muốn mang Xích Tiêu kiếm đi?

Đương nhiên, Tống Thư Hàng chắc chắn hy vọng Xích Tiêu kiếm có thể ở lại.

Hiện tại mà nói, Xích Tiêu kiếm là món hack tốt nhất trong tay cậu, đáng tin cậy hơn thế giới hạch tâm nhiều. "Cứ để nó chơi thêm mấy ngày đi." Xích Tiêu Tử đạo trưởng vẫn giữ hình tượng cao nhân ngoại thế.

Công Đức Xà mỹ nhân nghe vậy, 'vèo' một tiếng lại chui ra từ sau lưng Tống Thư Hàng.

Sau đó, nàng mở miệng ra, nhả Xích Tiêu kiếm ra ngoài.

Đạo trưởng là loại cao nhân ngoại thế này, một lời nói nặng tựa ngàn vàng, nàng rất tin tưởng vào nhân phẩm của đạo trưởng.

Xích Tiêu kiếm lại lơ lửng trên không, nó nghênh ngang bay đến bên cạnh Xích Tiêu Tử: "Lần này lại tìm được đối tượng thích hợp, muốn chuyên tâm bồi dưỡng rồi à?" Mỗi lần Xích Tiêu Tử muốn xuất sơn, thường là đã tìm được người có duyên tu luyện, hoặc là hạt giống tiềm năng có hy vọng bồi dưỡng thành 'Thiên Đạo'.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng khẽ lắc đầu: "Lần này ta có kế hoạch khác, nhưng kế hoạch này không tiện tiết lộ." "Vậy lúc nào cần dùng đến tôi thì gọi nhé, dù sao cũng chỉ là chuyện một cánh cửa không gian thôi mà." Xích Tiêu kiếm nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng ngẩng đầu nhìn trời.

Một lát sau, ông nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu, vậy bần đạo đi trước một bước.

Chúng ta hẹn gặp lại lần sau." "Tiền bối đi đường cẩn thận." Tống Thư Hàng vẫy tay.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại mở cửa không gian, một chân bước vào. "Đợi đã, Xích Tiêu Tử." Lúc này, Xích Tiêu kiếm đột nhiên lên tiếng gọi.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng quay đầu lại: "?" "Gặp được ông rồi thì sạc pin cho tôi một phát đi.

Gần đây tôi tiêu hao hơi lớn, năng lượng trong cơ thể cứ ở vạch đỏ mãi, lâu lắm rồi chưa đầy bình.

Sạc đầy cho tôi rồi hẵng đi." Xích Tiêu kiếm nói.

Chương 1766

Xích Tiêu Tử: "..." Đạo trưởng lại ngẩng đầu nhìn trời: "Đến đây." Xích Tiêu kiếm vui vẻ nhảy vào tay đạo trưởng.

Đạo trưởng vận chuyển [tiên nguyên] trong cơ thể, rót vào Xích Tiêu kiếm.

Khoảnh khắc Xích Tiêu Tử đạo trưởng điều động tiên nguyên, linh lực giữa trời đất đều trở nên sôi động.

Chúng hưởng ứng tiên nguyên của Xích Tiêu Tử mà hội tụ lại.

Trong nháy mắt, linh khí trong khu rừng liễu này đã đậm đặc hơn một nửa.

Cỏ xanh được linh khí nuôi dưỡng, không ngừng nảy mầm, sinh trưởng, tựa như mùa xuân đã về.

Xích Tiêu kiếm la lớn: "Năng lượng cuồn cuộn không ngừng tuôn vào.

Cảm giác này thật đã!" Truyền năng lượng kết thúc, Xích Tiêu Tử đạo trưởng thu tay lại.

Xích Tiêu kiếm bay vút lên, vui vẻ múa một vòng kiếm hoa trên không.

Cảm giác năng lượng tràn đầy thật tuyệt vời.

Bây giờ nó phối hợp với Tống Thư Hàng, có thể chém ra hơn ba đao Hỏa Diễm Đao cấp 'Trường Sinh Giả'.

Thậm chí nếu Tống Thư Hàng không sợ cơ thể tan vỡ mà dốc toàn lực thúc giục, nó có thể chém ra một đao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có uy lực bằng một nửa của Xích Tiêu Tử.

Xích Tiêu Tử cũng là một tồn tại đỉnh cao trong số các Trường Sinh Giả.

Một đao Phần Thiên Hỏa Diễm Đao bằng nửa uy lực của ông đã là sức mạnh tai họa cấp thế giới thực sự.

Một đao chém xuống, thật sự có thể làm được 'đốt trời nấu biển'.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại cáo biệt: "Thư Hàng tiểu hữu, hẹn gặp lại lần sau." "Xích Tiêu Tử tiền bối, tạm biệt." Tống Thư Hàng lại vẫy tay chào lần nữa.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng xoay người bước vào cửa không gian, khóe mắt liếc nhìn Xích Tiêu kiếm đang nhào lộn tung tăng trên không, khóe miệng không khỏi co giật. [Chủ nhân đời đầu Xích Tiêu Tử] cứ có cảm giác Xích Tiêu kiếm nhà mình sớm muộn cũng hết thuốc chữa.

Sau khi rời đi qua thông đạo không gian, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đột nhiên lại nhớ ra một chuyện. "Đúng rồi...

Thông nương cũng đang ở cùng Thư Hàng tiểu hữu phải không?

Quên cả hỏi xem nó bây giờ thế nào rồi.

Ta đã bỏ ra cái giá rất lớn để tẩy rửa cho nó tư chất tu luyện hiếm có trên đời.

Nếu nó nghiêm túc tu luyện, tốc độ thăng cấp hẳn phải rất nhanh mới đúng." Xích Tiêu Tử đạo trưởng lẩm bẩm.

Lần sau gặp Thư Hàng tiểu hữu, phải hỏi lại tình hình của Thông nương mới được.

Mặc dù cảm thấy chuyện củ hành ngốc này muốn làm Thiên Đạo là không thể, nhưng dù sao nó cũng là tinh linh hành do ông nhất thời hứng khởi bồi dưỡng.

Trong lòng ông vẫn hy vọng nó có thể cố gắng một chút, tốc độ thăng cấp có thể tăng lên một chút. "Nếu tốc độ thăng cấp của Thông nương quá chậm, vậy ta đành phải tạo áp lực cho nó một cách nhân tạo thôi.

Dù sao thì thiên phú tu luyện đó không thể lãng phí vô ích được." Xích Tiêu Tử đạo trưởng thầm nghĩ. ************ Buổi tu luyện sáng sớm kết thúc.

Công Đức Xà mỹ nhân hôm nay hiếm khi không thu hồi Xích Tiêu kiếm mà kéo dài thời gian thả rông cho nó.

Xích Tiêu kiếm lúc này lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, bay qua bay lại.

Nó đã kích hoạt huyễn thuật trận pháp trên thân, không cần lo bị người thường nhìn thấy.

Lúc này, Khinh Vũ hóa thành hình 'Tống Thư Hàng' đã mua xong bữa sáng cho các bạn cùng phòng, lại quay về khu rừng liễu. "Ủa?

Bá Tống tiên sinh, sao linh lực trong rừng lại trở nên đậm đặc như vậy?" Liễu yêu Khinh Vũ nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: "Vừa rồi có một vị đại lão xuyên qua không gian đến đây, gây ra biến đổi linh lực.

Đừng lo, linh lực sẽ sớm tiêu tán thôi." "Tôi lại hy vọng chúng đừng tiêu tán nhanh như vậy." Khinh Vũ cười khúc khích, cô lại hiện ra nguyên hình, cắm rễ vào trong rừng: "Bá Tống tiên sinh, lát nữa có chuyện gì thì gọi tôi nhé.

Tôi sẽ quang hợp thêm một lúc nữa." Tống Thư Hàng: "..." Cậu nhớ Khinh Vũ vốn là 'Cửu U Thụ Yêu' mà, cũng có thể quang hợp sao? ...

Sau khi rời khỏi khu rừng liễu, Tống Thư Hàng đi lang thang không mục đích trong khuôn viên trường.

Trong đầu thì ôn lại nội dung của 《Thiên Sư Chính Pháp》 và 《Tam Thiên Đao Kinh》.

Ôn cũ biết mới. "Đúng rồi, lâu rồi không đến hiệu sách, hay đến đó ngồi một lát nhỉ?" Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Vừa đọc cọp, vừa học 《Viễn Cổ Ngữ Ngôn》, nghĩ thôi đã thấy hạnh phúc rồi.

Ngoài 《Viễn Cổ Ngữ Ngôn》 ra, cậu còn rất nhiều thứ cần phải học.

Nhưng chuyện học hành không thể vội, phải học từng bước một.

Trước tiên nắm vững phần nhập môn của 《Viễn Cổ Ngữ Ngôn》, sau đó mới học kiến thức khác.

Thực ra, đối với Tống Thư Hàng, học tập vẫn có đường tắt. "Nếu gần đây có thể 'nhập mộng' thêm một lần, một hơi nắm vững Viễn Cổ Ngữ Ngôn thì sướng rồi.

Ví dụ như, lại nhập mộng vào cuộc đời của 'Thiếu niên Thiên Đế'." Tống Thư Hàng lẩm bẩm. ************ Cùng lúc đó, trên đường từ 'Hoàng Sơn' đến 'Thành phố Đại học Giang Nam'.

Đậu Đậu hành trang gọn nhẹ, chân đạp Phong Hỏa Luân, đang nhanh chóng chạy về phía Thành phố Đại học Giang Nam.

Tuy đã có thể hóa thành hình người, nhưng lúc đi đường, nó vẫn quen dùng hình dạng chó yêu hơn.

Hình dạng này tốc độ nhanh hơn.

Hoàng Sơn Tôn Giả nghe nói nó muốn đến chỗ Tống Thư Hàng giải khuây, liền đồng ý.

Nhưng quy định nó chỉ có một ngày, sau một ngày phải lập tức trở về.

Đậu Đậu đồng ý ngay tắp lự.

Ngoài ra, vì bên ngoài hiện tại 'Thiên Nhân tộc' đang đi khắp nơi săn lùng tu sĩ Kim Đan và đại yêu Ngũ phẩm, Hoàng Sơn lại chuẩn bị cho Đậu Đậu hai món pháp khí bảo mệnh, ba lá bùa mạnh mẽ để đảm bảo an toàn cho nó. "Gâu, Thành phố Đại học Giang Nam, ta lại đến đây." Khóe miệng Đậu Đậu hiện lên nụ cười nhân tính hóa.

Tuy đã hẹn với Tống Thư Hàng 5 ngày sau mới gặp lại... nhưng một đứa hiếu động như nó, làm sao có thể chịu đựng được năm ngày chờ đợi dài đằng đẵng?

Kẻ lừa gạt là cún con.

Nhưng nó vốn là cún con mà, nên dù có nói dối cũng không sao cả nhỉ?

Đậu Đậu bay cực nhanh, tốc độ bay của bốn bánh Phong Hỏa Luân còn nhanh hơn tu sĩ ngự kiếm phi hành một bậc.

Dù sao, đây cũng là pháp khí mà Hoàng Sơn làm riêng cho Đậu Đậu. "Chỉ bay để đi đường không thì hơi chán.

Lúc này mà có trò gì vui thì tốt." Đậu Đậu khẽ nói.

Cuộc sống bình lặng là tà đạo, cuộc đời gà bay chó sủa mới đầy sức hấp dẫn.

Đang suy nghĩ...

đột nhiên, Đậu Đậu nhìn thấy phía trước có một chiếc 'phi hành khí' gào thét bay tới, nó đang truy đuổi một vị tán tu Kim Đan Ngũ phẩm.

Vị tán tu kia trông có vẻ thê thảm, toàn thân đầy vết thương.

Trên phi hành khí, liên tục có trường mâu và tên nhọn bắn ra, tấn công vị tán tu đó. "Đạo hữu chó phía trước, mau tránh ra, phía sau ta là

Thiên Nhân đang săn Kim Đan!

Mau chạy đi!" Vị tán tu Kim Đan thấy Đậu Đậu, vội vàng truyền âm nhập mật: "Ngươi là cảnh giới Tứ phẩm, bọn chúng sẽ không ra tay với ngươi đâu.

Mau chạy đi!" Vị tán tu này lại là một người lương thiện.

Bản thân đang bị truy sát, trông như sắp toi mạng đến nơi, vậy mà khi thấy Đậu Đậu còn lên tiếng nhắc nhở nó trốn đi. "Không, sao ta có thể bỏ mặc ngươi được!" Đậu Đậu chớp chớp mắt: "Thiên Nhân là kẻ thù chung của giới tu chân chúng ta, ta không thể trơ mắt nhìn ngươi bị chúng săn lùng được, chúng ta hãy liên thủ, liều mạng với chúng." Trên người nó có bùa mạnh và pháp khí do Hoàng Sơn đại ngốc đưa, nếu thao tác tốt, có lẽ có thể cứu được đối phương. "Đạo hữu chó, ngươi chỉ mới Tứ phẩm.

Dù có thêm ngươi, chúng ta cũng không phải là đối thủ của chúng.

Ngươi mau tránh đi...

Nếu ngươi thật sự muốn giúp ta, vậy hãy đi xem gần đây có cao thủ tiền bối nào không.

Tìm họ đến cứu viện, ta có lẽ còn một tia hy vọng sống sót." Vị tán tu Kim Đan nhanh chóng truyền âm. "Chậc, gần đây làm gì có cao nhân nào." Đậu Đậu khẽ nói.

Nó hiện đang ở giữa Hoàng Sơn và Thành phố Đại học Giang Nam.

Muốn gọi cứu viện thì phải chạy về Hoàng Sơn hoặc chạy đến Thành phố Đại học Giang Nam.

Đợi nó chạy tới nơi, vị tán tu Kim Đan này đã nguội lạnh từ lâu rồi.

Vị tán tu này, e là chỉ muốn dùng cớ để đuổi nó đi, để nó chạy thoát thân. "Gâu, xem ra bản uông phải trổ tài một phen, để cuộc đời chó của mình thêm phần kịch tính." Đậu Đậu khẽ nói. "Đạo hữu cố gắng lên!" Đậu Đậu truyền âm.

Sau đó, móng vuốt của nó linh hoạt lôi điện thoại ra, gọi cho Tống Thư Hàng.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối. "Alo, Đậu Đậu, có chuyện gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu nghe ra, giọng của Tống Thư Hàng dường như có chút run rẩy...

Chương 1767

Gã này đang làm gì vậy?

Nhưng lúc này, Đậu Đậu không kịp nghĩ nhiều: "Thư Hàng, ta cần ngươi giúp." "Xảy ra chuyện gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta gặp phải Thiên Nhân...

Đợi một lát, ta tìm cách dẫn chúng đến ngoại ô Thành phố Đại học Giang Nam, ngươi qua cứu ta.

Nếu muộn, ngươi cũng có thể đến nhặt xác cho ta đó ~~" Đậu Đậu nói nhanh.

Tống Thư Hàng: "Hả?

Thiên Nhân?" Không phải ngươi đang ở nhà bế quan sao?

Sao lại gặp phải Thiên Nhân? "Mau ra đây, ta gửi tọa độ cho ngươi, ngươi đi đường thẳng, đến vị trí tọa độ của ta.

Hy vọng chúng ta có thể gặp nhau giữa đường.

Không có thời gian...

Gã kia sắp không trụ nổi rồi." Đậu Đậu nói nhanh.

Tống Thư Hàng: "..." Thấy tọa độ Đậu Đậu gửi qua, cậu lập tức hiểu ra.

Gã Đậu Đậu này, e là sáng sớm nay đã từ động phủ của Hoàng Sơn tiền bối chạy về phía Thành phố Đại học Giang Nam rồi. [Tôi lại có thể tin rằng Đậu Đậu thật sự sẽ đợi 5 ngày sau mới đến tìm mình.] Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tống Thư Hàng ngốc nghếch ơi, Đậu Đậu làm sao có thể ngoan ngoãn như vậy.

Nếu nó thật sự ngoan ngoãn như vậy, tên của nó đã viết ngược rồi.

Tống Thư Hàng run rẩy đứng dậy từ bên giá sách, đặt một cuốn truyện tranh thiếu nữ về lại giá.

May mà trong 'không gian học bá' của cậu, việc học Viễn Cổ Ngữ Ngôn đã tạm dừng một giai đoạn rồi.

Nếu không, vừa phải chịu đựng roi điện, vừa phải chạy đi cứu Đậu Đậu, chắc chết mất. "Chuẩn bị xuất phát à?" Xích Tiêu kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đi đón Đậu Đậu thôi, không thể để nó xảy ra chuyện được." Đậu Đậu là thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mà Tống Thư Hàng quen biết không lâu sau khi mới bước vào giới tu chân.

Hơn nữa, lúc đầu Đậu Đậu cũng là 'món hack mạnh mẽ' của Tống Thư Hàng... mặc dù đôi khi Đậu Đậu rất không đáng tin cậy.

Vì vậy, Tống Thư Hàng tuyệt đối không thể để Đậu Đậu xảy ra chuyện.

Ngoài ra... cảm giác được Đậu Đậu cầu cứu, có chút gì đó không tồi.

Nói xong, Tống Thư Hàng tiện tay rút một cuốn sách trên giá, chạy nhanh đến quầy thu ngân.

Cậu đưa sách lên: "Bà chủ, hôm nay tôi thuê một cuốn." Bà chủ xinh đẹp như hoa đặt cuốn sách trong tay xuống, đưa tay vuốt lại mái tóc bên tai.

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Tống Thư Hàng một cái, nhẹ giọng nói: "Cậu có một thời gian không đến rồi." "Ha, gần đây hơi bận." Tống Thư Hàng gãi đầu.

Bà chủ lại còn nhớ đến mình sao?

Dạo này mình quả nhiên lại đẹp trai ra nhiều à? "Cuốn sách cậu thuê lần trước, lần trước nữa và lần trước nữa nữa, vẫn chưa trả lại cho tôi." Bà chủ bình tĩnh nói: "Cậu thuê cũng lâu rồi, khi nào trả sách?" "..." Tống Thư Hàng cười gượng: "Lần sau nhất định sẽ nhớ trả!" "Ừm." Bà chủ nhận tiền cọc của Tống Thư Hàng, đóng một con dấu, rồi đưa sách cho cậu.

Sau đó, cô lại cúi đầu, cầm lại cuốn sách của mình đọc tiếp.

Tống Thư Hàng cất cuốn sách vừa thuê, nhanh chóng chạy ra khỏi tiệm sách.

Cậu linh hoạt luồn lách trong đám đông, mấy bước đã rẽ vào một con hẻm không người.

Ngay sau đó, cậu bố trí một huyễn thuật 'ẩn thân' lên người mình.

Cuốn tiểu thuyết vừa thuê được cậu cho vào pháp khí vòng tay.

Ngày mai, ngày mai phải nhớ trả lại tất cả sách cho bà chủ.

Vì vội, cậu trực tiếp tế ra 'song đao Ô Tặc Bạo Quân', nhấc chân đạp lên, 'vèo~' một tiếng, bay thẳng một đường đến tọa độ của Đậu Đậu.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân, là một trong 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí', sau khi giải trừ phong ấn có thể đạt đến tốc độ của pháp khí Lục phẩm.

Chỉ là không có lan can bảo vệ, bay nhanh quá sẽ cảm thấy trong lòng trống rỗng, không có điểm tựa. ...

Ở một nơi khác.

Đậu Đậu cất điện thoại, trước tiên kích hoạt vòng cổ mới của mình.

Chiếc vòng cổ mới này là trang bị mà Hoàng Sơn đã làm lại cho nó sau khi thăng cấp lên Thất phẩm Tôn Giả.

Một khi kích hoạt, nó có thể phủ lên bộ lông của Đậu Đậu một lớp phòng ngự, cấp bậc tương đương Ngũ phẩm đỉnh phong, là giới hạn mà cơ thể Đậu Đậu có thể chịu đựng.

Sau khi kích hoạt, bộ lông của Đậu Đậu phủ một màu vàng óng, mỗi sợi lông đều như được đúc bằng kim loại.

Tiếp theo, lưỡi Đậu Đậu cuộn lại, một lá bùa được nó giấu dưới lưỡi.

Bùa công kích mạnh mẽ Lục phẩm 《Huyền Hoàng Kiếm Phù》, bên trong ẩn chứa một đòn tấn công cấp Lục phẩm của Hoàng Sơn.

Nếu có thể đến gần phi hành khí của Thiên Nhân, một kiếm chém xuống có thể khiến bọn chúng sướng rơn.

Tốt nhất là có thể phá hỏng chiếc phi hành khí của Thiên Nhân kia...

Điều này có lợi cho kế hoạch chạy trốn tiếp theo của chúng.

Chuẩn bị xong xuôi, Đậu Đậu cười ha hả, không lùi mà tiến, trực diện nghênh đón chiếc phi hành khí của Thiên Nhân: "Đạo hữu, ta đến giúp ngươi!" Tán tu Kim Đan: "..." Mặc dù rất cảm động, nhưng đây thật sự không phải là kết quả mà ông ta muốn.

Mục tiêu săn lùng của Thiên Nhân là ông ta.

Thông thường mà nói, Thiên Nhân không hứng thú với yêu quái cấp Tứ phẩm.

Trừ phi là tiện đường gặp phải trong lúc đi săn, thì mới tiện tay diệt luôn yêu loại Tứ phẩm trong lúc săn lùng ông ta.

Cho nên, con yêu chó Tứ phẩm này chỉ cần tránh đi, chạy trốn là sẽ không bị cuốn vào nguy nan của ông ta.

Ngoài ra, ông ta thực sự hy vọng con đại yêu Tứ phẩm này có thể đi gọi viện binh giúp mình...

Tu hành không dễ, đặc biệt là tán tu, tu hành gian khổ.

Ông ta khó khăn lắm mới tu luyện đến cảnh giới Ngũ phẩm, còn chưa muốn thân tử đạo tiêu sớm như vậy.

Càng không muốn viên Kim Đan mình vất vả ngưng tụ lại trở thành chiến lợi phẩm của Thiên Nhân.

Nếu con chó yêu này có thể chạy ra ngoài, tìm một cứu viện đến, cũng có thể giữ lại cho ông ta một tia hy vọng sống sót.

Ông ta hoàn toàn không ngờ, con chó yêu này lại hổ báo như vậy, trực tiếp xông lên khô máu. "Xong rồi, không chỉ mình toi mà còn liên lụy cả vị đạo hữu chó này nữa." Tán tu Kim Đan trong lòng khổ sở.

Sớm biết con chó yêu này tính cách cương liệt như vậy, ông ta đã không thông báo cho nó, mà trực tiếp quay đầu, liều mình ăn mấy mũi tên, đổi hướng khác mà chạy. "Thiên Nhân ngu xuẩn, ăn một đòn của ta." Đậu Đậu cười ha hả, Phong Hỏa Luân dưới chân giúp nó di chuyển linh hoạt, chỉ trong vài hơi thở đã tiếp cận được bên cạnh phi hành khí của Thiên Nhân.

Mục tiêu săn lùng của Thiên Nhân là tán tu Kim Đan, thấy Đậu Đậu chủ động lao tới, một Thiên Nhân Ngũ phẩm trong phi hành khí liền quay cung tên, bắn một mũi về phía Đậu Đậu.

Trong mắt Thiên Nhân, một mũi tên này bắn ra, Đậu Đậu chỉ có cấp Tứ phẩm tuyệt đối mười phần chết không còn một.

Đối mặt với mũi tên này, Đậu Đậu cố gắng nghiêng người né tránh.

Chỉ là tốc độ cung tên quá nhanh, vẫn sượt qua người nó.

Keng!

Mũi tên của Thiên Nhân Ngũ phẩm va chạm với bộ lông vàng của Đậu Đậu, tóe ra một chuỗi tia lửa.

Mũi tên rơi xuống, Đậu Đậu lại chẳng hề tổn hại một sợi lông. "Chính là lúc này." Lưỡi Đậu Đậu thè ra, lá 《Huyền Hoàng Kiếm Phù》 đã sớm tích tụ lực lượng được kích hoạt.

Một hư ảnh của một người đàn ông uy nghiêm hiện ra, hư ảnh đó hai tay giơ cao một thanh cự kiếm, hung hăng chém xuống phi hành khí của Thiên Nhân.

Đây là một kiếm cấp Lục phẩm! "Kỷ lý oa lạp ~~" Trong phi hành khí, đám Thiên Nhân lo lắng la hét.

Phi hành khí đột ngột tăng tốc, né tránh nhát chém này.

Đồng thời, mười lớp trận pháp phòng ngự với màu sắc khác nhau hiện ra, bao bọc lấy phi hành khí.

Rầm ~~ 《Huyền Hoàng Kiếm Phù》 chém vào phần đuôi của phi hành khí.

Uy lực của kiếm phù và trận pháp phòng ngự va chạm, tạo ra một làn sóng khí nổ.

Cách đó không xa, vị tán tu Ngũ phẩm kia ngây người.

Vị đạo hữu chó Tứ phẩm này, lại có thể mạnh mẽ đến vậy?

Trên phi hành khí của Thiên Nhân, mười lớp trận pháp phòng ngự không ngừng bị chém vỡ.

Trong một hơi thở, phòng ngự bị chém thủng. 《Huyền Hoàng Kiếm Phù》 chém vào lớp vỏ ngoài của phi hành khí...

Đáng tiếc là, năng lượng của kiếm phù đã tiêu hao hết.

Chỉ chém ra một lỗ thủng trên vỏ ngoài của phi hành khí, xem ra, không thể phá hủy hoàn toàn phi hành khí. "Ta còn tưởng ít nhất cũng có thể chém phế cái phi hành khí này.

Đánh giá thấp rồi.

Kế hoạch thất bại." Đậu Đậu khẽ nói.

Tiếc cho lá 《Huyền Hoàng Kiếm Phù》 này, nó chỉ có một lá, nếu có thêm một lá nữa, hai đòn liên tiếp, nói không chừng thật sự có thể hạ gục chiếc phi hành khí này.

Kế hoạch ban đầu của Đậu Đậu là phá hủy phi hành khí, để đám Thiên Nhân phải dựa vào thực lực mà truy đuổi nó và vị tán tu Kim Đan kia.

Chương 1768

Không có phi hành khí, tốc độ truy kích của Thiên Nhân sẽ giảm đi quá nửa, bọn họ chạy trốn cũng sẽ dễ dàng hơn một chút.

Đã thất bại rồi thì không thể lãng phí thời gian nữa, chuồn là thượng sách. ...

Trong lúc suy nghĩ, nó lắc mình một cái, hóa thành hình người. "Hóa thành hình người, đại yêu Ngũ phẩm?" Tán tu Kim Đan mắt sáng lên.

Rõ ràng dao động yêu lực trên người đối phương chỉ ở mức Tứ phẩm, không ngờ lại là một vị đại yêu Ngũ phẩm ngụy trang.

Thảo nào lại hổ báo như vậy.

Có lẽ, nếu ta và nó liên thủ, thật sự có hy vọng sống sót.

Tán tu Ngũ phẩm thầm nghĩ. "Đến đây, đến đây khô máu với ta nào." Đậu Đậu cười lớn.

Nó ngoắc ngoắc tay về phía phi hành khí, ngay sau đó, Phong Hỏa Luân dưới chân lại được tế lên.

Lúc chạy trốn, Đậu Đậu truyền âm cho vị tán tu Kim Đan kia: "Theo sát ta!" Sau đó, nó nhanh chóng bay về phía Thành phố Đại học Giang Nam.

Tán tu Kim Đan vừa chuẩn bị liên thủ với Đậu Đậu, cứng rắn đối đầu với Thiên Nhân một trận.

Không ngờ Đậu Đậu lại quay người bỏ chạy.

Vị đạo hữu chó này, hoàn toàn không chơi theo bài bản gì cả. [Nếu vị đạo hữu chó này muốn chạy, vậy...

để ta tiếp tục thu hút sự chú ý của đám Thiên Nhân này, để nó có thể thành công thoát thân.] Trong khoảnh khắc, trong lòng tán tu Kim Đan dâng lên ý nghĩ này.

Gã này có tinh thần tự hy sinh mạnh mẽ, có thể tu luyện đến Ngũ phẩm quả thực là một kỳ tích.

Hơn nữa, khí vận của bản thân hắn cũng phải rất vững chắc. "Mau theo sát ta, chúng ta hội quân với viện binh." Đậu Đậu lại truyền âm.

Còn có viện binh?

Tán tu Kim Đan không còn do dự, ông ta nhanh chóng theo sát Đậu Đậu, độn đi về phía Thành phố Đại học Giang Nam.

Phía sau, phi hành khí của Thiên Nhân ổn định lại thân hình, gầm rú lao về phía Đậu Đậu và tán tu Kim Đan.

Ầm ầm ầm ~~ Phi hành khí truy đuổi được một đoạn, đột nhiên bốc lên một chuỗi khói đen.

Ngay sau đó, cửa phi hành khí mở ra, tổng cộng mười Thiên Nhân từ trong phi hành khí chen chúc ra ngoài.

Mười Thiên Nhân này có bảy tên là Linh Hoàng Ngũ phẩm, ba tên còn lại là Tứ phẩm cho đủ số.

Sau khi chen ra khỏi phi hành khí, chúng tức tối la hét, sau đó tế ra các loại phương pháp phi hành, tiếp tục đuổi theo Đậu Đậu và tán tu Kim Đan. "Ha ha ha, phi hành khí hỏng rồi.

Không uổng công ta lãng phí một lá kiếm phù." Đậu Đậu cười lớn.

Cứ tưởng mình thất bại rồi, không ngờ cái phi hành khí này bay được một lúc lại hỏng. "Như vậy, đám Thiên Nhân muốn truy kích chúng ta phải dựa vào phương pháp bay của chính chúng, có lợi cho chúng ta." Đậu Đậu nói. "Đạo hữu chó, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Tán tu Kim Đan hỏi. "Vị trí Thành phố Đại học Giang Nam, ở đó có một người bạn tốt của ta.

Với thực lực của hắn, chắc chắn có thể giúp chúng ta chặn được đám Thiên Nhân này." Đậu Đậu cười nói.

Nó lại hóa về hình dạng chó yêu, bốn chân đạp lên Phong Hỏa Luân, khởi động tốc độ cao nhất.

Lý do trước đó hóa thành hình người là để tiện kích hoạt một lá độn phù mà Hoàng Sơn đưa cho vào thời điểm then chốt.

Bây giờ phi hành khí của Thiên Nhân đã hỏng, nó dựa vào Phong Hỏa Luân là đủ để chạy thoát thân.

Phía sau, cung tên, trường mâu của Thiên Nhân không ngừng bắn tới. "Gâu ~ Cảm giác chạy trốn bán sống bán chết này, thật kích thích!" Đậu Đậu vui vẻ nói. "Đạo hữu chó, cao thủ tiếp ứng chúng ta là ai?" Tán tu Ngũ phẩm tò mò hỏi.

Đậu Đậu: "Người đó, ngươi chắc chắn cũng quen." "Ta cũng quen?" Tán tu Kim Đan càng thêm nghi hoặc.

Đậu Đậu: "Gâu ~~ Đến lúc thấy hắn, nhớ đừng có sợ quá mà gọi là ba ba đấy." Tán tu Kim Đan: "???" Viện binh sắp đến là người mà cả ta và vị đạo hữu chó này đều quen biết?

Ta và vị đạo hữu chó này mới quen nhau mà?

Cho nên, ý của nó là viện binh là một nhân vật lừng lẫy trong giới tu sĩ?

Nhưng... tại sao ta gặp mặt lại phải sợ, còn phải gọi người ta là ba ba?

Mặc dù tính cách của ta có tốt một chút, nhưng ta cũng không có sở thích mở miệng gọi người khác là ba ba.

Dù cho tiền bối đến cứu viện chúng ta thực lực rất mạnh, với tính cách của ta, cũng tuyệt đối sẽ không vô sỉ đến mức gọi người ta là ba ba.

Tán tu Kim Đan trong lòng nghĩ như vậy. "A a a a, lại bị bắn trúng rồi...

Mông tôi~ Mấy gã này bắn chuẩn thật.

Nếu không phải bản uông phòng ngự cao cường, sớm đã bị xiên thành que rồi." Thân hình Đậu Đậu nhảy lên nhảy xuống trên không, đuôi của nó kẹp chặt lại để bảo vệ mông, không ngờ mông vẫn trúng tên.

May mà hiệu quả phòng ngự sau khi kích hoạt vòng cổ vẫn còn, mũi tên bị lông kẹt lại, không làm tổn thương cơ thể, chỉ là hơi đau.

Tán tu Kim Đan: "..." Là ảo giác sao?

Rõ ràng ông ta và vị đạo hữu chó này đang bị Thiên Nhân truy sát, nguy hiểm cận kề, bất cứ lúc nào cũng có thể bị tên bắn chết.

Nhưng vị đạo hữu chó này trông có vẻ rất vui, nhảy nhót đặc biệt hớn hở?

Đậu Đậu dường như đọc được biểu cảm của vị tán tu Kim Đan này, gần đây nó thật sự rất 'thấu hiểu lòng người'.

Gần đây nó ngày càng giỏi đoán xem đối phương đang nghĩ gì từ những dữ liệu như biểu cảm, hành động nhỏ, nhịp tim, hơi thở.

Nhưng mặc dù 'thấu hiểu lòng người', không có nghĩa là nó sẽ hành động theo ý muốn của đối phương. "Ha ha, ngươi đoán đúng rồi.

Ta bây giờ đặc biệt vui vẻ...

Ta chính là thích cảm giác kích thích bị người ta truy sát này, vong mệnh chân trời là tuyệt nhất." Thân hình Đậu Đậu giống như chiếc máy bay nhỏ né tránh mưa đạn trong 'game bắn máy bay', né tránh mưa tên và trường mâu.

Tán tu Kim Đan: "..." Quả nhiên, tư duy của người và chó hoàn toàn không cùng một tần số. "Cẩn thận, đối phương lôi ra pháp khí khác rồi." Đậu Đậu đột nhiên lại la lên.

Đám Thiên Nhân vốn đang truy sát chúng, lại tế ra vũ khí hoàn toàn mới.

Là ba Thiên Nhân Tứ phẩm bay tương đối chậm, chúng cùng nhau khiêng một vật giống như trống lớn, bắt đầu gõ.

Ầm ~~ Tiếng trống vang dội, Đậu Đậu và tán tu Kim Đan chỉ cảm thấy toàn thân rung động dữ dội, sóng âm xuyên não, cơ thể càng giống như bị điện giật, tê dại. "Pháp khí sóng âm, chúng còn có cả thứ đồ dị này nữa à." Đậu Đậu nghiến răng, thính lực của nó mạnh hơn tu sĩ nhân loại cùng cảnh giới rất nhiều, sát thương của pháp khí loại sóng âm đối với nó có hiệu quả tăng thêm.

Thông tin này, lát nữa phải nói cho Hoàng Sơn đại ngốc biết.

Ầm ầm ầm ~~ Tiếng trống không ngừng vang lên.

Đậu Đậu và tán tu Kim Đan bị nhiễu loạn, tốc độ bay giảm đi một đoạn.

Tốc độ vừa chậm lại, cả hai liền bị mưa tên và trường mâu bao phủ.

Đậu Đậu kích hoạt Phong Hỏa Luân, ngọn lửa trên đó bùng lên dữ dội, bao bọc lấy cơ thể Đậu Đậu.

Ngọn lửa tựa như có linh tính, dùng một loại xung kích kiểu 'núi lửa phun trào', không ngừng nén lại, phun ra, nghênh đón những mũi tên và trường mâu kia, đẩy chúng bay đi.

Tán tu Ngũ phẩm bên cạnh, trong tay tế ra một mảnh cà sa, cà sa điên cuồng múa may, chặn lại mưa tên.

Đối với đại bộ phận tán tu mà nói, pháp bảo trông như thế nào, thuộc hệ nào đều không phải vấn đề.

Chỉ cần mình dùng được, bất kể là Phật, Đạo, Nho, Ma, đều phải giữ lại, nói không chừng lúc nào đó có thể dùng đến. "Cứ thế này không phải là cách." Đậu Đậu lại nhanh chóng lôi điện thoại ra, treo nó lên cổ mình, rồi lại gọi cho Tống Thư Hàng.

Ở đầu bên kia, điện thoại của Tống Thư Hàng đã kết nối: "Tôi đã bay thẳng đến vị trí của cậu rồi." "Thư Hàng, nhanh lên nữa đi.

Hỏa lực của Thiên Nhân mạnh hơn tôi tưởng, tôi cảm thấy mình sắp không trụ nổi rồi." Đậu Đậu la lớn. "Cắn chặt răng mà trụ lại, tôi sắp đến rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Đậu Đậu: "Mau lên, đừng tắt máy, chúng ta giữ liên lạc nhé." "Được." Tống Thư Hàng trả lời. ...

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng đổi tư thế ngự đao phi hành.

Thân hình cậu khẽ nhảy lên, 'song đao Ô Tặc Bạo Quân' bay vào tay cậu.

Tay trái, tay phải mỗi bên một thanh 'song đao Ô Tặc Bạo Quân', sau đó Tống Thư Hàng thi triển bí thuật đao độn nhanh nhất mà cậu hiện nắm giữ...

Khiên Đao Thuật.

Không đúng, là 《Khiên Đao Thuật》, là khiên đao!

Kéo đao thuật và dắt đao thuật, cái sau đẳng cấp rõ ràng cao hơn một chút.

Tống Thư Hàng chưa bao giờ dùng hai thanh đao cùng lúc sử dụng 《Khiên Đao Thuật》, bây giờ thử một lần, tốc độ quả nhiên tăng vọt. 'Vèo ~~' một tiếng, song đao kéo theo Tống Thư Hàng, điên cuồng tăng tốc.

Hơn nữa, dùng tay nắm song đao có một cái lợi... không bị xoạc chân thành một đường thẳng như khi dùng chân đạp.

Chương 1769

Theo Khiên Đao Thuật không ngừng tăng tốc, cuối cùng sau mười lăm hơi thở, sau lưng Tống Thư Hàng bùng lên một đám mây âm bạo, lao vào trạng thái siêu âm tốc.

Xích Tiêu kiếm: "Yo, hiếm khi thấy cậu chủ động vào trạng thái bay siêu âm tốc.

Xin hỏi Bá Tống đạo hữu, cậu có cảm tưởng gì?" Xích Tiêu kiếm lúc này bám trên lưng Tống Thư Hàng, cảm giác như nó đang cưỡi Tống Thư Hàng vậy. "Có một chút, lần sau sử dụng Khiên Đao Thuật, tôi phải đổi tư thế.

Tôi muốn nằm ngửa, như vậy sẽ không nhìn thấy mặt đất." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Khi thi triển Khiên Đao Thuật, độn quang của đao có hình 'thoi nhọn', bao phủ trên bảo đao, trên đó có hiệu quả của năm loại trận pháp [Tị phong, thủy, hỏa, thổ, lôi]. "..." Xích Tiêu kiếm: "Linh Hoàng Ngũ phẩm còn sợ độ cao, cậu cũng thuộc loại hiếm có trên đời rồi." "Thực ra từ khi có thể 'đạp không mà đi', chứng sợ độ cao của tôi đã gần khỏi rồi.

Chỉ là đôi khi bay quá cao, tốc độ lại quá nhanh, chứng sợ độ cao và sợ tốc độ cùng phát tác, tôi sẽ bị ảnh hưởng một chút." Tống Thư Hàng thở dài, nói: "Tiếp theo, mỗi ngày chỉ cần rảnh tôi sẽ ngự đao lên trời dạo một vòng.

Nhiều nhất một tháng sau, tôi cảm thấy mình sẽ không cần lo lắng về vấn đề sợ tốc độ và sợ độ cao nữa." "Ta suýt quên mất Thư Hàng nhà ngươi sợ tốc độ, ta cảm thấy có lẽ ta đã gọi nhầm cứu viện rồi." Lúc này, giọng của Đậu Đậu truyền đến từ điện thoại: "Cứ có cảm giác đợi cái gã sợ tốc độ, sợ độ cao nhà ngươi bay tới, ta đã nguội lạnh rồi." Giống như Đậu Đậu, Tống Thư Hàng khi sử dụng 'Khiên Đao Thuật' cũng treo điện thoại lên cổ. "Có lý, vậy tôi về đây.

Dù sao tôi có đến, cậu cũng nguội rồi." Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: "Thân ái ~~ Ngươi thật sự muốn ta chết à?

Ôi mẹ ơi Hoàng Sơn, mông lại trúng tên rồi.

Không đùa nữa, Thư Hàng mau đến đi, muộn chút nữa ngươi chỉ có thể thấy một Đậu Đậu lạnh ngắt thôi, ngươi nhẫn tâm sao?" "Cắn răng mà chịu đựng, rồi khi ngươi quen với nỗi đau này, ngươi sẽ phát hiện... thực ra nỗi đau này chỉ như mưa bụi thôi." Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: "Người bị đâm là ta, ngươi đương nhiên nói vậy rồi." "Không, ta đang truyền thụ kinh nghiệm.

Cảm nhận nỗi đau, chịu đựng nỗi đau, quen với nỗi đau.

Cuối cùng, ngươi sẽ cảm thấy nỗi đau cũng chỉ đến thế mà thôi.

Thói quen là một sức mạnh rất đáng sợ." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Ví dụ như cậu, mức độ chịu đau đã đạt đến một trình độ mà chính cậu cũng không dám tin.

Giám định bí pháp, bây giờ không phải toàn thân phun máu, cậu đều cảm thấy không đau không ngứa.

Thiên kiếp sét đánh, chỉ cần không phải vượt cấp, đối với cậu mà nói cũng chỉ là cảm giác cơ thể hơi tê một chút.

Tất cả những điều này, đều là sức mạnh của 'thói quen'.

Đậu Đậu như có điều suy nghĩ...

Cảm nhận nỗi đau, chịu đựng nỗi đau, quen với nỗi đau... sau đó, có phải còn có một cảnh giới gọi là 'tận hưởng nỗi đau' không? ********* Khi Tống Thư Hàng sử dụng 'Khiên Đao Thuật' cuối cùng cũng đến được chiến trường, liền nhìn thấy Đậu Đậu thê thảm không chịu nổi, và một vị tán tu Ngũ phẩm.

Đậu Đậu và tán tu Ngũ phẩm đã bay không nổi, hai người bị ép phải đáp xuống một sườn núi, chỉ có thể chống đỡ phòng ngự, khổ sở chống cự.

Tán tu Ngũ phẩm trông đã kiệt sức...

Đậu Đậu dựa vào pháp khí Hoàng Sơn để lại cho nó, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá vòng vây bỏ chạy.

Nhưng nó không rời đi, mà hỗ trợ tán tu Ngũ phẩm phòng ngự. "Thư Hàng, đến chưa?" Đậu Đậu lại hỏi.

Nếu Thư Hàng vẫn chưa đến, nó chỉ có thể chạy trước.

Sau đó lại dẫn người đến, báo thù cho vị tán tu Ngũ phẩm có tinh thần tự hy sinh này. "Đến rồi, tôi thấy các cậu rồi." Giọng của Tống Thư Hàng truyền đến từ điện thoại.

Câu nói này của cậu, tựa như cơn mưa rào sau trận hạn hán kéo dài.

Đậu Đậu và tán tu Ngũ phẩm đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời.

Ầm ầm ầm ~~ Một tiếng động đinh tai nhức óc, đó là tiếng nổ lớn khi đao độn thuật hạ xuống.

Tống Thư Hàng hai tay nắm song đao, trực tiếp lao thẳng vào vị trí ba Thiên Nhân Tứ phẩm đang gõ trống lớn.

Đồng thời lúc va chạm, toàn thân Tống Thư Hàng hiện lên một lớp màu kim loại đen kịt, sau lưng cậu có 21 hư ảnh Thánh Viên hiện ra, Thánh Viên tay cầm Nho gia bảo điển.

Ba đại công pháp luyện thể toàn bộ khởi động.

Đám Thiên Nhân đang điên cuồng tấn công Đậu Đậu và tán tu Ngũ phẩm, nghe thấy tiếng ầm ầm liền quay đầu nhìn lại.

Nhưng ngay trong lúc chúng quay đầu, Tống Thư Hàng đã lao thẳng đến vị trí cái trống lớn.

Ba Thiên Nhân Tứ phẩm khiêng trống lớn bị hất bay ra ngoài, tứ chi của chúng vặn vẹo, giống như bị xe tăng cán qua...

Từ trên không rơi xuống, không rõ sống chết.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, thu lấy cái trống lớn kia.

Loại pháp khí sóng âm này, dù mình không dùng đến, sau này cũng có thể giao cho đệ tử sử dụng. "Kỷ lý oa lạp ~" Bảy Thiên Nhân Ngũ phẩm nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, phát ra các loại tiếng kêu quái dị.

Trong tiếng kêu của chúng có sự kinh ngạc, và cả sự kinh hỷ không thể che giấu.

Là gã này, tu sĩ nhân loại biến dị có bốn viên Kim Đan trong bụng.

Nếu săn được hắn, bọn chúng sẽ nhận được vinh quang vô thượng.

Tống Thư Hàng dừng lại, tay cầm song đao Ô Tặc Bạo Quân, chân đạp hư không.

Có hai đóa hoa sen màu đen nở rộ dưới chân cậu, nâng đỡ cơ thể cậu.

Ánh mắt đám Thiên Nhân sáng lên, như thể nhìn thấy bảo vật hiếm có.

Bảy Thiên Nhân Ngũ phẩm cẩn thận bao vây lấy cậu. "Thiên Nhân sống, có giá hơn Thiên Nhân chết." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nghĩ đến đây, cậu tế ra 'Thánh Ấn' và 'Ma Ấn' của mình.

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

Hai đại Thánh Ấn cùng xuất hiện, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, trong nháy mắt mang lại áp lực nặng nề cho đám Thiên Nhân.

Trên sườn núi.

Tán tu Ngũ phẩm: "Bá...

Bá Tống!" Đậu Đậu khinh thường liếc ông ta một cái.

Tán tu Ngũ phẩm đã hoàn toàn chấn kinh.

Ông ta hoàn toàn không thể ngờ, đạo hữu chó bên cạnh mình gọi điện một cái, lại gọi đến 'Đệ nhất Thánh ngàn năm' Bá Tống Huyền Thánh!

Ông ta làm sao cũng không ngờ, quan hệ của vị đạo hữu chó này lại rộng đến vậy.

Chủ yếu là vừa rồi, giọng điệu giao lưu giữa vị đạo hữu chó này và Bá Tống Huyền Thánh, tựa như giao tiếp ngang hàng.

Từ giọng điệu của hai người có thể nghe ra, tình cảm giữa Bá Tống Huyền Thánh và vị đạo hữu chó này phi thường tốt.

Cho nên, ban đầu ông ta hoàn toàn không nghĩ đến viện binh của đạo hữu chó sẽ là Huyền Thánh.

Khoảnh khắc nhìn thấy song Thánh Ấn của Bá Tống Huyền Thánh, ông ta bất giác hô lên thánh danh của Bá Tống.

Ngay sau đó, ông ta cảm thấy bụng dưới của mình hơi trướng đau.

Câu nói kia của Bá Tống Huyền Thánh: Hà vi hiếu, hà vi ái, phảng phất vang vọng bên tai.

Ông ta không khỏi co rúm người lại, có chút sợ sệt.

Vừa sợ, ông ta liền cảm nhận được ánh mắt nhỏ 'khinh bỉ của bậc đế vương' của Đậu Đậu.

Vừa nhìn thấy biểu cảm của Đậu Đậu, ông ta lập tức nhớ lại lời nói trước đó của Đậu Đậu, vội vàng xua tay nói: "À, không phải.

Vừa rồi tôi không phải gọi ba ba, tôi là gọi Bá Bá Huyền Thánh...

à không, là Bá Tống Huyền Thánh." Đậu Đậu: "A a a." Tán tu Kim Đan khổ não ôm đầu.

Đậu Đậu lại ngẩng đầu, nhìn Tống Thư Hàng bá khí lẫm liệt, chân đạp sen đen, lưng mang song Thánh Ấn trên bầu trời.

Trong đầu nó lại không khỏi hồi tưởng lại lần đầu gặp mặt, Thư Hàng nhỏ bé trốn sau lưng Tiểu Thập Lục...

Lúc đó Tống Thư Hàng đối mặt với đòn đột kích của 'An Tri Ma Quân', lại không hề có sức chống cự, bị đối phương một tay túm đầu, mang đến Nguyệt Đao Tông.

Thời gian trôi qua, Tống Thư Hàng năm nào bất tri bất giác đã trưởng thành thành một cường giả có thể một mình đảm đương một phương. "Gâu!" Đậu Đậu đột nhiên sủa một tiếng.

Nó cũng không biết tại sao mình lại sủa, nhưng không sủa thì trong lòng rất khó chịu. ...

Trên hư không. [Bá Tống Huyền Thánh?] [Bá Nho Huyền Ma?] Bảy Thiên Nhân Ngũ phẩm trong lòng cảm thấy không ổn, rõ ràng là tu sĩ nhân loại biến dị tứ hạch, sao lại biến thành Đệ nhất Thánh ngàn năm?

Nhưng, Thánh Ấn sẽ không nói dối.

Trên hai Thánh Ấn, loại uy áp đó khiến hai chân của chúng không tự chủ mà run rẩy.

Người đàn ông trước mắt này, thật sự là Bá Tống Huyền Thánh?

Nghĩ đến ý nghĩa mà 'Bá Tống Huyền Thánh' đại biểu, bụng dưới của chúng cũng không khỏi run rẩy. [Huyễn thuật, người này chắc chắn là huyễn thuật.

Tấn công!

Nếu hắn thật sự là Huyền Thánh, chúng ta chạy không thoát.

Nếu không phải, toàn lực một đòn của chúng ta nhất định phải khiến hắn đẹp mặt.] Thiên Nhân Ngũ phẩm dùng ngôn ngữ Thiên Nhân giao lưu.

Bảy Thiên Nhân Ngũ phẩm, đi đầu phát động tấn công.

Chương 1770

Vừa ra tay đã là công kích dốc toàn lực.

Thần cung được cường hóa đến cực hạn, thần mâu lấp lóe sấm sét, lôi pháp huy hoàng, đao khí đủ để chém tan ngọn núi nhỏ, phi tiêu xoay tròn cắt xé, quang thương đủ để xuyên thủng tường thành, còn có chiến phủ to lớn...

Rõ ràng chỉ có bảy người, nhưng khi họ toàn lực ra tay, lại bùng nổ khí thế thiên quân vạn mã.

Trên hư không, Tống Thư Hàng động. 'Thiên phú nhãn khiếu' thời gian viên đạn của cậu tự nhiên khởi động.

Có một khoảnh khắc, thần cung, lôi mâu, pháp thuật sấm sét, đao khí, phi tiêu, quang thương, chiến phủ trong mắt cậu đều như dừng lại.

Hôm nay hiệu quả của thiên phú nhãn khiếu, dường như đặc biệt tốt?

Đúng rồi... mắt trái 'Mắt của Nho gia Thánh nhân' của mình còn chưa đổi ra.

Vì trước đó bị bàn cầu đâm một phát, cậu lắp Mắt Thánh nhân về lại, tạm thời chưa đổi lại.

Xem ra, hiệu quả của thiên phú nhãn khiếu là do Mắt Thánh nhân gia trì.

Hơn nữa lần này khi sử dụng 'thiên phú nhãn khiếu', cậu cảm thấy cơ thể mình dường như có thể theo kịp 'đôi mắt'.

Từ mắt trái, có 'chính khí' truyền ra.

Kinh văn Nho gia trong tay hai mươi mốt con Thánh Viên sau lưng Tống Thư Hàng tỏa sáng rực rỡ.

Thể chất của Tống Thư Hàng, trong nháy mắt được cường hóa cực lớn.

Cơ thể cậu chuyển động, chân đạp sen đen, thân hình một bước vượt đến trước mặt thần tiễn.

Thần tiễn, trong mắt cậu gần như là tĩnh, đang di chuyển về phía trước từng chút một với tốc độ rất chậm.

Sau khi được 'chính khí' của Mắt Thánh nhân cường hóa, Tống Thư Hàng vung 'song đao Ô Tặc Bạo Quân' nhẹ nhàng chặn lại, liền chém rơi thần tiễn.

Cậu không ngừng di chuyển, vung đao.

Lôi mâu, pháp thuật, đao khí, quang thương, phi tiêu, chiến phủ, toàn bộ bị cậu chém diệt, đánh bay.

Cảm giác này, rất sướng.

Giống như bật hack 'ngưng đọng thời gian' vậy.

Nhân lúc gia trì của 'Mắt Thánh nhân' còn chưa kết thúc, Tống Thư Hàng tiếp cận trước mặt 'Thiên Nhân Ngũ phẩm' đã ném ra chiến phủ.

Gã này thực lực mạnh nhất, trên lý thuyết uy hiếp đối với Tống Thư Hàng cũng lớn nhất.

Tống Thư Hàng một tay đặt lên vai hắn.

Giây tiếp theo, hiệu quả 'thiên phú nhãn khiếu' kết thúc, gia trì của Mắt Thánh nhân đồng thời kết thúc.

Trong mắt bảy Thiên Nhân Ngũ phẩm, trong khoảnh khắc họ phát ra công kích, Bá Tống Huyền Thánh vung hai tay, không nhanh không chậm chém rơi tất cả công kích.

Sau đó cậu thu lại một thanh bảo đao, đưa tay đặt lên vai của Thiên Nhân chiến phủ.

Đây là tốc độ khiến người ta tuyệt vọng. ... "Bắt được rồi." Tống Thư Hàng cười ha ha, đưa tay quăng một cái.

Bụp!

Vị Thiên Nhân này bị quăng bay lên.

Nó bay lên khoảng một mét...

đột nhiên biến mất.

Cứ thế biến mất không thấy đâu, rõ ràng trước đó còn đang bay trên không, một Thiên Nhân to như vậy, sao lại đột nhiên biến mất?

Sáu Thiên Nhân còn lại dường như bị dọa sợ, chúng quay người bỏ chạy về sáu hướng khác nhau.

Nhưng chúng còn chưa chạy được mấy bước, đã bị chặn lại.

Công Đức Xà mỹ nhân, một thượng giai linh quỷ có khuôn mặt mơ hồ, và bốn bức tường vương giả xuất hiện từ không trung, chặn lại tất cả Thiên Nhân đang chia nhau bỏ chạy.

Bốn bức tường vương giả khổng lồ, cao hơn hai trăm mét, rộng lớn đến mức khiến người ta tuyệt vọng, chắn trước mặt đám Thiên Nhân.

Lúc này, Công Đức Xà mỹ nhân tóm lấy một Thiên Nhân Ngũ phẩm, quăng đối phương về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bắt lấy Thiên Nhân, giơ cao lên, nhẹ nhàng ném một cái. "A a a ~" Thiên Nhân hét lên một tiếng thảm thiết.

Giống như đồng bạn của nó, khoảnh khắc nó bị ném lên, liền biến mất không thấy đâu.

Người sống biến mất, biến mất giữa không trung.

Như thể nó vốn dĩ không tồn tại trên đời này.

Linh quỷ có khuôn mặt mơ hồ kia học theo Công Đức Xà mỹ nhân, đưa tay tóm lấy một Thiên Nhân, ném về phía Tống Thư Hàng.

Thiên Nhân bị ném qua, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Tống Thư Hàng bắt lấy, nhẹ nhàng ném một cái.

Lại một vị Thiên Nhân biến mất không thấy đâu.

Thủ đoạn này, quá quỷ dị rồi.

Đám Thiên Nhân chưa từng thấy qua phương thức tấn công giống như ảo thuật thế này.

Không chỉ là Thiên Nhân, tán tu Ngũ phẩm ở dưới cũng không hiểu.

Đây là pháp thuật gì của Bá Tống Huyền Thánh vậy?

Là trực tiếp một hơi, biến Thiên Nhân thành tro bụi?

Hay là lúc ném nhẹ một cái, đám Thiên Nhân bị ném đi với tốc độ 'mắt thường không thể thấy được', bị ném ra ngoài không gian rồi? "A a a." Bốn Thiên Nhân còn lại dựa vào tường vương giả, phát ra tiếng kêu kinh hãi.

Trong lúc chúng kinh hãi la lớn, mã QR trên trán chúng đồng loạt phát ra một tia sáng.

Tia sáng đó, hình thành một màn sáng trên không trung.

Trong màn sáng, có một hình chiếu của một Thiên Nhân cao lớn, xinh đẹp hiện ra.

Phong cách của Thiên Nhân này khác với Thiên Nhân bình thường.

Thiên Nhân Tứ, Ngũ phẩm, giống như được sản xuất hàng loạt trên dây chuyền, Tống Thư Hàng nhìn Thiên Nhân Tứ, Ngũ phẩm đều có cảm giác bị mù mặt.

Còn Thiên Nhân trong hình chiếu, phong cách thuần mỹ, xuất hiện đã có hiệu ứng ánh sáng, cả người đều đang phát sáng.

Thiên Nhân xinh đẹp này không nhìn ra giới tính, sau khi nó xuất hiện, cách màn sáng nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Kỷ lý oa lạp ~~" Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, lưỡi linh hoạt cuộn lại, tặng cho đối phương một câu Viễn Cổ Ngữ Ngôn: "×&&" Câu Viễn Cổ Ngữ Ngôn này, là cậu rất vất vả mới học được.

Ý nghĩa tương tự như 'đồ ngốc à ~'.

Thiên Nhân xinh đẹp trong màn hình ngẩn ra, sau đó lưỡi nó cũng cuộn lại, bắt đầu dùng Viễn Cổ Ngữ Ngôn nói với Tống Thư Hàng một tràng dài: "#@!%#@......" Tiếc là, Tống Thư Hàng hoàn toàn nghe không hiểu.

Công Đức Xà mỹ nhân và linh quỷ mặt mờ lại hành động, ném bốn Thiên Nhân kia từng người một về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bắt lấy mấy con Thiên Nhân này, nhẹ nhàng ném chúng đi.

Bốn Thiên Nhân, toàn bộ bị Tống Thư Hàng đưa vào điện Mùa Đông trong 'thế giới hạch tâm', nhốt lại.

Điện Mùa Đông thật là một thứ tốt.

Từ khi phát hiện ra hiệu quả 'nhốt người' của điện Mùa Đông, Tống Thư Hàng có cảm giác không thể dừng lại được.

Loại cảm giác tiện tay ném một cái, kẻ địch biến mất không thấy đâu... bị nhốt vào điện Mùa Đông này, đặc biệt tuyệt vời.

Tổng cộng bảy Thiên Nhân, toàn bộ đều là hàng sống.

Đến lúc đó, có thể đem đi đổi được rất nhiều tiền linh thạch.

Đương nhiên, trước khi đem chúng đi đổi tiền, phải lấy hết bảo vật trên người chúng xuống đã.

Mỗi Thiên Nhân Ngũ phẩm trên người đều có bình nhỏ tương tự 'túi thu nhỏ một tấc', còn có không ít linh thạch, trang bị.

Thậm chí có thể có yêu đan, kim đan mà chúng săn được.

Bốn Thiên Nhân bị bắt, Thiên Nhân xinh đẹp trong màn sáng mất đi năng lượng duy trì, cũng bắt đầu tiêu tán.

Trước khi tiêu tán, nó hung hăng trừng Tống Thư Hàng một cái, dường như muốn ghi nhớ Tống Thư Hàng thật kỹ trong lòng. "Xích Tiêu kiếm tiền bối, ngài có biết gã này không?

Trông có vẻ địa vị trong tộc Thiên Nhân không thấp." Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu kiếm: "Ta có nghiên cứu về Thiên Nhân tộc đâu...

Nhưng từ khí thế mà xem, ít nhất cũng là một Thiên Nhân cấp Tôn Giả chứ?" "Cấp Tôn Giả à." Tống Thư Hàng véo cằm: "Lát nữa ta sẽ vẽ lại hình tượng của nó, gửi vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hỏi thử xem.

Sớm biết vừa rồi nên chụp cho nó một tấm ảnh mới phải." Nói xong, Tống Thư Hàng từ hư không bước xuống.

Một bước một sen đen.

Cậu hạ xuống bên cạnh Đậu Đậu, nhẹ nhàng ôm Đậu Đậu một cái.

Đậu Đậu lúc này đang ở hình thái chó yêu lớn. "Không phải đã nói năm ngày sau mới qua tìm tôi sao, vậy mà tôi lại thật sự tin cậu."

Tống Thư Hàng cười nói.

Đậu Đậu trợn mắt: "Năm ngày quá dài, người tu luyện chúng ta, chỉ tranh sớm tối.

Ngươi thật sự không chào đón ta à, ta quay người đi luôn nhé?" Tống Thư Hàng cười nói: "Cậu đã đến rồi, tôi còn có thể đuổi cậu đi sao?

Nhưng gần đây tôi đang nghỉ ngơi, chuẩn bị yên tĩnh trải qua bốn ngày tiếp theo, học hành cho tốt.

Cậu dù có ở bên cạnh tôi, cũng sẽ không có chuyện gì vui đâu." "Không vấn đề, ta cũng chuẩn bị nghỉ ngơi mấy ngày." Đậu Đậu cười hì hì.

Tống Thư Hàng lại quay người nhìn về phía tán tu Ngũ phẩm: "Vị đạo hữu này, chào ngươi." "Cảm ơn Bá Tống tiền bối đã cứu mạng." Tán tu Ngũ phẩm cảm kích nói.

Chương 1771

Tiếp theo, ông ta lại cẩn thận hỏi: "Bá Tống tiền bối, tôi có thể hỏi một chút, những Thiên Nhân kia là đã biến mất, hay là đi đâu rồi không?" Trong tay những Thiên Nhân đó, có thân xác của đồng bạn ông ta... "Những Thiên Nhân kia?

Bọn chúng không biến mất, chỉ là bị ta dùng pháp thuật bắt lại...

Dù sao Thiên Nhân sống càng có giá trị hơn." Tống Thư Hàng trả lời.

Tán tu Ngũ phẩm nghe vậy, trong lòng vui mừng: "Vậy Bá Tống tiền bối, ngài có thể giúp xem một chút, trong tay những Thiên Nhân này có thân thể của đồng bạn tôi 'Long Thiên Quân' không?" Vị tán tu Ngũ phẩm này tên là 'Huyền Băng đạo nhân'.

Vốn ông ta cùng đồng bạn 'Long Thiên Quân' của mình đang thăm dò một di tích gần đó.

Theo sau khi thông đạo giữa 'Chư thiên vạn giới' mở ra, một số không gian tương tự 'bí cảnh' xuất hiện.

Những 'bí cảnh' này thực chất là những điểm không gian nhỏ giữa thế giới này và các thế giới khác trong Chư thiên vạn giới sau khi thông đạo mở ra.

Năng lượng của những điểm nhỏ này không ổn định, không thể hình thành thông đạo không gian, cuối cùng hình thành nên loại không gian tương tự 'bí cảnh' này.

Thông qua điểm này, có thể tiến vào một khu vực nhỏ trong các thế giới khác của Chư thiên vạn giới.

Những điểm không gian này rất không ổn định, bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Hơn nữa, trong 'không gian bí cảnh' mà chúng hình thành, cũng không biết có thứ gì.

Vận may tốt có thể nhận được bảo vật không tồi, vận may không tốt thậm chí có thể tiến vào bãi tha ma... thậm chí là hầm phân.

Tuy nhiên, đối với tán tu mà nói, những 'không gian bí cảnh' này đều là cơ duyên trời ban, không thể bỏ qua.

Lỡ như từ trong đó nhận được bảo vật tốt gì thì sao?

Huyền Băng đạo nhân và Long Thiên Quân vừa mới thăm dò xong trong 'không gian bí cảnh' ra ngoài, liền gặp phải Thiên Nhân tập kích.

Long Thiên Quân thực lực yếu hơn, dưới sự tấn công của Thiên Nhân không chống đỡ được mấy hiệp, liền bị tên bắn xuyên người, thân xác bị [móng vuốt bắt giữ] trên 'phi hành khí Thiên Nhân' tóm lấy, đưa vào trong phi hành khí.

Huyền Băng đạo nhân hy vọng có thể mang về thân xác của đồng bạn mình, để thân xác của anh ta có thể hóa đạo mai táng.

Nếu hồn phách của Long Thiên Quân vẫn còn, nói không chừng còn có thể binh giải, tu luyện quỷ tiên chi đạo. "Đồng bạn của ngươi?

Xin chia buồn." Tống Thư Hàng khẽ nói: "Ta sẽ tìm kiếm trong đám Thiên Nhân này giúp ngươi, nhưng, thân xác đồng bạn của ngươi có lẽ vẫn còn trên phi hành khí của Thiên Nhân, phi hành khí có ở đây không?" "Phi hành khí bị ta chém hỏng rồi, vẫn còn ở không xa..." Đậu Đậu trả lời. "Vậy ta sẽ bắt ba tên Thiên Nhân Tứ phẩm bị hất bay lúc trước về, rồi đi tìm phi hành khí luôn." Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu phái Công Đức Xà mỹ nhân và linh quỷ mặt mờ tiến vào thế giới hạch tâm, lục soát người đám Thiên Nhân đang bị giam trong 'điện Mùa Đông'.

Rất nhanh, Công Đức Xà mỹ nhân, linh quỷ từ trên người bảy Thiên Nhân Ngũ phẩm kia, mỗi người lục ra được một bình vật phẩm thu nhỏ.

Trước kia Tống Thư Hàng muốn một cái 'túi thu nhỏ một tấc' cũng phải tốn bao công sức, mà bây giờ loại bình nhỏ chứa vật phẩm thu nhỏ này trong tay cậu đã có đến năm mươi bảy cái.

Bên trong có lượng lớn đan dược, tiêu thương, vũ khí cung tên, toàn bộ đều là cấp Ngũ phẩm.

Những thứ này, đến lúc mình không dùng đến, toàn bộ có thể bán đi đổi thành linh thạch.

Công Đức Xà mỹ nhân cưỡng ép phá vỡ cấm chế trên những bình nhỏ này, tìm kiếm vật phẩm giấu trong đó.

Quả nhiên, trong một chiếc bình nhỏ, nàng nhìn thấy một thi thể tu sĩ Ngũ phẩm bị tên bắn xuyên, hồn phách cũng đã tiêu tán. ...

Tống Thư Hàng lấy chiếc bình nhỏ này ra, nhìn thấy 'Long Thiên Quân' chết thảm bên trong, khẽ thở dài.

Thế giới của tu sĩ đầy rẫy nguy cơ.

Một chút sơ sẩy, dù là tu sĩ Kim Đan Ngũ phẩm, cũng phải chịu kết cục thân vẫn đạo tiêu.

Sống chết rất có thể chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Thế giới của người tu luyện, vẫn luôn tàn khốc như vậy. "Đây có phải là đạo hữu của ngươi không?" Tống Thư Hàng đưa chiếc bình nhỏ cho Huyền Băng đạo nhân.

Huyền Băng đạo nhân nhận lấy bình, ý thức quét vào trong bình. "Đúng vậy, anh ấy chính là đồng bạn của tôi Long Thiên Quân." Huyền Băng đạo nhân khẽ nói, một cảm giác bi thương dâng lên trong

lòng.

Rõ ràng đã là tu sĩ Ngũ phẩm sống mấy trăm năm, ông ta vốn tưởng mình đã sớm nhìn thấu sinh tử.

Thế nhưng, khi nhìn thấy đồng bạn của mình chết ngay trước mắt, cảm giác bi thương này không thể tự kiềm chế. "Anh ta có thủ đoạn hồi sinh không?" Tống Thư Hàng khẽ hỏi.

Huyền Băng đạo nhân lắc đầu: "Pháp thuật hồi sinh cấp Linh Hoàng Ngũ phẩm không dễ dàng có được như vậy.

Ngay cả nhiều tinh anh của các môn phái lớn cũng không có pháp thuật hồi sinh.

Huống chi là những tán tu như chúng ta.

Trong tay ta ngược lại có một loại trận pháp hồi sinh, nhưng ta đã thu thập gần ba mươi năm, vẫn chưa thu thập đủ dược liệu cho trận pháp." Tống Thư Hàng trầm mặc.

Thì ra pháp thuật hồi sinh, lại khó khăn đến vậy?

Có lẽ là do 'pháp khí hồi sinh' của cậu có được quá dễ dàng, cho nên trong lòng cậu không biết từ lúc nào đã nảy sinh ý niệm 'pháp khí hồi sinh có thể thấy ở khắp mọi nơi'.

Hồi tưởng lại, cậu một hơi từ chỗ tiên tử 'cái gì cũng có thể tiến', mua được một bộ 'đồng xu hồi sinh kim hồn', thực sự là may mắn.

Huyền Băng đạo nhân đưa tay từ trong bình bế ra thân xác của người bạn tốt 'Long Thiên Quân', sau đó đưa lại chiếc bình đó cho Tống Thư Hàng. "Cái bình này tặng ngươi đi..." Tống Thư Hàng trả lời: "Giữa ngươi và ta xem như có duyên, ngươi cũng tiện dùng nó mang thân thể đồng bạn của ngươi về, không cần từ chối, loại đồ này trong tay ta còn rất nhiều." "Cảm ơn Bá Tống tiền bối." Huyền Băng đạo nhân khẽ nói.

Bá Tống tiền bối, khi tiếp xúc thực sự, không hề đáng sợ như trong truyền thuyết.

Cũng không có sở thích trừng người khiến người ta mang thai.

Sau khi đặt lại thân xác 'Long Thiên Quân' vào bình nhỏ, Huyền Băng đạo nhân từ trong pháp bào của mình lấy ra một cái bọc, đưa cho Tống Thư Hàng: "Bá Tống tiền bối, ơn cứu mạng không biết lấy gì báo đáp.

Đây là thứ mà tôi và đồng bạn trước đó tìm được trong 'bí cảnh', mong Bá Tống tiền bối nhận lấy." Bá Tống tiền bối đã cứu ông ta một mạng, lại trả lại thân xác của đồng bạn cho ông ta, thậm chí còn tặng kèm một pháp khí chứa đồ loại thu nhỏ.

Đây là ba ơn huệ liên tiếp, Huyền Băng đạo nhân cứ cảm thấy mình phải báo đáp Bá Tống tiền bối một chút.

Ông ta nghĩ đi nghĩ lại, cứ cảm thấy trực tiếp tặng 'linh thạch' thì quá dung tục...

Cuối cùng ông ta cảm thấy, vẫn là món bảo vật mang ra từ bí cảnh này là thích hợp nhất.

Sau khi đưa đồ cho Tống Thư Hàng, Huyền Băng đạo nhân hành lễ với Tống Thư Hàng và Đậu Đậu: "Đạo hữu chó, Bá Tống tiền bối, chúng ta lần sau có duyên gặp lại.

Ngày khác, nếu đạo hữu chó và Bá Tống tiền bối có chuyện, chỉ cần gọi một tiếng, tôi tuyệt không từ chối." ...

Huyền Băng đạo nhân mang theo thân xác của đồng bạn Long Thiên Quân rời đi. "Nhân phẩm của gã này không tồi, quay về giới thiệu cho Hoàng Sơn đại ngốc một chút." Đậu Đậu khẽ nói, nó lại nhìn về phía cái bọc trong tay Tống Thư Hàng: "Đây là thứ gì?" Tống Thư Hàng mở cái bọc nhỏ ra, lộ ra một thiết bị máy móc lớn hơn nắm tay một chút, trông rất công nghệ cao.

Tổng thể có chút giống quả địa cầu... "Không cảm ứng được dao động linh lực, cũng không có dao động năng lượng.

Sản phẩm công nghệ đen à?" Đậu Đậu lên tiếng hỏi.

Thứ này trông không có bất kỳ dao động năng lượng nào, nhưng kết cấu phức tạp của nó khiến người ta cảm thấy thứ này có giá trị.

Có lẽ chính vì vậy, Huyền Băng đạo nhân và đồng bạn của ông ta mới mang thứ này ra từ 'bí cảnh'.

Tống Thư Hàng duỗi ngón tay, tiếp xúc với bảo vật này.

Đầu ngón tay của găng tay Quyền Sáo Nghịch Kình võ sĩ tan đi, cậu hóa thành trạng thái sương mù, sử dụng giám định bí pháp.

Cái giá phải trả của việc giám định rất nhỏ, trên cơ thể trạng thái sương mù của Tống Thư Hàng chỉ xuất hiện một vết thương nhỏ, cơn đau lại càng như mưa bụi, không hề có cảm giác. [Máy tinh luyện năng nguyên: Linh kiện pháp khí Ngũ phẩm, có thể tinh luyện năng lượng trong các loại khoáng thạch năng lượng, chuyển hóa thành năng lượng thuần khiết để sử dụng.

Cũng có thể dùng để tinh luyện sức mạnh trong các loại 'hạch tâm năng lượng', chuyển hóa chúng và lợi dụng.] "Một máy tinh luyện năng lượng?

Là linh kiện của pháp khí Ngũ phẩm." Tống Thư Hàng thu thứ này vào không gian vòng tay.

Loại đồ này, nhất thời cũng không nghĩ ra nó có công dụng gì.

Hơn nữa nói thật, pháp khí Ngũ phẩm, lại còn là linh kiện.

Đối với Tống Thư Hàng gần như không có tác dụng gì. "Hỏi xem trong nhóm có tiền bối nào biết dùng thứ này không...

Hoặc có thể đưa cho Bạch tiền bối, ngài ấy chắc sẽ rất hứng thú với loại đồ này." Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, cậu phái linh quỷ của mình đi bắt ba con Thiên Nhân Tứ phẩm về.

Sau đó cậu lại lôi điện thoại ra, chuẩn bị vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hỏi thử.

Khi cậu mở điện thoại, vừa hay nhận được một tin nhắn.

Là em gái Tiểu Khả, nhân viên chăm sóc khách hàng của 'Nền tảng giao dịch trang bị game Huy Phách 1111', gửi tin nhắn đến: "Hoàng Sơn tiền bối, bản thiết kế 'tiên thuyền hình dạng robot biến hình' mà ngài muốn đã có rồi, tôi bây giờ sẽ gửi bản thiết kế cho ngài, nếu ngài hài lòng, bên chúng tôi sẽ bắt đầu sản xuất." Chuyên nghiệp, hiệu suất đúng là nhanh.

Hôm qua nói sáng mai gửi bản thiết kế, sáng nay đã lập tức gửi qua rồi.

Tống Thư Hàng mở bản thiết kế, liếc một cái.

Thiết kế phức tạp, bùa chú thuật ngữ chuyên ngành khiến người ta hoa mắt, hoàn toàn xem không hiểu.

Xem cũng như không xem.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, cậu trả lời em gái Tiểu Khả: "Tiểu Khả tiên tử, dù sao thì chắc chắn có thể biến hình phải không?" "Đúng vậy, thiết kế biến hình đối với chúng tôi là chuyện rất đơn giản.

Hoàng Sơn tiền bối nếu không xem hiểu bản thiết kế, có thể xem trực tiếp hai trang cuối cùng.

Đó là hình thái 'xe hơi' và hình thái 'mecha' của tiên thuyền.

Ngoại hình có mấy loại lựa chọn, ngài chỉ cần chọn một trong số đó là được." Em gái Tiểu Khả trả lời.

Đồng thời, trong lòng cô càng chắc chắn một chuyện.

Người mua chiếc 'tiên thuyền robot biến hình' này chắc chắn là Đậu Đậu không sai rồi.

Hoàng Sơn tiền bối là chuyên gia tiên thuyền, loại bản thiết kế tiên thuyền này ngài ấy liếc một cái là có thể xem hiểu.

Tống Thư Hàng làm theo lời em gái Tiểu Khả, trực tiếp lật đến trang cuối cùng.

Chương 1772

Trên đó, có đủ loại kiểu dáng xe hơi, Tống Thư Hàng chỉ cần chọn ra một kiểu là được.

Sau đó còn có ba loại hình thái mecha khác nhau, Tống Thư Hàng cũng có thể chọn ra hình thái mình thích trong ba loại đó. "Đậu Đậu, giúp tôi xem, chọn kiểu nào sẽ tốt hơn." Tống Thư Hàng lên tiếng. "Gâu, ngươi đặt tiên thuyền à?" Đậu Đậu lập tức cũng có hứng thú.

Hai người bắt đầu nghiên cứu hình thức và trạng thái của 'tiên thuyền robot biến hình'. ********** Ở một nơi khác.

Trên đảo Lan Tây, đảo chủ Điền Thiên và phủ chủ Thất Sinh Phù bận rộn đón tiếp một vị khách. "Xin lỗi, Điền Thiên đạo hữu...

Trên đường đến đảo Điền Thiên, ta bị cuốn vào một sự kiện hỗn loạn, dẫn đến mất liên lạc với bên ngoài, đến bây giờ mới chạy đến được." Vị khách này cười khổ nói: "Thư Hàng tiểu hữu còn ở đây không?

Ta đến theo hẹn, mang con Thiên Nhân Lục phẩm kia đi làm nghiên cứu.

Ngoài ra, đảo Điền Thiên của các ngươi có cần giúp đỡ không?" "Túy Hoàng kiếm sĩ ngươi đã hẹn với Tống Thư Hàng tiểu hữu à?" Đảo chủ Điền Thiên trả lời: "Nhưng mà, Thư Hàng tiểu hữu đã đi từ sớm rồi." “Đi rồi?” Khóe miệng vị cư sĩ thần bí giật giật: “Vậy hắn có để lại Thiên Nhân lục phẩm, hay có lời nào dặn dò hai vị đạo hữu nhắn lại cho ta không?” Điền Thiên đảo chủ đáp: “Không có.” “Ta nghĩ, có lẽ cậu ấy quên mất rồi.

Cư sĩ, ngài hẹn với Thư Hàng tiểu hữu từ khi nào vậy?” Thất Sinh Phù phủ chủ hỏi.

“Lúc trong nhóm, đã hẹn với Thư Hàng tiểu hữu rồi.

Khi đó tất cả các ngươi đều ở đó mà.” Vị cư sĩ thần bí ngẩng đầu nhìn trời, chỉ cảm thấy trong lòng nghẹn uất.

Không chỉ Thư Hàng tiểu hữu quên, mà tất cả các ngươi đều quên hết rồi!

Thất Sinh Phù phủ chủ: “...” Từ sau khi Tỉnh Mục cư sĩ thần công đại thành, cảm giác tồn tại của ngài ấy càng ngày càng thấp.

Trước kia chỉ là nhớ nhầm đạo hiệu, sau này thì thường xuyên lựa chọn lãng quên sự tồn tại của ngài ấy, bây giờ ngay cả chuyện liên quan đến ngài ấy cũng quên mất.

Cứ đà này, sau này khi Tỉnh Mục cư sĩ thật sự thần công đại thành, có khi nào ngài ấy đứng ngay trước mặt mọi người, mà mọi người cũng không thể chú ý đến không?

Tỉnh Mục kiếm sĩ muốn chuyển nghề thành thích khách sao?

“Ngoài ra, trong mấy ngày Tỉnh Mục đạo hữu mất liên lạc với bên ngoài, đã xảy ra một vài chuyện.

Hoạt động thường niên của giới tu chân đã bắt đầu sớm hơn, chủ đề lần này là phản đối săn bắt Thiên Nhân.

Cho nên… Tỉnh Mục đạo hữu, nếu ngài có rảnh thì có thể tự mình đi bắt Thiên Nhân để tham gia hoạt động.” Thất Sinh Phù phủ chủ nhắc nhở: “Thật lòng mà nói, ta nghi ngờ con Thiên Nhân lục phẩm của Thư Hàng có khi đã bị cậu ấy đem đi đổi phần thưởng rồi.” Ông dám chắc, Thư Hàng tiểu hữu nhất định cũng giống bọn họ, đã quên mất lời hẹn với Tỉnh Mục đạo hữu.

Mà đã quên lời hẹn rồi, thì Thiên Nhân lục phẩm trong tay cậu ấy, đương nhiên là đem đi đổi phần thưởng rồi!

“...” Lòng vị cư sĩ thần bí thật nghẹn ngào: “Thôi bỏ đi, ta không có hứng thú với hoạt động kiểu này.

Trên đảo Điền Thiên của các ngươi có cần giúp gì không?

Ta ở lại giúp cho.” Đã đến rồi thì không thể đi tay không được.

“Cảm ơn cư sĩ, bây giờ đảo Điền Thiên của ta trăm bề đổ nát, ta đang mong có những đạo hữu nhiệt tình giúp đỡ như cư sĩ đây tới trợ giúp một tay.” Điền Thiên đảo chủ cất tiếng cười sảng khoái.

Vị cư sĩ thần bí: “...” Sao cứ cảm thấy lòng càng nghẹn hơn thế này.

“Thôi được, có chuyện gì cần ta giúp?” Cư sĩ hỏi.

Điền Thiên đảo chủ lấy ra bản đồ đảo Điền Thiên của mình, nói: “Ở đây, trận pháp hộ đảo phía đông đã sụp đổ hoàn toàn.

Bây giờ chỉ có ta và Thất Sinh Phù đạo hữu đang liều mạng sửa chữa.

Cho nên, khu vực trận pháp phía đông này có thể giao cho Tỉnh Mục đạo hữu sửa chữa được không?

Dược liệu và linh thạch cần thiết để sửa chữa trận pháp đều đã chuẩn bị xong rồi.” Cư sĩ nhìn thoáng qua bản đồ, gật đầu nói: “Chuyện nhỏ, giao cho ta đi.” “Cảm ơn Tỉnh Mục đạo hữu.” Điền Thiên đảo chủ cảm kích nói.

Cư sĩ ngẩng đầu nhìn trời: “Nếu ngươi thật sự cảm động, thì đừng gọi ta là Tỉnh Mục đạo hữu nữa.

Nếu ngươi thật sự không nhớ được đạo hiệu của ta, thì cứ học theo Thất Sinh Phù đạo hữu, gọi thẳng ta là Cư sĩ đi.” Ta tên là Túy Nhật, có liên quan quái gì đến Tỉnh Mục đâu?

“Được rồi, Cư sĩ.” Điền Thiên đảo chủ lập tức đáp lời. … … Cư sĩ dù sao cũng đã là Thất phẩm Tôn giả, mặc dù các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có lẽ chẳng ai nhớ ngài đã là Tôn giả.

Tốc độ sửa chữa trận pháp hộ đảo của Cư sĩ cực nhanh.

Khu vực trận pháp đó chỉ mất nửa giờ đã được ngài sửa xong.

Sửa xong, ngài ngồi dưới một gốc cây nghỉ ngơi một lát, định lát nữa sẽ đi tìm Điền Thiên đảo chủ xem còn việc gì có thể giúp được không.

Lúc này, Điền Thiên đảo chủ và Thất Sinh Phù phủ chủ vừa hay đi tới khu vực này.

“Ủa, sao trận pháp ở đây được sửa rồi?

Ta nhớ trước đó trận pháp ở khu này đã sụp đổ mà nhỉ?” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

“Trận pháp nhà ta đâu có chức năng tự động sửa chữa.” Điền Thiên đảo chủ nói.

Cư sĩ: “…” Là ta đó!

Là ta đó!

Là ta sửa trận pháp cho nhà các ngươi đó!

Nửa giờ trước, chính miệng ngươi mời ta giúp sửa trận pháp mà!

“Nghĩ không ra thì thôi, chắc là dạo này bận quá nên lẫn rồi.” Thất Sinh Phù phủ chủ nói.

Điền Thiên đảo chủ thở dài: “Đi thôi, tiếp tục sửa khu tiếp theo nào.” Sau đó, hai người họ sánh vai rời đi.

Cư sĩ ngồi dưới gốc cây khóc như mưa.

Ngài ngự kiếm bay lên, ‘vèo’ một tiếng rồi bay đi mất.

Cư sĩ định đến khu Giang Nam tìm Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Không phải là tìm Thư Hàng gây sự, ngài không hẹp hòi đến thế.

Sau khi tấn thăng Thất phẩm, ngài cần cường hóa pháp khí bản mệnh của mình.

Quá trình cường hóa cần một loại dược liệu bát phẩm là Khuyển Thánh Nha.

Cư sĩ nhớ Tống Thư Hàng có dư, nên định đến giao dịch với cậu.

Để giao dịch với Tống Thư Hàng tiểu hữu, ngài đã chuẩn bị một cành Thiết Mộc Chi cấp bát phẩm.

Ngoài ra, còn có một món pháp khí thú vị là 'Sủng vật hình hóa thân hạch tâm'.

Đây là một loại pháp khí giải trí, có thể gắn lên bất kỳ vật thể nào để ngưng tụ ra một hóa thân.

Gắn lên đá thì ngưng tụ ra 'Thạch hóa thân', gắn lên sắt thì ngưng tụ ra 'Thiết hóa thân', gắn lên gỗ thì ngưng tụ ra 'Mộc hóa thân'… Đương nhiên, vì là pháp khí giải trí nên 'hóa thân' ngưng tụ ra không hề có sức mạnh, chỉ có thể dùng để lướt chat, bưng trà rót nước.

Ưu điểm là tiêu hao rất thấp, một viên linh thạch ngũ phẩm bình thường là đủ để duy trì 'hóa thân' hoạt động mấy chục năm, thậm chí là cả trăm năm.

Đây chính là phân thân lướt chat mà Tống Thư Hàng hằng mơ ước. ************ Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng dùng linh quỷ đưa ba tên Thiên Nhân tứ phẩm vào thế giới hạch tâm.

Sau đó, Tống Thư Hàng và Đậu Đậu thu hồi chiếc 'phi hành khí của Thiên Nhân' đã bị chém hỏng.

Một người một chó đi về phía thành phố đại học Giang Nam.

“Lấy chiếc xe van bảy chỗ đi, tôi thích kiểu này, lái lên chắc chắn rất ngầu.” Đậu Đậu đề nghị.

Tống Thư Hàng: “Vẫn nên lấy kiểu xe sedan bình thường thôi, chiếc tiên chu này tôi còn phải dùng lâu dài.

Lỡ sau này tôi tham gia hoạt động lớn của giới tu chân, lái một chiếc xe van bảy chỗ bay qua, hình ảnh đó kỳ quặc biết bao?” “Thế cậu lái một chiếc sedan bay qua thì hình ảnh khá hơn được bao nhiêu?” Đậu Đậu phản bác: “Cậu biến nó thành xe đạp còn hơn.” “Xe đạp còn không bằng xe cút kít, dù sao xe cút kít còn từng tổ chức ‘đại hội tranh tài’ trong giới tu chân.

Hơn nữa, trong bản thiết kế cũng không có mẫu xe đạp.” Tống Thư Hàng nói.

Một người một chó vừa bay vừa thảo luận.

Cuối cùng… “Cái này đi, chiếc xe thương mại 9 chỗ này, ghế sau ngả ra hết, vừa hay để tôi nằm lăn lộn.” Đậu Đậu đề nghị.

Tống Thư Hàng suy nghĩ, xét thấy có lúc số người cậu cần chở sẽ vượt quá 5 người, xe 9 chỗ tương đối có thể đáp ứng nhu cầu của cậu.

“Được, cái này đi.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Tiếp theo, hình thái cơ giáp thì sao?” “Còn phải nói sao?

Đương nhiên là càng to càng tốt rồi.” Mắt Đậu Đậu sáng lên: “To lớn là chân lý, hỏa lực là vương đạo.” “Đồng ý.” Tống Thư Hàng ra tay, chọn hình thái cơ giáp to lớn nhất.

Sau đó, cậu gửi lựa chọn của mình cho nhân viên chăm sóc khách hàng, Tiểu Khả tiên tử.

“Được ạ, Hoàng Sơn tiền bối.

Nếu ngài đã xác nhận, bên em sẽ tạo đơn hàng cho ngài, muộn nhất là tối nay có thể giao hàng.

Ngài cho em xin địa chỉ nhận hàng.” Tiểu Khả trả lời.

Tối nay giao hàng?

Nhanh vậy sao?

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, rồi gửi địa chỉ tòa nhà của Dược Sư cho Tiểu Khả tiên tử: “Hàng đến mới thanh toán phải không?” “Đúng ạ, sau khi nhận hàng và hài lòng, bên em sẽ thông báo cho Hoàng Sơn tiền bối tiến hành thanh toán.

Xin ngài đừng lo lắng.” Tiểu Khả cô nương trả lời.

Ừm, họ sẽ thông báo cho ‘Hoàng Sơn tiền bối’ thanh toán, chứ không thông báo cho ‘Đậu Đậu’ thanh toán.

“Không vấn đề, thanh toán xong có cần đánh giá năm sao cho cô không?” Tống Thư Hàng theo thói quen hỏi.

Tiểu Khả: “[Icon mặt cười] Dạ được, xin hãy cho em năm sao ạ.” “Vậy trước khi cho cô năm sao, tôi có thể hỏi cô về vấn đề ‘Viễn cổ ngữ ngôn’ được không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Tiểu Khả: “…” Nếu tôi không dạy, có phải ngài sẽ cho tôi một sao không?

Một lúc sau, Tiểu Khả lại gửi một icon mặt cười qua: “Một lần thôi nhé, lần cuối cùng.” Icon mặt cười này, Tiểu Khả cô nương phải gượng gạo lắm mới nặn ra được.

“Vậy quyết định thế nhé.” Tống Thư Hàng trả lời.

Chắc là, chỉ cần hỏi Tiểu Khả cô nương thêm một lần nữa về Viễn cổ ngữ ngôn… Tính thời gian, Bạch tiền bối chắc cũng sắp về rồi.

Đến lúc đó có thể trực tiếp hỏi Bạch tiền bối cách uốn lưỡi của ‘Viễn cổ ngữ ngôn’. … … Tống Thư Hàng dẫn theo Đậu Đậu, từ trên không hạ xuống.

Lúc hạ xuống, cậu lấy ra chiếc chăn mà Bạch tiền bối two đưa, đắp lên người mình và Đậu Đậu đang thu nhỏ, che giấu khí tức của cả hai.

Chương 1773

Cậu còn bố trí huyễn thuật lên người mình và Đậu Đậu, để người thường không thấy họ từ trên trời rơi xuống.

Sau khi hạ xuống.

Đậu Đậu lên tiếng: “Tiếp theo chúng ta đi đâu chơi?

À đúng rồi, cái máy tính lần trước cậu tặng tôi còn ở nhà không?

Lâu rồi tôi chưa lên mạng chơi game.” Tống Thư Hàng nhìn đồng hồ, nói: “Được thôi, vậy về [Tòa nhà Dược Sư] ở một lát đi.

Tôi cũng vừa hay học thêm ‘Viễn cổ ngữ ngôn’ một chút.

Tối nay còn có thể đợi nhận hàng.” Địa chỉ gửi tiên chu chính là tòa nhà Dược Sư.

Một người một chó duy trì huyễn thuật, trùm chăn bay thẳng ra ngoài trường.

Trên đường, Thư Hàng ôm Đậu Đậu đi qua bãi đỗ xe.

Từ xa, cậu thấy một chiếc xe việt dã ‘vèo’ một tiếng lao vào bãi đỗ xe, một cú drift đẹp mắt, đỗ ngay vào ‘vị trí đỗ xe song song’… bên cạnh.

Xe không vào được chuồng.

“Chiếc xe này, có phải hơi quen không?” Đậu Đậu truyền âm nhập mật.

“Chắc chắn rồi, mau nấp kỹ đi, lần này chúng ta không bị cán phải đúng là vận may nghịch thiên.” Tống Thư Hàng trả lời.

Một người một chó trùm chăn, co rúm lại.

Một lát sau, Đông Phương Lục tiên tử từ trên xe bước xuống.

Cô quay đầu nhìn quanh, thấy không có ai.

Sau đó cô nhanh chóng thi triển một huyễn thuật cấp thấp, bao phủ lấy người và xe của mình.

Tiếp theo, cô đưa tay nhấc bổng chiếc xe việt dã to lớn của mình lên, 'cạch' một tiếng, đặt vào vị trí đỗ xe song song.

Đông Phương Lục tiên tử hài lòng phủi tay.

Kỹ năng đỗ xe EX~get√ Sau đó, Đông Phương Lục tiên tử lấy điện thoại ra: "Alo, Tạo Hóa đạo hữu, ta đến rồi.

Ừm~~ được rồi, ta sẽ không nói chuyện này với Thư Hàng tiểu hữu đâu.

Ừm~~ hiểu rồi, đến lúc đó chúng ta có thể cho cậu ấy một bất ngờ.

Vậy quyết định thế nhé, ta đi tìm ngươi đây." Nói xong, Đông Phương Lục tiên tử giải trừ huyễn thuật, đi ra ngoài trường.

Tống Thư Hàng: "…" Bất ngờ từ Tạo Hóa tiền bối?

Nội dung cuộc điện thoại của Đông Phương Lục tiên tử đã cho Tống Thư Hàng quá nhiều bất ngờ, bất ngờ này hơi lớn, khiến cậu có chút không chịu nổi.

Tống Thư Hàng bắt đầu suy nghĩ, có nên đổi vị trí với phân thân ở 'thành Lan Tây' không.

Phân thân, chẳng phải là dùng để gánh tội thay cho bản thể sao.

Mặc dù các loại cảm giác giữa phân thân và cậu đều tương thông.

Nhưng có phân thân làm lớp đệm, nỗi khổ mà bản thể phải chịu sẽ giảm đi một phần.

Đợi đến khi Đông Phương Lục tiên tử đi xa, Tống Thư Hàng và Đậu Đậu mới dám thở.

Trước đó, cả hai ngay cả thở cũng không dám, sợ bị Đông Phương Lục tiên tử phát hiện.

“Thư Hàng, bản cẩu cảm thấy mấy ngày gần đây ấn đường của cậu biến đen rồi… Cái đó, tôi nghĩ lại rồi, hay là tôi dọn ra ngoài ở đi.

Lần này ra ngoài, Hoàng Sơn cho tôi đủ kinh phí hoạt động, tôi sẽ thuê một căn nhà gần nhà cậu.” Đậu Đậu nói.

Còn chuyện Hoàng Sơn Chân Quân nói chỉ ra ngoài giải khuây một ngày, sớm đã bị nó vứt vào xó xỉnh nào rồi.

Tống Thư Hàng ôm chặt Đậu Đậu bé nhỏ: “Huynh đệ tốt, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia.

Giữa tôi và cậu, không phải huynh đệ mà còn hơn cả huynh đệ.

Dù tôi nghèo đến mức chỉ còn một bát cơm, cũng có một nửa của Đậu Đậu cậu.

Bây giờ tôi ở một tòa ‘Dược Sư đại lầu’ lớn như vậy, sao có thể không có chỗ cho cậu ở?

Đừng khách sáo với tôi, cứ yên tâm ở lại đi.” Nói xong, Tống Thư Hàng ôm Đậu Đậu, chạy nhanh về phía ‘Dược Sư đại lầu’.

Đậu Đậu: “Cậu nghe hiểu tiếng người không vậy!” Mẹ kiếp, nếu là mấy tháng trước, bản cẩu tóm lấy ngươi, chính là một cú ‘ném địa cầu’, ném ngươi lên trời.

“Yên tâm đi, tôi có thế giới hạch tâm mà.” Tống Thư Hàng cười nói: “Tạo Hóa tiền bối nếu thật sự tìm đến cửa, muốn cho tôi một bất ngờ lớn, tôi trêu không nổi còn không biết trốn sao?

Cùng lắm thì chúng ta cùng trốn vào thế giới hạch tâm.” Đậu Đậu nghe vậy, mắt sáng lên.

Đúng rồi!

Cùng lắm thì trốn thôi.

“Thư Hàng cậu nói có lý, bản cẩu đói rồi, chúng ta đi mua ít thức ăn cho chó vị sữa bò không?

Lần trước tôi tìm được một tiệm thức ăn cho chó ở ‘Phố ẩm thực’, bán đủ loại vị, trong đó vị sữa bò là thơm nhất.” Đậu Đậu nhiệt tình giới thiệu với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Muốn ăn gì, tôi mời.” Đậu Đậu sợ rằng không biết, thế giới hạch tâm của cậu, cứ đến lúc quan trọng là lại tịt ngòi, hoàn toàn không đáng tin cậy.

Nhưng chuyện này, cậu sẽ không nói với Đậu Đậu.

Huynh đệ tốt, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia mà. … … Sau đó cả một ngày, Tống Thư Hàng đi cùng Đậu Đậu dạo phố mua rất nhiều đồ ăn, dọn về tòa nhà Dược Sư.

Sau đó cậu lại nhất tâm nhị dụng, một bên cùng Đậu Đậu cày game, một bên ý thức chìm vào ‘hệ thống học bá’ bắt đầu học ‘Viễn cổ ngữ ngôn’.

Học tập khiến ta vui vẻ~ Game và học tập bổ sung cho nhau, thời gian trôi qua đặc biệt nhanh, chớp mắt đã đến chạng vạng.

“Nói chứ, từ trước tôi đã muốn hỏi rồi, Thư Hàng cậu có phải bị bệnh không?” Đậu Đậu duy trì hình dạng yêu khuyển lớn, linh hoạt điều khiển chuột và bàn phím, vừa hỏi.

Mặc dù nó có thể hóa thành hình người, nhưng hiện tại đối với nó hình dạng yêu khuyển vẫn linh hoạt hơn.

“Từ chiều đến giờ, cậu cứ run rẩy không ngừng, lúc nói chuyện với tôi, giọng cũng run run.” Đậu Đậu nói.

“Hít~~ Đừng lo, không phải bệnh đâu.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Tôi vừa chơi game với cậu, vừa học ‘Viễn cổ ngữ ngôn’.

Viễn cổ ngữ ngôn học khá khó, hơn nữa ‘hệ thống học bá’ của tôi còn có hiệu ứng trừng phạt.

Giọng run chỉ là bị hệ thống trừng phạt giật điện một chút thôi.” “Vãi, cậu cả buổi chiều run rẩy không ngừng là vì liên tục bị giật điện?” Đậu Đậu trợn to mắt.

Tên này, liên tục bị giật điện, liên tục run rẩy, mà vẫn có thể nói cười vui vẻ chơi game với nó?

Đậu Đậu bất giác nhớ lại lời Tống Thư Hàng từng nói với nó… Cảm nhận nỗi đau, chịu đựng nỗi đau, quen với nỗi đau.

Tên này, không lẽ đã bước vào giai đoạn thứ tư, bắt đầu tận hưởng nỗi đau rồi chứ? *Kính coong~~* Lúc này, chuông cửa dưới lầu Dược Sư vang lên.

“Có khách à?

Giờ này, là bạn cậu gọi đi ăn cơm sao?” Đậu Đậu hỏi.

“Hôm nay thứ bảy, bạn tôi là bán nội trú, qua buổi sáng chắc đều về nhà cả rồi.” Tống Thư Hàng cười nói: “Cho nên, chắc là ‘shipper’ đến, chính là chiếc tiên chu chúng ta đặt.” “Nhanh vậy?

Sáng mới gửi bản thiết kế, tối đã có hàng rồi?

Lần trước tôi đặt cũng đâu có nhanh như vậy.” Đậu Đậu nghi ngờ nói.

“Tôi chọn một mẫu đã có sẵn là ‘tiên chu kiểu mới’, chỉ cần sửa đổi một chút, thêm chức năng biến hình.

Cho nên giao hàng đặc biệt nhanh.” Tống Thư Hàng nói, nói xong cậu đẩy chiếc laptop của mình đến dưới chân Đậu Đậu: “Nào, nhân vật của tôi cậu điều khiển tạm đi, tôi xuống lấy hàng, về ngay.” “Đợi đã, đợi chút!

Đang đánh BOSS, chân sau của tôi không đủ linh hoạt để điều khiển.” Đậu Đậu hét lớn.

Tống Thư Hàng vẫy tay: “Nhất tâm nhị dụng đối với tu sĩ là một kỹ năng rất thực dụng, Đậu Đậu cố lên, tôi tin cậu làm được.” *Rầm~* Cậu vẫy tay một cách cool ngầu, đóng cửa xuống lầu.

“Gâu gâu gâu, khốn kiếp, liều mạng thôi!

Chỉ là nhất tâm nhị dụng, trước kia ta còn một mình tán gẫu với sáu cô Sở Sở kia mà!” Đậu Đậu miệng phát ra tiếng hét đầy nhiệt huyết, chân trước điều khiển máy tính của mình, điên cuồng gõ bàn phím và chuột.

Chân sau điều khiển bàn phím và chuột của Tống Thư Hàng, điều khiển nhân vật của Tống Thư Hàng phụ trợ.

Bốn chân nó không ngừng đập, trông như đang co giật. … … Tống Thư Hàng nhanh chóng chạy xuống lầu, mở cửa tòa nhà Dược Sư.

Tiếng chuông cửa vẫn tiếp tục vang lên.

“Là giao hàng phải không?

Tôi tới ngay đây.” Tống Thư Hàng hét lên.

Bên ngoài, một giọng nói lạnh lùng bình tĩnh vang lên: “Không… không phải giao hàng, là mở cửa kiểm tra đồng hồ nước.” Tống Thư Hàng: “…” “Là ta, Túy Nhật cư sĩ.” Cư sĩ bình tĩnh nói.

“Túy Nhật cư sĩ?” Tống Thư Hàng ngơ ngác, khoan đã, nếu cậu nhớ không lầm.

Cậu vội vàng lấy điện thoại ra, kiểm tra lại ‘tên’ mà mình đã ghi chú.

Túy Nguyệt cư sĩ.

Phát âm phải là ‘zui_yue’ mới đúng chứ!

Sao lại biến thành Túy Nhật?

Tống Thư Hàng mở cửa lớn, sau đó liền thấy gương mặt vừa lạ vừa quen của vị cư sĩ.

“Túy Nguyệt cư sĩ?” Tống Thư Hàng cẩn thận xác nhận lại.

“Thư Hàng tiểu hữu, là Túy Nhật.

Không phải Túy Nguyệt.” Cư sĩ bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng gãi đầu.

Cho nên… rốt cuộc là trong điện thoại cậu ghi nhầm?

Hay là Túy Nguyệt cư sĩ cuối cùng cũng không nhớ nổi đạo hiệu của chính mình nữa?

Lát nữa, phải hỏi Bắc Hà tiền bối xác nhận lại.

Bắc Hà tiền bối cũng có ghi âm tên của Túy Nguyệt tiền bối mà.

Chương 1774

“Cư sĩ mời vào.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Nói chứ, Túy Nguyệt… không đúng, Túy Nhật cư sĩ, ngài đã đến đảo Điền Thiên chưa?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Cư sĩ gật đầu: “Nhưng nghe nói ngươi đã rời đi, nên ta đã bay từ đảo Điền Thiên đến đây để tìm ngươi.” “Hả?

Nhưng tôi đã để lại một phân thân ở đảo Lan Tây bên cạnh đảo Điền Thiên mà.

Có chuyện gì có thể đến đảo Lan Tây tìm phân thân của tôi.

Điền Thiên đảo chủ và Thất Sinh Phù tiền bối không nói với ngài chuyện này sao?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Túy Nhật cư sĩ: “…” Không có, hai kẻ vô lương tâm đó đã quên sạch sành sanh ngài rồi, căn bản không hề nhắc đến chuyện này.

Túy Nhật cư sĩ vừa nghĩ đến chuyện trên đảo Điền Thiên, hốc mắt đã ươn ướt.

“Có lẽ là Điền Thiên đảo chủ và Thất Sinh Phù tiền bối bận quá, nên quên nhắc với cư sĩ chuyện này rồi.” Tống Thư Hàng an ủi.

Túy Nhật cư sĩ: “…” “Cư sĩ còn cần nghiên cứu con Thiên Nhân lục phẩm đó không?

Thiên Nhân lục phẩm tôi vẫn giữ cho ngài.” Tống Thư Hàng hỏi.

Ừm, trước đó cậu đã hoàn toàn quên mất lời hẹn này.

Cho đến khi nhìn thấy Túy Nguyệt cư sĩ, mới nhớ lại chuyện này.

May mà mình thông minh đã để lại một phân thân ở đảo Lan Tây!

Như vậy, Túy Nguyệt cư sĩ cũng sẽ không trách mình.

“Quả nhiên, Thư Hàng tiểu hữu ngươi tốt hơn hai kẻ vô lương tâm kia nhiều.” Túy Nhật cư sĩ cảm khái nói, không hổ là tiểu hữu từng đồng bệnh tương liên với ngài.

“Nhưng mà, con Thiên Nhân lục phẩm đó thôi bỏ đi, ta nghe nói rồi, bây giờ Thiên Nhân đã được liệt vào hoạt động thường niên rồi.

Hơn nữa, Hoàng Sơn tiền bối và mọi người chắc cũng đã nghiên cứu Thiên Nhân rồi.

Thiên Nhân của Thư Hàng tiểu hữu, cứ lấy đi tham gia hoạt động đi.

Lần này ta đến, chủ yếu là muốn tiến hành một cuộc giao dịch với Thư Hàng tiểu hữu.” Cư sĩ nói.

“Cư sĩ xin cứ nói.” Tống Thư Hàng nói.

Vì trước đó mình đã vô ý quên mất lời hẹn với cư sĩ, Tống Thư Hàng trong lòng rất áy náy.

Cho nên, nếu cư sĩ muốn giao dịch gì với cậu, cậu nhất định sẽ cố gắng hết sức đáp ứng yêu cầu của cư sĩ.

“Ta nhớ, lúc Thư Hàng tiểu hữu ngươi chế tạo bộ ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’ cấp bát phẩm, còn dư Khuyển Thánh Nha phải không?” Cư sĩ hỏi.

“Đúng vậy, sau khi luyện chế xong pháp khí, trong tay tôi còn dư hai chiếc Khuyển Thánh Nha.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Lúc đó cậu nhận được mười chiếc Khuyển Thánh Nha, trong đó hai chiếc dùng để luyện chế hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’, lại dùng sáu chiếc đổi lấy bốn phần ‘Thỏ Thánh Mao’.

Còn dư hai chiếc.

“Ta muốn đổi với Thư Hàng tiểu hữu một chiếc Khuyển Thánh Nha, ta dùng cành ‘Thiết Mộc Chi’ bát phẩm này để giao dịch với tiểu hữu, được không?” Cư sĩ lấy ra cành Thiết Mộc Chi đó, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy cành Thiết Mộc Chi, gật đầu: “Không vấn đề.” Khuyển Thánh Nha bát phẩm để đó cậu cũng không dùng đến.

Các tiền bối trong nhóm đã có việc cần dùng, trao đổi đồng giá, cậu đương nhiên vui lòng làm người tốt.

Cậu từ thế giới hạch tâm lấy ra một chiếc ‘Khuyển Thánh Nha bát phẩm’, giao cho cư sĩ.

“Cảm ơn tiểu hữu.” Cư sĩ cười nói.

Sau khi giao dịch hoàn thành, cư sĩ lại lấy ra món pháp khí giải trí ‘Sủng vật hình hóa thân hạch tâm’ giao cho Tống Thư Hàng: “À đúng rồi, món này tặng cho tiểu hữu.

Cứ coi như là quà khuyến mãi cho lần giao dịch này.” “Đây là gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Thư Hàng tiểu hữu không phải vẫn luôn muốn có ‘phân thân lướt chat’ sao? ‘Sủng vật hình hóa thân hạch tâm’ này chắc sẽ đáp ứng được nhu cầu của ngươi.” Cư sĩ giải thích công năng của hạch tâm này cho Tống Thư Hàng nghe.

“Đặt lên cái gì, là có thể ngưng tụ ra hạch tâm của cái đó.

Vậy đặt lên vàng, chẳng phải có thể biến ra một hóa thân Tống Thư Hàng bằng vàng sao?” Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến cả căn phòng đầy cát vàng của mình.

“Tất nhiên là được.” Cư sĩ nói.

Tống Thư Hàng lại xoa cằm suy nghĩ: “Nếu, ta gắn nó lên xe?” “Cái này, ta chưa thử qua.” Cư sĩ trả lời.

Là ảo giác sao?

Cảm giác cách tư duy của Thư Hàng tiểu hữu, có chút giống như sự kết hợp của Đậu Đậu + Tam Lãng + Bạch tiền bối.

Khi đối diện với Tống Thư Hàng, phảng phất như đang đồng thời đối diện với ba vị trên.

“Có cơ hội ta sẽ thử.” Tống Thư Hàng nói.

Vừa hay chiếc tiên chu ‘xe thương mại biến hình cơ giáp’ mà Tống Thư Hàng đặt sắp được giao đến, đến lúc đó gắn lên, xem thử tiên chu có thể có thêm một hình thái biến thân ‘hóa thân’ không?

Nếu thật sự thành công, thì chiếc tiên chu của cậu sẽ rất thú vị.

Bình thường có thể để nó thay cậu lướt chat, nói chuyện, trông nhà.

Khi cần, chỉ cần triệu hồi là nó có thể nhanh chóng xuất hiện, biến thành một chiếc xe thương mại 9 chỗ.

Thậm chí ở nơi không có ai thấy, còn có thể biến thành một cơ giáp khổng lồ… Lại thêm cho nó vài món vũ khí, nói không chừng còn có sức chiến đấu mạnh mẽ.

Nếu hóa thân có thể mở ‘thế giới hạch tâm’, thì càng thú vị hơn.

Cậu sẽ có thêm chức năng ‘triệu hồi hóa thân’.

Ngoài ra, trong lòng Tống Thư Hàng còn có một ý tưởng táo bạo — ‘Sủng vật hình hóa thân hạch tâm’ này, ngoài việc gắn lên những vật chết, có thể gắn lên sinh vật không?

Ví dụ như gắn lên người Đậu Đậu, sẽ thế nào?

Ý tưởng này, cậu không nói ra.

Đợi cậu tìm một con chó nhỏ hoặc mèo nhỏ bình thường thử trước rồi nói sau. … … "À đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu, ngươi có phòng trống không?

Ta cần minh tưởng tu luyện một lúc, suy nghĩ xem pháp khí bản mệnh của ta nên nâng cấp như thế nào." Cư sĩ lên tiếng hỏi.

Khi nhận lấy chiếc Khuyển Thánh Nha của Tống Thư Hàng, trong đầu ngài bất giác hiện lên rất nhiều phương án nâng cấp pháp khí bản mệnh của mình.

Những phương án lóe lên như tia chớp này, đều là những đốn ngộ quý giá.

Ngài phải nhân lúc còn nóng hổi ghi lại những phương án này, để làm tài liệu tham khảo cho việc nâng cấp pháp khí bản mệnh của mình.

"Không vấn đề, cả tòa nhà Dược Sư bây giờ đều rất trống, cư sĩ ngài muốn ở phòng nào cũng tùy ý." Tống Thư Hàng cười nói.

Cư sĩ muốn ở lại, cậu đương nhiên là giơ cả hai tay hai chân hoan nghênh~~ Đến lúc đó, lỡ như Tạo Hóa Pháp Vương tìm đến cửa tặng bất ngờ, có thêm một người cùng mình chia sẻ, thì sẽ bớt đi một phần tổn thương mà.

"Cảm ơn tiểu hữu." Cư sĩ cầm Khuyển Thánh Nha, sau khi vào tòa nhà Dược Sư, tùy tiện tìm một phòng, bố trí tầng tầng trận pháp, vội vã tiến vào trạng thái minh tưởng.

Sau khi tiễn cư sĩ vào phòng, Tống Thư Hàng đóng cửa, trở về phòng mình.

Ở đó, Đậu Đậu đang ngồi trên đất, cả người vẫn đang co giật.

Một mình nó điều khiển hai nhân vật, trình độ điều khiển cũng khá tốt, cứ tiếp tục như vậy, việc hạ gục BOSS sắp thành công.

“Cần tôi tiếp quản không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Không cần, xem ta song khống đến cùng, một hơi hạ gục con BOSS này, gâu gâu gâu, ta nhất định làm được.

A a a a.” Đậu Đậu nhiệt huyết hét lên.

Nó dường như đã yêu thích cảm giác một mình điều khiển hai nhân vật này.

“Vậy được thôi.” Tống Thư Hàng cười ha ha mở điện thoại, gửi tin nhắn cho Bắc Hà Tán Nhân: “Bắc Hà tiền bối có đó không?” “Có, chuyện gì?” Thánh đấu sĩ online vĩnh viễn Bắc Hà, 365 ngày một năm, gần như không có lúc nào không online.

“Bắc Hà tiền bối, tôi muốn xác nhận với ngài một chuyện.

Đạo hiệu của Túy Nguyệt tiền bối, đọc là zui_yue không sai chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, ta có ghi lại mấy âm đồng âm, có Tối Ước, Túy Việt, Chủy Duyệt… Chắc là đọc như vậy, không sai đâu.” Bắc Hà Tán Nhân khẳng định.

Tống Thư Hàng: “Nhưng mà… hôm nay cư sĩ tìm đến.

Ngài ấy nói đạo hiệu của ngài ấy không phải là ‘Túy Nguyệt’, mà là ‘Túy Nhật’.

Hơn nữa còn khẳng định với tôi hai lần.” Bắc Hà Tán Nhân: “Túy gì?” Tống Thư Hàng: “Túy ‘Nhật’, tôi nghe rất rõ.

Ngài ấy rất khẳng định nói là ‘Nhật’.” Bắc Hà Tán Nhân: “[Icon che mặt] Ngày này, cuối cùng cũng đã đến.

Cư sĩ ngay cả đạo hiệu của chính mình cũng quên mất rồi.” Tống

Thư Hàng: “Quả nhiên, tôi cũng nghĩ vậy.” Bắc Hà Tán Nhân: “Sửa lại ghi chú đạo hiệu của ngài ấy đi, sau Tối Ước thêm một cái ‘Túy Nhật’.

Tạm thời cứ gọi ngài ấy là ‘Túy Nhật’ đi.

Hy vọng ngài ấy sẽ không nhớ nhầm nữa.” Tống Thư Hàng: “Đành phải vậy thôi, à đúng rồi, Bắc Hà tiền bối.

Lần trước sau khi tôi hôn mê, Hoàng Sơn tiền bối và mọi người có phải đã đặt một trận pháp ‘phòng ngự an toàn’ trong cơ thể tôi không?” “Ha ha, đúng vậy.

Hoàng Sơn tiền bối lo cậu lại vô ý tự bạo, nên đã liên hợp với các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, đặt cho cậu một trận pháp phòng ngự kiểu phong ấn.” Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện: “Khoan đã… Vãi, cậu tấn thăng lục phẩm rồi?” “Chưa đâu, tôi vẫn là cảnh giới ngũ phẩm.

Nhưng tôi lại có thêm một hạch tâm kim đan, sau đó trận pháp ‘phòng ngự an toàn’ trong cơ thể liền biến mất.” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Bắc Hà Tán Nhân: “…” “Bắc Hà tiền bối, trận pháp đó còn có thể bổ sung lại không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: “Nổ tung đi, Thư Hàng!” Tống Thư Hàng: “…” “Trận pháp đó, là tập hợp sức mạnh của tất cả đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, dưới sự chủ trì của Bạch tiền bối và Thất Tu tiền bối, hạ phong ấn.

Từ sau bữa tiệc Thực Tiên lần trước, các đạo hữu trong nhóm đều đã về nhà, muốn thi triển lại trận pháp cho cậu, độ khó rất lớn.” Bắc Hà Tán Nhân nói: “Thư Hàng dạo này lúc tu luyện nhớ chú ý an toàn.” “Tôi hiểu rồi, cảm ơn Bắc Hà tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Tuy nhiên, sau khi cậu có thêm một hạch tâm kim đan, có thể phá vỡ trận pháp ‘bảo vệ’ đó, chứng tỏ cậu bây giờ tương đương với một Chân quân lục phẩm.

Có lẽ… mối nguy tự bạo của cậu đã được giải trừ rồi cũng không chừng.

Cậu có rảnh thì tìm một vị tiền bối kiểm tra cho.” “Có lý.” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Có lẽ, mối nguy tự bạo của cậu đã không còn nữa rồi?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tống Thư Hàng cũng thoải mái hơn mấy phần.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Bắc Hà Tán Nhân, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Đậu Đậu.

Đậu Đậu đã hạ gục BOSS, thở phào một hơi dài: “Tuyệt vời!” Tống Thư Hàng: “Cố lên.” “Thư Hàng, cậu nói cái đuôi của tôi, có thể điều khiển thêm một cái máy tính, thực hiện tam khống không?” Đậu Đậu hỏi.

Chương 1775

Tống Thư Hàng: "Nếu cậu có hai cái đuôi, có lẽ làm được." "Để ta nghĩ kỹ xem, Diệt Phượng còn mọc được mấy cái đuôi, không có lý gì ta lại không làm được?" Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: "…" Diệt Phượng tiền bối và cậu khác loài mà? … … Động phủ của Diệt Phượng xa xôi.

Diệt Phượng công tử xoa cằm, đang ngẩn người nhìn một chiếc chảo đế bằng.

Chiếc chảo, tròn tròn, trông rất tuyệt.

Sau khi do dự khoảng nửa ngày, Diệt Phượng công tử nhẹ nhàng nhảy lên, giữa không trung thân hình công tử nhanh chóng thu nhỏ, chớp mắt đã nhỏ bằng một con mèo.

Anh ta vững vàng đáp xuống chiếc chảo, ngồi lên trên, vẻ mặt mãn nguyện.

"Vị trí minh tưởng mới đã xong, tiếp theo sẽ dùng cái này thay cho bồ đoàn.

Ta cảm giác tốc độ minh tưởng của mình có thể tăng lên hai phần trăm.

Trước khi Đậu Đậu ngốc tấn thăng ngũ phẩm, ta ít nhất phải đạt đến trình độ sắp độ thiên kiếp lục phẩm, thậm chí là tấn thăng lục phẩm." Diệt Phượng công tử khẽ nói.

Diệt Phượng công tử muốn cho Đậu Đậu biết, dù nó có tấn thăng ngũ phẩm, mình vẫn mãi mãi hơn nó nửa bậc, vẫn là khắc tinh của Đậu Đậu. … … Màn đêm buông xuống, trăng sáng sao thưa.

Lúc này, nhân viên chăm sóc khách hàng của tiên chu, Tiểu Khả, lại gửi tin nhắn tới: “Hoàng Sơn tiền bối, ngài còn online không ạ?” “Còn đây.” Tống Thư Hàng trả lời một câu.

Không phải nói là hàng sẽ được giao trong hôm nay sao?

Bây giờ đã khuya rồi mà.

Chẳng lẽ bây giờ hàng mới tới?

“Ngài còn online thì tốt quá, hàng của ngài sắp đến rồi, xin hãy chuẩn bị nhận hàng.” Tiểu Khả tiên tử gửi một icon ‘mặt cười’.

“Tôi phải nhận thế nào?

Là phi kiếm chuyển phát nhanh tới?

Hay là gửi qua phương thức nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Muộn thế này, chắc không phải là chuyển phát nhanh thông thường đâu nhỉ?

Trước đó, cậu còn đoán, hôm nay mình có gặp lại Tư Mã Giang lái máy bay giao hàng không.

“A, đúng rồi, suýt nữa quên nói với Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn tiền bối, xin ngài hãy mở máy tính, cắm dây mạng vào được không ạ?” Tiểu Khả tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “?” Cắm dây mạng vào máy tính, để nhận hàng?

Khoan đã… Tiểu Khả tiên tử, không phải thật sự gửi cho mình một món ‘trang bị tiên chu’ dùng trong game đấy chứ?

Bản thiết kế sáng nay mới ra, trong ngày đã chế tạo xong, thậm chí tối đã có hàng.

Không phải là cô bé Tiểu Khả thật sự làm một cái ‘tiên chu’ trong game online rồi gửi cho cậu đấy chứ?

“Tiểu Khả tiên tử, tôi đặt là tiên chu, loại dùng ngoài đời thực.”

Tống Thư Hàng cẩn thận nhắc nhở.

Tiểu Khả: “Hoàng Sơn tiền bối, ngài yên tâm ạ.

Bên em mới có một nhân viên giao hàng mới, tốc độ giao hàng cực nhanh.

Nhưng anh ấy cần xác định vị trí của ngài qua mạng trước.” Thì ra là vậy.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu quay đầu lại, Đậu Đậu đã chơi mệt, lúc này đang gặm thức ăn cho chó, vừa xem phim truyền hình.

Tống Thư Hàng bê máy tính của mình qua, lại kéo dây mạng ra, cắm vào máy tính.

Đồng thời trên trang web của máy tính đăng nhập lại vào ‘Nền tảng giao dịch trang bị game Huy Phách 1111’ để liên lạc với cô bé Tiểu Khả.

“Được rồi, tôi đã online bằng máy tính, cũng đã kết nối mạng rồi.” Tống Thư Hàng gửi cho Tiểu Khả cô nương một tin nhắn.

“Dạ được, đã nhận.

Hoàng Sơn tiền bối xin đừng ngắt mạng, duy trì mạng thông suốt.” Tiểu Khả tiên tử gửi một icon mặt cười.

Tống Thư Hàng: “Được.” Cậu vừa mới gõ xong chữ này, đột nhiên từ đường truyền mạng vang lên một tiếng ‘tách’ nhẹ.

Phảng phất như có tia lửa từ dòng điện truyền ra.

Mạng bị rò điện?

Không thể xui xẻo đến vậy chứ, vừa mới hứa với Tiểu Khả tiên tử giữ mạng thông suốt, quay đầu mạng đã hỏng?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, từ trong dây mạng có một luồng điện phun ra.

Nói là dòng điện, nhưng nó không gây ra thương tổn tê liệt cho người ta.

Nó phảng phất chỉ là năng lượng mang hình dạng dòng điện.

Luồng điện này từ trong dây mạng không ngừng tuôn ra, ở bên cạnh Tống Thư Hàng ngưng tụ thành hình.

Đậu Đậu đang xem phim ở xa hiện ra hình dạng yêu khuyển, nhẹ nhàng đáp xuống sau lưng Tống Thư Hàng, nhìn chằm chằm vào luồng điện này.

Rất nhanh, dòng điện ngưng tụ thành một hình người.

Tống Thư Hàng nhìn thấy, liền cảm thấy có chút áp lực — tên này trông giống hệt vị ‘đạo sư Viễn cổ ngữ ngôn’ trong ‘hệ thống học bá’ của cậu, người không ngừng dùng quả cầu điện giật cậu.

“Xin chào, có phải là ngài Hoàng Sơn và Đậu Đậu không?

Hàng của ngài đã đến.” Sinh vật hình người bằng điện mỉm cười nói.

Nó nhìn vào vị trí phòng khách: “Có thể dọn ra không gian để đặt hàng được không?” Tống Thư Hàng cứng ngắc gật đầu, đẩy sofa và những thứ khác trong phòng khách ra, chừa ra một không gian đủ lớn.

Sinh vật hình người bằng điện đưa tay ra, lộ ra một pháp khí trên cánh tay, là pháp khí chứa đồ không gian.

Nó xoay nhẹ tay trên pháp khí, một chiếc container rơi ra.

“Hàng đã đến, chúc ngài Hoàng Sơn cuộc sống vui vẻ.

Đến lúc đó nhớ cho tôi đánh giá tốt nhé.” Nói xong, nó lại chui vào dây mạng, tách tách tách~~ biến mất không thấy đâu.

Tống Thư Hàng: "…" Đậu Đậu: "Đây chính là thật sự… lần theo dây mạng qua đây đánh cậu sao?" Lời của Đậu Đậu đã nhắc nhở Tống Thư Hàng.

Nếu không cho vị cô nương dòng điện này đánh giá tốt, liệu cô ấy có lần theo dây mạng qua đây đánh mình không?

Tống Thư Hàng: "Tốc độ giao hàng nhanh như vậy, hơn nữa đã khuya rồi còn vất vả giao hàng, thái độ phục vụ và hiệu suất giao hàng như thế này… chúng ta quả nhiên phải đánh giá năm sao đúng không?" Đậu Đậu gật đầu: "Cậu nói có lý.

Nhưng mà, tài khoản cậu mua tiên chu dù sao cũng là của Hoàng Sơn đại ngốc, chúng ta có thể đợi nhận hàng mấy ngày sau, rồi đánh giá tệ.

Đến lúc đó, dù cô ấy có muốn lần theo dây mạng qua đánh người, đánh cũng là Hoàng Sơn đại ngốc." Tống Thư Hàng: "…" Cậu cảm thấy, Hoàng Sơn tiền bối mỗi ngày đều rất mệt mỏi, trong đó có hơn ba mươi phần trăm là do Đậu Đậu gây ra.

"Mau mở ra xem chiếc tiên chu cậu đặt trông như thế nào." Đậu Đậu lăn một vòng trên đất, trở lại hình dạng yêu khuyển lớn, bắt đầu giúp Tống Thư Hàng mở chiếc container khổng lồ đó ra.

Chiếc hộp mở ra, lộ ra một chiếc xe thương mại màu trắng bạc.

Đường nét mượt mà, dài hơn năm mét, trông rất đẹp.

Logo xe là một biểu tượng mà Tống Thư Hàng chưa từng thấy, một vòng tròn bên trong có hình một tòa tháp nhỏ vẽ đơn giản.

Tống Thư Hàng mở cửa xe, ngay cả nội thất cũng gần giống xe thương mại, chỉ là các trang bị có vẻ công nghệ cao hơn một chút.

"Ủa?

Chiếc xe này nhìn thoáng qua, đã thấy rất hợp khẩu vị của ta, lần sau ta cũng sẽ đặt một chiếc tiên chu như thế này.” Đậu Đậu thu nhỏ thân hình, chui vào hàng ghế sau.

Nó thành thạo ngả hết ghế sau xuống, sau đó nhẹ nhàng nhấn một nút ở sau ghế lái chính.

Một chiếc giường hơi phồng lên, ở phía sau xe hình thành một chiếc giường lớn.

“Gâu~ Bọn họ quả nhiên đã lắp đặt thiết kế giường hơi này rồi.

Lần trước ta đặt chiếc tiên chu kiểu xe cút kít, đã mạnh mẽ yêu cầu bọn họ thêm thiết kế này, lần này bọn họ đã dùng trên tiên chu của ngươi.

Gâu gâu~” Đậu Đậu vui vẻ nói.

Nó thu nhỏ thân hình, ở hàng ghế sau của tiên chu thương mại tha hồ lăn lộn.

Từ đầu xe lăn đến cuối xe, rồi lại từ cuối xe lăn đến đầu xe.

Lăn một vòng xong, Đậu Đậu lại dùng móng vuốt kéo một cái ở đuôi xe, không ngờ lại kéo ra một cái bát đựng thức ăn cho chó.

“Ha ha, thiết kế này bọn họ cũng dùng rồi.” Đậu Đậu vui vẻ nói, nó lấy thức ăn cho chó mua cùng Tống Thư Hàng ban ngày ra, đổ hết vào bát.

“Sau đó, là chỗ để máy tính.

Đúng, chỗ này để máy tính, ta vừa hay có thể nằm chơi.

Gâu~” “Ta thích chiếc xe này, quá làm ta hài lòng.” Đậu Đậu tổng kết: “Chỉ cần tốc độ làm ta hài lòng, ta nhất định sẽ đặt một chiếc.” Tống Thư Hàng: “…” Không biết có phải là ảo giác không, tại sao cậu luôn có cảm giác chiếc ‘tiên chu xe thương mại’ này là được làm riêng cho Đậu Đậu?

Các loại thiết kế dường như đều đáp ứng sở thích của Đậu Đậu, từ trên xuống dưới, đều toát lên sự quan tâm chu đáo đối với Đậu Đậu.

“Đi đi đi, Thư Hàng, chúng ta ra ngoài lượn một vòng đi.” Đậu Đậu đề nghị.

“Đợi đã, để tôi hỏi cách vận hành chiếc tiên chu này đã.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đăng nhập vào ‘Nền tảng giao dịch trang bị game Huy Phách 1111’, liên lạc với Tiểu Khả tiên tử: “Tiên chu đã nhận được, có sách hướng dẫn sử dụng không?” “Có ạ, Hoàng Sơn tiền bối.

Sách hướng dẫn sử dụng ở trong hộc để đồ của ghế phụ lái.

Ngoài ra, tiên chu của ngài có ba chế độ điều khiển.

Chế độ lái xe ô tô thông thường, chế độ điều khiển tiên chu và chế độ điều khiển cơ giáp.

Ngài có thể thử cả.” Cô bé Tiểu Khả nhanh chóng trả lời.

“Được rồi, tôi nghiên cứu một chút.” Tống Thư Hàng trả lời.

Trong thời gian ngắn như vậy, ngay cả sách hướng dẫn sử dụng cũng đã làm xong, không hổ là chuyên bán tiên chu.

Tống Thư Hàng mở hộc để đồ ra, bên trong có một cuốn sách hướng dẫn sử dụng dày cộp.

Sau đó còn có hóa đơn mua xe chính quy, giấy chứng nhận chất lượng xe, giấy đăng ký xe và các thứ tương tự… thậm chí cả biển số xe cũng đã làm xong.

“Không hổ là chuyên nghiệp.” Tống Thư Hàng trong lòng lại một lần nữa khen ngợi Tiểu Khả tiên tử.

Chương 1776

Cậu tiện tay lật qua sách hướng dẫn.

Chế độ lái xe ô tô thông thường gần giống với xe sedan thông thường.

Còn chế độ điều khiển tiên chu, là trên cơ sở chế độ ô tô tăng cường thêm vài chức năng, ví dụ như chế độ huyễn thuật, mở lá chắn, điều khiển bay, lặn, độn thổ, bay trong không gian và một loạt chức năng khác.

Nhìn chung, cách điều khiển của chiếc tiên chu này được đơn giản hóa hết mức có thể, thiên về cách vận hành kiểu mì ăn liền, gần như không có độ khó khi làm quen.

Gần như đã đơn giản đến mức một con chó cũng có thể điều khiển được.

“Tại sao mình cứ có cảm giác đây không phải là tiên chu của mình, mà là tiên chu của Đậu Đậu?” Cảm giác này trong lòng Tống Thư Hàng ngày càng nghiêm trọng.

Cậu vào ghế lái chính, trước tiên làm quen với giao diện chế độ điều khiển tiên chu.

Sau khi ghi nhớ phương pháp điều khiển, Tống Thư Hàng gật đầu: “Đi, chúng ta ra ngoài bay một vòng.” … … Tống Thư Hàng trước tiên cất tiên chu vào thế giới hạch tâm, mang ra khỏi tòa nhà Dược Sư, rồi tìm một bãi đất trống không người, thả nó ra.

Sau khi vào tiên chu, cậu trước tiên khởi động chế độ huyễn thuật của tiên chu, để người thường không nhìn thấy được hình dạng của tiên chu.

Tiếp theo đưa tay ấn lên màn hình điều khiển, truyền linh lực vào tiên chu.

Đây là quá trình luyện hóa tiên chu.

Tiên chu cũng là một loại ‘pháp khí’, trước khi sử dụng cần chủ nhân luyện hóa nó trước, coi như là một quá trình nhận chủ.

Linh lực của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 không ngừng được truyền vào tiên chu, linh lực đi khắp toàn thân tiên chu.

Mười hơi thở sau, quá trình luyện hóa tiên chu kết thúc, hoàn thành quá trình nhận chủ pháp khí.

“Tiếp theo, vào ‘chế độ điều khiển tiên chu’, mở lá chắn.” Tống Thư Hàng nhanh chóng thao tác trong tiên chu.

Sau đó, vô lăng vốn là của xe thương mại bắt đầu chuyển đổi, biến thành giao diện cần điều khiển của máy bay nhỏ.

“Toàn bộ đều là thao tác mì ăn liền, nhưng vừa hay phù hợp với người mới như mình.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nếu đổi cho cậu giao diện điều khiển tiên chu bình thường, cậu chưa chắc đã làm cho tiên chu bay lên được.

Còn loại kết hợp hệ thống ô tô và máy bay này, cậu rất nhanh đã quen tay. *Ầm~~ Bốn bánh xe của tiên chu thương mại thu lại, toàn thân hình thành dạng ‘con thoi’, theo thao tác của Tống Thư Hàng, bay vút lên trời.

“Chúng ta đi đâu lượn một vòng?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên là ra ngoài không gian rồi, có tiên chu rồi mà còn bay trong khí quyển, chán chết đi được?

Nếu chỉ bay trong khí quyển thì mua máy bay còn hơn.” Đậu Đậu

nói.

Tống Thư Hàng: “Có lý…” Nói xong, cậu điều khiển tiên chu, đạp ga điên cuồng lao lên trời.

Tốc độ tiên chu ngày càng nhanh, trong vòng mười giây đã đột phá tốc độ âm thanh, và tốc độ vẫn không ngừng tăng lên.

So với ngự kiếm phi hành, tiên chu có vẻ an toàn hơn nhiều.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng phát hiện sau khi ngồi trong tiên chu, chứng sợ tốc độ của cậu dường như đã biến mất.

Có lẽ là lớp vỏ dày của tiên chu, mang lại cho cậu cảm giác an toàn vượt xa lan can?

Hoặc là do những yếu tố khác tạm thời chưa rõ.

Tống Thư Hàng không ngừng đạp ga, tăng tốc cho tiên chu.

Cảm giác tốc độ nhanh đến cực hạn này, mang lại cho cậu một loại ‘cảm giác kích thích’.

Đây là lần đầu tiên Bá Tống Huyền Thánh có được cảm giác vui sướng từ ‘tốc độ’. [Có lẽ, chứng sợ tốc độ của mình có thuốc chữa rồi!] Trong lòng Tống Thư Hàng nảy sinh một ý nghĩ như vậy.

Sướng!

Nam nhi chí tại trời xanh, tốc độ kích thích mới là thứ nam nhi theo đuổi! *Tít tít tít tít~~ Lúc này, trên tiên chu vang lên một tràng tiếng kêu gấp gáp.

“Tiếng báo động?

Là quá tốc độ sao?” Đậu Đậu nghi ngờ hỏi.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn cảnh báo trên giao diện: Năng lượng dự trữ của tiên chu đã vào mức báo động, xin hãy bổ sung năng lượng kịp thời.

Xin hãy bổ sung linh thạch, hoặc sạc điện cho tiên chu, hoặc thêm nhiên liệu hàng không, hoặc liên tục truyền linh lực để duy trì hoạt động bình thường của tiên chu.

“Không phải quá tốc độ, là hết năng lượng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cũng đúng, dù sao cũng là xe mới, không thể đổ đầy xăng cho cậu được.

“Vậy mau bổ sung linh thạch đi, bổ sung ở đâu?” Đậu Đậu hét lên.

“Ở chỗ tay vịn của ghế lái, mở ra có mấy ngăn.” Tống Thư Hàng nói: “Trên người tôi có một ít linh thạch, chắc là đủ dùng.” Trên người cậu… tổng cộng có hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm.

Nhớ là số linh thạch này là thu hoạch được khi bán ‘Huyết Thần Châu’ cho Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Sau này, linh thạch trên người Tống Thư Hàng chỉ có giảm chứ không tăng.

“Có bao nhiêu, đưa cho tôi, tôi đặt giúp cậu.” Đậu Đậu hét lên.

Tống Thư Hàng đưa tay, từ trong pháp khí không gian dạng vòng tay chuyển hết linh thạch ra, giao cho Đậu Đậu.

Đậu Đậu một hơi nhét hết tất cả linh thạch của Tống Thư Hàng vào tiên chu.

Thanh năng lượng của tiên chu nhanh chóng tăng lên, vượt qua mức báo động.

“Hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm, còn có một ít linh thạch vụn, đều bỏ vào hết rồi.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: “…” Từ hôm nay trở đi, xin hãy gọi cậu là Tống.

Nghèo Rớt Mồng Tơi.

Thư Hàng.

Sau khi nhét hết linh thạch vào, ‘thanh năng lượng’ của tiên chu cũng chỉ tăng lên chưa đến một phần trăm.

Ước tính, ‘thanh năng lượng’ đầy của chiếc tiên chu này là lấy linh thạch cửu phẩm làm tiêu chuẩn.

“Hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm, có thể chạy được bao lâu?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Chạy bình thường thì chạy mười năm cũng không vấn đề.

Tiên chu tiêu hao năng lượng không lớn.

Nhưng sau khi vào vũ trụ, phải duy trì lá chắn của tiên chu liên tục, tiêu hao năng lượng sẽ tăng lên.” Đậu Đậu lên tiếng.

Tống Thư Hàng nghe vậy, liền an tâm hơn không ít.

Hơn nữa chiếc tiên chu này là động cơ hỗn hợp, linh lực của chính cậu dư thừa cũng có thể nạp vào.

Bây giờ cậu có linh lực của năm hạch tâm, tổng lượng không kém gì Linh hoàng lục phẩm, cũng có thể duy trì tiên chu tiêu hao rất lâu.

“Thư Hàng, mở chế độ cơ giáp lên xem thử đi?” Lúc này, Đậu Đậu lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “Không vấn đề, cậu đến ghế phụ lái đi.” Đậu Đậu lăn một vòng, nhanh chóng bò đến ghế phụ lái.

Tống Thư Hàng bắt đầu chuyển đổi chế độ.

Hình thái cơ giáp. *Rắc rắc rắc~~ Tiên chu truyền đến một tràng âm thanh vui tai.

Trên màn hình điều khiển, bắt đầu chiếu cảnh tượng tiên chu biến hình.

Tiên chu vốn hình con thoi bắt đầu tách ra, hai tay, hai chân cơ khí duỗi ra.

Đồng thời ở sau lưng còn có một cặp cánh duỗi ra.

Chỉ trong hai khoảnh khắc, tiên chu đã chuyển sang chế độ cơ giáp.

"Cứ có cảm giác cảnh tượng như thế này, mình dường như đã từng trải qua." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng rồi, nhớ ra rồi.

Lúc đại hội tranh tài xe cút kít, cậu đã thay Diệt Phượng tiền bối tham gia. 'Xe cút kít' mà Diệt Phượng tiền bối lúc đó cải tạo có chức năng biến hình, có thể biến thành một bánh xe lớn, nghiền nát đồng đội.

Tiếc là, sau này hình thức này bị phán là phạm quy, không được phép sử dụng.

Nếu không lúc đó 'đại hội tranh tài xe cút kít' Tống Thư Hàng rất có khả năng đã giúp Diệt Phượng công tử đoạt được top sáu.

Sau khi chuyển sang hình thức cơ giáp, giao diện điều khiển của tiên chu cũng có một vài thay đổi.

Trong đó lại có thêm vài chức năng.

Chế độ tấn công… Chế độ này cần Tống Thư Hàng tự mình thêm pháp khí tấn công cho tiên chu, hiện tại chỉ là để trưng.

Ngoài ra, còn có một chế độ 'Tẩu Thoát Điên Cuồng'.

"Chế độ này là gì?" Móng vuốt nhỏ của Đậu Đậu, nhẹ nhàng điểm một cái, điểm vào chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng.

Giây tiếp theo, chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng đã được kích hoạt.

“Vãi, sao lại kích hoạt rồi?” Đậu Đậu hét lên, nó không phải là chủ nhân của tiên chu, tại sao lại kích hoạt được chức năng của tiên chu?

Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời: “Chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng là một biện pháp khẩn cấp.

Vì xét đến khả năng chủ nhân tiên chu rơi vào hôn mê, nên thành viên trong tiên chu đều có thể kích hoạt chức năng này.” Đây là điều sách hướng dẫn nói.

“Kích hoạt xong sẽ thế nào… Gâu!!” Mặt Đậu Đậu đập vào thành bên của tiên chu.

Linh lực dự trữ trong tiên chu, điên cuồng bùng cháy.

Năng lượng trong linh thạch bị rút sạch, trong nháy mắt toàn bộ chuyển hóa thành động lực đẩy tiên chu tiến về phía trước.

Tiên chu hình thái cơ giáp, tốc độ tăng vọt như tên lửa, lao mạnh về phía trước.

Cứ như thể sau lưng tiên chu có gắn thêm động cơ tên lửa.

“Như cậu thấy đấy, sau khi kích hoạt, tiên chu sẽ giải trừ mọi hạn chế, phát huy ‘tốc độ’ đến cực hạn.

Thậm chí tan tành cũng không tiếc.

Chương 1777

Tóm lại, chỉ có một chữ ‘nhanh’!

Nhanh không cứu nổi.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này trong mắt cậu, tốc độ bay của tiên chu đã vượt quá giới hạn mà mắt cậu có thể chịu được.

Chỉ có Thánh Nhân chi nhãn trong hốc mắt trái mới có thể bắt kịp những vật thể lướt qua với tốc độ chóng mặt.

“Gâu… có thể phanh lại không?” Vì tiên chu tăng tốc điên cuồng, cơ thể Đậu Đậu dính chặt vào thành tiên chu, sắp dính vào luôn rồi.

“Chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng một khi đã khởi động, phanh, tắt máy, tất cả các chức năng đều bị vô hiệu hóa.

Thậm chí cả ‘lá chắn’ cũng chỉ duy trì ở mức thấp nhất.

Toàn bộ năng lượng đều ưu tiên cung cấp cho ‘tốc độ’.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cho nên nói, đây là chế độ nhanh không cứu nổi.

Khi theo đuổi tốc độ cực hạn, phanh chỉ là thứ thừa thãi, phải vứt bỏ… “Gâu, có phải tôi lại gây họa rồi không?” Đậu Đậu cảm thấy cơ thể có chút run rẩy, tốc độ này quá nhanh, nó có chút không thích ứng được.

Có chút buồn nôn, muốn ói.

Hơn nữa điều khiến nó lo lắng hơn là, Tống Thư Hàng tên này có hai tật xấu ‘sợ độ cao + sợ tốc độ’.

Bây giờ, tốc độ tiên chu bùng nổ đến trạng thái này, nếu ‘chứng sợ tốc độ’ của Tống Thư Hàng bộc phát, liệu có thể điều khiển tiên chu một cách thuận lợi không?

Nó run rẩy quay người lại, nhìn Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cậu có ổn không?

Gâu… tôi có chút muốn ói.” “Tôi rất ổn.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Nhờ thị giác mạnh mẽ của Thánh Nhân chi nhãn, cậu bình tĩnh điều khiển tiên chu… bây giờ vẫn đang trên đường bay vào không gian, chỉ cần cắm đầu lao lên là được.

Đậu Đậu: “…” Ta cảm thấy ngươi rất không ổn đó, dưới tốc độ kinh khủng như vậy, không phải ngươi nên phát ra tiếng hét thảm ‘a a a a~’, buồn nôn, khó chịu, muốn ói mới đúng sao?

Tại sao ngươi có thể bình tĩnh như vậy!

“Yên tâm đi, Đậu Đậu, chúng ta sẽ bình an đến được không gian.” Tống Thư Hàng nở một nụ cười dịu dàng với Đậu Đậu: “Tôi bây giờ cảm thấy, rất kích thích!” Đậu Đậu: “Hả?” “Loại tốc độ cực hạn này, cả người phảng phất như hòa vào trong đó.

Tâm thần phảng phất như hợp nhất với tiên chu, mỗi khi tiên chu đột phá một mốc tốc độ, tôi lại cảm thấy đặc biệt sướng.” Tống Thư Hàng giải thích cảm giác của mình hiện tại cho Đậu Đậu.

Đậu Đậu: “Gâu~~ Ọe~~” Nó hiểu rồi, Tống Thư Hàng cả người đều hỏng rồi.

Chắc chắn là vì ‘chứng sợ tốc độ’ đã đến cực hạn, Tống Thư Hàng bị kinh hãi quá độ, sau đó hỏng rồi.

Hỏng rồi nên ngược lại không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Lần này đều là lỗi của ta.

Đậu Đậu yếu ớt dựa vào thành tiên chu, nó có thể cảm giác được, tốc độ tiên chu vẫn đang tăng lên, khiến nó có cảm giác không thể thở nổi.

Đậu Đậu cảm thấy, cẩu sinh một mảnh tuyệt vọng.

“Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử.” Tống Thư Hàng khẽ gọi.

Công đức xà mỹ nhân hiện thân.

Cô đưa tay, nhẹ nhàng ôm lấy Đậu Đậu, bảo vệ nó trong lòng.

Sau đó, cô nhìn ra ngoài tiên chu, nơi cảnh vật không ngừng lướt qua.

Ngừng một lát, Công đức xà mỹ nhân: “A a a a~~” Sau bốn tiếng hét thảm kiểu Tống Thư Hàng, @#%× tiên tử ngã đầu sang một bên, mềm nhũn ngã xuống. @#%× tiên tử đã lâu không giả chết, cuối cùng đã tìm được cơ hội để giả chết.

Đậu Đậu: “…” Không biết đã qua bao lâu, tóm lại là khi Đậu Đậu sắp sụp đổ, tiên chu đã vọt ra khỏi khí quyển.

Cuối cùng, lao thẳng về phía mặt trăng.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn giao diện điều khiển của tiên chu… năng lượng đã sắp cạn kiệt. [Chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng] quả thực là phá của không thể tả, theo lời Đậu Đậu nói, nhiên liệu có thể duy trì tiên chu bay bình thường trong mười năm, trong nháy mắt đã bị rút sạch, toàn bộ phun ra chuyển hóa thành tốc độ.

Do cách chuyển hóa đơn giản và thô bạo, e rằng có hơn nửa linh lực đã bị lãng phí.

Nhưng mà… hiệu quả của chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng rất tuyệt.

Tốc độ cực hạn đã đạt đến tốc độ đỉnh phong của ‘Thất phẩm Tôn giả’, thậm chí có thể còn nhanh hơn một chút.

Tính ra, có thể coi nó là một ‘thuật độn cấp đỉnh phong Thất phẩm’.

Dùng để chạy trốn, hiệu quả vô cùng xuất sắc.

Tiêu hao hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm, đổi lấy một thuật độn ‘cấp đỉnh phong Thất phẩm’ để chạy trốn, không quá thiệt.

Vấn đề duy nhất là, Tống Thư Hàng gần như không thể dùng đến thủ đoạn chạy trốn này.

Đối thủ mà cậu đối mặt, nếu đối đầu trực diện được thì thường đã giải quyết xong.

Còn loại đối thủ không đánh lại… Tống Thư Hàng muốn dựa vào ‘thuật độn tốc độ’ để chạy trốn là không thể.

Nếu thật sự phải trốn, cũng chỉ có thể dựa vào ‘thế giới hạch tâm’ để trốn.

Thuật độn Thất phẩm, đối với những kẻ địch mà Tống Thư Hàng ‘không đánh lại’, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Cho nên, ‘chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng’ này đối với Tống Thư Hàng mà nói, cũng chỉ là một ‘chế độ đốt tiền tăng tốc’.

Tương lai khi cậu có tiền, hoặc năng lượng trong cơ thể nhiều đến mức dùng không hết, có thể đốt tiền chơi kích thích.

Hơn nữa, cái này rất hại cho ‘tiên chu’.

Dùng xong một lần, tiên chu e rằng phải sửa chữa một lần. … … Tiên chu tiếp tục lao mạnh trong không gian, nhưng tốc độ đã bắt đầu giảm xuống.

“Chúng ta sắp đến mặt trăng sao?” Đậu Đậu yếu ớt nói.

“E rằng không đến được, năng lượng đã sắp cạn rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sự kích thích đến từ ‘tốc độ’ này, khiến cậu cảm thấy dư vị vô cùng.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình có thể đã yêu thích cảm giác ‘tăng tốc điên cuồng’ này rồi.

Xem ra, ‘chứng sợ tốc độ’ của cậu đã biến mất.

Hơn nữa, cậu còn thức tỉnh sự theo đuổi ‘tốc độ’.

Lần sau, lỡ như không cẩn thận làm chuyện gì lớn, Bạch tiền bối lại dùng ‘phi kiếm dùng một lần’ đưa cậu lên trời, cậu cũng không sợ nữa!

Đây quả là một thu hoạch bất ngờ.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, tốc độ tiên chu ngày càng chậm.

Khi năng lượng của hơn ba mươi viên linh thạch lục phẩm đã bùng nổ hết, ‘chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng’ của tiên chu kết thúc.

Cuối cùng, tiên chu bắt đầu giảm tốc, các chức năng bắt đầu khôi phục.

Trong tình huống bình thường, sau khi ‘chế độ Tẩu Thoát Điên Cuồng’ kết thúc, tiên chu sẽ chủ động tìm một nơi để đỗ lại.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng và Đậu Đậu đang ở trong không gian, ngay cả một chỗ để đáp cũng không có.

Tiên chu lơ lửng một lúc, rồi tắt máy chờ, từ ‘hình thái cơ giáp’ khôi phục lại thành ‘hình thái tiên chu’ dạng con thoi.

“Cuối cùng cũng kết thúc.” Đậu Đậu đứng trên ghế phụ lái, lắc lắc thân thể.

Nếu muộn hơn một chút, nó nghi ngờ mình cũng sẽ mắc chứng sợ tốc độ.

“Ừm, tiếc là, trên người không đủ linh thạch.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Cậu còn muốn lao thêm một lúc nữa… dù sao cũng là lần đầu tiên trong đời cậu tận hưởng sự kích thích của tốc độ thực sự, cậu vẫn chưa thỏa mãn.

“Tiếp theo làm thế nào?” Đậu Đậu nhìn ra ngoài không gian bên ngoài tiên chu.

“Đừng lo, tiên chu của tôi là động cơ hỗn hợp.

Ngoài linh thạch, tôi có thể tự mình truyền linh lực cho nó, làm năng lượng.

Tôi cũng nhìn trúng điểm này, mới mua nó.” Tống Thư Hàng khẽ cười, trong nụ cười toát lên vẻ nghèo khó.

Nếu không phải nghèo đến mức không có linh thạch ăn cơm, cậu cũng không đến mức vừa nhìn đã trúng loại tiên chu động cơ hỗn hợp này.

Tống Thư Hàng lại mở tay vịn của ghế phụ lái ra.

Ngoài ngăn để linh thạch, bên cạnh còn có một dấu tay.

Đây là vị trí dùng để truyền linh lực cho tiên chu.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên dấu tay, vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, linh lực trong năm đại hạch tâm kim đan đều được huy động, không ngừng truyền vào dấu tay.

Nếu lấy hết linh lực toàn thân của cậu ra, tương đương với mấy viên linh thạch lục phẩm.

Hơn nữa, cậu còn có linh quỷ cấp lục phẩm.

“Ngoài linh thạch, linh lực của tu sĩ, chiếc tiên chu này còn có thể sử dụng năng lượng khác không?” Lúc này, Đậu Đậu tò mò hỏi.

"Nghe nói dầu mỏ cũng không vấn đề, nhiên liệu hàng không và điện năng đều có thể." Tống Thư Hàng trả lời.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một thứ.

Cậu từ trong không gian vòng tay của mình, lấy ra một hạch tâm cơ khí. 'Lò phản ứng hạch tâm' trong cơ thể thiếu nữ cơ khí tóc vàng.

Thứ này chứa đựng năng lượng rất lớn, thậm chí có thể khiến thiếu nữ cơ khí lúc đó dẫn đến thiên kiếp.

"Đậu Đậu, cậu nói thứ này có thể coi như linh thạch, lắp vào tiên chu không?" Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Nếu có thể lắp thứ này vào tiên chu, chẳng phải tương đương với việc cho tiên chu thêm một hạch tâm kim đan sao?

Dù không sạc năng lượng cho nó, nó cũng có thể từ từ hồi phục linh lực chứ nhỉ?

"Thứ này là gì?" Đậu Đậu nhìn 'lò phản ứng hạch tâm' trong tay Tống Thư Hàng, nói: "Thứ này đâu phải linh thạch, mặc dù có thể cảm nhận được năng lượng mạnh mẽ bên trong nó.

Nhưng mà, muốn lắp nó lên tiên chu, chắc còn cần một thiết bị có thể 'dẫn' năng lượng của nó ra nữa chứ?" "Thiết bị dẫn năng lượng ra?" Tống Thư Hàng lại đưa tay, từ trong không gian vòng tay của mình lấy ra một vật.

Bảo vật từ việc khám phá bí cảnh của Huyền Băng đạo hữu.

Chính là vị tán tu ngũ phẩm bị Thiên Nhân truy sát cùng Đậu Đậu, cuối cùng đã đưa cho Tống Thư Hàng.

Chương 1778

‘Máy tinh luyện năng lượng’.

Một trong những bộ phận của một pháp khí ngũ phẩm nào đó, công năng là chiết xuất năng lượng từ các loại hạch tâm hoặc khoáng thạch năng lượng.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng nghĩ một lúc, lại lấy ra ‘Sủng vật hình hóa thân hạch tâm’ mà Túy Nguyệt cư sĩ tặng.

Ba thứ này, nếu cùng lúc lắp lên tiên chu, sẽ có hiệu quả gì?

Chương gộp hai trong một… nên gõ đến giờ mới xong, tiện thể cầu vé tháng nhé.

Ổn định phát triển, đừng liều!

Đây là một trong những tấm vé thông hành mạnh mẽ dẫn đến thắng lợi.

Nhưng đôi khi, lòng người luôn rục rịch muốn liều một phen.

Giống như rõ ràng thấy trên báo có bao nhiêu người nuốt bóng đèn rồi không lấy ra được, đành phải đến bệnh viện tìm cách lôi ra.

Nhưng vẫn có rất nhiều người cảm thấy miệng mình đủ lớn, không có lý nào nhét vào mà không lấy ra được?

Thế là, dưới sự thôi thúc mang tên ‘rục rịch’, họ nhét bóng đèn vào miệng mình. ...

Đôi khi, con người chính là sinh vật thú vị như vậy.

Lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng cũng sinh ra con quái vật mang tên ‘rục rịch’ này.

“Về mặt lý thuyết mà nói, máy tinh luyện năng lượng có thể trích xuất năng lượng từ ‘lò phản ứng hạt nhân’.

Hai thứ này chỉ cần phối hợp một chút là có thể thành một bộ, sau đó lắp lên tiên chu.

Kế đến là ‘lõi hóa thân dạng thú cưng’ mà Tối Bổng cư sĩ tặng cho tôi, lắp vào tiên chu, nói không chừng có thể biến tiên chu thành hóa thân của tôi.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu cười ha ha: “Gâu...

Về mặt lý thuyết mà nói, ngươi còn không tự nổ tung được đâu.

Nhưng chẳng phải ngươi vẫn có xác suất kích hoạt tự nổ sao?” Tống Thư Hàng: “...” Đậu Đậu, ngươi thay đổi rồi.

Trước đây ngươi chỉ biết gây rối, còn bây giờ ngươi lại học được cách đâm vào tim người khác, mà còn đâm vừa ác vừa chuẩn nữa chứ.

“Nhưng dù sao chúng ta bây giờ cũng rảnh rỗi không có gì làm, thử cũng tốt.” Đậu Đậu lại nói.

Dù sao đối với Đậu Đậu sắp đạt đến Ngũ phẩm, không gian vũ trụ cũng không phải nơi nguy hiểm gì.

Dù tiên chu của Tống Thư Hàng có nổ tung, nó cùng lắm là cưỡi phong hỏa luân của mình bay đến động phủ của Hoàng Sơn trên mặt trăng, đợi Hoàng Sơn đến đón.

“Vậy chúng ta thử xem?” Tống Thư Hàng cầm ‘lò phản ứng hạt nhân’ và ‘máy tinh luyện năng lượng’, so sánh một chút.

“Nhưng còn một vấn đề nữa... hai thứ này không đồng bộ, muốn dung hợp chúng, cần phải gia công lại.

Ngươi có biết gia công cải tạo pháp khí không?” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: "..." Kỹ năng gia công pháp khí cậu chưa từng học, ngay cả pháp khí bản mệnh cậu cũng phải nhờ Lục Tu tiên tử ra tay, mình chỉ phụ trách khâu lắp ráp cuối cùng.

"Thôi vậy, chúng ta về trước, sau đó hỏi các tiền bối trong nhóm." Tống Thư Hàng nói.

Việc trong nhà không biết hỏi Đô Nương, việc ngoài nhà không biết hỏi Google, việc tu tiên không biết thì hỏi các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Dựa vào 'ngũ hạch kim đan' của mình để sạc năng lượng cho tiên chu, bay chậm một chút, có lẽ có thể cầm cự đến khi bay về địa cầu.

Đợi sau khi về, cậu chuẩn bị tìm hiểu nguyên lý của 'Thuật Sạc Điện' từ Tam Lãng tiền bối.

Xem thử có thể cường hóa nâng cấp thuật sạc điện, để nó có thể sạc cho 'tiên chu' hay không. ... ...

Khi Tống Thư Hàng chuẩn bị khởi động lại tiên chu để bay về từ từ, phía trước tiên chu hình con thoi xuất hiện một người đàn ông ăn mặc như thợ mỏ.

Người đàn ông này chân đạp một cái cuốc mỏ hạc, ông ta bay đến trước tiên chu của Tống Thư Hàng, gõ gõ vào tiên chu, truyền âm cho Tống Thư Hàng: "Đạo hữu, sao các ngươi lại dừng ở đây?" Ông ta thấy tiên chu của Tống Thư Hàng đang lơ lửng trong hư không, ngay cả lá chắn phòng ngự cũng không bật lên, liền tò mò qua hỏi.

"Không sao, chỉ là năng lượng của tiên chu bị tiêu hao hết, nên biện pháp ứng phó khẩn cấp của tiên chu khởi động, tạm thời dừng lại thôi." Tống Thư Hàng đáp.

"Thì ra là vậy, xem ra hướng đi của các đạo hữu là muốn đến mặt trăng phải không?

Vậy để bần đạo giúp đạo hữu một tay nhé ~~ Bần đạo là Chu Sơn Nhàn Nhân, làm nghề buôn bán khoáng thạch luyện khí.

Đạo hữu có nhu cầu, sau này có thể đến chỗ bần đạo trên mặt trăng thu mua.

Đi nào!" Chu Sơn Nhàn Nhân nói xong, nhấc đùi đá một cú vào tiên chu của Tống Thư Hàng.

Cú đá này của ông ta rất điêu luyện, xem ra đã làm không ít lần.

Hơn nữa, ông ta khống chế lực đạo cực tốt.

Lực của cú đá này tác động lên tiên chu của Tống Thư Hàng, vừa tạo động lực cho tiên chu tiến về phía trước, lại không làm tổn hại đến tiên chu chút nào.

Tiên chu hình con thoi vèo một tiếng, lao nhanh về phía mặt trăng.

Tống Thư Hàng: "..." Ở phía xa, Chu Sơn Nhàn Nhân vẫy tay thật mạnh, nở một nụ cười rạng rỡ.

"Thật ra tôi muốn về địa cầu cơ." Tống Thư Hàng nói.

"Đã đến rồi thì cứ yên tâm ở lại, một khi đã đi mặt trăng, ta sẽ dẫn ngươi đến động phủ của Hoàng Sơn trên mặt trăng.

Trong động phủ của hắn chắc chắn có trữ linh thạch, chúng ta đi trộm một ít ra rồi lái tiên chu về địa cầu." Đậu Đậu nói.

"Trộm động phủ của Hoàng Sơn tiền bối, nghe có vẻ kích thích đấy.

Nhưng mà... thôi bỏ đi." Trong đầu Tống Thư Hàng ngay lập tức nghĩ đến vị Vân Vụ đạo nhân nào đó đã trộm động phủ của Hoàng Sơn tiền bối, bị trấn áp nhiều năm, còn bị Hoàng Sơn tiền bối lập nick clone trêu đùa.

Cậu không muốn trở thành Vân Vụ đạo nhân phiên bản hai.

Có một số việc làm thì rất kích thích, nhưng cái giá phải trả quá nặng nề.

“Chậc, quả nhiên vẫn là Tam Lãng hợp với ta hơn.

Lần trước lén lút rủ Tam Lãng đi trộm tiên nhưỡng mà Hoàng Sơn ngốc kia cất giấu, Tam Lãng liền cùng ta làm ngay.” Đậu Đậu cười hắc hắc.

Tống Thư Hàng: “Sau đó thì sao?” Đậu Đậu ngẩng đầu ưỡn ngực: “Không có sau đó, bản cẩu đây trọng nghĩa khí nhất.

Sau khi Hoàng Sơn ngốc phát hiện tiên nhưỡng bị thiếu, bản cẩu lập tức một mình gánh hết, nhận hết mọi tội lỗi.

Cho nên, chúng ta đi trộm linh thạch của Hoàng Sơn đi, đến lúc Hoàng Sơn phát hiện, ta sẽ một mình gánh hết mọi tội lỗi.” “Đậu Đậu, cái bệnh khuỷu tay hướng ra ngoài của ngươi nặng quá rồi đấy.

Nếu ngươi thật sự là khuyển nương, lúc ngươi hóa hình người... gia sản của Hoàng Sơn tiền bối chắc bị ngươi dọn sạch rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Gâu, đừng nhắc đến chuyện hóa hình người nữa.” Nhắc đến chuyện này, Đậu Đậu liền ỉu xìu.

Chuyện hóa hình người lần trước, đả kích với nó lớn đến vậy sao?

“Cũng đừng nhắc với ta hai chữ khuyển nương, dạo gần đây ta đang điều chỉnh tâm lý.” Đậu Đậu lại bổ sung.

Tống Thư Hàng: “?” Sao cứ cảm thấy trên người Đậu Đậu đã xảy ra chuyện gì đó.

“Lẽ nào, Đậu Đậu ngươi thật sự là khuyển nương?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Ngươi mới là khuyển nương...

Phỉ, ngươi mới là nhân nương, cả nhà ngươi đều là nhân nương." Đậu Đậu xù lông.

Tống Thư Hàng: "..." Ánh mắt cậu bất giác nhìn về phía đuôi của Đậu Đậu.

"Tiểu Đậu Đậu của ta vẫn còn, đừng nhìn nữa.

Nhìn nữa là ta trở mặt cắn ngươi đấy." Đậu Đậu nhe răng: "Lần sau ra ngoài, ta phải nhớ mặc một cái quần." "Ha ha ha." Tống Thư Hàng cười rồi quay đầu lại.

Sau đó, cậu bắt đầu lục lọi không gian vòng tay và thế giới hạt nhân của mình.

Xem thử có thứ gì có thể thay thế linh thạch, sạc thêm năng lượng cho tiên chu để quay về địa cầu.

Trong lúc lục lọi, Tống Thư Hàng đột nhiên sáng mắt lên, cậu từ vòng tay pháp khí và thế giới hạt nhân lại lôi ra được không ít linh thạch lặt vặt.

"Ủa?

Chẳng phải ngươi nói linh thạch đã dùng hết rồi sao?" Đậu Đậu hỏi.

"Đây là chiến lợi phẩm, là lúc tôi diệt đám Thiên Nhân thu được từ trên người chúng.

Nhưng vì chiến lợi phẩm để lung tung quá, tôi suýt nữa thì quên mất." Tống Thư Hàng nói.

Thiên Nhân ra ngoài săn bắn, trên người không mang nhiều linh thạch.

Nhưng Tống Thư Hàng diệt số lượng Thiên Nhân nhiều, đợt đầu đã diệt hơn năm mươi tên, hôm nay lại diệt thêm một đợt nữa.

Điều đáng tiếc là, phần lớn linh thạch này đều là linh thạch Tứ phẩm và Ngũ phẩm.

Tên Thiên Nhân Lục phẩm kia vẫn chưa lục soát người, trên người gã đó chắc chắn có linh thạch Lục phẩm.

Nhưng trạng thái hóa đá của Thiên Nhân Lục phẩm vẫn chưa tan, phải đợi hắn hồi phục rồi mới thu chiến lợi phẩm được.

Tống Thư Hàng một hơi nhét hết linh thạch vào trong tiên chu.

Sau khi bổ sung đủ năng lượng, giao diện điều khiển của tiên chu lại sáng lên.

“Đi!” Tống Thư Hàng điều khiển tiên chu, quay đầu một cái, khóa lại vị trí địa cầu.

Trận pháp phòng ngự của tiên chu lại sáng lên.

Tống Thư Hàng đưa tay vuốt một cái, ngoại hình tiên chu ‘ba ba ba’ biến đổi, hóa thành hình thái cơ giáp.

Ở hình thái này, tiên chu có thể sử dụng ‘Chế độ đào tẩu điên cuồng’.

Cậu muốn thử lại cảm giác ‘tốc độ kích thích’ đó.

“Cẩn thận...

Chương 1779

phía trước có người.” Lúc này, Đậu Đậu kêu lên.

Sau khi tiên chu quay đầu, vừa hay có một vị tiên tử đang ngồi trên một pháp khí hình cuốn sách màu vàng, lướt qua trước mặt Tống Thư Hàng.

Lúc này, vị tiên tử mở to mắt, nhìn chằm chằm vào tiên chu của Tống Thư Hàng.

Một chiếc tiên chu hình con thoi đột nhiên biến hình thành ‘cơ giáp’, lập tức thu hút ánh mắt của nàng.

“Tiên chu của đạo hữu thú vị thật.” Vị tiên tử che miệng cười, truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng: “Cảm ơn.” Nói xong, tiên tử từ pháp khí kim thư đứng dậy: “Đạo hữu muốn về địa cầu sao?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy, có tiện cho ta đi nhờ xe không?” Tiên tử lại hỏi.

Nàng mặc một chiếc váy dài màu tím nhạt, mái tóc dài màu nâu được tết thành bím cẩn thận, rủ xuống vai trái.

Mái tóc dài che khuất đôi mắt, khiến nàng trông rất thanh tú.

Thông thường mà nói, dù đối phương là một tiên tử xinh đẹp như hoa, nhưng mới gặp lần đầu đã đòi lên xe, trong lòng Tống Thư Hàng sẽ có chút cảnh giác.

Nhưng khi nhìn thấy vị tiên tử tóc bím dài này, rõ ràng không hề quen biết, nhưng khi Tống Thư Hàng nhìn thấy nàng lại cảm thấy hợp nhãn, có cảm giác quen thuộc khó tả.

“Tất nhiên không vấn đề gì, giúp người làm vui là gốc rễ của hạnh phúc mà.” Tống Thư Hàng lại nhấn một cái, chuyển hình thái cơ giáp của tiên chu sang hình thái xe thương vụ.

“Còn có thể biến hình nữa?

Có thể biến thành ba dạng sao?” Tiên tử tóc bím dài truyền âm hỏi.

“Ừm, tạm thời có ba hình thái.” Tống Thư Hàng mở cửa xe.

Lớp phòng ngự bên ngoài tiên chu giúp cho dù mở cửa cũng không bị rơi vào môi trường chân không.

Tiên tử thu lại kim thư bản mệnh của mình, bước vào trong xe.

“Vị tiên tử tỷ tỷ này, tỷ tên gì?” Đậu Đậu quay đầu lại, lên tiếng hỏi.

“Tùy tiện.” Tiên tử ôm kim thư bản mệnh thu nhỏ, cười đáp.

Đậu Đậu: “???” “Gọi là Tĩnh Dạ đi.” Tiên tử nghiêm túc nói.

“Tĩnh Dạ tiên tử?

Nghe rất có thi vị.” Đậu Đậu giả dối đáp lại, sau đó nó không còn hứng thú với vị tiên tử này nữa.

Không phải Sở Sở, không có hứng.

“Đúng rồi, Thư Hàng, để ta lái tiên chu được không?” Đậu Đậu lại nảy sinh hứng thú với việc lái tiên chu.

“Ngươi lái được không?” Tống Thư Hàng nhìn hình dạng yêu khuyển của Đậu Đậu.

“Lái được, thật ra ta đã lén lái mấy lần rồi, Hoàng Sơn ngốc còn không biết.” Đậu Đậu cười hắc hắc. ... ...

Lát sau.

Đậu Đậu ngồi vào ghế lái.

Phía sau, ghế ở khoang sau của xe thương vụ đều được hạ xuống, chiếc giường hơi được mở ra.

Vị tiên tử này cũng rất khéo tay, giỏi khám phá các loại cơ quan ẩn.

Tống Thư Hàng và vị tiên tử kia nằm trên giường hơi, qua cửa sổ trời bằng kính, ngắm nhìn cảnh tượng trong không gian.

Tống Thư Hàng vốn ngồi ở ghế phụ.

Nhưng sau đó, vị tiên tử tên Tĩnh Dạ kia... khoan đã, vị tiên tử này rốt cuộc tên gì nhỉ?

Dù sao cũng là vị tiên tử đó, sau khi nằm ở phía sau một lúc, dường như cảm thấy hơi chán, liền kéo Tống Thư Hàng ra sau nằm cùng.

Động tác của nàng rất tự nhiên, hoàn toàn không giống như lần đầu gặp Tống Thư Hàng.

Hơn nữa khi bị nàng kéo, Tống Thư Hàng cũng không cảm thấy kháng cự... bản năng của cậu dường như đã thừa nhận vị tiên tử này.

Cậu cứ để mặc nàng kéo, cùng nàng nằm trên giường hơi, qua cửa sổ trời trong suốt ngắm sao.

Chăm chú nhìn bầu trời sao đến ngẩn người, Tống Thư Hàng cảm thấy không khí có chút gượng gạo.

Lúc này, tìm một chủ đề để nói chuyện, giải tỏa không khí?

Tống Thư Hàng nhìn sang Tĩnh Dạ tiên tử bên cạnh, thấy cuốn sách trong tay nàng, thuận miệng hỏi: “Tĩnh Vũ tiên tử, cô thích đọc sách à?” Tiên tử cười khúc khích: “Thích.” Sau đó, không nói gì thêm.

Tống Thư Hàng: “...” Không được, chủ đề này không nói tiếp được, xem ra phải đổi chủ đề khác.

Nói gì bây giờ?

Không nói về sách, thì nói về Đậu Đậu?

“Ngoài ra, đạo hiệu ta vừa nói là Tĩnh Dạ nhé.

Tĩnh Dạ trong Tĩnh Dạ Tư.” Tiên tử lại bổ sung.

“Ồ, ra là ý trong bài thơ đó.” Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Cảm giác chủ đề đã được mở ra, vậy tiếp theo cứ theo chủ đề, có thể nói chuyện phiếm một lúc, nói gì cũng được.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nghĩ vậy, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên hiện ra.

Sau khi xuất hiện, nàng hóa thành kích thước người thường, đuôi dài duỗi thẳng tắp.

Sau đó, nàng mạnh mẽ chen vào giữa Tống Thư Hàng và vị Tĩnh Dạ Tư tiên tử này.

“Tiên tử Lời Hứa và Chờ Đợi, làm gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. @#%× tiên tử mở miệng, từ miệng nàng phát ra một âm thanh điện tử tổng hợp: “Say rượu đốt đèn xem kiếm, mộng về nghe tiếng tù và vang khắp doanh trại!” Tống Thư Hàng: “???” “Canh ba đèn lửa canh năm gà gáy, chính là lúc nam nhi đọc sách.” @#%× tiên tử tiếp tục dùng âm thanh điện tử tổng hợp đó đọc.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Nơi đâu nghe tiếng đèn mà không đến xem.” @#%× tiên tử tiếp tục lẩm bẩm, cơ thể nàng hơi chen vào, đẩy Tống Thư Hàng sang một bên.

Đuôi nàng còn không ngừng quẫy, đẩy Tống Thư Hàng ra xa hơn.

Sau đó, nàng và Tĩnh Dạ Tư tiên tử nằm sát vào nhau.

"Thư Hàng ngốc, tiên tử ngôn ngữ viễn cổ nhà ngươi đang chê ngươi là bóng đèn kìa.

Ngươi không nghe lời thoại nàng đọc sao, ba câu đều có chữ 'đèn' mà." Đậu Đậu vừa lái xe vừa cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tại sao Đậu Đậu nhà ngươi lại có thể hiểu được ý của tiên tử Lời Hứa và Chờ Đợi?

Tần số sóng não của các ngươi làm sao mà khớp nhau được?

Nhưng mà, Đậu Đậu lái tiên chu thật điêu luyện.

Ít nhất hiện tại xem ra, kỹ thuật bỏ xa Đông Phương Lục tiên tử mấy con phố.

"Ha ha." Tĩnh Dạ Tư tiên tử phát ra một chuỗi tiếng cười êm tai, nàng đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của @#%× tiên tử, hai người mười ngón tay đan vào nhau, siết chặt. @#%× tiên tử quay đầu lại, nhìn vị tiên tử tóc bím dài bên cạnh.

Nàng nghiêng đầu, dường như đang suy nghĩ điều gì.

"Tĩnh Dạ Tư tiên tử... không đúng, Tĩnh Dạ tiên tử, cô và tiên tử Lời Hứa và Chờ Đợi quen nhau à?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nếu không quen, sao Công Đức Xà Mỹ Nhân lại thân mật với người khác như vậy?

"Ngươi có thể gọi ta là Tĩnh Dạ Tư, ta không để ý đâu." Tiên tử bím tóc xoăn cười khúc khích, nhưng nàng không trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng. @#%× tiên tử đưa tay kia ra, sờ lên mặt Tĩnh Dạ Tư tiên tử.

Bàn tay nhỏ của nàng sờ qua lông mày, hốc mắt, mũi, miệng.

"Không phải ngươi." Đột nhiên, @#%× tiên tử lên tiếng.

Lần này không phải âm thanh điện tử tổng hợp, cũng không đọc lời thoại.

Mà là giọng của chính nàng.

Tống Thư Hàng tò mò nhìn về phía @#%× tiên tử.

Thật ra, Công Đức Xà Mỹ Nhân ở bên cậu lâu như vậy, gần như chưa bao giờ dùng giọng của chính mình để nói chuyện.

Mỗi lần nàng mở miệng, hoặc là tiếng la hét thảm thiết của Tống Thư Hàng, hoặc là âm thanh điện tử tổng hợp, hoặc là lời thoại được ghi lại từ phim truyền hình.

“Là ta, cũng không phải ta.” Tĩnh Dạ Tư tiên tử nhẹ nhàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thu tay lại, ngay cả bàn tay đang đan vào nhau cũng thu về.

Sau đó, nàng bắt đầu lăn lộn trên giường hơi.

Trông nàng có vẻ rất bồn chồn.

Nàng lăn đến bên cạnh Tĩnh Dạ Tư tiên tử, rồi lại bắt đầu lăn ngược lại, lăn một mạch đến bên Tống Thư Hàng.

Sau khi dừng lại một chút bên cạnh Tống Thư Hàng, nàng tiếp tục lăn qua, đè lên người Tống Thư Hàng một lượt.

Tống Thư Hàng: “...” Công Đức Xà Mỹ Nhân lại lăn trở lại, một lần nữa lăn qua người Tống Thư Hàng.

Lăn qua, lại lăn lại.

Vài phút sau.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chơi đến nghiện.

Nàng không còn bồn chồn nữa.

Nàng cứ lăn lăn lăn, đè qua người Tống Thư Hàng.

Sau đó lại lăn về, đè thêm một lần nữa.

Chương 1780

Tống Thư Hàng: “...” Tĩnh Dạ Tư tiên tử ngồi dậy, một tay chống cằm, cười mỉm nhìn Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân đang lăn lộn: “@#%× tiên tử vẫn đáng yêu như vậy, không thay đổi chút nào.” Nàng dùng ngôn ngữ viễn cổ, trực tiếp gọi ra tên của tiên tử Lời Hứa và Chờ Đợi. 【Quả nhiên, nàng quen biết @#%× tiên tử.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, @#%× tiên tử chơi chán.

Nàng dừng lại, một lần nữa chen vào giữa Tống Thư Hàng và Tĩnh Dạ Tư tiên tử.

Sau đó, nàng bắt đầu đọc các loại lời thoại.

Lời thoại trong phim truyền hình, lời thoại trong phim điện ảnh.

Phần lớn đều là loại lời thoại khi nữ chính chết trong vòng tay nam chính, còn có rất nhiều bài thơ tình nghe thôi đã thấy sến súa.

Sau khi phát xong lời thoại, nàng lại bắt đầu đọc thơ cổ, lần này đổi thành âm thanh điện tử để đọc.

Đọc xong thơ cổ, nàng lại bắt đầu dùng giọng của Tống Thư Hàng đọc các loại ‘câu thoại về vai vế’.

“A a a a~~” Mở đầu là bốn tiếng la hét thảm thiết đầy thăng trầm của Trang Tử.

Tiếp theo là...

“Thế nào là hiếu?” “Thế nào là ái?” “Biết sự vĩ đại của tình mẫu tử không?” Đến từ ba câu hỏi kinh điển về mang thai của Nho gia Thánh Nhân.

“Cái gì cũng không biết, còn ra ngoài lăn lộn làm gì?” Câu nói này, chính Tống Thư Hàng cũng quên mất là đã nói vào lúc nào, nhưng giọng nói này đích thực là của cậu.

“Tại hạ Bá Tống, tuổi mười tám, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi đến đánh ta đi?” Câu này là giọng của Vũ Nhu Tử, không biết từ lúc nào cũng bị Công Đức Xà Mỹ Nhân ghi lại.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu cảm thấy, kho lời thoại của Xà mỹ nhân có phải là quá phong phú rồi không?

Không chỉ có cậu, mà cả giọng của Vũ Nhu Tử cũng bị ghi lại?

Hơn nữa có vài câu thoại có phải là hơi kéo thù hận quá không?

“Ngươi chết chắc rồi, loài người tội lỗi.

Hôm nay, không ai cứu được ngươi đâu!

Kẻ nào dính máu tươi của chiến sĩ nhím biển chúng ta, sẽ là kẻ thù chung của toàn thế giới chiến sĩ nhím biển, ngươi không thoát được đâu, dù là chân trời góc bể cũng không thể trốn tránh.

Không chỉ ngươi, mà cả gia đình ngươi cũng sẽ bị chiến sĩ nhím biển trừng phạt!

Ngươi không trốn được, ngươi không có đường sống!

Tuy nhiên, nếu ngươi ngoan ngoãn cắt đầu mình xuống, ta có thể tha cho gia đình ngươi một mạng!” Còn có cả lời thoại của chiến sĩ nhím biển.

Cuối cùng, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại chuyển về giọng của Tống Thư Hàng: “Tiểu Bạch, đợi nàng tóc dài đến eo, gả cho ta được...?” Tống Thư Hàng đã nhanh chóng nhảy dựng lên, đưa tay bịt chặt miệng Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Vãi chưởng, sao câu thoại này lại xuất hiện.

Nhưng đã muộn... lời thoại gần như đã đọc xong.

Phía trước, Đậu Đậu đang lái tiên chu quay đầu lại: "Vãi chưởng!" Nó không nghe nhầm, đây là giọng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Nhìn trời, tôi mới là người muốn hét 'vãi chưởng' đây.

"Nhìn khắp 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' bao nhiêu đạo hữu như vậy, ta chỉ phục ngươi, Thư Hàng!" Đậu Đậu bội phục nói.

"Không, sự việc không phải như ngươi tưởng tượng đâu." Tống Thư Hàng nói: "Câu nói này, thật ra là Bạch tiền bối..." Nói được nửa chừng, cậu lại cảm thấy không ổn.

Về đoạn kịch ẩn trong 'chân thực huyễn tượng' của Bạch tiền bối, đoạn thiếu niên áo trắng cưỡi ngựa trắng tỏ tình, các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' dường như vẫn chưa biết.

Nếu cậu nói ra chuyện này, có phải sẽ bị một kiếm bay thẳng vào mặt trời không?

"Tóm lại, câu nói này không phải do ta tự nghĩ ra.

Lúc đó ta chỉ thuật lại một lần, kết quả suýt nữa thì mất mạng." Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

"Thì ra là vậy." Đậu Đậu gật đầu: "Cũng đúng, với tính cách của Thư Hàng ngươi, chắc chắn sẽ không nói ra loại lời thoại này." Đậu Đậu giả dối đáp lại.

"Chính xác." Tống Thư Hàng nói: "Loại lời thoại xấu hổ đến bùng nổ này, hoàn toàn không hợp với phong cách của tôi." Công Đức Xà Mỹ Nhân: "Ư ư ư~~" Tống Thư Hàng bây giờ không dám để nàng phát lung tung lời thoại nữa, lỡ lại phát ra câu thoại quỷ dị nào, trái tim nhỏ bé của cậu không chịu nổi.

Thế là Tống Thư Hàng cưỡng chế triệu hồi Công Đức Xà Mỹ Nhân về, nhốt cấm túc nàng, không cho nàng cụ thể hóa, chỉ để nàng ở dạng thuần túy công đức chi quang, bám trên người mình.

Một bên, Tĩnh Dạ Tư tiên tử mỉm cười nhìn cảnh tượng trước mắt, cũng không xen vào. ... ...

Tiên chu dưới sự điều khiển của Đậu Đậu, quay trở về địa cầu.

Lúc Đậu Đậu hạ cánh, nó cứ thế lao thẳng xuống, cũng không nhìn rõ địa điểm hạ cánh.

Khi hạ cánh, bên dưới dường như là khu vực biển.

“Tĩnh Vũ... không đúng.” Tống Thư Hàng nghĩ đến Lý Bạch trong đầu, sau đó lại nghĩ đến 《Tĩnh Dạ Tư》.

“Tĩnh Dạ Tư tiên tử, cô muốn đi đâu?

Có cần tôi đưa cô đến nơi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tĩnh Dạ Tư tiên tử xua tay, nói: “Không cần đâu, đích đến của ta ở ngay bên dưới rồi, ta vốn dĩ muốn đến khu vực Thái Bình Dương.

Vậy chúng ta tạm biệt ở đây nhé.” “Chúng ta lần sau gặp lại!” Nàng cười khúc khích, một lần nữa triệu hồi ra kim thư bản mệnh của mình.

Sau đó nàng mở cửa sổ xe, nhẹ nhàng nhảy ra ngoài.

Kim thư phóng to, đỡ lấy thân hình nàng.

Nàng ngồi trên kim thư, vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Tạm biệt.” “Tạm biệt.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Đậu Đậu, năng lượng tiên chu còn đủ không?

Chúng ta về An Lạc.” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Đậu Đậu: “Yên tâm, không bật chế độ đào tẩu điên cuồng, năng lượng hoàn toàn không vấn đề.” Tiên chu chuyển hướng, đi về phía An Lạc.

Tĩnh Dạ Tư tiên tử ngồi trên kim thư, nhìn tiên chu đi xa, cười nói: “Lần sau gặp mặt, lại có thể giống như lần đầu gặp mặt.” “Cô hà tất phải làm vậy?” Trên người nàng, phát ra một giọng nói khác, là giọng của Trình Lâm tiên tử.

“Thật ra, loại kịch bản 【Dù thiếu nữ đã làm gì, người đàn ông đó lại luôn không thể nhớ được cô.

Hắn hoàn toàn không biết thiếu nữ đã âm thầm nỗ lực vì hắn đến mức nào】, giống như một chương trong văn học bi kịch, thật sự khiến người ta... không thể dứt ra được.” Diệp Tư lấy ra một cuốn sách văn học bi kịch, hai mắt sáng lên: “Không ổn rồi, ta hình như đang chìm đắm trong đó.” Trình Lâm tiên tử: “...” Đây là cái lối tư duy quái quỷ gì vậy?

Hệ thiếu nữ văn học?

“Ta đột nhiên cảm thấy, cứ duy trì hình thức này cũng không tệ...

Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ.

Mỗi lần gặp Thư Hàng, đều giống như lần đầu gặp mặt.

Phản ứng của hắn khiến ta cảm thấy rất mới mẻ, mà chính ta lại có thể nhập vai vào kịch bản ‘văn học bi kịch’.

Cảm giác không tệ ngoài dự kiến.” Diệp Tư bổ sung.

Trình Lâm tiên tử: “...” Con gái nhà mình, còn cứu được không?

Cảm giác không thể để nó tiếp tục đọc loại sách kỳ quái này nữa.

Lần sau đổi cuốn sách văn học bi kịch của nó thành sách khác đi.

Nhưng mà đổi thành sách gì thì tốt nhỉ?

Dựa theo tính cách của Diệp Tư, loại hay tự nhập vai vào kịch bản văn học... có sách nào phù hợp với tình trạng hiện tại của nó không?

Trình Lâm tiên tử bắt đầu khổ não. ********** Khi Đậu Đậu điều khiển tiên chu, trở về Thành phố Đại học Giang Nam, tòa nhà của Dược Sư, đã là sáng sớm hôm sau.

Ngày 20 tháng 10, Chủ nhật, còn ba ngày nữa là hết CD hồi sinh.

Tống Thư Hàng thu tiên chu vào thế giới hạt nhân.

“Không được rồi, ta phải nghỉ một lát, mệt quá.” Đậu Đậu run rẩy người, kêu lên.

“Được, ngươi cứ tùy tiện tìm một phòng nghỉ ngơi đi.

Đừng làm phiền Tối Thiên cư sĩ.” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Tối Thiên cư sĩ lại không phải Sở Sở, ta rảnh rỗi đi làm phiền hắn làm gì?” Nói xong, Đậu Đậu nghênh ngang đi vào tòa nhà của Dược Sư, tùy ý tìm một phòng, nằm ổ ngủ.

Tống Thư Hàng theo vào nhà, thần thức khẽ khuếch tán, quét qua toàn bộ tòa nhà.

“Ủa?

Khôi Lỗi tiên tử và Tiểu Âm Trúc vẫn chưa về?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Chơi vui quá quên đường về à?

“Xem ra, phải sắm cho Khôi Lỗi tiên tử và Tiểu Âm Trúc một cái điện thoại, tiện liên lạc.” Nói rồi, Tống Thư Hàng đến ngồi trước máy tính, tùy ý xem qua tin tức gần đây.

Thời gian gần đây, các tin tức về vật thể bay bí ẩn, UFO, ảo ảnh trên biển... xuất hiện khá nhiều.

“Là do ảnh hưởng của việc các thông đạo giữa chư thiên vạn giới kết nối với nhau sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tùy tay xem qua một vài tin tức gần đây, Tống Thư Hàng lại đăng nhập tài khoản chat, vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Vừa vào nhóm, cậu liền nhận được thông báo của Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Nghỉ Hưu: “@Toàn thể thành viên, chia sẻ một bộ tinh thần bí pháp tìm kiếm ‘Thiên Nhân tộc’ 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》.

Bộ bí pháp này được cải tiến dựa trên 《Tinh Thần Trinh Sát Pháp》, có thể chuyên dò xét và khóa chặt khí tức của Thiên Nhân tộc, đạo hữu từ Ngũ phẩm trở lên có thể sử dụng.

Đạo hữu nào cần thì vào mục chia sẻ của nhóm để tải về.” Bắc Hà Tán Nhân: “Ủa?

Chương 1781

Hoàng Sơn tiền bối, bộ công pháp này định chia sẻ miễn phí sao?” Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Nghỉ Hưu: “Bộ công pháp này do ‘Tu Sĩ Liên Minh’ quảng bá, để mọi người khi săn bắn Thiên Nhân có thể tiện lợi hơn trong việc tìm kiếm mục tiêu.

Đương nhiên, nếu số lượng Thiên Nhân quá đông, cũng có thể dựa vào bộ tinh thần bí pháp này để cảm ứng trước, rút lui sớm.

Qua thử nghiệm hiệu quả, phạm vi cảm ứng của bộ ‘tinh thần bí pháp’ này vượt qua phương tiện tìm kiếm của Thiên Nhân tộc.

Theo phương án của ‘Tu Sĩ Liên Minh’, bộ công pháp này được quảng bá miễn phí cho toàn giới tu chân.” “Yêu tu có thể dùng được không?” Diệt Phượng công tử lên tiếng hỏi.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Nghỉ Hưu: “Diệt Phượng nhắn riêng ta, yêu tu có một bản sửa đổi, có thể phối hợp với ngũ quan nhạy bén của yêu tu để khóa chặt Thiên Nhân, hiệu quả tốt hơn, khoảng cách cảm ứng xa hơn. @Toàn thể thành viên, đạo hữu nào là yêu tộc thì nhắn riêng cho ta, bản 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》 dành cho yêu tu cần phải gửi đi tùy theo từng chủng tộc.” Yêu tu và tu sĩ khác nhau, chủng loại đa dạng.

Vì vậy bản 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》 dành cho yêu tu có rất nhiều phiên bản.

Hoàng Sơn Tôn giả cũng không có thời gian upload từng cái một, dứt khoát gửi riêng từng người một.

Bá Tống: “Cứ cảm thấy, tên thật của 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》 này nên gọi là ‘Radar Đập Thiên Nhân Pháp’.” Cuồng Đao Tam Lãng: “《Radar Đập Thiên Nhân Pháp》 cái tên này hay đấy, ta thích.

Lát nữa ta truyền thụ công pháp này cho người khác, sẽ gọi nó là《Radar Đập Thiên Nhân Pháp》.

Chiến tranh hiện đại chính là chiến tranh thông tin.

Phát hiện địch nhân sớm một bước, là có thể chiếm được ưu thế cực lớn.” Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Nghỉ Hưu: “...” Dược Sư: “[Biểu cảm viên thuốc]” Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Nghỉ Hưu: “...” Ngón tay Tống Thư Hàng khựng lại.

Có phải mình vừa vô tình làm tăng thêm giá trị mệt tim cho Hoàng Sơn tiền bối không?

Cậu lập tức chuyển chủ đề: “À mà, các vị tiền bối.

Tối qua lúc tôi dùng tiên chu, đột nhiên nảy ra một ý hay.

Tôi muốn lắp ráp một cái ‘lò phản ứng hạt nhân’ bên khoa học và một linh kiện pháp khí Ngũ phẩm ‘máy tinh luyện năng lượng’ lại với nhau, gắn lên tiên chu của tôi.

Ngoài ra còn thêm vào ‘lõi hóa thân dạng thú cưng’ cho tiên chu nữa.

Các tiền bối thấy có khả thi không?” “Nghe có vẻ rất bá đạo.” Đông Phương Lục tiên tử nói: “Thư Hàng tiểu hữu, chiều nay ta đến tìm ngươi.

Ta rất có nghiên cứu về việc độ xe ngựa, tiên chu.

Chúng ta cùng nhau động thủ, độ lại tiên chu của ngươi.” Lòng Tống Thư Hàng run lên.

Tiên chu do Đông Phương Lục tiên tử độ?

Có đáng tin không?

Khoan đã, có lẽ thật sự đáng tin.

Chiếc ‘xe việt dã’ của Đông Phương Lục tiên tử chính là do nàng tự độ, lái ra không có vấn đề gì.

Tuy nàng là sát thủ đường phố, nhưng kỹ thuật độ xe vẫn rất tuyệt.

“Được, chiều nay tôi ở nhà đợi Đông Phương Lục tiên tử.” Tống Thư Hàng đáp, đồng thời cậu đưa tay nhấn vào mục chia sẻ của nhóm, tải về bộ 《Radar Đập Thiên Nhân Pháp》 kia.

“Ta cứ cảm thấy, sẽ nổ.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Tam Lãng đừng có miệng quạ, Thư Hàng tiểu hữu gần đây rất nhạy cảm với chữ ‘nổ’.

Đại cát đại lợi.” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng nói.

Về chuyện ‘phong ấn biện pháp an toàn’ trong cơ thể Tống Thư Hàng đã biến mất, ông đã nói cho các thành viên khác trong nhóm.

Đậu Đậu Tái Sinh: “Gâu, cái 《Radar Đập Thiên Nhân Pháp》 này ta không dùng được!” Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Nghỉ Hưu: “Là 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》...

Ngoài ra, Đậu Đậu ngươi thăng lên Ngũ phẩm là dùng được rồi.

Khi nào về?” “Ta vừa mới đến chỗ Tống Thư Hàng đây, cho ta chơi thêm mấy ngày đi.” Đậu Đậu nói.

Hoàng Sơn: “Chẳng phải ngươi đã hẹn với ta là chơi một ngày sao?” “Ừ, hẹn là chỉ chơi một ngày.

Nhưng mà dù sao lừa người là cún con mà, gâu gâu gâu~~ Lần này ta khó khăn lắm mới ra ngoài được, nhất định phải chơi cho đã!” Đậu Đậu cười nói.

Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Nghỉ Hưu: “...” Trên lầu, Đậu Đậu đang nhanh chóng gõ chữ trong khung chat: “Nhân tiện, hôm nay lúc từ tiên chu về nhà, một câu nói của Thư Hàng đã làm ta chấn động, câu đó đặc biệt bá khí!” Ngay lúc này. [Thông báo hệ thống: (******) Đậu Đậu Tái Sinh đã bị chủ nhóm cấm chat 5 ngày.] “Đừng spam trong nhóm, mau về đi.” Hoàng Sơn Mệt Tim Muốn Nghỉ Hưu nói.

Đậu Đậu: “...” Nó còn chưa gửi xong tin nhắn, đã không gửi đi được nữa.

Hoàng Sơn ngốc, vì thao tác của ngươi, mà cả ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều bỏ lỡ một tin tức nóng hổi.

Không gửi, tin tức này không gửi nữa.

Ta phải giấu tin tức này trong lòng, một mình ta vui, không bao giờ chia sẻ cho các ngươi nữa. ... ...

Một bên khác, Tống Thư Hàng sau khi tải xong 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》, liền mở ra xem và học.

Bộ ‘Cảm Ứng Pháp’ này được cải tạo dựa trên 《Tinh Thần Trinh Sát Pháp》. 《Tinh Thần Trinh Sát Pháp》 Tống Thư Hàng đã học, chính là thủ đoạn tu sĩ dùng tinh thần lực để cảm ứng xung quanh.

Sau khi thăng lên cảnh giới Ngũ phẩm, tinh thần lực chuyển hóa thành thần thức, phạm vi cảm ứng trở nên cực kỳ rộng lớn.

Từ lúc thăng cấp đến giờ, Tống Thư Hàng chưa từng toàn lực sử dụng 《Tinh Thần Trinh Sát Pháp》, cậu hiện tại cũng không rõ phạm vi cảm ứng của mình cụ thể lớn đến đâu.

Bộ 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》 này là phần mở rộng của 《Tinh Thần Trinh Sát Pháp》, một khi thi triển ra, thần thức của tu sĩ Ngũ phẩm sẽ chỉ bắt được mục tiêu là ‘Thiên Nhân tộc’, đồng thời phạm vi cảm ứng sẽ được mở rộng hơn nữa.

Tống Thư Hàng dựa theo phương thức miêu tả trong tài liệu, thử mấy lần liền nắm vững bộ bí pháp này.

Lấy cơ thể cậu làm trung tâm, thần thức theo phương thức vận chuyển của 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》 mà khuếch tán ra.

Phương thức cảm ứng của 《Tinh Thần Trinh Sát Pháp》 là tìm kiếm trải thảm, trải đều ra toàn bộ.

Còn 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》 thì giống như từ trên người Tống Thư Hàng tỏa ra vô số sợi tơ vô hình.

Những sợi tơ này chỉ bắt được khí tức của 'Thiên Nhân tộc'.

Như vậy, thần thức tiêu hao thấp hơn, hiệu suất lại cao hơn.

Theo 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》 không ngừng mở rộng, bất tri bất giác, ý thức của Tống Thư Hàng đã lan ra ngoài mười mấy cây số.

Ngay sau đó, có sáu chấm tròn nhỏ xuất hiện trong ý thức của Tống Thư Hàng.

Tọa độ Thiên Nhân đã được khóa.

Không chỉ vậy, chỉ cần Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, 《Đối Thiên Nhân Cảm Ứng Pháp》 còn truyền lại hình ảnh cảm ứng được.

Đó là một chiếc phi hành khí của Thiên Nhân, đang đậu trong hư không cách Tống Thư Hàng mười dặm, đang tuần tra không mục đích, dường như là đang tìm kiếm mục tiêu.

"Tìm thấy mục tiêu." Tống Thư Hàng nhanh chóng gõ chữ trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

"Thiên Nhân?" Lệ Chi tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng: "Đúng vậy, tổng cộng sáu tín hiệu Thiên Nhân, cách tôi mười dặm.

Các tiền bối, tôi phải đập chúng như thế nào đây?” “Khoảng cách mười dặm thì dùng lôi pháp đi.

Bố chú thi pháp, lôi pháp cấp Ngũ phẩm vừa hay có khoảng cách này.

Thư Hàng ngươi đã học những loại lôi pháp nào?” Bắc Hà Tán Nhân đề nghị.

“Chưởng Tâm Lôi?” Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Thần mẹ nó Chưởng Tâm Lôi, loại thứ như Chưởng Tâm Lôi, ngươi đường đường là ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’ cũng dám nói ra sao?

“Ngoài ra tôi còn học được Dẫn Lôi Thuật trong 《Thiên Sư Chính Pháp》, hiện tại mới nắm vững cảnh giới ‘Nhất Lôi’.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Bắc Hà Tán Nhân: “Thôi bỏ đi, đổi phương án khác.

Dựa vào lôi pháp của ngươi thì không có cửa đâu.” Tống Thư Hàng lập tức nước mắt lưng tròng.

Dược Sư: “[Biểu cảm viên thuốc]” Bắc Hà Tán Nhân: “Cảm ơn Dược Sư, nhưng tôi không cần.” Lệ Chi tiên tử: “Thật sự không được thì dùng Ngự Kiếm Thuật đi, một kiếm bay qua, chém đầu Thiên Nhân.” Diệt Phượng công tử bổ sung: “Ngoài ngàn dặm lấy đầu địch, Ngự Kiếm Thuật tồn tại chính là vì điều này.

Nhưng Thư Hàng là người dùng đao, cậu ta phải dùng Ngự Đao Thuật.” “Tuyệt, để tôi thử.” Tống Thư Hàng hưng phấn nói.

Từ khi học được Ngự Đao Thuật, cậu còn chưa bao giờ thử qua ‘ngoài ngàn dặm lấy đầu địch’.

Nhưng mà, dùng cây đao nào thì tốt nhỉ?

Tu sĩ mà, phải có phong thái ngồi nhà uống trà, nói cười vui vẻ, ngự kiếm hoặc đao, ngoài ngàn dặm chém đầu địch.

Nhưng số lượng bảo đao trên người Tống Thư Hàng không ít, nên dùng cây nào đây?

Bảo đao Bá Toái?

Vô Hình Đao Cổ?

Song đao Ô Tặc Bạo Quân?

Hoặc là có thể dùng cả ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, thậm chí là ‘Xích Tiêu Kiếm tiền bối’ cũng được!

“Bảo đao Bá Toái thì cấp bậc có hơi thấp.

Sát thương e là không đủ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bá Toái đao là cây đao đã đồng hành cùng cậu lâu nhất, nhưng bản chất nó chỉ là bảo đao Tứ phẩm, sát thương có hơi không đủ.

Dù đã được gắn cốt kình thánh Bát phẩm, còn trải qua thiên kiếp rèn luyện, nhưng cốt kình thánh chỉ là hộ lan, vẫn chưa đủ để nâng cao phẩm chất của nó.

Lần sau có cơ hội, phải nhờ Lục Tu tiên tử gia công lại Bá Toái đao cho cậu chăng?

Vô Hình Đao Cổ thì có thể cân nhắc... nhưng Đao Cổ có thể đồng bộ phóng ra.

Thiên Nhân có sáu tên, một đao e là không xử lý được.

Cho nên, trước tiên một đao bay ra chém giết Thiên Nhân, đồng thời phóng Vô Hình Đao Cổ ra.

Dù sao đám Thiên Nhân cũng không nhìn thấy Đao Cổ, đến lúc đó có thể ẩn nấp bên cạnh Thiên Nhân, đánh lén.

“Khoan đã, tại sao mình phải phi từng đao ra?

Mình có năm hạch năm kim đan, người khác một lần ngự một cây đao, mình đồng thời ngự năm cây chắc không vấn đề gì lớn chứ?

Một hơi ngự hết tất cả đao ra là được rồi?” Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Chương 1782

Thế là, cậu lấy bảo đao Bá Toái, song đao Ô Tặc Bạo Quân, Vô Hình Đao Cổ ra hết.

Song đao Ô Tặc Bạo Quân có thể đối phó hai mục tiêu, đối phương có sáu con Thiên Nhân.

Nếu thêm Xích Tiêu Kiếm tiền bối và 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', số lượng dường như vừa đủ!

Ta là Tống.

Kim đan siêu nhiều.

Đao cũng siêu nhiều.

Thư Hàng.

Kim đan nhiều + đao nhiều, thật sự có thể muốn làm gì thì làm.

"Thông nương, cho ta mượn 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' dùng một lát." Tống Thư Hàng gọi Thông nương trong thế giới hạt nhân.

Thông nương ngẩng đầu lên, đùa giỡn nói: "Trong tài khoản game của ta hết kim hồn tệ rồi ~~ nạp tiền thì cho mượn!" Dạo gần đây Thông nương rất lâu không bị véo ngọn hành, cộng thêm dần dần hiểu được tính cách của Tống Thư Hàng, nên lá gan cũng dần to lên, không còn gò bó như trước, thỉnh thoảng cũng có thể đùa một chút.

Nhưng Thông nương vừa dứt lời, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã lon ton bay lên, chủ động tiếp nhận lời triệu hoán của Tống Thư Hàng.

Thông nương: "..." Thuộc tính rơi lệ của 《Thiên Khấp Bảo Điển》 bị kích phát, nó nằm trên mai rùa của Quy tiền bối, khóc thành một người lệ.

Ta mới là Bát Tu mà?

Về lý thuyết mà nói, ta mới là túc chủ đời này của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không phải sao?

“Kim hồn tệ game lát nữa nạp cho ngươi.” Tống Thư Hàng hào phóng nói.

Cậu đã chuẩn bị dùng kim sa đến chỗ Tuyết Lang động chủ đổi một ít tiền...

Thật sự không được, trên người Thiên Nhân có rất nhiều pháp khí không dùng đến, cũng có thể đổi thành linh thạch rồi đổi thành tiền.

Đến lúc đó, Thông nương muốn nạp game, hoàn toàn không vấn đề.

“Tiên tử Lời Hứa và Chờ Đợi, thả Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra đi.” Tống Thư Hàng lại gọi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân từ sau lưng Tống Thư Hàng chen ra nửa người, lười biếng há miệng nhổ ra Xích Tiêu Kiếm, rồi nhanh chóng rụt lại.

Hôm nay nàng có vẻ hơi uể oải.

Vô Hình Đao Cổ, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay vòng quanh Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm: “Yo, Thư Hàng, sắp luyện thần à?” “Không, lần này ta khóa được sáu tên Thiên Nhân, muốn cách mười dặm, cho chúng một đao Ngự Đao Thuật.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Sáu tên Thiên Nhân?

Phẩm mấy?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Không nhìn ra được, chắc cũng khoảng Ngũ phẩm thôi?

Tôi dùng 《Radar Đập Thiên Nhân Pháp》 cảm ứng được chúng.” Tống Thư Hàng nói.

“Đối phó mấy con gà yếu Ngũ phẩm, cũng cần ta ra tay?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối dở khóc dở cười.

Nó là thần binh của Trường Sinh Giả, hơn nữa lần này còn ở trạng thái ‘tràn đầy năng lượng’.

Nó mà ra tay một đao, ít nhất cũng phải đập đối thủ cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Bảo nó ra tay đối phó mấy tên Ngũ phẩm, chẳng phải là lấy đại bác bắn ruồi sao?

“Hơn nữa, tuy đã nhờ Xích Tiêu Tử nạp đầy năng lượng cho ta, nhưng chút năng lượng này cũng không thể dùng để lãng phí.

Chúng ta phải giữ lại, để đối phó với đối thủ từ Bát phẩm trở lên, tốt nhất là đối thủ cấp Cửu phẩm.” Xích Tiêu Kiếm bổ sung.

Đoạn thời gian trước, Tống Thư Hàng đối mặt với đại địch, nó lại vì hao hết năng lượng, không thể chiến đấu một trận sảng khoái, nghĩ thôi đã thấy uất ức.

“Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy Xích Tiêu Kiếm tiền bối giúp tôi trấn trận, tôi thử xem có thể đa đao tề ngự không.” “Đa đao tề ngự?” Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc.

“Đúng, tôi muốn thử.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu trước tiên đưa tay điểm lên bảo đao Bá Toái, dùng ‘Ngự Đao Thuật’ với Bá Toái.

Bá Toái đao lơ lửng lên, theo ý niệm của Tống Thư Hàng xoay một vòng.

Tống Thư Hàng lại thuận tay dùng một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ lên Bá Toái đao.

Vù~ Trên Bá Toái đao phát ra một tiếng vù vù, đao mang trên thân đao của nó bùng nổ, sẵn sàng tung ra.

“Rất tốt, cảm giác không tốn sức chút nào.” Tống Thư Hàng nói xong, lại đưa tay điểm lên Vô Hình Đao Cổ, dùng ‘Ngự Đao Thuật’ + ‘Dưỡng Đao Thuật’.

Vô Hình Đao Cổ vốn đã có sinh mệnh, khi dùng ‘Ngự Đao Thuật’ với nó tiêu hao ít hơn một nửa so với bảo đao Bá Toái.

Hơn nữa, Dưỡng Đao Thuật quả nhiên cũng có hiệu quả với ‘Vô Hình Đao Cổ’.

Đao Cổ không ngừng truyền đến ý niệm ‘thoải mái, hưởng thụ’ cho Tống Thư Hàng.

“Tiếp theo, Bạo Quân song đao.” Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên song đao Ô Tặc Bạo Quân, giải trừ phong ấn cấp Lục phẩm.

Phong ấn Thất phẩm và Bát phẩm giải trừ quá tiêu hao năng lượng.

Hiện tại đối với Tống Thư Hàng, thực dụng nhất chính là ‘trạng thái giải trừ phong ấn Lục phẩm’.

Cũng một bộ tổ hợp ‘Ngự Đao Thuật’ + ‘Dưỡng Đao Thuật’.

Do là pháp khí bản mệnh, Ngự Đao Thuật và Dưỡng Đao Thuật tác dụng lên ‘song đao Ô Tặc Bạo Quân’, hiệu quả càng xuất sắc hơn.

Song đao cộng Đao Cổ cộng Bá Toái đao, xếp thành một hàng, lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

“Cảm giác vẫn còn dư sức.” Tống Thư Hàng ước tính.

Trong cơ thể cậu có năm kim đan hạch tâm, không ngừng cung cấp linh lực, cộng thêm linh lực cung cấp từ linh quỷ Lục phẩm, Tống Thư Hàng ngự bốn đao mà vẫn cảm thấy rất nhẹ nhàng.

“Vậy tiếp theo, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cũng lên luôn!” Tống Thư Hàng nói.

Lần xuất kích này, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không thể thiếu.

Đám Thiên Nhân đều đang núp trong ‘phi hành khí’.

Muốn phá vỡ phòng ngự của phi hành khí, phải mượn sự sắc bén của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Dù sao đây cũng là ‘Đạo khí’.

Dù không thêm bất kỳ sát thương nào, chỉ cần dùng sức mạnh ném nó ra, cũng có thể bổ đôi phi hành khí của Thiên Nhân như cắt đậu hũ.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, thử dùng Ngự Đao Thuật với nó.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vô cùng phối hợp với Tống Thư Hàng, tiến vào hình thức ngự đao.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi lại thêm cho nó một cái Dưỡng Đao Thuật.

Khi 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi xuống thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong khoảnh khắc, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy tâm thần của mình như thể được kết nối với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cậu và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, dường như không phân biệt được nhau nữa.

Đao chính là cậu, cậu chính là đao.

“Vãi chưởng, đao nhân hợp nhất.” Xích Tiêu Kiếm không nhịn được lên tiếng, điều này không khoa học.

Đao ý, đao nhân hợp nhất, đây là hai cảnh giới mà đao tu theo đuổi.

Hơn nữa đao nhân hợp nhất còn khó hơn lĩnh ngộ đao ý.

Sau khi lĩnh ngộ đao ý, thường có thể sử dụng ổn định, trở thành chiến lực tuyệt đối của mình.

Còn đao nhân hợp nhất, phải xem vận khí, xem trạng thái của mình và đao... vân vân, bị ảnh hưởng bởi nhiều yếu tố.

Có lúc, trạng thái của tu sĩ rất tốt, nhưng trạng thái của bảo đao không tốt, cũng không thể tiến vào trạng thái đao nhân hợp nhất.

“Đây chính là đao nhân hợp nhất sao?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cảm giác này, thật bất ngờ tuyệt diệu.

Dường như cơ thể đã thoát khỏi mọi ràng buộc, tiến vào góc nhìn của ‘đao’.

Loại góc nhìn thuộc về đao này, khiến Tống Thư Hàng lĩnh ngộ 《Tam Thiên Đao Kinh》 lên một tầng cao mới.

Một đao trong tay, thiên hạ không có vật gì cản được ta.

“Ngự Đao Thuật, chém!” Tống Thư Hàng khẽ quát.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đi đầu, với tốc độ vượt xa các bảo đao khác, lao vào hư không.

Phía sau nó là song đao của Ô Tặc Bạo Quân.

Nhưng khoảng cách giữa nó và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng bị kéo giãn...

Bảo đao Bá Toái và Vô Hình Đao Cổ thì duy trì tốc độ đồng bộ.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, thần thức của cậu bám vào từng cây bảo đao. ********** Mười dặm bên ngoài Phi hành khí của Thiên Nhân tìm được một khu rừng núi, tạm thời dừng lại.

Vận may của chúng dường như không tốt lắm, từ giới Thiên Nhân đến thế giới này săn bắn tu sĩ kim đan, chúng đã tìm kiếm mấy ngày, vẫn chưa tìm được con mồi thích hợp.

Bây giờ, chúng đang chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, dưỡng sức, nghỉ ngơi đả tọa.

Ngay khi chúng chuẩn bị dừng phi hành khí lại, xa xa một ngọn lửa bay ngang hư không, chém về phía chúng.

“Địch tập!” Thiên Nhân phụ trách cảnh giới hét lên.

Hắn vừa dứt lời, ngọn lửa đó hóa thành một con phượng hoàng rực lửa, đã chém vào phi hành khí của Thiên Nhân.

Bùm!!

Phi hành khí của Thiên Nhân bị một đao chém nổ.

Sáu tên Thiên Nhân bên trong dưới tác dụng của ‘thiết bị thoát hiểm an toàn’, đã kịp thời bắn ra ngoài vào thời khắc quan trọng.

Dù vậy... một đòn kinh khủng của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã để lại những vết thương lớn nhỏ trên người sáu con Thiên Nhân.

Ngọn lửa phượng hoàng bất diệt bao quanh vết thương, liên tục gây sát thương cho sáu con Thiên Nhân.

Chương 1783

Sau khi phá hủy phi hành khí, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng không truy đuổi.

Nó chỉ lơ lửng trong hư không, vui vẻ xoay vòng.

Từ đầu đến cuối, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao hoàn toàn chưa phát huy sức mạnh của mình.

Nếu không, nó mà chém một đao, sáu tên Thiên Nhân tuyệt đối thập tử vô sinh.

Nhiệm vụ của nó chỉ là phá hủy 'phi hành khí của Thiên Nhân', và trấn giữ trong hư không, không để sáu tên Thiên Nhân chạy thoát.

"Đây là Ngự Đao Thuật của tu sĩ!

Có tu sĩ đã phát hiện ra chúng ta." Nhưng mà, còn chưa đợi chúng phản ứng lại...

Vèo~~ Song đao của Ô Tặc Bạo Quân đuổi đến, đao mang bùng nổ, song đao tách ra, mỗi cây khóa một con Thiên Nhân, một đao chém xuống.

Hai con Thiên Nhân đó chỉ có thể nghiến răng, vội vàng nghênh chiến.

Nhưng chúng bị Phượng Hoàng Đao trọng thương, trên người còn quấn lấy ngọn lửa phượng hoàng bất diệt.

Chỉ chống cự được hai chiêu, đã bị song đao Ô Tặc Bạo Quân chém đứt.

Ngay sau đó, bảo đao Bá Toái chậm rãi đến.

Nó cũng khóa một con Thiên Nhân, một đao chém tới.

Con Thiên Nhân đó cuối cùng cũng kịp thở.

Nó nghiến răng, vung kiếm đỡ lấy bảo đao Bá Toái.

Nhưng bảo đao Bá Toái không phải hành động một mình.

Phía sau nó còn có Vô Hình Đao Cổ.

Vô Hình Đao Cổ chớp lấy thời cơ, lén lút đâm một đao tới.

Tu luyện giả Ngũ phẩm bình thường, hoàn toàn không nhìn thấy Vô Hình Kiếm Cổ, huống chi là biến dị thể của Kiếm Cổ là Đao Cổ.

Vô Hình Đao Cổ của Tống Thư Hàng nếu toàn lực thu liễm khí tức, thậm chí có thể lừa được cả tu luyện giả cảnh giới Lục phẩm.

Vì vậy, nhân lúc tên Thiên Nhân kia đang chống cự bảo đao Bá Toái, Vô Hình Đao Cổ lén lút di chuyển ra sau lưng hắn, nhắm vào eo hắn đâm một đao.

Xoẹt~ Lớp phòng ngự trên người Thiên Nhân, pháp y bị một đao đâm thủng, mũi đao của Đao Cổ thuận lợi đâm vào sau eo hắn.

“A~~” Thiên Nhân hét lên một tiếng thảm thiết.

Hắn theo phản xạ vung tay, chộp ra sau eo mình.

“A~” Thiên Nhân lại hét lên một tiếng thảm thiết, khi hắn chộp một cái, đã chộp trúng lưỡi đao của Vô Hình Đao Cổ, một tay đầy máu.

Ngay sau đó, tên Thiên Nhân này đột nhiên tối sầm mắt lại, từ độ cao mười mét trong hư không rơi xuống, rơi vào trong rừng núi.

Hắn phát ra tiếng hét thảm thiết thứ ba: “A~~” Khi hắn rơi xuống, Vô Hình Đao Cổ lén lút rút ra khỏi sau eo hắn, một lần nữa ẩn nấp.

Thân thể Đao Cổ, không dính một giọt máu.

Tên Thiên Nhân bị đâm thủng sau eo kia, đã hôn mê bất tỉnh.

Hắn đã trúng độc.

Đao Cổ mang huyết mạch của cổ loại, khi cần thiết, nó có thể tiết ra kịch độc gây tê liệt.

Loại kịch độc này, ngay cả tu sĩ Lục phẩm cũng sẽ bị ảnh hưởng, tu sĩ cấp Ngũ phẩm sẽ trực tiếp rơi vào hôn mê.

Thiên Nhân còn sống có giá trị hơn Thiên Nhân đã chết.

Kịch độc gây tê liệt có thể khiến Thiên Nhân rơi vào trạng thái hôn mê kéo dài, nhưng không làm tổn hại đến tính mạng của chúng, hiệu quả rất cao.

Trong hư không, ba con Thiên Nhân còn lại trong lòng kinh hãi.

Vừa mới giao chiến, phi hành khí của chúng đã bị nổ.

Hai đồng bạn bị chém ngang lưng, một đồng bạn hôn mê một cách khó hiểu, mất đi sức chiến đấu.

Mà từ đầu đến cuối, chúng ngay cả đối thủ ở đâu, trông như thế nào cũng không nhìn thấy.

Chúng toàn lực phóng thích tinh thần lực cảm ứng, cũng không cảm ứng được khí tức của tu sĩ ở gần đây.

Đối phương... rất có thể đang ở ngoài phạm vi tinh thần cảm ứng của chúng, tiến hành công kích ngự đao.

Phải có thực lực mạnh đến mức nào mới làm được?

Một lượt công kích ngự đao kết thúc.

Song đao của Ô Tặc Bạo Quân tiếp tục lơ lửng trên không, không tiếp tục phát động công kích.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay lượn bốn phía, phòng ngừa Thiên Nhân đào tẩu.

Bảo đao Bá Toái đao khí bùng nổ, nếu không phải trên thân đao nó có gắn hộ lan... lúc này nó hẳn là rất bá khí.

Vô Hình Đao Cổ tiếp tục ẩn nấp, chờ thời cơ hành động. ... ...

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bá Tống đạo hữu đang tường thuật trực tiếp trận chiến của mình cho các tiền bối trong nhóm: “Xử lý xong rồi!

Các vị tiền bối, tôi một hơi xử lý được ba tên Thiên Nhân.” “Ủa?

Thư Hàng tiểu hữu Ngự Đao Thuật đã mạnh đến vậy rồi sao?

Một hơi chém ba tên Thiên Nhân Tứ phẩm thậm chí là Ngũ phẩm?” Bách Mang Trung Mạo Cá Phao Đồng Quái tiên sư tò mò nói.

“Yo, Đồng Quái, lâu rồi không gặp, sinh con chưa?

Sinh con xong, đầy tháng ta tặng quà đầy tháng cho con ngươi nhé. [Biểu cảm cười hề hước]” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng trả lời.

Tình hình bình thường, phong cách của Bắc Hà Tán Nhân trong nhóm rất đứng đắn.

Ông và Hoàng Sơn cùng mấy vị tiền bối ít khi lên tiếng, khổ sở chống đỡ chút tiết tháo cuối cùng còn sót lại của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nhưng mỗi khi gặp phải Toán Hắc Quái, Bắc Hà Tán Nhân lại như ăn phải thuốc nổ, đặc biệt gắt.

Đồng Quái tiên sư: “Ha ha, Bắc Hà ngươi mới là chân ái của thiếp thân.

Lần sau thiếp thân sinh khỉ cho ngươi nhé.” Lệ Chi tiên tử: “...” Diệt Phượng công tử: “[Biểu cảm phát điên], hình ảnh đó nghĩ thôi đã thấy cay mắt.” Bắc Hà Tán Nhân: “Xấu, từ chối.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Tuy biết rõ Đồng Quái có thể là tiên tử, lần trước ở Thực Tiên

Yến dáng vẻ hồng quần tiên tử cũng rất tuyệt.

Nhưng không hiểu sao, ấn tượng của ta về hắn luôn là một gã thô lỗ để lộ ngực.” Đồng Quái tiên sư: “Tam Lãng, thiếp thân cũng có thể sinh khỉ cho ngươi nhé.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Toán Hắc Quái, tại sao ngươi phải làm tổn thương nhau như vậy?” Không được rồi, Đồng Quái điên rồi.

Để làm người khác ghê tởm, hắn liều mạng tự dìm mình.

Tự dìm để dìm người.

Tô Thị A Thất: “Thư Hàng tiểu hữu Ngự Đao Thuật luyện không tệ, xem ra không lãng phí bí pháp ngự đao ta dạy ngươi.” Ngự Đao Thuật của Tống Thư Hàng đều là do Tô Thị A Thất thông qua A Thập Lục truyền dạy cho cậu.

Lưu Huỳnh tiên tử: “Thư Hàng học Ngự Đao Thuật gì vậy?

Một đao chém ba tên Thiên Nhân?” “Tôi luyện là 《Ngự Đao.

Nguyệt Quang》 mà A Thất tiền bối truyền thụ.

Thật ra có thể một hơi chém ba tên Thiên Nhân là do tôi một hơi ngự bốn bộ đao ra.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Tô Thị A Thất: “...” Lưu Huỳnh tiên tử: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “...” “Ngoài ra tôi phát hiện một vấn đề.

Tổng cộng sáu kẻ địch, tôi dùng ngự đao một hơi xử lý ba tên.

Ba tên còn lại phải làm sao?

Nếu là tình hình bình thường, tiếp theo, dù tôi có tiếp tục sử dụng Ngự Đao Thuật từ xa, đám Thiên Nhân cũng đã có cảnh giác, không dễ đối phó, cũng không thể nhanh chóng chém giết chúng được nữa đúng không.” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Đương nhiên, bản thân Tống Thư Hàng có thể trực tiếp dùng

‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ nghiền ép Thiên Nhân.

Thậm chí có thể dùng ‘Vô Hình Đao Cổ’ âm thầm giải quyết từng tên một.

Cậu chỉ đột nhiên nghĩ đến, Ngự Đao Thuật chẳng lẽ chỉ dùng để phi một đao ra, ngàn dặm lấy đầu địch, rồi bay về?

Vậy nếu kẻ địch tương đối mạnh mẽ, không thể hạ gục ngay lập tức thì làm sao?

“Ngươi có thể thi triển đao pháp phối hợp với Ngự Đao Thuật để đập chúng.” Lệ Chi tiên tử nói.

Ngự Đao Thuật và Ngự Kiếm Thuật chỉ là một loại thủ đoạn.

Rồi phối hợp với Ngự Đao Thuật hoặc Ngự Kiếm Thuật, còn có các bộ ngự đao pháp và phi kiếm pháp tương ứng.

Ví dụ như 《Vạn Kiếm Quyết》, 《Phi Kiếm Phục Ma Trận》, 《Thiên Vạn Tàn Quang Kiếm》, 《Tiên Pháp Ngũ Thần Kiếm》 vân vân các loại phi kiếm thuật tương tự.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Còn có đao pháp tương thích với 《Ngự Đao Thuật》 nữa sao?” Cậu hoàn toàn không biết.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Cuồng Đao Tam Lãng: “Vậy, rốt cuộc ngươi làm thế nào mà thăng lên Ngũ phẩm vậy, Bá Tống đạo hữu.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tôi dù sao cũng giống như cá muối, luyện luyện một hồi là lên Ngũ phẩm rồi.

Dưỡng Thương Đích Hiến Công: “Không còn cách nào khác, dù sao Thư Hàng tiểu hữu tu luyện thời gian ngắn, có thể hiểu được.

Cậu ta học được Ngự Đao Thuật đã là rất không tồi rồi.” Bắc Hà Tán Nhân: “Đúng vậy, ít nhất cậu ta còn biết Ngự Đao Thuật.

Lôi pháp cậu ta còn chỉ biết Chưởng Tâm Lôi thôi đó.” “Tôi còn biết Dẫn Lôi Thuật ‘Nhất Lôi’, Bắc Hà tiền bối. [Biểu cảm nước mắt lưng tròng]” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ê, khoan đã.

Ngươi trong nhóm chat nửa ngày rồi... ba tên Thiên Nhân còn sống kia đâu?

Chạy rồi à?” “Chưa đâu, chúng không chạy được.

Chương 1784

Tôi dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trấn giữ, chúng muốn chạy thì Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sẽ quét chúng về.

Bây giờ chúng vẫn chưa động đậy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Thiên Nhân còn sống có giá trị cao hơn...

Cuồng Đao Tam Lãng: “???” Hóa ra, ba con Thiên Nhân còn sống kia cũng đã không còn đường sống rồi sao?

Phượng Hoàng Đao Mạt Lỵ: “Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ngươi đang dùng?” Đây là tài khoản của Lục Tu tiên tử, từ rất lâu trước Thất Tu Thánh Quân đã thêm nàng vào nhóm.

Chỉ là nàng rất ít khi lên tiếng, phần lớn thời gian nàng dùng tài khoản của Thất Tu.

“Ngươi đã có thể dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trực tiếp dùng thuộc tính nghiền ép, cần gì ngự đao đao pháp?” Lục Tu tiên tử lại bổ sung.

Hơn nữa tại sao ngươi có thể dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao?

Ngươi lại không phải Bát Tu, dựa vào cái gì mà dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chứ.

“Tôi trong lòng đột nhiên có nghi hoặc, nên hỏi các tiền bối một chút.” Tống Thư Hàng trả lời.

Xem ra, tiếp theo ngoài ngôn ngữ viễn cổ và pháp thuật, còn phải tìm cách học 《Ngự Đao Đao Pháp》 mới được.

Lúc này, Lệ Chi tiên tử lại tò mò hỏi: “Thư Hàng Ngự Đao Thuật là do A Thất dạy đúng không?

A Thất có đao pháp tương thích với ngự đao không?” Tô Thị A Thất: “Đao pháp tương thích với 《Ngự Đao.

Nguyệt Quang》, ta còn chưa sáng tạo ra.

Cho nên...

Thư Hàng có thể tự sáng tạo một bộ đao pháp.

Cố lên.” Nhìn trời.

Tôi ngay cả ngự đao đao pháp là gì cũng không biết, làm sao mà tự sáng tạo?

Tóm lại, trước tiên xử lý ba tên Thiên Nhân còn lại đã.

Ý thức của Tống Thư Hàng lại chuyển đến chiến trường Thiên Nhân. ... ...

Lúc này, trong ba tên Thiên Nhân, có một tên cuối cùng cũng tìm được cơ hội.

Trong lòng hắn tính toán góc độ, khi song đao Ô Tặc Bạo Quân và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay đến vị trí xa nhất so với hắn, hắn nhanh chóng kích hoạt một độn thuật bảo mệnh trên người mình.

Xung quanh hắn cuộn lên ánh sáng màu xanh, đẩy cơ thể hắn bắt đầu chạy trốn ra xa.

“Ha ha, Vô Hình Đao Cổ của ta đợi chính là lúc này.” Tống Thư Hàng cười nói.

Trong khoảnh khắc tên Thiên Nhân kia kích hoạt độn thuật, Vô Hình Đao Cổ đột nhiên lao tới, hung hăng đâm vào sau eo Thiên Nhân, đồng thời tiêm vào một lượng lớn kịch độc gây tê liệt.

“A~~” Thiên Nhân hét lên một tiếng thảm thiết, rơi vào hôn mê.

Nhưng ánh sáng của độn thuật cuốn lấy hắn đang hôn mê, tiếp tục độn đi ra xa.

Lúc này, đao quang của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lóe lên, đập ngang vào người tên Thiên Nhân đang hôn mê, một phát đánh tan độn quang trên người hắn.

Bảo đao Bá Toái phối hợp bay qua, hộ lan mở ra, đỡ lấy tên Thiên Nhân đang hôn mê.

Lúc này, trong hộ lan của Bá Toái đao đã chứa bốn tên Thiên Nhân.

Hai tên Thiên Nhân bị chém đứt lúc trước và tên Thiên Nhân trúng độc hôn mê, đều bị Bá Toái đao chứa vào.

Lắp hộ lan cho Bá Toái đao thật sự quá chính xác.

Hộ lan vừa có thể mang lại cảm giác an toàn, vừa có thể dùng để vận chuyển chiến lợi phẩm, một công đôi việc.

Cùng lúc đó, hai tên Thiên Nhân còn lại cũng kích hoạt pháp thuật đào tẩu trên người chúng.

Một trong hai tên Thiên Nhân dùng cùng loại độn thuật ánh sáng xanh kia, ánh sáng xanh cuộn lấy cơ thể hắn, đẩy hắn chạy trốn ra xa.

Tên Thiên Nhân còn lại thì dùng một loại độn pháp mà Tống Thư Hàng rất quen thuộc.

Huyết Độn Đại Pháp.

Huyết Độn Đại Pháp được mệnh danh là độn thuật mạnh mẽ có thể thoát khỏi tay ‘Lục phẩm Chân Quân’.

Khi độn pháp được thi triển, cơ thể tên Thiên Nhân đó tan rã, hóa thành một vũng sương máu, lao về tứ phía. ‘Huyết Độn Đại Pháp’ này rất có lai lịch, nhiều sương máu như vậy phân tán ra đào tẩu, cuối cùng sẽ hội tụ lại ở một địa điểm nào đó, phục hồi thành một Thiên Nhân hoàn chỉnh.

Hơn nữa, dù giữa chừng có sương máu bị hủy đi cũng không sao, cùng lắm cũng chỉ bị thương nặng nhẹ, bồi bổ mấy ngày là hồi phục.

Nếu may mắn, một số vật phẩm quý giá mang theo người cũng sẽ ẩn giấu trong ‘sương máu’, bị Huyết Độn Đại Pháp mang đi.

Nhớ rằng độn thuật này từng được người ta gọi là ‘Dâu Rụng Độn’... ...

Tên Thiên Nhân dùng ‘ánh sáng xanh’ để chạy trốn kia, không chạy được bao xa, đã bị Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đập trở lại.

Vô Hình Đao Cổ chớp lấy thời cơ, một đao đâm vào eo hắn, tiêm kịch độc, khiến hắn rơi vào hôn mê.

Bảo đao Bá Toái theo sát phía sau, đỡ lấy tên Thiên Nhân đang hôn mê.

Ngay sau đó, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại vung ra một mảng lửa, đuổi theo những đám sương máu đang phân tán.

Ngọn lửa xuất phát sau mà đến trước, phần lớn sương máu đang phân tán đều bị thiêu rụi.

Chỉ có bốn năm mảng sương máu, thoát ra khỏi ngọn lửa, tiếp tục điên cuồng chạy trốn ra xa.

Chỉ còn lại chút sương máu này, đến lúc sương máu hội tụ thành hình người, tên Thiên Nhân đó không chết cũng tàn.

Lúc này, song đao ‘Ô Tặc Bạo Quân’, chia làm hai đường, đuổi theo mấy mảng sương máu còn sót lại.

Tống Thư Hàng từng chứng kiến ‘Huyết Độn Đại Pháp’, biết nó cuối cùng sẽ hội tụ lại ở một địa điểm.

Mấy cây bảo đao phối hợp với nhau ăn ý không chê vào đâu được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó để bảo đao Bá Toái, Vô

Hình Đao Cổ và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trở về trước.

Song đao của Ô Tặc Bạo Quân là pháp khí bản mệnh của cậu, dù bay xa đến đâu cũng không cần lo lắng, có thể thu hồi bất cứ lúc nào. ************ Lúc này, tại một khu ngoại ô của thành phố H gần khu Giang Nam.

Một bóng người toàn thân bao phủ trong áo choàng đen, hài lòng nhìn trận pháp khổng lồ được khắc họa trên mặt đất.

“Khu vực này, quả thực là một nơi tốt để độ kiếp.” Bóng người áo choàng đen khẽ nói.

Là một nơi phong thủy bảo địa.

Chẳng trách năm tháng trước, cô nhóc nhà họ Tô lại chọn nơi này để độ kiếp.

“Trận pháp không vấn đề gì, độ kiếp thạch đã sắp xếp ổn thỏa.

Vị trí của huyết thần toản cũng đã đặt chính xác.” “Sau đó, dịch đan dược nâng cao đan văn của Tiên Nông Tông ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ cũng đã chuẩn bị xong.” “Tà khí cũng đã chôn cất ổn thỏa.” “Vạn sự đã sẵn sàng, tiếp theo, là độ ngũ phẩm thiên kiếp của ta.” Bóng người áo choàng đen vén mũ trùm đầu, lộ ra cơ thể dạng sương khói.

Là An Tri Ma Quân, một trong những đối tác của Công Tử Hải.

Chính là người lúc đầu phụ trách chạy ngàn dặm đến khu Giang Nam, bắt Tô Thị A Thập Lục...

đáng tiếc hắn bị chứng mù mặt với con người, ngược lại lại bắt nhầm Tống Thư Hàng.

Trong thời gian đó còn bị Đậu Đậu đuổi cắn một đoạn đường rất dài.

Hắn, Công Tử Hải, Chính Năng trên người đều có rất nhiều bí mật.

Cho nên, lúc ba người họ độ kiếp, đều chọn rời khỏi ‘Vô Cực Ma Tông’, tự mình tìm nơi độ kiếp.

“Ta sắp bắt đầu độ kiếp rồi.” An Tri Ma Quân mở điện thoại, gửi tin nhắn cho Công Tử Hải và Chính Năng.

Chính Năng trả lời một câu: “Ừ.” Công Tử Hải: “Chúng ta Ngũ phẩm gặp.” “Chính xác mà nói, chúng ta Ngũ phẩm tám long văn gặp.” An Tri Ma Quân hào khí nói.

Bọn họ đã chuẩn bị lâu như vậy, sắp xếp đủ loại phương pháp để nâng cao số lượng long văn, không chỉ đơn giản là vì ‘thăng lên Ngũ phẩm’.

Nếu chỉ muốn thăng lên Ngũ phẩm, với tư chất của ba người họ, đã sớm có thể độ kiếp rồi.

Cái họ muốn là ít nhất bảy long văn, thậm chí là bảo bảy tranh tám!

“Kim đan vô hối, kim đan tám long văn, mới có thể mang lại cho chúng ta đủ tự tin.” An Tri Ma Quân khẽ nói.

Nói xong, hắn vung tay một cái, ném điện thoại vào một hang động xa xa.

Nơi đó nằm ngoài phạm vi độ kiếp của hắn.

Bên trong có điện thoại, quần áo, đan dược.

Để dùng sau khi hắn độ kiếp xong.

“Tiếp theo, bắt đầu thôi.” Lực lượng của chín đại tiên cốt trong cơ thể hắn bùng nổ, dẫn xuống thiên kiếp.

Ầm ầm ầm, bầu trời vốn đang quang đãng, đột nhiên mây đen dày đặc.

Cùng lúc đó, lại có mấy mảng sương mù màu máu từ phía đông bay tới~ “Sương máu từ đông tới?

Đây là điềm tốt.” An Tri Ma Quân khẽ cười.

Đối với ma tu như bọn họ, sương máu là một thứ cát tường.

Sương máu kéo đến từ phía đông, ma khí che khuất mặt trời, âm khí ngút trời, những dấu hiệu này đối với ma tu mà nói đều là điềm lành cho việc độ kiếp.

“Xem ra, lần độ kiếp này của bản tọa, mười phần chắc chín.” An Tri Ma Quân khẽ mỉm cười.

Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, hắn chiếm hết cả rồi.

Tám long văn sắp trong tầm tay!

Khoảnh khắc tiếp theo, An Tri Ma Quân vung tay, ma khí chôn sâu dưới lòng đất phun trào, hình thành sáu cột ma khí khổng lồ.

Trên đỉnh mỗi cột ma khí đều có một pho tượng ma thần.

Thân cột có rồng đen uốn lượn, không ngừng rút lấy sức mạnh từ ‘đại trận độ kiếp’ dưới lòng đất để cung cấp cho thân cột.

Sáu cột ma thần khí thế hùng vĩ.

Chương 1785

Ầm~~ Bầu trời vang lên một tiếng sấm rền, đợt thiên kiếp đầu tiên hung hăng giáng xuống vị trí của An Tri Ma Quân.

Thông thường mà nói, đợt thiên kiếp đầu tiên tương đương với món khai vị, cũng là để chính thức nhắc nhở tu sĩ ‘thiên kiếp bắt đầu rồi đó’.

Nói chung, chỉ cần có chuẩn bị, rất hiếm tu sĩ nào chết dưới đợt thiên kiếp đầu tiên.

An Tri Ma Quân rất bình tĩnh, tâm thái của hắn rất ổn định.

Nhiều năm chuẩn bị, nhiều năm tính toán, chính là để chờ ngày hôm nay.

Đối mặt với đợt thiên kiếp đầu tiên, hắn chỉ cần một ý niệm, một trong những cột ma thần liền phun ra một làn sương đen, chặn đứng đợt thiên kiếp đầu tiên.

“Uy lực thiên kiếp, dường như mạnh hơn dự tính một chút, xem ra tiềm lực của ta còn mạnh hơn mình tưởng.

Nhưng đối với ta, chút tăng cường này hoàn toàn nằm trong phạm vi chấp nhận được.” An Tri Ma Quân thầm tính toán.

Uy lực thiên kiếp càng mạnh, ở một mức độ nào đó cũng phản ánh được tiềm lực của một tu sĩ.

Đợt thiên kiếp đầu tiên có tổng cộng sáu đạo lôi giáng.

Mỗi đạo thiên lôi giáng xuống, liền có một cột ma thần phun sương đen chống đỡ.

Sáu đạo thiên lôi, sáu cột ma thần.

Thật là trùng hợp!

Nội tâm An Tri Ma Quân càng thêm kiên định, hắn cảm thấy ý trời trong cõi u minh đã đứng về phía hắn.

Sáu đạo thiên lôi đều bị sương đen chặn lại.

Thiên kiếp tan biến.

Sương đen cũng bị triệt tiêu.

Cùng lúc đó... còn có đám sương máu kia, cũng bị cuốn vào phạm vi thiên kiếp, bị thiên kiếp vô tình hủy diệt.

“Biết đâu, ta thậm chí còn có cơ hội đột phá Cửu Long Văn trong truyền thuyết?” An Tri Ma Quân đắc ý nghĩ trong lòng.

Tuy biết rằng Cửu Long Văn thực sự là một truyền thuyết xa vời... nhưng mơ mộng một chút trong lòng cũng là chuyện bình thường.

Ma tu mà không có ước mơ thì khác gì cá khô?

Nếu một người giống như một con cá khô, thì tuyệt đối không thể đi xa hơn trên con đường tu hành!

“Phải tập trung tinh thần, độ kiếp một cách hoàn hảo.” An Tri Ma Quân lẩm bẩm.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời.

Kiếp vân ngưng tụ, ấp ủ.

Đợt thiên kiếp thứ hai sắp giáng xuống.

Bắt đầu từ đợt này, mới là thiên kiếp Ngũ phẩm thực sự! ...

Một bên khác.

Tống Thư Hàng một lòng ba việc.

Hắn vừa chỉ huy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mang theo Bảo Đao Bá Toái, Vô Hình Đao Cổ quay về.

Vừa phân ra điều khiển Ô Tặc Bạo Quân Song Đao, chia nhau truy đuổi đám sương máu đang phân tán.

Song đao men theo sương máu, đuổi theo một mạch.

Cuối cùng hội tụ lại ở vị trí thành phố H gần khu Đại học Giang Nam.

“Xem ra, Thiên Nhân Huyết Độn Đại Pháp sẽ tụ hợp ở đây.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cũng không biết đám sương máu chỉ còn lại bốn năm mảnh, cuối cùng có thể ngưng tụ ra một Thiên nhân hoàn chỉnh không?

Hy vọng là còn sống, nếu chết rồi thì giá trị sẽ giảm đi rất nhiều.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nghĩ vậy, đám sương máu phía trước đột nhiên độn vào phạm vi của một ‘huyễn trận’.

Một lát sau, những đám sương máu này bị thiên lôi đánh cho tan tác.

Không còn một mảnh vụn.

Tống Thư Hàng: “…” Hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Ở hướng thành phố H, có một đám mây sét kỳ dị, tiếng ầm ầm vang dội.

“Đây là, thiên kiếp?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Cảnh tượng này mang lại cho hắn một cảm giác quen thuộc. 【Đúng rồi, năm đó lúc A Thập Lục độ kiếp, dường như cũng là cảnh tượng như thế này.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thậm chí, vị trí của đám kiếp vân này cũng rất gần với vị trí A Thập Lục độ kiếp lúc đó.

Vừa nhớ lại cảnh tượng kiếp vân của A Thập Lục năm đó, trong lòng Thư Hàng khẽ ấm lên.

Ban đầu, chính vì sự kết hợp của 'kiếp vân của A Thập Lục + đơn thuốc của Dược Sư + dược liệu của Vũ Nhu Tử', mới khiến Tống Thư Hàng hoàn toàn lật đổ thế giới quan của mình, thực sự bước vào thế giới tu chân.

Hồi tưởng lại lúc đầu, A Thập Lục với thuộc tính tự mang 'bị bích đông', không ngừng bị người ta bích đông, khóe miệng Tống Thư Hàng bất giác cong lên.

Ừm, A Thập Lục thật sự rất đáng yêu.

Đặc biệt là cảnh cô ấy ngầu lòi xử lý đám thiếu niên bích đông mình xong, 'hừ' một tiếng rồi bỏ đi, khiến Thư Hàng ấn tượng sâu sắc.

"Không ngờ lại có đạo hữu độ kiếp ở đó, đây là duyên phận." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Sau đó, ý thức của hắn bám vào 'Ô Tặc Bạo Quân Song Đao', truyền hình ảnh ở thành phố H về não mình.

Cảnh tượng 'độ kiếp' đó, như đang livestream, hiện ra trước mắt hắn.

Song đao của Ô Tặc Bạo Quân lơ lửng trên không, nhưng chúng không lại gần khu vực độ kiếp, để tránh bị cuốn vào thiên kiếp của người khác, hại người hại mình.

Toàn bộ khu vực độ kiếp đều bị một huyễn trận lớn bao phủ.

Huyễn trận chia làm nhiều lớp, đều được bố trí bên ngoài 'phạm vi thiên kiếp', tránh bị thiên kiếp phá hủy.

Huyễn trận này có thể ngăn cách người thường, tránh người thường vô tình xông vào khu độ kiếp, gây nhiễu loạn.

Đồng thời, huyễn trận lớn cũng là để nhắc nhở các ‘tu luyện giả’ rằng phía trước có đạo hữu đang độ kiếp, xin hãy chú ý tránh né.

Dù sao thì bị cuốn vào thiên kiếp của người khác không phải chuyện đùa.

Đối với người độ kiếp và người bị cuốn vào, đều là tai họa.

Trong tình huống bình thường, các tu luyện giả sau khi thấy huyễn trận như vậy đều sẽ tránh xa.

Cùng lắm là đứng nhìn từ xa, học hỏi chút kinh nghiệm độ kiếp.

Do có huyễn trận khổng lồ bao phủ, Tống Thư Hàng tạm thời không thấy được ai đang độ kiếp.

Chỉ có thể lờ mờ thấy sáu vật hình cột, lúc ẩn lúc hiện trong huyễn trận.

“Nhìn uy lực của thiên kiếp, hình như là cấp Ngũ phẩm?

Mà này... lúc nãy sương máu của Thiên nhân đột nhiên xông vào, liệu có làm tăng uy lực của thiên lôi không?

Hy vọng không ảnh hưởng đến đạo hữu đang độ kiếp.” Tống Thư Hàng thầm tính toán, dù sao cũng là người đàn ông mỗi tháng đều giao đấu với thiên kiếp trong mấy tháng gần đây, bây giờ hắn đã quá quen thuộc với thiên kiếp rồi.

Thiên kiếp Ngũ phẩm à, có nên đưa Đậu Đậu đi quan sát từ xa, mở mang kiến thức không?

Nó cũng sắp độ kiếp rồi.

Đang suy nghĩ, bản thể Tống Thư Hàng mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, một lòng hai việc, gửi tin nhắn trong nhóm: “Đúng rồi, các vị tiền bối, ở thành phố H có người đang độ kiếp, mọi người có thông tin gì không?

Có biết là ai độ kiếp không?” “Là thành phố gần khu Đại học Giang Nam à?

Nhớ không lầm thì tiểu Thập Lục năm đó cũng độ kiếp ở đó phải không?” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng: “Đúng, chính là ở đó.

Hơn nữa vị trí cũng rất gần khu vực Thập Lục độ kiếp.” Tô Thị A Thất: “【Biểu cảm véo cằm】 Chỗ đó quả thực là một nơi tốt để độ kiếp, trước đây ta đã mất rất lâu mới tìm được cho A Thập Lục.

Không ngờ cũng có đạo hữu có mắt nhìn giống ta.” “Nhưng mà A Thập Lục năm đó độ kiếp thất bại, cái chỗ quái quỷ đó e là không tốt như ngươi tưởng đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng ngoi lên, đâm một nhát đau điếng vào tim A Thất.

Tô Thị A Thất: “…” Xem ra, việc huấn luyện của mình dành cho Tam Lãng đạo hữu còn lâu mới đủ, mấy hôm nữa mình lại đi luyện đao cùng Tam Lãng vậy.

Người bận rộn như mình, mỗi giây kiếm mấy chục triệu linh thạch, còn phải tranh thủ thời gian giúp Tam Lãng tăng cường đao pháp, chắc chắn Tam Lãng sẽ rất cảm động phải không?

Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Bên ta không nhận được tin có đạo hữu nào sắp độ kiếp, là thiên kiếp mấy phẩm?” “Xét từ uy lực, hẳn là Tứ tấn Ngũ.

Lúc trước ta đuổi theo một Thiên Nhân Huyết Độn Đại Pháp thì đuổi đến hiện trường độ kiếp của vị đạo hữu này.” Tống Thư Hàng nói.

“Thiên kiếp Tứ tấn Ngũ, bên cạnh có người hộ đạo không?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Hình như không thấy người hộ đạo, nhưng cũng có thể người hộ đạo đang ẩn thân, chưa xuất hiện.” Lệ Chi Tiên Tử: “Chắc không phải người của chúng ta độ kiếp đâu, gần đây không nghe nói nhà nào có tu sĩ Tứ phẩm tấn thăng Ngũ phẩm.

Hơn nữa, nếu có người độ kiếp Tứ tấn Ngũ, lại muốn đặt địa điểm độ kiếp ở thành phố H, thì đáng lẽ phải báo trước cho Tống Thư Hàng một tiếng mới phải.” “???” Tống Thư Hàng nghi hoặc: “Báo trước cho tôi?

Để làm gì?” “Bởi vì khu vực gần khu Đại học Giang Nam, về lý thuyết là nơi ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh - Bá Tống Huyền Thánh’ lịch luyện hồng trần.

Hậu bối trong giới tu chân, nếu có ai muốn đặt địa điểm độ kiếp Tứ tấn Ngũ ở gần khu Đại học Giang Nam, chắc chắn phải báo trước cho cậu ‘Bá Tống Huyền Thánh’ một tiếng.

Đây là sự tôn trọng đối với lão tiền bối Bát phẩm.【Biểu cảm che miệng cười khẽ】” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tống Thư Hàng: “…” Sao nghe có vẻ tôi ngầu thế nhỉ, người ta độ kiếp gần chỗ tôi mà cũng phải báo trước.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Ghen tị thật.” Bắc Hà Tán Nhân: “Có lẽ là tán tu, nếu thật sự là tán tu thì tình cảnh của hắn bây giờ không ổn lắm.

Hiện tại Thiên nhân đang đi săn lùng tu sĩ Kim Đan khắp nơi.

Loại tu sĩ vừa mới Tứ tấn Ngũ này, là phù hợp nhất với tiêu chuẩn săn lùng của Thiên nhân rồi phải không?” Tô Thị A Thất: “Nói cách khác, sẽ có một đám lớn Thiên nhân có thể giống như dã thú ngửi thấy mùi máu tanh mà kéo đến?

Chương 1786

Tuyệt vời!

Tiếc là ta hiện không ở khu Giang Nam, chạy qua đó cũng cần thời gian.” Tống Thư Hàng: “Tuyệt vời!” Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Xem ra, Thư Hàng tiểu hữu cậu cũng rất có hứng thú với việc săn lùng Thiên nhân nhỉ?

Nếu vậy, cậu không ngại thì đi bảo vệ vị đạo hữu đang độ kiếp kia đi.

Tránh cho hắn vừa độ kiếp xong đã bị Thiên nhân săn lùng.” Tô Thị A Thất: “Vị đạo hữu này chọn độ kiếp ở thành phố H, xét ở một mức độ nào đó thì cũng khá có duyên với chúng ta.

Thư Hàng cậu xem xem rốt cuộc là ai đang độ kiếp, đến lúc đó gửi ảnh lên cho chúng ta xem.” “A Thất tiền bối có hứng thú với đạo hữu đang độ kiếp à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ha ha... ta cảm thấy với tính cách cuồng chiến đấu của A Thất, ý ngầm của hắn chắc chắn là thế này: Thư Hàng, lúc đó cậu chụp một tấm ảnh, cho chúng ta xem vị đạo hữu độ kiếp rốt cuộc là lai lịch gì.

Nếu là kẻ tội ác đầy mình, đợi hắn độ kiếp xong, cậu vừa hay có thể chém hắn một nhát.

Chắc chắn là như vậy, không sai đâu.” Tô Thị A Thất: “…” Bá Tống: “Khụ ~ Vậy tôi đi xem sao, biết đâu lại săn được một mớ Thiên nhân. @Trùng Hoạch Tân Sinh Đậu Đậu, có muốn đi xem cảnh độ kiếp, tích lũy kinh nghiệm không?” Đậu Đậu: “Gâu ~ Thư Hàng cậu @ tôi làm gì, tôi đang bị cấm chat trong nhóm mà!” Tiếng của Đậu Đậu vang lên từ trên lầu, trong tiếng sủa của nó có cảm giác ‘chó dỗi sủa xa’, tràn đầy sự không cam lòng, nếu không phải do Hoàng Sơn đại ngốc kia thần lai chi bút cấm chat, thì bây giờ nó đã tung ra một tin đồn bùng nổ rồi.

Nhưng bây giờ... cái tin đồn này nó đã chuẩn bị chôn vùi vĩnh viễn trong lòng, lúc nào rảnh thì tự mình nhớ lại một mình một chó vui vẻ, không bao giờ nói cho bất kỳ ai trong nhóm nữa.

Bá Tống: “Tôi biết cậu bị cấm chat.

Nhưng tôi biết cậu chắc chắn đang xem lịch sử trò chuyện trong nhóm, nên @ cậu một cái, cậu chắc chắn cũng sẽ thấy.” Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “…” Đậu Đậu trên lầu cảm thấy lòng mệt quá, có thời gian đó, sao cậu không ngẩng đầu gọi tôi một tiếng.

Gõ chữ không mệt à?

“Đi không?

Đậu Đậu.” Tống Thư Hàng lại nhập vào: “Tôi chuẩn bị xuất phát ngay đây, đi thì tôi đưa cậu đi cùng.

Không đi thì cậu ở nhà trông nhà.” “Nói thừa, đương nhiên là đi rồi, đợi tôi.” Đậu Đậu sủa.

Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Đậu Đậu đi xem đạo hữu độ kiếp thì chú ý an toàn, bản thân cậu cũng đã đến giai đoạn sắp độ kiếp, cẩn thận đừng dẫn động thiên kiếp của mình.” Hoàng Sơn còn chưa nghe thấy Đậu Đậu trả lời, đã biết chắc chắn nó sẽ đi cùng Tống Thư Hàng, liền nhắc nhở trong nhóm.

“Yên tâm đi, Hoàng Sơn tiền bối.

Tôi kinh nghiệm đầy mình, tuyệt đối không để Đậu Đậu lại quá gần khu vực thiên kiếp đâu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn là người đàn ông từng bị thiên kiếp hình thức ‘nhiều người độ kiếp, mọi người cùng thành Thánh' hành cho một trận, đối với điểm này chắc chắn sẽ càng đề phòng hơn, tuyệt đối không để Đậu Đậu bước vào phạm vi độ kiếp.

Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: "Vậy Đậu Đậu giao cho cậu nhé, Thư Hàng tiểu hữu.

Ngoài ra, đừng để Đậu Đậu chơi quá lâu, mấy ngày nữa nó cũng phải chuẩn bị độ kiếp rồi, đến lúc đó bảo nó về nhà sớm." Tống Thư Hàng: "Được rồi, cứ giao cho tôi, xin Hoàng Sơn tiền bối yên tâm." Đậu Đậu nhìn đoạn trò chuyện này trên máy tính, không hiểu sao lại thấy nghẹn lòng.

Vẫn nhớ năm đó... nó bỏ nhà ra đi, sau lần đầu gặp Tống Thư Hàng, lúc đó Hoàng Sơn cũng nhờ Tống Thư Hàng chăm sóc, trông chừng nó.

Lúc đó Đậu Đậu rất khinh thường trả lời, chỉ bằng con gà mờ này, làm sao mà trông được ta?

Không ngờ báo ứng đến nhanh như vậy.

Bây giờ Tống Thư Hàng đã có thể vỗ ngực trả lời Hoàng Sơn, cứ giao cho tôi, xin Hoàng Sơn tiền bối yên tâm.

Lòng Đậu Đậu nghẹn lại, nặng trĩu.

Hay là, tuyệt giao với Tống Thư Hàng đi.

Tên này bây giờ chỉ cần đứng yên ở đó, không nói gì, không làm gì, Đậu Đậu cũng cảm thấy hắn đang chế giễu mình. ...

Dưới lầu, Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Vô Hình Đao Cổ, Bảo Đao Bá Toái.

Để trả thù, Tống Thư Hàng thi triển một lần 'Dưỡng Đao Thuật' cho mỗi thanh đao.

Sau đó, Thiên nhân trên Bảo Đao Bá Toái bị Tống Thư Hàng đưa vào hạch tâm thế giới.

Lúc Đậu Đậu xuống lầu, liền thấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đang vui vẻ lượn quanh Tống Thư Hàng, Vô Hình Đao Cổ thân hình lúc ẩn lúc hiện, trông rất vui vẻ.

Bá Toái Đao không có đao linh, nó chỉ lơ lửng bình tĩnh bên cạnh Tống Thư Hàng, trông có vẻ trầm mặc hơn.

“Cậu cho đao của mình cắn thuốc à?” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Đây là 《Dưỡng Đao Thuật》 đến từ một vị siêu cấp tiền bối, học được rồi có thể khiến đao và chủ nhân thân thiết hơn, đồng thời còn có thể cường hóa đao, một ngày nào đó sẽ bồi dưỡng ra được một thanh thần đao.” “Tôi chỉ nghe nói 《Dưỡng Kiếm Thuật》.” Đậu Đậu nói: “Hơn nữa, theo tôi được biết thì 《Dưỡng Kiếm Thuật》 cũng không giống như bộ công pháp này của cậu, có thể khiến đao vui như cắn thuốc.” Tống Thư Hàng véo cằm: “《Dưỡng Đao Thuật》 chắc là được cải tiến từ 《Dưỡng Kiếm Thuật》.

Mà nói lại, chuyện này tôi nên hỏi Tô Thị A Thất tiền bối mới phải.” Lần trước nhập mộng, hắn cứ nghĩ mãi xem có thể học được tuyệt chiêu ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’ từ vị ‘Tô Hiển’ được cho là Tô Thị A Thất tiền bối kia không.

Nhưng lại phân vân rằng lỡ học được ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’ rồi, hắn có dùng được không, không phải người nhà họ Tô mà dùng chiêu này, biết đâu sẽ bị nhà họ Tô truy sát?

Nhưng sau đó, hắn hoàn toàn không có cơ hội tiếp xúc với ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’, ngược lại học được 《Tam Thiên Đao Kinh》 và 《Dưỡng Đao Thuật》.

Bây giờ, hắn dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 như một thói quen, cực kỳ thuần thục.

Phải tìm cách xác nhận xem, tên của Tô Thị A Thất tiền bối có phải là 'Tô Hiển' không.

"Hỏi A Thất chuyện gì?" Đậu Đậu hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ừm, tôi đang nghĩ, tên thật của A Thất tiền bối là gì?" "Không biết." Đậu Đậu nói: "Mọi người vào nhóm rồi đều gọi đạo hiệu, ai còn dùng tên thật?

Trừ khi như cậu lúc đầu, ngay cả đạo hiệu cũng không có, nên mọi người đều gọi tên thật của cậu.

Còn sau này...

đạo hiệu của cậu nhiều quá, mọi người cảm thấy gọi đạo hiệu của cậu rất phiền, nên cũng quen gọi tên thật của cậu rồi." Tống Thư Hàng: "…" Tôi có nhiều đạo hiệu thật có lỗi với mọi người quá.

"Hơn nữa, trừ khi là người rất thân thiết, nếu không các tu sĩ thường không thích nói tên thật cho người khác.

Dù sao cũng có những thứ như 'vu thuật' hay 'trù chú'.

Sau này cậu giao lưu với những người khác trong giới tu chân, tốt nhất cũng chỉ báo đạo hiệu, để đề phòng bất trắc." Đậu Đậu tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu.

"Còn nữa...

Thiên Hà Tô Thị khá kỳ quái.

Dù sao thì trong gia tộc họ, những nhân vật thiên tài thực sự sau khi kế thừa đạo hiệu 'số', sẽ từ bỏ tên thật.

Việc từ bỏ này dường như là một nghi thức.

Cho nên, dù cậu có hỏi Tô Thị A Thất tên thật ban đầu của hắn là gì, e rằng chính hắn cũng không biết.” Đậu Đậu lại bổ sung.

Tống Thư Hàng tiếp tục lẳng lặng gật đầu: “Đậu Đậu cậu biết nhiều thật.” Nói cách khác, A Thập Lục cũng không có tên thật?

Quy tắc của Thiên Hà Tô Thị quả thật khá kỳ quái.

“Tất nhiên rồi.” Đậu Đậu ưỡn ngực ngẩng đầu: “Đừng lãng phí thời gian, chúng ta xuất phát thôi.

Chúng ta đi bằng gì?” “Lái tiên chu qua đó?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Không lái nữa, hôm qua lái cơ giáp tiên chu của cậu cả ngày, thấy hết hứng rồi.” Đậu Đậu vẫy vẫy móng vuốt nói.

Tống Thư Hàng: “Vậy thì chỉ có ngự đao phi hành qua, hoặc là ngồi ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ của tôi đi?” “Cái này được, Hà Long Thần Hành Chiến Xa của cậu được đó, tôi đã muốn lái thử một lần rồi.” Đậu Đậu hưng phấn nói. ...

Một lát sau.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa lơ lửng bay lên, Hà Long vàng óng kéo theo chiến xa, lao nhanh trên không trung.

Đậu Đậu ngồi như người, hai chân trước vung vẩy dây cương, vui vẻ hét lên: “Tôm hùm Let's go!” “Nó không phải tôm hùm, là Hà Long.” Tống Thư Hàng ngồi trong chiến xa, trên đầu gối hắn đặt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và Xích Tiêu Kiếm.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng gửi tin nhắn ‘muốn một phát 《Dưỡng Đao Thuật》’ cho Tống Thư Hàng, nó tạm thời không muốn quay về.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thì đơn thuần là không muốn quay về, muốn ở ngoài hóng gió thêm một thời gian, chỉ cần Công Đức Xà Mỹ Nhân không nuốt nó trở lại, nó sẽ không chuẩn bị quay về.

“Chẳng phải đều là họ hà sao, như nhau cả.” Đậu Đậu trông rất vui vẻ.

“Một cái là hà, một cái là long.” Tống Thư Hàng bất bình thay cho bản mệnh pháp khí của mình, Hà Long không phải là tôm sông, là hai loài khác nhau.

“Đừng để ý mấy chi tiết đó, chó sống chỉ cần vui là được.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng: “…” Hà Long Thần Hành Chiến Xa rất nhanh đã đến vị trí thành phố H.

Một kiện bản mệnh pháp khí khác của Tống Thư Hàng là ‘Ô Tặc Bạo Quân Song Đao’ đang lơ lửng trong hư không.

Sau khi đến khu vực độ kiếp, Tống Thư Hàng thu Ô Tặc Bạo Quân Song Đao về, thưởng cho chúng một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’, rồi thu chúng vào cơ thể.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa cũng quay về.

Tống Thư Hàng dẫn theo Đậu Đậu, ổn định ngồi lơ lửng trên cao trong hư không.

Ở vị trí này, đạo hữu đang độ kiếp sẽ không chú ý đến hắn, Đậu Đậu cũng sẽ không bị khí tức thiên kiếp dẫn động.

Khoảng cách này sẽ không ảnh hưởng đến vị đạo hữu kia độ kiếp, chuyện độ kiếp này, tốt nhất là không nên bị ngoại giới can thiệp.

Dưới tiền đề không rõ người độ kiếp là vị đạo hữu nào, mọi hành động của Tống Thư Hàng đều mang thiện ý.

Đậu Đậu thu nhỏ lại, ngồi trên vai Tống Thư Hàng.

Hai người nhìn thiên kiếp chi lôi giáng xuống, nhìn trong đại trận độ kiếp phía dưới, có hư ảnh của sáu cây cột cuộn lên, chặn từng đợt thiên kiếp.

Dưới đất có ‘kiếp hỏa’ bùng lên, trong đại trận độ kiếp lại có hơi nước tưới nhuần, dập tắt kiếp hỏa.

Trong thiên kiếp Ngũ phẩm, lại có ‘thủy kiếp’ kịch độc giáng xuống, tượng thần trên sáu cây cột chống đỡ, hóa ra một cái túi vải, hút hết tất cả thủy kiếp kịch độc.

Binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn, đâu vào đấy.

“Tên này thực lực không tồi, hơn nữa đại trận độ kiếp của hắn bày rất ổn định.

Nếu không có gì bất ngờ, mấy đợt thiên kiếp đầu tiên không làm khó được hắn.” Đậu Đậu nói.

“Đây mới là tư thế độ kiếp thực sự.” Tống Thư Hàng thầm cảm thán.

Tu sĩ thực thụ, phải độ kiếp như vậy mới đúng.

Bày ra đại trận độ kiếp khổng lồ, tìm linh địa tốt, thiết lập đủ loại pháp khí, sau đó có tiết tấu đối kháng thiên kiếp.

Mấy lần trước của hắn, không hề chuẩn bị, độ kiếp chính là đối đầu trực diện với thiên kiếp, ném vào sách giáo khoa của giới tu chân, đều là tài liệu phản diện điển hình.

“Nhưng mà, bây giờ thiên kiếp đã biến dị.

Chương 1787

Tiếp theo thiên kiếp hiện đại hóa xuất hiện, không biết hắn có chặn được không.” Đậu Đậu lên tiếng.

Đậu Đậu xem rất chăm chú, dù sao không lâu nữa nó cũng phải độ thiên kiếp Ngũ phẩm, nó đang tự đặt mình vào vai ‘tu sĩ độ kiếp’ này, tiến hành suy nghĩ, diễn tập độ kiếp.

Vừa nói, thiên kiếp đã thay đổi hình thái, tiến vào hình thức ‘thiên kiếp hiện đại hóa’.

Trong hư không, thiên kiếp ngưng tụ thành hình dạng ‘súng Barrett hạng nặng’, hơn nữa là phiên bản phóng to gấp mười.

Tống Thư Hàng: “Thiên kiếp đúng là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn...” Pằng!

Thiên kiếp khai hỏa.

Lấy điểm phá diện, phòng ngự được hình thành bởi sáu cây cột của tu sĩ độ kiếp phía dưới bị một phát bắn xuyên.

Ngay cả huyễn trận bao bọc toàn bộ trường độ kiếp cũng bị phá vỡ trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên, vị tu sĩ độ kiếp kia còn rất nhiều chiêu sau.

Khi phòng ngự sáu cột bị phá, bên cạnh hắn lại hiện lên từng tấm tường khiên xương trắng, chặn đứng đòn tấn công của thiên kiếp.

Đồng thời, phòng ngự do sáu cột tạo thành, huyễn trận lại nhờ vào linh thạch, tà khí chôn dưới ‘đại trận độ kiếp’ mà nhanh chóng hồi phục.

“Ồ!” Trên trời, mắt của Tống Thư Hàng và Đậu Đậu đồng loạt sáng lên.

“Đây chẳng phải là An Tri Ma Quân năm đó cưỡng ép dắt ta đi bay đi lượn sao!” “Đây chẳng phải là tên năm đó đột nhiên đâm sầm vào ta, bị ta đuổi theo cắn cả buổi sao!” Hồi đó, Tống Thư Hàng cũng là một thiếu niên vô cùng khao khát ‘bầu trời xanh’.

Hắn đã vô số lần ảo tưởng về cảnh tượng mình xông lên bầu trời xanh.

Hoặc là lái máy bay, tung hoành ngang dọc bốn bể.

Hoặc đợi hắn học được ngự kiếm phi hành thuật, chân đạp phi kiếm, hai tay chắp sau lưng, tiêu sái giữa nhân gian.

Nhưng hắn hoàn toàn không ngờ, trải nghiệm đầu tiên về giấc mơ bầu trời xanh của mình, là bị một ma quân đáng sợ túm lấy như đại bàng vồ gà con, lại bị đối phương dùng đuôi cuốn lấy, cưỡng ép đưa lên không trung.

Cái gì mà tiêu sái trong mơ, hoàn toàn không tồn tại.

Chỉ có buồn nôn, muốn ói và chân mềm nhũn.

Trải nghiệm bầu trời xanh đầu đời của Tống Thư Hàng là một đánh giá cực kỳ tệ.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn nghi ngờ, sau này mình bị ‘chứng sợ độ cao’ rất có thể là lúc đó đã gieo mầm bóng ma tâm lý.

Tất cả những điều này, đều là nhờ phúc của vị ‘An Tri Ma Quân’ đang độ kiếp bên dưới.

“Quả nhiên là có duyên.” Tống Thư Hàng nói.

“Duyên, thật là vi diệu.” Đậu Đậu gật đầu phụ họa.

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha ha.” Đậu Đậu: “Ha ha ha ha.” Một người một chó, cười đặc biệt đồng bộ, hài hòa.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “…” Mẹ nó, sao hai tên này cười gian ác thế?

Nó đột nhiên có chút hối hận vì tiếp tục ở lại bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Tôi phải nghĩ cách tặng hắn chút bất ngờ mới được.” Tống Thư Hàng nói.

A Thập Lục đã từng thề, nhất định sẽ chém đám ba người Công Tử Hải.

Bây giờ Tống Thư Hàng gặp được cơ hội, không thể bỏ lỡ.

Đậu Đậu: “Gây chuyện tôi thích, nhưng chúng ta phải làm thế nào?

Tên này đang độ thiên kiếp, nếu chúng ta lại quá gần, dễ bị cuốn vào.” “Thật ra... chúng ta không cần lại quá gần, chúng ta chỉ cần ngồi bên cạnh trận độ kiếp, giữ khoảng cách, sau đó lớn tiếng cổ vũ cho vị người quen cũ này là đủ rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Khi một người đang độ kiếp, đột nhiên phát hiện bên ngoài có hai kẻ thù cũ của mình đang ngồi đó cắn hạt dưa, lớn tiếng cổ vũ cho mình, trong lòng sẽ có cảm giác gì?

Đậu Đậu: “Tuyệt vời!” Tên Tống Thư Hàng này, quả nhiên đã bị đám người trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lây nhiễm rồi... trước đây rõ ràng là một người tốt thuần phác, bây giờ đã biến thành cùng một phong cách với các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ rồi.

“Tôi cảm thấy Đậu Đậu cậu đang phỉ báng tôi trong lòng.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Đậu Đậu: “Chết tiệt, cậu học thuật đọc tâm à?” “Cậu thật sự đang phỉ báng tôi à.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói: “Bởi vì cậu vừa rồi đột nhiên có vẻ mặt khinh bỉ, khóe miệng còn lộ ra nụ cười xấu xa.” “Thật ra, tôi chỉ đang cảm thán thôi.” Đậu Đậu nói: “‘Cửu Châu

Nhất Hào Quần' thật sự là một vũng bùn lớn, cậu là một tân binh mới vào nhóm được bao lâu, đã bị nhuộm thành một phong cách rồi." "Không đúng, Đậu Đậu.

Phong cách của tôi, vẫn luôn là như vậy.

Nếu phải nói thật... có lẽ tôi đã trở nên hoạt bát hơn trước một chút." Tống Thư Hàng cười lên.

Hắn cảm thấy mình không thay đổi, đối với người tốt và người bình thường, hắn vẫn thiện ý như vậy.

Còn đối với việc săn BOSS, hắn vẫn nhiệt huyết như xưa.

Đậu Đậu: "Phi, không biết xấu hổ.

Tìm đường chết thì cứ nói là tìm đường chết, đừng dùng từ hoạt bát để che đậy." Xích Tiêu Kiếm: "Ha ha ha ha." Con chó nhỏ này phát ngôn một nhát trúng tim đen.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất thích câu tổng kết này. ...

"Đi, chúng ta xuống dưới.

Muộn nữa, biết đâu người bạn cũ An Tri Ma Quân của chúng ta đã độ kiếp xong." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn duỗi thẳng người, cắm thẳng từ trên không xuống.

Tốc độ cực nhanh, giống như một cây lao bị ném từ trên trời xuống!

"Chết tiệt, sao cậu lại xuống như vậy?" Đậu Đậu cũng bị dọa giật mình, chứng sợ độ cao nói đâu?

Sao lại không có nữa?

Đã chữa khỏi rồi à?

"A~" Tống Thư Hàng đột nhiên không nhịn được hét lên: "Chết tiệt, xem ra chứng sợ độ cao của tôi vẫn chưa khỏi hẳn.” Hắn tưởng chứng sợ độ cao của mình đã khỏi, nên muốn nhân cơ hội thử nhảy bungee từ trên cao.

Không ngờ nhảy được nửa đường, trong lòng hắn lại bắt đầu hoảng.

Xem ra, muốn chữa khỏi chứng sợ độ cao của mình, hắn còn phải khởi động chế độ ‘thoát hiểm điên cuồng’ của ‘cơ giáp tiên chu biến hình’ lái đi lái lại mấy vòng mới được.

Đậu Đậu: “…” Nó đã hoàn toàn không biết phải bắt đầu châm chọc Tống Thư Hàng từ đâu.

Bùm!

Nửa người Tống Thư Hàng cắm thẳng vào mặt đất, tạo ra một tiếng va chạm kinh hoàng, mặt đất rung chuyển.

Với độ cao này, thân thể được cường hóa bởi 《Nho Gia Kim Cương Thân》 + 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của hắn hoàn toàn có thể chịu được.

Không đau không ngứa.

“Không sao cả, thân thể của tôi còn mạnh hơn tôi dự tính rất nhiều.

Xem ra, độ cao như vậy tôi có thể không cần để ý.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên, rút cơ thể mình ra khỏi mặt đất.

Đậu Đậu: “…” Xích Tiêu Kiếm: “…” Tống Thư Hàng từ trên trời rơi xuống với khí thế lớn, đã thu hút sự chú ý của An Tri Ma Quân trong trận pháp độ kiếp.

Ban đầu hắn tưởng là động đất, trong lòng không hề để ý, thậm chí còn cho rằng đó là điềm tốt.

Không ngờ lại là một tu sĩ nhân loại từ trên trời rơi xuống.

Trong lúc đối phó với thiên kiếp hiện đại hóa, An Tri Ma Quân liếc Tống Thư Hàng một cái.

Rơi từ trên cao xuống mà không hề hấn gì, đây là cường giả thể tu sao?

Tuy nhiên, do An Tri Ma Quân bị chứng 'mù mặt' đối với 'nhân loại', nên hắn không thể nhận ra Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Đối với An Tri Ma Quân, nhân loại giống như những con thỏ nhỏ, hắn cùng lắm chỉ có thể phân biệt màu da, chứ hoàn toàn không thể nhận ra hình dạng con người, thậm chí cả nam nữ hắn cũng không thể phân biệt.

Ngay cả hai người bạn đồng hành là Công Tử Hải và Chính Năng, hắn cũng phải mất rất nhiều công sức mới có thể nhớ kỹ họ.

Nếu cho hắn chút thời gian quan sát kỹ, hắn có thể nhận ra vị 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' Tống Thư Hàng này.

Nhưng bây giờ hắn đang độ thiên kiếp, làm gì có thời gian mà quan sát kỹ các tu luyện giả khác từ trên trời rơi xuống?

An Tri Ma Quân liếc một cái, phát hiện đây là một tu sĩ nhân loại Ngũ phẩm + một con yêu khuyển Tứ phẩm, hắn liền không quan tâm nữa.

Đối phương có thể là vô tình rơi xuống gần đây, nhưng chỉ cần đối phương không muốn chết, thì chắc sẽ không ngốc đến mức xông vào trận pháp độ kiếp của hắn. ...

"Hắn vừa liếc chúng ta một cái phải không?" Đậu Đậu hỏi, lúc này mắt chó của Đậu Đậu lấp lánh, đã dùng một loại pháp thuật phá huyễn.

“Ừ.” Tống Thư Hàng trả lời, hắn không học được pháp thuật phá huyễn mạnh mẽ, nhưng hắn có ‘Thánh Nhân Chi Nhãn’.

Công Đức Xà Mỹ Nhân uể oải bám sau lưng Tống Thư Hàng, vừa rồi cô ấy bị Tống Thư Hàng triệu hồi ra, lại thay mắt cho hắn.

Bây giờ Tống Thư Hàng đổi mắt cứ như đổi kính, thành thạo vô cùng.

Một thời gian nữa, đợi tu vi huyễn thuật của hắn tăng lên, phối hợp với ‘thận khí yêu đan’ của hắn, muốn phá trừ huyễn thuật cấp độ này sẽ không cần đến Thánh Nhân Chi Nhãn nữa.

“Hắn coi thường chúng ta rồi phải không?” Đậu Đậu lại lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “Ừ... tôi nhớ ra rồi.

Tên này bị chứng mù mặt, lúc đó định bắt A Thập Lục, lại bắt nhầm tôi.” Có lẽ tên này không nhận ra chúng ta.

Tống Thư Hàng trong lòng đột nhiên có chút thất vọng, hắn không khỏi lại nhớ đến Tỉnh Vương Kiếm Thánh của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nhưng mà, may là tôi có ‘Thánh Ấn’.

Chỉ cần tôi muốn, tôi có thể kích hoạt hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết vua’ bất cứ lúc nào.

Muốn coi thường tôi, không có cửa.

Tống Thư Hàng đưa tay trái ra, tế ra ‘Bá Tống Thánh Ấn’, lại đưa tay phải ra, tế ra ‘Bá Nho Ma Ấn’.

An Tri Ma Quân đạo hữu phía trước, xin mời nhìn qua đây ~~ ngài thích kiểu Bá Tống bên trái?

Hay là thích kiểu Bá Nho bên phải?

Thiên kiếp không thể can thiệp, nếu không cẩn thận sẽ bị cuốn vào.

Chương 1788

Đến lúc đó, đối với mọi người đều không tốt.

Nhưng... nhưng tôi ngồi bên cạnh xem kịch thì không vấn đề gì chứ?

Lúc xem kịch, tôi tiện tay tế ra song thánh ấn và hai mươi mốt con khỉ của mình, cổ vũ cho đạo hữu, không có vấn đề gì chứ?

“An Tri đạo hữu, hãy tin vào chính mình, ngài có thể làm được!” Tống Thư Hàng hét lên, không hiểu sao, có lẽ vì lời cổ vũ quá giả tạo, khi cổ vũ cho An Tri Ma Quân như vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng có chút kỳ quái.

Dù sao mình cũng không phải diễn viên thực thụ, nói những lời quá giả tạo, cảm thấy không thể nhập tâm được.

“Gâu~~” Đậu Đậu phụ họa sủa một tiếng, thu hút sự chú ý của An Tri Ma Quân.

Đồng thời, hai mươi mốt con Nho gia Thánh Viên sau lưng Tống Thư Hàng hiện thân.

Một lớn hai mươi nhỏ, các Thánh Viên xếp thành hình chữ ‘Nhân’, chúng đồng loạt mở kinh văn, bắt đầu phát ra tiếng đọc trầm hùng.

Tiếng đọc vang dội, trầm bổng, có tiết tấu.

Nhưng nếu nghe kỹ, lại có thể nghe thấy chúng dường như chỉ đang hô ‘666’.

Trong đại trận độ kiếp.

An Tri Ma Quân nghe thấy tiếng hét của Tống Thư Hàng và Đậu Đậu.

Tên này biết đạo hiệu của ta?

Chẳng lẽ là kẻ thù của ta, biết tin ta độ kiếp ở đây, muốn đến vây đánh ta?

Nhưng mà, một tu sĩ nhân loại Ngũ phẩm và một con yêu khuyển Tứ phẩm, mà cũng muốn vây đánh ta?

Quá ngây thơ rồi.

Đợi ta độ kiếp xong, ít nhất cũng là Kim Đan Thất Long Văn, đến lúc đó dù đối mặt với tu sĩ cùng cảnh giới Ngũ phẩm đánh không lại thì chạy trốn tuyệt đối không thành vấn đề!

Một tu sĩ Kim Đan Ngũ phẩm quèn, ngươi nghĩ ta sẽ sợ ngươi sao?

An Tri Ma Quân trong lòng rất bình tĩnh.

Sau khi chặn được một đợt tấn công của đạn pháo thiên kiếp, hắn lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng và Đậu Đậu một cái.

Lần này nhìn qua, hắn đột nhiên sững người: “Bá...

Bá Tống!” Sao hắn lại ở đây?

Ta rõ ràng đã xác nhận rồi, Bá Tống sớm đã rời khỏi khu Giang Nam.

Hơn nữa ta đã âm thầm kiểm tra, vị ‘Bá Tống’ gần đây trong trường học thực ra là một yêu cây ngụy trang.

An Tri Ma Quân đã xác nhận đi xác nhận lại rất lâu, cuối cùng mới quyết định đặt nơi độ kiếp ở thành phố H.

Hơn nữa, lần này hắn độ kiếp làm rất bí mật.

Thậm chí... ngay cả Công Tử Hải và Chính Năng cũng không biết hắn cụ thể đặt nơi độ kiếp ở đâu.

Nhưng tại sao, Bá Tống lại xuất hiện trước mặt hắn?

Ầm~~ Trong lúc độ kiếp, làm gì có thời gian cho hắn phân tâm.

Ngay lúc hắn sững sờ, đại lão thiên kiếp trên trời nhân cơ hội tung chiêu lớn.

Trên trời xuất hiện hơn mười khẩu đại pháo, bắn loạn xạ về phía An Tri Ma Quân.

Nếu không phải trận pháp độ kiếp của hắn bố trí rất vững chắc, đợt này e là hắn đã quỳ rồi.

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu trên mặt lộ ra nụ cười đồng bộ.

Chính là muốn kết quả này.

Hắn và Đậu Đậu không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi bên cạnh quan sát, để An Tri Ma Quân biết hắn và Đậu Đậu ở đây, là có thể tạo ra áp lực cực lớn cho đối phương.

Thậm chí đến giai đoạn ‘tâm ma kiếp’, còn sẽ trở thành tâm ma của đối phương.

“Đây, có thể là tâm ma của ta?” An Tri Ma Quân đột nhiên trong lòng khẽ động, có lẽ đây là tâm ma đang xâm chiếm tâm linh của hắn.

“Đúng, đây là tâm ma của ta!” An Tri Ma Quân như chợt tỉnh ngộ.

Thiên kiếp luôn quỷ dị như vậy.

Không biết từ lúc nào, đã âm thầm giáng ‘tâm ma kiếp’ xuống.

Hơn nữa, lại chọn Bá Tống Huyền Thánh mà hắn đang ‘sợ hãi’ nhất trong lòng xuất hiện.

May mà hắn kịp thời lĩnh ngộ.

Chỉ cần biết đây là tâm ma, thì không có gì phải sợ.

“Tâm ma kiếp mức độ này đừng hòng lay động nội tâm của ta.”

An Tri Ma Quân bình tĩnh nói.

Hắn là An Tri Ma Quân, thiên tài được mệnh danh là ‘Ma Quân’ ngay từ khi còn ở Tứ phẩm.

Ma tâm của hắn kiên định như sắt!

“Đừng nói là một Bá Tống Huyền Thánh ở ngoài nhìn ta độ kiếp, dù có thêm mười, một trăm, cũng đừng hòng lay động ta!” An Tri Ma Quân hét lớn tuyên cáo: “Ta là An Tri Ma Quân, ta định sẵn sẽ trở thành Vạn Ma Chi Chủ!

Ta sẽ độ kiếp tại đây, bước ra bước đầu tiên trên con đường Kim Đan đại đạo của ta.” Hét xong, khí thế của An Tri Ma Quân lại tăng lên một bậc.

Trong khoảnh khắc đó, hắn dường như đã chiến thắng ‘nỗi sợ hãi đối với Bá Tống Huyền Thánh’, mức độ kiên định của ma tâm lại tăng thêm một bậc.

Hắn tiếp tục điều khiển đại trận độ kiếp của mình một cách có trật tự.

Sáu cột ma thần cao lên một chút, bộc phát ra sức mạnh ma đạo càng mạnh mẽ hơn.

Tà khí chôn sâu dưới lòng đất cũng trở nên hoạt động.

Ngoài phạm vi độ kiếp.

Tống Thư Hàng: “…” Đậu Đậu: “…” “Lại còn có kiểu thao tác này, học không nổi, thật sự học không nổi.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Một Bá Tống, Bá Nho song thánh to như vậy ngồi ở đây, mà An Tri Ma Quân lại có thể cưỡng ép ‘nhận’ hắn thành tâm ma.

“Kế hoạch thất bại rồi, bây giờ e là dù cậu có cổ vũ hắn thế nào, hắn cũng sẽ không bị ảnh hưởng.

Biết đâu còn cảm thấy mình có thể chống lại tâm ma kiếp, đạo tâm trở nên kiên định hơn.” Đậu Đậu nói.

Tống Thư Hàng nói: “Không phải đồng loại, tư duy tất khác.

Cách suy nghĩ của tên này quả nhiên khác xa con người.” “Cũng khác xa tư duy của loài chó.” Đậu Đậu bổ sung: “Tiếp theo cậu định làm gì?” Tống Thư Hàng cúi đầu hỏi Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Tiền bối... ngài nói nếu bây giờ tôi cách không cho hắn một phát ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’, thì sẽ thế nào?” “Đầu tiên hắn chắc chắn sẽ có thai, uy lực của Thánh Nhân Chi Nhãn rành rành ra đó.

Tiếp theo, cậu chắc chắn sẽ bị cuốn vào thiên kiếp.

Chỉ cần sử dụng pháp thuật với hắn, đó chính là can thiệp vào thiên kiếp... thiên kiếp không có lý do gì bỏ qua cậu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm, bây giờ hắn không muốn bị cuốn vào thiên kiếp của người khác.

Hắn không muốn thật sự trở thành ‘Tống.

Cứ để tôi.

Tôi là chuyên gia.

Thiên kiếp để tôi gánh.

Thư Hàng’.

Chuyện độ kiếp cùng người khác, trải qua một lần là đủ rồi.

Chuyện đùa giỡn với mạng sống của mình thế này, không vui chút nào.

“Hay là đợi hắn độ kiếp xong, rồi cho hắn một phát Hoài Dựng

Ngưng Thị?” Đậu Đậu đề nghị: “Vào khoảnh khắc hắn cho rằng mình cuối cùng đã độ kiếp thành công, ngưng tụ được kim đan, đang ở trong giây phút hưng phấn nhất của cuộc đời, chúng ta lại tặng hắn một đạo ‘Hoài Dựng Ngưng Thị’.

Trực tiếp khiến kim đan của hắn biến thành nguyên anh, để hắn vui vẻ nhân đôi?” “Khả thi, nhưng tôi lo là trên người hắn có độn pháp bảo mệnh gì đó.

Một khi đợi hắn độ kiếp thành công, phát hiện chúng ta không phải tâm ma, liền trực tiếp khởi động độn pháp chạy trốn thì sao?” Tống Thư Hàng nói.

Hắn cảm thấy với phong cách hành sự của Công Tử Hải và đồng bọn của hắn, loại độn pháp bảo mệnh này chắc chắn không thiếu.

“Không cần lo lắng, có ta ở đây.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói: “Ta hiện tại đang ở trạng thái năng lượng đầy đủ, bất kể là độn pháp gì, dù là độn pháp xuyên không gian, ta một kiếm chém xuống, là có thể lấy mạng hắn.” Lời của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đặc biệt có trọng lượng, khiến người ta trong lòng lập tức cảm thấy vững tâm.

Vấn đề duy nhất là, dùng năng lượng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối để đối phó với một ma tu Ngũ phẩm vừa mới tấn thăng, có quá lãng phí không?

Lúc này, Đậu Đậu lấy điện thoại của mình ra, nhanh chóng gõ chữ trên điện thoại.

Tống Thư Hàng liếc Đậu Đậu một cái, phát hiện nó đang trò chuyện trong một nhóm.

“Hả?

Đậu Đậu cậu không phải bị cấm chat trong ‘Cửu Châu Nhất Hào

Quần' sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi, sao lại có thể trò chuyện được rồi?

Chẳng lẽ Đậu Đậu dùng tài khoản của Hoàng Sơn tiền bối?

Đậu Đậu lườm một cái: "Nhóm của nhà ta đâu chỉ có một." "Đây là nhóm gì?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi, bởi vì lúc nãy liếc qua, hắn phát hiện mấy avatar quen thuộc.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái Tiên Sư, Tạo Hóa tiền bối, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối, hình như hắn còn thoáng thấy avatar của Bạch tiền bối.

Đều là thành viên quen thuộc trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

"Nhóm này tạm thời không thể nói cho cậu... hiện tại cậu chưa có tư cách vào nhóm này.

Ừm, một thời gian nữa, cậu chắc sẽ có thể vượt qua khảo hạch để vào nhóm này.

Cậu hiện tại vẫn đang trong giai đoạn khảo hạch, đợi chúng ta cảm thấy năng lực của cậu đạt tiêu chuẩn, sẽ thêm cậu vào nhóm." Đậu Đậu vẻ mặt thần bí nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Đậu Đậu gửi tin nhắn trong nhóm: "@Toàn thể thành viên, phát hiện một kẻ thù của tôi đang độ kiếp, tôi phải làm thế nào để xử hắn một trận đây?

Mọi người hãy phát huy trí tưởng tượng của mình đi!" "Hả?

Chương 1789

Đậu Đậu không phải đang cùng Bá Tống Huyền Thánh đi quan sát tu sĩ Tứ tấn Ngũ kia độ kiếp sao?

Chẳng lẽ trùng hợp như vậy, bị tôi nói trúng, tên đang độ kiếp kia là kẻ thù của các cậu à?” 【Thất Thập Nhị Lộ Cuồng Đao Vô Địch】 Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

“Đúng, duyên phận chính là vi diệu như vậy.

Tên này là kẻ thù của tôi và Bá Tống Huyền Thánh.

Vậy thì, bây giờ mọi người hãy bắt đầu phát biểu đi.” Đậu Đậu nói.

Bởi vì trong nhóm này có rất nhiều người không phải là thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nên lúc Tam Lãng và Đậu Đậu trò chuyện, khi nhắc đến ‘Tống Thư Hàng’, đều dùng Bá Tống Huyền Thánh để thay thế.

“Tên đó cũng coi như xui xẻo tám đời, độ kiếp mà lại gặp phải Đậu Đậu các cậu.

Nhưng nếu hắn đang độ kiếp, vậy thì đơn giản thôi...

Đậu Đậu cậu và Bá Tống Huyền Thánh xuống dưới, ngồi ngoài đại trận độ kiếp của hắn, hô 666, cổ vũ cho hắn.

Tốt nhất Bá Tống Huyền Thánh lại tế ra Thánh Ấn của mình, tạo áp lực đủ lớn cho hắn.

Dưới áp lực như vậy, tên đó chân mềm nhũn, bụng cũng phải co giật.

Một đợt thiên kiếp giáng xuống, hắn sẽ biến thành tro bụi.”

【Người yêu thích hoạt động sinh tồn trên không】 U Minh Tiêu Thiếu.

Đậu Đậu lườm một cái: "Ý tưởng của Tiêu đại sư cũng giống hệt Bá Tống Huyền Thánh.

Chúng tôi đã làm vậy rồi, nhưng tên đó tưởng chúng tôi là 'tâm ma kiếp', dùng cách tự lừa mình dối người mà gắng gượng qua." Tiêu đại sư: "Ặc~~" "Tôi muốn hỏi một chút, tu sĩ đó chỉ là thiên kiếp Tứ tấn Ngũ phải không?" 【Thời thượng ảo diệu nhất】 Toàn Phong Tôn Giả lên tiếng.

Đậu Đậu: "Ừ." Toàn Phong Tôn Giả: "Nếu đã như vậy, vào lúc đối phương độ kiếp đến đoạn cao trào, Bá Tống tiền bối trực tiếp xông vào trong trận pháp, đập chết hắn là được rồi?

Thiên kiếp Tứ tấn Ngũ đối với Bá Tống tiền bối mà nói, chẳng khác gì mưa phùn.

Chỉ cần nhanh chóng đập chết người độ kiếp, thiên kiếp sẽ kết thúc ngay lập tức." "Hoặc là, Đậu Đậu bọn họ muốn bắt sống, bắt về nhà rồi từ từ dạy dỗ?

Đậu Đậu gần đây càng ngày càng tà ác." 【Để ta lặng lẽ già đi】 Cơ Tử Ngọa.

Đậu Đậu: "…" Đậu Đậu: "Đề nghị của Toàn Phong Tôn Giả rất hay, đã tiếp thu!

Cảm ơn." Nói xong, Đậu Đậu tắt điện thoại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "…" "Đối đầu trực diện, đừng sợ, Bá Tống Huyền Thánh, cậu có thể làm được." Đậu Đậu cười nói.

"Cậu đi chỗ khác chơi đi, cậu không phải không biết 'Huyền Thánh' này của tôi là hàng dỏm sao.

Tôi bây giờ cũng chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm, xông vào trong thiên kiếp, tôi sẽ toi đời...

ơ, khoan đã.” Tống Thư Hàng đột nhiên véo cằm, nhìn thiên kiếp trên trời.

Đây là thiên kiếp Tứ tấn Ngũ, hơn nữa mới bắt đầu không lâu, khoảng mười đợt đầu.

Uy lực thiên kiếp ước chừng ở mức Tứ phẩm đỉnh phong.

Thiên kiếp mức độ này đánh vào người hắn, chẳng hề hấn gì.

Đương nhiên... chuyện trực tiếp xông vào thiên kiếp này, không thể để bản thể làm được.

Lúc này, là lúc triệu hồi phân thân Tống Thư Hàng Hai của hắn đến rồi.

“Đậu Đậu, đi, trước hết độn vào hạch tâm thế giới của tôi.” Tống Thư Hàng nói, hắn phải đi đổi phân thân qua.

Bản thể ở lại hòn đảo nhỏ đó làm tọa độ, đợi Bạch tiền bối từ ‘không gian phong bế’ đó ra.

Sau đó, phân thân xông trận, đập chết An Tri Ma Quân.

“Không xông trận?” Đậu Đậu nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: “Để đề phòng bất trắc, chuyện này đương nhiên là để phân thân làm.

Cậu ở trong không gian phong bế của tôi xem livestream, tôi đi đổi phân thân qua.” ...

Tống Thư Hàng và Đậu Đậu độn vào hạch tâm thế giới, bản thể của hắn và phân thân ở đảo Lam Tây xa xôi tiến hành hoán đổi.

Nhà hàng trên đảo Lam Tây vẫn chưa mở cửa trở lại...

Sở Sở vẫn đang nỗ lực tu luyện tiên trù bí pháp nhận được từ ‘không gian phong bế’, bây giờ vẫn chưa xuất quan.

Đợi cô ấy xuất quan, nhà hàng này mới mở cửa trở lại.

Bản thể Tống Thư Hàng buồn chán ngồi ở vị trí quầy thu ngân, theo thói quen đan mười ngón tay vào nhau, đặt dưới cằm.

Đồng thời ý thức chính của hắn chuyển sang phân thân. ...

Khi bóng dáng của Đậu Đậu và Tống Thư Hàng biến mất, An Tri Ma Quân trong đại trận độ kiếp phá lên cười lớn: “Ha ha ha ha, quả nhiên là tâm ma!” Tâm ma kiếp thấy ‘Bá Tống Huyền Thánh’ không dọa được hắn, cuối cùng đã tan biến.

Nói cách khác, trong lần thiên kiếp Tứ tấn Ngũ này, ‘tâm ma kiếp’ vốn khiến hắn lo lắng nhất đã qua.

Lần thiên kiếp này, hắn hoàn toàn ổn rồi.

Ngay khi hắn đang nghĩ vậy, bóng dáng của Bá Tống Huyền Thánh lại hiện ra. ‘Tâm ma kiếp’ vẫn chưa kết thúc?

Đồng tử An Tri Ma Quân co lại.

Cũng đúng, dù sao cũng là tâm ma kiếp Tứ tấn Ngũ, không có lý do gì lại dễ dàng vượt qua như vậy.

Nhưng... vẫn là câu nói đó.

Dù có đến một trăm Bá Tống Huyền Thánh, cũng đừng hòng dọa được hắn.

Ngoài trận pháp độ kiếp, Bá Tống Huyền Thánh đứng dậy, từng bước một đi thẳng vào trong ‘đại trận độ kiếp’.

Đồng thời, trong hư không có từng món pháp khí làm lóa mắt tu sĩ bình thường hiện ra từ không trung, trang bị lên người Bá Tống Huyền Thánh.

Mũ quan lơ lửng.

Mũ giáp bá khí.

Chiến giáp đầy hoa văn thần bí.

Nhẫn, bao tay.

Cả một bộ áo giáp pháp khí, toàn là cấp Bát phẩm.

Cuối cùng là một chiếc áo choàng trắng tinh từ hư không hạ xuống, khoác sau lưng Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Tống, Bá Nho song thánh ấn, lơ lửng sau lưng hắn.

Khí tức Huyền Thánh đáng sợ đến mức khiến người ta không thể thở nổi, áp bức về phía An Tri Ma Quân.

“Đến đây, đến đây đấu với ta đi!

Ta sẽ không thua một tâm ma kiếp quèn đâu.” An Tri Ma Quân sắc mặt bình tĩnh, trấn định nói.

Bá Tống Huyền Thánh từng bước một bước vào phạm vi độ kiếp của hắn.

Lôi thiên kiếp ầm ầm giáng xuống người hắn, nhưng không thể làm tổn thương hắn dù chỉ một chút.

Theo sau khi Bá Tống Huyền Thánh vào trận, An Tri Ma Quân đột nhiên cảm thấy uy lực của ‘thiên kiếp’ tăng lên!

Trong lòng hắn lập tức dâng lên một dự cảm cực kỳ không lành.

Ầm ầm ầm~ Lôi thiên kiếp hóa thành lôi trì, từng mảng từng mảng giáng xuống.

Nhưng những thiên lôi này khi giáng xuống người Bá Tống Huyền Thánh, dường như chỉ là phủ lên người hắn một lớp ánh sáng hiệu ứng đặc biệt.

Khiến cho sự xuất hiện của hắn càng thêm áp bức.

“Không... không phải tâm ma?” An Tri Ma Quân lẩm bẩm.

“Ngươi đoán xem.” Bá Tống Huyền Thánh không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt hắn, rõ ràng trước đó còn cách một đoạn rất xa, nhưng đột nhiên Bá Tống Huyền Thánh dường như đã vượt qua không gian, hiện ra trước mặt hắn.

Năng lực không gian?

Khoảnh khắc tiếp theo, Bá Tống Huyền Thánh đưa tay ra, đặt lên đỉnh đầu hắn.

An Tri Ma Quân trong lòng tuyệt vọng.

Một chưởng này của Bá Tống Huyền Thánh ấn xuống, hắn có thể sẽ chết.

Nhưng... nỗi đau và cái chết trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Bá Tống Huyền Thánh chỉ nhẹ nhàng đặt tay lên đầu hắn, giọng điệu ôn nhu nói với hắn: “Ngươi có khao khát bầu trời xanh không?” An Tri Ma Quân: “???” Trong lúc đó, các đòn tấn công hiện đại hóa do thiên kiếp hóa thành điên cuồng giáng xuống, nhưng đều bị một tấm khiên bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh chặn lại.

“Nam nhi tốt, đều khao khát bầu trời xanh.

Dù không có cánh, cũng có ước mơ xông lên bầu trời xanh.

Ta hỏi ngươi, ngươi có khao khát bầu trời xanh không?” Bá Tống Huyền Thánh lại nhẹ giọng hỏi.

Mặc dù hoàn toàn không biết Bá Tống Huyền Thánh muốn biểu đạt điều gì, nhưng lúc này còn có thể trả lời thế nào?

“Đúng vậy, ta cực độ khao khát bầu trời xanh.” An Tri Ma Quân thức thời trả lời.

“Tốt lắm, ta quả nhiên không nhìn lầm ngươi.” Bá Tống Huyền Thánh mỉm cười nói.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Bá Tống Huyền Thánh túm lấy hắn, mạnh mẽ nhảy một cái, xông thẳng lên trời.

Không phải bay, chỉ đơn thuần là nhảy.

Tốc độ rất nhanh, như một viên đạn pháo được bắn đi.

Nhảy đến một độ cao nhất định, Bá Tống Huyền Thánh lại dùng sức nhảy một cái, dưới chân hắn xuất hiện hoa sen đen, đỡ lấy bước chân của hắn, giúp hắn nhảy cao hơn.

Trong nháy mắt, Bá Tống Huyền Thánh đã đưa hắn nhảy lên trên tầng mây cao.

Chương 1790

“Nhìn kìa, bầu trời xanh.” Bá Tống Huyền Thánh nói.

Sau đó, hắn buông tay, thả An Tri Ma Quân ra.

Chết tiệt... rơi từ nơi cao như vậy xuống, ta toi đời rồi.

An Tri Ma Quân nhanh chóng tế ra một thanh phi kiếm chế thức của Vô Cực Ma Tông, đạp lên đó, ngự kiếm lơ lửng.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn thấy thân thể Bá Tống Huyền Thánh đứng thẳng, cắm xuống mặt đất.

Bá Tống Huyền Thánh cứ thế rời đi.

Cùng hắn rời đi, còn có tấm đại thuẫn kiên cố vô song kia, từ đầu đến cuối, đều là tấm đại thuẫn này chặn lại thiên kiếp cho cả hai người.

Đại thuẫn vừa rời đi, tất cả thiên kiếp trực tiếp bao phủ thân thể An Tri Ma Quân.

Quan trọng hơn là...

Bá Tống Huyền Thánh kéo hắn bay lên tận trời xanh, rời khỏi ‘đại trận độ kiếp’ mà hắn đã vất vả bố trí.

Sáu cột ma thần của hắn, trận pháp độ kiếp của hắn, tà khí hắn chôn xuống, Huyết Thần Toản hắn chôn xuống, tất cả đều không còn bên cạnh.

An Tri Ma Quân coi như là trần trụi đối mặt với thiên kiếp.

Hơn nữa là thiên kiếp đã được cường hóa do sự can thiệp của ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

“Bá Tống Huyền Thánh, tổ sư nhà ngươi, giấc mơ bầu trời xanh cái tổ sư nhà ngươi.” An Tri Ma Quân không thể bình tĩnh được nữa, hắn lớn tiếng chửi rủa.

Đồng thời hắn nhanh chóng đưa tay vào trong ngực.

Ngoài trận pháp độ kiếp, hắn còn có một số thủ đoạn.

Không thể đặt cược tất cả vào một giỏ, hắn còn có những thủ đoạn khác.

Nhưng khi hắn đưa tay vào ngực, sắc mặt liền biến đổi.

Thứ giấu trong ngực hắn, không biết từ lúc nào đã biến mất.

Ầm~~ Thiên kiếp cường hóa hóa thành hàng ngàn khẩu pháo đủ loại khai hỏa, đạn pháo chứa đựng một trăm loại sức mạnh thiên kiếp, nhấn chìm An Tri Ma Quân.

Một bên khác.

Phân thân Tống Thư Hàng cắm thẳng xuống đất, lần này cắm sâu hơn, cả người đều chôn sâu dưới đất, chỉ còn cánh tay phải lộ trên mặt đất.

Trong lòng bàn tay phải của hắn, đang cầm một túi càn khôn.

Tuyệt học bí truyền từ Thông nương 《Hai trăm kỹ năng cần thiết để yêu tinh kiên cường sống sót》 chi ‘Thần thánh thâu thiết thuật’.

Tống Thư Hàng vẫn chưa dùng bộ tuyệt học này nhiều, nhưng không có nghĩa là hắn không biết.

Khi nhập mộng vào cuộc đời của Thông nương, bộ tuyệt học này sớm đã dung nhập vào linh hồn Tống Thư Hàng, trở thành kỹ năng của hắn.

Chỉ cần hắn muốn dùng, bất cứ lúc nào cũng có thể dùng.

Tay phải của phân thân Tống Thư Hàng run lên, ném túi càn khôn này vào hạch tâm thế giới của mình.

Sau đó hắn dùng sức, chui ra khỏi mặt đất.

“Ừm, lần sau phải học ‘Bình Thổ Chú’ của Bạch tiền bối, nếu không mỗi lần cắm một cái hố to trên mặt đất, quá phá hoại môi trường.” Tống Thư Hàng nói.

“A a a ~” Trên trời, An Tri Ma Quân không chống cự được hai đợt thiên kiếp, cơ thể cháy đen của hắn rơi từ trên không xuống.

Trên người hắn, sinh cơ hoàn toàn không còn.

Lôi kiếp đầy trời lại khóa chặt phân thân Tống Thư Hàng.

Nhưng một lát sau, thiên kiếp lại tan biến.

Chủ thể độ kiếp là ‘An Tri Ma Quân’.

Bây giờ An Tri Ma Quân độ kiếp thất bại, thiên kiếp tự nhiên tan biến, dù sao Tống Thư Hàng cũng chưa đạt đến tiêu chuẩn độ kiếp.

Lôi kiếp đầy trời biến mất.

Cơ thể cháy đen của An Tri Ma Quân vừa hay rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Ngay khoảnh khắc cơ thể hắn chạm đất, Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng đỡ lấy, linh lực trong cơ thể ngưng tụ, dưới sự khống chế của tinh thần lực, đỡ lấy cơ thể hắn.

Lúc này, ‘đại trận độ kiếp’ trên mặt đất sau khi mất đi sự khống chế của An Tri Ma Quân lại khôi phục, sáu cột ma thần lại chìm xuống lòng đất.

Đại trận độ kiếp này, vẫn còn nguyên vẹn, chỉ cần bổ sung linh thạch là có thể sử dụng lại.

Tiếc là đây là trận độ kiếp của ma đạo tu sĩ, đối với Tống Thư

Hàng không có tác dụng gì, đệ tử của hắn cũng không dùng được.

Khí tức thiên kiếp hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng thả Đậu Đậu từ hạch tâm thế giới ra.

Lúc này, trên mặt đất, An Tri Ma Quân vốn đã không còn sinh cơ, đột nhiên lại từ từ mở mắt, hắn ho dữ dội.

“Hả?

Lại còn chưa chết?” Đậu Đậu kinh ngạc.

Độ kiếp thất bại mà còn chưa chết, tu sĩ như vậy bây giờ hiếm thấy.

Trước đây thì... có trưởng bối hộ trận bên cạnh, nếu độ kiếp thất bại, còn có thể cưỡng ép đánh tan thiên kiếp, giữ lại tính mạng.

Ví dụ như tình huống của Tô Thị A Thập Lục lúc đó.

Nhưng bây giờ thiên kiếp biến dị, không thể đánh tan.

Tu sĩ có thể sống sót sau khi độ kiếp thất bại, thật hiếm thấy.

Trên người An Tri Ma Quân, có kiếp hỏa đang cháy, lửa thiên kiếp không tắt, nhưng mạng nhỏ của hắn lại được giữ lại, hơn nữa, kỳ diệu hơn là, kiếp hỏa trên người hắn lại đang từ từ yếu đi.

Tất cả là nhờ vào công hiệu của ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ của Tiên Nông Tông.

Công hiệu của quả ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ đó của Tiên Nông Tông rất thần kỳ, đối với thương tổn do thiên kiếp có hiệu quả chữa trị rất mạnh.

Quả Thất Hoàng Diệu Quả đó trong tay Chính Năng và Công Tử Hải, đã biến thành hai loại đan dịch.

Một loại dùng trước khi độ kiếp... như vậy dù độ kiếp thất bại, vẫn còn cơ hội giữ được một mạng.

Loại còn lại dùng ngay khoảnh khắc độ kiếp thành công, có thể tăng xác suất tăng số lượng đan văn.

“Khụ khụ khụ.” An Tri Ma Quân ho yếu ớt, oán hận nhìn Tống Thư Hàng và Đậu Đậu.

“Thư Hàng, xử lý hắn thế nào?” Đậu Đậu hỏi.

“Hay là cậu xử lý?

Hắn không phải đã đắc tội cậu sao?” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: “Thôi khỏi, tôi không có hứng thú với loại sống dở chết dở này.” “Vậy thì trước tiên nuôi trong hạch tâm thế giới của tôi đi.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Đậu Đậu đột nhiên nghĩ đến cuộc đối thoại với Toàn Phong Tôn Giả và bọn họ trong nhóm lúc trước, lông trên đuôi nó dựng đứng lên: “Thư Hàng, cậu không phải vẫn đang nghĩ đến việc dạy dỗ hắn chứ?” “Trong cái đầu chó của cậu đang nghĩ gì vậy.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Tôi chuẩn bị gói An Tri Ma Quân, Công Tử Hải và cả tên Chính Năng kia lại, đến lúc đó tặng cho A Thập Lục.

Hắn còn sống, có ý nghĩa hơn.” A Thập Lục từng thề, sẽ dùng đao chém Công Tử Hải và đồng bọn của hắn.

Đến lúc đó, cô ấy chắc sẽ thích món quà lớn được gói ghém này?

“Ha ha, ha ha, gâu.” Đậu Đậu chớp chớp mắt, lè lưỡi.

An Tri Ma Quân từ từ nhắm mắt lại: “Kim đan, xong rồi.” “Kim đan tuy không còn, nhưng nếu ngươi muốn, ta có thể bảo Bá Tống tặng ngươi một nguyên anh, muốn không?” Đậu Đậu nói.

An Tri Ma Quân nghiêng đầu, không nói gì nữa.

Tống Thư Hàng đưa tay, cuốn hắn vào hạch tâm thế giới, tạm thời giam ở ‘Đông Chi Điện’.

Nói đi nói lại, gần đây Đông Chi Điện đều bị hắn dùng làm nhà tù... hy vọng Bắc Phương Đại Đế tiền bối sẽ không trách tội hắn.

“Được rồi, chúng ta báo cáo tổng kết sự kiện lần này trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ tay, lại nói: “Sau đó, chúng ta dùng huyễn thuật trận pháp che đậy đại trận này một thời gian.

Rồi hỏi xem trong nhóm có tiền bối nào hứng thú với trận pháp này không, chúng ta có thể chuyển nhượng cho tiền bối.

Dù sao cũng là trận độ kiếp Tứ tấn Ngũ, uy lực cũng khá mạnh.” “Tài khoản của tôi trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bị cấm chat rồi, cậu đi báo cáo cho Hoàng Sơn đại ngốc và bọn họ đi.” Đậu Đậu nói.

Nói xong, nó ngồi xuống bên cạnh đại trận độ kiếp, trầm tư.

Một con chó Bắc Kinh đang trầm tư.

“Cậu đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, Đậu Đậu trầm tư, phong cách không đúng lắm.

“Tôi đang xem lại.” Đậu Đậu nói: “Tôi đang hồi tưởng lại cảnh tượng ‘An Tri Ma Quân’ độ kiếp vừa rồi, để rút ra những chi tiết hữu ích.

Tôi cũng sắp độ kiếp rồi, hy vọng có thể thu hoạch được gì đó.” Đậu Đậu chăm chỉ học hỏi, cũng rất đáng yêu.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, bắt đầu tổng kết lại những gì mình và Đậu Đậu đã trải qua hôm nay trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Đậu Đậu tiếp tục tư thế trầm tư.

Đừng thấy bình thường nó cà lơ phất phơ, nhưng khi đối mặt với thiên kiếp nó cũng không dám xem thường.

Trong lòng nó có một ‘cuốn sổ nhỏ những điều cần chú ý về thiên kiếp’.

Lúc này Đậu Đậu thầm viết thêm một dòng trong lòng: Đợi ta độ kiếp, tuyệt đối không được để Tống Thư Hàng ở bên cạnh, áp lực quá lớn, dễ biến thành tâm ma của ta.

Hơn nữa lúc nào cũng có cảm giác hắn đang trừng ta, muốn làm ta có thai.

Càng phải chú ý nhất định phải có người hộ đạo, và tuyệt đối không để những người ta đã đắc tội biết chuyện ta độ kiếp.【Đậu Đậu cảm nhận sau khi xem An Tri Ma Quân độ kiếp】Trong đầu nó tiếp tục lặp đi lặp lại ‘xem lại’ cảnh tượng An Tri Ma Quân độ kiếp, từ đó nhận được không ít kinh nghiệm.

Thỉnh thoảng còn có cảm giác tương tự như đốn ngộ dâng lên trong lòng.

Trong lòng Đậu Đậu dâng lên một cảm giác, thiên kiếp của bản Đậu Đậu, mười phần chắc chín. ...

Chương 1791

Trên đảo Lam Tây.

Bản thể Tống Thư Hàng buồn chán nằm bò trên quầy thu ngân.

Ý thức của hắn một lòng hai việc.

Một phần ở chỗ phân thân, một phần khác thì chìm vào ‘hệ thống học bá’ để học tập.

Học tập không phân biệt thời gian và địa điểm, bất cứ lúc nào cũng phải học tập, nắm bắt tri thức.

Núi sách có đường đi, biển học không có bến bờ.

Chỉ có thể dựa vào cần cù làm lối, dựa vào khắc khổ làm thuyền.

Ngay khi bản thể Tống Thư Hàng đang lang thang trong biển tri thức vô tận, đột nhiên cảm thấy có một bàn tay nhỏ bé dịu dàng đang sờ đầu mình.

Mềm mại, thật thoải mái...

Chờ đã, một bàn tay nhỏ trắng nõn nà đang sờ đầu mình...

Đây không phải là cảm giác lúc mình ngủ lần trước sao?

Tống Thư Hàng bất giác cảm thấy có gì đó không đúng.

Cậu vội ngẩng đầu, mở mắt ra.

Nhưng trước mắt cậu không có gì cả. "?" Tống Thư Hàng không hề thả lỏng, ngược lại càng thêm bất an.

Mình bị sao thế này?

Tại sao lại thường xuyên có cảm giác một bàn tay nhỏ đang sờ đầu mình?

Chẳng lẽ mình đã bị ai đó nguyền rủa trong bóng tối?

Đang suy nghĩ, cảm giác bàn tay nhỏ sờ đầu lại xuất hiện.

Lần này, bàn tay nhỏ đó càng lúc càng quá đáng, nó giữ lấy đầu cậu, dùng sức vặn ra sau...

Tống Thư Hàng buộc phải quay người, nhìn về phía sau.

Sau đó, cậu nhìn thấy một thiếu nữ mặc váy đen đang lơ lửng trong không trung sau lưng mình, cô gái đang túm lấy đầu cậu.

Sau khi cậu quay người, tay cô ấy lại đổi tư thế, xoa xoa đầu cậu, thỉnh thoảng còn gõ nhẹ, như đang gõ dưa hấu.

Là Sở các chủ Two.

Tống Thư Hàng thậm chí không cần nhìn mặt, chỉ cần thấy bộ váy đen quen thuộc này, viên minh châu treo trên váy, và đôi chân trần tinh xảo đáng yêu là có thể đoán ra thân phận của thiếu nữ váy đen.

“Sở tiền bối, người đến thì gọi con một tiếng, đừng dọa người như vậy chứ.” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Hơn nữa vừa đến đã vặn đầu mình, tim gan đều dọa cho lỡ mất nửa nhịp.

Sở các chủ Two tiếp tục đưa tay xoa đỉnh đầu Tống Thư Hàng: “Vốn dĩ, hôm qua ta phải đến tìm ngươi rồi... nhưng hôm qua lại đánh nhau với một gã kỳ lạ không biết từ đâu ra, đánh suốt cả một ngày.

Khó khăn lắm mới đánh chạy được gã đó, cũng không biết gã đó bị bệnh gì, vừa thấy ta đã xông vào đánh.

Cho nên, ta đổi sang hôm nay đến tìm ngươi.” Tống Thư Hàng hỏi: “Con nhớ hôm kia lúc con đang ngủ, có người sờ đầu con, là Sở tiền bối người sao?” “Ừm, là ta.

Hôm đó ta cũng đến tìm ngươi, lúc đó ngươi đang ngủ.

Vì trước khi vặn đầu của ngươi, ta phải xác nhận xem hàng còn đó không, hàng có tốt không đã.” Sở các chủ Two nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tóc Tống Thư Hàng bây giờ là tóc ngắn, sờ vào cứ cưng cứng, khiến người ta sờ mãi không muốn ngừng.

Tống Thư Hàng: “…” “Sao rồi, đã chuẩn bị xong cái đầu cho ta chưa?

Nếu chưa chuẩn bị xong thì ta chỉ đành vặn đầu của ngươi thôi.” Sở các chủ đáp.

“Sở tiền bối, người có không gian nào tương đối an toàn không?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Sở các chủ Two: “Ngươi nói là nơi giống như Bích Thủy Các sao?

Nhưng Bích Thủy Các cũ đã bị ta vứt bỏ rồi, có kẻ đang nhòm ngó nó, rất phiền phức, hơn nữa vốn dĩ nó cũng sắp sụp rồi.

Ta chỉ di dời cây Khô Vinh Song Thụ về thôi, Bích Thủy Các mới ta còn chưa xây dựng.” “Vậy chúng ta tìm một nơi rộng rãi đi, cái ‘đầu lâu’ trong tay con khá đặc biệt.

Một khi nó được lấy ra, lộ diện ở hiện thế, sẽ dẫn dụ ‘Tai Nan Cự Quy’ đến.

Loại Tai Nan Cự Quy đó sẽ chịu trách nhiệm thu hồi ‘đầu lâu’ trong tay con.” Tống Thư Hàng giải thích.

Sở các chủ Two xoa cằm: “Xem ra ngươi thật sự đã tìm được một cái đầu rất lợi hại.” “Chắc chắn rồi ạ, ngoài ra loại ‘Tai Nan Cự Quy’ đó có một thiên phú rất lợi hại là ‘siêu thời không mạn bộ’, ngay cả phòng tối nhỏ của Thiên Đạo cũng có thể xuyên qua.

Gần như không có không gian nào có thể ngăn cản chúng.” Tống

Thư Hàng lại nhắc nhở.

“Ta hiểu rồi, vậy ngươi giao cái ‘đầu’ cho ta.

Để ta xem có hợp không, nếu hợp thì cho dù Tai Nan Cự Quy xuất hiện, cũng sẽ do ta đánh bay nó.” Sở các chủ Two lên tiếng.

“Chúng ta di chuyển đến nơi rộng rãi đi.

Nếu không Tai Nan Cự Quy xuất hiện, nhà hàng này của con sẽ bị hủy mất.” Tống Thư Hàng nói.

Khi Tai Nan Cự Quy xuất hiện, nó chẳng quan tâm bên cạnh ngươi là nơi quý giá gì, cứ thế một ngụm ngoạm xuống, thu hồi thân thể của ‘Vân Tước Tử’.

“Vậy chúng ta ra biển.” Sở các chủ Two tóm lấy Tống Thư Hàng, một chân đá vào hư không.

Cánh cửa không gian mở ra, cô ấy mang theo Tống Thư Hàng bước vào trong, di chuyển đến bầu trời trên mặt biển.

Năng lực không gian của cảnh giới Cửu phẩm thật khiến người ta hâm mộ.

Quá tiện lợi, có sức mạnh không gian, chân trời góc bể, muốn đi đâu thì đi đó.

“Ở đây được rồi chứ?” Sở các chủ Two hỏi.

“Không vấn đề gì, Sở tiền bối người đợi con một lát.” Tống Thư Hàng nhắm mắt, đầu tiên liên lạc với một vị Sở các chủ khác trong thế giới hạt nhân. *“Sở tiền bối, người hãy thu liễm toàn bộ khí tức của mình, con sắp mở thế giới hạt nhân ra trong chốc lát.

Tuyệt đối đừng để khí tức của người bị lộ ra ngoài.”* Tống Thư Hàng dặn dò.

Đầu lâu của Sở các chủ thổi bong bóng trong suối nước: “Yên tâm đi, cô ta không phát hiện ra ta được đâu.” Có lời này của Sở các chủ, Tống Thư Hàng cũng yên tâm hơn.

Ý thức của cậu lại chuyển đến dưới ‘Đao Kiếm Phong’.

Ở đó, các bộ phận thân thể của Vân Tước Tử tiền bối chất thành núi.

Tống Thư Hàng nhớ lại lúc đó, vẫn cảm thấy đầu óc mình chắc bị chập mạch, tại sao lại chuyển một đống lớn thân thể của Vân Tước Tử tiền bối vào thế giới hạt nhân.

Nghĩ lại thôi đã thấy biến thái.

Nhưng mà... cũng may là lúc đó cậu đã chuyển nhiều thân thể của Vân Tước Tử từ trong bụng ‘Tai Nan Cự Quy’ ra như vậy.

Cậu mới có cơ hội lựa chọn ra một cái đầu lâu thích hợp cho Sở các chủ Two.

Ý thức của Tống Thư Hàng lướt qua đống linh kiện của Vân Tước Tử tiền bối, rất nhanh đã chọn được một cái đầu hoàn chỉnh, phù hợp.

Cậu khẽ động ý niệm, chuyển cái đầu này ra ngoài.

Cái đầu này vẫn còn nguyên vẹn.

Ngay cả mái tóc màu lam dày như áo choàng cũng không bị tổn hại.

Lúc này, mắt của Vân Tước Tử nhắm nghiền, trông như thể chỉ đang ngủ say.

Tống Thư Hàng lấy cái đầu ra xong, liền nhanh chóng đóng ‘thế giới hạt nhân’ lại, tránh để Sở các chủ Two cảm ứng được Sở tiền bối trong thế giới hạt nhân.

“Chính là cái này, Sở tiền bối người xem thử, có hợp không.”

Tống Thư Hàng đưa đầu lâu của Vân Tước Tử cho Sở các chủ. *“Vân Tước Tử tiền bối, xin lỗi người!”* Sở các chủ Two đưa tay nhận lấy đầu lâu, nhẹ giọng nói: “Thật xinh đẹp.” Nếu không nói đến tính cách, chỉ xét ngoại hình, Vân Tước Tử tiền bối đẹp như vì sao sáng nhất trên bầu trời đêm.

Đây là lời đánh giá của Cuồng Đao Tam Lãng dành cho nàng.

Lúc này, khi nàng khẽ nhắm mắt, trông như một nàng công chúa ngủ trong rừng tĩnh lặng.

Hơn nữa, mái tóc dài màu lam, hàng mi cong vút màu lam, càng khiến nàng có một vẻ đẹp siêu thực, như thể không thuộc về nhân gian.

“Sở tiền bối cảm thấy có hợp không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ Two: “Có hợp hay không, phải thử mới biết.

Nhưng cảm giác của ta rất hài lòng, hơn nữa... ta cảm thấy trong cái đầu lâu này ẩn chứa một loại sức mạnh siêu việt quy tắc.” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng khẳng định.

Mỗi một bộ phận trên thân thể của Vân Tước Tử đều dính khí tức ‘bất hủ’.

Đôi mắt của nàng, thậm chí có thể thay thế phượng hoàng có thể dục hỏa trùng sinh, để chế tạo pháp khí hồi sinh.

“Ta rất thích.” Sở các chủ Two nói.

Tống Thư Hàng nhìn Sở các chủ Two với vẻ mặt hài lòng: “Tiền bối, người định lắp cái đầu này lên như thế nào?” Thực ra, cậu đã rất tò mò ngay từ đầu.

Bản thân Sở các chủ Two đã có một cái đầu, cô ấy muốn có được cái đầu của bản thể, là dùng phương pháp ‘hấp thu’, để đầu của bản thể dung hợp với cô ấy.

Còn bây giờ, cô ấy muốn cái đầu của người khác, thì phải lắp lên như thế nào?

“Đương nhiên là lắp lên là được rồi.” Sở các chủ Two nói.

Cô ấy hai tay giơ cao đầu lâu của Vân Tước Tử, như thể đang đội vương miện, ấn lên đầu mình.

Tống Thư Hàng: “???” Đây là muốn đội lên đầu mình như một cái mũ sao?

Rồi Sở các chủ Two sẽ thật sự biến thành tiên tử có hai cái đầu à?

Khung cảnh đó nghĩ thôi đã thấy thật khó đỡ.

Trước mắt, đầu của Sở các chủ Two và đầu của Vân Tước Tử tiên tử tiếp xúc với nhau.

Lúc này, cái đầu vốn có của Sở các chủ Two dường như là ‘hư ảo’, như thể là vật vô hình.

Đầu của Vân Tước Tử tiên tử cứ thế được ấn lên cổ của Sở các chủ Two.

Chương 1792

“Như vậy cũng được sao?!” Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm.

Vậy cái đầu ban đầu của Sở các chủ Two đâu rồi?

Cậu có thể chắc chắn rằng cái đầu ban đầu của Sở các chủ Two cũng là thực thể.

Lúc đó, Bích Thủy Các sụp đổ, Khô Vinh Song Thụ sinh trưởng.

Sở các chủ Two được sinh ra từ Khô Vinh Song Thụ.

Sau khi ra đời, cô ấy từng nhẹ nhàng ôm Tống Thư Hàng, thì thầm bên tai cậu.

Lúc đó, Tống Thư Hàng và đầu của cô ấy đã có tiếp xúc, tuyệt đối không phải là vật hư ảo!

“A~ a~ u~” Trước mắt, Sở các chủ Two mở miệng nhỏ, bắt đầu phát ra âm thanh.

Cô ấy đang dùng đầu lâu của Vân Tước Tử để phát âm.

Tống Thư Hàng: “…” Đây chính là thế giới tu chân thần kỳ.

Mắt thứ này, khoét ra thay cái mới là có thể dùng được.

Cánh tay thứ này gãy rồi, thay cái mới là có thể dùng được.

Ngay cả đầu lâu thứ này, chỉ cần ấn một cái mới lên, cũng có thể sử dụng lại, còn tiện hơn cả phẫu thuật thay đầu.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang cảm thán, phía dưới đột nhiên có một cái miệng khổng lồ há ra, ngoạm về phía Tống Thư Hàng và Sở các chủ.

Lặng lẽ không một tiếng động, không có một chút dao động không gian hay dao động năng lượng nào.

Tai Nan Cự Quy, xuất hiện một cách phi quy tắc.

Sở các chủ Two khẽ nhón chân, thân hình nhỏ nhắn của cô ấy theo kiểu nhảy vọt đạp lên đầu con Tai Nan Cự Quy.

Gót ngọc đạp mặt.

Tai Nan Cự Quy bị đạp mạnh, từ hư không rơi xuống, rớt vào giữa đại dương mênh mông.

Có Tống Thư Hàng nhắc nhở, Sở các chủ Two đã sớm có phòng bị.

Đối mặt với một tồn tại cấp Trường Sinh Giả đã có chuẩn bị, Tai Nan Cự Quy xuất quỷ nhập thần cũng không thể đánh lén thành công.

“Sở tiền bối hãy cẩn thận, Tai Nan Cự Quy rất khó đối phó.

Chúng sẽ liên tục xuất hiện, đánh lén, cho đến khi thu hồi được cái đầu lâu này mới thôi.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Trước mắt, Sở các chủ Two đưa tay, nhẹ nhàng vuốt qua mái tóc dài màu lam.

Giây tiếp theo, cô ấy mở mắt.

Con ngươi trong hốc mắt lại không phải màu lam, mà là màu đen thẳm.

Đồng thời, mái tóc lam, hàng mi lam đều như bị nhuộm, hóa thành màu đen tuyền.

Quá trình này, giống hệt như lúc ‘bất hủ chi cốt’ của Vân Tước Tử tiền bối được kích hoạt, quá trình hắc hóa.

“Sở tiền bối, người không sao chứ?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Sở các chủ Two: “Ta rất ổn...

ổn hơn bao giờ hết.

Đạo của ta, đã được bổ sung hoàn chỉnh.” Trong lúc nói chuyện, dung mạo của cô ấy cũng bắt đầu thay đổi.

Vốn là khuôn mặt của Vân Tước Tử, sau vài hơi thở, đã hóa thành dáng vẻ ban đầu của Sở các chủ Two.

Chỉ là giữa hai hàng lông mày, vẫn còn phảng phất hai phần dung mạo của Vân Tước Tử.

Sự kết hợp giữa 8 phần Sở các chủ thiếu nữ và 2 phần Vân Tước Tử.

Sau khi kết hợp, Sở các chủ Two bất luận là ngoại hình hay khí chất, đều trở nên quyến rũ hơn.

Đạo của Sở các chủ, đã được bổ sung hoàn chỉnh?

“Thậm chí có thể còn tốt hơn cả việc dung hợp với cái đầu của chính ta.” Sở các chủ Two nhẹ giọng nói.

Cùng với việc ‘con đường trường sinh’ của bản thân được bổ sung, sức mạnh trên người cô ấy cũng xảy ra biến hóa.

Vốn dĩ Sở các chủ Two được xem là đã bước nửa chân vào cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’, nhưng vì chưa dung hợp với đầu của bản thể, nên vẫn còn cách một chút nữa mới chính thức tiến vào ‘cảnh giới Trường Sinh’.

Lúc này, ‘con đường trường sinh’ của cô ấy được bổ sung, sức mạnh trong cơ thể sinh ra biến hóa.

Bản chất tồn tại của cơ thể cô ấy cũng thay đổi... tuổi thọ sẽ không còn có thể ràng buộc cô ấy, trở thành một Trường Sinh Giả thực thụ.

Trong hư không, ‘Khô Vinh Song Thụ’ của Sở các chủ Two được triệu hồi ra, hiện lên sau lưng cô ấy, cộng hưởng với cơ thể cô ấy.

Nói là ‘Khô Vinh Song Thụ’, nhưng thực tế bây giờ chỉ còn lại một cây ‘Khô Chi Thụ’, Vinh Chi Thụ đã chỉ còn là một ảo ảnh.

Lúc Sở các chủ Two ra đời, Khô Chi Thụ đã nuốt chửng ‘Vinh Chi Thụ’.

Cảnh tượng đó đại biểu cho việc Sở các chủ lúc đó đã bước ra ‘con đường trường sinh’, cô ấy muốn dùng thân thể của mình để thai nghén ra một Sở các chủ Two hoàn toàn mới.

Nếu lúc đó không có sự can thiệp của Tống Thư Hàng, Sở các chủ sẽ hoàn toàn biến mất, giữa trời đất chỉ còn lại Sở các chủ Two.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Cậu có một ý tưởng táo bạo.

Sở các chủ Two lắp đầu của Vân Tước Tử lên là có thể dùng được.

Vậy nếu là bản thể của Sở các chủ, liệu có sở hữu năng lực này không?

Nếu có, vậy cậu chỉ cần lục lọi trong đống linh kiện của ‘Vân Tước Tử tiên tử’, lắp ráp thành một thân thể, rồi ấn đầu lâu của Sở tiền bối bản thể lên, liệu có thể tạo thành một Sở các chủ One hoàn chỉnh không?

Ầm~~ Lúc này, Tai Nan Cự Quy lại một lần nữa xuất hiện.

Lần này nó đổi sang tấn công bất ngờ từ phía sau lưng Sở các chủ Two, há cái miệng khổng lồ, cắn về phía cô ấy.

Nhưng đúng lúc này, Khô Vinh Song Thụ đột nhiên trấn áp xuống, cắm vào mai của Tai Nan Cự Quy.

Rễ của Khô Chi Thụ mọc ra, cắm sâu vào trong mai rùa.

Tai Nan Cự Quy hét lớn: "Á, cái gì thế này, cắm vào mai ta." Giọng nói phát ra từ con Tai Nan Cự Quy này lại là giọng nữ thánh thót, không phải là mấy con mà Tống Thư Hàng gặp trong 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo'.

Tai Nan Cự Quy rất ít khi nói chuyện, trong tình huống bình thường, chúng xuất hiện, bắt giữ 'linh kiện thân thể Vân Tước Tử' rồi biến mất.

Toàn bộ quá trình như mây bay nước chảy, tu sĩ bình thường thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ chúng, chúng đã biến mất rồi.

Cho dù có lúc gặp phải tu sĩ tương đối mạnh, không thể đoạt được 'linh kiện thân thể Vân Tước Tử' ngay lập tức, biểu cảm sống động như thật trên mặt con rùa cũng đủ để người ta đoán được nó đang nói gì.

Sở các chủ Two từ hư không rơi xuống, chân cô ấy đạp lên mai của Tai Nan Cự Quy.

Sau lưng cô ấy, Khô Chi Thụ sau khi cắm rễ, bắt đầu nảy mầm, mọc ra lá mới.

Đây là đại biểu cho 'sự tái sinh'.

Sự tái sinh của Sở các chủ Two... cũng là sự tái sinh của Bích Thủy Các.

Khô Chi Thụ càng lúc càng lớn, tán cây vươn ra, như một chiếc ô khổng lồ.

Mà bên cạnh 'Khô Chi Thụ', ảo ảnh của Vinh Chi Thụ vốn có cũng ngưng tụ lại, hóa thành thực thể.

Nhưng Vinh Chi Thụ sau khi xuất hiện lại, nhanh chóng khô héo, hóa thành một cây ‘Khô Chi Thụ’ mới.

Khô Chi Thụ hóa thành Vinh Chi Thụ.

Vinh Chi Thụ thoái hóa thành Khô Chi Thụ.

Một vòng luân hồi.

Sở các chủ Two đứng dưới cây Khô Vinh Song Thụ mới khổng lồ, hai chân đạp trên mai rùa.

Cô ấy nhắm mắt lại, hai tay dang ra, trên cây Vinh Chi Thụ mới, những đóa hoa trắng muốt nở rộ.

Cánh hoa rơi xuống, như những hạt mưa.

Còn trên cây Khô Chi Thụ mới, những chiếc lá vốn có cũng từng chiếc một rụng xuống, cùng rơi với cánh hoa.

“Đã nói rồi, đừng cắm vào mai ta, ngứa lắm đó.” Tai Nan Cự Quy lại một lần nữa phát ra giọng nữ.

Giây tiếp theo, nó lại khởi động thiên phú ‘siêu thời không mạn bộ’, thân hình biến mất trong hư không.

Nhưng...

Sở các chủ Two, Khô Vinh Song Thụ lại cùng biến mất với thân thể của nó.

Tống Thư Hàng: “!!!” Sở các chủ Two đâu?

Vừa rồi còn ở đây, một Sở các chủ Two to như vậy và hai cái cây, sao đều biến mất cả rồi.

Đang suy nghĩ, trên trời có một cánh cửa không gian khổng lồ vô cùng hiện ra.

Sở các chủ và Khô Vinh Song Thụ lại xuất hiện.

Cùng xuất hiện, còn có con Tai Nan Cự Quy kia.

Sở các chủ lại lôi con Tai Nan Cự Quy này trở về.

Tống Thư Hàng: “…” Cái này tính là gì?

“Chân thực ảo ảnh, hư ảo chân thực.

Sau đó, là Bích Thủy Các.” Sở các chủ nhẹ giọng nói.

Theo giọng nói của cô ấy, Bích Thủy Các lấy ‘Khô Vinh Song Thụ’ làm trung tâm, từng chút một hiện ra.

Đầu tiên là ‘Vân Trung Các’ nơi ở của Sở các chủ mà Tống Thư Hàng quen thuộc nhất.

Lúc đó cậu bị treo ở cửa Vân Trung Các trong tư thế đáng xấu hổ, là một ký ức không muốn nhớ lại.

Sau đó, từng ngọn núi, dòng sông, từng tòa lầu các của Bích Thủy Các đều bắt đầu hiện ra.

Sở các chủ Two đây là muốn xây ‘Bích Thủy Các mới’ trực tiếp lên lưng con Tai Nan Cự Quy sao?

Chương 1793

Tai Nan Cự Quy dường như cũng nhận ra con người trên lưng mình định làm gì.

Giây tiếp theo, nó quyết đoán, dùng một chiêu kim quy thoát xác.

Chỉ thấy toàn bộ thân thể của nó co rút vào trong mai, sau đó ‘vèo~’ một tiếng, chui ra khỏi mai.

Tống Thư Hàng: “!!!” Đây là thao tác gì vậy!

Sau khi Tai Nan Cự Quy thoát ra, thân thể trần trụi của nó lộ ra trong hư không.

Nó nhìn chằm chằm vào Sở các chủ Two.

Sở các chủ Two từ từ mở mắt, nhìn lại Tai Nan Cự Quy.

“Ngươi đã dung hợp cái đầu đó rồi?” Tai Nan Cự Quy lại lên tiếng.

“Ừm.” Sở các chủ Two nói.

Tai Nan Cự Quy: “Ngươi sẽ hối hận.” “Ta cảm thấy rất tốt.” Sở các chủ Two nói.

Tai Nan Cự Quy: “Nếu đã hoàn toàn dung hợp rồi, vậy ta cũng không cần thiết phải lấy lại nó nữa.

Đã vượt quá phạm vi trách nhiệm của ta.

Đúng rồi, trước khi ta rời đi, cho ngươi một lời khuyên... nếu ngươi còn có chuyện gì chưa hoàn thành thì mau đi hoàn thành đi.

Vì qua một thời gian nữa, ngươi sẽ không bao giờ có thể bước vào ‘hiện thế’ được nữa.

Lời khuyên đến từ một quý cô rùa hả hê.” Nói xong, vị quý cô Tai Nan Cự Quy này lại một lần nữa thi triển thiên phú chủng tộc, biến mất trong hư không.

Sở các chủ Two im lặng không nói gì.

“Sở tiền bối?” Tống Thư Hàng bất an hỏi, đầu lâu của Vân Tước Tử còn có ẩn họa gì sao?

“Không sao đâu.” Sở các chủ Two nói: “Ta biết cái giá phải trả.” Trong lúc nói chuyện, toàn bộ Bích Thủy Các đã được tái tạo hoàn tất.

Kiến trúc của Bích Thủy Các, từng cành cây ngọn cỏ sống động như thật, giống hệt như cảnh tượng Tống Thư Hàng nhìn thấy khi tiến vào Bích Thủy Các lúc đó.

Ngay sau đó, từng bóng người quen thuộc của Tống Thư Hàng xuất hiện trong Bích Thủy Các.

Toàn bộ đều là thành viên bên trong ‘Bích Thủy Các’ lúc đó.

Trong đó có ‘kim đồng ngọc nữ’ đã từng giao tiếp với Tống Thư Hàng, cũng có những thành viên đã lướt qua Tống Thư Hàng lúc ở Bích Thủy Các.

Từng vị thành viên Bích Thủy Các xuất hiện, họ như thể vẫn còn sống, đi lại, nói cười, giao lưu trong Bích Thủy Các.

Nhưng, đây vẫn chỉ là ảo ảnh.

Giống như ‘Bích Thủy Các’ do Sở các chủ tạo ra lúc đó.

Dù có chân thực đến đâu, sống động đến đâu, vẫn chỉ là do ảo ảnh tạo thành.

Vậy thì, con đường trường sinh của Sở các chủ Two rốt cuộc có gì đặc biệt?

Lẽ nào cô ấy có thể hồi sinh tất cả thành viên trong Bích Thủy Các này sao?

“Lúc ban đầu, theo suy nghĩ của ta, là lấy ‘tâm ma’ làm cơ sở, hy vọng có thể thông qua con đường trường sinh, để tất cả thành viên trong ‘Bích Thủy Các’ lấy tâm ma làm hạt nhân, tái tạo lại thân thể.

Tương đương với việc ‘sáng tạo’ lại họ.

Nhưng... tỷ lệ thành công không cao.

Con đường trường sinh, vẫn chưa làm được điểm ‘sáng tạo sinh mệnh’ này.

Hơn nữa lấy tâm ma làm hạt nhân, có vẻ rất điên cuồng.” Sở các chủ Two nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Cậu không hiểu ý mà Sở các chủ muốn diễn đạt, nội dung mà Sở các chủ nói đã vượt quá mức độ mà cảnh giới hiện tại của cậu có thể hiểu được.

“Bản thân ta chính là được tái tạo từ ‘tâm ma’, nhưng phương thức tái tạo của ta không thể dùng để tái tạo các thành viên bình thường của Bích Thủy Các.” Sở các chủ Two tiếp tục.

“Nhưng bây giờ, đã khác rồi.” Sở các chủ Two vui vẻ cười lên.

Nụ cười của cô ấy, như những đóa tiên hoa đang nở rộ.

Cô ấy đưa tay, nhẹ nhàng điểm một cái lên Bích Thủy Các.

Giây tiếp theo, trên người mỗi một thành viên của Bích Thủy Các, đều có một sợi ‘chỉ’ vươn ra.

Như thể có ngàn vạn sợi tơ, từ trong Bích Thủy Các bắn ra, cắm vào hư không. ‘Thánh nhân chi nhãn’ của Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy những sợi tơ này.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Loại sợi tơ này, trước đây cậu dường như đã thấy một lần, hoặc là nói đã thấy một lần ‘loại’ tương tự.

“Là nhân quả, năng lực mà cái đầu mới này mang lại cho ta.” Sở các chủ Two nói.

Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy, phần lớn thành viên của Bích Thủy Các trên người đều có mười sợi chỉ nhân quả khác nhau.

Một nửa nhỏ chỉ có bảy tám sợi; phần còn lại trên người có ít sợi nhân quả hơn, chỉ có khoảng năm sợi.

“Những sợi chỉ nhân quả này, có tác dụng gì không ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Sự huyền bí của nhân quả ngay cả ta cũng không thể nhìn thấu, đây không phải là ‘đạo’ mà ta chủ tu.

Nhưng đối với ta, những sợi chỉ nhân quả này là con đường để hồi sinh các thành viên Bích Thủy Các của ta.” Sở các chủ Two nhẹ giọng nói: “Người có hồn phách, hồn có ba, phách có bảy, mỗi một thành viên Bích Thủy Các khi còn sống đều lưu lại nhân quả.

Và chỉ cần men theo những nhân quả này, sau đó đi giải quyết nhân quả, ta sẽ có cơ hội thông qua phương pháp ‘nghi thức triệu hồi’, để thực sự khôi phục, triệu hồi họ ra.

Mặc dù sẽ có cái giá phải trả... nhưng cái giá đó nằm trong phạm vi mà ta có thể chịu đựng được.

Đây chính là cơ hội mà cái đầu mới mang lại cho ta.” “Số lượng sợi chỉ nhân quả càng nhiều, cơ hội ta triệu hồi, hồi sinh thành viên Bích Thủy Các càng lớn.” Sở các chủ Two nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu mình: “Cho nên, ta phải cảm ơn ngươi.

Cái đầu mới này, ta nợ ngươi một ân tình cực lớn, cực lớn.” Khi nói đến ‘ân tình’, Sở các chủ Two dùng sức đưa tay, vẽ một vòng tròn lớn.

Đáng yêu.

“Đại khái thì con có thể hiểu được một chút...

Các thành viên Bích Thủy Các giống như ‘tệp tin’ bị ném vào thùng rác, còn bị xóa đi.

Mà Sở tiền bối thông qua ảnh hưởng của ‘thuộc tính bất hủ’ của đầu lâu Vân Tước Tử, nhìn thấy sợi chỉ nhân quả và phương pháp giải quyết nhân quả, giống như một phần mềm khôi phục dữ liệu.

Lợi dụng chúng, sẽ có cơ hội ‘khôi phục’ các thành viên Bích Thủy Các trở lại.

Mười sợi chỉ nhân quả là dữ liệu được bảo tồn tương đối tốt, độ khôi phục cao, bảy tám sợi là thứ hai, năm sợi là thứ ba.” Tống Thư Hàng dùng cách tư duy của mình để hiểu.

Sức mạnh thuộc tính ‘bất hủ’ của Thiên Đạo... là một loại sức mạnh thật sự ‘làm theo ý muốn’.

Những ‘thành viên Bích Thủy Các’ đã chết từ thời viễn cổ, thông qua một chút ảnh hưởng của ‘thuộc tính bất hủ’, phối hợp với Sở các chủ cảnh giới Trường Sinh, liền có cơ hội khôi phục lại họ.

Chuyện này phải ghi nhớ lại, có thời gian thì tìm Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two nói chuyện.

Sở các chủ Two ngược lại bị Tống Thư Hàng nói cho ngơ ngác.

“Khụ.” Tống Thư Hàng nói: “Tóm lại con hiểu ý của Sở tiền bối, bây giờ, người đã có cách để hồi sinh các thành viên Bích Thủy Các rồi.” “Vẫn chưa thể gọi là hồi sinh, muốn thực sự hồi sinh họ còn rất nhiều việc phải làm.

Nhưng, chỉ cần triệu hồi họ đến trong phạm vi ‘Bích Thủy Các’.

Sau này sẽ có cơ hội, để họ thực sự hồi sinh.” Sở các chủ Two dịu dàng nói: “Nếu tương lai có một ngày, họ có thể thực sự hồi sinh, lúc đó ta sẽ để họ rời khỏi Bích Thủy Các, sống một cuộc sống tốt.

Không còn bị Bích Thủy Các ràng buộc nữa.” Tống Thư Hàng trầm mặc, không lên tiếng.

Sâu trong nội tâm cậu đang suy nghĩ một vấn đề.

Sở các chủ Two thật sự là do ‘tâm ma’ của Sở các chủ hóa thành sao?

Mặc dù lúc mới sinh ra, Sở các chủ Two có vẻ hơi tà ác, cho người ta cảm giác như một ma nữ.

Nhưng sau khi tiếp xúc thực sự, luôn cảm thấy nội tâm cô ấy khá là thiện lương... còn đa sầu đa cảm nữa.

Tâm ma nhà ai lại đáng yêu như vậy chứ?

Tâm ma như thế này xin cho tôi một tá.

Có tâm ma như vậy, sau này tôi độ kiếp căn bản không sợ bị lạc trong tâm ma kiếp.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Sở các chủ Two trước mặt đã thu lại vô số ‘sợi chỉ nhân quả’. ‘Bích Thủy Các’ mới đã hoàn toàn hoàn thành.

Ngoài việc có thêm ‘Khô Vinh Song Thụ’, Bích Thủy Các mới sinh và Bích Thủy Các cũ không có gì khác biệt.

Ừm... nếu phải nói, thì còn thiếu một cái ‘Thành Thời Gian’.

Thứ đó bây giờ vẫn còn trong thế giới hạt nhân của Tống Thư

Hàng.

“Hoàn thành.” Sở các chủ Two đứng dưới Khô Vinh Song Thụ, nhẹ giọng nói.

Giây tiếp theo, sức mạnh dao động trên người Sở các chủ Two xảy ra biến hóa.

Từ trên người cô ấy, tỏa ra sức mạnh ‘cực ác, bất tịnh, ô uế’.

Tống Thư Hàng: “!!” Năng lượng tỏa ra từ trên người Sở các chủ, cậu quá quen thuộc.

Là Cửu U tà năng.

“Ừm, Cửu U tà năng.” Sở các chủ Two nhẹ giọng nói: “Đây chính là một trong những cái giá phải trả, đến lúc tạm biệt rồi, Tống Thư Hàng.” Sau lưng cô ấy, một thông đạo thế giới Cửu U khổng lồ mở ra, như màn đêm buông xuống, bao phủ Sở các chủ Two và Bích Thủy Các mới sinh.

“Ân tình ta nợ ngươi, lần sau có cơ hội sẽ trả.

Nếu lần sau còn có cơ hội gặp lại.” Sở các chủ Two nhẹ nhàng vẫy tay.

Chương 1794

“Vậy không bằng bây giờ trả luôn ân tình này cho ta thì sao?” Lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên.

Tống Thư Hàng khựng lại một chút.

Mẹ kiếp, ai đang nói vậy?

Mặc dù là giọng của cậu, nhưng không phải cậu đang nói!

“Được thôi, ngươi muốn gì?

Những thứ trên người ta bây giờ có thể cho ngươi, tất cả đều có thể cho ngươi.” Sở các chủ Two nói.

Tâm trạng của cô ấy bây giờ rất tốt, có thể nói là đang trong trạng thái ‘có cầu tất ứng’.

Chỉ cần là thứ trên người cô ấy bây giờ có thể lấy ra, Tống Thư Hàng muốn gì cô ấy cũng có thể cho.

“Không, không phải...” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

“Gọi ta là ba ba!” Giọng nói của Tống Thư Hàng lại một lần nữa vang lên, giọng nói tràn đầy uy nghiêm.

Tống Thư Hàng: “Mẹ kiếp!” Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Sở các chủ Two lập tức cứng đờ, sau đó biểu cảm của cô ấy trở nên lạnh lùng đáng sợ: “Lần sau gặp lại, ta sẽ vặn đầu của ngươi!” Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng giải thích, Bích Thủy Các và cô ấy toàn bộ biến mất không thấy.

Ngay lúc Bích Thủy Các biến mất, một cánh cửa không gian xuất hiện trong phạm vi Bích Thủy Các, sau đó một bóng người cầm ô chui vào trong Bích Thủy Các.

Bóng người cầm ô đó và Bích Thủy Các đồng thời biến mất, ngay lúc biến mất, người đó quay người hét lớn với Tống Thư Hàng: “Bá Tống tiền bối, người hình như còn nợ ta tiền?” “Sở tiền bối, vừa rồi không phải con nói chuyện, con không có ý muốn làm ba ba của người!” Tống Thư Hàng đưa tay ra, hét lớn vào hư không.

Chết tiệt, vừa rồi là ai đã giả giọng cậu để gây chuyện vậy?

Tuy nhiên, Sở các chủ Two đã biến mất rồi.

Tống Thư Hàng nghiến răng: “Dám hỏi là vị tiền bối nào đi ngang qua đây?

Xin hãy ra mặt.” Lần sau Sở các chủ Two mà vặn đầu mình, mình biến thành quỷ cũng không tha cho tên khốn gây chuyện này.

“Cảm ơn.” Lúc này, giọng nói đó lại một lần nữa vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tiếng cảm ơn này, rất nhẹ, nhưng lại vô cùng chân thành.

Sau đó, cả thế giới đều tĩnh lặng.

Sở các chủ Two biến mất không thấy, rất có thể đã tiến vào ‘thế giới Cửu U’.

Giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng cũng không còn tăm hơi.

Tống Thư Hàng khổ não xoa xoa mi tâm.

Đơn giản là kỳ lạ đến cực điểm.

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về vị trí của ‘đảo Lan Tây’.

Thôi, lại phải tự mình bay về. … Tống Thư Hàng tế ra ‘Ô Tặc Bạo Quân song đao’, chuẩn bị quay về.

Lúc này, ‘linh quỷ’ trong cơ thể cậu đột nhiên rục rịch.

Nó cấp bách truyền đến Tống Thư Hàng thông tin muốn ‘ra ngoài’.

“Ngươi muốn ra ngoài?

Vậy ra đi.” Tống Thư Hàng nói.

Linh quỷ có khuôn mặt mơ hồ chui ra từ trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau đó nó nhanh chóng bay về phía nơi Sở các chủ biến mất.

Khi nó đến vị trí mà ‘Khô Vinh Song Thụ’ từng ở, chỉ thấy nó há miệng hút mạnh một cái.

Trong hư không, có một đoàn năng lượng dạng chất lỏng trong suốt, bị nó hút toàn bộ vào miệng.

“Đây là... lời nguyền?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Trong loại sức mạnh trong suốt này, ẩn chứa một tiếng khóc tuyệt vọng, là một lời nguyền kinh khủng vô cùng.

Lời nguyền này, là từ trên người ‘Sở các chủ Two’ và Bích Thủy Các rơi xuống?

Mà bây giờ, linh quỷ của cậu đang ngấu nghiến lời nguyền này.

Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm: “Đúng rồi... linh quỷ của mình hình như đúng là có thiên phú nuốt chửng lời nguyền.

Bất kể là đời thứ nhất hay đời thứ hai.” Linh quỷ không ngừng nuốt chửng.

Bên tai Tống Thư Hàng, lắng nghe tiếng khóc đó.

Đó là tiếng khóc tuyệt vọng của một người phụ nữ, cô ấy vừa khóc, vừa dùng ngôn ngữ viễn cổ để giãi bày.

“Là giọng của Sở các chủ.” Tống Thư Hàng nhận ra giọng của người phụ nữ này.

Ngôn ngữ viễn cổ đó quá phức tạp, Tống Thư Hàng nghe không hiểu, cậu vẫn chỉ là một người mới học.

Nhưng cậu có thể đoán được ý nghĩa trong lời nói.

Đó là năm đó... sau khi Bích Thủy Các bị hủy diệt, Sở các chủ tuyệt vọng đã nguyền rủa chính mình.

Nghe một lúc, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý.

“Mình thật là bỏ gần tìm xa.” Cậu lên tiếng.

Lúc đó cậu còn khổ sở dây dưa với cô nhân viên chăm sóc khách hàng Tiên Chu Tiểu Khả, học phương pháp uốn lưỡi của ‘ngôn ngữ viễn cổ’, hoàn toàn là bỏ gần tìm xa.

Khôi Lỗi tiên tử không muốn dạy cậu ngôn ngữ viễn cổ, nhưng trong thế giới hạt nhân của cậu còn có Sở các chủ cả ngày nhàm chán thổi bong bóng.

Cậu trực tiếp nhờ Sở các chủ dạy không phải tốt hơn sao?

Tống Thư Hàng vui mừng mở thế giới hạt nhân, nói với Sở các chủ: “Sở tiền bối, gần đây con đang học ‘ngôn ngữ viễn cổ’.

Có thời gian, người có thể dạy con phương thức uốn lưỡi của ‘ngôn ngữ viễn cổ’ không ạ?” “Ừm, được.” Sở các chủ đáp.

Cô ấy tiếp tục thổi bong bóng, dường như đang trầm tư điều gì đó.

Thậm chí, cô ấy còn không hỏi Tống Thư Hàng về việc Sở các chủ Two sau khi lắp đầu Vân Tước Tử có biến hóa gì.

“Vậy cứ quyết định thế nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Mang theo một giáo viên ‘ngôn ngữ viễn cổ’ bên mình.

Sở các chủ + hệ thống học bá, việc cậu nắm vững ngôn ngữ viễn cổ chỉ là chuyện sớm muộn.

“Ể?

Tiếng gì vậy?” Lúc này, Sở các chủ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng: “Gì ạ?” “Ngươi có nghe thấy tiếng một người phụ nữ khóc không?

Kiểu đặc biệt đau thương, có thể khiến người ta sinh ra sự đồng cảm rất lớn.

Nghe một lúc, lại muốn khóc cùng cô ấy?” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ừm, có ạ.

Là tiếng khóc của Sở các chủ người.” “Ngươi làm cho một cái ta khác khóc à?” Sở các chủ nghi hoặc.

“Con làm gì có bản lĩnh đó?

Người muốn khóc là con mới đúng.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Nhớ lại câu nói kỳ quặc 【Gọi ta là ba ba!】, cậu lại đau dạ dày.

“Tiếng khóc này, là âm thanh phát ra từ một lời nguyền, bên trong có tiếng khóc của Sở tiền bối người.

Người có muốn nghe không?

Nếu muốn, con có thể phát lại cho người nghe.” Tống Thư Hàng nói.

“Được.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng điều khiển thế giới hạt nhân, phát lại tiếng khóc trong ‘lời nguyền’ và lời nguyền mà Sở các chủ dùng ngôn ngữ viễn cổ để nguyền rủa chính mình vào thế giới hạt nhân.

Sở các chủ: “…” Hóa ra là cái này, đây là lịch sử đen tối của cô

ấy.

Năm đó khi giới thiệu lịch sử Bích Thủy Các cho Tống Thư Hàng, cô ấy đã cố ý bỏ qua đoạn này.

Không ngờ đoạn lịch sử đen tối này lại bị Tống Thư Hàng khai quật ra.

Nội tâm Sở các chủ không nói nên lời.

“Nhưng mà Sở tiền bối, người không cần lo lắng.

Nói cho người một tin tốt, bản số hai của người đã tìm ra phương pháp để triệu hồi lại các thành viên ‘Bích Thủy Các’.

Có lẽ một ngày nào đó, Bích Thủy Các có thể được xây dựng lại.” Tống Thư Hàng an ủi.

Sở các chủ lặng lẽ gật đầu.

“Đúng rồi, Sở tiền bối.

Đợi con và phân thân đổi vị trí xong, chúng ta bắt đầu học ngôn ngữ viễn cổ nhé.

Sáng nay hệ thống học bá có dạy mấy từ, lưỡi con uốn mãi không được.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ: “Ta hối hận rồi.” Tống Thư Hàng: “???” Gì cơ?

“Ngôn ngữ viễn cổ, không dạy ngươi.” Sở các chủ nói, cô ấy lại bắt đầu thổi bong bóng.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Đã nói lòng dạ đàn bà, mò kim đáy bể.

Nhưng Sở các chủ thay đổi cũng nhanh quá đi, căn bản không hiểu ra làm sao cả.

Lẽ nào là vì Sở các chủ bây giờ chỉ còn lại cái đầu, nên ngay cả ‘lòng dạ đàn bà’ cũng không còn.

Cho nên, càng khó đoán hơn?

Chương 1795

“Dạy ngươi ngôn ngữ viễn cổ xong, chẳng phải ngươi sẽ nghe hiểu được trong những lịch sử đen tối này của ta đang lẩm bẩm cái gì sao?

Ta không ngốc đến mức tự tay giao lịch sử đen tối vào tay ngươi đâu.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “…” Lần sau trước khi hẹn ước chuyện gì với Sở các chủ, cậu nhất định phải lập hợp đồng với cô ấy trước.

“Thôi được rồi, đùa với ngươi thôi.

Chuyện của một cái ta khác, cảm ơn ngươi.” Sở các chủ nhẹ giọng nói: “Khi nào muốn học ngôn ngữ viễn cổ, cứ đến tìm ta.

Dù sao thì ta bây giờ… rảnh lắm.” “Được, vậy cứ quyết định thế nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Lòng dạ đàn bà à, quả nhiên là mò kim đáy bể.

Đừng đoán, đoán cũng là đoán mò. ************ Đợi linh quỷ ăn xong ‘lời nguyền’ khổng lồ, nó ợ một cái, thỏa mãn quay trở lại cơ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngự song đao Ô Tặc Bạo Quân, trước tiên quay về nhà hàng kia.

Sau đó, cậu và phân thân đang ở khu vực độ kiếp thành phố H, trao đổi vị trí.

Phân thân sau khi ra vẻ một phen, quay trở về nhà hàng, bắt đầu vào ‘hệ thống học bá’ học ngôn ngữ viễn cổ.

Nhân lúc Sở các chủ chưa đổi ý lần nữa, Tống Thư Hàng phải tranh thủ thời gian.

Một khi gặp phải điều không hiểu trong hệ thống học bá, liền lập tức vào thế giới hạt nhân tìm Sở các chủ học hỏi.

Bản thể của Tống Thư Hàng quay trở về bên cạnh đại trận pháp ở thành phố H.

Khi cậu quay về, thấy Đậu Đậu đang ngửi ngửi khắp nơi, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

“Đậu Đậu, làm gì đó?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tìm bảo bối, ở đây này.” Đậu Đậu vui vẻ đào một cái hố bên cạnh trận pháp độ kiếp.

Bên trong, chôn một bộ pháp y, đan dược, linh thạch và một chiếc điện thoại.

Đây là đồ của An Tri Ma Quân.

“Số đan dược này không tồi, chúng ta chia đều.” Đậu Đậu vui vẻ nói.

“Đậu Đậu làm tốt lắm.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái.

Cậu cầm lấy chiếc điện thoại của An Tri Ma Quân trước.

Điện thoại cần vân tay để mở khóa, An Tri Ma Quân đang ở trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng, mượn móng vuốt của hắn để mở khóa là chuyện dễ như trở bàn tay.

Sau khi vào điện thoại, bên trong vừa hay là một giao diện trò chuyện.

Tin nhắn cuối cùng, là liên lạc với Công Tử Hải.

Công Tử Hải: “Hẹn gặp ở Ngũ phẩm.” An Tri Ma Quân: “Chính xác mà nói, chúng ta hẹn gặp ở Ngũ phẩm bát long văn.” “Yo, là Công

Tử Hải à.” Tống Thư Hàng hứng thú.

Cậu dùng điện thoại của An Tri Ma Quân gửi một tin nhắn: “Ngũ phẩm bát long văn?

Yếu quá.

Ta bây giờ là đại kim đan năm hạt nhân, hạt thứ nhất và thứ hai đều là cửu long văn, hỏi ngươi có sợ không?” “Đậu Đậu, câu ta vừa gửi, Công Tử Hải có hiểu được không?” Tống Thư Hàng sau khi gửi tin nhắn, nói với Đậu Đậu.

Có lẽ là đã lâu không gặp Công Tử Hải, cho nên sau khi có được phương thức liên lạc của hắn, lại biết tên này vẫn chưa độ thiên kiếp Ngũ phẩm, nên cậu có lẽ hơi phấn khích quá.

Đậu Đậu: “Gâu, ta cảm thấy đối phương không thể hiểu được.

Hơn nữa câu ngươi vừa nói quá lố rồi.

Đặt trong phim truyền hình, nhân vật đắc ý vênh váo như vậy thường không sống quá hai tập.” “Đậu Đậu đừng có mồm quạ, CD hồi sinh của ta vẫn chưa hết.

Qua hôm nay, còn hai ngày nữa.” Tống Thư Hàng vội nói.

Đậu Đậu: “…” Tại sao ngươi lại phải nhớ kỹ thời gian CD của pháp khí hồi sinh của mình vậy, lẽ nào ngươi thật sự chuẩn bị đợi thời gian hồi chiêu của pháp khí hồi sinh vừa hết là đi chết hay sao?

Đậu Đậu cảm thấy tâm trạng của Tống Thư Hàng gần đây nhất định có vấn đề.

“Công Tử Hải sao vẫn chưa trả lời?” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào điện thoại, nói.

Đậu Đậu: “Hay là, gọi điện cho hắn?” “Đợi chút, ta muốn xem hắn sẽ trả lời ta thế nào.” Tống Thư Hàng nói: “Cho hắn một phút, nếu không được chúng ta sẽ gọi điện cho hắn.” … Tại một huyết cốc yên bình.

Công Tử Hải cầm điện thoại, đôi mày đẹp trai nhíu chặt lại.

Tin nhắn này của An Tri Ma Quân, tuyệt đối không phải do chính An Tri Ma Quân gửi.

An Tri sẽ không dùng giọng điệu như vậy để gửi tin nhắn.

Hơn nữa, đại kim đan năm hạt nhân là cái quỷ gì?

Hạt thứ nhất và thứ hai đều là cửu long văn, đây là ý gì?

Lẽ nào một người có thể ngưng tụ ra hai viên kim đan trong cơ thể sao?

Đừng đùa.

Cho dù thật sự có người có kỳ ngộ nghịch thiên, sinh ra hai viên kim đan.

Nhưng hai viên kim đan cửu long văn, tuyệt đối không thể nào.

Vậy nên, tin nhắn này là do ai gửi?

Trong lòng Công Tử Hải có một cảm giác bất an.

Điện thoại của An Tri rơi vào tay người khác, hơn nữa còn bị mở khóa.

Điều này đại biểu cho việc tình cảnh của An Tri Ma Quân bây giờ rất nguy hiểm… không biết là hắn độ kiếp xảy ra vấn đề, hay là sau khi độ kiếp gặp phải nguy hiểm.

Hắn không thích loại phiền phức ‘không thể nắm bắt’ này.

Nhưng thế sự lại vô thường như vậy, cho dù hắn có tính toán ngàn lần, cũng luôn có chỗ sơ hở.

“Ngươi là ai?” Công Tử Hải bình tĩnh trả lời.

Lo lắng là một cảm xúc không cần thiết.

Cho dù hắn có lo lắng thế nào, cũng không thể bò qua điện thoại để cứu An Tri Ma Quân.

Điều hắn cần là sự bình tĩnh, dùng trí tuệ của mình để nghĩ cách giải cứu An Tri Ma Quân.

“Bạn cũ của các ngươi.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Công Tử Hải xoa xoa thái dương, bạn cũ cũng có nghĩa là… là kẻ thù cũ rồi.

Trong đầu hắn hồi tưởng lại những kẻ đã đắc tội trong mấy năm gần đây.

Có thể gọi là ‘bạn cũ’, ít nhất cũng phải có giao tình năm sáu năm trở lên chứ?

Nhưng hắn không thể đối chiếu những ‘bạn cũ’ của mình với người ở đầu dây bên kia.

“An Tri đâu?” Công Tử Hải bình tĩnh nói.

“Tạm thời vẫn còn sống.” Tống Thư Hàng trả lời.

Công Tử Hải: “Ta hiểu rồi… qua một thời gian nữa, ta sẽ tự tay đi đón An Tri đạo hữu về.

Chúng ta sẽ gặp mặt, bạn cũ.” Đối với Công Tử Hải mà nói, điều quan trọng nhất hiện tại là chuyện độ kiếp của chính mình.

Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng đừng hòng làm loạn nhịp độ kiếp của hắn.

Ngoài ra, an nguy của An Tri Ma Quân tuy rất quan trọng… nhưng hắn sẽ không đánh cược an nguy của mình để cứu An Tri Ma Quân, họ là ma tu, khi cần dứt khoát chắc chắn sẽ dứt khoát.

Cứu được thì cố hết sức cứu, vì An Tri Ma Quân đối với hắn mà nói, vẫn còn giá trị lợi dụng lẫn nhau… không cứu được thì lập tức từ bỏ. 【Cứ thế thôi?

Tên này không còn gì khác để nói à?】 Tống Thư Hàng lại nhanh chóng gửi: “Ta vừa nói năm viên kim đan và hai viên kim đan cửu long văn, có cảm nghĩ gì không?” Công Tử Hải: “À à.” “Ngươi không tin?” Tống Thư Hàng hỏi.

Công Tử Hải: “À à.” Tống Thư Hàng: “…” Đã nói câu chuyện kết thúc ở ‘à à’.

Rất lâu trước đây hai chữ ‘à à’ là biểu thị nụ cười hiền lành.

Nhưng không biết từ lúc nào, hai chữ à à đã biến dị.

Thực ra những năm gần đây biến dị không chỉ có từ ‘à à’.

Còn có những từ như ‘đại thế đã mất’ các loại, đã hoàn toàn khác với ý nghĩa ban đầu.

“Lúc này giao cho ta.” Đậu Đậu nhận lấy điện thoại của An Tri Ma Quân, nhanh chóng trả lời: “À à cái mả mẹ nhà ngươi!” Tống Thư Hàng: “…” “Được rồi, sướng rồi.

Để hắn tiếp tục à à.” Đậu Đậu đưa điện thoại cho Tống Thư Hàng: “Hủy cái điện thoại này đi, ta cảm thấy Công Tử Hải chắc chắn có cách định vị được vị trí của chiếc điện thoại này.” “Vậy thì để hắn định vị thoải mái.” Tống Thư Hàng ha ha cười một tiếng, ném chiếc điện thoại này vào thế giới hạt nhân của mình.

Điện thoại đặt trong thế giới hạt nhân, Công Tử Hải mà định vị được thì cũng coi như hắn có bản lĩnh.

Nói đi nói lại, ngược lại Tống Thư Hàng còn muốn định vị điện thoại của Công Tử Hải… tiếc là, điện thoại của Công Tử Hải đã qua ma cải, dùng phương pháp thông thường không thể định vị được.

Cất điện thoại của An Tri Ma Quân đi, Tống Thư Hàng nói: “Nói chứ, vừa rồi ta nên thử xem có thể dùng An Tri Ma Quân để dụ Công Tử Hải ra không.” Đậu Đậu: “Đừng nghĩ nhiều thế, với tính cách của tên Công Tử Hải này, cho dù xuất hiện chắc chắn cũng sẽ dùng ‘khôi lỗi phân thân’ các loại để dò đường.

Tên này, chắc chắn sẽ không đích thân mạo hiểm.” “Cũng đúng, tên này tuyệt đối có thể gọi là túc trí đa mưu… chỉ là vận may kém một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Vậy thì, đợi cậu tấn thăng Ngũ phẩm, rồi cùng hắn làm một trận cho xong?

Nhân lúc hắn còn ở Ngũ phẩm, Ngũ phẩm VS Ngũ phẩm, cũng coi như công bằng. … Đậu Đậu và Tống Thư Hàng bắt đầu thu dọn đan dược và linh thạch mà An Tri Ma Quân để lại.

“Nói chứ, lô đan dược này không có vấn đề gì chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu đáp: “Cơ bản không có vấn đề, nhưng để cho chắc, hay là mang về giao cho Hoàng Sơn đại ngốc kiểm tra một chút?” “Hoàng Sơn tiền bối ở xa quá, chúng ta có tiền bối sẵn ở bên cạnh, không cần bỏ gần tìm xa.” Tống Thư Hàng tế ra Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Không cần bỏ gần tìm xa, không được quên trong thế giới hạt nhân của mình có trữ… có ở mấy vị đại tiền bối.

Mấy vị đại tiền bối này phải tận dụng cho tốt.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, số đan dược và linh thạch này có vấn đề gì không?

Con và Đậu Đậu có thể dùng trực tiếp không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm vươn thân kiếm, nhẹ nhàng lướt qua trên đống đan dược: “Không vấn đề, có thể dùng trực tiếp.

Nhưng tốt nhất là đem số đan dược này đi giao dịch với ma đạo tu sĩ.

Chương 1796

Đây là loại đan dược thích hợp cho ma tu sử dụng.” “Vậy lúc đó tìm Đông Phương Lục tiên tử giao dịch đi.” Đậu Đậu cất lô đan dược này đi trước.

Tống Thư Hàng đứng dậy, vươn vai: “Thời gian không còn sớm nữa, chúng ta về thôi.” Trước khi về, phải nghĩ cách che đậy lại ‘trận pháp độ kiếp’ này.

Dựa vào huyễn thuật cơ bản của cậu, muốn che giấu trận pháp độ kiếp này là một chuyện khó khăn.

May mà gần trận pháp vốn đã có huyễn trận do An Tri Ma Quân bố trí.

Sửa lại một chút, có thể chống đỡ được một thời gian.

Tống Thư Hàng mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Trước đó, phân thân đã báo cáo lại chuyện xảy ra ở đây cho các vị tiền bối trong nhóm một lượt rồi.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Nói cách khác, Thư Hàng tiểu hữu cuối cùng thật sự đã đội thiên kiếp xông vào, xử lý vị An Tri Ma Quân đó à?” “Thiên kiếp Tứ tấn Ngũ, uy lực không lớn.

Con vẫn có thể chịu được.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…” Tống Thư Hàng xoa cằm, tiếp theo, ‘trận pháp độ kiếp’ đó phải xử lý thế nào?

“Trong nhóm có vị tiền bối nào có hứng thú với trận pháp độ kiếp này không?

Hiệu quả rất tốt, sáu cây ma thần trụ chống lại thiên kiếp cũng rất mạnh.” Thư Hàng cảm thấy lúc này mình đặc biệt giống một nhân viên tiếp thị.

Đông Phương Lục tiên tử: “Chụp một tấm toàn cảnh cho ta xem, nếu là trận pháp của ma tu, trong nhóm e là cũng chỉ có ta có chút hứng thú.” Tuyết Lang Động Chủ: “Chụp một tấm xem trước, một số trận pháp của ma tu và yêu tu có điểm chung.

Sửa lại một chút, có lẽ yêu tu cũng có thể dùng.” “Đã nhận.” Tống Thư Hàng cầm điện thoại, đạp lên hư không, lên cao chụp vài tấm ảnh trận pháp này, gửi lên Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“Yo, trận pháp này khá có sáng tạo.” Đông Phương Lục tiên tử khen ngợi: “Nền đất của trận pháp này, hẳn là chôn một lượng lớn tà khí, lại thông qua sáu trụ thần tướng dẫn tà khí ra ngoài, hỗn hợp với linh khí, để chống lại thiên kiếp.

Nếu thiên kiếp chưa biến dị, chỉ cần thực lực của ma tu đủ, chỉ dựa vào đại trận độ kiếp này, tỷ lệ thành công Tứ tấn Ngũ đã trên sáu thành.” “Viên trong miệng Đậu Đậu… đó là Huyết Thần Toản phải không?

Thứ này không tồi.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ cười nói, trước đây ông từng giao dịch một viên từ tay Tống Thư Hàng.

Viên Huyết Thần Toản này vốn được gắn trong đại trận, bị Đậu Đậu lôi ra.

“Trận pháp này chúng ta nghiên cứu trước một chút, xem có thể tiếp quản được không.

Nếu không được, ta sẽ hỏi trong giới ma tu xem có ai hứng thú không, bán giúp ngươi một cái giá tốt.” Đông Phương Lục tiên tử nói đùa: “Lúc đó nhớ cho ta một khoản phí môi giới.” Tống Thư Hàng cười trả lời: “Được ạ, lúc đó con sẽ bao cho Đông Phương tiên tử một cái hồng bao lớn.” ************ Tống Thư Hàng và Đậu Đậu khó khăn lắm mới sửa xong huyễn trận bên cạnh ‘trận pháp độ kiếp’.

Sau đó lại lấy toàn bộ linh thạch chôn trong trận pháp độ kiếp ra, để trận pháp độ kiếp tiến vào trạng thái ngủ đông.

Sau khi quay về tòa nhà của Dược Sư.

“Lại là một ngày thật phong phú.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Đậu Đậu khẽ gật đầu, nó chọn ở bên cạnh Tống Thư Hàng, thực sự là một lựa chọn đúng đắn.

Hôm qua lái tiên chu cả đêm, hôm nay lại báo được thù cho An Tri Ma Quân, thân tâm vui vẻ. … Màn đêm buông xuống.

Từ sau sự kiện độ kiếp của An Tri Ma Quân, hôm nay không còn chuyện gì khác xảy ra, kết thúc một cách bình yên.

Tống Thư Hàng bản thể kết thúc buổi minh tưởng hôm nay, đứng dậy đến bên cửa sổ, nhìn lên bầu trời đêm.

Bầu trời đêm tĩnh lặng, khiến Tống Thư Hàng thân tâm thư thái.

Ngày 21 tháng 10, thứ hai, 1 giờ sáng.

Đã là khởi đầu của một ngày mới.

“Hôm nay hẳn sẽ là một ngày hòa bình.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

“Gâu, Thư Hàng, nghỉ ngơi chưa?” Lúc này, ngoài phòng, vang lên tiếng của Đậu Đậu, giọng có chút lo lắng.

Tống Thư Hàng hỏi: “Chưa, có chuyện gì vậy?” Đậu Đậu: “Ta nghĩ, ta phải đến trận pháp độ kiếp đó một chuyến nữa.” “Xảy ra chuyện gì sao?” Tống Thư Hàng mở cửa phòng.

Đậu Đậu mặt mày khổ sở: “Ừm, thiên kiếp của ta sắp đến rồi.”

Tống Thư Hàng: "…" "Ban ngày xem An Tri Ma Quân độ kiếp, ta có chút cảm ngộ.

Về đây tu luyện một lúc, kết quả đột nhiên như được khai sáng, thực lực tăng lên một đoạn, thiên kiếp đã không áp chế được nữa." Đậu Đậu lòng rối như tơ vò.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Vừa rồi cậu còn cảm thấy tâm thần tĩnh lặng, cho rằng 'hôm nay nhất định sẽ là một ngày hòa bình'.

Trong nháy mắt, ông trời đã dùng Đậu Đậu để vả mặt cậu một cách chớp nhoáng.

Giác quan thứ sáu của đàn ông, quả nhiên giống như quẻ của Đồng Quái tiền bối, hoàn toàn không đáng tin cậy.

"Đi thôi, ta ngự đao đưa ngươi qua đó.

Nhưng mà… trận pháp đó là trận pháp của ma tu, ngươi có thể sử dụng không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

"Có thể, sửa lại một chút, ta có thể thích ứng.

Ban ngày, các thành viên trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có thảo luận về vấn đề này.

Ta cũng đã tham gia thảo luận, về lý thuyết có thể sửa lại được." Đậu Đậu thở dài một hơi, vẻ mặt như bị táo bón.

Lão gia Thiên Kiếp hôm nay rõ ràng là muốn bá vương ngạnh thượng cung, nó cũng rất tuyệt vọng.

"Vậy thì tốt, chúng ta xuất phát ngay." Tống Thư Hàng tế ra 'Ô Tặc Bạo Quân song đao', nói với Đậu Đậu: "Ngươi đứng lên song đao." Đậu Đậu nhẹ nhàng nhảy một cái, đứng lên một thanh đao trong đó.

“Khiên Đao Thuật!” Tống Thư Hàng khẽ hét lên, hai tay cậu mỗi tay cầm một thanh đao trong cặp Ô Tặc Bạo Quân, thi triển ngự đao thuật nhanh nhất mà cậu hiện đang nắm giữ, 《Khiên Đao Thuật》.

Song đao ở phía trước, Đậu Đậu đứng trên đó, Tống Thư Hàng hai tay cầm đao ở phía sau, từ cửa sổ lao ra ngoài.

Độn quang của 《Khiên Đao Thuật》, có hình dạng ‘con thoi nhọn’.

Cơ thể của Tống Thư Hàng thì theo công thức toán học mà Thất Tu tiền bối đã thiết kế riêng cho cậu, cậu nhập các dữ liệu về thể tích của song đao Ô Tặc Bạo Quân, diện tích độn quang do 《Khiên Đao Thuật》 tạo ra, cũng như trọng lượng, chiều cao, chiều rộng cơ thể của bản thân + Đậu Đậu vào công thức dữ liệu này.

Thông qua tính toán công thức, có thể đưa ra tư thế chính xác nhất, phù hợp nhất với khí động học khi sử dụng 《Khiên Đao Thuật》. ‘Vèo~~’ Khiên Đao Thuật hóa thành một tia sáng, bay với tốc độ cực nhanh đến ngoại ô thành phố H bên cạnh.

Đậu Đậu bám chặt vào bảo đao, nó nhắm mắt minh tưởng, cố gắng hết sức để kìm nén yêu lực đang cuộn trào trong cơ thể. … Rất nhanh, Tống Thư Hàng đưa Đậu Đậu đến bên cạnh trận pháp độ kiếp.

“Huyễn trận không cần quan tâm nữa, Thư Hàng ngươi bây giờ trên người có bao nhiêu linh thạch, đều cho ta mượn trước.

Đợi độ kiếp xong, bất kể ta sống hay chết, đều để Hoàng Sơn trả lại cho ngươi thay ta.” Đậu Đậu kêu lên.

Nó cảm thấy thiên kiếp của mình càng lúc càng không thể kìm nén được, có thể giáng xuống bất cứ lúc nào.

Thời gian không còn nhiều, nó phải cải tạo trận pháp độ kiếp này thành hình thái phù hợp với nó trước khi thiên kiếp giáng xuống.

Tống Thư Hàng lấy toàn bộ linh thạch mà ban ngày đã lấy ra từ ‘trận pháp độ kiếp’ giao cho Đậu Đậu.

Còn có phần linh thạch mà An Tri Ma Quân dự trữ cho chính mình, cũng như một số linh thạch chưa tiêu hao hết trong tiên chu, toàn bộ lấy ra, giao cho Đậu Đậu.

Bây giờ trên người Tống Thư Hàng, thật sự không còn nửa viên linh thạch.

Đậu Đậu nhanh chóng tiến vào trận pháp độ kiếp, lấy ra toàn bộ linh thạch mà mình mang theo, toàn bộ nhét vào trong trận pháp.

“Linh thạch đủ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Miễn cưỡng đủ dùng, may mà lần này ra ngoài ta mang theo linh thạch khá nhiều.” Đậu Đậu nghiến răng nói.

Lần này nó ra ngoài, chuẩn bị ở chỗ Tống Thư Hàng mười ngày nửa tháng.

Cho nên trên người mang theo số lượng linh thạch khá nhiều.

Sau khi đầu tư toàn bộ linh thạch trên người vào trận pháp độ kiếp, Đậu Đậu lại há miệng phun ra, lấy viên ‘Huyết Thần Toản’ ra, đặt vào vị trí của trận pháp độ kiếp.

Viên Huyết Thần Toản này, có thể tăng cường độ yêu đan của nó sau khi độ kiếp.

Ở cảnh giới Ngũ phẩm, kim đan của tu sĩ có long văn để phân biệt cường độ.

Còn yêu đan thì dùng ‘quang mang’ để xác định cường độ yêu đan.

Sau khi yêu đan thành hình, màu sắc quang mang phát ra càng nhiều, cường độ yêu đan càng lớn.

Ngoài ra, có một bộ phận yêu tu lai hoặc yêu tu từ nhỏ đã tu luyện công pháp đặc thù được thiết kế riêng, khi ngưng tụ ra yêu đan, cũng sẽ hiện lên những đường vân giống như ‘long văn’ trên yêu đan.

Huyết Thần Toản có thể tăng cường long văn của kim đan tu sĩ, cũng có thể tăng cường độ yêu đan. … “Đúng rồi, còn có thứ này.” Tống Thư Hàng từ một chiếc ‘túi Càn Khôn’ lấy ra một cái bình nhỏ, ném cho Đậu Đậu.

Chiếc túi Càn Khôn này là bảo bối của ‘An Tri Ma Quân’, là bảo bối cao cấp hơn ‘túi thu nhỏ một tấc’.

Là bảo vật không gian thực sự.

Tống Thư Hàng chuẩn bị dùng chiếc ‘túi Càn Khôn’ này làm phần thưởng cuối năm cho các đệ tử năm nay.

Đợi đến cuối năm nay, đệ tử có tiến bộ tu vi lớn nhất, có thể nhận được chiếc ‘túi Càn Khôn’ này.

Các đệ tử còn lại chỉ có thể dùng bình trữ vật nghìn người tạm bợ.

Thông nương và Tiểu Âm Trúc lúc đó cũng sẽ được đưa vào danh sách kiểm tra đệ tử.

“Đây là cái gì?” Đậu Đậu nghi hoặc.

“Là đan dịch được tinh luyện từ Thất Hoàng Diệu Quả, đợi ngươi tấn cấp Ngũ phẩm thành công trong khoảnh khắc đó, nuốt viên đan dịch này, có thể có tác dụng cường hóa cường độ yêu đan.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi nhận được đan dịch này vào ban ngày, Tống Thư Hàng đã dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ giám định một phát.

Giám Định Bí Pháp phát huy siêu thường, một hơi giám định ra cả công thức chế tạo đan dịch của Công Tử Hải.

Bây giờ trong tay Tống Thư Hàng có một hạt giống ‘Thất Hoàng

Diệu Quả’.

Đây là do ‘Chính Đức đại thúc’ của Tiên Nông Tông giao cho cậu.

Chính Đức tiền bối trước sau đã cho Tống Thư Hàng hai hạt giống, một hạt cho A Thập Lục, là lời xin lỗi của Tiên Nông Tông đối với A Thập Lục.

Một hạt khác tặng cho Tống Thư Hàng, hy vọng một ngày nào đó, sau khi Tống Thư Hàng chém giết được Công Tử Hải, sẽ báo tin này cho ông ấy.

Nói cách khác, hạt giống ‘Thất Hoàng Diệu Quả’ này, là sự đầu tư và kỳ vọng báo thù của Chính Đức đối với Tống Thư Hàng.

Sau khi Chính Đức tặng hạt giống cho Tống Thư Hàng, cũng chỉ ảo tưởng rằng mấy chục năm, thậm chí mấy trăm năm sau, Tống Thư Hàng có thể báo thù cho Tiên Nông Tông… Tống Thư Hàng đã trồng hạt giống này vào thế giới hạt nhân, xem có thể kết quả không.

Nếu có thể kết quả, tương lai mấy vị đệ tử của cậu tấn thăng Ngũ phẩm, đều có thể dùng đến.

“Thư Hàng, ngươi không hổ là huynh đệ tốt của ta, gâu!” Đậu Đậu cất kỹ bình đan dược này vào người: “Từ hôm nay trở đi, ngươi có thể gọi ta là Đậu ca, ta sẽ coi ngươi như em ruột mà yêu thương.” Tống Thư Hàng: “Ngươi vẫn là trả lại đan dịch cho ta đi.” “Mơ đẹp, đồ đã tặng đi làm gì có chuyện lấy lại?” Đậu Đậu ha ha cười một tiếng, sau đó nhanh chóng loay hoay trong trận pháp độ kiếp, với tốc độ nhanh nhất cải tạo đại trận độ kiếp này thành trận pháp phù hợp với nó.

“Cần giúp đỡ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 1797

Trong thế giới hạt nhân của cậu còn có Hải Quy tiền bối, đại lão Cửu phẩm đang bị phong ấn.

“Không cần, cách sửa trận pháp ta đã nắm rõ trong lòng, sắp xong rồi.

Thư Hàng ngươi lùi ra sau một chút, đừng để bị cuốn vào thiên kiếp của ta.” Đậu Đậu tự tin nói.

Nó tiếp tục nhanh chóng loay hoay.

“Được.” Tống Thư Hàng chân phải nhẹ nhàng điểm xuống đất, thân hình bay ra ngoài trận pháp độ kiếp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân từ sau lưng Tống Thư Hàng chui ra, cô ấy há miệng phun ra, phun Xích Tiêu Kiếm ra ngoài.

“Sao các ngươi lại quay về bên cạnh trận pháp độ kiếp này rồi?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: “Đậu Đậu sắp độ kiếp.” “Ồ, con cún con đáng yêu đó à?” Xích Tiêu Kiếm nhìn Đậu Đậu trong huyễn trận một cái: “Nền tảng của con cún con này xây dựng không tồi, nếu độ kiếp thì tỷ lệ thành công sẽ rất cao.

Ngoài ra… Thư Hàng ngươi tốt nhất nên lùi xa hơn nữa.” Tống Thư Hàng: “???” “Ta cảm thấy trên người ngươi có một thuộc tính ẩn là ‘chuyên ké thiên kiếp của người khác’, thuộc tính ẩn này khi ‘bạn bè ngươi độ kiếp’, khả năng kích hoạt sẽ đặc biệt lớn.

Để an toàn, ngươi lùi ra sau thêm chút nữa sẽ an toàn hơn.

Tránh bị cuốn vào thiên kiếp.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối dùng giọng điệu bình tĩnh nhất, đâm một nhát thật đau vào tim Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Cuối cùng cậu vẫn tiếp tục lùi ra sau một đoạn.

Lần này, ta tuyệt đối không muốn bị cuốn vào thiên kiếp!

Không, khoan đã.

Đừng có cắm cờ lung tung.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, trận pháp mà Đậu Đậu sửa có vấn đề gì không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu triệu hồi Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra, chính là muốn nhờ nó trông chừng cho Đậu Đậu.

“Ta chỉ là một thanh thần kiếm, không nghiên cứu nhiều về trận pháp.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nâng mũi kiếm ‘nhìn’ về phía vị trí của Đậu Đậu: “Ừm, hiện tại xem ra trận pháp sửa không tồi, con cún con này không làm bậy, mà là rất có mục đích sửa trận pháp.

Chắc là có cao nhân chỉ điểm cho nó?” “Đây chắc là kết quả đã thảo luận trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếc quá, Khôi Lỗi tiên tử mang theo Âm Trúc không biết chạy đi đâu rồi.

Nếu không… có thể nhờ cô ấy truyền thụ cho Đậu Đậu bí pháp ‘ôm đầu ngồi xổm phòng ngự’, tăng tỷ lệ thành công độ kiếp.

Tống Thư Hàng lại lấy điện thoại ra, đăng nhập vào phần mềm trò chuyện.

Vừa online, đã phát hiện Đông Phương Lục tiên tử đang nhắn tin riêng cho cậu.

“Thư Hàng tiểu hữu bây giờ còn ở tòa nhà của Dược Sư không?

Buổi trưa ta có chút việc, bây giờ mới rảnh.

Ta bây giờ đến tìm ngươi nghiên cứu một chút về cách cải tạo chiếc tiên chu cơ giáp biến hình của ngươi.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng đưa tay trả lời Đông Phương Lục tiên tử: “Đông Phương tiên tử, con bây giờ đang ở thành phố H khu vực Giang Nam, chính là chỗ ‘trận pháp độ kiếp’ hồi sáng.

Đậu Đậu đột nhiên sắp độ kiếp, nhưng lại không có chuẩn bị.

Con chỉ có thể đưa nó đến đây dùng trận pháp của ‘An Tri Ma Quân’ để độ kiếp.” “Đậu Đậu độ kiếp?” Đông Phương Lục tiên tử sửng sốt: “Ta đến ngay!

Ngươi nói với các đạo hữu trong nhóm một tiếng, đặc biệt là hỏi Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu độ kiếp cần chú ý điều gì.” “Được, con hiểu rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Suýt nữa thì quên thông báo cho Hoàng Sơn tiền bối. … Tống Thư Hàng mở Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bá Tống: “@Hoàng Sơn Lòng Mệt Quá Muốn Về Hưu, Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu đột nhiên đốn ngộ, cảnh giới tăng vọt.

Bây giờ sắp phải độ kiếp rồi.

Đậu Đậu độ kiếp, cần chú ý điều gì không ạ?” Hoàng Sơn Lòng Mệt Quá Muốn Về Hưu: “(Biểu cảm phun máu).” Dược Sư: “(Biểu cảm một viên thuốc).” Hoàng Sơn Lòng Mệt Quá Muốn Về Hưu: “Cảm ơn Dược Sư đạo hữu, có rảnh thì phối cho ta ít thuốc dạ dày và thuốc trợ tim tác dụng nhanh gì đó.

Ta cảm thấy ta thật sự cần chúng.” Dược Sư: “OK!” Hoàng Sơn tiền bối: “Thư Hàng tiểu hữu, lần này lại phiền ngươi vì Đậu Đậu rồi.

Lúc Đậu Đậu độ kiếp, trước tiên chính ngươi tuyệt đối phải cẩn thận, đừng bị cuốn vào thiên kiếp.

Ta nhớ mấy lần trước ngươi độ kiếp, lần nào cũng bị cuốn vào thiên kiếp của các đạo hữu trong nhóm, lần này nhất định phải chú ý an toàn bản thân.” Tống Thư Hàng giá trị sát thương tâm lý +10.

Hoàng Sơn tiền bối tiếp tục: “Ta vốn đã chuẩn bị rất nhiều phương pháp độ kiếp cho Đậu Đậu, bây giờ e là đều không dùng được. (Biểu cảm phun máu).

Duy nhất có tác dụng chỉ có cái đó, Thư Hàng ngươi nói với Đậu Đậu, trên pháp khí vòng cổ mới của nó, có một pháp thuật bộc phát trong thời gian ngắn.

Thật sự đến lúc bất đắc dĩ, hãy kích hoạt nó.

Mã kích hoạt là sinh nhật của Đậu Đậu.” … Một bên khác.

Đông Phương Lục tiên tử lái xe, chở theo Tạo Hóa Pháp Vương, nhanh chóng tiến đến vị trí mà Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Lục tiên tử sau khi nghe tin Đậu Đậu sắp độ kiếp, liền lập tức kéo Tạo Hóa Pháp Vương theo.

Hiện tại, chuyện ‘tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có công năng chống lại tâm ma’, ai trong giới tu chân mà không biết chứ?

Mặc dù tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương rất chí mạng, di chứng cực mạnh, nghe xong thậm chí có thể mấy ngày không xuống giường được.

Nhưng các đại môn phái trong giới tu chân vẫn phải cứng rắn, chuẩn bị cho ‘buổi hòa nhạc Chư Thiên Vạn Giới’ của Tạo Hóa Pháp Vương, mong ngóng Tạo Hóa Pháp Vương có thể nể mặt đến môn phái của họ mở một buổi hòa nhạc.

Bây giờ Tạo Hóa Pháp Vương không chỉ đơn thuần là một siêu sao của thế giới người thường, mà còn là một siêu sao hàng đầu trong giới tu chân.

Trong thiên kiếp tứ tấn ngũ của Đậu Đậu, lỡ như gặp phải tâm ma kiếp lợi hại, sẽ cần đến Tạo Hóa Pháp Vương ra tay cứu giúp. … … **Nhóm Cửu Châu Nhất Hào** Hoàng Sơn Lòng Mệt Mỏi Muốn Về Hưu: “@Đồng Quái tiên sư, Đồng Quái có online không?

Giúp Đậu Đậu xem một quẻ.” “Có đây, ta đang đợi Hoàng Sơn tiền bối ngài mở lời đây.” Đồng Quái tiên sư nhanh chóng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “Yêu ~ Đồng Quái hôm nay cũng online được sao?

Không về hòn đảo nhỏ đó à?” “Biết đâu… Đồng Quái và vị tiền bối kia đang hưởng tuần trăng mật, du lịch khắp thế giới thì sao?” Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được bổ sung.

Đồng Quái tiên sư: “Ha ha ha.” Lệ Chi tiên tử: “Bắc Hà, Tam Lãng đừng gây rối, trước tiên để Đồng Quái xem quẻ cho Đậu Đậu đã.” Vài giây sau.

Đồng Quái tiên sư trả lời: “Có kết quả rồi, quẻ của Đậu Đậu là hung triệu bình thường, nhưng chỉ là loại hơi nguy hiểm một chút thôi.” Hoàng Sơn Lòng Mệt Mỏi Muốn Về Hưu: “Được, đã nhận.

Quẻ như vậy là đủ rồi.” Hung triệu nghĩa là đợt thiên kiếp này của Đậu Đậu, hẳn là ổn rồi.

Phá Dương Kích Quách Đại: “[Ảnh đại diện của Diệt Phượng công tử đáng yêu]” Diệt Phượng công tử: “???” Quách Đại tự dưng gửi ảnh đại diện của hắn làm gì?

Phá Dương Kích Quách Đại: “[Biểu cảm tức giận lôi đầu mèo lầu trên]” Diệt Phượng công tử: “Quách Đại, đệt ngươi!” Tên này không phải vẫn luôn lôi đầu chó của hắn sao, lần này sao lại đổi khẩu vị rồi?

Phá Dương Kích Quách Đại: “Khụ, lầu đầu chó bị người ta cấm rồi.

Tạm thời đổi sang lầu đầu mèo… Nói chuyện chính, Đồng Quái đạo hữu, quẻ vừa rồi của ngươi là dùng tay hay dùng chân tính vậy?” Điểm này rất quan trọng.

Lần trước ở Thực Tiên Yến, Đồng Quái dùng chân tính quẻ, kết quả tính ra lại rất chuẩn.

Đồng Quái tiên sư: “Là quẻ tượng bình thường.

Dùng chân tính quẻ chỉ là đùa thôi, không phải là cách tính quẻ chính quy.” Hoàng Sơn tiền bối lại thở phào nhẹ nhõm.

Tống Thư Hàng cũng thở phào, cậu quay sang trận pháp hét lớn với Đậu Đậu: “Đậu Đậu, vừa rồi Đồng Quái tiền bối đã xem cho cậu một quẻ.

Là hung triệu bình thường thôi!” “Quá đỉnh, bản Đậu Đậu quả nhiên là chó tốt có trời phù hộ.” Đậu Đậu cười ha hả.

Nó tiêu sái vung vuốt, hoàn thành chỗ sửa đổi cuối cùng của trận pháp.

Ầm ầm ầm~~ Sáu cây Ma Thần Trụ của An Tri Ma Quân lại hiện ra, nhưng lần này trên Ma Thần Trụ ngoài ma vụ ra còn có thêm một luồng yêu khí nồng đậm.

Yêu ma quỷ quái, từ xưa đến nay yêu và ma không tách rời.

Sức mạnh của ma tu và yêu khí có thể phối hợp hoàn hảo, vì vậy Đậu Đậu mới có tự tin sửa trận pháp độ kiếp của An Tri Ma Quân thành trận pháp của riêng mình.

“Đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối nhắc cậu, vòng cổ của cậu còn có một bí thuật bộc phát trong thời gian ngắn cuối cùng.

Mã kích hoạt là sinh nhật cậu, đến lúc không chịu nổi nữa thì hãy kích hoạt nó." Tống Thư Hàng lại nói.

Đậu Đậu: "Nhận được, nhưng… chức năng này chắc chắn không cần dùng đến.

Bản cẩu hôm nay tràn đầy tự tin.

Vậy thì, bắt đầu thôi!

Tới đây, tới đây đọ sức với ta đi!" Đậu Đậu ngửa mặt lên trời gầm lớn, thân hình nó phình to, hóa thành hình dạng chó khổng lồ dài năm mét.

Đây là trạng thái quen thuộc nhất của nó, cũng là hình dạng có thể phát huy sức chiến đấu cao nhất.

Yêu lực tăng vọt, kiếp vân trên bầu trời lại ngưng tụ, thiên lôi đang hình thành.

Người dân thành phố H đêm nay chắc chắn không ngủ được.

Buổi sáng, trận sấm sét bất ngờ đã khiến rất nhiều người phàn nàn về cục khí tượng.

Bây giờ rạng sáng, sấm sét lại đến.

Còn cho người ta ngủ yên không hả?

Thời tiết biến đổi khôn lường này quá phản nhân loại rồi!

Ầm ầm ầm~ Đợt thiên kiếp đầu tiên giáng xuống.

Đợt thiên kiếp này không mạnh, chỉ là báo hiệu thiên kiếp bắt đầu.

Đậu Đậu vỗ nhẹ chân xuống đất.

Trên sáu cây Ma Thần Trụ, hắc vụ, tà khí, yêu khí cùng phun ra, tạo thành một đám mây đen kỳ dị, chặn đứng đợt thiên kiếp đầu tiên.

Quá trình độ kiếp này, nó đã tưởng tượng trong đầu rất lâu rồi.

Ban ngày, khi ‘An Tri Ma Quân’ độ kiếp, Đậu Đậu đã tự đặt mình vào vị trí của An Tri Ma Quân, suy nghĩ ‘nếu người độ kiếp là ta, ta sẽ làm gì’.

Uy lực của thiên kiếp, còn yếu hơn một chút so với tưởng tượng của Đậu Đậu.

Sự kết hợp của hắc vụ và yêu khí dễ dàng chặn được đợt thiên kiếp đầu tiên.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhắn tin riêng cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiểu hữu, quá trình độ kiếp của Đậu Đậu, cậu có thể giúp ta quay lại được không?” Thực ra, từ lúc Đậu Đậu còn là một con chó Bắc Kinh nhỏ bình thường, cho đến quá trình được Hoàng Sơn nuôi dưỡng thành đại yêu khuyển, Hoàng Sơn đều đã ghi hình lại, cất giữ cẩn thận.

Hoàng Sơn tiền bối nuôi Đậu Đậu như nuôi con trai vậy.

Chương 1798

Yêu sủng bình thường trong giới tu chân, làm gì có được địa vị như Đậu Đậu, không bị chủ nhân coi làm tọa kỵ hay bóp cho kêu éc éc đã là may lắm rồi.

“Không vấn đề, tôi sẽ ghi lại toàn bộ quá trình.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Hoàng Sơn tiền bối: “Ừm, cảm ơn tiểu hữu.

Đợi Đậu Đậu độ kiếp xong, ta sẽ tặng cậu một món quà mà ta đảm bảo cậu sẽ hài lòng.” Tống Thư Hàng: “[Biểu cảm mặt cười].” Hoàng Sơn tiền bối ra tay trước nay luôn hào phóng, món quà mà ngài ấy nói đảm bảo sẽ làm người ta hài lòng, e rằng sẽ là một bất ngờ lớn.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, bắt đầu quay lại cảnh Đậu Đậu độ kiếp.

Vì ‘huyễn thuật trận pháp’ bên cạnh trận pháp độ kiếp vẫn còn, nên khi quay cảnh Đậu Đậu độ kiếp, còn cần Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỗ trợ, thêm một pháp thuật nhỏ ‘phá trừ huyễn thuật’ trước ống kính điện thoại.

Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối vạn năng.

Để báo đáp, Tống Thư Hàng lại cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát ‘Chú Đao Thuật’.

Lần này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối không từ chối… Chú Đao Thuật đúng là rất thoải mái. … … Thiên kiếp từng đợt từng đợt giáng xuống, từ lôi kiếp đơn giản nhất tăng cường đến hỏa kiếp, thổ kiếp, thủy kiếp, mộc kiếp đồng thời xuất hiện.

Đậu Đậu không hề hoảng loạn, nó thúc đẩy trận pháp độ kiếp, chặn đứng tất cả thiên kiếp.

“Tiểu Đậu Đậu làm không tệ, quá trình độ kiếp của nó, đến giờ đều rất tiêu chuẩn.

Có thể nói là một quá trình độ kiếp mẫu mực như sách giáo khoa.

Thư Hàng, học hỏi đi.

Học vấn độ kiếp rất sâu xa, đừng chỉ biết cúi đầu xông vào.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “…” Ngửa mặt nhìn trời, tôi cũng không muốn đối đầu trực diện với thiên kiếp đâu, nhưng lần nào tôi cũng không có chuẩn bị gì cả đã bị lôi đi độ kiếp rồi.

“Tại hạ Bá Tống, mười tám tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi đến đánh ta đi?” Công Đức Xà Mỹ Nhân lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “…” Mấy người hôm nay hẹn nhau đến đâm tim tôi à?

“Chính là ở đó, vị trí có sấm sét.

Chúng ta đến rồi!” Lúc này, một giọng nói êm tai vang lên từ trên trời.

Tống Thư Hàng vừa ngẩng đầu, đã thấy chiếc xe của Đông Phương Lục tiên tử đang lao tới với tốc độ cao trên không trung.

Chiếc xe này của Đông Phương Lục tiên tử, trước đây chỉ có chức năng bay lơ lửng tạm thời, bây giờ lại có thêm khả năng đua xe trên không… Chèn ép trên mặt đất đã không thể thỏa mãn Đông Phương Lục tiên tử, cô ấy sắp bắt đầu con đường chinh phục bầu trời của mình rồi sao?

Sau này bay trên trời cũng phải cẩn thận hơn, không biết lúc nào sẽ bị Đông Phương Lục tiên tử cán phải.

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta đến rồi.” Đông Phương Lục tiên tử thò nửa người ra ngoài cửa sổ xe, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Chị ơi, chị của tôi ơi, chị đang lái xe đó!

“Cẩn thận, Đông Phương Lục tiên tử~~ cẩn thận đỗ xe!

Đừng đâm vào trận pháp độ kiếp của Đậu Đậu.” Tống Thư Hàng hét lớn.

Cậu tiện tay ném điện thoại đi, Công Đức Xà Mỹ Nhân bắt lấy điện thoại của cậu, tiếp tục quay cảnh Đậu Đậu độ kiếp.

“Yên tâm đi, hạ cánh từ trên không, ta đã lắp một thiết bị đỗ xe đặc biệt tuyệt vời, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu.” Đông Phương Lục tiên tử cười nói.

Trong lúc nói chuyện, chiếc xe việt dã của cô đã hạ cánh từ trên không, rồi đột ngột lao nhanh về phía Tống Thư Hàng.

Biết ngay Đông Phương Lục tiên tử hoàn toàn không đáng tin cậy!

Mắt thấy xe của tiên tử sắp đâm vào mình… Tống Thư Hàng trong lòng tính toán góc độ va chạm của Đông Phương Lục tiên tử, rồi thân hình cậu nhảy cao lên, nhảy cao hơn sáu mét.

Độ cao này hoàn toàn đủ để tránh chiếc xe việt dã của Đông Phương Lục tiên tử.

Nhưng ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng nhảy lên, xe của Đông Phương Lục tiên tử cũng nhảy lên.

Tống Thư Hàng: “???” Chết tiệt, sao cô cũng nhảy lên vậy?

Xe việt dã của Đông Phương Lục tiên tử nhảy lên rồi xoay tròn.

Khi thân xe xoay tròn, Tống Thư Hàng bị lốp xe khổng lồ cán thẳng vào người.

Trên xe của Đông Phương Lục tiên tử có các loại trận pháp phòng ngự, nên dù bị đâm thẳng cũng không đau không ngứa.

Tống Thư Hàng mặt mày khổ sở, rơi từ trên không xuống.

Ầm!

Lúc này, xe của Đông Phương Lục tiên tử xoay vài vòng rồi đáp xuống đất ổn định.

“Ngầu không, đây là ý tưởng lấy từ ‘phi kiếm dùng một lần xoắn ốc lên trời’ của Bạch tiền bối.

Nếu xe thật sự không phanh được, kích hoạt chức năng này, xe sẽ bay lên tại chỗ, xoắn ốc lên trời để giảm lực, rồi hạ cánh xuống.” Đông Phương Lục tiên tử đắc ý chui ra khỏi xe.

“Chỉ là quá trình xoay hơi mạnh, người thường không chịu nổi.” Tạo Hóa Pháp Vương cũng mở cửa xe.

Tống Thư Hàng chỉ vào vết lốp xe to tướng trên người mình, không nói gì.

Đông Phương Lục tiên tử: “Ủa?

Ta đã lên trời rồi, sao vẫn cán phải cậu?” “Tôi nhảy lên, nhưng không ngờ xe của cô cũng nhảy lên.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đông Phương Lục tiên tử nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng: “Cho nên á, giữa người với người cần có sự tin tưởng.

Cậu phải tin tưởng vào kỹ thuật của ta, không nhảy lên thì tuyệt đối không xảy ra tai nạn.” Tống Thư Hàng: “…” Nhưng mà, có lúc cái giá của sự tin tưởng giữa người với người, rất lớn!

“Đậu Đậu độ kiếp thế nào rồi?” Đông Phương Lục tiên tử chuyển chủ đề.

Tống Thư Hàng: “Rất thuận lợi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối khen Đậu Đậu độ kiếp như sách giáo khoa.” “Vậy chúng ta ở bên cạnh hộ pháp cho nó.

Đúng rồi, mấy cái lõi và tiên chu của cậu có ở đây không?

Ta thử xem có thể lắp ráp lại giúp cậu không.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

“Đều ở đây.” Tống Thư Hàng từ thế giới lõi lấy ra tiên chu, lò phản ứng lõi, máy tinh luyện năng lượng, lõi hóa thân dạng sủng vật. ********** Thiên kiếp của Đậu Đậu, rất thuận lợi.

Thiên kiếp hiện đại hóa bị nó chặn từng đợt một.

Năm giờ sáng.

Thiên kiếp của Đậu Đậu bước vào hồi kết.

“Thư Hàng!” Lúc này, Đậu Đậu đột nhiên hét lớn: “Có cách nào giúp ta tăng uy lực thiên kiếp không, bản cẩu hôm nay muốn nghịch thiên!” Tống Thư Hàng: “Hả?” Đầu óc Đậu Đậu, cuối cùng cũng hỏng rồi sao?

Hoặc là, nó bị tâm ma rồi!

Tạo Hóa Pháp Vương hắng giọng, đến lúc ngài ấy ra tay rồi sao?

“Không đủ, còn lâu mới đủ.

Cường độ thiên kiếp thế này, nhẹ nhàng là qua được rồi!” Đậu Đậu nói: “Ta là đại yêu muốn ngưng tụ yêu đan tám văn trở lên, thiên kiếp cỡ này yếu quá, hoàn toàn không thể giúp ta ngưng tụ tám văn.

Thư Hàng, có cách nào giúp ta tăng uy lực thiên kiếp không?” Tống Thư Hàng: “Ai nói với cậu uy lực thiên kiếp liên quan đến số lượng đan văn?” Lúc cậu tứ tấn ngũ, còn là thiên kiếp bát phẩm của Vân Tước Tử tiền bối để lại nữa.

Cuối cùng số lượng đan văn ngưng tụ không phải vẫn ít đáng thương sao, còn phải nhờ Bạch tiền bối two giúp bổ sung thành cửu long văn nữa.

Hơn nữa, lúc độ kiếp đừng có cắm cờ chứ!

Người trước nói mình muốn một hơi ngưng tụ kim đan tám long văn, bây giờ vẫn chưa nguội, đang bị nhốt trong thế giới lõi của cậu kìa.

“Thông thường mà nói, uy lực thiên kiếp càng lớn… thì số lượng đan văn ngưng tụ quả thực sẽ càng nhiều, phẩm chất thành đan cũng sẽ càng cao.

Dù sao có bỏ ra mới có hồi báo.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Vì tăng cường thiên kiếp cũng có hiệu quả sao?” “Nếu ngươi cảm thấy mình có thể chịu được thiên kiếp mạnh hơn, sau khi thiên kiếp được tăng cường… quả thực có xác suất nâng cao phẩm chất thành đan.” Đông Phương Lục tiên tử cũng không chắc chắn lắm.

“Thư Hàng, nhanh nhanh nhanh, mấy đợt thiên kiếp cuối cùng sắp tới rồi.

Giúp ta tăng cường thiên kiếp, tin ta đi, ta tuyệt đối làm được!” Đậu Đậu lại hét lên.

Nó cảm thấy trạng thái hiện tại của mình tốt đến không thể tốt hơn, uy lực thiên kiếp hiện tại hoàn toàn không thể thỏa mãn nó.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng đều đã ngưng tụ cửu long văn, nó không thể bị một hậu bối vượt qua quá nhiều, Đậu Đậu vẫn còn sĩ diện.

Trong lúc nói chuyện, thể tích kiếp vân trên bầu trời tăng vọt, lớn gấp đôi.

Khẩu pháo thiên kiếp kiểu cũ ban đầu, bây giờ nòng pháo kéo dài ra, tiến hóa thành trọng pháo đầy cảm giác khoa học kỹ thuật.

Uy lực thiên kiếp của Đậu Đậu, tăng lên gấp đôi một cách vô cớ.

“Ha ha ha, chính là cảm giác này, gâu!” Đậu Đậu ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, trong mắt nó tràn đầy tự tin.

Dù uy lực thiên kiếp đã tăng cường hơn gấp đôi, nó cũng không hề sợ hãi, nó cảm thấy mình hoàn toàn có thể chống đỡ được.

“Cảm ơn cậu nhé, Thư Hàng.

Yên tâm, ta sẽ không để mọi người thất vọng đâu.” Đậu Đậu hét lên, sau đó thân hình nó lại phình to thêm một vòng, toàn thân lông lá hóa thành màu vàng kim, nghênh đón những trọng pháo thiên kiếp đầy cảm giác khoa học kỹ thuật kia.

Tống Thư Hàng: “???” Cảm ơn tôi, nhưng tôi có làm gì đâu.

Việc thiên kiếp được tăng cường, chẳng liên quan gì đến tôi cả.

Cái nồi này tôi không muốn gánh.

“Quả nhiên, uy lực thiên kiếp của Đậu Đậu vẫn tăng cường rồi, may mà Đậu Đậu hẳn là chịu được.” Đông Phương Lục tiên tử khẽ nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía Đông Phương Lục tiên tử: “Chuyện gì vậy?” “Bởi vì trận pháp độ kiếp của Đậu Đậu, ban đầu là trận pháp của tên An Tri Ma Quân kia.

Dù đã được Đậu Đậu thay đổi, biến nó thành trận pháp phù hợp với mình.

Nhưng nền tảng của trận pháp độ kiếp, vẫn là do An Tri Ma Quân bố trí.” Đông Phương Lục tiên tử giải thích.

Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

Xin lỗi, cậu một hơi thăng lên ngũ phẩm, mặc dù mấy tháng nay thường xuyên đối mặt với thiên kiếp.

Nhưng cái thứ gọi là trận pháp độ kiếp, cậu chưa từng dùng một lần.

Vì vậy, Tống Thư Hàng không hiểu rõ lắm về trận pháp độ kiếp.

“Độ kiếp là chuyện rất riêng tư, ngươi hẳn là biết, lúc tu sĩ độ kiếp, chỉ có thể dựa vào chính mình, không thể có tu sĩ khác can thiệp giúp đỡ.

Chương 1799

Nếu có tu sĩ khác can thiệp, uy lực thiên kiếp sẽ tăng lên.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng sững sờ: “Trận pháp độ kiếp do An Tri Ma Quân bố trí, bị Đậu Đậu tiếp quản, cũng tương đương với việc ‘An Tri Ma Quân’ đang hỗ trợ Đậu Đậu độ kiếp sao?” “Đúng vậy.” Đông Phương Lục tiên tử gật đầu, đây cũng là lý do mà cô và Tạo Hóa Pháp Vương nghe tin thiên kiếp của Đậu Đậu không thể áp chế được nữa, phải lập tức độ kiếp, liền chạy đến ngay lập tức.

“Mặc dù trận pháp này đã được Đậu Đậu thay đổi nhiều chỗ, nhưng về tổng thể, vẫn tương đương với việc ‘An Tri Ma Quân’ ra tay thay Đậu Đậu bố trí trận pháp độ kiếp.

Tương đương với việc hắn gián tiếp can thiệp vào thiên kiếp của Đậu Đậu.

Hiện tại xem ra, uy lực thiên kiếp tăng cường hơn một lần, vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được.

Đậu Đậu có thể chống đỡ được.” Đông Phương Lục tiên tử âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nền tảng tu luyện của Đậu Đậu được xây dựng rất vững chắc, nó từ nhỏ đã được Hoàng Sơn tiền bối chỉ đạo tu luyện.

Mặc dù tốc độ thăng cấp không nhanh, nhưng nó tu luyện từng bước một, vững như bàn thạch.

Hơn nữa, vì tiếp xúc đều là những tu sĩ cấp bậc như Hoàng Sơn tiền bối, nên tầm nhìn của Đậu Đậu rất rộng mở, vượt xa đại yêu tứ phẩm bình thường.

Nếu là đại yêu tứ phẩm bình thường, đợt thiên kiếp cuối cùng uy lực đột nhiên tăng gấp đôi, tỷ lệ tử vong tuyệt đối trên bảy mươi phần trăm.

Đậu Đậu hiện tại lại vẫn có thể nhảy nhót tưng bừng, mượn uy lực của trận pháp độ kiếp, chống lại thiên kiếp một cách hoàn hảo như sách giáo khoa.

“Đây cũng là lý do vì sao trong tình huống bình thường, tu sĩ khi độ kiếp tuyệt đối không nhờ tiền bối bố trí trận pháp.” Tạo Hóa Pháp Vương nói, ngài ấy hắng giọng: “Xem ra Đậu Đậu cũng không bị tâm ma, vẫn chưa đến lượt ta ra tay.” Tống Thư Hàng: “…” Thật lòng hy vọng Tạo Hóa tiền bối không có cơ hội cất giọng hát. … … Thiên kiếp của Đậu Đậu vẫn tiếp tục, Công Đức Xà Mỹ Nhân rất chăm chú quay lại toàn bộ quá trình độ kiếp của nó.

Tống Thư Hàng và Tạo Hóa Pháp Vương ở một bên hộ trận.

Còn Đông Phương Lục tiên tử thì tiếp tục mày mò tiên chu của Tống Thư Hàng.

“Xong rồi!” Đông Phương Lục tiên tử nhẹ nhàng vỗ tay, đẩy ‘tiên chu cơ giáp’ của Tống Thư Hàng về bên cạnh cậu: “Cái lõi hóa thân dạng sủng vật cuối cùng, cậu tự lắp vào đi.” Đông Phương Lục tiên tử chỉ cải tạo một chút máy tinh luyện năng lượng, để nó có thể thích ứng với ‘lò phản ứng lõi’ và tiên chu của Tống Thư Hàng, đóng vai trò như một kênh năng lượng.

Như vậy, lò phản ứng lõi có thể được lắp vào tiên chu như ‘linh thạch’, bổ sung năng lượng cho tiên chu.

“Lõi hóa thân dạng sủng vật phải lắp như thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đông Phương Lục tiên tử: “Cái này tùy ý, cậu muốn lắp vào đâu cũng được.

Nhưng ta nhớ thứ này đều được lắp vào những thứ như ‘vàng, kim cương’.

Chưa từng có ai thử lắp nó vào tiên chu cả.

Cậu tốt nhất nên tìm một chiếc ô tô bình thường thử trước.” Tống Thư Hàng lập tức liếc nhìn chiếc xe việt dã của Đông Phương Lục tiên tử.

“Đừng hòng, nghĩ cũng đừng nghĩ!” Đông Phương Lục tiên tử vội nói: “Nếu cậu dám có ý đồ với xe yêu của ta, ngày mai ta sẽ cán chết cậu.” Tống Thư Hàng không khỏi rùng mình.

Dưới thiên kiếp.

Cơ thể Đậu Đậu run lên, hơn mười sợi lông chó rụng xuống.

Những sợi lông này hóa thành từng con Đậu Đậu nhỏ, xông thẳng lên trời.

Thực lực của những phân thân này không cao, có con chỉ có tam phẩm, mạnh nhất cũng chỉ mới vào tứ phẩm.

Phân thân lông chó xông lên trời, chủ động đâm vào những khẩu trọng pháo thiên kiếp, chặn chúng lại.

“Gâu, ha ha ha ha, chỉ có mức độ này thôi sao?

Không đủ đâu, còn lâu mới đủ.

Ta vẫn chưa đã ghiền đâu.” Đậu Đậu đứng thẳng lên, một vuốt vuốt qua đám lông trên đầu mình.

“Đậu Đậu tự mãn rồi.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

“Sẽ bị tâm ma.” Tạo Hóa Pháp Vương bổ sung.

“Thư Hàng, tăng uy lực thiên kiếp nữa đi!” Đậu Đậu hét lớn.

Tống Thư Hàng: “…” Thiên kiếp lại không phải nhà tôi mở, tôi làm gì có năng lực tùy ý tăng uy lực của nó chứ.

Đông Phương Lục tiên tử lên tiếng: “Đừng quậy nữa Đậu Đậu, chuyên tâm độ kiếp.

Uy lực thiên kiếp đã gần đến giới hạn của cậu rồi, không cần thiết phải tăng cường nữa.” “Nhưng ta cảm thấy mình vẫn có thể tiếp tục chống đỡ được.” Đậu Đậu nói.

Nó nói thật, nó cảm thấy trong cơ thể mình vẫn còn tiềm lực khổng lồ chưa được giải phóng!

Hơn nữa, viên ‘huyết thần toản’ mà nó chôn lại vào đại trận trước đó, đến lúc này mới được kích hoạt.

Sức mạnh trong huyết thần toản được giải phóng, dung nhập vào toàn bộ đại trận độ kiếp, tăng xác suất Đậu Đậu ngưng tụ yêu đan phẩm chất cao.

Lúc này, điện thoại của Đông Phương Lục tiên tử reo lên.

Cô mở ra xem, là cuộc gọi từ Hoàng Sơn tiền bối.

“A lô, Hoàng Sơn tiền bối, Đậu Đậu độ kiếp vẫn chưa kết thúc đâu.” Đông Phương Lục tiên tử nhận điện thoại rồi nói.

Giọng của Hoàng Sơn tiền bối vang lên: “Thiên kiếp của Đậu Đậu đã vào hồi kết rồi phải không?

Có thuận lợi không?” Mặc dù có quẻ của Đồng Quái tiên sư đảm bảo, nhưng Hoàng Sơn vẫn hy vọng có thể biết được tình hình độ kiếp của Đậu Đậu ngay lập tức.

Thực ra, lúc này Hoàng Sơn đang bay về thành phố H với tốc độ nhanh nhất.

“Đúng vậy, đã là mấy đợt thiên kiếp cuối cùng rồi, hiện tại quá trình độ kiếp rất thuận lợi.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Uy lực thiên kiếp có tăng cường không?” “Có, tăng cường một lần.

Nhưng Đậu Đậu vẫn dư sức, không thành vấn đề.” Đông Phương Lục tiên tử trả lời.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Vất vả cho các người rồi, nếu Đậu Đậu có vấn đề gì, xin hãy báo cho ta ngay.” “Hoàng Sơn ngốc nghếch~~ ta có một vấn đề lớn.” Lúc này, Đậu Đậu hét lớn.

Đừng bao giờ coi thường tai chó, dù đang độ kiếp, nó vẫn nghe rõ giọng nói phát ra từ điện thoại của Đông Phương Lục tiên tử.

“Hoàng Sơn ngốc nghếch, ta muốn tăng cường uy lực thiên kiếp!

Xin hãy phê chuẩn cho ta!” Yêu lực trên người Đậu Đậu tăng vọt, phong hỏa luân phối hợp với trận pháp độ kiếp, quét qua những đợt oanh kích của trọng pháo thiên kiếp.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Đừng học theo Tam Lãng, vững vàng mà tiến.” “Ta thật sự còn dư sức, trạng thái hôm nay của ta không biết vì sao lại tốt đến lạ thường.

Có thể là do hôm nay đốn ngộ, thực lực của ta tăng lên rất lớn.

Rất nhiều kiến thức mơ hồ trước đây, hôm nay đều lĩnh ngộ hết rồi.

Ta đã không còn là Đậu Đậu của ngày hôm qua, ta hôm nay một mình có thể đánh mười ta của ngày hôm qua.” Đậu Đậu hét lên.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Đậu Đậu nhà ta, cuối cùng cũng điên rồi sao?” “Hoàng Sơn ngốc nghếch, tin ta đi.

Ta cảm thấy lần này ta rất có thể trực tiếp ngưng tụ yêu đan tám văn!” Đậu Đậu thành khẩn nói: “Kim đan vô hối, ta không muốn tương lai vì hôm nay không dốc toàn lực mà hối hận.

Ta bây giờ vừa độ kiếp vừa còn dư sức giao lưu với ngài, đây không phải là bằng chứng mạnh nhất sao?

Ta thật sự mạnh hơn ngài dự đoán.” “Đông Phương Lục tiên tử, ngươi cảm thấy thế nào?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

“Đậu Đậu quả thực vẫn còn dư sức, nhưng ta không khuyến khích tăng cường thiên kiếp nữa.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

“Ta hiểu rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

“Hoàng Sơn đại nhân, ta thật sự làm được.” Đậu Đậu nhanh chóng nói.

“Ngươi tự quyết định đi, Đậu Đậu.” Hoàng Sơn Tôn Giả đột nhiên nói: “Kim đan vô hối… ngươi lựa chọn thế nào, ta không can thiệp nữa.

Ngươi tự mình suy nghĩ cho kỹ, tự mình đưa ra lựa chọn, tự mình gánh chịu hậu quả.

Dù là thân tử đạo tiêu, cũng đừng hối hận.” Câu trả lời của Hoàng Sơn Tôn Giả, ngoài dự liệu của Đông Phương Lục tiên tử, thậm chí ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

“Ta biết, ta sẽ không hối hận.

Tới đi, Thư Hàng!

Tăng cường thiên kiếp của ta đi!” Đậu Đậu nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “…” Nhưng tôi thật sự không thể điều khiển thiên kiếp đâu!

Đậu Đậu bốn chân chạm đất, bày ra tư thế chiến đấu.

Tiếp theo, nó sẽ thực sự dùng toàn lực!

Bùng nổ đi, thiên kiếp.

Sau đó, một hơi giúp nó bước lên đỉnh cao của đời chó, ngưng tụ yêu đan tám văn!

“Kim đan vô hối, cơ hội chỉ có một lần.

Có nắm bắt được hay không, là do chính mình.

Tu luyện lâu như vậy, lúc này nếu không dốc toàn lực liều một phen, tương lai ta nhất định sẽ hối hận.

Thậm chí, nói không chừng sẽ sinh ra tâm ma, ngay cả cửa ải tâm ma cũng không qua được.” Đậu Đậu khẽ nói.

Nhưng nó tuyệt đối sẽ không hối hận, nếu thất bại, kiếp sau nó sẽ làm một con chó cưng ngoan ngoãn, không làm Hoàng Sơn phiền lòng nữa.

Cũng không đúng, nếu độ kiếp thất bại, e rằng nó sẽ thân tử đạo tiêu mất?

Xác suất sống lại rất nhỏ.

“Không hối hận, và tuyệt đối không thể hối hận.” Đậu Đậu lớn tiếng nói: “Ta còn muốn tiếp tục làm Hoàng Sơn ngốc nghếch phiền lòng, tiếp tục gây rắc rối cho hắn, tiếp tục bỏ nhà đi.” Đông Phương Lục tiên tử: “…” Nếu cô là Hoàng Sơn tiền bối, nói không chừng sẽ bóp chết Đậu Đậu.

Ầm~ Đợt thiên kiếp tiếp theo tiếp tục giáng xuống.

Tuy nhiên, uy lực thiên kiếp không hề tăng cường.

Đậu Đậu chỉ dựa vào trận pháp + phong hỏa luân, đã dễ dàng chặn đứng trọng pháo thiên kiếp.

“Gâu?” Đậu Đậu nghi hoặc quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, tăng cường uy lực thiên kiếp đi.

Đừng thương tiếc ta, đợt thiên kiếp này ta vững như chó!” “Cậu từ lúc nào lại có ảo giác tôi có thể khống chế uy lực thiên kiếp vậy!” Tống Thư Hàng phàn nàn.

Cậu tưởng tôi là Thiên Đạo toàn năng sao?

“Vậy Thư Hàng, cậu vào đây cùng ta độ kiếp đi?” Đậu Đậu lại nói.

Tống Thư Hàng lật bàn: “Quỷ mới muốn cùng cậu độ kiếp!” Cậu thật sự nghĩ tôi là Tống.

Có Thiên Kiếp Là Xông Pha.

Thư Hàng à!

Tôi cũng không phải thiên kiếp nào cũng muốn xông vào đâu.

Chương 1800

Đậu Đậu nghiêm túc nói: “Có thể giống như lúc trước đối phó với An Tri Ma Quân, để phân thân của cậu vào, tăng cường thiên kiếp của ta được không?

Xin cậu đấy, Thư Hàng.

Nếu không, ta thật sự sẽ hối hận cả đời.” Đây là lần đầu tiên, Đậu Đậu rất nghiêm túc cầu xin Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài, nghiêm túc nói: “Không hối hận?” “Tuyệt đối không hối hận, Hoàng Sơn đã đồng ý để ta tự quyết định rồi.

Điều đó có nghĩa là, ta đã được Hoàng Sơn công nhận.” Đậu Đậu khẽ nói.

Trên đuôi nó lại có lông rụng xuống, hóa thành những con Đậu Đậu nhỏ, xông lên chống lại thiên kiếp… Không biết từ lúc nào, chóp đuôi của Đậu Đậu đã trụi một nhúm lông.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Tôi hiểu rồi, vậy thì…” “Thế nào là yêu?

Thế nào là hiếu?

Có biết tình mẹ vĩ đại không?” “Thế nào là yêu?

Thế nào là hiếu?

Có biết tình mẹ vĩ đại không?” Hai giọng nói ưu mỹ đồng thời vang lên, đến từ ‘Ba câu hỏi mang thai’ của Nho gia Thánh nhân.

Đồng thanh, không thể chờ đợi được.

Hơn nữa, hai giọng nói đều rất hay, du dương như hát.

Một giọng là của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Một giọng khác… là của Tạo Hóa tiên tử chui ra từ sau lưng Tạo Hóa Pháp Vương, Tạo Hóa tiên tử hai tay chắp lại thành tư thế ‘cầu nguyện’.

Hai vị tiên tử đọc xong lời thoại, hai đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào nhau, không ai chịu yếu thế.

Tống Thư Hàng: “…” Tranh lời thoại?

Lời thoại của một con chó cưng thì có gì mà tranh.

Hơn nữa, các người nghĩ rằng tôi can thiệp vào thiên kiếp của Đậu Đậu chỉ có một cách là ‘Thánh nhân chi nhãn’ sao?

Trong mắt hai vị tiên tử các người, tôi, Tống mỗ, rốt cuộc là người thế nào!

Tôi dù có quỷ súc đến đâu, cũng không thể dùng một phát ‘Hoài dựng chi nhãn’ để tăng cường uy lực thiên kiếp của Đậu Đậu được!

“Chết tiệt, dọa bà đây giật cả mình.” Đông Phương Lục tiên tử nói, nghe thấy lời thoại này, cô liền thấy khó chịu khắp người.

“Bần tăng cũng vậy.” Tạo Hóa Pháp Vương cười khổ, một đám hòa thượng nhà ngài đều mang thai cả rồi, có được không?

Cảnh tượng một đám hòa thượng cơ bắp đồng loạt mang thai, ngài có thể tưởng tượng được không?

“Thực ra, phương pháp tăng cường thiên kiếp thật sự, trong tay tôi có mấy loại.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Trong thế giới lõi của cậu còn một lô ‘đạn đạo thiên kiếp, bom hạt nhân’ chưa dùng đến.

Ở hiện thế ném ra, tuy không thể kích nổ, nhưng hẳn là có xác suất kích thích thiên kiếp, tăng cường nó… Nhưng phương pháp này quá nguy hiểm, không thể dùng với người mình.

Nếu may mắn tìm được lúc Công Tử Hải độ kiếp, thì có thể thử một phát.

Ngoài ra, cậu chỉ cần tùy tiện lấy một thiên nhân tứ phẩm từ không gian độ kiếp ra, khống chế ném vào phạm vi độ kiếp của Đậu Đậu, là có thể tăng cường thiên kiếp của Đậu Đậu.

Vấn đề là thiên nhân dù sao cũng là thế lực thù địch, sẽ có ẩn hoạn.

Thực ra ném An Tri Ma Quân hiệu quả sẽ tốt hơn, bản thân hắn cũng đang trong kỳ độ kiếp.

Nhưng An Tri Ma Quân vốn đã sắp chết, còn phải giữ lại làm quà cho Tô Thị A Thập Lục, tạm thời không thể để hắn chết được.

Phương pháp thực dụng nhất là giống như lần trước, đổi phân thân của mình từ 'đảo Lan Tây' qua, để phân thân vào trận, tăng cường thiên kiếp của Đậu Đậu.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng bây giờ còn có một ý tưởng tốt hơn.

"Đi đi, chính là ngươi!" Tống Thư Hàng đưa tay lắp 'lõi hóa thân dạng sủng vật' vào 'tiên chu cơ giáp' của mình.

Tiên chu cơ giáp lập tức biến hình lách cách.

Nó trước tiên từ dạng xe thương vụ chuyển sang dạng tiên chu hình thoi, rồi từ dạng tiên chu hình thoi biến thành dạng cơ giáp phong cách khoa học viễn tưởng.

Một lát sau, cơ giáp khổng lồ bắt đầu thu nhỏ, nén lại đến độ cao một mét tám mươi hai.

Khuôn mặt của cơ giáp chuyển thành bộ dạng của Tống Thư Hàng, cơ thể cũng chuyển thành hình dạng một người mặc áo giáp.

Một Tống Thư Hàng bằng thép, xuất hiện trước mặt mọi người.

“Thật sự thành công rồi!” Đông Phương Lục tiên tử không nhịn được nói.

Vị tiền bối phát minh ra ‘lõi hóa thân dạng sủng vật’ này, có lẽ cũng không ngờ có người sẽ dùng thứ này trên tiên chu đâu nhỉ.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, cảm ứng một chút.

Cậu và ‘Tống Thư Hàng bằng thép’ này nảy sinh một mối liên kết sâu sắc, chỉ cần một ý niệm của cậu, ‘Tống Thư Hàng bằng thép’ có thể làm theo những gì cậu nghĩ.

Thậm chí nếu cần, ý niệm của cậu có thể hoàn toàn tiến vào trong ‘Tống Thư Hàng bằng thép’, khống chế nó hoàn toàn.

Tiếc là… hóa thân Tống Thư Hàng bằng thép này, không thể mở ‘thế giới lõi’.

Nếu không, Tống Thư Hàng lại có thêm một tọa độ không gian nữa.

“Cậu muốn dùng hóa thân này giúp Đậu Đậu tăng cường thiên kiếp?” Đông Phương Lục tiên tử hỏi.

Nhưng mà, hóa thân này là ‘dạng sủng vật’.

Nhiều nhất cũng chỉ dùng để bưng trà rót nước.

“Đúng vậy, chính là dựa vào nó.” Tống Thư Hàng khẽ cười, cậu đưa ngón tay chỉ vào vị trí đan điền của ‘Tống Thư Hàng bằng thép’.

Sau đó, thần thức ngũ phẩm của cậu tiến vào trong đó, một hơi kích hoạt lò phản ứng lõi kia.

Giống như lúc cậu kích hoạt lò phản ứng của cô gái máy móc tóc vàng. ‘Lò phản ứng lõi’ này đã được thiên kiếp chính thức công nhận, là lõi năng lượng có ‘tư cách độ kiếp’.

Một khi được kích hoạt, nó sẽ dẫn thiên kiếp xuống… … “Đi đi!”

Tống Thư Hàng nói.

Hóa thân Tống Thư Hàng bằng thép bước những bước lớn về phía trận pháp độ kiếp của Đậu Đậu.

Trong lúc di chuyển, 'lò phản ứng lõi' ở vị trí đan điền của nó được kích hoạt.

Năng lượng trong lò phản ứng tuôn ra, hóa thành vô số sợi tơ, dung hợp với hóa thân bằng thép của Tống Thư Hàng.

Thông qua những sợi tơ này làm kênh năng lượng, sức mạnh của lò phản ứng truyền ngược lại cho hóa thân bằng thép của Tống Thư Hàng, tăng cường cho hóa thân bằng thép.

Một lát sau, màu sắc của lò phản ứng lõi cũng từ màu 'sắt đen' chuyển thành màu 'đồng cổ'.

Đồng thời, trên đầu hóa thân bằng thép của Tống Thư Hàng, có kiếp vân ngưng tụ.

Đó là thiên kiếp nhị tấn tam.

Cùng cấp bậc với thiên kiếp mà cô gái máy móc tóc vàng đã độ.

Giống như Tống Thư Hàng suy đoán, lúc đó người độ kiếp thực ra không phải là cô gái tóc vàng, mà là lò phản ứng lõi này.

Mặc dù chỉ là thiên kiếp nhị tấn tam, nhưng sau khi dung hợp với thiên kiếp tứ tấn ngũ của Đậu Đậu, uy lực thiên kiếp lập tức tăng lên một bậc.

"Tổ đội độ kiếp sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu nhà hỏa táng." Thân hình Tạo Hóa Pháp Vương nhanh chóng lùi lại, vừa lùi vừa nhanh chóng viết câu này vào cuốn sổ nhỏ.

Đây là linh cảm cho bài hát mới của ngài ấy.

Đông Phương Lục tiên tử, bản thể Tống Thư Hàng, Công Đức Xà

Mỹ Nhân đều nhanh chóng lùi lại một khoảng cách.

Sau khi hai thiên kiếp kết hợp lại, phạm vi độ kiếp cũng mở rộng ra một vòng.

“Tới rồi.” Đôi mắt Đậu Đậu sắc bén như chim ưng, thân như sư tử, khí thế hùng vĩ.

Trạng thái nghiêm túc như vậy của Đậu Đậu, Tống Thư Hàng, Đông Phương Lục, Tạo Hóa Pháp Vương đều là lần đầu tiên nhìn thấy.

“Hóa thân của Thư Hàng không cần động, cứ để ta lo!” Bản thể Đậu Đậu lao về phía thiên kiếp.

Đậu.

Thiên kiếp toàn bộ để ta gánh.

Đậu.

Tống Thư Hàng lưu phái gánh thiên kiếp, có chó kế thừa.

Thiên kiếp được tăng cường một lần nữa, ngoài thiên kiếp hiện đại hóa, còn hình chiếu ra một số pháp khí của tu sĩ mạnh mẽ.

Đậu Đậu xông lên trời, toàn thân màu vàng kim.

Mặc dù chó Bắc Kinh cũng được gọi là sư tử cẩu, nhưng trong tình huống bình thường, rất khó liên hệ giữa chó Bắc Kinh và sư tử.

Nhưng Đậu Đậu trên không trung lúc này, thật sự như một con sư tử hùng dũng, chiến đấu với thiên kiếp.

Vồ tới, phong hỏa luân bay nhanh, sáu đại ma thần trụ từ dưới đất bay lên, vây quanh thân thể Đậu Đậu.

Uy lực của huyết thần toản hoàn toàn được kích hoạt, ngưng tụ thành một chuỗi phù văn huyết sắc tà khí, quấn quanh bốn chân Đậu

Đậu.

Đậu Đậu lúc này, đẹp trai không thể tả.

“Đây có lẽ là khoảnh khắc đẹp trai nhất của Đậu Đậu rồi, Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, nhất định phải quay lại khoảnh khắc đẹp trai nhất này của nó.

Nói không chừng tương lai Đậu Đậu tuyển chồng, sẽ dựa vào đoạn video này.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Đông Phương Lục tiên tử: “…” Cái lối suy nghĩ nhảy vọt kỳ quái này của Thư Hàng tiểu hữu, rốt cuộc hình thành như thế nào vậy?

Lúc này, thiên kiếp của Đậu Đậu bước vào giai đoạn cuối cùng.

“Gâu~” Toàn thân lông lá của Đậu Đậu phồng lên như thể bị thi triển ‘Tăng Phát Thuật’.

Thân hình Đậu Đậu lao thẳng lên không trung cao nhất, đâm vào trong ‘kiếp vân’.

Lông lá như lưỡi dao, đâm về phía kiếp vân.

Nó dùng chiêu này, để đặt một dấu chấm hoàn mỹ cho thiên kiếp tứ tấn ngũ của mình.

Đợt thiên kiếp cuối cùng cùng với kiếp vân, bị Đậu Đậu đâm nát.

“Gàoooo~~” Trong hư không, Đậu Đậu hú dài dưới trăng.

“Đậu Đậu, có khi nào có huyết thống của sói không?” Tống Thư Hàng vuốt cằm nói.

Chương 1801

Hú dưới trăng không phải là việc sói thích làm sao.

“Đều là họ chó, ít nhiều cũng có chút sở thích tương tự nhỉ?” Tạo Hóa Pháp Vương lại tiếc nuối nói: “Xem ra không có cơ hội cho ta ra tay.” Bên dưới, trong trận pháp độ kiếp.

Hóa thân bằng thép của Tống Thư Hàng nằm không cũng qua được một lần thiên kiếp.

Lò phản ứng lõi hoàn toàn tiến hóa thành màu đồng cổ.

“Được rồi, về đi.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Hóa thân bằng thép nhấc chân quay về.

Nhưng mà, vừa đi được vài bước, nó lại dừng lại.

Bên trong cơ thể, lò phản ứng lõi lại một lần nữa xảy ra biến hóa, từ màu đồng cổ chuyển thành màu bạc trắng.

Trong hư không, lại một đợt thiên kiếp nữa bắt đầu ngưng tụ, lần này là thiên kiếp tam tấn tứ.

“Gàoooo~~ MMP, chuyện quái gì thế này?” Trên không, Đậu Đậu hét lên.

Thiên kiếp không phải đã kết thúc rồi sao?

Sao lại đến nữa?

Rõ ràng vừa rồi dùng đại chiêu đập tan đợt thiên kiếp cuối cùng, yêu lực trong cơ thể nó đều bắt đầu sôi trào, sắp ngưng tụ ra yêu đan của mình.

Nhưng đột nhiên, thiên kiếp vốn đã tan đi lại quay trở lại, ngưng tụ lần nữa.

Bị ép bởi sự thay đổi của thiên kiếp, ‘quá trình thăng cấp’ của Đậu Đậu tạm hoãn, quá trình ngưng tụ yêu đan bị đình trệ.

“Thiên kiếp đại gia hôm nay không chơi theo lẽ thường à.” Đậu Đậu lòng mệt mỏi.

“Đậu Đậu cẩn thận, lại có một đợt thiên kiếp nữa đến rồi.” Bên dưới, Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Đây là thiên kiếp cấp tam tấn tứ, cậu chú ý một chút.” “Thiên kiếp cấp tam tấn tứ?

Được thôi… chỉ là thiên kiếp cấp độ này, ta có thể làm được.” Đậu Đậu khẽ nói.

Yêu lực của nó tiêu hao rất lớn, nhưng chống đỡ một đợt thiên kiếp tam tấn tứ, không thành vấn đề.

Đây không phải là cắm cờ, đây là sự tự tin của nó vào bản thân.

Trừ phi thiên kiếp đại gia lên cơn, lại cho một đợt thiên kiếp tứ tấn ngũ nữa.

Ầm!

Đợt thiên kiếp mới, nhắm thẳng vào Đậu Đậu và hóa thân bằng thép của Tống Thư Hàng mà giáng xuống.

Thân hình Đậu Đậu từ trên không rơi xuống, quay trở lại trận pháp độ kiếp.

Với sự hỗ trợ của sáu cây Ma Thần Trụ, nó nghênh đón thiên kiếp tam tấn tứ.

Trận pháp độ kiếp này cũng sắp sụp đổ rồi, trước khi nó sụp đổ, phải tận dụng hết công dụng của nó. … … “Sau khi đợt thiên kiếp này kết thúc, phiền Đông Phương Lục tiền bối nhanh chóng đưa Đậu Đậu ra khỏi khu vực độ kiếp.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Tôi lo sau thiên kiếp ‘tam tấn tứ’, hóa thân bằng thép có thể sẽ lại dẫn thêm một đợt thiên kiếp nữa.” Thiên kiếp tam tấn tứ này là do hóa thân bằng thép của cậu dẫn đến.

Nhưng vì đợt thiên kiếp trước, Đậu Đậu và hóa thân bằng thép cùng nhau độ kiếp.

Cho nên thiên kiếp tam tấn tứ, trực tiếp cuốn cả Đậu Đậu vào trong.

Vì vậy, chỉ cần đợi thiên kiếp tam tấn tứ kết thúc, nhanh chóng kéo Đậu Đậu ra, Đậu Đậu có thể tiến vào trạng thái ngưng tụ yêu đan, kết thúc trạng thái độ kiếp.

“Giao cho ta.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Bên cạnh, Tạo Hóa Pháp Vương tò mò hỏi: “Hóa thân bằng thép này của cậu, rốt cuộc có lai lịch gì?” Pháp Vương chưa từng thấy hóa thân kỳ quái như vậy, thiên kiếp nhị tấn tam vừa hoàn thành, không có cả thời gian nghỉ ngơi, đã trực tiếp tiến vào thiên kiếp tam tấn tứ.

“Hóa thân này là một thứ rất bình thường, nhưng lõi bên trong của nó có chút đặc thù.

Lõi của nó là sản phẩm của ‘khoa học’, lò phản ứng lõi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Vật nhân tạo?” “Đúng, một nhóm nhà khoa học bí ẩn đã chế tạo ra lõi năng lượng này, mặc dù quá trình ra đời của nó có cảm giác hơi không thể sao chép được.

Nhưng, nó quả thực là sản phẩm của khoa học.

Hơn nữa thứ này đã được thiên kiếp chính thức nghiệm chứng.” Tống Thư Hàng trả lời, ánh mắt cậu chăm chú nhìn vào cảnh Đậu Đậu độ kiếp.

Nếu Đậu Đậu không chống đỡ được, cậu sẽ lập tức khống chế hóa thân bằng thép lấy ‘lõi’ ra, ép kết thúc quá trình thiên kiếp.

Trong khu vực độ kiếp, Đậu Đậu dốc toàn lực.

Lúc này, toàn thân lông lá của nó rối bù, diện tích trụi lông trên chóp đuôi tăng nhanh.

Pháp thuật phân thân lông chó, sử dụng rất hao yêu lực.

Nhưng đối mặt với thiên kiếp, nó lại không thể không dùng phân thân lông chó thay thế bản thể chịu kiếp.

“Gâu, đợi thiên kiếp kết thúc, ta nhất định phải ngủ mười ngày nửa tháng, không có việc gì đừng hòng gọi ta dậy.” Đậu Đậu lè lưỡi nói.

Nhưng mà… thiên kiếp lần này, khiến nó có cảm giác sảng khoái tột độ.

“Liên tiếp độ hai trận thiên kiếp, lần này không cho ta yêu đan bảy văn trở lên + bảy màu thì không thể chấp nhận được.” Đậu Đậu nghiến răng nói. … … Sáu giờ sáng.

Người dân thành phố H đang sụp đổ, cuối cùng cũng đón được ánh nắng ban mai.

Cùng lúc đó, tiếng sấm không ngừng vang lên, cuối cùng cũng dừng lại.

Đậu Đậu đứng trên mặt đất trong khu vực độ kiếp, ngẩng đầu ưỡn ngực.

Do tiêu hao năng lượng quá lớn, lúc này Đậu Đậu đã gần như bị rút cạn sức lực, chân chó mềm nhũn.

Trận pháp độ kiếp cũng đã sụp đổ.

Và thiên kiếp tam tấn tứ, cũng chỉ còn lại một đòn cuối cùng.

Uy lực của đòn thiên kiếp cuối cùng cực nhỏ.

Không phải là thiên kiếp hiện đại hóa đáng sợ, mà như một dòng nước ấm, rơi xuống người Đậu Đậu và hóa thân bằng thép.

Đòn thiên kiếp cuối cùng này là để nâng cao thể chất của người độ kiếp.

“Cuối cùng cũng kết thúc!” Đậu Đậu ngồi phịch xuống đất, lè lưỡi.

Trên bầu trời, kiếp vân bắt đầu tan đi.

“Chính là lúc này.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Thân hình Đông Phương Lục tiên tử như ảo ảnh, đã lướt về phía Đậu Đậu… nhưng lướt được nửa đường, Đông Phương Lục tiên tử lại phải phanh gấp.

Trên bầu trời, lại có một đợt thiên kiếp mới bao phủ lấy Đậu Đậu và hóa thân bằng thép.

Thiên kiếp tứ tấn ngũ.

Nối liền không một kẽ hở với thiên kiếp tam tấn tứ trước đó.

“Gâu!!!” Đậu Đậu nói.

Lõi ‘màu bạc sáng’ trong cơ thể hóa thân bằng thép lại một lần nữa lột xác, hóa thành màu vàng kim, nó dẫn xuống thiên kiếp tứ tấn ngũ này.

Một đợt tiếng sấm ‘ầm ầm ầm’ mới vang lên.

Lúc này, nếu Đông Phương Lục tiên tử tiếp tục tiến lên, uy lực thiên kiếp sẽ lại tăng cường, trực tiếp tăng cường đến lục phẩm trở lên, cô chỉ có thể dừng bước.

“Lấy lõi ra.” Tống Thư Hàng ra lệnh ngay lập tức.

Hóa thân bằng thép đưa tay cắm vào bụng mình, bụng mở ra một cửa sổ nhỏ.

Hóa thân bằng thép kéo lò phản ứng lõi kia ra.

Nhưng mà, trên lò phản ứng lõi, vẫn còn vô số sợi tơ năng lượng, nối liền với hóa thân bằng thép, dù đứt vẫn còn vương, chỉ lấy lò phản ứng lõi này ra, không có tác dụng gì cả.

Ầm!

Thiên kiếp tứ tấn ngũ giáng xuống.

Theo quy tắc cũ, đợt đầu tiên là đòn tấn công thăm dò.

“Thư Hàng, nói với Hoàng Sơn, kiếp sau ta sẽ làm một con chó nhỏ ngoan ngoãn.” Đậu Đậu yếu ớt nói, thân hình nó hóa thành kích thước của một con chó Bắc Kinh bình thường.

Lúc này… hóa thân bằng thép của Tống Thư Hàng nhảy cao lên, nó dùng thân thể của mình để chặn đợt thiên kiếp đầu tiên của tứ tấn ngũ.

Đồng thời, bóng dáng Tống Thư Hàng xuất hiện bên cạnh nó từ không trung.

Là bước nhảy không gian.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên đầu Đậu Đậu, cười nói: “Đậu Đậu cậu làm rất tốt.

Tiếp theo, giao cho tôi!” Đậu Đậu: “???” Tống Thư Hàng có cách giải quyết sao?

Đậu Đậu ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Thư Hàng lúc này trong mắt Đậu Đậu trở nên thật cao lớn, ngay cả cái chăn cậu đang khoác trên người dường như cũng trở nên vô cùng đẹp trai… Trên chiếc chăn này có những phù văn cao thâm khó lường, khoác chiếc chăn này, khí tức của Tống Thư Hàng dường như bị che giấu đi.

“Đi.” Tống Thư Hàng kéo chăn ra, quấn Đậu Đậu vào trong.

Giây tiếp theo, năng lực bước nhảy không gian của [Tổ Vu Chúc Phúc] lại khởi động, bóng dáng của Tống Thư Hàng và Đậu Đậu biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã ở cách đó 500 mét.

Đồng thời, cậu cảm ứng được ‘thế giới lõi’.

Dưới sự uy hiếp của thiên kiếp, lần này nó không hèn nhát.

Nhưng Tống Thư Hàng không trực tiếp đưa Đậu Đậu vào ‘thế giới lõi’.

Hiện tại vẫn còn trong phạm vi thiên kiếp, khi mở thế giới lõi, sẽ tạo ra một ‘kênh’ giữa thế giới lõi và hiện thế.

Tống Thư Hàng lo rằng thiên kiếp sẽ thông qua kênh đó, khóa chặt thế giới lõi.

Mặc dù thế giới lõi lúc nào cũng hèn nhát… nhưng nó vẫn là lá bài tẩy mạnh nhất của Tống Thư Hàng, bên trong có quá nhiều bí mật của cậu.

Để an toàn, tốt nhất không nên để thiên kiếp có cơ hội tiếp xúc trực tiếp với thế giới lõi.

Tống Thư Hàng quấn chăn, ôm Đậu Đậu chạy như điên, nhanh chóng lao ra khỏi khu vực độ kiếp của hóa thân bằng thép.

Chiếc chăn này do Bạch tiền bối two mô phỏng theo ‘đại lão bán mọi thứ’ chế tạo, có khả năng che giấu khí tức cực mạnh.

Không biết dựa vào nó, có thể đưa Đậu Đậu ra khỏi ‘phạm vi độ kiếp’ hay không.

Nếu được thì tốt nhất… nếu không được, sau khi chạy một lúc nữa, cậu sẽ chuyển Đậu Đậu vào ‘thế giới lõi’.

Chương 1802

Khả năng che giấu của thế giới lõi là hàng đầu, sau khi vào trong đó, sẽ tương đương với việc vào một nơi cách biệt với thế giới.

Nhưng nó có thể che giấu được thiên kiếp hay không, Tống Thư Hàng cũng chưa thử, cũng không dám đảm bảo.

Tống Thư Hàng mang theo Đậu Đậu chạy như điên.

Theo khoảng cách, lúc này cậu và Đậu Đậu đã sớm chạy ra khỏi phạm vi độ kiếp của 'hóa thân bằng thép' rồi.

"Đậu Đậu, cảm thấy thế nào?

Đã thoát khỏi trạng thái độ kiếp chưa?

Đã bắt đầu ngưng tụ yêu đan chưa?" Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi.

"Không được, thiên kiếp vẫn đang khóa chặt vị trí của ta." Đậu Đậu cười khổ.

Trừ phi 'hóa thân bằng thép' độ kiếp thất bại, thiên kiếp tan biến.

Nếu không, Đậu Đậu bị cuốn vào thiên kiếp của hóa thân bằng thép, không thể thoát khỏi sự khóa chặt của thiên kiếp.

Thậm chí có một đám kiếp vân từ thiên kiếp của 'hóa thân bằng thép' tách ra, di chuyển về phía Tống Thư Hàng và Đậu Đậu.

Hết cách rồi.

Tống Thư Hàng lại khởi động năng lực bước nhảy không gian của [Tổ Vu Chúc Phúc], nhảy ra một khoảng cách 500 mét.

Ngay khoảnh khắc bước nhảy không gian kết thúc, Tống Thư Hàng lập tức mở thế giới lõi, dùng chăn quấn Đậu Đậu đưa nó vào trong, rồi với tốc độ nhanh nhất đóng lại thế giới lõi.

Có hiệu quả!

Đối với sự khóa chặt của thiên kiếp cấp ‘tứ tấn ngũ’, thế giới lõi đã thành công che giấu Đậu Đậu, cắt đứt sự khóa chặt của thiên kiếp đối với Đậu Đậu.

“May mà chỉ là thiên kiếp tứ tấn ngũ, nếu cấp độ thiên kiếp cao hơn một chút, có lẽ thế giới lõi sẽ không thể che giấu nó khỏi sự khóa chặt của Đậu Đậu.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cảm giác như khóa chặt của bát phẩm Huyền Thánh kiếp, thế giới lõi hiện tại e rằng không thể che giấu được.

Thế giới lõi còn cần phải nâng cấp nữa.

Nguy cơ của Đậu Đậu tạm thời được giải trừ, Tống Thư Hàng quay lại bên cạnh Đông Phương Lục tiên tử và Tạo Hóa Pháp Vương.

Lúc này, đối tượng độ kiếp đã đổi thành hóa thân bằng thép của cậu.

“Đậu Đậu đâu?” Đông Phương Lục tiên tử hỏi.

“Tôi đã đưa nó đến không gian chuyên dụng của tôi rồi, ở đó nó tạm thời an toàn.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Cậu vừa rồi quá mạo hiểm rồi, trực tiếp xông vào trận pháp độ kiếp, rất có thể sẽ kéo cả cậu vào trận pháp độ kiếp.

Đến lúc đó, nếu uy lực thiên kiếp tăng vọt, cả cậu cũng sẽ gặp nguy hiểm.” “Yên tâm, Tạo Hóa tiền bối, tôi hiện tại là phân thân.” Tống Thư Hàng nói.

Chuyện xông vào thiên kiếp như thế này, đương nhiên là để phân thân lên rồi.

Bản thể của cậu đã lại chuyển sang đảo Lan Tây canh cửa rồi.

May mà phân thân của cậu không giống với Bạch tiền bối.

Nếu là loại phân thân kỳ diệu, có một mức độ ‘tự ý thức’ nhất định của Bạch tiền bối, chắc chắn sẽ tức giận lật bàn, ném bản thể ra ngoài.

“Tiếp theo hóa thân bằng thép của cậu làm thế nào?” Đông Phương Lục tiên tử hỏi.

Trận pháp độ kiếp đã không còn, hóa thân này của Tống Thư Hàng lại không có bất kỳ sức chiến đấu nào, đối mặt với thiên kiếp tứ tấn ngũ, chỉ có một con đường chết.

“Hết cách rồi, có lẽ duyên phận của tôi và nó quá nông cạn.

Đợi nó tan biến dưới thiên kiếp, xem xem cái ‘lò phản ứng lõi’ kia còn có thể bảo tồn được không.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu vẫn rất đau lòng.

Một chiếc tiên chu cơ giáp mẫu mới nhất đấy… không biết có thể xin Hoàng Sơn tiền bối thanh toán không?

Dưới thiên kiếp.

Hóa thân bằng thép của Tống Thư Hàng ngây ngốc đứng tại chỗ, lò phản ứng lõi kia treo lủng lẳng bên ngoài bụng.

Ầm~ Đợt thiên kiếp thứ hai giáng xuống, do không có bất kỳ kỹ năng nào, hóa thân bằng thép chỉ có thể dựa vào thân thể bằng thép đó để chống đỡ thiên kiếp.

Hóa thân có thể tiếp nhận một số mệnh lệnh đơn giản của Tống Thư Hàng, ví dụ như bưng trà rót nước, rửa bát lau nhà các loại.

Cũng có thể do ý thức của Tống Thư Hàng khống chế.

Không có mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, nó sẽ ngây ngốc đứng tại chỗ.

Không có trận pháp độ kiếp, không có pháp thuật hỗ trợ, không có võ kỹ công pháp, nó muốn vượt qua thiên kiếp e rằng chỉ có thể đi theo con đường của 'Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử', đứng yên cho thiên lôi đánh, xem xem là mình chết trước, hay là thiên kiếp kết thúc trước, thật sự dùng mạng để độ kiếp.

Nhưng pháp độ kiếp của Vân Tước Tử tiền bối, cũng chỉ phù hợp với chính ngài ấy, người trước đây sở hữu 'Bất Hủ Chi Cốt'.

Ngoài ngài ấy ra, chư thiên vạn giới không thể tìm ra tồn tại nào có thể dùng phương pháp này để độ kiếp.

Thiên lôi giáng xuống, hóa thân bằng thép bị đánh ngã xuống đất.

Lò phản ứng lõi treo trên bụng, 'bốp' một tiếng, cùng với thân thể nó va xuống mặt đất.

Đầu nó quay về phía Tống Thư Hàng.

Dường như, là đang chờ Tống Thư Hàng ra lệnh.

Đông Phương Lục tiên tử: "Sao ta cảm thấy, nó trông có vẻ hơi đáng thương?" "Có thể là vì khuôn mặt của nó trông giống Tống Thư Hàng tiểu hữu?

Hoặc là vì nó bây giờ trông giống như ruột bị lòi ra?" Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng: "…" Đó không phải là ruột đâu, nếu phải ví von, thì đó cũng là thứ tương đương với kim đan của tu sĩ.

"Nó đang chờ mệnh lệnh của ngươi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng, lúc này ngài ấy đang treo trên lưng Công Đức Xà Mỹ Nhân, quan sát sự thay đổi của hiện trường độ kiếp.

“Ừm.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Lắp ‘lò phản ứng lõi’ lại.

Sau đó, cố gắng né tránh… chống lại thiên kiếp đi.” Mặc dù mệnh lệnh này cũng không có ý nghĩa gì.

Thiên kiếp khóa chặt, hoàn toàn không thể né tránh, chỉ có thể chống lại.

Và với tư cách là hóa thân dạng sủng vật, khả năng thực hiện ‘mệnh lệnh’ của hóa thân này rất yếu, cũng không biết nó có thể thực hiện mệnh lệnh này đến mức nào.

Ngoài ra, dù cho Tống Thư Hàng khống chế ‘hóa thân bằng thép’, đối mặt với thiên kiếp tứ tấn ngũ cũng không biết phải xử lý thế nào.

Hóa thân bằng thép này không có bất kỳ năng lực tấn công và phòng ngự nào.

Kết cục của nó, đã được định sẵn khi nó liên tục dẫn xuống những thiên kiếp mạnh hơn.

Dù nó thật sự vượt qua được thiên kiếp tứ tấn ngũ, quay người lại nó sẽ lại dẫn xuống thiên kiếp ngũ tấn lục, lục tấn thất.

Cho đến khi nó hoàn toàn bị hủy diệt. … … Sau khi nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, hóa thân bằng thép đưa tay, ‘bốp’ một tiếng, đẩy ‘lò phản ứng lõi’ vào lại trong bụng.

Ầm~~ Lôi kiếp do thiên kiếp hóa thành lại một lần nữa giáng xuống.

Lần này, hóa thân bằng thép làm theo mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, bắt đầu chống lại thiên kiếp.

Thiên kiếp khóa chặt là tuyệt đối, sau khi hóa thân bằng thép thử né tránh vài lần không thành công, chỉ còn cách bày ra tư thế hai tay ôm đầu.

Lúc này, nếu có Khôi Lỗi tiên tử ở đây thì tốt rồi, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Phương pháp độ kiếp phù hợp nhất với hóa thân bằng thép, không nghi ngờ gì nữa, chính là pháp độ kiếp 'ôm đầu ngồi phòng thủ'.

Khoan đã!

"Hóa thân không có phương thức phòng ngự, nhưng tôi nhớ trạng thái tiên chu có một cái khiên phòng ngự mà." Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lại ra lệnh: "Chuyển đổi hình thái, chuyển sang trạng thái tiên chu hoặc cơ giáp.

Tận dụng 'khiên bảo vệ' đi kèm của trạng thái tiên chu và cơ giáp để dựng phòng ngự." Có thể chống đỡ được hay không, phải xem vận khí của hóa thân bằng thép.

Cạch cạch cạch.

Hóa thân bằng thép biến hình một trận, nó chuyển sang trạng thái tiên chu hình thoi.

Cái 'khiên bảo vệ' dùng khi bay lượn được kích hoạt, tạo thành một cái khiên hình tròn trên bề mặt tiên chu.

"Cấp bậc phòng ngự của cái khiên này khoảng từ ngũ phẩm đến lục phẩm, nếu nó có thể duy trì cái khiên này, nói không chừng thật sự có thể chống đỡ đến khi thiên kiếp kết thúc." Đông Phương Lục tiên tử lên tiếng.

"E là rất khó." Tống Thư Hàng cười khổ: "Vì không có linh thạch." Toàn bộ linh thạch trước đó đều đã lấy ra giao cho Đậu Đậu dùng để độ kiếp, ngay cả linh thạch trong tiên chu cơ giáp cũng đã lấy hết.

Vì vậy cái khiên bảo vệ này, bây giờ hoàn toàn dựa vào năng lượng của lò phản ứng lõi kia để chống đỡ. ********* Một nơi khác.

Ở vị trí giáp ranh giữa khu Giang Nam và thành phố H, một chiếc xe tải container đang từ từ di chuyển trên đường cao tốc.

“Cảm ứng được rồi, cuối cùng cũng cảm ứng được rồi.

Dao động năng lượng của lò phản ứng lõi!” “Khóa vị trí!

Lần này tuyệt đối không thể để khí tức của nó biến mất nữa.” “Ở thành phố H, ngay gần chúng ta, nhiều nhất mười phút là có thể đến.” “Tuyệt vời, tìm nhiều ngày như vậy cuối cùng cũng tìm được nó.

Chuyện này liên quan đến tương lai của chúng ta và phương hướng nghiên cứu lớn của chúng ta, tuyệt đối không được có sai sót.

Chúng ta chạy đến đó với tốc độ nhanh nhất.” “Chuẩn bị vũ khí bí mật của chúng ta, ta lại muốn xem xem rốt cuộc là ai, dám ăn cắp ‘lò phản ứng lõi’ của chúng ta.” … … Hơn mười phút sau.

Hóa thân bằng thép vẫn đang khổ sở chống đỡ khiên bảo vệ, kháng cự thiên kiếp.

“Thư Hàng, cậu nói xem hóa thân bằng thép của cậu có bị tâm ma kiếp không?” Tạo Hóa Pháp Vương vuốt cằm hỏi.

“Tôi nghĩ, chắc là không thể có đâu.

Nó còn không tồn tại điều kiện cơ bản để sinh ra ‘tâm ma kiếp’.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Vậy thì thật đáng tiếc…” Hôm nay ngài ấy không có cơ hội ra tay.

“Có người đang tiến lại gần chúng ta.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương đồng loạt ngẩng đầu nhìn.

Ở xa, có một chiếc xe tải container đang tiến lại gần, trên thân xe dường như có một loại chức năng ‘tàng hình ngụy trang’.

Nhìn thoáng qua, nó dường như là trong suốt, tàng hình.

Nhưng mà, mấy người ở đây đều là những tồn tại phi khoa học.

Trong mắt họ, thủ đoạn tàng hình này thực sự rất sơ cấp.

Chương 1803

“Nhìn thấy rồi, lò phản ứng lõi của chúng ta ở ngay đó, trong vật kim loại hình thoi kia.” Một giọng nói trong xe tải vang lên.

“Ngu ngốc, lại dám lắp lò phản ứng lõi của chúng ta vào một vật máy móc sơ cấp như vậy.” “Hai nam một nữ đứng ở đó, hẳn là những người đã cướp đi lò phản ứng lõi của chúng ta.” “Bọn họ không nhìn thấy chúng ta, đưa vũ khí bí mật của chúng ta ra, khóa chặt bọn họ.” “Đừng khinh địch, chiến binh máy móc chúng ta phái đi trước đó cũng có thiết bị tàng hình, vẫn bị đối phương phát hiện.

Lần này chúng ta phải cẩn thận hơn.

Ngoài ra, gần đó có sét đang giáng xuống… Sét này có chút kỳ quái.” “Không cần lo lắng, trong thời tiết mưa bão, vũ khí của chúng ta có thể phát huy uy lực mạnh hơn.” “Đợi đã, bọn họ đều là người An Lạc.

Lát nữa nể mặt ta, đừng giết bọn họ, trọng thương là được.

Bọn họ có thể bắt được ‘lò phản ứng lõi’, nói không chừng cũng nắm giữ một phần công nghệ siêu thời đại.

Đến lúc đó do ta ra mặt, nói không chừng có thể thu nạp họ vào nội bộ chúng ta, trở thành đồng bạn của chúng ta.” “Tóm lại, khai hỏa trước!” Ngôn ngữ giao tiếp trong xe tải là hỗn hợp của nhiều ngôn ngữ quốc gia.

Nhưng những người bên trong dường như đều thông thạo nhiều ngôn ngữ, giao tiếp không hề gặp khó khăn.

Nói xong, container lặng lẽ mở ra, một vật thể hình pháo khổng lồ, nhắm thẳng vào ba người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Tạo Hóa Pháp Vương: “…” Đông Phương Lục tiên tử: “…” “Mấy tên này, là ai vậy?” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Tống Thư Hàng: “Ừm, nếu tôi không đoán sai, thì họ hẳn là nhóm người đã chế tạo ra ‘lò phản ứng lõi’.

Nếu có thể, chúng ta bắt sống họ đi.

Đừng thấy họ có chút hấp tấp, nhưng họ quả thực nắm giữ rất nhiều công nghệ thú vị.

Trong ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ có rất nhiều tiền bối sẽ hứng thú với những nhà nghiên cứu phát minh kiểu này.” “Ví dụ như Bạch tiền bối.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

“…” Tạo Hóa Pháp Vương: “Không biết tại sao, các người vừa nhắc đến Bạch tiền bối, ta lại có một dự cảm.

Nếu giao những tên này cho Bạch tiền bối, Bạch tiền bối có thể sẽ lợi dụng họ để chế tạo ra những thứ rất khủng bố, những thứ khủng bố hơn cả phi kiếm dùng một lần.

Cho nên, hay là thả họ lên sao Hỏa đi?” “Bạch tiền bối lần trước đã thả một nhóm lên sao Hỏa rồi, đến động phủ sao Hỏa của ngài ấy rồi.

Tôi cảm thấy nếu ngài thả họ lên sao Hỏa, cuối cùng sau một loạt trùng hợp, họ sẽ xông vào động phủ sao Hỏa của Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng cười nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “…” “Khai hỏa!” Lúc này, họng pháo trên container đó sáng lên.

Điện từ khổng lồ ngưng tụ ở họng pháo, hồ quang điện nhảy múa.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Đây là vũ khí gì vậy?” “Vũ khí hình pháo liên quan đến điện, tôi sẽ nghĩ ngay đến ‘siêu pháo điện từ’.

Một người dân bình thường như tôi, thông tin có thể tiếp xúc cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.” Tống Thư Hàng nhún vai nói.

Hoặc là, để cậu lại gần giám định một phát?

“Trông có vẻ uy lực rất lớn, có thể sẽ gần bằng đòn tấn công ngũ phẩm?” Tạo Hóa Pháp Vương ước tính.

“Ừm, chắc là có.” Đông Phương Lục tiên tử xác nhận.

Nhưng đối với ba người có mặt, đòn tấn công cấp độ này, ngay cả một sợi tóc cũng không thể làm tổn thương.

Tạo Hóa Pháp Vương, tu luyện là công pháp đỉnh cao của Phật môn 《Chiến Phật Chân Thân》, cùng cấp bậc với 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Hơn nữa, về mặt cường độ cơ thể thuần túy, còn mạnh hơn hai loại sau.

Đông Phương Lục tiên tử, đại lão ma môn.

Tống Thư Hàng, linh hoàng ngũ phẩm năm lõi năm sao.

Đòn tấn công cấp ngũ phẩm dù có trúng thẳng vào ba vị này, cũng không gây ra được sóng gió gì.

“Ầm~~” Khẩu pháo điện đó khai hỏa.

“Ầm~~” Khẩu pháo điện đó bị tịt, đòn tấn công không thể bắn ra được, ngược lại năng lượng điện ngưng tụ trước đó phản phệ vào chiếc xe tải bọc thép, xe tải nổ tung.

Một số thành viên có thể sẽ gây hứng thú cho Bạch tiền bối bên trong, sống chết không rõ.

Tống Thư Hàng: “…” Tạo Hóa Pháp Vương: “…” Đông Phương Lục tiên tử: “…” Mấy tên này, là đồ ngốc à? [Rè~] Lúc này, trên thân xe của hóa thân bằng thép của Tống Thư Hàng, có một thiết bị giống radar khởi động, quét toàn trường.

“Phát hiện vũ khí tương thích, Bá Bá Hào xin được vũ trang phòng ngự.” Một giọng nói vang lên từ hóa thân bằng thép.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Bá Bá Hào là cái quái gì vậy?

Ai đặt tên cho ngươi?

“Bá Bá Hào xin được vũ trang, xin phê chuẩn.” Giọng nói của hóa thân bằng thép lại vang lên.

“Phê chuẩn.” Tống Thư Hàng nghiến răng, đợi thiên kiếp qua đi, nếu tên này còn sống, sẽ cho nó đi xóa chương trình.

Cái tên Bá Bá Hào này nhất định phải đổi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại lục tìm trong không gian vòng tay của mình.

Có thứ gì, có thể phù hợp với hóa thân bằng thép, để vũ trang cho nó không?

Giáp sắt đen, cung tên và mâu thương của thiên nhân, phi kiếm chế thức của An Tri Ma Quân, còn có một thứ hình điện thoại to bằng viên gạch, nhớ là thứ mà phân thân của Bạch tiền bối đã giao cho cậu.

Trong số những thứ này của tôi, những trang bị tiêu chuẩn hoàn toàn có thể giao cho ‘Cương Thiết Hóa Thân’ sử dụng.

Ví dụ như phi kiếm tiêu chuẩn, cung tên và mâu thương tiêu chuẩn của Thiên Nhân trong tay An Tri Ma Quân.

Còn bộ giáp sắt đen và pháo diệt thần mẹ con đã được Tống Thư Hàng luyện chế lại thì không thích hợp giao cho Cương Thiết Hóa Thân đang độ kiếp.

Vả lại, mẫu mã của thần giáp sắt đen quá nhỏ, không thể mặc vừa cho hình thái cơ giáp khổng lồ của ‘Cương Thiết Hóa Thân’.

Pháo diệt thần thì cần tiêu hao lượng lớn linh thạch, mà Tống Thư Hàng hiện tại không một xu dính túi, nghèo rớt mồng tơi.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng lấy ra một bộ cung tên, tiêu thương, phi kiếm, suy nghĩ một lát, rồi ma xui quỷ khiến thế nào lại lôi ra thứ trông giống chiếc điện thoại cục gạch mà phân thân Bạch tiền bối mang tới.

Dù sao cũng là đồ do phân thân Bạch tiền bối mang đến, biết đâu trên đó còn dính vận may của Bạch tiền bối? "Chọn vũ trang ngươi cần đi." Tống Thư Hàng nói.

Vừa dứt lời, Cương Thiết Hóa Thân ầm ầm biến thành hình thái ‘cơ giáp’.

Ngay sau đó, tay phải của nó bay ra ngoài — đòn tấn công phi quyền!

Bay khá xa, khoảng mấy trăm mét.

Tống Thư Hàng cũng không biết hình thái cơ giáp này lại có kiểu tấn công như vậy.

Tay phải của Cương Thiết Hóa Thân bay thẳng đến bên cạnh chiếc ‘xe tải’ tự nổ, rồi chộp lấy khẩu pháo khổng lồ nghi là ‘pháo điện từ’.

Cổ tay phải của Cương Thiết Hóa Thân có một sợi dây kim cương nối với nắm đấm, sợi dây kim cương kéo về, phi quyền lôi theo ‘pháo điện từ’ quay trở lại.

Nhóm hành khách có giá trị trên xe lúc này đang hôn mê.

Nếu không, khi thấy vũ khí bí mật quý giá của mình bị đoạt đi, chắc họ sẽ khóc đến ngất xỉu mất.

Bị kéo theo cùng với pháo điện từ còn có một bệ đỡ khổng lồ, hình như là một túi năng lượng.

Sau khi kéo nòng pháo về, Cương Thiết Hóa Thân hình thái cơ giáp vác nó lên, lắp vào lưng mình.

Trên lưng nó, vô số sợi tơ mọc ra.

Những sợi tơ này là đường ống năng lượng của ‘lò phản ứng cốt lõi’, tương đương với kinh mạch của ‘Cương Thiết Hóa Thân’.

Xem ra bây giờ, chức năng của những sợi tơ này không chỉ đơn giản là ‘kinh mạch’.

Chúng cắm vào ‘pháo điện từ’, một phần cắm vào túi năng lượng kia để lấy năng lượng, một phần khác cắm vào thân pháo, khiến khẩu ‘pháo điện từ’ và hình thái cơ giáp của Cương Thiết Hóa Thân dung hợp lại.

Tống Thư Hàng: "Ra là ‘vũ trang’ mà nó nói chính là khẩu pháo điện từ này." "Cương Thiết Hóa Thân này của ngươi càng ngày càng thú vị đấy.

Nhưng mà, loại vũ khí hình khẩu pháo này có chạm vào được thiên kiếp không?" Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Khi đối mặt với thiên kiếp, vũ khí hiện đại hóa hiện nay đều không có mấy tác dụng.

Thiên kiếp sẽ trực tiếp ‘xuyên thấu’ vũ khí hiện đại hóa để tấn công tu sĩ dưới đất, hoàn toàn phớt lờ chúng.

Dù là tên lửa đã được tu sĩ cải tiến ma pháp, khi đối mặt với thiên kiếp, tác dụng cũng rất nhỏ, khiến người ta thất vọng.

Vì vậy, dù ngày càng nhiều tu sĩ tiếp xúc với vũ khí hiện đại hóa, nhưng khi đối mặt với thiên kiếp, rất ít tu sĩ lồng ghép những thứ này vào trong trận pháp độ kiếp của mình. "Tôi cũng không biết." Tống

Thư Hàng nhún vai.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Ngoài ra, nếu sau thiên kiếp bốn tấn năm, nó còn tiếp tục dẫn xuống thiên kiếp năm tấn sáu, vậy thì nó chết chắc." "Chuyện này tôi không thể khống chế được, nếu nó thật sự muốn tìm đường chết mà dẫn xuống thiên kiếp năm tấn sáu, tôi cũng đành bó tay." Tống Thư Hàng nói.

Giữa không trung, thiên kiếp bốn tấn năm bắt đầu biến đổi hình thái.

Lần này không phải là ‘thiên kiếp hiện đại hóa’, mà là từng thanh đại bảo kiếm thiên kiếp.

Những thanh bảo kiếm này đều có hình dạng phi kiếm của tu sĩ, với đủ loại kiểu dáng từ cổ chí kim.

Tạo Hóa Pháp Vương vuốt cằm: "Dường như thiên kiếp bây giờ sẽ tiến hóa thành các hình thái khác nhau để nhắm vào những người tu luyện khác nhau?

Không chỉ đơn giản là ‘thiên kiếp hiện đại hóa’ thôi sao?" Đông Phương Lục Tiên Tử: "Ta cũng có cảm giác này, thiên kiếp ngày càng thông minh hơn.

Chuyện này ta sẽ nói trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ và trong môn phái trước, để các đạo hữu có kế hoạch độ kiếp gần đây chú ý một chút." Vèo vèo vèo~ Hàng chục thanh bảo kiếm thiên kiếp hợp thành trận, từ trên trời rơi xuống.

Kiếm khí tung hoành, trong đó ẩn chứa kiếm thế đặc trưng của thiên kiếp.

Cương Thiết Hóa Thân vác ‘pháo điện từ’ trên lưng, liên tục bắn phá về phía bảo kiếm thiên kiếp trên không.

Từng viên đạn kim loại được bắn ra từ khẩu pháo điện từ.

Uy lực cực mạnh, tốc độ tấn công và sức phá hoại đáng kinh ngạc.

Ầm ầm ầm ầm~~ Bảo kiếm thiên kiếp bị bắn nát thành bụi ngay giữa không trung. "Vũ khí này có thể bắn nát thiên kiếp." Đông Phương Lục Tiên Tử sáng mắt lên.

Liệu điều này có nghĩa là, loại vũ khí giống ‘pháo điện từ’ này cũng có thể được các tu luyện giả khác nắm giữ, dùng để đối phó thiên kiếp?!

Nếu thật như vậy, các tu sĩ sẽ có thêm một trợ lực lớn khi độ kiếp.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Lục Tử ngươi đừng kích động vội, ta lại cảm thấy khẩu ‘pháo điện từ’ này có hiệu quả, phần lớn là nhờ vào cái ‘lò phản ứng cốt lõi’ kia.

Trước đó, chúng ta thấy rất nhiều sợi tơ giống xúc tu dung nhập vào ‘pháo điện từ’, hợp nhất nó với hóa thân của Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Rất có thể là do những xúc tu đó đã khiến ‘pháo điện từ’ xảy ra biến dị." "Dù thế nào, sau lần thiên kiếp này, chúng ta phải tìm cách thu hồi khẩu ‘pháo điện từ’ này.

Nếu nó thật sự có thể chống lại thiên kiếp, chúng ta sẽ sản xuất hàng loạt." Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì nói: "Ta đi vòng qua, bảo vệ đám nhà nghiên cứu trên xe kia trước.

Mấy người này rất có thể là bảo bối đấy." Nói xong, Đông Phương Lục Tiên Tử nhanh chóng đi vòng, mang đám nhân viên nghiên cứu trong xe tải đi.

Chương 1804

Những người này có lẽ sẽ trở thành hàng hot trong giới tu sĩ...

Thiên kiếp tiếp tục giáng xuống.

Có ‘pháo điện từ’, trong thời gian ngắn, Cương Thiết Hóa Thân lại có thể đối đầu với thiên kiếp ‘bốn tấn năm’ một cách ngang ngửa.

Tuy nhiên, khi uy lực của thiên kiếp tiếp tục tăng cường, Cương Thiết Hóa Thân lại bắt đầu bị động chịu đòn.

Kiếm trận vốn được tạo thành từ mấy chục thanh đại bảo kiếm, lúc này đã biến thành đại trận với hàng trăm thanh lợi kiếm.

Kiếm quang chém xuống, mỗi một đạo kiếm quang dường như là một môn kiếm thuật tinh diệu. "Những kiếm quang này là kiếm pháp phi kiếm đi kèm với ngự kiếm thuật." Tạo Hóa Pháp Vương nói: "Ta nhận ra trong đó có bóng dáng của 《Thần Kiếm Quyết》, 《Phục Ma Kiếm》, 《Tiên Pháp Ngũ Thần Kiếm》 và các loại kiếm thuật phi kiếm khác." "Còn có 《Đại Tự Tại Thiên Ma Kiếm》 và 《Ngũ Dục Kiếm》 của ma tông ta nữa." Đông Phương Lục Tiên Tử bổ sung, cô kéo theo đám nhân viên nghiên cứu trên xe trở về.

Trong lúc kéo đám người này về, Đông Phương Lục Tiên Tử tiện tay bổ sung thêm một vòng huyễn thuật bên rìa ‘phạm vi độ kiếp’, để tránh người thường lại xông vào khu vực độ kiếp.

Đại trận độ kiếp và trận pháp huyễn thuật trước đó đều đã sụp đổ hoàn toàn sau khi Đậu Đậu độ kiếp xong.

Đây cũng là lý do tại sao đám nhân viên nghiên cứu này có thể xông vào gần khu vực độ kiếp. "Những phi kiếm này là biến hóa mới của thiên kiếp sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương liếc nhìn Tống Thư Hàng: "Đây là thủ đoạn cũ của thiên kiếp, Thư Hàng tiểu hữu lúc ngươi độ thiên kiếp bốn tấn năm không trải qua sao?" "Thiên kiếp bốn tấn năm của tôi bị Vân Tước Tử tiền bối kéo vào ‘không gian ma kiếp’ để độ ma kiếp bát phẩm.

Thiên kiếp bốn tấn năm bình thường thì chỉ mới thấy Đậu Đậu tấn cấp hôm nay thôi." Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm, lòng đau như cắt.

Tạo Hóa Pháp Vương giật giật khóe miệng.

Xích Tiêu Kiếm: "Tạo Hóa tiểu hữu, xin đừng tạo cơ hội cho Tống Thư Hàng ra vẻ nữa, ta sắp không nhìn nổi rồi." Tạo Hóa Pháp Vương: "..." Dưới thiên kiếp.

Pháo điện từ của Cương Thiết Hóa Thân đã không kịp bắn hạ hết số lượng bảo kiếm thiên kiếp nhiều như vậy, thân hình nó thỉnh thoảng lại bị kiếm thiên kiếp chém trúng.

Lá chắn phòng ngự tự thân đã bị phá vỡ mấy lần, thân thể khổng lồ đã đầy vết thương.

Nếu không phải bản thân ‘tiên chu’ được chế tạo từ dược liệu thượng đẳng ngũ phẩm, lúc này nó đã sớm bị kiếm pháp ngự kiếm của thiên kiếp chém nát. "Bá Bá Hào xin tăng viện trợ vũ trang." Cương Thiết Hóa Thân lại lên tiếng. "Đồng ý, cần vũ trang gì thì tự ngươi chọn." Trước mặt Tống Thư Hàng, bày ra những vũ trang tiêu chuẩn kia.

Cương Thiết Hóa Thân lại trúng thêm mấy kiếm, tấm kim loại trên ngực bị chém nát, để lộ kết cấu cơ giới bên trong.

Đầu nó quét qua những trang bị tiêu chuẩn trước mắt Tống Thư Hàng.

Cuối cùng, nó chọn thứ trông giống chiếc điện thoại to bằng cục gạch kia. ...Một xúc tu vươn ra, linh hoạt cuộn lấy thứ giống điện thoại này.

Cái tên này mắt cũng tinh thật, vừa chọn đã chọn trúng đồ của Bạch tiền bối. "Thứ này là gì?" Tạo Hóa Pháp Vương tò mò hỏi.

Từ lúc đầu, thấy Tống Thư Hàng lấy ra một loạt pháp khí tiêu chuẩn, rồi lại lôi thứ này ra, Tạo Hóa Pháp Vương đã tự hỏi đây rốt cuộc là pháp bảo gì? "Đây là thứ Bạch tiền bối mang về từ một di tích.

Cụ thể là gì thì tôi cũng chưa thử." Tống Thư Hàng đáp.

Vừa rồi quên mất không dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ lên thứ này. "Thứ có thể khiến Bạch tiền bối tò mò chắc chắn là bảo vật." Đông Phương Lục Tiên Tử nói. "Ừm, câu này ta đồng ý." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Bạch tiền bối không đặt chân đến nơi không có bảo vật, thứ mà Bạch tiền bối nhặt được dù chỉ là một hòn đá bình thường, sau khi đập ra bên trong cũng có thể ẩn chứa bảo bối.

Sau khi Cương Thiết Hóa Thân chộp lấy vật hình điện thoại này, trong lòng bàn tay nó mọc ra rất nhiều sợi tơ xúc tu, chui vào trong pháp khí hình điện thoại này.

Ngay sau đó, lại có một sợi tơ xúc tu hóa thành ngón tay, ấn vào vị trí giống như ‘phím số’ trên pháp khí.

Roẹt~ Một vòng phù văn hiện lên từ vật hình điện thoại.

Những phù văn này nhanh chóng kết hợp, chuyển hóa thành hình dạng ban đầu của một pháp thuật.

Ầm ầm ầm.

Phi kiếm thiên kiếp chém xuống.

Trên pháp khí trong tay Cương Thiết Hóa Thân, hình dạng ban đầu của pháp thuật kia xoay tròn, hóa thành một cây roi vàng lấp lánh.

Cây roi kia linh hoạt chuyển động, quất vào từng thanh phi kiếm thiên kiếp.

Trong nháy mắt, tất cả phi kiếm thiên kiếp tấn công Cương Thiết Hóa Thân đều bị quất nát. "Pháp thuật cấp bậc ngũ phẩm." Tạo Hóa Pháp Vương bình tĩnh nói.

Thiên kiếp bốn tấn năm, mỗi thanh phi kiếm thiên kiếp giáng xuống đều có uy lực ‘tứ phẩm đỉnh phong’.

Mà pháp thuật này có thể dễ dàng quất nát tất cả phi kiếm thiên kiếp, cấp bậc pháp thuật ít nhất là ngũ phẩm. "Cảm giác như đây là một pháp khí chuyên dùng để thi triển pháp thuật?" Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Cương Thiết Hóa Thân hoàn toàn không có năng lực thi pháp, sau khi cầm pháp khí này lại có thể trực tiếp thi triển pháp thuật. "Hơn nữa, thủ đoạn thi pháp này, so với đạo thuật, càng giống ma pháp của hệ thống ma pháp sư hơn." Xích Tiêu Kiếm bổ sung.

Ngày 21 tháng 10, thứ Hai, chín giờ sáng.

Thiên kiếp bốn tấn năm của Cương Thiết Hóa Thân cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Thú thật, Tống Thư Hàng không hề nghĩ nó có thể chống đỡ đến giai đoạn cuối cùng của thiên kiếp bốn tấn năm.

Từ lúc bắt đầu độ kiếp đến giờ, Cương Thiết Hóa Thân luôn ở trong trạng thái ‘sắp gục đến nơi’, nhưng lần nào cũng ngoan cường chống đỡ được.

Lúc này, khẩu ‘pháo điện từ’ trên lưng Cương Thiết Hóa Thân đã hết đạn, cũng không còn năng lượng để khai hỏa.

Ngay cả lá chắn trên người nó cũng không thể duy trì, hình thái cơ giáp đã trở nên rách nát, cảm giác như sắp tan rã bất cứ lúc nào.

Tống.

Thư Hàng. lúc này đau lòng vô cùng.

Tiên chu mới nhận mà, cậu còn chưa kịp lái mấy vòng, kịch bản trong mơ dùng tiên chu đưa gia đình và bạn bè đi chơi còn chưa thực hiện, mà giờ tiên chu đã sắp thành phế liệu.

Cũng không biết hỏng thành ra thế này, tiên chu còn có cơ hội sửa chữa không?

Bây giờ, thủ đoạn duy nhất Cương Thiết Hóa Thân có thể cầm cự với thiên kiếp chính là pháp khí hình điện thoại trong tay, và dựa vào vật liệu cấp ngũ phẩm của bản thân để chống đỡ. "Đòn cuối cùng." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Ông ta lấy ra cuốn sổ nhỏ, đang nhanh chóng ghi lại cảnh tượng Cương Thiết Hóa Thân của Tống Thư Hàng độ kiếp, ông ta cảm thấy linh cảm của mình không ngừng tuôn trào.

Hình ảnh anh hùng bi tráng luôn có thể kích thích linh cảm của nhà soạn nhạc.

Viết viết, Tạo Hóa Pháp Vương thỉnh thoảng còn ngân nga vài tiếng: "Thân làm bằng thép, máu làm bằng lửa...

Sau tuyệt vọng tất sẽ đón lấy hy vọng, câu này không tồi." Ầm!!

Đợt thiên kiếp cuối cùng giáng xuống.

Mây kiếp hóa thành một bàn tay khổng lồ, đột ngột ép xuống Cương Thiết Hóa Thân.

Trong bàn tay khổng lồ, sức mạnh thiên kiếp ngưng tụ thành một quả cầu sét, chứa đầy sức phá hoại hủy diệt. "Chưởng Tâm Lôi?

Còn có cả trò này!" Tống Thư Hàng mắt chữ A mồm chữ O.

Mây kiếp và thiên kiếp kết hợp thành phương thức tấn công ‘Chưởng Tâm Lôi’, ép về phía Cương Thiết Hóa Thân.

Cương Thiết Hóa Thân cố gắng chống đỡ, dùng hết sức lực ấn vào phím cuối cùng của ‘pháp khí điện thoại’.

Nhưng lúc này, phù văn pháp thuật không hề hiện ra.

Thay vào đó là một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Ngôn ngữ của âm thanh này Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu, nhưng âm thanh đó lại mang theo một loại dao động tinh thần lực, có thể có tác dụng giống như phiên dịch.

Ý nghĩa dịch ra đại khái là thế này: 【Xin chào, lưu lượng ma lực xuyên biên giới của quý khách trong tháng này đã dùng hết...

Xin vui lòng nạp tiền.】 Tống Thư Hàng: "..." Nạp, nạp tiền?

Mẹ kiếp, lúc quan trọng nhất lại hiện ra thông báo nạp tiền?

Cứ tưởng thứ này chỉ trông giống điện thoại, không ngờ chức năng của nó cũng giống điện thoại.

Tống Thư Hàng vốn tưởng thứ này là ‘ma trượng’ hay gì đó, giờ xem ra hoàn toàn không phải.

Không có tiền thì chơi cái beep gì!

Không nạp tiền sao mà mạnh lên được!

Nạp tiền vào ngươi mới có thể làm bất cứ điều gì mình muốn! "Nạp thế nào?

Cần nạp thế nào thì nạp đi." Tống Thư Hàng hạ lệnh cho Cương Thiết Hóa Thân.

Nhưng Cương Thiết Hóa Thân không thực hiện động tác ‘nạp tiền’.

Nó không thể nạp tiền cho ‘pháp khí điện thoại’ này.

Có lẽ là vì... trong tay nó không có loại tiền tệ có thể nạp cho ‘pháp khí điện thoại’. "Không ổn rồi, toang rồi." Tống Thư Hàng đau lòng khôn xiết, thời khắc mấu chốt lại đứt gánh giữa đường, tiên chu của cậu lần này thật sự toi đời rồi.

Chưởng Tâm Lôi của thiên kiếp cuối cùng cũng đè lên người Cương Thiết Hóa Thân.

Nửa thân trên của Cương Thiết Hóa Thân bị Chưởng Tâm Lôi phá hủy với tốc độ mắt thường có thể thấy được. "A~" Mỹ nhân rắn công đức đang quay phim, mở miệng chuẩn bị phát ra ‘phương pháp hét thảm bốn tông của họ Tống’.

Nhưng cô còn chưa kịp hét tiếng thứ hai, Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng Tạo Hóa Pháp Vương đã vội vàng lên tiếng: "A a a ~a ~~" ‘Phương pháp hét thảm bốn tông của họ Tống’ tốc độ gấp năm lần!

Chương 1805

Ra sau nhưng cướp trước, dựa vào tốc độ, Tạo Hóa Tiên Tử cướp mất lời thoại hét thảm của mỹ nhân rắn công đức.

Mỹ nhân rắn công đức cứng đờ quay đầu lại, trừng mắt nhìn Tạo Hóa Tiên Tử — sao có thể như vậy?!

Như vậy là phạm quy đúng không?

Tống Thư Hàng: "..." Mây kiếp tan biến, thiên kiếp biến mất.

Chỉ còn lại một vùng đất đen kịt...

Lần này, ‘lò phản ứng cốt lõi’ không tiếp tục dẫn xuống thiên kiếp ‘năm tấn sáu’.

Tống Thư Hàng khẽ động, bay đến nơi độ kiếp.

Cậu đến bên cạnh Cương Thiết Hóa Thân.

Hình thái cơ giáp của Cương Thiết Hóa Thân ầm ầm ngã xuống, phần thân trên từ ngực trở lên của nó đã bị đòn ‘Chưởng Tâm Lôi’ cuối cùng của thiên kiếp đánh thành bã, ‘pháo điện từ’ trên lưng cũng bị nổ mất một nửa.

Tống Thư Hàng đưa tay, nhẹ nhàng đặt lên người Cương Thiết Hóa Thân.

Khoảnh khắc tiếp theo, Cương Thiết Hóa Thân đáp lại Tống Thư Hàng.

Nó chưa chết.

Đối với Cương Thiết Hóa Thân mà nói, nửa thân trên chỉ là những bộ phận cấu thành không quan trọng.

Phần quan trọng nhất trong cơ thể nó chính là khu vực ‘lò phản ứng cốt lõi’ ở bụng.

Chỉ cần phần này không bị phá hủy, nó sẽ không sao.

Dù trông rất thảm hại, nhưng nó đã độ kiếp thành công.

Lúc này, lò phản ứng cốt lõi ở bụng nó hóa thành màu vàng sẫm, trông rất có giá trị...

Tuy nhiên, cảm giác như cái ‘lò phản ứng cốt lõi’ ngũ phẩm này vẫn thiếu thiếu gì đó.

Ví dụ như thiếu chút hoa văn chẳng hạn?

Trong tay Cương Thiết Hóa Thân, ‘pháp khí điện thoại’ kia vẫn còn nguyên vẹn.

Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên cơ giáp, vỗ vỗ.

Dù biết rõ đây chỉ là một hóa thân dạng thú cưng, không có trí tuệ cao như vậy.

Nhưng khi thấy nó chống đỡ đến cuối thiên kiếp bốn tấn năm và độ kiếp thành công, Tống Thư Hàng vẫn không nhịn được khẽ nói: "Ngươi làm tốt lắm." Không đến phút cuối cùng, tuyệt đối không bỏ cuộc. "Khôi phục lại hình người, lúc đó ta sẽ đưa ngươi đi tìm tiên chu Hán gia, xem có sửa chữa được ngươi không." Tống Thư Hàng hạ lệnh cho hóa thân.

Theo lệnh của Tống Thư Hàng, hình thái cơ giáp của Cương Thiết Hóa Thân nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng hóa thành hình người chỉ còn nửa thân trên.

Tống Thư Hàng đặt tay lên người hóa thân, chuyển nó vào thế giới cốt lõi.

Sau đó, cậu cầm lấy ‘pháp khí hình điện thoại’ kia. "Kết thúc rồi, tiếp theo đổi bản thể về, rồi thả Đậu Đậu ra." Tống Thư Hàng nói.

Bản thể được đổi về, Đậu Đậu cũng được chuyển ra từ thế giới cốt lõi.

Khi Đậu Đậu bước ra khỏi ‘thế giới cốt lõi’, trên người nó bắt đầu xảy ra biến hóa, tiến vào quá trình ‘ngưng tụ yêu đan’. "Đậu Đậu, đừng quên uống ‘dịch Thất Hoàng Diệu Quả’." Tống Thư Hàng nhắc nhở. "Kết thúc rồi à?" Đậu Đậu nhanh chóng lấy lọ ‘dịch đan’ kia ra, tu một hơi, để nâng cao chất lượng yêu đan ngưng tụ của mình.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Kết thúc rồi, tiếp theo ngươi cứ yên tâm ngưng tụ yêu đan, ta cùng Đông Phương tiên tử và Tạo Hóa tiền bối sẽ hộ pháp cho ngươi." "Lúc ta ngưng tụ yêu đan, các ngươi đừng hát, cũng đừng trừng mắt nhìn ta." Đậu Đậu cẩn thận nói.

Tống Thư Hàng: "..." Lúc này, yêu lực và tiên thiên chân nguyên trong cơ thể Đậu Đậu bắt đầu ngưng tụ về phía bụng dưới của nó.

Đại yêu ngũ phẩm sau khi ngưng tụ yêu đan, đồng thời còn có thể thoát thai hoán cốt, ngưng tụ hình người.

Đậu Đậu khi ở cảnh giới tứ phẩm đã có được hình thái nhân loại số 1 sớm hơn, có ngoại hình rất giống Tống Thư Hàng.

Mà sau khi tấn thăng ngũ phẩm, nó còn có thể ngưng tụ ra hình thái nhân loại số 2 — hình thái thật sự thuộc về nó. "Đậu Đậu có thể ngưng tụ ra yêu đan như thế nào?

Thiên kiếp lần này của nó có thể nói là ba chìm bảy nổi, uy lực và số lần đều thuộc hàng đầu." Đông Phương Lục Tiên Tử nói. "E rằng sẽ là yêu đan bảy màu hàng đầu, cộng thêm Đậu Đậu tu luyện công pháp do Hoàng Sơn tiền bối đặc biệt tạo ra cho nó, trên yêu đan của nó có lẽ còn xuất hiện đan văn." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Yêu tu bình thường, khi ở ngũ phẩm, cường độ của yêu đan ngưng tụ chủ yếu phụ thuộc vào màu sắc.

Còn một số đại yêu đồng tu cả yêu lực và chân nguyên như Đậu Đậu, yêu đan của chúng có thể xuất hiện đan văn giống như ‘long văn’, số lượng càng nhiều thì càng mạnh. "Một viên yêu đan định đại đạo, ngưng!" Đậu Đậu trầm giọng hét lên.

Tại vị trí đan điền của nó, yêu lực và tiên thiên chân nguyên hội tụ, ngưng tụ thành hình dạng ban đầu của một viên yêu đan.

Đồng thời, sức mạnh trong huyết mạch của Đậu Đậu hội tụ, dung hợp với sức mạnh của yêu đan. "Yêu đan của yêu tu và kim đan của tu sĩ vẫn có một chút khác biệt.

Ví dụ như, yêu đan của yêu tu về hình thái gần giống ‘huyết nhục’ hơn.

Rất nhiều nữ yêu đều nói, quá trình ngưng tụ yêu đan rất giống với ‘mang thai’." Đông Phương Lục Tiên Tử cười hì hì. "Đông Phương tiên tử đừng nói từ đó!" Đậu Đậu vội la lên: "Tống Thư Hàng đừng có nhìn chằm chằm ta!" Tống Thư Hàng: "..." "A a a, không ổn, cảm giác này thật sự rất giống cảm giác mang thai." Đậu Đậu nằm bò trên đất, móng vuốt dùng sức đập xuống đất.

Quá trình ngưng tụ yêu đan khiến nó nhớ lại một đoạn ký ức không muốn nhớ lại. "Xem ra, các yêu tu tứ phẩm trong chư thiên vạn giới khi tấn thăng ngũ phẩm, e rằng đều sẽ giống như Đậu Đậu bây giờ, nhớ lại nỗi sợ hãi bị ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh chi phối." Tạo Hóa Pháp Vương nói bằng giọng hát. "Đừng hát, cầu xin ngài, Tạo Hóa tiền bối, đừng hát!" Đậu Đậu dùng sức đập xuống đất.

Bản cẩu hôm nay độ kiếp, Bá Tống bên trái, Tạo Hóa bên phải, xin hỏi các đạo hữu chư thiên vạn giới có sợ không?

Ống kính điện thoại của mỹ nhân rắn công đức khóa chặt Đậu Đậu, quay lại toàn bộ cảnh này. "Đừng quay, Lời Hứa và Chờ Đợi tiên tử, cảnh mất mặt thế này đừng quay mà." Đậu Đậu phát ra tiếng kêu thảm thiết của một con chó thua cuộc.

Lúc này, giữa không trung có một đạo kiếm quang nhanh chóng hạ xuống.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhanh chân hạ xuống, ánh mắt nhìn về phía Đậu Đậu đang dùng sức đập đất, sau đó thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra Đậu Đậu tấn thăng ngũ phẩm thành công rồi. "Gâu ô~~" Đậu Đậu ngửa mặt lên trời hú dài.

Trong cơ thể nó, một viên yêu đan bảy màu thành hình, chỉ riêng màu sắc này đã là yêu đan hàng đầu.

Đồng thời, trên yêu đan này còn có đan văn giống ‘long văn’ hiện ra.

Một vạch, hai vạch... bốn vạch... sáu vạch... tám vạch! "Ha ha ha ha, yêu đan bảy màu, tám đan văn." Đậu Đậu từ dưới đất bật dậy, đắc ý nói. "Tiếc thật, thiên kiếp đã mạnh đến mức đó mà vẫn không phải chín vạch." Tống Thư Hàng có chút tiếc nuối.

Từ đây cũng có thể thấy, muốn ngưng tụ kim đan chín long văn khó đến mức nào!

Độ khó thiên kiếp của Đậu Đậu đã tăng gấp ba đến bốn lần, hơn nữa còn tăng thêm một trận ‘thiên kiếp ba tấn bốn’.

Trong tình huống này, số lượng đan văn của nó vẫn chỉ có tám vạch! "Để ta xem." Hoàng Sơn Tôn Giả nghe Đậu Đậu ngưng tụ được yêu đan bảy màu + tám đan văn, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Ông ta đặt tay lên người Đậu Đậu, ý thức chìm vào vị trí đan điền của nó.

Quả nhiên là yêu đan bảy màu.

Quả nhiên là tám đan văn. "Hử?

Đợi đã...

đây là cái gì." Hoàng Sơn Tôn Giả đột nhiên lại thấy, dưới đáy yêu đan của Đậu Đậu có một dấu ấn kỳ quái.

Nhìn dấu ấn này, hình như là một hình đầu của Tống Thư Hàng tiểu hữu bằng kim loại.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Ta hoa mắt sao?

Hoàng Sơn Tôn Giả có chút không tin, ông ta ấn tay giữ Đậu Đậu: "Đừng động." "Chuyện trứng?" Đậu Đậu hỏi lại.

Bây giờ nó vừa tấn thăng lên đại yêu đan bảy màu đỉnh cấp + tám vạch đan văn, cả con chó đang ở trong trạng thái cực kỳ hưng phấn, nên khi đối mặt với chủ nhân Hoàng Sơn, thái độ khó tránh khỏi có chút kiêu ngạo. "Đừng động!" Tay phải của Hoàng Sơn Tôn Giả hơi dùng sức, Đậu Đậu liền bị đè xuống đất không động đậy được như một con chó chết.

Đậu Đậu: "Gâu!

Hoàng Sơn đại ngốc, ta sai rồi ~" Đại gia vẫn là đại gia của ngươi, không thể trêu vào, không thể trêu vào.

Ý thức của Hoàng Sơn Tôn Giả lại tiến vào đan điền của Đậu Đậu, cẩn thận quan sát đáy yêu đan của nó.

Ở đó, có một cái đầu kim loại của Tống Thư Hàng tiểu hữu nhấp nháy, rất bắt mắt... giống như một dấu ấn.

Tại sao lại là đầu kim loại của Tống Thư Hàng tiểu hữu?

Mà không phải đầu của ta?

Hoàng Sơn Tôn Giả vuốt cằm, trầm tư.

Đậu Đậu thấy vẻ mặt nghiêm trọng của Hoàng Sơn, nhất thời có chút hoảng sợ: "Hoàng Sơn đại ngốc, cơ thể ta có vấn đề gì à?" Không lẽ là độ kiếp xảy ra di chứng gì chứ? "Cái ấn chương dưới đáy yêu đan của ngươi là sao?" Hoàng Sơn Tôn Giả nghi ngờ hỏi. "Ấn chương gì?" Đậu Đậu ý thức chìm vào đan điền của mình, theo như Hoàng Sơn mô tả, quan sát đáy yêu đan của mình.

Sau đó, cái đầu Tống Thư Hàng sáng bóng bằng kim loại kia, nhấp nháy, suýt nữa làm mù mắt chó hợp kim titan của nó.

Chương 1806

"Mẹ kiếp, chuyện gì thế này!" Đậu Đậu kêu lên.

Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương, Đông Phương Lục Tiên Tử đều tò mò nhìn sang: "Sao vậy?" "Tống Thư Hàng, tại sao đầu của ngươi lại xuất hiện trên yêu đan của ta?

Còn nhấp nháy, chói mắt nữa chứ." Đậu Đậu tuyệt vọng nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: "???" Đầu của tôi vẫn đang ở trên cổ mà. "Các ngươi tự đến xem yêu đan của ta đi, dưới đáy yêu đan của ta." Đậu Đậu buồn bực nói. "Chẳng lẽ là đan văn thứ chín ẩn giấu?" Tống Thư Hàng tò mò.

Mấy người đưa thần thức của mình vào đan điền của Đậu Đậu, giống như một đoàn tham quan đến vị trí yêu đan của nó.

Rồi ở dưới đáy, cái đầu kim loại của Tống Thư Hàng kia, lấp lánh, dường như đang vẫy chào mọi người.

Tạo Hóa Pháp Vương: "..." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Cái đầu này, không phải là biểu tượng Cương Thiết Hóa Thân của Tống Thư Hàng ngươi sao?" Hình người của Cương Thiết Hóa Thân của Tống Thư Hàng, đầu chính là một cục sắt như vậy. "Nhưng tại sao đầu của Cương Thiết Hóa Thân lại xuất hiện trên yêu đan của Đậu Đậu?

Trông cái ấn chương này cũng không phải đan văn mà?" Tống Thư Hàng nói. "Tuyệt đối không phải đan văn, tính chất hoàn toàn khác." Hoàng Sơn Tôn Giả khẳng định.

Tống Thư Hàng nghĩ một lát: "Đậu Đậu, hay ngươi thử kích phát cái ấn chương này xem?" Tiếc là Đậu Đậu mới vừa tấn cấp, nếu cảnh giới đại yêu ngũ phẩm của Đậu Đậu ổn định, nó có thể 'nhả' yêu đan ra khỏi miệng, Tống Thư Hàng có thể dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ để giám định nguyên nhân xuất hiện của ấn chương này.

Vì vậy, chỉ có thể để Đậu Đậu thử kích hoạt ấn chương này xem chức năng của nó. "Ta thử xem." Đậu Đậu đáp.

Nó điều động chút linh lực còn lại của mình, hội tụ đến vị trí ấn chương, thử kích hoạt nó.

Ấn chương nhận được năng lượng của Đậu Đậu, lập tức tỏa sáng rực rỡ.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng phát hiện ‘Cương Thiết Hóa Thân’ chỉ còn lại nửa người trong thế giới cốt lõi của mình cũng có phản ứng.

Nó dường như muốn đáp lại lời kêu gọi của ấn chương trên người Đậu Đậu.

Nhưng có ‘thế giới cốt lõi’ ngăn cách, nó không thể đáp lại Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng: "..." "Có phản ứng gì không?" Đậu Đậu căng thẳng hỏi.

Tạo Hóa Pháp Vương: "Ngoài việc chói mắt hơn, ta không phát hiện phản ứng nào khác." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Ta cũng vậy, nhìn cái đầu sáng lấp lánh của Thư Hàng tiểu hữu, cảm giác thật chói mắt." "Sau khi ấn chương của Đậu Đậu được kích hoạt, Cương Thiết Hóa Thân của tôi có phản ứng, nó dường như đã tạo ra một mức độ cộng hưởng nào đó với Đậu Đậu." Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: "..." Tống Thư Hàng: "Nhưng sự cộng hưởng này rốt cuộc có tác dụng gì, tôi cũng không biết." "Ta chỉ cùng nó độ một lần thiên kiếp thôi, mà nó đã đóng dấu lên người ta?

Làm vậy cứ như ta biến thành đồ của nó vậy." Đậu Đậu cảm thấy bất lực. "Đợi đã, hình như có biến hóa." Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng phát hiện khi Đậu Đậu kích hoạt ấn ký này, ‘lò phản ứng cốt lõi’ của Cương Thiết Hóa Thân có dấu hiệu được kích hoạt.

Cho người ta cảm giác nó sắp bật dậy, độ kiếp lần nữa.

Ngay sau đó, trên lò phản ứng cốt lõi, cũng xuất hiện một phù văn ấn chương tương ứng — đây là một cái đầu chó của Đậu Đậu. "Các vị đợi chút, trong lõi của Cương Thiết Hóa Thân cũng xuất hiện một ấn chương, là đầu của Đậu Đậu." Tống Thư Hàng đưa tay vào ‘thế giới cốt lõi’, tiếp xúc với ‘lò phản ứng cốt lõi’ đang lộ ra của Cương Thiết Hóa Thân, sử dụng Giám Định Bí Pháp để giám định dấu ấn này.

Cái giá phải trả để giám định dấu ấn này rất nhỏ, nói cách khác, dấu ấn này không chứa thông tin quá quý giá. 【Dấu Ấn Thiên Kiếp: Dấu ấn sau khi tổ đội độ kiếp, biểu tượng của tình bạn.

Hai người tu luyện có cảnh giới tương đồng, sau khi cùng nhau độ kiếp sẽ có một tỷ lệ nhất định tạo ra dấu ấn.

Lần thiên kiếp tiếp theo nếu tiếp tục tổ đội độ kiếp, dấu ấn sẽ biến mất.】 Tống Thư Hàng: "..." Cái quái gì đây? "Có kết quả rồi à?" Hoàng Sơn Tôn Giả tò mò. "Thứ này gọi là Dấu Ấn Thiên Kiếp, nếu muốn nó biến mất, thì lần sau khi Đậu Đậu ngũ tấn lục, cùng Cương Thiết Hóa Thân của tôi độ kiếp một lần nữa là nó sẽ biến mất." Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên: "Đây là biểu tượng của tình bạn." "Phì!" Đậu Đậu la lên: "Tổ đội độ kiếp sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu hỏa táng trường.

Mộ phần dưới đáy biển nhà Ngư Kiều Kiều vẫn đang giảm giá 50% đấy.

Bốn tấn năm là để nâng cao chất lượng yêu đan ngưng tụ, dù sao cũng là ‘một viên yêu đan định đại đạo’.

Thiên kiếp năm tấn sáu, ta mới không bị điên mà đi độ kiếp cùng Cương Thiết Hóa Thân của ngươi đâu." Quan trọng nhất là, lỡ như lúc đó Cương Thiết Hóa Thân của Tống Thư Hàng lại điên lên, vừa độ xong thiên kiếp năm tấn sáu, liền triệu hoán luôn thiên kiếp sáu tấn bảy thì sao?

Không thể trêu vào, không thể trêu vào nha.

Đại yêu đan bảy màu đỉnh cấp + tám đan văn, Đậu Đậu đã rất mãn nguyện rồi, lần sau tuyệt đối không điên cùng hóa thân nhà Tống Thư Hàng nữa. "Vậy thì cứ để Dấu Ấn Thiên Kiếp này lại đi, dù sao cũng không có hại, chỉ là một thứ để ngắm thôi.

Hơn nữa còn là biểu tượng của tình bạn nữa." Tống Thư Hàng cười nói. "Nếu không có hại, vậy cứ để nó lại." Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Nói xong, ông ta đưa tay tóm lấy Đậu Đậu.

Đậu Đậu cảm thấy bất an. "Đi thôi, chúng ta về nhà, Đậu Đậu.

Lần này ta đã đặc biệt đặt làm cho ngươi một cái lồng chó, toàn bộ làm bằng vật liệu thất phẩm, kiên cố không thể phá vỡ.

Trong một năm tới, ngươi cứ ở đó nghỉ ngơi cho tốt, củng cố cảnh giới.

Chu Ly sẽ phụ trách chăm sóc ngươi." Hoàng Sơn Tôn Giả bình tĩnh nói. "Lồng chó?

Một năm?" Đậu Đậu ra sức giãy giụa: "Đừng như vậy, đại ngốc.

Ngươi làm vậy sẽ mất ta đấy." "Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.

Linh thạch ngươi tiêu hao lần này và hồng bao ta chuẩn bị tặng ngươi, đợi ta về sẽ gửi bưu điện cho ngươi.

Tiên chu bị hỏng của ngươi, lúc đó ta sẽ sắp xếp người đến tận nơi sửa chữa cho ngươi." Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói.

Hoàng Sơn tiền bối đặc biệt đáng tin cậy, mọi việc qua tay ông đều được sắp xếp ổn thỏa.

Nếu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thiếu đi Hoàng Sơn tiền bối, không biết sẽ loạn thành cái dạng gì.

Nói sao nhỉ, Hoàng Sơn tiền bối giống như bà mẹ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, lo lắng hết lòng cho các thành viên trong nhóm. "Tôi đã quay lại toàn bộ cảnh độ kiếp của Đậu Đậu, lúc về tôi sẽ gửi cho Hoàng Sơn tiền bối." Tống Thư Hàng đáp.

Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu, tóm lấy Đậu Đậu, ngự kiếm bay đi.

Đột nhiên, ông ta lại nghĩ đến một chuyện.

Ông ta lấy từ trong ngực ra ba cây ‘trụ tinh thể’ dài bằng bàn tay, ném cho Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Pháp Vương và Đông Phương Lục Tiên Tử. "Đây là đạo cụ của hoạt động ‘Săn Bắt Thiên Nhân’, các ngươi rót thần thức vào trụ tinh thể là có thể thấy được linh thạch và bảo vật có thể đổi được từ Thiên Nhân các cấp.

Thiên Nhân còn sống và Thiên Nhân đã chết có hai mức giá khác nhau.

Cuối cùng trong trụ tinh thể sẽ lưu trữ điểm đổi Thiên Nhân, các ngươi có thể mang Thiên Nhân mình bắt được đi đổi điểm lấy bảo vật.

Nếu các ngươi bắt được đủ một trăm Thiên Nhân tứ phẩm hoặc năm mươi Thiên Nhân ngũ phẩm một lúc, điểm đổi sẽ có dịch vụ đến tận nơi thu hàng.

Các ngươi tự xem mà làm." Hoàng Sơn Tôn Giả vẫy tay: "Chúc mọi người chơi vui vẻ, hẹn gặp lại." "Thư Hàng, Thư Hàng ~~ ta còn muốn chơi với ngươi mấy ngày nữa, ta rất tin tưởng ngươi và Bạch tiền bối mà." Trên trời, Đậu Đậu hét lớn.

Tống Thư Hàng mỉm cười: "Vậy lần sau, khi ta và Bạch tiền bối đến nhà Hoàng Sơn tiền bối làm khách sẽ tìm ngươi, ngươi có thể giới thiệu cho ta phòng mới của ngươi — cái lồng." "Mẹ kiếp, hữu tận." Đậu Đậu giận dữ nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục vẫy tay: "Dấu Ấn Thiên Kiếp chứng minh tình bạn của chúng ta!" "Gâu!

Ngươi sẽ hối hận." Giọng Đậu Đậu ngày càng xa, biến mất không thấy.

Đậu Đậu và Hoàng Sơn Tôn Giả biến mất.

Đông Phương Lục Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương cũng từ biệt Tống Thư Hàng. "Chúng ta cũng phải đi trước một bước, chúng ta còn có việc rất quan trọng đang chuẩn bị." Tạo Hóa Pháp Vương nói với vẻ mặt thần bí.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Thư Hàng, nhóm học giả nghiên cứu này ta sẽ mang đi trước, xem có moi được chút gì tốt từ họ không.

Ngoài ra... nếu Bạch tiền bối xuất quan mà hứng thú với những học giả nghiên cứu này, cứ đến tìm ta.

Lúc đó ta sẽ chia mấy người cho Bạch tiền bối." "Được." Tống Thư Hàng cười nói. "Vậy chúng ta đi trước đây." Đông Phương Lục Tiên Tử vẫy tay, nhét đám học giả nghiên cứu kia vào chiếc xe việt dã của mình, cùng Tạo Hóa Pháp Vương lên xe, nhấn một cú ga, xe việt dã vọt lên không trung.

Tạo Hóa Pháp Vương và Đông Phương Lục Tiên Tử rời đi.

Tống Thư Hàng nhìn mặt đất đen kịt vì thiên kiếp, thở dài.

Cậu chỉ có thể tháo dỡ và mang đi toàn bộ tàn tích trận pháp độ kiếp của An Tri Ma Quân. "Đi thôi, chúng ta cũng về." Tống Thư Hàng một tay cầm pháp khí hình điện thoại, nói với mỹ nhân rắn công đức.

Cậu vừa quay đầu, phát hiện bên cạnh mỹ nhân rắn công đức còn có một vị mỹ nhân tiên tử khác.

Tạo Hóa Tiên Tử.

Cô ấy không đi về cùng Tạo Hóa Pháp Vương. "Ngửa mặt nhìn trời." Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Pháp Vương sắp mở concert, mà Tạo Hóa Tiên Tử lại không ở sau lưng ông ta, phải làm sao? "Tạo Hóa tiên tử, sao cô không về cùng Tạo Hóa tiền bối?" Tống Thư Hàng nói.

Sẽ có người chết đó?

Nghe concert của Tạo Hóa tiền bối đã đủ chết người rồi, nếu ngay cả hiệu quả ‘phá tâm ma’ cũng mất đi, vậy concert của Tạo Hóa tiền bối còn có ý nghĩa gì? "Y nột lỗ ~a bổn ~" Tạo Hóa Tiên Tử cất tiếng hát, rồi cô tiếp tục quay đầu lại, cùng mỹ nhân rắn công đức mắt to trừng mắt nhỏ.

Tống Thư Hàng: "..." Lòng thật mệt.

Thôi kệ, đạo hữu chết chứ bần đạo không chết.

Concert của Tạo Hóa Pháp Vương, chết bao nhiêu người thì kệ bấy nhiêu, dù sao đánh chết cậu cũng không đi nghe concert của tiền bối! "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta về thôi, đột nhiên muốn nằm nghỉ cả ngày quá." Tống Thư Hàng nói.

Chương 1807

Hôm nay tổng thể mà nói, có kinh nhưng không có hiểm, Đậu Đậu độ kiếp thành công, Cương Thiết Hóa Thân cũng thành công vượt qua thiên kiếp, thật đáng mừng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối dùng chuôi kiếm đứng trên đầu Tống Thư Hàng: "Ta nhớ hôm nay là thứ Hai, ngươi phải đi học chứ?" Là tiền bối thì phải luôn nhắc nhở hậu bối, để cậu ta đừng quên học hành chăm chỉ, ngày ngày tiến lên. "Giờ học không kịp nữa rồi, tôi đã nhờ thụ yêu Khinh Vũ đi học thay rồi." Tống Thư Hàng nói.

Tính thời gian, đợi cậu chạy đến thành phố đại học Giang Nam, tiết học buổi sáng cũng sắp kết thúc rồi.

May mà có thụ yêu Khinh Vũ. "Đi thôi, Lời Hứa và Chờ Đợi tiên tử, Tạo Hóa tiên tử." Tống Thư Hàng gọi.

Hai vị tiên tử nhập vào cơ thể cậu.

Tống Thư Hàng ngự đao bay lên, trở về phía ‘thành phố đại học Giang Nam’.

Tống Thư Hàng bay lững lờ trên không.

Mỹ nhân rắn công đức và Tạo Hóa Tiên Tử ẩn trong cơ thể cậu, nhưng đầu lại lộ ra ngoài, trông như trên lưng Tống Thư Hàng mọc ra hai cái đầu tiên tử.

Hai vị tiên tử mắt to trừng mắt nhỏ, đang giao tiếp không lời.

Nếu lúc này mang đầu của ‘Sở các chủ’ ra, vừa đủ một bàn đấu địa chủ.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đứng trên đầu cậu.

Tống Thư Hàng không dám tưởng tượng phong cách của mình lúc này...

Dù sao chắc chắn cũng đẹp đến mức người ta không nỡ nhìn thẳng.

Lúc này, cậu cầm ‘pháp khí hình điện thoại’ trong tay, thi triển một phát Giám Định Bí Pháp lên nó.

Đã muốn làm vậy từ lâu rồi!

Giám Định Bí Pháp rơi xuống ‘pháp khí hình điện thoại’, cơ thể Tống Thư Hàng chuyển thành thân sương mù, lợi dụng bug này để né cái giá phun máu của Giám Định Bí Pháp.

Một lát sau, kết quả giám định truyền về não cậu. 【Máy Nạp Ma Lực: Pháp khí đặc sắc đến từ thế giới Hắc Long, sử dụng ‘linh thạch Hắc Long’ có thể nạp lưu lượng ma lực cho máy, lưu lượng ma lực sau khi nạp có thể dùng để thi triển pháp thuật, là pháp khí đặc thù của người tu luyện thế giới Hắc Long.

Tài khoản máy nạp ma lực đã bị Cương Thiết Hóa Thân của Bá Tống Huyền Thánh ‘Bá Bá Hào’ phá giải, lưu lượng ma lực đã cạn kiệt.】 "Sản vật của thế giới Hắc Long?

Thế giới Hắc Long chưa nghe qua bao giờ." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nhưng cuối cùng cũng biết tên của thứ này — Máy Nạp Ma Lực.

Chắc là một loại pháp khí hỗ trợ thi pháp?

Tống Thư Hàng cất Máy Nạp Ma Lực vào không gian vòng tay.

Sau đó, cậu ghi vào ‘Ghi chú’ trong điện thoại của mình mục ‘Thế giới Hắc Long’.

Có thời gian sẽ đi tìm tài liệu về thế giới này.

Cảm giác như phương thức ‘nạp tiền thi triển pháp thuật’ này rất hợp với mình?

Nếu được, cậu muốn kiếm chút ‘linh thạch Hắc Long’ để thử nghiệm một phen. 10 giờ.

Tống Thư Hàng trở về tòa nhà của Dược Sư.

Tiên tử khôi lỗi dường như vẫn chưa về.

Nhớ có một vị tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ hình như đang tu luyện trong tòa nhà của Dược Sư... là ai nhỉ?

Đúng rồi, là Bá Giả Kiếm Thánh, ông ta dường như vẫn đang minh tưởng bế quan.

Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, trở về phòng nghỉ của mình.

Sau đó cậu tiến vào thế giới cốt lõi của mình, bắt đầu bận rộn.

Đầu tiên là lấy nước ‘Hoạt Tuyền’, tưới cho cây non thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

Bên cạnh còn trồng hạt giống chứa ‘nhà ăn số 111 Thiên Đình’, trông có vẻ sắp kết quả rồi.

Nếu hạt giống này kết quả, sẽ ‘sinh’ ra nhà ăn của Thiên Đình viễn cổ.

Đến lúc đó, Sở Sở tu luyện tiên trù chi đạo sẽ có đầy đủ thiết bị và địa điểm thích hợp.

Một hạt giống khác được gieo trên người ‘lục phẩm Thiên Nhân’ cũng có dấu hiệu nảy mầm.

Trong hạt giống này chứa một giọt ‘thần huyết Cổ Vu’, hơn nữa là vu huyết đã thôn phệ năm mươi lăm Thiên Nhân ngũ phẩm.

Lời nguyền trong vu huyết đã tan biến sau khi giết hết tất cả Thiên

Nhân.

Đợi nó được trồng lại, Tống Thư Hàng sẽ có được một giọt ‘thần huyết Cổ Vu’ thuần khiết.

Tuy không biết nó có tác dụng gì, nhưng dù sao cũng là bảo bối.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng lại gieo hạt giống ‘Thất Hoàng Diệu Quả’.

Nếu nó cũng có thể kết quả, sau này đệ tử của Tống Thư Hàng khi bốn tấn năm sẽ có phúc...

Thất Hoàng Diệu Quả không chỉ có thể chữa trị ‘thương tích thiên kiếp’, mà còn nâng cao tư chất của ‘kim đan long văn’. "Mau mau lớn nhé." Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi xử lý xong linh thực vật, cậu lại đến khu vực ốc đảo trong thế giới cốt lõi, cho ăn đám linh thú nhận được từ ‘Điền Thiên đảo chủ’, cùng với hai con hải mã linh thú của mình... và cả cổ kiếm vô hình, thú đấu quyền anh mà Bạch tiền bối gửi nuôi. "Mang theo một thế giới nhỏ bên người mệt hơn mình tưởng." Tống Thư Hàng nói.

Xem ra, việc bồi dưỡng hai đệ tử của mình thành ‘tuần thú sư, linh thực vật sư’ ưu tú là việc phải làm.

Còn Thông nương nữa, cũng không thể để nó tiếp tục sa sút.

Đợi kiếm được một lô linh thực vật, sẽ để Thông nương học làm một người làm vườn ưu tú.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng đến Đông Chi Điện, tuần tra một vòng những Thiên Nhân đang bị giam giữ.

Số lượng Thiên Nhân trong thế giới cốt lõi của cậu, ngũ phẩm có 10 con sống, 2 con đã chết.

Còn 3 con tứ phẩm vẫn giữ được mạng nhỏ.

Ngoài ra còn có một con Thiên Nhân lục phẩm.

Trước đó Hoàng Sơn tiền bối có nói, ngũ phẩm đạt 50 con trở lên hoặc tứ phẩm đạt 100 con, có thể để ban tổ chức hoạt động cử người đến tận nơi thu hàng.

Số lượng Thiên Nhân của cậu không đủ, nhưng lại có một con lục phẩm, không biết có được phục vụ tận nơi không? "Trước tiên đổi một ít linh thạch, linh thực vật đã.

Mình bây giờ thật sự là không một xu dính túi, nghèo rớt mồng tơi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Linh thạch đều đã để Đậu Đậu độ kiếp hết rồi.

Linh thạch và hồng bao lớn mà Hoàng Sơn tiền bối hứa bồi thường, rõ ràng không thể nhanh chóng gửi đến như vậy.

Tống Thư Hàng bước ra từ thế giới cốt lõi, sau đó lấy ra trụ tinh thể to bằng lòng bàn tay mà Hoàng Sơn tiền bối đưa cho, rót thần thức vào trong trụ tinh thể.

Sau đó, ‘Bảng đổi tài nguyên hoạt động săn bắt Thiên Nhân thường niên’ hiện ra trước mắt Tống Thư Hàng.

Giao diện rất đơn giản.

Thiên Nhân tứ phẩm, chết trị giá 100 khối linh thạch tứ phẩm; sống trị giá 500 khối linh thạch tứ phẩm.

Ngoài linh thạch, mỗi Thiên Nhân tứ phẩm chết được 1 điểm tích lũy, sống được 5 điểm tích lũy.

Điểm tích lũy có thể đổi các loại bảo vật trong danh sách bên dưới.

Có dược liệu luyện khí, luyện đan, chế phù, tiên trân... còn có pháp khí thành phẩm, linh thú quý hiếm, các loại đan dược.

Thậm chí cả công pháp tu luyện cũng có thể đổi — dĩ nhiên, những công pháp có thể đổi đều là thu hoạch từ các di tích, đa phần là bản tàn.

Thậm chí có những thứ hoàn toàn không phải công pháp hệ tu chân, Tống Thư Hàng còn thấy một cuốn 《Thánh Quang Phổ Chiếu Đại Pháp》.

Khi Tống Thư Hàng lướt qua danh sách công pháp, thật sự tìm được công pháp mình hứng thú. 'Ngự Đao Đao Pháp' đi kèm với Ngự Đao Thuật — 《Trảm Tiên Tam Đao》, một môn ngự đao đao pháp có sức phá hoại kinh người.

Điểm tích lũy cần để đổi cũng khá khủng, cần gần vạn điểm mới đổi được.

Tống Thư Hàng ghi nhớ môn ngự đao đao pháp này trong lòng.

Bảo vật trong danh sách đổi, nhiều vô kể.

Nhìn những bảo vật trên đó, trái tim nghèo khó của Tống Thư Hàng lại rục rịch, như sống lại.

Giới tu chân mỗi năm tổ chức một hoạt động, cảm giác như là phúc lợi dành cho tán tu.

Tương ứng với Thiên Nhân tứ phẩm, giá trị của Thiên Nhân ngũ phẩm cao hơn.

Dù sao thì tứ phẩm và ngũ phẩm là một khoảng cách cảnh giới trời vực.

Thiên Nhân ngũ phẩm, chết trị giá 100 khối linh thạch lục phẩm, 100 điểm tích lũy; sống trị giá 900 khối linh thạch lục phẩm, 900 điểm tích lũy.

Còn Thiên Nhân lục phẩm, trên bảng đổi ghi là sẽ có nhân viên chuyên môn đến tận nơi giám định.

Giá trị chỉ có thể cao hơn!

Cảnh giới lục phẩm, trong các môn phái lớn của giới tu chân, cũng là chiến lực cấp cao.

Cũng có nghĩa là, lục phẩm cũng có dịch vụ thu hàng tận nơi.

Tống Thư Hàng chuyển ánh mắt đến cuối viên tinh thạch, ghi rõ ‘địa điểm đổi’ của hoạt động lần này.

Khu vực Giang Nam có ba điểm đổi.

Ngoài ra còn có số điện thoại liên hệ ‘thu hàng tận nơi’.

Tống Thư Hàng: "..." Ừm, được, phong cách này rất tu chân.

Chương 1808

Cậu lấy điện thoại ra, gọi số này. "Alo, xin chào, tôi là Tiểu Khả, nhân viên chăm sóc khách hàng của ‘Hoạt động Săn Bắt Thiên Nhân’, đạo hữu có thắc mắc gì cần tư vấn không ạ?" một giọng nói rất dễ nghe vang lên.

Tống Thư Hàng: "???" Giọng này quen quá, còn tên của vị nhân viên này nữa...

Tiểu Khả?

Tiểu Khả tiên tử?

Tống Thư Hàng ha ha cười: "Xin hỏi, bên cô có dịch vụ hướng dẫn ‘ngôn ngữ viễn cổ’ không?" Đầu dây bên kia, lập tức im lặng như chết.

Hồi lâu sau, Tiểu Khả tiên tử dùng giọng nói dễ nghe của mình đáp: "Xin lỗi, đạo hữu.

Bên chúng tôi hiện tại là ‘Hoạt động Săn Bắt Thiên Nhân’, việc dạy ngôn ngữ viễn cổ không nằm trong phạm vi tư vấn của chúng tôi." Ừm, không sai rồi.

Chính là vị Tiểu Khả tiên tử, nhân viên chăm sóc khách hàng của mạng Tiên Chu. "Được rồi, không đùa nữa, lần này tôi không tìm Tiểu Khả tiên tử để tư vấn ngôn ngữ viễn cổ đâu, yên tâm nhé." Tống Thư Hàng cười nói: "Tôi có một lô Thiên Nhân, số lượng khá lớn.

Nên xin dịch vụ thu hàng tận nơi, Tiểu Khả tiên tử sắp xếp giúp tôi nhé." "Được ạ, Đậu Đậu đạo hữu hiện đang ở đâu ạ?

Tôi sẽ sắp xếp nhân viên đến tận nơi lấy hàng." Tiểu Khả tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng: "Hả?

Đậu Đậu?

Không, tôi không phải Đậu Đậu." "Hả?" Lần này đến lượt Tiểu Khả tiên tử kinh ngạc.

Lúc đó cửa hàng trưởng vỗ ngực đảm bảo, người mua tiên chu đối diện chắc chắn là đại yêu khuyển Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn tiền bối.

Cửa hàng trưởng đoán sai rồi?

Tính chuyên nghiệp của Tiểu Khả tiên tử rất cao, cô lập tức thuận theo câu chuyện hỏi: "Vậy, xin hỏi đạo hiệu của đạo hữu là gì, tôi đăng ký cho đạo hữu một chút ạ." "Ừm, Bá...

Đao." Tống Thư Hàng mỉm cười nói: "Vị trí hiện tại của tôi là gần thành phố đại học Giang Nam." Thánh hiệu Bá Tống sẽ dọa người khác, vẫn nên báo đạo hiệu ‘Bá Đao’ thôi. "Được ạ, Bá Đao đạo hữu.

Trong tay ngài có bao nhiêu Thiên Nhân, tôi muốn xác nhận trước một chút ạ." Tiểu Khả tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "10 con ngũ phẩm sống, 2 con lỡ tay giết mất.

Còn 3 con tứ phẩm sống." "Bá Đao đạo hữu, số lượng Thiên Nhân ngài săn được vẫn chưa đạt đến số lượng để thu hàng tận nơi đâu ạ." Tiểu Khả tiên tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "Yên tâm, tôi còn có một con lục phẩm sống." "Lục phẩm sống?

Tôi hiểu rồi, tôi sẽ liên hệ với đạo hữu ngay, đến tận nơi nhận Thiên Nhân." Tiểu Khả tiên tử gật đầu.

Thiên Nhân lục phẩm, mà lại còn sống.

Đây hình như là con Thiên Nhân lục phẩm đầu tiên bị bắt trong

‘Hoạt động Săn Bắt Thiên Nhân’ lần này?

Vị Bá Đao tiên sinh này, là thân phận gì?

Quan hệ cực tốt với Hoàng Sơn Tôn Giả, lại còn có thực lực bắt sống Thiên Nhân lục phẩm.

Bá Đao... quan hệ tốt với Hoàng Sơn tiền bối... thực lực mạnh mẽ.

Tiểu Khả tiên tử vuốt cằm, cô dường như đã tập hợp đủ manh mối, nhưng lại thiếu một chút gợi ý. "Bá Đao tiên sinh, xin hãy giữ điện thoại thông suốt, nhiều nhất là tối nay sẽ có người đến nhận Thiên Nhân." Tiểu Khả tiên tử bổ sung. "Không phải lại bò qua đường dây mạng đến đấy chứ?" Tống Thư Hàng vẫn còn ấn tượng sâu sắc với nhân viên giao tiên chu lần trước. "Sẽ không đâu ạ...

Lần này trong số con mồi của Bá Đao tiên sinh có Thiên Nhân lục phẩm, chúng tôi cần sử dụng tiên chu vận chuyển đặc chế để ngăn nó trốn thoát.

Nên có thể sẽ tốn chút thời gian." Tiểu Khả tiên tử giải thích. "Được, tôi ở nhà chờ các cô." Tống Thư Hàng đáp.

Kết thúc cuộc gọi, Tống Thư Hàng vươn vai một cái.

Tiếp theo, đi cửa hàng điện thoại thôi.

Cậu muốn mua cho tiên tử khôi lỗi, Lý Âm Trúc mỗi người một cái điện thoại để tiện liên lạc.

Tiên tử khôi lỗi dẫn Âm Trúc đi đêm không về, đã mấy ngày rồi chưa về nhà.

Nếu đã mua điện thoại, vậy thì mua cho Sở các chủ, Quy tiền bối, Thông nương mỗi người một cái luôn.

Để Thông nương khỏi thường xuyên dùng điện thoại của cậu chơi game, mua sắm.

Tống Thư Hàng mở cửa sổ, nhẹ nhàng nhảy một cái, từ cửa sổ tầng ba nhảy ra ngoài.

Cao thủ, chính là không đi đường bình thường.

Cao thủ không biết nhảy cửa sổ, không phải là cao thủ thật sự.

Ở một nơi khác, trên không phận đảo Điền Thiên.

Một cánh cổng không gian mở ra, Bạch tiền bối một bước bước ra khỏi không gian.

Lưu Tinh Kiếm vui vẻ xoay quanh bên cạnh ngài.

Lúc này Bạch tiền bối đã khôi phục lại kích thước bình thường, không còn là trạng thái trẻ con nữa. "Ra rồi, ta đã ở trong không gian đó mấy ngày?" Bạch tiền bối đưa tay che trước mắt, nhìn ánh nắng bên ngoài.

Lưu Tinh Kiếm nhẹ nhàng xoay tròn, tỏ ra rất vui mừng — vì lan can gai và mặt dù trên thân nó đã được tháo xuống.

Thay vào đó là một bao kiếm vô cùng lộng lẫy.

Bao kiếm này được tạo thành từ nhiều pháp khí, uy lực cực lớn. "Xem ra đã qua nhiều ngày rồi, không biết Thư Hàng tiểu hữu đã nổ chưa?

Gọi điện thoại xem thử." Bạch tiền bối lấy điện thoại ra, gọi số của Tống Thư Hàng.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Bạch tiền bối: "Yo, Thư Hàng.

Hôm nay ngày mấy?

Cậu nổ chưa?" Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối, ngài vừa ra đã đâm vào tim tôi như vậy, cuộc trò chuyện sẽ bị ngài làm cho cụt ngủn đấy, được không? "Ừm, còn nghe được điện thoại tức là cậu chưa nổ." Bạch tiền bối cười nói: "Cậu đang ở đâu?" Tống Thư Hàng đáp: "Bản thể của tôi đã về khu Giang Nam rồi, nhưng có để lại một phân thân ở đảo Lan Tây chờ Bạch tiền bối ra.

Đúng rồi, trước khi phân thân của ngài biến mất, có để lại cho tôi một ‘Máy Nạp Ma Lực’, hình như là mang ra từ di tích nào đó?" "Ừm, ký ức của phân thân ta đã nhận được.

Ta không hứng thú với di tích lắm, ngược lại cái Máy Nạp Ma Lực kia, cảm giác thú vị hơn." Bạch tiền bối nói.

Đang nói chuyện, cách Bạch tiền bối không xa, có bốn chiếc phi hành khí kỳ quái tiếp cận. "Thư Hàng cậu đợi chút, bên ta có khách đến, chúng ta lát nữa liên lạc sau." Bạch tiền bối vui vẻ cúp điện thoại.

Bạch tiền bối có khách sao?

Ngài ấy không phải vừa mới ra khỏi không gian phong bế đó à?

Tống Thư Hàng ngờ vực, không lẽ là khách không mời mà đến?

Cậu đang định hỏi thì Bạch tiền bối đã cúp máy.

Lúc này, ánh mắt Bạch tiền bối đang nhìn về bốn chiếc phi hành khí ở phía xa.

Bốn chiếc phi hành khí bay song song, xếp thành một hàng ngang ngay ngắn.

Tuy không biết đối phương là ai, nhưng trông có vẻ không phải người hiền lành gì, từ xa đã cảm ứng được từng đợt sát ý truyền đến từ trong phi hành khí.

Mỗi một chiếc phi hành khí đều có hơn ba mươi tu luyện giả Ngũ phẩm.

Trời mới biết làm sao mà một chiếc phi hành khí nhỏ bé lại nhét được nhiều người như vậy?

Bạch tiền bối đưa tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ Lưu Tinh Kiếm bên cạnh — vừa hay có thể thử uy lực mới của Lưu Tinh Kiếm.

Đúng lúc Bạch tiền bối đang suy nghĩ, bốn chiếc phi hành khí ở xa lại thay đổi quỹ đạo, vòng qua người ngài rồi bay về phía 'đảo Lan Tây' cách đó không xa.

"???" Bạch tiền bối chớp chớp mắt, mục tiêu của bọn chúng không phải mình sao?

Ra là hiểu lầm à? … Lúc này, trong phi hành khí của Thiên Nhân.

Các Thiên Nhân đang dùng ngôn ngữ của mình để giao lưu.

"Giật cả mình, sao giữa không trung lại đột nhiên xuất hiện một vị đại lão tu chân vậy.

Xuyên không gian mà đến, là Cửu phẩm Kiếp Tiên sao?" "Tôi còn tưởng vị đại lão này định đến bóp chết chúng ta chứ… trông có vẻ ngài ấy chỉ đi ngang qua thôi." "Tôi cũng vậy… lúc nãy thấy ngài ấy sờ phi kiếm, tôi còn tưởng ngài ấy sắp ra tay với chúng ta.

Sợ chết khiếp, bây giờ tôi có cảm giác như vừa sống sót sau tai nạn vậy." "Vị này không phải Kiếp Tiên, là Thiên niên đệ lục thánh 'Bạch Thánh', nói chung là một tồn tại còn đáng sợ hơn cả Kiếp Tiên.

Các ngươi cẩn thận nhớ lại sẽ phát hiện, rõ ràng là tu sĩ nhân loại, nhưng độ nhận diện dung mạo của ngài ấy lại cực cao.

Nhìn một lần là không thể nào quên được.

Ngay cả trong tộc Thiên Nhân chúng ta cũng có rất nhiều người thầm mến ngài ấy, độ nổi tiếng còn cao hơn cả vị Thiên niên đệ nhất thánh kia." "May mà ngài ấy không có ý định đối phó chúng ta, được rồi, tăng tốc tiến lên.

Mục tiêu, tu sĩ nhân loại biến dị có bốn viên Kim Đan trên đảo Lan Tây.

Tốc độ phải nhanh, hiệu suất phải cao.

Thiên niên đệ lục thánh 'Bạch Thánh' đang ở gần đây, đừng dây dưa lề mề, kẻo lại sinh chuyện." "Mở thuật pháp ẩn hình, Bạch Thánh đang ở gần, tuyệt đối đừng làm phiền đến nhân loại bình thường.

Khi bắt giữ tu sĩ biến dị bốn Kim Đan kia cũng phải tránh gây hỗn loạn lớn.

Tốt nhất là có thể trấn áp, bắt giữ đối phương trong nháy mắt." "Thật ra mọi người không cần quá lo lắng… về Thiên niên đệ lục thánh 'Bạch Thánh' còn có một truyền thuyết rất đặc biệt.

Truyền thuyết nói ngài ấy là phúc thần, thật ra có thể gặp được ngài ấy là một chuyện rất may mắn.

Chương 1809

Nếu thành tâm cầu nguyện với ngài ấy, còn có hiệu quả cầu được ước thấy.

Mặc dù tôi không phải tín đồ ‘Bạch Thánh giáo’, nhưng tin một chút cũng không sao, dù gì cũng chẳng mất tiền.” “Còn có cách nói như vậy sao?” “Vậy nhân lúc bóng dáng Bạch Thánh vẫn chưa biến mất, ước một điều trước đi?” “Cầu nguyện Bạch Thánh, mong cho lần này chúng ta bắt giữ tu sĩ bốn lõi Kim Đan được thuận buồm xuôi gió, không sinh thêm chuyện gì.” “Cầu nguyện Bạch Thánh, mong cho chúng ta có thể đến nguyên vẹn, cũng trở về nguyên vẹn.” … Ở xa, Bạch tiền bối véo véo mũi, nhìn bốn chiếc phi thuyền bay đi, trong lòng có một cảm giác khó tả.

Bạch tiền bối lại lấy điện thoại ra, gọi cho Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, chuyện giải quyết xong rồi ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Là ta hiểu lầm, ta còn tưởng mấy vị đạo hữu này khí thế hung hăng là đến tìm ta, không ngờ bọn họ chỉ vòng qua ta rồi bay đi xa.

Trông có vẻ không phải nhắm vào ta.” Bạch tiền bối nói, trong giọng có chút tiếc nuối.

“Em cảm thấy nếu họ thật sự đến tìm Bạch tiền bối, nói không chừng đã toi đời rồi.” Tống Thư Hàng trêu.

“Không nói chuyện này nữa, phân thân của ngươi ở đâu?

Ta đến tìm phân thân của ngươi trước, nếu thời gian dư dả, chúng ta tiện đường đến xem động phủ mà phân thân của ta từng xông vào.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Phân thân của em đang ở một nhà hàng trên đảo Lan Tây, Bạch tiền bối đợi chút, em đưa điện thoại cho phân thân, để nó gửi tọa độ cho ngài.” “Được… Ngoài ra, có một chuyện ta muốn ngươi giúp.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Vâng ạ, chuyện gì vậy?” “Gặp mặt rồi nói.” Bạch tiền bối nói.

Sau khi ra khỏi không gian phong bế, ngài càng lúc càng muốn gặp mặt ‘Bạch kia’ mà Tống Thư Hàng hay nhắc tới.

Trong lòng ngài có rất nhiều nghi vấn, cảm giác sau khi gặp Bạch two, ngài sẽ có được câu trả lời.

“Vâng.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, cậu chuyển điện thoại qua ‘thế giới trung tâm’ đến tay phân thân. … Đảo Lan Tây, trong nhà hàng.

Phân thân của Tống Thư Hàng đang phụ giúp đệ tử của mình là Sở Sở.

Sở Sở đang tu luyện kỹ năng ‘Tiên trù’.

Bây giờ cô bé mới bắt đầu, không thể lãng phí thiên tài địa bảo, linh thú dùng làm thức ăn, hay tiên trân dược liệu được.

Phân thân Tống Thư Hàng đã đi chợ mua rất nhiều nguyên liệu để Sở Sở luyện tập nấu nướng, tiện thể phụ giúp rửa rau thái thịt.

Trong lúc rửa rau, đầu óc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ muốn nhờ Biệt Tuyết tiên cơ mở cửa sau, để cậu gửi Sở Sở qua đó du học chuyên sâu về thuật Tiên trù.

Nhưng trước khi Sở Sở đi du học, tốt nhất nên nâng tu vi của cô bé lên Tam phẩm trở lên hoặc Tứ phẩm trở lên.

Tứ phẩm trở lên mới có năng lực ngự kiếm phi hành, cũng tiện cho Sở Sở hành động.

Lúc này, bản thể của Tống Thư Hàng truyền điện thoại tới.

Phân thân vẩy sạch nước trên tay, nhận điện thoại, gửi tọa độ của mình cho Bạch tiền bối.

Sau khi tọa độ được gửi đi, Bạch tiền bối trả lời bằng một biểu tượng [OK].

Ngay sau đó, bên cạnh phân thân của Tống Thư Hàng có dao động không gian, Bạch tiền bối dùng thiên phú không gian trực tiếp xuyên không đến.

“Ủa?

Mùi gì thơm quá, ngươi đang làm gì vậy?” Bạch tiền bối ngửi ngửi.

Tống Thư Hàng cười nói: “Là Sở Sở đang luyện tập bí pháp Tiên trù, tài nấu nướng của con bé tiến bộ rất nhanh.” “Chào Bạch tiền bối ạ.” Sở Sở vừa hay bưng một phần bít tết bò cho phân thân của Tống Thư Hàng – phân thân không cần ăn, nhưng nếm thử mùi vị món ăn của Sở Sở rồi nhận xét thì không thành vấn đề.

Bò bít tết là dược liệu bình thường, nhưng về phần gia vị, Sở Sở đã thử pha chế một ít theo ghi chép trong ‘bí pháp Tiên trù’.

Do dược liệu trong tay có hạn, cô bé chỉ pha chế được vài loại gia vị.

Bạch tiền bối đưa tay nhận lấy phần bít tết này, lại nhận dao nĩa, bắt đầu nếm thử.

“Ừm, mùi vị được đấy.

Hơn nữa từng miếng bít tết được xếp ngay ngắn, nhìn rất dễ chịu.” Bạch tiền bối nhận xét.

Đối với người mắc chứng ám ảnh cưỡng chế, sự ngay ngắn là một điều tuyệt vời.

Đang nói chuyện, tay Bạch tiền bối đột nhiên khựng lại.

Ngài ngẩng đầu lên, nhìn về phía mái nhà hàng.

Tống Thư Hàng, Sở Sở cũng đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên.

“Sở Sở, vào thế giới trung tâm của ta.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Vâng, sư phụ.” Sở Sở đáp, cô bé phối hợp với Tống Thư Hàng, trốn vào thế giới trung tâm.

Sau khi vào thế giới trung tâm, Sở Sở khẽ nắm chặt tay.

Thực lực của cô bé quá yếu, trong tình huống này, hoàn toàn không thể giúp được sư phụ.

“Hy vọng con đường Tiên trù có thể phù hợp với mình, giúp mình tăng tốc độ thăng cấp.” Sở Sở khẽ nói.

Cô bé không muốn mỗi lần gặp nguy hiểm đều phải trốn vào thế giới trung tâm. … Bên ngoài nhà hàng của Tống Thư Hàng.

Bốn chiếc phi hành khí của Thiên Nhân hạ xuống.

Phi hành khí tạo thành hình tứ giác, khóa chặt nhà hàng của Tống Thư Hàng, có ánh sáng hạ xuống, hình thành kết giới mạnh mẽ và huyễn thuật trận pháp.

Kết giới và huyễn thuật trận pháp đã cách ly toàn bộ nhà hàng khỏi đảo Lan Tây, không cần lo lắng sẽ ảnh hưởng đến người thường.

Quan trọng hơn là, có thể tránh cho ‘tu sĩ biến dị bốn lõi Kim Đan’ kia chạy thoát.

“Không sai, tình báo là thật.

Ta đã cảm ứng được mùi vị Kim Đan đặc thù đó!” “Chậc chậc, lõi biến dị bốn lõi, chỉ cần săn được hắn, chúng ta chính là người thắng lớn nhất trong cuộc săn năm nay.” “Đừng lãng phí thời gian, mau ra tay, đừng quên Thiên niên đệ lục thánh ‘Bạch Thánh’ vẫn còn ở gần đây.

Tốc độ phải nhanh, động tác phải gọn gàng dứt khoát!” “Khởi!” Một Thiên Nhân Ngũ phẩm ra tay, hư không ấn về phía nhà hàng của tiên tử khôi lỗi, nhẹ nhàng vồ một cái.

Mái nhà hàng, như thể là những khối gỗ xếp hình, bị một lực vô hình nhấc bổng lên.

Ngay sau đó, các Thiên Nhân nhìn thấy hai bóng người trong nhà hàng.

Một người là nam tử tóc ngắn, từ khí tức và ngoại hình của hắn, chính là tu sĩ nội đan biến dị bốn lõi kia.

Và điều khiến các Thiên Nhân cảm thấy kinh ngạc hơn là, vị tu sĩ bốn lõi này lại biến dị thêm một lần nữa, trên người hắn hiện tại dường như có dao động năng lượng năm lõi!

Bóng người còn lại mang đến cho các Thiên Nhân một sự kinh ngạc lớn hơn.

Đây là một bóng người đẹp như tiên thần, mái tóc đen dài đến lưng, một thân trang phục màu trắng, thanh thoát vừa vặn.

Mắt sáng như sao, khí chất xuất trần, dường như không thuộc về nhân gian.

“Bạch… Bạch… Bạch Thánh!” Thiên Nhân vừa nhấc mái nhà kia run rẩy dùng ‘ngôn ngữ Thiên Nhân’ thốt lên.

Tại sao Bạch Thánh lại xuất hiện ở đây?

Vừa nãy lúc bọn họ điều khiển phi hành khí bay từ xa đến đảo Lan

Tây, không phải vừa mới lướt qua Bạch Thánh sao?

Lúc đó, Bạch Thánh không hề đi về phía ‘đảo Lan Tây’.

Tại sao bây giờ ngài ấy lại ở đây?

Ai có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?

Tống Thư Hàng liếc mắt qua đám người này, trong lòng đã có tính toán — Thiên Nhân, số lượng hơn một trăm hai mươi, toàn bộ là Ngũ phẩm.

Bạch tiền bối cũng liếc mắt qua đám Thiên Nhân và bốn chiếc phi hành khí kia.

Ngài đưa tay khẽ đấm vào lòng bàn tay mình: “Ta hiểu rồi, ra là mục tiêu của bọn chúng là ngươi à, Thư Hàng.

Chẳng trách.” Tống Thư Hàng: “Chẳng trách cái gì ạ?” “Lúc nãy khi nói chuyện điện thoại với ngươi, không phải ta đã nói có một đám khách khí thế hung hăng lướt qua ta sao.

Ta tưởng bọn chúng đến tìm ta gây phiền phức, nhưng sau đó bọn chúng lại vội vàng vòng qua ta.

Không ngờ vòng một vòng, bọn chúng vẫn tìm đến tận cửa.” Bạch tiền bối cười toe toét nói.

Duyên phận thứ này, đôi khi thật sự có cảm giác ‘đã định sẵn’.

Vòng vo tam quốc, cái gì phải đến rồi cũng sẽ đến, người phải gặp rồi cũng sẽ gặp.

“Kỷ lý oa lạp~~” Thiên Nhân nhấc mái nhà kia chắp hai tay lại, nhanh chóng đậy mái nhà hàng lại.

“Ha ha ha ha, có bạn từ phương xa đến, chẳng vui sao!

Các vị khách chớ vội đi, kẻo các đạo hữu khác lại nói ta, Bá Tống, tiếp khách không chu đáo.” Tống Thư Hàng phát ra một tràng cười sảng khoái.

Tiếng cười mang theo hiệu quả Sư Tử Hống, đinh tai nhức óc.

Trong tình huống bình thường, đối mặt với hơn một trăm hai mươi Thiên Nhân Ngũ phẩm, Tống Thư Hàng có thể sẽ chọn cách chạy trốn.

Một hơi đối đầu với một trăm hai mươi Thiên Nhân Ngũ phẩm, và phải bắt sống số lượng Thiên Nhân nhiều như vậy, thực sự quá khó khăn.

Độ khó quá cao, mà lại tốn sức không được lợi.

Sơ sẩy một chút, còn có thể bị đối phương phản công một trận.

Mà nếu mượn sức của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, một đao ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ uy lực lớn chém xuống, Thiên Nhân đến cặn cũng không còn, chẳng có ý nghĩa gì!

Cách làm đúng đắn là trước tiên tránh mũi nhọn của địch, âm thầm dùng Công Đức Xà Mỹ Nhân khóa chặt kẻ địch.

Sau đó bản thể đi gọi bạn bè, tập hợp tay chân, cuối cùng mới một hơi xử lý hết một trăm hai mươi Thiên Nhân, bắt làm tù binh — đối mặt với kẻ địch phải lạnh lùng như mùa đông, có thể hai đánh một thì tuyệt đối không một mình xông lên.

Bây giờ, đối mặt với một đám Thiên Nhân lớn, Tống Thư Hàng vẫn có thể cười hào sảng như vậy, là vì có Bạch tiền bối bên cạnh.

Có Bạch tiền bối ở đây, đám Thiên Nhân này một tên cũng đừng hòng chạy thoát.

Ngay ngắn biến thành linh thạch và điểm tích lũy là kết cục duy nhất của chúng.

Tống Thư Hàng có dự cảm, bộ đao pháp ngự đao 《Trảm Tiên Tam Đao》 kia đã là vật trong túi của Tống mỗ cậu rồi!

Cười xong, Tống Thư Hàng vung tay, linh lực cấp Kim Đan tuôn trào.

Linh lực nhẹ nhàng quét qua, liền quét bay mái nhà hàng lần nữa — dù sao cũng đã hỏng rồi, đến lúc đó để tiên tử khôi lỗi sửa lại là được.

Trên không trung, hơn một trăm Thiên Nhân kia đã trốn hết vào phi hành khí, chuẩn bị chạy trốn.

Hiệu suất rút lui của bọn chúng rất cao.

Dù sao rút lui chậm, mạng nhỏ cũng không còn.

Chương 1810

“Khách chờ một chút.” Tống Thư Hàng đưa tay la lớn: “Bạch tiền bối, xin hãy giúp em chặn bọn chúng lại!” Tống.

Kỹ năng đến khi cần mới hận ít.

Thư Hàng.

Ngoài Hài Dựng Ngưng Thị và Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí ra, nhất thời cậu không nghĩ ra được phương pháp nào có thể chặn phi hành khí của Thiên Nhân.

Mà ‘Thánh Nhân Chi Nhãn’ cần thiết cho Hài Dựng Ngưng Thị cũng như tổ hợp pháp khí, đều ở trên người bản thể.

Bạch tiền bối nhẹ nhàng búng tay một cái.

Trong nháy mắt, hoàn cảnh nhà hàng của tiên tử khôi lỗi thay đổi.

Nhà hàng biến thành sa mạc vô tận, không khí cũng trở nên nóng bỏng.

Sa mạc nhiệt tình của ‘Chân thực huyễn tượng’ đã lâu không gặp của Bạch tiền bối.

Trong ‘Chân thực huyễn tượng’ này, Thiên Nhân dù bay thế nào cũng đừng hòng bay ra khỏi phạm vi sa mạc này.

Phi hành khí của Thiên Nhân cứng ngắc dừng lại giữa không trung.

Cùng lúc đó, sau lưng phân thân của Tống Thư Hàng truyền đến một dao động không gian.

Bản thể của cậu thông qua ‘thế giới trung tâm’ bước ra, tiến vào sa mạc nhiệt tình.

Bạch tiền bối quay đầu nhìn bản thể của Tống Thư Hàng: “Lại chơi ba đầu sáu tay à?” Lúc này, vai trái của Tống Thư Hàng mọc ra đầu của ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’, vai phải mọc ra đầu của ‘Tạo Hóa tiên tử’.

Mà trên đỉnh đầu cậu, là Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang đứng.

“Lần này không phải em muốn chơi ba đầu sáu tay, là hai người họ đang chơi trò trừng mắt.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi: “Tiền bối, để em giải quyết đám Thiên Nhân này!” “Ngươi một mình không thành vấn đề chứ?” Bạch tiền bối hỏi.

“Vẫn phải nhờ Bạch tiền bối ở bên cạnh hộ pháp cho em, để phòng bất trắc.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Bạch tiền bối gật đầu nói: “Được.” Có Bạch tiền bối hộ pháp, Tống Thư Hàng yên tâm hẳn.

Ánh mắt cậu ngưng tụ nhìn bốn chiếc phi hành khí của Thiên Nhân: “Ra đây!” Giữa không trung, bốn bức tường vương giả hiện ra từ hư không, đè xuống bốn chiếc phi hành khí kia.

Phi hành khí không kịp né tránh, bị đè rơi xuống.

Tất cả Thiên Nhân Ngũ phẩm bên trong chỉ có thể từ bỏ phi hành khí, trốn ra ngoài.

Ầm~~ Phi hành khí của Thiên Nhân bị tường vương giả đè vào sa mạc, bùng lên một trận bụi cát.

Tống Thư Hàng nhếch mép.

Đã ra rồi, thì để các ngươi nếm thử uy lực của Dẫn Lôi Thuật trong 《Thiên Sư Chính Pháp - Lôi Pháp Thiên》 mà ta mới tu luyện gần đây.

Cậu giơ hai tay lên cao, mắt sáng lên.

“Thế nào là hiếu!” “Thế nào là ái!” “Biết sự vĩ đại của tình mẫu tử không?” “Không đúng, không phải cái này, mau dừng lại~” Tống Thư Hàng kêu lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa tiên tử, một người xướng một người họa, đã hát lên 【Nho gia thánh nhân hoài dựng tam liên vấn】.

Tống Thư Hàng đang chuẩn bị thi triển Dẫn Lôi Thuật, bỗng thấy nghẹn lòng, kết quả là thi triển lôi pháp thất bại… Ngũ phẩm Ngũ hạch Ngũ tinh Linh Hoàng Tống Thư Hàng, thi triển Dẫn Lôi Thuật ‘Nhất Lôi’ thất bại.

Thật quá mất mặt.

Bạch tiền bối: “…” Trên không trung, các Thiên Nhân ngơ ngác, họ nhìn Tống Thư Hàng giơ hai tay lên cao mà không thi triển kỹ năng.

Đây là đang làm gì vậy?

“Hai vị tiên tử, kỹ năng của em không chỉ có Hài Dựng Ngưng Thị, thỉnh thoảng em cũng muốn dùng kỹ năng khác để mở màn.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, chớp chớp mắt.

“A la tác~ a Tống.” Tạo Hóa tiên tử hơi ngẩng đầu, khẽ ngân nga.

Tống Thư Hàng: “…” Cậu thở dài, hai tay trái phải vẫn giơ cao — một khi đã thi pháp thất bại, lôi pháp cứ tạm gác sang một bên.

Vẫn như cũ, trước tiên đả kích sĩ khí của Thiên Nhân một chút.

Ra đây, Bá Tống thánh ấn và Bá Nho ma ấn.

Uy danh ‘Thiên hạ đệ nhất thánh’, dùng để dọa người + đả kích sĩ khí, là hiệu quả nhất.

Các vị khách trên trời, các ngươi thích Bá Tống thánh ấn bên tay trái của ta?

Hay là thích Bá Nho ma ấn bên tay phải?

Hay là cả hai các ngươi đều thích?

Thấy Tống Thư Hàng giơ thánh ấn ra, mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân lập tức sáng lên.

“Gọi ta ba ba!” Câu này là cô ấy thu âm lại từ lúc Tống Thư Hàng và Sở các chủ two tạm biệt.

Quan trọng hơn là, câu thoại này, chỉ có cô ấy thu âm được.

Tạo Hóa tiên tử không có lưu trữ, không thể cướp lời thoại của cô, ít nhất lần này là không thể.

Trên không trung, các Thiên Nhân thấy vị ‘tu sĩ biến dị năm lõi Kim Đan’ này đột nhiên tay trái tay phải mỗi bên giơ ra một cái thánh ấn, tim đập chậm mất nửa nhịp.

Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Nho Ma Thánh.

Là hắn, Thiên hạ đệ nhất thánh!

“Bá… Bá Tống!” “Bá… Bá Nho!” Hơn một trăm hai mươi Thiên Nhân Ngũ phẩm, run rẩy gọi ra hai thánh hiệu này.

Bạch tiền bối nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân trên vai Tống Thư Hàng: “…” Tiên tử @#%× lồng tiếng, phối hợp một cách khó hiểu.

Tống Thư Hàng: “…” Bây giờ mình còn có thể nói gì nữa đây?

Mình không cần nói gì cả, tiên tử @#%× và Tạo Hóa tiên tử, sẽ nói hết những lời thoại trong lòng mình.

Bây giờ điều duy nhất Tống Thư Hàng cảm thấy may mắn là, hai vị tiên tử không có ‘độc tâm thuật’.

Nếu không, sau này Tống Thư Hàng cậu một câu thoại cũng không còn.

Nhưng nhìn chung, hiệu quả chấn nhiếp của song thánh ấn rất tốt.

Các Thiên Nhân trên không trung đã tuyệt vọng.

Thiên hạ đệ nhất thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’ + Thiên hạ đệ lục thánh ‘Bạch Thánh’.

Thân phận của kẻ đi săn và con mồi, lập tức hoán đổi.

“Kết thúc rồi.” Lúc này, Tống Thư Hàng giơ cao tay phải, nhẹ nhàng vung một cái.

Bộp bộp bộp bộp~~ Các Thiên Nhân Ngũ phẩm trên không trung, như sủi cảo rơi xuống.

Họ rơi trên sa mạc, toàn thân cứng đờ không thể động đậy, miệng sùi bọt mép, xếp thành hàng ngay ngắn.

Dường như đã trúng kịch độc.

Bạch tiền bối ngẩng đầu, nhìn lên hư không — ở đó, có một đàn Vô Hình Kiếm Cổ, đang vui vẻ bay lượn.

Ừm, là Vô Hình Kiếm Cổ của ngài.

“Vạn kiếm quy tông.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đã thỏa mãn cơn nghiện làm kiếm tu — tuy mình không biết kiếm pháp nào, nhưng trong thế giới trung tâm của mình có một đống lớn Vô Hình Kiếm Cổ!

Nhiều kiếm cổ như vậy kéo ra, kiếm trận tạo thành có uy lực hoàn toàn không thua kém kiếm trận Ngũ phẩm thông thường.

Điều duy nhất đáng tiếc là ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ tu sĩ bình thường không nhìn thấy được, không đủ ngầu.

Bạch tiền bối: “…” Xích Tiêu Kiếm: “…” Thằng nhóc Thư Hàng này hết thuốc chữa rồi, đã tẩu hỏa nhập ma rồi.

Rõ ràng thiên phú đao đạo rất tốt, luyện đao cho đàng hoàng không tốt sao?

Cứ phải nghĩ đến luyện kiếm làm gì?

“Đám này là ai vậy?” Bạch tiền bối hỏi.

Nói rồi, ngài đến trước mặt một Thiên Nhân, ngồi xuống nhìn đối phương.

Thiên Nhân đang trong trạng thái tê liệt, cứng đờ nhìn Bạch tiền bối.

Sau đó, chỉ thấy Bạch tiền bối lấy ra một chiếc điện thoại, quét vào ấn ký giống ‘mã QR’ trên trán Thiên Nhân.

Tít~~ Không có phản ứng.

Tống Thư Hàng: “…” “Ủa?

Ta còn tưởng là mã QR, ra là không phải à.” Bạch tiền bối nói.

“Đám này là Thiên Nhân, là chủng tộc của ‘Thiên Nhân Giới’ trong chư thiên vạn giới.

Sở thích của chúng là săn Kim Đan của Linh Hoàng Ngũ phẩm và yêu đan của yêu tu.

Mã QR trên đầu chúng không quét được, hình như là dùng để hình chiếu.” Tống Thư Hàng lên tiếng giới thiệu.

“Ồ, ra là bọn chúng, ta có ấn tượng.” Bạch tiền bối gật gật đầu, lại hỏi: “Đám Thiên Nhân này, ngươi định xử lý thế nào?

Có cần ta gửi chúng vào hằng tinh không?” Đối với Bạch tiền bối, Thiên Nhân hoàn toàn vô dụng, bắt về còn phải nuôi.

Nuôi chúng còn không bằng nuôi linh thú, nên thà phóng chúng vào hằng tinh còn hơn… “Không không không, Bạch tiền bối.

Đám Thiên Nhân này đáng giá lắm.” Tống Thư Hàng vội nói: “Hoạt động thường niên của Tu Sĩ Liên Minh năm nay chính là phản săn Thiên Nhân, Thiên Nhân từ Tứ phẩm trở lên đều có thể mang đi đổi linh thạch, đổi tài nguyên.

Em vừa hay có một bản ‘đao pháp ngự đao’ muốn đổi.” “Ồ, lại đến thời điểm này hàng năm rồi sao?” Bạch tiền bối gật gật đầu — ngài không mấy hứng thú với hoạt động của Tu Sĩ Liên Minh, phần thưởng hoạt động mỗi lần còn không thú vị bằng bảo vật ngài tùy tiện đào được.

Ban đầu cũng chơi mấy lần, nhưng năm nào hoạt động cũng là ngài đứng đầu bảng, sau này có chút ngại tham gia nữa.

“Nghe nói hoạt động còn có bảng xếp hạng, tu sĩ có điểm tích lũy cao còn có phần thưởng thêm.” Tống Thư Hàng nói — khác với Bạch tiền bối, đây là lần đầu tiên cậu tham gia ‘hoạt động thường niên của tu sĩ’.

Quan trọng hơn là, cậu nghèo.

“Ừm, năm nào cũng có bảng xếp hạng và phần thưởng.

Ta không tham gia, ngươi chơi vui vẻ nhé.” Bạch tiền bối cười toe toét nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: “Ủa?

Bạch tiền bối không hứng thú với hoạt động này sao?” Cậu thấy với tính cách của Bạch tiền bối, đáng lẽ phải rất hứng thú với hoạt động thường niên náo nhiệt này chứ?

Chương 1811

“Lúc đầu có tham gia vài lần… sau này cảm thấy không có gì thú vị, nên nhường cơ hội cho các đạo hữu khác.” Bạch tiền bối nhẹ nhàng nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu — Bạch tiền bối chơi chán rồi?

Hay là, bên tổ chức không cho ngài chơi nữa?

“Đúng rồi, Bạch tiền bối.

Đám Thiên Nhân này đến lúc đó phần thưởng chúng ta chia đôi nhé.” Tống Thư Hàng nói — mỗi lần tổ đội với Bạch tiền bối, gặp được bảo vật, Bạch tiền bối đều sẽ chia cho các đạo hữu bên cạnh một phần.

Vì vậy Tống Thư Hàng nghĩ, những phần thưởng này đến lúc đó cũng chia cho Bạch tiền bối một nửa.

Cậu đưa tay, chuyển toàn bộ Thiên Nhân đang xếp ngay ngắn trên mặt đất vào thế giới trung tâm, nhốt vào Điện Mùa Đông.

Lại thu dọn bốn chiếc ‘phi hành khí Thiên Nhân’ kia.

Phi hành khí của Thiên Nhân, có lẽ Bạch tiền bối sẽ hứng thú.

“Chia đôi?

Tại sao phải chia đôi?” Bạch tiền bối nghi hoặc hỏi: “Đây không phải là chiến lợi phẩm của ngươi sao?” “Bạch tiền bối không phải chính ngài cũng làm vậy sao?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

“Đó chỉ là sở thích cá nhân của ta, mỗi lần đào được nhiều bảo vật như vậy, mấy cái kho báu của ta sắp không còn chỗ chứa, tất nhiên phải chia tại chỗ một ít cho các đạo hữu, mọi người cùng vui.

Hơn nữa ta ít nhiều cũng có chút tự biết mình, mỗi lần cùng ta ra ngoài tìm bảo vật, các đạo hữu bên cạnh đều rất… vất vả, ừm, vất vả.

Các đạo hữu trong nhóm đều nói cùng ta tìm bảo vật là 【phú quý hiểm trung cầu】.

Vì vậy sở thích này của ta ngươi không cần học theo.” Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Bạch tiền bối còn một câu chưa nói ra — các đạo hữu trong nhóm đánh giá việc cùng ngài ra ngoài tìm bảo vật là ‘phú quý hiểm trung cầu’; còn các đạo hữu trong nhóm đánh giá việc cùng Tống Thư Hàng tổ đội mạo hiểm, tìm bảo vật là ‘phú quý đồng hưởng, có nạn Thư Hàng gánh’.

Máy hút kiếp nạn hình người, Thư Hàng tiểu hữu tự mang hào quang chế giễu +100 đối với các loại ‘tai nạn’.

Câu này nói ra, quá đau lòng.

Vì vậy, Bạch tiền bối rất lương thiện mà chôn câu nói này trong lòng.

“Tóm lại, chiến lợi phẩm của ngươi tự mình giữ lấy là được.

Ta không thiếu thứ gì, ừm… nhưng, ngươi vẫn nên kiếm nhiều linh thạch vào.

Dù sao ngươi vẫn còn nợ ta một pháp khí không gian chứa đầy linh thạch cao cấp.” Bạch tiền bối nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng.

Số linh thạch trong pháp khí không gian mà Bạch tiền bối cho Tống Thư Hàng mượn, toàn bộ đều là Bát phẩm, Cửu phẩm.

Tống Thư Hàng trước đây không có khái niệm gì lớn về ‘linh thạch’, bây giờ cùng với sự tăng cường thực lực, cậu ngày càng hiểu rõ hơn về thường thức của giới tu chân.

Hiện tại, cậu đã có khái niệm tương đối hoàn chỉnh về số linh thạch Bát, Cửu phẩm trong pháp khí không gian đó.

Cứ lấy hoạt động ‘săn Thiên Nhân’ hiện tại để đổi linh thạch mà tính, cậu có săn Thiên Nhân cả đời cũng không trả nổi số linh thạch cao cấp trong pháp khí không gian kia của Bạch tiền bối.

Một Thiên Nhân Ngũ phẩm sống nhăn răng, giá trị linh thạch chỉ bằng 0.9 khối Cửu phẩm linh thạch.

Tuy nhiên, giá trị này chưa bao gồm điểm tích lũy.

Từ danh sách đổi quà, giá trị của điểm tích lũy, nên quý hơn linh thạch.

Dù sao điểm tích lũy có thể đổi được một số bảo vật mà bình thường không thể dùng linh thạch mua được. … “Đúng rồi, cái máy sạc ma lực kia còn không?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Trong ký ức của phân thân ngài truyền về, bao gồm cả việc khám phá một di tích động phủ trong biển hỗn loạn, cuối cùng mang ra một cái máy sạc ma lực từ di tích.

“Đây ạ.” Tống Thư Hàng lấy cái máy sạc ma lực kia ra, đưa cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối xem xét thứ này từ trên xuống dưới, nói: “Thứ này ta nghiên cứu một chút, xem có thể tìm ra nguyên lý chế tạo của nó không, rồi làm ra một bản sao.” Theo giới thiệu của Tống Thư Hàng, thứ này chỉ cần sạc ‘lưu lượng ma lực’ là có thể trực tiếp sử dụng pháp thuật, rất tiện lợi.

Sau khi cất ‘máy sạc ma lực’ đi, Bạch tiền bối lại nói: “Thư Hàng, còn một chuyện nữa.

Ngươi bây giờ có thể liên lạc với vị Bạch ở thế giới Cửu U kia không?

Ta muốn gặp hắn một lần.” Bạch tiền bối đã hẹn từ lâu muốn gặp Bạch two, ngài cảm thấy hôm nay chính là lúc.

“Em liên lạc thử xem.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lần trước, Bạch tiền bối two cũng đã đồng ý, muốn gặp Bạch tiền bối một lần.

Chính là lúc Bạch two đòi một thanh ‘phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc bản 001’, đã đồng ý yêu cầu gặp mặt của Bạch tiền bối.

“Nhưng Bạch tiền bối two gần đây rất bận, không biết có thể liên lạc thuận lợi không.” Tống Thư Hàng nói.

Lần trước liên lạc được với Bạch two, là lúc ngài ấy cho nổ quả cầu kim loại lỏng, phát trực tiếp cho Tống Thư Hàng xem.

Tống Thư Hàng thần thức chìm vào thế giới trung tâm, lại thông qua lối đi giữa thế giới trung tâm và thế giới Tà Liên, đưa thần thức vào thế giới Tà Liên.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, có đó không?” Tống Thư Hàng gọi.

“Bận đây, ta không phải đã nói, có chuyện hay không có chuyện cũng đừng gọi ta sao?

Gần đây ta siêu cấp bận… chết tiệt, cái chân này căn bản không lắp vào được.” Giọng của Bạch tiền bối two truyền đến.

Tống Thư Hàng: “…” “Chuyện gì, cho ngươi mười giây.” Bạch tiền bối two lại nói.

Tống Thư Hàng: “Vị Bạch tiền bối kia ở hiện thế muốn gặp ngài.” “A a a, đến hay lắm!” Bạch tiền bối two phát ra tiếng cười quái dị: “Ta lại muốn xem xem, năm đó hắn làm thế nào chặt chân của ta xuống, cái chân này lại phải dung hợp thế nào?

Lật trời rồi, còn bảo ta mang chân về nhà dung hợp càng sớm càng tốt, ta dung hợp nhiều ngày như vậy, vẫn chưa có chút manh mối nào.

Bíp bíp bíp~~ bíp bíp bíp~~" Tống Thư Hàng: "…" Cái đó, Bạch tiền bối two, Bạch tiền bối hiện thế và Thiên Đạo Bạch không phải là một người đâu ạ.

"Đến đi, để hắn đến thế giới trung tâm của ngươi, rồi đến thế giới Tà Liên." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "Vậy em kéo người vào nhé, đến lúc đó hai người nhất định phải hòa thuận với nhau đấy?" Bạch tiền bối two: "…" Ý thức của Tống Thư Hàng quay về hiện thế.

Lúc này, Bạch tiền bối đã giải trừ 'Chân thực huyễn tượng', nhà hàng khôi phục nguyên trạng.

Mái nhà hàng cũng được Bạch tiền bối đặt về chỗ cũ.

Nhưng vẫn còn những vết nứt lớn, đến lúc đó cần tiên tử khôi lỗi qua sửa chữa.

"Liên lạc được chưa?" Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật gật đầu: "Bạch tiền bối, ngài đi theo em." Phân thân tiếp tục ở lại trông quán.

Bản thể Tống Thư Hàng dẫn Bạch tiền bối, tiến vào thế giới trung tâm, rồi lấy thế giới trung tâm làm trạm trung chuyển, tiến vào thế giới Tà Liên.

Trong thế giới Tà Liên.

Bạch tiền bối two đã đợi sẵn ở đó.

Hơn nữa, là bản thể của Bạch tiền bối two đến… cái kén khổng lồ quen mắt kia, được con hổ xấu xí gác cổng cõng trên lưng, đặt ở lối vào thế giới Tà Liên.

Bạch tiền bối liếc nhìn cái kén khổng lồ một cái, lại nhìn con hổ xấu xí gác cổng: "Con mèo lớn này, tuy xấu, nhưng xấu rất độc đáo." "Đúng đúng đúng, vẫn là đạo hữu ngài có mắt nhìn.

Tôi tuy không có duyên với đẹp trai, nhưng tôi xấu khác người.

Thà xấu độc đáo, còn hơn đẹp trai giống hệt.

Đây chính là phương châm sống của tôi." Con hổ xấu xí vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "…" "Bạch two đạo hữu, ta muốn gặp ngươi một lần, sau đó ta có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ngươi." Bạch tiền bối nói với cái kén khổng lồ.

"Tống Thư Hàng ngươi là đồ thỏ chết tiệt." Bạch two nghiến răng nói — biệt danh Bạch two này, là do Tống Thư Hàng đặt.

Tống Thư Hàng: "???" Tôi có nói câu nào đâu.

"Ta cũng cảm thấy chúng ta đã đến lúc gặp nhau rồi." Bạch tiền bối two nói.

Trong lúc nói chuyện, trên cái kén khổng lồ mở ra một khe hở.

Bạch tiền bối two phá kén mà ra.

Hai vị Bạch tiền bối, cách không đối mặt.

Cùng tuấn mỹ vô song, cùng tóc dài đến lưng, cùng khí chất thoát trần.

Khi hai người đứng cùng một chỗ, vạn vật trong trời đất đều ảm đạm thất sắc, trở thành nền.

Đây là lần đầu tiên hai vị Bạch tiền bối, trong tình huống cả hai đều tỉnh táo, gặp nhau.

Trước đây, Bạch two đều có ý thức né tránh Bạch, chưa bao giờ cùng lúc xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng véo cằm, cậu phát hiện ra một điểm đáng chú ý.

Tóc của hai vị Bạch tiền bối, đều chỉ dài đến lưng, cách eo còn một khoảng cách rất rõ ràng.

Tóc của Bạch tiền bối hiện thế, vốn dĩ sắp dài đến eo.

Nhưng lần trước khi độ 'Huyền Thánh kiếp', bị thiên kiếp thiêu cháy một đoạn, lại biến về tóc dài đến lưng.

Tóc của Cửu U Bạch tiền bối two, sao cũng chỉ dài đến lưng vậy?

"Ngươi có chuyện gì muốn hỏi ta?" Bạch tiền bối two lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu: "Ta và Thiên Đạo tiền nhiệm có quan hệ gì?" "Sự việc đến nước này, cũng không giấu được ngươi nữa." Bạch tiền bối two hơi ngẩng đầu, vẻ mặt ra vẻ bí ẩn nói: "Sự thật là, ngươi là huyết mạch ta để lại ở hiện thế khi còn trẻ.

Chuyện này, vốn dĩ ta không muốn nói với bất kỳ ai.

Đây cũng là nguyên nhân ta không dám đối mặt với ngươi." Tống Thư Hàng: "…" Không hổ là Cửu U chúa tể, kỹ năng nói nhảm đã max cấp.

Rõ ràng là nói nhảm, mà vẫn mặt không đổi sắc.

Bạch tiền bối véo cằm, theo nhịp điệu của mình tiếp tục nói: "Ta có thể cảm giác rất rõ ràng, ta không phải là 'chuyển thế chi thân', cũng không phải là 'phục sinh chi thể'.

Nhưng, manh mối ta tìm được trong không gian phong bế, giữa ta và Thiên Đạo tiền nhiệm, có nhân quả rất nặng." "Ngươi biết quá nhiều rồi." Bạch tiền bối two nói.

Bạch tiền bối tiếp tục nói: “Tóm lại… ta rất tò mò về thân phận của mình, cảm thấy rất thú vị, giống như một trò chơi giải đố vậy.

Nhưng bây giờ, ta cần nhiều manh mối hơn, để tiếp tục giải đố.

Vì vậy, ta nghĩ đến việc gặp ngươi.” “Tính cách của ngươi, chẳng giống ta chút nào.” Bạch tiền bối two nói: “Cùng là ‘Bạch’, ngươi nên giống ta, ưu nhã phóng khoáng, đừng suốt ngày chỉ nghĩ đến việc gây chuyện lớn.

Người sống, quan trọng nhất là vui vẻ.” Tống Thư Hàng: “…” Đại lão Bàn Cầu Cửu U tỏ vẻ không phục!

“Đối với ta, trò chơi giải đố vốn dĩ là chuyện rất vui, ta rất thích.

Vì vậy, ta muốn biết nhiều manh mối hơn.

Chương 1812

Để giao dịch, ta có thể chia sẻ manh mối trong tay mình với ngươi.” Bạch tiền bối trả lời.

“Thôi được, ngươi đã thuyết phục được ta, giao dịch thành lập.

Thật ra, manh mối trong tay ta cũng không nhiều lắm… ngươi cũng biết, vị kia tương ứng với ta thật sự rất không đáng tin.

Những năm hắn làm Thiên Đạo, kế hoạch gì cũng không hề nhắc đến với ta.

Hơn nữa, tên ngốc đó có một lần lén lút đến, chặt một chân của ta đi, ta đến giờ vẫn chưa lắp lại được.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “Có phải là phải chặt chân hiện tại của Bạch tiền bối đi, rồi mới lắp cái chân vốn thuộc về ngài vào?” “Ngươi tưởng ta chưa thử à?

Ta đã chặt mấy lần rồi, đúng rồi, cảm giác này siêu đã, lần sau để ngươi cũng thử nhé?” Bạch tiền bối two đảo mắt.

Tống Thư Hàng vội vàng lắc đầu: “Cảm ơn, em không cần.” Bạch tiền bối two tiếp tục nói: “Nói về manh mối trong tay ta trước đi.

Vị kia tương ứng với ta từng nhắc đến, Bạch đạo hữu ngươi có thể là hậu thủ hắn để lại.

Khả năng này trông có vẻ lớn nhất, nhưng sự thật là, ta cảm thấy ngươi không phải là hậu thủ thực sự.

Nếu là ta, hậu thủ bố trí tuyệt đối sẽ không rõ ràng như vậy.

Trừ phi hậu thủ này được đặt ở nơi sáng, để thu hút ánh mắt người khác.

Hậu thủ thực sự, thì được giấu dưới ‘hậu thủ ở nơi sáng’.

Mà người phù hợp với điều kiện này, đã rất rõ ràng.” Nói đến đây, Bạch two nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Không sai, chính là ngươi, Tống Thư Hàng.

Nếu có hậu thủ ẩn giấu, không phải ngươi thì còn ai vào đây.

Ta vẫn luôn âm thầm quan sát ngươi và Bạch đạo hữu, phát hiện hắn đối với ngươi chăm sóc hết mực, độ hảo cảm cũng tăng rất nhanh.

Như vậy xem ra, vị Bạch đạo hữu này là mồi nhử ở nơi sáng, thu hút ánh mắt, còn Tống Thư Hàng ngươi mới là hậu thủ thực sự ẩn giấu.” “Hả?” Tống Thư Hàng chỉ vào mình, sao lại lôi đến mình rồi: “Cái đó, nói đến việc chăm sóc em, em lại cảm thấy các tiền bối đều rất chăm sóc em, Bạch tiền bối two ngài không phải cũng đã giúp em rất nhiều sao?” Bạch tiền bối two: “…” Ngươi muốn thể hiện mình rất được yêu quý, ai cũng đối với ngươi rất chăm sóc sao?

Ta nói cho ngươi biết, đợi CD hồi sinh của ngươi hết, ngươi chết chắc.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm vẫn luôn cắm trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: “Nếu theo logic này mà suy đoán, ta cảm thấy Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng quá nổi bật, có lẽ hắn là ‘hậu thủ ở nơi sáng’ tầng thứ hai, hậu thủ thực sự âm thầm ẩn giấu bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ví dụ… ta cảm thấy, củ hành yêu trong tay Thư Hàng tiểu hữu, càng có khả năng là hậu thủ.

Dù sao con tinh hành đó, có tiềm chất trở thành Thiên Đạo.” Xích Tiêu Kiếm cảm thấy đi theo Tống Thư Hàng, thật là kích thích.

Hôm nay cắm trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, không cẩn thận lại hóng được tin tức lớn.

Thông nương có tư chất Thiên Đạo?

Tin tức này quá chấn động, ngay cả hai vị Bạch tiền bối cũng lộ vẻ không thể tin được.

“Thông nương có tiềm chất trở thành Thiên Đạo?” Tống Thư Hàng ngơ ngác — nếu câu này không phải do Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói, cậu nhất định sẽ cho rằng đây là câu chuyện cười thú vị nhất mà cậu từng nghe trong đời.

“Ủa?

Ngươi vẫn luôn không biết?

Ta chưa từng nhắc với ngươi chuyện này sao?” Xích Tiêu Kiếm nói: “Năm đó khi Xích Tiêu Tử trồng Thông nương xuống, trong lòng từng có một dự cảm mãnh liệt, hắn cảm thấy Thông nương một ngày nào đó sẽ quân lâm thiên hạ, trấn áp chư thiên vạn giới, lên ngôi vị Thiên Đạo, chứng đạo bất hủ.

Vì vậy hắn đã tìm một nơi phong thủy bảo địa để trồng Thông nương xuống, còn bố trí cho nó một trận pháp tẩy rửa tư chất.

Tư chất tu luyện của Thông nương thật ra rất nghịch thiên… tuy ta đến giờ vẫn chưa hiểu, tại sao ba trăm năm trôi qua rồi, nó vẫn là một củ hành phế vật.” “Tư chất tu luyện của nó tốt đến mức nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chỉ đơn thuần luận về ‘tư chất’, không nói ‘khí vận’, một Thông nương tương đương với khoảng 4.5 Tống Thư Hàng.

Nó là sự kết hợp ưu thế của các chủng tộc tu sĩ nhân loại, yêu tu, tinh linh.

Nó vừa thành tinh, đã có thể ngưng tụ ra hình người.

Dưới rễ của nó chôn hỏa tinh quý giá, lại ở trong trận pháp cường hóa kia mấy trăm năm.

Mục tiêu mà Xích Tiêu Tử đặt ra cho nó, là lấy Nho gia thánh nhân trong truyền thuyết làm khuôn mẫu." Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng mắt chữ A mồm chữ O.

Mình chỉ bằng một phần 4.5 của Thông nương.

Không được, tuyệt đối không thể để củ hành ngốc này tiếp tục lãng phí thiên phú nữa.

Đây là hành yêu có tư cách trở thành Thiên Đạo!

Đợi lát nữa, sẽ bắt đầu đốc thúc nó tu luyện! … "Còn manh mối nào khác không?" Bạch tiền bối hiện thế lại lên tiếng hỏi.

Khả năng hậu thủ nghe có vẻ là khả năng gần với sự thật nhất, nhưng trực giác của Bạch tiền bối cảm thấy không phải như vậy.

Bí ẩn chắc chắn còn ẩn giấu sâu hơn.

"Ừm, còn một manh mối khác.

Nhưng nghe cũng rất không đáng tin." Cửu U Bạch two nói: "Một khả năng khác, ngươi là 'Tiểu Bạch'." "Cái tiểu bạch 'đợi ngươi tóc dài tới eo' đó à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng bay đi.

Chết tiệt, nghĩ gì nói nấy thật là một thói xấu.

Tống Thư Hàng xoay tròn như mũi khoan, bị đưa vào sâu trong thế giới Tà Liên.

Tốc độ quay quá nhanh, vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể Tống Thư Hàng hiện tại — cho dù là Ngũ tinh Ngũ hạch Ngũ phẩm Linh Hoàng, cho dù thân mang hai đại pháp môn luyện thể đỉnh cấp +

pháp môn luyện thể biến dị.

Nhưng cơ thể hắn chung quy vẫn có một giới hạn.

Vượt quá giới hạn chịu đựng của cơ thể, cậu vẫn sẽ muốn nôn, đầu óc choáng váng.

“Sống không tốt sao?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trên đỉnh đầu cậu lên tiếng, nó là thần binh Kiếp Tiên, mức độ xoay tròn này đối với nó chỉ là chuyện nhỏ.

“Ọe~~ Thật ra em chỉ cảm thấy không khí giữa hai vị Bạch tiền bối quá căng thẳng, muốn xoa dịu không khí một chút.” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Cậu bây giờ không phát ra tiếng được, mở miệng chỉ có tiếng kêu ‘ù ù ù’ quái dị.

Ù ù ù!!

Tống Thư Hàng cuối cùng đâm vào một vách núi.

Do Tống Thư Hàng đang xoay tròn với tốc độ cao, lại vì trên đỉnh đầu cậu cắm Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Thế là, Tống.

Mũi khoan đệ nhất thiên hạ.

Thư Hàng, dễ dàng khoan một lỗ trên vách núi, chui vào trong.

Bên trong vách núi rỗng, có một hang động.

Trong động, có một bóng người đang đứng trước gương với vẻ mặt nghiêm trọng, trên người khoác một chiếc chăn đẹp trai, ngây người nhìn vào gương.

Nghe thấy tiếng nổ lớn, bóng người này quay đầu lại, nhìn về phía sau.

Sau đó, hắn phát hiện Tống Thư Hàng với Xích Tiêu Kiếm trên đầu, đang xoay tròn lao về phía eo mình.

“Đệch!” Bóng người này giật mình.

Cho dù thực lực của hắn cao cường, thể chất mạnh mẽ vô cùng, cũng không có tự tin chống đỡ được một đòn tấn công bằng mũi khoan ‘thần binh Kiếp Tiên’.

Bóng người khoác chăn này nhảy vọt lên cao.

Sau đó, hắn đưa tay nhẹ nhàng vỗ một cái lên người Tống Thư Hàng đang xoay tròn, triệt tiêu lực xoay trên người Tống Thư Hàng.

Ầm!

Tống Thư Hàng một đầu cắm vào vách đá trong hang động.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài không sao chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta là thần binh Kiếp Tiên, đừng nghĩ ta yếu đuối như vậy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “Nhưng em rất không ổn, em cảm thấy chuôi kiếm của ngài có thể đã cắm vào sọ não của em rồi, đau quá.” Xích Tiêu Kiếm: “…” Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới kéo mình ra khỏi vách đá, quay người nhìn về phía tiền bối đã giúp cậu triệt tiêu lực xoay: “Cảm ơn tiền bối đã ra tay tương trợ… Ủa?

Đại lão Cái Gì Cũng Bán?!” “Ha ha.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán liếc nhìn Tống Thư Hàng, lộ ra một nụ cười lạnh lùng khinh bỉ.

“Lâu rồi không gặp, đại lão Cái Gì Cũng Bán ngài khỏe không?” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

“Ta rất không khỏe… lúc đó không phải đã hẹn rồi sao, ta chỉ cần trốn được ba ngày, sẽ không bắt ta?

Nhưng bây giờ thì sao, ta vẫn bị bắt đến đây.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói — hắn cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh và hắn bát tự không hợp, hắn đã đưa Bá Tống Huyền Thánh vào danh sách đen.

Tống Thư Hàng: “Xin lỗi, đúng rồi, đại lão Cái Gì Cũng Bán, ngài còn bán pháp khí hồi sinh không?” Tuy đã có một bộ Kim Tệ Hồi Sinh, nhưng hồi sinh có CD.

Vì vậy, Tống Thư Hàng hy vọng có thể mua thêm một món pháp khí hồi sinh, trong thời gian CD của Kim Tệ Hồi Sinh, có thể đóng vai trò đệm.

“Đương nhiên có, các loại pháp khí hồi sinh, ta đều có hàng.

Để khách hàng có được thứ mình cần, làm hài lòng khách hàng chính là mục tiêu của ta.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đột nhiên quay đầu, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười của đại lão Cái Gì Cũng Bán cứng lại.

Chết tiệt, bệnh nghề nghiệp chết tiệt.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối với tâm trạng ‘thương hại’ nhìn Tống Thư Hàng.

Thằng nhóc này… bộ ‘Kim Tệ Hồi Sinh’ trong tay còn chưa dùng hết, bên này đã nghĩ đến việc mua đạo cụ hồi sinh mới.

Hắn đến giờ vẫn chưa phát hiện ra thuộc tính nhân quả kỳ lạ của bản thân sao?

Cái thuộc tính ‘tuyệt đối không lãng phí một món pháp khí hồi sinh nào’ đó.

Có lẽ, là do người ngoài cuộc tỉnh, người trong cuộc mê.

Có nên nhắc nhở Tống Thư Hàng một chút không?

Thôi bỏ đi, dù sao lời khuyên ‘ngươi mua pháp khí hồi sinh là sẽ chết’ này, nghe có vẻ hơi giống rủa người ta.

Tống Thư Hàng nghe xong sẽ rất đau lòng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất lương thiện mà chôn giấu phát hiện này sâu trong lòng.

Bên này, đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’ mắc bệnh nghề nghiệp, cười cũng không được, không cười cũng không xong.

Cuối cùng hắn cười gượng một tiếng: “Thư Hàng tiểu hữu, ngươi muốn loại pháp khí hồi sinh nào?

Chương 1813

Cây thánh giá hồi sinh lần trước cho ngươi đã dùng rồi sao?” “Đúng vậy, dùng từ lâu rồi.

Sau khi cây thánh giá hồi sinh tiêu hao, còn dùng thêm một đồng Kim Tệ Hồi Sinh nữa.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

“Kim Tệ Hồi Sinh?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán trong lòng khẽ động — chết tiệt, ngay cả đệ tử của ta ‘Cái Gì Hàng Cũng Nhập’ cũng bị Bá Tống Huyền Thánh đầu độc!

Nhưng nghe có vẻ, Bá Tống Huyền Thánh gần đây đã dùng liền hai món pháp khí hồi sinh.

Tuyệt vời!

“Khụ, vậy hôm nay ngươi muốn loại pháp khí hồi sinh nào?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói: “Chỉ cần ngươi trả nổi linh thạch, trên người ta hiện có mười loại pháp khí hồi sinh, tùy ngươi chọn.” Tuy nhìn thấy Bá Tống là nghẹn lòng, nhưng buôn bán vẫn phải làm.

“Đúng rồi, đại lão Cái Gì Cũng Bán.

Có thể ghi nợ không?

Thiên Nhân trong tay em còn chưa kịp đi đổi thành linh thạch, đợi em đổi được linh thạch rồi thanh toán được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán lập tức đổi sắc mặt: “Không có tiền?

Biến sang một bên cho mát!” Trong lòng đại lão lập tức cảm thấy thoải mái, như vậy, hắn có thể không cần phiền não có nên làm ăn với Bá Tống hay không.

Dù sao hắn không có tiền, buôn bán cũng không thành.

Tống Thư Hàng: “Vậy em bán Thiên Nhân cho ngài, rồi đổi thành linh thạch?” “Ta mua nhiều Thiên Nhân như vậy làm gì, ta lại không phải buôn người.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đảo mắt: “Đợi khi nào ngươi có linh thạch rồi hẵng đến tìm ta.” Nhưng ngươi đừng hòng tìm được ta, lần sau ta sẽ trốn ngươi, vĩnh biệt, Bá Tống!

Danh sách đen còn phải tô đậm bôi đen.

Tuyệt đối không gặp lại nữa.

“Đại lão Cái Gì Cũng Bán ngài thật thực tế.” Tống Thư Hàng phàn nàn: “Đúng rồi, Cửu U Bạch tiền bối đã trả lại chăn cho ngài chưa?” “Ừm.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán gật gật đầu.

Nói thật… đồ vật bị Cửu U chúa tể cướp đi, cuối cùng lại trả lại cho hắn, thật sự khiến hắn có một cảm giác kích động khó tả muốn rơi nước mắt.

Dù sao đối phương là Cửu U chúa tể mà, tồn tại hung ác, tà ác nhất thế gian.

“Vậy thì tốt rồi, lần trước Cửu U Bạch tiền bối sau đó lại bắt ngài đi, còn đoạt lấy chăn nữa.

Em còn rất lo lắng ngài ấy không trả lại chăn cho ngài, còn nhắc với ngài ấy chuyện này.

Nhưng Bạch tiền bối nói ngài ấy chỉ nghiên cứu một chút cái chăn này, nghiên cứu xong sẽ trả lại cho ngài.

Về phương diện này, Cửu U Bạch tiền bối vẫn rất giữ chữ tín.” Tống Thư Hàng nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “…” Cửu U chúa tể giữ chữ tín, nói ra ngoài sợ là câu chuyện cười hay nhất thiên hạ, nhưng sự thật, lại là sự thật.

“Đúng rồi, đại lão Cái Gì Cũng Bán, Bạch tiền bối vẫn chưa thả ngài đi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “Trước khi ngươi đột nhiên xuất hiện từ phía sau đâm vào eo ta, ta đã tự do rồi.

Ta đang soi gương, chỉnh lại dung nhan, chuẩn bị rời khỏi đây.” Tống Thư Hàng gật gật đầu: “Vậy tiền bối tạm biệt.” Bạch tiền bối two chịu thả đại lão Cái Gì Cũng Bán đi, Tống Thư Hàng trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, đại lão Cái Gì Cũng Bán bị bắt, cũng có một phần lỗi của cậu… trong lòng cậu vẫn có chút áy náy.

“Đi đây, sau này có duyên gặp lại.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán quấn chặt chăn của mình, mở ra một cánh cửa không gian bên cạnh — đây là lối đi Bạch tiền bối two để lại cho hắn, rời khỏi ‘thế giới Tà Liên’.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán vừa mở cửa không gian, thế giới Tà Liên liền thông với hiện thế.

Ngay sau đó, trên người đại lão Cái Gì Cũng Bán vang lên tiếng chuông điện thoại — điện thoại cũng có tín hiệu rồi. 【Sát sát sát sát!

Kẻ bất trung… sát sát sát!

Kẻ bất hiếu… sát sát sát!】Một trận tiếng hát gào thét khiến người ta suy sụp vang lên.

Thất Sát Ca của Tạo Hóa tiền bối.

Đệch, đại lão Cái Gì Cũng Bán lại là fan của Tạo Hóa Pháp Vương?

Đại lão lấy điện thoại ra, mở khóa.

Hắn nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Tống Thư Hàng, liền đoán được Tống Thư Hàng đang nghĩ gì trong lòng.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán ha ha cười một tiếng, nói: “Bài hát này, trong tai các ngươi nghe, chắc chắn là khó nghe, nghe mà cảm giác như tai sắp sảy thai phải không?

Cũng đúng, dù sao các ngươi cũng không có năng lực thưởng thức.

Chỉ có những người thực sự hiểu âm nhạc như ta, mới có thể nghe ra âm thanh của trời ẩn giấu trong bài hát này.” Tống Thư Hàng: “…” Lúc này, cậu rất muốn lôi ‘Tạo Hóa tiên tử’ ra, để đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’ nghe thử âm thanh của trời thực sự.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán nhận điện thoại nói: “Cái Gì Hàng Cũng Nhập, tìm ta có chuyện gì?” Ra là đệ tử của hắn gọi đến.

“Sư tôn, mấy ngày nay người đi đâu vậy?

Sao không tìm được người, biển hiệu của con sắp rơi rồi.

Con có mấy món hàng cần nhập.” Tiên tử Cái Gì Hàng Cũng Nhập nhanh chóng nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “Báo hàng ngươi muốn qua đây, ta sắp xếp cho ngươi.” “Phôi kiếm La Sát, gân Thiên Luân, còn có một khách hàng muốn【Lục Nguyên】, Lục Nguyên là cái quỷ gì vậy?

Còn có khôi lỗi Võ Thần…” Tiên tử Cái Gì Hàng Cũng Nhập nhanh chóng báo ra một loạt tên.

“Những thứ này ta đều có, lát nữa gửi hàng cho ngươi.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán bình tĩnh nói.

Khí độ này, không hổ là ‘Cái Gì Cũng Bán’.

Thiên hạ này, chỉ cần là thứ tồn tại trên đời, dường như không có gì hắn không thể bán!

“Đúng rồi sư tôn, còn có một thứ, gọi là ‘Đao Ý Thông Huyền

Liên Tử’, thứ này là gì vậy?

Con biết Đao Ý Thông Huyền Thảo, nhưng ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ từ đâu ra?

Con đã tra rất nhiều tài liệu, đều không tìm thấy loại hàng này.

Nhưng người mua nhất định muốn ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’, thế giới này có loại hàng này sao?” Tiên tử Cái Gì Hàng Cũng Nhập nói.

Tai Tống Thư Hàng lập tức vểnh lên.

“Thứ này, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói.

Ngươi đợi chút, ta tra thử.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

Ngay sau đó, từ trên người đại lão hiện lên ánh sáng công đức nồng đậm.

Tống Thư Hàng nhìn thấy ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’ thông qua ánh sáng công đức, tiến vào một ‘mạng lưới’ khổng lồ, bắt đầu tra cứu tài liệu trong đó.

“Mạng lưới công đức?” Tống Thư Hàng trong lòng kinh ngạc.

Chính là mạng lưới công đức thần bí mà Kình Thánh - Ăn Dưa Thánh Quân hiện đang ngao du, nghi là tạo vật của đại năng, trong đó thậm chí còn lưu lại một bản hướng dẫn chi tiết về ‘con đường trường sinh’.

Tống Thư Hàng từng mượn sức của Công Đức Xà Mỹ Nhân, cũng đã tiếp xúc với mạng lưới này. ‘Đại lão Cái Gì Cũng Bán’, chẳng lẽ là người sáng lập mạng lưới công đức?

“Quả thật có ghi chép về Đao Ý Thông Huyền Liên Tử, hình như là thứ mới được người ta nghiên cứu ra trong năm nay.

Có chút liên quan đến Nho gia, thông tin cụ thể không được ghi

lại.

Ngươi đợi chút, ta đi tìm bạn bè ở Nho gia hỏi thăm.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

“Cái đó, đại lão.

Về chuyện ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’, em biết.” Tống Thư Hàng nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán quay đầu lại, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “Trùng hợp vậy sao?

Vậy tiểu hữu có thể giới thiệu cho ta về thứ này không?” “Ừm, thứ này chính là do em nghiên cứu ra.” Tống Thư Hàng cười một tiếng, lộ ra hai hàm răng trắng bóng: “Hiện tại tạm thời vẫn là độc quyền của em, đại lão có thể nhập hàng từ chỗ em.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán lập tức cảm thấy đau dạ dày, từng cơn co thắt.

Đặc biệt là khi nghe thấy bốn chữ ‘độc quyền sở hữu’, không chỉ dạ dày, gan của hắn cũng bắt đầu co thắt theo.

“Tiểu hữu, Đao Ý Thông Huyền Liên Tử, có bán không?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán lộ ra nụ cười nghề nghiệp.

“Ừm, đương nhiên là bán rồi.

Nhưng em không cần linh thạch.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta biết, pháp khí hồi sinh, chúng ta hẹn một cái giá đi.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán mỉm cười.

Tống Thư Hàng đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện: “Đúng rồi, tiền bối ở đây có tiền không?

Chính là tiền bình thường, nếu là Nhân Dân Tệ thì tốt nhất.” Ban đầu cậu còn định đến chỗ Tuyết Lang tiền bối đổi kim sa.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “…” Tống Thư Hàng: “Không có sao?”

Thật ra không có cũng không sao, đến lúc đó cậu lại đi đổi kim sa là được.

“Có, sao có thể không có.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán tiếp tục mỉm cười.

Tống Thư Hàng trong tay có một hộp nhỏ ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’.

Lúc đó Bạch tiền bối đã cho cậu một hộp gồm năm vạn cây Đao Ý Thông Huyền Thảo, đổi lấy một vạn hạt Đao Ý Thông Huyền Liên Tử của cậu.

Phân thân của Tống Thư Hàng bây giờ có rảnh, sẽ chế tạo một lô Đao Ý Thông Huyền Liên Tử, cố gắng gom đủ hạt sen càng sớm càng tốt, giao hàng cho Bạch tiền bối.

Cuối cùng.

Tống Thư Hàng dùng năm mươi hạt ‘Đao Ý Thông Huyền Liên Tử’ đổi được một viên đan dược và một hộp lớn tiền mặt từ đại lão Cái Gì Cũng Bán.

Viên đan dược này là do đại lão giới thiệu cho Tống Thư Hàng.

Nó không phải pháp khí hồi sinh, nhưng lại có hiệu quả tương tự pháp khí hồi sinh. ‘Trọng Sinh Đan’, sau khi nuốt vào, có thể có một cơ hội ‘huyết nhục trọng sinh’.

Dù bị người ta đánh thành bột mịn, chỉ cần còn giữ lại một phần mảnh vụn huyết nhục, là có thể ngưng tụ lại, huyết nhục tái tổ hợp.

Do không phải pháp khí hồi sinh… nên dù không cẩn thận chết đi, trước tiên sử dụng pháp khí hồi sinh, ngay sau đó lại bị người ta đánh chết phân thây, Trọng Sinh Đan vẫn có thể phát huy hiệu quả.

Rất phù hợp với Tống Thư Hàng hiện tại.

Đương nhiên, nếu một hơi bị người ta đánh nát đến cặn cũng không còn, thì ‘Trọng Sinh Đan’ không có bất kỳ hiệu quả nào.

Giao dịch hoàn tất, đại lão Cái Gì Cũng Bán nghẹn lòng không quay đầu lại, chui vào cửa không gian biến mất.

Tống Thư Hàng đưa tay nuốt ‘Trọng Sinh Đan’ xuống.

Có Trọng Sinh Đan, nội tâm cậu lập tức lại trở nên vững vàng — ổn rồi.

“Tính thời gian, Bạch tiền bối họ chắc cũng nói chuyện gần xong rồi.

Chương 1814

Lúc nãy họ đang nói chuyện riêng tư, cảm thấy ở lại bên cạnh không hay lắm.” Tống Thư Hàng vươn vai một cái, cậu đạp hư không, chui ra khỏi động, bay theo đường cũ về phía hai vị Bạch tiền bối.

Lối vào thế giới Tà Liên Hai vị Bạch tiền bối vẫn chưa kết thúc cuộc giao lưu.

“Ngoài ra, về hậu thủ thực ra còn một manh mối nữa.” Bạch tiền bối two nói: “Hậu thủ, có thể là nữ.” Bạch tiền bối: "?" "Cho nên, ngươi cũng có thể chú ý đến những nhân vật nữ bên cạnh mình.

Biết đâu chừng, lá bài tẩy thật sự lại ẩn giấu giữa họ.

Thậm chí, theo tính cách cẩn thận của ta, lá bài tẩy có khi còn có mấy cái," Bạch tiền bối two lên tiếng nói.

Lần trước hắn tiếp xúc xuyên thời gian với 'Thiên đạo Bạch', còn nói đùa là muốn có một 'em gái'.

Biết đâu Thiên đạo Bạch lên cơn, thật sự tạo cho hắn một đứa em gái? … Lúc này, Tống Thư Hàng đang từ xa từ từ bay về.

Cậu cố tình bay thật chậm, để Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two có thêm thời gian riêng tư để trao đổi.

Dù sao thì, có những chủ đề riêng tư mà nếu có người thứ ba ở bên cạnh sẽ không tiện nói. "Tống Thư Hàng?" Lúc này, một giọng nói vang lên ở gần đó.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền thấy một bóng hình quen thuộc.

Thương Thử tà ma đang cưỡi thanh kiếm tăm của nó, thân mặc bộ hiệp khách bào màu trắng ngầu lòi, đang kinh ngạc nhìn Tống Thư

Hàng, sao tên này lại chạy đến Tà liên thế giới rồi? "Yo, ông bạn già, lâu rồi không gặp?" Tống Thư Hàng vẫy tay với Thương Thử tà ma, rồi tiện thể xem xét cảnh giới của nó.

Thương Thử tà ma đã nói từ lâu là muốn tấn thăng Ngũ phẩm, sau đó sẽ đánh cho cậu một trận.

Tính thời gian thì chắc nó đã tấn thăng thành công rồi chứ?

Nhưng lạ là cảnh giới của Thương Thử tà ma vẫn kẹt ở Tứ phẩm. "Phi, ai là ông bạn già của ngươi?" Thương Thử tà ma nghiến răng.

Tống Thư Hàng mỉm cười: "Cảnh giới của ngươi sao vẫn là Tứ phẩm vậy?" "Cần ngươi quản à?!" Thương Thử tà ma xù lông, nhún nhảy trên phi kiếm, ra vẻ muốn nhảy lên đập vào đầu gối Tống Thư Hàng. "Chính ngươi đã nói, phải tấn thăng Ngũ phẩm rồi đến đánh ta.

Ta vẫn luôn chờ ngươi lên Ngũ phẩm đó," Tống Thư Hàng cười nói.

Thương Thử tà ma: "..." "Có phải ngươi độ kiếp thất bại rồi không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Nhưng mà, đây là Cửu u thế giới.

Thương Thử tà ma lại là sủng vật của Bạch tiền bối two, không có lý nào lại độ kiếp thất bại chứ? "Ta đang chuẩn bị, chuẩn bị một bước lên trời," Thương Thử tà ma lạnh lùng nói. "Vậy ta chờ ngươi nhé," Tống Thư Hàng cười nói: "Đúng rồi, có muốn xem cảnh giới của ta không?

Ta đã là cảnh giới Ngũ phẩm rồi." "Ta biết từ lâu rồi," Thương Thử tà ma nhe răng, vừa nghĩ đến Tống Thư Hàng còn tấn thăng Ngũ phẩm trước cả nó, nó lại thấy đau dạ dày. "Vậy ngươi biết chuyện ta giờ đã có năm Kim đan hạt nhân, động lực gấp năm lần chưa?" Tống

Thư Hàng tiếp tục: "Cho nên, ngươi phải cố lên nhé." Thương Thử tà ma: "..." Hoàn toàn không thể nói chuyện được nữa, mới nói vài câu mà chủ đề đã chết cứng rồi.

Tống Thư Hàng cười tủm tỉm nhìn Thương Thử tà ma mặt mày xoắn xuýt.

Con chuột nhỏ này đặc biệt đáng yêu, biểu cảm lại phong phú, nên trêu nó rất có cảm giác thành tựu.

Chả trách Bạch tiền bối two lại nhận một con tà ma Tứ phẩm làm sủng vật.

Tống Thư Hàng và Thương Thử tà ma tiếp tục bay song song về phía lối vào 'Tà liên thế giới'. "Ngươi bay chậm như vậy làm gì?" Thương Thử tà ma nghi hoặc hỏi.

Lúc này Tống Thư Hàng không dùng ngự đao phi hành, cậu chỉ dựa vào năng lực 'Ngũ phẩm Linh Hoàng đạp không mà đi', lơ lửng giữa không trung, rồi bơi như cá mòi, từ từ tiến về phía trước. "Tôi đang tạo thời gian riêng cho Bạch tiền bối và một vị Bạch tiền bối khác, họ đang bàn chuyện rất quan trọng, chúng ta không tiện lên đó làm phiền.

Cho nên, bay chậm một chút thì tốt hơn," Tống Thư Hàng nói.

Thương Thử tà ma ngạc nhiên nhìn Tống Thư Hàng, tên này mà cũng có lúc tinh ý vậy sao? "Ngoài ra, tôi phát hiện cảm giác bơi lội trên không này cực kỳ tuyệt vời," Tống Thư Hàng nói: "Trước đây tôi chưa từng phát hiện ra cách chơi này.

Đợi lát nữa về, tôi sẽ đề nghị với Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối từng nhắc đến việc chuẩn bị tổ chức một 'Olympic Tu sĩ' trong tương lai, xem lúc đó có thể thêm hạng mục 'thi bơi trên không' được không." "Đúng rồi, cậu có muốn thử không?

Cảm giác bơi lội trên không này rất tuyệt.

Ồ, tôi quên mất, cậu mới Tứ phẩm, không có năng lực đạp không mà đi," Tống Thư Hàng nói, thuận tiện đâm một nhát vào tim Thương Thử tà ma.

Thương Thử tà ma: "..." Mẹ nó!

Đợi ta thần công đại thành, ta nhất định sẽ đập ngươi! ********** Khi Tống Thư Hàng và Thương Thử tà ma từ từ bay đến lối vào Tà liên thế giới, họ thấy hai vị Bạch tiền bối đang ngồi đối diện nhau.

Hai người đã ngừng trao đổi, dường như đang chìm vào trầm tư. "Xem ra hai vị Bạch tiền bối đã nói chuyện xong, chúng ta xuống thôi," Tống Thư Hàng nói. "Ngươi xuống đi," Thương Thử tà ma cười khà khà nói: "Ta ở trên không là được rồi.

Mau xuống đi, ta ở trên không chờ ngươi." Tống Thư Hàng: "..." Biểu cảm này của ngươi rõ ràng là muốn gài ta.

Thương Thử tà ma thấy Tống Thư Hàng không xuống, liền từ từ nói: "Chủ nhân của ta lúc trầm tư, ngẩn người thì rất nguy hiểm." Lúc ngẩn người.

Ừ, Bạch tiền bối lúc ngẩn người quả thực rất nguy hiểm, là một khẩu pháo bản đồ.

Thế là, Thương Thử tà ma cưỡi kiếm ở lại trên không, còn Tống Thư Hàng thì bơi vòng vòng bên cạnh nó, chờ hai vị Bạch tiền bối ở dưới thoát khỏi trạng thái ngẩn người.

Lúc này, Cửu U Bạch tiền bối two đột nhiên lên tiếng: "Ngươi còn nhớ chuyện hồi nhỏ của mình không?" "Rất mơ hồ, không nhớ rõ nữa, đã quá lâu rồi," Bạch tiền bối nhẹ nhàng đáp. "Đúng là hơi lâu...

Vậy ký ức về sa mạc đó, thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng và cả

Tiểu Bạch, là ký ức từ lúc nào?" Bạch tiền bối two lại lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối hồi tưởng: "Là ký ức hồi ta còn nhỏ, rất nhỏ." "Lần trước chúng ta nói đến đây thì bị tên tác tử Tống ngắt lời, nên không tiếp tục thảo luận nữa.

Nhưng bây giờ, ta đột nhiên muốn xác nhận một chuyện," Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối khẽ gật đầu: "Biết gì nói nấy, nói không giữ lại gì." Tống Thư Hàng: "..." Tác tử Tống là cái quỷ gì vậy, tôi không nhớ mình có biệt danh này. "Trong đoạn ký ức đó, ngươi là ai?" Bạch tiền bối two nhìn chằm chằm Bạch.

Bạch tiền bối dừng lại một chút, nói: "Đương nhiên là Bạch rồi, đây không phải là thân phận của chúng ta sao?" "Không!" Lúc này, Bạch tiền bối two đột nhiên đứng dậy, hắn làm ra tư thế kim kê độc lập + bạch hạc lượng sí: "Ta là bạch mã!" Bạch tiền bối: "???" Tống Thư Hàng trên không: "???" "À phi, bị lây nhịp rồi," Bạch tiền bối two vung tay thật mạnh, nói lại: "Không, trong ký ức đó, ta là thiếu niên lang kia.

Quả nhiên, vấn đề nằm ở đây." Bạch tiền bối two chăm chú nhìn Bạch.

Trong ký ức xa xôi của hắn, mình là thiếu niên lang áo xanh thích dắt ngựa trắng, mỗi ngày tìm Bạch để luyện công.

Còn vị Bạch hiện thế trước mắt, trong ký ức của y, y lại là 'Tiểu Bạch'.

Trên không, mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Cậu ngửi thấy mùi hóng hớt.

Rõ ràng đều là Bạch tiền bối.

Tại sao một người là 'Tiểu Bạch', một người là 'thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng'.

Chân tướng chỉ có một.

Bạch tiền bối thật ra bị tâm thần phân liệt, đúng không?

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại tình tiết 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch tiền bối mà mình từng trải qua.

Trong tình tiết đó, thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng mỗi ngày đều tìm 'Tiểu Bạch' bí ẩn để luyện công, chỉ đạo Tiểu Bạch tu luyện, niềm vui trong cuộc sống của hắn dường như chỉ là 'Tiểu Bạch'. 'Tiểu Bạch' trong tình tiết đó thật đáng thương.

Mỗi lần tu luyện đều bị đối phương ép buộc.

Cuối cùng... vào một ngày nọ, thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng cuối cùng không nhịn được, đã nói ra câu thoại đáng sợ từ tận đáy lòng: 'Tiểu Bạch, đợi tóc nàng dài đến eo'.

Ngoài ra Tống Thư Hàng phát hiện, trong 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch tiền bối, vị thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng kia có hai phần giống với Bạch tiền bối hiện tại.

Chính vì điểm này, Tống Thư Hàng đến giờ vẫn không thể xác định, trong 'Chân Thực Huyễn Tượng' đó, rốt cuộc 'Tiểu Bạch' là Bạch tiền bối?

Hay 'thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng' mới là Bạch tiền bối?

Tống Thư Hàng rất tò mò về chuyện này, nhưng lại không thể hỏi thẳng Bạch tiền bối.

Mỗi lần cậu đề cập đến chủ đề này với Bạch tiền bối, đều bị y dùng đủ loại tư thế phi đi...

Ừm, cũng có thể là do tư thế cậu đề cập đến chủ đề không đúng, lần nào cũng lấy 'Tiểu Bạch, đợi tóc nàng dài đến eo' làm mồi dẫn.

Tống Thư Hàng cảm thấy, Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, ở một mức độ nào đó, nên là cùng một kiểu, đến từ cùng một nguồn gốc.

Cho nên, một người cho rằng mình là 'Tiểu Bạch', một người cho rằng mình là 'thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng', vậy còn phải nói sao?

Đương nhiên là tâm thần phân liệt rồi!

Nhưng lần này, Tống Thư Hàng đã giữ chặt miệng mình.

Miệng nhanh hơn não là một tật xấu, phải sửa.

Cho nên có những chuyện, nghĩ trong lòng là được, đừng nói ra.

Nói ra là toang.

Nhịn được tức là mình đã có tiến bộ, còn cứu được.

Tống.

Cảm thấy mình vẫn còn cứu được một chút.

Đỡ tôi dậy, tôi vẫn còn cứu được.

Thư Hàng. … Lúc này, Bạch tiền bối two đột nhiên đứng dậy, hắn ngẩng đầu nhìn lên trời: "Đợi ta một chút, tên trên trời kia kịch nội tâm nhiều quá, toàn lời nhảm nhí.

Chương 1815

Ta phi hắn đi trước đã." "???" Tống Thư Hàng chỉ vào mình: "Bạch tiền bối, ngài nói tôi sao?" "Muốn bay thế nào?" Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Độc Tâm Thuật thứ này, quá không thân thiện với cậu.

Tôi chỉ nghĩ trong đầu, đã cố nhịn không nói ra, vậy mà vẫn bị Bạch tiền bối two đọc được suy nghĩ.

Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối, tôi tự bay được không?" "Cho ngươi mười giây, chọn một tư thế bay đi," Bạch tiền bối two bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Xem ra, việc bị 'biu~' phi đi đã không thể tránh khỏi.

Nếu đằng nào cũng phải bay.

Vậy thì trước khi bay, ít nhất cậu cũng phải gỡ gạc lại chút vốn. "Bạch tiền bối, tôi cảm thấy chân tướng chỉ có một!

Phân liệt, chắc chắn là tâm thần phân liệt!

Cho nên, các ngài vừa là 'thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng' lại vừa là 'Tiểu Bạch'.

Thực ra, cả hai đều là các ngài," Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên: "Tôi nói xong rồi...

Tôi chọn bay xoắn ốc, nếu được thì tốc độ có thể chậm một chút không?" Thương Thử tà ma có chút kính phục nhìn cậu.

Tống Thư Hàng quả nhiên khác người.

Từ lúc nó có ký ức đến giờ, chưa từng thấy ai dám nói đùa với chủ nhân như vậy!

Là Cửu U Chúa Tể, chỉ cần đứng đó thôi, Bạch tiền bối two đã khiến người ta cảm nhận được áp lực như 'núi thây biển máu, thế giới hủy diệt, tà ác nhất thế gian'.

Ngay cả nó, sủng vật yêu quý của hắn, khi đối mặt với Bạch tiền bối two cũng cảm thấy áp lực tương tự.

Trong tình huống như vậy, dù là ái sủng cũng không dám đùa quá trớn.

Dù biết Bạch tiền bối two sẽ không tức giận, chúng cũng không dám.

Thương Thử tà ma rất muốn biết, Tống Thư Hàng rốt cuộc làm thế nào mà dưới uy áp khủng bố của chủ nhân, vẫn có thể thoải mái đùa giỡn như vậy?

Thần kinh của cậu ta rốt cuộc phải to đến mức nào? "Ừm, nói xong là tốt rồi, nói xong thì không phi nữa," Bạch tiền bối two mỉm cười, nói: "Nghĩ một cách chết đi, muốn chết thế nào?" Tống Thư Hàng: "!!!" "Cho ngươi mười giây, nghĩ một cách chết đi," Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: "Sướng... sướng đến chết?" Bạch tiền bối two: "..." Giây phút này, hắn thực sự muốn giết chết Tống Thư Hàng, loại triệt để, không cho cơ hội sống lại.

Thấy sắc mặt Bạch tiền bối two đại biến, Tống Thư Hàng biết mình phải tự cứu lấy mình, nếu không viên 'Phục Sinh Đan' vừa ăn xong có thể sẽ phải dùng đến sớm. "Chờ đã, Bạch tiền bối.

Tôi xin lập công chuộc tội," Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý, nói: "Cái gọi là người ngoài cuộc tỉnh, người trong cuộc mê.

Hai vị Bạch tiền bối cứ tiếp tục nói chuyện, tôi ở bên cạnh nghe.

Biết đâu tôi, một 'người ngoài cuộc' có thể từ cuộc trò chuyện của hai vị mà nhận ra được một vài chi tiết mà chính các ngài không chú ý." "Ví dụ?" Bạch tiền bối two nheo mắt.

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Ví dụ, sau khi đối chiếu nội dung cuộc trò chuyện của hai vị Bạch tiền bối, trong lòng tôi có một nghi vấn... thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng, hắn tên là gì?" Trong 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch tiền bối, thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng xuất hiện rất nhiều lần, nhưng tên của hắn lại không hề xuất hiện.

Mà cậu chú ý thấy, ngay cả Bạch tiền bối two tự xưng là 'thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng' cũng chưa từng nhắc đến tên của thiếu niên lang từ đầu đến cuối. "Tên?" Bạch tiền bối nhíu mày, trầm tư.

Bạch tiền bối two nhẹ giọng nói: "Tên đã không còn nữa...

Ta đã từ bỏ tên cũ của mình, từ ngày đó trở đi, ta chính là 'Bạch'.

Cho nên, đã không còn tên cũ nữa." Tống Thư Hàng ngẩn ra, nghe sao giống mấy thành viên thiên tài mang đạo hiệu chữ số của 'Thiên Hà Tô Thị' từ bỏ tên của mình vậy? "Không, có tên," Bạch tiền bối nhẹ nhàng nói: "Cũng là 'Bạch', giống như ta cũng là 'Bạch'.

Cho nên, trong ký ức, ta luôn được gọi là 'Tiểu Bạch'." Khi Tống Thư Hàng nghe thấy từ 'Tiểu Bạch', trong lòng lại rục rịch.

Câu thoại kia gần như sắp hiện lên theo bản năng.

May mà lần này, cậu đã phanh gấp lại được.

Tống.

Tôi còn trẻ, không muốn chết.

Thư Hàng.

Dưới tác dụng của ý chí mạnh mẽ, cậu đã ép mình cắt đứt ý niệm vừa nảy ra trong đầu.

Dù sao cũng là tu sĩ, có những thứ chỉ cần dùng ý chí sắt đá để kiềm chế, không buông thả suy nghĩ của mình là có thể làm được.

Nhưng mà, cả hai đều là 'Bạch', quả nhiên vẫn là tâm...

Kiềm chế, kiềm chế! "Vậy thì ở đây lại có một vấn đề," Tống Thư Hàng sắp xếp lại suy nghĩ của mình, nói: "Cửu U Bạch tiền bối, nếu ngài là 'thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng', vậy tại sao ngài lại từ bỏ tên cũ của mình, kế thừa cái tên 'Bạch'?" Trong đó, đã xảy ra chuyện gì?

Bạch tiền bối two nhìn Bạch kia, nhẹ giọng nói: "Trong ký ức của ta, vào một ngày nọ, Tiểu Bạch bắt đầu biến mất." "Bắt đầu biến mất?

Bị người khác hãm hại?" Tống Thư Hàng hỏi: "Bạch tiền bối lúc nhỏ đáng yêu như vậy, mị lực vô song, ai có thể ra tay độc ác với y chứ?" Bạch tiền bối im lặng nhìn Tống Thư Hàng, rồi lấy ra một quyển sổ nhỏ, ghi dấu lên đó. "Không, không phải bị người khác giết.

Thực ra, đến cuối cùng ta mới phát hiện...

Tiểu Bạch không phải là con người.

Y thực ra là một thể đặc biệt ngưng tụ từ sa mạc đó, là một tồn tại giống như khí linh.

Sau này vào một ngày, sa mạc đó xảy ra biến hóa, vì biến hóa rất lớn, Tiểu Bạch dựa vào sa mạc để tồn tại không thể duy trì bản thân nữa, sự tồn tại của y đột nhiên bắt đầu sụp đổ," Bạch tiền bối two từ từ nói: "Cho nên, ta đã chọn luyện hóa sa mạc đó, từ ngày đó trở đi, ta chính là 'Bạch'." "Bạch tiền bối là sa mạc?" Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Nhưng một lát sau, cậu lại xoa cằm.

Ừm, trong thế giới mà cả tiền giấy và đá cũng có thể tu luyện thành hình người, thì sa mạc ngưng tụ thành hình người, không có gì sai cả!

Vừa suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Bạch tiền bối: "Vậy Bạch tiền bối, ngài có ký ức tương tự không?

Ví dụ như, ngài có ký ức mình từng 'biến mất một lần', hoặc bị luyện hóa một lần không?" "Ừm, vấn đề quả nhiên nằm ở đây.

Thực ra, ta cũng có một phần ký ức này.

Nhưng lại có khác biệt với ký ức của Bạch thỏ đạo hữu," Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Bạch tiền bối two quay đầu lại, trừng mắt giận dữ với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "???" Lần này trong lòng tôi không có lời nhảm nào mà, tại sao Bạch tiền bối two lại tức giận?

Chỉ có thể nói không hổ là Cửu U Chúa Tể, nên tính cách cũng biến ảo khôn lường...

Chờ đã, dừng lại, dừng lại.

Tôi vẫn còn cứu được. "Trong ký ức của ta, có một khoảng thời gian, ta quả thực đã luôn sống trong sa mạc.

Sau đó, gặp được 'Đại Bạch' ăn mặc như thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng, gặp gỡ, quen biết hắn.

Nếu ký ức của ta không sai, là hắn đã chỉ dẫn ta đặt nền móng tu luyện, tiếp xúc với thế giới tu chân," Bạch tiền bối bình tĩnh thuật lại.

Tình tiết phía trước, không có vấn đề. "Sau này vào một ngày... 'Đại Bạch' chết rồi," Bạch tiền bối nói.

Bạch tiền bối two: "!!!" "Chết thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi, lần này cậu không tự bổ não các loại tình tiết nữa. "Ừm, là thiên kiếp... hắn độ kiếp thất bại.

Lúc hắn độ kiếp, ta đang bế quan.

Đến khi ta cảm thấy trong lòng rất bất an, phá quan ra ngoài thì hắn đã bị kiếp hỏa thiêu thân, chỉ còn một hơi tàn.

Ta thậm chí còn không có thời gian tìm bảo vật chữa trị thương thế do thiên kiếp gây ra," Bạch tiền bối tiếp tục nói. "Sau đó thì sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đại Bạch trước khi chết, hy vọng ta có thể thay hắn chăm sóc gia đình.

Hắn là đệ tử của một đại gia tộc tu chân, có thiên phú tu luyện rất ưu tú.

Nhưng hắn có một người em trai không có tư chất tu luyện.

Hắn hy vọng ta có thể giúp chăm sóc em trai hắn, để em trai hắn có thể sống một đời bình an," Bạch tiền bối tiếp tục nói. "Sau đó... ta hẳn là đã sử dụng một năng lực thiên phú.

Cụ thể là thiên phú gì, ta không nhớ rõ lắm.

Ta biến thành dáng vẻ của 'Đại Bạch', dùng thân phận của hắn trở về gia tộc của hắn, sống với thân phận đó hơn bảy mươi năm, cứ mãi chăm sóc cho đến khi em trai hắn bình an qua đời.

Sau đó, ta rời khỏi gia tộc của Đại Bạch, bắt đầu một mình phiêu bạt bên ngoài," Bạch tiền bối tiếp tục bình thản nói. "Vậy sa mạc thì sao?

Đã luyện hóa chưa?" Tống Thư Hàng hỏi, sa mạc dường như là một mấu chốt. "Lúc ta sử dụng 'thiên phú đặc biệt' đó, cái giá phải trả dường như là đã nuốt chửng hơn nửa sa mạc," Bạch tiền bối cố gắng hồi tưởng.

Hai vị Bạch tiền bối, hai trải nghiệm khác nhau.

Hơn nữa, dù là Bạch nào, trong trải nghiệm của đối phương, đều đã chết.

Chương 1816

"Cho nên, người duy nhất không chết chính là con ngựa trắng kia!" Tống Thư Hàng phát hiện ra điểm mấu chốt. "Chân tướng chỉ có một, thật ra Bạch tiền bối, các ngài chính là con ngựa trắng!" Tống Thư Hàng làm tư thế kim kê độc lập + bạch hạc lượng sí.

Tư thế này đặc biệt có cảm giác, nhìn một lần là không tự chủ được mà làm theo.

Và khi Tống Thư Hàng làm ra tư thế này, ở sau lưng cậu, đôi mắt của Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử đang nhìn chằm chằm vào cậu, hai đôi mắt đẹp sáng rực.

Bạch tiền bối: "..." Bạch tiền bối two: "Có thể đừng làm cái tư thế chết tiệt này được không?" Quả nhiên, để Tống Thư Hàng ở bên cạnh, ngoài việc gây thêm phiền phức ra thì chẳng có tác dụng gì.

Thực ra với thực lực và cảnh giới của hắn và vị 'Bạch' hiện thế kia, vốn không cần đến thứ như 'người ngoài cuộc tỉnh'.

Bởi vì chuyện 'người trong cuộc mê' căn bản không tồn tại trên người họ.

Quả nhiên vẫn nên phi hắn đi, hoặc dứt khoát để hắn chết một lần trước đã.

Tống Thư Hàng thấy biểu cảm của Bạch tiền bối two lại bắt đầu nghiêm trọng, liền biết mình lại cần phải tự cứu.

May mà... lần này cậu đã sớm có chuẩn bị, về vấn đề giải quyết nghi hoặc thân phận của hai vị Bạch tiền bối, trong tay cậu nắm giữ một loại năng lực đặc biệt rất tiện lợi. "Thật ra, vấn đề mà hai vị Bạch tiền bối muốn biết, có lẽ tôi có cách có thể xác định được một vài thông tin," Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Bạch tiền bối: "Nói thử xem." "Bí thuật giám định của tôi," Tống Thư Hàng nói: "Chỉ cần hai vị Bạch tiền bối phối hợp với tôi, có lẽ tôi có thể dùng 'Bí thuật giám định' để có được một vài manh mối hữu dụng." Dùng Giám Định Bí Pháp để giám định 'Cửu U Chúa Tể' và Bạch tiền bối thần bí, nghĩ thôi đã thấy kích thích.

Nếu là trước đây, Tống Thư Hàng chắc chắn không dám làm vậy.

Dùng ngón chân cũng đoán được, cái giá phải trả để giám định Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two chắc chắn là cậu không thể chịu nổi, trăm phần trăm sẽ nổ tan xác mà chết.

Nhưng bây giờ, Tống Thư Hàng khống chế 'Giám Định Bí Pháp' ngày càng thành thạo, cậu có thể khống chế cái giá của 'Giám Định Bí Pháp' ở điểm giới hạn.

Khi cái giá mà 'Giám Định Bí Pháp' yêu cầu đạt đến một điểm giới hạn, cậu có thể cưỡng ép dừng 'Giám Định Bí Pháp' lại.

Chỉ cần cẩn thận một chút, tuyệt đối không có nguy hiểm đến tính mạng!

Hơn nữa, chỉ cần hai vị Bạch tiền bối chủ động phối hợp với cậu, cái giá phải trả của bí thuật giám định sẽ giảm bớt.

Cộng thêm việc cậu bây giờ đã nắm được rất nhiều thông tin về hai vị Bạch tiền bối, những thông tin đã nắm được không cần phải trả giá lặp lại, cái giá lại giảm đi.

Lại cộng thêm việc cậu chỉ cần giám định một phần thông tin, mục tiêu rõ ràng, phạm vi giám định thu hẹp, cái giá lại giảm đi.

Quan trọng nhất là, cậu bây giờ có 'hình thái sương mù' Ngụy Bất Hủ được cường hóa, hình thái này quả thực là BUG của 'Giám Định Bí Pháp', có nó, Tống Thư Hàng khi thi triển 'Giám Định Bí Pháp' càng thêm không kiêng dè!

Trong tình huống tổng hợp như vậy, nói không chừng dựa vào 'Giám Định Bí Pháp' thật sự có thể giám định ra được chút gì đó.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." Tống Thư Hàng từ sau khi nuốt viên 'Phục Sinh Đan' đó, cả người phảng phất như đã thăng hoa.

Có cảm giác buông thả bản thân quá mức.

Chuyện giám định Cửu U Chúa Tể, Xích Tiêu Kiếm tiền bối căn bản không dám nghĩ tới, vậy mà tên Tống Thư Hàng này lại có vẻ mặt rục rịch. "Vậy bắt đầu từ ta trước đi," Bạch tiền bối hiện thế lên tiếng: "Ta sẽ toàn lực phối hợp với ngươi." Y có hiểu biết nhất định về 'Bí thuật giám định' thần bí của Tống Thư Hàng, biết đó là một pháp thuật sẽ khiến Tống Thư Hàng phun máu như mưa nhưng quả thực rất hữu dụng.

Bạch tiền bối xắn tay áo, đưa tay về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Thật ra, cậu đã muốn giám định 'Bạch tiền bối' từ lâu, nhưng chuyện này nếu không có sự đồng ý của chính Bạch tiền bối thì tuyệt đối là tìm đường chết.

Nhưng có sự đồng ý của chính Bạch tiền bối thì lại khác.

Bạch tiền bối tự mình gật đầu, tức là bản thân y đã chấp nhận.

Hành động giám định tiếp theo của Tống Thư Hàng sẽ được khí vận thần bí của Bạch tiền bối gia trì.

Giây phút tiếp theo, sẽ là một trong những thời điểm mà chỉ số may mắn trong đời Tống Thư Hàng đạt đến đỉnh cao. "Hình thái sương mù Ngụy Bất Hủ!" Tống Thư Hàng khởi động kỹ năng này trên Thất Thải Yêu Đan.

Sau đó, phần ngón tay của Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình trên tay cậu mở ra, ngón tay cậu đặt lên cánh tay của Bạch tiền bối.

Trong đầu cậu đánh thức 88888 giọng nói, Giám Định Bí Thuật được thi triển!

Tống Thư Hàng đoán không sai!

Trong khoảnh khắc ngón tay cậu đặt lên cổ tay Bạch tiền bối, chỉ số may mắn của cậu đã được gia trì và cường hóa.

Trong khoảnh khắc ngón tay và cổ tay tiếp xúc, rất nhiều thứ trên người Tống Thư Hàng đã xảy ra biến hóa.

Trong thế giới trung tâm, hai hạt giống được gieo trồng từ lâu nhưng mãi không kết quả từ 'Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị', trong nháy mắt đã nở hoa kết quả.

Hạt giống thứ nhất, là hạt giống ẩn chứa 'Nhà ăn số 111 Thiên Đình viễn cổ'.

Trong khoảnh khắc hạt giống kết quả, nhà ăn Thiên Đình viễn cổ đã được 'sinh' ra, vừa sinh ra, nhà ăn số 111 Thiên Đình viễn cổ đã trực tiếp dung hợp với 'thế giới trung tâm' của Tống Thư Hàng, hợp thành một thể.

Đồng thời, nhà ăn Thiên Đình kết hợp với thế giới trung tâm, trở thành phần sức mạnh cuối cùng cho sự 'tiến hóa' của thế giới trung tâm.

Thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng bùng phát ánh sáng chói lòa.

Giây tiếp theo, thế giới trung tâm bước vào giai đoạn 'tiến hóa'.

Đây là sự tiến hóa mà Tống Thư Hàng đã chờ đợi từ lâu, có thể khẳng định rằng, sau lần tiến hóa này, thế giới trung tâm sẽ diễn hóa ra chức năng mới, và... thế giới trung tâm trong tương lai chắc chắn sẽ không yếu đuối như bây giờ nữa.

May mắn tột cùng. … Tiếp theo là hạt giống thứ hai, hạt giống thu được từ thân Thiên Nhân Lục phẩm, bên trong ẩn chứa một chút 'Thần huyết Cổ Vu', giọt thần huyết này vốn là thứ cấp bậc 'hạt nhân Kim đan Ngũ phẩm'.

Sau khi nội tại chú bạo phát, hấp thu năng lượng của năm mươi lăm Thiên Nhân, phẩm chất của nó lại một lần nữa được nâng cao.

Giống như 'nhà ăn Thiên Đình', thần huyết Cổ Vu sau khi được 'sinh' ra đã được tinh lọc, trở nên vô cùng tinh khiết, nó lặng lẽ lơ lửng trong thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng, bên cạnh nhánh cây của thụ yêu Mễ Lộ Lộ. … Sau khi hai hạt giống nảy mầm, nhánh cây của thụ yêu Mễ Lộ Lộ cũng không chịu kém cạnh, bộ rễ của nó phảng phất như được tiêm thuốc tăng trưởng, không ngừng vươn dài ra, cắm sâu vào lòng thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, lại có mấy chiếc lá xanh biếc mọc ra.

Không chỉ vậy, từ nhánh cây của Mễ Lộ Lộ, mơ hồ toát ra một loại cảm xúc 'vui mừng'.

Dù còn rất yếu ớt, gần như khó có thể nhận ra... nhưng điều này đại biểu cho việc, nhánh cây mới của Mễ Lộ Lộ, đã bắt đầu sinh ra ý thức thuộc về chính nó.

Đây là một khởi đầu tốt, điều này đại biểu cho việc nhánh cây mới của nó, có tiềm năng hóa thành thụ yêu trở lại. … Sau đó là quả 'Thất Hoàng Diệu Quả' cũng bị kích thích, nhanh chóng nảy mầm, sinh trưởng.

Thất Hoàng Diệu Quả tỏa ra sinh khí nồng đậm, chỉ cần không chết yểu giữa chừng, nó tuyệt đối sẽ trưởng thành khỏe mạnh, cuối cùng kết cho Tống Thư Hàng rất nhiều quả. … Cuối cùng, ngay cả Vô Hình Đao Cổ cũng không chịu kém cạnh, nó không ngừng đưa ra ý niệm muốn 'thăng cấp' cho Tống Thư Hàng, cần bổ sung năng lượng.

Phân thân của Tống Thư Hàng di chuyển đến thế giới trung tâm, một phát Dưỡng Đao Thuật + nửa lọ dược tề Long Ma, cung cấp năng lượng và dưỡng chất cho Vô Hình Đao Cổ tiến hóa. … Chuyện tốt liên miên!

Một chuỗi chuyện tốt, như núi lửa phun trào bùng nổ trên người Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, đây mới chỉ là những chuyện may mắn xảy ra trong 'thế giới trung tâm' của cậu.

Còn có một số may mắn mà Tống Thư Hàng tạm thời không thể hiểu được, cũng đang lặng lẽ phát triển.

Ví dụ như sự lĩnh ngộ về «Tam Thiên Đao Kinh» sâu trong ý thức của cậu, phảng phất như được khai khiếu, sâu hơn một tầng. 'Đao Ý Khôi Giáp' của cậu lại gần hơn một bước đến lần lột xác tiếp theo!

Ví dụ như hạt nhân Kim đan thứ năm của cậu 'hạt nhân Huyết Ma Vương tộc', bắt đầu cộng hưởng với cơ thể cậu...

đây là tiền đề cho trạng thái 'Kim đan diễn đồ' sắp tới.

Lại ví dụ như, ba Tống và mẹ Tống đang đi nghỉ mát, tiện tay chơi một trò rút thăm ven đường, liền trúng giải thưởng lớn 'chuyến du lịch ba ngày đảo Ánh Trăng' cho hai vợ chồng.

Ví dụ như Cao mỗ mỗ vốn đang đau đầu vì bí ý tưởng, đột nhiên não bộ khai mở, ngón tay hắn bay lượn trên bàn phím, căn bản không dừng lại được, trạng thái sảng khoái tột độ này, Cao mỗ mỗ đã nửa năm rồi chưa được tận hưởng.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, loại 'may mắn' này đang lan tỏa ra bên ngoài!

Cảm giác được ông trời chiếu cố, yêu thương này, khiến người ta không thể dứt ra được.

Thật là tuyệt vời.

Trong đồng tử của Tống Thư Hàng, có phù văn màu vàng rơi lên người Bạch tiền bối.

Phù văn màu vàng ngưng tụ thành một chiếc đồng hồ hoàng kim, kim đồng hồ trên mặt đồng hồ bắt đầu quay ngược.

Cơ thể dạng sương mù của Tống Thư Hàng, 'bùm' một tiếng, như một vụ nổ bùng ra một lượng lớn sương mù.

Nếu là trạng thái thực thể... lúc này cậu chắc chắn đã như vòi hoa sen, toàn thân phun máu.

Hơn nữa nhìn lượng máu này, có khi một phát là sẽ bị vắt kiệt, máu chảy đầy đất mà chết.

May mà ta có trạng thái sương mù.

Vẫn chưa đạt đến giới hạn, ta còn có thể trụ thêm một lúc nữa. 【Thứ ta cần giám định, chỉ liên quan đến thông tin về Bạch tiền bối, thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng, ngựa trắng, sa mạc.

Phạm vi giám định thu hẹp đến điểm này.

Những thông tin khác, ta đều không cần.】【Thông tin tình báo ta đã có được, có thể điền vào kết quả giám định.】【Bạch tiền bối đang toàn lực phối hợp với ta, khí vận của ta bây giờ nghịch thiên!】【Ta làm được!】 Sau trọn vẹn mười hơi thở, một quá trình giám định dài đằng đẵng.

Trạng thái sương mù của Tống Thư Hàng, đã chỉ còn lại một bộ 'khung xương'.

Trạng thái sương mù, có thể hóa thành một đám sương mù, cũng có thể mô phỏng chân thực tất cả các cấu tạo chi tiết của cơ thể Tống Thư Hàng.

Nhưng bản chất vẫn là sương mù.

Đồng hồ vỡ tan, phù văn màu vàng quay trở lại mắt Tống Thư Hàng.

Đồng thời, thông tin của Giám Định Bí Thuật cũng hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Giám Định Bí Thuật thành công rồi!

Không ngờ lại thật sự thành công, Tống Thư Hàng vốn cảm thấy tỷ lệ thất bại sẽ lớn hơn.

Quả nhiên, trong đó có nguyên nhân 'Bạch tiền bối hy vọng nhìn thấy kết quả giám định', nên Giám Định Bí Thuật đặc biệt thuận lợi.

Chương 1817

Tên: Bạch.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Cảnh giới: Không rõ.

Tuổi: Không rõ.

Cha mẹ: Không rõ.

Vũ khí bản mệnh: Lưu Tinh Kiếm, Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí.

Màu tóc: Đen.

Độ dài tóc: Tóc dài đến lưng.

Đây là phần thông tin giám định đầu tiên, tuy có một chuỗi 'không rõ'.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn thấy được điểm mấu chốt.

Chủng tộc: Nhân tộc.

Không phải tinh linh hóa từ sa mạc.

Ngoài ra, cảnh giới không rõ?

Bạch tiền bối không phải là Bát phẩm Huyền Thánh sao?

Đang suy nghĩ, những kết quả giám định khác lần lượt hiện lên. 【Vì người bạn thân 'Bạch' bất ngờ qua đời, y từng thay thế bạn thân sống hơn bảy mươi năm.

Bảy mươi năm sau, y du lịch khắp chư thiên vạn giới, vì một sự tình cờ, đã đến thế giới ngày nay.】 Từ điều 'thông tin giám định' thứ hai mà xem, ký ức của Bạch tiền bối là có thật và hợp lệ.

Y từng thay thế người bạn thân 'thiếu niên lang áo xanh ngựa trắng' sống sót bảy mươi năm, chăm sóc em trai của hắn, rồi mới bắt đầu du lịch khắp chư thiên vạn giới.

Có lẽ... ký ức của Bạch tiền bối là thật.

Vậy thì, ký ức của Bạch tiền bối two có vấn đề?

Khả năng này rất lớn!

Bởi vì ký ức của Bạch tiền bối two rất có thể đã bị Thiên đạo Bạch động tay động chân.

Dù sao thì, ngay cả cái đùi cũng bị Thiên đạo Bạch lén lút cắt đi, động tay động chân vào ký ức cũng rất có khả năng, dù sao cũng là chân...

à, động tay động chân mà.

Chờ đã, chủ đề này cứ tạm gác lại.

Không thể tiếp tục nghĩ nữa, sẽ chết đó.

Có kỹ năng BUG là Độc Tâm Thuật đối với cậu rất không thân thiện, thế đạo thật hiểm ác.

Bên cạnh, sắc mặt Bạch tiền bối two hơi cứng lại.

Ngoài ra, về kết quả giám định đối với Bạch tiền bối, câu cuối cùng của đoạn thứ hai khiến Tống Thư Hàng rất để ý. 【Đã đến thế giới ngày nay】. 'Thế giới' này đại biểu cho phạm vi lớn đến đâu?

Là chỉ 'Trái Đất', hay chỉ một vị diện trong 'chư thiên vạn giới'?

Bạch tiền bối là người ngoài hành tinh?

Hay là người của chư thiên vạn giới khác?

Thậm chí, nếu khái niệm 'thế giới' này được mở rộng hơn nữa...

Bạch tiền bối, không thuộc về thế giới này?

Tống Thư Hàng xoa cằm, trầm tư.

Còn một điểm nữa, trong pháp khí bản mệnh của Bạch tiền bối, từ khi nào lại có thêm 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí'?

Pháp khí bản mệnh của y, không phải luôn là Lưu Tinh Kiếm sao?

Hơn nữa Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí, không phải cần phải luyện chế trước cảnh giới Ngũ phẩm sao?

Bạch tiền bối luyện chế lúc nào?

Là có được lúc ở trong thế giới bị phong bế? "Kết quả thế nào?" Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Lúc này, sương mù nổ tung từ người Tống Thư Hàng bắt đầu quay trở lại, tái tổ hợp thành Tống Thư Hàng hoàn chỉnh.

Tống.

Có hình thái sương mù thì Giám Định Bí Thuật có thể dùng tùy tiện.

Thư Hàng.

Chỉ là thương tổn trên thân thể có thể miễn dịch, nhưng thương tổn tinh thần lại không thể tránh khỏi.

Cảm giác đau đớn như toàn thân máu tươi bị phun sạch, thân thể như bị lăng trì chỉ còn lại bộ xương, tác động gấp mười mấy lần lên tinh thần Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đau đến không nói nên lời, toàn thân run rẩy, ngã xuống đất, co quắp thành một cục.

Bạch tiền bối đặt tay lên người Tống Thư Hàng, liên tục thi triển mấy pháp thuật trị liệu và an thần. "Kết quả giám định... xuất hiện một phần... không có vấn đề... kết quả giám định cơ bản khớp với những gì Bạch tiền bối ngài mô tả," Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Nhưng mà, kết quả giám định vẫn chưa kết thúc.

Quá trình giám định dài đến mười hơi thở, chắc chắn sẽ còn nhận được nhiều thông tin hơn.

Những thông tin này, vẫn đang với tốc độ chậm chạp, liên tục xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng. 【Sự tồn tại độc nhất vô nhị, đối với thế giới này mà nói...

Câu hỏi lựa chọn, ngươi có pháp khí hồi sinh trên người không?

Nếu có, vui lòng chọn 1, nếu không có, vui lòng chọn 2.】 Tống Thư Hàng: "???" Chờ đã, lựa chọn này khiến người ta có chút bất an.

Giám Định Bí Thuật hôm nay lại không đi theo lối mòn. 'Giám Định Bí Pháp' do Tống Mộc Đầu để lại dường như có một bộ chức năng 'lọc ngu'.

Ví dụ như trước đây khi sử dụng Giám Định Bí Pháp, một số thông tin liên quan đến bản thân Tống Mộc Đầu, khi thu được qua 'Giám Định Bí Pháp' sẽ bị che giấu.

Còn lần này, lựa chọn của Giám Định Bí Pháp là nhắc nhở Tống Thư Hàng rằng thông tin tiếp theo sẽ phải trả một cái giá rất lớn.

Có khả năng 'sẽ chết'.

Tống Thư Hàng tính toán, CD pháp khí hồi sinh của mình vẫn chưa hết, nhưng mình có 'Phục Sinh Đan'.

Cho nên, có thể chọn 1 chứ nhỉ?

Phi!

Dù ta có pháp khí và đan dược hồi sinh, cũng không thể lãng phí như vậy.

Não úng mới chọn 1.

Lúc này, đương nhiên là chọn 2 rồi.

Dù rất tò mò về kết quả giám định liên quan đến Bạch tiền bối.

Nhưng, thứ cần giám định đã giám định ra rồi – kết quả giám định đã chứng minh ký ức của Bạch tiền bối không có vấn đề.

Cho nên, cậu hoàn toàn không cần thiết phải đánh đổi tính mạng của mình để có được thông tin tình báo ngoài lề.

Nhưng đúng lúc này, một cơn đau kịch liệt lại ập đến.

Là cái giá của 'Giám Định Bí Pháp', Tống Thư Hàng lại đau đến co giật, co quắp như con tôm.

Đồng thời, trong đầu cậu lại hiện lên thông tin mới. 【Xác nhận lựa chọn 1.

Đối với thế giới này mà nói, Bạch là một tồn tại rất đặc biệt.

Y độc nhất vô nhị, căn nguyên tồn tại của y khác biệt.】 Này, nghe tôi nói đi, tôi chọn 2 mà!

Toang rồi.

Chọn 1, có thể sẽ chết.

Tống Thư Hàng vừa đau vừa gấp, suýt nữa bị tức đến ngất đi. 【Phân tích tổng hợp: Có thể thử tìm đến quê hương của Bạch để có thêm thông tin tình báo.】 Hết rồi.

Tống Thư Hàng: "..." Chỉ vậy thôi?

Bạch tiền bối là một tồn tại rất đặc biệt, độc nhất vô nhị, điểm này chỉ cần không phải người mù, ai cũng có thể thấy được – cả chư thiên vạn giới, ai có vận khí nghịch thiên như Bạch tiền bối chứ?

Chỉ với chút thông tin này, mà muốn ta nổ tan xác mà chết?

Muốn lừa ta một cái pháp khí hồi sinh?

Đừng có mơ! "Sao vậy, biểu cảm của ngươi thay đổi rất khoa trương?

Lại có được tình báo mới gì rồi?" Bạch tiền bối nghi hoặc hỏi. "Có được một ít thông tin cơ bản vô dụng...

Chương 1818

đau đau đau, đúng rồi Bạch tiền bối, ngài còn nhớ quê hương của mình không?" Tống Thư Hàng vừa co giật, vừa dùng giọng run rẩy hỏi. "Quê hương của ta?" Bạch tiền bối xoa cằm trầm tư: "Có lẽ... chắc là... có thể, vẫn tìm được?

Có vấn đề gì sao?" "Đúng vậy, tổng hợp kết quả giám định mà tôi nhận được, tôi có một suy đoán táo bạo," Tống Thư Hàng run rẩy nói: "Bạch tiền bối, thật ra ~~ ngài là một người xuyên không!

Quê hương của ngài, rất có khả năng không ở 'thế giới' này của chúng ta, cũng không ở Cửu U." Bạch tiền bối: "..." Bạch tiền bối two: "..." "Tóm lại, những chuyện xảy ra trong ký ức của Bạch tiền bối không có vấn đề gì cả.

Thông tin sâu hơn, chúng ta cần phải tìm được quê hương của Bạch tiền bối rồi mới có thể giải đáp được nhiều bí ẩn hơn," Tống Thư Hàng gian nan bò dậy từ mặt đất.

Chỉ số chịu đau của cậu +10.

Lúc này, cậu vẫn duy trì trạng thái hóa sương mù, tạm thời không dám khôi phục nguyên hình.

Dù sao thì lời nhắc nhở của 'Giám Định Bí Pháp' cũng khiến lòng cậu có chút bất an.

Bạch tiền bối ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, một tay chống cằm, chìm vào trầm tư.

Quê hương sao?

Dường như là một hồi ức rất xa xôi rồi... và càng kỳ lạ hơn là, trong nhất thời y lại thật sự không thể nhớ ra tọa độ 'quê hương', rốt cuộc ở nơi nào. "Quả nhiên, lại hoãn bế quan thôi," Bạch tiền bối nhẹ nhàng nói: "Tiếp theo, dùng một tháng thời gian, đi tìm quê hương của ta.

Đợi chuyện này kết thúc rồi bế quan cũng không muộn." "Tiếp theo, Bạch tiền bối two, đến ngài," Tống Thư Hàng ngồi thẳng người dậy, lên tiếng.

Bạch tiền bối two: "Không nghỉ ngơi một chút sao?" "Không, chuyện đau khổ, tập trung lại một chỗ, nghiến răng chịu đựng là qua.

Đau dài không bằng đau ngắn!" Tống Thư Hàng kiên định nói. "Vậy, cứ để ngươi thử xem," Bạch tiền bối two duỗi cánh tay của mình, đưa về phía Tống Thư Hàng: "Ta sẽ toàn lực phối hợp với bí thuật giám định của ngươi." Nếu ký ức của Bạch hiện thế là 'thật', chính xác.

Vậy, ký ức của hắn chẳng lẽ thật sự bị 'Thiên đạo Bạch' sửa đổi?

Suy nghĩ trước đó của Tống Thư Hàng rất có khả năng, Thiên đạo Bạch ngay cả chân của hắn cũng lén lút cắt đi, động tay động chân với ký ức của hắn lại càng có khả năng hơn.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, đặt lên cổ tay của Bạch tiền bối two, lạnh như băng, phảng phất như không có thân nhiệt.

Giám Định Bí Thuật lại một lần nữa được thi triển.

Một lát sau, kết quả giám định quay trở lại trong đầu Tống Thư Hàng. 【Bạch two: Cửu U Chúa Tể.】 Ầm~~ Tống Thư Hàng nổ tung.

Toàn bộ thân thể sương mù đều nổ tung, bay tứ tán khắp nơi, cảm giác như không thể hợp lại được nữa.

Bạch tiền bối two: "???" Sao lại nổ tung rồi, đột ngột quá vậy.

Bạch tiền bối: "Cái giá quá lớn, thân thể không chịu nổi nữa?" Bạch tiền bối two: "Nhưng không phải nó nói mình có thể khống chế bí thuật giám định này, một khi cái giá quá lớn sẽ dừng lại sao?" Bạch tiền bối: "..." Sau đó hai vị Bạch tiền bối bắt đầu bận rộn, họ dùng tay gom lại thân thể sương mù tứ tán của Tống Thư Hàng, ép chúng tụ lại với nhau. "Có thể khôi phục không?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Nát quá triệt để, cảm giác không cứu được. "Sinh mệnh khí tức vẫn còn, chắc là có thể khôi phục," Bạch tiền bối nói.

Thân thể sương mù của Tống Thư Hàng bắt đầu khôi phục, chủ động dung hợp lại với nhau.

Hồi lâu sau, thân thể Tống Thư Hàng mới khôi phục lại nguyên trạng. "Suýt nữa cảm thấy mình sắp chết rồi," Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi.

Xích Tiêu Kiếm: "Sao đột nhiên nổ tung vậy?" "Không biết, rõ ràng Giám Định Bí Thuật vẫn còn trước điểm giới hạn, không biết vì sao đột nhiên lại nổ tung," Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Nếu không phải có 'hình thái sương mù', bây giờ cậu đã lãng phí một cơ hội hồi sinh. "Giám định ra được gì không?" Bạch tiền bối two hỏi. "Chỉ giám định ra thân phận của Bạch tiền bối ngài, Cửu U Chúa Tể.

Sau đó tôi nổ tung," Tống Thư Hàng thành thật đáp: "Chỉ có thể nói, không hổ là Cửu U Chúa Tể?" Trong lúc nói chuyện, thân thể Tống Thư Hàng đã khôi phục thành thân thể máu thịt.

Hình thái sương mù có giới hạn thời gian.

Lần này nổ nát quá, việc tụ lại tiêu hao rất nhiều linh lực. "Bạch tiền bối, hai vị tiếp tục nói chuyện đi," Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch tiền bối two: "?" "Đột nhiên cảm thấy hơi mệt, tôi về thế giới trung tâm nghỉ ngơi một chút," Tống Thư Hàng nói: "Có chuyện gì cứ gọi tôi, dù sao cũng chỉ cách một lối đi thôi." Nói xong, cậu vẫy tay, một bước bước ra khỏi 'Tà liên thế giới', trở về thế giới trung tâm của mình.

Ý niệm vừa động, thân thể hắn xuất hiện bên cạnh hoạt tuyền, nơi trồng cây thụ yêu Mễ Lộ Lộ. "Ngươi không sao chứ?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng co quắp trên mặt đất, cười khổ nói: "Đau muốn chết." Cơn đau như thể thân thể nổ tung ập đến.

Cái giá phải trả để giám định Bạch tiền bối two quá nặng nề. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tôi phải nghỉ ngơi một lát.

Có chuyện gì thì gọi tôi nhé," Tống Thư Hàng nói.

Ngay sau đó, cơn đau kịch liệt đã đẩy cậu vào trạng thái hôn mê.

Xích Tiêu Kiếm nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Vốn còn tưởng Tống Thư Hàng hôm nay cứ làm liều hết lần này đến lần khác, sợ là toang rồi, không ngờ cậu ta còn sống sót trở về thế giới trung tâm của mình.

Tống.

Hôm nay lại sống sót rồi.

Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lại có một giấc mơ.

Theo tu vi cảnh giới tăng lên, trong tình huống bình thường cậu đã không cần ngủ.

Thỉnh thoảng dù vì tiêu hao quá lớn mà tiến vào trạng thái ngủ minh tưởng, cũng thường sẽ không mơ.

Trừ khi... là nhập mộng.

Cho nên, sau khi cảm thấy mình lại mơ, trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Mình lại sắp nhập mộng sao?

Vậy lần này, đối tượng mình nhập mộng là ai?

Là trải nghiệm nhập mộng 'Thiên Đế' vẫn chưa kết thúc?

Là cuộc đời chưa hoàn thành của 'Tô Hiển'?

Hay là, nhập mộng liên quan đến Bạch tiền bối, Bạch tiền bối two mà hôm nay đã tiếp xúc?

Bất kể là cái nào, đều rất tuyệt, chắc chắn sẽ khiến cậu thu hoạch được nhiều lợi ích.

Nghĩ thôi đã thấy hơi kích thích.

Tóm lại... chỉ cần không phải nhập mộng vào loại trải nghiệm như Thông nương, bị trồng trên đỉnh núi mấy trăm năm, thì Tống Thư Hàng không sợ gì cả.

Mộng cảnh mở ra.

Đầu tiên xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng là màn hình một chiếc điện thoại.

Mẫu điện thoại rất quen mắt, cả một số chi tiết ngoại hình của điện thoại...

Chờ đã, đây không phải là điện thoại của mình sao?

Lúc này, 'hắn' trong mộng đang cầm chiếc điện thoại mới, vui vẻ chơi game.

Hắn đang chơi một tựa game đối kháng... game này là do Thông nương tải về, Tống Thư Hàng gần như chưa từng chơi qua.

Chết tiệt, không ổn rồi.

Lần nhập mộng này dường như rút phải quẻ hạ hạ, cậu lại nhập mộng vào cuộc đời của Thông nương rồi.

Toang rồi.

Tiếp theo cậu sẽ phải trải qua chuyện gì?

Ký ức Thông nương bị bẻ ngọn hành sao?

Mộng cảnh tiến triển đều đều như xe ủi. 'Thông nương' chơi rất hăng, đủ loại thao tác điệu nghệ, kỹ thuật thành thục toàn diện, tuyệt đối là trình độ cao thủ.

Xem ra, lần 'nhập mộng' này chỉ là xem cọng hành ngốc này chơi game thôi sao?

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Lãng phí một cơ hội 'nhập mộng'.

Không được, không thể để thiên phú tu luyện của cọng hành ngốc này tiếp tục lãng phí nữa.

Đợi mình tỉnh ngủ, phải lập tức đốc thúc Thông nương tu luyện, phát huy thiên phú của nó.

Cố gắng để nó trở thành một yêu sủng mạnh mẽ!

Đang suy nghĩ, đột nhiên Tống Thư Hàng phát hiện có gì đó không đúng.

Cánh tay đang chơi điện thoại... không giống tay nhỏ của Thông nương, không phải là tay của nữ giới.

Ầm!!

Chương 1819

Đúng lúc này, màn hình mộng cảnh rung chuyển dữ dội.

Sau đó, lật xe.

Đối tượng nhập mộng đang ở trên xe? "A, không ổn rồi, xảy ra tai nạn xe rồi...

Lần này thật sự không phải lỗi của ta, ta luôn tuân thủ quy tắc giao thông.

Là đối phương đâm thẳng vào chúng ta, ta né không kịp," giọng của Đông Phương Lục tiên tử vang lên.

Không ổn, vậy mà lại đang ở trên xe của Đông Phương Lục tiên tử.

Ngửa mặt nhìn trời, toang rồi.

Vậy thì, đối tượng nhập mộng hẳn không phải là Thông nương.

Người gần đây ngồi xe của Đông Phương Lục tiên tử là Tạo Hóa Pháp Vương sao?

Nhưng mà, Tạo Hóa Pháp Vương sao lại cầm điện thoại của mình?

Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên rất nhiều nghi vấn. "Không ổn, xe sắp bị đè bẹp, bẹp rồi," Đông Phương Lục tiên tử lại lo lắng nói.

Bên cạnh, một chiếc xe tải khổng lồ đè tới, đè lên xe của Đông Phương Lục tiên tử, trực tiếp đè bẹp chiếc xe.

Đối tượng 'nhập mộng' của Tống Thư Hàng cũng bị xe tải đè trúng.

Cảm giác toàn thân bị nghiền nát ập đến, Tống Thư Hàng cảm động thân thụ, thân thể đau đớn dữ dội.

Cơn đau kịch liệt kích thích thần kinh của cậu, có nỗi khổ không thể nói thành lời.

Xem ra, không phải Tạo Hóa tiền bối.

Nếu là Tạo Hóa Pháp Vương, với thể chất nhục thân cường hãn của ngài ấy, tuyệt đối không thể bị một chiếc xe tải quèn đè bẹp.

Vậy, đối tượng nhập mộng lần này rốt cuộc là ai?

Trong lòng Tống Thư Hàng càng thêm tò mò.

Mà lúc này, chuyện càng quỷ dị hơn đã xảy ra.

Rõ ràng thân thể đã phảng phất như bị đè nát, nhưng hai tay của đối tượng nhập mộng vẫn cầm chặt điện thoại, thao tác nhanh như bay.

Ngay cả cái chết cũng không thể ngăn cản hắn chơi game. "Anh bạn, vừa nãy sao không động vậy?

Suýt nữa thì chết rồi đó," trong điện thoại, giọng của đồng đội vang lên. "Không sao... vừa mới xảy ra tai nạn xe, tôi chết rồi.

Nhưng không cần lo, cái chết cũng không ngăn được thao tác của tôi, ván này chúng ta thắng chắc.

Chỉ là thân thể như sắp vỡ vụn, nhưng không ảnh hưởng đến phong độ của tôi." "Vậy tiếp tục cố gắng nhé?" Sau đó, đối tượng nhập mộng tiếp tục bắt đầu những thao tác điên cuồng.

Đây là cái trải nghiệm gì lộn xộn vậy?

Nếu là nhập mộng, tình tiết này cũng quá sụp đổ rồi. 【Lần này thật sự là nhập mộng sao?】Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý niệm như vậy.

Có thể, lần này chỉ là một giấc mơ bình thường?

Có thể là mình gặp ác mộng.

Đang suy nghĩ, giấc mơ lộn xộn lại bắt đầu thay đổi.

Chiếc xe bị tai nạn đột nhiên biến hình, hóa thành Cơ Giáp Tiên Chu của Tống Thư Hàng.

Đến đây, Tống Thư Hàng cuối cùng có thể xác định, lần này không phải nhập mộng.

Chỉ là một giấc ác mộng bình thường. "Đỡ tôi dậy, tôi vẫn còn cứu được một chút," Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Giây tiếp theo, cậu đột ngột mở mắt, tỉnh lại.

Trong tầm mắt của cậu, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang dùng chuôi kiếm tát vào mặt cậu. "Dừng lại, Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Ngài là thần binh của Trường Sinh Giả, tát vào mặt nóng rát," Tống Thư Hàng nói, cậu đưa tay định ngăn cản động tác tát mặt của Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Nhưng mà... tay của ta đâu?

Tống Thư Hàng nhìn xuống, sau đó cậu thấy một cảnh tượng kinh dị, loại cần phải che mờ.

Thân thể hắn hóa thành một vũng máu, chỉ còn lại cái đầu.

Lúc này, thân thể hắn đang từ từ tụ lại, tập hợp lại.

Đây là hiệu quả của 'Phục Sinh Đan'.

Tống Thư Hàng: "Chết tiệt, tôi máu chảy thành sông rồi!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." "Xảy ra chuyện gì vậy, tôi chỉ ngủ một giấc thôi mà," Tống Thư Hàng cười khổ nói. "Quỷ mới biết, ngươi ngủ chưa được bao lâu, thân thể đột nhiên tan chảy," Xích Tiêu Kiếm lên tiếng: "Nếu không phải Sở đạo hữu kịp thời điều động một lượng lớn 'nước hoạt tuyền' để giữ lại cái đầu của ngươi, bây giờ ngươi ngay cả cái đầu cũng không còn." Sở các chủ trong hoạt tuyền, im lặng thổi bong bóng.

Tống Thư Hàng: "..." Chẳng lẽ là cái giá phải trả của việc giám định Bạch tiền bối two theo đến tận bây giờ?

Hay là, cái BUG của «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» của cậu lại bùng phát, làm cậu nổ tung? "May mà hôm nay mua 'Phục Sinh Đan', nếu không thời gian hồi sinh của Kim Tệ Hồi Sinh của tôi chưa hết, hôm nay chết chắc rồi," Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." Chẳng lẽ không phải vì ngươi mua 'Phục Sinh Đan' nên hôm nay mới chết sao?

Ngươi nghĩ kỹ lại xem mấy ngày trước, lúc CD của Kim Tệ Hồi Sinh trên người chưa hồi phục, lại không có vật phẩm hồi sinh nào khác, không phải ngày nào cũng kiên cường sống sót sao? "Khi nào tôi mới có thể hồi phục?" Tống Thư Hàng cười khổ hỏi. "Ước chừng, phải mất khoảng một giờ chứ?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối ước tính.

Tống Thư Hàng thở dài. … Lúc này, trên một tiểu hành tinh nào đó trong dải Ngân Hà.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán đang cung cấp hàng cho đệ tử của mình, tiên tử Hàng Gì Cũng Mua.

Đột nhiên, đại lão Cái Gì Cũng Bán ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía hệ Mặt Trời xa xôi. "Sư tôn sao vậy?" Tiên tử Hàng Gì Cũng Mua tò mò hỏi. "Tuyệt vời!" Đại lão Cái Gì Cũng Bán nở một nụ cười rạng rỡ, hắn siết chặt tấm chăn trên người.

Tiên tử Hàng Gì Cũng Mua: "???" "Hôm nay tâm trạng tốt, chúng ta giảm giá 20% cho khách hàng," đại lão Cái Gì Cũng Bán cười khà khà nói.

Tiên tử Hàng Gì Cũng Mua dùng ánh mắt kinh hãi nhìn sư phụ mình.

Nàng có nghe nhầm không?

Sư phụ vậy mà chủ động đòi giảm giá 20% cho khách hàng... hôm nay sư phụ uống nhầm thuốc à?

Lúc này, khóe miệng đại lão Cái Gì Cũng Bán nhếch lên, vẻ mặt vui sướng.

Bởi vì hắn cảm ứng được, viên 'Phục Sinh Đan' mà hắn bán cho Bá Tống đạo hữu đã được sử dụng!

Điều này đại biểu cho cái gì?

Điều này đại biểu cho việc Bá Tống đạo hữu đã nổ tung!

Tuyệt vời!

Nói thật, chính hắn cũng không ngờ, viên Phục Sinh Đan này lại được sử dụng nhanh như vậy.

Phục Sinh Đan hắn bán tuyệt đối là hàng thật giá thật, già trẻ không lừa, chất lượng đảm bảo.

Hắn chưa bao giờ bán hàng giả, dù sao cũng liên quan đến thương hiệu của hắn.

Nhưng mà, hắn đã thêm một pháp thuật cảm ứng nhỏ vào viên 'Phục Sinh Đan' đó.

Một khi công năng của viên đan dược này được 'kích hoạt', hắn sẽ cảm ứng được.

Chân trước hắn vừa mới bán đan dược cho Bá Tống, chân sau Bá

Tống đạo hữu đã sử dụng đan dược.

Tần suất tử vong này, thật lợi hại, đáng khâm phục. "Xem ra, ta phải lôi Bá Tống đạo hữu ra khỏi danh sách đen rồi," đại lão Cái Gì Cũng Bán thầm nghĩ.

Dù Bá Tống đạo hữu có hơi giống sao chổi của hắn, gặp cậu ta là không có chuyện tốt.

Nhưng mà, nhu cầu 'pháp khí hồi sinh' của Bá Tống đạo hữu rất lớn a.

Bao nhiêu năm nay, hắn chưa từng thấy ai như Bá Tống đạo hữu, trong chuyện 'chết', lại tận tâm tận lực như vậy.

Cùng với thực lực của Bá Tống đạo hữu tăng lên, cấp bậc pháp khí hồi sinh cần thiết cũng sẽ ngày càng cao, giá cả đương nhiên cũng nước lên thì thuyền lên.

Đây là một khách hàng tiềm năng. "Quan sát thêm một thời gian nữa, lén lút tiếp xúc với cậu ta một chút," đại lão Cái Gì Cũng Bán lẩm bẩm.

Tiên tử Hàng Gì Cũng Có nhìn biểu cảm của sư phụ mình thay đổi liên tục, dường như nội tâm rất phong phú.

Nàng im lặng thu dọn hàng hóa của mình, mở cửa không gian rồi độn đi.

Sư phụ lên cơn rồi, để tránh bị lây nhiễm, nàng nên rời đi sớm một chút. … Trong thế giới trung tâm.

Thân thể Tống Thư Hàng từ từ ngưng tụ lại thành hình người.

Chương 1820

"Tôi cảm thấy, thân thể tôi dường như đã xảy ra biến hóa?

Có phải đã có thêm thứ gì không?" Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Sở các chủ. "Ừm, ngươi cuối cùng cũng cảm ứng được rồi?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: "Trước đó, có một giọt 'Thần huyết Cổ Vu' lơ lửng bên cạnh cái cây nhỏ này, ta đã đặt nó vào trong thân thể ngươi.

Thần huyết Cổ Vu có hiệu quả cường hóa thân thể, cường hóa năng lực chữa trị.

Thân thể ngươi sụp đổ thành vũng máu, dung nhập Thần huyết Cổ Vu có thể giúp ngươi tăng tốc độ hồi phục." "Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối," Tống Thư Hàng nói, nhưng trong lòng lại có chút đau xót.

Giọt 'Thần huyết Cổ Vu' đã được tinh luyện kia, là dung hợp của năm mươi lăm con Thiên Nhân, dùng ngón chân cũng đoán được sự quý giá của nó.

Nếu dùng để luyện khí, nhất định có thể luyện chế ra pháp khí mạnh mẽ.

Như vậy mới có thể phát huy hoàn toàn công hiệu của nó.

Còn trực tiếp uống, hiệu quả chắc chắn là thấp nhất.

Thật đáng tiếc. "Còn cả hóa thân sắt thép của ngươi nữa," Sở các chủ nói: "Sau khi ngươi hóa thành một vũng máu, pho tượng chỉ còn lại nửa người của ngươi đã chạy đến bên cạnh ngươi.

Sau đó nó bước một chân vào vũng máu của ngươi, liền bị hòa tan." Tống Thư Hàng: "!!!" Hòa tan?

Vũng máu do thân thể tôi hóa thành là thứ gì vậy, ngay cả hóa thân sắt thép cũng có thể hòa tan?" Cái hóa thân dùng để lướt nhóm chat của tôi, hóa thân tôi vừa mới có được, còn mới toanh nóng hổi, còn chưa kịp dùng vào việc gì đã mất rồi.

Tống Thư Hàng đau lòng như cắt.

Ban đầu theo kế hoạch của cậu, bản thể có thể tiến hành học tập, tu luyện thường ngày.

Phân thân phụ trách trông quán, truyền thụ cho đệ tử, học tập ngôn ngữ viễn cổ.

Sau đó hóa thân bằng thép có thể lướt nhóm chat, chăm sóc tiên thực và linh thú trong thế giới hạch tâm.

Chỉ là thế sự vô thường, người tính chung quy không bằng trời tính.

Một cái hóa thân bằng thép lớn như vậy... cứ thế mà mất rồi.

Tống Thư Hàng khe khẽ thở dài.

Nếu không phải đạo tâm của cậu kiên định, có lẽ đã tức đến hộc máu, tức đến ngất đi rồi.

Đang suy nghĩ, Công Đức Xà Mỹ Nhân từ trong vũng máu của cậu chui ra, cô nàng khoanh đuôi lại, ‘ngồi’ bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu. @#%× tiên tử, đang an ủi mình sao?

“Cảm ơn Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử.” Tống Thư Hàng cảm động.

Tiên tử đôi khi cũng rất biết cách sưởi ấm lòng người.

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử cũng hiện thân, với tư thế tương tự ngồi nghiêng ở phía bên kia của Tống Thư Hàng, cũng đưa tay xoa đầu cậu.

Tống Thư Hàng: “...” Sao cứ có cảm giác như hai con thú cưng đang tranh sủng vậy?

Đang suy nghĩ, Tạo Hóa Tiên Tử cất lời.

Nàng dùng giọng hát du dương nói: “Nghĩ cách chết đi, muốn chết thế nào?” Công Đức Xà Mỹ Nhân đối diện tiếp lời: “Cho ngươi mười giây, nghĩ cách chết đi.” Tống Thư Hàng: “???” Ngay sau đó, hai vị tiên tử đồng thời đứng dậy, một trái một phải vây quanh Tống Thư Hàng. @#%× tiên tử dựng thẳng đuôi, chiếc đuôi dài dựng thành một đường thẳng, dùng chóp đuôi chống xuống đất.

Tạo Hóa Tiên Tử nhấc chân trái lên, thế kim kê độc lập.

Hai vị tiên tử cùng nhau giang tay như hạc trắng, dùng giọng của Tống Thư Hàng cất tiếng: “Sướng... sướng đến chết?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “...” Khi @#%× tiên tử gặp Tạo Hóa Tiên Tử, hai vị tiên tử vừa cạnh tranh lẫn nhau lại vừa quý trọng nhau, thỉnh thoảng còn hợp tác với nhau.

Tống Thư Hàng nghiêng đầu, vẻ mặt không còn gì luyến tiếc cuộc đời.

Cậu vậy mà lại bị Công Đức Xà Mỹ Nhân làm cho cảm động, đúng là quá ngốc. ... ...

Vì có Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân ở bên cạnh diễn trò, thời gian cơ thể tái tạo lại trôi qua một cách bất tri bất giác.

Nhục thân của Tống Thư Hàng đã hồi phục như cũ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lấy ra chiếc chăn mà Bạch tiền bối two tặng cho Tống Thư Hàng, khoác lên cho cậu.

“Cảm giác thế nào, cơ thể có gì khác thường không?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ nắm chặt nắm đấm: “Hiện tại xem ra không có vấn đề gì, hiệu quả ‘Phục sinh đan’ của đại lão Cái Gì Cũng Bán rất mạnh mẽ.

Ngoài việc hơi yếu một chút, không có bất kỳ di chứng nào.

Thậm chí cả nỗi đau đớn từ cái giá phải trả khi ‘Giám định’ hai vị Bạch tiền bối trước đó cũng biến mất không thấy.” Ngoài ra, có lẽ là do Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã quét ‘Cổ Vu Thần Huyết’ vào cơ thể cậu, Tống Thư Hàng phát hiện nhục thân của mình dường như còn mạnh hơn một chút.

Cậu tâm niệm vừa động, vận chuyển 《Nho Gia Kim Cương Thân》 và 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Đầu tiên, một con Thánh Viên khổng lồ hiện thân.

Đây là con Thánh Viên do Bạch tiền bối two tặng, đặc biệt cường tráng và to lớn.

Ngay sau đó, lại có 23 con Thánh Viên viễn cổ lần lượt hiện ra.

Mỗi con Thánh Viên trong tay đều ôm một cuốn kinh văn Nho gia.

“Quả nhiên mạnh hơn.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Trước đây, cậu có 21 con Thánh Viên viễn cổ, bây giờ đã thêm 3 con. ‘Cổ Vu Thần Huyết’ thật là một thứ tốt...

đối với việc cường hóa thể chất, hiệu quả tức thì.

Do số lượng Thánh Viên đã biến thành 24 con, chúng không thể xếp thành hình chữ ‘Nhân’ được nữa.

Lần này, các Thánh Viên xếp thành một hình tam giác.

Con Thánh Viên lớn nhất là đỉnh tam giác, 23 con Thánh Viên còn lại tạo thành tam giác cân.

Ngoài việc thể chất được tăng cường, Tống Thư Hàng không phát hiện cơ thể mình có thay đổi nào khác.

Hóa thân bằng thép của cậu, hoàn toàn không tìm thấy tung tích.

Cứ thế biến mất hoàn toàn.

Tống Thư Hàng đã nội thị toàn thân mình, đều không tìm thấy bóng dáng của hóa thân bằng thép. 【Lẽ nào... là ngươi!】 Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa ý thức vào trong Kình Đan của mình.

Dù sao thì gã này cũng có tiền án rồi.

Có phải gã này lại quên đi nỗi sợ hãi bị bàn tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân chi phối, lại nuốt mất lò phản ứng hạch tâm cơ giới rồi không?

Nhưng khi ý thức của cậu tiến vào Kình Đan, phát hiện Kình Đan không có gì thay đổi so với trước đây.

Bụng nhỏ của nó cũng không phình lên, chỉ yên tĩnh nằm trong đan điền của cậu.

Không phải Phì Kình Kim Đan?

Vậy hóa thân bằng thép của tôi đi đâu rồi?

“Hay là tự mình giám định một phát?” Tay phải của Tống Thư Hàng ngứa ngáy.

Nhưng cậu nhanh chóng kìm nén ý định dùng Giám định bí pháp lên chính mình. ‘Phục sinh đan’ vừa mới dùng xong, lỡ như bây giờ thúc đẩy Giám định bí pháp, cơ thể lại nổ tung thì làm thế nào?

“Xem ra, cơ thể của ngươi không có vấn đề.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

Sở các chủ: “Hơn nữa, dường như còn mạnh hơn một chút.

Mà này, bây giờ ngươi mạnh lên đã phải dựa vào việc ‘chết’ để đạt được rồi sao?” “Làm gì có chuyện đó!” Tống Thư Hàng khổ não nói.

Cậu đứng dậy, từ thế giới hạch tâm lấy ra một bộ quần áo khác, thay vào.

Lại nhặt lại những thứ như vòng tay pháp khí, điện thoại, nhẫn bị rơi ra sau khi nổ tung để đeo lại.

“Phải đi mua quần áo.” Tống Thư Hàng mở điện thoại, xem giờ.

Đã là bốn giờ chiều.

“Thời gian vẫn còn khá dư dả, đi dạo phố chắc là vẫn kịp.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hiện tại tọa độ thế giới hạch tâm của cậu đang ở ‘đảo Lan Tây’, muốn mua sắm thì rất đơn giản.

“Hay là, nhân lúc Bạch tiền bối chưa về, chúng ta ra ngoài dạo một vòng trước?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sau đó cậu nhìn một vòng.

Sở các chủ chỉ còn lại một cái đầu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử đã quay về trong cơ thể cậu, không có ý định đi dạo phố cùng cậu.

Xà Mỹ Nhân lúc quay về, còn thuận tay nuốt luôn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Người duy nhất có thể nói chuyện với Tống Thư Hàng là Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng mất rồi.

“Chẳng lẽ mình phải đi tìm Thông nương?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Chuyện gì?” Đang nói chuyện, Quy tiền bối mang theo Thông nương chậm rãi bò tới đây.

Quy tiền bối: “Ta ngửi thấy mùi máu tanh, nên qua xem thử.

Quả nhiên... là Thư Hàng ngươi lại nổ rồi.” “Tìm ta có chuyện gì?” Thông nương hỏi, ánh mắt cô bé khóa chặt vào điện thoại của Tống Thư Hàng.

“Đi dạo phố không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không đi, dạo phố làm gì có thú vị bằng ở nhà.” Thông nương đáp.

Chương 1821

Tống Thư Hàng: "..." Con hành phế vật này, thật sự có tư chất trở thành Thiên Đạo sao?

Xích Tiêu Tử tiền bối, không phải là bị mù rồi chứ?

"Ra ngoài mua cho ngươi một cái điện thoại, ngươi cũng đến lúc có điện thoại của riêng mình rồi.

Ngoài ra, cũng sắm cho Quy tiền bối và mọi người mỗi người một cái, tiện liên lạc.

Còn phải chuẩn bị cho Khôi Lỗi tiên tử và Âm Trúc nữa." Tống Thư Hàng nói.

Thông nương nghe vậy, lập tức từ trên mai Quy tiền bối nhảy xuống.

Sau đó cô bé hóa thành hình người, nhẹ nhàng đáp xuống đất: "Dạo phố là thú vị nhất, chúng ta đi dạo phố ngay bây giờ đi?" Quy tiền bối: "..." Đang nói chuyện, thông đạo giữa thế giới hạch tâm và thế giới tà liên mở ra.

Bạch tiền bối từ thế giới tà liên bước ra.

Sau lưng ngài, Bạch tiền bối two nhẹ nhàng vẫy tay: "Hẹn gặp lại lần sau, lần sau chúng ta tiếp tục nghiên cứu." Bạch tiền bối gật đầu: "Mong chờ lần gặp lại sau." Tống Thư Hàng: "?" Sao cảm giác trong khoảng thời gian cậu rời đi, tình cảm của hai vị Bạch tiền bối đã tăng lên nhanh chóng, đã có cảm giác như bạn thân rồi?

Sau khi Bạch tiền bối đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, ngài đưa tay ném một vật giống điện thoại cho Tống Thư Hàng.

Chính là cái 'Ma lực sung trị cơ'.

“Ủa?

Bạch tiền bối ngài không nghiên cứu cái này nữa à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối lại đưa tay, ném một cái ‘Ma lực sung trị cơ’ cho Thông nương.

Tống Thư Hàng: “!!!” “Đã nghiên cứu xong rồi, ta và Bạch Thỏ đạo hữu vừa mới nghiên cứu triệt để ‘Ma lực sung trị cơ’, còn chế tạo ra một đống hàng nhái.

Nhưng mà, hiện tại làm sao để sạc cho ‘Ma lực sung trị cơ’ vẫn là một vấn đề.

Bất kể là linh lực, linh thạch, năng lượng Cửu U hay pháp lực, đều không thể sạc năng lượng cho ‘Ma lực sung trị cơ’.

Bạch Thỏ đạo hữu dựa vào quyền năng ‘Cửu U Chúa Tể’ của mình, thì có thể cưỡng chế chuyển hóa tà năng Cửu U thành năng lượng của ‘Ma lực sung trị cơ’, tạm thời dự trữ.

Nhưng mà, tổng cảm giác vẫn thiếu thiếu cái gì đó.” Bạch tiền bối nói.

“Sạc hình như cần ‘hắc long linh thạch’, có thể là một loại năng lượng đặc thù.” Tống Thư Hàng đáp.

“Không chỉ là nguyên nhân của ‘hắc long linh thạch’, ta và Bạch Thỏ đạo hữu đã thảo luận, ngoài năng lượng ra, hẳn là còn thiếu một thứ có kết cấu tương tự như ‘mạng lưới tín hiệu’.

Ma lực sung trị cơ, cần phải lợi dụng ‘mạng lưới tín hiệu’ đó để có được quyền hạn thi triển pháp thuật.

Hẳn là một kết cấu khá phức tạp.” Bạch tiền bối nói.

“Sao tôi lại cảm thấy thứ này ngày càng giống điện thoại...

Ngoài việc sạc pin, nó còn cần nạp tiền cước, còn cần có sim điện thoại để kết nối vào mạng viễn thông mới có thể sử dụng.” Tống Thư Hàng nói.

“Chính là cảm giác đó.” Bạch tiền bối nói: “Trong mấy cái Ma lực sung trị cơ này, tạm thời được Bạch Thỏ đạo hữu cưỡng ép chuyển hóa một ít năng lượng.

Các ngươi có thể cầm chơi, có thể thi triển được 9 pháp thuật ngũ phẩm.” Tống Thư Hàng: “Vậy, có thể kết hợp nó với điện thoại không?” “Có ý tưởng rồi, lần sau ta thử.” Bạch tiền bối vui vẻ nói: “Ngoài cái Ma lực sung trị cơ này ra, chúng ta còn đang nghiên cứu mấy thứ khác.

Cái thuốc giải ‘virus tà năng’ do một vị Cửu U Chúa Tể khác chế tạo...

Còn có cái trái tim kim loại của ‘hành tinh có mắt’, chúng ta cũng đã nghiên cứu và giải mã cấu tạo của nó.

Qua một thời gian nữa là có thể chế tạo ra hàng nhái...

Ngay cả ‘Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thích Phi Toa’ chúng ta cũng đã nghiên cứu một lượt.

Cuối cùng, ta cũng đã dạy cho Bạch Thỏ đạo hữu phương pháp chế tạo ‘phi kiếm dùng một lần bản phá tiểu hắc ốc’.

Hôm nay thật sự là một ngày mãn nguyện.” Hai vị Bạch tiền bối, trong việc tháo dỡ và nghiên cứu đồ vật, đã đạt được sự đồng thuận.

Đây cũng là nguyên nhân khiến tình cảm của hai vị tăng lên nhanh chóng.

“Nói đến cái này, trong tay tôi còn có mấy cái ‘Thiên Nhân phi hành khí’, đến lúc đó Bạch tiền bối ngài xem có hứng thú không.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối gật đầu: “Được, lần sau xem.

Đúng rồi, tiếp theo ngươi có sắp xếp gì không?” “Tôi muốn mua vài bộ quần áo, mua thêm mấy cái điện thoại, cuối cùng là tiết kiệm chút tiền, lập một tài khoản cho Thông nương, để cô bé chi tiêu.

Sau đó đổi Thiên Nhân thành linh thạch và điểm tích lũy, là gần như xong.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy đi thôi, trước tiên xử lý xong chuyện của ngươi.

Sau đó, đợi đến rạng sáng tối nay, ta sẽ dẫn các ngươi đến di tích ở vùng biển hỗn loạn kia dạo một vòng.

Ma lực sung trị cơ được tìm thấy ở đó, biết đâu có thể tìm được chút manh mối.” Bạch tiền bối nói.

Lối ra của thế giới hạch tâm ở ngay nhà hàng trên đảo Lan Tây.

Phân thân của Tống Thư Hàng ở lại thế giới hạch tâm chăm sóc Vô Hình Đao Cổ, quản lý thế giới hạch tâm.

Bản thể cùng Bạch tiền bối, Thông nương bước ra khỏi thế giới hạch tâm.

Vừa ra ngoài, Tống Thư Hàng phát hiện Sở Sở đang treo trên mái nhà hàng, hình như đang sửa mái nhà?

“Sở Sở, con biết sửa nhà à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Sở Sở cúi đầu xuống, mỉm cười rạng rỡ: “Sư phụ, con chỉ thêm vài trận pháp có tác dụng ‘cố định’ và ‘cường hóa’ cho mái nhà này thôi.

Dự báo thời tiết nói ngày kia, đảo Lan Tây sẽ có bão, con làm chút phòng bị.” “Vất vả cho con rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Đúng rồi, có muốn ra ngoài dạo phố không?” “Con còn có việc, nên không đi đâu.

Đúng rồi sư phụ, lúc người đi dạo phố thì mua giúp con một ít dược liệu, đơn thuốc con để ở quầy thu ngân.” Sở Sở nói.

Đảo Lan Tây cô bé đã đi dạo mấy lần, đã thấy hơi chán rồi.

Hơn nữa, Bạch tiền bối hôm nay trông có vẻ tâm trạng rất tốt, lúc nào cũng cười... sức hút quá lớn.

Trực giác mách bảo cô bé, hôm nay phải tránh xa Bạch tiền bối một chút.

Tống Thư Hàng: “Được thôi, vậy con ở lại trông nhà nhé.” ... ...

Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Thông nương ba người mở cửa nhà hàng, đi về phía phố mua sắm bên cạnh.

“Xem ra, Sở Sở đúng là có thiên phú về tiên trù, Bạch tiền bối, bên Biệt Tuyết tiên cơ bây giờ còn thiếu đệ tử không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Ngươi muốn gửi Sở Sở qua đó?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói: “Tôi muốn cho Sở Sở đến chỗ Biệt Tuyết tiên cơ ‘du học’ một thời gian.” “Ừm... nhưng gần đây ta không nói chuyện với Biệt Tuyết, cũng không rõ bên đó có thiếu đệ tử tạm thời không.” Bạch tiền bối suy nghĩ một lúc, đột nhiên mắt sáng lên nói: “Đúng rồi Thư Hàng, ngươi có thể nhờ Bạch Thỏ đạo hữu đi giao lưu với Biệt Tuyết tiên tử một chút, moi thông tin.

Nhân tiện, để Biệt Tuyết tiên tử có cơ hội thể hiện tài nấu nướng của mình cho Bạch Thỏ đạo hữu xem.

Tài nấu nướng của Biệt Tuyết tiên cơ, chắc chắn có thể khiến Bạch Thỏ đạo hữu hài lòng.” “Sao tôi lại cảm thấy Bạch tiền bối ngài đang đùn đẩy trách nhiệm thế nhỉ?” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng mà... hay à nha~ Lần sau có rảnh cậu có thể mời Bạch tiền bối two ăn một bữa, địa điểm mời khách chính là chỗ Biệt Tuyết tiên cơ.

Biết đâu cậu còn có thể ăn chực miễn phí một bữa tiên trân yến gì đó.

Ý kiến hay.

“Chúng ta có thể đừng nói về chủ đề Biệt Tuyết tiên cơ nữa được không?” Bên cạnh, Thông nương rụt rè nói.

Nói thật, cô bé có ám ảnh tâm lý với vị Biệt Tuyết tiên tử cao ráo đó, đó là khắc tinh của cô bé.

“Ngoài ra, tốc độ của chúng ta có thể nhanh hơn một chút không, con phố ẩm thực này, khiến ta rất không tự tại.” Thông nương lại nói.

Trong không khí của phố ẩm thực, thoang thoảng từng đợt mùi thơm.

Đủ loại món ngon các nước đều có thể tìm thấy trên phố ẩm thực đảo Lan Tây.

Sang trọng, bình dân, thậm chí cả những món ăn vặt ven đường cũng có.

Ví dụ như, bánh hành dầu, hành chiên giòn, bánh ngàn lớp vị hành, bánh quẩy vị hành, bánh chẻo nhân hành thịt.

Nhìn xung quanh, thường có thể thấy chủ quán nhỏ thành thạo lấy ra mấy cọng hành, dao thái như bay, xoèn xoẹt xoèn xoẹt băm nát hành.

Thông nương nước mắt lưng tròng.

Mức độ tàn nhẫn cực cao.

Tống Thư Hàng: “...” Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng nói với Thông nương: “Thông nương, tiếp theo ngươi cũng không thể sống qua ngày như cá mặn nữa.

Ta nghĩ ngươi nên bắt đầu lại việc tu luyện chăm chỉ.” Bạch tiền bối nhìn Thông nương một cái, nói: “Ừ, đúng vậy.” Dù sao cũng là một yêu tinh có khả năng chứng đạo thành ‘Thiên Đạo’, tiềm năng rất lớn.

“Tu luyện thì ngày nào ta cũng làm mà.” Thông nương nói: “《Thiên Khấp Bảo Điển》 và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ta đều luyện tập chăm chỉ, mỗi ngày đều dành ra một tiếng.

Tổng cộng là hai tiếng tu luyện.” “Ít quá, hai tiếng tu luyện là quá ngắn.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói: “Ngươi phải yêu cầu bản thân nghiêm khắc hơn, tuyệt đối không thể lãng phí thiên phú của mình.

Dù sao, thiên phú tu luyện của ngươi ít nhất cũng gấp 4.5 lần của ta!” “Hả?” Thông nương ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “Thiên phú tu luyện của ta gấp 4.5 lần của ngươi?

Ngươi đừng có lừa ta.” “Lời này, là do chính miệng Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.” Tống Thư Hàng nói.

Thông nương véo cằm suy nghĩ: “Nói như vậy, ngươi một tháng lên một cấp, vậy chẳng phải ta một tuần là có thể lên một cấp sao?

Một tháng sau, ta có thể vượt qua ngươi.

Hai tháng sau, ta có thể đè ngươi xuống đất chà đạp?” Tống Thư Hàng: “...Tôi nghĩ, cách tính thăng cấp chắc không phải như vậy.” “Vậy ta khoảng bao lâu có thể lên một cấp?” Thông nương hỏi.

“Ngươi bây giờ cảnh giới thấp, tu luyện bình thường thì khoảng mười năm là có thể tấn thăng độ kiếp rồi.” Bạch tiền bối nói.

“Mười năm?” Thông nương đưa bàn tay nhỏ trắng nõn của mình ra, nhìn mười ngón tay, rồi lại ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Một tháng!” Tên lừa đảo, ngươi tưởng ta chưa học toán à!

Mười năm tấn thăng một cấp sao lại mạnh hơn một tháng tấn thăng một cấp 4.5 lần chứ?

Cái 4.5 lần này tính thế nào, ngươi nói cho ta nghe xem nào.

“Tóm lại, thiên phú tu luyện của ngươi rất mạnh, không thể lãng phí.

Gần đây ta sẽ lập kế hoạch tu luyện cho ngươi, không thể để ngươi tiếp tục sa sút như vậy nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Thông nương ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “Ta có một câu hỏi.” “Nói.” Tống Thư Hàng nói.

Thông nương: “Ta mỗi ngày tu luyện ít nhất hai tiếng, còn ngươi?” Tống Thư Hàng bước chân khựng lại, cứng đờ.

Con hành ngốc này, mỗi ngày tu luyện ít nhất hai tiếng.

Chương 1822

Vậy còn mình?

Tống Thư Hàng bắt đầu hồi tưởng lại thời gian tu luyện gần đây của mình.

Nói thật, cậu tu luyện rất chăm chỉ.

Chỉ cần có thời gian rảnh, cậu sẽ tìm mọi cách để tu luyện.

Vấn đề là... gần đây cậu không có nhiều thời gian rảnh.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn Thông nương, khóe miệng nhếch lên: “Ta mỗi ngày, chỉ cần rảnh rỗi, sẽ lập tức tu luyện.

Chỉ cần có thời gian, ta tuyệt đối không lãng phí.” Vì nói sự thật, nên Tống Thư Hàng có thể nói một cách hùng hồn.

Thông nương: “!!” Chỉ cần rảnh rỗi, sẽ lập tức tu luyện?

Đây quả thực là cuồng tu luyện rồi còn gì?

Có lẽ, mình thật sự phải bắt đầu nỗ lực tu tiên thôi.

Thông nương thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng hài lòng quay đầu lại.

Tốt lắm, lừa được rồi.

Sau đó, đợi đến nghỉ đông, cậu chuẩn bị thử bế quan một tháng.

Là một linh hoàng ngũ phẩm, cậu còn chưa từng thử bế quan một tháng, nói ra thật mất mặt. ... ...

Dẫn Bạch tiền bối đi mua sắm, giống như mang theo một tấm ‘thẻ giảm giá ưu đãi’ vạn năng.

Thế giới này hoàn toàn là thế giới coi trọng nhan sắc.

Dẫn tiền bối đi mua điện thoại, Tống Thư Hàng không cần mặc cả, chỉ cần dẫn Bạch tiền bối và Thông nương đến đó đứng, chỉ ra mình muốn mấy cái điện thoại, kiểu dáng gì, chủ cửa hàng liền hào phóng cho một mức giá gần như giá gốc.

Tống Thư Hàng mua liền một lúc 16 chiếc điện thoại.

Thông nương, Quy tiền bối, Sở các chủ, Khôi Lỗi tiên tử, tiểu Âm Trúc mỗi người một chiếc.

Còn một chiếc, là chuẩn bị cho Tô Thị A Thập Lục, điện thoại của cô ấy cũng đã nổ rồi.

Sau đó còn mười chiếc, là mua để Bạch tiền bối làm thí nghiệm.

Bạch tiền bối muốn thử xem có thể kết hợp ‘Ma lực sung trị cơ’ và ‘điện thoại’ với nhau không.

Mang theo một thùng điện thoại lớn, Tống Thư Hàng hài lòng rời đi.

Sau đó còn có cửa hàng quần áo, chợ thực phẩm mà Sở Sở cần.

Mua gì cũng là giá thấp nhất, quả thực sướng không chịu được. 【Đợi đến tối, lúc đổi Thiên Nhân thành linh thạch và điểm tích lũy, tốt nhất cũng để Bạch tiền bối ở bên cạnh trấn giữ.

Bạch tiền bối không cần làm gì cả, chỉ cần ngồi bên cạnh uống trà là được.

Đến lúc đó, con ‘Thiên Nhân lục phẩm’ kia nhất định có thể bán được giá tốt.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Giá Thiên Nhân tứ phẩm và ngũ phẩm đã cố định, nhưng giá trị của Thiên Nhân lục phẩm chưa được xác định, cần phải qua kiểm định, mới có thể đưa ra một mức giá hợp lý. ********** Chuyện nạp tiền vào tài khoản cho Thông nương, phải đợi về nơi an toàn, Tống

Thư Hàng cần phải gửi một phần tiền mặt vào ngân hàng.

Tuy nói là sắp tới sẽ sắp xếp kế hoạch tu luyện cho Thông nương.

Nhưng trước đây đã hứa với cô bé, sẽ nạp tiền vào tài khoản cho cô bé.

Cho nên, chuyện đã hẹn vẫn phải làm.

Dù sao, Thông nương sắp tới cũng không có nhiều thời gian chơi game.

Sau khi xử lý xong công việc trên đảo Lan Tây, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lên đường quay về khu Giang Nam, địa điểm giao dịch đã hẹn với Tiểu Khả tiên tử là tại tòa nhà của Dược Sư.

Phân thân của Tống Thư Hàng và Sở Sở ở lại trông nhà hàng.

Lúc quay về, Bạch tiền bối không dùng năng lực không gian.

Ngài lấy ra một chiếc phi toa tiên kiểu mới.

Đây là phi toa tiên được làm nhái sau khi nghiên cứu 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thích Phi Toa' trong nước của Bạch two.

Bạch tiền bối muốn thử tính năng của chiếc phi toa tiên này.

Phi toa tiên lao vút lên trời.

Tốc độ này, tuyệt đối là đang sánh vai cùng tử thần.

Ngồi trên chiếc phi toa này, Tống Thư Hàng cảm thấy mình đang ở ranh giới giữa 'sống và chết', bất cứ lúc nào cũng có thể chết.

Tốc độ phi toa ngày càng nhanh.

Bạch tiền bối tiến vào trạng thái cực high.

Tống Thư Hàng... lại không biết từ lúc nào, đã ngủ thiếp đi.

Là ngủ thiếp đi, tuyệt đối không phải vì chứng sợ tốc độ mà ngất xỉu.

Dù sao phi toa có vỏ bọc, cảm giác an toàn đầy đủ, Tống Thư Hàng cũng rất thích cảm giác kích thích khi điều khiển phi toa tiên bay với tốc độ cao.

Trong giấc ngủ, Tống Thư Hàng lại có một giấc mơ.

Nhưng sau khi có kinh nghiệm từ buổi sáng, Tống Thư Hàng không lập tức cho rằng mình đang 'nhập mộng'.

Cậu trước tiên bắt đầu nghiền ngẫm diễn biến của giấc mơ.

Trong giấc mơ, có một bóng hình quen thuộc, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Là Nho Gia Thánh Nhân!

Thánh Nhân lúc này chân đạp hư không, cưỡi mây lành.

Tay trái ngài cầm một cuốn sách, vừa đi dạo trong hư không, vừa đọc nội dung trên cuốn sách.

Mà góc nhìn của Tống Thư Hàng, vẫn luôn đi theo sau lưng Thánh Nhân.

Đi được một lúc, Thánh Nhân đột nhiên dừng lại.

"Ta phát hiện, 'Hoài dựng ngưng thị' của ta, vẫn còn thiếu sót, một sơ suất rất lớn." Thánh Nhân đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: "???" Hoài dựng ngưng thị có sơ suất?

Không thể sinh con ra được?

Nhảm nhí, nếu thật sự sinh con ra được, thì bí pháp này quá 'bíp bíp ~bíp ~'!

"Khi phụ nữ mang thai, có khả năng sinh đôi.

Nhưng Hoài dựng ngưng thị, lại chỉ có thể khiến người ta trải nghiệm mang thai đơn, không thể trải nghiệm nỗi khổ sinh đôi."

Thánh Nhân chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “!!!” Thánh Nhân ngài cần uống thuốc, thật đấy, không lừa ngài đâu.

Bây giờ đi uống thuốc, ngài vẫn còn cứu được.

“Cho nên, ta vừa mới thử dùng hai mắt đồng thời bắn ra ‘Mẫu ái ngưng thị’, giống như thế này.” Thánh Nhân nói.

Trong hai mắt ngài, đồng thời lóe lên một tia sáng quỷ dị.

Đừng!

Thánh Nhân, mắt ngài đừng nhìn về phía tôi.

Áp lực như núi.

Dù là trong mơ, dù là nhập mộng, Tống Thư Hàng cũng hoàn toàn không muốn bị hai mắt của Thánh Nhân nhìn chằm chằm.

Nếu đây là nhập mộng... vậy rất có thể là trải nghiệm của ‘Tạo Hóa Tiên Tử’.

Trên người cậu hiện tại có liên quan đến Thánh Nhân, cũng chỉ có Tạo Hóa Tiên Tử.

Một phát ‘Hoài dựng ngưng thị’ đã rất đáng sợ, bây giờ hai mắt của Thánh Nhân đồng thời tỏa ra ánh sáng quỷ dị, Tống Thư Hàng cảm thấy hai chân mình bắt đầu mềm nhũn.

Thánh Nhân đã hoàn toàn hết thuốc chữa rồi.

Tôi không muốn bị ‘song bào thai ngưng thị’ bắn trúng đâu!

Tống Thư Hàng theo bản năng giãy giụa, hai chân dùng sức đạp một cái.

Sau đó... cậu tỉnh lại.

Hả?

Tỉnh rồi?

“Không phải nhập mộng?” Tống Thư Hàng trong lòng lập tức có cảm giác sống sót sau tai nạn.

Nếu là nhập mộng, không phải muốn tỉnh là có thể tỉnh được.

May mà chỉ là một giấc mơ bình thường.

“Nhưng mà, sao hôm nay lại mơ liên tục vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Với tu vi hiện tại của cậu, chuyện mơ mộng về cơ bản đã không còn xảy ra.

Nhưng hôm nay đã liên tiếp có hai giấc mơ quái dị.

Trong giấc mơ đầu tiên, cậu bị xe cán nát, sau khi tỉnh lại...

Chương 1823

‘Phục sinh đan’ của cậu toi đời.

Vậy sau giấc mơ lần này thì sao?

Tống Thư Hàng nhanh chóng tiến vào trạng thái nội thị.

Sau đó cậu lập tức đưa thần thức vào Phì Kình Kim Đan.

Trong giấc mơ, ‘song bào thai ngưng thị’ của Thánh Nhân khiến cậu lập tức nghĩ đến Phì Kình Kim Đan của mình.

Dù sao cũng có vết xe đổ trước đó.

Nhưng mà, Phì Kình Kim Đan vẫn nằm yên trong đan điền, không có gì khác thường.

Tống Thư Hàng đặc biệt quét qua bụng nó... không có dấu hiệu mang thai.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn không yên tâm.

Dù sao, hóa thân bằng thép và lò phản ứng hạch tâm bỗng dưng biến mất, khả năng lớn nhất là đã tiến vào trong Kình Đan rồi.

Vì vậy, Tống Thư Hàng chuẩn bị quan sát kỹ lại Kình Đan của mình.

“Đến rồi.” Lúc này, Bạch tiền bối đạp phanh.

Phi toa đột ngột dừng lại, cơ thể Tống Thư Hàng lao về phía trước, suýt chút nữa là bị văng ra khỏi phi toa.

“Lên xe nhớ thắt dây an toàn.” Bạch tiền bối quay đầu lại nói.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối, tôi cũng muốn thắt lắm, nhưng phi toa của ngài làm gì có thứ gọi là dây an toàn chứ?

“Ngươi vừa mới gặp ác mộng à?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài: “À, coi như là một cơn ác mộng.

Tôi mơ thấy Nho Gia Thánh Nhân và tôi cùng bay trên trời.

Sau đó ngài ấy đột nhiên đề cập đến lý thuyết ‘Hoài dựng ngưng thị’ và ‘song bào thai’, còn muốn cho tôi một phát song bào thai hoài dựng ngưng thị.” “Ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy.” Bạch tiền bối nói: “Thư Hàng, ngươi muốn có con à?

Tính tuổi, ngươi cũng đến tuổi này rồi.” “Làm sao có thể có suy nghĩ như vậy được chứ.” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Hơn nữa, tôi mới mười tám tuổi, hoàn toàn không có ý định sinh con.

Đang nghĩ như vậy... trong đầu cậu đột nhiên không hiểu sao lại nghĩ đến Lý Âm Trúc.

Tống Thư Hàng: “...” ********** Màn đêm buông xuống.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối ngồi cạnh nhau, giữa hai người là một ấm tiên trà.

Hai người đang đợi Tiểu Khả tiên tử và đạo hữu mà cô ấy sắp xếp đến thu Thiên Nhân.

Ngoài ra, nhân lúc Bạch tiền bối rảnh rỗi, Tống Thư Hàng lần lượt nêu ra những nghi vấn của mình trong lúc tu luyện.

Gần đây cậu có hiểu biết sâu hơn về ‘đao ý’, cảm giác đao ý của mình sắp lột xác.

Vì vậy cậu đang thỉnh giáo Bạch tiền bối về vấn đề ‘đao ý’.

Tuy Bạch tiền bối tu luyện là ‘kiếm ý’, nhưng đao ý và kiếm ý ở một số phương diện là tương thông.

“Tôi cảm thấy đao ý của tôi sẽ lột xác thành loại đao ý sát thương mạnh mẽ.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Hình thái thứ nhất của đao ý là ‘đao ý khôi giáp’.

Vậy hình thái thứ hai, chắc chắn là loại sát thương mạnh.

“Đao ý sát thương mạnh, không có gì đặc sắc cả.

Chẳng bằng đổi thành loại sát thương nghiền ép.” Bạch tiền bối vừa trả lời Tống Thư Hàng, vừa sửa lại mấy chiếc điện thoại trong tay.

“Sát thương nghiền ép?” Tống Thư Hàng tưởng tượng ra.

Sau đó cậu lập tức nghĩ đến chiến xa của Đông Phương Lục tiên tử.

Đao ý hình thái sát thương nghiền ép, đao ý bánh xe?

“Tôi vẫn muốn loại đao ý bình thường một chút.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên.

Là cuộc gọi từ Tiểu Khả tiên tử.

“Bá Đao tiền bối, ngài còn ở nhà không ạ?

Nhân viên của chúng tôi sắp đến rồi.” Tiểu Khả tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Ở nhà, các ngươi đến cứ gõ cửa là được.” “Vâng, Bá Đao tiền bối.

Tôi đi chuyển lời cho nhân viên.” Tiểu Khả tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “Ủa?

Tiểu Khả tiên tử cô không tự mình qua à?” “Bá Đao tiền bối, tôi chỉ phụ trách nghe điện thoại chăm sóc khách hàng.

Không phụ trách giao hàng và thu hàng tận nơi, cũng không phụ trách dạy ngôn ngữ viễn cổ.” Tiểu Khả tiên tử nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “...” Đinh ~ đinh ~ Dưới lầu truyền đến tiếng chuông cửa.

“Đến rồi.” Tống Thư Hàng mở cửa sổ, nhảy một cái, từ vị trí tầng bốn nhảy xuống.

Xung quanh tòa nhà của Dược Sư được bố trí từng lớp trận pháp phòng ngự và trận pháp huyễn thuật, nên Tống Thư Hàng thường ngày nhảy lầu cũng không lo bị người khác phát hiện.

Sau khi đáp xuống đất, Tống Thư Hàng mở cổng.

Ngoài cổng, có một chiếc xe tải kéo dài đang đỗ.

Từ trên xe có sáu tu sĩ cao lớn cường tráng nhảy xuống.

“Xin chào, Bá Đao tiền... a, Bá...

Bá Tống!” Vị tu sĩ phụ trách giao tiếp, kinh ngạc hét lên.

Thiên Nhân có chứng mù mặt, nhưng hắn thì không.

Hắn đã ghi nhớ kỹ hình dáng của Bá Tống Huyền Thánh, và quyết định nếu gặp Bá Tống Huyền Thánh thì nhất định phải tránh xa.

Không ngờ người tính không bằng trời tính, đến thu hàng, lại đâm đầu vào ổ của Bá Tống Huyền Thánh.

Ta sớm nên nghĩ ra rồi, khu vực gần Đại học Giang Nam chính là địa bàn lịch luyện hồng trần của ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Ở địa bàn này, có thể bắt được Thiên Nhân lục phẩm, cũng chỉ có Bá Tống Huyền Thánh.

“Đừng nhìn tôi, xin Bá Tống tiền bối đừng nhìn tôi.” Vị tu sĩ phụ trách giao tiếp là Hằng Giang đạo trưởng một tay che mặt, một tay che bụng dưới, như thể làm vậy là có thể miễn nhiễm với ‘Hoài dựng ngưng thị’ của Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng: “...” Mỗi khi đến lúc này, cậu lại nhớ đến công pháp tàng hình của ‘Thần Bí Kiếm Hoàng’.

“Yên tâm đi, đạo hữu.

Tôi không sử dụng Hoài dựng... a a a.” Tống Thư Hàng nói được nửa chừng, đột nhiên ôm bụng, kêu thảm thiết.

Bá Tống Huyền Thánh ôm bụng kêu lên, Hằng Giang đạo trưởng và các đồng bạn của ông ta đều ôm bụng, run lẩy bẩy.

Bá Tống tiền bối, đây là sắp ra tay rồi sao?

“Chết mất.” Tống Thư Hàng ôm chặt bụng.

Đồng thời, cậu nội thị nhìn vào vị trí đan điền của mình.

Trong đan điền, Phì Kình Kim Đan đang ra sức lăn lộn.

Bụng của nó lúc này trướng to, còn to hơn cả trước đây, giống như mang thai đôi vậy.

Tống Thư Hàng: “...” Song thai, không còn gì luyến tiếc cuộc đời.

Bạch tiền bối từ trên không hạ xuống, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng: “Sao vậy?” Ngài nghe thấy Tống Thư Hàng đột nhiên kêu thảm, còn tưởng có kẻ địch tìm đến.

“Không sao, Bạch tiền bối.

Chỉ là Kim Đan của tôi lại mang thai rồi.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

Hơn nữa, lần này cảm giác như mang thai đôi.

Cổ Vu Thần Huyết + lò phản ứng hạch tâm?

Hay là lò phản ứng hạch tâm + hóa thân bằng thép?

Bạch tiền bối: “...” “Để tôi nghỉ một lát, hoàn thành giao dịch trước đã.” Tống Thư Hàng lại quay đầu nói với Hằng Giang đạo trưởng đến thu hàng: “Đạo hữu, số lượng Thiên Nhân ngũ phẩm của tôi ở đây hơi nhiều.

Tăng thêm một trăm hai mươi con.

Các vị có thể mang đi hết một lần không?” “Mang thì có thể mang, nhưng tiền bối, số linh thạch chúng tôi mang ra lần này có thể không đủ.” Hằng Giang đạo trưởng cẩn thận nói.

Bá Tống Huyền Thánh là một người tàn nhẫn, không chỉ tàn nhẫn với người khác, mà còn tàn nhẫn với chính mình.

Vừa rồi nghe thấy chưa, ngài ấy đang thi triển ‘Hoài dựng ngưng thị’ lên chính mình, còn mang thai nữa.

Bá Tống Huyền Thánh đang nghiên cứu làm thế nào để ‘Hoài dựng ngưng thị’ có chức năng sinh con sao?

“Thiên Nhân các vị cứ mang đi trước đi, linh thạch và điểm tích lũy lát nữa bổ sung cho tôi là được.” Tống Thư Hàng nói.

“Không vấn đề, tối nay chúng tôi sẽ dùng phi kiếm truyền tin, gửi linh thạch cho Bá Tống tiền bối.” Hằng Giang đạo trưởng đảm bảo: “Vậy Bá Tống tiền bối, Thiên Nhân hiện đang ở đâu?” “Các vị đợi một chút.” Tống Thư Hàng vung tay, bắt đầu thả hết tất cả Thiên Nhân trong thế giới hạch tâm của mình ra.

Tất cả Thiên Nhân, được thả ra một cách ngay ngắn trong sân nhỏ.

Vì diện tích sân nhỏ không lớn, Thiên Nhân chỉ có thể chồng chất lên nhau.

Các Thiên Nhân lúc này đều đang trong trạng thái ‘tê liệt’.

Khi giam giữ chúng trong thế giới hạch tâm, Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại để ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ bổ cho chúng một nhát, duy trì trạng thái tê liệt kịch độc.

“Thật ngay ngắn.” Một tiểu đạo trưởng phụ trách thu hàng lên tiếng.

Chương 1824

"Các vị có cách nào trói chúng lại không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Chiếc xe tải này của chúng tôi đã được cải tạo, bên trong là nhà tù di động, có hiệu quả cấm cố linh lực.

Cộng thêm bên trong có đại năng khắc họa trận pháp, vận chuyển Thiên Nhân ngũ phẩm không thành vấn đề." Hằng Giang đạo trưởng nói: "Hơn nữa, Thiên Nhân trong tay Bá Tống tiền bối đều đang trong trạng thái hôn mê, càng có thể giảm bớt gánh nặng vận chuyển của chúng tôi." "Ra là vậy, vậy tôi thêm cho các vị một lớp bảo hiểm nữa." Tống Thư Hàng đưa tay tế ra từng thanh Vô Hình Kiếm Cổ, lại tiêm cho tất cả Thiên Nhân một mũi.

Hằng Giang đạo trưởng và những người khác không nhìn thấy Vô Hình Kiếm Cổ, nhưng họ có thể thấy máu tươi không ngừng bắn ra từ eo của Thiên Nhân.

Bá Tống tiền bối đang dùng thủ đoạn vô hình, đâm vào eo của Thiên Nhân.

Mà Thiên Nhân sau khi bị đâm, sẽ sùi bọt mép, rơi vào trạng thái tê liệt sâu hơn. 'Giá trị kinh khủng' của Bá Tống tiền bối trong lòng Hằng Giang đạo trưởng +100.

Sau khi kiểm đếm xong số lượng Thiên Nhân ngũ phẩm, Hằng Giang đạo trưởng tính toán tổng số điểm tích lũy và linh thạch của Tống Thư Hàng.

"Bá Tống tiền bối, số linh thạch trong tay chúng tôi hiện không đủ, chỉ có thể thanh toán trước cho ngài 10 con Thiên Nhân ngũ phẩm còn sống và 2 con Thiên Nhân ngũ phẩm đã chết, cùng với 3 con Thiên Nhân tứ phẩm còn sống.

Số linh thạch cần thiết cho một trăm hai mươi con Thiên Nhân ngũ phẩm còn sống còn lại, chúng tôi sẽ gửi đến cho ngài sau.” Hằng Giang đạo trưởng nói.

Tống Thư Hàng: “Không vấn đề.” “Bá Tống tiền bối ngài có thể thông cảm thật là tốt quá.” Hằng Giang đạo trưởng nói xong, mở cửa sau xe tải, lấy ra một cái thùng lớn.

Thùng là một pháp khí trữ vật, bên trong có rất nhiều linh thạch, còn có tinh thạch ghi lại điểm tích lũy.

Sau khi giao linh thạch cho Tống Thư Hàng, thùng sẽ được thu hồi lại.

Tiếp đó, mấy vị tu sĩ khác, bắt đầu chuyển Thiên Nhân ngũ phẩm lên xe tải.

Ánh mắt Tống Thư Hàng chuyển sang trong xe tải.

Ở đó, đã giam giữ hai Thiên Nhân tứ phẩm.

Đồng thời, ở góc thùng xe, còn vứt một con rối có khuôn mặt xấu xí.

Tống Thư Hàng: “!!!” Khôi Lỗi tiên tử?

Trời ạ, Khôi Lỗi tiên tử mấy ngày nay không liên lạc được, sao lại xuất hiện ở đây?

Tống Thư Hàng ôm bụng, mấy bước nhảy lên xe tải, đến bên cạnh Khôi Lỗi tiên tử.

“Bá Tống tiền bối, ngài sao vậy?” Hằng Giang đạo trưởng thấy sắc mặt Tống Thư Hàng không đúng, lên tiếng hỏi.

“Con rối này, tại sao lại ở trên xe của các vị?” Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi.

Đồng thời, cậu đặt tay lên người Khôi Lỗi tiên tử, kiểm tra cơ thể cô.

Hạch tâm của cô, đã biến mất!

“Đây là con rối của Bá Tống tiền bối sao?” Hằng Giang đạo trưởng đáp: “Chúng tôi đang trên đường đến nhà Bá Tống tiền bối, thì phát hiện ra con rối này.

Nó rơi ngay bên cạnh xe tải của chúng tôi...

Tôi cảm thấy chất lượng của nó rất cao, nên đã chuyển nó lên xe tải.” “Bạch tiền bối, có cách nào để Khôi Lỗi tiên tử khởi động lại không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Khôi Lỗi tiên tử đã cùng Lý Âm Trúc ra ngoài, đi chơi mấy ngày.

Mà bây giờ, Khôi Lỗi tiên tử bị người ta đào mất hạch tâm, còn Lý Âm Trúc thì mất tích.

“Dùng linh thạch đi, bất kể là loại con rối nào, đều có thể dùng linh thạch để khởi động.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng mở thùng linh thạch đó ra. 3 Thiên Nhân tứ phẩm còn sống, tổng cộng 1500 khối linh thạch tứ phẩm. 10 Thiên Nhân ngũ phẩm còn sống + 2 Thiên Nhân ngũ phẩm đã chết, tổng cộng 9200 khối linh thạch lục phẩm.

Linh thạch cho hoạt động lần này, đều do các thế gia tu luyện, đại môn phái cung cấp.

Họ không quy đổi linh thạch thành linh thạch phẩm cấp cao.

Vì vậy, số lượng linh thạch thưởng cho hoạt động trông có vẻ đặc biệt lớn.

Tống Thư Hàng vơ một nắm linh thạch lục phẩm, nhìn Khôi Lỗi tiên tử.

“Lắp thế nào đây?” Tống Thư Hàng khổ não.

Trên người Khôi Lỗi tiên tử không tìm thấy chỗ để linh thạch.

Đúng rồi... lúc đầu, mình không cẩn thận để linh thạch cùng với Khôi Lỗi tiên tử, linh thạch đã bị Khôi Lỗi tiên tử âm thầm ăn trộm không ít.

Có lẽ chỉ cần để linh thạch lại gần cô ấy là được?

Thế là, Tống Thư Hàng đưa cái thùng đựng linh thạch đến trước mặt Khôi Lỗi tiên tử.

Cậu đoán đúng rồi!

Linh thạch vừa đến gần Khôi Lỗi tiên tử, liền không ngừng bị hấp thu.

Làn da của Khôi Lỗi tiên tử có chức năng hấp thu linh thạch.

Chỉ trong mười hơi thở, một thùng linh thạch đã bị Khôi Lỗi tiên tử hấp thu sạch sẽ.

Tống.

Lại một lần nữa nghèo rớt mồng tơi.

Đau lòng như cắt.

Thư Hàng.

Linh thạch vừa mới nhận, đừng nói là chưa kịp ấm tay, căn bản là còn chưa kịp sờ, đã hết rồi.

Nghèo.

Sau khi hấp thu cả một thùng linh thạch, đôi mắt của Khôi Lỗi tiên tử phát ra ánh sáng màu cam, được kích hoạt trở lại.

“Khôi Lỗi tiên tử, cô tỉnh rồi.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, hạch tâm của cô bị ai lấy đi?

Âm Trúc đâu, con bé ở đâu?” Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi.

“Năng lượng không đủ lắm, xin hãy cung cấp cho tôi thêm linh thạch.” Khôi Lỗi tiên tử chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “Nghèo, hết linh thạch rồi.” “Hạch tâm, bị một kẻ lạ mặt, đào đi.

Hắn nói hạch tâm vốn dĩ, là đồ của hắn.

Âm Trúc rất an toàn...

Tôi đã dùng phi kiếm bắn con bé đi.

Bây giờ chắc sắp về rồi.” Giọng của Khôi Lỗi tiên tử có vẻ hơi giật.

“Bắn đi?

Vậy làm sao về?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đang nói chuyện, một điểm sáng lạnh lẽo từ xa lóe lên, đâm về phía eo của Tống Thư Hàng.

Đing ~~ Hai ngày nay có việc, mãi mới tranh thủ gõ được một chương...

Tối nay không biết mấy giờ mới về nhà.

Tối chắc không thể cập nhật.

Nợ hai chương, ngày mai bù.

Kỵ sĩ sữa nước mắt lưng tròng.

Tiếng ‘Đing~’ đặc biệt trong trẻo.

Mũi kiếm đâm thẳng vào eo của Tống Thư Hàng, phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Tống Thư Hàng: “...” Nếu không phải nhục thân của tôi cường đại, lại tu luyện hai đại pháp luyện thể đỉnh tiêm thế gian, hôm nay cái eo của tôi lại toi đời rồi, đại yêu tử bảy màu cũng không cứu nổi tôi.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn ra sau.

Sau đó, cậu liền thấy tiểu Âm Trúc trong trạng thái ba tuổi đang ngơ ngác treo trên phi kiếm.

Phi kiếm xuyên qua áo khoác của cô bé, cô bé giống như một vật trang trí bị treo trên kiếm.

“A Tống!” Tiểu Âm Trúc thấy Thư Hàng, giọng sữa non nớt gọi.

Con bé bình an vô sự...

Cái eo của phụ hoàng, ta nhận! ... ...

Tống Thư Hàng đưa tay, ôm lấy tiểu Âm Trúc.

Thanh phi kiếm xuyên trên người cô bé, hóa thành một mảnh kim loại hình móng tay, ‘vèo~’ một tiếng, quay trở lại ngón tay của Khôi Lỗi tiên tử.

Bề ngoài, Khôi Lỗi tiên tử không trang bị bất kỳ vũ khí nào, nhưng thực tế, toàn thân cô đều có thể tách ra thành các pháp khí tấn công, chủng loại đa dạng.

Cô không chỉ biết ôm đầu phòng thủ...

Cô còn biết phòng ngự bằng tư thế quỳ orz.

“Kẻ địch quá mạnh, tôi không cản được.

Tôi chỉ có thể gửi Âm Trúc về trước...

Tôi đã đặt tọa độ của phi kiếm, là tòa nhà này ở khu Giang Nam.

Nếu Thư Hàng cậu vừa hay ở nhà, phi kiếm sẽ ưu tiên lấy khí tức của cậu làm điểm hạ cánh.” Lúc này, Khôi Lỗi tiên tử lại đứt quãng nói.

“Kẻ địch còn mạnh hơn cả tiên tử, là Cửu phẩm Kiếp Tiên?” Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi.

Vị trí đan điền ngày càng đau, nhưng với thân phận ‘Bá Tống Huyền Thánh’, trước mặt mấy vị đạo hữu, chút đau đớn này cậu phải nhẫn nhịn.

May mà, đối với cậu, loại đau đớn này hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng.

Chương 1825

Hằng Giang đạo trưởng và mấy vị đạo hữu phụ trách đến thu hàng bên cạnh, lặng lẽ nuốt nước bọt.

Không hổ là thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, vừa mở miệng đã là kẻ địch cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Đối với những tu sĩ nhỏ bé như họ, đừng nói là Kiếp Tiên, ngay cả Thất phẩm Tôn Giả ngày thường cũng rất khó gặp.

Nếu có thể gặp được Huyền Thánh còn sống, tuyệt đối là một sự kiện trọng đại trong đời.

À đúng rồi, trừ Bá Tống Huyền Thánh ra.

"Đúng vậy, tuyệt đối trên cảnh giới Kiếp Tiên.

Tôi đối mặt với hắn, không hề có sức chống cự." Khôi Lỗi tiên tử chậm rãi đáp: "Hơn nữa, hắn quá hiểu về con rối.

Tôi đối mặt với hắn, khắp nơi bị chế ngự.

Cuối cùng, ngay cả hạch tâm mới cũng bị đào đi...

Hạch tâm đó của ngươi, rốt cuộc có lai lịch gì?

Gã đó, chỉ muốn có hạch tâm đó thôi.

Sau khi đào hạch tâm của tôi ra, hắn liền vứt tôi sang một bên." Khôi Lỗi tiên tử có chút tổn thương, nói thế nào thì cô bây giờ cũng là con rối cấp Bát phẩm rồi còn gì?

Dược liệu trên người tháo ra, ngay cả một mẩu móng tay cũng là giá trên trời.

Đối phương lại vứt cô như vứt rác.

Ngoài ra, đối phương không có ác ý với Lý Âm Trúc, lúc cô đưa Lý Âm Trúc đi, đối phương hoàn toàn không ra tay ngăn cản.

Từ đầu đến cuối, thứ đối phương muốn chỉ là đào đi hạch tâm của cô.

Tống Thư Hàng: "Đó là hạch tâm của Bán Chu Khôi Lỗi Chi Vương, kỹ thuật sử dụng là kỹ thuật 'Ngụy Vĩnh Hằng Chi Lô'.

Lúc đó con rối đó đã hư hỏng hơn tám mươi chín phần trăm, nhưng hạch tâm năng lượng vẫn còn nguyên vẹn.

Về phần người chế tạo con rối đó... là vị trường sinh giả của Mặc Môn.

Chết tiệt!" Một tồn tại mà Khôi Lỗi tiên tử hoàn toàn không thể chống cự, hiểu rõ về con rối như lòng bàn tay, hơn nữa còn nói 'hạch tâm con rối' vốn là đồ của hắn.

Người đào đi hạch tâm của Khôi Lỗi tiên tử, không phải là vị trường sinh giả bí ẩn của Mặc Môn chứ?

Tống Thư Hàng thấy lòng dạ rối bời.

"Nếu thật sự là vị đó của Mặc gia, hạch tâm con rối này tạm thời không lấy lại được rồi." Tống Thư Hàng cười khổ.

Nhưng mà, khối 'hạch tâm con rối' đó là tác phẩm trước khi thành đạo của vị trường sinh giả Mặc Môn kia?

Đối với bản thân ông ta mà nói, kỹ thuật chắc chắn đã lỗi thời, cấp bậc hẳn cũng rất thấp rồi mới phải.

Tại sao ông ta còn muốn đào khối 'hạch tâm con rối' đó về?

Trong khối 'hạch tâm con rối' đó, còn ẩn giấu bí mật nào khác sao?

Khôi Lỗi tiên tử chậm rãi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa bàn tay nhỏ vỗ lên vai cậu: “Vậy tìm cho tôi một hạch tâm khác nhé?

Năng lượng linh thạch dùng rất nhanh, tôi cảm giác mình có thể bị treo máy bất cứ lúc nào...” Tống Thư Hàng đặt tiểu Âm Trúc lên vai, đáp: “Hạch tâm cấp độ này đâu có dễ tìm như vậy?

Tiên tử cô cứ duy trì hoạt động ở mức tối thiểu trước đi, tôi sẽ dùng linh thạch để cầm cự cho cô.

Cô hãy tắt hết các chức năng không cần thiết đi.

Đợi chúng ta tìm được hạch tâm mới phù hợp, sẽ thay cho cô.” “Tôi - không - có - chức - năng - đó -” Khôi Lỗi tiên tử kéo dài giọng nói.

Tống Thư Hàng: “!!!” Sắp treo máy rồi sao?

Tiên tử, tôi lắp cho cô cả một thùng linh thạch lớn đấy.

Tuy đều là lục phẩm và tứ phẩm, nhưng số lượng rất lớn.

Đổi thành linh thạch cửu phẩm cũng được hơn chục khối rồi.

Cô một con rối Bát phẩm, tiêu hao lớn đến vậy sao?

“Phẩm chất linh thạch ngươi lắp cho ta quá thấp.

Việc chiết xuất linh lực không ổn định, công suất đầu ra không đủ, thường xuyên bị giật, treo máy.” Tốc độ nói của Khôi Lỗi tiên tử lại trở lại bình thường, nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Hay là, chúng ta lập đội đi cướp lại hạch tâm đi.” Khôi Lỗi tiên tử ngồi xuống ghế đá trong sân, hai tay đan vào nhau đặt dưới cằm, nói: “Tôi gặp gã đó vào buổi trưa, có lẽ hắn vẫn còn ở gần đây.

Chúng ta có cơ hội tìm thấy hắn.” Cũng có nghĩa là, vị đại lão trường sinh của Mặc Môn, có thể vẫn còn ở gần đây?

Tống Thư Hàng: “Tôi cảm thấy chúng ta lập đội đi lên đó là đi nộp mạng, đừng liều.

Chỗ tôi bán đi một trăm hai mươi con Thiên Nhân ngũ phẩm, lại là một khoản linh thạch lớn.

Đến lúc đó, trước tiên cho cô hấp thu, cầm cự một thời gian.” Nói đến đây, tim Tống Thư Hàng đau như cắt.

Khó khăn lắm mới cảm thấy mình sắp giàu lên, kết quả linh thạch còn chưa đến tay, đã phải chi ra trước.

Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng: “Hay là ta cải tạo cho ngươi một chút, thêm cho ngươi một chức năng, để ngươi có thể duy trì hoạt động ở mức tối thiểu.

Ví dụ như chỉ để lại chức năng đi lại, nói chuyện.

Như vậy tiêu hao sẽ giảm xuống mức thấp nhất, một khối linh thạch tứ phẩm cũng có thể chống đỡ cho ngươi hoạt động rất lâu.” Khôi Lỗi tiên tử thở dài một hơi: “Cũng đành phải vậy thôi, Bạch đạo hữu, phiền ngươi rồi.” “Không cần khách sáo, chỉ là chuyện nhỏ.” Bạch tiền bối nói: “Thực ra, ta cũng khá hứng thú với cấu tạo của ngươi.” Tống Thư Hàng: “!!” Làm sao đây, mình có nên ngăn cản Bạch tiền bối một chút không?

Hay là... mình đi tìm Bạch tiền bối two qua đây?

Bạch tiền bối + Bạch tiền bối two, tương trợ lẫn nhau, những thứ bị tháo dỡ và cải tạo sẽ không có nguy cơ phát nổ. ********* “Bá Tống tiền bối, mấy người chúng tôi xin phép về trước.

Phần linh thạch còn thiếu, tối nay chúng tôi sẽ dùng phi kiếm gửi đến cho ngài.” Hằng Giang đạo trưởng và đồng bạn, sau khi chuyển hết tất cả Thiên Nhân ngũ phẩm lên xe tải, nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Phiền các vị đạo hữu rồi, ngoài ra cảm ơn các đạo hữu đã đưa Khôi Lỗi tiên tử nhà tôi về.

Nếu không phải các vị đạo hữu tình cờ thấy cô ấy, tôi muốn tìm được cô ấy cũng không dễ.” “Bá Tống tiền bối quá khách sáo rồi, chúng tôi cũng chỉ là tiện tay thôi.” Hằng Giang đạo trưởng mỉm cười: “Vậy Bá Tống tiền bối, chúng tôi xin phép đi trước.” “Đạo hữu xin dừng bước, để tỏ lòng cảm kích, tôi có một thứ muốn tặng cho đạo hữu.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Hằng Giang đạo trưởng và mấy vị đồng bạn không tự chủ được, đồng loạt lùi lại nửa bước.

Bá Tống Huyền Thánh nói muốn tặng một thứ cho chúng ta, làm sao đây?

Chờ online, siêu gấp.

Tống Thư Hàng vẫy tay, từ trong mắt của hoạt tuyền trong thế giới hạch tâm, lấy ra hoạt tuyền tươi mới, đưa cho Hằng Giang đạo trưởng và mấy vị đồng bạn mỗi người một ly.

“Đây là nước hoạt tuyền, có thể kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, và có hiệu quả cường thân kiện thể.” Tống Thư Hàng giải thích.

Nếu không phải mấy vị đạo hữu này trùng hợp mang Khôi Lỗi tiên tử về, Tống Thư Hàng cũng không biết phải tìm cô ở đâu.

Phải cảm ơn mấy vị đạo hữu này một chút.

Nhưng vì quá nghèo, trong tay Tống Thư Hàng cũng không có gì tốt để tặng người khác làm quà.

Nghĩ đi nghĩ lại, cũng chỉ có nước hoạt tuyền, là thích hợp nhất để tặng người.

Hằng Giang đạo trưởng và mấy vị đồng bạn nhận lấy nước hoạt tuyền, liền có mùi hương lạ ập vào mũi, khiến người ta chỉ muốn uống ngay lập tức.

Nhưng mà, Hằng Giang đạo trưởng và mấy vị đạo hữu không hiểu vì sao, trong đầu lại nghĩ đến nước sông Tử Mẫu trong truyền thuyết, loại mà uống vào sẽ khiến người ta mang thai.

Thứ này, uống vào sẽ không mang thai chứ?

“Các đạo hữu có thể thử vị, nhưng một ly là một phần, phải uống hết, mới có thể có hiệu quả kéo dài tuổi thọ năm mươi năm.” Tống Thư Hàng nhắc nhở. 【Ý của Bá Tống Huyền Thánh, là muốn chúng ta phải uống tại chỗ?】 Hằng Giang đạo trưởng liếc nhìn Tống Thư Hàng, cắn răng một cái, uống cạn ly nước.

Uống có thể mang thai, không uống là không nể mặt Bá Tống Huyền Thánh.

Không nể mặt Bá Tống Huyền Thánh, ngươi muốn mang mấy thai?

Mấy vị đồng bạn thấy Hằng Giang đạo trưởng đã uống ly nước này, họ cũng cắn răng, uống cạn ly nước.

Sau khi uống xong nước hoạt tuyền... cảm giác đau bụng dự kiến không hề xuất hiện.

Ngược lại là toàn thân khoan khoái, rõ ràng cảm giác được mình trở nên trẻ hơn, tuổi thọ kéo dài thêm một phần.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối ban thuốc.” Hằng Giang đạo trưởng chắp tay hành lễ với Tống Thư Hàng.

Bảo vật kéo dài tuổi thọ!

Dù chỉ là kéo dài năm mươi năm, cũng là thứ có thể gặp mà không thể cầu.

Hơn nữa, vị của hoạt tuyền này thật tuyệt, uống một hơi cạn thật là có chút lãng phí, đáng lẽ phải từ từ thưởng thức mới đúng. ... ...

Sau khi cáo biệt Bá Tống Huyền Thánh, Hằng Giang đạo trưởng và đồng bạn lái xe tải, rời khỏi tòa nhà của Dược Sư.

Trên đường trở về.

Hằng Giang đạo trưởng cảm thán một tiếng: “Hôm nay chúng ta may mắn thoát được một kiếp.” “Không bị mang thai, thực là đại hạnh của chúng ta.” “Hơn nữa còn được nước suối kéo dài tuổi thọ năm mươi năm, sớm biết vậy ta đã giữ lại nước suối đó, chắc chắn có thể bán được giá cao.

Chúng ta còn trẻ, không cần dùng đến nước suối này.

Nhưng chắc chắn có tu sĩ tuổi thọ sắp hết, rất cần nước suối này.” “Tiếc quá.” Hằng Giang đạo trưởng liếc nhìn vị trí tòa nhà của Dược Sư: “Nhưng lần sau, ta chắc chắn sẽ không đến đây nữa.

Giao hàng xong trở về, linh thạch dùng phi kiếm gửi cho Bá Tống Huyền Thánh!” ... ...

Tòa nhà của Dược Sư.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Khoan đã, Thiên Nhân lục phẩm của tôi còn chưa được kiểm định!

Nhưng bây giờ, chuyện này tạm gác lại.

Tống Thư Hàng triệu hồi Công Đức Xà Mỹ Nhân ra.

Chương 1826

Trước tiên phải lôi cặp song sinh trong Kình Đan ra đã!

Công đức xà mỹ nhân được Tống Thư Hàng triệu hồi ra ngoài.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa tiên tử cũng tò mò hiện thân, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng.

Công đức xà mỹ nhân khá là thích thú với việc ‘vuốt ve cá voi’, bởi vì chuyện này, Tạo Hóa tiên tử không làm được.

Đan điền và kim đan là nơi quan trọng nhất của tu sĩ, không thể để ‘người khác’ tiếp xúc.

Đối với Tống Thư Hàng, Công đức xà mỹ nhân là một phần công đức của cậu, là chính cậu.

Còn Tạo Hóa tiên tử, dù có thể hòa nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng, nhưng nàng vẫn là vật ngoại lai.

Trong lầu của Dược Sư.

Khôi lỗi tiên tử mềm mại ngồi trên ghế sô pha, không động đậy, cố gắng hết sức để tiết kiệm năng lượng tiêu hao.

Bạch tiền bối ngồi trên chiếc sô pha đối diện cô, tay bưng chén trà, khẽ nhấp một ngụm.

Mái tóc dài của ngài buông xuống sau ghế sô pha, Âm Trúc đang nấp sau lưng ghế, lén lút tết những bím tóc nhỏ cho Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng vịn vào sô pha, nghiến chặt răng: “Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, một hơi ép kim đan mới ra đi!” Bàn tay nhỏ của Công đức xà mỹ nhân hóa thành ánh sáng công đức thuần khiết, tiến vào đan điền của Tống Thư Hàng, một tay nắm lấy Phì Kình Kim

Đan.

Nàng đã không phải lần đầu đỡ đẻ cho Phì Kình Kim Đan, quen tay lắm rồi.

Lần đầu còn lạ, lần hai đã thuận, lần ba càng có thể sinh ra dễ dàng hơn... trừ phi là song thai.

Phì Kình Kim Đan liều mạng bơi lội trong đan điền, nhưng đan điền chỉ có bấy nhiêu đó không gian, cộng thêm lần này bụng của Phì Kình Kim Đan còn to hơn trước, bơi không nổi.

Bàn tay nhỏ của Công đức xà mỹ nhân dễ dàng tóm được đuôi của nó, nhấc nó lên.

Sau đó, tay kia của Công đức xà mỹ nhân nắm lấy thân cá voi, dùng sức ép lên trên.

Ép một cái... không ra.

Có lẽ do song thai nên khó sinh chăng.

Công đức xà mỹ nhân đổi tư thế rồi ép thêm lần nữa.

Phì Kình Kim Đan ra sức giãy giụa, nhưng kim đan vẫn không chịu ra.

Tạo Hóa tiên tử sau lưng Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tìm được cơ hội, nàng cất giọng hát: “Lão gia~ lão gia~ phu nhân người~ khó sinh.” Công đức xà mỹ nhân đột ngột ngẩng đầu, nối tiếp hát: “Phu nhân người khó sinh~~ giữ lớn, hay giữ nhỏ?” Tống Thư Hàng: “...” Khôi lỗi tiên tử: “...” Bạch tiền bối: “...” Lý Âm Trúc: “???” “Giữ lớn đây~ hay là giữ nhỏ đây~ đây là một~ vấn đề nan giải~” Tạo Hóa tiên tử tiếp tục hát.

Công đức xà mỹ nhân: “Giữ nhỏ chứ sao, đứa bé mới mang thai được một... ngày, giữ lại cũng chết chắc.

Cho nên, đương nhiên là giữ lớn rồi.” Lại là lời thoại từ bộ phim nào đó không biết, giọng nghe quen quen, hình như là của một nữ minh tinh nào đó lồng tiếng.

“Đừng giỡn nữa.” Tống Thư Hàng chỉ muốn chết đi cho rồi.

Mai phải đến chỗ Tạo Hóa Pháp Vương, trả tiên tử nhà hắn về.

Công đức xà mỹ nhân cộng với Tạo Hóa tiên tử, căn bản không cho người ta đường sống.

Chiều nay thôi mà cậu đã mấy lần muốn chết đi cho rồi.

“Sinh không ra được.” Công đức xà mỹ nhân chớp chớp mắt, cất tiếng.

Hiếm thấy, đây là giọng nói phát ra từ bản thể của nàng.

Tống Thư Hàng: “?” “Vẫn chưa phát triển xong, cần phải phát triển thêm một thời gian nữa.” Công đức xà mỹ nhân nói: “Là song thai!” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Nói cách khác, Phì Kình Kim Đan của cậu còn phải mang hai ‘tiểu kim đan’ này thêm một thời gian nữa?

Lúc này, Bạch tiền bối bước tới, vỗ vỗ Tống Thư Hàng, an ủi cậu: “Song thai vẫn tốt hơn sinh ba, sinh ba sẽ còn vất vả hơn.” Khi Bạch tiền bối đứng dậy, Lý Âm Trúc đang lén lút tết tóc cho ngài liền bị kéo theo.

Cô bé bị treo lơ lửng trên tóc của Bạch tiền bối, bị kéo đi... nhưng dù vậy, cô bé vẫn không bỏ cuộc, vẫn cố gắng tết bím tóc nhỏ.

“Sinh ba chắc là không đâu...

Thánh Nhân cũng chỉ có hai mắt, không thể biến ra ‘tam thai ngưng thị’ được.” Tống Thư Hàng nói, cậu luôn cảm thấy việc Phì Kình Kim Đan của mình mang ‘song thai’ có liên quan rất lớn đến ‘song thai ngưng thị’ của Nho gia Thánh Nhân.

Cho nên, kim đan sinh ba chắc sẽ không xuất hiện.

Tạo Hóa tiên tử nghiêng đầu, chìm vào trạng thái trầm tư.

Thánh Nhân, rốt cuộc có mấy con mắt? ... 10 giờ 22 phút, thứ Ba, 1 giờ 20 phút sáng.

Thời gian hồi sinh của Tống Thư Hàng sắp kết thúc.

Thấy bình minh sắp đến, Tống Thư Hàng lại gặp phải nguy cơ lớn.

Lúc này, trong phòng của cậu. «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» trong cơ thể cậu đang không ngừng vận chuyển, từng chu thiên một, điên cuồng vận hành.

Tống Thư Hàng thậm chí không thể dừng chúng lại.

Cùng với sự vận chuyển điên cuồng của «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng không ngừng tăng cường... công lực tăng mạnh.

Công lực tăng mạnh là chuyện tốt.

Nhưng, công pháp hoàn toàn không thể dừng lại được, thì không ổn rồi.

Đây là dấu hiệu của tẩu hỏa nhập ma.

Các tu sĩ khác nếu ‘tẩu hỏa nhập ma’ thì vẫn có cơ hội sống sót.

Tống Thư Hàng mà tẩu hỏa nhập ma, rất có thể sẽ nổ tung.

“Toang rồi.” Tống Thư Hàng run rẩy lấy điện thoại ra.

Cậu gọi cho Bạch tiền bối.

Điện thoại còn chưa kết nối, đã nghe thấy giọng của Bạch tiền bối: “Ta ở ngay bên cạnh cậu rồi.” Bạch tiền bối đang ở trên lầu nghiên cứu phi hành khí của Thiên Nhân, cảm ứng được sự thay đổi khí tức của Tống Thư Hàng nên trực tiếp dịch chuyển không gian đến.

Phi hành khí của Thiên Nhân mà Bạch tiền bối đang tháo ra chơi là chiến lợi phẩm của Tống Thư Hàng, sau đó cậu lại tặng cho Bạch tiền bối nghiên cứu... hoặc là nói, tháo ra chơi.

“Bạch tiền bối, con còn cứu được không?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Bạch tiền bối đưa tay đặt lên người Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng cảm ứng trạng thái của cậu.

“Nói chung, không phải là chuyện xấu.

Hiện tại, trong bụng Phì Kình Kim Đan của cậu lại có hai viên kim đan nữa đang được sinh ra.

Tổng cộng bảy viên kim đan, khiến cho ‘linh lực’ trong cơ thể cậu cuối cùng cũng sắp đạt đến một trạng thái cân bằng.

Mà hiện tại linh lực trong cơ thể cậu bạo động, chính là vì sức mạnh trong cơ thể đang chủ động thử tìm đến điểm ‘cân bằng’ này.” Bạch tiền bối giải thích.

Tống Thư Hàng không quan tâm đến chuyện này: “Bạch tiền bối, vậy con có nổ không?” “Có, cứ tiếp tục thế này, kim đan của cậu còn chưa sinh ra thì cậu đã nổ rồi.

Hơn nữa, có thêm hai viên tiểu kim đan nữa, cậu cũng không thể đạt đến sự ‘cân bằng’ thực sự.” Bạch tiền bối nói, ngài đưa tay ấn vào bụng Tống Thư Hàng, trực tiếp mạnh mẽ phong ấn Kình Đan bản thể của cậu, cưỡng ép cắt đứt sự vận hành công pháp.

“Tu sĩ ngoài bản mệnh đan điền ra... còn có bảy tiểu đan điền.

Long Vĩ, Long Trảo, Long Khu, Long Chưởng, Long Cảnh, Long

Thủ và Hóa Long Giác.

Cậu hiện tại ngoài bản mệnh Kình Đan, đã có sáu tiểu kim đan.

Muốn đạt đến sự cân bằng thực sự, tiểu kim đan cuối cùng là không thể thiếu.” Bạch tiền bối nói: “Đừng quá áp lực, trước tiên hãy sinh hai tiểu kim đan trong Kình Đan ra đã.

Sau đó cố gắng để nó mang thai thêm một lần nữa, bù vào chỗ trống của viên kim đan cuối cùng.” Tống Thư Hàng: “...” Ở cửa, cửa phòng bị mở ra, Khôi lỗi tiên tử hành động chậm chạp đẩy cửa bước vào.

Cô cũng cảm nhận được khí tức hỗn loạn của Tống Thư Hàng nên vội vàng chạy đến.

Nhưng hiện tại cô đã mất đi lõi, động tác không còn linh hoạt.

Khi cô vào phòng, liền nói tiếp: “Thực ra, Thư Hàng đạo hữu... sinh ba cậu cũng có thể cân nhắc, một bước đến nơi.” Tống Thư Hàng: “!!!” “Sáu tiểu kim đan của cậu, có lai lịch là gì?” Bạch tiền bối lên tiếng hỏi: “Biết đâu ta ở đây có dược liệu gì đó, có thể bù cho cậu viên tiểu kim đan cuối cùng?” “Tiểu kim đan đầu tiên là do bản thân con ngưng tụ ra, viên thứ hai là thất thải yêu đan.

Viên thứ ba là ‘công đức toản cầu’ do Công đức xà mỹ nhân uống nước Tử Mẫu Hà Tuyền mà tạo ra.

Viên thứ tư là lõi của huyết ma vương tộc trong vực ngoại thiên ma.

Hiện tại viên thứ năm và thứ sáu trong Kình Đan còn chưa ra đời.

Nhưng nếu con đoán không lầm, e rằng chính là ‘lò phản ứng hạt nhân’ hoặc là ‘cổ vu thần huyết’, hoặc là hóa thân sắt thép của con.

Là hai trong ba thứ đó.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối gật gật đầu, ngài búng tay một cái, ngưng tụ phân thân ra.

“Bản thể, có gì phân phó!” Phân thân Bạch tiền bối lần này, vẻ mặt nghiêm túc, trông như một quân nhân, giọng nói kiên định hữu lực.

Đây tuyệt đối là một phân thân đáng tin cậy.

“Đi tra kho báu của chúng ta xem, có thứ gì phù hợp với kim đan của tiểu hữu Thư Hàng không.” Bạch tiền bối nói.

“Rõ, bản thể.

Nhưng ta cảm thấy khả năng khá nhỏ.

Đồ vật cấp thấp ngũ phẩm, chúng ta thường không cất giữ.” Phân thân Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Nói xong, hắn vẫn tỉ mỉ đi đến kho báu của mình, bắt đầu tìm kiếm.

“Cũng đúng, trong kho báu của ta e là không có đồ vật cấp bậc tương tự.

Chương 1827

Chúng ta lên nhóm hỏi các đạo hữu xem.” Bạch tiền bối nói.

Ngài lấy điện thoại ra, vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Dù sao cũng là tu chân giả, ngày hay đêm đối với họ không có khái niệm gì.

Số người online trong nhóm không ít.

Khi Bạch tiền bối vào giao diện chat nhóm, Đồng Quái Tiên Sư gửi một tấm ảnh.

Đó là một tấm ảnh chân dài.

Trắng nõn thon dài, dáng chân đẹp, săn chắc có độ đàn hồi, đùi, bắp chân và mắt cá chân tạo thành một tỉ lệ hoàn hảo.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Đồng Quái đạo hữu, khẩu vị của ngươi thay đổi từ khi nào vậy?

Trước đây không phải ngươi thích tiên tử ngực khủng sao?” Đồng Quái Tiên Sư: “Ngươi nhớ nhầm rồi, người thích ngực khủng chắc chắn không phải là ta, vì ngực của chính ta cũng rất lớn.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Cơ ngực?” Đồng Quái Tiên Sư: “【Biểu cảm ngón tay cái】Dù là ngực hay cơ ngực, ta đều lớn.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Ảnh ta chuyển cho nhóm bên cạnh.

Tiền bối Cơ Tử Ngọa ở nhóm bên cạnh nói đôi chân này rất đẹp, ngài ấy rất thích.

Ngài ấy hỏi có cơ hội làm quen với vị tiên tử này không?” Đồng Quái Tiên Sư: “Ừm, có cơ hội.

Đôi chân này là của một đạo hữu trong nhóm chúng ta.” “Của Lệ Chi tiên tử à?” Diệt Phượng công tử hỏi.

Lệ Chi tiên tử: “Ta chưa từng chụp ảnh như vậy, và chân của ta cũng không có dáng này... cảm giác giống của Vũ Nhu Tử hơn. @Hôm nay đạo hiệu tự mình lấy Vũ Nhu Tử.” Vũ Nhu Tử: “Cũng không phải của em, có thể là của chị Đông Phương Lục chăng?” “Đồng Quái không thể nào giữ ảnh của ta được, ta hình như không phải gu của hắn.” Đông Phương Lục tiên tử nói: “Từ trước đến nay, hắn đều thích đối tượng thuộc hệ chính trực.

Mặc dù hắn giấu rất kỹ, nhưng ta sớm đã cảm nhận được rồi.” “Có phải là con gái nhà ta Ngư Kiều Kiều không?” Muốn Sinh Một Chi Nam Túc Giao Bá nghi ngờ nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ha ha, với sự hiểu biết của ta về Đồng Quái.

Đôi chân này, chắc chắn là của chính hắn.

Tam Lãng, bảo các vị đạo hữu cảm thấy đôi chân này đẹp đi rửa mặt ngủ đi.” Đồng Quái Tiên Sư: “Chậc, bị đoán ra rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng: “!!!” Cuồng Đao Tam Lãng: “【Một tấm ảnh con mắt trái khổng lồ】, Bá Tống ngưng thị!

Mang thai đi, Đồng Quái!” Bá Tống: “...” Con mắt trái này chính là con mắt của Nho gia Thánh Nhân.

Nho gia Thánh Nhân lúc sinh thời tu vi thông thiên, trấn áp đương thời.

Cho nên, dù chỉ là một tấm ảnh, khi tu sĩ nhìn chằm chằm vào nó, đều sẽ cảm thấy một cảm giác ‘thấp thỏm’, phảng phất như Nho gia Thánh Nhân thật sự đang nhìn chằm chằm vào mình.

Hơn nữa, trong tấm ảnh này, dường như có ánh sáng quỷ dị đang lấp lánh.

Tống Thư Hàng khi thấy tiền bối Tam Lãng gửi tấm ảnh này ra, liền biết là toang rồi.

Lúc đó cậu đưa cho tiền bối Tam Lãng một tấm ảnh HD mắt trái, kết quả là bị ăn cắp hình.

“Trời ạ, đúng là mắt của tiểu hữu Thư Hàng.

Ảnh này Tam Lãng ngươi lấy ở đâu ra vậy?” Lạc Trần Chân Quân đau lòng nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Tiểu hữu Thư Hàng tự gửi cho ta, ha ha ha ha.

Hiệu quả của ảnh này siêu đỉnh, mỗi lần tung ra là có thể gây ra 200% sát thương cho mục tiêu.

Trước đây ta toàn gửi riêng cho người khác.

Đúng rồi, gần đây ta đang cân nhắc dùng ảnh này để tạo một mẫu huyễn thuật【Huyễn thuật.

Bá Tống Huyền Thánh Ngưng Thị】, đợi ta nghiên cứu xong sẽ chia sẻ lên nhóm.” Tam Lãng không chỉ có thiên phú về đao pháp, mà hắn còn cực kỳ có thiên phú trong việc sáng tạo pháp thuật.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, ‘Sạc Điện Thuật’ mà đạo hữu nào cũng phải học chính là do Tam Lãng nghiên cứu ra.

Tiếc là, hắn vẫn luôn lãng phí thiên phú về pháp thuật của mình.

Hơn nữa còn thường xuyên nghiên cứu những pháp thuật rất dị.

Không ít đạo hữu trong nhóm đều động lòng, nếu huyễn thuật này được nghiên cứu ra, có lẽ sẽ rất hữu dụng.

“Tam Lãng ngu ngốc.” Đồng Quái Tiên Sư cười lạnh một tiếng: “Xem【Bá Tống Song Bào Thai Ngưng Thị】của ta đây.

Mang song thai cho ta, Tam Lãng!" Đồng Quái Tiên Sư lấy ảnh meme của Tam Lãng, dùng phần mềm PS một chút.

Bức ảnh vốn chỉ có một con mắt trái, dưới tay PS nhanh chóng của Đồng Quái Tiên Sư, đã biến thành một đôi mắt.

Mắt trái được sao chép sang mắt phải, hai mắt của Tống Thư Hàng đều biến thành 'Thánh Nhân Chi Nhãn'.

Bá Tống: "..." Tống Thư Hàng cảm thấy mình có phải đã bị phớt lờ không?

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, dường như hoàn toàn không chú ý đến sự xuất hiện của cậu.

Ngoài ra, 'song thai ngưng thị' giống như một lời nguyền, từ hiện thực lan truyền đến Cửu Châu Nhất Hào Quần?

Tống Thư Hàng lòng đau như cắt.

Hôm nay từ nhạy cảm nhất trong lòng cậu chính là 'song thai'... nếu phải nói, còn có từ nào nhạy cảm hơn song thai, thì đó chỉ có thể là 'sinh ba'.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Thế này cũng được à? @Hôm nay đạo hiệu tự mình lấy Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử, PS cho ta ba mắt đi, kiểu của Nhị Lang Thần ấy." "Cứ giao cho em, Tam Đương tiền bối." Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời.

Chỉ hơn ba giây sau, Vũ Nhu Tử đã gửi ảnh.

Ba 'Thánh Nhân Chi Nhãn' tạo thành kiểu của Nhị Lang Thần, chiếm hết màn hình chat của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Quan trọng hơn là, tấm ảnh này còn là ảnh động.

Trong mỗi 'Thánh Nhân Chi Nhãn', đều có một tia sáng quỷ dị đang lưu chuyển.

“Tam thai ngưng thị!

Tiếp nhận ánh mắt của Bá Tống, rồi mang thai sinh ba đi.

Đồ ngốc Đồng Quái.” Cuồng Đao Tam Lãng dùng giọng nói ha ha cười.

Tống Thư Hàng: “...” Quả nhiên, đối với cậu hôm nay, nếu có từ nào đau lòng hơn song thai, thì đó chính là sinh ba.

Cậu lặng lẽ đổi danh thiếp nhóm của mình.

Bá.

Lòng đau như cắt.

Tống.

Hoàng Sơn tâm hảo lụy hảo tưởng về hưu: “@Bá.

Lòng đau như cắt.

Tống.【Biểu cảm xoa đầu】” Từ đầu đến cuối, chỉ có Hoàng Sơn tiền bối chú ý đến tin nhắn online của Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, anh có muốn phản công lại tiền bối Tam Lãng và tiền bối Đồng Quái không?

Em có thể PS cho anh một trăm con mắt.” Tống Thư Hàng: “Không cần đâu, cảm ơn.” “Không có gì, Tống tiền bối.【Biểu cảm lè lưỡi】” Vũ Nhu Tử lặng lẽ offline, cô bé muốn đi xem ba mình rốt cuộc khi nào mới kết thúc bế quan ra ngoài. ...

Đợi đến khi chủ đề trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cuối cùng cũng tạm lắng, Bạch tiền bối mới từ tốn gửi một tin nhắn.

Bạch Thánh: “Mọi người có thứ gì không phải kim đan, nhưng lại cùng cấp bậc với kim đan không?” “Yêu đan?” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trả lời.

“Tiểu kim đan và yêu đan đã có, công đức kim toản, lõi vực ngoại thiên ma, lò phản ứng hạt nhân khoa học, cổ vu thần huyết đều có rồi.

Còn có thứ gì có thể bổ sung không?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ngoài yêu đan, kim đan và cổ vu thần huyết ra, ta thật sự không nghĩ ra được thứ gì khác.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Những thứ này, trong đó có mấy cái đều là tiểu kim đan của tiểu hữu Tống Thư Hàng phải không?

Khoan đã... số lượng này, tiểu kim đan của tiểu hữu Thư Hàng lại nhiều thêm rồi à?” Tống Thư Hàng: “Vâng.” Bắc Hà Tán Nhân: “Cho vào danh sách đen rồi, sau này chúng ta đừng nói chuyện nữa.” Tống Thư Hàng: “Đừng mà, Bắc Hà tiền bối, con sắp toang rồi đây.” Hoàng Sơn tâm hảo lụy hảo tưởng về hưu: “Lại sắp nổ nữa à?” Bạch tiền bối nói: “Sắp rồi, nên ta muốn thử xem, có thể bổ sung cho Thư Hàng vị trí tiểu kim đan thứ bảy không.

Để duy trì sự cân bằng sức mạnh trong cơ thể cậu ấy.” Hoàng Sơn tâm hảo lụy hảo tưởng về hưu: “Nhất thời cũng không nghĩ ra được thứ gì khác, Thiên Nhân lại không có thứ gọi là lõi.

Nếu ta nghĩ ra được thứ gì, sẽ lập tức lên báo cho tiểu hữu Thư Hàng.” Đồng Quái Tiên Sư: “Đúng rồi, Bạch tiền bối.

Lần trước mượn của ngài một đoạn long mạch nhỏ, ta vẫn chưa trả.

Khi nào rảnh ta sẽ gửi trả lại cho ngài.

Sau đó... tiểu hữu Thư Hàng, có muốn ta bói cho ngươi một quẻ không?” “Loại dùng chân ấy ạ?” Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi.

“Dùng chân bói quẻ chỉ là trò trẻ con, đùa cho vui thôi.

Ta nghiêm túc bói cho ngươi một quẻ, miễn phí, thế nào?” Đồng

Quái Tiên Sư nói.

Tống Thư Hàng: “Được ạ!” Quẻ của Đồng Quái tiền bối tuy đen, nhưng có những quẻ chỉ cần xem ngược lại là được.

Đồng Quái tiền bối miễn phí bói cho cậu, cậu đương nhiên không từ chối.

“Đến đây, ta bói trực tiếp cho các ngươi xem.” Đồng Quái mở video nhóm.

Tống Thư Hàng nhấn vào để xem.

Trong video, Đồng Quái Tiên Sư mặc áo choàng tắm, giống như vừa tắm xong.

Lúc này tiên sư, là một đại tỷ tỷ tóc vàng mắt xanh, ngực siêu khủng.

“Hôm nay học được chiêu mới, cho các ngươi lóa mắt.” Đồng Quái Tiên Sư nói xong, lấy ra một cái bàn bát quái khổng lồ, đặt trên giường.

Sau đó cất tiếng: “Tiểu hữu Thư Hàng, gửi ảnh bàn tay của ngươi qua đây.” Tống Thư Hàng đưa tay chụp một tấm ảnh bàn tay trái của mình, gửi lên nhóm.

Đồng Quái Tiên Sư lấy ra một chiếc điện thoại khác, đưa tay điểm vào điện thoại, chiếc điện thoại đã được hắn sửa đổi trực tiếp chiếu hình bàn tay Tống Thư Hàng lên bàn bát quái.

Chương 1828

Vân tay rõ ràng, chiếu vào giữa bàn bát quái.

Đồng Quái Tiên Sư đưa tay xoay bàn bát quái, bàn quẻ kết hợp với chỉ tay của Tống Thư Hàng, không ngừng biến hóa.

Cuối cùng, trên bàn quẻ hiện ra ngọn lửa, phượng hoàng màu trắng bạc, và một thanh kiếm nhỏ màu vàng.

“Ngọn lửa, phượng hoàng trắng bạc, kiếm nhỏ màu vàng... thì ra là vậy.

Quẻ này thú vị đây.

Thư Hàng, ngươi nói trước xem lần này ngươi muốn bói gì?” Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

Tống Thư Hàng lập tức nói: “Ngoài việc thăng cấp Lục phẩm ra, gần đây, con có cơ hội giải quyết triệt để ẩn họa tự nổ của mình không?” “Quả nhiên là vậy, hoàn toàn khớp với quẻ tượng.

Đi đi, tiểu hữu Thư Hàng, quẻ tượng cho thấy hôm nay ngươi đại lợi phương Tây.

Đi về phía tây, không ngừng tiến tới.

Ngươi sẽ tìm được thứ mình muốn.” Đồng Quái Tiên Sư hất mái tóc vàng của mình, mỉm cười nói.

“Đại lợi phương Tây... có nghĩa là, hôm nay mình tuyệt đối không được đi về phía tây, sẽ chết.” Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu, khẽ nói.

Bạch tiền bối: “Cũng có thể là muốn chúng ta đi hướng ngược lại, đại lợi phương Tây, chúng ta sẽ đi về phía đông.” Quẻ đen xem ngược lại cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy, đôi khi một quẻ xem ngược lại có rất nhiều ý nghĩa, cũng không dễ xác định rốt cuộc là cái nào.

Trong video nhóm, Đồng Quái Tiên Sư cất bàn quẻ của mình đi.

Sau đó tiên sư hôn gió vào ống kính: "Lão Bắc Hà, dáng vẻ hiện tại của ta ngươi có thấy quen mắt không?

Không sai, chính là phiên bản sửa đổi của tâm ma đã qua đời của ngươi!

Trước đây hình tượng cô gái tóc vàng này có thể trở thành tâm ma của ngươi, nhất định là vì trong lòng ngươi thích kiểu này.

Ta lại kết hợp với hiện trạng, biến đổi nó cho phù hợp hơn với thẩm mỹ hiện đại.

Ngươi có động lòng không?" Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Là ảo giác sao?

Trước đây trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Đồng Quái Tiên Sư và Bắc Hà Tán Nhân là đối thủ không đội trời chung.

Nhưng gần đây, mùi vị đối đầu có chút thay đổi.

Nhưng đối với Bắc Hà Tán Nhân, trải nghiệm tâm ma vẫn luôn là một trong những vết nhơ trong lịch sử của hắn.

Thế là, hắn không khách khí mắng chửi Đồng Quái.

Đồng Quái Tiên Sư tắt chức năng 'video nhóm', toàn lực khai hỏa, đối chọi với Bắc Hà.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào tùy chọn mở 'video nhóm'.

Lúc này cậu rất muốn mở video nhóm, trực tiếp chiếu màn hình 'mang thai ngưng thị' từ Thánh Nhân Chi Nhãn của mình cho tiền bối Tam Lãng và tiền bối Đồng Quái.

Nhưng cậu lại nghĩ đến Hoàng Sơn tiền bối lòng mệt mỏi chỉ muốn về hưu.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng lặng lẽ thả ngón tay ra.

Tạm thời vẫn không nên kích thích Hoàng Sơn tiền bối nữa.

Hoàng Sơn tiền bối là của chung, phải biết trân trọng, đừng để ngài ấy thêm phiền lòng. ********** 4 giờ sáng.

Trên mặt biển mênh mông vô tận.

Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Lý Âm Trúc và Thông nương trong hình dạng cọng hành, ngồi trên một chiếc thuyền nhỏ, phi nhanh trên biển cả bao la.

Nơi mà mấy người muốn đến, là động phủ di tích mà phân thân Bạch tiền bối từng đi thăm dò, khi đó, phân thân Bạch tiền bối thăm dò động phủ thất bại, chỉ mang về được một cái ‘máy sạc ma lực’.

Bạch tiền bối bây giờ dẫn Tống Thư Hàng đi cùng, một lần nữa thăm dò động phủ và di tích này.

Bạch tiền bối rất hứng thú với nguyên lý sạc của ‘máy sạc ma lực’.

Ngoài ra, quẻ tượng của Đồng Quái Tiên Sư cho thấy, Tống Thư Hàng đại lợi phương Tây.

Mà động phủ Bạch tiền bối muốn đến, nằm ở vị trí sâu trong Đông Hải.

Đối với vị trí của khu vực Giang Nam mà nói, vừa hay là đi thẳng về hướng đông.

Giống như lần trước, thuyền nhỏ đến được vị trí ‘Hỗn Loạn Hải Vực’.

“Lần này đột phá vào Hỗn Loạn Hải Vực từ hướng đông, các ngươi ngồi vững nhé.” Bạch tiền bối nói.

Nói xong, ngài lại lấy ra một sợi dây pháp bảo màu vàng, trói Tống Thư Hàng, Lý Âm Trúc, Thông nương lại, buộc chung với chính mình.

Tiếp đó, Bạch tiền bối đưa tay đẩy vào hư không, phảng phất như đẩy mở một cánh cửa vô hình.

Phía dưới thuyền nhỏ, lập tức có một xoáy nước hình thành, nuốt chửng cả nhóm Tống Thư Hàng.

Lần này, có sợi dây pháp bảo màu vàng, mấy người Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối được buộc chặt, không bị cuốn đi nữa.

Xoáy nước kết thúc, Tống Thư Hàng và những người khác xuất hiện bên cạnh một loại thực vật khổng lồ dưới đáy biển.

“Lần này vận may không tệ, rơi thẳng xuống bên cạnh một cây ‘Loạn Niên’.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

“Đây là cây Loạn Niên Dị Quả sao?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn loại thực vật kỳ lạ này, trên cây thực vật khổng lồ, chỉ có lác đác vài quả.

Loạn Niên Dị Quả, ăn vào có thể khiến tuổi tác của người ta thay đổi ngẫu nhiên, từ trạng thái phôi thai mới sinh cho đến trạng thái sắp chết, hoàn toàn ngẫu nhiên.

Tuy nhiên, nó không ảnh hưởng đến tuổi thọ cụ thể, sự thay đổi chỉ là ở lớp vỏ xác thịt bên ngoài.

Nhân phẩm không tốt thì đừng tùy tiện thử.

Lỡ không cẩn thận, trạng thái sẽ bị cố định ở dạng ông lão, bà lão, lúc đó thì chỉ có đau lòng.

Mặc dù đối với tu sĩ, ngoại hình chỉ là một lớp vỏ, gần như không ảnh hưởng đến thực lực...

“Lần trước phân thân cũng tìm được một cây, mang về hai quả ‘Loạn Niên Dị Quả’, vị rất ngon.” Bạch tiền bối truyền âm trả lời.

Sau đó, ngài đặt Tống Thư Hàng, Thông nương và Lý Âm Trúc xuống, nhẹ nhàng nhảy lên cây Loạn Niên, đưa tay hái hết mấy quả ‘Loạn Niên Dị Quả’ lác đác trên cây.

Thiên tài địa bảo, thường đều có dị thú, linh thú, yêu thú các loại bảo vệ.

Loạn Niên Dị Quả cũng không ngoại lệ.

Khi Bạch tiền bối đang hái ‘Loạn Niên Quả’, liền có một con cá quái hình rắn đột ngột từ trong bụi cây lao ra, há miệng định cắn Bạch tiền bối.

Nhưng con cá quái há miệng lao ra được nửa đường, đột nhiên phanh gấp.

Nó nhìn chằm chằm Bạch tiền bối một lúc, sau đó lại cẩn thận lùi lại, co mình vào trong bụi cây.

Trước khi về, nó còn dùng đầu vuốt lại những chiếc lá bị nó làm rối khi lao ra.

Tống Thư Hàng: “...” Cảm giác này, giống như một tiểu manh tân đạp cửa xông vào, hét lớn một tiếng: “Tất cả không được động đậy.” Giây tiếp theo, lại phát hiện trong phòng toàn là các đại lão.

Tiểu manh vội vàng lùi ra, tiện tay còn phải nhặt cánh cửa lên, lắp lại như cũ. ...

Bạch tiền bối cũng không làm khó con cá quái này.

Ngài hái mấy quả ‘Loạn Niên’ đã chín, rồi từ trên cây Loạn Niên nhảy xuống.

Sau đó, Bạch tiền bối đưa cho Tống Thư Hàng, Lý Âm Trúc, Thông nương mỗi người hai quả dị quả.

Bạch tiền bối vẫn giữ quy tắc cũ, có mặt là có phần.

Dị Niên Quả không lớn, chỉ bằng quả táo ta.

Tiếp đó, Bạch tiền bối lấy ra một viên 'Tị Thủy Châu' đeo lên cổ, mở ra một không gian.

"Quả này vị không tệ, các ngươi có thể thử." Bạch tiền bối lau lau Dị Niên Quả, cắn một miếng.

Sau đó, tuổi của Bạch tiền bối có một chút thay đổi.

Vẻ ngoài của ngài dường như lại lớn thêm một chút, tổng thể thay đổi không lớn.

Nhân phẩm của Bạch tiền bối hôm nay vẫn vững vàng đáng tin cậy.

Thông nương sờ hai quả dị quả trong tay, hỏi: "Ăn vào sẽ làm thay đổi ngoại hình sao?" "Đúng vậy, ăn vào có thể làm cho tuổi tác ngoại hình thay đổi ngẫu nhiên." Tống Thư Hàng.

Lý Âm Trúc nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Vậy thì nó đối với ta vô dụng, tặng ngươi, A Tống." Bản thân cô bé có thể tùy ý thay đổi tuổi tác của mình, từ hình thái một tuổi đến hình thái thiếu nữ bình thường, chỉ cần khống chế hàn ý trong cơ thể là có thể làm được.

Loạn Niên Quả không có sức hấp dẫn với cô bé.

"Vậy ta giữ giúp ngươi trước." Tống Thư Hàng nhận lấy quả, cho vào 'không gian vòng tay'.

"Ta muốn ăn thử một quả." Thông nương bưng 'Loạn Niên Quả', nói.

"Ngươi không hài lòng với trạng thái tuổi tác của mình à?" Tống Thư Hàng tò mò nói.

Hình dạng con người của Thông nương, đang là hình thái thiếu nữ, là dáng vẻ phù hợp nhất rồi mà?

Khóe miệng Thông nương nhếch lên: “Ta muốn làm cho tuổi tác trở nên trưởng thành hơn một chút, như vậy sẽ khiến ta trông có khí thế hơn!” Dứt lời, nàng bưng Dị Niên Quả, cắn một miếng.

“Ngươi không chuyển sang hình người rồi hãy ăn sao?” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi bị cuốn vào đáy biển Hỗn Loạn Hải Vực, Thông nương lại hóa thành hình dạng cọng hành, trở thành một cọng hành nhỏ mọc trên Ngộ Đạo Thạch.

Tống Thư Hàng thấy một cọng hành đưa ra bàn tay nhỏ, bưng một quả ‘Dị Niên Quả’ to bằng quả táo ta ra sức gặm, cảm thấy thật quái dị.

“Ở hình dạng con người, các loại thiên tài địa bảo ăn vào chỉ có mấy miếng.

Còn ở trạng thái cọng hành vì thể tích nhỏ hơn, có thể thưởng thức lâu hơn.” Thông nương trả lời.

Thật có lý.

Trong lúc nói chuyện, một quả Loạn Niên Dị Quả đã nhanh chóng bị Thông nương gặm xong.

“Ta có thay đổi gì không?” Thông nương vui vẻ hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ta lại không phải nhà thực vật học, ngươi bây giờ là một cọng hành, ta cũng không thể phán đoán được ngươi có thay đổi cụ thể lớn đến mức nào.

Ngươi đổi lại hình người ta xem.” Vừa nói, Thông nương trước mắt đột nhiên khô héo.

Trong thời gian ngắn, đã khô héo không ra hình dạng, lá úa vàng.

Chương 1829

Rõ ràng, Thông nương thuộc loại nhân phẩm không đủ vững vàng.

“...” Tống Thư Hàng: “Không cần đổi nữa, ta thấy được sự thay đổi của ngươi rồi.

Cả cọng hành của ngươi đều khô vàng.

Nếu biến thành hình người, e rằng đã là hình thái bà lão rồi.” “Già quá rồi à?

Vậy ta ăn thêm một quả nữa thử xem.” Thông nương ôm lấy quả ‘Loạn Niên’ Dị Quả còn lại.

“Đừng lãng phí, quả dị quả còn lại ngươi cứ giữ trước, để phòng khi cần.

Dù sao cũng là thiên tài địa bảo, lãng phí như vậy thật đáng tiếc.” Tống Thư Hàng nói.

Thông nương nghi hoặc hỏi: “Vậy ta làm sao biến trở lại?” “Ta giúp ngươi.” Tống Thư Hàng đưa tay, véo lấy thân hành của nàng. ‘Bụp’ một tiếng, ngắt đứt tận gốc.

“A a a a, ngọn hành của ta!” Thông nương lớn tiếng hét.

Tống Thư Hàng cất cọng hành già đi, lại đem Ngộ Đạo Thạch và ‘Loạn Niên’ Dị Quả cùng nhau bỏ vào túi áo khoác của mình: “Thân hành già rồi, thì ngắt đi mọc lại là được.

Quả ‘Loạn Niên’ còn lại ngươi tự giữ lấy, đừng lãng phí nữa.” “Vậy lỡ mọc ra vẫn là hành già thì sao?” Thông nương có chút bất an nói.

Tống Thư Hàng: “Không phải còn một quả ‘Loạn Niên’ nữa sao.

Đến lúc đó lại ăn một quả thử xem.

Nhưng, ngươi phải nhớ ngươi chỉ còn lại một quả Loạn Niên Dị Quả này thôi.” Thông nương: “...” “Thư Hàng, cậu không ăn thử một quả sao?” Bạch tiền bối lại cầm quả ‘Loạn Niên Quả’ thứ hai, cắn một miếng.

Tống Thư Hàng: “Con thôi đi, lỡ như giống Thông nương biến thành ông lão, con không thể ngắt đi mọc lại được.

Vẫn là nên giữ dị quả lại, để phòng khi cần.” “Ừm, cũng đúng.

Cậu nói vậy, ta cảm thấy Loạn Niên Quả này, cậu có thể giữ lại để dùng khi từ Thất phẩm Tôn Giả đột phá Bát phẩm Huyền Thánh.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Chư thiên vạn giới, mọi người đều biết đại danh của cậu, nhớ rõ dáng vẻ của cậu.

Nếu đến lúc đó, cậu lại một lần nữa hiển thánh trước mặt mọi người, bắt đầu giảng pháp trực tiếp cho chư thiên vạn giới, mọi người vừa mở livestream ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’, thấy dáng vẻ của cậu, liền bị dọa sợ.

Đến lúc đó, Huyền Thánh Giảng Pháp của cậu không thu đủ công đức, tâm ma kiếp Bát phẩm sẽ rất phiền phức.” Bạch tiền bối giải thích: “Cho nên, trước khi bắt đầu Huyền Thánh Giảng Pháp, cậu có thể ăn một quả ‘Loạn Niên Quả’ để thay đổi hình thái của mình, nếu biến thành ông lão râu bạc thì càng tốt.

Đến lúc đó cậu bắt đầu Huyền Thánh Giảng Pháp, chỉ cần không nói ra thân phận của mình, sẽ không ai biết cậu là ‘Bá Tống Huyền Thánh’, là có thể thuận lợi nhận được công đức sau khi Huyền Thánh Giảng Pháp.” Khi Huyền Thánh Giảng Pháp, sẽ phản chiếu hình dáng thật của người tu luyện đến chư thiên vạn giới.

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có mấy vị đạo hữu, đều đang mong đợi có một ngày, Đồng Quái Tiên Sư lên Bát phẩm, hiển thánh giảng pháp trước mọi người.

Cũng chỉ có lúc Huyền Thánh Giảng Pháp, mọi người mới có cơ hội nhận ra Đồng Quái thật sự.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối nói rất có lý.” Hoàn toàn không thể phản bác.

Dáng vẻ hiện tại của cậu, trong giới tu sĩ đã là uy danh lẫy lừng.

Nếu có một ngày, cậu thật sự dựa vào bản lĩnh của mình để livestream ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’, đại bộ phận người trong giới tu luyện vừa thấy mặt cậu, e rằng sẽ không do dự mà cho bài giảng của cậu một đánh giá tệ.

Dù cậu có giảng hay đến trời long đất lở, thiên địa dị tượng không ngớt, cũng rất khó cứu vãn lòng người.

Mất đi công đức của Huyền Thánh Giảng Pháp để triệt tiêu ‘tâm ma Bát phẩm’, sẽ rất phiền phức.

Hơn nữa, Huyền Thánh Giảng Pháp cậu đã lên hai lần.

Nếu đến lúc đó lại lên thêm một lần nữa, lên ba lần Huyền Thánh Giảng Pháp liên tiếp, không đổi dáng vẻ khác, chính cậu cũng thấy ngại.

Mấy quả Loạn Niên Quả này nhất định phải cất giữ cẩn thận, tương lai tất có đại dụng.

Quẻ đó của Đồng Quái tiền bối, xem ngược lại, thật chuẩn!

Bây giờ cậu và Bạch tiền bối làm ngược lại, đi thẳng về hướng đông, quả nhiên là một đường đại thuận, đại cát đại lợi.

Loạn Niên Quả, mở hàng may mắn. *********** 7 giờ sáng.

Bạch tiền bối dẫn đường phía trước, Tống Thư Hàng theo sát phía sau, Thông nương trong túi cậu, Lý Âm Trúc ngồi trên vai cậu.

Cả nhóm hoạt động trong Hỗn Loạn Hải Vực ba tiếng đồng hồ, cuối cùng cũng đến được động phủ di tích mà phân thân Bạch tiền bối lúc đó đã xông vào.

Đường đi cũng không quá dài, sở dĩ mất ba tiếng đồng hồ, là vì thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối hôm nay bùng nổ.

Gần như cứ đi được một đoạn, là lại tìm thấy một ít thiên tài địa bảo.

Kéo dài tuổi thọ, cường hóa thể chất, cường hóa tinh thần lực, cường hóa năng lực tự chữa lành, tinh lọc chất lượng linh lực trong cơ thể... nhiều không kể xiết.

Vừa đi, vừa ăn.

Ba tiếng đồng hồ đi đường này, cường độ nhục thân của Tống Thư Hàng đã tăng lên một chút, tổng số Thánh Viên tăng lên một con, đạt đến 25 con.

Điều này đủ để bằng với mấy năm khổ tu của tu sĩ thú giới tu luyện «Thánh Viên Long Lực Thần Công».

Phần của Thông nương, Tống Thư Hàng đều cất vào không gian vòng tay, đợi mầm hành của nàng mọc lại, là có thể cho nàng dùng.

Còn Lý Âm Trúc ngồi trên vai Tống Thư Hàng, lúc này trong tay vẫn còn cầm mấy quả dị quả, đang ra sức gặm ăn.

Tốc độ ăn của cô bé thậm chí còn không theo kịp tốc độ tìm thấy thiên tài địa bảo của Bạch tiền bối.

“A Tống, ta ăn không nổi nữa rồi.” Lý Âm Trúc sờ sờ bụng nhỏ của mình, no quá: “Ta cảm thấy vừa hạnh phúc, lại vừa khổ sở.” Ăn thiên tài địa bảo đến no, ăn đến muốn ói, đối với người tu luyện mà nói, đây thật sự là phiền não đến mức hạnh phúc.

“Không cần ăn hết một lúc, ăn không hết ta cất giữ giúp ngươi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Ừm, mấy cái này trước tiên đưa cho A Tống ngươi cất giữ.” Lý Âm Trúc giao những thiên tài địa bảo và dị quả còn lại cho Tống Thư Hàng.

Cô bé hiện tại là Tứ phẩm cảnh giới, số lượng thiên tài địa bảo ăn vào đã đạt đến giới hạn, cần thời gian để tiêu hóa.

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối trước mặt, âm thầm nuốt nước bọt, vận khí của Bạch tiền bối bùng nổ như vậy, ‘họa’ tiếp theo phải làm sao đây?

Phú quý hiểm trung cầu, phú quý đã bùng nổ rồi, vậy ‘hiểm’ thì sao?

Mình có nên quay đầu về nhà ngay bây giờ không?

Không đúng, không được!

Nếu cậu bây giờ quay đầu về nhà, chính là đi về hướng tây, chẳng phải là ứng với quẻ tượng ‘đại lợi phương Tây’ của Đồng Quái tiền bối sao?

Đến lúc đó, cậu tuyệt đối sẽ chết không còn một mảnh xương.

Nhưng, tiếp tục cùng Bạch tiền bối tiến vào thăm dò bí cảnh, trong thuộc tính ‘phú quý hiểm trung cầu’ của Bạch tiền bối, bảo vật đã bùng nổ, có thể tưởng tượng được ‘hiểm’ có thể giáng xuống tiếp theo tuyệt đối cũng sẽ bùng nổ.

Đi theo Bạch tiền bối, bảo vật và hiểm nguy luôn ở trong một trạng thái ‘cân bằng’. ‘Hiểm’ này tuy có thể đến muộn, nhưng tuyệt đối không thể không đến.

“Có phải là ta hiểu sai quẻ tượng của Đồng Quái tiền bối rồi không.

Ý của ‘đại lợi phương Tây’ có lẽ chỉ là ‘phương Tây đại hung’, chứ không có ý ‘đại lợi phương Đông’.

Có lẽ hôm nay, ta nên ở nhà, không động đậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thậm chí nếu ‘đại lợi tây phương’ tách thành hai từ ‘đại lợi, tây phương’, ngược lại chính là ‘đại tai, đông phương’.

Biết đâu hôm nay cả phương tây và phương đông đối với cậu đều là đại tai.

Tống.

Lòng sầu quá.

Thư Hàng.

Quẻ tượng loại này, đôi khi hiểu ra thật sự quá phiền phức.

Đặc biệt là ‘quẻ đen’ của Đồng Quái tiền bối, xem ngược lại, có rất nhiều ý nghĩa, không ai biết cụ thể là loại nào. ...

Lúc này, Bạch tiền bối đang đứng trước động phủ di tích, véo cằm trầm tư.

Ngài không lập tức bước vào động phủ.

Một lát sau, Bạch tiền bối từ trong lòng lấy ra một lá bùa, quay người ném cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cầm lấy cái này.” “Đây là gì ạ?” Tống Thư Hàng nhận lấy lá bùa, hỏi.

“Một lá bùa hộ thân, có thể kích hoạt một pháp thuật phòng ngự Bát phẩm khi nguy hiểm.

Vận may của ta hôm nay có chút không ổn, cậu tự mình cẩn thận." Bạch tiền bối nói.

Không ổn rồi, chính Bạch tiền bối cũng cảm thấy vận khí hôm nay không bình thường.

Dù là Bạch tiền bối vận khí ngút trời, tốc độ nhặt 'thiên tài địa bảo' khi ra ngoài trước đây cũng không khoa trương như hôm nay.

"Đừng quá căng thẳng, vật cực tất phản, biết đâu hôm nay chúng ta còn có thể gặp được chuyện may mắn hơn, mà không gặp phải tai nạn phiền phức gì." Bạch tiền bối lên tiếng nói: "Đi, theo sát ta, đừng để bị rớt lại." Bạch tiền bối đưa tay, mở cấm chế của động phủ di tích, cấm chế này trước đây đã bị phân thân Bạch tiền bối mở một lần, để lại một lối đi sau.

Bạch tiền bối một bước bước vào động phủ di tích, Tống Thư Hàng theo sát phía sau.

Vào di tích, đầu tiên là một đường hầm dài, có chút giống đường hầm mỏ.

Cứ cách một khoảng, trên tường đường hầm lại treo một viên dạ minh châu, chiếu sáng lối đi.

Những viên dạ minh châu này đã treo ở đây không biết bao lâu, vẫn tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

Tống Thư Hàng có một thôi thúc muốn gỡ chúng xuống, biết đâu có thể đổi được chút linh thạch?

Khi người ta nghèo đến một mức độ nhất định, sẽ nảy sinh thôi thúc như vậy.

Ngoài ra, cũng không biết lô linh thạch thứ hai của 'Tu Sĩ Liên Minh' đã gửi đến chưa?

Khôi lỗi tiên tử hiện đang ở nhà, chỉ chờ nhận lô linh thạch thứ hai.

Đợi lần này đi theo Bạch tiền bối thăm dò di tích trở về, còn phải liên lạc lại với Tiểu Khả tiên tử, để cô ấy sắp xếp người đến nhà, nhận con Thiên Nhân Lục phẩm kia.

Lần trước vị 'Hằng Giang đạo trưởng' đó rất hợp duyên với mình, may mà có họ, đã đưa Khôi lỗi tiên tử về.

Đến lúc đó, sẽ nhờ Tiểu Khả tiên tử sắp xếp Hằng Giang đạo trưởng đến nhà nhận hàng.

Hiếm có đạo hữu hợp duyên, không cần phải sắp xếp người mới khác nữa.

Ngoài ra...

Tống Thư Hàng còn đang cân nhắc có nên triệu hồi phân thân qua không.

Chương 1830

Phân thân hiện vẫn đang ở nhà ăn, cùng Sở Sở ở lại đảo Lan Tây.

Bây giờ vận khí của Bạch tiền bối ngày càng bùng nổ, triệu hồi phân thân qua, ít nhất có thể đỡ được mấy đợt 'tai' không?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, Bạch tiền bối phía trước đã dừng lại.

"Có chuyện gì sao?" Tống Thư Hàng lập tức vào trạng thái chiến đấu, song đao của Ô Tặc Bạo Quân xuất hiện trong tay cậu, sẵn sàng xuất kích.

Đồng thời, phân thân ở xa 'đảo Lan Tây', bị giải trừ, sau đó triệu hồi đến bên cạnh bản thể.

Phân thân triệu hồi ra 'Hắc Báo Thống Soái Kỳ Xí', dùng nó làm thương, múa một đường thương hoa đầy khí phách.

"Phía trước có một cái xác, lần trước phân thân ta thăm dò di tích, không thấy cái xác này." Bạch tiền bối nói: "Các ngươi ở đây đợi ta, ta lên xem." Bạch tiền bối mấy bước đã đến trước cái xác phía trước.

Đó là một sinh vật hình người toàn thân phủ đầy vảy đen, ngã gục trên đất, trông rất đau đớn.

Nhìn bề ngoài, trên người nó không có bất kỳ vết thương nào.

Mắt nó trợn trừng, chết không nhắm mắt.

Mà tay phải của nó trước khi chết, dường như còn đang tìm kiếm thứ gì đó.

"Chết hẳn rồi, không có độc tố, nguyền rủa hay thương tổn gì.

Thư Hàng các cậu có thể qua đây." Bạch tiền bối nói, đồng thời ngài đưa tay hư ấn lên người sinh vật vảy đen, thần thức quét qua cơ thể nó, kiểm tra nguyên nhân cái chết.

Rất nhanh, Bạch tiền bối đã tìm ra nguyên nhân cái chết của nó.

“Chết do khi xuyên qua không gian, bị sức mạnh của ‘không gian loạn lưu’ xé nát nội tạng.

Bề ngoài trông không có vết thương, nhưng bên trong đã bị sức mạnh không gian xé thành một đống.” Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Nhưng loại sinh vật vảy đen này, cũng không biết có lai lịch gì, chưa từng thấy qua.

Hiện tại ‘Thiên Đạo’ sắp có biến động lớn, các lối đi giữa chư thiên vạn giới ngày càng nhiều, không biết có thứ gì từ giới nào đó xuyên qua.

“Hay để con giám định thử xem?” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Bạch tiền bối gật đầu: “Cũng được.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, tiến vào trạng thái sương mù.

Cậu đến bên cạnh cái xác sinh vật vảy đen này, ngón tay ấn lên thi thể nó.

Giám định bí pháp khởi động.

Trả giá.

Cái giá phải trả cho việc giám định không nhiều, chỉ là trên cánh tay có thêm mười mấy vết thương nông, đối với Tống Thư Hàng mà nói hoàn toàn không đau không ngứa.

Chút đau đớn này, đến gãi ngứa cho cậu còn không đủ.

Ngay sau đó, giám định bí pháp trả về thông tin. 【Tên: Hắc Đồng Thập Tam Thế, chiến sĩ mạnh nhất thế hệ trẻ của ‘Long Huyết Tộc’ thế giới Hắc Long, ma võ giả cấp năm.

Để đột phá cảnh giới cấp năm, hắn thông qua pháp trận truyền tống thần bí cổ xưa, cưỡng ép phá vỡ sự trói buộc của thế giới Hắc Long, xông vào hiện thế.

Nhưng khi xông vào hiện thế, đã làm mất 'máy sạc ma lực' của mình, không thể lợi dụng máy sạc ma lực để chữa trị thương thế.

Vì vậy mà chết.】 Tống Thư Hàng: "..." Đau lòng quá, huynh đệ ơi.

"Có được thông tin gì hữu ích không?" Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, đầy ẩn ý nói: "Nói ra rất trùng hợp, vị này chính là chủ nhân ban đầu của chiếc 'máy sạc ma lực' trong tay chúng ta, tên là Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắn từ thế giới Hắc Long thông qua 'cổ lão truyền tống trận' cưỡng ép truyền tống đến hiện thế, nhưng vì trên đường truyền tống, đã làm mất 'máy sạc ma lực' của mình, không thể chữa trị thương thế, nên đã chết.

Chỉ là không ngờ, hắn lại xuất hiện ở đây." Cho nên nói, con người ta đừng thấy 'truyền tống trận' là muốn lên thử, rất nguy hiểm.

Bạch tiền bối lần này vào động phủ di tích, chính là muốn tìm manh mối liên quan đến 'máy sạc ma lực', không ngờ nhanh như vậy đã tìm thấy.

Thông nương: "..." Bạch tiền bối: "Thì ra là vậy, thảo nào ta cảm thấy khí tức trên người hắn có chút quen thuộc... thì ra là chủ nhân ban đầu của máy sạc ma lực.

Vậy có nhận được tình báo liên quan đến 'hắc long linh thạch' không?" Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch tiền bối tiếc nuối nói: "Tiếc thật, trên người hắn cũng không mang theo hắc long linh thạch, cũng có thể là khi xuyên qua không gian, đã bị cuốn vào không gian loạn lưu.

Nếu có mẫu ‘hắc long linh thạch’, ít nhất ta có thể biết đây là thứ gì, biết đâu có thể tìm được vật thay thế.” Nói rồi, Bạch tiền bối lại đưa tay, ấn vào hư không.

Một lát sau, Bạch tiền bối vẻ mặt thất vọng: “Ngay cả lối đi không gian cũng không có manh mối, vị Hắc Đồng Thập Tam Thế này chắc đã chết mấy ngày rồi, không thể thông qua lối đi không gian để truy ngược về thế giới Hắc Long được nữa.” “Vậy chúng ta còn tiếp tục tiến vào, thăm dò di tích không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối: “Đã đến rồi, đương nhiên phải tiện thể vào thăm dò một chút.” Ngài đưa tay, lấy ra một túi càn khôn, đổ vật phẩm bên trong ra, cất vào vòng tay không gian.

Sau đó, dùng túi càn khôn này để chứa ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’.

Về rồi sẽ nghiên cứu kỹ vị khách đến từ ‘thế giới Hắc Long’ này, biết đâu có thể phát hiện thêm nhiều manh mối hơn.

Nếu không nghiên cứu ra được manh mối gì, sẽ tìm một nơi chôn cất vị khách đến từ thế giới Hắc Long này tử tế. ************ Cất Hắc Đồng Thập Tam Thế xong, Bạch tiền bối dẫn Tống Thư Hàng tiếp tục đi sâu vào trong đường hầm di tích.

Trên đường đi, có thể thấy rất nhiều cơ quan đã bị kích hoạt.

Nhưng những cơ quan này đều đã bị phá hủy.

Là do phân thân Bạch tiền bối lần trước xông vào bí cảnh đã tháo dỡ.

Do cơ quan đã được dọn dẹp một lượt, mấy người Tống Thư Hàng rất ung dung, không gặp phải một chút tai nạn nào.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tống Thư Hàng và những người khác cuối cùng cũng đến được cuối di tích.

Xuất hiện trước mắt họ, là một mảnh đất vàng hoang vu, trên đó dựng lên những cây cột đá có hình dáng phóng khoáng.

Mỗi cây cột đá đều có phong cách khác nhau.

“Hử?

Lần trước phân thân ta vào... thấy là một khu rừng thông kỳ quái.” Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Lần này lại là mảnh đất vàng hoang vu + cột đá.

“Có phải là cửa không gian, mỗi lần đi qua ‘đường hầm mỏ’ vào nơi này, đều sẽ khác nhau không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu: “Không cảm nhận được dao động không gian, nhưng chúng ta có thể thử xem.” Ngài đưa tay ra, nói với Tống Thư Hàng: “Nắm chặt tay ta, chúng ta vào lại một lần thử xem.” Tống Thư Hàng một tay ôm chặt Lý Âm Trúc, tay kia nắm lấy tay Bạch tiền bối.

Hai người lùi lại mấy bước, quay trở lại đường hầm di tích.

Sau đó lại tiến về phía trước, bước ra khỏi cửa ra của đường hầm.

Oanh long long~~ Cảnh tượng đất vàng + cột đá trước mắt, thật sự bắt đầu thay đổi.

Giống như thang máy đi xuống vậy.

Cảnh đất vàng + cột đá hạ xuống, biến mất không thấy.

Thay vào đó xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, là một cái hồ.

Giữa hồ có một tế đàn.

Trên đó có một thanh cự kiếm cao hai mét, cắm trên tế đàn.

Bên cạnh tế đàn, dựng một tấm bia đá, trên đó khắc chữ ‘viễn cổ ngữ ngôn’.

Bạch tiền bối phiên dịch: 【Phàm là người có thể rút được thanh kiếm này từ tế đàn, sẽ là Thiên Mệnh Chi Vương của Tứ Hải, sẽ kế thừa di sản khổng lồ của Tứ Hải Chi Chủ ta.】 “Tại sao không phải là đao?” Trong đầu Tống Thư Hàng vô thức hiện lên ý nghĩ này.

Ý nghĩ này xuất hiện một cách vô thức, không bị Tống Thư Hàng kiểm soát.

Khi ý nghĩ này lướt qua, trong lòng Tống Thư Hàng không khỏi hiện lên một cảm giác thất bại mạnh mẽ.

Cậu phát hiện mình không biết từ lúc nào, đã từ bỏ trị liệu... cậu đã không còn khát vọng mãnh liệt với kiếm, mà đã hoàn toàn chấp nhận đao.

Thực ra, nghĩ kỹ lại, đao cũng rất đáng yêu.

Ví dụ như Vô Hình Đao Cổ, đáng yêu như vậy, vừa biết đâm yêu tử, còn biết tiết ra dịch độc tê liệt.

Ví dụ như Bảo Đao Bá Toái, đi cùng Tống Thư Hàng từ Nhất phẩm lên Ngũ phẩm, bây giờ còn có thêm hộ lan, đặc biệt có cảm giác an toàn.

Ví dụ như Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tự mang đao ý, mà lại còn đặc biệt dễ thương...

“Cậu muốn lên rút kiếm thử không?” Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng hỏi lại: “Bạch tiền bối không hứng thú với tế đàn và thanh kiếm này sao?” “Ừm, không có hứng thú gì, nếu cậu có hứng thú, có thể lên thử xem.

Thử xong, chúng ta lại xem biến hóa tiếp theo.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, liền hạ lệnh cho phân thân.

Phân thân cất Hắc Báo Thống Soái Kỳ Xí, nhẹ nhàng nhảy một cái, hướng về tế đàn giữa hồ.

Tuy nhiên, khi phân thân nhảy đến nửa đường, thân hình đột nhiên rơi thẳng xuống, rơi về phía hồ.

“Cấm không trận pháp?

Trọng lực pháp thuật?” Tống Thư Hàng nghi ngờ nói.

Tu sĩ từ Ngũ phẩm trở lên, đều có khả năng đi trên không.

Nhưng phân thân của cậu bị một lực vô hình kéo xuống, từ trên không rơi xuống, dường như là sự kết hợp của hai loại trận pháp.

Phân thân nhấc chân nhẹ nhàng đạp vào hư không, một đóa hoa sen đen hiện ra dưới chân hắn, nâng đỡ cơ thể hắn.

Hai bước sau, phân thân đáp xuống mặt hồ.

Sen đen từng đóa nở rộ trong hồ, nâng đỡ phân thân của Tống Thư Hàng.

Đến vị trí mặt hồ, cảm giác hút và trọng lực đó liền biến mất.

Lúc này phân thân Tống Thư Hàng cách tế đàn giữa hồ khoảng hai trăm mét.

Xem ra trong khoảng cách này, không cho phép bay.

Vậy thì cứ thành thật lướt sóng qua thôi.

Chương 1831

Phân thân của Tống Thư Hàng thi triển thân pháp «Quân Tử Vạn Lý Hành», phi nhanh trên mặt hồ.

Mỗi bước cậu đạp ra, liền có sen đen nở rộ trước một bước, để cậu đặt chân.

"Thân pháp chính của cậu bây giờ, vẫn là thân pháp «Quân Tử Vạn Lý Hành»?" Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Thân pháp này, ngài nhớ là đã dạy cho Tống Thư Hàng khi cậu còn ở cảnh giới Nhất phẩm.

Tống Thư Hàng dùng đến cảnh giới Ngũ phẩm, thân pháp vẫn chưa đổi sao?

"Con chỉ biết «Quân Tử Vạn Lý Hành» và thân pháp bộc phát tiến giai của nó là «Thiên Hành Kiện»." Tống Thư Hàng trả lời.

"Ừm, thân pháp «Quân Tử Vạn Lý Hành» đối với cậu hiện tại, có chút quá yếu rồi.

Dù sao cậu cũng đã Ngũ phẩm... có thời gian cậu đi liên lạc với Hằng Hỏa đạo hữu, xem có thể lấy được thân pháp Nho gia cao cấp hơn từ hắn không.

Ta nhớ «Quân Tử Vạn Lý Hành» còn có phiên bản cao hơn." Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra: "Hằng Hỏa tiền bối trước đây còn hỏi con có rảnh không, bảo con đến Nho gia một chuyến.

Lát nữa con trả lời ngài ấy, hẹn ngài ấy một thời gian." Muốn đổi lấy thân pháp «Quân Tử Vạn Lý Hành» cấp cao hơn từ Hằng Hỏa Chân Quân, cậu cũng phải trả giá tương đương.

Có trả giá mới có hồi báo, là quy tắc ngầm trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Thân pháp vẫn rất quan trọng.” Bạch tiền bối nói.

Trong lúc nói chuyện, phân thân của Tống Thư Hàng đã đạp trên sen đen, leo lên tế đàn.

Cự kiếm cao hai mét, còn cao hơn người Tống Thư Hàng một chút.

Phân thân Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy lên nắm lấy chuôi kiếm.

Sau khi lên tế đàn, hiệu quả ‘cấm không’ đã tan biến.

Cậu đạp lên hư không, hai tay nắm chuôi kiếm, dùng hết toàn lực rút kiếm lên. 25 hư ảnh Viễn Cổ Thánh Viên hiện ra sau lưng cậu, do số lượng Thánh Viên lại tăng lên, đội hình xuất hiện của chúng lại thay đổi một chút.

Con Thánh Viên khổng lồ mà Bạch tiền bối tặng xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, 24 hư ảnh Thánh Viên còn lại tạo thành một hình vuông, bao vây Tống Thư Hàng và Thánh Viên khổng lồ ở giữa.

Bước tiếp theo, tất cả Thánh Viên lấy ra kinh văn Nho gia, bắt đầu đọc một cách có nhịp điệu: “Lục lục lục, lục lục lục lục lục, lục lục lục lục lục lục lục.” Nhịp điệu dễ thuộc, trầm bổng du dương, giống như một đám học trò đang gật gù đọc sách vào buổi sáng.

Phân thân Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của mình vào hai cánh tay. «Biến Dị Cương Thủ» phủ lên hai cánh tay cậu một lớp màu đen như thép.

Chỉ bàn về sức mạnh, sức mạnh lúc này của Tống Thư Hàng thậm chí đã vượt qua Lục phẩm Chân Quân bình thường rất nhiều.

Tuy nhiên, cự kiếm trên tế đàn không hề nhúc nhích.

Phân thân Tống Thư Hàng dừng động tác rút kiếm.

Sức mạnh cấp Lục phẩm, không nói là dời non lấp biển... nhưng nhấc một chiếc xe tải lớn, chơi trò tung hứng lên cao tuyệt đối rất dễ dàng.

Không có lý do gì không thể rút ra một thanh kiếm cao hai mét.

Trừ phi là tư thế rút kiếm của mình không đúng.

Phân thân Tống Thư Hàng đưa tay tháo ‘Găng Tay Tình Yêu Của Mộc Ngưu Kiếm Khách’, rồi đặt tay lên cự kiếm.

Giám định bí pháp được thi triển.

Xì xì xì, hai tay phân thân phun ra lượng lớn máu tươi.

Cái giá phải trả không quá nặng, vẫn trong phạm vi có thể chấp nhận.

Giây tiếp theo, nỗi đau từ giám định bí pháp và kết quả giám định, đồng thời truyền về não của Tống Thư Hàng. 【Vô Danh Cự Kiếm hợp nhất với Bí Cảnh Tứ Hải: Thiếu niên à, xin hỏi ngươi có sức mạnh để nhấc cả ‘Bí Cảnh Tứ Hải’ không?

Nếu có, ngươi có thể nhấc thanh Vô Danh Cự Kiếm này lên.】 Tống Thư Hàng: “...” Đờ mờ nhà ngươi!

Ta mà có sức mạnh nhấc cả ‘Bí Cảnh Tứ Hải’, còn đến rút cái bảo kiếm quái gì nữa?

Quả nhiên ‘kiếm’ thứ này, không có duyên với mình.

Cảm tình của Tống Thư Hàng đối với ‘kiếm’ -100.

Nói cách khác, tế đàn và thanh kiếm mà ‘Tứ Hải Chi Chủ’ để lại, chỉ là để đùa giỡn với hậu nhân?

Tống Thư Hàng lại có chút không cam tâm.

Phân thân lại cúi người xuống, đưa tay ấn lên tế đàn, sử dụng giám định bí pháp, theo như kịch bản, nếu thanh kiếm là thứ để che mắt, vậy thì bảo vật thật sự mà Tứ Hải Chi Chủ để lại, có thể ở trong tế đàn, thậm chí có thể ở trong cái hồ lớn này?

Giám định bí pháp lại được khởi động.

Lần này cái giá phải trả nặng hơn một chút.

Lưng và tay của phân thân Tống Thư Hàng đồng thời phun máu, lượng máu chảy ra khá nhiều.

Nhưng nói chung, mức độ đau đớn, vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng được. 【Tế đàn bằng đá của Bí Cảnh Tứ Hải, trong bậc thang thứ hai của tế đàn có ẩn một ngăn tối, bên trong có bảo vật mà Tứ Hải Chi Chủ để lại cho người thừa kế.】 Thật sự có bảo vật!

Mắt phân thân Tống Thư Hàng sáng lên, cậu nhẹ nhàng nhảy đến vị trí bậc thang thứ hai, đưa tay gõ vào bậc thang.

Bạch tiền bối: “Cậu đang làm gì vậy?” “Thanh kiếm đó căn bản không thể rút ra, chỉ là đồ che mắt.

Bảo vật thật sự được giấu trong bậc thang thứ hai của tế đàn.” Bản thể Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch tiền bối véo cằm: “Kịch bản này thật sự cũ rồi.

Xem ra, bí cảnh này quả nhiên có chút tuổi đời.

Kịch bản cũ này, tu sĩ hiện tại sớm đã không thèm dùng nữa.

Sớm đã đổi thành những kịch bản mới khiến người ta khó đoán hơn.” ...

Trên tế đàn Phân thân Tống Thư Hàng quả nhiên tìm thấy một ngăn tối, và thuận lợi mở nó ra.

Trong ngăn tối, có hai cuộn da thú màu vàng.

“Thứ này, trông có chút quen mắt?” Phân thân Tống Thư Hàng cầm hai cuộn da thú này, lên tiếng nói.

“Đây là cuộn trục làm từ da lông dị thú, các tu luyện giả ngày xưa dùng chúng để ghi lại những ‘công pháp’ chứa đựng sức mạnh đặc biệt.

Dù sao cũng có một số công pháp, bản thân chứa đựng đạo lực, không thể dùng giấy bút bình thường để ghi lại.

Chỉ có loại da lông dị thú chứa đựng sức mạnh đặc biệt này, mới có thể chứa đựng những công pháp đặc biệt đó.” Bạch tiền bối giới thiệu.

“Công pháp?

Nếu là công pháp tu luyện, đối với tôi không có tác dụng gì.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu hiện tại chủ tu «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», không có ý định đổi sang tu luyện công pháp khác.

Bạch tiền bối: “Cũng có thể là võ kỹ, pháp thuật, phương pháp minh tưởng, bí thuật.

Mọi thứ đều có thể.” Phân thân Tống Thư Hàng ôm hai cuộn da thú màu vàng, một lần nữa đạp sen hoa, trở về bờ.

“Có muốn mở ra xem không?” Tống Thư Hàng nhận lấy hai cuộn da thú, lật qua lật lại.

Hai cuộn trục được niêm phong, miệng niêm phong có một con dấu.

“A Tống, ngươi không giám định chúng trước sao?” Lý Âm Trúc nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “Cũng đúng, thử giám định trước cho an toàn.” Dù sao đau một lần cũng là đau, đau hai lần vẫn là đau.

Phân thân lại sử dụng giám định bí pháp.

Lần này chỗ phun máu đổi thành hai chân, phân thân đã toàn thân đẫm máu.

Vết thương trên người phân thân, nỗi đau trong lòng bản thể Tống Thư Hàng... nỗi đau từ giám định bí pháp của phân thân, sẽ phản hồi về cho bản thể.

Tống Thư Hàng: “...” Mẹ nó, cuối cùng cũng nhớ ra tại sao cuộn trục này lại quen mắt như vậy.

Ban đầu khi cậu mới mua găng tay ‘Tổ Vu Chúc Phúc’, bên trong cũng có một bài giảng pháp.

Chính là bài giảng pháp tam tinh «Đạo Tâm Chủng Ma» mà cậu đã dùng trong lần ‘Bá Nho Huyền Ma Giảng Pháp’ lần trước.

Nhưng bài giảng pháp đó bị lãng phí, chỉ dùng được một nửa đã đổi thành giảng ‘ba câu hỏi về tố chất mang thai’ của Nho gia Thánh Nhân.

Mà hai cuộn trục trong tay cậu, cũng là ‘Huyền Thánh Giảng Pháp Cảo’, nhưng cấp bậc đã biến thành ‘bản thảo giảng pháp cấp bảy sao’.

Hơn nữa, thứ này là sản phẩm chính thức của Thiên Đình viễn cổ.

Thiên Đình viễn cổ năm đó, lại còn chuyên bán ‘Huyền Thánh Giảng Pháp Cảo’ ra bên ngoài sao?

“A Tống, đây là thứ gì, A Tống giám định ra rồi à?” Lý Âm Trúc hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Bản thảo Huyền Thánh Giảng Pháp...

hơn nữa dường như là một phiên bản tập hợp quà tặng lớn.

Đợi khi tôi từ Thất phẩm lên Bát phẩm Huyền Thánh Giảng Pháp, có lẽ sẽ dùng được.” Tống Thư Hàng cất hai cuộn da thú đi. ********* “Được rồi, chúng ta lại lùi ra một lần nữa, ta lại muốn xem Bí Cảnh Tứ Hải này, còn có biến hóa gì nữa.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng lại ôm chặt Lý Âm Trúc, cùng Bạch tiền bối đồng bộ, lùi về trong đường hầm.

Sau đó, họ lại bước về phía trước một bước.

Cảnh tượng trước mắt quả nhiên lại thay đổi.

Lần này, Bí Cảnh Tứ Hải biến thành khu rừng thông kỳ quái mà phân thân Bạch tiền bối đã bị lừa.

Ba chương, bù chương hoàn thành, cày đến bây giờ.

“Ừm, chính là nơi này không sai.

Lần trước phân thân của ta bị gài bẫy ở đây.” Bạch tiền bối nhìn khu rừng tùng quỷ dị trước mắt, gật đầu nói.

Chương 1832

Tống Thư Hàng vẫn còn nhớ lần trước khi phân thân của Bạch tiền bối chật vật quay về phòng ăn ở đảo Lan Tây, nửa người đã bị gỗ hóa, còn mọc cả cành non.

Phân thân của Bạch tiền bối là cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh thực thụ.

Hơn nữa, theo kết quả giám định của Tống Thư Hàng, cảnh giới của Bạch tiền bối là ‘không rõ’, chiến lực thực tế của phân thân có thể còn cao hơn.

Một khu rừng có thể gài bẫy được phân thân của Bạch tiền bối, rốt cuộc có điểm quỷ dị gì?

“Khu rừng này là một tổ hợp đại trận.

Dưới đất chôn các trận pháp phụ trợ ‘cấm không, trọng lực’, còn có một khung đại trận nữa.” Bạch tiền bối chỉ vào khu rừng nói: “Đồng thời, cây cối bên trong, mỗi một cây đều được lựa chọn kỹ lưỡng, toàn bộ là linh thực vật.

Sau khi kết hợp lại, có thể diễn hóa ra hơn ba trăm loại hiệu quả ‘cạm bẫy tử vong’ khác nhau, thậm chí còn nhiều hơn.

Phân thân trước của ta rất tò mò ‘cạm bẫy tử vong’ rốt cuộc có bao nhiêu loại, thế là nó kích hoạt từng cái bẫy một, ghi chép lại.

Kết quả cuối cùng chơi quá trớn, hơn ba trăm cái bẫy bị nó kích hoạt, tổ hợp thành chuỗi cạm bẫy tử vong, dung hợp với đại trận dưới lòng đất, hóa thành một đòn tấn công nguyền rủa loại gỗ hóa cấp Cửu phẩm.

Mà phân thân còn rất vui vẻ tự mình dí sát vào lời nguyền gỗ hóa đó, muốn tự mình nếm thử hiệu quả của lời nguyền.

Kết quả là nó chết.” Tống Thư Hàng: “...” Phân thân của Bạch tiền bối thật sự quá dị, tính cách hoàn toàn trái ngược với bản thể của Bạch tiền bối.

Tên nào tên nấy cứ như là thể hợp nhất của Tam Lãng và Vân Tước Tử tiền bối vậy.

Chỉ cần không chết, thì sẽ tìm đường chết.

Dù biết rõ sẽ chết, vẫn phải lượn một phen.

“Vậy chúng ta phải đối phó với khu rừng này thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối xoa cằm, đột nhiên hỏi: “Thế giới cốt lõi của ngươi còn bao nhiêu đất trống?” “Sau lần tiến hóa trước, đã có thêm rất nhiều đất trống.

Một phần nhỏ trong đó tôi đã kết hợp với hoạt tuyền và mảnh vỡ suối tuyền Thiên Đình, cải tạo thành vườn thuốc linh thực vật.

Một phần khác, tôi kết hợp với mảnh vỡ ốc đảo sa mạc Thiên Đình, biến thành đồng cỏ.

Nhưng chỗ trống vẫn còn rất lớn.” Tống Thư Hàng đáp.

Thế giới cốt lõi của cậu vẫn chưa nghĩ ra nên kinh doanh thế nào, rất nhiều nơi vẫn đang trong trạng thái bỏ không lãng phí.

“Vậy thì chuyển khu rừng này vào thế giới cốt lõi của ngươi.

Đợi ta đào khu rừng này lên, sau đó ngươi cứ theo vị trí ban đầu mà trồng từng cây vào thế giới cốt lõi, đừng để sai sót.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Được, vậy tôi sẽ quy hoạch một khu đất trong thế giới cốt lõi.” … Bạch tiền bối sải bước đến rìa khu rừng, chọn vị trí ‘phá trận’.

Sau đó, ngài đưa tay đặt lên một cây cổ thụ cao mười mét, dùng sức nhấc lên.

Cây cổ thụ lập tức bị kéo bật cả gốc khỏi mặt đất.

Tống Thư Hàng dường như nghe thấy tiếng cây cổ thụ phát ra một tiếng kêu bi thương bất lực.

“Ừm, ngay cả năng lực kháng cự cũng chẳng còn bao nhiêu… Xem ra lần trước phân thân vào đây lấy thân phá trận đã tiêu hao hết năng lượng của trận pháp khu rừng này.

Đến giờ, năng lượng của chúng vẫn chưa hồi phục.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Vì năng lượng đã bị rút cạn, khu rừng này bây giờ ngay cả đại trận cũng không thể mở ra, chỉ có thể duy trì một số chức năng trận pháp cơ bản, hình thành một số đòn tấn công như ‘huyễn trận, cạm bẫy giảo sát’.

Nhưng đối với Bạch tiền bối, loại tấn công cơ bản này quá yếu.

“Cho ngươi.” Bạch tiền bối quay người, ném cây cổ thụ cao mười mét về phía Tống Thư Hàng.

Không biết có phải là ảo giác không.

Tống Thư Hàng dường như thấy cây cổ thụ khi bị ném qua đang gào thét thảm thiết, dường như đang khóc lóc, giống hệt như cậu năm đó khi chơi nhảy bungee.

Tống Thư Hàng đưa tay ra hư không hướng về cây cổ thụ cao mười mét, và mở ‘thế giới cốt lõi’ ngay trước mặt nó.

Lần này thế giới cốt lõi không hề sợ hãi.

Tuy nhiên, do thế giới cốt lõi vẫn đang trong trạng thái tiến hóa, tốc độ mở ra có hơi chậm một chút.

Tống Thư Hàng đưa cây cổ thụ vào khu đất trống trong thế giới cốt lõi, đối chiếu khu đất trống với khu rừng trước mắt, cưỡng ép cắm cây cổ thụ vào thế giới cốt lõi.

Mặt đất của thế giới cốt lõi có thể thay đổi ở một mức độ nhất định theo ý muốn của Tống Thư Hàng.

Khi cây cổ thụ cắm vào mặt đất, mặt đất liền trở nên vô cùng mềm mại, tiếp nhận bộ rễ của cây.

Sau khi cây được trồng xong, mặt đất lại khôi phục như cũ.

“Nhanh lên một chút, số lượng cây cổ thụ trong khu rừng này không ít, nhổ hết chúng sớm rồi đến cảnh tiếp theo của ‘Bí cảnh Tứ Hải’.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, từng cây cổ thụ liên tục bay về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vận chuyển hết sức thân pháp《Quân Tử Vạn Lý Hành》, di chuyển lướt đi, phối hợp với Bạch tiền bối, liên tục cuốn cây cổ thụ vào thế giới cốt lõi, trồng xuống theo vị trí ban đầu của chúng.

Đồng thời, phân thân của Tống Thư Hàng cũng ở bên cạnh, hỗ trợ bản thể tiếp nhận những cây cổ thụ này.

Bản thể và phân thân cùng hành động mới có thể miễn cưỡng theo kịp tốc độ nhổ cây của Bạch tiền bối.

“A Tống, có cần tôi giúp không?” Lý Âm Trúc lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối: “Tiểu Âm Trúc, ngươi theo sau Tống Thư Hàng, dùng kiếm hoàn cắt lớp đất ở những nơi chúng ta đi qua.

Dưới lớp đất này ẩn giấu một bộ trận pháp, lát nữa chúng ta sẽ cấy cả lớp đất vào thế giới cốt lõi của Tống Thư Hàng.

Chỉnh sửa lại một chút là có thể chuyển hóa trận pháp để chúng ta sử dụng.” “Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!” Lý Âm Trúc từ vai Tống Thư Hàng nhảy xuống, cô bé rút kiếm hoàn của mình ra, thi triển ‘Ngự Kiếm Kiếm Pháp’.

Chỉ thấy kiếm hoàn của cô bé bay lên, hạ xuống từng đạo kiếm khí nhỏ.

Những luồng kiếm khí nhỏ này cắt vào mặt đất, cắt mặt đất ra từng khối.

Bộ Ngự Kiếm Kiếm Pháp này là do ‘Xích Tiêu Tử đạo trưởng’ truyền thụ, là một bộ kiếm thuật vô thượng tinh diệu vô cùng.

Dù chỉ có ba người, nhưng Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và Lý Âm Trúc phối hợp vô cùng ăn ý, đào cây, cấy ghép, cắt đất, như mây trôi nước chảy, thuận lợi tự nhiên.

Vì vậy, cả khu rừng biến mất với tốc độ cực nhanh.

Khu vực ba người đi qua để lại những hố đất ngay ngắn, thẳng tắp.

Vì đặc biệt ngay ngắn nên khiến người ta nhìn thấy trong lòng cảm thấy vô cùng dễ chịu. … 2 giờ chiều Ba người dùng khoảng nửa ngày, đã chuyển đi từng mảnh của khu rừng khổng lồ này.

Ngay cả lớp đất và trận pháp cũng bị cắt ra, toàn bộ chuyển vào thế giới cốt lõi của Tống Thư Hàng.

Tiểu Âm Trúc đã mệt lử, cô bé yếu ớt ngồi trên cổ Tống Thư Hàng, cằm tựa vào đầu cậu, không muốn động đậy.

“Hơi mất thời gian.” Bạch tiền bối nói.

Chủ yếu là vì lối vào ‘thế giới cốt lõi’ của Tống Thư Hàng quá nhỏ, hạn chế tốc độ.

Nếu lối vào thế giới cốt lõi của Tống Thư Hàng đủ lớn, việc vận chuyển khu rừng chỉ cần hai bước.

Bước một: Bạch tiền bối một kiếm chém xuống, trực tiếp có thể cắt cả khu rừng bật cả gốc.

Bước hai: Tống Thư Hàng mở thế giới cốt lõi, một hơi chuyển toàn bộ chúng cùng với lớp đất vào trong.

“Thế giới cốt lõi của ngươi không bài xích khu rừng này chứ?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: “Hoàn toàn không bài xích, ngược lại còn tiếp nhận khu rừng này, đối với thế giới cốt lõi dường như là vật đại bổ.

Tôi phát hiện tốc độ tiến hóa của nó đã tăng lên một chút.

Giống như việc mang ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ vào thế giới cốt lõi, chỉ có lợi mà thôi.” Bạch tiền bối: “Thế giới cốt lõi của ngươi thật đúng là ai đến cũng không từ chối… Ta cũng có chút muốn có một thế giới cốt lõi như vậy.

Ngươi mở thế giới cốt lõi ra, ta vào chỉnh sửa lại trận pháp, để khu rừng này có thể chuyển hóa lại thành ‘rừng tử vong’.

Sau này nếu ngươi gặp kẻ địch, có thể cân nhắc kéo chúng vào rừng tử vong.” Có ‘rừng tử vong’, phương pháp tấn công nghèo nàn của Tống Thư Hàng xem như đã được cập nhật thêm một hình thức mới. … Bạch tiền bối tiến vào thế giới cốt lõi của Tống Thư Hàng, bắt đầu mày mò trận pháp ‘rừng tử vong’.

Trận pháp rừng tử vong, nhìn chung là rất tốt.

Tuy nhiên có một số phương pháp đã không còn theo kịp thời đại, một số khu vực trận pháp thì đã lỗi thời, cần phải nâng cấp cục bộ.

Một số khu vực thì có thể cường hóa một chút, và thêm vào một số chức năng thú vị hơn.

Bạch tiền bối bắt tay vào bố trí lại trận pháp, sửa đi sửa lại, trong đầu ngài hiện ra vô số linh cảm, trận pháp rừng tử vong bị sửa đổi ngày càng đáng sợ hơn. … Trong bí cảnh Tứ Hải.

Tống Thư Hàng cõng Lý Âm Trúc, đi dạo trong cái hố lớn của khu rừng vừa bị đào đi cả gốc lẫn đất.

Trong cảnh bí cảnh Tứ Hải trước đó, có tế đàn, có cự kiếm, còn có ẩn giấu 'gói quà lớn bản thảo Huyền Thánh giảng pháp' cho người kế thừa.

Vậy trong cảnh rừng tùng này, liệu có ẩn giấu bảo vật tương tự không?

"A Tống, cậu còn tìm gì nữa?" Lý Âm Trúc cằm tựa vào đầu Tống Thư Hàng, khi cô bé nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy đỉnh đầu ngứa ngáy.

"Tìm bảo bối, trực giác của tôi nói rằng trong cảnh rừng này chắc chắn có đồ tốt." Tống Thư Hàng cười nói.

Đi được vài bước, thân hình Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

Lý Âm Trúc chớp mắt: "Tìm được đồ tốt rồi sao?" "Không, là thời gian hồi chiêu của kim tệ phục sinh của tôi cuối cùng cũng đã hết." Tống Thư Hàng ha ha cười nói.

Đợi mãi cuối cùng cũng đợi được đến hôm nay.

Mấy ngày nay cậu luôn nơm nớp lo sợ, mọi hành động đều hết sức cẩn thận, hôm nay cuối cùng cũng qua được thời gian hồi chiêu này.

Ngay sau đó, phân thân ở xa vẫy tay mạnh.

Phân thân đã tìm thấy một chỗ khác thường trong cảnh này.

Trong cái hố lớn của khu rừng bị đào đi cả đất, có một chỗ đất lúc này đang từ từ nhô lên, dường như có thứ gì đó sắp chui ra từ lòng đất.

“Thử dùng Giám Định Thuật xem sao.” Tống Thư Hàng hạ lệnh cho phân thân.

Phân thân cởi ‘Găng tay tình yêu của Mộc Ngưu kiếm khách’, đưa tay đặt lên mặt đất nhô lên.

Giám Định Bí Pháp khởi động.

Cái giá phải trả rất nhỏ, chỉ là vài vết thương nhỏ.【Một cổ trận dịch chuyển không gian bị phong ấn, trên đó tỏa ra sức mạnh không thuộc về thế giới này, không thể xác định cổ trận kết nối với nơi nào.】Phân thân của Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy một cái, lùi về sau.

Trên mặt đất nhô lên, một lớp vỏ đất vỡ ra, lộ ra một tòa tháp tàn được đúc bằng sắt thép.

Chương 1833

Thân tháp đã bị phá hủy hoàn toàn, chỉ còn lại một nền tháp.

Cổ trận dịch chuyển không gian kia được khắc trên nền tháp.

Đồng thời, bên cạnh còn khắc mấy câu.

Là ngôn ngữ viễn cổ.

Mấy chữ này, Tống Thư Hàng vừa hay nhận ra.【Sự không thể biết trước của tương lai, là động lực để chúng ta tiến lên.】Mấy chữ này, dường như đang khích lệ mọi người, đi đến thế giới bí ẩn không thể biết trước đó.

Tống Thư Hàng khóe miệng nhếch lên, học văn tự viễn cổ mấy ngày, ngày nào cũng bị điện giật cho tê dại, hôm nay cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Dù phát âm còn chưa chuẩn lắm, nhưng mấy chữ viễn cổ này cuối cùng cậu cũng nhận ra hết.

Lý Âm Trúc nhìn mấy chữ viễn cổ này: “Tương lai… chữ ở giữa không nhận ra… cuối cùng là động lực?” Cô bé dường như cũng đã học một chút văn tự viễn cổ, nhưng trình độ có lẽ cũng ngang ngửa Tống Thư Hàng.

“Ý của cả câu là ‘Sự không thể biết trước của tương lai, là động lực để chúng ta tiến lên’, nghe có vẻ rất ngầu.

Nói trắng ra, ý của nó là thế giới rất lớn, các bạn nên đi xem thử.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Ồ, ý là bảo chúng ta vào trong à?” Lý Âm Trúc lên tiếng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên: “Vào trong?

Không thể nào.” Vết xe đổ vẫn còn nằm trong túi càn khôn của Bạch tiền bối, đã lạnh ngắt rồi.

Vị khách đến từ ‘Hắc Long thế giới’ kia, chính là vì bước vào một trận pháp dịch chuyển không rõ, đã lâu không được tu sửa, nên bị dịch chuyển đến hiện thế.

Kết quả trong lúc dịch chuyển, bị dòng chảy hỗn loạn không gian va chạm, chịu nội thương chí mạng.

Họa vô đơn chí, ‘máy sạc ma lực’ quý giá của hắn cũng không biết bị cuốn đi đâu mất, không thể chữa trị thương thế của mình, rất nhanh đã chết.

Vết xe đổ này nói cho mọi người biết, khi thấy loại thông đạo dịch chuyển thần bí này, đặc biệt là loại trông có vẻ đã có tuổi, lâu ngày không được tu sửa, tuyệt đối đừng có đầu óc nóng nảy mà bước vào, sẽ chết đó.

“Ừm, vậy chúng ta không vào.” Lý Âm Trúc ngoan ngoãn nói.

Cô bé không phải là đứa trẻ có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ, Thư Hàng nói không vào, cô bé sẽ không còn hứng thú với trận pháp dịch chuyển này nữa.

“Nhưng mà, A Tống… cậu nói xem trận pháp này, có liên quan đến ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’ lúc trước không?” Lý Âm Trúc lại nhắc nhở.

Hắc Đồng Thập Tam Thế là thông qua một thông đạo dịch chuyển cổ xưa, bị đưa vào ‘Bí cảnh Tứ Hải’ này, nằm chết dí.

Mà bây giờ lại trùng hợp như vậy, ở đây lại phát hiện một trận pháp dịch chuyển bí ẩn không biết dẫn đến đâu.

Vì vậy, Lý Âm Trúc đang đoán xem trận pháp dịch chuyển trong bí cảnh, có phải là một bộ với trận pháp thượng cổ mà Hắc Đồng Thập

Tam Thế đã dùng để dịch chuyển qua hay không.

Nhưng vì lâu ngày không được tu sửa, thông đạo dịch chuyển giữa hai trận pháp không còn ổn định, dẫn đến Hắc Đồng Thập Tam Thế dịch chuyển thất bại.

“Khả năng này rất lớn.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Nếu đầu kia của trận pháp dịch chuyển thật sự là ‘Hắc Long thế giới’, vậy thì có giá trị để thăm dò.

Biết đâu có thể tìm được phương pháp nạp dung lượng cho ‘máy sạc ma lực’.

Nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng cõng Lý Âm Trúc, nhảy vài cái, nhảy vào ‘thông đạo’ của bí cảnh Tứ Hải.

Sau đó, phân thân sải bước lên trận pháp dịch chuyển kia.

Trước khi phân thân bước vào trận pháp dịch chuyển, nó đã khởi động kỹ năng biến dị 《Cương Thủ》, toàn thân trên dưới đều được phủ một lớp màu kim loại đen kịt, trông như được đúc bằng sắt thép.

Sau đó là đao ý bùng nổ, đao ý hóa thành khôi giáp, bao bọc quanh người.

Còn có 《Nho Gia Kim Cương Thân》 và 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 phối hợp, hai mươi lăm hư ảnh Thánh Viên nâng kinh văn, hiện ra trên đỉnh đầu phân thân của Tống Thư Hàng, gia trì trạng thái cho phân thân.

Thậm chí khi phân thân mở miệng, ngay cả răng cũng bị biến dị 《Cương Thủ》 phủ lên một lớp màu kim loại đen kịt.

Thật sự.

Vũ trang đến tận răng!

Ban đầu Tống Thư Hàng còn muốn mặc ‘tổ hợp pháp khí Tam

Thập Tam Thú' cho phân thân, nhưng nghĩ đến sự quỷ dị của dòng chảy không gian, nghĩ lại thôi.

Vạn nhất 'tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú' bị mất trong dòng chảy không gian, cậu muốn khóc cũng không tìm được mộ mà khóc.

Phân thân vũ trang đầy đủ, nhấc chân bước vào trận pháp dịch chuyển.

Tiếp đó, phân thân bắt đầu mò mẫm trên trận pháp dịch chuyển.

Trận pháp dịch chuyển lâu đời này, cũng không có sách hướng dẫn, không biết điều khiển thế nào.

Mò mẫm nửa ngày, phân thân tìm thấy một cái bệ nhỏ nhô lên, thử truyền linh lực vào đó, đây là thói quen của tất cả tu sĩ.

Gặp phải những thứ thần bí, liền thích thử truyền linh lực vào để kiểm tra, kích hoạt.

Dù sao thì linh lực cũng là thứ rất vạn năng, sử dụng vô cùng tiện lợi.

Theo linh lực rót vào, trận pháp dịch chuyển cổ xưa được kích hoạt.

Tiếng hát uy nghiêm vang lên từ trận pháp dịch chuyển, ánh sáng bảy màu bao bọc lấy trận pháp.

Tống Thư Hàng: "…" Chỉ là một trận pháp dịch chuyển thôi mà, có cần phải làm rầm rộ như vậy không?

Vừa có tiếng hát, vừa có ánh sáng bảy màu?

Nhưng cậu nghĩ lại, cũng không có vấn đề gì.

Đối với các đại lão tu tiên thời cổ đại, trận pháp dịch chuyển cũng là một loại phương tiện giao thông.

Phương tiện giao thông làm sang trọng một chút, cũng là chuyện thường tình.

Giống như bây giờ có người thích lái xe sang cũng là một khái niệm.

Tống Thư Hàng bản thân cũng thích tiên chu khác biệt, còn biến tiên chu của mình thành 'cơ giáp biến hình', đáng tiếc cơ giáp tiên chu chết sớm, còn chưa kịp có đất dụng võ thì đã toi đời.

Ầm ầm ầm.

Một tiếng nổ như sấm sét.

Phân thân của Tống Thư Hàng biến mất không thấy.

"Dịch chuyển thành công rồi sao?" Lý Âm Trúc hỏi.

Tống Thư Hàng: "Vẫn chưa chắc chắn… 'cảm quan đồng bộ' giữa phân thân và tôi đã bị nhiễu.

Phân thân có thể đã rơi vào dòng chảy không gian hỗn loạn." Đang nói chuyện, một làn sóng đau nhói ập đến.

Tống Thư Hàng và phân thân đã khôi phục liên lạc cảm quan, tổn thương mà phân thân phải chịu được phản hồi chân thực đến bản thể.

Có cả cơn đau nhói về mặt tinh thần; có cả cơn đau dữ dội do bị cắt xé, va đập mạnh trên bề mặt cơ thể; thậm chí còn có cả cơn đau quặn thắt do bên trong cơ thể bị dòng chảy không gian hỗn loạn va chạm.

Đối mặt với từng đợt đau đớn dữ dội như sóng biển, sắc mặt Tống Thư Hàng bình tĩnh, vô cùng điềm đạm.

Cậu đưa tay từ 'thế giới cốt lõi' ra một bộ bàn ghế, đây là thu hoạch của Tống Thư Hàng lần trước đi dạo phố, cậu đã mua mấy bộ.

Chuẩn bị dùng để làm bài tập, hoặc dạy Thông nương hay đệ tử học tập.

Lấy bàn ghế ra xong, Tống Thư Hàng từ từ ngồi xuống, mười ngón tay đan vào nhau, đặt dưới cằm.

Sau đó, cơ thể hắn bắt đầu co giật nhẹ.

“A Tống, rất đau sao?” Lý Âm Trúc lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Chuyện nhỏ, hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng của tôi.

Tôi đã sớm có chuẩn bị tâm lý.

Hắc Đồng Thập Tam Thế lúc đó thân thể bị tổn thương, bên trong đều bị xoắn thành một cục.

Tôi đã sớm chuẩn bị sẵn sàng cho những va chạm tương ứng.” Trong lúc nói chuyện, cơ thể hắn vẫn co giật từng cơn.

Lý Âm Trúc chỉ có thể nhẹ nhàng xoa đầu cậu, an ủi.

Phân thân vừa chia sẻ tổn thương, vừa chia sẻ hình ảnh mà nó nhìn thấy.

Tống Thư Hàng thấy, phân thân đang lăn lộn trong một dòng chảy không gian hỗn loạn.

Nếu là tình huống bình thường, gặp phải dòng chảy không gian hỗn loạn như vậy, phân thân đã sớm chết toi rồi.

Nhưng bên cạnh phân thân, còn có một lớp màng sáng mờ, đang bảo vệ nó.

Đó là ánh sáng bảy màu của ‘trận pháp dịch chuyển’.

Lớp ánh sáng bảy màu này, cuốn lấy phân thân, kiên định di chuyển về phía ‘đích đến’.

Ánh mắt phân thân, hướng về phía xa.

Nó đã thấy đích đến.

Ở nơi tận cùng tầm mắt của nó, có một con hắc long đang nằm trong hư không.

Đôi cánh của nó che trời lấp đất, tổng thể trông giống một con cự long phương Tây, nhưng chi tiết lại có quá nhiều khác biệt.

Trên thân thể nó, có cửu u tà năng đang chảy trên lớp vảy và da rồng, như thể đang hô hấp.

Thân thể hắc long thực sự quá khổng lồ, giống như một lục địa.

Mà mỗi một chiếc vảy của nó, đều giống như một thành phố.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy hắc long, trong lòng lại hiện lên cảm giác quen thuộc quỷ dị.

Cậu có phải đã từng thấy con hắc long bá khí này ở đâu đó không?

Chắc chắn không phải là thấy trong hiện thực, con hắc long khổng lồ như vậy, e rằng phải lớn bằng cả lục địa An Lạc.

Vì vậy, bản thân mình có lẽ đã thấy con hắc long này trong ‘nhập mộng’ hoặc một phương pháp tương tự.

“Phải rồi, là lúc ở Thực Tiên Yến.” Tống Thư Hàng rất nhanh đã lục tìm được phần ký ức liên quan đến con hắc long này trong trí nhớ của mình.

Dù sao thì hình tượng con hắc long này quá đặc biệt, khiến người ta muốn quên cũng khó.

Tống Thư Hàng nhớ, lúc ở Thực Tiên Yến, cậu và Thải Vân tiên tử thi đấu nếm món ăn, phân biệt nguyên liệu trong tiên hào.

Khi đó, món cuối cùng của cuộc thi là một bát súp đen sì.

Kết quả, khi Tống Thư Hàng dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ gian lận, không cẩn thận giám định một mạch đến cội nguồn của dược liệu đen sì kia là một con thái cổ tà long, Tống Thư Hàng ngay tại chỗ vì cái giá của Giám Định Bí Pháp mà phun máu thành người máu.

Chương 1834

Bát súp đen sì đó, được luyện chế từ đan dịch của hậu duệ thái cổ tà long.

Mà Giám Định Thuật đi thẳng đến cội nguồn, chính là thân thể của con thái cổ tà long này.

Theo phản hồi của Giám Định Bí Pháp, con thái cổ tà long này đã sớm không còn hơi thở sự sống, chỉ còn lại thân thể mà ngay cả năm tháng cũng không thể xóa nhòa.

Mà trên thân thể khổng lồ vô cùng của nó, có vô số sinh linh sinh sống.

Những sinh linh này xem thân thể thái cổ tà long như một ‘thế giới’, sinh sôi nảy nở trên đó. 【Hắc Long thế giới】, ý là nói về cái này sao?

Xung quanh thân thể thái cổ tà long, bao bọc bởi cửu u tà năng nồng đậm.

Tống Thư Hàng lúc đó nghi ngờ, nó có phải đang ở một nơi nào đó trong cửu u thế giới không.

Khi đó, cậu chuẩn bị tìm cơ hội hỏi Bạch tiền bối two, xem ở một nơi nào đó trong cửu u có tồn tại một con thái cổ tà long như vậy không.

Nhưng sau đó, có quá nhiều chuyện, cậu đã quên mất việc này.

Dù sao thì cậu là Tống.

Cuộc sống mỗi ngày đặc biệt bận rộn.

Thư Hàng.

Nhưng, bây giờ xem ra, Bạch tiền bối two có lẽ cũng không biết về Hắc Long thế giới này?

Bởi vì khi Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối nghiên cứu 'máy sạc ma lực', cũng không tìm ra nguồn gốc của 'hắc long linh thạch'.

Nếu con thái cổ tà long này ở trong 'cửu u thế giới', với tư cách là cửu u chúa tể, Bạch tiền bối two lẽ ra phải liên hệ 'máy sạc ma lực' với thế giới thái cổ tà long ngay lập tức mới đúng. … Trong lúc suy nghĩ, phân thân của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng vượt qua được 'dòng chảy không gian hỗn loạn', rơi xuống thân thể thái cổ tà long.

So với thái cổ tà long, phân thân của Tống Thư Hàng chỉ như một con virus, thậm chí còn nhỏ hơn.

Loại rơi xuống thân tà long là không thấy đâu nữa.

Trên thân tà long, có cửu u tà năng đang lưu chuyển, như thể tà long đang hô hấp.

Mà lớp cửu u tà năng này, trên thân thể thái cổ tà long hình thành một thứ giống như tầng khí quyển.

Phân thân của Tống Thư Hàng rơi vào trong đó, 'bộp~' một tiếng, rơi xuống một chiếc vảy ở phần đầu của tà long.

Ban đầu Tống Thư Hàng nghĩ rằng phân thân của mình sẽ va nát trên chiếc vảy rồng cứng rắn, không ngờ khi chạm đất, lại rơi vào một thảo nguyên đen kịt.

Lúc này phân thân đã bị trọng thương, nó cứng ngắc ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Thật sự là một thảo nguyên.

Một vảy một thế giới.

Mỗi một chiếc vảy của thái cổ tà long, đều diễn hóa thành một ‘thành phố’ lớn nhỏ.

Có núi, có nước, có cỏ, có cây, còn có không khí mang mùi hôi kỳ lạ.

Toàn bộ là một hình mẫu thu nhỏ của một thế giới hiện thực hoàn chỉnh.

Cửu u tà năng hóa thành bầu trời đen, lại có ánh sáng xanh biếc chiếu sáng thế giới do vảy rồng hóa thành.

Mà rìa của thế giới do vảy rồng hóa thành, lại có một lớp không khí tử vong nồng đậm ngăn cách.

Không khí tử vong hình thành bức tường, trên chạm trời, dưới chạm đất, chúng tách biệt từng chiếc vảy trên thân thái cổ tà long.

Tống Thư Hàng ban đầu còn đang nghĩ, nhiều sinh linh như vậy sống trên những chiếc vảy rồng trơ trọi của ‘thái cổ tà long’, làm sao để sinh tồn?

Ăn gì?

Uống gì?

Bây giờ xem ra, ngoại trừ không có mặt trời, phương thức sinh tồn của những sinh linh này cũng không khác gì sinh vật trong thế giới bình thường.

Phân thân của Tống Thư Hàng nằm trong thế giới tà long, bất động.

Đồng thời, nó thử kích hoạt ‘thế giới cốt lõi’ của mình.

Nếu thế giới cốt lõi không bị che chắn, vậy Tống Thư Hàng có thể thông qua thế giới cốt lõi làm bàn đạp, trực tiếp nhảy đến ‘Hắc Long thế giới’ nơi phân thân đang ở.

Lần này, thế giới cốt lõi không làm Tống Thư Hàng thất vọng.

Nó không sợ hãi, thuận lợi mở ra thông đạo trong Hắc Long thế giới.

“Có hy vọng rồi.” Tống Thư Hàng đứng dậy, thu bàn ghế vào thế giới cốt lõi.

“Có hy vọng?

Gì vậy?” Lý Âm Trúc tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Phân thân của tôi đã thành công đến được đầu kia của trận pháp dịch chuyển.

Nơi đó rất có thể chính là ‘Hắc Long thế giới’ mà chúng ta đang tìm.

Đi, chúng ta đi tìm Bạch tiền bối trước.” Tống Thư Hàng mang theo Tiểu Âm Trúc, trở về thế giới cốt lõi.

Cậu đáp xuống rìa ‘rừng tử vong’, lớn tiếng gọi: “Bạch tiền bối~” “Đây, có chuyện gì?” Bạch tiền bối đang cải tạo trận pháp rừng tử vong quay đầu lại, đáp.

Ngài vừa quay người, mái tóc nhẹ bay, những bím tóc nhỏ mà Lý Âm Trúc lén thắt cho ngài đều tự động bung ra, tóc dài tung bay, phong cảnh như tranh vẽ.

“Chuyện vặt, đang bận.” Một giọng nói khác vang lên trực tiếp trong đầu Tống Thư Hàng, là giọng của Bạch tiền bối two.

Tống Thư Hàng: “…” Mỗi lần cậu ở ‘thế giới cốt lõi’ lớn tiếng gọi ‘Bạch tiền bối’, thường là đang triệu hoán Bạch tiền bối two.

Vì vậy lần này, cậu gọi một tiếng, cả hai Bạch tiền bối đều trả lời.

“Khụ, là thế này, tôi đã tìm thấy ‘Hắc Long thế giới’.

Chính là nơi xuất xứ của máy sạc ma lực trong tay chúng ta, Hắc

Long thế giới.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Ở đâu?” Bạch tiền bối từ trong rừng tử vong đi ra, phủi bụi trên người, tò mò hỏi.

“Ta không mấy hứng thú với Hắc Long thế giới, ta đang bận… Ngươi lúc đó mang mấy viên hắc long linh thạch về cho ta nghiên cứu một chút.

Ngoài ra, phương thức sạc của ‘máy sạc ma lực’ đó, ta cũng có chút hứng thú.

Đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi một phần báo đáp thú vị.” Giọng của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối two xin đợi đã, Hắc Long thế giới này có lẽ cũng có chút quan hệ với cửu u thế giới.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch tiền bối two: “…” Ta đường đường là Cửu U chúa tể, chỉ vì lười tính toán với ngươi, mà ngươi bây giờ lại trực tiếp gọi ta là ‘Bạch two’?

Trước đây Tống Thư Hàng cũng chỉ là trong lòng, để phân biệt hai vị Bạch tiền bối, mới thêm ‘two’ vào để phân biệt… bây giờ cậu ta trực tiếp gọi ra thành tiếng rồi.

“Hắc Long thế giới kia, toàn thân trên dưới bao bọc bởi ‘cửu u tà năng’.

Bản thể của Hắc Long thế giới, là một con thái cổ tà long, trông có vẻ đã không còn hơi thở sự sống.

Thân thể nó vô cùng khổng lồ, mỗi một chiếc vảy rồng đều lớn bằng một thành phố nhỏ.” Tống Thư Hàng bắt đầu miêu tả hình dạng của thái cổ tà long mà mình đã ‘thấy’.

Bạch tiền bối xoa cằm: “Ngươi nói như vậy, ta hình như đã từng tiếp xúc với loại rồng khổng lồ như vậy ở đâu đó, nhưng nhất thời lại không nhớ ra.” Giọng của Bạch tiền bối two đồng thời vang lên: “Không có, ta có thể xác định trong cửu u thế giới, không có con hắc long như vậy.

Trừ phi… nó là thế giới do Bàn Cầu ngầm chế tạo, và vẫn luôn dùng ‘quyền hạn Cửu U chúa tể’ của nó để bảo mật Hắc Long thế giới, không để ta phát giác.

Ồ ~ nếu là tác phẩm của Bàn Cầu, ta lại có hứng thú.” Con thái cổ tà long kia, toàn thân trên dưới bao bọc bởi cửu u tà năng, lại không bị Bạch tiền bối two phát giác.

Suy đoán như vậy, thật sự có khả năng là kiệt tác ngầm của Bàn Cầu.

“Đã tìm được cách vào ‘Hắc Long thế giới’ chưa?” Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Tôi đã để phân thân thông qua trận pháp dịch chuyển, xông vào ‘Hắc Long thế giới’.

Thông qua phân thân làm tọa độ, chúng ta có thể nhảy vào ‘Hắc Long thế giới’.

Nhưng phải nhanh lên, phân thân của tôi có thể không trụ được bao lâu.” Phân thân hiện tại đang trong trạng thái trọng thương, lúc nào chết cũng rất có khả năng.

“Vậy còn chờ gì nữa, chúng ta đi.” Ngón tay Bạch tiền bối nhẹ nhàng khẽ gảy, mang theo thanh kiếm sao băng mới, nó vui vẻ xoay quanh người ngài.

“Đợi ta một chút, ta sẽ để hình chiếu đi cùng các ngươi.” Giọng của Bạch tiền bối two vang lên.

Sau đó, hình chiếu của Bạch tiền bối two bước vào thế giới cốt lõi.

Trên vai ngài, thương thử tà ma mặc một bộ bào kiếm sĩ bảnh bao, hai chân trước khoanh lại, đứng thẳng.

Kiếm tăm dài đeo ở eo, đặc biệt đẹp trai.

“Yo, lão huynh lại gặp nhau rồi.” Tống Thư Hàng vẫy tay với thương thử tà ma nói: “Một ngày không gặp, như cách ba thu.

Nói cho ngươi một tin tức mới, ta sắp có thêm hai viên kim đan nội hạch nữa.

Đến lúc đó, ta chính là Tống.

Bảy sao bảy mũi khoan bảy kim đan.

Thư Hàng.

Lão huynh thì sao?” Tống Thư Hàng gần đây thấy thương thử tà ma, là lại muốn trêu nó… bởi vì biểu cảm của nó đặc biệt phong phú, bẩm sinh đã có các loại meme, lúc trêu nó, nó bày ra các loại biểu cảm, khá là dễ thương.

Mặt thương thử tà ma đen lại.

Miệng thì gọi ta là lão huynh, vừa gặp mặt đã đâm vào tim ta, ngươi là loại lão huynh gì vậy?

Độ hảo cảm của thương thử tà ma đối với Tống Thư Hàng giảm mạnh -1000.

Nhưng vốn dĩ đã là điểm âm, âm một vạn và âm một vạn lẻ một nghìn, khác biệt không lớn.

Bạch tiền bối two: “…” Ngài cảm thấy Tống Thư Hàng hôm nay, đặc biệt nhảy nhót.

Dù trước đây Tống Thư Hàng đã rất nhảy nhót, nhưng hôm nay lại nhảy nhót đặc biệt vui vẻ.

Nghĩ một lúc, Bạch tiền bối two nghĩ đến một khả năng: “Thời gian hồi chiêu phục sinh của ngươi đã hết?” “Ừm, hết rồi… à không, vẫn chưa hết!” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Nhưng mất bò mới lo làm chuồng đã muộn.

“Chẳng trách, ra là do thời gian hồi chiêu phục sinh đã hết.” Bạch tiền bối two cười ha ha: “Đi thôi, nhân lúc phân thân của ngươi còn sống, chúng ta đi dạo Hắc Long thế giới.

Ta muốn xem xem, đó có phải là tác phẩm của Bàn Cầu không.” Thương thử tà ma từ trên người Bạch tiền bối two nhảy xuống, sau đó nó lấy ra một chiếc gương nhỏ, nhẹ nhàng chiếu vào Bạch tiền bối two.

Hình chiếu của Bạch tiền bối two, liền biến mất trong gương.

Chương 1835

“Hắc Long thế giới kia rất có khả năng là tác phẩm của một vị Cửu U chúa tể khác, vì vậy khi chủ nhân của ta vào, không thể quang minh chính đại đi vào, để tránh gây cảnh giác cho đối phương.” Thương thử tà ma lên tiếng.

Vì vậy, thương thử tà ma phụ trách yểm hộ cho Bạch tiền bối two, lợi dụng khí tức ‘cửu u tà ma’ của bản thân, mang theo Bạch tiền bối two lén lút vượt biên vào Hắc Long thế giới.

“Đi, Bá Tống.” Thương thử tà ma thu lại chiếc gương nhỏ, vung móng vuốt nhỏ, vung bào kiếm sĩ, bảnh bao nói.

Rõ ràng chỉ là một con chuột hamster dễ thương, nhưng mỗi lần nó xuất hiện, đều có thể khiến người ta cảm thấy nó vô cùng đẹp trai.

Quan trọng nhất là, thiên phú kiếm thuật của tên này rất mạnh.

Kiếm thuật của nó, không chỉ đẹp trai, mà uy lực còn cực lớn.

Chiêu ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ kia còn là do Bạch tiền bối two đích thân tạo ra cho nó.

Nếu không phải thực lực bản thân nó không đủ, dựa vào chiêu ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ này nó đã có thể tung hoành thiên hạ.

Tống Thư Hàng rất ghen tị với con thương thử tà ma này.

Phong thái kiếm khách đầy mình, đẹp trai nổ trời.

“Đi!” Tống Thư Hàng bế Lý Âm Trúc lên, đặt lên vai.

Sau đó cậu mở thông đạo thế giới cốt lõi, tọa độ thẳng đến vị trí của phân thân.

Tống Thư Hàng đi vào trước, Bạch tiền bối theo sát phía sau, thương thử tà ma gần như bám sát bóng lưng Bạch tiền bối, thu liễm khí tức đến cực hạn, mượn khí tức cấp Huyền Thánh của Bạch tiền bối che giấu, lặng lẽ độn nhập Hắc Long thế giới.

“A, bản thể cuối cùng ngươi cũng đến rồi.” Phân thân nằm trên đất, vẻ mặt bình tĩnh điềm đạm.

“Vất vả cho ngươi rồi, phân thân của ta.” Tống Thư Hàng nói.

Bộp~ một tiếng, phân thân của Tống Thư Hàng vỡ tan, biến mất không thấy.

Đồng thời Tống Thư Hàng cũng thở phào nhẹ nhõm… Phân thân cứ mãi ở trong trạng thái trọng thương, sự đau đớn của vết thương này, có thể bất cứ lúc nào cũng phản hồi cho bản thể.

Sau khi phân thân được giải trừ, cảm giác đau đớn này mới dần dần biến mất.

Lúc này, thương thử tà ma đột nhiên hỏi: “Đúng rồi, ta vừa nghe ngươi nói, thế giới cốt lõi của ngươi cần phân thân làm tọa độ.

Bây giờ, phân thân của ngươi đã biến mất, vậy tọa độ để các ngươi quay về, còn không?” “Yên tâm đi, đây không phải là vấn đề.

Quy tắc ra vào thế giới cốt lõi của ta là ‘từ đâu vào, từ đó ra’.

Bản thể của ta vừa rồi là từ hiện thế vào, tọa độ này sẽ được duy trì một thời gian.

Vì vậy, chỉ cần ta bây giờ phân ra phân thân, để nó đến hiện thế, ổn định tọa độ, chúng ta có thể thông qua thế giới cốt lõi, trở về hiện thế.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hơn nữa, thật sự không được thì cậu còn có ‘thế giới tà liên’ của Bạch tiền bối two làm bàn đạp.

Chỉ cần có thể vào thế giới cốt lõi, là có thể thông qua thế giới tà liên làm trạm trung chuyển, tiến vào cửu u thế giới.

Sau đó, lại có thể thông qua thông đạo giữa cửu u thế giới và hiện thế, trở về hiện thế.

Chỉ là phiền phức một chút.

Nói xong, Tống Thư Hàng lại vận chuyển ‘Phân Thân Bí Pháp’, với cái giá tiêu hao toàn bộ linh lực của một viên kim đan, lại triệu hoán phân thân ra trước thời hạn.

“Phân thân, ngươi đến hiện thế, ở đó đóng quân làm tọa độ.” Tống Thư Hàng chỉ thị.

Phân thân gật đầu, nó đưa tay ấn vào hư không, chuẩn bị độn nhập thế giới cốt lõi.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, sắc mặt Tống Thư Hàng và phân thân đồng loạt thay đổi.

Bạch tiền bối quay đầu lại, nói: “Thế giới cốt lõi lại bị che chắn rồi?” “Ừm.” Tống Thư Hàng muốn khóc không ra nước mắt.

Vừa rồi không phải vẫn ổn sao?

Sao đột nhiên lại bị che chắn?

Quá đột ngột rồi có được không?

Cậu không có chút phòng bị nào cả!

Không thể cho chút gợi ý sao?

Nghẹn lòng, đau gan, co thắt dạ dày.

Thương thử tà ma liếc nhìn Tống Thư Hàng, lộ ra một biểu cảm khinh bỉ sinh động: “Lúc mấu chốt, hoàn toàn không đáng tin cậy.” “Lúc chúng ta vừa từ ‘thế giới cốt lõi’ trung chuyển, nhảy vào ‘Hắc Long thế giới’, ta đã cảm ứng được không gian của Hắc Long thế giới có dao động.

Đối với Hắc Long thế giới, chúng ta là dựa vào ‘lỗ hổng’ để vượt biên, chứ không phải đi vào bằng con đường chính quy.

Vì vậy, ngay khi vào, nó sẽ có cảm ứng, lập tức sửa chữa ‘lỗ hổng’ này.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng nghi ngờ nói: “Nhưng thái cổ tà long này, không phải đã chết rồi sao?” “Dù thái cổ tà long đã chết, nhưng nó dùng thân thể của mình hóa thành một phương tiểu thế giới, để bảo vệ phương tiểu thế giới này, nó chắc chắn phải bố trí các loại quy tắc và phương pháp phòng ngự.

Có lẽ cách chúng ta xâm nhập vừa rồi, đã kích hoạt phương pháp phòng ngự của nó mà thôi.

Không cần kinh ngạc, chuyện này rất bình thường.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, cậu lại thử cảm ứng thế giới cốt lõi.

Giống như lúc bị cuốn vào ‘thiên kiếp thế giới’, sau khi thế giới cốt lõi bị che chắn, liên kết với Tống Thư Hàng vẫn còn.

Chỉ là khoảng cách giữa Tống Thư Hàng và thế giới cốt lõi, đã bị kéo dài ra… ước tính ít nhất cần một năm hoặc lâu hơn, Tống Thư Hàng mới có thể mở lại thế giới cốt lõi.

Một năm quá dài, Tống Thư Hàng chỉ tranh thủ từng giây.

Xem ra, đến lúc đó muốn rời khỏi ‘Hắc Long thế giới’, phải dựa vào phương pháp khác.

Lúc này, thương thử tà ma lấy ra chiếc gương nhỏ, nhẹ nhàng vỗ lên đó.

Thân ảnh của Bạch tiền bối two hiện ra.

“Quả nhiên là khí tức cửu u nồng đậm… nhưng đây không phải là cửu u thế giới.” Bạch tiền bối two nói, quyền hạn cửu u chúa tể của ngài, không thể thi triển ở đây.

Tuy nhiên, chỉ cần ngài một ý niệm, ‘cửu u tà năng’ tràn ngập thân thể thái cổ tà long, ngài vẫn có thể điều động.

Cửu u tà năng chịu sự chi phối của ‘cửu u chúa tể’, bất kể lúc nào ở đâu.

“Đây có phải là tác phẩm của Bàn Cầu đại lão không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thủ bút lớn như vậy, cũng chỉ có Bàn Cầu đại lão, người cũng là cửu u chúa tể, mới có thể lén lút chế tạo ra mà không để Bạch tiền bối two biết, đúng không?

“Không, không phải.” Bạch tiền bối two lắc đầu.

Ở đây hoàn toàn không cảm ứng được khí tức của Bàn Cầu.

Ngài và Dịch Thái Kim Chúc Cầu đã đấu tranh hàng vạn năm, đối phương đều quen thuộc đến tận xương tủy, nếu thật sự là thủ đoạn của Bàn Cầu, Bạch tiền bối two chỉ cần liếc mắt là có thể xác định.

“Hơn nữa, Thư Hàng, khi ngươi vào ‘Hắc Long thế giới’ này, có cảm giác rất quen thuộc không?” Bạch tiền bối nheo mắt nói.

Tống Thư Hàng: “Cảm giác gì?” “Giống như lúc trước, phân thân của ta và ngươi bị nhốt vào ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.” Bạch tiền bối lên tiếng.

“Không thể nào, lại nữa à?” Tống Thư Hàng nghẹn lòng nói.

Chế độ ‘tàng hình nhỏ’ của phòng tối nhỏ Thiên Đạo thật sự rất đau lòng.

Cậu khó khăn lắm mới hồi phục từ chế độ tàng hình nhỏ, bây giờ lại phải vào nữa sao?

“Cũng có nghĩa là, các đạo hữu bên ngoài, lại quên chúng ta rồi?” Tống Thư Hàng cười khổ nói.

“Ta chỉ nói cảm giác tương tự, nhưng nơi này có lẽ không có khả năng ‘xóa bỏ ký ức từ cội nguồn’.

Và chính xác mà nói, cảm giác của ta có lẽ là ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ có chút giống ‘Hắc Long thế giới’ này.” Bạch tiền bối giải thích.

Bạch tiền bối two: “Ý của ngươi là, phòng tối nhỏ của Thiên Đạo là sản phẩm nhái của Hắc Long thế giới?” “Ban Văn Long Thiên Đạo đại lão?” Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến Thiên Đạo thứ ba.

Cậu đưa tay sờ sờ mặt đất dưới chân: “Con thái cổ tà long này, không lẽ có liên quan đến Ban Văn Long Thiên Đạo đại lão chứ?” Nghĩ đến đây, cậu có chút rục rịch.

Có nên thử một phát ‘Giám Định Bí Pháp’ không?

Nhưng cậu lại lập tức lắc đầu mạnh.

Thời gian hồi chiêu của kim tệ phục sinh vừa hết, không thể lãng phí như vậy.

Người ta không thể vì mình có thể phục sinh mà muốn làm gì thì làm, sẽ chết đó.

“Điều này cần chúng ta tự mình tìm câu trả lời, vị trí hiện tại của chúng ta là ở đâu trên thái cổ tà long?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc: “Khoảng ở vị trí lưng, nhớ lúc đó phân thân của tôi rơi xuống vảy trên lưng.” “Vậy chúng ta đi theo hướng đầu đi, chỉ cần tìm được vị trí đầu, có lẽ sẽ có được một số thông tin hữu ích.” Bạch tiền bối two nói.

Bên cạnh, Bạch tiền bối lấy ra một chiếc điện thoại đặc biệt lớn.

Đây là tác phẩm của ngài sau khi kết hợp điện thoại và máy sạc ma lực, vì là bản mẫu, thể tích khá lớn, chưa được nén lại.

Bạch tiền bối mở điện thoại, vào trạng thái khởi động.

“Ừm, thật sự có tín hiệu rồi, giống như ta nghĩ, máy sạc ma lực này có lẽ có một hệ thống ‘sạc’ hoàn chỉnh.

Nhưng không biết bọn họ sạc như thế nào?” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng lấy ra cái máy sạc ma lực bản to như cục gạch mà Bạch tiền bối đã chế tạo, cũng thử mở nó lên.

Trong máy sạc ma lực, phát ra một chuỗi âm thanh lách cách.

Âm thanh dịu dàng, lịch sự.

Dường như là giọng của nhân viên chăm sóc khách hàng.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng nghe không hiểu.

Ngay lúc này, Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two đột nhiên đồng loạt dừng lại.

“Thư Hàng, ngươi ở đây đừng đi lung tung.” Bạch tiền bối rút kiếm sao băng ra, một chân đạp lên kiếm.

Bạch tiền bối two đặt thương thử tà ma xuống bên cạnh Tống Thư Hàng: “Các ngươi ở đây đừng động, chúng ta đi rồi về ngay.” Tống Thư Hàng: “???” Trong lúc nói chuyện, hai vị Bạch tiền bối một trước một sau, lao vào hư không.

“Đợi đã, xảy ra chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng lớn tiếng gọi.

Sao đột nhiên lại đi rồi?

Bộp~~ trên không có một thân ảnh rơi xuống, đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thân ảnh này, vẻ mặt nghiêm túc, tóc dài đến lưng, tuấn mỹ vô song, là phân thân của Bạch tiền bối.

Toàn thân toát ra khí thế quân nhân.

Nó bị Bạch tiền bối triệu hoán đến, ném xuống để chăm sóc Tống Thư Hàng.

Chương 1836

“Bạch tiền bối, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tại sao hai vị Bạch tiền bối, đồng thời rời đi, biến mất không thấy.

“Bản thể cảm ứng được kẻ địch tiếp cận.” Phân thân Bạch tiền bối nghiêm túc lên tiếng.

“Rất mạnh?” Tống Thư Hàng hỏi.

Kẻ địch mà ngay cả Bạch tiền bối two cũng phải để thương thử tà ma lại?

“Không xác định thực lực cụ thể, tóm lại… cảm giác rất kỳ lạ.

Những kẻ địch đó, rất hấp dẫn, ta cảm ứng được chúng, liền không thể chờ đợi được muốn xem chúng rốt cuộc trông như thế nào.

Ngoài ra, kẻ địch đó cho ta cảm giác, như thể không thuộc về thế giới này.” Phân thân Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

“Không thuộc về thế giới này?” Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến thông tin phản hồi sau khi giám định Bạch tiền bối lần trước.

Kết quả giám định ‘Bạch tiền bối’, cho thấy ngài là sự tồn tại độc nhất vô nhị trên thế gian này, cội nguồn tồn tại khác biệt.

“Ừm, bản thân chúng không nên tồn tại, nhưng lại dùng một cách ký sinh, sống ở rìa của Hắc Long thế giới này.

Bản thể và vị Bạch ở cửu u, có lẽ đều muốn nghiên cứu xem những thứ này rốt cuộc là gì.

Yên tâm đi, bản thể và Bạch cửu u, có lẽ sẽ sớm trở về.” Phân thân Bạch tiền bối trả lời.

“Trong thời gian này, ta sẽ phụ trách bảo vệ ngươi.

Chúng ta tìm một chỗ đặt chân trước đi.” Phân thân Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

“Chúng ta không ở đây đợi Bạch tiền bối về sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối nghiêm túc nói: “Bản thể và Bạch cửu u đạo hữu, sẽ không về nhanh như vậy.

Vì vậy, trong lúc họ đi tiếp xúc ‘kẻ địch’, chúng ta lẻn vào Hắc Long thế giới trước, tìm cư dân của thế giới này.

Đến lúc đó, ta dùng huyễn thuật moi ra ngôn ngữ, kiến thức của thế giới này trước, tiện cho chúng ta hành động tiếp theo.” Tống Thư Hàng: “…” Tại sao làm chuyện này, ngài lại tỏ ra thành thạo như vậy?

“Các ngươi đi đi, ta phải ở đây đợi chủ nhân của ta trở về.” Thương thử tà ma bảnh bao vén bào kiếm sĩ của mình, trầm giọng nói.

Nó là thú cưng trung thành nhất của chủ nhân, nhất định sẽ ở nguyên chỗ đợi chủ nhân trở về.

Nó vừa dứt lời, thân hình phân thân Bạch tiền bối khẽ động, xuất hiện sau lưng nó.

Năm ngón tay thon dài của nó chộp lấy thương thử tà ma, bắt nó trong tay.

Thương thử tà ma: “???” Khoảnh khắc tiếp theo, năm ngón tay của phân thân Bạch tiền bối hơi siết lại.

Một con chuột hamster dễ thương, phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn, lưỡi thè ra, cuộn lại… sau đó, con chuột dễ thương này cứ thế ngất đi.

Phân thân Bạch tiền bối vẻ mặt nghiêm túc, hài lòng gật đầu, sau đó nhét thương thử tà ma vào túi của mình.

Tống Thư Hàng: “!!!” Lý Âm Trúc trợn to mắt.

“Được rồi, tiếp theo chúng ta lén lút lẻn vào Hắc Long thế giới đi.” Phân thân Bạch tiền bối lại đề nghị.

Tống Thư Hàng và Tiểu Âm Trúc gật đầu mạnh, đồng thanh nói: “Không vấn đề gì, Bạch tiền bối.” Phân thân Bạch tiền bối trong túi đựng thương thử tà ma, mang theo Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc, rời khỏi thảo nguyên, hướng về nơi tập trung cư dân Hắc Long thế giới ở xa.

Một tiểu thế giới được hình thành từ một chiếc vảy rồng, tương đương với một thành phố nhỏ.

Thần thức của Bạch tiền bối quét qua, là có thể bao phủ cả thành phố.

Ngài trực tiếp mang theo Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc, tránh đội tuần tra của tiểu thế giới vảy rồng ở xa, trà trộn vào thành phố.

Trong lúc rời khỏi thảo nguyên, phân thân ngẩng đầu lên, nhìn vào hư không.

Ở đó, bản thể của Bạch tiền bối và Bạch cửu u đã tiếp xúc với kẻ địch. ************** Trong hư không của Hắc Long thế giới, có hai thế lực lớn đang giao chiến.

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two lơ lửng trong hư không, cả hai ẩn giấu khí tức của mình, che giấu thân hình.

Họ không can thiệp vào trận chiến này, chỉ đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát.

Trong hai bên giao chiến, một bên là cư dân bản địa của Hắc Long thế giới, phần lớn có ngoại hình giống Hắc Đồng Thập Tam Thế gặp trong ‘Bí cảnh Tứ Hải’, toàn thân mọc đầy vảy đen, hình người.

Còn một phần nhỏ gần như giống hệt con người bên ngoài, chỉ là phần lớn da hơi đen.

Ngoài ra, còn có vài loại thành viên giống yêu tộc, phần lớn thuộc họ giao và họ rắn.

Có người mọc sừng rồng, sừng giao, có người giống công đức xà mỹ nhân của Tống Thư Hàng, có đuôi rắn.

Phương pháp tác chiến của họ, về cơ bản dựa vào loại ‘máy sạc ma lực’ kia.

Trong Hắc Long thế giới, những người có thể bay lượn chiến đấu, đều là tu luyện giả cấp Ngũ phẩm, bản thân đã có khả năng đi trên không.

Sau đó, họ liên tục bấm vào ‘máy sạc ma lực’, miệng hô to ngôn ngữ Hắc Long thế giới, kích hoạt từng pháp thuật tấn công, pháp thuật phòng ngự, pháp thuật xung kích, pháp thuật chữa trị.

Cũng có một bộ phận tu luyện giả Hắc Long thế giới, sử dụng một số pháp thuật cận chiến.

Nhưng số lượng tu luyện giả sử dụng pháp thuật cận chiến này cực kỳ ít, chỉ chiếm một phần mười số lượng.

Máy sạc ma lực, gần như bao gồm tất cả các loại pháp thuật. … Mà giao chiến với họ, cũng là một đám… tử linh có hình dạng cư dân Hắc Long thế giới.

Cũng là một đội ngũ chủ yếu là sinh vật hình người có vảy đen, bổ sung một lượng nhỏ con người da đen, cộng thêm số lượng ít hơn nữa là tu luyện giả loại giao, loại rắn.

Nhưng những ‘kẻ địch’ này toàn bộ là tử linh đã mất đi hơi thở sự sống, trên thân thể chúng tỏa ra tử khí và mùi hôi thối nồng nặc.

Phương pháp tấn công của chúng cũng không còn là máy sạc ma lực, mà là trực tiếp sử dụng cửu u tà năng và một loại năng lượng khác hỗn hợp.

Cửu u tà năng và loại năng lượng khác hỗn hợp theo tỷ lệ 7:3, khiến mỗi đòn tấn công của chúng đều mang theo uy lực như bom nổ.

Sức mạnh của chúng kinh người, miệng có thể phun ra các loại hơi thở khác nhau, có lửa, có băng, có độc dịch ăn mòn.

“Ký sinh trên thi thể?” Bạch tiền bối nói.

“Hơn nữa, có thể sử dụng cửu u tà năng, nhưng không bị đọa lạc thành sinh vật cửu u.” Bạch tiền bối two đồng thời nói.

Cửu u tà năng có khả năng xâm thực mạnh mẽ và sức mạnh dụ dỗ sinh vật đọa lạc.

Nếu là tu luyện giả hiện thế, tiếp xúc ‘cửu u tà năng’ quá nhiều lần, nếu không tịnh hóa, sẽ bị cửu u tà năng đồng hóa.

Hai vị Bạch tiền bối, lại nhìn chằm chằm những kẻ xâm lược này một lúc.

Trong cơ thể của những ‘tử linh’ này, ẩn giấu chân thân của ‘kẻ địch’.

Chính ‘chân thân’ của chúng đã thu hút sự hứng thú của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, những chân thân này, như thể không thuộc về thế gian này.

Trong hư không, một cường giả loài người của Hắc Long thế giới, đưa tay quẹt mạnh vào ‘máy sạc ma lực’, một đạo kiếm quang rực rỡ chém ra. ‘Tử linh’ đang chặn trước mặt hắn bị chém thành bốn mảnh.

Thân thể tử linh, tan biến trong kiếm quang, hóa thành một làn khói đen, dung nhập vào tầng khí quyển cửu u tà năng của ‘Hắc Long thế giới’.

Mà sau khi ‘tử linh’ bị chém giết, có một viên đá to bằng nắm tay rơi xuống.

Cường giả loài người của Hắc Long thế giới đưa tay ra, viên đá liền bị hút qua.

Cường giả loài người lùi lại một đoạn, nhờ đồng bạn yểm hộ.

Sau đó, hắn nắm viên đá to bằng nắm tay kia, dùng sức bóp mạnh, viên đá bị bóp thành bột.

Đồng thời, miệng hắn bắt đầu niệm ngôn ngữ Hắc Long thế giới.

Một lát sau, trong hư không có một tấm lưới vô hình, hiện ra một góc của nó.

Bột đá bị bóp nát, bị tấm lưới vô hình đó hút đi.

Ngay sau đó, từ tấm lưới đó có ‘năng lượng’ khổng lồ rót xuống, năng lượng này lại chia thành ‘tinh thần lực’ và ‘ma lực’.

Ma lực rơi vào ‘máy sạc ma lực’ của cường giả loài người Hắc Long thế giới, tinh thần lực thì dung nhập vào cơ thể cường giả loài người Hắc Long thế giới đó.

“Viên đá đó, có lẽ chính là hắc long linh thạch.” Bạch tiền bối đoán.

Bạch tiền bối two: “Quá trình vừa rồi, chính là sạc dung lượng ma lực?” Hai người đồng thời nhìn về tấm lưới vô hình hiện ra ‘một góc’ kia.

Tấm lưới vô hình này, mới là mấu chốt của máy sạc ma lực.

Cường giả Hắc Long thế giới chém giết ‘tử linh’, thu được hắc long linh thạch, quá trình này chính là kiếm tiền.

Sau đó, thông qua ‘tấm lưới vô hình’ này lại có thể chuyển hóa sức mạnh của hắc long linh thạch thành ma lực và tinh thần lực, quá trình này, chính là dùng tiền để sạc.

“Có cơ hội, nhất định phải nghiên cứu tấm lưới vô hình này.” Hai vị Bạch tiền bối trong lòng đều nảy ra cùng một ý niệm. … Đồng thời, ánh mắt của hai vị Bạch tiền bối rơi vào vị trí của ‘tử linh’ bị chém giết.

Ở đó, có một khối vật thể trong suốt không màu, bắt đầu ngưng tụ, đây mới là chân thân ký sinh trong cơ thể tử linh.

Cư dân Hắc Long thế giới, dường như hoàn toàn không thể cảm ứng được sự tồn tại của chúng.

Khối vật thể trong suốt không màu này, bắt đầu co rút lại, rút lui khỏi chiến trường.

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two lén lút theo sau.

Sau khi rút lui khỏi chiến trường chính vài nghìn mét, khối vật thể trong suốt không màu này mở ra một thông đạo, chui vào trong đó.

“Cửu u thế giới!” Bạch tiền bối two nhíu mày.

Thế giới mà vật thể trong suốt không màu kia rút lui vào, lại chính là cửu u thế giới.

Loại ‘cội nguồn vạn ác, ô uế diệt thế, tà năng méo mó’ này, không nghi ngờ gì là khí tức của cửu u thế giới.

Chuyện này, xảy ra ngay dưới mí mắt ngài sao?

Với tư cách là cửu u chúa tể, ngài lại hoàn toàn không biết trong cửu u thế giới có loại vật thể quỷ dị trong suốt như vậy.

“Ta cảm thấy, thế giới này so với cửu u thế giới, vẫn có sự khác biệt.” Lúc này, Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “Cảm giác, thế giới mà chúng rút lui vào, khí tức so với cửu u thế giới, còn cực đoan hơn.

Hơn nữa, thế giới này dường như đã bị hủy diệt.” Hơn nữa, giống như những vật thể trong suốt không màu kia, thế giới này cũng cho Bạch tiền bối một cảm giác ‘không thuộc về thế gian này’.

“Đúng vậy, có một chút khác biệt.” Bạch tiền bối two trầm giọng nói: “Chẳng trách, ta vừa cảm giác được khí tức của những tên này, trong lòng liền có một cảm giác thôi thúc muốn gặp chúng.

Xem ra… thứ thật sự hấp dẫn ta, chính là thế giới giống như ‘cửu u thế giới’ này.

Ta muốn vào xem, Bạch đạo hữu, ngươi thì sao?” Thế giới còn cực đoan hơn cả cửu u thế giới, lại như đã ‘hủy diệt’ này, đã hoàn toàn khơi dậy sự hứng thú của Bạch tiền bối two.

Chương 1837

Bạch tiền bối two hiện tại đang ở trạng thái hình chiếu phân thân, vì vậy dù nơi giống như ‘cửu u thế giới’ này có nguy cơ vẫn lạc, cũng không cần sợ.

Nhưng Bạch hiện thế bên cạnh, lại là bản thể.

“Ta cũng muốn vào xem.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Ngài khi cảm ứng được khí tức của vật thể trong suốt không màu, cũng lập tức bị hấp dẫn.

Nhưng nguyên nhân ngài bị hấp dẫn, có chút khác biệt với Bạch tiền bối two, trực giác của Bạch tiền bối nói với ngài, những vật thể trong suốt không màu này, là đồ tốt, đáng để sưu tầm.

Ngài có lẽ cần một số lượng nhất định loại vật thể này.

Hai vị Bạch tiền bối thân hình lướt đi, nhân lúc thông đạo của thế giới giống như cửu u kia chưa đóng lại, đã xông vào trong đó. ************** “Quả nhiên, bản thể không về nhanh như vậy.” Phân thân Bạch tiền bối vẻ mặt nghiêm túc trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối họ gặp rắc rối sao?” “Họ chỉ tìm thấy một thế giới vui vẻ, không chút do dự đã chạy vào đó rồi.” Phân thân Bạch tiền bối vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “…” Ừm, rất Bạch tiền bối.

Rất phù hợp với tính cách của họ.

“Sau đó, trước khi bản thể trở về, chúng ta có thể tự chơi.” Phân thân Bạch tiền bối vẻ mặt nghiêm túc đưa tay, xoa mạnh mặt mình.

Một lát sau, nó quay sang Tống Thư Hàng cười rạng rỡ, giơ ngón tay cái lên: “Chúng ta lại gặp nhau rồi, Thư Hàng tiểu hữu!” Nụ cười này, nghiêng nước nghiêng thành.

Dù giơ ngón cái cười, có vẻ hơi ngốc, nhưng dưới sự tôn lên của nhan sắc cao của phân thân Bạch tiền bối, chỉ cần là cười, sẽ rất đẹp mắt.

Trời ạ, thì ra ngài không phải mặt liệt!

Hơn nữa… cách hành xử của vị phân thân Bạch tiền bối này, khiến Tống Thư Hàng trong lòng có chút hoảng.

Đây không phải là vị đã ném bản thể Bạch tiền bối ra làm ám khí, hay là vị đã ném bản thể ra làm la bàn chỉ đường chứ?

“Không sai, chính là ta.” Phân thân Bạch tiền bối vỗ vỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Độc tâm thuật?” Từ lúc nào Bạch tiền bối cũng học thói xấu của Bạch tiền bối two, muốn dùng độc tâm thuật với cậu!

“Không, là độc diện thuật.

Nhìn biểu cảm của ngươi ta đã biết ngươi đang nghĩ gì rồi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “…” Ngoài việc thẳng tính, từ lúc nào mình còn có thêm thiên phú nghĩ gì hiện lên mặt nấy?

Lúc này, Lý Âm Trúc hỏi: “Vậy Bạch tiền bối, vẻ mặt nghiêm túc ban nãy của ngài là sao vậy?” “Đây là một tiểu pháp thuật cố định cơ mặt, là pháp thuật xã giao do ta tự phát triển.

Pháp thuật này rất hợp với Thư Hàng tiểu hữu, người như ngươi rất dễ bị kẻ địch đọc được suy nghĩ qua biểu cảm khuôn mặt, có rảnh ta sẽ dạy ngươi pháp thuật này.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Lần trước ném bản thể ra làm ám khí, phân thân tiếp theo có vẻ đã chịu tội thay ta.

Ta lo nếu bị bản thể nhận ra, nó chắc chắn sẽ giải tán ta ngay lập tức, nên lúc ra ngoài đã dùng chút tiểu xảo.” Phân thân Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Không đùa nữa.” Nụ cười rạng rỡ của phân thân Bạch tiền bối thu lại, đổi thành mỉm cười, nó lại nhẹ nhàng vỗ Tống Thư Hàng, dịu dàng nói: “Một thời gian không gặp, ngươi lại tiến bộ rồi, Thư Hàng tiểu hữu.” “Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Khoảnh khắc này, phân thân Bạch tiền bối giống như một vị tiền bối trầm ổn, đang công nhận, khen ngợi hậu bối.

Tống Thư Hàng không nhịn được, có chút cảm động.

“Đi thôi, theo ta, chúng ta đi tìm một cư dân Hắc Long thế giới, lấy gói ngôn ngữ về trước.

Ngôn ngữ bất đồng thì không thể giao tiếp được.” Phân thân Bạch tiền bối quay người, tiếp tục đi về phía trước.

Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc theo sát phía sau.

Phân thân Bạch tiền bối sau khi quay người, lại lén lút xoa mặt, đổi sang một biểu cảm ngọt ngào.

“Rất tốt, vừa rồi bắt chước rất giống.

Có khoảnh khắc, ngay cả chính mình cũng tin mình chính là phân thân đã ném bản thể ra lần trước.

Tiếp theo, vào chế độ tiền bối lớn ngọt ngào, đáng tin cậy.” Phân thân Bạch tiền bối hạ giọng lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: “…” Bạch tiền bối, tôi bây giờ là Linh Hoàng Ngũ phẩm sắp có bảy sao bảy hạch, tai rất thính, ngài hạ giọng lẩm bẩm, tôi đều nghe thấy hết.

Trả lại sự cảm động vừa rồi cho tôi đi. 【Vậy, phân thân với tính cách khác nhau của Bạch tiền bối, sau khi xuất hiện một lần, còn có cơ hội xuất hiện lại không?】Ý niệm nghi hoặc này, hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Thiên phú của phân thân Bạch tiền bối, rốt cuộc là sao?

Tại sao mỗi lần phân thân xuất hiện, tính cách dường như đều có sự khác biệt.

Nguyên lý này rốt cuộc là sao?

Lẽ nào Bạch tiền bối, thật sự là bệnh nhân tâm thần phân liệt nghiêm trọng?!

“Thư Hàng tiểu hữu.” Lúc này, phân thân Bạch tiền bối quay đầu lại, vẻ mặt ngọt ngào: “Ta tuy là phân thân, nhưng cũng là tu vi Bát phẩm Huyền Thánh, tai rất thính.

Ngươi hạ giọng lẩm bẩm, ta đều nghe thấy hết.” Tống Thư Hàng: “???” “A Tống, cậu vừa rồi đột nhiên lẩm bẩm: ‘Bạch tiền bối, là bệnh nhân tâm thần phân liệt nghiêm trọng.’ những lời như vậy.” Tiểu Âm Trúc lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “…” “Tìm thấy mục tiêu rồi.” Lúc này, phân thân Bạch tiền bối dừng lại.

Nó đưa tay, chỉ vào một người phụ nữ ở xa đang loạng choạng đi như say rượu: “Thư Hàng, giao cho ngươi một nhiệm vụ, bắt cô ta lại.” Tống Thư Hàng lén lút liếc nhìn người phụ nữ loài người ở thế giới Hắc Long đang say rượu ở phía xa.

Cô gái uống hơi nhiều, đến bước đi cũng không vững, lảo đảo chực ngã.

Gầy gò, vóc người mảnh khảnh, không giống hệ thể tu, trông có vẻ rất dễ bắt.

Hơn nữa, theo thẩm mỹ của người An Lạc, tuy cô ấy hơi đen nhưng lại có nét đẹp khỏe khoắn.

Thực ra, chỉ cần là người tu luyện, trừ phi công pháp tu luyện quá đặc thù, nếu không thì ngoại hình cũng không đến nỗi nào.

Mỗi lần thiên kiếp, mỗi lần tấn cấp đều sẽ khiến 'tổng thể' của người tu luyện tiến hóa theo hướng hoàn mỹ hơn.

"Mục tiêu đã uống nhiều rồi, rất thích hợp để bắt giữ." Phân thân Bạch tiền bối nói tiếp.

Tống Thư Hàng thử hỏi: "Cấp bậc bắt giữ là bao nhiêu?" "Hệ thống tu luyện của đối phương hoàn toàn khác chúng ta, ta cũng không nhìn ra được cấp bậc bắt giữ.

Nhưng ngươi yên tâm, có ta ở sau bảo vệ ngươi, tuyệt đối không xảy ra chuyện gì đâu." Phân thân Bạch tiền bối nở một nụ cười ngọt ngào hiền hòa, khiến người ta có cảm giác vô cùng đáng tin cậy.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, cậu còn chưa hành động mà phân thân Bạch tiền bối đã điên cuồng cắm cờ cho cậu.

Cậu có cảm giác lát nữa mình xông lên, chưa kịp bắt người phụ nữ này thì đã bị đối phương đấm KO mất rồi. ...Cho nên, lúc này, đương nhiên là phân thân ra tay!

"Lên đi, phân thân của ta." Tống Thư Hàng nói.

Không cần sợ chết!

Phân thân sải bước dài, đi thẳng về phía người phụ nữ say rượu kia.

Xung quanh Tống Thư Hàng và phân thân Bạch tiền bối có một lớp pháp thuật ẩn thân.

Phân thân bước hai bước ra khỏi phạm vi của pháp thuật ẩn thân, xuất hiện trước mặt người phụ nữ say rượu.

“Sao mình cứ có cảm giác bây giờ mình giống nhân vật phản diện thế nhỉ.” Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Người phụ nữ say khướt ngẩng đầu lên, nhìn về phía phân thân Tống Thư Hàng: “Kỷ~” Hình như là ngôn ngữ của thế giới Hắc Long, nhưng âm ‘kỷ’ này nghe thật mềm mại.

“Xin lỗi, đắc tội rồi!” Phân thân Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu nhẹ nhàng nắm hai tay lại, thi triển 《Cương Thủ》 đã biến dị, hai tay phủ một lớp màu đen của thép.

Phải hoàn thành nhiệm vụ nhanh nhất có thể, cố gắng không làm đối phương bị thương.

Người phụ nữ mắt say lờ đờ, nghi hoặc nhìn phân thân Tống Thư Hàng.

Phân thân Tống Thư Hàng đạp bộ pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, mấy bước đã đến trước mặt người phụ nữ này.

Cô gái này say quá rồi, ý thức cũng không còn tỉnh táo.

Toàn thân cô đầy sơ hở, hoàn toàn không có ý thức phản kháng.

Ổn rồi!

Phân thân Tống Thư Hàng đã nắm chắc có thể bắt sống đối phương mà không làm cô bị thương.

Đúng lúc cậu đang nghĩ vậy... ...Trong hư không, một con quái vật to lớn vô cùng đột nhiên chui ra.

Con quái vật này dài hơn hai mươi mét, hình dáng như một con nòng nọc, đầu rất to.

Nó há miệng, để lộ hàm răng sắc nhọn, cắn về phía vị trí của phân thân Tống Thư Hàng và người phụ nữ thế giới Hắc Long.

Do đầu của nó quá lớn, nên phân thân Bạch tiền bối, bản thể Tống Thư Hàng, và Lý Âm Trúc cũng bị con nòng nọc khổng lồ này bao phủ.

Bản thể Tống Thư Hàng: “Vãi chưởng.” Cái thứ to đùng này từ đâu chui ra vậy?

Sức mạnh không gian?

Nhưng không giống, không có chút dao động không gian nào cả.

Thứ to lớn như vậy, thể tích đã ở đó, không dễ đối phó.

Ý nghĩ của Tống Thư Hàng vừa lóe lên, trong hư không đột nhiên có một tiếng rít truyền đến.

Một ngôi sao băng khổng lồ, mang theo vệt đuôi xinh đẹp, oanh tạc chính xác vào người con quái vật nòng nọc khổng lồ.

Rầm~~ Con quái vật nòng nọc khổng lồ còn chưa kịp phản ứng đã bị thiên thạch đập cho nát bét.

Máu tươi màu xanh lục bắn tung tóe như tương, văng ra bốn phương tám hướng.

Phần thi thể còn sót lại của con quái vật bốc cháy, chưa kịp rơi xuống đất đã cháy thành tro.

Tống Thư Hàng: “!!!” Lý Âm Trúc chết lặng.

Bùm!!

Ngôi sao băng đột ngột kia sau khi xử lý con nòng nọc khổng lồ, đà rơi không giảm, lao về phía phân thân Tống Thư Hàng và người phụ nữ thế giới Hắc Long.

“Mẹ ơi!” Phân thân Tống Thư Hàng tuyệt vọng.

Thiên thạch quá lớn, muốn né tránh nó không hề dễ dàng.

Nếu thế giới hạch tâm còn ở đây thì tốt rồi, chỉ cần một ý niệm là cậu có thể mang theo người phụ nữ thế giới Hắc Long trốn vào thế giới hạch tâm lánh nạn.

Chương 1838

Trong khoảnh khắc, uy lực của 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của phân thân Tống Thư Hàng được bung ra toàn bộ.

Hai mươi lăm con Thánh Viên tay cầm sách vàng hiện thân, đồng thời lại có từng tiếng kình ngâm cao vút vang lên từ người phân thân.

Người phụ nữ loài người say khướt của thế giới Hắc Long dường như vẫn chưa phản ứng lại, cô ngẩng đầu lên với vẻ mặt mờ mịt, nhìn thiên thạch khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

Sau đó, cô còn nở một nụ cười ngây ngô: "Kỷ~" Lúc này còn kỷ cái em gái nhà ngươi!

Phân thân Tống Thư Hàng tung một cú đá tiên, đá người phụ nữ thế giới Hắc Long về phía phân thân Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối có thiên phú không gian, chắc có thể đưa mọi người thoát thân.

Còn phân thân thì không sao cả.

Dù sao cũng là phân thân, chết đi nhiều nhất chỉ khiến bản thể đau một lúc, tiêu hao một viên kim đan dự trữ linh lực là có thể cho phân thân ra ngoài tung tăng trở lại.

Nỗi đau của cái chết đối với Tống Thư Hàng đã là chuyện 'thường ngày', chết nhiều rồi cũng quen.

Rầm!

Phân thân nhảy bật lên cao, thi triển quyền pháp mạnh nhất 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Quyền pháp nhị phẩm.

Một đại linh hoàng Ngũ phẩm bảy tinh bảy hạch bảy kim đan đường đường, quyền pháp mạnh nhất lại chỉ có nhị phẩm, nói ra người khác có thể không tin.

Khoảnh khắc phân thân Tống Thư Hàng vung quyền, hai mươi lăm con Thánh Viên cũng đồng thời làm động tác vung quyền.

Đồng thời, Công Đức Xà mỹ nhân chuyển dời đến trên người phân thân Tống Thư Hàng, hóa thành quang mang công đức.

Quang mang công đức phối hợp với 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, huyễn hóa ra một hư ảnh kim cương cơ bắp cuồn cuộn sau lưng phân thân Tống Thư Hàng.

Kim cương khổng lồ cũng vung quyền.

Trong hư không, tiếng Phạm âm vang lên, lại có ấn ký hoa sen và dị tượng Phật môn hiện ra. 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 nhị phẩm trong tay Tống Thư Hàng, lại được đánh ra với khí thế của quyền pháp Lục, Thất phẩm.

Rầm~~ Thiên thạch khổng lồ và phân thân Tống Thư Hàng va chạm trực diện.

Ngay sau đó, phân thân Tống Thư Hàng cảm thấy cánh tay mình mất đi tri giác. ...Dù có ba đại thần công tôi thể hộ thân, trước thiên thạch khổng lồ này cũng không chiếm được ưu thế.

Tiếp theo, phân thân bị thiên thạch từ trên không trung đập mạnh xuống, tạo ra một cái hố sâu trên mặt đất.

Cậu chỉ cảm thấy toàn thân mình như vỡ vụn.

Ngược lại, thiên thạch kia lại không hề hấn gì!

Thật quái đản, thiên thạch này rốt cuộc được cấu tạo từ chất liệu

gì?

Với sức phá hoại cấp Lục phẩm của Tống Thư Hàng mà cũng không hề hấn gì sao?

Chẳng trách nó có thể một đòn giết chết con quái vật trông rất hung tợn mạnh mẽ kia.

“Sắp xong đời rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thiên thạch này mà tiếp tục đập xuống, tuyệt đối có thể nghiền cậu thành thịt vụn.

“A, máu ta chảy đầy đất~~” Đầu Công Đức Xà mỹ nhân chui ra từ vai phân thân Tống Thư Hàng, hét lớn.

Nhưng, thiên thạch trông có vẻ nặng trịch trên trời lại không nghiền xuống. ...Nó như một quả bóng cao su, nảy lên một cách quái dị.

Nó bị 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 đánh bay sao?

Thiên thạch nảy lên một cái trên không, rồi lao về phía vị trí của phân thân Bạch tiền bối và bản thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Mẹ nó, thế cũng được à?

Đây là cái thao tác thần kỳ quái quỷ gì vậy?

“Kiếm!” Lúc này, phân thân Bạch tiền bối nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng tế xuất thanh Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm trong bộ ‘Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí’ của mình, giao cho phân thân Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối nhận lấy lợi kiếm, linh lực thôi động.

Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm và phân thân Bạch tiền bối nhanh chóng hoàn thành giao tiếp, sinh ra cộng hưởng.

Thân kiếm phát ra tiếng ‘ong ong~’, Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm có vẻ rất hưng phấn.

Người không biết, chắc chắn sẽ tưởng ‘Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm’ này là pháp khí bản mệnh của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng: “...” Trong khoảnh khắc này, cậu đột nhiên có chút hiểu được tâm trạng của yêu sủng ngốc Thông nhà mình:【Rõ ràng là pháp khí của mình, tại sao trong tay người khác lại vui vẻ hơn?

Thân thiết hơn?】 Phân thân Bạch tiền bối giơ kiếm ngang, kiếm ý ngưng tụ, bám vào Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm, ngưng mà không phát.

Sau đó, phân thân Bạch tiền bối bước lên một bước.

Thời gian... trong khoảnh khắc này dường như chậm lại.

Trong hư không, thiên thạch kia nảy lên cao rồi lại rơi mạnh xuống, nhưng toàn bộ quá trình giống như một cảnh quay chậm trong phim.

Phân thân Bạch tiền bối từng bước đi vào hư không, không nhanh không chậm.

Sau đó, thanh kiếm trong tay y vung lên.

Kiếm quang tỏa ra, dệt thành một lưới kiếm dày đặc.

Thiên thạch cứng rắn không thể phá hủy, rơi vào lưới kiếm này, giống như bị ném vào máy xay, bị kiếm quang không ngừng cắt xé.

Sau khi rơi xuống đất, thiên thạch khổng lồ đã bị cắt thành từng khối vuông kích thước như viên gạch, xếp chồng ngay ngắn trên mặt đất.

Đơn giản là ngầu đến nổ tung.

Đây chính là phong thái kiếm khách mà Tống Thư Hàng hằng mơ ước.

Phân thân Bạch tiền bối tiêu sái thu kiếm, tóc dài bay phấp phới.

Tiểu Âm Trúc và người phụ nữ thế giới Hắc Long đang nằm trên đất đều ngẩn người ra nhìn.

Phân thân Bạch tiền bối ném ‘Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm’ trả lại cho Tống Thư Hàng, rồi y ngồi xổm xuống đống thiên thạch khổng lồ kia, moi ra một đống đồ.

“Bạch Hổ Canh Kim, đây là nguyên liệu tốt để đúc kiếm hoàn.

Huyền Vũ Hắc Đồng, đây là nguyên liệu luyện khí hệ phòng ngự.

Còn có loại nguyên liệu này, ta cũng chưa từng thấy, rất nhẹ và có độ đàn hồi cao, dường như còn có sức mạnh lơ lửng.

Thứ này nếu có thể dung nhập vào ‘phi kiếm’, hiệu quả chắc chắn không tồi.

Còn cái này, đây là một loại linh thạch, linh thạch hệ kim, chất lượng bát phẩm.” Phân thân Bạch tiền bối bày đồ ra, hài lòng gật đầu: “Ừm, thu hoạch không tồi.

Có duyên thì có phần, lại đây.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, im lặng không nói.

Phân thân Bạch tiền bối tặng ‘Bạch Hổ Canh Kim’ cho Lý Âm Trúc, vì pháp khí bản mệnh của Lý Âm Trúc chính là một viên kiếm hoàn, tương lai khi cô bé lên Ngũ phẩm, Bạch Hổ Canh Kim này có thể nâng cao phẩm chất của kiếm hoàn.

Y lại đưa Huyền Vũ Hắc Đồng cho Tống Thư Hàng, để Tống Thư Hàng sau này muốn luyện chế pháp khí phòng ngự thì có thể dùng.

Sau đó y lại cắt một miếng kim loại không tên có số lượng nhiều nhất, đưa cho người phụ nữ thế giới Hắc Long đang ngơ ngác: “Cái này cho ngươi, coi như là thù lao cho việc lát nữa sao chép ‘gói ngôn ngữ thế giới Hắc Long’ của ngươi.” Người phụ nữ thế giới Hắc Long không hiểu lời của Bạch tiền bối, cô mơ mơ màng màng nhận lấy khối nguyên liệu luyện khí quý giá này.

“Tiếp theo, chúng ta đi thôi.

Động tĩnh ở đây quá lớn, sẽ thu hút sự chú ý của người khác.” Bạch tiền bối nói.

Y vung tay một vòng, cuốn lấy bản thể Tống Thư Hàng, Lý Âm Trúc, người phụ nữ thế giới Hắc Long, thi triển thiên phú không gian, xuyên không đến nơi sâu trong thảo nguyên lúc trước.

Phân thân Tống Thư Hàng, yên tĩnh nằm trong cái hố sâu đó.

Cậu nghiêng đầu, sau đó cảm giác đau đớn như bị nghiền nát trên người cậu, chia sẻ cho bản thể... ...

× × Sau khi phân thân Bạch tiền bối đưa Tống Thư Hàng và mọi người độn vào sâu trong thảo nguyên, Tống Thư Hàng lập tức đau đến mức cuộn tròn thành một cục.

Cơn đau dữ dội mà phân thân chia sẻ qua, quả thực muốn lấy mạng người, đó là cơn đau đủ để người ta ngất đi.

“A Tống, cậu lại sao vậy?” Lý Âm Trúc nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng run rẩy nói: “Phân thân còn chưa về.” Cậu nghiến răng, giải trừ bí pháp phân thân. ...Phân thân ở xa trong thành phố ‘bụp~’ một tiếng tan biến.

Cơn đau trên người Tống Thư Hàng mới từ từ giảm bớt.

Muốn chết mà, vừa rồi cậu còn chưa kịp thu hồi phân thân, đã bị phân thân Bạch tiền bối dịch chuyển không gian đi mất.

“Thư Hàng tiểu hữu.” Phân thân Bạch tiền bối vẻ mặt ngọt ngào, nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng: “Phải đối xử tốt với phân thân của ngươi, đây là sự trừng phạt vì ngươi đã bỏ rơi phân thân một mình.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Nếu không phải Bạch tiền bối ngài dịch chuyển không gian trong tích tắc, ít nhất tôi cũng sẽ giải trừ phân thân rồi mới đi.

“Được rồi, tiếp theo, trước tiên đọc lấy gói ngôn ngữ thế giới Hắc Long đã.” Phân thân Bạch tiền bối đến trước mặt người phụ nữ thế giới Hắc Long.

Lúc này, người phụ nữ đang cầm trong tay khối nguyên liệu luyện khí thần bí mà Bạch tiền bối tặng, đôi mắt cô mờ mịt, vậy mà vẫn chưa tỉnh lại sau cơn say.

Phải say đến mức nào mới được thế này?

“Ừm, trạng thái say rượu cũng tiện cho việc thao tác hơn.

Nếu là trạng thái tỉnh táo, nói không chừng còn phải phối hợp một số pháp thuật đọc ký ức.

Còn trong trạng thái say rượu, chỉ cần thông qua huyễn thuật và một vài kỹ xảo nhỏ là có thể moi ra ‘gói ngôn ngữ’ thế giới Hắc Long.” Phân thân Bạch tiền bối đến trước mặt người phụ nữ, sau đó, đôi mắt Bạch tiền bối nhìn thẳng vào cô.

Huyễn thuật lặng lẽ triển khai.

Đôi mắt của người phụ nữ loài người thế giới Hắc Long này trở nên mờ mịt hơn.

Cô bắt đầu phối hợp với Bạch tiền bối, bắt đầu đọc ngôn ngữ cơ bản của thế giới Hắc Long.

Tống Thư Hàng tìm một cái cây lớn, đưa Lý Âm Trúc nhẹ nhàng nhảy lên, ngồi trên cành cây.

Bên tai, nghe người phụ nữ kia không ngừng đọc ngôn ngữ thế giới Hắc Long, Tống Thư Hàng ngáp một cái.

Chương 1839

Bên cạnh cậu, Lý Âm Trúc cũng ngáp một cái.

Hai người đồng thời dụi mắt.

Lý Âm Trúc là do nguyên nhân cơ thể, cứ một khoảng thời gian lại buồn ngủ, muốn ngủ.

Tống Thư Hàng là vì hôm nay tinh thần chịu tổn thương tích lũy hơi nhiều, tinh thần có chút mệt mỏi, buồn ngủ.

Lúc này, Tạo Hóa tiên tử hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Tạo Hóa tiên tử, sao vị tiên tử tỷ tỷ này lại ra ngoài nữa rồi?

Bây giờ đâu có đất cho cô ấy cướp lời thoại đâu nhỉ?

Tạo Hóa tiên tử chắp hai tay lại, đặt trước ngực làm tư thế cầu nguyện, sau đó, cô bắt đầu hát.

Một bài hát bằng ngôn ngữ cổ đại.

Giọng của Tạo Hóa tiên tử, dịu dàng như nước, đây mới thực sự là tiếng hát của trời.

Trong bài hát này, tràn ngập hương vị của hạnh phúc, khiến người nghe, tâm thần bất giác thả lỏng.

Ngôn ngữ cổ đại của Tống Thư Hàng ngay cả nhập môn cũng chưa tính, trong cả bài hát, cậu chẳng hiểu được mấy từ.

Đại khái chỉ nghe hiểu được mấy từ như ‘sư, đêm tối, yên tĩnh, bầu trời sao’.

Nhưng không hiểu cũng không sao.

Âm nhạc, mỹ thực và nghệ thuật, không có biên giới quốc gia.

Không hiểu lời bài hát, nhưng không ảnh hưởng đến việc cậu thưởng thức bài hát này.

Nghe rồi nghe... ...Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc ngủ thiếp đi.

Tống Thư Hàng dựa vào thân cây, mặt áp sát vào cây, ngủ đến chảy nước miếng.

Lý Âm Trúc dựa vào người Tống Thư Hàng, trên người tỏa ra từng tia hàn ý, cô bé thở đều đều, ngủ say ngọt ngào.

Tạo Hóa tiên tử hát xong một khúc, Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc đã ngủ say như chết.

Tiên tử hài lòng gật đầu, cô đã tìm thấy giá trị mới của mình.

Khi Tống Thư Hàng muốn ngủ, cô có thể hát ru cho cậu nghe.

Hiệu quả như trên, quá tuyệt.

Lần sau chỉ cần Tống Thư Hàng tinh thần mệt mỏi, bắt đầu ngáp, chính là lúc cô lên sân khấu.

Đây là kỹ năng đặc biệt của cô, là thủ đoạn mà Công Đức Xà mỹ nhân không học được.

Tạo Hóa tiên tử lặng lẽ trở về cơ thể Tống Thư Hàng, và tự mình bấm like. ************ Tống Thư Hàng đã lâu không ngủ ngon như vậy.

Ngủ rồi ngủ, cậu lại mơ một giấc mơ.

Cậu mơ thấy một đàn nòng nọc đang liều mạng bơi, số lượng cực kỳ lớn.

Tống Thư Hàng cả đời chưa từng thấy nhiều nòng nọc như vậy, e rằng có đến hàng nghìn hàng vạn... không đúng, số lượng này có thể đã lên đến hàng chục triệu, thậm chí hàng trăm triệu, hàng tỷ!

Con số này, thật đáng sợ.

Sao lại mơ thấy nhiều nòng nọc như vậy?

À, đúng rồi.

Ngày nghĩ gì, đêm mơ nấy.

Trước đó cậu gặp phải con quái vật hình nòng nọc kinh khủng tấn công, tuy con quái vật đó bị thiên thạch đập chết ngay lập tức, nhưng vẫn để lại ấn tượng rất sâu sắc cho Tống Thư Hàng.

Dưới ấn tượng sâu sắc như vậy, dẫn đến việc cậu ngủ mơ thấy đại quân nòng nọc, cũng có thể hiểu được.

Dù sao con quái vật nòng nọc kia to lớn như vậy, cậu mơ thấy đại quân nòng nọc hàng trăm triệu con, cũng rất khoa học. ...Tống Thư Hàng đang nghĩ vậy, thì phát hiện mình dường như cũng biến thành một thành viên trong đại quân nòng nọc.

Cậu cũng đang liều mạng bơi, dùng hết sức lực cả đời, chen lấn qua tất cả đồng bạn bên cạnh, bơi ở hàng đầu, trở thành một trong những con nòng nọc dẫn đầu.

Cảm giác này, rất chân thực.

Tuy không biết tại sao đàn nòng nọc này lại phải bơi liều mạng như vậy, nhưng là một con nòng nọc, vô tư lự bơi lội, không cần nghĩ gì cả, chỉ cần bơi hết sức mình, cũng là một chuyện rất thú vị.

Giống như cuộc đời, cần có một mục tiêu để phấn đấu vậy.

Nòng nọc cũng cần một mục tiêu, để liều mạng lao tới.

“Đã làm thì phải làm tốt nhất, cố lên nào, dù trong mơ chỉ là một con nòng nọc, mình cũng không cam chịu tụt hậu.” Tống Thư Hàng ha ha cười nói.

Dường như nghe được tiếng lòng của Tống Thư Hàng, con nòng nọc đại diện cho cậu bơi còn nhanh hơn, bùng nổ sức mạnh chưa từng có.

Cậu di chuyển lắt léo, chen qua hết con đồng bạn này đến con đồng bạn khác, và vượt qua từng con một ở hàng đầu.

Theo thời gian trên con đường dài đằng đẵng, rất nhiều đồng bạn nòng nọc bắt đầu tụt lại.

Có những con nòng nọc vĩnh viễn dừng lại động tác tiến lên... có con mệt rồi, thì dừng lại nghỉ ngơi... có con thì rẽ sang hướng khác, lao theo một dòng sông khác.

Mà con nòng nọc đại diện cho Tống Thư Hàng, lại có sức bùng nổ mạnh mẽ và thể lực vô tận sung mãn.

Những đồng bạn nòng nọc ban đầu cùng cậu chạy ở hàng đầu, đã có hơn một nửa tụt lại, nhưng cậu vẫn giữ tốc độ cực nhanh.

So với những con nòng nọc khác bên cạnh, rõ ràng mạnh hơn rất nhiều. 【Ừm, sao mình cứ cảm thấy có gì đó không đúng nhỉ?】 Tống Thư Hàng đột nhiên trầm tư.

Giấc mơ này, cảm giác có chút kỳ quái.

Nhưng cụ thể kỳ quái ở đâu, Tống Thư Hàng lại không nói ra được.

Ngay lúc Tống 'Thám tử lừng danh' Thư Hàng, bắt đầu thu thập manh mối trong đầu, chuẩn bị phát hiện ra giấc mơ rốt cuộc có gì kỳ lạ, thì cảnh trong mơ đột nhiên chuyển đổi.

"Kỷ lý oa lạp~~" Một trận ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng không hiểu vang lên.

Ngôn ngữ này... nghe có vẻ giống ngôn ngữ thế giới Hắc Long?

Sau đó, Tống Thư Hàng phát hiện trước mắt mình đã sáng trở lại.

Cậu được một đôi tay lớn ấm áp bế trên tay.

Bên tai, vang lên là một giọng nói đầy phấn khích, chính là ngôn ngữ thế giới Hắc Long không sai.

Tống Thư Hàng: “...” Chân tướng, đã ở ngay trước mắt.

Cảm giác trải nghiệm chân thực này, cảm giác tiếp xúc đầu ngón tay chân thực vô cùng này, nhưng bản thân lại không thể khống chế được cơ thể này.

Cậu lại nhập mộng.

Hai lần trước, mơ thấy mình ngồi xe của Đông Phương Lục tiên tử gặp tai nạn, gặp Nho gia Thánh nhân bị ‘song bào thai ngưng thị’ bắn trúng, thực ra đều là do sự thay đổi của bản thân, hình thành ác mộng.

Mà lần này, là nhập mộng thật sự.

Và đối tượng nhập mộng lần này, Tống Thư Hàng đã đoán ra được.

Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Trong ‘Long Huyết tộc’ của thế giới Hắc Long, là người mạnh nhất trong thế hệ chiến sĩ trẻ tuổi, ma võ giả cấp năm, tương đương với cảnh giới Ngũ phẩm Kim Đan.

Để tìm kiếm đột phá, đã bước vào một truyền tống trận cũ kỹ, truyền tống đến hiện thế, kết thúc tính mạng của mình.

Sinh linh thế giới Hắc Long mà Tống Thư Hàng tiếp xúc gần đây, đạt đến cấp bậc ‘phù hợp nhập mộng’, chỉ có vị này.

Tống Thư Hàng từng dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ lên người hắn, và còn giữ ‘Máy sạc ma lực’ của hắn một thời gian, còn từng dùng cương thiết hóa thân kích hoạt máy sạc ma lực của hắn.

Nhiều nhân quả như vậy tích lũy lại, quả thực đã đạt đến điều kiện ‘nhập mộng’. 【Nhập mộng vào người Hắc Đồng Thập Tam Thế, ít nhất cũng tốt hơn là nhập mộng vào người Thông nương.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Lúc này, tình tiết trong mơ tiến triển nhanh chóng.

Ký ức về giai đoạn thơ ấu ngây ngô của Hắc Đồng Thập Tam Thế rất ngắn, chỉ có mấy hình ảnh, rất nhanh đã lướt qua.

Giai đoạn tình tiết trong mơ thực sự triển khai, là khoảng thời gian sau khi Hắc Đồng Thập Tam Thế ba tuổi.

Hắn không hổ là thiên tài mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Long Huyết tộc được miêu tả trong ‘Giám Định Bí Pháp’.

Ba tuổi, hắn mới bắt đầu học văn tự thế giới Hắc Long, nhưng chỉ dùng hơn một tháng, hắn đã học xong toàn bộ văn tự thế giới Hắc Long, biết đọc biết viết.

Loại thiên tài này, luôn bắt đầu bộc lộ tài năng của mình từ khi còn rất nhỏ.

Đoạn tình tiết nhập mộng học văn tự thế giới Hắc Long này, không có bất kỳ sự cắt giảm nào.

Nhờ vậy, Tống Thư Hàng đã ké được một ‘Gói ngôn ngữ thế giới Hắc Long’ hoàn chỉnh và đã tải xong.

Tống Thư Hàng cảm động đến rơi nước mắt.

Đây mới đúng là ‘chế độ học ngôn ngữ’ mà mình thật sự mong muốn chứ.

Nếu có một ngày, cậu có thể nhập mộng vào cuộc đời của một đại lão thế giới cổ đại, cũng có thể nắm vững ‘gói ngôn ngữ cổ đại’ trong mơ thì tốt biết mấy?

Ngôn ngữ cổ đại thực sự phản nhân loại, lưỡi cuộn đến tê dại.

Nếu không hack, muốn học được hoàn toàn, không biết phải mất bao lâu.

Sau khi nắm vững ngôn ngữ thế giới Hắc Long, Hắc Đồng Thập Tam Thế chính thức bước vào giai đoạn ‘tu luyện’. 《Chân Long Minh Tưởng》, đây là quyển công pháp đầu tiên hắn bắt đầu tu luyện.

Chỉ có pháp minh tưởng, và không có pháp môn rèn luyện cơ thể đi kèm.

Chương 1840

Pháp tu luyện của thế giới Hắc Long, có khác biệt so với hiện thế.

Một tháng sau, Hắc Đồng Thập Tam Thế đã nắm vững hoàn toàn quyển pháp môn minh tưởng này, bước vào giai đoạn tu luyện tiếp theo.

Trong đầu Tống Thư Hàng, đối chiếu hệ thống tu luyện thế giới Hắc Long với giai đoạn đầu tiên của tu sĩ.

Giai đoạn đầu tiên của tu sĩ, là thông qua pháp minh tưởng + công pháp rèn luyện cơ thể cơ bản, mở ra khiếu huyệt đầu tiên ‘tâm khiếu’, ngưng tụ khí huyết chi lực, chính thức bước vào cánh cửa tu chân.

Mà thế giới Hắc Long, thì là sau khi tu luyện pháp minh tưởng thành công, đi đăng ký một tài khoản ‘Máy sạc ma lực’ thuộc về mình...

Ở thế giới Hắc Long, đăng ký điện thoại ma lực thuộc về mình, có hai con đường.

Một là tu luyện 《Pháp Minh Tưởng》 thành công, đạt đến trình độ cấp một, như vậy là có thể đến thần điện để đăng ký tài khoản ‘Máy sạc ma lực’ thuộc về mình, nhận lấy máy sạc ma lực của mình.

Cách thứ hai là đợi cư dân thế giới Hắc Long đủ 14 tuổi, tuổi này ở thế giới Hắc Long được coi là thành niên.

Sau đó trong lễ thành niên, sẽ được phát hàng loạt ‘Máy sạc ma lực’ loại ‘dân dụng’.

Ở thế giới Hắc Long, máy sạc ma lực là một thứ rất tiện lợi.

Hầu hết năng lượng cần thiết trong cuộc sống, đều có thể do ‘Máy sạc ma lực’ cung cấp.

Thậm chí lưu lượng ma lực trong đó có thể dùng làm tiền tệ.

Ra ngoài ăn cơm, tiêu dùng và mua sắm đều có thể dùng ‘lưu lượng ma lực’ để thanh toán. ... ...

Hắc Đồng Thập Tam Thế thiên phú trác tuyệt, vào ngày ba tuổi lẻ một tháng, cha hắn đã đưa hắn đến thần điện của thành phố, để kiểm tra cường độ tinh thần lực, và đăng ký tài khoản máy sạc ma lực thuộc về mình.

Mỗi một thành phố của ‘Thế giới Long Lân’, đều có một thần điện nhỏ.

Nhân viên công tác trong thần điện phụ trách chế tạo, sản xuất ‘Máy sạc ma lực’, phụ trách kiểm tra tinh thần lực cho cư dân thành phố, cũng phụ trách chuyển hóa ‘Hắc Long linh thạch’ cho một số thường dân để nạp ‘lưu lượng ma lực’...

Thần điện phục vụ nhân dân như vậy, mà không cao cao tại thượng, thực sự là lương tâm của ngành.

Cha của Hắc Đồng Thập Tam Thế, đưa hắn đến cửa vào đầu tiên của thần điện, nơi này chuyên phụ trách kiểm tra tinh thần lực cho cư dân, kiểm tra thành quả tu luyện 《Pháp Minh Tưởng》.

Bài kiểm tra đầu tiên là một bậc thang mười hai bước.

Mỗi một bậc thang đều có phù văn trận pháp, đây là ma lực phù văn trận pháp gây áp lực tinh thần, dùng để kiểm tra cường độ tinh thần lực của cư dân.

Hắc Đồng Thập Tam Thế dường như rất hứng thú với những phù văn trên bậc thang này, hắn bắt đầu quan sát hình thái của những ma lực phù văn và trận pháp này.

Góc độ quan sát của thiên tài và người bình thường luôn khác nhau.

Những thiếu niên thiếu nữ thế giới Hắc Long cùng với Hắc Đồng Thập Tam Thế đều đang trong trạng thái căng thẳng, một lòng điều chỉnh trạng thái, hy vọng mình có thể thuận lợi vượt qua bài kiểm tra.

Mà Hắc Đồng Thập Tam Thế, thì lại đang nghiền ngẫm cấu tạo của những phù văn này và hình thái của trận pháp, và ghi nhớ chúng vào lòng.

Hắn quan sát kỹ đến mức, tuy hắn không nhận ra những phù văn này, cũng chưa từng học kiến thức về phù văn.

Nhưng hắn cứng rắn dựa vào bản năng và trí nhớ mạnh mẽ của mình để ghi nhớ toàn bộ những phù văn này.

Tống Thư Hàng đang nhập mộng, cũng ké được kiến thức về những ‘phù văn bậc thang’ này.

Tuy cậu cũng không hiểu những phù văn này, nhưng sau lưng cậu có cả một ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ toàn đại lão.

Những phù văn này lúc đó cậu vẽ ra, đăng lên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nếu trong nhóm có tiền bối nào hứng thú với chúng, sẽ dành thời gian nghiên cứu.

Kết quả nghiên cứu ra được, đương nhiên không thể thiếu phần của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thấy phù văn của ‘mười hai bậc thang thử thách’ này rất hữu dụng, lúc đó có thể sao chép một cái trong ‘Thế giới hạch tâm’, dùng để huấn luyện hàng ngày cho các đệ tử của mình.

Tuyệt vời!

Dù sao kế hoạch bồi dưỡng Thông nương cũng phải được đưa lên lịch trình, lúc đó chẳng bằng làm một lèo tạo ra một ‘khu vực tu luyện’ hoàn chỉnh trong thế giới hạch tâm của mình, cung cấp cho các đệ tử tu luyện.

Nào là phòng trọng lực, mười hai bậc thang thử thách, huấn luyện chịu đựng đau đớn, trải nghiệm cái chết... ...toàn bộ có thể làm một bộ.

Bạch tiền bối không phải muốn tổ chức một ‘Olympic tu sĩ’ sao, lúc đó sao chép một phần các hạng mục của Bạch tiền bối vào thế giới hạch tâm của mình, hình dáng ban đầu của sân tu luyện cho đệ tử là có thể ra đời.

Quả nhân quả nhiên thông minh như mẹ!

Cùng là nhập mộng thiên tài, khi nhập mộng Thông nương, làm hành mấy trăm năm, cuối cùng chỉ học được thần công hố cha như《Hai trăm bản lĩnh cần thiết để yêu tinh kiên cường sống sót》.

Mà khi nhập mộng Hắc Đồng Thập Tam Thế, đây mới chỉ là khởi đầu, đã học được không ít thứ thực dụng.

Cùng là thiên tài, sao chênh lệch lại lớn như vậy? ... ...

Tình tiết nhập mộng tiếp tục diễn ra.

Mười hai bậc thang, các thiếu niên chỉ cần leo lên bậc thứ bảy là coi như vượt qua bài kiểm tra.

Mà càng lên cao, leo càng cao thì đại diện cho tư chất và thiên phú càng mạnh.

Các thiếu niên, thiếu nữ thế giới Hắc Long tham gia kiểm tra, có người thành công, cũng có người thất bại.

Các thiếu niên thành công, thì chuyển sang lối đi bên cạnh, bước vào bước thứ hai.

Nơi đó là một tế đàn, ở đó, các thiếu niên có thể thông qua tế đàn kết nối với 【Long Lạc】 của thế giới Hắc Long, và để lại ấn ký thuộc về mình trên ‘Long Lạc’, đăng ký một tài khoản độc quyền của mình.

Bước này, cũng có xác suất thành công và thất bại.

Người thành công có thể bước vào vòng thứ ba, đi đo ni đóng giày một ‘Máy sạc ma lực’ thuộc về mình, và tiến hành nghi thức nhận chủ.

Từ đó về sau, máy sạc ma lực chính là bảo vật độc quyền của mình, tương tự như pháp khí bản mệnh của tu sĩ.

Sau khi các thiếu niên phía trước kiểm tra xong, cuối cùng cũng đến lượt Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắc Đồng Thập Tam Thế nóng lòng bước lên bậc thang, hắn đã nghiên cứu phù văn trên bậc thang này cả buổi trời, bây giờ hắn chỉ muốn tự mình trải nghiệm hiệu quả của ‘bậc thang thử thách’ này.

Khi hắn vừa bước lên bậc thang, liền cảm thấy một loại áp lực tinh thần đè lên mình.

Đó là long uy, cao cao tại thượng, nhìn xuống chúng sinh.

Chỉ là trong long uy này không có ác ý, chỉ là áp lực thuần túy, là một loại thử thách.

Hắc Đồng Thập Tam Thế từ từ trải nghiệm loại uy áp này, cảm ngộ cảm giác áp bức mà nó mang lại cho mình.

Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng, cũng cảm nhận được loại uy áp này...

Cảm giác có chút tương tự với ‘Thánh Ấn uy áp’ của cậu, đều là áp chế trên tinh thần.

Nhưng trong long uy này có thêm nhiều thuộc tính đặc thù, phức tạp hơn Thánh Ấn uy áp một chút.

Ngoài ra, mức độ long uy này không có chút ảnh hưởng nào đối với Tống Thư Hàng.

Dù sao cậu cũng là người đàn ông có đạo tâm cứng rắn hơn sắt thép, nhìn lại lịch sử giới tu chân, thật sự không có ai như cậu, trong vòng năm tháng ngắn ngủi đã chết đi chết lại hết lần này đến lần khác...

Có thể nói, mỗi lần chết, đều là một lần rèn luyện đạo tâm!

Tống.

Tâm Như Sắt Thép.

Thân Thị Kim Cương.

Thư Hàng.

Hắc Đồng Thập Tam Thế vừa thưởng thức 'uy áp', vừa đi lên, cứ mãi leo đến bậc thứ mười, mới cuối cùng dừng bước.

Mức độ uy áp của mười bậc thang, gần bằng khoảng Nhị phẩm.

Cũng có nghĩa là, Hắc Đồng Thập Tam Thế sau khi tu luyện pháp minh tưởng một tháng, tinh thần lực đã đạt đến khoảng đỉnh phong Nhất phẩm.

Tuy nói rằng cư dân thế giới Hắc Long, bản thân tinh thần lực đã tương đối mạnh, và chủ tu chính là tinh thần lực.

Nhưng một tháng đã đạt đến trình độ tinh thần lực đỉnh phong Nhất phẩm, vẫn không hổ danh thiên tài.

Một hơi leo lên mười tầng bậc thang, Hắc Đồng Thập Tam Thế hôm nay chắc chắn sẽ nổi danh toàn thành.

Cha hắn, trên mặt lộ ra nụ cười.

Đó là một người cha cảm thấy tự hào vì đứa con xuất sắc của

mình.

Hắc Đồng Thập Tam Thế quay đầu, nhìn cha mình, cười hì hì.

Trong lòng Tống Thư Hàng, hơi chùng xuống.

Nhập mộng... chính là trải nghiệm lại cuộc đời của người khác.

Trong nhập mộng, cảm xúc của cậu khó tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi ‘đối tượng nhập mộng’.

Nhìn thấy người cha ở dưới đang tự hào vì con trai mình, lại nghĩ đến ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’ bây giờ đã chết, Tống Thư Hàng lặng lẽ ngẩng đầu nhìn trời. ... ...

Thành tích xuất sắc của Hắc Đồng Thập Tam Thế, lại chuyển sang tế đàn bên cạnh.

Thiên tài luôn có đặc quyền.

Trong lối đi bên cạnh có tổng cộng ba tế đàn.

Các thiếu niên các tộc thế giới Hắc Long kiểm tra trước đó, đều mấy người chen chúc trên một tế đàn, duy chỉ có Hắc Đồng Thập Tam Thế, được sắp xếp riêng một tế đàn.

Rất rõ ràng, số lượng người trên tế đàn càng ít, hiệu quả tiếp xúc với ‘Long Lạc’ càng tốt.

“Đứa trẻ, không cần căng thẳng, thả lỏng tinh thần, vận chuyển pháp môn minh tưởng.

Sau đó, hưởng ứng lời triệu hoán của ‘Long Lạc’ đối với ngươi, ngươi tự nhiên sẽ hiểu cần phải làm gì.” Nhân viên công tác chủ trì tế đàn, cười nói với Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắc Đồng Thập Tam Thế chớp chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Thực ra, hắn hoàn toàn không căng thẳng.

Chương 1841

Hắn chỉ là cũng nảy sinh hứng thú mãnh liệt với tế đàn dưới chân, đang tranh thủ thời gian nghiên cứu cấu tạo phù văn của tế đàn, ghi nhớ hình dạng của chúng vào lòng.

Thế là...

Tống 'Cái Gì Cũng Ké Được' Thư Hàng, lại thành công ké được một phần tài liệu 'tế đàn'.

Nhân viên công tác chôn vào bốn góc tế đàn một phần rất nhỏ bột 'Hắc Long linh thạch'.

Đồng thời, họ lấy ra máy sạc linh lực của mình, theo thứ tự khởi động pháp thuật.

Tế đàn được kích hoạt.

Hắc Đồng Thập Tam Thế nhắm mắt lại, toàn lực vận chuyển 'Minh Tưởng Thuật' của mình.

Dưới sự tăng cường của tế đàn, hắn cảm thấy tinh thần lực của mình dường như hóa thành vô số sợi tơ, lan tỏa ra khắp trời đất. 【Hử?

Cảm giác này, rất giống với lúc mình học 《Đỗi Thiên Nhân Lôi Đạt Pháp》 mấy ngày trước.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ. 《Đỗi Thiên Nhân Lôi Đạt Pháp》 của cậu cũng như vậy, lan tỏa tinh thần lực ra, hóa thành sợi tơ.

Đang nghĩ vậy, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện, tinh thần lực của mình dường như cũng theo tinh thần lực của 'Hắc Đồng Thập Tam Thế', hóa thành sợi tơ, theo sự tăng cường của tế đàn, lan ra trời đất.

Hắc Đồng Thập Tam Thế, rất nhanh cảm ứng được một ‘mạng lưới vô hình’ to lớn vô cùng, mạng lưới đó bao phủ toàn bộ thế giới Hắc Long.

Bây giờ hắn có thể cảm ứng được, chỉ là một phần nhỏ của mạng lưới vô hình.

Đây chính là ‘Long Lạc’ của thế giới Hắc Long, là nền tảng của toàn bộ thế giới Hắc Long.

“Theo lời triệu hoán của Long Lạc, thuận theo cảm ứng, đăng ký một tài khoản cho mình.” Hắc Đồng Thập Tam Thế thầm niệm.

Sau đó, trước mặt hắn xuất hiện một nút của ‘mạng lưới vô hình’, đây là cổng truy cập mà ‘Long Lạc’ cung cấp cho hắn.

Hắc Đồng Thập Tam Thế đưa tinh thần lực của mình tiếp xúc, để lại ấn ký tinh thần thuộc về mình trên đó.

Sau đó, hắn đặt một cái tên cho ấn ký tinh thần của mình: Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Khoảnh khắc ấn ký và tên được để lại, đại diện cho giai đoạn thứ hai của hắn đã thành công, đăng ký hoàn tất. ... ...

Tống Thư Hàng tự mình trải nghiệm toàn bộ quá trình ‘đăng ký tài khoản’ của Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Theo lẽ thường, sau khi Hắc Đồng Thập Tam Thế đăng ký xong, tế đàn sẽ kết thúc nghi thức.

Nhưng lúc này, ánh sáng của tế đàn vẫn chưa tan đi.

Trong cảm ứng của Tống Thư Hàng, ‘Long Lạc’ đó lại đưa ra một cổng truy cập.【Lại đây, lại đây, lại đây truy cập vào ta đi!】Từ cổng này, dường như có một ý niệm như vậy phát ra lời triệu hoán đến Tống Thư Hàng.

Ha ha, ta là Tống Thư Hàng có đạo tâm cứng rắn hơn sắt, loại dụ dỗ sơ cấp này của ngươi, cũng muốn có hiệu quả với ta sao?

Quá ngây thơ rồi.

Mức độ dụ dỗ này, dù có nhân lên một trăm lần, cũng đừng hòng lay động đạo tâm của ta.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên trong lòng.

Lúc này, đương nhiên là chọn từ chối rồi! 'Nhập mộng' của cậu hoàn toàn khác với việc đọc ký ức thông thường.

Khi cậu 'nhập mộng', nếu gặp phải một số đại lão siêu cấp, có khả năng sẽ bị đại lão cảm ứng được.

Ví dụ như, ban đầu là 'Xích Tiêu Tử tiền bối', sau đó là Nho gia Thánh nhân, Thiên Đế, Ban Văn Long Thiên Đạo, còn có cái gương đã lừa được 'con cá sấu xấu xí ham học hỏi' kia nữa...

Những đại lão siêu khủng này, từng người một đều thông qua 'Nhập Mộng Thuật' cảm ứng được sự tồn tại của Tống Thư Hàng, cảm ứng được Tống Thư Hàng đang ở trạng thái 'tương lai'.

Trong đó có mấy vị đại lão, thậm chí thông qua ảnh hưởng của 'Nhập Mộng Thuật', cách một khoảng thời gian dài kết hạ nhân quả với Tống Thư Hàng.

Cùng với việc cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên, sự hiểu biết của cậu về 'nhân quả' cũng ngày càng sâu sắc.

Nhân quả thứ này, khi kết hạ phải cẩn thận... một chút không cẩn thận, thứ này sẽ trở thành một cái hố chôn người. 'Long Lạc' của thế giới Hắc Long này thần thần bí bí, Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết đối phương có lai lịch gì.

Đối mặt với thứ quá thần bí này, Tống Thư Hàng không muốn mạo hiểm kết hạ nhân quả với đối phương.

Lỡ bị lừa thì sao?

Lúc này, từ chối là cách làm chính xác và lý trí nhất!

Tống Thư Hàng thầm tán thưởng sự cơ trí của mình.

Đúng lúc cậu đang nghĩ vậy, từ trong Long Lạc lại có một thông điệp truyền đến: ‘Xin hãy đăng ký tên tài khoản của bạn’.

Tống Thư Hàng: “???” Mẹ nó, sao lại có thể như vậy?

Đây là trực tiếp bỏ qua thao tác ‘truy cập cổng Long Lạc’, trực tiếp tiến vào giai đoạn đăng ký tên tài khoản?

Thao tác này quá bá đạo rồi.

Lòng Tống Thư Hàng thật mệt mỏi.

Ngài đây là ép mua ép bán, cẩn thận tôi đi tìm ‘Hiệp hội bảo vệ người tiêu dùng tu luyện giả’ khiếu nại ngài đấy!

Đương nhiên, chưa nói đến hiệp hội này có tồn tại hay không, cho dù có tồn tại, cũng không quản được đến đầu của ‘Long Lạc’ cấp bậc này.

Không chọc nổi, không chọc nổi. 【Nhưng mà, ngươi tưởng rằng ép buộc nhảy đến giai đoạn đăng ký tài khoản là ta sẽ khuất phục sao?

Quá ngây thơ rồi.

Ta không đăng ký đấy, ngươi có giỏi thì biến ra một cái tên tài khoản cho ta xem?】 Tống Thư Hàng trong lòng cười ha ha.

Ngươi mà thật sự biến ra được một cái tên tài khoản cho ta, ta cũng nhận.

Cùng lắm sau này ta tránh xa ‘Long Lạc’, cả đời không tiếp xúc.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy, đột nhiên, cậu phát hiện ra một chuyện: 'Long Lạc' không hề bỏ qua trình tự 'truy cập cổng', tinh thần lực của cậu, đã lặng lẽ cắm vào trong 'cổng truy cập'.

Mà thủ phạm... là thiếu niên Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng là theo tinh thần lực của Hắc Đồng Thập Tam Thế, hóa thành sợi tơ lan ra.

Vừa rồi, tinh thần lực của Hắc Đồng Thập Tam Thế co lại, sau đó kéo theo tinh thần lực của Tống Thư Hàng, truy cập vào cổng truy cập của 'Long Lạc'.

Là trùng hợp?

Hay là cậu hiểu lầm 'Long Lạc'?

Tống Thư Hàng: "..." "Xin hãy đăng ký tên tài khoản của bạn, sau ba mươi chỉ thời gian, sẽ ngẫu nhiên ghép tên tài khoản." Lúc này, trong Long Lạc lại có một giọng nói truyền đến.

Ba mươi chỉ thời gian, là thời gian của thế giới Hắc Long.

Thực ra chính là 'giây' đổi một đơn vị khác.

Nhìn trời, còn thật sự có chức năng ép buộc đăng ký tên tài khoản.

Vẫn là câu nói đó, không chọc nổi, không chọc nổi.

Hơn nữa... cái 'ngẫu nhiên ghép tên tài khoản' này, khiến Tống Thư Hàng nhớ lại nỗi kinh hoàng khi độ kiếp Bát phẩm Huyền Thánh năm đó, bị chi phối bởi thánh hiệu ngẫu nhiên 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Dù vậy... không phải chỉ là một cái tên tài khoản thôi sao?

Để ta tự mình làm.

"Bá Vương Long!" Tống Thư Hàng báo ra tên tài khoản mình muốn.

Người một nhà thì phải gọn gàng ngăn nắp.

Sai, là đạo hiệu của một người, thì phải gọn gàng ngăn nắp.

Nhớ lại hai thánh hiệu của cậu: Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma.

Còn có đạo hiệu đã quyết định tự giữ: Bá Đao Tống Nhất.

Cùng với phân thân cương thiết của cậu cách đây không lâu: Bá Bá Cương Thiết Phân Thân.

Toàn là thế hệ chữ Bá.

Dù vậy, cái tên tài khoản này, để giữ đội hình, đương nhiên cũng phải chọn thế hệ chữ Bá.

Lại vì thế giới này là ‘thế giới Hắc Long’, cho nên, đặt tên là Bá Vương Long.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Đao, Bá Bá, Bá Vương Long, gọn gàng ngăn nắp.

Còn tại sao cái cuối cùng lại là từ ba chữ, đương nhiên là để giảm bớt chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế của mình.

Rối loạn ám ảnh cưỡng chế là một loại bệnh, cần phải điều trị.

“Đang ghép tên tài khoản Bá Vương Long... ...phát hiện tên tài khoản trùng lặp... ...đang tách tên tài khoản... ...xác định tên tài khoản là ‘Bá Vương’, ‘Bá Long’... ...đang ghép tên tài khoản lần hai... ...phát hiện tên tài khoản ‘Bá Vương’ có trùng lặp... ...tên tài khoản Bá Long thông qua kiểm tra, xác định tên tài khoản là ‘Bá Long’.

Chương 1842

Chúc mừng bạn, đã nhận được tài khoản Long Lạc ‘Bá Long’.” Tống Thư Hàng: “...” Mẹ nó, còn có cả thao tác này nữa à?

Bá Tống.

Bá Nho.

Bá Đao.

Bá Bá.

Bá Long.

Lần này mới thật sự là gọn gàng ngăn nắp, đúng là hết thuốc chữa.

Tống Thư Hàng lòng thật nghẹn.

Cậu càng ngày càng cảm thấy mình và cái ‘Long Lạc’ này bát tự không hợp.

Từ lúc hai bên tiếp xúc đến giờ, đối phương hết lần này đến lần khác vòng vo đâm vào tim cậu, khiến cậu nghẹn lòng.

Từ đầu đến cuối, Tống Thư Hàng đều ở thế yếu hoàn toàn. ... ...

Tình tiết nhập mộng tiếp tục.

Ánh sáng trên tế đàn tan đi.

Thiếu niên Hắc Đồng Thập Tam Thế mở mắt, trong đôi mắt hắn ẩn chứa từng tia sáng, trong không gian hơi kín này, trông càng rõ ràng hơn.

Đây là biểu tượng của việc đã thành công truy cập ‘Long Lạc’ và đăng ký tài khoản thuận lợi.

Thiếu niên Hắc Đồng Thập Tam Thế nhảy xuống khỏi tế đàn, cha hắn cười xoa đầu hắn.

Dưới sự dẫn dắt của nhân viên công tác, Hắc Đồng Thập Tam Thế bước vào không gian cuối cùng.

Nơi đó là nơi chế tạo ‘Máy sạc linh lực’ theo yêu cầu.

Mỗi một thiếu niên thành công ký kết khế ước với ‘Long Lạc’, sau khi bước vào không gian này, đều sẽ có nhân viên công tác chuyên môn đến tiếp đón.

Những nhân viên công tác này, đều là chuyên gia thiết kế và chế tác ‘Máy sạc ma lực’.

Và lúc này, đặc quyền của thiên tài lại xuất hiện.

Một lão giả trông có vẻ khí chất mạnh mẽ hơn, được các chuyên gia khác kính trọng bước lên, tự tay dắt tay nhỏ của Hắc Đồng Thập Tam Thế, mỉm cười đưa hắn đi.

Tuy đều là chuyên gia thiết kế, chế tác ‘Máy sạc ma lực’, nhưng trình độ chuyên môn cũng có cao có thấp.

Lão giả đưa Hắc Đồng Thập Tam Thế đi, rõ ràng là sự tồn tại đỉnh cao trong số các chuyên gia.

“Thiếu niên nhà Hắc Đồng, năm nay mấy tuổi rồi?” Lão giả dắt tay Hắc Đồng Thập Tam Thế, vừa đi vừa cười hỏi.

Hắc Đồng Thập Tam Thế chớp chớp mắt, ngoan ngoãn đáp: “Ba tuổi lẻ một tháng rồi ạ.” “Ôi, tuổi này trẻ đến mức khiến ta kinh ngạc.” Lão giả ha ha cười nói.

Trên đường đi, lão giả lại hỏi rất nhiều chuyện.

Ví dụ như sở thích của Hắc Đồng Thập Tam Thế, thích ăn gì, có thích động vật nào không, nhạy cảm với thứ gì.

Hỏi đều là những chuyện rất vụn vặt, giống như đang tán gẫu, dường như là để kéo gần quan hệ giữa hai người.

Vẻ hiền hòa của lão giả, khiến Hắc Đồng Thập Tam Thế rất yên tâm. 【Thông qua những câu hỏi trông có vẻ đơn giản này, thực tế tính cách và hình mẫu nhân vật của thiếu niên Hắc Đồng Thập Tam Thế mới hơn ba tuổi đã bị lão giả nắm bắt hết rồi.】 Tống Thư Hàng trong lòng cảm thán.

Và thông qua việc hiểu rõ Hắc Đồng Thập Tam Thế, lão giả có thể thiết kế ra kiểu dáng 'Máy sạc ma lực' phù hợp với hắn hơn.

Chế tạo riêng, và cả chi tiết cũng sẽ phù hợp với sở thích của Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Đảm bảo vừa cầm lên tay, sẽ khiến Hắc Đồng Thập Tam Thế thích ngay.

Chuyên gia sở dĩ là chuyên gia, là vì trong một lĩnh vực, khi người bình thường chỉ có một chiêu, thì họ lại có hai chiêu.

Lão giả đưa Hắc Đồng Thập Tam Thế vào phòng làm việc của mình.

Sau đó trải qua một số trình tự thử nghiệm cần thiết, ví dụ như thử nghiệm tiêu chuẩn chính xác của giới hạn tinh thần lực, khả năng điều khiển tinh thần lực, độ tương thích giữa cơ thể và 'Long Lạc'.

Sau khi một loạt thử nghiệm kết thúc, lão giả trước mặt Hắc Đồng Thập Tam Thế, bắt đầu chế tác 'Máy sạc ma lực'.

Ông không có ý định bảo vệ bí mật sản phẩm của mình, ở thế giới Hắc Long, phương thức chế tác máy sạc ma lực, chỉ cần thật lòng muốn học, có rất nhiều kênh và cửa ngõ.

Làm thế nào để dựa theo tính cách của một người, chế tạo riêng cho họ, làm ra máy sạc ma lực phù hợp nhất, mới là bản lĩnh của một chuyên gia.

Nhờ lão giả không che giấu kỹ thuật chế tác của mình, cũng nhờ đứa trẻ Hắc Đồng Thập Tam Thế này có lòng hiếu kỳ cực mạnh, Tống.

Cái gì cũng ké được.

Kiến thức là tình yêu của ta.

Thư Hàng, lại ké được một phần phương pháp chế tác 'Máy sạc ma lực'.

Chỉ cần thử nghiệm vài lần, chỉ cần có nguyên liệu, cậu cũng có thể sao chép ra một chiếc máy sạc ma lực.

Thời gian chế tác máy sạc ma lực, mất khoảng một tiếng đồng hồ.

Bước cuối cùng là 'luyện thành pháp khí', lão giả lắp ráp tất cả các linh kiện lại, và sử dụng thủ đoạn tương tự 'Luyện Khí Thuật'.

Máy sạc ma lực thành hình.

"Lại đây, nắm lấy nó, một lần nữa thúc đẩy pháp minh tưởng của ngươi, tiếp xúc với Long Lạc.

Lúc đó, ngươi sẽ phát hiện ra chuyện rất kỳ diệu." Lão giả mỉm cười đưa máy sạc ma lực vào tay Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắc Đồng Thập Tam Thế làm theo lời dặn của lão giả.

Hắn cầm máy sạc ma lực của mình, vận chuyển pháp môn minh tưởng.

Khi hắn vận chuyển pháp minh tưởng, phát hiện tinh thần lực của mình và 'Máy sạc ma lực' đã sinh ra cộng hưởng.

Máy sạc ma lực đóng vai trò hiệu quả của 'tế đàn', tăng cường tinh thần lực của hắn, và với tốc độ nhanh nhất tiếp xúc với 'Long Lạc'.

Hắc Đồng Thập Tam Thế đăng nhập tài khoản Long Lạc 'Hắc Đồng Thập Tam Thế' vào máy sạc ma lực.

Máy sạc ma lực lập tức chính xác kết nối tinh thần lực của hắn đến nút cổng truy cập thuộc về hắn trong 'Long Lạc'.

Khác với lần đầu tiên truy cập 'Long Lạc', lần truy cập này, khiến hắn nhìn thấy phần còn lớn hơn của 'Long Lạc' vô hạn.

Hắn phát hiện, nút cổng truy cập của mình, thuộc về nhóm nút ngoài cùng của 'Long Lạc'.

Đây là vì thực lực của hắn vẫn chỉ có cấp 1.

Tương lai, cùng với thực lực của hắn tăng lên, nút cổng truy cập của hắn, sẽ có thể nâng lên đến tầng sâu hơn của mạng lưới 'Long Lạc'.

Ngoài ra, lần đầu tiên sử dụng 'Máy sạc ma lực', còn có một phúc lợi.

Hắc Đồng Thập Tam Thế trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã nhìn trộm được khu vực cốt lõi nhất của 'Long Lạc'.

Ở đó, có mười một nút mạnh mẽ, chói mắt như 'hằng tinh' trong truyền thuyết.

Đây là mười một tồn tại mạnh nhất của thế giới Hắc Long, sở hữu quyền hạn cao nhất trong 'Long Lạc'.

Trong mỗi 'tiểu thế giới Long Lân' đều có truyền thuyết về họ.

Mười một vị này, là những tồn tại có thể nhấc tay dời núi lấp biển, hủy diệt thành phố, là những cường giả đứng đầu toàn bộ thế giới Hắc Long.

Mỗi một vị, đều được tôn xưng là 'Thánh'.

Mười một vị 'Thánh' chí cường này chỉ ra tay khi thế giới Hắc

Long đối mặt với kẻ địch đáng sợ nhất, để cứu vãn thế giới Hắc Long.

Đây là át chủ bài của thế giới Hắc Long.

Mục tiêu của Hắc Đồng Thập Tam Thế, chính là trở thành tồn tại mạnh mẽ như mười một vị 'Thánh' này.

Hắn hy vọng trong đời mình, cũng có thể đứng ở đỉnh cao của toàn bộ thế giới Hắc Long, trở thành vị 'Thánh' thứ mười hai của thế giới Hắc Long.

Không chỉ Hắc Đồng Thập Tam Thế, thực tế toàn bộ người tu luyện của 'thế giới Hắc Long', trong lòng mỗi người đều có một mục tiêu như vậy.

Khi lần đầu tiên thông qua 'Máy sạc ma lực' chính thức tiếp xúc với 'Long Lạc', nhìn thấy mười một vị tồn tại ở khu vực cốt lõi chói mắt không thể nhìn thẳng như 'hằng tinh' trong truyền thuyết, trong lòng mỗi một người tu luyện thế giới Hắc Long, đều sẽ dâng lên một loại hào tình như vậy.

"Tuổi trẻ thật tốt." Tống Thư Hàng cảm thán, tại sao cứ cảm thấy mình già đi vậy nhỉ?

Thời gian máy sạc ma lực nhìn trộm cốt lõi chỉ có một khoảnh khắc.

Lát sau, cảm giác đó sẽ biến mất.

Và Hắc Đồng Thập Tam Thế cũng có thể sử dụng 'Máy sạc ma lực' của mình.

Trước tiên, quan trọng nhất là chức năng sạc.

Trên giao diện máy sạc ma lực, có mười ký hiệu, dịch ra, chính là tương ứng với các số từ 0-9.

Sau đó còn có một ký hiệu ngôi sao năm cánh và một ngôi sao sáu cánh.

Chạm nhẹ vào ký hiệu ngôi sao sáu cánh, vuốt, là vào trình tự ‘sạc Hắc Long linh thạch’.

Tiếp theo nếu có ‘Hắc Long linh thạch’ trong tay, nghiền nát nó, Long Lạc sẽ tự động tiếp thu sức mạnh trong ‘Hắc Long linh thạch’, chuyển hóa thành ‘lưu lượng ma lực’ sạc vào tài khoản của người dùng.

Lưu lượng ma lực trong tài khoản, phối hợp với tinh thần lực của người dùng, lại thông qua máy sạc ma lực chuyển hóa, có thể trực tiếp dựa theo quyền hạn trong ‘Long Lạc’, sinh ra pháp thuật, phóng ra ngoài.

Tinh thần lực + lưu lượng ma lực + máy sạc ma lực + quyền hạn Long Lạc = pháp thuật cấp bậc tương ứng.

Với tinh thần lực cấp 1 của Hắc Đồng Thập Tam Thế hiện tại, và vị trí quyền hạn cấp 1 trong Long Lạc, chỉ cần có lưu lượng ma lực, là có thể trực tiếp phóng ra pháp thuật cấp bậc tương ứng.

Ngoài ra... người dân bình thường của thế giới Hắc Long, không có tư chất tiếp xúc với ‘Long Lạc’, khi họ muốn sạc, cần phải đến thần điện, nhờ nhân viên công tác của thần điện sạc ma lực cho tài khoản của họ, để tiện cho nhu cầu sử dụng hàng ngày.

Quá trình này, cần thu một lượng nhỏ phí thủ tục.

Tuy nhiên, phí thủ tục ít đến mức khiến người ta gần như không cảm thấy.

Thần điện phục vụ nhân dân như vậy, đúng là lương tâm lớn nhất của ngành! 【Chân tướng đôi khi đơn giản như vậy, vấn đề hiện tại là, Hắc Long linh thạch từ đâu mà có?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

...

Chương 1843

...

Sau khi hiểu chức năng sạc, tiếp theo là ký hiệu ngôi sao năm cánh đó.

Hiệu quả này là ‘pháp thuật dự trữ’, thông qua công thức sinh thành pháp thuật ở trên, ngưng tụ pháp thuật thành hình trong ‘Long Lạc’.

Nhưng, lúc này không phóng pháp thuật ra, mà là lưu trữ vào ‘Máy sạc ma lực’.

Pháp thuật dự trữ trong ‘Máy sạc ma lực’, là để phòng khi cần thiết.

Khi tinh thần lực tiêu hao hết, hoặc ‘lưu lượng ma lực’ không đủ, còn có thể thông qua phương thức này, tiến hành tấn công hoặc phòng ngự.

Ngoài ra, đôi khi gặp phải một số tình huống cực đoan, người dùng tạm thời bị ngắt kết nối với ‘Long Lạc’, cũng có thể thông qua pháp thuật dự trữ trong máy sạc ma lực, tiến hành tự cứu. 【Thì ra là vậy... ...vậy thì lúc đó, ‘Máy sạc ma lực’ của Hắc Đồng Thập Tam Thế rơi xuống hiện thế, không có kết nối mạng lưới ‘Long Lạc’, trong tay của cương thiết hóa thân Bá Bá Hào, lại vẫn có thể phóng ra nhiều pháp thuật, là dựa vào hiệu quả ‘lưu trữ pháp thuật’ này sao?】 Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hiểu ra.

Trước đó còn cảm thấy nghi hoặc, ở hiện thế không có ‘Long Lạc’, vậy trước đó, ‘Máy sạc ma lực’ trong tay hóa thân Bá Bá Hào tại sao vẫn có thể phóng pháp thuật?

Thì ra còn có chức năng nhân tính hóa như vậy.

Nói chung, hệ thống ‘Máy sạc ma lực’ của thế giới Hắc Long, tương đối thân thiện với người dân, cho người ta cảm giác vô cùng chu đáo, trải nghiệm tốt đến nổ tung. ... ...

Tình tiết nhập mộng tiếp tục.

“Đứa trẻ, bây giờ ngươi có thể trải nghiệm hiệu quả của máy sạc ma lực.

Ngươi có mang theo Hắc Long linh thạch không?” Vị lão giả chuyên gia mỉm cười hỏi.

Tác phẩm này, là một tác phẩm gần đây ông cảm thấy rất hài lòng, ông cũng muốn xem hiệu quả thi pháp của tác phẩm này.

“Trên người con có một viên Hắc Long linh thạch nhỏ.” Hắc Đồng Thập Tam Thế ngoan ngoãn trả lời.

Nói xong, hắn lấy ra từ trên người một viên tinh thạch chỉ bằng ngón tay cái.

Hắn trước tiên đưa tay ấn vào ký hiệu ngôi sao sáu cánh trên máy sạc ma lực, nhẹ nhàng vuốt một cái...

Trong hư không, ‘Long Lạc’ hiện ra một phần nhỏ, bao quanh người Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Hắc Đồng Thập Tam Thế nhẹ nhàng nắm lại, nghiền nát viên tinh thạch bằng ngón tay cái.

Trong hư không, mạng lưới Long Lạc cuốn lấy bột tinh thạch, hấp thu sạch sẽ chúng.

Lát sau, trong máy sạc ma lực của Hắc Đồng Thập Tam Thế, trên mục ma lực xuất hiện giá trị ma lực 6 đơn vị.

“Đã hiểu quá trình thi pháp chưa?” Lão giả chuyên gia tiếp tục hỏi.

Vốn dĩ, việc hướng dẫn trẻ em sử dụng ‘Máy sạc ma lực’ là nhiệm vụ của các nhân viên công tác khác trong thần điện, nhưng lão giả chuyên gia rất coi trọng Hắc Đồng Thập Tam Thế, nên đích thân ra tay, đảm nhiệm vai trò hướng dẫn viên.

Hắc Đồng Thập Tam Thế lắc đầu.

Lão chuyên gia mỉm cười giải thích: “Ngươi hiện tại là trình độ cấp 1, ở cấp bậc này, ngươi còn chưa thể chuyển chức.

Cho nên, mấy pháp thuật cấp 1 ngươi đều có thể sử dụng và thi triển.

Ngươi ấn giữ ngón tay trên phù văn 1, phối hợp với minh tưởng thuật, thông qua máy sạc ma lực kết nối với ‘Long Lạc’ thử xem.” Ngón tay của Hắc Đồng Thập Tam Thế ấn trên phù văn 1, ở đây 1 là Tống Thư Hàng dịch, thực tế ở thế giới Hắc Long, nó có một tên gọi khó nghe là ‘cổ lỗ lực’.

Ấn giữ phù văn, vận chuyển pháp minh tưởng, tinh thần lực thông qua máy sạc ma lực đồng bộ với ‘Long Lạc’.

Long Lạc rút lấy lưu lượng ma lực, kết hợp với vị trí pháp thuật đại diện cho ‘1’, sinh thành một pháp thuật hoàn chỉnh trong Long Lạc.

“Tiểu Long Diễm!” Ngón tay Hắc Đồng Thập Tam Thế vuốt một cái.

Một ngọn lửa lớn bằng nắm tay ngưng tụ thành hình trước mặt hắn, ngọn lửa lại hóa thành một đạo ‘long diễm’, phun về phía trước.

Trước mặt, vị lão chuyên gia kia hài lòng gật đầu, ông đưa tay nhẹ nhàng bắt lấy, bắt lấy long diễm trong tay.

Lão chuyên gia này còn là một người tu luyện cấp bậc rất cao, thể chất của ông dưới sự phản hồi của ‘Long Lạc’, đã được tăng cường đến trình độ cực cao.

Hắc Đồng Thập Tam Thế nhắm mắt lại, hưởng thụ cảm giác thi pháp tuyệt diệu này. 【Pháp thuật đầu tiên vậy mà không phải là hỏa cầu thuật, tà giáo! 】 Tống Thư Hàng trong lòng phê phán.

Pháp sư không biết bắn hỏa cầu, không phải là một mục sư tốt.

Nhưng Tiểu Long Diễm đã ra rồi, tiếp theo những pháp thuật khác, chắc cũng đang trên đường tới?

Có lẽ, mình có thể dựa vào 'Máy sạc ma lực' để trở thành một thi pháp giả?

Tống Thư Hàng trong lòng đang sung sướng nghĩ ngợi thì... ...Mơ đột nhiên tỉnh.

"Thư Hàng, cậu và tiểu Âm Trúc qua đây, ta khó khăn lắm mới chỉnh lý xong gói ngôn ngữ.

Ta cho hai người mỗi người một bản." Phân thân Bạch tiền bối ngọt ngào nói.

Tống Thư Hàng lơ mơ mở mắt ra.

Nhập mộng cứ thế kết thúc rồi sao?

Gần đây nhập mộng thường chỉ vào một đoạn, hoặc một chi tiết nhỏ là hết.

Có lẽ cũng liên quan đến việc lần này mình ngủ không lâu?

Bên cạnh cậu, Lý Âm Trúc đang dụi mắt, vẻ mặt mờ mịt, trông vẫn chưa tỉnh ngủ.

Tống Thư Hàng đỡ Lý Âm Trúc, từ trên cây nhảy xuống.

Vị nữ tử của thế giới Hắc Long lúc này đang nằm trên cỏ, ngủ say sưa. ...Cuối cùng cô cũng say hẳn.

Cầm cự đến giờ, cô cũng vất vả rồi. "Hai người các ngươi lại đây, ta mở cho các ngươi một huyễn cảnh, ở trong đó học cho tốt ngôn ngữ của 'Thế giới Hắc Long'." Bạch tiền bối phân thân mỉm cười nói. "Con muốn ngủ thêm một lát nữa." Tiểu Âm Trúc dụi mắt, nói.

Bạch tiền bối phân thân ngồi xổm xuống trước mặt Lý Âm Trúc, hai mắt nhìn thẳng vào mắt cô bé: "Vậy thì tốt quá, ta sẽ thi triển cho ngươi một huyễn thuật dạng mộng cảnh, ngươi có thể vừa ngủ vừa học ngôn ngữ thế giới Hắc Long trong mơ." "Cảm ơn Bạch tiền bối." Tiểu Âm Trúc ngọt ngào nói.

Hai mắt Bạch tiền bối phân thân lóe lên ánh sáng kỳ dị, dệt nên một huyễn thuật dạng mộng cảnh, kéo Lý Âm Trúc vào trong đó.

Lý Âm Trúc ngáp một cái, người ngả về phía trước, lại chìm vào giấc ngủ.

Bạch tiền bối phân thân bế cô bé lên, sau đó lại vẫy tay với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, đến lượt ngươi.

Nhìn ngươi cũng rất buồn ngủ, ta cũng cho ngươi một 'mộng cảnh huyễn thuật', ngươi cũng có thể vừa ngủ vừa học.

Yên tâm, ta sẽ không bỏ lại các ngươi, lúc các ngươi học 'ngôn ngữ thế giới Hắc Long', ta có thể tay trái ôm tiểu Âm Trúc, tay phải vác ngươi đi." Tống Thư Hàng khoanh hai tay lại, nói: "Cảm ơn Bạch tiền bối, nhưng mà... ngôn ngữ thế giới Hắc Long thì tôi không cần học nữa.

Bởi vì tôi đã nắm vững rồi." Câu này, cậu nói bằng ngôn ngữ thế giới Hắc Long.

Bạch tiền bối phân thân: "!!!" "Khụ, lúc nãy tôi chợp mắt một lát, nhập mộng vào người 'Hắc Đồng Thập Tam Thế', cùng hắn trải qua thời thơ ấu, sau đó liền nắm vững ngôn ngữ thế giới Hắc Long." Tống Thư Hàng giải thích. "..." Bạch tiền bối phân thân: "Thư Hàng tiểu hữu, phải trân trọng mỗi một phân thân, đừng ngày nào cũng chỉ nghĩ đến việc đâm vào tim người khác.

Kẻ đâm tim người khác, sẽ bị báo ứng đó." Tống Thư Hàng: "..." "Nói xem, lần này nhập mộng ngoài việc có được 'gói ngôn ngữ thế giới Hắc Long', ngươi còn học được gì nữa?" Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng lấy ra cái 'Máy nạp ma lực' mô phỏng mà Bạch tiền bối tặng cậu, nói: "Cơ bản đã hiểu được cách vận hành của thứ này...

Có lẽ, tôi còn đăng ký một tài khoản trong 'Long Lạc'.

Nhưng mà, 'Linh thạch Hắc Long' dùng để nạp tiền thì phải lấy thế nào, tôi vẫn chưa có manh mối." "Cách thức lấy Linh thạch Hắc Long, ta có chút thông tin.

Bên ngoài tầng khí quyển của thế giới Hắc Long, có một loại quái vật giống như 'vong linh'.

Tu luyện giả của thế giới Hắc Long sau khi chém giết những con quái vật này, sẽ nhận được 'Linh thạch Hắc Long'.

Ví dụ như cái này." Bạch tiền bối phân thân lấy từ trong pháp khí càn khôn của mình ra một viên tinh thể màu đen cỡ lớn, gần một mét khối. "Bạch tiền bối ngài vừa đi chém giết quái vật sao?" Tống Thư Hàng trợn to mắt.

Bạch tiền bối phân thân: "Ta làm gì có thời gian đó?

Đây là do 'quái vật nòng nọc' bị thiên thạch đập chết lúc trước để lại.

Thứ đó cũng thuộc loại 'quái vật vong linh', sau khi chết nó để lại viên Linh thạch Hắc Long này.

Viên này tặng ngươi, ngươi thử xem có thể dùng để nạp năng lượng cho 'Máy nạp ma lực' không?" Nói xong, Bạch tiền bối phân thân ném khối tinh thể gần một mét khối này về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy viên tinh thạch, tuy thể tích rất lớn, nhưng thứ này cũng không nặng. "Vậy tôi thử xem." Tống Thư Hàng nói. 'Máy nạp ma lực' trong tay là sản phẩm do Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two cùng nhau chế tạo, chất lượng tuyệt đối có bảo đảm.

Về mặt công năng chắc cũng không thua kém đồ do chuyên gia của thế giới Hắc Long chế tạo.

Tống Thư Hàng làm theo kinh nghiệm của 'Hắc Đồng Thập Tam Thế' trong giấc mơ, đầu tiên là vận chuyển «Chân Ngã Minh Tưởng Pháp» của mình, để thần thức của mình cộng hưởng với 'Máy nạp ma lực'.

Lần đầu lạ, lần hai quen, cả quá trình rất thuận lợi.

Giống như trải nghiệm của Hắc Đồng Thập Tam Thế trong 'nhập mộng', Máy nạp ma lực đóng vai trò 'tế đàn', hỗ trợ tinh thần lực của Tống Thư Hàng, dễ dàng kết nối với 'Long Lạc'.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng thật sự phát hiện ra 'cổng kết nối Long Lạc' thuộc về mình.

Cổng này vẫn luôn được giữ lại cho cậu.

Vì đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thực sự dùng 'Máy nạp ma lực' tiếp xúc với Long Lạc, vị trí cổng kết nối Long Lạc này cũng giống như tân thủ bình thường, nằm ở rìa ngoài cùng của toàn bộ hệ thống Long Lạc khổng lồ.

Cũng chính là khu vực tân thủ cấp 1. 'Phúc lợi tân thủ' trong giấc mơ cũng được gửi cho Tống Thư Hàng thêm một lần nữa.

Trong nháy mắt, ánh mắt Tống Thư Hàng tiếp xúc với vị trí trung tâm của Long Lạc, nhìn thấy mười một điểm nút mạnh mẽ kia, chói mắt như hằng tinh. 'Thánh giả' của thế giới Hắc Long rốt cuộc có thực lực mạnh đến đâu?

Nếu quy đổi sang hệ thống tu sĩ, họ là mấy phẩm?

Chương 1844

Họ có thể miễn nhiễm với 'Thánh Nhân dựng mắt nhìn' của Nho gia không?

Trong chớp mắt, trong lòng Tống Thư Hàng lóe lên rất nhiều suy nghĩ. ...

Trong thế giới Hắc Long.

Mười một vị 'Thánh giả' sống rải rác trong thế giới Hắc Long.

Họ có nam có nữ, chủng tộc cũng khác nhau.

Mỗi một vị trong số họ, ở 'thế giới Long Lân' của mình đều là tồn tại như thần, được hàng vạn người kính ngưỡng.

Mà ngay trong khoảnh khắc vừa rồi, mười một vị 'Thánh giả' đều ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không xa xăm một cách khó hiểu.

Toàn thân họ đều nổi da gà, dường như bị một ánh mắt rất kỳ lạ nhìn lướt qua.

Trong ánh mắt đó, bao hàm một loại đại ái vô thượng, tình yêu bao dung vạn vật...

Chỉ là loại tình yêu này, có lẽ sẽ rất nặng nề. 【Chuyện gì vậy?】 Mười một vị thánh giả nhíu mày.

Họ nhanh chóng thông qua một phương thức đặc biệt, bắt đầu liên lạc với nhau, tiến vào trạng thái giao lưu.

Mười một tồn tại mạnh nhất của thế giới Hắc Long, trong lòng nặng trĩu, có một dự cảm bất an. ...

Phúc lợi tân thủ chỉ là một khoảnh khắc, lướt qua trong nháy mắt. 【Xin hãy nhập tên tài khoản của bạn】 Từ Long Lạc, có tin tức phản hồi lại.

Tống Thư Hàng cắn răng, trong lòng thầm niệm tài khoản 【Bá Long】.

Bá Long không phải ý của cậu, cậu thích danh hiệu Bá Vương Long hơn.

Sau khi tên tài khoản của cậu được đăng nhập, nó liền được khắc vào 'Máy nạp ma lực'.

Máy nạp ma lực được kích hoạt toàn diện.

Giữa Tống Thư Hàng và cái 'Máy nạp ma lực' trong tay, trong nháy mắt nảy sinh một cảm giác 'huyết mạch tương liên'.

Cảm giác này, giống như lúc cậu luyện chế ra 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' vậy. "Cảm giác rất giống với pháp khí bản mệnh, nhưng lại có sự khác biệt rất nhỏ." Tống Thư Hàng lên tiếng nói. "Thú vị đấy...

Cảm giác này, nằm giữa pháp khí bản mệnh và pháp khí bình thường.

Nếu ta có thể hoàn toàn phá giải phương pháp này, pháp khí bình thường của tu sĩ cũng có thể tiến thêm một bước, pháp khí và tu sĩ sẽ trở nên thân mật hơn, phát huy ra uy lực lớn hơn." Bạch tiền bối phân thân ôm Lý Âm Trúc, lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Ngón tay cậu ấn vào ký hiệu lục mang tinh, ấn giữ, nhẹ nhàng lướt một cái, tiến vào 'chế độ nạp năng lượng'. "Bước tiếp theo, là nghiền nát Linh thạch Hắc Long." Tống Thư Hàng nhìn khối Linh thạch Hắc Long to quá khổ bên cạnh mình. ...Thứ này, nghiền thế nào đây?

Cục này to quá rồi.

Vậy thì, trực tiếp đập nát thành bột, hiệu quả chắc cũng như nhau nhỉ?

Tống Thư Hàng vung tay phải, «Cương Thủ» biến dị ngưng tụ, cổ tay phải đen kịt như thép.

Cậu đấm một quyền vào Linh thạch Hắc Long.

Dưới 'chế độ nạp năng lượng', lúc Tống Thư Hàng vung quyền, từ 'Long Lạc' có một luồng sức mạnh thuần túy truyền đến, bao bọc quanh tay cậu.

Một quyền hạ xuống, cả viên Linh thạch Hắc Long bị đập thành bột mịn. "Nạp năng lượng." Tống Thư Hàng dùng ngôn ngữ thế giới Hắc Long niệm.

Trong hư không, Long Lạc cụ thể hóa, hiện ra một phần nhỏ, cuốn lấy toàn bộ bột Linh thạch Hắc Long, hấp thụ toàn bộ.

Ngay sau đó, từ Long Lạc có một luồng 'năng lượng' khổng lồ, thuần khiết từ trên trời giáng xuống.

Luồng năng lượng này chia làm hai.

Một phần hóa thành tinh thần lực, rơi xuống Tống Thư Hàng.

Một phần hóa thành ma lực, dung nhập vào 'Máy nạp ma lực'.

Trên Máy nạp ma lực, con số đại diện cho 'lưu lượng ma lực' điên cuồng nhảy vọt, trên đó hiển thị là văn tự số của 'Thế giới Hắc Long', quy đổi thành con số của thế giới hiện tại, đó là số liệu lên đến hàng trăm vạn.

Tống Thư Hàng bây giờ đã là cảnh giới Ngũ phẩm, tinh thần lực của cậu đã hóa thành thần thức, vô cùng khổng lồ.

Tinh thần lực từ trên không trung phản hồi lại, vừa tiếp xúc với thân thể Tống Thư Hàng, ngay lập tức bị thần thức của Tống Thư Hàng nuốt chửng, lớn mạnh bản thân.

Trong Long Lạc, vị trí 'cổng kết nối' của Tống Thư Hàng, với tốc độ như chạy nước rút, di chuyển vào sâu trong Long Lạc.

Hai hơi thở, cổng 【Bá Long】 đại diện cho Tống Thư Hàng, đã từ khu vực cấp 1 chuyển đến khu vực cấp 2.

Quyền hạn cũng từ cấp 1 biến thành cấp 2.

Đồng thời, khảo hạch đến từ 'thế giới Hắc Long' xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, tương đương với 'thiên kiếp' của thế giới hiện tại.

Trên đầu Tống Thư Hàng mười mét, có một vùng ánh sáng ngưng tụ thành hình, hóa thành một mặt gương.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía mặt gương này.

Ngay sau đó, cậu liền tiến vào một thế giới 'huyễn cảnh'.

Trong thế giới huyễn cảnh này, một con hắc long phương Tây nhe nanh múa vuốt bước ra.

Đường nét của con hắc long mượt mà, đôi cánh khổng lồ, tràn đầy uy nghiêm.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn thẳng vào con hắc long.

Con hắc long mở miệng, phun ra một luồng long tức về phía Tống Thư Hàng.

Đây chính là 'kiếp' của thế giới Hắc Long. 'Kiếp' ở đây chủ yếu nhắm vào không phải thân thể, mà là tinh thần lực và ý chí.

Đối với người tu luyện mà nói, đây cũng là kiếp nạn rất nguy hiểm, chỉ cần một chút sơ sẩy, tinh thần lực sụp đổ, tẩu hỏa nhập ma, kiếp hỏa đốt thân, cũng giống như độ thiên kiếp thất bại, thân tử đạo tiêu.

Rầm ~ Ngọn lửa hừng hực rơi xuống người Tống Thư Hàng, thiêu đốt cơ thể hắn.

Cảm giác này, cứ như là thật vậy.

Nỗi đau bị long tức đốt thân này, tuyệt đối không phải giả. "Gào ~" Long tức của hắc long kéo dài chín hơi thở, mới dừng lại.

Bị long tức đốt thân trong chín hơi thở, đối với tu luyện giả thế giới Hắc Long từ cấp 1 lên cấp 2 mà nói, là một sự tra tấn dài đằng đẵng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt bình tĩnh phủi long tức trên người. "Ủa?

Thế là hết rồi à?" Cậu nghi hoặc nói.

Chỉ có chút đau đớn này thôi sao?

Đến dính răng còn không đủ.

Tống Thư Hàng.

Hoàn toàn không cảm thấy chút đau đớn nào.

Cậu còn chưa kịp mở 'Đao ý khôi giáp', «Cương Thủ» biến dị còn chưa khởi động, hai công pháp luyện thể đỉnh cấp của hai thế giới còn chưa kịp dùng.

Thậm chí Công Đức Xà Mỹ Nhân sau lưng cậu mới ló đầu ra, đang chuẩn bị cướp lời thoại của Tống Thư Hàng, phát ra bốn tiếng hét thảm Tống thị trầm bổng du dương.

Kết quả mọi thứ còn chưa bắt đầu, 'kiếp' này đã kết thúc rồi?

Tống Thư Hàng liếc nhìn con hắc long nhe nanh múa vuốt kia, uổng cho cái tên này to xác như vậy, chỉ được cái mã. "Nhưng cũng đúng, dù sao cũng là 'kiếp' từ khu vực cấp 1 lên cấp 2, quy đổi sang hệ thống tu sĩ, chính là trình độ Nhất phẩm lên Nhị phẩm.

Thế giới Hắc Long dù sao cũng có 'kiếp', tu sĩ chúng ta từ Nhất phẩm lên Nhị phẩm, căn bản không có thiên kiếp." Tống Thư Hàng nói.

Lúc tu sĩ từ Nhất phẩm lên Nhị phẩm, 'Vượt Long Môn' chính là nấc thang, vượt qua long môn chính là Nhị phẩm.

Thiên kiếp bắt đầu từ Nhị phẩm lên Tam phẩm.

Trong hư không, con hắc long nhe nanh múa vuốt kia ngầu lòi rời đi, nó hoàn toàn không ngờ rằng mình bị người ta xem thường từ đầu đến cuối. ...

Tống Thư Hàng ý thức thoát ra khỏi 'kiếp'.

Thần thức của cậu lại lớn mạnh thêm một chút, hơn nữa dường như còn được tối ưu hóa, Tống Thư Hàng cảm thấy thần thức của mình khống chế dễ dàng hơn trước.

Ví dụ như, trước đây khi thi triển «Đối Thiên Nhân Lôi Đạt Pháp», phải cẩn thận chia thần thức thành từng sợi.

Bây giờ, cậu cảm thấy chỉ cần một ý niệm, thần thức có thể được chia nhỏ thành hình dạng cậu muốn. "Vừa rồi là 'thiên kiếp' sao?" Bạch tiền bối phân thân lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Chắc là 'kiếp' của thế giới Hắc Long, nhưng chỉ là cấp 1 lên cấp 2, uy lực rất nhỏ.

Tiếc thật, vốn còn muốn xem 'kiếp' của thế giới Hắc Long và thiên kiếp của thế giới chúng ta rốt cuộc có gì khác nhau." Đang nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm ứng được trong Long Lạc, cổng kết nối 【Bá Long】 đại diện cho mình, lại bắt đầu chạy nước rút.

Nó chạy càng lúc càng nhanh, chỉ trong vài hơi thở, nó đã đâm đầu vào khu vực cấp 3.

Tống Thư Hàng: "..." Trên đầu mười mét, mặt gương ánh sáng vừa tan đi, lại ngưng tụ lần nữa, chiếu về phía Tống Thư Hàng. "Cố lên." Bạch tiền bối phân thân lộ ra nụ cười ngọt ngào, ôm Lý Âm Trúc lùi sang một bên, thưởng thức Tống Thư Hàng độ kiếp: "Ta có một dự cảm, mọi thứ chỉ vừa mới bắt đầu." Với thực lực Ngũ phẩm ngũ hạch Kim Đan hiện tại của Tống Thư Hàng, cường độ 'thần thức' của cậu đã đạt đến trình độ 'Lục phẩm'.

Nếu 'lưu lượng ma lực' mà khối Linh thạch Hắc Long kia cung cấp đủ, về lý thuyết, Tống Thư Hàng xông thẳng đến khu vực cấp 6 của Long Lạc cũng có khả năng. "Về phần Linh thạch Hắc Long thì không phải sợ, nếu không đủ, ta sẽ đến ngoại vi 'Thế giới Hắc Long', chém giết một đám 'vong linh'." Bạch tiền bối phân thân tiếp tục nói.

Chương 1845

Lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng lại bị kéo vào 'không gian kiếp' của thế giới Hắc Long.

Lần này, trong thế giới kiếp, có năm con hắc long thân hình còn to lớn hơn hiện ra, chúng vây thành một vòng, bao vây Tống Thư Hàng.

Năm con hắc long đồng thời mở miệng.

Lần này phun ra không phải long tức, mà là một đòn tấn công bằng pháo ánh sáng màu đen, mỗi một đòn uy lực đều gấp mười lần long tức trở lên.

Năm đạo pháo ánh sáng hắc long oanh tạc lên người Tống Thư Hàng.

Nỗi đau lần này, so với long tức thì mạnh hơn một chút. "Đến hay lắm!" Tống Thư Hàng ha ha cười: "Đao ý khôi..." Chữ 'giáp' còn chưa kịp thốt ra, năm con hắc long đã ngừng tấn công.

Tống Thư Hàng: "???" Long tức còn kéo dài mười hơi thở, 'kiếp' từ cấp 2 lên cấp 3 này không có lý do gì lại ngắn như vậy?

Đang suy nghĩ, năm con hắc long lại ngẩng đầu, lại là năm đạo pháo ánh sáng tấn công Tống Thư Hàng.

Tuy thời gian duy trì thấp hơn long tức, nhưng pháo ánh sáng hắc long này có sức bộc phát mạnh hơn, sức phá hoại lớn hơn!

Trong tình huống bình thường, nếu là tu luyện giả thế giới Hắc Long từ cấp 2 lên cấp 3, cho dù đã mở khiên ma pháp, nhưng một phát 'pháo ánh sáng hắc long' cũng đủ để phá vỡ khiên ma pháp, bốn phát còn lại sẽ dạy cho tu luyện giả biết thế nào là lễ độ.

Bốn phát pháo ánh sáng nổ tung gây sát thương, đủ để hành hạ tu luyện giả thế giới Hắc Long khóc thét.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu từ bỏ ý định ngưng tụ 'Đao ý khôi giáp'.

Pháo ánh sáng hắc long bắn lên người cậu, nỗi đau mang lại cũng không có gì to tát.

Mức độ tổn thương này, có lẽ vài tháng trước cậu sẽ khóc thét, nhưng đối với cậu hiện tại, quá yếu.

Cậu giám định một vật phẩm cấp Thất phẩm Tôn giả, cái giá và nỗi đau phải trả, còn đau hơn năm phát pháo ánh sáng hắc long này bắn cùng lúc.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chán nản ló đầu ra, cằm tựa vào vai Tống Thư Hàng, cô còn không có cơ hội hét thảm.

Năm con hắc long trong 'thế giới kiếp', hết đợt này đến đợt khác, tổng cộng phóng ra mười lăm đợt 'pháo ánh sáng hắc long' mới dừng lại.

Sau đó, năm con hắc long từ từ rời đi.

Kiếp cấp 2 lên cấp 3 kết thúc.

Tống Thư Hàng hoạt động gân cốt, mười lăm đợt 'pháo ánh sáng hắc long' này, cậu không những không cảm thấy 'đau đớn', ngược lại còn cảm thấy như đi xông hơi mát-xa, toàn thân sảng khoái.

Tống Thư Hàng.

Bắt đầu hưởng thụ nỗi đau. "Tiếp theo chắc là từ cấp 3 lên cấp 4 nhỉ?

Thiên kiếp cấp bậc này, chắc là có chút đáng xem." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Sau lưng, Công Đức Xà Mỹ Nhân gật đầu.

Tống Thư Hàng nhớ lại thiên kiếp từ cấp 3 lên cấp 4 của mình, vô cùng hùng vĩ. ...

Tống Thư Hàng ý thức, lại một lần nữa thoát khỏi 'thế giới kiếp'. "Cảm giác thế nào?" Bạch tiền bối phân thân khoanh chân ngồi dưới gốc cây, tay phải chống lên gối, chống cằm nhìn Tống Thư Hàng.

Lý Âm Trúc và nữ tử của thế giới Hắc Long, được Bạch tiền bối đặt sang một bên dưới gốc cây.

Tống Thư Hàng suy nghĩ nửa ngày, tổng kết lại: "Khá là sảng khoái!" "Ừm, tiếp tục đi." Bạch tiền bối phân thân nói: "Chỉ cần tinh thần lực của ngươi đủ mạnh, đạt đến tiêu chuẩn thăng cấp.

Đồng thời 'lưu lượng ma lực' trên tài khoản của ngươi đủ, ngươi có thể không ngừng thăng cấp.

Với cường độ tinh thần lực hiện tại của ngươi, xông lên khu vực cấp 5 là chắc chắn, khu vực cấp 6 cũng có thể mong đợi." "Nếu tôi thăng lên cấp 5 ở đây, có xảy ra biến hóa gì không?

Ví dụ như tu luyện ra một cái hạt nhân gì đó?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Ngũ phẩm tu sĩ, ngưng tụ Kim Đan, một viên Kim Đan định đại đạo.

Tương tự, yêu tu có yêu đan; ma tu có dạng biến dị của Kim Đan là 'ma đan'.

Các hệ thống tu luyện khác, như hệ Thánh kỵ sĩ, hệ pháp sư, hệ thú tu, v.v..., ở cảnh giới Ngũ phẩm, về cơ bản đều sẽ ngưng tụ ra một cái hạt nhân.

Hạt nhân chính là một biểu tượng của 'Ngũ phẩm'.

Giống như Thiên nhân, ở Ngũ phẩm cũng không thể ngưng tụ ra hạt nhân, là loại rất hiếm thấy trong Chư Thiên Vạn Giới, là dị loại.

Vì vậy, họ mới khao khát 'Kim Đan' của tu sĩ đến vậy, bởi vì chính họ không có! "Ta cũng nghĩ vậy, có lẽ hạt nhân tiểu đan điền cuối cùng của ngươi sắp xuất hiện rồi." Bạch tiền bối phân thân nói: "Ngươi tiếp tục thăng cấp, nếu lưu lượng ma lực không đủ, ta đi chém giết 'vong linh' lấy Linh thạch Hắc Long cho ngươi." "Cảm ơn Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nói, đồng thời trong lòng có chút lo lắng.

Bạch tiền bối phân thân đã lần thứ hai nhấn mạnh chuyện【Nếu lưu lượng ma lực không đủ, ta đi chém giết 'vong linh' lấy Linh thạch Hắc Long cho ngươi】.

Chuyện này sẽ không thành sự thật chứ? "Không có gì, ta rất mong đợi hạt nhân Kim Đan cuối cùng của ngươi." Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Bản thân cậu cũng rất tò mò, nếu mình tập hợp đủ 'hạt nhân Kim Đan' cuối cùng, sẽ xảy ra biến hóa như thế nào? ...

Giống như Bạch tiền bối suy đoán.

Bởi vì tinh thần lực của Tống Thư Hàng thực tế đã là cường độ Lục phẩm, tương đương với tu luyện giả khu vực cấp 6 trong 'Long Lạc'.

Vì vậy, chỉ cần 'lưu lượng ma lực' của Tống Thư Hàng theo kịp, cổng kết nối 'Bá Long' trong Long Lạc, lại một lần nữa điên cuồng chạy.

Cuối cùng, cổng kết nối【Bá Long】, đâm đầu vào khu vực cấp 4.

Trên đỉnh đầu, 'kiếp' từ cấp 3 lên cấp 4 ngưng tụ thành hình.

Vẫn là vùng ánh sáng đó, vẫn là mặt gương ánh sáng đó, vẫn là 'thế giới kiếp' độc hữu của thế giới Hắc Long.

Trước cấp 5, 'kiếp' của thế giới Hắc Long biến hóa không lớn, nhiều nhất là cường độ có phần tăng lên.

Tuy nhiên, cấp 4 là một giai đoạn trước khi lột xác, uy lực của 'kiếp' cũng đạt đến cực hạn của cấp bậc hiện tại.

Ý thức của Tống Thư Hàng vừa bị kéo vào 'thế giới kiếp', dưới chân liền truyền đến cảm giác ấm áp, giống như đang ngâm chân trong nước nóng vậy...

Chỉ là nhiệt độ nước này hơi cao một chút, khiến chân không được thoải mái cho lắm.

Tống Thư Hàng cúi đầu, sau đó phát hiện mình đang đứng trong dung nham sôi sục.

Lấy hai chân cậu làm trung tâm, một hồ dung nham nhanh chóng hình thành, lan rộng ra, tạo thành một môi trường miệng núi lửa...

Vô số dung nham bắt đầu phun trào.

Dung nham sôi sục, tầm mắt có thể thấy được một màu đỏ rực. "Dung nham?

Nhiệt độ chỉ có thế này thôi à?" Tống Thư Hàng gãi đầu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lại một lần nữa hiện thân, cô chán nản nhìn 'thế giới kiếp' trước mắt.

Uể oải tựa đầu vào vai Tống Thư Hàng, treo lơ lửng sau lưng cậu.

Thông thường mà nói... tu luyện giả của thế giới Hắc Long, khi xuất hiện sẽ rơi thẳng vào 'dung nham núi lửa'.

Đây là món khai vị của đợt 'kiếp' này.

Cũng là đợt 'kiếp' đầu tiên.

Tu luyện giả của thế giới Hắc Long, cần phải dựa vào các loại pháp thuật, kéo mình ra khỏi dung nham núi lửa.

Nhưng Tống Thư Hàng, lại không chìm xuống được.

Ngũ phẩm Linh Hoàng, bản thân đã có quyền 'đạp không mà đi'.

Trong 'thế giới kiếp' này, năng lực này bị suy yếu.

Nhưng để Tống Thư Hàng đứng trên dung nham, không chìm xuống thì vẫn rất dễ dàng.

Hơn nữa, cho dù quyền 'đạp không mà đi' này mất đi, thiên phú 'hạt vừng đen' của Tống Thư Hàng cũng sẽ không bị xóa bỏ. "Lần này mấy con hắc long không xuất hiện nữa à?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Giọng nói vừa dứt, trên bầu trời miệng núi lửa, có hai con hắc long bay qua.

Hai con hắc long quấn lấy nhau, trong miệng phát ra tiếng rồng ngâm cao thấp khác nhau.

Ngay sau đó, từ trên người chúng có một cột lửa màu đen giáng xuống.

Lần này trực tiếp đổi sang dùng pháp thuật rồi sao?

Cột lửa có chức năng khóa chặt mạnh mẽ, trong thế giới miệng núi lửa nhỏ hẹp, dù né tránh thế nào, cũng không thể tránh được đòn tấn công của cột lửa rồng.

Đối với tu luyện giả của thế giới Hắc Long mà nói...

đợt tấn công này, ngoài việc cứng rắn chống đỡ, không còn lựa chọn nào khác.

Điểm này, ngược lại có chút giống với 'thiên kiếp' của tu sĩ.

Thiên kiếp cũng gần như không thể né tránh, trong đa số trường hợp chỉ có một phương pháp là cứng rắn chống đỡ.

Tống Thư Hàng căn bản không nghĩ đến việc né tránh.

Hai cột lửa, đều chỉ có uy lực gần Tứ phẩm, còn chưa đạt đến Tứ phẩm.

Đòn tấn công ở mức độ này, thậm chí không thể phá được phòng ngự của cậu.

Căn bản không cần phải né tránh.

Nằm cũng qua được.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân đang treo sau lưng Tống Thư Hàng, chán đến phát điên.

Cướp lời thoại không có cơ hội.

Giả chết không có cơ hội.

Chương 1846

Cô ngẩng đầu nhìn cột lửa đang rơi xuống từ bầu trời, mắt sáng lên, cô có thể cướp thiên kiếp của Tống Thư Hàng mà.

Thế là, Xà Mỹ Nhân duỗi người một cái, lao về phía cột lửa trên không.

Cô khẽ quất đuôi.

Bốp bốp ~ Hai cột lửa bị đánh tan. "Gọi ta là cha!" Công Đức Xà Mỹ Nhân miệng la hét những lời thoại linh tinh, sau đó trực tiếp lao về phía hai con hắc long trên trời.

Cô không thi triển bất kỳ pháp thuật, kỹ năng nào.

Chỉ là vung vẩy nắm đấm, đấm túi bụi hai con hắc long trên trời.

Hai hơi thở sau.

Hắc long trên trời bị đánh nổ tung. 'Thế giới kiếp' biến mất.

Tống Thư Hàng ý thức trở về hiện thực. "..." Tống Thư Hàng vẻ mặt rối rắm, ngẩng đầu nhìn trời.

Sau lưng cậu, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra.

Cô tạo dáng của một 'vận động viên thể hình': "Phòng ngự mạnh nhất chính là tấn công." Giọng nói này, là giọng của Đông Qua Thánh Quân.

Câu nói này, là lời của Đông Qua Thánh Quân lúc 'Hiển Thánh trước mặt người, Huyền Thánh giảng pháp'...

Nhưng đây là cắt câu lấy nghĩa, nguyên văn căn bản không có ý này.

Đông Qua Thánh Quân là 'vua phòng ngự' mà. "Lần này cảm giác thế nào?" Bạch tiền bối phân thân tay cầm chén trúc, nhấp một ngụm tiên trà, hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi không biết phải hình dung thế nào.

Tóm lại, đợt tiếp theo bắt đầu!

Tiếp theo là màn kịch chính, từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm." Từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm, có thể ngưng tụ ra 'hạt nhân' hay không, phải xem đợt này.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn chú ý đến một chuyện.

Lúc nhập mộng 'Hắc Đồng Thập Tam Thế', vị chuyên gia già kia từng nhắc đến chuyện 'chuyển chức'.

Nhưng Tống Thư Hàng phát hiện mình căn bản không nhận được lựa chọn 'chuyển chức'.

Có lẽ, lúc từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm, sẽ có thể kích hoạt chuyển chức, và nhận được một hạt nhân giống Kim Đan? "Đến đây!

Tôi đã chuẩn bị xong rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói. "Đến đây, ta đã chuẩn bị xong rồi!" Công Đức Xà Mỹ Nhân lặp lại. ...

Trong Long Lạc.

Cổng kết nối 'Bá Long' lại một lần nữa phi nước đại, thẳng tiến về khu vực cấp 5.

Vài hơi thở sau, cổng kết nối 'Bá Long' mạnh mẽ chen vào cấp 5.

Cùng lúc đó, số liệu đại diện cho 'lưu lượng ma lực', một hơi giảm đi gần 40 vạn.

Từ cấp 1 lên cấp 4, mỗi lần thăng cấp chỉ tiêu hao một lượng rất nhỏ 'lưu lượng ma lực', nhiều nhất cũng không vượt quá một vạn.

Mà lúc từ cấp 4 lên cấp 5, lại một hơi giảm đi 40 vạn. "Nếu không phải khối 'Linh thạch Hắc Long' mà Bạch tiền bối cho có thể tích đủ lớn, một hơi cung cấp cho tôi hơn trăm vạn lưu lượng ma lực, cấp này tôi thật sự không lên nổi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngay sau đó, thân thể Tống Thư Hàng, bay lên trời, vọt lên không trung.

Tốc độ bắn ra, vô cùng nhanh.

Đồng thời, dưới chân Tống Thư Hàng, hiện ra một tầng mây trắng tinh, nâng cơ thể cậu lên trời.

Ừm...

Đây không phải là mây do phá vỡ tường âm thanh.

Mà là một loại thiên địa dị tượng được hình thành bởi 'pháp tắc của thế giới Hắc Long'.

Chẳng lẽ đây là 'bạch nhật phi thăng' trong truyền thuyết?

Nhưng mà, từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm đã bạch nhật phi thăng?

Ở giới tu chân, không có đãi ngộ này đâu.

Bên dưới.

Bạch tiền bối lặng lẽ đặt chén trà xuống, ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng đang phi thăng, bình tĩnh nói: "Lại phi thăng?

Đây là muốn bay đi đâu?" ...

Trong thế giới Hắc Long, động tĩnh khi tu luyện giả phi thăng rất lớn.

Đặc biệt là đối với một 'thế giới Long Lân' nhỏ bé, khi có người bạch nhật phi thăng, rất nhiều cường giả chỉ cần ở nhà mình ló đầu ra, dựa vào thị lực siêu cường hoặc pháp thuật tăng cường, là có thể nhìn thấy người phi thăng là ai. "Gần đây trong thành chúng ta có vị đại nhân nào sắp tiến vào khu vực cấp 5 không?" "Không có ghi chú gì cả, nếu có vị đại nhân nào sắp thăng cấp, theo lý mà nói đều sẽ làm một ghi chép trong thần điện, đợi sau khi thăng lên cấp 5, sẽ lập tức sắp xếp nghi thức 'tiến giai chức nghiệp' mà." Trong thế giới Hắc Long, chuyển chức là chuyện của cấp 2.

Từ cấp 4 lên cấp 5, không phải chuyển chức, mà là tiến giai chức nghiệp. "Địa điểm phi thăng ở ngoại thành, khu vực ngoại ô.

Nơi đó thường có 'Hắc giả' phá vỡ tuyến phong tỏa không gian, giáng xuống tiểu thế giới của chúng ta.

Xem ra, là một vị cường giả ở ngoại ô đang chém giết với 'Hắc giả', trong chiến đấu có lĩnh ngộ và tích lũy, thăng lên cấp 5." "Vị đại nhân này, da sao lại trắng thế?

Đây là bị bệnh gì à?" "Trong các thành viên sắp thăng cấp ở khu vực cấp 4, có nhân vật nào như vậy sao?

Sao ta chưa từng thấy hắn?" "Dáng vẻ cũng có chút cổ quái, trông giống tu luyện giả Nhân tộc, nhưng ngũ quan lại có chút khác biệt nhỏ." "Có phải là loại con lai quý hiếm không?" Trong thế giới Hắc Long, con lai khác chủng tộc cũng có thể sinh ra hậu duệ, chỉ là tỷ lệ sinh ra vô cùng thấp...

Nhưng chỉ cần có thể sinh ra, thiên phú tu luyện của con lai về cơ bản sẽ rất mạnh.

Vì vậy, tu luyện giả con lai, trong thế giới Hắc Long rất quý hiếm. "Hắn có thể thành công thăng lên cấp 5 không?" "Không ổn, vị đại nhân này sắc mặt có chút bất an, dường như hắn chưa chuẩn bị tốt cho việc thăng cấp!" "Ta cũng nhìn thấy sự sợ hãi trong mắt hắn, hắn đang sợ.

Không hay rồi, vị đại nhân này e là đột nhiên nhận được kỳ ngộ mà thăng cấp, hắn còn chưa chuẩn bị tốt.

Thật là quá cẩu thả!" "Mau thông báo cho tế ti của thần điện, chuẩn bị sẵn sàng cứu chữa, nói không chừng đến lúc đó còn có thể cứu được.

Sinh mệnh lực của con lai thường mạnh hơn." Vì Tống Thư Hàng phi thăng, rất nhiều người trong tiểu thế giới Hắc Lân bắt đầu bận rộn. ...

Trên bầu trời, Tống Thư Hàng vẻ mặt tuyệt vọng bay càng lúc càng cao.

Cậu phát hiện ra một chuyện rất đau lòng...

Chứng sợ độ cao và sợ tốc độ của cậu, dường như vẫn chưa được chữa khỏi.

Khi tốc độ và độ cao phi thăng đạt đến một mức độ nhất định, vượt qua giới hạn của cậu, bệnh cũ của cậu lại tái phát.

Tống Thư Hàng.

Không có lan can nên trong lòng không yên.

Trong lòng cậu cũng không sợ hãi lắm.

Dù sao, với độ cao này, với thể chất hiện tại của cậu, cho dù trực tiếp nhảy xuống, cắm vào mặt đất, cũng sẽ không bị thương nặng.

Chỉ là trong lòng cậu, có một chút không yên.

Một chút rất nhỏ. "Mình rèn luyện bản thân còn xa mới đủ, có thời gian phải đi chơi nhảy bungee nhiều hơn." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đang suy nghĩ, cơ thể cậu được đưa vào tầng khí quyển của 'thế giới Hắc Long', tầng trời được cấu thành từ 'tà năng Cửu U'.

Sau đó, nhịp điệu phi thăng cuối cùng cũng dừng lại.

Tà năng Cửu U vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là loại khí tức vạn ác chi nguyên, ô nhiễm lớn nhất của thế giới.

Xa lạ là, trong loại tà năng Cửu U này, còn lẫn lộn một số thứ khác không nói rõ được.

Tiếc là, thế giới hạt nhân của cậu hôm nay lại túng rồi.

Nếu không, hôm nay thế giới hạt nhân có thể ăn một bữa no.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, quay đầu nhìn bốn phía.

Nhưng mà, cô không phát hiện ra khí tức 'thiên kiếp' giáng xuống. "Tại hạ Bá Tống, mười tám tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi đến đánh ta đi?" Công Đức Xà Mỹ Nhân mở miệng khiêu khích.

Từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm, một mạch phi thăng đến tầng khí quyển tà năng Cửu U, không thể nào không có chút phản ứng nào chứ?

Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Từ mở màn khiêu khích buông lời tàn nhẫn, đến lời thoại chiến đấu, đến tiếng hét thảm, đến tổng kết sau chiến thắng, Công Đức Xà Mỹ Nhân đều một mình bao trọn.

Tống Thư Hàng bây giờ đã ở trong trạng thái 'không còn gì để nói'.

Giọng nói của Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa dứt. 'Tà năng Cửu U' ở không xa ngưng tụ lại, giống như một cái phễu, cuộn thành một khối.

Tống Thư Hàng tay cầm 'Máy nạp ma lực', có thể thấy 'tà năng Cửu U' này đang được Long Lạc điều khiển, chuyển hóa thành hình.

Bốn mươi vạn 'lưu lượng ma lực' kia có lẽ phần lớn đều tiêu hao ở đây.

Chương 1847

Công Đức Xà Mỹ Nhân mắt sáng lên, thân hình cô đột nhiên nhảy lên, lao về phía khối 'tà năng Cửu U' đang nén lại.

Cô vung vẩy nắm đấm, dùng sức đập vào khối tà năng Cửu U này.

Là hiện thân của 'ánh sáng công đức', Công Đức Xà Mỹ Nhân có thuộc tính khắc chế tà năng Cửu U.

Nhưng mà, khi cú đấm của cô hạ xuống, lại 'xuyên qua' khối tà năng Cửu U nén cao độ kia, không thể tiếp xúc được với đối phương.

Cứ như thể hai bên đang ở hai chiều không gian khác nhau.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu suy nghĩ một lát, lại quay trở về sau lưng Tống Thư Hàng, ngoan ngoãn làm vật trang trí lớn, chờ thời cơ hành động.

Một lúc lâu sau.

Khối tà năng Cửu U nén cao độ kia cuối cùng cũng lột xác hoàn thành.

Một 'Tống Thư Hàng' đen thui xuất hiện trước mặt mọi người. "Đây không phải là tôi sau khi ăn viên kẹo của Bạch tiền bối two lần trước sao." Tống Thư Hàng nói móc.

Đen hoàn toàn, và không phải là màu đen có ánh kim loại như trạng thái 'Cương Thủ', mà là màu đen thuần túy.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thân hình mở rộng, bảo vệ thân thể Tống Thư Hàng bên trong.

Xem ra, 'kiếp từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm' của thế giới Hắc Long này là phải chiến đấu với chính mình?

Đối diện, Tống Thư Hàng phiên bản đen kia ngẩng đầu, lộ ra một nụ cười quỷ dị: "Đến đây, đến chém giết đi.

Giữa ngươi và ta, chỉ có một người có thể sống sót.

Kẻ sống sẽ trở thành vua, kẻ thất bại sẽ trở thành chất dinh dưỡng." "Chỉ có khí tức gần cấp Ngũ phẩm, còn chưa đến Ngũ phẩm, khẩu khí lại lớn lắm." Trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra một giọng nói, là Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang thay mặt Công Đức Xà Mỹ Nhân phát biểu: "Thư Hàng, cho nó một phát dựng mắt nhìn, dạy nó làm người!" Dù sao cũng chỉ là kiếp từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm, thường thì vài đợt đầu đều là thực lực Tứ phẩm đỉnh phong, chỉ đến đợt cuối cùng, mới xuất hiện 'kiếp' có thực lực sơ nhập Ngũ phẩm. "Không nỡ ra tay, tên này trông giống hệt tôi.

Phóng dựng mắt nhìn với hắn, giống như đang phóng dựng mắt nhìn với chính mình vậy, sẽ sinh ra ám ảnh tâm lý, tối nay sẽ gặp ác mộng." Tống Thư Hàng nói. "Ngươi trắng hơn hắn." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Đang nói chuyện, Tống Thư Hàng phiên bản đen kia đã lao tới, tay hắn cũng cầm một cái 'Máy nạp ma lực' nhẹ nhàng lướt một cái.

Nhiều loại pháp thuật tăng tốc được gắn lên người hắn, đồng thời, trên tay phải của hắn ngưng tụ ra một đạo kiếm quang.

Kiếm quang dài đến năm mét, đâm thẳng vào eo Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Lại là kiếm quang!

Là kiếm quang!

Nói cách khác, nếu tôi cũng nắm vững phương pháp sử dụng 'Máy nạp ma lực', tôi cũng có thể dùng kiếm quang đúng không?

Công Đức Xà Mỹ Nhân cười hi hi, cô duỗi tay ra trực tiếp tóm lấy nhát kiếm này.

Kiếm quang bị cô nắm chặt.

Bụp ~ Công Đức Xà Mỹ Nhân hơi dùng sức, kiếm quang liền bị bóp nát. "Nhân đao hợp nhất, là mạnh nhất!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối thay mặt Xà Mỹ Nhân phát biểu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng dùng đao, đao ý của cô là đường đường chính chính, vương đạo đao ý.

Tống Thư Hàng: "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chú ý tiết tháo, ngài cũng là kiếm." "Ta bây giờ chỉ là thay mặt @#%× tiên tử phát biểu.

Những phát ngôn trên không đại diện cho ý kiến cá nhân của ta, ta bây giờ chỉ là một phiên dịch viên tận tụy." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Xích Tiêu Tử tiền bối sẽ khóc đó.

Kiếm quang bị bóp nát, Tống Thư Hàng phiên bản đen không hề sợ hãi.

Trên người hắn lóe lên các loại ánh sáng pháp thuật, vẫn điên cuồng lao về phía Tống Thư Hàng.

Đồng thời, trên tay kia của hắn xuất hiện một thanh kiếm quang ngắn hơn.

Loại kiếm quang này, cho dù bị bóp nát, cũng có thể nhanh chóng hồi phục.

Tay cầm kiếm quang ngắn, hắn hơi khom người, kiếm quang kiên trì đâm vào eo Tống Thư Hàng, dường như nơi đó là một vị trí hấp dẫn, tự mang hào quang khiêu khích, khiến hắn không tự chủ được mà đâm kiếm về phía vị trí này.

Sau khi hắn đến gần, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại ra tay, nắm chặt thanh kiếm quang ngắn, 'bốp' một tiếng bóp nát nó.

Đồng thời, Tống Thư Hàng vung nắm đấm.

Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp Nhị, Lưu Tinh Quyền!

Quyền như lưu tinh, với tốc độ vượt qua tốc độ âm thanh, điên cuồng đấm vào mặt Tống Thư Hàng phiên bản đen.

Thật sự nghĩ rằng trông giống tôi, thì tôi sẽ không nỡ ra tay với ngươi à?

Có biết từ 'nghiêm khắc với bản thân' không?

Rầm rầm rầm ~~ Vừa chạm mặt, Tống Thư Hàng phiên bản đen đã bị đánh thành bột mịn.

Thật sự là bột mịn, thân thể hoàn toàn hóa thành 'tà năng Cửu U' khuếch tán ra.

Có 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' hộ thể, những tà năng Cửu U khuếch tán này, không thể xâm chiếm được Tống Thư Hàng chút nào. "Kết thúc rồi sao?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói: "Lần này là ta tự hỏi." "Theo thói quen của kiếp từ cấp 4 lên cấp 5, chắc sẽ không kết thúc dễ dàng như vậy.

Ít nhất cũng phải có mười mấy đợt thiên kiếp với các kiểu khác nhau mới đúng.

Tiếp theo, cho dù xuất hiện một trăm Tống Thư Hàng màu đen tạo thành đại trận, tôi cũng sẽ không ngạc nhiên." Tống Thư Hàng nói.

Loại Tống Thư Hàng chỉ có thực lực 'gần Ngũ phẩm' này, một mình cậu có thể đánh một trăm người. "Kí kí kí kí ~~" Trong ý thức của Tống Thư Hàng, đột nhiên vang lên một tiếng cười quỷ dị.

Tiếng cười giống như gà mái đang kêu này, nghe mà cảm thấy tai cũng muốn sảy thai.

Ngay sau đó, trong biển ý thức của Tống Thư Hàng, Tống Thư

Hàng màu đen kia xuất hiện.

Biển ý thức hóa thành một dòng sông lớn màu đen kịt.

Tống Thư Hàng màu đen đứng trên mặt sông. "Ván đầu tiên, ngươi thất bại rồi, ngươi đã bị ta tiếp xúc.

Tiếp theo là ván thứ hai...

Nếu ngươi lại thất bại lần nữa, ngươi sẽ là của ta.

Kí kí kí kí." Tống Thư Hàng màu đen kia tiếp tục phát ra tiếng cười như gà mái: "Đến đây, tái chiến trong thế giới tinh thần.

Lần này, là sân nhà của ta!" Tống Thư Hàng khẽ nắm cằm: "Thì ra là vậy, nếu không cẩn thận bị tiếp xúc, 'kiếp' này sẽ xâm nhập vào thế giới tinh thần, đây là định đoạt xá ta sao?" "Đến đây công bằng quyết đấu đi." Tống Thư Hàng phiên bản đen tiếp tục gào thét.

Ngay lúc này, hắn đột nhiên phát hiện, trong không gian ý thức màu đen, có ánh sáng bùng nổ.

Đầu tiên là Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân.

Là 'hiện thân ánh sáng công đức' của Tống Thư Hàng, cô là lớp phòng ngự đầu tiên về mặt tinh thần của cậu.

Trong không gian ý thức, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra toàn bộ cơ thể.

Cô hóa thành hình thái chống trời đạp đất, cái đuôi rắn khổng lồ gần như muốn chống nổ cả dòng sông đen.

Ngay sau đó...

Tạo Hóa Tiên Tử xách chiếc váy dài của mình, tao nhã xuất hiện.

Mấy lần 'kiếp' trước, là ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo vào 'thế giới kiếp', cô không thể nhúng tay.

Còn lần này, là Tống Thư Hàng phiên bản đen do 'kiếp' hóa thành xâm nhập vào thế giới ý thức của Tống Thư Hàng.

Cuối cùng cũng tìm được cơ hội hiện thân. "Ya la suo ~~ a ben ~~" Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ hát.

Cô không hiện ra thân hình khoa trương như Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng tiếng hát của cô, vang vọng khắp không gian, mãi không tan, tràn ngập cả không gian.

Ngay sau đó, lại có một bóng hình hiện thân.

Là 'linh quỷ' của Tống Thư Hàng.

Linh quỷ thực lực Lục phẩm, dung mạo của cô mơ hồ, dường như vẫn chưa biến ra hình dạng thuộc về mình.

Nhưng thân hình của cô đã thành hình, trước lồi sau lõm, rõ ràng là thân hình của một tiên tử.

Linh quỷ cứ thế lơ lửng trong hư không, không nói gì, không động tác gì.

Nhưng từ trên người cô, có một luồng uy áp kinh khủng đến cực hạn trấn xuống.

Luồng uy áp đó, căn bản không phải cấp bậc Lục phẩm...

Đây hoàn toàn là uy áp cấp độ gian lận.

Ba vị tiên tử khí chất khác nhau, cứ thế bình tĩnh nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng phiên bản đen.

Nhưng đây vẫn chưa kết thúc! 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' của Tống Thư Hàng cũng cụ thể hóa trong không gian này.

Pháp khí bản mệnh và chủ nhân là một thể.

Khi nó hiện thân, nó hiển hiện tư thái 【Vẫn là Thánh Thành Vĩnh Bất Lặn】.

Thành cao không thể trèo, phòng ngự không thể phá, thánh quang chói mắt, tiếng trống trận, tiếng đàn, tiếng tù và.

Mà trước cổng thành này, Tống Thư Hàng mặc toàn bộ bộ vũ trang Bát phẩm, hai tay cầm 'Song đao Ô Tặc Bạo Quân', cưỡi lên chiến xa Thần hành Hà Long.

Tống Thư Hàng phiên bản đen: "..." "Đến đây, đến chém giết đi!" Tống Thư Hàng ha ha cười nói. "Đến đây, đến chém giết đi!" Công Đức Xà Mỹ Nhân hi hi cười nói. "A bổn ~ đến chém giết đi!" Tạo Hóa Tiên Tử phụ họa.

Tống Thư Hàng phiên bản đen bình tĩnh đứng trên mặt sông đen.

Cảm động không?

Chương 1848

Không dám động, không dám động!

Thế trận này, là độ kiếp từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm sao?

Đây hoàn toàn là đội hình độ kiếp từ Thất phẩm lên Bát phẩm rồi còn gì? "Thế này thì không còn gì vui nữa." Tống Thư Hàng đưa tay, nhẹ nhàng ném ra thanh đao tay phải của mình.

Song đao của Ô Tặc Bạo Quân, 'đao phải', bắn thẳng ra, chém về phía Tống Thư Hàng phiên bản đen.

Đao phải hóa thành một vệt ánh trăng dịu dàng, lặng lẽ chém lên người Tống Thư Hàng phiên bản đen.

Đao độn «Ngự Đao Nguyệt Quang».

Do A Thập Lục truyền thụ cho cậu, ngự đao pháp do Tô Thị A Thất tự sáng tạo.

Nhát đao này chém xuống, Tống Thư Hàng phiên bản đen liền bị chém giết.

Khoảnh khắc bị giết, hắn vẫn im lặng không một tiếng động.

Đây dường như là sự phản kháng thầm lặng của hắn.

Sau khi Tống Thư Hàng phiên bản đen bị chém giết, thân hình bắt đầu ngưng tụ lại.

Cuối cùng, hóa thành một đám sương mù to bằng nắm tay.

Ngay sau đó, không gian ý thức sụp đổ.

Đám sương mù to bằng nắm tay này, xuất hiện trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng.

Quả nhiên, sau khi từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm, tu luyện giả của thế giới Hắc Long, cũng sẽ xuất hiện một hạt nhân giống như Kim Đan.

Chỉ là không biết đây là loại hạt nhân gì?

Trong bản mệnh đan điền.

Kình Đan bụng phình to, nhìn thấy đám sương mù màu đen.

Sau đó, nó phi thân một cái, miệng lớn mở ra!

Con cá voi ngốc này... hết thuốc chữa rồi.

Này, trong bụng ngươi còn đang mang thai đôi đó!

Kim Đan cá voi béo không chút do dự lao về phía đám sương mù, miệng cá voi mở to, một ngụm nuốt chửng đám sương mù đó.

Ngay sau đó, cái bụng vốn đã rất to của nó, lại phình ra thêm một vòng.

Đối với Kim Đan cá voi béo mà nói, nuốt chửng loại hạt nhân giống như 'tiểu Kim Đan' này, là một loại bản năng!

Giống như mắt người ta thấy có vật gì đó lao về phía mình, bản năng sẽ nhắm mắt lại vậy.

Bản năng mạnh mẽ.

Tống Thư Hàng ngược lại có thể cưỡng chế khống chế Kim Đan cá voi béo dừng động tác 'nhảy như cá tiên', dù sao cũng là Kim Đan của cậu, có thể khống chế theo ý muốn...

Nhưng không có ý nghĩa.

Hạt nhân 'Kim Đan' cuối cùng này, định mệnh sẽ được sinh ra. "Sinh thì sinh, dù sao cũng là đợt cuối cùng.

Bạch tiền bối nói đúng, đau dài không bằng đau ngắn.

Một hơi sinh ba, gọn gàng dứt khoát." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Bây giờ cậu, không quan tâm đến 'sinh ba', mà là ba đứa sinh ra, rốt cuộc sẽ là thứ gì?

Có thể khẳng định là, trong đó có một viên sẽ là 'Lò phản ứng hạt nhân'.

Một viên khác chắc là một trong 'Thân thể hóa sắt' hoặc 'Thần huyết Cổ Vu'.

Viên cuối cùng, sương mù đen được thai nghén trong thế giới Hắc Long, không biết sẽ được sinh ra dưới hình thái nào?

Đang suy nghĩ, trong đan điền, Kim Đan cá voi béo đau đớn lăn lộn.

Sinh ba thật sự quá lớn, trông gần như muốn làm nổ tung bụng nó, cơn đau quặn thắt của Kim Đan, ảnh hưởng đến bản thể Tống Thư Hàng, bản thể cũng cảm thấy bụng co giật dữ dội.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra, đỡ lấy Tống Thư Hàng.

Ánh mắt cô, nhìn chằm chằm vào vị trí đan điền của Tống Thư Hàng. "Giao cho ngươi, Lời Hứa và Chờ Đợi tiên tử." Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Một hơi ép cả ba đứa này ra đi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cười rạng rỡ, là tiên tử đẹp nhất của Thiên Đình viễn cổ, nụ cười này của cô quả thật đẹp như hoa nở, nốt ruồi lệ ở khóe mắt thêm cho cô một chút quyến rũ khó tả.

Ngay sau đó, hai tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân thò vào đan điền của Tống Thư Hàng, một tay tóm lấy Kim Đan cá voi béo đang lăn lộn.

Lần này Kim Đan cá voi béo không né tránh.

Sinh ba ảnh hưởng nghiêm trọng đến sự linh hoạt của nó, vì vậy lần này, nó không thể như trước đây, còn có thể né tránh phản kháng một chút trước khi bị bắt.

Hôm nay nó, chỉ có thể như một con cá muối, bị lặng lẽ tóm lấy.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thuần thục tóm lấy đuôi nó, tay phải từ dưới lên trên, dùng sức ép tới.

Kim Đan cá voi béo giãy giụa kịch liệt, đau đớn vô cùng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, có cảm giác đầu váng mắt hoa.

Mỗi lần Kim Đan cá voi béo dùng sức giãy giụa, đều khiến trước mắt cậu, liên tục tối sầm lại.

Ngay khi Tống Thư Hàng cảm thấy 'trước mắt tối sầm' lần thứ chín, mơ hồ, cậu lại nhìn thấy một ảo ảnh.

Như mơ, lại như ảo giác do đau đớn kịch liệt gây ra.

Trong khung cảnh như mộng như ảo này, cậu lại nhìn thấy một vùng mây quen thuộc, nhìn thấy một vị tiền bối quen thuộc trước mặt mình, Nho gia Thánh Nhân.

Thánh Nhân đi phía trước, Tống Thư Hàng đi theo sau.

Đi chưa được bao lâu, Thánh Nhân đột nhiên dừng lại, ngài quay người lại, mở miệng dường như đang nói gì đó.

Nhưng không có âm thanh.

Ngay sau đó, trong hai mắt của Thánh Nhân hiện ra màu sắc quỷ dị. 【Đây không phải là ác mộng Nho gia Thánh Nhân 'Song thai dựng mắt nhìn' mà ta mơ thấy lần trước sao?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tại sao khung cảnh ác mộng này lại hiện ra trước mắt?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nghi hoặc, trong khung cảnh, trên trán Nho gia Thánh Nhân, lại có một con mắt nữa mở ra!

Giống như Nhị Lang Thần vậy, một con ngươi dựng đứng, trong đó cũng lóe lên ánh sáng quỷ dị.

Tam thai dựng mắt nhìn?!

Tống Thư Hàng dùng hết sức lực, từ trong phổi ép ra sự giãy giụa trong lòng: "Đ*t con mẹ ngươi!" Sau tiếng giãy giụa này, ý thức Tống Thư Hàng tỉnh táo lại.

Lúc này, Kim Đan cá voi béo gian khổ mở miệng, nhổ ra 'hạt nhân Kim Đan' đầu tiên.

Chính là cái 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới' quen thuộc mà xa lạ kia.

So với trạng thái lúc đầu được lắp trong bụng cô gái cơ giới tóc vàng, đã có sự khác biệt.

Sau khi trải qua quá trình 'mang thai, sinh nở" trong bụng Kim Đan cá voi béo, lò phản ứng hạt nhân cơ giới này, đã hoàn toàn trở thành vật sở hữu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng theo bản năng liếc nhìn đáy của lò phản ứng hạt nhân cơ giới...

Ở đó, một ký hiệu đầu chó Bắc Kinh, lấp lánh tỏa sáng.

Yo, thứ này quả nhiên vẫn còn.

Đây là bằng chứng 'tình bạn' của cậu và Đậu Đậu, chứng minh tình bạn sắt son giữa cậu và Đậu Đậu.

Lò phản ứng hạt nhân cơ giới bình tĩnh trôi nổi bên cạnh Kim Đan cá voi béo, khác với các anh trai của nó, lò phản ứng tỏ ra rất bình tĩnh, không động đậy. ...

Lúc này, tay phải của Công Đức Xà Mỹ Nhân lại một lần nữa dùng sức vuốt một cái.

Hạt nhân Kim Đan thứ hai bị Kim Đan cá voi béo nhổ ra.

Đây là một giọt thần huyết màu vàng sẫm, là 'Thần huyết Cổ Vu'!

Nhưng so với lần đầu gặp mặt cũng đã có sự thay đổi khác biệt, lúc này trên 'Thần huyết Cổ Vu', có khắc một vòng 'mã QR'... không sai, chính là loại trên trán Thiên nhân.

Có lẽ là do nó đã hấp thụ hơn năm mươi Thiên nhân, nên sinh ra dị biến? ... "Viên cuối cùng rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Kim Đan cuối cùng, rốt cuộc được cấu thành từ thứ gì?

Tay phải của Công Đức Xà Mỹ Nhân vuốt cái bụng đã xẹp đi rất nhiều của Kim Đan cá voi béo, lại một lần nữa dùng sức vuốt. 'Hạt nhân Kim Đan' cuối cùng cũng bị vuốt ra.

Một hạt nhân nhỏ hình người, từ trong miệng Kim Đan cá voi béo bay ra.

Hạt nhân nhỏ hình người này, có màu vàng sẫm, hình dáng của nó giống như là phiên bản thu nhỏ của Tống Thư Hàng. "Nguyên Anh?" Tống Thư Hàng không nhịn được nói móc.

Đây đâu phải là Kim Đan gì, đây rõ ràng là 'Nguyên Anh' của tu sĩ mà.

Sau khi hạt nhân Tống Thư Hàng thu nhỏ xuất hiện, giữa mi tâm của nó lóe sáng...

Ngay sau đó, 'thần thức' cấp Ngũ phẩm của Tống Thư Hàng kết nối với hạt nhân hình người này.

Thần thức và hạt nhân hình người sinh ra cộng hưởng.

Chương 1849

Hình thái của Kim Đan lại một lần nữa xảy ra dị biến.

Vốn là Tống Thư Hàng thu nhỏ, lúc này thân hình đột nhiên mập ra một vòng, trên người mọc ra một lớp vảy rồng, giống như áo giáp vậy, trên đỉnh đầu mọc ra một cặp sừng rồng, sau lưng mọc ra đôi cánh, đuôi còn mọc ra một cái dài...

đuôi cá voi?

Kim Đan thứ bảy, Long Phách Cổ U.

Trong khoảnh khắc viên Kim Đan này ra đời, trong đầu Tống Thư Hàng tự động hiện lên tên của nó.

Khác với 'Kim Đan' của tu sĩ, 'Long Phách Cổ U' của thế giới Hắc Long, là hạt nhân được ngưng tụ lấy tinh thần lực làm chủ thể.

Nhưng vì tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã xảy ra lột xác, hóa thành thần thức.

Cuối cùng, 'Long Phách Cổ U' của cậu liền tồn tại theo phương thức kết nối, cộng hưởng với 'thần thức'.

Thông qua sự gia trì của 'Long Phách Cổ U', cường độ thần thức của Tống Thư Hàng tăng lên gấp bội, khống chế càng thêm dễ dàng.

Trong tình huống bình thường, tu luyện giả của thế giới Hắc Long, sau khi thăng lên Ngũ phẩm, 'Long Phách Cổ U' của họ sẽ bị ảnh hưởng bởi 'thế giới Hắc Long', cuối cùng hóa thành hình dạng bán long nhân, sẽ rất đẹp trai.

Đây cũng là nguồn gốc của cái tên 'Long Phách'.

Mà 'Long Phách Cổ U' của Tống Thư Hàng, lại bị ảnh hưởng bởi

Kim Đan cá voi béo bản mệnh... nên mập ra một vòng.

Còn về từ 'Cổ U'... dường như có liên quan đến Cửu U. "Cổ U, Cửu U." Tống Thư Hàng gãi đầu.

Ừm, đây dường như là một thông tin.

Lát nữa xuống nói với Bạch tiền bối phân thân một chút.

Công Đức Xà Mỹ Nhân một hơi vuốt ba đan, tinh thần sảng khoái.

Hai tay cô rút ra khỏi đan điền của Tống Thư Hàng...

Đồng thời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô lộ ra một tia tiếc nuối.

Ba viên tiểu Kim Đan cuối cùng này, tương ứng với ba tiểu đan điền còn lại của Tống Thư Hàng.

Nói cách khác...

Kình Đan bản mệnh của Tống Thư Hàng có lẽ không còn khả năng mang thai nữa.

Hôm nay sau khi đỡ đẻ cho ba đứa này, nghề nghiệp 'chuyên gia vuốt Kình Đan' của cô, sẽ phải thất nghiệp.

Vừa nghĩ đến đây, Công Đức Xà Mỹ Nhân có chút đau lòng. "Tiếp theo, bước cuối cùng." Tống Thư Hàng nói.

Theo thường lệ, ba viên tiểu Kim Đan sẽ bị Kình Đan bản mệnh quất đuôi một cái, dọc theo vị trí 'tiểu đan điền' tiến về phía trước, cuối cùng tiến vào tiểu đan điền thuộc về chúng, đóng quân lại, an cư lạc nghiệp.

Nhưng hôm nay, tình hình dường như có chút không đúng.

Ba viên tiểu Kim Đan ra đời lần này, đều thuộc loại tính tình điềm đạm bình tĩnh.

Sau khi chúng ra đời, không giống như các anh trai của chúng, vây quanh Kình Đan bản mệnh quay tròn.

Mà Kình Đan bản mệnh, vì sinh ba, đang ở trong trạng thái cực kỳ suy yếu, không có ý định đứng dậy dùng đuôi quất ba đứa con gấu mới sinh này.

Tống Thư Hàng: "..." "Cho nên a, cơm phải ăn từng miếng, bước quá lớn sẽ bị rách đũng." Công Đức Xà Mỹ Nhân mở miệng, dùng một giọng rất 'bà thím' phát biểu.

Trời mới biết đoạn thoại này, cô cắt ra từ bộ phim truyền hình hay điện ảnh nào?

Thực ra, có một chuyện Tống Thư Hàng rất tò mò.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, rốt cuộc là lúc nào đã xem nhiều phim truyền hình và điện ảnh như vậy?

Chẳng lẽ lúc Thông nương xem phim, cô cứ mãi ở bên cạnh Thông nương cùng xem?

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Tiếp theo làm thế nào?

Để ba viên Kim Đan mới sinh này, tự mình chạy đến 'tiểu đan điền'?

Dường như đã nhận được 'ý thức' của Tống Thư Hàng.

Ba viên tiểu Kim Đan, đồng thời hành động.

Thần huyết Cổ Vu màu vàng sẫm, lò phản ứng hạt nhân cơ giới, Long Phách Cổ U đồng thời đứng dậy, lao về phía vị trí tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Trong lòng Tống Thư Hàng vui mừng, ba viên tiểu Kim Đan này quả nhiên khác với các anh trai của chúng, vừa nhìn đã biết là thuộc loại ngoan ngoãn nghe lời!

Ba tiểu hạt nhân chạy đến tiểu đan điền thứ nhất.

Ở đó, có một tiểu Kim Đan đã gần hoàn thành 'bản vẽ cấu trúc Kim Đan', chiếm giữ địa bàn.

Tiểu hạt nhân đành phải tiếp tục đi lên.

Một mạch đi qua địa bàn của 'Thất Thải Yêu Đan', 'Viên Kim Cương Công Đức', 'Hạt nhân Huyết Ma Vương tộc'.

Nhưng vì những địa bàn này đều đã bị chiếm giữ, chúng đành phải tiếp tục đi lên, tiến vào vị trí 【Long Cảnh Đan Điền】.

Nơi này trống.

Ba hạt nhân Kim Đan đồng thời lao vào, lại đồng thời giải phóng sức mạnh của mình, đồng thời chuẩn bị đóng quân ở đó.

Tuy nhiên, một núi không thể có hai hổ.

Một tiểu đan điền không thể chứa được ba hạt nhân.

Bốp bốp bốp!

Lò phản ứng hạt nhân hành động trước tiên, là con cả trong ba đứa, nó phản ứng nhanh nhất, nó biến hóa một trận, biến ra hình dạng một 'thân thể hóa sắt' nhỏ.

Sau đó, nó không chút do dự tiến hành xua đuổi hai hạt nhân Kim Đan còn lại.

Thế nhưng, 'hạt nhân Cổ Vu' cũng không chịu yếu thế, nó biến hóa một trận, hiện ra một tế đàn nhỏ, trên đó có vô số vật tế được đặt lên, đang bốc cháy, dường như là đang hiến tế.

Ngọn lửa đó là ngọn lửa bất diệt, thông qua nghi thức hiến tế, hạt nhân Cổ Vu có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Cuộc tấn công của Hóa thân Sắt thép đã bị ngọn lửa bất diệt của nó chống lại.

Ở một bên khác, 'long phách Cổ U' không cần biến thân, bản thân nó chính là hình thái 'người rồng', sức chiến đấu phi thường.

Nó khẽ nghiêng người, linh hoạt né tránh đòn tấn công của Hóa thân Sắt thép.

Đồng thời, nó cũng bước vào trạng thái phản công.

Thực tế, trong tất cả 'tiểu kim đan', nó được xem là một viên khá đặc thù.

Bởi vì nó có pháp khí ràng buộc của riêng mình!

Chỉ thấy bàn tay nhỏ của nó vung lên, một hình chiếu của 'máy sạc ma lực' hiện ra trong tay nó. … Hóa thân Sắt thép mạnh mẽ vô cùng, nó có thể dùng thân thể cứng rắn chống lại thiên kiếp Ngũ phẩm, lại còn trải qua quá trình rèn luyện cường hóa của thiên kiếp.

Chỉ cần cung cấp cho nó kim loại và dược liệu luyện khí để hấp thụ, nó còn có thể trở nên mạnh mẽ hơn!

Hạt nhân Cổ Vu thì lại hấp thụ hơn năm mươi Thiên Nhân, sức chiến đấu cũng phi phàm.

Tương tự, vì bên trong nó có sẵn 'nghi thức hiến tế', thông qua nghi thức này, nó có thể bộc phát ra sức chiến đấu gấp mấy lần bản thân. 'Long phách Cổ U' thì lại ràng buộc với thần thức của Tống Thư Hàng, lại có 'máy sạc ma lực' trong tay, trên thực tế rất có thể là kẻ có thủ đoạn chiến đấu đa dạng nhất, sức chiến đấu mạnh nhất trong ba hạt nhân hiện tại.

Một trận chiến giữa các hạt nhân tiểu kim đan, sắp bùng nổ!

Nếu thật sự đánh nhau, ba viên kim đan đực rựa này đủ sức phá nát 'đan điền Kình Long' của Tống Thư Hàng.

Dừng tay!

Mau dừng tay cho tôi!

Đây không phải là phong cách kim đan ngoan ngoãn hiểu chuyện mà tôi muốn!

Hơn nữa ba đứa nhóc quậy phá các ngươi, tưởng đây là nơi nào hả?

Đây là tiểu đan điền của tôi, các ngươi muốn tôi nổ tung hay sao?

“Tất cả dừng lại cho ta!” Tống Thư Hàng cưỡng ép phát động mệnh lệnh.

Ba viên tiểu kim đan lẳng lặng lơ lửng trong ‘đan điền Kình Long’, không động đậy.

“Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, tách chúng ra, xếp theo thứ tự ra đời.

Loạn hết cả rồi, thân là kim đan mà còn dám muốn chiến đấu trong đan điền của ta.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cười khúc khích, bàn tay nhỏ của nàng lại một lần nữa dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng, lần này nàng đưa tay vào tiểu đan điền.

Theo thứ tự ra đời, nàng sắp xếp ba hạt nhân mới sinh. ‘Lò phản ứng hạt nhân’ được giữ lại trong [đan điền Kình Long]. ‘Thần huyết Cổ Vu’ được chuyển đến [đan điền Long Thủ].

Cuối cùng, ‘long phách Cổ U’ được nhét vào trong [đan điền Long Giác].

Bảy tiểu đan điền, tất cả đều đã được lấp đầy bởi hạt nhân kim đan.

Ngay ngắn gọn gàng, thật là đẹp mắt.

Đôi mắt đẹp của Công Đức Xà Mỹ Nhân dần sáng lên… Nàng dường như lại tìm thấy chuyện gì đó vui vẻ.

Bảy tiểu đan điền, bảy tiểu kim đan, bảy vị trí.

Có rảnh rỗi, có thể thử đổi chỗ cho chúng chơi không nhỉ?

Nhưng một lát sau, thần thái trong đôi mắt đẹp của nàng lại dần phai đi.

Quá nguy hiểm, lỡ Tống Thư Hàng nổ tung thì không hay.

Chuyện này, có duyên thì hẵng chơi sau vậy.

Chương 1850

“Bảy tiểu kim đan đều đã đủ rồi, theo như suy đoán của Bạch tiền bối, lúc này hẳn là sẽ có biến hóa gì đó chứ?” Tống Thư Hàng nội thị đan điền của mình.

Ba hạt nhân kim đan mới sinh đã cắm rễ vào vị trí tiểu đan điền của riêng mình.

Sức mạnh thuộc về chúng lan tỏa ra, dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Trong khoảnh khắc ba tiểu kim đan vào vị trí, tổng thể sức chiến đấu của Tống Thư Hàng lại tăng cường một lần nữa.

Rõ rệt nhất chính là biến hóa về phương diện thân thể, hư ảnh 25 con Thánh Viên ban đầu, một hơi tăng lên đến giai đoạn 30 con.

Mà đây, mới chỉ là sự khởi đầu của việc dung hợp ba tiểu kim đan.

Khi chúng hoàn toàn dung hợp với tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, nhập vào hệ thống tu luyện của cậu, ước tính một cách thận trọng, số lượng Thánh Viên còn có thể tăng thêm 3-5 con nữa.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, cẩn thận trải nghiệm thực lực tăng lên của mình, đồng thời dùng tốc độ nhanh nhất để thích ứng với sự thay đổi của cơ thể.

Chuyện này, bây giờ cậu đã rất thành thạo.

Mỗi lần độ kiếp tấn thăng, thực lực của tu sĩ đều sẽ được tăng lên một bậc đáng kể.

Tu sĩ có kinh nghiệm có thể trong vài hơi thở đã quen với thực lực tăng vọt của mình.

Còn một số tân thủ vừa độ kiếp, có thể cần đến mấy ngày để thích ứng với sự thay đổi của cơ thể. … Hồi lâu sau, giữa không trung, Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày. ‘Biến hóa có thể xảy ra sau khi tập hợp đủ bảy tiểu kim đan’ mà Bạch tiền bối suy đoán đã không xảy ra.

“Là vì tiểu kim đan còn chưa hoàn toàn dung nhập vào hệ thống tu luyện của mình?

Hay là… là vì đồ án kim đan còn chưa hoàn thành?

Hay nói cách khác… số lượng tiểu kim đan của mình còn chưa đủ?” Ánh mắt Tống Thư Hàng rơi trên từng tiểu kim đan của mình.

Tiểu kim đan thứ nhất, đồ án kim đan còn thiếu nét cuối cùng.

Trên đó khắc họa ‘Thánh thành vĩnh viễn không bao giờ sụp đổ’.

Yêu đan bảy màu thứ hai, cũng chỉ thiếu nét cuối cùng, đồ án kim đan là ‘Thánh kiếm mang đến tận thế cho thế gian’.

Quả cầu công đức thứ ba, đồ án kim đan trên đây là ảnh động, tên là ‘Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ’.

Cũng thiếu nét cuối cùng, thiếu con mắt cuối cùng của ‘Thánh nhân’ trong lúc giảng pháp.

Vị Thánh nhân này rất có cá tính, rõ ràng lúc đó ngộ tính, cơ duyên, linh lực của Tống Thư Hàng đều còn dư, hoàn toàn đủ để điểm nét cuối cùng.

Nhưng ngài ấy lại có thể dựa vào việc là ‘ảnh động’ để thần không biết quỷ không hay, lần lượt né tránh bút điểm nhãn của Tống Thư Hàng.

Có lẽ là duyên phận chưa tới, Tống Thư Hàng cuối cùng không ép buộc nữa.

Hạt nhân của Huyết Ma Vương Tộc thứ tư, trên đan điền này vẫn là một khoảng trống.

Đối với việc vẽ đồ án kim đan gì lên đó, Tống Thư Hàng vẫn chưa có ý tưởng gì.

Tiếp theo, chính là ba hạt nhân tiểu kim đan mới ra đời hôm nay.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Các tu sĩ trong giới tu chân, để vẽ một bức 'đồ án kim đan' đã phải sầu não mấy chục năm.

Mọi người đều dung hợp kinh nghiệm cả đời của mình lại, vẽ vào trong đồ án kim đan.

Nhưng Tống Thư Hàng bây giờ đã hoàn toàn không biết mình phải vẽ gì nữa.

Kinh nghiệm sống của cậu đã dung hợp hết vào ba bức 'đồ án kim đan' phía trước, thậm chí cả kinh nghiệm 'nhập mộng' cũng đã sử dụng rất nhiều.

Nhưng trước mặt cậu, còn có bốn bức đồ án kim đan nữa.

"Tôi biết làm sao đây?

Tôi cũng tuyệt vọng lắm chứ." Tống Thư Hàng thở dài một hơi, thân hình thẳng tắp rơi xuống phía dưới, cắm vào mặt đất.

Đi tìm phân thân của Bạch tiền bối hỏi kinh nghiệm xem sao.

Biết đâu có thể nhận được chút gợi ý từ Bạch tiền bối? … Rầm!!

Thân thể Tống Thư Hàng cắm thẳng vào mặt đất, chỉ lộ ra một cái đầu.

"Ngươi đang chơi trò gì vậy?" Phân thân Bạch tiền bối lúc này đang cầm một miếng bánh ngọt, vừa nếm thử.

Thấy cả người Tống Thư Hàng cắm vào đất, tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Tôi đang thử thách bản thân, đột phá giới hạn.” Tiện thể, khắc phục chứng sợ độ cao và sợ tốc độ của mình.

Phân thân Bạch tiền bối: “…” “Bạch tiền bối, tôi có một chuyện muốn hỏi ý kiến ngài.” Phần đầu của Tống Thư Hàng lộ trên mặt đất lên tiếng.

“Nói.” Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng khổ não nói: “Tôi bây giờ đã tập hợp đủ bảy tiểu kim đan, nhưng đồ án kim đan mới vẽ được ba bức… còn bốn bức không có gì để vẽ, phải làm sao đây?” “Xin lỗi, Thư Hàng.” Phân thân Bạch tiền bối nhẹ nhàng nói: “Chuyện này, tiền bối ta cũng không giúp được ngươi.

Bởi vì ta cũng chỉ vẽ qua một lần ‘đồ án kim đan’, hoàn toàn không có kinh nghiệm về việc phải vẽ bảy bức đồ án kim đan là khái niệm gì.

Ngươi tự mình cố gắng lên.” Tống Thư Hàng: “…” Ngay cả Bạch tiền bối vạn năng cũng không giúp được, chẳng lẽ cậu sẽ bị kẹt chết ở ‘cảnh giới Kim Đan’ sao?

Vậy tương lai thực lực của cậu làm sao để nâng cao?

Dựa vào việc không ngừng gia tăng tiểu kim đan trong cơ thể để nâng cao thực lực sao?

Tống.

Mang thai một bụng kim đan.

Thư Hàng?

Tống Thư Hàng mặt đầy tuyệt vọng.

Phong cách này, chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy sống không còn gì luyến tiếc, tuyệt đối không phải là phong cách cậu muốn.

“Nhưng mà, ta có thể cho ngươi một chút đề nghị.” Phân thân Bạch tiền bối nói: “Chỉ là đề nghị thuộc về cá thể ta, có phù hợp hay không, ta không bảo đảm.” Cũng có nghĩa là, đề nghị này được đưa ra dựa trên tính cách của ‘phân thân’.

Nếu đổi thành bản thể của Bạch tiền bối, tuyệt đối sẽ không đưa ra đề nghị này.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối xin mời nói.” “Trên người ngươi, không phải có vị @#%× tiên tử đó sao?

Nàng và ngươi là một thể, là công đức chi quang của ngươi cụ hiện hóa.

Kinh nghiệm sống của bản thân ngươi đã không đủ để cấu thành ‘đồ án kim đan’, tại sao không để nàng thử xem?

Ngoài ra, Linh quỷ tiên tử của ngươi nữa, để nàng cũng ra tay thử xem.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: “Hay quá!” @#%× tiên tử, ở một mức độ nào đó, là một thể với cậu, là công đức chi quang của cậu.

Cho nên, nếu nàng có thể ra tay thay cậu vẽ ‘đồ án kim đan’, hoàn toàn không có vấn đề gì!

Còn Linh quỷ tiên tử… nàng có làm được không?

Dung mạo của nàng mơ hồ, mà cảm giác tồn tại cũng không mạnh lắm.

Dường như ngay cả ‘ý chí’ của bản thân cũng không có, nàng có thể thực hiện việc ‘vẽ đồ án kim đan’ sao?

Nhưng mà, một khi Bạch tiền bối đã nhắc đến, vậy thì cứ thử xem!

“Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, Linh quỷ tiên tử, chuyện đồ án kim đan, hai người có hứng thú thử một chút không?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân xuất hiện, lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Nàng bắt đầu trầm tư, đôi mắt sáng ngời, tỏ ra rất có hứng thú… nhưng lại dường như có chút e ngại.

Tạo Hóa tiên tử theo sát hiện ra, nhưng sau khi ló đầu ra lại lặng lẽ chui vào.

Nàng không thể vẽ đồ án kim đan cho Tống Thư Hàng.

Ngược lại là Linh quỷ tiên tử, lặng yên không tiếng động xuất hiện trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Nàng hiện ra trước mặt ‘hạt nhân của Huyết Ma Vương Tộc’, đưa tay đặt lên hạt nhân.

Sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo vào không gian ‘đồ án kim đan’.

Dung mạo của Linh quỷ tiên tử vẫn mơ hồ.

Nàng đưa tay, điểm lên hạt nhân của Huyết Ma Vương Tộc, trên đó có vết máu đỏ hiện ra, ẩn ẩn mang theo một loại hương vị ‘nguyền rủa’.

Không chỉ là Huyết Ma, thực tế tất cả ‘Thiên ma ngoại vực’ dường như đều bị nguyền rủa quấn thân.

Trên hạt nhân Huyết Ma Vương Tộc trong cơ thể Tống Thư Hàng, nguyền rủa đã tan đi, chỉ còn sót lại một chút vết tích.

Mà Linh quỷ tiên tử, lại dùng những vết máu này làm màu vẽ cho đồ án kim đan.

Nàng đưa tay lướt… một hình ảnh khiến Tống Thư Hàng cảm thấy quen thuộc, nhanh chóng hiện ra.

Là hình ảnh sơ khai của Bích Thủy Các.

Vừa nhìn thấy hình ảnh 'Bích Thủy Các', trong lòng Tống Thư Hàng không khỏi dâng lên cảm giác đau lòng.

Cái đầu của Sở các chủ vẫn đang ở trong thế giới hạt nhân của cậu thổi bong bóng.

Đối với Sở các chủ, Bích Thủy Các bị hủy diệt là nỗi đau lòng không thể tránh khỏi của nàng.

Nhưng mà… Linh quỷ của mình tại sao lại vẽ 'Bích Thủy Các'?

Chẳng lẽ là vì lần trước đã nuốt chửng lời nguyền liên quan đến Sở các chủ?

Không ngờ, Linh quỷ lại lấy 'Bích Thủy Các' làm chủ đề.

Sau này mình phải cố gắng chú ý một chút, đồ án kim đan trên 'hạt nhân Huyết Ma Vương Tộc' này, tốt nhất không nên để Sở các chủ tiếp xúc.

Trong lúc đang suy nghĩ, Linh quỷ đã vẽ xong hơn một nửa 'đồ án kim đan'.

"Nhanh vậy!" Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Cậu mới vừa lơ đãng một chút xíu thôi, mà đồ án kim đan của Linh quỷ đã vẽ được nhiều như vậy rồi?

Tốc độ này, quả thực là thần tốc.

Lúc Tống Thư Hàng tự mình vẽ đồ án kim đan, mỗi lần đều như nặn kem đánh răng, càng về sau càng khó nặn ra.

Chương 1851

Còn ‘đồ án kim đan’ mà Linh quỷ vẽ lại hoàn toàn một mạch mà thành, không hề dừng lại giữa chừng, ngược lại càng vẽ càng nhanh.

Cảm giác trôi chảy này khiến trong lòng Tống Thư Hàng không khỏi dâng lên suy nghĩ ‘lần này ổn rồi’.

Biết đâu, Linh quỷ có thể một hơi vẽ đến ‘họa long điểm tình’, một hơi hoàn thành ‘đồ án kim đan’ hoàn chỉnh?

Trong không gian ý thức của đồ án kim đan.

Ngón tay Linh quỷ múa lượn, toàn bộ bức họa ‘Bích Thủy Các’ tráng lệ, được lưu lại trên ‘hạt nhân Huyết Ma Vương Tộc’.

Nhưng mà… trung tâm của hạt nhân, vẫn còn một khoảng trống lớn.

Khoảng trống này, phải dùng thứ gì để lấp đầy?

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, cậu nghĩ đến một khả năng.

Chẳng lẽ là tai nạn hủy diệt Bích Thủy Các năm đó?

Nếu vẽ tai kiếp, có phải sẽ hơi đâm vào lòng Sở các chủ không?

Ý niệm của cậu vừa nảy sinh, ngón tay của Linh quỷ đã lại lướt đi.

Ngón tay thon dài của nàng, vẽ một cây đại thụ ‘nửa đen, nửa trắng’ ở chính giữa Bích Thủy Các.

Là sự kết hợp của Khô Vinh Song Thụ?

Cặp đại thụ nơi Sở các chủ Two ra đời?

Quả nhiên là do lúc đó đã nuốt chửng ‘lời nguyền’, ngay cả Khô

Vinh Song Thụ cũng xuất hiện.

Nhưng mà… cây đại thụ dù lớn đến đâu, cũng không thể chiếm toàn bộ khu vực trống của ‘đồ án kim đan’ được chứ?

Lúc này, ngón tay của Linh quỷ tiên tử lại vẽ một đóa sen khổng lồ đang nở rộ trên cây.

Sau đó, nàng lại bắt đầu vẽ trong đóa sen khổng lồ này.

Một lát sau, một ‘Bích Thủy Các’ nhỏ hơn rất nhiều so với lúc nãy đã tọa lạc trên đóa sen.

Mà trong Bích Thủy Các phiên bản nhỏ này, cũng có một cây đại thụ ‘nửa đen nửa trắng’, trên cây nở ra một đóa sen.

Tiếp theo… Linh quỷ tiên tử mỗi giây lại tiếp tục vẽ Bích Thủy Các trong đóa sen.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình thật sự quá ngây thơ.

Một mạch mà thành, còn có thể ‘một mạch’ như thế này… Tống Thư Hàng cảm thấy Linh quỷ tiên tử hoàn toàn có thể vĩnh viễn vẽ một mạch như vậy.

Ngày xửa ngày xưa có một đóa sen, trong đóa sen có một Bích Thủy Các, trong Bích Thủy Các có một cây Khô Vinh Song Thụ, trên cây có một đóa sen nở rộ; trong đóa sen có một Bích Thủy Các, trong Bích Thủy Các có Khô Vinh Song Thụ, trên cây có… Không ổn, đây là vòng lặp vô tận, loại không thể thoát ra được.

Xin chào, bộ não của bạn đã rơi vào vòng lặp vô tận và bị treo, xin hãy khởi động lại.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Linh quỷ tiên tử vẫn đang vẽ rất nhanh, dung mạo nàng vẫn mơ hồ không rõ, nhưng đôi môi xinh đẹp của nàng lại nhếch lên một nụ cười quyến rũ… nàng vẽ rất vui vẻ.

Quan trọng hơn là, với thực lực cảnh giới Lục phẩm của Linh quỷ, nàng thậm chí có thể vẽ cả một thế giới trên một hạt cát.

Trời mới biết cái 'Bích Thủy Các' lặp vô hạn này của nàng sẽ vẽ đến bao giờ.

Tống Thư Hàng chỉ biết, trong quá trình cậu đang suy nghĩ, Linh quỷ tiên tử đã vẽ thêm sáu cái Bích Thủy Các nữa.

Bây giờ cậu còn không dám nhìn chằm chằm vào kim đan 'hạt nhân Huyết Ma Vương Tộc' của mình, nhìn nhiều sẽ có cảm giác trước mắt xuất hiện vô số ảo giác Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đồ án kim đan của tôi, có cái nào bình thường hơn được không? … Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn đang lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên, nàng dường như cũng có linh cảm, và cuối cùng đã hạ quyết tâm.

Sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân lặn vào cơ thể Tống Thư Hàng, lặn thẳng đến vị trí tiểu đan điền cuối cùng của cậu, 'đan điền Long Giác'.

Nàng tiến đến trước mặt 'long phách Cổ U', đưa tay điểm lên phiên bản Tống Thư Hàng màu vàng sẫm.

Sau đó, nàng cũng bị cuốn vào không gian 'đồ án kim đan'.

"Hả?

Khoan đã, @#%× tiên tử, ngài nhầm thứ tự rồi phải không?" Tống Thư Hàng gọi tên tiên tử trong ý thức.

Cậu không thể phát âm tên nàng, nhưng niệm trong đầu thì vẫn làm được.

Linh quỷ tiên tử đã chọn hạt nhân kim đan ‘hạt nhân Huyết Ma’, theo thứ tự thì hạt nhân đồ án kim đan tiếp theo không phải nên là ‘lò phản ứng hạt nhân’ sao?

Công Đức Xà Mỹ Nhân lại trực tiếp nhảy đến hạt nhân kim đan cuối cùng là ‘long phách Cổ U’.

Cái này không theo thứ tự gì cả.

Điều này làm Tống Thư Hàng rất khó chịu… Ngay ngắn gọn gàng, theo thứ tự là một đức tính tốt.

Nhưng mà, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã vào trạng thái rồi.

Trong thế giới ‘đồ án kim đan’, hình thái của ‘long phách Cổ U’ đã thay đổi, cuối cùng biến thành một quả cầu, trên đó phủ đầy vảy rồng.

Trên quả cầu này, không có ‘long văn’, không có ‘sắc màu kỳ lạ’ của yêu đan, cũng không có vết máu hay thứ gì có thể thay thế làm ‘thuốc nhuộm’ cho đồ án kim đan.

Tuy nhiên, khi ngón tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân đặt lên quả cầu vảy rồng, ‘thần thức’ của Tống Thư Hàng bị kéo theo, từng luồng từng luồng tinh thần lực rơi xuống, bám vào ‘quả cầu vảy rồng’, trở thành ‘thuốc nhuộm’ cho đồ án kim đan.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bắt đầu vẽ.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào ngón tay của nàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân trông rất chuyên nghiệp, khi vẽ, nàng trước tiên vẽ một điểm tròn, sau đó lấy điểm tròn này làm trung tâm, không ngừng kéo ra từng đường từng đường.

Phong cách vẽ này khiến Tống Thư Hàng ngay lập tức nghĩ đến việc phác thảo bố cục của một số họa sĩ chuyên nghiệp.

Không hổ là ‘đóa hoa của Thiên Đình viễn cổ’, @#%× tiên tử, về phương diện hội họa, tuyệt đối là cấp chuyên nghiệp.

Tống Thư Hàng bắt đầu tò mò.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, rốt cuộc sẽ vẽ 'đồ án kim đan' gì?

Với kinh nghiệm của nàng, khả năng cao nhất có lẽ là 'Thiên Đình viễn cổ', hoặc là một phần của Thiên Đình viễn cổ… Trình Lâm Dao Trì tiên cảnh?

Nếu là Thiên Đình viễn cổ, thì có chút đáng tiếc, Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong đầu cậu vẫn còn bản thảo đồ án kim đan Thiên Đình viễn cổ hoàn chỉnh của 'Thiên Đế'.

Thậm chí, cậu còn được chia sẻ toàn bộ tâm đắc về 'đồ án kim đan Thiên Đế'.

Tống Thư Hàng chỉ cần bắt chước y hệt là có thể tái hiện lại 'đồ án kim đan Thiên Đình'.

Cậu từng nghĩ, sẽ sửa đổi 'đồ án Thiên Đình' một chút, vẽ lên kình đan bản mệnh của mình.

Đồ án Thiên Đình viễn cổ thuộc hàng đỉnh cấp.

Lại kết hợp với kinh nghiệm sống của Tống Thư Hàng, cải tạo thêm, là có thể vẽ ra 'đồ án kim đan Thiên Đình viễn cổ' mang phong cách của riêng Tống Thư Hàng.

Nhưng mà… thứ vay mượn, cho dù đã trải qua cùng cảm ngộ và kinh nghiệm nhập mộng, nhưng cuối cùng vẫn không thật sự thuộc về mình.

Vẽ 'đồ án Thiên Đình' lên kình đan bản mệnh của mình, luôn cảm thấy có chút thiếu sót.

Cho nên, Tống Thư Hàng bây giờ vẫn có chút do dự.

“Có lẽ, để Công Đức Xà Mỹ Nhân vẽ Thiên Đình viễn cổ lên tiểu kim đan cũng là một chuyện tốt.

Như vậy mình sẽ không cần phải băn khoăn nữa, ‘đồ án kim đan’ trên kình đan bản mệnh của mình, quả nhiên vẫn cần chính tay mình vẽ.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Thực tế, về đồ án trên kình đan bản mệnh của mình, cậu đã có một ý tưởng nhất định.

Cậu có thể dùng ‘thế giới hạt nhân’ làm cơ sở… thậm chí kết hợp với thế giới Cửu U của Bạch tiền bối two, thế giới Kim Liên của Nho gia, rồi vẽ cả các tiền bối và đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lên.

Cửu Châu Nhất Hào Quần, có thể nói là gốc rễ của Tống Thư Hàng khi bước vào con đường tu chân, là thứ bắt buộc phải xuất hiện trên ‘kình đan bản mệnh’.

“Cho nên, cứ thỏa sức vẽ đi, @#%× tiên tử, cho dù ngài vẽ gì ta cũng sẽ ủng hộ.

Dù ngài có vẽ cả Thiên Đình viễn cổ lên, ta cũng sẽ không phản…” Ý niệm của Tống Thư Hàng bỗng cứng đờ trong giây tiếp theo.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, trên đồ án kim đan ‘long phách Cổ U’, không ngừng vẽ từng điểm nhỏ, rồi lại lấy những điểm nhỏ này làm trung tâm, vẽ ra từng đường từng đường.

Vô số điểm và đường, nối liền với nhau, lấp đầy toàn bộ ‘long phách Cổ U’.

Không phải đang vẽ bản thảo bố cục, không phải đang dựng khung.

Thứ mà Công Đức Xà Mỹ Nhân vẽ ra với khí thế của một đại sư, chỉ đơn thuần là một mạng lưới được tạo thành từ những điểm và đường.

Tống Thư Hàng: “…” Trong không gian bố cục, Công Đức Xà Mỹ Nhân dường như cảm ứng được ý niệm của Tống Thư Hàng, nàng ngẩng đầu góc bốn mươi lăm độ, chớp chớp mắt, sau đó lại cúi đầu tiếp tục vẽ những điểm và đường của mình lên ‘long phách Cổ U’, vẽ rất vui vẻ.

Nhìn khí thế, nàng định dùng những điểm và đường dày đặc, phủ kín long phách Cổ U của Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn trời.

Linh quỷ tiên tử ít ra còn vẽ được hình ảnh như ‘Bích Thủy Các’, còn @#%× tiên tử đang vẽ cái quái gì vậy?

Chẳng lẽ… nàng đang chờ nét cuối cùng ‘họa long điểm tình’, sau đó biến mục nát thành thần kỳ, biến toàn bộ bức họa ‘điểm và đường’ lộn xộn thành một danh họa tuyệt diệu?

“Y nga yêu ~~ a bổn.” Giọng của Tạo Hóa tiên tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Tạo Hóa tiên tử có nhìn ra manh mối gì không?” Tạo Hóa tiên tử: “Ta có một điểm ~~ Ta có một đống đường ~~ Ừm ~ Đường đường điểm!” Tống Thư Hàng: “…” Tạo Hóa tiên tử: “Ta có một đường ~~ Ta có một đống điểm ~~ Ừm ~ Điểm điểm đường!” Tống Thư Hàng: “…” Tạo Hóa tiên tử: “Ta có một con rồng ~~ Ta có một tấm lưới ~~ Ừm ~ Rồng vào lưới!” “Long lạc?” Tống Thư Hàng lập tức thông suốt, những điểm và đường mà Công Đức Xà Mỹ Nhân vẽ là có quy luật, không phải tùy ý vẽ bừa.

Nàng vẽ, là long lạc?

Không… không đúng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tống Thư Hàng đều mới tiếp xúc với ‘long lạc’.

Nàng vẽ không phải là ‘long lạc’, mà là thứ gì đó rất tương tự với ‘long lạc’ ở một ý nghĩa nào đó.

“Công đức võng lạc.” Tống Thư Hàng bừng tỉnh.

Cậu từng mượn sức mạnh của Công Đức Xà Mỹ Nhân để tiến vào mạng lưới rộng lớn vô biên đó.

Bây giờ tiền bối ‘Cật Qua Thánh Quân’ đang rong chơi trong mạng lưới đó.

Ngoài tiền bối Cật Qua Thánh Quân, Tống Thư Hàng còn từng thấy ‘đại lão Bán Gì Cũng Được’ cũng có thể giao tiếp với công đức võng lạc và vào đó tra cứu thông tin.

Khi liên kết cả hai lại, Tống Thư Hàng càng cảm thấy ‘thế giới Hắc Long’ này kỳ quái.

Cấu trúc long lạc chỉ cần đặt cạnh ‘công đức võng lạc’, là luôn cảm thấy giữa hai cái có rất nhiều điểm chung.

Chương 1852

Vậy nên, rốt cuộc là người tạo ra ‘công đức võng lạc’ đã tham khảo cấu trúc của ‘long lạc’?

Hay là cấu trúc của ‘long lạc’ tham khảo ‘công đức võng lạc’?

Tay phải của Tống Thư Hàng có chút ngứa ngáy, hơi muốn dùng một phát Giám định bí pháp lên ‘long lạc’.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân dừng ngón tay đang lướt.

Toàn bộ ‘long phách Cổ U’ đã đầy những điểm và đường.

Tất cả điểm và đường cuối cùng đều quy tụ về một vị trí.

Đó là nơi khởi nguồn của tất cả điểm và đường.

Nhưng ngón tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân ở đây lại dừng lại.

Đây là điểm quan trọng nhất, là hạt nhân của công đức võng lạc, cũng là nét ‘họa long điểm tình’.

Công Đức Xà Mỹ Nhân có chút tiếc nuối dừng tay.

Nét cuối cùng không thuộc về nàng, cũng không nên do nàng điểm họa.

Lại là một bức đồ án kim đan thiếu ‘nét cuối cùng’.

Trong khoảnh khắc nó ra đời, Tống Thư Hàng đã cảm ứng được tên của nó.

Bị liên kết đích thế giới (Thế giới được kết nối).

Tống Thư Hàng vốn nghĩ tên của bức đồ án kim đan này sẽ là ‘Công đức võng lạc ở khắp mọi nơi’ hay gì đó tương tự.

Dù sao, theo phong cách đặt tên của mấy đồ án kim đan trước đó của cậu, chính là phong cách này.

Ví dụ như Thánh thành vĩnh viễn không bao giờ sụp đổ, Thánh kiếm mang đến tận thế cho thế gian.

Không ngờ lần này tên lại đổi vị.

Thế giới được kết nối, giống như tấm lưới công đức này, kết nối rất nhiều thế giới.

Công Đức Xà Mỹ Nhân quấn đuôi rắn, lùi lại một chút, nàng hài lòng nhìn tác phẩm của mình, sau đó đứng dậy rời khỏi không gian 'đồ án kim đan'.

Trong 'đan điền Long Giác' của Tống Thư Hàng, quả cầu thịt 'long phách Cổ U' lại duỗi ra, hóa thành Tống Thư Hàng phiên bản cá voi.

Chỉ là trên người cậu có thêm vô số điểm và đường, trông đặc biệt kỳ quái.

Giống như bị một thợ xăm tồi tệ nhất vẽ bậy lên người.

Long phách Cổ U ngồi ngay ngắn trong 'đan điền Long Giác', từ trên người nó truyền ra một loại thông tin kỳ quái.

Loại thông tin này, chỉ có Tống Thư Hàng mới có thể hiểu được.

Thông tin nó phát ra có nghĩa là 'Bá Long'.

Long phách Cổ U dường như đang xác định bản thân nó.

Bá Long vốn là tên đăng nhập long lạc của Tống Thư Hàng, có mối quan hệ sâu sắc với long phách Cổ U, nó được định nghĩa là 'Bá Long' cũng có thể hiểu được.

Hành động của long phách Cổ U dường như đã mở đầu.

Tiểu kim đan thứ nhất của Tống Thư Hàng, trên Thánh thành vĩnh viễn không bao giờ sụp đổ, cũng phát ra một thông tin ‘Bá Đao’.

Đây là hai chữ đầu trong đạo hiệu mà Bạch tiền bối đặt cho Tống Thư Hàng, cũng là đạo hiệu duy nhất cậu chuẩn bị giữ lại cho mình, có ý nghĩa rất đặc biệt.

Yêu đan bảy màu [Thánh kiếm mang đến tận thế cho thế gian] không chịu thua kém, nó khẽ rung lên ‘Bá Tống’.

Quả cầu công đức [Âm thanh tuyệt xướng của Thánh nhân nơi viễn cổ] thì rất tự nhiên nhận lấy danh hiệu phù hợp nhất với nó ‘Bá Nho’.

Đồ án kim đan trên hạt nhân Huyết Ma vẫn chưa hoàn thành.

Linh quỷ tiên tử vẫn còn đang vui vẻ, không thể dừng lại được.

Trời mới biết nàng phải vẽ đến bao giờ?

Nó dường như cũng muốn một danh hiệu phù hợp với mình, nhưng vì đồ án kim đan chưa hoàn thành, nên nó không thể truyền âm.

Ngược lại, ‘lò phản ứng hạt nhân cơ giới’ lại khá kỳ quái, tiền thân của nó là Hóa thân Sắt thép của Tống Thư Hàng, tự mang theo một danh hiệu Bá Bá.

Mặc dù không có đồ án kim đan, nhưng danh hiệu ‘Bá Bá’ này, nó đã quyết định rồi.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Ừm, bây giờ các thân phận liên quan đến chữ ‘Bá’ của cậu đều đã được phân chia sạch sẽ.

Còn lại hạt nhân Thiên ma ngoại vực và hạt nhân thần huyết Cổ Vu, vẫn chưa có tên thích hợp.

Ngoài ra, đạo hiệu cũng tốt, thánh hiệu cũng tốt, sự đồng bộ rất quan trọng, trông sẽ sảng khoái hơn.

Tống Thư Hàng nhìn 'lò phản ứng hạt nhân cơ giới', cái tên 'Bá Bá' này mặc dù cũng bắt đầu bằng chữ Bá, nhưng có chút phá vỡ nhịp điệu.

Hơn nữa luôn có cảm giác phân thân sắt thép này đang chiếm tiện nghi của mình.

Quả nhiên có cơ hội vẫn nên đổi nó đi.

"Ngoài ra, một khi Công Đức Xà Mỹ Nhân không vẽ 'Thiên Đình viễn cổ' lên long phách Cổ U, vậy mình không bằng vẽ nó lên lò phản ứng hạt nhân, hoặc là hạt nhân thần huyết Cổ Vu?" Tống Thư Hàng thầm suy nghĩ.

Cậu vừa mới quyết định, đồ án kim đan trên 'kình đan bản mệnh' của mình, phải vẽ theo nhịp điệu của mình.

Vậy đồ án 'Thiên Đình viễn cổ' có thể chuyển giao cho tiểu kim đan.

"Vậy thì, vẽ nó lên tiểu kim đan nào thì tốt hơn?" Tống Thư Hàng véo cằm suy nghĩ.

Thực ra, luôn cảm thấy 'đồ án kim đan Thiên Đình' không hợp với lò phản ứng hạt nhân và thần huyết Cổ Vu cho lắm.

Lò phản ứng hạt nhân là sản phẩm của khoa học.

Thần huyết Cổ Vu là đạo tu luyện của hệ Vu.

"Thực ra, nếu muốn vẽ thứ gì đó lên lò phản ứng hạt nhân, có một thứ rất hợp." Trong đầu Tống Thư Hàng nghĩ đến 'hành tinh có mắt' và chiến sủng số 1 của Bạch tiền bối two, 'Ngươi Cứ Bận Đi T233'.

Cấu tạo của hai vị này rất phức tạp, đều là những thứ mang phong cách khoa học viễn tưởng, vẽ lên 'lò phản ứng hạt nhân' hẳn là sẽ rất hợp.

Nhưng mà… cấu tạo của hai vị đại lão này, Tống Thư Hàng đều không rõ, cũng không vẽ ra được.

“Nói đi nói lại, lò phản ứng hạt nhân, ngươi dù sao cũng là một trong những ‘hóa thân’ của ta.

Hay là ngươi tự mình đứng lên, tự vẽ cho mình một bức ‘đồ án kim đan’ đi?” Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Ngay cả Linh quỷ tiên tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân đều có thể vẽ cho cậu một bức đồ án kim đan, vậy hạt nhân do ‘Hóa thân Sắt thép’ hóa thành, có phải cũng tự mang theo một bức ‘đồ án kim đan’ không nhỉ?

Dường như đã nhận được mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, lò phản ứng hạt nhân khẽ động, từ trên người nó có rất nhiều ánh sáng khuếch tán ra… nhưng nó không hành động.

Những ánh sáng này là kênh truyền năng lượng của lò phản ứng hạt nhân, bây giờ nó cũng có tác dụng như ‘thuốc nhuộm bố cục’.

Nhưng nó không có khả năng tự vẽ.

Tống Thư Hàng có chút thất vọng.

Hóa thân Sắt thép dù sao cũng chỉ là hóa thân dạng ‘thú cưng’, trí tuệ không cao đến vậy.

“Quyết định rồi, cứ vẽ đồ án kim đan Thiên Đình viễn cổ lên ‘lò phản ứng hạt nhân’ đi.

Dùng được là được, cho đủ số cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, ý thức của cậu chìm vào bên cạnh ‘hạt nhân lò phản ứng hạt nhân’, trong đầu gọi ra ký ức và cảm xúc khi Thiên Đế vẽ ‘thế giới Thiên Đình’ năm xưa. … Lúc này, trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Trên thân thể hoàn chỉnh của Vân Tước Tử, những hoa văn xinh đẹp trên lưng ngưng tụ lại.

Thân thể của Vân Tước Tử tiên tử này là lần trước 'đại lão Bàn Cầu' vượt biên đến hiện thế, muốn hãm hại Tống Thư Hàng một phen… không ngờ Bạch tiền bối two lại đang ở Cửu U thế giới hãm hại bản tôn của hắn.

Kết quả là đại lão Bàn Cầu mất cả chì lẫn chài, ngay cả thân thể Vân Tước Tử đã điều chỉnh rất lâu cũng bị bỏ lại.

Chỉ mang theo mẩu 'bất hủ chi cốt' nhỏ đó độn về Cửu U thế giới.

Mà thân thể Vân Tước Tử này, sau khi trúng một phát 'Thị Giác Mang Thai + Thị Giác Phôi Thai' từ Thánh Nhân Chi Nhãn của Nho gia của Tống Thư Hàng, đã kết ra một hạt giống.

Bên trong hạt giống, là một đại lão hình cầu kim loại lỏng thu nhỏ.

Vì uy danh của đại lão Bàn Cầu, Tống Thư Hàng không dám tùy tiện gieo hạt giống này xuống, cậu đã bàn bạc với Bạch tiền bối two, chuẩn bị gieo hạt giống này vào 'thế giới Tà Liên' bên cạnh.

Đến lúc đó, cho dù có mọc ra đại lão Bàn Cầu mới, có Bạch tiền bối two trấn giữ, cũng không cần lo lắng xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hạt giống này hiện vẫn đang ở trong thế giới hạt nhân, chưa kịp chuyển đi.

Lúc này, sau khi thế giới hạt nhân và Tống Thư Hàng bị 'pháp tắc thế giới Hắc Long' ảnh hưởng và bị che chắn, thế giới hạt nhân này đã xảy ra dị biến.

Không được gieo trồng, nhưng nó lại nảy mầm kết quả.

Hoa văn sau lưng thân thể Vân Tước Tử bốc cháy, cung cấp dinh dưỡng cho hạt giống đó.

Hạt giống nhanh chóng nảy mầm, nở hoa, kết quả.

Hạt giống này không có rễ, nên căn bản không cần được gieo trồng.

Chỉ cần thời gian đến, nó sẽ kết quả.

Cuối cùng… một giọt ‘kim loại lỏng’ được sinh ra.

Thân thể Vân Tước Tử bắt đầu bốc cháy, trong thời gian ngắn hóa thành tro bụi.

Hoa văn trên lưng nàng hiện ra, cụ thể hóa trong thế giới hạt nhân, không ngừng lan rộng.

Hoa văn nâng đỡ giọt ‘kim loại lỏng’ đó, bắt đầu giao tiếp, kết nối với bản thể của Tống Thư Hàng.

Trong một khoảnh khắc, hoa văn đã đột phá phong tỏa của ‘pháp tắc thế giới Hắc Long’, chui ra từ thế giới hạt nhân, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vốn đang chuẩn bị vẽ đồ án Thiên Đình lên ‘lò phản ứng hạt nhân cơ giới’, ý thức lập tức quay về bản thể.

Cậu mở mắt nhìn sang bên cạnh mình.

Một đóa hoa văn xinh đẹp, từ hư không chui ra.

Trên đỉnh hoa văn, có một giọt ‘kim loại lỏng’ lấp lánh, lăn trên hoa văn.

Tống Thư Hàng lập tức trợn tròn mắt.

Đại lão Bàn Cầu!

Chương 1853

Có một khoảnh khắc, cậu còn tưởng đại lão Bàn Cầu lại ngàn dặm xa xôi đến tìm cậu gây phiền phức.

Nhưng rất nhanh, cậu cảm ứng được giọt ‘kim loại lỏng’ này có chút không đúng.

Nó tuy trông như thực thể, nhưng nếu cảm ứng kỹ, có thể phát hiện nó thực ra là vật hư ảo.

“Là thứ sinh ra từ ‘hạt giống’ đó!” Tống Thư Hàng rất nhanh đã hiểu ra.

Giọt ‘kim loại lỏng’ này lại đột phá được phong tỏa của pháp tắc thế giới Hắc Long, cứng rắn đột phá từ thế giới hạt nhân, xông vào thế giới Hắc Long? *Xoẹt*~~ Năng lượng của đóa hoa văn xinh đẹp đã cạn, biến mất không thấy.

Giọt kim loại lỏng trông như ‘hư ảo’ kia cũng từ trên không rơi xuống.

Vừa hư ảo, lại vừa như là vật thật.

Sự tồn tại của nó, chính là một tập hợp của sự mâu thuẫn.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, từ trong vòng tay Càn Khôn của mình lấy ra một cây trường mâu của Thiên Nhân, nhẹ nhàng khều về phía giọt ‘kim loại lỏng’ này.

Cậu không dám dùng tay chạm vào, dù sao cũng là thứ liên quan đến đại lão Bàn Cầu, cẩn thận một chút không bao giờ sai.

Cách đó không xa, phân thân của Bạch tiền bối cũng nhanh chóng lướt tới.

Miệng ngậm bánh ngọt, tay hắn hư không ấn về phía giọt kim loại lỏng, nhanh chóng thi triển pháp thuật loại 'phong ấn'.

Thứ này tuy chỉ là một giọt nhỏ, nhưng sự tồn tại của nó khiến người ta cảm thấy không thể tin nổi.

Liên tiếp hơn mười pháp thuật loại phong ấn, trận pháp phong ấn khí tức, rơi xuống quả cầu kim loại lỏng.

"Vẫn muộn rồi." Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "?" Trên trường mâu, giọt kim loại lỏng kia bắt đầu hóa hơi, biến mất… Không hiểu sao, trong lòng Tống Thư Hàng lại đau nhói.

Tống.

Lại mất một món bảo bối.

Thư Hàng.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy gần đây trạng thái của mình không ổn lắm, vận may thì vẫn bình thường, nhưng mấy ngày nay bảo bối của cậu đều không giữ được… Linh thạch vất vả lắm mới đánh quái thưởng được, khôi lỗi tiên tử dùng hết rồi.

Khó khăn lắm mới lắp ráp được hóa thân nước trong nhóm, bị thiên kiếp phá hỏng.

Khó khăn lắm mới mua được đan phục sinh, ăn vào còn chưa ấm bụng đã hết.

Khó khăn lắm mới mọc ra được một giọt kim loại lỏng, đột nhiên biến mất.

Mấy ngày nữa, cậu phải đến Phật, Đạo, Nho ba nhà, đến từng nhà cầu tịnh hóa thân thể, rồi cầu thêm cái bùa hộ thân gì đó… Đúng rồi, giáo hội Thánh Quang của phương Tây cũng phải đến xem, có thể được tắm rửa lễ gì đó, cầu bình an không.

Không thể bên trọng bên khinh được.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, đột nhiên, từ hư không có một tia sét đánh xuống.

Tia sét này trông bình thường, hình thái yếu hơn kiếp lôi rất nhiều.

Nhưng bên trong nó lại ẩn chứa một loại sức mạnh ‘hủy diệt tất cả’.

Tia sét đến quá nhanh, không cho người ta thời gian phản ứng.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy tia sét, nó đã ở ngay trước mặt cậu.

“Đi!” Bên tai Tống Thư Hàng vang lên giọng của phân thân Bạch tiền bối, phân thân Bạch tiền bối búng ngón tay một cái vào Tống Thư Hàng, bắn cậu bay ra xa.

Trong lúc bắn bay Tống Thư Hàng, phân thân Bạch tiền bối chộp lấy cây trường mâu trong tay Tống Thư Hàng, ném nó lên trời.

Ầm!

Tia sét đánh trúng cây trường mâu đó, nổ nó thành tro bụi.

Trong lòng Tống Thư Hàng lại âm ỉ đau.

Cây trường mâu này là chiến lợi phẩm thu được từ Thiên Nhân, đừng coi thường nó… nó là pháp khí chế thức cấp Ngũ phẩm, ném ra có thể thông qua pháp khí đi kèm để thu hồi.

Bán đi cũng được rất nhiều linh thạch.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng hét lên.

Tại sao đột nhiên lại có thiên lôi đánh mình?

Hơn nữa cái sức mạnh ‘hủy diệt tất cả’ trong thiên lôi này, căn bản là thứ cấp BUG, trong kiếp của Bát phẩm Huyền Thánh cũng chưa từng gặp qua loại thiên lôi hệ quy tắc lợi hại như vậy.

Nhưng mà… Tống Thư Hàng lại cảm thấy thiên lôi này có chút quen mắt.

Ừm, gần đây ngoài việc thường xuyên rơi bảo bối, cậu còn có một chứng bệnh ‘nhìn cái gì cũng thấy quen mắt’.

Tóm lại, gần đây cậu bệnh không nhẹ.

“Thiên phạt.” Phân thân Bạch tiền bối lên tiếng, ánh mắt hắn vẫn nhìn lên trời, không hề lơ là cảnh giác.

Thiên phạt?

Nhớ ra rồi.

“Lúc đầu đại lão Bàn Cầu từng tách ra một phân thân, cưỡng ép xông vào hiện thế, kết quả là bị loại thiên lôi này đánh chết.” Tống Thư Hàng moi ra hình ảnh liên quan từ trong ký ức của mình.

Lúc đó đại lão Bàn Cầu còn chưa có được thân thể của ‘Vân Tước Tử tiên tử’, hắn khó khăn lắm mới hóa thân đến hiện thế, gào lên trời ‘hợp thể đi ~ hợp thể đi’.

Kết quả là bị Thiên phạt đánh.

Bạch tiền bối two từng nhắc đến, Cửu U chúa tể cả đời chỉ có một cơ hội bước vào hiện thế, và một cơ hội ‘hành sử quyền lực Thiên Đạo’.

Ngoài ra, Cửu U chúa tể một khi bước vào hiện thế, sẽ phải chịu Thiên phạt, phần tiến vào hiện thế sẽ bị hóa thành tro bụi. 【Chẳng lẽ là vì vừa rồi, giọt ‘kim loại lỏng’ đó tượng trưng cho một phần của đại lão Bàn Cầu.

Cho nên, nó vừa xuất hiện ở thế giới ‘bên ngoài Cửu U’, là lập tức dẫn đến Thiên phạt?】 Ngoài ra, Tống Thư Hàng nhạy bén phát hiện… uy lực của sấm sét ‘Thiên phạt’ vừa xuất hiện, về ngoại hình dường như nhỏ hơn rất nhiều so với ‘Thiên phạt’ ở hiện thế?

Là vì đây là ‘thế giới Hắc Long’, sức mạnh của Thiên Đạo truyền đến đây đã bị suy yếu?

“Không ổn, chúng ta bị khóa chặt rồi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Bị Thiên phạt?” “Ừ.” Phân thân Bạch tiền bối gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc.

“Có cứu được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên phạt, là thứ có thể diệt được cả hóa thân của ‘Cửu U chúa tể’.

Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu: “Hết cứu rồi, Thiên phạt và thiên kiếp không giống nhau.

Thiên kiếp rồi sẽ có lúc đánh xong, Thiên phạt là không chết không ngừng.” Tống Thư Hàng: “…” Giọt ‘kim loại lỏng’ của đại lão Bàn Cầu vừa rồi không phải đã biến mất cùng cây trường mâu rồi sao?

Tại sao cậu và phân thân Bạch tiền bối vẫn bị khóa chặt?

Người qua đường vô tội luôn bị vạ lây.

“Dưới Thiên phạt, có bị hình thần câu diệt không?” Tống Thư Hàng vội hỏi.

“Tất nhiên, mà nó còn tàn khốc hơn thiên kiếp.

Thiên kiếp vô tình, nhưng cuối cùng vẫn để lại một tia sinh cơ cho người độ kiếp.

Từ xưa đến nay, số lượng tu sĩ độ kiếp thất bại mà còn sống sót không ít.

Thậm chí nếu may mắn, còn có xác suất rất nhỏ giữ được thần hồn, thông qua pháp khí phục sinh để sống lại.

Còn dưới Thiên phạt, thập tử vô sinh.” Phân thân Bạch tiền bối nói xong, toàn thân linh lực ngưng tụ, như một con báo săn.

“Vậy thì, chỉ có một cách.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

“Ta cũng nghĩ vậy… đồng xu vàng phục sinh của ngươi hết CD rồi chứ?” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cay đắng nói: “Hết rồi, vừa mới hết không lâu.” Giọng điệu ẩn chứa một nỗi đau lòng không thể diễn tả.

“Thả lỏng cơ thể, từ bỏ mọi kháng cự, cất hết pháp khí tùy thân vào không gian vòng tay, để lên người Tiểu Âm Trúc.

Nhanh lên, không còn nhiều thời gian đâu.” Phân thân Bạch tiền bối nhanh chóng nói.

Tống Thư Hàng đã làm như vậy rồi.

Tất cả pháp khí, vật phẩm có giá trị trên người cậu, và cả túi thu nhỏ một tấc, đều được cất vào ‘không gian vòng tay’.

Cậu triệu hồi Công Đức Xà Mỹ Nhân. @#%× tiên tử há miệng phun ra, phun tiền bối Xích Tiêu Kiếm ra.

“Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, lát nữa phiền ngài chăm sóc Tiểu Âm Trúc một chút.” Tống Thư Hàng tháo vòng tay pháp khí của mình xuống, treo lên người tiền bối Xích Tiêu Kiếm.

“Thượng lộ bình an.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói.

Ngươi thấy chưa, nó đoán quả không sai.

Tên Tống Thư Hàng này thật sự có thuộc tính ‘không lãng phí bất kỳ pháp khí phục sinh nào’!

“Đến rồi!” Phân thân Bạch tiền bối lớn tiếng nói.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm ‘vèo’ một cái, độn đến bên cạnh Lý Âm Trúc và người phụ nữ say rượu của thế giới Hắc Long, bảo vệ họ.

Bạch tiền bối ‘vèo’ một cái, lướt đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ầm ầm ầm ~~ Trên trời, lại một đạo ‘Thiên phạt’ ngưng tụ, tiếng sấm ầm ầm.

“Chuẩn bị xong chưa?” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Chuẩn bị xong rồi, Bạch tiền bối cố gắng nhẹ tay một chút, đừng để tôi quá đau khổ.” Tống Thư Hàng nước mắt lưng tròng.

Phân thân Bạch tiền bối dùng ngón tay làm kiếm, điểm về phía Tống Thư Hàng.

Kiếm quang hóa thành lưới kiếm, bao phủ lấy cậu.

Giây tiếp theo, ý thức của Tống Thư Hàng mơ hồ.

Thứ cuối cùng cậu nhìn thấy, là nụ cười ngọt ngào của phân thân Bạch tiền bối: “Lần sau, gặp lại.

Nếu có cơ hội…” Sau đó, sấm Thiên phạt đánh xuống, ánh sáng chói lòa của sấm sét làm mù mắt Tống Thư Hàng.

Đạo Thiên phạt này đã được ủ, lớn hơn đạo trước đó mấy lần.

Chương 1854

“Đây là lời chúc phúc cuối cùng của ta… chúc ngươi may mắn, Thư Hàng tiểu hữu.” Giọng của phân thân Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng. ************ Khi ý thức của Tống Thư Hàng phục hồi, cậu phát hiện mình lại một lần nữa xuất hiện trong cảnh tượng rất ngầu đó.

Một thế giới thuần trắng.

Một đồng xu vàng to bằng cái bàn, không ngừng xoay tròn, dùng đủ loại tư thế xoay tròn, mỗi lần xoay tốc độ đều bằng nhau, nhịp điệu ổn định khiến lòng người vững tâm.

“Thành công tiến vào giai đoạn phục sinh rồi, cũng có nghĩa là mình không bị hình thần câu diệt.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tống.

Lần này bị phân thân Bạch tiền bối giết chết rồi.

Thư Hàng.

Cái chết lần này của cậu, về nguyên lý giống như ‘thiếu nữ máy móc tóc vàng’.

Lúc đó, Thư Hàng để tránh cho cô ấy chết dưới thiên kiếp, hình thần câu diệt, nên sau khi buộc một ‘đồng xu vàng phục sinh’ cho cô ấy, đã lấy ra ‘lò phản ứng hạt nhân cơ giới’ trong cơ thể cô.

Lần này, phân thân Bạch tiền bối để tránh cho Tống Thư Hàng hình thần câu diệt dưới ‘Thiên phạt’, đã chém cậu thành từng mảnh trước.

Cái gọi là ‘người chết là lớn nhất’, chết rồi, Thiên phạt sẽ không truy đuổi nữa.

Tiếp theo, Tống Thư Hàng có thể dựa vào ‘đồng xu vàng phục sinh’ để tiến vào quá trình phục sinh. 【Chẳng lẽ đây chính là quả báo nhân quả trong truyền thuyết, thử lần nào cũng đúng?

Năm đó cậu đối xử với thiếu nữ máy móc tóc vàng thế nào, hôm nay cũng bị người ta dùng cùng phương pháp đối xử?】 Một lần sinh, hai lần quen.

Đã trải qua một lần quá trình ‘đồng xu vàng phục sinh’, Tống Thư Hàng rất bình tĩnh.

Ánh mắt cậu, nhìn chằm chằm vào đồng xu vàng đang xoay tròn ổn định.

Tốc độ xoay của đồng xu vàng bắt đầu tăng tốc, tiến vào giai đoạn cuối cùng của ‘phục sinh’.

Mỗi lần phục sinh của đồng xu vàng phục sinh, đều là một ván cược!

Nếu là mặt ngửa, mười tháng sau có thể phục sinh.

Nếu là mặt sấp, phải mười năm mới có thể từ cõi chết trở về.

Mà nếu vận may nghịch thiên, đồng xu vàng dựng đứng, thì mười phút sau, có thể phục sinh tại chỗ, bắt đầu lại cuộc sống mới của mình.

“Lần trước, vận may quá tệ, tung ra mặt sấp.

Hôm nay, cơ hội thử nghiệm huyết thống lại đến rồi.” Tống Thư Hàng đưa tay, hư không ấn về phía đồng xu vàng phục sinh.

Rốt cuộc là người châu Âu hay người châu Phi, đều xem hôm nay.

“Bạch tiền bối phù hộ!” Tống Thư Hàng dùng sức vung tay. *Phanh*~ Đồng xu vàng phục sinh như một viên đạn pháo bay lên cao, rồi lại xoay tròn rơi xuống.

“Dựng đứng lên cho ta!” Tống Thư Hàng gầm lên.

Hả?

Cảnh này sao cảm giác cũng quen quen.

Là chứng ‘quen mắt’ của mình lại tái phát?

Không, không đúng.

Lần trước, mình hình như cũng dùng tư thế này, cũng là nhịp điệu này, kết quả là tung ra mặt sấp.

Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một dự cảm không lành.

Sơ suất rồi.

Hôm nay mình nên đổi tư thế mới phải.

Trước đây khi rút thẻ, làm thế nào để nâng cao tỷ lệ thành công?

Năng lượng ma pháp ba la ba la?

Rửa mặt, rửa tay, rồi để tâm hồn mình ở trạng thái thuần khiết nhất, lòng không tạp niệm?

Phép thuật mẹ yêu con thêm lần nữa?

Phì, những thủ đoạn này đều là kỹ năng độc quyền của người châu Phi.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ nhanh, đồng xu vàng đã rơi xuống đất. *Bộp*~ Đồng xu vàng nằm phẳng trên đất, hiện ra mặt sấp.

Lại là mặt sấp, lại là mười năm.

Mặt Tống Thư Hàng tái nhợt.

“Mười năm quá dài, ta chỉ tranh sớm tối a.” Hơn nữa lần này, ‘Thành Thời Gian’ của nhà mình cũng hết năng lượng rồi, muốn rút ngắn thời gian cũng không làm được.

Lần này, thật sự toang rồi. *Ting!* Ngay lúc Tống Thư Hàng đang tuyệt vọng, đồng xu trên mặt đất lại nảy lên.

Đồng xu lại rơi xuống đất, vững vàng dựng đứng.

Dựng, dựng đứng!

Cũng có nghĩa là, mười phút sau, cậu, Tống Thư Hàng, lại có thể sống lại rồi.

Sống sót sau kiếp nạn, trong tuyệt vọng lại gặp hy vọng, trong cái rủi có cái may!

Tống.

Cảm động đến nước mắt lưng tròng.

Thư Hàng.

Mười phút sau.

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt.

Khi Tống Thư Hàng vừa mở mắt, cậu phát hiện mình đang ở trong một bầu trời sao lộng lẫy… nhưng bầu trời sao này rất giả, giống như hình nền dán lên vậy.

Ngoài ra, tay phải của cậu bây giờ không thể động, chân phải không thể đi, miệng không thể nói.

Cảm giác này hoàn toàn khác với nhập mộng.

Tống Thư Hàng: “???” “Hả?

Lại gặp nhau rồi, Thư Hàng tiểu hữu.” Lúc này, ở xa, có một con cá voi khổng lồ từ từ bơi tới.

Tiền bối Cật Qua Thánh Quân.

Tống Thư Hàng cố gắng chớp mắt với Cật Qua Thánh Quân, cậu không nói được, chỉ có mắt là cử động được.

“Ồ, lần này ngươi dùng sức mạnh của mình để vào ‘thế giới công đức võng lạc’.

Không sao, lát nữa là ngươi hoạt động được thôi.

Lúc ta mới vào, cũng như vậy, ngoài chớp mắt ra thì không làm được gì.

Hơn nữa, lúc đó ta chỉ có một mình một con cá voi cô đơn, ngươi tốt hơn ta nhiều, còn có ta làm bạn.” Cật Qua Thánh Quân cười ha ha nói.

Cật Qua Thánh Quân từ từ bơi đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó thân hình hắn thu nhỏ lại, hóa thành chiều dài khoảng hai mét.

Gần đây, hắn thay đổi rất nhiều.

Thân cá voi trở nên thon thả hơn nhiều, tổng thể trở nên đẹp trai và uy nghiêm hơn. 【Hóa ra là chạy đến công đức võng lạc.】 Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cậu đoán, lý do mình bị chen vào thế giới này, có lẽ là do đồ án kim đan mà Công Đức Xà Mỹ Nhân vẽ trong ‘đan điền Long Giác’ của cậu.

“Mà này, chúng ta nói chuyện gì bây giờ nhỉ.” Cật Qua Thánh Quân từ từ vẫy đuôi, nghĩ nửa ngày, hắn hỏi: “Đúng rồi Thư Hàng tiểu hữu, ngươi cảm thấy ta ăn có ngon không?

Ngon thì chớp mắt một cái, không ngon thì chớp hai cái?” Tống Thư Hàng: “…” Câu hỏi này, do chính miệng ngài hỏi, tôi hoàn toàn không biết phải trả lời thế nào.

“Không muốn nói về chủ đề này?

Vậy giữa ta và ngươi, hình như cũng không có gì để nói.” Khóe miệng Cật Qua Thánh Quân lộ ra một nụ cười.

Nụ cười trên mặt cá voi, đặc biệt có hồn, chụp lại chính là meme.

“Một thời gian nữa, ta sẽ tấn cấp, cuối cùng cũng đột phá cảnh giới Bát phẩm, tấn thăng Cửu phẩm.” Cật Qua Thánh Quân tiếp tục nói.

Hắn ở cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh đã quá lâu quá lâu, lâu đến mức hắn còn tưởng mình sẽ chết già ở Bát phẩm.

Bây giờ cuối cùng cũng có được cơ hội đột phá, hắn vô cùng trân trọng cơ hội này.

Tống Thư Hàng liên tục chớp mắt.

Cậu muốn biểu đạt lời chúc mừng của mình đến Cật Qua Thánh Quân.

“Ta phát hiện, một thằng đàn ông, cứ chớp mắt với ta mãi, cảm giác hơi ghê.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Ngoài ra, tiểu hữu ngươi là tu sĩ mà, lúc miệng không nói được, ngươi có thể dùng tinh thần lực để truyền đạt ý niệm mà.

Trong ‘công đức võng lạc’, mọi thứ đều có thể.

Ngươi thậm chí có thể dùng thủ đoạn ‘truyền âm nhập mật’.

Mặc dù không có thân thể, nhưng thủ đoạn này trong công đức võng lạc cũng có thể sử dụng.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: “…” Sao ngài không nói sớm!

Luôn có cảm giác tiền bối Cật Qua từ sau lần ‘từ bỏ thân thể’ tiến vào ‘trạng thái siêu hiền giả’ kia, hắn đã hoàn toàn thay đổi.

“Chúc mừng tiền bối Cật Qua.” Tống Thư Hàng truyền âm.

“Cảm ơn, ta có được ngày hôm nay, cũng là nhờ ngươi và tiền bối Bắc Phương Đại Đế giúp đỡ.

Nhưng lần này, ta tấn thăng Cửu phẩm, cũng không thể cho ngươi ăn mình được, ngươi đừng nghĩ nhiều.” Tiền bối Cật Qua cười ha ha nói.

Chương 1855

Tống Thư Hàng: "…" Chúng ta có thể đừng nhắc đến chuyện này được không?

"Đúng rồi, chúng ta nói chuyện khác đi, gần đây ngươi sống có tốt không?" Cật Qua Thánh Quân lại hỏi.

Tống Thư Hàng trong lòng thở dài: "Vừa chết, vẫn đang trong thời gian chờ phục sinh." "Ồ, chết thế nào?" Cật Qua Thánh Quân tò mò.

"Bị Thiên phạt giết." Tống Thư Hàng nói.

Cậu không muốn nói mình bị phân thân Bạch tiền bối chém.

Cật Qua Thánh Quân: "Lợi hại rồi tiểu hữu, trong Thiên phạt mà còn giữ được ý thức của mình." "Không nói chuyện này nữa, lòng khó chịu lắm.

Tiền bối Cật Qua, gần đây ngài có thu hoạch gì không?" Tống Thư Hàng hỏi lại.

"Ừm, nếu nói về thu hoạch, quyền hạn của ta trong 'công đức võng lạc' lại tăng lên không ít.

Sau đó, ta tìm thấy một bản thiết kế pháp khí thú vị, ngươi có muốn qua xem không?" Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: "Pháp khí gì?" "Pháp khí cấp tiêm tinh cực kỳ đáng sợ, xem xong ta cười muốn tè ra quần luôn." Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: "?" Cười muốn tè ra quần là cái quái gì?

"Lại đây, lại đây, theo ta." Cật Qua Thánh Quân dẫn Tống Thư Hàng đến bên cạnh một điểm sáng, sau đó, từ cổ hắn mọc ra hai cái vuốt, gõ vào điểm sáng đó.

Giây tiếp theo, một bộ thiết kế pháp khí ‘đáng sợ’, về lý thuyết thật sự có khả năng ‘tiêm tinh’, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Giả sử, có một loại pháp khí tấn công tầm siêu xa, một phát có thể san phẳng một ngọn núi nhỏ, làm thế nào để cải tạo nó thành thứ có thể hủy diệt một thế giới?

Khiến nó trở thành ‘pháo tiêm tinh’ trong truyền thuyết.

Bắt đầu từ thể tích?

Cải tạo nó thành kích thước của một hằng tinh?

Nhưng mà, cải tạo thành kích thước của một hằng tinh, thì làm thế nào để cung cấp đủ năng lượng để khởi động nó lại là một vấn đề.

Vì thế, bản thiết kế pháp khí này đã đưa ra một câu trả lời: chế tạo vô số ‘pháp khí tiêm tinh’.

Khi số lượng đạt đến cực hạn, khi vô số pháp khí tiêm tinh chồng chất lên nhau còn lớn hơn cả một hành tinh, thì có thể phát huy tác dụng kiến cắn chết voi.

Kết hợp lại, một phát có thể diệt thế.

“Phải là người rảnh rỗi đến mức nào mới chọn chế tạo vô số loại pháp khí này?” Cật Qua Thánh Quân cười ha hả.

Trong tiếng cười lớn của Cật Qua Thánh Quân, thân thể Tống Thư Hàng dần trở nên trong suốt.

Cậu thoát khỏi công đức võng lạc, quay về hiện thế. … Tống Thư Hàng lại mở mắt.

Lần này, xuất hiện trước mặt cậu không phải là cá voi khổng lồ, mà là Tiểu Âm Trúc với vẻ mặt lo lắng, và tiền bối Xích Tiêu Kiếm đang treo trên lưng cô bé… cũng như ‘Tạo Hóa tiên tử’ đang bám trên người Lý Âm Trúc.

Hả?

Tạo Hóa tiên tử chạy đến người Lý Âm Trúc từ lúc nào?

À, đúng rồi… hộ khẩu của Tạo Hóa tiên tử không ở trên người mình, nàng không có khả năng tái sinh vô hạn chỉ cần bản thể của mình còn sống như 'Công Đức Xà Mỹ Nhân'.

Lúc đó mình chỉ nhớ ném tiền bối 'Xích Tiêu Kiếm' ra ngoài, mà quên mất việc sắp xếp cho Tạo Hóa tiên tử ra trước.

May mà trông nàng cũng bình an vô sự.

"A Tống, anh cuối cùng cũng tỉnh rồi." Thấy Tống Thư Hàng mở mắt, Tiểu Âm Trúc vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, đồng thời nhìn lên đỉnh đầu.

Lúc này, họ dường như đang ở trong một chiếc xe, nằm trên một chiếc giường nhỏ, xe đang từ từ di chuyển.

"Phân thân của Bạch tiền bối thế nào rồi?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

"Biến mất rồi, bị cuốn vào Thiên phạt, không thể né tránh được." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "Ngay cả năng lực không gian cũng không thể né tránh sao?" "Không cảm ứng được dao động không gian…" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

"Luôn cảm thấy với vận may của Bạch tiền bối, cộng thêm thiên phú không gian của ngài, có lẽ có cách né tránh cũng không chừng." Tống Thư Hàng thở dài, ngồi dậy.

Tống.

Lòng mệt mỏi quá.

Thư Hàng, khó khăn lắm mới đợi được đến lúc CD của đồng xu vàng phục sinh kết thúc, kết quả CD còn chưa ấm, đã lại hết rồi.

Bộ mười hai đồng xu vàng phục sinh, bây giờ còn lại chín đồng.

Lại phải đợi bảy ngày nữa mới có thể sử dụng.

“Đợi mình quay lại đập một mẻ Thiên Nhân, đổi chút linh thạch, rồi xem có thể gặp lại ‘đại lão Bán Gì Cũng Được’ không, mua thêm một viên đan phục sinh gì đó.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đúng rồi, còn một chuyện phải xác nhận.

Chết một lần rồi, Thiên phạt có biến mất không?

Tống Thư Hàng nhắm mắt cảm ứng, lần này không có cảm giác bị khóa chặt.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu chống người ngồi dậy khỏi giường. ‘Xoẹt~’ Trên cánh tay cậu xuất hiện một vết thương nhỏ, có một giọt máu chảy ra.

Từ trong mắt cậu có một phù văn vàng của Giám định bí pháp rơi ra.

Do trên hai tay cậu còn chưa đeo ‘găng tay Nghịch Kình võ sĩ’ và ‘găng tay Chúc phúc của Tổ Vu’, khi cậu chống hai tay, Giám định bí pháp đã khởi động. 【Xe cứu hộ của thần điện thế giới Hắc Long, sử dụng ‘dòng chảy ma lực’ để khởi động, xe ma lực tiên tiến không ô nhiễm.

Chuyên phụ trách cứu chữa các pháp sư bị thương nặng của thế giới Hắc Long.】 Tống Thư Hàng: “…” Loại xe ma lực này, trong ký ức của ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’, cũng từng xuất hiện.

Nhưng mà, tại sao họ lại đang ở trên xe cứu hộ của thế giới Hắc

Long?

Tiểu Âm Trúc dường như phát hiện ra sự nghi hoặc trên mặt Tống Thư Hàng, cô bé lên tiếng: “Lúc em tỉnh lại từ ‘ảo thuật gói ngôn ngữ thế giới Hắc Long’ của Bạch tiền bối, thì phát hiện chúng ta đã bị người của thế giới Hắc Long đưa lên xe cứu hộ.

Họ dường như rất thân thiện với chúng ta, cứ nói chúng ta là ‘loại hỗn huyết’ quý giá.

Là đối tượng cần phải cố gắng cứu chữa.” Kiếm vĩ của tiền bối Xích Tiêu Kiếm vẩy một cái, trả lại ‘vòng tay pháp khí’ cho Tống Thư Hàng: “Ta cảm ứng được họ tiếp cận, trên người không có ác ý, nên đã để họ đưa ngươi và Tiểu Âm Trúc cùng với người phụ nữ say rượu của thế giới Hắc Long kia lên xe cứu hộ.” Bên cạnh, người phụ nữ của thế giới Hắc Long kia vẫn đang ngủ say sưa.

Cũng không biết là thật sự say nặng, hay là do di chứng của ảo thuật của Bạch tiền bối?

“Họ muốn đưa A Tống anh đến thần điện để chữa trị, em nghe họ nói vậy.” Lý Âm Trúc bổ sung.

Tống Thư Hàng vừa lấy trang bị của mình từ không gian vòng tay ra, trước tiên đeo hai cái bao tay vào.

Sau đó cậu lật chăn đang đắp trên người mình lên, nhìn một cái… Tiếp theo, cậu co người trong chăn, bắt đầu lặng lẽ mặc quần áo.

“Không cần phải co ro trong đó mặc đâu, cái nên thấy và không nên thấy, chúng ta đều thấy hết rồi.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

“Chúng ta sắp đến thần điện sao?” Tống Thư Hàng mặc xong quần áo, hỏi.

Lý Âm Trúc ngoan ngoãn gật đầu.

“Tuyệt vời.” Tống Thư Hàng nói.

Nghĩ gì có đó.

Trước đó cậu còn đang nghĩ, khi nào mình đến Phật, Đạo, Nho và cả giáo hội Thánh Quang, thần điện các loại để xin chúc phúc hoặc rửa tội, rồi mua thêm ít bùa hộ thân.

Bây giờ cơ hội đến rồi.

Sắp đến thần điện.

Thần điện của thế giới Hắc Long là lương tâm của ngành, họ hẳn là sẽ bán bùa hộ thân có hiệu quả chứ nhỉ?

“Tuyệt vời cái gì?” Xích Tiêu Kiếm nghi ngờ.

Tống Thư Hàng: “Lát nữa đến thần điện, nhớ tìm thần phụ chúc phúc cho tôi một cái.

Nếu có lễ rửa tội, tôi cũng đi rửa một cái.

Không cần biết có hiệu quả hay không, cầu cho lòng yên.

Gần đây thật sự có chút tà môn.” Xích Tiêu Kiếm: “…” Lý Âm Trúc chớp chớp mắt: "A Tống, anh không kiểm tra tình trạng cơ thể một chút à?

Dù sao cũng vừa mới sống lại." Sống lại xong thì lúc nào cũng phải kiểm tra cơ thể, xem chức năng có bình thường không, có thiếu linh kiện nào không, công pháp vận hành có trôi chảy không.

Cũng giống như khôi phục hệ thống xong phải tự kiểm tra vậy. "À, suýt thì quên mất, gần đây sống lại nhiều quá, cảm giác việc sống lại cứ như ngủ một giấc rồi tỉnh dậy vậy." Tống Thư Hàng thở dài.

Cậu nhớ trước khi mình 'sống lại', trong tiểu đan điền, Linh Quỷ tiên tử vẫn đang vẽ 'Vĩnh Vô Chỉ Cảnh Bích Thủy Các'.

Lúc cậu chịu 'thiên phạt', bản cấu đồ đó còn chưa hoàn thành.

Không biết 'Kim Đan Cấu Đồ' bị ngắt quãng thì có bị ảnh hưởng gì không?

Bình thường mà nói thì chắc không có vấn đề gì.

Dù sao thì 'Kim Đan Cấu Đồ' của đại đa số tu sĩ cũng không phải hoàn thành trong một lần.

Mọi người phải mất mấy chục năm, trăm năm thậm chí mấy trăm năm để từng chút hoàn thiện Kim Đan Cấu Đồ của mình, dung nhập kinh nghiệm và tình cảm cả đời vào trong đó.

Tống Thư Hàng ý thức tiến vào không gian nơi có 'hạch tâm Huyết Ma Vương Tộc' trong tiểu đan điền.

Ở đó, Linh Quỷ tiên tử đã ngừng vẽ.

Giống như tiểu Kim Đan Cấu Đồ trước đó của Tống Thư Hàng, bức Kim Đan Cấu Đồ này hiện tại vẫn còn thiếu nét cuối cùng.

Nói là một nét, nhưng thực ra chỉ là một chấm nhỏ đến mức mắt thường cũng sắp không nhìn thấy.

Nhưng trong chấm nhỏ này, có lẽ còn phải vẽ thêm một bức tranh 【Bích Thủy Các】.

Khi ý thức của Tống Thư Hàng chạm vào nó, trong lòng cậu liền cảm ứng được tên của nó.

Lần này, Tống Thư Hàng đã đoán đúng tên của nó.

Vô Hạn Bích Thủy Các.

Chương 1856

Tên thật mộc mạc, tiêu đề và nội dung khớp nhau, không phải kiểu treo đầu dê bán thịt chó.

Tống Thư Hàng thích những cái tên mộc mạc đúng đắn như thế này.

Tất nhiên, mộc mạc quá như 'Cơ Sở Quyền Pháp Nhất' thì thôi bỏ đi.

Kiểu mộc mạc đó có hơi đau lòng. "May quá, Linh Quỷ tiên tử đã hoàn thành nó rồi." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Như vậy, chỉ còn lại hai tiểu kim đan chưa hoàn thành cấu đồ.

Một viên đã định sẵn là 'Thiên Đình Kim Đan Cấu Đồ'.

Viên còn lại, tùy duyên vậy...

Trong lúc đang suy nghĩ, xe cứu thương ma lực của thế giới Hắc Long dừng lại.

Cửa xe được mở ra, mấy vị mục sư của thần điện vội vàng chạy tới. "Người bị thương ở đâu?

Nghe nói là người lai đã độ kiếp thất bại?" Mục sư hỏi.

Có thể sống sót qua 'kiếp', lại còn là người lai quý giá, nhất định phải cứu bằng được, nếu không sẽ là một tổn thất lớn cho thế giới Hắc Long.

Sau khi cửa xe mở ra, các mục sư liền thấy một chàng trai trẻ mặt mày tái nhợt.

Bề ngoài rất trẻ, nhưng chỉ cần nhìn kỹ vào người này, sẽ cảm nhận được một vẻ tang thương, như thể đã trải qua trăm ngàn năm tháng, bể dâu biến đổi.

Quả nhiên là người lai, da trắng đến đáng sợ, cứ như bị suy dinh dưỡng vậy.

Bên cạnh chàng trai này, còn có một cô bé da trắng hơn.

Cô bé trông khoảng hai tuổi, cũng là người lai.

Nhưng lúc này, cả chàng trai và cô bé đều không có vẻ gì là bị thương.

Cả hai trông đều hoạt bát khỏe mạnh, khỏe đến lạ thường.

Người bị thương đâu? "Xin hỏi, vị nào là người bị thương?" Mục sư của thần điện dùng ngôn ngữ thế giới Hắc Long hỏi.

Lúc này, nhân viên lái xe cứu thương bước xuống, nói: "Là người đàn ông đó, bị thương rất nặng...

Hả?" Trước đó khi họ đưa Tống Thư Hàng lên xe, cậu vẫn còn trong tình trạng trọng thương.

Bây giờ, sao lại hoạt bát khỏe mạnh rồi?

Tống Thư Hàng nở một nụ cười ngượng ngùng, dùng ngôn ngữ thế giới Hắc Long còn cứng nhắc đáp: "Vết thương của chúng tôi đã không sao rồi, đã hồi phục rồi." "?" Mục sư của thần điện ngơ ngác.

Nhưng một lát sau, mục sư vẫn tận tình nói: "Dù sao đi nữa, đã đến rồi thì vào thần điện kiểm tra sức khỏe đi.

Tránh để lại ám thương hay mầm bệnh gì, dù sao ngài đây cũng là người lai quý giá." Một mục sư tận tâm có lương tri như vậy, e rằng cả chư thiên vạn giới cũng chỉ có một nhà này thôi nhỉ? "Không vấn đề, vậy kiểm tra một chút.

Ngoài ra, gần đây thần điện có nghi thức tẩy lễ không?

Tôi muốn nhân cơ hội này làm lễ tẩy rửa, tịnh hóa thân tâm của mình.

Nếu có bán bùa hộ thân hay vật phẩm tương tự, cũng cho tôi một ít được không?" Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." "Nghi thức tẩy lễ phải đợi đến quý sau mới tổ chức, gần đây không có.

Bùa hộ thân thì có bán, nhưng ngài đã bắt đầu đột phá cảnh giới cấp 5, mấy cái bùa hộ thân nhỏ đó chắc không có tác dụng gì với ngài nữa đâu nhỉ?" Mục sư nghi hoặc nói.

Bùa hộ thân loại này đều bán cho tu luyện giả nhỏ cấp 1, hiệu quả phòng ngự rất có hạn. "Có là tốt rồi, không cần biết có hiệu quả hay không, xin hãy cho tôi một ít." Tống Thư Hàng lấy ra 'máy sạc ma lực' của mình, nói: "Có thể dùng 'lưu lượng ma lực' để thanh toán không?" "Đương nhiên là được." Mục sư gật đầu, ông không có lý do gì để ngăn Tống Thư Hàng mua bùa hộ thân phòng ngự.

Hơn nữa, lưu lượng ma lực ở thế giới Hắc Long là thứ còn tiện lợi hơn cả 'tiền'.

Nửa giờ sau.

Tống Thư Hàng dẫn theo Lý Âm Trúc và cô gái thế giới Hắc Long đang say rượu, với vẻ mặt mãn nguyện bước ra khỏi cổng thần điện.

Phía sau, nhân viên thần điện tươi cười tiễn họ.

Trên thắt lưng của Tống Thư Hàng treo một cái bùa hộ thân bằng gỗ hình rồng đen nhỏ.

Bùa này còn đi kèm một pháp thuật phòng ngự cấp 2, có thể kích hoạt một lần.

Đối với người mới thì đây là một pháp khí phòng ngự rất tốt.

Đồng thời, trong túi đeo chéo của Tống Thư Hàng còn nhét mười lăm cái bùa hộ thân đủ loại có hiệu quả tương tự.

Lý Âm Trúc ngồi trên vai Tống Thư Hàng, bên hông cô bé cũng treo một vòng các loại bùa hộ thân nhỏ hình rồng.

Cô bé cảm thấy mấy cái bùa này rất đáng yêu, mỗi loại đều lấy một cái.

Thần điện trong một hơi đã bán được hơn mười nghìn doanh số bùa hộ thân.

Cô gái thế giới Hắc Long say rượu thì lảo đảo đi theo sau Tống Thư Hàng. "Tiếp theo chúng ta đi đâu?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng nói: "Trước tiên tìm một quán trọ hay nơi nào đó tạm ở lại, đợi Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two đến liên lạc với chúng ta." "Ta không có vấn đề gì." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "Đúng rồi... chúng ta có phải đã quên cái gì không?" Cậu luôn cảm thấy lần sống lại này mình đã quên mất thứ gì đó.

Chẳng lẽ, đồng xu hồi sinh bằng vàng còn có một thiết lập ẩn 'mỗi lần sống lại sẽ quên một chút ký ức'? "Chú chuột đáng yêu." Lúc này, Lý Âm Trúc chớp chớp mắt nói: "Nó biến mất rồi." "A, đúng rồi!

Thương Thử Hào biến mất rồi." Tống Thư Hàng nói: "Không ổn, trước đó nó bị phân thân Bạch tiền bối giấu trong túi áo, còn bị đánh ngất đi.

Nó... sẽ không cùng với phân thân Bạch tiền bối bị thiên phạt hóa thành tro bụi chứ?" "Rất có khả năng." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh trả lời.

Uy lực của thiên phạt, rành rành ra đó. "Thế thì không hay rồi, nó là thú cưng mà Bạch tiền bối two rất thích." Tống Thư Hàng gãi đầu, nếu chuột hamster chết rồi, cậu biết ăn nói sao với Bạch tiền bối two đây?

Vừa dứt lời, trước mặt Tống Thư Hàng xuất hiện một 'cửa không gian', chính là loại thông đạo không gian mà Bạch tiền bối thi triển thiên phú không gian.

Giây tiếp theo, Thương Thử tà ma bị 'phun' ra từ cửa không gian này, 'bép' một tiếng, dính thẳng vào mặt Tống Thư Hàng.

Thanh kiếm ngắn bằng tăm trong tay nó, thuận thế đâm vào mặt Tống Thư Hàng.

Kiếm tên 'Thi Phong', dài 6.47 ly, nặng 0.5 khắc.

Đừng thấy nó nhỏ, nó là một trong số ít những vũ khí sắc bén, có thể dễ dàng chém rách hộ thể chân nguyên của tu sĩ Tứ phẩm, chém nát nhục thân của tu sĩ Tứ phẩm!

May mà da mặt Tống Thư Hàng đủ dày.

Thể chất Lục phẩm + khiến da mặt Tống Thư Hàng bền chắc như da rồng.

Thanh thần binh có thể phá vỡ hộ thể chân nguyên của tu sĩ Tứ phẩm, chém bị thương nhục thân tu sĩ Tứ phẩm, cùng cấp bậc với 'Bảo Đao Bá Toái', bây giờ đã không thể chém rách da mặt Tống Thư Hàng.

Chỉ là đâm vào mặt khiến Tống Thư Hàng đau điếng. "Vãi, cuối cùng cũng ra được." Thương Thử tà ma hét lên.

Tiếp đó, nó phát hiện mình đang bám trên mặt Tống Thư Hàng, nó vội vàng duỗi móng vuốt ra, trên móng vuốt nhỏ sinh ra một lực hút, khiến cơ thể bám chặt vào mặt Tống Thư Hàng, không bị trượt xuống.

Tống Thư Hàng: "..." "Bá Tống Hào, da mặt ngươi dày thật đấy." Sau khi ổn định thân hình, Thương Thử tà ma thấy thanh bảo kiếm sắc bén của mình lại không đâm thủng được da mặt Tống Thư Hàng, kinh ngạc nói.

Có thể nói chuyện tử tế được không? "Phiền ngươi có thể xuống khỏi mặt ta trước được không?" Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Thương Thử tà ma vung bảo kiếm một cách ngầu lòi, thi triển thuật ngự kiếm, đứng trên phi kiếm.

Sau đó, nó lại nhìn vào da mặt Tống Thư Hàng.

Chỗ bị 'Thi Phong' đâm trúng, chỉ có một chấm đỏ nhỏ. "Da mặt ghê thật." Thương Thử tà ma kinh ngạc thốt lên. "Chúng ta đổi chủ đề đi, sao lúc nãy ngươi lại ở trong 'thông đạo không gian'?" Tống Thư Hàng cưỡng ép đổi chủ đề. "Ta cũng không biết, lúc ta tỉnh lại thì phát hiện mình bị ném vào một thông đạo không gian, ta chạy điên cuồng trong đó mà vẫn không thấy điểm cuối.

Sau đó khó khăn lắm mới phát hiện lối ra, vừa nhảy ra thì đã ở trên mặt ngươi." Chuột hamster giơ móng trước lên, đáp.

Thực ra, nó đã giấu một chuyện.

Trước đó, khi nó đang chạy điên cuồng trong thông đạo không gian, hoàn toàn không thấy lối ra, trong lòng tuyệt vọng, thì đột nhiên nghe thấy Tống Thư Hàng gọi tên mình.

Giây tiếp theo, thông đạo không gian vô tận liền lộ ra một lối ra sáng sủa.

Nó vừa nhảy ra khỏi lối ra, liền thấy khuôn mặt to của Tống Thư Hàng.

Có một khoảnh khắc, trong lòng nó cảm động đến mức sắp khóc.

Vì tình tiết này nghe giống như cảnh trong phim ngôn tình sến súa.

Cho nên, Thương Thử tà ma đã chôn chặt đoạn tình tiết này xuống tận đáy lòng, không nói ra.

Nhóm người Tống Thư Hàng đang đi dạo trong khu đô thị của thế giới Hắc Long, cố gắng tìm một quán trọ hay nơi nào đó để ở.

Lúc này, cô gái đang say rượu vẫn luôn đi theo sau họ đột nhiên lên tiếng: "Nếu các người không có chỗ ở, hay là đến nhà tôi ở tạm một thời gian?" "Hả?

Tỉnh rượu rồi à?" Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn cô gái thế giới Hắc Long này.

Trên mặt cô vẫn còn men say, đôi mắt cô nhìn Tống Thư Hàng, hơi nheo lại, vẻ mặt đầy hứng thú.

Ánh mắt của cô gái da đen khiến Tống Thư Hàng rợn cả người: "Cô muốn làm gì?" Cô gái thế giới Hắc Long mỉm cười, đang định mở miệng.

Lúc này, từ xa có một nam tu luyện giả thế giới Hắc Long chạy về phía Tống Thư Hàng.

Tinh thần lực trên người tu luyện giả này cực kỳ mạnh mẽ, nếu quy đổi thành tu sĩ, ước chừng có trình độ Lục phẩm.

Chương 1857

Nam tu luyện giả đến trước mặt Tống Thư Hàng, nhìn trên dưới cậu và Lý Âm Trúc, cười nói: "Quả nhiên là loại người lai quý giá, các người là anh em à?" Ai cũng biết, ở thế giới Hắc Long, tỷ lệ sinh con của người lai các chủng tộc rất thấp.

Tình yêu khác chủng tộc, thường vất vả cả đời cũng không sinh được một đứa con.

Mà như quan hệ anh em của thiếu niên và cô bé trước mắt này thì càng hiếm thấy, mấy trăm năm mới gặp một lần.

Kết hợp khác chủng tộc, cả đời sinh được một người con đã là chuyện đáng ăn mừng.

Có thể sinh ra một cặp anh em, mà khoảng cách tuổi tác giữa hai người lại rất lớn, điều đó đại biểu cho một chuyện – gen của cha mẹ hai bên quá ưu tú. "Có chuyện gì sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Xin hỏi, có thể gả em gái của cậu cho tôi được không?" Nam tu luyện giả thế giới Hắc Long này mỉm cười, nở một nụ cười tự tin: "Cho phép tôi tự giới thiệu: tôi là Cát Âu.

Nhị Ngư, pháp sư cấp 6.

Gen của tôi rất ưu tú, tin rằng đủ xứng với em gái cậu.

Nếu tôi và em gái cậu kết hợp, tương lai nhất định có thể nuôi dưỡng ra hậu đại hoàn mỹ hơn.

Quan trọng nhất là, thẩm mỹ của tôi khác với người thế giới Hắc Long bình thường.

Làn da trắng đối với tôi, là một vẻ đẹp!" Tống Thư Hàng: "!!!" Cậu nhìn Lý Âm Trúc trên vai mình, lúc này cô bé đang ở trạng thái 2 tuổi!

Tống Thư Hàng lại quay đầu lại, nhìn 'Cát Âu.

Nhị Ngư' trước mắt.

Vãi...

Tên này, là cầm thú à? "Hơn nữa, về phương diện sính lễ cậu cũng không cần lo lắng, 'Nhị Ngư gia' của tôi ở thành này cũng coi như có danh tiếng, sính lễ đảm bảo phong phú.

Ngoài ra, chênh lệch tuổi tác cũng không phải vấn đề.

Thậm chí nhỏ tuổi thì càng tốt, có thể bồi dưỡng tình cảm." Cát Âu.

Nhị Ngư vỗ ngực nói với Tống Thư Hàng.

Lý Âm Trúc: "..." Xích Tiêu Kiếm: "..." Tống Thư Hàng quay đầu, nhìn cô gái da đen, nói: "Tôi có thể báo cảnh sát gọi chú cảnh sát bắt tên biến thái này đi không?" "Báo cảnh sát là cái gì?" Cô gái da đen nghi hoặc hỏi. "Thậm chí nếu anh trai đồng ý, tôi còn có mấy người chị và em gái, đều chưa xuất giá.

Tôi có thể làm mai cho anh trai." Lúc này, Cát Âu.

Nhị Ngư nháy mắt với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Tiếng 'anh trai' này, đại thúc ông cũng không ngại gọi ra miệng sao? "Thư Hàng tiên sinh không cần để ý, tính cách của Cát Âu cả thành ai cũng biết.

Gia tộc hắn có truyền thống như vậy, cố gắng tìm kiếm bạn đời có huyết mạch xuất sắc để sinh ra thế hệ sau ưu tú hơn.

Tuy có hơi phiền phức, nhưng bản chất hắn không phải người xấu.

Hơn nữa, ngoài việc phiền một chút, hắn cũng không làm ra chuyện ép buộc người khác.

Ừm... chỉ là sẽ bám riết bên cạnh làm phiền người ta thôi." Cô gái da đen giới thiệu: "Nếu Thư Hàng tiên sinh thấy hắn phiền, chỉ cần đánh bại Cát Âu là được.

Đương nhiên, vì hắn là pháp sư cấp 6, người có thể đánh bại hắn không nhiều.

Cho nên, đôi khi có thực lực đúng là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn." "Nếu đã như vậy." Tống Thư Hàng xắn tay áo lên.

Cát Âu.

Nhị Ngư lắc đầu nói: "Anh trai, cậu không đánh lại tôi đâu, tôi là pháp sư cảnh giới cấp 6." "Muốn cưới tiểu Âm Trúc nhà ta, thì hãy chấp nhận thử thách của ta." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Đúng rồi, bây giờ cách cậu thử thách đối phương có phải 'cường giả' hay không, rất đơn giản, không có các bước phức tạp như vậy. "Hơn nữa, không phải anh em." Lý Âm Trúc ngồi trên cổ Tống Thư Hàng, ôm đầu cậu: "Là cha con!" "Con hiểu rồi, nhạc phụ!" Cát Âu nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "Ha ha ha ha." Hãy chấp nhận thử thách của ta!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, nhìn thẳng Cát Âu.

Công Đức Xà mỹ nhân hiện thân sau lưng cậu, nhanh chóng nói: "Thế nào là yêu!" Tạo Hóa tiên tử không cam chịu thua kém: "Thế nào là hiếu!" Tống Thư Hàng: "Có biết tình mẹ vĩ đại không?" Ba người phối hợp ăn ý không một kẽ hở.

Tống Thư Hàng ngầu lòi giơ tay lên, Công Đức Xà mỹ nhân và Tạo Hóa tiên tử đưa tay nhỏ ra, đập tay với Tống Thư Hàng.

Cát Âu: "???" Giây tiếp theo, hắn thấy trong mắt Tống Thư Hàng hiện lên ánh sáng kỳ dị...

Bá Tống Huyền Thánh đã thi triển 'Cường Giả Giám Định Thuật' lên ngài.

Nếu ngài có thể chịu đựng được, điều đó chứng tỏ ngài là một tuyệt thế cường giả.

Nếu ngài không chịu được...

điều đó chứng tỏ ngài còn một chút khoảng cách với 'cường giả'.

Chú ý: 'Cường Giả Giám Định Thuật' này có di chứng nhất định, xin hãy chuẩn bị tâm lý.

Giây tiếp theo, bụng của Cát Âu phình lên như quả bóng bị thổi phồng: "A a a a ~ Chuyện gì thế này?" Ngay sau đó, nỗi đau mười tháng mang thai + sinh nở khiến hắn quỳ rạp xuống đất, ôm bụng, không ngừng co giật. "Rất tiếc, ngươi không phải là tuyệt thế thiên tài vạn người có một." Công Đức Xà mỹ nhân với vẻ mặt bình tĩnh, dùng giọng một 'người đàn ông' nói.

Lại là âm thanh từ bộ phim nào đó không biết.

Kho lời thoại của cô ngày càng phức tạp. "Tu luyện của ngươi ~~ còn xa lắm ~~ Sola black ~" Tạo Hóa tiên tử hát.

Cát Âu đau đớn đưa tay ra, hướng về phía Tống Thư Hàng: "Ta ~~ a a a ~" Quá đau, đau đến mức không nói nên lời.

Lần đầu tiên hắn biết, trên thế giới này còn có pháp thuật kỳ dị như vậy.

Hơn nữa... tại sao Thư Hàng tiên sinh này thi triển pháp thuật lại không dùng 'máy sạc ma lực'?

Tống Thư Hàng bình thản quay người, để lại cho Cát Âu một bóng lưng lạnh lùng: "Đi!" Cô gái da đen bên cạnh bất giác lùi lại vài bước, giữ khoảng cách với Tống Thư Hàng. "Ngươi vẫn tàn bạo như vậy." Thương Thử tà ma khoanh hai móng tay, khinh bỉ nói. "Đừng mang cặp kính màu để nhìn một 'pháp thuật'.

Pháp thuật trên thế giới này không phân thiện ác, pháp thuật chỉ là pháp thuật, đơn giản vậy thôi.

Đối với ta, pháp thuật này bây giờ là 'Cường Giả Giám Định Thuật'.

Ngươi có muốn thử một phát không?" Tống Thư Hàng cười toe toét nói.

Thói quen thật sự là một thứ rất đáng sợ.

Lúc đầu khi sử dụng 'Mang Thai Ngưng Thị' với người khác, trong lòng Tống Thư Hàng cũng có rất nhiều áp lực.

Còn bây giờ, cậu đã hoàn toàn thông suốt, trong khi đã quen với 'Mang Thai Ngưng Thị', cậu đã đứng ở một góc độ cao hơn, dùng một phương thức hoàn toàn mới để nhìn nhận nó. 'Ting ~~' Lúc này, 'máy sạc ma lực' trong túi Tống Thư Hàng phát ra một âm thanh trong trẻo.

Cậu lấy chiếc máy sạc này ra, mở xem.

Trên đó, xuất hiện một thứ giống như tin nhắn.

Là tin nhắn bằng ngôn ngữ Hắc Long, dịch ra đại khái có ý nghĩa như sau. 【Nhiệm vụ chuyển giao: Cát Âu.

Nhị Ngư chiến bại, tư cách nhiệm vụ được chuyển giao.

Giữ tư cách nhiệm vụ trong 3 ngày, 3 ngày sau sẽ công bố chi tiết nhiệm vụ hoạt động, phần thưởng phong phú.

Gợi ý hoạt động: Xin hãy chú ý đến quần thể pháp khí không người điều khiển xuất hiện gần đây quanh thế giới Hắc Long.】 "A

Tống, là cái gì vậy?" Lý Âm Trúc cúi đầu, tò mò nhìn vào màn hình 'máy sạc ma lực' của Tống Thư Hàng. "Hình như là một... nhiệm vụ?" Tống Thư Hàng đáp.

Càng ngày càng cảm thấy thế giới Hắc Long này có chút kỳ quặc, thế giới lại còn có cả hệ thống nhiệm vụ thế này. "Là nhiệm vụ độc quyền do 'Long Lạc' tạo ra sao?

Nếu là nhiệm vụ độc quyền thì rất hiếm có đấy." Cô gái thế giới Hắc Long kia ghé đầu qua, nhìn vào máy sạc ma lực của Tống Thư Hàng.

Sau khi liếc nhìn màn hình, cô cười nói: "Thì ra là nhiệm vụ hoạt động, loại nhiệm vụ này không hiếm như nhiệm vụ độc quyền, có làm hay không tùy vào suy nghĩ của Thư Hàng tiên sinh.

Ừm, phần thưởng rất tốt, tôi từng làm nhiệm vụ cấp 3 rồi.

Cái này của Thư Hàng tiên sinh chắc là nhiệm vụ cấp 6, anh đã chiến thắng Cát Âu cấp 6, nên đã nhận được tư cách nhiệm vụ từ tay hắn.

Còn 3 ngày nữa mới đến thời gian bắt đầu nhiệm vụ.

Trong ba ngày tới, chỉ cần anh có thể giữ được tư cách hoạt động của mình, là có thể tham gia nhiệm vụ hoạt động này." "Thật ra... tôi quan tâm hơn, là cái này." Tống Thư Hàng chỉ vào cuối tin nhắn: "Ở đây có nhắc đến 'quần thể pháp khí không người điều khiển', khi thấy cái này, trong lòng tôi đột nhiên có cảm giác quen thuộc mãnh liệt." Gần đây chứng 'nhìn cái gì cũng thấy quen' của cậu khá nghiêm trọng, lúc nào cũng cảm thấy mọi thứ trên đời đều quen thuộc.

Thương Thử Hào khoanh hai móng tay, lạnh lùng nói: "Quần thể pháp khí không người điều khiển?

Pháp khí nếu không có người điều khiển, thì làm sao phát huy được hiệu quả mạnh nhất." "Hả?" Tống Thư Hàng tò mò ngẩng đầu nhìn Thương Thử tà ma, nó có thể nghe hiểu ngôn ngữ thế giới Hắc Long sao?

Tống Thư Hàng nãy giờ vẫn luôn nói bằng ngôn ngữ thế giới Hắc Long.

Thương Thử tà ma không có năng lực 'nhập mộng' của Tống Thư Hàng, cũng chưa từng nhận 'gói ngôn ngữ thế giới Hắc Long' của Bạch tiền bối, làm sao lại thông thạo ngôn ngữ thế giới Hắc Long?

Thương Thử tà ma thấy vẻ mặt tò mò của Tống Thư Hàng, liền đắc ý ưỡn ngực ngẩng đầu.

Trên cổ nó, có một mặt dây chuyền nhỏ bằng hạt gạo đang lấp lánh. "Pháp khí phiên dịch dạng tinh thần lực?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bây giờ cậu cũng tạm coi là một tu sĩ có kinh nghiệm phong phú.

Trong rất nhiều di tích của các đại lão, cậu đều đã thấy qua thủ đoạn này – rõ ràng là lời nói không hiểu, văn tự không đọc được, nhưng dưới thần thông của đại lão, thông qua một thủ đoạn phiên dịch bằng tinh thần lực, có thể khiến người nhìn thấy, nghe thấy tự động hiểu được ý nghĩa trong lời nói.

Thương Thử tà ma dù sao cũng là thú cưng của Bạch tiền bối two, có một pháp khí như vậy, dường như cũng có thể hiểu được.

Chương 1858

"Ngươi có thể cho là vậy." Thương Thử tà ma mỉm cười – mặc dù pháp khí này, chỉ có thể dùng để phiên dịch 'tinh thần lực' của một vài đối tượng cụ thể, giúp cho việc giao tiếp giữa các đối tượng này không bị trở ngại.

Bản thân Thương Thử tà ma biết tiếng Trung, nên trước đây khi giao tiếp với Tống Thư Hàng, pháp khí này đều không có đất dụng võ.

Hôm nay là lần đầu tiên nó dùng đến pháp khí này trong cuộc trò chuyện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Tốt thật đấy." Thứ này tương đương với việc mang theo một phiên dịch viên vạn năng bên mình, đúng là một pháp khí tốt.

Qua một thời gian, cậu có nên xin Bạch tiền bối two một cái không nhỉ?

Trên vai, Lý Âm Trúc dường như nhớ ra điều gì đó: "Quần thể pháp khí không người điều khiển, đại trận phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối?" "Ừm, vẫn có sự khác biệt." Tống Thư Hàng véo cằm nói, đồng thời, cậu nhớ đến quần thể 'Vô Hình Kiếm Cổ' trong thế giới hạch tâm của mình.

Hai thứ đó có một chút tương tự với 'quần thể pháp khí không người điều khiển', nhưng không phải là nguồn gốc của 'bệnh thấy quen' của cậu. "Thôi bỏ đi, có rảnh thì đi xem thử thứ này... có thể thật sự là gần đây mình bị bệnh rồi." Tống Thư Hàng cất 'máy sạc ma lực' đi. "A a a ~" Bên cạnh, Cát Âu tiên sinh vẫn đang ôm bụng kêu la thảm thiết. "A a a a ~" Công Đức Xà mỹ nhân lơ lửng trên không, trình diễn cho hắn xem phiên bản chính tông của 'Bá Tống Huyền

Thánh tiếng thét bốn lần'.

Cát Âu tiên sinh lập tức cảm thấy bụng mình đau hơn.

Không chỉ bụng, mà cả gan cũng đau theo.

Tai của Tống Thư Hàng tự động có 'chức năng lọc âm', cậu vô thức lờ đi tiếng la hét thảm thiết của Cát Âu và Công Đức Xà mỹ nhân bên cạnh, quay đầu nhìn cô gái da đen: "Đúng rồi, cô nương tỉnh rượu rồi à?" Cô gái da đen gật đầu, há miệng thở ra một hơi rượu nồng nặc, nói: "Tỉnh được ba phần, có thể giao tiếp với người khác rồi." "Cô nương tên gì?

Tôi không thể cứ gọi cô là cô nương mãi được?" Tống Thư Hàng nói.

Cô gái da đen hơi nheo mắt: "Anh có thể gọi danh hiệu của tôi là 【Côn Na】." Đây là ngôn ngữ thế giới Hắc Long, nếu dịch sang tiếng Trung, ý nghĩa chắc là...

Cực Lạc?

Danh hiệu chắc là tên pháp thuật của các pháp sư thế giới Hắc Long, cũng giống như đạo hiệu.

Nhưng mà...

ý nghĩa dịch ra này, rất có hơi hướm Phật gia.

Tiểu Âm Trúc ghé sát tai Tống Thư Hàng, dùng tiếng Trung nói: "A Tống, trên mạng người ta thường nói, những người hay nheo mắt đều là quái vật.

Những người thích nheo mắt nói chuyện, đều phải cẩn thận." "..." Tống Thư Hàng ho khan một tiếng: "Côn Na tiên tử, chào cô." Cô gái da đen nấc một cái, vẻ mặt mờ mịt nhìn Tống Thư Hàng: "Tiên tử?" Ở thế giới Hắc Long, không ai gọi phụ nữ như vậy.

Dù sao thì khác biệt văn hóa rất lớn. "Côn Na nữ sĩ." Lý Âm Trúc cười khúc khích.

Hoặc có thể nói, Cực Lạc nữ sĩ. "Gọi tôi như vậy, có hơi già.

Nhưng, cứ gọi vậy đi." Côn Na nữ sĩ nói: "Có muốn đến nhà tôi làm khách không?

Tối nay... nhà tôi không có ai đâu." Trên mặt cô, lại hiện lên vẻ hứng thú đó.

Tống Thư Hàng: "..." Tối nay nhà cô không có ai, tôi lại càng lo lắng cho mình hơn. "Đùa với các người thôi, nhà tôi mở quán rượu suối nước nóng, ăn uống, rượu chè, ngủ nghỉ, tắm suối nước nóng, chúng tôi có dịch vụ hoàn chỉnh.

Cho nên, nếu các người muốn tìm quán trọ, có muốn đến không?" Côn Na nữ sĩ đáp. "Trùng hợp vậy?" Tống Thư Hàng suy nghĩ một lúc, rồi cười nói: "Nếu đã vậy, chúng tôi xin không khách khí." Gặp được Côn Na nữ sĩ cũng coi như có duyên.

Bây giờ họ cần tìm một chỗ ở, nhà của Côn Na nữ sĩ lại mở quán trọ, còn có thể tắm suối nước nóng thư giãn, Tống Thư Hàng không có lý do gì để từ chối.

Mười phút sau, Nhóm người Tống Thư Hàng đã đến nhà của Côn Na nữ sĩ.

Quán rượu suối nước nóng + tối nay nhà không có ai.

Quán rượu suối nước nóng chiếm diện tích cực lớn, cơ sở vật chất đầy đủ, thậm chí còn có nhiều thiết bị hưởng thụ cao cấp.

Nhưng trong đó lại không có một vị khách nào, ngay cả một nhân viên phục vụ cũng không có.

Tống Thư Hàng: "..." "Nhà của Côn Na nữ sĩ, vẫn chưa khai trương sao?" Lý Âm Trúc tò mò hỏi. "Đoán đúng rồi, các người là những vị khách đầu tiên của quán rượu suối nước nóng nhà tôi.

Chào mừng quý khách!" Côn Na nữ sĩ lấy ra 'máy sạc ma lực', bấm hai nút trên đó.

Giây tiếp theo, quần áo trên người cô biến thành một chiếc váy dài cổ điển, tóc dài búi lên, tràn đầy phong thái của bà chủ quán rượu. "Thư Hàng tiên sinh, các người muốn ăn cơm trước ~ hay là tắm suối nước nóng trước ~ hay là vào phòng nghỉ ngơi trước?" Côn Na nữ sĩ thay đổi sắc mặt, nở một nụ cười ngọt ngào hiền hòa. "Vậy trước tiên hãy sắp xếp cho chúng tôi một phòng để nghỉ ngơi, sau đó ăn cơm." Tống Thư Hàng nói. "Không vấn đề, xin mời đi theo tôi." Côn Na nữ sĩ vén váy dài, dẫn đường phía trước.

Sau khi đưa Tống Thư Hàng và mọi người đến một ngôi nhà nhỏ kiểu biệt thự, cô lấy 'máy sạc ma lực' ra quẹt nhẹ trước cửa phòng.

Cửa phòng tự động mở ra. "Tôi đã mở khóa quyền hạn cửa phòng, Thư Hàng tiên sinh chỉ cần dùng 'máy sạc ma lực' của mình quẹt một cái là có thể kích hoạt quyền hạn lưu trú.

Tiếp theo, để tôi đi chuẩn bị bữa ăn cho quý vị." Côn Na nữ sĩ khẽ cúi chào: "Chúng ta sẽ gặp lại sau." "Cảm ơn Côn Na nữ sĩ." Tiểu Âm Trúc vẫy tay.

Sau khi cô gái da đen rời đi, Tống Thư Hàng dẫn theo tiểu Âm Trúc và Thương Thử tà ma vào phòng.

Thương Thử tà ma ngự kiếm bay đến cửa sổ, nhìn bóng dáng Côn Na nữ sĩ đi xa. "Đi xa rồi." Nó nói bằng tiếng Trung: "Nhưng, không chắc trong phòng này có thiết bị giám sát không, nên chúng ta giao tiếp bằng tiếng Trung đi." "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Côn Na nữ sĩ vừa rồi, có vấn đề gì không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Lúc đầu, Tống Thư Hàng nghĩ rằng đối phương chỉ là một cô gái da đen bản địa bình thường bị phân thân Bạch tiền bối bắt được.

Từ đầu đến cuối, cô vẫn luôn trong trạng thái say rượu, chưa tỉnh táo.

Nhưng sau đó, khi đến 'quán rượu suối nước nóng' này, Côn Na nữ sĩ không còn che giấu bản thân, hành động của cô rõ ràng là muốn nói với Tống Thư Hàng và mọi người rằng 【Tôi có vấn đề đấy, các người có tò mò không?

Có hứng thú không?】 Không chỉ Tống Thư Hàng cảm thấy vậy, mà cả Thương Thử tà ma cũng bắt đầu cảnh giác với cô. "Chỉ là một con người bản địa rất bình thường, xét từ tinh thần lực thì chắc khoảng cấp 4.

Không thấy có gì khác thường." Xích Tiêu Kiếm trả lời: "Thật ra, nếu các người cảm thấy có vấn đề, rời khỏi quán rượu suối nước nóng này không phải là được rồi sao?" Hơn nữa, hắn vừa mới sạc đầy năng lượng không lâu, cho dù là đại năng Trường Sinh Giả đến, hắn cũng có thể cản được một lúc, sợ gì? "Ừm, cũng đúng." Tống Thư Hàng nhìn vào tay phải của mình.

Ngoài ra cậu còn có một ý tưởng hay, lát nữa khi Côn Na nữ sĩ đến, tiếp xúc với cô ấy, cho cô ấy một phát 'Giám Định Bí Pháp', là mọi chuyện sẽ được giải quyết.

Trong nhà bếp của quán rượu.

Côn Na nữ sĩ đã thay một bộ trang phục đầu bếp, bắt đầu nấu ăn.

Khi nấu, cô rất tập trung, tỉ mỉ từng chút.

Máy sạc ma lực lơ lửng bên cạnh cô, sau khi làm xong mỗi món ăn, cô đều tiến hành một loại xử lý 'phụ ma' cho dụng cụ nấu nướng và nguyên liệu.

Đây là một thủ đoạn tương tự như 'tiên trù', là một kỹ năng nấu nướng độc đáo của thế giới Hắc Long.

Không lâu sau, một bàn ăn thịnh soạn đã được chuẩn bị xong.

Cô đặt dụng cụ nấu nướng xuống, rửa tay, ngồi sang một bên nghỉ ngơi một chút.

Cô lấy ly rượu, tự rót cho mình một ly, khẽ nhấp một ngụm. "Đoạn ký ức này... rốt cuộc có lai lịch gì?" Côn Na nữ sĩ cau mày nói.

Trong đầu cô, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một đoạn ký ức.

Trong ký ức, cô hóa thân thành một vật thể hình quả bóng, sau đó bị một người đàn ông tuấn mỹ xinh đẹp, đủ mọi cách gài bẫy, đủ mọi cách khiêu khích.

Những ký ức này rất rời rạc.

Cuối những đoạn ký ức rời rạc đó, Thư Hàng tiên sinh xuất hiện trong khung hình, mắt anh ta nhìn chằm chằm vào mình, lóe lên ánh sáng kỳ dị... "Hả?

Sao cảnh này quen thế...

đây không phải là pháp thuật đã trúng vào tên Cát Âu kia sao?" Côn Na nữ sĩ kinh hãi trong lòng.

Dừng lại, mau dừng lại, đây không phải là xe ma lực đi đến thần điện!

Mở cửa xe, cho tôi xuống.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh Cát Âu trúng pháp thuật của Thư Hàng tiên sinh, bụng phình to quỳ rạp trên đất la hét đau đớn, Côn Na nữ sĩ đã thấy lạnh sống lưng.

Nhưng đã muộn, Mang Thai Chi Nhãn là một loại pháp thuật có tốc độ rất nhanh, chỉ cần nó đã 'bắn' ra, thì gần như không thể né tránh – cho dù là xuất hiện trong ký ức, cũng nhanh như vậy.

Ý nghĩ 'dừng lại' của Côn Na nữ sĩ vừa mới hiện lên, thì trong đoạn ký ức, cảm giác 'mười tháng mang thai + nỗi đau sinh nở' đã được chia sẻ vào trong đầu cô. "Hít ~" Côn Na nữ sĩ hít một hơi khí lạnh.

May mà, chỉ là ký ức, loại 'đau khổ' này đối với cô cũng chỉ là một loại 'hồi ức', không bị áp đặt lên người cô. "Những ký ức này, quá lộn xộn, lại không đầu không cuối, cũng không biết là ký ức của ai." Côn Na nữ sĩ khẽ nhấp một ngụm rượu, sưởi ấm trái tim đang lạnh giá của mình. "Cũng không biết lần say này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Cô khổ não nói.

Cô thích uống rượu, đôi khi sẽ uống đến say mèm, một mình rời khỏi quán rượu xuống núi đi dạo.

Ký ức trong lúc say rượu, đương nhiên là không có chút nào.

Khi cô hơi tỉnh táo lại, thì phát hiện mình đang theo Thư Hàng tiên sinh ra khỏi thần điện.

Hơn nữa trong đầu mình, không hiểu sao lại có thêm những đoạn ký ức kỳ lạ này. "Nhưng, hình như lại có chút thu hoạch." Côn Na nữ sĩ cau mày suy nghĩ kỹ.

Đầu tiên là 'quả bóng' mà cô hóa thân dường như rất mạnh mẽ, và là một 'quả bóng' rất thông minh.

Trong những ký ức rời rạc, có rất nhiều cảnh nó đang nghiên cứu các loại đồ vật.

Những 'ký ức nghiên cứu' này đang dần được cô hấp thu, biến thành kiến thức của mình.

Chương 1859

Ngoài ra, người đàn ông tuấn mỹ xinh đẹp khiến Côn Na nữ sĩ vừa gặp đã yêu, dường như cũng mạnh ngang với 'quả bóng'.

Sau đó, quả bóng dường như rất quan tâm đến 'Thư Hàng tiên sinh'.

Trên người Thư Hàng tiên sinh, dường như có thứ gì đó thu hút 'quả bóng'.

Chính vì loại ý thức mạnh mẽ giống như 'chấp niệm' này đã ảnh hưởng đến mình.

Cho nên, cô đối với Tống Thư Hàng dường như cũng nảy sinh một loại 'tò mò', muốn tìm hiểu thêm về đối phương.

Đây cũng là lý do cô muốn mời Tống Thư Hàng tiên sinh đến nhà mình làm khách.

Ngoài ra, đoạn ký ức này không gây ra ảnh hưởng nào khác cho cô.

Không ảnh hưởng đến nhân cách của cô, cũng không gây áp lực lên tinh thần của cô.

Như thể...

đoạn 'ký ức' này đã được tịnh hóa, biến thành một sự truyền thừa ký ức thuần túy vô hại. "Có lẽ, là kỳ ngộ của mình?" Côn Na nữ sĩ uống cạn ly rượu: "Tiếp theo, đi gặp Thư Hàng tiên sinh thôi.

Có nên trực tiếp đề cập với anh ta về ký ức của 'quả bóng tiên sinh' không?" Cô đặt bữa tối lên xe đẩy, đẩy đến ngôi nhà nơi Tống Thư Hàng đang ở.

Trong phòng.

Lý Âm Trúc nằm trên giường, tay cầm 'máy sạc ma lực' của mình.

Sau đó, Tống Thư Hàng đang chỉ dẫn cô, xem thử có thể để cô kết nối với 'Long Lạc', đăng ký tài khoản không.

Dù sao thì Lý Âm Trúc vốn là 'tu sĩ Tứ phẩm', tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ.

Có lẽ có thể bỏ qua 'nghi thức trưởng thành' của thần điện, trực tiếp kết nối với 'Long Lạc', đăng nhập vào đó.

Nếu không được, Tống Thư Hàng sẽ chuẩn bị đưa Âm Trúc đến thần điện, tiến hành nghi thức – tóm lại, phải để Âm Trúc kích hoạt 'máy sạc ma lực', điều này rất có lợi cho tương lai của cô.

Bên cạnh, Thương Thử tà ma ngồi xếp bằng bên cửa sổ, nhắm mắt tu luyện.

Cảnh giới của nó, thật ra sớm đã đạt đến 'Tứ phẩm đỉnh phong'.

Nếu là bình thường, nó đã sớm có thể thăng cấp Ngũ phẩm, thậm chí ngưng tụ loại ma đan cửu văn.

Nhưng lần trước, sau khi Bạch tiền bối two thấy Tống Thư Hàng ngưng tụ ma kiếp của tước tử trong thế giới Cửu U, cuối cùng còn độ kiếp thành công, thuận lợi ngưng tụ ra 'ma ấn', liền đột nhiên có một ý tưởng.

Ngài ấy muốn để Thương Thử Hào, cũng ngưng tụ trước một cái ma ấn.

Gần đây, Bạch tiền bối two còn phân ra một phân thân chuyên nghiên cứu kế hoạch để thú cưng Thương Thử Hào độ 'Bát phẩm ma kiếp' trước thời hạn.

Để Thương Thử Hào độ kiếp thuận lợi, Bạch tiền bối two còn trang bị cho nó mấy bộ pháp khí chuyên dụng, đan dược và công pháp bộc phát.

Đến lúc độ ma kiếp, Bạch tiền bối two có thể lợi dụng quyền hạn Cửu U chúa tể của mình, hạ uy lực của 'Bát phẩm ma kiếp' xuống mức thấp nhất.

Để Bát phẩm ma kiếp luôn duy trì ở uy lực cấp 'Thất phẩm đỉnh phong', đều đặn giáng xuống.

Thương Thử Hào trang bị đủ pháp khí, mang đủ linh thạch, là có thể vượt qua ma kiếp.

Sau đó cộng thêm 'bản thảo giảng pháp độ kiếp Bát phẩm' mà Bạch tiền bối two đã cho người chuẩn bị, Thương Thử Hào ở Ngũ phẩm ngưng tụ ma ấn, chắc chắn dễ như trở bàn tay!

Bây giờ, nhiệm vụ của Thương Thử Hào là nhanh chóng luyện hóa những 'pháp khí chuyên dụng' này, sau đó nhanh chóng nắm vững công pháp mà Bạch tiền bối two đã đo ni đóng giày cho nó.

Khi pháp khí và công pháp đều đã nắm vững, cũng là lúc nó độ 'Bát phẩm thiên kiếp' lấy thân Ngũ phẩm chứng Bát phẩm ma thánh! "Ta nhất định sẽ thành công." Thương Thử Hào tự tin thầm nghĩ.

Nó tuyệt đối sẽ không bị Tống Thư Hàng bỏ lại quá xa... hơn nữa tiếp theo, nó sẽ liều mạng tu luyện, tranh thủ trước khi Tống Thư Hàng thực sự thăng cấp Bát phẩm, thăng cấp Bát phẩm trước một bước!

Vài phút sau.

Lý Âm Trúc mở mắt ra, vui vẻ nói: "A Tống, em thành công rồi!" Cô đã thành công kết nối với 'Long Lạc', và dùng 'Âm Trúc' để đăng ký tài khoản.

Tống Thư Hàng mỉm cười xoa đầu Lý Âm Trúc: "Làm tốt lắm, Âm Trúc.

Giống như anh nghĩ, vậy tiếp theo, chúng ta tìm cơ hội đi săn những 'tà linh' đó để lấy hắc long linh thạch, kích hoạt tài khoản của em." Chỉ sau khi tài khoản được kích hoạt, Lý Âm Trúc mới có thể giống như Tống Thư Hàng, thăng cấp một mạch.

Với tinh thần lực cấp Tứ phẩm của cô, thăng cấp đến khu vực cấp 4 của Long Lạc hoàn toàn không có vấn đề.

Hơn nữa, sau khi Lý Âm Trúc nhận được phản hồi từ 'Long Lạc', có lẽ sẽ có cơ hội đột phá vài tiểu cảnh giới, ngưng tụ ra nhiều tiên cốt hơn.

Tương lai, khi cô ngưng tụ ra cửu đại tiên cốt, độ ngũ phẩm thiên kiếp, 'máy sạc linh lực' cũng là một trợ lực lớn để độ kiếp!

Mấy hôm trước, khi hóa thân sắt thép của Tống Thư Hàng độ kiếp, cũng là nhờ vào 'máy sạc linh lực' mới chống đỡ được đến cuối cùng. "Bây giờ hàn chứng trong người em đã được giải quyết, không còn là trở ngại của em nữa.

Tiếp theo, em có thể toàn tâm toàn ý đột phá cảnh giới Ngũ phẩm rồi." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói. "Vâng." Lý Âm Trúc hạnh phúc dụi dụi vào tay Tống Thư Hàng. "Vậy chúng ta đi săn những 'vong linh' đó sao?

Tiện thể, còn có thể đi xem quần thể pháp khí không người điều khiển khiến anh 'thấy quen' không?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng. "Chính có ý này." Tống Thư Hàng nói: "Đợi Côn Na nữ sĩ đến, chúng ta hỏi cô ấy xem nơi nào có tọa độ 'tà linh' thích hợp với chúng ta." "Đến rồi." Thương Thử Hào đột nhiên kết thúc tu luyện, lên tiếng.

Dưới lầu, Côn Na nữ sĩ đang đẩy xe thức ăn đến, cô trông đã hoàn toàn tỉnh táo, bước đi vững vàng.

Cô đẩy xe thức ăn, đến phòng ăn dưới lầu. "Nếu đã vậy, chúng ta xuống ăn trước đi." Tống Thư Hàng nói, tiện thể tìm cơ hội cho Côn Na nữ sĩ một phát Giám Định Bí Pháp.

Cậu dẫn theo Âm Trúc, Thương Thử tà ma từ trong phòng đi xuống.

Côn Na nữ sĩ thấy mấy người Tống Thư Hàng xuống lầu, liền mỉm cười với họ.

Cô bắt đầu dọn món ăn: "Xin lỗi, vì quán rượu vẫn chưa khai trương, ngay cả đầu bếp cũng chưa mời.

Cho nên, tôi đành phải tự mình ra tay nấu vài món nhỏ, hy vọng Thư Hàng tiên sinh và mọi người không chê." Nói vậy, nhưng tay nghề của cô đặt trong giới tu sĩ, cũng là 'cấp tiên trù', mỗi món ăn đều đủ sắc hương vị, lại còn có tác dụng bổ dưỡng tinh thần lực.

Nói xong, Côn Na nữ sĩ bưng món ăn cuối cùng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Vẻ mặt cô như muốn nói lại thôi. "Côn Na nữ sĩ có chuyện gì sao?" Tống Thư Hàng quay đầu lại, tò mò hỏi.

Côn Na nữ sĩ gật đầu.

Cô muốn nói với Tống Thư Hàng về chuyện những mảnh ký ức của 'quả bóng'.

Từ chỗ cậu tìm hiểu một chút về chuyện của 'quả bóng'.

Bởi vì từ những ký ức đó, quả bóng và người đàn ông tuấn mỹ vô song kia cũng như Thư Hàng tiên sinh đều quen biết nhau.

Nhưng, khi cô định mở miệng... trong lòng lại đột nhiên có một ý nghĩ.

Cô hy vọng có thể quan sát Tống Thư Hàng thêm một chút, tìm hiểu con người của Tống Thư Hàng.

Dù sao hai bên cũng mới tiếp xúc, cô không hiểu tính cách của Tống Thư Hàng, cũng không hiểu con người cậu. "Côn Na nữ sĩ nếu có chuyện gì, cứ nói không sao." Tống Thư Hàng nói.

Côn Na véo cằm suy nghĩ, một lúc sau, cô cười rạng rỡ: "Tôi đột nhiên cảm thấy chuyện này, không gấp đến vậy.

Tôi muốn quan sát Thư Hàng tiên sinh thêm một thời gian, sau khi hiểu rõ hơn về Thư Hàng tiên sinh, rồi mới quyết định." Cho nên, tâm tư của phụ nữ giống như kim đáy bể vậy.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Có lý, dù sao cô và tôi cũng chỉ mới gặp nhau hôm nay.

Đúng rồi, Côn Na nữ sĩ, tôi có một chuyện muốn hỏi cô một chút." "Xin mời nói." Côn Na nữ sĩ nói.

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: "Côn Na nữ sĩ có biết vị trí nào, có nhóm 'tà linh' thích hợp cho chúng tôi săn không?

Tôi muốn săn một ít 'hắc long linh thạch'." Tống Thư Hàng chuẩn bị tích trữ thêm một ít hắc long linh thạch, để phòng khi cần.

Ngoài Lý Âm Trúc, hai đệ tử khác của cậu, Thông nương tương lai thăng cấp độ kiếp, cũng có thể dùng đến bảo vật 'máy sạc ma lực' này. "Nếu là muốn săn 'tà linh', Thư Hàng tiên sinh có thể đến thần điện địa phương, ở đó chỉ cần trả một ít 'lưu lượng ma lực' là có thể nhận được thông tin tà linh mới nhất.

Phí không cao, rất hợp lý.

Hơn nữa có lúc, trên bảng nhiệm vụ của thần điện còn có thể nhận được một số nhiệm vụ, phối hợp với nhiệm vụ đi săn 'tà linh', còn có thể nhận được phần thưởng nhiệm vụ thêm, một công nhiều việc." Côn Na nữ sĩ trả lời. "Cảm ơn Côn Na nữ sĩ chỉ điểm." Tống

Thư Hàng đứng dậy, đưa tay về phía Côn Na nữ sĩ.

Côn Na nữ sĩ mỉm cười, đưa tay nhỏ của mình ra.

Nhưng, cô không đưa tay theo kiểu bắt tay, mà là theo kiểu 'hôn tay', duỗi cánh tay ra.

Tống Thư Hàng dùng tay lớn nắm lấy tay nhỏ của Côn Na nữ sĩ, nắm chặt: "Hôm nay có thể gặp được Côn Na nữ sĩ, thật là may mắn của tôi." Trong lúc nói, 'găng tay võ sĩ Nghịch Kình' trên tay phải của cậu lặng lẽ thu lại phần bảo vệ đầu ngón tay, ngón tay của cậu tiếp xúc với tay nhỏ của Côn Na.

Giám Định Bí Pháp lặng lẽ khởi động.

Côn Na nữ sĩ chớp chớp mắt, cô còn tưởng Tống Thư Hàng muốn hành lễ hôn tay... cái kiểu bắt tay này là sao vậy?

Tống Thư Hàng đã thuận thế thu tay mình lại.

Dưới lớp áo bào, trên cánh tay Tống Thư Hàng xuất hiện thêm bảy vết thương, không sâu, máu tươi vừa rỉ ra, vết thương đã lành lại.

Cái giá này, không cao không thấp, chắc là cái giá rất bình thường khi giám định vật phẩm 'Tứ, Ngũ phẩm'.

Đồng thời, thông tin của Giám Định Bí Pháp phản hồi vào trong đầu Tống Thư Hàng.【Côn Na nữ sĩ, pháp sư Long Lạc cấp 4, nữ chủ nhân quán rượu suối nước nóng Nhất Tuyến Thiên.

Số đo 84/58/82, tuy trông gầy gò, nhưng vì eo rất thon, nên số đo thực tế rất tốt.】 Tống Thư Hàng: "..." Lừa đảo à, tôi trả giá bằng máu, thứ tôi muốn nhận không phải là mấy cái này được không?【Kiến thức uyên bác, nắm vững lý luận thi pháp của pháp thuật từ cấp 1.0 đến 8.9, là một đạo sư pháp thuật loại lý luận hoàn hảo.

Sở thích: uống rượu, nấu ăn.】 Lý luận thi pháp từ cấp 1.0 đến

8.9?

Nói cách khác, quy đổi thành 'tu sĩ', cô ấy nắm vững lý luận pháp thuật từ Nhất phẩm đến Bát phẩm?

Cái này thì không tầm thường.

Chương 1860

Sách giáo khoa hình người, đặt trong giới tu sĩ tuyệt đối là nhân tài bị các thế lực tranh đoạt.

Có lẽ, trước khi Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two trở về, mình có thể thỉnh giáo Côn Na nữ sĩ một chút về 'lý luận thi pháp' của thế giới Hắc Long, học vài pháp thuật để phòng thân?【Rượu là một thứ tốt, nó có thể mở ra tiềm năng của một người.】 Tống Thư Hàng: "???" Nhưng tiếp theo, Giám Định Bí Pháp không có thêm thông tin nào.

Rượu là một thứ tốt?

Tống Thư Hàng nhìn về phía Côn Na nữ sĩ.

Câu thông tin cuối cùng mà 'Giám Định Bí Pháp' phản hồi, chẳng lẽ là chỉ Côn Na nữ sĩ trong 'trạng thái say rượu' sao?

Mở ra tiềm năng của một người.

Chẳng lẽ Côn Na nữ sĩ sau khi uống say, có thể vào trạng thái cuồng nộ, bộc phát ra chiến lực cấp cao hơn?

An Lạc có Túy Quyền.

Thế giới Hắc Long chẳng lẽ có Túy Pháp?

Côn Na nữ sĩ đột nhiên rùng mình, thân hình bất giác lùi lại một bước, ánh mắt cẩn thận nhìn Tống Thư Hàng – vừa rồi có một khoảnh khắc, cô cảm thấy mình như bị Tống Thư Hàng nhìn thấu.

Cứ như cả con người mình trước mặt Tống Thư Hàng, không có bí mật gì để nói.【Chẳng lẽ...

Thư Hàng tiên sinh đã biết chuyện về ký ức 'quả bóng' trên người mình?】Côn Na nữ sĩ thầm nghĩ.

Hồi tưởng lại pháp thuật khiến Cát Âu mang thai của Tống Thư Hàng, cô càng ngày càng cảm thấy Tống Thư Hàng có chút thần bí.

Cho nên, bây giờ cô có nên thẳng thắn với Thư Hàng tiên sinh không?

Thẳng thắn nhận khoan hồng, phong ấn ngồi tù.

Hoặc là... tìm một cơ hội thích hợp, rồi giải thích với Thư Hàng tiên sinh về chuyện ký ức 'quả bóng'?

Sáng sớm hôm sau, trời tờ mờ sáng.

Tống Thư Hàng kết thúc một đêm tu luyện, mở mắt ra.

Một đêm không có chuyện gì xảy ra.

Lý Âm Trúc ngủ trên giường bên cạnh cậu, bị ảnh hưởng bởi hàn chứng, cô bé mỗi ngày vẫn sẽ có phần lớn thời gian rơi vào trạng thái giống như 'ngủ đông'.

Xích Tiêu Kiếm đang dùng mũi kiếm chọc vào điện thoại của Tống Thư Hàng, xem phim – sau khi vào thế giới Hắc Long, điện thoại không thể kết nối mạng.

Những bộ phim có thể xem, đều là lúc đầu Thông nương dùng điện thoại của Tống Thư Hàng, dùng chức năng lưu ngoại tuyến để lưu lại.

Nói đến đây, Tống Thư Hàng vẫn luôn tò mò, 'mắt' của Xích Tiêu Kiếm tiền bối là bộ phận nào của kiếm?

Sau bữa sáng, Côn Na nữ sĩ dẫn mấy người Tống Thư Hàng đến thần điện.

Trên đường đi, Tống Thư Hàng cảm nhận được ánh mắt của Côn Na nữ sĩ, thỉnh thoảng lại liếc về phía cậu, thật sự đang không ngừng 'quan sát' tính cách của cậu.

Nhân viên thần điện thấy bóng dáng của mấy người Tống Thư Hàng, liền cười tươi chào đón.

Dù sao cũng là 'người lai' quý giá, đặc điểm ngoại hình khá rõ ràng.

Cộng thêm hôm qua Tống Thư Hàng một mình tiêu tiền mua một lượng lớn vật phẩm 'bùa hộ thân', có thể nói là nằm trong danh sách khách quý ra tay hào phóng.

Nhân viên thấy cậu, nụ cười tự nhiên càng thêm ngọt ngào. "Bá Long tiên sinh, xin hỏi hôm nay đến đây có chuyện gì không ạ?" Nhân viên hỏi.

Tống Thư Hàng tay bế Lý Âm Trúc đang ngủ say, nói: "Tôi muốn hỏi một chút, gần đây ở vị trí nào có lượng lớn tà linh tụ tập?

Tôi muốn săn một mẻ tà linh, thu hoạch một ít hắc long linh thạch." "Ngoài ra, có nhiệm vụ săn tà linh đi kèm, khoảng cách lại tương đối gần không?" Côn Na nữ sĩ bên cạnh nhắc nhở. "Nhiệm vụ săn tà linh, trong thần điện mỗi ngày đều có công bố, xin mời đi theo tôi." Nhân viên dẫn mấy người Tống Thư Hàng, đến điện nhiệm vụ của thần điện.

Ở đó có đủ loại nhiệm vụ.

Có nhiệm vụ hoạt động, nhiệm vụ săn bắn, nhiệm vụ bảo trì trận pháp do 'Long Lạc' trực tiếp công bố.

Cũng có nhiệm vụ cứu viện, nhiệm vụ tái thiết gia viên, nhiệm vụ tìm kiếm dược liệu do cư dân thế giới Hắc Long công bố.

Nhiệm vụ đa dạng phong phú. "Bá Long tiên sinh, ngài có quyền hạn cấp 5, có thể nhận tất cả nhiệm vụ từ 1 đến 5 cấp, chỉ cần ngài chọn được nhiệm vụ, dùng 'máy sạc ma lực' quét một cái, là có thể nhận nhiệm vụ.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, có thể đến chỗ chúng tôi nhận phần thưởng.

Nếu là nhiệm vụ 'hệ Long Lạc', Long Lạc sẽ trực tiếp phát 'lưu lượng ma lực' làm phần thưởng." Nhân viên giới thiệu. "Cảm ơn." Tống Thư Hàng trả lời.

Càng ngày càng cảm thấy, 'thế giới Hắc Long' này có một cảm giác sai lầm như đang chơi game... cũng có một hương vị của tình tiết 'tiểu thuyết kỳ ảo phương Tây' thời xa xưa. "Thư Hàng tiên sinh có yêu cầu về cường độ nhiệm vụ không?" Côn Na nữ sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng nói: "Cường độ thì, càng mạnh càng tốt.

Khoảng cách thì càng gần càng tốt, tốt nhất có thể nhận nhiệm vụ cấp 5, như vậy cường độ hắc long linh thạch thu hoạch được cũng sẽ cao hơn." Ánh mắt của cậu lướt qua bảng nhiệm vụ.

Thị lực và trí nhớ mạnh mẽ của tu sĩ, giúp Tống Thư Hàng chỉ cần lướt qua một cái, đã ghi nhớ toàn bộ nhiệm vụ trên bảng vào đầu, tiến hành sàng lọc. "Hả?" Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện một nhiệm vụ thú vị. 【Cứu viện chi bộ lạc 'Long Huyết Tộc' trong rừng Đạt Đạt Mã.】 Khoảng 2 canh giờ của thế giới Hắc Long trước, tương đương với khoảng ba tiếng đồng hồ trên Trái Đất, một chi bộ lạc Long Huyết Tộc ở 'Long Lân tiểu thế giới' này, đã bị một lượng lớn tà linh, tà thú tấn công, và phát ra tín hiệu cầu cứu.

Thần điện đã công bố nhiệm vụ cứu viện với tốc độ nhanh nhất.

Cường độ nhiệm vụ được định ở cấp 5, là nhiệm vụ nhóm, chỉ cần pháp sư thế giới Hắc Long đạt đến cường độ cấp 5 đều có thể nhận nhiệm vụ này, tiến đến cứu viện. "Long Huyết Tộc?" Tống Thư Hàng véo cằm suy nghĩ.

Nếu cậu nhớ không lầm...

Hắc Đồng Thập Tam Thế, dường như chính là thành viên của 'Long Huyết Tộc' này, hơn nữa còn là người mạnh nhất trong thế hệ trẻ của Long Huyết Tộc.

Tất nhiên, 'Long Lân tiểu thế giới' mà Hắc Đồng Thập Tam Thế sống không nhất định là tiểu thế giới dưới chân Tống Thư Hàng. 'Long Huyết Tộc' ở đây chỉ là một chi bộ lạc, có thể sẽ có sự khác biệt so với ký ức của Hắc Đồng Thập Tam Thế. "Nhiệm vụ này đi." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Chỉ vì cái 'duyên' với Hắc Đồng Thập Tam Thế này, cậu cũng muốn đi gặp các thành viên 'Long Huyết Tộc', và tiếp xúc với họ một chút. "Rừng Đạt Đạt Mã?

Đó là một nơi khá nguy hiểm, bản thân nó đã có độ nguy hiểm cấp 5.

Hơn nữa khoảng cách rất xa.

Đợi chúng ta đến nơi, nhiệm vụ này có lẽ đã có người hoàn thành.

Hay là, chúng ta đổi một nhiệm vụ khác?" Côn Na nữ sĩ lên tiếng nhắc nhở. "Không sao, nếu nhiệm vụ đã có người hoàn thành, chúng ta quay lại nhận nhiệm vụ khác là được.

Cứ coi như hoạt động rèn luyện buổi sáng.

Một ngày bắt đầu từ buổi sáng, rèn luyện buổi sáng rất quan trọng." Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu lấy ra 'máy sạc ma lực' của mình, quét nhẹ vào nhiệm vụ, nhận lấy nhiệm vụ này.

Côn Na nữ sĩ thấy Tống Thư Hàng nói vậy, liền mỉm cười: "Vậy tôi sẽ ở đây đợi..." Cô còn chưa nói xong, thì thấy Tống Thư Hàng búng tay một cái, một chiếc chiến xa hoàng kim tôn quý hiện ra trước mặt mọi người.

Cạch!

Chiến xa nặng nề, đáp xuống mặt đất của thần điện, tỏa ra ánh sáng vàng kim.

Lộng lẫy, tôn quý, chói mắt. "Xin mời lên xe, Côn Na nữ sĩ." Tống Thư Hàng làm một tư thế 'mời'.

Hà Long Thần Hành chiến xa, ngoài cái tên sẽ khiến người ta nghĩ đến 'long hà chiến xa', thì không có khuyết điểm lớn nào khác.

Hơn nữa, chỉ cần Tống Thư Hàng không chủ động nhắc đến cái tên 'hà long', thì không ai sẽ liên tưởng con long thú kéo xe với 'tôm' cả.

Dù sao thì ngoại hình của 'hà long', chính là long thú oai phong!

Toàn bộ chiến xa vàng óng lấp lánh, tỏa ra một cảm giác uy nghiêm – pháp khí Bát phẩm thật sự, được chế tạo từ bộ phận cơ thể của thánh thú Bát phẩm làm nguyên liệu chính.

Côn Na nữ sĩ cứ ngơ ngác như vậy mà trèo lên chiến xa.

Rõ ràng cô chỉ có trình độ cấp 4, hoàn toàn chưa từng nghĩ đến việc tham gia 'nhiệm vụ cấp 5' nguy hiểm như vậy.

Nhưng khi nhìn thấy chiếc Hà Long Thần Hành chiến xa tôn quý này, cô hoàn toàn không thể kiểm soát được bản thân, thuận theo bản năng mà trèo lên chiến xa. "Xin hãy bám chắc chiến xa, chúng ta sắp xuất phát rồi." Tống Thư Hàng cười nói.

Giây tiếp theo, Hà Long Thần Hành chiến xa di chuyển về phía trước, 'vút ~' một tiếng, hóa thành ánh sáng vàng kim, lao về phía chân trời. "Đây là ma pháp gì vậy?" Nhân viên thần điện ở quầy nhiệm vụ ngơ ngác.

Họ là nhân viên của thần điện, cũng coi như kiến thức rộng, nhưng chưa bao giờ thấy qua pháp thuật như vậy. "Có lẽ là một loại ma pháp đạo cụ, giống như 'xe ma lực', dùng để vận chuyển?" Có một vị pháp sư véo cằm, lên tiếng. "Nhưng, tôi không cảm nhận được ma lực từ nó." Lại một vị pháp sư khác cau mày nói.

Không cảm nhận được ma lực, nhưng lại có một loại sức mạnh mạnh mẽ tương đương với 'ma lực', bao quanh chiếc chiến xa đó.

Loại sức mạnh đó, rốt cuộc có lai lịch gì?

Đối với các pháp sư thế giới Hắc Long, ngoại hình của chiến xa các loại, đều không quan trọng.

Quan trọng là loại 'sức mạnh' mà họ chưa từng tiếp xúc, đã khơi dậy sự tò mò của họ.

Hà Long Thần Hành chiến xa, gào thét tiến về phía trước trong hư không.

Tốc độ còn nhanh hơn cả 'phi hành thuật' cấp 5 trong đầu Côn Na nữ sĩ vài lần.

Chương 1861

Hơn nữa. "Chiếc chiến xa này, không sử dụng ma lực." Cô cau mày, trong đầu không khỏi hiện ra ký ức của 'quả bóng'.

Linh lực?

Xe chiến Thần Hành Hà Long bay càng lúc càng nhanh.

Cô Côn Na có vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Cô ấy có vẻ là kiểu người hay do dự, lúc nào cũng lộ ra vẻ mặt muốn nói nhưng lại không biết có nên nói hay không. "Cô Côn Na, có chuyện gì sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Ừm, có một chuyện, tôi không biết có nên nói không." Cô Côn Na nói.

Tống Thư Hàng: "Mời..." "Không nên nói, không nên nói, cam tê với vỏ lúa mì không nên nói!" Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên chui ra, dùng 'giọng đọc điện tử' nói.

Lúc này cô ấy đang ở dạng thu nhỏ, cỡ một con rắn nhỏ, chui ra từ ngực Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Tống.

Quyền phát ngôn toàn bị cướp.

Thư Hàng.

Cô Côn Na: "???" Ngôn ngữ của Công Đức Xà Mỹ Nhân là tiếng Trung, cô ấy nghe không hiểu.

Trong ký ức của cô ấy, cũng không có ngôn ngữ tương tự. "Khốn kiếp, bản cập nhật lần này lại không có gói ngôn ngữ!" Công Đức Xà Mỹ Nhân thấp giọng nói — đây là một giọng nam rất đặc biệt, dường như là giọng của một streamer game.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, kho ngôn ngữ của Công Đức Xà Mỹ Nhân thật sự quá phức tạp, căn bản không biết những 'gói ngôn ngữ' này của cô ấy rốt cuộc lấy từ đâu ra. "Mời cô nói đi, cô Côn Na.

Không cần để ý đến cô ấy đâu." Tống Thư Hàng đưa tay tóm lấy đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân, giống như đang chơi kéo co, cưỡng ép kéo cô ấy về, nhét vào trong cơ thể mình.

Công Đức Xà Mỹ Nhân không ngừng giãy giụa, nhưng sự giãy giụa của cô ấy là vô ích, cuối cùng cơ thể cô ấy vẫn bị Tống Thư Hàng nhét vào từng chút một. "A a a~ a~" Lần xuất hiện này của Công Đức Xà Mỹ Nhân kết thúc bằng 'phương pháp hét thảm bốn thanh điệu kiểu Bá Tống', sau tiếng hét thảm cuối cùng, Tống Thư Hàng dùng ngón tay ấn mạnh lên đầu cô ấy, ấn toàn bộ cơ thể cô ấy vào lại. "Ta sẽ còn quay lại!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên lên tiếng, nó đang treo sau lưng Tiểu Âm Trúc, giải thích: "Ừm, câu này không phải ta muốn nói, là @#%× tiên tử nhờ ta chuyển lời, ta chỉ là người phụ trách truyền âm." Tống Thư Hàng: "..." Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tôn nghiêm của thần binh trường sinh giả ngài đâu rồi?

Chủ nhân của ngài, Xích Tiêu Tử tiền bối sẽ khóc đó.

Bên cạnh, mắt cô Côn Na nhìn chằm chằm vào ngực Tống Thư Hàng. "Hồn sủng?" Cô ấy lên tiếng hỏi.

Pháp sư của thế giới Hắc Long cũng có đủ loại ma sủng, thú triệu hồi của riêng mình.

Hồn sủng là một loại sủng vật đặc thù thuộc hệ u linh. "Không, đây là sản phẩm sau khi tôi làm việc thiện tích đức." Tống Thư Hàng nói một cách nghiêm túc — không sai, ánh sáng công đức vốn là sản phẩm của việc tích thiện hành đức.

Cô Côn Na: "???" Kiến thức của tôi không được nhiều, anh đừng lừa tôi.

Làm việc thiện tích đức mà có thể biến ra một hồn sủng mỹ nhân thế này sao?

Nếu thật sự như vậy, thế giới Hắc Long đã chẳng còn đàn ông độc thân nào rồi, được không! "Cô Côn Na, lúc nãy cô định nói gì?" Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Cô gái da đen Côn Na: "Đúng rồi...

Tôi muốn nói, chúng ta đi sai hướng rồi, đây không phải là đường đến rừng Đạt Đạt Mã." Tống Thư Hàng: "..." Cậu phanh gấp một cái, Xe chiến Thần Hành Hà Long dừng lại ổn định, lơ lửng giữa không trung. "Sao cô không nói sớm hơn." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. "Bởi vì lúc đầu tôi bị 'đạo cụ ma pháp' mà ngài Thư Hàng thả ra làm cho kinh ngạc, đây là lần đầu tiên tôi thấy một đạo cụ ma pháp đặc biệt như vậy.

Sau đó, lúc tôi định nói thì lại bị cắt ngang.

Giữa chừng, chủ đề của chúng ta còn chuyển đi mấy lần." Cô Côn Na nhún vai.

Cho nên, không thể trách cô ấy được~ Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm — chủ đề nhảy quá nhanh, là truyền thống tốt đẹp của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Sau khi lặn lội trong nhóm lâu ngày, tư duy của cậu cũng giống như các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', đặc biệt bay bổng.

Trên thế giới này, nếu không theo kịp là sẽ bị đào thải. "Vậy chúng ta phải đi hướng nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cô Côn Na lấy 'Máy Nạp Ma Lực' ra, nói: "Ngài Thư Hàng, ngài mở giao diện nhiệm vụ ra, trong nhiệm vụ mà ngài đã nhận sẽ có một tọa độ mục tiêu.

Men theo tọa độ là có thể đến thẳng 'rừng Đạt Đạt Mã'.

Chức năng này là để phòng nhiều pháp sư minh tưởng tu luyện trong thời gian dài, lúc xuất quan không quen thuộc với thế giới bên ngoài, tìm không thấy mục tiêu.

Là một chức năng rất tiện lợi." "Ừm, đúng là một chức năng rất tiện lợi." Tống Thư Hàng lấy Máy Nạp Ma Lực của mình ra... không ngờ thứ này lại có cả 'chức năng dẫn đường'.

Cây công nghệ của thế giới ma pháp cũng ghê gớm thật.

Sau khi xác định tọa độ của rừng Đạt Đạt Mã qua 'Máy Nạp Ma Lực', Tống Thư Hàng điều khiển 'Xe chiến Thần Hành Hà Long' quay đầu. "Come on, speed, đi nào!" Tống Thư Hàng vung tay mạnh.

Xe chiến Thần Hành Hà Long 'vèo~' một tiếng, lao về phía trước.

Cô Côn Na: "???" Cứ cảm thấy ngài Thư Hàng rất kỳ quặc, trong miệng lúc nào cũng thốt ra mấy thứ ngôn ngữ linh tinh. ************ Lúc này, trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Thông nương hiện ra hình dáng thiếu nữ tóc xanh lục với thân hình bốc lửa, cô cầm một cái ấm nước lớn, lấy nước từ ao nhỏ dưới 'Hoạt Tuyền', rồi lại lấy nước từ 'nước suối Mảnh Vỡ Thiên Đình', theo tỉ lệ 1:9, trộn lẫn nước Hoạt Tuyền và nước suối Thiên Đình.

Sau đó, cô đến bên cạnh thụ yêu Mễ Lộ Lộ, bắt đầu tưới nước cho nó.

Lại tưới nước cho cây 'Thất Hoàng Diệu Quả' bên cạnh.

Còn có cả một mảnh lớn linh thực vật, nguyên liệu tiên hào, dược liệu mà Tống Thư Hàng đã trồng.

Sau khi tưới nước, bón phân xong, cô lại đi đến vị trí ốc đảo, cho bầy Vô Hình Kiếm Cổ, Đao Cổ, cũng như các loại linh thú khác ăn.

Thức ăn là 'thức ăn cho linh sủng' mà Bạch tiền bối đã luyện chế từ rất lâu trước đây.

Vốn dĩ là chuẩn bị cho đám Vô Hình Kiếm Cổ, bây giờ trong tình hình các linh thú khác không có thức ăn phù hợp, đành phải chia bớt một ít từ thức ăn của Vô Hình Kiếm Cổ ra.

Tưới nước, bón phân, cho linh thú ăn, sau khi làm xong tất cả mọi việc, Thông nương lại vác 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' trở về bên bờ Hoạt Tuyền.

Ở đó, Quy tiền bối đang nói chuyện câu được câu chăng với Sở các chủ.

Nội dung cuộc nói chuyện của hai người quá cao siêu, Thông nương hiểu rất khó khăn. "Làm xong hết việc rồi à?" Quy tiền bối thấy Thông nương trở về, mỉm cười nói.

Thông nương im lặng gật đầu. "Không còn việc gì khác để làm nữa sao?" Sở các chủ cũng hỏi.

Thông nương tiếp tục gật đầu.

Thấy Thông nương cứ như khúc gỗ thế này, Quy tiền bối thở dài nói: "Ngươi có muốn thứ gì không?

Thông nương?" Thông nương lập tức ngẩng đầu lên, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi: "Ta... muốn có wifi." "Cái này, ta cũng bó tay." Quy tiền bối nghẹn lòng nói: "Thế giới hạch tâm lại mất kết nối với thế giới bên ngoài rồi, có thể là do nó đang nâng cấp.

Cũng có thể là Tống Thư Hàng lại chạy đến một nơi nào đó có thể 'phong tỏa thế giới hạch tâm', khiến thế giới hạch tâm không thể kết nối với bên ngoài." "Khi nào mới có thể kết nối lại wifi?" Thông nương nhẹ giọng hỏi. "Cái này, không ai có thể chắc chắn được." Quy tiền bối đáp.

Thông nương ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt sống không còn gì luyến tiếc. "Tiểu Thông nương... hay là nhân cơ hội này tu luyện một lúc đi?" Sở các chủ đề nghị: "Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, ta cảm thấy thiên phú tu luyện của ngươi không tệ." Hơn nữa, Thông nương chủ tu chính là 《Thiên Khấp Bảo Điển》 của Bích Thủy Các, nàng có thể chỉ điểm một chút. "Ngươi có thiên phú nhất định về hệ thủy và hệ băng, về mặt tu luyện, ta cũng có thể chỉ điểm một hai." Quy tiền bối gật đầu nói bên cạnh.

Sở các chủ thổi vài bong bóng, rồi bổ sung: "Hơn nữa, khi ngươi tu luyện, sẽ cảm thấy thời gian trôi rất nhanh.

Một lần nhắm mắt, mở mắt là đã qua mấy ngày, thậm chí mấy tháng, mấy năm.

Như vậy, cho dù là lúc không có wifi, cũng dễ chịu hơn." Thông nương suy nghĩ một chút, mắt sáng lên.

Không có wifi, cô cảm thấy cả cuộc đời hành của mình không còn ý nghĩa gì, mỗi giây trôi qua như một năm.

Nhưng nếu tu luyện thật sự có thể khiến thời gian không có wifi trôi nhanh hơn một chút, vậy thì cô có thể bớt đi một chút dằn vặt.

Dù sao rảnh cũng là rảnh, vậy thì tu luyện thôi.

Thế là, Thông nương gật đầu thật mạnh. "Xin Quy tiền bối và Sở các chủ chỉ điểm tiểu yêu tu luyện." Thông nương thành khẩn nói: "Ta muốn học loại công pháp mà khi bế quan thời gian trôi qua đặc biệt nhanh." Quy tiền bối mỉm cười: "Loại công pháp này, đâu đâu cũng có." "Nói chính xác thì, tất cả các công pháp đến giai đoạn sau đều như vậy.

Bắt đầu từ Tứ phẩm, tu sĩ bế quan tính bằng tháng.

Mà một khi đến Ngũ phẩm, thời gian bế quan của tu sĩ thường sẽ tính bằng năm." Sở các chủ bổ sung.

Ừm, cái tên Tống Thư Hàng từ lúc tu luyện đến giờ, ngay cả một tháng bế quan cũng chưa từng, là một ngoại lệ.

Không có bất kỳ ý nghĩa tham khảo nào. "Ta sẽ nỗ lực tu luyện." Thông nương nắm chặt tay.

Tận sâu trong lòng cô, cái ý niệm 【có một ngày mạnh hơn Tống Thư Hàng, lật sủng làm chủ, thu Tống Thư Hàng làm sủng vật của người】 lại rục rịch trỗi dậy. ************ Rừng Đạt Đạt Mã.

Đây là một khu rừng nằm ở rìa 'Tiểu thế giới Long Lân'.

Giống như phong cách của thế giới Hắc Long, rừng ở đây đều là những cây cổ thụ màu đen cao chọc trời, thỉnh thoảng cũng có thể thấy một vài cụm thực vật màu xanh lục, nhưng thật sự rất ít, vô cùng hiếm thấy.

Rừng Đạt Đạt Mã, bản thân nó là một vùng đất nguy hiểm 'cấp độ 5'.

Chương 1862

Bên trong có chướng khí kịch độc chết người, độc trùng tà thú.

Một số nơi trong rừng còn đột ngột phun ra những cột nước giống như máu độc.

Điều khiến cư dân thế giới Hắc Long cảm thấy ghê tởm là, những cột máu độc này có thuộc tính khắc chế đối với họ.

Chỉ cần dính phải một chút, dù có vững chắc, khiên ma pháp kiên cố cũng sẽ vỡ nát.

Còn cơ thể của tu luyện giả chỉ cần dính phải máu độc, sẽ mục rữa và trúng độc ngay lập tức.

Chất độc này không gây chết người, nhiều nhất là hủy dung, suy yếu vài năm.

Nhưng trong 'rừng Đạt Đạt Mã' đầy rẫy nguy cơ, việc suy yếu ngã xuống bản thân nó đã là chuyện rất nguy hiểm.

Nếu không có đồng đội đáng tin cậy, gặp phải 'suối máu độc', có sống sót được hay không phải xem nhân phẩm.

Mà phân bộ lạc của 'Long Huyết tộc', lại tọa lạc trong rừng Đạt Đạt Mã.

Thanh thiếu niên của Long Huyết tộc từ nhỏ đã bầu bạn với khu rừng nguy hiểm, họ bẩm sinh đã là những pháp sư cận chiến mạnh mẽ.

Nhưng lúc này, rừng Đạt Đạt Mã đã bị phá hủy hơn một nửa.

Kẻ địch chính là đội quân do tà linh, tà thú tạo thành.

Trong trận doanh của tà linh và tà thú, có một pho tượng ma mười tay màu đen tuyền, vươn tay lên trời, chống đỡ một lãnh địa lấp lánh ánh điện.

Trong phạm vi lãnh địa lấp lánh ánh điện này, 'Long Lạc' bị nhiễu loạn, ma lực không thể ngưng tụ.

Tương đương với một khu vực 'cấm ma'.

Thủ đoạn 'cấm ma' này, trước đây chưa từng thấy qua.

Đây là 'thế giới Hắc Long', cả thế giới đều bị 'Long Lạc' bao phủ.

Cấp bậc của Long Lạc đã ở đó, là sự tồn tại vượt qua 'cấp độ tính toán'.

Muốn nhiễu loạn được Long Lạc, vậy thì phải có một sự tồn tại cùng cấp bậc với 'Long Lạc', tệ nhất cũng phải là sự tồn tại chỉ yếu hơn 'Long Lạc' một chút mới làm được.

Mà trong trận doanh của tà linh và tà thú, căn bản chưa từng nghe nói có sự tồn tại mạnh mẽ tương tự!

Trên lý thuyết, ở 'thế giới Hắc Long' căn bản không thể xảy ra tình huống 'Long Lạc' bị nhiễu loạn.

Nhưng lần này, pho tượng mà đám tà linh, tà thú mang theo để vây quét 'phân bộ lạc Long Huyết tộc' lại thành công nhiễu loạn được Long Lạc.

Hơn nữa, không phải là nhiễu loạn trong khoảnh khắc, mà là kéo dài trong hơn hai 'giai cốt', liên tục nhiễu loạn kết nối giữa Long Lạc và khu vực 'rừng Đạt Đạt Mã', khiến hệ thống Long Lạc hoàn toàn tê liệt.

Phân bộ lạc Long Huyết tộc hoàn toàn không ngờ đám tà thú và tà linh lại có thứ công nghệ đen này.

Ngay khi giao chiến, họ đã chịu thiệt lớn.

Trận chiến vừa bắt đầu, bên ngoài làng của bộ lạc, hơn bảy mươi phần trăm phòng ngự đều mất hiệu lực ngay lập tức — những phòng ngự này đều được xây dựng trên cơ sở kết hợp với 'Long Lạc'.

Long Lạc bị ảnh hưởng, những phòng ngự này không đánh mà tự vỡ.

Ba mươi phần trăm phòng ngự còn lại thì cần thành viên của 'bộ lạc Long Huyết' cung cấp ma lực và khống chế chúng vận hành.

Thuộc loại phòng ngự thủ công.

Nhưng lần này, bất ngờ đến quá đột ngột.

Bảy phần mười phòng ngự phía trước biến mất trong nháy mắt.

Liên kết giữa các pháp sư và Long Lạc lại bị nhiễu loạn, các trận pháp sư phụ trách phòng ngự của bộ lạc Long Huyết căn bản không kịp kích hoạt ba phần mười phòng ngự phía sau.

Sau vài hơi thở, phòng ngự đã bị đám tà linh đánh vỡ.

Ngoài việc Long Lạc bị nhiễu loạn, ma lực bị ảnh hưởng... ngay cả ma lực mà các thành viên chiến đấu của phân bộ lạc Long Huyết tộc dự trữ trong 'Máy Nạp Ma Lực' cũng bị ảnh hưởng.

Khi thi triển pháp thuật, sẽ có độ trễ khoảng một 'chỉ', tức là một giây.

Một giây, trong trận chiến sinh tử, tuyệt đối là chí mạng.

Khi phòng ngự của bộ lạc bị phá, ngay khoảnh khắc các thành viên chiến đấu của Long Huyết tộc tiếp xúc với tà linh, tà thú, họ đã chịu thiệt lớn.

Ma pháp của thành viên Long Huyết tộc còn chưa được kích hoạt, công kích của tà linh đã giáng xuống trước một bước.

Các thành viên chiến đấu vừa định chống đỡ phòng ngự... kết quả phòng ngự trễ một giây, cuối cùng chỉ có thể uất ức ngã xuống dưới vuốt thú.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến 'Long Huyết tộc' mạnh mẽ phải liên tiếp thất bại trước sự tấn công của tà linh.

Điều duy nhất may mắn là, 'Long Huyết tộc' đa số là pháp sư chiến đấu.

Dù không thể kết nối với Long Lạc, ma pháp có độ trễ, họ vẫn có thể dựa vào thể chất mạnh mẽ của mình để gắng gượng chống đỡ.

Nhưng pháp sư cận chiến vẫn cần pháp thuật hỗ trợ, cường hóa công kích, phòng ngự, phương thức di chuyển, v.v.

Pháp sư cận chiến không có pháp thuật, giống như hổ bị nhổ hết nanh vuốt, sức chiến đấu giảm đi hơn tám phần.

Càng khiến người ta nghẹn lòng hơn là... những người nhận nhiệm vụ từ tiểu thế giới Long Lân chạy đến chi viện đa số là pháp sư.

Vì pháp sư biết bay, chạy nhanh.

Mà pháp sư thuần túy chạy đến đây, một khi tiến vào phạm vi 'lãnh địa cấm ma', chính là nộp mạng.

Hơn nữa, ở rìa của lãnh địa cấm ma, khắp nơi đều có tà linh và tà thú ẩn nấp.

Một khi phát hiện mục tiêu, chúng sẽ tiến hành tập kích. ... 'Long Huyết tộc' đã ngay lập tức cử người đột phá vòng vây của tà thú, tà linh, hy vọng có thể chạy ra khỏi phạm vi rừng Đạt Đạt Mã, truyền tin tình báo của kẻ địch cho thần điện — nhưng không ai biết tin tình báo này có được truyền đi thành công hay không.

Do 'Long Lạc' bị ảnh hưởng, họ đã không thể truyền tin từ xa với thần điện.

Các thành viên của phân bộ lạc Long Huyết tộc tinh thần sa sút, trong lòng không khỏi nảy sinh tuyệt vọng.

Lão tộc trưởng già nua cầm một cây trường mâu chiến đấu, khẽ thở dài.

Chính ông đã dẫn một chi tộc nhân 'Long Huyết tộc' di cư đến 'tiểu thế giới Long Lân' này, và một tay gây dựng bộ lạc trong rừng Đạt Đạt Mã.

Bắt đầu xây dựng bộ lạc từ con số không, họ đã nếm trải vô số khổ nạn, khó khăn lắm mới xây dựng bộ lạc nên hình nên dạng.

Nhưng hôm nay, bộ lạc đã đồng hành cùng ông nửa đời người này, sẽ phải đối mặt với sự hủy diệt. "Số lượng 'tà linh, tà thú' này rất lớn, rốt cuộc chúng đã làm thế nào để vượt qua phòng ngự của 'thế giới Hắc Long', xâm nhập vào tiểu thế giới Long Lân?" Lão tộc trưởng đau khổ.

Trước đây, dù có tà linh và tà thú vô tình xâm nhập, cũng chỉ là vài con lẻ tẻ, không gây nguy hiểm.

Mà bây giờ, chỉ riêng số tà thú, tà linh tấn công chính diện 'phân bộ lạc Long Huyết tộc' đã lên đến hàng ngàn.

Trong đó còn có rất nhiều tà thú ẩn nấp, cũng như tà linh trấn giữ phía sau thay phiên tấn công.

Với số lượng lớn như vậy, chỉ cần những người bảo vệ phòng ngự ngoại tầng của 'thế giới Hắc Long' không bị mù, thì không thể nào để chúng qua được.

Trừ khi... những người bảo vệ ngoại tầng cũng đã xảy ra chuyện!

Trong lòng lão tộc trưởng dấy lên một dự cảm không lành.

Nếu đám tà thú và tà linh dựa vào pho tượng quỷ dị này của chúng để ảnh hưởng đến 'Long Lạc' và 'ma lực', thì đúng là có khả năng trong thời gian ngắn đánh xuyên phòng ngự ngoại tầng của thế giới Hắc Long, tiêu diệt toàn bộ những người bảo vệ, rồi xâm nhập vào 'tiểu thế giới Long Lân'. "Nếu thật sự như vậy." Tay phải của lão tộc trưởng không khỏi run lên.

Nếu thật sự như ông suy đoán, thì đây là cuộc khủng hoảng lớn nhất của toàn bộ 'thế giới Long Lân'.

Thứ bị diệt vong sẽ không chỉ là 'phân bộ lạc Long Huyết tộc' nhỏ bé của ông, mà thậm chí khủng hoảng sẽ bao trùm cả thế giới Long Lân.

Không được, tuyệt đối phải truyền tin này ra ngoài.

Dù đó chỉ là một suy đoán của ông, nhưng chuyện liên quan đến 'sự tồn vong của thế giới Hắc Long' này tuyệt đối không thể xem nhẹ. "Phải truyền tin này cho thần điện mới được." Lão tộc trưởng nói.

Đây không còn là chuyện nhỏ về sự tồn vong của cá nhân, mà là đại sự liên quan đến sự tồn vong của cả thế giới.

Nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là...

ông căn bản không tìm ra được phương pháp để 'truyền tin'.

Đám tà thú và tà linh đã sớm đề phòng họ truyền tin.

Trận hình của chúng lúc này quả thực là thiên la địa võng.

Trên trời, mặt đất, dưới lòng đất đều có tà thú và tà linh.

Đừng nói là đột phá ra ngoài truyền tin, thực ra... bộ lạc có thể chống cự đến bây giờ, đã vượt ngoài sức tưởng tượng của lão tộc trưởng.

Bây giờ, trừ phi có pháp sư cấp 7 trở lên xuất hiện, hơn nữa còn phải ngay lập tức cảm ứng được sự khác thường của 'rừng Đạt Đạt Mã', sau đó thi pháp từ xa, giải cứu bộ lạc. "Trời muốn diệt thế giới Hắc Long của ta sao?" Lão tộc trưởng ngẩng đầu, bi thương nói.

Đúng lúc ông ngẩng đầu, trên bầu trời xa xôi, một vệt sáng vàng chói mắt lao đến.

Vệt sáng đó tốc độ cực nhanh, trong vài cái chớp mắt đã xuất hiện không xa 'rừng Đạt Đạt Mã'.

Trên vệt sáng vàng đó, tất cả mọi người đều có thể cảm ứng được một loại uy nghiêm, còn có một loại khí thế siêu cường.

Đó là một sự tồn tại vượt qua cấp 7, gần đến cấp 8.

Mắt lão tộc trưởng sáng lên.

Không chỉ có ông, trong mắt toàn bộ thành viên phân bộ lạc Long Huyết đều hiện lên ánh sáng hy vọng.

Không ngờ, lại có một vị đại nhân tôn quý như vậy giáng lâm vào lúc này.

Không biết vị đại nhân này là đi ngang qua, hay là chuyên môn đến giải cứu bộ lạc Long Huyết của họ.

Nhưng dù là loại nào, với thực lực của vị đại nhân vật này, nhất định có thể cảm ứng được sự quỷ dị trong 'rừng Đạt Đạt Mã' từ xa, phát giác ra sự nguy hiểm của 'lãnh địa cấm ma'.

Chương 1863

Đến lúc đó, chỉ cần vị đại nhân vật này ra tay từ xa, thi triển một pháp thuật mạnh mẽ, phân bộ lạc Long Huyết sẽ được cứu! "Chống đỡ, chống đỡ!" Lão tộc trưởng gầm lên: "Chống đỡ cho đến khi vị đại nhân này cứu chúng ta!

Dốc hết toàn bộ sức lực, bảo vệ chính mình." Hôm nay, thần minh phù hộ, không tuyệt đường người.

Đến đi, vị đại nhân này, xin hãy thi triển pháp thuật mạnh mẽ của ngài!

Chúng tôi đặt tất cả hy vọng...

đệt! "Không~~" Lão tộc trưởng hét lớn.

Vệt sáng vàng rực đó, lại đâm đầu vào rừng Đạt Đạt Mã, đâm vào phạm vi 'lãnh địa cấm ma'.

Đây thật sự là kết quả tồi tệ nhất, không có gì tồi tệ hơn thế này.

Đời người, lên voi xuống chó, chẳng qua cũng chỉ như thế.

Vừa nãy còn cảm thấy hy vọng giáng lâm, nhưng ngay sau đó 'hy vọng' này lại đâm đầu vào vũng bùn.

Lão tộc trưởng run rẩy đưa tay, đè lên trái tim mình.

Ông sợ mình không thở nổi, cứ thế mà chết vì tức giận.

Ầm~~ Trên bầu trời, vệt sáng vàng đó cuối cùng rơi xuống... bên ngoài làng của 'bộ lạc Long Huyết'.

Trực tiếp rơi vào chính giữa đại quân tà thú, tà linh.

Tim lão tộc trưởng lại đập nhanh thêm một lần nữa — ông phải rút lại lời nói lúc trước.

Quả nhiên vẫn còn kết quả tồi tệ hơn, đó là vị đại nhân vật không rõ tên này lại rơi thẳng vào giữa bầy quái vật.

Đã không còn gì tồi tệ hơn thế này...

đệt!

Tim lão tộc trưởng lại một lần nữa đập điên cuồng, trong mắt càng là một mảnh tuyệt vọng.

Ánh sáng vàng tan đi, lộ ra một cỗ xe chiến hoa lệ, cao quý, con long thú kéo xe trông bá khí ngời ngời.

Mà trên xe chiến, có vài bóng người trông rất trẻ.

Đầu tiên là vị 'đại sư lý luận pháp thuật' cũng có chút danh tiếng ở 'tiểu thế giới Long Lân', cô Côn Na.

Vị nữ sĩ này sở hữu bộ não quý giá nhất của 'tiểu thế giới Long Lân' bọn họ.

Dù chỉ có thực lực cấp 4, nhưng cô nắm vững toàn bộ kiến thức lý luận pháp thuật từ cấp 1 đến cấp 8.

Đã từng có pháp sư cấp 7 mạnh mẽ từ nơi khác, vượt ngàn dặm đến đây, thỉnh giáo kiến thức pháp thuật từ cô.

Rất nhiều đại lão cấp 5, cấp 6 cũng đã từng cầu xin cô giải đáp thắc mắc. "Không~~" Lão tộc trưởng suýt khóc, vị cô Côn Na này đối với 'tiểu thế giới Long Lân' mà nói giá trị quá lớn.

Nếu cô ấy xảy ra chuyện gì, thì tổn thất còn lớn hơn cả việc toàn bộ 'tiểu bộ lạc Long Huyết' bị hủy diệt.

Chị, tôi gọi chị là chị được chưa?

Tôi gọi cô là mẹ cũng được, tại sao cô lại đến đây, dính vào vũng nước đục này?

Nếu cô mà xảy ra chuyện gì, tôi chính là tội nhân của cả thế giới Hắc Long đó, biết không?

Ngoài cô Côn Na có bộ não quý giá nhất, trên xe chiến còn có một thiếu niên và một thiếu nữ khoảng hai tuổi. "Không~~" Lão tộc trưởng bi thương nói.

Đây là hai người con lai quý giá, trẻ tuổi!

Thiếu niên con lai kia, cảm giác đã có cường độ tinh thần cấp 6.

Mà từ khí huyết trên người cậu ta để suy đoán tuổi tác, cậu ta tuyệt đối không quá 30 tuổi!

Dựa vào cảm ứng khí huyết để suy đoán tuổi tác là thiên phú của Long Huyết tộc.

Thiên phú như vậy, nếu để cậu ta trưởng thành, nói không chừng sẽ trở thành 'Thánh giả' thứ mười hai của thế giới Hắc Long, trở thành sự tồn tại chói lọi như hằng tinh trong truyền thuyết.

Quan trọng hơn là, 'đại nhân vật cấp 8' trong dự đoán không tồn tại.

Hai chữ tuyệt vọng, rốt cuộc phải viết thế nào mới có cảm xúc, hôm nay lão tộc trưởng cuối cùng cũng đã trải nghiệm được.

Lão tộc trưởng chỉ cảm thấy gan đau nhói, phảng phất như sắp cứng lại rồi vỡ nát.

Khi con người tuyệt vọng đến bất lực, sẽ cầu nguyện với một 'sự tồn tại' nào đó trong lòng mình.

Có người thì khóc cha gọi mẹ, có người thì cầu nguyện với thần minh của mình... mà lão tộc trưởng lúc này, đã không biết nên cầu nguyện với ai nữa. "Gào~" lúc này một con tà thú hình gấu đứng thẳng người, bàn tay gấu khổng lồ vỗ xuống xe chiến vàng óng.

Thân hình nó cồng kềnh, tốc độ chậm chạp, nhưng được cái có sức mạnh vũ phu.

Ngay sau đó lại có hơn mười con tà thú có sức phá hoại cấp 5, theo sau con gấu khổng lồ, lao về phía xe chiến. "Xong rồi." Lão tộc trưởng thở dài.

Trong lãnh địa 'cấm ma', vị thiếu niên con lai quý giá này căn bản không thể phát huy được sức mạnh của pháp sư cấp 6.

Cô Côn Na cấp 4 càng không chịu nổi một đòn.

Mà lão tộc trưởng và các tu luyện giả của Long Huyết tộc, lúc này cách xe chiến vàng một khoảng không xa không gần.

Khoảng cách này, chính là một trời cách biệt, cắt đứt khả năng lão tộc trưởng và các tu luyện giả Long Huyết tộc đến cứu viện.

Nếu Long Lạc không bị nhiễu loạn, pháp thuật vẫn có thể thi triển, lão tộc trưởng vẫn có thủ đoạn cứu được ba người này.

Mà bây giờ, ông bất lực, chỉ có thể trơ mắt nhìn đối phương bị tà thú vây công. ...

Trong bầy tà thú. "Sao lại thế này, bộ lạc Long Huyết tộc đã bị công phá hơn nửa rồi.

Không ổn, ngài Thư Hàng, ở đây chúng ta không thể kết nối với Long Lạc, ngay cả ma lực cũng bị nhiễu loạn!" Cô Côn Na kinh ngạc nói — vị trí họ hạ cánh, là vị trí 'làng' của phân bộ lạc Long Huyết tộc ban đầu mà 'nhiệm vụ thần điện' cung cấp.

Không ngờ nơi này đã bị chiếm đóng, cô và ngài Thư Hàng hạ cánh theo tọa độ ban đầu, lập tức rơi vào vòng vây của kẻ địch.

Đồng thời, cô Côn Na phát hiện Long Lạc không kết nối được, ma lực cũng có độ trễ, điều động rất không thuận tay.

Mà lại có gấu khổng lồ và nhiều tà thú lao tới, cô Côn Na nhanh chóng đề nghị: "Ngài Thư Hàng, mau điều khiển xe chiến vàng xông vào trận doanh của 'Long Huyết tộc'!" Con gấu khổng lồ này, trông có vẻ có cường độ cơ thể cấp 5, hơn nữa thân hình của nó ở đó, chỉ xét về sức phá hoại vật lý, e rằng nó có cường độ gần đến cấp 6.

Trong tình hình Long Lạc bị nhiễu loạn, ma lực bị ảnh hưởng, cô và ngài Thư Hàng căn bản không thể chống lại con tà thú này.

Hơn nữa, còn có hơn mười con tà thú đang lao về phía xe chiến.

Cô Côn Na trong lúc khẩn cấp vẫn được coi là khá bình tĩnh — kế hoạch hiện tại, muốn thoát khỏi tuyệt cảnh, chỉ có thể dựa vào xe chiến vàng của ngài Thư Hàng, xông vào trận doanh của Long Huyết tộc!

Cỗ xe chiến vàng này, hẳn là có thể làm được điều đó. "Không cần lo lắng." Tống Thư Hàng đứng dậy, đặt Lý Âm Trúc đang ngủ say vào lòng cô Côn Na, mỉm cười với cô: "Hoặc có thể nói, tình hình hiện tại, đúng ý tôi!" Cô Côn Na: "???" Ầm!

Lúc này, bàn tay gấu vỗ vào 'Xe chiến Thần Hành Hà Long', phát ra tiếng va chạm nặng nề.

Sau đó, một mùi hôi thối từ trên người con gấu khổng lồ bay tới. "Vong linh?

Zombie?

Thì ra là thế...

đây chính là tà thú à." Tống Thư Hàng nhìn con gấu khổng lồ này, thấy ánh sáng đỏ rực trong đôi mắt đối phương, khí tức tử vong trên khắp cơ thể.

Tận sâu trong cơ thể nó, còn có dao động tà năng Cửu U.

Khi bàn tay gấu khổng lồ vung xuống, cơ thể cô Côn Na theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng ngay sau đó, cô phát hiện bàn tay gấu khổng lồ không thể rơi xuống xe chiến.

Bàn tay gấu vỗ vào không trung trên 'Xe chiến Thần Hành Hà Long', đã bị một lớp phù văn trận pháp màu vàng nhạt chặn lại.

Trận pháp phòng ngự ma pháp?

Nhưng, nó được kích hoạt từ khi nào?

Hơn nữa cô hoàn toàn không cảm ứng được khí tức ma lực. ... "Tà thú, tà linh thì ra là thứ này, số lượng nhiều hơn tôi tưởng.

Ngoài ra, chỉ cần chém giết chúng, là có thể nhận được hắc long linh thạch, đúng không?" Tống Thư Hàng hoạt động cơ thể.

Phòng ngự của Xe chiến Thần Hành Hà Long, nhất thời sẽ không bị phá vỡ.

Pháp khí Bát phẩm, dù đang ở 'trạng thái phong ấn', cũng không phải là thứ một con gấu lớn cấp 5 có thể dùng sức mạnh vũ phu phá vỡ phòng ngự. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối!" Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm đặt điện thoại của Tống Thư Hàng xuống, mũi kiếm nhẹ nhàng điểm một cái, tạm dừng video phim: "Yo, muốn sử dụng ta rồi à?" "Không, đối phó với kẻ địch cấp bậc này, tạm thời không cần đến tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Uy lực của Xích Tiêu Kiếm lớn biết bao, một kiếm chém xuống, những tà thú, tà linh này cùng với hắc long linh thạch trong cơ thể chúng đều sẽ hóa thành tro bụi.

Tống Thư Hàng còn cần hắc long linh thạch để kích hoạt 'Máy Nạp Ma Lực' cho Lý Âm Trúc, sau khi tài khoản được kích hoạt, trên tài khoản của Tống Thư Hàng còn có gần bảy trăm nghìn 'lưu lượng ma lực', lúc đó có thể chuyển cho Lý Âm Trúc, để cô bé nâng cao quyền hạn cấp bậc 'mạng lưới Long Lạc'.

Hơn nữa trong tương lai, các đệ tử khác của mình và Thông nương cũng cần dùng đến hắc long linh thạch, cậu phải thu thập một mớ mới được. "Tiền bối xin hãy giúp bảo vệ Tiểu Âm Trúc và mọi người, nếu tôi không giải quyết được kẻ địch, lại xin tiền bối ra tay." Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu không hề khoác lác một mình có thể tiêu diệt hết tất cả tà thú, dù sao số lượng cũng ở đó.

Nhiều tà thú và tà linh như vậy, đứng yên cho cậu giết cũng đủ khiến cậu mỏi tay.

Chương 1864

"Được, vậy ta trấn trận cho ngươi." Xích Tiêu Kiếm đáp. "Gào~" bên ngoài xe chiến vàng, tà thú gấu khổng lồ và hơn mười con tà thú khác lao tới, vây quanh xe chiến vàng không ngừng vỗ, cắn xé.

Chúng sử dụng một loại năng lượng tương tự 'tà năng Cửu U', là hỗn hợp giữa tà năng Cửu U và một loại năng lượng kỳ quái khác theo tỉ lệ 7:3, khiến mỗi đòn tấn công của chúng đều có sức phá hoại như bom nổ.

Rõ ràng, lãnh địa cấm ma không ảnh hưởng đến việc chúng phát huy sức mạnh. "Tôi lên đây!" Tống Thư Hàng đứng dậy, chuẩn bị bước xuống từ Xe chiến Thần Hành Hà Long. "Đợi đã, ngài Thư Hàng, bây giờ xuống xe có quá mạo hiểm không?" Cô Côn Na nhẹ nhàng kéo vạt áo Tống Thư Hàng, nhỏ giọng nói: "Dù sao, ở đây chúng ta không thể kết nối với Long Lạc, ma lực cũng bị ảnh hưởng." "Yên tâm đi, nếu đánh không lại, tôi chắc chắn sẽ chuồn." Tống Thư Hàng mỉm cười, giơ ngón tay cái lên: "Nếu tôi mà chuồn, bọn chúng chắc chắn không làm gì được tôi.

Cho nên, không cần lo cho tôi." Cô Côn Na: "..." Đôi khi, cô cảm thấy ngài Thư Hàng rất thần bí, mỗi câu nói ra dường như đều chứa đầy huyền ảo.

Đôi khi, lời nói của ngài Thư Hàng lại mộc mạc đến mức khiến người ta có chút nghẹn lòng.

Sự phân hóa hai cực quá nghiêm trọng. ...

Tống Thư Hàng bước xuống xe chiến.

Cô Côn Na thấy cậu đạp lên hư không, thân hình nhảy vọt lên cao, ngang tầm với con gấu khổng lồ.

Một đóa sen đen hiện ra dưới chân ngài Thư Hàng, nâng đỡ cơ thể hắn.

Sau đó, nắm đấm phải của cậu hiện lên màu kim loại đen tuyền.

Pháp thuật của ngài Thư Hàng, thi triển ra dường như không bị ảnh hưởng?

Ầm!

Tống Thư Hàng vung quyền, một cú đấm thẳng không chút hoa mỹ đấm vào đầu con gấu khổng lồ. 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 đã lâu không dùng — một.

Quyền này, cong mà tìm thẳng, quyền như trọng pháo, một đi không trở lại, lực lớn thế trầm.

Dùng lời lẽ mộc mạc để tổng kết: nắm đấm của ta đủ cứng, quyền lực cương mãnh, một quyền này xuống, ngươi phải quỳ cho ta. "Hô hô hô~" con gấu bị một quyền đấm trúng, thân hình to lớn bay ngược ra sau, trong miệng phát ra tiếng kêu kỳ quái, bay đi bảy tám mét, đè bẹp mấy con tà thú nhỏ hơn.

Sau khi dừng lại, nó không ngừng giãy giụa, dường như còn muốn bò dậy từ mặt đất.

Tống Thư Hàng đứng giữa hư không, nhẹ nhàng vẩy tay phải: "Hử?

Lạ nhỉ?

Lại không chết?" Bốp~~ Trong lúc nói chuyện, đầu con gấu nổ tung.

Nhưng, nó vẫn chưa tan biến, chưa hóa thành 'hắc long linh thạch', mà vẫn bò dậy từ mặt đất, phát ra một luồng sóng âm quỷ dị về phía Tống Thư Hàng.

Đầu bị nổ, nhưng không có máu tươi.

Vết thương như thịt khô quắt... "Quả nhiên, phim ảnh toàn lừa người.

Thiết lập zombie chỉ cần nổ đầu là mất khả năng hành động đâu rồi?" Tống Thư Hàng nói. "Nghệ thuật và thực tế luôn có sự khác biệt, ngươi phải thông cảm.

Nghệ thuật để thể hiện sức mạnh, đôi khi đương nhiên sẽ có sự khác biệt lớn với thực tế." Xích Tiêu Kiếm cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng: "Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngài nói rất có lý." "Gào~ gào~ gào~" trên mặt đất, hơn mười con tà thú vây công 'xe chiến vàng' lúc này mới phản ứng lại, chúng quay đầu, trong miệng phát ra tiếng kêu quái dị, điên cuồng lao về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi cúi đầu, nhìn những con tà thú này, nhưng không có ý định né tránh. "Ngài Thư Hàng cẩn thận." Cô Côn Na không nhịn được kêu lên. "Nữ sĩ, không cần lo cho nó." Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Giữa hư không, bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên hiện ra hai đạo ánh sáng vàng, hai đạo ánh sáng ngưng tụ, hóa thành hai thanh bảo đao sắc bén.

Ô Tặc Bạo Quân Song Đao. "Ngự Đao Thuật - Nguyệt Quang." Tống Thư Hàng đưa tay chỉ, song đao lóe lên, hóa thành ánh trăng dịu dàng.

Nếu nổ đầu không thể khiến những con zombie 'tà thú' này chết, vậy thì chém thành nhiều đoạn thử xem?

Hai vệt đao quang xoay tròn nhanh chóng quanh Tống Thư Hàng, cắt xẻ, hóa thành một lưới đao.

Đao quang đi qua... mười con tà thú lao về phía Tống Thư Hàng bị cắt thành nhiều khúc, rơi xuống đất.

Giống như con gấu khổng lồ kia, những con tà thú này cũng không có máu, cơ thể chỉ là thịt khô quắt. "Công phu dùng đao của ngươi vẫn chưa được." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình luận: "Khi nào ngươi có thể cắt kẻ địch thành từng mảnh gọn gàng, lúc đó công phu Ngự Đao Thuật mới được coi là đăng đường nhập thất." "Đối tượng dù sao cũng là thịt khô, bản thân chúng đã là những thứ không đều, muốn cắt chúng gọn gàng, quá làm khó tôi rồi." Tống Thư Hàng nói.

Hai vệt đao quang quay trở lại bên cạnh cậu, nhẹ nhàng xoay tròn.

Tống Thư Hàng đưa tay vỗ lên chúng, một đạo 'Dưỡng Đao Thuật' giáng xuống, coi như là phần thưởng cho chúng.

Bên dưới, thân hình mười con tà thú hóa thành khói đen, bay lên hư không.

Mà tại vị trí ban đầu của chúng, rơi xuống mười viên tinh thạch màu đen lớn nhỏ khác nhau.

Không sai, đây chính là hắc long linh thạch không còn nghi ngờ gì nữa.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, trên 'lò phản ứng hạt nhân cơ giới' trong cơ thể cậu, lóe lên ánh sáng u u.

Ngay sau đó, một đạo 'Cương Thiết Hóa Thân' hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng. "Bá Bá Hào, tái tổ hợp hoàn tất, xin hạ lệnh." Cương Thiết Hóa Thân cũng đạp lên hư không.

Khác với lần trước, lần này trong cơ thể nó không có 'lõi'.

Lò phản ứng hạt nhân vẫn còn trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng. "Thu thập tất cả hắc long linh thạch lại." Tống Thư Hàng nói.

Cương Thiết Hóa Thân hạ xuống mặt đất, thu thập hắc long linh thạch.

Ngay sau đó, ánh mắt nó lướt đến trung tâm của đám tà thú.

Ở đó, có một pho tượng giơ cao mười cánh tay, toàn thân lóe lên hồ quang điện.

Khi mắt Cương Thiết Hóa Thân lướt qua pho tượng đó, liền có chút không dời đi được.

Pho tượng đó cao ráo có hình dáng, lồi lõm có trật tự.

Mười cánh tay chống đỡ bầu trời, trông cực kỳ ngầu.

Toàn thân nó không biết được làm từ kim loại gì... mà loại kim loại này, đối với Cương Thiết Hóa Thân có một loại cám dỗ 'chí mạng'.

Nó hận không thể có được đối phương, dung nhập pho tượng này vào cơ thể mình, để nó và mình hợp làm một.

Cương Thiết Hóa Thân hơi dừng lại, bắt đầu tìm kiếm trong kho dữ liệu của mình.

Đối chiếu với chương trình và nội dung trong kho dữ liệu, nó phát hiện trong kho dữ liệu định nghĩa loại 'xung động' này là mục 'tình yêu', dưới mục con 'tình yêu sét đánh'.

Thì ra là thế. "Bá Bá Hào, có lẽ đã yêu rồi." Cương Thiết Hóa Thân lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "Hả?" "Phát hiện đối tượng tình yêu sét đánh, Bá Bá Hào xin được cướp đoạt... chương trình lỗi... xin tạm dừng, thực thi nhiệm vụ ban đầu, thu thập hắc long linh thạch." Cương Thiết Hóa Thân nói ra những lời thoại cứng nhắc.

Sau đó, nó tiếp tục cúi xuống, nhặt hắc long linh thạch.

Tống Thư Hàng: "..." Đối tượng tình yêu sét đánh, Cương Thiết

Hóa Thân yêu rồi?

Đây là cái tình tiết thần kỳ gì vậy?

Lẽ nào là lần trước Cương Thiết Hóa Thân bị phá hủy quá nghiêm trọng, dù đã trở thành 'bản mệnh tiểu kim đan' của cậu cũng chưa hồi phục hoàn toàn, khu vực não bộ vẫn chưa sửa xong?

Hay là, lúc nào đó tìm một nhà khoa học nào đó, bổ đầu nó ra, kiểm tra xem đường dây có vấn đề gì không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Từ khi 'lò phản ứng hạt nhân + Cương Thiết Hóa Thân' dung nhập vào cơ thể hắn và gia nhập vào gói combo tiểu kim đan, Cương Thiết Hóa Thân đã trở thành một 'bản mệnh thiên phú' đi kèm với tiểu kim đan của Tống Thư Hàng, giống như 'hình thức ngụy bất hủ của thân thể sương mù'.

Chính vì vậy, Tống Thư Hàng có thể dựa vào 'pháp thuật thiên phú' để triệu hồi lại Cương Thiết Hóa Thân.

Nhưng bây giờ xem ra, Cương Thiết Hóa Thân được triệu hồi lại, khu vực não bộ có lẽ vẫn chưa sửa chữa xong hoàn toàn, vẫn cần kiểm tra lại. 'U~~ u~~' lúc này, con gấu khổng lồ mất đầu và một tốp tà thú mới đã xông tới.

Mất đầu, nhưng con gấu khổng lồ vẫn có thể 'khóa chặt' vị trí của Tống Thư Hàng.

Những con tà thú này, không phải dựa vào 'mắt' để khóa kẻ địch. 'Vút~' Ô Tặc Bạo Quân Song Đao xông lên, một lần nữa đan thành một lưới đao, chém về phía con gấu.

Vừa được hưởng một phát 'Dưỡng Đao Thuật', Ô Tặc Bạo Quân Song Đao chiến ý ngút trời.

Ngay khi đối mặt, đã cắt con gấu thành nhiều mảnh đều tăm tắp.

Có chút tiếc là, bàn tay gấu đã nát rồi.

Nếu vẫn còn tươi, có thể mang về cho Sở Sở, để cô bé tăng điểm kinh nghiệm nấu nướng.

Ngay sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân sau lưng Tống Thư Hàng.

Cô hiếm khi chiến ý ngút trời, chủ động xin chiến. "Cần vũ khí gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lắc đầu, hai tay cô chắp lại, miệng khẽ hô một tiếng: "Công Đức - Mặt Trời!" Ngay sau đó, sức mạnh công đức khổng lồ bùng nổ, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, lan ra bốn phương tám hướng, hóa thành một mặt trời nhỏ chói lọi.

Tà thú vốn là dạng 'vong linh', hơn nữa trong cơ thể chúng ẩn chứa 'tà năng Cửu U'.

Chương 1865

Cả hai ở một mức độ nào đó, đều bị ánh sáng công đức khắc chế.

Công Đức Xà Mỹ Nhân không cần vũ khí, chỉ cần phóng ra kỹ năng hệ công đức của mình, là có thể gây ra sát thương tối đa cho tà thú và tà linh.

Mặt trời công đức lan ra bốn phương tám hướng, tạo thành một quả cầu bán kính mười mét.

Trong phạm vi hình cầu này, bất kể là bay trên trời, chạy trên đất, hay chui dưới lòng đất, tất cả tà linh và tà thú đều tan thành tro bụi.

Kỹ năng dọn sân khiến Tống Thư Hàng vô cùng ngưỡng mộ! "Tuy bản thân mình không có kỹ năng tấn công phạm vi đúng nghĩa... nhưng ánh sáng công đức của mình có mà." Tống Thư Hàng tự an ủi.

Đinh đinh đinh đinh đinh~ Một chuỗi âm thanh vang lên.

Sau khi ánh sáng của mặt trời công đức tan đi, tà thú, tà linh toàn bộ bị thanh tẩy, từng viên 'hắc long linh thạch' sáng bóng rơi xuống đất.

Cương Thiết Hóa Thân ra tay, nhanh chóng nhặt hết tất cả hắc long linh thạch, cất vào một chiếc túi càn khôn — chiếc túi càn khôn này là di vật của 'An Tri Ma Quân'.

Tống Thư Hàng chuẩn bị dùng nó làm phần thưởng lì xì cho đệ tử và Thông nương vào cuối năm nay.

Đến lúc đó, đệ tử nào năm nay xuất sắc nhất, tiến bộ nhất, túi càn khôn sẽ được thưởng cho người đó.

Lúc này, từ trên người Cương Thiết Hóa Thân, có rất nhiều sợi năng lượng trong suốt vươn ra, đó là 'kinh mạch' mà 'lò phản ứng hạt nhân' dùng để truyền năng lượng.

Bây giờ, lại trở thành một kỹ năng của Cương Thiết Hóa Thân.

Nhiều sợi năng lượng trong suốt linh hoạt cuộn lấy hắc long linh thạch trên mặt đất, thu vào túi càn khôn.

Trong những ngày Thông nương không thể ra khỏi thế giới hạch tâm, Cương Thiết Hóa Thân đã trở thành sủng vật nhặt đồ thứ hai của Tống Thư Hàng.

Nhìn bầy tà thú trước mắt, Tống Thư Hàng nói: "Nếu không phải thế giới hạch tâm của tôi đang hỏng, lúc này nó lại có thể ăn một bữa no nê rồi." Tà năng Cửu U trong cơ thể những con tà thú này đều là thứ mà thế giới hạch tâm có thể hấp thụ.

Nếu thế giới hạch tâm không hỏng, mỗi khi giết một con tà thú, thế giới hạch tâm có thể hấp thụ một phần 'tà năng Cửu U', sướng rơn.

Tiếc là bây giờ, những tà năng Cửu U này đều tan biến vào hư không, lãng phí vô ích.

Năng lượng = tiền.

Một đợt này đã lãng phí bao nhiêu tiền rồi?

Tống.

Đau lòng như dao cắt.

Thư Hàng. ...

Trên xe chiến Thần Hành Hà Long.

Cô Côn Na trợn mắt há mồm.

Trước đó cô đã lén quan sát, trên Máy Nạp Ma Lực của ngài Thư Hàng hiển thị cậu hiện vẫn đang ở khu vực quyền hạn cấp 5.

Mặc dù tinh thần lực của cậu đã đạt đến trình độ cấp 6.

Nhưng, sức chiến đấu này quá khoa trương rồi phải không? 'Tà thú, tà linh' khiến cư dân thế giới Hắc Long đau đầu, trong tay ngài Thư Hàng, lại giống như đất sét.

Tà thú cấp 4, cấp 5, không con nào có thể qua được một chiêu trong tay Thư Hàng.

Từ đầu đến cuối, ngài Thư Hàng dường như chưa từng dùng hết sức.

Còn chiêu pháp thuật như mặt trời nhỏ vừa rồi, đã gần, thậm chí đã là uy lực của pháp thuật cấp 7 rồi phải không?

Cậu ấy đã phóng ra nó như thế nào? "Ngài Thư Hàng, bí mật trên người ngài, quá nhiều rồi." Cô Côn Na cười khổ.

Cô muốn thông qua quan sát Tống Thư Hàng, để hiểu con người cậu... bây giờ nghĩ lại, cảm thấy hệ số khó khăn quá lớn. ...

Trong bộ lạc Long Huyết tộc, lão tộc trưởng nuốt nước bọt.

Cái gì ấy nhỉ, đời người chính là kích thích như vậy.

Một giây trước ông suýt rơi vào vực sâu tuyệt vọng, một giây sau ông lại được trực tiếp nâng lên tận mây xanh.

Còn kích thích hơn cả trò chơi treo dây nhảy từ trên cao xuống.

Vị thanh niên con lai quý giá này, tuyệt đối không phải là cấp 6 bình thường.

Có lẽ, cậu ta đã dùng công pháp đặc biệt để che giấu khí tức của mình? "Nói không chừng, cậu ta chính là hy vọng của chúng ta...

đệt!" Lão tộc trưởng còn chưa nói xong, đã thấy trong trận doanh của tà thú, tà linh, một bóng hình cao ráo bước ra.

Đây là một tà linh nữ, cơ thể của cô ta là cơ thể người của thế giới Hắc Long.

Cùng với sự xuất hiện của cô ta, tất cả tà linh, tà thú đều lần lượt nhường ra một lối đi.

Điều này đại diện cho việc, tà linh có hình dạng nữ nhân này, trong trận doanh tà thú, có địa vị... và thực lực cực cao.

Ít nhất là chiến lực cấp 7 trở lên, thậm chí có thể còn mạnh hơn.

Cô ta từng bước đến trước mặt Tống Thư Hàng, cách cậu gần hai mươi mét, đối mặt nhau.

Ô Tặc Bạo Quân Song Đao cảm nhận được uy hiếp, lượn lờ bên cạnh Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân khổng lồ hóa, bao bọc Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra, cô gái tà linh đối diện là một đối thủ đáng gờm.

Dù sao thì phong cách của cô gái tà linh này cũng khác với tà linh bình thường!

Dáng người của cô gái tà linh không cao, nhưng thân hình cô ta thon thả, mảnh mai, nên trông có cảm giác 'rất cao ráo'.

Làn da của cô ta mang phong cách của thế giới Hắc Long, nhưng cũng giống như 'cô Côn Na', đen rất đẹp, đen khỏe khoắn.

Đôi chân cô ta thẳng tắp, đôi chân trần lộ ra ngoài váy dài, không đi giày, đôi chân nhỏ xinh đẹp hiện ra trước mắt mọi người.

Khác với tà linh, tà thú đầy mùi hôi thối bên cạnh, cơ thể cô ta hoàn hảo không tì vết, không có dấu hiệu mục rữa, trông như một thiếu nữ còn sống.

Chỉ có đôi mắt ánh lên sắc đỏ, răng nanh sắc nhọn, cùng với khí tức tử vong trên người, mới phân biệt cô ta với người sống.

Trong một bầy đàn, nếu xuất hiện một thành viên có phong cách khác biệt, thì rất có khả năng đó là một cường giả biến dị. "Ngươi rất mạnh." Cô gái tà linh mở miệng nói.

Một câu tiếng 'thế giới Hắc Long' lưu loát, chỉ là giọng nói hơi khàn. "Khách sáo, khách sáo." Tống Thư Hàng ôm quyền, mỉm cười đáp lại.

Cô gái tà linh: "Nhưng ta còn mạnh hơn.

Ta không chỉ mạnh mà còn có quyền thế, ta trí tuệ siêu quần, ta nhan sắc hơn người." Tống Thư Hàng: "???" Xin lỗi, với tư duy đã được rèn luyện trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' của tôi, cũng có chút không theo kịp tiết tấu của cô nương rồi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng chắp tay sau lưng, ra hiệu ngầm cho 'Xích Tiêu Kiếm tiền bối'.

Cô gái tà linh: "Cho nên, nếu ta có quyền có thế, thực lực siêu quần, trí tuệ hơn người, nhan sắc tuyệt trần.

Cho nên, ngươi quỳ xuống thần phục!" Tống Thư Hàng: "..." Lý lẽ thật mộc mạc, trong mộc mạc còn toát ra một phong cách cương kiện. "Sự mạnh mẽ, không phải dựa vào miệng mà nói." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cô gái tà linh lạnh lùng cười: "Không thần phục, vậy thì chết!" "Nếu ngươi là cường giả, vậy thì chứng minh cho ta xem đi." Tống Thư Hàng mỉm cười, ngẩng đầu lên.

Mắt trái 'Thánh Nhân Chi Nhãn' tỏa ra ánh sáng quỷ dị.

Mắt Thánh Nhân Mang Thai, công năng của nó mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải kinh ngạc, ngay cả sinh mệnh đá cũng có thể mang thai.

Nhưng 'cô gái tà linh' trước mắt thuộc loại 'vong linh'.

Tống Thư Hàng không chắc 'Mắt Mang Thai' có hiệu quả với cô ta hay không.

Để phòng ngừa bất trắc, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã lặng lẽ chuẩn bị sẵn sàng. "Chứng minh?

Vậy thì dùng cái chết của ngươi để chứng minh sự mạnh mẽ của ta." Khí thế trên người cô gái tà linh bùng nổ, sau lưng cô ta hiện ra hư ảnh của một pho 'thiên tí ma tượng'. "Không cần phiền phức như vậy, Thuật Giám Định Cường Giả." Ánh sáng trong mắt Tống Thư Hàng đã rơi vào người cô gái tà linh.

Sự thật chứng minh, hiệu quả của Thánh Nhân Mang Thai Ngưng Thị siêu quần bạt tụy.

Bụng của cô gái tà linh nhanh chóng phồng lên.

Nhưng, ngoài điều đó ra thì không có hiệu quả nào khác.

Cô gái tà linh mặt không biểu cảm, là một tử linh, cô ta căn bản không cảm nhận được 'đau'. "Vong linh loại này, đôi khi quá bá đạo." Tống Thư Hàng đưa tay ra, Xích Tiêu Kiếm tiền bối xuất hiện trong tay cậu.

Cậu xoay tay một cái, ngọn lửa của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao bùng cháy dữ dội.

Đồng thời, ở phía xa chiến trường.

Trong tay Cương Thiết Hóa Thân, nắm chặt 【Tổ Vu Chúc Phúc】, lặng lẽ đến vị trí thích hợp.

Ngay sau đó, nó kích hoạt năng lực nhảy không gian, thân hình lóe lên, rơi xuống bên cạnh 'pho tượng'.

Bởi vì là hóa thân của Tống Thư Hàng, nên chiếc găng tay 【Tổ

Vu Chúc Phúc】 đã được Tống Thư Hàng ràng buộc, nó cũng có thể sử dụng, không có xung đột.

Tổ Vu Chúc Phúc, tự mang theo khả năng nhảy không gian trong phạm vi 500 mét, kích hoạt là có thể sử dụng.

Năng lực không gian, trong tình huống bình thường là đặc quyền của 'Cửu phẩm Kiếp Tiên'.

Dưới Cửu phẩm, muốn sử dụng sức mạnh không gian hoặc là kẻ được trời ưu ái, bản thân có thiên phú đặc biệt; hoặc là mượn năng lực của pháp khí loại không gian siêu hiếm, nhưng loại pháp khí này luyện chế cực kỳ khó khăn, đôi khi muốn luyện chế một món pháp khí không gian, phải đi qua mấy thế giới để tìm dược liệu; còn có một cách khác, là mượn tế đàn hoặc phương pháp tương tự, tiến hành thao tác nhảy không gian.

Chương 1866

Dù là 'thiên phú, trang bị không gian, tế đàn không gian' số lượng đều cực kỳ hiếm.

Thông thường tu sĩ dưới 9 phẩm khi chiến đấu, rất ít khi cân nhắc đến yếu tố đối phương sở hữu 'sức mạnh không gian'.

Đối mặt với cú nhảy không gian đột ngột của Cương Thiết Hóa Thân, đám tà thú, tà linh không hề phòng bị, không thể chống cự.

Dù chúng có muốn cản cũng không cản được, trừ phi có thể mời ra một tà linh Cửu phẩm, dùng thủ đoạn phong tỏa không gian để ngăn cản cú nhảy của Cương Thiết Hóa Thân, nếu không trước Cửu phẩm, nhảy không gian là phương thức xâm nhập vô giải.

Bốn con tà linh phụ trách bảo vệ 'tượng mười tay' ngẩn ra một lúc, chúng trơ mắt nhìn Cương Thiết Hóa Thân biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã lao vào bên trong vòng phòng ngự của chúng. ...

Đồng thời, Cương Thiết Hóa Thân đưa tay đặt lên tượng mười tay, nhẹ nhàng vuốt ve, như đang vuốt ve người yêu của mình.

Bạch bạch bạch bạch~~ Dòng điện nổ vang.

Trên tượng mười tay, có một lượng lớn hồ quang điện nổ tung, hình thành một lưới điện — đây là cơ chế phòng ngự tự thân của nó, là một loại lá chắn.

Lớp lưới điện này có thể ngăn cản kẻ địch nhiễu loạn nó, đồng thời cũng là một biện pháp 'cảnh báo', báo động có kẻ địch xâm nhập vào phạm vi cảnh giới của nó.

Cương Thiết Hóa Thân bị điện giật toàn thân. "Khi ngón tay tiếp xúc với nàng, sẽ có một cảm giác như bị điện giật... không sai, đây chính là tình yêu!" Cương Thiết Hóa Thân càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình.

Tình yêu, giống như tia điện, theo đầu ngón tay của hai người, xuyên qua trái tim của hai người.

Tình yêu, giống như bị điện giật.

Tình yêu chính là bị điện giật bạch bạch bạch!

Bị điện giật bạch bạch bạch chính là tình yêu!

Tình yêu chính là bạch bạch bạch!

Em là điện, em là quang, em là duy nhất của anh. "Gào~~" bốn con tà linh phụ trách bảo vệ gầm lên giận dữ, lao về phía Cương Thiết Hóa Thân, hận không thể xé nát nó. 【Bá Bá Hào một lần nữa xin được cướp đoạt.】Bá Bá Hào kích động nói. 【Đừng lãng phí thời gian, nghĩ cách giải quyết thứ này đi.

Có thể mang đi thì mang đi, không mang đi được thì nghĩ cách để nó dung hợp với ngươi.】Tống Thư Hàng trả lời.

Trước đó cậu đã suy nghĩ, liệu sự xung động của 'Cương Thiết Hóa Thân' khi nhìn thấy 'tượng mười tay' có phải là cơ hội để nó 'cường hóa' không?

Vì vậy, Tống Thư Hàng đã lặng lẽ giao 'Tổ Vu Chúc Phúc' cho nó, tạo cơ hội cho nó.

Nhiệm vụ của Cương Thiết Hóa Thân chỉ có một, giải quyết cái 'tượng mười tay' này.

Khiến 'lãnh địa cấm ma' ở đây được giải trừ, giải phóng sức chiến đấu của phân bộ lạc Long Huyết tộc.

Hình dáng của tượng mười tay quá rõ ràng, người bình thường vừa nhìn thấy nó, là có thể đoán ra nó là nguồn gốc của 'lãnh địa cấm ma'. 【Xác nhận mệnh lệnh.】Sau khi Cương Thiết Hóa Thân nhận được chỉ lệnh, ánh sáng trong mắt nó bùng lên.

Cùng bùng lên còn có cơ thể của nó.

Biến thân cơ giáp.

Trong ánh mắt của đám tà thú, nó biến thành một cơ giáp khổng lồ.

Hình dạng cơ giáp của nó, so với tượng mười tay còn cao hơn hai cái đầu, cao lớn uy vũ.

Trong ánh mắt của tất cả tà thú và tà linh, nó một tay ôm lấy 'tượng mười tay', vác nó lên vai.

Ngay sau đó, ngay khoảnh khắc 'Tổ Vu Chúc Phúc' hồi chiêu xong, Cương Thiết Hóa Thân nhanh chóng kích hoạt nó.

Vút~ Thân hình của Cương Thiết Hóa Thân xuất hiện ở độ cao 300 mét — do trên vai nó đang vác tượng mười tay khổng lồ, nên lần dịch chuyển này khoảng cách đã bị rút ngắn đi rất nhiều.

Nhưng khoảng cách 300 mét cũng đủ dùng rồi.

Làm màu xong, vác vợ chạy, thật là kích thích.

Bốn con tà linh phụ trách phòng ngự tung ra một đòn toàn lực, nhưng lại hụt, đâm vào mặt đất, phát ra tiếng gào thét không cam lòng của kẻ bại trận.

Dưới 9 phẩm mà bật hack 'nhảy không gian', thật sự quá gian lận.

Căn bản không thể chơi vui vẻ được. "Chặn nó lại!" Tà linh và linh thú gầm lên, chúng cũng có tuyến phong tỏa trên không, tuyệt đối không thể để tên to xác này chạy thoát. 【Bá Bá Hào xin được tiến vào chế độ 'đào thoát điên cuồng'!】Bá Bá Hào lại xin phép. "Cho phép, về mặt năng lượng có vấn đề gì không?" Tống Thư Hàng nhanh chóng phê chuẩn trong lòng. 【Năng lượng đã chuẩn bị sẵn sàng.】Thân hình của Bá Bá Hào lại một lần nữa thay đổi, hiện ra hình dạng 'tiên chu' con thoi. 【Bá Bá Hào, xuất kích!】Bá Bá Hào ở dạng tiên chu phát ra những tiếng ù ù, giống như đang rú ga.

Bên dưới con thoi tiên, là 'tượng mười tay' bị 'sợi năng lượng trong suốt' trói chặt.

Tượng mười tay không ngừng phóng ra lá chắn dòng điện, gây sát thương hệ điện cho Bá Bá Hào.

Nhưng đối với Bá Bá Hào, loại sát thương hệ điện này là một tín hiệu 'yêu' nóng bỏng.

Tình yêu như điện, lại như lửa, càng điện càng nóng, khiến lòng người nóng rực.

Ầm~~ 'Chế độ đào thoát điên cuồng' bùng nổ.

Chế độ này sẽ tiêu hao hết toàn bộ năng lượng dự trữ của 'Bá Bá Hào' trong nháy mắt, sau đó sẽ kích phát ra tốc độ bay đỉnh cao Thất phẩm... thậm chí đạt đến Bát phẩm!

Đây là tốc độ liều mạng đào thoát, không màng đến giá cả, dù cho đến giây phút cuối cùng sẽ tan rã cũng không tiếc.

Mà về mặt năng lượng, hoàn toàn không có vấn đề — vì vừa mới thu thập được một lượng lớn 'hắc long linh thạch'.

Tất cả hắc long linh thạch, toàn bộ bị Bá Bá Hào đầu vào, chuyển hóa thành năng lượng cho 'chế độ đào thoát điên cuồng'.

Tốc độ đào mệnh Bát phẩm, đám tà thú, tà linh có mặt, không ai có thể đạt tới tốc độ này.

Có mấy con muốn dùng thân thể mình cản 'Bá Bá Hào', trực tiếp bị Bá Bá Hào đang lao nhanh tông bay đi, ngực cũng bị tông nát.

Cứ như vậy, tất cả tà linh, tà thú trơ mắt nhìn Bá Bá Hào vác 'tượng mười tay' chạy mất, càng chạy càng xa, hóa thành một ngôi sao nhỏ.

Ngôi sao nhỏ đó lấp la lấp lánh, phảng phất như đang nói: Lại đây, lại đây đuổi theo ta đi~ nếu các ngươi đuổi kịp ta, ta sẽ mặc cho các ngươi xử trí~ Thao tác khiến người ta nghẹt thở.

Sau khi tượng mười tay biến mất, 'lãnh địa cấm ma' cũng theo đó biến mất.

Trong khoảnh khắc, các pháp sư chiến đấu của phân bộ lạc Long Huyết bùng nổ.

Liên kết giữa họ và 'Long Lạc' đã được khôi phục, ma lực của họ không còn bị trễ nữa. "Hỏa Diễm Phụ Thể!" "Đấu Chiến Quang Hoàn!" "Hàn Băng, Trớ Chú Kẻ Địch Của Ta!" "Hắc Long Trang Giáp!" "Trì Trệ Quang Hoàn, Trọng Lực Thuật, Cương Thiết Hộ Thể, Long Thần Mâu, Phi Long Phá Thiên Kích!" Các pháp thuật chiến đấu hoa cả mắt không ngừng được phóng ra.

Trong nháy mắt, phân bộ Long Huyết tộc tràn ngập hiệu ứng pháp thuật, đó là vẻ đẹp chói lọi nhưng cũng đầy chết chóc.

Lão tộc trưởng siết chặt trường mâu, ngửa mặt lên trời hét dài: "A la la la la~~ giết giết giết, đã đến lúc chúng ta phản công, cho ta giết một trận cho đã!

A la la la~~ Giết giết giết, giết sạch kẻ địch trước mắt, bất kể là tà thú hay tà...

đệt!

Không ổn, không cẩn thận hưng phấn quá, bệnh tim hình như tái phát rồi.

A a, tim ta đau như bị vặn, thuốc của ta, thuốc của ta đâu? ...

Phân bộ Long Huyết tộc không còn bị ảnh hưởng bởi 'lãnh địa cấm ma', cuối cùng cũng bùng nổ sức chiến đấu vốn có của họ.

Khi chiến đấu với tà thú, tà linh, cũng không còn bị áp chế hoàn toàn, cuối cùng cũng bắt đầu có qua có lại, bắt đầu phòng ngự phản kích.

Giữa hư không.

Tống Thư Hàng một tay cầm kiếm, ngọn lửa trên kiếm bùng cháy dữ dội.

Cậu xoay cổ tay, Xích Tiêu Kiếm không ngừng vung vẩy.

Đinh đinh đinh đinh!

Bên cạnh cậu, không ngừng truyền đến âm thanh kim loại va chạm.

Giao chiến với Tống Thư Hàng, tự nhiên là cô gái tà linh kia.

Chỉ là tốc độ của cô gái tà linh kia quá nhanh, nhanh đến mức người bình thường căn bản không nhìn thấy được bóng dáng của cô ta.

Mắt trái của Tống Thư Hàng là 'Thánh Nhân Chi Nhãn', tốc độ của cô gái tà linh dù nhanh đến đâu, đối với 'Thánh Nhân Chi Nhãn' cũng không phải là vấn đề.

Đinh đinh đinh~ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Tống Thư Hàng và cô ta đã đối công gần ba trăm chiêu.

Cô gái tà linh vung tay, tung ra một thương cuối cùng, rồi lộn người lui về phía sau.

Ánh mắt cô ta gắt gao nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, bụng cô ta phồng lên to tướng, nhưng không hề ảnh hưởng đến tốc độ của cô ta. "Ngươi mạnh hơn ta tưởng." Cô gái tà linh bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "Khách sáo, khách sáo." Cậu thực ra có chút ngại ngùng, vì từ đầu đến cuối, người 'đối công' với cô gái tà linh đều là Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Tống Thư Hàng chỉ là cầm kiếm, làm màu thôi.

Ba trăm chiêu giao đấu với cô gái tà linh, hoàn toàn là Xích Tiêu Kiếm tiền bối tự mình động thủ. "Ngươi quả nhiên cũng không phải là tồn tại bình thường, nếu là tồn tại bình thường, ngươi đã sớm ngã dưới 'Danh Âm Dát Phá Thương' của ta." Cô gái tà linh bình tĩnh nói. 'Danh Âm Dát Phá' là một danh từ của thế giới Hắc Long, dịch ra có lẽ là ý 'nhân quả'. "Nhân quả thương?

Nghe có vẻ bá đạo đấy." Tống Thư Hàng dùng tiếng Trung hạ giọng nói.

Thông thường mà nói, chỉ cần không phải là kỹ năng chém gió, thì thương pháp có thể liên quan đến 'nhân quả', đều sẽ rất bá đạo. "Thảo nào, ta cứ thấy thương pháp của nó rất thú vị, thậm chí có thể khiến ta hưng phấn lên.

Chương 1867

Thì ra là thương pháp liên quan đến 'nhân quả'." Xích Tiêu Kiếm tiền bối ha hả cười nói.

Lúc này, cô gái tà linh bày ra một tư thế tràn ngập ý công kích: "Nhưng thương tiếp theo, ta sẽ lấy mạng của ngươi.

Báo tên của ngươi ra đi, dưới thương của ta không giết kẻ vô danh." "Nó đang nói gì vậy?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi. "Cô ta bảo tôi xưng tên ra, nói thương tiếp theo sẽ lấy mạng của tôi." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hắc hắc cười một tiếng: "Nếu đã như vậy, chúng ta còn chờ gì nữa?

Đương nhiên là thỏa mãn nó rồi.

Xưng tên của ngươi ra đi, Thư Hàng.

Ngoài ra... quy luật của nhân quả thương của nó, ta cũng đã có chút manh mối.

Tiếp theo, cứ xem tất sát thương pháp của nó.

Sau đó, ngươi cứ xem ta phá giải thương pháp của nó như thế nào, qua một thời gian, nói không chừng ta còn có thể sáng tạo ra cho ngươi một môn nhân quả đao." "Nhân quả đao?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối một lời đã định nhé." Tống Thư Hàng nói.

Tiếp đó, cậu nhìn về phía cô gái tà linh: "Tên của ta sao?

Vậy thì ngươi xem cho kỹ đây." Thư Hàng đưa tay búng một cái.

Hai phương thánh ấn hiện ra bên cạnh cậu.

Bá Tống Thánh Ấn, Bá Nho Ma Ấn. 【Gọi ta là bố!】Công Đức

Xà Mỹ Nhân cực kỳ thông minh, nắm bắt được cơ hội hiếm có.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn tiên tử công đức.

Tiên tử @#%× hai tay bưng má, vẻ mặt thỏa mãn một cách vi diệu.

Tống Thư Hàng: "..." Hiện tại, trên người cậu tự mang hiệu ứng 'Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân' (Khắp thế gian không ai không biết quân), sau khi trải qua nhiều sự kiện đã nảy sinh biến dị.

Nếu cậu không tế ra Thánh Ấn của chính mình, người trong chư thiên vạn giới trừ khi quen biết cậu, nếu không sẽ không lập tức nhận ra thân phận của cậu ngay cái nhìn đầu tiên.

Nhưng nếu tình huống cần thiết, chỉ cần tế ra Thánh Ấn, hiệu ứng 'Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân' vẫn sẽ mở lại.

Ví dụ như hiện tại.

Hai đại Thánh Ấn hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng, nỗ lực tôn lên uy nghiêm của cậu, khiến một Huyền Thánh hàng giả như cậu nhìn từ bề ngoài cũng có khí thế của Bát phẩm. "Bá...

Bá Tống, Bá...

Bá Nho!" Người phụ nữ tà linh không tự chủ được kêu thành tiếng, hơn nữa còn dùng phương thức tiếng Trung để gọi hai cái tên này.

Đây chính là điểm diệu kỳ của 'Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân'.

Bất kể đối phương có nhận biết văn tự trên Thánh Ấn, Ma Ấn hay không, thậm chí bất kể đối phương có biết chữ hay không, khi nhìn thấy hai Thánh Ấn này, dưới ảnh hưởng của quy tắc, đối phương sẽ hiểu được ý nghĩa văn tự trên đó, thậm chí còn có thể đọc ra được.

Tống Thư Hàng giờ đây đã quen với cách ngắt câu 'Bá...

Bá Tống' này rồi.

Thói quen thật sự là một thứ đáng sợ.

Cách đây không lâu, nội tâm cậu còn rất kháng cự kiểu đọc giống như 'Ba Ba Tống', nhưng hiện tại nghe thấy cách gọi này, lòng cậu đã không còn gợn sóng.

Nghĩ lại, chắc là do 'Đạo tâm' của cậu đã trở nên kiên định hơn.

Biểu cảm trên mặt tiên tử @#%× càng thêm phần thỏa mãn.

Tống Thư Hàng thấy nghẹn lòng. "Hóa ra là vậy, Bá Tống.

Bá Nho, đây chính là tên của ngươi sao?

Họ Bá Tống, tên Bá Nho, cái tên như vậy ta mới thấy lần đầu.

Tiếp theo, chết đi!" Người phụ nữ tà linh vung thương, thân hình hóa thành một đạo lôi mang đỏ tươi như máu, lao về phía Tống Thư Hàng. "Hình như cô ta không hiểu ý nghĩa của hai tấm 'Thánh Ấn' này đại diện cho cái gì?" Tống Thư Hàng tự hỏi.

Chẳng lẽ ở thế giới Hắc Long này, khi tiến vào cấp 8 không có quá trình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' và 'Ngưng tụ Thánh Ấn'?

Trong trận chiến sinh tử mà Tống Thư Hàng vẫn còn tâm trí để mất tập trung.

Trận chiến này từ đầu đến cuối đều là tiền bối Xích Tiêu Kiếm tự thân vận động, Tống Thư Hàng chỉ việc cầm kiếm làm màu, cho nên cậu có rất nhiều thời gian để mất tập trung... tư duy! "Trường thương Tuyệt Âm Cát Phá, Bá Tống Bá Nho, ngươi định sẵn phải chết dưới mũi thương này!

Tính mạng của ngươi, ta thu lấy!" Người phụ nữ tà linh phát ra tiếng quát trầm đục như lời nguyền rủa.

Trong lời nói của cô ta dường như mang theo một loại 'thệ ngôn'... hay nói cách khác là sức mạnh 'linh ngôn'.

Theo tiếng quát của cô ta, mũi thương đâm ra.

Đối mặt với mũi thương này, nội tâm Tống Thư Hàng nảy sinh một cảm giác quái dị.

Một nam tử họ Bá Tống tên Bá Nho, kẻ mang tên 'Bá Tống Bá Nho', định sẵn sẽ chết dưới mũi thương này!

Đây chính là đòn tất sát 'Trường thương Tuyệt Âm Cát Phá' của tà linh? "Quả nhiên là vậy, mũi thương này sẽ khóa chặt mục tiêu, sau đó dung nhập 'quy tắc nhân quả'.

Mũi thương này đâm xuống sẽ hình thành một loại nguyền rủa kiểu như nhất định phải trúng.

Sau khi biết được tên của ngươi, hiệu ứng 'khóa chặt, tất trúng, trí mạng' này sẽ tăng thêm ba đến bốn thành.

Đúng như ta dự đoán." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm cười nói. "Tiền bối, có đỡ được không?" Tống Thư Hàng hỏi: "Đối mặt với mũi thương này, tôi có ảo giác như nó nhất định phải đâm một lỗ thủng trên người mình vậy." "Đây chính là nhân quả, cho dù chỉ dung hợp một chút xíu nhân quả cũng sẽ có hiệu quả này.

Rất diệu kỳ đúng không?" Xích Tiêu Kiếm nói.

Đinh!

Trường thương của người phụ nữ tà linh đâm thẳng vào đầu Tống Thư Hàng.

Đây là nhịp điệu muốn một thương nổ đầu.

Xích Tiêu Kiếm tự động bật dậy, thân kiếm dựng đứng trước mặt Tống Thư Hàng, chống đỡ mũi thương này.

Người phụ nữ tà linh nhếch môi.

Ổn rồi!

Cái đầu của Bá Tống Bá Nho, cô ta nhất định sẽ phá nổ.

Mũi thương này đã được gọi là 'Trường thương Tuyệt Âm Cát Phá', há lại dễ dàng bị ngăn cản như vậy?

Thân thương nhảy vọt, khoảnh khắc đâm vào Xích Tiêu Kiếm, có ba loại 'hiện tượng nhân quả' hiện ra trong mắt người phụ nữ tà linh.

Loại thứ nhất là Xích Tiêu Kiếm dựng trước mặt Tống Thư Hàng, đỡ lấy mũi thương của cô ta.

Loại thứ hai là đột nhiên có một tấm khiên mai rùa khổng lồ hiện thân, chặn đứng mũi thương.

Còn loại thứ ba chính là tiên tử công đức kia đột nhiên vung 'Ô Tặc Bạo Quân Song Đao', song đao như cái kéo chặn lấy mũi thương.

Chỉ có ba loại nhân quả?

Hơi ít.

Nhưng thế là đủ rồi.

Trong ba loại nhân quả này, tùy ý chọn một cái đâm xuống, mũi thương của cô ta có thể nổ tung đầu của Bá Tống Bá Nho. "Vậy thì chọn cái thứ nhất." Người phụ nữ tà linh nói.

Mọi lựa chọn và ý nghĩ chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Mũi thương của cô ta rung lên, đâm vào 'loại nhân quả thứ nhất'.

Khắc tiếp theo, mũi thương của cô ta dường như biến mất, xuyên thủng nhân quả, hóa thành hư vô, xem 'Xích Tiêu Kiếm' như không có gì, đâm thẳng vào giữa mày Tống Thư Hàng. "Tốt!

Mũi thương này tới hay lắm!

Ta đã hiểu và hóa giải được nhân quả thương của cô ta rồi.

Được rồi, tiếp theo giao cho Thư Hàng ngươi tự mình xử lý, ta đi sáng tạo một bộ 'nhân quả đao pháp' cho ngươi đây." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: "!!!" Tiền bối ngài đang chơi tôi à?

Thương của người ta sắp chọc vào giữa mày, sắp đâm nổ đầu tôi rồi kìa! "Đùa chút thôi, khiếu hài hước của ngươi thật sự không đủ.

Ngươi chắc chắn không có thiên phú kể chuyện cười rồi." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: "..." Lúc này, trên thân kiếm của tiền bối Xích Tiêu Kiếm bỗng bùng lên hỏa diễm mãnh liệt.

Trường thương trong tay người phụ nữ tà linh trong nháy mắt bị khí hóa, không còn lại chút gì.

Ngay cả 'tà năng Cửu U + năng lượng bí ẩn' bao phủ trên thương cũng bị hỏa diễm của Xích Tiêu Kiếm thiêu rụi.

Thương cũng mất rồi, còn đâm cái nỗi gì nữa?

Người phụ nữ tà linh trợn tròn mắt: "Sao có thể như vậy!" "Hóa giải hoàn thành, tiếp theo cô ta do chính ngươi xử trí, Thư Hàng." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm lười biếng nói. "Phôi Thai Ngưng Thị!" Tống Thư Hàng không chút do dự dùng mắt phải khóa chặt người phụ nữ tà linh, một đạo Phôi Thai Ngưng Thị quét qua.

Hiệu ứng của Hoài Dựng Ngưng Thị vẫn còn, lúc này dùng 'Phôi Thai Ngưng Thị' để hoàn thành tổ hợp kỹ năng là lựa chọn tốt nhất.

Chương 1868

Bụp!

Tốc độ thi triển của Phôi Thai Ngưng Thị chậm hơn Hoài Dựng Ngưng Thị một chút, nhưng lúc này người phụ nữ tà linh đang đối mặt trực diện với Tống Thư Hàng, đang ở giai đoạn sức cũ đã cạn, sức mới chưa sinh.

Phôi Thai Ngưng Thị nhẹ nhàng rơi trên người cô ta.

Khắc sau, trên người cô ta nảy sinh biến dị.

Hiệu ứng của Phôi Thai Ngưng Thị mỗi lần mỗi khác, gỗ hóa, đá hóa, mọc hình xăm, ảnh phược, đủ loại hiệu ứng.

Đến cả Tống Thư Hàng cũng không biết Phôi Thai Ngưng Thị sẽ ra cái gì. "A?" Trên người người phụ nữ tà linh bỗng dưng hiện ra lượng lớn hình xăm màu vàng.

Những hình xăm này như có sinh mệnh mà mọc ra, hóa thành dạng 'dây thừng' trói chặt cô ta lại.

Lần trước, khi đại lão Bàn Cầu mượn nhục thân của tiền bối Vân Tước Tử đến đây, trúng chiêu 'Phôi Thai Ngưng Thị' cũng là mọc hình xăm.

Lần này, người phụ nữ tà linh này cũng bị vậy.

Xem ra 'Phôi Thai Ngưng Thị' khi đối phó với loại đối tượng có tính chất 'mượn xác hoàn hồn' này thì sẽ tiến hành trói buộc bằng cách mọc hình xăm?

Hình xăm màu vàng phủ đầy cơ thể người phụ nữ tà linh, thế mà lại mang đến một vẻ đẹp bất ngờ.

Làn da đen và hình xăm vàng xen kẽ nhau, gợi cảm lạ kỳ. "Ngươi... cái này..." Người phụ nữ tà linh cảm thấy trạng thái cơ thể không ổn, cô ta đạp chân vào hư không, lùi lại muốn thoát khỏi Tống Thư Hàng. "Lúc này mới nghĩ đến chuyện chạy, không thấy muộn quá rồi sao?" Tống Thư Hàng cười hì hì.

Cậu đặt tay vào hư không: "Ra đi, tổ thành Thánh Thành đơn giản!" Các pháp khí trong 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' gồm Lạc Đà Mãnh Sĩ Chi Nham, bốn bức Vương Giả Chi Tường, Miêu Yêu Tiên Cơ Thần Môn theo ý muốn của Tống Thư Hàng mà hiện ra.

Đá khổng lồ làm nền móng, bốn bức tường tạo thành cái hộp, cánh cổng thần đặt lên trên làm nắp.

Người phụ nữ tà linh bị phong tỏa bên trong. "A a~~" Cô ta đột nhiên phát ra tiếng kêu đau đớn.

Trên người cô ta, những phù văn màu vàng kết thành hình một đóa hoa bỉ ngạn sau lưng.

Đóa hoa bỉ ngạn này lặng lẽ nở rộ.

Vốn là hình xăm vàng, nhưng trong chớp mắt đã biến thành đỏ rực như máu.

Một hạt giống từ trong hoa bỉ ngạn đỏ rực mọc ra rồi rơi xuống.

Khi hạt giống rơi xuống... cơ thể người phụ nữ tà linh đột nhiên hóa thành một đống tro bụi. "Ơ?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn đống tro bụi kia.

Bình thường, sau khi trúng 'Phôi Thai Ngưng Thị', tối đa là 'tước đoạt' được một món bảo vật từ người bị thi triển.

Chuyện đối tượng trúng thuật trực tiếp tiêu đời luôn thế này, Tống Thư Hàng mới thấy lần đầu.

Tống Thư Hàng đưa tay chiêu một cái, hạt giống kia rơi vào tay cậu.

Hạt giống trong suốt lấp lánh, bên trong có hư ảnh một người phụ nữ.

Chính là dáng vẻ của người phụ nữ tà linh vừa rồi.

Lúc này vẻ mặt cô ta bình tĩnh, sắc đỏ trong mắt đã rút đi, hai chiếc răng khểnh sắc nhọn cũng biến mất.

Cô ta trong hạt giống điềm tĩnh như một nàng công chúa da đen. "Thú vị đấy, sau khi tôi gieo hạt giống này xuống, tương lai có phải sẽ trồng ra được một cô em da đen không?" Tống Thư Hàng nói đùa. "Tư tưởng của ngươi rất nguy hiểm." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Tiên tử công đức: "Mùa xuân, tôi gieo một cô bạn gái xuống đất, chờ đến mùa thu sẽ thu hoạch được rất nhiều bạn gái.

Nhưng mùa thu chưa tới, tôi đã thu hoạch được rất nhiều bạn trai rồi." Câu này cũng không phải giọng của chính cô ấy, chắc là giọng của nữ streamer kể chuyện hài trên mạng. "Tiên tử Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi, sau này lên mạng đừng có xem mấy thứ loạn thất bát tam nữa!" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Kho lời thoại của tiên tử @#%× thật sự cần phải dọn dẹp lại tử tế.

Đừng có cái gì cũng nhét vào trong đó.

Tống Thư Hàng mân mê hạt giống này, sau khi suy nghĩ một chút, cậu thi triển 'Bí pháp giám định' lên nó.

Không vì lý do gì cả, chỉ thuần túy muốn làm vậy thôi.

Đương nhiên, khi thi triển bí pháp, cậu cũng không quên hóa thân thể thành dạng sương khói.

Cái giá của bí pháp giám định cao hơn Tống Thư Hàng tưởng tượng rất nhiều.

Thân thể dạng sương khói hiện ra trạng thái 'phun máu xối xả'. [Một luồng ý chí hỗn độn: Phân thần của ý chí hỗn độn chủ tể thế giới 'Cổ U' tương ứng với thế giới Hắc Long, bản thể ngưng tụ thành hình từ ba năm trước.] Hình như tôi lại lỡ tay đụng vào thứ gì đó không nên đụng rồi.

Trong ngày mà Thế Giới Hạt Nhân không mở ra được thế này, có phải tôi sắp tiêu đời rồi không?

Tống Thư Hàng rơi vào trầm tư sâu sắc...

Cùng lúc đó.

Hóa thân thép vác bức tượng mười tay, lao thẳng vào lớp ngoài của thế giới Hắc Long, điên cuồng tiến về phía trước.

Cuối cùng, nó đâm sầm vào một đàn 'cá' cấu tạo từ vô số vật thể thép mới dừng lại.

Hóa thân thép ở 'chế độ đào thoát điên cuồng' sẽ không dừng lại cho đến khi năng lượng cạn kiệt hoàn toàn, trừ khi bị rã rời giữa đường.

Khi nó đâm vào đàn cá thép này, vô số 'vật thể thép' dịu dàng áp sát, vây quanh nó.

Khắc sau, hóa thân thép cảm giác 'năng lượng' trên người mình bị lặng lẽ rút đi.

Những 'vật thể thép' này nhìn bề ngoài hơi giống cá, lại hơi giống ong mật, là sự kết hợp của cả hai.

Thuộc tính của chúng cũng giống như ngoại hình, di chuyển như đàn cá, hàng vạn con cá thép bơi lội có quy luật trong hư không.

Đồng thời, chúng lại như những chú ong chăm chỉ, hút năng lượng như hút mật hoa.

Chỉ mới chạm mặt, năng lượng của hóa thân thép đã bị hút cạn. [Số hiệu Bá Bá, chuẩn bị tắt máy!] Hóa thân thép phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Nó thậm chí không kịp khởi động chức năng nhảy vọt không gian của 'Tổ Vu Chúc Phúc' đã bị buộc phải dừng lại.

Ngay cả quán tính lao về phía trước của nó cũng bị những con cá quái vật thép xoay quanh theo kiểu Thái Cực, mài mòn từng chút một, khiến nó tĩnh chỉ hoàn toàn.

Không chỉ hóa thân thép, ngay cả bức tượng mười tay kia cũng bị hút sạch sức mạnh, không còn phát ra luồng điện tình yêu nữa.

Đàn cá quái vật thép không từ chối bất kỳ loại năng lượng nào, bất kể là kiểu năng lượng gì chúng cũng có thể hút lấy.

Sau khi hút cạn sức mạnh của số hiệu Bá Bá, những con cá đúc bằng thép đó cũng không hạ sát thủ.

Chúng lại vây quanh số hiệu Bá Bá, xoay tròn từng vòng, cuốn lấy nó và hóa thân thép bơi về phía sâu trong hư không. [Báo cáo, số hiệu Bá Bá bị bắt làm tù binh.] Hóa thân thép gửi tín hiệu về bản thể.

Trong rừng Dada, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "..." Số hiệu Bá Bá bị bắt làm tù binh, bị một lũ 'quái ngư thép' mang đi rồi.

Gan đau quá, thắt lưng cũng đau theo.

Cái tên này hoàn toàn không đáng tin cậy.

Từ 'hình ảnh' mà nó gửi về, những con cá quái vật thép kia dường như chính là 'đàn pháp khí không người điều khiển'. "Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, chúng ta kết thúc sự hỗn loạn ở đây thôi." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Xích Tiêu Kiếm: "Có chuyện gì vậy?" Nó đang suy diễn 'nhân quả đao pháp' mà. "Số hiệu Bá Bá...

à phi, hóa thân thép của tôi bị bắt rồi.

Chúng ta phải đi một chuyến đưa nó về." Tống Thư Hàng nói: "Trước khi đi, tôi cần tiền bối Xích Tiêu Kiếm hỗ trợ, một hơi tiêu diệt sạch tà thú và tà linh ở đây." Vì vậy, đành phải lãng phí chút năng lượng của tiền bối Xích Tiêu Kiếm để chấm dứt loạn tà thú ở rừng Dada. "Đúng là cái hóa thân không đáng tin, được rồi, sử dụng ta đi, để chúng ta tiến vào trạng thái nhân kiếm hợp nhất!

Ta sẽ phối hợp với ngươi, phát huy trạng thái mạnh nhất." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm cao giọng nói.

Tống Thư Hàng khựng lại một chút, rồi lập tức hiểu ý trong lời nói của tiền bối Xích Tiêu Kiếm.

Cái gọi là trạng thái 'nhân kiếm hợp nhất' chắc phải là trạng thái 'đao nhân hợp nhất' mới đúng.

Mà muốn thử tiến vào trạng thái 'đao nhân hợp nhất' thì cần phải dùng thử một phát 'Dưỡng Đao Thuật' trước.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đây là đang khéo léo yêu cầu một phát 'Dưỡng Đao Thuật' đây mà. "Vậy thì để chúng ta tiến vào 'trạng thái đao nhân hợp nhất' đi, tiền bối Xích Tiêu Kiếm!" Tống Thư Hàng thuận tay tung một phát 'Dưỡng Đao Thuật' lên thân tiền bối Xích Tiêu Kiếm. "Yô, cảm giác tuyệt cú mèo, sức mạnh tuôn trào không dứt.

Tới đi, kỹ năng tổ hợp Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Cổ tay Tống Thư Hàng xoay chuyển, hỏa diễm hừng hực từ trên Xích Tiêu Kiếm bốc lên.

Khắc sau, trên người hàng ngàn con tà thú, tà linh tại chỗ đột nhiên có cột lửa ngút trời bốc lên, nuốt chửng lấy chúng.

Gần như tám thành tà thú, tà linh đều bị cột lửa bao vây, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Trên xe chiến hành long, bà Kuna nhìn cảnh này: "Giỏi, giỏi quá!" Bà thấy ngài Thư Hàng giơ cao trường kiếm, khẽ vung một cái, hỏa diễm bùng cháy hừng hực trên thân kiếm, đẹp trai không tả nổi.

Khắc sau, loại pháp thuật hỏa diễm siêu lớn này được thi triển ra.

Hàng ngàn cột lửa phun trào từ lòng đất, bao trùm hơn tám thành tà linh, tà thú trên chiến trường. "Loại pháp thuật quy mô lớn thế này mà còn có thể khống chế tinh xác như vậy, thật không thể tưởng tượng nổi." Bà Kuna lẩm bẩm.

Những ngọn lửa này bao trùm tà thú và tà linh nhưng không làm bị thương bất kỳ đồng minh nào có mặt.

Trên không trung.

Chương 1869

Tống Thư Hàng chân đạp cá voi đen, tay cầm bảo kiếm hỏa diễm, sau đó cậu ngơ ngác. "Ta không có làm gì hết." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nhanh chóng nói. "Tôi cũng vậy." Tống Thư Hàng nói.

Vậy thì cái pháp thuật cột lửa bao trùm cả chiến trường này là do ai làm?

Tiên tử @#%×: "Cái gì cũng không biết thì còn ra ngoài lăn lộn làm gì?" — Giọng của Sở các chủ.

Tống Thư Hàng: "..." Vù vù vù~~ Gần tám thành tà thú, tà linh hóa thành tro bụi trong cột lửa.

Chúng thậm chí không thể thoát khỏi 'cột lửa' này, cột lửa giống như một không gian phong kín, trực tiếp hóa chúng thành tro.

Điều khiến Tống Thư Hàng đau lòng hơn là sau khi những tà thú và tà linh này chết đi, không có linh thạch Hắc Long nào rơi ra.

Tống Thư Hàng lần này lặn lội đường xa đến rừng Dada thực hiện nhiệm vụ, mục tiêu hàng đầu là muốn đánh quái cày một ít 'linh thạch Hắc Long'.

Nhưng hiện tại, cậu bận rộn nửa ngày, số lượng linh thạch Hắc Long trong tay hiện tại là 0.

Nghĩa là cậu bận rộn vô ích từ đầu đến cuối. "Đừng có mất tập trung, nắm chặt lấy ta, những cột lửa này e là có gì đó không ổn." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Nó không tìm thấy đối tượng thi pháp của 'cột lửa'.

Hơn nữa, những cột lửa này sau khi thiêu rụi tà thú, tà linh thì không biến mất mà đang hội tụ dưới lòng đất. "Cảm giác giống như một nghi thức tế lễ tà ác quy mô lớn, những tà linh và tà thú này đều trở thành tế phẩm.

Giữ trạng thái cảnh giác cao nhất." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm bổ sung.

Tiên tử công đức cũng có cảm ứng, thân hình cô ấy khổng lồ hóa, đuôi rắn quấn lấy Tống Thư Hàng, dùng cơ thể mình bảo vệ Tống Thư Hàng tầng tầng lớp lớp.

Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu, cậu đặt tay lên người tiên tử công đức: "Đao Ý Khôi Giáp!" Đao ý quấn quanh, huyễn hóa ra một bộ kháp giáp ôm sát người tuyệt đẹp trên người tiên tử công đức.

Suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng lại triệu hồi pháp khí 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn' trong bộ Ba Mươi Ba Thú ra, để nó xoay tròn quanh thân mình.

Bốn bức Vương Giả Chi Tường triệu hồi ra lúc trước cũng không biến mất, thoắt ẩn thoắt hiện bên cạnh Tống Thư Hàng. "Anh anh~~" Lúc này, từ dưới lòng đất truyền ra một tiếng cười quái dị khiến người ta nghe mà muốn 'có bầu lỗ tai'.

Chỉ cần nghe thấy âm thanh thôi đã khiến người ta cảm thấy chóng mặt hoa mắt, buồn nôn muốn mửa.

Khắc sau, một đạo thân ảnh đột nhiên xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Đạp vỡ không gian, đột ngột xuất hiện.

Đó là một hình bóng cấu tạo từ hỏa diễm và nham thạch, trên người khoác một lớp khói đen, thấp thoáng thấy được vóc dáng của một người phụ nữ. "Dám...

Âm...

Cát...

Phá!" Miệng cô ta phát ra một âm tiết.

Một cây trường thương đâm mạnh về phía thắt lưng của Tống Thư Hàng.

Trông trời kìa... "Là Nhân Quả Thương." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Nó dẫn dắt Tống Thư Hàng, chiêu 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' vốn đang tích thế đột ngột chém ra, nghênh tiếp trường thương của người phụ nữ.

So với mũi thương nhân quả nửa vời mà người phụ nữ tà linh trước đó đâm vào đầu Tống Thư Hàng thì mũi thương này hoàn toàn không cùng đẳng cấp.

Người phụ nữ cấu tạo từ hỏa diễm và nham thạch trước mắt đâm ra mũi thương này khiến cả Xích Tiêu Kiếm cũng cảm thấy áp lực nặng nề.

Nếu người đang cầm nó hiện tại là chủ nhân trước của nó...

à phi, là Xích Tiêu Tử thì nó có bảy thành nắm chắc sẽ hoàn toàn đỡ được mũi thương này.

Nhưng vấn đề là người phối hợp với nó thi triển kỹ năng tổ hợp 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' hiện tại là Tống Thư Hàng.

Một tiểu thái điểu tu sĩ Ngũ phẩm sở hữu thực lực Lục phẩm.

Mũi thương này, nó có đỡ được không?

Đã dốc toàn lực rồi!

Nói thật, loại chiến đấu ngang tài ngang sức này mới là thứ nó khao khát, khiến thân kiếm của nó sôi trào.

Tuy nó là kiếm nhưng lại nắm giữ đao ý, cho nên sâu trong nội tâm nó luôn ẩn giấu một trái tim 'hiếu chiến'. "Toàn lực phối hợp với ta!" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói. "Tôi vẫn luôn toàn lực phối hợp đây!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Cậu giơ kiếm, hơi khom người, một kiếm chém vào trường thương.

Cái tư thế này có hơi khó chịu, khốn kiếp, từng đứa từng đứa cứ mưu đồ cái thắt lưng đại yêu của cậu, nói trắng ra là ghen tị vì cậu lắp một cái thắt lưng đại yêu bảy màu đúng không?

Sẽ không để các người được như ý đâu!

Thần thức, linh lực, sức mạnh của Tống Thư Hàng trong khoảnh khắc này tập trung cao độ chưa từng có, đao ý bùng phát.

Lúc này, cậu cảm giác đao ý của mình thấp thoáng đã nảy sinh một loại 'đột phá'.

Từ lâu, cậu đã cảm thấy đao ý của mình có dấu hiệu biến dị, có lẽ sẽ biến hóa ra một hình thái hoàn toàn khác với 'Đao Ý Khôi Giáp'.

Và khi chém ra một kiếm ngày hôm nay, cậu cảm thấy đao ý mới của mình gần như sắp phá kén chui ra.

Cậu có dự cảm, đao ý của mình sẽ đột phá trong thời gian ngắn tới! "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

Hãy thiêu rụi tất cả cho ta." Tống Thư Hàng đổi thành hai tay cầm kiếm.

Trong sát na, nhiệt độ giữa trời đất tăng vọt.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, hơi nước từ bốn phương tám hướng bị bốc hơi.

Các thành viên bộ lạc Long Huyết trên chiến trường chỉ cảm thấy da dẻ khô khốc, môi khô nứt.

Cỏ cây trong rừng Dada khô héo, một số cây cối tự bốc cháy.

Đòn đánh này khủng khiếp đến mức không thể hình dung.

Trong mắt các thành viên bộ lạc Long Huyết, Tống Thư Hàng trên bầu trời lúc này chẳng khác nào 'hằng tinh' trong truyền thuyết, rực rỡ chói lòa.

Thế giới Hắc Long không có hằng tinh, người dân ở đây chưa bao giờ thấy dáng vẻ của 'hằng tinh'.

Họ chỉ có thể biết về hằng tinh thông qua một số truyền thuyết.

Hiện tại, Tống Thư Hàng được bao phủ bởi hỏa diễm giống hệt như hằng tinh trong truyền thuyết.

Oanh~~ Phần Thiên nhất đao, chém xuống.

Nhưng trong ngọn lửa, cây trường thương kia hiên ngang đâm ra, cương trực không khuất phục.

Răng rắc...

Choảng~ Giống như tiếng 'thủy tinh vỡ vụn'. "Không ổn." Xích Tiêu Kiếm vội nói.

Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra điểm bất thường.

Chiêu 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' mà cậu phối hợp với tiền bối Xích Tiêu Kiếm chém ra đột nhiên giống như 'tan vỡ'.

Đòn tấn công của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao tựa như những mảnh kính vỡ, nát vụn một địa.

Đây mới là uy lực thực sự của 'Nhân Quả Thương'?

Nếu không bị can thiệp, mũi thương của người phụ nữ hỏa diễm kia sẽ vừa vặn bị 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' đỡ được, hai bên bất phân thắng bại, kết thúc bằng một trận hòa.

Nhưng hiện tại, mũi thương của cô ta giống như đánh nát một tấm gương, đâm nát nhân quả của 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Nhân quả tan vỡ.

Nhân Quả Thương thế không giảm, đâm thẳng vào thắt lưng của Tống Thư Hàng.

Cả thiên hạ đều đang mưu đồ cái thắt lưng đại yêu của trẫm.AVI
Xoẹt!

Bốn bức Vương Giả Chi Tường + Miêu Yêu Tiên Cơ Chi Môn hiện ra, chúng đã tiềm phục trước mặt Tống Thư Hàng từ đầu.

Năm tầng phòng ngự, lớp phòng ngự dày đặc khiến lòng người hơi yên tâm được một chút xíu.

Răng rắc...

Choảng~ Vẫn là tiếng 'thủy tinh vỡ vụn' khiến người ta sụp đổ.

Khắc sau, mũi thương nhân quả kia phớt lờ năm tầng phòng ngự, như thể năm tầng phòng ngự đó đều biến thành không khí.

Trường thương tiếp tục đâm tới.

Căn bản không thèm dừng lại.

Đinh! 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn' di chuyển tới, chắn trước mũi thương.

Lần này, Nhân Quả Thương không thể phớt lờ 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn' nữa.

Nhưng mũi thương của cô ta chỉ khẽ rung lên, Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn đã bị đánh bay ra ngoài.

Nó chỉ trì hoãn được một khoảng thời gian ngắn đến mức có thể bỏ qua.

Chút thời gian này căn bản chẳng có tác dụng gì...

đến cả tiền bối Xích Tiêu Kiếm cũng không kịp hồi phòng.

Tiên tử công đức cuộn tròn thành một đoàn, bao bọc chặt chẽ lấy Tống Thư Hàng.

Do hạn chế từ bản thể Tống Thư Hàng, cô ấy hiện tại chỉ có sức mạnh cấp Lục phẩm, công đức chi lực trong Bình Thiên Quan vẫn chưa khôi phục.

Chương 1870

Cho nên, thứ cô ấy có thể làm cũng chỉ bấy nhiêu đó thôi.

Trường thương nhân quả đâm vào cơ thể tiên tử công đức, 'Đao Ý Khôi Giáp' trên người cô ấy nổ tung.

Tiếp đó, trường thương khẽ khuấy một cái.

Tiên tử công đức hóa thành ánh sáng công đức đầy trời rồi tan biến.

Lần này, cô ấy không giả chết kêu thảm.

Bởi vì căn bản không có thời gian và cơ hội đó.

Tiên tử công đức đã tranh thủ cho Tống Thư Hàng một chút thời gian ít ỏi.

Ngay khoảnh khắc trường thương đâm vào cơ thể tiên tử công đức, Tống Thư Hàng không chút do dự kích hoạt mắt của Thánh nhân: "Hoài Dựng Ngưng Thị!" Đối mặt với kẻ địch đẳng cấp này, ba cái đao pháp, pháp thuật hay bộ pháp phong tao đều là đồ bỏ.

Người ta tự mang hiệu ứng khóa chặt tuyệt đối và phớt lờ phòng ngự.

Cũng chỉ có thứ đẳng cấp như 'Mắt của Nho gia Thánh nhân' mới có thể tranh thủ thêm chút thời gian cho Tống Thư Hàng.

Bụp!

Tốc độ của Hoài Dựng Ngưng Thị nhanh đến cực hạn, chỉ cần phát xạ ra là coi như trúng đích.

Đến từ 'Thuật giám định kẻ mạnh' của Nho gia Thánh nhân, hãy để chứng minh xem bản thân mình mạnh mẽ đến mức nào nào!

Hoài Dựng Ngưng Thị rơi lên người phụ nữ hỏa diễm... như trâu đất xuống biển, không tăm hơi.

Các hạ quả nhiên là tuyệt thế cường giả!

Bội phục bội phục!

Tại hạ sắp xong đời rồi.

Biết thế đã không cho hóa thân thép mượn 'Tổ Vu Chúc Phúc', nếu có pháp khí đó ở đây, mình còn có thể giãy giụa thêm một hiệp nữa.

Phập~ Mũi thương nhân quả kia đâm mạnh vào thắt lưng Tống Thư Hàng. 'Cự Giải Hoàng Kim Chiến Giáp' trong bộ Ba Mươi Ba Thú hiện ra.

Răng rắc...

Choảng~ Vẫn là tiếng 'thủy tinh vỡ vụn' khiến người ta phát điên.

Mũi thương đâm vào nhục thân Tống Thư Hàng.

Nóng bỏng vô cùng, vết thương trong nháy mắt đã chín luôn.

Bụp~~ Lúc này, cơ thể Tống Thư Hàng đột nhiên hóa thành sương khói rồi tan biến.

Tuy muộn một bước nhưng vẫn kịp.

Ngoài 'Thế Giới Hạt Nhân' ra thì đây là lá bài tẩy bảo mạng mạnh nhất của Tống Thư Hàng.

Chế độ ngụy Bất Hủ dạng sương khói, miễn nhiễm 'sát thương vật lý thuần túy'.

Đây là sự giãy giụa cuối cùng của cậu.

Chất lượng không đủ thì lấy số lượng bù vào.

Thủ đoạn bảo mạng nhiều một chút chắc chắn không sai.

Trường thương xuyên qua cơ thể, hơi nóng trên thương mang đến cho Tống Thư Hàng hết đợt đau đớn này đến đợt đau đớn khác, những cơn đau này như sóng biển, đợt sau mạnh hơn đợt trước.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn cầm cự được. "Dám...

Âm...

Cát...

Phá!" Lúc này, người phụ nữ hỏa diễm lại phát ra âm tiết đó, cô ta mạnh mẽ rút thương rồi lại đâm mạnh một cái.

Mũi thương này là muốn đánh nát nhân quả 'dạng sương khói' của Tống Thư Hàng, từ đó trực tiếp giết chết cậu. "Lại nữa à?

Lần này, cút đi!" Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng dạng sương khói kéo dài hai tay, nắm lấy Xích Tiêu Kiếm uốn éo theo một góc độ quái dị, gạt mũi trường thương kia ra.

Lần này, 'Nhân Quả Thương' của người phụ nữ hỏa diễm không thể phớt lờ Xích Tiêu Kiếm nữa, bị một kiếm chém trúng.

Mũi thương này lướt qua cơ thể sương khói của Tống Thư Hàng, để lại một vết thương nóng bỏng. "Nhân quả thương của ngươi, ta đã phá giải rồi." Xích Tiêu Kiếm hạ thấp giọng, ra vẻ ngầu lòi. "Cô ta có lẽ không nghe hiểu tiếng Hán đâu." Tống Thư Hàng nhe răng trợn mắt, ngoài cái thắt lưng ra thì chỗ vừa bị trường thương lướt qua hiện tại vẫn còn cảm giác đau đớn nóng rực.

Cơn đau kịch liệt hết đợt này đến đợt khác. "Kẻ này là lai lịch thế nào?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Nắm giữ Nhân Quả Thương hoàn chỉnh, có thể đạp vỡ không gian mà di chuyển...

Hơn nữa còn hiến tế hơn tám thành tà thú, tà linh tại chỗ mới xuất hiện. "Trong lòng tôi có một dự đoán... nhưng tôi hy vọng mình đoán sai." Tống Thư Hàng thắt lòng nói.

Trước đó cậu giám định hạt giống mà 'người phụ nữ tà linh' kia để lại, kết quả nhận được là 'một luồng phân thần của ý chí hỗn độn đến từ thế giới Cổ U'.

Mà người phụ nữ cấu tạo từ hỏa diễm, nham thạch và khói đen trước mắt này rất có khả năng là tập hợp thể của nhiều phân thần 'ý chí hỗn độn thế giới Cổ U'.

Tương đương với một dạng phân thân.

Nếu đúng như cậu đoán thì người phụ nữ trước mắt này tương đương với hình chiếu của 'Bạch tiền bối Two' ở hiện thế.

Đây rất có khả năng là một tồn tại còn cao hơn cả 'Trường Sinh Giả'. "CD phục sinh của tôi vẫn chưa kết thúc...

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, có nắm chắc đối phó với cô ta không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Nếu ta có đủ năng lượng để vung tay quá trán thì đỡ được cô ta chắc không có vấn đề gì lớn." Nhưng vấn đề là Tống Thư Hàng không có đủ năng lượng cho tiền bối Xích Tiêu Kiếm sử dụng.

Có rút cạn năng lượng của cậu cũng không đủ để tiền bối Xích Tiêu Kiếm chém ra một nhát 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cấp Cửu phẩm'.

Phía đối diện.

Người phụ nữ cấu tạo từ hỏa diễm, khói đen và nham thạch không tấn công nữa.

Đột nhiên, cô ta há miệng, phát ra tiếng kêu quái dị.

Không phải ngôn ngữ, mà là tiếng kêu hỗn loạn thuần túy, vô nghĩa.

Trên bầu trời thế giới Hắc Long hiện ra một đám mây kiếp.

Sau đó, có loại quy tắc 'hủy diệt tất cả' cụ hiện hóa thành thần lôi. "Thiên phạt!" Sương khói khắp người Tống Thư Hàng dựng đứng lên như xù lông, cuộn động bất an.

Cái thứ này vừa rồi mới tiêu tốn của cậu một đồng 'Tiền vàng phục sinh' quý giá.

Nếu lúc đó không có phân thân của Bạch tiền bối Two ra tay cứu giúp thì cậu đã tiêu đời từ lâu rồi. "Không phải nhắm vào chúng ta." Xích Tiêu Kiếm nói.

Đối tượng mà thiên phạt khóa chặt là người phụ nữ cấu tạo từ hỏa diễm và khói đen kia.

Oanh!

Thiên phạt chi lôi oanh tạc xuống, giáng lên người cô ta.

Thân hình cô ta trở nên không ổn định, dường như sắp tan rã. "Tôi hiểu rồi, giống như đại lão Bàn Cầu cưỡng ép thâu độ đến hiện thế vậy.

Ý chí hỗn độn Cổ U nếu tiến vào 'thế giới Hắc Long' cũng sẽ phải chịu thiên phạt." Tống Thư Hàng nói.

Cảm giác như thế giới Hắc Long và Cổ U cũng giống như 'hiện thế chư thiên vạn giới' và 'thế giới Cửu U' vậy.

Oanh oanh oanh!

Thiên phạt chi lôi liên tiếp giáng xuống.

Người phụ nữ kia gầm lên một tiếng, sau lưng cô ta hiện ra một hư ảnh vực sâu không đáy.

Đây chắc chính là hình chiếu của 'Cổ U'.

So với đại lão Bàn Cầu thì cô ta hổ báo hơn nhiều, đối mặt với thiên phạt cô ta trực tiếp đối đầu luôn.

Hình chiếu Cổ U ngày càng lớn. "Chủ nhân của ta!" Trên xe chiến hành long, con chuột Hamster tà ma gào lên điên cuồng.

Chỉ thấy trong hình chiếu Cổ U bao la có hai bóng người song hành cùng nhau, đặc biệt nổi bật.

Rõ ràng trong hình chiếu Cổ U rộng lớn vô tận đó, hai bóng người này chỉ nhỏ như cái móng tay, nhưng sự tồn tại của họ sẽ khiến ánh mắt mọi người không tự chủ được mà bị thu hút vào.

Đây chính là cái gọi là 'sinh ra đã là tiêu điểm của mọi ánh nhìn'.

Trong hình ảnh chiếu ra, hai bóng người tuấn mỹ này đang thong thả dạo bước trong Cổ U.

Mỗi khi đi được một đoạn đường, hai người lại dừng lại.

Sau đó, mỗi người họ nhổ một sợi tóc dài.

Sau khi xoắn hai sợi tóc lại với nhau, Bạch tiền bối Two cắm chúng xuống mặt đất Cổ U.

Bạch tiền bối Two lại đưa tay chạm nhẹ vào hai sợi tóc.

Ầm ầm ầm~ Sợi tóc như cái cây nảy mầm sinh trưởng, trong nháy mắt hóa thành một cây cột chống trời.

Chương 1871

Bạch tiền bối khẽ gật đầu, vẻ mặt có vẻ rất hài lòng.

Tiếp đó, hai vị Bạch tiền bối lại tiếp tục đi sâu vào trong Cổ U.

Mỗi bước chân họ đạp ra đều chuẩn xác vô cùng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc, hai vị Bạch tiền bối đang làm gì vậy?

Mà nói đi cũng phải nói lại, lúc đầu hai vị Bạch tiền bối chẳng phải bảo là đi mua quýt rồi về ngay sao?

Sao cuối cùng lại chạy tới thế giới Cổ U rồi?

Nếu hôm qua mình và Hamster tà ma thật sự đứng đợi Bạch tiền bối quay lại ở chỗ cũ thì trời mới biết phải đợi đến bao giờ?

Quả nhiên, nói 'Ta về ngay đây' đều là lừa đảo. "Chủ nhân của ta ở đó, số hiệu Bá Tống, chúng ta cũng qua đó đi!" Hamster tà ma gào lên.

Tống Thư Hàng: "..." Vấn đề là chúng ta có qua được không?

Oanh!

Trong hư không, thiên phạt thần lôi tiếp tục giáng xuống dữ dội.

Người phụ nữ cấu tạo từ hỏa diễm và khói đen kia giơ cao trường thương của mình, mạnh mẽ ném đi: "Tuyệt Âm Cát Phá!" Trường thương như mũi lao phóng vút lên, đâm xuyên tầng mây.

Khí thế này dường như muốn đánh nổ cả mây kiếp. "Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, chúng ta có nên xen vào một tay không?" Tống Thư Hàng nói.

Nhân lúc cô ta đang đối phó với thiên phạt, có nên đâm lén cho cô ta một đao không?

Vừa dứt lời, cậu từ từ giải tán hình thái khói đen. "Nếu ngươi muốn bị cuốn vào thiên phạt thì ta không phản đối." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Thiên phạt và thiên kiếp ở một số phương diện rất giống nhau, đều có thể vạ lây sang người bên cạnh, ai dám xen vào người đó sẽ bị liên lụy.

Vù vù~~ Trong hư không, cây 'Nhân Quả Thương' phóng ra đâm thẳng vào mây kiếp thiên phạt.

Mây kiếp thiên phạt thế mà lại bị bắn nổ.

Tuy mây kiếp nhanh chóng ngưng tụ khôi phục lại...

Nhưng ngay trong lúc mây kiếp đang khôi phục, người phụ nữ cấu tạo từ hỏa diễm và khói đen kia đột nhiên lao về phía Tống Thư Hàng. "Còn muốn đối phó với mình?

Hay là muốn kéo mình vào thiên phạt cùng luôn?" Trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra vài ý niệm.

Ý niệm vừa động, người phụ nữ hỏa diễm đối diện đột nhiên biến mất tại chỗ.

Sức mạnh không gian.

Khắc sau, cô ta xuất hiện chính xác sau lưng Tống Thư Hàng, tóm chặt lấy cậu.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp phản ứng, cô ta đã vung tay ném Tống Thư Hàng vào một cánh cổng không gian.

Ngay sau đó, thân hình cô ta lại biến mất, dịch chuyển về không gian 'Cổ U' bao la kia.

Theo sự biến mất của cô ta, 'mây thiên phạt' trong hư không cũng tan biến. "Không~~" Lão tộc trưởng ôm ngực hét lên thảm thiết.

Giống lai quý giá, thiên tài có sức chiến đấu mạnh đến mức khoa trương, thậm chí có lẽ đã chạm tới lĩnh vực của 'Thánh giả', vậy mà lại bị tà linh bắt đi ngay tại bộ lạc Long Huyết của lão.

Lão tộc trưởng không thở nổi, ngất lịm đi. "Ngài Thư Hàng!" Bà Kuna lo lắng kêu lên.

Phải làm sao đây, ngài Thư Hàng bị bắt đi rồi.

Bà theo bản năng vỗ vào xe chiến hành long, muốn khởi động xe. "Đừng gọi nữa, tôi chưa chết đâu." Lúc này, giọng của Tống Thư Hàng đột ngột vang lên bên tai bà.

Bà vừa quay đầu lại thì phát hiện một luồng khói đen từ gầm 'xe chiến hành long' chui lên.

Luồng khói đen này hội tụ lại, cuối cùng ngưng tụ thành dáng vẻ của Tống Thư Hàng.

Trên người cậu còn choàng một chiếc chăn thần kỳ, chiếc chăn này dường như có tác dụng che giấu hơi thở và sức mạnh, khi cậu choàng nó, bà Kuna gần như không cảm nhận được hơi thở của Tống Thư Hàng. "Tê, cái thắt lưng của tôi." Tống Thư Hàng nhìn về phía thắt lưng của mình.

Chỗ đó có một vết thương do giáo đâm, cơ bắp đều bị thiêu cháy, máu thịt bầy nhầy.

Hơn nữa, vết thương này còn không thể khôi phục, dường như mang theo lời nguyền.

Cơn đau thấu xương truyền đến từ thắt lưng như sóng thần tàn phá ý thức của Tống Thư Hàng.

Ngoài thắt lưng ra, lưng của Tống Thư Hàng cũng có một vết rạch dài, là vết thương do mũi thương lướt qua cuối cùng.

Tống Thư Hàng kích hoạt thuật trị thương trên 'Găng tay võ sĩ Nghịch Kình', đặt lên vết thương.

Nhưng vết thương hoàn toàn không có dấu hiệu khép lại. "Đừng lãng phí sức lực nữa, trên vết thương đẳng cấp này có mang theo sức mạnh quy tắc.

Trừ khi ngươi chết đi phục sinh một lần...

Không đúng, vết thương đẳng cấp này thậm chí sau khi phục sinh vẫn có thể mang sang cơ thể mới.

Cứ đợi hai vị Bạch tiền bối của ngươi từ 'Cổ U' trở về rồi để họ nghĩ cách đi." Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng nhíu mày: "Chết mất, đau quá, sắp tới giới hạn của tôi rồi." "Đau lắm sao?" Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi. "Đau muốn chết, đau đến mức tôi méo cả mặt đây này." Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm: "Nhưng ta nhìn biểu cảm của ngươi thì chẳng thấy ngươi đau chỗ nào cả.

Ngoài việc nhíu mày ra thì mặt mũi chẳng có vẻ gì là méo xệch.

Chà, sức chịu đựng đau đớn của ngươi đúng là mạnh thật.

Đau quá thì ngươi cứ hôn mê đi?

Đợi hai cái tên 'Bạch' kia từ Cổ U về ta sẽ gọi ngươi dậy?" "Ngài Thư Hàng, chẳng phải vừa rồi ngài bị bắt đi rồi sao?

Chẳng lẽ... là huyễn thuật?" Bà Kuna không nhịn được hỏi.

Vừa rồi mọi người đều thấy Tống Thư Hàng bị người phụ nữ ngưng tụ từ hỏa diễm kia bắt đi.

Giờ Tống Thư Hàng vẫn ở đây, vậy kẻ bị bắt đi là ai? "Là một phân thân của tôi." Tống Thư Hàng thở dài.

Phân thân đúng là hữu dụng.

Phân thân và bản thể của cậu giống hệt nhau, hoàn toàn không có sự khác biệt.

Lúc nãy, khi giải trừ 'hình thái sương khói', cậu đã lặng lẽ tung phân thân ra để nó lơ lửng trên không.

Còn chân thân của cậu thì dưới sự che chở của tiền bối Xích Tiêu Kiếm đã âm thầm độn xuống dưới 'xe chiến hành long'.

Tiếp đó, đúng như mọi người thấy.

Người phụ nữ ngưng tụ từ hỏa diễm kia vào khoảnh khắc cuối cùng đã bắt lấy phân thân của Tống Thư Hàng, độn về thế giới Cổ U.

Sau khi xác định cô ta đã rời đi, Tống Thư Hàng mới choàng 'chăn' lặng lẽ đi ra. "Phân thân thuật?" Bà Kuna gật đầu.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn lướt qua xung quanh: "Số tà thú và tà linh còn lại này, phân bộ lạc Long Huyết chắc có thể xử lý được chứ?" Để người phụ nữ ngưng tụ từ hỏa diễm kia có thể hiện thân, gần tám thành tà thú và tà linh tại chỗ đã bị hiến tế.

Hiện tại chỉ còn lại khoảng hai thành, hơn nữa đều là những chủng loại cấp thấp.

Trong điều kiện không có 'vùng cấm ma pháp' can thiệp, phân bộ lạc Long Huyết hoàn toàn có thể tự mình giải quyết đám tà thú và tà linh này. "Họ hoàn toàn có thể xử lý được." Bà Kuna gật đầu nói. "Tiếc quá, vốn dĩ tôi còn định săn ít 'linh thạch Hắc Long', vậy để lần sau vậy.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, chúng ta tiến ra ngoài thiên không.

Tôi vẫn còn có thể khóa chặt tọa độ của 'Tổ Vu Chúc Phúc', chúng ta đuổi theo." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Cơ thể ngươi chịu đựng được chứ?" "Vấn đề không lớn, tuy cơn đau này đã chạm tới giới hạn chịu đựng của tôi, nhưng chỉ cần cho tôi chút thời gian, tôi có thể thích nghi với nó." Tống Thư Hàng tự tin nói.

Ở các hạng mục như kiếm pháp, pháp thuật, cậu không có nhiều tự tin.

Nhưng về phương diện nhẫn nại và thích nghi với đau đớn, cậu vẫn rất tự tin.

Xích Tiêu Kiếm: "..." "Bà Kuna, nơi tiếp theo tôi đi có lẽ sẽ khá nguy hiểm.

Bà ở lại phân bộ tộc Long Huyết chăm sóc tiểu Âm Trúc giúp tôi được không?" Tống Thư Hàng nhìn bà Kuna, nói.

Bà Kuna nhìn cô bé trong lòng, gật đầu: "Vậy chúc ngài Thư Hàng một đường thuận lợi." "Mượn lời chúc của bà." Tống Thư Hàng cười ha ha.

Cậu đứng dậy, khởi động 'xe chiến hành long', chuẩn bị đưa bà Kuna về phân bộ lạc Long Huyết.

Nhưng khi cậu vừa đứng dậy, trong ý thức đột nhiên có một cơn đau dữ dội cộng hưởng truyền đến.

Cơn đau đến từ phía 'phân thân'.

Cùng với đó là ký ức hoàn chỉnh sau khi phân thân bị bắt đi.

Ký ức ở trong một không gian tối tăm phong kín, xung quanh có phù văn không gian cấm cố để ngăn phân thân của Tống Thư Hàng đào tẩu thông qua sức mạnh không gian.

Tiếp đó, người phụ nữ hỏa diễm kia đưa tay đặt lên người phân thân của Tống Thư Hàng, trong đôi mắt lộ ra một vẻ 'vui sướng'.

Sau đó, từ trên người cô ta có những ngọn lửa đen kịt rót vào cơ thể phân thân của Tống Thư Hàng. "Hãy hợp làm một với ta đi!

Ta đã đợi ngày này quá lâu, quá lâu rồi." Miệng cô ta thốt ra những lời thoại hỏng bét.

Chương 1872

Khắc sau, phân thân phát ra tiếng kêu thảm thiết... rồi nổ tung.

Hình ảnh cuối cùng mà phân thân thấy trước khi nổ tung là vẻ mặt ngơ ngác sống động như thật của người phụ nữ ngưng tụ từ hỏa diễm kia. [Không ngờ tới đúng không, ông đây biết nổ đấy.] Đau đau đau.

Đau thắt lưng, đau lưng, còn cả cơn đau kịch liệt cộng hưởng từ phân thân truyền về.

Cấp độ đau đớn cuối cùng đã vượt quá giới hạn nhẫn nại của Tống Thư Hàng.

Cậu trợn mắt, ngất xỉu tại chỗ. 'Đợi ngày này quá lâu rồi?

Rõ ràng lúc trước còn muốn đâm thủng thắt lưng cho mình chết luôn, bắt được phân thân của mình xong lại muốn hợp thể, còn ra vẻ như đã đợi mình rất lâu rồi?

Chúng ta thân lắm sao?' Tống Thư Hàng có thể khẳng định mình và người phụ nữ cấu tạo từ hỏa diễm kia chắc chắn không có bất kỳ quan hệ nào.

Hơn nữa, nếu cô ta thực sự có liên quan đến mình thì trong 'bí pháp giám định' lúc nãy chắc chắn đã có chút gợi ý rồi.

Liệu cô ta có phải đã nhận nhầm người không?

Có lẽ một số đặc điểm trên người mình đã khiến cô ta hiểu lầm?

Tống Thư Hàng phát hiện ra tâm hồn mình hiện tại có quá nhiều 'kịch bản', vào khoảnh khắc trước khi hôn mê, trong lòng thế mà lại nảy ra nhiều ý niệm như vậy.

Theo ý niệm cuối cùng kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng cũng chìm vào bóng tối. "Ngài Thư Hàng, ngài Thư Hàng!" Bà Kuna lo lắng gọi. "Không sao, chỉ là đau quá nên ngất đi thôi.

Nghỉ ngơi một lát là tỉnh." Xích Tiêu Kiếm lên tiếng. ********** Trong hư không thế giới Hắc Long.

Đàn cá quái vật thép kia dịu dàng quấn lấy hóa thân thép của Tống Thư Hàng và bức tượng mười tay, cuốn họ vào sâu trong hư không.

Ở đó có một cái ổ cấu tạo từ đủ loại thép lộn xộn.

Trong ổ tích trữ đủ loại năng lượng.

Giống như ong mật thu thập mật hoa, những quái vật thép này sau khi thu thập năng lượng sẽ tích trữ chúng lại.

Hóa thân thép được đưa tới trước cái ổ.

Sau đó, có một tín hiệu yếu ớt kết nối với nó: "Xin chào." "Chào bạn, số hiệu Bá Bá gửi lời hỏi thăm đến bạn." Hóa thân thép đáp. "Cho hỏi, bạn có phải là một công chúa không?" Giọng nói đó lại khẽ hỏi.

Số hiệu Bá Bá: "Không, tôi là số hiệu Bá Bá." Đối phương dường như bị nghẽn tín hiệu một lát, nửa buổi sau tín hiệu mới kết nối lại với số hiệu Bá Bá: "Số hiệu Bá Bá không phải công chúa?" "Số hiệu Bá Bá là số hiệu Bá Bá." Hóa thân thép trả lời. "Xác định là vật phẩm 'hệ phi công chúa', kết quả giám định là vật phẩm có thể thu hồi tái sử dụng, đề nghị chuyển đến xưởng công phòng hóa giải để tiến hành phân giải ba bước.

Vỏ ngoài chuyển hóa thành dược liệu kiến trúc, hạt nhân chuyển vào xưởng hạt nhân năng lượng, phần ý thức chuyển di đến hệ thống chính để tăng tốc độ vận hành của hệ thống chính." Tín hiệu yếu ớt kia lên tiếng.

Số hiệu Bá Bá đơ luôn. [Báo cáo, số hiệu Bá Bá sắp bị phân giải rồi!] Nó nhanh chóng gửi tín hiệu cầu cứu về bản thể.

Số hiệu Bá Bá sắp tiêu đời.

Nhưng lần này ý thức bản thể của Tống Thư Hàng không trả lời nó...

Bản thể vừa mới ngất đi vì cơn đau kịch liệt cộng hưởng từ phân thân.

Hàng nghìn con cá quái vật thép thong thả bơi tới, giống như lúc trước, chúng dịu dàng vây quanh hóa thân thép, cuốn lấy nó và bắt đầu di chuyển.

Số hiệu Bá Bá giãy giụa một chút rồi rơi vào trạng thái 'đứng hình'.

Sau hai nhịp thở...

Ý thức của Tống Thư Hàng chuyển di sang hóa thân thép.

Sau khi 'Lò phản ứng hạt nhân' trở thành tiểu Kim Đan của Tống Thư Hàng, liên kết giữa hóa thân thép và Tống Thư Hàng càng tiến thêm một bước.

Quan hệ giữa hóa thân thép và Tống Thư Hàng giờ đây chỉ đứng sau 'phân thân'.

Chỉ cần không có vật cản thông tin đặc biệt, ý thức của Tống Thư Hàng có thể bỏ qua khoảng cách không gian mà rơi xuống hóa thân thép.

Chức năng này cũng là sau khi bản thể của Tống Thư Hàng ngất đi cậu mới phát hiện ra.

Sau khi ý thức chuyển sang hóa thân thép, Tống Thư Hàng vặn cổ, phát ra những tiếng 'răng rắc' kỳ lạ.

Sau đó hóa thân thép từ 'trạng thái tiên chu' chuyển sang 'hình thức hóa thân nhân hình'.

Theo sự thay đổi của hóa thân thép, những con cá quái vật thép đang quấn lấy nó dừng lại.

Chúng có thể cảm ứng được sự thay đổi của 'hóa thân thép'.

Ngay sau đó, tín hiệu yếu ớt đối diện lại một lần nữa kết nối với hóa thân thép của Tống Thư Hàng.

Trong ý thức của Tống Thư Hàng xuất hiện một 'liên kết tín hiệu'.

Tiếp đó, giọng nói đó lại vang lên trong ý thức của cậu: "Cho hỏi, bạn là công chúa phải không?" "Không phải, tôi là nam." Tống Thư Hàng trả lời. "Xác định là 'nam', vật phẩm hệ phi công chúa, tiếp tục thực hiện trình tự phân giải ba bước." Giọng nói đó tiếp tục.

Tống Thư Hàng: "!!!" Phân giải?

Chỉ vì tôi không phải 'công chúa' mà hóa thân thép sẽ bị phân giải sao?

Các người đúng là trọng nữ khinh nam mà. "Không, đợi đã." Tống Thư Hàng nhanh chóng thỏa hiệp: "Được rồi, tôi là công chúa!" Trước tiên cứ tranh thủ thời gian đã.

Dù sao ở đây cũng không có người ngoài, chẳng ai thấy được quá trình thỏa hiệp của cậu cả. "Đinh~ Nhiệm vụ thay đổi, bắt đầu xác định thân phận 'hệ công chúa' của mục tiêu.

Một, bắt đầu phán định độ dài của tóc.

Đinh, phán định thất bại, độ dài tóc của mục tiêu là tóc ngắn, không phù hợp thân phận 'hệ công chúa'.

Đinh~ Chuyển sang bước [Phân giải ba bước]." Giọng nói đó tiếp tục vang lên.

Mẹ nó chứ!

Cái quy định thiểu năng nào bảo công chúa nhất định phải để tóc dài?

Bộ không cho phép công chúa có cá tính để tóc ngắn đáng yêu sao?

Tóc dài tuy đẹp nhưng tóc ngắn cũng có nét cuốn hút riêng của nó chứ! "Đợi đã!

Tóc có thể mọc ra được." Tống Thư Hàng thấy mệt mỏi quá: "Để tôi khôi phục chút năng lượng đã, tôi có thể làm tóc mọc lại." "Cho phép, xin chờ một lát." Giọng nói đó thế mà lại thấu tình đạt lý một cách bất ngờ.

Những con cá thép vây quanh hóa thân thép của Tống Thư Hàng tản ra, cuối cùng có hai con áp sát vào người hóa thân thép, truyền vào một luồng năng lượng thuần khiết.

Đám quái ngư này không chỉ biết hút năng lượng mà còn biết truyền ngược lại nữa. [Có luồng năng lượng này rồi... có nên kích hoạt 'Tổ Vu Chúc Phúc' để chạy trốn không?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Không được, không khả thi.

Tổ Vu Chúc Phúc chỉ có khoảng cách năm trăm mét, độn ra ngoài xong mà hóa thân thép không có nguồn năng lượng thì cũng không chạy thoát được, vẫn sẽ bị đám quái ngư bắt lại.

Cho nên chỉ có thể thử cái này thôi. 'Tăng Phát Thuật' do chính tiền bối Tạo Hóa truyền thụ.

Chỉ là không biết sử dụng 'Tăng Phát Thuật' trên hóa thân thép của mình thì có mọc ra tóc được không?

Về lý thuyết thì Tăng Phát Thuật là 'kích thích nang tóc' để tóc mọc

ra.

Nhưng hóa thân thép không phải nhục thân.

Cảm giác hơi bị hố.

Thôi thì ngựa chết chữa thành ngựa sống, cứ thử xem sao.

Thành công thì tốt, thất bại thì... cái hóa thân thép này cứ để bị phân giải luôn đi cho rồi, cái thứ này định sẵn vô duyên với mình.

Mình định sẵn không thể sở hữu một cái hóa thân để đi thủy quần (lướt nhóm) rồi. "Tăng Phát Thuật!" Tống Thư Hàng kích hoạt pháp thuật này.

Khắc sau, trên đầu hóa thân thép 'vù vù vù' mọc ra mái tóc dài đen nhánh.

Hóa thân thép vốn được diễn hóa theo khuôn mẫu bản thể Tống Thư Hàng nên tóc của nó là tóc ngắn cấu tạo bằng thép.

Mà hiện tại, một mái tóc dài óng ả giống hệt tóc người phủ lên trên lớp tóc ngắn bằng thép, mọc dài tận thắt lưng.

Tóc đen vừa dài vừa mướt, dùng Rejoice, tự tin là thế đấy.

Tống Thư Hàng hất đầu một cái. 'Tăng Phát Thuật' đúng là tuyệt vời, trong việc mọc tóc nó chưa bao giờ làm người thi triển thất vọng. "Tiến hành phán định lại thân phận, đinh, phán định thành công, độ dài tóc đạt tiêu chuẩn.

Chào mừng người trở về, công chúa, chúng tôi vẫn luôn, luôn đợi người quy lai." Giọng nói đó dịu dàng vang lên.

Tống Thư Hàng: "..." Chỉ vậy thôi sao?

Không có trình tự xác định thân phận nào khác à?

Không xét nghiệm DNA gì sao?

Chỉ nhìn độ dài tóc là cái quái gì vậy?

Chương 1873

Các người có thực sự đang 'nghiêm túc' tìm công chúa không đấy?

Đám 'pháp khí không người điều khiển' này từ khi xuất hiện đến giờ chẳng lẽ chưa từng gặp một cô em 'thế giới Hắc Long' nào tóc dài sao?

Chúng đến tận bây giờ vẫn chưa bị ai dắt mũi đi mất đúng là kỳ tích.

Lúc này, giọng nói dịu dàng kia tiếp tục: "Xác định tìm thấy công chúa, sứ mệnh hai hoàn thành." Khắc sau, tất cả cá quái vật thép trong ổ đều bơi về, lấy hóa thân thép của Tống Thư Hàng làm trung tâm, bao bọc lấy nó tầng tầng lớp lớp.

Tống Thư Hàng: "???" "Tinh Quốc vạn tuế." Giọng nói dịu dàng kia tiếp tục vang lên bên tai hóa thân thép của Tống Thư Hàng.

Khắc sau, một vụ nổ kinh thiên động địa nhấn chìm 'hóa thân thép'.

Đám cá quái vật thép nổ tung.

Cái ổ nổ tung.

Nguồn năng lượng khổng lồ tích lũy trong ổ cũng nổ tung. [Sứ mệnh cuối cùng... xác nhận hoàn thành.

Xin công chúa... an nghỉ, giấc ngủ này... có lẽ sẽ hơi dài.] Bên tai hóa thân thép vang lên giọng nói đứt quãng đó.

Tống Thư Hàng thấy mệt mỏi quá chừng.

Cậu coi như đã hiểu rồi, 'sứ mệnh' cuối cùng của đám quỷ này là tìm công chúa về, sau đó tặng cho công chúa một màn nghệ thuật nổ tung hoành tráng, tiễn công chúa lên Tây Thiên để cô ấy được an nghỉ.

Công chúa nhà các người với các người rốt cuộc có thù oán gì vậy?

Hay là... ngay từ đầu đám quái ngư thép này đã không có ý định nghiêm túc tìm công chúa của chúng.

Chúng chỉ muốn tùy tiện tìm một 'công chúa' phù hợp mục tiêu để hoàn thành sứ mệnh cuối cùng của mình thôi?

Trong tiếng nổ ầm ầm, hóa thân thép và bức tượng mười tay đều không thể tránh khỏi.

Ý thức của Tống Thư Hàng một lần nữa chuyển di khỏi 'hóa thân thép'. "Ngoài hóa thân thép ra, món 'Tổ Vu Chúc Phúc' của mình cũng đang ở tâm vụ nổ." Tống Thư Hàng vừa nghĩ tới đây là tim đau như dao cắt.

Đây là một món pháp khí cấp Cửu phẩm, hơn nữa còn là loại pháp khí nhảy vọt không gian quý giá.

Hy vọng món pháp khí này không bị phá hủy... nếu không thì đúng là tổn thất thảm trọng.

Ngày hôm đó.

Người dân thế giới Hắc Long lần đầu tiên nhìn thấy 'hằng tinh' trong truyền thuyết.

Ánh sáng từ bầu trời chiếu xuống, rải khắp thế giới Hắc Long, xua tan những bóng tối của nơi này.

Ánh sáng này thật ấm áp làm sao.

Người dân thế giới Hắc Long không tự chủ được mà ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, dù mắt cảm thấy đau nhức cũng không nỡ rời đi.

Họ không tự chủ được mà đưa tay ra đón lấy ánh sáng 'mặt trời mọc' trong truyền thuyết này.

Hoàn toàn khác với ánh sáng do 'lớp phòng hộ' của thế giới Hắc Long mang lại, loại ánh sáng này mang theo cảm giác nóng bỏng.

Khi chiếu lên người thấy ấm áp lạ kỳ, dường như cả cơ thể đều tràn đầy sức mạnh.

Trong khi đó, một số tà thú và tà linh lẻ tẻ vượt qua được lớp phòng ngự của thế giới Hắc Long, rơi vào các 'tiểu thế giới vảy rồng' lại tỏ ra rất không thích nghi.

Chúng thích bóng tối, chán ghét cảm giác bị ánh sáng này phổ chiếu.

Trong tiểu thế giới vảy rồng, rừng Dada, bộ lạc tộc Long Huyết.

Lão tộc trưởng tỉnh lại từ cơn hôn mê.

Trước đó, các tộc nhân thấy lão ngất đi đã vội vàng thi triển thuật trị thương cứu lão về.

Lão tộc trưởng lờ mờ mở mắt, khắc sau lão đã nhìn thấy ánh mặt trời ấm áp, lão ngẩng đầu lên liền thấy mặt trời mọc treo trên bầu trời. "A~" Lão tộc trưởng phát ra một tiếng kêu kinh ngạc, lão run rẩy đưa tay ra: "Đây...

đây là ánh sáng hằng tinh sao?

Không sai, giống hệt hằng tinh được ghi chép trong truyền thuyết, giống như lúc trước khi tôi mới tiếp xúc với 'Long Lạc' và nhìn thấy mấy vị Thánh giả vậy." "Nếu như đây chính là ánh sáng hằng tinh trong truyền thuyết thì hiện tại tôi sắp được vào quốc độ của Long Thần rồi sao?" Lão tộc trưởng lẩm bẩm: "Điều hối tiếc lớn nhất trong đời tôi chính là nhìn thấy nhiều thiên tài ngã xuống mà mình lại không có năng lực giúp đỡ họ.

Tôi còn muốn đóng góp thêm nhiều sức mạnh cho bộ lạc của mình, cho thế giới Hắc Long, không ngờ lại đi trước thế giới một bước để vào quốc độ Long Thần.

Cũng đúng... tôi già rồi." Trong truyền thuyết của tộc Long Huyết, họ là hậu duệ của Long Thần, sau khi chết sẽ dưới sự dẫn dắt của 'ánh sáng hằng tinh' mà tiến vào quốc độ của Long Thần. "Tiếp theo là thời đại của giới trẻ rồi.

Tuy rất không cam tâm... nhưng mọi chuyện đã kết thúc." Lão tộc trưởng run rẩy đứng dậy, đứng dưới ánh mặt trời, dang rộng hai tay: "Hãy tiếp nhận linh hồn của tôi đi, Long Thần điện hạ!" Xung quanh, các thành viên tộc Long Huyết chớp chớp mắt, nhìn lão tộc trưởng đang ra sức diễn kịch một mình ở đó...

Tống Thư Hàng ý thức quay về bản thể của mình.

Nhưng cậu không lập tức tỉnh dậy.

Ý thức của cậu tiến vào vị trí 'Lò phản ứng hạt nhân' ở tiểu đan điền.

Tống Thư Hàng đưa tay chạm vào lò phản ứng hạt nhân, bên trên hiện ra vô số đường dây năng lượng trong suốt.

Những đường dây này có thể dùng làm nguyên liệu để vẽ tranh lên Kim Đan. "Vẽ tranh Kim Đan." Tống Thư Hàng đưa tay chạm vào lò phản ứng hạt nhân.

Trong lòng cậu có một nỗi thôi thúc, muốn khắc họa nó xuống ngay lập tức.

Vốn dĩ, Tống Thư Hàng dự định vẽ 【Thiên Đình Cấu Đồ】 lên 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Nhưng hiện tại, trong lòng cậu lại nảy ra một linh cảm mới.

Khởi bút vẫn lấy 'chính mình' làm nguyên hình để phác họa ra một nhân vật.

Đây là phong cách vẽ 'Kim Đan cấu đồ' của riêng Tống Thư Hàng, nhân vật này có thể sở hữu đủ loại thân phận khác nhau, nhưng về cơ bản đều đại diện cho chính cậu. \n\nKim giáp chiến sĩ đứng gác ngoài 'Thánh thành vĩnh không rơi'; nam tử vung vẩy thanh kiếm Chung Yên nộ đỗi chư thiên vạn giới; hay vị Thánh nhân giảng pháp, về cốt lõi thực chất đều giống nhau.

Nhân vật lần này được vẽ ra lại là một 'Cương thiết hóa thân' (Hóa thân thép) mang ánh kim loại.

Trong bức tranh, hóa thân thép dang rộng hai tay, hai chân khép lại, ở tư thế hình 'chữ thập' ngay chính giữa khung hình. \n\nTiếp đó, Tống Thư Hàng bắt đầu phác họa những hình dáng của 'quái ngư cơ khí'.

Đầu tiên cậu vẽ sơ hình một con quái ngư.

Nhưng khi vẽ được một nửa, đột nhiên lại có một linh cảm khác nhảy ra trong đầu cậu.

Đó là một đoạn ký ức.

Lần trước khi tiến nhập vào 'Mạng lưới Công đức', cậu gặp Cật Qua tiền bối, ông ấy đã dẫn cậu xem một bản vẽ chế tác pháp khí hào xưng là có thể 'diệt tinh'.

Khoảng cách tấn công siêu xa, một kích có thể hủy diệt cả một ngọn núi nhỏ.

Chỉ cần không ngừng bạo binh, tích lũy số lượng, thì sẽ có một ngày, những 'pháp khí diệt tinh' che trời lấp đất này có thể tiêu diệt cả một thế giới. \n\nLúc đó Cật Qua tiền bối còn cười đến phát sặc vì cái loại 'pháp khí diệt tinh' đáng sợ này.

Chưa nói đến việc ai rảnh rỗi đến mức luyện chế nhiều pháp khí diệt tinh như vậy, dù có luyện chế ra thật thì năng lượng ở đâu ra?

Theo lời Đông Qua Thánh Quân giải thích, muốn thúc động một pháp khí diệt tinh khổng lồ cỡ 'tinh cầu' thì việc tìm một lõi năng lượng tương thích là cả một vấn đề lớn.

Về lý thuyết, pháp khí diệt tinh cỡ nhỏ đúng là có thể lắp đặt lõi năng lượng theo từng đợt.

Luyện chế ra loại pháp khí 'một kích hủy diệt một ngọn núi nhỏ' thì rất nhiều tu sĩ làm được.

Nhưng khi số lượng tăng lên, những pháp khí này vẫn cần năng lượng, chúng đâu thể tự mang theo lương khô? \n\nMà những đại lão thực sự có thực lực cung cấp năng lượng cho nhiều pháp khí diệt tinh như thế... bản thân họ đã có thể tự tay 'diệt tinh' rồi, còn luyện chế đống pháp khí nhỏ lẻ rắc rối đó làm chi?

Người cần dùng đến chúng thì không đủ khả năng cung cấp năng lượng.

Người cung cấp được năng lượng thì lại không cần đến chúng.

Đây là một loại pháp khí diệt tinh trên 'lý thuyết', nằm ở một vị trí rất khó xử, tính khả thi thực tế rất thấp. \n\nLúc này, Tống Thư Hàng lại đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ lạ.

Cậu hồi tưởng lại những 'bản thiết kế' mà Cật Qua Thánh Quân đã cho xem.

Những 'pháp khí diệt tinh' riêng lẻ cũng chỉ tương đương cấp bậc pháp khí Ngũ phẩm thông thường, Tống Thư Hàng có thể hiểu được quá trình luyện chế và lý niệm thiết kế của chúng.

Sau đó, cậu thử dung hợp 'pháp khí diệt tinh' đó với 'quái ngư cơ khí' trên Kim Đan cấu đồ. \n\nNgười khác khi vẽ Kim Đan cấu đồ đều cẩn thận từng chút một, suy tính kỹ lưỡng vì sợ vẽ sai sẽ hối hận cả đời.

Dẫu sao...

Kim Đan vô hối.

Nhưng Tống Thư Hàng khi vẽ Kim Đan cấu đồ thì hoàn toàn không có áp lực.

Không có gì khác, chỉ là quen tay mà thôi.

Cậu đã vẽ hết tấm này đến tấm khác, vẽ đến mức có kinh nghiệm luôn rồi.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng chẳng lo mình vẽ sai.

Cậu không có tạp niệm, chỉ chuyên tâm đem những thứ mình 'muốn vẽ' kết hợp với linh cảm nội tâm để phác họa lên Kim Đan.

Nhưng chính tâm thái này lại thường vẽ ra được bức Kim Đan cấu đồ phù hợp nhất với bản thân.

Chương 1874

Vẽ Kim Đan vốn là một quá trình 'tùy tâm'. \n\nTống Thư Hàng thử tổ hợp quái ngư và pháp khí diệt tinh, quá trình diễn ra rất thuận lợi.

Cả hai vốn có điểm tương đồng về hình thể, lại cùng có tính chất 'quần thể'.

Điểm chung rất nhiều, hầu như không có mâu thuẫn.

Vài giây sau, con 'Cá diệt tinh' đầu tiên xuất hiện trên Kim Đan cấu đồ của Tống Thư Hàng. \n\n"Cá diệt tinh?

Cá hủy diệt?

Diệt Thế Ngư Vương?" Thôi kệ, tên gọi thì đến lúc hoàn thành Kim Đan cấu đồ sẽ tự hiện ra, giờ không cần nghĩ nhiều.

Tống Thư Hàng càng vẽ càng hăng hái.

Ngón tay cậu bay múa, tạo ra những vệt tàn ảnh.

Từng con cá diệt tinh được vẽ ra, xếp hàng ngay ngắn quanh hóa thân thép, bao bọc lấy nó một cách dịu dàng.

Cảnh tượng này chính là hình ảnh cuối cùng mà hóa thân thép nhìn thấy trước khi bị nổ tung.

Ngón tay Tống Thư Hàng vẽ càng lúc càng nhanh, đàn cá diệt tinh, sào huyệt... tất cả đều được vẽ ra một mạch không dừng. \n\nSau khi vẽ xong 'linh cảm' đầu tiên, Tống Thư Hàng tạm dừng bút.

Cậu nhìn về phía 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới' của mình, nội dung cậu vừa vẽ một hơi mới chỉ chiếm khoảng một phần tư vị trí.

Nhưng linh cảm đầu tiên cậu muốn vẽ đã hết rồi.

Cậu cũng không muốn vẽ thêm đàn cá diệt tinh vào để lấp đầy chỗ trống, làm thế chỉ hạ thấp chất lượng của Kim Đan cấu đồ mà thôi. \n \n"Ca ca, dậy đi ~ Thất bại rồi sao?" Đột nhiên, một giọng nói vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Là Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Cô ấy bị một thương đâm nát trước đó, hiện đang trong giai đoạn trọng sinh, mới chỉ ngưng tụ ra được một cái đầu lâu, lơ lửng trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng để quan sát cậu vẽ tranh.

Câu thoại này của cô ấy là một đoạn nhạc cắt ra. \n\n"Không, đúng như ý tôi.

Tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát." Tống Thư Hàng mỉm cười.

Kim Đan cấu đồ của mọi người thường chỉ là một bức họa.

Nhưng Tống Thư Hàng thấy nhiều hiểu rộng, Kim Đan cấu đồ của cậu đã có loại 'hai mặt', 'hình động', 'hiệu ứng Droste'.

Cho nên cậu thấy Kim Đan cấu đồ không nên đơn điệu như thế.

Nó có thể có rất nhiều hình thức.

Lần này, cậu muốn áp dụng một hình thức hoàn toàn mới! \n \nTống Thư Hàng đưa tay vạch một khung đen trên 'Lò phản ứng hạt nhân', nhốt nội dung mình vừa vẽ vào trong 'khung'.

Tiếp theo, cậu bắt đầu vẽ 'linh cảm thứ hai' ở phía dưới khung đó.

Vẫn là vẽ ra 'hóa thân thép', vẫn là vô số cá diệt tinh và sào huyệt, nhưng lần này trong tranh, tất cả cá diệt tinh và sào huyệt đều đang nổ tung dữ dội.

Cảnh tượng cháy nổ thì Tống Thư Hàng đã vẽ quá quen tay rồi.

Dù sao cũng chẳng phải lần đầu vẽ cảnh nổ, họa sĩ già có kinh nghiệm mà. \n\nVẽ xong linh cảm thứ hai, Tống Thư Hàng lại nhấc bút thêm một khung đen nữa.

Hai linh cảm vừa vặn chiếm một nửa vị trí trên lò phản ứng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc này đã ngưng tụ được hơn nửa thân thể, cô nghiêng đầu nhìn bức họa của Tống Thư Hàng đầy tò mò: "Mạn họa?" Có lẽ vì quá kinh ngạc, hoặc có lẽ trong 'kho lời thoại' không có câu tương ứng, lần này cô dùng chính giọng thật của mình. \n\n"Đúng, là mạn họa (truyện tranh)." Tống Thư Hàng nói: "Đâu có ai quy định Kim Đan cấu đồ không được vẽ theo hình thức mạn họa chứ?

Tại sao cứ phải là một bức tranh duy nhất?

Hôm nay tôi cứ thích thử vẽ mạn họa bốn ô lên đấy.

Thậm chí nếu thí nghiệm này thành công, đợi đến lúc 'Bản mệnh Kình Đan' của tôi bắt đầu vẽ, tôi sẽ vẽ hẳn một tập mạn họa dài kỳ lên đó luôn.

Cứ hỏi xem các người có sợ không?" \n\n@#%× tiên tử: "..." Đầu óc của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hỏng thật rồi.

Vẽ mạn họa dài kỳ lên Kim Đan cấu đồ, đúng là chỉ có cậu ta mới nghĩ ra được.

Tu sĩ bình thường trong giai đoạn Kim Đan ai nấy đều cẩn thận từng chút, từng nét vẽ đều phải diễn luyện đi diễn luyện lại, hao tổn tâm huyết.

Đặc biệt là 'nét vẽ điểm nhãn' cuối cùng lại càng khiến nhiều người không biết đặt bút thế nào.

Ai lại rảnh rỗi tự tăng độ khó cho mình, đi vẽ truyện dài kỳ lên Bản mệnh Kim Đan chứ? \n\n"Linh cảm thứ ba." Tống Thư Hàng vung bút tiếp tục.

Vẫn lấy hóa thân thép làm trung tâm, nhưng lần này hiện ra dưới ngòi bút của cậu là một vầng thái dương rực rỡ.

Trong vầng thái dương, ẩn hiện sào huyệt và vô số đàn cá diệt tinh.

Dưới thái dương là một thế giới đen kịch.

Ánh sáng mặt trời chiếu rọi thế giới này, mang lại hơi ấm cho nó.

Dù bản thể Tống Thư Hàng vẫn đang hôn mê, không tận mắt thấy cảnh 'Thái dương' xuất hiện trên bầu trời Hắc Long thế giới, nhưng dựa vào suy diễn, cậu vẫn phác họa ra được cảnh tượng này.

Bức tranh thứ ba chính là hiện trạng của 'Hắc Long thế giới' lúc này.

Tiếp tục đóng khung đen. \n\nBức họa cuối cùng, phong cách đột ngột thay đổi.

Bức này liên kết với bức đầu tiên.

Ba ô 1, 2, 3 là một câu chuyện.

Ô 1 và 4 lại là một câu chuyện khác.

Lấy hóa thân thép làm trung tâm, vô số cá diệt tinh ngưng tụ.

Chúng sắp xếp chỉnh tề, đồng loạt quay hướng, lộ ra khẩu pháo tấn công trên lưng.

Hàng tỷ tỷ tia sáng tập trung lại, phát động tấn công về một điểm trong hư không.

Ánh sáng hủy diệt...

Đàn cá diệt tinh khi đạt đến số lượng cực hạn, về lý thuyết thực sự có thể hủy diệt cả hành tinh từ khoảng cách siêu xa. \n\nPhía sau hàng tỷ tia sáng đó là từng tòa sào huyệt cá.

Những sào huyệt dày đặc có thể cung cấp năng lượng cho đàn cá diệt tinh.

Lúc bình thường, đàn cá có thể thu thập năng lượng và lưu trữ chúng vào trong sào huyệt.

Đây vẫn chỉ là một thiết kế thô sơ, chỉ mang ý nghĩa lý thuyết, rất khó thực hiện ngoài đời thực.

Nhưng Tống Thư Hàng đâu có thực sự muốn chế tạo ra chúng.

Cậu hiện tại chỉ đang vẽ 'Kim Đan cấu đồ', dựa theo sự thôi thúc và linh cảm trong lòng để khắc họa hình ảnh trong đầu lên tiểu Kim Đan của mình. \n\n"Bước cuối cùng." Tống Thư Hàng nhấc ngón tay, ánh mắt rơi vào vị trí trống cuối cùng của bức tranh.

Đó chính là vị trí mà hàng tỷ tia sáng tập trung hỏa lực.

Nơi đó lẽ ra phải là vị trí của một 'kẻ địch sắp bị hủy diệt'. \n\n"Vị trí cho nét vẽ điểm nhãn của Kim Đan...

Thôi bỏ đi." Cuối cùng, Tống Thư Hàng thu tay lại.

Hiện tại cậu không vội vàng điểm 'nét cuối cùng' cho các tiểu Kim Đan của mình.

Nét cuối cùng này cứ để đó đã.

Cậu vẫn còn một tấm cấu đồ 'tiểu Kim Đan' cuối cùng chưa hoàn thành.

Cơ duyên chưa tới. \n\n"Tổng thể mà nói, cấu đồ đã hoàn thành." Tống Thư Hàng dừng bút.

Sau đó, trong đầu cậu hiện ra cái tên đại diện cho bức Kim Đan cấu đồ này.

Một bức họa đại diện cho Khoa học kỹ thuật + Tu chân: 【Ngôi sao của Sáng thế và Hủy diệt】. \n\n"Ừm, cái tên này nghe hay hơn cái mình nghĩ nhiều." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Cái tên cậu nghĩ lúc nãy là 'Ngày đàn cá diệt tinh hủy diệt thế giới'. @#%× tiên tử chớp chớp mắt.

Chẳng ngờ Tống Thư Hàng lại vẽ thành công thật.

Vậy tương lai, không lẽ cậu ta định vẽ mạn họa dài kỳ lên 'Bản mệnh Kình Đan' của mình thật sao? \n\nTại rừng rậm Đạt Đạt Mã, bộ lạc Long Huyết.

Kể từ khi 'Mặt trời' xuất hiện trên bầu trời Hắc Long thế giới, vầng 'thái dương' trong truyền thuyết này đã mọc lên lần thứ ba.

Thời gian ở Hắc Long thế giới cũng vừa vặn trôi qua 'ba ngày'.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng từ từ mở mắt.

Đôi mắt cậu vằn tia máu, tràn đầy mệt mỏi, thân nhiệt hơi thấp.

Một hơi hôn mê hơn ba ngày trời, đây là lần cậu 'ngủ' lâu nhất dạo gần đây. \n\n"Yêu." Giọng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên bên tai cậu.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy Xích Tiêu Kiếm đang 'nằm' cạnh gối, dùng điện thoại của cậu để xem phim.

Chương 1875

Thân kiếm đặt nằm ngang, chuôi kiếm gối lên gối đầu.

Rõ ràng là một thanh kiếm, nhưng trạng thái hiện tại của lão khiến Tống Thư Hàng không hiểu sao lại liên tưởng đến tư thế 'nằm sấp'. \n \n'Tít tít tít~' Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên tiếng thông báo pin yếu.

Ngay lập tức, Xích Tiêu Kiếm tiền bối linh hoạt xoay thân kiếm, mũi kiếm chạm vào điện thoại. 'Píp píp píp~' Những tia điện nhỏ bùng lên trên mũi kiếm.

Phần trăm pin điện thoại tăng vọt... loáng cái đã đầy vạch.

Đó chính là 'Sạc điện thuật' do Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nghiên cứu ra!

Dù sao cũng chỉ là tiểu pháp thuật cấp Nhất phẩm có thể học được, Xích Tiêu Kiếm tiền bối chỉ nhìn qua một cái là biết ngay.

Sau khi sạc đầy pin, lão lại linh hoạt xoay kiếm, tiếp tục 'nằm' xem phim.

Toàn bộ quá trình mượt mà như nước chảy mây trôi, thành thạo vô cùng, hiển nhiên đây không phải lần đầu lão sạc pin cho điện thoại. \n \nTống Thư Hàng: "..." Phong cách của Xích Tiêu Kiếm tiền bối có phải đang có xu hướng phát triển thành 'phế kiếm' không vậy? \n \n"Cuối cùng cũng chịu tỉnh rồi à?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại lên tiếng. \n\n"Vâng, cuối cùng cũng tỉnh.

Lần này ngủ hơi... lâu quá." Tống Thư Hàng nhấc tay phải, nhẹ nhàng dụi mắt.

Sau đó, cậu lặng lẽ vận chuyển một vòng 《Tam Thập Tam Thú

Tiên Thiên Nhất Khí Công》, sức mạnh của một chủ bảy phụ tám viên Kim Đan trong cơ thể được đánh thức, linh khí nhuận dưỡng thân thể, xua tan trạng thái bất thường sau khi ngủ say ba ngày rưỡi.

Đôi mắt đỏ ngầu hồi phục, thân nhiệt trở lại bình thường. \n \n"Đối với cậu thì đây không phải chuyện xấu." Xích Tiêu Kiếm tiền bối thong thả nói: "Ngủ một giấc ba ngày rưỡi, cộng thêm thời gian ở Hắc Long thế giới trước đó, thời gian hồi chiêu của đồng tiền vàng hồi sinh kia đã trôi qua hơn bốn ngày rồi." \n\n"Cũng đúng." Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời cẩn thận rút cánh tay trái ra.

Trên tay trái cậu, Lý Âm Trúc đang gối đầu ngủ ngon lành.

Nhẹ nhàng đặt tiểu Âm Trúc lên gối, đắp chăn cho cô bé xong, Tống Thư Hàng mới ngồi dậy. \n\n"Lúc hôn mê có chuyện gì xảy ra không?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Bình thường với cảnh giới Ngũ phẩm, thể chất Lục phẩm của Tống Thư Hàng, không nên hôn mê lâu như vậy mới phải. \n\n"Tranh thủ lúc hôn mê, tôi đã hoàn thành một bức 'Kim Đan diễn đồ'.

Hiện tại bảy viên tiểu Kim Đan của tôi chỉ còn thiếu bức diễn đồ cuối cùng thôi." Tống Thư Hàng cười nói. \n\nVẫn là Thánh thành vĩnh không rơi, thanh thánh kiếm mang lại chung yên cho thế giới, tiếng ca tuyệt xướng của Thánh nhân thời viễn cổ, Bích Thủy Các vô tận, Ngôi sao của sáng thế và hủy diệt, cùng với bức họa 'Thế giới được liên kết' do Công Đức Xà Mỹ Nhân vẽ.

Hiện tại, trong bảy viên tiểu Kim Đan, chỉ còn 'Cổ Vu Thần Huyết' là chưa vẽ cấu đồ. \n\nXích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." Về khoản này thì Thư Hàng đúng là tranh thủ từng giây từng phút, người khác hôn mê thì nỗ lực hồi phục thân thể để sớm tỉnh lại, cậu ta lại tranh thủ lúc hôn mê để vẽ Kim Đan cấu đồ.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất muốn tặng cho Tống Thư Hàng một nụ cười lịch sự nhưng phóng túng, nhưng lão dù sao cũng là một thanh kiếm, không làm ra được biểu cảm đó. \n\n"Vẽ Kim Đan cấu đồ tốn của tôi rất nhiều thời gian, ngoài ra tôi còn tiếp nhận được một số thông tin vụn vặt khác." Tống Thư Hàng xoay người xuống giường.

Cậu đang ở trong một căn gác gỗ, mở cửa ra là ban công.

Tống Thư Hàng đi ra ban công, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời đang treo lơ lửng trên bầu trời Hắc Long thế giới. \n\n"Cái đó chính là tôi." Tống Thư Hàng chỉ vào 'mặt trời' của Hắc Long thế giới nói. \n \nXích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." Cậu lại gây ra tin động trời gì lúc đang hôn mê thế? \n\nKhi mặt trời của Hắc Long thế giới mọc lên, Xích Tiêu Kiếm đã cảm ứng được chấn động năng lượng cực kỳ mãnh liệt.

Vầng 'thái dương' trên bầu trời kia được tạo thành từ một khối năng lượng khổng lồ vô tận, phát ra ánh sáng sau khi phát nổ.

Loại nổ tung này không phải nổ loạn xạ mù quáng, mà diễn ra theo một quy luật nhất định, đồng thời kết hợp với một loại trận pháp cỡ lớn.

Chúng hóa thành một vầng mặt trời nhỏ tỏa ra quang và nhiệt.

Vì khoảng cách quá xa nên Xích Tiêu Kiếm không đi quan sát cấu tạo của vầng mặt trời mới sinh này, do đó không rõ nguyên lý bùng cháy và nổ liên tục của nó. \n\nƯớc tính sơ bộ, năng lượng của vầng mặt trời nhỏ này sẽ không yếu hơn một vị 'Cửu phẩm Kiếp Tiên'.

Hơn nữa, để duy trì trạng thái 'mặt trời nhỏ' này, năng lượng tiêu hao mỗi giây mỗi phút đều là con số khổng lồ.

Mà hiện tại, mặt trời nhỏ đã cháy được hơn ba ngày rồi. \n\n"Hóa thân thép của tôi hiện tại đang ở bên trong vầng 'mặt trời nhỏ' đó, đóng vai trò là lõi năng lượng." Tống Thư Hàng đau lòng nói. \n\n"Hóa thân thép của cậu không phải bị đám pháp khí không người lái kia bắt đi rồi sao?" Xích Tiêu Kiếm hỏi. \n\n"Đúng thế, sau đó do một loạt thao tác thần kỳ lúc não tôi đột nhiên mở rộng, cuối cùng nó đã cùng đám 'pháp khí không người lái' đó biến thành mặt trời nhỏ." Tống Thư Hàng thở dài.

Ánh mắt cậu nhìn thẳng vào vầng thái dương ấy.

Ánh sáng mặt trời không làm bỏng mắt cậu.

Xuyên qua luồng ánh sáng rực rỡ kia, Tống Thư Hàng có thể nhìn thấy tận sâu bên trong lõi, một hóa thân thép đang xoay chậm theo hình 'chữ thập'. \n\n"Cái mặt trời nhỏ này là thế nào?" Xích Tiêu Kiếm hỏi. \n\n"Ừm, đó là nghi thức an táng của vị Công chúa cuối cùng của Tinh Quốc và Thuyền Mặt Trời." Tống Thư Hàng đáp.

Trong ba ngày hôn mê, thông qua liên kết với 'hóa thân thép', cậu đã nhận được rất nhiều thông tin vụn vặt.

Sau khi chỉnh lý lại, đại khái cậu đã hiểu chuyện gì xảy ra với đám quái ngư cơ khí không người lái kia. \n\n"Tinh Quốc à, thứ này chưa nghe bao giờ." Nói xong, lão mang theo điện thoại bay đến cạnh Tống Thư Hàng, ngắm nghía mặt trời trên không trung: "Nhưng Thuyền Mặt Trời thì thường xuất hiện trong truyền thuyết thần thoại của các chư thiên vạn giới.

Hóa thân thép của cậu bị cuốn vào đám tang này à?

Bị dùng làm tế phẩm sao?" \n\n"Không... bị coi là công chúa rồi." Tống Thư Hàng nói. \n\nXích Tiêu Kiếm quay chuôi kiếm lại nhìn cậu: "Cậu đang đùa ta đấy à?

Cái hóa thân thép đó của cậu có điểm nào giống công chúa hả?" \n\n"Thế mới bảo là do một chuỗi thao tác lúc não tôi đột nhiên mở rộng mới dẫn đến kết quả này." Tống Thư Hàng nói. \n\n"Được rồi, ta hiểu rồi.

Dù sao thì cậu cũng lại gây ra chuyện lớn rồi...

Tiếp theo định xử lý hóa thân thép thế nào?

Cần ta chém nổ mặt trời để đưa phân thân của cậu ra không?" Hiện tại năng lượng trong lão vẫn còn khá dồi dào, lần tiêu hao lớn nhất là lúc đối chiêu với 'người phụ nữ do ngọn lửa tạo thành'.

Số năng lượng còn lại phối hợp với Tống Thư Hàng để phá hủy mặt trời nhỏ này vẫn có thể làm được. \n\n"Không, tạm thời không cần.

Cứ để nó ở trong mặt trời nhỏ đó đi.

Dẫu sao... mặt trời nhỏ này cũng chẳng duy trì được bao lâu đâu." Tống Thư Hàng trầm giọng nói. \n\nMẫu sào 'quái ngư cơ khí' và số lượng quái ngư cơ khí khổng lồ không thể đong đếm được kia, sứ mệnh cuối cùng của chúng là đón vị công chúa của mình, sau đó hóa thành 'Thuyền Mặt Trời', chở công chúa vận hành theo quỹ tích của thế giới.

Nếu theo đúng ghi chép trong đoạn 'ký ức vụn vặt' kia, Thuyền Mặt Trời sẽ cháy suốt năm trăm năm.

Nhưng mẫu sào trên không trung Hắc Long thế giới và đám quái ngư cơ khí thu thập được quá ít năng lượng.

Cùng lắm chỉ cháy được mười ngày nửa tháng là vầng mặt trời nhỏ này sẽ tắt ngấm. \n\nKý ức Tống Thư Hàng nhận được lúc hôn mê có chút tán loạn.

Đầu tiên là từ 'Tinh Quốc', hiển nhiên là tên quốc độ của vị 'công chúa' và đám quái ngư, sào huyệt kia.

Nhưng quốc độ đó ở đâu, đến từ phương nào, tồn tại khi nào thì hoàn toàn không có thông tin.

Chỉ có thể dựa vào thông tin 'Công chúa cuối cùng' để phán đoán rằng cái Tinh Quốc này e là đã tèo rồi.

Nghi thức 'Thuyền Mặt Trời' là một loại nghi thức an táng của Tinh Quốc, nhưng... cũng là một loại thủ đoạn 'tìm đường sống trong cõi chết'. \n\n【Khi tuổi thọ của công chúa sắp hết, cô ấy sẽ trở về.】Sứ mệnh thứ hai của quái ngư cơ khí và sào huyệt chính là nghênh đón công chúa trở về.

Sứ mệnh thứ nhất của chúng là xây dựng sào huyệt lớn hơn, không ngừng thu thập các loại năng lượng.

Trước khi công chúa trở về, nhiệm vụ của chúng chỉ có một: dốc toàn lực thu thập mọi nguồn năng lượng.

Sứ mệnh cuối cùng là cùng công chúa hóa thành thái dương, trở thành Thuyền Mặt Trời.

Thuyền Mặt Trời sẽ vận hành theo quỹ tích thế giới suốt năm trăm năm.

Sau năm trăm năm, nếu công chúa có thể bước ra khỏi 'Thuyền Mặt Trời', cô ấy sẽ khôi phục thanh xuân và trở nên mạnh mẽ hơn.

Nếu không bước ra được, Thuyền Mặt Trời sẽ mang theo di thể của cô ấy bay vào sâu trong vũ trụ, cuối cùng biến mất. \n\nNghi thức này nghe qua có vẻ thần bí và cao siêu.

Nhưng thực ra không cần nghĩ quá phức tạp.

Dùng tư duy của tu sĩ để giải mã thì...

đó chính là 'công chúa' sắp hết tuổi thọ nên cần bế tử quan, sau đó bổ trợ bằng nghi thức đặc biệt để đột phá.

Nghi thức Thuyền Mặt Trời có lẽ là một loại nghi thức tăng tỷ lệ bế quan thành công được thiết kế riêng cho 'công chúa' hoặc người của 'Tinh Quốc'.

Nếu đột phá thì dĩ nhiên thực lực và tuổi thọ đều tăng mạnh.

Nếu thất bại thì đương nhiên là đi đời nhà ma...

Dựa vào quy mô và cường độ năng lượng của nghi thức Thuyền Mặt Trời để suy đoán, cửa ải mà công chúa muốn đột phá có lẽ là từ Bát phẩm lên Cửu phẩm, cũng có thể là bước từ Cửu phẩm lên con đường Trường Sinh. \n\nBình thường theo kịch bản, vị công chúa Tinh Quốc kia đã để lại hạt giống Thuyền Mặt Trời ở đây để dọn đường cho tương lai của mình.

Nếu có một ngày tuổi thọ sắp cạn, cô ấy sẽ trở về đây để tiến hành nghi thức bế tử quan.

Chương 1876

Nhưng giữa chừng kịch bản lại xảy ra chút ngoài ý muốn.

Đám quái ngư cơ khí - hạt giống của Thuyền Mặt Trời - đã mất đi dữ liệu về 'công chúa'.

Vị công chúa Tinh Quốc này dường như đã bị ai đó xóa sạch dấu vết khỏi 'căn nguyên'.

Ngoài những manh mối ít ỏi như 'Tinh Quốc, công chúa, tóc dài', chẳng còn gì để lại nữa... \n\nLúc Tống Thư Hàng nhận được thông tin 'dữ liệu tồn tại bị xóa sạch', cậu theo bản năng nghĩ ngay đến 'Phòng tối của Thiên Đạo'.

Xóa sạch sự tồn tại của một người từ căn nguyên, theo những gì cậu biết thì chỉ có phòng tối của Thiên Đạo làm được.

Nhưng nghĩ kỹ lại thì thấy không đúng.

Nếu là phòng tối của Thiên Đạo, đám quái ngư cơ khí và sào huyệt này sẽ quên luôn sự tồn tại của 'công chúa', không nhớ nổi bất cứ thứ gì.

Chúng sẽ chỉ vĩnh viễn thực hiện sứ mệnh duy nhất là 'thu thập năng lượng' cho đến khi bị phá hủy.

Nhưng đám quái ngư này vẫn còn lưu giữ chút ít tư liệu về công chúa, vẫn nhớ cô ấy có thiết lập tóc dài.

Cho nên... công chúa có lẽ đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn khác.

Cũng có thể... cô ấy đã chết rồi.

Tóm lại, công chúa mãi không trở lại.

Trong số liệu lưu trữ của 'sào huyệt' và 'quái ngư cơ khí', khoảng thời gian này đã quá dài đến mức không thể ghi chép nổi.

Thế nên khi nhìn thấy hóa thân thép của Tống Thư Hàng, chúng chỉ biết dùng câu 'luôn luôn luôn luôn ở đây chờ ngài quy lai' để hình dung. \n\nỞ đây Tống Thư Hàng còn một điểm nghi vấn nữa.

Quái ngư cơ khí và mẫu sào đã được vị 'công chúa' kia gieo xuống làm hạt giống từ rất lâu rồi.

Khoảng thời gian đó cực kỳ dài, dài đến mức không thể thống kê.

Nhưng mãi đến tận bây giờ, năng lượng mà chúng thu thập được lại rất ít.

Dẫn đến 'Thuyền Mặt Trời' mà chúng hóa thành hiện tại chỉ đủ năng lượng tiêu hao trong mười mấy ngày.

Đàn cá chắc chắn không thể chỉ thu thập được bấy nhiêu năng lượng...

Vậy năng lượng chúng thu thập trước đây đã đi đâu hết rồi?

Ngoài ra, trong tay Tống Thư Hàng còn một manh mối liên quan đến chúng. \n\nTrước đó trong 'Máy nạp ma lực' của cậu có nhận được một nhiệm vụ: 【Cát Âu Nhị Ngư chiến bại, chuyển giao tư cách nhiệm vụ.】 Cuối tin nhắn đó có nhắc nhở Tống Thư Hàng chú ý đến đám pháp khí không người lái xuất hiện quanh Hắc Long thế giới gần đây.

Nghĩa là đám quái ngư và sào huyệt này vừa mới xuất hiện quanh Hắc Long thế giới cách đây không lâu.

Trước đó... chúng ở nơi nào? \n\n"Nhắc mới nhớ, cái nhiệm vụ đó thông báo là 3 ngày sau mới mở mà nhỉ?" Tống Thư Hàng đưa tay lấy máy nạp ma lực ra xem.

Kết quả là nhiệm vụ kia đã thay đổi. \n\n【Đàn pháp khí không người lái đã biến mất, thay đổi nhiệm vụ.

Vui lòng tịnh hóa 10 tà thú hoặc tà linh bất kỳ, phần thưởng 1000 đơn vị lưu lượng ma lực.】\n\n"Long Lạc của Hắc Long thế giới thú vị thật." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Long Lạc rõ ràng không hề máy móc, nó có bộ quy tắc và phương pháp vận toán riêng, hơn nữa còn biết thay đổi nhiệm vụ tùy theo biến hóa của thế giới bên ngoài. \n\n"Nói chứ, hóa thân thép của cậu cứ ở mãi trong 'mặt trời nhỏ' đó có sao không?" Lúc này Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi. \n\nTống Thư Hàng đáp: "Nó ở trong Thuyền Mặt Trời có đủ loại lợi ích, đương nhiên tôi phải để nó ở lại rồi." Thuyền Mặt Trời là nơi công chúa bế tử quan, thậm chí còn hỗ trợ đột phá cảnh giới.

Khi ở trong Thuyền Mặt Trời, Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được hóa thân thép đang không ngừng được cường hóa.

Đồng thời, bên trong mặt trời đó còn có công hiệu như 'Ngộ Đạo Thạch'.

Công hiệu này thông qua hóa thân thép có thể phản hồi lên bản thể Tống Thư Hàng.

Hiện tại, sự lý giải của bản thể Tống Thư Hàng đối với 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' càng ngày càng sâu sắc, từng giây từng phút đều đang tăng cường lĩnh ngộ với nhát đao này.

Đồng thời, đao ý sắp sửa lột xác trong lòng cậu cũng ngày một rõ ràng, chỉ cần một cơ duyên là có thể đột phá.

Ngay cả việc tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 và các loại công pháp, pháp thuật, võ kỹ của bản thân cũng đang tiến bộ vượt bậc.

Thậm chí, việc vẽ 'Kim Đan cấu đồ' cho viên tiểu Kim Đan cuối cùng cũng thỉnh thoảng nảy ra những linh cảm trong đầu cậu. \n \nKhông hổ là nghi thức có thể hỗ trợ tu luyện giả cấp Bát phẩm thăng cấp lên Cửu phẩm.

Tống Thư Hàng ngoài thán phục ra thì chỉ còn biết thán phục.

Hóa thân thép ở trong Thuyền Mặt Trời càng lâu thì bản thể Tống Thư Hàng nhận được phản hồi càng nhiều. \n\n"Cho nên tôi hoàn toàn không ngại nó ở đó bao lâu đâu.

Ở càng lâu càng tốt.

Nó thăng cấp thì tôi cũng được cường hóa toàn diện." Tống Thư Hàng nói. \n\n"Cậu không lo cảnh giới không áp chế nổi, đột nhiên thăng cấp độ kiếp sao?" \n\n"Tiền bối, Bản mệnh Kình Đan của tôi còn chưa hoàn thành 'Kim Đan cấu đồ' mà." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tu sĩ Ngũ phẩm muốn lên Lục phẩm thì quan trọng nhất là Kim Đan cấu đồ + Họa long điểm tình.

Hiện tại Bản mệnh Kình Đan của Tống Thư Hàng vẫn trắng tinh, chỉ cần cậu chưa bắt đầu vẽ thì về lý thuyết sẽ không lo chuyện không áp chế nổi cảnh giới mà phải độ kiếp cưỡng ép.

Đây đúng là cơ hội ngàn năm có một.

Thông qua nghi thức Thuyền Mặt Trời này, Tống Thư Hàng sẽ có cái nhìn rõ ràng và lĩnh ngộ mới hoàn toàn về bản thân và công pháp của mình.

Tương lai độ kiếp cũng sẽ có thêm một phần tự tin. \n\nLúc này, dưới lầu, lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết và cô Konna đang từ xa đi tới.

Cả hai đều nhìn thấy Tống Thư Hàng đang đứng trên ban công gác gỗ. \n\n"Thư Hàng tiên sinh, cậu tỉnh rồi sao?" Cô Konna mỉm cười nói. \n\n"A~ Thư Hàng tiên sinh, cuối cùng cậu cũng tỉnh.

Cậu vừa hôn mê một cái là mất ba ngày, hôm nay cuối cùng cũng tỉnh, tôi cũng trút được gánh nặng." Lão tộc trưởng cảm thán.

Nói đi cũng phải nói lại, lúc đó lão còn tưởng vị hỗn huyết chủng mạnh mẽ này bị kẻ địch bắt đi rồi, sợ đến mức ngất xỉu.

Khi tỉnh lại, nghe nói người bị bắt chỉ là một 'pháp thuật phân thân' của Thư Hàng tiên sinh, còn chân thân chỉ là hôn mê đi thôi, lão mới thở phào nhẹ nhõm... sau đó yên tâm ăn liền ba bát cơm lớn. \n \n"Vâng, làm mọi người lo lắng rồi." Tống Thư Hàng cười đáp.

Cậu nhún người một cái, nhảy thẳng từ trên gác xuống đất cái 'đùng'.

Kể từ khi thành tu sĩ, Tống Thư Hàng cũng nhiễm thói quen không đi cửa chính.

Xuống lầu thì có cửa sổ nhảy cửa sổ, có ban công nhảy ban công.

Với thể chất hiện tại, nhảy từ vài chục tầng lầu xuống cậu cũng chẳng thèm nhíu mày. \n\nVừa tiếp đất, mặt Tống Thư Hàng chợt tái đi.

Cậu đưa tay ôm lấy eo mình.

Ở đó truyền đến từng trận đau đớn nóng rát, cả sau lưng cũng cảm thấy đau nhức như lửa đốt.

Đó là vết thương do 'Ý chí hỗn độn Cổ U' dùng giáo đâm trúng vẫn chưa hồi phục. \n\n"Thật xin lỗi Thư Hàng tiên sinh.

Chúng tôi đã dùng đủ mọi cách nhưng vết thương của cậu vẫn không khôi phục được.

Chúng tôi cũng bất lực." Lão tộc trưởng khổ sở nói.

Trong lúc Thư Hàng hôn mê, họ cũng đã thử rất nhiều cách để trị thương cho cậu.

Thậm chí còn mời cả đại nhân vật ở Thần điện tới, nhưng vết thương của Thư Hàng tiên sinh quá bá đạo, căn bản không thể khép miệng.

Họ chỉ có thể dùng thuốc tạm thời áp chế vết thương để giảm bớt đau đớn cho cậu. \n\n"Không sao, vết thương này tôi tự hiểu rõ.

Tôi có cách giải quyết." Tống Thư Hàng nhe răng cười.

Chút đau đớn này chỉ là muỗi, nhịn chút là qua thôi. \n\n"Đúng rồi cô Konna, tộc trưởng.

Lần này mọi người có bắt sống được 'tà thú' hay 'tà linh' nào không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trong lòng cậu có hai ý tưởng muốn thử nghiệm. \n\n"Có, lần này chúng tôi đặc ý bắt sống một đợt." Lão tộc trưởng vội gật đầu.

Lão nghe cô Konna nói Thư Hàng tiên sinh muốn kiếm một mẻ 'Linh thạch Hắc Long'.

Đối với tu luyện giả Hắc Long thế giới, 'Linh thạch Hắc Long' do mình tự tay chém giết thu được thì hiệu quả hấp thu là tốt nhất.

Thế nên khi quét dọn đám tà thú và tà linh lúc đó, lão tộc trưởng đã đặc ý bắt sống một đợt. \n\n"Tôi dẫn Thư Hàng tiên sinh qua đó." Lão tộc trưởng mỉm cười. \n\n"Cảm ơn ngài." Tống Thư Hàng nói. \n \n"Thư Hàng tiên sinh đừng khách sáo, cả bộ lạc Long Huyết chúng tôi đều nhờ cậu ra tay cứu mạng, chúng tôi còn chẳng biết tạ ơn thế nào cho đủ nữa là.

Mời đi theo tôi." Lão tộc trưởng nói. \n\nTrong một chuồng thú được dựng tạm thời của bộ lạc Long Huyết, có một đám tà linh và tà thú bị phong ấn đang nằm đó.

Số lượng vừa vặn có hai mươi con.

Chương 1877

\n\n"Đây là số lượng tối đa chúng tôi có thể khống chế được rồi." Lão tộc trưởng có chút ngại ngùng nói. \n\n"Thế này là đủ rồi." Tống Thư Hàng bước vào chuồng thú.

Tà thú và tà linh bị phong ấn không thể cử động.

Khi thấy Tống Thư Hàng, chúng như ngửi thấy mùi máu tươi của sinh linh, điên cuồng gào thét.

Đợt tà thú, tà linh không bị đem đi 'hiến tế' này đều là loại đẳng cấp thấp, hầu như không có linh trí. \n\nTống Thư Hàng vung tay lên, Ô Tặc Bạo Quân song đao hiện ra trên tay.

Song đao quét qua, một con tà thú trước mặt lập tức bị chém thành mấy khúc đều đặn.

Tà thú chết đi hóa thành tro bụi, chỉ để lại một viên 'Linh thạch Hắc Long'.

Tống Thư Hàng nhặt viên linh thạch lên, cất vào không gian vòng tay.

Viên linh thạch này để dành cho Lý Âm Trúc dùng để kích hoạt 'Máy nạp ma lực'.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng thu đao lại.

Cậu động ý niệm, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra sau lưng.

Sau ba ngày, @#%× tiên tử đã sớm khôi phục như cũ. \n\n"Tiên tử, phối hợp với tôi nào." Tống Thư Hàng nói. \n\n@#%× tiên tử gật đầu nghiêm túc.

Tống Thư Hàng chắp hai tay lại. \n\n@#%× tiên tử đọc thoại:

"Thế nào là yêu!" \n\n"Không, không phải cái đó." Tống Thư Hàng vội vàng ngăn lại: "Tôi muốn thử 'Siêu độ chi pháp' xem có hiệu quả không." \n\n@#%× tiên tử quay đầu đi: "Xí." \n\nTống Thư Hàng: "..." \n\n"Làm lại lần nữa nào." Tống Thư Hàng chắp tay, thầm niệm 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》, cuối cùng đưa tay chỉ về phía đám tà thú trước mặt.

Công Đức Xà Mỹ Nhân phối hợp với cậu, cũng chắp tay rồi chỉ một ngón ra.

Luồng công đức chi quang rực rỡ bùng lên.

Siêu độ chi pháp rơi xuống người đám tà thú và tà linh.

Chúng phát ra những tiếng gào thét liên hồi, có vẻ vô cùng đau đớn.

Nhưng mà... chúng không bị siêu độ. \n\n"Thất bại rồi sao?" Tống Thư Hàng xoa cằm.

Hay là thao tác của cậu sai ở đâu?

Đám tà thú và tà linh này đều có thể xếp vào hàng ngũ 'vong linh', đáng lẽ phải là đối tượng có thể siêu độ chứ nhỉ? \n\n"Tống ~~ A Ngốc ~~ Y Y Nha." Tạo Hóa Tiên Tử ló đầu ra.

Cô không biết từ lúc nào đã rời khỏi người Lý Âm Trúc để quay lại chỗ Tống Thư Hàng. \n\n"Tạo Hóa Tiên Tử có manh mối gì không?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu, cô đưa tay nhận lấy Ô Tặc Bạo Quân song đao từ tay Tống Thư Hàng.

Sau đó cô bay đến trước mặt một con tà linh.

Tiên tử vung song đao, đâm liên tiếp mười nhát vào con tà linh đó.

Con tà linh tan nát cơ thể, đang ở ranh giới hóa thành tro bụi để ngưng kết linh thạch.

Tống Thư Hàng hiểu ý, lập tức chỉ một ngón tay ra.

Siêu độ chi pháp rơi lên người con tà linh này.

Vòng sáng tịnh hóa sáng lên, thấp thoáng có tiếng Phật âm tụng niệm.

Tà linh bị tịnh hóa thành công.

Sau đó, một lượng công đức chi lực khổng lồ đến mức khiến Tống Thư Hàng kinh ngạc rơi xuống người @#%× tiên tử. \n\nLượng công đức chi lực phản hồi lần này nhiều đến kinh người.

Con 'tà linh' bị siêu độ tối đa cũng chỉ mạnh cỡ cấp 4, nhưng lượng công đức nó mang lại đủ để sánh ngang với việc siêu độ hàng vạn oán linh Tứ phẩm thông thường.

Đúng là lấy một địch vạn! \n\n"Đám tà linh này rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Sao giá trị công đức lại cao thế nhỉ?" Tống Thư Hàng thầm thắc mắc.

Luồng công đức chi quang khổng lồ rơi lên người @#%× tiên tử, cô giãn chân mày, vẻ mặt đầy tận hưởng.

Ngoài ra... tà linh sau khi bị siêu độ sẽ không để lại 'Linh thạch Hắc Long'.

Nhưng dùng một viên linh thạch cấp 4 để đổi lấy lượng công đức lớn thế này thì tuyệt đối có lời. \n\n"Tạo Hóa Tiên Tử, chúng ta siêu độ thêm một con nữa thử xem." Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử xoay một vòng đao cực ngầu, đi tới trước mặt một con tà linh, lại đâm thêm mười mấy nhát.

Con tà linh gào thét đau đớn, suy yếu rệu rã, chỉ cần một đòn nữa thôi là nó sẽ hóa thành linh thạch.

Tống Thư Hàng chắp tay, thầm niệm kinh văn, rồi chỉ một ngón về phía nó.

Giống như lần trước, con tà linh này bị siêu độ thuận lợi, lượng công đức khổng lồ lại rơi lên người @#%× tiên tử. \n\n"Thư Hàng tiên sinh đang làm gì vậy?" Cô Konna tò mò hỏi. \n\n"Đây là ban cho chúng sự siêu độ từ bi." Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời. \n\nCô Konna: "??" \n\n"Tiếp theo." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Tạo Hóa Tiên Tử vung song đao múa may, chém liên tiếp mười mấy nhát vào con tà thú bên cạnh.

Tống Thư Hàng vẻ mặt trang nghiêm, thầm niệm kinh văn, tiếng Phạn vang rền, một luồng thiền ý đại từ bi, đại quang minh, đại giải thoát hiện lên.

Cô Konna khóe miệng giật giật, thế này mà gọi là siêu độ từ bi cái nỗi gì! \n\nXích Tiêu Kiếm: "..." Cách siêu độ 'từ bi' thế này, lão sống bao nhiêu năm cũng là lần đầu thấy. \n\nTạo Hóa Tiên Tử và Tống Thư Hàng phối hợp vô cùng ăn ý.

Sau khi siêu độ liên tiếp chín con tà linh, tà thú, máy nạp ma lực của Tống Thư Hàng hơi rung lên.【Nhiệm vụ hoạt động: Diệt trừ 10 tà linh, tà thú bất kỳ đã hoàn thành, 1000 đơn vị lưu lượng ma lực đã chuyển vào tài khoản.】Khoảnh khắc sau, số dư của Tống Thư Hàng tăng thêm 1000. \n\n"Siêu độ cũng được tính là hoàn thành nhiệm vụ sao." Tống Thư Hàng khẽ nói. \n\n"A Ngốc ~~ Nha Y Nha?" Tạo Hóa Tiên Tử hát, hai tay giơ cao song đao, nhẹ nhàng múa may.

Rõ ràng đang cầm đao nhưng trong tay cô lại toát lên phong thái của trường kiếm.

Cô đang dùng đao để đánh ra kiếm chiêu. \n\n"Ừm, chúng ta tiếp tục nào." Tống Thư Hàng nói.

Không biết từ lúc nào, cậu đã có thể nghe hiểu ý nghĩa của những tiếng 'Y Y Nha' kia của Tạo Hóa Tiên Tử rồi.

Tạo Hóa Tiên Tử múa đao cực soái, chém xuống người con tà thú.

Tư thế ưu mỹ, cô đang dùng song kiếm thuật.

Con tà thú thảm khiếu một tiếng, rơi vào trạng thái sắp chết.

Tống Thư Hàng thầm niệm kinh văn, tiện tay tặng thêm một phát 'siêu độ từ bi'.

Lại là một làn sóng công đức chi quang khổng lồ rơi lên người @#%× tiên tử. \n\n"Tình cảm sâu, cạn một hơi.

Tình cảm nông, nhấp một chút...

A~ Tôi không uống nổi nữa, tôi ~ không ~ xong ~ rồi ~~" Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng giọng điệu 'hát hí' để xướng thoại.

Tống Thư Hàng quay người nhìn cô.

Lúc này, toàn thân cô được bao phủ bởi luồng công đức chi quang sáng chói.

Hoa văn trang sức xinh đẹp trên trán cũng sáng bừng lên.

Đồng thời, con 'Cá voi công đức' cũng được triệu hoán ra. \n\nNhìn thấy con cá voi này, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới một chuyện...

Khoan đã, trong bụng con cá voi này có phải vẫn còn chứa một vị thú tu lông trắng không nhỉ? 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của cậu chính là kiếm được từ người đó.

Trước giờ cá voi công đức toàn dùng vị thú tu đó làm đạo cụ để 'nhả ra nuốt vào'.

Tống Thư Hàng cũng quên béng mất người ta luôn.

Cá voi công đức sau khi được triệu hoán ra thì ợ một cái.

Bụng nó trống rỗng.

Vị thú tu kia đâu mất rồi? \n\n"Thú tu đó đâu?" Trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra một khả năng...

Không lẽ thú tu lông trắng đã bị cá voi công đức tiêu hóa rồi chứ?

Không đúng, cá voi công đức chỉ là do công đức chi quang hóa thành, về lý thuyết thì không có chức năng tiêu hóa. \n\nCông Đức Xà Mỹ Nhân quấn đuôi một cái, cưỡi lên lưng cá voi.

Trạng thái này mới là trạng thái hoàn chỉnh của cô.

Khoảnh khắc sau, công đức chi quang trên người cô càng thêm rực rỡ.

Chương 1878

Một lượng lớn công đức chi quang tập trung quanh vùng eo thon nhỏ của cô. \n\n"Ơ?

Khoan, khoan đã." Tống Thư Hàng vội vàng lấy cái 'Chăn cùng mẫu với Đại lão Cái Gì Cũng Bán' ném cho Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Xà mỹ nhân mỗi lần tiến hóa thì 'đuôi rắn' sẽ lại bị thoái hóa xuống dưới một chút.

Ở giữa có hai lần tiến hóa đi chệch đường, một lần biến ra cá voi công đức, một lần biến ra hoa văn trên trán có thể mở ra con mắt thứ ba, hiện chưa rõ công dụng.

Mà lần tiến hóa này, @#%× tiên tử dường như đã quay lại đúng lộ trình.

Đuôi rắn của cô lại sắp thoái hóa xuống dưới nữa.

Mà vị trí đuôi ban đầu đã ở mức rất nguy hiểm rồi, nếu thoái hóa thêm nữa...

Thế nên Tống Thư Hàng lập tức ném chăn cho cô. \n\nCông Đức Xà Mỹ Nhân nhận lấy chăn, khẽ mỉm cười.

Sau đó cô vắt chăn lên vai bao bọc lấy cơ thể mình.

Thấy cô hiểu ý mình, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay lúc đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên 'đứng' dậy, cái đuôi dựng đứng lên, vọt cao tới mấy mét.

Sau đó cô dang rộng hai tay, làm tư thế Kim kê độc lập + Bạch hạc tung cánh. \n\nTống Thư Hàng: "..." @#%× tiên tử, cô làm cái quái gì thế!

Cô đứng dựng lên như vậy thì cái chăn đâu có che được gì nữa! \n \n"Mau xuống đi!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng đã muộn, vùng eo thon của Công Đức Xà Mỹ Nhân đã bắt đầu thay đổi.

Luồng công đức chi quang đậm đặc bao bọc lấy vùng eo và phần dưới của cô.

Tống Thư Hàng vội vàng quay mặt đi chỗ khác, nhìn về phía lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết.

Ở đây ngoài cậu ra thì chỉ có lão tộc trưởng là đàn ông, hay là mình 'đánh' cho lão ngất xỉu trước nhỉ? \n\nLão tộc trưởng: "???" \n\n'Xoạt' một tiếng như tiếng mở quạt vang lên.

Lúc này Công Đức Xà Mỹ Nhân đã tiến hóa xong.

Luồng sáng nơi eo cô tan biến...

Sau đó, một đôi cánh nhỏ nhắn xinh xắn vươn ra từ sau eo.

Đôi cánh vàng kim với từng sợi lông vũ sống động như thật.

Đôi cánh khép lại phía trước như một tấm giáp váy, che chắn vùng eo cho Công Đức Xà Mỹ Nhân. \n\n"Thật xin lỗi, thứ mọc ra là một đôi cánh.

Ừm, đây là nội dung mà @#%× tiên tử muốn nói." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay đến cạnh cô, lên tiếng phát thoại.

Lão lại tiếp tục sắm vai 'ống loa', nói thay cho Công Đức Xà Mỹ Nhân. \n\nTống Thư Hàng: "..." Công Đức Xà Mỹ Nhân ném trả lại cái chăn cho cậu.

Sau đó đuôi cô linh hoạt quấn lên người cậu, bàn tay búp măng vươn ra đặt lên 'pháp khí vòng tay' của Tống Thư Hàng. \n\n"Ta muốn mượn cậu một thứ, @#%× tiên tử nói thế." Xích Tiêu Kiếm tiền bối phát thanh.

Tống Thư Hàng động ý niệm, mở không gian vòng tay ra.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thò tay vào lấy ra một viên đá to bằng nắm tay.

Viên đá toàn thân vàng óng, bên trên ẩn hiện tiếng Phật tụng và tiếng mõ kèm theo.

Một luồng thiền ý tường hòa tỏa ra từ viên đá vàng kim này, đồng thời còn có cảm giác đại từ bi, đại trí tuệ toát ra. \n\nTống Thư Hàng: "Cái này là...

Nhớ ra rồi!" Vừa nghĩ đến thứ này là đã tức điên lên, đau lòng chết mất.

Kết thạch của cao tăng (phiên bản nuôi cấy nhân tạo).

Đây là kết quả của một vị cao tăng tuyệt thế rảnh rỗi quá mức, một ngày nọ đột nhiên muốn trải nghiệm xem 'bị sỏi thận đau đớn thế nào', thế là ông ấy tự cấy một viên kết thạch vào cơ thể mình rồi nuôi cho nó lớn lên.

Trời mới biết viên kết thạch to bằng nắm tay này được nuôi kiểu gì.

Vì trong lúc nuôi nó, cao tăng ngày đêm tụng kinh nên nếu lắng tai nghe kỹ sẽ nghe thấy nội dung của ba quyển kinh văn phát ra từ viên đá: 《Gia Tinh Thánh Cẩu Kinh》, 《Gia Tinh Bảo Ngục Kinh》, 《Thánh Viên Long Lực Kinh》.

Ngoài những quyển kinh này ra, còn loáng thoáng nghe được tiếng lầm bầm của vị cao tăng: "Phật tổ ơi, đau quá, đau chết mất...

Hóa ra kết thạch lại đau đớn đến thế." Vị cao tăng này chắc chắn có máu khổ dâm. \n\nCông Đức Xà Mỹ Nhân lấy viên đá vàng ra, sau đó lại lấy ra khúc 'Huyết cốt' đã cạn kiệt năng lượng.

Lần trước để sạc năng lượng cho 'Lõi Vương tộc Huyết Ma', năng lượng trong Huyết cốt đã bị rút cạn, chỉ còn trơ lại một khúc xương.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vốn có tính 'hoài cổ' nên không vứt đi mà cất giữ nó lại.

Lúc này, tay trái cô cầm viên đá vàng, tay phải cầm khúc Huyết cốt.

Tạo Hóa Tiên Tử quay đầu lại, mắt sáng rực: "Tôi có một viên kết thạch ~~ Tôi có một khúc huyết cốt ~~ Ân ~ Kết thạch cốt!" \n\nCông Đức Xà Mỹ Nhân dùng lực ép hai tay lại.

Đôi cánh bên trái eo cô hơi sáng lên, một sợi 'lông vũ' bay ra, rơi lên Huyết cốt và kết thạch cao tăng.

Ngay sau đó, giống như lời Tạo Hóa Tiên Tử hát, viên đá vàng và Huyết cốt đã dung hợp lại với nhau. \n\nTống Thư Hàng: "!!!" Đây là thao tác gì vậy? \n\n"Thiên phú, thuật luyện thành pháp khí đơn giản.

Là năng lượng thiên phú đi kèm với đôi cánh bên trái của @#%× tiên tử.

Có thể tiêu hao một lượng công đức nhất định để luyện chế hai thứ có thuộc tính tương cận thành một pháp khí đơn giản." Xích Tiêu Kiếm tiền bối đứng bên cạnh làm 'ống loa'.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vung vẩy thanh 'Huyết cốt kết thạch' mới tinh, hài lòng gật đầu. \n\n"Thứ này có công dụng gì không?" Tống Thư Hàng hỏi. \n\n"Chẳng có công dụng gì đặc biệt cả, chỉ là nạp đầy năng lượng cho thanh 'Huyết cốt' đã cạn kiệt thôi. @#%× tiên tử dường như rất hài lòng với thanh Huyết cốt này." \n\nTống Thư Hàng: "..." Nhưng vung vẩy khúc Huyết cốt nhìn chẳng hợp với phong cách của Công Đức Xà Mỹ Nhân chút nào. \n\n"Cánh bên trái có sức mạnh luyện chế pháp khí, vậy cánh bên phải thì sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân quấn lại lên người Tống Thư Hàng, sau đó kích hoạt thiên phú của cánh bên phải. \n\n'Oong~' Hình chiếu của một tòa cung điện hào hoa xuất hiện quanh Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tống Thư Hàng, bảo vệ cả hai ở bên trong. \n\n"Công Đức Điện!" Tống Thư Hàng nhận ra tòa cung điện này ngay lập tức.

Nguyên hình của hình chiếu tòa cung điện này nằm chính trong thế giới hạt nhân của cậu.

Đó là vật phẩm cậu đổi được từ 'Đại lão Cái Gì Cũng Bán' dạo trước, dùng bao tay bạc để đổi lấy 'Lời chúc tổ vu + Thập tự giá hồi sinh + Mảnh vỡ Thần điện Công đức'. \n\n"Do hạn chế bởi thực lực Ngũ phẩm của cậu, hình chiếu tòa cung điện này hiện chỉ phát huy được lực phòng ngự đỉnh cấp Lục phẩm.

Đợi đến lúc cậu độ Ngũ thăng Lục thiên kiếp, chắc chắn sẽ dùng tới được." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói. \n\nPhòng ngự đỉnh cấp Lục phẩm sao?

Tuyệt vời!

Nghe giới thiệu xong, Tống Thư Hàng cảm thấy vững tâm hẳn.

Hình chiếu tòa cung điện này bị giới hạn bởi cảnh giới của cậu nên tạm thời chỉ đạt mức phòng ngự Lục phẩm, nghĩa là tương lai khi cậu thăng cấp, lực phòng ngự của nó cũng sẽ tăng lên!

Quan trọng hơn hết, hình chiếu 'Công Đức Điện' này không giống như 'Thành vĩnh không rơi', nó không bắt chủ nhân phải đứng phơi mặt ngoài cổng thành mà bao bọc bảo vệ toàn bộ Tống Thư Hàng ở bên trong.

Tâm an, Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng ổn định. \n\nQuả nhiên, tích lũy công đức luôn mang lại lợi ích.

Nếu là một tu sĩ Ngũ phẩm thông thường có được Công Đức Xà Mỹ Nhân kết hợp với hình chiếu Công Đức Điện, thì khi từ Ngũ phẩm lên Lục phẩm, chẳng cần trận pháp độ kiếp nào cả, cứ bật hình chiếu Công Đức Điện lên mà nộ đỗi thiên kiếp thôi! \n\n"Khoan đã, mình cũng là một tu sĩ Ngũ phẩm bình thường mà, sao lại tự gạch tên mình ra khỏi danh sách đó nhỉ?" Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Chỉ cần cẩn thận một chút, lúc độ kiếp đừng bị cuốn vào chuyện gì nguy hiểm.

Phải chú ý không để bị lôi vào vụ độ kiếp tập thể, thì thiên kiếp Ngũ thăng Lục của cậu sẽ diễn ra rất bình thường thôi.

Lúc đó với trình độ này, cậu dư sức gánh qua một cách nhẹ nhàng để thăng cấp Lục phẩm Chân Quân. \n\n"Cẩn tắc vô ưu, đây chính là ưu điểm của mình." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Tính cách của cậu vốn thuộc kiểu cẩn thận, chỉ là sau này bị các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lây nhiễm nên thỉnh thoảng mới 'tác tử' một vố.

Nhưng tục ngữ có câu 'Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời', bản tính của cậu không dễ gì thay đổi đâu, những lúc cần thận trọng cậu vẫn sẽ rất cẩn thận. \n\nĐang suy tính thì Công Đức Xà Mỹ Nhân thu lại hình chiếu 'Công Đức Điện'.

Sau đó cô cầm thanh 'Huyết cốt biến dị' quay về cơ thể Tống Thư Hàng.

Vừa mới hoàn thành tiến hóa, cô cần chút thời gian để thích ứng với sự thay đổi của cơ thể.

Tống Thư Hàng thấy vậy đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Khoan đã, Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử...

Cô mang thanh Huyết cốt kết thạch đó vào thì chẳng phải viên kết thạch đó cũng chạy vào người tôi sao?" Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, nở một nụ cười rạng rỡ rồi 'vèo' một cái biến mất tiêu. \n\nTống Thư Hàng: "..." Tuy biết cô có cách cất giấu thanh Huyết cốt, nhưng khi cô quay về cơ thể mình, cậu cứ có cảm giác viên 'Kết thạch của cao tăng' kia cũng đang ở trong người mình, thật sự thấy không thoải mái chút nào.

Cứ cảm thấy cả người mình bắt đầu tỏa ra hơi thở 'đại từ bi, đại công đức, đại thống khổ'. \n\n"A Bổn ~~ Hô Lỗ Lỗ?" Tạo Hóa Tiên Tử khua tay hỏi tiếp. \n\n"Đám còn lại cứ trực tiếp tiêu diệt rồi chuyển hóa thành 'Linh thạch Hắc Long' đi." Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân mới tiến hóa xong, tạm thời không nhận thêm công đức chi lực nữa.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu, vung song đao, tà thú và tà linh liên tục bị chém giết, hóa thành từng viên linh thạch rơi xuống đất.

Chương 1879

\n\n"Đúng rồi...

đợi một chút." Tống Thư Hàng đột ngột kêu dừng.

Đôi tay đang vung đao của Tạo Hóa Tiên Tử dừng lại một cách vững chãi.

Mũi đao chỉ còn cách con tà thú cuối cùng đúng một thốn. \n\n"Tôi lại vừa nhớ ra một chuyện, để tôi thử xem." Tống Thư Hàng đưa tay ra, bao tay Nghịch Kình võ sĩ hơi co lại, để lộ những ngón tay.

Cậu muốn giám định con tà thú này, muốn biết tại sao khi siêu độ chúng lại nhận được lượng công đức khổng lồ như vậy.

Mọi sự đều có nhân quả, trên người tà thú chắc chắn có điểm gì đặc biệt mới khiến giá trị công đức bùng nổ như thế.

Trước khi giám định, Tống Thư Hàng hóa thân thể thành dạng sương mù để tránh thương tổn do mất máu quá nhiều.

Ngón tay cậu cẩn thận chạm vào con tà thú. \n\n【Nếu cái giá phải trả quá lớn, mình sẽ lập tức ngắt bí pháp giám định ngay.】 Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Dẫu sao cậu cũng vừa mới tỉnh lại sau giấc ngủ dài ba ngày, không muốn vì cơn đau kịch liệt mà lại ngất đi lần nữa. \n\nBí pháp giám định kích hoạt.

Cái giá phải trả nằm trong phạm vi Tống Thư Hàng có thể chịu đựng được, cơn đau truyền đến thần kinh cũng ở mức chấp nhận được.

Kết quả giám định phản hồi vào não cậu: 【Tà linh Cổ U Giới: Là vong linh lợi dụng nhục thân của con người hoặc mãnh thú ở Hắc

Long thế giới để phục sinh.

Bên trong lớp vỏ thối rữa của chúng ẩn giấu một linh hồn 'không màu trong suốt, không thể bị phát giác'.

Đây là di tộc của một thời đại chưa biết, tàn tồn trong Cổ U Giới.

Mỗi lần nhục thân bị chém giết, chúng sẽ để lại 'kết tinh năng lượng đen', linh hồn sẽ quay về Cổ U Giới để phục sinh.

Các thủ đoạn thông thường không thể làm tổn thương được chúng.】 \n\n"Di tộc của thời đại chưa biết sao?

Phương pháp thông thường không làm tổn thương được chúng... chết rồi sẽ quay về Cổ U Giới phục sinh.

Lại còn không thể bị phát giác nữa." Tống Thư Hàng nhìn con tà thú trước mặt.

Đúng là một loại quái vật hóc búa.

Có điều 'Siêu độ thuật' dường như có hiệu quả với chúng, sau khi tịnh hóa thì nhận được lượng lớn công đức nhưng không để lại linh thạch.

Nhưng Tống Thư Hàng không thể chắc chắn liệu siêu độ thuật có thể hoàn toàn tiêu diệt được chúng hay không...

Vì cậu không thể nhìn thấy 'linh hồn trong suốt' ẩn giấu bên trong kia.

Ngay cả 'Con mắt Thánh nhân' cũng không nhìn thấy sao? \n \nTống Thư Hàng đưa tay sờ vào mắt trái.

Ơ? "Con mắt Thánh nhân đâu rồi?" cậu kinh ngạc kêu lên.

Con mắt Thánh nhân vốn luôn lắp ở mắt trái cậu đã biến mất, không biết từ lúc nào đã được thay lại bằng con mắt thực của cậu. \n \n"Đã được Tạo Hóa Tiên Tử tháo ra rồi, trong lúc cậu hôn mê thì trạng thái cơ thể rất tệ.

Nếu tiếp tục lắp mắt Thánh nhân thì gánh nặng quá lớn, có thể gây ra thương tổn không thể cứu vãn cho cơ thể cậu.

Thế nên Tạo Hóa Tiên Tử và @#%× tiên tử đã đổi lại mắt cho cậu." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình thản giải thích. \n\n"Hóa ra là vậy." Tống Thư Hàng gật đầu.

Tạo Hóa Tiên Tử đi tới cạnh cậu, đưa tay lấy viên 'mắt Thánh nhân' ra một lần nữa. \n\n"Ừm, phiền tiên tử lắp lại cho tôi với.

Tôi muốn xem thử nếu dùng con mắt của Thánh nhân thì có nhìn thấy được chúng không." Tạo Hóa Tiên Tử đưa tay trái ấn lên hốc mắt Tống Thư Hàng, lấy con mắt trái của cậu ra.

Sau đó cô dùng tay phải ấn 'mắt Thánh nhân' vào.

Còn khuyến mãi thêm một phát Trì Dũ Thuật để Tống Thư Hàng thích ứng nhanh hơn với con mắt này. \n\n"Lắp nhiều lần quá rồi, cơ thể mình giờ hoàn toàn không bài xích mắt Thánh nhân nữa." Tống Thư Hàng cũng chẳng biết đây là chuyện tốt hay xấu.

Cô Konna và lão tộc trưởng thì đứng hình nhìn Tống Thư Hàng...

đây thực sự là đang thay mắt đấy à?

Chứ không phải thay răng giả đấy chứ? \n\n"Tạo Hóa Tiên Tử, làm lại phát 'Siêu độ thuật' nữa xem nào." Hiện tại Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa tiến hóa xong đang nghỉ ngơi, nếu tiếp tục siêu độ thì lượng công đức nhận được sẽ không được cô hấp thu ngay, gây lãng phí.

Nhưng giờ đang làm thực nghiệm nên có thể chấp nhận lãng phí một chút.

Tạo Hóa Tiên Tử vung đao lên, lại đâm con tà thú mười nhất.

Tống Thư Hàng mở mắt trái Thánh nhân ra, chắp tay thi triển 'Siêu độ thuật'.

Tiếng Phạn vang lên, tà thú hóa thành tro bụi, trong đó một 'linh hồn trong suốt' hiện ra. \n\n"Thấy rồi!" Tống Thư Hàng nói.

Nhờ nhãn cầu của Thánh nhân Nho gia, cậu đã thành công bắt được hình ảnh linh hồn đó.

Đó là một luồng linh hồn không có hình dạng cụ thể, không mang theo bất kỳ sức mạnh thuộc tính nào, thực sự có thể coi là một linh hồn 'thuần khiết'.

Không có tư dục, không có tư tưởng, chỉ đơn thuần là sự tinh khiết.

Siêu độ thuật đã tẩy đi lớp vỏ tà linh nhưng không làm tổn thương đến luồng linh hồn trong suốt kia.

Một lượng công đức chi lực khổng lồ ùa về phía Tống Thư Hàng rồi toàn bộ chui vào 'Ngón tay công đức' của cậu, không lãng phí một chút nào.

Tống Thư Hàng định vươn tay chạm vào luồng linh hồn đó để thực hiện một phát bí pháp giám định.

Đúng lúc đó, luồng linh hồn trong suốt khẽ lay động một cái rồi biến mất vào không trung.

Đây là một loại phương pháp 'quay về Cổ U Giới'.

Không có dao động của sức mạnh không gian, có chút giống với 'Thiên phú không gian' của Bạch tiền bối, trực tiếp biến mất. \n\n"Để nó chạy mất rồi." Tống Thư Hàng tiếc nuối.

Siêu độ thuật không có tác dụng gì với loại linh hồn tinh khiết này.

Nhưng tại sao loại linh hồn trong suốt, tinh khiết này lại biến thành tà linh để tấn công Hắc Long thế giới chứ?

Xét theo thuộc tính thì chúng chẳng có tư duy riêng, ngay cả dục vọng cũng không có, hoàn toàn trái ngược với tính chất của tà linh. \n \nĐang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy mắt trái truyền đến một cơn đau nhói.

Mắt Thánh nhân bài xích cơ thể mình rồi sao?

Không lẽ nào, trước đây mình đeo nó chạy khắp nơi cả mấy ngày trời có thấy sao đâu.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ vậy, mắt trái cậu 'nhìn' thấy một hình ảnh. \nố thấy một thế giới rất giống với 'Cửu U'.

Nơi đó tràn ngập tà năng, tà năng giống như dầu mỏ nhấn chìm cả thế giới, hệt như một biển đen.

Trong biển đen ấy, có những cây cột kỳ quái dựng đứng, cao chọc trời.

Những cây cột này phân bố rất cổ quái.

Chẳng hạn ở điểm A cắm mười mấy cột, rồi mãi tới điểm B xa tít tắp lại cắm thêm mười mấy cột nữa.

Cứ mười mấy cây cột lại được cắm tụ lại một chỗ. \n\n【Đây chẳng lẽ là hình ảnh từ góc nhìn của Thánh nhân Nho gia sao?】Tống Thư Hàng thầm đoán.

Có lẽ 'mắt Thánh nhân' khi nhìn thấy linh hồn trong suốt kia đã bị kích thích, kích hoạt lại một số hình ảnh cũ để cậu có thể nhìn thấy?

Hình ảnh di chuyển.

Thánh nhân Nho gia đi tới một điểm, ông lấy ra một cuộn thẻ tre trống không.

Sau đó trên một thanh tre, ông viết bốn chữ phù văn 'Chính Khí Trường Tồn'.

Bốn chữ này Tống Thư Hàng có biết, trong bài văn 《Chính Khí Thối Thân Thiên》 của 《Nho Gia Kim Cương Thân》 cũng có bốn chữ này.

Viết xong, Thánh nhân gỡ thanh tre đó ra, vung tay ném một cái.

Thanh tre cắm xuống đất, trong tiếng nổ ầm ầm hóa thành một cây cột khổng lồ, đứng sừng sững bên cạnh mười mấy cây cột kia. \n \nTống Thư Hàng: 'Ơ?' Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two chẳng phải cũng đang làm việc tương tự sao?

Hai người họ dùng tóc bện lại với nhau, cắm xuống đất hóa thành những cây cột chống trời.

Thánh nhân Nho gia cũng từng tới đây sao?

Ông ấy cũng giống như hai vị Bạch tiền bối, đi khắp nơi trong 'Cổ U' này để cắm cột?

Nếu đúng là vậy, những cây cột khác cắm ở Cổ U kia liệu có phải cũng là tác phẩm của những đại nhân vật khác không?

Không lẽ đây là địa điểm cắm cột tập thể của các đại lão?

Tống Thư Hàng cảm thấy mình vừa khám phá ra một điều gì đó thú vị.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng nhớ rõ trong cảnh tượng Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two cắm cột trụ ở Cổ U thế giới, cậu không hề thấy cột trụ mà Nho gia Thánh nhân hay các đại lão khác đã cắm.

Những cái cột đó đã bị người ta dỡ bỏ rồi?

Hay là ẩn thân rồi?

Nếu là ẩn thân, liệu cậu có nên tìm cách nhổ chúng ra không...

Đánh ba cái là vỡ đúng không?

Phi, đây là cái thói xấu gì thế này.

Mắt do các đại lão cắm xuống, chán sống rồi hay sao mà đòi nhổ?

Chương 1880

Đang suy tư, bên tai Tống Thư Hàng vang lên giọng nói của Thánh nhân.【Nhìn cho kỹ, nghe cho kỹ, chỉ một lần này thôi.】Giọng nói này giống như Nho gia Thánh nhân đang lẩm bẩm một mình, nhưng Tống Thư Hàng luôn có cảm giác Thánh nhân đang nói với cậu.

Sau đó, đôi mắt của Thánh nhân nhìn chằm chằm vào mấy cột trụ khác trong Cổ U thế giới.

Cột trụ thứ nhất là một cột sáng trắng tinh khôi, vừa thực vừa ảo.

Khi mắt Thánh nhân nhìn chằm chằm vào cột trụ này, một bóng người mờ ảo hiện ra.

Bóng người này không nhìn rõ dung mạo, tóc dài ngang lưng.

Bóng người chắp tay sau lưng, đứng bên cạnh cột trụ mình dựng lên, dường như có sở ngộ.

Nửa ngày sau, người đó thở dài: "A, thật muốn đổi kiểu tóc quá." Tống Thư Hàng: "..." "Sau khi trở thành Thiên Đạo, thân thể bất hủ, ngay cả tóc cũng bất hủ bất diệt.

Cắt không được, mà cũng chẳng dài thêm được.

Có ngày nọ, đột nhiên tôi phát hiện mình có một sợi tóc đặc biệt dài, dài hơn hẳn những sợi khác.

Nhưng căn bản là cắt không đứt, không tài nào làm cho chúng đều nhau được, khó chịu quá." Bóng người đó tiếp tục nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Thiên Đạo bất hủ bất diệt, nhưng nghe chừng cũng có nhiều phiền não nhỉ?

Lúc này, Thánh nhân dứt khoát dời tầm mắt, nhìn sang một cột trụ cấu thành từ tinh thể kim cương màu vàng.

Khi Tống Thư Hàng thấy khối kim cương vàng này, mắt cậu sáng lên.

Trong bụng cậu cũng có một thứ tương tự — hạch tâm tinh thể công đức.

Theo tầm mắt của Thánh nhân dời đi, cũng có một bóng người xuất hiện bên cạnh cột trụ vàng.

Đó là một nam tử mặc đạo bào, toàn thân tỏa ra ánh sáng công đức che khuất dung mạo, đồng thời trên đỉnh đầu còn có 'Trường Sinh Giả Đại Đạo Quang Luân'.

Đây là một vị Trường Sinh Giả cực mạnh.

“Kỳ lạ, rõ ràng ta đang xông pha tầng Thiên Quan thứ mười mà, sao lại chạy đến đây rồi?

Có điều, nhiều tiền bối đại nhân vật cắm cột ở đây như vậy, ta cũng cắm một cái vậy.” Vị Trường Sinh Giả này nói.

Một lát sau, vị này thở dài một tiếng: “Hóa ra là thế, một thế giới khác biệt hoàn toàn với Chư Thiên Vạn Giới.

Chuyến này đáng giá rồi, quả nhiên... tích lũy công đức là quyết định chính xác.

Người có công đức cường đại, vận khí luôn không quá tệ.” Đúng đúng đúng, câu này tôi cũng tán đồng, tiền bối!

Trong lòng Tống Thư Hàng điên cuồng cổ vũ cho vị Trường Sinh Giả này.

Ngoài ra, việc 'Cổ U thế giới' này hoàn toàn khác biệt với Chư Thiên Vạn Giới cũng đúng như suy đoán của cậu.

Tầm mắt Thánh nhân lại dời đi lần nữa.

Lần này ông nhìn về một cột ma thần có điêu khắc đủ loại ma vật.

Nhìn từ bên ngoài, cột ma thần này chính là bản nâng cấp của mấy cột ma thần mà 'An Tri Ma Quân' dùng khi độ kiếp.

Đây là cột trụ do một vị đại lão Ma môn cắm xuống?

Theo ánh mắt Thánh nhân rơi xuống, dưới cột ma thần cũng hiện ra một bóng người.

Bóng người này nửa người nửa ma, nhiều bộ phận trên người đã ma vật hóa.

Tương tự cũng không nhìn rõ dung mạo, trên đầu có 'Trường Sinh Giả Đại Đạo Quang Luân'.

“Nơi này là một 'Cửu U thế giới' thu nhỏ?

Vậy thì có phải còn có một 'Chư Thiên Vạn Giới' thu nhỏ tương ứng không?

Ha ha ha ha, xem ra ta vẫn chưa đi vào đường cùng.

Tuy tranh đoạt bất hủ thất bại, nhưng ở đây có lẽ ta vẫn còn cơ hội.” Bóng người nửa người nửa ma kia phát ra tiếng cười cuồng loạn.

Một vị đại lão Trường Sinh Giả của Ma môn từng tranh đoạt Thiên Đạo.

Đồng thời, lời của gã càng khẳng định thêm suy đoán của Tống Thư Hàng.

Hắc Long thế giới, Cổ U thế giới và Chư Thiên Vạn Giới bên ngoài đều khác nhau.

Chúng là bản thu nhỏ của 'Chư Thiên Vạn Giới' và 'Cửu U thế giới'.

Hắc Long thế giới tương ứng với Chư Thiên Vạn Giới, mỗi một 'Hắc Long Lân tiểu thế giới' trên người nó tương ứng với một giới trong Chư Thiên Vạn Giới.

Mà Cổ U này chính là tương ứng với 'Cửu U thế giới'.

Đôi mắt của Thánh nhân lại dời sang một cột trụ khác.

Đó là một cột bàn long.

Trên cột có một con thần long oai phong lẫm liệt quấn quanh...

Nhưng con thần long này chỉ có một chân, hơn nữa râu rồng của nó còn quấn lấy một chiếc quạt giấy. 【Ban Văn Long Thiên Đạo đại lão!】 Tống Thư Hàng vừa nhìn đã nhận ra ngay.

Tạo hình độc đáo thế này, chiếc quạt giấy phong tao thế kia, tuyệt đối không sai được.

Ngài ấy cũng từng đến 'Cổ U thế giới' này sao?

Đang suy nghĩ, vị Ban Văn Long Thiên Đạo đại lão quen thuộc hiện thân dưới cột bàn long.

Có điều lúc này ngài ấy vẫn chưa ở 'trạng thái Thiên Đạo', trên đầu vẫn đang lơ lửng một vòng 'Trường Sinh Giả Đại Đạo Quang Luân'.

Ngài ấy đến đây từ trước khi thành đạo.

Cuối cùng cũng thấy một vị tiền bối quen thuộc, Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng thân thiết.

Ban Văn Long đứng một chân trước cột trụ, trên người tỏa ra một luồng khí thế trầm trọng.

Hồi lâu sau, ngài ấy đột nhiên nhảy dựng lên, tung một cước đá vào cột trụ bên cạnh: “Không ngờ cái gã 'cuồng mắt' nhà ngươi cũng cắm mắt ở đây, ăn phân đi nhé, có ngày ta sẽ thịt ngươi!” Binh.

Ngài ấy bị bật ngược trở lại, ngã nhào xuống đất.

“Chết tiệt, còn có phản đam.” Đại lão Ban Văn Long giận dữ nói.

Tống Thư Hàng: “...” Không nỡ nhìn thẳng.

Ngoài ra, quả nhiên mắt của các đại lão cắm xuống thì loại yếu sên như cậu đừng có mơ tưởng đến chuyện nhổ ra, chết người như chơi đấy.

Ban Văn Long Thiên Đạo lồm cồm bò dậy.

Ngài ấy lại đứng nghiêm nghị trên cột bàn long của mình, sau đó lẳng lặng khắc thêm vài phù văn lên cột.

Tống Thư Hàng đoán chừng, thứ ngài ấy thêm vào chắc cũng là công năng kiểu 'phản đam' các loại.

Sau khi khắc xong phù văn, đại lão Ban Văn Long đột nhiên cười hì hì: “Cứ đi theo dấu chân của người đi trước mà nhìn, sẽ thu hoạch được rất nhiều tin tức tuyệt mật.

Mỗi bước đi là một dấu chân, đo lường Cổ U tiểu thế giới.

Cắm cột mốc của mình tại mỗi 'nút giao', sẽ nhận được thông tin phản hồi từ những nút đó.

Đây là một trò chơi tìm bí mật, giải mã.

Tại đây, tôi có một chuyện muốn nói cho người đến sau biết — hung thủ chỉ có một, chân tướng chỉ có một: Cổ U thế giới này thực chất là mảnh vỡ của một thế giới cũ.

Thiên địa rồi sẽ có ngày hủ bại, thứ duy nhất bất hủ chỉ có một loại.

Mà trong thế giới cũ hủ bại đó, nhờ vào thứ bất hủ duy nhất kia mà một số thứ sẽ được bảo tồn lại.

Đây chính là đáp án, cảm ơn tôi đi.” Tống Thư Hàng: “...” Phải nói sao đây nhỉ?

Cảm giác của cậu lúc này giống như vừa mở một cuốn tiểu thuyết trinh thám kinh điển ra, ngay trang đầu tiên đã thấy tên của một nhân vật bị khoanh tròn kèm theo dòng chú thích: Đây chính là hung thủ.

Đại khái là cảm giác như vậy đó.

Nho gia Thánh nhân thản nhiên dời tầm mắt.

Nội tâm của Thánh nhân mạnh mẽ thật sự không ai bì kịp.

Tầm mắt của ông dừng lại trên một cột trụ có vẽ đầy 'mắt'.

Chính là cái cột mà đại lão Ban Văn Long vừa nãy nổi giận đá một cước.

Dưới cột trụ này không có bóng người... hay nói cách khác, từng có bóng người nhưng đã bị ai đó xóa đi rồi.

Có điều vẫn còn một câu nói được lưu lại. 【Duy chỉ có bất hủ là vĩnh hằng sao?

Hắc hắc.】 Thánh nhân thu hồi tầm mắt.

Sau đó, tầm nhìn của Thánh nhân bắt đầu tiến về phía trước.

Mỗi bước đi đều có khoảng cách chuẩn xác, giống như đang đo lường Cổ U thế giới.

Một lát sau, ông đi đến một nơi tập trung nhiều cột trụ khác.

Cũng chính là cái gọi là 'nút giao'.

Thánh nhân lại lấy ra thẻ tre, viết lên minh văn Nho gia, khiến thẻ tre hóa thành cột trụ khổng lồ cắm vào nút giao.

Ngay sau đó, một màn hình ảnh ùa vào mắt Thánh nhân.

Đó là cảnh tượng thế giới 'sơ sinh'.

Thiên địa sơ khai, thế giới mới hình thành...

Trong khoảnh khắc đó, lượng thông tin cực kỳ khổng lồ.

Lượng thông tin lớn đến mức không thể tính toán nổi này thông qua con mắt của Thánh nhân ùa vào ý thức của Tống Thư Hàng.

Đầu óc Tống Thư Hàng sưng vù, trong mắt trái dường như ngửi thấy mùi khét.

Chương 1881

Không ổn, quá tải rồi.

Khắc tiếp theo, tầm nhìn của cậu đột ngột thoát khỏi góc nhìn của 'Nho gia Thánh nhân'.

“Nóng quá!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Con mắt của Thánh nhân lúc này giống như một quả cầu kim loại nung đỏ, nung đốt hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa tiên tử áp tay vào hốc mắt Tống Thư Hàng, cẩn thận lấy con mắt Thánh nhân ra.

Sau đó cô liên tiếp thi triển mấy đạo 'Trị liệu thuật' vào hốc mắt cậu.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, cơn đau rát trong hốc mắt giảm bớt.

Tạo Hóa tiên tử dùng bàn tay còn lại cầm con mắt của Tống Thư Hàng ấn vào hốc mắt, lắp lại con mắt chính chủ cho cậu.

Xích Tiêu Kiếm: “Cậu lại gây ra tin đại sự gì thế?” Sao mắt Thánh nhân đột nhiên phát nóng bốc khói vậy?

“Ừm, tôi phát hiện Hắc Long thế giới và Cổ U này quả nhiên là những nơi không tầm thường.” Tống Thư Hàng kích hoạt pháp thuật trị liệu trên 'Găng tay Võ sĩ Kình nghịch', áp lên người mình.

Giảm bớt nỗi đau hốc mắt, tiện thể áp chế cơn đau ở thận và lưng.

Biết bao nhiêu đại lão, trước khi thành đạo hoặc sau khi thành đạo đều giáng lâm xuống nơi này, tiến vào vùng đất Cổ U để cắm mắt.

Ngay cả Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two cũng đã vào Cổ U.

Tống Thư Hàng xoa cằm: “Nếu có cơ hội, mình có nên vào đó cắm một cái mắt không nhỉ?” “Tuy không biết cậu đang nói gì, nhưng tôi cứ cảm thấy cậu đang chuẩn bị tìm đường chết lớn đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối có lòng nhắc nhở.

“Chuyện này lát nữa tôi sẽ kể kỹ cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghe...

Hơn nữa, nhiều đại nhân vật vào đó cắm mắt như vậy, nói không chừng sau Thánh nhân, Xích Tiêu Tử tiền bối cũng từng vào đó cắm mắt rồi.

Lát nữa chúng ta về bàn bạc kỹ nhé.” Tống Thư Hàng nói.

“Được.” Xích Tiêu Kiếm đáp.

“Sau đó, tiếp theo tôi còn có một ý tưởng muốn thử.” Tống Thư Hàng nói.

Trước đó cậu có hai việc muốn thử, một là xem Siêu độ thuật có tác dụng với tà linh không.

Thứ hai, cậu muốn thử tiến vào khu vực 'Long Lạc cấp 6'.

Cảnh giới tu chân của bản thân cậu có thể tiếp tục ở lại ngũ phẩm.

Thế nhưng, nếu chức nghiệp phụ 'Máy nạp ma lực' này xông vào 'Long Lạc cấp 6' thì sẽ có biến hóa thú vị gì?

Việc thăng cấp Long Lạc có liên quan đến 'tinh thần lực'.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng vốn đã đạt đến trình độ lục phẩm từ lâu.

Về lý thuyết, khi tinh thần lực đã đạt chuẩn, cộng thêm có đủ 'lưu lượng ma lực', quyền hạn của cậu trong Long Lạc hoàn toàn có thể thăng lên cấp 6.

Nhưng để phòng ngừa bất trắc, cậu cần phải thực hiện một số biện pháp bảo vệ.

Có lẽ vì hệ thống tu luyện của Hắc Long thế giới lấy tinh thần lực làm chủ, nên 'Thiên kiếp' ở đây nhắm vào phương diện tinh thần và ý thức, tương tự như Tâm ma kiếp cộng thêm đau đớn tinh thần.

Đối với người tu luyện bình thường, đau đớn về tinh thần vì không có sự phòng ngự của 'nhục thân', nên mức độ thảm liệt còn hơn cả đau đớn trực tiếp lên cơ thể.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng... miễn là không đến mức đau một phát chết luôn, thì đau đớn tinh thần đều là thứ cậu có thể nghiến răng chịu đựng được.

Dựa trên 'Thiên kiếp Hắc Long thế giới' ngũ phẩm để suy đoán, mức độ tổn thương của thiên kiếp lục phẩm cậu hoàn toàn có thể chịu được.

Đương nhiên, đây chỉ là suy luận.

Trước khi bước vào tầng 6 Long Lạc để độ thiên kiếp Hắc Long, Tống Thư Hàng còn rất nhiều thứ cần chuẩn bị.

Đầu tiên đương nhiên là phải đợi hồi chiêu hồi sinh.

Cậu vẫn tự biết mình biết ta, tuy rằng người tích lũy lượng lớn công đức thì vận khí không quá tệ, nhưng có hồi sinh và không có hồi sinh là hai khái niệm khác nhau.

Để đề phòng vạn nhất, chuyện nguy hiểm thế này đương nhiên phải đợi sau khi hồi chiêu hồi sinh xong xuôi mới thử.

Thứ hai là đợi Công Đức Xà mỹ nhân điều chỉnh trạng thái tốt nhất.

Khi độ 'Thiên kiếp Hắc Long thế giới', Công Đức Xà mỹ nhân là một trợ thủ đắc lực.

Ngoài ra, cậu còn định mượn bộ lạc phân chi Long Huyết một khoản 'Linh thạch Hắc Long'.

Sau khi phân thân Bạch tiền bối tặng linh thạch Hắc Long để nạp, cậu vẫn còn dư khoảng 70 vạn lưu lượng ma lực.

Lần trước thăng lên ngũ phẩm một hơi dùng hết gần 40 vạn, thăng từ ngũ lên lục chắc chắn cần nhiều linh thạch Hắc Long hơn.

Cậu còn định thỉnh giáo cô Kunna một số phương pháp sử dụng 'Máy nạp ma lực', kiến thức về thi triển pháp thuật, cũng như những điều cần chú ý khi thăng từ cấp 5 lên cấp 6.

Khoảng thời gian gần ba ngày cho đến khi hồi sinh hồi chiêu xong là đủ để cậu chuẩn bị thỏa đáng.

“Cậu còn định thử cái gì nữa?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tôi muốn thử tiến vào tầng 6 Long Lạc.

Đương nhiên không phải hôm nay, ít nhất phải đợi hồi chiêu hồi sinh của tôi kết thúc đã.

Còn ba ngày nữa, tôi sẽ trù bị một chút, chuẩn bị kỹ càng để vào tầng 6.” “...” Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Tôi cảm thấy, cậu nên thử vào tầng 6 Long Lạc trước khi hồi chiêu hồi sinh xong đi.” Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc: “Tại sao?” Chẳng lẽ trong đó có bí mật gì?

Chẳng lẽ tiền vàng hồi sinh của mình sẽ gây ảnh hưởng đến thiên kiếp Hắc Long thế giới?

“Bởi vì cậu...

Ài, thôi đi, tùy ý cậu vậy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Tiền bối à, nói chuyện không được nói nửa chừng như thế, cứ treo lơ lửng làm người ta khó chịu lắm.

“A ~ Hồi chiêu hồi sinh ~ Hoa Q ~ Hoa Q ~.” Tạo Hóa tiên tử hát.

Tống Thư Hàng: “Tạo Hóa tiên tử đừng nói tục chứ.” Tạo Hóa tiên tử nghiêng đầu, sau đó trả lại hai thanh đao của Ô Tặc Bạo Quân cho Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, cô lùi lại mấy bước, cách Tống Thư Hàng chừng mười mét.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn cô.

Tạo Hóa tiên tử đột nhiên tăng tốc, lao về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó cô nhảy vọt lên cao, cơ thể xoay vòng 360 độ trên không.

Một vòng, hai vòng, ba vòng rưỡi... tư thế rất đẹp mắt!

Tiếp theo là động tác cuộn tròn ôm gối tiếp đất.

Đầu chúi xuống, chân hướng lên, xoay tròn.

Cuối cùng, cô lao thẳng vào cơ thể Tống Thư Hàng rồi biến mất.

Động tác nhảy cầu điểm tuyệt đối!

Tống Thư Hàng: “...” Chiêu, chiêu trò mới à?

“Chắc là cô ấy vẫn đang ganh đua với tiên tử @#%× nhỉ?

Sau khi tranh giành lời thoại, đây là động tác quay về mới nghiên cứu ra sao?” Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng ngửa mặt lên trời, hồi lâu sau cậu mới rặn ra một câu: “Để tôi chết đi cho rồi.” Nghĩ mà xem, sau này mỗi lần triệu hoán Công Đức Xà mỹ nhân và Tạo Hóa tiên tử ra, khi cho họ quay về cơ thể, họ lại diễn một đoạn 'động tác quay về' đủ kiểu hoa hòe hoa sói, nghĩ thôi đã thấy đau lòng rồi.

“Tôi lại thấy khá là mãn nhãn đấy chứ, dù sao xét theo con mắt của nhân loại thì Tạo Hóa tiên tử và tiên tử @#%× đều là những đại mỹ nhân siêu cấp mà, đúng không?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “...” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói quá có lý. ********** Công tác tái thiết bộ lạc phân chi Long Huyết đang diễn ra vô cùng sôi nổi.

Trong phòng khách của tộc trưởng.

Tống Thư Hàng ngồi đối diện với lão tộc trưởng và cô Kunna.

Lý Âm Trúc đang nằm trên đùi cậu, cô bé vừa tỉnh được một lúc, dậy tìm Tống Thư Hàng rồi lại chìm vào trạng thái ngủ đông.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang tìm hiểu về thiên kiếp khi thăng từ cấp 5 lên cấp 6 Long Lạc từ lão tộc trưởng và cô Kunna.

Bản thân cô Kunna mới chỉ ở cấp 4, nhưng cô là bậc thầy lý luận pháp thuật, kiến thức lý luận đã đạt đến trình độ cấp 8.

Lão tộc trưởng là một pháp sư chiến đấu cấp 5 lão luyện, kinh nghiệm phong phú.

“Thư Hàng tiên sinh, cậu vẫn chưa vào cấp 6 sao?” Lão tộc trưởng kinh ngạc nói.

Ông có thể cảm nhận được tinh thần lực của Tống Thư Hàng hoàn toàn đã ở trình độ cấp 6.

Về phần chiến lực thì càng miễn bàn, một mình cứu cả bộ lạc phân chi Long Huyết, chiến lực hoàn toàn vượt mức.

Lúc đó lão tộc trưởng còn nghi ngờ không biết Tống Thư Hàng có phải là pháp sư chiến đấu cấp 7 trở lên ẩn giấu khí tức hay không.

Không ngờ đối phương thật sự vẫn chỉ ở tầng thứ Long Lạc cấp 5. 【Cùng là cấp 5, mình sống bao nhiêu năm qua đúng là uổng phí rồi.】Lão tộc trưởng trong lòng cảm thán muôn vàn.

“Thực tế, thăng từ cấp 5 lên cấp 6 là một giai đoạn rất đặc thù.” Cô Kunna nâng ly rượu, nhấp một ngụm nhỏ.

Loại rượu này là đồ trân tàng của bộ lạc Long Huyết, hương vị rất hợp khẩu vị của cô.

“Theo các truyền thuyết cổ xưa ghi lại, chỉ sau khi tinh thần lực đạt đến tầng thứ Long Lạc cấp 6, linh hồn mới được thăng hoa, có tư cách diễn hóa thành linh hồn thuần khiết, mang lại đủ loại lợi ích.

Đặc trưng lớn nhất chính là pháp sư Long Lạc cấp 6 có khả năng áp chế tất cả các pháp sư cấp thấp.

Trong phạm vi bức xạ sức mạnh linh hồn của pháp sư Long Lạc cấp 6, những pháp sư Long Lạc khác có cảnh giới thấp hơn đều sẽ bị áp chế và ảnh hưởng khi thi pháp.” Cô Kunna chậm rãi kể.

Tống Thư Hàng gật đầu, điều này khá tương đồng với thuộc tính của Chân Quân lục phẩm.

Chân Quân lục phẩm sau khi hóa 'Kim Đan' thành linh hồ, có thể tùy ý hình chiếu linh hồ ra ngoài, hóa thành 'Linh hồ lực trường'.

Dưới ảnh hưởng của linh hồ lực trường, linh lực của tu sĩ dưới lục phẩm sẽ bị áp chế, dù là thi pháp hay chiến đấu đều bị ảnh hưởng.

Ngoài ra... câu nói 'diễn hóa thành tư chất linh hồn thuần khiết' khiến Tống Thư Hàng hơi để tâm, cậu ghi nhớ điểm này vào lòng.

Chương 1882

Lão tộc trưởng tiếp lời: “Vì vậy, ở Hắc Long thế giới, thiên kiếp thăng từ cấp 5 lên cấp 6 là một quá trình làm sạch tinh thần và linh hồn.

Quá trình cụ thể giống như kính vạn hoa vậy, phương thức của mỗi người đều không giống nhau.” “Tuy nhiên, kiếp 5 lên 6 cơ bản là không có nguy hiểm đến tính mạng.

Dù có thất bại thì cũng chỉ để lại vết thương trên linh hồn, rất ít người trực tiếp tử vong, thậm chí thực lực cũng không bị thụt lùi.” Lão tộc trưởng nói đến đây, khẽ thở dài: “Hồi còn trẻ ta từng thử tiến vào tầng 6 Long Lạc, sau đó tinh thần và linh hồn bị một số nội thương.

Về sau cũng thử thêm mấy lần nhưng không lần nào thành công, thế là không thử nữa.

Có lẽ tư chất của ta chỉ ở mức cấp 5 mà thôi.” “Có kinh nghiệm của các pháp sư 5 lên 6 trước đây để tham khảo không?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Cô Kunna gật đầu: “Tôi có vài trường hợp có thể kể cho Thư Hàng tiên sinh nghe.

Tôi từng tiếp đón không ít pháp sư cấp 6, nghe họ mô tả lại.” “Trong đó có một vị Hải nữ sĩ, khi thăng từ 5 lên 6, cô ấy cảm thấy mình như đang bơi trong một đại dương ánh sáng.

Cô ấy bơi từ đầu này sang đầu kia, khi lên bờ thì đã thăng cấp thành công.

Cô ấy là người tu luyện thuần pháp thuật hệ Thủy.” “Lại có một vị pháp sư chiến đấu hệ Hỏa và hệ Lôi tên là Đạm Mặc.

Khi thăng cấp, thiên lôi từ trên trời giáng xuống, địa hỏa từ dưới đất phun lên.

Anh ta dùng đủ mọi thủ đoạn, gắng gượng chống chọi giữa thiên lôi và địa hỏa suốt một tháng trời mới thăng lên cấp 6.” “Vậy là độ thiên kiếp có liên quan đến thuộc tính sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, không hẳn.” Cô Kunna nói: “Tôi còn biết một vị pháp sư tên Đồ nữ sĩ cũng thuộc hệ Lôi, khi cô ấy thăng cấp, cô ấy bị nhốt trong một căn phòng tối tăm chật hẹp, mỗi ngày đều bị những cơn đau kịch liệt hành hạ.

Suýt chút nữa thì phát điên.

Bảy ngày sau, tiểu hắc ốc mở ra, cô ấy thăng cấp thành công.” Tống Thư Hàng: “...” Cảm giác thiên kiếp 5 lên 6 của Hắc Long thế giới hoàn toàn không theo quy luật nào cả.

Có điều nghe chừng không có kiếp 'chết chóc', đều là loại dựa vào ý chí để chống chọi là có thể thuận lợi thăng cấp.

“Còn mấy lần lão phu độ 'kiếp' đều là cảnh tượng chiến đấu.” Lão tộc trưởng lên tiếng: “Ta độ kiếp là cảnh chiến đấu với tà thú.

Nhưng mỗi lần chiến đấu đến cuối cùng, sẽ có một bóng đen khổng lồ đột nhiên xuất hiện, nuốt chửng lão phu, thế là kiếp 5 lên 6 thất bại.

Bóng đen đó mỗi lần xuất hiện đều rất kỳ quái, không thể phòng bị.” Tống Thư Hàng: “...” Ừm, tốt lắm, rất tùy hứng.

Cậu nghi ngờ không biết thiên kiếp 5 lên 6 của Hắc Long thế giới có phải là nhìn mặt + nhìn nhân phẩm không?

Sau đó, cô Kunna và lão tộc trưởng kể thêm cho Tống Thư Hàng nghe rất nhiều kiểu độ kiếp tham khảo khác.

Đủ mọi phương thức độ kiếp kỳ quái.

Đa phần là những hành hạ về phương diện tinh thần, rất có tính nhắm mục tiêu.

Tùy thuộc vào thuộc tính và tính cách khác nhau của mỗi người tu luyện mà trải nghiệm độ kiếp cũng hoàn toàn khác nhau.

Ba người trò chuyện đến đêm khuya mới dừng lại.

Trên bầu trời, 'mặt trời nhỏ' do Cương Thiết hóa thân biến thành lặn xuống, chuyển sang phía bên kia của Hắc Long thế giới, chiếu sáng cho những người dân ở phía đó.

Đêm khuya tĩnh lặng.

Tống Thư Hàng ngồi ngoài ban công, tay bưng chén mỹ tửu lão tộc trưởng tặng, nhấp một ngụm nhỏ.

“Cay quá.” Cậu khẽ nói.

Loại rượu này cậu uống không quen.

Phía sau, Công Đức Xà mỹ nhân hiện ra.

Cô đã điều chỉnh xong trạng thái, ngoài ra...

Tống Thư Hàng phát hiện 'sức mạnh công đức' không ngừng hội tụ từ hư không, rơi trên người Công Đức Xà mỹ nhân.

“Chuyện này là thế nào?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

“Cương Thiết hóa thân của cậu hóa thành mặt trời nhỏ chiếu sáng Hắc Long thế giới, đây là nghĩa cử công đức vô lượng.

Những ánh sáng công đức này đương nhiên sẽ phản hồi lên bản thể của cậu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: ⊙_⊙ Còn có cả thao tác này nữa hả?

“Đúng rồi, khi sức mạnh công đức không ngừng tăng lên, nó sẽ phản hồi để cường hóa tinh thần lực và nhục thân của cậu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại nhắc nhở.

Ánh sáng công đức khi ngưng tụ sẽ tăng cường một chút tinh thần lực và cường độ nhục thân của tu sĩ.

Điểm này Tống Thư Hàng đã biết từ lúc thấy Dương hòa thượng dùng Siêu độ thuật tích lũy công đức.

Lúc đó cậu vẫn còn ở giai đoạn Tôi Thể kỳ, đang cần cường hóa thể chất nên đặc biệt ngưỡng mộ pháp môn siêu độ của Dương hòa thượng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân chính khiến cậu quyết định học 'Siêu độ thuật' sau này.

Về sau, cùng với việc thực lực Tống Thư Hàng tăng lên, tinh thần lực và nhục thân không ngừng được cường hóa, trong tình huống bình thường thì sự tăng cường phản hồi từ ánh sáng công đức đối với cậu chỉ như muối bỏ bể, thực ra không cần quá để tâm.

Nhưng hiện tại, Cương Thiết hóa thân đang làm mặt trời nhỏ vận hành trên bầu trời Hắc Long thế giới, chiếu sáng thế giới công đức vô lượng, chỉ cần mặt trời nhỏ còn chiếu sáng thì ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng sẽ không ngừng ngưng tụ, hơn nữa số lượng sẽ ngày càng đáng kể.

Khi vô số giọt nước nhỏ hội tụ lại, chúng sẽ thành biển cả mênh mông!

Thể chất và tinh thần lực của Tống Thư Hàng hiện tại cũng vậy.

“Hóa ra là thế, chẳng trách hôm nay mới siêu độ có hơn mười con tà thú mà tiên tử Lời Thề Và Chờ Đợi đã tiến hóa rồi.

Hóa ra trong ba ngày tôi hôn mê, sức mạnh công đức trên người cô ấy vẫn luôn tăng cường.” Tống Thư Hàng bừng tỉnh đại ngộ.

Công Đức Xà mỹ nhân vươn vai một cái, trong hư không, vô số đốm sáng công đức nhỏ như đom đóm hội tụ về phía cô, cảnh tượng này đẹp như tranh vẽ, nếu có họa sĩ ở đây thấy cảnh này tuyệt đối có thể kích phát dục vọng sáng tác của họ.

“Nếu cả thể chất và tinh thần lực đều đang được tăng cường...” Tống Thư Hàng tâm niệm khẽ động, vận chuyển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Hoa lạt lạt, tổng cộng 31 con thánh viên xuất hiện trên đỉnh đầu cậu, quả nhiên lại có thêm một con thánh viên nữa!

Lần này, đội hình thánh viên lại có sự thay đổi.

Con thánh viên hộ pháp to lớn mà Bạch tiền bối Two tặng ngồi trấn giữ ở giữa, 30 con thánh viên khác quây thành một vòng tròn, bao quanh Tống Thư Hàng và con thánh viên to lớn đó.

Do không đồng thời vận chuyển 《Nho Gia Kim Cương Thân》 nên trên tay các thánh viên không xuất hiện kinh văn Nho gia.

Cảnh tượng này sao trông giống như những người nguyên thủy đang quây quanh đống lửa nhảy múa cầu thần vậy?

Quả nhiên sách vở là thứ cực kỳ quan trọng, nó có thể thay đổi khí chất của con người.

Ngay cả lũ khỉ khi bưng cuốn sách lên cũng có thêm một tia khí chất nho nhã.

“Cùng với sức mạnh công đức không ngừng phản hồi, tinh thần lực của cậu sẽ không ngừng tăng lên...

Khi tăng đến một mức độ nhất định, nói không chừng sẽ dẫn đến thiên kiếp của Hắc Long thế giới sớm hơn đấy.

Dù sao Hắc Long thế giới lấy 'tinh thần lực' làm chủ thể hệ thống tu luyện mà.” Xích Tiêu Kiếm có lòng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, sự lo lắng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối không phải không có lý.

“Vì vậy, để phòng hờ, tôi phải chuyển toàn bộ 'lưu lượng ma lực' trong không gian Long Lạc cho tiểu Âm Trúc trước.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm gật đầu: “Đó cũng là một ý hay.” Lý Âm Trúc đang ngủ say sưa dường như nghe thấy Tống Thư Hàng gọi tên mình, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ tỉnh dậy: “A Tống, anh gọi em hả?” “Ngủ ngon không?” Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Vâng, cảm giác ngủ đã đời rồi.

Nhưng thấy bên ngoài vẫn là ban đêm nên em chưa định dậy.” Lý Âm Trúc ngồi đối diện Tống Thư Hàng: “Gọi em có chuyện gì không ạ?” Tống Thư Hàng đưa tay lấy một viên linh thạch Hắc Long từ trong pháp khí chuỗi hạt ra đưa cho Lý Âm Trúc: “Âm Trúc, em thử chuyển hóa viên linh thạch Hắc Long này để kích hoạt 'Máy nạp ma lực' của em đi.

Sau đó anh sẽ chuyển một khoản 'lưu lượng ma lực' cho em.

Nếu em thấy tự tin thì có thể thử đột phá tầng thứ Long Lạc.

Máy nạp ma lực sau này khi chúng ta độ kiếp cũng có thể dùng tới.

Đặc biệt là chức năng 'lưu trữ pháp thuật' trong đó, có thể lưu trữ pháp thuật mang về hiện thế sử dụng.” “Ồ, được ạ.” Lý Âm Trúc gật đầu, nhận lấy viên linh thạch Hắc Long.

Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn sang con chuột hamster tà ma đang ôm kiếm đứng tạo dáng cực ngầu trên lan can ban công: “Hamster hiệu, ngươi có muốn kích hoạt 'Máy nạp ma lực' luôn

không?

Ta nhớ Bạch tiền bối Two cũng giao một cái máy nạp ma lực cho ngươi mà đúng không?” “Hừ, linh thạch Hắc Long ta sẽ tự đi lấy, không cần ngươi bận tâm.” Chuột hamster tà ma ngẩng đầu nói.

Tống Thư Hàng búng tay một cái, một viên linh thạch Hắc Long bay về phía nó: “Coi như ta cho ngươi mượn, lãi mẹ đẻ lãi con nhé.” “Được, chốt thế đi.” Chuột hamster tà ma ôm lấy viên linh thạch, lạnh lùng nói.

Đêm ở Hắc Long thế giới không có mặt trăng.

Lớp khí quyển do năng lượng Cửu U + năng lượng đặc thù dung hợp thành trên không trung tỏa ra ánh huỳnh quang yếu ớt, khiến đêm ở đây vẫn có chút ánh sáng.

Chuột hamster tà ma và Lý Âm Trúc ngồi đối diện Tống Thư Hàng, cả hai đều lấy máy nạp ma lực của mình ra.

Tống Thư Hàng bắt đầu truyền thụ phương pháp nạp ma lực cho cả hai, cũng như kinh nghiệm làm sao để tiến vào tầng thứ Long Lạc cao hơn sau khi kích hoạt máy.

Lý Âm Trúc vốn đã tiếp xúc với Long Lạc từ trước và đã đăng ký tài khoản.

Chuột hamster tà ma thì phải bắt đầu từ đầu.

Lý Âm Trúc ấn ngón tay vào hình lục giác trên máy nạp ma lực, nhấn giữ rồi khẽ vuốt, đồng thời tay kia bóp nát viên linh thạch Hắc Long.

Năng lượng của linh thạch bị Long Lạc hấp thu rút trích, đồng thời có một luồng tinh thần lực và ma lực rơi trên người Lý Âm Trúc.

Tăng cường tinh thần lực của cô bé, đồng thời kích hoạt máy nạp ma lực, nạp lưu lượng ma lực vào tài khoản cá nhân của cô.

"Thành công rồi A Tống." Lý Âm Trúc mở mắt, đôi mắt bạc tràn đầy niềm vui.

Tống Thư Hàng đưa tay xoa đầu cô bé: "Làm tốt lắm, tiếp theo anh chuyển cho em 60 vạn lưu lượng ma lực, em thử đột phá một cấp bậc Long Lạc xem, trong quá trình đó sẽ có thiên kiếp của Hắc Long thế giới giáng xuống, chủ yếu nhắm vào tổn thương ý thức tinh thần, em tự mình chú ý một chút." Lý Âm Trúc cũng là tu sĩ tứ phẩm hàng thật giá thật, đã độ qua hai lần thiên kiếp.

Vì vậy về phương diện thiên kiếp Tống Thư Hàng không cần nói nhiều, chỉ cần nhắc nhở một câu là được.

Lý Âm Trúc gật đầu, cô bé cầm máy nạp ma lực bắt đầu làm quen, thậm chí bắt đầu thử dùng nó để giải phóng pháp thuật.

Bên kia, chuột hamster tà ma cũng hoàn thành đăng ký và kích hoạt máy nạp ma lực.

Tống Thư Hàng chuyển nốt 10 vạn lưu lượng ma lực còn lại trong máy của mình sang tài khoản của nó: "Lãi mẹ đẻ lãi con, cho ngươi mượn đấy." Chuột hamster tà ma do dự một lát, cuối cùng gật đầu mạnh một cái.

Tống Thư Hàng nheo mắt cười rồi xoa đầu nó.

Khi tay Thư Hàng định xoa đầu mình, chuột hamster tà ma theo bản năng muốn né tránh nhưng ngặt nỗi 'há miệng mắc quai', viên linh thạch kích hoạt cộng với 10 vạn lưu lượng ma lực sờ sờ ra đó, nó cắn răng chịu đựng không né tránh.

Ngoan lắm.

Một lúc sau, Lý Âm Trúc và chuột hamster tà ma đã thích ứng với máy nạp ma lực, cả hai bắt đầu thử tiến vào tầng Long Lạc cao hơn.

Xích Tiêu Kiếm lơ lửng bên cạnh hai đứa, chủ động hộ pháp cho cả hai.

“Nói thật, nếu trước đây có ai bảo tôi rằng có ngày tôi sẽ đi hộ pháp cho một con Cửu U tà ma, tôi chắc chắn sẽ nhổ vào mặt gã đó một bãi nước miếng.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lầm bầm.

Tống Thư Hàng ha ha cười lớn.

Đêm dài đằng đẵng.

Chương 1883

Tống Thư Hàng đã hôn mê hơn ba ngày rưỡi, hiện tại tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian để đi ngủ nữa.

Cậu khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt bắt đầu tu luyện minh tưởng.

Dù sao cũng là người tu luyện hàng thật giá thật, tu luyện chính là bản phận của tu sĩ.

Nhật thường của tu sĩ là tìm một nơi phúc địa, không ăn, không ngủ, ngày luyện, đêm luyện...

Công Đức Xà mỹ nhân tựa lưng vào sau người Tống Thư Hàng, cô một tay chống cằm nhìn lên bầu trời thẩn thờ, chẳng biết đang nghĩ ngợi điều gì.

Tống Thư Hàng chậm rãi vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Nói đi cũng phải nói lại, cùng với việc tiểu đan điền cuối cùng của cậu đã có Kim Đan nội hạch, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 vốn dĩ có những chỗ vận chuyển không được thông suốt thì nay đã hoàn toàn trơn tru.

Tống Thư Hàng ẩn ẩn cảm thấy nguy cơ tự bạo có lẽ đã triệt để được giải trừ.

Tuy nhiên để cho chắc ăn, tốt nhất vẫn là nhanh chóng thăng lên lục phẩm, hóa Kim Đan thành linh hồ để giải quyết triệt để nguy cơ 'tự bạo'.

Sau khi vận chuyển được một chu thiên, Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái 'nhập định'.

Hơi thở dừng lại, nhịp tim cũng bắt đầu chậm dần.

Lúc này, bên trong 'pháp khí chuỗi hạt' của Tống Thư Hàng.

Màn hình máy nạp ma lực khẽ sáng lên.【Tin nhắn từ Thần Điện: Theo phản hồi từ bộ lạc phân chi Long Huyết, nhiệm vụ đã được xác nhận, nhiệm vụ viện trợ bộ lạc phân chi Long Huyết do tiên sinh 'Bá Long' hoàn thành, 200 vạn lưu lượng ma lực do bộ lạc cung cấp sẽ được chuyển vào tài khoản ngay lập tức.】200 vạn lưu lượng ma lực này là do lão tộc trưởng tốt bụng của bộ lạc phân chi Long Huyết đặc biệt cung cấp cho Tống Thư Hàng.

Sáng nay khi trò chuyện với Tống Thư Hàng, ông nghe thấy cậu nói thời gian tới định chuẩn bị thăng từ cấp 5 lên cấp 6 Long Lạc.

Ông đoán chừng Tống Thư Hàng sẽ cần một khoản 'lưu lượng ma lực' để duy trì việc thăng cấp.

Để báo ơn, lão tộc trưởng tâm lý đã âm thầm chuẩn bị cho Tống Thư Hàng một gói lưu lượng lớn như vậy.

Cả bộ lạc phân chi Long Huyết đều do một tay Tống Thư Hàng cứu mạng, 200 vạn lưu lượng ma lực thật ra chẳng đáng là bao.

Đừng nhìn bộ lạc phân chi Long Huyết có vẻ hẻo lánh nghèo nàn, thực chất lượng 'lưu lượng ma lực' họ nắm giữ rất khổng lồ.

Họ là dân tộc sống bằng chiến đấu, từ nhỏ đã trải qua huấn luyện gian khổ.

Số lượng tà linh và tà thú họ giết chết vượt xa những cường giả trong các thành phố ở 'Hắc Long Lân tiểu thế giới'.

Thực tế, mỗi một pháp sư chiến đấu trưởng thành của bộ lạc Long Huyết đều là những phú hào ẩn danh.

Phía xa thôn làng, lão tộc trưởng mỉm cười nhấp một ngụm rượu ngon.

Hy vọng Thư Hàng tiên sinh sẽ thích món quà cảm ơn này của ông.

Dù sao cũng là trưởng một tộc, tâm lý và thấu hiểu lòng người chính là ưu điểm của ông. ********** Trong không gian ý thức của Tống Thư Hàng khi đang tu luyện, Chân Ngã đang khoanh chân ngồi đó.

Hình tượng Chân Ngã lúc này lại có thêm một vài thay đổi nhỏ.

Vẫn là hình thái để trần nửa thân trên với những khối cơ bắp như được điêu khắc từ đá cẩm thạch, đầu đội Triều Thiên Quan, tay bưng 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》.

Trên 'lưng' của Chân Ngã có bảy điểm tròn chạy dọc lên trên.

Bảy điểm tròn này tương ứng với vị trí của các tiểu Kim Đan, tạo thành một đồ án 'hình rồng' sau lưng Tống Thư Hàng.

“Cứ cảm thấy phong cách của Chân Ngã ngày càng nam tính quá đà.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đang lúc cậu suy tư, đột nhiên ý thức của cậu bị chuyển đổi, dời sang vị trí của Long Lạc.

Cổng kết nối đại diện cho 'Bá Long' đang điên cuồng lao thẳng về phía khu vực cấp 6.

Tống Thư Hàng: “!!!!” Chuyện gì thế này?

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Chẳng phải mình đã chuyển hết tài sản đi rồi sao?

Lưu lượng ma lực đều đã chuyển sang tài khoản của Lý Âm Trúc và Hamster hiệu rồi mà, sao tự dưng mình lại bắt đầu đột phá cấp 6 thế này?

Hơn nữa nhìn cổng kết nối của 'Bá Long' chạy nhanh kinh khủng, cứ như đang chạy nước rút vậy, chớp mắt một cái đã chạy hết khu vực cấp 5, mạnh mẽ nhảy vào khu vực cấp 6 của Long Lạc.

“Đùa à, chẳng phải bảo khi thăng cấp cần cả tinh thần lực + lưu lượng ma lực hay sao?

Lưu lượng ma lực của tôi là 0 mà, sao vẫn có thể cưỡng ép thăng cấp được?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm ứng được trong tài khoản 'Máy nạp ma lực' của mình bị khấu trừ 140 vạn lưu lượng ma lực.

Tống Thư Hàng: “???” Đậu xanh rau muống!

Lưu lượng trong tài khoản của tôi chẳng phải là 0 sao?

Các người rốt cuộc đã thao tác kiểu gì mà khấu được 140 vạn từ tài khoản của tôi vậy?

Đừng bảo tôi là máy nạp ma lực ở Hắc Long thế giới còn có chức năng 'ứng trước, thấu chi' đấy nhé!

Nếu không phải người có đạo tâm kiên định như tôi, người bình thường mà bị các người chơi cho vố này chắc chắn là sụp đổ nội tâm mất thôi.

Đang nghĩ vậy, ý thức của Tống Thư Hàng đã liên kết với 'Máy nạp ma lực'.

Vì chuẩn bị bước vào quá trình độ kiếp 'thăng từ cấp 5 lên cấp 6'.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy tin nhắn chói mắt kia.

Tin nhắn từ Thần Điện.

Tống Thư Hàng: “...” Là ông!

Lão tộc trưởng bộ lạc phân chi Long Huyết!

Tức điên lên, phải đập nát cái máy nạp ma lực này!

Tôi còn cứ tưởng là 'hệ thống Long Lạc' gài bẫy chứ, không ngờ lại là lão tộc trưởng gài! 200 vạn lưu lượng ma lực này của ngài đến đúng lúc thật đấy, đúng là đâm sau lưng tôi một đao, mà lại còn đâm trúng ngay thận nữa chứ.

Tống Thư Hàng tôi đây tính kế đủ đường, tốn bao công sức chuyển tài sản vì sợ thiên kiếp Hắc Long cấp 6 đến sớm... không ngờ cuối cùng lại ngã xuống dưới tay quân mình.

Bình tĩnh, phải bình tĩnh lại.

Hít sâu.

Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới làm cảm xúc ổn định lại.

Vẫn là câu nói đó.

May mà Tống mỗ đây đạo tâm kiên định, đổi lại là người tu luyện bình thường bị chơi một vố thế này thì tâm hồn đã vỡ nát từ lâu rồi, thiên kiếp độ xong cũng phải uất ức đến mức sinh ra tâm ma mất!

“Tiên tử @#%×, lại đến lúc chúng ta cùng sát cánh chiến đấu rồi.” Tống Thư Hàng hô hoán trong lòng.

Công Đức Xà mỹ nhân lặng lẽ hiện thân, xuất hiện sau lưng bảo vệ cậu.

Sau khi bình tĩnh lại, Tống Thư Hàng bắt đầu quan sát thiên kiếp Hắc Long thế giới '5 lên 6' lần này.

Nói đi cũng phải nói lại, đại kiếp 5 lên 6 của mình sẽ có hình thức gì đây?

Trông có vẻ giống tiểu hắc ốc.

Chẳng lẽ đại kiếp của mình cũng giống vị Đồ nữ sĩ kia, là bị nhốt vào tiểu hắc ốc sao?

“Nếu chỉ là bị nhốt vào tiểu hắc ốc thì tôi hoàn toàn chẳng cần phải sợ.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu có Công Đức Xà mỹ nhân + Linh quỷ bên mình.

Tiểu hắc ốc đối với người khác là cực hình, nhưng cậu lại có thể ở trong đó chơi đấu địa chủ được.

“Đến rồi.” Lúc này, Công Đức Xà mỹ nhân khẽ nói.

Ngay sau đó, cơ thể Tống Thư Hàng khẽ run lên, một cơn 'đau' thuần túy giáng xuống người cậu.

Cơn đau này phớt lờ sự phòng ngự của Công Đức Xà mỹ nhân, trực tiếp đánh thẳng vào ý thức của cậu.

Tuy nhiên, cấp độ đau đớn không cao, hơn nữa chỉ thoáng qua như gió thoảng mây bay, đối với Tống Thư Hàng thì chỉ như muỗi đốt inox.

“Có điều... không thể dùng sức mạnh công đức để triệt tiêu, cái này thì hơi đau đầu đây.

Hơn nữa nó không có hình thức tấn công, trực tiếp xuất hiện trong ý thức của mình luôn.” Tống Thư Hàng cau mày nói.

Cơn đau này không phải bị lửa đốt, không phải bị sét đánh, cũng chẳng phải bị dao đâm, nó vô hình vô chất, đột ngột hiện ra.

Có nghĩa là khác với các lần 'thiên kiếp' trước, lần này căn bản không có phương pháp hóa giải.

Ngoại trừ nghiến răng chịu đựng ra thì không thể phản kháng.

“Đúng là cái thiên kiếp Hắc Long thế giới tùy hứng thật, mà quả nhiên là rất có tính nhắm mục tiêu.” Tống Thư Hàng nói.

Có lẽ trong mấy lần độ kiếp trước, Long Lạc đã thu thập được một phần thông tin của cậu, nên thiên kiếp 5 lên 6 lần này mới có tính nhắm mục tiêu như vậy.

Đang nói chuyện, lại một đạo 'kịch thống' rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Lần này mức độ kịch thống đã tăng lên đáng kể so với trước, hơn nữa còn mang tính duy trì liên tục.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng đã có phòng bị, ngay cả lông mày cũng không nhướng một cái.

Công Đức Xà mỹ nhân đưa tay chạm vào người Tống Thư Hàng, thử dùng sức mạnh công đức thi triển 'Trị liệu thuật'.

Ánh sáng trị liệu rơi lên người cậu nhưng không hề làm giảm bớt cơn đau chút nào.

“Tiên tử Lời Thề Và Chờ Đợi, cô cứ sang một bên đi.

Thiên kiếp này e là tôi phải tự mình gánh thôi...

Giả như tôi thật sự gánh không nổi nữa, cô hãy ra ngoài báo cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài ấy chắc chắn có cách để cắt đứt liên kết giữa tôi và 'Long Lạc' trong thời gian ngắn.

Làm như vậy thì thiên kiếp 5 lên 6 này sẽ tự nhiên tan biến.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Dù nói vậy nhưng trên mặt Tống Thư Hàng lại đầy vẻ tự tin.

Tống.

Chương 1884

Cực kỳ có tâm đắc trong việc chịu đựng đau đớn.

Thư Hàng.

Nhẫn nhịn đau đớn, chịu đựng đau đớn, cậu quá có kinh nghiệm rồi.

Thời gian trong thế giới độ kiếp từng chút một trôi qua.

“Đợt thứ một trăm rồi, vẫn chưa kết thúc sao?” Toàn thân Tống Thư Hàng khẽ rùng mình.

Cấp độ đau đớn sau mỗi đợt đều tăng lên ổn định.

Cơn đau ở đợt thứ một trăm đã vượt xa cơn đau của 'Cái Nhìn Mang Thai', Tống Thư Hàng nhẫn nhịn cũng thấy khá vất vả.

Nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng được của cậu.

Chủ yếu là hơi buồn chán.

Hơn nữa, ngồi trong không gian này không thể phản kháng, chỉ có thể bị động chờ từng đợt đau đớn giáng xuống, điều này làm Tống Thư Hàng — người vốn thích đối đầu trực diện với thiên kiếp — thấy không quen chút nào.

Đặc biệt là giữa mỗi đợt đau đớn còn có một khoảng thời gian trống.

Đây là sự hành hạ kép về cả tinh thần lẫn ý chí.

“Đợi đã, sao mình phải ngồi ngốc ở đây chờ thiên kiếp hành hạ chứ?

Mình có thể gọi cả Linh quỷ ra lúc thiên kiếp đang hành mình, rồi ba người cùng với Công Đức Xà mỹ nhân chơi đấu địa chủ mà.

Thiên kiếp cứ việc tới, mình cứ việc chơi, làm vậy còn có thể phân tán sự chú ý nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng vấn đề là lấy đâu ra bộ bài tú lơ khơ bây giờ?

Thôi thì ba người ngồi buôn chuyện cũng được?

“Tiên tử Lời Thề Và Chờ Đợi, cô có cách nào làm ra bộ bài không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Công Đức Xà mỹ nhân bình tĩnh lắc đầu.

“Vậy chúng ta ngồi xuống tán dóc một lát nhé?” Tống Thư Hàng lại bảo.

Công Đức Xà mỹ nhân vẫn bình tĩnh lắc đầu, cô một tay chống cằm, lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng, cô dường như chẳng muốn nói chuyện chút nào.

Tống Thư Hàng day day thái dương.

Đúng lúc này, đợt đau đớn thứ một trăm linh một giáng xuống.

Cơn đau ở đợt này đột nhiên phóng đại lên gấp hàng trăm lần.

Một trăm là một cấp bậc, mà khi đột phá đến đợt thứ 101, cơn đau lập tức tăng vọt lên một tầm cao mới.

“A a a a ~” Tống Thư Hàng không kìm được tiếng thảm khiếu.

Đây là tiếng thảm khiếu đầu tiên của cậu trong lần thiên kiếp Hắc Long này.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy chân mình đạp mạnh một cái!

Sau đó, cậu tỉnh lại.

Cậu mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường.

Không phải giường ở bộ lạc Long Huyết... mà là ở vị trí giường trong ký túc xá của mình.

Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày.

Cậu ngẩng đầu nhìn lên tường.

Ở đó treo một chiếc đồng hồ điện tử, trên đó có ngày tháng và thời gian.

Ngày 20 tháng 5 năm 2019, thứ Hai.

Chính là lúc xuân qua hạ tới.

Thời gian là hơn hai giờ chiều.

Tống Thư Hàng khẽ thở hắt ra, trên chiếc máy tính bên cạnh cậu vẫn đang phát một bộ phim kinh dị.

Tuy không khí phim kinh dị được tạo ra rất tốt nhưng Tống Thư Hàng chẳng thể nào xem vào được.

“Tiên tử Lời Thề Và Chờ Đợi.” Tống Thư Hàng khẽ gọi.

Sau lưng yên tĩnh đến lạ thường.

Công Đức Xà mỹ nhân không xuất hiện.

Cậu nhắm mắt cảm nhận cơ thể mình.

Trong cơ thể trống rỗng, không có khí huyết chi lực, không có chân nguyên, không có linh lực... cũng không có Linh quỷ.

Thứ duy nhất có là cảm giác suy nhược sau khi bị cảm cúm.

Tống Thư Hàng mở mắt ra lần nữa. 'Tích tích tích ~' Lúc này, phần mềm trò chuyện phát ra một tràng âm thanh, đó là tiếng có người muốn kết bạn.

“A a.” Tống Thư Hàng khẽ cười, không hề hoảng hốt.

Cậu đưa tay chạm nhẹ lên màn hình, một yêu cầu kết bạn hiện ra trước mắt. 【Canh Triều Lễ Bái Kỷ (******) yêu cầu thêm bạn làm bạn tốt.】Tin nhắn đính kèm: Tôi là A Triều.

“A Triều, là cái cậu cùng lớp đó hả.” Tống Thư Hàng đưa tay nhấn đồng ý.

Tiếp đó lại có một thông báo hiện ra 【Canh Triều Lễ Bái Kỷ mời bạn tham gia nhóm 'Tân Giang Nam Đại Học Thành lớp 19', bạn có đồng ý không?】Tống Thư Hàng lại nhấn đồng ý.

Sau đó cậu được đưa vào nhóm 'Tân Giang Nam Đại Học Thành lớp 19' này.

Vừa vào nhóm, Cao Mỗ Mỗ đã lên tiếng: “Ây, Thư Hàng cuối cùng cậu cũng tỉnh rồi hả?

Nhóm cũ lộn xộn quá, mấy đứa tụi mình lập nhóm lớp mới này.

Cảm cúm của cậu đỡ hơn chưa?” “Đỡ nhiều rồi, đừng lo.

Tôi ngủ thêm lát nữa là ổn.” Tống Thư Hàng tùy ý gõ một dòng chữ lên bàn phím.

Sau đó cậu quay lại giao diện phần mềm trò chuyện.

Suy nghĩ một lát, cậu nhập vào số tài khoản của 'Vũ Nhu Tử' trong ký ức.

Tài khoản của Vũ Nhu Tử chỉ khác số của cậu một chữ số, là dễ nhớ nhất.

Sau khi tìm kiếm, rất nhanh đã thấy tài khoản của đối phương.

Nhưng tên tài khoản không phải là 'Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử' mà là 'Nhà thám hiểm Anh Anh', dường như là một người yêu thích thám hiểm có chút tiếng tăm.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu lại nhập số tài khoản của Tô Thị A Thập Lục vào.

Sau khi tìm kiếm, tương tự cũng không thấy A Thập Lục, mà là một tài khoản có biệt danh 'Bắc Đẩu Thất Tinh'.

Hơn nữa đó là một tài khoản đã rất lâu không đăng nhập, cấp độ tài khoản cũng rất thấp.

Tống Thư Hàng lại tìm tài khoản của Bạch tiền bối, tài khoản này cậu cũng nhớ rất rõ.

Sau khi tìm kiếm, kết quả hiện ra là 'Không tìm thấy số này'.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, cậu lại tìm tài khoản của Hoàng Sơn Chân Quân, Tam Lãng tiền bối... vân vân các thành viên trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nhưng không có một tài khoản nào là chính xác cả.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười vươn vai một cái, nói: “Tôi có thể nhớ rõ mồn một tài khoản của tất cả mọi người trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nhưng lại không tìm thấy bất kỳ ai trong số họ.

Vậy nên...

đây là một thế giới ảo đúng không?” Cậu chính là người đàn ông có đạo tâm cứng hơn thép mà.

Thực tế, điểm xâm nhập của thế giới ảo này vô cùng tinh diệu.

Trong khoảnh khắc chân cậu đạp mạnh một cái rồi tỉnh lại, cậu cũng có cảm giác như 'có phải mình vừa mơ một giấc mơ rất dài, mơ thấy mình trở thành tu chân giả không'.

Nhưng nếu là mơ thì ai có thể nhớ được toàn bộ tài khoản của các thành viên trong một cái 'nhóm' chứ?

Trí nhớ của Tống Thư Hàng trước đây đâu có siêu phàm đến thế.

Đã biết đây là thế giới ảo, vậy bước tiếp theo là phá cục.

Tống Thư Hàng không hề bài xích huyễn cảnh ảo này.

Trải nghiệm nhân sinh là một phần rất quan trọng trong cuộc đời của tu sĩ.

Ngay cả 'Kim Đan cấu đồ' còn yêu cầu tu sĩ vẽ lên những trải nghiệm nhân sinh của mình cơ mà.

Mà Kim Đan cấu đồ của cậu đúng lúc còn thiếu một bức tranh cuối cùng.

“Ngày 20 tháng 5, đúng là một thời gian đáng nhớ.” Tống Thư Hàng tùy tay tắt máy tính, leo xuống giường.

Cơ thể rất nặng nề, cảm giác suy nhược sau cơn cảm cứ thế ùa tới.

“Nếu là tôi lúc trước, chắc chắn sẽ không cầm cự nổi mà nằm xuống ngủ một giấc.

Nhưng giờ tôi đã hoàn toàn khác rồi.” Tống Thư Hàng mặc quần áo vào, đi rửa mặt cho tỉnh táo.

Thế giới ảo này sống động như thật, hoàn toàn khác với 'mộng cảnh hay huyễn cảnh' thông thường.

Thậm chí mức độ chân thực của nó đã đạt đến cấp độ 'nhập mộng'.

Điểm khác biệt duy nhất với nhập mộng có lẽ là bây giờ cậu có thể tự do điều khiển cơ thể mình, không bị động như khi nhập mộng.

Cứ như... một thế giới chân thực khác vậy!

Giống như cậu vừa trọng sinh vào một 'thế giới song song' nào đó.

Chương 1885

Cảm giác suy nhược của nhục thân không ngừng ùa tới, nhưng trạng thái tinh thần của Tống Thư Hàng lại rất tốt.

Chút vấn đề cảm cúm này chẳng bõ bèn gì, cấp độ đau đớn chỉ vỏn vẹn 0.000001.

“Tiếp theo nên làm gì đây?” Tống Thư Hàng suy nghĩ, trong đầu hồi tưởng lại phương đơn Thôi Thể Dịch giản hóa mà Dược Sư tiền bối đã gửi trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Hồi đó cậu có thể bước chân vào thế giới tu sĩ, phương đơn này chính là một chất dẫn quan trọng.

“Hay là đi mua ít dược liệu, thử luyện một mẻ xem sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Các loại dược liệu trong phương đơn cậu đều nhớ rõ mồn một.

Trí nhớ của tu sĩ chính là xịn xò như thế, hơn nữa đoạn ký ức này là bước ngoặt cuộc đời cậu, là một trong những ký ức sâu đậm nhất của cậu.

Sau khi hồi tưởng lại phương đơn, Tống Thư Hàng lại cười lắc đầu.

Tuy trong phương đơn Thôi Thể Dịch có rất nhiều dược liệu có thể mua được ở tiệm thuốc đông y, nhưng vẫn còn mấy vị dược liệu là linh thực của giới tu sĩ, ví dụ như Triêu Lộ Huyền Thảo, Tiên Bá Vương Chi các loại, ở tiệm thuốc thường không bao giờ có.

Xem ra việc luyện dược không thể trở thành cơ duyên 'phá cục' rồi.

Tống Thư Hàng vươn vai một cái, cầm lấy chìa khóa sân thượng đi về phía đỉnh tòa ký túc xá.

Luyện dược không được, nhưng 'Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp' và 'Chân Ngã Minh Tưởng Pháp' đều in sâu trong đầu cậu, phần ký ức này không thể bị tước đoạt.

Tuy không có Thôi Thể Dịch hỗ trợ, nhưng luyện vài quyền 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 chắc chắn không thành vấn đề.

Lên tới sân thượng, Tống Thư Hàng hít một hơi thật sâu.

Cậu thuần thục bày ra thức khởi đầu của 《Cơ Sở Kim Cương Quyền Pháp》.

Đây là bộ quyền pháp cậu giỏi nhất, dùng mãi đến tận cảnh giới ngũ phẩm vẫn còn dùng.

Cách thi triển bộ quyền pháp này đã sớm khắc sâu vào linh hồn cậu.

Quyền xuất tựa rồng, miệng lẩm nhẩm khẩu quyết quyền pháp.

Đây là thứ mà Dược Sư tiền bối đã từng chỉ điểm cho cậu, pháp môn tu luyện 《Kim Cương Trúc Cơ Quyền Pháp》 chính xác.

Khẩu quyết phối hợp với chiêu thức quyền sẽ dẫn động linh khí giữa thiên địa, phối hợp với tu sĩ tiến hành tu luyện thôi thể.

Nếu không có khẩu quyết, không thể dẫn dắt linh khí giữa trời đất thì quyền pháp chỉ là múa may quay cuồng, chẳng có tác dụng gì.

Quyền vừa tung ra, Tống Thư Hàng lại không cảm nhận được cảm giác 'thiên địa linh khí' hội tụ về phía mình.

Đánh xong một bộ 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, ngoại trừ việc đổ một thân mồ hôi ra thì chẳng có cảm giác gì.

Thậm chí gió sân thượng thổi qua còn khiến cậu thấy hơi lành lạnh.

“Xem ra ngay cả pháp môn tu luyện cơ bản cũng không phải chìa khóa phá cục.” Tống Thư Hàng vung vẩy cánh tay, vươn vai một cái, tựa vào lan can sân thượng nhìn ngắm phong cảnh Giang Nam Đại Học Thành.

Đồng thời trong đầu cậu không ngừng hiện lên những ý nghĩ kiểu như: 【Những trải nghiệm của mình có phải là một giấc mơ không?

Cơ sở Kim Cương Quyền Pháp hoàn toàn không có hiệu quả, có khi nào đó chỉ là thứ mình huyễn tưởng ra trong mơ không?】 “Ngây thơ.” Tống Thư Hàng cười khẩy.

Thế giới ảo này quá xem thường đạo tâm của Tống Thư Hàng cậu rồi.

Đạo tâm của cậu cũng giống như 'thiên phú nhẫn nhịn đau đớn' vậy, là một trong số ít những thứ mà Tống Thư Hàng có thể tự tin lấy ra khoe.

Ba trăm năm cộng sinh, mấy trăm năm hóa thành mảnh vỡ Linh quỷ bị đại lão Kim Loại Lỏng nghiên cứu suốt năm tháng dài đằng đẵng, vô số lần trải nghiệm nhập mộng... còn có quãng thời gian tu sĩ tuy chỉ vỏn vẹn gần sáu tháng nhưng lại sóng gió hào hùng đến mức chính cậu cũng chẳng dám tưởng tượng, tất cả đã tạo nên một nền tảng đạo tâm vượt xa trí tưởng tượng.

Trước đây cậu vẫn luôn tự nhận đạo tâm mình 'cứng rắn như thép', nhưng thực tế cậu cảm thấy đạo tâm mình sớm đã cứng hơn cả siêu hợp kim rồi.

Loại ý nghĩ 'bom quảng cáo' sơ cấp này căn bản không thể gây ra chút tác dụng nào.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình thật sự là một tuyển thủ vô cùng bình tĩnh.

“Nếu luyện dược và công pháp cơ bản đều không phải chìa khóa phá cục, vậy thì chỉ còn cách kiên nhẫn chờ đợi thôi.” Tống Thư Hàng khẽ gõ lên lan can.

Cậu phải đợi một ngày đặc biệt.

Ngày 1 tháng 6, ngày Quốc tế Thiếu nhi.

Ừm, không phải là cậu muốn đón Tết thiếu nhi đâu.

Mà là vào ngày hôm đó, có lẽ cậu sẽ gặp được một người đặc biệt.

“Đợi thôi, cũng chỉ có mười ngày.” Tống Thư Hàng xoay xoay chìa khóa, từ sân thượng đi xuống, tiện tay khóa cửa sân thượng lại để tránh mấy vị sư huynh sư tỷ ở Giang Nam Đại Học Thành lên đây tiến hành quyết đấu giữa các cao thủ.

Quyết đấu kiểu đó dễ xảy ra án mạng lắm, Tống Thư Hàng đương nhiên phải ngăn chặn, khóa cửa lại không cho các sư huynh sư tỷ có cơ hội thực hiện.

Thời gian thoi đưa.

Tống Thư Hàng như quay lại quãng đời sinh viên bình thường, lên lớp, tán dóc và đùa giỡn với đám bạn.

Lúc cần học thì học nghiêm túc, lúc cần chơi thì chơi hết mình, cũng không quên ghé tiệm sách quen thuộc để đọc cọ.

Đương nhiên cậu cũng không thật sự lãng phí mười ngày dài đằng đẵng này.

Tuy không thể tu luyện, ngay cả pháp môn minh tưởng như 《Chân Ngã Minh Tưởng Pháp》 cũng không thể vận hành, nhưng Tống Thư Hàng có thể nhân mười ngày này để sắp xếp lại những thứ mình đã học trong đầu.

Trước đây cuộc sống của cậu quá bận rộn.

Hơn năm tháng đã tới đỉnh phong ngũ phẩm, hầu như rất hiếm khi có thời gian rảnh rỗi.

Giờ rảnh rỗi rồi, cậu bắt đầu phân loại lại những kiến thức lý luận tu chân mà mình đã học và nắm vững.

Đặc biệt là 《Tam Thiên Đao Kinh》 trong đầu, cùng với 《Chính Khí Thôi Thân Thiên》 đi kèm với Nho Gia Kim Cương Thân, đều là những thứ đáng để dành nhiều thời gian nghiền ngẫm kỹ lưỡng.

Càng dành thời gian nghiền ngẫm chúng thì sẽ càng nảy sinh thêm nhiều lĩnh ngộ.

Còn có cả bản mệnh công pháp cậu đang tu luyện là 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cùng với đao ý mà cậu luôn cảm thấy chỉ còn thiếu một chút nữa là có thể lột xác.

Trong mười ngày đó, Tống Thư Hàng cảm thấy mình thu hoạch được không ít.

Cậu đã nhận rõ bản thân mình một cách sâu sắc hơn.

Đó là một cảm giác rất thú vị.

Ngoài ra, có lẽ do ngày đêm nghiền ngẫm 《Chính Khí Thôi Thân Thiên》 của Nho gia, nên khí chất thư sinh trên người Tống Thư Hàng ngày càng rõ rệt.

Ba người bạn cùng phòng trong thế giới ảo này là Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức đã không dưới một lần cà khịa về sự thay đổi của cậu trong mười ngày qua.

Mười ngày kết thúc.

Ngày 1 tháng 6, thứ Bảy.

Cả ba người bạn cùng phòng đều là dân ngoại trú một nửa, cuối tuần sẽ về nhà nghỉ ngơi.

Tống Thư Hàng dậy từ sớm, rửa mặt đơn giản rồi chạy ra mấy con hẻm nhỏ đó để chờ sẵn.

A Thập Lục liệu có xuất hiện vào hôm nay không?

Một A Thập Lục nhỏ nhắn xinh xắn, tóc ngắn, gương mặt mộc nhưng vẫn xinh đẹp rạng ngời.

Vì vóc dáng nhỏ nhắn nên cô luôn khiến người ta lầm tưởng vẫn còn là học sinh cấp ba.

Liệu cô ấy sẽ xuất hiện chứ?

Hay là không?

Tuy rằng cả 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều không còn, số điện thoại của các tiền bối trong nhóm trong ký ức cũng không phải là chính chủ.

Nhưng nếu thế giới ảo này chân thực đến thế, một số thứ cơ bản chắc không thể thay đổi quá nhiều.

Tống Thư Hàng ước tính tỷ lệ A Thập Lục xuất hiện chắc tầm năm mươi năm mươi.

Nếu cô ấy xuất hiện thì cô ấy chính là chìa khóa phá cục.

Nếu không xuất hiện... thì cũng không cần thất vọng, chìa khóa phá cục có lẽ ẩn giấu sâu hơn, cần cậu phải tốn công tìm kiếm.

Tống Thư Hàng tự nhận mình đạo tâm kiên định, khi bình tĩnh lại cậu thuộc tuýp người cực kỳ điềm đạm.

Sau khi đã chuẩn bị tâm lý, dù kết quả thế nào cậu cũng có thể bình tĩnh đón nhận.

Thời gian chờ đợi luôn dài đằng đẵng.

“Nếu gặp được A Thập Lục thì nên tiếp cận cô ấy thế nào nhỉ?” Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Dù sao ở thế giới này, A Thập Lục và cậu căn bản không hề quen biết nhau.

Nhào tới dồn cô ấy vào tường (kabedon)?

Ý hay đấy!

Dù sao A Thập Lục cũng có thuộc tính đặc biệt chuyên bị dồn vào tường mà.

Có điều chắc sẽ bị đánh chết mất.

Vậy nên dùng cách giả vờ làm người quen để tiếp cận?

Ví dụ như khi gặp cô ấy thì mỉm cười nhẹ nhàng: “Em là A Thập Lục phải không, không ngờ mới đó đã lớn thế này rồi.

Thực ra anh là bạn thân của Tô Thị A Thất, anh tên là Bá Tống.

A Thất có nhắc gì về anh với em không?” Ừm, cách bắt quàng làm họ này có tỷ lệ thành công tương đối cao.

Thậm chí để tăng thêm 'độ tin cậy', cậu còn có thể lôi 《Đao Độn - Bá Vương》 và 《Ngự Đao - Nguyệt Quang》 mà A Thất tiền bối nhờ cậu truyền thụ lại cho A Thập Lục ra để diễn một chút.

Nhưng vấn đề là Tô Thị A Thất tiền bối trong cả giới tu sĩ cũng là nhân vật lẫy lừng, tùy tiện báo danh ngài ấy để tiếp cận A Thập Lục thì rất có thể sẽ khiến cô ấy cảnh giác.

Vậy thì... cứ để mọi chuyện diễn ra như trong ký ức của mình?

Không ổn, lúc này mình hoàn toàn chưa từng tu luyện qua, e là sẽ thành một nhân vật quần chúng A chết trong kịch bản mất thôi.

“Đợi đã.” Mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

Có lẽ chết đi mới chính là 'chìa khóa' phá cục?

Có nên thử chết một lần xem sao không?

Cũng chẳng phải lần đầu chết chóc gì, chẳng có gì to tát cả.

Chương 1886

Và rồi...

Một ngày cứ thế trôi qua.

Trên bầu trời không hề có dị tượng sấm sét.

Tô Thị A Thập Lục cũng không hề xuất hiện.

Tống Thư Hàng ngửa đầu nhìn trời.

Thở dài một tiếng, cậu đứng dậy.

Trước đó cậu cảm thấy mình có thể cực kỳ bình tĩnh đón nhận kết quả này, dù sao cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi.

Nhưng khi Tô Thị A Thập Lục thật sự không xuất hiện, một nỗi thất vọng to lớn đã giáng mạnh vào đầu gối cậu.

“Được rồi, cuối cùng ngươi cũng thắng ta một lần.

Trận kịch bản này, Tống Thư Hàng trừ 1 điểm, thế giới ảo cộng 1 điểm.” Tống Thư Hàng đứng dậy, vươn vai vận động gân cốt một chút.

Chìa khóa phá cục dường như không dễ tìm thấy như vậy.

Cậu đứng dậy đi về hướng Giang Nam Đại Học Thành.

“Ừm, đợi lần này thoát khỏi thế giới ảo... rồi từ Hắc Long thế giới về hiện thế, mình sẽ đi tìm 'Công Tử Hải' ra bằng được, tốt nhất là tìm luôn cả vị 'Chính Năng' kia nữa.

Gom đủ ba cái gói quà lớn rồi hẹn A Thập Lục ra gặp mặt một lần.” Tống Thư Hàng thầm gật đầu.

Nỗi thất vọng vì không gặp được Tô Thị A Thập Lục trong thế giới ảo, cậu hoàn toàn có thể bù đắp lại sau khi về hiện thế.

Thế giới ảo ngu ngốc!

Ngươi căn bản chẳng thể hiểu nổi nội tâm của ta đâu!

Ngày 1 tháng 6, Tết thiếu nhi, không thể gặp được Tô Thị A Thập Lục.

Nhưng Tống Thư Hàng không bỏ cuộc, vì ngay sau ngày 2 tháng 6, theo ký ức là ngày Vũ Nhu Tử đến khu vực Giang Nam, rồi chạy đến 'Khu phố La Tín' gần Thành phố Đại học Giang Nam.

Vũ Nhu Tử là một nhân vật bước ngoặt vô cùng quan trọng trong cuộc đời của Tống Thư Hàng.

Đơn thuốc của Dược Sư trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' đã thu hút sự chú ý của Tống Thư Hàng.

Còn dược liệu do Vũ Nhu Tử tặng mới hoàn toàn đẩy Tống Thư Hàng lên con đường tu sĩ.

Nếu không có Vũ Nhu Tử đi ngang qua khu vực Giang Nam, không có dược liệu cô tặng, không có trải nghiệm cùng cô đi bắt 'Linh Quỷ', thì trời mới biết đến năm nào tháng nào Tống Thư Hàng mới phát hiện ra tất cả thành viên trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' đều là tu chân giả thật sự.

Có lẽ phải đợi đến lúc già khụ, cậu mới đột nhiên phát hiện tất cả thành viên trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' đều là những đại lão phi thiên độn địa, nhưng lúc đó cậu đã sắp già chết, đi còn không nổi, căn bản không có cơ hội tu luyện.

Đến lúc đó, cậu chỉ có thể ngậm ngùi trao lại 'tài khoản chat' của mình cho đứa cháu trai nhỏ tuổi, để nó thay mình hoàn thành giấc mộng tu sĩ.

Rồi trước khi chết, thấy đứa cháu trai kế thừa tài khoản chat của mình bước vào thế giới tu sĩ, trở thành thiên tài trong giới tu sĩ...

Ừm, tiền đề là cậu phải có một đứa cháu trai.

Ngày 2 tháng 6, Chủ nhật.

Tống Thư Hàng lại dậy từ sáng sớm, cậu không vội ra ngoài mà mở máy tính trước, đặt một vé tàu cao tốc đến 'thôn Lâm Diêu, thành phố Nam Hoa Hồ' bên cạnh.

Nếu thế giới ảo này, thông qua đủ loại trùng hợp, khiến cậu tránh được Tô Thị A Thập Lục, thậm chí hôm nay cũng không thể gặp được Vũ Nhu Tử, thì Tống Thư Hàng chỉ còn cách đến 'thôn Lâm Diêu'.

Nơi đó là nơi Bạch tiền bối sắp xuất quan.

Đúng vậy, chính là trong miếu Tiên Quân ở thôn Lâm Diêu, có thờ tượng của Bạch tiền bối.

Lúc đặt vé, Tống Thư Hàng lại tiện tay tra trên mạng một chút.

Cậu tra được, ở 'thôn Lâm Diêu' đó, vừa hay có một ngôi miếu Tiên Quân rất nổi tiếng, nghe nói hương khói rất vượng. "Không sai rồi, chắc chắn là Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nheo mắt.

Cậu đặt xong vé tàu đi tối nay, sau đó rửa mặt qua loa, chạy bộ đến khu phố La Tín.

Lúc chạy đến khu phố La Tín, cậu phát hiện mình lại có chút thở hổn hển. "Cảm giác thở hổn hển thế này, thật đúng là cảm giác như trong mơ." Tống Thư Hàng dừng lại, mua một chai nước, ngồi trên ghế ở khu phố La Tín, nghỉ ngơi một lát.

Trong ký ức, kể từ khi trở thành tu sĩ tấn thăng Nhị phẩm, cậu chưa bao giờ thở hổn hển chỉ vì chạy bộ đơn thuần. 【Quả nhiên, có thể bước vào thế giới tu sĩ, thật tốt.】【Huấn luyện viên, tôi thật sự vẫn muốn chơi bóng rổ...】【Ừm, tôi thật sự vẫn muốn tu chân.】Tống Thư Hàng tựa vào ghế, ngẩng đầu nhìn trời xanh.

Cuộc sống của người bình thường, rất bình yên, không có nguy hiểm.

Không cần lo lắng về chuyện kỳ quái như tự nổ mà chết; không cần lo lắng có kẻ thù nửa đêm mò đến cửa; không cần lo lắng Thiên Nhân đột nhiên xuất hiện, đòi moi kim đan của mình; không cần lo lắng thiên kiếp lơ lửng trên đầu; không cần ngày ngày nghĩ xem thời gian hồi chiêu của kim tệ phục sinh đã hết chưa.

Nhưng, cậu quả nhiên vẫn muốn tu chân.

Trong thế giới hư ảo không thể tiếp xúc với 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' này, trong thế giới không thể tu luyện《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》này, cậu lại càng xác định rõ điểm này.

Cậu quả nhiên vẫn muốn tu chân.

Mục tiêu trở thành Thiên Đạo, trở thành Bất Hủ cảm giác có chút xa vời.

Vậy ít nhất, có thể lấy 'Trường Sinh Giả' làm mục tiêu trước?

Thời tiết cuối xuân đầu hạ, những cô gái yêu cái đẹp trên khu phố La Tín đã sớm thay những bộ trang phục thanh xuân rực rỡ.

Vì gần thành phố đại học, người đi dạo trên phố phần lớn là sinh viên trẻ.

Lúc Tống Thư Hàng ngả người trên ghế, có thể thấy đủ loại chân dài, eo thon... rồi cậu phát hiện mình quả nhiên đã thay đổi rất nhiều.

Ngày trước cậu nhớ lúc mình ngồi trên ghế nghỉ ngơi, đầy đường chân dài, cậu chẳng mấy để tâm.

Vì cậu vốn chẳng có hứng thú với thứ như chân cẳng, đàn ông mình cũng có, có gì đáng xem chứ?

Bây giờ thì, hình như cũng khá hấp dẫn. "Ừm, gu thẩm mỹ của mình cũng thay đổi sao?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm. "Mà này, Vũ Nhu Tử đến khu phố La Tín, thành phố Đại học Giang Nam lúc nào nhỉ?" Tống Thư Hàng nhớ lại.

Nhớ rằng, mình cũng chạy bộ buổi sáng xong, rồi đến khu phố La Tín mua chút đồ ăn.

Khoảng một hai tiếng sau, ở khu phố La Tín thấy Vũ Nhu Tử vội vã đi qua trong đám đông.

Sau đó, ở trước cửa một quán thịt bò, chính thức chạm mặt cô.

Cuộc gặp gỡ giữa cậu và Vũ Nhu Tử, có lẽ có thể dùng một câu để hình dung.

Bất chợt quay đầu, người ấy lại ở nơi đèn đuốc lụi tàn. "Nói cách khác, còn khoảng một đến hai tiếng nữa sao." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Hôm qua, không thể gặp được Tô Thị A Thập Lục.

Vậy hôm nay, cậu có thể gặp được Vũ Nhu Tử không?

Nếu như, trong thế giới ảo này, các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào đều tồn tại, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cũng đều tồn tại.

Vậy hôm qua nếu Tô Thị A Thập Lục không độ kiếp ở thành phố bên cạnh, thì Vũ Nhu Tử còn đáp xuống khu phố La Tín không?

Không thể chắc chắn được.

Nếu nói, xác suất gặp được A Thập Lục hôm qua còn là năm ăn năm thua.

Vậy xác suất gặp được Vũ Nhu Tử hôm nay, e là chỉ còn khoảng 3:7, thậm chí còn thấp hơn. "Ừm, không thể ngồi chờ chết được." Tống Thư Hàng xoay người, đứng dậy khỏi ghế.

Cậu đi mua một phần bữa sáng, bổ sung thể lực.

Sau đó, cậu chủ động tìm kiếm trong 'khu phố La Tín'.

Ôm cây đợi thỏ là không được.

Tuy lúc gặp Vũ Nhu Tử còn hơn một tiếng nữa, nhưng lúc đó Vũ Nhu Tử đáng lẽ đã đến 'khu phố La Tín' từ trước, và đã tìm kiếm chùa Quỷ Đăng ở đây rất lâu rồi.

Tống Thư Hàng đi vòng quanh khu phố La Tín, cậu lấy quán ăn vặt thịt bò nơi cậu gặp Vũ Nhu Tử làm trung tâm, đi dạo tìm kiếm theo một vòng tròn.

Cậu đặt một khoảng thời gian trên điện thoại, nếu trước thời điểm này không tìm thấy Vũ Nhu Tử, thì cậu sẽ quay lại gần quán thịt bò chờ. ...

Một tiếng rưỡi sau, Tống Thư Hàng ném túi đựng vỏ hạt và đồ ăn vặt vào thùng rác.

Quả nhiên, không tìm thấy Vũ Nhu Tử. "Thời gian cũng gần đến rồi." Cậu lấy điện thoại ra xem, rồi đi về phía quán ăn vặt thịt bò.

Vì là ngày nghỉ, lượng người đi bộ trên khu phố La Tín khá đông.

Tống Thư Hàng đi theo dòng người, không nhanh không chậm tiến về phía trước.

Bên tai, truyền đến đủ loại tiếng trò chuyện trong đám đông.

Cậu dường như cũng hòa vào con rồng khổng lồ do dòng người tạo thành.

Đột nhiên...

Tống Thư Hàng khẽ dừng lại.

Khóe miệng, một nụ cười bất giác nở rộ.

Cách cậu mười mấy mét, một cô gái thân hình cao ráo, kéo một chiếc vali lớn, đang đi trên phố.

Mái tóc đen dài bay phấp phới, theo bước chân tiến về phía trước của cô mà khẽ tung bay trong gió.

Tỷ lệ đôi chân của cô rõ ràng dài hơn một đoạn so với đám đông xung quanh, trông vô cùng nổi bật giữa đám đông.

Cùng với bộ trang phục thanh xuân xinh đẹp đó.

Dù chỉ là một bóng lưng. "Tìm thấy em rồi, Vũ Nhu Tử." Tâm trạng Tống Thư Hàng lập tức vui vẻ hẳn lên.

Chương 1887

Cậu chen qua đám đông, nhanh chân đi về phía Vũ Nhu Tử.

Trong khoảng cách mười mấy mét, đầu óc Tống Thư Hàng xoay chuyển nhanh chóng. 【Xem ra, Vũ Nhu Tử chính là mấu chốt phá cục?】【Vậy tiếp theo, làm sao để bắt chuyện với Vũ Nhu Tử đây.】 Tư duy của cô nương Vũ Nhu Tử khá bay bổng, lần đầu gặp, bạn sẽ cảm thấy cô ấy lễ phép, đáng yêu, tôn trọng tiền bối.

Nhưng nếu bạn cứ thuận theo tư duy của cô ấy mà tiếp xúc, không biết lúc nào sẽ bị cô ấy kéo xuống hố.

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đã đến gần sau lưng Vũ Nhu Tử.

Nhưng trong đầu, vẫn chưa nghĩ ra cách bắt chuyện với cô. "Kệ đi, cứ chào hỏi cô ấy trước đã...

Cô ấy đã xuất hiện ở khu phố La Tín.

Vậy thì, cô ấy hẳn là đang tìm chùa Quỷ Đăng.

Mình có thông tin trong tay, chào hỏi xong rồi bắt chuyện tuyệt đối không thành vấn đề." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Rồi cậu chen đến bên cạnh Vũ Nhu Tử: "Hi, chào bạn, bạn đang tìm nơi nào sao..." Ơ, không đúng lắm.

Góc nghiêng của Vũ Nhu Tử này hoàn toàn khác với tưởng tượng của cậu.

Thôi rồi... nhận nhầm người rồi.

Cô gái tóc đen dài khẽ quay người lại, nheo mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Cô thân hình cao ráo, nhưng dung mạo lại là vẻ đẹp Giang Nam điển hình, như nước làm thành.

Khóe miệng cô nhếch lên, nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của mình: "Yo...

Tôi nhớ cậu là, Tống Thư Hàng đúng không.

Cuối tuần rảnh rỗi, ra ngoài bắt chuyện với gái xinh à?

Không ngờ phương diện này cậu lại là kiểu chủ động tấn công, trước đây đúng là không nhìn ra đấy." Tống Thư Hàng ôm trán.

Giây phút này, cậu chỉ muốn chết.

Cô gái trước mắt, là chị chủ tiệm sách.

Chị chủ từ trước đến nay đều yên lặng ngồi ở vị trí trong tiệm sách, cầm một cuốn sách đọc.

Khi ở tiệm sách, chị sẽ búi tóc dài sau đầu, để một lọn tóc bên vai phải, trông hiền dịu, trí thức, điềm tĩnh và trưởng thành.

Tống Thư Hàng từ lúc đến tiệm sách của chị đến giờ, chưa từng thấy chị xõa tóc dài ra, với vẻ ngoài thanh xuân như vậy.

Hơn nữa, chân của chị chủ dài ra từ bao giờ thế?

Thôi được rồi...

Tống Thư Hàng cẩn thận nhớ lại, hình như mỗi lần mình đến tiệm sách Tô, chị chủ gần như đều ở tư thế ngồi. "Chị chủ, chị hiểu lầm rồi." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Thật ra tôi nhận nhầm người, tôi thực sự đang đợi một cô gái, vừa rồi nhầm bóng lưng của chị thành cô ấy." "Đúng là câu trả lời chuẩn sách giáo khoa." Chị chủ mỉm cười: "Tôi đã thấy câu trả lời tương tự trong rất nhiều sách." Tống Thư Hàng: "..." Chị chủ dừng lại, cười nói: "Không trêu cậu nữa.

Chàng trai tiếp tục cố lên, khu phố La Tín không thiếu đối tượng trẻ tuổi.

Một lần thất bại không có nghĩa là thất bại mãi mãi, vực dậy tinh thần, cơ hội chỉ đến với người biết tranh thủ.

Chàng trai cậu hãy cố gắng hơn nữa." "Câu trả lời của chị cũng chuẩn sách giáo khoa ghê." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, lời thoại này thường dùng để an ủi người thất tình.

Chị chủ mỉm cười, chị nới lỏng chiếc vali, sửa lại cổ áo cho Tống Thư Hàng, vỗ vỗ vai cậu: "Cố lên!" Sau đó, chị vẫy vẫy tay, tiếp tục kéo chiếc vali lớn đi xa dần.

Tống Thư Hàng khổ não xoa xoa thái dương.

May mà đây là thế giới ảo.

Cậu lại đứng dậy tìm kiếm trong khu phố La Tín. ...

Trời dần tối.

Tống Thư Hàng vẫn không tìm thấy Vũ Nhu Tử. "Quả nhiên." Cậu khẽ thở dài, bước nhanh ra khỏi khu phố La Tín, gọi một chiếc taxi, đi thẳng đến ga tàu cao tốc.

Vì có chuyện 'không gặp được Tô Thị A Thập Lục' của ngày hôm qua làm nền, hôm nay nội tâm Tống Thư Hàng đã có nhiều sự chuẩn bị hơn.

Hôm nay không gặp được Vũ Nhu Tử, là trong dự liệu của cậu.

Nếu có thể gặp được Vũ Nhu Tử... vậy đó sẽ là một bất ngờ thú vị! "Cậu trai, đi đâu?" Lên xe, tài xế taxi hỏi.

Tống Thư Hàng: "Xin hãy đi về hướng ga tàu cao tốc." "Được thôi." Bác tài xế taxi cười nói: "Khoảng cách này vừa đẹp, kịp giờ giao ca." Tống Thư Hàng lịch sự cười đáp lại, rồi chìm vào suy tư.

Nói đi cũng phải nói lại... cậu lại có thể nhận nhầm Vũ Nhu Tử. 【Nhầm chị chủ tiệm sách thành Vũ Nhu Tử là cái quái gì vậy?】

Tống Thư Hàng véo cằm, suy nghĩ.

Cậu cẩn thận nhớ lại khoảnh khắc nhận nhầm chị chủ hôm nay.

Lúc nhìn thấy bóng lưng đó... không sai được, đó là bóng lưng của 'Vũ Nhu Tử'.

Điểm tự tin này Tống Thư Hàng vẫn có.

Thân hình, kiểu tóc và dáng đi của cô nương Vũ Nhu Tử đều rất độc đáo.

Vì công pháp của Linh Vũ Điệp Đảo, bước chân của cô nhẹ nhàng, một bước đi ra bằng mấy bước của người thường... có thể làm được điều này, không chỉ vì chân cô dài!

Nhưng, khi bóng lưng quay sang mặt nghiêng, lại biến thành dáng vẻ hiền dịu của chị chủ tiệm sách.

Diễn biến thần kỳ này, thật sự ngoài dự liệu của Thư Hàng. 【Hoặc là, nhân vật Vũ Nhu Tử, ngay từ đầu đã không tồn tại, là nhân vật do mình ảo tưởng ra.

Là cái tôi của tuổi thanh xuân, mỗi lần đến tiệm sách Tô, nhìn chị chủ phong cách con gái Giang Nam, rồi trong đầu bổ sung cấu tạo thành nhân vật.】 Có một suy nghĩ như vậy, truyền đến đầu óc Tống Thư Hàng.

Sau đó, giống như 'quảng cáo oanh tạc mệt mỏi', không ngừng lặp đi lặp lại.

Tẩy não tuần hoàn!

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, tâm trạng lập tức vui vẻ hẳn lên.

Rõ ràng, suy nghĩ này không phải của chính cậu, mà là ý niệm do thế giới ảo cưỡng chế gửi đến. "Chậc, nói cách khác, ngoài việc oanh tạc mệt mỏi ra, tên này không còn thủ đoạn nào khác sao?" Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên.

Ý niệm này điên cuồng phát trong đầu cậu, tâm trạng cậu lại càng vui vẻ hơn.

Cảm giác này, phải hình dung thế nào đây?

Ừm, đại khái giống như lúc trước, khi thấy Thông nương ở 'hình thái hành', lao lên vung vẩy nắm đấm nhỏ bé, dốc sức tấn công vào bắp chân của cậu.

Thông nương dốc sức tấn công, nắm đấm vung ra cả ảo ảnh, thỉnh thoảng còn bật lên đá vào đầu gối cậu.

Nhưng, điều này vẫn không thể thay đổi sự thật là lực tấn công của nó cực kỳ yếu, không có hiệu quả. 'Thế giới ảo' hiện tại giống như Thông nương, cuộc tấn công mệt mỏi của nó chính là nắm đấm của Thông nương, trông thì vừa nhanh vừa mạnh, nhưng hiệu quả thực tế lại rất yếu, hoàn toàn vô dụng.

Thậm chí, nó càng cố gắng như vậy, nội tâm Tống Thư Hàng lại càng vui vẻ.

Cảm giác nhìn thấy đối thủ nghiến răng nghiến lợi dốc toàn lực, nhưng lại không làm gì được mình, cũng là một loại 'trải nghiệm' của cuộc đời.

Tài xế taxi lúc nhìn vào kính chiếu hậu bên phải, đột nhiên thấy nụ cười 'vui vẻ' quỷ dị của Tống Thư Hàng, da đầu cũng tê dại.

Vốn dĩ trong lòng ông còn đang nghĩ, nhân lúc còn chút thời gian trước khi giao ca, có nên chở cậu thiếu niên này đi một vòng không?

Nhưng sau khi thấy nụ cười 'vui vẻ' đó, ông lập tức bóp chết ý nghĩ vừa rồi của mình trong trứng nước.

Ông dùng tốc độ nhanh nhất chở Tống Thư Hàng đến ga tàu cao tốc, thu tiền xong, lại vội vã rời đi.

Tống Thư Hàng mặt ngơ ngác. "Mình đắc tội với bác tài xế taxi này lúc nào vậy?

Nhìn dáng vẻ của ông ấy, như là đang tránh tai họa mà tránh mình?" Cậu nghi hoặc trong lòng.

Tuy cậu bây giờ chỉ là nhục thân bình thường, nhưng kinh nghiệm sống vẫn còn.

Qua biểu cảm trên mặt bác tài xế taxi này, có thể dễ dàng đoán ra suy nghĩ của ông.

Từ đầu đến cuối, mình có làm gì đâu?

Thậm chí mình và ông ấy còn chưa nói được mấy câu.

Tống Thư Hàng gãi đầu, xoay người đi vào ga tàu cao tốc.

Không vội, Tống Thư Hàng đi lấy vé trước, rồi đi ăn chút gì đó cho no bụng. "Cơ thể người bình thường, thật phiền phức." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tu sĩ đến Tứ phẩm, việc hấp thụ thức ăn không còn quan trọng lắm...

ăn cơm chỉ để hưởng thụ, những 'đại tiệc' như Thực Tiên Yến vừa hưởng thụ vừa tăng cường công lực mới là thứ tu sĩ theo đuổi.

Còn vì đói bụng mà phải đi ăn, điều này khá phiền phức. 【Huấn luyện viên... quả nhiên tôi vẫn muốn tu chân.】 Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đúng rồi, nói đến sự nghiệp tu chân của cậu, không có huấn luyện viên.

Ngược lại còn thu được mấy người đệ tử.

Chương 1888

Ừm, lùi một bước mà nói, tất cả tiền bối trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào', đều được coi là những người vừa là thầy vừa là bạn. ...

Tàu cao tốc đi đến một trạm nhỏ ở thành phố Nam Hoa Hồ.

Sau khi xuống khỏi thị trấn nhỏ, còn một đoạn đường nữa mới đến thôn Lâm Diêu.

Tống Thư Hàng sờ sờ ví tiền, ngẩng đầu nhìn trời. "Trước tiên đến thôn Lâm Diêu xem miếu Tiên Quân, sau đó... nếu không có kết quả, tối nay phải ở lại gần thôn Lâm Diêu rồi." Cậu ngáp một cái, cơ thể hơi mệt mỏi. "Thế này đã không chịu nổi rồi à?

Quả nhiên, thiếu rèn luyện." Tống Thư Hàng xuống khỏi ga tàu cao tốc, rồi bắt một chiếc xe, đi thẳng đến miếu Tiên Quân. "Ồ?

Cậu trai, cậu cũng đến miếu Tiên Quân cúng bái à?" Nghe thấy điểm đến của Tống Thư Hàng, tài xế lập tức nhiệt tình hẳn lên. "Vâng, vì gần đây có nhiều phiền não, nên nghe nói miếu Tiên Quân rất linh nghiệm, liền muốn đến xin một lá bùa gì đó." Tống Thư Hàng cười đáp. "Vậy cậu tìm đúng chỗ rồi đấy.

Miếu Tiên Quân ở thôn Lâm Diêu chúng tôi tuy nhỏ, nhưng linh nghiệm lắm.

Bất kể là cầu con trai con gái, bất kể là cầu học hành thuận lợi hay cầu tìm được đối tượng, đều có xác suất rất lớn nhận được phúc lành của Tiên Quân." Bác tài xế ha hả cười lớn.

Tống Thư Hàng lịch sự mỉm cười gật đầu. "Nói đến, người bây giờ cũng lạ thật.

Lúc tôi còn trẻ, mọi người đến miếu Tiên Quân đều cầu con trai.

Ai cũng mong vợ mình sinh được một thằng cu.

Nhưng mấy năm nay, đến miếu cầu con, phần lớn đều cầu con gái, ai cũng mong sinh được một cô con gái xinh đẹp.

Cách suy nghĩ của người trẻ tuổi, tôi thật không hiểu nổi." Bác tài xế lải nhải.

Tống Thư Hàng ha hả cười: "Có lẽ là vì con gái đáng yêu hơn?

Hoặc là, vì mấy năm trước cầu con trai nhiều quá, nên bây giờ phải cầu thêm con gái để cân bằng?" "Cậu trai tổng kết tinh túy đấy." Bác tài xế giơ ngón cái.

Tống Thư Hàng tựa vào cửa sổ xe, bất giác nghĩ đến Lý Âm Trúc... rồi cậu đột nhiên cảm thấy tâm mình thật sự già rồi.

Nhắc đến chủ đề con gái, thật sự sẽ nghĩ đến con gái mình. "Cậu trai muốn đến miếu Tiên Quân cầu gì?" Bác tài xế hỏi. "Ừm, thực ra cũng không có gì để cầu, chỉ là gần đây mọi việc đều có chút không thuận lợi, nên muốn cầu bình an, cầu tâm an." Tống Thư Hàng đáp.

Bác tài xế gật gật đầu: "Tâm thái cậu trai rất tốt, gần đây tôi cũng chở mấy học sinh trẻ như cậu đến miếu Tiên Quân, họ đều cầu học hành thành tài.

Thực ra tôi nói một câu thật lòng... chuyện học hành này, phần lớn vẫn phải dựa vào chính mình.

Tiên Quân dù có phù hộ cậu, cũng chỉ có tác dụng khoảng mười phần trăm.

Cậu không nỗ lực, chỉ dựa vào phúc lành của Tiên Quân thì có tác dụng gì?" Tống Thư Hàng im lặng gật đầu, nụ cười cũng chân thành hơn nhiều. 【Học sinh trẻ như cậu】câu này, cậu thích, cậu rất tán thưởng.

Dường như đã rất lâu rồi, không ai khen cậu trẻ. "Đúng rồi, bác tài.

Tiên Quân trong miếu Tiên Quân, cụ thể trông như thế nào ạ?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Cái này phải hình dung thế nào nhỉ?

Một lời khó nói hết.

Nhưng, tượng Tiên Quân giống hệt như tiên nhân thật vậy!" Bác tài xế khen ngợi.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu.

Tượng giống như tiên nhân... lần này, có lẽ sẽ không về tay không.

Bạch tiền bối, quả nhiên mãi mãi là người đặc biệt nhất.

Mấu chốt phá cục lần này, xem ra chính là Bạch tiền bối. ...

Thôn Lâm Diêu, gần miếu Tiên Quân.

Tài xế dừng xe, nói: "Xe ở gần miếu Tiên Quân chỉ có thể dừng ở đây, tiếp theo cậu phải tự mình đi bộ lên.

Thấy khu đèn đuốc kia không?

Đó chính là miếu Tiên Quân rồi." Tống Thư Hàng nhìn về phía xa, vị trí giống hệt ngôi miếu nơi Bạch tiền bối xuất quan trong ký ức. "Cảm ơn bác tài." Tống Thư Hàng trả tiền xe rồi xuống.

Cậu bắt đầu đi nhanh về phía miếu Tiên Quân.

Càng đến gần ngôi miếu, nội tâm cậu càng có cảm giác háo hức.

Không sai, là ngôi miếu này.

Ngay cả hình dáng cũng giống hệt trong ký ức của cậu, bài trí cũng vậy, quy cách cũng vậy, đều không thay đổi.

Chỉ là có hơi náo nhiệt hơn trong ký ức một chút.

Quảng trường trước miếu đèn đuốc sáng trưng.

Có không ít người đến cầu nguyện ra ra vào vào. "Vào xem trước rồi tính." Tống Thư Hàng cố gắng giữ bình tĩnh, đè nén niềm vui trong lòng.

Dù sao thì... hy vọng càng lớn, thất vọng cũng càng lớn.

Cho nên, trước khi thật sự nhìn thấy tượng Tiên Quân, cậu phải bình tĩnh.

Tống Thư Hàng từng bước tiến đến đại điện của chùa.

Người đến cầu nguyện, xếp thành hàng dài.

Cậu tuân thủ kỷ luật, theo thứ tự, nhập vào hàng ngũ.

Trước khi vào cửa, lại tiện tay mua hai nén hương.

Trong miếu Tiên Quân, hương khói nghi ngút.

Phía trước vẫn là một hàng người cầu nguyện, nam nữ già trẻ, miệng đang lẩm bẩm khấn vái.

Tống Thư Hàng lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía pho tượng Tiên Quân.

Giây tiếp theo, cậu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Không sai rồi.

Là pho tượng Tiên Quân này.

Chính là thần tượng trước khi Bạch tiền bối xuất quan.

Tượng Tiên Quân có mái tóc dài, tay bắt đạo ấn, sống động như thật.

Đúng là tác phẩm khéo đoạt thiên công.

Tim Tống Thư Hàng cũng không khỏi đập nhanh hơn mấy nhịp... lần này, hoàn toàn là kích động.

Cuối cùng cũng tìm thấy rồi!

Vậy, lúc này Bạch tiền bối, hẳn là vẫn đang bế quan trong tượng đúng không?

Nếu không có ngoại vật can thiệp, Bạch tiền bối hẳn là sẽ vào cuối tháng này, ngày 30 tháng 6, chính thức xuất quan.

Đám đông cầu nguyện chậm rãi tiến về phía trước.

Đến lượt Tống Thư Hàng.

Cậu chắp tay, khẽ nói: "Bạch tiền bối, tìm thấy ngài rồi." Tiếp theo, cậu phải làm sao?

Bạch tiền bối đang bế quan, căn bản không nghe thấy âm thanh bên ngoài.

Dù có dời tượng của ngài đi, cũng không thể cắt ngang bế quan của ngài.

Làm sao để triệu hồi Bạch tiền bối ra, là một vấn đề lớn.

Chẳng lẽ phải đợi đến cuối tháng, Bạch tiền bối phá quan mà ra?

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn tượng.

Lát sau, cậu lại khẽ nhíu mày.

Ban đầu, lần đầu tiên cậu thấy tượng Bạch tiền bối, khi nhìn tượng, trước mắt sẽ tự động hiện ra hình ảnh chân thực của Bạch tiền bối, mắt như sao, áo trắng như tuyết, tuấn mỹ như tiên giáng trần.

Lần này, lại không có cảm giác đó.

Pho tượng này... không phải thật sự chỉ là một pho tượng chứ?

Nếu Bạch tiền bối chỉ là một pho tượng bình thường, thì thật đau lòng.

Chương 1889

Có một khoảnh khắc, đầu óc Tống Thư Hàng co giật, muốn hét lên với pho tượng một câu: Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài...

May mà, lý trí vào thời khắc cuối cùng, đã đè nén được xung động muốn chết. "Bạch tiền bối vạn năng, xin hãy giúp con một tay." Tống Thư Hàng cuối cùng chỉ im lặng cầu nguyện, rồi xoay người rời khỏi miếu Tiên Quân.

Đợi đến cuối tháng lại đến một chuyến vậy, lúc đó hẳn là lúc Bạch tiền bối xuất quan.

Tiếp theo, trong khoảng thời gian một tháng này, cậu nên làm gì đây?

Có nên đến vị trí 'chùa Quỷ Đăng' xem không?

Ở đó, cậu và Vũ Nhu Tử cùng nhau có được con linh quỷ đầu tiên trong đời, cũng là một địa điểm rất quan trọng.

Có lẽ bây giờ, hai con linh quỷ vẫn còn ở bên trong.

Nhưng, không có Vũ Nhu Tử, dù cậu có tìm thấy 'chùa Quỷ Đăng' cũng không thể tiếp xúc được với linh quỷ.

Hay là, đi dạo quanh thôn Lâm Diêu?

Vẫn nhớ lúc đó khi Bạch tiền bối sắp xuất quan, sức hút quỷ dị của bản thân ngài không thể kiểm soát, hơi bị rò rỉ ra ngoài, rồi pho tượng bị người ta cướp đi... nhớ là một vị công tử nhà giàu đã cướp pho tượng, đó cũng là một 'điểm thời gian', có lẽ cũng là mấu chốt phá cục. "Khoan đã, ra là vậy." Tống Thư Hàng vỗ vỗ đầu.

Bây giờ cách lúc Bạch tiền bối xuất quan còn hơn 30 ngày, nên 'sức hút chí mạng' của Bạch tiền bối khi bế quan vẫn chưa bắt đầu rò rỉ ra, vì vậy khi mình nhìn pho tượng, không thể thấy được ảo ảnh chân thân của Bạch tiền bối.

Hẳn là như vậy.

Vậy mình nhân lúc còn một tháng, trước tiên đến vị trí chùa Quỷ Đăng dạo một vòng, nếu không có thu hoạch gì, một tháng sau lại quay lại? "Bạch tiền bối, chúc con mọi việc thuận lợi." Tống Thư Hàng đã nghĩ thông mấu chốt.

Cậu bước nhanh ra ngoài miếu. ...

Lúc này, bên ngoài miếu Tiên Quân truyền đến một trận âm thanh hỗn loạn.

Bốn chiếc xe tải nhỏ chạy đến ngoài miếu Tiên Quân.

Một công tử trẻ tuổi từ trên xe nhảy xuống.

Sau lưng hắn là hơn sáu mươi tráng hán vai u thịt bắp. "Lên, đào pho tượng Tiên Quân ra cho tao!

Chú ý, không được làm hỏng tượng Tiên Quân." Công tử lớn tiếng hét.

Một cảnh tượng quen thuộc.

Tống Thư Hàng: "???" Khoan đã, hôm nay không phải mới là ngày 2 tháng 6 sao?

Còn lâu mới đến lúc Bạch tiền bối xuất quan mà, sao cảnh này đã xảy ra rồi?

Chẳng lẽ... thế giới ảo này đã đảo lộn toàn bộ thời gian của các sự kiện?

Nếu mình theo ký ức, ngày 30 mới đến, pho tượng Tiên Quân có phải đã sớm bị đào đi rồi không.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, sáu mươi tráng hán kia đã mang theo công cụ xông vào miếu Tiên Quân, bất chấp sự chửi mắng và phản kháng của khách hành hương, cưỡng ép đào pho tượng Tiên Quân ra.

Một chiếc 'xe nâng' chạy tới, nâng pho tượng Tiên Quân lên, nhanh chóng lao về phía một chiếc xe vận chuyển bên ngoài.

Toàn bộ hành động, như mây bay nước chảy, vô cùng thuận lợi. "Chờ đã!" Tống Thư Hàng chạy tới. "Nhóc con đừng đến gây rối." Một tráng hán chặn trước mặt Tống Thư Hàng, cơ bắp cuồn cuộn nổi lên.

Phía sau, công tử kia hét lớn: "Đừng lãng phí thời gian, mau rút lui." Tống Thư Hàng liếc nhìn công tử này một cái.

Ánh mắt đối phương, cũng vừa hay đối diện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thở dài: "Tôi nói này..." "Mang cả tên nhóc này đi cho tao, cứ cảm thấy tên này đặc biệt vừa mắt!" Công tử kia vung tay, ra lệnh.

Tống Thư Hàng: "???" Nhìn tôi đặc biệt vừa mắt là có ý gì chứ! ...

Lát sau, Tống Thư Hàng bị mấy tráng hán bắt giữ, đưa lên xe tải nhỏ.

Trong lúc đó, cậu vốn định phản kháng một chút.

Nhưng nghĩ lại, cậu vốn đang suy nghĩ làm sao để bắt được đường dây với vị 'Cố thiếu gia' này, bây giờ đối phương đột nhiên muốn bắt cậu đi, đúng ý cậu rồi.

Vì vậy, Tống Thư Hàng rất phối hợp để mấy vị tráng hán kia bắt đi. ...

Xe tải nhỏ chạy như bay, rất nhanh đã đến trang viên hào trạch quen thuộc của Tống Thư Hàng.

Cánh cổng thép nặng nề ở cửa trang viên, khiến Tống Thư Hàng không khỏi chìm vào hồi ức — nghĩ lại năm đó, một Tống Thư Hàng yếu ớt ngay cả một cánh cổng lớn như vậy cũng không phá nổi. "Không hay rồi, Cố gia.

Tiểu thư cô ấy ngồi ở cửa đợi chúng ta, trông có vẻ rất tức giận, tiểu thư có lẽ đã biết chúng ta ra ngoài làm gì rồi." Một tráng hán hét lên. "A?

Sao cô ấy lại biết chúng ta ra ngoài đào thần tượng?

Ai đã mách lẻo?" Khí thế của Cố thiếu gia yếu đi một chút, không còn vẻ ý chí hừng hực, chỉ điểm giang sơn như ở trước miếu Tiên Quân nữa. "Chúng ta lần này ra ngoài hơn sáu mươi người, động tĩnh quá lớn, tiểu thư không thể không biết được." Tráng hán cười khổ nói. "Mau lấy vải che tượng Tiên Quân lại." Cố thiếu gia hét lên.

Tráng hán nhắc nhở: "Chúng ta lần này còn mang theo một thiếu niên về." "Trước tiên đánh ngất nó đi, rồi đeo cho nó một cái mặt nạ gì đó, che giấu một chút." Cố thiếu gia vội nói.

Tống Thư Hàng: "Khoan đã, chúng ta có thể thương lượng...

Mẹ nó." Chưa kịp nói xong, cậu liền cảm thấy cơ thể mềm nhũn, ý thức mơ hồ.

Trước khi hôn mê, Tống Thư Hàng thấy một tráng hán lấy ra một chiếc mặt nạ Ultraman, đeo lên mặt cậu.

Tống Thư Hàng: "..." ************ Khi Tống Thư Hàng tỉnh lại, phát hiện mình bị lột chỉ còn một chiếc quần lót, nằm trên một chiếc bàn đá.

Hơn nữa trên người còn truyền đến cảm giác lành lạnh, ngưa ngứa.

Tống Thư Hàng: "???" Đây là tình tiết thần thánh gì vậy?

Cậu quay đầu lại, liền thấy một cô gái da dẻ tái nhợt, ngồi trên xe lăn.

Trong tay cô cầm một bảng pha màu, tay phải cầm cọ vẽ, đang chăm chú vẽ gì đó trên người cậu.

Tống Thư Hàng định bật dậy, nhưng phát hiện toàn thân không có chút sức lực nào, không thể động đậy. "Đừng động." Cô gái da dẻ tái nhợt nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng thở dài nói: "Có thể cho tôi biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?" Trong lúc nói, cậu để ý thấy trên mặt mình vẫn còn đeo chiếc mặt nạ kia. "Xin hãy để tôi vẽ xong đã, ân nhân." Cô gái da dẻ tái nhợt, nghiêm túc nói.

Ân nhân?

Khóe miệng Tống Thư Hàng, cuối cùng cũng lộ ra nụ cười — mấu chốt phá cục, lại ở đây.

Thiếu nữ da dẻ tái nhợt, ngồi trên xe lăn này, là em gái của vị Cố thiếu gia kia.

Tình trạng hiện tại của cô, rất kỳ lạ.

Nhưng sự kỳ lạ của cô, chính là thứ Tống Thư Hàng muốn. "Xin hãy yên tâm, tôi đã vẽ trong mơ mấy chục lần rồi, lần này nhất định có thể vẽ thành công." Thiếu nữ lên tiếng an ủi.

Tống Thư Hàng: "..." "Từ năm tháng trước, sau khi gặp được ân nhân, cơ thể tôi đã ngày một hồi phục.

Khoảng nửa tháng sau, tôi đã đứng dậy khỏi xe lăn, có thể tự mình đi lại rồi." Thiếu nữ vừa chăm chú vẽ trên người Tống Thư Hàng, vừa chậm rãi lên tiếng.

Tống Thư Hàng im lặng lắng nghe.

Trong đầu, nhớ lại ký ức về cảnh này.

Ban đầu, lúc cậu và Đậu Đậu mang tượng Bạch tiền bối về, trước khi đi, Đậu Đậu đột nhiên bảo cậu cho thiếu nữ ngồi xe lăn này uống một giọt 'Thối Thể Dịch', kết một thiện duyên.

Khi uống Thối Thể Dịch, kích thích đối với cơ thể rất lớn.

Ngay cả những người trẻ tuổi huyết khí phương cương, thân thể cường tráng, khi uống Thối Thể Dịch cũng cần phải cẩn thận.

Lúc đó thiếu nữ này ngồi trên xe lăn, một bộ dạng bệnh tật, khí huyết suy yếu, hoàn toàn không phải là người có thể chịu được dược hiệu của 'Thối Thể Dịch'.

Nhưng Đậu Đậu lại rất chắc chắn yêu cầu Tống Thư Hàng tặng cô một giọt Thối Thể Dịch.

Tống Thư Hàng lúc đó còn đang nghi ngờ, thiếu nữ này có phải tên là 'Sở Sở' không.

Đậu Đậu hình dung đây là 'thiện duyên to lớn'.

Đậu Đậu lúc đó, đã nhìn ra điều gì? "Sau đó, cứ cách mấy ngày, tôi lại có một giấc mơ.

Trong mơ, có người dạy tôi vẽ các loại hình xăm trên cơ thể người, mỗi lần vẽ hình xăm đều khác nhau.

Mỗi lần mơ xong, tôi sẽ cảm thấy tinh thần rất mệt mỏi." Thiếu nữ tiếp tục nói.

Thiếu nữ này đã kích hoạt 'hệ thống học bá', được truyền thụ trong mơ?

Khụ, xem ra, hẳn là thứ gì đó như huyết mạch truyền thừa? "Cứ như vậy, vẽ liên tục hơn hai tháng.

Trước đây khi mơ, đều là trên một tế đàn cổ xưa, xăm hình cho người ta.

Giấc mơ hôm nay khá kỳ lạ, tôi vừa mơ, phát hiện đối tượng xăm hình biến thành ân nhân.

Chương 1890

Ừm, vẽ xong rồi." Thiếu nữ đặt bảng pha màu và cọ vẽ xuống, vẻ mặt hài lòng gật gật đầu.

Tống Thư Hàng: "Cô vẽ gì lên người tôi vậy?" "Tất nhiên là hình xăm rồi, tôi dựa theo hình xăm trong mơ trước đây, tự mình cải tiến." Thiếu nữ nheo mắt cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." "A, sư phụ gọi tôi." Thiếu nữ đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: "Hả?" "Sư phụ của tôi là bạn tốt của Thất Tu Thánh Quân, cổ vu Elise nữ sĩ, Elise là phiên âm, là âm hiệu của bà ấy.

Âm hiệu và đạo hiệu, pháp hiệu là cùng một đạo lý.

Ân nhân, tôi cũng đã tiếp xúc với thế giới này." Khóe miệng thiếu nữ nhếch lên nói: "Một ngày nào đó, đợi tôi xuất sư, sẽ có cơ hội gặp được ân nhân." Nói rồi, cô suy nghĩ một lát, chậm rãi đưa tay định tháo mặt nạ của Tống Thư Hàng.

Nhưng giữa chừng, cô lại dừng tay lại: "Ừm, trong mơ tháo mặt nạ xuống nhìn thấy cũng là giả.

Dung mạo thật của ân nhân, vẫn là đợi tôi có cơ hội gặp lại trong hiện thực vậy." Trong mơ?

Cô ấy bây giờ, đang mơ sao? "Đến lúc tỉnh mộng rồi." Cô khẽ vỗ tay: "Thật hy vọng có thể gặp được ân nhân trong hiện thực.

Tiếc quá, nếu như lúc đó ân nhân không đeo mặt nạ đồ chơi, để tôi biết dung mạo thật của anh thì tốt biết mấy.

Như vậy cũng tiện cho tôi tìm thấy anh, trả lại ân tình lúc đó, hoàn thành một tâm nguyện của tôi." Tống Thư Hàng: "..." Tôi nên mừng là lúc đó không cho cô thấy mặt thật của tôi, nếu không hình tượng 'ân nhân' cao lớn này, e là sẽ vỡ thành từng mảnh trong lòng cô.

Trong lúc suy nghĩ, thiếu nữ trước mắt đột nhiên ngẩng đầu tựa vào xe lăn, ngủ thiếp đi.

Mà Tống Thư Hàng cũng đã hồi phục khả năng hành động.

Cậu chậm rãi bò dậy từ bàn đá, nhìn xung quanh.

Trông có vẻ, đây là một phòng vẽ khổng lồ, hẳn là nơi thiếu nữ thường ngày vẽ vời.

Quần áo của cậu được đặt ở bên cạnh.

Cách đó không xa, có một tấm gương.

Tống Thư Hàng nhặt quần áo của mình lên, đến trước gương, muốn xem xem thiếu nữ đã vẽ hình gì lên người mình.

Sau đó, cậu thấy một hình... mã QR khổng lồ.

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt.

Là mã QR, không sai được.

Đập bàn!

Không phải nói là hình xăm sao?

Tại sao lại là một hình mã QR?

Lát sau...

Tống Thư Hàng lấy điện thoại của mình ra, thử quét mã QR này.

Tống Thư Hàng không có thói quen thấy mã QR là quét... không giống như Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, ngay cả mã QR trên trán 'Thiên Nhân' cũng không tha.

Nhưng, lần này mã QR được vẽ trên người cậu, không quét một cái sao chịu nổi?

Tống Thư Hàng đối diện với gương, giơ cao điện thoại điều chỉnh góc độ, 'cạch' một tiếng, quét một lần.

Tít~~ Điện thoại phát ra một âm thanh vui tai.

Nhưng chẳng có gì, căn bản không quét ra được thứ gì. "Là mình thao tác sai?" Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Suy nghĩ một lúc, cậu lùi lại một bước, điều chỉnh góc độ điện thoại, hướng thẳng điện thoại vào mã QR trên cơ thể mình, lại quét một lần nữa.

Tít~ Lần này, quét ra thứ gì đó rồi.

Tống Thư Hàng lật điện thoại lại xem... là một tấm ảnh. "Ảnh, ảnh?" Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Thiếu nữ vẽ trên người cậu cả buổi, vẽ ra một mã QR phức tạp như vậy, kết quả quét xong lại ra một tấm ảnh?

Dạ dày đau, gan cũng đau, eo cũng vậy.

Trên ảnh là một tế đàn vô cùng khổng lồ, phong cách rất nguyên thủy, thần bí, nằm trong một lòng chảo bốn bề là núi.

Trên tế đàn vẽ đầy văn tự cổ vu, đây là loại văn tự cổ xưa hơn cả 'ngôn ngữ viễn cổ', ngày nay phần lớn đã thất truyền, ngay cả người hiểu những văn tự cổ vu này cũng không còn nhiều.

Trên tế đàn, có một cái hố lớn, to bằng một cái ao nhỏ.

Bên cạnh hố lớn trên tế đàn, có một bóng người mặt mũi mơ hồ đứng ở đó, đang đưa tay rạch cổ tay mình, có máu tươi màu vàng kim chảy ra từ vết thương, rơi vào hố lớn trên tế đàn.

Trên bầu trời của tế đàn, dày đặc bóng dáng kẻ địch, những kẻ địch này đều đang rình mò tế đàn bên dưới, nhìn chằm chằm vào bóng người mơ hồ bên cạnh tế đàn.

Tống Thư Hàng: "..." Tấm ảnh này, có ý gì?

Chẳng lẽ là bảo mình tìm cái 'tế đàn' này?

Nhưng, chỉ một tấm ảnh, mình biết tìm tế đàn này ở đâu?

Quá làm khó người khác.

Nếu 'Giám Định Bí Pháp' của mình còn, thì có thể thử giám định một chút, xem có thể ra được manh mối và thông tin gì không.

Tống Thư Hàng xoa xoa trán.

Ánh mắt của cậu, cuối cùng dừng lại trên người người đàn ông mặt mũi mơ hồ bên cạnh tế đàn.

Trên người người đàn ông, vẽ những hình xăm phức tạp — nhưng không phải loại mã QR như trên người Tống Thư Hàng, người ta là hình xăm cổ vu chính hiệu.

Tống Thư Hàng cẩn thận nghiền ngẫm những hình xăm này.

Có lẽ, bí mật được giấu trong những hình xăm này?

Cậu phóng to tấm ảnh trên điện thoại.

Nhìn một lúc... cậu ngẩng đầu nhìn trời, thở dài.

Tống.

Hoàn toàn không biết gì về hình xăm cổ vu.

Thư Hàng.

Trong tình huống hoàn toàn không hiểu, cậu mà nghiên cứu ra được thứ gì thì mới có vấn đề.

Tống Thư Hàng lại thu nhỏ tấm ảnh trên điện thoại, cẩn thận quan sát toàn bộ tấm ảnh. "Hử?" Đột nhiên, cậu khẽ kêu lên một tiếng.

Là hoa mắt sao?

Có một khoảnh khắc, cậu cảm giác người có dung mạo mơ hồ này, chính là mình.

Vết thương trên cổ tay, dường như xuất hiện trên cánh tay của chính cậu, đau rát.

Lại dường như có máu tươi từ trong cơ thể mình không ngừng chảy ra, rơi vào trong tế đàn này.

Lát sau, lại có cảm giác yếu ớt vì mất máu sống động như thật ùa đến.

Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân lạnh toát, hô hấp khó khăn, thiếu oxy, toàn thân đổ mồ hôi lạnh.

Mất máu quá nhiều còn có triệu chứng này sao?

Tống Thư Hàng nhớ lại ký ức năm đó mình thi triển Giám Định Bí Pháp... lúc đó, toàn thân cậu máu tươi phun ra như vòi phun, cả người bị phun thành xác khô, nhưng ăn một viên thuốc, làm một phát trị liệu thuật là hồi phục như cũ.

Ong~~ Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong đầu phát ra một trận ong ong.

Như thể một đàn ong khổng lồ đang bay lượn trong đầu cậu.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, khẽ lắc lắc đầu.

Một lúc sau, cảm giác tiếng ong ong trong đầu biến mất, cậu mới mở mắt ra.

Vẫn đang ở trong phòng vẽ của thiếu nữ.

Nhưng, sau lưng cậu, truyền đến một cảm giác ấm áp.

Cảm giác ấm áp, xua tan cái lạnh trên cơ thể cậu lúc này.

Sau đó, một đôi tay tạo thành từ ánh sáng vàng kim, nhẹ nhàng đỡ lấy cậu, ôm cậu vào lòng.

Là đôi tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Cô ấy đã vào thế giới hư ảo này rồi sao?

Nói cách khác... phá cục? "Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử." Tống Thư Hàng lòng ấm lại, cảm động nói: "Cô đến rồi." Trong lúc nói, một đôi cánh nhỏ bên hông Công Đức Xà Mỹ Nhân dang ra, khẽ vỗ.

Đôi cánh mở rộng, hóa thành một đôi cánh khổng lồ.

Cánh khép lại, bao phủ cả Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân vào trong. "Nhân Gian Đại Pháo cấp một chuẩn bị." @#%× tiên tử trong miệng phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Tống Thư Hàng: "?" Cậu có một dự cảm không lành trong lòng.

Chưa kịp suy nghĩ nguồn gốc của dự cảm không lành này...

Rầm!

Chương 1891

Công Đức Xà Mỹ Nhân ôm cậu, lao vút lên trời, đâm sầm vào trần nhà.

Cốp~~ Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu mình và trần nhà va chạm dữ dội.

Mắt cậu tối sầm, lại một lần nữa chìm vào hôn mê. ************ Tống Thư Hàng bị một trận 'đau đớn tột cùng' đánh thức.

Cậu lại mở mắt ra, phát hiện mình vẫn ở trong không gian đen kịt đó.

Thiên kiếp của thế giới Long Lạc, vẫn đang không mệt mỏi giáng 'cơn đau tột cùng' xuống người cậu, tấn công ý chí của cậu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đã khôi phục nguyên trạng, đuôi rắn của cô cuộn tròn, 'ngồi' ở một bên.

Đôi cánh bên hông đã thu nhỏ lại, che phủ vị trí bụng dưới của cô. 【Đôi cánh này, có thể biến lớn.】 Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào đôi cánh này, @#%× tiên tử, mỗi lần tiến hóa đều có thể mang đến bất ngờ lớn.

Bốp~~ Lúc này, lại một trận đau đớn tột cùng giáng xuống người Tống Thư Hàng.

Cơ thể Tống Thư Hàng run lên — đây đã là cơn đau tột cùng thứ một trăm lẻ mấy rồi không biết.

Cậu phát hiện, mình đã có thể chịu đựng được cấp độ đau đớn này.

Tống.

Sức chịu đựng đau đớn lại lên một tầm cao mới.

Cơn đau tột cùng mức độ này đã trở thành chuyện nhỏ.

Thư Hàng. "Ồ?

Mình thích ứng nhanh thế sao?" Chính Tống Thư Hàng cũng có chút kinh ngạc.

Rõ ràng trước đó ở cơn đau thứ 101, cơn đau gấp trăm lần trước đó, gần như đã đạt đến giới hạn của cậu.

Nhưng bây giờ, thiên kiếp đau khổ giáng xuống, đã không còn cảm giác gì nhiều. "Là thiên kiếp của thế giới Long Lạc, cuối cùng cũng hết sức rồi?

Hay là sức chịu đựng đau đớn của mình lại lên một tầm cao mới?

Hay là, chỉ có cơn đau thứ 101 đó, là đặc biệt?" Tống Thư Hàng suy đoán.

Bốp~ Lại một đợt đau đớn tột cùng giáng xuống. "Còn mấy đợt nữa?

Hay là đừng kéo dài thời gian nữa, một lần đến hết đi?" Tống Thư Hàng đề nghị với không gian màu đen.

Thời gian của mọi người đều rất quý báu.

Lãng phí vào 'thiên kiếp đau khổ' vô nghĩa, không đau không ngứa này, hoàn toàn không có ý nghĩa.

Theo tiếng nói của Tống Thư Hàng, không gian màu đen... bắt đầu sụp đổ.

Thiên kiếp Long Lạc, biến mất.

Tống Thư Hàng: "???" Thiên kiếp của thế giới Long Lạc này, tố chất tâm lý kém vậy sao? ...

Thế giới Hắc Long, rừng Đạt Đạt Mã, bộ lạc chi nhánh Long Huyết.

Ý thức Tống Thư Hàng trở về nhục thân.

Cậu mở mắt ra.

Ánh nắng chói chang, chiếu rọi lên người cậu.

Thương thử tà ma hai chân trước ôm thanh trường kiếm tăm xỉa răng, tựa ngồi trên lan can ban công, một chân sau buông thõng xuống dưới lan can.

Một cảm giác kiếm khách giang hồ lãng tử, ập đến.

Vừa ngầu vừa đáng yêu.

Lý Âm Trúc ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, chớp chớp đôi mắt to màu bạc, đang duỗi ngón tay tò mò chọc vào mặt Tống Thư Hàng.

Thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, cô nở nụ cười: "A Tống, anh tỉnh rồi." "Lần này mình tu luyện bao lâu rồi?" Tống Thư Hàng theo thói quen hỏi.

Khi hỏi câu này, cậu cảm thấy đặc biệt có cảm giác 'cuộc đời tu sĩ'.

Tu sĩ bế quan tu luyện, một lần bế quan là mấy tháng, mấy năm.

Tuy cậu chưa từng bế quan lâu như vậy, nhưng lần này là độ thiên kiếp 'cấp 5 lên cấp 6' Long Lạc, ít nhất cũng phải qua mấy ngày rồi chứ? "Một đêm." Lý Âm Trúc chớp mắt, hàng mi dài cong vút: "Thái dương trên Hóa thân sắt thép của A Tống mới vừa mọc thôi." Tống Thư Hàng: "..." Thời gian ngắn hơn tưởng tượng rất nhiều.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay tới, tò mò hỏi: "Lúc ngươi bế quan, sao đột nhiên bắt đầu tấn cấp, từ cấp 5 Long Lạc đột phá lên cấp 6

Long Lạc?

Ngươi không phải đã chuyển hết lưu lượng ma lực cho tiểu Âm Trúc và tiểu Thương thử rồi sao?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nhắc đến chuyện này, trong lòng cậu lại nghẹn ngào: "Toàn nhờ đồng đội hỗ trợ mạnh mẽ." Xích Tiêu Kiếm tiền bối lập tức hiểu ra: "Có người chuyển cho ngươi một khoản lưu lượng?

Chẳng lẽ là... lão tộc trưởng của bộ lạc chi nhánh Long Huyết." "A." Tống Thư Hàng gật gật đầu. "Không sao, ngươi không phải đã bình an độ kiếp trở về rồi sao." Xích Tiêu Kiếm tiền bối dùng chuôi kiếm khẽ vỗ vỗ Tống Thư Hàng: "Thậm chí ta cảm thấy, đối với ngươi, đây là một chuyện tốt." Ngươi xem, lúc CD phục sinh chưa đến, Tống Thư Hàng từ cấp 5 Long Lạc lên cấp 6, một đêm đã phá kiếp mà ra.

Nếu CD của kim tệ phục sinh đã hồi xong, Tống Thư Hàng độ kiếp mà không chết một lần, dường như cũng không xứng với nhiều pháp khí phục sinh như vậy. "Tấn cấp thành công rồi, cảm giác có thay đổi gì không?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại hỏi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt, nội thị trạng thái của mình một chút: "Thần thức lại tăng thêm một đoạn, cường độ tinh thần lực tăng gấp đôi hơn." Vốn dĩ tinh thần lực của cậu, đã có cấp bậc Lục phẩm Chân Quân, cộng thêm sau khi thần thức và tiểu kim đan 'Cổ U Long Phách' tương thông với nhau, tinh thần lực còn có thể bùng nổ gấp đôi, tương đương với gấp hai lần trình độ 'Lục phẩm Chân Quân' bình thường.

Bây giờ, cường độ tinh thần lực của cậu lại tăng gấp đôi. "Sau đó, ơ... tiểu kim đan của ta." Tống Thư Hàng đột nhiên lại kêu lên.

Bảy tiểu kim đan của cậu, ngoài hạt nhân 'Cổ Vu Thần Huyết', những cái còn lại đều đã hoàn thành Kim Đan Cấu Đồ.

Mà bây giờ, 'Cổ Vu Thần Huyết' của cậu, cũng đã nảy sinh biến hóa.

Cổ Vu Thần Huyết, bản chất của nó là một giọt thần huyết màu vàng sẫm.

Trên đó đầy những hình 'mã QR' lộn xộn, chồng chéo lên nhau...

đó là những hoa văn được hình thành sau khi thần huyết màu vàng kim hấp thụ hơn năm mươi vị Thiên Nhân Ngũ phẩm.

Mà lúc này, những mã QR lộn xộn trên Cổ Vu Thần Huyết, đã được sắp xếp lại một lần, tổ hợp thành một mã QR hoàn toàn mới.

Tống Thư Hàng thấy mã QR này, dừng một chút, ý thức của cậu bao phủ lên giọt 'Cổ Vu Thần Huyết' này.

Cổ Vu Thần Huyết trải ra, hình thành dạng dẹt.

Trình bày hoàn chỉnh mã QR đó trước mắt Tống Thư Hàng.

Ý thức Tống Thư Hàng lướt qua mã QR này, muốn sao chép nó ra, rồi dùng điện thoại quét thử xem.

Ý niệm của cậu vừa động, trên Cổ Vu Thần Huyết xoẹt một cái, xuất hiện một tấm hình.

Chính là tấm hình tế đàn đó.

Tống Thư Hàng: "..." Điều này không khoa học, cũng không tu chân.

Không phải Kim Đan Cấu Đồ đại diện cho kinh nghiệm cả đời của tu sĩ, kết hợp với cảm ngộ trong lòng và đặc sắc của công pháp tu luyện, thuộc tính, thiên phú của bản thân, được vẽ trên kim đan sao? 【Thế giới được liên kết】và 【Bích Thủy Các vô hạn】 tuy không phải là kinh nghiệm của Tống Thư Hàng, nhưng đó là do Công Đức Xà Mỹ Nhân và linh quỷ vẽ, cả hai từ một mức độ nào đó mà nói là một thể với Tống Thư Hàng.

Cho nên, chúng cũng có thể đại diện cho chính Tống Thư Hàng.

Hai bức Kim Đan Cấu Đồ này miễn cưỡng cũng có thể nói là 'một trong những kinh nghiệm sống' của Tống Thư Hàng.

Mà những Kim Đan Cấu Đồ còn lại 【Vẫn là Thánh Thành không bao giờ sụp đổ, Thánh Kiếm mang đến chung yên cho thế giới, Thánh Âm từng vang vọng nơi viễn cổ, Tinh Thần của sáng tạo và hủy diệt】 đều do chính Tống Thư Hàng một tay vẽ, không có vấn đề gì.

Nhưng bức hình mã QR này là sao?

Đây rõ ràng là thứ do thiếu nữ thiện duyên kia vẽ trong 'huyễn cảnh thí luyện Long Lạc của thế giới Hắc Long' lần này.

Có thể nói là không có một chút quan hệ nào với kinh nghiệm của bản thân Tống Thư Hàng.

Vừa không khoa học, vừa không tu chân. "Xảy ra chuyện gì, nhìn ngươi một mặt táo bón?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "Kim Đan Cấu Đồ trên tiểu kim đan cuối cùng 'Cổ Vu Thần Huyết' của ta, đã hoàn thành.

Nhưng không phải do ta tự vẽ, cũng không phải do Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử và linh quỷ của ta vẽ." "Ta xem xem?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Lý Âm Trúc cũng tò mò nhìn sang. "Được thôi, các ngươi đưa ý thức tới, ta sẽ dẫn ý thức của các ngươi đến vị trí tiểu kim đan." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Móng vuốt nhỏ cầm kiếm của Thương thử hào ở xa xa khẽ động, nhưng rất nhanh nó âm thầm nghiến răng, hướng ánh mắt ra hư không.

Kiếm khách ngầu lòi sẽ không bao giờ bị một chút dụ dỗ nhỏ nhoi thu hút.

Tinh thần lực của Xích Tiêu Kiếm tiền bối và tiểu Âm Trúc đầu nhập vào vị trí đan điền của Tống Thư Hàng, ở đó Phì Kình Kim Đan trồi lên lặn xuống, không biết có phải ảo giác không, nó dường như lại béo thêm một vòng.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng dẫn tinh thần lực của Xích Tiêu Kiếm tiền bối và tiểu Âm Trúc, đi thẳng lên trên.

Trên đường, đi qua tiểu kim đan, thất thải yêu đan, công đức kim toản, huyết ma hạch tâm, địa bàn lò phản ứng hạt nhân cơ giới, cuối cùng đến vị trí hạt nhân 【Cổ Vu Thần Huyết】.

Lúc này Cổ Vu Thần Huyết tan chảy ra, hóa thành dạng mỏng như giấy.

Trên đó, một mã QR sống động như thật.

Tiểu Âm Trúc mắt mở to: "Mã, mã QR?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." Ngầu thật!

Mẹ nó, Kim Đan Cấu Đồ của nhà ai lại là mã QR chứ!

Ngươi đây là loại Kim Đan Cấu Đồ gì vậy?

Chương 1892

Nhưng lát sau, Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại nhớ đến những bức Kim Đan Cấu Đồ khác biệt của Tống Thư Hàng, liền bình tĩnh lại.

Hình thuận nghịch, hình cấu trúc thông thường, hình động, hình hiệu ứng Droste, hình truyện tranh bốn ô, hình sơ đồ mạng lưới điểm và đường.

Kim Đan Cấu Đồ của Tống Thư Hàng, mỗi bức một kiểu không trùng lặp.

Bây giờ thêm một bức mã QR, dường như cũng có thể chấp nhận. 【Ta Xích Tiêu Kiếm từ khi có kiếm linh, có ý thức của riêng mình đến nay đã hàng ngàn vạn năm, chưa từng thấy nhiều kiểu Kim Đan Cấu Đồ như vậy.

Rốt cuộc là tu sĩ trước đây quá tuân thủ quy tắc cổ hủ, hay là Tống Thư Hàng quá bay bổng?】 Nội tâm Xích Tiêu Kiếm tiền bối phức tạp. "Bức hình mã QR này, có thể quét được không?" Ý thức của tiểu Âm Trúc lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ừm." "Nhưng điện thoại của chúng ta không thể mang vào, vậy phải sao chép hình ảnh ra ngoài rồi quét sao?" Tiểu Âm Trúc lại hỏi. "Không cần." Tống Thư Hàng đắc ý nói: "Âm Trúc em thử bao phủ ý thức của mình lên mã QR này, rồi sẽ xuất hiện hiệu quả quét mã.

Đặc biệt thú vị." Xích Tiêu Kiếm: "..." Vậy Thư Hàng, rốt cuộc ngươi đắc ý cái gì chứ!

Không được rồi, từ khi theo Tống Thư Hàng, nó phát hiện mình ngày nào cũng có những lời phàn nàn không nói hết được.

Lý Âm Trúc thử bao phủ ý thức của mình lên bức hình mã QR này.

Giây tiếp theo, cô thật sự cảm nhận được hiệu quả quét mã.

Dường như có một tiếng 'tít', vang lên từ trong ý thức của cô.

Sau đó, một màn hình kỳ lạ xuất hiện trước 'mắt' cô. 【Có muốn thêm 'Tống Thư Hàng' làm bạn tốt không?

Có, Không.】 Lý Âm Trúc không do dự chọn 'Có'.

Đồng thời lên tiếng nói: "Mã QR này, ra là mã mời kết bạn với A Tống à." Tống Thư Hàng: "???" Cái gì?

Thêm ta làm bạn tốt là cái gì? "Âm Trúc, em dùng tinh thần lực quét mã, không phải hiện ra một 'tấm hình tế đàn' sao?" Tống Thư Hàng vội hỏi. "Không phải ạ, là một tùy chọn thêm bạn, hỏi em có muốn thêm A Tống làm bạn tốt không, rồi em chọn『Có』." Lý Âm hồi đáp.

Tống Thư Hàng: 0_0!

Khoan đã, kết quả quét mã của tôi và Âm Trúc sao lại không giống nhau? "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài quét thử xem!" Tống Thư Hàng vội gọi.

Đồng thời, cậu lại nhanh chóng nói với Lý Âm Trúc: "Âm Trúc, ý thức của em trở về, rồi xem trên người có thay đổi gì không.

Sau khi thêm tùy chọn 'bạn tốt', có ảnh hưởng gì đến em không." "Được ạ, A Tống." Lý Âm Trúc vui vẻ nói — cô cảm thấy rất vui.

Xích Tiêu Kiếm phối hợp với Tống Thư Hàng, dùng tinh thần lực của mình quét qua 'mã QR' này của Tống Thư Hàng.

Giống như Lý Âm Trúc, dường như có một tiếng 'tít' vang lên trong ý thức của Xích Tiêu Kiếm. 【Không thể thêm 'Tống Thư Hàng' làm bạn tốt, xin hãy nâng cấp.】 Xích Tiêu Kiếm: "???" Nâng cấp?

Ta Xích Tiêu Kiếm nói gì thì nói cũng là thần binh của Trường Sinh Giả, nếu nâng cấp nữa, cũng chỉ có thể trở thành 'Đạo khí' của Thiên Đạo thôi nhỉ? "Xích Tiêu Kiếm tiền bối có kết quả gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "Cái này nhắc nhở ta, bảo ta nâng cấp trước." Tống Thư Hàng: "..." Xích Tiêu Kiếm: "Nó có phải là phân biệt chủng tộc không?

Cho rằng ta không phải nhân loại, không cho ta kết bạn?" "Chắc chắn không phải vấn đề này, nói gì thì nói cũng là hạt nhân kim đan của ta, tính cách chắc chắn giống ta.

Dù không phải do ta tự vẽ cấu đồ, nhưng quá trình vẫn có liên quan đến ta, là thiện duyên của ta." Tống Thư Hàng vội nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Vậy kéo con chuột hamster nhỏ kia qua thử xem?" "Được." Tống Thư Hàng nói.

Ý thức của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, từ đan điền của Tống Thư Hàng rút ra, trở về.

Tống Thư Hàng trước tiên nhìn về phía tiểu Âm Trúc: "Âm Trúc, có xảy ra thay đổi gì không?" "Không có bất kỳ thay đổi nào, nếu thật sự phải nói có thay đổi... em cảm thấy A Tống trông thân thiết hơn." Lý Âm Trúc nghiêm túc nói. "Tóm lại, hẳn không phải là chuyện xấu gì.

Chúng ta thử lại.

Thương thử hào, có muốn đến xem 'Kim Đan Cấu Đồ' của ta không?

Thú vị lắm." Tống Thư Hàng vẫy tay với thương thử tà ma.

Thương thử tà ma quay đầu lại, khinh bỉ liếc nhìn Tống Thư Hàng — đôi mắt nhỏ của nó muốn lộ ra ánh mắt 'khinh bỉ', quả thực không dễ.

Dù sao thì cả khuôn mặt của nó đều là hệ đáng yêu. "Lãi suất chín xuất mười ba quy giảm một thành, thành chín xuất mười hai quy thì sao?" Tống Thư Hàng búng búng ngón tay.

Thương thử hào mặt đầy rối rắm, một lúc sau nó nghiến răng nói: "Thành giao!" Thực ra, chủ yếu là trong lòng nó, cũng thật sự rất tò mò Kim Đan Cấu Đồ mới của Tống Thư Hàng rốt cuộc là dạng gì?

Hơn nữa, Tống Thư Hàng luôn nói mình là thất tinh thất toản thất hạch tâm, nó đã sớm muốn tận mắt xem bảy hạt nhân của Tống Thư Hàng rốt cuộc trông ra sao... chỉ là không hạ được mặt mũi.

Bây giờ có bậc thang cho nó xuống, nó đương nhiên là thuận thế đi xuống.

Thương thử hào ngầu lòi ném thanh trường kiếm tăm xỉa răng trong tay ra, thân hình nhảy lên, đạp lên kiếm, vèo~ một tiếng, bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó đưa tinh thần lực của mình vào 'bản mệnh đan điền' của Tống Thư Hàng.

Giây tiếp theo, nó thấy trong đan điền của Tống Thư Hàng, con 'bản mệnh kình đan' có kích thước lớn đến khoa trương kia.

Tạo hình kỳ quái này, còn có thể tích này.

Thứ này, trực tiếp lôi ra nói là 'nguyên anh', quần chúng không rõ chân tướng cũng sẽ tin nhỉ? "Đến đây, thả lỏng, ta sẽ dẫn tinh thần lực của ngươi đi qua." Tống Thư Hàng bắt đầu dẫn dắt tinh thần lực của thương thử tà ma, đi đến chỗ hạt nhân 'Cổ Vu Thần Huyết' của mình.

Suốt đường đi, tinh thần lực của thương thử tà ma, đi qua một chuỗi hạt nhân tiểu kim đan phía trước của Tống Thư Hàng. 【Lại thật sự là một tiểu đan điền một hạt nhân tiểu kim đan!】 Nội tâm Thương thử hào căn bản không thể bình tĩnh.

Điều bạn nghe được và điều bạn tận mắt thấy, hoàn toàn là hai loại cảm giác chấn động khác nhau!

Hơn nữa, trên những tiểu kim đan này của Tống Thư Hàng, lại toàn bộ đã vẽ đầy 'Kim Đan Cấu Đồ', đều là những tác phẩm chỉ thiếu 'nét bút điểm nhãn'.

Vẫn là Thánh Thành không bao giờ sụp đổ, Thánh Kiếm mang đến chung yên cho thế giới, Thánh Âm từng vang vọng nơi viễn cổ, Bích Thủy Các vô hạn, Tinh Thần của sáng tạo và hủy diệt... mỗi một bức Kim Đan Cấu Đồ, đều là 'tinh phẩm'.

Khí thế hùng vĩ, cấu đồ phức tạp.

Tùy tiện một bức 'Kim Đan Cấu Đồ' đặt lên người tu sĩ bình thường, đều có thể khiến thực lực đối phương tăng gấp bội.

Mức độ phức tạp của mỗi bức, đều là tầng thứ Cửu Long Văn trở lên.

Chúng ta không giống nhau~ không giống nhau~ không giống nhau~~~ Phong cách của chúng ta, hoàn toàn không giống nhau~~ Thương thử hào cảm thấy nội tâm, bị đả kích nhất định.

May mà ta có chủ nhân của ta.

Thương thử hào cũng là thành viên của tổ đạo tâm kiên định, nó lập tức cân bằng nội tâm của mình.

Có chủ nhân là Cửu U Chúa Tể ở đây, tương lai của nó cũng là vô hạn!

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng dẫn nó, đến chỗ kim đan 'Cổ Vu Thần Huyết'. "Mã, mã QR!" Phản ứng của Thương thử hào, giống hệt tiểu Âm Trúc, rất ngây ngô. "Đúng, đây chính là Kim Đan Cấu Đồ mới của ta." Tống Thư Hàng đắc ý nói: "Ngươi chỉ cần bao phủ tinh thần lực lên trên, còn có thể có tác dụng quét mã." "Có virus không?" Thương thử hào hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ngươi thấy ta là loại người đó sao?" "Cũng đúng." Thương thử hào đáp: "Nếu ngươi thật sự là loại người hay giở trò, cũng sẽ không được chủ nhân của ta tán thưởng như vậy." "Ta thấy Bạch tiền bối two sẽ tán thưởng ta, hẳn là vì ta biết kể chuyện cười." Tống Thư Hàng nói.

Thương thử tà ma: "Ha ha ha..." Đây thật sự là câu chuyện cười mỉa mai nhất nó nghe được trong năm nay.

Nó bao phủ tinh thần lực của mình lên mã QR của Tống Thư Hàng.

Tít~【Có muốn thêm 'Tống Thư Hàng' làm bạn tốt không?

Có, Không.】Điều này còn phải nói sao?

Đương nhiên là chọn 'Không' rồi.

Nó và Bá Tống hào là quan hệ địch đối, sao có thể kết bạn với hắn?

Thương thử hào cười lạnh nói.

Sau đó, ngón tay của nó lại bấm vào chữ 'Có'. "Tay ta bị trượt!" Thương Thử hào nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: "???" "Sau khi cậu quét mã thì thấy cái gì, là một 'hình tế đàn'?

Hay là lời mời kết bạn?

Hay là thông báo yêu cầu cậu nâng cấp?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thương Thử hào: "..." Lại còn có thể hiện ra nhiều lựa chọn như vậy sao?

Tại sao không nói cho nó sớm hơn?

Một lúc sau, Thương Thử hào: "Là lựa chọn mời kết bạn." "Vậy chắc chắn là cậu đã chọn 'Không' rồi đúng không?" Tống Thư Hàng cười ha hả: "Không thì cứ nói là không, đừng dùng chuyện 'trượt tay' làm cớ.

Tôi cũng không để ý việc cậu chọn 'Không' đâu, tôi chỉ muốn kéo cậu vào xem thử mã QR sẽ hiện ra cái gì thôi." Thương Thử hào: "..." Cảm giác sốt ruột, uất ức trong lòng này, rốt cuộc phải dùng từ gì để hình dung đây?

Chờ online, gấp lắm.

Đột nhiên thấy muốn chết quá.

Mang theo tâm trạng uất ức vô cùng, ý thức của Thương Thử hào lặng lẽ rút khỏi đan điền của Tống Thư Hàng. "Tình hình thế nào?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên: "Quả nhiên không liên quan đến chủng tộc, sau khi Thương Thử hào quét mã, cũng giống như Âm Trúc, đều là lựa chọn kết bạn với tôi." "Thế tại sao ta lại phải nâng cấp?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối không phục. "Có lẽ, Xích Tiêu Kiếm tiền bối còn thiếu thứ gì đó.

Chương 1893

Thứ mà Thương Thử hào và Âm Trúc có, nhưng Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngài lại không có." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn liếc nhìn Lý Âm Trúc và Thương Thử tà ma.

Hắn phát hiện ra giữa mình và hai người kia dường như có thêm một mối liên kết 'như có như không', hai bên trở nên thân thiết hơn. "Hử?" Tống Thư Hàng sáng mắt lên.

Hắn lại nhìn chằm chằm vào Thương Thử tà ma.

Đối phương theo bản năng né tránh ánh mắt của hắn.

Không sai, thật sự cảm thấy Thương Thử tà ma trở nên thân thiết hơn rồi.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, thử sờ đầu Thương Thử hào.

Đối phương lại theo bản năng muốn né tránh, nhưng né được nửa chừng thì lại như hạ quyết tâm, dừng động tác né tránh lại.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa đầu nó: "Ngoan nào ~~" "Chít chít ~" Thương Thử tà ma híp mắt, phát ra tiếng kêu thoải mái.

Cực kỳ đáng yêu.

Một lúc sau. "Em gái nhà ngươi, đừng có tùy tiện sờ đầu ta!" Thương Thử tà ma giận dữ nói. "Ừm, em gái tôi khoảng tám chín tháng nữa sẽ ra đời." Tống Thư Hàng cười hì hì nói: "Đương nhiên, cũng có thể là em trai." Thương Thử tà ma: "..." Hoàn toàn không thể giao tiếp được!

Nó lặng lẽ ôm lấy phi kiếm của mình, nhảy lên lan can, ánh mắt nhìn về phía xa, trên người tràn ngập một cảm giác tang thương.

Tiểu Âm Trúc ở bên cạnh chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng đưa tay bế cô bé lên, tung lên cao rồi đỡ lấy.

Trước đây khi chơi đùa với em họ, em gái họ, Tống Thư Hàng thích nhất là làm như vậy. "Hi hi hi hi ~~" Tiểu Âm Trúc phát ra tiếng cười trong trẻo như chuông bạc. "Thứ mà tiểu Âm Trúc và tiểu Thương Thử đều có, còn ta thì không có." Xích Tiêu Kiếm tiền bối chìm sâu vào suy tư.

Vấn đề chủng tộc đã được loại trừ, kết bạn với Tống Thư Hàng không liên quan đến chủng tộc.

Lẽ nào là thân thể máu thịt?

Dù sao nó cũng là một thanh thần binh bảo kiếm, không có thân thể máu thịt.

Nhưng thứ như thân thể máu thịt cũng không thể dựa vào 'nâng cấp' mà có được, đúng không?

Cho nên, có lẽ không phải cái này.

Trừ phi... theo như lần nhập mộng kia của Tống Thư Hàng, thần binh được bồi dưỡng dưới 'Dưỡng Đao Thuật', cuối cùng sẽ có một ngày nhân hóa?

Nhưng Xích Tiêu Kiếm luôn cảm thấy 'đao nương' mà Tống Thư Hàng nhìn thấy trong mộng hẳn là một lời nói dối, cả đời này Xích Tiêu Kiếm đã gặp qua rất nhiều thần binh của Trường Sinh Giả, chưa từng thấy thần binh của nhà ai có thể biến thành hình người cả.

Cho nên nó suy đoán, đối phương không phải là 'đao hóa người', mà vốn là một loại đao yêu giống như 'Vô Hình Đao Cổ', sau khi tu luyện đến Ngũ phẩm thì có khả năng hóa thành người.

Nếu không liên quan đến chủng tộc, thân thể máu thịt, vậy thì rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Trong lúc Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang suy nghĩ, bên ngoài cửa phòng Tống Thư Hàng vang lên tiếng gõ cửa.

Là khí tức của lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết và cô Côn Na. "Thư Hàng tiên sinh, ngài dậy chưa?" Lão tộc trưởng mỉm cười nói.

Tối qua, ông đã thông qua thần điện gửi cho Thư Hàng tiên sinh 2 triệu lưu lượng ma lực, chắc là ngài ấy đã nhận được rồi?

Hôm nay ông muốn đến xác nhận một chút, xem Thư Hàng tiên sinh có hài lòng không.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đỡ lấy Lý Âm Trúc, đặt cô bé xuống.

Sau đó hắn âm thầm nhe răng: "Dậy rồi, mời vào." Lão tộc trưởng và cô Côn Na đẩy cửa bước vào. "Ha ha ha, Thư Hàng tiên sinh hôm nay khí sắc rất tốt." Lão tộc trưởng cười nói.

Tống Thư Hàng: "Nhờ phúc của lão tộc trưởng, 2 triệu lưu lượng ma lực hôm qua đến thật đúng lúc, tối qua tôi đã từ Long Lạc tầng 5 chen chân vào Long Lạc tầng 6." "Thì ra là vậy." Lão tộc trưởng vui vẻ nói: "Có thể giúp được Thư Hàng tiên sinh, thật là tốt quá." Xem ra, Thư Hàng tiên sinh rất hài lòng với món quà của ông.

Trên mặt lão tộc trưởng lộ ra nụ cười rạng rỡ, cười đến nỗi nếp nhăn đuôi mắt hiện ra.

Thực ra lúc gửi 2 triệu lưu lượng, ông vẫn có chút lo lắng, vì rất nhiều cao thủ, đặc biệt là cao thủ trẻ tuổi, rất sĩ diện.

Tặng quà cũng là một nghệ thuật, nếu tặng quá trực tiếp, cao thủ trẻ tuổi cảm thấy mất mặt, ngược lại sẽ sinh ra chút khó chịu.

Mà Thư Hàng tiên sinh, lại rất thẳng thắn bày tỏ sự vui mừng của mình. 2 triệu lưu lượng ma lực của mình có thể giúp được Thư Hàng tiên sinh, thật là tuyệt vời.

Tống Thư Hàng khóe miệng khẽ giật, ngẩng đầu nhìn mặt trời ngoài cửa sổ. 【Ngôn ngữ thật đúng là một môn nghệ thuật.】 Hắn thầm nghĩ.

Xem ra, thế giới Hắc Long hoàn toàn không có cách nói chuyện 'nói mát' này, lời nói mát của hắn, lão tộc trưởng hoàn toàn không nghe ra, ngược lại còn coi 'lời nói mát' của hắn là thái độ hài lòng.

Lòng nghẹn quá đi ~~ Nhưng mà, lão tộc trưởng tặng 2 triệu lưu lượng ma lực trợ công, cũng là một mảnh hảo ý.

Đối phương cũng thật tâm muốn giúp đỡ mình.

Tống Thư Hàng còn có thể nói gì nữa?

Hắn đương nhiên không thể thật sự đi trách cứ lão tộc trưởng.

Cho nên, lúc này, chỉ cần mỉm cười là được rồi!

Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười ấm áp lòng người, sâu trong nụ cười ẩn chứa rất nhiều tâm tư phức tạp.

Cô Côn Na chớp chớp mắt, nghi hoặc nói: "Thư Hàng tiên sinh sao lại vội vàng như vậy?

Ngay trong đêm đã từ Long Lạc cấp 5 tiến vào Long Lạc cấp 6?

Không chuẩn bị thêm chút nữa sao?

Tôi vốn định hôm nay qua đây, dạy Thư Hàng tiên sinh mấy loại ma pháp thực dụng, có thể dùng đến lúc độ kiếp." Tống Thư Hàng tiếp tục duy trì nụ cười: "Thời gian không chờ đợi ai, gió xuân thổi, trống trận vang.

Gió đông vừa đến, đâu còn quản được vạn sự đã chuẩn bị xong chưa?" "Thư Hàng tiên sinh nói phức tạp quá." Cô Côn Na vẻ mặt mờ mịt. "Ha ha ha ha, tóm lại, tôi thành công tiến vào Long Lạc cấp 6, là một chuyện vui lớn, đáng để ăn mừng.

Ngoài ra, tuy đã thành công tiến vào Long Lạc cấp 6, nhưng về phương diện pháp thuật, tôi vẫn phải học hỏi cô Côn Na.

Nhiều nghề không nặng thân, tôi quả thực cần nắm giữ một số pháp thuật." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Pháp thuật sau này khi hắn độ thiên kiếp cũng có thể dùng đến, nhất định phải học.

Đặc biệt là pháp thuật hệ phòng ngự, hoặc là loại pháp thuật có thể đối đầu mạnh mẽ với thiên kiếp, pháp thuật loại phụ trợ cũng rất quan trọng.

Bên cạnh, Xích Tiêu Kiếm nghe Tống Thư Hàng nói 'nhiều nghề không nặng thân' thì đột nhiên không nhịn được cười thành tiếng.

Ngươi, một tên Ngũ phẩm còn dùng quyền pháp cơ bản để đối đầu với người khác, lấy đâu ra 'nhiều nghề' chứ.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, u oán liếc nhìn Xích Tiêu Kiếm tiền bối. "Chỉ cần Thư Hàng tiên sinh ngài muốn học, lúc nào cũng có thể đến tìm tôi." Cô Côn Na híp mắt cười nói: "Ngoài ra, tôi cũng rất có hứng thú với một số pháp thuật đặc thù của Thư Hàng tiên sinh." "Chúng ta cùng nhau thảo luận." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đây mới là phong cách nên có khi tu luyện giả và tu luyện giả giao lưu chứ. "Đúng rồi, Thư Hàng." Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên nghĩ đến một điểm: "Ngươi để tinh thần lực của cô Côn Na tiến vào đan điền của ngươi, quét thử mã QR kia xem." Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm thấy mình có thể đã tìm ra nguyên nhân. "Hả?

Được không?" Tống Thư Hàng hỏi lại.

Côn Na tiên tử không phải tu sĩ, cô ấy có thể quét kim đan của mình sao? "Thử xem, ta có một loại trực giác, chân tướng có thể ở ngay đây rồi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, nhìn về phía cô Côn Na: "Cô Côn Na, cô có thể truyền tinh thần lực của mình ra ngoài cơ thể không?" Tu sĩ và pháp sư thế giới Hắc Long vẫn có sự khác biệt, Tống Thư Hàng, một kẻ nửa mùa, không biết 'tinh thần lực' của cô Côn Na có thể giống như tu sĩ, tiến vào đan điền của hắn hay không. "Không vấn đề gì, tôi có thể làm được." Cô Côn Na đáp. "Vậy cô thử phóng thích tinh thần lực ra ngoài, không cần nhiều, chỉ cần một chút thôi, sau đó đáp xuống người tôi.

Sau đó, tôi sẽ dẫn dắt tinh thần lực của cô tiến vào đan điền của tôi." Tống Thư Hàng nói. "Đan điền?" Cô Côn Na mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhưng trong mắt lại tỏa ra ánh sáng nóng rực.

Trực giác của một học giả mách bảo cô, Thư Hàng tiên sinh sắp cho cô xem một thứ rất đặc biệt.

Cô nhắm mắt lại, sau đó thử phân một luồng tinh thần lực của mình ra, bám vào người Tống Thư Hàng.

Giây tiếp theo, cô đột nhiên cảm nhận được tinh thần lực của Thư Hàng tiên sinh linh hoạt quấn lấy tinh thần lực của cô, kéo tinh thần lực của cô chui vào trong cơ thể.

Cách sử dụng tinh thần lực này có sự khác biệt rất lớn so với thế giới Hắc Long. "Đừng căng thẳng, thả lỏng." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tu sĩ và pháp sư thế giới Hắc Long có con đường tu luyện khác nhau, cách vận dụng tinh thần lực cũng khác nhau.

Tống Thư Hàng dẫn tinh thần lực của cô Côn Na, trước tiên tiến vào bản mệnh đan điền của mình.

Trong đan điền, kim đan cá voi béo khổng lồ chậm rãi xoay tròn. "Đây là cái gì?!" Cô Côn Na tò mò hỏi.

Trong cơ thể Thư Hàng tiên sinh, tại sao lại có một con cá quái béo như vậy? "Đây là kim đan, đến lúc chúng ta thảo luận, tôi sẽ giải thích cho cô sau.

Cô đi theo tôi trước đã." Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó, hắn dẫn tinh thần lực của cô Côn Na, đi ngược dòng, đi qua từng hạt nhân tiểu kim đan, đến nơi trung tâm của 'Tổ Vu Thần Huyết'.

Cô Côn Na chỉ cảm thấy mình như đang trải qua một chuyến du hành tuyệt vời.

Mỗi một hạt nhân tiểu kim đan, đều như một danh lam thắng cảnh.

Bản năng của học giả, khiến cô chỉ hận không thể ở lại, nghiên cứu thật kỹ.

Chương 1894

"Đến rồi, thứ tôi muốn cho cô xem là cái này, cô Côn Na, cô thử dùng tinh thần lực bao phủ nó xem có thay đổi gì không?" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Cô Côn Na làm theo, dùng tinh thần lực của mình bao phủ mã QR.

Tít ~ Cô Côn Na cảm thấy tinh thần lực của mình khuếch tán vô hạn, phân hóa, biến thành một tấm lưới vô hạn lớn.

Tấm lưới lớn lại kết nối với mã QR này. 【Có muốn trở thành minh hữu với 'Tống Thư Hàng'?

Có/Không?】 Cái này còn cần lựa chọn sao?

Đương nhiên là chọn 'Có' rồi.

Cô Côn Na hoàn toàn không suy nghĩ, bấm vào lựa chọn 'Có'.

Cô Côn Na nhớ lại ký ức về 'viên bi' trong đầu mình, còn có vị nam tử tuấn mỹ cực hạn kia, còn có từ 'linh lực'.

Là một học giả, những kiến thức chưa biết này đối với cô có sức hấp dẫn trí mạng.

Cho nên, việc trở thành đồng minh, cô vô cùng vui lòng. "Cô Côn Na, sau khi quét mã, cô đã thấy gì?" Tống Thư Hàng hỏi: "Là một bức tranh 'tế đàn'?

Hay là lựa chọn mời cô kết bạn?

Hay là thông báo cô cần nâng cấp?" "Hả?

Lẽ nào mỗi người nhận được kết quả sẽ khác nhau sao?" Cô Côn Na tò mò hỏi lại.

Tống Thư Hàng: "Đúng vậy." "Tôi thấy là thông báo hỏi tôi có muốn kết thành đồng minh với Thư Hàng tiên sinh không, sau đó tôi đã bấm vào lựa chọn 'Có'." Cô Côn Na trả lời. "Đồng minh?

Không phải là mời kết bạn sao??" Tống Thư Hàng ngơ ngác, lại thêm một lựa chọn mới?

Nhưng mà, có phải là do vấn đề ngôn ngữ của thế giới Hắc Long, sau khi phiên dịch, gây ra một số khác biệt về mặt chữ không?

Ý nghĩa của đồng minh và bạn bè thực ra rất gần nhau. "Ý nghĩa chắc cũng tương tự, tiếp theo tôi sẽ dẫn tinh thần lực của cô ra ngoài lại, cô thả lỏng ra." Tống Thư Hàng nói. "Hả?

Cứ thế ra ngoài sao?

Cho tôi ở lại thêm một lát, tôi muốn nghiên cứu thêm một chút." Cô Côn Na nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Khụ, tiếp theo chúng ta có nhiều thời gian để cùng nhau thảo luận.

Đã kết thành quan hệ đồng minh, tôi cũng có rất nhiều chuyện có thể từ từ chia sẻ với cô Côn Na.

Cô không cần vội như vậy." Tống Thư Hàng nói. "Cũng đúng." Cô Côn Na lưu luyến liếc nhìn tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Sau đó, tinh thần lực của cô thuận theo Tống Thư Hàng, được dẫn trở về.

Mở mắt ra, Tống Thư Hàng liền thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang bay lơ lửng trước mặt mình, hỏi: "Kết quả thế nào?" "Ừm, kết quả của cô Côn Na sau khi quét mã cũng tương tự như tiểu Âm Trúc, tiểu Thương Thử, nhưng cô ấy nhận được là lựa chọn 'kết thành đồng minh'.

Có lẽ là vấn đề phiên dịch của ngôn ngữ thế giới Hắc Long."

Tống Thư Hàng nói. "Quả nhiên, cũng gần giống như ta đoán." Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười nói.

Tống Thư Hàng khẽ suy tư một lát, cũng nghĩ đến một thứ mấu chốt tương tự: "Long Lạc?" "Đúng, chính là nó." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tiểu Thương Thử cũng vậy, tiểu Âm Trúc cũng vậy, còn có vị Côn Na nữ sĩ này cũng thế, điểm chung của họ chính là đều có 'Long Lạc', và đã kích hoạt tài khoản Long Lạc.

Cho nên, Long Lạc có lẽ mới là thứ mấu chốt nhất.

Nếu không phải là Long Lạc, vậy thì chỉ có yếu tố 'thân thể máu thịt'. "Vậy, Xích Tiêu Kiếm tiền bối có muốn thử đăng ký một tài khoản Long Lạc không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm nói: "Đăng ký tài khoản Long Lạc, chỉ để quét mã QR của ngươi kết bạn với ngươi sao?

Ngươi đã thấy thanh thần binh của Trường Sinh Giả nào rảnh rỗi như vậy chưa?" Nó phải giữ gìn uy nghiêm của thần binh Trường Sinh Giả.

Là một thần binh của Trường Sinh Giả, vì để quét một cái mã QR, mà phải chạy đi tham gia một hệ thống 'Long Lạc', tôn nghiêm ở đâu?

Đang suy nghĩ, đột nhiên một bàn tay nhỏ màu vàng xuất hiện từ không trung, tóm lấy nó.

Sau đó, chủ nhân của bàn tay nhỏ mở miệng, nuốt chửng nó vào.

Giây tiếp theo, trong phòng tiếng vỗ tay như sấm.

Tiểu Âm Trúc cùng với lão tộc trưởng và cô Côn Na không rõ sự tình, vỗ tay nhiệt liệt cổ vũ cho màn biểu diễn nuốt kiếm của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Có người cổ vũ, Công Đức Xà Mỹ Nhân dường như tâm trạng rất tốt.

Cô nhổ Xích Tiêu Kiếm ra, xoay một vòng, lại ngửa đầu nuốt Xích Tiêu Kiếm vào. "Hay!" Lão tộc trưởng lớn tiếng cổ vũ.

Tiểu Âm Trúc và cô Côn Na vỗ tay mạnh mẽ.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối, không còn gì luyến tiếc cuộc sống.JPG.

Công Đức Xà Mỹ Nhân làm một lễ chào kiểu thục nữ với mọi người, sau đó quay trở về cơ thể Tống Thư Hàng.

Từ khi đến thế giới Hắc Long, Xích Tiêu Kiếm vẫn luôn ở bên ngoài hóng gió, đã đến lúc mang nó về rồi.

Tống Thư Hàng khóe miệng co giật: "Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, hay là trước tiên thả Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra, chúng ta còn chút chuyện chưa thảo luận xong." "Không ra nữa, ngươi nói đi, ta nghe." Giọng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên trong bụng Tống Thư Hàng. "Oa, lợi hại!" Cô Côn Na tán thưởng nói: "Thuật nói tiếng bụng!" Lão tộc trưởng và tiểu Âm Trúc vỗ tay mạnh mẽ.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn có chút hiểu nguyên nhân Xích Tiêu Kiếm tiền bối không chịu ra ngoài rồi. "Khụ, là thế này.

Nếu nói, việc có thể quét mã QR hay không thật sự liên quan đến 'Long Lạc', nhưng có một số chi tiết không hợp lý." Tống Thư Hàng nói: "Bởi vì mã QR là kim đan cấu đồ của 'Tổ Vu Thần Huyết', không có liên hệ gì với Long Lạc.

Trong bảy tiểu kim đan của tôi, cái có liên hệ với Long Lạc nên là tiểu kim đan thứ bảy 'Cổ U Long Phách', nó mới là hạt nhân kim đan mà tôi ngưng tụ ra khi từ Long Lạc 4 lên 5.

Kim đan cấu đồ 'Công Đức Võng Lạc' trên đó và Long Lạc có độ tương thích cao hơn mới phải." "Các tiểu kim đan đều là hạt nhân kim đan của ngươi, giữa chúng vốn dĩ nên có sự liên kết và thông suốt với nhau.

Có lẽ 'Cổ U Long Phách' của ngươi đã đóng vai trò kết nối với Long Lạc, giống như chức năng của dây mạng + router WIFI, còn mã QR trên hạt nhân Tổ Vu Thần Huyết, thì giống như thiết bị đầu cuối, thông qua 'Cổ U Long Phách' làm liên kết, đạt được hiệu quả lên mạng." Xích Tiêu Kiếm tiền bối suy đoán. "Có lý." Tống Thư Hàng xoa cằm nói. "Tổng kết lại, trạng thái hiện tại của ngươi, bảy tiểu kim đan đều đã vẽ xong 'kim đan cấu đồ', toàn bộ đều ở tiểu cảnh giới thứ hai của kim đan là 【Tử Kim Đan】.

Chỉ còn thiếu nét bút điểm nhãn cuối cùng, là có thể khiến những tiểu kim đan này toàn bộ hóa thành cảnh giới thứ ba 'Lưu Ly Kim Đan'.

Chỉ còn lại con kình đan bản mệnh kia, vẫn đang ở cảnh giới thứ nhất của kim đan 'Thực Kim Đan'.

Ngươi bây giờ cứ suy nghĩ làm thế nào để vẽ ra 'kim đan diễn đồ' trên kim đan bản mệnh đi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Cảnh giới thứ nhất của kim đan 'Thực Kim Đan', chính là lúc từ Tứ phẩm tấn thăng Ngũ phẩm, đem hư đan kia 'ngưng tụ thành hình'.

Bước tiếp theo là khắc họa 'kim đan diễn đồ' lên kim đan, nhưng chưa khắc họa xong hoặc chỉ còn thiếu 'nét bút điểm nhãn' cuối cùng, đó là 'cảnh giới Tử Kim Đan'.

Bước cuối cùng, một khi kim đan diễn đồ điểm nhãn hoàn thành, thì sẽ khiến kim đan thuế biến thành cảnh giới thứ ba 'Lưu Ly Kim Đan'.

Đến cảnh giới Lưu Ly Kim Đan, tu sĩ phải bắt đầu chuẩn bị đại trận độ kiếp, đan dược, mài giũa pháp khí, chuẩn bị tiến vào giai đoạn độ kiếp.

Chỉ đợi thời cơ đến, là có thể độ ngũ phẩm thiên kiếp, tấn thăng Lục phẩm cảnh giới.

Nhưng mà... có rất nhiều tu sĩ Ngũ phẩm cảm thấy mình chưa chuẩn bị tốt, sau khi mài giũa kim đan của mình đến 'Lưu Ly Kim Đan', vẫn chưa có nắm chắc độ kiếp thành công.

Họ sẽ thông qua các loại thủ đoạn, cố gắng trì hoãn thời kỳ độ kiếp của mình.

Trong đó nổi tiếng hơn cả, chính là người được xưng là một ánh mắt có thể truyền công lực cả một năm, nắm tay một cái có thể truyền mười năm công lực, 【Thiên Niên Đệ Tứ Thánh】 Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Nói cách khác, trước khi nét bút cuối cùng của 'kim đan cấu đồ' chưa điểm lên, thì không cần lo lắng thiên kiếp ngũ tấn lục sẽ giáng xuống bất cứ lúc nào.

Nhưng không có tu sĩ nào sẽ cố ý kẹt mình ở bước này.

Nét bút họa long điểm tình, là nét bút quan trọng nhất.

Muốn điểm nét bút này, cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa, các loại nhân tố vô cùng phức tạp.

Có đôi khi, thậm chí là trong lòng đột nhiên đốn ngộ, liền trở thành 'cơ duyên' của 'họa long điểm tình'.

Thứ như đốn ngộ không phải là rau cải trắng, lúc đốn ngộ đến, nếu từ bỏ cơ hội 'điểm nhãn' lần này, thì lần sau lúc nào mới đến, cũng không chắc chắn.

Cho nên, dù chưa có nắm chắc độ kiếp, nhưng chỉ cần có 'cơ duyên' điểm nhãn, đương nhiên là phải điểm nét bút cuối cùng này

trước.

Tiếp theo, ở giai đoạn 'Lưu Ly Kim Đan', nghĩ cách cố gắng trì hoãn là được.

Thật sự không trì hoãn được nữa, vậy cũng chỉ có thể cắn răng cứng rắn mà lên... "Thực ra, về việc kình đan bản mệnh phải vẽ cái gì, tôi đã có một ý tưởng sơ bộ." Tống Thư Hàng nói.

Trên kim đan bản mệnh, đương nhiên phải vẽ lên thứ quan trọng nhất trong sự nghiệp tu sĩ của hắn, đó chính là 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' và các tiền bối trong nhóm.

Hắn muốn đem các tiền bối trong nhóm và Cửu Châu Nhất Hào Quần, dùng phương thức đặc thù, tiến hành gia công nghệ thuật, sau đó vẽ lên kim đan bản mệnh của mình. "Ý tưởng sơ bộ, là đem các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', còn có một số tiền bối rất quan trọng với tôi, kết hợp với 'viễn cổ thiên đình cấu đồ', lại kết hợp với kinh nghiệm tu luyện của chính mình, để vẽ ra.

Ví dụ như Xích Tiêu Tử tiền bối và Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đến lúc đó tôi cũng sẽ vẽ hai người lên kim đan bản mệnh." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Vừa hay 'viễn cổ thiên đình cấu đồ' còn chưa vẽ lên tiểu kim đan, đúng lúc có thể lấy ra để cải tạo.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Ý tưởng của Tống Thư Hàng rất tốt, có ý tưởng này chứng tỏ hắn là một người trọng tình cảm.

Nhưng mà bình thường mà nói, tu sĩ khi vẽ 'kim đan cấu đồ', pháp khí được vẽ lên trên, thường là bản mệnh vũ khí của chính mình.

Như vậy, 'kim đan cấu đồ' trên kim đan bản mệnh và bản mệnh pháp khí sẽ sản sinh cộng hưởng, từ đó khiến bản mệnh pháp khí và bản thân càng thêm thân mật.

Còn Tống Thư Hàng muốn vẽ nó lên, có phải sẽ có cảm giác nó trở thành vũ khí của Tống Thư Hàng không?

Tuy rằng sẽ được vẽ cùng với chủ nhân tiền nhiệm Xích Tiêu Tử, nhưng cảm giác rất vi diệu a. "Đúng rồi, A Tống, em có một vấn đề." Lúc này, tiểu Âm Trúc đột nhiên giơ tay nói.

Chương 1895

Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười ôn nhu: "Âm Trúc đến lúc đó đương nhiên cũng sẽ được vẽ lên kim đan bản mệnh của anh!" "Không, A Tống, em muốn nói không phải vấn đề này." Lý Âm Trúc nói: "Em muốn nói là, trước đó khi em tiếp xúc với 'mã QR' của hạt nhân cổ vu kim đan của anh, cảm thấy 'kim đan cấu đồ mã QR' kia của anh dường như đã là một kim đan cấu đồ hoàn chỉnh rồi?

Em không phát hiện có vẻ thiếu 'họa long điểm tình'.

Vậy thì, có phải nó đã bắt đầu tiến lên cảnh giới 'Lưu Ly Kim Đan' không?" Tống Thư Hàng: "!!!" Xích Tiêu Kiếm: "Chết tiệt, trước đó ta cũng không chú ý. 'Hạt nhân Tổ Vu Thần Huyết' kia của ngươi khác với trạng thái kim đan thông thường, ta cũng hoàn toàn không nghĩ đến điểm này." "Đợi chút, tôi vào xem lại." Tống Thư Hàng nhanh chóng nhắm mắt, tiến vào trạng thái nội thị.

Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, mẹ nó chứ, mình bây giờ còn chưa muốn tấn thăng Lục phẩm đâu! "Thư Hàng tiên sinh xảy ra vấn đề gì sao?" Cô Côn Na tò mò hỏi. "Ừm, có lẽ là A Tống lại sắp lên cấp?" Lý Âm Trúc chớp chớp mắt, đáp.

Cái 'thiện duyên' này có cần khoa trương như vậy không?

Tặng một tấm 'kim đan cấu đồ' đã rất kinh ngạc rồi, nếu còn mua một tặng một, tặng cả 'họa long điểm tình', thì sẽ chết người đó biết không?

Cái kiểu mua một tặng một này, chúng ta không hẹn.

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái nội thị, nhanh chóng quan sát kim đan cấu đồ trên 'hạt nhân Cổ Vu Thần Huyết' của mình.

Một mã QR hoàn chỉnh.

Nhìn trái nhìn phải, cũng không nhìn ra nó rốt cuộc thiếu cái gì.

Lý luận mà nói, nó đã là một 'kim đan cấu đồ' hoàn chỉnh, một thành phẩm kim đan diễn đồ không tì vết.

Bức đồ này vừa lên, kim đan sẽ từ cảnh giới thứ hai 'Tử Kim Đan' trực tiếp tiến vào tầng thứ 'Lưu Ly Kim Đan'.

Bước tiếp theo, chính là phải chuẩn bị phương pháp độ kiếp, chuẩn bị ngoan ngoãn độ kiếp rồi.

Nói 'họa long điểm tình' là khâu khó khăn nhất, quan trọng nhất trong cảnh giới Ngũ phẩm kim đan đâu?

Nói có rất nhiều tu sĩ, bị kẹt ở nét bút cuối cùng mấy chục năm đâu?

Nói 'họa long điểm tình' cần thiên thời, địa lợi, nhân hòa đâu?

Tống. trong lòng thấy lạnh. siêu tuyệt vọng.

Thư Hàng.

CD hồi sinh của tôi còn chưa hết đâu.

Không, đây còn không phải là quan trọng nhất.

Kim đan bản mệnh của tôi còn chưa bắt đầu cấu đồ nữa kìa?

Nếu như hạt nhân 'Cổ Vu Thần Huyết' này dẫn xuống thiên kiếp, vậy sau khi tôi độ qua thiên kiếp, cảnh giới phải tính thế nào?

Đến lúc đó tôi tính là Ngũ phẩm hay Lục phẩm?

Nếu như tiểu kim đan này thật sự biến thành 'Lưu Ly Kim Đan', vậy tôi phải làm sao?

Lẽ nào tôi phải học tập 'Thiên Nhai Tử đạo trưởng', không ngừng tìm người truyền công?

Tống Thư Hàng xoa cằm trầm tư.

Thực tế... nếu Tống Thư Hàng muốn truyền công, cũng không phiền phức như Thiên Nhai Tử đạo trưởng.

Bởi vì, hắn đã đóng thánh ấn cho rất nhiều người.

Bao gồm rất nhiều đệ tử của các môn phái tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Đừng quên thánh ấn có chức năng 'truyền công từ xa', tuy rằng trong lúc đó sẽ tùy thuộc vào khoảng cách xa gần, tiêu hao lượng lớn linh lực, nhưng năng lực truyền công của hắn hoàn toàn không có vấn đề.

Tống Thư Hàng trong đầu hiện ra một hình ảnh.

Một ngày nọ, công lực lưu ly kim đan của hắn tăng vọt, sắp đến lúc độ kiếp.

Sau đó hắn lập tức khởi động năng lực truyền công từ xa của 'Bá Tống Thánh Ấn', truyền cho mỗi đạo hữu đã được đóng thánh ấn khoảng 1 ngày công lực.

Dù sao cũng không thể truyền quá nhiều. "Không muốn, tôi thà đi đối đầu thiên kiếp, cũng không muốn trở thành Thiên Nhai Tử đệ nhị." Tống Thư Hàng dùng sức lắc đầu.

Thiên kiếp cũng không phải chưa từng độ qua, mỗi tháng đều phải gặp mặt đại lão thiên kiếp một lần, mọi người với nhau đều rất quen thuộc rồi, cùng lắm thì gặp lại đại lão thiên kiếp một lần thôi.

Đợi mọi người quen hơn một chút, nói không chừng lần sau độ thiên kiếp, đại lão thiên kiếp có thể giảm giá cho hắn thì sao? "Ai ~" Thở dài một hơi, ý thức của Tống Thư Hàng nhẹ nhàng điểm lên 'Cổ Vu Thần Huyết'. 'Cổ Vu Thần Huyết' vốn ở trạng thái mỏng như giấy lại khôi phục thành trạng thái tròn vo.

Mã QR bao phủ toàn bộ 'Cổ Vu Thần Huyết', lại xác định một lần nữa không có bất kỳ chỗ nào có thể hạ bút. "Còn cứu được không?" Lúc này, giọng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng: "Hết cứu rồi." "Vậy... chuẩn bị độ kiếp đi, ra ngoài đi, chúng ta thương lượng phương pháp độ kiếp.

Sau đó cố gắng để ngươi ở trong trạng thái tuyệt đối 'đơn nhân độ kiếp', không để bất kỳ ai chen chân vào thiên kiếp của ngươi.

Như vậy, cho dù thiên kiếp giáng xuống, cũng chỉ là thiên kiếp 5 tấn 6.

Nếu thiên kiếp không biến dị, ngươi hoàn toàn có thể chính diện đối đầu thiên kiếp." Xích Tiêu Kiếm tiền bối an ủi.

Tống Thư Hàng im lặng một lát, nói: "Tôi cảm thấy trong một câu nói ngắn ngủi, tiền bối ngài đã cắm cho tôi mấy lá cờ rồi đó." "Ảo giác, đây là lời chúc phúc của tiền bối ta dành cho ngươi.

Ta đang an ủi ngươi đó, đồ ngốc." Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng cười nói: "Cảm ơn tiền bối." Được Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở như vậy, Tống Thư Hàng phát hiện... nếu chỉ đơn thuần là thiên kiếp 5 tấn 6, hắn dường như thật sự không có lý do gì để sợ hãi.

Không nói đến những thứ khác, chỉ riêng Công Đức Xà Mỹ Nhân chống lên 'công đức điện hình chiếu', hắn đã có thể nằm qua thiên kiếp 5 tấn 6 thông thường.

Tống Thư Hàng trong lòng yên tâm hơn nhiều.

Sau đó, ý thức thể của hắn chuẩn bị rời khỏi tiểu đan điền.

Trước khi rời đi, ý thức thể của hắn đưa ngón tay ra, lại một lần nữa nhẹ nhàng tiếp xúc với hạt nhân 'Cổ Vu Thần Huyết' này.

Xoẹt ~~ Giây tiếp theo, toàn bộ cổ vu thần huyết sáng lên.

Sau đó...

Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái 'kim đan cấu đồ'.

Tống Thư Hàng: "???" Trạng thái kim đan cấu đồ?

Chuyện gì vậy?

Lẽ nào tôi bị kéo vào thế giới kim đan cấu đồ của 'bản mệnh kình đan', phải vẽ đồ cho bản mệnh kình đan?

Đây là đang ép tôi một hơi hoàn thành kim đan diễn đồ của bản mệnh kim đan, sau đó điểm lên 'nét bút cuối cùng' của tất cả các tiểu kim đan sao?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ như vậy, cổ vu thần huyết khổng lồ xuất hiện trước mặt hắn.

Trên đó, bức đồ 'mã QR' lấp lánh... trở thành một tồn tại giống như thuốc nhuộm của kim đan cấu đồ. 【Chờ đã, lẽ nào...】 Tống Thư Hàng trong lòng nghĩ đến một khả năng. 'Cổ Vu Thần Huyết' của tôi thực ra còn chưa tiến hành 'kim đan cấu đồ'? 'Mã QR' xuất hiện trên kim đan cấu đồ của tôi trước đó thực ra không tính, kim đan cấu đồ này vẫn cần tôi tự mình vẽ lại một lần nữa? 【Vậy thì thông suốt rồi!】 Tống Thư Hàng trong lòng đại ngộ.

Chẳng trách, tuy rằng 'kim đan cấu đồ' của cổ vu kim đan đã hoàn thành, nhưng hắn đối với tấm 'kim đan cấu đồ' này lại không có cảm giác gì lớn lao.

Hơn nữa... từ đầu đến cuối, tên của kim đan cấu đồ, vậy mà đều không hiện lên trong lòng hắn!

Thì ra, vẫn cần mình tự vẽ lại một lần nữa.

Tống. tại chỗ đầy máu hồi sinh.

Thư Hàng.

Hắn đưa tay ra, điểm lên 'Cổ Vu Thần Huyết', bắt đầu men theo bức đồ mã QR, bắt đầu cấu họa.

Không cần sửa đổi, không cần thay đổi.

Hắn đối với tấm 'kim đan cấu đồ mã QR' này thực ra rất hài lòng.

Hơn nữa chức năng 'thêm bạn' kia và bức đồ 'cổ vu tế đàn' ẩn giấu bên trong, hắn cũng cảm thấy rất không tệ, rất hợp với 'Cổ Vu Thần Huyết'.

Kim đan cấu đồ lần này, Tống Thư Hàng chỉ cần 'tô đen' là được.

Đây là tấm thứ ba nhẹ nhàng nhất trong tất cả các kim đan cấu đồ của hắn, lúc vẽ đều không cần khổ sở suy nghĩ.

Nhẹ nhàng nhất đương nhiên là hai tấm mà Công Đức Xà Mỹ Nhân và linh quỷ vẽ thay hắn.

Quá trình 'tô đen' kim đan cấu đồ rất nhẹ nhàng.

Tốc độ của Tống Thư Hàng rất nhanh.

Dù sao cứ men theo bản đồ gốc, toàn bộ tô lại một lần là được.

Không bao lâu, toàn bộ 'kim đan cấu đồ mã QR' đã gần đến hồi kết.

Còn lại là nét bút cuối cùng.

Nét bút này, cũng chính là 'nét bút khó khăn nhất', nét bút họa long điểm tình.

Chương 1896

Mặc dù chỉ cần 'tô đen' là có thể, nhưng trong lòng Tống Thư Hàng vẫn có thể cảm ứng rõ ràng, tầm quan trọng của nét bút này.

Trong lòng hắn có một cảm giác.

Nét bút này, trong bức đồ 'cổ vu tế đàn' kia, đại diện cho thần huyết màu vàng chảy xuống từ cổ tay của nam tử đứng bên cạnh tế đàn!

Là hạt nhân của toàn bộ bức đồ, là điểm tinh hoa nhất. "Vẽ đến đây, là được rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Như vậy, bảy tiểu kim đan của hắn, toàn bộ đều ở trạng thái chỉ còn thiếu 'nét bút cuối cùng'.

Ngay ngắn chỉnh tề, đẹp mắt. "Sau đó, đợi kình đan bản mệnh của tôi cũng cấu họa xong 'kim đan cấu đồ', tôi sẽ một hơi điểm lên nét bút cuối cùng của tất cả 'kim đan cấu đồ'!" Tống Thư Hàng nói.

Cùng lúc điểm lên nét bút cuối cùng của tất cả kim đan cấu đồ, nghĩ thôi đã thấy vui sướng rồi. "Hơn nữa, tôi có thể cảm giác được, cơ duyên họa long điểm tình vẫn chưa đến." Tống Thư Hàng nói.

Họa long điểm tình, cần thiên địa, địa lợi, nhân hòa, thiếu một cũng không được.

Cơ duyên chưa đến, không thể cưỡng cầu.

Giống như cấu đồ thứ ba của hắn 'Âm Thanh Của Thánh Nhân Từng Tuyệt Xướng Thời Viễn Cổ', rõ ràng biết điểm cuối cùng là con mắt phải của thánh nhân giảng pháp, thậm chí lúc đó hắn cảm thấy lĩnh ngộ, linh lực của mình đều rất sung túc, hoàn toàn có năng lực điểm mắt phải cho thánh nhân.

Nhưng trong tình huống cơ duyên chưa đến, con mắt phải này hắn chính là điểm không lên được.

Bây giờ, 'kim đan cấu đồ mã QR' trước mắt cũng cho hắn cảm giác tương tự.

Tống Thư Hàng đưa tay, vẽ về phía nét bút cuối cùng: "Cứ như vậy, cho dù tôi cưỡng ép muốn điểm nét bút cuối cùng, cũng sẽ xảy ra đủ loại biến hóa, khiến tôi không thể điểm xuống nét bút 'họa long điểm tình'." Trong lòng hắn chính là có cảm giác như vậy.

Điểm!

Ngón tay Tống Thư Hàng, ấn lên 'cấu đồ mã QR'.

Sau đó... nét bút cuối cùng, bị tô đen rồi.

Tống Thư Hàng: "!!!!" Tại thời điểm nét bút cuối cùng của họa long điểm tình được điểm lên, toàn bộ 'kim đan cấu đồ mã QR' dường như sống lại.

Đồng thời, tên của kim đan cấu đồ này, cũng tràn vào trong lòng Tống Thư Hàng. 【Vu Pháp Tế Đàn Ẩn Giấu Trong Lịch Sử】 Tên kim đan cấu đồ rất phù hợp.

Bởi vì tòa vu pháp tế đàn này, ẩn giấu bên trong 'mã QR'. "Chờ đã!" Tống Thư Hàng cảm thấy eo mình cũng đau nhói.

Tại sao nét bút cuối cùng lại bị mình điểm lên rồi?

Rõ ràng trong lòng mình có một cảm giác mãnh liệt, mình cảm thấy mình dù thế nào cũng không thể điểm lên nét bút cuối cùng này.

Mình cảm thấy cơ duyên của mình còn chưa đến.

Tại sao lại điểm lên được?

Điều này không khoa học! 'Cổ Vu Thần Huyết' màu vàng sẫm đã bắt đầu thuế biến.

Nó trước tiên từ cảnh giới 'Thực Kim Đan', diễn hóa đến cảnh giới 'Tử Kim Đan' – tuy rằng nó không phải kim đan, nhưng sau khi trở thành nội hạch của kim đan, nó có được một số đặc trưng của kim đan.

Thần huyết màu vàng sẫm biến thành màu tím vàng.

Ngay sau đó, nó lại từ trạng thái 'Tử Kim Đan', mạnh mẽ tiến giai đến trạng thái 'Lưu Ly Kim Đan'.

Thần huyết từ màu tím vàng, lại chuyển hóa thành màu lưu ly.

Toàn thân trong suốt như lưu ly, ánh lên màu vàng nhạt.

Giây tiếp theo, 'Lưu Ly Kim Đan' này bắt đầu phản hồi cho Tống Thư Hàng.

Thể chất của Tống Thư Hàng tăng mạnh.

Linh lực của Tống Thư Hàng trở nên sâu dày hơn.

Thần thức của Tống Thư Hàng khuếch trương.

Hắn tổng thể đã trải qua một lần thoát thai hoán cốt nho nhỏ. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và 《Nho Gia Kim Cương Thân》 tự động vận chuyển. 32 con viễn cổ thánh viên xuất hiện trên đỉnh đầu hắn, trong tay nâng 32 bản nho gia kinh văn.

Lần này trận hình lại biến hóa một lần nữa.

Con thánh viên khổng lồ kia vẫn ở giữa, sau đó, 10 con thánh viên hóa thành một vòng tròn nhỏ, 21 con thánh viên tổ thành một vòng tròn lớn, bao vây Tống Thư Hàng và đại thánh viên ở bên trong.

Tống Thư Hàng ý thức từ 'tiểu đan điền' rút ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt không còn gì luyến tiếc. "Ngươi vừa làm gì vậy?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi, tại sao cảm giác Tống Thư Hàng lại mạnh lên? "Tay tiện là một loại bệnh, phải chữa." Tống

Thư Hàng bình tĩnh trả lời. "Lòng thẳng miệng nhanh, không chỉ lòng thẳng mặt cũng thẳng; thỉnh thoảng còn tự bóc phốt; vừa sợ cao lại sợ tốc độ; trong lòng diễn kịch lại nhiều; bây giờ lại thêm bệnh tay tiện, ngươi bệnh không nhẹ đâu." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "Tôi cảm thấy mình vẫn còn cứu được một chút?" "Hết cứu rồi, chờ chết đi, cáo từ." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng: "..." Lúc này, sau lưng hắn, đầu của Công Đức Xà Mỹ Nhân không biết từ lúc nào đã lặng lẽ ló ra.

Khi cô nghe thấy câu nói này của Xích Tiêu Kiếm, mắt sáng lên... kho lời thoại lại một lần nữa được cập nhật.

Hơn nữa khác với những lời thoại khác, câu thoại này phạm vi sử dụng khá rộng, rất nhiều lúc đều có thể dùng đến.

Lý Âm Trúc bò vào lòng Tống Thư Hàng, ngẩng đầu hỏi: "Vậy A Tống, anh vẫn chưa nói kết quả.

Trên tiểu kim đan của anh, nét bút họa long điểm tình đã hoàn thành chưa?" Tống Thư Hàng xoa đầu Lý Âm Trúc, vẻ mặt bi thống nói: "A, hoàn thành rồi, vừa hoàn thành." Lý Âm Trúc trợn to mắt.

Thương Thử tà ma trên lan can xa xa quay đầu lại: "Nói cách khác, ngươi đã tiến hóa kim đan đến tầng thứ 'Lưu Ly Kim Đan' rồi?

Vậy tiếp theo ngươi phải chuẩn bị độ kiếp rồi?" "Tình huống bình thường, chắc vẫn còn một chút thời gian chuẩn bị.

Sau Lưu Ly Kim Đan, tu sĩ đều có một khoảng thời gian khá dài để chuẩn bị trận pháp độ kiếp và đan dược các loại, điểm này tôi khẳng định cũng không ngoại lệ." Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, ở thế giới Hắc Long, thiên kiếp có giáng xuống không?

Tống Thư Hàng từ 'Thánh Nhân Chi Nhãn' nhìn thấy hình ảnh【trong thế giới Cổ U, các đại lão lần lượt cắm mắt】, suy đoán, 'thế giới Cổ U' và 'thế giới Hắc Long' là những tồn tại rất đặc thù, tương ứng với hiện thế và Cửu U.

Nhưng mà, thiên phạt lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến 'thế giới Hắc Long'.

Cứ xem ra, thiên kiếp cũng có khả năng rất lớn sẽ trực tiếp giáng xuống 'thế giới Hắc Long'.

Thương Thử tà ma nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nó đột nhiên đứng dậy, ôm quyền với Tống Thư Hàng nói: "Cáo từ!" Tống Thư Hàng: "???" Thương Thử hào ngươi có ý gì đây, cho rằng lần này ta độ kiếp chắc chắn phải chết sao?

Rõ ràng chúng ta vừa kết bạn, ngươi làm vậy thật không đủ bạn bè. "Ta cũng đang ở giai đoạn sắp độ kiếp, chỉ là dựa vào phong ấn của chủ nhân, vẫn luôn trì hoãn thời gian độ kiếp." Thương Thử tà ma giơ thanh bảo kiếm tăm xỉa răng lên, nhảy lên trên đó: "Cho nên, gần đây ta phải tránh xa ngươi một chút, để không bị cuốn vào thiên kiếp của ngươi, phá hỏng đại kế của chủ nhân ta.

Chúng ta sau này gặp lại!" Nói xong, Thương Thử tà ma cũng không quay đầu lại, 'vèo ~' một tiếng, lao về phía xa.

Vẫn tiêu sái như ngày nào, kiếm khách chân chính không bao giờ lưu luyến sau lưng.

Tống Thư Hàng: "..." "Hành động sáng suốt." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình luận: "Hai người đều sắp độ kiếp mà tụ lại với nhau thì quá nguy hiểm rồi.

Tương đương với hai quả bom hẹn giờ chụm lại một chỗ, lúc nào cũng có thể phát nổ.

Tổ đội độ kiếp sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu hỏa táng tràng." "Tiền bối đừng nói chủ đề này nữa, tôi bị ám ảnh tâm lý rồi." Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Hắn nhớ lại lúc đầu, hình ảnh lần đầu tiên tổ đội độ kiếp của mình.

Đó là một thiên kiếp hình 5+1, toàn bộ quá trình độ kiếp kích thích vô cùng, cửu tử nhất sinh, thành viên cả đội mấy lần trực diện với cái chết, bây giờ nhớ lại vẫn còn rùng mình.

Nếu không phải Công Đức Xà Mỹ Nhân, khôi lỗi tiên tử, Cái Gì Cũng Bán đại lão lần lượt xuất hiện tương trợ, Tống Thư Hàng đã nguội lạnh mấy tháng rồi.

Mỗi khi nhớ lại thiên kiếp lần đó, cảnh tượng quả 'bom hạt nhân thiên kiếp' có thể tích siêu khoa trương cuối cùng sắp nổ tung, Tống Thư Hàng vẫn còn tim đập nhanh.

Thậm chí, quả bom hạt nhân đó, trong mấy ngày sau đó, đều trở thành nhân vật chính chắc chắn sẽ xuất hiện khi Tống Thư Hàng gặp ác mộng.

Ám ảnh tâm lý này, ít nhất cũng là cấp độ bốn phòng bảy sảnh hai toilet, còn chưa tính diện tích mà hắn, Thất Sinh Phù phủ chủ, Thiên Nhai Tử đạo trưởng, Thường Viễn Tử đạo hữu ba người cùng gánh chịu.

Trong lòng Tống Thư Hàng, Lý Âm Trúc nhíu mày suy nghĩ một lát, sau đó cô bé từ trong lòng Tống Thư Hàng chui ra. "Sao vậy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lý Âm Trúc học theo tư thế của Thương Thử tà ma, ôm quyền với mấy người Tống Thư Hàng, giọng non nớt nói: "Cáo từ!" Đáng yêu.

Mái tóc dài màu bạc buộc thành đuôi ngựa, hàng mi dài cũng màu bạc chớp chớp. "Tiểu Âm Trúc, em cũng sắp độ kiếp rồi sao?" Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra. "Ừm, thực ra vốn đã ở cảnh giới đỉnh phong Tứ phẩm, sau đó hôm qua lại có Long Lạc của 'thế giới Hắc Long' gia trì, em cũng đã bước đến bờ vực tấn cấp.

Nhưng mà, chỉ cần không bị cuốn vào thiên kiếp của người khác, thì cách lúc em độ kiếp vẫn còn chút thời gian." Tiểu Âm Trúc gật đầu, nghiêm túc nói.

Nói xong, cô bé giơ ra thanh kiếm hoàn của mình.

Kiếm hoàn hóa thành một đạo độn quang.

Cô bé nhẹ nhàng nhảy lên, đạp lên độn quang: "Hậu hội hữu kỳ!" Sau đó, cô bé học theo dáng vẻ của Thương Thử hào, 'vèo ~' một tiếng liền bay đi.

Nói cách khác, cô bé bây giờ là quả bom hẹn giờ số 3 có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng: "Hả?

Đợi đã tiểu Âm Trúc, em định đi đâu?" Tiếng nói vừa dứt. 'Vèo ~~' Lý Âm Trúc lại nhanh chóng bay trở về.

Cô bé đang quỳ ngồi trên độn quang, một tay xoa cằm, vẻ mặt trầm tư: "Đây là một vấn đề, em cũng không biết đi đâu thì tốt." Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Lúc này, nếu như hạch tâm thế giới có thể mở ra thì tốt rồi, hắn có thể chuyển Lý Âm Trúc vào hạch tâm thế giới trước.

Chương 1897

Khác với Thương Thử tà ma.

Thương Thử hào sinh ra ở thế giới Cửu U tồi tệ nhất, thứ gì mà chưa từng thấy qua.

Nó có năng lực sinh tồn cá nhân ngoan cường, dù ở trong hoàn cảnh nào, cũng có thể sống sót tốt.

Còn Lý Âm Trúc, tuy cũng có cảnh giới đỉnh phong Tứ phẩm, nhưng năng lực sinh tồn cá nhân của cô bé hoàn toàn không được.

Dù sao từ khi sinh ra cô bé đã mang trong mình hàn chứng, phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái hàn bệnh phát tác, sau này càng là quanh năm ở trong trạng thái phong ấn băng quan.

Thật sự mà nói, cô bé có thể tấn thăng đến Tứ phẩm, đã là một chuyện rất không thể tưởng tượng được rồi.

Từ nhỏ đến lớn, cô bé đều ở trong sự bảo hộ của Lý Thiên Tố đạo trưởng, gần như rất ít tiếp xúc với ngoại vật.

Thậm chí tâm tính của cô bé bây giờ, cũng không khác gì trẻ con.

Để cô bé một mình ra ngoài, Tống Thư Hàng làm sao có thể yên tâm? "Nếu đã như vậy, vậy để ta chăm sóc tiểu Âm Trúc đi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng: "Thư Hàng ngươi nếu độ kiếp, ta dù sao cũng không giúp được ngươi gì nhiều.

Ngươi chuẩn bị cho tiểu Âm Trúc một ít đan dược, khoảng thời gian này ta phụ trách chăm sóc nó.

Đợi ngươi độ kiếp xong, ta sẽ đưa nó trở về." "Cũng chỉ có thể như vậy." Tống Thư Hàng bắt đầu lục lọi các loại đan dược trong trang bị không gian của mình. "Ta sẽ đưa tiểu Âm Trúc tu luyện ở gần bộ lạc Long Huyết, sau đó chuẩn bị độ kiếp cho nó.

Ngoài ra, Thư Hàng ngươi bảo vị Côn Na nữ sĩ kia mấy ngày gần đây có rảnh, thì dành thời gian đến tìm Âm Trúc, chỉ đạo nó học tập pháp thuật của 'thế giới Hắc Long'." Giọng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối từ trong bụng Tống Thư Hàng vang lên.

Pháp thuật của thế giới Hắc Long, có thể tích trữ vào 'máy sạc ma lực', đến lúc đó độ kiếp là một trợ lực lớn. "Tôi biết rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đến lúc đó truyền tọa độ cho tôi." Tống Thư Hàng nói: "Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, thả Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra đi." Thân hình Công Đức Xà Mỹ Nhân từ sau lưng Tống Thư Hàng chui ra, cô mở miệng nhổ một cái, nhổ Xích Tiêu Kiếm ra.

Xích Tiêu Kiếm rơi xuống bên cạnh Lý Âm Trúc, nhẹ nhàng khều một cái, khều cô bé lên thân kiếm của mình: "Cáo từ!" Nói xong, nó 'vèo ~' một tiếng, liền bay đi.

Trong phòng, chỉ còn lại cô Côn Na, lão tộc trưởng, và Tống Thư Hàng với biểu cảm phức tạp.

Nhìn thấy Thương Thử hào và Lý Âm Trúc cùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối lần lượt rời đi, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng dưng nảy sinh một loại ảo giác 'người già neo đơn bị bỏ lại'.

Mời quan tâm người già neo đơn bị bỏ lại Tống Thư Hàng... "Thư Hàng tiên sinh, Âm Trúc và thanh ma pháp kiếm biết nói kia, còn có tiểu lão thử ma sủng của ngài, tại sao đều bay đi rồi?" Lão tộc trưởng nghi hoặc hỏi.

Khi mấy người Tống Thư Hàng giao lưu, dùng là tiếng Trung, Thương Thử hào và Xích Tiêu Kiếm tiền bối không biết ngôn ngữ thế giới Hắc Long.

Cho nên, lão tộc trưởng và Côn Na tiên tử không hiểu cuộc trò chuyện giữa mấy người. "Họ có việc, ra ngoài một chuyến, mấy ngày nữa chắc sẽ về." Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười cô đơn.

Sau đó, hắn ngồi ngay ngắn, nhìn cô Côn Na: "Cô Côn Na, thời gian là thứ quý giá, chúng ta không thể lãng phí nó.

Cho nên, chúng ta hay là hôm nay bắt đầu học pháp thuật luôn, được không?" Vốn dĩ còn chuẩn bị hẹn cô Côn Na một thời gian khác, sau đó hai người cùng nhau thảo luận kỹ về hệ thống tu sĩ và hệ thống pháp sư của thế giới Hắc Long.

Nhưng bây giờ, Cổ Vu Thần Huyết đã hóa thành 'Lưu Ly Kim Đan', trời mới biết lúc nào nó sẽ dẫn xuống thiên kiếp?

Trên người Tống Thư Hàng lại không chuẩn bị trận pháp độ kiếp 5 tấn 6.

Hiện tại, thủ đoạn duy nhất hắn có thể nhanh chóng tăng cường xác suất độ kiếp của mình, cũng chỉ còn lại pháp thuật của thế giới Hắc Long. "Thư Hàng tiên sinh muốn học, vậy chúng ta bây giờ có thể bắt đầu giao lưu." Cô Côn Na vui mừng nói.

Đối với kiểu người học giả như cô, tri thức là thứ tốt đẹp nhất trên đời.

Cô đã không thể chờ đợi được nữa muốn cùng Tống Thư Hàng thảo luận về kiến thức linh lực.

Để giao lưu bình đẳng, cô cũng sẽ đem hết kiến thức 'pháp thuật thế giới Hắc Long' mà mình biết ra truyền thụ.

Một chiếc bàn vuông được bày ra.

Thư Hàng, lão tộc trưởng, Côn Na tiên tử ba người mỗi người một bên.

Bên dưới, là rất nhiều chiến đấu pháp sư trẻ tuổi của tộc Long

Huyết, ngồi thành hàng, giống như học sinh nghe giảng, ngay cả công trình tái thiết bộ lạc cũng tạm gác sang một bên.

Cô Côn Na ở thế giới Hắc Long danh tiếng rất lớn, được coi là danh sư.

Bài giảng của cô, không ai muốn bỏ lỡ. "Đầu tiên, đối với ba loại kiến thức cơ bản là pháp thuật, máy sạc ma lực, Long Lạc, Thư Hàng tiên sinh chắc đã hiểu rồi chứ." Cô Côn Na nói, đây là kiến thức cơ bản. "Vâng." Tống Thư Hàng gật đầu.

Từ kinh nghiệm nhập mộng của 【Hắc Đồng Thập Tam Thế】, hắn đã nắm vững những kiến thức cơ bản nhất này của thế giới Hắc Long. "Vậy thì, Thư Hàng tiên sinh, lúc ngài nhị phẩm, đã chuyển chức sang nghề gì?

Là trị liệu giả?

Chiến đấu pháp sư?

Chiến lược ma pháp sĩ?

Hay là mấy loại nghề nghiệp khác?" Cô Côn Na hỏi.

Tống Thư Hàng: "???" Nhị phẩm đã chuyển chức?

Vậy tại sao lúc tôi tiến vào Long Lạc tầng 2, hoàn toàn không nhận được thông báo chuyển chức? "Tôi không có chuyển chức." Tống Thư Hàng cười khổ nói. "Làm sao có thể?" Cô Côn Na trợn to mắt, không chuyển chức mà tên này làm sao xông vào được Long Lạc tầng 6?

Côn Na nữ sĩ mang vẻ mặt không tài nào hiểu nổi: "Nếu không chuyển chức, sao anh vào được tầng tiếp theo của Mạng Rồng vậy?" Tống Thư Hàng thành thật trả lời: "Thì cứ thế mà vào thôi, tinh thần lực và lưu lượng ma lực của tôi đều đủ cả, thế là cái tài khoản Mạng Rồng của tôi một hơi xông từ cấp 2 lên cấp 3, rồi từ cấp 3 vọt lên cấp 4 luôn." Lão tộc trưởng tộc Long Huyết: "..." Côn Na nữ sĩ cau mày suy nghĩ một lát rồi nói với Tống Thư Hàng: "Anh Thư Hàng, anh có thể cho tôi xem tài khoản Mạng Rồng của anh không?

Để tôi kiểm tra giúp anh." "Đương nhiên là không thành vấn đề." Tống Thư Hàng lấy máy nạp ma lực của mình ra, bắt đầu kết nối với Mạng Rồng.

Quá trình này cậu đã rất thành thạo.

Thực tế thì hiện giờ cậu không cần dùng máy nạp ma lực, chỉ cần thông qua Tiểu Kim Đan thứ bảy Cổ U Long Phách cũng có thể liên kết với Mạng Rồng bất cứ lúc nào.

Nhưng để phối hợp với Côn Na nữ sĩ, cậu vẫn dùng máy nạp ma lực để hoàn thành quá trình kết nối.

Trong hư không, thế giới Mạng Rồng của Hắc Long Thế Giới hiện ra trước mắt Tống Thư Hàng, phủ khắp mọi ngóc ngách của thế giới.

Mà này, trước đó Côn Na đã quét mã QR và kết thành minh hữu với cậu rồi, chắc là không ảnh hưởng gì đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đợi Tống Thư Hàng kết nối xong, Côn Na nữ sĩ cũng lấy máy nạp ma lực của mình ra kết nối.

Tiếp đó, một tay bà cầm máy nạp, tay kia chạm vào cánh tay Tống Thư Hàng.

Thông qua sự tiếp xúc này, bà cảm ứng được tài khoản của cậu từ thế giới Mạng Rồng.

Tài khoản [Bá Long] lúc này đang ngự trị ở tầng thứ 6 của Mạng Rồng, cao cao tại thượng.

Trong khi tài khoản [Côn Na] đại diện cho bà chỉ nằm ở tầng 4, kém Tống Thư Hàng tận hai đại giai tầng. "Thế mà thực sự không hề chuyển chức!" Côn Na nữ sĩ kinh ngạc thốt lên.

Sau khi chuyển chức, trên tài khoản Mạng Rồng sẽ hiện lên biểu tượng nghề nghiệp.

Ví dụ như bà, nghề nghiệp chuyển chức là Hiền Giả, một nghề khá hiếm, nên sẽ có biểu tượng một chiếc lông vũ đi kèm.

Còn tài khoản [Bá Long] của Tống Thư Hàng thì trắng trơn, không có gì cả.

Côn Na nữ sĩ: "..." Tình huống này, dù là người có kiến thức lý luận phong phú như bà cũng không thể lý giải nổi.

Tống Thư Hàng hỏi: "Côn Na nữ sĩ, tình trạng này của tôi có học được pháp thuật không?

Thật ra tôi chưa nắm giữ được pháp thuật nào cả, chỉ cần học được pháp thuật là tốt rồi." Chuyển chức hay không cũng không quan trọng, miễn là học được pháp thuật. "Được chứ, chỉ cần có kết nối với Mạng Rồng thì chắc chắn sẽ học được pháp thuật thôi." Côn Na nữ sĩ khẳng định.

Tống Thư Hàng cười bảo: "Vậy thì chúng ta kệ cái vấn đề chuyển chức đi, chỉ cần học được pháp thuật thì nghề nghiệp gì cũng không quan trọng." "Nhưng mà, nếu không chuyển chức, theo lý thuyết anh chỉ có thể học được mười pháp thuật cơ bản nhất của cấp 1 thôi." Côn Na giải thích.

Mười pháp thuật này là những pháp thuật cơ bản mà ai cũng có thể triển khai trước khi chuyển chức.

Đại diện cho số 1 là [Tiểu Long Diễm], pháp thuật này Tống Thư Hàng đã tiếp xúc khi nhập mộng vào Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Còn có số 0 đại diện cho [Hồi Phục Vết Thương Nhỏ]; số 2 là

[Lôi Kích Chỉ]; số 3 là [Tạo Thủy Thuật].

Ký hiệu số 4 là [Dương Trần], số 5 là [Luồng Khí Đi Lên].

Số 6 tương ứng với [Giải Phóng Năng Lượng].

Tiếp theo là số 7 [Thiểm Quang Thuật] và số 8 [Hắc Ám Vi Thống].

Cuối cùng là số 9 đại diện cho [Tăng Cường Phòng Ngự].

Mười pháp thuật cơ bản nhất này, mỗi người kết nối vào Mạng Rồng đều có thể sử dụng, tùy theo thuộc tính bản thân khác nhau mà uy lực pháp thuật giải phóng ra cũng sẽ khác nhau.

Còn sau khi lên cấp 2 và thực hiện chuyển chức theo thuộc tính, họ sẽ chuyên tu vào các kỹ năng pháp thuật nghề nghiệp của mình.

Côn Na nữ sĩ giới thiệu qua một lượt mười pháp thuật này cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Mười pháp thuật này cơ bản là chẳng có tác dụng gì mấy.

Cái Tiểu Long Diễm kia cậu đã thấy lúc nhập mộng rồi, loại lửa nhỏ xíu đó cậu dùng một ngón tay cũng bóp nát được.

Chín pháp thuật còn lại chắc cũng cùng đẳng cấp với nó thôi. "Ngoài mười pháp thuật này ra, không chuyển chức thì không thể học thêm pháp thuật nào khác nữa sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bên cạnh, lão tộc trưởng nặng nề gật đầu: "Đúng vậy, cơ bản là không thể học các pháp thuật về sau nữa." "Vậy giờ tôi chuyển chức còn kịp không?" Tống Thư Hàng dò hỏi. "Cấp 2 chuyển chức, cấp 5 tiến giai nghề nghiệp.

Anh Thư Hàng giờ đã là cấp 6 rồi, tôi cũng không biết anh còn có thể chuyển chức được không nữa." Côn Na nữ sĩ cau mày nói: "Thôi thì cứ làm theo quy trình từng bước vậy.

Anh Thư Hàng cứ ghi nhớ tên ma pháp của mười pháp thuật này trước đi.

Sau đó thử giải phóng hết một lượt xem hệ pháp thuật nào phù hợp với thuộc tính của anh nhất.

Rồi tôi sẽ chủ trì nghi thức chuyển chức thử xem sao.

Tộc trưởng, bộ lạc Long Huyết có tế đàn nghi thức không?" Chuyển chức cấp 2 cần phải đến Thần Điện.

Nhưng ở những nơi đặc thù như phân bộ lạc Long Huyết đều sẽ có tế đàn chuyển chức riêng.

Chương 1898

Cộng thêm một nghề nghiệp thuộc hệ pháp thuật như Hiền Giả hay Tế Ti như Côn Na nữ sĩ thì có thể tiến hành nghi thức chuyển chức cho các pháp sư khác.

Nhưng từ cấp 4 lên cấp 5 để tiến giai nghề nghiệp thì nhất định phải đến Thần Điện mới được.

Dưới sự giới thiệu chi tiết của Côn Na nữ sĩ, Tống Thư Hàng đã ghi nhớ kỹ tên của mười pháp thuật cơ bản, các bước thi triển cũng nằm lòng trong tâm trí.

Tôi mang thể chất hệ Lôi và Hỏa bên hệ tu sĩ, vậy khi chuyển hóa sang đây chắc cũng không khác biệt lắm đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Mà này, với tinh thần lực mạnh mẽ cấp 6 cộng thêm lưu lượng ma lực dồi dào trong tài khoản, khi tôi thi triển mấy pháp thuật cấp 1 này liệu có tạo ra hiệu quả bạo kích không nhỉ?

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên phù văn số 0 trên máy nạp ma lực.

Ấn giữ phù văn, tinh thần lực phối hợp và đồng bộ với Mạng Rồng.

Mạng Rồng rút lấy tinh thần lực, tiêu hao 1 đơn vị ma lực và tạo ra một pháp thuật cơ bản. "Tiểu Thương Khẩu Trì Dũ Thuật!" Tống Thư Hàng hô vang tên ma pháp, vung tay một cái.

Ma pháp thuận lợi hình thành.

Tiện lợi nhanh chóng, thao tác cực kỳ đơn giản, pháp thuật của thế giới Mạng Rồng đúng là dễ thật.

Pháp thuật chữa trị rơi lên thắt lưng của Tống Thư Hàng.

Ở đó vẫn còn một vết thương do ý chí hỗn độn Cổ U đâm trúng, đến giờ vẫn chưa khôi phục, thỉnh thoảng lại mang đến cho cậu từng đợt đau đớn.

Pháp thuật chữa trị rơi xuống, Tống Thư Hàng hầu như chẳng thấy có hiệu quả gì.

Cũng đúng thôi, ngay cả thuật trị thương đi kèm trên Găng Tay Võ Sĩ Nghịch Kình còn chẳng ăn thua thì nói gì đến cái thuật trị thương nhỏ xíu này. "Thành công rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nhưng hiệu quả bạo kích pháp thuật trong tưởng tượng hoàn toàn không xuất hiện.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lần lượt thi triển mấy pháp thuật như Tiểu Long Diễm, Lôi Kích Chỉ, Tạo Thủy Thuật.

Tiểu Long Diễm và Lôi Kích Chỉ quả thực khá phù hợp với thuộc tính thể chất của cậu, khi thi triển cảm thấy quá trình thuận lợi và trôi chảy hơn hẳn.

Còn Tạo Thủy Thuật thì chỉ tạo ra được khoảng một bát nước sạch, cái giá phải trả là tiêu hao 1 điểm lưu lượng ma lực.

Mà 1 điểm lưu lượng ma lực đó đem ra ngoài đủ để mua cả một thùng nước lớn.

Sau đó là Dương Trần Thuật và Luồng Khí Đi Lên lại càng vô dụng hơn.

Một cái tạo ra một đám bụi che tầm mắt kẻ địch nhưng lại gây ô nhiễm môi trường.

Cái còn lại là tạo ra một luồng gió thổi ngược lên trên, cái kỹ năng này rốt cuộc là muốn làm gì vậy trời?

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt. "Số 6, Giải Phóng Năng Lượng!" Cậu ấn theo các bước, tiếp tục thi pháp.

Ngay khoảnh khắc pháp thuật này được thi triển, Tống Thư Hàng lập tức thấy có gì đó sai sai.

Vẫn là tiêu hao tinh thần lực và rút 1 điểm ma lực, tạo ra một vòng bùng nổ ma lực quanh người.

Nhưng đồng thời với lúc ma lực bùng nổ, Bản Mệnh Kình Đan và bảy viên Tiểu Kim Đan của Tống Thư Hàng toàn bộ đều bị kích thích.

May mà cậu phản ứng nhanh, trong giây phút linh lực bùng nổ đã vội vàng phanh lại, thu hồi hơn 99% linh lực về.

Nhưng vẫn còn 0,1% linh lực theo pháp thuật Giải Phóng Năng Lượng đẩy ra ngoài.

Luồng linh lực khổng lồ oanh một tiếng, nổ tung ra bốn phương tám hướng tạo thành một vòng sóng xung kích.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, nó như một chiếc máy ủi hất văng mọi thứ xung quanh ra ngoài.

Côn Na tiên tử, lão tộc trưởng và đám thành viên tộc Long Huyết đứng xem kịch bên cạnh đều bị hất bay đi hết. "Á á á á ~" Giữa không trung vang lên tiếng kêu oai oái.

Trong bán kính hai mươi mét lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm không còn một thứ gì.

Mọi thứ đều bị đẩy văng, ngay cả mặt đất cũng bị cày lên sâu hơn một tấc.

Côn Na nữ sĩ phải thi triển liên tiếp hai pháp thuật giữa không trung mới đáp đất vững vàng được. "Cái đó, tôi không cố ý đâu." Tống Thư Hàng nói. "Vô lý thật, pháp thuật Giải Phóng Năng Lượng sao có thể tạo ra hiệu quả lớn thế này được?" Côn Na nữ sĩ cau mày, bà chẳng thèm để ý đến việc mình bị hất bay.

Là một học giả, bà quan tâm hơn đến việc tại sao uy lực pháp thuật này lại tăng vọt như vậy. "Anh Thư Hàng, anh thử tiếp mấy pháp thuật bên dưới xem kết quả thế nào.

Biết đâu anh lại đặc biệt khế hợp với pháp thuật số 6 Giải Phóng Năng Lượng này đấy." Côn Na tiên tử nói.

Tống Thư Hàng hỏi: "Vậy tôi tiếp tục nhé?" "Cứ tự nhiên, chúng tôi chuẩn bị xong rồi." Côn Na nữ sĩ nói xong liền lùi lại thêm mười mét nữa.

Lão tộc trưởng và đám người tộc Long Huyết cũng ăn ý bám theo sau lưng bà.

Tống Thư Hàng bắt đầu thử thi triển pháp thuật số 7 Thiểm Quang Thuật.

Sau khi kết thúc các bước thi pháp, cậu nhẩm đọc tên ma pháp.

Khắc tiếp theo, trên ngón tay cậu bùng lên một luồng ánh sáng chói mắt khiến Côn Na tiên tử, lão tộc trưởng và mọi người cứ ngỡ như đang nhìn thấy mặt trời thứ hai.

Tống Thư Hàng: "..." Cái thuật chớp sáng này đã kích hoạt thiên phú Thái Dương Chỉ - Thuật Làm Mù Mắt Chó Hợp Kim trên ngón tay công đức của cậu rồi. "Mù rồi, mù thật rồi!" "Tôi không thấy gì nữa hết!" "Mặt trời trên trời rơi xuống bộ lạc mình rồi hả?" Thấy một đám người bộ lạc Long Huyết tạm thời bị mù, đang quờ quạng như người mù thực thụ, Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng tội lỗi.

May mà hai thuật Hắc Ám Vi Thống và Tăng Cường Phòng Ngự về sau không xảy ra rắc rối gì. "Xem ra anh Thư Hàng có độ khế hợp cực cao với Giải Phóng Năng Lượng và Thiểm Quang Thuật này.

Tôi hiểu rồi.

Tiếp theo chúng ta tiến hành nghi thức chuyển chức thôi.

Có lẽ có một nghề nghiệp rất hợp với anh đấy!" Côn Na nữ sĩ gập cuốn sổ ghi chép lại. "Nghề nghiệp hợp với tôi sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Là nghề gì thế?" "Người có độ khế hợp cao nhất với hai loại pháp thuật này chắc chắn là nghề Pháp Sư Wickman." Côn Na nữ sĩ lên tiếng.

Phía trước, tộc trưởng bộ lạc Long Huyết dẫn Tống Thư Hàng và Côn Na nữ sĩ đi về phía tế đàn nghi thức chuyển chức. "Wickman?" Tống Thư Hàng dịch thầm từ này trong đầu.

Từ này là thuật ngữ riêng của Hắc Long Thế Giới.

Nếu dịch ra tiếng Trung thì chắc là có ý nghĩa kiểu như thần thánh, trắng tinh khôi hay giáp trụ, chiến bào gì đó.

Đúng là việc dịch thuật không phải ai cũng làm được, có những từ chứa đựng quá nhiều ý nghĩa, chỉ dịch đơn thuần rất khó giải mã hết ý gốc của chúng. "Tôi có thể chuyển chức thành công không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Côn Na nữ sĩ mỉm cười: "Cứ đi hết quy trình một lượt đã, dù được hay không cũng cứ thử xem sao.

Nếu không thể chuyển chức, tôi sẽ nghĩ cách khác." Khi nói câu này, Côn Na nữ sĩ tràn đầy tự tin.

Sự tự tin đó được xây dựng trên kho báu tri thức phong phú của bà, cũng như nhóm bạn cùng chí hướng trong Đoàn Hiền Giả khá có tiếng tăm tại Hắc Long Thế Giới đứng sau lưng bà.

Nếu Tống Thư Hàng không thể chuyển chức, bà sẽ cùng các bạn thảo luận nghiên cứu, xem có thể sáng tạo ra pháp thuật mới chuyên dành cho những người không thể chuyển chức như cậu không.

Côn Na nữ sĩ khi tự tin trông vô cùng quyến rũ, lão tộc trưởng bên cạnh cũng không nhịn được mà nhìn thêm mấy cái, liên tục gật đầu tán thưởng.

Tế đàn chuyển chức của bộ lạc Long Huyết.

Tế đàn này cũng tương tự như cái mà Tống Thư Hàng đã thấy ở Thần Điện khi nhập mộng vào cuộc đời của Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Lão tộc trưởng lấy ra từng viên Linh Thạch Hắc Long chỉ to bằng móng tay, rải chúng dọc theo rìa tế đàn, xếp theo trận pháp.

Sau đó, Tống Thư Hàng theo lời dặn của Côn Na nữ sĩ bước vào chính giữa tế đàn.

Côn Na nữ sĩ bắt đầu vào nghi thức chuyển chức.

Nghi thức không hề phức tạp, đúng phong cách của Hắc Long Thế Giới: không phô trương lãng phí, không hình thức chủ nghĩa, chân thành phục vụ mọi người.

Sau khi cầu nguyện xong, Côn Na nữ sĩ lấy máy nạp ma lực của mình ra, khẽ chạm một cái để bắt đầu nghi thức.

Đồng thời, bà đã sắp xếp sẵn mấy nghề nghiệp phù hợp với Tống Thư Hàng lên phía trước.

Làm vậy có thể nhanh chóng sàng lọc ra các nghề nghiệp hệ pháp thuật phù hợp với cậu để giảm bớt tiêu hao khi chuyển chức.

Trong mắt Tống Thư Hàng, Mạng Rồng phủ khắp các ngóc ngách của Hắc Long Thế Giới lại hiện ra lần nữa.

Khắc tiếp theo, tinh thần lực và ý thức của cậu bị Mạng Rồng lôi kéo, men theo sự dẫn dắt của sức mạnh Mạng Rồng, cuối cùng đi tới một không gian ý thức.

Nơi này hơi giống không gian độ kiếp của Hắc Long Thế Giới nhưng yên bình hơn và tràn ngập ánh sáng.

Khi ý thức của Tống Thư Hàng xuất hiện, ở phía đối diện, thực thể ý thức của Côn Na nữ sĩ cũng đồng thời hiện ra.

Lúc này bà đang cầm một cây pháp trượng khổng lồ, chỉ xa xa về phía cậu.

Trên pháp trượng có từng ký hiệu khác nhau đang xoay chuyển.

Mỗi ký hiệu đều đại diện cho một nghề nghiệp chuyển chức phù hợp với Tống Thư Hàng.

Nhìn cảnh này, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng táo bạo.

Mạng Rồng có thể làm đến mức này, vậy Mạng Lưới Công Đức ở hiện thế liệu có làm được điều tương tự không?

Nếu được thì cái gọi là Trò chơi Thực tế ảo trong truyền thuyết liệu có thể được phát triển ra không nhỉ?

Không được, tập trung tinh thần lực nào.

Đang chuyển chức mà, nghĩ linh tinh cái gì vậy chứ.

Ở trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lâu quá, tư duy nhảy vọt đúng là hết thuốc chữa.

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần.

Trên pháp trượng của Côn Na nữ sĩ, từng ký hiệu rơi xuống chạm vào người cậu.

Nhưng mỗi ký hiệu khi vừa tiếp xúc với Tống Thư Hàng đều bị bật văng ra ngoài.

Côn Na nữ sĩ khẽ cau mày.

Chương 1899

Sáu phù văn nghề nghiệp phù hợp nhất với Tống Thư Hàng mà bà chọn ra đều không cái nào cho phép cậu chuyển chức.

Không phải là không phù hợp, mà là căn bản không thể khiến cậu thực hiện việc chuyển chức.

Quả nhiên vẫn không được sao?

Côn Na nữ sĩ thầm nghĩ.

Nghi thức vẫn tiếp tục, hơn mười phù văn nghề nghiệp sau đó cũng lướt qua người Tống Thư Hàng.

Nhưng cơ thể cậu như có khả năng phản đòn, tất cả phù văn đều bị bật đi hết. "Không được rồi, thất bại rồi." Côn Na nữ sĩ lên tiếng.

Tống Thư Hàng bảo: "Không sao, chúng tôi đã chuẩn bị tâm lý từ trước rồi.

Thất bại là mẹ thành công, chúng tôi không sợ thất bại đâu." Quả nhiên, cái nghề nghiệp thi pháp giả ngầu lòi này chẳng có duyên gì với cậu cả.

Pháp thuật gì đó thì có cái Thiểm Quang Thuật + Chưởng Tâm Lôi + Thuật Sạc Điện là đủ dùng rồi. "Anh Thư Hàng nói chuyện lúc nào cũng hay cả." Côn Na nữ sĩ cười nói, bà chậm rãi thu lại pháp trượng: "Cũng đúng, vốn dĩ chúng ta đã chuẩn bị tâm lý rồi, vậy giờ chúng ta rời khỏi không gian này thôi." Nói xong, hình bóng của bà dần dần biến mất trong không gian chuyển chức.

Khoảng chừng hai mươi nhịp thở sau.

Tống Thư Hàng: "..." Này, chuyện gì thế này?

Sao tôi vẫn chưa biến mất?

Côn Na nữ sĩ, bà không phải là quên mang tôi ra ngoài đấy chứ!

Đừng có hố đồng đội kiểu đó chứ Côn Na nữ sĩ!

Tống - cần - được - quan - tâm - Thư - Hàng.

Cậu ngẩng đầu nhìn cái không gian chuyển chức khổng lồ này, cảm thấy vùng thắt lưng truyền tới từng đợt đau nhức, chắc chắn là do vết thương bị ý chí hỗn độn Cổ U đâm trước đó đang làm loạn.

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng thật sâu. "Vậy vấn đề là, khi nào tôi mới biến mất được đây?" Phải đợi năng lượng của nghi thức tế đàn cạn kiệt?

Hay là đợi bà Côn Na lơ đễnh kia sực nhớ ra rồi quay lại đón mình đi?

Thư Hàng thấy mệt lòng quá, muốn nghỉ hưu luôn cho xong.

Lại qua thêm mấy phút nữa.

Tống Thư Hàng ngồi bó gối ở một góc không gian chuyển chức.

Côn Na nữ sĩ vẫn chưa nhớ ra cậu sao?

Hay là mỗi lần vào không gian chuyển chức đều khác nhau, nên sau khi bà ấy quên mang cậu ra thì cậu bị kẹt luôn ở đây không thoát được? "Hôm nay đúng là xui xẻo thật mà." Tống Thư Hàng đứng dậy, bắt đầu tìm cách rời khỏi đây.

Chứ cứ đợi mãi cũng không phải cách, con người không thể lúc nào cũng dựa dẫm vào kẻ khác, phải học cách tự cứu mình thôi. "Triệu hồi Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử!" Tống Thư Hàng hô.

Trước đó ở trong không gian thiên kiếp của Hắc Long Thế Giới còn triệu hồi được Công Đức Xà Mỹ Nhân ra, vậy ở không gian chuyển chức này thì sao?

Nếu gọi được nàng ấy ra thì có thể nhờ nàng dẫn ý thức của cậu về.

Hoặc là bảo nàng về thông báo cho Côn Na tiên tử kết thúc cái nghi thức tế đàn này.

Một hồi lâu sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn không phản hồi lời triệu hồi của cậu. "Cảm ứng với tiên tử bị chặn rồi sao?" Tống Thư Hàng khổ não.

Cũng phải, không gian chuyển chức là nơi không được phép chịu ảnh hưởng, một khi bị quấy rầy mà chuyển chức nhầm nghề nghiệp thì ảnh hưởng cả đời, nên việc có chức năng cách tuyệt cảm ứng bên ngoài cũng là điều dễ hiểu. "Ngoài Công Đức Xà Mỹ Nhân ra... còn cách nào khác để liên lạc với Côn Na nữ sĩ không, ví dụ như gửi cho bà ấy cái định vị chẳng hạn." Tống Thư Hàng suy tính.

Sau đó, cậu lập tức nghĩ đến cái mã QR và quan hệ minh hữu kia.

Có lẽ có thể thông qua thứ này để liên hệ với Côn Na nữ sĩ.

Nhưng không biết thực thể ý thức của mình liệu có dẫn động được sức mạnh của Tiểu Kim Đan không?

Dù sao không gian này dường như bị ngăn cách rất mạnh.

Tống Thư Hàng thử một lần.

Liên kết giữa cậu và Cổ Vu Thần Huyết cũng bị hạn chế.

Tuy nhiên, hình chiếu mã QR sáng lấp lánh lại hiện ra trước mặt cậu.

Chính là mã QR trên cấu đồ Kim Đan của cậu.

Tống Thư Hàng: "..." Ngưng tụ ra cái hình chiếu mã QR này thì có tác dụng gì chứ?

Đang lúc cậu suy nghĩ thì tại vị trí Côn Na nữ sĩ đứng lúc nãy, một luồng sáng dần dần ngưng tụ.

Là Côn Na nữ sĩ cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi sao?

Khắc tiếp theo, bóng dáng một mỹ nhân da đen xuất hiện ở vị trí đó.

Đúng là dáng vẻ của Côn Na nữ sĩ.

Trang phục như cũ, tay cầm pháp trượng khổng lồ như cũ, ngũ quan tinh tế không đổi.

Nhưng Tống Thư Hàng lại khẽ cau mày.

Thực thể ý thức trước mắt đúng là Côn Na nữ sĩ không sai, thậm chí cậu còn lờ mờ cảm nhận được sợi dây liên kết giữa mình và bà ấy, chính là loại liên kết mờ nhạt sau khi quét mã QR thêm minh hữu.

Nhưng cứ cảm thấy có gì đó không đúng.

Côn Na nữ sĩ trước mắt mở mắt ra, để lộ đôi đồng tử màu vàng dựng đứng.

Ánh mắt bà rơi lên hình chiếu mã QR trước mặt Tống Thư Hàng. "Tít~" Một âm thanh vang dội vang lên trong không gian chuyển chức. [Có trở thành minh hữu với 'Tống Thư Hàng' không?

Có / Không] Khung lựa chọn này được cụ hiện hóa ra, hiện lên trước mặt 'Côn Na nữ sĩ'.

Côn Na nữ sĩ với đôi mắt vàng kim dựng đứng không hề hành động, bà chỉ lặng lẽ đứng đó, bất động.

Khoảng 20 giây sau. [Do quý khách không phản hồi trong thời gian dài, chuyển sang quy trình tự động, mặc định chọn 'Có', thêm minh hữu thành công.] Tống Thư Hàng: "!!!" Cái kiểu thao tác kỳ quặc gì thế này?

Sao tôi không hề biết cái mã QR này còn có chức năng này chứ.

Cùng với thông báo thêm minh hữu thành công vang lên, Tống Thư Hàng cảm thấy mình và 'Côn Na nữ sĩ' trước mặt trở nên thân thiết hơn hẳn.

Giữa đôi bên dường như đã trở thành những người đồng đội đáng tin cậy.

Ầm ầm ầm... toàn bộ không gian chuyển chức sụp đổ.

Ý thức của Tống Thư Hàng quay trở về nhục thân của mình.

Ngay khi vừa trở về, cậu phát hiện Công Đức Xà Mỹ Nhân đã xuất hiện phía sau lưng, nhẹ nhàng bảo vệ lấy cậu. "May quá, anh Thư Hàng, cuối cùng anh cũng tỉnh rồi." Phía trước, Côn Na tiên tử thở phào nhẹ nhõm: "Anh vừa nãy đột nhiên hôn mê bất tỉnh, tôi còn tưởng nghi thức có vấn đề, hú vía một trận." Lão tộc trưởng: "Anh Thư Hàng chắc là mấy ngày nay tiêu hao quá nhiều, cơ thể quá yếu rồi.

Tối nay tôi sẽ bảo đầu bếp của bộ lạc làm một suất đặc biệt bồi bổ cho anh thật tốt." Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười phức tạp: "Cảm ơn, tôi đã hôn mê bao lâu rồi?" "Cũng được một khoảng thời gian bằng một đốt xương rồi." Lão tộc trưởng nói.

Quy đổi ra thì chắc cũng tầm một tiếng rưỡi nhỉ?

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Cậu đứng dậy, nội thị kiểm tra cơ thể mình xem có trục trặc gì không.

Bản Mệnh Kình Đan OK, bình an vô sự.

Tiểu Kim Đan, Thải Yêu Đan, Công Đức Kim Toản, Huyết Ma Hạch Tâm, Lò Phản Ứng Cơ Giới đều OK, không có vấn đề gì.

Cổ Vu Thần Huyết hóa thành Lưu Ly Kim Đan tạm thời cũng chưa có dị biến.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng nhìn về phía Tiểu Kim Đan thứ bảy Cổ U Long Phách.

Rồi cậu thấy trên viên Tiểu Kim Đan này có một 'điểm' đang nhấp nháy phát sáng.

Nó cứ nháy liên tục, giống hệt như chấm đỏ thông báo cập nhật phần mềm trên màn hình điện thoại, vô cùng đập vào mắt.

Người mắc chứng cưỡng chế đúng là không thể chịu đựng nổi mà.

Giống như nhìn thấy thông báo cập nhật phần mềm hay tin nhắn mới, cái chấm đỏ đó khiến ngón tay người ta cứ muốn bấm vào mà không kiểm soát nổi.

Nếu cứ để mặc nó đó mà không đụng tới, tâm lý người mắc chứng cưỡng chế sẽ không chịu đựng được. "Ha ha." Tống Thư Hàng cười khẽ.

Ngây thơ!

Các người tưởng tôi sẽ bấm vào chắc?

Đã có bài học xương máu rồi, lần này tôi chắc chắn sẽ không táy máy tay chân mà bấm vào cái thứ đó đâu.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần có một câu danh ngôn là: Tìm đường chết cũng phải có mức độ.

Chuyện táy máy tay chân này, phạm một lần là tuyệt đối không có lần thứ hai.

Hơn nữa, nếu nhìn thấy chấm đỏ mà phát bệnh cưỡng chế thì cậu sẽ không thèm chú ý đến viên Tiểu Kim Đan thứ bảy này nữa.

Mắt không thấy tâm không phiền.

Tống Thư Hàng ý chí kiên định, rút khỏi tiểu đan điền thứ bảy. "Đồ Long Bảo Đao, click là tặng!" Cậu vừa rút ra đã nghe thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân đọc thoại bên tai mình.

Câu thoại này còn đi kèm cả nhạc nền BGM, tiếng nhạc mạnh mẽ dồn dập vang lên từ cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Chương 1900

Cậu quay đầu nhìn @#%× tiên tử, rồi thấy nàng mang vẻ mặt nóng lòng muốn thử, ngón tay đang từ từ vươn về phía lưng cậu.

Tống Thư Hàng: "..." "Đừng tìm đường chết nữa, giai đoạn đầu mình cần phát triển ổn định đã.

Phải để viên Lưu Ly Tiểu Kim Đan ở đan điền thứ sáu vượt qua thiên kiếp trước đã." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đành phải rụt bàn tay nhỏ nhắn của mình lại.

Vào thời khắc mấu chốt, nàng vẫn rất phối hợp với Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên sau khi rụt tay về, nàng lại bồi thêm một câu: "Đồ Long Bảo Đao, click là tặng..." "Cái câu quảng cáo này tôi biết rồi, cái game này tôi cũng chơi rồi." Tống Thư Hàng thở dài một hơi: "Hố của tôi không ít tiền đâu." "Haiz." Công Đức Xà Mỹ Nhân thở dài thườn thượt.

Là dùng âm điệu của chính nàng. "Lúc này nếu có thần binh Xích Tiêu Kiếm của ta ở đây thì tốt rồi, nó chắc chắn sẽ hiểu ý ta." Công Đức Xà Mỹ Nhân ngước mắt nhìn trời, lên tiếng.

Đó là giọng nói của chính nàng, êm ái lọt tai, không cần chỉnh âm cũng đã là nguồn âm thanh tuyệt diệu nhất.

Tống Thư Hàng không chút do dự chỉ ra chỗ sai trong lời nàng: "Không, đó không phải thần binh của cô.

Đó là thần binh của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Tuy tiền bối Xích Tiêu Kiếm thỉnh thoảng cũng tự cà khịa đạo trưởng Xích Tiêu Tử là chủ nhân cũ của mình, nhưng thực tế nó vẫn luôn là thần binh của tiền bối Xích Tiêu Tử, chưa bao giờ thay đổi cả." "Haiz." Công Đức Xà Mỹ Nhân lại thở dài, rồi nàng lại lên tiếng: "Nét vẽ cuối cùng của cấu đồ Kim Đan [Thế Giới Được Kết Nối] rất quan trọng.

Sau khi click vào, lợi nhiều hơn hại.

Hơn nữa, cơ hội vẽ rồng điểm mắt nét cuối cùng này mà anh bỏ lỡ... thì lần sau, có lẽ cả đời này anh cũng không gặp lại được nữa đâu." Tống Thư Hàng: "!!!" "Cho nên, anh tự quyết định đi.

Thiếp thân lời đã nói hết ở đây rồi." Công Đức Xà Mỹ Nhân bổ sung thêm.

Tống Thư Hàng đột nhiên kinh ngạc nói: "Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, lần này chắc là lần đầu tiên tôi nghe cô nói dài như thế đấy." Hơn nữa, không phải là kiểu bắt chước mấy câu thoại trong kho thoại để giả ngốc, mà là ý thức của chính nàng đang nói chuyện rõ ràng.

Đúng là hiếm thấy vô cùng. "Đồ Long Bảo Đao, click là tặng!" Công Đức Xà Mỹ Nhân đổi sắc mặt, lại bắt đầu đọc thoại.

Khi tiếng thoại vang lên, từ trên người nàng lại phát ra nhạc nền BGM ầm ầm. "..." Tống Thư Hàng: "Nói chuyện tử tế không được sao?" Công Đức Xà Mỹ Nhân khựng lại một chút, lát sau đột nhiên bày ra tư thế bạch hạc dang cánh: "Tôi cảm thấy mình còn có thể cứu vãn thêm chút nữa?" [Giọng của Tống Thư Hàng]. "Hết cứu rồi, chờ chết đi, cáo từ! [Giọng của Xích Tiêu Kiếm]" Tạo Hóa tiên tử đột nhiên nhảy ra, bày tư thế kim kê độc lập, nhanh chóng cướp lấy câu thoại phía sau.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "!!!" Nàng cứng đờ, từ từ quay đầu lại...

Cả quá trình như đang nhảy robot, nàng nhìn chằm chằm Tạo Hóa tiên tử với vẻ mặt chấn động.

Chẳng phải đã bảo chỉ cướp lời của Tống Thư Hàng thôi sao?

Tại sao ngay cả lời của ta cô cũng cướp hả?

Sao có thể như vậy được!

Tạo Hóa tiên tử vẫn giữ tư thế kim kê độc lập, lúc này nàng đang đi chân trần... chỉ thấy những ngón chân đáng yêu của nàng liên tục nhấp nháy trên mặt đất.

Rồi nàng xoay người lại, quay lưng về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân, đối mặt với Tống Thư Hàng: "Tống... a bôn, sỉ lai mễ phát~~" Tống Thư Hàng chậm rãi đưa tay lên ôm lấy trái tim mình.

Mẹ ơi, tim con đau quá.

Lòng mệt mỏi quá, muốn nghỉ hưu quá đi mất.

Tôi nghĩ có lẽ tôi cần hai viên thuốc trợ tim cấp tốc.

Khoảnh khắc này... cậu cảm thấy mình càng thấu hiểu được nỗi lòng của Hoàng Sơn tiền bối rồi.

Đợi sau khi về, mình nhất định phải làm một thành viên ngoan ngoãn trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, không để mẹ Hoàng Sơn phải lo lắng thêm nữa.

Còn ở bên cạnh.

Côn Na nữ sĩ và lão tộc trưởng sau một hồi ngây người, đột nhiên vỗ tay như sấm.

Tuy không hiểu anh Thư Hàng và hai vị quý cô 'hồn sủng' kia đang trao đổi gì, nhưng trông có vẻ như hai vị hồn sủng này đang biểu diễn.

Hơn nữa biểu diễn rất xuất sắc, Côn Na nữ sĩ và lão tộc trưởng đương nhiên sẽ không tiếc lời khen ngợi.

Tống - tim càng đau thêm - đau như dao cắt - thuốc trợ tim cũng không cứu nổi - Thư Hàng. "Đúng rồi, anh Thư Hàng.

Trong lúc hôn mê, có chuyện gì xảy ra không?" Côn Na nữ sĩ lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì lẳng lặng nhìn Côn Na nữ sĩ: "Nghi thức chuyển chức kết thúc, Côn Na nữ sĩ biến mất.

Sau đó... tôi cứ bị kẹt mãi trong không gian chuyển chức đó.

Vậy nên, Côn Na nữ sĩ, có phải bà quên mang tôi về rồi không?" "Hả?" Côn Na nữ sĩ ngơ ngác: "Sao có thể chứ, tôi là người chủ trì nghi thức mà.

Khi tôi giải trừ nghi thức tế đàn chuyển chức thì không gian chuyển chức đó sẽ tự động tan rã.

Ý thức của cả hai chúng ta đều sẽ quay về...

Thế nên căn bản không có chuyện tôi quên mang anh về đâu." "Nhưng tôi thực sự đã ở lỳ trong không gian chuyển chức đó đấy." Tống Thư Hàng nói: "Tôi cứ tưởng bà quên đón tôi về, nên tôi cứ ở trong đó đợi bà quay lại đón.

Tôi cứ đợi mãi, đợi mãi mà bà chẳng thấy đâu cả." Đúng là một câu chuyện buồn. "Xin... xin lỗi anh." Côn Na nữ sĩ nói, tuy không phải lỗi của bà, nhưng nghe Tống Thư Hàng kể xong, bà cứ thấy mình như đã làm chuyện gì đó rất có lỗi với cậu.

Lão tộc trưởng hỏi: "Thế sau đó anh Thư Hàng ra ngoài bằng cách nào?" Tống Thư Hàng vuốt cằm: "Sau đó, lại có một bóng người mang hình dáng của Côn Na nữ sĩ xuất hiện trong không gian chuyển chức.

Sau khi bà ấy thêm tôi làm minh hữu thì không gian sụp đổ, tôi thoát ra được." Nói đến đây, Tống Thư Hàng nhớ lại Côn Na nữ sĩ kỳ quặc trong không gian chuyển chức kia.

Đôi đồng tử vàng kim dựng đứng đó để lại ấn tượng sâu sắc cho cậu.

Đôi mắt đó rất đẹp... nhưng cũng đầy áp lực.

Cấp bậc uy áp đó dường như không thua kém gì cái nhìn mang thai của thánh nhân Nho gia. "Chuyện này tôi mới nghe lần đầu đấy.

Vậy anh Thư Hàng đã chuyển chức chưa?" Côn Na nữ sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Côn Na nữ sĩ cau mày, chìm vào suy nghĩ.

Chuyện càng khác thường, càng là thứ bà chưa từng tiếp xúc và không thể lý giải thì càng khơi gợi trí tò mò của bà.

Không ngừng nắm bắt kiến thức mới, không ngừng khám phá những điều huyền bí mới chính là bản năng của một học giả.

Bà mở cuốn sổ tay của mình ra, nhanh chóng ghi chép lại.

Sau đó, Côn Na nữ sĩ lại nói: "Anh Thư Hàng, chúng ta nghỉ ngơi một lát đi.

Chuyện này tôi cần phải suy nghĩ kỹ.

Ừm... sau bữa trưa, anh có thể phối hợp để tôi kiểm tra cơ thể một chút không?" "Không vấn đề gì." Tống Thư Hàng đáp. "Vậy lát nữa gặp lại nhé." Côn Na nữ sĩ cười nói.

Bà chuẩn bị thông qua Mạng Rồng để liên lạc với mấy người bạn thân, cùng nghiên cứu về chuyện anh Thư Hàng gặp hôm nay.

Tốt nhất là mời được mấy người bạn ở Tiểu Thế Giới Vảy Rồng bên cạnh qua đây luôn. "Vậy lão phu đi sắp xếp cho mọi người dùng bữa trước." Lão tộc trưởng cười nói.

Sau khi lão tộc trưởng và Côn Na nữ sĩ rời đi, Tống Thư Hàng chống cằm suy tư.

Ý thức của cậu lại chìm vào đan điền thứ bảy.

Trên hạch tâm Kim Đan Cổ U Long Phách, cái chấm nhỏ kia vẫn đang nhấp nháy.

Có nên bấm không đây?

Như @#%× tiên tử đã nói, cơ duyên vẽ rồng điểm mắt mà bỏ lỡ thì có khi cả đời này đừng hòng gặp lại.

Đây cũng là lý do tại sao các tu sĩ ngũ phẩm trong tu chân giới, sau khi lĩnh ngộ được 'điểm mắt' là sẽ lập tức tiến hành ngay bất kể đã chuẩn bị xong hay chưa.

Sự lĩnh ngộ là thứ rất mơ hồ, mình hoàn toàn không biết khi nào nó đến, cũng chẳng biết sau này nó còn đến nữa hay không.

Nó cực kỳ tùy hứng.

Hơn nữa, @#%× tiên tử đã nhắc nhở rằng nét vẽ cuối cùng này lợi nhiều hơn hại.

Tiên tử chắc chắn sẽ không hại cậu trong chuyện này đâu.

Bây giờ họ đều được coi là một thể thống nhất rồi mà. "Đồ Long Bảo Đao, click là tặng sao?" Tống Thư Hàng cười ha ha, ý thức của cậu ngưng tụ thành hình người, xuất hiện bên cạnh Cổ U Long Phách.

Lúc này Cổ U Long Phách đã chuyển từ hình người sang dạng cầu, trên thân nó cái chấm đỏ cứ nháy liên tục, vô cùng thu hút sự chú ý.

Tống Thư Hàng đưa tay định bấm vào nó: "Nói trước nhé, nếu thuộc tính của Đồ Long Bảo Đao không vừa ý tôi thì tôi... tôi cũng chẳng làm gì được cô đâu." Ngón tay cậu chạm vào cái chấm đó.

Đó chính là nút thắt quan trọng nhất, trung tâm nhất của cấu đồ Kim Đan [Thế Giới Được Kết Nối].

Ngay khi cậu đưa tay bấm vào, Công Đức Xà Mỹ Nhân không biết đã xuất hiện sau lưng thực thể ý thức của cậu từ lúc nào.

Cánh tay nàng đặt lên tay phải Tống Thư Hàng, cùng cậu chạm vào nút thắt đó.

Chương 1901

Ngón tay nhấn xuống, nét vẽ rồng điểm mắt đã hoàn thành.

Trên Cổ U Long Phách, toàn bộ cấu đồ Mạng Lưới Công Đức được kích hoạt.

Linh lực, tinh thần lực cùng với ánh sáng công đức từ Công Đức Xà Mỹ Nhân bắt đầu vận hành trong mạng lưới này.

Cổ U Long Phách bắt đầu biến đổi, lát sau hóa thành một viên Lưu Ly Kim Đan màu đen.

Thể chất của Tống Thư Hàng tăng cường.

Linh lực của Tống Thư Hàng tăng cường.

Thần thức của Tống Thư Hàng tăng cường.

Lại một lần thoát thai hoán cốt quy mô nhỏ trên toàn bộ cơ thể.

Số lượng Thánh Viên lại tăng lên, đạt đến con số cát tường là 33 con.

Tất cả những thứ này mới chỉ là cường hóa cơ bản thôi. "Đồ Long Bảo Đao đâu rồi?" Tống Thư Hàng quay sang hỏi Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Bóng dáng Công Đức Xà Mỹ Nhân biến mất tăm.

Khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình như bị hút vào máy giặt, xoay chuyển điên cuồng.

Mãi lâu sau, cảm giác xoay chuyển đó mới biến mất.

Tống Thư Hàng mở mắt ra. "Chào nhé, Bá Tống đạo hữu.

Cậu lại tới rồi à." Giọng của Cật Qua Thánh Quân vang lên bên tai cậu: "Không ngờ lại gặp được cậu, ngay trước khi sắp thăng lên cửu phẩm mà được gặp cậu một lần cũng là cái duyên của chúng ta." Hả?

Cật Qua tiền bối sắp độ kiếp để đột phá lên cảnh giới cửu phẩm rồi sao?

Tống Thư Hàng giật bắn mình.

Thế này thì hỏng bét!

Hiện tại cậu cũng là người sở hữu hai viên Lưu Ly Kim Đan, thuộc loại có thể độ kiếp bất cứ lúc nào, là một quả bom nổ chậm có thể phát nổ bất cứ khi nào.

Trong tình huống này mà ở cùng một chỗ với Cật Qua tiền bối thì quá nguy hiểm.

Thế là Tống Thư Hàng lăn một vòng rồi nhanh chóng đứng dậy, chắp tay với Cật Qua tiền bối: "Cáo từ!" Cật Qua Thánh Quân: "???" "Chúc Cật Qua tiền bối sớm ngày độ kiếp thành tiên, thăng lên cửu phẩm, uy chấn chư thiên vạn giới!" Tống Thư Hàng nói xong liền hét lớn: "Quay về!" "Đợi đã, cậu cứ thế mà tránh ta là có ý gì hả?

Nhóc kia đừng có chạy, hôm nay không nói rõ ràng thì đừng hòng rời đi!" Cật Qua Thánh Quân há miệng phun ra một tấm lưới lớn bay tới bao trùm lấy Tống Thư Hàng.

Ông vốn coi Tống Thư Hàng là người bạn vong niên, mấy lần trước gặp gỡ nói chuyện cũng rất hợp rơ, lần này là sao chứ?

Thằng nhóc này cứ như muốn tránh mình như tránh tà vậy, làm như mình là sao chổi không bằng.

Ông là hóa thân của công đức đấy nhé!

Tống Thư Hàng lập tức bị lưới bao lại, không thể cử động, ngã lăn ra đất. "Cái đó, Cật Qua tiền bối." Tống Thư Hàng giải thích:

"Thật ra... hiện tại tôi cũng đang ở giai đoạn sắp độ kiếp, hai chúng ta tụ lại một chỗ chẳng phải là chết nhanh hơn sao." "Hóa ra là thế, vậy cậu phải nói sớm chứ.

Có chuyện gì cứ nói rõ ra không phải tốt sao?

Đỡ phải sinh ra hiểu lầm." Cật Qua Thánh Quân cười ha ha, ý niệm khẽ động, tấm lưới đang trói Tống Thư Hàng thu lại.

Nhưng ngay sau đó, Cật Qua Thánh Quân chợt ngẩn người ra. "Bá Tống đạo hữu." Cật Qua Thánh Quân cau mày hỏi: "Hỏi một câu, hôm nay là năm nào, tháng mấy ngày mấy?" "Chắc vẫn là khoảng tháng 10 năm 19 thôi?

Hiện giờ tôi đang ở trong một tiểu thế giới đặc thù, có thể có chút sai lệch thời gian với bên ngoài.

Nhưng chắc là không lệch nhiều lắm đâu." Tống Thư Hàng trả lời: "Tiền bối đột nhiên hỏi chuyện này làm gì?" "Vậy là thời gian không thay đổi lớn lắm nhỉ." Cật Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng ngơ ngác, không hiểu ý của Cật Qua tiền bối là gì. "Ta nhớ không lầm thì cậu chẳng phải là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, cách đây không lâu mới vừa thăng lên bát phẩm sao?" Cật Qua Thánh Quân nói: "Giờ cậu lại bảo với ta là cậu sắp thăng cấp rồi?

Mới có mấy tháng mà cậu đã từ bát phẩm thăng lên cửu phẩm rồi ư?

Bộ cậu đang lừa ta chắc?" Cật Qua Thánh Quân thấy lòng không yên chút nào.

Năm đó do công pháp không hoàn chỉnh nên ông bị kẹt ở cảnh giới bát phẩm mãi không thăng cấp được.

Sau này nhờ gặp được Tống Thư Hàng và Bắc Phương Đại Đế mới tìm được cơ hội thăng lên bát phẩm... thậm chí là cơ duyên thăng lên Trường Sinh Giả.

Cuối cùng sau mấy tháng ngắn ngủi, ông đã tìm được cảm giác để thăng từ bát phẩm lên cửu phẩm.

Còn Tống Thư Hàng trước mặt, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, rõ ràng mới vừa thăng lên bát phẩm mà sao thăng lên cửu phẩm nhanh thế được?

Đùa chắc.

Năm đó Thánh nhân Nho gia oai phong lẫm liệt cũng không có tốc độ thăng cấp như vậy đâu.

Sau này Thiên Đế của Viễn Cổ Thiên Đình cũng ngầu lòi không kém mà cũng chưa từng nghe nói có ai thăng cấp nhanh thế.

Thế nên... nhóc này chắc chắn là lừa ông rồi?

Tìm đại một cái cớ để che đậy lý do muốn tránh né ông lúc nãy? "Ơ?

Cật Qua tiền bối, tôi chưa nói với ngài sao?

Cái cảnh giới bát phẩm đó của tôi là hàng fake thôi, cảnh giới thật sự của tôi chỉ có ngũ phẩm.

Lần trước độ kiếp, Nhân Tiền Hiển Thánh là do một sự cố ngoài ý muốn.

Thực ra lúc đó tôi độ kiếp thì vô tình bị cuốn vào Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp cùng với mấy vị tiền bối, cuối cùng may mắn vượt qua, nhưng thực chất tôi không phải là Huyền Thánh bát phẩm thực thụ đâu." Tống Thư Hàng chớp chớp mắt trả lời.

Chuyện này Cật Qua Thánh Quân không biết sao?

Cật Qua Thánh Quân: "..." Còn có cả kiểu thao tác này nữa hả?

Trời ạ, cậu không phải Huyền Thánh bát phẩm thực thụ mà có thể đánh bại cả Đông Qua Thánh Quân nhà ta, cậu hack kiểu gì vậy hả?

Trong ấn tượng của ông, Đông Qua Thánh Quân vô cùng sùng bái Bá Tống Huyền Thánh.

Đông Qua Thánh Quân đã nhiều lần nhắc tới việc mình bại dưới tay Bá Tống.

Chuyện này có nên nói với thằng nhóc Đông Qua không nhỉ?

Nghĩ lại thì thôi vậy, đường đường là Huyền Thánh bát phẩm, lại còn là Huyền Thánh hệ phòng ngự, thế mà bị một thằng nhóc ngũ phẩm treo lên đánh... mất mặt quá đi mất.

Chuyện này tốt nhất là đừng có vạch trần thì hơn.

Sau một hồi, Cật Qua Thánh Quân gật đầu: "Hóa ra là vậy, tuy không biết cụ thể các cậu vượt qua Huyền Thánh Kiếp kiểu gì, còn chiếm luôn cả danh hiệu Huyền Thánh, thậm chí ngay cả Huyền Thánh Giảng Pháp cũng trà trộn qua được.

Nhưng ta hiểu tình hình rồi, cậu là Huyền Thánh hàng 'nước' rồi." Đau lòng quá đi mất, Cật Qua tiền bối.

Tuy đó là sự thật... "Nghĩa là giờ cậu sắp thăng từ 5 phẩm lên 6 phẩm rồi sao?" Cật Qua Thánh Quân hỏi lại.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đúng vậy, cuối cùng cũng sắp từ Linh Hoàng ngũ phẩm thăng lên Chân Quân lục phẩm rồi.

Ngoảnh đi ngoảnh lại, tôi cũng từ một tu sĩ tiểu manh tân trở thành nhân vật cấp tiền bối rồi." Chân Quân lục phẩm, trong giới tu sĩ ngày nay đã thực sự là tiền bối, là tồn tại mà đám tu sĩ manh tân phải ngước nhìn. "Đợi đã... ta đột nhiên lại thấy có điểm nghi vấn.

Mấy tháng trước khi cậu là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh lúc độ kiếp, lần đó cậu cũng là thăng cấp độ kiếp sao?" Cật Qua Thánh Quân phát hiện ra điểm nghi vấn.

Tống Thư Hàng gật đầu. "Lần đó là thiên kiếp tứ tấn ngũ sao?

Trời ạ, nhóc con, ăn của ta một lưới này!

Mới có mấy tháng mà cậu đã từ tứ phẩm thăng lên ngũ phẩm, giờ lại sắp từ ngũ phẩm thăng lên lục phẩm, nhóc con cậu đúng là không phải người mà." Cật Qua Thánh Quân há miệng phun ra một tấm lưới lớn từ trên trời rơi xuống, bao trùm lấy Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Tống Thư Hàng giằng co với tấm lưới, nhưng tấm lưới này căn bản không thể xé ra được, dù sao nó cũng là pháp bảo của Cật Qua Thánh Quân, cấp bậc bát phẩm tiệm cận cửu phẩm, Tống Thư Hàng mở được mới là lạ.

Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng rồi nói: "Thực ra không phải như ngài nghĩ đâu." "Hửm?" Cật Qua Thánh Quân nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ lúc đó Bá Tống đạo hữu không phải độ kiếp, mà chỉ bị cuốn vào thiên kiếp của người khác thôi sao? "Thực ra lúc đó là thiên kiếp tam tấn tứ của tôi.

Sau đó tháng trước tôi lại độ thêm một lần tứ tấn ngũ nữa, sẵn tiện kiếm luôn cái thánh ấn [Bá Nho Huyền Ma] ở Cửu U thế giới.

Tháng này mới đang chuẩn bị cho thiên kiếp ngũ tấn lục đây." Tống Thư Hàng đáp - thôi nào, ngài làm hại nhục thân tôi, tôi sẽ làm hại tinh thần ngài. "Trời ạ!

Nhóc con chịu chết đi!" Cật Qua Thánh Quân dùng sức nhảy vọt lên, cơ thể béo mập đè nghiến xuống Tống Thư Hàng.

Nghĩ đến chuyện mình bị kẹt ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm mấy nghìn năm ròng, thấm thía nỗi khổ của việc thăng cấp khó khăn biết nhường nào.

Mà thằng nhóc trước mắt này lại dám xát muối vào lòng ông.

Thế này đúng là tự tìm đường diệt vong rồi. "Á á á ~ Tiền bối tôi sai rồi, đừng thế mà.

Chết người đấy!" Tống Thư Hàng hét lớn.

Đừng nhìn Cật Qua Thánh Quân hiện tại thu nhỏ lại chỉ còn dài hơn ba mét, nhưng bản chất ông là một con cá kình khổng lồ to bằng một hòn đảo nhỏ.

Cơ thể biến nhỏ nhưng trọng lượng thì không đổi đâu.

Cả một hòn đảo đè xuống thì chết người chắc luôn.

Chương 1902

uỳnh...

Tống Thư Hàng bị Cật Qua Thánh Quân trấn áp. "Á á á ~ Chết rồi, chết rồi ~~" Tống Thư Hàng ngoẹo đầu sang một bên.

Cật Qua Thánh Quân hài lòng đứng dậy, lùi sang một bên. "Đừng có giả chết, đây là Thế Giới Mạng Lưới Công Đức, cậu có bị thương thật đâu." Cật Qua Thánh Quân thu lại tấm lưới kỳ quái kia. "Cật Qua tiền bối, ngài phải giảm cân đi thôi." Tống Thư Hàng ngồi dậy, xoa xoa cổ - cái thế giới này đúng là không bị thương thật.

Lúc nãy khi Cật Qua tiền bối đè xuống, áp lực trọng lượng đó mang lại nỗi đau đớn như tan xương nát thịt.

Nhưng đau thì đau, Tống Thư Hàng không hề bị thương tích gì.

Vậy nên, đã không bị thương thì có những lời chẳng cần phải giấu giếm làm gì.

Sở thích 'thẳng tính' của Tống Thư Hàng có thể tha hồ phát huy ở thế giới Mạng Lưới Công Đức này. "Bá Tống đạo hữu, cậu không biết cân nặng của người béo là điều cấm kỵ sao?" Cật Qua Thánh Quân nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng đáp: "Vâng, tôi biết mà.

Không phải cấm kỵ thì tôi đã chẳng chọc vào rồi." "Trời ạ!

Nhóc con chịu chết đi!" Cật Qua Thánh Quân lại dùng chiêu 'Thủy Tiên Dược' cũ, cơ thể đồ sộ lại lao về phía Tống Thư Hàng. "Hắc, chiêu cũ rích này không có tác dụng với tôi đâu nhé." Tống Thư Hàng nhanh chóng lăn ra xa, đã sớm đề phòng chiêu này rồi. "Ngây thơ!" Cật Qua Thánh Quân đột nhiên hiện ra bản thể, cơ thể to như hòn đảo nhỏ ầm ầm đè xuống. "Á á á ~~ Tiền bối tôi sai rồi...

Chết mất thôi, chết mất thôi." Tống Thư Hàng thảm thiết kêu lên.

Lát sau.

Cật Qua Thánh Quân khôi phục kích thước ba mét, lùi sang một bên.

Tống Thư Hàng xoa xoa cổ rồi ngồi dậy: "Đau đau đau, lúc nãy suýt thì có cảm giác chết thật rồi." "Tính cách của cậu làm ta nhớ tới một người đấy." Cật Qua Thánh Quân nhếch miệng nói.

Tống Thư Hàng theo phản xạ hỏi luôn: "Tống Mộc Đầu ạ?" Mỗi khi có vị tiền bối lão làng nào nói câu này là cậu lại nghĩ ngay đến Tống Mộc Đầu. "Tống Mộc Đầu?

Không phải, ta không quen hắn." Cật Qua Thánh Quân đáp: "Là Tô Thị A Tam, một gã mà ta từng tiếp xúc mấy trăm năm trước.

Đúng rồi, cái cô bé đi cùng cậu lần trước là người của Thiên Hà Tô Thị phải không?

Con bé đó tuy tuổi còn nhỏ nhưng lớn lên chắc chắn sẽ là một đại mỹ nhân, gen của Thiên Hà Tô Thị tốt lắm.

Bá Tống đạo hữu, cậu có thể bồi dưỡng con bé thật tốt nhé." Tống Thư Hàng: "..." Rất xin lỗi Cật Qua tiền bối, A Thập Lục hiện tại đã là dáng vẻ sau khi lớn rồi.

Không thể lớn thêm được nữa đâu.

Ngoài ra, tiền bối Tô Thị A Tam đó đã đổi tên rồi, giờ người ta gọi là Tô Thị A Tứ. "Thôi được rồi, không tán phét nữa.

Tóm lại lần này trước khi độ kiếp gặp được Bá Tống tiểu hữu, nói chuyện với cậu một lát tâm trạng cũng tốt hơn nhiều rồi.

Giờ cả ta và cậu đều là thân phận sắp độ kiếp, tốt nhất là nên tách nhau ra sớm chút thì hơn." Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng chắp tay: "Cáo từ!" "Đợi đã, chúng ta để lại phương thức liên lạc đi, sau này còn dễ liên hệ.

Số điện thoại của cậu là bao nhiêu?" Cật Qua Thánh Quân hỏi.

Tống Thư Hàng đọc số điện thoại và ID phần mềm chat cho Cật Qua Thánh Quân.

Tiếp đó, cậu thấy Cật Qua Thánh Quân lấy điện thoại ra, bắt đầu nhập ID của mình rồi lên mạng tìm kiếm tài khoản chat của mình.

Tống Thư Hàng: "!!!" Khoan đã, đợi một chút.

Trong Mạng Lưới Công Đức có thể mang điện thoại vào sao? "Cật Qua tiền bối, điện thoại của ngài mang được vào Mạng Lưới Công Đức ạ?

Còn lên mạng được luôn?" Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Cật Qua Thánh Quân đáp: "Đương nhiên rồi, có gì lạ đâu?

Mạng Lưới Công Đức này... rất có thể được xây dựng bởi một vị đại năng vượt xa trí tưởng tượng của chúng ta, có mấy chức năng nhỏ này thì chẳng cần phải ngạc nhiên làm gì." Vậy là mình cũng có thể mang điện thoại vào đây để liên lạc với bên ngoài sao?

Mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên.

Ngoài ra, trước khi rời khỏi Mạng Lưới Công Đức, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

Cậu khẽ động ý niệm, giống như trong không gian chuyển chức, chiếu cấu đồ Kim Đan mã QR của mình ra: "Cật Qua tiền bối, ngài có muốn quét mã kết bạn không?" Theo suy đoán của tiền bối Xích Tiêu Kiếm, muốn quét cái mã QR này để kết bạn thì tiền đề phải là có kết nối với Mạng Rồng của Hắc Long Thế Giới.

Sau khi có mạng mới dùng được chức năng quét mã kết bạn.

Mà giữa Cật Qua Thánh Quân và cậu cũng tồn tại một mạng lưới tương tự là Mạng Lưới Công Đức.

Vậy vấn đề là Mạng Lưới Công Đức liệu có chức năng giống như Mạng Rồng không?

Cật Qua Thánh Quân thông qua Mạng Lưới Công Đức liệu có kết bạn với cậu được không?

Tống Thư Hàng rất tò mò, không biết lát nữa Cật Qua tiền bối quét ra được hình ảnh tế đàn hay là tùy chọn kết bạn, hay lại giống như tiền bối Xích Tiêu Kiếm quét ra một thông báo 'vui lòng nâng cấp'?

Thế nên Tống Thư Hàng mới chiếu cái mã QR của mình ra để làm thí nghiệm. "Cái thứ gì đây?

Danh thiếp mã QR à?" Cật Qua Thánh Quân dùng cái vây nhỏ cầm điện thoại, quét một cái vào mã QR của Tống Thư Hàng - đúng vậy, tuy tổng thể là dáng cá kình béo mập nhưng Thánh Quân vẫn có một đôi vây nhỏ như móng rồng.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp giải thích cách quét bằng tinh thần lực thì tiền bối Cật Qua đã quét bằng điện thoại mất rồi.

Tít~ Trên điện thoại của Cật Qua Thánh Quân vang lên tiếng quét mã.

Tiếp theo...

điện thoại đen màn hình.

Cật Qua Thánh Quân: "!!!" Tống Thư Hàng: "?" "Trời ạ, nhóc con gan lớn thật, dám gửi virus cho ta, chịu chết đi!" Cật Qua Thánh Quân lại nhảy vọt lên đè nghiến lấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xua tay loạn xạ: "Đợi, đợi chút tiền bối!

Hiểu lầm thôi...

Á á á ~~ Chết mất, chết mất ~~ Nghe tôi giải thích đã, lần này tôi thực sự không có hố ngài đâu mà.

Á á á ~~ Chết rồi, chết rồi." Tống Thư Hàng ngoẹo đầu.

Tan xương nát thịt lần thứ ba.

Một lúc sau, Cật Qua Thánh Quân mới dời người ra: "Cho cậu một cơ hội giải thích đấy." "Cái này thực sự không phải virus đâu, nó là mã QR kết bạn của tôi mà." Tống Thư Hàng run rẩy bò dậy, vặn vẹo cái cổ, giải thích.

Cật Qua Thánh Quân hỏi: "Thế sao điện thoại của ta lại bị đen màn hình?" "Tại vì cái mã QR này không phải dùng điện thoại để quét." Tống Thư Hàng lại đưa hình mã QR ra: "Cật Qua tiền bối, ngài dùng tinh thần lực bao phủ cái mã QR này đi, rồi chắc là nó sẽ hiện ra tùy chọn kết bạn thôi." "Còn có kiểu thao tác này nữa hả?" Cật Qua Thánh Quân tò mò: "Pháp thuật mới cậu nghiên cứu ra à?

Người trẻ đúng là khác hẳn mấy lão cổ hủ như bọn ta.

Mấy lão già như bọn ta học cách dùng điện thoại cho quen đã khó lắm rồi, đâu như các cậu còn biết phát triển cả pháp thuật mã QR nữa." Nói rồi Cật Qua Thánh Quân làm theo hướng dẫn của Tống Thư Hàng, dùng tinh thần lực bao phủ hình mã QR.

Tống Thư Hàng căng thẳng nhìn Cật Qua Thánh Quân.

Liệu có thành công không?

Có kết bạn được không?

Nếu được thì lần sau gặp lại đại lão 'Cái Gì Cũng Bán Được' cũng có thể kết bạn với ông ấy.

Đại lão đó cũng vào được Mạng Lưới Công Đức, Tống Thư Hàng đã từng tận mắt thấy ông ấy vào đây để đọc trộm tin nhắn mà.

Tít~ Một âm thanh vang lên trong đầu Cật Qua Thánh Quân.

Khắc tiếp theo, một tùy chọn hiện ra trước mắt ông.

Là một chuỗi mã hỗn loạn.

Cật Qua Thánh Quân: "..." Trời ạ, nhóc con chịu chết đi!

Dám hố ông lần nữa, đây chẳng phải vẫn là virus sao?

Đang lúc Cật Qua Thánh Quân chuẩn bị bồi thêm cho Tống Thư Hàng một chiêu 'Thủy Tiên Dược' nữa để cậu nếm mùi tan xương nát thịt thì chuỗi mã đó biến đổi.

Sau đó nó biến thành một dòng chữ. [Có thêm 'Bá Tống' làm bạn không?

Có / Không] Hóa ra thực sự có loại pháp thuật kỳ quặc này sao?

Cật Qua Thánh Quân nghĩ ngợi một lát rồi bấm vào chọn 'Có'.

Đối với nhân phẩm của Tống Thư Hàng, ông vẫn khá tin tưởng.

Sau khi bấm xác nhận, dòng chữ đó biến mất.

Khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân nhìn nhau, cảm thấy quan hệ giữa đôi bên trở nên thân thiết hơn hẳn, có thể tin tưởng nhau hơn. "Thành công rồi." Tống Thư Hàng gật đầu, quả nhiên suy đoán của cậu là chính xác.

Cật Qua Thánh Quân ngẩn ra: "Cái pháp thuật gì của cậu mà ngay cả ta cũng bị ảnh hưởng thế này?" Ông là tồn tại đỉnh phong của bát phẩm Huyền Thánh, sắp thăng lên cửu phẩm rồi.

Tinh thần lực và đạo tâm đều vô cùng kiên cố.

Lúc nãy với Tống Thư Hàng thực ra chỉ là đùa giỡn thôi.

Nhưng giờ sau khi kết bạn, cái cảm giác thân thiết thực sự này đã thực sự tác động đến ông. "Không phải pháp thuật đâu, đó là cấu đồ Kim Đan của tôi đấy." Tống Thư Hàng giải thích. "Cấu đồ Kim Đan á?

Cậu vẽ mã QR lên Kim Đan của mình luôn hả?" Cật Qua Thánh Quân đảo mắt - tu sĩ thời đại mới bây giờ đúng là không tài nào hiểu nổi.

Chương 1903

Cấu đồ Kim Đan là chuyện đại sự cả đời, tu sĩ thế hệ ông ai nấy đều cẩn thận từng chút một, sợ vẽ sai, sợ hủy hoại đại đạo của mình.

Một viên Kim Đan định đoạt đại đạo, không phải chuyện đùa đâu.

Vậy mà Bá Tống đạo hữu lại lấy mã QR làm cấu đồ Kim Đan, không biết nên khen cậu 'sáng tạo' hay nên than thở cậu không đủ cẩn trọng đây.

Suy nghĩ hồi lâu, Cật Qua Thánh Quân mới nói: "Bá Tống đạo hữu, chuyện cấu đồ Kim Đan tuy sáng tạo cũng tốt, nhưng mã QR thì... liệu có hơi đùa quá không?" "Yên tâm đi tiền bối Cật Qua, cấu đồ Kim Đan của tôi không phải đùa đâu.

Trong mã QR còn ẩn chứa cấu đồ thực sự của tôi nữa." Tống Thư Hàng cười đáp.

Nói xong cậu lại đưa hình mã QR ra, rồi dùng tinh thần lực của mình bao phủ lên đó.

Tít~ Từ cấu đồ mã QR, một bức cấu đồ Kim Đan hào nhoáng hiện ra.

Một người đàn ông che lấp cả bầu trời, những ngọn núi cao chọc trời, cổ xưa, tế đàn khổng lồ thần bí, hồ máu và người đàn ông đang cắt cổ tay nhỏ máu kia.

Độ phức tạp và sự hùng vĩ của bức cấu đồ này thuộc hàng cực phẩm trong số các cấu đồ Kim Đan mà Cật Qua Thánh Quân từng thấy trong đời.

Kiểu cấu đồ 'trong mã QR có càn khôn, trong hình có hình' này khiến Cật Qua Thánh Quân mở mang tầm mắt. "Không ngờ cấu đồ

Kim Đan còn có thể vẽ như vậy.

Bá Tống đạo hữu, cậu quả thực là một thiên tài." Cật Qua Thánh Quân cảm thán.

Tống Thư Hàng ngại ngùng cười: "Thực ra đây cũng chỉ là nhờ một mối thiện duyên mà có được cấu đồ này thôi.

Nói chung ý tưởng cấu đồ này đến từ một cô bé Cổ Vu.

Còn cấu đồ Kim Đan do tôi tự vẽ thì tồn tại ở một hình thức khác." "Thiện duyên cũng là một phần thực lực của tu sĩ chúng ta mà, có được một bức cấu đồ Kim Đan thế này thông qua thiện duyên là quá hời rồi." Cật Qua Thánh Quân mỉm cười nói.

Chữ Duyên trong đời tu luyện của tu sĩ cũng là một phần rất quan trọng.

Có khi một chữ Duyên nhỏ nhoi cũng có thể thay đổi cả cuộc đời bạn.

Giống như lúc trước ông tình cờ gặp Tống Thư Hàng và Bắc Phương Đại Đế vậy.

Một mối duyên gặp mặt không đáng kể nhưng lại giúp ông cuối cùng cũng có cơ hội đột phá bát phẩm thăng lên cửu phẩm Kiếp Tiên, thậm chí có cơ hội nhìn ngắm cảnh giới Trường Sinh Giả kia.

Sau khi cảm thán xong, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên phát hiện ra điểm mâu thuẫn trong lời nói lúc nãy của Tống Thư Hàng. "Đợi đã, Bá Tống đạo hữu...

Cậu vừa nói cấu đồ Kim Đan do cậu tự vẽ tồn tại ở hình thức khác nghĩa là sao?

Cậu vẽ không chỉ một bức cấu đồ Kim Đan à?

Trên Kim Đan của cậu vẽ tới hai bức hình sao?" Cật Qua Thánh

Quân kinh ngạc hỏi.

Tống Thư Hàng gãi đầu, nghĩ ngợi một lát rồi đáp: "Thực ra cũng chẳng có gì phải giấu, sự thật là... ngoài Bản Mệnh Kim Đan ra, tôi còn có bảy viên Tiểu Kim Đan nữa." Cật Qua Thánh Quân: "Hả??" "Vâng, trên bảy viên Tiểu Kim Đan đó mỗi viên đều có một bức cấu đồ riêng.

Ngoài cái mã QR này ra, tôi còn có năm bức cấu đồ Kim Đan khác.

Cách vẽ cũng khá thú vị, có hình hai mặt, có cấu đồ bình thường, có hình động, có truyện tranh bốn ô, còn có cả hiệu ứng Droste và hình vẽ bằng các điểm lưới nữa." Tống Thư Hàng tổng kết lại.

Cật Qua Thánh Quân: "Sao có thể chứ, một người sao có thể có nhiều Kim Đan đến thế, cậu tu luyện công pháp gì vậy?" "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công ạ, nhưng đến quyển thứ năm thì tu luyện thêm rất nhiều công đoạn khác, coi như là bản biến dị đi." Tống Thư Hàng đáp.

Cật Qua Thánh Quân: "..." Một lúc sau. "Trời ạ!

Nhóc con chịu chết đi!" Cật Qua Thánh Quân dùng chiêu 'Thủy Tiên Dược'. "Hì hì hì, Cật Qua tiền bối, cùng một chiêu mà dùng quá ba lần với tôi là không có tác dụng đâu.

Quá tam ba bận mà!" Tống Thư Hàng cười ha ha, dứt khoát rút khỏi Mạng Lưới Công Đức, ý thức quay trở về.

Sau khi ý thức quay về, Tống Thư Hàng thấy mình đã ở trong phòng.

Là Công Đức Xà Mỹ Nhân đã đưa cậu về.

Lúc này Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa tiên tử đang ngồi sóng vai nhau.

Đuôi rắn của @#%× tiên tử cuộn tròn lại, còn Tạo Hóa tiên tử thì ngồi bó gối.

Hai vị tiên tử đang ngẩng đầu, ngơ ngẩn nhìn mặt trời nhỏ trên bầu trời.

Tống Thư Hàng hỏi: "Tôi đã hôn mê bao lâu rồi?" Công Đức Xà Mỹ Nhân quay đầu lại: "Sỉ lai mễ phát?" Tạo Hóa tiên tử quay đầu tiếp lời: "Toa lạp tây đa?" "Nói tiếng người đi!" Tống Thư Hàng nói.

Hai vị tiên tử ăn ý lắc đầu.

Tống Thư Hàng không nhịn được đưa tay ôm lấy ngực - đau tim quá. "Được rồi, trông thế này chắc cũng không lâu lắm đâu, hai cô đang làm gì thế?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hai vị tiên tử đồng thời đưa tay chỉ về phía mặt trời nhỏ trên trời. "À, mặt trời nhỏ đó là hóa thân thép của tôi thôi, không có vấn đề gì đâu.

Hiện tại năng lượng của nó vẫn còn dồi dào, vẫn treo trên đó được một lúc nữa." Tống Thư Hàng trả lời: "Ngoài ra có một tin tốt là chúng ta có thể mang điện thoại vào Mạng Lưới Công Đức đấy, ở trong đó còn lên mạng được luôn.

Tôi lâu rồi không online, lát nữa phải lên liên lạc với các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần mới được.

Rồi xem xem hiện thế có tin tức gì mới không." Tống Thư Hàng đang nói dở thì khựng lại.

Cậu lại ngẩng đầu nhìn mặt trời nhỏ trên trời.

Vì đó là hóa thân thép của cậu nên dù có nhìn thẳng vào nó mắt cậu cũng không bị ảnh hưởng.

Thế rồi cậu thấy ở trung tâm mặt trời nhỏ có mấy hình ảnh đang nhấp nháy, giống như đang chiếu phim vậy.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa tiên tử vừa nãy chắc là đang xem những hình ảnh này.

Lúc này, trên màn hình ở trung tâm mặt trời nhỏ lướt qua một bóng lưng.

Đó là bóng lưng của một người phụ nữ có mái tóc rất dài, rất dài.

Mái tóc dày dặn như một chiếc áo choàng rủ xuống tận bắp chân, chỉ có một hình ảnh mờ ảo như vậy thôi.

Tiếp đó hình ảnh thay đổi.

Một ổ cá nhỏ và lứa cá quái bằng thép đầu tiên ra đời, chúng bắt đầu tìm kiếm mọi nguồn năng lượng có thể sử dụng ở xung quanh.

Năng lượng ngày càng nhiều, ổ cá bắt đầu sản sinh ra nhiều cá quái hơn, số lượng cá quái cũng ngày càng đông đúc.

Cứ như đang chơi game nông trại vậy.

Cùng với những hình ảnh này không ngừng mở ra, trong lòng Tống Thư Hàng trào dâng một cảm xúc khó tả.

Lò phản ứng hạt nhân bắt đầu cộng hưởng với cơ thể cậu, bức cấu đồ Kim Đan trên đó bắt đầu tỏa sáng rạng rỡ.

“Không ổn rồi, nhìn những hình ảnh này, 'lò phản ứng hạt nhân' của tôi lại có phản ứng... càng lúc càng mạnh.” Tống Thư Hàng bất an nói.

Lò phản ứng hạt nhân phảng phất như bị kích thích, không ngừng tỏa ra nhiệt lượng.

Chỉ trong hai hơi thở, Tống Thư Hàng đã mồ hôi đầm đìa.

Cảm giác mồ hôi nhễ nhại này, cậu đã lâu không trải qua.

Kể từ khi tu luyện có thành tựu, cơ thể hắn tự động điều tiết nhiệt độ, không sợ nóng lạnh, một năm không biết tiết kiệm được bao nhiêu tiền điện điều hòa.

Nhưng bây giờ, do tiểu kim đan bị kích thích mà phát nhiệt, linh lực sôi trào, Tống Thư Hàng trong nháy mắt mồ hôi đầy mặt, giọt mồ hôi như mưa.

Mồ hôi thuận theo gò má cậu, không ngừng nhỏ giọt xuống sàn ban công, phát ra tiếng 'xèo xèo'.

Cảm giác mồ hôi đầm đìa này, cũng đáng để hoài niệm.

“Không ổn, trong nước này có độc!” Công Đức Xà Mỹ Nhân quay đầu lại, miệng nói lời thoại trong phim truyền hình.

Tống Thư Hàng: “...” Đây là mồ hôi mà?

Chỉ là mồ hôi bình thường, cùng lắm là nhiệt độ cao hơn một chút, không thể nào có độc được, được không?

Cậu đưa tay lau mồ hôi trên mặt, âm thầm vận chuyển «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», trấn an ‘lò phản ứng hạt nhân cơ giới’ đang táo động.

Lò phản ứng hạt nhân không còn tỏa nhiệt nữa, dần dần lắng xuống.

Tuy nhiên, kim đan cấu đồ [Ngôi Sao Sáng Tạo và Hủy Diệt] trên đó vẫn không ngừng phát sáng.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn mặt trời nhỏ trên không.

Sự thay đổi của ‘lò phản ứng hạt nhân’ rõ ràng có liên quan đến mặt trời nhỏ trên trời.

Hóa thân sắt thép và ‘lò phản ứng hạt nhân’ là một thể.

“Đây không phải là lại sắp có thêm một viên ‘lưu ly kim đan’ đấy chứ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ, chẳng lẽ mấy viên tiểu kim đan này hẹn giờ với nhau, chuẩn bị để cậu một hơi điểm hết bút ‘họa long điểm tình’?

Bên kia, Tạo Hóa Tiên Tử nhìn Tống Thư Hàng mồ hôi còn chưa khô, cô suy nghĩ một lát rồi đứng dậy, đi đến bên cạnh cậu.

Sau đó, cô lấy ra một chiếc khăn tay, đưa cho Tống Thư Hàng: “Tống~ mồ~ hôi~” “Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nhận lấy khăn tay, trong lòng ấm áp... không ngờ Tạo Hóa Tiên Tử lại có thuộc tính chu đáo như vậy, không hổ là tiểu thư khuê các do Nho gia nuôi dưỡng?

Tạo Hóa Tiên Tử chớp chớp mắt, vừa nghĩ vừa hát: “Tống~ xem~ phim~ con~ heo~ la~ la~ la~ toàn~ thân~ nóng~ ran~ đổ~ mồ~ hôi~ như~ tắm~~ sì~ tai~ mi~ pha~~” Tống Thư Hàng: “!!!” Tạo Hóa Tiên Tử, cô có biết mình đang hát gì không?

Ý cảnh lời bài hát này rất không ổn đấy cô biết không!

“Xoa~ la~ xi~ ta~~” Công Đức Xà Mỹ Nhân quay đầu lại, hát tiếp.

Tống.

Cần.

Sự.

Quan.

Tâm.

Thật.

Sự.

Chương 1904

Thư Hàng: “...” Quả nhiên, mình hoàn toàn không nên trông mong gì ở hai vị tiên tử thích diễn sâu này.

“Chỉ mới có hai vị tiên tử mà đã khiến mình mệt cả thân lẫn tâm, Hoàng Sơn tiền bối quản lý cả một ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ mà vẫn sống được đến bây giờ, thật quá không dễ dàng.” Tống Thư Hàng cảm thán sâu sắc.

Chẳng trách Hoàng Sơn tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, thậm chí trong giới tu chân lại được mọi người kính trọng như vậy, không phải không có lý do. ...

Mặt trời nhỏ.

Những hình ảnh đó vẫn đang từ từ chiếu.

Ngoài Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử ra, những người khác trong bộ lạc Long Huyết nhỏ dường như hoàn toàn không chú ý đến bộ phim nhỏ đang chiếu trong mặt trời nhỏ.

Trong hình, tổ cá càng xây càng lớn, số lượng bầy cá quái sắt thép cũng ngày càng nhiều, từ một bầy cá nhỏ ban đầu biến thành một bầy cá lớn.

Sau đó, chúng lại theo quy luật tách ra, chia thành nhiều bầy cá, bắt đầu xây dựng các tổ phụ mới.

Bùng binh, thu thập tài nguyên, xây căn cứ phụ; sau đó tiếp tục thu thập tài nguyên, bùng binh, xây căn cứ phụ... cứ thế lặp lại.

Bầy cá sắt thép phát triển ngày càng lớn mạnh.

Chúng thu thập tất cả năng lượng và dược liệu có thể thu thập được, còn có thể tự sao chép, có thể xây dựng tổ cá mới.

Chỉ cần ném xuống một hạt giống, không cần tưới nước bón phân, nó có thể tự phát triển lớn mạnh.

Đây quả nhiên là pháp khí được thiết kế riêng cho người lười mà?

“Quả nhiên như mình đoán.

Bầy cá sắt thép và tổ cá này chắc chắn đã gặp phải tai nạn gì đó.” Tống Thư Hàng nói.

Trong hình, bầy cá sắt thép phát triển đến quy mô lớn chưa từng có, số lượng tổ cá phụ lên đến hàng nghìn vạn, số lượng bầy cá thì không thể đếm xuể.

Năng lượng mà chúng thu thập được đã hoàn toàn đủ để ‘công chúa’ tiến hành nghi thức thuyền mặt trời cuối cùng.

Thời gian duy trì của nghi thức thuyền mặt trời là ‘năm trăm năm’.

Mà trong hình, năng lượng mà bầy cá sắt thép thu thập được sớm đã vượt quá con số ‘năm trăm năm’.

Nhưng mặt trời nhỏ trên bầu trời Hắc Long Thế Giới, năng lượng lại ít đến đáng thương, tổ cá chỉ còn lại một cái, bầy cá cũng chỉ còn lại một đàn...

Không cần nói cũng biết, trong khoảng thời gian đó nhất định đã xảy ra chuyện lớn.

Hình ảnh trong mặt trời nhỏ vẫn tiếp tục chiếu.

Từ một tổ cá nhỏ và bầy cá nhỏ phát triển đến quy mô trong hình, trời mới biết những con cá quái sắt thép này đã dùng bao nhiêu thời gian.

Chúng trung thành thực hiện mệnh lệnh cuối cùng của ‘công chúa’, chỉ để chờ đợi một ngày nào đó, ‘công chúa’ trở về.

“Nếu đem câu chuyện này đi làm phim, nhất định sẽ rất cảm động.” Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn chú ý đến một điểm.

Trong hình, vị trí của tổ cá và bầy cá sắt thép không ở gần ‘Hắc Long Thế Giới’.

Nơi chúng bắt đầu thu thập tài nguyên là trong vũ trụ bao la...

Giống như hiện thế, vũ trụ bao la có vô số hành tinh, và vô số tài nguyên để bầy cá sắt thép thu thập.

Bầy cá sắt thép và tổ cá của chúng đã trở thành một thế lực lớn, thậm chí là một đế quốc bầy cá.

“Rốt cuộc là tai nạn như thế nào mới có thể hủy diệt đế quốc bầy cá sắt thép này chỉ còn lại tổ cá chính và một bầy cá quái sắt thép nhỏ?” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Là hủy diệt kiểu tận thế?

Hay là có một vị cường giả siêu cấp nào đó thấy hay hay nên ra tay với bầy cá sắt thép này?

Hình ảnh trong mặt trời nhỏ tiếp tục thay đổi.

Cuối cùng, đến hình ảnh mà Tống Thư Hàng muốn xem.

Một con hắc long khổng lồ vô cùng, từ xa đến gần, xuất hiện trong hình.

Đôi cánh rồng che trời lấp đất, có thể so sánh với một hành tinh nhỏ. [Hắc long của Hắc Long Thế Giới!] Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Hắc long lướt qua gần ‘bầy cá sắt thép’.

Tống Thư Hàng: “Chẳng lẽ là hắc long đã hủy diệt bầy cá sắt thép này?” Nhưng... không phải.

Giữa hắc long và bầy cá sắt thép, nước sông không phạm nước giếng, từ đầu đến cuối, hai bên đều không quan tâm đến nhau.

Bầy cá sắt thép vẫn bận rộn thực hiện mệnh lệnh mà ‘công chúa’ để lại.

Hắc long cũng chỉ là đi ngang qua, bay qua bên cạnh bầy cá sắt thép.

Hai bên phảng phất như hoàn toàn không nhìn thấy đối phương.

Hoặc có thể nói, cả hai giống như đang ở trong những ‘chiều không gian’ khác nhau.

Không hề can thiệp lẫn nhau.

Hắc long và bầy cá sắt thép lướt qua nhau, rồi biến mất.

Bầy cá sắt thép phảng phất như hoàn toàn không nhận ra hắc long đã đi qua, vẫn tiếp tục thu thập tài nguyên của mình, bùng binh, xây tổ cá phụ, một cách có trật tự.

Sau đó, vào một ngày nào đó, tất cả tổ cá, bầy cá sắt thép đột nhiên đều dừng lại.

“Ghi chép về [Công chúa] đã biến mất.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đây là thông tin được chia sẻ tức thời từ phía hóa thân sắt thép.

Sau đó, toàn bộ tổ cá, bầy cá sắt thép trong hình đều đứng yên bất động, thời gian phảng phất như ngưng đọng lại.

Trong một khoảnh khắc, chúng dường như đã mất đi ý nghĩa tồn tại.

Hình ảnh trên mặt trời nhỏ lại nhảy qua vài khung hình.

Thời gian trong vài khung hình này đã trôi qua một khoảng rất dài.

Tổ cá, bầy cá vẫn không có động tĩnh.

Có rất nhiều bầy cá sắt thép không chịu nổi sự ăn mòn của năm tháng, tan vỡ và biến mất.

Không có bầy cá sắt thép bảo trì, từng tổ cá phụ cũng bước vào trạng thái phế bỏ.

Năng lượng mà các bầy cá trong tổ phụ khó khăn lắm mới thu thập được, có cái thì tan rã, có cái thì do tai nạn mà trực tiếp phát nổ.

Toàn bộ vương quốc bầy cá sắt thép chìm vào sự im lặng chết chóc.

Khiến người ta không khỏi có chút đau lòng.

Vương quốc bầy cá sắt thép khổng lồ, không chết vì sự tấn công của kẻ thù mạnh, không bị hủy diệt bởi tai nạn, không có ngoại địch cũng không có thiên tai, chỉ vì 'mất đi mục tiêu', toàn bộ đế quốc bầy cá sắt thép đã chìm vào dòng thời gian của năm tháng.

"Cho nên nói, con người mà không có động lực sẽ biến thành cá mặn, thật là một chuyện đáng sợ." Tống Thư Hàng tổng kết.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử nghe vậy, đồng thời quay đầu lại, hai vị tiên tử dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Nhìn thấy một cốt truyện đau lòng như vậy, rốt cuộc phải có một bộ não khác người đến mức nào mới có thể rút ra kết luận trên?

"Đừng nhìn tôi như vậy, tuy rằng nhìn rất đồng cảm với những 'tổ cá' và 'bầy cá sắt thép' này, nhưng không phải chúng chính vì mất đi 'mục tiêu' nên mới dừng lại sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Người cũng tốt, vật cũng tốt, sống là phải có mục tiêu.

Cho dù có một ngày thực sự trở thành cá mặn, thì cũng phải làm con cá mặn mặn nhất trong đám cá mặn, đó cũng là một mục tiêu.

Hình ảnh trên mặt trời nhỏ, tiếp tục nhảy.

Mỗi một khung hình lướt qua, hóa thân sắt thép lại nhận được thêm nhiều ‘lĩnh ngộ’, nhận được sự cường hóa lớn hơn.

Mà những lĩnh ngộ và cường hóa này, đều sẽ phản hồi lại cho Tống Thư Hàng, phản hồi vào ‘lò phản ứng hạt nhân cơ giới’ của cậu.

Kim đan cấu đồ phiên bản quan tài trên lò phản ứng hạt nhân, mơ hồ có chút không trấn áp nổi.

Kim đan cấu đồ: [Ngôi Sao Sáng Tạo và Hủy Diệt], là một bộ truyện tranh bốn khung không theo quy tắc.

Bốn khung hình dạng kỳ quái, chia ‘lò phản ứng hạt nhân’ làm bốn.

Hình ảnh khung 1, 2, 3, kể về câu chuyện lấy [tổ cá và bầy cá sắt thép] làm khuôn mẫu + [bản thiết kế pháp khí mũi nhọn] kết hợp lại, hình thành ‘bầy cá mũi nhọn’ và tổ cá, hóa thành một mặt trời nhỏ, mang lại ánh sáng cho thế giới hắc ám.

Mà nếu kết hợp hình 1 và 4, thì sẽ biến thành ngôi sao hủy diệt. ‘Bầy cá mũi nhọn’ tập hợp, chúng xếp hàng ngay ngắn, họng pháo nhắm về một hướng, hàng trăm triệu tia sáng tập trung, tấn công về một điểm nào đó trong hư không.

Hàng trăm triệu tia sáng, số lượng đạt đến cực hạn, hình thành một đòn tấn công hủy diệt tất cả.

Mà [bút điểm tình] còn thiếu trong ‘kim đan cấu đồ’ này chính là vị trí của kẻ địch.

Đối tượng bị tập hỏa này, chính là mảnh ghép cuối cùng còn thiếu của kim đan cấu đồ.

Hiện tại, theo cảm xúc không ngừng phản hồi từ ‘hóa thân sắt thép’, linh cảm về nét bút cuối cùng trong lòng Tống Thư Hàng ngày càng mạnh mẽ.

Sự thôi thúc muốn nhảy lên, cầm bút vẽ tranh trong lòng khó mà kìm nén.

Điều còn thiếu lúc này, chính là một chút cơ duyên cuối cùng.

Trên mặt trời nhỏ, cốt truyện tiếp tục phát triển.

Năm tháng thực sự là sát thủ đáng sợ nhất.

Vương quốc bầy cá sắt thép khổng lồ, sau khi mất đi mục tiêu và đứng yên bất động, không thể chống lại sự xâm thực của năm tháng, hoàn toàn tan vỡ.

Cuối cùng, chỉ còn lại tổ cá ban đầu, và một bầy cá sắt thép cấp cao nhất, dược liệu mạnh nhất.

Hình thái này, đã gần giống với lúc hóa thân sắt thép của Tống Thư Hàng gặp ‘bầy cá sắt thép’.

“Vậy sau này, tại sao bầy cá sắt thép này lại xuất hiện xung quanh Hắc Long Thế Giới?

Hơn nữa chúng dường như mới xuất hiện không lâu?” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Đang suy nghĩ, trong hư không, bóng dáng hắc long lại xuất hiện lần nữa.

Chương 1905

Lần này, nó trở nên to lớn hơn.

Thân hình nó, xuyên qua phế tích của ‘bầy cá sắt thép’.

Hai bên vẫn giống như ở hai chiều không gian khác nhau, không can thiệp lẫn nhau.

Nhưng, trong khoảnh khắc hắc long xuyên qua ‘bầy cá sắt thép’, tổ cá vốn đang im lặng chết chóc, đột nhiên lại được kích hoạt.

Chúng lại bắt đầu hành động.

Bầy cá đã đứng yên không biết bao nhiêu năm tháng, cứng nhắc bắt đầu hành động, chúng bắt đầu thu thập lại dược liệu, sửa chữa thân thể của mình.

Chúng bắt đầu nạp lại năng lượng cho ‘tổ cá’.

Mọi thứ, phảng phất như bắt đầu tốt đẹp hơn.

Sau khi làm cá mặn không biết bao nhiêu thế kỷ, tổ cá và bầy cá sắt thép, cuối cùng đã tìm lại được ý nghĩa tồn tại của mình?

“Lúc này, có nên thả cho chúng một like không?” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Nhưng, nhìn mặt trời nhỏ trên trời, Tống Thư Hàng lại rơi vào im lặng.

Sau đó... quả nhiên giống như cậu tưởng tượng.

Sau khi tổ cá, bầy cá sắt thép khó khăn lắm mới phục hồi từ trạng thái cá mặn, lại có một chuyện bất ngờ xảy ra. ‘Thế giới’ mà chúng đang ở bị hủy diệt.

Hình ảnh bầy cá sắt thép và tổ cá trên màn hình tối đen, khắp nơi là vụ nổ và vết nứt không gian.

Hình ảnh trên mặt trời nhỏ, chỉ hiển thị một phần nhỏ của ‘thảm họa tận thế’, nhưng cũng đã đủ để chấn động lòng người.

Cứ như vậy, một con cá mặn khó khăn lắm mới vực dậy tinh thần, còn chưa kịp phát huy ánh sáng và nhiệt độ của mình, đã ngã xuống trong ngày tận thế của thế giới.

Bi kịch. ...

Hình ảnh trên mặt trời nhỏ vẫn đang chiếu, nhưng lại là một đoạn màn hình đen kéo dài.

Trong đợt tai nạn hủy diệt thế giới đó, tổ cá và bầy cá sắt thép đều rơi vào trạng thái tê liệt, không thể giám sát được xung quanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

“Tiếp theo, hẳn là lúc chúng đột nhiên xuất hiện, ló ra từ rìa Hắc Long Thế Giới, và gây ra sự chú ý của ‘Long Lạc Hắc Long Thế Giới’ nhỉ.” Tống Thư Hàng suy đoán.

Lúc Long Lạc của Hắc Long Thế Giới tạo ra nhiệm vụ điều tra đám ‘tổ cá, bầy cá sắt thép’ này, hẳn là khoảng vài ngày đến mười mấy ngày trước.

Đang nói chuyện, hình ảnh trên mặt trời nhỏ lại sáng lên.

Trong một không gian thuần trắng, bầy cá sắt thép và tổ cá lẳng lặng trôi nổi.

Nhưng, chúng không tìm thấy năng lượng có thể sử dụng.

Không gian thuần trắng này, ngoài chúng ra, không có bất cứ thứ gì.

Không có dược liệu, không có năng lượng.

Tổ cá và bầy cá sắt thép chỉ có thể duy trì trạng thái tiêu hao thấp nhất, chỉ có một lượng nhỏ bầy cá sắt thép, trôi nổi trong không gian thuần trắng, tìm kiếm manh mối.

Không biết qua bao lâu, có một bóng người xuất hiện bên cạnh bầy cá sắt thép và tổ cá.

Bóng người đó, có một mái tóc dài ngang eo mềm mượt, thân hình cao ráo, làn da trắng như tuyết.

Điều thu hút sự chú ý nhất, chính là đôi chân dài với tỷ lệ đặc biệt của cô.

Đôi chân này thuộc loại nhìn qua rồi, trong thời gian ngắn không thể quên được.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu dụi dụi mắt.

Khoan đã, mình không nhìn lầm chứ?

Trong hình, thiếu nữ tóc đen chân dài quay người lại, lộ ra một bên mặt.

Gương mặt nhỏ nhắn thanh xuân xinh đẹp.

"Vũ Nhu Tử!!!" Tống Thư Hàng suýt nữa thì phun ra.

Không sai, thiếu nữ đột nhiên xuất hiện bên cạnh bầy cá sắt thép và tổ cá, chính là Vũ Nhu Tử.

Thực ra lúc Tống Thư Hàng nhìn thấy đôi chân dài đó, đã mơ hồ đoán được... chỉ là trong lòng cậu có chút không dám tin, Vũ Nhu Tử lại dính líu vào chuyện này.

Tại sao Vũ Nhu Tử lại xuất hiện trong không gian thuần trắng này, xuất hiện trước mặt tổ cá?

Tống Thư Hàng trợn to mắt, quan sát kỹ.

Không sai, thật sự là Vũ Nhu Tử.

“Chẳng lẽ...

Vũ Nhu Tử chính là chuyển thế của công chúa ‘Tinh Quốc’?” Trong lòng Tống Thư Hàng nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Hay là, đây thực ra không phải là Vũ Nhu Tử, mà là một vị trưởng bối cổ xưa nào đó của Vũ Nhu Tử?

Không đúng, những suy đoán này đều không đứng vững.

“Tìm thấy rồi.” Trong hình, Vũ Nhu Tử nhẹ giọng nói.

Giọng nói của cô, xuyên qua hóa thân sắt thép, truyền đến trong đầu Tống Thư Hàng.

Là giọng của Vũ Nhu Tử không sai, âm điệu này, Tống Thư Hàng tuyệt đối không thể nghe nhầm.

Trong hình, Vũ Nhu Tử mặt mày bình tĩnh, cô bước trên hư không, từng bước tiếp cận tổ cá.

Những con cá sắt thép đang đứng yên bỗng nhiên động đậy, chúng nhanh chóng vây quanh Vũ Nhu Tử, muốn ngăn cản cô tiếp cận tổ cá.

Nhưng, cơ thể Vũ Nhu Tử phảng phất như ở ‘trạng thái hư vô’, những con cá quái sắt thép không ngừng xuyên qua cơ thể cô, nhưng không thể chạm vào cô.

Tống Thư Hàng: “Đây tuyệt đối không phải là Vũ Nhu Tử mà tôi biết.” Trong hình, Vũ Nhu Tử đi đến trước mặt tổ cá.

Cô đưa tay ra, đặt lên trên tổ cá: “Ha ha, từ hôm nay trở đi, ngươi là của ta rồi!” Từ trên người cô, linh lực khổng lồ như thủy triều tuôn về phía tổ cá, đây là muốn cưỡng ép luyện hóa tổ cá, trở thành pháp khí của cô.

Tổ cá im lặng tiếp nhận linh lực của Vũ Nhu Tử.

Nó căn bản không có sức mạnh để phản kháng.

Tuy nhiên... theo sức mạnh của Vũ Nhu Tử không ngừng rót vào, lõi của tổ cá đột nhiên sáng rực lên.

Nó hấp thu toàn bộ năng lượng mà Vũ Nhu Tử truyền đến, sau đó bùng nổ.

“Tinh Quốc, vạn tuế!” Từ trong tổ cá truyền ra một giọng nói dịu dàng.

Câu nói này, Tống Thư Hàng có thể nghe hiểu, vì trước đó lúc hóa thân sắt thép bị lừa, trong tổ cá cũng phát ra âm thanh tương tự.

Sau đó, tổ cá bắt đầu phát nổ.

“Kỳ lạ, rốt cuộc là bước nào đã xảy ra sai lầm?” Thân hình Vũ Nhu Tử nhảy lùi về sau.

Tổ cá tập hợp tất cả sức mạnh, tất cả cá quái sắt thép lao về phía Vũ Nhu Tử, vây quanh vị trí của cô, điên cuồng tự bạo.

Âm thanh ‘Tinh Quốc vạn tuế’, không ngừng vang vọng trong không gian trắng.

“Phiền phức rồi.” Giọng Vũ Nhu Tử vang lên.

Trong hình, hai tay cô dùng sức vỗ một cái.

Bốp!

Khoảnh khắc tiếp theo... không gian trắng tinh nứt ra.

Tổ cá và bầy cá quái sắt thép đang phát nổ, toàn bộ bị ném ra khỏi không gian trắng tinh.

Hình ảnh trên mặt trời nhỏ, lại một lần nữa chìm vào bóng tối.

Sau đó, hình ảnh trên mặt trời nhỏ kết thúc.

Tống Thư Hàng dụi dụi thái dương.

Nói cách khác, tổ cá và bầy cá quái sắt thép xuất hiện ở rìa Hắc

Long Thế Giới, là bị ném ra từ không gian trắng tinh đó?

Vậy, Vũ Nhu Tử trong hình là chuyện gì?

Không gian trắng tinh bị xé rách, là sức mạnh không gian?

Hay là nói, Vũ Nhu Tử giống như cậu, có được một không gian tương tự 'hạch tâm thế giới'?

"Đúng rồi... kết nối mạng lưới công đức." Tống Thư Hàng lấy điện thoại của mình ra.

Chuyện này, trực tiếp đi hỏi chính Vũ Nhu Tử, không phải là biết sao?

Ngay lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị thông qua tiểu kim đan, một lần nữa tiến vào mạng lưới công đức, bên cạnh mặt trời nhỏ trên bầu trời, xuất hiện một lối đi không gian.

Một chiếc chân dài bước ra từ trong không gian.

Là chân của Vũ Nhu Tử, tuyệt đối không sai.

Quả nhiên như Tống Thư Hàng nghĩ, một đôi chân dài bước ra khỏi cửa không gian, bóng dáng thanh xuân xinh đẹp của Vũ Nhu Tử hiện ra trên bầu trời.

Vừa định thông qua 'mạng lưới công đức' lên mạng, vào nhóm chat hỏi Vũ Nhu Tử, không ngờ chính chủ lại trực tiếp xuất hiện.

Hơn nữa, là trực tiếp bước ra từ 'cửa không gian'. [Đây tuyệt đối không phải là Vũ Nhu Tử, ít nhất tuyệt đối không phải là Vũ Nhu Tử mà mình biết.] Tống Thư Hàng trong lòng xác định.

Vũ Nhu Tử mới tấn cấp Tứ phẩm không lâu, làm gì có thủ đoạn mở cửa không gian.

"Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, Tạo Hóa tiên tử, chuẩn bị sẵn sàng." Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa tiên tử đưa tay, lấy ‘Thánh Nhân Chi Nhãn’ ra.

Chương 1906

Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay che lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng, lấy con mắt của cậu xuống.

Tạo Hóa tiên tử tiến lên, lắp Thánh Nhân Chi Nhãn vào hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Một lần lạ, hai lần, ba lần, bốn lần sau, đã quen thuộc không thể quen thuộc hơn.

Cơ thể Tống Thư Hàng đối với 'Thánh Nhân Chi Nhãn' hoàn toàn không bài xích, cảm giác Thánh Nhân Chi Nhãn phảng phất như là một phần cơ thể của chính cậu.

Tiếp theo, Công Đức Xà Mỹ Nhân bám vào sau lưng Tống Thư Hàng, cô tế ra cây 'biến dị huyết cốt' của mình.

Suy nghĩ một lát, cô lại tế ra 'Công Đức Bình Thiên Quan'.

Năng lượng trong bình thiên quan, mới chỉ hồi phục một chút.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đội bình thiên quan lên, nhưng không kích hoạt nó, chỉ là để phòng bất trắc.

"Tạo Hóa tiên tử, có thể cảm ứng được vị trí của 'Xích Tiêu Kiếm tiền bối' không?

Có thể phiền cô đi tìm ngài ấy về không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Ừm." Tạo Hóa tiên tử gật gật đầu, thân hình cô lướt đi, nhanh chóng hướng về một vị trí bên ngoài phân bộ lạc Long Huyết.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu, nhìn lên trời.

Mặt trời nhỏ theo quỹ đạo, chậm rãi vận hành quanh Hắc Long Thế Giới.

Vũ Nhu Tử xuất hiện bên cạnh mặt trời nhỏ.

“Cuối cùng cũng khóa chặt được ngươi rồi, đã nói rồi, ngươi là của ta!” Vũ Nhu Tử nói xong, trực tiếp đưa tay ấn về phía mặt trời nhỏ.

Tống Thư Hàng khẽ nhắm mắt, khoảnh khắc tiếp theo, cậu chuyển ý thức của mình đến ‘hóa thân sắt thép’ trong mặt trời nhỏ.

Tay phải của hóa thân sắt thép khẽ nắm lại, chiếc găng tay ‘Tổ Vu Chúc Phúc’ vẫn còn nguyên vẹn trên tay nó.

Có pháp khí này, Tống Thư Hàng trong lòng hơi yên tâm một chút.

...

Vùng ngoại vi mặt trời nhỏ, tay Vũ Nhu Tử chạm đến khu vực ánh sáng của mặt trời nhỏ, đột nhiên dừng lại.

Ánh mắt của cô, xuyên qua mặt trời nhỏ, trực tiếp đối diện với hóa thân sắt thép của Tống Thư Hàng đang bị bao bọc bên trong.

Vũ Nhu Tử: “...” Hóa thân sắt thép của Tống Thư Hàng: “...” “Aiya, đây không phải là Tống tiền bối sao.” Vũ Nhu Tử che miệng cười khúc khích.

Tống Thư Hàng thử dò hỏi: “Vũ Nhu Tử?” “Đúng vậy, là ta đây.” Vũ Nhu Tử đưa tay vuốt mái tóc dài bên tai, nhẹ nhàng hất ra sau: “Không ngờ ở đây cũng có thể gặp được Tống tiền bối, Tống tiền bối... ngài thật là ở đâu cũng có mặt nhỉ.

Hoặc có thể nói, quả nhiên giữa chúng ta có duyên đặc biệt.” Tống Thư Hàng mặt không biểu cảm, hóa thân sắt thép vốn cũng không thể làm ra biểu cảm gì.

“Nhưng mà Tống tiền bối, trạng thái hiện tại của ngài là sao vậy, thân thể sắt thép, là phân thân hay là hóa thân?” Vũ Nhu Tử cười hì hì, cười rất đáng yêu.

Ánh sáng mặt trời nhỏ chiếu rọi lên cô, càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết.

Cộng thêm khí chất tuyệt thế vô tình toát ra từ trên người cô lúc này, quả thật giống như một nữ thần cao cao tại thượng.

Hóa thân sắt thép của Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn Vũ Nhu Tử.

Trạng thái của Vũ Nhu Tử rõ ràng không đúng.

Khí chất vô tình toát ra chính là minh chứng.

Vậy, có mấy khả năng. 1, cô ta là Vũ Nhu Tử... nhưng có lẽ, là Vũ Nhu Tử của tương lai lại phụ thân?

Nhưng khả năng này không lớn. 2, cô ta không phải là Vũ Nhu Tử.

Vậy, cô ta có thể là trưởng bối của Vũ Nhu Tử... mẹ Vũ? bà Vũ? hoặc là tổ tiên Vũ?

Hoặc, trong lòng Tống Thư Hàng có một suy đoán rất tồi tệ: Thiên Đế.

Đây là chuyện mà Tống Thư Hàng không muốn đối mặt nhất.

“Xem ra ta đoán đúng rồi, đây hẳn là một hóa thân nào đó của Tống tiền bối.

Vậy, bản tôn của Tống tiền bối ở đâu?

Ở một nơi nào đó trong Hắc Long Thế Giới bên dưới sao?” Ánh mắt Vũ Nhu Tử nhìn xuống mặt đất bên dưới: “Ta đoán, Tống tiền bối ngài hiện tại, có phải đang âm thầm dùng ‘Mang Thai Ngưng Thị’ khóa chặt ta, còn thanh thần binh rõ ràng là kiếm chém ra lại là đao ý của ngài, cũng ở cùng với bản thể của ngài sao?” “Tình huống tồi tệ nhất.” Tống Thư Hàng cảm thấy eo mình lại đau nhói, vết thương do ý chí hỗn độn Cổ U gây ra ở eo cậu âm ỉ đau.

Vũ Nhu Tử trước mặt đã nói đến mức này rồi, Tống Thư Hàng đương nhiên lập tức xác định được thân phận của cô ta. ‘Thiên Đế’ của Thiên Đình viễn cổ.

Lý do cô ta có ngoại hình của Vũ Nhu Tử... hẳn là có liên quan đến ‘linh quỷ’ bị bắt đi của Vũ Nhu Tử.

Thiên Đế lúc này, đang phụ thân trên linh quỷ của Vũ Nhu Tử.

Vừa nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lòng chua xót.

Cậu và linh quỷ của Vũ Nhu Tử, đều cùng cảnh ngộ.

Hai con linh quỷ đều thoát ra từ cùng một ngôi mộ cổ, sau đó vận mệnh cũng cực kỳ tương tự.

Linh quỷ của chính Tống Thư Hàng bị Lưu Ly thư sinh của Nho gia mượn đi... có đi không về.

Linh quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế cưỡng ép mượn đi... hiện tại xem ra, cũng là có đi không về.

“Nhưng, cho dù là con mắt của Thánh nhân cũng tốt, hay là bảo kiếm chém ra đao ý của Tống tiền bối cũng được, đều không ngăn được ta.

Hôm nay, ta thật là may mắn.” Vũ Nhu Tử trước mắt ngẩng đầu cười duyên, cô đưa tay vạch một cái, một chuỗi phù văn lấp lánh hiện ra trong tay cô.

Đế văn.

Đây cũng là một trong những tiêu chí khiến ‘Thiên Đế viễn cổ’ được người ta cho là cường giả cùng cấp bậc với Nho gia Thánh nhân.

Nho gia Thánh nhân, cũng từng sáng tạo ra ‘Nho văn’, Nho văn đó khi thi triển trong tay ông, có sức mạnh thần quỷ khó lường.

Mỗi một Nho văn, đều ẩn chứa sức mạnh của pháp tắc.

Đế văn, cũng như vậy.

“Vốn chỉ định mang pháp khí tổ cá này về, sau đó cải tạo thành pháp bảo thích hợp.

Nhưng không ngờ còn có thể gặp được hóa thân sắt thép của Tống tiền bối ở bên trong.

Tống tiền bối, ngài cũng là của ta rồi!” Vũ Nhu Tử-Thiên Đế cười hì hì, đưa tay ấn ‘Đế văn’ về phía mặt trời nhỏ.

“Tôi từ chối!” Tống Thư Hàng phản kháng.

Gã này chỉ mượn hình dạng của Vũ Nhu Tử, đã muốn mình giao cơ thể cho cô ta?

Nằm mơ đi.

Bên dưới, bản thể Tống Thư Hàng không chút do dự phóng thích ‘Mang Thai Ngưng Thị’.

Thuật Giám Định Cường Giả, đã đến lúc chứng minh ngươi có phải là cường giả hay không.

Tống Thư Hàng không ôm nhiều hy vọng vào ‘Mang Thai Ngưng Thị’.

Lần trước đối mặt với Thiên Đế phụ thân Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng cũng từng dùng ‘Mang Thai Ngưng Thị’ đối phó cô ta, kết quả bị cô ta dễ dàng dùng Đế văn chặn lại.

Mang Thai Ngưng Thị sở dĩ được gọi là ‘Thuật Giám Định Cường Giả’, chính là vì cường giả có thể miễn dịch với nó.

Bốp!

Thánh Nhân Chi Nhãn của Nho gia, chỉ cần phóng thích ra, nếu không né tránh trước, thì gần như không thể né được.

Trên trời, Thiên Đế căn bản không hề né tránh.

Thậm chí lần này, cô ta còn không dùng Đế văn để phòng ngự, mặc cho ‘Mang Thai Ngưng Thị’ rơi lên người mình.

Mang Thai Ngưng Thị bắn lên người cô ta rồi... lập tức xuyên thấu qua.

Phảng phất như cơ thể cô ta là hư vô.

Ngay sau đó, Mang Thai Ngưng Thị hung hăng rơi lên người ‘hóa thân sắt thép’.

Sắc mặt Tống Thư Hàng lập tức trắng bệch. [Hóa thân sắt thép của ngài đã trúng ‘Thuật Giám Định Cường Giả’.

Bắt đầu giám định.] [Qua giám định, phân thân sắt thép của ngài không phải là cường giả tuyệt thế, miễn dịch thất bại.] [Hóa thân sắt thép bước vào giai đoạn mang thai, 10 giây sau bắt đầu sinh nở.] [Cảm nhận tình mẹ đi!] Tống Thư Hàng nhanh chóng chuyển phần ý thức đang bám trên ‘hóa thân sắt thép’ về lại bản thể của mình.

“Lợi hại, ngay cả hóa thân được hình thành từ sắt thép cũng không thể miễn dịch đồng thuật.

Pháp thuật do Nho gia Thánh nhân phát triển ra, thật sự rất lợi hại.” Thiên Đế tấm tắc khen ngợi.

Trong lúc nói chuyện, ‘Đế văn’ trong tay cô ta đã bao phủ toàn bộ mặt trời nhỏ.

Mặt trời nhỏ trong Đế văn bắt đầu tắt dần, nó không còn cháy cũng không hiện ra vụ nổ.

Theo ánh sáng mặt trời nhỏ tắt dần, năng lượng trong hóa thân sắt thép của Tống Thư Hàng bắt đầu hồi phục.

Một phần năng lượng ‘đốt cháy mặt trời nhỏ’, rót ngược vào trong hóa thân sắt thép.

Có năng lượng, là có cơ hội chạy trốn.

“Của ta rồi!

Chương 1907

Lần này ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng, sẽ không xảy ra bất ngờ nữa.” Thiên Đế bản Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: “Hóa thân của Tống tiền bối bên trong, ngài cũng là của ta.” “Bước nhảy không gian!” Tống Thư Hàng lập tức hạ lệnh cho ‘hóa thân sắt thép’.

Hóa thân sắt thép sau khi hồi phục năng lượng, lập tức kích hoạt ‘Tổ Vu Chúc Phúc’, không gian dao động sinh ra.

Nhưng... bước nhảy không gian thất bại.

Dưới sự phong tỏa của ‘Đế văn’, hóa thân sắt thép không thể hoàn thành bước nhảy không gian... chỉ có chiếc găng tay ‘Tổ Vu Chúc Phúc’ là lách ra khỏi khe hở của phong tỏa Đế văn, rơi xuống dưới.

Ngay sau đó, chiếc găng tay này lao thẳng về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Đây là bảo vật đã được nhận chủ tế luyện, sau khi cảm ứng được khí tức của bản thể Tống Thư Hàng, nó tự động quay về.

Tống Thư Hàng đưa tay, bắt lấy ‘Tổ Vu Chúc Phúc’, đeo vào tay trái của mình.

“Lúc này, nếu Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two có thể từ Cổ U trở về thì tốt biết bao.” Tống Thư Hàng thở dài.

Mục tiêu quá khó nhằn.

Vèo~ Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối mang theo tiểu Âm Trúc, Tạo Hóa tiên tử nhanh chóng quay về, vững vàng rơi vào tay Tống Thư Hàng.

“Thiên Đế?” Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi, vừa rồi ngài ấy cũng luôn chú ý đến sự thay đổi của mặt trời nhỏ, lập tức đoán ra thân phận của ‘Vũ Nhu Tử’ trên trời.

Tống Thư Hàng gật gật đầu.

“Sao đi đâu cũng gặp phải cô ta.” Xích Tiêu Kiếm nói: “Nhưng lần này, ta năng lượng tràn đầy.

Chơi tới bến với cô ta!” Ngài ấy đã để Xích Tiêu Tử sạc đầy năng lượng cho mình, chính là để đối phó với tình huống trước mắt này.

Tên Tống Thư Hàng này, luôn có thể vô tình đụng độ với các đại lão cấp tuyệt thế.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, hình thái mạnh nhất!” Xích Tiêu Kiếm hét lên.

Ngọn lửa hừng hực bốc cháy trên thân kiếm, đao ý xông thẳng lên trời, đốt trời nấu biển.

Tạo Hóa tiên tử mang theo Lý Âm Trúc, nhanh chóng lùi lại.

Rầm~~ Tòa lầu các nơi Tống Thư Hàng đang đứng, trong nháy mắt bị ngọn lửa thiêu thành tro bụi.

“Muộn rồi, Tống tiền bối.” Trên trời, Thiên Đế cười duyên: “Đều là của ta rồi, tạm biệt nhé.” Bốp.

Trên trời, mặt trời nhỏ đó biến mất không thấy.

Cùng biến mất, còn có hóa thân sắt thép của Tống Thư Hàng trong mặt trời nhỏ.

“Dùng Ngự Đao Thuật tế ta ra chém cô ta!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hét lên.

“Hẹn gặp lại lần sau, Tống tiền bối.

Bây giờ, ta đang bận chuẩn bị độ kiếp cho thân thể mới này, lần sau gặp mặt, bản thể của ngài cũng sẽ là của ta~” Thân hình Thiên Đế khẽ lùi lại, dung nhập vào lối đi không gian, biến mất không thấy.

Thân thể linh quỷ của Vũ Nhu Tử mà cô ta chiếm cứ, còn cần phải độ kiếp?

“Lại để cô ta chạy thoát.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bất mãn nói.

Ngài ấy hiện tại năng lượng tràn đầy, chỉ chờ để đối đầu với loại đại lão cấp tuyệt thế này... kết quả còn chưa kịp đối đầu, đối phương đã thông qua lối đi không gian biến mất.

Điều này khiến Xích Tiêu Kiếm có cảm giác như đấm một cú hết sức vào không khí, suýt nữa thì tức chết.

Thiên Đế đã rút lui, tiện thể còn mang đi cả mặt trời nhỏ và hóa thân sắt thép của Tống Thư Hàng.

Hắc Long Thế Giới vốn đang nắng đẹp, trong nháy mắt lại mất đi sự ấm áp, sắc trời trở nên u ám.

Dù là ban ngày, cũng giống như ngày âm u, tử khí trầm trầm.

Mới được tận hưởng mặt trời vài ngày, đột nhiên biến mất, người dân Hắc Long Thế Giới suýt nữa thì đau buồn đến bật khóc.

Có những thứ, lúc chưa được hưởng thụ, thì thôi đi.

Nhưng một khi đã hưởng thụ rồi, lại đột nhiên mất đi, sẽ khiến người ta cảm thấy rất đau buồn.

Tống Thư Hàng đưa tay, thuận tay thi triển một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ an ủi Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Sau khi được ‘Dưỡng Đao Thuật’ tưới nhuần, ngọn lửa đốt trời nấu biển trên Xích Tiêu Kiếm mới từ từ thu lại.

Tống Thư Hàng nhìn vào hư không.

Thiên Đế cứ thế rút lui...

điều này có chút nằm ngoài dự đoán của cậu.

Kết quả này, không tính là tốt cũng không tính là xấu.

Ít nhất không có thương vong về người.

Mà hóa thân sắt thép của cậu, chỉ cần không bị phá hủy hoàn toàn, vẫn có thể thu hồi, sau đó thông qua ‘tiểu kim đan’ nuôi dưỡng để nó hồi phục.

Tương lai, vẫn còn cơ hội lấy lại được.

Ngược lại, việc linh quỷ của Vũ Nhu Tử mà Thiên Đế chiếm cứ cũng phải độ kiếp, khiến Tống Thư Hàng có chút để ý.

Linh quỷ dù bị Thiên Đế cưỡng chiếm đi, nhưng khế ước giữa nó và Vũ Nhu Tử vẫn còn.

Nếu nó độ kiếp, vậy Vũ Nhu Tử có bị ảnh hưởng không?

Trong một lúc, trong đầu Tống Thư Hàng suy nghĩ ngổn ngang.

Xa xa, Tạo Hóa tiên tử mang theo Lý Âm Trúc, nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“A Tống, không sao chứ?” Tiểu Âm Trúc lo lắng hỏi.

“Không sao, không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng buông Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra, để ngài ấy lơ lửng trong không trung.

Sau đó, cậu đưa tay đón lấy tiểu Âm Trúc, đặt cô bé lên vai mình.

Lý Âm Trúc nhẹ nhàng xoa xoa tóc Tống Thư Hàng, cô bé có thể cảm nhận được tâm trạng của Tống Thư Hàng dường như có chút nặng nề.

Không xa, lão tộc trưởng và Côn Na tiên tử cùng mấy vị pháp sư chiến đấu của tộc Long Huyết, nhanh chóng chạy tới.

“Thư Hàng tiên sinh, ngài bên này không sao chứ?” Lão tộc trưởng lo lắng hỏi.

Họ nhìn thấy tòa lầu các đã hóa thành tro bụi sau lưng Tống Thư Hàng, có chút lo lắng.

Ngoài ra, mặt trời nhỏ trên trời đột nhiên biến mất, quả nhiên có liên quan đến Thư Hàng tiên sinh?

Mặt trời nhỏ cách mặt đất của Hắc Long Thế Giới một khoảng rất xa, với tu vi của lão tộc trưởng và Côn Na nữ sĩ, không thể nhìn thấy Thiên Đế xuất hiện bên cạnh 'mặt trời nhỏ' lúc trước.

"Không sao rồi, vừa rồi có một vị cố nhân xuất hiện, mang mặt trời nhỏ đi rồi." Tống Thư Hàng quay người lại, mỉm cười với Côn Na tiên tử và lão tộc trưởng.

Chuyện về Thiên Đế, không cần phải kéo lão tộc trưởng và Côn Na tiên tử vào.

"Ngoài ra, xin lỗi tộc trưởng.

Tòa lầu các bên này vì tôi không khống chế tốt đao diễm nên đã bị phá hủy." Tống Thư Hàng áy náy nói.

Lão tộc trưởng xua tay nói: "Chuyện lầu các Thư Hàng tiên sinh không cần để ý, bộ lạc Long Huyết chúng tôi đang trong quá trình tái thiết, đến lúc đó xây lại một tòa lầu các khác là được, không phải vấn đề gì lớn." Một tòa lầu các nhỏ nhoi, trong tay các ma pháp sư xây dựng lại rất dễ dàng, không hề khó khăn.

Điều thực sự khiến lão tộc trưởng buồn bã là mặt trời nhỏ trên trời... không còn nữa.

Người dân Hắc Long Thế Giới, khó khăn lắm mới được tận hưởng vài ngày nắng, buồn quá, muốn khóc. *********** Mặt trời nhỏ đã biến mất, nhưng người dân của phân bộ lạc Long Huyết vẫn phải tiếp tục sống.

Công tác tái thiết bộ lạc vẫn đang tiếp tục.

Lão tộc trưởng dẫn Tống Thư Hàng mấy người, đến nhà tre chuyên dùng để chiêu đãi khách quý của bộ lạc dùng bữa.

Lý Âm Trúc ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, cô bé không lập tức rời đi.

Tạo Hóa tiên tử ngồi nghiêm chỉnh ở phía bên kia của Tống Thư Hàng, không có ý định quay về cơ thể cậu.

Lão tộc trưởng không biết vị 'hồn sủng' này của Tống Thư Hàng có thể ăn thức ăn bình thường không, nhưng thấy cô ấy ngồi nghiêm chỉnh, liền chuẩn bị cho cô ấy một bộ đồ ăn.

Lúc này Tống Thư Hàng dường như có chút lơ đãng.

Cậu hiện đang một lòng hai việc.

Vừa phối hợp với mọi người ăn cơm, vừa dùng thần thức phối hợp với 'Công Đức Xà Mỹ Nhân', thông qua kim đan cấu đồ 'Thế Giới Được Kết Nối', một lần nữa thử tiến vào mạng lưới công đức.

Một lát sau, thần thức của Tống Thư Hàng cảm thấy trời đất quay cuồng, phảng phất như bị nhét vào máy giặt quay lộn.

"Vào được rồi!" Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng.

Lần này Công Đức Xà Mỹ Nhân và thần thức của cậu cùng vào, và @#%× tiên tử còn mang cả điện thoại của Tống Thư Hàng vào.

"Để tôi thử xem điện thoại ở đây có lên mạng được không, có thể liên lạc được với các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' không." Tống Thư Hàng nói.

Đang nói chuyện, đột nhiên một bóng người khổng lồ từ trên trời giáng xuống.

"Quá, ngu xuẩn Bá Tống đạo hữu, ngươi tưởng offline trốn là có thể thoát được thuốc tiên cá của ta sao?

Quá ngây thơ, ngươi không biết còn có chiêu ‘canh xác’, ‘canh điểm online’ sao?” Giọng nói đắc ý của Cật Qua Thánh Quân vang lên.

Tống Thư Hàng tan xương nát thịt ×4.

“A a a a~~ Cật Qua tiền bối tha mạng, chết mất, chết mất~~ Nát rồi, cả người sắp nát rồi.

Điện thoại, điện thoại của tôi!” Tống Thư Hàng bi thương kêu lên.

Một lát sau, Cật Qua Thánh Quân đắc ý đứng sang một bên: “Sao lại qua đây nữa?” Tống Thư Hàng lăn lộn bò dậy từ mặt đất: “Suýt nữa tưởng mình sắp đi gặp Thượng Đế rồi, tôi không phải là muốn vào đây, thông qua mạng lưới công đức liên lạc với mấy vị tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ sao.” “Ồ, vào câu ké mạng?” Cật Qua Thánh Quân nói.

“Cũng gần như vậy, điện thoại, điện thoại không vỡ chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bình tĩnh xuất hiện từ một bên, đưa điện thoại.

“Vẫn không sao, mà nói thật tôi không ngờ Cật Qua tiền bối ngài lại thù dai như vậy, lại còn hèn hạ canh điểm online.

Nếu gần đây tôi không online, chẳng lẽ ngài định canh mãi sao?” Tống Thư Hàng cà khịa.

“Ngươi tưởng ta thật sự rảnh rỗi như vậy?

Chương 1908

Ta dù sao cũng sắp độ kiếp, lát nữa phải về hiện thế bố trí đại trận độ kiếp.

Ta đang chuẩn bị offline, thì ngươi lại lên.” Cật Qua Thánh Quân cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng: “...” “@#%× tiên tử lại tiến hóa thêm một chút?” Cật Qua Thánh Quân liếc nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân, nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ ngón cái với ngài ấy.

“Được rồi, không nói nhiều với các ngươi nữa.

Hẹn gặp lại.” Khóe miệng Cật Qua Thánh Quân nhếch lên: “Lần sau gặp lại, ta chính là Cửu phẩm Kiếp Tiên.” “Vâng, cố lên, tiền bối.

Chúc ngài sớm ngày phi thăng.” Tống Thư Hàng nói.

“Tuy rằng nghe câu này của ngươi giống như là lời chúc phúc, nhưng tại sao lại cảm thấy lời ngươi nói có ẩn ý?” Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Cứ cảm thấy ngươi đang trù ẻo ta, quá, tiểu tử chịu chết!” Thân thể khổng lồ của Cật Qua Thánh Quân lại một lần nữa nhảy lên cao.

Tống Thư Hàng: “!!!” Tôi đã nói sai cái gì?

Cật Qua tiền bối nghiện nghiền nát cậu rồi sao?

Bốp~~ Đột nhiên, bóng dáng Cật Qua Thánh Quân biến mất giữa không trung... ngài ấy đã offline.

Tống Thư Hàng: “...” Đinh đông~ Lúc này, trong điện thoại trên tay cậu, vang lên một chuỗi âm thanh êm tai.

Mạng lưới kết nối thành công.

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, náo nhiệt như thường lệ, vừa mở ra đã là 999+ tin nhắn.

Đồng thời, thấy cậu online, lập tức có tiền bối liên lạc.

Lão tài xế Tích Tích Đông Phương Lục: “@Bá Tống, Thư Hàng, gần đây cậu chạy đi đâu thế?

Mấy ngày liền không có tin tức?” “Tôi và Bạch tiền bối ra ngoài mạo hiểm, hiện tại vẫn đang ở trong một tiểu thế giới thú vị.

Khó khăn lắm mới tìm được cơ hội lên mạng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ngoài ra... tên tài khoản của Đông Phương Lục tiên tử là sao vậy?

Cô ấy, không phải là đi làm tài xế Tích Tích (Didi) rồi chứ?

Bằng lái của cô ấy đã làm lại được rồi sao?

Ngũ phẩm đại yêu Đậu Đậu: “Có thu hoạch gì không?” “Ừm, bây giờ xin hãy gọi tôi là Tống.

Tám Sao Tám Kim Cương Tám Lõi.

Thư Hàng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ngũ phẩm đại yêu Đậu Đậu: “...” Tạo Hóa Pháp Vương: “Khi nào về?” “Cái này phải xem Bạch tiền bối, chắc còn vài ngày nữa.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hai vị Bạch tiền bối vốn nói đi một lát là về, kết quả ở ‘Cổ U Thế Giới’ cắm mắt cắm nghiện rồi, bây giờ vẫn chưa về.

“Lúc về thì gọi chúng ta một tiếng. [Biểu cảm cười nhe răng]” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: “Không gặp phải nguy hiểm gì chứ?" Tống Thư Hàng nhìn thấy câu này, trong lòng ấm áp.

Quả nhiên trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', vẫn là Hoàng Sơn tiền bối quan tâm người khác nhất.

"Không sao ạ, tuy có chút phiền phức nhỏ, nhưng đều đã khắc phục được.

Cảm ơn mẹ Hoàng Sơn quan tâm." Tống Thư Hàng cảm động nói.

Hoàng Sơn Lòng Mệt Muốn Về Hưu: "!!!" Lệ Chi tiên tử: "Hoàng Sơn... mẹ?" Diệt Phượng công tử: "Mẹ... mẹ?" "[Tin nhắn thoại] Mẹ là cái quái gì vậy?" Dược Sư tiền bối cười đến không thở nổi.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Chấn động, thân phận thực sự của Hoàng Sơn tiền bối lại là cô ấy!" [Hệ thống thông báo: (******) Bá Tống đã bị chủ nhóm cấm ngôn 1 ngày.] Tay Tống Thư Hàng cầm điện thoại, cứng đờ.

Nhìn trời, quá cảm động rồi, không cẩn thận lại gõ lời trong lòng vào nhóm.

Có lẽ là vì cậu đang ở trong 'mạng lưới công đức', thuộc tính ruột để ngoài da được gia tăng?

An lạc nhé, Hoàng Sơn.

Hoàng Sơn tiền bối lặng lẽ lấy ra hai viên thuốc, không cần nước mà nuốt một hơi.

Lòng mệt quá, muốn về hưu.

Quả nhiên vẫn nên đá Tống Thư Hàng, Cuồng Đao Tam Lãng, Đồng Quái tiên sư ba nguồn ô nhiễm này đi?

Ngón tay Hoàng Sơn tiền bối rục rịch. ...

Trong nhóm bị cấm ngôn cả ngày, không thể phát ngôn.

“Mình có nên nuôi một tài khoản phụ trong nhóm không nhỉ?

Ví dụ như, mình có thể xin cho Sở Sở, tiểu Âm Trúc, Tiểu Thải mỗi người một tài khoản, tiến cử vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’?” Tống Thư Hàng véo cằm suy nghĩ.

Đồng thời, cậu mở danh sách bạn bè, kéo ra Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Thư Sơn Áp Lực Đại: “A Thập Lục, mấy ngày nay tìm được một thứ tốt, lát nữa về gặp mặt sẽ tặng cậu một gói quà lớn làm quà.” Thư Sơn Áp Lực Đại: “Vũ Nhu Tử, gần đây trạng thái của cậu thế nào?

Vừa gặp linh quỷ của cậu... linh quỷ của cậu có lẽ sắp độ kiếp tấn cấp, gần đây cậu chú ý đến trạng thái của bản thân, chú ý phản hồi từ linh quỷ.” Tô Thị A Thập Lục rất nhanh đã trả lời: “Thập Lục đang bế quan, chờ cô ấy kết thúc bế quan, tôi sẽ chuyển lời này cho cô ấy.” Tống Thư Hàng: “??” Không phải A Thập Lục đang online sao?

Vậy là ai?

Không biết vì sao, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến Linh Vũ Điệp Tôn Giả thường hay treo nick cho con gái.

“A Thất tiền bối?” Tống Thư Hàng trả lời.

“Không phải.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Tống Thư Hàng trong nháy mắt hiểu ra: “Bạch Long tỷ tỷ.” Tô Thị A Thập Lục: “Đúng, ta chính là Bạch Long tỷ tỷ của ngươi.

Ngoài ra...

đừng gửi tin nhắn nữa, ta đang chơi game, ngươi đã làm gián đoạn ta hai lần, khiến ta lỡ mất một mạng.

Đợi ta chơi xong ván này rồi nói chuyện.” Tống Thư Hàng: “...” Công Đức Xà Mỹ Nhân: “...” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lập tức cướp lời thoại: “Nhìn trời!” Tống.

Hết.

Lời.

Thoại.

Để.

Nói.

Thư Hàng.

Là ảo giác sao?

Tại sao phong cách của các tiền bối viễn cổ bên cạnh mình đều có chút không đúng.

Tích tích tích~ Lúc này, tài khoản của Vũ Nhu Tử cũng trả lời.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, ngài gặp linh quỷ của em rồi ạ?

Có thể mang nó về không?” “Không mang về được rồi.” Tống Thư Hàng thở dài, trả lời: “Còn mất thêm một hóa thân sắt thép của tôi.” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “..., chia buồn. [Biểu cảm khóc ròng]” Tống Thư Hàng: “Đồng cảm [Biểu cảm khóc ròng].” “Chẳng trách gần đây em cảm thấy mỗi ngày thức dậy, phát hiện linh lực của mình lại tăng vọt một đoạn, trong đầu còn xuất hiện đủ loại lĩnh ngộ linh tinh, thực lực tăng mạnh.

Em còn tưởng thiên phú ẩn giấu của mình đã thức tỉnh.

Hóa ra là do linh quỷ phản hồi.

Vậy gần đây em cũng đi ôn tập lại thông tin tấn cấp độ kiếp, có chuẩn bị không thừa.” Vũ Nhu Tử trả lời.

Lát nữa cô phải đi hỏi ý kiến Lưu Kiếm Nhất sư huynh.

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm: “Ba đến giờ vẫn chưa có tin tức, chắc là đi chuẩn bị độ thiên kiếp ‘thất tấn bát’, nhưng hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu hiển thánh trước người, không biết ba hiện tại vẫn đang âm thầm bế quan, chuẩn bị độ kiếp?

Hay là đã ở trong trạng thái độ kiếp?” Tống Thư Hàng: “[Biểu cảm giơ ngón cái] Cứ chuẩn bị trước, không sai đâu.” Gõ xong dòng tin này, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy đầu có chút choáng váng, cậu khẽ lắc đầu.

Là ở trong ‘mạng lưới công đức’ quá lâu, tinh thần lực không chịu nổi?

Không đúng, lần trước cậu ở trong mạng lưới công đức cùng với Cật Qua tiền bối, thời gian còn dài hơn mà?

Cậu quay đầu lại, nhìn @#%× tiên tử: “Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, trạng thái hiện tại của tôi, có phải có vấn đề không?” Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, sau đó mở miệng nhỏ, phát ra giọng của Tống Thư Hàng: “Đây là rượu gì, uống vào giống như nước ngọt có ga, vị không tệ.

Ngay cả người không giỏi uống rượu như tôi cũng thích vị này.” “Cảm giác không có vị rượu lắm, thêm một ly nữa!” “Ha ha, tôi cảm thấy tôi còn có thể uống tiếp.” “Uống!

Côn Na nữ sĩ nói đúng, rượu gặp tri kỷ ngàn ly ít, rượu ngon trước mắt, hôm nay chúng ta phải uống cho đã!” “Tiểu Âm Trúc đừng uống, con còn nhỏ... phần của tiểu Âm Trúc, đều để tôi uống thay.” Tống Thư Hàng: “...” Tôi ở hiện thực, uống nhiều rồi?

Lão tộc trưởng lấy ra là rượu gì, ngay cả thể chất Lục phẩm của cậu cũng không chịu nổi?

Hơn nữa nghe nội dung Công Đức Xà Mỹ Nhân truyền đạt, rượu này uống vào giống nước ngọt có ga, vị rất ngon?

Không được rồi, cơ thể say rượu ở hiện thực, ảnh hưởng đến thần thức trong mạng lưới công đức.

“Rút lui trước đã.” Tống Thư Hàng thở dài, chuẩn bị nói lời tạm biệt với Vũ Nhu Tử.

“Đúng rồi, Tống tiền bối, em vừa thấy ngài nói trong nhóm, ngài đã tám kim đan rồi?

Sắp tấn cấp rồi sao?” Lúc này, Vũ Nhu Tử gửi câu hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Ừm, gần đây có thể sẽ tấn cấp.

Chương 1909

Nhưng, bản mệnh kình đan của tôi vẫn còn trống trơn, thực sự tấn thăng Lục phẩm chắc còn một thời gian nữa.” “Đúng rồi, Vũ Nhu Tử.

Cậu có muốn kết bạn với tôi không?” Dưới sự kích thích của cồn, tư duy của Tống Thư Hàng trở nên hoạt bát hơn.

Tư duy hoạt bát, dễ bị nhảy cóc.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử nghi hoặc trả lời: “Em không phải đã kết bạn với tiền bối rồi sao?” “Một cách kết bạn khác, thực ra cũng không biết cậu có thể kết bạn thành công không, cậu không có mạng lưới công đức, nhưng... có thể thử.” Tống Thư Hàng nói.

Nói rồi, cậu chiếu hình ‘kim đan cấu đồ mã QR’ của mình ra, chụp một tấm ảnh, và gửi hình cho Vũ Nhu Tử.

Không biết cách này có thành công không, thử trước đã.

“Vũ Nhu Tử, thử dùng tinh thần lực bao phủ lên mã QR này xem, có phản ứng gì không?” Tống Thư Hàng gợi ý.

“Được ạ, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử nói.

Cô làm theo lời Tống Thư Hàng, thử một lần.

Một lát sau.

“Không có phản ứng gì cả, Tống tiền bối.” Cô trả lời: “Tống tiền bối, trong mã QR này có phải có gì đó hay ho không ạ?” “Tiếc thật.” Tống Thư Hàng nói.

Xem ra, dùng cách gửi ảnh để gửi ‘mã QR’ đi, không có tác dụng.

Không có tùy chọn kết bạn, cũng không có gợi ý nâng cấp, vô dụng.

“Có chút thứ thú vị, nhưng xem ra phải đợi chúng ta gặp mặt rồi thử lại.

Đến lúc đó tôi tặng một cái ‘máy sạc ma lực’ cho các cậu, rồi để các cậu thử quét mã QR.

Không được rồi, trạng thái của tôi có chút không chịu nổi, tôi phải offline trước đây.

Hẹn gặp lại, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng gửi.

Trong đầu cậu có một ý tưởng táo bạo: trước khi rời khỏi Hắc Long Thế Giới, cậu sẽ đến ‘thần điện’ mua một lô ‘máy sạc linh lực’ mang về hiện thế, sau đó làm thực nghiệm.

“Vậy em chờ quà của Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử cười nói.

“Ừm, gặp lại sau.” Tống Thư Hàng gửi một biểu cảm [Vẫy tay].

Tiếp đó, cậu lại mở cửa sổ trò chuyện của Tô Thị A Thập Lục: “Bạch Long tỷ tỷ, tạm biệt.” Tài khoản Tô Thị A Thập Lục trả lời: “Đã nói với ngươi rồi, ta đang chơi game mà!” “Chính vì biết Bạch Long tỷ tỷ đang chơi game, nên tôi không nhịn được mà nhắc nhở tỷ: chơi game phải có chừng mực, không thể chìm đắm trong game.” Tống.

Hồn.

Thích.

Chết.

Không.

Ngừng.

Lại.

Được.

Thư Hàng.

“Block đây!” Tài khoản Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Tôi offline đây~ À đúng rồi, cuối cùng gửi cho tỷ một cái mã QR.” Tống Thư Hàng nói.

Trước khi offline, cậu lại gửi mã QR đã gửi cho ‘Vũ Nhu Tử’, gửi lại một lần nữa cho Tô Thị A Thập Lục.

Cuối cùng...

Lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị thoát khỏi mạng lưới công đức, phát hiện có người gửi cho cậu một tin nhắn riêng.

“Thư Hàng, có phải cậu lại sắp độ kiếp rồi không?” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu?

Là vị tiền bối nào?

À, nhớ ra rồi... là Hoài Dựng cư sĩ.

Hẳn là đạo hiệu này, nhưng hai chữ đầu có chút không chắc chắn.

Nhưng, không sao.

Lúc này, chỉ cần thông minh một chút, chỉ gọi tiền bối là ‘cư sĩ’ là được rồi!

Quả nhân thật là thông minh.

“Đúng vậy, có lẽ không lâu nữa sẽ độ kiếp, nhưng không chắc chắn.

Hoài Dựng tiền bối.

Có chuyện gì không ạ?

Tôi bây giờ phải offline rồi, thời gian đến rồi, không chịu nổi nữa.

Có chuyện gì có thể để lại lời nhắn cho tôi, ngày mai tôi online sẽ thấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Gõ xong, Tống Thư Hàng đã không chịu nổi nữa, cậu cũng không kịp kiểm tra câu chữ mình đã gõ, ý thức bị cưỡng chế thoát khỏi ‘mạng lưới công đức’.

Phía đối diện.

Cư sĩ cầm điện thoại của mình, trong khung chat có một câu còn chưa gõ xong: “Thiên kiếp ngũ tấn lục, nếu cậu không có bảo địa độ kiếp, tôi có một nơi tốt cho cậu mượn độ kiếp, bảo địa của tôi, là một phúc địa, còn được bố trí để đối phó với thiên kiếp hiện đại hóa.

Đến lúc đó...” Cư sĩ im lặng nhìn bốn chữ ‘Hoài Dựng tiền bối’.

Sau đó, cư sĩ im lặng nhấn phím backspace, xóa đi những lời mình vừa gõ.

Rượu thật là một thứ tốt, uống nhiều rồi, có thể tác tử sảng khoái hơn, chết nhanh hơn, gọi tắt là tác sảng tử khoái. ************ Khi ý thức chính của Tống Thư Hàng quay về hiện thế, phát hiện hiện trường yến tiệc đã uống say điên cuồng.

Vốn chỉ có lão tộc trưởng và mấy nhân vật quan trọng của tộc Long Huyết, cùng ăn cơm với Tống Thư Hàng và Côn Na nữ sĩ.

Nhưng không biết từ lúc nào, một bữa ăn bình thường, đã biến thành một bữa tiệc rượu vui vẻ.

Các loại món ăn được liên tục mang lên, số người tham gia yến tiệc ngày càng nhiều, hơn nửa thành viên bộ lạc Long Huyết đều trà trộn vào yến tiệc.

Đây là thói quen của bộ lạc Long Huyết.

Lão tộc trưởng sớm đã bị chuốc gục.

Ông tự xưng ngàn ly không say, uống đến hứng khởi, liền mang ra những loại rượu ngon quý giá của bộ lạc Long Huyết.

Uống rồi uống... sau đó, Côn Na nữ sĩ cũng uống đến hứng khởi.

Cô từ trong đạo cụ ma pháp không gian của mình, lấy ra mấy vò rượu ngon tỏa hương thơm ngát.

Rượu này, hương thơm quyến rũ.

Lão tộc trưởng chỉ uống một ly, đã gục.

Các thành viên khác của phân bộ lạc Long Huyết, cũng gần như vậy, không ai trụ được quá ba ly.

Tiểu Âm Trúc bên cạnh Tống Thư Hàng, cũng uống không ít, mặt mày hồng hào, đôi mắt mơ màng.

Tạo Hóa tiên tử dường như cũng gục bất động, cô cũng uống nhiều rồi?

Cô có thể uống rượu?

Với cảnh giới của cô, cũng sẽ bị chuốc gục?

Tống Thư Hàng trong lòng có chút nghi hoặc.

Dần dần... hiện trường yến tiệc, bây giờ chỉ còn lại Tống Thư Hàng và Côn Na nữ sĩ còn chưa gục hẳn.

Rượu mà Côn Na nữ sĩ lấy ra, hiệu quả không thua kém tiên nhưỡng của ‘Biệt Tuyết tiên cơ’ trong Thực Tiên Yến.

Ngay cả thể chất tu sĩ Lục phẩm của Tống Thư Hàng cũng không chịu nổi tửu kình.

Hơn nữa, trong rượu ẩn chứa năng lượng khổng lồ, tinh khiết, không thua kém thiên tài địa bảo.

Thậm chí sau khi uống vào, cảm giác sâu trong cơ thể phảng phất như có sức mạnh ẩn giấu, được khai phát ra.

Chẳng trách ngay cả tiểu Âm Trúc cũng không nhịn được, uống không ít.

Rượu này là bảo bối.

Vì loại rượu này, uống say đến mấy cũng đáng, Tống Thư Hàng trong lòng cảm thán.

“Còn món không, lên món, lên món!” Côn Na nữ sĩ ha ha cười lớn, cô lại say rồi.

Đôi mắt cô đỏ như ngọc, lấp lánh.

Ý thức Tống Thư Hàng có chút mơ màng.

Cậu nhớ lại một câu lúc giám định Côn Na nữ sĩ. [Rượu là một thứ tốt, nó có thể mở ra tiềm năng của một người.] Câu giám định này, chẳng lẽ chỉ loại rượu trong tay Côn Na nữ sĩ?

Hay là còn ẩn chứa ý nghĩa khác.

“Thư Hàng tiên sinh, hết món rồi.” Côn Na tiên tử nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu, ý thức càng lúc càng mơ hồ.

“Hết món, chúng ta tự làm.” Tống Thư Hàng mở miệng khẽ thở ra, từng đóa sen trắng tinh khôi rơi xuống, tỏa ra hương thơm lạ.

Cuối cùng, chính Tống Thư Hàng cũng không biết rốt cuộc đã uống bao nhiêu.

Mơ mơ màng màng, nhìn về phía Côn Na nữ sĩ.

Côn Na cầm trong tay một đóa sen, bóc từng cánh hoa.

Chương 1910

Lúc này, đôi mắt của cô, không còn là màu đỏ thẫm, mà là con ngươi màu vàng đỏ rực.

Đợi đã, đôi mắt này không đúng.

Tống Thư Hàng tuy rằng say khá nặng, tư duy đã hoạt bát đến mức bản thân cũng không khống chế được, nhưng cậu vẫn nhớ rất rõ, đôi mắt của quý cô Kuna là hình dáng đôi mắt nhân loại bình thường.

Trước đó sau khi uống nhiều, cũng chỉ là do tinh thần lực ngoại phóng dẫn đến mắt biến thành màu đỏ rực.

Thế nhưng hiện tại cái này là sao đây, trực tiếp biến thành đồng tử dọc màu vàng, đến cả gen cũng biến đổi luôn rồi sao?

Quý cô Kuna cũng giống cậu, có thể tùy thời tháo mắt ra thay sao?

Cô ấy đâu có Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử.

Hay là nói... hay là nói cái gì ấy nhỉ?

Tống Thư Hàng vỗ vỗ đầu, hỏng rồi, bị kẹt não rồi.

Cậu cảm thấy mình hình như đã từng thấy đôi mắt đồng tử dọc màu vàng này ở đâu đó trên người tiên tử Kuna, nhưng đột nhiên lại không nhớ ra nổi.

Đang lúc suy nghĩ, cậu nghe thấy bên cạnh có một tràng tiếng nhai... giống như tiếng tằm ăn lá dâu "sạt sạt... sạt sạt".

Tống Thư Hàng quay đầu lại.

Sau đó thấy Tạo Hóa Tiên Tử đang bò một nửa trên bàn, một tay cầm một đóa "bạch liên", đang từng hớp nhỏ ăn rất ngon lành, cứ như đang ăn vụng vậy.

Thấy ánh mắt của Tống Thư Hàng nhìn sang, cô chớp chớp mắt, lộ ra một nụ cười mỉm kiểu Nho gia ôn hòa phóng khoáng.

Tạo Hóa Tiên Tử quả nhiên từ đầu đến cuối đều không say, cô ấy chỉ đang giả say diễn kịch thôi. "Sạt sạt... sạt sạt", Tống Thư Hàng lại nghe thấy tiếng động tương tự truyền đến từ phía sau, cậu vừa quay đầu liền thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân đang cầm một đóa bạch liên, giống như ăn kẹo bông gòn mà nhấm nháp từng chút một.

Tống Thư Hàng: "..." Được rồi, hai vị tiên tử vui vẻ là được.

Cậu lại nhìn về phía quý cô Kuna có đôi mắt vàng.

Quý cô Kuna cẩn thận từng li từng tí bóc hết tất cả cánh sen xuống, sau đó tập hợp chúng lại, xếp thành hình bánh tròn, một hơi ăn sạch.

Sau đó, quý cô Kuna ngẩng đầu lên, chằm chằm nhìn Tống Thư Hàng.

Đồng tử màu vàng lấp lánh tỏa sáng, cứ như đang nhìn một món đồ ăn ngon vậy.

Tống Thư Hàng nhanh chóng thúc động thiên phú 【Thiệt Trán Liên Hoa】 của mình, từng đóa từng đóa hoa sen nhanh chóng ngưng tụ ra, rơi trên bàn ăn.

Quý cô Kuna đứng dậy, cũng không thấy cô có động tác gì, thân hình của cô đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó, cô duỗi tay về phía Tống Thư Hàng, xòe lòng bàn bàn tay ra.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng nhìn cô một cái.

Cô ấy muốn cái gì đây?

Tống Thư Hàng thử lấy "máy nạp ma lực" ra đặt vào tay quý cô

Kuna.

Quý cô Kuna ngẩn người, cô cầm máy nạp ma lực, sau đó đưa ngón tay ra điểm một cái lên đó, có một đạo phù văn phức tạp dung nhập vào trong "máy nạp ma lực" của Tống Thư Hàng.

Sau đó, cô trả máy nạp ma lực lại cho Tống Thư Hàng, tiếp tục xòe lòng bàn tay ra. 【Không phải máy nạp ma lực?

Vậy cô ấy muốn cái gì?】 Tống Thư Hàng vận chuyển công pháp, nỗ lực khiến não mình tỉnh táo hơn một chút.

Sau khi nghĩ hồi lâu, Tống Thư Hàng đột nhiên động tâm.

Cậu mở không gian vòng tay của mình, từ đó lấy ra một viên hạt giống.

Đây chính là viên hạt giống cậu có được sau khi tặng cho vị "tà linh nữ tử" kia một phát Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị.

Kết quả thuật giám định phản hồi, bên trong hạt giống này có một luồng【Cổ U Hỗn Độn Ý Chí】.

Bên trong hạt giống chính là phiên bản thu nhỏ của tà linh nữ tử đó, Tống Thư Hàng từng nghĩ nếu đem gieo xuống, mùa thu có thể thu hoạch được rất nhiều tà linh nữ tử hay không.

Quý cô Kuna mắt vàng nhận lấy viên hạt giống kia xong, hài lòng gật gật đầu.

Cô cẩn thận cất viên hạt giống đi, sau đó, cô vươn tay dùng sức hất một cái, hất tung áo của Tống Thư Hàng lên.

Tống Thư Hàng hiện tại đang mặc quần áo bình thường chứ không phải pháp bào.

Quý cô Kuna hất một cái, quần áo bị rách nát hoàn toàn.

Tống Thư Hàng: "!!!" Khắc tiếp theo, quý cô Kuna đồng tử vàng ngồi xổm xuống, cô với lấy một bình mỹ tửu, dùng sức dội lên vết thương ngang hông của Tống Thư Hàng.

Xèo xèo xèo ~ Khi rượu tiếp xúc với vết thương, phát ra âm thanh như nước lạnh dội vào chảo dầu sôi, một trận sương trắng bốc lên.

Vết thương này bị Cổ U Hỗn Độn Ý Chí đâm trúng, không cách nào khép lại, lúc nào cũng tạo ra đau đớn cho Tống Thư Hàng.

Hiện tại bị quý cô Kuna dội rượu một cái, Tống Thư Hàng suýt chút nữa ngất đi vì đau.

Nhưng ngay sau đó, theo chú văn trong miệng quý cô Kuna, vết thương không thể khép lại kia dần dần lành lại.

Cơn đau tan biến.

Eo của mình hồi phục rồi!

Sau đó, quý cô Kuna lại dùng phương pháp tương tự, chữa trị vết thương sau lưng của Tống Thư Hàng.

Vết thương hồi phục, ý thức của Tống Thư Hàng cũng tỉnh táo hơn nhiều.

Trước đó Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã nói qua, vết thương này ẩn chứa pháp tắc mạnh mẽ, chỉ có tồn tại cùng cấp bậc mới có cách chữa trị cho cậu.

Tống Thư Hàng vẫn luôn chờ đợi hai vị Bạch tiền bối từ "Cổ U" trở về, xem thử hai vị Bạch tiền bối có cách nào chữa trị vết thương của mình không.

Nếu suy luận như vậy...

Một tồn tại cùng đẳng cấp với "Cổ U Hỗn Độn Ý Chí". "Long Lạc... hay nói cách khác là ý chí của Hắc Long Thế Giới?" Tống Thư

Hàng nhìn quý cô Kuna mắt vàng trước mắt, hạ thấp giọng nói.

Lúc trước thuật giám định phản hồi thông tin về Kuna rất kỳ quái.

Trong đó ẩn ước nhắc tới, trạng thái say rượu của quý cô Kuna dường như sẽ có biến hóa.

Hiện tại xem ra, sau khi say rượu, quý cô Kuna rất có khả năng sẽ dẫn dắt ý chí của "Long Lạc" hoặc là "Hắc Long Thế Giới" giáng lâm trên người mình?

Vậy thì, đôi mắt đồng tử dọc màu vàng này... là mắt rồng? "Không, là ta, Bàn Cầu." Quý cô Kuna bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "!!!" Một câu này dọa cậu tỉnh cả rượu.

Tống Thư Hàng bật dậy, ý say tiêu tan sạch sành sanh, cậu cảnh giác nhìn quý cô Kuna, vươn tay ôm lấy Tiểu Âm Trúc kẹp vào nách. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối!" Tống Thư Hàng khẽ quát... nhưng Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại không có ở đây, không biết đã chạy đi đâu rồi.

Đối diện, quý cô Kuna vẫn mặt không cảm xúc.

Đồng tử vàng của cô bình tĩnh nhìn Tống Thư Hàng: "Ta không muốn làm hại ngươi, chúng ta là... quan hệ đồng minh." Tống Thư Hàng: "!!!" Thân hình quý cô Kuna lay động, lại một lần nữa xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng từ hư không, cô duỗi tay ra đặt lên tay Tống Thư Hàng: "Ta cũng tặng ngươi một món quà." Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy lòng bàn tay phát nóng.

Cậu cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, phát hiện một ấn ký hình giọt nước.

Đại lão Bàn Cầu thu nhỏ!

Giống hệt như hình thái Bàn Cầu thu nhỏ trong viên hạt giống của cậu lúc trước. "Món quà này, hy vọng ngươi sẽ thích." Quý cô Kuna

khẽ nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục cúi đầu, nhìn đồ án "đại lão Bàn Cầu" trên lòng bàn tay.

Đây là vị đại lão đứng thứ nhất trong danh sách những người cậu không muốn gặp nhất hiện nay.

Quý cô Kuna dời thân hình, trở về chỗ ngồi của mình.

Cô lại cầm hoa sen lên, nhấm nháp tỉ mỉ.

Ăn được hai miếng, màu vàng trong mắt cô rút đi, trở lại thành màu đỏ rực, đồng tử dọc cũng khôi phục lại thành đồng tử của nhân loại bình thường. "A ~ Tống ~" Lúc này, Lý Âm Trúc bị Tống Thư Hàng kẹp ở nách ngẩng đầu lên: "Con muốn tấn cấp, con muốn trở thành Ngũ phẩm Linh Hoàng, con muốn giống như... ba ba, trở thành tu sĩ Kim Đan." Hai má cô bé hồng nhuận, khi nói chuyện mang theo mùi rượu nhàn nhạt.

Tống Thư Hàng khựng lại một chút, bế cô bé lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ: "Sẽ thôi, Tiểu Âm Trúc sẽ tấn thăng Ngũ phẩm thành công, ta bảo đảm." Lý Âm Trúc gọi ba ba, chỉ có thể là...

Lý Thiên Tố đạo trưởng. "Không chỉ là Kim Đan, tương lai con còn có thể tấn thăng Chân Quân, Tôn Giả, thậm chí là Huyền Thánh và Kiếp Tiên." Tống Thư Hàng nhu hòa nói.

Lý Thiên Tố đạo trưởng lúc sinh thời luôn khát vọng chữa khỏi chứng hàn bệnh của Lý Âm Trúc, hiện tại đã tìm được cách chữa trị.

Tâm nguyện của Lý Thiên Tố đạo trưởng coi như đã hoàn thành.

Nhưng đây không phải là kết thúc, mà là bắt đầu.

Ngũ phẩm chỉ là khởi đầu, con đường tương lai còn rất dài, đại đạo của Lý Âm Trúc vẫn còn rất rộng mở. "Vâng." Lý Âm Trúc khẽ đáp một tiếng, dựa vào vai Tống Thư Hàng ngủ thiếp đi.

Tấn thăng Ngũ phẩm, ngưng tụ Kim Đan từ thất long văn trở lên, trở thành ý niệm cuối cùng của Lý Âm Trúc trước khi chìm vào giấc ngủ.

Tống Thư Hàng bế Lý Âm Trúc, tìm một vị trí ngồi xuống.

Cơn say lại ập tới, cậu nhìn ấn ký "đại lão Bàn Cầu" trên lòng bàn tay mà ngẩn người ra...

Chương 1911

Ở một bên khác, ngoài tầng khí quyển của Hắc Long Thế Giới.

Thử tà ma (con chuột tà ma) đang ngự kiếm phi hành.

Trước mặt nó là một con tà thú khổng lồ. "Bí kiếm - Thiên Ngoại Phi Ma!" Thử tà ma vung kiếm cực ngầu.

Thanh kiếm tăm xỉu xíu trảm ra kiếm ý mang tính hủy diệt, trong đó còn kèm theo uy áp của "thượng vị Cửu U tà ma".

Là thú cưng của Cửu U chúa tể, địa vị của Thử tà ma trong Cửu U thế giới tương đương cao.

Loại uy áp này khi đối phó với đám "tà thú" này lại có hiệu quả ngoài mong đợi.

Một kiếm chém xuống, tà thú bị cắt thành từng mảnh, tiêu tán đi, rơi ra một viên "Hắc Long linh thạch".

Thử tà ma bắt lấy khối linh thạch này, bóp nhẹ một cái, chuyển hóa nó thành "lưu lượng ma lực". "Chủ nhân của ta sao vẫn chưa trở về." Thử tà ma lầm bầm.

Cảm giác cảnh giới của mình có chút không áp chế nổi nữa rồi.

Cửu U tà năng trong cơ thể dường như sắp bộc phát bất cứ lúc nào, đẩy nó lên cảnh giới Ngũ phẩm. "Nhẫn nại, nhẫn nại thêm một thời gian nữa." Thử tà ma khẽ nói.

Kế sách hiện giờ chỉ có thể chuyển hóa sự xung động bộc phát thành dục vọng chiến đấu, tiếp tục đồ sát đám tà ma này, tiện thể tích cóp thêm chút "lưu lượng ma lực" để trả nợ cho số hiệu Bá Tống.

Hiện thế.

Thân thể Cật Qua Thánh Quân thoái xuất khỏi "mạng lưới công đức", ông hóa thành hình thái nhân loại và điều chỉnh trạng thái đến mức tốt nhất.

Sau đó, ông bắt đầu mang lên từng món pháp khí, phù bảo, trận bàn, đan dược, linh thạch, lô công đức. "Cũng hòm hòm rồi, những thứ này đã chuẩn bị từ mấy ngàn năm trước, không ngờ lại có lúc dùng đến." Cật Qua Thánh Quân mỉm cười nói.

Trước đây ông bị kẹt ở cảnh giới Bát phẩm không thể tấn cấp... nhưng vẫn luôn trù bị những thứ như pháp khí, phù bảo, trận bàn độ kiếp có thể dùng đến khi tấn thăng Cửu phẩm.

Hiện tại, cuối cùng cũng đến lúc sử dụng chúng. "Đến đây đi, thiên kiếp." Cật Qua Thánh Quân bắt đầu vận chuyển 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》, dẫn hạ thiên kiếp.

Khi từ Thất phẩm lên Bát phẩm, tu sĩ sẽ bị chuyển dời vào "không gian độ kiếp", bởi vì uy lực thiên kiếp quá lớn, sẽ gây ra tổn thương không thể cứu vãn cho hiện thế.

Bát phẩm lên Cửu phẩm đương nhiên cũng không ngoại lệ.

Oành ~~ Trong hư không có kiếp vân hiện ra.

Nhưng không có tia sét nào đánh xuống, mà là sinh ra một không gian, trực tiếp cuốn Cật Qua Thánh Quân vào trong đó.

Thiên kiếp Bát phẩm lên Cửu phẩm Kiếp Tiên, bắt đầu!

Ngay lúc Cật Qua Thánh Quân tiến vào "không gian thiên kiếp", trong hiện thế có mấy vị nhân vật cấp đại lão cảm ứng được. 【Có đạo hữu muốn tấn thăng Cửu phẩm Kiếp Tiên?】【Lại chọn lúc này để tấn thăng Cửu phẩm, thời cơ không được tốt lắm nha. 'Thiên' hiện tại đang sắp thay đổi, biến thiên đến nơi rồi.

Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đều lánh đời không ra, lúc này lại chọn tấn thăng Cửu phẩm, chẳng phải là đâm đầu vào họng súng sao?】【Là vị Huyền Thánh nào muốn tấn thăng Cửu phẩm vậy?

Năm nay đúng là năm thịnh của giới tu luyện, ngàn năm có một.

Mấy tháng trước từng vị Tân Huyền Thánh ra đời, giảng pháp chư thiên vạn giới.

Bây giờ lại có Huyền Thánh bước ra bước cuối cùng, trùng kích cảnh giới Kiếp Tiên.

Có lẽ dưới đại thế và khí vận của năm nay, đạo hữu này thực sự có cơ hội tấn cấp thành công!】【Sẽ là Huyền Thánh của hệ tu luyện nào đây?】Trong hiện thế, ý niệm của mấy vị đại lão lướt qua.

Sau đó, họ bắt đầu quan tâm đến nơi độ kiếp của "Cật Qua Thánh Quân"... mong chờ nhận được kết quả độ kiếp sớm nhất.

Trong không gian thiên kiếp.

Thân ảnh Cật Qua Thánh Quân xuất hiện.

Ông ngẩng đầu nhìn quanh trước, quan sát địa điểm "không gian thiên kiếp" lần này của mình.

Đây là thiên kiếp Bát phẩm lên Cửu phẩm mà ông đã mong đợi từ lâu, tuyệt đối không cho phép thất bại.

Cho nên, trước khi độ kiếp ông phải chuẩn bị đầy đủ nhất.

Địa điểm độ kiếp khác nhau sẽ ảnh hưởng đến sự phát huy của tu sĩ, khi mình độ kiếp có thể chiếm được "địa lợi" hay không là rất quan trọng, không thể bỏ qua.

Nhìn ra xa, Cật Qua Thánh Quân phát hiện mình đang ở trên một hành tinh hoang vu, nhưng linh lực xung quanh lại dồi dào cực kỳ.

Đứng ở đây, ông cảm giác như mình đang tắm mình trong "linh mạch đại hà", toàn thân sảng khoái không sao tả xiết.

Nếu đây không phải không gian độ kiếp thì tuyệt đối là một thánh địa tu luyện.

Trên đỉnh đầu, kiếp vân ngưng tụ, nhanh chóng bao phủ cả bầu trời.

Bầu trời vốn đang trong xanh, thoáng chốc mây đen dày đặc, lôi quang, hỏa diễm chạy nhảy trong kiếp vân, như thể ngày tận thế.

Ngay sau đó, kiếp đầu tiên của thiên kiếp Bát phẩm lên Cửu phẩm giáng lâm. "Đến đây!" Cật Qua Thánh Quân cảm thấy máu trong người sôi trào.

Chờ đợi ngàn vạn năm, chờ đợi chính là ngày này!

Trước đây vô số lần trong mơ, ông đều mơ thấy cảnh mình trùng kích thiên kiếp "Bát lên Cửu".

Có lẽ có người tu luyện sẽ sợ hãi thiên kiếp... nhưng Cật Qua Thánh Quân lại khát khao thiên kiếp Bát lên Cửu này.

Oành!

Một đạo lôi quang rơi xuống, đây là lời chào hỏi và nhắc nhở của thiên kiếp, uy lực không mạnh, ngay cả tu sĩ vừa tấn thăng Bát phẩm cũng có thể tiếp được.

Đến nay vẫn chưa nghe nói có vị tu sĩ độ kiếp nào chết dưới đợt thiên kiếp "kiểu nhắc nhở" đầu tiên này cả.

Kiếp lôi rơi trên người Cật Qua Thánh Quân, trên người ông hiện ra một tấm đại thuẫn vảy rồng (long lân), dễ dàng đỡ được thiên kiếp.

Đại thuẫn vảy rồng cấp bậc Bát phẩm đỉnh phong, được luyện chế từ 188 miếng vảy rồng, phòng ngự kinh người!

Loại đại thuẫn vảy rồng xịn xò như này, trên người Cật Qua Thánh Quân còn có mười một tấm nữa!

Tấm đại thuẫn này... thực ra là do Cật Qua Thánh Quân lúc trước rảnh rỗi quá, dùng vảy trên người mình luyện chế thành.

Tuy rằng là hình dáng cá voi béo (phì kình), nhưng trên người ông có huyết thống rồng, có móng rồng, có vảy rồng.

Huyền Thánh hệ thần thú đúng là chiếm lợi thế đặc biệt ở phương diện này.

Trong khi các Huyền Thánh nhân loại vì luyện chế một kiện "pháp khí Bát phẩm" mà phải đi tìm dược liệu khắp nơi, thì Huyền Thánh hệ thần thú chỉ cần tùy tiện bóc chút đồ trên người mình xuống là có thể luyện ra từng kiện pháp khí cực kỳ phù hợp với bản thân.

Vảy rồng này, móng vuốt này, sừng thú, lông tóc đều là đồ tốt để luyện khí.

Thậm chí có một số loài có khả năng tái sinh cực mạnh, móc một con mắt xuống luyện khí cũng không thành vấn đề.

Sau khi đỡ được đạo thiên kiếp đầu tiên, cả con cá voi Cật Qua Thánh Quân đều sôi sục.

Cảm giác thiên lôi oanh kích lên đại thuẫn vảy rồng truyền đến cơ thể ông. 【Lần này không phải là mơ!】【Ta thật sự đang độ thiên kiếp 8 lên 9!】【Lúc này, thật muốn chia sẻ niềm vui của mình với ai đó.】Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ.

Sau đó, trong đầu ông hiện lên hai người.

Một người là Đông Qua - thánh kỵ sĩ phương Tây có duyên nợ sâu dày với ông.

Người còn lại chính là Tống Thư Hàng.

Ban đầu quan hệ giữa ông và Tống Thư Hàng cũng rất bình thường, cùng lắm là Tống Thư Hàng từng ăn thịt của ông?

Sau này nhờ có mạng lưới công đức, quan hệ giữa ông và Tống Thư Hàng đã tăng lên không ít. "Niềm vui này, đợi sau khi ta tấn thăng Cửu phẩm sẽ chia sẻ với họ vậy." Cật Qua Thánh Quân mỉm cười nói.

Thiên kiếp sắp chính thức bắt đầu.

Hắc Long Thế Giới, rừng Dadama, trong nhà ăn của bộ lạc Long Huyết.

Tống Thư Hàng bế Lý Âm Trúc, cơn say lại dâng lên, bất giác lại ngủ thiếp đi lần nữa.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đỡ lấy thân thể cậu, đặt cậu nằm ngay ngắn trên một chiếc ghế dài, lại đặt Lý Âm Trúc nằm bên cạnh cậu. "Cảm ơn tiên tử." Tống Thư Hàng híp mắt nói. @#%x Tiên Tử mỉm cười nhẹ, lần này cô không phát mấy câu thoại lộn xộn nữa.

Tống Thư Hàng đã say thành thế này rồi, trong tình huống này mà cướp lời thoại, chèn lời thoại thì chẳng có chút cảm giác thành tựu nào cả.

Bên kia, quý cô Kuna đã khôi phục nguyên trạng, cô kêu lên một tiếng "đông", nằm gục xuống bàn ngủ say sưa.

Tạo Hóa Tiên Tử chớp chớp mắt, sau đó cô vươn tay quét tất cả "bạch liên" trên bàn về phía mình.

Mọi người đều say cả rồi, không ai tranh giành những đóa hoa này với cô nữa.

Trong lúc bán thụy bán tỉnh, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác được CD hồi sinh Kim Hồn Tệ của mình đã kết thúc.

Theo lý mà nói, CD hồi sinh Kim Hồn Tệ vẫn còn khoảng hai ngày rưỡi đến gần ba ngày nữa mới xong.

Hiện tại CD hồi sinh lại khôi phục sớm hơn. 【Có phải do quý cô Kuna lúc nãy không?】 Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng nghĩ, trong số những người tiếp xúc hôm nay, cũng chỉ có quý cô Kuna ở dạng mắt vàng mới có thủ đoạn này.

Nhưng bất kể thế nào, CD hồi sinh kết thúc, tâm lý Tống Thư Hàng lại thấy vững tin hơn. 【Nói đi cũng phải nói lại, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đi đâu rồi, sao vẫn chưa về nhỉ.】 Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng nghĩ thầm. 【Mà hình như từ nãy giờ cảm thấy trong bụng hơi nóng, là do uống nhiều quá sao?】 Ơ, không đúng, là tiểu Kim Đan thứ 7 và thứ 6 của mình đang lấp lánh tỏa sáng.

Hai viên "Lưu Ly Kim Đan" vẽ hình cấu đồ Mạng Lưới Công Đức và Mã QR tạo thành một tổ hợp, nhấp nháy liên hồi, truyền đạt một thông tin cho Tống Thư Hàng.

Chương 1912

【Cật Qua Thánh Quân định chia sẻ niềm vui lúc này của ông ấy với bạn, có chấp nhận không?

Có / Không?】 "Say đến mức này rồi, chia sẻ niềm vui cho mình cũng chẳng ích gì." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu không đi lựa chọn.

Có cũng được, không cũng xong, mặc kệ đi. 20 giây sau. 【Thời gian dài không lựa chọn, mặc định kết quả là 'Có', niềm vui của Cật Qua Thánh Quân đang được chia sẻ với bạn.】 Khắc tiếp theo...

Thân thể Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc biến mất khỏi chỗ cũ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân ngẩn ra, thân thể cô nhanh chóng hóa thành hạt lân quang, cũng biến mất vào hư không.

Tạo Hóa Tiên Tử: "!!!" Cô lại bị bỏ lại một mình nữa rồi?

Oành oàng oàng ~ Một trận sấm sét chói tai khiến Tống Thư Hàng không thể không mở mắt ra: "Ai thế, thiếu đạo đức vậy, giờ này mà còn đánh sấm cái gì?

Còn để người ta ngủ yên không hả?" Sau đó, cậu nhìn thấy đằng xa, một khuôn mặt với biểu cảm kinh hãi cách đó khoảng năm sáu trăm mét, Cật Qua Thánh Quân trong hình thái nhân loại đang trợn tròn mắt, cứ như gặp ma nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Ngoài ra, ở phía bên kia cách cậu hai mươi mét, Tiểu Âm Trúc đang cuộn thành một cục ngủ rất ngon.

Não Tống Thư Hàng nhất thời vẫn chưa kịp load.

Oành!!

Trên bầu trời có hai đạo thiên lôi rơi xuống, đánh về phía vị trí của cậu.

Lôi kiếp này sở hữu uy lực cấp Bát phẩm, là lời chào hỏi và nhắc nhở từ thiên kiếp.

Uy lực kiếp lôi còn mạnh hơn một chút so với đạo đánh lên người Cật Qua Thánh Quân, Thiên Kiếp Cường Hóa +2.

Trong không gian độ kiếp xuất hiện thêm hai nhân vật đang ở "rìa độ kiếp" là Tống Thư Hàng và Tiểu Âm Trúc.

Thiên lôi!

Tống Thư Hàng sợ tới mức tỉnh cả rượu.

Cậu quá quen thuộc với đại lão Thiên Kiếp rồi, trung bình mỗi tháng gặp một lần, cơ thể đều đã nảy sinh phản ứng bản năng với đại lão Thiên Kiếp.

Hai đạo kiếp lôi.

Một đạo khóa chặt Tống Thư Hàng, đạo còn lại khóa chặt Lý Âm Trúc.

Kiếp lôi cấp Bát phẩm, Lý Âm Trúc mà bị đánh trúng thì chắc chắn tan xương nát thịt. "Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử!" Tống Thư Hàng hét lớn.

Đồng thời, cậu dùng tốc độ nhanh nhất đời mình tế khởi "Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí", ném mạnh ra ngoài, trút hết thảy ném tới trước mặt Lý Âm Trúc.

Cật Qua Thánh Quân ở cách đó sáu trăm mét cũng ném tới hai tấm khiên!

Gần như cùng lúc đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân hóa thành các hạt quang tử, tái ngưng tụ.

Ngay khi thành hình, cô liền nhận được chỉ lệnh cưỡng chế từ Tống Thư Hàng.

Thân thể cô lao vút tới bên cạnh Lý Âm Trúc, ôm cô bé vào lòng che chở.

Oành oàng oàng ~ Thiên lôi nện xuống.

Lý Âm Trúc cau mày, trở mình một cái.

Lời chào hỏi từ thiên kiếp đều bị "Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí" cùng Công Đức Xà Mỹ Nhân đỡ lấy, Lý Âm Trúc không mảy may sứt mẻ.

Phía bên kia, Tống Thư Hàng bị thiên lôi đánh trúng chính diện.

Đại thuẫn của Cật Qua tiền bối chỉ cách cậu chưa đầy năm mét, nhưng năm mét này lại trở thành hào sâu ngăn cách, không thể giúp cậu đỡ được thiên kiếp.

Đao Ý Khôi Giáp tự động hiện lên hộ chủ, linh lực trong bát hạch Kim Đan đồng loạt bùng nổ tạo thành linh lực hộ thể, Linh Quỷ tiên tử cũng giải phóng toàn bộ linh lực dự trữ, ngưng tụ thành một tấm hộ thuẫn màu xanh biếc. 33 con Thánh Viên viễn cổ tay cầm Nho Gia Thánh Điển, vẻ mặt nghiêm túc. 《Biến Dị Cương Thủ》 hóa thành màu đen kịt, phủ lên toàn thân Tống Thư Hàng một lớp màu đen bóng.【Đây là đạo thiên kiếp đầu tiên, là loại chào hỏi nhắc nhở, có lẽ mình có thể trụ được?】Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý nghĩ như vậy.

Khắc tiếp theo, thiên lôi rơi trên người cậu.

Kiếp lôi có uy lực tương đương Bát phẩm trung đẳng nổ tung.

Uy lực của tia sét này tương đương với một quả "bom hạt nhân thiên kiếp" phát nổ ngay bên cạnh.

Hộ thể đao ý bị phá, hộ thuẫn xanh biếc, linh lực hộ thể, công pháp dịch thể đều sở hữu phòng ngự "cấp Lục phẩm", nhưng khoảng cách giữa Lục phẩm và Bát phẩm trung đẳng là quá lớn.

Tống Thư Hàng tối sầm mặt mũi, đổ rầm xuống đất.

Quá đường đột!

Tống Thư Hàng chịu thiệt vì hoàn toàn không chuẩn bị trước.

Ngay sau đó, trong biển ý thức của cậu, một viên Kim Hồn Tệ từ từ xoay tròn, không nhanh không chậm.

Hồi sinh Kim Hồn Tệ được kích hoạt.

Tống Thư Hàng: "..." Tiên sư nó, CD hồi sinh của mình vừa mới kết thúc mà, khốn kiếp!

Cùng lúc đó, mấy vị đại lão đang quan tâm đến "tình trạng thiên kiếp" trong hiện thế động tâm. 【Xong rồi, tạch rồi.】【Nhanh quá vậy, tính toán thời gian thì chắc mới là đợt tấn công kiểu chào hỏi đầu tiên của thiên kiếp thôi chứ?】【Vị đạo hữu này... ngay cả đợt thiên kiếp chào hỏi nhắc nhở đầu tiên cũng không gánh nổi sao?

Cái gì đã cho ông ta tự tin đi độ thiên kiếp Kiếp Tiên thế không biết?】Mấy vị đại lão này nội tâm phức tạp vô cùng.

Mới giây trước họ còn cảm thấy năm nay là thời thịnh thế của giới tu sĩ, Huyền Thánh mọc lên như nấm, lại có người trùng kích cảnh giới Kiếp Tiên, là một năm khí vận hưng long xương thịnh.

Kết quả giây sau, vị đạo hữu trùng kích cảnh giới Kiếp Tiên này lại chết ngay dưới đợt thiên kiếp "nhắc nhở + chào hỏi" đầu tiên.

Vị đạo hữu độ kiếp này là đến để tấu hài à?

Dùng cả sinh mạng để tấu hài sao?

Ông ta có lẽ sẽ trở thành vị đạo hữu "đầu tiên chết dưới đợt thiên kiếp chào hỏi đầu tiên", lưu danh muôn thuở.

Nhưng một lát sau, mấy vị đại lão lại cau mày, cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.【Cảm thấy có gì đó không ổn, theo lý mà nói thì đợt thiên kiếp đầu tiên, dù là tu sĩ vừa mới tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh cũng có thể kháng qua được.

Vị đạo hữu này thực lực đã đạt đến cảnh giới tấn thăng Cửu phẩm, dù có nằm im không động đậy thì cũng không thể chết dưới đợt thiên kiếp đầu tiên được!】【Trừ phi... là 'Thiên' hiện tại đang âm thầm giở trò.】【'Thiên' hiện tại sắp thay đổi, có lẽ hôm nay vị đạo hữu này thật sự đâm đầu vào họng súng rồi.】【Chuyện này phải lập tức loan báo ra ngoài, bảo những đạo hữu định độ kiếp trong thời gian tới phải cẩn thận gấp bội.

Đặc biệt là những đạo hữu Bát phẩm lên Cửu phẩm, tốt nhất nên trì hoãn thêm một thời gian!】【Nghĩ cách tra xem đạo hữu độ kiếp hôm nay là ai.】Trong lúc ý niệm của mấy vị đại lão lay động, từng đạo chỉ lệnh được truyền đạt xuống.

Nơi Cật Qua Thánh Quân tấn cấp chính là gần động phủ của ông... nếu mấy vị đại lão có tâm muốn tra thì sẽ nhanh chóng tra ra được thôi.

Nếu không có gì bất ngờ, tối đa nửa giờ sau, tin tức【Cật Qua Thánh Quân độ kiếp thất bại, chết dưới đạo thiên kiếp đầu tiên, xin các vị đạo hữu Bát lên Cửu nghìn vạn lần cẩn thận】sẽ lan truyền khắp giới tu sĩ... thậm chí là chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng đau lòng nhìn viên Kim Hồn Tệ không ngừng xoay tròn: "Mình lại chết rồi à." Cậu u u thán một hơi.

Cũng không biết nên nói là vận khí của mình tốt hay là vận khí quá tệ đây?

CD hồi sinh Kim Hồn Tệ vừa mới kết thúc xong xuôi mà, sau đó liền bị thiên kiếp tiễn đưa, đúng là bi kịch.

Nhưng mà, nếu không phải vận khí tốt, quý cô Kuna giúp cậu kết thúc sớm "CD hồi sinh" thì hiện tại cậu đã tạch hẳn rồi.

Vậy nên nhìn từ khía cạnh này, vận khí của cậu cũng coi như không tệ.

Vả lại... dưới thiên kiếp có xác suất hơn chín mươi chín phần trăm là tan thành mây khói, thân tử đạo tiêu.

Lần này cậu còn có thể tiến vào trạng thái hồi sinh, đã là thắp hương khấn vái, Bạch tiền bối phù hộ rồi. "Những thứ khác đều không quan trọng, quan trọng là mình vẫn chưa tạch hẳn, mình còn có thể hồi sinh." Tống Thư Hàng tự an ủi mình.

Ánh mắt cậu nhìn về phía viên Kim Hồn Tệ kia.

Lại đến lúc bảy ngày một lần đánh cược nhân phẩm rồi.

Mặt chính mười tháng, mặt phản mười năm... dựng đứng lên mười phút liền hồi sinh!

Mười phút đương nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng lúc này, nội tâm Tống Thư Hàng lại khá mong chờ mười tháng sau mới hồi sinh.

Mười phút thời gian quá ngắn, hồi sinh xong chắc chắn vẫn còn đang ở trong thiên kiếp Bát lên Cửu của "Cật Qua Thánh Quân", vừa hồi sinh lại phải chết tiếp.

Hơn nữa lần này mà chết là không còn cơ hội hồi sinh nữa đâu.

Lần này không có ai giúp cậu hoàn thành sớm CD hồi sinh Kim Hồn Tệ nữa rồi. "Không đúng, Âm Trúc vẫn còn ở trong không gian thiên kiếp!" Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Cậu phải mau chóng hồi sinh quay lại đó. "Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí" và Công Đức Xà Mỹ Nhân chỉ có cậu mới điều khiển được.

Cậu đã hứa với Âm Trúc là nhất định sẽ giúp cô bé tấn thăng đến Ngũ phẩm, thậm chí là Chân Quân, Tôn Giả, Huyền Thánh, thẳng một đường tới Kiếp Tiên. "Bạch tiền bối, chúc phúc cho con đi." Ý niệm của Tống Thư Hàng hất viên Kim Hồn Tệ lên: "Dựng đứng lên cho con!" Kim Hồn Tệ hồi sinh xoay tròn cực nhanh.

Sau đó, tinh ~ một tiếng, rơi xuống đất.

Mặt phản.

Sắc mặt Tống Thư Hàng lập tức tái nhợt.

Mặt phản...

Chương 1913

mười năm.

Hôm nay cậu quả nhiên là đen đủi.

Xong rồi, tạch rồi.

Mười năm sau thì Tiểu Âm Trúc cũng tạch hẳn rồi. "Biết thế mình nên để lại một viên Kim Hồn Tệ hồi sinh cho Tiểu Âm Trúc." Rõ ràng trên người mình nhiều Kim Hồn Tệ hồi sinh như vậy, đáng lẽ nên đưa cho Tiểu Âm Trúc, Sở Sở, Tước Yêu Tiểu Thải cùng Thông Nương mỗi người một viên mới đúng.

Đang lúc Tống Thư Hàng tuyệt vọng, đột nhiên "máy nạp ma lực" của cậu xuất hiện trong không gian Kim Hồn Tệ hồi sinh này.

Từ trên máy nạp ma lực có một phù văn lóe sáng nhẹ.

Khắc tiếp theo, Kim Hồn Tệ hồi sinh nổ tung.

Quá trình hồi sinh triển khai.

Đến mười phút cũng không cần chờ đợi, Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái hồi sinh siêu tốc tại chỗ. "Là ấn ký quý cô Kuna để lại trên điện thoại của mình lúc đó?" Tống Thư Hàng sực tỉnh.

Ấn ký này chính là dùng để giảm bớt thời gian CD của Kim Hồn Tệ hồi sinh sao?

Trong lúc ý niệm lay động, ý thức của cậu đã trở lại trong không gian độ kiếp.

Không gian thiên kiếp của Cật Qua Thánh Quân.

Tống Thư Hàng trần truồng như nhộng bò dậy từ dưới đất.

Trên đỉnh đầu cậu có một tấm đại thuẫn vảy rồng lơ lửng. "Tiểu

Âm Trúc không sao chứ?" Tống Thư Hàng nhanh chóng quay đầu nhìn về phía vị trí của Lý Âm Trúc.

Ở đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân hơi khom người, phủ phục dưới đất, ôm chặt Lý Âm Trúc trong lòng bảo vệ.

Trên đỉnh đầu cô, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí tự động triển hiện ra hình thái 【Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Luân Hãm】, dựng lên lớp phòng ngự kiên cố không thể phá vỡ.

Phía trên cao hơn vẫn còn một tấm đại thuẫn vảy rồng lơ lửng, là do Cật Qua Thánh Quân ném qua viện trợ.

Thấy Tiểu Âm Trúc không sao, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, cúi người nhặt viên "pháp khí vòng tay" mà Bạch tiền bối luyện chế cho mình lên từ dưới đất. "Ngươi không chết?" Đằng xa truyền đến tiếng của Cật Qua Thánh Quân.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, cay đắng nói: "Chết một lần rồi, nhưng may mắn là pháp khí hồi sinh của tôi được kích hoạt, may mắn giữ được mạng.

Nhưng hiện tại, sau khi hồi sinh thì CD làm lạnh dài tới tận bảy ngày." "Bị thiên kiếp đánh giết mà còn có cơ hội tiến vào trạng thái hồi sinh, đã là do ngươi thắp hương khấn vái gặp vận may lớn rồi." Cật Qua Thánh Quân phản hồi.

Vả lại, đây còn là thiên kiếp 8 lên 9 cấp đỉnh cao nhất.

Tu sĩ chết dưới loại thiên kiếp này thì 99.999...% đều là mười chết không sinh, thần hình câu diệt.

Ít nhất Cật Qua Thánh Quân sống lâu như vậy cũng chưa từng nghe nói có ai có thể hồi sinh dưới thiên kiếp 8 lên 9 cả. "Quả nhiên, người tích lũy công đức, công đức chi quang nồng đậm thì vận khí sẽ không tệ." Cật Qua Thánh Quân nói.

Oành oàng oàng ~~ Trên bầu trời, kiếp lôi chấn động, kiếp hỏa rực cháy, lại có cuồng phong và tinh thể băng ngưng tụ trong không trung, đúng là cảnh tượng tận thế thật sự. "Tại sao Thư Hàng tiểu hữu ngươi lại xuất hiện trong 'không gian thiên kiếp' của ta vậy?" Cật Qua Thánh Quân ngẩng đầu nhìn thiên kiếp.

May mà Tống Thư Hàng chỉ là cấp độ 5 lên 6.

Cô bé tóc bạc kia chỉ là cấp độ 4 lên 5, thiên kiếp nhìn chung tăng cường không lớn, Cật Qua Thánh Quân cảm thấy mình vẫn có thể kháng cự được. "Tôi nhận được một thông báo 【Cật Qua Thánh Quân định chia sẻ niềm vui lúc này của ông ấy với bạn, có chấp nhận không】.

Sau đó vì hôm nay uống hơi nhiều nên tôi không thực hiện lựa chọn.

Tiếp theo, tôi bị kéo vào đây luôn." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, muốn chết quách cho xong.

Khỏi phải nói, tất cả chuyện này chắc chắn là do cái 'Kim Đan mã QR' kia gây ra rồi.

Thế nhưng... chỉ là một tấm 'Kim Đan cấu đồ' cấp Ngũ phẩm, tại sao có thể kéo cậu trực tiếp vào thiên kiếp '8 lên 9' của Cật Qua Thánh Quân được?

Về lý luận thì không thông chút nào.

Chỉ là một tấm Kim Đan cấu đồ thì chắc chắn không có hiệu quả lợi hại như vậy.

Trong đó chắc hẳn còn ẩn chứa liên kết sâu hơn nữa.

Giữa cậu và Cật Qua Thánh Quân nhất định còn có 'liên kết' tầng sâu hơn thì mới khiến cậu trực tiếp bị kéo vào không gian thiên kiếp này.

Là mạng lưới công đức?

Hay là...

Tống Thư Hàng nghĩ đến một khả năng rất tồi tệ.

Cậu từng ăn thịt thân thể thần thú cá voi của 'Cật Qua Thánh Quân'.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này + liên kết giữa mạng lưới công đức + chức năng bạn bè của mã QR Kim Đan cấu đồ, ba thứ hợp nhất lại mới cuốn cậu vào thế giới thiên kiếp.

Thậm chí trong sự việc này còn có dấu vết nhúng tay của quý cô Kuna có đôi mắt vàng thần bí kia.

Cật Qua Thánh Quân: "..." Thao tác khiến người ta nghẹt thở này làm ông không còn gì để nói. "Đợt thiên kiếp tiếp theo sắp tới rồi phải không?" Tống Thư Hàng lên tiếng, cậu lấy 'tấm chăn cùng kiểu với đại lão Cái Gì Cũng Bán' từ không gian vòng tay ra đắp lên người.

Sau đó bước mấy bước tới bên cạnh Tiểu Âm Trúc. "Sắp tới rồi đây." Cật Qua Thánh Quân nói: "Thiên kiếp vô tình, thiên kiếp 8 lên 9 ta cũng không nắm chắc tuyệt đối có thể vượt qua.

Ngược lại về giai đoạn sau, ta có lẽ không thể chiếu cố được hai người.

Tự bản thân ngươi... cẩn thận đi." "Cật Qua tiền bối cứ chuyên tâm độ kiếp đi, đừng vì chúng tôi mà bị quấy nhiễu." Tống Thư Hàng cười khổ nói.

Quấy nhiễu người khác độ kiếp vốn luôn là đại kỵ trong giới tu sĩ.

Cật Qua Thánh Quân không trách cứ họ, Tống Thư Hàng đã rất cảm kích rồi, huống chi Cật Qua Thánh Quân còn chia ra hai tấm đại thuẫn vảy rồng để bảo vệ cậu và Lý Âm Trúc. "Các ngươi tự mình cẩn thận, cố trụ vững đi." Cật Qua Thánh Quân thở dài, nhưng thực tế trong thâm tâm ông đã thầm nói lời chia buồn (đánh GG) cho Tống Thư Hàng rồi.

Tống Thư Hàng mới chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm, chiến lực tối đa Lục phẩm.

Ở trong thiên kiếp 8 lên 9 thì trụ được bao lâu chứ?

Hoa ~~ Trên bầu trời nổ vang một tiếng.

Đợt thiên kiếp đầu tiên theo đúng nghĩa chính thức giáng xuống.

Mưa lôi điện đầy trời xối xả, mặt đất bị nổ tung, sụp đổ. "Giải trừ phong ấn." Tống Thư Hàng tế ra Bá Tống thánh ấn và Bá Nho ma ấn, một hơi giải khai toàn bộ phong ấn của 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí', để chúng bộc phát ra lực phòng ngự cấp bậc Bát phẩm.

Sau hai nhịp thở.

Hai tấm hộ thuẫn vảy rồng của Cật Qua Thánh Quân bị nổ bay, mất đi hiệu quả phòng ngự.

Thiên lôi trực tiếp oanh kích lên 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí'.

Đây là thiên lôi tiếp cận cấp 'Cửu phẩm'.

Mà không phải chỉ một kích, nó nện xuống như mưa sa.

Tống Thư Hàng phát động toàn lực bát hạch Kim Đan, không ngừng cung cấp linh lực cho pháp khí.

Phần năng lượng dự phòng của Linh Quỷ cũng bị rút ra một hơi để duy trì tiêu hao cho 'Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Luân Hãm'.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đội lên 'Bình Thiên Quan'.

Công đức chi lực trong Bình Thiên Quan chỉ khôi phục được một ít.

Nhưng hiện tại đã không quản được nhiều như vậy.

Cô kích hoạt Bình Thiên Quan ngay lập tức, tiến vào hình thái Công Đức Nữ Đế.

Tiếp đó cô đặt tay lên 'Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Luân Hãm', gia trì sức mạnh của bản thân vào trong thánh thành.

Ròng rã mười nhịp thở.

Trận mưa lôi điện đầy trời kết thúc. "Trụ được rồi sao?" Tống Thư Hàng suy nhược hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân gật gật đầu, giải trừ hình thái Công Đức Nữ Đế... công đức chi quang trong Bình Thiên Quan đã tiêu hao sạch sành sanh. "Đừng lỏng lẻo, trận mưa lôi vừa rồi chỉ là mồi nhử thôi.

Kiếp đầu tiên thực sự của Cửu phẩm bây giờ mới bắt đầu." Đằng xa truyền đến tiếng của Cật Qua Thánh Quân.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể suy nhược một trận.

Tuổi thọ của cậu đang bị rút tỉa không ngừng.

Kiếp đầu tiên của Cửu phẩm: Hóa Phàm Vi Tiên.

Cửu phẩm Kiếp Tiên và Bát phẩm Huyền Thánh tuy chỉ cách nhau một cấp, nhưng khoảng cách tuổi thọ giữa cả hai là cực kỳ lớn.

Tuổi thọ của Bát phẩm Huyền Thánh có thể đạt tới hàng chục vạn năm, những người trường thọ có thể đạt tới triệu năm... nhưng đa phần các Huyền Thánh thường duy trì ở mức trung bình bốn, năm mươi vạn năm tuổi thọ.

Đoản mệnh thì chỉ sống được mười vạn năm cũng có khả năng.

Điều này có liên quan tới việc các Huyền Thánh lĩnh ngộ 'pháp tắc', loại hình pháp tắc và số lượng pháp tắc lĩnh ngộ được.

Ngoài ra cũng cần nhắc tới một điểm là các Bát phẩm Huyền Thánh đều nắm giữ bí thuật bùng nổ kiểu 'đốt thọ nguyên'... thực tế thì tuổi thọ thực sự mà Huyền Thánh có thể sống được thấp hơn nhiều so với tuổi thọ lý thuyết.

Đại bộ phận Huyền Thánh trong giới tu sĩ hiện nay đều từng nhiều lần sử dụng bí thuật 'đốt thọ nguyên'.

Chương 1914

Đặc biệt là trong quá trình các Huyền Thánh lĩnh ngộ pháp tắc, dung hợp pháp tắc để nâng cao tiểu cảnh giới, hầu như lần nào cũng cần sử dụng bí thuật 'đốt thọ nguyên' để phối hợp, để kích thích bản thân.

Mà một khi tấn thăng Kiếp Tiên, tuổi thọ sẽ trực tiếp khởi đầu bằng đơn vị 'chục triệu năm'.

Kiếp Tiên hầu như rất hiếm khi chết già.

Kiếp đầu tiên của Cửu phẩm 'Hóa Phàm Vi Tiên' chính là thọ nguyên chi kiếp (kiếp nạn về tuổi thọ).

Trong kiếp này, tuổi thọ của Bát phẩm Huyền Thánh sẽ bị rút đi, dần dần bị vắt kiệt cho đến khi 'tử vong' mới thôi.

Có thể tử trung cầu sinh trước khi tuổi thọ bị vắt kiệt, phối hợp với sức mạnh thiên kiếp để dẫn ra sinh cơ hoàn toàn mới trong cơ thể hay không chính là mấu chốt để phá kiếp.

Những thứ cũ kỹ rốt cuộc sẽ bị vứt bỏ, thọ nguyên thuộc về Huyền Thánh kịch điểm là giới hạn triệu năm, không thể có thêm đột phá.

Mà dưới sức mạnh thiên kiếp 'Hóa Phàm Vi Tiên', tu sĩ có thể dẫn ra một đạo sinh cơ khác trong cơ thể, sinh cơ thuộc về 'Kiếp Tiên'!

Chỉ cần dẫn đạo được luồng sinh cơ này ra, sau khi độ kiếp thành công, khi thực lực từ cảnh giới Huyền Thánh nâng cao lên cảnh giới Kiếp Tiên thì tuổi thọ có thể trực tiếp bước vào tầng thứ 'chục triệu năm'!

Đương nhiên... giả sử sau khi độ kiếp thành công mà thực lực tu sĩ lại không đạt tới tầng thứ Kiếp Tiên thì đừng hòng mơ tưởng tới con số 'chục triệu năm'.

Kiếp Tiên sinh cơ + Kiếp Tiên thực lực = chục triệu năm tuổi thọ, thiếu một thứ cũng không được. "Cho nên trước khi tấn thăng Kiếp Tiên, tuổi thọ của Bát phẩm Huyền Thánh càng phong hậu thì càng có ưu thế.

Tuổi thọ dài, quá trình bị rút tỉa, vắt kiệt cũng sẽ dài hơn, thời gian để lĩnh ngộ cũng nhiều hơn." Cật Qua Thánh Quân nói.

Nếu là ông trước đây, khi chưa trọng sinh, dù có tiến vào thiên kiếp '8 lên 9' thì cũng rất có khả năng sẽ ngã xuống dưới kiếp này, bởi vì ông từng tiêu hao lượng lớn tuổi thọ để tìm kiếm cơ hội đột phá 'Cửu phẩm', ông đã nhiều lần sử dụng thủ đoạn đốt thọ nguyên để bùng nổ.

Nhưng hiện tại ông đã hoàn toàn khác xưa.

Thân thể hoàn toàn công đức hóa, tuổi thọ dài dằng dặc sau khi trọng sinh đủ để ông phung phí.

Cật Qua Thánh Quân ngồi xếp bằng, mặc cho 'thọ nguyên cũ' bị rút đi, bị vắt ép.

Ông toàn lực vận chuyển pháp tắc về phương diện công đức, dẫn đạo sức mạnh thiên kiếp phối hợp với ông để tìm kiếm 'sinh cơ hoàn toàn mới' trong chính cơ thể mình. 【Cũng không biết Thư Hàng tiểu hữu có thể vượt qua kiếp này không nữa.】 Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Cật Qua Thánh Quân.

Kiếp này trực tiếp rút cạn tuổi thọ.

Nghĩa là... ngay cả khi Tống Thư Hàng vẫn còn 'pháp khí hồi sinh' thì cũng vô dụng.

Một khi tuổi thọ bị rút cạn, pháp khí hồi sinh sẽ không thể phát huy tác dụng nữa.

Hơn nữa Tống Thư Hàng mới chỉ có cảnh giới Ngũ phẩm, tuổi thọ chỉ có từ một ngàn đến vài ngàn năm.

Chút tuổi thọ này chỉ vài cái là sẽ bị đốt sạch.

Cật Qua Thánh Quân khẽ thở dài, kiếp này ông lực bất tòng tâm rồi.

Người có công đức bành trướng thì vận khí thường không quá tệ, hy vọng hôm nay vận khí có thể đứng về phía cậu ấy.

Sau đó, Cật Qua Thánh Quân xua tan tạp niệm, toàn lực đột phá.

Phía bên kia.

Lượng lớn tuổi thọ bị rút đi, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy toàn thân suy nhược, phát lạnh.

Mỗi một giây đều có lượng lớn tuổi thọ trôi mất.

Thiên kiếp 8 lên 9 quá quỷ dị.

Không phải loại thiên kiếp đối kháng trực diện mà là chơi theo quy tắc.

Còn chẳng bằng đối kháng trực diện cho sướng.

Tống Thư Hàng thà đối mặt với quả bom hạt nhân thiên kiếp khổng lồ còn hơn. "Cái này hoàn toàn không phải thứ mình sở trường mà." Tống Thư Hàng lấy ra một viên 'Kim Hồn Tệ hồi sinh', nhét vào tay Lý Âm Trúc.

Lý Âm Trúc vẫn đang ngủ đông, lúc này mà vẫn có thể ngủ ngon lành như vậy, Tống Thư Hàng đúng là có chút hâm mộ cô bé.

Giống như Tống Thư Hàng, tuổi thọ trên người Lý Âm Trúc cũng đang không ngừng giảm bớt, bị rút cạn.

Cảnh giới của Lý Âm Trúc chỉ có Tứ phẩm, tổng tuổi thọ cũng chỉ có hơn sáu trăm năm, căn bản không chịu nổi tiêu hao.

Cứ tiếp tục thế này, Lý Âm Trúc chắc chắn sẽ chết. "Không thể cứ tiếp tục như vậy được, hết cách rồi." Tống Thư Hàng nói.

Hiện tại chỉ còn cách sử dụng phương thức mà phân thân của Bạch tiền bối từng cứu cậu.

Để Lý Âm Trúc cầm chặt Kim Hồn Tệ hồi sinh, sau đó...

đánh giết cô bé.

Nếu chết trong tay cậu thì Lý Âm Trúc vẫn còn cơ hội hồi sinh, cũng không cần lo lắng về việc tuổi thọ cạn kiệt. "Mười tháng hay mười năm cũng được, chỉ cầu xin Kim Hồn Tệ đừng có dựng đứng lên là được." Tống Thư Hàng nhu hòa nói.

Cậu khẽ đưa tay ra, Ô Tặc Bạo Quân Song Đao bay tới, rơi vào tay cậu. "Hãy sống cho tốt." Tống Thư Hàng hướng mũi đao về phía Lý Âm Trúc, nghiến răng đâm tới một đao.

Cảm giác phải tự tay đâm chết 'con gái' mình thế này, nội tâm đúng là bi thống không thể hình dung nổi.

Nhưng cậu lại không thể không làm vậy, đây là phương pháp duy nhất để Lý Âm Trúc có thể sống sót.

Tinh ~ Đao của Tống Thư Hàng bị chặn lại.

Là Công Đức Xà Mỹ Nhân, cô cầm một thanh Ô Tặc Bạo Quân Song Đao khác, đỡ lấy một kích của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía cô.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thở dài một hơi, sau đó lộ ra một vẻ mặt đau xót vô cùng.

Cô run rẩy đưa tay ra, tháo viên 'Kim Toản Công Đức' đang đeo trên cổ xuống.

Viên kim cương công đức được treo bằng một sợi dây mảnh tết từ hai sợi tóc dài.

Một sợi là của Bạch tiền bối, sợi kia là của Bạch tiền bối two.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa quay đầu lại, đôi mắt rưng rưng lệ nhìn Tống Thư Hàng, vừa đeo sợi dây chuyền Kim Toản Công Đức này lên cổ Lý Âm Trúc.

Đôi mắt cô đẫm lệ, vẻ mặt đầy đau xót, như thể đang không lời mà tố cáo: 【Ngươi nợ ta một đại nhân tình, một nhân tình to bằng trời đấy.】 "Tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng nói: "Nếu có hiệu quả, đợi sau khi chúng ta sống sót rời khỏi thế giới thiên kiếp lần này, tôi sẽ tới chỗ Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two xin cho cô mấy sợi tóc.

Đền cho cô gấp đôi luôn!" Bạch tiền bối thì khá dễ nói chuyện, nhờ ông ấy cho vài sợi tóc thì thường ông ấy sẽ không từ chối.

Còn Bạch tiền bối two thì cần chuẩn bị hai câu chuyện cười chất lượng... tuy Tống Thư Hàng thấy mình không có thiên phú kể chuyện cười, nhưng cậu có thể nỗ lực.

Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng lực gật đầu.

Cô vươn tay điểm nhẹ một cái lên Kim Toản Công Đức.

Khắc tiếp theo, viên 'Kim Toản Công Đức' này dung nhập vào trong cơ thể Lý Âm Trúc.

Tống Thư Hàng: "Đợi đã, cứ như vậy thì Âm Trúc sau này liệu có giống tôi, tự dưng mọc thêm một viên Kim Đan không đấy?" Công Đức Xà Mỹ Nhân nhún nhún vai, biểu thị chính mình cũng không thể xác định.

Kim Toản Công Đức chỉ là mồi dẫn, quan trọng nhất chính là hai sợi tóc kia.

Nút thắt dây mảnh do chúng bện thành quàng trên cổ Lý Âm Trúc bắt đầu phát huy hiệu quả.

Hạnh vận... cùng với một luồng ý chí dẫn dắt thuộc về 'Cửu U chúa tể'.

Khắc tiếp theo, sợi tóc dài thuộc về Bạch tiền bối two biến mất không thấy đâu nữa.

Ở đây là thế giới thiên kiếp, sau khi rời khỏi 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' và Kim Toản Công Đức, nếu sợi tóc này tiếp tục ở lại thì thiên kiếp sẽ nổi điên mất.

Hạnh vận mạnh mẽ cùng với sự dẫn dắt chính xác trong nháy mắt, phối hợp thêm sự hỗ trợ của Kim Toản Công Đức.

Trong cơ thể Lý Âm Trúc, đồng thời với việc thọ nguyên cũ không ngừng tiêu hao... một luồng sinh cơ hoàn toàn mới trào dâng lên.

Luồng sinh cơ mới vọt ra này lập tức bù đắp lượng tuổi thọ bị vắt kiệt của Lý Âm Trúc, đồng thời còn một hơi đẩy thọ nguyên của cô bé lên tới mức ngàn năm.

Thậm chí sau này... nếu Lý Âm Trúc lại độ thiên kiếp '8 lên 9' này, kiếp đầu tiên của Cửu phẩm cô bé có thể nằm mà vượt qua.

Bởi vì sinh cơ trong cơ thể cô bé đã chuyển hóa thành 'Kiếp Tiên sinh cơ'.

Chưa nói đến Kiếp Tiên, sau này khi cô bé tấn thăng lên Bát phẩm Huyền Thánh, tuổi thọ có lẽ đều sẽ phá vỡ giới hạn 'triệu năm'!

Kiếp này vượt qua có chút kinh hãi nhưng không nguy hiểm, Lý Âm Trúc vẫn ngủ rất ngon lành. "A Tống, con còn muốn uống nữa ~~" Thậm chí cô bé còn bắt đầu nói mớ, đôi tay nhỏ nắm chặt lấy chăn của Tống Thư Hàng, lại như mèo con cọ cọ vào cánh tay cậu.

Tống Thư Hàng: "..." Con nhỏ này, con có biết nãy giờ con suýt nữa đã bị ta đâm chết không hả!

Cậu ấn viên 'Kim Hồn Tệ hồi sinh' vào tay Lý Âm Trúc.

Kiếp này coi như Lý Âm Trúc đã vượt qua rồi.

Thế nhưng... chính cậu còn chưa vượt qua mà! "Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, còn có thủ đoạn nào khác để trong người tôi cũng mọc ra một luồng sinh cơ mới không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bình tĩnh lắc lắc đầu.

Kim Toản Công Đức thì có thể ngưng tụ lại được bằng cách uống nước 'Tử Mẫu Hà'.

Nhưng tóc của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two thì cô chỉ có một phần thôi.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy thọ nguyên của mình tiêu hao không ngừng, chớp mắt một cái tuổi thọ đã bị rút đi một nửa.

Hơn nữa CD Kim Hồn Tệ hồi sinh vẫn chưa kết thúc, ngay cả việc để Công Đức Xà Mỹ Nhân đâm chết mình một đao để hồi sinh tránh kiếp cũng không xong.

Chương 1915

Đau đầu thật rồi.

Phải nghĩ cách mới được.

Tống Thư Hàng nhíu mày suy nghĩ, cậu phát hiện dù tuổi thọ không ngừng giảm bớt nhưng nội tâm mình lại phi thường trấn tĩnh.

Có lẽ là do chết nhiều quá rồi chăng? "Đừng gấp, bây giờ ngươi chỉ cần tiến hành độ kiếp bình thường thôi." Công Đức Xà Mỹ Nhân lên tiếng, cô dùng chính giọng thật của mình.

Chủ yếu là vì trong 'kho lời thoại' không tìm được câu nào thích hợp.

Cô cảm thấy kho lời thoại của mình cần được nâng cấp gấp. "Sự lý giải của ngươi về sinh, tử vượt xa tu sĩ bình thường...

đây là ưu điểm lớn nhất của ngươi.

Cho nên thực tế thì kiếp này đối với ngươi mà nói là có cơ hội trụ vững được.

Bây giờ, hãy bình tĩnh lại." Công Đức Xà Mỹ Nhân nhu hòa nói.

Tống Thư Hàng: "Hóa ra chết nhiều lại có tác dụng này sao?" "Xin lỗi nha ~ chết nhiều quá đúng là có thể muốn làm gì thì làm." Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ ngón tay cái lên, phát ra một giọng chú bác - cuối cùng cũng tìm được một câu thoại thích hợp rồi.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại.

Sau đó, trong đầu cậu hiện lên từng khung hình hồi sinh của chính mình.

Từ sinh sang tử, từ tử vào sinh.

Sự lĩnh ngộ về sinh tử của cậu đích thực là vượt xa tu sĩ bình thường, không ai chết chăm chỉ bằng cậu cả.

Nhưng mà, vẫn chưa đủ.

Tống Thư Hàng thấy mình vẫn còn thiếu một chút cơ duyên.

Thời gian từng phân từng giây trôi qua.

Tuổi thọ của Tống Thư Hàng giảm sút nhanh chóng.

Khi tuổi thọ của cậu mất đi thêm một phần tư nữa, trong đầu đột nhiên xuất hiện một khung cảnh.

Nho Gia Thánh Nhân đang bước đi trên tầng mây.

Cậu đi theo phía sau.

Đang đi, Thánh nhân đột nhiên quay người lại: "Thực ra ấy à, ta là thiên sinh song đồng (mắt hai con ngươi) đấy!" Tống Thư Hàng: "??" "Cho nên trên cơ sở mang thai đôi, ta còn có thể khai phá ra 'tứ bào thai ngưng thị' nữa cơ." Thánh nhân nói.

Cái ý tưởng quái quỷ gì thế này?!

Cậu không kìm được mà bừng tỉnh mắt ra, ngay sau đó cậu cảm giác được trong bụng mình có một đạo sinh cơ hoàn toàn mới tuôn ra.

Tống Thư Hàng: "..." Thành công rồi?

Ở một bên khác.

Cật Qua Thánh Quân nhíu mày.

Tuổi thọ của ông vẫn đang không ngừng thiêu đốt, nhưng ông vẫn không tìm được cơ duyên 'tân sinh cơ'.

Ông cần sự giúp đỡ!

Trạng thái hiện tại của Cật Qua Thánh Quân giống như một tệp tin khổng lồ đã tải xuống được 99%, chỉ còn thiếu 1% cuối cùng.

Nhưng hiện tại ông cứ kẹt ở 1% đó, sốt ruột không tả nổi.

Theo thời gian từng chút trôi qua, tốc độ tuổi thọ bị rút cạn ngày càng nhanh.

Cật Qua Thánh Quân nhíu mày...

Trong lúc đó, ông đã thử sử dụng phương thức 'đốt thọ nguyên', mượn khoảnh khắc thọ nguyên thiêu đốt bùng nổ để hy vọng có được một tia lĩnh ngộ cuối cùng.

Nhưng không có hiệu quả, trái lại trong nháy mắt giảm đi mấy ngàn năm tuổi thọ, làm ông giật mình một cái.

Cật Qua Thánh Quân cảm thấy mình cần sự giúp đỡ.

Ông cần có người đẩy mình một cái, cho mình một tia cảm ngộ.

Chỉ cần một chút xíu cảm ngộ đó thôi, ông có thể một hơi đạt tới cảnh giới 100%.

Thế nhưng...

đây là thế giới thiên kiếp, không có ai có thể giúp được ông.

Ở đây, ngay cả mạng lưới công đức cũng không kết nối được, không thể có thêm thông tin gì. 【Lẽ nào, ta phải ngã xuống dưới kiếp này sao?】 Trong lòng Cật Qua Thánh Quân bất cam cực điểm.

Chờ đợi hàng ngàn hàng vạn năm, khó khăn lắm mới tiến vào được thiên kiếp '8 lên 9', hiện tại lại phải ngã xuống ngay kiếp đầu tiên sao?

Phía bên kia, Tống Thư Hàng mở mắt ra, cậu cảm thấy trán mình hơi lấm tấm mồ hôi lạnh, bụng dưới dường như còn có ảo giác hơi trướng đau.

Quỷ tha ma bắt, thiên sinh song đồng là cái quái gì chứ?

Tứ bào thai nghĩ đến thôi đã thấy đáng sợ rồi.

Tống Thư Hàng cảm thấy cả đời này mình cũng sẽ không muốn tiếp xúc với cái pháp thuật đáng sợ này.

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tư, cậu đột nhiên phát hiện tiểu Kim Đan thứ 6 và 7 của mình lại lấp lánh tỏa sáng, có thông báo tin tức mới. 【Cật Qua Thánh Quân cần giúp đỡ, ông ấy hy vọng có người có thể đẩy ông ấy một cái, giúp ông ấy lĩnh ngộ được bước cuối cùng của 'Kiếp Tiên sinh cơ'.

Có lựa chọn giúp đỡ không?

Có / Không?】 Tống Thư Hàng: "???" Cật Qua tiền bối cần giúp đỡ sao?

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Cật Qua tiền bối.

Lúc này có thể thấy rõ ràng dáng vẻ của Cật Qua tiền bối đã già đi rất nhiều, vốn dĩ là dáng vẻ nam tử vừa ngoài 20 tuổi, lúc này đã biến thành một nam tử phong trần khoảng 40 tuổi.

Đây là do thọ nguyên của ông tiêu hao quá nhiều trong thời gian ngắn, lại không kịp điều chỉnh trạng thái của mình dẫn đến.

Thực tế thì dáng vẻ của Tống Thư Hàng lúc này cũng đã xảy ra biến hóa, chỉ là chính cậu chưa cảm nhận được thôi.

Lúc này trong cơ thể cậu tuy rằng đã nảy sinh 'Kiếp Tiên sinh cơ', thọ nguyên bị vắt kiệt dưới thiên kiếp trước đó cũng được bù đắp lại, thậm chí thọ nguyên còn tăng lên không ít.

Nhưng dáng vẻ của cậu lại không có khôi phục.

Lúc này ngoại hình của cậu trông khoảng 40 tuổi, tóc còn hơi bạc trắng, trông già hơn cả ba Tống rất nhiều.

Hiện tại tâm lý niên linh và ngoại hình của cậu rốt cuộc cũng tương xứng rồi!

Sẽ không còn ai nhìn lầm tuổi của cậu nữa...

Từ trẻ biến già thì dễ, từ già muốn trẻ lại thì khó.

Biến già chỉ cần bị thiên kiếp vắt kiệt một trận, còn muốn ngoại hình trẻ lại thì cần tu sĩ sau khi thiên kiếp kết thúc phải từ từ điều chỉnh trạng thái của mình, dẫn đạo 'Kiếp Tiên sinh cơ' tư nhuận thân thể.

Do không có soi gương nên Tống Thư Hàng tạm thời chưa biết chuyện ngoại hình mình bị thay đổi.

Cậu chỉ thấy Cật Qua tiền bối không ngừng biến già, trong lòng một mảnh cảm khái.

Đây chính là sức mạnh của tuế nguyệt. "Có!" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Cật Qua tiền bối là một đạo hữu tốt, là một tiền bối tốt, tuy rằng trước đây ông ấy luôn thích dùng 'nước thuốc thủy tiên' đè bẹp mình, nhưng điều đó không thể thay đổi sự thật ông ấy là một tiền bối tốt. "Cật Qua tiền bối, ngài cần giúp đỡ không?" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đằng xa, Cật Qua Thánh Quân nghe vậy liền ngẩng đầu lên, sau đó ông kinh ngạc thấy Tống Thư Hàng thế mà đã vượt qua được 'kiếp đầu tiên của Cửu phẩm', trong cơ thể trào dâng một đạo sinh cơ mới.

Cật Qua: "..." Nói đi cũng phải nói lại, lần này người độ kiếp là ta hay là Bá Tống vậy?

Tại sao rõ ràng đây nên là thiên kiếp của ta, Bá Tống là kẻ đi ké thiên kiếp... nhưng Bá Tống độ kiếp lại còn thành thạo hơn cả ta vậy?

Không chỉ Bá Tống, ngay cả cô bé vẫn đang ngủ kia, trong cơ thể thế mà cũng trào dâng sinh cơ mới.

Điều này chứng tỏ Bá Tống nắm giữ kỹ thuật đặc thù để 'nảy sinh Kiếp Tiên sinh cơ'? "Bá Tống đạo hữu, ngươi có thể giúp ta sao?" Cật Qua Thánh Quân hỏi.

Tống Thư Hàng thành khẩn hồi đáp: "Có thể thử một chút, nhưng không bảo đảm thành công một trăm phần trăm...

Tôi chỉ có thể nói là lúc nãy tôi chính là mượn phương pháp này mà lập tức nảy sinh Kiếp Tiên sinh cơ." Cật Qua Thánh Quân nghiêm túc gật đầu: "Mời Bá Tống đạo hữu giúp ta!" Có lẽ đây là thiên ý.

Có thể là do công đức của ông thấu trời xanh, cho nên ngay cả 'thế giới' cũng không nỡ nhìn thấy ông vẫn lạc dưới kiếp đầu tiên của Cửu phẩm nên mới sắp xếp Bá Tống đạo hữu cũng ké vào thiên kiếp của ông. "Cật Qua tiền bối hãy chuẩn bị cho tốt." Tống Thư Hàng nhắm mắt trái lại - cũng may sau khi đối đầu với Thiên Đế ngày hôm qua, con mắt của Nho Gia Thánh Nhân chưa có gỡ xuống.

Nếu không, dựa vào thực lực bản thân của Tống Thư Hàng mà phát xạ 'Hoài Dựng Ngưng Thị' thì vì khoảng cách đẳng cấp với Cật Qua Thánh Quân quá lớn, sẽ trực tiếp bị miễn dịch.

Nhưng con mắt của Thánh nhân thì không giống vậy.

Chỉ cần không phải là bậc tuyệt thế cường giả thì không thể miễn dịch được.

Cật Qua tiền bối tuy rằng rất mạnh, nhưng so với 'tuyệt thế cường giả' thì vẫn còn một khoảng cách. "Thuật giám định cường giả!" Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng.

Sau đó quang mang của Hoài Dựng Ngưng Thị lóe lên một cái, rơi trúng người Cật Qua Thánh Quân. "Hoài Dựng Ngưng Thị!" Cật Qua Thánh Quân kinh khiếu, trời đất ơi, thuật giám định cường giả cái quỷ gì chứ, đừng tưởng ông không biết cái pháp thuật này nha!

Khắc tiếp theo, bụng của Cật Qua Thánh Quân phình lên nhanh chóng.

Mười giây sau, nỗi đau phân vãn giáng lâm.

Cật Qua Thánh Quân ngồi xếp bằng dưới đất, mười đầu ngón tay cắm sâu vào mặt đất, nghiến chặt răng. "Chính là lúc này, Cật Qua tiền bối." Tống Thư Hàng gọi lớn.

Cật Qua Thánh Quân: "Ta phải làm sao đây?" "Hãy cảm ứng thật kỹ, sau đó ngài sẽ cảm thấy có một loại sinh cơ nảy sinh từ trong bụng!

Khoảnh khắc đó chính là lúc phá kiếp." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Chương 1916

Hy vọng một phát 'Thuật giám định cường giả' này có thể giúp được Cật Qua tiền bối.

Nếu không được nữa thì Tống Thư Hàng cũng chẳng còn cách nào khác.

Cật Qua Thánh Quân nghe vậy liền cố gắng nhẫn nhịn đau đớn, nhắm mắt kỹ càng cảm ứng.

Khoảng ba mươi nhịp thở sau...

Trong lòng Cật Qua Thánh Quân đột nhiên trào dâng một loại lĩnh ngộ, cái cảnh giới đang kẹt ở 99% kia theo đạo lĩnh ngộ này bị trùng phá.

Thế như chẻ tre, thoáng chốc đã đạt tới 100%.

Trong bụng Cật Qua Thánh Quân bùng nổ một đạo sinh cơ vô cùng bàng đại.

Sinh cơ Kiếp Tiên thực thụ.

Sinh cơ tuôn trào, đồng thời bù đắp lại ngay lập tức lượng tuổi thọ đã tiêu hao của Cật Qua Thánh Quân.

Luồng khí tức sinh cơ bàng đại tiết ra ngoài, trên mảnh đất nơi Cật Qua Thánh Quân ngồi, từng đám cỏ nhỏ không ngừng đâm rễ nảy mầm, nhanh chóng sinh trưởng.

Mà cái bụng mang thai mười tháng của Cật Qua Thánh Quân cũng nhanh chóng thu nhỏ lại, khôi phục như cũ.

Thêm vài phút sau, Cật Qua Thánh Quân ngẩng đầu lên, đôi mâu tử màu vàng nhìn về phía Tống Thư Hàng, đầy vẻ cảm kích: "Cảm ơn Bá

Tống đạo hữu!" Ơn chỉ điểm, khó lòng quên được.

Lần này nếu ba người họ có cơ hội sống sót rời khỏi 'thiên kiếp Cửu phẩm', ông nhất định sẽ báo đáp đại ân này như suối chảy.

Thậm chí những thiên kiếp tiếp theo, ông sẽ dốc toàn lực để che chở cho Bá Tống đạo hữu và cô bé kia.

Tống Thư Hàng mỉm cười nhẹ, thầm thở phào nhẹ nhõm, Hoài Dựng Ngưng Thị có hiệu quả đúng là quá tốt.

Cật Qua Thánh Quân đứng dậy, nghĩ một lát rồi lại vung tay lên.

Có sáu tấm đại thuẫn vảy rồng bay ra, lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc. "Bá Tống đạo hữu, nhất định phải sống sót." Cật Qua Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng: "Tiền bối cũng vậy, chúc tiền bối sớm ngày phi thăng." Cật Qua Thánh Quân: "..." Nếu không phải đây là không gian độ kiếp, nếu không phải ở đây không có mạng lưới công đức, lão phu nhất định phải cho ngươi nếm thử một phát 'nước thuốc cá voi' phiên bản nâng cấp lần hai của nước thuốc thủy tiên mới được.

Ngoài ra, Cật Qua Thánh Quân lại nhìn Lý Âm Trúc nhỏ bé một cái. 【Nói đi cũng phải nói lại, Bá Tống tiểu hữu cũng dùng 'Hoài Dựng Ngưng Thị' với nha đầu này luôn sao?】 Ý nghĩ này hiện lên trong đầu ông.

Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy Bá Tống đạo hữu ở một phương diện nào đó thật là đáng sợ.

Kiếp đầu tiên của Cửu phẩm theo sự ra đời của 'Kiếp Tiên sinh cơ' của Cật Qua Thánh Quân mà kết thúc biến mất.

Trên bầu trời, kiếp lôi ngưng tụ lại, hóa thành từng viên lôi cầu.

Kiếp vân đen kịt hóa thành từng bàn tay lớn bàng đại, những viên lôi cầu kia cứ như thể thiên kiếp đang thi triển 'Chưởng Tâm Lôi' vậy.

Loại 'phương thức thiên kiếp' này Tống Thư Hàng cũng đã từng thấy qua lần trước.

Kiếp vân làm tay, kiếp lôi làm pháp.

Theo việc 'Thiên Đạo' sắp đại biến, thiên kiếp ngày càng có nhiều chiêu trò.

Thiên kiếp tiên tiến hiện đại, thiên kiếp pháp khí thần binh, thiên kiếp kiểu thi pháp.

Thậm chí trước đây Tống Thư Hàng còn từng thấy thiên kiếp hóa thành hình người xuất hiện.

Theo thời gian trôi qua, chiêu trò của thiên kiếp sẽ chỉ ngày càng nhiều thêm.

Biết đâu sau này đại ca thiên kiếp sẽ đích thân ra tay, hóa thân thành chiến sĩ cấp tối đa, trang bị thần thánh đầy người xuống diệt người thì sao?

Cho nên...

độ kiếp phải tranh thủ sớm! "Đến rồi, đợt thiên kiếp thứ hai.

Có thủ đoạn gì thì đem dùng hết ra đi!" Cật Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Trên bầu trời, từng bàn tay thiên kiếp khổng lồ mãnh liệt ép xuống.

Khi kiếp vân tiến lại gần, Tống Thư Hàng phát hiện Chưởng Tâm Lôi trong bàn tay thiên kiếp không phải là 'kiếp lôi' đơn thuần.

Có Chưởng Tâm Lôi ẩn chứa 'hỏa kiếp', hỏa và lôi quấn quýt lấy nhau, bổ trợ cho nhau.

Có cái ẩn chứa băng kiếp, phong kiếp hoặc kim kiếp; thậm chí còn có mấy cái Chưởng Tâm Lôi ngũ hành câu toàn. 【Luôn có một mẫu phù hợp với quý khách.】 Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện ra một câu quảng cáo như vậy. "Chưởng Tâm Lôi mà cũng có thể chơi như thế sao." Tống Thư Hàng ghi nhớ kỹ khung cảnh này.

Nếu lần này mình có thể sống sót rời khỏi 'thiên kiếp Cửu phẩm', nhất định phải tìm Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two cùng các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Số 1 để mọi người cùng nghiên cứu khai phá đại pháp 'Chưởng Tâm Lôi'.

Lần tới thiên kiếp mà tới, mình sẽ đấu Chưởng Tâm Lôi tay đôi với thiên kiếp luôn!

Trong số các Chưởng Tâm Lôi đa nguyên hóa kia, có ba trăm sáu mươi lăm cái đang ép về phía Cật Qua Thánh Quân.

Chỉ có hai cái là giáng về phía vị trí của Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc.

Thực lực càng mạnh, trách nhiệm càng lớn.

Hai quả Chưởng Tâm Lôi khóa định Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc đụng phải sáu tấm đại thuẫn vảy rồng mà Cật Qua Thánh Quân bố trí trước.

Oành!

Đùng đùng đùng ~ Tiếng nổ, tiếng điện xẹt, còn có tiếng va chạm khiến người ta ê răng vang lên. "Chỉ tính riêng về uy lực thì nó vô hạn tiếp cận cấp Cửu phẩm." Tống Thư Hàng ước tính uy lực của Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp xấp xỉ với Hỏa Diễm Đao Cửu phẩm mà Xích Tiêu Kiếm tiền bối chém ra.

Nếu không có đại thuẫn vảy rồng ngăn cản, hai phát Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp này đủ để phá tan 'Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Luân

Hãm'.

Không phải do thánh thành không đủ mạnh, mà là do cảnh giới của Tống Thư Hàng đã kéo lùi chân của thánh thành.

Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí là bộ trang bị bát phẩm hoàn chỉnh.

Vì là bản mệnh pháp khí nên cường độ và phẩm chất của chúng vượt xa pháp khí thông thường.

Hơn nữa, vì là pháp khí tổ hợp, sau khi kết hợp lại, phẩm chất và đẳng cấp của chúng còn có thể tiến thêm một bước.

Về lý thuyết, dù hiện tại mới chỉ là 'Thánh thành vĩnh không rơi' cấp bát phẩm sơ cấp, nhưng sau khi tổ hợp lại, chỉ cần cung cấp đủ linh lực, nó có thể chống đỡ được phòng ngự bát phẩm đỉnh phong.

Chỉ cần linh lực đầy đủ, đối mặt với loại 'Thiên kiếp Chưởng tâm lôi' cấp độ này, nó sẽ kiên cố không thể phá vỡ!

Đáng tiếc, cảnh giới của Tống Thư Hàng chỉ có ngũ phẩm, dù có tới tám cái lõi thì linh lực cung cấp cũng có hạn.

Hơn nữa...

Tống Thư Hàng nghèo, không có linh thạch.

Lúc này cũng không thể nạp tiền đốt linh thạch để cung cấp linh lực cho Thánh thành.

“Suy cho cùng vẫn là quá nghèo.” Tống Thư Hàng xót xa thầm nhủ: “Giá mà có thể mang Xích Tiêu Kiếm tiền bối vào đây thì tốt rồi.” Hiện tại sau khi sạc điện, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang đầy năng lượng, hoàn toàn có thể trực diện đâm thẳng vào những 'Thiên kiếp Chưởng tâm lôi' này.

Có điều...

Xích Tiêu Kiếm tiền bối dù sao cũng là viện trợ bên ngoài, nếu kéo tiền bối vào thiên kiếp, uy lực của nó sẽ tăng vọt gấp mấy lần, đối với người độ kiếp mà nói, ngược lại sẽ chết nhanh hơn. 'Két két~' một tiếng kim loại bị va chạm biến dạng vang lên, Long Lân Thuẫn bài đã thành công chặn được hai phát 'Thiên kiếp Chưởng tâm lôi', sau đó dư ba chấn động cũng bị 'Thánh thành vĩnh không rơi' ngăn cản.

Phía dưới, Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc vẫn bình an vô sự.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở ra một hơi đục.

Lần độ kiếp này, cậu hoàn toàn không có sự chuẩn bị nào.

Một trong những quân bài tẩy là 'Bình Thiên Quan' của Công đức xà mỹ nhân hiện vẫn chưa nạp năng lượng xong, có cơ hội phải hỏi đại lão 'Cái gì cũng có thể bán' xem có phương pháp nạp năng lượng nhanh chóng nào không.

Trên người lại không có dư linh thạch, không thể duy trì 'Thánh thành vĩnh không rơi' giải phóng hình thái bát phẩm trong thời gian dài.

Vì không có linh thạch, khẩu 'Diệt Thần Pháo' mà Bạch tiền bối hai tặng năm đó giờ cũng không có đất dụng võ.

Quân bài bảo mạng là Hạch tâm thế giới thì khi gặp phải 'Thiên kiếp thế giới' lại luôn tỏ ra hèn nhát.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không thể mang ra sử dụng. 'Keng!' “Công đức - Mặt trời!” Phía bên cạnh vang lên tiếng gầm trầm trọng của Cật Qua Thánh Quân.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, từ cơ thể ông ta bùng nổ ra ánh sáng công đức chói mắt, hóa thành một mặt trời nhỏ.

Hơn ba trăm đạo Thiên kiếp Chưởng tâm lôi ném về phía ông ta đều bị kích nổ hoàn toàn.

Ánh sáng công đức tan đi, Cật Qua Thánh Quân vẫn giữ tư thế chắp hai tay lại, thân hình không hề mảy may thương tổn.

Thực lực của ông ấy so với mấy tháng trước đã tăng lên một đoạn dài!

Lợi ích sau khi lột bỏ thân xác cũ, chuyển hóa cơ thể thành 'Thuần công đức chi thể' thật sự vượt xa tưởng tượng.

Sau khi Cật Qua Thánh Quân một hơi dùng 《Công đức - Mặt trời》 nổ bay hơn ba trăm cái 'Thiên kiếp Chưởng tâm lôi', trên không trung lại vang lên một trận âm thanh oanh minh.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân có thể nhìn thấy bằng mắt thường những đám mây kiếp trên trời đang ngưng tụ lại.

Cuối cùng, kiếp vân hóa thành một bàn tay khổng lồ che trời.

Kiếp lôi ngưng tụ trong bàn tay này, hóa thành Chưởng tâm lôi nổ lách tách.

Trong đoàn Chưởng tâm lôi này có lực lượng của ngũ hành thiên kiếp, lại có sự cám dỗ quỷ dị của tâm ma kiếp, ẩn hiện trong đó còn có cảm giác không gian bị cắt xẻ.

Không chỉ vậy, giữa trời đất dường như có từng đạo 'pháp tắc' ngưng tụ lại, hòa nhập vào đoàn 'Chưởng tâm lôi' này.

Tống Thư Hàng nuốt một ngụm nước bọt.

Đoàn Chưởng tâm lôi này ước tính sơ bộ to bằng cả một 'thành phố'.

Thân thể Tống Thư Hàng so với đoàn Chưởng tâm lôi này thì ngay cả hạt bụi cũng không bằng.

Đùa gì thế, thứ này mà đập xuống thì đúng là 'đồ sát cả bản đồ'.

Một thành phố cũng sẽ bị xóa sổ.

Cho dù là 'Thiên kiếp khinh đạn biến dị cường hóa' phiên bản phóng to thu nhỏ có nổ tung thì uy lực cũng hoàn toàn không so được với Chưởng tâm lôi này.

Hơn nữa, xét về hiệu ứng thị giác chấn động, 'Thiên kiếp Chưởng tâm lôi' siêu khổng lồ này còn khủng khiếp hơn gấp trăm nghìn lần.

Đây cũng là lý do tại sao thiên kiếp thất tấn bát, bát tấn cửu phải chuyển đến không gian độ kiếp chuyên dụng.

Chương 1917

Thiên kiếp cấp độ này đối với hiện thế mà nói, chẳng khác nào thảm họa tận thế.

“Thời khắc chân chính liều mạng đến rồi.” Cật Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Thân hình ông ấy rung lên, hiển hóa ra bản thể to lớn như một hòn đảo nhỏ.

Nhưng so với 'Chưởng tâm lôi pháo bản đồ cấp thành phố' trên không trung, thân thể Cật Qua Thánh Quân trông vẫn quá nhỏ bé.

Cật Qua Thánh Quân: “Uy lực mức độ này chắc tương đương với toàn lực đánh một đòn của cửu phẩm Kiếp Tiên... mà còn phải là loại Kiếp Tiên lão làng.

Bình thường mà nói, thiên kiếp cấp độ này sẽ không xuất hiện trong thiên kiếp '8 tấn 9' thông thường.

Trừ phi là loại tu luyện giả yêu nghiệt có sức chiến đấu cấp cửu phẩm ngay từ cảnh giới bát phẩm, khi độ kiếp mới gặp phải thiên kiếp mức độ này.

Hơn nữa, dù là nhân vật yêu nghiệt độ kiếp thì thiên kiếp cấp độ này cơ bản cũng là đòn cuối cùng, dùng để chốt hạ mới đúng.

Thiên kiếp hôm nay nhiệt tình quá mức rồi.” Cật Qua Thánh Quân tự hỏi mình tuyệt đối không phải loại thiên tài yêu nghiệt tuyệt thế...

Ít nhất ông ấy cảm thấy thực lực hiện tại của mình vẫn chưa đạt tới cấp bậc cửu phẩm.

Có lẽ, đây mới là nanh vuốt sắc nhọn thực sự của thiên kiếp sau khi được cường hóa.

Thiên kiếp cái thứ này, quả nhiên luôn tàn bạo hơn những gì người ta tưởng tượng.

Sau đó, Cật Qua Thánh Quân lại nhắc nhở Tống Thư Hàng: “Dưới đòn tấn công mức độ này, ta cũng không chắc chắn có thể trụ vững.

Bá Tống đạo hữu, hãy dốc toàn lực đi!” Tống Thư Hàng: “Tôi cảm thấy... dù có dốc toàn lực thì cũng không có hiệu quả gì lớn lắm.” Dù nói vậy, nhưng đối mặt với thiên kiếp pháo bản đồ cấp thành phố đầy tuyệt vọng kia, Tống Thư Hàng không hề hoảng loạn.

Chết nhiều rồi nên khả năng chịu đựng ở phương diện này thực sự rất mạnh.

Cậu không bỏ cuộc, vẫn đang suy nghĩ cách giải quyết.

“Nặc Ngôn dữ Đẳng Đãi tiên tử, nếu có đủ sức mạnh công đức, cô có nắm chắc chặn được đòn này trên trời không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Dĩ nhiên là chọn tha thứ cho hắn ta rồi~~” @#%× tiên tử hát.

Tống Thư Hàng: “...” Được rồi, dù nghe có vẻ râu ông nọ cắm cằm bà kia, nhưng Tống Thư Hàng đại khái có thể hiểu ý của tiên tử.

Ý của cô ấy chắc là nếu có đủ năng lượng thì sẽ có nắm chắc. 'Oanh long long!!' Trên bầu trời, Chưởng tâm lôi pháo bản đồ cấp thành phố nghiền ép xuống.

“Công đức - Mặt trời!” Cật Qua Thánh Quân gầm thét, ánh sáng công đức trên người bùng nổ toàn lực.

Vầng mặt trời nhỏ công đức ấy một lần nữa bay vút lên.

Thể tích mặt trời nhỏ càng lúc càng lớn, trong thời gian ngắn đã phình to bằng một nửa Chưởng tâm lôi siêu khổng lồ trên không trung.

Chưởng tâm lôi khổng lồ VS Mặt trời nhỏ công đức.

Dư ba va chạm cuồng bạo suýt chút nữa đã hất văng nhóm Tống Thư Hàng phía dưới.

“Không ổn, hỏng rồi!” Đột nhiên, Cật Qua Thánh Quân trên không trung hét lớn.

Tống Thư Hàng: “?” “Bị một âm thanh quỷ dị can thiệp, đây không phải tâm ma, đây là thứ gì vậy?” Cật Qua Thánh Quân nghiến răng nói.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, ông ấy bị Thiên kiếp Chưởng tâm lôi hung hăng ép xuống.

Chưởng tâm lôi đột phá Mặt trời công đức, nghiền lên người ông ấy.

Cật Qua to như hòn đảo nhỏ và Chưởng tâm lôi khổng lồ từ trên trời rơi xuống.

“Nặc Ngôn dữ Đẳng Đãi tiên tử, chuẩn bị sẵn sàng hình thức công đức nhập thể.” Tống Thư Hàng nói.

Chơi tất tay thôi, thắng thì sống tiếp, thua thì chuẩn bị viết di chúc.

“Xin lỗi nhé, Bá Tống tiểu hữu... lần này e rằng không bảo vệ được các cậu rồi.” Cật Qua Thánh Quân cười khổ trong lòng.

Ông ấy bây giờ là công đức chi khu, bản thân chính là ánh sáng công đức, theo lý mà nói 'tâm ma kiếp' đã hoàn toàn không thể ảnh hưởng đến ông ấy.

Nhưng khi đối kháng với Chưởng tâm lôi siêu khổng lồ, trong đoàn lôi điện đó đột nhiên phát ra một âm thanh quỷ dị, mạnh mẽ can thiệp vào trạng thái 《Công đức - Mặt trời》 của Cật Qua Thánh Quân.

Tuy rằng Cật Qua Thánh Quân nhanh chóng điều chỉnh lại, nhưng cao thủ tranh phong, chỉ cần một sát na phân tâm cũng là chí mạng.

Trạng thái cân sức cân tài ban đầu bị phá vỡ, Cật Qua Thánh Quân bị Chưởng tâm lôi ép mạnh rơi xuống.

Đòn này nếu phải nhận lấy, bản thân Cật Qua Thánh Quân vẫn có thể kháng cự được.

Cơ thể sau khi công đức hóa, bất kể phòng ngự hay thể chất đều tăng mạnh, sẽ không dễ chết như vậy.

Nhưng Tống Thư Hàng và cô bé phía dưới...

đang ở trong trạng thái không thể né tránh.

Sau khi ông ấy rơi xuống, Tống Thư Hàng và cô bé đó phải chống đỡ thế nào đây?

Trong lòng Cật Qua Thánh Quân dâng lên một cảm giác thất bại.

“Cật Qua tiền bối, tôi lên đây!” Lúc này, Tống Thư Hàng phía dưới hét lớn.

Sau đó, cậu kích hoạt triệt để sức mạnh của 'Công đức Kim Toản Kim Đan' trong cơ thể, rót toàn bộ vào người Công đức xà mỹ nhân.

Không gian độ kiếp lần này linh khí vô cùng dồi dào.

Nếu có thể tu luyện ở đây thì sẽ đạt được hiệu quả làm ít công to.

Chính vì thế, Tống Thư Hàng mới có thể duy trì 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' chống đỡ đến tận bây giờ, thậm chí trong Kim Toản công đức vẫn còn vắt ra được một chút sức mạnh.

“Đi đi! @#%￥ tiên tử, chi viện cho Cật Qua tiền bối đi!” Tống Thư Hàng dùng hết sức gầm thét, cậu dùng 'viễn cổ ngôn ngữ' gượng gạo cố gắng gọi tên của Công đức xà mỹ nhân.

“Là @#%×, lo mà học cho kỹ viễn cổ ngôn ngữ đi!” Công đức xà mỹ nhân vọt mình lên, lao về phía Cật Qua Thánh Quân.

Đôi cánh ở thắt lưng cô ấy dang rộng, phóng to ra.

Dưới đuôi lại có một con cá voi béo (phì kình) mô hình nhỏ được triệu hồi ra.

Công đức xà mỹ nhân nhanh chóng tiếp cận Cật Qua Thánh Quân, khi tới gần, đuôi cô ấy quấn lại, 'bép~' một cái, quất con cá voi béo dưới chân về phía Cật Qua Thánh Quân.

“Anh anh anh~~” con cá voi béo công đức nhỏ xíu đó phát ra tiếng kêu kỳ quái, đâm sầm vào người Cật Qua Thánh Quân, sau đó... dung nhập vào trong.

Đồng thời, Công đức xà mỹ nhân kết ấn bằng cả hai tay, thi triển một môn pháp thuật thuộc 《Thế gian song toàn pháp công đức thuật》 là 《Công đức phụ thể hóa thân pháp》.

Cật Qua Thánh Quân năm xưa từng dùng chiêu này, từ xa giáng xuống ánh sáng công đức của người khác, ngưng tụ ra một tôn hóa thân tầm xa để quyết đấu đêm trăng tròn với Đông Qua Thánh Quân.

Sau đó, Công đức xà mỹ nhân cũng đã dùng chiêu này... lúc đó cô ấy trực tiếp dung nhập vào cơ thể 'Cật Qua Thánh Quân', cưỡng ép điều khiển cơ thể ông ấy, biến ông ấy thành một con Bì Bì Kình.

Cũng chính nhờ thao tác thần kỳ lần đó mà Công đức xà mỹ nhân tiến hóa, mới biến ra được một con cá voi béo công đức.

Và đây chính là phương pháp cuối cùng mà Tống Thư Hàng có thể nghĩ ra.

Cậu muốn Công đức xà mỹ nhân hỗ trợ Cật Qua tiền bối, tăng cường sức chiến đấu cho ông ấy, như vậy mới có cơ hội trực diện đấm nổ thiên kiếp.

Ý tưởng của Tống Thư Hàng rất tốt.

Lý thuyết của cậu cũng không có vấn đề gì.

Nhưng khi thao tác thực tế lại nảy sinh chút sai sót nhỏ.

Công đức xà mỹ nhân đã dung nhập cá voi béo nhỏ vào cơ thể Cật Qua Thánh Quân — hiện tại cơ thể Cật Qua Thánh Quân chính là công đức chi thể, tương đương với một đống ánh sáng công đức khổng lồ!

Mà con cá voi béo nhỏ kia cũng là phần kéo dài của cơ thể Công đức xà mỹ nhân, cá voi béo nhỏ và Cật Qua Thánh Quân hợp thể, cô ấy liền có thể thi triển bí pháp.

Bí pháp Công đức phụ thể hóa thân diễn ra rất thuận lợi và thành công.

Nhưng ngay sau đó, Công đức xà mỹ nhân lại 'phản khách vi chủ', trực tiếp nắm quyền kiểm soát toàn bộ.

Cô ấy căn bản không định đóng vai hỗ trợ.

“Thiên kiếp bên dưới cứ để ta, ngươi nghỉ ngơi đi.” @#%× tiên tử nói.

Cật Qua Thánh Quân: “???” Đợi đã, thiên kiếp 8 tấn 9 này thực sự là của ta sao?

Có phải có chỗ nào nhầm lẫn rồi không.

Có lẽ nào, ta mới là kẻ đi ké thiên kiếp?

Tuy nghĩ vậy... nhưng Cật Qua Thánh Quân vẫn chọn giao quyền chủ đạo cho @#%× tiên tử.

Bởi vì ông ấy biết thân phận của @#%× tiên tử.

Từ sau khi tiếp xúc với 'mạng lưới công đức', ông ấy đã hiểu rõ @#%× tiên tử là ai.

Cũng biết quyển thứ chín của 《Thế gian song toàn pháp công đức thuật》 chính là do mấy vị đại lão tuyệt thế như Bắc Phương Đại Đế đo ni đóng giày cho @#%× tiên tử.

Ông ấy có thể thăng cấp cửu phẩm cũng nhờ vị tiên tử này.

Thậm chí, 'Trường sinh chi đạo' để lại trong mạng lưới công đức cũng là do Công đức xà mỹ nhân không muốn lấy, Cật Qua Thánh Quân mới có cơ hội tiếp xúc được con đường trường sinh đó.

Sau khi Công đức xà mỹ nhân cá voi béo hợp thể với Cật Qua Thánh Quân, cô ấy liền rút ra nguồn sức mạnh công đức cuồn cuộn không dứt từ trên người ông ấy.

Cô ấy chỉnh lại Bình Thiên Quan trên đầu mình, một lượng lớn sức mạnh công đức rót vào trong đó.

Hình thái Công Đức Nữ Đế mở ra, Bình Thiên Quan hơi rung động, sau đó một bộ đế bào hoa lệ xuất hiện trên người @#%× tiên tử.

“Nhìn cho kỹ đây, cách sử dụng Công đức - Mặt trời có rất nhiều biến hóa.

Ta chỉ diễn thị một lần, ngươi học được bao nhiêu thì tùy vào bản thân ngươi thôi.” Công đức xà mỹ nhân nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô ấy tiếp nhận 'Mặt trời công đức' khổng lồ mà Cật Qua Thánh Quân đang chống đỡ.

Mặt trời công đức vốn chỉ có hình cầu, đang đối kháng với Chưởng tâm lôi khổng lồ, đột nhiên xoay tròn tít mù. 'Mặt trời công đức' xoay tròn điên cuồng đã cứng rắn chặn đứng sức mạnh của Thiên kiếp Chưởng tâm lôi siêu khổng lồ, cơ thể Cật Qua Thánh Quân ổn định lại, không còn rơi xuống nữa.

Chương 1918

Cật Qua Thánh Quân lặng lẽ tiến vào 'chế độ học tập'. 'Mặt trời công đức' xoay tròn bắt đầu liên tục triệt tiêu Thiên kiếp Chưởng tâm lôi siêu khổng lồ.

“Thư Hàng, đao!” Công đức xà mỹ nhân gọi.

Tống Thư Hàng đưa tay rút ra Ô Tặc Bạo Quân Song Đao, tiện tay bồi thêm hai phát 'Dưỡng Đao Thuật' để làm hai cây đao phấn chấn hẳn lên.

Sau đó, cậu thi triển Ngự Đao Thuật, phóng chúng về phía Công đức xà mỹ nhân.

Công đức xà mỹ nhân đón lấy song đao, một đạo đao ý đế vương đường đường chính chính trào dâng.

Sau đó, cổ tay cô ấy hơi xoay chuyển. 'Vù~ vù~' ngọn lửa đao màu vàng rực cháy trên song đao.

“Phần Thiên Hỏa Diễm Đao?!” Tống Thư Hàng trợn to mắt. @#%× tiên tử nắm giữ đao pháp này từ bao giờ vậy?

Nhớ đoạn thời gian trước cô ấy vẫn chưa thể thi triển chiêu này, dù cầm Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không chém ra được 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Mà bây giờ, ngọn lửa Phần Thiên rực cháy trên cả hai thanh đao ở tay trái và tay phải, múa cực kỳ điêu luyện.

“Thái, tiểu tử chịu chết đi!” Từ miệng Công đức xà mỹ nhân phát ra tiếng kêu của 'Cật Qua Thánh Quân', sau đó cô ấy vung song đao, hung hăng chém về phía không trung.

Hai đạo đao diễm màu vàng xông thẳng lên trời, chém về phía

Chưởng tâm lôi siêu khổng lồ.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy, 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của @#%× tiên tử vẫn có chút khác biệt so với nguyên bản, đặc biệt là trong hai đao này có trộn lẫn một lượng lớn sức mạnh công đức.

Hai đạo đao chém ra hối tụ thành một dòng thác vàng rực giữa đường.

Đao diễm đâm sầm vào Thiên kiếp Chưởng tâm lôi, mạnh mẽ bùng nổ, bốc cháy ngùn ngụt.

Bầu trời hóa thành một biển lửa vàng rực.

Đúng chất thanh đao thiêu cháy bầu trời.

Chưởng tâm lôi pháo bản đồ cấp thành phố bị hai đao này chém rách.

Ngay sau đó, Công đức xà mỹ nhân điều khiển 'Mặt trời công đức' đang xoay tròn đâm thẳng vào, nghiền nát Chưởng tâm lôi một cách triệt để.

Ngay cả dư ba chấn động cũng bị 'Mặt trời công đức' chặn đứng hoàn toàn.

“Vượt qua rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Lại chống đỡ được thêm một đợt.

Hiện tại cậu đã không còn buồn nghĩ xem bao giờ mới độ xong thiên kiếp 8 tấn 9 nữa.

Cậu chỉ có thể dốc hết sức vượt qua từng đợt một, kiên trì đến cuối cùng.

Chưởng tâm lôi pháo bản đồ kết thúc.

Kiếp vân trên không bắt đầu cuộn trào trở lại, nhiều mây kiếp hơn hiện ra, bắt đầu tích lũy sức mạnh cho đợt thiên kiếp tiếp theo.

Đồng thời, linh lực trong thế giới thiên kiếp trở nên linh hoạt.

Linh lực của toàn thế giới đều ngưng tụ, đổ dồn về phía Cật Qua Thánh Quân trên không trung.

Thiên kiếp cửu phẩm có điểm khác biệt rất lớn so với những thiên kiếp phía trước.

Thiên kiếp cửu phẩm không chỉ là một loại thử thách, mà còn là quá trình tiến hóa.

Sau kiếp thứ nhất, Huyền Thánh có thể ngưng tụ 'Kiếp tiên sinh cơ' trong cơ thể.

Sau kiếp thứ hai, Huyền Thánh sẽ sinh ra 'Kiếp cốt' trong cơ thể, kiếp cốt này còn được gọi là 'giấy thông hành xuyên thấu không gian'.

Giống như Kiếp tiên sinh cơ, sau khi độ kiếp kết thúc, Huyền Thánh thăng cấp lên Kiếp Tiên, phối hợp với 'Kiếp cốt' này là có thể sử dụng sức mạnh không gian.

Linh lực vô cùng khổng lồ của cả thế giới thiên kiếp đều hòa nhập vào cơ thể Cật Qua Thánh Quân, khai mở 'Kiếp cốt' trong người ông ấy.

Kiếp thứ hai uy lực càng lớn, chất lượng kiếp cốt sinh ra càng tốt.

Ở điểm này, thiên kiếp luôn rất công bằng.

“A~” Cật Qua Thánh Quân phát ra một tiếng rên rỉ trầm thấp.

Quá trình khai mở kiếp cốt là phần thưởng... nhưng cũng là một phần của thiên kiếp!

Khi kiếp cốt ra đời sẽ đi kèm với nỗi đau tột cùng, là cái đau kịch liệt mà ngay cả cường giả bát phẩm Huyền Thánh cũng không thể nhẫn nhịn.

Từng cơn đau đớn cực hạn sẽ tiêu hao thể lực của Huyền Thánh một cách dữ dội.

Cật Qua Thánh Quân nghiến răng, tử thủ chịu đựng cơn đau, miệng ngậm chặt — trong không gian độ kiếp vẫn còn Tống Thư Hàng và @#%× tiên tử, nếu ông ấy phát ra một tràng tiếng thảm thiết thì mất mặt biết bao?

“A a a~ a~” Đang mải suy nghĩ thì Công đức xà mỹ nhân trên lưng ông ấy phát ra tiếng thảm thiết trầm bổng, đúng kiểu tiếng thét bốn tông giọng kinh điển của Tống Thư Hàng.

Cật Qua Thánh Quân: “...” Không hiểu sao, đột nhiên ông ấy không còn ham muốn 'thảm thiết' nữa.

Chẳng cần phải nhẫn nại, ông ấy căn bản không muốn kêu.

“Có điều, chỉ có trong cơ thể ta mới đang khai mở kiếp cốt sao?” Cật Qua Thánh Quân lại nhìn Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc phía dưới.

Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc không hề bị ảnh hưởng. 'Xem ra, dù có cùng độ kiếp nhưng nếu thực lực chưa đạt tới bát phẩm thì kiếp cốt sẽ không thể khai mở ra được.' Cật Qua Thánh Quân trong lòng đã hiểu rõ.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng và Lý Âm Trúc chưa tới, không có cơ sở để khai mở kiếp cốt.

Dù sao thì Tống Thư Hàng cũng là một tên Kiếp Tiên hàng dỏm.

Trên lưng Cật Qua Thánh Quân, Công đức xà mỹ nhân nắm chặt Ô Tặc Bạo Quân Song Đao, bàn tay siết chặt.

Tiếng 'thảm thiết' vừa rồi của cô ấy không phải là diễn kịch, mà thực sự là suýt nữa thì thảm thiết thật — lúc này con cá voi béo công đức của cô ấy vẫn đang giữ trạng thái hợp thể với Cật Qua Thánh

Quân.

Nỗi đau khi kiếp cốt ra đời thông qua sự liên kết giữa cá voi béo và Cật Qua Thánh Quân đã truyền đến người cô ấy.

Hôm nay cô ấy bị vạ lây rồi.

Thật uất ức.

Thân là công đức chi thân, rõ ràng dù cơ thể có tan nát cô ấy cũng không cảm thấy đau đớn, nhưng hôm nay lại vì lý do 'cảm quan cộng hưởng' mà được nếm trải một lần sau bao lâu.

Tuy nhiên, có bỏ ra thì sẽ có đền đáp.

Từng cơn đau này có lẽ cũng không phải là chịu không công.

Trong cơ thể con cá voi béo của cô ấy dường như cũng mọc ra một đoạn kiếp cốt nhỏ.

Sau khi ngưng tụ kiếp cốt hoàn thành... sẽ là kiếp cuối cùng của cửu phẩm!

Theo kinh nghiệm của các vị đại lão tiền bối truyền lại từ thời viễn cổ, thông thường thiên kiếp cửu phẩm chia làm ba kiếp.

Kiếp thứ nhất hóa phàm thành tiên, khiến bát phẩm Huyền Thánh sinh ra 'Kiếp tiên sinh cơ' trong cơ thể.

Kiếp thứ hai hoán cốt, ngưng tụ 'Kiếp cốt', là chứng cứ để đi lại trong không gian.

Kiếp thứ ba được gọi là 'Thiên nhật chi kiếp' (Kiếp một nghìn ngày), là kiếp cuối cùng của Kiếp Tiên bình thường.

Sau khi độ kiếp thành công, nguyên thần của Kiếp Tiên sẽ có thể 'gửi gắm vào hư không', dùng pháp tắc ngưng luyện ra một ngôi sao bản mệnh.

Từ đó trở đi, sức mạnh của Kiếp Tiên không còn bị gò bó trong bản thể nữa.

Thậm chí, chỉ đơn thuần đánh nát cơ thể Kiếp Tiên cũng rất khó giết chết được họ.

Và kiếp này đúng như cái tên của nó... sẽ kéo dài suốt một nghìn ngày.

Hơn tám mươi phần trăm bát phẩm Huyền Thánh khi thăng cấp Kiếp Tiên đều ngã xuống dưới kiếp này.

Lúc này.

Trên không trung, Cật Qua Thánh Quân ngửa mặt lên trời gào dài, tiếng 'kình minh' điếc tai nhức óc vang vọng khắp thế giới độ kiếp.

Kiếp vân cuộn trào trên bầu trời, ngũ hành lôi kiếp oanh minh, như đang đệm nhạc cho Cật Qua Thánh Quân.

Tống Thư Hàng vẫn luôn chú ý tới bầu trời.

Nếu Tạo Hóa Tiên Tử có mặt ở đây, biết đâu còn có thể nhân cơ hội biên soạn một bản nhạc nền cá nhân (BGM) cho Cật Qua Thánh Quân?

Cậu lại quay đầu lại, nhìn về phía Lý Âm Trúc.

Tiểu Âm Trúc lật người một cái, tiếp tục giấc mộng đẹp của mình, trong mơ có lẽ cô bé đang ăn tiệc tiên trân vì thỉnh thoảng miệng lại gọi tên 'Biệt Tuyết Tiên Cơ', còn mút ngón tay mình một cách ngon lành.

Tống Thư Hàng: “...” Sau khi Cật Qua Thánh Quân gào xong, 'Kiếp cốt' trong cơ thể đã định hình!

Trên khúc kiếp cốt này của ông ấy khắc họa những phù văn pháp tắc không gian thần bí nhất, to lớn hơn hẳn kiếp cốt do các Huyền

Thánh độ thiên kiếp cửu phẩm bình thường sinh ra — dù sao thì phát 'thiên kiếp Chưởng tâm lôi siêu khổng lồ' vừa rồi cũng chẳng phải chuyện đùa.

Thiên kiếp mạnh bao nhiêu, kiếp cốt sẽ tráng bấy nhiêu, điều này rất công bằng.

Trên thân cá voi, Công đức xà mỹ nhân khẽ thở ra một hơi.

Những đợt đau đớn đó cuối cùng cũng kết thúc... sau đó, trong cơ thể con cá voi béo thú cưỡi của cô ấy cũng sinh ra một khúc kiếp cốt.

So với kiếp cốt của Cật Qua Thánh Quân, khúc kiếp cốt nhỏ này giống như sự khác biệt giữa cây cải thảo và cọng giá đỗ.

Nhưng cọng giá đỗ cũng là kiếp cốt, tuy có thể yếu hơn nhiều nhưng về bản chất thì không có gì khác biệt.

Cái khổ này xem như không phải chịu uổng phí.

Ngoài ra, Công đức xà mỹ nhân cảm thấy những cơn đau trên người mình đáng ra phải do Tống Thư Hàng gánh chịu mới đúng.

Dù sao cô ấy cũng chỉ là ánh sáng công đức, Tống Thư Hàng mới là bản thể.

Hơn nữa, chịu đựng đau đớn mới là thiên phú của Tống Thư Hàng mà.

Thân thể Cật Qua Thánh Quân chậm rãi bơi một vòng trên không trung.

Tinh thần ông ấy hơi mệt mỏi, cơn đau kịch liệt vừa rồi đã vượt quá giới hạn chịu đựng, suýt chút nữa khiến ông ấy ngất đi vì đau.

Chương 1919

Thế nhưng, ông ấy không có nhiều thời gian để nghỉ ngơi.

Kiếp thứ ba sắp tới rồi.

Theo bước di chuyển của Cật Qua Thánh Quân, trong thế giới độ kiếp nổi lên một trận gió lớn.

Tấm chăn trên người Tống Thư Hàng bị thổi kêu phần phật, cậu cảm thấy toàn thân lạnh lẽo — không hổ là thiên kiếp cửu phẩm, kiếp thứ ba còn chưa bắt đầu mà cậu đã thấy lạnh sống lưng rồi.

Tống Thư Hàng quấn chặt tấm chăn trên người, nhờ vào tấm chăn mỏng manh này để mang lại cho mình một chút ấm áp.

“Bá Tống tiểu hữu, tiếp theo là kiếp cuối cùng rồi.” Trên bầu trời, Cật Qua Thánh Quân lên tiếng.

Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt lập tức sáng lên: “Đây đã là kiếp cuối cùng rồi sao?” Số lượng kiếp của cửu phẩm thiên kiếp ít như vậy à?

Nói cách khác, chỉ cần vượt qua kiếp cuối cùng này là hôm nay Tống Thư Hàng lại sống sót rồi!

Tuy nhiên, nếu thiên kiếp cửu phẩm chỉ có ba chiêu, thì chiêu thứ ba chắc chắn sẽ cực mạnh, có thể là đòn chí tử.

“Kiếp thứ ba, theo kinh nghiệm của các tiền bối, tên nó là 'Thiên nhật chi kiếp'.” Cật Qua Thánh Quân chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “...” Vừa nghe cái tên này, trong lòng cậu đã có một dự cảm chẳng lành.

“Kiếp thứ ba này sẽ kéo dài đúng một nghìn ngày, đôi khi lâu hơn, đôi khi ngắn hơn một chút.

Vượt qua được sẽ hóa vũ thành tiên, trở thành một trong những tầng lớp tu luyện giả mạnh nhất chư thiên vạn giới.

Nếu thất bại thì sẽ tro bay khói diệt, thân tử đạo tiêu, không còn cơ hội sống lại nữa.” Cật Qua Thánh Quân trầm giọng nói.

Dưới 'Thiên nhật chi kiếp', không có tỷ lệ phục sinh!

Một khi đã chết là tuyệt đối thân tử đạo tiêu, cũng giống như 'Thiên phạt', không còn cơ hội chuyển sinh.

“Một nghìn ngày.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, tâm trạng phức tạp.

Kiếp thứ nhất và kiếp thứ hai cộng lại chưa tới một ngày mà cậu đã cửu tử nhất sinh.

Kiếp thứ ba kéo dài tới một nghìn ngày thì chống đỡ kiểu gì? 'Hay là cứ viết di chúc trước nhỉ?' Ngoài ra, cảm thấy thật trùng hợp...

Ba năm sau đúng lúc cậu tốt nghiệp đại học.

Nếu... cậu có thể sống sót trở ra, liệu còn kịp tham gia lễ tốt nghiệp của chính mình không?

Ba năm sau, em gái mình chắc cũng hai tuổi rồi nhỉ, chắc chắn sẽ rất đáng yêu đây?

Ba năm sau... tên Công Tử Hải kia chắc chắn đã tấn cấp thành công rồi, không biết có còn cơ hội bắt hắn không?

Tư duy của Tống Thư Hàng lại nhảy vọt rồi.

Trên bầu trời, Cật Qua Thánh Quân lại chậm rãi nói: “Cho nên, tuy 'Phòng ngự chi đạo' của Đông Qua trông có vẻ rất cực đoan, vì phòng ngự mà cậu ta gần như từ bỏ mọi thủ pháp tấn công.

Nhưng ta ngược lại cảm thấy sau này khi cậu ta thăng cấp cửu phẩm Kiếp Tiên sẽ có ưu thế.” Kiểu phòng ngự thụ động vỏ rùa đó của Đông Qua Thánh Quân lại rất thích hợp để đánh trận chiến kéo dài.

Thiên nhật chi kiếp này chẳng khác nào được đo ni đóng giày cho Đông Qua Thánh Quân.

“Đến rồi!” Cật Qua Thánh Quân hô.

Trên bầu trời, kiếp vân trở nên dày đặc hơn, ngay cả bầu trời dường như cũng thấp xuống mấy tầng.

Kiếp lôi đầy trời hóa thành biển lôi đình, điện quang khắp nơi chiếu sáng cả thế giới.

Một tiếng nổ oanh vang.

Cả bầu trời kiếp lôi đồng loạt rơi xuống.

Nhưng khi kiếp lôi rơi được nửa chừng thì lại dừng lại một cách quỷ dị.

Chúng ngưng đọng mà không phát ra, vô số kiếp lôi quấn lấy nhau, tia điện nổ lách tách. 'Không lẽ nó định trực tiếp phóng ra hàng trăm phát Chưởng tâm lôi pháo bản đồ cấp thành phố đấy chứ?' Trong lòng Tống Thư Hàng dấy lên một dự cảm chẳng lành.

Thiên nhật chi kiếp mà đây mới chỉ là khởi đầu thôi sao? 'Oanh long long long~~' Tiếng sấm rền vang.

Kiếp lôi ngưng tụ thành một đoàn, cuối cùng hóa thành màu đen tím.

Trong đoàn tử tiêu thần lôi này tràn ngập sức mạnh phá hoại thuần túy, nó giống như thiên địch của tu sĩ, sức mạnh của nó luôn nhắm vào tu sĩ ở mọi khía cạnh.

Thuộc tính ẩn giấu của thiên lôi: Sát thương lên tu sĩ độ kiếp +100%.

“Tử tiêu thần lôi... nghe nói chỉ khi những nhân vật tuyệt thế có 【Thiên mệnh chi tư】 độ kiếp mới xuất hiện thiên kiếp này.” Cật Qua Thánh Quân chậm rãi nói.

Những nhân vật tuyệt thế có 【Thiên mệnh chi tư】 đó, ai nấy đều không đi theo con đường thông thường.

Mỗi người khi ở bát phẩm đã có thực lực trực diện đối đầu với đại lão cửu phẩm.

Chỉ cần để họ thăng cấp cửu phẩm, gần như ai cũng sẽ bước ra con đường của riêng mình, bước vào cảnh giới 'Trường sinh giả'.

Trong khi đang nói chuyện, tử tiêu thần lôi trên bầu trời đã rơi xuống.

Mỗi đoàn tử tiêu thần lôi đều to bằng một hòn đảo nhỏ, tương đương với bản thể của Cật Qua Thánh Quân.

Mà số lượng tử tiêu thần lôi đầy trời lên tới hơn một tỷ đạo.

Điều may mắn duy nhất là 'Thiên nhật chi kiếp' mới bắt đầu, tử tiêu thần lôi không đồng loạt rơi xuống hết một lúc!

“Công Đức Điện!” @#%× tiên tử khẽ quát một tiếng.

Hình chiếu của 'Công Đức Điện' Viễn Cổ Thiên Đình ngưng tụ ra, hiện lên trong hư không.

Vì năng lượng đầy đủ, hình chiếu của tòa 'Công Đức Điện' này to lớn vô cùng, bao phủ lấy cơ thể khổng lồ của Cật Qua Thánh Quân.

Thế nhưng, hình chiếu Công Đức Điện căn bản không trụ được bao lâu, mười phát 'Tử tiêu thần lôi' rơi xuống đã đánh tan hình chiếu của Công đức thần điện.

“Mười tầng Công Đức Điện!” @#%× tiên tử không hoảng không loạn, vô cùng trấn định.

Tầng hình chiếu Công Đức Điện thứ nhất vừa bị đập tan, mười tầng hình chiếu Công Đức Điện phía sau đã hiện ra.

Nhưng đối với tử tiêu thần lôi mà nói, mười tầng Công Đức Điện hay một tầng cũng không khác biệt là mấy.

Trong tích tắc, mười tầng Công Đức Điện cũng hóa thành tro bụi. 'Liệu @#&× tiên tử còn chống đỡ được không?' Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ.

“Đã đến lúc thể hiện kỹ thuật thực sự rồi!” Từ miệng Công đức xà mỹ nhân phát ra một giọng nữ âm điện tử rất ngầu, Tống Thư Hàng hoàn toàn không biết cô ấy nhặt được lời thoại lỗi thời đó từ đâu.

Công đức xà mỹ nhân ngẩng đầu lên. 【Hoa văn trang sức trên trán】 giữa lông mày cô ấy sáng rực lên.

Đây là hoa văn mọc thêm ra khi cô ấy tiến hóa lần trước.

Rất đẹp, trong đó ẩn chứa một năng lực thiên phú, nhưng Công đức xà mỹ nhân chưa bao giờ sử dụng nó.

Hoa văn trên trán chậm rãi 'mở' ra, giống như một con mắt.

Vị trí Tống Thư Hàng đang đứng tuy không nhìn thấy cảnh tượng này, nhưng cậu và xà mỹ nhân là một, cậu có thể cảm nhận được hành động của cô ấy.

Con mắt thứ ba...

Trong đầu Tống Thư Hàng không kìm được mà nhớ tới Thánh Nhân lão gia tử, lần trước khi đi dạo trên tầng mây với Thánh Nhân lão gia tử, ông ấy vừa quay đầu lại, giữa trán cũng có một con mắt như vậy.

Không ổn, cảm giác bụng lại bắt đầu đau trướng rồi.

“Hiện thân đi, Dao Trì Tiên Cảnh!” Công đức xà mỹ nhân lên tiếng.

Cật Qua Thánh Quân chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình bị rút đi quá nửa trong nháy mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, hình chiếu 'Dao Trì Tiên Cảnh' của Trình Lâm Nữ Đế hiển hiện ra.

Không phải là cái 'Dao Trì' đang trên bờ vực sụp đổ khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối mạo hiểm, mà là Dao Trì Tiên Cảnh trong thời kỳ phồn hoa nhất, giống như chốn tiên cảnh vậy.

Dao Trì Tiên Cảnh to lớn vô cùng, đặc biệt là cái 'Dao Trì' bên trong rộng lớn chẳng khác nào đại dương. 'Oanh long long~~' Tử tiêu thần lôi đầy trời rơi xuống, tất cả đều bị Dao Trì thâu tóm.

Từng đoàn tử tiêu thần lôi to như hòn đảo nhỏ khi rơi vào Dao Trì giống như bùn trầm biển sâu, hoàn toàn bị nuốt chửng, biến mất không dấu vết.

Năng lực 'thiên phú' này của Công đức xà mỹ nhân từ khi sinh ra đã luôn không được dùng tới, không phải cô ấy không muốn dùng, mà là căn bản dùng không nổi.

Năng lượng trong Bình Thiên Quan cạn kiệt, Tống Thư Hàng lại không thể cung cấp sức mạnh khổng lồ như vậy.

Cho nên bấy lâu nay kỹ năng này vẫn luôn bị bỏ xó, hôm nay mới là lần đầu tiên hiển hiện trước mặt người đời.

“Lợi hại, nhưng mà... không học theo được.” Cật Qua Thánh Quân lẩm bẩm.

Năng lượng mà Công đức xà mỹ nhân rút đi chỉ ở cấp bậc Huyền Thánh, nhưng hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh hiển hiện ra đã hoàn toàn là uy năng cấp cửu phẩm.

Đáng tiếc là thao tác này ông ấy không học theo được.

Trên bầu trời, tiếng sấm vẫn vang rền.

Thiên kiếp dường như cảm nhận được sự thay đổi của người độ kiếp, nó cũng bắt đầu biến động.

Trong nháy mắt, có hàng chục triệu đạo tử tiêu thần lôi đồng loạt rơi xuống.

Ngay sau đó là năm mươi triệu đạo tử tiêu thần lôi.

Lại ngay sau đó nữa là hàng trăm triệu đạo tử tiêu thần lôi.

Số lượng tăng lên theo dạng bậc thang.

“Nhật nâm lý!” Công đức xà mỹ nhân giận dữ mắng.

Giọng nói cô ấy phát ra chính là của Tống Thư Hàng.

Thiên nhật chi kiếp mới bắt đầu mà đã làm tuyệt đến thế...

Chương 1920

Phía sau còn độ thiên kiếp cái nỗi gì nữa?

Trận thiên kiếp này kéo dài tới tận một nghìn ngày cơ mà.

Tử tiêu thần lôi điên cuồng trút xuống.

Hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh miễn cưỡng chặn được đợt bậc thang thứ nhất với mười triệu đạo thần lôi.

Nhưng năm mươi triệu đạo thần lôi ập tới ngay sau đó đã lập tức đánh nổ hình chiếu tiên cảnh.

“A a a~ a~” Công đức xà mỹ nhân ôm đầu, phát ra tiếng thảm thiết bốn tông giọng kiểu Tống thị, sau đó từ từ ngã xuống...

Tiếng thét thảm thiết của cô ấy khiến tâm trí Cật Qua Thánh Quân bao phủ một bóng đen u ám — hỏng, hỏng bét rồi sao?

Đến cả hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh này cũng tan vỡ rồi, ông ấy tự nhận thấy cơ thể mình chắc chắn không mạnh bằng Dao Trì Tiên Cảnh.

Năm mươi triệu đạo thần lôi, rồi hàng trăm triệu đạo thần lôi cùng lúc giáng xuống, ông ấy e rằng cũng không chống đỡ nổi.

“May mà mình đã chuẩn bị xong di chúc rồi.” Cật Qua Thánh Quân khẽ nói.

Trước khi độ kiếp, ông ấy đã chuẩn bị một thanh 'phi kiếm' trong một động phủ bí mật của mình.

Nếu bản thân độ kiếp thất bại, thân tử đạo tiêu, thanh phi kiếm đó sẽ được kích hoạt, tự động khóa định Đông Qua Thánh Quân mà bắn tới — dù sao với lực phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân, một thanh phi kiếm chắc chắn không làm bị thương nổi cậu ta.

Trên thanh phi kiếm đó đính kèm một bức di chúc, trên đó có lời để lại cho Đông Qua, còn có lời để lại cho...

Bá Tống đạo hữu.

Giờ nghĩ lại, lời dặn dò về Bá Tống đạo hữu đã là dư thừa rồi.

Dù sao nếu ông ấy chết, Bá Tống chắc chắn cũng 'tèo' theo luôn.

Ngoài bức thư đó, trên phi kiếm còn có một ấn ký, chỉ có Đông Qua mới xem hiểu được.

Đến lúc đó Đông Qua có thể dựa vào thông tin trong ấn ký này để đi kế thừa di sản của ông ấy.

Ngoài ra...

để đề phòng vạn nhất, nếu thanh phi kiếm này bắn đi thất bại, sáu năm sau ở hiện thực, điện thoại của ông ấy sẽ tự động gửi một email cho Đông Qua, bên trong cũng có di chúc và thông tin ấn ký tương tự.

“Nhưng mà mình còn chưa viết xong di chúc nữa.

Còn kịp không đây?” Tống Thư Hàng lo sốt vó.

Di chúc cái thứ này phải viết thế nào, viết xong rồi thì gửi đi kiểu gì?

Cậu có rất nhiều lời muốn viết.

Muốn viết cho bố mẹ, viết cho hai vị Bạch tiền bối, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, linh quỷ của chính mình, Xích Tiêu Tử tiền bối, muốn viết cho Thông Nương, Sở Sở, Tiểu Thải... còn có Đậu Đậu, Hoàng Sơn tiền bối, Bắc Hà tán nhân, A Thất tiền bối cùng tất cả các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Nhưng bây giờ cậu có viết cũng chẳng gửi đi được.

Ngoài ra còn một vấn đề nữa, nếu cậu chết rồi thì Hạch tâm thế giới sẽ thế nào?

Quy tiền bối, Thông Nương đang sống trong Hạch tâm thế giới có thể rời khỏi đó được không?

Sầu quá đi mất.

Đúng lúc này, Công đức xà mỹ nhân đột nhiên lật người một cái rồi đứng dậy: "Hãy theo ta, đại dương tinh tú, thế đại hướng về phương xa.

Giấc mơ vẫn còn đó, ngoài những năm ánh sáng, kiêu ngạo chưa từng cho phép nói lời bại!" Cật Qua Thánh Quân: "???" Theo lời thoại hào hùng của Công đức xà mỹ nhân, trong Dao Trì Tiên Cảnh tan vỡ nảy sinh một đóa hoa sen trắng, nở rộ ra.

Trong bông sen trắng có một bóng hình mờ ảo thoắt ẩn thoắt hiện, nhìn vóc dáng thì chắc là một nữ tử.

Sau khi nữ tử hiện hình, cô ấy đưa tay lên đỉnh đầu mình chỉnh chỉnh... mặc dù trên đỉnh đầu cô ấy trống không chẳng có gì cả.

Ngay sau đó, lấy cô ấy làm trung tâm, một tầng ánh sáng giống như nước chảy lan tỏa ra.

Dao Trì Tiên Cảnh tan vỡ trong nháy mắt được khôi phục như cũ.

Hơn nữa trong Dao Trì mọc ra hết đóa sen trắng này đến đóa sen trắng khác, khiến toàn bộ hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh trở nên mạnh mẽ hơn, Dao Trì Tiên Cảnh cũng trở nên ngưng thực hơn.

Năm mươi triệu đạo tử tiêu thần lôi đó còn chưa kịp đột phá vị trí 'Dao Trì tan vỡ' đã bị Dao Trì Tiên Cảnh mới sinh quấn lấy, dễ dàng bị nuốt chửng.

Công đức xà mỹ nhân giắt Ô Tặc Bạo Quân Song Đao vào thắt lưng, ngửa đầu cười lớn: “Tại hạ Bá Tống, mười tám tuổi, xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi tới đánh ta đi?” Tống Thư Hàng: “...” Được rồi, thấy Công đức xà mỹ nhân còn 'nhảy nhót' được thế này thì biết là tạm thời không sao rồi. 'Oanh long long~~' Đợt hàng trăm triệu đạo 'tử tiêu thần lôi' tiếp theo trút xuống ngay sau đó.

Một trăm triệu đạo tử tiêu thần lôi, thể tích hợp lại còn to lớn hơn cả 'Dao Trì Tiên Cảnh'.

Thế nhưng chúng không hề cản trở lẫn nhau.

Đạo tử tiêu thần lôi thứ nhất và những đạo khác thế mà lại có thể chồng lấp lên nhau, uy lực ngược lại còn tăng vọt!

Cứ như vậy, bất kể là bao nhiêu đạo tử tiêu thần lôi đều có thể đảm bảo cùng một thời điểm đánh trúng mục tiêu.

Đúng là một thao tác ác mộng, thiên kiếp ở một số phương diện quả thực bất công đến mức không thèm nói lý lẽ.

Hàng trăm triệu tia lôi quang dung hợp, mạnh mẽ oanh tạc xuống.

Số lượng một trăm triệu đã đủ để gây ra sự biến đổi về chất.

Uy lực này không đơn giản là 1+1 nữa, mà so với uy lực của năm mươi triệu đạo trước đó phải mạnh hơn gấp mấy chục lần.

Nhưng Dao Trì Tiên Cảnh mới sinh so với cái tan vỡ trước đó lại thắng một bậc.

Sau khi hàng trăm triệu đạo tử tiêu thần lôi rơi xuống, chúng vẫn bị quấn chặt lấy hoàn toàn, trong nháy mắt đã bị nuốt chửng sạch sành sanh.

Trên ngai vàng của tòa cung điện trong Dao Trì Tiên Cảnh, tôn nữ tử sinh ra từ 'hoa sen' kia đang nằm nghiêng trên vương tọa, một tay chống cằm.

Trên người cô ấy mặc một bộ phượng bào hoa lệ.

Chính là bộ trang phục mà Tống Thư Hàng mặc khi lần đầu tiên gặp bản thể của @#%× tiên tử là 'Lệ Chi tiên tử'.

Hiện tại... bộ phượng bào này đang nằm trong tay Bạch tiền bối, là chìa khóa để Bạch tiền bối trở thành quản lý của 'Dao Trì Tiên Cảnh'.

Đáng nhắc tới là khi Bạch tiền bối mặc bộ phượng bào này vào, vẻ đẹp không sao tả xiết, khiến người ta rung động.

Thậm chí... ngay cả @#%× tiên tử cũng bị Bạch tiền bối lấn lướt một chút.

Tóm lại là đẹp.

Đợi đã, tư duy lại nhảy vọt quá rồi.

Tống Thư Hàng nhìn nữ tử trong cung điện của hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh — rõ ràng, nữ tử này mới là cốt lõi của 'hình chiếu bí cảnh Dao Trì'. 'Là hình chiếu của Trình Lâm tiên tử sao?' Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Về ký ức của Trình Lâm, cậu dường như hơi mơ hồ, nhưng sau khi tiếp xúc với những thứ liên quan đến cô ấy, ký ức lại trở nên rõ nét.

Có lẽ, có thể trụ được đến cuối cùng!

Trong hư không, Cật Qua Thánh Quân lấy ra một cái chai nhỏ, dốc mấy viên đan dược vào miệng để khôi phục linh lực trong cơ thể.

Hiện tại ông ấy to như một hòn đảo nhỏ, mà cái chai đó chỉ có kích thước bình thường.

Tống Thư Hàng hơi nghi ngờ, đan dược mà Cật Qua tiền bối nuốt vào liệu có thể mang lại hiệu quả khôi phục linh lực không?

Trong hư không.

Hàng trăm triệu đạo tử tiêu thần lôi bị nuốt chửng.

Đợt hai trăm triệu đạo tử tiêu thần lôi tiếp theo... vẫn không thể đột phá phòng ngự của 'hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh'.

Thậm chí ba trăm triệu đạo, bốn trăm triệu đạo cũng vô công rỗi nghề.

Công đức xà mỹ nhân uốn éo vòng eo thủy xà: “Gọi ta là bố đi!” Tống Thư Hàng khuyên nhủ: “Nặc Ngôn dữ Đẳng Đãi tiên tử đừng như vậy, cứ khiêu khích tiếp tôi sợ Thiên kiếp đại lão sẽ phát điên mất.” 'Oanh~~' Trong hư không, gần một tỷ đạo tử tiêu thần lôi đột nhiên đồng loạt rơi xuống trong một hơi.

Một tỷ đạo chính là số lượng tử tiêu thần lôi tối đa mà kiếp vân trên bầu trời có thể sinh ra trong một lần!

Thiên kiếp đại lão quả nhiên phát hỏa.

Sự khiêu khích của Công đức xà mỹ nhân dường như đã có hiệu quả.

Giống như trước đó, một tỷ đạo tử tiêu thần lôi chồng chéo lên nhau, dày đặc như mạng nhện rơi xuống Dao Trì Tiên Cảnh, liên tục nổ tung.

Lần này, Dao Trì Tiên Cảnh không trụ nổi nữa.

Tiên cảnh một lần nữa tan vỡ ra.

Không ổn.

“Nặc Ngôn dữ Đẳng Đãi tiên tử, mau hồi sinh Dao Trì!” Tống Thư Hàng hét lớn.

Trong cung điện Dao Trì Tiên Cảnh, tôn hình chiếu 'Trình Lâm tiên tử' kia bước ra.

Mỗi bước cô ấy bước đi đều có một đóa sen trắng tinh khiết hiện ra dưới chân, đỡ lấy cơ thể cô ấy.

Từng bước nở sen... phiên bản thánh liên.

Hình chiếu Trình Lâm tiên tử đó xuất hiện ngay chính giữa Dao Trì Tiên Cảnh.

Nhưng lần này, cô ấy không hồi sinh Dao Trì nữa.

Mà là đứng thẳng ở đó, bất động.

Trong hư không, sau khi phá vỡ 'hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh', vẫn còn dư lại gần sáu trăm triệu tử tiêu thần lôi, điên cuồng trút xuống hình chiếu Trình Lâm tiên tử.

Hình chiếu Trình Lâm tiên tử bị đánh nát vụn.

Và sáu trăm triệu đạo tử tiêu thần lôi đó cũng biến mất hoàn toàn.

Chỉ còn lại một ít tia điện mờ nhạt rơi xuống từ không trung.

Chương 1921

Những tia điện này, Cật Qua Thánh Quân chỉ cần dựa vào nhục thân cường hãn là có thể kháng được, ngay cả pháp khí cũng không cần dùng tới.

“Nặc Ngôn dữ Đẳng Đãi tiên tử, mau bổ sung lại cái Dao Trì đi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Dao Trì mất rồi, mau vá phòng ngự lại.

Công đức xà mỹ nhân lặng lẽ quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng, phát ra giọng đọc trong sách giáo khoa ngữ văn: “Đánh một trận thì hăng hái, trận thứ hai thì suy giảm, trận thứ ba thì chẳng còn gì.” Có điều khi đọc tới mấy từ cuối, giọng nói gần như biến thành giọng thật của chính @#%× tiên tử.

Cật Qua Thánh Quân: “Cái gì?” Tống Thư Hàng: “...” Nói cách khác, hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh này trong thời gian ngắn chỉ có hiệu quả hai lần.

Triệu hồi một lần, hồi sinh một lần.

Sau đó sẽ rơi vào thời gian chờ (cooldown).

“Thời gian chờ là bao lâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Công đức xà mỹ nhân: “Sau 10 【tiếng】 nữa~~ chúng ta là bạn bè, vẫn có thể hỏi thăm nhau~~ chỉ là sự dịu dàng đó, không bao giờ tìm được lý do để ôm nhau nữa.” Tống Thư Hàng: “...” Tôi ít học, cô đừng lừa tôi.

Bài hát này không phải viết như thế.

Nhưng ít nhất cũng biết được Công đức xà mỹ nhân muốn triệu hồi lại 'hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh' thì cần 10 tiếng đồng hồ chờ đợi.

So với thời gian chờ phục sinh bằng Kim Hồn Tệ thì ngắn hơn nhiều.

Thế nhưng, 10 tiếng đồng hồ trong tình cảnh tranh từng giây từng phút của thiên kiếp cửu phẩm này, cảm giác vẫn còn quá dài.

Trên bầu trời, sau khi một tỷ đạo 'tử tiêu thần lôi' trút sạch trong một hơi, việc ngưng tụ lại cần một chút thời gian.

Chút thời gian ít ỏi này có thể cho Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân hít một hơi.

“Đợt tiếp theo, nếu vẫn là một tỷ đạo tử tiêu thần lôi thì có đỡ được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cật Qua tiền bối: “Chỉ có thể lấy mạng ra liều thôi.” Công đức xà mỹ nhân nghĩ nghĩ, cô ấy đưa hai tay ôm lấy đầu, Bình Thiên Quan dao động, sau đó đuôi cô ấy quộn tròn lại thành một quả cầu.

“Đây chẳng lẽ là bí pháp độ kiếp ôm đầu ngồi xổm phòng ngự đó sao?” Cật Qua Thánh Quân hỏi — tất nhiên ông ấy cũng từng chú ý tới cảnh tượng 'Thiên niên đệ nhất thánh' nhân tiền hiển thánh.

Khi đó Thiên niên đệ nhị, tam, tứ thánh khi độ thiên kiếp bát phẩm Huyền Thánh, dựa vào chính là chiêu này.

Chiêu này khi đối diện với cảnh giới cửu phẩm cũng có hiệu quả sao?

“Nhưng mà, Nặc Ngôn dữ Đẳng Đãi tiên tử, cô nắm giữ chiêu này từ khi nào vậy?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Chiêu này là pháp độ kiếp nguyên bản của Khôi Lỗi tiên tử.

Sau đó Bắc Phương Đại Đế cũng biết, Đại Đế nắm giữ bí pháp này khi hỗ trợ Khôi Lỗi tiên tử sáng tạo ra 'pháp ôm đầu ngồi xổm'.

Tiếp đó, đệ tử của Tống Thư Hàng là Tiểu Thải cũng biết, lần trước Đại Đế đã dạy cô bé.

Công đức xà mỹ nhân giơ ngón tay cái về phía Tống Thư Hàng. 'Oanh~~' Trên bầu trời, đợt tử tiêu thần lôi mới lại ra đời.

Đợt đầu tiên gồm hơn hai mươi đạo thần lôi đã nóng lòng rơi xuống.

Công đức xà mỹ nhân tiến vào chế độ 'ôm đầu ngồi xổm'.

Nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo... cô ấy và Cật Qua Thánh Quân liền bị đánh bay đi. @#%× tiên tử không có chân, cho nên ngồi xổm không chuẩn.

Công đức xà mỹ nhân: “!!!” Công pháp này kỳ thị người tu luyện có đuôi rắn đúng không?

“A a a, nhưng mà thần thiếp làm không được, thần thiếp làm không được mà!” Công đức xà mỹ nhân và Cật Qua tiền bối liên tiếp chịu đựng mười phát tử tiêu thần lôi.

Trên người Cật Qua Thánh Quân tự động bắn ra mấy món pháp khí phòng ngự, có dạng khiên, có dạng cái bàn, có dạng áo giáp.

Mỗi món đều có lực phòng ngự từ bát phẩm trở lên, đều là tinh phẩm cấp bậc Huyền Thánh.

Nhưng đối mặt với sức phá hoại cấp cửu phẩm của tử tiêu thần lôi, những món pháp khí tinh phẩm này từng cái một bị nổ nát.

Cật Qua Thánh Quân đau lòng như dao cắt.

Đợt nổ này đã bay mất mấy triệu linh thạch cửu phẩm rồi.

“Mười tầng Công Đức Điện!” Công đức xà mỹ nhân nhanh chóng bổ sung Công Đức Điện để chống đỡ một đợt, tranh thủ được chút thời gian điều chỉnh ít ỏi.

Chỉ trong vài nhịp thở đó, trong kiếp vân trên bầu trời đã có hàng trăm triệu đạo tử tiêu thần lôi hồi sinh.

Tống Thư Hàng chỉ cần dùng thần thức quét qua một chút là có thể cảm nhận được hàng trăm triệu tử tiêu thần lôi đang rục rịch chờ phát nổ.

“@#%× tiền bối, để tôi tiếp nhận chống đỡ một đợt!” Cật Qua Thánh Quân hét lớn.

Cường độ thiên kiếp cửu phẩm hiện tại đã hoàn toàn như ngựa đứt cương, toàn lực bộc phát — đây đã hoàn toàn không còn là thiên kiếp 8 tấn 9 nữa.

Nếu một mình Cật Qua Thánh Quân độc lập độ kiếp, uy lực thiên kiếp chắc chắn sẽ không mạnh tới mức này.

Giờ mới là ngày đầu tiên của Thiên nhật chi kiếp, vậy mà uy lực này đã gấp mấy lần uy lực của 'ngày cuối cùng' trong Thiên nhật chi kiếp 8 tấn 9 thông thường rồi.

Nghẹn lòng quá.

Tuy nhiên, đối diện với uy lực thiên kiếp cỡ này, trong tay Cật Qua Thánh Quân vẫn còn vài quân bài tẩy.

Không có bài tẩy thì... làm sao ông ấy dám chạy tới độ kiếp?

Ông ấy đã sớm qua cái tuổi bốc đồng nhất thời rồi.

Có điều bài tẩy của ông ấy khi sử dụng cái giá phải trả khá lớn, là loại bài tẩy liều mạng.

Bình thường mà nói, đợi đến khi thiên kiếp ép ông ấy phải dùng bài tẩy thì cũng xấp xỉ ngày cuối cùng của Thiên nhật chi kiếp, đánh cược một lần để thăng cấp cửu phẩm Kiếp Tiên.

Không ngờ hiện tại mới là ngày đầu tiên của Thiên nhật chi kiếp mà bài tẩy đã sắp bị ép ra ngoài rồi.

Công đức xà mỹ nhân đáp: “Ngươi tiếp nhận đi, chống đỡ một lát, đợi ta chuẩn bị một bí pháp.” “Ta sẽ cố gắng trụ vững.” Cật Qua Thánh Quân nói.

Công đức xà mỹ nhân chuyển giao quyền chủ đạo.

Cật Qua Thánh Quân gầm dài một tiếng, thể hình của ông ấy bắt đầu kéo dài ra.

Vốn là hình dạng 'cá voi béo' là chính, bổ trợ bằng thân rồng, trong thời gian ngắn đã kéo dài thành hình dạng một con 'bàn long', đồng thời sau lưng ông ấy còn có một đôi cánh khổng lồ dang rộng.

Đây là hình mẫu khởi nguyên huyết mạch Kình Thần của Cật Qua Thánh Quân, ngoài ra còn phụ thêm hình thái Chân Long.

Ngoài huyết thống Kình Thần, tổ tiên của Cật Qua Thánh Quân còn có Chân Long.

Dùng lời của Hắc Long thế giới thì ông ấy là một chủng tộc hỗn huyết quý giá.

Sau khi kéo dài thành hình thái bàn long, thân hình Cật Qua Thánh Quân linh hoạt bơi một vòng, lấy thân bố trận.

Ánh sáng công đức trên người ông ấy tán ra hóa thành từng sợi dây, lại dệt thành một tấm lưới.

“Mạng lưới công đức?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nhìn tấm lưới công đức mà Cật Qua Thánh Quân giăng ra, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cấu đồ kim đan trên tiểu kim đan thứ bảy 【Cổ U Long Phách】 bắt đầu cộng hưởng.

Cấu đồ kim đan 'Thế giới được kết nối' của cậu chính là lấy mạng lưới công đức làm nguyên mẫu.

“Cuối cùng... các nút giao của mạng lưới công đức, hãy thắp sáng cho ta!” Cật Qua Thánh Quân trầm giọng quát, trên người ông ấy bùng nổ ra một nguồn năng lượng vô cùng khổng lồ.

Đây là pháp thuật bộc phát bằng cách đốt cháy tuổi thọ.

Cật Qua Thánh Quân một hơi đã đốt cháy gần năm nghìn năm tuổi thọ, hóa thành nguồn sức mạnh cuồn cuộn không dứt.

Năm nghìn năm tuổi thọ, nghĩ tới thôi là thấy đau lòng đến mức không thở nổi.

Đây là năm nghìn năm chứ không phải năm nghìn đồng.

May mà sau khi thành Kiếp Tiên sẽ trực tiếp có được tuổi thọ dài đằng đẵng 'hàng chục triệu năm trở lên'.

Hiện giờ không đốt tuổi thọ thì nếu chết dưới thiên kiếp sẽ chẳng còn gì hết.

Thực tế thì phương thức 'đốt tuổi thọ bộc phát' này, mỗi vị bát phẩm Huyền Thánh khi thăng cấp cửu phẩm Kiếp Tiên đều sẽ dùng tới.

Thiên nhật chi kiếp dài đằng đẵng, không liều mạng thì sao trụ qua nổi?

Độ kiếp chính là đánh cược mạng sống, thứ đốt đi chính là tuổi thọ!

Nguồn sức mạnh khổng lồ đổi lấy từ năm nghìn năm tuổi thọ đều được rót hết vào mạng lưới công đức.

Trên tấm lưới công đức khổng lồ, từng nút giao một lần lượt sáng rực lên.

Cùng lúc đó, sự cộng hưởng giữa tiểu kim đan thứ 7 của Tống Thư Hàng và mạng lưới công đức mà Cật Qua Thánh Quân giăng ra trên trời càng lúc càng mạnh, tiểu kim đan bắt đầu nóng lên!

“Thành rồi.” Cật Qua Thánh Quân nghiến răng nói.

Sau khi đốt cháy tuổi thọ, trong cơ thể ông ấy dâng lên một cảm giác suy yếu, cảm giác như cơ thể đã bị rút cạn vậy.

Cùng lúc đó, tử tiêu thần lôi trên bầu trời lại một lần nữa rơi xuống.

Hàng chục triệu đạo thần lôi khai hỏa.

Phía sau là năm mươi triệu đạo theo sát gót.

Tiếp đó là hàng trăm triệu đạo thần lôi đại quân áp trận.

Thân hình Cật Qua Thánh Quân lùi nhanh, trên tấm lưới công đức khổng lồ kia, tất cả các nút giao sản sinh cộng minh với nhau. 'Oanh long long long~~' Tử tiêu thần lôi rơi vào lưới và bị bắt giữ.

Thần lôi rơi vào lưới sau đó trực tiếp nổ tung.

Nhưng mạng lưới công đức đó kiên cường vô cùng, không hề bị tổn thương mảy may bởi tử tiêu thần lôi.

Ngược lại, từng nút giao đó giống như những hố đen không đáy, bắt đầu hấp thụ năng lượng của tử tiêu thần lôi và phản hồi năng lượng đó lại cho mạng lưới công đức.

Mạng lưới công đức được cường hóa, thậm chí diện tích còn mở rộng thêm một đoạn.

Thủ đoạn dệt nên 'mạng lưới công đức' này của Cật Qua Thánh Quân chính là thông tin thu được từ con đường trường sinh để lại trong 'mạng lưới công đức'.

Dựa vào tấm lưới công đức này, nếu là thiên kiếp '8 tấn 9' bình thường thì Cật Qua Thánh Quân có thể nằm hưởng thụ mà vượt qua. 'Cật Qua tiền bối làm đẹp lắm.' Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chương 1922

Lúc mấu chốt, Cật Qua tiền bối là một người đáng tin cậy...

ừm, một con cá voi đáng tin.

Cậu đưa tay ấn lên bụng mình. 'Cấu đồ kim đan' trên tiểu kim đan thứ 7 nóng rực lên, dường như sắp xảy ra dị biến.

Tiểu kim đan thứ 6 'Tổ Vu Thần Huyết' bên cạnh tiểu kim đan thứ 7 cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu tăng nhiệt.

Cấu đồ kim đan mã QR trên đó bắt đầu phát sáng.

Tống Thư Hàng lặng lẽ vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, ép tiểu kim đan đang rục rịch kia xuống.

Lúc này không được để xảy ra loạn lạc.

Tất cả hãy đợi sau khi độ xong kiếp rồi tính tiếp.

Cật Qua tiền bối lúc này giống như một con nhện cần cù, dùng lưới bắt lấy con mồi.

Đợt năm mươi triệu đạo thần lôi thứ hai trút xuống vẫn bị mạng lưới công đức ngăn chặn và hấp thụ.

Trong lúc đó, cơ thể Cật Qua Thánh Quân vẫn luôn di chuyển không ngừng, liên tục cường hóa mạng lưới công đức. 'Số lượng một trăm triệu vẫn có thể trụ được.

Sau đó khi một tỷ đạo giáng xuống thì phải đốt tuổi thọ thêm một lần nữa để tăng cường mạng lưới công đức.' Cật Qua Thánh Quân thầm tính toán trong lòng.

Đây mới là tư thế độ kiếp thực sự.

Đi một bước phải tính trước vài bước.

Mỗi một bước đều phải dự bị sẵn tư thế đối kháng cho bước tiếp theo.

Có như vậy mới có thể trụ vững lâu hơn trong thiên kiếp. 'Oanh~~' Đúng như Cật Qua Thánh Quân dự kiến.

Hàng trăm triệu đạo 'tử tiêu thần lôi' cũng đã bị chặn lại.

Sau đó, một tỷ đạo tử tiêu thần lôi nối tiếp trút xuống.

“Chính là lúc này, đốt cháy một vạn năm tuổi thọ, hãy chặn lại cho ta!” Cật Qua Thánh Quân gầm dài một tiếng.

Một vạn năm tuổi thọ đã tích tụ bấy lâu đều bị đốt sạch hóa thành năng lượng, đổ dồn vào mạng lưới công đức, cường hóa nó và tăng cường thêm nhiều nút giao mạng lưới hơn.

Một tỷ tử tiêu thần lôi chồng chéo thành một mảng dày đặc, rơi vào mạng lưới công đức.

Ngay khi hai bên tiếp xúc, lòng Cật Qua Thánh Quân đã bình định lại. 'Có thể chặn được!' Ông ấy cảm nhận rõ ràng mạng lưới công đức có thể trụ vững!

Một tỷ thần lôi đã không còn đáng ngại.

Tiếp theo cần phòng bị chính là sự biến đổi của thiên kiếp...

Thiên nhật chi kiếp, thiên kiếp sẽ không ngừng tăng cường. 'Thiên kiếp tiếp theo sẽ cường hóa đến trạng thái nào?

Tiếp tục tăng số lượng thần lôi?

Hay trực tiếp thay đổi hình thái thần lôi?' Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ.

“Đợi đã, cảm giác như...

động đất sao?” Phía dưới, Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

“Không ổn!” Cật Qua Thánh Quân hét lớn.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng chộp lấy Lý Âm Trúc, vác cô bé lên vai, chân đạp hư không, từng bước bay lên.

Dưới sự dẫn dắt của Tống Thư Hàng, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí trấn áp xuống đại địa. 'Oanh!' Ngay khoảnh khắc Thánh thành trấn áp xuống, dưới lòng đất có lửa và nham thạch phun trào ra, uy lực không hề kém cạnh tử tiêu thần lôi.

Đây là sự kết hợp giữa hỏa kiếp và thổ kiếp, không phải từ trên trời rơi xuống mà là từ dưới đất chui lên — cả không gian này đều là 'không gian thiên kiếp'.

Cho nên, thiên kiếp không còn đơn thuần là từ trên trời rơi xuống nữa, nó sẽ hiện ra từ bất kỳ vị trí nào, bất kỳ góc độ nào.

Thậm chí theo thời gian trôi qua của 'Thiên nhật chi kiếp', biết đâu sẽ có trường hợp thiên kiếp vừa xuất hiện đã ở ngay sát bên cạnh người độ kiếp. 'Thánh thành vĩnh không rơi' chỉ chống đỡ được chưa đầy ba nhịp thở đã tan tác.

Chúng phân hóa ra, hóa thành những luồng sáng quay về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nho gia Kim Cương Thân, Thánh Viên Long Lực Thần Công, Cương Thủ, Đao Ý Khôi Giáp.

Tống Thư Hàng một hơi tung ra hết các công pháp phòng ngự và tôi luyện cơ thể của mình.

Đồng thời, cậu chộp lấy 'Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm', lấy kiếm thay đao, thi triển 'Nghịch Lân Đao Pháp'.

Tám mươi ba loại bí pháp bùng nổ đi kèm trên Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí như 'Nghịch Kình Kim Thân', 'Tiên Quy Kim Thân', 'Bạch Hổ Kim Thân' đều được Tống Thư Hàng kích hoạt hết trong một hơi.

Thể chất của cậu hiện tại cuối cùng cũng miễn cưỡng chịu đựng được 33 loại bí pháp Kim Thân cùng lúc bùng phát.

Thế nhưng, vẫn chưa đủ. 'Mình còn cần sức mạnh mạnh hơn nữa, mạnh hơn nữa!' Tu sĩ ngũ phẩm Kim Đan vẫn còn một thủ đoạn bộc phát đường cùng.

Đó là kích nổ Kim Đan, một hơi giải phóng uy lực tiếp cận cấp độ tự bạo.

Ưu thế của Tống Thư Hàng là cậu có tới bảy viên tiểu kim đan.

Có nên kích nổ một viên không?

Trong cơ thể, tiểu kim đan thứ 7 và tiểu kim đan thứ 6 nhấp nháy điên cuồng, nhiệt lượng sôi sục.

Tại Hắc Long thế giới, bên ngoài tầng tà năng khí.

Con chuột tà ma soái khí thu kiếm lại, đưa móng vuốt vuốt bộ bào kiếm sĩ của mình, sau đó thu lấy hai viên 'Hắc Long linh thạch' trước mắt.

“Chủ nhân vẫn chưa trở lại, không ổn rồi.” Chuột tà ma lẩm bẩm.

Cảnh giới trong cơ thể gần như không nén lại được nữa rồi.

“Chủ nhân ơi, ngài mau phản hồi cho tôi đi, cứ thế này tôi sẽ không nhịn được mà tấn cấp mất.” Chuột Hamster hướng về phía chủ nhân Bạch tiền bối hai âm thầm cầu nguyện.

Lần này, lời cầu nguyện của nó cuối cùng cũng truyền tới chỗ chủ nhân.

“Ơ?

Hamster số hiệu của ta, ngươi sắp không nén nổi cảnh giới rồi

sao?

Thời gian đã trôi qua lâu vậy rồi à?” Giọng nói của Bạch tiền bối hai vang lên trong đầu nó.

“Vâng, thưa chủ nhân.

Tôi sắp không chịu nổi nữa rồi.” Chuột số hiệu hưng phấn nói.

“Ngươi đợi chút, ta bên này sắp xong rồi...

Ơ?

Đây là cái gì?” Bạch tiền bối hai nói.

Ngay sau đó, trước mắt chuột số hiệu hiện ra một lựa chọn. 【Bá Tống số hiệu yêu cầu chi viện, có trợ giúp hắn một tay không, Có / Không?】 “Hừ.” Chuột số hiệu khẽ ngẩng đầu lên.

Còn phải hỏi nữa sao?

Tất nhiên là Không rồi!

Lần trước nó lỡ tay, chọn 'Có'......

Kết quả nhìn thấy vẻ mặt của Tống Thư Hàng kiểu 【Ta hiểu mà, ngươi chắc chắn sẽ chọn Không】, khiến con chuột hầm (Thương thử tà ma) uất ức đến mức cả đêm ngủ không ngon, cứ nhớ lại là muốn đâm đầu vào tường.

Lần này, nó thề bản thân tuyệt đối sẽ không lỡ tay nữa. 【Có】 là lựa chọn gì chứ?

Hôm nay nó tuyệt đối sẽ không thèm quan tâm.

Nếu hôm nay còn chọn 'Có', nó chính là...... dế nhũi Cửu U!

Dế nhũi Cửu U là loại tà ma mà Thương Thử hào coi thường nhất, nằm ở đáy chuỗi thức ăn Cửu U, ngay cả sâu Cửu U cũng đánh không lại.

Cho nên đáp án hôm nay chỉ có một, cũng chỉ có thể là một, đó chính là Không!

Nghĩ đến đây, ngón tay nó dùng sức ấn về phía vị trí 【Không】......

Ngay khi cái vuốt nhỏ của nó sắp ấn xuống, đột nhiên, nó lại dừng khựng lại.

Giọng của Bạch tiền bối Two vang lên trong não nó: “Ơ, cái gì đây?

Thư Hàng gửi cầu cứu cho ngươi à?” 【So với việc chọn 'Có' hay 'Không', đương nhiên là trả lời chủ nhân của ta quan trọng hơn rồi!】 Thương Thử hào thầm nghĩ.

Sau đó, nó gật đầu: “Vâng, thưa chủ nhân.” “Hắn sao lại cầu cứu ngươi?

Quan hệ hai người tốt lên từ bao giờ thế, ngay cả chức năng cầu cứu từ xa cũng có luôn?” Bạch tiền bối Two tò mò.

Theo ấn tượng của Bạch tiền bối Two, Thương Thử hào từ sau khi gặp Tống Thư Hàng, cứ luôn muốn có ngày dùng thực lực áp đảo hắn, chiến thắng trên võ đài, hai bên lẽ ra phải là quan hệ đối thủ cạnh tranh mới đúng.

“Báo cáo chủ nhân......

Lần trước lúc quét mã QR cấu đồ Kim Đan của Bá Tống hiệu, không cẩn thận lỡ tay, kết bạn rồi.” Thương Thử hào nghiến răng nghiến lợi nói, lỡ tay, tuyệt đối là lỡ tay.

“Cấu đồ Kim Đan mã QR, thao tác giống như kết bạn sao?

Thú vị đấy, lát nữa ta phải tìm hắn xem thử cấu đồ Kim Đan này ra sao......

Thế nhưng Tống Thư Hàng bây giờ đang làm gì?

Sao lại cầu cứu ngươi?” Bạch tiền bối Two lại hỏi.

Chương 1923

Thương Thử hào lắc đầu: “Tôi cũng không rõ, trước đó một viên tiểu Kim Đan của hắn hóa thành Lưu Ly Kim Đan, sắp độ kiếp đến nơi, tôi lo hắn sẽ kéo thiên kiếp xuống rồi cuốn luôn tôi vào, nên tạm thời tách khỏi hắn.” “Ừm, ngươi chọn đúng rồi.

Nếu bị hắn cuốn vào, kế hoạch của ta sẽ hỏng bét.

Có điều, cảm giác cái cầu cứu này khá vui, ngươi chọn 'Có' xem thử sẽ có kết quả gì?

Đúng rồi, ta ở đây có một bộ pháp khí, nếu Tống Thư Hàng cần giúp đỡ, ngươi có thể đưa nó cho hắn.” Bạch tiền bối Two nói.

Nói xong, bên cạnh Thương Thử hào truyền đến một trận dao động không gian.

Một thanh trảm hạm đao dài hai trăm mét xuất hiện bên cạnh nó - Thánh kiếm Chung Yên.

Thương Thử hào vẻ mặt xoắn xuýt nhìn cự kiếm, trong đầu vẫn còn vang vọng lời dặn của Bạch tiền bối Two.

Một lúc sau, nó nghiến răng, ấn mạnh vào lựa chọn 'Có'.

Có có có, không sai đâu......

Hôm nay nó chính là một con dế nhũi Cửu U!

Mệnh lệnh của chủ nhân là tuyệt đối không sai, cho nên cái sai tuyệt đối không phải nó, mà là thế giới vặn vẹo này......

Còn cả Bá Tống hiệu nữa!

“Ta chính là một con dế nhũi Cửu U lớn!

Chi chi~~” Thương Thử hào kêu chi chi.

Bạch tiền bối Two: “???” Con chuột hầm nhà mình bị sao vậy, hôm nay uống lộn thuốc à?

Đang suy nghĩ, Thương Thử hào đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi......

Cùng biến mất với nó còn có 'Thánh kiếm Chung Yên' mà nó đang giẫm dưới chân. ......

Tại nơi Cổ U thần bí kia.

Bạch tiền bối Two: “Ơ?” Bạch tiền bối bên cạnh nghi hoặc nhìn hắn: “Sao vậy?” “Thương Thử hào của ta biến mất rồi.” Bạch tiền bối Two nói: “Cảm giác này...... giống như bị cuốn vào 'Phòng tối Thiên Đạo', hoặc là 'Thế giới Thiên kiếp'.

Ta có dự cảm chẳng lành.” “Con chuột nhỏ của ngươi trước khi biến mất đã làm gì?” Bạch tiền bối hỏi.

Bạch tiền bối Two: “Ta bảo nó chọn 'Có', đồng ý đi giúp Tống Thư Hàng......” Hai vị Bạch tiền bối đồng thời im lặng.

Bạch tiền bối đoán: “Thư Hàng tiểu hữu có lẽ lại bị cuốn vào thế giới thiên kiếp của ai đó rồi.” “Ta lo nhất chính là cái này.” Bạch tiền bối Two xoa xoa thái dương.

Thương Thử hào chọn 'Có', nếu bị kéo vào thế giới thiên kiếp thật thì hỏng bét.

Bởi vì Thương Thử hào là sinh vật Cửu U.

Nếu nó vào thế giới thiên kiếp, ngay lập tức sẽ bị đánh thành tro bụi.

Quan trọng hơn là, thiên kiếp sau khi gặp phải 'sinh vật Cửu U', uy lực sẽ tăng gấp đôi, thậm chí là gấp mấy lần.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, đưa tay điểm nhẹ, một lần nữa lấy phân thân của mình ra.

“Đi thế giới Hắc Long tìm Thư Hàng tiểu hữu xem có manh mối gì không.” Bạch tiền bối nói.

Phân thân Bạch tiền bối vươn vai một cái: “Tuy cảm thấy hơi phiền phức, nhưng đã là Thư Hàng tiểu hữu thì ta đi xem thử vậy.” Nói xong, thân hình hắn hòa vào không gian, biến mất.

Bạch tiền bối Two cau mày, nếu là thế giới thiên kiếp thì hắn cũng vô pháp can thiệp.

Chuyện lớn rồi! ************ Thế giới thiên kiếp của Cật Qua Thánh Quân. 'Tử Tiêu Thần Lôi' phía trên bị mạng lưới công đức của Cật Qua Thánh Quân chặn đứng, nhưng không ngờ phía dưới lại có kiếp hỏa phun trào, giáp kích hai mặt.

Tống Thư Hàng một hơi kích hoạt ba mươi ba loại bí pháp bộc phát kim thân, thậm chí bắt đầu cân nhắc có nên tự bạo Kim Đan không......

Ngay lúc này, bên cạnh cậu đột nhiên rung động nhẹ.

Sau đó, một thanh cự kiếm dài hai trăm mét đâm ra từ hư không.

Cự kiếm vừa xuất hiện đã cộng minh với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Thánh kiếm Chung Yên!” Tuy bộ 'Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú' này đã tặng cho Bạch tiền bối Two, nhưng bản chất nó vẫn là bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng!

Nó vừa xuất hiện đã có thể ngay lập tức trở thành chiến lực của Tống Thư Hàng.

Mà Thánh kiếm Chung Yên sau khi xuất hiện, ngay lập tức cảm ứng được tâm ý của Tống Thư Hàng, cảm nhận được cậu cần sức mạnh để trấn áp ý chí kiếp hỏa bên dưới.

Thế là, cự kiếm dài 200m tự chủ vung vẫy.

Một kiếm chém xuống, hàng vạn đạo kiếm khí tung ra, vạn vật đều mang theo hơi thở chung yên.

Vạn đạo kiếm khí cắm trên mặt đất, ngưng tụ không tan, như thể những cây cột phong ấn.

Thiên kiếp địa hỏa không thua gì 'Tử Tiêu Thần Lôi' bị cưỡng ép trấn áp.

Trong nhất thời, kiếp hỏa cư nhiên không cách nào đột phá sự phong tỏa của vạn đạo kiếm ý này!

Khác với 'Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ' cần linh lực của Tống Thư Hàng duy trì hoàn toàn, Thánh kiếm Chung Yên tự mang năng lượng cường đại. 'Oong~~' Thánh kiếm sau khi hoàn thành nhiệm vụ đẹp mắt, bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, phát ra tiếng kiếm minh nhè nhẹ, thể hiện sự vui sướng của nó.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên thánh kiếm.

Kiếm và cậu tâm ý tương thông, huyết mạch tương liên.

Tống Thư Hàng lỡ tay, theo thói quen thi triển một phát 'Dưỡng Đao Thuật' - thói quen thuần thục, gần đây mỗi lần Xích Tiêu Kiếm tiền bối hoàn thành nhiệm vụ, Tống Thư Hàng đều cho ông ấy một phát 'Dưỡng Đao Thuật'.

Thế nên, vừa thấy Thánh kiếm Chung Yên vui sướng là cậu lại lỡ tay.

Sau khi tiếp nhận 《Dưỡng Đao Thuật》, tiếng kiếm minh của Thánh kiếm Chung Yên trở nên lớn hơn.

Nó cũng ăn 'Dưỡng Đao Thuật', và truyền đạt ý niệm rất thoải mái cho Tống Thư Hàng.

“Cái 《Dưỡng Đao Thuật》 này quả nhiên thực ra là biến chủng của 《Dưỡng Kiếm Thuật》, thậm chí rất có thể giữa hai cái căn bản không có sự khác biệt.” Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý nghĩ như vậy.

Bất kể là đao hay kiếm đều có thể sử dụng.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn nghi ngờ, biết đâu 《Dưỡng Đao Thuật》 còn có thể dùng cho khiên, cung tên, khôi giáp các loại bảo vật nữa kìa, có cơ hội cậu sẽ đi thử xem.

Ngoài ra, khi tay cậu đặt lên thánh kiếm, liền cảm ứng được một lõi năng lượng mạnh mẽ bên trong 'Thánh kiếm Chung Yên'.

Ở vị trí chuôi kiếm có một thứ gì đó như trái tim đang đập mạnh mẽ.

“Hóa ra là thứ này.” Cậu liếc mắt cái nhận ra ngay.

Chính là 'trái tim dự phòng' của đại lão tinh cầu có mắt kia.

Thời gian trước, lúc Yến Thực Tiên khai mạc.

Khi đó, đại lão tinh cầu có mắt bị nhốt vào phòng tối, Chung Yên Thần Giáo mất đi 'thần linh', giáo chúng rơi vào tuyệt vọng.

Nhân cơ hội đó, Bạch tiền bối Two lập cục, dùng kế lừa được 'trái tim dự phòng' này từ Chung Yên Thần Giáo.

Hắn muốn nghiên cứu trái tim này, rồi lắp nó vào 'Tiểu thái dương Nhĩ mang ba T2333 hào', để tiểu thái dương trở thành vũ khí giết chóc thực sự.

Nhưng sai sót ngẫu nhiên, trái tim dự phòng của 'đại lão tinh cầu có mắt' bị Tống Thư Hàng có được, còn dung hợp với 'Chiến xa Hà Long Thần Hành' của cậu lúc đó.

Sau đó, Tống Thư Hàng trực tiếp đem 'Chiến xa Hà Long Thần

Hành' đã dung hợp trái tim dự phòng của đại lão tinh cầu đi đổi với Bạch tiền bối.

Bây giờ xem ra, Bạch tiền bối Two vẫn chưa kịp di thực trái tim dự phòng đi.

Cũng may là Bạch tiền bối chưa di thực trái tim này.

Như vậy, Thánh kiếm Chung Yên có thể mở hết công suất, sẽ là một trợ thủ đắc lực cho lần độ kiếp này!

"Nhưng mà, sao Bạch tiền bối Two lại biết mình cần giúp đỡ?

Còn truyền tống thánh kiếm tới giúp mình một tay?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

"A a a, đây là nơi quái quỷ gì vậy?" Lúc này, một giọng nói vang lên bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, thân ảnh Thương Thử hào hiện ra.

Nó vừa xuất hiện, khắp người phát ra tiếng cháy xèo xèo, lông cháy đen một mảng.

Thiên kiếp có sự khắc chế tuyệt đối với sinh vật Cửu U.

Mà trong 'Thế giới Thiên kiếp' này, đâu đâu cũng là hơi thở và sức mạnh thiên kiếp, đối với tà ma chuột hầm mà nói, nơi này chẳng khác nào địa ngục.

"Sao ngươi lại tới đây?" Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay cởi tấm chăn trên người ra, đắp lên cho Thương Thử hào.

Tấm chăn cùng loại với 'Đại lão cái gì cũng bán' này có khả năng che giấu hơi thở cực mạnh, còn có một mức độ phòng ngự nhất định.

Sau khi đắp chăn, tổn thương trên người Thương Thử hào mới dừng lại.

“Sao ta lại tới đây?

Ngươi còn hỏi ta sao lại tới đây, cái tên gia hỏa không có lương tâm nhà ngươi.” Thương Thử hào lập tức bùng nổ: “Ta quả nhiên là con dế nhũi Cửu U ngu xuẩn, cư nhiên lại chọn giúp đỡ ngươi.” Tống Thư Hàng: “???” Thương Thử hào lại liếc nhìn Tống Thư Hàng: “Nhức mắt quá.” Tống Thư Hàng: “......” Cậu đưa tay vẩy một cái, 'Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú' bên cạnh bao phủ lên người, che chắn cơ thể lại.

“Đây là nơi nào, ta có dự cảm chẳng lành.” Thương Thử hào lại hỏi.

Tống Thư Hàng: “Muốn nghe lời thật hay lời giả?” “Nói nhảm!” Thương Thử hào giận dữ.

Tống Thư Hàng: “Thiên kiếp 8 thăng 9.” “Đù nhà ngươi!” Thương Thử hào phát ra tiếng gầm thét không phù hợp với thể hình của nó.

“Tại sao ngươi lại xuất hiện trong thiên kiếp 8 thăng 9?

Ngươi không phải là một tên Huyền Thánh hàng dỏm sao?

A!

Ngươi nói cho ta biết, rốt cuộc là chuyện gì thế này?” Thương Thử hào gào thét.

Tống Thư Hàng: “......” Không biết tại sao, nhìn Thương Thử hào gào thét, cậu lại nhớ đến video 'Sóc đất gào thét' mấy năm trước......

“Thực ra là vì tôi nhận được một tin nhắn mời từ 'Cật Qua tiền bối', sau đó tôi lỡ tay ấn 'Có', thế là bị cuốn vào đây.” Tống Thư Hàng đơn giản giải thích cho Thương Thử hào nguyên nhân mình xuất hiện ở thiên kiếp 8 thăng 9.

Thương Thử hào nghe xong thì im lặng, hồi lâu không phát ra tiếng nào.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một điểm: “Ngươi cũng là nhất thời lỡ tay?

Chương 1924

Nên mới vào đây?" Thương Thử hào quấn chăn, ngẩng đầu nhìn trời.

Thật uất ức, thật khó chịu, lần này nó thật sự không phải lỡ tay.

"Cảm ơn, rất xin lỗi vì đã kéo ngươi vào." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa xoa đầu Thương Thử hào – cậu đã đoán được nguyên nhân, Thương Thử hào chắc chắn là nhận được khung lựa chọn kiểu 'Bá Tống cầu cứu'.

Sau đó, lần này nó chắc chắn cũng đã ấn 'Có'.

Trong lòng Thương Thử hào càng thêm uất ức.

"Nếu chúng ta có thể sống sót rời khỏi thiên kiếp 8 thăng 9, lúc đó tôi nhất định sẽ triệt để nắm vững hai viên Lưu Ly Kim Đan, không để chúng tùy tiện phát tin nhắn lung tung nữa." Tống Thư Hàng nói khẽ.

"Thiên kiếp 8 thăng 9 còn phải độ bao lâu nữa?" Thương Thử tà ma đau lòng hỏi.

"Chắc là còn 999 ngày nữa?" Tống Thư Hàng trả lời.

"Nghĩa là thiên kiếp nghìn ngày mới chỉ bắt đầu?" Thương Thử tà ma: "Chết chắc rồi, hết cứu rồi, viết di chúc thôi." Chủ nhân ơi, lần này con chết chắc rồi, sắp thân tử đạo tiêu dưới thiên kiếp, kiếp sau cũng không thể hầu hạ ngài nữa rồi.

Bởi vì ngay cả kiếp sau con cũng không còn nữa.

"Đừng từ bỏ hy vọng, dù chỉ còn một tia hy vọng chúng ta cũng phải nắm lấy." Tống Thư Hàng nói, tay cậu đặt trên 'Thánh kiếm Chung Yên', ánh mắt chằm chằm nhìn vào kiếp hỏa bên dưới.

Hàng vạn đạo kiếm khí chỉ có thể phong tỏa kiếp hỏa một lúc, không biết lúc nào sẽ bị đột phá, cậu phải luôn đề phòng.

“Thiên kiếp nghìn ngày mới có ngày đầu tiên mà uy lực đã mạnh đến mức này rồi......

Sau đó ta lại vào đây, hết cứu rồi.” Thương Thử hào thở dài nói: “Đừng quên ta là tà ma Cửu U, vả lại ta cũng sắp độ ma kiếp rồi.

Hiện giờ với trạng thái của ta, một khi lẫn vào thiên kiếp, uy lực thiên kiếp sẽ tăng vọt.

Tóm lại, tranh thủ lúc uy lực thiên kiếp chưa cường hóa, viết di chúc đi.” “Có lẽ vẫn còn một cách.” Tống Thư Hàng nhanh chóng lấy ra một đồng 'Kim hồn tệ phục sinh' giao cho Thương Thử tà ma, cấp tốc giải thích: “Cầm lấy đồng Kim hồn tệ phục sinh này, trước khi thiên kiếp cường hóa, tôi giết ngươi một lần trước.

Nếu ngươi có thể bốc trúng lựa chọn 'Phục sinh sau mười năm', ngươi có thể tránh được trận thiên kiếp này.” Thương Thử hào nghe vậy, mắt sáng lên.

Nó nhanh chóng nhận lấy Kim hồn tệ, nói: “Đệt, Bá Tống hiệu ngươi đúng là thiên tài, cái trò quái quỷ này cũng nghĩ ra được.

Xem ra ngươi già đi không chỉ là vẻ bề ngoài, ngay cả não cũng trưởng thành rồi.

Mau mau mau, nhân lúc thiên kiếp chưa cường hóa, một đao đâm chết ta đi!” Tống Thư Hàng: “???” Già đi không chỉ là vẻ bề ngoài?

Có điều, giờ không phải lúc nghĩ nhiều thế này.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, nắm lấy 'Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm', một kiếm đâm về phía Thương Thử hào.

Chỉ cần không chết dưới 'thiên kiếp nghìn ngày', Thương Thử hào có thể sử dụng Kim hồn tệ phục sinh.

Chỉ cần có cơ hội tung ra mặt trái, nó sẽ được cứu.

Coong!!

Mũi kiếm đâm vào bụng nhỏ của Thương Thử hào, sau đó phát ra tiếng kim loại va chạm, bắn ra một chuỗi hỏa hoa.

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác.

Kiếm này của cậu không hề nương tay, là một kiếm dốc toàn lực, hơn nữa trong tay cậu là 'Lão Viên Thánh Sư lợi kiếm', pháp khí bát phẩm sắc bén vô song.

Nhưng trên da bụng Thương Thử hào có một tầng bảo quang đen kịt sáng lên, đây là một tầng ánh sáng phòng ngự siêu bát phẩm, chặn đứng kiếm này của cậu.

“Hỏng bét, quên mất pháp khí phòng ngự chủ nhân cho ta vẫn chưa tháo ra, còn có cả phù bảo nữa.” Thương Thử hào nhanh chóng tháo trang bị và pháp khí độ kiếp của mình xuống, nhét vào một chiếc nhẫn nhỏ.

Sau đó nó nắm chặt Kim hồn tệ phục sinh, giơ cao lên, để lộ bụng mình: “Mau mau mau, đâm ta lần nữa đi.

Nhớ nhặt xác giùm ta, trang bị cũng đừng vứt nhé.” Tống Thư Hàng gật đầu, lại giơ kiếm lên.

Ngay lúc này, trời đất chấn động, cả không gian độ kiếp dường như đang rung chuyển.

Tiếp đó, có một cây cột đang rực cháy dữ dội cắm mạnh xuống từ mây kiếp.

Cây cột này cưỡng ép phá vỡ phòng ngự của 'mạng lưới công đức', cắm vào mặt đất.

Trên đó có một tầng quầng sáng đỏ rực loang loáng ra, trong phạm vi quầng sáng bao phủ, vạn vật đều hóa thành tro bụi.

Cật Qua Thánh Quân: “Đây là thứ gì vậy?” Thiên kiếp dường như lại bắt đầu biến dị?

Đây tuyệt đối là lần thiên kiếp thăng trầm nhất mà ông từng trải qua trong đời.

“Hỏng rồi, Kiếp Phạt Chi Trụ - Tịnh Hỏa Trụ rơi xuống rồi.” Thương Thử tà ma vẻ mặt tuyệt vọng, thiên kiếp đã cường hóa, hết hy vọng rồi.

Xoẹt!

Lúc này, Tống Thư Hàng một kiếm đâm lên người nó, đâm xuyên qua.

Một kiếm hai lỗ, thấu tim mát rượi, tâm hồn bay bổng.

“A a a~~ Muộn rồi a, thiên kiếp đã cường hóa rồi, giết ta cũng vô dụng thôi, đệt sao còn đâm ta nữa!

A a a~~” Thương Thử hào thảm thiết kêu lên.

“Như vậy ít nhất ngươi cũng không chết dưới thiên kiếp nghìn ngày.

Đi tung đồng xu phục sinh đi, nhất định phải tung ra mặt trái đấy, tuyệt đối không được để Kim hồn tệ dựng đứng đâu.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói: “Là tôi liên lụy ngươi, kéo ngươi vào trận thiên kiếp này.

Cho nên, ít nhất không thể để ngươi gặp chuyện gì.

Nếu không, tôi không biết ăn nói thế nào với Bạch thỏ tiền bối.” Thương Thử tà ma phun máu, đầu ngoẹo sang một bên, tử ẹo.

Đồng thời, nó giơ cao Kim hồn tệ phục sinh rồi biến mất không thấy tăm hơi......

Quá trình phục sinh đã khởi động.

Trước khi tử ẹo, trong lòng nó cư nhiên nảy sinh một chút cảm động – Tống Thư Hàng dáng vẻ đại thúc trông thuận mắt hơn dáng vẻ tiểu thanh niên nhiều, vả lại cũng dịu dàng hơn hẳn?

Tuy rằng một kiếm đâm chết nó, nhưng Tống Thư Hàng phiên bản đại thúc cảm giác hiểu lòng người hơn.

Thấy Kim hồn tệ phục sinh trong tay Thương Thử hào đã có hiệu lực, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Vấn đề của Thương Thử hào tạm thời giải quyết, chỉ cần nó không nghịch thiên tung ra 'Kim hồn tệ dựng đứng' thì tạm thời sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Cậu thu hồi lợi kiếm, nhét 'thi thể' của Thương Thử hào vào không gian vòng tay, rồi cho tấm chăn 'cùng loại với đại lão cái gì cũng bán' bay lại quấn lên người mình.

Sau đó, cậu lại nhìn về phía Tiểu Âm Trúc đang nằm ngủ ngon lành trên 'Khiên Chuyên Gia Vương Bá' bên cạnh – có nên cho Lý Âm Trúc một kiếm luôn không?

Nếu chết dưới thiên kiếp nghìn ngày thì cũng giống như chết dưới 'Thiên phạt', không còn khả năng phục sinh nữa.

“Xin lỗi nhé, Âm Trúc.” Tống Thư Hàng nghiến răng, hạ quyết tâm.

“Bá Tống tiểu hữu, cậu lại làm cái gì vậy?

Thiên kiếp đang biến hóa, cậu mau qua đây!” Đột nhiên, Cật Qua Thánh Quân sốt sắng gọi trong hư không.

Tống Thư Hàng lập tức ngẩng đầu nhìn lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu phát hiện không gian thiên kiếp lấy cây 'Tịnh Hỏa Trụ' kia làm trung tâm, bị chia làm đôi.

Giống hệt như cách phân tách của lẩu uyên ương vậy.

Cật Qua Thánh Quân và Công đức xà mỹ nhân ở bên kia......

Cậu và Tiểu Âm Trúc ở bên này.

“Không ổn, muộn rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Thế giới thiên kiếp bị cắt đứt, cậu không thể hội quân với Cật Qua Thánh Quân.

Ầm đùng đùng~ Trên bầu trời, tiếng sấm vẫn còn đó.

Nhưng 'thiên kiếp nghìn ngày' lại tạm dừng trong chốc lát.

Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân có thể cảm nhận rõ ràng thiên kiếp đang điều chỉnh.

Mười hơi thở sau, thiên kiếp tái khởi.

Đầu tiên là vị trí của Cật Qua Thánh Quân, lại có thêm một đợt 'Tử Tiêu Thần Lôi' rơi xuống.

Nhưng bất kể số lượng hay uy lực đều đã giảm xuống rất nhiều.

Uy lực 'thiên kiếp nghìn ngày' giảm xuống mức tương đương với tu sĩ độ kiếp 8 thăng 9 bình thường, cùng lắm chỉ mạnh hơn một chút xíu.

Cật Qua Thánh Quân dựa vào mạng lưới công đức là có thể dễ dàng chặn đứng toàn bộ số 'Tử Tiêu Thần Lôi' đã suy yếu này, không tốn chút sức lực nào.

“Nếu là thiên kiếp nghìn ngày cấp độ bình thường thế này, ta hoàn toàn có thể trụ được đến cuối cùng!” Cật Qua Thánh Quân thầm tự tin.

Chỉ cần thiên kiếp không tăng cường điên cuồng, ông không sợ gì cả. 【Nếu thiên kiếp của mình đã giảm xuống mức bình thường mà mình có thể chịu được, vậy thì thiên kiếp bên phía Tống Thư Hàng tiểu hữu chắc cũng khôi phục bình thường rồi nhỉ?

Bản thân cậu ấy ở cấp độ 5 thăng 6, thứ phải chịu chắc là lục phẩm thiên kiếp chứ?】 Cật Qua Thánh Quân nghĩ vậy, quay đầu nhìn sang nửa kia của thế giới thiên kiếp.

Sau đó, ông thấy ở khu vực độ kiếp của Tống Thư Hàng, trong mây kiếp hiện ra gần trăm viên 'bom hạt nhân thiên kiếp'.

Sức phá hoại của mỗi viên bom hạt nhân thiên kiếp đều tương đương với 'Tử Tiêu Thần Lôi nhược hóa' bên phía ông. 'Uy lực thiên kiếp không giảm đi, chỉ có hình thái thay đổi sao?

Chẳng lẽ thế giới thiên kiếp ngăn cách chúng ta ra chủ yếu là nhắm vào thuộc tính khác nhau của chúng ta mà giáng xuống những thiên kiếp khác nhau?' Cật Qua Thánh Quân thầm nghi hoặc.

Đang lúc ông suy nghĩ, bom hạt nhân thiên kiếp bên phía Tống Thư Hàng lại phát sinh biến hóa.

Ngay khoảnh khắc cuối cùng bom hạt nhân thiên kiếp ngưng tụ thành hình, từ Kiếp Phạt Chi Trụ có một luồng hỏa diễm phun ra, hòa vào trong những quả bom này, trực tiếp nâng sức phá hoại của bom hạt nhân thiên kiếp lên mấy bậc!

“Sao có thể như vậy được!” Cật Qua Thánh Quân thất thanh kêu lên.

Đùa gì vậy, tại sao uy lực thiên kiếp bên phía Thư Hàng tiểu hữu còn cường hãn hơn cả bên phía ông?

Không phải ông chê uy lực thiên kiếp bên mình quá thấp, ý ông là, tại sao thiên kiếp bên phía Tống Thư Hàng lại còn được cường hóa nữa?

Lúc này, Công đức xà mỹ nhân trên người Cật Qua Thánh Quân mở mắt ra.

Cô chắp hai tay lại, kết một cái ấn công đức: “Biển Tinh Tú Công Đức!” Trong nháy mắt, Cật Qua Thánh Quân cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình lại bị rút đi hơn một nửa – lần này ông đang ở trạng thái 'bùng nổ đốt cháy thọ nguyên' đấy nhé.

Nghĩa là, pháp thuật mà Công đức xà mỹ nhân giải phóng lần này còn tiêu hao lớn hơn cả 'Hình chiếu Dao Trì Tiên Cảnh' lúc trước.

Khoảnh khắc sau, một vùng biển công đức màu vàng kim hiện lên dưới chân Cật Qua Thánh Quân, đỡ lấy thân hình ông, phòng ngự cho vị trí bên dưới cơ thể ông.

Thi pháp xong xuôi, Công đức xà mỹ nhân khẽ nhảy lên, giải trừ《Bí pháp hóa thân phụ thể công đức》.

Thân hình cô hóa thành các hạt nhỏ, biến mất không thấy tăm hơi.

Chương 1925

Khi xuất hiện lại, cô đã trở về sau lưng Tống Thư Hàng: “Bên kia không cần tôi giúp nữa rồi.” “Như vậy cũng tốt, ít nhất sẽ không liên lụy đến việc độ kiếp của Cật Qua tiền bối nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Công đức xà mỹ nhân khẽ gật đầu, hộ vệ Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức lấp lánh hiện lên.

Trên hư không, những quả bom hạt nhân thiên kiếp vốn đang định rơi xuống bỗng khựng lại một chút.

Sau đó, thiên kiếp vốn được cường hóa lại bắt đầu suy yếu rõ rệt.

Tống Thư Hàng: “???” Cái thiên kiếp này đang chơi trò gì vậy?

Lúc thì tăng cường, lúc thì suy yếu, đây không phải là đang đánh đòn tâm lý đấy chứ?

Ngày xưa thiên kiếp biết dùng binh pháp, gần đây còn nâng cấp cả cây công nghệ, giờ lại còn chơi cả chiến thuật tâm lý nữa, hoàn toàn không cho người độ kiếp đường sống mà.

“Tứ phương uy nghi, văn thuyết chư thiên dữ hộ trì.” (Uy nghi bốn phương, nghe nói chư thiên đều hộ trì) Từ miệng Công đức xà mỹ nhân phát ra giọng của 'Cật Qua Thánh Quân' – câu này chắc là lời thoại Cật Qua Thánh Quân từng nói lúc nào đó, nhưng Tống Thư Hàng hoàn toàn không có ấn tượng.

“Tiên tử, nói tiếng người đi.” Tống Thư Hàng nói.

Công đức xà mỹ nhân nghiêng đầu: “Ngươi đoán xem?” Tống Thư Hàng: “......” Chẳng lẽ, thiên kiếp suy yếu có liên quan đến việc Công đức xà mỹ nhân trở về?

Giới tu sĩ lưu truyền một giả thuyết: Nếu tu sĩ có lực công đức nồng hậu, khi độ kiếp sẽ có ưu thế.

Không chỉ ở khâu 'Tâm Ma Kiếp', mà ở cả khâu thiên kiếp bình thường cũng sẽ có ưu thế.

Giả thuyết này được truyền bá rất rộng, ngay cả một người mới bước vào tu hành không lâu như Tống Thư Hàng cũng từng nghe các tiền bối trong 'Nhóm Cửu Châu số 1' nhắc đến khi nói chuyện phiếm.

Giờ xem ra, giả thuyết này rất có thể là thật.

Tống Thư Hàng vẫn rất tự tin vào cường độ 'Ánh sáng công đức' @#%x tiên tử của mình.

Công đức xà mỹ nhân so với ánh sáng công đức của phần lớn bát phẩm Huyền Thánh sau khi 'Huyền Thánh giảng pháp' còn mạnh hơn nhiều.

Có lẽ chính vì có Công đức xà mỹ nhân gia trì nên thiên kiếp trên bầu trời mới bắt đầu suy yếu.

Nói chung, đây là chuyện tốt.

Trên hư không, bom hạt nhân thiên kiếp lại một lần nữa suy yếu trở lại uy lực của 'Tử Tiêu Thần Lôi' trước đó.

Sự cường hóa mà Thương Thử tà ma mang lại cho thiên kiếp và sự gia trì ánh sáng công đức của Công đức xà mỹ nhân đã bù trừ lẫn nhau.

Gần trăm quả bom hạt nhân thiên kiếp hú hét bắt đầu rơi xuống.

“Hai đợt.” Lúc này, Công đức xà mỹ nhân ghé sát tai Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Không có Cật Qua Thánh Quân gia trì, hiện giờ tôi chỉ có thể dựa vào 'Bình Thiên Quan', duy trì tiêu hao bằng năng lượng nạp từ chỗ Cật Qua Thánh Quân, tối đa đỡ cho cậu được hai đợt thiên kiếp, sau đó...... cậu phải tự nghĩ cách thôi.” Công đức xà mỹ nhân nói.

Trong kho lời thoại không có câu nào phù hợp, chỉ có thể dựa vào diễn xuất bản sắc của cô thôi, lỗ to rồi.

Phí ra sân bằng giọng thật của cô cao lắm đấy.

Nói xong, cô khẽ đẩy 'Bình Thiên Quan', một lần nữa triển hiện hình thái Nữ Đế.

Khi bom hạt nhân thiên kiếp rơi đến một vị trí nhất định, Công đức xà mỹ nhân điên cuồng triệu hồi hình chiếu 'Công Đức Điện'.

Mười cái, trăm cái, nghìn cái!

Cả bầu trời đều bị hình chiếu 'Công Đức Điện' bao phủ, dày đặc...... vô cùng hùng vĩ.

Cứ như thể 'Viễn cổ Thiên Đình' tái sinh vậy, hàng ngàn cung điện hoa lệ trôi lơ lửng giữa không trung, tiên khí lượn lờ.

Công đức xà mỹ nhân thoát khỏi hình thái Nữ Đế, năng lượng trong Bình Thiên Quan một lần nữa bị tiêu hao sạch sành sanh.

“Xin chào, lưu lượng ma lực ngoại mạng tháng này của bạn đã hết sạch......

Vui lòng tiến hành nạp tiền.” Công đức xà mỹ nhân nói bằng giọng thông báo hệ thống nạp tiền ma lực.

Ý cô là: Năng lượng dùng hết rồi, đợi hình chiếu 'Công Đức Điện' trên trời tiêu hao hết, thì phải dựa vào chính Tống Thư Hàng nghĩ cách chống đỡ thiên kiếp thôi.

Tống Thư Hàng: “Tôi chỉ là một Huyền Thánh hàng dỏm, một tu sĩ ngũ phẩm bình thường thôi mà.” “Chọn một cách chết đi, muốn chết thế nào?” Công đức xà mỹ nhân lại nói, lần này phát ra giọng của

Bạch tiền bối Two.

Tống Thư Hàng: “Dừng lại mau!” “Sướng......

Sướng đến chết?” Công đức xà mỹ nhân tự hỏi tự trả lời – đây là giọng của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ôm ngực mình, tôi cảm thấy tương lai người giết chết tôi chắc chắn sẽ là chứng nhồi máu cơ tim.

Ngoài ra, để ứng phó với thiên kiếp tiếp theo, Tống Thư Hàng chỉ còn một thủ đoạn cuối cùng.

Cậu đưa tay đặt lên 'Thánh kiếm Chung Yên'.

Trái tim dự phòng của 'đại lão tinh cầu có mắt' trong thánh kiếm đã giúp Tống Thư Hàng có thêm một lựa chọn.

Thời gian hai đợt thiên kiếp......

đủ rồi!

“Thử xem sao.” Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, ý thức nhập vào viên tiểu Kim Đan trong đan điền thứ nhất.

Theo ý chí của cậu, cấu đồ Kim Đan 'vẫn là Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ' bắt đầu sáng rực lên.

Đây là bức 'cấu đồ Kim Đan' đầu tiên của cậu, cũng là bức bí ẩn nhất – vì cho đến tận bây giờ Tống Thư Hàng vẫn chưa phát hiện ra 'nét vẽ điểm nhãn' còn thiếu của bức cấu đồ này nằm ở đâu.

“Sụp đổ đi, Thánh thành.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Theo ý chí của cậu, bức cấu đồ Kim Đan 'Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ' kia ầm ầm đổ nát, sụp đổ tan tành.

Ngay sau đó, người đàn ông mặc kim giáp trước Thánh thành ngửa mặt lên trời gào thét, phát ra tiếng bi minh – người đàn ông này đại diện cho chính Tống Thư Hàng. 【Hai bộ 'Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú', cộng thêm trái tim dự phòng của đại lão tinh cầu có mắt cung cấp đủ năng lượng, có lẽ sẽ thành công.】 Bước tiếp theo.

“Nhảy ra khỏi Kim Đan đi.” Tống Thư Hàng nói.

Trên cấu đồ Kim Đan, bóng hình người đàn ông kim giáp kia mạnh mẽ nhảy ra ngoài.

Trong sát na, trong thế giới cảm quan của Tống Thư Hàng, thời gian dường như ngưng đọng lại.

Bất kể là thiên kiếp bên ngoài, hay là Công đức xà mỹ nhân, toàn bộ đều đứng yên không động đậy.

Trong cảm quan của cậu, thứ duy nhất đang chuyển động là hình phản chiếu của chính mình trong vùng biển đen kịt dưới chân.

Hình phản chiếu của cậu vặn vẹo, hóa thành người đàn ông kim giáp trên cấu đồ Kim Đan.

Trên mặt người đàn ông kim giáp tràn đầy đau khổ, điên cuồng, tuyệt vọng, không cam lòng......

Tống Thư Hàng đã nhìn thấy mặt hắn.

Đó là một gương mặt đại thúc phong trần, cảm giác tầm 35 đến 40 tuổi, tóc đã có chút bạc màu.

Đây chính là dáng vẻ của mình khi già đi sau này sao?

Đẹp lão phết đấy chứ.

Tống Thư Hàng cảm thấy, mình ở dáng vẻ đại thúc cư nhiên lại cực kỳ đẹp trai, khí chất u buồn nơi chân mày đặc biệt mê người.

Trong hình phản chiếu, người đàn ông kim giáp quỳ rạp xuống đất, điên cuồng ôm đầu gào thét, lấy đầu đập đất.

Sau lưng Tống Thư Hàng, 'Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ' sụp đổ lúc trước lại một lần nữa ngưng tụ lại.

Đồng thời 【Thánh kiếm Chung Yên】 giải thể, hòa làm một thể với các bộ phận của 【Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ】.

Trong hình phản chiếu, người đàn ông kim giáp thể hình tăng vọt, hóa thành một người khổng lồ cao 60 mét.

Trên hình phản chiếu, hai bộ pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú lắp ráp lên người Tống Thư Hàng, hóa thành một người khổng lồ thép cao sáu mươi mét.

Thành công rồi.

Ngoài ra......

Vị trí xuất hiện của Tống Thư Hàng không phải là đầu hay tim hay mấy chỗ lõi của người khổng lồ thép.

Cậu xuất hiện ở vị trí nắm đấm phải của người khổng lồ thép, đó là vị trí hạch tâm 'Găng tay võ sĩ kình nghịch' của bộ 'Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú' của cậu.

Còn ở vị trí trái tim, chính là vương tọa của 'trái tim dự phòng đại lão tinh cầu có mắt'.

Cứ có cảm giác như bị chiếm mất tổ vậy.

Cuối cùng......

Dưới chân Tống Thư Hàng, 'Chiến sĩ kim giáp' kia từ mặt biển bò lên.

Một lúc sau, bóng dáng hắn hòa vào người khổng lồ thép của Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ thép dường như được rót vào 'linh hồn', trên mũ bảo hiểm ngưu vương một sừng có một tầng mặt nạ hạ xuống, từ đôi mắt người khổng lồ thép lóe lên ánh sáng đỏ rực.

Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú, trạng thái Phản 1 【Sau khi Thánh thành sụp đổ......

Gã khổng lồ hủy diệt vạn vật】.

Hình thái hủy diệt bóng tối tương ứng với 【Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ】.

Đây là trạng thái mà chỉ những người đàn ông sở hữu cả hai bộ 'Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú' mới có thể thi triển.

Ừm, phụ nữ cũng không thành vấn đề.

Ầm đùng đùng~~ Bom hạt nhân thiên kiếp nổ tung.

Hàng ngàn 'hình chiếu Công Đức Điện' sụp đổ hơn một nửa.

Tiếp đó, đợt bom hạt nhân thiên kiếp thứ hai rơi xuống...... trực tiếp quét sạch toàn bộ số hình chiếu Công Đức Điện còn lại.

Giống như @#%x tiên tử dự tính, cô đã che chắn cho Tống Thư Hàng được hai đợt thiên kiếp.

“Tiếp theo, đến lượt chúng ta lên.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói. 'Trái tim dự phòng của đại lão tinh cầu có mắt' cung cấp năng lượng cuồn cuộn không dứt – đừng nói là thiên kiếp nghìn ngày, thiên kiếp nghìn năm tôi cũng độ cho mà xem.

Ừm, với điều kiện là 'người khổng lồ thép' của tôi không bị rã rời.

Đợt bom hạt nhân thiên kiếp thứ ba rơi xuống.

Người khổng lồ hủy diệt bước những bước lớn, tiến về phía bầu trời.

Chương 1926

Mỗi bước đạp ra lại có một đóa sen đen khổng lồ ngưng tụ, đỡ lấy thân hình đồ sộ của hắn.

“Trinh nữ sắt gấu khổng lồ.” Người khổng lồ hủy diệt vung tay.

Pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú Hùng Viêm Quân Đoàn Chiến Cổ + Thử Ma Ngược Sát Đảo Thứ hiển hiện, cả hai lắp ráp lại, hóa thành một dụng cụ tra tấn hình Trinh Nữ Sắt dạng gấu.

Trinh nữ sắt gấu khổng lồ mở ra, một hơi nuốt chửng hơn mười quả bom hạt nhân thiên kiếp vào bên trong.

Dụng cụ tra tấn đóng sập lại, mạnh mẽ thu nhỏ.

Ầm ầm ầm~~ Khói bụi nổ tung phun ra từ những khe hở của 'Trinh nữ sắt gấu khổng lồ'.

Có trái tim dự phòng của đại lão cung cấp năng lượng, uy lực của 'Người khổng lồ hủy diệt' tăng vọt.

“Máy chém vương giả.” “Tháp hình kiếm.” “Thập tự giá chết chóc.” “Lưới đao.” “Vạn kiếm xuyên tâm.” “Kéo hình giao long vàng.” Người khổng lồ hủy diệt uy phong lẫm liệt, khí thế phi phàm.

Có điều chiêu thức hơi có vẻ sai sai......

Nhưng nhìn chung, cho đến hiện tại vẫn có thể trụ được.

Về phương diện năng lượng thì không cần lo lắng, trái tim dự phòng của đại lão đó là cấp bậc 'Trường sinh giả', vả lại còn là năng lượng của Trường sinh giả đỉnh phong, hoàn toàn không tồn tại vấn đề bị vắt kiệt.

Thứ duy nhất cần lo lắng là hai bộ 'Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú' cấu thành nên 'Người khổng lồ hủy diệt' chỉ là pháp khí bát phẩm, đây là điểm yếu.

Nếu cường độ thiên kiếp lại tăng vọt lần nữa, e là cơ thể người khổng lồ hủy diệt sẽ không chịu đựng nổi.

“Thông thường mà nói, uy lực thiên kiếp nghìn ngày sẽ tăng dần dần, không tăng vọt quá nhiều một lúc.

Trừ khi đến giai đoạn ngày cuối cùng của 'thiên kiếp nghìn ngày'.” Công đức xà mỹ nhân lại một lần nữa diễn xuất bản sắc.

Hôm nay số lần cô diễn xuất bản sắc còn nhiều hơn cả nửa năm qua cộng lại, cô thật đau lòng cho chính mình vì chưa kịp nâng cấp kho lời thoại.

Tống Thư Hàng tự cổ vũ bản thân: “Trụ tiếp đi, trụ đến ngày cuối cùng của thiên kiếp nghìn ngày, mình phải làm kẻ hàng dỏm đến cùng.

Huyền Thánh hàng dỏm đã không còn thỏa mãn được mình nữa rồi, mình phải trở thành Kiếp Tiên hàng dỏm.” Công đức xà mỹ nhân: “......” Đây có tính là Tống Thư Hàng đang tự giễu không? ************ Trong không gian phục sinh của Thương Thử tà ma.

“Xoay đi, Kim hồn tệ.

Chủ nhân tại thượng, đại cát đại lợi, hãy chúc phúc cho con!” Thương Thử tà ma gào thét – mười năm, nó cần mười năm sau mới phục sinh.

Đồng Kim hồn tệ xoay tít rồi tung lên cao.

Cuối cùng tiếp đất vững chãi, khẽ nảy lên trên mặt đất. ......

Mười phút sau.

“Thả ta ra, Bá Tống hiệu mau thả ta ra.” Giọng của Thương Thử tà ma vang lên.

Tống Thư Hàng vội vàng điểm nhẹ lên pháp khí vòng tay của mình.

Thương Thử hào đã hồi đầy máu nhảy ra khỏi pháp khí.

Tống Thư Hàng nhìn nó, lúc này trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu của nó là một vẻ mặt táo bón.

“Dựng, dựng đứng sao?” Giọng Tống Thư Hàng hơi run rẩy.

Thương Thử tà ma ngẩng đầu nhìn trời: “Ừm.” Thật muốn chết quá.

“Tại sao vào lúc này ngươi lại gặp vận may đỏ như thế chứ?” Tống Thư Hàng thở dài.

Kim hồn tệ dựng đứng, xác suất đó nhỏ đến mức nào chứ!

Cứ tiếp tục thế này không ổn, Bạch tiền bối tại thượng, xin hãy bảo hộ con. 【Tích~ Kết nối 'Bạch tiền bối' thất bại. 'Bạch tiền bối' mà bạn muốn liên lạc không có trong danh sách bạn bè, vui lòng thêm bạn rồi thử liên lạc lại sau.】 Tống Thư Hàng: “......” “Đợi đã, lần sau trước khi kết nối với ai khác thì phải thông báo cho tôi trước, tuyệt đối không được tùy ý kết nối.” Tống Thư Hàng ra lệnh cho hai viên Lưu Ly Kim Đan của mình.

Cái món này đôi khi cũng giống như 'quay số bằng giọng nói', điều khiển rất thiếu nhân tính, không cẩn thận là gọi đi ngay.

Hiện giờ đã không cẩn thận cuốn Thương Thử hào vào thiên kiếp rồi, cậu không muốn thực sự kéo cả Bạch tiền bối vào nữa.

Ừm......

Đợi đã.

Có lẽ Bạch tiền bối có thể là ngoại lệ.

Tuy rằng anh ấy cũng mới thăng cấp bát phẩm Huyền Thánh không lâu, nhưng Tống Thư Hàng luôn có một ảo giác kỳ lạ...... biết đâu Bạch tiền bối có thể solo được cả thiên kiếp cửu phẩm không chừng.

“Tóm lại, đừng có tùy tiện gọi đi nữa.” Tống Thư Hàng lại một lần nữa ra lệnh cho tiểu Kim Đan.

Có những thứ bắt buộc phải ở trạng thái mình có thể kiểm soát được, nếu hoàn toàn không thể kiểm soát thì chỉ mang lại rắc rối khổng lồ cho mình thôi, thà bỏ đi còn hơn.

“Không ổn, a~~” Bên cạnh Tống Thư Hàng, Thương Thử tà ma đột nhiên thảm thiết kêu lên.

Lúc này nó cũng giống như Tống Thư Hàng và Tiểu Âm Trúc, đều ở vị trí nắm đấm phải của 【Người khổng lồ hủy diệt】, được người khổng lồ bảo vệ.

Thế nhưng, lông trên người nó đột nhiên bốc cháy.

Rõ ràng thiên kiếp không rơi trúng nó, đều đã bị người khổng lồ hủy diệt ngăn cản rồi.

“Sao lại thế này?” Tống Thư Hàng vội vàng dùng tấm chăn 'cùng loại với đại lão cái gì cũng bán' che cho Thương Thử hào một lần nữa.

Nhưng lần này, hiệu quả che giấu hơi thở của tấm chăn đã mất tác dụng.

Ngọn lửa trên người Thương Thử tà ma vẫn không ngừng thiêu đốt, bộ lông mượt mà đã cháy đen một mảng, ngọn lửa còn tiến thêm một bước thiêu đốt máu thịt nó.

“Là chức năng thiêu rụi của cây Tịnh Hỏa Trụ kia.” Thương Thử hào cười khổ nói.

Đó là Kiếp Phạt Chi Trụ rơi xuống đặc biệt nhắm vào nó, ở trong phạm vi của Tịnh Hỏa Trụ, dù thiên kiếp không rơi lên người thì nó vẫn sẽ luôn ở trong trạng thái bị thiêu rụi.

Nếu nó là đại lão tà ma cửu phẩm thì còn có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Nhưng nó chỉ là một con tà ma tứ phẩm đáng yêu......

Tối đa mấy phút nữa nó sẽ bị thiêu thành tro bụi.

“Lần này chết thật rồi.” Thương Thử tà ma yếu ớt nói: “Bá Tống hiệu, ngươi còn đạo cụ phục sinh nào khác không?” Tống Thư Hàng cười khổ lắc đầu.

Thương Thử tà ma đau đớn run rẩy, nghiến chặt răng: “Nếu Bá Tống hiệu ngươi có thể sống sót rời khỏi thiên kiếp 8 thăng 9 này, hãy nói với chủ nhân của ta, cả đời này ta chưa từng hối hận......

Mọi chuyện đều là lỗi của thế giới và Bá Tống hiệu ngươi.” “Phải, đều là lỗi của tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Thân hình cậu hơi khuếch tán, đi vào trạng thái sương mù.

Tiếp đó, cậu đưa tay ra, đặt lên người Thương Thử tà ma.

Kiếp hỏa thiêu đốt trên người Thương Thử tà ma có thể làm bỏng lòng bàn tay Tống Thư Hàng – hình thức sương mù của Tống Thư Hàng là phiên bản cực độ suy yếu, chỉ có thể miễn dịch các đòn vật lý thông thường, chứ không thể miễn dịch loại sát thương kiếp hỏa này.

“Giám định bí pháp.” Tống Thư Hàng trực tiếp thúc động thuật giám định.

Cậu cần thông tin về 'chức năng thiêu rụi của Tịnh Hỏa Trụ' này, nếu có thể có cách giải quyết Tịnh Hỏa Trụ thì không còn gì tốt hơn.

Trong làn sương mù, một lượng lớn 'tiên huyết' phun trào ra.

Cùng lúc đó, kết quả giám định hiện lên trong não cậu. 【Thiên kiếp nghìn ngày - Kiếp Phạt Chi Trụ 'Tịnh Hỏa Trụ' sát thương lãnh địa thiêu rụi, có sát thương gia tăng đối với sinh vật Cửu U.

Ở trong lãnh địa thiêu rụi, kiếp hỏa không thể dập tắt, vết thương không thể hồi phục.

Sau khi rời khỏi lãnh địa thiêu rụi, hiệu quả kiếp hỏa biến mất, vết thương có thể điều trị bằng bí pháp trị liệu hệ thủy.】 Muốn dập tắt kiếp hỏa thì chỉ có cách rời khỏi lãnh địa thiêu rụi.

Thế nhưng, nửa 'thế giới thiên kiếp' mà Tống Thư Hàng đang ở toàn bộ đều bị bao trùm trong 'lãnh địa thiêu rụi' của Tịnh Hỏa Trụ, căn bản không có chỗ nào để trốn.

“Có cách nào cách tuyệt hoàn toàn 'lãnh địa thiêu rụi' không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đến cả chăn cùng loại của 'đại lão cái gì cũng bán' + phòng ngự của người khổng lồ hủy diệt cũng không cách tuyệt được lãnh địa thiêu rụi này, phải làm sao đây?

Tống Thư Hàng dốc toàn lực thúc động 'Giám định bí pháp', nhưng lần này 'Giám định bí pháp' cũng không cung cấp thêm được tham khảo nào.

“Tiên tử Lời thề và Chờ đợi, cô có thể bảo vệ Thương Thử hào không?

Thôi bỏ đi, tôi hỏi một câu ngu ngốc quá.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Ánh sáng công đức cũng có thuộc tính khắc chế cực mạnh đối với tà ma Cửu U.

Nếu @#%x tiên tử bảo vệ Thương Thử hào, chỉ làm nó chết nhanh hơn thôi.

Công đức xà mỹ nhân lúc này lùi sang một bên, đi thủ hộ Lý Âm Trúc.

Cô giữ khoảng cách với Thương Thử hào để tránh làm ảnh hưởng đến nó.

Thương Thử hào nghiến chặt răng, chịu đựng nỗi khổ kiếp hỏa thiêu thân.

“Hãy chuyển lời tới chủ nhân, kế hoạch của ngài, ta không thể hoàn thành giúp ngài được rồi.” Thương Thử hào lại lên tiếng, cả người nó đều bị ngọn lửa nuốt chửng, trông cứ như loài ma thú 'chuột hỏa diệm' trong truyền thuyết vậy.

Nhưng đột nhiên, Tống Thư Hàng phát hiện ra ở một mảng nhỏ trên lưng Thương Thử hào...... kiếp hỏa yếu hơn hẳn so với những vị trí khác.

Vị trí đó chính là nơi ngón tay cậu tiếp xúc khi thi triển 'Giám định bí pháp' vừa nãy.

Chẳng lẽ nói......

Thân hình Tống Thư Hàng một lần nữa đi vào hình thức 'sương mù hóa', thắt lưng thất thải lóe sáng.

Sau đó cậu nghiến răng, hai tay ôm lấy Thương Thử tà ma.

Hai tay cậu hóa thành một đoàn sương mù, niêm phong bảo tồn Thương Thử tà ma lại.

Kiếp hỏa thiêu bỏng bộ phận cơ thể sương mù của cậu, từng đợt đau đớn ập đến.

Có điều...... chút đau đớn này cùng lắm chỉ khiến Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày một cái.

“Nếu có thể, nếu ta có tro cốt để lại, xin hãy mang tro cốt của ta về cho chủ nhân.” Thương Thử tà ma nhắm mắt lại – nó cảm thấy đau đớn trên người đang dần biến mất.

Điều này đại diện cho việc nó ngay cả 'đau đớn' cũng không cảm nhận được nữa rồi, sắp chết rồi chăng.

Chương 1927

“Ừm, nếu ngươi có tro cốt, ha ha ha.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Thương Thử tà ma nghe thấy tiếng cười của Tống Thư Hàng thì tâm lý lại nổ tung: “Lúc này mà ngươi còn cười được, trước đó ta cư nhiên lại cảm thấy trạng thái đại thúc của ngươi hiểu lòng người hơn, ta quả nhiên vẫn nhìn lầm ngươi rồi.” “Chịu thôi, dù sao thứ thay đổi chỉ là ngoại hình, chứ tuổi tâm lý của tôi có thay đổi đâu.” Tống Thư Hàng vui vẻ cười nói – đúng như cậu tưởng tượng, trạng thái sương mù hóa của cậu cư nhiên có thể cách tuyệt hoàn toàn sát thương của 'lãnh địa thiêu rụi'.

Không hổ là 'Hình thức ngụy Bất Hủ', dù là phiên bản suy yếu vô hạn thì mang theo hai chữ 'Bất Hủ' là đã khác biệt hẳn rồi.

Sau đó Tống Thư Hàng đưa tay ra, ôm lấy Thương Thử tà ma, nhét vào bụng mình.

“Đợi đã, ngươi định làm gì!” Thương Thử hào hoảng hốt kêu lên.

Tống Thư Hàng dừng lại.

“Đúng rồi, nhét ngươi vào bụng thì chẳng phải cảm giác giống như đang mang thai sao.

Cái này không được, gần đây tôi rất nhạy cảm với từ 'mang thai'.” Nói xong, cậu bồng Thương Thử tà ma giơ cao lên......

Tiếp đó, một ngụm nuốt chửng nó luôn.

Thương Thử hào: “!!!” Đậu mợ, Bá Tống hiệu ngươi đang làm cái gì vậy?

“Cảm giác thú vị bất ngờ? @#%x tiên tử lúc nuốt Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng là cảm giác này sao?

Có bị nghiện không nhỉ?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cách đó không xa, Công đức xà mỹ nhân nghe vậy thì chớp chớp mắt, sau đó cô bắt chéo hai tay trước ngực lớn, dùng lực lắc đầu.

Nuốt kiếm là biểu diễn tài năng.

Còn nuốt sống chuột thì không phải!

Hai việc này sao có thể vơ đũa cả nắm được?

Chúng ta không giống nhau~~ không giống nhau~ không giống nhau~ ......

Tống Thư Hàng tiếp tục duy trì trạng thái 'sương mù hóa'.

Thiên kiếp nghìn ngày, binh đến tướng chặn, nước đến đất ngăn.

Bây giờ mình có thể trụ được đến bước nào, chính cậu cũng không biết. 'Có thể kiên trì bao lâu thì kiên trì bấy lâu......

Bạch tiền bối bảo hộ.' Tống Thư Hàng lầm bầm.

“Hình thức sương mù của cậu có thể duy trì hàng nghìn ngày không?” Cách đó không xa, Công đức xà mỹ nhân hỏi.

Tống Thư Hàng cười khổ lắc đầu.

Hình thức sương mù tiêu hao linh lực rất lớn, tiêu hao thể lực cũng không nhỏ.

Đừng nói hàng nghìn ngày, dù cậu có liên tục cắn đan dược + linh lực nồng đậm bên ngoài thì kiên trì mười ngày không giải trừ hình thức sương mù đã gần như đến cực hạn rồi.

Thương Thử tà ma được cơ thể sương mù hóa của Tống Thư Hàng bảo vệ, nó kích hoạt một pháp thuật trị liệu hệ thủy trên nhẫn, từ từ hồi phục thương thế của mình.

“Nếu ngươi trụ không nổi thì cứ thả ta ra.” Thương Thử hào đột nhiên lên tiếng – Tống Thư Hàng vì bảo vệ nó mà làm đến bước này, nó thật sự có chút cảm động, ừm, có một giọt nước nhỏ như vậy sự cảm động.

“Ngươi yên tâm đi, nếu tôi sắp trụ không nổi thì chắc chắn sẽ là người đầu tiên đào ngươi ra.

Nếu không, ở trong dạ dày của tôi, tôi cảm thấy sẽ bị khó tiêu mất.” Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp lại.

Thương Thử hào: “......” Một giọt cảm động khó khăn lắm mới nặn ra được trong lòng giây trước, trong chớp mắt đã bốc hơi sạch sành sanh.

Quyết định rồi......

đến lúc đó ta có chết cũng phải chết trong dạ dày ngươi, thối rữa thành một đống, không chỉ khiến ngươi khó tiêu, mà còn khiến ngươi bị thủng dạ dày luôn!

Thương Thử tà ma thầm thề trong lòng. ......

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Ngày đầu tiên của thiên kiếp nghìn ngày đã kết thúc hoàn toàn.

Đây là ngày 'một ngày dài như một năm' nhất trong đời Tống Thư Hàng, mỗi phút mỗi giây đều như dài bằng cả một thế kỷ.

Có lẽ vì 'Thương Thử hào' đã bị che chắn hoàn toàn, nên uy lực thiên kiếp trên hư không không tăng vọt thêm nữa.

Tống Thư Hàng và người khổng lồ hủy diệt dần dần bắt đầu làm quen với nhịp độ của thiên kiếp!

Cật Qua Thánh Quân bên cạnh lại càng tỏ ra thong dong có dư.

Phía trên ông có 'mạng lưới công đức', phía dưới có 'biển tinh tú công đức' mà Công đức xà mỹ nhân bố trí cho ông trước khi đi, vô cùng nhẹ nhàng. ......

Khi đã quen với nhịp độ của 'thiên kiếp nghìn ngày', ngày thứ hai tương đối mà nói đã nhẹ nhàng hơn một chút.

Giai đoạn này thực ra là giai đoạn dễ vượt qua nhất của 'thiên kiếp nghìn ngày'.

Linh lực, tinh lực, thể lực của tu sĩ đều còn khá dồi dào, cường độ thiên kiếp cũng không cao.

Thiên kiếp nghìn ngày quá dài, mấy ngày đầu có thể dễ dàng kiên trì, nhưng sau trăm ngày, khi tinh khí thần của tu sĩ giảm sút, mệt mỏi tích tụ, cường độ thiên kiếp lại tăng lên...... mỗi một ngày sẽ khó khăn như ở địa ngục vậy.

Ngày thứ hai của thiên kiếp nghìn ngày.

Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên một chút lĩnh ngộ – cậu đã phát hiện ra điểm còn thiếu của cấu đồ Kim Đan thứ nhất 'Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ'.

Phần còn thiếu nằm ở bức đồ tối 【Sau khi Thánh thành sụp đổ......

Gã khổng lồ hủy diệt vạn vật】.

Chính là mắt phải của người khổng lồ.

Mắt trái của người khổng lồ đỏ rực như lửa.

Còn mắt phải của hắn thì trống rỗng.

Nét vẽ điểm nhãn chính là ở đây!

Có điều cơ duyên vẫn chưa tới, Tống Thư Hàng cũng chưa có thôi thúc mãnh liệt muốn 'điểm nhãn'.

Chuyện điểm nhãn có thể tạm gác lại sau.

Hiện giờ đang trong 'thiên kiếp nghìn ngày', có thể không rước thêm chuyện thì đừng có quậy phá. ......

Thiên kiếp nghìn ngày, ngày thứ ba.

Tống Thư Hàng phát hiện thân thể sương mù của mình có chút trụ không nổi, thời gian kiên trì ngắn hơn cậu tưởng tượng.

Bởi vì linh lực trong thế giới thiên kiếp đã trở nên mỏng manh.

Vốn dĩ khi ở trong thế giới thiên kiếp cứ như thể đang ở trong một 'linh mạch', linh lực bên ngoài tuôn ra cuồn cuộn không dứt.

Mà giờ đây, linh lực trong thế giới thiên kiếp đã bắt đầu cạn kiệt.

Tống Thư Hàng chỉ có thể dựa vào việc gặm đan dược để kiên trì.

May mà trong tay cậu có không ít đan dược......

đa số là cấp ngũ phẩm.

Đến từ sự đóng góp nhiệt tình của lũ 'Thiên nhân', còn một phần đan dược là các tiền bối trong nhóm Cửu Châu số 1 chi viện, có điều đẳng cấp hơi thấp, hiệu quả hồi phục linh lực khá chậm.

Ngày hôm nay, trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên nảy sinh một luồng đốn ngộ đối với cấu đồ Kim Đan 'Lõi phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Cấu đồ lõi phản ứng 'Ngôi sao sáng tạo và hủy diệt', truyện tranh bốn ô.

Nét vẽ điểm nhãn còn thiếu chính là con BOSS bị tập kích hỏa lực.

Hôm nay, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên có một đốn ngộ lóe qua, nhưng đốn ngộ này lóe nhanh quá, Tống Thư Hàng không kịp bắt lấy, vả lại cứ cảm giác luồng đốn ngộ này bị can nhiễu, tín hiệu không được tốt.

Đây dường như là đốn ngộ truyền về từ 'hóa thân thép'?

Cũng không biết Thiên Đế đã làm gì với hóa thân thép của cậu, Tống Thư Hàng thấy hơi lo lo. ......

Thiên kiếp nghìn ngày, ngày thứ tư.

Tám lõi tám Kim Đan trong cơ thể Tống Thư Hàng đều gần như bị vắt kiệt.

Tốc độ gặm đan dược đã bắt đầu không theo kịp tốc độ tiêu hao.

May mà sự tiêu hao của người khổng lồ hủy diệt là do trái tim dự phòng của đại lão tinh cầu có mắt cung cấp...... bản thể Tống Thư Hàng chỉ cần cung cấp một luồng tinh thần lực để dẫn dắt, duy trì trạng thái người khổng lồ hủy diệt.

Cảm giác sắp không trụ nổi nữa rồi, vì năng lượng bị vắt quá lớn, Tống Thư Hàng thấy ý thức của mình bắt đầu mơ màng.

Trong lúc ý thức mơ màng, trong đầu Tống Thư Hàng từng đợt 'linh cảm' ập tới.

Chính là linh cảm về nét vẽ điểm nhãn cho mắt phải của 'Người khổng lồ hủy diệt' thuộc cấu đồ Kim Đan thứ nhất.

Người khổng lồ hủy diệt trực diện đối đầu với 'thiên kiếp nghìn ngày' suốt bốn ngày trời, mỗi một ngày đối đầu lại khiến Tống Thư Hàng có thêm một phần cảm ngộ.

Những cảm ngộ này hóa thành linh cảm, không ngừng tích lũy.【Mắt phải của người khổng lồ nên phản chiếu ra dáng vẻ kẻ địch của hắn.】【Kẻ địch đó không có thực thể, là một tồn tại khái niệm.

Chính là khái niệm 'kẻ địch'.

Đó có thể là thiên kiếp, có thể là các vị đại lão, có thể là nhóm ba người Công Tử Hải, có thể là Thiên nhân, thậm chí có thể là Hải Đảm chiến sĩ.】【Nét cuối cùng chỉ cần một điểm, điểm ra mắt phải của người khổng lồ, điểm ra dáng vẻ khái niệm 'kẻ địch' được phản chiếu trong mắt.】Vô số thông tin tràn vào não Tống Thư Hàng.

Dựa vào những lĩnh ngộ này, Tống Thư Hàng lại trụ thêm được một ngày. ......

Thiên kiếp nghìn ngày, ngày thứ năm.

Phía hóa thân thép cũng liên tục truyền về rất nhiều lĩnh ngộ nhấp nháy.

Chương 1928

Cũng là về nét vẽ cuối cùng cho cấu đồ Kim Đan 'Lõi phản ứng hạt nhân cơ giới', kẻ địch bị Ngôi sao hủy diệt tập kích hỏa lực.

Trùng hợp là nét vẽ cuối cùng đó rất giống và chồng khít với thông tin về 'Mắt phải của người khổng lồ'.

Cả hai đều tương ứng với 'kẻ địch'.

Đều là khái niệm kẻ địch.

Cách vẽ có thể khác nhau, nhưng thứ điểm nhãn ra chắc chắn sẽ rất gần gũi.

Như vậy, lĩnh ngộ của hai bức 'cấu đồ Kim Đan' khác nhau sẽ bổ trợ cho nhau!

“Biết đâu lúc đó mình có thể một bút điểm luôn cả hai bức cấu đồ Kim Đan.” Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Cứ như vậy, cậu lại ngoan cường trụ thêm được một ngày. ......

Thiên kiếp nghìn ngày, ngày thứ sáu.

“Không ổn rồi.” Tống Thư Hàng nhét mấy viên đan dược vào miệng.

Thế nhưng, hiệu quả hồi phục linh lực của đan dược ngày càng thấp, đó là do cậu uống quá nhiều đan dược cùng loại trong cùng một thời gian.

Linh lực bên ngoài ngày càng cạn kiệt, Tống Thư Hàng không thể bổ sung linh lực từ bên ngoài.

Gần như đã đến cực hạn.

Đậu Đậu và Tạo Hóa tiền bối nói đúng lắm, lập đoàn độ kiếp nhất thời sướng, thân tử đạo tiêu hỏa táng tràng.

“Lúc này mà có ai truyền cho mình vài trăm năm công lực để mình xả hơi một chút thì tốt biết mấy.” Trong đầu Tống Thư Hàng bắt đầu nghĩ vẩn vơ. 【Tích~ Có gửi yêu cầu viện trợ năng lượng tới minh hữu 'Cô nương Côn Na' của bạn không?】 Trong đầu cậu đột nhiên hiện lên một thông báo như vậy.

Đây là việc Lưu Ly Kim Đan mã QR và Kim Đan mạng lưới công đức sau khi nhận được lệnh của Tống Thư Hàng, giờ đây mỗi lần định phát tin nhắn đều sẽ thông báo trước cho cậu một tiếng. 【Yêu cầu viện trợ năng lượng?

Có cuốn cô nương Côn Na vào thiên kiếp không?】 Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu cuốn cả cô nương Côn Na vào thì thôi vậy. 【Tích~ Chỉ là viện trợ năng lượng.

Có / Không?】 “Còn có thể như vậy sao?

Thế thì đương nhiên chọn 'Có' rồi.” Mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên. ************ Thế giới Hắc Long, rừng Đạt Đạt Mã, phân bộ lạc Long Huyết.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối lặng lẽ lơ lửng giữa hư không, dường như đang cảm ứng điều gì đó.

Bên cạnh ông, phân thân Bạch tiền bối đang lười biếng một tay chống cằm – phân thân Bạch tiền bối này về khí chất giống hệt đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Vũ Nhu Tử, thuộc loại lười ngay cả thở.

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, có kết quả gì không?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Xích Tiêu Kiếm đáp xuống đất, mũi kiếm cắm vào mặt đất: “Lờ mờ vẫn cảm ứng được mối liên hệ giữa ta và @#%x tiên tử, đã như vậy thì Tống Thư Hàng hẳn là vẫn bình an vô sự.” Còn việc tại sao giữa ông và Công đức xà mỹ nhân lại tồn tại cảm ứng từ xa thì đó là một câu chuyện rất dài – nên biết rằng, Xích Tiêu Kiếm tiền bối bây giờ có thể thay mặt Công đức xà mỹ nhân phát biểu, hai bên thậm chí có thể đạt đến mức tâm ý tương thông.

Giữa đôi bên đương nhiên tồn tại một số phương thức liên hệ cảm ứng.

“Nhưng thời gian thiên kiếp lần này hơi dài đấy.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Đã sáu ngày rồi, dù là 'thiên kiếp bát phẩm Huyền Thánh' cũng phải độ xong rồi mới đúng.

Trừ khi......

“Trừ khi, thằng nhóc Tống Thư Hàng độ cái thiên kiếp đó – thiên kiếp nghìn ngày!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trầm giọng nói.

Phân thân Bạch tiền bối khựng lại một chút: “Chắc là không đến mức đó chứ?” Lúc này, bên cạnh phân thân Bạch tiền bối, cô nương Côn Na đang bưng ly rượu, nhấp từng ngụm nhỏ.

Thỉnh thoảng cô lại nhìn phân thân Bạch tiền bối, rồi so sánh hình tượng của anh với 'kẻ thù truyền kiếp của Bàn Cầu' trong trí nhớ của mình.

Về cảm giác thì cả hai cực kỳ giống nhau, nhưng lại có một số khác biệt nhỏ nhặt.

“Còn phải đợi tiếp sao?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối: “Ta cũng chịu thôi, không gian độ kiếp ta cũng chẳng xông vào được.

Trừ khi...... ta cũng đi độ thiên kiếp bát thăng cửu, sau đó đánh vỡ 'không gian thiên kiếp', xông qua từng không gian một.

Biết đâu có xác suất giống như lần trước, xông thẳng vào không gian độ kiếp của bọn họ.

Nhưng xác suất cũng thấp quá.” Xích Tiêu Kiếm: “!!!” Nếu ông không nhớ nhầm thì vị trước mặt này là 'Huyền Thánh thứ sáu của nghìn năm' đúng không?

Loại mới thăng cấp chưa được bao lâu đúng không?

“Đạo hữu bây giờ có thể đột phá cảnh giới cửu phẩm sao?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Vẫn chưa được, còn kém nhiều lắm.” Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu: “Ta còn cần thêm nhiều khế cơ nữa mới được.” “Ơ?!” Lúc này, cô nương Côn Na đột nhiên ngẩng đầu lên.

“Sao vậy?” Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

“Minh hữu Tống Thư Hàng của tôi gửi yêu cầu, hy vọng tôi có thể cung cấp cho cậu ấy một phần năng lượng?

Có / Không?” Cô nương Côn Na dụi dụi mắt, đọc to.

“Còn có cả thao tác này sao?” Xích Tiêu Kiếm kinh ngạc, trong không gian thiên kiếp mà còn có thể xin viện trợ năng lượng từ minh hữu, cái chức năng kết bạn đó bá đạo vậy sao?

“Nhưng tôi không thể cung cấp năng lượng cho tiên sinh Thư Hàng được.” Cô nương Côn Na bình tĩnh nói: “Năng lượng của tôi là 'lưu lượng ma lực', dù có chuyển qua thì cũng không thể hóa thành 'linh lực' mà tiên sinh Thư Hàng có thể sử dụng được.

Vả lại, chỉ riêng lưu lượng ma lực thôi thì chính tiên sinh Thư Hàng đã có rất nhiều rồi.” “Cô cứ ấn 'Có' xem sao, rồi ta sẽ truyền linh lực cho cô, xem có thể truyền qua cho Thư Hàng không.” Phân thân

Bạch tiền bối đứng dậy nói.

Cô nương Côn Na gật đầu, sau đó đưa tay chọn lựa chọn 'Có'.

Ngay giây tiếp theo, thân hình cô 'vèo' một cái biến mất không thấy tăm hơi.

Xích Tiêu Kiếm: “Dịch chuyển không gian?

Cô ấy không bị dịch chuyển vào không gian độ kiếp luôn đấy chứ?” “Không, cô ấy không vào không gian độ kiếp.” Phân thân Bạch tiền bối nheo mắt lại.

Vị cô nương Côn Na này dường như cũng không đơn giản đâu.

Vốn tưởng là do phân thân trước đó của mình dắt theo Tống Thư Hàng, tùy tiện cướp được một cô gái say rượu trên đường, giờ xem ra...... rất có thể lúc đó vị cô nương Côn Na này đã chủ động tiếp cận anh và Tống Thư Hàng dưới sự thúc đẩy của một loại sức mạnh nào đó không chừng. ......

Sau khi thân hình cô nương Côn Na biến mất, cô xuất hiện tại một vị trí nút thắt 'Long Lạc'.

Nơi đó là nút thắt nguyên sơ nhất của 'Long Lạc', cũng là nút thắt quan trọng nhất.

Con ngươi của cô hóa thành đồng tử rồng màu vàng kim.

Cô nương Côn Na bước tới, tiến vào trung tâm của nút thắt.

Cô đưa tay ra, đặt vào hư không.

Một tài khoản Long Lạc được chiếu ra.

ID tài khoản này là một chuỗi phù văn chữ Hắc Long.

Cô nương Côn Na đưa tay lau nhẹ lên phù văn này, đổi nó thành hai chữ 【Bàn Cầu】.

Sau đó, cô hài lòng gật đầu, đưa tay điểm nhẹ lên tài khoản Long Lạc này. ......

Trong thế giới thiên kiếp.

Tống Thư Hàng cảm thấy thật sự sắp trụ không nổi nữa rồi.

Mà yêu cầu viện trợ năng lượng gửi tới chỗ 'cô nương Côn Na' mãi vẫn chưa thấy phản hồi.

“Đợi đã, mình cư nhiên quên mất cô nương Côn Na là cư dân thế giới Hắc Long.

Cô ấy căn bản không có linh lực, thứ cô ấy dùng là lưu lượng ma lực.

Cô ấy căn bản không thể cung cấp viện trợ năng lượng cho mình được mà.” Tống Thư Hàng thở dài.

Chịu thôi, xem ra phải lôi Thương Thử hào ra khỏi dạ dày trước đã.

Đang lúc cậu suy nghĩ, có một mẩu thông tin truyền tới.【Minh hữu của bạn, cô nương Côn Na đã ngoại tuyến.】Tống Thư Hàng: “......” Một lát sau.【Minh hữu của bạn, 'Bàn Cầu' đã trực tuyến.】Tống Thư Hàng: “!!!” Đây là thao tác đáng sợ gì vậy?

Đại lão Bàn Cầu?【Minh hữu 'Bàn Cầu' của bạn đã đồng ý phương án viện trợ năng lượng của bạn, đang truyền cho bạn một phần năng lượng thuần khiết.】Tiếp đó, Tống Thư Hàng cảm thấy trong hai viên Lưu Ly Kim Đan của mình có một nguồn năng lượng khổng lồ tuôn ra cuồn cuộn không dứt.【Minh hữu 'Bàn Cầu' của bạn gửi kèm cho bạn một mẩu tin nhắn: Hãy thi triển bí pháp phân thân để kết thúc tất cả hiện tại.】Từ hai viên lưu ly kim đan tuôn ra một luồng sức mạnh, không phải linh lực, cũng không phải ma lực, mà là một loại sức mạnh thuần túy mà hầu như tu luyện giả nào cũng có thể sử dụng.

Cảm giác này có vẻ rất sang chảnh, chắc hẳn là một loại sức mạnh cực kỳ cao cấp?

Loại sức mạnh thuần túy này từ hai viên lưu ly kim đan tuôn ra, đổ ngược vào năm viên tiểu kim đan còn lại, rồi lại tràn vào bản mệnh kình đan của Tống Thư Hàng.

Trong chớp mắt, mọi tiêu hao của cậu đều được bù đắp.

Không chỉ vậy, ngay cả sự mệt mỏi về tinh thần và thể lực bị vắt kiệt cũng lập tức phục hồi như cũ.

Khoảnh khắc này, cậu giống như vừa mới bước vào không gian độ kiếp, trạng thái tràn đầy.

Nhưng cậu không vui nổi.

Sự hỗ trợ từ 'Lão đại Béo Tròn' kèm theo thông tin đính kèm khiến cậu nhất thời không thể thích nghi.

Dù sao thì đây cũng là vị đại lão mạnh nhất mà cậu luôn đối đầu trực diện.

Tâm trạng của Tống Thư Hàng hiện tại vô cùng phức tạp.

Vậy bây giờ, cậu có nên theo lời nhắc của 'Lão đại Béo Tròn' mà thi triển phân thân bí pháp không?

Từ thông tin đính kèm của lão đại, dường như ông ta muốn chuyển dịch cậu ra khỏi thiên kiếp 8 lên 9.

Chương 1929

Chuyển dịch thế nào?

Dùng phân thân bí pháp làm thế thân, rồi sau đó dùng kế ve sầu thoát xác để hoán đổi bản thể ra ngoài sao?

Nếu thực sự có thể chuyển ra ngoài, Tống Thư Hàng không hề phản đối.

Dù sao có cả Chuột Hamster và tiểu Âm Trúc ở đây, cậu thực sự không nắm chắc việc vượt qua Thiên Nhật Chi Kiếp này.

Đáng nhắc tới là, nếu không có hai người kia ở đây thì cậu... vẫn không nắm chắc.

Dù sao cậu cũng là một Huyền Thánh rởm.

Nhưng người đề nghị là Lão đại Béo Tròn, rất có khả năng mình vừa chuyển ra ngoài đã bị bắt giữ để nghiên cứu rồi.

Vậy phải chọn thế nào đây? "Còn phải nói sao?

Đương nhiên là chọn thoát khỏi thiên kiếp 8 lên 9 trước rồi!" Tống Thư Hàng cười ha ha.

Ra ngoài đối mặt với Lão đại Béo Tròn, chỉ cần nắm bắt thời cơ, nếu có thể kết nối tức thời với Hạt Nhân Thế Giới thì sẽ có năm phần nắm chắc thoát thân.

Còn nếu cứ ở lại trong thế giới thiên kiếp này, cả con chuột tà ma kia, cậu và tiểu Âm Trúc đều phải đối mặt với cục diện cửu tử nhất sinh.

Tống Thư Hàng vung tay chỉ một cái, phân thân bí pháp được thi triển. "Lần này lại phải vất vả cho mày rồi." Tống Thư Hàng nói với phân thân của mình.

Phân thân sinh ra chẳng phải là để gánh tội thay bản thể sao?

Phân thân của cậu đứng lặng im, không nhúc nhích. "Vậy tiếp theo, Lão đại Béo Tròn sẽ thao tác thế nào để chuyển bản thể của mình ra ngoài nhỉ?" Tống Thư Hàng thầm tò mò.

Đồng thời, cậu gọi với sang Thánh Quân Cật Qua ở bên cạnh: "Tiền bối Cật Qua, ngài cứ tiếp tục độ kiếp đi, chúng tôi đi trước một bước đây." Ra đi không lời từ biệt thì bất lịch sự lắm.

Thánh Quân Cật Qua nghe vậy giật mình quay đầu lại, kêu lên: "Đi trước một bước?

Chờ đã, tiểu hữu Bá Tống, cậu đừng từ bỏ!

Ráng trụ lại, tôi sẽ nghĩ cách hội hợp với cậu.

Thiên Nhật Chi Kiếp này chúng ta cùng gánh!" Thánh Quân Cật Qua cứ tưởng Tống Thư Hàng không trụ nổi nữa nên muốn buông xuôi để chết trong thiên kiếp, bèn nói lời sinh ly tử biệt. "Không không không, tiền bối Cật Qua ngài hiểu lầm rồi.

Ý tôi là, tôi có lẽ đã tìm được cách rời khỏi thiên kiếp 8 lên 9.

Thế nên tôi phải đưa cả số hiệu Chuột Hamster và tiểu Âm Trúc rời đi.

Dù sao nơi này quá nguy hiểm với chúng tôi, thiên kiếp 8 lên 9 không phải thứ chúng tôi có thể chịu đựng lúc này.

Hơn nữa, sau khi không còn chúng tôi gây nhiễu, tiền bối độ kiếp cũng sẽ thuận lợi hơn." Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

Thánh Quân Cật Qua: "???" Tiểu hữu Thư Hàng bị ma nhập rồi sao?

Giữa ban ngày ban mặt mà nói mê sảng gì thế, đã vào không gian thiên kiếp rồi mà còn muốn ra, tưởng thiên kiếp là vườn sau nhà mình chắc, muốn vào thì vào muốn ra thì ra? [Hay là, tiểu hữu Thư Hàng không muốn để cái chết của mình gây áp lực tâm lý cho mình nên mới nói dối để lừa mình?] Trong lòng Thánh Quân Cật Qua nảy ra ý nghĩ đó.

Với tính cách của Thư Hàng, làm vậy rất có khả năng. "Đạo hữu Bá Tống, ráng trụ lấy, tôi tới cứu cậu ngay!" Thánh Quân Cật Qua nghiến răng nói.

Cậu và ông ta có duyên, lại là số ít đạo hữu có thể tiếp xúc với 'Mạng lưới Công đức' giống mình, có thể coi là bạn vong niên, ông ta muốn cố gắng giữ mạng cho cậu.

Tống Thư Hàng: "..." Tiền bối Cật Qua ơi, nghe tôi nói tiếng người đi mà!

Cùng lúc đó, trong cơ thể cậu lại nhận được một đợt sức mạnh tinh khiết, trạng thái toàn thân được tối ưu hóa thêm một bước. [Đồng minh 'Béo Tròn' của bạn lại truyền tới một đợt sức mạnh, kèm theo một tin nhắn: Hãy chuyển một phần ý thức sang phân thân, chuẩn bị sẵn sàng để rời khỏi 'thế giới thiên kiếp'.] Đúng như Tống Thư Hàng dự đoán, Lão đại Béo Tròn quả nhiên có thủ đoạn để kéo cậu ra khỏi thế giới thiên kiếp. "Tiền bối Cật Qua, ngài đừng kích động.

Hẹn gặp lại ngài sau 994 ngày!

Đến lúc đó, tôi sẽ thiết yến tại hiện thế đãi ngài, mời Tiên cơ Biệt Tuyết đích thân xuống bếp, chúc mừng tiền bối thăng cấp Kiếp Tiên, trở thành đệ nhất Kiếp Tiên ngàn năm!" Tống Thư Hàng hét lớn với tiền bối Cật Qua.

Nói xong, cậu chuyển một phần ý thức vào trong cơ thể phân thân.

Phân thân của cậu không giống của tiền bối Bạch, không có ý chí độc lập mà dùng chung một ý thức với bản thể.

Khắc sau, 'máy nạp ma lực' của Tống Thư Hàng bay ra.

Trên đó có một phù văn lạc ấn đang tỏa sáng.

Từ phù văn lạc ấn tỏa ra vô số sợi tơ sức mạnh, quấn lấy Tống Thư Hàng đang ở dạng sương khói, tiểu Âm Trúc, Công Đức Xà Mỹ Nhân và tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú.

Khoảng hai mươi nhịp thở sau, Tống Thư Hàng cảm thấy trời đất quay cuồng.

Khó khăn lắm cảm giác xoay tròn đó mới tan đi, cậu mở mắt ra.

Lúc này cậu đang ở trong một không gian hư không, xung quanh đều là những tia sáng dịu nhẹ của 'Long Lạc'.

Ngay trước mặt cậu, nữ sĩ Côn Na đang mỉm cười, đôi mắt bà là đồng tử vàng dựng đứng, vừa đẹp đẽ vừa uy nghiêm. "Mình thoát khỏi không gian thiên kiếp rồi sao?" Tống Thư Hàng vui mừng khôn xiết.

Rồi cậu đưa mắt nhìn quanh: "Ơ?" Tiểu Âm Trúc không có đây, Công Đức Xà Mỹ Nhân không có đây, tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú cũng không có đây.

Quan trọng hơn là cậu phát hiện cơ thể mình đã thoát khỏi trạng thái sương khói, trở lại trạng thái nhục thân.

Tống Thư Hàng: "Ái chà, hỏng bét.

Số hiệu Chuột Hamster còn đang ở trong dạ dày mình!" Hy vọng nó không bị tiêu hóa mất.

Ngoài ra, nuốt sống Cửu U Hamster thì có bị trúng độc không nhỉ?

Có bị thủng dạ dày không?

Tống Thư Hàng vừa động ý niệm đã nhanh chóng chuyển hóa cơ thể sang dạng sương khói.

Chuyển hóa thành công.

Nhưng mà... "Số hiệu Chuột Hamster đâu?" Tống Thư Hàng trợn tròn mắt, thò tay vào bụng mình móc móc.

Con chuột lớn như vậy sao tự dưng biến mất tiêu rồi?

Chẳng lẽ thật sự bị mình tiêu hóa mất rồi sao?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn nữ sĩ Côn Na.

Đồng thời, ý thức trong não cậu xoay chuyển cực nhanh.

Không có tiểu Âm Trúc, không có Công Đức Xà Mỹ Nhân, không có tổ hợp pháp khí, ngay cả chuột trong bụng cũng không có.

Khoan đã, kịch bản có gì đó sai sai? "Trạng thái hiện tại của tôi là phân thân sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Phía trước, nữ sĩ Côn Na bình tĩnh gật đầu.

Tống Thư Hàng: "..." Hố cha thật chứ!

Loay hoay nửa ngày, bà kéo phân thân của tôi ra khỏi thế giới độ kiếp, còn để bản thể tôi ở lại đó là cái quái gì vậy?

Đảo lộn chủ thứ thế này mà không có vấn đề gì sao?

Phân thân nổ thì có thể ngưng tụ lại, chứ bản thể mà chết là xong đời luôn đó! "Nữ sĩ Côn Na, có phải bà kéo nhầm tài khoản rồi không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nữ sĩ Côn Na với đôi mắt vàng bình tĩnh lắc đầu: "Không nhầm, ngay từ đầu tôi đã định kéo phân thân của cậu rồi.

Bản thể cậu đang độ kiếp, sao có thể kéo ra được?

Ở thế giới nào thì đó cũng là thường thức mà." Tống Thư Hàng ngẩng mặt nhìn trời.

Vì giữa bản thể và phân thân cách nhau một khoảng 'Không gian độ kiếp + Không gian Long Lạc' nên cảm quan và ý niệm cộng hưởng đều bị trễ.

Trong thời gian ngắn, phân thân và bản thể của cậu về một nghĩa nào đó đã bị phân liệt thành hai cá thể khác nhau.

Bản thể đang ở Hạt Nhân Thế Giới không biết có sao không?

Có phải đã sụp đổ luôn rồi không?

Trong thế giới thiên kiếp 8 lên 9.

Thánh Quân Cật Qua nhìn thấy trên người 'Khổng Lồ Hủy Diệt' mà Tống Thư Hàng triệu hồi quấn một tầng quang võng vừa quen thuộc vừa lạ lẫm, trong lòng khẽ động.

Tầng quang võng tương tự 'Mạng lưới Công đức' đó khiến ông cảm nhận được một loại sức mạnh 'quy tắc'.

Có lẽ tầng quang võng này thực sự có thể kéo tiểu hữu Thư Hàng ra khỏi thế giới thiên kiếp? "Tiểu hữu Thư Hàng, nếu cậu thực sự thoát ra được thì hãy lo mà tu luyện cho tử tế, đừng có quậy phá, cũng đừng có đi hôi thiên kiếp của người khác nữa.

Ngoài ra, hẹn gặp lại sau 994 ngày, đến lúc đó nếu cậu muốn tổ chức tiệc mừng cho tôi thì tôi muốn ăn tiệc bí đao, đó là loại quả tôi thích nhất." Thánh Quân Cật Qua gào lên.

Và từ tận đáy lòng, ông gửi lời chúc phúc tốt đẹp nhất đến Tống Thư Hàng.

Hai mươi nhịp thở sau, tầng quang võng đó biến mất.

Nhưng điều khó xử là Khổng Lồ Hủy Diệt vẫn chưa biến mất.

Khí tức của tiểu hữu Tống Thư Hàng vẫn còn đó.

Ngay cả khí tức của cô bé Âm Trúc và lực công đức của tiên tử @#%× cũng không hề biến mất.

Thánh Quân Cật Qua nghi hoặc bảo: "Tiểu hữu Thư Hàng, không cần trả lời đâu.

Cậu cứ việc rời đi đi, chúng ta gặp lại ở hiện thế." Bên trong nắm đấm của Khổng Lồ Hủy Diệt, Tống Thư Hàng ngẩng mặt nhìn trời.

Ngượng quá đi mất, giờ phải trả lời tiền bối Cật Qua thế nào đây?

Chương 1930

Tại sao thứ bị kéo ra ngoài lại là phân thân của mình?

Có phải Lão đại Béo Tròn hoa mắt kéo nhầm rồi không? [Tống.

Tâm mệt quá.

Cực độ tuyệt vọng.

Thư Hàng].

Khoảnh khắc tuyệt vọng nhất của con người có phải là lúc đối mặt với cái chết không?

Không, tuyệt đối không phải.

Tuyệt vọng hơn chính là vào lúc bạn rơi xuống vực thẳm cái chết, đột nhiên có người đưa tay cứu giúp khiến bạn cảm thấy hy vọng sống sót, nhưng sau đó bàn tay đó chỉ tháo chiếc đồng hồ quý giá trên tay bạn ra rồi buông tay, ném bạn trở lại vực sâu.

Đúng là siêu tuyệt vọng.

Trong thế giới Long Lạc kỳ lạ kia, nữ sĩ Côn Na bình tĩnh nói: "Bản thể của cậu đang có năng lượng của tôi âm thầm hỗ trợ, ít nhất còn trụ được ba mươi ngày.

Thế nên thời gian dành cho cậu cũng chỉ có ba mươi ngày thôi.

Trong thời gian này, cậu phải thăng cấp lên cảnh giới Lục phẩm của các cậu.

Vào khoảnh khắc đó, cậu sẽ có cơ hội hút bản thể của mình ra ngoài." "Hút ra ngoài?" Phân thân của Tống Thư Hàng não bổ về thao tác có thể xảy ra trong tương lai, thầm nghi hoặc: "Vạn nhất hút thất bại, bản thể trực tiếp độ kiếp trong không gian 8 lên 9, làm tăng uy lực thiên kiếp thì sao?" "Thì cậu chết chắc." Nữ sĩ Côn Na bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Nữ sĩ Côn Na bổ sung: "Nhưng có tôi ở đây, khả năng đó sẽ không xảy ra.

Trong vòng ba mươi ngày cậu thăng cấp Lục phẩm, tôi có thể kéo bản thể cậu và mấy người đi cùng bản thể ra ngoài, các cậu cùng nhau lập đội độ thiên kiếp Lục phẩm của chính cậu." "Cảm ơn." Tống Thư Hàng nói.

Nữ sĩ Côn Na: "Không khách khí." "Nhưng mà...

Lão đại Béo Tròn, tại sao bà lại giúp tôi?" Phân thân của Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Tiên tử Côn Na.

Hạt Nhân Thế Giới vẫn không liên lạc được, quả nhiên nó còn nhát hơn cậu.

Tuy nhiên hiện tại cậu đang ở trạng thái phân thân nên chẳng sợ gì cả, chết thì thôi, một phân thân ngã xuống thì hàng ngàn hàng vạn phân thân khác đứng lên!

Thế nên phân thân có câu hỏi gì cũng dám hỏi thẳng.

Nữ sĩ Côn Na thản nhiên đáp: "Chúng ta là đồng minh mà." "Nhưng trước khi trở thành đồng minh... chúng ta phải là quan hệ đối địch mới đúng chứ." Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm bà: "Nói thật lòng, tôi không tin chỉ dựa vào chức năng mã QR trên cấu đồ Kim Đan mà có thể khiến bà bỏ qua quá khứ để kết đồng minh với tôi đâu." Nếu cấu đồ mã QR mà lợi hại thế, ngay cả ý chí của lão đại cũng ảnh hưởng được thì đến lúc Bát phẩm Hiền Thánh, cậu cứ âm thầm đưa cái hình chiếu mã QR đó ra, chẳng phải sẽ thu hoạch được đồng minh và bạn bè khắp chư thiên vạn giới sao?

Ra cửa cậy nhờ bạn bè, lúc đó cả chư thiên vạn giới cậu có thể đi ngang luôn rồi. "Trước đây chúng ta là quan hệ đối địch sao?" Đôi mắt vàng của nữ sĩ Côn Na tràn đầy vẻ tò mò: "Chuyện từ bao giờ vậy?

Giữa tôi và cậu vốn không có ân oán gì." Tống Thư Hàng: "!!!" Lão đại Béo Tròn cuối cùng cũng hỏng rồi sao?

Thiên Đạo có biến, theo suy đoán của Bắc Phương Đại Đế và các vị tiền bối, Thiên Đạo đương kim có lẽ đã mất đi cảm xúc, giống như một siêu máy tính lạnh lẽo duy trì chức trách.

Chẳng lẽ Lão đại Béo Tròn của Cửu U cũng bị ảnh hưởng bởi Thiên Đạo nên cuối cùng cũng hỏng luôn rồi? "À, đúng rồi.

Cái tên Béo Tròn này tôi rất thích, cảm ơn cậu nha." Nữ sĩ Côn Na nở nụ cười rạng rỡ.

Quả nhiên hỏng thật rồi, ngay cả cái tên Béo Tròn mà cũng thản nhiên chấp nhận được, hỏng không hề nhẹ.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, giống hệt bản thể, lòng bàn tay cậu cũng có một vết ấn ký hình cầu kim loại lỏng.

Cậu lại ngẩng đầu nhìn nữ sĩ Côn Na.

Khoan đã...

Ngoài khả năng Lão đại Béo Tròn bị hỏng, có lẽ còn một khả năng khác. "Lão đại Béo Tròn, trước đây bà tên là gì?" Tống Thư Hàng đột ngột hỏi.

Nữ sĩ Côn Na nhếch môi: "Xóa rồi...

Sau khi xóa thì không còn lưu lại hồ sơ nữa.

Thế nên tên trước đây không còn, chỉ để lại cái tên mới mà tôi thích là 'Béo Tròn' thôi." Nói xong, nữ sĩ Côn Na bước tới một bước nắm lấy cổ tay Tống Thư Hàng: "Đi thôi, đã đến lúc rời khỏi đây rồi." "Chờ một chút, hiện tại trên người tôi không có đồ phòng hộ!" Tống Thư Hàng cuống quýt.

Tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú, chuỗi hạt pháp khí Càn Khôn, tất cả mọi thứ đều ở chỗ bản thể.

Thế nên hiện tại trên người cậu không có một vật gì...

đừng nói là trên tay, ngay cả trên thân cũng trống trơn.

Ngay khi nữ sĩ Côn Na nắm lấy cậu, Bí pháp Giám định liền khởi động.

May mà lúc này phân thân đang ở trạng thái sương khói.

Một lượng lớn sương khói nổ tung từ trên người cậu, nếu đổi thành máu thì lúc này Tống Thư Hàng đã thành một cái vòi phun máu người rồi. [Nữ sĩ Côn Na (trạng thái Thần Giáng), đồng tử rồng vàng là biểu tượng của Thần Giáng.

Muốn biết thêm thông tin, vui lòng nhấn vào bước tiếp theo.] Thông tin thu được từ Bí pháp Giám định rất ít, nhưng cái giá phải trả lại cực kỳ thảm khốc vì đối tượng giám định quá đỗi khủng khiếp.

Ngoài ra, vì chính Tống Thư Hàng đã cưỡng chế kiểm soát Bí pháp Giám định vào phút cuối, không để nó giám định một lèo hết luôn nên mới xuất hiện tùy chọn 'Muốn biết thêm thông tin'.

Tống Thư Hàng đau đến hít ngụm khí lạnh: "Quả nhiên, nữ sĩ Côn Na, bà không phải Lão đại Béo Tròn." Trạng thái Thần Giáng của nữ sĩ Côn Na có liên quan đến rồng.

Là Long Lạc... hoặc là ý chí của thế giới Hắc Long.

Béo Tròn chỉ là tên mới của bà ấy chứ không phải thân phận.

Bà ấy rất thích cái tên này nên đã tự đổi tên cho mình.

Nếu nói như vậy thì mọi chuyện đã thông suốt.

Thế nên giữa nữ sĩ Côn Na và cậu không có ân oán gì, vì vậy mới dễ dàng kết thành đồng minh như vậy.

Nhưng ở đây lại có một vấn đề nhỏ...

Nếu bà ấy là Long Lạc hoặc ý chí thế giới Hắc Long, thì những chuyện về Lão đại Béo Tròn bà ấy tìm hiểu ở đâu ra?

Việc bà ấy để lại một vết ấn ký 'Lão đại Béo Tròn' trong lòng bàn tay cậu là thế nào?

Không được, loạn quá.

Các manh mối cứ quấn quýt lấy nhau như dây tai nghe, rối thành một cục.

Quả nhiên mình không phải là thám tử lừng danh Thư Hàng.

Đoán già đoán non phí thời gian, cứ hỏi thẳng cho xong. "Vậy nên, nữ sĩ Côn Na... hiện tại bà là đại lão Long Lạc có tên mới là 'Béo Tròn', đúng không?" Tống Thư Hàng hỏi thẳng.

Nữ sĩ Côn Na quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng: "Không, tôi là Béo Tròn." Tống Thư Hàng: "..." "Nhưng tôi và cục tròn kia có chút khác biệt." Nữ sĩ Côn Na suy nghĩ một lát rồi nói: "So với nó, quan hệ giữa tôi và cậu mật thiết hơn nhiều.

Một phần nguyên nhân lớn khiến tôi ra đời chính là vì cậu." Cục tròn lại là cái quái gì nữa?

Chẳng lẽ cục tròn là chỉ lão đại Cầu Kim Loại Lỏng?

Ngoài ra, nguyên nhân ra đời có liên quan đến mình?

Chẳng lẽ là... "Hạt giống?" Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ tới thứ đó.

Hạt giống chứa ảnh thu nhỏ của Lão đại Béo Tròn Cửu U đó, sau khi vào thế giới Hắc Long đã nảy mầm kết quả, còn kéo theo cả 'Thiên phạt', khiến Tống Thư Hàng phải đền một viên phục sinh kim hồn tệ.

Cứ hễ nghĩ đến chuyện này là cậu lại nhớ tới ký ức bị phân thân của tiền bối Bạch thái thành từng miếng. "Đúng, có liên quan tới hạt giống." Nữ sĩ Côn Na gật đầu: "Thế nên mới nói, tôi là Béo Tròn." Sau khi trải qua quá trình thanh tẩy của 'Cái nhìn Mang thai + Cái nhìn Phôi thai', lại trải qua 'Thiên phạt', không ai biết thứ kết ra từ hạt giống cuối cùng đó còn để lại những gì? "Nhưng nếu cậu không thể hiểu được thì... cứ coi tôi là Long Lạc tên Béo Tròn cũng không vấn đề gì." Nữ sĩ Côn Na nói tiếp.

Nói tóm lại là nãy giờ bà vẫn là Long Lạc chứ gì? "Đi thôi." Nữ sĩ Côn Na nói.

Khắc sau, hình bóng hai người biến mất khỏi không gian nút thắt Long Lạc, trở về thế giới Hắc Long.

Tại tộc địa của bộ lạc Long Huyết trong rừng Đạt Đạt Mã, Xích Tiêu Kiếm bay vút lên trời, đao ý bùng nổ, lấy thân kiếm thi triển đao pháp, nó đang vận động cơ thể, tập thể dục buổi sáng.

Đao ý tung hoành, khí thế cực kỳ áp bách.

Xung quanh, lão tộc trưởng và mấy chiến sĩ bộ lạc Long Huyết vỗ tay reo hò rầm trời.

Xích Tiêu Kiếm vận động một vòng rồi dừng lại.

Gần đây... dường như nó hơi thích cảm giác được người ta vỗ tay khen ngợi này.

Phân thân của tiền bối Bạch đang nằm ườn trên bàn, trên người đắp một chiếc chăn đơn, dáng vẻ uể oải.

Phía xa, thỉnh thoảng có mấy cô nàng bộ lạc Long Huyết lén nhìn phân thân tiền bối Bạch một cái rồi đỏ mặt quay đi.

Tuy làn da trắng không hợp với thẩm mỹ của thế giới Hắc Long... nhưng vị tiên sinh họ Bạch này thực sự quá tuấn mỹ, dù da trắng cũng không ngăn được ánh mắt ngưỡng mộ của các thiếu nữ bộ lạc.

Họ đang cân nhắc xem có thể xin vị 'Bạch tiên sinh' này một đoạn nhiễm sắc thể gia truyền để tăng cường huyết mạch cho bộ lạc không. "Đạo hữu Bạch, chúng ta làm một trận luyện tập không?" Xích Tiêu Kiếm gọi phân thân tiền bối Bạch.

Nó là thần binh của Trường Sinh Giả, kinh nghiệm chiến đấu phong phú, nắm giữ đao pháp vô thượng.

Đối thủ luyện tập thế này chủ động tìm tới cửa thì coi như 'cơ duyên' tự dâng tận miệng rồi. "Thôi, không muốn cử động.

Cảm thấy sống mệt quá." Phân thân tiền bối Bạch đáp giọng yếu ớt.

Chương 1931

Thậm chí đến nói chuyện anh ấy cũng không muốn nói nhiều.

Uỳnh!

Lúc này, hai bóng người hiện ra giữa không trung, rơi xuống đối diện cái bàn.

Là Tống Thư Hàng và nữ sĩ Côn Na.

Sau khi trở về, đôi mắt vàng của nữ sĩ Côn Na biến mất... rồi bà ấy nghiêng đầu, nằm bò ra bàn ngủ khò khò.

Tống Thư Hàng nhìn quanh một vòng, dừng lại ở tiền bối Bạch, vui mừng nói: "Tiền bối Bạch, cuối cùng anh cũng từ Cổ U trở về rồi!" "Là phân thân thôi." Tiền bối Bạch khẽ vẫy ngón tay: "Bản tôn vẫn đang cắm cọc ở Cổ U, cần thêm chút thời gian nữa.

Mệt quá, không muốn nói nhiều, chúng ta truyền âm nhập mật đi." Tống Thư Hàng: "..." Phân thân tiền bối Bạch trước mặt mang lại cho cậu một cảm giác quen thuộc cực kỳ mãnh liệt, dường như đã thấy anh ấy ở đâu rồi, hoặc là đã gặp người có tính cách tương tự thế này rồi. "A a a ~" Phía xa, đám thiếu nữ bộ lạc Long Huyết hét lên, lấy tay che mắt rồi chạy biến.

Tống Thư Hàng: "???" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm bay tới, mũi kiếm khều nhẹ tấm chăn trên người phân thân tiền bối Bạch, hất sang cho Tống Thư Hàng: "Khoác lên trước đi." Tống Thư Hàng: "..." Cậu cúi xuống nhìn cơ thể mình, trống không.

Nhưng hiện tại cậu đang ở trạng thái sương khói mà!

Hét cái gì mà hét!

Tống Thư Hàng đón lấy tấm chăn, quấn quanh người.

Phân thân tiền bối Bạch cố mở mắt ra, u oán nhìn chằm chằm tấm chăn của mình bị cướp mất, nhưng anh lại lười giành lại, chỉ biết dùng ánh mắt để bày tỏ sự bất mãn.

Đáng yêu?

Không đúng, dùng từ này không hợp lắm.

Nhưng tóm lại, bản tôn tiền bối Bạch sẽ không bao giờ có biểu cảm như vậy.

Tống Thư Hàng theo bản năng muốn rút điện thoại ra chụp lại cảnh 'tiền bối Bạch u oán' này gửi cho Vũ Nhu Tử.

Nhưng cậu vừa chạm tay vào mới nhớ ra mình đang là phân thân, trang bị đều ở chỗ bản thể hết rồi... bao gồm cả điện thoại.

Thế là Tống Thư Hàng quấn chặt tấm chăn, chủ động phớt lờ biểu cảm u oán của phân thân tiền bối Bạch. "Sao cậu lại thoát ra khỏi không gian độ kiếp được vậy?" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng: "Là phân thân thôi.

Bản tôn vẫn đang ăn sét đánh trong thiên kiếp 8 lên 9, còn phải đợi 994 ngày nữa." Xích Tiêu Kiếm hướng chuôi kiếm lên trời: "Vọng thiên." Đúng là không gian thiên kiếp 8 lên 9 thật.

Vấn đề là sao Tống Thư Hàng lại hôi được vào tận không gian thiên kiếp Cửu phẩm cơ chứ?

Hơn nữa thao tác ảo diệu nhất là tại sao cậu ta lại có thể ném phân thân của mình từ không gian đó ra ngoài đi chơi nhở?

Xích Tiêu Kiếm sống lâu như vậy rồi mà chưa từng thấy vị nào vào không gian độ kiếp mà còn có thể tự ném mình ra ngoài tự tại như thế này...

Đây thực sự là đi độ kiếp chứ không phải đi nghỉ mát sao? "Vậy bản thể cậu tính sao?" Phân thân tiền bối Bạch nằm bò ra bàn, dùng pháp thuật truyền âm nhập mật hỏi.

Lười mở miệng nói chuyện, truyền âm đối với anh mà nói chỉ là một ý niệm, tiêu hao thể lực ít hơn mở miệng nhiều.

Nhưng đột nhiên phân thân tiền bối Bạch lại thấy động ý niệm cũng hơi mệt... "Bản thể còn trụ được ba mươi ngày." Tống Thư Hàng liếc nhìn tiên tử Côn Na rồi nói tiếp: "Trong vòng ba mươi ngày, phân thân của tôi phải nâng thực lực lên cảnh giới Lục phẩm thực thụ, sau đó hút bản thể của tôi ra khỏi không gian thiên kiếp 8 lên 9!" Xích Tiêu Kiếm: "Hút thế nào?" Quỷ thật, mình hoàn toàn chưa nghe qua thao tác này bao giờ.

Chỉ nghe thấy hút mèo, chứ chưa nghe thấy hút chính mình bao giờ. "Tôi cũng không biết, chắc là bị kéo ra như kéo sợi mì ấy?" Tống Thư Hàng đáp.

Xích Tiêu Kiếm: "..." "Có nắm chắc không?" Phân thân tiền bối Bạch hỏi. "Vâng, ba mươi ngày chắc là cũng đủ.

Thế nên tôi quyết định bế quan một phen!" Tống Thư Hàng trịnh trọng tuyên bố.

Phân thân tiền bối Bạch: "Ừ, trước khi thăng cấp thì bế tử quan là lựa chọn đúng đắn." Lão tộc trưởng bên cạnh không nén nổi tò mò: "Bế quan là cái gì?" Vì có lão tộc trưởng ở đó nên khi Tống Thư Hàng và tiền bối Bạch giao lưu đều dùng ngôn ngữ thế giới Hắc Long. "Bế quan... chính là ngồi thiền tu luyện trong thời gian dài.

Ngắn thì mười ngày nửa tháng, dài thì có thể lên tới mấy trăm năm, thậm chí mấy ngàn năm." Tống Thư Hàng trả lời.

Lão tộc trưởng: (⊙o⊙) Ngồi thiền tu luyện thời gian dài sao?

Mười ngày nửa tháng thì ông có thể hiểu được, đôi khi để đột phá cảnh giới thì khổ tu thiền định cũng cần thiết.

Nhưng mấy trăm năm... mấy ngàn năm ngồi thiền thì không cần ăn cơm sao?

Có bị chết đói không?

Uống nước thì cũng cần chứ?

Còn chuyện vệ sinh thì giải quyết thế nào?

Chỗ bế quan thiền định phải có nhà vệ sinh sao?

Ngoài ra, ngồi thiền một lèo mấy trăm năm không thấy chán à?

Con người chứ có phải khúc gỗ đâu, suy nghĩ sẽ nhiều lắm chứ?

Mấy trăm năm chẳng làm gì cả, chỉ ngồi thiền, liệu có chịu nổi sự cô đơn không?

Hay là ngoài mặt tuyên bố bế quan trăm năm nhưng thực chất lại lén lút ra ngoài tạo ra sự sống?

Hai hệ thống tu luyện khác nhau va chạm, ở một số phương diện chắc chắn sẽ có lúc ông nói gà bà nói vịt. "Vậy tiên sinh Thư Hàng định bế quan bao lâu?" Lão tộc trưởng tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi định... trước tiên thử bế quan mười ngày nửa tháng xem sao, hy vọng có thể nhờ đó mà đột phá.

Nếu không được thì tôi vẫn còn nửa tháng để tìm phương pháp đột phá khác." "À, nhớ ra rồi." Phân thân tiền bối Bạch đột nhiên ngẩng đầu: "Thư Hàng, từ lúc cậu tu luyện đến giờ vẫn chưa bế quan lần nào đúng không?" Tống Thư Hàng gật đầu: "Vâng, tiền bối Bạch.

Cuộc đời luôn có nhiều lần đầu tiên, tôi cảm thấy hiện tại mình đã tu luyện đến cảnh giới Ngũ phẩm, cũng đến lúc nên bế quan một lần rồi." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đứng bên cạnh lúc này chỉ hận không có một đôi tay nhỏ linh hoạt để làm biểu cảm 'ôm mặt khóc ròng'.

Thần thánh ơi cuộc đời luôn có nhiều cái lần đầu tiên, cậu là một Ngũ phẩm Đại Linh Hoàng mà ngay cả bế quan cũng chưa từng bế, cậu rốt cuộc đã tu luyện thế nào để đến được bây giờ hả?

Các đạo hữu Ngũ phẩm khác mà nghe thấy câu này chắc tức đến nổ phổi mất. "Mà tiền bối Bạch ơi, bế quan cần chuẩn bị gì không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Phân thân tiền bối Bạch ngáp một cái, đưa tay dụi dụi mặt rồi chống cằm: "Mệt, không muốn nói." Tống Thư Hàng: "!!!" Cảm giác quen thuộc này ngày càng nghiêm trọng...

Cậu suy nghĩ một chút rồi đột nhiên lóe lên linh cảm.

Tống Thư Hàng bật dậy chạy sang giường phòng bên cạnh, lấy thêm một chiếc chăn đơn quay lại đắp lên cho phân thân tiền bối Bạch.

Sau đó cậu hỏi lại lần nữa: "Tiền bối Bạch, với tư cách là 'cuồng nhân bế quan' của Nhóm Cửu Châu Nhất Hào, anh có tâm đắc hay mẹo nhỏ nào có thể truyền lại cho hậu bối không?

Ví dụ như trước khi bế quan cần lưu ý điều gì?

Làm sao để bế quan hiệu quả hơn?" Xích Tiêu Kiếm bên cạnh: "?" Chỉ đắp cho đạo hữu Bạch cái chăn, thủ đoạn nịnh nọt sơ cấp thế này mà có hiệu quả sao?

Với lại cậu có thời gian nịnh nọt sao không đi tìm bộ quần áo mà mặc vào đi.

Dù là dạng sương khói nhưng trên người cậu vẫn trống huơ trống hoác đó biết không?

Sát, thế mà có hiệu quả thật!

Chỉ thấy phân thân tiền bối Bạch vẻ mặt thỏa mãn, nằm bò lại ra bàn.

Anh kéo chặt tấm chăn trên người, bắt đầu truyền âm nhập mật cho cả nhóm: "Đầu tiên, cậu phải tìm một nơi linh khí dồi dào, một địa điểm bế quan tốt có thể giúp hiệu quả tăng lên rất nhiều.

Sau đó là về đan dược và linh thạch, khi bế quan uống một ít 'Bình Tâm Tĩnh Khí Hoàn', 'Phá Chướng Đan' cùng một số đan dược hỗ trợ đột phá cảnh giới thì sẽ đạt được kết quả gấp đôi với công sức bỏ ra một nửa.

Linh thạch quan trọng thế nào thì không cần anh nói rồi... nhưng giờ cậu đang là phân thân nên bước này miễn đi." "Pháp khí cũng rất quan trọng, một số pháp khí có thể tăng cường hiệu quả bế quan.

Ví dụ như viên 'Ngộ Đạo Thạch' của cậu ấy." Tống Thư Hàng thở dài: "Pháp khí đều ở chỗ bản thể, Ngộ Đạo Thạch ở trong Hạt Nhân Thế Giới nhưng nó đang nhát gan không dám ló mặt ra." Tâm hơi mệt. "Vậy thì mang theo đạo hữu Xích Tiêu Kiếm và tiên tử Tạo Hóa đi, tiên tử Tạo Hóa đang bắt bướm chơi ngoài kia kìa, lát nữa khi bế quan cậu mang cô ấy và đạo hữu Xích Tiêu Kiếm theo, hiệu quả sẽ không kém Ngộ Đạo Thạch đâu." Phân thân tiền bối Bạch uể oải nói: "Đúng rồi, vác cả anh đi nữa, tuy là phân thân nhưng hiệu quả của anh cũng không kém Ngộ Đạo Thạch bao nhiêu đâu." Tống Thư Hàng: "..." May mà Chân Quân Bạch Hạc không có ở gần đây.

Nếu không, anh ta mà nghe thấy câu này chắc chắn sẽ vác phân thân tiền bối Bạch chạy điên cuồng cả ngàn mét, đố ai đuổi kịp.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm: "Tuy lời này không sai, dù sao tôi cũng là thần binh Trường Sinh Giả, bản thân tôi chứa đựng hơi thở quy tắc trường sinh và Đạo của Xích Tiêu Tử.

Nhưng cách nói chuyện của đạo hữu Bạch, tôi cứ thấy có vấn đề ở đâu đó." "Cuối cùng, trận pháp tại nơi bế quan rất quan trọng.

Tụ Linh trận pháp, phòng ngự trận pháp, kết giới cách âm, vân vân, tốt nhất nên có một bộ trận pháp.

Cái này lát nữa anh dạy cậu...

à mà thôi, dạy cậu mệt lắm, giờ cậu ngay cả một chiêu dẫn lôi thuật trong Thiên Sư Chính Pháp Lôi Pháp Thiên cũng mới học đến cảnh giới 'một tia lôi', hoàn toàn không hợp để học pháp thuật.

Cậu hợp học đao pháp và mấy môn thối thể hơn." Phân thân tiền bối Bạch nói.

Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt.

Tiền bối Bạch ơi câu này của anh đâm trúng tim đen quá, mà không phải đâm bằng kim đâu, là đâm bằng ngọn thương to như miệng bát ấy. "Cậu tìm một vị trí bế quan đi, lát nữa vác anh, tiên tử Tạo Hóa và đạo hữu Xích Tiêu Tử sang đó, anh sẽ bày trận giúp cậu." Phân thân tiền bối Bạch nói.

Dạy Tống Thư Hàng bày trận và anh tự tay bày trận đều mệt, nhưng giữa hai cái thì chọn cái nào đỡ tốn sức hơn, đương nhiên là anh tự làm rồi. "Vậy tiền bối Bạch, làm sao để tìm được nơi linh lực dồi dào ạ?" Tống Thư Hàng khiêm tốn thỉnh giáo.

Mọi việc có một thì sẽ có hai, có hai rồi sẽ có ba mà.

Bế quan một lần rồi, tương lai chắc chắn cậu sẽ còn bế quan nữa.

Học thêm ít kinh nghiệm để tăng thêm kiến thức, sau này chắc chắn sẽ có lúc dùng đến. "Ừm, tìm nơi linh khí dồi dào là một công việc đòi hỏi kỹ thuật.

Chương 1932

Trong giới tu sĩ có rất nhiều đạo hữu chọn tu luyện 'Phong Thủy Tầm Long Bí Thuật' chính là để tìm những nơi như vậy.

Ngay cả những người không tu luyện bí thuật đó thì ít nhiều cũng có phương pháp tìm kiếm địa điểm bế quan độc môn của riêng mình.

Anh đương nhiên cũng không ngoại lệ." Phân thân tiền bối Bạch nói tiếp: "Mỗi lần tìm chỗ bế quan, anh sẽ tung xúc xắc để xác định phương hướng lớn, sau đó tung cành cây hoặc mấy thứ tương tự để chọn hướng chi tiết.

Đôi khi nổi hứng thì anh sẽ tìm đại một chỗ gần đó, đào một cái động phủ ra rồi bế quan luôn." Tống Thư Hàng ngẩng mặt nhìn trời.

Phương pháp tìm nơi linh khí dồi dào này, học không nổi, thực sự học không nổi. "Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, ngài có phương pháp tìm nơi linh khí dồi dào nào không?" Tống Thư Hàng lại hướng mắt về phía tiền bối Xích Tiêu Kiếm. "Đừng hỏi tôi, tôi có phải tu sĩ nhân loại cần tu luyện đâu.

Mà từ lúc tôi sinh ra kiếm linh và có ý thức, Xích Tiêu Tử đã giàu nứt đố đổ vách rồi.

Động phủ tư nhân và bí cảnh của ông ấy nhiều vô kể, muốn bế quan thì cứ tùy tiện chọn một chỗ là được." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Cách thức của các đại lão này, cậu cũng học không nổi luôn. "Hạt Nhân Thế Giới của cậu thực ra là một nơi bế quan rất tốt, tiếc là nó nhát quá." Tiền bối Bạch bổ sung.

Lúc này, lão tộc trưởng im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng: "Tuy không biết nơi 'linh khí dồi dào' mà Bạch tiên sinh nói cụ thể là như thế nào, nhưng tôi đoán đại khái là nơi 'năng lượng rất mạnh' phải không?

Những nơi như vậy trong bộ lạc chúng tôi có vài chỗ.

Thực tế, ban đầu tôi chọn lập bộ lạc ở 'rừng Đạt Đạt Mã' cũng chính vì mấy nơi có năng lượng dồi dào này." Tống Thư Hàng nghe vậy mắt sáng lên: "Vậy tộc trưởng, ông có thể dẫn tôi đi xem không?" "Dĩ nhiên là không vấn đề gì rồi." Lão tộc trưởng cười nói.

Thế là, một địa điểm bế quan khiến Tống Thư Hàng ưng ý đã được tìm thấy.

Phía sau bộ lạc Long Huyết có một nơi thử luyện tên là 'Xích Long Động'.

Đó là một hang động tràn đầy hơi thở hỏa diễm.

Tống Thư Hàng có thể chất song thuộc tính Lôi và Hỏa nên nơi thử luyện này rất hợp cho cậu bế quan.

Thế là, sau khi thay một bộ đồ, Tống Thư Hàng đi vác tiên tử Tạo Hóa đang bắt bướm về, rồi mang theo tiền bối Xích Tiêu Kiếm, sau đó quay lại vác nốt phân thân tiền bối Bạch vào trong 'Xích Long Động'. "Tiên sinh Thư Hàng, chúng tôi có cần chuẩn bị nước và thức ăn cho cậu không?" Lão tộc trưởng vẫn hơi lo lắng.

Tống Thư Hàng đáp: "Lão tộc trưởng đừng lo, thực ra giờ tôi là phân thân nên không thể chết đói được đâu." Lão tộc trưởng nghe vậy thấy rất có lý, lúc này mới yên tâm rời đi, định bụng mười ngày nửa tháng sau sẽ quay lại xem thế nào.

Trong Xích Long Động, phân thân tiền bối Bạch gắng gượng vực dậy tinh thần, bày ra một bộ trận pháp thích hợp để bế quan.

Tụ Linh trận cực mạnh, Dưỡng Thần trận, kết giới cách âm và ba mươi ba tầng trận pháp phòng ngự.

Bộ trận pháp này sau khi bày xong có thể duy trì ngàn năm không diệt.

Từ nay về sau, bộ lạc Long Huyết đã có thêm một nơi trú ẩn cấp Bát phẩm. "Bắt đầu bế quan thôi." Tống Thư Hàng có chút hồi hộp.

Lần bế quan đầu tiên trong đời, hy vọng mọi chuyện sẽ thuận lợi.

Cảnh giới cao nhất của bế quan là 'một ngày trong động, ngàn năm nhân gian'.

Đại khái là cảm giác vừa nhắm mắt lại rồi mở ra thì thế giới bên ngoài đã là vật đổi sao dời.

Tống Thư Hàng đương nhiên chưa đạt đến cảnh giới đó.

Thời gian tu luyện dài nhất của cậu trước đây cũng chỉ là một đêm, trời sáng là kết thúc.

Trong Xích Long Động, Tống Thư Hàng tìm một chỗ bằng phẳng, nhiệt độ vừa phải rồi ngồi xếp bằng.

Có lẽ vì có gương mặt bi thảm của tiểu hòa thượng Quả Quả làm gương nên khi chọn vị trí tọa thiền, tiềm thức của cậu đã lờ đi những chỗ quá nóng hay địa hình không bằng phẳng để tránh bị trĩ.

Dù rằng ở cảnh giới Ngũ phẩm, cậu từ lâu đã không còn khả năng bị trĩ nữa.

Sau khi ngồi xuống, Tống Thư Hàng đặt tiền bối Xích Tiêu Kiếm nằm ngang trên đầu gối, hai tay đặt lên kiếm, đột nhiên cảm khái: "Quả nhiên, kiếm vẫn là ngầu nhất." Cùng là ngồi xếp bằng, đặt thanh kiếm trên gối sẽ có một vẻ phóng khoáng, còn đặt thanh đao thì sẽ mang khí thế cương mãnh.

Chỉ là đôi găng tay màu hồng trên tay hơi làm hỏng phong cách tổng thể.

Không cách nào khác, lục tung cả bộ lạc Long Huyết cũng không tìm được đôi găng tay nào hợp với Tống Thư Hàng.

Cuối cùng là một cô nàng khéo tay trong bộ lạc đã đan tạm cho cậu một đôi.

Lúc này có găng tay dùng là tốt rồi, màu sắc gì đó thì đành nhịn vậy. "Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, tập trung tinh thần bế quan cho tốt đi." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở. "Vâng, tiền bối." Tống Thư Hàng gật đầu, nhắm mắt lại.

Đầu tiên cậu vận hành một lượt 'Chân Ngã Minh Tưởng Pháp' để trấn định tâm trí, điều chỉnh trạng thái.

Tiếp đó vận hành một lượt 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công' để khởi động.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã tiến vào trạng thái 'nhập định'.

Trong trạng thái nhập định, thần thức của Tống Thư Hàng có thể cảm nhận rõ ràng ba loại sức mạnh đang bao quanh mình, hỗ trợ cho việc bế quan.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm trên đầu gối đang tỏa ra những tia sáng pháp tắc và Đạo thâm ảo.

Những tia sáng này là sức mạnh cấp bậc Trường Sinh Giả, bình thường tiền bối Xích Tiêu Kiếm sẽ đặc ý thu liễm lại, nếu không thì tu sĩ chưa đủ cảnh giới chỉ cần nhìn thấy thôi cũng sẽ chìm đắm trong đó không thể tự thoát ra, thậm chí hồn phách sẽ bị tổn thương không thể phục hồi.

Sự hiện diện của tiền bối Xích Tiêu Kiếm giúp tăng cường khả năng lĩnh ngộ của Tống Thư Hàng về 'Đao pháp, đao ý, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', và nhờ hào quang 'Đạo' cấp cao, nó cũng giúp ích rất nhiều cho việc nâng cao cảnh giới của cậu.

Ở một bên khác, tiên tử Tạo Hóa không quay về cơ thể Tống Thư Hàng.

Cô ấy ngồi tựa lưng vào cậu, cũng tiến vào trạng thái tu luyện.

Sức mạnh trên người cô giúp Tống Thư Hàng tăng cường hiểu biết về các công pháp hệ Nho gia như 'Nho Gia Kim Cương Thân', 'Chính Khí Thối Thân Thiên', 'Quân Tử Vạn Lý Hành' và thân pháp 'Thiên Hành Kiện'.

Đồng thời, sức mạnh truyền tới từ cô giúp tâm thần Tống Thư Hàng thanh tịnh, linh đài sáng sủa, khi tu luyện không còn tạp niệm quấy nhiễu, đoạn tuyệt hoàn toàn khả năng bị tâm ma quấy phá.

Cách đó không xa, phân thân tiền bối Bạch uể oải lơ lửng trong hư không, hai tay gối sau đầu, tiến vào trạng thái ngủ say.

Sức mạnh trên người anh rất kỳ quái, dường như cực yếu nhưng lại dường như cực mạnh, phiêu hốt bất định.

Loại sức mạnh này rất khế hợp với Tống Thư Hàng, một cách vô thức, cơ thể cậu biến hóa thành một tầng sương khói, cộng minh nhẹ nhàng với sức mạnh của phân thân tiền bối Bạch.

Dù sao thì trạng thái sương khói ngụy bất hủ này cũng có nguồn gốc từ tiền bối Bạch.

Sự hiện diện của anh giúp Tống Thư Hàng tăng cường hiểu biết về công pháp chủ tu 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', đồng thời nâng cao toàn diện khả năng lĩnh ngộ.

Có sự hỗ trợ của ba vị tiền bối, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy lần bế quan này của mình như có thần giúp đỡ!

Không chỉ vậy, trong não của phân thân Tống Thư Hàng thỉnh thoảng còn lóe lên hai loại cảm hứng 'vẽ rồng điểm mắt' cho cấu đồ Kim Đan.

Một loại đến từ 'Phân thân thép', thuộc về tiểu kim đan của nó là 'Lõi phản ứng hạt nhân cơ giới', với cảm hứng điểm mắt cho cấu đồ truyện tranh bốn ô 'Ngôi sao Sáng tạo và Hủy diệt'.

Loại còn lại đến từ bản thể khổ sai.

Tuy tín hiệu không tốt lắm, bị trễ, nhưng thỉnh thoảng vẫn phản hồi được một chút cảm hứng.

Đó là cảm hứng điểm mắt cho cấu đồ tiểu kim đan thứ nhất 'Thánh thành vĩnh không thất lạc'.

Cảm giác bế quan này thật hạnh phúc biết bao.

Mỗi phút mỗi giây đều có thể cảm nhận cảnh giới của mình đang tăng lên.

Bảy viên tiểu kim đan đã thắp sáng thành công hai viên lưu ly kim đan.

Trong năm viên còn lại, đã có hai viên có manh mối...

Thậm chí, cấu đồ 'Thánh kiếm mang tới sự kết thúc cho thế giới' trên tiểu kim đan thứ hai 'Thất thải yêu đan' cũng đang thiếu một hình mẫu BOSS cuối cùng.

Tống Thư Hàng có cảm giác rằng, một khi cậu thắp sáng nét cuối cùng cho lõi phản ứng hạt nhân và tiểu kim đan, thì theo lẽ tự nhiên cũng sẽ thắp sáng được luôn viên 'Thất thải yêu đan'!

Một mũi tên trúng ba đích, một mạch mà thành không thành vấn đề.

Tuyệt quá!

Thời gian trôi qua từng chút một.

Tống Thư Hàng chìm đắm trong bế quan không thể dứt ra được.

Hóa ra bế quan thực sự gây nghiện.

Cái hay của nó cũng giống như ăn tiệc thực tiên của tiên cơ Biệt Tuyết vậy, hễ nếm qua một lần là sẽ muốn tiếp tục thưởng thức, không thể dừng lại được.

Cứ như vậy, một ngày trôi qua.

Sáng sớm hôm sau, mặt trời mà người dân thế giới Hắc Long mong đợi vẫn không mọc lên.

Lão tộc trưởng đi dạo qua bên ngoài 'Xích Long Động', cảm nhận tình hình bên trong hang.

Vì có các loại kết giới và trận pháp phòng ngự của phân thân tiền bối Bạch nên lão tộc trưởng không thể xác định tình hình bên trong, chỉ có thể cảm nhận được lờ mờ tinh thần khí của Tống Thư Hàng. "Một ngày rồi, mà nói chứ phân thân có cần đi vệ sinh không nhỉ?" Lão tộc trưởng thầm nghĩ rồi rời khỏi Xích Long Động.

Là tộc trưởng của một tộc, ông bận rộn lắm.

Đặc biệt là khi phân bộ lạc đang trong thời kỳ tái thiết, trăm công nghìn việc.

Mấy ngày nay lão tộc trưởng bận ký tên, vỗ tay khen ngợi Xích Tiêu Kiếm, ăn cơm cùng khách, ngủ nghỉ, làm lưới bắt bướm cho tiên tử Tạo Hóa... "Khoan đã, thấy có gì đó sai sai." Lão tộc trưởng xoa cằm.

Đáng lẽ mình phải bận rộn lắm mới đúng chứ?

Nhưng mấy việc gần đây mình làm thấy cứ kỳ kỳ sao ấy.

Ông nhớ lại năm xưa khi mình cùng các bạn tay trắng đến rừng Đạt Đạt Mã, từ không đến có lập nên bộ lạc Long Huyết, lúc đó ông bận xây nhà, bày trận pháp, điều chỉnh phòng ngự bộ lạc, săn bắt hung thú trong rừng, đánh trả tà thú tà linh, bận đến túi bụi.

Những năm tháng đó tuy vất vả nhưng sung túc, mỗi ngày đều trôi qua trong mồ hôi và tiếng cười.

Nhưng hiện tại, những việc đó đều có đám trẻ trong bộ lạc lo liệu.

Ông dường như chỉ việc phụ trách ký cái tên là xong, chẳng việc gì đến lượt ông nhúng tay vào cả.

Lão tộc trưởng đột nhiên thấy trong lòng trống trải.

Trong Xích Long Động, Tống Thư Hàng cảm thấy thần thức, linh lực và ý chí của mình đều đã đạt tới giới hạn.

Cảm giác này giống như lúc cậu ở cảnh giới Nhất phẩm muốn 'Vượt Long Môn' vậy, dường như chỉ cần dùng sức nhảy một cái là có thể phá vỡ mọi rào cản, tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới.

Đây là sắp đột phá rồi sao?

Chương 1933

Cảm giác chỉ cần nhảy một cái là cảm hứng cho cấu đồ Kim Đan sẽ tuôn trào!

Thế là Tống Thư Hàng dùng sức nhảy một cái. 'Vèo!' Nguyên thần của cậu xuất khiếu.

Nguyên thần hiện ra trên đầu phân thân, vẻ mặt ngơ ngác nhìn nhục thân của phân thân.

Nguyên thần xuất khiếu là năng lực cơ bản của Kim Đan Linh Hoàng ngũ phẩm, chỉ là Tống Thư Hàng chưa bao giờ chủ động thử chức năng này thôi. "Lạ thật đấy, không khoa học chút nào." Nguyên thần của Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bởi vì đây là phân thân mà!

Phân thân không phải bản thể, tại sao lại có 'nguyên thần'?

Thường thức cơ bản của giới tu chân này cậu vẫn hiểu.

Một người ứng với một tôn nguyên thần, dù tu luyện giả có tu luyện ra bao nhiêu phân thân đi nữa thì nguyên thần cũng chỉ có một tôn duy nhất.

Không thể nào tu luyện ra một trăm phân thân là biến ra được một trăm nguyên thần được. "Vậy mình đang ở trạng thái gì đây?

Đừng nói là mình có hai nguyên thần nhé?" Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

Chẳng lẽ là thủ đoạn của nữ sĩ Côn Na?

Bà ấy trực tiếp chuyển cả nguyên thần của mình ra ngoài luôn sao? [Khả năng này rất cao.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu nhớ lại khoảnh khắc phân thân được đưa ra khỏi thế giới 8 lên 9, có một giây lát cậu không phân biệt nổi sự khác nhau giữa phân thân và bản thể.

Dường như ranh giới giữa bản thể và phân thân đã bị làm mờ đi.

Giờ nghĩ lại, chắc chắn là do nữ sĩ Côn Na đã nhúng tay vào, âm thầm chuyển cả nguyên thần của cậu ra ngoài. "Này Thư Hàng, cậu bế quan kiểu gì mà còn chơi trò nguyên thần xuất khiếu vậy?" Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm vang lên.

Tống Thư Hàng ngại ngùng đáp: "Vừa nãy tôi cảm thấy cảnh giới dường như sắp đột phá, thế là tôi cứ thế nhảy một cái... rồi nguyên thần xuất khiếu luôn." Xích Tiêu Kiếm: "..." "Nhưng có lẽ bước đột phá tiếp theo của tôi cần phải có nguyên thần xuất khiếu." Tống Thư Hàng ngẩng đầu.

Nguyên thần của cậu khẽ đưa tay ra, nhắm mắt cảm nhận.

Trong hư không, mạng lưới Long Lạc hiện diện khắp nơi bỗng sáng rực lên, hưởng ứng theo cảm nhận của Tống Thư Hàng. "Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, tôi muốn nguyên thần xuất khiếu đi một chuyến." Tống Thư Hàng đột nhiên nói. "Đây mới là ngày bế quan thứ hai thôi đấy." Xích Tiêu Kiếm thấy mệt tim quá.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhưng tôi cảm giác nguyên thần xuất khiếu có lẽ cũng là một phần trong lần bế quan này của mình...

Tôi có một đoạn nhân quả cần phải đi hóa giải." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm thở dài thườn thượt: "Quả nhiên, cái việc bế quan nghiêm túc tử tế này hiện tại không có duyên với cậu rồi.

Đi thôi, cậu muốn đi đâu, tôi phối hợp." Nói xong, từ trong thanh Xích Tiêu Kiếm có một luồng kiếm linh hư ảo hiện ra.

Đó là một phiên bản Xích Tiêu Kiếm nhỏ.

Kiếm linh lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng: "Nguyên thần của tu sĩ Ngũ phẩm còn rất yếu ớt, khi xuất khiếu cần phải hết sức cẩn thận.

Để tôi hộ pháp cho cậu." "Ơ?

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm hóa ra là kiếm linh thật sao?" Tống Thư Hàng ngạc nhiên: "Tôi cứ tưởng bên trong tiền bối phải là 'đao linh' cơ chứ." Xích Tiêu Kiếm: "..." Thằng nhóc này, ăn một kiếm của ta đi!

Mũi kiếm của tiền bối Xích Tiêu Kiếm xoay một vòng, đâm thẳng vào mông Tống Thư Hàng. "Tôi sai rồi, tôi sai rồi ~ Tiền bối xin lỗi mà!" Tống Thư Hàng vội vàng cầu xin.

Một lát sau... dưới sự hộ vệ của kiếm linh Xích Tiêu Kiếm, nguyên thần của Tống Thư Hàng xuất khiếu rời khỏi Xích Long Động, bay thẳng về phía xa.

Khi nguyên thần xuất khiếu, tốc độ bay cực kỳ nhanh, bản thân nguyên thần đã có thiên phú tương tự như 'rút đất thành thốc'.

Chỉ cần di chuyển một bước là có thể lập tức bay xa hàng vạn trượng.

Nửa ngày sau, Tống Thư Hàng và tiền bối Xích Tiêu Kiếm xuất hiện tại một tòa kiến trúc lâu đài.

Cư dân ở đây đều là thành viên tộc Long Huyết, trên người mọc đầy vảy rồng màu đen. "Đây là nơi nào?" Xích Tiêu Kiếm hỏi, sao Tống Thư Hàng lại biết chỗ này? "Hắc Đồng Thập Tam Thế Gia." Nguyên thần Tống Thư Hàng lơ lửng trên trời, nhìn tòa lâu đài xây dựng trên núi, khẽ trả lời.

Ở thế giới Hắc Long này, người có nhân quả sâu đậm với cậu hiện tại chỉ có nữ sĩ Côn Na và Hắc Đồng Thập Tam Thế.

Người trước là đồng minh + ý chí Long Lạc + nhân quả có thể liên quan tới Lão đại Béo Tròn.

Người sau là sự tồn tại mà Tống Thư Hàng từng nhập mộng, tuy chỉ nhập mộng đến thời thiếu niên.

Trong quá trình nhập mộng, Tống Thư Hàng đã nhận được 'bản mẫu ngôn ngữ thế giới Hắc Long' hoàn chỉnh từ đối phương cùng một bộ môn pháp minh tưởng hoàn chỉnh. "Là cái cậu thiếu niên đã vất vả lắm mới đột phá đến hiện thế rồi ngủm luôn ấy hả?" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm hỏi, vị thiếu niên đó cũng là cơ duyên đưa nhóm Tống Thư Hàng đến thế giới Hắc Long này.

Tống Thư Hàng: "Vâng...

đúng là cậu ấy." "Cậu thiếu niên đó xanh cỏ rồi mà, cậu đến đây làm gì?" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm thắc mắc.

Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi đáp: "Thực ra tôi chỉ thuận theo cảm giác mà đến thôi.

Có lẽ cơ duyên 'điểm mắt' cho một viên tiểu kim đan nào đó của tôi nằm ở đây.

Tôi có cảm giác như vậy." Đây có lẽ là giác quan thứ sáu của đàn ông, cảm thấy ở đây có thứ giúp cậu đột phá, sẵn tiện giải quyết luôn đoạn nhân quả với 'Hắc Đồng Thập Tam Thế'. "Được rồi, tiếp theo cậu định làm gì?" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tu sĩ đôi khi cứ thần thần bí bí rồi lại thần thần kinh kinh như vậy, Xích Tiêu Tử thỉnh thoảng cũng phát bệnh thần kinh.

Thực lực càng cao thì số lần phát bệnh càng nhiều.

Xích Tiêu Tử gọi đó là 'gieo duyên, gieo nhân quả', còn Xích Tiêu Kiếm thì thấy đó là bệnh, cần phải chữa. "Chúng ta đi dạo loanh quanh xem sao." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, nguyên thần của cậu cùng tiền bối Xích Tiêu Kiếm hạ xuống tòa lâu đài.

Khi hạ xuống một độ cao nhất định, phía trên lâu đài hiện ra mấy tầng kết giới phòng ngự ma pháp.

Đây là phòng ngự chống lại sự xâm nhập của tà linh và tà thú.

Tuy nhiên, có Xích Tiêu Kiếm ở bên hộ vệ, loại kết giới phòng ngự mức độ này bị nó dễ dàng tìm ra sơ hở, đưa Tống Thư Hàng lặng lẽ tiến vào bên trong lâu đài mà không ai hay biết. "Cảm ơn tiền bối Xích Tiêu Kiếm." Tống Thư Hàng lên tiếng, cậu rất cảm kích tiền bối đã hộ vệ nguyên thần của mình chạy tới nơi xa xôi này.

Xích Tiêu Kiếm: "Chuyện nhỏ thôi, sau này nhớ trả cho tôi mấy phát Đại Bảo Kiếm là được." "Không vấn đề gì." Tống Thư Hàng cười đáp.

Không gian bên trong lâu đài rất lớn... nhưng phong cách kiến trúc rất giống với bộ lạc Long Huyết của lão tộc trưởng.

Đây chắc là sở thích kiến trúc chung của tộc Long Huyết.

Tống Thư Hàng bay lơ lửng vô định trong lâu đài.

Nguyên thần có một cái lợi là có thể đi xuyên tường, đi lại không cần vòng vèo.

Thuận theo trực giác, nguyên thần Tống Thư Hàng cuối cùng dừng lại ở một thảm cỏ phía tây nam lâu đài.

Trên thảm cỏ có một cậu thiếu niên khoảng bốn tuổi đang vác một ngọn trường mâu, ra sức múa may.

Thiếu niên chắc hẳn là một đứa trẻ lai, ngoài một vòng vảy rồng ở cổ tay và vài miếng vảy rồng ở khóe mắt, các bộ phận khác trên cơ thể không khác gì con người ở thế giới Hắc Long.

Một cậu nhóc đen nhẻm, gầy gò đang gắng sức múa ngọn trường mâu khiến người ta không khỏi liên tưởng đến những đứa trẻ lao động khổ sai đáng thương.

Nguyên thần Tống Thư Hàng dừng lại.

Cậu nhìn cậu thiếu niên đen nhẻm gầy gò kia, trong lòng nảy sinh một cảm giác thân cận. "Đúng rồi, nhân quả nằm ở trên người cậu bé này." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cảm giác thân cận này chắc hẳn là di chứng sau khi cậu nhập mộng vào cuộc đời của 'Hắc Đồng Thập Tam Thế'.

Giống như sau khi cậu nhập mộng vào đời đạo trưởng Ly Thiên Tô, cậu nảy sinh tình cảm như 'người cha' đối với tiểu Âm Trúc vậy. "Cậu bé này là ai?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ rồi đoán: "Chắc là con trai của vị Hắc Đồng Thập Tam Thế kia?

Tuy Hắc Đồng Thập Tam Thế được gọi là chiến sĩ mạnh nhất thế hệ trẻ tộc Long Huyết nhưng cũng có thực lực cấp 5.

Tuổi thật chắc không nhỏ đâu, có con trai cũng là chuyện bình thường.

Cậu bé này có lẽ là Hắc Đồng Thập Tứ Thế?" Thông thường, người khiến cậu không kìm được mà nảy sinh cảm giác thân cận thì đều là người thân cùng huyết thống.

Hắc Đồng Thập Tam Thế là thành viên tộc Long Huyết thuần chủng, còn cậu bé trước mặt là con lai.

Thế nên suy đoán bình thường thì đứa trẻ gầy gò này là con trai cậu ấy sẽ cao hơn.

Trừ phi cha hoặc mẹ cậu ấy đi bước nữa rồi sinh ra một đứa em ngốc nghếch. "Rồi sao nữa?

Cậu định tiếp xúc với cậu bé đó à?" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ: "Tôi muốn quan sát thêm một chút rồi mới quyết định." Trên thảm cỏ, cậu bé múa trường mâu một cách bài bản, mồ hôi đầm đìa.

Nhưng rõ ràng cậu bé không có thiên phú dùng mâu, luyện tập trông rất cứng nhắc, hoàn toàn không biết biến thông.

Mỗi chiêu mỗi thức đều mang lại cảm giác rời rạc, không liền mạch, nhìn rất khó chịu. "Cảm giác giống hệt như lúc tôi luyện kiếm vậy, tôi nghĩ cậu bé nên đổi vũ khí khác." Tống Thư Hàng nhận xét.

Xích Tiêu Kiếm: "Không phải vấn đề vũ khí, cậu nhìn kỹ động tác của nó đi sẽ thấy sự khác thường.

Nó không phải không hợp với trường mâu, mà đơn giản là nó hơi đần." "Vậy chẳng phải tệ lắm sao?" Tống Thư Hàng nói.

Chương 1934

Xích Tiêu Kiếm: "Đừng lo, ở thế giới Hắc Long này không hợp luyện võ cũng không phải vấn đề lớn.

Đừng quên đây là thế giới ma pháp, hơn nữa quá trình thi triển ma pháp lại dành cho kẻ khờ.

Biết đâu nó lại có thiên phú về ma pháp?

Ông trời đôi khi rất công bằng, khi lấy đi một loại thiên phú của con người thì biết đâu lại ban cho một loại thiên phú ẩn giấu khác.

Có những kẻ khờ khạo nhưng lại vẽ được những bức họa tinh diệu tuyệt luân.

Có những kẻ không thể dùng kiếm nhưng lại sở hữu thiên phú đao pháp cái thế." "Cũng đúng, ở thế giới Hắc Long này, con lai thường đều là thiên tài." Tống Thư Hàng gật đầu.

Giống như cậu và tiểu Âm Trúc, sau khi bị nhầm là chủng tộc lai quý hiếm thì lập tức được hưởng đãi ngộ cấp bậc thiên tài.

Đang nói chuyện thì từ xa có một đôi bóng người tiến lại gần thảm cỏ.

Người đàn ông là một thành viên tộc Long Huyết thuần chủng, trên người mọc đầy vảy đen, chính là cha của Hắc Đồng Thập Tam Thế, trông rất giống với người mà Tống Thư Hàng thấy trong lúc nhập mộng.

Người phụ nữ lại là một người ở thế giới Hắc Long có vóc dáng rất chuẩn, ngũ quan của bà có vài phần giống với cậu thiếu niên đang luyện mâu, chắc hẳn là mẹ hoặc chị gái. "Xích Đồng, đến giờ rồi, nghỉ ngơi một chút đi con." Người phụ nữ nhân loại dịu dàng nói.

Xích Đồng chắc là tên của cậu thiếu niên đen gầy kia.

Không phải Hắc Đồng Thập Tứ Thế sao?

Chẳng lẽ cái tên Hắc Đồng + con số giống như tên của Tô Thị A Thập Lục, cần phải được tộc công nhận và qua nghi thức thì mới được kế thừa?

Không đúng, trong ký ức của cậu, Hắc Đồng Thập Tam Thế từ nhỏ đã xác định tên rồi, không có qua nghi thức gì cả.

Lại nhìn người cha Hắc Đồng đứng bên cạnh, vậy nên... cậu thiếu niên gầy gò này có lẽ là em trai của Hắc Đồng Thập Tam Thế?

Thiếu niên Xích Đồng thu chiêu, vác trường mâu lên, chạy lon ton đến bên người phụ nữ: "Mẹ ơi, có tin tức gì của anh trai chưa ạ?" Người phụ nữ khẽ lắc đầu: "Tạm thời vẫn chưa con ạ, nhưng đừng lo, anh Hắc Đồng của con mạnh lắm, chắc chắn sẽ không sao đâu.

Với lại lần này anh con mới đi có hơn hai tháng.

Trước đây có khi anh đi nửa năm mới có tin về là chuyện thường mà." Tống Thư Hàng: "..." Quả nhiên là đứa em trai ngốc nghếch của Hắc Đồng Thập Tam Thế. "Nghỉ ngơi một chút đi, cha có mang theo món sâu nướng con thích nhất đây.

Ăn no mới có sức luyện tập, sau này mới đuổi kịp anh trai con được chứ." Người cha Hắc Đồng bên cạnh bưng ra một cái hũ nhỏ đặt lên bàn.

Xích Đồng rất vui sướng chạy lại đón lấy cái hũ: "Cảm ơn cha." Xích Đồng thích ăn sâu nướng sao? "Cha ơi, khi nào con mới được đến thần điện để nhận thiết bị ma lực của riêng mình ạ?" Xích Đồng cất tiếng hỏi.

Tay người cha khựng lại một chút, nhưng ông lập tức nở một nụ cười dịu dàng: "Chờ pháp minh tưởng của con tinh tấn thêm chút nữa là được, con phải nỗ lực tu luyện hơn nữa mới hành." "Vâng, con nhất định sẽ thành công." Xích Đồng tràn đầy tự tin nói.

Cha Hắc Đồng thầm thở dài, ngẩng mặt nhìn trời.

Người mẹ bên cạnh cũng ngẩng mặt nhìn trời, khẽ thở dài.

Tống Thư Hàng: "..." Thôi xong, biểu cảm phong phú của hai người này đã cho cậu câu trả lời rồi.

Xích Đồng, em trai của Hắc Đồng Thập Tam Thế, e rằng cũng chẳng có chút thiên phú ma pháp nào.

Đã bảo con lai đều là thiên tài kia mà? 'Thiên phú' của Xích Đồng này rốt cuộc ẩn giấu ở đâu?

Chẳng lẽ thiên phú của cậu nhóc là ăn sâu nướng sao?

Cơm no rượu say, nghỉ ngơi bên cha mẹ một lát xong, Xích Đồng lại tinh thần phấn chấn vác trường mâu lên, chạy đi nỗ lực luyện tập.

Cha Hắc Đồng và mẹ nhân loại còn nhiều việc phải xử lý, ngồi một lát rồi chuẩn bị rời đi. "Xích Đồng, nhớ nghỉ ngơi nhé, đừng để mình mệt quá." Cha Hắc Đồng dặn dò kỹ lưỡng trước khi đi.

Xích Đồng gật đầu lia lịa: "Cha yên tâm, con luyện thêm hai trăm lần nữa rồi sẽ nghỉ." Tay người cha lại khựng lại một lần nữa, ông thầm gật đầu rồi cùng vợ nhanh bước rời đi.

Con trai lớn là tộc Long Huyết thuần chủng, là thiên tài mạnh nhất thế hệ trẻ của bộ lạc.

Con trai nhỏ là tộc lai quý hiếm nhưng trong việc tu luyện lại không có chút thiên phú nào, thế nhưng nó lại cực kỳ khổ cực tu luyện.

Mỗi ngày đều liều mạng luyện tập mà không có chút hiệu quả nào.

Ba năm trước ông dạy nó bộ trường mâu cơ bản, ngày nào nó cũng luyện mấy trăm lần, nhưng đến giờ múa lên vẫn y hệt như cũ.

Từng chiêu từng thức hoàn toàn không liền mạch.

Người ta thường nói có công mài sắt có ngày nên kim, nhưng đứa con trai nhỏ của ông lại bỏ công ra mà chẳng thu hoạch được gì, cha Hắc Đồng xót xa lắm.

Kẻ nỗ lực hơn bất cứ ai mà lại không thu được kết quả gì thì mới là kẻ đáng thương nhất.

Người ta bảo con lai là thiên tài tuyệt thế, vậy thiên phú của con trai mình rốt cuộc nằm ở đâu?

Chẳng lẽ thiên phú của nó là ăn sâu nướng thật sao?

Cha Hắc Đồng nhìn cái hũ nhỏ trong tay mình, Xích Đồng ăn sâu nướng mà đến đầu cũng không thèm nhả ra, lợi hại vô cùng.

Đứa con ngốc của mình liệu còn cứu vãn được không đây?

Trên thảm cỏ chỉ còn lại mình Xích Đồng.

Tuy hiện tại trông cậu bé gầy gò như đứa trẻ bốn tuổi nhưng thực tế năm nay cậu đã chín tuổi rồi.

Cậu hết lần này đến lần khác vung ngọn trường mâu.

Mồ hôi vã ra như tắm.

Sau hai trăm lần, cậu dùng sức cắm ngọn mâu xuống đất.

Rồi ngã nhào ra. "Mình đúng là một đứa ngốc phải không." Xích Đồng khẽ lẩm bẩm.

Hóa ra bản thân cậu bé cũng biết mình là một đứa ngốc, Tống Thư Hàng cứ tưởng cậu nhóc ngây thơ quá nên chưa nhận thức được mình là kẻ đần cơ.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lặng lẽ dõi theo Xích Đồng.

Cùng lúc đó, trên cấu đồ Kim Đan của viên kim đan công đức, đôi mắt của vị thánh nhân đang thuyết pháp từ từ mở ra...

Chờ đã... chờ chút, Xích Đồng vẫn còn là một đứa trẻ!

Tống Thư Hàng cảm ứng được trên Công Đức Kim Toản của mình, đôi mắt của Thánh nhân chậm rãi mở ra, trong lòng có chút hoảng hốt.

Cường Giả Giám Định Thuật quá bá đạo, sẽ để lại bóng ma tâm lý cho đứa nhỏ này mất.

Kìa, không đúng.

Đây đâu phải Nho gia Thánh nhân thật, chỉ là một phần trong Kim Đan cấu đồ của mình thôi, cũng không thể từ trong tranh nhảy ra ngoài được.

Cho nên việc phát xạ 'Cái nhìn mang thai' các loại là chuyện không thể nào.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Thánh nhân trên Kim Đan cấu đồ cũng không có 'Cường Giả Giám Định Thuật', chỉ là thông qua 'Nguyên thần' của Tống Thư Hàng, khóa chặt thiếu niên Xích Đồng từ xa. 【Chẳng lẽ... khế cơ để điểm nhãn nét bút cuối cùng cho Kim Đan cấu đồ lại nằm trên người thiếu niên này?】【Hay là, thiếu niên này tuy không có thiên phú võ kỹ cũng không có thiên phú ma pháp, nhưng lại là một nho giả trời sinh?

Cho nên mới dẫn khởi sự cộng minh của đồ án Thánh nhân trên Kim Đan cấu đồ của mình?】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu thật sự là như vậy thì đúng là khiến người ta hâm mộ.

Văn phong Nho gia rất tuyệt.

Đang lúc cậu suy tư, trên Kim Đan cấu đồ, đôi mắt của Nho gia

Thánh nhân lại nhắm lại, hủy bỏ sự chú ý đối với vị thiếu niên này...

Cứ thế mà hủy bỏ sao?

Chẳng lẽ, ngay cả vị Thánh nhân khai sáng ra mạch Nho gia, nổi tiếng với việc dạy dỗ không phân biệt đối xử trong truyền thuyết cũng bó tay với tên ngốc này ư?

Thiếu niên này, có lẽ hết cứu thật rồi...

Trên bãi cỏ.

Thiếu niên Xích Đồng đưa tay lau mồ hôi và nước mắt.

Sau đó, cậu lại dùng sức ngồi dậy.

“Thời gian còn sớm, luyện thêm một trăm lần nữa vậy.” Cậu khẽ nói.

Tuy biết mình rất ngu dốt nhưng cậu không hề bỏ cuộc.

Đã bao nhiêu năm qua cậu đều kiên trì như vậy.

Cậu còn có thể kiên trì lâu hơn nữa!

Trong sát na, Tống Thư Hàng có chút đau lòng cho đứa nhỏ này.

“Đáng tiếc hiện tại bản thể không có ở đây, nếu không bằng vào con mắt của Nho gia Thánh nhân, hoặc giả có thể nhìn ra đứa nhỏ này có thiên phú ẩn giấu nào không, sở trường về hệ thống tu luyện phương diện nào.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nghĩ đến đây, cậu lại liếc nhìn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“Đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối...

Ngài có nhìn ra vị thiếu niên này có thiên phú đặc thù gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Dù sao cũng là thần binh của Trường Sinh Giả, nhãn giới rất cao, nói không chừng có thể nhìn ra thứ gì đó đặc biệt của thiếu niên.

“Ừm, ta nhìn ra được, thiếu niên tên Xích Đồng này...

ăn cánh dũng không nhả xương, đây là một loại thiên phú rất lợi hại.

Cậu ta mà ăn gà thì sẽ nhanh hơn người bình thường vài lần đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Thế nào, muốn tiếp xúc với thiếu niên này một chút không?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi: “Tôi cứ cảm giác sẽ rất phiền phức, sự ngu ngốc của thiếu niên này có khả năng sẽ vượt xa trí tưởng tượng của chúng ta.” Nói thì nói vậy, Nguyên thần của cậu vẫn chậm rãi từ không trung hạ xuống, bay đến bên cạnh thiếu niên.

Người bình thường không nhìn thấy Nguyên thần, cho dù là tu sĩ, khi dưới ngũ phẩm cũng không cách nào phát giác được sự tồn tại của Nguyên thần.

Chương 1935

Mà có Xích Tiêu Kiếm tiền bối hộ thể, Nguyên thần của Tống Thư Hàng chỉ cần không chủ động hiện thân, e rằng ngay cả Bát phẩm Huyền Thánh cũng không cảm ứng được.

Nguyên thần xuất khiếu đúng là một kỹ năng không tồi.

Sau khi Tống Thư Hàng xuất hiện bên cạnh thiếu niên Xích Đồng, cậu liền hiển hiện Nguyên thần ra.

Xích Đồng đang thi triển mâu pháp, vừa vặn là một động tác xoay người vung mâu.

Vút~~ Trường mâu quét ngang qua cơ thể Nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Lúc này Xích Đồng mới phát hiện phía sau mình cư nhiên có một bóng người.

Cậu giật nảy mình, chộp lấy trường mâu nhảy dựng lên, bày ra tư thế tấn công: “Ai đó!” “Đừng căng thẳng.” Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười ấm áp lòng người, dùng ngôn ngữ của Hắc Long thế giới dịu dàng nói: “Tôi chỉ là một người qua đường tình cờ đi ngang qua đây thôi.” Gương mặt nhân súc vô hại này của cậu đôi khi vẫn khá hữu dụng, khi mới gặp mặt lần đầu luôn có thể để lại cho người ta ấn tượng kiểu ‘người tốt’.

Nhưng lần này, Tống Thư Hàng đã thất bại trong việc dùng mặt kiếm cơm.

Xích Đồng càng thêm căng thẳng, thậm chí hơi thở cũng trở nên dồn dập.

Cậu nắm chặt trường mâu, chằm chằm nhìn Tống Thư Hàng, chỉ cần đối phương có động tác nhỏ nào, cậu sẽ vung mâu đâm tới ngay!

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng lùi lại một bước, xua xua tay hiển thị mình vô hại, sau đó nói: “Tôi thấy cậu luyện tập trường mâu rất lâu rồi, nhưng cảm giác...” “Cháu biết, cháu không có một chút thiên phú nào.” Xích Đồng giành lời trước.

Tống Thư Hàng: “...” Tống - luôn bị cướp lời - Thư Hàng.

Tạo Hóa tiên tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân cướp lời của cậu thì thôi đi, tên nhóc ngốc nghếch này cư nhiên cũng cướp lời cậu sao?!

“Cậu có hứng thú đổi loại vũ khí không, ví dụ như chuyển từ mâu sang đao?” Tống Thư Hàng thử thăm dò.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối từng nói, thiếu niên này không phải không thích hợp với ‘trường mâu’, mà đơn thuần là bẩm sinh quá ngốc.

Cho dù đổi sang kiếm, côn hay đao thì hiệu quả có lẽ cũng tương đương.

Nhưng dù sao sở trường của Tống Thư Hàng là đao, nếu thật sự muốn chỉ điểm thiếu niên này thì tốt nhất vẫn nên bắt đầu từ ‘đao’.

Dù sao bất luận là vũ khí gì đối với Xích Đồng cũng như nhau cả, vậy thì chi bằng chọn cái mà Tống Thư Hàng giỏi nhất.

“Không, cháu chỉ muốn tu luyện trường mâu.” Xích Đồng nghiêm túc nói: “Thực ra bất luận vũ khí nào đối với cháu cũng vậy thôi.

Nhưng ít nhất cháu đã tu luyện trường mâu được vài năm rồi...

Hơn nữa, sau này cháu muốn trở thành một Chiến Đấu Pháp Sư giống như anh trai.

Trường mâu là vũ khí khá thích hợp với Chiến Đấu Pháp Sư.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi thườn thượt.

Trường mâu cái thứ này, cậu cũng có biết chơi đâu.

Trong ký ức của cậu, kỹ năng cường lực duy nhất liên quan đến trường mâu có lẽ chính là thương pháp của ‘Cổ U ý chí’ vừa đâm vào thắt lưng cậu cách đây không lâu, chiêu thương pháp nhân quả tên là 【Danh Âm Gát Phá】.

Chiêu thương pháp này đã được Xích Tiêu Kiếm tiền bối ghi lại và đang trong quá trình phá giải, chuyển hóa thành đao pháp.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chiêu thương pháp ‘Danh Âm Gát Phá’ kia thi triển như thế nào, ngài còn ghi chép không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Đừng nằm mơ nữa, chiêu thương pháp đó ít nhất cũng phải có thực lực lục phẩm trở lên mới thi triển được.

Hơn nữa còn phải có hiểu biết và lĩnh ngộ cực sâu về nhân quả...” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp.

Thiếu niên Xích Đồng trước mắt này ngay cả thương pháp cơ bản luyện bao lâu còn chưa nắm vững, loại thương pháp cao thâm kia e rằng cậu ta học cả đời cũng không chạm được tới lông tơ.

“Nhức đầu thật.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, tiếp tục nhìn vị thiếu niên gầy yếu.

Xích Đồng không la hét, cũng không cầu cứu người khác, chỉ cảnh giác nhìn Tống Thư Hàng, có lẽ cậu cảm nhận được đối phương không có ác ý.

Hay là đơn thuần cậu không nghĩ tới thao tác ‘cầu cứu’ này?

“Xem ra chỉ còn cách dùng biện pháp cuối cùng để thử một chút.” Tống Thư Hàng nói: “Không biết ở hình thức Nguyên thần xuất khiếu này có thể thi triển ‘Giám Định Bí Pháp’ hay không.

Xích Đồng, nếu cậu tin tôi thì lại đây, để tôi giám định cho cậu một chút.” Tống Thư Hàng nhìn về phía Xích Đồng, chân thành nói.

“Không muốn.” Xích Đồng lắc đầu: “Truyền thuyết nói ác quỷ trên biển thường dụ hoặc người ta như vậy, cháu sẽ không phối hợp với chú đâu.” “Muốn biết anh trai Hắc Đồng Thập Tam Thế của cậu đi đâu không?” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, cậu cảm giác Xích Đồng sẽ mắc câu.

“Muốn!” Xích Đồng dùng sức gật đầu.

Tống Thư Hàng: “Lại đây để tôi giám định một chút, tôi sẽ cho cậu biết anh trai cậu đã đi phương nào.” Xích Tiêu Kiếm: “...” Đoạn thoại này của Tống Thư Hàng đúng là tệ hại thật.

Người không biết chuyện mà nghe thấy chắc chắn sẽ tưởng cậu đang phạm tội mất.

“Được!” Xích Đồng cắm trường mâu xuống đất, lon ton chạy đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đúng là một tên ngốc đơn thuần.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng đưa tay ra, dùng sức vò đầu cậu thiếu niên gầy gò.

Xích Đồng cũng không phản kháng, để mặc cho Tống Thư Hàng xoa đầu.

Một lát sau, Tống Thư Hàng đưa tay tháo ‘bao tay’ ra, đặt lòng bàn tay lên người Xích Đồng, thử kích hoạt ‘Giám Định Bí Pháp’.

Giám Định Bí Pháp thi triển thành công!

Trên thân thể phân thân của Tống Thư Hàng đang ở tít tận ‘Xích Long động’ bỗng dưng xuất hiện thêm mấy vết thương.

Tạo Hóa tiên tử xoay người, vung tay tung ra hai đạo Trì Dũ Thuật, một lát sau vết thương trên phân thân Tống Thư Hàng đã hồi phục như cũ.

Sau khi trả giá xong, kết quả giám định phản hồi vào ý thức của Tống Thư Hàng.【Xích Đồng: Chín tuổi, con lai giữa Long huyết tộc và nhân loại, là con của Hắc Đồng Thập Nhị Thế và một phụ nữ nhân loại, ngưỡng mộ và tôn kính người anh trai thiên tài của mình.

Thiên phú võ kỹ cực kém, sức thân hòa ma pháp cực kém, ngộ tính cực kém, mức độ trưởng thành cơ thể cực kém.

Tài khoản này phế rồi, kiến nghị đăng ký lại tài khoản mới.】 "Đứa nhỏ này đã chín tuổi rồi sao?" Tống Thư Hàng có chút không dám tin nhìn cậu bé gầy yếu, thằng nhóc này trông hoàn toàn chỉ như đứa trẻ bốn tuổi.

Võ kỹ, sức thân hòa ma pháp, ngộ tính đều cực kém.

Kết quả phản hồi của Giám Định Bí Pháp thật sự không sai chút nào, tài khoản này đúng là phế thật rồi.

Có cứu được không?

Có biện pháp giải quyết không?

Tống Thư Hàng tiếp tục thúc động 'Giám Định Bí Pháp', ý đồ đạt được thêm nhiều thông tin hơn.

Có lẽ là do chịu ảnh hưởng từ việc nhập mộng Hắc Đồng Thập Tam Thế nên cậu có một loại cảm giác thân thiết đặc biệt đối với Xích Đồng.

Nếu mình có năng lực giúp đỡ nhóc con này, Tống Thư Hàng sẽ ra tay giúp một tay.

Nếu mình không có năng lực giúp đỡ thì...

đương nhiên là chịu chết thôi.

Dù sao cậu cũng đâu phải vị thần toàn năng.

Giám Định Bí Pháp không phản hồi thêm thông tin nào nữa.

Có hai khả năng.

Một là tên ngốc Xích Đồng này thật sự hết cứu, chỉ đành cáo từ.

Loại khác, có lẽ là Giám Định Bí Pháp tạm thời cũng chưa giám định ra được phương pháp, quyền hạn và thực lực của Tống Thư Hàng vẫn chưa đủ.

Chuyện quyền hạn không đủ trước đây cũng từng xảy ra rồi.

Giám Định Bí Pháp cũng không phải vạn năng.

“Xong chưa ạ?” Xích Đồng hỏi: “Hiện tại chú có thể nói cho cháu biết anh trai đã đi đâu không?” “Đương nhiên rồi.” Tống Thư Hàng đeo bao tay vào: “Anh ta đã đi đến Hiện Thế rồi.” “Hiện Thế là nơi nào ạ?

Ở vị trí nào trong Hắc Long thế giới?” Xích Đồng nghi hoặc.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Không ở trong Hắc Long thế giới, mà là ở một thế giới khác rộng lớn hơn, bàng đại hơn nhiều.

Là một thế giới khác sau khi rời khỏi ‘Hắc Long thế giới’.” Xích Đồng trợn to mắt.

Cũng không biết cậu nhóc có hiểu được ý tứ trong lời nói của Tống Thư Hàng hay không.

“Tôi có một bộ kỹ năng rèn sắt, tên là 《Cương Thủ》.” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: “Bộ kỹ năng này nhập môn không hề phức tạp.

Sau đó cậu chỉ cần mỗi ngày luyện tập lặp đi lặp lại, họa chăng sẽ có chút thành tựu.

Cậu có muốn học thử không?” “Cháu muốn trở thành Chiến Đấu Pháp Sư.” Xích Đồng nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tên này không chỉ ngốc mà còn rất bướng bỉnh nữa.

“Nhưng nếu nó có thể khiến cháu mạnh hơn thì cháu muốn học.” Xích Đồng bổ sung thêm: “Cháu có cần phải trả giá gì không ạ?” Tống Thư Hàng: “Cái giá sao?” Không tệ nha, nhóc con này cũng có chút giác ngộ, điều này cũng phù hợp với nguyên tắc có bỏ ra mới có nhận lại của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Thế nhưng, nhóc con này thì có thể bỏ ra được thứ gì chứ?

Kỹ năng 《Cương Thủ》 này là kỹ năng có thể dùng mãi đến tận hậu kỳ ngũ phẩm.

Nếu có cơ hội tìm được Diệt Phượng tiền bối, nhờ anh ta tung vài chiêu ‘vỡ nát cả đất’ biến thành chất lỏng, còn có xác suất dẫn phát 《Cương Thủ》 biến dị, trở thành 《Cương Toàn Thân》 như Tống Thư Hàng hiện tại.

Cái giá thấp quá thì cảm giác vô hình trung làm hạ thấp đẳng cấp của nó...

Cái giá cao quá thì lại cảm giác nhóc con này trả không nổi.

Nhức đầu thật.

Muốn làm một ‘lão gia gia tùy thân’ cũng cần phải có kỹ thuật, ba trăm sáu mươi lăm nghề, nghề nào cũng có bí quyết riêng.

“Vậy thì lấy bảo vật quý giá nhất... không, quý giá thứ ba trên người cậu làm cái giá đi.” Tống Thư Hàng suy tư một lát rồi lên tiếng.

Số ba là một con số rất hay, được người Âu Lạc yêu thích.

Ví dụ như...

Tam sinh hữu hạnh, nhập mộc tam phân, ước pháp tam chương, tam nhân hành tất hữu ngã sư.

Lại ví dụ như Lãng bất quá tam...

Hơn nữa đồ vật quý giá thứ ba thì sẽ không quá quý giá đến mức đau lòng, mà cũng không quá rẻ rúng, rất thích hợp.

“Cháu hiểu rồi.” Xích Đồng dùng sức gật đầu, sau đó từ trong túi áo móc ra một cái túi nhỏ: “Đây là túi hương hộ thân mà mẹ cho cháu, là thứ quý giá thứ ba trên người cháu.” Tống Thư Hàng: “...” Thứ này nhìn kiểu gì cũng là một cái túi hương.

Thần kỹ rèn sắt 《Cương Thủ》 đổi lấy một cái... không đúng, là một cái bùa hộ mệnh tràn đầy tình mẫu tử.

Thôi được rồi, bùa hộ mệnh thì bùa hộ mệnh vậy.

Chương 1936

Dù sao Nguyên thần của cậu xuất khiếu ngàn dặm lặn lội tới đây cũng không phải vì cái 'giá' này, mà là để 'liễu kết nhân quả' cũng như tìm kiếm khế cơ để đột phá tấn cấp, điểm long điểm tình.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy bao bùa hộ mệnh này — chính xác mà nói là Nguyên thần điều động linh lực, nhẹ nhàng đỡ lấy nó.

Đồng thời khi nhận lấy bao bùa hộ mệnh này, Tống Thư Hàng thuận tay ném luôn một phát 'Giám Định Bí Pháp' lên đó.

Thân thể phân thân đang bế quan ở tận 'Xích Long động' lại một lần nữa phải thanh toán từ xa, dùng cơ thể của mình để trả cái giá cho 'Giám Định Bí Pháp'. 【Túi hương hộ thân: Bên trong đựng 'bột xương rồng' có thể khiến người đeo cường thân kiện thể, đeo lâu ngày có thể tăng cường thể chất của người đeo một cách yếu ớt.】 Đúng là tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ.

Đáng tiếc là cái 'túi hương hộ thân' này hầu như không có hiệu quả gì đối với Xích Đồng.

Đang lúc suy tư, lại một đạo thông tin nữa truyền tới não hải của Tống Thư Hàng: 【Bột xương rồng, có thể dùng làm vật trung gian cho 'Nguyên thần ngưng hình', khiến Nguyên thần của tu sĩ ngưng tụ ra hiệu quả của nhục thân trong thời gian ngắn, mỗi lần sử dụng sẽ tiêu hao một lượng bột xương rồng nhất định.】 Tống Thư Hàng: "Ơ, còn có hiệu quả này nữa sao?" "Ồ, là bột xương rồng à.

Dưới lục phẩm thì có thể mang ra chơi một chút...

Thứ này được làm từ xương của 'Ngụy Long' đấy." Xích Tiêu Kiếm tiền bối liếc mắt nhìn túi hương trong tay Tống Thư Hàng, lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng: “...” Vọng thiên, Xích Tiêu Kiếm tiền bối chỉ cần liếc mắt qua cái túi hương là đã nhìn ra được lai lịch của nó.

Thế thì vừa rồi mình còn dùng Giám Định Bí Pháp làm cái gì chứ, máu của phân thân chẳng phải là chảy vô ích rồi sao!

“Cái giá đã nhận được, vậy tiếp theo là lúc dạy cho cậu 《Cương Thủ》.

Tuy đây là một môn công pháp thối thể cấp nhập môn, nhưng thực tế thì kỹ năng này có thể dùng mãi đến tận cấp năm đấy!” Tống Thư Hàng nghiêm mặt, nghiêm túc nói.

“Chờ chút, tiên sinh.

Cháu đột nhiên lại nghĩ tới một chuyện.” Thiếu niên Xích Đồng đột nhiên lùi lại mấy bước, rút trường mâu của mình từ dưới đất lên.

Tống Thư Hàng: “???” “Tiên sinh, trước khi chú dạy cháu, chú cần phải chứng minh sự cường đại của mình đã.” Xích Đồng nghiêm túc nói: “Vạn nhất chú là kẻ lừa đảo thì sao?” “...” Tống Thư Hàng: “Việc xác nhận tôi có phải kẻ lừa đảo hay không chẳng phải nên làm trước khi giao dịch sao?” “Vừa rồi cháu mới đột nhiên nghĩ tới ạ.” Thiếu niên Xích Đồng nói: “Hay là tiên sinh trả túi hương lại cho cháu trước đi?” Tống Thư Hàng ngửa đầu nhìn trời.

Đừng để bị tên ngốc này dắt mũi, sẽ bị hạ thấp chỉ số thông minh mất.

“Cậu muốn tôi chứng minh sự cường đại của mình thế nào đây?” Tống Thư Hàng cúi đầu, mỉm cười nói.

“Đánh thắng cháu đi!” Xích Đồng nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu búng ngón tay nhắm ngay Xích Đồng, nhẹ nhàng búng một phát, một tia linh lực được điều động, búng lên người Xích Đồng.

“A a a~~” Xích Đồng liền bị búng bay ra ngoài, lăn lộn trên bãi cỏ, mãi mới vững vàng lại được thân hình.

Tống Thư Hàng khống chế linh lực rất tốt, dùng là nhu kình, Xích Đồng trông có vẻ chật vật nhưng thực tế không hề bị thương.

“Tiên sinh, đây là pháp thuật cấp mấy ạ?” Xích Đồng lồm cồm bò dậy, phủi phủi vụn cỏ trên người, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ.

“Không phải pháp thuật, là linh lực.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Xích Đồng suy nghĩ một chút: “Linh lực có thể giúp cháu trở thành Chiến Đấu Pháp Sư không?” Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Có thể.” Tu sĩ chiến đấu vốn dĩ là pháp thuật thần thông + võ kỹ thân pháp, tuy rằng về phương diện pháp thuật chiến đấu, bản thân Tống Thư Hàng chỉ biết mỗi Chưởng Tâm Lôi và Dẫn Lôi Thuật... nhưng cậu có sách giáo khoa ở đây, dạy theo sách thì cậu vẫn làm được.

“Vậy tiên sinh, khi nào cháu mới có được linh lực ạ?” Xích Đồng mong đợi hỏi.

Tống Thư Hàng chắp tay sau lưng: “Con đường tu hành cần phải thực tế, từng bước một để lại dấu chân.

Bách nhật trúc cơ, nhất phẩm dược long môn, sau đó mới có thể ngưng tụ chân khí, thi triển pháp thuật.

Không được ham cao xa.” Hơn nữa, với thể chất của thiếu niên Xích Đồng, trời mới biết cậu ta có trúc cơ thành công được hay không.

“Tôi dạy bằng tâm, cậu học hết mình.

Đừng hỏi nhiều, đừng nghĩ nhiều.

Phải thực tế, cứ từng bước mà đi.” Tống Thư Hàng nói đi nói lại.

Xích Đồng dùng sức gật đầu: “Vâng, tiên sinh!” Cuối cùng, cậu lại hỏi: “Tiên sinh, chú cũng là chủng tộc hỗn huyết giống như cháu sao?” “Không, tôi không phải hỗn huyết.” Tống Thư Hàng nói.

“Ồ.” Xích Đồng gật đầu, dường như lập tức mất đi hứng thú, không hỏi thêm nữa. 《Cương Thủ》 là công pháp thối thể nhị phẩm, vốn là một môn thần kỹ rèn sắt, đến nhị phẩm mới có thể chính thức tu luyện.

Ngoài ra, 《Cương Thủ》 còn có một bộ quyền pháp cơ sở tiền đề thuộc về riêng nó, dành cho tu sĩ nhất phẩm lúc trúc cơ tu luyện.

Một khi tu luyện thành công có thể kết nối liền mạch với kỹ năng 《Cương Thủ》 nhị phẩm.

Tống Thư Hàng hiện tại muốn chỉ đạo Xích Đồng tu luyện chính là bộ quyền pháp cơ sở tiền đề của 《Cương Thủ》.

Bộ quyền pháp cơ sở này không hề phức tạp, so với 《Cơ Sở Kim Cương Quyền Pháp》 mà Tống Thư Hàng tu luyện lúc đầu còn đơn giản hơn gấp mấy lần, chủ yếu luyện sức mạnh của cổ tay.

Tống Thư Hàng đầu tiên đem bộ quyền pháp cơ sở này chia thành bốn tiết, từng tiết một chỉ đạo Xích Đồng.

Sau khi dạy xong tiết thứ nhất, Xích Đồng bắt đầu luyện tập một cách bài bản ở bên cạnh.

Đúng là thảm không nỡ nhìn.

Rõ ràng là một bộ chiêu thức quyền pháp cơ sở rất mượt mà, nhưng qua tay Xích Đồng lại luyện ra hiệu quả bị giật lag.

Cứ như người ta xem video mà mạng không tốt vậy, hình ảnh mượt mà thỉnh thoảng lại load, bị khựng, khiến người xem sốt cả ruột.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ung dung trôi nổi trên hư không.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

“Thế nào, cảm giác thực sự chỉ đạo đệ tử tu luyện từ con số không như thế nào?” Xích Tiêu Kiếm cười hì hì hỏi.

Tống Thư Hàng tuy rằng đã thu hai vị đệ tử, nhưng lúc Sở Sở và Tiểu Thải bái sư đều đã có sẵn cấp độ rồi, không phải là tài khoản mới tinh từ cấp không.

“Đi bước nào hay bước đó vậy.

Về phương diện chiêu thức quyền pháp, luyện thêm vài lần thì ít nhất Xích Đồng cũng có thể nhớ kỹ tư thế.

Nhưng về phương diện khẩu quyết quyền pháp thì có chút khó khăn.” Tống Thư Hàng nói.

Khẩu quyết quyền pháp là tiếng Trung...

Tống Thư Hàng tuy có năng lực dịch nó sang ‘ngôn ngữ Hắc Long thế giới’, nhưng điều quan trọng của khẩu quyết là phát âm, giống như chú văn vậy, mỗi một âm tiết đều sẽ dẫn dắt linh lực trời đất, từ đó có tác dụng thối thể cường hóa.

Sau khi dịch sang ngôn ngữ Hắc Long thế giới thì sẽ không còn hiệu quả này nữa.

Không biết Xích Đồng có thiên phú học ngoại ngữ không nhỉ?

“Cậu định cứ dạy dỗ như thế này mãi sao?” Xích Tiêu Kiếm xoay một vòng rồi nói: “Ta nói thẳng nhé, nếu cậu còn tiếp tục dây dưa với nhóc con này thì đừng nói là thăng lên lục phẩm trong vòng ba mươi ngày, cho cậu ba mươi năm cũng không có cửa đâu.” Nhóc con này có thiên phú về phương diện tu luyện ngốc đến mức khiến người ta đau lòng.

Một bộ quyền pháp cơ sở mà cũng có thể đánh ra hiệu quả 'kết nối mạng không ổn định', trời mới biết cậu ta phải mất bao nhiêu năm mới hoàn thành 'thối thể'?

Mà thứ Tống Thư Hàng thiếu nhất hiện nay chính là thời gian.

Trong vòng ba mươi ngày, nếu cậu không thăng lên lục phẩm, bản thể sẽ phải tan thành mây khói trong 'Thế giới thiên kiếp 8 thăng 9'.

"Cho nên tôi phải nghĩ cách thôi." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Cậu định truyền công chắc?" "Tôi đâu phải Thiên Nhai Tử đạo trưởng, vả lại nhóc con này ngay cả thối thể còn chưa hoàn thành, thể chất yếu đến thảm hại, tôi mà tùy tiện truyền cho cậu ta chút công lực thì cậu ta nổ xác ngay." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu vén vạt áo ở thắt lưng lên — tu sĩ ngũ phẩm sau khi Nguyên thần xuất khiếu thường là trần như nhộng, nhưng chỉ cần tu sĩ tâm niệm muốn thì có thể khiến trên người Nguyên thần hình chiếu ra quần áo trang phục.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng lúc này ăn mặc y hệt phân thân đang bế quan.

"Làm gì thế?

Cho ta xem cái thận đại sắc tộc của cậu à?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

"Cái thận đại sắc tộc đó có gì hay mà xem, tôi muốn nói là cái này nè." Tống Thư Hàng chỉ vào ấn ký Hồ Lô Oa lập thể ở thắt lưng mình: " 'Hệ thống học bá' do đích thân Bạch tiền bối thiết kế, thứ tốt mà đám học tra hằng mong ước đấy.

Có nó rồi, mẹ không còn phải lo lắng về thành tích học tập của con nữa." "Cậu định nhờ Bạch đạo hữu thiết kế một cái 'hệ thống học bá' để dùng dạy dỗ thiếu niên này tu luyện sao?" Tống Thư Hàng:

“Đúng vậy, chỉ cần đưa quyền pháp cơ sở tiền đề của 《Cương Thủ》 và khẩu quyết quyền pháp vào đó là được.

Về phương diện minh tưởng pháp thì bản thân minh tưởng pháp của Hắc Long thế giới thích hợp với cậu ta hơn.

Sau đó lại đem các kiến thức liên quan từ nhất phẩm thăng lên nhị phẩm chỉnh lý ra, đưa vào trong hệ thống học bá.

Đến lúc đó chỉ cần Xích Đồng nghiêm túc học tập, khắc khổ tu luyện thì ít nhất cũng có thể tu luyện tới cảnh giới nhất phẩm.” Còn về Thối Thể Dịch phối hợp tu luyện, Hắc Long thế giới chắc chắn có dược tề ma pháp có thể thay thế, nếu thật sự không được thì Tống Thư Hàng có thể tự mình ra tay luyện chế, mấy loại Thối Thể Dịch đơn giản thì cậu vẫn nắm chắc phần thắng.

Trời sập tối dần, một ngày ở Hắc Long thế giới lại sắp trôi qua.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới dạy xong toàn bộ chiêu thức ‘quyền pháp cơ sở’.

“Bộ chiêu thức quyền pháp này cậu cứ luyện tập cho thuần thục thêm vài lần nữa đã.

Sau đó nghỉ ngơi sớm đi...

Ngày mai tôi sẽ mang cho cậu một thứ tốt.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Xích Đồng suy nghĩ một chút: “Vâng, tiên sinh.” Ngày mai gặp sao?

Ngày mai vị chú bí ẩn này còn đến nữa không?

“Vậy thì, ngày mai gặp.” Tống Thư Hàng xoa đầu Xích Đồng, Nguyên thần tiến vào trạng thái ẩn hình, cùng Xích Tiêu Kiếm trở về Xích Long động.

Xích Đồng ngơ ngác nhìn vị trí Tống Thư Hàng biến mất.

“Là ảo giác sao?” Cậu khẽ nói.

Có một khoảnh khắc đó, cậu dường như cảm giác thấy giống như anh trai Hắc Đồng Thập Tam Thế đang xoa đầu mình vậy.

Nhớ lại thì thực ra từ khi vị ‘tiên sinh’ này bắt đầu dạy cậu quyền pháp, cậu đã thỉnh thoảng có cảm giác như anh trai đang chỉ đạo mình tu luyện vậy.

Đôi khi... trực giác của kẻ ngốc còn linh mẫn hơn cả người bình thường.

Xích Long động.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng và kiếm linh của Xích Tiêu Kiếm tiền bối đồng thời trở về.

Nhục thân phân thân vẫn khoanh chân ngồi đó, duy trì trạng thái tu luyện, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 chậm rãi vận chuyển.

Kiếm linh của Xích Tiêu Kiếm trở về thân kiếm.

Tống Thư Hàng lại không lập tức quay về mà trước tiên bay đến bên cạnh phân thân Bạch tiền bối — dù sao phân thân cũng đang duy trì trạng thái tự động tu luyện, giống như treo máy vậy, Nguyên thần của cậu vừa hay có thể thương lượng chút chuyện với Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối, tỉnh dậy đi.” Nguyên thần của Tống Thư Hàng hô hoán.

Phân thân Bạch tiền bối mơ màng mở mắt: “Ồ, là Nguyên thần của Thư Hàng à, về rồi sao?” “Vâng, Bạch tiền bối.” Nguyên thần Tống Thư Hàng khoanh chân lơ lửng bên cạnh Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối uể oải nói: “Có thu hoạch gì không?” “Tôi chắc là đã tìm được khế cơ điểm nhãn cho ‘Kim Đan cấu đồ’ Công Đức Kim Toản rồi.

Tuy nhiên tôi cần sự hỗ trợ của Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 1937

Phân thân Bạch tiền bối nghiêm túc suy nghĩ một chút: “Buồn ngủ quá, siêu muốn ngủ luôn, không trụ nổi nữa.” Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Lần trước phân thân Bạch tiền bối là thiếu cái chăn, chỉ cần tặng chăn cho ngài ấy là ngài ấy có thể thỏa mãn, vậy lần này ngài ấy thiếu cái gì nhỉ?

Có phải thiếu một cái giường không?

Không đúng nha, Bạch tiền bối có thể trực tiếp lơ lửng giữa không trung mà ngủ, căn bản không cần dùng đến giường.

Đúng rồi, có khi nào là do tóc của Bạch tiền bối quá dài, lúc lơ lửng ngủ thì tóc rũ xuống nặng quá không?

Có nên tết cho Bạch tiền bối một kiểu tóc gọn gàng không nhỉ?

Không được không được, lần trước vụ ‘gói biểu cảm Bạch tiền bối’ của Vũ Nhu Tử chính là do sau khi tết tóc cho Bạch tiền bối mà gây ra họa đấy.

Liên quan đến tóc của Bạch tiền bối thì tốt nhất đừng có làm loạn.

Phân thân Bạch tiền bối ngáp một cái, đôi mắt xinh đẹp không trụ vững nổi nữa, từ từ nhắm lại.

Không xong rồi...

Bạch tiền bối lại sắp ngủ thiếp đi rồi.

Đang lúc suy tư, phía dưới Xích Tiêu Kiếm tiền bối gọi: “Thư Hàng, còn lơ lửng trên không trung làm gì thế?

Xuống đây cho ta vài phát Thuật Dưỡng Đao đi nào.” Đã nói rồi, về là phải tặng ngài ấy đại bảo kiếm mà.

“Tới ngay đây.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu vừa suy tư vừa để Nguyên thần quy vị.

Sau đó đưa tay đặt lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối, liên tục tung ra hai phát ‘Thuật Dưỡng Đao’.

“Thoải mái quá, cả người sảng khoái, cảm giác mệt mỏi trong nháy mắt tan biến hết sạch, tinh thần phấn chấn hẳn lên.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối thỏa mãn nói, ngài ấy thích nhất là Thuật Dưỡng Đao.【Mệt mỏi tan biến hết sạch, tinh thần phấn chấn hẳn lên?】Mấy từ này trong lời nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối khiến mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên.

Cậu ngẩng đầu nhìn về phía phân thân Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối hiện tại đang ở trạng thái buồn ngủ, rất mệt, cực kỳ muốn đi ngủ.

Cho nên...

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý tưởng táo bạo.

Cậu vẫn luôn nghĩ,《Thuật Dưỡng Đao》nói không chừng có hiệu quả với bất kỳ pháp khí nào, không chỉ là đao, mà kiếm, khiên, thương, áo giáp, nói không chừng đều có thể tiếp thụ Thuật Dưỡng Đao.

Thậm chí... ngay cả ‘Vô Hình Đao Cổ’ cũng có thể thừa thụ《Thuật Dưỡng Đao》!

Vô Hình Đao Cổ lại được xếp vào hàng ngũ sinh linh.

Có lẽ Thuật Dưỡng Đao cũng có hiệu quả với con người?

Tống Thư Hàng không chỉ có ý tưởng táo bạo mà còn có một trái tim lớn dám biến ý tưởng táo bạo thành thực tiễn.

Ý tưởng mà không đi đôi với thực tiễn thì chỉ là nói suông mà thôi.

Dưới sự thôi thúc từ trái tim lớn đang rục rịch đó, Tống Thư Hàng đứng dậy, chân đạp sen đen đi tới bên cạnh phân thân Bạch tiền bối.

Sau đó, cậu cẩn thận đặt tay lên người phân thân Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối chậm rãi mở mắt, lười biếng liếc nhìn cậu một cái rồi lại chậm rãi nhắm mắt lại.

“Chính là lúc này.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, cậu liền vung tay tung ra một phát 《Thuật Dưỡng Đao》.

Thuật Dưỡng Đao rơi trên người phân thân Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng tự cảm thấy có chút tương đồng với khi dùng trên ‘Vô Hình Đao Cổ’.

Phân thân Bạch tiền bối... thực sự đã tiếp thụ 《Thuật Dưỡng Đao》.

Tuy nhiên, tiếp thụ được không có nghĩa là Thuật Dưỡng Đao chắc chắn sẽ có hiệu quả.

Tống Thư Hàng có chút căng thẳng lại có chút mong đợi nhìn phân thân Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối lần này ngay cả mắt cũng lười mở ra.

Dường như không có hiệu quả sao?

Nhưng cũng có khả năng là do liều lượng chưa đủ.

Hơn nữa, phân thân Bạch tiền bối đã không có phản ứng bất lợi thì ít nhất chứng minh 《Thuật Dưỡng Đao》 này vô hại với ngài ấy.

Nghĩ đến đây, tay của Tống Thư Hàng không chịu sự khống chế, lại vung thêm hai phát 《Thuật Dưỡng Đao》 nữa.

Một lát sau, thấy phân thân Bạch tiền bối vẫn chưa có phản ứng...

Tống Thư Hàng lại vung thêm nhiều phát 《Thuật Dưỡng Đao》 nữa.

Cho đến tận khi cậu đã tung ra gần mười hai phát 《Thuật Dưỡng Đao》, phân thân Bạch tiền bối cuối cùng cũng không nhịn được mà mở mắt ra.

Đôi mắt của phân thân nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng, không hề chớp lấy một cái, áp lực đầy mình.

Tống Thư Hàng cười gượng một tiếng, rụt đôi tay đang không ngừng vung vẩy của mình lại.

"Cậu thắng rồi." Phân thân Bạch tiền bối kéo chăn, ngồi dậy từ hư không: "Nhờ cái pháp thuật kỳ quái này của cậu mà giờ ta lại thấy tinh thần sảng khoái vô cùng, hoàn toàn không ngủ được nữa.

Thật là kỳ quái, cậu có thời gian học mấy cái pháp thuật lạ lùng này sao không lo mà học tập 《Thiên Sư Lôi Pháp》 cho hẳn hoi đi?

Dù gì cậu cũng là thể chất song thuộc tính Lôi, Hỏa mà." Sự thật chứng minh, tên gốc của 《Thuật Dưỡng Đao》 tuyệt đối không phải là 《Thuật Dưỡng Đao》, nó còn có hiệu quả với cả phân thân nữa.

Tuy nhiên có hiệu quả với bản thể hay không thì vẫn cần phải tiến hành thực nghiệm thêm một bước nữa.

Bởi vì sự tồn tại và cấu tạo của phân thân vẫn có điểm khác biệt so với bản tôn.

"Cần ta giúp gì nào, tranh thủ lúc ta đang tràn trề tinh thần thì nói mau đi." Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nhanh chóng nói: "Bạch tiền bối, tôi cần một cái 'hệ thống học bá', bên trong tích hợp toàn bộ phương pháp tu luyện 《Cương Thủ》, cũng như khẩu quyết quyền pháp và chiêu thức tu luyện quyền pháp cơ sở tiền đề của 《Cương Thủ》.

Nếu được thì tích hợp thêm một khóa học ‘Tiếng Trung’ nữa thì càng tốt ạ.” “Đưa công pháp 《Cương Thủ》 cho ta.” Phân thân Bạch tiền bối bất đắc dĩ nói.

Tống Thư Hàng nhanh chóng đọc thuộc lòng toàn bộ công pháp 《Cương Thủ》 một lượt.

“Chỉ cần tích hợp 《Cương Thủ》 thôi sao?

Không cần gì khác nữa à?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: “Nếu được thì tích hợp thêm một cái Chưởng Tâm Lôi đi ạ?” Chưởng Tâm Lôi bản sửa đổi của Bạch tiền bối, cảnh giới nhất phẩm đã có thể sử dụng rồi!

Hơn nữa uy lực cũng rất tuyệt.

“Vậy thì tích hợp thêm cái Chưởng Tâm Lôi nữa, thiết lập là cần tích điểm để mua, hình tượng giáo viên dạy học cứ lấy theo dáng vẻ của cậu đi.

Còn về phương diện trừng phạt thì sao?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Trong hệ thống học bá có phần thưởng thì cũng phải có hình phạt.

“Cứ là sét đánh đi ạ, tôi thấy sét đánh cũng không tệ, có thể nâng cao khả năng chịu đựng đau đớn của người ta.” Tống Thư Hàng nói.

Nhẫn nại đau đớn cũng là một phần của tu luyện, vừa có thể nâng cao ý chí của tu sĩ, vừa có thể nâng cao lực chiến đấu của họ.

Không phải có câu nói thế này sao?

Trước khi học cách đánh người thì phải học cách bị người đánh trước đã.

“Biểu tượng hệ thống học bá cần cái gì?” Phân thân Bạch tiền bối lại hỏi thăm.

“Vậy thì là súng đi ạ, tốt nhất là cái nào bá khí một chút.” Tống Thư Hàng nói.

Bản thân cậu đã phải chịu thiệt thòi lớn bởi cái đồ án Hồ Lô Oa lập thể của hệ thống học bá kia rồi.

Vậy thì ít nhất cũng phải tranh thủ cho Xích Đồng, để biểu tượng hệ thống học bá của cậu ta có thể phù hợp với ý muốn của cậu ta.

Thiếu niên đó đã thích trường mâu, mơ ước trở thành Chiến Đấu Pháp Sư, vậy thì thiết lập biểu tượng thành hình dạng ‘súng’ (thương), chắc chắn cậu ta sẽ rất thích cho xem?

“Được rồi, xong rồi đấy.” Bạch tiền bối nói.

Ngài ấy đưa qua một tấm phù văn, bên trên có đính kèm ‘Hệ thống học bá’.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nhận lấy phù văn: “Khụ khụ!” Một ấn ký ‘Súng máy Gatling’ trên phù văn hệ thống học bá đang tỏa sáng lấp lánh.

Không vấn đề gì, là súng (thương) không sai chút nào, hơn nữa cũng đủ bá khí.

“Không hài lòng sao?” Bạch tiền bối nhướng mày.

“Sao có thể chứ, vô cùng hài lòng luôn, tặng ngài ba mươi hai cái like.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên khen ngợi.

“Không có việc gì nữa thì đừng có làm phiền ta...

Ngoài ra, cậu nhìn nửa ngày trời mà vẫn không nhìn ra ta đang thiếu cái gì sao?” Phân thân Bạch tiền bối phàn nàn: “Ta thiếu một cái gối đấy!” Tống Thư Hàng: “Nhưng Bạch tiền bối ngài không phải đang lơ lửng trên không trung sao?” “Cho nên ta mới thiếu một cái gối có thể lơ lửng chứ.” Phân thân Bạch tiền bối nói, ngài ấy lại chộp lấy cái chăn, đắp lên, ngáp một cái: “Tiếp theo lo mà bế quan tu luyện đi, không có việc gì thì đừng làm phiền ta.” Việc chế tạo ‘hệ thống học bá’ vừa hay tiêu hao hết số tinh lực dư thừa của ngài ấy lúc nãy, cơn buồn ngủ ập đến, có thể đánh một giấc thật ngon rồi.

Tống Thư Hàng cầm tấm ‘hệ thống học bá’ này trở về chỗ mình đang bế quan tọa thiền.

Xích Tiêu Kiếm lại một lần nữa nằm ngang trên đầu gối cậu.

Phía sau Tạo Hóa tiên tử cũng điều chỉnh lại vị trí, hai người tựa lưng vào nhau duy trì tư thế tu luyện.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngày mai lại phải làm phiền ngài hộ tống Nguyên thần của tôi rồi.” Tống Thư Hàng nói, dứt lời cậu thuận tay tặng luôn một phát ‘Thuật Dưỡng Đao’.

“Không thành vấn đề, cứ giao cho ta.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Bên ngoài, trời đã tối hẳn.

Một ngày kết thúc.

Hôm sau.

Tống Thư Hàng trước tiên tặng cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát 《Thuật Dưỡng Đao》 để gọi ngài ấy thức dậy.

Tiếp đó, Nguyên thần của cậu nhẹ nhàng nhảy ra khỏi nhục thân phân thân.

Sau một đêm tọa thiền tu luyện, Tống Thư Hàng cảm thấy thu hoạch được rất nhiều.

Chương 1938

Theo những mảnh vỡ lĩnh ngộ và linh cảm không ngừng truyền tới từ ‘Bản thể, Cương Thiết Hóa Thân’ lúc đó, Tống Thư Hàng có thể cảm giác được Kim Đan nhỏ thứ nhất và Kim Đan cấu đồ của Lò Phản Ứng Hạch Tâm của mình đã đạt tới biên duyên của việc điểm nhãn.

Chậm nhất là đến tối nay, chắc chắn có thể thuận lợi điểm nhãn cho hai viên Kim Đan nhỏ.

Bế tử quan quả nhiên là một trong những con đường nâng cao thực lực hữu hiệu nhất.

Kiếm linh của Xích Tiêu Kiếm hộ vệ Nguyên thần của Tống Thư Hàng, thành thục lướt về phía vị trí của thiếu niên Xích Đồng.

Vẫn là tòa lâu đài và bãi cỏ đó.

Trường mâu của Xích Đồng cắm trên mặt đất, lúc này cậu đang khổ luyện chiêu thức quyền pháp cơ sở của 《Cương Thủ》.

Cảm giác thì... dường như hôm nay có tốt hơn hôm qua một chút xíu.

Có lẽ so với trường mâu thì cậu có chút thiên phú hơn về quyền pháp.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng hạ xuống bên cạnh thiếu niên, hiển hiện ra.

“Tiên sinh, chú tới rồi ạ.” Xích Đồng thấy Tống Thư Hàng thì vui mừng khôn xiết.

Chú ấy không lừa mình, thực sự đã lại tới rồi.

“Tiên sinh, chú thấy hôm nay cháu luyện thế nào ạ?” Xích Đồng vui vẻ nói, bản thân cậu cũng cảm thấy mình đã có chút tiến bộ, động tác mượt mà hơn hôm qua một chút.

“Có chút tiến bộ.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Sau khi được Tống Thư Hàng khen ngợi, Xích Đồng lộ ra nụ cười vui sướng.

“Đúng rồi, hôm nay tặng cậu một món quà tốt đây.” Nguyên thần Tống Thư Hàng đưa ra tấm phù văn kia.

Xích Đồng: “Quà gì ạ?” “Món quà này theo một nghĩa nào đó mà nói, gọi nó là thần khí cũng không quá lời.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thần khí mà đám học tra hằng mong ước, chí bảo trong truyền thuyết có thể học tập ngay cả lúc đang ngủ.

“Thần... thần khí ạ?” Xích Đồng trợn to mắt, cậu lùi lại một bước nói: “Nhưng thưa tiên sinh, cái giá của thần khí thì cháu không trả nổi đâu.” “Chú ý lời tôi nói này, tôi nói theo một mức độ nào đó thì nó là thần khí, không có nghĩa bản thân nó là thần khí.

Ngoài ra, thứ này là tôi tặng cậu.” Tống Thư Hàng phẩy tay một cái, linh lực đỡ lấy tấm phù văn này, nhẹ nhàng rơi vào tay Xích Đồng.

Xích Đồng khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhận lấy tấm phù văn, sau đó nhìn đồ án ‘Súng máy Gatling’ in bên trên, hiếu kỳ hỏi: “Tiên sinh, đây là thứ gì ạ?” “Là súng (thương).” Tống Thư Hàng nói.

Xích Đồng ngẩng đầu, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “Tiên sinh, chú đừng có lòe cháu, thứ này sao có thể là súng (thương) được!” “Đây là một loại súng khác, hơi khác so với loại súng (thương) mà cậu hiểu, nhưng cũng có uy lực mạnh mẽ tương đương, là lợi khí giết chóc.

Đừng quản nhiều như vậy nữa, cậu hãy úp tấm phù văn này lại, đặt lên người mình, bất kỳ vị trí nào cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

“Đặt lên người ạ?

Bất kỳ vị trí nào sao?” Xích Đồng phiền não vò đầu bứt tai, cái kiểu bất kỳ vị trí nào này trái lại làm khó cậu, rốt cuộc đặt vào chỗ nào thì hiệu quả mới tốt nhất đây?

Suy nghĩ một lát, cậu ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Tiên sinh, chú cũng từng ấn loại thần khí như thế này chưa?” Tống Thư Hàng: “Ừm.” “Vậy tiên sinh ấn ở đâu ạ?” Xích Đồng nhanh chóng hỏi.

Tuy cậu có hơi ngốc nhưng cậu biết có những thứ nếu mình không thể quyết định được thì cứ bắt chước tiền nhân đã thành công, thường là sẽ không sai.

Tống Thư Hàng đảo mắt trắng dã: “Trên mông.” Xích Đồng gật đầu.

Sau đó cậu bắt đầu cởi quần...

“Dừng tay ngay cho tôi!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: “Đồ ngốc, cậu cứ tùy tiện ấn vào bộ phận nào trên cơ thể cũng được, trên cánh tay là một lựa chọn không tồi đấy.” Trên bầu trời, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã cười đến mức co giật, nếu là bản tôn ở đây thì chắc chắn sẽ phát ra một hồi kiếm minh êm tai rồi.

“Ồ.” Xích Đồng ngoan ngoãn gật đầu, sau đó úp tấm phù văn lên cánh tay trái của mình.

Đồ án ‘Súng máy Gatling’ rơi trên tay trái của cậu, tỏa sáng lấp lánh. 【Đinh đoong~~ Hệ thống siêu cấp học bá đang kích hoạt.】【Bắt đầu giải nén hệ thống 1%... 11%... 30%... 70%... 100%】【Giải nén hệ thống hoàn tất, bắt đầu cài đặt hệ thống siêu cấp học bá, vui lòng kiên nhẫn chờ đợi.】Trong lúc đó còn có tiếng sấm nổ vang rền như là nhạc nền vậy, mang theo một loại khí thế sử thi.

“Không... không xong rồi tiên sinh.

Trong đầu cháu cứ có một âm thanh vang lên mãi, nhưng cháu không hiểu nó đang nói cái gì.” Xích Đồng lo lắng kêu lên.

“Đừng lo lắng, đó là ‘hệ thống siêu cấp học bá’ đang trong quá trình cài đặt thôi.

Chờ cài đặt xong thì nó sẽ chuyển sang ngôn ngữ Hắc Long thế giới.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Xích Đồng nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.【Cài đặt hệ thống siêu cấp học bá hoàn tất, có tiến vào chế độ học tập không?】Câu này đã được chuyển hóa sang ngôn ngữ Hắc Long thế giới.

“Tiên sinh, âm thanh đó hỏi cháu có muốn tiến vào chế độ học tập không ạ?” Xích Đồng lên tiếng.

“Cậu chọn ‘có’.” Tống Thư Hàng nhếch môi cười.

Có những thứ tốt đẹp cần phải được truyền bá rộng rãi.

Ví dụ như việc tận hưởng nỗi đau bị điện giật chẳng hạn.

Xích Đồng gật đầu, chọn mục ‘có’.

Ngay sau đó, có hai cánh cửa đồng thau hoa lệ xuất hiện trước mắt cậu.

Hai cánh cửa tràn đầy hơi thở viễn cổ, bên trên khắc họa vô số phù văn mà Xích Đồng không hiểu được, nhìn qua đã thấy siêu cấp lợi hại rồi.

“Không hổ là thứ được tiên sinh gọi là ‘thần khí’, tuy nhìn không hiểu nhưng cảm giác thực sự rất lợi hại.” Xích Đồng thầm nghĩ.

Đang lúc cậu suy tư, ý thức của cậu đã tiến vào một không gian điện đường khổng lồ.

Tiếp đó, một người đàn ông do ‘lôi điện’ tạo thành hiện ra trước mặt cậu.

Diện mạo của người đàn ông lôi điện sống động như thật, trông có vẻ hơi quen mắt.

“Ơ, đây không phải là phiên bản trẻ tuổi của tiên sinh sao?” Xích Đồng thầm nghĩ.

Tiên sinh phiên bản trẻ tuổi này trông mặt mũi có vẻ hiền lành... chỉ là hơi bình thường một chút, trên người thiếu đi một chút cảm giác phong sương.

Vẫn là tiên sinh hiện tại có khí chất hơn.

“Đầu tiên, thứ chúng ta cần học hôm nay là phần quyền pháp cơ sở của 《Cương Thủ》, hãy luyện theo ta một lần từ đầu đến cuối.” Tống Thư Hàng do lôi điện tạo thành bình tĩnh nói.

“Vâng, tiên sinh!” Xích Đồng dõng dạc đáp.

Tuy đã cơ bản nắm vững các động tác quyền pháp cơ sở của 《Cương Thủ》, nhưng cậu cảm thấy mình vẫn cần phải học theo tiên sinh thêm vài lần nữa để khắc sâu ấn tượng về quyền pháp cơ sở này.

“Luyện tập theo ta.” Tống Thư Hàng do lôi điện tạo thành bắt đầu chậm rãi thi triển các động tác cơ sở của 《Cương Thủ》.

Xích Đồng cũng bắt đầu tu luyện theo.

Khoảng năm phút sau.

“A a a~~” Xích Đồng cả người run rẩy, ý thức tạm thời thoát ra khỏi ‘chế độ học tập’.

Vừa nãy có một động tác quyền pháp cậu không theo kịp, kết quả là tiên sinh phiên bản trẻ tuổi xoay người lại ném ngay một quả cầu lôi điện tới, luồng điện nổ lách tách, quả cầu điện nổ tung ngay trước ngực cậu!

Suýt chút nữa thì làm cậu ngất xỉu.

Nhớ lại cảnh đó, Xích Đồng vẫn còn toát mồ hôi lạnh.

Cách đó không xa.

Nguyên thần Tống Thư Hàng nhìn thấy Xích Đồng bị điện đến mức phát run, trong lòng bỗng thấy sảng khoái lạ thường.

Một mình mình vui không bằng mọi người cùng vui.

Trước đây chỉ có một mình cậu lúc học ngôn ngữ viễn cổ bị điện đến mức co giật.

Bây giờ cuối cùng cũng có người giống cậu, lúc tu luyện có sai sót là bị điện.

Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức thấy cân bằng ngay, thậm chí còn có một loại cảm giác vui sướng.

“Sau này có cơ hội phải nhờ Bạch tiền bối chuẩn bị cho thêm vài bộ ‘hệ thống siêu cấp học bá’ nữa, rồi sắp xếp cho cả đám Thổ Ba mỗi người một cái mới được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồ tốt thì phải biết chia sẻ với người khác chứ.

Xích Đồng vất vả lắm mới hồi phục lại được, thở hổn hển, cậu có lẽ là lần đầu tiên trong đời tiếp xúc với loại kịch thống đẳng cấp này.

“Cảm giác thế nào?” Tống Thư Hàng nheo mắt cười hỏi.

Xích Đồng hít một hơi thật sâu, nhìn Tống Thư Hàng một cái, gật đầu nghiêm túc đáp: “Quả nhiên vẫn là tiên sinh hiện tại đẹp trai hơn, vị tiên sinh vừa nãy điện cháu trẻ quá, không có khí chất gì cả.” Tống Thư Hàng: “...” Thằng ngốc này, ta hỏi cái đó chắc?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên cạnh, nghiêm túc đổ thêm dầu vào lửa: “Thư Hàng, hay là cân nhắc sau này cứ dùng hình tượng này mà xuất hiện đi?

Kiểu chú già có vẻ hợp với cậu hơn đấy?” “Vẻ ngoài này của tôi giờ e là còn già hơn cả bố tôi nữa, không làm đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Sau này cậu phải nỗ lực tu luyện để biến về dáng vẻ trẻ trung mới được.

Hoặc là... trong tay cậu vẫn còn vài quả ‘Loạn Linh Quả Thực’, có thể thử uống xem sao.

Nhưng tạm thời thì không vội.

“Ngoài việc học tập chiêu thức quyền pháp ra, cái ‘hệ thống học bá’ này còn chỉ đạo cậu về khẩu quyết quyền pháp nữa.

Thậm chí nó còn dẫn dắt cậu, dạy cậu những kiến thức liên quan đến cảnh giới nhất phẩm của ‘tu sĩ’, giới thiệu về Dược Long Môn.

Nếu... cậu có thể thăng lên nhị phẩm thì còn có thể học được kỹ năng 《Cương Thủ》 hoàn chỉnh từ trong đó nữa.” Tống Thư Hàng giải thích cho Xích Đồng.

Đặc biệt là khẩu quyết quyền pháp, vì lý do là tiếng Trung nên để hệ thống dạy sẽ có hiệu quả hơn.

“Vâng, cháu hiểu rồi ạ.” Xích Đồng gật đầu nói: “Cảm ơn món quà của tiên sinh.” Món quà này dường như được chế tạo riêng cho cậu vậy.

Có cái ‘hệ thống học bá’ này, cho dù là một kẻ ngốc như cậu cũng có thể từng bước nắm vững hoàn toàn ‘quyền pháp cơ sở’.

Chương 1939

【Tiên sinh quả nhiên là có quen biết với anh trai Hắc Đồng sao?】 Trong lòng Xích Đồng trào dâng một ý nghĩ như vậy.

“Rất tốt, hãy tiếp tục nỗ lực tu luyện đi.

Vài ngày nữa tôi lại tới thăm cậu.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa đầu Xích Đồng.

Xích Đồng có chút không nỡ: “Tiên sinh sắp đi rồi sao?” “Người lớn luôn rất bận rộn mà.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Vâng.” Xích Đồng gật đầu.

Một người mạnh mẽ như tiên sinh thì mỗi ngày chắc hẳn đều rất bận rộn.

Hoặc là tu luyện, hoặc là chém giết tà linh.

Trong thâm tâm Xích Đồng, địa vị và hình ảnh của tiên sinh càng lúc càng trở nên cao lớn.

“Đúng rồi, trong lúc tu luyện nếu có vấn đề gì thì sau này có thể hỏi tôi.

Hệ thống học bá không phải là vạn năng, có một số kinh nghiệm tu luyện nhỏ nhặt nó không thể dạy cho cậu được đâu.” Tống Thư Hàng bổ sung thêm.

Xích Đồng suy nghĩ một chút, đột nhiên hỏi: “Vậy thưa tiên sinh, hiện tại cháu có một vấn đề, cháu có thể hỏi chú không ạ?” “Biết suy nghĩ là chuyện tốt, nói thử xem có nghi vấn gì nào.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Đồng: “Tiên sinh... cảm giác khi chết là như thế nào ạ?”

“Hử?

Sao tự nhiên lại hỏi vấn đề này?” Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn Xích Đồng.

Loại vấn đề này chẳng hợp với phong cách của thiếu niên chút nào.

Với tính cách của cậu, cứ cảm giác cả đời cậu cũng sẽ chẳng bao giờ đi suy nghĩ về vấn đề kiểu này.

“Cháu cũng không biết nữa, nhưng có một thời gian cháu thường xuyên mơ thấy mình dường như sắp chết đến nơi rồi, có khi là rơi từ trên cao xuống... có khi là bị trường mâu đâm xuyên qua... có khi là gặp phải tà thú hung tàn bị nó cắn một cái chết tươi.

Nhưng ‘chết’ rốt cuộc là cảm giác như thế nào thì cháu hoàn toàn không biết.

Cho nên thời gian này thỉnh thoảng cháu đều nghĩ tới vấn đề này.” Xích Đồng nghiêm túc trả lời.

Tống Thư Hàng vuốt cằm.

Xích Tiêu Kiếm thử phân tích: “Có lẽ là do trong thực tế đứa nhỏ này phải chịu áp lực và đả kích quá lớn, cho nên mới không tự chủ được mà mơ thấy những chuyện đó.

Thậm chí trong sâu thẳm tiềm thức của cậu ta có lẽ còn từng nảy sinh ý định tìm cái chết nữa.

May mà cậu ta là một tên ngốc đơn thuần nên không nghĩ sâu xa hơn.” “Tiền bối ngài có nghiên cứu qua tâm lý học không đấy?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

“Hồi trước lúc ta đi dạo trong thế giới hạt nhân của cậu, thấy Quy đạo hữu đang nghiêm túc nghiên cứu 《Tâm lý học》, ta cũng học lỏm được chút lông tơ.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “...” Nhớ ra rồi, dạo trước Quy tiền bối đột nhiên trở nên rất biết nhìn thấu lòng người, thích đoán tâm tư của người khác.

Hóa ra ngài ấy còn khổ luyện qua cả 《Tâm lý học》 cơ à?

Xích Đồng mong chờ nhìn tiên sinh.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười: “Thiếu niên à, vấn đề này của cậu thì đúng là hỏi đúng người rồi đấy.

Nói về kinh nghiệm chết chóc thì trong đám đạo hữu cùng lứa không ai phong phú bằng tôi đâu!” Xích Đồng chớp chớp mắt, cứ cảm giác khi nhắc đến đề tài này, tiên sinh đột nhiên trở nên hào sảng hẳn lên.

Trong đám đạo hữu cùng lứa không ai có kinh nghiệm chết chóc phong phú bằng tiên sinh, câu này cứ thấy có gì đó sai sai...

Nghe cứ như kiểu tiên sinh thường xuyên bị chết đi sống lại ấy?

“Nhắc đến kinh nghiệm chết chóc này thì không thể không nhắc đến lần chết đầu tiên của tôi.

Lần đó cũng là lúc mật độ chết chóc dày đặc nhất trong đời tôi.

Tuy rằng mới xảy ra cách đây không lâu nhưng cứ cảm giác như đã từ rất lâu rồi vậy.” Tống Thư Hàng hồi tưởng lại.

Xích Đồng: “!” Lần chết đầu tiên của tiên sinh?

Chuyện chết chóc này lẽ nào còn có lần thứ hai sao?

“Lần đầu tiên đối mặt với cái chết là khi đối đầu với một đối thủ mạnh mẽ vô địch.

Vị đại lão đó thậm chí chỉ cần thò một ngón tay tới là đã nghiền chết tôi cùng một đám tiền bối Nho gia rồi.

Cảm giác tuyệt vọng đó đến giờ tôi vẫn không thể nào quên.

Trơ mắt nhìn cơ thể mình bị nghiền chết như một con kiến, mà còn bị nghiền chết hết lần này đến lần khác, bản thân lại chẳng có chút sức phản kháng nào.

Vị của cái chết vừa đau đớn vừa cay đắng, giống như bị ném vào một vực sâu không đáy, không cách nào vùng vẫy được.

Ý thức mơ hồ, lượng máu chảy ra siêu nhiều." Đây chính là cảnh tượng lúc Nho gia đối mặt với đại lão Kim Loại Lỏng, Tống Thư Hàng đã không còn nhớ rõ lúc đó mình rốt cuộc đã chết bao nhiêu lần và phục sinh bao nhiêu lần nữa.

Điều gì còn đáng sợ hơn cả việc bị chết thảm?

Đó là bị chết thảm hai lần.

Vậy điều gì còn đáng sợ hơn cả việc bị chết thảm hai lần?

Đó là vòng lặp chết chóc...

Ý thức của Tống Thư Hàng chìm đắm trong hồi ức.

Mà trong lúc cậu tiến hành hồi ức về cái chết, linh lực trời đất xung quanh cậu dường như bị dẫn dắt, theo 'hồi ức' của Tống Thư Hàng mà cấu trúc ra mô hình sơ khai của thảm án chết liên hoàn ở 'Thế giới Kim Liên' trong ký ức của cậu.

Xích Tiêu Kiếm hơi nhướng mày, lùi lại một khoảng cách nhất định, thu liễm khí tức bản thân để không làm phiền Tống Thư Hàng, cũng để tránh bị cuốn vào những hình ảnh hiện lên xung quanh cậu, đó chính là mô hình sơ khai của 【Chân Thực Huyễn Tượng】 thuộc về Thất phẩm Tôn giả.

Các Thất phẩm Tôn giả khi bế quan, một niệm vạn giới sinh.

Các loại huyễn tượng sẽ hóa thành vật sống động như thật, lấy Thất phẩm Tôn giả làm trung tâm mà cấu thành một thế giới mộng ảo.

Truyền thuyết nói rằng vào thời viễn cổ khi linh khí còn dồi dào, có vị Tôn giả mạnh mẽ bế quan ngàn năm dưới lòng đất, ý niệm của ngài ấy trên mặt đất đã hình thành nên một thành phố khổng lồ.

Cư dân trong thành phố sinh sống, sinh sôi nảy nở trong đó không khác gì người thật!

Trong 'Chân Thực Huyễn Tượng', tất cả huyễn tượng đều có lực sát thương chân thực.

Bị đao chém trúng sẽ có vết thương, bị sét đánh cũng sẽ chịu thương hại của lôi điện.

Giống như lúc đầu là 'Sa mạc nhiệt tình' của Bạch tiền bối vậy.

Ngoài Thất phẩm Tôn giả ra, một số Lục phẩm Chân Quân có vận khí bùng nổ, trong điều kiện cơ duyên xảo hợp, thiên thời địa lợi nhân hòa đều được thỏa mãn, sẽ có cơ hội trải nghiệm trước 'Chân Thực Hạnh Tượng'.

Vận khí của Tống Thư Hàng hôm nay xem ra không tệ.

Tuy cậu vẫn đang ở ngũ phẩm cảnh giới nhưng tố chất tổng thể đã toàn diện đạt tới lục phẩm cảnh giới rồi.

Sau đó trong vô ý, cậu đã câu thông với sức mạnh của trời đất, hình chiếu ra mô hình sơ khai của 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Bản thân Tống Thư Hàng còn chưa phát giác ra sự thay đổi xung quanh mình.

Tầng 'Chân Thực Huyễn Tượng' này có phạm vi cực nhỏ, chỉ bao trùm khu vực khoảng năm mét xung quanh Nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Xích Đồng vừa hay bị cuốn vào trong đó.

Sau đó cậu lấy góc độ nửa người đứng xem, nửa người trải nghiệm mà được nếm trải một lần ‘thảm án Thế giới Kim Liên của Nho gia’.

Xích Đồng cảm giác cả người mình như bị chia làm hai nửa.

Một nửa đứng ở bên ngoài, chứng kiến Thế giới Kim Liên đẫm máu.

Nửa còn lại thì rơi vào trong Thế giới Kim Liên, bị ngón tay kim loại kia nghiền nát hết lần này đến lần khác.

Cảm giác chết chóc... tuyệt vọng, muốn tìm kiếm sự giúp đỡ, giống như rơi vào vực sâu không đáy.

Ý thức mơ hồ, cả người không còn chút sức lực, đau đớn kịch liệt, cậu đều đã thiết thân trải nghiệm qua một lần.

Hóa ra đây chính là cảm giác khi ‘chết’ sao?

Tuy nhiên, thứ mà Tống Thư Hàng hình chiếu ra vẫn chưa thể coi là ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ hoàn chỉnh, ít nhất thì tầng huyễn tượng này vẫn chưa có lực sát thương chân thực.

Sau khi thảm án Thế giới Kim Liên kết thúc, Xích Đồng đã mồ hôi đầm đìa như tắm.

Trong suốt quá trình cậu không hề phát ra một tiếng thảm thiết nào, tiếng kêu thảm dường như đều bị phong ấn trong cổ họng, không cách nào phát ra được.

“Sau đó là lần chính thức tử vong thứ hai, vụ Thế giới Kim Liên của Nho gia chết nhiều lần như vậy nhưng coi như là một lần lớn đi.

Lần thứ hai tôi chết khá oan uổng, có chút ngơ ngác, bởi vì khi đó cái chết là do dĩ thân luyện khí một cách khó hiểu.

Đáng để nhắc tới là lúc dĩ thân luyện khí đó vẫn khá là đau đớn.” Theo lời kể chậm rãi của Tống Thư Hàng, Xích Đồng lại trải nghiệm thêm một lần ‘cách chết dĩ thân luyện khí’.

“Lần chết thứ ba... thực ra tôi cũng không chắc lúc đó mình đã chết chưa nữa.

Lần đó là do cơ thể của tôi đang ở trạng thái ‘khói hóa’.

Không phải sống cũng chẳng phải chết.

Nhưng để cho chắc chắn thì tôi vẫn dùng một món pháp khí phục sinh, cũng không biết có phải là lãng phí pháp khí phục sinh hay không.

May mà sau đó đạt được thiên phú ‘khói hóa’, coi như là một sự bù đắp nhỏ đi.

Cái này thì lướt qua không nhắc tới vì cơ bản là không có cảm ngộ gì mấy.” “Mấy cách chết sau này thì khá là ác liệt, lần thứ tư tôi bị nổ tung mà chết.

Cả người nổ thành sương máu, cái thảm trạng đó người bình thường căn bản không thể nào hiểu nổi.

Cả cơ thể đều vỡ vụn thành sương mù...

Tuy nhiên cảm ngộ cũng không sâu vì lần đó tôi bị chết trong lúc đang ngủ.

Đây coi như là cách chết nhẹ nhàng thoải mái nhất của tôi.” “Sau đó là để bảo vệ tôi, một vị tiền bối của tôi đã chém giết tôi trong nháy mắt để tôi tiến vào trạng thái phục sinh.

Lần đó tôi bị chém thành từng khối nhỏ ngay tắp lự, nhờ kiếm pháp của tiền bối tinh diệu nên trong cả quá trình không đau đớn gì mấy.

Nhưng lúc đối mặt với kiếm thuật của tiền bối, cái áp lực trong sát na đó và cảm xúc khi đối mặt với cái chết đều không hề bị cắt xén chút nào.

Cái cảm giác ‘chết chóc’ đó như một dấu ấn được tôi ghi lại.” Tống Thư Hàng nói.

Theo việc cậu hồi tưởng lại những kinh nghiệm chết chóc của mình, mô hình sơ khai của ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ phía sau cậu bị nén lại thành từng tầng từng tầng một.

Chương 1940

Trong mỗi một tầng đều ẩn chứa kinh nghiệm và ấn tượng của Tống Thư Hàng về cái chết.

“Lần chết cuối cùng là vào mười ngày trước.

Là chết dưới thiên kiếp, thiên lôi khủng khiếp ngay lập tức đã tiêu diệt tôi, cái uy lực không thể kháng cự đó khiến tôi vô cùng ấn tượng.

Tôi đã kích hoạt tất cả phòng ngự của bản thân nhưng vẫn không thể chống đỡ được đòn đánh đó.

Đây là lần đầu tiên tôi chết dưới thiên kiếp...

Tuy nhiên cũng sẽ là lần cuối cùng tôi chết dưới thiên kiếp.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Khi hồi ức của Tống Thư Hàng kết thúc, ý thức trở về hiện thực.

Ngay sát na cậu kết thúc hồi ức, những tầng nén phía sau ví như địa ngục 【Chân Thực Huyễn Tượng】 lập tức sụp đổ, tan biến không còn dấu vết.

Trước mặt cậu, Xích Đồng mồ hôi nhễ nhại, cơ thể gầy yếu dường như có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

“Ơ?

Tôi kể có đáng sợ đến vậy không?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Trên bầu trời Xích Tiêu Kiếm tiền bối thầm phàn nàn: 【Nói nhảm, thằng nhóc này có thể kiên trì đến giờ đã được coi là thần kinh thép rồi đấy.

Có lẽ là vì đơn thuần là một tên ngốc nên khả năng chịu đựng cũng mạnh hơn chăng?】 Xích Đồng run rẩy nói: “Tiên sinh, chú thực sự quá lợi hại rồi.” Những gì tiên sinh trải qua đơn giản là không phải thứ con người có thể chịu đựng được.

Xích Đồng hoàn toàn không thể tưởng tượng được ý chí của tiên sinh phải mạnh đến mức nào mới có thể sau khi trải qua bao nhiêu lần chết chóc khủng khiếp như vậy mà vẫn có thể nói cười vui vẻ, không hề bị suy sụp.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười: “Vậy bây giờ cậu đã hiểu thêm một chút nào về ‘chết’ chưa?” “Vâng.” Xích Đồng gật đầu.

Cậu đã trải nghiệm một lần kinh nghiệm chết chóc của Tống Thư Hàng với tư cách nửa người ngoài nửa người trong cuộc, đối với sự tuyệt vọng và bất lực khi đối mặt với cái chết, cậu đã có được sự cảm nhận sâu sắc.

“Có cảm nghĩ gì không?” Tống Thư Hàng hỏi, đây thuần túy là hỏi thuận miệng thôi, vì hồi nhỏ thầy giáo ngữ văn sau khi giảng bài xong luôn thích hỏi học sinh xem có cảm nghĩ gì về bài văn này không.

Tống Thư Hàng cũng tiện thể hỏi một câu.

Xích Đồng nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày trời, đột nhiên nói: “Tiên sinh, cháu muốn chết thử một lần ạ.” Tống Thư Hàng suýt chút nữa phun ra một ngụm máu già nghẹn ở cổ họng.

Ý gì đây?

Nghe mình miêu tả về ‘cái chết’ xong mà tên này lại muốn tìm cái chết sao?

“Tiên sinh, nếu chết rồi mà vẫn có thể sống lại được thì cháu muốn thử chết một lần.

Lúc đối mặt với cái chết, cháu cảm giác tim mình như muốn nhảy ra ngoài, trong lòng có một loại cảm giác khát khao.” Xích Đồng ôm ngực mình, nghiêm túc nói.

“Không phải ai chết rồi cũng có thể sống lại được đâu...” Tống Thư Hàng cảm thán nói: “Phục sinh không phải là chuyện dễ dàng gì, có những người cả đời cũng không gom đủ dược liệu ‘phục sinh’ đâu.

Nếu không có pháp môn phục sinh thì cậu chết đi chính là chết thật đấy.” Xích Đồng nghe vậy khẽ gật đầu.

Chết mà không có cách phục sinh thì đúng là kết thúc triệt để thật rồi.

Cậu còn muốn trở thành Chiến Đấu Pháp Sư rồi cùng anh trai đi mạo hiểm nữa mà.

“Tình trạng tinh thần của thiếu niên này không ổn rồi.” Xích Tiêu Kiếm khẽ nói.

Sao cảm giác sau khi trải qua cái mô hình sơ khai ‘Chân Thực Hạnh Tượng’ kia của Tống Thư Hàng, cậu ta không những không nảy sinh nỗi sợ hãi với ‘cái chết’ mà ngược lại còn nảy sinh sự khát khao với nó vậy?

Chẳng lẽ kinh nghiệm của Tống Thư Hàng lại trở thành giáo trình phản diện, khiến trong lòng Xích Đồng nảy sinh quan niệm sai lầm kiểu ‘dù sao chết rồi vẫn có thể phục sinh được’ sao? 【Thư Hàng, cậu hỏi lại cậu ta xem, cái khát khao cái chết cụ thể là như thế nào?】 Xích Tiêu Kiếm tiền bối truyền âm nhập mật nói.

“Tiền bối cũng cảm thấy có gì đó không ổn sao?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

Sau khi nghe Xích Đồng miêu tả, cậu cũng cảm thấy có chút không đúng.

Đồng thời trong đầu Tống Thư Hàng không khỏi nhớ lại kết quả giám định Xích Đồng lần trước. 【Kiến nghị đăng ký lại tài khoản mới】.

Một con người sống sờ sờ chứ có phải tài khoản trò chơi đâu mà đăng ký lại được.

Chẳng lẽ phải nhét Xích Đồng vào lại bụng mẹ để mang thai lại một lần nữa?

Hay là chuyển thế đầu thai?

“Xích Đồng, cậu miêu tả lại một lần nữa xem cái ‘khát khao’ cái chết đó là như thế nào?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Dạ, tim đập nhanh hơn, sau đó cảm thấy không hề sợ hãi cái chết lắm.

Thậm chí khi hồi tưởng lại những hình ảnh tiên sinh tử vong, trong lòng cháu có một loại xung động muốn được chết cùng tiên sinh.” Xích Đồng thành thật trả lời.

“Xin lỗi nhé, tôi còn chưa muốn cùng năm cùng tháng cùng ngày chết với cậu đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Đồng: “...” Tống Thư Hàng lại một lần nữa đưa tay đặt lên đầu Xích Đồng, thúc động Giám Định Bí Pháp.

Nhưng kết quả nhận được vẫn y hệt lần trước, không sai một chữ.

“Đáng tiếc thật, Kim Hồn Tệ phục sinh của tôi đều đang ở chỗ bản thể rồi.

Nếu không nói không chừng có thể để Xích Đồng chết một lần thử xem sao.” Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Trời đất ơi!

Cậu lập tức lắc lắc đầu, dạo này cậu bị nghiện giết đồng đội hay sao mà cứ thấy đồng đội là lại muốn đâm một đao thế này?

Đây có lẽ cũng là một loại bệnh rồi, phải chữa thôi.

“Mạng sống là rất quý giá, đừng dễ dàng nghĩ đến chuyện chết chóc như vậy, hãy tin tôi...

Dù sao tôi cũng đã chết nhiều lần như thế rồi, kinh nghiệm phong phú hơn cậu nhiều.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vai Xích Đồng: “Mấy ngày này cậu hãy chăm chỉ tu luyện, qua vài ngày nữa tôi lại tới thăm.” Vọng thiên, cậu quả nhiên không cách nào đóng vai ‘người dẫn dắt cuộc đời’ như thế này được, dù sao bản thân cậu cũng còn trẻ mà.

Chuyện phụ đạo tâm lý lành mạnh cho thiếu niên này, cứ để người chuyên nghiệp hơn giải quyết đi.

Ngoài ra...

Đêm nay linh cảm và lĩnh ngộ truyền tới từ bản thể và cương thiết hóa thân đã tích lũy đủ rồi.

Đến lúc đó, cậu có thể thắp sáng thêm 2 đến 3 hạt tiểu kim đan nữa.

Tiếp theo, cậu sẽ tiến hành bế quan khoảng 3 ngày.

Trong thời gian này, cậu không thể để nguyên thần xuất khiếu ra ngoài tung tăng được nữa.

“Vâng, tiên sinh.” Xích Đồng dùng sức gật đầu: “Mấy ngày này em nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, lần tới tiên sinh đến gặp em, em nhất định sẽ nắm vững ‘Cơ sở quyền pháp’.” “Ừm, đợi cậu nắm vững hoàn toàn ‘Cơ sở quyền pháp’, phối hợp với luyện tập khẩu quyết quyền pháp thì sẽ tiêu hao một lượng lớn khí huyết chi lực.

Đến lúc đó hãy ăn nhiều đồ đại bổ vào...

Qua mấy ngày nữa tôi lại tới sẽ mang cho cậu một ít Thối Thể Dịch và Khí Huyết Đan để hỗ trợ tu luyện.” Tống Thư Hàng nói xong, hình dáng dần biến mất, cùng tiền bối Xích Tiêu Kiếm rời đi.

Xích Đồng lại nhìn chằm chằm vào vị trí Tống Thư Hàng vừa biến mất một hồi lâu không nhúc nhích.

Một lúc sau.

Cậu đưa tay chạm vào ngực mình, chỉ cần nhớ lại quá trình cái chết của 'tiên sinh', nhịp tim cậu lại gia tốc.

"Có lẽ mình bị bệnh rồi." Xích Đồng nghĩ ngợi nửa ngày rồi lẩm bẩm.

Sau đó, với tư duy đơn giản của mình, cậu không thèm cân nhắc vấn đề phiền phức này nữa.

Chuyện gì nghĩ không thông thì không thèm nghĩ.

Ý thức của cậu lần nữa tiến vào 'Hệ thống học bá', chìm đắm trong học tập không thể dứt ra được...

Tống Thư Hàng và kiếm linh tiền bối Xích Tiêu Kiếm quay trở về Xích Long Động.

Kiếm linh Xích Tiêu Kiếm quay về kiếm thể.

Nguyên thần Tống Thư Hàng lại bay đến bên cạnh phân thân của Bạch tiền bối, thấy phân thân của ngài đang ngủ say, thế là cậu lại ngứa tay.

Cậu muốn thí nghiệm thử xem, nguyên thần có thể trực tiếp thi triển 'Dưỡng Đao Thuật' không?

Nguyên thần đến cả 'Giám định bí pháp' còn thi triển trực tiếp được, vậy thì 'Dưỡng Đao Thuật' chắc cũng không vấn đề gì chứ?

Cậu thực sự không có ý đồ gì khác, hôm nay cũng không có việc gì cần phân thân Bạch tiền bối giúp đỡ, thuần túy là hiếu kỳ muốn làm thí nghiệm thôi.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang lén lút đưa tay ra thì phân thân Bạch tiền bối đột ngột mở mắt, nhìn chằm chằm cậu: “Cậu muốn thử cảm giác toàn thân linh lực bị phong ấn, rơi tự do từ độ cao một vạn mét không?

Hay là muốn nếm mùi vị bị ném vào vạc hỏa thạch địa ngục siêu cay?” Tống Thư Hàng vội vàng lắc đầu lia lịa, cậu vừa sợ tốc độ vừa sợ độ cao...

Hơn nữa cậu thuộc loại người không ăn được cay lắm, lẩu thái cực cậu cũng chỉ ăn bên không cay thôi.

“Nói đi, lần này lại có vấn đề gì?” Phân thân Bạch tiền bối thở dài hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ nửa ngày cũng không ra lý do, đành thành thật đáp: “Thực ra... tôi chỉ thuần túy hiếu kỳ nên muốn làm thí nghiệm xem nguyên thần có thể thi pháp không thôi, ha ha ha ha.” Phân thân Bạch tiền bối: “...” Tại sao chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Tống Thư Hàng từ một sinh viên đại học thuần khiết lại biến thành bộ dạng như bây giờ?

Mấy tháng qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Phân thân Bạch tiền bối cảm thấy Tống Thư Hàng có lẽ cần phải trị liệu.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng đột nhiên thấy nguyên thần mình mất kiểm soát, cậu cảm giác như bị nhét vào lồng máy giặt, xoay chuyển điên cuồng.

Đến khi sự xoay chuyển dừng lại, cậu thấy mình đang bị một đôi bàn tay khổng lồ kẹp giữa lòng bàn tay.

Nguyên thần vốn ở trạng thái hình người, lúc này đã bị vo thành một quả cầu.

“Ơ?

Nguyên thần còn có hình thái này sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Cậu kinh ngạc không phải vì nguyên thần bị vo thành cầu, mà kinh ngạc vì nguyên thần lại có thể bị vo thành hình cầu nhỏ như thế.

Đang suy tư thì Tống Thư Hàng thấy mình bị ném vào một pháp khí hình cái chuông.

“Vô Thanh Linh Đang, một pháp khí Đạo gia khá thú vị.” Phân thân Bạch tiền bối truyền âm: “Khi nó dao động kịch liệt cũng không phát ra một chút âm thanh nào.

Bởi vì tất cả âm thanh đều bị thu liễm vào trong chuông.

Đây là một món pháp khí tôi luyện tâm cảnh cho tu sĩ, có thể khiến những đạo hữu có nội tâm diễn kịch hơi nhiều, tư duy nhảy vọt được mài giũa tâm cảnh, tiến vào cảnh giới cổ tỉnh bất ba (mặt hồ tĩnh lặng).

Từ đó giúp họ tiến vào trạng thái ‘bế quan tu luyện’ nhanh hơn.

Rất hợp với cậu.” “Lắc, lắc mạnh cho ta.

Ta chưa bảo dừng thì không được dừng!” Phân thân Bạch tiền bối hạ lệnh cho chiếc chuông.

Chương 1941

Vô Thanh Linh Đang trung thành chấp hành mệnh lệnh của chủ nhân, bắt đầu lắc điên cuồng.

Khi chiếc chuông lắc, không có một tiếng động nào lọt ra ngoài.

Nhưng Tống Thư Hàng đang bị vo thành cầu nhét trong chuông chỉ cảm thấy bên tai truyền tới từng trận tiếng chuông chói tai liên miên bất tuyệt.

Âm thanh này cực kỳ có ma tính, nó tự động tổ hợp thành những giai điệu mà Tống Thư Hàng chịu không nổi nhất.

Ví dụ như bài hát báo thức cưỡng chế mỗi ngày hồi Tống Thư Hàng thi đại học...

Ví dụ như tiếng tít tít tít của chiếc đồng hồ báo thức điện tử đánh thức cậu dậy mỗi sáng thời tiểu học...

Lại ví dụ như tiếng sấm thiên kiếp khiến Tống Thư Hàng bây giờ cứ nghe thấy là tim đập nhanh.

Những âm thanh này vừa khiến người ta tỉnh táo lại vừa đầy ma tính.

Hơn nữa, tiếng chuông này tác động trực tiếp vào ý thức, không cách nào ngăn chặn được.

Nếu không phải Tống Thư Hàng đang bị vo thành cầu, chắc lúc này cậu đã quỳ rạp xuống thành chuông mà cào tường rồi.

Nhưng ở sâu trong những âm thanh tỉnh táo đầy ma tính đó, lại có bốn giọng nói bình tĩnh, không nhanh không chậm đang tụng đọc điển tịch Đạo gia.

Giọng thiếu nữ, giọng thiếu niên, giọng nam tử trưởng thành trầm ổn, và giọng vang dội của một lão giả...

Bốn giọng nói này chậm rãi đọc điển tịch, khiến tâm cảnh của Tống Thư Hàng dần bình ổn lại.

Tống Thư Hàng vội vàng phối hợp thu liễm tâm thần, thừa cơ một hơi tiến vào trạng thái.

Một khi đã vào trạng thái, những âm luật chói tai kia dù vẫn không ngừng vang vọng trong não nhưng ảnh hưởng đối với cậu ngày càng nhỏ đi. [Mình quả không hổ là người đàn ông có đạo tâm và ý chí kiên định như sắt.] Nguyên thần Tống Thư Hàng dần khôi phục từ hình cầu về trạng thái ban đầu, cậu ngồi xếp bằng, tiến vào trạng thái nhập định.

Một lát sau.

Tiếng chuông dừng lại.

“Ơ?

Bạch tiền bối bỏ cuộc nhanh vậy sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau đó, cậu ngẩng đầu lên thì phát hiện ánh sáng trong ‘Xích Long Động’ hơi mờ tối.

Mình nhớ là hôm nay mình về khá sớm, lúc về bên ngoài vẫn là ban ngày mà?

“Đã nửa ngày trôi qua rồi, bây giờ là nửa đêm, tâm cảnh của cậu điều chỉnh cũng hòm hòm rồi chứ?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “!” Đã nửa ngày rồi sao?

Ở trong chuông, cậu cảm thấy mới chỉ trôi qua một lát thôi mà.

Đây chính là cảm giác ‘trong động một ngày, ngoài đời nghìn năm’ sao?

Nguyên thần Tống Thư Hàng gãi đầu, quay trở về trong thể xác phân thân.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu cảm thấy linh cảm ‘điểm nhãn’ truyền tới từ cương thiết phân thân và bản thể bộc phát một hơi.

Ý thức của cậu tiến vào trong ‘không gian tiểu kim đan’.

Tiểu kim đan thứ nhất ‘Vẫn là Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ’; tiểu kim đan thứ sáu ‘Lò phản ứng hạt nhân cơ khí’ đồng thời tỏa sáng lấp lánh, chờ đợi một nét điểm nhãn cuối cùng.

“Bây giờ tôi có thể tiến hành điểm nhãn không?” Tống Thư Hàng mở mắt hỏi.

“Từ lúc bắt đầu bế quan đã trôi qua ba ngày rồi.

Cậu tổng cộng chỉ có ba mươi ngày để đột phá lục phẩm thôi.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói: “Đừng lãng phí thời gian, người khác từ ngũ phẩm lên lục phẩm chỉ cần điểm nhãn một hạt kim đan là được, cậu thì cố đấm ăn xôi lăn lộn ra tận 7 hạt tiểu kim đan, cộng thêm bản mệnh kình đan là 8 hạt, còn kéo dài nữa thì bản thể cậu chờ chết đi.” “Ba trát hắc~~ thiếu niên à~ hãy trở thành thần thoại đi~~” Tạo Hóa tiên tử cất tiếng hát.

“Không... tôi không có ý đó.

Tôi chỉ đang nghĩ, trước khi điểm nhãn có nên thắp nén hương, cầu lấy điềm lành không?” Tống Thư Hàng nhìn phân thân Bạch tiền bối đang lơ lửng phía xa, trong đầu không khỏi nhớ tới cảnh tượng Vũ Nhu Tử lần đầu gặp Bạch tiền bối. [Bạch tiền bối linh nghiệm lắm luôn.] Lúc đó cô nàng Vũ Nhu Tử thắp hương một cách nghiêm túc đã nói như vậy.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Sau lưng Tống Thư Hàng, Tạo Hóa tiên tử bắt đầu khẽ ngâm xướng, cô đang sử dụng ngôn ngữ viễn cổ, hát khẽ một giai điệu mà Tống Thư Hàng nghe không hiểu.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếng hát của Tạo Hóa tiên tử đúng là một lợi khí đại diện cho việc độ kiếp.

Đồng thời cũng có thể khiến tâm linh thanh tịnh, tăng cường linh cảm.

Sau đó, cậu chắp hai tay lại, thầm cầu nguyện.

Sau khi cầu nguyện xong, ý thức của cậu lần nữa xuất hiện bên trong tiểu kim đan.

Nét điểm nhãn của tiểu kim đan thứ nhất nằm ở vị trí mắt phải của ‘người khổng lồ hủy diệt vạn vật sau khi Thánh thành sụp đổ’ trong bức tranh ẩn.

Theo ý niệm của Tống Thư Hàng, [Vẫn là Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ] chuyển sang chế độ tranh ẩn.

Trên bức tranh ẩn, mắt phải của người khổng lồ là một khoảng trắng.

Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra, những cảm ngộ truyền tới từ bản thể dâng trào trong lòng, đồng thời bên tai thỉnh thoảng truyền tới tiếng hát thiên lai hỗ trợ của Tạo Hóa tiên tử.

Hiện tại, trạng thái linh lực của cậu tràn đầy, tinh thần sung mãn, trạng thái cực tốt.

“Nét vẽ này sẽ chứa đựng khái niệm ‘kẻ địch’, là kẻ thù mạnh mẽ đã phá hủy Thánh thành.” Tống Thư Hàng đưa tay, điểm vào mắt phải của người khổng lồ.

Một ngón tay điểm ra, mang theo sức mạnh của ‘Kim đan’, hóa thành giọt ‘mực vẽ’ cuối cùng.

Giọt mực này rơi vào hốc mắt người khổng lồ, giống như mực thấm vào nước, lan tỏa ra, cấu thành con ngươi của người khổng lồ.

Mà trong con ngươi đó, phản chiếu một bóng hình mờ ảo.

Bóng hình này chứa đựng khái niệm ‘kẻ địch’.

Theo ‘nét vẽ điểm nhãn’ ngưng kết.

Tiểu kim đan thứ 1 nhảy vọt hóa thành Lưu Ly Kim Đan.

Linh lực, cường độ thần thức, thể chất của Tống Thư Hàng lần nữa thăng tiến toàn diện, số lượng thánh viên và nho gia thư điển lại tăng thêm 1. [Bá Đao.

Thánh thành, vĩnh viễn không sụp đổ.] Ngay khoảnh khắc cậu hoàn thành điểm nhãn, từ trên người khổng lồ hủy diệt kia ẩn ước phát ra một tiếng gầm trầm đục.

Tiểu kim đan thứ nhất đặc thù hơn 6 hạt tiểu kim đan còn lại.

Nó là hạt kim đan duy nhất được sinh ra từ sự nuôi dưỡng của bản mệnh kình đan của Tống Thư Hàng.

Khi nó hóa thành Lưu Ly Kim Đan, liền có một loại sức mạnh phản hồi lại trên bản mệnh kình đan.

Bản mệnh kình đan dường như bị kích thích, khẽ động đậy một cái.

Tống Thư Hàng tâm niệm khẽ động, lập tức chuyển ý thức sang vị trí bản mệnh kình đan.

Tuy nhiên, bản mệnh kình đan đã kết thúc rung động, lại nằm im bất động tại vị trí đan điền.

Ý thức Tống Thư Hàng rời khỏi bản mệnh đan điền. [Nói đi cũng phải nói lại, sau khi điểm nhãn cho cấu đồ kim đan của phân thân hoàn thành, phía bản thể có thể đồng bộ qua không được nhỉ?] Cậu thầm nghĩ, không biết quý bà Côn kia sẽ thao tác thế nào?

“Có lẽ kích thích vẫn chưa đủ?” Ý thức Tống Thư Hàng lại lần nữa tiến vào vị trí ‘Lò phản ứng hạt nhân’.

Cấu đồ kim đan của lò phản ứng hạt nhân: [Sáng tạo và hủy diệt chi tinh], thuộc về kiểu khung tranh truyện tranh bốn ô không quy tắc.

Điểm cuối cùng còn thiếu cũng chính là đối tượng bị pháp khí Tiêm Tinh tập trung hỏa lực.

So với con mắt còn thiếu của người khổng lồ hủy diệt, đối tượng bị tập trung hỏa lực có thể tích lớn hơn, không đơn thuần là ‘một điểm’ có thể hoàn thành.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay lên, trong lòng truyền tới cảm giác cộng minh trào dâng từ ‘cương thiết hóa thân’.

Cũng không biết cương thiết hóa thân ở trong tay ‘Thiên Đế’ rốt cuộc đã chịu đãi ngộ gì, nhưng thỉnh thoảng nó vẫn có thể truyền tống một ít cảm ngộ và linh cảm tới, ít nhất là vẫn còn sống.

Sau đó, tại vị trí bị tập trung hỏa lực, Tống Thư Hàng dùng sức vẽ một vòng tròn lớn, lực đạo mười phần.

Màu vẽ cấu đồ kim đan như mực vẩy trên giấy, lan tỏa ra, hình thành một khối bóng đen vặn vẹo.

Khối bóng đen vặn vẹo này cũng chứa đựng khái niệm ‘kẻ địch’, hơn nữa còn chứa đựng khái niệm ‘khổng lồ, cấp độ tiểu hành tinh’.

Đây là kẻ địch cần phải huy động ‘pháp khí Tiêm Tinh’ để tấn công, tiêu diệt. ‘Nét vẽ điểm nhãn’ hoàn thành chỉ trong một hơi.

Tiểu kim đan thứ 5 ‘Lò phản ứng hạt nhân’ hóa thành màu lưu ly.

Ngay sau đó, linh lực, cường độ thần thức, thể chất của Tống Thư Hàng lại một lần nữa thăng tiến toàn diện, số lượng thánh viên và nho gia thư điển tăng thêm 1, đạt tới con số 35.

Nhưng lần này, lò phản ứng hạt nhân tiến hóa không mang lại kích thích cho bản mệnh kình đan.

“Xem ra đúng là vì kim đan thứ nhất quá mức đặc thù rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi một hơi điểm hóa kim đan thứ 1 và 5 thành Lưu Ly Kim Đan, Tống Thư Hàng vẫn chưa chuẩn bị kết thúc.

Ý thức của cậu lại chìm vào trước cấu đồ của tiểu kim đan thứ 2, yêu đan thất thải ‘Thánh kiếm mang tới sự kết thúc cho thế giới’.

Bức cấu đồ kim đan này cũng thiếu đi hình ảnh BOSS cuối cùng, có điểm tương đồng với tiểu kim đan thứ 1 và 5.

“Dựa vào tích lũy cảm ngộ của hai hạt kim đan trước, có lẽ nét điểm nhãn của hạt tiểu kim đan này mình cũng có thể điểm lên luôn một lượt.” Ý thức Tống Thư Hàng dừng trước yêu đan thất thải.

Cậu đưa ngón tay ra, khựng lại một hồi lâu nhưng không thể điểm xuống được.

Tuy cũng là thiếu BOSS cuối cùng, nhưng góc độ của bức cấu đồ kim đan này khác với kim đan 1 và 5.

Trên bức cấu đồ này, nhân vật chính cầm ‘Thánh kiếm kết thúc’ đang đứng về phía Cửu U thế giới, đối địch với chư thiên vạn giới.

Trận doanh của nhân vật khác nhau thì khái niệm về ‘kẻ địch’ cũng khác nhau, BOSS cuối cùng vẽ ra sẽ có sự sai biệt.

“Đau đầu thật đấy.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Hiện tại, cậu chỉ còn thiếu 2, 3, 4 ba hạt tiểu kim đan.

Cấu đồ Thánh nhân kim đan trên tiểu kim đan thứ 3 'Công đức kim toản' đã có manh mối, cơ duyên điểm nhãn nằm trên người Xích Đồng.

Cấu đồ Bích Thủy đồ trên tiểu kim đan thứ 4 'Lõi Huyết Ma Vương tộc' tuy chưa có manh mối nhưng đã có đầu mối.

Chắc là phải tìm kiếm cơ duyên từ chỗ Sở các chủ hoặc Sở các chủ Two.

Chương 1942

Đến lúc đó, có lẽ cậu phải về ‘hiện thế’ một chuyến để kết nối với Hạt Nhân Thế Giới.

Có khi còn phải đi Cửu U thế giới một chuyến để tìm Sở các chủ Two.

“Chẳng lẽ phải nhảy qua tiểu kim đan thứ 2, đi điểm hai hạt kim đan phía sau trước sao?” Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Cơ duyên loại chuyện này quả nhiên không thể cưỡng cầu.

Ý thức Tống Thư Hàng rút ra khỏi tiểu đan điền.

“Không tệ, trong số những tu sĩ mà ta từng thấy, điểm một nét dứt khoát như vậy, cậu có thể xếp vào top 50.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Lão vẫn luôn quan sát trạng thái của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn tiền bối đã hộ pháp cho tôi.” Tống Thư Hàng cười nịnh nọt, tặng luôn một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

“Trẻ nhỏ dễ dạy.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm vô cùng hài lòng.

Tống Thư Hàng đặt Xích Tiêu Kiếm xuống, đạp trên Hắc Liên đi tới bên cạnh phân thân Bạch tiền bối, thử hỏi: “Bạch tiền bối, ngài có thể giúp tôi liên lạc với Bạch Two tiền bối không?” “Mệt, tốn sức lắm.” Phân thân Bạch tiền bối trả lời ngắn gọn.

Ngôn ngữ là một môn nghệ thuật, ngắn gọn mà vẫn khiến người ta hiểu được thì thực sự không dễ dàng gì.

Tống Thư Hàng nghe vậy, bàn tay phải vương giả của cậu lập tức bản năng ngứa ngáy: “Bạch tiền bối có muốn làm một phát đại bảo...

《Dưỡng Thần Thuật》 cho tỉnh táo không?” Phân thân Bạch tiền bối: “...” 《Dưỡng Thần Thuật》 cái đầu cậu ấy, ta biết thừa đây là biến chủng của 《Dưỡng Kiếm Thuật》 là 《Dưỡng Đao Thuật》 nhé?

Cậu dám dùng với ta thì tin hay không ta gửi cậu vào ‘Bí cảnh trì trệ’ mà Tam Lãng từng vào lần trước, lần này còn không cho các cậu dùng wifi luôn?

Không được rồi, mới động não nghĩ thôi đã thấy mệt rồi.

Thế nên, cứ lờ cậu ta đi vậy.

Phân thân Bạch tiền bối lại từ từ nhắm mắt lại.

Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối lại sắp ngủ mất, tay phải không kiểm soát được bắt đầu ngứa ngáy, run rẩy vươn về phía Bạch tiền bối.

Ở phía dưới, tiền bối Xích Tiêu Kiếm: “...” Thằng ranh này xong rồi, hết cứu nổi rồi, liên hệ với cậu bạn Giao Bá của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đặt một ngôi mộ dưới đáy biển đi, nghe nói dạo này mua một căn biệt thự mộ địa còn được tặng thêm một chỗ đậu xe nhỏ nữa đấy.

May mà so với tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng, ưu điểm duy nhất của Tống Thư Hàng là đôi khi có thể khống chế được bản năng nghịch dại của mình.

Ngay trước khi chuẩn bị ngứa tay phát ra 《Dưỡng Đao Thuật》, Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng.

Cậu dừng động tác nghịch dại lại.

Tiếp đó, thân hình cậu nhẹ nhàng nhảy lên, cơ thể lộn ngược lại, đầu ở dưới chân ở trên, thực hiện động tác đi bộ trong hư không.

Theo lòng bàn tay cậu di động trong hư không... một đóa liên hoa đen xinh đẹp ngưng tụ ra, đỡ lấy lòng bàn tay cậu.

Bộ bộ sinh liên.

“Chính là nó.” Tống Thư Hàng cười hì hì.

Sau đó cậu có ý thức khống chế dị năng ‘Bộ bộ sinh liên’ này, bàn tay kia lại ‘bước đi’ về phía trước.

Một đóa liên hoa đen khổng lồ hơn ngưng tụ ra.

Hơn nữa dưới sự khống chế ý niệm của Tống Thư Hàng, đóa liên hoa mới sinh này không lập tức tan biến mà vẫn duy trì hình dáng liên hoa.

Tống Thư Hàng lại thử rót linh lực vào trong hắc liên.

Có linh lực duy trì, đóa hắc liên này ít nhất có thể trụ được khoảng một ngày.

“Thành công rồi.” Tống Thư Hàng cười ha ha, tự khen cho sự cơ trí của mình.

Cậu đưa tay ấn ấn lên liên hoa, liên hoa rất mềm mại, trên đó còn có một luồng phù lực mạnh mẽ, một đóa liên hoa nhỏ bé cũng có thể dễ dàng đỡ lấy trọng lượng cơ thể Tống Thư Hàng.

Trên hắc liên còn thoang thoảng mùi hương.

Tống Thư Hàng mỉm cười, bưng đóa đại hắc liên này đi tới vị trí đầu phân thân Bạch tiền bối, nhét hắc liên vào làm gối đầu.

Một chiếc gối mềm mại, có phù lực, lại còn thơm phức đã xong xuôi.

Phía dưới, tiền bối Xích Tiêu Kiếm: “...” Lão đã không biết nên nói gì cho phải nữa rồi.

Phân thân Bạch tiền bối thoải mái điều chỉnh vị trí đầu, trên mặt lộ ra biểu cảm tận hưởng, ngài ấy đúng là đang thiếu một cái gối.

“Thế nào hả Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, tốt.” Phân thân Bạch tiền bối nhắm mắt lên tiếng.

Tống Thư Hàng thừa thắng xông lên: “Gối hắc liên như thế này mỗi ngày tôi đều có thể làm cho Bạch tiền bối một cái.

Thế nên, Bạch tiền bối giúp tôi liên hệ với Bạch Thỏ tiền bối nhé?” “Ừm, trẻ nhỏ dễ dạy.” Phân thân Bạch tiền bối lại điều chỉnh một tư thế thoải mái hơn: “Tiếp tục bế quan, nguyên thần xuất khiếu đi, ta đưa cậu tới chỗ bản thể.” Thành công rồi!

Bản thể Tống Thư Hàng quay lại vị trí tọa thiền, ngồi xếp bằng, sau đó nguyên thần xuất khiếu.

Phân thân Bạch tiền bối tùy tay chỉ một cái vào nguyên thần Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, có một thanh ‘Phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối’ xuất hiện bên cạnh nguyên thần Tống Thư Hàng, cuốn lấy cậu, ‘vút’ một cái lao về phía trước.

Giữa Hắc Long thế giới và Cổ U thế giới, sử dụng sức mạnh không gian thông thường không thể len vào được, bắt buộc phải sử dụng sức mạnh không gian thiên phú của tộc ‘Tai nạn cự quy’.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Nguyên thần Tống Thư Hàng nói.

Cậu vừa dứt lời, phi kiếm dùng một lần đã sử dụng bí pháp, xé toạc không gian, độn nhập vào trong.

Trước khi biến mất, khóe mắt Tống Thư Hàng đột nhiên thấy ‘Tạo Hóa tiên tử’ không biết từ lúc nào đã lén lút đứng dậy, đi tới dưới gối hắc liên của phân thân Bạch tiền bối, lặng lẽ há cái miệng nhỏ ra.

Tống Thư Hàng: “...” Cô ấy không phải định gặm cái gối hắc liên của Bạch tiền bối đấy chứ?

Tạo Hóa tiên tử ơi, đừng có nghịch dại mà!

Hắc liên này không cùng chủng loại với bạch liên sinh ra từ ‘Thiệt trán liên hoa’ đâu, đừng có thấy hoa sen là muốn gặm chứ.

Nếu cô thực sự muốn ăn hoa sen thì đợi tôi về, muốn ăn bao nhiêu cũng được!

Nhưng cậu không kịp nhắc nhở Tạo Hóa tiên tử, thân hình đã biến mất không thấy đâu.

Khi ‘Phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối’ đưa Tống Thư Hàng xuất hiện trở lại thì đã tiến vào ‘Cổ U thế giới’. [Nói đi cũng phải nói lại, ban đầu mình đâu có định tiến vào ‘Cổ U thế giới’ đâu, mình chỉ muốn chat từ xa với Bạch tiền bối Two để xin chút kinh nghiệm, xem có thể nhận được chút gợi ý nào để thắp sáng hạt tiểu kim đan thứ hai không thôi mà.

Sao cuối cùng lại thành nguyên thần bị tống vào Cổ U thế giới thế này?] Nguyên thần Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt dừng trên ‘phi kiếm dùng một lần’.

Nếu không phải tình huống bất khả kháng, cậu không muốn vào ‘Cổ U thế giới’.

Bởi vì cậu đã đắc tội triệt để đại lão của Cổ U thế giới là ‘Thực thể ý chí hỗn độn Cổ U’, còn bị đối phương đâm một thương vào hông nữa chứ.

Bây giờ nguyên thần mình vào ‘Cổ U thế giới’, đây chẳng phải là đưa cừu vào miệng hổ, tự mình dâng xác tới cửa sao?

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two đang ở đâu, phải mau chóng hội hợp với hai vị Bạch tiền bối mới được.

Đêm dài lắm mộng.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy thì ở hư không phía xa, có một đạo thân ảnh đỏ rực bỗng dưng ngưng tụ, thành hình.

Khóe miệng nguyên thần Tống Thư Hàng giật giật.

Đạo thân ảnh đỏ rực kia toàn thân như được cấu tạo từ nham thạch nóng chảy, ẩn ước có thể thấy là hình thái nữ tử.

Khoảnh khắc cô ta hiện thân, cả 'Cổ U thế giới' đều chấn động, địa vị của cô ta ở Cổ U thế giới cũng giống như Bạch tiền bối Two và Bàn Cầu đại nhân ở Cửu U thế giới vậy.

Chỉ cần hiện thân, Cổ U thế giới sẽ tạo thế cho cô ta.

Thực thể ý chí hỗn độn Cổ U, xuất hiện cực kỳ oai phong!

Nham thạch làm giáp, tà năng làm áo, liệt diễm hóa thành váy giáp, lại có quy tắc Cổ U ngưng tụ thành trường thương trong tay cô ta.

Vùng hông của Tống Thư Hàng không khỏi nhói đau từng hồi.

Thương Nhân Quả, một thương đâm ra nghịch chuyển nhân quả, nghiền nát tất cả các yếu tố 'phòng thủ, né tránh', chỉ để lại cái 'quả' là trúng mục tiêu.

Toang rồi.

Đây là 'Cổ U', là địa bàn của cô ta.

Thế nên Tống Thư Hàng vừa hiện thân là bị cô ta cảm ứng được ngay.

"Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two!!" Tống Thư Hàng gọi to.

"Còn gọi ta là Bạch Thỏ một lần nữa là ta cho cậu tỏi luôn đấy."

Giọng của Bạch tiền bối Two vang lên sau lưng nguyên thần Tống Thư Hàng.

“Sao nguyên thần của cậu lại chạy tới Cổ U thế giới thế này?

Nguy hiểm quá.” Giọng của Bạch tiền bối cũng đồng thời vang lên.

Tống Thư Hàng lập tức yên tâm hẳn, ổn rồi!

“Tôi đến Cổ U thế giới là muốn... khụ, hướng tới Cửu U Bạch tiền bối thỉnh giáo một vấn đề.

Nhưng hiện tại quan trọng nhất là người phụ nữ đối diện chúng ta kìa, cô ta là thực thể ý chí hỗn độn Cổ U.

Tôi từng lỡ tay đốp chát với cô ta một trận.” Tống Thư Hàng cười gượng nói.

Bạch tiền bối Two: “Mỗi lần cậu đốp chát với người ta, cậu không thèm nhìn cấp độ của đối phương sao?

Cậu có thể sống đến bây giờ đúng là kỳ tích đấy.” Cầu Mắt To, cái gã Bàn Cầu kia, rồi cả trường sinh giả Người Khổng Lồ Đá bị Bàn Cầu bắt đi nghiên cứu nữa...

Nhớ không lầm thì còn có gã trường sinh giả đầy mắt trên tay của Viễn Cổ Thiên Đình nữa.

Những người này mới chỉ là mấy vị mà ngài biết thôi, ngài dám khẳng định Tống Thư Hàng từng đốp chát chắc chắn không chỉ có bấy nhiêu đó.

Thiên phú đắc tội đại lão của Tống Thư Hàng cũng khá khẩm đấy chứ.

“Thế nên tôi mới chết hết lần này đến lần khác, chết liên tu bất tận đấy thôi.” Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt, hơn nữa mỗi lần cũng đâu phải cậu muốn đốp chát với đại lão đâu, toàn là chuyện đâu đâu ập tới thôi.

Bạch tiền bối: “Lần sau chú ý một chút.

Đừng có hổ báo quá.

Ta nhớ lúc trước cậu cẩn thận lắm mà.” “Tiếp theo tôi sẽ làm một mỹ nam tử yên tĩnh, chăm chỉ bế quan tu luyện không gây sự nữa.” Tống Thư Hàng cam đoan.

“Tới rồi.” Bạch tiền bối Two nói.

Chương 1943

Phía đối diện, thực thể ý chí hỗn độn Cổ U đã ngưng tụ thành hình.

Sau đó thân hình cô ta lóe lên, xuyên qua không gian, trực tiếp vươn tay chộp lấy nguyên thần Tống Thư Hàng, miệng kêu lên đầy sốt sắng: “Hợp thể với ta!” Lưu Tinh Kiếm bên cạnh Bạch tiền bối khẽ khàng vung lên.

Mang theo bao kiếm mới, Lưu Tinh Kiếm vẽ ra một màn kiếm quang, chặn đứng bàn tay đang chộp tới nguyên thần Tống Thư Hàng.

“Tại sao cô ta lại muốn hợp thể với Tống Thư Hàng?” Bạch tiền bối Two hiếu kỳ hỏi.

“Tôi cũng không biết, lúc mới gặp cô ta còn định giết tôi, đâm cho tôi một thương vào hông nữa.

Nhưng sau khi cô ta bắt phân thân của tôi về thì đột nhiên thay đổi ý định, muốn hợp thể với phân thân của tôi.

Tôi cảm thấy có lẽ tôi sở hữu một loại thể chất đặc thù nào đó nên cô ta đang nhòm ngó cơ thể tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng một cái: “Nếu tư duy của cô ta bình thường thì sẽ không đi nhòm ngó nhục thân của cậu đâu.

Cô ta là thực thể ý chí hỗn độn Cổ U, thuộc về ‘phe Cửu U’.

Mà nhục thân của cậu có đại công đức, công đức hộ thể; lại tu Kim Cương Thân của Nho gia, chính khí thối thể; còn dùng quyền pháp Phật gia để trúc cơ...

Ngoài ra cậu còn từng tu luyện sức mạnh hệ Thánh Quang của phương Tây nữa.

Những thứ lộn xộn đó tụ tập lại một chỗ, cô ta phải nghĩ quẩn đến mức nào mới đi mưu đoạt nhục thân của cậu chứ?” “Ơ, vậy Bạch tiền bối Two, lúc ngài tiếp xúc với tôi có thấy khó chịu không?” Tống Thư Hàng đột phát kỳ tưởng.

Cậu vừa dứt lời, Bạch tiền bối Two đã vươn tay, tóm lấy nguyên thần cậu rồi vo thành một quả cầu nhỏ: “Chỉ cần cậu không phóng thánh quang thì không ảnh hưởng gì tới ta.

Nhưng dạo này cậu hơi bị tăng động đấy, làm ta thấy khó chịu.” Tống Thư Hàng: “...” Và cùng lúc đó, hình bóng của thực thể ý chí Cổ U vừa hay lướt qua vị trí cũ của nguyên thần Tống Thư Hàng.

“Giao hắn cho ta.” Thực thể ý chí hỗn độn Cổ U chằm chằm nhìn hai vị Bạch tiền bối, sốt sắng kêu lên.

Trong ngữ khí tràn đầy sự cấp bách.

Cô ta có thể cảm ứng được hai người đối diện này không dễ đối phó.

“Tại sao cô lại muốn cậu ta?” Bạch tiền bối Two hỏi.

“Hắn vốn dĩ thuộc về ta, chúng ta vốn dĩ là một thể.” Ý chí hỗn độn Cổ U trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: “???” Chị gái ơi, tôi là một thể với chị từ bao giờ thế?

“Ta nghĩ chắc chắn cô nhầm rồi.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “Cậu ấy không phải người của thế giới này, chuyện là một thể với cô lại càng không có căn cứ.” “Không thể sai được.” Ý chí hỗn độn Cổ U kiên định nói.

“Cô nói vậy thì tôi lại càng có thể khẳng định là cô chắc chắn nhận nhầm người rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười khẳng định: “Nếu tôi đoán không lầm thì đối tượng hợp thể mà cô nói... chắc chắn là

Tống Mộc Đầu đúng không?

Bạch tiền bối, xin hãy để tôi khôi phục nguyên trạng.” Cậu từng bị rất nhiều vị đại lão nhận nhầm, bị rất nhiều vị đại lão viễn cổ hiểu lầm, còn bị các vị đại lão viễn cổ tát bay mấy lần rồi.

Nhưng sự thật cuối cùng đã chứng minh, các vị đại lão đó đều nhận nhầm cả...

Người sai không phải cậu, tất cả đều là lỗi của Tống Mộc Đầu.

Bạch tiền bối Two buông tay, Tống Thư Hàng đang bị vo thành cầu khôi phục lại nguyên trạng.

“Nhưng rất tiếc, tôi không phải Tống Mộc Đầu.

Cô nhìn kỹ đi, tôi và hắn vẫn có sự khác biệt rất lớn đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Những vị đại lão kia cũng chỉ là nhìn nhầm ngay từ cái nhìn đầu tiên thôi, nhưng chỉ cần nhìn kỹ lại một lát là lập tức có thể phân biệt được cậu và Tống Mộc Đầu ngay.

Điều này chứng minh giữa cậu và Tống Mộc Đầu vẫn có sự khác biệt rõ rệt.

“Ta không quan tâm Tống Mộc Đầu cậu nói là ai, nhưng tóm lại cậu là ta!

Thật sự không còn thời gian nữa rồi.” Ý chí hỗn độn Cổ U nổi giận: “Hai vị nếu muốn ngăn cản ta thì đừng trách ta không khách khí.

Đây là Cổ U, là địa bàn của ta...” Theo cơn giận của cô ta, Cổ U thế giới sôi sục hẳn lên.

Trên mặt đất tà năng cuộn trào, dâng lên từng trận sóng lớn, sức mạnh của cả Cổ U thế giới đang nổi giận.

Cô ta muốn dùng sức mạnh của cả Cổ U thế giới để quét sạch mọi chướng ngại vật trước mặt.

Thế nhưng... cô ta mới nói được một nửa thì thấy vị nam tử mặc đồ đen đối diện khẽ vẫy tay một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, cả Cổ U thế giới đang cuồng bạo đột nhiên lặng sóng hẳn.

Những luồng tà năng kia ngoan ngoãn thần phục, bình tĩnh trở lại.

Chỉ có ở sâu trong thế giới vẫn còn một ít tà năng đang cuồng bạo cuộn trào, nhưng không cách nào dâng lên thành sóng lớn được nữa.

Ý chí hỗn độn Cổ U ngẩn người.

Trong lòng cô ta nảy sinh một loại ảo giác... vị nam tử áo đen này cũng giống như cô ta, cũng là thực thể ý chí Cổ U, cũng là chúa tể Cổ U.

Hai bên sở hữu quyền hạn gần như tương đương nhau!

“Ngươi thành công rồi sao?” Ý chí hỗn độn Cổ U đột nhiên kinh hoàng nói.

Bạch tiền bối Two: “?” Ý chí hỗn độn Cổ U phát cuồng: “Hắn đã thành công rồi, không thể để hắn tiếp tục nữa.

Nếu quyền hành Cổ U bị hắn đoạt mất, chúng ta sẽ thực sự kết thúc đấy.

Mau hợp thể với ta, như vậy chúng ta mới còn cơ hội... mau tỉnh lại đi.” “Cô ta có phải đang hiểu lầm gì không?” Bạch tiền bối Two nói.

Bạch tiền bối chú ý tới trọng điểm trong lời cô ta: “Có người muốn đoạt lấy quyền hạn chúa tể của ‘Cổ U thế giới’ này sao?

Chuyện như vậy cũng làm được à?” “Về lý luận thì không thể nào, giống như sự tồn tại đặc thù của ta, chỉ cần ta không ra khỏi Cửu U thì không ai có thể đoạt lấy quyền hạn của ta được.

Dù cho Bàn Cầu có ra đời thì cũng chỉ là chia sẻ quyền hạn chúa tể với ta mà thôi.” Bạch tiền bối Two nói.

Nhưng cái Cổ U thế giới này dù sao cũng không phải là ‘Cửu U’, mà chỉ là ‘mảnh vỡ của thế giới trước’, có lẽ trong quy tắc sẽ có lỗ hổng, khác biệt với ‘Cửu U thế giới’ hiện tại.

“Có người tới.” Bạch tiền bối nói.

Phía sau thực thể ý chí hỗn độn Cổ U đột nhiên có một đạo bóng đen ngưng tụ thành hình.

Đạo bóng đen kia giơ tay lên, cơ thể hóa thành một cây Cột Ma Thần trấn áp xuống ý chí hỗn độn Cổ U.

Ầm!

Cột Ma Thần oanh xuống, ý chí hỗn độn Cổ U không kịp né tránh... nói chính xác là vào khoảnh khắc cô ta định né tránh thì dường như bị định thân vậy.

Thời gian bị định thân chỉ là trong sát na, nhưng đủ để Cột Ma Thần oanh trúng.

Một bộ phận của ý chí hỗn độn Cổ U trực tiếp bị Cột Ma Thần trấn áp, phần còn lại bị đánh cho tan nát.

Ý chí hỗn độn bị phân liệt ngưng tụ thành năm ‘thực thể ý chí hỗn độn’ phiên bản nhỏ hơn.

Năm thực thể ý chí hỗn độn gầm rống, đồng loạt vẫy tay.

Sức mạnh của cả ‘Cổ U thế giới’ bạo phát, tập kích về phía cây Cột Ma Thần kia, muốn nuốt chửng nó.

Nhưng chuyện quái dị lại xảy ra.

Cả ‘Cổ U thế giới’ đang cuộn trào lại khựng lại trong một sát na.

Cây Cột Ma Thần khổng lồ múa may, đánh cho năm ý chí hỗn độn Cổ U càng nát hơn.

Cây Cột Ma Thần này dường như có hiệu quả khắc chế đối với ý chí hỗn độn Cổ U.

Trong số những mảnh ý chí Cổ U nhỏ hơn bị đánh nát có một mảnh quay đầu nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Sau đó, nó đột nhiên vung tay ném một nửa cây ‘Thương Nhân Quả’ nhỏ đi mười lần về phía Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối Two búng tay một cái.

Đinh~ Thương Nhân Quả bị búng gãy làm hai đoạn.

Một đoạn trực tiếp biến mất, hóa thành tà năng của Cổ U thế giới.

Đoạn còn lại xoay vòng vòng, cắm trước mặt nguyên thần Tống Thư Hàng.

Nguyên thần Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra, cẩn thận từng li từng tí chạm vào mũi thương.

Giám định bí pháp được thi triển.

Phân thân ở tận Xích Long Động thực hiện thanh toán cái giá phải trả từ xa.

Sau đó, kết quả giám định hiện ra trong não Tống Thư Hàng. [Mảnh vỡ Thương Nhân Quả, thần binh được thực thể hóa từ quy tắc của ý chí hỗn độn Cổ U, sở hữu sức mạnh dẫn dắt nhân quả, sử dụng đúng phương pháp có thể dẫn dắt sức mạnh của nó.

Vì là mảnh vỡ nên nó chỉ còn có thể sử dụng được một lần.] Đầu ngón tay nguyên thần cũng không xuất hiện tổn thương nào, nửa thân thương này đã không còn khả năng gây sát thương nữa.

“Hình như là đồ tốt đấy.” Tống Thư Hàng đưa tay chộp lấy đoạn thân thương này: “Dù sao cũng là mảnh vỡ thần binh, lại đúng lúc có hình dạng thương.

Xích Đồng có vẻ muốn dùng trường mâu, cái này đem cải tạo một chút không biết có tạo ra được một cây trường mâu tốt không nhỉ?” Bạch tiền bối nghi hoặc hỏi: “Xích Đồng là ai?

Không phải dạo này cậu đang bế tử quan sao?” “Em trai của Hắc Đồng Thập Tam Thế, trong quá trình bế quan em cảm thấy có chút cảm ứng nên nguyên thần xuất khiếu đi kết thúc nhân quả với cậu ấy.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài.

Bạch tiền bối: “...” Cậu có hiểu sai về từ ‘bế tử quan’ không thế?

Lúc này, ý chí hỗn độn Cổ U bị đánh tan, cô ta dứt khoát tiêu tán hoàn toàn, hòa vào trong ‘Cổ U thế giới’ biến mất không thấy đâu.

Cô ta là thực thể của ý chí Cổ U, cô ta có thể tồn tại ở bất cứ đâu trong Cổ U thế giới, chỉ cần cho cô ta chút thời gian là có thể ngưng tụ lại được.

Phía xa, cây Cột Ma Thần kia lại hóa thành hình người, toàn thân bị sương mù đen bao phủ.

Hắn ta lại nhìn chằm chằm hai vị Bạch và Tống Thư Hàng từ xa.

Cuối cùng, ánh mắt hắn dừng lại trên nửa cây Thương Nhân Quả trên tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay vác nửa cây Thương Nhân Quả lên vai, thứ này là chiến lợi phẩm của cậu rồi.

Bóng dáng Cột Ma Thần đối diện dần chìm xuống rồi biến mất, dường như là kiêng dè hai vị Bạch.

“Có phải đại lão này đang đoạt lấy quyền hạn Cổ U không?” Tống

Thư Hàng hỏi.

Đại lão này trông có vẻ rất ngầu, cây Cột Ma Thần của hắn hoàn toàn khắc chế ý chí hỗn độn Cổ U.

Chương 1944

Ở ngay Cổ U thế giới mà còn đánh cho ý chí hỗn độn Cổ U ra bã, thế này thì phải mạnh đến mức nào chứ?

Bạch tiền bối Two: "Chắc chắn không sai được, đây là một sự tồn tại ở cảnh giới Trường Sinh Giả, mà không phải là Trường Sinh Giả bình thường đâu." "Cùng tầng thứ với Thánh nhân sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"E là chỉ còn cách một lằn ranh thôi." Bạch tiền bối Two lên tiếng.

"Ta thì muốn biết hơn, tại sao ý chí hỗn độn Cổ U kia lại cho rằng Tống Thư Hàng và cô ta là một thể?" Bạch tiền bối nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Mấy ngày nay cậu đã làm gì?" "Cũng chẳng làm gì mấy, chỉ là lỡ tay đốp chát với ý chí hỗn độn Cổ U thôi...

À đúng rồi, cương thiết hóa thân của tôi còn bị cuốn vào một nghi thức 'Thuyền Thái Dương' kỳ quái, hóa thân thành mặt trời nhỏ.

Nhưng chưa sướng được mấy ngày thì Thiên Đế xuất hiện, cô ta nhập vào linh quỷ của Vũ Nhu Tử rồi cướp mất cương thiết hóa thân và mặt trời nhỏ của tôi.

Chuyện bị nhận nhầm có khi nào liên quan đến yếu tố này không?

Hoặc có lẽ chủ nhân cũ của Thuyền Thái Dương là 'Công chúa Tinh Quốc' có quan hệ gì đó với ý chí hỗn độn Cổ U?" Tống Thư Hàng phỏng đoán.

Bạch tiền bối Two lặng lẽ gật đầu, về khoản đốp chát với BOSS cấp thế giới thì Tống Thư Hàng đúng là chuyên nghiệp thật.

"Tiếp đó, tôi còn bị cuốn vào thiên kiếp 8 lên 9 của Cật Qua Thánh Quân, hiện tại bản thể của tôi vẫn đang bị sét đánh ở đó.

Tôi bắt buộc phải thăng cấp lục phẩm trong vòng ba mươi ngày để kéo bản thể của mình ra.” Tống Thư Hàng mặt mày khổ sở, vừa nói cậu đột nhiên lại nhớ ra một chuyện.

Sau đó cậu truyền âm nhập mật: “Tôi còn ký hợp đồng minh hữu với một thực thể nghi là ý chí ‘Long Lạc của Hắc Long thế giới’.

Có lẽ chuyện bị nhận nhầm cũng liên quan đến việc này.

Dù sao nếu nói đến chuyện hợp thể thì đối tượng mà ý chí Cổ U muốn hợp thể chắc hẳn phải là ý chí Long Lạc mới đúng!” “Không cần dùng cách thức truyền âm đâu, có ta ở đây thì không ai nghe thấy hay nhìn thấy chúng ta đang trao đổi gì đâu.” Bạch tiền bối Two nói.

“Nghi thức Thuyền Thái Dương của Công chúa Tinh Quốc và khế ước minh hữu với Long Lạc của Hắc Long thế giới, hai cái đó là khả năng lớn nhất khiến cậu bị nhận nhầm.

Tóm lại dạo này cậu đừng có chạy tới ‘Cổ U thế giới’ nữa.

Đợi chúng ta quay về tìm cậu.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa, nếu không phải do thao tác lỗi thì cậu tuyệt đối không thèm tới Cổ U thế giới đâu.

“Lần này cậu tới tìm chúng ta có việc gì sao?” Bạch tiền bối lại hỏi.

“Đúng rồi, suýt chút nữa quên mất chính sự.

Bức cấu đồ kim đan của hạt tiểu kim đan thứ hai của tôi còn thiếu một BOSS cuối cùng.

Nhưng tôi đang thiếu linh cảm, nên muốn tới tìm Bạch tiền bối Two xem có thu hoạch được gì không.” Tống Thư Hàng nói.

Và ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng lại bị vo thành một quả cầu.

“Bức cấu đồ kim đan thứ hai của cậu ta xem qua rồi, nhưng họa phong đó không giống với ta.

Tuy ta là chúa tể Cửu U nhưng ta chưa bao giờ đốp chát trực diện với chư thiên vạn giới cả.

Trước khi thành đạo, nhân duyên của ta cực tốt, bằng hữu của ta ở khắp chư thiên vạn giới luôn.

Thế nên chuyện bị chư thiên vạn giới vây công như trong tranh không thể nào xảy ra với ta được.

Ngược lại thì gã Bàn Cầu kia khá là phù hợp với họa phong cấu đồ kim đan của cậu đấy.

Hay là lúc chúng ta về hiện thế thì đi tìm Bàn Cầu gây phiền phức chút đi?” Bạch tiền bối Two đề nghị.

“Cảm ơn Bạch tiền bối, nhưng thôi khỏi đi ạ.

Tôi muốn cố gắng sống lâu thêm chút nữa.” Tống Thư Hàng uyển chuyển từ chối: “Vậy Bạch tiền bối, nếu đã như vậy thì đưa tôi về đi, tôi sẽ nghĩ cách khác sau.” Bạch tiền bối lấy ra một thanh ‘Phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối’, khẽ chỉ một cái.

Phi kiếm dừng dưới chân nguyên thần Tống Thư Hàng đang ở dạng hình cầu.

“Đúng rồi.” Bạch tiền bối đột nhiên nhớ ra một chuyện: “Cái bức ‘cấu đồ kim đan mã QR’ của cậu trông thế nào?” Lần trước nhận được tin tức này, ngài đã muốn tận mắt thấy kim đan mã QR của Tống Thư Hàng rồi.

“A, suýt nữa quên mất chuyện này.

Hai vị Bạch tiền bối vừa hay có thể thử xem có thể kết bạn với tôi không.” Tống Thư Hàng nói xong liền hình chiếu ‘cấu đồ kim đan mã

QR’ ra.

Hai vị Bạch tiền bối không tham gia vào ‘Mạng lưới Công đức’ và ‘Long Lạc’ của Hắc Long thế giới, liệu họ có thể kết bạn với mình không?

Tống Thư Hàng rất tò mò.

Với khí vận gần như ‘cầu được ước thấy’ của hai vị Bạch tiền bối, sau khi quét mã sẽ có kết quả thế nào đây?

Bạch tiền bối cúi đầu quan sát bức cấu đồ kim đan mã QR này với vẻ mặt như muốn đào tiểu kim đan của Tống Thư Hàng ra nghiên cứu, hỏi: “Phải kết bạn thế nào đây?” “Bạch tiền bối, các ngài dùng tinh thần lực quét qua đồ án mã QR, sau đó sẽ hiện lên thông báo.

Hiện tại tôi đã thử với vài người và vật khác nhau, kết quả thông báo cũng khác nhau.

Có người kết bạn được, có người kết quan hệ minh hữu, cũng có thông báo cần nâng cấp nên hiện tại không kết bạn được.” Tống Thư Hàng đáp.

“Để ta thử xem.” Bạch tiền bối tỏa tinh thần lực bao phủ lên hình chiếu ‘cấu đồ kim đan mã QR’ của Tống Thư Hàng.

Một lát sau...

“Hiện lên thông báo chưa ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đợi chút, phản ứng có vẻ chậm, cảm giác như tín hiệu không tốt vậy.

Có khi nào vì cậu hiện tại đang ở dạng nguyên thần nên tín hiệu bị delay không?” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “...” Cái thứ này mà cũng bị delay mạng nữa sao?

Bạch tiền bối Two: “Để ta thử xem nào.” Nói xong, ngài ấy cũng tỏa tinh thần lực quét qua cấu đồ mã QR của Tống Thư Hàng.

Ngay khoảnh khắc tinh thần lực của Bạch tiền bối Two quét qua, trước mắt hai vị Bạch tiền bối đồng thời hiện lên một thông báo.

Kèm theo một tiếng ‘tít~’ thanh thúy.

Nội dung thông báo hiện ra: [Không thể kết bạn với ‘Tống Thư Hàng’, vui lòng yêu cầu hắn chuyển sang line khác.] Bạch tiền bối lập tức nói: “Thư Hàng, cậu thử chuyển line xem sao.” Tống Thư Hàng mặt mày mờ mịt.

Chuyển line là cái quy trình gì thế, cậu phải thao tác thế nào đây?

Tôi vốn dĩ không có chức năng này mà.

“Bên ta cũng hiện thông báo yêu cầu Thư Hàng chuyển line...

Ngoài ra còn có một tùy chọn đi kèm.

Có muốn cưỡng chế chuyển line cho ‘Tống Thư Hàng’ không?

Ha ha, còn phải nói sao, đương nhiên là chuyển rồi.” Bạch tiền bối Two cười nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy vội vàng nói: “Bạch tiền bối Two...

đột nhiên, cưỡng chế chuyển line liệu có gây ra ảnh hưởng xấu gì không, hay là chúng ta thương lượng một chút đi?” Quả nhiên mình quá cơ trí mà, kịp thời thêm chữ ‘đột nhiên’ vào sau chữ ‘Two’ để đổi thành ‘Bạch tiền bối, đột nhiên cưỡng chế...’, tiếng Trung quả nhiên là bác đại tinh thâm!

Hôm nay mình lại thành công tránh được một kiếp rồi.

Ngoài ra, dạo này cậu rất nhạy cảm với mấy cái thông báo đột ngột hiện ra từ ‘cấu đồ kim đan mã QR’, cứ sợ trong đó có bẫy.

Giống như mấy lần trước, bị cưỡng chế lôi vào thiên kiếp của

Cật Qua Thánh Quân vậy.

Thế nên, vạn nhất cưỡng chế chuyển line lại xảy ra vấn đề thì sao?

Vẫn cần phải nghiên cứu thêm, suy nghĩ kỹ càng rồi hãy quyết định thì tốt hơn.

“Muộn rồi, ta đã cưỡng chế chuyển line rồi.” Bạch tiền bối Two nói: “Ngoài ra ta đã nhắc cậu rất nhiều lần rồi, ta có thuật đọc tâm đấy.” Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối à, giữa chúng ta không thể có thêm chút tin tưởng nào sao?

Thuật đọc tâm khiến chúng ta không thể giao tiếp bình thường được, sự tin tưởng cơ bản giữa người với người đâu mất rồi?

“Là chính cậu nhắc tới tên của ta nên kích hoạt thuật đọc tâm của ta chứ bộ, trách ta sao?” Bạch tiền bối Two mỉm cười, nụ cười đặc biệt lạnh lẽo.

Ngài ấy cũng không có thói quen mở thuật đọc tâm suốt ngày... nhưng với tư cách là chúa tể Cửu U, thỉnh thoảng khi người khác gọi tên ngài ấy hoặc gọi những danh hiệu liên quan đến ngài ấy trong lòng thì sẽ kích hoạt một số năng lực ‘quyền hạn chúa tể’ của ngài, thuật đọc tâm là một trong số đó.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu cảm thấy đây có lẽ là lý do khiến nhiều đại lão trở thành ‘quả nhân’, vì đại lão quá bá, thần kỹ bị động quá nhiều.

Trong đó có rất nhiều thần kỹ mang hiệu quả ‘tiễn bạn lên đường’, dẫn đến các đại lão thường có khá ít bạn bè.

Đang suy tư thì trong ý thức cậu truyền tới một tiếng ‘tít~’.

Tiếp đó, một dòng thông tin vang lên trong ý thức. [Tạm thời chuyển line, chuyển sang line đặc biệt.

Có/Có?] Tống Thư Hàng: “...” Đúng là lưu manh mà!

Hoàn toàn không có tùy chọn ‘Không’ thì bắt tôi chọn cái quái gì nữa?

Việc xuất hiện hai tùy chọn ‘Có’ chắc là vì quyền hạn của Bạch tiền bối Two quá cao, việc chuyển line là cưỡng chế, hoàn toàn không có quyền từ chối.

“Line của tôi bị chuyển sang line đặc biệt rồi, hai vị Bạch tiền bối thử lại xem sao?” Tống Thư Hàng nói. ‘Tít~’ Lúc này, bên tai Bạch tiền bối lại vang lên một tiếng báo hiệu. [Có kết bạn với ‘Thư Hàng tiểu hữu’ thành chí hữu không?

Có/Không?] “Ừm, thông báo hiện lên rồi này... nó hỏi ta có muốn kết bạn với cậu thành chí hữu không.” Bạch tiền bối nói, dứt lời ngài đưa tay ấn vào tùy chọn ‘Có’.

Tống Thư Hàng: “Ngoài bạn bè, minh hữu ra còn có loại quan hệ thứ ba là chí hữu sao?” Nghe có vẻ như tiến thêm một bước so với ‘bạn bè’ nhỉ?

Hay chỉ đơn giản là sự khác biệt trong thói quen gọi tên thôi?

Trong lúc nói chuyện, Bạch tiền bối đã xác định quan hệ ‘chí hữu’ với cậu.

Cả hai đồng thời ngẩng đầu lên nhìn nhau.

“Không cảm thấy có gì thay đổi cả.” Bạch tiền bối cảm nhận kỹ một chút rồi đáp.

Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối, cũng cảm thấy không có gì thay đổi nhiều, không có cảm giác quan hệ giữa hai bên trở nên thân thiết hơn sau khi kết bạn như lần trước.

Chẳng lẽ đây chính là sự khác biệt giữa ‘chí hữu’ và ‘bạn bè, minh hữu’ sao?

“Tôi cũng không cảm thấy thay đổi gì mấy, hay là vì quan hệ giữa tôi và Bạch tiền bối vốn dĩ đã cực kỳ tốt rồi, nên sau khi kết bạn ‘chí hữu’, mức độ hảo cảm tăng thêm cũng hầu như không cảm nhận ra được?” Tống Thư Hàng phỏng đoán.

Hoặc giả... là vì hảo cảm của cậu đối với Bạch tiền bối thực ra đã max rồi, có tăng thêm thế nào đi nữa cũng không có biến hóa?

Đang suy tư thì Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy trước mắt sáng rực lên.

Trước mắt cậu đột nhiên xuất hiện rất nhiều vệt dấu vết kỳ lạ.

Chương 1945

Những dấu vết này dần dần trở nên rõ nét hơn.

Cuối cùng, giữa cậu và Bạch tiền bối hình thành một sợi ‘dây’ vàng rực kết nối cả hai lại với nhau.

Đồng thời, trên người cậu còn có rất nhiều sợi ‘dây’ màu sắc khác kéo dài ra.

Dây màu xanh lam, dây màu trắng, dây màu đen, dây màu vàng, còn có cả ba sợi dây màu thất thải nữa, phần lớn đều đâm vào hư không, không thấy điểm cuối. [Đây là... dây nhân quả sao?] Từ lâu lắm rồi Tống Thư Hàng đã từng tiếp xúc với loại dây này một lần.

Dây màu xanh lam, số lượng không đổi, duy trì ở mức khoảng trăm sợi.

Lần trước Tống Thư Hàng đoán dây màu xanh lam này là người nhà hoặc người thân của cậu, số lượng đại khái là khớp nhau.

“Có thể xác định màu xanh lam là người nhà rồi, không sai được.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Dây màu trắng có số lượng nhiều nhất, lần trước là khoảng nghìn sợi... mà lần này lại tăng vọt lên đến mức không đếm xuể.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình như biến thành một con quái vật xúc tu, vô số sợi dây màu trắng phủ kín tầm mắt, không cách nào thống kê nổi số lượng của chúng.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà số lượng dây màu trắng lại tăng vọt như vậy, thì chỉ có một khả năng...

Tống Thư Hàng nghĩ tới việc hiển thánh trước bàn dân thiên hạ của mình.

Đây chắc chắn là công lao của ‘Ánh mắt mang thai’ rồi.

Dây màu trắng chắc là những ‘nhân quả người qua đường’ từng tiếp xúc với cậu nhưng không có tình cảm gì mấy.

Vậy những sợi dây khác đại diện cho cái gì?

Màu trắng là dây nhân quả người qua đường.

Tống Thư Hàng vươn tay gạt bỏ một lượng lớn dây trắng, rồi nhìn về phía những sợi dây màu đỏ huyết đặc biệt hơn.

Dây màu đỏ huyết cũng tăng lên không ít.

Tống Thư Hàng nhớ ban đầu dây màu đỏ huyết chỉ có 6 sợi.

Mà hiện tại, những sợi dây màu đỏ huyết kéo dài từ người cậu ra đã tăng vọt lên tới hàng trăm sợi.

Khác với những sợi dây nhân quả khác, dây nhân quả màu đỏ huyết bị đứt, đầu dây bên kia bay phất phơ theo gió, không còn ‘điểm cuối’ nữa.

“Nếu mình đoán không lầm thì màu đỏ huyết... chính là kẻ địch của mình, hơn nữa chắc hẳn là những kẻ đã được ra đi thanh thản rồi.

Số lượng về cơ bản cũng khớp.

Đàn chủ, Thiên nhân, chiến sĩ Hải Đảm, còn có một phần tà ma Cửu U lúc trước, tà linh Hắc Long thế giới, tà thú nữa.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bởi vì đối tượng ở đầu kia của dây nhân quả đã được ra đi thanh thản rồi, nên sợi dây này bị đứt, bay phất phơ theo gió.

Đáng nói là trong số rất nhiều ‘dây đỏ huyết’ này, Thiên nhân và chiến sĩ Hải Đảm đóng góp phần lớn số lượng.

Những ‘kẻ địch’ thực sự được ra đi thanh thản thực ra cũng chỉ có mấy người đó thôi.

“Nếu nói dây đỏ huyết đứt đoạn là kẻ địch đã chết, vậy màu đen... chính là kẻ địch còn sống sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tống Thư Hàng nhớ lần trước, ‘dây đen’ trên người mình chỉ có năm sợi.

Lúc đó cậu hầu như chẳng có kẻ địch nào.

Khi đó kết thù chỉ có tổ đội ba người Công Tử Hải và vài thành viên của tổ chức sát thủ Tam Thập Tam Thú.

Mà hiện tại, số lượng dây đen trên người cậu cũng tăng lên gấp mấy lần, trong đó có vài sợi còn đặc biệt thô nữa.

Người ta là ‘dây’, mấy sợi này thì thô hệt như ‘dây thừng’ vậy!

Tống Thư Hàng dùng ngón chân cũng có thể đoán ra mấy sợi dây đen đặc biệt thô này là của ai.

Trong số những sợi dây nhân quả màu đen cực thô này chắc chắn có đại lão Bàn Cầu Cửu U, phân thân Cầu Mắt To, hoặc có lẽ còn có cả ‘Thiên Đế’, đại lão Trường Sinh Giả đầy mắt trên tay nữa?

Vị đại lão Trường Sinh Giả Người Khổng Lồ Đá vốn luôn tìm Tống Thư Hàng gây phiền phức vì coi cậu là ‘truyền nhân của Xích Tiêu Tử đạo trưởng’ kia chắc hẳn cũng là một trong số đó.

Trong đó còn có hai sợi dây đen mảnh khảnh vòng qua rồi cắm vào bên cạnh Tống Thư Hàng, hai sợi này chắc là vị ‘Thiên nhân lục phẩm’ đang bị nhốt trong Hạt Nhân Thế Giới của Tống Thư Hàng và món quà tặng kèm của Tống mộc đầu là ‘An Tri Ma Quân’.

Vì hai vị này vẫn còn sống nên sợi dây vẫn có màu đen.

“Vậy tiếp theo dây nhân quả màu vàng chính là quan hệ kiểu như giữa mình và Bạch tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Bạch tiền bối.

Ngay trong lúc Tống Thư Hàng ‘quan sát dây nhân quả’, sợi dây nhân quả màu vàng giữa cậu và Bạch tiền bối đã sinh ra biến hóa.

Nó không biến thành sợi dây thừng thô kệch khiến Tống Thư Hàng hơi thất vọng một chút.

Tuy nhiên, màu sắc của dây nhân quả màu vàng đang không ngừng đậm lên.

Từ màu vàng ban đầu, đậm dần lên thành màu ‘vàng sẫm’.

Khi Tống Thư Hàng chớp mắt một cái thì màu ‘vàng sẫm’ này lại chuyển hóa thành màu ‘lưu ly kim’.

“Quá trình biến đổi màu sắc này thấy hơi quen quen...

đây chẳng phải là quy trình tiến hóa của kim đan sao!

Từ ‘thực kim đan’ màu vàng nhạt tiến hóa thành ‘tử kim đan’ màu vàng sẫm.

Sau đó từ tử kim đan màu vàng sẫm biến thành ‘lưu ly kim đan’ màu lưu ly!” Tống Thư Hàng nhịn không được lẩm bẩm.

Có nghĩa là quan hệ giữa cậu và Bạch tiền bối là quan hệ ‘dây nhân quả màu lưu ly kim’.

“Nhưng vẫn có sự khác biệt so với kim đan.

Ít nhất thì lưu ly kim đan còn có thể tiến hóa thành ‘linh hồ’, sợi dây nhân quả màu lưu ly kim này nếu giỏi thì cũng biến hóa cho tôi xem một cái đi?” Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Bạch tiền bối: “...” Từ đầu đến giờ Tống Thư Hàng cứ lẩm bẩm một mình.

Diễn kịch độc thoại một mình.

Thấy cậu diễn hăng say quá nên Bạch tiền bối cũng không nỡ ngắt lời.

“Dây nhân quả đấy Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc nói: “Tôi nhìn thấy dây nhân quả rồi, dây nhân quả giữa tôi và Bạch tiền bối là màu lưu ly kim trong sắc vàng.” “Ừm, qua nội dung lẩm bẩm một mình của cậu thì ta cũng đại khái đoán được rồi.” Bạch tiền bối nói: “Giữa ta và cậu là dây nhân quả màu ‘lưu ly kim’ sao?” “Vâng ạ.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two: “Vậy còn giữa cậu và ta thì sao?” Nói xong, ngài đưa tay ấn vào tùy chọn ‘Có’ trên khung thông báo trước mắt mình.

Nội dung khung thông báo của Bạch tiền bối Two hơi khác so với Bạch tiền bối ở hiện thế: [Có kết bạn với ‘Thư Hàng tiểu hữu’ thành ‘thú cưng’ (đã gạch đi)... thành chí hữu không?

Có/Không?] Chính vì nội dung khung thông báo này hơi kỳ quặc nên Bạch tiền bối Two đắn đo mãi vẫn chưa ấn xuống.

Làm thú cưng không phải tốt lắm sao?

Tại sao lại gạch đi chứ?

Có khoảnh khắc ngài đã định ấn ‘Không’ để thử lại một lần nữa xem sao.

Nhưng sau khi suy nghĩ kỹ, ngài vẫn quyết định ấn vào tùy chọn ‘Có’.

Chí hữu thì chí hữu vậy... dù sao với ngài thì cũng như nhau cả.

“Cũng là dây nhân quả màu vàng, ừm, màu sắc cũng đang đậm dần lên, đang từ vàng nhạt đậm lên thành vàng sẫm, rồi sau đó lại biến hóa thành màu ‘lưu ly kim’.” Tống Thư Hàng đáp.

“Xem ra màu lưu ly kim là cực hạn rồi sao?” Bạch tiền bối Two vuốt cằm nói: “Không thể tiến hóa thêm nữa à?” “Chắc là không được nữa đâu, trừ khi...

ừm, không có trừ khi nào cả.” Tống Thư Hàng kịp thời dập tắt ý nghĩ nghịch dại vừa lóe lên trong đầu.

Thẳng tính hay nói thật là một cái bệnh, nhưng chỉ cần cậu tập trung cao độ thì đôi khi vẫn có thể kịp thời chặt đứt căn nguyên nghịch dại.

Một bên, Bạch tiền bối chống Lưu Tinh Kiếm ngồi trên một tảng đá ngầm ở Cổ U thế giới, cằm tựa lên chuôi kiếm, dường như đang trầm tư.

“Ta cũng cảm thấy dây nhân quả màu vàng chắc hẳn có thể biến hóa thêm một lần nữa.

Giống như Thư Hàng vừa nói kim đan có thể biến thành linh hồ vậy, sợi dây nhân quả màu lưu ly kim có lẽ cũng có thể tiến thêm một bước.

Khi nào rảnh có thể nghiên cứu kỹ một chút.” Bạch tiền bối đáp.

“Giá trị nghiên cứu không lớn lắm đâu, trong cuộc đời dài đằng đẵng của tu sĩ, xác suất nhìn thấy ‘dây nhân quả’ là rất nhỏ.

Có người cả đời cũng không thấy được ‘dây nhân quả’ dù chỉ một lần.

Lần này Thư Hàng tiếp xúc được với dây nhân quả rồi thì lần sau không biết là đến năm nào tháng nào nữa.” Bạch tiền bối Two nói.

Thế nên cho dù dây nhân quả có tiến hóa đi nữa mà không nhìn thấy được thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Cũng đúng, đáng tiếc thật.

Ta khá là hứng thú với việc liệu dây nhân quả có thể tiến hóa được hay không đấy.” Bạch tiền bối tiếc nuối nói.

Bạch tiền bối vừa dứt lời.

Tống Thư Hàng đột nhiên thấy sợi dây nhân quả giữa cậu và Bạch tiền bối bắt đầu biến hóa.

Sợi dây nhân quả màu lưu ly kim, một đầu nối với Tống Thư Hàng, đầu kia đâm xuyên qua nguyên thần Tống Thư Hàng, đâm vào trong hư không... sau đó xuất hiện trực tiếp bên trong tiểu đan điền của bản thể Tống Thư Hàng.

Sợi dây nhân quả lưu ly kim khẽ tiếp xúc với hạt tiểu kim đan thứ nhất của Tống Thư Hàng.

Hạt tiểu kim đan này có nhân quả với Bạch tiền bối.

Bản mệnh công pháp của Tống Thư Hàng, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 là phiên bản do một tay Bạch tiền bối sửa đổi.

Hạt tiểu kim đan này chính là được ngưng kết khi Tống Thư Hàng tự mình thăng cấp ngũ phẩm.

Ngoài ra, tên của hạt tiểu kim đan này... là Bá Đao.

Đây là đạo hiệu mà Bạch tiền bối đặt cho Tống Thư Hàng.

Chương 1946

Thế nên khi tiểu kim đan tiếp xúc với sợi dây nhân quả lưu ly kim, nó lập tức nảy sinh sự cộng minh.

“Thật sự sắp biến hóa sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc hỏi.

Bạch tiền bối lập tức phấn chấn hẳn lên: “Nhân quả tuyến tiến hóa rồi à?” “Nhân quả tuyến của Bạch tiền bối...

đang quấn lấy Tiểu Kim Đan thứ nhất của tôi.

Nhưng hiện tại xem ra vẫn chưa có gì thay đổi.” Tống Thư Hàng đáp.

Tiểu Kim Đan thứ nhất và Bạch tiền bối có nhân quả.

Tuy nhiên, giữa Tiểu Kim Đan này và Bạch tiền bối Two cũng có lượng lớn nhân quả.

Khi luyện chế bộ pháp bảo Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp, Bạch tiền bối Two đã giúp đỡ rất nhiều.

Hơn nữa, lúc Tống Thư Hàng thăng từ phẩm 4 lên phẩm 5, cậu cũng đã độ kiếp trong thế giới Cửu U Ma Kiếp.

Cho nên nhân quả tuyến của Bạch tiền bối Two liệu có phát sinh dị biến không?

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa nghĩ tới đó...

Quả nhiên, nhân quả tuyến của Bạch tiền bối Two đột nhiên xuyên qua nguyên thần của Tống Thư Hàng, cắm thẳng vào hư không, kéo dài tới tận tiểu đan điền trong bản thể cậu.

Thế nhưng, nhân quả tuyến thuộc về Bạch tiền bối Two không quấn lên Tiểu Kim Đan thứ nhất mà lại quấn thẳng vào Thất Thải

Yêu Đan thứ hai.

Tuy nhân quả giữa Bạch tiền bối Two và Tiểu Kim Đan thứ nhất không nhỏ, nhưng nhân quả với Tiểu Kim Đan thứ hai cũng sâu sắc không kém.

Kim đan cấu đồ trên đó mang tên ‘Thánh kiếm mang tới ngày tận thế cho thế giới’ chính là lấy Chung Yên Thánh Kiếm làm nguyên mẫu, mà chủ nhân trên danh nghĩa của thanh kiếm này hiện tại chính là Bạch tiền bối Two.

Ngoài ra, cấu đồ này được khắc họa từ góc độ ‘phía Cửu U’, càng phù hợp với thân phận của Bạch tiền bối Two hơn.

Bên cạnh đó, Thất Thải Yêu Đan thứ hai kế thừa danh hiệu ‘Bá Tống’...

Đây cũng là xưng hiệu mà Bạch tiền bối Two công nhận.

Con chuột Hamster tà ma và tiểu thái dương ‘Nhĩ Mang Ba T233’ đều gọi Tống Thư Hàng là ‘Bá Tống hiệu’ đấy thôi.

“Biến thành hình dạng gì rồi?” Bạch tiền bối tò mò.

Tống Thư Hàng: “Tạm thời chưa thấy biến hóa cụ thể, liệu có phải cần chờ Lưu Ly Kim Đan của tôi diễn hóa thành Linh Hồ thì nhân quả tuyến mới bắt đầu thay đổi không?” “Thế thì mất vui rồi, đợi đến khi ngươi thăng cấp lục phẩm là không nhìn thấy nhân quả tuyến nữa, nó có biến hóa gì chúng ta cũng chẳng biết được.” Bạch tiền bối thất vọng nói.

Tống Thư Hàng: “Hoặc giả đến lúc đó tôi lại có thể nhìn thấy ‘nhân quả tuyến’ thì sao?

Dù sao lần trước tôi nhìn thấy nó là vào giữa tháng bảy, tính đến nay cũng mới chỉ ba tháng thôi.” Bạch tiền bối Two: “...” Ngươi coi nhân quả tuyến là cơm gạo nhà ngươi chắc, muốn ăn là ăn à?

Cách mấy tháng lại thấy một lần, nhân quả tuyến cũng cần giữ thể diện chứ bộ!

“Á ~ lại bắt đầu biến hóa rồi.” Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên.

Tuy nhiên... thứ biến đổi không phải nhân quả tuyến mà là Tiểu Kim Đan thứ hai của cậu.

Trên Thất Thải Yêu Đan, bức ‘Thánh kiếm mang tới ngày tận thế cho thế giới’ chỉ còn thiếu một nét cuối cùng, đó là một BOSS cuối.

Tống Thư Hàng vốn định hỏi xin kinh nghiệm từ Bạch tiền bối Two xem có tìm được cảm hứng để hoàn thiện nét cuối cùng không, nhưng Bạch tiền bối Two cho biết mình cũng lực bất tòng tâm, vì góc nhìn của ông và góc nhìn nhân vật chính trong ‘Kim đan cấu đồ’ của Thư Hàng hoàn toàn khác nhau.

Hiện tại, khi nhân quả tuyến của Bạch tiền bối Two quấn lên Thất Thải Yêu Đan, cấu đồ trên đó liền bị kích hoạt.

Bức vẽ bắt đầu sống động hẳn lên, vô số cảm hứng nổ bùng trong lòng Tống Thư Hàng như pháo hoa, linh cảm ập đến quá nhiều khiến cậu có ảo giác mình không kịp sắp xếp chúng.

Cậu đã thực sự trải nghiệm được thế nào gọi là linh cảm ập đến không gì cản nổi.

Lúc không có linh cảm, ngươi muốn nặn ra một chút nội dung cũng không xong; còn khi linh cảm đã tới, khao khát và xung động muốn vung bút vẽ nên giang sơn trong lòng thật sự không thể kìm nén được.

“Biến thành thế nào rồi?” Cả hai vị Bạch tiền bối đều vô cùng tò mò.

“Kim đan cấu đồ của Tiểu Kim Đan thứ hai bắt đầu biến hóa rồi, vẽ rồng điểm mắt chính là ngay lúc này!” Tống Thư Hàng vui vẻ đáp.

Bạch tiền bối: "..." Bạch tiền bối Two: "..." Đột nhiên có một sự xung động muốn vo viên Tống Thư Hàng lại như quả bóng.

"Giờ tôi muốn vẽ rồng điểm mắt ngay, Bạch tiền bối, tôi có thể điểm mắt luôn không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tuy đang ở trạng thái nguyên thần nhưng 'nhân quả tuyến' của hai vị Bạch tiền bối đã kết nối cậu với 'tiểu đan điền' của bản thể.

Tống Thư Hàng cảm thấy chỉ cần một ý niệm là có thể tiến hành vẽ rồng điểm mắt ngay lập tức.

"Được rồi, ta hộ pháp cho ngươi." Bạch tiền bối nói.

Hoặc là sau khi điểm mắt xong, nhân quả tuyến sẽ bắt đầu biến dị chăng?

Ý thức của Tống Thư Hàng nhanh chóng chìm vào trong 'Thất Thải Yêu Đan', tiến vào không gian kim đan cấu đồ.

Bức họa 'Thánh kiếm mang tới ngày tận thế cho thế giới' không ngừng nhấp nháy, dường như đang thúc giục cậu hạ bút cuối cùng.

Đáng nói là, trong bảy bức cấu đồ của Tống Thư Hàng, bức này là bình thường nhất.

Không phải hình hai mặt, không phải hình động, không phải hiệu ứng Droste, không phải truyện tranh bốn ô, không phải mã QR, cũng chẳng phải hình lưới điểm.

Nó là một bức kim đan cấu đồ rất chuẩn mực, rất phong cách 'vương đạo' của tu sĩ.

"Trong một đám tranh không bình thường, ngươi có thể giữ được sự bình thường này thật là đáng quý." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Sau đó, cậu vươn tay dùng sức một điểm vào vị trí BOSS cuối.

BOSS cuối này cần phải mang khái niệm 'kẻ địch', đồng thời thân phận phải là thành viên phía hiện thế, hơn nữa còn phải cực kỳ có sức ảnh hưởng trong chư thiên vạn giới.

Nhân vật kẻ địch như vậy không dễ tìm.

Đại lão Quả Cầu Mắt là một lựa chọn tốt, nhưng ông ta đã xuất hiện trong bức cấu đồ chính của Kim đan thứ nhất rồi.

Đại lão Bàn Cầu (Quả Cầu Kim Loại) lại thuộc phía Cửu U, không phù hợp với vai trò này.

Vậy rốt cuộc phải vẽ ra BOSS như thế nào đây?

Tống Thư Hàng hạ bút, nhưng nét này hơi dài, cậu liên tục vẽ ra một khung hình người mơ hồ, cấu trúc giống như người que.

Vẽ hơi thô nhưng không sao, kim đan cấu đồ sẽ tự động hoàn thiện nét vẽ cuối cùng này.

Giống như những lần trước, nét vẽ cuối cùng tựa như mực nhỏ vào nước, khuếch tán thành đóa hoa mực tuyệt đẹp, cấu trúc người que kia cũng bắt đầu biến hóa.

Cuối cùng, nó hình thành nên phôi thai của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng: (⊙_⊙).

Bức cấu đồ này mà biến BOSS cuối thành Bạch tiền bối Two thì chết người chắc.

Vạn nhất Bạch tiền bối Two liếc thấy cấu đồ của mình, cậu chắc phải đổi tên thành Tống Tử Thấu Liễu (Chết Ngỏm) Thư Hàng mất.

Có nên cân nhắc tự bạo cái kim đan này luôn không nhỉ?

Dường như cảm ứng được tâm tình dao động kịch liệt của Tống Thư Hàng... sau đó, ‘BOSS hình người’ kia liền thay đổi.

Cuối cùng, nó biến thành hình thái nhân loại của đại lão Bàn Cầu.

Tống Thư Hàng: “...” Quả nhiên cái câu kim đan cấu đồ ‘hạ bút không hối hận’ đều là lừa người cả phải không?

Vẽ rồng điểm mắt hoàn thành.

Thất Thải Yêu Đan tiến hóa thành Lưu Ly Yêu Đan.

Sau đó, toàn bộ ‘Kim đan cấu đồ’ trải phẳng ra từ trên viên cầu, giống như một quả cầu bị ép dẹt.

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện sau khi bị ép dẹt, cấu đồ trên viên cầu đã thay đổi.

Một mặt biến thành hình chân dung rất giống Bạch tiền bối.

Trong bức ‘Thánh kiếm mang tới ngày tận thế cho thế giới’, vô số nhân vật, vũ khí, pháp thuật sau khi trải ra đã ghép lại thành một bức chân dung lớn!

Mặt còn lại thì biến thành chân dung của Bạch tiền bối Two.

Hóa ra Thất Thải Yêu Đan thực chất là... tranh ghép hình.

Cái gì mà cấu đồ vương đạo bình thường, họa phong phổ thông chứ?

Căn bản là không tồn tại!

Trong lúc đang suy tư, Lưu Ly Thất Thải Yêu Đan lại như được bơm hơi mà phồng trở lại.

Ở trạng thái yêu đan tròn trịa, cấu đồ trông vẫn là bức ‘Thánh kiếm mang tới ngày tận thế cho thế giới’ bình thường, mà BOSS đối địch với thế giới cũng biến thành đại lão Quả Cầu Kim Loại hình người.

Không có vấn đề gì cả.

Tống Thư Hàng thở phào một hơi, ý thức rút ra khỏi không gian

‘Kim đan cấu đồ’.

Sau khi ý thức trở về, việc đầu tiên cậu làm là cúi đầu nhìn hai sợi ‘nhân quả tuyến màu lưu ly’ trên ngực mình.

Màu sắc vẫn vậy, độ dày vẫn thế, không có gì thay đổi.

“Điểm mắt thành công rồi à?” Bạch tiền bối tì cằm lên chuôi kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Một mạch hoàn thành!” “Vậy nhân quả tuyến tiến hóa chưa?” Bạch tiền bối Two hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch tiền bối Two: “Làm nửa ngày trời mà ngươi chỉ điểm mắt thôi à?

Thế giữ ngươi lại có tác dụng gì!

Bay đi, bay đi!” “Điểm mắt là đại sự của đời người mà ~~ á á á á ~~” Nguyên thần của Tống Thư Hàng bị ‘Phi kiếm dùng một lần’ nhấc bổng lên, trong nháy mắt lao vào hư không biến mất.

Ngay khoảnh khắc hình bóng Tống Thư Hàng biến mất, trong thế giới Cổ U, một luồng tà năng mãnh liệt vọt lên, mở ra cánh cổng không gian định chặn đường Tống Thư Hàng.

Đó là tập hợp ý chí hỗn độn của Cổ U.

Thế nhưng, Tống Thư Hàng không đi theo ‘lối đi không gian’ chính quy, mà là sức mạnh không gian ‘Siêu thời không mạn bộ’ đặc thù thuộc về rùa khổng lồ tai nạn.

Ý chí hỗn độn Cổ U không chặn được Tống Thư Hàng, lại quay về trong tà năng Cổ U hỗn độn rồi biến mất.

“Tên đó vẫn chưa từ bỏ Tống Thư Hàng.” Bạch tiền bối Two khẽ nói.

Bạch tiền bối: “Chúng ta cứ cắm nốt mấy cái trụ vào các tiết điểm Cổ U còn lại đã, rồi nghĩ cách tìm hắn nói chuyện xem sao.

Chương 1947

Chỉ cần là hiểu lầm thì luôn có cách giải quyết thôi.” “Có lý.” Bạch tiền bối Two khẽ nắm nắm tay, phương pháp giải quyết hiểu lầm thì đúng là có rất nhiều.

Bạch tiền bối Two nói tiếp: “Ngoài ra, cái bóng sử dụng ‘Ma Thần Trụ’ định đoạt lấy quyền hạn Chúa tể Cổ U trước đó...” “Là vị ma tu Trường Sinh Giả trong mấy cái trụ tiết điểm đó phải không.” Bạch tiền bối nói.

Kẻ đó từng thất bại khi tranh đoạt Thiên Đạo nhưng vẫn sống sót, không bị Thiên Đạo trả thù, ngược lại còn trốn vào thế giới Cổ U.

Hai vị Bạch tiền bối khi cắm trụ ở các tiết điểm Cổ U đã từng thấy những cột Ma Thần Trụ tương tự.

“Chuyện của Cổ U không liên quan tới chúng ta, trong tình huống bình thường chúng ta cũng không cần thiết phải nhúng tay.” Bạch tiền bối Two bảo.

Bạch tiền bối: “Ừ, họ không kéo chúng ta vào thì ta cũng không có ý định xen vào...

Ta chỉ hứng thú với các tiết điểm này của Cổ U thôi.” “Tán thành.” Bạch tiền bối Two nói.

Hai vị Bạch tiền bối mỉm cười với nhau.

Đẹp như tranh vẽ. *** Nguyên thần của Tống Thư Hàng được đưa trở lại trong ‘Xích Long động’.

Bạch tiền bối lấy phân thân của mình làm tọa độ, sai số chỉ trong vài centimet.

Nguyên thần Tống Thư Hàng vừa hiện thân đã thấy phân thân của

Bạch tiền bối đang ngửa mặt nhìn trời với vẻ mặt không còn gì luyến tiếc.

Phân thân Bạch tiền bối vẫn đang đắp chăn, lơ lửng giữa không trung.

Đầu ông gối lên đóa sen đen (hắc li) khổng lồ, một tư thế cực kỳ thích hợp để đi ngủ.

Thế nhưng, ở góc dưới bên phải, Tạo Hóa tiên tử đang lén lút, thỉnh thoảng lại liếc trộm đóa sen đen.

Trên đóa sen đen có mấy vết khuyết rất đều nhau.

Từ những vết khuyết này có thể thấy răng của Tạo Hóa tiên tử rất đều, vết cắn bằng phẳng, đúng là một hàm răng tốt.

Tống Thư Hàng: “...” Thôi, không cần ai giải thích, nhìn cảnh này cậu cũng tự não bổ ra được cảnh ‘Tạo Hóa tiên tử như báo săn phục kích trong bóng tối, mỗi khi phân thân Bạch tiền bối chợp mắt là lao lên gặm đóa sen đen một miếng, rồi lại nhanh chóng bị phân thân Bạch tiền bối tát bay’.

Xem ra phân thân Bạch tiền bối không trấn áp triệt để Tạo Hóa tiên tử... chắc là vì ông lười phong ấn trấn áp?

Mặt khác, Tạo Hóa tiên tử vẫn không từ bỏ ý định gặm sen đen, nhìn số vết răng thì thấy cô đã thành công mấy lần rồi.

Vì bị cô nhìn chằm chằm đầy hăm he như vậy, phân thân Bạch tiền bối cảm thấy khó chịu cả người, không tài nào ngủ được.

Hiện tại phân thân Bạch tiền bối đang bay lơ lửng, phân vân giữa hai chuyện.

Rốt cuộc là nên chui ra khỏi cái chăn ấm áp để trấn áp chết bỏ Tạo Hóa tiên tử?

Hay là cứ tiếp tục nằm trong chăn rồi mặc kệ cô nàng gặm sạch đóa sen đen?

Dậy trấn áp thì mệt quá.

Nhưng không trấn áp thì đóa sen đen chắc chắn giữ không nổi.

Có cao kiến gì vẹn cả đôi đường không nhỉ?

Không xong rồi... chỉ nghĩ thôi đã thấy mệt.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng xuất hiện.

Ánh mắt phân thân Bạch tiền bối hiện lên vẻ mừng rỡ, nhìn chằm chằm cậu.

“Khụ.” Tống Thư Hàng nhìn xuống phía dưới bảo: “Tạo Hóa tiên tử, cô tha cho sen đen của Bạch tiền bối đi.

Nếu cô muốn, tôi sẽ làm ‘Bạch liên’ cho cô, hoặc làm thêm nhiều đóa sen đen khác cũng được.” Tạo Hóa tiên tử nghe vậy, giơ tay múa may một vòng lớn: “Cùng một bầu trời ~~ cùng một khuôn mặt ~~ cùng một tôi ~~ ngay trước mặt anh ~~” “Hiểu rồi hiểu rồi, to như nhau, bảo đảm to y hệt.” Tống Thư Hàng đáp.

Tạo Hóa tiên tử hài lòng gật đầu.

Tống Thư Hàng bắt đầu làm hoa sen cho Tạo Hóa tiên tử.

Đồng thời, cậu thấy giữa mình và cô cũng có ‘nhân quả chi tuyến’ kết nối.

Sợi nhân quả màu vàng, nhưng chỉ là sắc vàng nhạt.

“Mình vẫn nhìn thấy nhân quả tuyến sao?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Giữa ông và cậu quả nhiên cũng có nhân quả tuyến, hơn nữa còn có màu ‘vàng sậm’.

“Tình cảm giữa Xích Tiêu Kiếm tiền bối và mình còn tốt hơn cả Tạo Hóa tiên tử nhiều vậy sao?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi đoán ra một khả năng.

Xích Tiêu Kiếm bị Tống Thư Hàng nhìn tới mức phát lông tơ: “Làm gì mà nhìn ta chằm chằm thế?” Tống Thư Hàng cười ha hả, nguyên thần trở về nhục thân, tay vừa lướt qua đã tặng cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối hai phát 《Dưỡng đao thuật》.

“Sướng thật, lực đạo vừa phải, ngươi lại thắp sáng thêm một viên Kim đan nữa à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối thỏa mãn nói.

Tống Thư Hàng: “Vâng thưa tiền bối, Kim đan thứ hai cũng thắp sáng rồi.” Quả nhiên, sau khi nhận hai phát 《Dưỡng đao thuật》, nhân quả tuyến giữa Xích Tiêu Kiếm tiền bối và cậu lại đậm thêm một chút.

Nhân quả tuyến màu vàng quả nhiên là nhân quả giữa các ‘đạo hữu’.

Vậy còn ba sợi nhân quả thất thải đặc thù kia là gì?

Tống Thư Hàng bắt đầu quan sát kỹ ba sợi dây màu sắc rực rỡ này.

Sợi thứ nhất ở đoạn cuối còn nối với một đoạn nhân quả màu ‘phấn hồng’.

Sợi dây này cậu có ấn tượng, chắc là nhân quả tuyến giữa cậu và Thông nương.

Còn sợi thứ hai...

Tống Thư Hàng thử lần theo sợi dây này tìm về nguồn gốc.

Cuối cùng, một con cá kình khổng lồ to như hòn đảo hiện ra trong mắt cậu.

“Ăn Dưa Thánh Quân?” Đáp án này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng.

Cậu không ngờ sợi dây thất thải lại nối với Ăn Dưa tiền bối.

Vậy... giữa Ăn Dưa tiền bối và Thông nương có điểm gì chung?

Tống Thư Hàng nghĩ mãi.

Nếu bảo hai người này có điểm gì tương đồng... thì đó chính là cả hai đều bị cậu ăn qua rồi.

Tống ‘Thực Thần’ Thư Hàng.

Thông nương thì không biết bị ngắt ngọn bao nhiêu lần rồi, đống mầm hành cậu thu thập được đã thành một nhúm nhỏ.

Ăn Dưa Thánh Quân thì càng khỏi phải nói, hiến dâng cả cơ thể luôn.

Nếu đây chính là cơ duyên của ‘nhân quả tuyến thất thải’, vậy sợi thứ ba là ai?

Tống Thư Hàng nhớ mình chỉ mới ăn ngọn hành của Thông nương và cơ thể của Kình Thánh thôi mà.

Con chuột Hamster tà ma thì từng bị cậu nuốt sống, nhưng cậu đâu có tiêu hóa nó, cái này không giống.

Ngoài ra còn ai bị cậu ăn mà chưa ngoẻo không?

Vì nếu đối phương chết rồi thì nhân quả tuyến sẽ đứt đoạn ngay.

Tống Thư Hàng dùng chiêu cũ, thử lần theo sợi nhân quả thất thải này.

Một lát sau, Tống Thư Hàng chạm tới đầu nguồn của sợi dây.

Ngay khoảnh khắc đó, cậu trợn tròn mắt, nhanh chóng cắt đứt sự ‘kết nối’ này!

Bởi vì đối diện chính là đại lão Bàn Cầu!

Lúc Tống Thư Hàng lần theo sợi nhân quả thứ ba, cậu lại thấy Quả Cầu Kim Loại đang ở thế giới Cửu U.

Trong hình ảnh, đại lão Bàn Cầu đang đào hố ở Cửu U, không biết định làm gì.

Vào lúc Tống Thư Hàng cảm ứng được đại lão Bàn Cầu, ông ta cũng cảm ứng được cậu.

Với sự tồn tại mạnh mẽ như ông ta, chỉ cần ai đó ở Cửu U niệm tên hoặc biệt danh của mình là ông ta sẽ biết ngay, huống chi là hành động lần theo nhân quả tuyến tìm tới tận cửa như Tống Thư Hàng?

Thế là đại lão Bàn Cầu lập tức khóa tọa độ của Tống Thư Hàng từ xa, cách không vận công, chuẩn bị đánh chết cái kẻ không biết sống chết này chỉ bằng một chiêu.

Nhưng ngay khi ông ta vừa khóa tọa độ... tọa độ lại tự động nhảy vọt, thay đổi liên tục.

Ngay lúc Quả Cầu Kim Loại chuẩn bị tung đòn tấn công từ xa, ông ta đột nhiên phát hiện tọa độ của kẻ này đang nằm trong thế giới thiên kiếp 8 lên 9.

Đại lão Bàn Cầu: “???” Chết tiệt!

Suýt chút nữa là ông ta đánh thẳng vào thế giới thiên kiếp rồi.

Đây là một cái bẫy!

Một cái bẫy bỉ ổi vô liêm sỉ, định dẫn dụ sức mạnh của ông ta vào thế giới thiên kiếp để dùng sức mạnh thiên kiếp hại ông ta, tâm địa cực kỳ hiểm độc.

Kẻ có thể làm ra chuyện đê tiện như vậy, trên đời này chỉ có một người.

“Bạch, cái thằng khốn đáng bị thánh quang chôn sống như ngươi, lại dám bày ra cái bẫy bỉ ổi như thế!” Quả Cầu Kim Loại gầm lên giận dữ.

Cùng với cơn giận của ông ta, cả thế giới Cửu U sôi sục hẳn lên, tà năng cuồn cuộn, mấy sinh vật Cửu U cấp thấp sợ tới mức run bần bật.

Tà năng Cửu U bùng phát như núi lửa, hết đợt này tới đợt khác.

Cả thế giới Cửu U vang vọng tiếng gầm thét của ông ta.

Bạch tiền bối Two ở bản thể Cửu U thấy thật khó hiểu, ông đưa tay gãi đầu: “Ta lại làm gì cơ?

Mình đặt bẫy Bàn Cầu lúc nào nhỉ?

Còn là bẫy cấp độ ‘bỉ ổi vô liêm sỉ’ nữa chứ?

Dạo này mình bận tối mắt, đã kịp bố trí cái bẫy tinh diệu nào đâu.” “Ta nhất định phải làm thịt ngươi, ngươi cứ đợi đấy!” Quả Cầu Kim Loại gào thét.

Bạch tiền bối Two nghe thấy câu này là lập tức hưng phấn ngay: “Ha ha ha, tới đi, tới làm thịt ta đi này!

Đúng là ta đặt bẫy đấy, không phục thì tới mà đánh!

Chương 1948

” Chọc Bàn Cầu là niềm vui lớn nhất của ông!

Chỉ cần là cái bẫy hại được Bàn Cầu, dù không phải do ông đặt thì ông cũng sẵn lòng nhận vơ.

Cái nồi này ông tình nguyện đeo, ông chỉ thích thấy cảnh Bàn Cầu tức tới nhảy dựng lên mà chẳng làm gì được mình.

“Đợi đại kế hoạch của ta hoàn thành, nhất định sẽ cho ngươi chết không có chỗ chôn.” Quả Cầu Kim Loại hét lên.

“Ta đợi cái kế hoạch số 111 của ngươi đấy nhé ~~ Đừng khách khí với ta, dùng hết bản lĩnh ra đi!

Không dùng được một trăm phần trăm bản lĩnh thì ngươi là thằng cháu.” Bản thể Bạch tiền bối Two vui vẻ đáp.

Đại kế hoạch của Bàn Cầu thì không biết tới cái thứ mấy rồi... từ lúc Bàn Cầu tiền nhiệm tới nay, lúc nào chẳng mưu tính giết hoặc phong ấn ông.

Nhưng cho tới giờ, vô số kế hoạch tinh vi của Bàn Cầu đều thất bại giữa chừng.

Ngược lại, những lần Bạch tiền bối Two phản kích Bàn Cầu lại thành công rất nhiều lần.

Ăn món ngon nhất, ngủ giấc ngon nhất, chọc Bàn Cầu hăng nhất, Bạch tiền bối Two cảm thấy cuộc sống thật tươi đẹp. *** Xích Long động.

Tống Thư Hàng sợ tới mức mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cậu cứ ngỡ đòn phản kích của đại lão Bàn Cầu sắp tới nơi rồi, nhưng không ngờ đối phương lại không có động tĩnh gì.

Đại lão Bàn Cầu không thèm chấp cậu sao?

Hay là ông ta hiện tại bận quá, không rảnh để ý tới mình?

Việc đào hố ở Cửu U thực sự quan trọng vậy ư?

Quan trọng hơn cả việc đánh mình sao?

“Nhưng mà, tại sao sợi nhân quả thất thải thứ ba của mình lại là đại lão Bàn Cầu?” Tống Thư Hàng bắt đầu nghi ngờ mình đoán sai rồi.

Cậu đã ăn thịt đại lão Bàn Cầu bao giờ đâu, mà dù có muốn ăn thì cậu cũng chưa đủ mạnh để tiêu hóa nổi.

Có lẽ nhân quả tuyến thất thải không phải vì cậu đã ăn Thông nương và Ăn Dưa Thánh Quân?

“Thư Hàng, ngươi rốt cuộc đang làm gì thế?

Cứ hốt hoảng lên, sao ta cứ cảm thấy ngươi đang làm chuyện gì đó rất nguy hiểm vậy?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Vừa rồi, suýt chút nữa là tôi tiêu đời rồi.” Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi: “Nhưng vấn đề không lớn, hiện tại tôi là phân thân.” Phân thân chết rồi vẫn có thể ngưng tụ lại, chỉ là quá trình kéo phân thân ra khỏi không gian thiên kiếp ‘8 lên 9’ hơi phiền phức chút thôi.

“Tôi đang xem ‘nhân quả tuyến’.” Tống Thư Hàng đáp: “Hôm nay tình cờ tôi lại thấy được nhân quả tuyến trên người mình, rồi lúc nãy lần theo dây tìm nguồn thì lần tới tận người đại lão Bàn Cầu ở Cửu U.

Suýt nữa thì bị tấn công từ xa, tim muốn nhảy ra ngoài luôn.” Xích Tiêu Kiếm: “...” Cách xa thế rồi mà ngươi vẫn còn muốn chọc Chúa tể Cửu U một phát à?

Không chọc là không chịu nổi đúng không?

“Tống ~~ a tử lạp tử lạp ~~” Tạo Hóa tiên tử ngẩng đầu, miệng nhai hoa sen, hát.

“Tiên tử đừng nguyền rủa tôi nữa.” Tống Thư Hàng nói: “Tiếp theo, tôi phải bế quan thật tốt để ổn định cảnh giới.

Ngày mai hoặc ngày kia, tôi sẽ đi tìm Xích Đồng.

Trên kim đan cấu đồ, cũng đến lúc thắp sáng đôi mắt của Thánh nhân rồi.” Tống Thư Hàng có trực giác rằng đôi mắt của Thánh nhân chính là cửa ải cuối cùng trong kim đan cấu đồ của cậu.

Bởi vì nét cuối cùng của bức Bích Thủy Các kia, cậu cảm thấy chỉ cần tĩnh tâm lại là có thể vẽ lên bất cứ lúc nào.

Một sự tự tin thần kỳ khó hiểu!

Nếu vậy, chỉ cần chờ điểm mắt xong cho Thánh nhân chi nhãn là kim đan cấu đồ của bảy viên tiểu kim đan sẽ hoàn thành toàn bộ.

Tiếp theo là bước cuối cùng, cũng là bước quan trọng nhất: kim đan cấu đồ của bản mệnh kình đan.

Về bức vẽ trên bản mệnh kình đan, trong đầu Tống Thư Hàng có rất nhiều ý tưởng và cấu tứ.

Thậm chí bức ‘Viễn cổ Thiên Đình cấu đồ’ cậu vẫn chưa sử dụng.

Chỉ cần cậu muốn, cậu có thể bê nguyên ‘Thiên Đình cấu đồ’ sang, kết hợp với ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ để sáng tác ra Thiên Đình cấu đồ của riêng mình.

Thế nhưng...

Tống Thư Hàng đột nhiên không muốn tự tay vẽ kim đan cấu đồ nữa. [Nằm xuống chờ kim đan cấu đồ tự động hoàn thành!] Kim đan cấu đồ vẽ hết bức này tới bức khác, mệt quá rồi.

Cho nên, bức vẽ trên bản mệnh kình đan liệu có thể tự động hiện ra theo ý muốn của cậu không?

Khi cái ý tưởng lười biếng này hiện lên trong đầu, Tống Thư Hàng lại thấy nó rất tuyệt.

“Tiếc quá, mình bắt buộc phải thăng cấp lục phẩm trong vòng 30 ngày.

Nếu không thì cứ nằm chờ nó tự biến ra kim đan cấu đồ, nghĩ thôi cũng thấy thích.” Tống Thư Hàng nuối tiếc nói.

“Làm gì còn đủ 30 ngày nữa, ngươi bế quan cũng mấy ngày rồi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “Vậy nên mới thấy tiếc.” Nói xong, cậu lại tiện tay tặng Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát 《Dưỡng đao thuật》: “Ngày mai lại phải phiền Xích Tiêu Kiếm tiền bối cùng tôi đi thăm nhóc Xích Đồng rồi.” Tống Thư Hàng biết điều như vậy khiến Xích Tiêu Kiếm vô cùng thỏa mãn: “Không vấn đề gì!” Nhân quả tuyến giữa ông và Tống Thư Hàng lại đậm thêm một chút.

Cứ đà này, chỉ cần cho Tống Thư Hàng đủ thời gian, biết đâu cậu có thể luyện được nhân quả tuyến màu ‘vàng lưu ly’ với Xích Tiêu Kiếm luôn không chừng?

Tuyệt đấy!

Nhưng mà, nghĩ thế thôi chứ Xích Tiêu Tử đạo trưởng - chủ nhân đầu tiên của Xích Tiêu Kiếm vẫn còn sống mà.

Phi, bị Tạo Hóa tiên tử làm cho lú lẫn rồi.

Không phải chủ nhân đầu tiên, mà là chủ nhân hiện tại, Xích Tiêu Tử đạo trưởng!

Tống Thư Hàng quay lại vị trí bế quan, ngồi xếp bằng.

Tạo Hóa tiên tử ôm một đống hoa sen, ngoan ngoãn trở lại phía sau Tống Thư Hàng.

Chỉ cần hoa sen cung cấp đủ, cô rất sẵn lòng đóng vai một viên ‘Ngộ Đạo Thạch hình người’ để hỗ trợ Tống Thư Hàng bế quan.

Tống Thư Hàng khẽ nheo mắt, vươn tay quờ quạng trong hư không. ‘Nhân quả tuyến’ trong mắt cậu đang dần mờ đi và bắt đầu biến mất.

Đầu tiên là những sợi nhân quả màu trắng của người qua đường, sau đó mới tới những màu khác.

Tống Thư Hàng tìm kiếm trong đám nhân quả tuyến đó.

Ngoài màu trắng, xanh, vàng...

đen, đỏ huyết và thất thải ra, theo lý mà nói cậu phải còn một loại màu nhân quả tuyến khác nữa.

Đúng rồi, chính là loại nhân quả màu phấn hồng.

Đại diện cho thứ tình cảm vượt trên mức tình bạn.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình chắc chắn phải có loại nhân quả tuyến này mới đúng, dù sao cậu cũng là một người đàn ông bình thường mà.

Trong hư không, sau khi vô số sợi nhân quả màu trắng làm rối mắt biến mất, chỉ còn lại các loại dây màu thất thải.

Tống Thư Hàng tìm hồi lâu nhưng vẫn không thấy sợi nhân quả hệ phấn hồng mình muốn.

“Không... không phải chứ?” Tống Thư Hàng bắt đầu lo lắng.

Đôi mắt có thể lừa dối ngươi, tai cũng có thể nghe lầm, nhưng nhân quả tuyến thì không biết nói dối.

Nó là sự tồn tại chân thực nhất, chỉ thẳng vào bản nguyên.

Một người đàn ông bình thường sao có thể không có nhân quả tuyến hệ phấn hồng?

Chẳng lẽ mình không phải đàn ông bình thường?

Phi, sao có thể chứ.

Lúc thấy em gái xinh tươi mình cũng biết thưởng thức mà, suy nghĩ trong đầu cũng y hệt đàn ông bình thường thôi!

“Ngươi lại làm sao thế?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhìn Tống Thư Hàng: “Không phải ngươi lại đi chọc vị tuyệt thế cao thủ nào từ xa đấy chứ?” Đừng bảo là ngươi chọc đại lão tới nghiện luôn rồi nhé.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ông thấy tôi có gì đó không bình thường không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm nhìn chằm chằm cậu: “Đúng thế, ngươi cực kỳ không bình thường.

Nói đi, lại chọc đại lão nào rồi?

Nếu đại lão chỉ tấn công từ xa thì có Bạch đạo hữu và ta ở đây, chắc là đỡ được.” “Không, lần này không chọc ai cả.

Nhưng tôi phát hiện mình không có nhân quả tuyến hệ phấn hồng.

Rõ ràng đến cả Thông nương còn có nhân quả hệ phấn hồng mà.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Phân thân Bạch tiền bối: “...” “Ngươi nghĩ nhân quả tuyến màu phấn hồng là gì?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi vặn lại.

Tống Thư Hàng: “Người yêu?” “Không, là đạo lữ song tu.

Về thông tin màu sắc nhân quả tuyến này, ta từng nghe Xích Tiêu Tử nói qua.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bảo: “Không phải chỉ là danh nghĩa, mà là loại đạo lữ đã thực sự song tu ấy.

Thế nên, ngươi có đạo lữ như vậy không?” Tống Thư Hàng: “...” “Không cần trả lời đâu, nhìn cái mặt như táo bón của ngươi là ta biết đáp án rồi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười hì hì.

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời.

“Dù vậy, Thư Hàng cũng đến tuổi muốn sinh con rồi nhỉ.” Phân thân Bạch tiền bối trở mình, lười biếng nói: “Ngày xưa, nam tử mười tám tuổi đã lập gia đình, sinh mấy đứa con rồi ấy chứ?

Thư Hàng định sinh mấy đứa?” “Bạch tiền bối, thời đại khác rồi.

Bây giờ mười tám tuổi còn chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp đâu.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Yêu đương thì không sao, chứ sinh con thì còn quá sớm.

“Ừm, nhưng tu sĩ chúng ta khác với người thường.

Tuy nhiên, nếu tương lai Thư Hàng có ý định muốn có con thì phải chuẩn bị sớm đi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “?” Xích Tiêu Kiếm: “Tu vi cảnh giới càng cao thì xác suất sinh con sau này càng thấp.

Sự tồn tại càng mạnh mẽ thì càng khó sinh ra hậu duệ.

Chương 1949

Mà với tốc độ tăng cấp của ngươi... không chuẩn bị sớm thì sợ là sau này chẳng còn hy vọng thấy ‘tiểu Thư Hàng’ ra đời đâu.” “Linh Điệp tiền bối tu vi phẩm 7 mà vẫn sinh ra Vũ Nhu Tử đấy thôi?

Giao Bá tiền bối còn đang định sinh hẳn một đội bóng nam nữa kìa.” Tống Thư Hàng phản bác.

“Ha ha ha.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười mà không nói.

Ngươi không nhìn lại tốc độ thăng cấp của mình à?

Trung bình mỗi tháng lên một cấp.

Lần này phẩm 5 lên 6 hơi lâu chút, nhưng tổng thể cũng chẳng kéo dài bao lâu đâu.

Cứ để ngươi thăng cấp thế này, nửa năm nữa là ngươi đi đánh Thiên Đạo rồi.

Một khi đã thăng lên Thiên Đạo thì đừng mơ tới chuyện có tiểu Thư Hàng nữa.

Thiên Đạo là bất hủ.

Tuy về lý thuyết Thiên Đạo vẫn có thể song tu, nhưng muốn sinh ra tiểu Thiên Đạo thì tuyệt đối là chuyện không tưởng.

“Không nói chuyện này nữa, đừng lãng phí thời gian.

Cầm chắc lấy ta, vào trạng thái bế quan.

Sau đó phối hợp với ta, chúng ta vào trạng thái ‘nhân kiếm hợp nhất’.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Nhân lúc ngươi vừa tiếp xúc với ‘nhân quả tuyến’, dư âm vẫn còn, chúng ta thừa thắng xông lên, thử học chiêu đao pháp ‘Nhân Quả Đao’ xem sao.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Đao pháp của Nhân Quả Đao, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã chuyển hóa xong rồi ạ?” “Mới làm ra được cái khung thô thôi, ngươi cứ thử trước đi.

Chi tiết cụ thể sau này ta và Bạch đạo hữu sẽ bàn bạc thêm.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đặt Xích Tiêu Kiếm lên gối, tiện tay tặng một phát 《Dưỡng đao thuật》 để thiết lập liên kết.

“Tốt lắm, chính là cảm giác này.

Tới đi, ta phối hợp với ngươi, nhân kiếm hợp nhất!” Xích Tiêu Kiếm nói.

“Tới đi, nhân đao hợp nhất!” Tống Thư Hàng cũng khẽ quát.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Đao cái em gái ngươi!

Nói vậy thôi chứ ông và Tống Thư Hàng vẫn tiến vào ‘trạng thái nhân kiếm đao hợp nhất’ rất thuận lợi.

Ý thức của Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm kết nối với nhau, hình thành một không gian ý thức cộng hưởng.

Xích Tiêu Kiếm: “Tốt lắm, nắm lấy ta, rồi thuận theo trực giác nhân đao... phi, nhân kiếm hợp nhất mà cảm ngộ chiêu ‘Nhân Quả Đao’ này.

Ơ?

Cái thứ gì trên lưng ngươi thế kia?” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên phát hiện trên lưng Tống Thư Hàng đang vác nửa cây thương.

Ngửa mặt nhìn trời, đây không phải là cây ‘Nhân Quả Thương’ sao?

Xích Tiêu Kiếm cảm thấy mình không thể nhìn lầm, cây thương này chính là thứ mà người phụ nữ do ý chí hỗn độn Cổ U hóa thành cầm trong tay để đâm Tống Thư Hàng.

Tại sao thứ này lại ở trong tay Tống Thư Hàng?

Xích Tiêu Kiếm: “Ngươi lại đi chọc ý chí hỗn độn Cổ U lúc nào đấy?” Ngươi đúng là một giây không chọc tuyệt thế đại lão là ngứa ngáy cả người phải không?

“Lần này thực sự không phải tôi chọc hắn...

Lúc nãy nguyên thần tôi đi gặp Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two, rồi ý chí hỗn độn Cổ U xông tới đánh tôi, cứ đòi hợp thể với tôi.

Tôi không chịu, hắn liền phóng cây Nhân Quả Thương về phía tôi.

Lúc đó Bạch tiền bối Two đang ở cạnh tôi, ông ấy ra tay đánh rơi cây thương giúp tôi.

Thế là nửa cây Nhân Quả Thương này rơi vào tay tôi luôn.” Tống Thư Hàng cầm nửa cây thương lên quơ quơ.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Giờ ông chẳng còn gì để nói nữa rồi.

“Nhưng thứ này cảm giác chẳng có tác dụng gì, nên tôi định dùng nó chế cho Xích Đồng một cây trường mâu.” Tống Thư Hàng vung vẩy nửa cây thương: “Nếu nó mà có hình dạng cây đao thì có khi tôi còn dùng tạm được.” Theo gợi ý của bí pháp giám định lần trước, cây thương này chỉ cần dẫn dắt đúng cách là có thể sử dụng sức mạnh nhân quả một lần, cực kỳ nghịch thiên.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, nửa cây thương trong tay cậu liền bắt đầu biến hóa.

Nó tan chảy ra, hóa thành nước sắt rồi tự động biến đổi hình dạng.

Từ hình dáng ‘thương’, nó ngắn lại, to ra, chớp mắt đã biến thành một cây quỷ đầu đao.

Tống Thư Hàng: “...” Xích Tiêu Kiếm: “Ha ha ha.” Đúng là đại đao như ngươi mong muốn nhé.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối bảo: “Cây đao này oai phong đấy, rất hợp với phong cách của ngươi.” “Tiền bối, cầu xin đừng chế giễu tôi nữa, lát nữa ra ngoài tôi hứa tặng ông ít nhất ba phát 《Dưỡng đao thuật》 bảo lãnh.” Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm nghe vậy lập tức đổi giọng: “Chúng ta bắt đầu học ‘Nhân Quả Đao’ thôi, đừng lãng phí thời gian nữa.

Lãng phí thời gian là lãng phí sinh mệnh đấy!” Nói xong, ông bắt đầu giới thiệu cho Tống Thư Hàng về khung hình ‘Nhân Quả Đao’ mà mình mô phỏng ra.

“Khác với Nhân Quả Thương, ta đã thay đổi phương thức tấn công thành ‘tước’ (gọt/tước bỏ).

Tước bỏ mọi cái ‘nhân’ của đối phương, chém ra một đao không thể ngăn cản.” “Thả lỏng đi, trong trạng thái nhân kiếm hợp nhất, ta sẽ dẫn dắt ngươi thi triển ‘Nhân Quả Đao’.

Đúng rồi, ngươi vác cây quỷ đầu đao kia lên lưng đi, chắc là sẽ giúp tăng hiệu quả học tập và lĩnh ngộ ‘Nhân Quả Đao’ đấy.

Dù sao nó cũng là nguyên hình của Nhân Quả Thương chính tông, tự thân đã mang theo sức mạnh nhân quả.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng vác quỷ đầu đao lên lưng.

Sau đó, cậu hoàn toàn thả lỏng, tay phải nắm chặt Xích Tiêu Kiếm.

Trong trạng thái nhân kiếm đao hợp nhất, Xích Tiêu Kiếm dẫn dắt cơ thể Tống Thư Hàng chậm rãi đâm ra một kiếm.

Vì đang là chế độ dạy học nên ông cố tình làm chậm động tác tới mức tối đa để Tống Thư Hàng dễ dàng học tập và nắm bắt.

“Hiện tại ngươi vừa mới thoát khỏi trạng thái nhìn thấy ‘nhân quả tuyến’, lại còn vác theo cây Nhân Quả Thương này, đúng là trạng thái thích hợp nhất để học Nhân Quả Đao.” Xích Tiêu Kiếm nói tiếp.

Một kiếm đâm ra, thân kiếm khẽ khựng lại, như thể vừa chém vào một vật vô hình.

Sau đó, thân kiếm chuyển từ đâm sang tước, một kiếm tước xuống.

Trong lúc thi triển chiêu thức, linh lực trong cơ thể Tống Thư Hàng tự chủ vận chuyển theo một quỹ đạo nhất định, thấp thoáng như thể lay động cả ‘nhân quả’.

“Thế nào, học được chưa?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Tiền bối, tôi không thấy ‘nhân quả’, cũng chẳng thấy cái ‘nhân’ nào bị tước đi cả.” “Nói nhảm, trong không gian ý thức này làm gì có kẻ địch, lấy đâu ra ‘nhân’ cho ngươi tước?

Giờ ngươi cứ nắm vững bộ đao pháp này đi đã, học xong rồi ra ngoài dùng nó tước người ta là được.” Xích Tiêu Kiếm mắng.

Tống Thư Hàng: “...” “Làm lại lần nữa, thời gian nhân kiếm hợp nhất có hạn, ngươi cảm nhận kỹ chiêu này đi.” Xích Tiêu Kiếm lại nói.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của ông, cơ thể Tống Thư Hàng lại bắt đầu chậm rãi đâm kiếm, tu luyện chiêu ‘Nhân Quả Đao’ này. [Tuyệt thật, chính là cảm giác này.

Tu luyện đao pháp mà chẳng cần mình tự động tay, cứ như cắm máy cày thông thạo kỹ năng vậy.

Chỉ cần thả lỏng là điểm thông thạo cứ tăng vù vù, sướng thật.] Một ý nghĩ chợt hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Dạo này cậu khá mê kiểu tu luyện nhàn nhã này. [Đợi đã, mình và Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang ở trạng thái nhân đao hợp nhất, ý nghĩ của mình liệu có bị ông ấy cảm nhận được không?] Theo lý thuyết, khi nhân đao kiếm hợp nhất, cậu và Xích Tiêu Kiếm là một, ý nghĩ cũng có thể thông nhau? [Không ổn, thế này ông ấy có nổi giận không nhỉ?] Tống Thư Hàng khẽ xoa xoa Xích Tiêu Kiếm trong tay.

Tiền bối đang rất nghiêm túc dẫn dắt cậu tu luyện 'Nhân Quả Đao', dường như không có vẻ gì là đang giận dữ cả.

Tống Thư Hàng thầm thở phào, sau đó cố gắng thu liễm tâm thần, toàn tâm toàn ý lĩnh ngộ chiêu 'Nhân Quả Đao' này. *** Lúc này, trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Đại yêu ngũ phẩm Đậu Đậu: "@Bá Tống, Thư Hàng, hôm nay có online không?" Bắc Hà Tán Nhân: "Xem ra Thư Hàng tiểu hữu hôm nay vẫn chưa online, Đậu Đậu ngươi thử gọi Bạch tiền bối xem sao, xem họ đã ra khỏi cái tiểu thế giới kia chưa?" Đại yêu ngũ phẩm Đậu Đậu: "@Bạch tiền bối." Vẫn không có phản hồi.

"Lạ thật, Thư Hàng và Bạch tiền bối ở trong đó lâu lắm rồi nhỉ?

Rốt cuộc là cái tiểu thế giới kiểu gì mà hấp dẫn thế, khiến họ mãi không chịu ra?" Đậu Đậu sốt ruột.

Diệt Phượng Công Tử: "Đậu Đậu cái con chó ngốc này, đi ăn phân đi!" Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Thiên Giác Nhai: "Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đi cùng nhau vào tiểu thế giới đó à?" Đại yêu ngũ phẩm Đậu Đậu: "Đúng thế." Bạch Hạc Chân Quân ở tít tận phương Tây, đôi tay đang đặt trên bàn phím khẽ khựng lại.

Lệ Chi Tiên Tử: "Đậu Đậu, yêu đan của ngươi vẫn chưa khôi phục sao?” “Chưa, nên ta mới muốn online xem Tống Thư Hàng dạo này đang làm trò gì đây!” Đậu Đậu buồn bực nói.

Mấy ngày nay, trên yêu đan của nó, cái ấn ký hình đầu người ‘tình bạn’ với Tống Thư Hàng cứ nóng hầm hập.

Điều này khiến nó cứ thấy phần bụng nóng ran, ngủ nghê chẳng yên.

Hơn nữa, cảm giác ấm nóng thỉnh thoảng truyền tới từ vùng bụng luôn gợi lại cho nó một đoạn quá khứ chẳng muốn nhớ lại chút nào.

Ca Tú Tiên Tử (Vũ Nhu Tử): “A, cuối cùng cũng có thời gian online.” Mấy ngày nay, linh quỷ của cô liên tục có những cảm ngộ và linh lực phản hồi về, cảnh giới thăng tiến đều đặn nên cô phải bế quan mất mấy ngày, hôm nay mới rảnh mà lên mạng.

“Ơ?

Vũ Nhu Tử, đạo hiệu của ngươi lại bắt đầu thay đổi rồi, Linh Điệp Tôn Giả xuất quan rồi à?” Đậu Đậu hỏi.

Ca Tú Tiên Tử (Vũ Nhu Tử): “Dựa vào người không bằng dựa vào mình, đây là đạo hiệu mới em tự đặt đấy [biểu cảm nắm đấm].

Đúng rồi, em vừa xem lại lịch sử trò chuyện, có lẽ em biết nguyên nhân vì sao ấn ký trên yêu đan của Đậu Đậu lại phát nóng đấy.

Tại vì Thiết hóa thân của Tống tiền bối vừa bị ‘Thiên Đế’ bắt đi rồi.” Đậu Đậu: “!!!” Trong lòng Đậu Đậu đột nhiên dâng lên một cảm giác bất an.

Ca Tú Tiên Tử (Vũ Nhu Tử): “Cái ‘ấn ký tình bạn’ trên yêu đan của Đậu Đậu chắc là liên kết với Thiết hóa thân của Tống tiền bối.

Giờ Thiết hóa thân bị bắt đi...

ấn ký phát nóng chắc chắn là có liên quan đến việc này.” Dù sao

Thiên Đế cũng đang dùng Thiết hóa thân của Tống tiền bối để làm thí nghiệm mà.

Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi: “Vũ Nhu Tử sao lại biết tin này?” “Dạ, vì mấy ngày nay cảnh giới của em thăng tiến vù vù, hôm nay xuất quan là đã ngưng tụ được tiên cốt thứ tám rồi.” Vũ Nhu Tử đáp.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Chuyện này có liên quan gì đến nguồn tin của em không?” Bắc Hà Tán Nhân: “[biểu cảm há hốc mồm] Đợi chút, Vũ Nhu Tử... em ngưng tụ được tám tiên cốt rồi sao?” Ở cảnh giới phẩm 4, muốn ngưng tụ Kim đan thì phải ngưng tụ được chín đại tiên cốt trước.

Vũ Nhu Tử đã tới cái thứ tám rồi cơ à?

“Vâng ạ.

Chương 1950

Em cảm thấy chắc khoảng ba ngày nữa là ngưng tụ được tiên cốt thứ chín thôi.” Vũ Nhu Tử trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta hiểu rồi, Vũ Nhu Tử, có phải em họ Tống không?

Tên đầy đủ của em là Tống Vũ Nhu Tử đúng không?” Vũ Nhu Tử: “???” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Vũ Nhu Tử, trạng thái của em không có vấn đề gì chứ?” Cảnh giới của tu sĩ bình thường đều thăng tiến rất ổn định.

Vũ Nhu Tử mới thăng lên phẩm 4 cách đây không lâu, giờ lại sắp ngưng tụ xong tiên cốt cuối cùng... tốc độ này hơi bất thường. ‘Mẹ’ Hoàng Sơn lại bắt đầu lo lắng.

“Hoàng Sơn tiền bối yên tâm, em thấy mình hoàn toàn ổn ạ.” Vũ Nhu Tử đáp.

“Mà này, chuyện em thăng cấp có liên quan gì đến nguồn tin của em không?” Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Cảm giác câu này lúc nãy có đạo hữu nào hỏi rồi thì phải?

“Ơ?

Em chưa nói trong nhóm sao?” Vũ Nhu Tử bảo: “Cách đây ít lâu, linh quỷ của em bị ‘Thiên Đế’ cưỡng đoạt, chắc là bị chiếm hữu rồi.

Thế là mấy ngày nay, từ phía ‘Thiên Đế’ cứ liên tục có những lĩnh ngộ cảnh giới và linh lực phản hồi về.

Cho nên mấy ngày bế quan vừa rồi, cảnh giới của em mới thăng tiến thần tốc như thế.” Ngoài ra dạo trước vừa ăn Thực Tiên Yến xong, trong người Vũ Nhu Tử còn phong ấn một lượng lớn năng lượng dự trữ, nên khi ngưng tụ tiên cốt cơ thể vẫn chịu đựng được sự tiêu hao.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vũ Nhu Tử, em đúng là họ Tống thật rồi, cái kiểu thăng cấp này y hệt Thư Hàng tiểu hữu luôn.” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Vũ Nhu Tử, giờ em đang ở đảo Linh Điệp à?” “Vâng ạ, em đã hứa với ba ba là sẽ ở lại đảo để ổn định cảnh giới.

Với lại dạo này cũng chẳng có chỗ nào để đi, Tống tiền bối và mọi người đi tiểu thế giới cũng chẳng dắt em theo.” Vũ Nhu Tử nói.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Để ta tới tìm em, cứ thấy lo lo thế nào ấy.” Linh Điệp Tôn Giả và Hoàng Sơn có quan hệ rất tốt, tốc độ thăng cấp bất thường này của Vũ Nhu Tử khiến Hoàng Sơn Tôn Giả nhớ tới cảnh Tống Thư Hàng bị nổ người hôm nọ.

Ông hơi lo cho trạng thái của Vũ Nhu Tử.

“Dạ vâng, em chờ Hoàng Sơn tiền bối ở đảo.

Tiện thể em vừa sao được một mẻ trà Linh Mạch Bích mới, lúc đó tiền bối tới nếm thử xem kỹ thuật sao trà của em có tiến bộ không nhé.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Được, muộn nhất là sáng sớm mai ta sẽ tới nơi.” Đại yêu ngũ phẩm Đậu Đậu: “Hoàng Sơn đại ngốc, ta cũng muốn đi!” “Ngoan ngoãn ở trong lồng đi, đã nói lần này nhốt ngươi một tháng là ta tuyệt đối không mềm lòng đâu!” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Đậu Đậu: “...” Hoàng Sơn đại ngốc lần này quyết tâm nhốt nó rồi.

Nếu vậy thì... chỉ còn cách đợi ông ta ra khỏi cửa, nó sẽ lén lút @Lệ Chi Tiên Tử nhờ cô giúp mình thoát ra thôi.

Ca Tú Tiên Tử (Vũ Nhu Tử): “Đúng rồi, lần trước Tống tiền bối online có đưa cho em một cái hình ‘mã QR’, bảo là dùng tinh thần lực quét một cái là có thể kết bạn, gọi điện từ xa được.

Em thử một lần rồi mà chẳng thấy phản ứng gì, Đậu Đậu và mọi người có muốn thử không?

Biết đâu lại liên lạc được trực tiếp với Tống tiền bối đấy.” Vũ Nhu Tử sực nhớ ra chuyện này.

Sau đó, cô gửi bức ảnh ‘mã QR Kim đan cấu đồ’ mà Tống Thư Hàng đưa cho mình vào trong nhóm Cửu Châu Số 1.

Một lát sau.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta vừa dùng điện thoại quét thử, điện thoại đen màn hình luôn rồi...

đành phải đổi sang máy tính lên mạng đây, Vũ Nhu Tử, em có chắc đây không phải virus không đấy?” “Đừng dùng điện thoại quét chứ, phải dùng tinh thần lực mà.” Vũ Nhu Tử nói.

“Mà cái này là cái gì thế?” Đậu Đậu tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử: “Lần trước Tống tiền bối bảo đây là một bức Kim đan cấu đồ của anh ấy.

Dùng tinh thần lực bao phủ nó là có thể kết bạn.

Tuy nhiên không phải ai cũng kết bạn được đâu, em thất bại rồi này.

Các tiền bối trong nhóm thử xem sao?” Bắc Hà Tán Nhân: “Mã QR Kim đan cấu đồ?

Rất hợp với tư duy của giới trẻ hiện nay.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “...” “Biết đâu đây lại là một cách vẽ Kim đan cấu đồ không tồi, có thể liệt vào danh mục nghiên cứu đấy.” Thất

Sinh Phù Phủ Chủ nói.

Đậu Đậu: “Hì hì, để ta quét thử phát xem sao!” Nó phóng to bức hình mã QR đó lên, rồi dùng tinh thần lực của mình quét qua một lượt.

Một lát nữa trôi qua.

“Không được, chẳng có thông báo gì cả, cũng chẳng có tác dụng gì luôn.” Đậu Đậu nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta cũng thử rồi, chẳng có hiệu quả.” Dược Sư: “Thất bại.” Thông Huyền Đại Sư: “[Biểu cảm lắc đầu]” Diệt Phượng Công Tử: “Thất bại +1.” Lệ Chi Tiên Tử: “...” Cách trả lời của Tiên tử có vẻ khác với mọi người.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Lệ Chi Tiên Tử thấy thông báo gì rồi à?” Lệ Chi Tiên Tử: “...” Lúc nãy cô cũng tò mò dùng tinh thần lực bao phủ cái mã QR kia, vừa quét xong một cái là bên tai vang lên tiếng ‘tích ~’.

Tiếp đó, một khung thông báo hiện ra trước mắt cô. [Có muốn kết bạn với ‘Tống Thư Hàng’ (gạch chéo) người thân không?

Có / Không?] Cái chữ ‘bạn bè’ bị gạch đi nghĩa là sao?

Còn ‘người thân’ là có ý gì nữa chứ!

“Lệ Chi Tiên Tử quét thành công rồi à?” Bắc Hà Tán Nhân tò mò hỏi, lúc nãy ông quét một lượt mà chẳng thu hoạch được gì.

Lệ Chi Tiên Tử thở dài, nhắn trong nhóm: “Nó hiện ra một cái bảng thông báo, hỏi ta có muốn kết bạn với Thư Hàng tiểu hữu không.” Đậu Đậu mắt sáng rực: “Thế thì Lệ Chi Tiên Tử thử kết bạn xem, rồi hỏi cái thằng ngốc Thư Hàng kia xem bao giờ nó mới ra khỏi cái tiểu thế giới đó?” Lệ Chi Tiên Tử ngửa mặt nhìn trời, hồi lâu sau cuối cùng cô cũng đưa tay nhấn vào lựa chọn ‘Có’.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1, ngoại trừ Lệ Chi Tiên Tử ra, những người khác thử quét mã QR đều thất bại thảm hại, chẳng có phản ứng gì.

Vũ Nhu Tử: “Lạ thật, sao chỉ có mỗi Lệ Chi Tiên Tử thành công nhỉ?

Giữa chúng ta và Lệ Chi Tiên Tử có điểm gì khác biệt không?” Chuyện vui thế này mà cô lại không được tham gia.

“Vấn đề cảnh giới?

Hay là giới tính?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

“Về cảnh giới thì trong nhóm người có tu vi phẩm 6 như Lệ Chi Tiên Tử cũng không ít.

Giới tính chắc chắn không phải vấn đề rồi.

Chắc là có lựa chọn ẩn nào đó?

Lệ Chi Tiên Tử, nếu chị đã kết bạn được rồi thì thử hỏi tình hình của cậu ấy xem?” Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh nói.

“Ta nhấn kết bạn rồi, nhưng phía Tống Thư Hàng vẫn chưa có phản hồi.” Lệ Chi Tiên Tử bảo.

Đang nói chuyện, trước mắt Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên lại hiện ra một thông báo nữa. [Tống Thư Hàng đã kết bạn với bạn, kèm theo một lời nhắn: Ngửa mặt nhìn trời, Lệ Chi tỷ tỷ sao chị lại kết bạn được với em thế này?] Lệ Chi Tiên Tử lại nhấn vào cái khung thông báo đó... cô phải trả lời Tống Thư Hàng thế nào đây?

Chức năng trả lời nằm ở đâu nhỉ? *** Tống Thư Hàng đang ở trong Xích Long động, vốn đang cùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối tu luyện ‘Nhân Quả Đao’.

Vừa rồi, ngay khoảnh khắc cậu vung Xích Tiêu Kiếm ra, tâm có cảm ứng.

Thấp thoáng thấy Xích Tiêu Kiếm trong tay như 'quấn' lấy một sợi nhân quả nào đó.

Ngay sau đó, thông báo 'kết bạn' của Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên hiện ra.

Tống Thư Hàng cũng giật mình một phen.

Cậu đâu có tiếp xúc gì với Lệ Chi Tiên Tử đâu, sao tự nhiên lại hiện ra cái lựa chọn này?

Hai bên đã kết bạn với nhau, nhưng cụ thể làm sao để 'gọi điện từ xa' thì Tống Thư Hàng vẫn chưa nghiên cứu ra.

Cho nên cậu chỉ có thể vừa xác nhận kết bạn, vừa đính kèm một ý niệm gửi về.

Cậu nhớ lần trước khi ở trong thế giới thiên kiếp, vị ý chí Long Lạc tự xưng là 'Bàn Cầu' kia mỗi lần gửi tin nhắn cho cậu cũng đều dùng chức năng 'lưu ngôn đính kèm' này.

Cái mã QR Kim đan cấu đồ của mình chắc còn phải nâng cấp thêm, thêm mấy chức năng như gọi điện từ xa mới được.

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tư, lại có một thông báo nữa hiện ra. [Trình Lâm tiên tử thông qua chức năng sao chép bạn bè, đã thêm bạn làm người kế thừa vương vị.] Tống Thư Hàng: "!!!" Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới danh ngôn của người mẹ họ Trương nào đó: Phụ nữ càng đẹp thì càng biết lừa người.

Một mặt nàng nói mình đã nguội ngắt rồi, đến cả đạo hiệu 'Trình Lâm' cũng phải để tôi kế thừa, mặt khác lại cách ba ngày hai bữa làm đủ trò hoa mỹ, thông qua đủ loại kênh để thể hiện cảm giác tồn tại của bản thân.

Giờ mà tôi còn tin nàng đã tiêu đời thì tôi đúng là con cá mặn ngốc nghếch.

Hơn nữa, cái chức năng ‘sao chép bạn bè’ là cái quái gì? ‘Người thừa kế vương vị’ là ý gì?

Trình Lâm tiên tử còn có thứ như ‘vương vị’ sao?

Nàng tuy là Dao Trì Nữ Đế, nhưng Thiên Đình viễn cổ đã sụp đổ lâu rồi, giờ bí cảnh Dao Trì còn thành vật phẩm sưu tầm của Bạch tiền bối, nàng đào đâu ra cái vương vị nữa?

Tiếc là hiện tại ‘Cấu đồ mã QR Kim Đan’ của cậu không có chức năng trò chuyện, nếu không cậu nhất định phải gửi một bài văn tế lảm nhảm dài hơn tám vạn chữ cho Trình Lâm tiên tử.

Đợi khi nào rảnh rỗi, cậu nhất định phải nhanh chóng mở khóa khối ‘chức năng trò chuyện’ mới được!

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tư, giọng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên bên tai: “Thư Hàng... vừa rồi cậu lại làm cái gì thế?” Tống Thư Hàng: “???” Tiền bối, tôi có làm gì đâu, tôi đang phối hợp với ngài luyện kiếm mà...

Không, là luyện Nhân Quả Đao.

Rồi, vừa nãy có lẽ tôi hơi phân tâm một chút.

Chẳng lẽ Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang tức giận vì mình luyện đao mà mất tập trung?

Tống Thư Hàng thành khẩn xin lỗi: “Xin lỗi Xích Tiêu Kiếm tiền bối, vừa rồi tôi lơ đễnh.” Xích Tiêu Kiếm: “Không đơn giản là lơ đễnh đâu, vừa rồi có phải cậu lại định đâm chọc vị đại lão nào từ xa không?” “Không có mà!” Tống Thư Hàng đáp, vừa rồi cậu thực sự không hề đâm chọc đại lão cách không.

“Thế vừa rồi cậu quấn lấy ‘Nhân Quả Tuyến’ của ai?

Lúc cậu thi triển ‘Nhân Quả Đao’, ta cảm nhận rõ ràng thân kiếm của mình đã quấn vào một sợi ‘Nhân Quả Tuyến’, nếu không phải ta kịp thời phanh lại thì cậu đã một kiếm chém xuống rồi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, đôi mắt chợt sáng lên: “Chẳng lẽ là cái này!” Xích Tiêu Kiếm: “Cậu thật sự đâm chọc đại lão à?” Cậu đúng là một giây không cà khịa đại lão là không chịu nổi sao?

“Không không không, không phải đâu.

Vừa rồi tôi cũng cảm ứng được mình ‘quấn’ lấy một mối nhân quả.

Ngay lúc đó, Lệ Chi tiên tử đột nhiên thêm tôi làm ‘bạn bè’, chính là kiểu thêm qua mã QR Kim Đan ấy.

Thế nhưng, Lệ Chi tiên tử không gia nhập ‘Long Lạc’ cũng chẳng gia nhập ‘Mạng Công Đức’, vì sao nàng có thể thêm bạn với tôi?

Chương 1951

Vừa rồi tôi cứ thẩn thờ chính là vì đang suy nghĩ vấn đề này." Tống Thư Hàng giải thích.

Liệu có phải vừa rồi cậu tình cờ 'quấn' trúng 'nhân quả' liên quan đến Lệ Chi tiên tử, sau đó dẫn dắt nàng thêm bạn với mình không?

Hoặc giả, Lệ Chi tiên tử cũng giống như hai vị Bạch tiền bối, sở hữu đường truyền đặc thù.

Không cần thông qua 'Mạng Công Đức' hay 'Long Lạc', chỉ cần chuyển đổi đường truyền là có thể thêm bạn?

Nhưng vấn đề là cậu đâu có gửi 'Cấu đồ mã QR Kim Đan' cho Lệ Chi tiên tử.

Lúc này mà có chức năng 'trò chuyện' thì tốt biết mấy, cậu có thể gửi tin nhắn hỏi thẳng Lệ Chi tiên tử và Trình Lâm rồi.

"Đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Hay là chúng ta thử một chút đi?" Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Thử cái gì?" Tống Thư Hàng hì hì cười: "Tôi sẽ chiếu 'Cấu đồ mã QR Kim Đan' ra, sau đó Xích Tiêu Kiếm tiền bối dùng tinh thần lực quét mã." "Ta chẳng phải đã quét rồi sao?" Xích Tiêu Kiếm đáp.

Tống Thư Hàng: "Tôi chưa nói xong mà, lúc tiền bối quét mã, tôi sẽ thi triển 'Nhân Quả Đao' quấn lấy nhân quả liên quan đến tiền bối, xem có thể thành công thêm tiền bối làm bạn bè không." "Được thôi, coi như thực hành mức độ nắm giữ 'Nhân Quả Đao' của cậu vậy." Xích Tiêu Kiếm trả lời.

Tống Thư Hàng trước tiên chiếu hình ảnh 'Cấu đồ mã QR Kim

Đan’ ra.

Sau đó, cậu cầm Xích Tiêu Kiếm, thi triển ‘Nhân Quả Đao’.

Vì đang ở trạng thái ‘Nhân Đao Hợp Nhất’, khi thi triển Nhân Quả Đao, cậu có thể dễ dàng tìm thấy nhân quả giữa mình và Xích Tiêu Kiếm.

“Quấn lấy nhân quả thôi, đừng có chém đấy.” Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối yên tâm đi, hãy tin vào thiên phú đao pháp của tôi.” Nếu là kiếm thuật hay thương thuật thì cậu không tự tin lắm, nhưng về đao pháp, cậu học cực nhanh, khi thi triển đao pháp luôn có cảm giác thuận tay như cánh tay sai bảo ngón tay vậy.

“Ta bắt đầu quét đây.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng đâm ra một kiếm, thi triển đao pháp ‘Nhân Quả Đao’.

Đao thế ngưng tụ nhưng không phát, mũi kiếm Xích Tiêu Kiếm khẽ vòng một cái, quấn lấy nhân quả giữa cậu và Xích Tiêu Kiếm.

“Chính là lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối!” Tống Thư Hàng hô.

Tinh thần lực của Xích Tiêu Kiếm một lần nữa bao phủ lấy cấu đồ mã QR của Tống Thư Hàng.

Tích~~ [Không thể thêm ‘Tống Thư Hàng’ làm bạn bè, vui lòng nâng cấp.] Xích Tiêu Kiếm: “...” Nhưng ngay lúc đó, thông báo hệ thống đột nhiên chuyển đổi. [Chuyển đổi đường truyền, chuyển sang Mạng Nhân Quả.] “Mạng Nhân Quả?

Ngoài Mạng Công Đức, Long Lạc ra, còn có cả Mạng Nhân Quả nữa à?” Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “Xem ra suy đoán của tôi không sai, vậy Xích

Tiêu Kiếm tiền bối chọn chuyển đổi mạng đi.

Lần trước Bạch tiền bối thêm tôi cũng thế, chuyển mạng xong là thêm được.” “Không có tùy chọn, nó tự động bắt đầu chuyển đổi luôn.” Xích Tiêu Kiếm đáp lại.

Một lát sau.

Lại một thông báo mới xuất hiện trước mắt Xích Tiêu Kiếm. [Chuyển đổi Mạng Nhân Quả thành công, đang thử thêm ‘Tống Thư Hàng’ làm bạn bè.

Thêm thất bại, vui lòng gia nhập Mạng Nhân Quả hoặc tiến hành nâng cấp.] “Phi, lại còn nâng cấp nữa à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối giận dữ.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối lại thất bại sao?” “Nó bảo ta phải gia nhập Mạng Nhân Quả, hoặc nâng cấp.” Xích Tiêu Kiếm thu hồi tinh thần, lão cảm thấy duyên phận giữa mình và Tống Thư Hàng đã tận rồi.

Tống Thư Hàng: “Gia nhập Mạng Nhân Quả?

Nghĩa là... tuy đã kết nối được vào mạng nhân quả, đường truyền thông suốt, nhưng chưa mở tài khoản, cần phải đóng phí mạng đúng không?” Xích Tiêu Kiếm: “...” Cậu giải thích kiểu này tuy cảm giác rõ ràng hơn hẳn, nhưng cứ thấy có gì đó không đúng lắm.

“Nói như vậy, Lệ Chi tỷ tỷ quả nhiên cũng không đơn giản, có khi chị ấy còn là khách hàng VIP của ‘Mạng Nhân Quả’ cũng nên.” Tống Thư Hàng suy tư.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Gần đây mọi người đều thịnh hành gia nhập đủ loại ‘mạng’ kỳ quái sao?

Hay là quay về mình cũng bảo Xích Tiêu Tử đăng ký cho mình một cái tài khoản VIP mạng nhỉ?

Tống Thư Hàng: “Thôi, chuyện này để sau tính.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta ôn lại ‘Nhân Quả Đao’ một lần nữa nhé?” “Thời gian nhân kiếm hợp nhất sắp hết rồi, chúng ta phải giải trừ trạng thái để cơ thể cậu nghỉ ngơi một lát, nếu không sẽ lợi bất cập hại.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, sau đó giải trừ trạng thái ‘Nhân Đao Hợp Nhất’ với Xích Tiêu Kiếm.

Mặt khác, trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Vì Lệ Chi tiên tử đã thành công thêm bạn với ‘Tống Thư Hàng’.

Các thành viên trong nhóm lập tức nảy sinh hứng thú, bắt đầu nghiên cứu ‘Cấu đồ mã QR Kim Đan’ này.

Chỉ cần có người thêm bạn thành công thì chứng tỏ cái ‘đồ án mã QR’ này có hiệu lực.

Tiếp theo, chỉ cần sao chép quá trình ‘thành công’ của Lệ Chi tiên tử là có thể kết nối lại với Tống Thư Hàng để thêm bạn.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần có khá nhiều đạo hữu hứng thú với việc nghiên cứu những thứ mới lạ như thế này.

Thời gian bế quan tu luyện luôn trôi qua rất nhanh.

Hai ngày trôi qua, đã là ngày thứ 7 bế quan.

Phân thân của Tống Thư Hàng khẽ mở mắt.

Ba viên Kim Đan Lưu Ly mới được điểm tinh cộng với hai viên trước đó đều đã ổn định trạng thái.

Cậu đã dùng hai ngày này để củng cố cảnh giới của mình.

Tất nhiên, trong thời gian đó cậu cũng cùng Xích Tiêu Kiếm tiến vào trạng thái ‘Nhân Đao Hợp Nhất’ để luyện tập Nhân Quả Đao.

“Còn 23 ngày nữa, cậu phải nhanh tay lên.” Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Thời gian cũng sắp đến rồi, chúng ta đi gặp Xích Đồng đi.

Nếu từ chỗ nó mà có được cơ hội điểm tinh ‘Sức mạnh cấu trúc của Thánh nhân’ thì không còn gì bằng.

Nếu không được, tôi chỉ còn cách nghĩ phương án khác.” Thời gian quá gấp gáp, cậu không thể đặt cược hết cơ hội điểm tinh vào Xích Đồng, không nên để trứng vào cùng một giỏ.

Nói xong, Nguyên Thần của Tống Thư Hàng xuất khiếu.

Kiếm linh của Xích Tiêu Kiếm hiện ra, hộ vệ Nguyên Thần của cậu.

Mà lúc này, Tạo Hóa tiên tử ở phía sau đột nhiên cũng đứng dậy, bay theo ra ngoài, đồng hành bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Tạo Hóa tiên tử cũng muốn đi à?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tạo Hóa tiên tử: “Ta chán rồi ta chán rồi~~ Ta mệt rồi ta mệt rồi~~” “Được rồi, tôi hiểu rồi.

Tiên tử cứ đi theo chúng tôi, đừng có chạy lạc đấy.” Nguyên Thần Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó, Nguyên Thần, Kiếm linh và Tạo Hóa tiên tử bay ra khỏi hang Xích Long, hướng về phía tòa lâu đài của tộc Long Huyết nơi Xích Đồng đang ở.

Hôm nay thế giới Hắc Long sương mù rất dày.

Lúc Nguyên Thần bay đi, phóng mắt nhìn qua chỉ thấy một mảnh trắng xóa.

Nếu không phải Tống Thư Hàng đã khóa định tọa độ của ‘Xích

Đồng’, thì bay trong làn sương mù trắng xóa thế này chắc chắn sẽ bị lạc đường.

“Mà này, trước khi có bản đồ dẫn đường, tu sĩ Tứ phẩm khi ngự kiếm phi hành đường dài trên không trung có bị lạc không nhỉ?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Dù sao thì tinh thần lực của tu sĩ Tứ phẩm vẫn chưa ngưng tụ thành thần thức, phạm vi bao phủ không lớn.

“Trong tình huống bình thường, trước kia tu sĩ Tứ phẩm khi ngự kiếm đường trường sẽ dùng pháp thuật định sẵn tọa độ, cách định tọa độ tham khảo theo kiểu ‘Phi kiếm truyền thư’.

Ngoài ra, trước khi có bản đồ dẫn đường, giới tu chân từng thịnh hành các loại pháp bảo như ‘Giản hóa sơn hà đồ’, cũng có tác dụng dẫn đường.

Tất nhiên, cũng có một số tu sĩ có thuộc tính mù đường cực nặng, trong tình huống không định vị, không có pháp khí hỗ trợ, lúc bay loạn trên cao bị lạc đường cũng chẳng ít đâu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

Hơn nửa ngày sau.

Tống Thư Hàng, Tạo Hóa tiên tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối dừng lại trên không trung phía trên bãi cỏ quen thuộc của tòa lâu đài.

Trên bãi cỏ.

Xích Đồng đang nghiêm túc luyện tập quyền pháp cơ bản của 《Cương Thủ》.

Hệ thống ‘Học bá’ của Bạch tiền bối xem ra hiệu quả khá tốt.

Quyền pháp của Xích Đồng thi triển đã rất mượt mà, không còn cảm giác ‘mạng lag giật hình’ như lần trước nữa.

Cậu thiếu niên này quả là có tính kiên trì, sự cần cù trong tu luyện khiến người ta phải đau lòng.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, cảm thấy rất an tâm.

Xích Đồng sau khi đánh xong một bài quyền thì dừng lại, lấy ra một thứ chắc là thuốc ma pháp, uống một hơi cạn sạch.

Đây là dược tề tăng cường khí huyết cho bản thân, hiệu quả chắc tương tự như 'Thối Thể Dịch' hay 'Khí Huyết Đan'.

Tiếp đó, Xích Đồng một lần nữa bày ra chiêu thức quyền pháp.

Đồng thời miệng cậu trầm giọng hô vang khẩu quyết quyền pháp bằng phát âm tiếng Trung chuẩn xác.

Linh lực trong trời đất bị dẫn dắt, quấn quanh đôi nắm đấm của Xích Đồng.

Xích Đồng hít sâu một hơi, bắt đầu thi triển quyền pháp.

Sau hai chiêu, Xích Đồng đột ngột khựng lại, há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Tống Thư Hàng: "!!!" Chuyện này là sao?

"Dinh dưỡng không theo kịp." Xích Tiêu Kiếm tiền bối chậm rãi nói.

"Dinh dưỡng không theo kịp?" Tống Thư Hàng nhìn về phía loại thuốc ma pháp mà Xích Đồng vừa uống.

Lúc này, sau khi phun máu xong, sắc mặt Xích Đồng trắng bệch ngồi bệt xuống đất, cậu đưa tay chậm rãi lấy khăn tay ra bắt đầu lau đi vết máu bên khóe miệng.

Nhìn bộ dạng thuần thục này, chắc nhóc này đã phun máu nhiều lần lắm rồi hả?

Tống Thư Hàng không khỏi não bổ ra cảnh Xích Đồng không ngừng tu luyện rồi thổ huyết... tu luyện rồi lại thổ huyết, một vòng tuần hoàn.

Nhóc con này, mức độ khắc khổ cần cù thật sự khiến người ta xót xa.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài một tiếng, từ trên không trung chậm rãi hạ xuống, đi tới bên cạnh Xích Đồng.

Chương 1952

Cậu không hiện thân ngay mà đưa tay nắm lấy cái ống thuốc ma pháp kia, thi triển một phát thuật giám định lên phần dược tề bên trong.

Ở hang Xích Long, phân thân của Tống Thư Hàng toàn thân khẽ run rẩy, trả giá bằng việc đổ máu. [Dược tề ma pháp của bộ lạc Long Huyết thế giới Hắc Long: Dược tề Long Thú, tăng cường thể chất cho người uống, ổn định cảm xúc, và có tác dụng kích hoạt huyết mạch Long Huyết.] Một loại dược tề tương tự như Thối Thể Dịch và Khí Huyết Đan, hơn nữa còn có hiệu quả kích hoạt sức mạnh huyết mạch của bộ lạc Long Huyết.

Theo lý mà nói, cho dù không bằng được Thối Thể Dịch và Khí Huyết Đan của tu sĩ, thì cũng không đến mức khiến Xích Đồng tu luyện đến phát nôn ra máu chứ?

“Vì sao lại dinh dưỡng không theo kịp?” Tống Thư Hàng tò mò nhìn Xích Đồng đang suy yếu.

“Ta cũng chẳng rõ, ta chỉ nhìn tư thế thổ huyết của thằng nhóc này mà suy đoán nó bị thiếu hụt dinh dưỡng, cưỡng ép luyện quyền pháp cơ bản của tu sĩ dẫn đến cơ thể bị tổn thương.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp: “Có lẽ là nó hoàn toàn không hấp thu được thuốc ma pháp?” “Cứ chữa trị cho nó một chút đã.” Tống Thư Hàng hiện thân, xuất hiện bên cạnh Xích Đồng.

“Ơ?

Tiên sinh ngài đến rồi ạ.” Khi thấy Tống Thư Hàng, Xích Đồng vui vẻ cười tươi.

Tống Thư Hàng mỉm cười gật đầu, sau đó nói với Tạo Hóa tiên tử: “Tạo Hóa tiên tử, tiếp theo làm phiền cô vậy.” Cậu hiện đang ở trạng thái Nguyên Thần, không mặc bộ pháp khí ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’, nên không dùng được pháp thuật trị thương.

Tạo Hóa tiên tử hiện hình, đặt tay lên người Xích Đồng, một pháp thuật trị liệu chuẩn mực của Nho gia hạ xuống.

Sắc mặt trắng bệch của Xích Đồng dần trở nên hồng nhuận... nhưng cũng chỉ dừng lại ở đó.

Thuật trị liệu do chính tay Tạo Hóa tiên tử thi triển mà hiệu quả đạt được lại không tới một phần mười.

Tống Thư Hàng thấy thế, lại đưa tay đặt lên người Xích Đồng, thi triển thuật giám định. [Xích Đồng: Chín tuổi, con lai giữa tộc Long Huyết và nhân loại.

Do thể chất đặc thù, hiệu quả hấp thu dược tề ma pháp cực kém.

Do nguyên nhân thể chất, mức độ tiếp nhận thuật trị liệu cực thấp.] Tống Thư Hàng: “...” Đúng y như lời Xích Tiêu Kiếm tiền bối mô tả, hấp thu thuốc kém mà nhận trị liệu cũng kém luôn.

Mới vào trận đã chọn mức độ khó địa ngục sao?

Thế này thì còn chơi bời gì nữa.

“Xích Đồng, mấy ngày tới con cứ tạm hoãn việc tu luyện lại đã.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói.

Xích Đồng nghe vậy, sắc mặt đại biến: “Tiên sinh... con không sao đâu.

Tuy thỉnh thoảng có thổ huyết, nhưng con cảm thấy mình đang mạnh lên.

Hai ngày tu luyện vừa qua, con đã nắm vững được chiêu thứ nhất của quyền pháp cơ bản rồi!

Con nhất định có thể tu luyện hoàn thành cả bộ quyền pháp.” Cậu còn tưởng Tống Thư Hàng muốn cậu bỏ cuộc tu luyện nên hoảng hốt hẳn lên.

“Không, thầy không có ý bảo con bỏ cuộc.” Tống Thư Hàng ôn tồn nói: “Cơ thể con hấp thu dược tề ma pháp rất kém, tiếp nhận thuật trị liệu cũng chẳng ra sao.

Cứ tu luyện tiếp như vậy, cơ thể con sẽ sụp đổ trước khi thành tài mất.

Cho nên con phải chậm lại, để thầy đi tìm cách giải quyết cho con.” Xích Đồng nghe đến đây mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cậu lên tiếng: “Nhưng mà tiên sinh, mỗi lần thổ huyết xong, con chỉ cần ngồi nghỉ một lát là sẽ hồi phục rất nhanh.

Thế nên con cảm thấy không có vấn đề gì lớn đâu.” Hơn nữa... mỗi lần thổ huyết, cậu lại cảm thấy một cảm giác kích thích kỳ lạ.

Cứ như thể sắp phải đối mặt với cái chết vậy.

Cảm giác tiến thêm một bước nữa chính là cái chết đó khiến cậu mê đắm, không thể dứt ra được.

Đang nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm ứng được cảm giác suy yếu trong cơ thể Xích Đồng tan biến, cơ thể nhanh chóng hồi phục, chớp mắt đã trở lại như ban đầu.

Xích Đồng đứng bật dậy, nhảy nhót vài cái tại chỗ: “Thầy nhìn xem, tiên sinh.

Giờ trạng thái của con lại bình thường rồi.” “Chẳng lẽ đây là loại thể chất đặc thù gì sao?” Xích Tiêu Kiếm kinh ngạc nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi đã giám định mấy lần rồi, cơ bản là chẳng ra cái thể chất đặc thù gì cả.” “Tiên sinh, con muốn tranh thủ tu luyện

‘Quyền pháp cơ bản’ một lần, thầy xem xem hai ngày nay con luyện thế nào rồi, được không thầy?” Xích Đồng hào hứng hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi bảo: “Được, nhưng chú ý tuyệt đối đừng có gồng quá sức.” “Vâng, tiên sinh.” Xích Đồng đáp.

Sau đó, cậu lại bày ra tư thế đó, nhẩm khẩu quyết quyền pháp trong miệng, thân hình gầy gò thi triển quyền pháp cơ bản một cách bài bản.

Theo khẩu quyết, linh lực giữa trời đất bị dẫn động, quấn quanh đôi nắm đấm của cậu.

Chiêu thứ nhất, chiêu thứ hai, chiêu thứ ba...

Chiêu thứ ba mới đánh được một nửa, Xích Đồng lại không nhịn được mà phun máu, suy yếu quỵ xuống đất.

Cậu thuần thục rút khăn tay lau đi vệt máu nơi khóe miệng.

Sau đó, Xích Đồng đầy mong đợi quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Cậu dường như muốn nhận được lời khen ngợi từ miệng Tống Thư Hàng?

Hay là sự chỉ điểm và đánh giá về quyền pháp của mình?

Tống Thư Hàng: “...” Cậu nên mở lời đánh giá thế nào cho phải đây?

Bốp bốp bốp~~ Lúc này, từ phía sau Tống Thư Hàng truyền đến tiếng vỗ tay.

“Nhóc con, cậu tu luyện không tệ đâu.” Giọng của Tạo Hóa tiên tử vang lên.

Tống Thư Hàng kinh ngạc quay đầu lại nhìn Tạo Hóa tiên tử.

Câu này của Tạo Hóa tiên tử không phải dùng kiểu ‘hát’ để nói ra.

Chẳng lẽ đây là nhân cách B của Tạo Hóa tiên tử?

Tạo Hóa tiên tử có hai nhân cách khác nhau.

Trạng thái nhân cách A chính là hình thức thường ngày, trông giống như một mỹ nhân thanh nhã thoát tục.

Hơn nữa không rõ vì sao, ở trạng thái nhân cách A, cô không thể nói trọn vẹn một câu, không thể giao tiếp bình thường.

Có gì muốn nói chỉ có thể dùng cách ‘hát’ để thể hiện.

Còn nhân cách B của Tạo Hóa tiên tử thì như một thanh kiếm sắc bén vừa rút khỏi vỏ, đầy tính công kích.

Ngoài ra, nhân cách B mới là Tạo Hóa tiên tử của Nho gia đích thực, học thức uyên bác, sở hữu ký ức hoàn chỉnh, có lẽ là một cường giả cấp bậc Kiếp Tiên.

Giữa nhân cách A và nhân cách B không hề chia sẻ ký ức.

Tạo Hóa tiên tử ở trạng thái nhân cách B không thể có được ký ức của trạng thái còn lại.

Tống Thư Hàng nhìn ra phía sau, quả nhiên thấy Tạo Hóa tiên tử giữa đôi lông mày tràn đầy anh khí, đôi mắt sắc như kiếm.

Hơn nữa khi nói chuyện phát âm rõ ràng, đúng là Tạo Hóa tiên tử B rồi.

“Ơ?

Tạo Hóa tiên tử, sao nhân cách này của cô lại xuất hiện vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bởi vì nhận được kích thích từ bên ngoài.” Tạo Hóa tiên tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “Kích thích từ Xích Đồng sao?” “Ừm.” Tạo Hóa tiên tử khẽ gật đầu. [Nhân cách B của Tạo Hóa tiên tử quả nhiên chẳng thấy dễ thương chút nào.

Vẫn là cái đứa chỉ biết hát ‘Tống ~ Ngốc ~~’ của nhân cách A đáng yêu hơn, với lại hợp cạ với tiên tử @#%× hơn.] Xích Tiêu Kiếm tiền bối thầm nghĩ.

Tạo Hóa tiên tử lại nói khẽ: “Cậu nhóc này cực kỳ giống một cố nhân của lão sư.” “Cố nhân của Thánh nhân sao?” Tống Thư Hàng nhìn Xích Đồng, cậu thiếu niên đen gầy này mà giống vị cố nhân nào đó của Thánh nhân ư?

“Không phải vẻ ngoài, mà là ở khí tức... cũng như một loại thiên phú đặc thù nào đó rất tương đồng.” Tạo Hóa tiên tử giải thích.

Khí tức và thiên phú đặc thù?

Xích Tiêu Kiếm: “Thánh nhân Nho gia cũng có bạn bè thích ăn cánh gà sao?” Tạo Hóa tiên tử: “...” Lão sư không có người bạn nào thích ăn cánh gà cả, người thích ăn cánh gà chính là cô.

“Thiên phú, chẳng lẽ là về phương diện khao khát cái chết?

Vân Tước Tử tiền bối?” Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên.

Cậu lập tức nhớ tới vị tiên tử xinh đẹp với mái tóc dài màu xanh lam đó.

Kẻ thích tìm đường chết nhất trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, hiện tại là đỉnh cao trong giới tìm đường chết ở chư thiên vạn giới, Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn.

Dựa theo các loại manh mối hiện tại, Vân Tước Tử tiền bối... rất có thể là mối tình đầu của Thánh nhân Nho gia, đồng thời là người dẫn đường kiêm thầy giáo trên con đường tu hành.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần quả nhiên là nơi tàng long ngọa hổ.

“Đúng vậy, không chỉ là loại khao khát cái chết đó, mà cả thiên phú về khả năng tự chữa lành vượt xa mức bình thường trên người cậu ta nữa, đều giống hệt cố nhân của lão sư, vị tiền bối tóc dài màu xanh lam đó.” Tạo Hóa tiên tử khẽ nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng khẽ động. [Cấu đồ Kim Đan ‘Tiếng hát tuyệt vời của Thánh nhân thời viễn cổ’ lại dẫn dắt Nguyên Thần của mình giáng lâm xuống đây, gặp gỡ Xích Đồng, e rằng không chỉ đơn giản là nhân quả giữa mình và ‘Hắc Đồng đời thứ mười ba’, mà trong đó có lẽ còn liên quan đến ‘Thánh nhân Nho gia’ nữa?] Nếu chuyện này thực sự liên quan đến ‘Thánh nhân Nho gia’, thì cơ hội để mình thắp sáng ‘Con mắt của Thánh nhân’ có lẽ sẽ bị giới hạn trên người Xích Đồng.

“Tuy nhiên, dù có giống đến mấy, cậu ta chung quy cũng không phải cố nhân của lão sư.” Tạo Hóa tiên tử khẽ nói.

Có giống thế nào đi nữa, không phải chính là không phải, không thể thay thế được.

Đang nói chuyện, cô đã đi tới trước mặt Xích Đồng.

“Nhóc con, cậu có điều gì khao khát không?” Tạo Hóa tiên tử hỏi như vậy.

“Trở nên mạnh hơn để đi tìm anh Hắc Đồng.” Xích Đồng đáp, nói xong cậu suy nghĩ một chút rồi bổ sung thêm một câu: “Ngoài ra, con đã nghĩ mấy ngày rồi... con vẫn khao khát có thể ‘chết thử một lần’.

Tuy ảo cảnh của tiên sinh lúc đó cho con cảm giác như thật, nhưng đó không phải cái chết của chính con.” Tống Thư Hàng: “...” Đứa nhỏ này hết cứu thật rồi.

“Như cậu mong muốn, nhóc con, đừng có hối hận đấy.” Tạo Hóa tiên tử nói.

Dứt lời, trong tay cô ngưng tụ ra một thanh trường kiếm.

Thanh kiếm sắc bén hoàn toàn do linh lực ngưng tụ thành cứ thế đâm thẳng vào ngực Xích Đồng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Xích Tiêu Kiếm: “Đậu xanh rau má!” Quá mức ngoài dự liệu của cả hai.

Chương 1953

Hơn nữa, Tạo Hóa tiên tử ra tay quá dứt khoát, căn bản không cho người ta thời gian phản ứng.

Nói đâm là đâm, tuyệt đối không phí lời.

“A~~” Xích Đồng phát ra một tiếng thét thảm.

Máu tươi từ miệng cậu không ngừng phun ra, từ vết thương trên ngực, máu tươi lại càng như bị máy bơm hút ra, phun trào như suối.

Tạo Hóa tiên tử bình tĩnh rút trường kiếm lại: “Tâm nguyện của cậu đã được thực hiện.” “A a a a.” Xích Đồng đến cả lời cũng không nói nổi, chỉ có thể phát ra những tiếng kêu đau đớn.

Đôi mắt cậu dần mờ mịt đi.

Ngày hôm nay, cậu đã thực sự chứng kiến cái chết. [Ghi chú: Mấy ngày nay trạng thái chưa hồi phục, hơi bị bí văn, hôm nay cuối cùng cũng điều chỉnh xong rồi.

Giới thiệu một quyển sách mới của người bạn thân Hoàn Vũ mới quen trong buổi họp mặt thường niên: 《Trù Đạo Tiên Đồ》, chủ yếu là nhẹ nhàng hài hước, dí dỏm vui nhộn~ Quyển sách cũ 《Bách Luyện Thành Tiên》 của gã này tôi cực kỳ thích luôn~~] “A~ con chết rồi.” Hôm nay Xích Đồng đã tận mắt chứng kiến cái chết của chính mình.

Có lẽ để cho cậu chết nhanh hơn, lúc Tạo Hóa tiên tử rút kiếm ra còn kèm theo một lực hút mạnh mẽ.

Lượng máu mất đi cực lớn, máu chảy đầy đất!

Lúc này linh hồn của Xích Đồng cứ thế lặng lẽ lơ lửng phía trên nhục thân của mình, tận mắt nhìn bản thân qua đời.

“Đây chính là cảm giác tử vong sao?” Linh hồn Xích Đồng khẽ nói, nỗi đau khi một kiếm đâm xuyên lồng ngực vẫn còn vang vọng rõ ràng trong tâm trí cậu, dư vị vô cùng.

Hoàn toàn khác với cái chết từng trải qua trong ảo cảnh của tiên sinh.

Quả nhiên, chuyện chết chóc này vẫn cần phải tự mình trải nghiệm thực tế mới có thể chân chính hiểu được sự đáng sợ và kinh hoàng của nó... cùng với sự khoái lạc không thể ức chế bên dưới nỗi kinh hoàng đó.

“Tạo Hóa tiên tử, sao cô lại một kiếm đâm chết Xích Đồng rồi!” Tống Thư Hàng lo lắng.

Cậu hiện giờ chỉ là trạng thái Nguyên Thần, trên người không có ‘Đồng vàng phục sinh’.

Giờ thế giới Hắc Long lại đang ngăn cách cậu với Thế giới Hạt nhân, cậu cũng không thể thông qua Thế giới Hạt nhân để trung chuyển.

Không có pháp khí phục sinh, Xích Đồng chết là coi như xong đời thật luôn đấy.

Tạo Hóa tiên tử nghiêng đầu: “Nhưng không phải chính cậu ta yêu cầu được chết sao?” “Nhưng trên người tôi không có pháp khí phục sinh, Xích Đồng chết là chết thật đấy!” Tống Thư Hàng cười khổ, cách tư duy của Tạo Hóa tiên tử ở trạng thái nhân cách B có một khoảng cách hàng vạn năm với cậu, khoảng cách này quá lớn rồi... cảm giác không cách nào giao tiếp được.

“Đúng vậy, con chết rồi là chết thật luôn, con không có cách phục sinh như của tiên sinh đâu.” Linh hồn Xích Đồng khẽ nói.

Một lát sau...

“Tiên sinh, thầy có thể giúp con viết một tờ di chúc được không?” Xích Đồng lên tiếng, giọng nói của cậu có chút run rẩy.

Đến lúc này, dường như cậu mới bắt đầu cảm thấy hơi sợ hãi.

Cái gọi là ‘sự tuyệt vọng của cái chết’ mà tiên sinh nói giờ mới bao trùm lấy tâm trí cậu. [Quả nhiên là vì mình quá ngốc, cho nên thần kinh phản xạ cũng chậm hơn sao?] Xích Đồng thầm nghĩ trong lòng.

“Cuối cùng cũng biết cái chết đáng sợ ở chỗ nào rồi sao?” Tạo Hóa tiên tử nói.

“Vâng, chỉ cần nghĩ đến việc con chết rồi sẽ không bao giờ gặp lại cha mẹ nữa, không bao giờ gặp lại anh Hắc Đồng, không bao giờ được sống để ăn cánh gà nữa là lòng con lại sinh ra nỗi sợ hãi và tuyệt vọng.

Tuy nhiên, sự tuyệt vọng và sợ hãi này thật sự rất kỳ diệu.” Xích Đồng trả lời.

Tạo Hóa tiên tử đổi một góc độ khác nghiêng đầu: “Ta không thể hiểu nổi tư duy của cậu, quả nhiên giữa ta và cậu có khoảng cách thế hệ.” “Phải đấy, một khoảng cách siêu cấp to lớn, ít nhất cũng thâm sâu đến mấy thiên vạn năm.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi, cậu đã cảm ứng được từ xa cha mẹ của Xích Đồng cùng các pháp sư của bộ lạc Long Huyết đang phi tốc chạy tới.

Lần này đúng là gây họa rồi.

“Thư Hàng tiểu hữu, tuổi tác của phụ nữ là vùng cấm tuyệt đối không được nhắc tới.” Tạo Hóa tiên tử quay đầu lại nói với Tống Thư Hàng: “Nếu còn nhắc tới tuổi tác nữa, ta sẽ không nhịn được mà đâm cậu một kiếm đấy.” Tống Thư Hàng: “Tôi có nhắc đâu!” Chủ đề nhảy vọt quá rồi đấy được không?

“Cậu đã bóng gió nhắc tới những từ liên quan đến tuổi tác của ta, phụ nữ luôn rất nhạy cảm với chuyện này.” Tạo Hóa tiên tử nghiêm túc nói: “Đặc biệt là những người như ta, tuổi tác hơi lớn một chút mà vẫn chưa gả đi được, lại càng nhạy cảm với tuổi tác hơn.” Tống Thư Hàng: “...” Quả nhiên khoảng cách quá lớn, cậu căn bản không biết phải tiếp lời Tạo Hóa tiên tử thế nào.

Tạo Hóa tiên tử lại quay đầu nhìn về phía linh hồn Xích Đồng: “Được rồi, nếu cậu đã trải nghiệm được cảm giác tử vong, vậy thì...

đã mãn nguyện chưa?” “Mãn nguyện rồi ạ.” Linh hồn Xích Đồng gật đầu: “Chỉ là đời người còn quá nhiều tiếc nuối chưa hoàn thành, hơi có chút không cam lòng.” “Những tiếc nuối này hãy để lại tương lai, chính cậu từ từ mà hoàn thành đi.” Tạo Hóa tiên tử khẽ vỗ tay, tà váy trên người nàng tỏa ra ánh sáng trắng, tà váy kéo dài ra hóa thành một bộ lễ phục trắng tinh khôi lộng lẫy.

Giống như loại lễ phục trang trọng lúc tế thiên vậy.

“Thư Hàng tiểu hữu, đứng vào trong trận nhãn Thiên Cương Trận đi.

Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, phiền ngài di chuyển xung quanh Thiên Cương Trận, tiếp theo ta sẽ thi triển một trận địa khổng lồ.” Tạo Hóa tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: “?” “Cậu nhóc này chỉ là người bình thường... thậm chí còn chưa đạt tới Nhất phẩm Trúc Cơ.

Cho dù là ‘chết’, chỉ cần thời gian không quá dài, chúng ta có rất nhiều phương pháp để cứu cậu ta quay về.” Tạo Hóa tiên tử khẽ nói.

Để một người bình thường cải tử hoàn sinh hoàn toàn khác với việc phục sinh một ‘tu luyện giả’.

Cái giá phải trả để một người bình thường sống lại không cần quá lớn.

Thậm chí rất nhiều Kim Đan bí chế của các môn phái viễn cổ đều có công hiệu cải tử hoàn sinh.

Những loại tiên đan hào xưng ‘chỉ cần còn một hơi thở là cứu sống được’ ở thời viễn cổ nhiều không đếm xuể.

Xích Đồng nghe đến đây thì trợn tròn mắt, hóa ra cậu còn có thể sống lại, giống như thầy sao?

Nếu có thể sống lại thì tốt quá rồi.

Dù sao cậu cũng còn quá nhiều tiếc nuối chưa hoàn thành.

Hơn nữa... sau khi sống lại, tương lai mới có cơ hội đi nếm trải lại cái ‘khoái lạc tử vong’ đó chứ.

“Hóa ra tiên tử có thủ đoạn phục sinh sao.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó cậu lại phát hiện ra một vấn đề: “Tiên tử, trận nhãn Thiên Cương Trận ở đâu vậy?” Tạo Hóa tiên tử: “???” “Cái đó, tôi chưa học Thiên Cương Trận.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Tạo Hóa tiên tử: “Nếu ta không nhìn lầm thì cảnh giới của cậu là...” “Cảnh giới Ngũ phẩm tám lõi, không sai đâu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tạo Hóa tiên tử nổi giận: “Một Ngũ phẩm như cậu mà đến cái Thiên Cương Trận cũng chưa học?

Cậu tu luyện kiểu gì vậy, thầy của cậu không chỉ dạy cho cậu những kiến thức cơ bản này sao?” Trên đời này sao lại có người thầy không trách nhiệm như thế chứ, thật là khiến người ta phát bực!

“Thực ra tôi là tán tu, nên không có thầy.” Tống Thư Hàng nói. [Ngoài ra, tôi mới tu luyện được có gần 6 tháng thôi.] Câu này Tống Thư Hàng không nói ra.

Tạo Hóa tiên tử: "..." Luôn cảm thấy có gì đó không đúng, đến Thiên Cương Trận cũng không biết thì rốt cuộc tên này đã vượt qua các lần thiên kiếp để thăng cấp kiểu gì vậy?

"Thôi bỏ đi, ta chỉ vị trí cho cậu đứng, ta vẽ một cái vòng trên đất, cậu đứng vào đó là được." Tạo Hóa tiên tử bất lực nói.

Tống Thư Hàng: "Sớm thế có phải đơn giản rồi không." "Dù sao cậu cũng là Linh Hoàng Ngũ phẩm đường đường chính chính, mấy cái kiến thức cơ bản phiền cậu cũng nên tranh thủ mà học đi." Tạo Hóa tiên tử thở dài.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng: "Tôi sẽ cố gắng...

Thực ra chủ yếu là dạo này có quá nhiều thứ phải học.

Ngôn ngữ viễn cổ, Thiên Sư Lôi Pháp chi Dẫn Lôi Pháp, ảo thuật cơ bản, kiến thức trận pháp cơ bản." Tạo Hóa tiên tử: "..." Có phải tai ta có vấn đề không, ngoài ngôn ngữ viễn cổ ra, những thứ tên này học toàn là có hai chữ 'cơ bản' đi kèm sao?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên cạnh lơ lửng trên không, một lời cũng không thốt ra.

Tạo Hóa tiên tử ơi, mau kết thúc cái chủ đề xát muối vào lòng này đi, hỏi nữa là cô sẽ bị tổn thương sâu sắc đấy!

Tạo Hóa tiên tử không hỏi tiếp vì thời gian gấp gáp.

Cô đưa tay chỉ một cái, tại các điểm trận của 'Thiên Cương Trận' hiện lên những vòng sáng: "Cậu đứng vào trong vòng sáng này đi, đừng có di chuyển." "Tôi đi mua mấy quả quýt nhé?" Tống Thư Hàng nhanh nhẩu đế thêm một câu.

Do ngày nào cũng bị tiên tử @#%× và Tạo Hóa tiên tử cướp lời thoại, nên hôm nay theo bản năng cậu muốn giật lại lời thoại một lần cho bõ.

Tạo Hóa tiên tử: “...” Cái quỷ gì mà đối thoại loạn thất bát tao vậy?

Khoảng cách giữa ta và thanh niên hiện đại thực sự lớn đến thế sao?

“Thời gian có hạn, tóm lại là đừng có cử động.

Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, tiếp theo đến lượt ngài.

Pháp thuật phục sinh người bình thường này càng nhanh càng có hiệu quả.” Tạo Hóa tiên tử nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Không vấn đề.” Lão bắt đầu di chuyển dọc theo quỹ đạo của ‘Thiên Cương Trận’.

Tạo Hóa tiên tử bắt đầu niệm một chuỗi chú văn dài bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Theo chú văn của cô, từng chữ Nho gia trôi nổi hiện ra, xoay quanh cơ thể cô.

Bộ váy trắng lộng lẫy kết hợp với những phù văn Nho gia tỏa sáng rạng ngời càng tôn thêm vẻ đẹp của Tạo Hóa tiên tử.

“Nha nha nha, đau quá, đau quá.” Lúc này, thi thể Xích Đồng trong Thiên Cương Trận phát ra một chuỗi tiếng kêu, sau đó cậu chậm rãi mở mắt, đưa tay ôm lấy ngực mình: “Cái nỗi đau này cùng lúc tác động lên cả cơ thể và linh hồn, đúng là cảm giác nhân đôi mà.” Tống Thư Hàng kinh ngạc: “Tạo Hóa tiên tử, pháp thuật của cô lợi hại thật đấy.” Pháp thuật mới vừa bắt đầu thi triển mà Xích Đồng đã sống lại rồi!

Không hổ là pháp thuật Nho gia, không chỉ đẹp mắt mà hiệu quả còn nghịch thiên nữa.

Tiếc là mình có duyên mà không có phận với Nho gia.

Tạo Hóa tiên tử: “...” Ngón tay cô đang dừng giữa không trung, vừa chạm vào một miếng phù văn Nho gia.

Pháp thuật của cô mới chỉ bắt đầu khởi động, căn bản chưa có hiệu lực.

Nghĩa là việc Xích Đồng phục sinh chẳng liên quan gì tới cô cả.

Cô nhìn chằm chằm vào người Xích Đồng, trong đôi mắt lóe lên ánh vàng, thần thức khóa chặt lấy Xích Đồng để quan sát từng chút thay đổi trên cơ thể cậu.

Cậu thiếu niên ôm ngực, máu đã sớm chảy cạn, nhưng lúc này trên người cậu lại có sức sống mới tuôn trào, lấp đầy thi thể.

Vết thương bắt đầu khép lại.

Trên vết thương do kiếm đâm, sức sống hóa thành những sợi tơ khâu vết thương lại.

Đồng thời, trái tim bị kiếm đâm thấu cũng bắt đầu hồi phục.

Chuyện này chẳng khác gì ‘bất tử chi thân’ cả.

Sau khi tim hồi phục, nó bắt đầu đập mạnh mẽ trở lại.

Tiếng đập mạnh mẽ, mỗi lần đập là lại có máu hoàn toàn mới sinh ra từ hư không, được tim đưa đến khắp các bộ phận trên cơ thể Xích Đồng.

Sắc mặt trắng bệch của cậu bắt đầu hồng hào trở lại...

Chương 1954

Cả màu da của cậu cũng thay đổi.

Từ làn da đen nhẻm ban đầu chuyển sang màu trắng.

Cho nên sắc mặt cậu mới có sự chuyển biến từ trắng bệch sang hồng nhuận.

Cùng với việc máu không ngừng sinh ra, cơ thể lạnh ngắt của cậu cũng lấy lại được nhiệt độ.

Cả tóc của cậu nữa, bắt đầu không ngừng mọc dài ra.

Chớp mắt đã mọc từ tóc ngắn dài xuống tận khuỷu chân.

Mái tóc đen vừa dài vừa dày, giống như một chiếc áo choàng rủ xuống sau lưng.

Ngoại trừ ngũ quan vẫn là Xích Đồng lúc trước, lúc này cả người cậu như thể thoát thai hoán cốt vậy.

Tống Thư Hàng: “Vân Tước Tử tiền bối?” Trong một khoảnh khắc nào đó, cảm giác mà Xích Đồng mang lại cho cậu giống hệt Vân Tước Tử.

Chính xác mà nói, đáng lẽ phải là hình ảnh Vân Tước Tử tóc đen lúc bắt đầu phục sinh sau khi đã ‘ngỏm’.

Lúc đó Vân Tước Tử cũng như thế này, một mái tóc xanh chuyển thành tóc đen.

Giữa Hắc Đồng và Vân Tước Tử rốt cuộc có mối quan hệ gì?

Không đúng, là Xích Đồng...

Hắc Đồng thì nguội ngắt rồi.

Xích Đồng và Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn rốt cuộc có quan hệ gì?

Hình thức phục sinh của cả hai quá giống nhau.

Bảo hai người không liên quan gì đến nhau thì đến ngón chân của Tống Thư Hàng cũng không tin.

Tạo Hóa tiên tử: "Nhắc nhở một chút, pháp thuật của ta còn chưa kịp thi triển đâu...

Cậu ta phục sinh không liên quan gì đến ta hết." "Chẳng lẽ trên người Xích Đồng cũng ẩn chứa Bất Hủ Chi Cốt?" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nhưng trên người Xích Đồng không hề có khí tức 'Bất Hủ'.

Tống Thư Hàng dù sao cũng đã mấy lần tiếp xúc với những thứ liên quan đến 'Bất Hủ', từ khối Bất Hủ Chi Cốt của Vân Tước Tử tiền bối bị Bàn Cầu cường giả cướp mất, đến lần Bạch tiền bối kích hoạt 'Trạng thái Ngụy Bất Hủ', hay cả trạng thái sương mù của cậu nữa, đều liên quan đến 'Bất Hủ'.

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng lại tiến lên một bước, đến bên cạnh Xích Đồng, đưa tay đặt lên người cậu thi triển 'Thuật giám định'. [Xích Đồng (mới): Chín tuổi, con lai giữa tộc Long Huyết và nhân loại, tài khoản đã đăng ký lại thành công.

Kích hoạt thiên phú ẩn giấu, thời gian hồi chiêu thiên phú: 10 năm.] Tống Thư Hàng: "..." Xóa acc cày lại, đúng là chết đi sống lại thật rồi.

Ngoài ra, thứ Xích Đồng kích hoạt là thiên phú ẩn giấu chứ không phải Bất Hủ Chi Cốt.

"Tiên sinh, cảm giác được sống thật tuyệt." Xích Đồng vừa thoát kiếp đen nhẻm sang trắng trẻo liền dụi đầu vào lòng bàn tay Tống

Thư Hàng, cười hì hì nói: “Cái chết khiến người ta kinh hoàng và tuyệt vọng, nhưng khoảnh khắc phục sinh lại làm con thấy tràn đầy hy vọng và kỳ diệu.

Có lẽ con thích cảm giác lúc phục sinh này hơn.” Xích Đồng lúc này không còn là cậu thiếu niên đen gầy kia nữa.

Hiện tại da dẻ cậu trắng như tuyết, giống như quả trứng luộc vừa bóc vỏ.

Mái tóc đen dài rủ xuống tận chân...

Mái tóc dài thế này chắc chắn sẽ rất đau đầu khi xử lý chuyện tắm rửa.

Giới tu sĩ luôn có một truyền thuyết kể rằng, vị đại lão nghiên cứu ra Tịch Cốc Thuật chính là một vị tiền bối tóc dài chấm eo.

Hơn nữa sau khi trắng ra, cơ thể Xích Đồng trông cũng không còn gầy gò như trước nữa.

Quả nhiên là trắng thì trông béo, đen thì trông gầy?

Đang suy nghĩ thì tiếng bước chân từ đằng xa truyền đến.

Cha mẹ Xích Đồng cùng các cao thủ của bộ lạc Long Huyết đã tới gần.

Tống Thư Hàng mỉm cười, vỗ vỗ Xích Đồng: “Từ hôm nay trở đi, con sẽ là một Xích Đồng hoàn toàn mới.” Xích Đồng ngơ ngác không hiểu gì.

Tống Thư Hàng nhìn quanh một vòng, sau đó bẻ lấy một miếng bì đồng từ cái bàn bên cạnh, Nguyên Thần nắm lấy miếng đồng, dưới sự gia trì của linh lực, hai tay cậu vò nát nó đi.

Chớp mắt, miếng đồng đã bị Tống Thư Hàng vò thành một chiếc vòng đồng.

Ý niệm Tống Thư Hàng khẽ động,【Thánh Ấn Bá Tống】hiện ra trong tay cậu.

Thánh Ấn thu nhỏ lại theo ý muốn của cậu, cậu cầm lấy ấn, đóng một dấu lên chiếc vòng đồng.

Sau đó, cậu đưa chiếc vòng đồng cho Xích Đồng: “Đeo nó đi... mấy ngày nữa thầy lại đến thăm con.” “Vâng, thưa tiên sinh.” Xích Đồng nghiêm túc nhận lấy vòng đồng, đeo vào tay mình: “Tiên sinh, khi nào thầy mới có thể cho con biết làm thế nào để đi tới hiện thế nơi anh Hắc Đồng đã đến?” “Đợi con hoàn thành Trúc Cơ đã nhé.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Phía xa, bóng dáng cha của Xích Đồng – ‘Hắc Đồng đời thứ mười hai’ đã xuất hiện, đang phi tốc chạy về phía Xích Đồng.

Bóng dáng của Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm và Tạo Hóa tiên tử đồng thời biến mất không thấy đâu nữa.

Ở trạng thái Nguyên Thần, chỉ cần họ không muốn bị nhìn thấy thì người bình thường sẽ không thấy được họ.

“Xích Đồng?” Hắc Đồng đời thứ mười hai nhìn thấy con trai mình thì suýt chút nữa rớt cả cằm.

Đứa con trai đen gầy ngốc nghếch của mình sao tự dưng lại trở nên trắng trẻo múp míp thế này?

Rồi mái tóc kia là sao nữa?

Cả vũng máu đầy đất kia là thế nào?

Nếu không phải cảm ứng ‘huyết mạch tương liên’ thiên bẩm của tộc Long Huyết vẫn còn đó, không hề thay đổi, thì ông đã nghi ngờ con trai mình bị tráo đổi rồi.

“Cha ơi, từ hôm nay trở đi, con là một Xích Đồng hoàn toàn mới!”

Xích Đồng giơ ngón tay cái về phía cha mình, tiên sinh đã bảo cậu nói như thế, tuy cậu chẳng hiểu ý nghĩa câu đó lắm nhưng nghe có vẻ rất ngầu.

“Chẳng lẽ là giác tỉnh huyết mạch?” Hắc Đồng đời thứ mười hai thốt lên.

Đứa con trai ngốc nghếch của mình vốn là con lai quý giá, nhưng bấy lâu nay lại ngốc đến mức khiến người ta đau lòng.

Giờ đây, có lẽ con trai ông đã giác tỉnh rồi chăng?

Cho nên cả người mới có sự thay đổi long trời lở đất như vậy?

Tống Thư Hàng cùng Tạo Hóa tiên tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối lơ lửng trên không, chưa rời đi ngay.

Lúc này, trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, cấu đồ Kim Đan ‘Tiếng hát tuyệt vời của Thánh nhân thời viễn cổ’ trên quả cầu kim cương công đức bắt đầu phát huy sức mạnh.

Từng đợt cảm hứng cấu đồ và cảm ngộ không ngừng tràn ngập trong lòng.

Đó chính là linh cảm cho nét bút cuối cùng ‘Họa long điểm tình’.

Trên Kim Đan, ‘con mắt phải’ trống rỗng của Thánh nhân nhấp nháy liên hồi, như đang dụ hoặc Tống Thư Hàng điểm nhãn cho nó. [Phi, hồi trước tôi muốn điểm mắt phải cho ông thì ông còn chơi trò trốn tìm với tôi, giờ lại muốn dụ dỗ tôi điểm nhãn à, ông muốn điểm là được điểm, không muốn là không điểm, tôi đây mất mặt lắm đấy nhé?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tuy nghĩ vậy, nhưng cậu vẫn ngoan ngoãn đưa ý thức vào trong ‘không gian cấu đồ Kim Đan’, đi tới trước mặt quả cầu kim cương công đức.

Linh cảm cho nét bút họa long điểm tình đôi khi cả đời chỉ có một lần, nếu bỏ lỡ thì có lẽ phải mất hàng năm trời, thậm chí hàng trăm năm mới tìm lại được cơ hội.

Lúc này không phải là lúc để giận dỗi với cấu đồ Kim Đan của chính mình.

Cấu đồ 'Tiếng hát tuyệt vời của Thánh nhân thời viễn cổ' vẫn tường hòa như mọi khi.

Thánh nhân ngồi trên cao giảng pháp, phía dưới là chúng sinh vạn vật từ khắp chư thiên vạn giới tề tựu về nghe pháp, dạy dỗ không phân biệt loại hình.

Trước kiến thức, mọi người đều bình đẳng.

Tống Thư Hàng đưa tay khẽ chạm, điểm vào mắt phải của Thánh nhân.

"Mà này, mắt phải của Thánh nhân có công hiệu gì nhỉ?" Tống Thư Hàng vừa điểm nhãn vừa tò mò nghĩ.

Mắt trái của Thánh nhân là Ánh Nhìn Hoài Thai, mắt phải liệu có đồng thuật đi kèm không?

Lần này, vị 'Thánh nhân' trong tranh không còn né tránh nữa.

Mắt phải đã được điểm nhãn thành công.

Quả cầu kim cương công đức cũng hóa thành Kim Đan Lưu Ly.

Thực lực bản thể của Tống Thư Hàng một lần nữa được thăng cấp toàn diện.

Trong mắt phải của Thánh nhân không có pháp thuật, chỉ ẩn hiện một bóng hình hư ảo thấp thoáng trong con ngươi.

Bóng hình đó có mái tóc dài màu xanh lam, vừa dài vừa dày.

Nàng đội một chiếc mũ trắng nhỏ, chỉ lộ ra góc nghiêng, tựa như một đóa hoa xanh trong thế giới băng giá.

“Bởi vậy mới nói, đàn ông đôi khi thật sự phải mặt dày thì mới tán được vợ.” Tống Thư Hàng đột ngột nói.

Nhìn Thánh nhân mà xem, lúc đó tu vi cái thế, dưới Thiên Đạo thì ông là nhất.

Đánh bại khắp chư thiên vạn giới, không ai không phục.

Mọi người đều tâm phục khẩu phục thừa nhận ông là người có tư cách kế thừa Thiên Đạo nhiệm kỳ tiếp theo nhất.

Với địa vị và thực lực của Thánh nhân lúc bấy giờ, nếu thật sự muốn tìm Vân Tước Tử trong chư thiên vạn giới thì chẳng khó khăn gì.

Nhưng ông lại thất bại chỉ vì cái mặt quá mỏng, không hạ mình đi tìm Vân Tước Tử, tự cho rằng mình không phải là người mà Vân Tước Tử muốn tìm, thế là bỏ cuộc. [Tích~~] [Thiên Đế đã thêm cậu làm bạn xấu, tin nhắn kèm theo: Tống tiền bối, anh nói đúng quá đi mất, mặt không dày thì sao tán được vợ?] Đệch!!

Khi Tống Thư Hàng nhận được thông báo ‘bạn bè’ này, cả người sợ đến mức nhảy dựng lên.

Mức độ kinh hãi của cậu chỉ đứng sau lần nhận thông báo ‘Bàn Cầu đã thêm cậu làm bạn bè’.

Thiên Đế chính là cái tên đứng trong top 3 ‘kẻ thù không muốn gặp nhất’ trong lòng Tống Thư Hàng.

Cậu hoàn toàn không muốn dính dáng gì đến đối phương cả.

Tránh còn không kịp nữa là.

Nếu đối phương có thể cùng cậu tương quên trong giang hồ thì đó là lựa chọn tốt nhất.

Nhưng giờ đây, Thiên Đế chẳng biết dùng thủ đoạn gì mà cưỡng ép thêm bạn bè.

Hơn nữa, ‘bạn xấu’ là cái loại bạn bè gì vậy?

Huynh đệ ngoài mặt, có phúc cùng hưởng, có họa thì đâm tôi một đao sao?

Loại bạn bè này thêm vào có ý nghĩa gì chứ?

Chương 1955

Thà không có còn hơn.

Chặn luôn, chặn luôn, vĩnh viễn không gặp lại.

Nhưng cậu đau đớn nhận ra rằng ‘Cấu đồ mã QR Kim Đan’ của mình còn rất sơ sài, nhiều chức năng chưa hoàn thiện.

Ví dụ như tùy chọn thêm bạn thì không có tùy chọn chuyển vào ‘danh sách đen’, tạm thời cũng chưa thấy chức năng xóa bạn bè đâu.

Những chức năng này đều đang đợi cậu tự mình từ từ khai phá. [Đinh~~ Thiên Đế gửi cho cậu 10 giây công lực từ xa, quá trình truyền công tiêu hao mất 9 phần, vui lòng chú ý nhận lấy.] Tống Thư Hàng: “...” Đây lại là cái thao tác quái quỷ gì nữa?

Sau khi thêm bạn, dường như cũng giống như việc đóng ‘Thánh Ấn’ lên người nhau vậy, sẽ có chức năng truyền công từ xa.

Trước kia ý chí Long Lạc cải tên thành ‘Bàn Cầu’ cũng từng làm thế này.

Tuy nhiên, muốn truyền tống công lực thì phải có yêu cầu về thực lực của ‘bên truyền’, ít nhất là Tống Thư Hàng hiện tại vẫn chưa tìm thấy tùy chọn ‘truyền công’.

Cậu nghi ngờ có lẽ phải đạt đến tầm cỡ đại lão ‘Trường Sinh Giả’ thì mới có thể thông qua chức năng bạn bè để tiến hành truyền tống công lực. [Đinh~ Thiên Đế lại một lần nữa truyền cho cậu 10 giây công lực, tin nhắn kèm theo: Hello~ Cuối cùng cũng tìm được cách nói chuyện rồi.

Cương thiết hóa thân của Tống tiền bối thú vị phái đấy, thông qua cái hóa thân sắt thép này mà trẫm đã phát hiện ra cấu đồ mã QR Kim

Đan của anh.

Khá là mới mẻ đấy, não động thật lớn.

Để thêm bạn với anh, trẫm đã nghiên cứu nửa ngày trời.

Cuối cùng trẫm phải điều chỉnh trạng thái vào ‘Mạng Thời Gian’ thì mới thêm được anh thành công.] Tống Thư Hàng: “...” Sau Long Lạc, Mạng Công Đức, Mạng Nhân Quả, giờ đến cả Mạng Thời Gian cũng xuất hiện rồi sao?

Nhiều mạng thế này là định tranh giành làm ăn với nhau à?

Tống Thư Hàng chẳng biết vì sao lại nhớ tới cảnh tượng các nhà mạng Viễn thông, Liên thông, Di động tranh giành khách hàng ở hiện thế. [Đinh~ Thiên Đế lại truyền cho cậu 10 giây công lực, tin nhắn kèm theo: Thông qua cương thiết hóa thân của anh, thỉnh thoảng nếu tín hiệu tốt, trẫm còn nhận được một số đoạn phim liên quan đến anh, cứ như xem phim điện ảnh vậy.

Thú vị lắm, tiếc là toàn các đoạn cắt, tín hiệu lúc có lúc không, nhiều tình tiết trẫm phải tự mình não bổ nữa~~ Vốn dĩ trẫm định nghiên cứu xong ‘Thái Dương Thuyền’ sẽ trả lại cương thiết hóa thân cho anh.

Nhưng giờ trẫm hối hận rồi, cái cương thiết hóa thân này mãi mãi thuộc về trẫm!] Tống Thư Hàng: “...” Cậu ngửa mặt lên trời, lòng đau thắt lại, lòng đầy khổ sở nhưng không nói ra được. [Đinh~ Thiên Đế lại một lần nữa truyền cho cậu 10 giây công lực, tin nhắn kèm theo: Cuối cùng, đợi trẫm độ kiếp xong, chúng ta hẹn lúc nào đó gặp mặt cái nhỉ.

Vì một số nguyên nhân, trẫm bên này đang chuẩn bị kiến thiết lại Thiên Đình~~ Đợi trẫm quân lâm thiên hạ, sẽ hứa cho anh một đời phồn hoa, lần trước trẫm đã nói sẽ phong anh làm ‘Bá Phi’, quân vô hí ngôn, trẫm nhất định không phụ anh.

Vậy nên, cái ‘Mảnh vỡ Thiên Đình’ trong tay anh cũng đến lúc trả lại cho trẫm rồi chứ?] Nói một hồi lâu, hóa ra là ngài đang nhắm vào ‘Mảnh vỡ Thiên Đình’ của tôi à?

Tống Thư Hàng: “...” Ngoài ra, xin ngài hãy phụ tôi đi, tôi sẽ không trách ngài đâu...

Tình yêu của ngài quá sâu nặng, tôi chịu không thấu. [Tích~~] Lúc này, lại có một tiếng thông báo thêm bạn quen thuộc vang lên. [Vũ Nhu Tử đảo Linh Điệp đã thêm tiền bối làm ‘tiền bối’, tin nhắn kèm theo: Ha ha ha, Tống tiền bối, vừa rồi em đột nhiên thấy xao động trong lòng, thế là thêm bạn với anh thành công luôn!

Em đúng là quá thông minh mà.

Ngoài ra, Tống tiền bối ơi, sáng nay em vừa ngủ dậy đã thấy mình ngưng tụ được sợi tiên cốt thứ 9 rồi, tiếp theo là chuẩn bị thăng cấp 5 phẩm thôi.

May mà mấy hôm trước Hoàng Sơn tiền bối tới đảo Linh Điệp làm khách, giờ Hoàng Sơn tiền bối đang giúp em bố trí trận pháp độ kiếp 5 phẩm và chuẩn bị mọi thứ.

Hoàng Sơn mụ mụ đúng là tốt quá đi, ngài ấy là một trong những tiền bối mà em tôn kính nhất.

Với lại... em sắp đuổi kịp cảnh giới hiện tại của anh rồi đấy Tống tiền bối, anh phải đợi em với nhé, đừng có bỏ xa em quá nha.] Khóe miệng Tống Thư Hàng nở một nụ cười.

Vũ Nhu Tử vẫn hoạt bát như thế.

“Ha ha, muốn đuổi kịp cảnh giới của tôi thì cô phải tăng tốc lên mới được.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Tiếc là cấu đồ mã QR Kim Đan chưa có chức năng trò chuyện nên không thể trả lời Vũ Nhu Tử được.

Với tư cách là chủ nhân của cấu đồ mã QR, vậy mà đến cả chức năng ‘truyền công’ cậu cũng chưa tìm ra.

Không thể dùng cách ‘để lại lời nhắn’ giống như Thiên Đế để trả lời Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử vừa rồi đột nhiên thêm được mình, chắc chắn là do nguyên nhân từ ‘Thiên Đế’.

Dù sao Thiên Đế cũng đang chiếm giữ linh quỷ của Vũ Nhu Tử, mà linh quỷ với Vũ Nhu Tử lại là một thể.

Ý thức của Tống Thư Hàng rút ra khỏi trạng thái ‘cấu đồ Kim Đan’. [Một lát nữa quay về phải kết nối với ‘Mạng Công Đức’ để gửi cho A Thập Lục một cái ảnh chụp mã QR thử xem sao.

Bạch Long tỷ tỷ sau lưng A Thập Lục cũng là một dạng tồn tại tương tự như ‘Ánh sáng Công Đức’, có lẽ chị ấy cũng có cách kết nối vào mạng công đức rồi thêm bạn với mình?] Tống Thư Hàng thầm tính toán.

Đang suy nghĩ thì giọng Xích Tiêu Kiếm vang lên: “Thư Hàng, điểm nhãn xong rồi à?” “Vâng, nước chảy thành sông thôi.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Tiếp theo chỉ còn lại bức họa điểm nhãn ‘Bích Thủy Các’ cuối cùng.

Bức họa điểm nhãn này, tôi chắc chắn sẽ hoàn thành được!” “Trong quá trình điểm nhãn cậu đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao thỉnh thoảng ta lại cảm thấy có công lực từ nơi cực xa truyền đến người cậu...

Tuy rất yếu ớt nhưng phẩm chất công lực lại cực kỳ cao.” Xích Tiêu Kiếm lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng ngửa mặt lên trời: “Là Thiên Đế.” “Cậu lại cà khịa nàng ta à?” Xích Tiêu Kiếm phát điên.

Tống.

Sở thích cà khịa đại lão.

Thư Hàng.

Một giây không cà khịa đại lão là cả người khó chịu, tranh thủ từng phút từng giây của cuộc đời để đi cà khịa đại lão.

Đến cả giai đoạn ‘Họa long điểm tình’ quan trọng nhất đời tu sĩ mà cũng không quên cà khịa đại lão từ xa một vố sao?

“Không có mà, lần này tôi không có cà khịa nàng.” Tống Thư Hàng lộ vẻ mặt như bị táo bón: “Nhưng tôi lại thà rằng nàng cứ cà khịa tôi, cà khịa thật mạnh vào.” Xích Tiêu Kiếm: “...” Đứa nhỏ này hết thuốc chữa rồi, chờ chết đi, lão định cáo từ quay về tìm tiên tử @#%× đây.

Trên không trung.

Tống Thư Hàng lại cúi đầu nhìn xuống ‘Xích Đồng’.

Có chiếc vòng đồng mang Thánh Ấn ở đó, có thể coi như một tọa độ và dấu ấn.

“Quay về trước đã, tôi phải tiếp tục bế quan, tranh thủ hoàn thành điểm nhãn ‘Bích Thủy Các’.

Tính thời gian thì chắc hai vị Bạch tiền bối cũng sắp về rồi.

Đến lúc đó đưa họ tới gặp Xích Đồng một chuyến.” Tống Thư Hàng nói.

Tại hang Xích Long.

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng quay trở lại vào phân thân.

“Cấu đồ Bích Thủy Các cuối cùng, cơ hội điểm tinh...

Hay là mình nên quay về hiện thế một chuyến nhỉ?” Tống Thư Hàng suy tính.

Sau khi về hiện thế, cậu có thể kết nối với Thế giới Hạt nhân để cầu cứu Sở các chủ.

Hoặc liên hệ với Sở các chủ Two ở Cửu U để tìm kiếm cơ hội. [Tích~] [Trình Lâm tiên tử thông qua ‘chức năng giới thiệu bạn bè’ đã giới thiệu cậu cho bạn của nàng là Sở các chủ Two.] Tống Thư Hàng kinh ngạc: Dựa vào đâu mà chị Trình Lâm lại có nhiều chức năng như vậy chứ?

Khà~~ Ra ngoài uống rượu chút...

Tối nay chắc không có chương mới đâu.

Đừng đợi nhé~~ Nếu tối có chương mới thì chắc chắn là do tôi uống say quá rồi.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng lại nhận được một tin nhắn: 【Sở Các Chủ Two đã thêm bạn làm Minh Hữu, và ghi chú (Nợ ta một cái đầu nhân mạng).】 Tại sao ngay cả chức năng thao tác của Sở Các Chủ Two cũng nhiều hơn mình?

Đến cả chức năng ghi chú hảo hữu cũng có, mà mình với tư cách là chủ nhân của 'Cấu đồ Kim đan mã QR' lại trắng tay, chẳng có chút quyền hạn nào.

Mình thật sự là chủ nhân của 'Cấu đồ Kim đan mã QR' này sao?

Trong lòng Tống Thư Hàng nảy sinh một nỗi nghi hoặc sâu sắc.

Ngoài ra, cái tên ghi chú của Sở Các Chủ khiến anh có chút hoang mang. ...Chẳng phải mình đã trả một cái đầu cho Sở Các Chủ Two rồi sao, vì sao mình vẫn còn nợ cô ấy một cái đầu?

Chẳng lẽ cô ấy vẫn còn đang nhắm vào cái đầu của mình?

Còn một điểm nữa...

Phân nhóm của Sở Các Chủ Two, giống như vị đã đổi tên thành Bàn Cầu 'Ý chí Long Lạc' ở thế giới Hắc Long, đều được liệt vào phân nhóm 'Minh Hữu'.

Cái phân nhóm này rốt cuộc dựa trên quy luật gì vậy? 【Đinh!

Sở Các Chủ Two truyền tống cho bạn 0.0001 giây công lực, hãy chú ý nhận.】 Theo tiếng thông báo vang lên, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong cơ thể có thêm một luồng linh lực thuần khiết có thể trực tiếp hấp thu.

Sở Các Chủ Two ở trạng thái Trường Sinh Giả hoàn chỉnh, nên cô ấy không dám truyền quá nhiều công lực một lần, sợ làm Tống Thư Hàng nổ tung.

Thấy Sở Các Chủ Two bắt đầu truyền năng lượng, Tống Thư Hàng đã đoán được cô ấy muốn làm gì.

Quả nhiên Sở Các Chủ Two cũng giống như Thiên Đế, sở hữu chức năng 'truyền công + kèm theo lời nhắn'.

Đúng như anh nghĩ, khoảnh khắc tiếp theo, Sở Các Chủ Two lại truyền công lực cho anh một lần nữa, kèm theo lời nhắn: 【Quân thượng vẫn bình an chứ?】 Tống Thư Hàng: "..." Phong cách lời nhắn này quá quỷ dị rồi.

Sở Các Chủ Two bị làm sao thế, lúc ở thế giới Cửu U bị tà năng Cửu U xâm thực não rồi à?

Đinh ~~ Sở Các Chủ Two lại truyền thêm một chút công lực cho Tống Thư Hàng, kèm lời nhắn: 【Tin nhắn trước ngươi dám lờ ta đi.】 Tống Thư Hàng: "..." Đinh ~ Sở Các Chủ Two lại nhắn tiếp: 【Ta đã nhận được tin tức từ người đó rồi, ngươi muốn vẽ điểm nhấn cuối cùng 'Họa Long Điểm Tình' cho cấu đồ Kim đan đúng

không.

Vậy thì, ta hỏi ngươi một câu.】 Đinh ~ Sở Các Chủ Two: 【Câu hỏi rất đơn giản...

Nếu vào năm đó, ngày Bích Thủy Các bị hủy diệt, ngươi có mặt ở hiện trường, ngươi có nguyện ý ra tay cứu Bích Thủy Các không?】 Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Sở tiền bối, tôi không giống như các người, tôi không có tùy chọn truyền tống công lực từ xa, tôi không thể để lại lời nhắn như các người được đâu.

Các người ai nấy chức năng đều nhiều hơn tôi, tôi cũng tuyệt vọng lắm chứ.

Đang lúc suy nghĩ.

Tích ~~ 【Sở Các Chủ Two gửi cho bạn một 'Yêu cầu truyền công', yêu cầu bạn truyền công lực từ xa để hỗ trợ cô ấy.

Chương 1956

Có/Không?】Lại còn có kiểu thao tác này nữa!

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn trời một lần nữa, động tác này giúp thư giãn cổ, kiến nghị các đạo hữu ngồi máy tính lâu ngày nên thực hiện mỗi ngày.

Anh động ý niệm, đưa tay chọn 'Có'.

Sau đó, anh truyền lại 1 giây công lực, kèm theo một câu lời nhắn:【Nguyện ý.】Không nói thêm lời thừa thãi vô nghĩa nào, anh cảm giác điều Sở Các Chủ Two muốn cũng chỉ là hai chữ khẳng định này.

Hai chữ này đã chứa đựng thái độ chân thành nhất của anh.

Đinh ~ Sở Các Chủ truyền công lực, nhắn lại:【Tổng cảm giác ngươi chẳng có chút thành ý nào, trả lời ngắn ngủn, cứ như đang lấy lệ với ta vậy.】Tống Thư Hàng: "..." Viết, tôi viết là được chứ gì!

Tôi phát hiện mình thật sự hoàn toàn không thể nắm bắt được nội tâm của mấy vị đại lão các người. "Xem ra, đã đến lúc thể hiện công lực viết văn kinh người của mình, dù sao mình cũng là tuyển thủ đạt điểm tuyệt đối môn văn trong các kỳ thi." Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Đợi tôi viết một bài văn hoa mỹ tám trăm chữ, lệ rơi đầy mặt, thấm đẫm tâm can để thể hiện thành ý của mình cho xem.

Đinh ~ Lúc này, Sở Các Chủ lại truyền công lực, nhắn lại:【Nhưng mà, hai chữ đó cũng đủ rồi.

Ngươi đừng quên đáp án của chính mình.】Nói xong, Tống Thư Hàng cảm thấy bên cạnh mình truyền đến một trận dao động không gian.

Một đường hầm không gian nhỏ bằng bàn tay xuất hiện bên cạnh anh.

Đó là đường hầm không gian do Sở Các Chủ Two trực tiếp mở ra.

Cô ấy muốn qua đây giúp mình điểm tình sao?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, đường hầm không gian đột nhiên phát ra tiếng 'rắc rắc ~'.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới pháp tắc đặc thù của thế giới Hắc Long, đường hầm không gian do Sở Các Chủ Two mở ra bị cưỡng ép đóng lại, vỡ vụn.

Thế giới Hắc Long cách biệt với 'Hiện Thế'.

Cho dù là 'đường hầm không gian' do Trường Sinh Giả phóng tới cũng sẽ bị thế giới Hắc Long coi là hành vi nhập lậu, trực tiếp đánh nát.

Đường hầm không gian vỡ vụn, Sở Các Chủ Two không qua được, chỉ có một viên 'bảo thạch' hình giọt nước rơi ra từ đường hầm, rớt xuống bên cạnh Tống Thư Hàng. "Đây chẳng lẽ là bảo vật mà Sở Các Chủ Two gửi tới để giúp mình điểm tình?" Tống Thư Hàng nhặt viên bảo thạch lên.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nằm ngang trên đầu gối Tống Thư Hàng, lười biếng nói: "Ngươi lại chọc vào vị đại lão nào thế?" Lúc nãy khi Tống Thư Hàng bế quan, Xích Tiêu Kiếm cảm ứng được khí tức của 'Trường Sinh Giả' thỉnh thoảng lại lóe lên. "Lần này là Sở Các Chủ Two." Tống Thư Hàng nhặt bảo thạch xong liền nói: "Tôi cảm giác cô ấy vẫn còn đang nhắm vào cái đầu của tôi, sau này gặp cô ấy phải cẩn thận một chút." Xích Tiêu Kiếm: "..." Cái thằng nhóc này, ngươi không thể thành thành thật thật bế quan một thời gian sao, bế quan theo đúng nghĩa đen ấy!

Tống Thư Hàng nhặt bảo thạch lên, nhìn tới nhìn lui mà không thấy viên bảo thạch này có gì đặc biệt. "Bảo thạch Sở Các Chủ Two tặng ngươi à?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng: "Vâng, chắc là có liên quan đến việc 'điểm tình' cho viên tiểu Kim đan cuối cùng của tôi, hẳn là cơ duyên điểm tình.

Nhưng mà, viên bảo thạch này có gì đặc biệt không?" Xích Tiêu Kiếm: "Ta không nhìn ra được, Tạo Hóa tiên tử cô thấy sao?" Tạo Hóa tiên tử chớp chớp mắt: "Tống ~~ Ngốc ~~" Được rồi, Tạo Hóa tiên tử lại khôi phục nhân cách thường ngày rồi, đừng trông mong gì cô ấy giúp được việc gì. "Quả nhiên vẫn phải để 'Giám định bí pháp' đăng trường mới được." Tống Thư Hàng tháo găng tay ra, tiến vào 'trạng thái khói sương', đặt tay lên viên bảo thạch.【Đây là một viên bảo thạch được hội tụ từ tình cảm nồng đậm, đại diện cho nỗi bi thương cực độ.

Vật còn người mất mọi việc thôi, chưa nói lệ đã tuôn trào.】Tống Thư Hàng: "???" Hôm nay Giám định bí pháp cũng bị lỗi chương trình à?【Đến từ một giọt nước mắt của Tống Mộc Đầu, là một trong tám giọt nước mắt đặc biệt nhất trong một trăm giọt nước mắt của cuộc đời hắn.

Cả đời hắn có chín mươi hai giọt nước mắt là do bị người ta đánh phát khóc mà lưu lại, chỉ có tám giọt nước mắt này là vì cảm xúc của bản thân mà rơi xuống, vô cùng quý giá.

Giọt nước mắt trân quý này cuối cùng được Tống Mộc Đầu tặng cho Sở Các Chủ làm lễ vật.】Tống Thư Hàng: "..." Hóa ra vấn đề nằm ở vật được giám định.

Nước mắt của Tống Mộc Đầu, mà còn là một trong tám giọt lệ duy nhất vì cảm xúc bản thân rơi ra.

Tống Thư Hàng giơ viên bảo thạch lên quan sát. "Thật diệu kỳ."

Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Xích Tiêu Kiếm: "???" "Hồi nhỏ nghe kể, nước mắt người cá rơi xuống sẽ thành ngọc trai.

Tôi cứ nghĩ mãi, nếu thật sự có người cá, thì chỉ cần khóc thôi cũng đổi được bộn tiền, sống bằng nước mắt luôn.

Mà nước mắt Tống Mộc Đầu lại có thể hóa thành bảo thạch, cái này chắc cũng bán được khối tiền nhỉ?" Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Nó thật sự muốn một kiếm chém đôi cái đầu Thư Hàng ra xem mạch não của anh được kết nối kiểu gì. "Ngoài ra, thấy Giám định bí pháp nhắc đến Tống Mộc Đầu từng bị người ta đánh khóc tận 92 lần, trong lòng tôi đặc biệt thấy sảng khoái.

Dù không phải lần đầu biết tin này, nhưng cứ xem một lần là thấy sướng một lần." Tống Thư Hàng bổ sung thêm. "Ngươi có thù với Tống Mộc Đầu à?" Xích Tiêu Kiếm hỏi. "Không có, nhưng vì lão ta mà tôi bị mấy vị đại lão viễn cổ tẩn cho mấy trận rồi.

Cho nên tôi cực kỳ thích nghe tin lão ta bị đại lão tẩn cho khóc nhè." Anh giơ viên bảo thạch lên ngắm nghía. "Viên nước mắt Tống Mộc Đầu này chắc là cơ duyên điểm tình của tôi.

Nhưng mà dùng nó thế nào đây?" Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Trong Giám định bí pháp cũng không có gợi ý làm sao để kích hoạt viên 'bảo thạch nước mắt' này.

Tống Thư Hàng suy nghĩ: "Chẳng lẽ phải nuốt nó vào?" Từ khi học 'Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công', phối hợp với 《Kình Thôn Thuật》 đến cả 'Linh thú tinh' cũng gặm như đồ ăn vặt được, dẫn đến việc Tống Thư Hàng cứ thấy mấy thứ dạng 'bảo thạch' là trong đầu lại nảy ra ý định gặm thử.

Xích Tiêu Kiếm: "Ngươi không sợ khó tiêu à?" "Có Kình Thôn

Thuật mà, cơ bản là tiêu hóa không vấn đề.

Nhưng nghĩ đến việc đây là nước mắt Tống Mộc Đầu, thôi bỏ đi." Tống Thư Hàng nói.

Hay là bóp nát nó?

Không được, không được...

Đây là đồ của Sở Các Chủ Two, người ta cho mình mượn, nếu làm hỏng chắc sẽ bị Sở Các Chủ Two truy sát mất. "Xem ra phải giám định thêm phát nữa xem có manh mối gì không." Tống Thư Hàng lại đặt tay lên viên lệ châu bảo thạch.【Giám định, lần này tôi cần manh mối về cách sử dụng viên bảo thạch nước mắt này!】Tống Thư Hàng niệm thầm trong lòng.

Giám định bí pháp lại được kích hoạt, 'máu tươi' ở trạng thái khói phun ra, từng đợt đau đớn kịch liệt xông lên tâm trí.

Thành công rồi, thật sự còn có thêm manh mối!【Tích ~ Xin chào, số lần sử dụng 'Ám Dạ Thì Hoàn' (Vòng Lặp Đêm Tối) trong tháng này của bạn đã đạt giới hạn ~~ Vui lòng tiếp tục sử dụng vào tháng sau, hoặc nạp thêm tiền để có thêm lượt sử dụng.】Tống Thư Hàng: "..." Anh cảm nhận được ác ý sâu sắc đến từ 'Giám định bí pháp' của chính mình.

Đồ chết tiệt!

Nhìn khẩu hình của tôi này, 'Đồ... chết... tiệt...'.

Tống Thư Hàng thu lại 'trạng thái khói', đeo găng tay vào, cầm viên bảo thạch nước mắt lên nghiên cứu lại.

Không thể bóp nát, không thể nuốt.

Vậy phải làm sao?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, trong lòng nảy ra một ý tưởng:

Anh quyết định truyền một chút 'linh lực' vào viên bảo thạch này — tư duy chuẩn mực của tu sĩ.

Bất kể là bảo vật gì, nếu không biết dùng thế nào thì cứ truyền linh lực vào thử xem, linh lực là thứ vạn năng mà.

Thế là, Tống Thư Hàng cầm bảo thạch, vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 truyền một luồng linh lực vào.

Viên bảo thạch nước mắt giống như một miếng bọt biển, hấp thụ linh lực và cả tinh thần lực của anh.

Ngay sau đó, một nỗi bi thương không thể dùng lời nào miêu tả nổi ập đến tâm trí Tống Thư Hàng.

Mũi anh cay xè, nước mắt không tự chủ được mà rơi xuống.

Tí tách ~ Tí tách ~~ Những giọt lệ không ngừng rơi xuống thân kiếm Xích Tiêu Kiếm. "Ngươi lại làm sao thế?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối chẳng hiểu mô tê gì, mấy giọt lệ to tướng rơi lên người nó khó chịu lắm biết không? "Đau lòng quá, đột nhiên muốn khóc quá.

Cảm giác như điểm yếu của tôi bị ai đó đâm trúng vậy, cứ muốn khóc thôi." Tống Thư Hàng nói, nước mắt như chuỗi ngọc đứt dây, rơi không ngừng nghỉ.

Vừa nói, anh vừa òa lên khóc nức nở.

Tiếng khóc đầy đau thương.

Tạo Hóa tiên tử quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt khó hiểu.

Một lát sau, cô thử đưa tay ra vỗ vỗ đầu anh.

Tống Thư Hàng: "Đừng, đừng vỗ ~ hu hu ~~" Người đang đau lòng, đôi khi có người an ủi lại càng khóc thảm hơn.

Tạo Hóa tiên tử càng vỗ, Tống Thư Hàng khóc càng thương tâm hơn, nước mắt bùng nổ, hoàn toàn không cầm được. "Tiên tử, đừng vỗ nữa ~ hu hu ~ vỗ tiếp là tôi không ngừng khóc được đâu." Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa tiên tử nghe vậy, bàn tay nhỏ khựng lại một chút.

Một lát sau... cô không kìm được lại đưa tay xoa xoa đầu anh: "Tống ~ không khóc ~ không khóc ~" Trong lúc an ủi Tống Thư Hàng, trên mặt cô lại là biểu cảm đầy vui vẻ.

Cô càng an ủi, Thư Hàng lại càng khóc thảm... cô lại càng vui, rồi lại đổi kiểu để an ủi anh.

Không vỗ thì chuyển sang xoa.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Một nam nhân lớn xác mà khóc thành cái dạng này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm thấy mình có chút không chịu nổi.

Nó bay lên, định rời khỏi Tống Thư Hàng để tránh bị nước mắt anh làm ướt kiếm. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng đi ~ hu hu ~~ đừng đi." Tống Thư Hàng đau khổ nói, anh đưa tay nắm chặt lấy Xích Tiêu Kiếm, thuận tay bồi thêm một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." Một hồi lâu sau, nó nói: "Mười phát 《Dưỡng Đao Thuật》, sau đó ngươi quay đầu đi hướng khác, đừng có nhỏ nước mắt lên người ta, lỡ gỉ sét thì sao." "Hu hu ~ Xích Tiêu Kiếm tiền bối sao mà gỉ sét được cơ chứ." Tống Thư Hàng nói, nhưng vẫn quay đầu sang phía khác.

Đồng thời, lại thuận tay tặng thêm cho nó một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Xích Tiêu Kiếm thỏa mãn nằm lại trên gối anh.

Chương 1957

Lúc Tống Thư Hàng quay đầu đi vì đau khổ, đúng lúc đối diện với phân thân của Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối vốn đang ngủ rất ngon, kết quả bị tiếng khóc lớn của Tống Thư Hàng làm cho tỉnh giấc, anh đau khổ mở mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Sau đó, anh thấy Thư Hàng khóc thảm thiết, Tạo Hóa tiên tử cười vui vẻ an ủi anh, còn Xích Tiêu Kiếm thì hưởng thụ hết phát 《Dưỡng Đao Thuật》 này đến phát khác.

Phân thân Bạch tiền bối: "!!!" Cái cảnh tượng quỷ dị gì thế này, hôm nay mình mở mắt sai tư thế rồi sao? "Bạch, Bạch tiền bối, anh tỉnh rồi à, hu hu ~" Tống Thư Hàng nói.

Phân thân Bạch tiền bối: "..." Mình đang gặp ác mộng sao?

Vậy thì chỉ cần nhắm mắt lại, đổi giấc mơ khác là được.

Thế là, phân thân Bạch tiền bối lại nhắm mắt lại. "Bạch tiền bối, hu hu ~ có cách nào làm tôi ngừng lại được không?" Tống Thư Hàng cầu cứu vị Bạch tiền bối vạn năng.

Phân thân Bạch tiền bối thở dài: "Thật là hết cách với ngươi, ngươi khóc thế này ta căn bản không ngủ được." Anh hất chăn qua một bên, quăng lên 'sen tà đen'.

Sau đó khẽ nhảy một cái, đáp xuống cạnh Tống Thư Hàng. "Kể ta nghe xem đã xảy ra chuyện gì?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng vừa sụt sùi vừa kể lại chuyện vừa rồi cho anh nghe.

Phân thân Bạch tiền bối nhận lấy viên 'bảo thạch nước mắt', cũng thử truyền một tia linh lực vào.

Viên bảo thạch hơi phát sáng, nhưng chẳng có tác dụng gì.

Anh lại trả nó cho Tống Thư Hàng. "Oa oa oa ~~" Tống Thư Hàng khóc thảm hơn. "Xem ra là ngươi và viên 'bảo thạch nước mắt' này đã nảy sinh cộng hưởng, viên bảo thạch này là giọt nước mắt rơi xuống khi chủ nhân của nó cực độ bi thương.

Ngươi cộng hưởng với nó, cũng tương đương với việc trải nghiệm tâm trạng lúc chủ nhân giọt nước mắt này khóc, trải nghiệm nỗi bi thương của người đó." Phân thân Bạch tiền bối phỏng đoán.

Tống Thư Hàng vừa khóc vừa hỏi: "Làm sao để giải?" "Thông thường thì khóc một lát hết cộng hưởng là xong.

Hoặc là, ý thức của ngươi tiến thêm một bước cộng hưởng với viên bảo thạch này, sau khi triệt để thấu hiểu nỗi đau của chủ nhân nó, biết đâu có thể kết thúc nỗi bi thương này sớm hơn." Bạch tiền bối nói.

Tạo Hóa tiên tử đưa tay nhẹ nhàng lau nước mắt cho anh: "Đừng khóc ~~ ngoan ~~" Tống Thư Hàng lập tức khóc thảm hơn, trong lúc khóc lớn vẫn không quên tặng Xích Tiêu Kiếm tiền bối một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Phân thân Bạch tiền bối cảm thấy ba cái đứa này hết thuốc chữa rồi. "Để tôi thử xem." Tống Thư Hàng thu liễm tinh thần lực, để thần thức phối hợp với viên bảo thạch. ************ 【Bích Thủy Các bị người ta hủy rồi.】【Mà mình lại không thể đến kịp lúc.】【Lúc nàng cần mình nhất, mình lại không có mặt.】 Từng dòng ý niệm truyền ra từ viên bảo thạch do lệ châu hóa thành, tràn vào lòng Tống Thư Hàng.

Cùng với nỗi bi thương là một sự hận thù ngất trời.

Đây là một trong số ít lần Tống Mộc Đầu đau đớn khóc lớn trong đời, là cảm xúc thống khổ bộc phát khi lão biết tin Bích Thủy Các bị tiêu diệt.

Càng là hạng người hay cười đùa hì hì, thích tìm đường chết, trông có vẻ vô tâm vô phế như lão, khi bộc lộ chân tình thì cảm xúc sẽ giống như nổ tung, không thể kháng cự.

Giả sử... nếu cho lão một cơ hội, dù là khoảng cách ức vạn dặm, lão có bò cũng phải bò tới Bích Thủy Các, ngăn chặn tai nạn đó.

Theo sự cộng hưởng của nỗi bi thương này, trong lòng Tống Thư Hàng nháy mắt trào dâng vô số linh cảm.

Một sự đốn ngộ liên quan đến nét bút điểm tình.

Ý thức của Tống Thư Hàng theo bản năng xuất hiện trước cấu đồ Kim đan 'Bích Thủy Các vô hạn'.

Anh đưa tay, điểm vào điểm cuối cùng.

Cái 'điểm' này thật sự hóa thành khái niệm 'vô hạn'.

Trong một điểm này lại ẩn chứa vô hạn, vô số.

Bất kể phóng đại bao nhiêu lần, 'Bích Thủy Các' trong cái 'điểm' này sẽ tuần hoàn vô hạn, không có điểm dừng.

Nét bút điểm tình hạ xuống.

Kim đan hóa thành Lưu ly kim đan, tỏa ra ánh sáng màu lưu ly rực rỡ.

Và theo việc hoàn thành điểm tình cho viên Kim đan này, bảy viên tiểu Kim đan của Tống Thư Hàng đều hoàn toàn hóa thành Lưu ly kim đan.

Bảy viên tiểu Kim đan lần lượt bừng sáng, kết nối lại với nhau, bắt đầu cộng hưởng.

Ý thức của Tống Thư Hàng rút khỏi không gian cấu đồ Kim đan.

Chẳng biết từ lúc nào, anh đã ngừng khóc.

Lệ đã khô, chỉ còn để lại vệt nước mắt trên mặt. 【Để nỗi bi thương của ta lại cho ngươi, hy vọng ngươi sẽ thích.

By: Tống Nhất.】 Thông điệp cuối cùng truyền ra từ viên bảo thạch nước mắt nháy mắt nghiền nát chút 'cảm động' trong lòng Tống Thư Hàng thành tro bụi!

Vốn dĩ anh còn đang chìm đắm trong nỗi bi thương của Tống Mộc Đầu khi Bích Thủy Các bị phá diệt, thậm chí trong lòng còn nảy ra rất nhiều suy nghĩ.

Ví dụ như phải đạt được sức mạnh đủ mạnh, tuyệt đối không được để những thứ mình trân trọng bị tổn hại... ví dụ như tuyệt đối không để cuộc đời mình để lại những hối tiếc tương tự như Bích Thủy Các...

Kết quả là sự cảm động và ý niệm đó chưa kịp dừng lại một giây đã vỡ vụn.

Nếu sau này có cơ hội gặp được Tống Mộc Đầu, Tống Thư Hàng nhất định phải tặng lão một đàn lạc đà không bướu, để vạn con lạc đà ngày đêm chạy cuồng loạn trước mặt lão. "Tống ~ hết khóc rồi?" Tạo Hóa tiên tử nghiêng đầu hỏi. "Cảm ơn tiên tử, cảm ơn Bạch tiền bối, cảm giác bi thương cuối cùng cũng dừng lại rồi." Tống Thư Hàng lau vệt nước mắt trên mặt, trả lời.

Tạo Hóa tiên tử tiếc nuối rụt bàn tay nhỏ lại. "Bảy viên tiểu Kim đan của ngươi đều đã lưu ly hóa, tiếp theo là bước cuối cùng rồi nhỉ?" Phân thân Bạch tiền bối lên tiếng.

Đã đến lúc Tống Thư Hàng khắc họa cấu đồ cho bản mệnh Kình đan. "Vâng." Tống Thư Hàng gật đầu đáp: "Về mặt thời gian chắc vẫn còn kịp, tiếp theo tôi có thể dùng 2-3 ngày để củng cố cảnh giới trước đã.

Bước tiếp theo chính là cấu đồ Kình đan." Kết hợp cấu đồ Thiên Đình + Cửu Châu Nhất Hào Quần + những tiền bối và đạo hữu mình trân trọng, dung hợp tất cả lại, chính là nội dung cấu đồ Kình đan mà anh sắp vẽ.

Sau khi củng cố cảnh giới, anh sẽ dùng vài ngày để tỉ mỉ cấu tứ chi tiết cấu đồ Kim đan.

Sau đó tranh thủ hoàn thành cấu đồ Kình đan trong một lần, giống như lúc nhập mộng 'Thiên Đế' năm đó, một mạch mà thành. "Qua hôm nay là còn 22 ngày nữa." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở. "Không vấn đề gì, tôi cảm thấy hoàn toàn kịp." Tống Thư Hàng nói.

Đã có kinh nghiệm cấu đồ cho bảy viên tiểu Kim đan + trải nghiệm cấu đồ Kim đan lúc nhập mộng Thiên Đế, bản mệnh Kình đan chắc chắn ổn!

Đây không phải anh đang cắm cờ (death flag), đây là tự tin!

Xích Tiêu Kiếm nằm trên gối anh: "Hảo hảo bế quan đi, đừng có quậy nữa." "Chắc chắn rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, động Xích Long lại khôi phục dáng vẻ ban đầu.

Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, Xích Tiêu Kiếm nằm ngang trên gối anh, Tạo Hóa tiên tử ngồi tựa lưng vào anh, phân thân Bạch tiền bối lại tìm một tư thế ngủ thoải mái và chìm vào giấc nồng.

Hôm nay, trong động Xích Long cũng là một mảnh hài hòa.

Đêm xuống.

Lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết lại đi dạo ngang qua trước động Xích Long.

Chẳng còn cách nào khác, lão rảnh rỗi quá.

Mấy ngày nay ngoài việc tiếp đãi cô Kunna, thỉnh thoảng mở hội thảo luận pháp thuật ra, tạp sự của bộ lạc Long Huyết lão chẳng cần nhúng tay vào.

Lão tộc trưởng cảm thấy mình hơi giống một vật trang trí trong bộ lạc.

Có lẽ đã đến lúc mình nên cân nhắc việc nghỉ hưu rồi, lão thầm nghĩ.

Tuy nhiên việc có nghỉ hưu hay không dường như cũng chẳng có gì khác biệt.

Đi ngang qua động Xích Long, cảm nhận được khí tức của Tống Thư Hàng, ngài Bạch, cô Tạo Hóa đều vẫn còn đó, tinh thần lực rất vượng, lão tộc trưởng mới yên tâm đi về. "Hệ thống tu luyện của Thư Hàng tiên sinh thật là lợi hại, mấy ngày liền không cần ăn uống đại tiểu tiện mà vẫn kiên trì được." Lão tộc trưởng thầm khâm phục.

Lão còn tưởng mình có cơ hội bắt gặp Thư Hàng tiên sinh buồn chán lẻn ra ngoài tìm đồ ăn hoặc đi chơi chứ.

Bây giờ xem ra, tiên sinh thật sự có thể bế quan không ăn không uống suốt một tháng? ********* Sáng hôm sau.

Bầu trời thế giới Hắc Long hơi hửng sáng...

Đáng tiếc là mặt trời nhỏ mà mọi người mong đợi vẫn không xuất hiện, có lẽ sau này cũng sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Trong động Xích Long.

Tần suất cộng hưởng giữa bảy viên tiểu Kim đan của Tống Thư Hàng không ngừng được điều chỉnh.

Chúng dường như đang tìm kiếm một tần suất cộng hưởng thích hợp cho nhau.

Đến thời điểm này, tần suất cộng hưởng của bảy viên tiểu Kim đan cuối cùng cũng ổn định lại.

Sau đó, bảy viên tiểu đan bắt đầu phát ra âm thanh. "Thánh thành, vĩnh không thất thủ." Viên tiểu Kim đan thứ nhất truyền đến cho Tống Thư Hàng một âm thanh như vậy, trên viên tiểu Kim đan có một sợi dây nhân quả kéo dài ra, điểm cuối của sợi dây là bản thể của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng lại nhìn thấy 'dây nhân quả'.

Nhưng khác với lần trước, lần này anh chỉ có thể nhìn thấy dây nhân quả kéo dài ra từ tiểu Kim đan. "Thánh kiếm, thế giới tận cùng." Yêu đan thất thải sau đó phát ra tiếng, trên người nó cũng có một sợi dây nhân quả đâm vào hư không, kết nối với Bạch tiền bối Two. "Thánh nhân, hữu giáo vô loại." Trên quả cầu kim cương công đức, vị Thánh nhân kia mở miệng lên tiếng, sau đó cũng có một sợi dây nhân quả ra đời.

Sợi dây nhân quả này kéo dài ra, dường như muốn đâm vào hư không.

Nhưng khi đâm được một nửa thì sợi dây này lại đứt đoạn.

Chương 1958

Tống Thư Hàng: "??" Dây nhân quả đứt đoạn, đại diện cho vị ở đầu kia của dây nhân quả đã tẻo rồi?

Chẳng lẽ sợi dây này vốn định kết nối với Nho gia Thánh nhân? "Thánh huyết, lời nguyền vô hạn." Viên tiểu Kim đan thứ tư 'Huyết Ma Hạt Nhân' phát ra âm thanh nặng nề, mang theo nỗi bi thương vô tận và hận thù ngút trời, nỗi bi và hận này vừa vặn tương hợp với cảm xúc trong giọt nước mắt của Tống Mộc Đầu trước đó.

Tương tự, trên cấu đồ 'Bích Thủy Các vô hạn' của Huyết Ma Hạt Nhân cũng có dây nhân quả vươn ra.

Sợi dây này cũng hơi quỷ dị, khi vươn ra được một nửa thì... rẽ nhánh.

Một nhánh đâm vào hư không, kết nối với Sở Các Chủ Two, nhánh còn lại vòng ngược về, đâm vào bên cạnh Tống Thư Hàng, kết nối với Sở Các Chủ đang ở trong thế giới hạt nhân của anh. "Thánh hạch, ngôi sao hủy diệt." Trên lò phản ứng hạt nhân cơ giới cũng vang lên âm thanh, âm thanh này chính là giọng của hóa thân thép 'Bá Bá Hào' của Tống Thư Hàng.

Sau đó, trên cấu đồ Kim đan truyện tranh bốn ô 'Ngôi sao sáng tạo và hủy diệt' cũng có dây nhân quả vươn ra. 【Dây nhân quả của lò phản ứng hạt nhân là Đậu Đậu?

Hay là cô thiếu nữ kim loại tóc vàng kia?

Hay là vị công chúa Tinh Quốc thần bí đó?】 Tống Thư Hàng thầm đoán.

Đang lúc nghĩ vậy, một sợi dây nhân quả nửa đen nửa vàng vươn ra, trông giống như hai sợi dây xoắn lại với nhau.

Tống Thư Hàng đột nhiên dâng lên một dự cảm bất lành.

Màu đen đại diện cho kẻ thù, màu vàng đại diện cho đạo hữu.

Nửa đen nửa vàng thì... bạn bè ngoài mặt?

Kiểu sau lưng đâm cho mình một đao ấy?

Sau đó, sợi dây này kết nối với 'Thiên Đế'.

Tống Thư Hàng: "..." Đây là kết quả anh ít mong muốn nhất.

Chẳng lẽ chỉ vì 'Mặt trời nhỏ' đang bị Thiên Đế nghiên cứu mà dây nhân quả lại nối tới cô ta?

Cái nguyên lý kết nối của dây nhân quả này rốt cuộc là gì vậy?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, dây nhân quả nối với 'Thiên Đế' lại xảy ra biến hóa.

Sau khi xuyên qua Thiên Đế, nó lại kéo dài ra, đâm vào trong hư không.

Nhưng đầu kia của hư không là ai thì Tống Thư Hàng hoàn toàn không thể cảm ứng được.

Liệu có phải là công chúa Tinh Quốc không?

Tống Thư Hàng cố gắng tập trung tinh thần lực để dò thám xem đầu kia của dây nhân quả là ai.

Nhưng chẳng thu hoạch được gì, Thiên Đế chặn đứng phía trước anh, mọi sự dò thám đều dừng lại ở chỗ cô ta.

Hơn nữa, theo việc Tống Thư Hàng có ý thức dò thám, phía Thiên Đế dường như đã nảy sinh cảm ứng.

Tống Thư Hàng vội vàng cắt đứt ý niệm tiếp tục dò thám.

Thiên Đế là đối tượng mà hiện tại anh không chọc vào nổi.

Chọc không nổi thì phải biết điều. "Thánh tế, chư thiên vạn giới." Lúc này, trên viên Kim đan cổ vu thần huyết vang lên âm thanh, cấu đồ Kim đan mã QR trên đó nhấp nháy liên tục.

Từ trên đó có rất nhiều dây nhân quả vươn ra... số lượng vừa vặn tương ứng với số lượng 'hảo hữu' mà Tống Thư Hàng đã thêm hiện nay.

Tống Thư Hàng: 【Chư thiên vạn giới?

Lời thoại này chẳng lẽ thật sự là muốn đi theo con đường kết bạn với tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới, ra cửa nhờ bạn bè, đi đâu cũng là bạn mình, rồi hoành hành thiên hạ?】 Mấy viên tiểu Kim đan trước dây nhân quả đa phần chỉ có một sợi, tối đa là rẽ nhánh hoặc xâu thành một chuỗi.

Còn nhân quả của mã QR thì trực tiếp mọc ra một đống dây nhợ linh tinh.

Khi đám dây nhân quả này vừa chui ra khỏi cơ thể Tống Thư Hàng, định khuếch tán ra thì đột nhiên trong hư không có một đôi bàn tay vô hình chộp lấy chúng.

Tất cả dây nhân quả lẻ tẻ bị cưỡng chế bện thành một sợi.

Tống Thư Hàng: "!!!" Lại là biến hóa quỷ dị gì đây?

Sau khi mấy sợi dây nhân quả bị bện thành một sợi thừng dày, nó lao thẳng về một hướng.

Cuối cùng, trong một thế giới u ám, sợi dây nhân quả kết nối được mục tiêu.

Ở đó, có một vị nữ quan mặc đạo bào rộng rãi, hai tay chống cằm, ngồi xếp bằng bị dây nhân quả đâm trúng. "Ơ?

Ai chọc ta đấy?" Vị nữ quan này kêu lên, cô lập tức ngồi thẳng dậy, bày ra vẻ uy nghiêm.

Nhưng chẳng biết tại sao, đạo quan trên đầu lại vẹo sang một bên.

Tuy nhìn không rõ mặt, nhưng Tống Thư Hàng đã đoán được thân phận của cô.

Vị tiên tử Trình Lâm luôn khăng khăng nói mình đã tẻo rồi.

Lần này xem cô còn chối cãi thế nào! "Chết rồi mà cũng không cho người ta yên nghỉ sao?" Trình Lâm tiên tử nói, cô cúi đầu nhìn chằm chằm vào dây nhân quả trên người mình, một tay chộp lấy nó.

Cô có thể nhìn thấy dây nhân quả, hơn nữa còn có thể tiếp xúc với nó. "Đi đi!" Trình Lâm tiên tử kêu lên.

Sau đó, cô nắm lấy dây nhân quả dùng sức ném một cái.

Tống Thư Hàng: "!!!" Thao tác làm người ta không kịp thở.

Tiên tử cô đang làm gì thế, cô định ném bỏ sợi dây ràng buộc giữa chúng ta sao?

Phải có lương tâm chứ?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, sợi thừng nhân quả dày cộp kia như con rắn ngọ nguậy, bay theo một hướng khác.

Sợi thừng nhân quả đâm vào hư không.

Một lúc sau, nó từ hư không đâm ra, một lần nữa đâm trúng vào người một vị đại lão.

Trong hư không đó có một cây cột khổng lồ.

Trên cột có một con chân long khổng lồ quấn quanh, giống như bức phù điêu cuộn lấy cây cột.

Nhưng khác với chân long bình thường, nó chỉ có một cái chân.

Là Ban Văn Long Two! "Nha, ai chọc ta thế!" Phản ứng của Ban

Văn Long Two y hệt Trình Lâm tiên tử.

Một lúc sau, lão cúi đầu nhìn sợi thừng nhân quả trên người. "Ồ, là ngươi à, tiểu hữu Tống Thư Hàng có ngoại hình chưa đủ đẹp." Ban Văn Long Two nói.

Tống Thư Hàng: "..." Hóa ra trong ấn tượng của đại lão Ban Văn Long, mình là kẻ 'có ngoại hình chưa đủ đẹp'? "Tìm thấy Trình Lâm nhà ta chưa?

Bảo cô ấy rảnh thì về nhà sớm một chút, đừng có ở ngoài quậy phá mãi thế." Ban Văn Long Two nói tiếp.

Tống Thư Hàng: "..." Thực ra sợi thừng nhân quả này chính là do Trình Lâm tiên tử nhà ngài ném lên người ngài đấy...

Cô ấy căn bản không muốn về nhà...

Hơn nữa cô ấy còn nói mình đã chết rồi. "Cô ấy chẳng phải luôn ở trạng thái 'đã chết' sao, lần sau gặp thì bảo cô ấy về tìm ta, có chuyện thật, khá gấp đấy." Ban Văn Long Two nói.

Nói đoạn, hình ảnh Ban Văn Long Two mờ nhạt dần.

Trình Lâm tiên tử luôn ở trạng thái 'đã chết' sao?

Cuối cùng, viên tiểu Kim đan thứ bảy 'Bá Long' bừng sáng. "Thánh Long, triệu hoán Long Lạc!" Cấu đồ Kim đan 'Thế giới được kết nối' trên Cổ U Long Phách rực sáng, mạng lưới công đức thông qua Cổ U Long Phách như được kết nối với 'Long Lạc'.

Lời thoại của bảy viên tiểu Kim đan thật chỉnh tề, khiến người ta thấy hài lòng. 【Vậy thì, dây nhân quả trên Cổ U Long Phách này sẽ kết nối với ai đây?】 Tống Thư Hàng thầm tò mò.

Tiền bối Cật Qua?

Hay là người sáng lập mạng lưới công đức?

Hay là...

Long Lạc?

Đáp án là vế cuối cùng.

Một sợi dây nhân quả màu vàng vươn ra, kết nối với cô Kunna, nhưng Kunna không phải là điểm dừng...

Giống như cảm giác trên người 'Thiên Đế' trước đó, dây nhân quả xuyên qua Kunna, vươn tới vị đại diện đứng sau cô ấy.

Trong khu vực vô số 'nút thắt Long Lạc', một cô Kunna mắt rồng da đen đang tĩnh lặng ở đó.

Dây nhân quả kết nối với Kunna mắt rồng. "Ta không phải Kunna mắt rồng." Ý chí Long Lạc nhắc nhở: "Gọi ta là Bàn Cầu." Tống Thư Hàng: "..." Bảy viên tiểu Kim đan, bao gồm Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two, Nho gia Thánh nhân có vẻ đã tẻo, Sở Các Chủ + Sở Các Chủ Two, Thiên Đế + nhân vật bí ẩn, Trình Lâm và Ban Văn Long Two, vị có tên Bàn Cầu ý chí Long Lạc.

Gần như tất cả những "đùi vàng" mà Tống Thư Hàng quen biết đều được kéo vào hết.

Ngoại trừ những vị kể trên, hảo hữu cảnh giới Trường Sinh Giả mà Tống Thư Hàng quen biết chỉ còn lại Bắc Phương Đại Đế, Bạch Long tỷ tỷ, Xích Tiêu Tử tiền bối, và Vân Tước Tử tiền bối tính là một nửa.

Biến hóa của bảy viên Lưu ly kim đan kết thúc.

Chúng vẫn duy trì sự cộng hưởng ở một tần suất nhất định, nhưng không có thêm biến hóa nào nữa.

Chương 1959

Tống Thư Hàng giữ tư thế tọa thiền, tiến vào trạng thái nội thị, nhìn chằm chằm vào bảy viên tiểu Kim đan của mình.

Anh còn đang kỳ vọng xem bảy viên tiểu Kim đan này có diễn biến ra chức năng 'Đại Chủ Họa Đồ', thay anh vẽ ra cấu đồ cho bản mệnh Kình đan hay không.

Nhưng sau khi nhìn chằm chằm mười mấy phút, Tống Thư Hàng bỏ cuộc.

Tiểu Kim đan căn bản không có chức năng đó.

Tập hợp đủ bảy viên tiểu Kim đan cũng không thể triệu hồi thần long.

Tống Thư Hàng hơi mở mắt.

Xích Tiêu Kiếm: "Lại làm sao nữa?" "Dị biến Lưu ly kim đan kết thúc rồi, tôi vốn còn mong chờ chúng có bước tiến triển tiếp theo, kết quả chẳng có gì cả." Tống Thư Hàng lại hỏi: "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lần này tôi bế quan bao lâu rồi?" "Bây giờ là trưa ngày thứ 9 ngươi bế quan, tính ra mới được một ngày một đêm." Xích Tiêu Kiếm đáp. "Ơ?

Mới có ngần ấy thời gian thôi à.

Tôi cứ tưởng mình bế quan lâu lắm rồi chứ." Tống Thư Hàng gãi đầu: "Nhưng đối với tôi thì thế cũng tính là bế quan khá lâu rồi, tận một ngày cơ mà." Xích Tiêu Kiếm: "..." Một ngày một đêm mà gọi là bế quan cái nỗi gì, đó chỉ là tu luyện hằng ngày bình thường thôi được không?

Ngươi hiểu hai chữ 'bế quan' như thế nào vậy? "Còn 21 ngày nữa." Tống Thư Hàng vươn vai một cái: "Tiếp tục điều chỉnh trạng thái, ngày mai tôi sẽ bắt đầu cấu đồ Kình đan... cấu..." "Lại gì nữa?" Xích Tiêu Kiếm hỏi. "Thiên kiếp 5 tấn 6 của tôi hình như sắp đến rồi." Tống Thư Hàng nói.

Nhưng vấn đề là cấu đồ bản mệnh Kình đan của anh còn chưa thèm vẽ nữa!

Tuy nói tiểu Kim đan cũng là Kim đan...

Sau khi tiểu Kim đan hóa thành Lưu ly kim đan, về lý thuyết là đã bước vào chế độ 'chuẩn bị độ kiếp'.

Nhưng trên bản mệnh Kình đan vẫn còn trống không, sau khi độ kiếp thì nó biết làm sao?

Nó có tiến hóa nữa không?

Nếu không có cấu đồ Kình đan, nó sẽ không thể hóa thành 'Linh Hồ' sau khi độ kiếp.

Lúc đó cảnh giới của Tống Thư Hàng tính là mấy phẩm?

Quan trọng hơn là, vạn nhất bản mệnh Kình đan sau này vẫn có thể 'cấu đồ Kim đan' lần nữa, đợi nó tiến hóa thành Lưu ly kim đan xong, Tống Thư Hàng lại độ kiếp tiếp thì phải độ thiên kiếp mấy phẩm? "Thu liễm khí tức, nén dao động linh lực trong cơ thể lại trước đã.

Sau đó trì hoãn thiên kiếp một chút." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: "Tốt nhất là đợi bản mệnh Kình đan của ngươi cũng hóa thành Lưu ly kim đan rồi hãy độ kiếp." "Hoãn kiểu gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp: "Truyền công đi, chẳng phải trước đây ngươi nhận đứa nhóc 'Xích Đồng' kia làm đệ tử sao?

Lát nữa truyền cho nó ít công lực.

Thực ra truyền công không đáng sợ đâu, đặc biệt là giai đoạn 1 phẩm là lúc thích hợp nhất để truyền công...

Dù sao lên 2 phẩm cũng không có thiên kiếp, truyền công an toàn đáng tin cậy, có thể một hơi nhồi nó lên 2 phẩm luôn.

Chỉ cần sau này chú ý dẫn dắt đạo tâm của nó, nó sẽ không phải phiền não chuyện đạo cơ không vững." Cuối cùng vẫn phải đi vào con đường không lối thoát 【Tống.

Thiên Nhai Tử.

Thư Hàng】 sao?

Phía sau, Tạo Hóa tiên tử khẽ vỗ vỗ Tống Thư Hàng: "Tống ~ không khóc ~" "Tôi có khóc đâu tiên tử." Tống Thư Hàng nói, tại sao tôi luôn cảm giác cô đang mong chờ bộ dạng lúc tôi khóc vậy?

Trên không, phân thân Bạch tiền bối dụi dụi mắt tỉnh dậy.

Thấy trạng thái của Tống Thư Hàng, anh lộn người một cái đáp xuống, đưa tay điểm lên người Thư Hàng, trấn áp luồng linh lực đang rục rịch trong cơ thể anh. "Ta mới ngủ một lát thôi mà ngươi đã sắp độ kiếp rồi à?" Phân thân Bạch tiền bối khổ não nói. "Bạch tiền bối, có chút ngoài ý muốn, cấu đồ bản mệnh Kình đan của tôi còn chưa hoàn thành." Phân thân Bạch tiền bối: "Vậy ngươi định thế nào?" "Tôi liên lạc với cô Kunna trước đã." Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi nói: "Nếu có thể, tôi vẫn muốn lôi bản thể ra khỏi thiên kiếp '8 tấn 9' trước." Tiểu Âm Trúc vẫn còn ở trong không gian thiên kiếp đó, cả Thương Thử hào nữa.

Cả hai ở trong đó càng lâu càng nguy hiểm.

Hơn nữa, bản thể của anh ở trong không gian thiên kiếp cũng đang ảnh hưởng đến việc độ kiếp của Cật Qua Thánh Quân.

Cho nên nhân lúc này, đưa bản thể, Tiểu Âm Trúc và Thương Thử hào ra ngoài cái đã.

Thiên kiếp 5 tấn 6, Tống Thư Hàng không chút sợ hãi.

Chỉ cần không biến dị...

Phỉ phỉ phỉ!

Đại cát đại lợi, Bạch tiền bối phù hộ. "Vậy nên, đã đến lúc xuất quan rồi." Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thán: "Tính cả trước cả sau, mình cũng bế quan được 9 ngày rồi, đây là một kỷ lục trong đời mình." Thân kiếm Xích Tiêu Kiếm không tự chủ được mà rung lên, đột nhiên có cảm giác muốn bay ra đâm một nhát vào eo Tống Thư Hàng cho bõ ghét. 【Đinh ~ Minh hữu Kunna của bạn đã ngoại tuyến.】【Đinh ~ Minh hữu Bàn Cầu đã trực tuyến.】【Tích tích ~ Minh hữu Bàn Cầu truyền cho bạn 2 giây sức mạnh, hãy chú ý nhận.

Lời nhắn: Thư Hàng tiên sinh, dao động bên phía anh, là anh sắp vào thiên kiếp 5 tấn 6 rồi sao?】Tống Thư Hàng: "Đúng vậy." Nhưng anh không có tùy chọn phản hồi, không thể trả lời Kunna mắt rồng.

Lúc này, vị có tên là Bàn Cầu ý chí Long Lạc lại truyền thêm một chút sức mạnh cho anh, kèm lời nhắn: 【Ta qua ngay đây, hãy mở trận pháp phòng ngự nơi bế quan ra.】********** Lát sau.

Kunna mắt rồng đã đến bên ngoài động Xích Long.

Phân thân Bạch tiền bối mở kết giới phòng ngự cho cô vào.

Sau khi cô vào phòng, dáng vẻ lười biếng của phân thân Bạch tiền bối lập tức biến mất, anh tò mò đánh giá đối phương...

ánh mắt tràn đầy hứng thú.

Kunna mắt rồng: "Thư Hàng tiên sinh, anh đã chuẩn bị xong chưa?

Có cần tôi hoán đổi bản thể và phân thân của anh ra không?" "Phải thao tác thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi. "Bản thể của anh hiện giờ vẫn đang ở trong thế giới thiên kiếp 8 tấn 9, duy trì hình dạng người khổng lồ kim loại.

Tiếp theo, tôi sẽ cấp cho anh một phần quyền hạn Long Lạc, thông qua quyền hạn này làm trung chuyển, ý thức của phân thân và bản thể của anh có thể giữ đồng bộ.

Đến lúc đó, bản thể của anh và những người cần đưa ra khỏi 'thế giới thiên kiếp' hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Sau đó, phân thân của anh có thể bước vào chế độ độ kiếp.

Vào khoảnh khắc chế độ độ kiếp mở ra, tôi sẽ lôi bản thể anh ra khỏi thế giới thiên kiếp 8 tấn 9, rồi nhét phân thân anh vào lại.

Cơ hội chỉ có trong chớp mắt, hãy phối hợp tốt với tôi." Tống Thư Hàng gật đầu: "Tôi hiểu rồi!" Dù sao tổng kết lại là phân thân lại chuẩn bị gánh tạ thay bản thể.

Trong lúc bản thể, Tiểu Âm Trúc, Thương Thử hào được lôi ra khỏi thế giới thiên kiếp, phân thân sẽ bị nhét ngược vào đó.

Đến lúc đó, phân thân có thể anh dũng hy sinh. "Quyền hạn Long Lạc còn làm được cả việc ảnh hưởng đến 'thế giới thiên kiếp' sao?" Phân thân Bạch tiền bối tò mò. "Ở mức độ nhất định thì có thể.

Tuy Long Lạc so với Thiên Đạo của các anh thì không đáng kể, nhưng vẫn sở hữu một số quyền hạn nhất định." Kunna mắt rồng nghiêm túc trả lời. "Chọn địa điểm độ kiếp ở đâu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Tốt nhất là chọn trong thế giới Hắc Long, như vậy lúc đó tôi có thể thông qua quyền hạn để giúp đỡ anh một chút." Dưới sự dẫn dắt của Kunna mắt rồng, nhóm Tống Thư Hàng đến rìa rừng Đạt Đạt Mã, một bãi cỏ rộng lớn. "Nơi này dùng để độ kiếp thì không vấn đề gì...

Ngoài ra, Thư Hàng, thời gian của 'Đồng tiền vàng phục sinh' của ngươi kết thúc chưa?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Thời gian bế quan cộng với thời gian chịu trận trong thiên kiếp 8 tấn 9, thời gian hồi chiêu của đồng tiền vàng phục sinh đã kết thúc. "Vậy thì tốt, nếu thiên kiếp 5 tấn 6 của ngươi có vấn đề, ta có thể ra tay trước, để ngươi vào trạng thái phục sinh nhằm tránh thiên kiếp." Phân thân Bạch tiền bối gật đầu nói.

Tống Thư Hàng lập tức thấy hoang mang.

Bạch tiền bối đã nói vậy thì thiên kiếp 5 tấn 6 của anh coi như xong đời rồi! "Chuẩn bị xong chưa?" Kunna mắt rồng hỏi. "Chuẩn bị xong rồi, cô Kunna." "Hãy gọi ta là Bàn Cầu." Kunna mắt rồng đưa tay về phía anh: "Bắt tay nào." Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ của cô. 【Mở một phần quyền hạn Long Lạc.】 Trong sát na, Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình dường như vươn ra vô hạn, bao phủ toàn bộ thế giới Hắc Long.

Tuy nhiên trong Long Lạc khổng lồ này có hai khu vực 'lỗ đen' mà ý thức của anh không thể tiếp xúc.

Một nơi thấp thoáng khí tức của Kunna mắt rồng.

Lỗ đen còn lại khí tức rất quỷ dị, không giống sức mạnh hệ thống tu luyện của thế giới Hắc Long... mà lại hơi giống sức mạnh của tu sĩ. "Hãy dẫn động thiên kiếp, cơ hội chỉ có trong tích tắc." Bàn Cầu nói.

Phân thân Tống Thư Hàng làm theo lời, linh lực của bảy viên tiểu Kim đan trong người bùng nổ.

Xích Tiêu Kiếm, Tạo Hóa tiên tử, phân thân Bạch tiền bối đều lùi xa khỏi anh, tránh việc lát nữa bị cuốn vào thế giới thiên kiếp 8 tấn 9.

Trên bầu trời, kiếp vân bắt đầu ngưng tụ, đó là thiên kiếp thuộc về Tống Thư Hàng. "Chính là lúc này!" Bàn Cầu nói. "Sẵn sàng!" Tống Thư Hàng đáp.

Khoảnh khắc sau, anh cảm thấy cả người phát nóng, ý thức ẩn hiện kết nối với bản thể trong 'thế giới thiên kiếp'.

Đến rồi, chính là cảm giác này.

Vèo ~ Một lát sau, sau lưng Tống Thư Hàng đa thêm một đạo thân ảnh.

Nhưng đó không phải bản thể của anh. "Yo, Thư Hàng, chúng ta trở lại rồi." Giọng nói ôn nhu của Bạch tiền bối vang lên sau lưng anh.

Tống Thư Hàng mạnh mẽ quay đầu lại, liền thấy Bạch tiền bối xinh đẹp đang mỉm cười bước ra từ đường hầm không gian. "Vọng thiên, Bạch tiền bối sao anh lại tới đây?

Mau, mau tránh xa tôi ra!" Tống Thư Hàng vội kêu lên.

Chương 1960

Hiện tại anh đang ở trạng thái phân thân, phân thân sắp phải đi tới thiên kiếp '8 tấn 9' để gánh tội thay rồi.

Bạch tiền bối bây giờ xuất hiện bên cạnh, lỡ như bị phân thân của anh kéo theo vào thiên kiếp '8 tấn 9' thì hỏng bét. 【Lạ thật, với vận khí của Bạch tiền bối, từ trước đến nay luôn gặp dữ hóa lành, đại khí vận bao phủ, thậm chí có thuộc tính tự động tránh tai họa, sao hôm nay lại trực tiếp xuất hiện sau lưng phân thân của mình thế này?】 "Ơ?

Ngươi đang độ kiếp à?" Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Đang nói chuyện... phân thân Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bị một luồng sức mạnh vô hình bao phủ.

Cơ thể hai người như bị lỗ đen hút lấy, nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi. "Tống ~~ Toang rồi ~~" Tạo Hóa tiên tử nói. "Bản thể!" Phân thân Bạch tiền bối trợn tròn mắt.

Biến hóa này quá nằm ngoài dự liệu rồi đúng không?

Xích Tiêu Kiếm quay chuôi kiếm 'nhìn' về phía cô Bàn Cầu: "Này Bàn Cầu, Bạch đạo hữu bị ném vào thiên kiếp 8 tấn 9 cùng phân thân của Thư Hàng rồi?

Có cách nào lôi anh ấy ra trước không?" Kunna mắt rồng bình tĩnh đáp lại: "Không có quyền hạn, không có cách nào, không vớt ra được." Phân thân Bạch tiền bối: "..." Anh ngẩng đầu nhìn trời. 【Có lẽ... bị cuốn vào thiên kiếp '8 tấn 9' đối với bản thể mà nói, biết đâu lại là một chuyện rất vui?】 Anh thầm nghĩ. ******** Cùng lúc đó, trong thế giới thiên kiếp 8 tấn 9.

Bản thể Tống Thư Hàng lại một lần nữa chào tạm biệt tiền bối Cật Qua: "Tiền bối Cật Qua, lần này cháu thật sự phải đi rồi!" Ở bên kia của thiên kiếp lẩu uyên ương, Cật Qua Thánh Quân đang dệt nên một 'mạng lưới công đức' đồ sộ, rất nhẹ nhàng chống đỡ từng đợt thiên kiếp cửu phẩm.

Chỉ cần không phải thiên kiếp biến dị, thiên kiếp '8 tấn 9' bình thường đối với Cật Qua Thánh Quân mà nói không có quá nhiều độ khó.

Nghe thấy Thư Hàng chào tạm biệt, Cật Qua Thánh Quân lại có chút lo lắng: "Tiểu hữu Bá Tống, lần này sẽ không xảy ra lỗi nữa chứ?

Thực ra ta thấy mình hiện giờ đã thích ứng được với cường độ thiên kiếp rồi, ta chỉ cần nghiến răng một cái chắc là gánh được uy lực thiên kiếp gấp đôi.

Hay là ngươi đừng quậy nữa, cứ ở lại đây với ta, lúc ngươi gánh không nổi thì ta qua gánh hộ thiên kiếp của ngươi cho?" Cật Qua Thánh Quân thấy tiểu hữu Bá Tống đặc biệt hay bày trò.

Cả hai là bạn bè, lão hơi lo tiểu hữu Bá Tống bày trò quá trớn mà đánh mất cả mạng nhỏ.

Thà rằng cầu thắng trong ổn định vẫn tốt hơn. "Cháu bắt buộc phải ra ngoài rồi, không ra ngoài trái lại sẽ càng phiền phức hơn.

Phân thân của cháu đã dẫn động thiên kiếp 5 tấn 6 ở bên ngoài, nếu cháu không đổi ra, lát nữa phân thân bị nhét vào thế giới thiên kiếp sẽ trực tiếp tăng cường uy lực thiên kiếp của chúng ta hiện tại.

Ngoài ra, Thương Thử hào và Tiểu Âm Trúc đều sắp chịu không nổi rồi." Tống Thư Hàng nói.

Thương Thử hào hiện đang ở trong dạ dày anh, anh luôn duy trì trạng thái khói sương để tránh cho Thương Thử hào bị uy lực thiên kiếp làm bỏng.

Bên cạnh, trạng thái của Tiểu Âm Trúc có chút kỳ quái.

Cô bé vẫn chưa tỉnh lại, duy trì trạng thái 'ngủ đông'.

Hiện giờ cơ thể cô bé ngày càng suy yếu.

Tuy có 'Hủy Diệt Cự Nhân' do tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú hóa thành bảo vệ, nhưng vẫn sẽ có một tia khí tức thiên kiếp 9 phẩm thấm vào, những khí tức này sẽ gây tổn thương cho cô bé đang ở cảnh giới tứ phẩm. "Vậy... chúc ngươi thuận lợi." Cật Qua Thánh Quân nói, hy vọng tiểu hữu Bá Tống đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa. "Tiền bối Cật Qua, hẹn gặp lại ngài sau 985 ngày nữa!" Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, thông qua quyền hạn 'Long Lạc', toàn bộ bản thể anh + Thương Thử hào + Tiểu Âm Trúc + tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú + Công Đức Xà Mỹ Nhân đều bị một tầng sức mạnh vô hình bao phủ. "Đến rồi đến rồi, lần này cảm giác đúng rồi." Trên mặt Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười.

Sau đó, anh cảm thấy cơ thể mình như 'sợi mì' bị kéo dài ra, bị lôi ra khỏi thế giới thiên kiếp '8 tấn 9'.

Để thế chỗ, phân thân của anh bị 'lôi' vào.

Bản thể và phân thân đều bị kéo dài như sợi mì, sau đó hai người lướt qua nhau tại điểm giao thoa giữa 'không gian thiên kiếp 8 tấn 9' và 'thế giới Hắc Long'. "Vất vả cho cậu rồi, phân thân." Lúc lướt qua nhau, bản thể âm thầm truyền một ý niệm cho phân thân.

Do 'thế giới thiên kiếp' ngăn cách, bản thể và phân thân không thể duy trì cảm giác 'cộng hưởng giác quan', ở một mức độ nào đó thì như biến thành hai cá thể khác biệt.

Cùng lúc đó, phân thân cũng truyền cho anh một ý niệm: "Á á á, bản thể ơi hỏng bét rồi, Bạch tiền bối bị lôi vào đây cùng tôi rồi." Bản thể của Tống Thư Hàng cũng chết lặng. "Bạch tiền bối!!!" Bản thể vội vàng hét lớn. "Haha, cái đó, ta bị lôi vào mất rồi ~~ hẹn gặp lại sau nhé." Ý niệm của Bạch tiền bối truyền tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng và phân thân hoàn thành việc 'giao hoán', khoảng cách giữa hai bên ngày càng xa.

Lại một lát sau...

Bản thể Tống Thư Hàng điều khiển 'Hủy Diệt Cự Nhân' chen ra khỏi không gian, xuất hiện trong thế giới Hắc Long.

Ầm ~ Hủy Diệt Cự Nhân đáp đất, cơ thể hơi khụy xuống, hai tay buông thõng. "Không xong rồi, Bạch tiền bối bị cuốn vào thiên kiếp 8 tấn 9 rồi." Tống Thư Hàng hét lớn.

Xích Tiêu Kiếm: "Ừ, bọn ta thấy cả rồi." Tạo Hóa tiên tử: "Tống ~~ không khóc." "Trước tiên đừng quản bản thể của anh ấy, có lẽ trong tiềm thức anh ấy cũng muốn vào thiên kiếp '8 tấn 9' dạo chơi đấy, ngươi lo cho thiên kiếp của mình trước đi, đừng để lật thuyền." Phân thân Bạch tiền bối nói.

Phân thân Bạch tiền bối thật là bình tĩnh...

Cảm giác phân thân của anh ấy luôn mang sẵn thuộc tính 'hố bản thể'.

Ầm đoàng, một trận sấm rền vang lên.

Trên bầu trời, kiếp vân 5 tấn 6 bao phủ, uy lực thiên kiếp không ngừng thăng cấp.

Vì đối tượng độ kiếp có ba người: Tống Thư Hàng, Thương Thử hào, Lý Âm Trúc.

Tống Thư Hàng đưa tay lấy Thương Thử hào ra khỏi cơ thể khói sương của mình, sau đó khôi phục nguyên trạng. "Chỉ có ba người chúng ta thì uy lực thiên kiếp cùng lắm là lên tới khoảng 7 phẩm, gánh được." Tống Thư Hàng tự tin nói.

Anh chính là nam nhân đã gồng mình trong thiên kiếp 8 tấn 9 suốt gần mười lăm ngày... dù là mượn ngoại lực hack game.

Thương Thử hào rùng mình một cái: "Tiếc cho kế hoạch của chủ nhân quá." Bạch tiền bối Two luôn muốn ném thẳng Thương Thử hào vào 'không gian Ma kiếp' để nó ngưng tụ Ma ấn ngay lúc 4 tấn 5.

Bây giờ xem ra kế hoạch này tiêu tùng rồi. "Lúc này đừng quan tâm kế hoạch gì nữa." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn thiên kiếp: "Vượt qua cái kiếp chết tiệt này trước đã." Cuối cùng cũng thoát khỏi cái không gian thiên kiếp 8 tấn 9 đáng nguyền rủa kia, Tống Thư Hàng cảm thấy cả người như được tái sinh. "Đến rồi." Kunna mắt rồng khẽ nói.

Cô đưa hai ngón trỏ lên, khẽ vẫy như một nhạc trưởng đang chỉ huy khúc dạo đầu của một bản nhạc.

Khi cô vẫy đôi tay, sức mạnh 'Long Lạc' giữa đất trời được điều động.

Hiện thế, thế giới Hắc Long, thế giới Thiên Kiếp, ba thế giới khác nhau lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm được kết nối lại.

Sau đó, có hai loại 'thiên kiếp' khóa chặt Tống Thư Hàng.

Một loại là thiên kiếp 5 tấn 6.

Loại còn lại chính là sức mạnh thiên kiếp trong thế giới thiên kiếp 8 tấn 9, dường như có thể bị lôi ra bất cứ lúc nào.

Soạt!

Một đạo kiếm quang lướt qua, Xích Tiêu Kiếm kề sát cổ Kunna mắt rồng: "Ngươi đang làm gì thế?" Tạo Hóa tiên tử theo sát phía sau, cô phẩy tay một cái, một quyển kinh thư Nho gia xuất hiện trong tay, lại có 'Nho văn' hiện lên trên kinh thư — đây là Nho thư do chính tay 'Thánh nhân' viết, sở hữu uy lực khôn lường.

Tiên tử Tạo Kinh lướt đến sau lưng Kunna mắt rồng, Nho văn trong tay hóa thành một cây đại bút vàng kim, khóa chặt mục tiêu.

Phân thân Bạch tiền bối không ra tay, anh khóa mục tiêu vào Tống Thư Hàng, một khi có biến, anh sẽ là người đầu tiên ra tay chém giết Tống Thư Hàng để anh vào 'trạng thái phục sinh' nhằm né thiên kiếp. "Ta không có ác ý." Kunna mắt rồng bình tĩnh nói: "Ta sẽ không làm hại Thư Hàng tiên sinh, chúng ta là quan hệ minh hữu, nên đừng lo lắng." Theo lời cô nói, từ trong 'thế giới thiên kiếp' có một luồng sức mạnh thiên kiếp 9 phẩm bị dẫn ra.

Luồng sức mạnh đó sau khi được dẫn ra liền dung hợp làm một với thiên kiếp 5 tấn 6 trên đầu Tống Thư Hàng.

Vì đều là thiên kiếp chuẩn bị nhắm vào 'Tống Thư Hàng' nên về bản chất chúng cùng nguồn gốc. "Ngươi muốn làm gì, trả lời ta." Xích Tiêu Kiếm nói, trên kiếm, đao ý lạnh lẽo phun ra nuốt vào.

Ầm!

Sét lớn nổ vang.

Thiên kiếp 9 phẩm dung hợp thiên kiếp 5 tấn 6, kiếp vân hóa thành một bàn tay khổng lồ, diện tích lòng bàn tay bao phủ hơn mười 'tiểu thế giới Long Lân'.

Lấy rừng Đạt Đạt Mã làm trung tâm, hơn mười tiểu thế giới xung quanh đều bị kiếp vân che khuất, hóa thành đêm đen.

Khí tức thiên kiếp cửu phẩm khiến những tồn tại dưới cấp 5 trực tiếp hôn mê.

Những người tu luyện từ cấp 5 trở lên, dưới cấp 7 cũng không thể cử động, cả người bủn rủn, chỉ có thể trố mắt nhìn cảnh tượng tận thế khủng khiếp này.

Trên bàn tay khổng lồ hiện lên vô số phù văn.

Mỗi đạo phù văn đều ẩn chứa một chú ấn pháp thuật đáng sợ.

Bàn tay thiên kiếp năm ngón xòe ra, lôi quang bùng nổ, một chiêu Chưởng Tâm Lôi cường hóa hiển hiện.

Chưởng Tâm Lôi bình thường là một quả cầu lôi nhỏ trong lòng bàn tay, còn Chưởng Tâm Lôi lúc này to gấp mười mấy lần, giống như đang cầm một quả bóng rổ vậy.

Diện tích Chưởng Tâm Lôi thiên kiếp cường hóa bao phủ gần 50 tiểu thế giới Long Lân.

Một khi rơi xuống, 50 tiểu thế giới này cùng với một vòng lớn các tiểu thế giới xung quanh đều sẽ tan thành mây khói.

Mọi người kinh hoàng nhìn cảnh tượng tận thế trên bầu trời. "Thư Hàng tiên sinh, anh có nguyện ý tin tưởng ta không?" Kunna mắt rồng hỏi.

Tống Thư Hàng hiện tại nội tâm cực kỳ phức tạp.

Cậu cảm thấy trạng thái của mình bây giờ rất giống một cảnh trong phim truyền hình: Nhân vật A cầm đại đao kề vào cổ nhân vật B, hét lớn: “Ngươi có tin ta không?

Có nguyện ý tin tưởng ta không?” Tống Thư Hàng cảm thấy mình chính là nhân vật B đó.

Nếu tôi nói 【Không nguyện ý】, liệu cái ‘Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi’ phiên bản cường hóa này có nổ ngay trên đỉnh đầu tôi

không?

Chương 1961

Côn Na nữ sĩ à...

Cô đã nói đến nước này rồi, tôi còn dám không tin sao?

Thế là, Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi: “Tin tưởng có tốn tiền không?” Xích Tiêu Kiếm: “...” Mẹ kiếp, quay về ta nhất định phải mổ não Tống Thư Hàng ra xem mạch não của hắn có phải bị thắt nút rồi không!

Cô nàng mắt rồng Côn Na cũng nghiêm túc đáp lại: “...

Chắc là không cần đâu?” “Vậy tôi tạm thời tin cô một chút.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Đòi tiền thì tôi không tin đâu, dạo này tôi đang kẹt tiền lắm.

Ngoài ra Tống Thư Hàng vừa sực nhớ tới một chuyện: Bạch tiền bối vốn có thuộc tính ‘tìm lành tránh dữ’, thế mà vừa nãy anh ấy vừa xuất hiện đã cùng phân thân chạy vào ‘thế giới Thiên Kiếp 8 tấn 9’ rồi.

Cho nên, lần này Bạch tiền bối rốt cuộc là đi tìm lành?

Hay là đi tránh dữ đây?

Nếu là đi tìm lành thì không vấn đề gì...

Nhưng nếu là đi tránh dữ, Tống Thư Hàng cảm thấy mình sắp gặp nguy cơ ‘toang đời’ rồi.

“Cảm ơn.” Cô nàng mắt rồng Côn Na nói. 【Tích ~~ Bàn Cầu mở cho ngươi quyền hạn Long Lạc cao hơn.】 Ý thức của Tống Thư Hàng một lần nữa bao phủ toàn bộ ‘thế giới Long Lạc’.

Lần này càng rõ nét hơn, mỗi một nơi Long Lạc chạm tới, Tống

Thư Hàng đều có thể mơ hồ cảm ứng được sự vật cụ thể.

Cảm giác này giống như một câu thoại trong thần thoại gọi là ‘thần nhãn thông suốt, không đâu không có’.

Lần trước khi cô nàng mắt rồng Côn Na mở quyền hạn Long Lạc cho Tống Thư Hàng, cậu cảm ứng được hai hố đen khổng lồ trong đó.

Một cái mang hơi thở của ‘Côn Na nữ sĩ’, cái còn lại thì lờ mờ lộ ra hơi thở của tu sĩ.

Mà lần này, hố đen thuộc về ‘Côn Na nữ sĩ’ cũng đã mở ra với Tống Thư Hàng.

Cậu có thể thấy đây chính là một điểm nút của ‘Long Lạc’.

Giống như điểm cuối cùng trong ‘Họa Long Điểm Tình’ của mạng lưới công đức, hố đen của Côn Na nữ sĩ chính là hạt nhân của toàn bộ ‘Long Lạc’.

“Ơ?

Nếu đây là hạt nhân, vậy vị trí của ‘hố đen’ kia là nơi nào?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ nhìn về phía hố đen còn lại, nhưng nơi đó vẫn mờ mịt một mảnh, không cách nào cảm ứng được.

“Đó là tồn tại không thể diễn tả, không được nhắc đến hắn, chỉ cần nhắc tên hắn thôi là sẽ bị hắn cảm ứng được ngay.

Thư Hàng tiên sinh, xin hãy tin tưởng ta thêm nữa.” Côn Na nữ sĩ nói.

“Không vấn đề, tôi có thể tin cô thêm chút nữa, rồi phải thao tác thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ngươi chỉ cần tin tưởng ta là được rồi, cảm ơn ngươi, Thư Hàng tiên sinh.” Cô nàng mắt rồng Côn Na vẫy mạnh hai tay.

Xích Tiêu Kiếm và Tạo Hóa tiên tử vẫn đang khóa chặt cô ta.

Nếu cô ta thực sự dám giở trò gì, Xích Tiêu Kiếm và Tạo Hóa tiên tử sẽ liên thủ cho cô ta một phát nhớ đời.

Ầm!

Trên hư không, quả 'Siêu cấp Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi' khổng lồ kia ép xuống.

Dưới sự bao phủ của thiên kiếp, tất cả sinh vật trong 'tiểu thế giới Long Lân' đều tuyệt vọng, đến cả tiếng thét thảm cũng không phát ra được.

Những người tu luyện từ cấp 5 trở lên mặt mày xám xịt.

So với họ, người bình thường ngược lại còn hạnh phúc hơn, ngất xỉu rồi thì chẳng biết gì nữa.

Còn họ thì phải trơ mắt nhìn tai nạn giáng xuống mà cơ thể không thể cử động, không thể phản kháng...

Dù có phản kháng cũng vô ích, so với tai họa tận thế trên bầu trời, sức mạnh của họ quá đỗi nhỏ bé.

Cảm giác này mới thực sự là tuyệt vọng.

Trong lâu đài của bộ lạc Long Huyết.

Xích Đồng ngừng luyện quyền, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Lâu đài cũng nằm trong phạm vi bao phủ của thiên kiếp, lúc này phần lớn thành viên tộc Long Huyết trong lâu đài đều đã hôn mê.

Chiếc 'vòng đồng' trên cổ tay Xích Đồng lóe sáng, ấn ký trên đó nóng rực.

Thánh ấn đang bảo vệ cậu, khiến cậu không giống những người khác bị mất khả năng hành động dưới khí tức thiên kiếp.

Ngoài ra, thể chất của cậu hiện tại cũng có chút khác biệt.

Kết hợp với ‘con dấu Thánh ấn’ của Tống Thư Hàng, đối mặt với khí tức thiên kiếp cấp 9, cậu thế mà vẫn có thể nhảy nhót tung tăng.

Nhìn tai họa đang sầm sập rơi xuống, Xích Đồng trầm tư một lát, rồi lại cúi đầu tiếp tục luyện 《Cương Thủ Cơ Sở Quyền Pháp》.

Cậu không phải không sợ hãi, thực tế là sau khi đã trải qua cái chết, cậu mới càng hiểu rõ sự đáng sợ và tuyệt vọng của nó.

Khi một lần nữa đối mặt với tử thần, tim cậu đập nhanh điên cuồng, cảm giác vô lực tuyệt vọng đó ép cậu đến mức sắp nghẹt thở.

“Khoảnh khắc giữa ranh giới sống chết sẽ bùng phát tiềm năng cực lớn.” Xích Đồng trầm giọng nói.

Cậu điên cuồng thi triển cơ sở quyền pháp, quyền này nối tiếp quyền kia, miệng gào thét khẩu quyết quyền pháp.

Mái tóc đen dài rũ sau lưng bay múa theo từng cú đấm.

Làn da trắng nõn hiện lên một vẻ đẹp dị thường dưới ánh lôi quang.

Từng quyền nối tiếp nhau, trái tim như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Và vào sát na cuối cùng, Xích Đồng cảm thấy lồng ngực mình như có một dòng suối phun trào, một loại sức mạnh mang tên ‘khí huyết chi lực’ tuôn ra từ đó.

Tâm Khiếu đã mở.

“Thư Hàng tiên sinh!” Cô nàng mắt rồng Côn Na gọi.

Tống Thư Hàng: “Tôi đã rất tin cô rồi mà, đã đạt đến giới hạn độ tin nhiệm giữa hai ta hiện giờ rồi.” “Không phải đâu, ta chỉ là thấy căng thẳng quá nên gọi tên ngươi thôi.” Côn Na nói.

Tống Thư Hàng: “...” Khắc sau, quả ‘Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi phiên bản cường hóa' trên hư không đột nhiên biến mất không thấy tăm hơi!

Dưới cảm ứng của 'quyền hạn Long Lạc', quả Chưởng Tâm Lôi khổng lồ đó đã bị dịch chuyển tức thời đến vị trí khu vực hố đen còn lại của Long Lạc. 【Côn Na nữ sĩ muốn dùng Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi để bắn cái hố đen kia sao?】 Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Ầm ~~ Chưởng Tâm Lôi cường hóa lao thẳng vào khu vực hố đen của Long Lạc, đập mạnh vào trong đó.

"Quyền hạn, cắt đứt năng lượng!" Cô nàng mắt rồng Côn Na quát khẽ.

Theo mệnh lệnh của cô, trong nháy mắt, toàn bộ 'sức mạnh' của Long Lạc dừng lại, rơi vào trạng thái tĩnh lặng.

Như vậy, khu vực 'Hắc Long' đó sẽ không nhận được sự gia trì từ sức mạnh Long Lạc nữa.

Ầm!!

Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi cường hóa nổ tung, bao trùm và phá nát khu vực hố đen, Tống Thư Hàng thông qua 'quyền hạn Long Lạc' cuối cùng đã nhìn rõ tình hình bên trong hố đen.

Ở đó cũng là một 'điểm nút Long Lạc', cấu tạo gần như tương đồng với hạt nhân của Côn Na nữ sĩ.

Trong điểm nút hố đen này dựng lên từng cây Ma Thần Trụ.

Trên mỗi cây Ma Thần Trụ đều điêu khắc những hình tượng Ma Thần khác nhau.

Chúng cắm vào điểm nút Long Lạc, điên cuồng hấp thụ sức mạnh Long Lạc. 【Ma Thần Trụ này nhìn quen mắt thế nhỉ.】 Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày.

Đang suy nghĩ, cậu đưa tay nhẹ nhàng xoa mắt trái của mình.

Đúng rồi, chính là hình ảnh cậu thấy khi dùng mắt của Nho gia Thánh nhân 'nhìn lén các đại lão Cổ U cắm mắt' lần trước.

Trong đó dường như có một vị đại lão Trường Sinh Giả của Ma môn đã từng cắm mắt ở Cổ U.

Nhớ không lầm thì vị đại lão Ma môn đó là một tồn tại đáng sợ đã trốn đến thế giới Cổ U sau khi thất bại trong việc tranh đoạt vị trí Thiên Đạo.

Thất bại tranh đoạt Thiên Đạo mà vẫn có thể sống sót, thực lực của vị Trường Sinh Giả Ma môn này chắc chắn thuộc hàng đỉnh cao trong số các Trường Sinh Giả.

Những cây Ma Thần Trụ trong 'điểm nút Long Lạc' này chính là cột trụ của vị đại lão Ma môn đó.

Nói cách khác, bây giờ tôi đang 'tin tưởng Côn Na nữ sĩ', sau đó phối hợp với cô ta để trực tiếp đối đầu với vị đại lão Ma môn này sao?

Tống Thư Hàng: "..." Tống.

Một ngày không đối đầu với đại lão là tôi thấy khó chịu cả người.

Tài xế 'không đối đầu không thoải mái'.

Thư Hàng.

Đôi khi đồ miễn phí cũng không được tùy tiện tin, rất có khả năng người ta không lấy tiền mà lấy mạng đấy.

Hôm nay, Tống Thư Hàng lại đúc kết thêm được một kinh nghiệm sống nữa.

Trong lúc cậu bận rộn đúc kết kinh nghiệm sống, cô nàng mắt rồng Côn Na đã liên tiếp rút ra chín lần 'sức mạnh Thiên Kiếp 8 tấn

9’, dung hợp nó với sức mạnh Thiên Kiếp 5 tấn 6 của Tống Thư Hàng, hình thành nên ‘Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi siêu cường hóa’, rồi không ngừng ném chúng vào điểm nút Long Lạc nơi đại lão Ma môn trú ngụ.

Không hiểu sao Tống Thư Hàng lại nhớ tới cảnh hồi nhỏ cậu cùng đám bạn nghịch ngợm dùng pháo đốt để đánh cá.

Chính là cái vị này đây.

Cứ liên tục ném ‘Chưởng Tâm Lôi’ vào điểm nút của đại lão Ma môn, ném vào rồi nổ thôi.

“Cảm giác cũng có chút kích thích đấy chứ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Liên tiếp hơn ba mươi quả ‘Chưởng Tâm Lôi cường hóa’ được ném vào, tiếng nổ vang dội không dứt bên tai.

Tại vị trí điểm nút Long Lạc của đại lão Ma môn, các Ma Thần Trụ bị nổ gãy hơn nửa, một mảnh hỗn loạn.

“Đây là thủ đoạn của ngươi sao?

Ngươi lén lút sau lưng ta làm trò nửa ngày trời, cuối cùng thứ dẫn tới chỉ là Thiên Kiếp cấp 9 này thôi sao?” Một giọng nói trầm đục truyền ra từ điểm nút Long Lạc.

“Dăm ba cái Thiên Kiếp cấp 9 thì đã là gì đối với ta?

Loại thiên kiếp tầm thường này ta đã nếm qua từ lúc 7 tấn 8 rồi.

Ngươi thật sự làm ta thất vọng quá, khí lượng của ngươi, thủ đoạn của ngươi, mưu kế của ngươi, khí vận của ngươi, tất cả đều chẳng đáng nhắc tới.

Chương 1962

Chính vì thế, ta mới thay thế được ngươi." Giọng nói đó tiếp tục vang lên.

Trong giọng nói của hắn lộ ra sự cuồng bạo kiêu ngạo không ai bì kịp, đây là một loại ma âm giỏi về việc phá hủy tâm trí con người.

Đến cảnh giới như hắn, thậm chí chỉ cần đứng ở một khu vực nói lớn, ma âm tự thân cũng đủ khiến những sinh vật có tinh thần lực không đủ mạnh phải phát điên, tẩu hỏa nhập ma.

Hắn chính là thiên tai di động, là cơn ác mộng biết đi.

"Tên này là ai mà kiêu ngạo thế?" Xích Tiêu Kiếm nói, ngay cả chủ nhân của nó là Xích Tiêu Tử cũng chưa từng kiêu ngạo như vậy.

Cô nàng mắt rồng Côn Na đưa hai tay ra, khẽ mở rồi đẩy lên không trung.

Ngay sau đó, một hơi có ba quả 'Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi cường hóa' được ném vào điểm nút của đại lão Ma môn.

Cùng được gửi vào... còn có một hạt giống.

Đó là một hạt giống trong suốt long lanh, bên trong có hình bóng một cô gái tí hon đang co rụt người lại.

Hạt giống nứt ra ngay khoảnh khắc được đưa vào điểm nút.

Đó chính là một đạo 'ý chí hỗn độn Cổ U', là thứ Tống Thư Hàng đã giao dịch cho Côn Na tiên tử.

Hạt giống nứt ra, hơi thở của ý chí hỗn độn Cổ U lan tỏa.

Khắc sau, Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi cường hóa đột ngột biến đổi.

Thiên kiếp hóa thành Thiên Phạt.

Dưới thiên kiếp còn có một tia sinh cơ.

Nhưng dưới Thiên Phạt thì mười phần chết cả mười.

Trong Thiên Phạt còn chứa đựng sức sát thương cấp độ quy tắc.

Thiên Phạt là thứ mà ngay cả Chúa tể Cửu U cũng không muốn đụng vào.

Hơn nữa, Thiên Phạt là chế độ không chết không thôi.

Ba quả Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi cường hóa chuyển sang chế độ Thiên Phạt, sát khí đằng đằng đánh về phía vị trí của đại lão Ma môn.

Pha thao tác này cực kỳ mượt mà, nằm ngoài dự đoán.

“Thành công rồi.” Cô nàng mắt rồng Côn Na nói.

Có hơi thở ‘ý chí Cổ U’ làm mồi dẫn để chuyển hóa Thiên Kiếp cấp 9 thành Thiên Phạt.

Dưới sức mạnh không chết không thôi của Thiên Phạt, khu vực hố đen ‘điểm nút Long Lạc’ do Trường Sinh Giả Ma môn cấu tạo sẽ bị phá hủy triệt để, nhổ tận gốc rễ.

Tống Thư Hàng: “Xong rồi sao?” “Đúng thế, kết thúc rồi.” Côn Na nói: “Ta cũng là lần đầu làm thế này nên hoàn toàn không nắm chắc, có chút căng thẳng.

May mà thành công rồi.” Ầm ầm ầm ~~ Chưởng Tâm Lôi chế độ Thiên Phạt nổ tung trong khu vực hố đen, tạo nên màn pháo hoa rực rỡ nhất trong ngày hôm nay.

Dưới sức phá hoại mang tính quy tắc của Thiên Phạt, diện tích khu vực ‘điểm nút Long Lạc’ của đại lão Ma môn không ngừng thu nhỏ lại.

Cộng thêm việc có cô nàng mắt rồng Côn Na ở bên cạnh kiềm chế, cắt đứt nguồn cung cấp năng lượng của ‘Long Lạc’ cho điểm nút đó.

Trường Sinh Giả Ma môn đơn thương độc mã, liên tục bại lui, địa bàn ngày càng thu hẹp.

Đại cục đã định.

“Đối với Long Lạc mà nói, hắn giống như một khối u ác tính kết tụ từ virus, bản thân ta không cách nào trừ khử được, chỉ có thể nhờ vào ngoại lực.

Thật tốt quá, lần này rốt cuộc cũng có thể thuận lợi cắt bỏ hắn rồi.” Cô nàng mắt rồng Côn Na chậm rãi nói.

Xích Tiêu Kiếm xoay mình, hỏi: “Cho nên, ngay từ đầu cô đã thiết kế xong kịch bản rồi sao?” Từ việc tiếp xúc với Tống Thư Hàng, trở thành bạn tốt, rồi mượn sức mạnh lôi kiếp 8 tấn 9 của cậu để chuyển hóa thành Thiên Phạt.

Nếu tất cả những chuyện này đều được cô ta thiết kế ngay từ đầu, thì cái ‘ý chí Long Lạc’ này tâm cơ thâm sâu quá.

Xích Tiêu Kiếm cảm thấy mình không giỏi đối phó với hạng người tâm cơ thâm trầm này, ở cạnh loại người đầy bụng tâm cơ như vậy, chẳng may bị đối phương đem bán đi có khi mình còn đang giúp đối phương đếm tiền ấy chứ.

Chẳng bằng cứ kiểu như Tống Thư Hàng, trực tiếp dùng đại bảo kiếm cho thực tế.

“Xích Tiêu Đao tiên sinh, ngài hiểu lầm rồi.” Cô nàng mắt rồng Côn Na lắc đầu: “Ta không có năng lượng lập kế hoạch mạnh đến thế đâu, thực ra phần lớn đều là trùng hợp thôi.” Tiếp xúc với Tống Thư Hàng đơn thuần là vì mấy người họ là ‘kẻ xâm nhập’, là nhân loại từ bên ngoài thế giới Hắc Long tới.

Cho nên với tư cách là ý chí Long Lạc, cô ta tự nhiên sẽ chú ý một chút.

Sau đó, kể từ khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng, đối phương đã mang lại cho cô ta quá nhiều bất ngờ và kinh hỉ.

Thiên Phạt do 'ý chí Bàn Cầu' dẫn tới, hạt giống 'phong ấn hơi thở ý chí Cổ U' mà Tống Thư Hàng giao dịch cho cô ta, còn cả tốc độ thăng cấp cảnh giới điên cuồng của cậu nữa.

Tổng kết lại, kế hoạch dẫn dắt sức mạnh thiên kiếp hóa thành 'Thiên Phạt' phần lớn đều dựa trên những bất ngờ mà Tống Thư Hàng mang tới.

Thậm chí ngay từ đầu, cô ta căn bản chưa từng nghĩ có thể dẫn được thiên kiếp cấp bậc '8 tấn 9' từ trên người Tống Thư Hàng.

"Thư Hàng tiên sinh đúng là một người đàn ông luôn mang lại bất ngờ cho người khác." Cô nàng mắt rồng Côn Na nói: "Để báo đáp, lát nữa Thiên Kiếp 5 tấn 6 của Thư Hàng tiên sinh, ta sẽ toàn lực hỗ trợ ngươi." Tống Thư Hàng: "Tôi cứ tưởng Thiên Kiếp 5 tấn 6 của mình đi tong rồi chứ..." Rõ ràng là cậu đi độ thiên kiếp, kết quả thiên kiếp trên đỉnh đầu lại hóa thành Thiên Phạt chạy đi đánh đại lão Ma môn hết, để mặc kẻ độ kiếp là cậu đứng chơ vơ một mình.

"Không đâu, chờ sau khi Thiên Phạt kết thúc, thiên kiếp của ngươi sẽ ngưng tụ lại thôi." Côn Na giải thích. 【Tích ~~ Bàn Cầu mở cho ngươi quyền hạn Long Lạc cao nhất, ngươi sở hữu hơn chín phần quyền hạn của toàn bộ Long Lạc, mọi quyền hạn chỉ đứng sau Bàn Cầu, duy trì trong 20 ngày.

Chúc mừng ngươi trở thành đại lý quyền hạn cao nhất của Long Lạc.】 Tống Thư Hàng: "???" "Đây là phần báo đáp ta dành cho Thư Hàng tiên sinh, đến lúc độ kiếp ngươi hoàn toàn có thể huy động đầy đủ sức mạnh Long Lạc.

Chỉ cần ngươi đứng trên thế giới Hắc Long, không cần phải lo lắng vấn đề thiên kiếp nữa.” Côn Na nói: “Nhưng ta chỉ có thể mở quyền hạn cho ngươi trong hai mươi ngày thôi, lâu hơn nữa cơ thể ngươi sẽ bị đồng hóa với ‘Long Lạc’, lúc đó sẽ không thể rời khỏi đây được.

Tuy ta rất muốn giữ Thư Hàng tiên sinh ở lại trong Long Lạc, nhưng hạn chế tự do của ngươi không phải là một điều tốt.” “Hóa ra là vậy, cảm ơn cô.” Tống Thư Hàng nói.

“Không cần khách sáo, người nên nói lời cảm ơn là ta mới đúng.” Côn Na túm lấy gấu váy, hành lễ thục nữ với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng tiên sinh có thể nghiên cứu trước cách sử dụng ‘Long Lạc’, đến lúc độ kiếp có thể thuần thục phát huy công hiệu của nó.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Tống ~ cẩn thận ~” Lúc này, Tạo Hóa tiên tử đột nhiên gọi.

Tống Thư Hàng: “?” Công Đức Xà mỹ nhân ngay lập tức xuất hiện trên người Tống Thư Hàng, che chắn cho cậu thật kỹ.

Cây bút lớn màu vàng trong tay Tạo Hóa tiên tử điểm một cái vào hư không, một chuỗi chữ Nho biến thành gương sáng chắn trước mặt Tống Thư Hàng, tạo thành pháp thuật phòng ngự.

Xích Tiêu Kiếm vụt một cái đã nằm gọn trong tay Tống Thư Hàng.

Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí đã không còn duy trì được hình thái ‘Cự nhân hủy diệt’, chúng phân tán thành hai bộ tổ hợp pháp khí, bảo vệ Lý Âm Trúc và Chuột bự.

Keng!!

Một cây ‘Ma Thần Trụ’ chỉ to bằng cái côn bỗng dưng xuất hiện, đâm sầm vào trước mặt Tống Thư Hàng, bị tấm gương do chữ Nho biến thành chặn đứng.

Ma Thần Trụ xoay tròn rồi rơi xuống, cắm phập vào mặt đất.

Tấm gương chữ Nho vỡ tan, biến mất.

Tống Thư Hàng: “Là đại lão Ma môn đó sao?” Sào huyệt bị bứng tận gốc, cuối cùng cũng thẹn quá hóa giận, định thân chinh ra trận tìm lại thể diện sao?

Nhưng tại sao đại lão Ma môn này vừa ra đã nhắm vào tôi, kẻ thù thực sự của lão không phải là ‘ý chí Long Lạc’ bên cạnh sao?

“Hahaha, thế mà cũng đỡ được một kích của ta.

Con sâu hôi hám này bóp vào cũng thấy cấn tay đấy chứ.” Giọng nói trầm đục của Trường Sinh Giả Ma môn vang lên.

“Hahaha...

Không chỉ cấn tay đâu, biết đâu còn khiến ngươi bị cụt tay đấy, tin không?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đáp lại.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, tiền bối trả lời thế chẳng phải là ngầm thừa nhận tôi là sâu hôi hám sao?” “Tống ~ sâu hôi hám ~” Tạo Hóa tiên tử hát.

Công Đức Xà mỹ nhân lập tức nối lời: “Con sâu hôi hám này bóp vào cũng thấy cấn tay đấy chứ!” Tống Thư Hàng: “...” “Thư Hàng tiên sinh không cần sợ, hắn cứ để ta đối phó.” Tiên tử Côn Na vỗ ngực bảo đảm: “Tuy ta không giỏi chiến đấu, nhưng đây là địa bàn của ta.” “Đối thủ cấp bậc Trường Sinh Giả à, rắc rối to rồi, chắc chết mất thôi.” Phân thân của Bạch tiền bối uể oải nói, anh cố gắng vực dậy tinh thần: “Thư Hàng, đưa kiếm cho ta mượn.” Lưu Tinh Kiếm đã cùng bản thể đi vào thế giới Thiên Kiếp 8 tấn 9 rồi.

Đối mặt với tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả, dùng mấy loại phi kiếm dùng một lần thì có vẻ hơi không xứng tầm.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một chút, tiện tay tung một phát Đại Bảo Kiếm vào tiền bối Xích Tiêu Kiếm: “Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, tiền bối hợp tác với Bạch tiền bối thử xem sao?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm vốn định từ chối, dù sao tuy nó là kiếm nhưng lại giỏi đao ý hơn.

Nhưng mà... nể mặt 《Dưỡng Đao Thuật》, nó đồng ý lời đề nghị của Tống Thư Hàng.

Kiếm quang của Xích Tiêu Kiếm lóe lên, rơi vào tay Bạch tiền bối: “Bạch đạo hữu, chúng ta hợp tác một chuyến thử xem.

Nhưng nói trước, ta giỏi đao ý, nếu không thể phối hợp hoàn mỹ thì đừng có trách ta đấy.” “Tôi cảm thấy chúng ta sẽ rất hợp nhau.” Phân thân của Bạch tiền bối ấn tay lên thân kiếm Xích Tiêu...

Một vầng sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 rực lên.

“Ái chà, sướng quá ~~” Xích Tiêu Kiếm ngạc nhiên reo lên: “Pháp thuật này Bạch đạo hữu cũng biết sao?” “Thư Hàng đã dùng lên người tôi bao nhiêu lần rồi, chỉ cần hiểu rõ nguyên lý pháp thuật là có thể mô phỏng lại không mấy khó khăn.” Phân thân Bạch tiền bối đáp.

Trước đây lúc anh đang ngủ, Tống Thư Hàng cứ ngứa tay quẹt không biết bao nhiêu phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lên người anh.

Thế nên Bạch tiền bối đã phân tích gần xong nguyên lý của nó rồi.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nhấm nháp dư vị, đánh giá: “Không hổ là Bạch đạo hữu, kỹ thuật mô phỏng 《Dưỡng Đao Thuật》 của anh đã rất gần với tiểu hữu Thư Hàng rồi, chỉ có vài chỗ khác biệt nhỏ thôi.” Những khác biệt nhỏ này không ảnh hưởng đến hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》, đối với Xích Tiêu Kiếm mà nói thì đằng nào cũng sướng rơn.

Bạch tiền bối cầm kiếm, tiền bối Xích Tiêu Kiếm toàn lực phối hợp.

Khắc sau, cả hai tiến vào trạng thái tâm ý tương thông...

Biết đâu cho họ thêm chút thời gian phối hợp, họ có thể đạt đến cảnh giới nhân kiếm hợp nhất cũng không chừng.

Tống Thư Hàng giơ cao hai tay, hai bộ ‘Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ ngưng tụ thành hình.

Thánh Thành Vĩnh Không Đắm chìm bảo vệ Chuột bự và Âm Trúc nhỏ, đồng thời trang bị lên người Tống Thư Hàng.

Thánh Kiếm Chung Yên bay lơ lửng ngay trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Vẻ mặt Tống Thư Hàng bình thản.

Dù đối mặt trực tiếp với đại lão Ma môn, một Trường Sinh Giả đỉnh phong, cậu cũng không hề sợ hãi.

Bởi vì đội hình bên cạnh cậu cực kỳ xa hoa, bản thân cậu đã có thực lực để đối đầu trực tiếp với Trường Sinh Giả.

Hơn nữa... thế giới hạt nhân của cậu bắt đầu phục hồi rồi.

Sau khi có được quyền quản lý cao nhất của Long Lạc, thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng bắt đầu dỡ bỏ phong tỏa.

Chỉ cần thế giới hạt nhân không chùn bước, Tống Thư Hàng sẽ không chùn bước.

Trong thế giới hạt nhân của cậu vẫn còn những viện binh cực mạnh.

Ngoài ra, Bạch tiền bối Two bắt đầu liên lạc với cậu. 【Bên nhóc có vấn đề gì sao?

Chương 1963

Ta cảm ứng được hơi thở của Thiên Phạt?】Giọng nói của Bạch tiền bối Two vang lên trực tiếp trong não Tống Thư Hàng.【Bạch tiền bối, có người đánh con, đối phương là đại lão Trường Sinh Giả đỉnh phong.】Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Bạch tiền bối Two hiếu kỳ:【Cái tên Bạch tiền bối hiện thế của nhóc không phải đã về rồi sao?】【Bạch tiền bối hiện thế bị cuốn vào Thiên Kiếp 8 tấn 9 của con rồi.】Tống Thư Hàng đáp.

“...” Bạch tiền bối Two:【Vậy có cần ta giúp không?

Hiện giờ bên cạnh nhóc có những ai?】【Có phân thân của Bạch tiền bối hiện thế, tiền bối Xích Tiêu Kiếm, Tạo Hóa tiên tử, ý chí Long Lạc.

Ngoài ra thế giới hạt nhân của con đang mở ra, bên trong có Quy tiền bối... cả cái đầu của Sở các chủ nữa không biết có tính là trợ thủ không?】Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ rồi trả lời.

Bạch tiền bối Two:【...】Đội hình thế này thì nhóc thua kiểu gì được?【Được rồi, ta hiểu tình hình rồi.

Hiện giờ thế giới Hắc Long có ‘Thiên Phạt’, ta không tiện ra mặt, tránh để Thiên Phạt kéo đến đầu ta, dù sao ta cũng là Chúa tể Cửu U.

Nhưng nếu bên nhóc gặp vấn đề, cứ mở cổng truyền tống chạy qua thế giới Cổ U.

Ta hiện tại đang làm vài thứ thú vị ở thế giới Cổ U, tên nào dám đuổi tới đây thì cứ giao cho ta xử lý.

Bảo đảm sẽ để lại cho hắn một kỷ niệm khó quên suốt đời.】Bạch tiền bối Two trả lời.

Tống Thư Hàng: 【Dạ vâng, Bạch tiền bối.】 Thế rồi, cậu với vẻ mặt bình thản và điềm tĩnh nhìn chăm chằm vào khu vực hố đen điểm nút Long Lạc của đại lão Ma môn.

Tới đây!

Ngon thì tới đây đánh tôi này!

"Hahaha, một con sâu hôi hám bóp một lần không chết thì ta sẽ không bóp lần thứ hai.

Yên tâm đi, ít nhất hôm nay cái mạng nhỏ của ngươi được giữ lại rồi." Giọng nói trầm đục của đại lão Ma môn lại vang lên.

Tạo Hóa tiên tử: "Tống ~ sâu hôi hám ~ hôm nay ~ lại sống rồi!" Công Đức Xà mỹ nhân: "Ít nhất hôm nay cái mạng nhỏ của ngươi được giữ lại rồi!" Tống Thư Hàng: "..." "Ngoài ra, có thể dẫn Thiên Phạt tới đối phó với ta, phải nói là trình độ mưu kế của ngươi cao hơn ta tưởng một chút xíu đấy.

Nhưng cũng chỉ là cao hơn một chút xíu không đáng kể thôi." Đại lão Ma môn tiếp tục nói: "Nhưng nếu đây là toàn bộ mưu lược và bài tẩy của ngươi, vậy hôm nay ngươi chắc chắn phải thất vọng rồi." Đồng tử của tiên tử Côn Na khẽ co rút lại.

"Hôm nay đúng là một ngày đẹp trời, ta khổ công chờ đợi vạn năm, thời cơ cuối cùng cũng chín muồi.

Thiên Phạt do ngươi dẫn tới tuy nằm ngoài dự đoán của ta... nhưng ta lại rất vui.

Bởi vì nó tới thật đúng lúc!" Đại lão Ma môn cười lớn.

Khắc sau, trong 'khu vực hố đen điểm nút Long Lạc' đó lại có một trăm linh tám cột trụ mọc lên.

Một trăm linh tám cột trụ này vốn luôn ẩn giấu sâu trong khu vực hố đen, vạn năm qua vẫn luôn thôn phệ và hấp thụ sức mạnh Long Lạc.

“Để các ngươi thấy thủ đoạn của ta.” Đại lão Ma môn lên tiếng.

Nói đoạn, một trăm linh tám cột trụ đó kết hợp lại với nhau.

Đây dường như là cả một bộ tổ hợp pháp khí.

Sau khi tổ hợp hoàn tất, một trăm linh tám cột trụ hóa thành một vực sâu, nối liền từ thế giới Long Lạc sang một thế giới khác!

Thế giới Cổ U!

Ầm ~~ Thiên Phạt trên hư không tiếp tục giáng xuống.

Trường Sinh Giả Ma môn cười hắc hắc, hắn đưa tay vồ một cái, rút ra một hình bóng từ trong bụng mình.

Hình bóng đó đón gió lớn dần, biến thành dáng vẻ của bản tôn.

Đồng thời, hình bóng đó tung mình nhảy về phía ‘thế giới Cổ U’.

Trên người hắn mang theo hơi thở của ‘ý chí hỗn độn Cổ U’!

Lôi điện Thiên Phạt dường như bị dẫn dắt, đuổi theo đánh tới, nổ vang trong ‘Cổ U’, lôi điện Thiên Phạt không ngừng dội xuống thế giới Cổ U.

Di hoa tiếp mộc, dẫn nước bẩn sang nhà người ta.

Tiên tử Côn Na nhíu mày, không hiểu đại lão Ma môn này rốt cuộc định làm cái gì.

Tống Thư Hàng: “Hay là chúng ta trực tiếp xông tới đánh luôn đi?

Cứ có cảm giác nếu để tên này làm xong việc thì sẽ rắc rối to.” 【Đậu má, Thiên Phạt sao lại rơi vào thế giới Cổ U thế này?

Các người lại làm trò gì nữa hả?】 Giọng nói của Bạch tiền bối Two lại vang lên trong não Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: 【Không phải chuyện của bọn con... là tên đại lão Ma môn đang đánh con, hắn dùng thủ đoạn dẫn Thiên Phạt tới thế giới Cổ U.

Bọn con hoàn toàn không biết hắn định làm gì.】【Khốn kiếp, Thư Hàng mau ghi hắn vào sổ danh sách đen cho ta, tên này xem ta có đánh chết hắn không!】Bạch tiền bối Two giận dữ.

Hiển nhiên 'những thứ thú vị' mà anh bố trí ở thế giới Cổ U cũng bị Thiên Phạt ảnh hưởng, có khi còn bị phá hỏng không ít, nên Bạch tiền bối Two mới nổi trận lôi đình như vậy.

Tống Thư Hàng cười hắc hắc: 【Không vấn đề gì, con đi lập một cuốn sổ danh sách đen ngay đây.】"Hahahahaha." Từ xa, đại lão Ma môn phát ra tiếng cười sảng khoái.

Thiên Phạt tới thật đúng lúc. 【Chính là lúc này, ý chí hỗn độn Cổ U, hôm nay chính là lúc ngươi bị đập nát triệt để.】Đại lão Ma môn thầm nghĩ.

Hủy diệt ý chí Cổ U, chiếm lấy thế giới Cổ U.

Sau đó một hơi thôn tính cả Long Lạc của thế giới Hắc Long.

Đến lúc đó, hắn sẽ thuận lợi trở thành Chúa tể của thế giới Hắc Long và thế giới Cổ U.

Đang mải suy nghĩ. 【Tích ~ Bá Tống Huyền Thánh đã thêm ngươi vào danh sách đen.】Đại lão Ma môn: "..." 'Thêm vào danh sách đen' là cái quái gì thế?

Nghe có vẻ giống như loại pháp khí 'Sổ Tay Săn Bắn' của Ma Thần Tông hắn vậy.

Ma Thần Tông có một cuốn sổ tay pháp khí, phàm là tên ai bị ghi trong đó đều là đối tượng bị săn đuổi của tông môn.

Đệ tử trong tông nếu lấy được đầu của người có tên trong 'Sổ Tay Săn Bắn' thì có thể về lĩnh thưởng.

Loại sổ tay danh sách này thực ra các đại môn phái đều có pháp khí tương tự, chỉ là tên gọi khác nhau thôi.

Cái trò thêm vào danh sách đen này chẳng lẽ cũng là thêm ta vào danh sách 'đối tượng bị săn lùng' sao?

Đại lão Ma môn thầm nghĩ.

Tên Bá Tống Huyền Thánh này gan cũng to đấy chứ.

Hơn nữa, cái trò thêm vào danh sách đen này còn trực tiếp cưỡng chế gửi thông tin qua 'Long Lạc' cho hắn, căn bản không cho người ta cơ hội từ chối, bá đạo vô cùng, rất có phong cách hành sự của Ma môn.

Nhưng mà, tên Bá Tống này là ai thế?

Sao tự dưng lại thêm ta vào danh sách đen?

Đang suy nghĩ, ánh mắt đại lão Ma môn lại quét qua con 'sâu hôi hám' kia.

Đại lão Ma môn: "..." Không sai, trên người con sâu này thế mà treo cả thánh ấn của 'Bá Tống Huyền Thánh', rõ ràng chỉ là một tu sĩ cấp 5 mà trên người lại mang theo ấn ký Huyền Thánh.

Chả trách bóp hắn lại thấy cấn tay như vậy, tên này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Xem ra là ta đã xem thường hắn rồi.

"Thú vị đấy, Bá Tống Huyền Thánh, thế mà dám thêm ta vào danh sách đen, ta đã đánh giá thấp ngươi rồi." Đại lão Ma môn nhìn Tống Thư Hàng, trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: "???" 【Tích ~ Thêm chức năng 'Danh sách đen', tích tích tích ~ Đã thành công thêm Trường Sinh Giả Ma môn 'Hà Chỉ Ma Đế' vào danh sách đen.】 Thảo nào ánh mắt đại lão Ma môn nhìn mình cứ sai sai.

Hại tôi rồi!

Cái chức năng 'Thêm vào danh sách đen' đó lại còn thông báo cho đối phương nữa à?

Có phải mã QR của tôi hiểu sai về chức năng 'Danh sách đen' rồi không?

"Ta rút lại lời nói lúc trước, đã coi ta là đối tượng săn lùng trong danh sách đen thì ngươi cũng phải có giác ngộ tương ứng đi." Hà Chỉ Ma Đế trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đại lão à, có phải ngài cũng hiểu sai về chức năng 'Danh sách đen' rồi không?

"Thực ra tôi không phải Bá Tống Huyền Thánh đâu ~~ Tôi là Bá Nho Huyền Ma!" Đột nhiên, tiên tử @#%× sau lưng Tống Thư Hàng lên tiếng.

Trong lúc nói, tiên tử @#%× nâng hai tay lên, đưa ra Bá Nho Ma Ấn sáng lấp lánh.

Hà Chỉ Ma Đế: "???" Thứ này nhìn qua thực sự không giống thánh ấn cho lắm.

Thế là lão lại liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Đúng là không phải Bá Tống Huyền Thánh, mà là Bá Nho Huyền Ma!

Vừa nãy mình bị hoa mắt à?

Tống Thư Hàng: "..." Tống.

Không còn gì để nói.

Thư Hàng.

“Hắn đang câu giờ đấy.” Lúc này, phân thân của Bạch tiền bối lên tiếng: “Đừng có phí lời với lão nữa.” “Đánh lão hả?” Tiên tử Côn Na hỏi.

“Bạch đạo hữu, chúng ta tiên phong!” Xích Tiêu Kiếm nói.

“Mệt quá.” Phân thân Bạch tiền bối nhìn về phía tiên tử Côn Na: “Lên đi!” Hơn nữa, đối phó với Trường Sinh Giả Ma môn thực ra không liên quan lắm tới họ.

Tống Thư Hàng và anh đều chỉ là khách, tiên tử Côn Na mới là vị chủ nhà đang gấp gáp hơn.

“Vậy ta lên đây!” Tiên tử Côn Na hiển nhiên cũng hiểu đạo lý này.

Cô vẫy hai tay như một nhạc trưởng.

Sau đó, một luồng hào quang vàng rực ngưng tụ thành hình sau lưng cô.

Long Lạc của thế giới Hắc Long đang phối hợp với cô, dùng sức mạnh ý chí Long Lạc để ngưng tụ luồng hào quang này, chứa đựng quy tắc ‘Trảm Khai Thế Giới’.

Đáng tiếc, hiện giờ cô chỉ có thể điều động sức mạnh về mặt ý chí của ‘Long Lạc’.

Chương 1964

Còn về ma lực Long Lạc thì một giọt cũng không dùng được.

Một khi điều động là tương đương với việc mở ra ‘trạng thái phong tỏa’, lúc đó ‘điểm nút Long Lạc’ của đại lão Ma môn sẽ nhận được nguồn ma lực Long Lạc dồi dào không dứt, thậm chí chỉ trong thời gian ngắn là có thể hồi phục như ban đầu.

Theo hào quang ngưng tụ, mặt đất dưới chân tiên tử Côn Na nứt toác ra, đại địa không chịu thấu sức mạnh to lớn nhường này.

“Đây là sức mạnh lớn nhất hiện giờ của ta.” Tiên tử Côn Na hét lớn.

Luồng sáng này sau khi ngưng tụ đã hóa thành pháo sáng, bắn thẳng về phía đại lão Ma môn, khóa chặt một trăm linh tám cây Ma Thần Trụ.

Pháo sáng đi đến đâu, vạn vật vỡ vụn đến đó, bị quy tắc ‘Trảm Khai Thế Giới’ cắt nát.

Cùng lúc đó, đòn tấn công của phân thân Bạch tiền bối và Xích Tiêu Kiếm cũng theo sát phía sau.

“Phần Thiên Tích Địa...

Kiếm!” Cổ tay Bạch tiền bối khẽ xoay, trên thân Xích Tiêu Kiếm bùng lên ngọn lửa hừng hực, đồng thời một đạo kiếm ý khai thiên tích địa và đao ý phần thiên chử hải hòa quyện vào nhau, tạo thành hiệu ứng ‘Đao Kiếm Hợp Kích’.

Bạch tiền bối dùng Xích Tiêu Kiếm đã thành công chém ra kiếm khí.

Xích Tiêu Kiếm suýt chút nữa là cảm động đến rơi nước mắt, là một thần binh Trường Sinh Giả thuộc loại kiếm, đây là lần đầu tiên nó thực sự chém ra được đòn tấn công bằng kiếm ý.

Đao ý phần thiên chử hải là ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ được hóa ra từ sức mạnh của Xích Tiêu Tử lưu trữ trong thân kiếm.

Còn kiếm ý khai thiên tích địa chính là nhát kiếm chí cường mà Bạch tiền bối đã phối hợp với nó để chém ra.

Đao kiếm hợp nhất, bổ trợ cho nhau, phát huy hiệu quả tổ hợp 1+1 > 2.

“Hahaha, ngươi nghĩ ta đang câu giờ sao?

Ta chỉ đang làm một việc quan trọng hơn, lười không muốn phân tâm thôi.” Hà Chỉ Ma Đế trầm giọng nói.

Nói xong, tại vị trí cánh tay trái của lão có một ma văn lóe lên.

Từ trong ma văn phát ra một tiếng phượng hót sắc nhọn.

Khắc sau, một con Minh Phượng rực cháy ngọn lửa đen kịt hiện ra.

Minh Phượng to lớn vô cùng, bằng cả một tòa thành nhỏ.

Nó sải cánh che chắn trước luồng ‘hào quang vàng rực’ của Côn Na, bảo vệ một trăm linh tám cột Ma Thần Trụ.

Pháo sáng do hào quang vàng tạo thành dội thẳng lên mình Minh Phượng.

Trong nháy mắt, quy tắc ‘Trảm Khai Thế Giới’ ẩn chứa trong pháo sáng toàn bộ bộc phát.

Minh Phượng ngửa cổ thét dài, một hình chiếu của ‘Thế giới Hắc Viêm’ hiện ra quanh thân nó, ngoan cường chống chọi với luồng pháo sáng.

Ánh sáng chói lòa, ngọn lửa đen kịt, vĩ lực trảm khai thế giới, tiểu thế giới sụp đổ...

Một lúc sau.

Pháo sáng tắt lịm, hình chiếu ‘Thế giới Hắc Viêm’ của Minh Phượng cũng biến mất theo.

Cơ thể Minh Phượng thu nhỏ lại một vòng, nhưng nó vẫn sống nhăn và nhảy nhót tưng bừng.

Nó kiêu ngạo ngẩng đầu hót dài... cứ như một con gà trống đen lớn vừa thắng trận.

Ngay lúc nó đang thét dài, một đạo đao ý Phần Thiên Hỏa Diễm và kiếm ý sắc bén quấn quýt lấy nhau, chớp mắt đã chém xuống người nó.

Minh Phượng không hề né tránh... mà cũng không né nổi, vì tốc độ của nhát kiếm này quá nhanh.

Nó có thể cảm nhận được lửa trong đao ý và kiếm ý khai thiên kia, nhưng hai thứ này nó đều miễn nhiễm.

Là Minh Phượng, lửa chính là thức ăn của nó, không có ngọn lửa nào trên đời có thể làm nó bị thương.

Đồng thời cơ thể nó kết nối với ‘Thế giới Hắc Viêm’, kiếm khí sắc bén khai thiên tích địa cũng vô dụng với nó.

Rắc rắc ~ Tiếng vỡ vụn giòn tan vang lên, Minh Phượng bị ‘Đao Kiếm Hợp Kích’ nuốt chửng.

Cùng lúc đó.

Tống Thư Hàng cũng ra tay.

Cậu thò tay rút ra một thanh quỷ đầu đại đao quái dị, đồng thời mắt trái Thánh nhân sáng rực lên.

Phía sau cậu, Tạo Hóa tiên tử vẻ mặt nghiêm túc: “Tại hạ Bá Tống, mười tám tuổi, mong được chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu tôi có đắc tội chỗ nào, các người cứ tới mà đánh tôi này?” Cô cũng đưa tay nâng lên, phối hợp với Tống Thư Hàng tế ra thánh ấn ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

“Tiên tử à, lần sau chúng ta đổi câu thoại khác đi, câu này hút hận thù quá.” Tống Thư Hàng nói, dứt lời mắt trái cậu sáng rực, phóng ngay một đạo Cái Nhìn Mang Thai về phía ‘Hà Chỉ Ma Đế’.

Cái Nhìn Mang Thai vô dụng với những cường giả tuyệt thế thực sự.

Ma Đế hiển nhiên nằm trong hàng ngũ ‘cường giả tuyệt thế’, chắc chắn có thể vượt qua sự thẩm định của Thuật Giám Định Cường Giả.

Nhưng Tống Thư Hàng vẫn không chút do dự tung chiêu.

Dù sao đây cũng là đòn tấn công phát ra từ mắt của Nho gia Thánh nhân, đòn tấn công của người đàn ông đỉnh nhất thế gian, dù chỉ là một pháp thuật nhỏ, dù không thể có hiệu lực thì cũng có tác dụng ‘làm hú hồn’.

Đằng nào cũng đánh rồi, cứ lườm một cái đã, mặc kệ có hiệu quả hay không, lườm cũng đâu có lỗ vốn.

“Thế nào là hiếu!” Tiên tử @#%× hét lớn.

Tạo Hóa tiên tử: “Thế nào...” Lời thoại của cô còn chưa dứt, ‘Cái Nhìn Mang Thai’ của Tống Thư Hàng đã bắn ra, trúng ngay người ‘Hà Chỉ Ma Đế’.

Tạo Hóa tiên tử trừng lớn mắt, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Sao có thể thế được, lời thoại của cô còn chưa xong mà.

“Biết tình mẫu tử vĩ đại thế nào không?” Tiên tử @#%× cướp lời, giành thêm một câu thoại nữa.

Tạo Hóa tiên tử lẳng lặng ngồi xổm xuống sau lưng Tống Thư Hàng, hai tay ôm đầu.

Ở phía xa, ‘Hà Chỉ Ma Đế’ bị Cái Nhìn Mang Thai đánh trúng.

Không phải lão cao ngạo, coi khinh con sâu hôi hám Tống Thư Hàng nên đứng im chịu đòn để làm màu.

Mà là lão không cử động được...

Minh Phượng bị giết trong nháy mắt.

Nhát chém ‘Đao Kiếm Hợp Nhất’ đó khi chém trúng Minh Phượng thì nó ‘oạch’ một cái chết tươi.

Rõ ràng là lửa vô hiệu, lại còn kết nối với ‘Thế giới Hắc Viêm’ không sợ đòn tấn công kiếm khí sắc bén cơ mà.

Nhưng khi nhát chém đó cuốn lấy Minh Phượng, nó lại bị giết một cách thần bí.

Hà Chỉ Ma Đế đến giờ vẫn chưa hiểu nổi con ‘Minh Phượng’ của mình chết kiểu gì.

Nguyên lý sát thương của đòn đao kiếm hợp bích này rốt cuộc là sao, tại sao có thể giết chết Minh Phượng trong một chiêu, thậm chí khiến Minh Phượng còn chưa kịp kích hoạt kỹ năng ‘Dục Hỏa Trùng Sinh’?

Căn bản không thèm giảng đạo lý gì cả.

Sau khi Minh Phượng bị tiêu diệt, nhát chém ‘Đao Kiếm Hợp Nhất’ đó cũng biến mất.

Khi Minh Phượng chết, Ma Đế chịu phản phệ, cơ thể cứng đờ trong một sát na.

Ngay sát na đó, một đòn tấn công từ Bá Tống đã trúng người lão.

Hơi thở phụ trợ trong đòn tấn công này khiến Hà Chỉ Ma Đế giật mình một cái.

Khi ‘Hà Chỉ Ma Đế’ lẻn vào thế giới Cổ U cắm mắt, Nho gia Thánh nhân vẫn chưa xuất thế.

Cho nên lão không nhận ra Nho gia Thánh nhân.

Nhưng mà... cái hơi thở của bậc chí cường Trường Sinh Giả đỉnh phong này, lão tuyệt đối không bao giờ quên.

Loại hơi thở mạnh mẽ này cực kỳ giống với vị đã từng khiến kẻ ‘đời này chưa từng nếm mùi thất bại’ như lão phải nếm trải dư vị của thất bại thảm hại.

Đó là hơi thở phát ra từ tồn tại vô địch đương thế, trấn áp chư thiên vạn giới!

Bụp ~ một phát, luồng sáng đó rơi xuống người lão.

Nhưng Hà Chỉ Ma Đế không cảm thấy một chút thương tổn nào, cũng không có bất kỳ cảm giác tác dụng phụ nào. 【Nhưng thế này mới là rắc rối nhất.】 Ma Đế nhíu mày.

Thứ không biết trước mới là đáng sợ nhất, năm đó lão cũng vì trúng phải một kỹ năng nhìn qua rất bình thường, đơn giản, cảm giác không đau không ngứa nên không để tâm, hăng hái tái chiến.

Nhưng cuối cùng, cái kỹ năng không đau không ngứa đó đã khiến lão hối hận cả đời.

Đòn tấn công của tồn tại ở đẳng cấp này, dù là một tiểu pháp thuật cũng không được xem nhẹ.

Ma Đế bắt đầu dùng ý niệm quét qua cơ thể mình.

Đúng lúc này, trên lối thông đạo do một trăm linh tám cột Ma Thần

Trụ kết hợp sau lưng lão đột nhiên vang lên một tiếng nổ lớn.

Ma Đế: “???” Ầm ~~ Phân thân của Bạch tiền bối chém ra nhát ‘Đao Kiếm Hợp Nhất’, sau khi tiêu diệt Minh Phượng thì biến mất.

Nhưng giờ đây, nó lại đột ngột hiện ra, chém thẳng vào Ma Thần Trụ.

Đây lại là thao tác gì thế này?

Không có dao động không gian mà đột nhiên lại xuất hiện.

Thật sự là không thèm giảng đạo lý nữa rồi phải không?

Ở phía xa, phân thân Bạch tiền bối khẽ cụp mắt: “Mệt chết mất thôi.” Nhát chém đao kiếm hợp nhất vừa rồi anh còn đính kèm thêm kỹ năng ‘Dạo Bước Siêu Thời Không’ của Cự Quy Tai Nạn.

Sau khi nhát chém diệt sạch Minh Phượng thì liền tiến vào trạng thái ‘Dạo Bước Siêu Thời Không’.

Trạng thái này đến cả Chúa tể Cửu U cũng không thể cảm nhận được, một khả năng thần kỳ biến mất không tiếng động, khi xuất hiện lại cũng chẳng có chút dao động không gian nào.

Thế rồi, một trăm linh tám cây Ma Thần Trụ bị nổ tơi bời một phen.

Nếu Ma Thần Trụ không đủ cứng cáp thì xong đời rồi.

Ma Đế cảm thấy mệt mỏi quá.

Lão lại một lần nữa liếc nhìn bóng hình tuấn mỹ với mái tóc dài ngang lưng ở phía xa...

Chương 1965

cái tên này rốt cuộc có lai lịch thế nào?

Trong lòng Ma Đế có một dự cảm.

Nam tử tuấn mỹ này mới chính là đối thủ lớn nhất của lão.

Sự hiện diện của hắn rất có khả năng sẽ phá hoại đại kế vạn năm của lão.

Khi lão nhìn chằm chằm vào bóng hình tuấn mỹ đó, trong não tự nhiên hiện lên thánh hiệu của đối phương. 【Bạch Thánh】.

Cảm giác này chính là hiệu ứng 'Thiên hạ không ai không biết ngài'.

Đừng bảo ta Bạch Thánh này là Huyền Thánh cấp 8 mới thăng cấp đấy nhé?

Nếu Huyền Thánh cấp 8 ở hiện thế bây giờ mà ai cũng đỉnh thế này, thì lão còn mưu cầu đại kế vạn năm gì nữa, nằm chờ chết cho rồi.

Lão có một trực giác cực kỳ mạnh mẽ.

Phải tiêu diệt tên 'Bạch Thánh' này trước.

Trực giác này vô cùng mãnh liệt.

Với tồn tại ở cấp bậc như lão, thường rất ít khi có trực giác mạnh mẽ đến thế. 'Hà Chỉ Ma Đế' ra tay, trong tay lão hiện ra một ngọn trường thương, khóa chặt 'Bạch Thánh'.

Trường thương được phóng mạnh đi.

"Hết năng lượng rồi." Lúc này, phân thân Bạch tiền bối đột ngột nói.

Xích Tiêu Kiếm: “?” “Không trụ nổi nữa, mệt quá, phải về thôi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, phân thân biến mất vào hư không.

Chỉ còn lại Xích Tiêu Kiếm cô đơn lơ lửng giữa trời.

Ngọn trường thương do Hà Chỉ Ma Đế toàn lực phóng ra đột ngột mất mục tiêu, khựng lại giữa không trung một lát.

Sau đó, trường thương lại bùng phát mạnh mẽ, lao thẳng về phía vị trí của nhóm Tống Thư Hàng.

Cái tên ‘Bạch Thánh’ kia biến mất một cách thần bí, nhưng đám Tống Thư Hàng vẫn còn đó.

Lão đã phóng thương ra thì nhất định phải thấy máu mới chịu thu về.

“Thư Hàng tiên sinh, ngọn thương này cứ giao cho ta!

Ngươi chỉ việc tấn công thôi.” Tiên tử Côn Na nói.

Cô lại một lần nữa toàn lực điều động sức mạnh ý chí Long Lạc, ngưng tụ ra hào quang vàng rực rỡ.

Xích Tiêu Kiếm cũng gọi lớn: “Thư Hàng, dùng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao đi.” “Nhân Quả Đao!” Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng vung thanh quỷ đầu đao nhân quả trong tay... chính là thanh đại đao được biến đổi từ nửa khúc ‘Trường Thương Nhân Quả’.

Đại đao vung lên, nặng nề và đầy uy lực.

Theo nhát đao nhân quả đưa ra, bảy viên tiểu kim đan của Tống Thư Hàng sáng rực lên.

Từng sợi dây nhân quả mọc ra từ sau lưng cậu.

Sợi thứ nhất kết nối với Bạch tiền bối.

Sợi thứ hai là Bạch tiền bối Two.

Sợi thứ ba là hình bóng hư ảo của Thánh nhân, cuối cùng lại biến thành mắt của Thánh nhân.

Sợi thứ tư kết nối với Sở các chủ Two và đầu của Sở các chủ.

Sợi thứ năm lướt qua Thiên Đế, kết nối với một tồn tại bí ẩn.

Sợi thứ sáu bẻ lái một vòng, kết nối với một con rồng vằn đang bò trên cột trụ.

Sợi thứ bảy vươn tới người tiên tử Côn Na bên cạnh.

Tống Thư Hàng mới chỉ vừa nhập môn 'Nhân Quả Đao', miễn cưỡng mới thi triển được môn đao pháp cường đại này.

Nhưng thanh quỷ đầu đao trong tay cậu hiện giờ lai lịch không hề tầm thường, thanh đao này vốn là thần binh Trường Thương Nhân Quả do ý chí hỗn độn Cổ U ngưng tụ từ quy tắc mà thành.

Chỉ cần dùng phương pháp chính xác để dẫn dắt là có thể sử dụng một lần sức mạnh nhân quả.

Đao pháp 《Nhân Quả Đao》 mà tiền bối Xích Tiêu Kiếm suy tính ra chính là tư thế dẫn dắt chính xác nhất.

Nhờ đó, Tống Thư Hàng đã thành công dẫn dắt được sức mạnh nhân quả ẩn chứa trong thanh quỷ đầu đao.

Lại bởi vì bảy viên tiểu kim đan trong cơ thể cậu kết nối với bảy hệ đại lão, nhát đao này thế mà kéo cả những đại lão có quan hệ mật thiết với Tống Thư Hàng ra.

Chính Tống Thư Hàng cũng bị hiệu quả của nhát đao này làm cho giật mình. 【Cái này chẳng lẽ là mượn một phần sức mạnh của tất cả các tiền bối có dây nhân quả kết nối sao?

Nếu đúng thế thì đây nào phải là Nhân Quả Đao, đây là đao pháp ‘đánh không lại thì gọi phụ huynh’ rồi!】Nhát đao này bổ xuống, chư thiên vạn giới có ai đỡ nổi không?

Điều đáng tiếc duy nhất là... thanh quỷ đầu đao do Trường Thương Nhân Quả biến thành chỉ dùng được một lần duy nhất.

Lần này sướng xong, lần sau muốn chém ra một đao thế này không biết phải chờ đến cảnh giới nào nữa.【Mặc kệ đi, đã chém nhát đao này ra rồi thì phải chém cho thật đã.】Nghĩ đến đây, thanh đao trong tay Tống Thư Hàng mạnh mẽ chém xuống.

Bảy viên tiểu kim đan điên cuồng cộng hưởng.

Tiểu kim đan thứ nhất ‘Bá Đao’: “Thánh Thành, vĩnh không đắm chìm!” Thải yêu đan ‘Bá Tống’: “Thánh Kiếm, thế giới chung yên.” Toản cầu công đức ‘Bá Nho’: “Thánh nhân, hữu giáo vô loại.” Huyết ma hạt nhân ‘Bá Ma’: “Thánh huyết, vô hạn lời nguyền.” Lò phản ứng hạt nhân ‘Bá Bá’: “Thánh hạch, ngôi sao hủy diệt.” Cổ vu thần huyết ‘Bá Vu’: “Thánh tế, chư thiên vạn giới.” Cổ u long phách ‘Bá Long’: “Thánh long, triệu hoán Long Lạc.” Thế rồi...

Cậu tiến vào giai đoạn tụ lực.

Tống Thư Hàng: “???” Hơn nữa thời gian tụ lực này có vẻ hơi lâu.

Nói đơn giản là trong thời gian này đủ để kẻ địch chém Tống Thư Hàng thành trăm mảnh với đủ loại tư thế rồi.

Cảnh tượng Tống Thư Hàng đẹp trai vung đao, kẻ địch tan rã mà cậu tưởng tượng hoàn toàn không xảy ra.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Trong mắt nó, Tống Thư Hàng vung đao được nửa chừng thì khựng lại, mãi không chịu chém xuống, làm nó sốt ruột phát điên.

Ầm ~~~ Ở đằng xa, ngọn đại thương tất sát của Ma Đế đã ập tới.

Đại thương đi tới đâu, không gian bắt đầu sụp đổ đến đó.

Tiên tử Côn Na điên cuồng ngưng tụ hào quang vàng rực, bắn vào ngọn đại thương.

Đại thương dũng mãnh không thể cản phá, còn tiên tử Côn Na có cả 'Thế giới Hắc Long' ủng hộ, đang khổ sở chống đỡ.

Ngoài ra, khi đối mặt với tiên tử Côn Na, Ma Đế dường như có chút kiêng kỵ, lực đạo ngọn thương có phần thu lại, lão dường như chưa thể trực tiếp giết chết Côn Na.

Hai luồng sức mạnh giằng co, duy trì một thế cân bằng vi diệu.

Tạo Hóa tiên tử lại ngưng tụ 'chữ Nho', nhưng lần này cô không tấn công mà dùng chữ Nho bọc lấy người tiên tử Côn Na, gia trì cho cô để cô có thể trụ lại lâu hơn.

Công Đức Xà mỹ nhân bảo vệ Tống Thư Hàng, dựng lên một 'hình chiếu Điện Công Đức', tránh để Tống Thư Hàng bị quấy rầy trong thời gian tụ lực kỹ năng dài dằng dặc.

Xích Tiêu Kiếm lượn lờ quanh người Tống Thư Hàng, đề phòng bất trắc.

Cùng lúc đó.

Dây nhân quả đầu tiên của 《Nhân Quả Đao》 kết nối với Bạch tiền bối đã phản hồi trước tiên, một luồng sức mạnh từ chỗ anh truyền tới, tăng thêm hiệu ứng 'Dạo Bước Siêu Thời Không' cho nhát đao này của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối hiện giờ đang ở thế giới Thiên Kiếp 8 tấn 9 mà vẫn có thể tranh thủ lúc bận rộn để giúp Tống Thư Hàng một tay.

Bạch tiền bối Two theo sát phía sau, một đạo quy tắc tam hợp nhất 'phá hoại, hủy diệt, chung kết' hòa vào nhát đao của Tống Thư Hàng, đây là mấy đạo sức mạnh bạo lực nhất trong quy tắc ‘Chúa tể Cửu U’.

Sau khi truyền sức mạnh tới, Bạch tiền bối Two còn để lại lời nhắn: 【Đánh cho ta, đánh cho thật mạnh vào!

Ngoài ra nhóc tự chú ý an toàn đi, ý chí hỗn độn Cổ U có vẻ không trụ nổi nữa rồi, chắc sắp bị đánh nát tạm thời.】 Ma Đế đã lôi hết Thiên Phạt cường hóa vào ‘thế giới Cổ U’ để đánh nát ý chí hỗn độn Cổ U thêm một lần nữa.

Ý chí hỗn độn Cổ U không thể bị tiêu diệt triệt để, chỉ cần thế giới Cổ U còn đó, dù ý chí hỗn độn bị đánh nát thì sau một thời gian dài nó cũng sẽ ngưng tụ lại thôi.

Tiếp theo đó, sợi dây nhân quả đứt đoạn của ‘Thánh nhân’ cũng truyền tới phản hồi.

Tống Thư Hàng vốn tưởng sợi dây nhân quả này hỏng rồi, mình sẽ không nhận được trợ lực gì.

Nhưng không ngờ nó vẫn có tác dụng.

Mắt trái Tống Thư Hàng nóng rực lên, nhãn cầu tăng nhiệt như muốn nổ tung.

Đồng thời, con mắt của Nho gia Thánh nhân này phản hồi một lượng thông tin khổng lồ cho Tống Thư Hàng.

Mắt Thánh nhân khóa chặt Ma Đế ở đằng xa, gửi vô số dữ liệu vào não Tống Thư Hàng.

Những dữ liệu này chỉ dẫn cho Tống Thư Hàng lát nữa vung đao phải chém vào đâu, dùng tư thế nào chém mới thốn nhất.

Thậm chí trong đống dữ liệu này còn bao gồm cả dữ liệu ‘Dạo Bước Siêu Thời Không’ của Bạch tiền bối + dữ liệu ‘quy tắc bạo lực tam hợp nhất’ của Bạch Two!

Đây chính là kinh nghiệm chiến đấu quý báu của Thánh nhân, dẫn dắt Tống Thư Hàng chiến đấu.

Tiếp theo, phản hồi từ hai vị Sở các chủ đồng thời truyền tới người Tống Thư Hàng.

Sức mạnh họ gửi tới có chút nằm ngoài dự đoán của cậu.

Thứ họ truyền qua không phải là sức mạnh Trường Sinh Đại Đạo của bản thân, thậm chí cũng chẳng liên quan gì mấy đến hệ thống sức mạnh của ‘Bích Thủy Các’.

Sức mạnh của hai vị Sở các chủ một chính một phụ, một sinh một tử, ngưng tụ thành hai cây đại thụ chọc trời sau lưng Tống Thư Hàng.

Nhưng đôi cây sinh tử này chỉ là một ‘lối thông đạo’, một luồng sức mạnh khác thần bí vô cùng từ lối thông đạo đó rơi xuống người Tống Thư Hàng, gia trì lên ‘Nhân Quả Đao’.

Đó là một đạo đao ý, đao ý bá đạo đến cực điểm.

Thiên hạ địa hạ, duy ngã độc tôn.

Đạo đao ý này hoàn toàn không khớp với tính cách của hai vị Sở các chủ.

Sợi dây nhân quả tiếp theo là Thiên Đế. 【Tích ~ Thiên Đế đã truyền cho ngươi 10 giây công lực, kèm lời nhắn: Tống tiền bối, ngài thế mà lại cầu cứu ta, thật là bất ngờ quá đi.

Tới đây, nhận lấy sức mạnh của ta nào, Tống tiền bối!】 Tống Thư Hàng: “...” Thật ra nói thật lòng, nếu được chọn, Tống Thư Hàng chẳng muốn dính dáng gì đến sức mạnh của Thiên Đế, cứ cảm giác là một cái hố to.

Chương 1966

Thiên Đế đem sức mạnh của mình cho Tống Thư Hàng mượn, hơn nữa cô ta tỏ ra vô cùng hào phóng, vừa ra tay đã cho ngay ‘Sức Mạnh Quang Âm’, chính là sức mạnh cốt lõi nhất, là căn cơ của ‘Trường Sinh Chi Đạo Thiên Đình’ của cô ta.

Sức mạnh thời gian này truyền vào《Nhân Quả Đao》, đúng thực là quang âm tựa đao, đao đao giục người già!

Sau đó đến lượt đại lão rồng vằn.

Đại lão rồng vằn vẫn quấn quýt trên cột trụ làm phù điêu.

“Mượn sức mạnh của ta à?

Xấu quá, từ chối.” Đại lão rồng vằn đáp.

Vừa dứt lời, điểm nút thuộc về ‘Trình Lâm’ trên dây nhân quả khẽ sáng lên rồi vụt tắt.

Ngay sau đó, vô số loại sức mạnh trên người đại lão rồng vằn xoay tròn như một bàn xoay lớn.

Cuối cùng, một loại ngẫu nhiên được chọn ra và gia trì lên người Tống Thư Hàng.

Đại lão rồng vằn: “...” Lúc này lão còn nói được gì nữa chứ?

Sức mạnh của đại lão rồng vằn rơi vào đao của Tống Thư Hàng, nhưng lại tác động lên cơ thể cậu.

Đây là một loại vu thuật mang tên ‘Huyết Tế’, kèm theo một phần sức mạnh của đại lão rồng vằn.

Đại lão rồng vằn nắm giữ số lượng pháp thuật khổng lồ, lão cực kỳ có thiên phú trong việc nghiên cứu.

Thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, phòng tối Thiên Đạo, Kim Liên Nho gia và Hắc Liên Cửu U, v.v...

đều là do lão nghiên cứu ra.

Lão cũng có nhúng tay vào ‘vu thuật’.

Mà vu thuật ‘Huyết Tế’ này là thông qua việc hiến tế máu tươi của bản thân để đổi lấy sự bùng nổ nhục thân cực kỳ kinh khủng trong thời gian ngắn. 【Trùng hợp vậy sao?】 Khi cảm nhận được loại sức mạnh này, Tống Thư Hàng thầm chấn động.

Bởi vì đồ án quét ra từ mã QR kim đan trên viên tiểu kim đan thứ sáu ‘Cổ Vu Thần Huyết’ chính là hình ảnh tế đàn cổ vu và một nam tử nhỏ máu hiến tế.

Vu thuật Huyết Tế được kích hoạt.

Sức mạnh của đại lão rồng vằn kích thích Tống Thư Hàng, bắt đầu dẫn dắt vu thuật Huyết Tế.

Đồ án tiểu kim đan của Tống Thư Hàng dường như nhận được sự cộng hưởng, tiếp nhận vu thuật ‘Huyết Tế’ này.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy hơn một nửa máu tươi trong cơ thể mình sôi trào, bị chuyển hóa thành tế phẩm.

Đột ngột mất đi hơn nửa lượng máu, mặt Tống Thư Hàng trắng bệch nhưng không hề suy yếu.

Ngược lại, một sức mạnh kinh người bùng nổ liên tục từ trong cơ thể cậu.

Sức mạnh đại lão rồng vằn + đồ án kim đan + vu thuật Huyết Tế.

Sức mạnh nhục thân của Tống Thư Hàng được đẩy lên tới cực hạn.

Trên đỉnh đầu cậu, một con Thánh Viên khổng lồ hiện ra đầu tiên, tay nâng kinh thư, lần này trên người nó thậm chí còn khoác thêm một chiếc áo Nho sĩ.

Phía sau con Thánh Viên đó là hơn hai ngàn con Thánh Viên nhỏ hơn xếp thành phương trận chỉnh tề.

Chúng cũng khoác áo Nho sĩ, tay nâng kinh thư.

Thánh Viên khắp núi đồi phát ra âm thanh bằng 'ngôn ngữ viễn cổ' trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, như đang ngâm đọc nội dung trong kinh thư.

Tuy nhiên, chỉ cần là người hiểu được ngôn ngữ viễn cổ thì sẽ nghe ra được từ mà đám Thánh Viên Nho gia này niệm thực ra chỉ có một từ duy nhất: 666, 666...

Dây nhân quả cuối cùng kết nối với ý chí Long Lạc, tiên tử Côn Na.

Ý chí Long Lạc mà Côn Na đại diện hiện giờ không thể giúp ích gì nhiều cho Tống Thư Hàng, vì cô đang toàn lực đối phó với ngọn đại thương kia.

Ngoài ra, nguồn gốc 'Long Lạc' của cô hiện giờ đều đang ở trạng thái phong tỏa.

Nếu không cô có thể cung cấp sức mạnh vô tận cho Tống Thư Hàng.

Thứ duy nhất cô có thể cung cấp cho Tống Thư Hàng chính là tinh thần lực.

Cô trực tiếp gắn tinh thần Long Lạc vào người Tống Thư Hàng. 'Mắt Thánh nhân' vốn đang nóng rực của Tống Thư Hàng lập tức hạ nhiệt.

Đống dữ liệu chiến đấu khổng lồ truyền từ mắt Thánh nhân vốn khiến não Tống Thư Hàng sắp nổ tung, giờ đây có ‘tinh thần lực Long Lạc’ hỗ trợ bên ngoài, đống dữ liệu đó bỗng chốc trở nên rõ ràng.

Sức mạnh nhục thân khổng lồ, tinh thần ý chí Long Lạc hỗ trợ, sự hỗ trợ chiến đấu từ mắt Nho gia Thánh nhân, sức mạnh quang âm của Thiên Đế, đao ý bá đạo từ hai vị Sở các chủ, quy tắc bạo lực tam hợp nhất của Bạch tiền bối Two, và phương thức tấn công ‘thiên phú Dạo Bước Siêu Thời Không’ của Bạch tiền bối. 《Nhân Quả Đao》 cuối cùng cũng tụ lực hoàn thành.

Nhát đao này quá đỗi khủng khiếp, ở trạng thái bình thường, e rằng Tống Thư Hàng chưa kịp chém ra thì cơ thể đã sụp đổ vì không chịu nổi sức mạnh rồi.

Còn bây giờ, hơn hai ngàn con Thánh Viên đã cường hóa thể chất cho cậu, giúp cậu có thể chém ra nhát đao này một cách hoàn mỹ.

Hà Chỉ Ma Đế, nếm nhát đao này của ta đi!

Tống Thư Hàng dùng cả hai tay nắm chặt quỷ đầu đao, cố nén ham muốn gào thét trong lòng, không được lãng phí hiệu ứng ‘Dạo Bước Siêu Thời Không’ mà Bạch tiền bối đã thêm vào!

Ngay khoảnh khắc trước khi Tống Thư Hàng tụ lực xong.

Hà Chỉ Ma Đế đột nhiên cười cuồng loạn: “Hahahahaha ~ Thành công rồi, thành công rồi!” Đại kế vạn năm của ta hôm nay cuối cùng đã thành công.

Ở thế giới Cổ U.

Tập hợp thể ý chí hỗn độn Cổ U, dưới sự trấn áp của vài phân thân của Hà Chỉ Ma Đế cộng với sức mạnh Thiên Phạt dội xuống, đã bị đánh tan xác!

Một phân thân của ‘Hà Chỉ Ma Đế’ sở hữu sức mạnh khắc chế ‘ý chí hỗn độn Cổ U’.

Ma Thần Trụ trong tay phân thân đó có thể khiến hình thể của ý chí hỗn độn bị định thân trong vài giây.

Phối hợp với sức mạnh Thiên Phạt, cuối cùng lão đã đánh nát hoàn toàn ý chí hỗn độn Cổ U.

Sức mạnh Thiên Phạt cuối cùng cũng tan biến.

Về lý thuyết, ý chí hỗn độn Cổ U dù bị đánh nát thì sau một thời gian dài vẫn có thể ngưng tụ lại và hồi sinh.

Hà Chỉ Ma Đế đã chuẩn bị từ lâu.

Lão bố trí những Ma Thần Trụ đặc biệt ở ‘thế giới Cổ U’, đồng thời ném vào biển tà năng của thế giới Cổ U, phối hợp với hành động của phân thân đó.

Nhân lúc ý chí hỗn độn Cổ U bị đánh nát, phân thân của lão đã tạm thời chiếm được quyền kiểm soát ‘thế giới Cổ U’.

Quyền kiểm soát này chỉ là tạm thời, khi ý chí hỗn độn phục hồi thì quyền kiểm soát sẽ bị thu hồi.

Nhưng thứ Ma Đế cần chính là khoảng thời gian chênh lệch này.

Sau khi chiếm được quyền kiểm soát ‘thế giới Cổ U’, bản thể của lão ở thế giới Hắc Long cuối cùng cũng có thể muốn làm gì thì làm.

“Long Lạc, từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ thuộc về ta!” Hà Chỉ Ma Đế nói.

Tiên tử Côn Na nghiến răng: “Ngươi không phải kiểu người ta thích.” Cô vung tay một cái, hào quang vàng rực trong tay bùng nổ, đánh bay ngọn đại thương kia về.

Đúng lúc này, bóng dáng Ma Đế đột nhiên dịch chuyển xuyên không gian, xuất hiện ngay cạnh tiên tử Côn Na.

Sau đó, lão đưa tay vồ lấy cô.

Tiên tử Côn Na định né tránh, nhưng một cây Ma Thần Trụ hình cái côn sau lưng Ma Đế khẽ lóe lên, Côn Na cũng giống như 'ý chí hỗn độn Cổ U' ban nãy, bị định thân trong sát na, không thể cử động.

Ma Đế vạn năm qua đã nghiên cứu ra Ma Thần Trụ khắc chế ý chí hỗn độn Cổ U, dĩ nhiên cũng không quên làm thêm một cây khắc chế ý chí Long Lạc.

Lão tóm lấy tiên tử Côn Na, sau đó... nuốt chửng cô trong một nốt nhạc.

Bản thể Ma Đế lúc này không còn hình người.

Chân thân của lão cao tới mười mét, hiện ra hình tượng Ma Thần.

Hôm nay Ma Đế rất vui.

Sau khi nuốt Côn Na, ý chí của lão ngự trị trên cả thế giới Hắc Long và thế giới Cổ U.

Cả hai thế giới đều trở thành vật sở hữu của lão.

Khoảnh khắc này lão đã chạm tới cơ hội tiếp xúc với khái niệm 'Bất Hủ'.

Tiếp theo, đã đến lúc thuận tay bóp chết cái tên Bá Tống cấn tay kia rồi.

Ma Đế quay người lại, nhìn về phía Bá Tống.

Đúng lúc Tống Thư Hàng tung nhát đao cực mạnh.

Khắc sau, lưng của Ma Đế trúng một nhát đao rực rỡ.

Ma Đế: "???" Đứa nào to gan thế, mẹ kiếp dám đâm lén sau lưng ta...

Lại là tên Bạch Thánh kia à?

Ma Đế gầm lên: “Ta hiện tại là chúa tể của cả Hắc Long thế giới lẫn Cổ U thế giới, được pháp tắc của hai thế giới gia trì...

Ngươi tưởng rằng loại tập kích không thèm nói lý này còn có thể đả thương được ta sao?” Nhưng lão còn chưa dứt lời, đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến một cơn đau kịch liệt.

Nhát đao rực rỡ kia phảng phất như có mắt, chém ngay vào vị trí yếu ớt nhất, chí mạng nhất của lão.

Hộ thể Ma Thần Trụ, Ma Thần chi thể, Vạn Ma Hộ Giáp, Hộ thể ma diễm, Hộ thể pháp tắc...

Tổng cộng sáu trăm loại phòng ngự cường hãn đều bị một đao chém tan.

Nhát đao này, dường như còn hiểu rõ điểm yếu của Ma Đế hơn cả chính bản thân lão.

Man lực trên đao khủng bố vô cùng, tựa như sức mạnh của diệt thế man thú, thấp thoáng đâu đó như có hơn hai ngàn con viễn cổ thánh viên man lực vô song đang gia trì toàn bộ sức mạnh vào nhát đao này!

Đao quang chém lên nhục thân lão, mang theo một đạo đao ý bá đạo vô cùng xé toạc cơ thể lão.

Đao ý bá đạo kia mang theo khí thế duy ngã độc tôn...

Đây chính là đao ý được chém ra từ một tôn tồn tại tiếp cận mức ‘vô địch đương thế’.

Khoảnh khắc đao khí nhập thể, liền có một loại ‘thời gian chi lực’ xâm thực vào.

Thời gian chi lực chính là sức mạnh huyền bí khó lĩnh ngộ nhất trong chư thiên vạn giới.

Một khi nắm giữ được huyền bí của thời gian, hầu như có thể đạt đến cảnh giới vô địch cùng cấp.

Chương 1967

Mà đạo thời gian chi lực này cực kỳ bá đạo.

Nhục thân Trường Sinh Giả của Ma Đế cũng không chống đỡ nổi sự xâm thực của nó, phần vết thương bị lão hóa với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tuế nguyệt như đao, từng đao giục người già!

Nhưng điều đáng sợ nhất vẫn chưa phải là tuế nguyệt đao khí, mà là một đạo chí cường pháp tắc chi lực ẩn chứa trong nhát đao kia.

Phá hoại, hủy diệt, chung kết – tam hợp nhất, ba loại pháp tắc bạo lực thuần túy, hoàn toàn là sức mạnh pháp tắc sinh ra vì sự diệt vong.

Hơn nữa đẳng cấp của pháp tắc chi lực này khủng bố vô cùng, đã vượt qua cực hạn mà một 'tu sĩ' có thể nắm giữ.

Đạo pháp tắc tam hợp nhất này theo đao ý chém vào trong cơ thể lão, điên cuồng phá hoại nhục thân, khiến kết cấu cơ thể lão sụp đổ.

Thậm chí, ba đạo pháp tắc này còn xuyên qua nhục thân chém thẳng vào trong 'hư không', dẫn theo hủy diệt chi lực nhắm vào bản mệnh tinh thần mà Ma Đế ngưng tụ trong hư không.

Cạn tàu ráo máng!

Thân thể khổng lồ của Ma Đế đổ rầm xuống đất, lão thậm chí còn không đứng vững nổi.

Ma huyết phun trào từ sau lưng lão, vương vãi trên mặt đất.

Mặt đất bị ma huyết ăn mòn, hóa thành tuyệt địa...

Nếu cứ tiếp tục như vậy, nơi ma huyết rơi xuống này sẽ trở thành khu cấm địa cho sinh linh.

Một đao, trọng thương tàn huyết, khiến nhục thân Ma Đế rơi vào trạng thái hấp hối.

Nếu cứ tiếp tục như thế, thậm chí đến bản nguyên Trường Sinh Giả của Ma Đế cũng sẽ bị tổn hại.

Vết thương trên lưng không đáng kể, nhưng bên trong cơ thể lão lại đang bị tuế nguyệt, pháp tắc bạo lực tam hợp nhất và đao ý bá đạo liên tục tàn phá.

Giống như một con dao cắm vào trong quả dưa hấu, tuy bên ngoài chỉ để lại một lỗ nhỏ, nhưng con dao bên trong lại không ngừng khuấy đảo, băm nát ruột dưa thành nước.

Cơn đau kịch liệt từng đợt từng đợt xông thẳng vào thần kinh Ma Đế.

Loại thống khổ mức độ này, Ma Đế đã rất lâu rồi không được nếm trải.

Trường Sinh Giả đã không còn khái niệm tuổi thọ, lão thậm chí suýt nữa đã quên mất dư vị của ‘thống khổ’.

“A!” Ma Đế điên cuồng điều động toàn bộ sức mạnh của mình để áp chế thời gian đao khí và sự phá hoại của pháp tắc tam hợp nhất trong cơ thể.

Long Lạc!

Hiện tại ‘ý chí Long Lạc’ đã bị lão thôn phệ, cũng giống như ‘ý chí Cổ U’ vậy, nếu lão không áp dụng biện pháp thì ý chí Long Lạc sẽ lại ngưng tụ và ra đời trong tương lai.

Nhưng ít nhất là lúc này, ý chí Long Lạc đã bị lão nuốt mất, lão chúa tể Long Lạc, nắm giữ mọi quyền hạn khống chế.

“Ma lực trong Long Lạc, toàn bộ dồn hết qua đây cho ta.” Ma Đế điều động sức mạnh Long Lạc, mưu toan dùng nó để áp chế thương thế trong người.

Đồng thời, lão cũng điều động cả sức mạnh của ‘Cổ U thế giới’.

Lúc này Ma Đế cũng chẳng màng đến việc sức mạnh Cổ U và sức mạnh Long Lạc xung đột với nhau nữa, cứ áp chế thương thế trong người trước rồi tính sau.

Bên kia, Tống Thư Hàng sau khi chém ra nhát đao mạnh nhất từ trước đến nay cũng yếu ớt ngã ngửa ra sau, sắc mặt trắng bệch.

Trên đỉnh đầu cậu, hơn hai ngàn con thánh viên tan biến, sức mạnh cường đại do huyết tế mang lại cũng tiêu tán.

Huyết tế khiến cậu mất đi hơn một nửa lượng máu, hơn nữa phần máu ‘thánh tế’ mất đi này trong thời gian ngắn không thể bổ sung bằng đan dược hay pháp thuật được, trạng thái suy yếu sẽ còn kéo dài rất lâu.

Đồng thời, mắt trái – con mắt của Thánh nhân cũng bốc khói trắng, suýt nữa nướng chín cả hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Thấy Tống Thư Hàng sắp ngã, tiên tử @#%× từ phía sau nhẹ nhàng đỡ lấy cậu, ôm vào lòng.

Trong tay Tống Thư Hàng, thanh Quỷ Đầu Đao do ‘Nhân Quả Thương’ hóa thành chậm rãi tan đi, hóa thành các hạt nhỏ rồi biến mất.

Đau lòng quá, bảo vật tuyệt diệu thế này mà chỉ được dùng có một lần.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng yếu ớt nói.

Lần này tiên tử @#%× không nghịch ngợm nữa, cô chỉ dịu dàng đỡ lấy cậu.

Tạo Hóa tiên tử đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, cô cũng hiếm khi không ca hát mà đưa bàn tay nhỏ nhắn ra ấn lên hốc mắt Tống Thư Hàng, lấy con mắt Thánh nhân đỏ rực ra, rồi lắp lại nhãn cầu cũ của cậu vào.

“Đợi đã...

Tạo Hóa tiên tử đợi đã, mắt của mình bây giờ mà lắp vào luôn thì...

A a a, muộn rồi.” Tống Thư Hàng cảm thấy nhãn cầu của mình vừa lắp vào đã như bị ném vào vạc dầu sôi, nháy mắt đã chín luôn, mắt trái một mảnh đen kịt, chẳng nhìn thấy gì cả.

Con mắt này không phế luôn đấy chứ?

“Đậu xanh!” Lúc này, Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh mới định thần lại, phát ra tiếng cảm thán.

Uy lực của nhát đao vừa rồi quá mức đáng sợ.

Không chỉ ở phương diện phá hoại, mà đáng sợ hơn là thương tổn cấp độ pháp tắc trên đó.

Tống Thư Hàng yếu ớt hỏi: “Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, cô Kunna long đồng còn cứu ra được không?” Cô Kunna bị Ma Đế nuốt chửng rồi, nhưng chắc là chưa chết, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được sợi dây nhân quả giữa mình và cô ấy vẫn chưa đứt.

“Để ta đi xem thử.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói. [Tích~ ‘Hà Chỉ Ma Đế’ đang lợi dụng quyền hạn, cưỡng chế rút toàn bộ ma lực của Long Lạc.

Quản trị viên Bá Tống, có tiến hành ngăn chặn hành vi của ‘Hà Chỉ Ma Đế’ hay không?

Có / Không?] Tống Thư Hàng: “Ơ?” Còn có chức năng này nữa

hả?

Ma Đế vẫn chưa chết, đại lão Trường Sinh Giả quả nhiên cực kỳ khó giết.

“Cẩn thận, tiền bối Xích Tiêu Kiếm, Ma Đế đang rút sức mạnh Long Lạc để khôi phục.

Đừng qua đó vội, hộ pháp cho tôi trước đã.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu không do dự chọn ‘Có’.

Lúc này, tất nhiên là phải ngăn cản Ma Đế dùng quyền hạn rút ma lực Long Lạc để hồi phục rồi.

Phía đối diện, Ma Đế đang nằm đo ván trên đất điên cuồng rút ma lực Long Lạc để trị thương.

Triệt để chúa tể Long Lạc sướng thế đấy, sức mạnh Long Lạc mặc cho lão rút, muốn dùng thế nào thì dùng. [Đô đô~ Bá Tống sử dụng quyền hạn siêu cấp quản trị viên, hạn chế hành vi cưỡng chế rút sức mạnh Long Lạc của ngươi.

Đang bắt đầu hạn chế...] Ma Đế: “!!!” Trong nháy mắt, trong đầu Ma Đế hiện ra cả vạn câu chửi thề không trùng lặp, đủ mọi ngôn ngữ từ cổ chí kim, mọi phong cách của các thế giới.

Mỗi một câu chửi đều nhắm thẳng vào tên ‘Bá Tống’ kia.

Ma Đế hối hận nhất bây giờ chính là lúc trước vì lý do ‘giữ lại’ mà lão đã không chọn bóp chết con sâu bọ Bá Tống này cho rồi.

Lúc đó lão nên chẳng nói chẳng rằng, bóp chết tươi hắn mới phải.

Ngoài ra, ta bây giờ là người nắm quyền chúa tể Long Lạc cơ mà, dựa vào cái gì mà một quyền hạn siêu cấp quản trị viên lại có thể hạn chế được ta?!

Ma Đế vô cùng bực tức. [Đô đô~ Bá Tống hạn chế quyền hạn thất bại, quyền hạn không đủ.] Ma Đế: "..." Quyền hạn không đủ thì đừng có thông báo được không hả?

Ngoài ra, mau tước cái 'quyền hạn quản trị viên' của tên kia đi cho ta!

Phía Tống Thư Hàng. [Đô đô~ Siêu cấp quản trị viên Bá Tống, hạn chế thất bại.

Quyền hạn không đủ, không thể hạn chế đối phương cưỡng chế rút sức mạnh Long Lạc.

Có thay đổi mệnh lệnh thành 'giảm tốc độ lưu thông ma lực Long Lạc' để duy trì Long Lạc vận hành bình thường không?

Có / Không?] "Có có có, chắc chắn phải chọn Có." Tống Thư Hàng nghiến răng nói, không ổn rồi, Ma Đế đã lấy được quyền hạn cao nhất của Long Lạc sao? [Tích~ Giảm tốc độ lưu thông ma lực Long Lạc thành công, xin chọn cấp độ tốc độ lưu thông ma lực: Chậm nhất, chậm vừa, tốc độ bình thường, tốc độ nhanh, cực nhanh...] "Chậm nhất, có thể chậm bao nhiêu thì hạn chế bấy nhiêu cho tôi!" Tống Thư Hàng bổ sung thêm: "Tất cả vì sự vận hành cơ bản của Long Lạc." [Tích~ Chỉ thị đã được ban đạt.

Tốc độ lưu thông ma lực là 'chậm nhất'.] [Đô đô~ Hà Chỉ Ma Đế tiến hành tước đoạt quyền hạn quản trị viên của Bá Tống...] [Đô đô~ Tước đoạt thất bại.

Quyền hạn quản trị viên được cố định trong 20 ngày, trước khi hết hạn không thể tước đoạt.] "Tuyệt vời!" Tống Thư Hàng cười hớn hở.

Ma Đế tiếp tục chống chọi với thương thế trong người. [Tích~ Bá Tống sử dụng quyền hạn quản trị viên, tiến hành hạn chế tốc độ lưu thông ma lực Long Lạc, mức hạn chế là 'chậm nhất'.

Tất cả vì sự vận hành bình thường của Long Lạc.] [Đô đô~ Tước đoạt quyền hạn quản trị viên của Bá Tống thất bại, quyền hạn không thể bị tước đoạt trong vòng 20 ngày.] Ma Đế: “!!!” Đồ khốn.

Bá Tống giống như một cây gậy khuấy phân vậy, quyền hạn tuy không bằng lão, nhưng chỉ cần lão thao tác lên Long Lạc là cái gậy khuấy phân Bá Tống này lại thọc vào quấy một cái.

Quan trọng nhất là quyền hạn này trong vòng 20 ngày còn không thể tước đoạt được. ‘Đợi thương thế của ta đỡ hơn chút, ta sẽ làm thịt tên này.’ Ma Đế hận đến nghiến răng.

May mà ngoài Long Lạc ra, lão còn có ‘Cổ U thế giới’ có thể cung cấp sức mạnh nguồn nguồn bất tuyệt để trị thương.

Ngay khi Ma Đế chuẩn bị tăng cường rút sức mạnh từ Cổ U thế giới thì đột nhiên...

Sức mạnh của Cổ U thế giới cũng bắt đầu lưu động chậm lại.

Trong Cổ U thế giới, dường như có một vị ‘chúa tể’ khác xuất hiện, bắt đầu gây chuyện trong đó, nhân tiện khóa luôn nguồn cung cấp sức mạnh của lão.

Ma Đế: “???” Lại cái gì nữa đây trời?

Long Lạc đã có cái gậy khuấy phân Bá Tống, Cổ U thế giới lại có đứa nào nữa?

Nghĩ tới đây, ý thức của Ma Đế trực tiếp giáng lâm xuống Cổ U thế giới.

Lão hiện tại cũng được coi là chúa tể Cổ U, chỉ cần một ý niệm là có thể ‘nhìn’ thấu mọi ngóc ngách của nơi này.

Rất nhanh, lão đã tìm thấy vị ‘chúa tể’ kia, đối phương căn bản chẳng có ý định trốn tránh.

Một bóng người tuấn mỹ vô song xuất hiện trong cảm ứng ý thức của Ma Đế.

Bóng người đó tóc dài chấm lưng, mặc trường bào phiêu dật, ngồi trên một chiếc vương tọa.

Đôi mắt y như tinh tú, trên người tỏa ra một loại mị lực không lời nào tả xiết, mọi sự vật trong chư thiên vạn giới đứng trước mặt y đều trở nên lu mờ.

Lúc này, sức mạnh của toàn bộ Cổ U thế giới đều đang thần phục y.

Bạch Thánh?

Không, không đúng.

Chương 1968

Bạch Thánh không thể có sức mạnh kinh khủng thế này, vả lại khí chất cũng có chút khác biệt.

Trên vương tọa, bóng người giống hệt Bạch Thánh kia ngẩng đầu nhìn thẳng vào ý thức của lão.

Chỉ một ánh nhìn, ý thức của Ma Đế đã bị chấn động.

Đó là cái ác lớn nhất thế gian, là cực hạn của hủy diệt, là nguồn cơn của sát lục, là cội nguồn của mọi tội ác.

Trong đó còn ẩn chứa đòn tấn công ý thức khủng bố vô cùng.

Trên vương tọa, Bạch tiền bối Two mỉm cười nhàn nhạt, vừa xấu xa vừa đầy mị lực.

Đòn tấn công ý thức đi kèm trong cái nhìn này đã được anh chuẩn bị từ lâu, chỉ chờ đối phương tự mình dẫn xác tới thôi.

“Ta đã nói rồi, chỉ cần ngươi dám tới Cổ U thế giới, ta sẽ cho ngươi một phát nhớ đời.” Bạch tiền bối Two khẽ nói.

Đáng tiếc, đối phương chỉ có ý thức mò tới đây thôi.

Nếu là nhục thân trực tiếp tới Cổ U thế giới thì Bạch tiền bối Two còn chuẩn bị sẵn một món đại lễ mang giá trị kỷ niệm sâu sắc hơn nhiều.

“Tiếp theo, Cổ U thế giới này... là của ta!” Bạch tiền bối Two lớn tiếng tuyên bố.

Đừng có nói với anh chuyện địa bàn này vốn thuộc về ‘ý chí hỗn độn Cổ U’ hay gì đó, anh là chúa tể Cửu U, là nguồn cơn của vạn ác, đi cướp địa bàn của người khác không phải là chuyện hết sức bình thường sao?

Cùng lắm thì sau khi ý chí hỗn độn Cổ U khôi phục, anh sẽ phong cho nó làm 'chư hầu' gì đó.

Nói chung, địa bàn này anh lấy chắc rồi.

Thế nên trước khi chiếm địa bàn, anh phải thanh lý sạch sẽ mấy cái cột mà Ma Đế cắm ở Cổ U thế giới cùng với cái phân thân ẩn giấu của lão đã, tránh việc lúc đó lão lại nhảy ra phá đám.

Ý thức của Ma Đế bị Bạch tiền bối Two tấn công trực diện, cộng thêm năng lượng của Cổ U thế giới bị khóa chặt, Long Lạc lại có gậy khuấy phân Tống Thư Hàng đang quậy phá.

Ma Đế đang trọng thương lập tức có chút trụ không vững.

Lão động ý thức, triệu hồi phân thân của mình ở Cổ U thế giới về để hộ vệ bản thể.

Ngay sau đó, ý thức chính của lão rơi vào một trạng thái hôn mê kỳ quái.

Không gian dao động, phân thân Ma Đế xuyên không mà tới, vác bản thể đang trọng thương lên.

Phân thân Ma Đế liếc nhìn nhóm Tống Thư Hàng một cái, sau đó cùng bản thể biến mất tăm.

Ma Đế biến mất, Tống Thư Hàng cũng chẳng còn sức mà ngăn cản.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại nhận được một thông tin từ Long Lạc: [Tích, Hà Chỉ Ma Đế rơi vào trạng thái ngủ say.

Trong thời gian ngủ say, quyền hạn cao nhất tạm thời chuyển giao...] Cậu đã đạt được quyền hạn cao nhất của Long Lạc.

Tuy chỉ là tạm thời, trong 20 ngày.

Khi đạt được quyền hạn cao nhất của Long Lạc, đầu óc Tống Thư Hàng lập tức hoạt bát hẳn lên.

Trong lòng cậu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Lúc này, liệu mình có thể kết nối các tiền bối trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' vào Long Lạc không nhỉ?

Thậm chí không chỉ các tiền bối và đạo hữu trong nhóm, mà cả những đạo hữu có quan hệ tốt với mình, cùng với đệ tử, thú cưng Thông Nương, đều có thể thêm vào.

Chút tiện lợi nhỏ này đối với Long Lạc mà nói đương nhiên không thành vấn đề.

Sau khi ý tưởng hiện lên, Tống Thư Hàng gắng gượng thân thể suy yếu để thực hiện nó.

Ý tưởng táo bạo phải đi kèm với khả năng thực tiễn mạnh mẽ mới là đại lộ dẫn tới thành công, nếu không thì cũng chỉ là mơ mộng hão huyền!

Tống Thư Hàng chính là kiểu người có khả năng thực tiễn đặc biệt mạnh, nếu không thì năm đó cậu cũng đã chẳng dám bắt đầu nấu Thối Thể Dịch ngay sau khi tình cờ thấy đơn thuốc trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' và nhận được dược liệu do Vũ Nhu Tử gửi tới.

Sau này, từ khi gia nhập nhóm, khả năng thực tiễn này của cậu ngày càng xuất sắc.

Ý tưởng táo bạo vừa mới nảy sinh, tay cậu đã bắt đầu thao tác ngay.

Nhân lúc còn nắm giữ toàn bộ quyền hạn Long Lạc, cậu lấy cấu đồ Kim Đan Cổ U Long Phách [Thế Giới Được Kết Nối] của mình làm điểm liên kết, bảo Long Lạc để lại một cổng kết nối cho mạng lưới công đức.

Thông qua cổng này, Tống Thư Hàng có thể cho Long Lạc và mạng lưới công đức kết nối với nhau, tiến hành thông tin qua lại.

“Sau đó, lại nghĩ cách kéo các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 vào.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tuy nhiên, kéo các tiền bối vào bằng cách nào mới là vấn đề.

Các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 phần lớn đều chưa tiếp xúc với ‘mạng lưới công đức’, hơn nữa bây giờ họ cũng không ở Hắc Long thế giới, không thể tiếp xúc với Long Lạc được.

Làm sao để họ gia nhập vào quyền hạn Long Lạc đây?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, linh quang chợt lóe – cậu đặt mục tiêu vào mã QR trên cấu đồ Kim Đan của mình.

Điểm đột phá chính là nó.

“Bây giờ mình nắm giữ quyền hạn cao nhất của Long Lạc, vậy nên chỉ cần nghĩ cách kết hợp nó với hệ thống Long Lạc, biến nó thành ‘mã mời gia nhập Long Lạc’.

Sau đó gửi nó qua điện thoại cho các tiền bối trong nhóm, là có thể lợi dụng quyền hạn Long Lạc để kéo họ vào rồi.” Tống Thư Hàng xoa cằm suy tính.

Phương pháp này tính khả thi rất cao.

“Ta cảm thấy nhươi đang cấu tứ một chuyện rất nguy hiểm đấy, đừng có mà gây chuyện.” Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh lên tiếng.

Tống Thư Hàng cười đáp: “Cũng chẳng phải chuyện gì nguy hiểm đâu, tôi chỉ đang nghĩ cách lợi dụng quyền hạn Long Lạc một cách hợp lý để tạo phúc cho mọi người thôi.” Công Đức Xà Mỹ Nhân quấn đuôi lại, bế Tống Thư Hàng đặt lên đuôi của mình, sau đó chuyển sang một giọng nói không biết lấy từ đâu: “Lúc này, tôi có một ý tưởng táo bạo.” “Đối với ý tưởng táo bạo này của bạn~~ tôi có một đề nghị chưa chín chắn~~” Tạo Hóa tiên tử vội vàng phụ họa, việc tranh lời thoại thế này cô không thể thua hết lần này đến lần khác được.

Xích Tiêu Kiếm: “Hai vị tiên tử đừng quậy nữa.” Tạo Hóa tiên tử nghiêng đầu: “Quậy~ quậy~ thiết khắc dược?” Xích Tiêu Kiếm: “...” Đây đâu phải trò chơi nối chữ đâu, vả lại tiên tử hát sai rồi kìa!

“Tôi cảm thấy các bạn chú ý sai điểm rồi.” Từ xa, Chuột Hào lên tiếng, cuối cùng nó cũng tìm được cơ hội phát ngôn: “Chúng ta hiện giờ không phải nên chú ý vấn đề thiên kiếp sao?

Thiên phạt lúc nãy biến mất rồi, vậy theo lý thuyết thì thiên kiếp của chúng ta sắp tới rồi chứ?” Chuột Hào vừa dứt lời, ‘kiếp vân’ trên bầu trời lại bắt đầu ngưng tụ.

“Không rảnh lãng phí thời gian với các người.” Chuột Hào nhảy dựng lên, ôm quyền với Tống Thư Hàng: “Cáo từ, lần này đừng hòng kéo ta vào thiên kiếp của ngươi nữa.” Nó phải đi độ ma kiếp của chính mình cho tử tế, lần này Tống Thư Hàng mà còn hiện ra thông báo cầu cứu gì đó thì nó tuyệt đối sẽ chọn KHÔNG!

Nếu lần này còn bị cuốn vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng nữa, nó chính là đồ ngu nhất Cửu U!

Nói xong, Chuột Hào rút thanh đoản kiếm tăm xỉa răng của mình ra, ngự kiếm bay đi mất.

Tống Thư Hàng cũng không ngăn cản.

Dù sao thì Chuột Hào tự đi độ kiếp một mình vẫn an toàn hơn, nó là tà ma Cửu U, bị cuốn vào thiên kiếp thì thương tổn sẽ bị nhân đôi.

Nếu tự mình độ kiếp thì thiên kiếp của nó cũng chỉ là ma kiếp 4 tấn 5, nó hoàn toàn có thể gánh được.

“Lúc một mình độ kiếp nhớ chú ý an toàn nhé.

Ở đây là Hắc Long thế giới, tôi đang nắm quyền hạn Long Lạc, lúc đó tôi sẽ cố gắng hỗ trợ cho bạn từ phía Long Lạc.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Chuột Hào cũng đã gia nhập vào Long Lạc, khi độ kiếp cũng có thể nhận được sự gia trì từ Long Lạc.

Chuột Hào đang bay gấp gáp quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, gật gật đầu rồi lại nhanh chóng bay đi.

Quả nhiên, trạng thái ông chú của Bá Tống trông đặc biệt ôn nhu, ngay cả hình tượng cũng thay đổi theo.

Sự thay đổi của tuổi tác ngoại mạo cũng sẽ ảnh hưởng đến tính cách con người sao?

Chuột tà ma thầm suy tư trong lòng.

Chuột Hào đã thuận lợi rời đi.

Nhưng thiên kiếp của Lý Âm Trúc thì chỉ có thể buộc chung với Tống Thư Hàng.

Tiểu Âm Trúc không biết tại sao vẫn chưa tỉnh lại, vẫn đang trong trạng thái ngủ đông.

Nếu để cô bé tự mình độ kiếp thì chắc chắn là cầm chắc cái chết.

“Chỉ là thêm một cái thiên kiếp 4 tấn 5 của Âm Trúc thôi mà, mình nhất định sẽ gánh được.” Tống Thư Hàng tự nhủ.

“Trạng thái hiện giờ của cậu đi độ kiếp không vấn đề gì chứ?” Xích Tiêu Kiếm có chút lo lắng.

Tống Thư Hàng hiện giờ đang trong thời kỳ suy yếu do ‘huyết tế’, trạng thái này đừng nói là độ kiếp, ngay cả đứng cũng không đứng vững.

Nếu không có tiên tử @#%× đỡ lấy thì cậu đã ngã lăn ra đất từ lâu rồi.

“Tiền bối Xích Tiêu Kiếm không cần lo, thời gian hồi chiêu của Kim Hồn Tệ hồi sinh của tôi đã kết thúc mấy ngày trước rồi.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên.

“...” Chuôi kiếm của Xích Tiêu Kiếm chỉ thẳng lên trời, nó không biết phải tiếp lời Tống Thư Hàng thế nào nữa.

Tạo Hóa tiên tử: “Tống~~ cẩn thận~~” Cô và Tống Thư Hàng không phải là một thể, lúc độ kiếp không thể bị cuốn vào.

“Tiền bối Xích Tiêu Kiếm và tiên tử không cần lo, thiên kiếp sắp tới rồi, mọi người lui ra khu vực an toàn trước đi, tránh bị cuốn vào.” Tống Thư Hàng trấn định nói.

Tạo Hóa tiên tử gật đầu, cùng tiền bối Xích Tiêu Kiếm lùi lại thật xa, rời khỏi khu vực độ kiếp.

Trong tiếng sấm nổ đùng đoàng, thiên kiếp 5 tấn 6 của Tống Thư Hàng ngưng tụ thành hình.

Kiếp vân cuồn cuộn, tiếng sấm vang rền.

Tuy nhiên giống như lần thiên kiếp trước, uy lực tổng thể của thiên kiếp có phần suy giảm, nguyên nhân là do tác chiến xuyên thế giới.

Nhưng vì bên cạnh Tống Thư Hàng còn có Lý Âm Trúc nên uy lực thiên kiếp lại được tăng cường thêm một chút.

Ước tính tổng thể, đợt thiên kiếp 5 tấn 6 này chỉ mạnh hơn cấp độ 5 tấn 6 bình thường khoảng hai phần ba.

Hoàn toàn nằm trong phạm vi chịu đựng của Tống Thư Hàng.

“Tuyệt thật, Hắc Long thế giới này đúng là một bảo địa để độ

kiếp.

Chỉ riêng cái thuộc tính thiên kiếp bị suy yếu thôi cũng đủ hấp dẫn rồi.

Lần sau trong Nhóm Cửu Châu Số 1 có tiền bối nào muốn độ thiên kiếp dưới 8 phẩm, mình có thể giới thiệu mọi người đến Hắc Long thế giới.” Tống Thư Hàng nói.

Phía sau cậu, hai bộ pháp khí ‘Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ tự động vận hành.

Một bộ hóa thành ‘Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ’, tiếp tục bảo vệ Lý Âm Trúc và trang bị lên người Tống Thư Hàng.

Bộ còn lại hóa thành ‘Thánh Kiếm Chung Yên’, cắm ở bên cạnh cậu.

“Tới đi!” Tống Thư Hàng hô.

Công Đức Xà Mỹ Nhân dựng lên hình chiếu phòng ngự ‘Công Đức Điện’ quanh cậu.

Không có ‘Bình Thiên Quan’ và sự gia trì lực công đức của Cật Qua Thánh Quân, lại bị hạn chế bởi cảnh giới của Tống Thư Hàng, hiện giờ ‘Công Đức Điện’ mà cô chiếu ra chỉ tương đương với trình độ lục phẩm đỉnh phong.

Đùng~~ Thiên kiếp giáng xuống.

Chương 1969

Đợt thiên kiếp chào hỏi đầu tiên uy lực chỉ tương đương với trình độ ngũ phẩm bình thường.

Thiên kiếp nổ xuống, bị hình chiếu ‘Công Đức Điện’ dễ dàng chặn lại. [Tích~ Phát hiện thiên kiếp của vị diện hiện thế, cường độ đẳng cấp là cường hóa cấp 6.

Có thông qua quyền hạn quản trị viên để đồng hóa nó thành thiên kiếp của Hắc Long thế giới không?

Có / Không?] Đồng hóa thành thiên kiếp của Hắc Long thế giới?

Lại còn có cái thao tác này nữa hả?

Có quyền hạn đúng là có thể muốn làm gì thì làm mà.

Long Lạc hiện tại chính là địa bàn của Tống Thư Hàng.

Việc chuyển hóa thiên kiếp thành ‘thiên kiếp Hắc Long thế giới’ mang lại lợi ích rất lớn cho cậu.

Quan trọng nhất là Tống Thư Hàng rất tự tin vào khả năng ‘nhẫn nhịn thống khổ’ của mình, đặc biệt là thống khổ về mặt tinh thần.

Khi tác dụng phụ của ‘Giám định bí pháp’ phát tác, nỗi đau tinh thần gấp mười lần nhục thân.

Thế nên khả năng chịu đựng đau đớn tinh thần của Tống Thư Hàng cũng mạnh hơn nhục thân gấp mười lần.

Mà phương thức của thiên kiếp Hắc Long thế giới chính là lấy đòn roi tinh thần làm chủ.

“Chọn ‘Có’.” Tống Thư Hàng không chút do dự chọn. [Tích~~ Thiên kiếp đã đồng hóa xong.

Cường độ là ‘Cường hóa Lục phẩm đại kiếp’, đếm ngược thời gian thiên kiếp tấn công, 3... 2... 1...] Đùng đoàng đùng đoàng.

Trong hư không, thiên kiếp vẫn điên cuồng giáng xuống, nổ tung trên người Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chỉ cần dựng hình chiếu ‘Công Đức Điện’ là có thể nhẹ nhàng chống đỡ hết bốn đợt thiên kiếp đầu tiên.

Mãi cho đến đợt thiên kiếp thứ năm giáng xuống mới vất vả nổ tan được hình chiếu Công Đức Điện.

Thiên kiếp phá tan Công Đức Điện, hóa thành hình ‘kiếm’, chém về phía Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân khoanh tay, chuẩn bị bảo vệ Tống Thư Hàng, chặn lại dư uy của đợt thiên kiếp thứ năm.

“Tiên tử Đợi Chờ Một Lời Hứa, đợt này để tôi gánh.” Tống Thư Hàng nói. @#%× chớp chớp mắt, sau đó cô hơi lùi lại một chút.

Đùng~~ Lôi điện của đợt thiên kiếp thứ năm hóa thành ‘Lôi Kiếm’ đâm thẳng vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, miễn cưỡng ngưng tụ 《Biến Dị Cương Thủ》 cùng với bí pháp thối thể của Nho gia và Thú giới để chặn thanh kiếm thiên kiếp.

Khoảnh khắc Lôi Kiếm chạm vào cánh tay Tống Thư Hàng...

đột nhiên nó trở nên hư ảo.

Nó không hề làm tổn hại đến nhục thân cậu mảy may.

Tuy nhiên, một cơn đau kịch liệt ‘về mặt tinh thần’ giáng xuống người Tống Thư Hàng.

Cảm giác đau đớn này chính là nỗi đau khi bị ‘Lôi Kiếm đâm xuyên cánh tay’. [Đây chính là kết quả của việc thiên kiếp bị ‘thiên kiếp Hắc Long thế giới’ đồng hóa sao?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thiên kiếp bị ‘hư ảo hóa’, toàn bộ thương tổn đều chuyển hóa thành ‘thương tổn thống khổ tinh thần’.

Cấp độ đau đớn có tăng lên, nhưng sẽ không làm hại đến nhục thân tu sĩ.

Tống Thư Hàng khẽ vỗ vỗ tay trái: “Hơi tê tê một tí.” Ngoài ra, dường như còn hơi đau nữa?

Tống Thư Hàng cũng không chắc mình vừa rồi có cảm nhận được đau đớn hay không.

Có lẽ là có đau một chút, nhưng cậu hầu như chẳng thấy cảm giác gì.

“Nếu các đợt thiên kiếp sau cũng thế này thì tôi nằm ngửa cũng qua.” Tống Thư Hàng hào hùng nói.

Cậu hiện giờ là cảnh giới ngũ phẩm, thực lực lục phẩm.

Nhưng cấp độ nhẫn nhịn đau đớn của cậu ước chừng phải ở mức 8 phẩm+.

Dù sao thì ngay cả dư ba thiên kiếp cửu phẩm cậu cũng đã từng đối mặt trực tiếp rồi.

Đau đớn chỉ làm cậu thêm mạnh mẽ thôi!

“Lo mà độ kiếp đi, đừng có gáy sớm.” Từ xa, tiền bối Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Nó chỉ sợ trong quá trình độ kiếp Tống Thư Hàng lại đột nhiên giở trò gì đó làm thiên kiếp bình thường biến thành phức tạp.

Nó nhớ trong mấy tháng ở bên cạnh Tống Thư Hàng, thiên kiếp của cậu chưa bao giờ là bình thường cả.

“Tiền bối yên tâm, lần này tôi sẽ nghiêm túc độ kiếp.” Tống Thư Hàng nói.

Đời người mãi mới gặp được một lần thiên kiếp đại ca bình thường, không biến dị, hôm nay phải để cậu ‘đỗi’ một trận cho ra trò, bắt nạt thiên kiếp đại ca một chút.

Xích Tiêu Kiếm nghe Tống Thư Hàng bảo đảm xong thì trong lòng lại càng lo lắng hơn.

“Tạo Hóa tiên tử, lát nữa đến đợt thiên kiếp cuối cùng cô chuẩn bị sẵn giọng nhé, ta cứ cảm giác Tống Thư Hàng sẽ gặp phải tâm ma.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

“Ân~~” Tạo Hóa tiên tử gật đầu.

Lúc này, mắt cô nhìn chằm chằm vào tiền bối Xích Tiêu Kiếm, có chút suy tư.

“Tiên tử cô làm gì đấy, ta cảm thấy ánh mắt cô nhìn ta không ổn lắm đâu.” Xích Tiêu Kiếm thấy thân kiếm của mình hơi lạnh lẽo.

Tạo Hóa tiên tử đưa tay sờ sờ cổ họng và bụng mình, rồi dùng ánh mắt đo đạc chiều dài của Xích Tiêu Kiếm, ra vẻ trầm ngâm.

Sau đó, cô tóm lấy Xích Tiêu Kiếm, cái miệng nhỏ hơi há ra, ngửa đầu lên, định nhét Xích Tiêu Kiếm vào miệng mình.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Các người coi lão phu là cái gì thế hả, lão phu là thần binh của Trường Sinh Giả đấy!

Hơn nữa, nếu lão phu nhớ không lầm thì Tạo Hóa tiên tử là người của Nho gia mà?

Đâu phải dân diễn xiếc đâu?

Đừng có nâng nhầm điểm tiềm năng được không hả?

Cứ làm một tiên tử Nho gia đoan trang ưu nhã không phải tốt lắm

sao?

Tuy nội tâm sụp đổ nhưng tiền bối Xích Tiêu Kiếm vẫn cố gắng thu liễm đao ý và phong mang trên người lại để tránh làm đau Tạo Hóa tiên tử.

Nó cảm thấy dạo này mình có hơi nuông chiều hai con nhóc này quá rồi chăng?

Mà khoan, nhóc cái con khỉ gì chứ...

Một đứa là hoa của Thiên Đình thời Viễn Cổ, một đứa là đệ tử chân truyền của Thánh nhân Nho gia, tính ra bối phận còn lớn hơn cả Xích Tiêu Tử ấy chứ?

Xích Tiêu – Lòng đau như cắt – Kiếm.

Lúc này, Tạo Hóa tiên tử nuốt kiếm được một nửa thì đột nhiên dừng lại.

Đôi mắt đẹp của cô trợn tròn, rưng rưng lệ quang – cô không nuốt thêm được nữa rồi.

Tuy cấu tạo cơ thể của cô rất giống với tiên tử @#%×, nhưng chung quy cũng không phải là công đức chi thân.

Không thể giống như tiên tử @#%× nuốt luôn cả chuôi của Xích Tiêu Kiếm được.

Thế là cô lại thua tiên tử @#%× một bậc rồi.

Tạo Hóa tiên tử lẳng lặng ngồi xổm sang một bên, miệng ngậm kiếm, ngước mắt nhìn trời.

Xích Tiêu Kiếm: “Tiên tử, trước tiên hạ ta xuống có được không?” Tạo Hóa tiên tử bướng bỉnh lắc đầu.

Xích Tiêu – Cảm thấy hơi mất mặt – Kiếm.

Trong hư không, thiên kiếp 5 tấn 6 liên tục giáng xuống.

Các chiêu trò của thiên kiếp càng lúc càng nhiều.

Ngoài việc hiện hóa thành đại trận thiên kiếp, pháp khí thiên kiếp, pháp thuật thiên kiếp, còn tăng thêm một số thứ kỳ lạ không tên.

Ví dụ như Tống Thư Hàng còn nhìn thấy một số dụng cụ liên quan đến 'y học' đang ngưng tụ sâu trong kiếp vân.

Đó là cái gì vậy?

Thiên kiếp định phẫu thuật cho người độ kiếp à?

Chiêu trò của thiên kiếp càng nhiều thì càng không thân thiện với người độ kiếp.

"Tiên tử Đợi Chờ Một Lời Hứa, cô nói xem nếu thiên kiếp liên quan đến 'y học' thì nó sẽ bày ra trò gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tiên tử @#%× há miệng, dùng giọng nữ điện tử trên điện thoại trả lời: "Đang tìm kiếm kho từ vựng liên quan đến 'y học': tiêm thuốc, rút máu, virus, thảm họa sinh hóa, mổ xẻ, thắt ống dẫn tinh, ung thư...

Đủ loại bệnh trạng...

Đủ loại phẫu thuật...

Cùng với việc cắt bỏ thận để đổi lấy điện thoại." Tống Thư Hàng: "..." Tại sao cái vụ cắt thận đổi điện thoại lại được liệt kê riêng ra thế?

Mọi người hãy đối xử tốt với 'thận' một chút đi, uống nhiều nước vào mới không bị sỏi thận được.

Trên đỉnh đầu, tiếng sấm vẫn vang dội.

Thiên kiếp bước vào giai đoạn mãnh liệt nhất.

Đủ loại xe tăng, trọng pháo, súng máy quét về phía Tống Thư

Hàng điên cuồng; kiếm khí đao ý tung hoành; vô số ‘lôi hệ pháp thuật’ mà Tống Thư Hàng chẳng hề quen mặt đang ngưng tụ trong hư không; đủ loại pháp khí lục cấp đang nổ xuống.

Tống Thư Hàng có ảo giác rằng mình không phải đang độ kiếp mà là đang bị một nhóm cường giả ‘hệ khoa học, hệ tu sĩ, hệ pháp sư, hệ luyện khí’ vây đánh vậy. ************ Lúc này, tại ‘Hắc Long Lân tiểu thế giới’ bên cạnh, chuột tà ma tìm được một địa điểm thích hợp, chuẩn bị bước vào trạng thái độ kiếp.

Trước khi độ kiếp, nó cầu nguyện với chủ nhân ‘Cửu U Bạch’ trước.

“Chủ nhân của tôi ơi, tôi về rồi đây, sắp sửa bước vào trạng thái độ kiếp rồi.

Nếu chủ nhân nghe thấy thì xin hãy hồi đáp tôi một tiếng, nếu không tôi sẽ đi độ kiếp đây.” Chuột Hào thành khẩn cầu nguyện.

Chương 1970

Lần này, Bạch tiền bối Two nhanh chóng đáp lại lời cầu nguyện của nó: “Đợi ta một lát, ta kéo ngươi vào ‘Cổ U’ đây, bố trí cho ngươi một nơi độ kiếp chuyên dụng.” Chuột Hào nghe thấy chủ nhân hồi đáp thì trong lòng mừng rỡ: “Chủ nhân xin hãy nhanh tay lên, quan tài thiên kiếp của tôi sắp đè không nổi rồi.” “Chuẩn bị xong chưa, tới đây!” Bạch tiền bối Two nói.

Bóng dáng Chuột Hào biến mất, trực tiếp bị Bạch tiền bối Two nhấc bổng vào trong ‘Cổ U thế giới’.

Tống Thư Hàng đang độ kiếp nhạy bén nhìn thấy cảnh tượng này.

Cậu vẫn luôn thông qua Long Lạc để chú ý đến Chuột Hào.

Đã có Bạch tiền bối Two đưa Chuột Hào đi thì thiên kiếp của nó không cần lo lắng nữa.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu tập trung sự chú ý vào thiên kiếp của chính mình.

Thiên kiếp đã bắt đầu chuyển từ thịnh sang suy.

“Xem chừng thiên kiếp sắp bước vào hiệp hai rồi.” Tống Thư Hàng thầm tính toán.

Thiên kiếp diễn ra cho tới giờ, toàn bộ quá trình chỉ cần Công Đức Xà Mỹ Nhân dựng lên ‘Công Đức Điện hình chiếu’ là có thể chặn đứng mọi hình thái thiên kiếp bên ngoài.

Thỉnh thoảng có tia thiên kiếp nào phá vỡ được hình chiếu thì uy lực cũng bị suy yếu đến mức thảm hại, ngay cả việc mang lại ‘cảm giác đau’ cho Tống Thư Hàng cũng không làm được.

Nằm ngửa cũng qua.

Chỉ là hơi nhàm chán một chút thôi.

“Tiếp theo, để xem đợt thiên kiếp ‘cuối cùng’ uy lực thế nào, có mang lại được chút bất ngờ nào không.” Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp từ thịnh chuyển suy là để bắt đầu tích lũy uy lực cho đợt cuối cùng.

Trong tình huống bình thường, đợt cuối cùng cũng sẽ là tia thiên kiếp có uy lực lớn nhất. [Tích~~ Quản trị viên Bá Tống, ‘đám bạn xấu’ Thiên Đế của ngươi bắt đầu độ kiếp, cương thiết hóa thân của ngươi bị cuốn vào thiên kiếp của cô ta, xin hãy chú ý an toàn.] Tống Thư Hàng: “...” Vì lý do cương thiết hóa thân bị cuốn vào thiên kiếp của Thiên Đế, uy lực ‘thiên kiếp’ trên đầu Tống Thư Hàng tăng vọt, giống như bị tiêm một mũi adrenaline vậy.

Thiên kiếp vốn đang từ thịnh chuyển suy lại một lần nữa gào thét đùng đoàng, hỏa lực mở tối đa.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa bị nhấn chìm trong làn đạn pháo.

Trong nháy mắt, hình chiếu Công Đức Điện bị phá tan.

Gần mười loại thiên kiếp khác nhau nổ xuống người Tống Thư Hàng, một phần bị Công Đức Xà Mỹ Nhân chặn lại, một phần do Tống Thư Hàng gánh chịu.

Tuy nhiên, vì thiên kiếp đã bị ‘Hắc Long thế giới’ đồng hóa nên khi thiên kiếp chạm vào cơ thể Tống Thư Hàng, nó sẽ trở nên hư ảo, chuyển hóa thành ‘cảm giác đau’.

“Tê~ lần này có chút cảm giác rồi đây.” Tống Thư Hàng xoa xoa cánh tay.

Cảm giác giống như bị đâm một kiếm, bị đấm mấy phát, rồi lại thêm một đợt điện giật với số vôn kha khá.

Chỉ ở mức này thôi, không thể hơn được.

Còn lâu mới đạt tới mức khiến Tống Thư Hàng phải đau đến phát khóc. [Tích~~ 'Người bạn thép' đại yêu khuyển Đậu Đậu của ngươi bị cuốn vào thiên kiếp của 'hậu bối' Vũ Nhu Tử.] Tống Thư Hàng: "!!!" Đậu Đậu sao lại chạy đến chỗ Vũ Nhu Tử rồi?

Lại còn bị cuốn vào thiên kiếp của cô ấy nữa?

Đậu Đậu ở đó thì chắc tiền bối Hoàng Sơn cũng ở đó chứ nhỉ.

Nếu có tiền bối Hoàng Sơn ở bên cạnh trông chừng thì sao có thể phạm phải sai lầm sơ đẳng như thế được?

Ngoài ra, cái gọi là 'người bạn thép' này chắc là ám chỉ việc lần trước Đậu Đậu cùng 'cương thiết hóa thân' độ kiếp xong, yêu đan và lò phản ứng hạt nhân của cả hai đều để lại dấu ấn của nhau sao?

Những thông báo liên tiếp khiến Tống Thư Hàng bắt đầu lo lắng.

Cậu không lo thiên kiếp biến dị mạnh lên...

Đối mặt với thiên kiếp đại ca, bản thân cậu về cơ bản không hề sợ hãi.

Dù sao thì mỗi tháng đều gặp nhau một lần, cậu thấy mình và thiên kiếp đại ca tình cảm cũng khá tốt.

Điều cậu lo lắng là liệu 'thiên kiếp' của mình có vô tình cuốn những người bạn không liên quan vào hay không. [Mình có chơi liều cũng không sao, nhưng cố gắng đừng gây thương tổn cho các đạo hữu khác.] Đó là suy nghĩ của Tống Thư Hàng.

Nếu việc cậu 'quậy' sẽ gây hại cho các đạo hữu và bạn bè trong nhóm thì với tính cách của mình, cậu tuyệt đối sẽ kìm chế lại.

"Chấn chỉnh tinh thần nào, ổn định vượt qua đợt thiên kiếp này thôi!” Tống Thư Hàng tự vỗ vào má mình.

Đừng có nghĩ đến chuyện bắt nạt thiên kiếp đại ca nữa, đừng để phát sinh thêm rắc rối.

Có lẽ thiên kiếp đã đọc được ý nghĩ của Tống Thư Hàng, thiên kiếp trong hư không đột nhiên bùng nổ.

Những mảng kiếp vân lớn nổ tung.

Sau đó, một tòa kim tự tháp ngược khổng lồ hiện ra từ trong tầng mây vụ nổ, đâm thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Tòa kim tự tháp ngược này là ‘thiên kiếp hình pháp khí’, uy lực của nó đã tiếp cận trình độ tấn công ‘thất phẩm’.

Nguyên hình của nó vốn không phải là pháp khí ‘hệ tu sĩ’.

Trên kim tự tháp ngược chớp giật sấm nổ, lại còn có lời nguyền và tiếng gào thét của tử thần.

Không chỉ vậy, trong đống thiên kiếp liên quan đến ‘y học’ mà Tống Thư Hàng thấy trước đó, có một cây kim rút máu hóa thành một họa tiết phụ trợ trên ‘kim tự tháp ngược’.

Đây là định cộng thêm thuộc tính ‘rút máu’ cho kim tự tháp thiên kiếp à?

“Thiên kiếp đúng là càng ngày càng không thèm nói đạo lý mà.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Uy lực của cái ‘kim tự tháp ngược’ này đã vượt xa uy lực của ‘đợt cuối cùng’ trong thiên kiếp 5 tấn 6 rồi.

Nguyên nhân chủ yếu là do cương thiết hóa thân bị cuốn vào thiên kiếp của Thiên Đế.

Ở bên ngoài, Tạo Hóa tiên tử nhè Xích Tiêu Kiếm ra, cầm kiếm lùi nhanh ra xa, lùi thêm một đoạn nữa để tránh bị kim tự tháp thiên kiếp cuốn vào.

“Tam trọng Công Đức Điện hình chiếu!” Tiên tử @#%× hô lên, đây là giới hạn lớn nhất mà cô có thể làm lúc này.

Phía sau Tống Thư Hàng, linh quỷ hiện ra.

Linh quỷ cầm trên tay một cuốn sách dày cộp, mở nó ra.

Các trang sách lật mở, cuối cùng dừng lại ở trang có hình một sợi xích.

Sợi xích kéo dài ra, quấn chặt lấy kim tự tháp thiên kiếp, trói nó lại để làm chậm tốc độ lao xuống.

“Đến lượt mày ra trận rồi, Thánh Kiếm.” Tống Thư Hàng đưa tay chộp lấy.

Thánh Kiếm Chung Yên tuân theo tâm ý của Tống Thư Hàng, bay lên, nhắm thẳng vào kim tự tháp ngược trên không trung mà chém tới.

Sức mạnh Long Lạc trong hư không quán chú vào ‘Thánh Kiếm Chung Yên’, duy trì mức tiêu hao của nó.

Kiếm quang lóe lên, tòa kim tự tháp ngược kia vỡ vụn.

Còn chưa kịp giáng xuống, kim tự tháp đã bị khí tức ‘Chung yên vạn vật’ trên Thánh Kiếm tiêm nhiễm, hóa thành những mảnh vụn.

Những mảnh vụn rơi xuống đều bị hình chiếu Công Đức Điện của Công Đức Xà Mỹ Nhân chặn đứng toàn bộ.

Sau khi kim tự tháp thiên kiếp bị đánh nổ, hư không trở nên thanh tịnh, kiếp vân tan biến.

“Kết thúc rồi sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Nhìn khí thế thiên kiếp lúc nãy, không lẽ chỉ có mỗi một đợt thôi à?

Đang lúc suy nghĩ, trong tiểu đan điền thứ 7 của Tống Thư Hàng, ‘Cổ U Long Phách’ xảy ra biến hóa. ‘Cổ U Long Phách’ vốn là một viên Kim Đan lưu ly, lúc này đang chậm rãi tan chảy ra.

Tống Thư Hàng: “Kim Đan hóa hồ?” Cậu ngẩng đầu nhìn lên hư không, tuy kiếp vân đã tan biến nhưng khí tức thiên kiếp vẫn chưa hết, nghĩa là về lý thuyết thì thiên kiếp của cậu vẫn chưa kết thúc.

Tống Thư Hàng: “Thiên kiếp chưa tan mà Linh Hồ của mình đã mở trước rồi à?” Trong tiểu đan điền, Cổ U Long Phách đã tan chảy hoàn toàn, hóa thành một hồ linh lực tràn đầy cả tiểu đan điền.

Bước tiếp theo, Linh Hồ bắt đầu từng bước đào sâu xuống.

Dù là yêu tu, ma tu hay tu sĩ, đến bước này thì các công đoạn đều đại đồng tiểu dị.

Đối với tu sĩ, diện tích Linh Hồ có liên quan đến công lực thâm hậu khi ở cảnh giới Kim Đan ngũ phẩm.

Còn độ sâu của Linh Hồ thì lại liên quan đến số lượng ‘long văn Kim Đan’.

Linh Hồ có tổng cộng 9 tầng độ sâu, một khi đã hình thành thì sẽ không thay đổi nữa.

Mà yếu tố tiên thiên của độ sâu này đã được quyết định ngay từ cảnh giới ngũ phẩm Kim Đan.

Câu nói ‘một viên Kim Đan định đại đạo’ không phải là lời nói suông.

Tống Thư Hàng khá tò mò không biết ‘Cổ U Long Phách’ của mình có thể ngưng tụ ra Linh Hồ sâu bao nhiêu tầng.

Bởi vì Cổ U Long Phách không phải là Kim Đan của tu sĩ nên trên đó không hề có long văn.

Đang lúc suy tư, Linh Hồ đã bắt đầu từng bước mở rộng độ sâu.

Tầng hai, tầng ba... tầng sáu, tầng bảy... cho tới tận độ sâu tầng thứ chín.

“Tốt hơn mình tưởng nhiều.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu cứ nghĩ chỉ cần đạt mức 7 long văn 7 tầng là coi như qua màn rồi.

Mà hiện giờ, Cổ U Long Phách một hơi đào sâu tới 9 tầng, đã vượt quá kỳ vọng của cậu.

Linh Hồ 9 tầng hình thành, vì bị hạn chế bởi diện tích của ‘tiểu đan điền’ nên diện tích của Linh Hồ này nhỏ hơn một chút so với ‘bản mệnh Linh Hồ’ của một Chân Quân lục phẩm bình thường.

Nhưng vấn đề diện tích có thể dần dần được nâng lên theo sự tăng tiến tu vi của Tống Thư Hàng.

Độ sâu mới là tượng trưng cho tiềm lực.

Theo sự hình thành của đường nét Linh Hồ, ‘Kim Đan hóa Linh Hồ’ bước vào giai đoạn cuối cùng.

Cấu đồ Kim Đan vốn bám trên Kim Đan được cụ hiện hóa, xuất hiện trong Linh Hồ.

Cấu đồ Kim Đan Cổ U Long Phách [Thế Giới Được Kết Nối] chính là một tấm ‘mạng lưới công đức’, cấu đồ Kim Đan hóa thành vô số điểm và đường kẻ, lấp đầy mọi ngóc ngách của Linh Hồ.

Cấu đồ Kim Đan càng phức tạp thì kết cấu sau khi cụ hiện hóa càng đồ sộ.

Những thứ được cụ hiện hóa từ ‘cấu đồ Kim Đan’ này được tu sĩ gọi là ‘Hồ Hồn’, chúng giống như linh hồn của Linh Hồ vậy.

Chương 1971

Sau khi Hồ Hồn hình thành sẽ không ngừng tiết ra một loại vật chất năng lượng thần kỳ trong Linh Hồ của tu sĩ.

Loại năng lượng này không thể tăng cường sức chiến đấu cho tu sĩ, nhưng lại có công hiệu ôn dưỡng và cường hóa pháp khí.

Tu sĩ gọi đó là ‘Binh Nguyên’.

Chỉ cần khai tịch được Linh Hồ, tu sĩ có thể thu pháp khí của mình vào trong đó, dùng Binh Nguyên để ôn dưỡng và cường hóa.

Đặc biệt là bản mệnh pháp khí, hiệu quả ôn dưỡng bên trong sẽ càng tốt hơn. ‘Cấu đồ Kim Đan’ càng phức tạp thì Hồ Hồn sinh ra càng mạnh mẽ, lượng ‘Binh Nguyên’ tiết ra trong cùng một đơn vị thời gian càng lớn.

“Tuyệt thật, mình cảm thấy đây là một cách kiếm tiền rất tốt.” Tống Thư Hàng đột nhiên sáng mắt lên.

Liệu mình có thể dùng cái thủ thuật ‘ôn dưỡng pháp khí’ này để nhận ôn dưỡng hộ pháp khí cho người khác rồi thu một khoản phí nhất định không nhỉ?

Dù sao sau này mình có thể sẽ có tới 8 cái Linh Hồ, mà mỗi cái Linh Hồ lại có thể sâu tới 8, 9 tầng.

Cho dù mình có bộ Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí thì cũng chẳng dùng hết được bằng đấy chỗ.

Để không thì phí quá, chi bằng cho thuê chỗ để ôn dưỡng pháp khí hộ?

Những đạo hữu cực độ thiếu tiền luôn có thể tìm thấy cơ hội kinh doanh từ những chi tiết nhỏ nhặt trong cuộc sống.

Đợi khi mình khai tịch thêm vài cái Linh Hồ nữa, có nên đến 《Tu Sĩ Nhật Báo》 đăng quảng cáo chiêu thương không nhỉ?

Trong khi Tống Thư Hàng đang mơ mộng về tương lai ngày kiếm tiền tỷ thì Linh Hồ của cậu đã hoàn thành.

Điểm nút cuối cùng của 'Hồ Hồn', cũng là điểm nút trung tâm nhất, ngưng tụ thành một Tống Thư Hàng phiên bản thu nhỏ.

Tống Thư Hàng thu nhỏ này khắp người mọc đầy vảy rồng, trên đầu có một đôi sừng rồng, sau lưng mọc cánh rồng, phần đuôi còn có một cái đuôi cá voi khổng lồ.

Tống Thư Hàng: "..." Đây chẳng phải là hình thái 'Cổ U Long Phách' của viên Kim Đan nhỏ của mình sao?

Sau khi Kim Đan hóa hồ, Kim Đan sẽ biến mất, không còn tồn tại nữa.

Vậy hiện giờ cái Cổ U Long Phách đang chiếm giữ 'điểm nút' kia là thế nào?

"Có lẽ là vì nó là sản phẩm biến dị kết hợp giữa hệ thống tu sĩ của mình và hệ thống pháp sư của Hắc Long thế giới chăng." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tóm lại, trông có vẻ không phải chuyện xấu.

Ý thức của Tống Thư Hàng rút ra khỏi viên Kim Đan nhỏ, nhìn lên bầu trời.

Trong hư không, mây thiên kiếp lại một lần nữa tụ lại.

Quả nhiên, thiên kiếp đại ca vẫn chưa chịu bỏ qua.

"Có khi nào vì mình có bảy viên Kim Đan lưu ly nhỏ nên phải bị thiên kiếp 'đợt cuối cùng' nổ cho bảy lần không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt: “Cái gì cũng không biết thì còn ra ngoài lăn lộn cái nỗi gì?” – Đây là giọng của Sở các chủ Two.

Tống Thư Hàng: “...” [Tích~ Minh hữu ‘Bàn Cầu’ của ngươi đã tỉnh lại.] [Anh Thư Hàng, chào anh, tôi là Bàn Cầu.] Giọng nói của cô Kunna vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, được truyền tới thông qua Long Lạc.

Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng, đáp lại: [Cô Kunna, cô hồi phục rồi à?] Lúc nãy Kunna bị Ma Đế nuốt mất, phân thân Ma Đế lại vác Ma Đế chạy mất tiêu.

Tống Thư Hàng đang định đợi độ xong thiên kiếp sẽ đi tìm Bạch tiền bối Two để đánh Ma Đế một trận, cứu cô Kunna ra.

Không ngờ cô Kunna đã tự mình thoát ra được rồi? [Hãy gọi tôi là Bàn Cầu.

Nhờ anh Thư Hàng thuận lợi tấn cấp và kết nối Long Lạc vào ‘mạng lưới công đức’ mà một luồng lõi của tôi để lại đã được kích hoạt sớm, hiện tại tôi đang nỗ lực khôi phục.

Phần bị Ma Đế thôn phệ đã bị tiêu hóa ngay khoảnh khắc đó rồi, không thể lấy lại được.

Cảm ơn anh Thư Hàng.] Cô Kunna trả lời. [Không cần khách sáo đâu.] Tống Thư Hàng đáp.

Khả năng tiêu hóa của Ma Đế xuất sắc vậy sao?

Ngoài ra... việc cậu kết nối Long Lạc vào ‘mạng lưới công đức’ lại có thể giúp ích được cho cô Kunna, đúng là một thu hoạch ngoài ý muốn. [Cô cần bao lâu nữa mới hồi phục được?] Tống Thư Hàng hỏi thăm.

Giọng cô Kunna tiếp tục vang lên: [Không thể dự tính trước được, tôi sẽ rơi vào trạng thái ngủ sâu.

Trong thời gian này, xin anh Thư Hàng hãy thay tôi quản lý Long Lạc...

Tôi sẽ để lại một ‘Trợ lý Long Lạc’ để hỗ trợ anh quản lý các công việc hàng ngày của nó.] [Không vấn đề gì, có điều tôi chỉ có quyền hạn trong 20 ngày thôi.

Sau thời gian đó thì tôi cũng lực bất tòng tâm.] Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cô Kunna: [Xin đừng lo lắng, có trợ lý Long Lạc ở đó, anh Thư Hàng vẫn có thể quản lý Long Lạc ở một mức độ nhất định.

Vậy nhé anh Thư Hàng... chúng ta hẹn gặp lại lần sau.] Nói xong, khí tức thuộc về cô Kunna hoàn toàn biến mất, cô bước vào trạng thái ngủ sâu để tu dưỡng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, một luồng dao động không gian truyền đến từ phía bả vai Tống Thư Hàng.

Một quầng sáng thất thải rơi xuống vai cậu, tỏa ra hơi ấm nhàn nhạt.

Đồng thời, ‘Máy nạp ma lực’ của Tống Thư Hàng cũng bị thu hút, chui ra từ hình dạng thu nhỏ một thốn, hòa làm một với quầng sáng thất thải kia.

“Đây chính là ‘Trợ lý Long Lạc’ mà cô Kunna nói sao?” Tống Thư Hàng đưa tay chạm vào quầng sáng thất thải đó.

Khi nhìn thấy nó, cậu đột nhiên thấy rất thân thiết, quầng sáng này có màu y hệt viên yêu đan thất thải của cậu.

Ngay khi ý nghĩ đó vừa lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng, hình thái của trợ lý Long Lạc liền thay đổi.

Nó biến thành một viên yêu đan thất thải khổng lồ, trôi lơ lửng trên vai cậu.

Tống Thư Hàng: “...” “Chúng ta đổi hình thái khác đi được không?

Bạn đã là trợ lý Long Lạc thì hay là hiện thân dưới hình dạng ‘Hắc Long’ hoặc ‘cô Kunna’ đi, tôi sẽ thấy quen mắt hơn.” Tống Thư Hàng nói.

Trợ lý Long Lạc dường như hiểu được lời Tống Thư Hàng, nó lại một lần nữa chuyển hóa.

Một lát sau, một cô Kunna da đen nhỏ bằng nắm đấm, sau lưng có cánh rồng xuất hiện trên vai Tống Thư Hàng.

“Ừm, hình thái này được đấy, chốt hình này đi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong hư không, tiếng sấm lại vang lên.

Kiếp vân lại một lần nữa nổ tung.

Khoảnh khắc sau, một tôn cự nhân do vân vụ tạo thành xuất hiện giữa không trung.

Cự nhân có vẻ ngoài tuấn mỹ, trên trán có một mã QR rất đẹp.

Vân vụ cự nhân giơ một cây cung khổng lồ lên, khóa mục tiêu vào Tống Thư Hàng.

“Thiên nhân?” Tống Thư Hàng nhìn thấy cự nhân này liền thấy ngứa ngáy tay chân.

Thiên nhân đáng giá lắm đấy.

Ngoài ra... thiên kiếp cuối cùng cũng tung ra ‘nghĩ nhân thiên kiếp’.

Từ lúc ‘pháp khí thiên kiếp’ xuất hiện, Tống Thư Hàng đã lo thiên kiếp liệu có mô phỏng luôn cả chủ nhân của pháp khí đó ra không.

Dù sao về lý thuyết, mô phỏng chủ nhân cũng chẳng khó hơn mô phỏng pháp khí là bao.

Theo đà hoàn thiện của nghĩ nhân thiên kiếp, sau này tu sĩ độ kiếp liệu có phải đối mặt với một đám đại lão vây đánh không nhỉ?

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy ‘nghĩ nhân thiên kiếp’ rất đáng sợ...

đặc biệt là với những gia đình tu chân mà bố, mẹ, ông, bà đều là cường giả.

Lúc độ kiếp, thiên kiếp mô phỏng ra một đám bố thiên kiếp, ông thiên kiếp... toàn là bậc trưởng bối, cho dù công kích không mạnh thêm thì áp lực tâm lý cũng chẳng nhỏ chút nào. [Khi bố thiên kiếp đánh bạn, hoặc là bố thiên kiếp và mẹ thiên kiếp cùng hợp sức đánh bạn, bạn nên dùng tư thế nào để phản kháng thì tốt hơn?] Tương lai đề tài này chắc chắn sẽ trở thành chủ đề nghiên cứu không thể bỏ qua của các tu sĩ khi độ kiếp.

“Đáng tiếc thật, nếu đây là một thiên nhân thực sự thì chắc chắn sẽ rất có giá trị.” Tống Thư Hàng nói.

Đương~~ Thiên nhân thiên kiếp trên không trung phát động tấn công.

Mũi tên đầu tiên bắn xuống, lập tức xuyên thủng ba tầng hình chiếu Công Đức Điện của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Dư uy không giảm, tiếp tục lao về phía Tống Thư Hàng.

Nhưng đã bị Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng đuôi quất nát. [Phát hiện đòn tấn công xuyên giới, có điều động sức mạnh Long Lạc để phản kích không?] Lúc này, trợ lý Long Lạc trên vai đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng: “Ơ?

Phản kích thế nào?” “Kiểm tra thấy tài khoản 【Bá Long】 đang ở khu vực cấp 6 của Long Lạc và có quyền hạn quản trị viên.

Kiến nghị sử dụng ma pháp cấp 7 trong phạm vi chịu đựng của tinh thần lực để phản kích.” Trợ lý Long Lạc lên tiếng.

Với quyền hạn của mình, Tống Thư Hàng có thể thi triển các pháp thuật mạnh hơn thông qua Long Lạc, nhưng để đảm bảo trạng thái tinh thần ổn định, Long Lạc kiến nghị cậu chỉ dùng pháp thuật cấp 7 để phản kích.

“Có tiến hành phản kích không?” Trợ lý Long Lạc hỏi.

Tống Thư Hàng: “Còn phải hỏi à?

Đỗi nó!” Đôi mắt trợ lý Long Lạc hiện lên hào quang thất thải: “Đang chọn pháp thuật phù hợp nhất...

Pháp thuật hệ băng ‘Băng Long’.

Đang chuẩn bị thi triển, xin Bá Long phối hợp.” Tống Thư Hàng thuận theo sự dẫn dắt của trợ lý Long Lạc, phối hợp tinh thần lực với nó.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng cảm thấy đôi tay mình hoạt động một cách không tự chủ, ngón tay cậu lướt nhanh trong không trung vẽ ra một chuỗi phù văn.

Đồng thời miệng cũng ngâm xướng chú văn bằng ngôn ngữ Hắc Long thế giới.

Pháp thuật cấp 7 ‘Băng Long’ ngưng tụ thành hình.

Chương 1972

Một con băng long khổng lồ sống động như thật sinh ra từ đầu ngón tay Tống Thư Hàng, lao vút lên trời.

Khoảnh khắc Băng Long hình thành, hơi lạnh thấu xương lan tỏa khắp nơi.

Trong nháy mắt, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, khu vực bán kính gần nghìn mét đều bị đóng băng toàn bộ.

Cảm giác thi pháp này tuyệt diệu không lời nào tả xiết, sướng hơn nhiều so với việc cầm đao lao lên chém.

Tống Thư Hàng: “Mình nhớ mình mang song thuộc tính lôi hỏa mà, vậy mà ngay cả pháp thuật hệ băng cũng thi triển được luôn?” Quyền hạn đúng là đồ tốt.

“Một Tống Thư Hàng biết thi pháp, cứ thấy phong cách nó kỳ quái thế nào ấy.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm ở phía xa lên tiếng.

“Tống~ cầm đao chém.” Tạo Hóa tiên tử gật đầu tán đồng.

Trong kiếp vân, thiên nhân thiên kiếp kia bắn liên tiếp ba mũi tên vào Băng Long, nhưng mỗi mũi tên chỉ gọt mất một phần lớp băng trên người nó.

Ngay sau đó, Băng Long đâm sầm vào kiếp vân, húc nát thiên nhân thiên kiếp thành từng mảnh.

Thấy thiên kiếp tan biến, Tống Thư Hàng lập tức chìm ý thức vào tiểu đan điền, quan sát viên Kim Đan nhỏ thứ nhất và viên thứ sáu ‘Cổ Vu Thần Huyết’.

Theo thứ tự thì chắc là đến lượt hai viên này biến dị rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của cậu.

Viên Kim Đan nhỏ thứ sáu ‘Cổ Vu Thần Huyết’ bắt đầu tan chảy...

Bản thân nó vốn là trạng thái lỏng, là một giọt thần huyết, nên quá trình tan chảy đặc biệt nhanh chóng.

Trong nháy mắt, nó đã hóa thành một biển máu.

Biển máu đào sâu xuống, cũng là chín tầng, tương đương với ‘Kim Đan chín long văn’.

Bước tiếp theo, tấm cấu đồ Kim Đan mã QR kia cụ hiện hóa, xuất hiện trong biển máu.

Hình thức cụ hiện hóa của cấu đồ Kim Đan mã QR có chút khác biệt.

Cấu đồ Kim Đan xuất hiện ở đáy tầng thứ chín của biển máu, sau đó trên mã QR chiếu ra các đồ án, hình thành nên bức ‘Cổ Vu Huyết Tế Đồ’.

Bức huyết tế đồ đa chiều lấp đầy cả biển máu. [Phát hiện đồ án có tên là ‘mã QR’, có tiến hành kết hợp nó với Long Lạc không?] Trợ lý Long Lạc trên vai Tống Thư Hàng hỏi.

“Ơ?

Bạn có thể trực tiếp kết hợp nó với Long Lạc luôn hả?

Vậy thì thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Đây chính là điều cậu muốn làm lúc nãy nhưng không tìm được cách.

Trợ lý Long Lạc khẽ gật đầu.

Chỉ trong một nhịp thở. [Kết hợp hoàn thành.] Trợ lý Long Lạc

nói.

“Lợi hại vậy sao?

Vậy nếu bây giờ mình gửi tấm ‘mã QR’ này cho người khác thì họ có thể thông qua nó để gia nhập vào mạng lưới Long Lạc không?” Tống Thư Hàng hỏi. [Có thể thêm chức năng này, có thêm không?] Trợ lý Long Lạc hỏi.

Tống Thư Hàng: “Thêm thêm thêm, chức năng này đúng lúc mình đang cần.” [Thêm chức năng hoàn thành.] Nhóm Cửu Châu Số 1.

Cuồng Đao Tam Lãng dạo này vẫn luôn nghiên cứu tấm ‘cấu đồ Kim Đan mã QR’ mà Vũ Nhu Tử gửi vào nhóm lần trước.

Linh tính mách bảo Tam Lãng rằng tấm cấu đồ này là một thứ rất hay ho.

Tấm mã QR dường như mang một ma lực kỳ diệu, thu hút anh dành hết thời gian rảnh rỗi vào nó.

Để nghiên cứu cái này, dạo này Tam Lãng còn bớt cả số lần đi tìm cái chết lại.

Các đạo hữu trong nhóm nhất thời còn thấy chưa quen lắm.

“Lệ Chi tiên tử thêm được mà chúng ta lại không được, vô lý quá.

Chắc chắn là mình đã bỏ sót cái gì đó rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng thầm nghĩ.

Mấy ngày nay anh đã thử gần trăm loại phương pháp mà vẫn không có tác dụng.

“Hôm nay thử lại cách này xem.

Đây là cách cuối cùng mình có thể nghĩ ra rồi.” Nói xong, Tam Lãng đóng cửa động phủ lại.

Sau đó, anh lấy từ trong rương báu bên cạnh ra hai cái màn thầu lớn – đây là điểm khác biệt lớn nhất mà anh có thể nghĩ ra giữa mình và Lệ Chi tiên tử lúc này.

Cuồng Đao Tam Lãng nhét hai cái màn thầu vào trước ngực, một lần nữa dùng tinh thần lực quét qua 'cấu đồ Kim Đan'. [Tích~~ Bá Tống mời bạn gia nhập 'Long Lạc'.

Có / Không?] "Hắc hắc, quả nhiên, sự thật chỉ có một." Khóe miệng Cuồng Đao Tam Lãng nhếch lên, đắc ý nói.

Anh bây giờ đang nóng lòng muốn lên mạng để khoe kết quả nghiên cứu này với các đạo hữu trong nhóm quá.

Dĩ nhiên, trước khi thông báo tin tức này vào trong nhóm cho các đạo hữu, vẫn còn một việc cần phải làm.

Cuồng Đao Tam Lãng đưa tay nhấn vào lựa chọn 'Có'.

"Tích ~ [Ngài đã gia nhập 'Long Lạc' thành công, vui lòng đăng ký tài khoản của mình.]" "Sao tôi cảm thấy có gì đó không đúng lắm, phong cách này chẳng tu chân chút nào cả." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Dù nói vậy, hắn vẫn làm theo nhắc nhở từng bước một, đăng ký cho mình tài khoản [Cuồng Đao Tam Lãng].

Vốn dĩ hắn muốn đăng ký là Cuồng Đao Tứ Lãng... nhưng cảm thấy danh hiệu Tứ Lãng này cứ để dùng nội bộ trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' là được rồi.

Tam Lãng vừa mới đăng ký tài khoản xong, lại có một thông báo hệ thống hiện ra. [Có muốn thêm Tống Thư Hàng làm 'Tri âm' không?

Có/Không.] "Mình và Thư Hàng tiểu hữu là tri âm sao?" Cuồng Đao Tam Lãng vuốt cằm suy tư một lát, rồi gật đầu: "Đúng vậy, thiên phú đao đạo của cả hai chúng ta đều cực kỳ xuất sắc, có thể coi là thiên tài đao pháp.

Nói là tri âm đao đạo cũng chẳng sai chút nào.” Thế là, Cuồng Đao Tam Lãng đưa tay nhấn vào lựa chọn ‘Có’. ...

Thế giới Hắc Long.

Thiên kiếp trong hư không lại qua một đợt nữa, uy lực vẫn tiếp cận thiên kiếp thất phẩm như cũ.

Thiên kiếp khó khăn lắm mới phá vỡ được phòng ngự của tiên tử @#%×, rơi xuống người Tống Thư Hàng... rồi ngoan cường gãi ngứa cho cậu một hồi.

Một đợt kiếp vừa độ xong, trong tiểu đan điền thứ năm của Tống Thư Hàng, [Lò phản ứng hạt nhân cơ giới] bắt đầu biến hóa.

Quá trình lò phản ứng hạt nhân ‘tan chảy’ thành Linh hồ cũng có chút khác biệt.

Thứ nó tan chảy chỉ là lớp vỏ ngoài, lớp vỏ kim loại đó cùng với những đường năng lượng không ngừng kéo dài ra hóa thành Linh hồ.

Còn bên trong lớp vỏ có một lõi kim loại thì không hề tan chảy, nó chỉ chìm xuống đáy hồ sâu thẳm, giống như một món ‘pháp khí’ đang tiếp nhận ‘Linh hồ’ ôn dưỡng.

Vẫn là Linh hồ chín tầng.

Do lúc trước lò phản ứng hạt nhân có cấu trúc ‘truyện tranh bốn ô’, nên Linh hồ được chia đều thành bốn khối, mỗi một khối đều hiện lên những ‘Hồ hồn’ độc lập nhưng lại liên kết với nhau.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào ‘Lò phản ứng hạt nhân’ đang chìm dưới đáy hồ, thầm nghĩ liệu thứ này có thể dùng như pháp khí được không?

Hay là sau này khi mình thăng tiến lên cảnh giới Tôn giả, lúc ngưng tụ ‘Nguyên anh’, thứ này sẽ trực tiếp biến ra một Nguyên anh bằng thép luôn?

Trên bầu trời, đợt thiên kiếp tiếp theo tiếp tục ngưng tụ.

Ngay lúc này, một thông báo hệ thống hiện ra. [Tích ~ Cuồng Đao Tam Lãng đã thêm ngài làm ‘Tri âm’.] Tống Thư Hàng: “???” Cái gì cơ?

Tam Lãng tiền bối sao lại kết bạn với tôi được?

Đợt thiên kiếp trước tôi mới vừa để ‘Tiểu trợ thủ Long Lạc’ kết hợp mã QR với Long Lạc xong, nhưng còn chưa kịp gửi ‘mã QR’ mới cho các tiền bối trong nhóm mà!

Tống Thư Hàng vốn định chờ mình độ kiếp xong mới gửi mã QR mới cho các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Bởi vì cậu đang độ kiếp, nếu bây giờ thêm các tiền bối trong nhóm làm bạn hữu thì rất có khả năng sẽ xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Thương Thử Hào và Cật Qua tiền bối chính là vết xe đổ ngay trước mắt. ‘Chẳng lẽ... hình mã QR cũ sau khi quét cũng có thể thêm mình làm bạn hữu sao?

Mà lại đúng lúc Tam Lãng tiền bối đang rảnh rỗi không có việc gì làm, nên đi quét cái mã QR mà Vũ Nhu Tử đã gửi trong nhóm mấy ngày trước à?’ Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tam Lãng tiền bối, anh có cần phải trùng hợp đến thế không?

Vũ Nhu Tử gửi mã QR bao nhiêu ngày rồi, sao anh lại đột nhiên có hứng thú đi quét nó chứ?

“Tiểu trợ thủ Long Lạc, bổ sung thêm một hạn chế.

Trong lúc tôi đang độ kiếp, đừng có tùy tiện gửi tin nhắn cầu cứu cho bạn hữu trong mã QR của tôi.

Cho dù thỉnh thoảng tôi nảy ra ý định muốn cầu cứu, thì trước khi gửi cũng phải xác nhận lại với tôi một chút.” Tống Thư Hàng vội vàng bổ sung quy tắc.

Vết xe đổ là một cái hố lớn, đã rơi xuống hố một lần rồi, tuyệt đối không thể rơi lần thứ hai. [Bổ sung quy định hoàn thành.] Tiểu trợ thủ Long Lạc trả lời, loại chức năng quy tắc nhỏ này chỉ cần Tống Thư Hàng nói ra là nó có thể hoàn thành ngay lập tức.

Tống Thư Hàng gật đầu, thở phào nhẹ nhõm.

Có quy định này rồi thì cậu cũng yên tâm hơn nhiều.

Trong hư không, một đợt thiên kiếp lớn khác lại ngưng tụ.

Quả nhiên hôm nay ông trời thiên kiếp muốn góp cho đủ con số ‘bảy’, một hơi khiến tất cả Kim đan lưu ly của Tống Thư Hàng hóa thành Linh hồ. ************ Tại động phủ của Tam Lãng.

“Ha ha ha ha, quả nhiên đúng như mình nghĩ.” Khóe miệng Cuồng Đao Tam Lãng nhếch lên, mình thật sự quá thông minh.

Chương 1973

Ngoài ra hắn cũng xác định được một suy đoán từ rất lâu trước đây của mình.

Lệ Chi tiên tử có độn ngực.

Tiếp theo, đã đến lúc gửi kết quả nghiên cứu của mình vào nhóm rồi.

Tam Lãng mở điện thoại, kết nối vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Vừa mới online, hắn đã thấy Đồng Quái tiên sư hôm nay lại được thả ra đi dạo cũng đang online.

Ồ, hiếm khi thấy gã Đồng Quái này nha.

Tam Lãng đang chuẩn bị chào hỏi Đồng Quái tiên sư một tiếng.

“Ha ha ha ha, bản tiên sư cuối cùng đã phá giải được yếu tố quan trọng để Lệ Chi tiên tử có thể quét mã QR của Thư Hàng tiểu hữu và thêm cậu ấy làm bạn hữu rồi!” Đồng Quái tiên sư lên tiếng trong nhóm.

Cuồng Đao Tứ Lãng: Σ(° △ °|||) Đây chẳng phải là lời thoại tôi định nói sao?

Chết tiệt, Đồng Quái, có phải anh đang ẩn nấp trong động phủ giám sát tôi không?

Rồi trơ trẽn chiếm đoạt thành quả nghiên cứu của tôi?

Lệ Chi tiên tử: “???” Bắc Hà Tán Nhân: “Lão quái bói toán kia, anh thêm được Thư Hàng tiểu hữu rồi à?” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Làm sao mà làm được thế?” Đồng Quái tiên sư: “Hắc hắc hắc hắc, tôi đã thử mấy ngày rồi, hôm nay linh quang chợt lóe, cuối cùng cũng nghĩ ra điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và Lệ Chi tiên tử.

Sau đó tôi thử một chút, quét lại mã QR của Tống Thư Hàng, quả nhiên có kết quả.

Đến đây nào, mở video trực tiếp trong nhóm đi, tôi sẽ cho các người thấy kỹ thuật thực sự.” Diệt Phượng công tử: “Ồ, lão quái đen lại cũng biết chuyên tâm nghiên cứu cơ à?

Tôi bắt đầu thấy hứng thú rồi đấy.” Phương Lục tiên tử: “Điểm khác biệt lớn nhất giữa Đồng Quái và Lệ Chi là giới tính sao?

Không đúng... giới tính của Đồng Quái chúng ta còn chẳng rõ.

Vậy là cái gì?

Tôi thực sự rất tò mò đấy.” Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: “...” Hắn cứ có cảm giác Đồng Quái đang chuẩn bị tung chiêu tìm đường chết, trong lòng đang cân nhắc xem có nên cấm ngôn một lượt không.

Nhưng thấy các đạo hữu trong nhóm đều muốn biết kết quả, Hoàng Sơn tạm thời nén lại ham muốn cấm ngôn. [Thông báo hệ thống: Đồng Quái tiên sư đã mở video trực tiếp trong nhóm.] Màn hình video mở ra.

Sau đó... tất cả mọi người nhìn thấy một Lệ Chi tiên tử xuất hiện trước màn hình.

“Chào mọi người, tôi là Đồng Quái đây.” Lệ Chi tiên tử xinh đẹp này vẫy tay nói.

Lệ Chi tiên tử: “...” Diệt Phượng công tử: “...” Đông Phương Lục tiên tử: “[Biểu tượng phun máu]” Bắc Hà Tán Nhân: “Cái gọi là điểm khác biệt lớn nhất, chính là anh trực tiếp biến thành Lệ Chi tiên tử luôn à?” Thông Huyền đại sư: “[Biểu tượng che mặt]” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Đậu xanh!” Dược Sư: “[Tin nhắn thoại] Không tìm đường chết thì không phải chết, tại sao cái đạo lý này các người cứ mãi không hiểu thế?" Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: "..." Mình thật sự không nên mềm lòng, đáng lẽ vừa nãy nên trực tiếp cấm ngôn Đồng Quái mới đúng.

"Quá trình đều có thể bỏ qua, chỉ cần kết quả đúng là được." Trong video, 'Lệ Chi quái' mỉm cười rạng rỡ, mỗi một cử chỉ đều toát ra vẻ phong thái của một mỹ nhân chín chắn.

Hoàng Sơn đột nhiên cảm thấy, phong cách chín chắn này rất hợp với Lệ Chi tiên tử.

"Sau đó, vừa nãy sau khi tôi dịch dung thành Lệ Chi tiên tử, rồi lấy tấm ảnh mã QR mà Vũ Nhu Tử tiểu hữu đã gửi ra quét một lượt.

Quả nhiên, hiện lên một thông báo.

Khung thông báo này chỉ có tôi mới thấy được.

Tôi đọc cho các người nghe một lần, nội dung là [Bá Tống mời ngài gia nhập 'Long Lạc'.

Có/Không?] Sau khi nhận được khung thông báo này, tôi lập tức online để cho các người thấy kỹ thuật và thao tác thực sự." Đồng Quái tiên sư nói: "Bây giờ, tôi sẽ trực tiếp thêm Thư Hàng tiểu hữu làm bạn hữu, tôi nhấn vào lựa chọn 'Có'." "Long Lạc là cái gì thế?" Lệ Chi tiên tử tò mò hỏi, lúc trước cô thêm bạn với Tống Thư Hàng đâu có thấy nhắc gì đến Long Lạc.

Cuồng Đao Tam Lãng bình tĩnh nói: "Ừm, chắc là một loại mạng lưới gì đó chăng?" Gã Đồng Quái này cứ tưởng mình đã tìm ra 'chân tướng', nhưng vẫn còn ngây thơ lắm...

Chân tướng thực sự đang nằm trong tay Cuồng Đao Tam Lãng này.

Chân tướng là, căn bản không cần phải dịch dung thành Lệ Chi tiên tử, thứ cần thiết chỉ là hai cái bánh bao thôi!

Tam Lãng đang đợi, đợi Đồng Quái tiên sư hoàn thành thao tác, đẩy không khí lên đến cao trào, lúc đó hắn mới xuất hiện, phơi bày đáp án thực sự cho các đạo hữu.

Càng có thể cho Đồng Quái biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn, sóng sau xô sóng trước!

Nghĩ đến cảnh tượng đó, cảm giác thật sự rất sướng.

"Rất tốt, bây giờ tôi đã gia nhập thành công vào 'Long Lạc' rồi, đây chắc hẳn là điều kiện tiên quyết để thêm Tống Thư Hàng tiểu hữu làm bạn hữu." Trong video, Đồng Quái tiên sư nói.

Lệ Chi tiên tử: "Có thể đừng dùng giọng của tôi để nói chuyện không?" Nghe cứ kỳ kỳ làm sao ấy, cái chong chóng tre của cô đã bắt đầu rục rịch muốn ra tay rồi.

"Không vấn đề gì, tôi chuyển sang giọng của đạo hữu khác vậy.

Chọn Đông Phương Lục tiên tử nhé." Đồng Quái tiên sư thành thạo chuyển đổi âm thanh.

Đông Phương Lục tiên tử: "..." Thấy Đồng Quái chuyển đổi giọng nói thành thạo như vậy, có thể khẳng định đây không phải lần đầu tiên gã giả giọng cô.

Liệu mình có từng gánh bao nhiêu tội thay cho Đồng Quái trong lúc mình không biết gì không nhỉ?

"Suy đoán của tôi quả nhiên không sai, bước tiếp theo đến rồi, thông báo là [Có muốn thêm Tống Thư Hàng làm 'Tri âm' không?

Có/Không.] Ơ, có chút kỳ lạ nha, tôi và Thư Hàng tiểu hữu có chuyện gì hợp nhau đâu mà lại là tri âm nhỉ?" Đồng Quái tiên sư thắc mắc.

Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: "..." Phải rồi, các người tuyệt đối là tri âm, nhất là thiên phú về phương diện làm tôi nghẹn lòng, khiến tôi thấy bế tắc, cả hai đều giỏi như nhau, cứ như là sản phẩm thiên phú được đúc ra từ cùng một dây chuyền vậy.

"Nhưng nói chung là tôi đã thành công rồi.

Bí ẩn về việc quét mã QR của Thư Hàng tiểu hữu để thêm bạn đã được phá giải thành công.

Sau đây, nếu đạo hữu nào muốn quét mã QR, đợi lần sau tôi được ra ngoài đi dạo, tôi có thể miễn phí hóa trang cho các người thành hình dạng của Lệ Chi tiên tử để quét cái mã QR này." Đồng Quái tiên sư vẫy tay trong video, vẻ mặt đắc ý.

Lệ Chi tiên tử: "..." Còn muốn hóa trang tất cả những người khác trong nhóm thành hình dạng của tôi nữa hả?

Lão quái bói toán nhà anh cứ đợi đấy, đợi lần sau anh ra ngoài, tôi tuyệt đối sẽ chặn đường giết chết anh giữa chừng.

Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng khẽ mỉm cười.

Đã đến lúc hắn ra sân rồi.

Cuồng Đao Tứ Lãng phát biểu: "Lão quái bói toán, phương pháp hóa trang thành Lệ Chi tiên tử quá phiền phức rồi.

Thực ra, tôi cũng đã phá giải được bí ẩn quét mã QR.

Hơn nữa phương pháp của tôi còn đơn giản hơn của anh nhiều!

Các vị đạo hữu, ai cũng có thể dễ dàng làm được." Lệ Chi tiên tử: "???" Mấy người các anh ngày nào cũng rảnh rỗi thế sao, suốt ngày nghiên cứu mấy thứ này?

Các người không thể mỗi ngày lo tu luyện, nỗ lực thăng cấp sao?

Đồng Quái tiên sư: "Phương pháp đơn giản hơn?

Chẳng lẽ Tam Lãng anh cũng nghiên cứu ra phương pháp quét ‘mã QR’ đúng đắn rồi à?” “Chính xác, hơn nữa thời gian tôi nghiên cứu ra còn sớm hơn anh một bước nữa kìa.” Cuồng Đao Tam Lãng nói, đã đến lúc cho các người thấy thế nào là nghiên cứu thực sự, đặc biệt là lão quái đen kia, hãy thấy thế nào gọi là sóng sau xô sóng trước đi.

Đông Phương Lục tiên tử: “Phương pháp đơn giản hơn?

Nói nghe thử xem?” Cô khá hứng thú với lựa chọn ‘ai cũng có thể tự mình làm được một cách dễ dàng’.

Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền: “Thực ra, điều tôi để tâm là Tam Lãng cũng biết chuyên tâm nghiên cứu thứ gì đó sao?” “Tam Lãng vẫn có năng lực nghiên cứu đấy chứ, đừng quên cái ‘Sạc điện thuật’ trong nhóm chính là do hắn nghiên cứu ra.

Tam Lãng, đừng có úp úp mở mở nữa, không khí tạo dựng cũng đủ rồi đấy, mau nói kết quả đi.” Tạo Hóa Pháp Vương cười ha hả nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Thực ra tôi đang do dự không biết có nên nhắc nhở các người một chút không, đừng có làm quá trớn.” Nhưng hắn vừa mới lên tiếng, Cuồng Đao Tứ Lãng đã đồng thời phát biểu: “Thực ra, điểm khác biệt lớn nhất giữa chúng ta và Lệ Chi tiên tử chính là cái này.” Nói xong, Cuồng Đao Tam Lãng gửi một tấm ảnh.

Trên ảnh là hai cái bánh bao tròn trịa.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” “Cái gì đây?” Diệt Phượng công tử ngơ ngác.

Thông Huyền đại sư: “[Biểu tượng dấu hỏi]” Ngay cả Lệ Chi tiên tử cũng không hiểu nổi cái thứ quái quỷ gì đây, khoảng cách giữa cô và Tam Lãng chính là hai cái bánh bao này sao?

Tại sao đột nhiên cảm thấy bản thân mình trở nên rẻ rúng đi bao nhiêu thế này.

Tuyết Lang động chủ: “Đừng có úp mở nữa, nói xem hai cái bánh bao này có tác dụng gì?

Loại bánh bao này chỗ tôi đầy ra, nói cách dùng đi, tôi cũng thử quét mã QR xem sao.” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Hắc hắc hắc.” Lúc này, Đồng Quái tiên sư đột nhiên sáng mắt lên: “Chẳng lẽ, hai thứ này là dùng để độn vào?” Không hổ là những đạo hữu đều được liệt vào nhóm ‘tri kỷ’, Đồng Quái tiên sư hiểu ngay ý của Cuồng Đao Tam Lãng.

“Đúng, lão quái bói toán, anh đoán không sai đâu.” Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý nói: “Thực ra tôi nghĩ đi nghĩ lại, sau khi loại trừ gần trăm loại khác biệt rõ rệt giữa ‘tôi và Lệ Chi tiên tử’, cuối cùng tôi phát hiện trong mấy lựa chọn còn lại, điểm khác biệt lớn nhất giữa Lệ Chi tiên tử và tôi có lẽ chính là vật độn này.

Thế là tôi sử dụng nó, rồi quét nhẹ qua mã QR một cái.

Diễn biến tiếp theo thì không cần tôi nói nhiều nữa, cũng giống như trải nghiệm của lão quái đen vừa nãy thôi.” Tam Lãng tuy không nói rõ, nhưng tất cả mọi người đã đều hiểu ra.

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều im lặng.

Mọi người đều nghĩ thông suốt rồi, thế nên tạm thời giữ im lặng, tĩnh quan sự thái phát triển.

Mọi người đều im lặng, nhưng Cuồng Đao Tam Lãng lại không hề im lặng.

Hắn lại gửi thêm một tấm ảnh, là ảnh chính hắn nhét vật độn vào trước ngực: “Cứ như thế này này, sau đó quét nhẹ một cái là có thể kích hoạt tấm mã QR đó.

Mọi người có thể thử xem.” Lệ Chi tiên tử: “...” Quả nhiên, chong chóng tre hay gì đó đối với Tam Lãng và Đồng Quái đều quá nhân từ

rồi.

Cô phải bắt sống Tam Lãng và Đồng Quái lại, trói họ vào nhau, nhét đầy hương liệu vào bụng họ, rồi ném họ vào [Hố Thú Vương] để cho hung thú ăn thịt.

Bắc Hà Tán Nhân: “Cho nên, cái đạo lý không tìm đường chết thì không phải chết, tại sao các người cứ mãi không chịu hiểu thế?” Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: “...” Hắn buông điện thoại, ngẩng đầu nhìn về phía Vũ Nhu Tử đang độ kiếp đằng xa, cùng với Đậu Đậu đang bị hút vào phạm vi thiên kiếp như thể bị ‘nam châm’ hấp dẫn, đột nhiên cảm thấy mệt tim hơn.

“Gào ~ thành công thật rồi này!” Lúc này, Tuyết Lang động chủ kêu lên: “Nhưng mà, lúc tôi thêm Tống Thư Hàng, danh sách không phải là ‘Tri kỷ’ mà là ‘Bạn hữu làm chứng’, thế này là có ý gì?

Đừng có bảo tôi trong mắt Thư Hàng tiểu hữu chỉ là một gã làm chứng đấy nhé?” Diệt Phượng công tử: “Tuyết Lang đạo hữu, anh đi thử thật à?” Phá Dương Kích Quách Đại: “[Biểu tượng kéo đầu mèo của lầu trên]” Diệt Phượng công tử: “...

Quách Đại, anh không kéo cái đầu chó của anh nữa à?” “Không tìm thấy tư liệu thích hợp, đầu chó tạm gác lại một thời gian.

Thời gian này chuyển sang kéo đầu mèo.” Phá Dương Kích Quách Đại nói.

Diệt Phượng công tử: “[Biểu tượng gào thét] Thế đầu mèo của anh đâu?” “[Biểu tượng nghi vấn] Chẳng phải vẫn còn Diệt Phượng đạo hữu đó sao?

Có anh ở đây rồi, tôi còn phát đầu mèo làm gì nữa?

Không được lãng phí dung lượng.” Phá Dương Kích Quách Đại nói xong lại bảo: “Tôi cũng thành công rồi, vừa thử xong, phương pháp này đúng là được thật.

Nhưng tôi lại được thêm vào nhóm ‘Bạn hữu da đen’.

Lúc thêm còn có một thông báo, nói tôi và một vị đạo hữu tên là ‘Kuna nữ sĩ’ được gộp chung vào một nhóm.

Kuna nữ sĩ là ai thế, các người có ai quen không?” Bắc Hà Tán Nhân: “...” Ừm, thực ra hắn cũng không nhịn được mà lén lút thử một chút, không ngờ phương pháp của Tam Lãng lại thực sự có tác dụng.

Hắn cũng đã thêm thành công bạn hữu với Tống Thư Hàng, và được liệt vào hàng ‘Bạn hữu đáng tin cậy’.

Cái danh hiệu bạn hữu này Bắc Hà Tán Nhân vẫn khá hài lòng.

Chương 1974

Đây cũng là phong cách nhất quán của hắn, ngoại trừ việc hay đấu khẩu với lão quái đen ra thì trong tình huống bình thường, Bắc Hà Tán Nhân là một người rất đáng tin cậy.

Vân Du Tăng Thông Huyền: “[Biểu tượng ngón tay cái]” Xem ra đại sư cũng không nhịn được mà thử một phen.

“Tôi cũng đi thử xem.” Diệt Phượng công tử cũng không nén nổi tò mò.

Đông Phương Lục tiên tử: “Tính cả tôi nữa, tôi đi tìm hai cái bánh bao ngay đây.” Cửu Châu Nhất Hào Quần lại náo nhiệt hẳn lên.

Lệ Chi tiên tử: “...” Đa số các thành viên đang online của Cửu Châu Nhất Hào Quần đều không nhịn được mà làm theo phương pháp của Cuồng Đao Tam Lãng để thử một lần.

Dù sao thì cũng chỉ là nhét hai cái bánh bao, việc này chẳng có gì khó khăn, tiện tay là làm được ngay, chủ yếu là chi phí thực nghiệm thấp, thử một chút cũng chẳng mất gì.

Các đạo hữu sau khi thành công đều quay lại chia sẻ kết quả thử nghiệm của mình.

Không một ngoại lệ, tất cả các đạo hữu đều gặt hái được thành công. ...

Khoảng hai phút sau.

Lưu Huỳnh tiên tử online.

“Nhét cái bánh bao lông lá gì chứ! [Biểu tượng phun máu]” Lưu Huỳnh tiên tử nói: “Căn bản không cần nhét bất cứ thứ gì cả, chỉ cần cầm mã QR quét một cái là có thể thêm Thư Hàng tiểu hữu làm bạn hữu rồi.” Lưu Huỳnh là một vị tiên tử thích mặc váy đỏ rực, tu luyện ‘sức mạnh từ hệ’, khi cô toàn lực phát công có thể dùng lực đẩy một hơi bắn người từ Trái Đất lên tận không gian, đây là kỹ năng đắc ý của cô.

Tống Thư Hàng lần trước lên không gian chính là bị cô bắn lên đó.

Còn về việc tại sao Lưu Huỳnh tiên tử lại phát hiện ra ‘quét mã QR căn bản không cần nhét bánh bao’, chủ yếu là vì bánh bao của cô căn bản không nhét thêm vào được nữa.

Thế là cô nổi giận, trực tiếp dùng tinh thần lực quét qua cái ‘mã QR’ đó một lượt, rồi nghe tiếng ‘đinh ~’ một cái, cô đã thêm thành công Tống Thư Hàng làm bạn hữu.

Diệt Phượng công tử: “Không cần nhét?” Một lát sau.

“Ơ?

Đúng là không cần nhét thật, cứ quét trực tiếp là được thôi.

Lạ thật, hôm nay mã QR của Thư Hàng tiểu hữu tiến hóa rồi sao?” Diệt Phượng công tử: “Đệt mợ cậu, Thư Hàng!” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Tôi cũng vừa mới thử, quét một cái là thành công luôn.” ‘Tàng Thiên Câu’ Chu Ly: “Bên tôi cũng thành công rồi.” Cửu Châu Nhất Hào Quần lại một lần nữa rơi vào im lặng.

Lần này là một sự im lặng đầy gượng gạo.

Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: “A a a, là lỗi của Tam Lãng, không sai chút nào.” Tâm trạng của Hoàng Sơn tiền bối bỗng chốc trở nên vui vẻ hẳn lên.

Vì không cần nhét bánh bao, hắn cũng vui vẻ quét mã QR bạn hữu của Tống Thư Hàng, thêm Tống Thư Hàng làm bạn hữu. ************ Thế giới Hắc Long.

Tống Thư Hàng vừa mới liên tiếp độ qua hai đợt đại kiếp, vẻ mặt đang ngơ ngác.

Sau hai đợt thiên kiếp, Kim đan thứ ba và thứ tư của cậu cũng toàn bộ hóa thành Linh hồ.

Vẫn là Linh hồ sâu chín tầng, tương ứng với Kim đan chín văn rồng cấp bậc cao nhất.

Kim đan cấu đồ ‘Từng vì viễn cổ tuyệt xướng Thánh nhân chi âm’ và ‘Bích Thủy Các vô tận’ được cụ hiện hóa, trở thành hồ phách.

Nhưng Tống Thư Hàng mệt mỏi không phải vì thiên kiếp.

Trước mắt cậu đã bị một chuỗi dài các thông báo hiện lên chiếm cứ. [Tích ~ Đồng Quái tiên sư đã thêm ngài làm bạn hữu, đưa vào danh sách ‘Tri âm’.] [Tích ~ Phá Dương Kích Quách Đại đã thêm ngài làm bạn hữu, đưa vào danh sách ‘Bạn hữu da đen’.] [Tích ~ Kuna nữ sĩ đã chuyển từ danh sách ‘Minh hữu’ sang danh sách ‘Bạn hữu da đen’.] ... [Tích ~ Bắc Hà Tán Nhân đã thêm ngài làm bạn hữu, đưa vào danh sách ‘Bạn hữu đáng tin cậy’.] [Tích ~ Tuyết Lang động chủ đã thêm ngài làm bạn hữu, đưa vào danh sách ‘Bạn hữu làm chứng’.] [Tích ~ Thông Huyền đại sư đã thêm ngài làm bạn hữu, đưa vào danh sách ‘Bạn hữu biểu tượng’.] ... [Tích ~ Diệt Phượng công tử đã thêm ngài làm bạn hữu, đưa vào danh sách ‘CPU ngoại quải’.] Trong thời gian cậu độ ba đợt thiên kiếp, cậu liên tục nhận được thông tin các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thêm cậu làm bạn hữu.

Hơn nữa những bạn hữu này được phân môn quy loại vào các danh sách bạn hữu khác nhau dựa theo mối quan hệ giữa họ và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương.

Không cần phải nói nữa, chắc chắn là Tam Lãng tiền bối sau khi phát hiện ‘mã QR’ của cậu có thể quét được đã lập tức thông báo cho các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, thế là mọi người đều tò mò thêm cậu làm bạn hữu.

“Cũng tốt, vốn dĩ mình cũng muốn thêm các tiền bối trong nhóm, bây giờ chẳng qua là đi trước một bước thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Hiện tại, cậu đã bảo ‘Tiểu trợ thủ Long Lạc’ cài bản vá, khi độ kiếp sẽ không kéo các tiền bối trong nhóm vào theo.

Cũng không có gì đáng lo lắng.

“Cứ độ hết thiên kiếp của mình cái đã, tiếp theo đến lượt Kim đan thứ hai của mình hóa thành Linh hồ.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía thiên kiếp.

Ngay lúc này, lại có một tiếng thông báo vang lên. [Tích ~ Hoàng Sơn Tôn giả đã thêm ngài làm bạn hữu, đưa vào danh sách ‘Mama Hoàng Sơn’.] Tống Thư Hàng: “...” Cái tên nhóm này có thể đổi lại được không? ...

Đảo Linh Điệp.

Hoàng Sơn tiền bối: “...” Sau này có cơ hội, liệu mình có nên tìm Thư Hàng tiểu hữu nói chuyện tâm tình một chút không nhỉ?

Sức khỏe thể chất và tinh thần của các thành viên trong nhóm cũng rất quan trọng.

Lần tới nhất định phải tìm cậu ấy nói chuyện cho kỹ mới được.

Hoàng Sơn tiền bối đang cảm thấy nghẹn lòng, tạm thời gạt cái ‘tên phân tổ’ sang một bên.

Sau đó, hắn bắt đầu nghiên cứu về ‘Long Lạc’.

Cái Long Lạc này rốt cuộc là thứ gì mà có thể kết nối tất cả mọi người với Thư Hàng tiểu hữu vậy?

Ngoài chức năng thêm bạn hữu ra, liệu ‘Long Lạc’ này còn có chức năng nào khác không?

Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa việc hắn là ‘Chủ nhóm’ còn các đạo hữu khác chỉ là ‘Thành viên nhóm’.

Góc độ nhìn nhận sự vật hoàn toàn khác nhau.

“Cảm giác cái Long Lạc này hình như có đẳng cấp?

Liệu mình có thể tiến thêm một bước, đi vào khu vực tầng tiếp theo không?” Hoàng Sơn tiền bối rất nhanh đã nghiên cứu ra được chút manh mối.

Hoàng Sơn tiền bối một mặt quan tâm đến thiên kiếp của Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu, một mặt bắt đầu nghiên cứu Long Lạc.

Nhất tâm nhị dụng đối với tu sĩ cấp bậc như hắn mà nói thì đơn giản như việc hít thở vậy.

Hoàng Sơn Tôn giả hiện đang ở vị trí đảo Linh Điệp, nhưng hắn lại có thể lấy ‘Tống Thư Hàng’ làm điểm nút, trung chuyển kết nối vào trong ‘Long Lạc’.

Một phần ý thức của hắn lặn vào trong ‘Long Lạc’, liền phát hiện mình đang ở tầng ngoài cùng của ‘Long Lạc’.

“Bình thường mà nói, chỉ cần đã vào được Long Lạc này, thỏa mãn một số yếu tố nhất định thì sẽ có thể tiến thêm một bước mới đúng.” Hoàng Sơn Tôn giả suy tư.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang độ kiếp lại nhận được nhắc nhở từ ‘Tiểu trợ thủ Long Lạc’: “Quản lý viên Bá Long, bạn hữu ‘Mama Hoàng Sơn’ của ngài đang nghiên cứu cấu trúc Long Lạc, và đang cố gắng tiến vào tầng tiếp theo của Long Lạc, có cấp quyền hạn tiến giai cho người đó không?” “Hoàng Sơn tiền bối có hứng thú với Long Lạc sao?

Vậy thì cứ để Hoàng Sơn tiền bối nghiên cứu thử xem.

Xác định cấp quyền hạn, ngoài ra có cần chuyển một khoản ‘Lưu lượng ma lực’ cho Hoàng Sơn tiền bối không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có thể thông qua quyền hạn quản lý viên, trích một lượng năng lượng Long Lạc nhất định cho ‘Mama Hoàng Sơn’ để cung cấp cho nhu cầu tấn cấp của người đó.” Tiểu trợ thủ Long Lạc lên tiếng nhắc nhở.

Có quyền hạn đúng là tuyệt thật, mình cách đây không lâu vì muốn tấn cấp mà còn phải tích góp ‘Lưu lượng ma lực’.

“Trích năng lượng Long Lạc có gây ảnh hưởng gì đến việc vận hành bình thường của Long Lạc không?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu không thể làm chuyện giết gà lấy trứng được.

“Giới hạn trong một định mức nhất định thì sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến việc vận hành cả.” Tiểu trợ thủ Long Lạc ngọt ngào trả lời.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy thì trên tiền đề không ảnh hưởng đến việc vận hành Long Lạc, trích ra một lượng năng lượng Long Lạc nhất định, chia đều cho các bạn hữu của tôi, để mọi người đều làm quen với Long Lạc một chút.

Mỗi người 5 triệu lưu lượng có được không?” Nhân lúc có quyền hạn, dĩ nhiên phải cung cấp một chút tiện lợi cho các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Mỗi một vị bạn hữu 5 triệu năng lượng Long Lạc, hoàn toàn không vấn đề gì.” Tiểu trợ thủ Long Lạc lên tiếng.

Thậm chí định mức 5 triệu lưu lượng còn có vẻ quá nhỏ, đối với Long Lạc mà nói thì ngay cả một sợi lông trâu cũng chẳng đáng.

Nếu để nó thực hiện thì nó sẽ trực tiếp phân phát với đơn vị năng lượng là hàng nghìn tỷ luôn.

“Vậy cứ phát 5 triệu trước đã, đến lúc đó xem các tiền bối có nhu cầu không rồi sẽ phát bổ sung sau.” Tống Thư Hàng nói.

Ầm ầm ~ Trên bầu trời thiên kiếp hóa thành một con giao long, không ngừng thi triển pháp thuật tấn công Tống Thư Hàng.

Thiên kiếp tiến hóa cực kỳ thần tốc.

Từ việc bày ra thiên kiếp hình người, ngay sau đó đã kéo dài ra cả thiên kiếp thần thú, thiên kiếp hung thú và các loại sản phẩm phái sinh khác.

Giao long thiên kiếp bắn phá Tống Thư Hàng từ xa cả buổi trời nhưng cứ nhất quyết không chịu từ trong kiếp vân đi xuống.

Nhìn hiện tại thì nó là đợt thiên kiếp sống lâu nhất trong mấy đợt vừa qua.

“Đúng rồi, có cách nào gửi một bản ‘mã QR’ hình chiếu cho ‘Thông nương’ trong Thế giới hạt nhân không, còn có hai đệ tử Sở Sở và Tiểu Thải đang ở tít nơi hiện thế nữa.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thực ra không chỉ hai vị đệ tử, còn có hai cô bé loli Thi và Chúc, rồi cả tiểu hòa thượng Quả Quả, Tam Nhật sư huynh nữa, cậu đều muốn gửi một cái hình mã QR qua đó.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe vậy thì chớp chớp mắt.

Sau đó, đuôi cô khẽ quất một cái, triệu hồi ra vật cưỡi ‘Cá voi béo công đức’, đưa nó vào trong Thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Từ sau khi Tống Thư Hàng có được quyền hạn Long Lạc, Thế giới hạt nhân đã khôi phục lại trạng thái mở.

Cá voi béo công đức mang theo hình chiếu mã QR của Tống Thư Hàng đi liên lạc với Thông nương và Quy tiền bối, cùng với cái đầu của Sở các chủ.

Tiếp đó, tiên tử @#%× lại lôi điện thoại của Tống Thư Hàng ra, hai tay cô ôm điện thoại lặn vào trong ‘Mạng lưới công đức’, mượn sự liên kết giữa mạng lưới công đức và hiện thế để gửi cho Tiểu Thải và Sở Sở mỗi người một tấm ảnh ‘Kim đan cấu đồ mã QR’.

Tiên tử @#%× hôm nay hành động lực đạt điểm tối đa.

Hình như hôm nay tâm trạng cô rất tốt thì phải? ...

Đảo Linh Điệp.

Hoàng Sơn Tôn giả đang nghiên cứu Long Lạc thì đột nhiên nhận được một tin nhắn. [Tích ~~ Siêu cấp quản lý viên Bá Long đã trích cho ngài 5 triệu năng lượng Long Lạc.] Hoàng Sơn tiền bối: “???” Bá Long?

Phong cách đạo hiệu này... không lẽ là Thư Hàng tiểu hữu đấy chứ?

Cậu ta là siêu cấp quản lý viên của Long Lạc sao?

Chương 1975

Cậu ta lại gây ra tin tức chấn động gì nữa rồi à?

Đang suy tư, Hoàng Sơn tiền bối phát hiện tài khoản của mình trong ‘Long Lạc’ bắt đầu tăng tốc chóng mặt.

Đại diện cho ID [Hoàng Sơn] của hắn đang nhanh chóng từ tầng 1 Long Lạc tiến vào tầng 2.

Khi vào đến tầng 2, hắn cảm ứng được có một ít tinh thần lực phản hồi từ ‘Long Lạc’ về, tăng cường thêm một chút cường độ thần thức của hắn.

Sau đó, ý thức của hắn được đưa vào một ‘Thế giới thiên kiếp Long Lạc’, trước mặt hắn, một con hắc long dữ tợn bước ra, tràn đầy uy nghiêm.

Hắc long há miệng, chuẩn bị phun một ngụm long tức về phía Hoàng Sơn Tôn giả.

Nhưng long tức của nó còn đang ấp ủ trong cổ họng thì Hoàng Sơn Tôn giả đã né người ra bên cạnh, tung một đấm trực tiếp đánh nổ đầu nó.

Dù sao cũng chỉ là thiên kiếp Long Lạc 1 lên 2, trông thì uy nghiêm nhưng thực ra lại rất yếu ớt đối với một Thất phẩm Tôn giả. ...

Cảnh tượng lúc Hoàng Sơn tiền bối độ kiếp đều phản hồi vào não hải của Tống Thư Hàng.

Quá trình độ kiếp này Tống Thư Hàng từ đầu đến cuối đều ở dưới góc nhìn của ‘Hắc long thiên kiếp’, dù sao cậu cũng là quản lý viên Long Lạc mà.

Thân là ‘thiên kiếp’ mà còn chưa kịp ra oai đã bị người ta nện cho tiêu tùng, thực ra cũng khá là ngượng ngùng. ‘Lúc thiên kiếp ở hiện thế gặp phải Bạch tiền bối, liệu có cảm giác giống như mình bây giờ không nhỉ?’ Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có lẽ mình nên đối xử tốt với ông bạn thiên kiếp một chút, thực ra họ cũng chẳng dễ dàng gì. ...

Hoàng Sơn Tôn giả dễ dàng đánh chết hắc long, cảnh giới của hắn vững vàng hạ xuống khu vực cấp 2.

Sau đó theo ý niệm của hắn, tinh thần lực của hắn phù hợp điều kiện, cộng thêm việc sở hữu đủ ‘năng lượng Long Lạc’, đại diện cho ID [Hoàng Sơn] của hắn một lần nữa chạy như điên về vị trí cấp 3.

Hắc long từ cấp 2 lên cấp 3 đã biến thành 5 con, hơn nữa không còn là phun lửa nữa mà là ‘pháo chùm sáng’ có uy lực mạnh hơn.

Nhưng cũng giống như lần trước, còn chưa đợi chúng ra tay, Hoàng Sơn Tôn giả đã vung nắm đấm đánh nổ toàn bộ.

Độ kiếp kết thúc, ID của hắn tọa lạc vững vàng ở khu vực quyền hạn cấp 3.

Về phương diện thần thức lại một lần nữa nhận được phản hồi, tăng cường thêm một chút, 5 triệu năng lượng Long Lạc kia lại tiêu hao đi một ít.

“Nhìn chung, khu vực Long Lạc tương đương với cảnh giới của tu sĩ.

Chỉ là Long Lạc chú trọng hơn về phương diện tinh thần lực.” Hoàng Sơn tiền bối tổng kết.

Có lẽ đây là món quà Thư Hàng tiểu hữu tặng cho mọi người.

Thế là, Hoàng Sơn Tôn giả mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ra, bắt đầu tổng kết lại nghiên cứu của mình về ‘Long Lạc’, chuẩn bị gửi nó vào nhóm.

Lúc này trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, mọi người đang bàn tán về việc được ‘Bá Long’ tặng cho 5 triệu năng lượng Long Lạc.

Mọi người đều đang đồn đoán xem năng lượng này rốt cuộc có tác dụng gì, và đang tiến hành đủ loại thử nghiệm khác nhau.

Bắc Hà Tán Nhân thầm thở phào nhẹ nhõm, chủ đề thảo luận về 5 triệu năng lượng Long Lạc là do hắn cố tình dẫn dắt.

Như vậy Cuồng Đao Tam Lãng tạm thời có thể tránh được một kiếp.

Nhưng đây chỉ là kế hoãn binh.

Cái gì đến rốt cuộc cũng sẽ đến thôi, hắn chỉ có thể tranh thủ cho Tam Lãng một chút thời gian đệm, để hắn chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Đến lúc gặp Lệ Chi tiên tử thì sẽ không quá thảm hại.

Thân là bạn hữu của Tam Lãng, Bắc Hà Tán Nhân có thể làm cũng chỉ đến thế thôi.

Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: “Về việc vận dụng năng lượng Long Lạc, vừa nãy tôi đã thử qua rồi.

Các người cũng có thể thử xem.” Nói xong, hắn gửi những gì mình đã chỉnh lý về ‘Các tầng thứ của Long Lạc, phương pháp tấn cấp, độ khó của độ kiếp’ vào trong nhóm để mọi người tham khảo.

“Mọi người có thể dựa theo cấp bậc cảnh giới của mình để tiến hành thử nghiệm với ‘tầng thứ Long Lạc’.

Tinh thần lực phản hồi về thời kỳ đầu có lẽ không mạnh lắm, nhưng càng về sau thì tinh thần lực phản hồi về chắc chắn sẽ rất cừ.” Hoàng Sơn Tôn giả nói.

Diệt Phượng công tử: “Không hổ là Hoàng Sơn tiền bối.” Thân là chủ của một nhóm, vào những lúc quan trọng Hoàng Sơn tiền bối luôn có thể trấn giữ được cục diện.

Bắc Hà Tán Nhân lập tức thuận thế dẫn dắt chủ đề: “Vậy mọi người chi bằng đều thử một chút, xông pha trong Long Lạc một phen xem mình có thể xông tới tầng thứ nào.

Biết đâu sẽ có thu hoạch bất ngờ không chừng, tôi có linh cảm cái Long Lạc này sẽ mang đến cho chúng ta điều ngạc nhiên đấy.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Nói mới nhớ, các người có ai gửi được mã QR cho tôi không?

Tôi vừa mới đi vắng một lát, quay lại lục tìm lịch sử trò chuyện nửa ngày trời mà chẳng thấy cái mã QR đó đâu.

Không có mã QR, tôi không thêm bạn được, cũng chẳng vào được Long Lạc.” “Ha ha, lão Bắc Hà chúng ta cá cược một ván đi.

Tôi tuy là cảnh giới Ngũ phẩm, nhưng tinh thần lực của tôi đã đạt đến khoảng Lục phẩm rồi, tôi cảm giác mình có lẽ có thể một hơi xông thẳng vào khu vực cấp sáu luôn.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” ‘Tin nhắn thoại’ khi lịch sử trò chuyện trong nhóm trôi nhanh thì rất dễ bị người ta ngó lơ.

Cho nên thỉnh thoảng khi nhịp điệu trò chuyện nhanh, Dược Sư sẽ để Giang Tử Yên đánh máy thay cho mình.

Thỉnh thoảng hắn cũng dùng chức năng ‘giọng nói chuyển thành văn bản’, nhưng độ nhận diện không đủ cao nên hay bị sai chữ.

“Tôi nhớ mang máng Thư Hàng từng nhắc đến việc một viên Kim đan nào đó của cậu ấy có liên quan đến tiểu thế giới mới, liệu có liên quan đến cái Long Lạc này không?” Lệ Chi tiên tử gợi ý.

Tuyết Lang động chủ: “Nếu mà thực sự có thể ngưng tụ thêm một viên Kim đan nữa thì cảm giác sẽ thú vị lắm đây.” Suy đoán của Lệ Chi tiên tử đã thổi bùng hứng thú của các đạo hữu trong nhóm.

Đối với tu sĩ, tu luyện và tăng cường thực lực là việc quan trọng nhất.

Các thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần lần lượt tiến quân vào Long Lạc, tham gia vào trò chơi ‘thi thố xông tầng’.

Trong nhóm lại một lần nữa yên tĩnh trở lại.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Còn ai ở đây không?

Ai gửi cho tôi cái mã QR với?” Một lát sau.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Các người đều đi xông tầng Long Lạc hết rồi à?

Chat riêng chẳng có một ai trả lời tôi thế này?” ****** Đảo Linh Điệp.

Hoàng Sơn Chân Quân là người đầu tiên trong nhóm tiến vào khu vực 4 lên 5.

Hắn cũng rất tò mò, sau khi bản thân mình đã ở cảnh giới Thất phẩm Tôn giả mà bước vào khu vực cấp 5 thì sẽ nảy sinh biến hóa thú vị gì?

Đang suy tư, Hoàng Sơn Chân Quân phát hiện cơ thể mình như bị kỹ năng của ‘Lưu Huỳnh tiên tử’ bắn trúng, không tự chủ được mà bay vút lên không trung.

Dưới chân hắn hiện lên một dải mây trắng muốt.

Cực kỳ giống với cảnh tượng ‘phi thăng’ trong truyền thuyết.

Lớp mây trắng muốt nâng đỡ Hoàng Sơn không ngừng thăng cao. ‘Cứ thế này thì sẽ bị đưa trực tiếp vào không gian mất thôi?’ Hoàng Sơn Tôn giả khẽ lắc đầu, sau đó hắn giẫm mạnh một chân lên lớp mây, đạp nát lớp mây đang nâng hắn ‘phi thăng’.

Nếu là lúc rảnh rỗi bình thường, hắn phối hợp với ‘Long Lạc’ chơi một trò ‘phi thăng’ cũng không vấn đề gì.

Đối với người ở cảnh giới như hắn thì cho dù có bị đưa vào không gian cũng chẳng gặp nguy hiểm gì đến tính mạng.

Nhưng hiện tại, bên dưới Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu đang độ kiếp.

Hắn không yên tâm.

Tuy rất hứng thú với trò chơi ‘phi thăng’ này nhưng thôi vậy, để lần sau có cơ hội thì thử vậy.

Dù sao trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chắc chắn sẽ có đạo hữu khác đang thử xông tới ‘đẳng cấp Long Lạc’.

Đợi họ trải nghiệm xong ‘phi thăng’ rồi hỏi xem ‘phi thăng’ có biến hóa gì thú vị sau.

Hoàng Sơn Tôn giả đúng là lương tâm lớn nhất của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Nếu chủ nhóm của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không phải là hắn thì cái nhóm nát này sớm đã xong đời rồi!

Sau khi một chân đạp nát lớp mây ‘phi thăng’, Hoàng Sơn tiền bối đáp xuống đất, quan sát thiên kiếp của Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Hiện tại có thể thấy Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu phối hợp với nhau rất tốt, việc độ kiếp tạm thời không nảy sinh vấn đề gì lớn.

Đặc biệt là Vũ Nhu Tử, vào những lúc then chốt luôn có thể thi triển ra những pháp thuật khiến người ta kinh ngạc, uy lực cực kỳ đáng gờm, mấy lần chống đỡ được thiên kiếp đột ngột bùng phát.

“Tính toán thời gian thì thiên kiếp chắc đã qua được hơn phân nửa rồi.” Hoàng Sơn Tôn giả hài lòng gật đầu, tiếp tục đứng một bên hộ pháp.

Vài hơi thở trôi qua.

Cơ thể Hoàng Sơn Tôn giả lại một lần nữa từ từ bay bổng lên không.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, phát hiện lớp mây vừa bị mình đạp nát lúc trước lại một lần nữa ngưng tụ, nâng cơ thể hắn 'phi thăng' lên.

Hoàng Sơn Tôn giả: "..." Hắn lại một lần nữa giơ chân đạp nát mây mù, đáp xuống đất: "Ít nhất cũng phải đợi Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu an toàn độ qua thiên kiếp đã rồi tính sau." Nhưng khi hắn vừa chạm đất, dị biến đột khởi. 'Nguyên thần' của hắn bị một loại 'sức mạnh quy tắc' lôi kéo, thoát ra khỏi cơ thể hắn.

Dưới chân Nguyên thần hiện lên một đám mây, được nâng lên bay thẳng vút đi.

Hoàng Sơn Tôn giả: "..." Cái sức mạnh 'phi thăng' này đúng là bất khuất kiên cường thật.

Nhưng hiện tại, bất kể là nhục thân hay Nguyên thần của mình đều không thích hợp để rời đi.

Nguyên thần của Hoàng Sơn Tôn giả cũng giơ chân đạp nát mây mù.

Mây mù tan vỡ ra... nhưng Nguyên thần của Hoàng Sơn Tôn giả không hề rơi xuống mà trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Hoàng Sơn tiền bối: "???" Hắn vội vàng nhắm mắt cảm ứng.

Sau đó, hắn phát hiện Nguyên thần của mình đang được 'mây mù' bao phủ, dưới sự lôi kéo của loại sức mạnh 'phi thăng' đó tiến vào một nơi giống như 'đường hầm không gian'.

"Xuyên việt không gian sao?

Đây là muốn đưa Nguyên thần của mình đi đâu thế?” Hoàng Sơn Tôn giả nhíu mày.

Vài nhịp thở sau...

Nguyên thần của Hoàng Sơn Tôn giả bị bắn ra khỏi cái nơi giống như ‘đường hầm không gian’ đó.

Ầm ầm ầm ~~ Nguyên thần của hắn vừa mới xuất hiện đã nghe thấy một trận sấm nổ đùng đoàng.

Sau đó, một bóng hình quen thuộc xuất hiện trước mặt hắn.

Chương 1976

Đó là một bóng hình màu vàng kim, được cấu thành từ ánh sáng công đức thuần khiết... chính là tiên tử @#%×, ánh sáng công đức của Thư Hàng tiểu hữu.

Tống Thư Hàng cũng cảm ứng được có người tiến lại gần phía sau, cậu quay đầu lại liền nhìn thấy Nguyên thần của Hoàng Sơn tiền bối đang hiện ra sau lưng mình.

Trong mơ hồ còn có thể cảm ứng được giữa cậu và Hoàng Sơn tiền bối đã có thêm một mối liên kết kỳ diệu.

“Hoàng Sơn tiền bối?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Tiền bối sao lại đột nhiên tới đây vậy?

Hơn nữa còn trực tiếp xuất hiện sau lưng cậu... thế này là bị kéo trực tiếp vào phạm vi thiên kiếp của cậu rồi!

“Thư Hàng tiểu hữu?” Hoàng Sơn Tôn giả nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Hình dáng cậu già đi hẳn, suýt chút nữa tôi đã không nhận ra cậu rồi.

Cậu đang làm gì thế?” “Như ngài thấy đấy, tôi đang độ kiếp mà.” Tống Thư Hàng chỉ chỉ lên trời.

Trong hư không, con giao long thiên kiếp đó đang linh hoạt xuyên qua kiếp vân, đồng thời không ngừng thi triển lôi pháp tấn công Tống Thư Hàng từ xa.

Và vào khoảnh khắc Nguyên thần của Hoàng Sơn tiền bối bị kéo vào khu vực độ kiếp của Tống Thư Hàng, thân hình giao long thiên kiếp đột nhiên phình to lên một vòng, uy lực tăng lên hơn một nửa.

Hoàng Sơn Tôn giả ngẩng đầu nhìn con giao long thiên kiếp sống động như thật đó, một trận im lặng.

"Xin lỗi, tôi bị kéo vào thiên kiếp của cậu mất rồi." Hoàng Sơn Tôn giả nói.

Tống Thư Hàng: "Không sao đâu ạ, thiên kiếp mức độ này tôi vẫn có thể chống đỡ được." Dù sao đây cũng là thế giới Hắc Long, cậu lại còn nắm giữ quyền quản lý Long Lạc nữa.

"Tôi quan tâm hơn là Hoàng Sơn tiền bối sao anh lại mò tới đây được, mà lại còn tới bằng phương thức Nguyên thần nữa?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

"Phi thăng tới đây đấy." Hoàng Sơn Tôn giả trả lời: "Tôi đang nghiên cứu 'Long Lạc', lúc ở khu vực cấp 4 lên cấp 5 thì nảy sinh dị tượng 'bay lượn'.

Tôi vì có việc riêng cần xử lý nên đã đạp nát mây phi thăng... nhưng sau đó mây mù đó lôi kéo Nguyên thần của tôi đưa thẳng tới tận đây luôn." Tống Thư Hàng: "..." Cậu nhìn sang 'Tiểu trợ thủ Long Lạc' trên vai mình, hỏi: "Lại còn có thao tác kiểu này nữa à?" Tiểu trợ thủ Long Lạc lắc đầu.

Hoàng Sơn Tôn giả đang ở vị trí hiện thế, cơ thể không hề có mặt ở thế giới Hắc Long, nơi đó không phải địa bàn của Long Lạc.

Họ có thể tiếp xúc với Long Lạc là vì Tống Thư Hàng nắm giữ quyền quản lý Long Lạc, lấy Tống Thư Hàng làm trạm trung chuyển để kết nối với Long Lạc.

Cho nên trong quá trình sử dụng Long Lạc sẽ phát sinh dị biến gì, tiểu trợ thủ Long Lạc cũng không thể dự liệu trước được.

"Cẩn thận, thiên kiếp giáng xuống rồi." Hoàng Sơn Tôn giả nhắc nhở.

Trên bầu trời, giao long thiên kiếp có lẽ vì cơ thể to ra một vòng nên tự tin bùng nổ.

Nó cuối cùng cũng lao ra khỏi kiếp vân, không còn thi triển pháp thuật từ xa nữa mà trực tiếp oanh kích xuống người Tống Thư Hàng.

Hình chiếu Cung điện Công đức ba tầng của tiên tử @#%× bị đánh xuyên qua trong một kích.

Đồng tử của Hoàng Sơn Tôn giả co rụt lại, uy lực của thiên kiếp này đã đạt đến trình độ một kích toàn lực của Tôn giả thất phẩm bình thường rồi... là do Nguyên thần của hắn bị cuốn vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng nên mới dẫn đến dị biến thiên kiếp sao?

Lúc này, Tống Thư Hàng đưa tay ra chộp vào hư không.

Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ lại một lần nữa xuất trận, lưỡi kiếm quét ngang, nhắm thẳng vào giao long thiên kiếp.

“Đáng tiếc thật, Chung Yên Thánh Kiếm là hình thái loại kiếm.

Nếu là loại đao thì biết đâu còn có thể phối hợp với mình thi triển đao ý, uy lực tăng gấp bội.” Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra, nếu cậu có thiên phú kiếm thuật thì tốt biết mấy, phối hợp với Chung Yên Thánh Kiếm dài 200 mét, cậu hoàn toàn có thể cho đối phương chạy trước 299 mét.

Cự kiếm phối hợp với kiếm ý sẽ dễ dàng đạt đến độ dài hơn 300 mét.

Ngay khi ý niệm của Tống Thư Hàng vừa động, Hoàng Sơn Tôn giả đứng sau lưng cậu phát ra tiếng kêu nghi hoặc: “Ơ?” Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm giác giữa mình và Hoàng Sơn tiền bối, cái loại ‘liên kết’ kỳ diệu đó bỗng chốc tăng cường mạnh mẽ.

Nguyên thần của hai người như thể đang cộng hưởng mãnh liệt.

Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy Chung Yên Thánh Kiếm, trong lồng ngực như có một luồng khí không nói không chịu được: “Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm!” Trên Chung Yên Thánh Kiếm, có kiếm ý ngút trời bùng lên.

Sau đó, một chiêu tiên nhân kiếm pháp huyền diệu khôn lường được Tống Thư Hàng thi triển ra.

Một kiếm chém xuống, trong hư không liền có vô số huyền hoàng chi khí rủ xuống, hòa làm một thể với nhát kiếm này.

Vừa là kiếm thuật, vừa là pháp môn huyền diệu vô thượng.

Trong kiếm thuật hàm chứa vô thượng chi pháp, kiếm và pháp tương bổ trợ lẫn nhau.

Ầm!

“Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm” chém mạnh lên người giao long thiên kiếp, một kiếm liền trực tiếp chém nổ giao long thiên kiếp.

Giao long thiên kiếp tiêu tán, hóa thành linh khí thiên địa thuần khiết khuếch tán ra xung quanh.

Còn kiếm khí của “Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm” sau khi chém giao long thiên kiếp vẫn chưa hề giảm thế, luồng kiếm ý gào thét đó xông thẳng lên trời, chém ra một rãnh sâu ngay giữa ‘kiếp vân’ trong hư không.

Thật là sảng khoái!

Đây chính là cảm giác thi triển kiếm thuật sao, thật tuyệt vời làm sao.

Bàn tay cầm kiếm của Tống Thư Hàng cũng đang run lên... vì Chung Yên chi kiếm quá to quá nặng, cầm lâu khiến cổ tay có chút mỏi.

Cậu hồi tưởng lại từng chút một lúc vung kiếm vừa nãy.

Kẻ mù tịt thiên phú kiếm thuật như cậu mà có thể chém ra được nhát kiếm này, nhát kiếm này đủ để cậu nhớ suốt đời.

Cậu tỉ mỉ hồi tưởng lại cái cảm giác lúc kiếm ý bùng phát đó, so với lúc đao ý bùng phát...

“Ơ?” Tống Thư Hàng đột nhiên khựng lại.

Là ảo giác sao?

Cậu cảm thấy kiếm ý khi thi triển... sao mà chẳng khác gì đao ý bùng phát thế này?

Cảm giác cứ như là cơm chiên trứng với trứng chiên cơm vậy, hương vị thực sự chẳng khác biệt mấy. ...

Phía sau Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Tôn giả nhìn lên những tàn dư của huyền hoàng chi khí trên bầu trời, một trận im lặng.

Không sai được, vừa nãy thứ Tống Thư Hàng thi triển chính là kiếm thuật độc môn truyền thừa của hệ phái hắn - “Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm”.

Chính là nhờ cái trạng thái ‘cộng hưởng Nguyên thần’ kỳ lạ vừa nãy đã khiến Thư Hàng tiểu hữu mượn được sức mạnh của hắn để thi triển ra chiêu kiếm thuật này sao?

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy.

“Thư Hàng tiểu hữu, thiên kiếp của cậu chắc là kết thúc rồi chứ?” Hoàng Sơn Tôn giả lên tiếng: “Chúng ta hãy kết thúc cái trạng thái ‘cộng hưởng Nguyên thần’ kỳ quái này đi, rồi cậu tránh xa tôi ra một chút.” Tự dưng bị kéo vào trạng thái thiên kiếp của Tống Thư Hàng, rồi lại tự dưng đánh tan một đợt thiên kiếp.

May mà Tống Thư Hàng không gặp vấn đề gì.

Ngoài ra Hoàng Sơn Tôn giả cảm thấy cái ‘kiếp’ thuộc về mình sắp tới rồi, chính là cái ‘kiếp’ mà hắn cần phải đối mặt khi thăng cấp từ tầng 4 lên tầng 5 của Long Lạc.

Hắn không muốn kéo Tống Thư Hàng vào cái ‘kiếp’ của mình.

“Hoàng Sơn tiền bối, vẫn chưa đâu ạ, nếu tôi đoán không lầm thì chắc tôi vẫn còn một đợt thiên kiếp cuối cùng nữa.” Tống Thư Hàng nhìn vào tiểu đan điền của mình.

Theo sự tan biến của giao long thiên kiếp, yêu đan thất thải cũng tan chảy ra, hóa thành Linh hồ.

Vẫn là độ sâu 9 tầng cao nhất.

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì cậu vẫn còn một đợt thiên kiếp cuối cùng dùng để hóa giải tiểu Kim đan thứ nhất.

Hoàng Sơn Tôn giả thở dài: “Tranh thủ thời gian, một hơi độ cho xong đợt thiên kiếp cuối cùng của cậu đi.

Sau đó chúng ta dùng tốc độ nhanh nhất tách ra.” Hai người còn đang nói chuyện thì đột nhiên phía sau Tống Thư Hàng lại có một trận dao động không gian hiện lên.

Cả hai vừa quay đầu lại liền nhìn thấy bóng dáng Cuồng Đao Tam Lãng bị không gian ‘nhổ’ ra.

Vèo một cái rơi xuống sau lưng Tống Thư Hàng.

“A a a a, suýt chút nữa thì chết rồi.

Chơi quá trớn rồi.” Tam Lãng kêu thảm thiết liên hồi.

Cũng giống như Hoàng Sơn Tôn giả, hắn cũng ở trạng thái ‘Nguyên thần’.

“Ơ?

Hoàng Sơn tiền bối anh cũng ở đây à, tôi cứ tưởng mình là người đầu tiên xông vào Long Lạc tầng thứ 5 chứ, tôi còn dùng cả tiểu xảo bùng phát tinh thần lực nữa.

Không ngờ Hoàng Sơn tiền bối vẫn nhanh hơn tôi một bước." Cuồng Đao Tam Lãng bò dậy, cười ha hả nói.

Hoàng Sơn Tôn giả nhìn Tam Lãng, một trận im lặng.

Hắn là vì muốn chăm sóc cho Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu nên không muốn thử phi thăng ngay, sau khi đạp nát mây phi thăng mấy lần thì bị mây mù trực tiếp lôi kéo 'Nguyên thần' rơi xuống sau lưng Tống Thư Hàng.

Sao Tam Lãng cũng tới đây dưới hình thái thuần Nguyên thần thế này?

Bình thường không phải nhục thân sẽ được mây mù nâng lên rồi trực tiếp phi thăng sao?

"Ơ?

Vị đại thúc này chào anh nhé, trông anh hơi quen mắt, là đạo hữu nào vậy?" Cuồng Đao Tam Lãng lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Là tôi đây, Tam Lãng tiền bối, tôi là Tống Thư Hàng đây." "..." Cuồng Đao Tam Lãng: "Thư Hàng, cậu bị ai vắt kiệt sức à?

Sao mà già nua thành ra thế này?" "Chuyện dài lắm ạ, Tam Lãng tiền bối, sao anh lại tới được đây?" Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời cậu nhanh chóng liên lạc với 'tiểu trợ thủ Long Lạc' trong lòng.

Trước đó, Hoàng Sơn tiền bối là vì đạp nát mây phi thăng hai lần nên Nguyên thần mới bị đưa tới trạm trung chuyển Long Lạc là chỗ Tống Thư Hàng.

Nhưng sao Tam Lãng tiền bối cũng tới luôn rồi?

“Tôi sau khi xông tới Long Lạc tầng 4 lên 5 thì dưới chân sinh ra sương mù, bước vào hình thức phi thăng.

Nhưng mà do động phủ mới của tôi thi công vẫn chưa xong, trần nhà bị bịt kín.

Lúc phi thăng lên đến trần động phủ thì đâm sầm đầu vào trần nhà, không bay lên được.

Sau đó Nguyên thần của tôi bị lôi kéo ra ngoài, bị cuốn vào một nơi giống như đường hầm không gian.

Chương 1977

Tôi thấy cái nơi giống đường hầm không gian đó khá thú vị nên định cậy một miếng vách đường hầm xuống xem sao.

Kết quả còn chưa kịp cậy thì đã bị ném tới chỗ cậu rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng giới thiệu.

Hoàng Sơn Tôn giả: “...” Tống Thư Hàng: “...” Cậu vội vàng hạ lệnh cho trợ thủ Long Lạc, bảo nó cài cái bản vá này vào: “Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần khi ở trạng thái ‘phi thăng’ 4 lên 5, nếu Nguyên thần bị lôi kéo ra ngoài thì có thể đừng lôi kéo về phía vị trí của tôi được không?

Nếu được thì mau cài bản vá ngay đi.” Cậu hiện tại đang ở trạng thái độ kiếp, nếu các đạo hữu trong nhóm cứ lần lượt kéo tới thì hậu quả thật không dám tưởng tượng.

Trợ thủ Long Lạc lắc đầu, các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần ở hiện thế thông qua Tống Thư Hàng làm ‘trung chuyển’ để kết nối với Long Lạc.

Khi họ phi thăng, Nguyên thần bị ‘pháp tắc’ tiếp dẫn tới thế giới Hắc Long thì chắc chắn cũng sẽ bị lôi kéo tới bên cạnh Tống Thư Hàng trước tiên.

“Vậy thì sửa đổi một chút, nếu sau này còn có Nguyên thần của tiền bối nào bị tiếp dẫn tới thì hãy đặt tọa độ của họ ở khoảng cách cách cơ thể tôi 500 mét.

Như vậy có làm được không?” Tống Thư Hàng lại vội vã hỏi.

Tiểu trợ thủ Long Lạc hơi khựng lại một chút rồi gật đầu, ra hiệu là có thể làm được.

“Mau mau mau, cài cái bản vá này vào.” Tống Thư Hàng thúc giục.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần ai nấy năng lực hành động đều siêu cường.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đã tới rồi thì các tiền bối khác nói không chừng đều đã đang trên đường tới đây rồi.

Tống Thư Hàng tuyệt đối không dám xem thường năng lực của các tiền bối.

Nhưng lời cậu vừa dứt, bên cạnh lại liên tiếp hiện ra mấy bóng người.

Cha của Ngư Kiều Kiều - Giao Bá Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân đã lâu không gặp.

Cùng với Hằng Hỏa Chân Quân, người dạo này rất ít khi lộ diện trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, suốt ngày bận rộn với đại nghiệp kiến thiết Nho gia.

Ba vị Chân Quân toàn bộ đều xuất hiện dưới hình thức Nguyên thần.

“Nơi này là đâu thế?” Giao Bá Chân Quân nói.

Bạch Hạc Chân Quân trong hình thái nữ tính nhỏ nhắn: “Bạch tiền bối có ở đây không?

Hình như tôi ngửi thấy mùi của anh ấy rồi.” “Đau đầu thật đấy, vốn định chơi cái trò xông tầng Long Lạc một chút cho thoải mái, sao lại thành Nguyên thần xuất khiếu bị cuốn tới đây rồi?” Hằng Hỏa Chân Quân khổ não nói.

Bạch Hạc Chân Quân: “Đù, là Tống Thư Hàng kìa.” Một lát sau, hắn ngẩng đầu lên: “Đù, lại là thiên kiếp à?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tốc độ cài bản vá của tiểu trợ thủ Long Lạc còn chẳng đuổi kịp tốc độ hành động của các tiền bối trong nhóm.

Ngay sau đó lại có thêm mấy bóng người bước ra.

Lệ Chi tiên tử, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Hiến Công cư sĩ.

Sau đó Đông Phương Lục tiên tử, Vân Du Tăng Thông Huyền, Tạo Hóa Pháp Vương, Tuyết Lang động chủ không ngừng chui ra từ trong không gian... có thể thấy mờ mờ phía sau vẫn còn các tiền bối trong nhóm đang xếp hàng chờ đi ra.

Còn cài bản vá cái quái gì nữa.

Mọi người sắp tập hợp đủ cả rồi.

"Thực tế chứng minh, tiền bối của bạn mãi mãi là tiền bối của bạn." Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời.

Đã là người một nhà thì phải đi cùng nhau cho đủ bộ.

Bản vá của tiểu trợ thủ Long Lạc còn chưa kịp cập nhật, các thành viên quen mặt trong nhóm cơ bản đã đến đông đủ.

"A, Bắc Hà đạo hữu cũng tới rồi à, anh cũng vừa trải qua phi thăng sao?" Tuyết Lang động chủ hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười, nhìn một vòng: "Các đạo hữu đang online trong nhóm trước đó đều tới cả rồi thì phải." Đa phần đều là gương mặt quen thuộc.

Nói đi cũng phải nói lại, năm nay tần suất gặp mặt offline của các đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cao đến mức đáng kinh ngạc.

Trước kia mấy chục năm chẳng tụ tập nổi một lần, năm nay lại tụ tới mấy lần rồi.

Tuy nhiên lần nào tụ hội cũng là ngoài ý muốn.

Cuối cùng, Bắc Hà Tán Nhân lại liếc nhìn Tam Lãng một cái.

Hết cứu rồi.

Hoa Đà tái thế cũng chẳng cứu nổi Tam Lãng nữa, ai mà ngờ được trò chơi 'Long Lạc trùng tầng' lại gom Nguyên thần của mọi người tụ lại một chỗ chứ, Tam Lãng phen này tèo rồi.

"Ai là người ra đây đầu tiên thế?

Lúc tôi ra đã thấy Hoàng Sơn tiền bối, Tam Lãng, Thư Hàng, Bạch Hạc, Hằng Hỏa và Giao Bá rồi." Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

"Hoàng Sơn tiền bối là người ra đầu tiên, Lãng mỗ đây đứng thứ hai, chỉ chậm hơn Hoàng Sơn tiền bối nửa bước thôi." Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý nói.

Bắc Hà Tán Nhân khẽ quay đầu đi, không nỡ nhìn cái gã Tam Lãng lúc này vẫn không chịu khiêm tốn, cứ phải làm nổi bật sự tồn tại của bản thân mới chịu được.

Lệ Chi Tiên Tử mắt hơi trầm xuống, mỉm cười: "Tóm được ngươi rồi nhé, Tam Lãng!" Ngay khoảnh khắc tiếp theo.

"A a a a ~~ Lệ Chi Tiên Tử ~ chậm một chút, chậm một chút... chóng mặt quá rồi." Thực tế chứng minh, Nguyên thần còn mỏng manh hơn cả nhục thân.

Cùng một kỹ năng khi thi triển trực tiếp lên Nguyên thần thì sát thương sẽ được cộng thêm mười điểm.

"Đậu Đậu không tới sao?" Diệt Phượng Công Tử hỏi, hắn nhìn quanh một vòng không thấy Đậu Đậu, lập tức cảm thấy hơi tẻ nhạt.

Thú vui lớn nhất đời yêu quái chính là ăn cá, ngủ và đánh Đậu Đậu, vậy mà Đậu Đậu lại không có ở đây.

Hoàng Sơn Tôn Giả đáp: “Nó bị cuốn vào thiên kiếp của Vũ Nhu Tử rồi, đang cùng nhau độ kiếp.

Bản thể của ta vẫn đang ở đó canh chừng, chắc là không có vấn đề gì đâu.” “Tôi cảm thấy không khí ở đây hơi sai sai, có chút áp lực.

Mọi người có cảm giác như vậy không?” Cổ Hồ Quan Chân Quân nói.

Diệt Phượng Công Tử: “Tôi cũng có cảm giác đó.” “Đồng ý, tôi cũng cảm thấy áp lực, toàn thân khó chịu.” Đôi tay nhỏ của Lệ Chi Tiên Tử xoay nhanh như chớp, Tam Lãng giờ trông như cánh quạt máy bay, nhanh đến mức không thấy rõ hình dáng.

Bạch Hạc Chân Quân: “Ngẩng đầu nhìn lên trời đi, các vị sẽ biết tại sao lại áp lực ngay thôi.” Các tiền bối vừa ngẩng đầu lên liền thấy ‘Kiếp vân’ đang ngưng tụ thành hình, tia điện không ngừng lóe lên, nhìn qua là biết uy lực không hề nhỏ.

Hiến Công Cư Sĩ: “Cái đệch, lại là thiên kiếp à?” “Ai mà thiếu ý thức công cộng thế, lại đi độ kiếp giữa đám đông thế này?” Dương Huyền của Thiên Phủ Khí Tông than vãn.

Tống Thư Hàng: “...” “Là Thư Hàng tiểu hữu, cậu ấy vốn đang độ kiếp.

Nguyên thần của chúng ta xuyên không gian tới đây nên bị cuốn luôn vào thiên kiếp của cậu ấy rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả đau lòng nói: “Nói cách khác, có lẽ đây là lỗi của chúng ta.” “Hoàng Sơn tiền bối, giờ chúng ta rời đi còn kịp không?” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử mong đợi nhìn Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hoàng Sơn Tôn Giả từ bi lắc đầu.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Mát mẻ rồi (xong đời rồi).” Ngoại trừ vài vị đang bế quan hoặc hôm nay không online, đại bộ phận thành viên trong nhóm đều đã tụ tập ở đây.

Từng đó Nguyên thần hội tụ một chỗ, cùng gia nhập vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng.

Uy lực thiên kiếp sẽ tăng đến mức độ nào đây?

Mà tệ hơn nữa là các thành viên trong nhóm hiện giờ đều ở dạng Nguyên thần, không thể phát huy được chiến lực tối đa.

Diệt Phượng Công Tử lo lắng: “Không lẽ lại giống lần thiên kiếp trước của Tống Thư Hàng, chúng ta bị kéo trực tiếp vào ‘Thế giới Thiên kiếp’ để độ kiếp Huyền Thánh bát phẩm đấy chứ?” “Có lẽ lần này chúng ta sẽ không bị kéo vào không gian thiên kiếp đâu.” Lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng: “Tình huống lần trước có thể coi là một cái BUG của thiên kiếp, là một lỗ hổng.

Mà thiên kiếp ngày nay thay đổi từng ngày, tiến hóa rất nhanh.

Lỗ hổng lần trước nói không chừng đã bị lấp lại rồi.” “Chỉ cần không bị kéo vào ‘Không gian Thiên kiếp’ thì các tiền bối không cần sợ.

Việc độ kiếp tôi có nắm chắc!” Tống Thư Hàng bổ sung.

Với tư cách là quản lý viên Long Lạc, chỉ cần vẫn còn đứng trên mảnh đất Hắc Long này, cậu có thể mượn sức mạnh của Long Lạc để vượt qua thiên kiếp. 【 Bản vá đã được cập nhật 】 Lúc này, tiểu trợ thủ Long Lạc cuối cùng cũng lên tiếng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nhìn một vòng, các thành viên quen thuộc trong nhóm cơ bản đã đến đông đủ.

“Còn ai chưa tới không?” Đông Phương Lục Tiên Tử hỏi.

“Thất Tu tiền bối chưa tới, ngài ấy vừa mới thăng cấp cảnh giới Huyền Thánh, chắc là đang bận rộn.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

“Thất Sinh Phủ đạo hữu cũng không thấy, có lẽ hôm nay anh ấy không online?” “Tô Thị A Thất cũng không ở đây, gần đây A Thất cứ thần thần bí bí, không biết đang làm gì.

Mà này, có phải những người có số 7 trong tên đều đặc biệt may mắn không?

Đều tránh được kiếp này rồi kìa?” Dược Sư gãi gãi đầu, Giang Tử Yên đứng sau hắn, lặng lẽ tết tóc của Nguyên thần hắn thành từng bím nhỏ.

“A a a ~ sau này xin ~ a a ~ hãy gọi ta là ~ Cuồng - Đao - Thất - Lãng ~~ a a a.” Cuồng Đao Tam Lãng gào thét thảm thiết.

Đang nói chuyện thì ở cách đó 500 mét, một thông đạo không gian xuất hiện.

Tô Thị A Thất với khuôn mặt ngơ ngác chui ra từ hư không: “Lạ thật, vừa nãy mình thấy một vị tiên tử trông rất quen đi phía trước, tự nhiên thông đạo không gian lại bị đứt đoạn, có chuyện gì xảy ra thế?” Đó là do Tống Thư Hàng để tiểu trợ thủ Long Lạc cập nhật ‘bản vá’, A Thất bị truyền tống ra ngoài 500 mét, nằm ngoài phạm vi thiên kiếp, thuộc khu vực an toàn.

Nhưng đúng lúc Tô Thị A Thất đang nói chuyện, Nguyên thần của anh không tự chủ được mà bay lên... giống như bị nam châm hút lấy, bị kéo về phía sau lưng Tống Thư Hàng.

Đã bảo là người một nhà thì phải đi cùng nhau cho đủ bộ, đã đến rồi thì đừng có khách sáo.

Tống Thư Hàng thấy mệt lòng quá.

Cái bản vá này căn bản chẳng có tác dụng gì cả.

“A Thất tiền bối, vị tiên tử trông quen mặt mà anh thấy là ai thế?” Chu Ly của Tàng Thiên Câu tò mò hỏi.

Dạo này Chu Ly sống khá tốt, không chỉ xác định quan hệ với vị tiên tử bên Nho gia kia mà Đậu Đậu còn vừa bị cấm túc, không còn hành hạ anh nữa.

Tô Thị A Thất gãi đầu: “Cảm giác là một vị tiên tử rất quen, nhưng nghĩ kỹ lại thì mình chưa bao giờ gặp cô ấy.” “Nhưng có thể khẳng định, cô ấy chắc chắn là thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nếu không thì đã chẳng thể kết nối với Long Lạc, Nguyên thần cũng sẽ không bị cuốn tới chỗ Thư Hàng tiểu hữu thế này.” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính.

“Liệu có phải Vũ Nhu Tử từng gửi mã QR cho người khác không?” Dược Sư suy đoán.

Cái mã QR Kim Đan của Tống Thư Hàng trong nhóm chính là do Vũ Nhu Tử phát tán ra.

“Mọi người quên một chuyện rồi sao?” Lệ Chi Tiên Tử nói: “Tôi nhớ mang máng trong nhóm mình có một đạo hữu tên là Tối Duyệt Tiên Tử.

Có lẽ người A Thất thấy chính là cô ấy?” “Là Tối Cường Cư Sĩ, vả lại Cư Sĩ là nam, không phải tiên tử.

Điểm này tôi có thể khẳng định một trăm phần trăm.” Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở.

“Cư Sĩ đúng là nam thật.” Hoàng Sơn tiền bối nói: “Vậy nên người A Thất thấy không phải là Cư Sĩ...

Nhắc mới nhớ, Cư Sĩ không qua đây sao?” “Có lẽ tôi biết chân tướng đấy.” Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tìm được cơ hội xen vào: “Là Đồng Quái tiền bối.” Cậu vừa đối chiếu các tiền bối có mặt ở đây với ký ức của mình, phát hiện trong số các đạo hữu đang có mặt không hề thấy bóng dáng của ‘người nghi là Đồng Quái’.

Chương 1978

Mắt Bắc Hà Tán Nhân lập tức sáng lên: “Cái gã thầy bói mù đó sao, đúng rồi, chắc chắn là hắn.

Lúc đó hắn còn quét mã QR của Thư Hàng tiểu hữu ngay trong video chat của nhóm nữa mà.” “Nếu gã thầy bói mù đó ở phía trước A Thất tiền bối, vậy chắc gã cũng sắp xuất hiện rồi nhỉ?

Xuất hiện ở khoảng cách 500 mét kia?” Lệ Chi Tiên Tử quay đầu nhìn quanh.

Một trong mười bí ẩn chưa có lời giải của Cửu Châu Nhất Hào Quần - diện mạo thật của Đồng Quái, có lẽ hôm nay sẽ có đáp án chăng?

Ngoại hình nhục thân có thể dùng thuật dịch dung để thay đổi, nhưng Nguyên thần thì không thể lừa dối được ai.

Đang nói chuyện thì cách đó 500 mét có thông đạo không gian mở ra.

Hai bóng người cùng bước ra từ thông đạo.

“Ơ?

Sao mọi người cứ nhìn tôi chằm chằm thế, ngại chết đi được.” Điền Thiên cười ha hả.

Phía sau anh là Điền Điềm phó đảo chủ với ánh mắt hơi đờ đẫn...

Trạng thái của cô dường như vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Là anh em nhà Điền Thiên và Điền Điềm.

Giống như Tô Thị A Thất, hai anh em vừa mới xuất hiện đã bị hút về phía quân đoàn thành viên trong nhóm như bị nam châm hút, cùng tụ lại để sưởi ấm cho nhau.

“Đằng kia còn có một người nữa.” Tạo Hóa Pháp Vương đã phát hiện ra mục tiêu.

Trên bầu trời, một bóng người rơi thẳng xuống từ thông đạo không gian.

Đôi chân thon dài, bộ váy đỏ rực.

Quả nhiên đúng như A Thất thấy, là một vị tiên tử không sai vào đâu được.

Bóng người đó đáp đất: “Ái chà chà, cuối cùng cũng ra được rồi.” Sau đó bóng người ấy ngẩng đầu lên... trên mặt đeo một chiếc mặt nạ kim loại tinh xảo.

Chiếc mặt nạ này là một pháp khí Nguyên thần quý giá, được thiết kế chuyên dụng để bảo vệ Nguyên thần.

Sau khi đeo nó vào có thể che giấu hơi thở, tăng cường Nguyên thần và các hiệu quả khác.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần: “...” Gã thầy bói mù trong phương diện này đúng là kín kẽ không tì vết.

“Nhưng ít nhất, cuối cùng cũng xác định được một điểm.” Khóe miệng Bắc Hà Tán Nhân nhếch lên: “Đồng Quái, hóa ra ngươi là một vị tiên tử!” Đồng Quái Tiên Sư phủi phủi bộ váy đỏ trên người mình, uể oải nói: “Được rồi được rồi, anh thích là được chứ gì...

Anh thấy tôi là tiên tử thì tôi chính là tiên tử vậy.

Dù sao thì cho dù tôi có là tiên tử, anh cũng chẳng phải gu của tôi, anh mừng hụt cái gì chứ?” Chỉ trong một câu trả lời ngắn ngủi, giọng của Đồng Quái cứ thay đổi liên tục, đổi mấy loại giọng liền, nghe cực kỳ quái dị.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Tôi có mừng hụt đâu, tôi đang đắc ý đây này!

Tôi đắc ý vì cuối cùng cũng xác định được giới tính của Đồng Quái nhà ngươi, nên mới cười đắc ý thế này cơ mà!

“Nếu gã thầy bói mù thực sự là tiên tử, tôi đột nhiên thấy cái thuộc tính đoán quẻ đen đủi của gã bỗng chốc trở nên đáng yêu hẳn.

Đôi khi, tiên tử đúng là có đặc quyền thật đấy.” Giao Bá Chân Quân cảm thán.

Sưu ~ Lúc này, Đồng Quái Tiên Sư cũng bị hút về phía đám đông như bị nam châm, rơi đúng xuống bên cạnh Giao Bá Chân Quân.

“Ha ha ha ha, nhưng thật đáng tiếc, Giao Bá đạo hữu à, tôi không phải tiên tử, và cũng chẳng đáng yêu nổi đâu.” Đồng Quái phát ra giọng nam đắc ý, vén vạt áo trên lên để lộ cơ ngực rắn chắc: “Chỉ có cái gã ngốc Bắc Hà mới thấy tôi mặc váy đỏ là đã đắc ý tưởng rằng đoán ra được chân tướng giới tính của tôi thôi.

Thực ra bộ váy đỏ này là tôi vừa mới thay trong thông đạo xong đấy, ha ha ha ha.” Bắc Hà Tán Nhân: “Cái gã thầy bói mù nhà ngươi, sớm muộn gì cũng bị sét đánh!” Oanh ~~ Trên bầu trời, một tiếng sấm rền vang lên.

“Nói đánh là đánh ngay, Bắc Hà, anh học được Linh ngôn từ bao giờ thế?” Đồng Quái ngẩng đầu: “Đệch mợ nó, thiên kiếp!” Đồng Quái Tiên Sư: “Điên rồi, không muốn sống nữa à?

Có bao nhiêu người ở đây mà còn dám dẫn thiên kiếp xuống?” “Chính xác mà nói, Thư Hàng tiểu hữu đã độ kiếp từ lâu rồi, còn chúng ta thì tự chui ra từ thông đạo không gian, từng người một đều bị cuốn vào thiên kiếp của cậu ấy.

Thế nên... lỗi là tại chúng ta.” Giao Bá Chân Quân giải thích.

Đồng Quái Tiên Sư im lặng một hồi: “Xong đời rồi.” Xin lỗi nhé, Thư Hàng tiểu hữu.

Đám tiền bối chúng tôi đúng là chẳng đáng tin chút nào, vậy mà còn gây thêm phiền phức cho cậu.

“Đúng thế, chúng ta đều sắp tiêu đời rồi.” Đông Phương Lục Tiên Sư u u thán dài một tiếng, vẻ mặt tuyệt vọng: “Đồng Quái, cho chúng tôi xem diện mạo thật của ông đi?

Dù sao chúng ta cũng sắp chết cả rồi.” “Không, chính vì sắp tiêu đời nên tôi mới phải mang theo bí mật này xuống suối vàng chứ.

Trước khi chết mà vẫn khiến mọi người phải ảo tưởng và suy đoán về mình, chẳng phải là điều tuyệt vời nhất sao?” Đồng Quái đáp.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “...” Ghét nhất mấy cái loại không bao giờ làm theo bài bản thế này.

“Chỉ cần không bị cuốn vào ‘Không gian Thiên kiếp’ thì chúng ta có thể chống đỡ được.” Tống Thư Hàng nói. ‘Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc’ và ‘Thánh Kiếm Chung Yên’ đều đã ở trạng thái sẵn sàng, Tống Thư Hàng đã kết nối với ‘Long Lạc’ để cung cấp năng lượng liên tục cho chúng.

“Câu này Thư Hàng cậu đã nói một lần rồi.” Diệt Phượng Công Tử nhắc nhở: Trước khi độ kiếp, chúng ta đừng có điên cuồng cắm cờ (flag) được không? 【 Nhưng nếu không nhắc thêm vài lần, tôi thấy bất an lắm. 】 Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Thực ra cậu đang biến tướng để cổ vũ tinh thần cho chính mình.

Oanh ~~ Trên bầu trời, đợt thiên kiếp cuối cùng cuối cùng cũng ngưng tụ thành hình.

Khí thế vô cùng lớn.

Kiếp vân bao phủ vài cái ‘Tiểu thế giới Long Lân’, thiên lôi và thiên hỏa xuyên qua xuyên lại trong đám mây.

Đủ loại hình thái thiên kiếp kỳ dị sinh ra trong kiếp vân, rồi tan biến, rồi lại tái sinh...

Đây có vẻ như là thiên kiếp đang suy tính và tăng cường các hình thái thiên kiếp khác nhau.

Tống Thư Hàng cau mày.

Nhìn từ diện tích kiếp vân, uy lực thiên kiếp đã đạt đến mức độ ‘Thiên kiếp Chưởng tâm lôi tăng cường’ mà ‘Côn Na nữ sĩ’ từng dẫn ra từ thiên kiếp 8 tấn 9 lần trước.

Nếu thực sự như vậy, uy lực thiên kiếp đã hoàn toàn đạt đến bát phẩm, thậm chí là tiếp cận cửu phẩm.

Mà dựa theo ‘Nguyên tắc bảo vệ hiện thế’, một khi uy lực thiên kiếp đạt đến cấp bậc bát phẩm, nó sẽ gây ra sự phá hoại cực lớn đối với hiện thế, do đó nó sẽ cưỡng chế kéo người độ kiếp vào ‘Không gian Thiên kiếp’.

“Hy vọng cái BUG này đã được sửa chữa.” Tống Thư Hàng thầm mong đợi. 【Tích ~~ Nhắc nhở: Thiên kiếp biến dị xuyên vị diện từ hiện thế, đẳng cấp cường độ là 8 + cấp tăng cường.

Không gian đặc thù ‘Không gian độ kiếp tập thể’ đã mở. 】Tiếng nhắc nhở từ Long Lạc vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Cậu đoán đúng lúc khởi đầu nhưng lại không đoán trúng cái kết cục.

Thiên kiếp ở hiện thế quả thực đang tiến hóa từng giây từng phút, hơn nữa cái BUG lần trước khi độ kiếp tập thể sẽ bị chuyển đến ‘Không gian thiên kiếp Huyền Thánh bát phẩm’ cũng đã được sửa lại rồi.

Thậm chí cả phương thức tính toán cường độ thiên kiếp khi độ kiếp tập thể dường như cũng được tối ưu hóa.

Nếu là kiểu thiên kiếp cũ, khi hơn một nửa thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ tụ tập lại độ kiếp thế này, uy lực thiên kiếp sẽ vọt lên cửu phẩm trong vòng một nốt nhạc.

Còn bây giờ, dưới quy tắc tính toán của ‘Độ kiếp tập thể’, cường độ thiên kiếp tạm thời chỉ là bát phẩm +.

Nhưng lỗ hổng được sửa không có nghĩa là đám người Tống Thư Hàng có thể ngồi yên tại chỗ mà độ kiếp.

Để sửa cái BUG này, thiên kiếp đã đặc biệt mở ra một hình thức độ kiếp hoàn toàn mới gọi là ‘Không gian độ kiếp tập thể’ để đáp ứng nhu cầu của các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Nó vừa đảm bảo được uy lực thiên kiếp, lại vừa không để uy lực quá lớn của thiên kiếp làm hại đến hiện thế, đồng thời cũng hủy bỏ luôn chức năng lợi dụng BUG để kiếm ‘Thánh ấn’.

Độ kiếp tập thể sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu hỏa táng tràng...

Nghĩa trang dưới đáy biển của Ngư Kiều Kiều, ưu đãi lớn 40% cuối năm.

Cái ‘Không gian độ kiếp tập thể’ này sở hữu uy lực thiên kiếp bát phẩm, mà sau khi độ kiếp thành công, rất có khả năng sẽ không có phần thưởng lớn là ‘Thánh ấn’.

Vụ này coi chừng lỗ vốn to. 【Không gian đặc thù ‘Không gian độ kiếp tập thể’ đã mở, đang tiến hành chuyển đổi không gian.】 Tiếng nhắc nhở của Long Lạc vang lên đầy trung thành.

“Trong không gian độ kiếp tập thể, tôi còn có thể kết nối với Long Lạc không?” Đây mới là vấn đề Tống Thư Hàng lo lắng nhất.

Tiểu trợ thủ Long Lạc trên vai cậu lắc đầu: “Không thể xác định.” Không gian độ kiếp tập thể, đây là lần đầu tiên trong lịch sử mở ra cho người đời, chẳng ai biết nó sẽ trông như thế nào, sẽ giáng xuống dưới hình thức thiên kiếp ra sao.

Đất trời đảo lộn.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm giác mình đã bị chuyển dời vào trong cái ‘Không gian độ kiếp tập thể’ đó.

Cùng bị chuyển dời với cậu còn có hơn nửa số tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cùng với Lý Âm Trúc.

Hai bộ ‘Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú’ cũng thành công được mang vào theo, chúng là bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng.

“Không gian thiên kiếp sao?” Diệt Phượng Công Tử nhìn không gian xa lạ này, lên tiếng hỏi.

Thế nên mới bảo, trước khi độ kiếp tuyệt đối đừng có lập flag mà.

“Không phải không gian thiên kiếp.” Tống Thư Hàng đáp: “Đây là ‘Không gian độ kiếp tập thể’, một chức năng mới nhất vừa được thiên kiếp tiến hóa ra.” Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Có thể ép thiên kiếp tiến hóa ra hình thức hoàn toàn mới, Thư Hàng tiểu hữu cũng đủ để lưu danh thiên cổ rồi.

“Thiên kiếp đâu?

Thiên kiếp ở đâu?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Lúc này, không gian nơi mọi người đang đứng là một thế giới trắng xóa, toàn bộ thế giới ngoại trừ mặt đất trắng tinh ra thì chẳng còn gì khác.

Trên đầu là một khoảng hư vô, không có kiếp vân, không có kiếp lôi.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang đứng trên mặt đất.

Thánh Kiếm Chung Yên cắm ở bên cạnh.

Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc đang bảo vệ Lý Âm Trúc.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng nâng đỡ Tống Thư Hàng.

Nguyên thần của hơn nửa số tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần đang tụ thành một cụm, lơ lửng phía sau Tống Thư Hàng giống như những con khỉ lơ lửng sau lưng cậu khi cậu thi triển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 vậy.

“Không thấy thiên kiếp, cũng không cảm ứng được hơi thở của thiên kiếp.” Lệ Chi Tiên Tử nói: “Thế giới này kỳ quái thật.” Tống Thư Hàng vuốt cằm, trong lòng cậu chợt nảy ra một ý nghĩ: “Liệu có phải vì cái ‘Không gian độ kiếp tập thể’ này vẫn chưa hoàn thành, mới chỉ là một bán thành phẩm thôi không?” Thiên kiếp gần đây liên tục tiến hóa, thậm chí cả BUG cũng được sửa chữa.

Chương 1979

Nhưng tạo ra một ‘Không gian độ kiếp tập thể’ đâu phải chuyện dễ dàng, cần đủ loại thiết lập, uy lực thiên kiếp, khả năng chịu đựng của không gian, hình thức độ kiếp, v.v.

“Nếu ‘Không gian độ kiếp tập thể’ này vẫn là bán thành phẩm, vậy có phải chúng ta chỉ cần ở trong này, hết thời gian là coi như ‘độ kiếp thành công’ rồi được thả ra không?” Phá Dương Kích Quách Đại nói.

“Tôi cảm thấy thiên kiếp sẽ không lương thiện đến thế đâu, chúng ta cứ chuẩn bị cho tình huống xấu nhất đi.” Hoàng Sơn Tôn Giả nhắc nhở.

Thiên kiếp vốn là kiếp nạn của tu sĩ.

Đã là kiếp nạn thì sao có thể để người ta dễ dàng vượt qua như vậy được?

“Mọi người tập trung tinh thần vào, nói không chừng thiên kiếp sẽ đột ngột giáng xuống đấy.” Bắc Hà Tán Nhân tán thành với ý kiến của Hoàng Sơn tiền bối.

Các đạo hữu đồng lòng, cảnh giác quan sát thế giới trắng tinh này.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng: “Có lẽ tôi biết nguyên nhân thiên kiếp trong ‘Không gian độ kiếp tập thể’ này chưa giáng xuống rồi.” “Thư Hàng tiểu hữu phát hiện ra điều gì sao?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng: “Vâng, vì chúng ta đã bị cuốn vào ‘Không gian độ kiếp tập thể’ rồi, nhưng ‘thiên kiếp’ của chúng ta vẫn còn ở bên ngoài, vẫn đang lơ lửng trên bầu trời của thế giới Hắc Long.

Nó không được chuyển dời đồng bộ vào trong này.” Vừa rồi cậu vẫn luôn thông qua ‘tiểu trợ thủ Long Lạc’ để thử kết nối với ‘Long Lạc’.

Kết nối đã thành công, nhưng rất không ổn định, cứ đứt quãng liên tục, vừa mới kết nối được lại bị rớt mạng ngay, căn bản không thể thông qua Long Lạc để rút năng lượng.

Tuy nhiên thông qua Long Lạc, Tống Thư Hàng vẫn thấy được vài hình ảnh, ví dụ như bầu trời thế giới Hắc Long với những đám mây kiếp đang cuồn cuộn không ngừng.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Người độ kiếp thì vào rồi, mà thiên kiếp lại bị nhốt ở ngoài cửa, thế này là thế nào?

“Thiên kiếp không vào được thì chúng ta cứ đứng đây đợi suông à?

Nếu thiên kiếp mãi không vào, chẳng lẽ chúng ta cứ bị nhốt trong cái không gian quái quỷ này mãi sao?” Diệt Phượng Công Tử xoa xoa huyệt thái dương, đây không phải kết cục mà hắn mong muốn.

Bắc Hà: “Đồng Quái, lúc này đến lượt ông ra tay rồi.

Bói cho chúng tôi một quẻ xem chúng ta có thể độ kiếp thuận lợi không?” “Chuyện bói quẻ không bói cho bản thân chẳng lẽ còn cần tôi phải nhắc nhở anh sao?” Đồng Quái Tiên Sư lườm nguýt một cái.

“Tôi sẽ tiếp tục quan sát thiên kiếp trên bầu trời thế giới Hắc Long, nếu có biến hóa sẽ lập tức nhắc nhở các tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu không ngừng kết nối với Long Lạc thông qua tiểu trợ thủ.

Qua những lần kết nối đứt đoạn, cậu nhận được phản hồi thông tin về thiên kiếp từ Long Lạc.

Trên bầu trời Long Lạc, đám mây kiếp cuồn cuộn kia cuối cùng cũng ổn định lại.

Khi Tống Thư Hàng kết nối với Long Lạc một lần nữa, cậu nhận được một tin nhắn nhắc nhở từ Long Lạc. 【Tích ~ Phát hiện thiên kiếp thể hoàn chỉnh cường độ cấp 8 + từ hiện thế xuyên vị diện, có tiến hành đồng bộ, chuyển hóa nó thành 'Thiên kiếp thế giới Hắc Long' không? 】 Ngay cả thiên kiếp cấp bậc bát phẩm + cũng có thể chuyển hóa được sao?

Quyền hạn đúng là thứ tốt, hèn gì ai ai cũng thèm muốn quyền hạn.

"Chuyển hóa, chuyển hóa ngay lập tức." Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Thiên kiếp của thế giới Hắc Long chủ yếu nhắm vào tinh thần, sát thương vật lý khá yếu.

Ở cùng một đẳng cấp, uy lực thiên kiếp của thế giới Hắc Long yếu hơn nhiều so với hiện thế. 【Tích ~ Bắt đầu chuyển hóa. 】 Nhưng khi quá trình chuyển hóa còn chưa kịp hoàn tất, đám 'kiếp vân' trên bầu trời thế giới Hắc Long đã đột ngột biến mất tăm.

"Tới rồi!" Tống Thư Hàng lớn tiếng cảnh báo.

Kiếp vân biến mất chỉ có một khả năng, đó là nó đã được rút từ thế giới Hắc Long sang cái 'Không gian độ kiếp tập thể' này.

Tiếng sấm rền vang rộn rã.

Kiếp vân cuối cùng cũng đã tiến vào không gian này.

Đám mây kiếp khổng lồ bao phủ trên cao, diện tích cực rộng, nhìn không thấy biên giới đâu cả.

Và ngay khi kiếp vân xuất hiện, những ngọn lửa màu tím từ dưới đất phun lên, bốc cháy hừng hực.

Lý Âm Trúc được ‘Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc’ bảo vệ nên tạm thời không sao.

Tống Thư Hàng và các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thì bị những ngọn lửa đột ngột xuất hiện phả đầy người.

Loại lửa này lờ đi mọi phòng ngự dưới lục phẩm, chỉ có pháp khí và phòng ngự từ thất phẩm trở lên mới có thể chống đỡ được chúng.

“Nóng quá, nóng quá!” “Sao mình cảm thấy ngọn lửa này như đang thiêu đốt trực tiếp vào linh hồn thế nhỉ?” “Ơ?

Lạ thật?” Hoàng Sơn Tôn Giả đưa ngón tay lên kẹp lấy một tia lửa tím: “Ngọn lửa này là vật hư ảo sao?” Nguyên thần của các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần không bị thương, nhưng nỗi đau do lửa tím đốt cháy cơ thể lại truyền về ý thức của mọi người tăng lên gấp bội.

Tống Thư Hàng đứng trong biển lửa tím, tỉ mỉ cảm nhận mức độ đau đớn.

Cảm giác tổng thể là... có thể chống chịu được một cách khá nhẹ nhàng.

Cậu liếc nhìn các tiền bối phía sau, trong lòng khẽ động.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ Nguyên thần của các thành viên trong nhóm và Nguyên thần của Tống Thư Hàng tiến vào một loại trạng thái ‘Cộng hưởng’.

Giống hệt như lúc trước cậu và Hoàng Sơn Tôn Giả cộng hưởng với nhau.

Sau khi vào chế độ cộng hưởng, các thành viên trong nhóm đột nhiên cảm thấy nỗi đau ‘lửa tím đốt thân’ giảm mạnh xuống mức không đáng nhắc tới.

“Chuyện gì thế này?

Sát thương của ngọn lửa giảm rồi à?” Diệt Phượng Công Tử tò mò.

Hoàng Sơn Tôn Giả trầm ngâm nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Sát thương của ngọn lửa không hề giảm, có điều chúng ta hiện đang ở trong ‘trạng thái cộng hưởng’.

Trong trạng thái này, tất cả chúng ta đều có thể liên kết lại với nhau.

Như vậy, mức độ sát thương của ngọn lửa này đối với chúng ta không còn là gì cả.” Tống Thư Hàng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân nói: “Là vì nỗi đau được chia đều cho tất cả mọi người cùng gánh vác sao?

Không đúng... cho dù có chia đều nỗi đau thì cái ‘đau’ mà mỗi người phải chịu vẫn nên giống nhau chứ.” “Không phải là phân tán nỗi đau, mà là thông qua sự ‘cộng hưởng’ này để chia sẻ khả năng chịu đựng nỗi đau của tôi cho mọi người.

Giống như lúc trước thông qua trạng thái cộng hưởng, tôi có thể mượn ‘kiếm thuật’ của Hoàng Sơn tiền bối để thi triển vậy.

Tôi cũng chỉ định thử một chút thôi, không ngờ lại thành công thật.” Tống Thư Hàng nói.

Xem ra ‘chịu đựng nỗi đau’ của cậu cũng đã được mặc định thành một loại ‘kỹ năng’, có thể chia sẻ cho người khác thông qua hình thức cộng hưởng.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần: “...” Khả năng chịu đựng nỗi đau, đúng là một năng lực nghe thôi đã thấy xót xa.

“Đống lửa tím này mới chỉ là dạo đầu của ‘thiên kiếp’ thôi, tiếp theo chúng ta phải đối mặt với thiên kiếp cấp bậc bát phẩm.” Tống Thư Hàng nói.

Lửa tím là một phần thiên kiếp bị ‘quy tắc thế giới Hắc Long’ đồng hóa, nên nó là lửa hư ảo.

Tiếp theo thiên kiếp trên đầu sẽ giáng xuống dưới hình thức nào đây?

Loại không gian thiên kiếp hình thức mới này... rất có khả năng sẽ đi kèm với một loại thiên kiếp hình thức hoàn toàn mới.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, đột nhiên phía trước ‘Không gian độ kiếp tập thể’ có một trận dao động.

Trong kiếp vân, những cột lôi điện màu tử kim đang ấp ủ.

Sau đó, một vầng mặt trời nhỏ chói mắt hiện ra dưới đám mây kiếp.

Thiên kiếp mới tới rồi sao?

Vừa mới ra đã dùng đòn tấn công cấp độ mặt trời nhỏ, có hơi quá đáng không đấy?

Không đúng, đợi đã.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

Vầng mặt trời nhỏ này mang lại cho cậu một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Hơn nữa tuy ánh nắng chói mắt nhưng Tống Thư Hàng lại có thể nhìn thẳng vào tâm của nó.

Cậu lờ mờ thấy được trong tâm vầng mặt trời nhỏ đó có một người đàn ông bằng thép đang tỏa sáng tỏa nhiệt.

Bên cạnh người đàn ông đó là một thiếu nữ tóc dài dáng người thanh mảnh.

Tống Thư Hàng: "..." Thuyền Mặt Trời, hóa thân thép, cùng với 'Thiên Đế' mà hiện giờ Tống Thư Hàng tuyệt đối không muốn gặp lại.

Cột lôi điện màu tử kim giáng xuống, đánh thẳng vào vầng mặt trời nhỏ.

Vầng mặt trời nhỏ di chuyển cực nhanh, tốc độ kinh người cứ như là dịch chuyển tức thời, biến ảo khôn lường trong 'Không gian độ kiếp tập thể'.

Nhưng cột lôi điện màu tử kim đó cũng xuyên qua kiếp vân với tốc độ tương đương, bám sát không rời.

Cột sét liên tục đánh xuống, truy đuổi mặt trời nhỏ như thể thề không bỏ cuộc.

Đám người Tống Thư Hàng vốn là nhân vật chính của buổi độ kiếp giờ lại bị gạt sang một bên...

"Thôn phệ nó đi, Tống Thép." Từ trong mặt trời nhỏ truyền ra giọng nói trong trẻo của Vũ Nhu Tử.

Ngay sau đó, mặt trời nhỏ tỏa hào quang đại thịnh.

Cột lôi điện tử kim đánh xuống nhưng cuối cùng đều bị mặt trời nhỏ thôn phệ hết sạch.

Không chỉ vậy, sau khi nuốt chửng cột sét, mặt trời nhỏ còn há miệng hút mạnh một cái về phía kiếp vân trên bầu trời, trực tiếp nuốt luôn hơn nửa đám mây kiếp.

Thiên kiếp tạm thời khựng lại để tích lũy sức mạnh...

Tận dụng chút thời gian này, mặt trời nhỏ nhào lộn một vòng rồi lao nhanh tới trước mặt Tống Thư Hàng và dừng lại.

Thiên Đế trong diện mạo của Vũ Nhu Tử bước ra khỏi mặt trời nhỏ: “Ái chà chà, có vẻ như tôi bị cuốn vào một nơi đáng sợ rồi.” Lúc này cô đang mặc một bộ giáp toàn thân sáng lấp lánh, sau lưng bộ giáp còn có một đôi cánh lớn trông như đồ trang trí.

Điểm khác biệt duy nhất giữa cô và Vũ Nhu Tử chính là đôi mắt, khi Thiên Đế không ngụy trang, đôi mắt của cô đen kịt hoàn toàn, không có lòng trắng.

“Sao cô lại xuất hiện ở đây!” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Vũ Nhu Tử?” Phía sau có vài tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chưa rõ sự tình liền thắc mắc.

Chương 1980

Chẳng phải Vũ Nhu Tử vẫn đang ở hiện thế độ kiếp cùng Đậu Đậu sao?

Sao lại chạy tới đây rồi.

“Hello, chào các tiền bối ạ.” Thiên Đế cười rạng rỡ, vẫy tay chào mọi người.

“Cô ta là Thiên Đế, vị Thiên Đế của Viễn cổ Thiên đình ấy, chỉ là cô ta đang chiếm giữ linh quỷ của Vũ Nhu Tử thôi.

Cụ thể thì lát nữa tôi giải thích sau, tóm lại cô ta không phải Vũ Nhu Tử đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần: “...” Thiên Đế của Viễn cổ Thiên đình, nhân vật sống trong truyền thuyết này mà đột nhiên xuất hiện dưới hình dáng hậu bối của mọi người thì đúng là gây cú sốc khá lớn.

“Vì sao cô lại xuất hiện ở đây?” Tống Thư Hàng hỏi lại lần nữa.

Đôi mắt đen kịt của Thiên Đế nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “Tại sao tôi lại ở đây, Tống tiền bối chẳng lẽ trong lòng anh không tự hiểu lấy một chút sao?” Tống Thư Hàng: “...” “Tôi vốn đang độ kiếp rất thuận lợi, mắt thấy sắp phá đảo đến nơi rồi.

Kết quả Tống tiền bối anh lại chơi trò độ kiếp tập thể, cuốn luôn tôi vào cái ‘Không gian thiên kiếp’ quái quỷ này.

Tôi đang cùng Tống Thép độ kiếp ngon lành... tự nhiên bị kéo vào đây.

Anh không thể tử tế độ kiếp một lần thôi sao, kiểu bình thường ấy?” Thiên Đế thấy nghẹn lòng.

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời.

“Ngoài ra, đây là ‘Không gian độ kiếp tập thể’ phải không?” Thiên Đế quay đầu nhìn quanh.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy thì...

Tống tiền bối, chúc mọi người lên đường bình an nhé.

Tuy chúng ta quen nhau chưa lâu nhưng anh thực sự là một ứng cử viên hậu cung rất tốt đấy.

Tiếc là chúng ta hữu duyên vô phận rồi.” Thiên Đế vẫy tay chào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cau mày: “Thiên kiếp tầm bát phẩm tôi vẫn có nhất định nắm chắc vượt qua được.” Hiện giờ trong tay cậu còn vài quân bài chưa lật, Long Lạc tuy chập chờn nhưng cuối cùng vẫn kết nối được.

Ngoài ra, trái tim của ‘Đại lão hành tinh có mắt’ trong Thánh Kiếm Chung Yên vẫn còn tràn trề động lực.

“Kiếp cuối cùng trong Không gian độ kiếp tập thể là kiếp tất tử (nhất định chết).

Tôi cũng không rõ đạo thiên kiếp đó sẽ hiện ra dưới hình thức nào, thông tin tôi biết cũng có hạn.

Vậy thì... thiên kiếp sắp tiếp tục rồi.

Nếu có kiếp sau, Tống tiền bối, tôi nhất định sẽ thu nạp anh vào hậu cung.

Tôi đi trước một bước đây!” Thiên Đế vẫy vẫy tay.

“Có thể đưa thêm vài người đi cùng được không?” Tống Thư

Hàng hỏi.

“Rất tiếc, muốn rời đi thì cần phải trao đổi đồng giá.” Thiên Đế đáp.

Nói xong, bóng dáng cô bắt đầu biến mất, mặt trời nhỏ và hóa thân thép của Tống Thư Hàng cũng biến mất theo.

“Trao đổi đồng giá?

Đợi đã!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Cụm từ trao đổi đồng giá của Thiên Đế khiến cậu nhớ tới lúc ‘Côn Na nữ sĩ’ dùng phân thân để tráo bản thể của cậu ra khỏi thiên kiếp ‘8 tấn 9’.

Mà thứ Thiên Đế có thể thay thế chính là...

“Đậu Đậu, đợt thiên kiếp tiếp theo tới rồi, dùng kỹ năng thực dụng đi, Thiên Cẩu Thực Nhật!” “Thực cái đầu nhà bà ấy, tôi không có kỹ năng đó!” “Câu này tôi sẽ chuyển lời nguyên văn cho A Đa đấy.” “Chị, chị ơi, em sai rồi không được sao?

Lúc trước cũng là em không đúng, em không nên chế giễu đạo hiệu của chị...

Ơ?” Vũ Nhu Tử bản chính cùng Đậu Đậu với khuôn mặt ngơ ngác xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

“Có phải tôi hoa mắt rồi không, hình như tôi thấy ba ba Tống Thư Hàng kìa.” Đậu Đậu nói.

Vũ Nhu Tử: “Em còn thấy tất cả các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đang bay lơ lửng sau lưng ba ba Tống tiền bối nữa.” “...” Tống Thư Hàng: “Tôi chính là Tống Thư Hàng đây.” Quả nhiên đúng như cậu nghĩ, là Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Vũ Nhu Tử đã thay thế vị trí của Thiên Đế, vì Thiên Đế sử dụng linh quỷ của cô.

Còn Đậu Đậu, vì nguyên nhân ‘Ấn ký hảo hữu bằng thép’, đã thay thế cho phân thân thép của Tống Thư Hàng.

“Sao Tống tiền bối lại trở nên già nua thế này?

Tống tiền bối rốt cuộc đã làm gì vậy?” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: Còn nữa, mắt trái của Tống tiền bối có phải hỏng rồi không, trông chẳng có chút sức sống nào cả.

“Là tâm ma kiếp chăng, thiên kiếp của chúng ta sắp kết thúc rồi, nên tâm ma kiếp xuất hiện đấy.” Đậu Đậu đoán.

Tống Thư Hàng thở dài: “Không phải tâm ma kiếp đâu, chuyện dài lắm nói không hết.

Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu, tóm lại hai người qua đây trước đã.” Oanh!

Đang nói chuyện thì thiên kiếp trong hư không đã nạp năng lượng xong, một lần nữa giáng xuống.

Những ‘cột lôi điện tử kim’ lúc nãy coi như đợt thiên kiếp cảnh báo đầu tiên.

Còn đợt này mới thực sự là bắt đầu thiên kiếp chính thức.

Từ trong thiên kiếp lại truyền ra từng đợt tiếng Phạn.

Sau đó, một bức tượng đại Phật do ‘kiếp lôi’ tạo thành hiện hình trong kiếp vân.

Đại Phật trong tư thế ‘đầu dưới chân trên’, treo ngược từ trên cao từ từ hạ xuống, trông có vẻ oai phong lạ thường.

“Hồng ~~” Đại Phật khi hạ xuống liền há miệng phát ra âm thanh.

Theo tiếng Phật âm trầm đục này, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tai mình như bị điếc, không còn nghe thấy bất cứ âm thanh nào nữa.

Sư Tử Hống sao?

Hay là phiên bản tăng cường ma âm của Tạo Hóa Pháp Vương?

Tượng đại Phật tiếp tục hạ xuống.

Lúc này, từ mũi của Phật tượng lại phun ra hai luồng khói trắng.

Khoảnh khắc khói trắng hiện ra, Tống Thư Hàng cảm thấy mình mất đi khứu giác, mùi vị của Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu, mùi của tiểu Âm Trúc, mùi của pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú, tất cả đều biến mất. 【Tước đoạt cảm quan, một loại Phật pháp vô thượng cực kỳ đáng sợ, đã chạm tới tầng thứ quy tắc rồi.

Không đơn giản chỉ là che chắn cảm quan mà là trực tiếp tước đi chức năng của cảm quan luôn.】Giọng của Tạo Hóa Pháp Vương vang lên trong lòng mọi người.

Mọi người hiện đang ở giai đoạn cộng hưởng Nguyên thần nên có thể sử dụng năng lực tương tự như giao lưu tâm linh để giao tiếp.【Thiên kiếp thời nay càng lúc càng khó hiểu.

Cái thứ này thực sự là thiên kiếp sao?】Diệt Phượng Công Tử cười khổ.

Tống Thư Hàng:【Thiên kiếp sẽ không ngừng biến hóa, chúng ta chỉ có cách nhanh chóng thích nghi với sự thay đổi của nó thôi.

Những kẻ không thể thích nghi cuối cùng sẽ bị đào thải.】Tạo Hóa Pháp Vương:【Thư Hàng tiểu hữu nghiêm túc quá làm tôi có chút không quen.

Chú ý, nó lại tới kìa.】Phật tượng treo ngược há miệng thè ra một chiếc lưỡi sống động như thật, trên lưỡi có một lá bùa chú lấp lánh.

Đám người Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy vị giác cũng bị tước mất. 【 Tiếp theo sẽ là thị giác và xúc giác.

Nếu tất cả đều bị tước mất, chúng ta sẽ không thấy, không nghe, không cảm nhận được bất cứ thứ gì, chỉ có thể bị động chịu đòn thôi. 】 Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Trong thế giới thiên kiếp mà rơi vào cảnh bị động như vậy thì cực kỳ chí mạng. 【 Lúc đó Thần thức còn dùng được không? 】 Tống Thư Hàng hỏi.

Đối với tu sĩ mà nói, ngũ cảm thực ra còn chẳng nhạy bén bằng 'Thần thức'.

Chỉ cần quét Thần thức một cái, mọi thứ xung quanh đều rõ như lòng bàn tay. 【 Đợi đến khi cảm quan của chúng ta bị tước sạch, tên đại Phật này chắc chắn sẽ có chiêu thức đi kèm để hạn chế Thần thức. 】 Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Đến lúc đó, mọi người sẽ thực sự trở thành cá nằm trên thớt, mặc cho thiên kiếp xâu xé.

Lúc này, Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn lên trời.

Thính giác, khứu giác, vị giác đồng loạt bị tước mất, cô không có cộng hưởng Nguyên thần với Tống Thư Hàng và các tiền bối nên không nghe thấy cuộc trao đổi của họ.

"Đậu Đậu, Tống tiền bối, chúng ta lên thôi!

Nhân lúc thị giác còn chưa bị tước mất." Vũ Nhu Tử nói.

Đậu Đậu: "???" 【 Tôi không nghe thấy cô nói gì cả, dùng truyền âm nhập mật đi. 】 Đậu Đậu nhanh trí truyền âm.

Vũ Nhu Tử lập tức sử dụng chức năng truyền âm tập thể: 【 Lên thôi Đậu Đậu, Tống tiền bối, tranh thủ trước khi mất thị giác, tẩn tên đại Phật này một trận! 】 Từ đầu đến cuối, Vũ Nhu Tử chẳng có chút sợ hãi nào khi bị cuốn vào thiên kiếp tập thể, cô lúc này rõ ràng đang ở trạng thái phấn khích vô cùng.

Đậu Đậu nhảy vọt lên, hiện ra hình thái đại yêu khuyển, chân đạp phong hỏa luân lao về phía đại Phật trên trời.

Vũ Nhu Tử nhảy lên lưng nó, tế bảo kiếm ra.

Kiếm thân kéo dài sau lưng, từng tiếng phượng minh truyền ra từ thanh kiếm của cô - Linh Điệp Đảo kiếm pháp, Vũ Điệp Phượng Biến.

Chương 1981

Đây là kiếm thuật cấp ngũ phẩm, vậy mà Vũ Nhu Tử hiện đang ở cấp tứ phẩm lại có thể thi triển vượt cấp. 【Hoàng Sơn tiền bối, chúng ta lại làm một cú nữa nào!】Tống Thư Hàng gọi qua kênh giao tiếp tâm linh.

Cậu tế ra 'Thánh Kiếm Chung Yên', thanh cự kiếm dài 200 mét bay vọt lên không trung giống như một chiến hạm khổng lồ, đổ bóng xuống một vùng rộng lớn.

Cộng hưởng Nguyên thần.

"《Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm》." Hoàng Sơn Tôn Giả phối hợp với Tống Thư Hàng thi triển môn tuyệt thế kiếm thuật này.

Kiếm ý bùng nổ, khí huyền hoàng rủ xuống từ hư không.

Một kiếm chém ra, vừa là kiếm vừa là pháp.

Hơn nữa lần này 《Thiên Chú Huyền Hoàng Kiếm》 lại có sự biến hóa - lần trước chỉ có Tống Thư Hàng và Hoàng Sơn Tôn Giả cộng hưởng Nguyên thần.

Còn lần này là sự cộng hưởng của hơn nửa số thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Ngay khi một kiếm chém ra, toàn thân Tống Thư Hàng như biến thành một kho vũ khí, hàng chục loại đòn tấn công khác nhau bùng nổ từ người cậu.

Ngoại trừ 'Thánh Kiếm Chung Yên', trong 'Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc' còn có vài loại binh khí rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bát Tý Pháp Tướng - đây là thần thông đến từ Cổ Hồ Quan Chân

Quân, giờ đây thông qua cộng hưởng đã xuất hiện trên người Tống Thư Hàng.

Tám cánh tay nắm chặt đủ loại pháp khí khác nhau.

Một đôi Ô Tặc Bạo Quân song đao tách ra, một đao thi triển Thiên Đao Táng Tinh Hải - đao pháp mạnh nhất của Tô Thị A Thất.

Đao còn lại thi triển Thất Thập Nhị Lộ của Cuồng Đao Tam Lãng - đao kỹ tổ truyền.

Lão Viên Thánh Sư vung kiếm, hóa thành đêm đen - Tinh Hà Thập Nhị Kiếm của Bắc Hà Tán Nhân.

Cung của Cự Lộc Lão Quân giương lên, trong hư không có những mũi tên đen kịt lên dây, mũi tên như chứa đựng sức mạnh hủy diệt thế giới - đòn tấn công mạnh nhất của Lệ Chi Tiên Tử, Diệt Thế Chi Môn.

Kỳ xí của Hắc Báo Thống Soái xoay tròn, thi triển một chiêu kích pháp ‘Phá Quân’ - kỹ năng đắc ý của Phá Dương Kích Quách Đại.

Ngoài ra, trong nhục thân của Tống Thư Hàng cũng có thêm nhiều pháp thuật, thiên phú bùng nổ.

Thiên phú ‘Toái Liệt Nhất Địa’ của Diệt Phượng Công Tử, Giao Long Thiểm của Giao Bá Chân Quân, thuật pháp kết hợp với ‘Thánh quang’ của Bạch Hạc Chân Quân.

Thân hình Tống Thư Hàng mang theo Nguyên thần của các thành viên trong nhóm cũng lao vọt lên trời.

Khi nghênh chiến với ‘Thiên kiếp đại Phật’, thân hình Tống Thư Hàng còn uốn éo mềm mại, bày ra từng tư thế vũ đạo khó - Thiên Ma Vũ của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Thiên Ma Vũ tương khắc với thuật pháp Phật tông, có hiệu quả kỳ diệu khi đối kháng với thiên kiếp đại Phật này.

Chỉ có điều tư thế đó trông đau mắt quá, vả lại Tống Thư Hàng bây giờ còn đang mang gương mặt đại thúc...

Tốc độ của Tống Thư Hàng nhanh hơn Vũ Nhu Tử nhiều, xuất phát sau nhưng đến trước.

Cự kiếm Chung Yên cùng pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú phối hợp với tuyệt kỹ của các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, đủ loại đòn tấn công đủ màu sắc trút xuống thân hình Phật tượng thiên kiếp.

Cự kiếm thánh khiết chém từ đỉnh đầu xuống tận háng Phật tượng, xẻ nó ra làm đôi.

Thân hình Tống Thư Hàng còn đâm sầm vào giữa đám mây kiếp, kiếm ý huyền hoàng còn lại điên cuồng phá hủy kiếp vân.

Vũ Nhu Tử bám sát theo sau, cô vung bảo kiếm, trên kiếm có một đạo kiếm khí Vũ Điệp Dực Phượng Hoàng bùng phát.

Thanh kiếm đâm vào thân hình đại Phật thiên kiếp, Đậu Đậu đưa Vũ Nhu Tử xoay nhanh một vòng quanh đại Phật.

Oanh ~~ Đại Phật thiên kiếp nổ tung, hóa thành linh lực đầy trời tràn ngập ‘Không gian độ kiếp tập thể’.

Những linh lực thuần khiết này có thể được Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng hấp thụ, khôi phục lại chút ít linh lực và chân nguyên đã tiêu hao. 【 Ha ha ha ha, Đậu Đậu, lông của anh kìa. 】 Trên không trung, Vũ Nhu Tử dùng ‘truyền âm nhập mật’ cười lớn.

Khoảnh khắc sau khi lôi kiếp nổ tung, lông tơ trên khắp người Đậu Đậu dựng đứng cả lên, thân hình như phình to ra một vòng. 【 Khi cô đang cười nhạo lông của người anh em này dựng đứng lên thì sao không tự nhìn lại tóc trên đầu mình đi? 】 Đậu Đậu nói đầy triết lý.

Vũ Nhu Tử đưa tay vuốt tóc mình, tóc cô cũng xù tung lên như vừa bị nổ: 【Ha ha ha, vui thật đấy.】 Vui hơn nhiều so với lúc cô và Đậu Đậu tự độ thiên kiếp.

Đang cười hả hê thì Vũ Nhu Tử đột nhiên thấy trước mắt tối sầm.

Ngay sau đó, cả ‘xúc giác’ cũng biến mất.

Tay cô rõ ràng đang chạm vào bộ lông xù của Đậu Đậu nhưng lại chẳng cảm nhận được chút gì. 【Không ổn rồi, ngũ cảm bị tước sạch rồi.】 Tạo Hóa Pháp Vương truyền âm. 【Chẳng phải chúng ta đã đánh tan đại Phật rồi sao?】 Lệ Chi Tiên Tử thắc mắc.

Sư đệ của Tạo Hóa Pháp Vương là Thôn Vân Tăng chuyên viết kịch bản lên tiếng: 【E là kỹ thuật thi pháp ‘Cực Lạc Ngâm Xướng’ của Phật tông rồi.

Khi sử dụng hình thức thi pháp này, chỉ cần pháp thuật bắt đầu triển khai thì dù kẻ thi pháp có bị tiêu diệt, pháp thuật vẫn có thể thông qua thế giới Cực Lạc làm môi giới để hoàn tất.

Các kỹ thuật thi pháp tương tự bên Đạo môn, Nho gia hay Ma pháp trắc thực ra đều có cả.】 【Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu, mở Thần thức ra, chúng ta tụ lại một chỗ rồi quay về mặt đất.】 Tống Thư Hàng gọi.

Tranh thủ trước khi Thần thức bị ngăn cách hoàn toàn, phải tụ lại một chỗ để về mặt đất đã.

“Lúc này mà có Con mắt của Thánh nhân ở đây thì tốt biết mấy.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nghĩ.

Loại pháp thuật tước đoạt ngũ cảm này chắc chắn không thể ảnh hưởng đến một tồn tại cấp bậc như Thánh nhân Nho gia được.

Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và Tống Thư Hàng đáp xuống mặt đất.

Tống Thư Hàng dùng ‘Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc’ để bảo vệ cả Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử bên trong.

Cả nhóm vừa mới đáp xuống đất, toàn bộ ‘Không gian độ kiếp tập thể’ đột nhiên khựng lại.

Cảm giác này chính là ‘Thời gian ngưng đọng’.

Vũ Nhu Tử, Lý Âm Trúc, Đậu Đậu và toàn bộ Nguyên thần của các tiền bối phía sau Tống Thư Hàng đều đứng khựng lại không thể cử động.

Ngay cả ‘giao lưu tâm linh’ cũng bị đình trệ, cả cơ thể và ý thức đều đứng yên hoàn toàn. 【Tích ~ Long Lạc đã kết nối lại.】 Tiểu trợ thủ Long Lạc vẫn không ngừng thử kết nối với Long Lạc, lần này cuối cùng cũng tạm thời nối mạng được. 【Phát hiện thiên kiếp cuối cùng ‘Tử vong không thể thấy’, phàm là những kẻ không vượt qua được giám định sẽ toàn bộ tan thành mây khói, thân tử đạo tiêu.】 Thiên kiếp cuối cùng ư?

Chẳng phải thiên kiếp mới chỉ vừa mới bắt đầu thôi sao? 【Có cách nào chuyển hóa nó thành ‘Thiên kiếp Hắc Long’ không?】 Tống Thư Hàng thử hỏi. 【Quyền hạn không đủ.】 Với lại đây đâu phải thế giới Hắc Long.

Tống Thư Hàng: 【Kiếp này sẽ giáng xuống dưới hình thức nào?

Phải đối phó thế nào đây?】 【Đang thử tiến hành suy tính.】 Khoảnh khắc tiếp theo, một hình ảnh được truyền vào não bộ Tống Thư Hàng.

Trong không gian thiên kiếp, có một điểm ‘hào quang’ rộ nở, trong đó như chứa đựng quy tắc ‘khai thiên lập địa’.

Hào quang bùng nổ, phàm là những thứ tiếp xúc với đạo ‘quang’ này đều tan thành tro bụi, biến mất tăm, căn bản không có cách nào chống đỡ.

Bất kể là cơ thể bằng xương bằng thịt, Nguyên thần, thực vật hay kiến trúc, bất kể là thời gian hay không gian, dưới đại kiếp 'Tử vong không thể thấy' này, tất cả đều tan thành mây khói.

Đây e rằng chính là cái 'kiếp tất tử' mà Thiên Đế đã tiết lộ trước khi rời đi.

Hơn nữa cái 'Không gian độ kiếp tập thể' này dường như nôn nóng muốn hạ sát tu sĩ độ kiếp lắm rồi, nó căn bản không thèm đi theo lối mòn nữa.

Thiên kiếp vừa mở màn, làm màu bằng một đợt 'cảnh báo', đợt thứ hai trực tiếp tước ngũ cảm.

Rồi ngay lập tức nhảy thẳng tới kiếp cuối cùng, đòn đánh chí mạng.

Nếu Tống Thư Hàng không kết nối được với 'Long Lạc', không nhận được lời nhắc nhở từ đó thì khi đại kiếp 'Tử vong không thể thấy' giáng xuống mà không có sự chuẩn bị, cả bọn chắc chắn mười phần chết không một phần sống. 【Quy trình nào bớt được thì bớt, đi xong mấy thủ tục cần thiết là cho tu sĩ độ kiếp ngủm luôn.

Dù sao cũng phải chết, bày vẽ nhiều quy trình ở giữa làm gì cho phí thời gian?】Cách hành sự của 'Không gian độ kiếp tập thể' toát lên phong cách y hệt như vậy.

"Kiếp này phải đối phó thế nào, có cách đối phó không?" Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi.

Thiên kiếp không phải thiên phạt, về lý thuyết mà nói, dù là loại thiên kiếp nào cũng sẽ để lại một tia sinh cơ, quan trọng là có nắm bắt được hay không. 【Những kẻ không vượt qua được giám định, hễ gặp đạo quang này sẽ tan thành mây khói.

Chỉ những kẻ vượt qua giám định mới có thể sống sót. 】Tiểu trợ thủ Long Lạc nhắc nhở.

Nói cách khác, kiếp này là xem mặt.

Ông trời mà yêu thương bạn, thấy bạn đẹp trai hợp gu thì bạn sống.

Còn nếu ông trời thấy bạn không đủ thẩm mỹ thì bạn chết chắc.

“Thế này bị động quá.

Chương 1982

Còn manh mối nào khác không?” Tống Thư Hàng hỏi. 【 Không thể suy tính...

Long Lạc mất kết nối, đang thử kết nối lại. 】 Tiểu trợ thủ Long Lạc báo tin, nó lại kiên trì thử kết nối lại cái mạng Long Lạc hay rớt kia.

“Vậy thì dùng cách cũ thôi.

Trước khi thiên kiếp giáng xuống, đưa Kim hồn tệ phục sinh cho Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu, sau đó giết cả hai người họ và tiểu Âm Trúc một lượt?” Trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra một ý tưởng.

Cậu còn vài đồng Kim hồn tệ phục sinh... nhưng số tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần phía sau đông thế kia, tiền phục sinh không đủ dùng.

Thời gian trong thế giới độ kiếp tập thể vẫn đang ở trạng thái ngưng đọng.

Chỉ riêng Tống Thư Hàng, có lẽ vì có ‘quyền hạn quản lý Long Lạc’ nên mới có thể tự do hành động. 【 Tích ~ Đại kiếp ‘Tử vong không thể thấy’ triển khai, đếm ngược 30 giây. 】 Tống Thư Hàng: “Lúc này tôi phải làm gì đây?” “Tôi nghĩ, chỉ có thể cầu nguyện thôi.” Tiểu trợ thủ Long Lạc nói.

Thời gian chỉ còn lại 27 giây.

“Chờ chết không phải phong cách của tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Khoảnh khắc này, não bộ của cậu trái lại trở nên bình tĩnh hơn bao giờ hết, trong đầu cậu lướt qua hàng loạt ý niệm.

“Đúng rồi!” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, nói: “Tranh thủ kết nối với Long Lạc, sau đó dùng thủ đoạn mà ‘Côn Na nữ sĩ’ từng làm, dùng nhục thân của các vị tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ để tráo Nguyên thần của họ ra ngoài.” Nhục thân có hỏng thì vẫn còn cơ hội phục sinh.

Nguyên thần mà tiêu tan là coi như đi đời nhà ma luôn.

Nếu phải hy sinh một trong hai thì chắc chắn là phải dùng nhục thân để gánh tội thay rồi. 【 Kết nối Long Lạc...

Thất bại. 】“Còn 25 giây, cố gắng kết nối hết sức đi.

Ngay khi vừa nối được Long Lạc là phải thực hiện mệnh lệnh của tôi ngay, tráo toàn bộ Nguyên thần của các tiền bối ra ngoài.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, Tống Thư Hàng triển khai Thần thức, khóa chặt vị trí của Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Bộ 12 đồng Kim hồn tệ phục sinh của cậu giờ chỉ còn lại 6 đồng.

Tuy nhiên trong tay Lý Âm Trúc còn một đồng vẫn chưa dùng tới.

Tống Thư Hàng đưa tay đặt hai đồng Kim hồn tệ phục sinh lên người Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu.

Thời gian chỉ còn 20 giây.

“Gần đủ rồi, cộng thêm thời gian tung tiền, dù Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và Âm Trúc có tung ra mặt ‘đứng’ của Kim hồn tệ thì sau khi phục sinh cũng đã qua được thiên kiếp ‘Tử vong không thể thấy’ rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu nắm chặt tay, 《 Biến Dị Cương Thủ 》 nhuộm đen nắm đấm của cậu, 36 con thánh viên nâng kinh văn Nho gia hiện ra sau lưng cậu.

“Xin lỗi nhé, Đậu Đậu.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu thi triển quyền pháp nhị phẩm mạnh nhất của mình là 《 Kim Cương Phục Ma Quyền 》, nện mạnh lên người Đậu Đậu.

Đương ~~ Nắm đấm của cậu không hề làm tổn thương Đậu Đậu được mảy may.

Trong trạng thái 'thời gian ngưng đọng' kỳ quái này, Đậu Đậu đang ở chế độ vô địch, không thể bị sát thương.

Tống Thư Hàng thấy bất lực vô cùng.

Thời gian còn 10 giây. 【 Kết nối Long Lạc thành công, chuyển dời Nguyên thần của tất cả mục tiêu...

Chuyển dời thất bại, Nguyên thần đang ở trạng thái không thể tiếp xúc, không thể di chuyển. 】 Không gian độ kiếp tập thể tuy là bán thành phẩm nhưng mọi thứ đều đã được tính toán tỉ mỉ, gần như không thể tìm ra bất cứ cái BUG nào.

Chuyển dời Nguyên thần thất bại.

Thời gian còn 8 giây.

"Thông qua Long Lạc kết nối với Hạch tâm thế giới của tôi, thử mở nó ra xem!

Mở một cái cửa nhỏ bên cạnh tôi ấy." Tống Thư Hàng nhanh chóng ra lệnh. 【 Tích ~ Mở Hạch tâm thế giới thành công. 】 Tống Thư Hàng lập tức thử dùng Hạch tâm thế giới để thu nạp mọi người nhưng cũng thất bại nốt.

Những người đang trong trạng thái thời gian ngưng đọng căn bản không thể xê dịch chút nào.

"Vậy thì chỉ còn chiêu cuối cùng." Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào Đao Kiếm Phong trong Hạch tâm thế giới.

Ở đó có một đống 'linh kiện' của Vân Tước Tử tiền bối cao như núi nhỏ.

Lần nào nhìn thấy đống linh kiện này Tống Thư Hàng cũng thấy tội lỗi đầy mình.

Nhưng lần này bắt buộc phải dùng đến chúng thôi.

Ý thức của Tống Thư Hàng lập tức quấn lấy nửa đoạn tóc dài của Vân Tước Tử rồi lôi chúng ra ngoài.

Tóc xanh của Vân Tước Tử rất dài, rủ xuống tận bắp chân, dù chỉ là nửa đoạn cũng dài đến ngang lưng.

Sau khi lôi tóc ra, Tống Thư Hàng lập tức rải chúng ra, để những lọn tóc xanh xinh đẹp đó vương lên từng Nguyên thần của các tiền bối, cũng như Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử và tiểu Âm Trúc.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, cậu chợt nhớ tới thiên phú không gian vô lý của ‘Tai nạn cự quy’, cùng với khả năng cắn đứt cả ‘không gian’ để cưỡng ép mang đi ‘linh kiện của Vân Tước Tử’ của chúng.

Còn 4 giây.

“Nhanh lên, nhanh lên chút nữa.” Tống Thư Hàng nắm chặt vài sợi tóc của Vân Tước Tử.

Chỉ mong lũ rùa tai nạn kia có thể xuất hiện kịp lúc, nuốt chửng cả cậu và mọi người trong nhóm để mang đi!

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trong hư không có một cái miệng lớn há ra, ngoạm một cái về phía vị trí của Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và Lý Âm Trúc.

Đến đúng lúc lắm!

Hơn nữa Tai nạn cự quy chắc chắn không chỉ có một con, chúng sống theo bầy đàn.

Những con rùa khác nói không chừng cũng sẽ bị thu hút tới.

Mau nuốt chửng chúng tôi đi rồi mang đi, không còn thời gian để giải thích nữa đâu!

Tống Thư Hàng gào thét trong lòng đầy kích động.

Nhưng ngay lúc đó...

Con rùa tai nạn đột nhiên ngậm miệng lại, lặn mất hút vào hư không.

Nó không chọn mang Vũ Nhu Tử đi. 【Lại muốn hố bà già này à. 】Một giọng nữ vang lên trong không gian.

Giọng này nghe khá quen.

Là quý cô rùa từng bị 'Sở các chủ two' cướp mất mai rùa lần trước.

Chuyện hố rùa quả nhiên không thể làm đi làm lại nhiều lần... nhất là khi hố trúng con rùa quen mặt.

Xong đời rồi, hy vọng cuối cùng cũng tan thành mây khói.

Tống Thư Hàng đã hoàn toàn lực bất tòng tâm.

"Ơ?

Hôm nay sao Tống Thư Hàng lại mở lối ra của Hạch tâm thế giới thế này?

Cái lối ra trông như cửa sổ nhỏ này dẫn đi đâu vậy?" Trong hai giây cuối cùng, một cái mầm thông tò mò chui ra từ lối ra của 'Hạch tâm thế giới'.

"Cẩn thận đấy Thông Nương!

Chỗ đó là thế giới thiên kiếp, mau quay lại đi!" Giọng nói lo lắng của Quy tiền bối vang lên.

Quy tiền bối vừa quát một tiếng, Thông Nương liền giật mình kinh hãi, thế là rơi tọt ra khỏi ‘cửa lớn’ của Hạch tâm thế giới, rơi thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Thiên đường có lối cô không đi, địa giới thiên kiếp không cửa cô cứ đòi leo cửa sổ vào, Thông Nương ơi là Thông Nương, cô làm thế để làm gì chứ?

“Mau quay lại đi!” Cậu sốt sắng gọi.

Cậu giơ chân đá vào người Thông Nương, khiến thân hình cô bay vọt lên về phía cái cửa sổ nhỏ của Hạch tâm thế giới.

“Đau đau đau đau ~” Thông Nương thảm thiết kêu lên, giữa không trung, ngọn thông của cô bị đứt lìa... bị đá gãy.

Tống Thư Hàng quả thực không kịp khống chế lực đạo, nhưng gãy ngọn thông còn hơn là mất mạng nhỏ.

Tranh thủ lúc Hạch tâm thế giới còn chưa biến mất, phải tống Thông Nương về trước đã. 【Tích ~ Long Lạc rớt mạng, đang thử kết nối lại. 】Cái cửa sổ nhỏ của Hạch tâm thế giới biến mất tiêu.

Đệch, cái đồ nhát chết này!

Lúc quan trọng nhất thì chẳng bao giờ đáng tin.

Lối vào mất rồi, Thông Nương bay lên giữa chừng lại rơi bịch xuống, nằm ngay dưới chân Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Thông Nương: “...” Và lúc này, ở phía xa của thế giới thiên kiếp, một điểm ‘hào quang’ đã sinh ra.

Đó chính là hào quang hủy diệt, cái chết không thể thấy.

Thần thức của Tống Thư Hàng vừa mới quét tới đạo hào quang đó đã cảm thấy tinh thần lực nhói đau.

Chương 1983

Cậu ngồi thụp xuống, thở dài một tiếng thật dài, xoa xoa vết thương trên ngọn thông bị đá gãy của Thông Nương: “Xin lỗi nhé... biết thế tôi đã đóng lối vào Hạch tâm thế giới sớm hơn rồi.” Thông Nương: “???” “Hôm nay, cô phải chết cùng chúng tôi rồi.” Tống Thư Hàng đưa tay kích hoạt pháp thuật chữa trị của pháp khí, thử để ngọn thông của Thông Nương mọc lại.

Nhưng thuật chữa trị không phải là ‘đoạn chi trọng sinh’, ngọn thông của Thông Nương chỉ nhú lại được một tí tẹo.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, bèn lấy vài sợi ‘tóc của Vân Tước Tử’ quấn lên chỗ ngọn thông bị gãy của cô.

Không có cách nào đền lại ngọn thông cho cô rồi, quấn tạm mấy sợi tóc này dùng đỡ vậy.

Như thế ít nhất khi chết trông cũng có vẻ chỉn chu hơn một chút.

“Chết... sắp chết rồi sao?” Thông Nương lắp bắp hỏi.

“Thấy đạo hào quang ở đằng xa kia không?

Chắc là cô thấy được mà, đó chính là hào quang hủy diệt, thiên kiếp đáng sợ nhất mà tôi từng thấy đấy.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, Vũ Nhu Tử, Âm Trúc và Đậu Đậu bắt đầu dần dần thoát khỏi trạng thái ‘thời gian ngưng đọng’.

“Cô vốn dĩ đang ở trong Hạch tâm thế giới yên ổn, ai ngờ cô lại bò ra làm gì.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Xin lỗi nhé Xích Tiêu Tử tiền bối.

Cái cây Thông Nương có ‘tư chất Thiên Đạo’ mà ngài bồi dưỡng bấy lâu nay, hôm nay phải chết cùng tôi rồi.

“Tôi còn cứu vãn được chút nào không?” Thông Nương khóc không ra nước mắt.

Đời thông sóng gió của cô còn chưa thực sự bắt đầu mà đã phải GG (kết thúc) rồi sao?

Tống Thư Hàng lấy ra một đồng ‘Kim hồn tệ phục sinh’ giao cho Thông Nương: “Giữ lấy nó, sau đó có sống sót được hay không... thì phải xem vận mệnh thôi.

Nếu lần này cô thực sự có thể sống sót, tôi sẽ trả tự do cho cô.

Dù sao thì Đá Ngộ Đạo đối với tôi hiện giờ cũng không còn tác dụng lớn lắm.” “Tự do?” Thông nương lầm bầm lặp lại từ này.

Chẳng biết từ lúc nào... dường như cô không còn khao khát cái gọi là 'tự do' mấy nữa.

Mỗi ngày xem phim, còn có thể dùng tài khoản của Tống Thư Hàng để mua sắm, ngay cả đan dược và công pháp tu luyện cũng có người lo hết.

Cách đây không lâu còn có cao nhân truyền công cho cô, giúp cấp độ tăng vọt.

Ngoại trừ việc thỉnh thoảng bị ngắt mất ngọn hành thì cô thấy cuộc sống của mình hiện tại cũng không tệ.

So với tự do, cô vẫn hy vọng mình có thể sống sót trước đã.

“Thực ra nếu rễ của cô không cắm vào trong 'Ngộ Đạo Thạch' thì tôi đã có thể giết cô một lần, sau đó để cô bước vào giai đoạn phục sinh nhằm trốn tránh thiên kiếp rồi.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Rễ của Thông nương là bản mệnh của cô, muốn giết cô thì phải hủy diệt cả rễ.

Mà Ngộ Đạo Thạch thì đặc điểm lớn nhất chính là vô cùng kiên cố.

Nghe vậy, nước mắt Thông nương tuôn rơi lã chã, thật quá đau lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn đốm sáng đang không ngừng bành trướng kia, đột nhiên nảy ra ý định: “Hay là chúng ta phá hủy nó đi?

Nhân lúc nó chưa định hình ấy?” “Vô dụng thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Cái ý tưởng bạo lực này của Thông nương, anh đã nghĩ đến ngay từ lúc đốm sáng mới xuất hiện, và cũng đã thử rồi.

Ngay khi thi triển Trị Liễu Thuật cho Thông nương, anh đã sử dụng Ngự Đao Thuật, phóng đôi đao của Ô Tặc Bạo Quân với tốc độ nhanh nhất về phía đốm sáng đó.

Thế nhưng, đôi đao của Bạo Quân còn chưa chạm tới đốm sáng đã khựng lại, cảm giác giống hệt như lúc Đậu Đậu bị 'Thời gian đình trệ' vậy.

Luồng sáng 'Bất Khả Kiến Chi Tử' này trước khi định hình cũng sở hữu thuộc tính không thể bị phá hủy, hoàn toàn cắt đứt mọi cơ hội lợi dụng BUG, không cho người ta đường sống.

Ngược lại, thần thức của Tống Thư Hàng còn bị phản phệ, đau nhói từng trận.

Anh bắt đầu hoài niệm những ngày tháng có thể lợi dụng BUG để vượt thiên kiếp.

“Vậy chúng ta có thể làm gì?” Thông nương hỏi, cô thấy đốm sáng phía xa ngày càng rực rỡ và to lớn hơn.

“Khi ánh sáng nở rộ, hễ ai tiếp xúc với nó đều phải chấp nhận giám định.

Không vượt qua được thì chỉ có con đường chết.” Tống Thư Hàng nói: “Cho nên, cầu nguyện đi, Thông nương.” Hai nhịp thở sau, luồng sáng ở phía xa bùng nổ, ẩn chứa pháp tắc 'Khai Thiên Tích Địa'.

Ánh sáng lan tỏa như nước chảy, tốc độ ban đầu không nhanh, chỉ tiến từng mét một.

Tống Thư Hàng cứ ngỡ nó sẽ bao trùm cả không gian trong nháy mắt như tốc độ ánh sáng, nhưng xem ra nó vẫn có điểm khác biệt.

Khi ánh sáng lan tỏa, toàn bộ 'Không gian độ kiếp tập thể' hoàn toàn bị pháp tắc bao vây và phong tỏa.

Tống Thư Hàng không thể liên lạc được với Long Lạc nữa, trợ lý nhỏ Long Lạc cũng rơi vào trạng thái đứng máy.

Cùng lúc đó, Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đều thoát khỏi trạng thái 'Thời gian đình trệ'.

Riêng Lý Âm Trúc vẫn tiếp tục ngủ đông.【Đây là cái gì?

Tóc dài màu xanh lam sao?】Vũ Nhu Tử nắm lấy lọn tóc dài trên người mình, dùng pháp thuật truyền âm thắc mắc.

Cuồng Đao Tam Lãng:【Tóc dài của Vân Tước Tử tiền bối?

Cô ấy cũng tới đây à?】Thế nhưng khi hắn triển khai thần thức lại không thấy bóng dáng Vân Tước Tử đâu.【Thư Hàng, cậu làm à?】Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu rồi lên tiếng:【Tới rồi.】Tốc độ ánh sáng lan tỏa ngày càng nhanh, lúc đầu như dòng suối nhỏ, giờ đây đã như sóng thần gào thét, không gì ngăn cản được.

Tống Thư Hàng đã làm tất cả những gì có thể, anh đã tận lực rồi.

“Thư Hàng, nếu tôi chết, xin hãy chôn tôi ở nơi tôi sinh ra.” Thông nương truyền âm.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu định đáp lời thì thấy Thông nương bước đôi chân ngắn củn, tế khởi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, mãnh liệt lao về phía đốm sáng kia.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mở đường phía trước, cô bám sát theo sau.

“A a a a!” Thông nương vừa lao đi vừa hét lên chói tai.

Có lẽ vì ngọn hành (đầu) bị vặt mất nên khả năng tư duy giảm sút, cô đã đâm đầu vào ngõ cụt: Sớm muộn gì cũng chết, chi bằng cứ đâm đầu vào đó xem sống chết ra sao cho nhanh!

Khi Thông nương bộc phát toàn lực, tốc độ vô cùng đáng nể, cộng thêm có Cửu Tu Phượng Hoàng Đao – một thanh Đạo khí – dẫn đường, tốc độ tức thời của cô đã tiệm cận tốc độ âm thanh.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chém vào luồng sáng trước, nó là Đạo binh, là di vật của Thiên Đạo nên hiển nhiên vượt qua được giám định đại kiếp 'Bất Khả Kiến Chi Tử'.

Sau đó, Thông nương đâm sầm vào luồng sáng đó.

Ngay khoảnh khắc cô lao vào, lọn tóc của Vân Tước Tử treo trên đầu cô bỗng bốc cháy, và rồi... luồng sáng bùng nổ kia khựng lại!

Ánh sáng như dòng nước chảy bị chặn đứng lại!

Trong tóc của Vân Tước Tử ẩn chứa một luồng hơi thở 'Bất Hủ', chúng giống như một con đập kiên cố chặn đứng luồng sáng kia.

Những sợi tóc xanh lam cháy rất chậm.

“A a a a!” Thông nương cảm thấy trên đầu nóng rực, cô đưa tay nhỏ dập tắt tóc lam rồi cũng đâm đầu vào luồng sáng.

“Hoặc là sống, hoặc là chết!” Thông nương gào lên đầy hào hùng, khoảnh khắc này cô xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Ánh sáng quét qua người Thông nương, nhưng cô hoàn toàn vô sự.

Cô đã vượt qua giám định.

“Mình... mình sống rồi?” Thông nương ngồi bệt xuống Ngộ Đạo Thạch, hai chân bủn rủn.

Thần thức của Tống Thư Hàng đã nhìn thấy toàn bộ chi tiết khi Thông nương lao vào luồng sáng. 【Có lẽ cô ấy thực sự có tư chất trở thành Thiên Đạo?】 Lúc này, ngay cả Tống Thư Hàng cũng bắt đầu tin vào điều đó.

“Ha ha ha, Thư Hàng, Thư Hàng, tôi sống rồi!” Thông nương đứng bật dậy, vui sướng hò hét trong màn sáng, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Cô không cần phải chết nữa rồi.

Lúc này, mấy sợi tóc Vân Tước Tử trên đầu Thông nương đã cháy hết.

Ánh sáng lại một lần nữa ập tới như sóng triều, tốc độ còn nhanh hơn trước.

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhặt những sợi tóc Vân Tước Tử rơi trên đất, truyền linh lực vào rồi ném chúng đi như những ngọn lao, cắm thành một hàng trước màn sáng để cầm chân nó. 【Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu và các vị tiền bối, mọi người hãy cầm ít nhất hai sợi tóc của Vân Tước Tử tiền bối!】 Tống Thư Hàng truyền âm. 【Có chuyện gì vậy?】 Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Thư Hàng: 【Luồng sáng phía trước chính là đại kiếp cuối cùng lần này.

Đó là ánh sáng 'Bất Khả Kiến Chi Tử', hễ chạm vào mà không vượt qua được 'giám định' thì sẽ tan thành mây khói.

Tóc của Vân Tước Tử tiền bối không hiểu sao có thể ngăn cản tốc độ tiến tới của nó một chút.】【Đại kiếp cuối cùng?

Có phải tôi đã bỏ lỡ điều gì không, thiên kiếp chẳng phải mới bắt đầu sao?】Lệ Chi Tiên Tử ngơ ngác.【Nếu chỉ ngăn được một lát thì có ý nghĩa gì?

Chi bằng cứ lao thẳng vào màn sáng như tiểu thông yêu kia đi.】Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đồng Quái Tiên Sư:【Vừa rồi, trước khi tiểu Thông nương lao vào màn sáng, tóc của Vân Tước Tử trên đầu cô ấy đã bốc cháy trước.

Có lẽ tóc của Vân Tước Tử đạo hữu có công dụng bảo hộ?】【Hóa ra là vậy, có công năng này thì Thư Hàng cậu phải nói sớm chứ.】Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng: “...” Không, thực ra tôi cũng chẳng nghĩ được nhiều đến thế đâu.【Ngoài ra, trong tay tôi còn có ba đồng Kim Hồn Tệ phục sinh.

Nếu ai không tự tin vượt qua kiếp này thì có thể cầm lấy nó, trước khi thiên kiếp ập tới tôi sẽ giết mọi người để bước vào giai đoạn phục sinh.

Kim Hồn Tệ này tu sĩ dưới lục phẩm đều có thể dùng được.】Tống Thư Hàng truyền âm tiếp.

Chương 1984

【Cái cách đáng sợ thế này mà cậu cũng nghĩ ra được sao?】 Cuồng Đao Tam Lãng kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng, cái ý tưởng này thật chẳng khớp với hình tượng người tốt của anh chút nào. 【Thực tế thì phương pháp này tôi đã dùng vài lần rồi, hiệu quả khá tốt.】 Tống Thư Hàng đáp. 【Muộn rồi...】 Hoàng Sơn Tôn Giả truyền âm: 【Ta cảm ứng được toàn bộ không gian bị một loại pháp tắc nặng nề áp chế.

Dưới sự áp chế này, các biện pháp phục sinh có lẽ sẽ mất hiệu lực.

Không nên khinh suất thử cách này.】 【Vậy chúng ta phải làm sao?

Cũng treo tóc của Vân Tước Tử tiền bối lên đầu rồi lao vào màn sáng như Thông nương à?】 Cuồng Đao Tam Lãng hỏi. 【Để ta thử trước.

Ta có Bát Tý pháp tướng, có thể thử từ xa.

Nếu có biến, ta có thể lập tức cắt đứt pháp tướng.】 Nguyên thần của Cổ Hồ Quan Chân Quân lướt tới phía trước một đoạn.

Hắn cầm hai sợi tóc Vân Tước Tử, thúc giục Bát Tý pháp tướng rồi tiến đến sát màn sáng.

Ngũ cảm bị tước đoạt, Cổ Hồ Quan Chân Quân chỉ có thể dùng thần thức quét xung quanh.

Mà thần thức khi chạm vào luồng sáng 'Bất Khả Kiến Chi Tử' kia lại đau nhức vô cùng.

Khi tới gần, hắn dùng Bát Tý pháp tướng cầm tóc Vân Tước Tử, cẩn thận chạm vào màn sáng.

Sợi tóc bốc cháy ngay lập tức.

Cùng lúc đó, cánh tay pháp tướng của Chân Quân cũng tan biến thành tro bụi trong nháy mắt, không kịp phản ứng.

Sự tan rã này lan dọc theo pháp tướng hướng về phía nguyên thần của hắn.

Chân Quân vội vàng triệt hồi pháp tướng, lùi nhanh lại.

Nhưng sự tan rã đó giống như giòi trong xương, hóa thành một luồng 'tro bụi' đuổi theo hắn.

“Xong đời rồi.” Cổ Hồ Quan Chân Quân lạnh toát tim gan.

“Cẩn thận!” Lúc này, Thông nương hét lên, cô lao tới cứu viện, vung Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chém về phía luồng tro bụi kia.

Một đao hạ xuống, tiếng phượng minh vang vọng, luồng tro bụi bị tiêu diệt.

Cổ Hồ Quan Chân Quân giữ được mạng nhỏ. 【Cảm ơn.】 Chân Quân truyền âm cho Thông nương.

Hắn đã nợ tiểu thông yêu này một mạng.

“Lùi lại mau, tốc độ của màn sáng tăng lên rồi!” Thông nương hét lớn.

Không chỉ tốc độ tiến tới mà ngay cả tốc độ cháy của tóc Vân Tước Tử cũng nhanh hơn.

Cổ Hồ Quan Chân Quân vội vã lùi về: 【Không ổn, tóc của Vân Tước Tử không thể bảo vệ chúng ta hoàn toàn.】 Thông nương cũng quay lại bên cạnh Tống Thư Hàng. 【Cảm ơn cô, Thông nương.】 Tống Thư Hàng truyền âm.

“Không có gì.” Thông nương biến đổi hình dạng thành người, cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Khi thực lực tăng lên, hiện tại dù ngọn hành bị bẻ gãy thì sau khi hóa hình, cái đầu của cô vẫn còn nguyên!

Lúc này, đại kiếp 'Bất Khả Kiến Chi Tử' dâng lên đợt sóng dữ, liên tục đột phá phong tỏa của tóc Vân Tước Tử, tốc độ tăng vọt, ập tới trước mặt mọi người.

Cùng lúc đó, áp chế pháp tắc trong không gian độ kiếp tăng cường đến cực hạn.

Tống Thư Hàng và những người khác cảm thấy thần thức mờ mịt, bị phong tỏa hoàn toàn.

Mọi người rơi vào bóng tối tuyệt đối. 【Phải làm sao đây?】 Ý nghĩ lo âu trỗi dậy trong lòng Tống Thư Hàng.

Ánh sáng bao trùm tới...

Cổ Hồ Quan Chân Quân tiền bối chắc chắn sẽ không trụ nổi, ông ấy không thể miễn nhiễm với màn sáng.

Còn bao nhiêu nguyên thần của thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào nữa.

Còn cả Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu, Lý Âm Trúc.

Pháp tắc khai thiên tích địa, ánh sáng không thể nhìn thấu, tóc Vân Tước Tử bốc cháy cùng thuộc tính bất hủ ẩn chứa trong đó...

Tất cả mọi thứ lướt nhanh qua tâm trí anh.

“Hình thức Ngụy Bất Hủ...

Trạng thái khói mù!” Tống Thư Hàng gầm lên.

Lúc này tiếng hét của anh ngoại trừ Thông nương ra thì không ai nghe thấy.

Tống Thư Hàng hóa thân thể thành khói mù, bộc phát toàn lực.

Ngũ cảm bị phong ấn, thần thức bị áp chế, anh không thể nhìn rõ vị trí của mọi người, chỉ có thể dựa vào cảm giác mà cố gắng khuếch tán khói mù ra xa nhất có thể, hy vọng bao trùm được tất cả.

Anh không biết cách này có hiệu quả không, chỉ biết nỗ lực hết mình.

“Đừng chết, một người cũng không được chết!” Tống Thư Hàng lẩm bẩm không ngừng.

Đây là lần đầu tiên anh tỏ ra yếu đuối như vậy dưới thiên kiếp.

Ánh sáng ập tới, bao trùm lấy thân thể khói mù của anh.

Thông nương ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng đang hóa thành khói mù, tai nghe thấy tiếng kêu gọi không ngừng của anh.

Tiếng kêu đó tràn đầy sự không cam lòng và lo lắng, dường như sắp khóc đến nơi.

Đây là lần đầu tiên cô thấy một Tống Thư Hàng như vậy.

Rõ ràng lần trước khi anh độ thiên kiếp bát phẩm lần đầu cũng đâu có lộ ra cảm xúc thế này.

“Quả nhiên tướng do tâm sinh, Tống Thư Hàng với diện mạo đại thúc thì nội tâm cũng trở nên giống đại thúc rồi.” Cô khẽ nói.

Cô dốc lực cắm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao xuống đất, hai tay kết ấn: “Nếu lần này mọi người may mắn vượt qua, tôi không chỉ muốn tự do mà còn muốn giữ lại tất cả phúc lợi hiện có nữa, Thư Hàng!” Tuy tiếng hét của cô Tống Thư Hàng hoàn toàn không nghe thấy.

“Chống đỡ đi, nhất định phải chống đỡ được!” Tiếng gọi của anh vẫn vang lên không dứt.

Thông nương hít sâu một hơi.

Ngay sau đó, từ dưới chân cô mọc ra hàng trăm mầm hành xanh biếc.

Đây là thiên phú thức tỉnh sau khi cô thăng cấp – thiên phú 'Quấn Quýt', hầu hết yêu tinh thực vật đều có thể thức tỉnh năng lực này để trói buộc kẻ địch.

“Nếu mình đã vượt qua 'giám định' thì chỉ cần dùng cơ thể mình bao bọc mọi người lại, chắc cũng có chút hiệu quả chứ?” Thông nương tự nhủ.

Những mầm hành mọc ra từ dưới chân cô cuốn lấy từng nguyên thần của thành viên nhóm, cuốn lấy Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử và Lý Âm Trúc ở phía xa.

“Tôi cũng đã tận lực rồi, có tác dụng hay không thì chịu thôi.” Xung quanh, những sợi tóc Vân Tước Tử rải rác đều bốc cháy rực rỡ...

Trong u minh, dường như có một loại ý chí thoát ra từ những sợi tóc đó, bảo hộ tất cả đạo hữu.

Ngũ cảm bị tước đoạt, thần thức bị trấn áp, Tống Thư Hàng không thể cảm nhận được sự thay đổi bên ngoài.

Anh không biết thiên kiếp đã kết thúc chưa, cũng không biết các tiền bối trong nhóm có bình an vô sự không.

Điều duy nhất anh biết là bản thân mình tạm thời còn sống.

“Tất cả phải sống sót.” Anh khẽ cầu nguyện.

Các tiền bối bị kéo vào không gian này chủ yếu là vì mã QR Kim Đan của anh và quyền hạn Long Lạc, cho nên nếu có ai gặp chuyện, anh sẽ hối hận cả đời.

Thông nương nhìn lên, một phần nhỏ ánh sáng thiên kiếp xuyên qua kẽ hở thân thể khói mù của Tống Thư Hàng rơi xuống.

Cô dùng thiên phú của mình bao bọc mọi người hết mức có thể, nhưng chính cô cũng không rõ điều đó có ích gì không.

“Giờ chỉ còn cách cầu nguyện thôi.” Cô lầm bầm rồi nhắm mắt lịm đi.

Cảnh giới của cô quá thấp, có thể trụ lại trong thế giới thiên kiếp này lâu như vậy phần lớn là nhờ sức mạnh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Giờ đây, cô đã tới giới hạn.

Thanh đao phát ra tiếng kêu trầm đục, bay lên nhẹ nhàng đỡ lấy cô.

Khi Thông nương nhắm mắt, ở cách đó không xa, Vũ Nhu Tử đang ngồi trên lưng Đậu Đậu từ từ mở mắt.

Toàn bộ ngũ cảm và thần thức của các thành viên khác đều bị phong tỏa, cơ thể không thể cử động, y hệt như bị 'Thời gian đình trệ' trước đó.

Vũ Nhu Tử mở mắt ra, cô khẽ cựa mình, những mầm hành bao quanh cô lập tức rụng xuống.

Cô nhẹ nhàng nhảy khỏi lưng Đậu Đậu, hạ xuống một cách thanh thoát.

“Thời điểm vừa vặn lắm, tuy đã hơn một ngàn năm trôi qua nhưng trí nhớ của mình quả nhiên vẫn rất tuyệt.” Vũ Nhu Tử khẽ nói.

Cô nhìn quanh các tiền bối quen thuộc, nhìn Thông nương, Đậu Đậu và Tống Thư Hàng đang ở trạng thái khói mù.

Bên tai cô vang lên tiếng cầu nguyện không dứt của anh: “Đừng có chuyện gì, một người cũng không được có chuyện gì.” “Vâng vâng, Tống tiền bối, nguyện vọng của anh tôi nhận được rồi nhé.” Vũ Nhu Tử nheo mắt cười, cô đưa tay vén lọn tóc bên tai rồi bước đôi chân dài về phía Cổ Hồ Quan Chân Quân. 【Nếu như... quá khứ bị thay đổi thì tương lai sẽ biến hóa thế nào nhỉ?

Hiệu ứng cánh bướm sẽ lớn đến đâu đây?】 Thay đổi quá khứ cảm giác là một hành vi rất 'tìm đường chết'.

“Nhưng mà, mình thích.” Vũ Nhu Tử đi tới bên cạnh Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Tống tiền bối có vài chuyện hối hận và tiếc nuối lớn nhất trong đời, trong đó... thế giới độ kiếp tập thể lần này chính là một điểm.” Mặc dù có tóc Vân Tước Tử hộ trì, có trạng thái khói mù bất hủ của Tống Thư Hàng và mầm hành của Thông nương bảo vệ, nhưng trong ký ức của 【Vũ Nhu Tử】, lần độ kiếp tập thể này vẫn xảy ra sự cố.

Cổ Hồ Quan Chân Quân, Điền Điềm phó đảo chủ và Đồng Quái Tiên Sư lần lượt gặp nạn.

Cổ Hồ Quan Chân Quân vì lúc trước dùng Bát Tý pháp thuật chạm vào thiên kiếp nên đã bị lưu lại ấn ký.

Khi ánh sáng thiên kiếp chính thức giáng xuống, dù có tam hợp nhất bảo hộ, ông vẫn không qua khỏi.

Điền Điềm phó đảo chủ thì do nguyên thần bị tổn thương chưa kịp hồi phục.

Còn Đồng Quái Tiên Sư thì thật bất ngờ, nguyên thần của ông ta dường như cũng có ẩn họa...

“Vậy thì, đầu tiên là Cổ Hồ Quan tiền bối.” Vũ Nhu Tử đặt tay lên người ông, đầu ngón tay vận chuyển 'Thời gian chi đạo'.

Một chỉ hạ xuống, một ấn ký vô hình trên người Chân Quân biến mất dưới tác dụng của 'Thời gian nghịch chuyển'.

Chương 1985

Ấn ký thiên kiếp không còn, ông có thể thuận lợi vượt qua kiếp này như những người khác.

Đối với 【Vũ Nhu Tử】, đây là ẩn họa dễ giải quyết nhất.

“Tất cả phải sống, nhất định phải cùng nhau vượt qua thiên kiếp.” Tống Thư Hàng vẫn lầm bầm cầu nguyện.

“Vâng vâng, tất cả đều sống.” Vũ Nhu Tử cười đáp rồi đi tới bên Điền Điềm phó đảo chủ.

Nguyên thần của cô bị tổn thương do sự kiện ở đảo Điền Thiên.

Vũ Nhu Tử đưa hai tay ra kết một chuỗi pháp ấn phức tạp.

Tổng cộng bảy đạo pháp ấn hình thành rơi vào tay cô.

Phù văn hóa thành một chiếc còng tay dài, một đầu nối với Điền Điềm phó đảo chủ, đầu kia nối với Điền Thiên đảo chủ.

“Như vậy là ổn rồi.” Vũ Nhu Tử nói.

Công pháp của hai cha con họ là công pháp đặc thù truyền thừa một mạch.

Cô chỉ cần nối họ lại và kích hoạt bộ công pháp đó, Điền Điềm phó đảo chủ có thể mượn lực từ cha mình để tạm thời che giấu thương tổn nguyên thần, vượt qua kiếp này.

“Cuối cùng là Đồng Quái tiền bối.” Cô đến bên cạnh Đồng Quái, đặt tay lên chiếc mặt nạ của ông ta: “Nói mới nhớ, hay là lúc này mình lột cái mặt nạ này ra xem diện mạo thật của Đồng Quái tiền bối nhỉ?” Bí ẩn về giới tính và dung mạo của Đồng Quái Tiên Sư trong ký ức của 【Vũ Nhu Tử】 là một ẩn số vĩnh viễn không lời giải của nhóm

Cửu Châu Nhất Hào.

Giờ là cơ hội tốt.

Nhưng lột mặt nạ lúc này có hơi 'thừa nước đục thả câu' không nhỉ?

“Nhưng mà mấy chuyện thừa nước đục thả câu là mình thích nhất đó nha.” Lòng bàn tay cô bừng sáng đặt lên mặt nạ của Tiên Sư.

Sau đó, trên mặt nạ xuất hiện thêm một dải hoa văn xinh đẹp, tăng thêm tính thẩm mỹ.

“Thôi, bỏ đi vậy.

Cảm giác giờ lột ra thì mất vui, chẳng có chút thành tựu nào.” Cô thu tay lại, chống nạnh: “Phải để ông ấy tự tay lột mặt nạ trước mặt mọi người mới có cảm giác thành tựu chứ.” “Xin hãy để nguyên thần của các tiền bối bình an vô sự, cả Đậu Đậu, tiểu Âm Trúc và Vũ Nhu Tử nữa.” Tống Thư Hàng vẫn lặp đi lặp lại.

“Vâng, tôi vẫn đang tung tăng đây này.” Vũ Nhu Tử vươn vai: “Tiếp theo, quay về thôi.

Thật mong chờ, sau khi quá khứ thay đổi, tương lai sẽ biến hóa thế nào?

Sẽ xảy ra biến động hay là sinh ra một tương lai mới?” Cô khẽ nhảy một cái, đáp lại trên lưng Đậu Đậu, dụi mặt vào bộ lông xù của nó đầy hạnh phúc rồi nhắm mắt lại: “Tạm biệt.” Tống Thư Hàng gặp một cơn ác mộng, hoặc cũng có thể là tâm ma.

Trong giấc mơ đó, anh thấy Cổ Hồ Quan Chân Quân tan thành tro bụi trong ánh sáng đại kiếp.

Kế đến là Điền Điềm phó đảo chủ cũng uất hận nhắm mắt và biến mất.

Tiếp theo là Đồng Quái Tiên Sư...

Tống Thư Hàng bừng tỉnh, yếu ớt kêu lên: “Khônggg...” “Thư Hàng, tiếng kêu của cậu nghe 'gợi cảm' quá đấy.” Giọng Đậu Đậu vang lên bên tai anh.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thấy bản mặt to đùng của Đậu Đậu trong hình dạng yêu khuyển khổng lồ.

Anh ngồi dậy, dở khóc dở cười: “Đậu Đậu, bớt tiếp xúc với mấy thứ kiến thức không lành mạnh trên mạng đi.” Đậu Đậu thè lưỡi khinh thường: “Trên mạng á?

Hừ hừ, lúc ta bắt đầu tiếp xúc với mấy kiến thức này thì mạng còn chưa có đâu.” Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời, không còn gì để nói.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân ở phía sau chớp chớp mắt, thốt ra một tiếng kêu yếu ớt, mềm nhũn: “Khônggg...” Tống Thư Hàng: “...” Cái tiếng này mà phát ra từ miệng @#%× Tiên Tử thì dù không gợi cảm cũng thành gợi cảm mất rồi.

“Thiên kiếp kết thúc chưa?” Anh vội vàng chuyển chủ đề, đồng thời nhìn quanh tìm kiếm những bóng dáng quen thuộc.

Cổ Hồ Quan Chân Quân vẫn còn sống!

Điền Điềm phó đảo chủ vẫn còn sống!

Đồng Quái tiền bối vẫn còn sống!

Các tiền bối khác, Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử, tiểu Âm Trúc đều bình an vô sự.

Tất cả đều còn sống.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, tảng đá nghìn cân trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Chuyện trong mơ không xảy ra, ba vị tiền bối đều bình an.

Khoảnh khắc này anh xúc động đến mức suýt khóc.

Anh nhắm mắt lại, cảm giác bất lực và hối hận khi không bảo vệ được ba vị tiền bối trong cơn ác mộng kia vẫn in sâu trong lòng, không thể xóa nhòa.

Cứ như thể trong một khoảnh khắc nào đó, anh đã thực sự mất đi họ vậy.【Chuyện như vậy chỉ cần trải qua một lần là đủ rồi, dù chỉ là trong ác mộng hay tâm ma.】 Tống Thư Hàng khẽ nắm chặt nắm đấm.

Cơn ác mộng này khác hẳn với 'Nhập mộng', nó giống như trải nghiệm của chính bản thân anh vậy.

Chuyện tương tự tuyệt đối không được phép xảy ra lần nữa.

“Tống tiền bối, anh mơ thấy chuyện gì đáng sợ vậy?” Vũ Nhu Tử ghé sát khuôn mặt nhỏ nhắn tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng xoa mặt, nhanh chóng thu liễm cảm xúc: “Tôi mơ thấy vài tiền bối gặp chuyện trong thiên kiếp nên bị giật mình tỉnh giấc.” Vũ Nhu Tử lộ vẻ thất vọng: “Ác mộng của anh bình thường quá, tôi cứ tưởng phải là giấc mơ nào thú vị hơn cơ.” Đậu Đậu bồi thêm: “Ta còn tưởng là giấc mơ gợi cảm nào đó chứ.” Tống Thư Hàng: “...” Đậu Đậu à, chúng ta bỏ qua chủ đề 'gợi cảm' được không?

“Đúng rồi, Thông nương đâu?” Tống Thư Hàng lại chuyển chủ đề.

“Ở sau lưng cậu kìa.” Đậu Đậu đáp.

Tống Thư Hàng quay lại thì thấy Ngộ Đạo Thạch và... một củ hành héo úa.

“Ơ?

Thông nương sao thế này?

Sao lại héo rũ ra thế kia?” Anh vội vàng nâng Ngộ Đạo Thạch lên, liên tiếp thi triển Trị Liễu Thuật.

“Yên tâm đi, tiểu thông yêu không sao đâu, tôi kiểm tra rồi, chỉ là tiêu hao quá mức thôi, đợi cô ấy hồi phục một chút rồi bổ sung dinh dưỡng là ổn.

Lần này thực sự nhờ có cô ấy đấy.” Nguyên thần của Đông Phương Lục Tiên Tử tiến lại gần nói.

Khi mọi người thoát khỏi trạng thái phong tỏa ngũ cảm thì thấy ai nấy đều được mầm hành của Thông nương quấn lấy, còn Tống Thư Hàng thì dùng khói mù liều mạng che chở cho tất cả.

Nhìn cảnh đó ai cũng đoán ra được mình đã nợ tiểu thông yêu này và Thư Hàng một nhân tình lớn.

Sau đó, Tống Thư Hàng trở lại hình người rồi hôn mê, còn Thông nương thì héo rũ, mầm hành khô héo.

“Không sao là tốt rồi.” Tống Thư Hàng thở phào.

Anh bỏ Thông nương và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vào trong 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại'.

“Thiên kiếp kết thúc rồi nhỉ?” Anh ngẩng đầu nhìn trời.

Kiếp vân đã tan biến, không có dấu hiệu ngưng tụ lại.

Không gian độ kiếp tập thể lại trở thành một thế giới trắng xóa, chẳng còn gì cả.

“Đúng vậy, kết thúc rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói: “Chúng ta đều bình an, nhưng hiện tại có một chút rắc rối nhỏ.” “Rắc rối nhỏ?” Tống Thư Hàng đứng lên: “Thiên kiếp kết thúc thì chúng ta phải ra ngoài chứ?” “Đó chính là rắc rối ta muốn nói...

Thiên kiếp kết thúc một lúc rồi nhưng chúng ta vẫn chưa có cảm giác được chuyển rời khỏi đây.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Tống Thư Hàng: “!!!” “Chúng ta nghi ngờ có lẽ vì không gian độ kiếp này là hàng bán thành phẩm nên chưa có chức năng đưa người hoàn thành độ kiếp ra ngoài.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Dù sao lúc đầu ngay cả thiên kiếp cũng bị cái không gian này chặn ở ngoài cửa mà.

“Điển hình của việc quản giết không quản chôn.” Cuồng Đao Tam Lãng nhận xét.

Bắc Hà Tán Nhân: “Nếu là BUG thì chắc một lát sẽ được sửa thôi, giống như thiên kiếp lúc trước cuối cùng cũng được thả vào đấy?” “Nhắc đến thiên kiếp, tôi cứ cảm thấy như mình vừa chết đi một lần vậy.” Cổ Hồ Quan Chân Quân sờ cằm: “Tôi còn tưởng mình sắp 'anh niên tảo thệ', cứ hối hận mãi vì chưa để lại di chúc, còn đống dược liệu 'Tôn Vinh Đan' vất vả lắm mới gom đủ mà chưa kịp luyện nữa...” Tống Thư Hàng nghe mà nhói lòng.

“Ông không còn chuyện gì khác để hối hận à?

Ví dụ như phương diện 'kia' chẳng hạn?” Tạo Hóa Pháp Vương cười trêu.

Cổ Hồ Quan Chân Quân: “Hừ hừ, đó chính là lý do ta đã là lục phẩm Chân Quân còn ông thì vẫn ngũ phẩm đấy.” “Chết tiệt, vậy mà cũng đâm chọc tôi được?” Tạo Hóa Pháp Vương cạn lời.

Tô Thị A Thất suy đoán: “Tôi nghĩ có lẽ do lúc đầu Cổ Hồ Quan đạo hữu thử chạm vào ánh sáng thiên kiếp nên bị ám ảnh tâm lý thôi.” Chân Quân gật đầu: “Chắc là thế thật.” “Thực ra... tôi cũng có cảm giác đó.

Cảm giác như mình vừa chết một lần trong thiên kiếp vậy.” Đồng

Quái Tiên Sư chống cằm ngồi đối diện Bắc Hà.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ông có thể đừng bày ra cái tư thế thiếu nữ đó được không?” “Ghét ghê hà... người ta mãi mãi là thiếu nữ 18 tuổi mà~” Đồng Quái Tiên Sư làm động tác tay hoa lan, dùng giọng của Lệ Chi Tiên Tử nũng nịu.

“Đồng Quái, ông đi chết đi!” Lệ Chi Tiên Tử lao tới tóm lấy cổ chân ông ta định thi triển chiêu đại phong xa.

“Tiên tử đợi đã, để ta quay mặt đi chỗ khác đã.” Bắc Hà Tán Nhân kêu lên: “Tên quái quẻ đó đang mặc váy, tiên tử mà quay đại phong xa thì cảnh tượng đó đau mắt lắm.” Lệ Chi Tiên Tử: “...” Ông nói vậy thì tôi còn hứng thú gì mà quay nữa?

“Tống tiền bối, anh đang thẫn thờ gì thế?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “À, hơi thẫn thờ một chút thôi.

Đang nghĩ vài chuyện.” “Dù sao thì chúng ta cũng đã may mắn sống sót, đáng để ăn mừng.” Đồng Quái Tiên Sư vừa giữ váy vừa hớn hở nói.

Cùng một chiêu thức chỉ có tác dụng một lần với tu sĩ, đại phong xa cũng vậy!

Ông cảm thấy mình chẳng còn gì phải sợ nữa.

“Đúng vậy, phải ăn mừng một chút.” Tống Thư Hàng gật đầu, rồi sực nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi, Lệ Chi Tiên Tử.

Theo kinh nghiệm bản thân tôi... nguyên thần có thể bị vò thành một cục tròn nhỏ đấy!” Lệ Chi Tiên Tử: “??” Tống Thư Hàng làm động tác vò: “Cứ thế này này, vò thành một cục.

Cảm giác khó chịu lắm, kinh nghiệm xương máu đấy!” Đồng Quái Tiên Sư: “Thư Hàng tiểu hữu, dạo này ta đâu có đắc tội gì cậu đâu nhỉ??” “Vò thành cục tròn cho tôi, Đồng Quái!” Lệ Chi Tiên Tử bắt đầu thử nghiệm.

“Đây là ăn mừng mà Đồng Quái tiền bối.” Tống Thư Hàng mỉm cười nhấn mạnh: “Là ăn mừng.” Ăn mừng mọi người bình an vô sự.

“Nói đến ăn mừng, Hoàng Sơn tiền bối, tôi có kiến nghị!” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử giơ tay.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn cô: “Ngoại trừ việc muốn hát hò thì các kiến nghị khác cô cứ việc nêu.” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử thất vọng ngồi xuống: “Thế thì tôi hết kiến nghị rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Cô thực sự muốn hát à?

Đừng quên Tạo Hóa đạo hữu đang ở bên cạnh đấy, cô muốn mọi người tuẫn tiết theo cô sao?

“Nếu nói về ăn mừng thì Hoàng Sơn tiền bối, sau khi ra ngoài chúng ta mở tiệc đi!

Ăn mừng cả hội cùng độ kiếp thành công.” Tuyết Lang Động Chủ đề nghị.

Chủ đề của nhóm Cửu Châu Nhất Hào nhảy vọt rất nhanh, giây trước còn đang thảo luận BUG không gian, giây sau đã nhảy sang tiệc tùng rồi.

Chương 1986

Tống Thư Hàng nhịn không được nói: “Vậy... hay là đến nhà hàng của tôi ăn mừng nhé?” Nhân tiện quảng cáo cho nhà hàng nhà mình luôn.

Đệ tử Sở Sở của anh đã khổ luyện kỹ thuật 'Tiên Trù' mấy ngày rồi, vừa hay để cô ấy trổ tài.

Ngoài ra chỗ phu nhân Côn Na có một lô rượu ngon, không biết có thể mua lại một ít không.

Hoàng Sơn Tôn Giả cười: “Được, địa điểm cứ sắp xếp ở nhà hàng của Thư Hàng tiểu hữu đi.

Đến lúc đó ai có đồ ngon cứ mang đến, chúng ta làm một bữa đại tiệc, không say không về.” Thảo luận một hồi... chủ đề lại quay về việc làm sao để thoát ra.

Mọi người phát hiện mình dường như đã bị không gian này lãng quên rồi, mãi mà không thấy động tĩnh gì.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Mọi người bảo liệu có phải do trong đại kiếp 'Bất Khả Kiến Chi Tử', tất cả chúng ta đều sống sót, thiên kiếp gồng chiêu nửa ngày mà không thu hoạch được cái mạng nào nên uất ức, định nhốt chúng ta ở đây vĩnh viễn không?” “Thiên kiếp làm gì có cảm xúc nhân tính hóa như thế.” Diệt Phượng Công Tử phản bác.

Vũ Nhu Tử: “Hay là chúng ta phải đợi cái không gian này hoàn thiện, tiến hóa thành hàng 'thành phẩm' mới rời đi được?” “Thế thì bao lâu chứ!” Đậu Đậu chán nản.

“Có lẽ mười lăm ngày, hoặc cũng có thể là một hai trăm năm?” Bắc Hà Tán Nhân đoán.

Đậu Đậu gào lên: “Sở Sở, Sở Sở của ta ơi~ Sau một hai trăm năm thì mấy đời Sở Sở của ta cũng đi tong rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Thật sự mà nói, rõ ràng là chính tay ông nuôi nấng thằng con trai này, nhưng ông thực sự không hiểu nó mắc chứng 'cuồng Sở Sở' từ bao giờ nữa.

Lúc này, trợ lý nhỏ Long Lạc bên cạnh Tống Thư Hàng cuối cùng đã hồi phục.

“Có lẽ tôi có cách.” Tống Thư Hàng nói: “Các tiền bối, ngồi cho vững, tôi chuẩn bị lái xe đây.” Anh thu hồi hai bộ pháp khí tổ hợp, bế tiểu Âm Trúc lên và bổ sung: “Đích đến: Thế giới Hắc Long...

Thánh Giả Không Gian.” Tống Thư Hàng vừa dứt lời, anh và Long Lạc đã kết nối lại.

Trợ lý nhỏ Long Lạc khôi phục năng lực hành động, lên tiếng: “Xác nhận mệnh lệnh, thực thi quyền hạn 'Long Lạc', mở không gian bình cấp 'Thánh Giả Không Gian'.” 【Mở Thánh Giả Không Gian thành công.】【Tít~ Kết nối Thế Giới Hạt Nhân thất bại.】【Hoán đổi nguyên thần và nhục thân thất bại.】Kết nối Thế Giới Hạt Nhân và hoán đổi nhục thân là chỉ lệnh Tống Thư Hàng đã hạ đạt trước khi trợ lý nhỏ đứng máy.

Sau khi hoạt động lại, nó đã thực thi lại hai lệnh đó, nhưng do áp chế pháp tắc nặng nề trong không gian độ kiếp nên đều thất bại.

May mắn thay, 'Thánh Giả Không Gian' bát phẩm về mặt lý thuyết ngang hàng với thế giới độ kiếp tập thể nên đã kết nối thuận lợi.

Sau đó hàng vạn sợi tơ Long Lạc tỏa ra từ trợ lý nhỏ, quấn lấy từng nguyên thần của thành viên nhóm và nhục thân của những người còn lại.

Việc chuyển đổi không gian bắt đầu.

Mọi người từ từ bị kéo vào một đường hầm ngũ sắc.

“Đợi chút, Thư Hàng tiểu hữu, Thánh Giả Không Gian là nơi nào?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi: “Giờ ta cứ nghe thấy từ 'Không gian' là lại thấy hoảng.” “Không phải lại là không gian độ kiếp chứ?” Cuồng Đao Tam Lãng đoán.

Bắc Hà Tán Nhân cười: “Tam Lãng, ông tưởng Thư Hàng tiểu hữu cũng thích tìm đường chết như ông sao?

Khó khăn lắm mới ra được một không gian độ kiếp, làm sao lại đi tìm một cái khác để tự sát chứ?” “Khụ, Thánh Giả Không Gian là không gian đại kiếp bát phẩm của thế giới Hắc Long.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “...” Tôi nhìn nhầm cậu rồi, Thư Hàng tiểu hữu!

“Nhưng các tiền bối yên tâm, chúng ta đã độ kiếp trong không gian độ kiếp tập thể rồi nên dù vào Thánh Giả Không Gian cũng không cần chịu thiên kiếp nữa.

Chỉ là đi qua đó làm thủ tục thôi, sau đó chúng ta có thể từ đó đến thế giới Hắc Long rồi quay về hiện thế.” Tống Thư Hàng giải thích.

Trợ lý nhỏ Long Lạc định nói gì đó nhưng bị anh ngăn lại.

“Cậu chắc chứ?” Bạch Hạc Chân Quân hỏi.

“Chắc chắn một trăm phần trăm.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vì hiện tại tôi đang nắm quyền quản trị cao nhất của Long Lạc thế giới Hắc Long mà.” “Vậy Tống tiền bối, nếu chúng ta ra khỏi Thánh Giả Không Gian thì có được 'Nhân Tiền Hiển Thánh' không?” Vũ Nhu Tử phấn khởi hỏi.

“Rất tiếc, thế giới Hắc Long không có hai thứ gọi là 'Huyền Thánh Giảng Pháp' và 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.” Tống Thư Hàng cười.

Thế giới Hắc Long suy cho cùng vẫn khác hiện thế.

Nhân Tiền Hiển Thánh và Huyền Thánh Giảng Pháp là thứ độc quyền của 'hiện thế' hiện nay, nghe nói là pháp tắc do đệ nhất Thiên Đạo để lại để ban phúc cho tu luyện giả chư thiên vạn giới.

“Tiếc quá, tôi cứ tưởng mình cũng được hiển thánh một lần chứ.” Vũ Nhu Tử thất vọng.

“Tôi lại thấy nếu thực sự có màn hiển thánh thì lại bất lợi cho chúng ta.” Tống Thư Hàng cười: “Chỉ riêng màn giảng pháp thôi là cả hội chúng ta 'đứt bóng' hết.

Nếu giảng pháp không qua môn thì phải chịu tâm ma đại kiếp bát phẩm, lợi bất cập hại.” “Cũng đúng.” Vũ Nhu Tử chớp mắt nhưng vẻ mặt vẫn đầy tiếc nuối.

“Thực ra nếu nói về bản thảo giảng pháp thì ta cũng có một ít bản thảo nháp.” Hoàng Sơn Tôn Giả sờ cằm: “Từ khi thăng cấp Tôn Giả, ta đã bắt đầu chuẩn bị cho màn giảng pháp trong tương lai của mình rồi.

Chỉ là thời gian có hạn nên mới chuẩn bị được phần mở đầu thôi.” Cuồng Đao Tam Lãng kinh ngạc: “Hoàng Sơn tiền bối vừa mới lên Tôn Giả đã chuẩn bị bản thảo giảng pháp rồi?

Ngài đang tự lập Flag cho mình đấy à?

Flag 'Ta nhất định sẽ lên Huyền Thánh nên chuẩn bị bản thảo trước' sao?” “Cấm ngôn!” Hoàng Sơn Tôn Giả đưa ngón tay trỏ về phía Tam Lãng.

“Tiền bối, đây đâu phải ở trong nhóm...” Tam Lãng nói được nửa câu thì khựng lại, hắn phát hiện mình không phát ra tiếng được nữa, ngay cả truyền âm cũng bị phong ấn!

Uy nghiêm của chủ nhóm đã lan tỏa từ trong nhóm ra tới thực tế rồi sao?

Mình đang ở ngoài đời hay đang ở trong nhóm chat vậy?【Nhưng mà trong nhóm cấm ngôn thì cũng chỉ cấm chat nhóm thôi, mình vẫn có thể chat riêng được mà.

Cấm ngôn ngoài đời thế này đến cả truyền âm cũng khóa luôn, quá đáng quá đi!】Tam Lãng uất ức nhìn chằm chằm Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Tam Lãng đồ ngốc, Hoàng Sơn đại sỏa đã nghiên cứu pháp thuật hệ 'cấm ngôn' từ lâu rồi.

Ngươi quên ông ta từng thử nghiệm trên người ta bao nhiêu lần rồi sao?

Nhưng đoạn thời gian trước ông ta còn phải dùng vòng cổ phối hợp mới cấm ngôn được ta, giờ đã có thể thi pháp tay không rồi.

Gâu!

Hoàng Sơn đại sỏa, có phải ông nghiên cứu cái này để mưu đồ bất chính với ta không?” Đậu Đậu nói đến cuối thì kinh hãi.

“Cấm ngôn.” Hoàng Sơn Tôn Giả lại chỉ tay.

Đậu Đậu cũng bị khóa mồm.

“Tam Lãng và Đậu Đậu ngu ngốc quá~ Hoàng Sơn tiền bối mãi mãi là Hoàng Sơn tiền bối, có quyền hạn thì có thể muốn làm gì thì làm.

Đợi bao giờ chúng ta phá giải được bí pháp cấm ngôn thì hãy phản kháng sau.” Đồng Quái Tiên Sư nói khi đang trong hình dạng một khối cầu méo mó.

Lệ Chi Tiên Tử có thực lực tương đương Đồng Quái nên vò nguyên thần của ông ta rất tốn sức, dù ông ta không phản kháng thì cuối cùng cũng chỉ thành một quả cầu to thay vì cục tròn nhỏ như Tống Thư Hàng lúc trước.

“Cấm ngôn.” Hoàng Sơn Chân Quân bồi thêm một chỉ.

Hôm nay 'combo cấm ngôn' đang được đại hạ giá, nổ liên tiếp ba phát.

Sau khi thi triển xong, Hoàng Sơn Tôn Giả hài lòng gật đầu.

“Tiên sư, bị cấm ngôn cảm giác thế nào?” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử ngồi xổm cạnh Đồng Quái Tiên Sư tò mò hỏi.

Đồng Quái: “...” Giờ ta không nói được cũng chẳng truyền âm được, cô bảo ta trả lời kiểu gì?

“Hoàng Sơn tiền bối, tôi cũng muốn thử xem cảm giác bị cấm ngôn thế nào, cứ thấy 'Bế Khẩu Thiền' của Thông Huyền đại sư ngầu ngầu sao ấy.

Cho tôi một phát cấm ngôn luôn đi?” Cô giơ tay xin.

Hoàng Sơn Tôn Giả thấy mệt tim quá: “Thực ra thuật cấm ngôn này của ta mỗi ngày có giới hạn số lần thi triển.” Vị tiền bối này nhớ lại thuở ban đầu mới lập nhóm, khi Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử mới vào, phong cách của cô ấy đẹp biết bao.

Là một tiên tử đoan trang, văn tĩnh, hay thẹn thùng và hiểu biết sâu rộng.

Ai mới tiếp xúc cũng tưởng cô ấy là tiên tử phái Nho gia.

Khi đó hai vị tiên tử họ Đông Phương trong nhóm có khí chất hoàn toàn khác biệt.

Thế nhưng sau vài năm vào nhóm, phong cách của cô ấy ngày càng 'lầy lội'.

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Vậy số lần thi pháp hôm nay của tiền bối hết rồi ạ?” “Đúng, hết rồi.

Đừng quậy nữa, ngồi yên đi.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Mắt Đông Phương Tĩnh Tuyết sáng lên, cất giọng trong trẻo hát: “Hoa trong gió tỏa hương thơm, nghe tôi hát một khúc nè~~” Đậu Đậu, Tam Lãng, Đồng Quái Tiên Sư điên cuồng giơ ngón tay cái tán thưởng cho cô.

“Cấm ngôn.” Hoàng Sơn Tôn Giả lại chỉ tay một phát.

Bài hát 'Hoàng Sơn Đại Sỏa' của nhóm Cửu Châu đã tuyệt tích từ lâu bỗng đột ngột im bặt.

Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử trố mắt nhìn ông trân trối.

“Nếu đọc biểu cảm khuôn mặt thì ý của Tĩnh Tuyết Tiên Tử là 'không bao giờ tin lời nói dối của Hoàng Sơn tiền bối nữa'.

Đúng là ý này, không sai được đâu.” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính: “Gần đây tôi nghiên cứu cuốn 'Làm sao đọc tâm qua biểu cảm khuôn mặt' và đã đạt được chút thành tựu.” Hoàng Sơn Tôn Giả ngước mắt nhìn trời.

Ở bên cạnh Tống Thư Hàng, Bắc Hà Tán Nhân khẽ cười: “Sau khi sống sót sau đại nạn, mọi người đều đang ăn mừng theo cách riêng của mình nhỉ.” Cũng có thể là một cách giải tỏa sau đại kiếp.

“Họ chắc hẳn nghĩ rằng đại nạn không chết tất có hậu phúc, cảm giác mình đang ở trạng thái vô địch nên mới ra sức...

ừm, quậy phá như vậy.” Tô Thị A Thất bổ sung.

“Quậy một chút thì họ sẽ thấy vui thôi.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

“Hết cứu rồi.” Lệ Chi Tiên Tử tổng kết.

“Khụ.” Tống Thư Hàng tằng hắng: “Sắp tới nơi rồi, mọi người chuẩn bị hạ cánh.

Chúng ta có thể sẽ rơi trực tiếp từ trên cao của Thánh Giả Không Gian xuống đấy.” Không thể để 'mẹ hiền' Hoàng Sơn đau lòng thêm được nữa.

Vài phút sau, tại Thánh Giả Không Gian của thế giới Hắc Long, một nhóm bóng người đột nhiên rơi xuống từ trên không trung.

“Ơ?

Không bay được à?” “Thiên phú đạp không cũng mất hiệu lực luôn?” “Ngự kiếm phi hành cũng không xong.” Các tiền bối nhóm Cửu Châu nhanh chóng thử đủ mọi cách nhưng đều thất bại.

Bánh xe phong hỏa của Đậu Đậu, ngự kiếm của Vũ Nhu Tử, khả năng đạp không của ngũ phẩm đều vô dụng lúc này.

“Đừng hoảng, cấm bay là đặc tính của không gian này, sau khi hạ cánh chúng ta có thể rời khỏi đây ngay.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Có điều nụ cười của anh lúc này hơi kỳ quái, cứ như thể khuôn mặt bị trúng pháp thuật 'cố định nụ cười' vậy. 'Đùng đùng đùng đùng'... tất cả thành viên rơi xuống từ độ cao ngàn mét như những chiếc bánh chẻo, đập xuống mặt đất Thánh Giả Không Gian tạo thành từng cái hố.

“Ơ?

Thật sự không đau tí nào luôn.” Vũ Nhu Tử vỗ vỗ quần áo, nhảy ra khỏi hố.

“Hóa ra chỉ là dọa người thôi à?” Các tiền bối khác cũng lần lượt bò ra.

Tống Thư Hàng khi rơi xuống là nằm sấp, cũng tạo thành một cái hố lớn.

Chương 1987

Cơ thể anh khẽ co giật một cái rồi mới từ từ ngồi dậy.

“Kết thúc rồi.” Anh vươn vai một cái.

Khi vươn vai, cơ thể anh cứ rung bần bật như điện thoại để chế độ rung vậy.

“Tống tiền bối đang làm gì thế?” Vũ Nhu Tử ở cái hố bên cạnh tò mò hỏi.

“Thư giãn gân cốt chút thôi.” Tống Thư Hàng cười ha hả nhảy ra khỏi hố.

“Tiếp theo chúng ta ra ngoài kiểu gì?” Cô hỏi.

“Tất nhiên là cứ thế mà ra thôi.” Tống Thư Hàng đưa tay đẩy một cái, một cánh cửa hiện ra trong Thánh Giả Không Gian.

Cửa mở, Đậu Đậu phấn khích nhảy vọt ra đầu tiên.

Ngay khi nó vừa nhảy ra, trong lòng mọi người đột nhiên xao động.

Sau đó, tất cả đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên trời.

Cái cảm giác quen thuộc này... là có Huyền Thánh mới ra đời, sắp sửa 'Nhân Tiền Hiển Thánh' rồi!

“Chẳng lẽ là cha tôi sao?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Có trùng hợp thế không?” Hoàng Sơn Tôn Giả băn khoăn, trong lòng ông nảy sinh một dự cảm không lành.

Vừa rồi Đậu Đậu mới lao ra khỏi cửa như chó xổng xích, ngay lập tức mọi người cảm ứng được có Huyền Thánh mới ra đời.

Nếu nói Linh Điệp đạo hữu đúng lúc này độ kiếp xong thì có vẻ quá trùng hợp.

“Thư Hàng tiểu hữu, cậu chắc chắn 'tiểu thế giới Hắc Long' này khác với hiện thế, không có màn Nhân Tiền Hiển Thánh chứ?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi lại lần nữa.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối nghi ngờ là Đậu Đậu sắp hiển thánh?” “Đúng vậy.

Nếu đây thực sự là Đậu Đậu 'Nhân Tiền Hiển Thánh' thì có nghĩa là tiếp theo, tất cả chúng ta đều phải trải qua màn này.” Vấn đề là... nếu thực sự hiển thánh thì lấy đâu ra bản thảo giảng pháp bây giờ?

“Tôi chắc chắn là thế giới Hắc Long trước đây chưa từng có thiết lập Nhân Tiền Hiển Thánh.” Tống Thư Hàng nói.

Thánh Giả Không Gian của thế giới Hắc Long cũng là thế giới độ kiếp cấp độ từ 7 lên 8.

Sau khi độ kiếp, pháp sư sẽ trở thành 'Thánh Giả', tiến vào tầng cốt lõi nhất của Long Lạc, trở thành sự tồn tại rực rỡ như những 'ngôi sao' để toàn bộ tu luyện giả thế giới Hắc Long ngưỡng mộ – giống như mười một vầng thái dương mà Tống Thư Hàng thấy lúc đầu.

Thánh Giả tương đương với thực lực bát phẩm Huyền Thánh.

Long Lạc mở ra cấp độ cao nhất cho toàn bộ thế giới Hắc Long cũng chỉ tới tầng 8.

Nếu muốn tiến xa hơn lên cảnh giới cấp 9 thì không còn dựa vào Long Lạc nữa mà phải 'siêu thoát Long Lạc'.

Một khi hoàn thành bước này, họ sẽ tiến vào cấp 9 và nắm giữ 'Pháp tắc không gian'.

Điểm này giống hệt tu luyện giả hiện thế.

Khi đạt đến mức đó, họ sẽ được Long Lạc đưa rời khỏi thế giới Hắc Long tới các vị diện khác của hiện thế.

Và từ đầu đến cuối, thế giới Hắc Long không hề có màn giảng pháp.

“Nhưng Thư Hàng tiểu hữu à, chúng ta chuyển từ thế giới thiên kiếp 'hiện thế' sang Thánh Giả Không Gian này, liệu có gây ra dị biến không?” Bắc Hà Tán Nhân đoán.

“Đó cũng là điều tôi lo lắng.” Tống Thư Hàng nhìn trợ lý nhỏ trên vai. 【Không thể suy toán, thiếu dữ liệu.

Chưa có tiền lệ.】 Trợ lý nhỏ đáp.

Anh đưa tay xoa thái dương, nhân cơ hội đó để cơ thể rung lên vài cái: “Tôi có dự cảm không lành.” “Đồng ý.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Hình ảnh xuất hiện rồi.” Vũ Nhu Tử căng mắt ra nhìn.

Toàn bộ thành viên nín thở nhìn lên trời.

Một lát sau, một quả cầu lông nổ tung xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Hoàng Sơn Tôn Giả đưa tay ôm mặt: “Vọng thiên... thằng ngốc Đậu Đậu.” Đúng là Đậu Đậu thật!

Bộ lông xù đó là do ảnh hưởng của lôi kiếp.

Lúc này nó xuất hiện trong khung hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' với vẻ mặt ngơ ngác, đôi mắt nhỏ đáng yêu chớp chớp liên hồi. 【Tít~ Phát hiện điều khoản pháp tắc cập nhật, đến từ pháp tắc 'Nhân Tiền Hiển Thánh, Ngưng Tụ Thánh Ấn, Huyền Thánh Giảng Pháp' của hiện thế.

Thế giới Hắc Long chấp nhận cập nhật và tiến hành 'Hắc Long thế giới hóa'.】Trợ lý nhỏ Long Lạc cuối cùng cũng phản hồi.

Chẳng lẽ vì vừa nãy kết nối không gian độ kiếp tập thể với Thánh Giả Không Gian nên thế giới Hắc Long đã tiện tay sao chép luôn một bản cập nhật pháp tắc từ hiện thế sao?

Tống Thư Hàng: “Vậy nên Đậu Đậu lần này là 'Hiển thánh thế giới Hắc Long'?” 【Tít, màn hiển thánh này sẽ được tiến hành đồng bộ với hiện thế.】Tống Thư Hàng: “...” Nhân Tiền Hiển Thánh cộng với Hiển Thánh Thế Giới Hắc Long luôn à?

“Xong rồi, thằng ngốc Đậu Đậu không có bản thảo giảng pháp.” Hoàng Sơn Tôn Giả cau mày lo lắng.

“Không chỉ Đậu Đậu, tất cả chúng ta đều không có.” Bắc Hà Tán Nhân cũng khổ não xoa mi tâm.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Hơn nữa...

Đậu Đậu đang bị dính pháp thuật cấm ngôn.

Không biết sau khi hiển thánh có được giải khai không?” Hoàng Sơn Tôn Giả vội vàng điểm tay giải khai hiệu ứng cấm ngôn cho Tam Lãng, Đồng Quái và Đông Phương Tĩnh Tuyết.

“Còn Thông Huyền đại sư thì sao, ngài ấy vẫn đang tu Bế Khẩu Thiền mà.” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Thông Huyền đại sư mỉm cười nhẹ.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Bế Khẩu Thiền cũng đâu phải làm người ta thành câm thật, lúc cần nói thì vẫn nói được thôi.” Lệ Chi Tiên Tử: “Tiếc là bộ 'Đạo Tạng Giảng Pháp' chúng ta nghe được ở di tích Trình Lâm đã bị Tống Thư Hàng dùng hết ở lần hiển thánh đầu tiên rồi, nếu không chúng ta còn có cái mà giảng.” “Hay là tôi lên hát một bài nhé?” Tạo Hóa Pháp Vương hào hứng.

Cả nhóm Cửu Châu Nhất Hào im lặng như tờ.

“Có lẽ... chỗ tôi có thứ dùng được.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tam Lãng: “Cậu không định lôi Kim Hồn Tệ ra rồi giết hết chúng tôi để né màn hiển thánh đấy chứ?” “Tam Lãng tiền bối, tôi đâu có tàn nhẫn thế đâu?” Anh vừa nói vừa lôi ra hai cuộn da thú.

Đây là bảo vật anh và Bạch tiền bối tìm thấy trong bí cảnh Tứ Hải trước khi tới đây.【Gói quà lớn bản thảo Huyền Thánh Giảng Pháp: Bản thảo cấp 7 sao, chứa đựng 7 loại bản thảo tinh túy của Phật, Đạo, Nho, Ma, Yêu, Thú và Hải tộc.

Người dùng khi mở gói quà sẽ tự động nhận phản hồi từ tu luyện giả chư thiên vạn giới và tự động sàng lọc ra một bài được yêu thích nhất để sử dụng.

Bản quyền sạch sẽ, tuyệt đối không tranh chấp.

Gói quà này chỉ dành riêng cho khách hàng VIP.】 Đây còn là sản phẩm chính hãng của Thiên Đình viễn cổ, thuộc bộ phận 'Thích Đạo', tự mang hiệu ứng chống bản lậu.

Một gói có 7 bài, hai gói là 14 bài.

Nhưng thành viên nhóm ở đây cộng thêm tiểu Âm Trúc và có thể cả Thông nương nữa là tròn 31 người.

Cộng cả Tống Thư Hàng là 32 người. 14 bài thì xa xa mới đủ.

Tiếc là Khôi Lỗi Tiên Tử không ở đây, nếu không trên người cô ấy chắc cũng có vài bài nữa.

Ngoài ra lúc này cũng không liên lạc được với đại lão 'Cái Gì Cũng Bán', thật sốt ruột.

“Đây là cái gì?” Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn bản thảo trong tay anh.

“Bản thảo Huyền Thánh Giảng Pháp, loại bản quyền sạch sẽ ấy mà.” Tống Thư Hàng nói: “Rất thích hợp cho Đậu Đậu dùng lúc này.” “Cái thứ này mà cũng có hả?” Hắc Bì Quách trố mắt nhìn.

“Quả nhiên, lần trước Thất Sinh Phù giảng pháp Phật giáo tinh diệu như vậy cũng là nhờ cái này sao?” Tạo Hỏa Pháp Vương đoán.

“Tôi thử đưa bản thảo cho Đậu Đậu trước để nó cầm cự qua màn giảng pháp đã.” Tống Thư Hàng nói: “Ngoài ra gói quà của tôi chỉ có hai cái, tổng cộng 14 bài, chỉ đủ cho 14 người.

Những người còn lại tính sao đây?” “Cứ lo cho 14 người đầu tiên đã, chúng ta sẽ bàn cách giải quyết sau.” Hoàng Sơn Tôn Giả bình tĩnh nói.

Bắc Hà Tán Nhân dở khóc dở cười: “Không ngờ chúng ta cũng gặp được chuyện hiển thánh sớm thế này.

Nhưng mà tôi nhớ trong nhóm có một thành viên luôn mong mỏi được Nhân Tiền Hiển Thánh lắm, cụ thể là ai thì tự dưng tôi không nhớ ra.” “Tôi cũng nhớ mang máng có người như vậy.” Hiến Công Cư Sĩ nói.

“Dường như người đó cực kỳ muốn hiển thánh, tên là gì nhỉ?

Hình như là một tiên tử.” Lệ Chi Tiên Tử bổ sung.

Lúc này Tống Thư Hàng khựng người lại. 【Tít~~ Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu đã thêm bạn làm bạn hữu, đưa vào danh sách 'Vô danh'.】 “Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu là ai thế?

Sao lại kết bạn được với tôi?” Anh hỏi.

“Là cô ấy, Minh Nguyệt Tiên Tử, chính là người trong nhóm luôn muốn hiển thánh đấy.” Lệ Chi Tiên Tử đáp.

“Sao giờ cô ấy mới kết bạn với Thư Hàng tiểu hữu?” Bắc Hà Tán Nhân xoa mi tâm, cứ cảm thấy mình nhớ nhầm gì đó, Minh Nguyệt

Tiên Tử?

Không đúng, là Minh Nguyệt Cư Sĩ, là nam mà, không phải tiên tử, bị Lệ Chi Tiên Tử dắt mũi rồi.

“Đậu Đậu sắp ngưng tụ Thánh ấn rồi!” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Đậu Đậu hiển thánh xong thì sẽ sớm đến lượt cô thôi.

Và hiện tại cha cô – Linh Điệp Tôn Giả – vẫn chưa hiển thánh. 【Mình phải thành Thánh trước cha mới được!】 Cô nắm chặt tay nhỏ, chỉ cần tưởng tượng lúc cha sắp hiển thánh mà đột nhiên cảm ứng được cô đã thành Thánh trước một bước thì chắc chắn sẽ thú vị lắm.

Lúc này tại thế giới Hắc Long, tất cả tu luyện giả đều ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn bầu trời.

Bầu trời vẫn không có mặt trời nhỏ, nhưng hôm nay lại xuất hiện biến hóa mới.

Một màn hình 'chiếu bóng' hiện ra trước mắt mọi người, rồi một con chó nhỏ lông xù hiện ra trong khung hình, cứ đứng đó làm trò dễ thương.

Tu luyện giả thế giới Hắc Long: “???” Đây là cái gì vậy?

Lần đầu tiếp xúc với 'Nhân Tiền Hiển Thánh', họ hoàn toàn không hiểu gì cả, nhưng bản năng vẫn thôi thúc họ tiếp tục xem.

Trực giác mách bảo họ rằng chỉ cần xem tiếp sẽ có thu hoạch!

Chương 1988

Khác với họ, tu luyện giả chư thiên vạn giới ở hiện thế đã quá quen với màn này.

Trong nửa năm qua đã có liên tiếp 8 lần hiển thánh, sinh ra 7 vị Huyền Thánh.

Lần thứ 8 là do đệ nhất Thánh nghìn năm Bá Tống Huyền Thánh 'thao tác thần sầu', ở Cửu U kiếm được cái ma ấn 'Bá Nho Huyền Ma' mang về.

Và hôm nay hiện thế đón chào lần hiển thánh thứ 9, vị Huyền Thánh thứ 8.

Vị Huyền Thánh mới này sẽ là thần thánh phương nào?

Mọi người đều rất mong chờ.

Họ ngước nhìn bầu trời.

Giây tiếp theo, một con chó Kinh Ba đáng yêu, lông xù xuất hiện.

Ngay sau đó, yêu tộc chư thiên vạn giới hò reo vang trời.

Gió tầng nào gặp mây tầng nấy, hôm nay cuối cùng cũng đến lượt yêu tộc rồi.

Cuối cùng cũng có đại lão yêu tộc thăng cấp Huyền Thánh.

Thất Tu Thánh Quân cùng Lục Tu Tiên Tử ngẩng đầu nhìn: "Đây là Đậu Đậu đúng không?

Tuy lông hơi xù một chút nhưng đúng là Đậu Đậu rồi." Đậu Đậu mà cũng hiển thánh sao?

Ngay lập tức cả hai đều nghĩ ngay đến Tống Thư Hàng.

Cái tên này không lẽ lại bày trò độ kiếp tập thể nữa rồi chứ?

Trong một ngọn núi sâu ở An Lạc, Túy * Cư Sĩ tuấn mỹ ngẩng đầu: “Lại có Huyền Thánh mới ra đời à, thật khiến người ta ghen tị.

Mà bọn trong nhóm đi đâu hết rồi, hỏi cái mã QR nửa ngày không ai thèm trả lời.

Làm mình phải lội lịch sử mãi mới tìm thấy cái mã Vũ Nhu Tử gửi.

Đù...

đây chẳng phải Đậu Đậu sao?” Cư Sĩ suýt thì hộc máu mồm.

Hoặc là mình nhìn lầm rồi, thiên hạ chó Kinh Ba nhiều như thế, đâu phải con nào cũng gọi là Đậu Đậu.

Hơn nữa con Kinh Ba này lông lá xù xì hơn, so với Đậu Đậu vẫn có chút khác biệt.

Túy Cư Sĩ tự an ủi bản thân như vậy.

Nghĩ đến đây, ngụm máu già trong cổ họng gã mới nuốt ngược trở vào.

Lần trước Thất Sinh Phù đạo hữu và Thư Hàng tiểu hữu cùng nhau Hiển Thánh hoàn toàn là do tình cờ và ngoài ý muốn.

Loại trùng hợp đó không thể nào lặp lại được.

Thậm chí nhìn suốt lịch sử giới tu chân bao nhiêu năm qua, cũng chỉ mới nghe thấy lần đó của Thư Hàng tiểu hữu và Thất Sinh Phù đạo hữu mà thôi. "Đây chắc là một vị tiền bối Kinh Ba ẩn thế tu hành nhỉ?" Túy Cư Sĩ nói.

Còn về việc vị tiền bối Kinh Ba này không hóa thành hình người cũng rất bình thường, công đoạn Nhân Tiền Hiển Thánh là lúc làm rạng danh chủng tộc, đương nhiên phải hiện ra bản tôn mới đúng.

Lúc này, con đại Kinh Ba này tiến vào giai đoạn "Ngưng tụ Thánh ấn".

Ống kính "Nhân Tiền Hiển Thánh" trước tiên xoay quanh đại yêu Kinh Ba 360 độ để mọi người chiêm ngưỡng kỹ một lượt.

Sau đó ống kính kéo xa, cho đại yêu Kinh Ba một cú quay toàn thân.

Đồng thời, trong hư không có một loại sức mạnh đang ngưng tụ. "Không gian độ kiếp này hơi đơn điệu." Túy Cư Sĩ vuốt cằm nói.

Từ hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh, không gian độ kiếp nơi con đại Kinh Ba này đang đứng có màu trắng thuần, không một chút tạp sắc.

Oành... trong hư không, sức mạnh ngưng tụ kia bùng nổ, hóa thành một hư ảnh hắc long khổng lồ sống động như thật.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới ngơ ngác.

Nhân Tiền Hiển Thánh có công đoạn này sao?

Ngàn năm trước Thất Thánh hiển thánh đều không có dị tượng như vậy.

Chẳng lẽ vị Thiên Niên Đệ Bát Thánh này khác biệt với mọi người?

Đậu Đậu quay đầu lại, cũng ngơ ngác nhìn hư ảnh hắc long.

Nó hiện tại vẫn chưa hiểu rõ hoàn cảnh của mình cho lắm.

Hư ảnh hắc long dang rộng long dực, mang lại cảm giác che trời lấp đất.

Sau đó, hắc long cúi mình đáp xuống trên người Đậu Đậu.

Hư ảnh hắc long biến mất, mà sau lưng Đậu Đậu lại mọc thêm một đôi long dực màu đen.

Đậu Đậu: "..." Nó thử vỗ cánh, đôi long dực đen này thật sự vỗ động theo ý muốn, như thể một phần cơ thể nó. "Cái này tính là gì?

Trời ban đôi cánh?

Hay là huyết mạch viễn cổ trong người mình thức tỉnh?

Cái thứ này có tác dụng gì?" Đậu Đậu thầm nghĩ.

Vừa nghĩ thế, đôi long dực đen lại rụng khỏi người nó.

Long dực xoay tròn, ngưng tụ thành một đoàn ánh sáng xuất hiện bên cạnh Đậu Đậu.

Trong đoàn sáng xuất hiện một chuỗi phù văn.

Đây là ngôn ngữ của Thế giới Hắc Long, Đậu Đậu không biết thứ tiếng này.

Dường như để chiếu cố Đậu Đậu, bên cạnh chuỗi phù văn đó lại xuất hiện hai chữ Hán "Đậu Đậu".

Hai chữ này Đậu Đậu biết, là tên của nó.

Nó vừa nghĩ tới, vậy là hoàn thành công đoạn "Xác định đạo hiệu".

Đoàn sáng ngưng tụ, ép lại, hóa thành một chiếc Long ấn màu đen, trên Long ấn khắc hai hàng chữ.

Bên trái là chữ Hán "Đậu Đậu", bên phải là bản ngữ Thế giới Hắc Long.

Long ấn thành hình.

Từ trên Long ấn phóng ra luồng sáng cực lớn bao trùm Đậu Đậu, khiến nó rực rỡ như một mặt trời nhỏ.

Đậu Đậu cũng ngay lập tức hiểu ra hoàn cảnh của mình - Nhân Tiền Hiển Thánh! "Tống Thư Hàng, cậu hại tôi!

Chẳng phải bảo là không có công đoạn Nhân Tiền Hiển Thánh sao?

Chẳng phải bảo cánh cửa đó là cửa về nhà à?

Tôi vừa nhảy ra một cái đã Nhân Tiền Hiển Thánh là ý gì đây?" Đậu Đậu cuống cuồng trong lòng.

Nó không phải tay mơ tu chân, gia học uyên thâm nên nó biết hết các bước sau khi Nhân Tiền Hiển Thánh.

Sau Hiển Thánh còn có một buổi Huyền Thánh Giảng Pháp đang đợi nó!

Làm sao bây giờ?

Mình sắp tèo rồi à?

Ngụm máu già mà Túy Cư Sĩ vừa nuốt vào cuối cùng vẫn phun ra sạch.

Người của chư thiên vạn giới và Thế giới Hắc Long trong khoảnh khắc này đều ghi nhớ danh hiệu vị Yêu Khuyển này.

Thánh danh tiếng Trung là "Đậu Đậu", Thánh danh Thế giới Hắc Long là "Lars Lars".

Thiên Niên Đệ Bát Thánh.

Tuy vị Đệ Bát Thánh này hơi kỳ lạ...

Thánh ấn ngưng tụ dường như cũng hơi quái.

Nhưng các bước "Hiển Thánh, ngưng Thánh ấn" không sai.

Có thể xác định địa vị Thiên Niên Đệ Bát Thánh của nó.

Gọi là Đậu Đậu Cổ Thánh hay Lạp Tư Lạp Tư Cổ Thánh đều được.

Đúng vậy, lúc này một số tu luyện giả chư thiên vạn giới tinh ý đã chú ý tới một chi tiết.

Thánh hiệu của Thiên Niên Đệ Bát Thánh không phải là Huyền Thánh, mà là Cổ Thánh. "Hèn chi nãy giờ không ai gửi mã QR cho mình, tin nhắn cũng không trả lời, hóa ra các người lại đi Hiển Thánh... mà không dắt mình theo?" Túy Cư Sĩ cảm thấy đạo tâm của mình sắp nổ tung rồi.

Trong cả nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, gã mới là người cần Nhân Tiền Hiển Thánh nhất mà!

Long ấn hóa thành mặt trời nhỏ bao phủ Đậu Đậu, tôn thêm vẻ uy nghiêm.

Nhưng Đậu Đậu lúc này cực kỳ lo lắng.

Trong đầu nó đã xuất hiện gợi ý "Cổ Thánh Giảng Pháp". "Cổ Thánh Giảng Pháp?

Không phải Huyền Thánh Giảng Pháp sao?" Đậu Đậu nghi hoặc nhưng không kịp nghĩ nhiều.

Bất kể là Thánh gì giảng pháp, giảng pháp vẫn là giảng pháp.

Giảng hay thì chư thiên vạn giới sẽ thả tim cho bạn.

Giảng không hay, nếu tu luyện giả chư thiên vạn giới đều không hài lòng, bạn sẽ không nhận được thêm "Ánh sáng công đức", bước kế tiếp Tâm Ma Kiếp ập xuống là sẽ tan thành mây khói ngay.

Lúc này, ai cứu tôi với?

Chương 1989

Bất kể là ai giúp tôi một tay, tôi nguyện lấy thân báo đáp luôn cũng được!

Đậu Đậu cảm thấy mình sắp điên rồi. "Đậu Đậu, Đậu Đậu, có nghe thấy giọng tôi không?" Lúc này, giọng Tống Thư Hàng vang lên trong đầu Đậu Đậu, cậu thông qua "Trợ thủ Long Lạc" liên lạc với nó. "Có có có!" Đậu Đậu nhanh chóng đáp lại trong đầu. "Chuyện có chút ngoài ý muốn, lát nữa tôi truyền một bản thảo giảng pháp cho cậu, cậu tiếp nhận đi, vượt qua bước giảng pháp này đã.

Ngoài ra, giảng pháp kết thúc, lúc rời khỏi không gian Nhân Tiền Hiển Thánh đặc biệt này, cậu hãy để bản thảo lại chỗ cũ.

Chúng ta cần làm một thí nghiệm." Tống Thư Hàng nói. "Không vấn đề gì!" Đậu Đậu suýt chút nữa cảm động phát khóc.

Sự viện trợ này của Tống Thư Hàng đến quá đúng lúc.

Dưới sự thao tác ngầm của Tống Thư Hàng, trước khi công đoạn Cổ Thánh Giảng Pháp của Đậu Đậu chính thức bắt đầu, một cuộn da thú lặng lẽ rơi xuống trước mặt nó. "Cái này dùng thế nào?" Đậu Đậu tò mò hỏi. "Lát nữa lúc giảng pháp, cậu không cần làm gì cả, cứ bày ra dáng vẻ cao thủ tuyệt thế là được.

Sau đó dùng chân chạm vào bản thảo giảng pháp này.

Nó sẽ tự động chọn ra bản thảo phù hợp nhất để cậu giảng, lúc đó cậu chỉ cần thuận thế hoàn thành là xong." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Đậu Đậu thở phào nhẹ nhõm.

Thời gian Cổ Thánh Giảng Pháp bắt đầu.

Đậu Đậu giữ tư thế ngồi xổm, Long ấn lơ lửng sau lưng hóa thành mặt trời nhỏ bao phủ lấy nó. "Khí chất cao thủ, hiện tại mình không phải Đậu Đậu, mà là Yêu Thánh bát phẩm." Đậu Đậu tự thôi miên bản thân.

Chỉ là bắt chước khí chất cao thủ thôi thì không khó.

Trong lòng nó thậm chí đã nghĩ sẵn vài câu thoại làm màu.

Đang nghĩ như vậy thì đột nhiên, Đậu Đậu cảm nhận được có hàng tỷ tỷ đôi mắt đang dán vào người mình.

Đó là đôi mắt của tu luyện giả chư thiên vạn giới và Thế giới Hắc Long đang quan sát Nhân Tiền Hiển Thánh.

Đậu Đậu lập tức căng thẳng.

Giảng pháp bắt đầu.

Đậu Đậu há miệng: "Gâu ~ gâu gâu gâu gâu!" Chết tiệt, quên lời thoại rồi, căng thẳng quá.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới: "???" Túy Cư Sĩ: "..." Thất Tu Thánh Quân: "..." Tống Thư Hàng: "..." Tu luyện giả chư thiên vạn giới vốn đang nín thở đợi "Đậu Đậu Lạp Tư Lạp Tư Cổ Thánh" giảng pháp, nghe thấy một tràng tiếng gâu gâu này thì tâm thái muốn nổ tung. "Đây là dùng ngôn ngữ tộc chó để giảng pháp sao?

Tôi hoàn toàn không hiểu gì hết á." "Thiếp thân không phải tộc gâu gâu, có thể đổi ngôn ngữ khác không?" "Sự thật chứng minh, nắm vững một ngoại ngữ là chuyện quan trọng đến nhường nào." "Lạ thật, tôi nhớ Huyền Thánh Giảng Pháp có chức năng tự động phiên dịch mà, dù dùng ngôn ngữ nào giảng pháp thì tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới đều phải nghe hiểu mới đúng chứ?

Sao tôi lại không hiểu, chỉ nghe thấy tiếng gâu gâu?

Chức năng phiên dịch hỏng rồi à?" "Có đạo hữu tộc chó nào phiên dịch hộ không?" "Đạo hữu, đạo hữu mau dịch hộ tôi xem Đậu Đậu Cổ Thánh đang giảng gì vậy?

Tôi nhớ ông là tộc Husky mà?" "Cút, lão tử là sói, chỉ là mặt hơi giống Husky chút thôi." "Đậu Đậu Cổ Thánh giảng hay quá." Tu luyện giả tộc chó trên toàn thế giới đều làm bộ cao thâm mạc trắc, lên tiếng nói.

Tuy nghe không hiểu, nhưng chỉ cần là thứ Đậu Đậu Cổ Thánh giảng thì đều tuyệt vời!

Nó là niềm kiêu hãnh của tộc chó, thậm chí là của cả yêu tộc, Thiên Niên Đệ Bát Thánh!

Giúp yêu tộc chiếm được một ghế trong mười vị trí Thánh Quân ngàn năm đầu tiên.

Những gì nó giảng đều tốt!

Tiếng sủa cũng thanh thúy lọt tai thế kia mà. "Vậy rốt cuộc Đậu Đậu Cổ Thánh đang giảng cái gì?" Những âm thanh tương tự hoặc những cuộc trao đổi giữa các đạo hữu diễn ra ở khắp mọi ngóc ngách chư thiên vạn giới hiện thế.

Còn tu luyện giả Thế giới Hắc Long thì ngơ ngác từ đầu đến cuối.

Hoàng Sơn Tôn Giả cười khổ: "Đậu Đậu nó căng thẳng quá rồi." "Hay là để ta và cậu hát một bài cho nó giãn bớt tâm tình?" Tạo Hóa Pháp Vương nói xong, thử thò đầu ra ngoài "cửa" xem có thể liên lạc được với Đậu Đậu không. "Vô ích thôi Tạo Hóa tiền bối.

Không gian sau cửa đã bị phong tỏa rồi." Tống Thư Hàng lắc đầu, nhân tiện rung người một cái, giải thích: "Đậu Đậu hiện đang ở trong không gian giảng pháp chuyên dụng vừa mới hình thành của Thế giới Hắc Long, tôi cũng chỉ có thể giao lưu với nó qua Long Lạc." Khi Huyền Thánh hiện thế Nhân Tiền Hiển Thánh và giảng pháp, họ sẽ thực hiện trực tiếp trong "Thế giới Thiên Kiếp".

Mà "Không gian Thánh Giả" của Thế giới Hắc Long đã được cố định, không còn dư địa để cải tạo.

Do đó, Thế giới Hắc Long cần hình thành một không gian giảng pháp chuyên dụng để cung cấp cho các tu luyện giả bản địa hiển thánh và giảng pháp trong tương lai.

Lần này là lần đầu tiên Thế giới Hắc Long "Hiển Thánh", tiến hành đồng bộ với hiện thế... giống như lần đầu tiên để hiện thế cầm tay chỉ việc cho Thế giới Hắc Long cách thao tác quy trình "Hiển Thánh + Giảng pháp".

Tương lai, Hiển Thánh của Thế giới Hắc Long sẽ chỉ xuất hiện tại bản địa, phân biệt rõ ràng với hiện thế. "Thư Hàng, Thư Hàng mau cứu tôi!" Lúc này, Đậu Đậu gào thét trong đầu.

Không ổn rồi, càng căng thẳng là càng quên sạch lời thoại.

Nó có thể cảm ứng được hàng tỷ tỷ đôi mắt của chư thiên vạn giới đang nhìn chằm chằm vào mình, như thể khắp không gian đều đầy rẫy nhãn cầu vậy.

Áp lực lớn đến mức lông đuôi nó cũng sắp dựng ngược lên. "Đừng căng thẳng, cứ theo lời trong bản thảo mà đọc.

Bản thảo giảng pháp chắc đã kích hoạt rồi, nó sẽ tự động chọn bài giảng phù hợp nhất cho cậu, cậu cứ theo bản thảo mà niệm là được." Tống Thư Hàng vội vàng an ủi. "Không được, tôi giờ cứ hễ mở miệng là gâu gâu, lưỡi không uốn lại nổi.

Cảm giác cả thế giới đang nhìn chằm chằm tôi." Đậu Đậu nói: "Mau giúp tôi nghĩ cách đi, đúng rồi, cậu mau hỏi Hoàng Sơn đại sỏa xem có cách nào giúp tôi bớt căng thẳng không?" "Hoàng Sơn tiền bối, có cách nào giúp Đậu Đậu tiêu trừ căng thẳng không?

Nó hiện giờ cảm thấy đôi mắt của cả thế giới đều đang nhìn chằm chằm nó." Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: "Bảo Đậu Đậu hãy tưởng tượng ánh mắt của mọi người thành ánh mắt của 'Sở Sở' thử xem?

Hoặc là bảo nó rằng trong hàng tỷ tỷ đôi mắt kia chắc chắn ẩn giấu rất nhiều 'Sở Sở', chỉ cần nghĩ đến điểm này, nó nhất định sẽ hết căng thẳng." Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, tuyệt vời!

Không hổ là Hoàng Sơn tiền bối, hiểu Đậu Đậu quá đi mà.

Nhưng đồng thời cậu cũng thầm thắp nến cho Đậu Đậu...

Vì quá hiểu nhau nên Đậu Đậu định sẵn là không thoát khỏi lòng bàn tay Hoàng Sơn tiền bối rồi.

Tống Thư Hàng vội liên lạc với Đậu Đậu: "Đậu Đậu, đừng sợ những ánh mắt đó.

Cậu nghĩ xem, hàng tỷ tỷ đôi mắt này tuy nhiều, nhưng trong đó ẩn chứa vô số 'Sở Sở' của chư thiên vạn giới.

Bọn họ lúc này nói không chừng đều đang nhìn cậu đấy!" "Sở Sở?

Đúng rồi, hiện tại tất cả 'Sở Sở' của chư thiên vạn giới đều đang nhìn mình!" Đậu Đậu dường như lập tức tràn đầy sức mạnh.

Nó ngẩng đầu lên, nhìn thẳng phía trước.

Vô số đôi mắt kia trong lòng nó bỗng chốc biến thành đôi mắt đẹp của "Sở Sở".

Đủ loại Sở Sở, thậm chí có rất nhiều Sở Sở mà nó chưa từng nghĩ tới, đều đang nhìn nó.

Đậu Đậu há miệng: "Gâu gâu gâu ~ gâu!" Mẹ kiếp, hưng phấn quá, lưỡi lại líu cả vào nhau.

Nhưng may mà Đậu Đậu lập tức điều chỉnh lại được. "Chư vị, tất cả những người (Sở Sở) đang nhìn tôi." Đậu Đậu dùng giọng Bắc Kinh chuẩn, nói ra tiếng lòng của mình: "Tôi yêu các bạn!!" Câu này thì tu luyện giả chư thiên vạn giới đều nghe hiểu. "Ồ, vị Đậu Đậu Yêu Thánh này khá biết nói chuyện đấy chứ.

Vừa lên đã đánh bài tình cảm rồi... lát nữa cho dù nó giảng pháp không hay lắm, vì câu nói này mà đánh giá của tu luyện giả chư thiên vạn giới dành cho nó cũng sẽ tăng thêm một bậc." Có vị Huyền Thánh kỳ cựu mỉm cười nói. "Hơn nữa, rõ ràng câu nói này của nó không phải chỉ là nói suông.

Trong câu nói này chứa đựng tình yêu chân thành, thông qua 'Giảng pháp' có thể cảm nhận được trực tiếp.

Vị Đậu Đậu Yêu Thánh này có lẽ tu luyện công pháp liên quan đến 'Đại ái'." Trong nháy mắt, một số đại lão chư thiên vạn giới đã nâng tầm đánh giá Đậu Đậu lên một cấp.

Cùng lúc đó. "Thư Hàng Thư Hàng, tôi lại kẹt rồi, mau cứu tôi." Đậu Đậu lại thảm thiết kêu lên: "Vì hưng phấn quá, đã tỏ tình thành công với 'Sở Sở' chư thiên vạn giới rồi nên giờ đầu óc tôi trống rỗng, vui quá đi mất.

Lại quên lời rồi." Tống Thư Hàng: "..." Căng thẳng quá thì cậu kẹt, hưng phấn quá cậu cũng kẹt?

Cái con yêu tinh nhà cậu rốt cuộc muốn tôi hầu hạ kiểu gì đây? "Đậu Đậu lại hưng phấn quá rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài thườn thượt, hiểu con không ai bằng cha, Hoàng Sơn vừa nhìn biểu tình của Đậu Đậu là biết nó định thả cái rắm gì rồi. "Chắc là nghĩ đến hàng vạn hàng nghìn Sở Sở nhìn chằm chằm mình nên nó sướng quá hóa rồ rồi." Lệ Chi Tiên Tử che mặt. "Nội dung giảng pháp ra chưa?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ra rồi, là một bài giảng pháp liên quan đến 'Yêu'."

Đậu Đậu nhanh chóng đáp.

Tống Thư Hàng: "Vậy cậu cứ theo bản thảo mà khai giảng đi!" Loại "Bản thảo giảng pháp Huyền Thánh" này chỉ cần đọc theo là lập tức vào trạng thái ngay.

Giống như Thất Sinh Phù tiền bối lúc trước, rõ ràng không nghiên cứu sâu về Phật gia nhưng hễ khai giảng là lập tức biến thành hình thức cao tăng tuyệt thế, miệng phun sen vàng, tiếng Phạn rền vang. "Hưng phấn quá, không niệm nổi.

Giờ tôi cứ mở miệng là lại sủa." Đậu Đậu hồi đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Đậu Đậu cậu đúng là cái máy gây rối mà. "Mau nghĩ cách đi Thư Hàng.

Tôi gồng nãy giờ rồi." Đậu Đậu sắp khóc tới nơi.

Tống Thư Hàng day day huyệt thái dương, lát sau cậu nghiến răng nói: "Đừng nghĩ gì cả, nghe tôi chỉ huy.

Tôi sẽ cố tạo thế cho cậu." "Tôi nghe cậu hết." Đậu Đậu đáp. "Trước tiên ngẩng đầu, ngồi xổm với tư thế uy phong nhất." Tống Thư Hàng nói, sau đó cậu nhìn về phía Trợ thủ Long Lạc: "Có thể thông qua quyền hạn Long Lạc tạo ra chút dị tượng không?

Chương 1990

Kiểu như hoa tiên, ánh bảo quang thất sắc gì đó để tạo thế cho Đậu Đậu?" Trợ thủ Long Lạc lắc đầu: "Không gian giảng pháp xây dựng quá vội vàng, nhiều chức năng vẫn chưa được cập nhật.

Hiện tại không gian giảng pháp chỉ là một không gian trắng thuần." Khéo nấu cũng khó làm khi không có gạo, tuy có quyền hạn nhưng chức năng chưa lên kệ thì Trợ thủ Long Lạc cũng chịu. "Vậy... có thể chuyển những thứ tôi tạo ra sang bên cạnh Đậu Đậu không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Trợ thủ Long Lạc nhắm mắt thử nghiệm một chút rồi gật đầu. "Vậy thì tốt." Tống Thư Hàng há miệng khẽ thở ra, từng đóa sen trắng khiết nở rộ trong hư không.

Ngay lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân sau lưng cậu đưa tay chộp lấy một đóa sen, ngon lành nhét vào miệng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn chằm chằm tiên tử @#%×.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, sau đó miệng ngậm đóa sen, từ từ ngã xuống đất: "A a a ~ a ~" Tống Thư Hàng: "..." Trong không gian giảng pháp.

Đậu Đậu ngẩng đầu ưỡn ngực, bày ra tư thế uy phong nhất.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới đều đang lặng lẽ chờ đợi.

Lúc này, đột nhiên trước mặt Đậu Đậu Cổ Thánh có từng đóa sen trắng nở rộ.

Dị tượng giảng pháp?

Nhưng Đậu Đậu Cổ Thánh vẫn chưa bắt đầu giảng pháp mà?

Chẳng lẽ trong tư thế ngồi xổm của nó ẩn chứa huyền cơ gì?

Đang suy nghĩ thì sau lưng Đậu Đậu đột nhiên xuất hiện 36 hư ảnh Thánh Viên viễn cổ, trong đó có một con Thánh Viên đặc biệt khổng lồ. 36 con Thánh Viên đồng loạt rút ra một quyển kinh văn Nho gia, lớn tiếng tụng niệm.

Tuy nghe không rõ chúng đang niệm gì nhưng cảm giác rất cao siêu. "Nhấc chân phải của cậu lên." Tống Thư Hàng lại lên tiếng.

Đậu Đậu nghe theo, chậm rãi nhấc chân phải, vẻ mặt cao thâm mạc trắc. "Đừng nghĩ gì cả, bắt đầu niệm theo tôi." Tống Thư Hàng thông qua Long Lạc lật xem quyển bản thảo giảng pháp kia của Đậu Đậu.

Trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới và người dân Thế giới Hắc Long.

Đậu Đậu Cổ Thánh chậm rãi nhấc chân phải lên.

Khoảnh khắc này, đám Thánh Viên đang tụng niệm kinh văn Nho gia sau lưng đều dừng lại.

Như thể muốn lắng nghe Đậu Đậu Cổ Thánh giảng pháp. "Lòng bàn tay lớn bao nhiêu?" "Thế giới lớn bao nhiêu?" "Tâm của chúng ta lại lớn bao nhiêu?" "Lòng bàn tay là một thế giới, nhưng đôi khi, tại sao chúng ta không thể nhảy ra khỏi thế giới trong lòng bàn tay đó?" "Đó là vì chúng ta không biết thế giới này lớn bao nhiêu.

Tâm của chúng ta bị trói buộc." "Một khi chúng ta biết thế giới này lớn bao nhiêu, thế giới này sẽ không còn nhốt được tâm ta, cũng không nhốt được chúng ta nữa." "Sau đó, chúng ta sẽ siêu thoát khỏi nó, siêu thoát khỏi thế giới." Ban đầu, Đậu Đậu chỉ là đọc theo Tống Thư Hàng từng câu một.

Nhưng sau khi vào trạng thái, Đậu Đậu cũng giống như Thất Sinh

Phù phủ chủ lúc trước, cả thân tâm đều hòa nhập vào bài giảng "Yêu Thánh Giảng Pháp" này.

Khoảnh khắc này, khí thế toàn thân nó thay đổi.

Thứ nó giảng là một quyển "Tâm Kinh".

Là một loại tâm kinh vô thượng có thể nâng cao tâm cảnh, nâng cao đạo tâm.

Thích hợp cho chư thiên vạn giới và cũng thích hợp cho Thế giới Hắc Long.

Theo nội dung giảng pháp trải ra, Đậu Đậu là người hưởng lợi lớn nhất.

Tâm cảnh của nó thăng tiến rất nhiều.

Không chỉ vậy, cơ thể nó cũng phát sinh biến hóa.

Trên yêu đan của nó, hình ảnh đầu "Tống Thư Hàng bằng thép" kia dần biến mất, hóa thành đạo đan văn cuối cùng.

Phẩm chất yêu đan của yêu tu cao hay thấp là nhìn vào màu sắc, càng nhiều màu thì phẩm chất càng cao.

Còn một số yêu tu được tu sĩ nhân loại nhận nuôi từ nhỏ, công pháp tu luyện thiên về nhân loại, khi kết đan trên yêu đan cũng sẽ xuất hiện đan văn rất giống "long văn".

Trên yêu đan của Đậu Đậu vốn đã có 8 đạo đan văn.

Mà hiện tại, yêu đan cuối cùng đã hóa thành yêu đan 9 văn.

Thời gian Yêu Thánh Giảng Pháp không quá dài, bản thân quyển Yêu Thánh Tâm Kinh này từng chữ đều là ngọc ngà, ngắn gọn nhưng chấn động lòng người.

Có hiệu quả kiểu như nghe một câu nói mà thông suốt mười năm đèn sách.

Sau khi giảng xong Tâm Kinh, tu luyện giả chư thiên vạn giới và người của Thế giới Hắc Long cảm thấy tâm linh mình như được gột rửa, tâm cảnh được nâng cao đáng kể.

Lĩnh ngộ về bộ Yêu Thánh Tâm Kinh này càng nhiều thì tâm cảnh nâng cao càng lớn.

Giảng pháp kết thúc.

Đậu Đậu nhắm mắt lại, bản thân nó cũng đang dư vị cái hay của Yêu Thánh Tâm Kinh mang lại.

Lúc này, có một luồng sức mạnh từ hư không giáng xuống người nó.

Khi Huyền Thánh giảng pháp hoàn tất sẽ có đại công đức giáng xuống bảo vệ Huyền Thánh, giúp Huyền Thánh chống đỡ Tâm Ma Kiếp sau đó.

Mà "Cổ Thánh Giảng Pháp" của Thế giới Hắc Long không có khả năng ngưng tụ lực lượng công đức.

Vì vậy, nó chuyển hóa tất cả lực lượng công đức thành một sự gia trì chúc phúc vĩnh cửu lên người Đậu Đậu.

Đây là một sự bảo hộ tinh thần, từ nay về sau, các cuộc tấn công tinh thần dưới cấp 8 sẽ không thể làm hại Đậu Đậu mảy may.

Đậu Đậu mở mắt ra lần nữa.

Nó đứng dậy, bước ra một bước, biến mất trong không gian giảng pháp.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng lờ mờ cảm nhận được "Hạt Nhân Thế Giới" của mình rung động một hồi - bóng dáng Đậu Đậu xuất hiện trong Hạt Nhân Thế Giới của cậu.

Kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng hơi rung động, dường như bị kích thích.

Nhưng rất nhanh, kình đan lại chìm vào đan điền, nằm im bất động. "Vượt qua được rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. "Bản thảo giảng pháp hôm nay của Đậu Đậu vẫn còn ở chỗ cũ." Tống Thư Hàng nói: "Bản thảo đó còn dùng được 6 lần nữa, tiếp theo ai lên?" Nhân Tiền Hiển Thánh + giảng pháp mang lại cực nhiều lợi ích.

Có thể nói là một đại cơ duyên không thể bỏ qua. "Để Vũ Nhu Tử lên trước đi, con bé đang ở trạng thái nhục thân." Hoàng Sơn Tôn Giả suy nghĩ một lát rồi lên tiếng.

Vũ Nhu Tử lại cười hi hi lắc đầu: "Không, con đợi một chút đã." Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Vũ Nhu Tử. "Có lẽ tôi có thể kiếm được một bản thảo giảng pháp khác." Vũ Nhu Tử nói: "Nên tôi đợi một chút." "Thiên Đế?" Tống Thư Hàng đoán hỏi. "Vâng." Vũ Nhu Tử gật đầu. "Vậy người tiếp theo để tôi." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "Chú ý, đừng có lãng quá.

Lúc giảng pháp tuyệt đối đừng có tìm đường chết." "Yên tâm đi Bắc Hà." Cuồng Đao Tam Lãng hắc hắc cười, nguyên thần nhảy vọt một cái, lao về phía cánh cửa không gian kia.

Cơ thể gã bước qua cửa không gian rồi biến mất.

Mọi người lại từ từ ngẩng đầu chuẩn bị xem Tam Lãng Nhân Tiền Hiển Thánh.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đang ôm Tiểu Âm Trúc cảm thấy cơ thể mình như bị một loại lực từ trường hấp dẫn, di động về phía vị trí của Lưu Huỳnh Tiên Tử. "Lưu Huỳnh Tiên Tử làm gì thế?

Đừng phát công chứ!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Lưu Huỳnh Tiên Tử: "??" Tôi có phát công đâu.

Lúc này, tất cả nguyên thần của các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần có mặt ở đây đều giống như Tống Thư Hàng, dường như bị "từ lực" hấp dẫn, bay về phía Lưu Huỳnh Tiên Tử. "Chuyện gì thế này?" "Không phải tôi, thật sự không phải tôi." Lưu Huỳnh Tiên Tử kêu lên. "Hãy để thế giới cảm nhận nỗi đau nào...

Các người cảm thấy lúc tôi Nhân Tiền Hiển Thánh mà dùng câu thoại này xuất hiện thì có ngầu không?" Tạo Hóa Pháp Vương vừa bị hút bay ngược vừa lên tiếng hỏi. "Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử đưa tay nắm lấy Tống Thư Hàng. "A a a ~" Sau đó, cả đám người đều bị hút về phía cánh cửa không gian kia, bay tới chỗ Cuồng Đao Tam Lãng.

Bắc Hà Tán Nhân: "Tại sao tất cả chúng ta đều ra ngoài?" Xong đời rồi, bản thảo giảng pháp không đủ số lượng.

Diệt Phượng Công Tử: "Nếu không phải Lưu Huỳnh Tiên Tử phát công thì..." Lưu Huỳnh Tiên Tử: "Tôi thật sự không phát công mà nha nha nha." "Vậy là bị Cuồng Đao Tam Lãng hút ra ngoài rồi.

Giống như lúc nãy mọi người vừa ra khỏi đường hầm không gian đã bị hút lại gần, tụ tập một chỗ vậy." Hoàng Sơn Tôn Giả đoán.

Lúc đó Tống Thư Hàng tại độ kiếp, lo lắng các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần bị truyền tống tới sẽ bị cuốn vào thiên kiếp.

Do đó, cậu đặc ý thiết lập điểm vào Thế giới Hắc Long cho mọi người ở cách xa 500 mét.

Kết quả là các đạo hữu trong nhóm vừa ra khỏi đường hầm không gian đã như bị từ lực hút lấy, tất cả tụ lại một chỗ. "Đúng vậy, cảm giác khá giống lúc tôi bị hút tới trước đó." Tô Thị A Thất xác nhận.

Tống Thư Hàng: "..." Vậy tiếp theo có phải toàn bộ 31 người bọn họ sẽ cùng lúc "Nhân Tiền Hiển Thánh" không?

Đây là tiết mục thành viên cả nhóm chúc Tết sớm cho mọi người à?

Năm mới còn xa lắm mà!

Trong không gian giảng pháp được Thế giới Hắc Long đặc ý mở ra.

Cuồng Đao Tam Lãng ngơ ngác nhìn các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần lần lượt chui ra từ sau cửa không gian, rơi xuống cạnh mình.

Rất nhanh, gã đã bị các đạo hữu trong nhóm bao vây. "Tại sao mọi người đều ra đây hết thế, chẳng phải bảo để tôi hiển thánh trước sao?" Cuồng Đao Tam Lãng đau lòng nói.

Diệt Phượng Công Tử thôi mắt kính: "Trên con đường tu hành luôn đầy rẫy những bất ngờ... và cả sự thân bất do kỷ nữa.

Chương 1991

Tam Lãng, cậu chấp nhất quá rồi." Cuồng Đao Tam Lãng trợn trắng mắt: "Diệt Phượng, ông gia nhập Phật tông rồi à?" "Không, tôi chỉ là gần đây nghiên cứu sâu về triết học, có chút tâm đắc thôi." Diệt Phượng Công Tử mỉm cười, đẹp trai tuấn tú. "Hi hi hi, em cảm thấy mọi người cùng hiển thánh cũng tốt mà, rất thú vị." Vũ Nhu Tử nói, so với việc một mình Nhân Tiền Hiển Thánh thì thú vị hơn nhiều.

Cổ Hồ Quan Chân Quân: "Thấy chưa Tam Lãng.

Tâm thái của Vũ Nhu Tử tốt biết bao, học hỏi đi." "Khụ." Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ khụ một tiếng: "Đừng nói chuyện nữa, Nhân Tiền Hiển Thánh tới rồi, sắp lên ti vi rồi, đừng có làm mất mặt nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần của chúng ta." Hoàng Sơn Tôn Giả vừa dứt lời, một luồng sức mạnh nhu hòa giáng xuống không gian giảng pháp, bao trùm lên mọi người.

Luồng sức mạnh này rất nhẹ nhàng, mọi người không hề kháng cự nó.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Vũ Nhu Tử được nhấc lên, đặt sang một bên.

Ngay sau đó, Tiểu Âm Trúc vẫn đang ngủ đông trong lòng Tống Thư Hàng cũng bị nhấc lên, đặt cạnh Vũ Nhu Tử. "Sức mạnh nhu hòa này dường như là đang sắp xếp vị trí cho chúng ta?" Lệ Chi Tiên Tử đoán, đồng thời sử dụng phương thức truyền âm nhập mật để giao lưu. "Tôi cũng có cảm giác như vậy." Bắc Hà Tán Nhân nói. "Dù sao hiển thánh cũng cần có thứ tự, không thể loạn thành một đoàn được." Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Diệt Phượng Công Tử: "Một đám người là phải xếp cho ngay hàng thẳng lối." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." "Ơ?

Nếu xếp như thế này thì em là Thiên Niên Đệ Cửu Thánh rồi?" Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, vậy tiếp theo người đầu tiên giảng pháp sẽ là mình sao?

Tiếc thật, bản thảo giảng pháp của cô vẫn chưa lấy được.

Xem ra chỉ có thể dùng bản thảo do Tống tiền bối cung cấp thôi. "Vậy nếu theo thứ tự, Đệ Thập Thánh là cô bé này à?

Con gái Thư Hàng tiểu hữu?" Bạch Hạc Chân Quân liếc nhìn Lý Âm Trúc đang ngủ đông - cô bé này đến lúc giảng pháp có tỉnh dậy nổi không đây? "Ban đầu tôi còn định chen chân vào top 10, tiếc thật." Đồng Quái Tiên Sư nói.

Top 10 và top 3 đều là những con số rất đặc biệt, thông thường trong các bảng xếp hạng lớn, top 10 luôn là sự tồn tại thu hút sự chú ý nhất.

Từ Thiên Niên Đệ Nhất Thánh đến Thiên Niên Đệ Thập Thánh, theo lẽ thường cũng sẽ nổi danh hơn các Huyền Thánh phía sau.

Tiên Sư vừa dứt lời, tất cả mọi người đều nhìn chằm chằm vào gã.

Khi Nhân Tiền Hiển Thánh rồi bắt đầu Huyền Thánh Giảng Pháp, diện mạo thật của tu sĩ sẽ hiện ra.

Lúc đó, có lẽ diện mạo thật của Đồng Quái sẽ lộ diện!

Bắc Hà Tán Nhân: "Hắc hắc hắc." Diệt Phượng Công Tử: "Hắc hắc hắc." Thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần: "Hắc hắc hắc." Đồng Quái Tiên Sư: "..." Tống Thư Hàng nhìn Tiểu Âm Trúc, cau mày - tình trạng này của Lý Âm Trúc căn bản không thể giảng pháp.

Đến lúc đó, công đoạn giảng pháp của cô bé phải làm sao đây? "Tiếp theo vị thứ 11 sẽ là ai?

Nếu chúng ta tự xếp hạng được thì tốt rồi, tôi hy vọng có được con số 11 này." Giao Bá Chân Quân nói: "Một đội bóng đá chính là 11 người, tôi rất thích con số này." Sinh một đội bóng đá gần như là chấp niệm của Giao Bá Chân Quân rồi.

Vừa dứt lời, Giao Bá Chân Quân thật sự cảm thấy cơ thể mình bị một luồng sức mạnh kéo bay lên.

Gã cười vui vẻ, truyền âm: "Ha ha ha, 11 đúng là tôi rồi.

Cảm ơn các vị đạo hữu đã...

ặc." Lời chưa nói hết, gã đã thấy bên cạnh có mấy vị đạo hữu cũng bay lên theo.

Trong nháy mắt, tất cả nguyên thần của thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần đều bị sức mạnh nhu hòa nhấc lên, bao quát cả cơ thể Tống Thư Hàng.

Giao Bá Chân Quân: "???" Thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng ngơ ngác.

Lúc này, cơ thể Tống Thư Hàng được đặt xuống cạnh Tiểu Âm Trúc - đây là vị trí Thiên Niên Đệ 11 Thánh.

Ngay sau đó, nguyên thần của các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đều quy vị.

Tất cả các tiền bối được sắp xếp ngay ngắn theo giới tính và chiều cao... nằm ngay trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Sau đó, Thông Nương đang hôn mê cũng bị nhấc ra khỏi "nhất thốn súc tiểu đại", rơi vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Tổng cộng chia thành bốn hàng, mỗi hàng bảy người. "Tôi có dự cảm không lành." Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt. "Tại sao chúng ta lại xuất hiện trên đỉnh đầu Thư Hàng tiểu hữu?

Chứ không phải ngồi thành một hàng?" Cuồng Đao Tam Lãng cảm thấy cực kỳ không ổn. "Có lẽ vì chúng ta là nguyên thần chăng?" Lệ Chi Tiên Tử đoán.

Hằng Hỏa Chân Quân suy nghĩ một lát rồi nói: "Tôi cảm thấy có lẽ vì chúng ta không hề độ kiếp." Vũ Nhu Tử, Lý Âm Trúc cũng như Tống Thư Hàng đều đang ở trạng thái "độ kiếp".

Trường hợp Đậu Đậu hơi đặc biệt, tuy trước đó nó đã vượt qua thiên kiếp đại yêu phẩm 5... nhưng kiếp đó của nó dường như vẫn chưa viên mãn.

Thế nên nó mới bị ảnh hưởng bởi ấn ký "chí hữu bằng thép", một lần nữa bị cuốn vào thiên kiếp của Vũ Nhu Tử.

Còn các thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, mỗi người đều còn cách lúc "độ kiếp" một đoạn xa.

Người gần độ kiếp nhất là Tam Lãng cũng mới ở trạng thái sắp sửa điểm tình. "Nghĩa là chúng ta chỉ bị cuốn vào thiên kiếp, còn cách 'thiên kiếp' của bản thân một quãng đường nữa mới tới." Hằng Hỏa Chân Quân bổ sung.

Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ gật đầu: "Ta cũng nghĩ như vậy." "Rốt cuộc thì chúng ta chỉ lên ti vi lộ mặt thôi sao?" Diệt Phượng Công Tử tiếc nuối: "Cứ tưởng có cơ hội thấy diện mạo thật của Đồng Quái chứ." "Cái đó, tôi phát hiện ra một việc rất quan trọng." Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "Việc gì?" "Mọi người có cảm thấy trạng thái chúng ta lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng... hơi giống khỉ không?

Chính là đám khỉ đầu chó chỉ biết hô 666 của Tống Thư Hàng ấy." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Đang nói chuyện thì đợt "Nhân Tiền Hiển Thánh" mới bắt đầu.

Thành viên chư thiên vạn giới và Thế giới Hắc Long đột nhiên lại nảy sinh cảm ứng, nhao nhao ngẩng đầu nhìn trời. "Ơ?

Đậu Đậu Cổ Thánh vừa mới hiển thánh giảng pháp xong, lại lập tức có Huyền Thánh mới sinh ra sao?" "Đây chắc là Thiên Niên Đệ Cửu Thánh sắp xuất thế!" "Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi mà Huyền Thánh liên tục xuất hiện.

Cho dù vào thời viễn cổ khi linh khí dồi dào cũng không khoa trương đến mức này chứ?" "Xem ra một đại thời đại tu luyện đã mở ra rồi!

Huyền Thánh ngàn năm khó gặp sẽ không ngừng ra đời.

Có lẽ vài trăm năm nữa chư thiên vạn giới sẽ tiến vào thời đại Huyền Thánh đầy rẫy!" "Hết vị Huyền Thánh này đến vị khác xuất hiện, điều này khiến tôi nhớ tới phong thái của Thiên Niên Đệ Nhất Thánh - Bá Tống Huyền Thánh.

Lúc đó ngài ấy cùng ba vị Huyền Thánh khác cùng độ kiếp, cùng hiển thánh, lập kỷ lục mới trên bảng Huyền Thánh.

Thiên Niên Đệ Nhất, Nhị, Tam, Tứ Thánh hiển thánh giảng pháp trong cùng một ngày, cảnh tượng hùng vĩ đó e rằng tiền cổ vô nhân, hậu vô lai...

Mẹ nó chứ!" Tu luyện giả chư thiên vạn giới đều trợn tròn mắt.

Đầu tiên xuất hiện trong mắt họ là " Thiên Niên Đệ Cửu Thánh".

Là một tiên tử!

Vị tiên tử chứng đạo Huyền Thánh đầu tiên trong ngàn năm qua!

Hơn nữa còn là kiểu tiên tử khiến người ta nhìn một lần là không thể quên được.

Tại đảo Linh Vũ Điệp. "Trời đất ơi." Đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất dụi dụi mắt, anh không dám tin, nhịp thở trở nên dồn dập, ngay cả "Quy Tức Thuật" cũng quên thi triển.

Là Vũ Nhu Tử!

Nhưng chẳng phải sư muội mới vừa độ thiên kiếp "4 lên 5" sao?

Sao đột nhiên lại Nhân Tiền Hiển Thánh?

Anh lại dụi mắt lần nữa.

Thật sự không nhìn lầm, chính là Vũ Nhu Tử.

Mình không phải đang nằm mơ chứ? "Trừ phi cô ấy không phải sư muội." Bộ não đã mấy tháng không hoạt động của Lưu Kiếm Nhất nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng... một ý nghĩ đáng sợ hiện lên trong đầu anh.

Chân tướng chỉ có một.

Lưu Kiếm Nhất vuốt cằm: "Không ngờ sư phụ người lại là nữ nhi!" 1.

Nếu người Nhân Tiền Hiển Thánh không phải Vũ Nhu Tử thì sẽ là ai? 2.

Kết hợp với việc sư tôn "Linh Vũ Điệp Tôn Giả" của mình đang độ thiên kiếp phẩm 8, tính toán thời gian thì chắc cũng sắp độ kiếp thành công rồi.

Kết hợp hai manh mối này, đáp án đã quá rõ ràng!

Thực ra, sư phụ Linh Vũ Điệp Tôn Giả... là nữ nhi, là tiên tử.

Người là vì muốn chăm sóc con gái Vũ Nhu Tử nên mới luôn ngụy trang thành nam giới.

Mà bây giờ, vào công đoạn Nhân Tiền Hiển Thánh bắt buộc phải để lộ "diện mạo bản tôn", chân thân của sư tôn rốt cuộc không giấu nổi nữa.

Lưu Kiếm Nhất càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Thảo nào bấy lâu nay cứ thấy đạo hiệu của sư tôn hơi thiên về nữ tính; thảo nào đôi khi sư tôn nổi tính khí trẻ con, giống như một tiểu nữ nhân, thích "so đo tính toán" với người ta; thảo nào sư tôn chưa từng đưa "sư mẫu" về đảo Linh Vũ Điệp, toàn là rời đảo đi hẹn hò du lịch với "sư mẫu".

Thậm chí ngay cả sư muội Vũ Nhu Tử cũng là sư tôn một mình đưa về đảo!

Nếu người vốn là nữ nhi thì mọi chuyện đều hợp lý cả.

Cũng chính vì người là mẹ của Vũ Nhu Tử nên mới trông giống hệt Vũ Nhu Tử như vậy, mà đôi chân dài này rõ ràng là di truyền rồi.

Trong giới tu chân, những trường hợp như thế này không hiếm gặp.

Vì tu chân giả chỉ cần cảnh giới đi lên là có thể trẻ mãi không già.

Chương 1992

Cho nên một số tiên tử trông như chị em, như cặp song sinh nhưng thực chất là mẹ con là chuyện rất bình thường.

Sẽ không sai đâu, chắc chắn không sai được.

Lưu Kiếm Nhất vuốt cằm: "Nếu sư tôn đã bại lộ thân phận thật thì trước khi người hiển thánh trở về, có nên trang trí đảo Linh Vũ Điệp nữ tính hơn một chút không nhỉ?" Nhưng mà... "Thôi bỏ đi, mệt quá." Lưu Kiếm Nhất thầm nghĩ.

Bệnh lười cuối cùng vẫn chiếm ưu thế.

Lúc này.

Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh dịch chuyển sang bên cạnh.

Một cô bé tóc bạc xuất hiện trong mắt mọi người ở chư thiên vạn giới và Thế giới Hắc Long. "Vị tiên tử thứ hai?" "Hơn nữa vị tiên tử này và vị trước đó cùng độ kiếp sao?

Đây là đang bắt chước hành động vĩ đại của Bá Tống Huyền Thánh à?" "Chẳng phải bảo lập đội độ kiếp sướng nhất thời, hỏa táng sau khi chết sao?

Nhưng đây đã là lần thứ hai có Huyền Thánh lập đội độ kiếp rồi nhỉ?" "Chẳng lẽ bước '7 lên 8' này ẩn giấu huyền cơ gì?

Lúc lập đội độ kiếp xác suất thăng cấp sẽ cao hơn?" "Vị tiên tử tóc bạc này dường như đang hôn mê?" "Lát nữa vị tiên tử tóc bạc này có dậy giảng pháp nổi không?" Tu luyện giả chư thiên vạn giới bàn tán xôn xao.

Trong phủ Thất Tu.

Thất Tu Thánh Quân nằm ngửa mặt nhìn lên trời: "Sau Đậu Đậu là Vũ Nhu Tử và con gái của Thư Hàng tiểu hữu à?

Xem chừng không sai, giống như chúng ta dự đoán." "Quả nhiên lại là một lần lập đội độ kiếp?

Thật là làm loạn mà." Lục Tu Tiên Tử nằm cạnh ông, khẽ nói. "Nhưng cậu ấy lại thành công rồi." Thất Tu Thánh Quân nói: "Ta nhớ trong nhóm có một vị đạo hiệu luôn bị người ta quên mất đạo hiệu, cứ lẩm bẩm mãi chuyện Nhân Tiền Hiển Thánh.

Không biết lần này gã có kịp lên chuyến tàu độ kiếp của Thư Hàng tiểu hữu không?" "Để em vào nhóm hỏi thử xem." Lục Tu Tiên Tử nói.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Lục Tu Tiên Tử đăng nhập tài khoản của mình, Phượng Hoàng Đao Mạt Lỵ: "Này, trong nhóm còn ai không?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Có tôi đây, đang nằm xem mọi người lên ti vi." "Thất Sinh Phù tiểu hữu lần này không tham gia à?" Thất Tu Thánh Quân gửi kèm một biểu tượng mặt cười.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Lần này đúng lúc có việc nên không online.

Mà trong nhóm hiu quạnh quá, không còn ai khác sao?" Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân: "Thiếp thân cũng vẫn còn đây, dạo này bận xử lý chuyện 'Thiên Nhân' nên lâu rồi không online.

Nhưng hôm nay bị Đậu Đậu hiển thánh làm cho giật mình hiện hồn đây." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: "A a a a, tôi cũng đang chuẩn bị hiển thánh đây, tôi còn định mượn nhãn cầu của Thư Hàng tiểu hữu nữa." Lúc này, một đạo hữu đã lâu không online bỗng nhiên xuất hiện.

Vân Trung Tiên Khách: "Trời đất ơi, bế quan bốn năm vừa ra ngoài, trong nhóm xảy ra chuyện gì thế này?

Vừa xuất quan tôi đã nhận được thông báo tiếp sóng 7 vị Huyền Thánh Nhân Tiền Giảng Pháp, một thông báo tiếp sóng Huyền Ma Nhân Tiền Hiển Thánh, lại còn một thông báo trực tiếp Đậu Đậu Cổ Thánh Giảng Pháp nữa.

Điên rồi sao?

Tôi thật sự chỉ bế quan bốn năm chứ không phải bốn trăm năm đấy chứ?

Đặc biệt là vị Đậu Đậu Cổ Thánh cuối cùng này... là Đậu Đậu phải không?

Con chó ngốc Đậu Đậu nhà Hoàng Sơn đạo hữu ấy?" "Chào Tiên Khách đạo hữu, lâu rồi không gặp." Thất Tu Thánh Quân nói.

Tiên Khách cũng là thành viên lâu năm trong nhóm, thuộc nhóm tham gia sớm nhất, cảnh giới đỉnh phong Chân Quân lục phẩm.

Ngoài ra, tu tiên chỉ là nghề phụ của Vân Trung Tiên Khách.

Nghề chính của gã không phải hệ tu chân.

Còn về việc gã tu luyện cái gì, cảnh giới ra sao, dường như trong nhóm không ai rõ. "Chính là Đậu Đậu không sai." Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân đáp. "Đậu Đậu cũng thành Thánh rồi?

Vậy các đạo hữu trong nhóm đẳng cấp thế nào rồi?

Tôi hoang mang quá.

Tôi bị thời đại bỏ rơi rồi sao?" Vân Trung Tiên Khách gửi một chuỗi biểu tượng "đổ mồ hôi hột". "Tiền bối đừng vội, không cần hoảng, lúc này ngài cần phải bình tĩnh." Thất Sinh Phù Phủ Chủ nói: "Ngoài ra, tôi cũng hiển thánh rồi. [Biểu tượng mặt cười], Thiên Niên

Đệ Nhị Thánh chính là tôi, tiền bối có thể xem tôi giảng pháp." "Tôi... có nên rời nhóm không?" Vân Trung Tiên Khách không dám tin nhưng gã đã lật xem buổi tiếp sóng giảng pháp của Thiên Niên Đệ Nhị Thánh.

Quả nhiên đúng là "Thất Sinh Phù Huyền Thánh Giảng Pháp"!

Vân Trung Tiên Khách: "Vậy mấy năm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: "Nói ra thì dài lắm, chuyện xảy ra nhiều vô kể.

Ví dụ như Thất Tu, Bạch đều đã chính thức thăng cấp Huyền Thánh.

Thất Sinh Phù, còn cả một cậu Tống Thư Hàng đều đã thăng cấp thành Huyền Thánh 'bơm nước' rồi.

Đậu Đậu cũng là 'bơm nước'.

Ngoài ra ngẩng đầu nhìn trời đi, Vũ Nhu Tử đang hiển thánh cũng là người trong nhóm chúng ta, vị tiểu tiên tử tóc bạc kia cũng có quan hệ với thành viên trong nhóm." Vân Trung Tiên Khách: "..." Huyền Thánh 'bơm nước' là cái quỷ gì?

Phượng Hoàng Đao Mạt Lỵ: "Trừ mấy người chúng ta ra, dường như các đạo hữu hay online khác đều không có mặt.

Thế nên... tôi có một suy đoán táo bạo.

Sau đó, @Vô Địch Cư Sĩ, Cư Sĩ có đó không?

Có phải anh cũng đi hiển thánh rồi không?" Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "..." "Suýt chút nữa thì quên mất Cư Sĩ rồi, xem chừng Cư Sĩ không đi hiển thánh cùng à?" Lục Tu Tiên Tử hỏi.

Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: "..." Ngực to thì giỏi lắm chắc, ngực to là có thể ra sức đâm vào tim người khác à! "Mà nói đi cũng phải nói lại, Tống Thư Hàng là ai?

Đạo hữu mới gia nhập nhóm à?" Vân Trung Tiên Khách lại hỏi.

Vân Tước Tử: "Ừ, một đạo hữu rất có tiềm lực, tôi rất kỳ vọng vào cậu ấy.

Ở một mức độ nào đó thì chỉ đứng sau Tam Lãng thôi." Vân Trung Tiên Khách: "Tam Lãng vẫn chưa bị đuổi khỏi nhóm à?" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: "Tam Lãng đáng yêu thế sao lại đuổi?" Vân Trung Tiên Khách: "..." Tôi cứ tưởng Hoàng Sơn đạo hữu nhịn gã tối đa hai năm là sẽ đuổi cổ Tam Lãng rồi chứ.

Xem ra "đạo tâm" của Hoàng Sơn đạo hữu lại mạnh lên không ít. "Ồ, có đạo hữu mới xuất hiện kìa.

Cách ăn mặc này chắc là Thư Hàng tiểu hữu không sai rồi.

Cậu ấy lại lại lại hiển thánh?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ kêu lên. "Vị nào?

Để tôi xem Tống Thư Hàng tiểu hữu trông như thế nào nào." Vân Trung Tiên Khách vội vàng ngẩng đầu xem trực tiếp.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Một vị đại thúc trông cũng hơi bảnh, khí chất rất tốt xuất hiện trước mặt mọi người. "Đây là tiểu hữu mà các người nói đó hả?

Diện mạo hơi già nhỉ, là đạo hữu thích xuất hiện với hình tượng trung niên sao?" Vân Trung Tiên Khách tò mò.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "..." Không đúng, lần trước gặp mặt Thư Hàng tiểu hữu vẫn là dáng vẻ 30 tuổi... nhầm, dáng vẻ 20 tuổi mà.

Sao một thời gian không gặp mà đã già nua thành thế này?

Vân Trung Tiên Khách: "Lạ nhỉ, tôi dường như nghe thấy một tràng tiếng kêu kinh hoàng?

Không xa động phủ của tôi lắm, là trụ sở 'Thái Sơn Minh' phải không, tôi nghe thấy người bên trong đều đang kinh hãi kêu to tên 'Bá Tống'?" "Ừ, đó là phản ứng bình thường.

Kêu thành tiếng là đúng rồi." Vân Tước Tử gửi một chuỗi biểu tượng "cười xấu xa".

Trong nhóm dường như không ai nhắc nhở Vân Trung Tiên Khách đừng có xem buổi tiếp sóng giảng pháp của "Bá Nho Huyền Ma".

Chư thiên vạn giới, bất kể là tu luyện giả hệ nào, khi nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc này đều cảm thấy bụng dưới đau âm ỉ.

Theo sau đó là các triệu chứng bủn rủn chân tay, toàn thân vô lực.

Bá...

Bá Tống Huyền Thánh, lại lại lại hiển thánh?!

Năm nay, người đàn ông đáng sợ nhất chư thiên vạn giới, một mình chiếm trọn hai tôn hiệu Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma phẩm 8.

Đây đã là lần thứ ba ngài ấy hiển thánh rồi phải không?

Tính trung bình ra thì dường như mỗi tháng một lần.

Ngài nghiện lên ti vi rồi à?

Tất cả mọi người gần như theo bản năng muốn cắt đứt buổi trực tiếp "Huyền Thánh Giảng Pháp".

Nhưng ngay khi định tắt trực tiếp, mọi người lại phát hiện ra một số chi tiết. "Không đúng, nhìn kỹ thì vị này có vẻ già hơn một chút?

Trông như người trung niên vậy?" "Nhân Tiền Hiển Thánh sẽ hiện ra diện mạo thật sự của tu sĩ, diện mạo thật của Bá Tống Huyền Thánh là một nam tử rất trẻ, theo lẽ thường sẽ không già đi như thế này trong thời gian ngắn được." "Hơn nữa khi nhìn chằm chằm vào ngài ấy, trong lòng cũng không xuất hiện thánh hiệu 'Bá Tống' hay 'Bá Nho'.

Bá Tống Huyền Thánh thật sự phải ở trong trạng thái 'thiên hạ không ai không biết ngài'.

Chỉ cần nhìn thấy ngài ấy là trong lòng lập tức hiện ra thánh hiệu ngay!" "Có lẽ ông ấy không phải Bá Tống Huyền Thánh mà là anh trai của ngài ấy?

Hoặc là cha?" Những ý nghĩ và suy đoán tương tự xuất hiện trong lòng mọi người khắp chư thiên vạn giới.

Nếu không phải Bá Tống Huyền Thánh thì xem tiếp chắc cũng không vấn đề gì?

Đang suy nghĩ thì sau lưng vị nam tử trung niên "nghi là trưởng bối nhà Bá Tống Huyền Thánh" này lại xuất hiện biến hóa mới.

Ống kính kéo dài, kéo xa ra.

Sau lưng Bá Tống Huyền Thánh có tổng cộng 28 bóng người, xếp ngay hàng thẳng lối xuất hiện trong mắt mọi người ở chư thiên vạn giới.

Chương 1993

"Chuyện gì thế này?" "Chẳng lẽ tổng cộng 31 người cùng độ kiếp sao?" "Cái này... cái này mới thật sự là lập đội độ kiếp này?" Chưa từng có tiền lệ, hình ảnh "Nhân Tiền Hiển Thánh" này thật sự chưa từng có tiền lệ!

Sự hiếu kỳ có thể hại chết mèo.

Lần này không ai chọn tắt trực tiếp "Nhân Tiền Hiển Thánh" nữa, sự hiếu kỳ của mọi người đã bị khơi dậy hoàn toàn.

Hơn nữa trong giới tu chân có rất nhiều người đã tìm thấy vị tiền bối quen thuộc của mình trong 28 bóng người kia. "Vị đẹp trai tuấn tú kia là Diệt Phượng, ngài ấy chính là yêu tu quyến rũ nhất giới tu chân." "Đó là Hoàng Sơn tiền bối, vị lão tiền bối đức cao vọng trọng, nghe nói cách đây không lâu ngài ấy mới thăng cấp Tôn Giả... sao lần này lại ra hiển thánh nữa?" "Lệ Chi Tiên Tử, là Lệ Chi Tiên Tử hay xuất hiện trên các báo chí tu sĩ kìa!

Cô ấy là nữ thần của tôi!" "Tạo Hóa Pháp Vương!

Pháp Vương cũng có mặt, tôi là fan cuồng của ngài ấy đấy." "Hằng Hỏa Chân Quân, đó là Hằng Hỏa Chân Quân tiền bối của Nho môn, tôi từng nghe ngài giảng pháp, là một vị đại tiền bối Nho môn kiến thức uyên bác." "A Thất, Tô Thị A Thất của Thiên Hà, từ trước tới nay luôn là cường giả Kim Đan mạnh nhất, năm nay mới thăng cấp Chân Quân." "Thông Huyền đại sư, là Thông Huyền đại sư của chùa Thiên Nhai Vân Du, nghe nói ngài luôn khổ tu bế khẩu thiền, chưa từng thấy ngài mở miệng." "Tam Lãng, là Tam Lãng, cái tên này có độc đấy." "Đông Phương Lục Tiên Tử, thánh nữ Đông Phương Lục Tiên Tử của chúng ta, tôi nói cho mọi người biết, tôi từng bị cô ấy cán qua rồi!" Tiếng bàn tán của chư thiên vạn giới thông qua "Long Lạc" đều được chuyển tới trước mặt Tống Thư Hàng và các tiền bối nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Huyền Thánh thực sự khi độ kiếp đều có thể cảm ứng được sự bàn tán của chư thiên vạn giới và tiến hành sàng lọc.

Tống Thư Hàng thông qua Long Lạc cũng có được chức năng tương tự.

Sau khi Nhân Tiền Hiển Thánh hoàn tất sẽ tiến vào công đoạn ngưng tụ Long ấn.

Vũ Nhu Tử chậm rãi đứng dậy, quá trình ngưng tụ Long ấn cũng giống hệt Đậu Đậu.

Đầu tiên là long dực nhập thể, sau đó long dực hóa thành đoàn sáng, bên trong hiện ra ba lựa chọn ngôn ngữ.

Tiếng Anh, tiếng An Lạc và ngôn ngữ Thế giới Hắc Long.

Sở dĩ xuất hiện tiếng Anh đương nhiên là vì Vũ Nhu Tử từng đặt đạo hiệu tiếng Anh cho mình. "Không ổn rồi." Vũ Nhu Tử khổ sở nói: "Vì mải độ kiếp nên đạo hiệu hôm nay em vẫn chưa kịp đặt." Làm sao bây giờ?

Lấy đại một cái đạo hiệu tích góp trong mấy tháng qua ra để bốc thăm?

Hay là dùng đạo hiệu bản mệnh "Vũ Nhu Tử"?

Nếu dùng đạo hiệu Vũ Nhu Tử cô lại hơi không cam lòng.

Cô muốn dành đạo hiệu đó để dùng lúc cô thực sự thăng cấp "7 lên 8".

Tương tự, nếu bốc thăm ngẫu nhiên đạo hiệu cô cũng rất không cam lòng.

Vì mỗi ngày một đạo hiệu đều đại diện cho một ngày khác biệt của cô.

Dùng đạo hiệu của mấy ngày trước để thay thế cho hôm nay, cảm giác sẽ hơi không vui, cô không muốn tùy tiện như vậy.

Cùng thời gian đó.

Hiện thế, thế giới thiên kiếp phẩm 8.

Một đạo nhân trung niên đẹp trai đánh tan vụ nổ hạt nhân thiên kiếp cuối cùng.

Đó là một lúc sáu quả bom hạt nhân thiên kiếp tấn công, hơn nữa uy lực còn chồng chất lên nhau một cách gian lận.

Nhưng ông vẫn vượt qua được.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả khẽ vỗ vỗ đạo bào trên người, đạo bào bắt đầu tự phục hồi, trở lại như ban đầu trong thời gian ngắn.

Tôn Giả hài lòng gật đầu, bắt đầu chỉnh đốn nghi dung. "Uy lực của đợt thiên kiếp cuối cùng hơi vượt quá dự tính, nhưng vẫn nằm trong tầm kiểm soát của ta." Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười, bước tới phía trước.

Tiếp theo là tiến vào hình thức "Nhân Tiền Hiển Thánh" rồi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, ông sẽ là "Thiên Niên Đệ Bát Thánh".

Đệ Nhất Thánh là Tống Thư Hàng; Đệ Nhị, Tam, Tứ Thánh là Thất Sinh Phù, Thường Viễn Tử, Thiên Nhai Tử cùng độ kiếp với Tống Thư Hàng.

Đệ Ngũ Thánh là Đông Qua Thánh Quân.

Đệ Lục Thánh là Bạch đạo hữu.

Đệ Thất Thánh là Thất Tu Thánh Quân, thánh hiệu thứ bảy, đạo hiệu Thất Tu, cũng coi như là thứ hạng phù hợp nhất với Thất Tu đạo hữu rồi.

Lần hiển thánh thứ tám tiếp theo lại là Tống Thư Hàng, nhưng lần đó Tống Thư Hàng hiển thánh với thân phận "Huyền Ma" nên không thể tính là Đệ Bát Thánh. "Thời gian độ kiếp lần này hơi dài một chút.

Vũ Nhu Tử chắc đang lo lắng cho ta rồi." Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhếch môi, vừa hay dùng một màn Nhân Tiền Hiển Thánh này để xua tan nỗi lo lắng trong lòng con gái.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả tổng cộng đã chuẩn bị ba bản "Bản thảo giảng pháp Huyền Thánh".

Ông luôn là một người đàn ông có sự chuẩn bị chu đáo.

Ba bản thảo giảng pháp, đến lúc đó ông sẽ tùy tình hình mà quyết định sử dụng bản nào.

Tôn Giả chắp hai tay sau lưng, chuẩn bị nghênh đón màn "Nhân Tiền Hiển Thánh" của mình.

Thế nhưng... hình thức Nhân Tiền Hiển Thánh thuộc về ông mãi vẫn chưa giáng xuống.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "??" Ông ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó, một màn thần kỳ xuất hiện.

Ông nhận được một buổi "trực tiếp giảng pháp", ông đang ở trong "không gian thiên kiếp" mà dường như cũng có thể nhận được "trực tiếp"?

Chẳng lẽ thiên kiếp đã trở nên nhân tính hóa hơn, có thể phân biệt được trạng thái hiện tại của ông, sau đó kết nối trực tiếp cho ông xem? "Đã có người nhanh hơn ta một bước, thăng cấp Huyền Thánh rồi sao?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả khẽ nói: "Xem ra không thể xem thường tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Một đại thế sắp tới rồi, để ta xem vị Huyền Thánh mới độ kiếp là ai nào...

Vũ...

Vũ Nhu Tử?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả không dám tin trợn tròn mắt.

Người đang Nhân Tiền Hiển Thánh, hơn nữa còn sắp ngưng tụ "Thánh ấn", vị tiên tử đáng yêu nhất thiên hạ chính là con gái Vũ Nhu Tử của ông. "Chẳng lẽ mình bị trúng tâm ma rồi?" Linh Vũ Điệp Tôn Giả thầm nghĩ.

Tuy nhiên, Linh Vũ Điệp Tôn Giả biết rất rõ mình không hề bị Tâm Ma Kiếp vây quanh.

Tâm Ma Kiếp của Bát Phẩm Huyền Thánh chỉ xuất hiện sau khi 'Huyền Thánh Giảng Pháp' thất bại.

Vậy nên con gái yêu quý của ta thực sự đang Hiển Thánh giảng pháp.

Là kiểu 'Huyền Thánh nước chuẩn' như tiểu hữu Tống Thư Hàng ban đầu sao?

Không hổ là con gái của ta.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả cảm thấy vô cùng an ủi.

Nhưng đột nhiên, ông lại nhớ ra một chuyện. "Hỏng bét!" Linh Vũ Điệp Tôn Giả kêu lên.

Vũ Nhu Tử không có bản thảo giảng pháp.

Ông không ngờ con gái lại đột ngột Hiển Thánh trước mặt mọi người, nên chưa bao giờ chuẩn bị bản thảo cho cô.

Chuyện này phải làm sao đây?

Nếu khi 'Huyền Thánh Giảng Pháp', nội dung không đạt yêu cầu thì có khả năng phải đối mặt với 'Tâm Ma Kiếp'. [Dựa trên nghiên cứu của ta về 'Bát Phẩm Hiền Thánh', khi Huyền Thánh giảng pháp có thể nhìn thấy sự giao lưu của các đạo hữu chư thiên vạn giới và tiến hành sàng lọc.

Vậy thì, nếu bây giờ ta nói chuyện, Vũ Nhu Tử có nhìn thấy không?] Linh Vũ Điệp Tôn Giả bắt đầu suy tính.

Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử cuối cùng đã quyết định đạo hiệu của mình. "Quyết định rồi!" Vũ Nhu Tử nói.

Cô cuối cùng đã chọn được 'Thánh hiệu' đầu tiên trong đời mình.

Theo ý muốn của cô, trong luồng sáng 'ngưng tụ Long Ấn' kia, ba loại ngôn ngữ Trung, Anh và thế giới Hắc Long đều hình thành một đạo hiệu. [Linh Vũ Điệp Tử] Cổ Thánh.

Vị Thánh thứ chín trong ngàn năm qua, Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh.

Đây là một Thánh hiệu sẽ được ghi chép vào lịch sử tu luyện, là một trong mười vị Cổ Thánh Hiền Thánh đầu tiên trong ngàn năm qua, hơn nữa còn là vị tiên tử Bát Phẩm đầu tiên.

Tuy không phải Huyền Thánh, nhưng Cổ Thánh nghe cũng không khác Huyền Thánh là mấy. "Đạo hiệu của cha là của mình rồi!" Vũ Nhu Tử thầm đắc ý, hôm nay cứ để cô tùy tính 'hố cha' một phen đi.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả: "..." Tống Thư Hàng: "..." Các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào: "..." Trên đảo Linh Vũ Điệp, Lưu Kiếm Nhất sư huynh khóe miệng khẽ nhếch lên: "Quả nhiên giống hệt như mình đoán.

Vậy thì, sư công của mình rốt cuộc là ai nhỉ?

Sau khi lệnh sư phụ mang thai sinh hạ Vũ Nhu Tử sư muội thì chưa từng đến đảo Linh Vũ Điệp lần nào.

Đúng là một gã đàn ông bạc tình." Linh Vũ Điệp Tôn Giả sau một hồi im lặng đột nhiên cười ha hả: "Không hổ là con gái yêu quý của ta." Sau đó, ông chọn ra một bản thảo từ ba ngàn bản thảo giảng pháp của mình, không ngừng tụng niệm.

Hy vọng bằng cách này có thể khiến con gái đang 'Nhân Tiền Hiển Thánh' nhìn thấy được bản thảo này.

Trong không gian giảng pháp.

Vũ Nhu Tử đưa tay chộp lấy tập bản thảo mà Đậu Đậu để lại và thử kích hoạt nó.

Nhưng, kích hoạt thất bại.

Bản thảo giảng pháp này còn có thời gian hồi chiêu sao? [Tống tiền bối, hỏng rồi.

Không mở được bản thảo giảng pháp, nó có thời gian hồi chiêu.] Vũ Nhu Tử nhanh chóng truyền âm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "!!!" Vọng thiên, cái loại CD hồi chiêu này là phiền phức nhất.

May mà trong tay mình còn có cuộn thú bì thứ hai, cứ để Vũ Nhu Tử cầm cự qua đã rồi tính.

Tống Thư Hàng lấy cuộn bản thảo thứ hai ra, định đưa cho Vũ Nhu Tử.

Chương 1994

Nhưng lúc này, mắt Vũ Nhu Tử đột nhiên sáng lên.

Sau đó, cô phất tay ném bản thảo của Đậu Đậu lại cho Tống Thư Hàng.

Cô duyên dáng ngồi xuống, mắt không nhìn nghiêng, bắt đầu giảng thuật về 'pháp thuật tổ hợp'.

Tổ hợp pháp thuật chính là sở trường của đảo Linh Vũ Điệp.

Kiếm thuật của đảo Linh Vũ Điệp, mỗi một chiêu đều dung nhập đủ loại biến hóa tổ hợp pháp thuật.

Vũ Điệp Ưng Biến, Vũ Điệp Phượng Biến, Vũ Điệp Long Biến...

Chỉ cần khéo léo tổ hợp các pháp thuật lại với nhau là có thể tạo ra uy lực khó lường.

Bài giảng này rất hợp với Vũ Nhu Tử, cũng là nội dung mà cô có thể hiểu được.

Đa số lý luận trong đó là kiến thức tu luyện mà Linh Vũ Điệp Tôn Giả đã chỉ dạy cô từ nhỏ.

Vũ Nhu Tử nhanh chóng nhập tâm, khi giảng giải, giữa trời đất thấp thoáng tiếng đại đạo đồng hành, giúp tu sĩ chư thiên vạn giới dễ dàng thấu hiểu nội dung hơn. "Bản thảo này rõ ràng là phong cách của đảo Linh Vũ Điệp.

Ở đâu ra vậy?" Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

Vốn dĩ cậu còn tưởng Vũ Nhu Tử lấy được bản thảo từ chỗ 'Thiên Đế', nhưng nhìn phong cách thì không phải vậy. "Có lẽ là Linh Vũ Điệp đạo hữu đang hỗ trợ Vũ Nhu Tử từ xa?" Hoàng Sơn Tôn Giả suy đoán. "Đừng phân tâm, chăm chú nghe Vũ Nhu Tử giảng pháp đi.

Nếu đúng là Linh Vũ Điệp Tôn Giả hỗ trợ từ xa, thì lần này ông ấy đã bỏ vốn lớn rồi.

Kỹ xảo tổ hợp pháp thuật này, nếu hiểu thấu đáo thì còn hơn mười năm khổ tu đấy." Diệt Phượng Công Tử trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, chăm chú lắng nghe.

Ở cùng không gian với Vũ Nhu Tử, họ có thể coi là nghe trực tiếp tại hiện trường, hiệu quả tốt hơn hẳn so với xem livestream trên chư thiên vạn giới.

Thời gian qua đối với tu sĩ chư thiên vạn giới mà nói đúng là hạnh phúc vô ngần.

Đệ nhất Thánh ngàn năm giảng giải 《Đạo Tạng》, Thất Sinh Phù Huyền Thánh giảng giải 《Thượng Thừa Phật Pháp》, Thiên Nhai Tử giảng 《Kiến thức nhỏ tránh kiếp》, Đông Qua Thánh Quân giảng 《Phòng Ngự Chi Đạo》, Bạch Thánh giảng 《Trận pháp và chế tác Phù văn》, Thất Tu Thánh Quân giảng giải kiến thức về luyện đan, trồng dược liệu, đào khoáng, rèn đúc, nuôi linh thú, may đạo bào, bố trí trận pháp...

Đậu Đậu Cổ Thánh giảng 《Yêu Thánh Tâm Kinh》, và giờ là Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh giảng 《Vận dụng pháp thuật tổ hợp》.

Tất nhiên, ấn tượng sâu sắc nhất có lẽ vẫn là Bá Nho Huyền Ma giảng về 'Đại ái Nho gia'.

Nhiều nội dung giảng pháp như vậy, chỉ riêng việc tiêu hóa hết cũng mất vài mươi năm, đây đúng là nỗi phiền não hạnh phúc nhất.

Vũ Nhu Tử giảng xong, khẽ mỉm cười.

Cô nàng này khi không nghịch ngợm mà ngồi yên tĩnh thì vẻ thanh nhã từ trong xương tủy sẽ tự nhiên hiện ra.

Sau khi nghe xong bài giảng, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng trào dâng nhiều ý tưởng và linh cảm táo bạo.

Chỉ cần cho cậu chút thời gian, cậu có thể tiêu hóa hết bài giảng này, sau đó thử nghiệm tổ hợp pháp thuật để tăng cường uy lực... hiện tại cậu chỉ thiếu pháp thuật mà thôi.

Giống như lúc Đậu Đậu kết thúc, Vũ Nhu Tử cũng nhận được 'Lời chúc phúc bảo hộ tinh thần vĩnh cửu'.

Đồng thời, trong đan điền của cô, Hư Đan ngưng tụ, một viên Kim Đan thành hình.

Nhờ ảnh hưởng của lời chúc phúc, Kim Đan của cô to và tròn trịa hơn hẳn Kim Đan của tu sĩ Ngũ Phẩm thông thường.

Khi Kim Đan vừa thành hình, linh lực cuồn cuộn tuôn ra, nhanh chóng thay thế chân nguyên trong cơ thể thành linh lực.

Tiếp theo là bước quan trọng nhất đối với tu sĩ chư thiên vạn giới.

Long Văn Kim Đan.

Mục tiêu của Vũ Nhu Tử cũng giống Tống Thư Hàng lúc trước, giữ bảy tranh tám.

Các thành viên trong nhóm Nhất Hào đều có Kim Đan (hoặc Yêu Đan tương đương) từ 7 Long Văn trở lên.

Không có 7 Long Văn thì thật sự chẳng mặt mũi nào ở lại trong nhóm. [Lần độ kiếp này mình trải qua nhiều sóng gió như vậy, số lượng Long Văn chắc chắn không ít đâu.] Vũ Nhu Tử mong chờ nhìn vào Kim Đan của mình.

Dù tính tình cô có bay bổng, nhưng đối mặt với khoảnh khắc 'một viên Kim Đan định đại đạo' này cũng khó tránh khỏi căng thẳng.

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử đứng dậy.

Trạng thái 'giảng pháp' của cô đã kết thúc, tiếp theo đến lượt 'Lý Âm Trúc' giảng pháp. "Vũ Nhu Tử, chúc mừng cháu." Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười.

Bắc Hà Tán Nhân an ủi: "Từ nay về sau, cháu cũng là Kim Đan Linh Hoàng Ngũ Phẩm rồi." "Cảm ơn các vị tiền bối." Vũ Nhu Tử cười ngọt ngào. "Vậy Vũ Nhu Tử, cháu ngưng tụ được bao nhiêu đan văn?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tống Thư Hàng cũng tò mò nhìn về phía cô. "Hì hì, cái đó... ha ha ha, cháu còn có việc, đi trước đây.

Hẹn gặp lại mọi người ở hiện thế nhé." Vũ Nhu Tử chớp mắt.

Sau đó, cô vẫy tay chào các tiền bối nhóm Nhất Hào: "Tống tiền bối, các vị tiền bối, hẹn gặp lại sau." Hình bóng của cô biến mất.

Giống như Đậu Đậu, cô được chuyển dời đến Thế giới Hạt Nhân của Tống Thư Hàng.

Lẽ ra họ sẽ quay về thế giới Hắc Long trước, nhưng vì bị cuốn vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng nên khi cậu chưa ra ngoài, Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu được đưa vào Thế giới Hạt Nhân trước.

Lúc này, Đậu Đậu đang nằm yên tĩnh trên thảm cỏ Thế giới Hạt Nhân, trên lưng nó có một đôi cánh rồng, nó đang nghiên cứu tác dụng của chúng.

Thấy Vũ Nhu Tử xuất hiện, Đậu Đậu hớn hở: "Ê, Vũ Nhu Tử cô cũng tới rồi à." "Đây là đâu vậy?" Vũ Nhu Tử tò mò. "Chắc là Thế giới Hạt Nhân của Tống Thư Hàng, tôi vào đây mấy lần rồi." Đậu Đậu đáp.

Vũ Nhu Tử gật đầu, cô ngồi xuống bên cạnh Đậu Đậu, bó gối ngồi im. "Tâm trạng cô không tốt à?" Đậu Đậu thắc mắc. "Vâng." Vũ Nhu Tử gật đầu, cô lại quan sát vị trí đan điền, ở đó có một viên Kim Đan sáng lấp lánh, vừa to vừa tròn, linh lực vượt xa Kim Đan của tu sĩ bình thường.

Nhưng mà... trên đó không có một đạo đan văn nào.

Một đạo cũng không có!

Vũ Nhu Tử cảm thấy mệt mỏi quá.

Đây là lần đầu tiên trong đời cô cảm thấy thất lạc đến vậy.

Đậu Đậu nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi an ủi: "Có chuyện gì buồn thì nói ra cho tôi vui một chút đi?

À không, ý tôi là nói ra có khi trong lòng sẽ thoải mái hơn?" Dạo này mắng người quen miệng rồi, chẳng biết nói lời an ủi sao cho đúng nữa.

Vũ Nhu Tử cúi đầu nhìn Đậu Đậu, rồi lại vùi mặt vào cánh tay: "Không nói, đánh chết cũng không nói." Đậu Đậu: "..." Cảm giác tình hình có vẻ nghiêm trọng, với tính cách của Vũ Nhu Tử mà còn bị đả kích thế này, hay là hỏi ý kiến Tống Thư Hàng thử xem?

Ở một bên khác.

Tống Thư Hàng cũng đang đối mặt với một vấn đề nan giải.

Tiếp theo đến lượt 'Tiểu Âm Trúc' Nhân Tiền Hiển Thánh giảng pháp.

Nhưng Lý Âm Trúc vẫn đang trong trạng thái hôn mê, chẳng có dấu hiệu gì là sẽ tỉnh lại.

Phải làm sao đây, trạng thái này của cô bé thì không thể nào Hiển Thánh hay giảng pháp được.

Tống Thư Hàng nhìn trợ thủ nhỏ Long Lạc: "Tôi có thể giảng pháp thay Tiểu Âm Trúc không?" Trợ thủ nhỏ lắc đầu đáp: "Không phải cái gì cũng thay thế được đâu, giống như anh không thể sinh con thay con gái mình vậy, có những chuyện con cái phải tự mình làm." Tống Thư Hàng: "..." Lúc này, nghi thức 'Nhân Tiền Hiển Thánh' của Lý Âm Trúc bắt đầu.

Cả chư thiên vạn giới và người ở thế giới Hắc Long đều nhìn vị Thánh thứ mười của ngàn năm nay...

đang ngủ.

Thấp thoáng dường như còn có nước miếng chảy ra từ khóe miệng của vị Thánh này.

Sau khi Hiển Thánh xong là đến công đoạn 'ngưng tụ Thánh Ấn'. "Thư Hàng anh đừng vội, có khi đến lúc giảng pháp thì Tiểu Âm Trúc sẽ bị cưỡng chế tỉnh lại đấy." Lệ Chi Tiên Tử an ủi.

Bước ngưng tụ Long Ấn cũng giống như Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử, đầu tiên là cánh rồng xuất hiện, sau đó hóa thành Long Ấn.

Vì Lý Âm Trúc vẫn đang ngủ say nên đạo hiệu của cô bé tự động sản sinh, không có cơ hội tự chọn. [Âm Trúc Cổ Thánh].

Vị Thánh thứ mười của ngàn năm, đồng thời là vị tiên tử Bát Phẩm thứ hai.

Tính đến hiện tại, mười vị cường giả cấp Huyền Thánh của ngàn năm qua đã ra đời hết.

Nhưng vị Âm Trúc Cổ Thánh này vẫn đang ngủ, giảng pháp liệu có ổn không?

Hay là công pháp cô bé tu luyện có liên quan đến giấc ngủ?

Trong giới tu sĩ và giới ma pháp đều có những công pháp và nghề nghiệp tương tự, ví dụ như 《Đại Mộng Tâm Kinh》 nổi tiếng trong giới tu sĩ hay 'Trúc Mộng Pháp Sư' của giới ma pháp.

Người tu luyện thường xuyên ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Có lẽ khi giảng pháp, vị 'Âm Trúc Cổ Thánh' này sẽ mở mắt ra thôi.

Hoặc có thể cô bé sẽ giảng pháp ngay trong mộng thì sao?

Lần trước Bá Nho Huyền Ma chẳng phải cũng giảng pháp trong mộng đó thôi?

Cứ thế, trong sự mong đợi của tu sĩ chư thiên vạn giới, khâu 'giảng pháp' của Lý Âm Trúc đã đến.

Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm.

May mà đây là thế giới Hắc Long, cậu có quyền hạn Long Lạc.

Dù không thể can thiệp vào quá trình giảng pháp nhưng ít nhất có thể đảm bảo sau khi thất bại, tính mạng của Lý Âm Trúc không bị đe dọa.

Chương 1995

Giờ giảng pháp đã điểm.

Tu sĩ chư thiên vạn giới ngẩng đầu nhìn lên trời, có người còn lấy sổ tay ra chuẩn bị ghi chép.

Cơ thể Lý Âm Trúc khẽ động đậy.

Hàng mi bạc rung rinh. "Tỉnh rồi, sắp tỉnh rồi!" Tống Thư Hàng vui mừng, cuộn bản thảo thứ hai trong tay đã sẵn sàng, chỉ chờ Lý Âm Trúc tỉnh dậy là đưa cô bé giảng pháp ngay.

Lý Âm Trúc mở mắt, đôi mắt bạc xinh đẹp long lanh.

Cô bé mơ màng nhìn xung quanh, cuối cùng thấy Tống Thư Hàng.

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức lộ ra nụ cười rạng rỡ: "A Tống!" Sau đó, cơ thể cô bé lăn tròn trên đất.

Lăn lăn lăn... lăn thẳng đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Nhưng vì đang trong trạng thái giảng pháp, chư thiên vạn giới chỉ có thể nhìn thấy Lý Âm Trúc, góc nhìn của Tống Thư Hàng bị che khuất.

Mọi người chỉ thấy Lý Âm Trúc gọi một tiếng 'A Tống' non nớt, sau đó là màn lăn lộn đầy màn hình.

Lăn đến một vị trí, cô bé dừng lại.

Tu sĩ chư thiên vạn giới ngơ ngác một hồi, rồi cảm thấy... thật dễ thương. "Âm Trúc, mau dậy đi, đến lượt em giảng pháp rồi." Tống Thư Hàng đưa cuộn bản thảo thứ hai cho Lý Âm Trúc: "Mau giảng pháp đi." Nhưng đôi mắt bạc của Lý Âm Trúc không biết đã khép lại từ lúc nào.

Cô bé dựa vào người Tống Thư Hàng, một lần nữa rơi vào trạng thái ngủ đông.

Gọi thế nào cũng không tỉnh.

Đừng nói là gọi khẽ, ngay cả tiếng sấm rền của thiên kiếp Cửu Phẩm trước đó cũng chẳng làm cô bé tỉnh giấc nổi.

Trạng thái ngủ đông của cô bé thật sự rất kỳ quái.

Không biết cơ thể cô bé đang xảy ra biến hóa gì?

Tống Thư Hàng đặt tay lên người Lý Âm Trúc, nhanh chóng thi triển hai phát 'Dưỡng Đao Thuật'.

Chiêu này ngay cả với phân thân của Bạch tiền bối còn có hiệu quả, không biết có đánh thức được Lý Âm Trúc không?

Mấy phát 'Dưỡng Đao Thuật' liên tiếp giáng xuống, Lý Âm Trúc trái lại càng ngủ ngon hơn.

Tống Thư Hàng: "..." Thời gian 'Huyền Thánh giảng pháp' cứ thế kết thúc.

Tu sĩ chư thiên vạn giới và thế giới Hắc Long chỉ thấy Lý Âm Trúc ngủ suốt cả buổi giảng pháp.

Tâm lý ai nấy đều muốn nổ tung.

Nhưng lại cảm thấy... quá là 'manh'.

Giờ giảng pháp vừa hết, bất kể giảng thế nào, thất bại hay thành công thì 'quy trình thiên kiếp' của Lý Âm Trúc coi như đã xong.

Hư Đan trong cơ thể cô bé cũng bắt đầu ngưng tụ thành một viên Kim Đan.

Ngay khoảnh khắc Kim Đan thành hình, một luồng hàn ý cực lớn từ người Lý Âm Trúc phun trào, bao phủ lấy cô bé, đóng băng hình thể lại.

Vì từ đầu tới cuối không hề 'giảng pháp', đồng nghĩa với việc giảng pháp thất bại, không nhận được nhiều công đức, thế giới Hắc Long cũng không thể gia trì 'lời chúc phúc' cho cô bé. "Tiếp theo sẽ không có Tâm Ma Kiếp giáng xuống chứ?" Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc lắc đầu. "Vậy có rắc rối gì khác không?

Như là hình phạt chẳng hạn?" Tống Thư Hàng hỏi tiếp.

Trợ thủ nhỏ gật đầu: "Sẽ có một số xung kích về tinh thần, nhưng thông qua quyền hạn Long Lạc có thể trì hoãn và sửa đổi dữ liệu xung kích đó." Có quyền hạn đúng là có thể muốn làm gì thì làm! "Vậy thì tốt, cứ chuyển Lý Âm Trúc vào Thế giới Hạt Nhân của tôi đã.

Cố gắng trì hoãn thời gian xung kích tinh thần của con bé... mọi chuyện đợi tôi giảng pháp xong rồi tính.

Nếu không đợi được thì giảm nhẹ xung kích tinh thần xuống mức tối thiểu." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nói khẽ.

Trợ thủ nhỏ gật đầu: "Xác nhận mệnh lệnh, đang thực hiện." Tiếp theo, đến lượt cậu Hiển Thánh.

Các đạo hữu chư thiên vạn giới... một tháng không gặp, mọi người vẫn khỏe chứ?

Tống Thư Hàng từ từ đứng dậy, mỉm cười.

Một lần lạ, hai lần quen.

Đây đã là lần thứ ba cậu 'lên tivi' rồi, sớm đã quen thuộc đường đi nước bước.

Đầu tiên, khi Hiển Thánh giảng pháp, phải tạo thanh thế cho mình.

Phải 'hold' được toàn trường ngay từ đầu thì hiệu quả giảng pháp mới là tốt nhất.

Về việc tạo thanh thế, Tống Thư Hàng cực kỳ có kinh nghiệm.

Bước đi nở sen, lưỡi nở hoa sen, Công Đức Xà Mỹ Nhân hộ thể, 36 con Thánh Viên bưng kinh thư, Thánh Thành không bao giờ sụp đổ làm chói mắt thiên hạ.

Tống Thư Hàng vốn định làm thế.

Nhưng còn chưa kịp bắt đầu làm màu thì trạng thái 'Nhân Tiền Hiển Thánh' đã mở ra, chẳng cho cậu thời gian để làm màu chút nào.

Tống Thư Hàng: "..." Trong hình ảnh Hiển Thánh chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng ngồi xếp bằng, tay cầm một cây mầm hành khô héo.

Phía sau cậu, nguyên thần của 28 vị tiền bối nhóm Nhất Hào chia thành bốn hàng hiện ra.

Tu sĩ chư thiên vạn giới lập tức xôn xao hẳn lên.

Đây là định cùng nhau Hiển Thánh sao?

Họ cứ ngỡ Tống Thư Hàng và 28 thành viên nhóm Nhất Hào sẽ tách ra Hiển Thánh từng người một.

Không ngờ lại là gói combo, cùng lên sàn một lượt.

Chẳng lẽ đây không phải 29 người, mà là người đàn ông nghi là 'cha hoặc anh trai của Bá Tống' này tu luyện pháp thuật đặc thù, có thể hóa ra 28 nguyên thần hình chiếu phía sau để tăng cường chiến lực?

Đang suy nghĩ thì 'Long Ấn' của Tống Thư Hàng bắt đầu ngưng tụ.

Vì cậu có ID 'Long Lạc' nên Long Ấn ngưng tụ trực tiếp lấy ID đó làm hiệu. [Bá Long Cổ Thánh], Long Ấn với cấu trúc song ngữ tiếng Trung và ngôn ngữ thế giới Hắc Long ngưng tụ thành hình. "Quả nhiên không sai.

Đây chắc chắn là anh trai hoặc cha, thậm chí là ông nội của Bá Tống Huyền Thánh rồi, phong cách đặt tên này nhìn một cái là biết người một nhà ngay." "Cũng có thể là con trai, dù sao Huyền Thánh tuổi thọ đều rất lớn, biết đâu con trai lại thích ăn diện kiểu trung niên?" "Họ Bá là một gia tộc sao?

Trong giới tu hành có một gia tộc như vậy à?" "Không hiểu sao, mắt của tôi cứ không tự chủ được mà liếc về phía đôi mắt của Bá Long Cổ Thánh, cứ sợ trong mắt ông ta đột nhiên hiện ra luồng ánh sáng quỷ dị nào đó." "Bá...

Bá Long!" Những âm thanh tương tự đều thông qua Long Lạc phản hồi trước mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Quả nhiên lúc mở màn chưa kịp làm màu một trận là không trấn áp được hiện trường mà.

Tống Thư Hàng lặng lẽ mở cuộn thú bì thứ hai, nếu đã vậy thì từ bây giờ bắt đầu trấn áp toàn trường thôi. "Trước khi giảng pháp, tôi muốn hỏi mọi người một câu." Bá Long Cổ Thánh dịu dàng nói: "Các đạo hữu chư thiên vạn giới, mọi người muốn nghe kiểu giảng pháp nào?

Phật hệ?

Đạo môn?

Nho gia?

Ma tông?

Yêu tu hệ?

Thú vương hệ?

Hay là mọi người muốn nghe Hải tộc giảng pháp?" Bất kể các bạn muốn nghe hệ nào, tôi đều có thể đáp ứng.

Trong lời nói, một khí thế hào hùng học rộng tài cao ập đến! "Chẳng lẽ Bá Long Cổ Thánh tinh thông cả bảy hệ tu hành Phật, Đạo, Nho, Ma, Yêu, Thú, Hải sao?

Trên đời này lại có sự tồn tại uyên bác như vậy?" "Trong bảy hệ muốn chọn hệ nào cũng được.

Nghĩa là Bá Long Cổ Thánh tự cho rằng cả 7 loại lý luận của mình đều đạt đến cấp độ Huyền Thánh?" "Nghiên cứu hết cả bảy hệ tu luyện, Bá Long Cổ Thánh không sợ tẩu hỏa nhập ma sao?

Có rất nhiều kiến thức của các hệ xung khắc với nhau mà?

Đặc biệt là công pháp tu luyện cấp Huyền Thánh, dù chỉ là nghiên cứu cũng có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma đấy." "Nếu chọn một trong bảy thì chắc chắn phải loại bỏ giảng pháp Nho gia trước.

Cùng là thành viên họ Bá, ngộ nhỡ Bá Long Cổ Thánh lại mở miệng giảng bài 【Trị Hiếu - Thiên Mẫu Ái】, chúng ta chịu không nổi đâu." "Giảng pháp Phật tông cũng có thể gác lại, lần trước Thất Sinh Phù Huyền Thánh vừa giảng Thượng Thừa Phật Pháp xong." "Giảng pháp Yêu tộc cũng phải bỏ qua, Đậu Đậu Cổ Thánh vừa giảng 《Yêu Thánh Tâm Kinh》 rồi." "Tóm lại bất kể các người muốn gì, chúng tôi nhất định phải nghe Phật pháp." "Chúng tôi muốn nghe Đạo môn giảng pháp." Những âm thanh kinh ngạc tương tự, những tiếng thảo luận tranh biện của chư thiên vạn giới cũng thông qua Long Lạc phản hồi tới trước mắt Tống Thư Hàng.

Khóe miệng Tống Thư Hàng khẽ nhếch, cái cậu cần chính là hiệu quả này.

Một lát sau.

Bản thảo giảng pháp thú bì tự động chọn ra bài giảng phù hợp nhất với Tống Thư Hàng hiện tại - bài giảng Ma tông 《Kích phát phẫn nộ, hàng phục phẫn nộ, kiểm soát phẫn nộ》.

Ma tông giỏi sử dụng sức mạnh cảm xúc, và bài giảng này tuy là lối mòn của Ma tông nhưng lại áp dụng được cho tất cả các hệ tu luyện của chư thiên vạn giới.

Đây cũng là tiêu chuẩn của một bài giảng pháp ưu tú.

Huyền Thánh giảng pháp không phải đối mặt với một hệ tu luyện mà là toàn bộ chư thiên vạn giới với vạn vạn hệ tu luyện khác nhau.

Cho nên nội dung giảng phải thích ứng được với số đông, khiến tất cả người nghe đều có thu hoạch thì mới nhận được phản hồi công đức lớn hơn.

Nội dung đã xác định, Tống Thư Hàng bắt đầu giảng thuật nhịp nhàng.

Khi cậu bắt đầu giảng pháp, cậu cảm ứng được Kim Đan Phì Kình của mình cuối cùng đã nảy sinh sự cộng minh và biến hóa mạnh mẽ với cậu.

Chương 1996

Trên Kim Đan Phì Kình, từng bóng người hiện ra.

Những hư ảnh này trông rất mờ ảo, không nhận ra là ai.

Nhưng Tống Thư Hàng biết, đó là những tiền bối của 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Đó là những người quan trọng nhất trong đời tu luyện của cậu.

Khi số lượng hư ảnh trên Kim Đan Phì Kình tăng lên, trên đầu con Phì Kình bắt đầu có linh tuyền phun trào.

Linh tuyền phun ra bắt đầu hóa thành Linh Hồ.

Đang giảng pháp, Tống Thư Hàng hơi ngẩn người.

Không đúng, quá trình này không đúng.

Kim Đan hóa Linh Hồ chẳng phải là cả viên Kim Đan tan chảy ra sao?

Hơn nữa, 'Kim Đan Cấu Đồ' của kình đan vẫn chưa hoàn thành, cũng chưa điểm nhãn cho rồng nữa!

Linh tuyền từ đầu kình đan không ngừng tuôn ra, nhanh chóng diễn hóa thành Linh Hồ trong bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng.

Linh tuyền càng mở rộng càng lớn, càng rộng càng sâu.

Không có Kim Đan cấu đồ, cũng không có điểm nhãn. [Quả nhiên là có liên quan đến việc bản mệnh Kim Đan của mình là thể biến dị sao?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng không có Kim Đan cấu đồ, không có điểm nhãn... bản mệnh Kim Đan của cậu cứ mãi dừng lại ở cảnh giới 'Thực Kim Đan' ban đầu, không trải qua hai giai đoạn Tử Kim Đan và Lưu Ly Kim

Đan.

Không có cấu đồ thì Linh Hồ hóa ra sau này sẽ không có Hồ Hồn, không thể ôn dưỡng bản mệnh thần binh...

Quan trọng hơn là không có Hồ Hồn thì sau này cậu làm sao thăng cấp Thất Phẩm Tôn Giả?

Quá trình hoài thai Nguyên Anh của Tôn Giả Thất Phẩm liên quan mật thiết đến Hồ Hồn, thiếu Hồ Hồn thì Nguyên Anh chui ra kiểu gì?

Tống Thư Hàng thấy đau đầu quá.

Xem chừng sau khi giảng pháp xong phải đi hỏi Bạch tiền bối Two mới được.

Nhớ mang máng Bạch tiền bối Two từng nhắc qua chuyện ngày xưa chính anh ta cũng là Kim Đan không Long Văn.

Sau đó anh ta thăng cấp kiểu gì nhỉ?

Huyền Thánh giảng pháp vẫn tiếp tục.

Nhờ có bản thảo, lần này Tống Thư Hàng không bị lạc đề.

Chất lượng bài giảng cực kỳ vững vàng, phương pháp lợi dụng sức mạnh cảm xúc để đưa bản thân vào trạng thái bộc phát của Ma tông cũng áp dụng được cho chư thiên vạn giới và thế giới Hắc Long.

Tu sĩ khắp nơi nghe đến mê mẩn.

Buổi giảng pháp đi vào hồi kết.

Tu sĩ chư thiên vạn giới cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Có vẻ như vị 'Bá Long' này không giống Bá Tống Huyền Thánh, không có sở thích đổi bản thảo giữa chừng.

Khi quá trình giảng pháp kết thúc, kình đan bản mệnh trong người Tống Thư Hàng cũng từ từ ngừng phun nước.

Trong bản mệnh đan điền, một Linh Hồ khổng lồ vượt quy cách đã thành hình, cũng có độ sâu 'chín tầng', tương ứng với chín Long Văn trên kình đan bản mệnh.

Đồng thời, khi bản mệnh Linh Hồ hình thành, linh lực từ 'Linh Hồ nhỏ' trong bảy đan điền phụ không ngừng đổ về bản mệnh đan điền.

Giống như nước sông ngòi đổ ra biển, 'nước hồ' từ các hồ nhỏ tràn vào bản mệnh Linh Hồ, tiếp tục làm nó phình to hơn.

Chín đạo Long Văn trên kình đan bản mệnh của Tống Thư Hàng lần lượt phát sáng.

Mỗi một đạo Long Văn đều hiện ra hình chiếu bên cạnh cậu.

Long Văn thứ nhất là Công Đức Xà Mỹ Nhân + Thánh Ấn...

đồng thời dưới Thánh Ấn dường như có thêm hư ảnh của 'Ma Ấn' và 'Long Ấn'.

Long Văn thứ hai là Thánh Viên bưng kinh văn Nho gia.

Long Văn thứ ba là Thánh Thành không bao giờ sụp đổ.

Long Văn thứ tư là Thánh Kiếm Chung Yên.

Long Văn thứ năm là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Khi từng đạo hình chiếu Long Văn xuất hiện, tu sĩ chư thiên vạn giới cảm thấy quen mắt vô cùng. "Những hình chiếu kia là gì vậy?

Là Long Văn sao?" "Trong Long Văn dường như còn ẩn chứa một số hình ảnh?" "Tôi thấy hư ảnh của Công Đức Nữ Đế... chẳng phải Công Đức Nữ Đế là cụ hiện hóa của công đức chi quang của 'Bá Tống Huyền Thánh' sao?" "Tôi thấy một tòa Thánh Thành lộng lẫy, tòa Thánh Thành này dường như là pháp khí đã xuất hiện khi Bá Tống Huyền Thánh đăng trường tại Thực Tiên Yến?" "Con Thánh Viên kia tôi cũng có ấn tượng, lúc Đậu Đậu Cổ Thánh Hiển Thánh trước đó, phía sau cũng có một bầy khỉ như vậy." "Trong tay lũ khỉ đó có phải còn bưng kinh văn không?" Toàn là những thứ quen mắt.

Đúng lúc này, hình chiếu Long Văn thứ sáu của Tống Thư Hàng hiện ra.

Một con mắt lóe lên ánh sáng quỷ dị xuất hiện.

Tu sĩ chư thiên vạn giới lập tức nổ tung. "Con mắt Thánh Nhân Nho gia!" "Bá...

Bá Tống?" "Trúng kế rồi, Bá Long Cổ Thánh chính là Bá Tống Huyền Thánh, hắn lại Hiển Thánh lần nữa rồi!" "Mau rút lui, mau cho tôi xuống xe!" "Không kịp rồi, mắt phát quang kìa, sắp mang thai rồi." "Bá Tống Huyền Thánh gian trá, vậy mà lại đổi acc clone!" "Lần sau, lần sau chỉ cần thấy người nào 'nghi là Bá Tống Huyền Thánh' giảng pháp, chúng ta lập tức ngắt trạng thái nghe pháp ngay, tuyệt đối không cho hắn cơ hội." Khi nhìn thấy tâm thanh phản hồi từ tu sĩ chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng thấy hoang mang quá.

Ngộ nhỡ sau này khi cậu thực sự thăng cấp Huyền Thánh, Nhân Tiền Hiển Thánh giảng pháp mà tu sĩ chư thiên vạn giới lập tức tắt livestream, không ai nghe pháp thì phải làm sao?

Cậu có trở thành vị Huyền Thánh đầu tiên vì không có khán giả mà giảng pháp thất bại, sau đó bị Tâm Ma Kiếp quấn thân không?

Giữa lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trước mắt mọi người ở chư thiên vạn giới đột nhiên xuất hiện ảo giác.

Mọi người thấy mình đang tản bộ giữa những tầng mây, phía trước có một lão giả dáng người cao lớn đang lững thững bước đi trên mây.

Đang đi, lão giả đột nhiên quay đầu lại: "Ta đột nhiên nghĩ tới, khi phụ nữ mang thai sẽ có khả năng sinh đôi.

Nhưng cái nhìn mang thai lại chỉ có thể khiến người ta trải nghiệm mang thai một con, không thể cảm nhận được nỗi vất vả của sinh đôi." Tu sĩ chư thiên vạn giới: "???" Cụ ơi, cụ nên uống thuốc đi thôi! "Vì vậy, vừa rồi ta đã thử dùng cả hai mắt cùng lúc phát xạ 'Cái nhìn mẫu ái', giống như thế này.

Ta đặt cho nó cái tên mới gọi là 'Cái nhìn sinh đôi'." Đôi mắt lão giả đồng thời hiện lên luồng ánh sáng quỷ dị.

Lần này thì tất cả mọi người ở chư thiên vạn giới đều hiểu rõ thân phận của lão giả này rồi. "A a a, Thánh Nhân, đừng mà!" Mọi người hét lên kinh hãi, rồi sực tỉnh khỏi ảo giác.

Ai nấy nhanh chóng đưa tay sờ bụng mình...

Là ảo giác, không thực sự mang thai.

Nhưng ảo giác vừa rồi quá thật, quá sống động, nhớ lại mà vẫn còn toát mồ hôi hột.

Trong lúc mọi người chìm trong ảo giác, hình chiếu Long Văn thứ bảy, tám, chín của Tống Thư Hàng đã hiện ra đầy đủ.

Một đóa sen tinh khiết.

Một con cá voi mập mạp.

Và một bóng hình hư ảo.

Hoa sen và cá voi không có gì đáng nói.

Tu sĩ chư thiên vạn giới đổ dồn ánh mắt vào đạo Long Văn thứ chín - 'Bóng hình hư ảo'.

Sau đó, mỗi người đều nhìn thấy 'Chân Ngã' của chính mình trong bóng hình đó.

Tất cả đều chìm đắm trong 'Chân Ngã' này, hồi lâu không thốt nên lời.

Cơ hội 'nhìn thẳng vào chân ngã' này chẳng khác nào một cơ duyên cực lớn. "Đây là mồi nhử của Bá Tống Huyền Thánh sao?

Một cơ duyên lớn thế này... dù biết nghe hắn giảng pháp có nguy cơ mang thai, nhưng lần sau chắc tôi vẫn sẽ click vào xem thôi." Phản hồi của chư thiên vạn giới lại truyền tới trước mắt Tống Thư Hàng. "Dù là sinh đôi cũng nhận hết.

Chỉ cần không phải sinh ba sinh bốn thì đều nhịn được hết." [Xin lỗi, Thánh Nhân ông ấy không chỉ có con mắt thứ ba mà còn bẩm sinh là trùng đồng cơ.] "Chắc sẽ không có lần sau đâu nhỉ?

Bá Tống Huyền Thánh đã lên sàn 'Huyền Thánh giảng pháp' ba lần rồi, nếu còn lần thứ tư nữa thì quá nghịch thiên." [Xin lỗi, ít nhất là tôi chắc chắn sẽ còn lên một lần nữa.] Trạng thái giảng pháp cuối cùng cũng kết thúc.

Tống Thư Hàng thầm thở phào.

Nói chung lần giảng pháp này vẫn coi là thuận lợi, không xảy ra biến cố gì.

Lúc này, trợ thủ nhỏ Long Lạc thông báo: "Tiếp nhận lời chúc phúc của Long Lạc, nhận được 'Lời chúc phúc bảo hộ tinh thần vĩnh cửu', miễn dịch tấn công tinh thần dưới Bát Phẩm." Tống Thư Hàng cảm thấy nguyên thần của mình được bao phủ bởi một lớp chúc phúc.

Đồng thời phía sau cậu, tất cả các tiền bối nhóm Nhất Hào và Thông Nương trong tay cậu cũng đều nhận được gia trì này.

Ánh sáng chúc phúc bao trùm toàn bộ thế giới giảng pháp. "Miễn dịch tấn công tinh thần dưới Bát Phẩm, liệu có hơi vô dụng không?

Bình thường sau khi giảng pháp xong, thành viên bản thân đã ở cảnh giới Bát Phẩm rồi, không cần chúc phúc này cũng có thể chịu được tấn công tinh thần Thất Phẩm mà." Tống Thư Hàng lên tiếng.

"Mức độ gia trì này đã là giới hạn hiện tại của Long Lạc rồi." Trợ thủ nhỏ đáp: "Tuy nhiên, sau khi sức mạnh thế giới Hắc Long khôi phục thêm chút nữa, có lẽ lời chúc phúc này sẽ được nâng lên một tầng cao mới." Sức mạnh Long Lạc của thế giới Hắc Long vì nguyên nhân của Ma Đế mà ngàn vạn năm qua luôn trong trạng thái suy yếu.

Hiện tại ngay cả ý chí Long Lạc là quý cô Kunna cũng đang ngủ say.

Nghĩa là trong thời gian ngắn tới sẽ không có hy vọng gì thêm.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, sự chú ý lại dồn vào bản mệnh đan điền.

Ở đó, bản mệnh Linh Hồ càng mở rộng càng lớn... từ điểm này mà nói, Tống Thư Hàng đã thực sự bước vào cảnh giới 'Chân Quân Lục Phẩm'.

Nhưng kình đan bản mệnh của cậu không biến mất, nó vẫn trôi nổi trong Linh Hồ.

Trên đó, chín đạo Long Văn sáng rực, dường như sắp diễn hóa ra biến hóa mới.

Chương 1997

Kim Đan chưa tan ra, vẫn còn nhảy nhót tưng bừng.

Từ khía cạnh này, Tống Thư Hàng lại không biết mình còn được tính là 'Kim Đan cảnh giới' hay không.

Vừa là Kim Đan, vừa là Chân Quân?

Lúc này, kình đan bản mệnh dường như đã tích lũy đủ sức mạnh, bắt đầu biến hóa mới.

Trên kình đan, những bóng hình 'hư ảo' xuất hiện thêm lúc trước bắt đầu trở nên rõ nét.

Sau đó, từ chín đạo Long Văn hắt ra những mảng ánh sáng tinh tú lớn.

Chín đạo Long Văn không hóa thành màu vẽ của 'Kim Đan Cấu Đồ'... có lẽ vì bản thân những Long Văn này vốn khác với Long Văn bình thường.

Dù sao chúng cũng là do Bạch tiền bối Two vẽ thêm sau này.

Ánh sáng tinh tú từ Long Văn rắc xuống, trải ra, ngưng tụ thành một con đường tinh tú trên 'Kim Đan Phì Kình' của Tống Thư Hàng.

Những bóng hình hư ảo kia đứng ngay trên con đường tinh tú đó.

Con đường tinh tú kéo dài mãi, dường như không có điểm dừng.

Bóng hình đầu tiên đứng ở đầu đường tinh tú ngưng tụ thành hình chính là Vũ Nhu Tử.

Cô là thành viên đầu tiên của nhóm Nhất Hào tiếp xúc chính thức với Tống Thư Hàng, cũng chính vì số điện thoại của cô chỉ khác số của Tống Thư Hàng một chữ số nên mới khiến Hoàng Sơn tiền bối thêm nhầm người.

Xuất hiện tiếp theo là Hoàng Sơn Tôn Giả, chính ông là người đã đưa Tống Thư Hàng vào nhóm Nhất Hào, trao cho cậu cơ hội khởi đầu.

Tiếp theo nữa là Dược Sư, Giang Tử Yên, Bắc Hà Tán Nhân, Thông Huyền Đại Sư... toàn bộ đều là các thành viên của nhóm Nhất Hào hiện nay.

Tống Thư Hàng phát hiện, thứ tự xuất hiện của các tiền bối dường như được sắp xếp theo trình tự thời gian mà cậu tiếp xúc chính thức với họ?

Nhưng Tô Thị A Thập Lục lại không có ở đó.

Nếu tính theo thứ tự thì thời gian cậu tiếp xúc với Tô Thị A Thập Lục phải nằm giữa Vũ Nhu Tử và Dược Sư tiền bối, hoặc xếp sau Dược Sư và Giang Tử Yên sư tỷ mới đúng...

Chẳng lẽ vì A Thập Lục vẫn chưa quét 'mã QR Kim Đan' của mình?

Tống Thư Hàng cau mày suy nghĩ.

Từng bóng hình xuất hiện.

Thất Sinh Phù phủ chủ, Tô Thị A Thất, Đậu Đậu...

Bạch Hạc Chân Quân... "Ơ?

Bạch tiền bối đâu?" Sau Đậu Đậu lẽ ra phải là Bạch tiền bối mới đúng chứ.

Nhưng hiện tại, Bạch Hạc Chân Quân lại thay thế Bạch tiền bối, xuất hiện sau Đậu Đậu.

Chẳng lẽ mình đoán sai, thứ tự sắp xếp không phải theo trình tự 'tiếp xúc tiền bối' sao?

Nếu nói A Thập Lục không xuất hiện là vì chưa quét 'mã QR Kim Đan' của mình... vậy Bạch tiền bối không xuất hiện là sao?

Bạch tiền bối đã sớm thêm bạn với mình rồi, còn là nhóm đầu tiên nữa.

Thất Sinh Phù tiền bối, Thất Tu Thánh Quân, Lục Tu Tiên Tử, Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân và một vài tiền bối khác của nhóm Nhất Hào, tuy không tham gia vào hình thức 'Nguyên Thần độ kiếp' lần này, nhưng sau khi 'Tối Việt Cư Sĩ' thêm bạn với mình, họ cũng lần lượt thêm bạn.

Họ cũng giống Cư sĩ, vì thêm bạn muộn nên không kịp tham gia đợt tập thể Hiển Thánh này.

Thế gian vạn vật đều có quy luật riêng... nhưng thỉnh thoảng cái quy luật này có thể ngay hàng thẳng lối một chút được không?

Tống Thư Hàng cảm thấy nhức não quá.

Phải chi lúc này có thể dùng một phát bí pháp giám định lên kình đan bản mệnh của mình thì tốt biết mấy, sẽ giám định được hết thông tin, khỏi tốn tế bào não.

Khi con đường tinh tú mở ra từng chút một, càng nhiều thành viên nhóm Nhất Hào xuất hiện trên con đường tinh tú của Tống Thư Hàng.

Tuyết Lang động chủ, Cổ Hồ Quan Chân Quân... nhìn chung đều được sắp xếp theo trình tự thời gian Tống Thư Hàng chính thức tiếp xúc với họ. "Vậy tiếp theo, tính theo thời gian thì chắc là đến lượt tiểu hòa thượng Quả Quả rồi nhỉ?

Tiểu Quả Quả và Tam Nhật sư huynh sẽ xuất hiện chứ?" Tống Thư Hàng khẽ động tâm.

Vì tiểu hòa thượng Quả Quả và Tam Nhật sư huynh không hề thêm bạn với cậu!

Vậy thì chính là lúc để kiểm chứng suy đoán của mình: Những thành viên xuất hiện trên đường tinh tú Kim Đan rốt cuộc có cần phải thêm 'bạn bè' trước không? [Đinh ~ Tam Nhật từ chùa Thiên Nhai Vân Du đã thêm bạn làm bạn tốt, xếp vào danh sách 'Sư huynh'.] [Đinh ~ Quả Quả nhỏ từ chùa Thiên Nhai Vân Du đã thêm bạn làm bạn tốt, xếp vào danh sách 'Sư đệ'.] [Đinh ~ Thi đã thêm bạn làm bạn tốt, xếp vào danh sách 'Sư muội'.] [Đinh ~ Chúc đã thêm bạn làm bạn tốt, xếp vào danh sách 'Sư muội'.] Đột ngột một hơi hiện ra bốn thông báo thêm bạn.

Tống Thư Hàng: "..." Tam Nhật sư huynh tuy không vào nhóm Nhất Hào nhưng thỉnh thoảng anh ấy phụ trách đăng nhập tài khoản của Thông Huyền Đại Sư để đăng tin tức.

Xem chừng chắc là anh ấy tình cờ thấy mã QR, và ba đứa nhỏ kia cũng đang ở cạnh nên tiện tay thêm bạn luôn?

Mấy người có cần phải trùng hợp vậy không hả?

Thế này thì cậu chẳng kiểm chứng được suy đoán của mình rồi.

Một lát sau, bóng dáng Tam Nhật sư huynh và Quả Quả xuất hiện trên 'con đường tinh tú', đứng thành một hàng.

Tiếp đó là Thông Nương.

Hình dáng của cô nàng hiện ra, chỉ là một ngọn mầm hành nhỏ xíu, suýt chút nữa là bị Tống Thư Hàng bỏ qua rồi.

Ngay bên cạnh Thông Nương có một ni cô đang đứng, ni cô này chỉ có bóng lưng, cô ấy cúi người đứng cạnh Thông Nương nên không nhìn rõ mặt mũi. "Là cô ấy." Tống Thư Hàng đã khôi phục được không ít ký ức trên 'Đảo Thần Bí'.

Những ký ức này được phong ấn dưới sự đồng ý của chính cậu, nên khi chưa đạt được điều kiện thì ký ức sẽ không tự động giải mở.

Tất nhiên... nếu cậu thực sự tò mò, bây giờ nhờ Bạch tiền bối hay Bạch tiền bối Two, thậm chí dùng luôn quyền hạn 'Long Lạc' thì chắc cũng giải phong được ký ức của mình thôi.

Ni cô này chắc là người cậu đã gặp trên Đảo Thần Bí.

Vận mệnh của cô ấy gắn liền với Thông Nương, nên cô ấy cũng cùng Thông Nương xuất hiện trên con đường tinh tú Kim Đan của Tống Thư Hàng. "Cô ấy chắc là chưa thêm bạn với mình đâu...

Nhưng Thông Nương thêm rồi, quan hệ giữa cô ấy và Thông Nương cực kỳ phức tạp, có lẽ Thông Nương thêm thì cũng coi như cô ấy thêm." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đang suy nghĩ thì hình bóng của Đồng Quái Tiên Sư hiện ra.

Hình dáng của Đồng Quái tiền bối khá đặc biệt.

Hình bóng hiện trên con đường tinh tú không ngừng biến hóa, cuối cùng định hình ở dáng vẻ lúc Tống Thư Hàng thấy ông ấy lần cuối, chính là trạng thái nguyên thần mặc váy đỏ rực, mặt đeo mặt nạ nguyên thần pháp khí. "Sau Đồng Quái tiền bối chắc là đến lượt Ngư Kiều Kiều rồi." Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Lần này mới thực sự là lúc 'kiểm chứng suy đoán' đây.

Ngư Kiều Kiều cũng chưa thêm bạn với cậu, hiện giờ cô nàng vẫn đang khổ tu trong cấm địa Long tộc, cơ bản là không liên lạc được với bên ngoài, ngay cả mạng cũng không lên được.

Trong thời gian ngắn chắc chắn cô nàng không thể thêm bạn với cậu được.

Mà cô ấy lại là một đạo hữu rất quan trọng trong quá trình tu hành của cậu.

Giờ thì xem hình bóng của Ngư Kiều Kiều có xuất hiện trên đường tinh tú không nhé!

Hình bóng của Ngư Kiều Kiều xuất hiện rồi!

Nửa cá nửa người, Ngư Kiều Kiều xuất hiện trong trạng thái siêu đáng yêu trên con đường tinh tú Kim Đan của Tống Thư Hàng.

Chỉ là so với những đạo hữu khác thì hình bóng của Ngư Kiều Kiều mờ hơn một chút.

Đại khái giống như sự khác biệt giữa video 'siêu nét' và 'nét thường' vậy. [Nghĩa là dù không quét mã QR thêm bạn Kim Đan, chỉ cần có quan hệ mật thiết với mình thì vẫn sẽ xuất hiện trên đường tinh tú!] Vậy thì A Thập Lục và hai vị Bạch tiền bối rốt cuộc là sao đây?

Tế bào não hy sinh hàng loạt.

Sau Ngư Kiều Kiều, Giao Bá Chân Quân, Diệt Phượng Công Tử, Cuồng Đao Tam Lãng, Lệ Chi Tiên Tử, Tạo Hóa Pháp Vương, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Phương Lục Tiên Tử... lần lượt các tiền bối trong nhóm hiện ra.

Nhóm này đều là những thành viên đã bị 'Mưa sao băng dùng một lần' của Bạch tiền bối đưa đến Đoạn Tiên Đài.

Thậm chí cả cha của Vũ Nhu Tử là Linh Vũ Điệp Tôn Giả cũng xuất hiện trên 'con đường tinh tú Kim Đan' của Tống Thư Hàng.

Độ nét của Linh Vũ Điệp Tôn Giả còn thấp hơn nữa, nếu Ngư Kiều Kiều là 'nét thường' thì Linh Vũ Điệp Tôn Giả chắc chỉ ở mức 'mượt mà', hình ảnh hơi nhòe rồi. [Xem ra công năng chính của việc thêm bạn là để tăng 'độ phân giải' cho hình ảnh?] "Đúng rồi, Chủy Độn Cư Sĩ có ở đây không nhỉ?" Tống Thư Hàng quan sát một loạt thành viên hiện ra trên con đường tinh tú, nhớ mang máng Chủy Độn Cư Sĩ lúc đó xuất hiện ở 'Đoạn Tiên Đài' cùng với Cuồng Đao Tam

Lãng tiền bối.

Tống Thư Hàng tìm thấy Cuồng Đao Tam Lãng trước, rồi ngay cạnh Tam Lãng quả nhiên thấy một vị tu sĩ trông khá đẹp trai nhưng lại cực kỳ dễ bị người ta ngó lơ. "Vị này chắc chắn là Chủy Độn Cư Sĩ rồi, không sai được." Tống Thư Hàng thầm xác định.

Con đường tinh tú kéo dài.

Tiểu Âm Trúc, Thi, Chúc, Sở các chủ, Quy tiền bối, Bắc Phương Đại Đế, Cật Qua Thánh Quân thảy đều hiện ra.

Những đạo hữu thuộc phe 'bạn' mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc trong ký ức cơ bản đều có mặt trên đường tinh tú.

Bên cạnh Sở các chủ có một bóng người ẩn trong bóng tối, nếu Tống Thư Hàng không quan sát kỹ thì rất dễ bỏ qua.

Nhưng về bóng người trong bóng tối này, Tống Thư Hàng không hề có chút ký ức nào.

Cậu cau mày, ghi nhớ bóng người này vào lòng.

Ngoài ra, bên cạnh những đạo hữu kết giao ở hiện thế, ngay cả Thương Thử tà ma và Tiểu Thái Dương T233 cũng chiếm được một chỗ trên con đường tinh tú kình đan.

Nhưng giống như Bạch tiền bối, hình bóng của Bạch tiền bối Two cũng không hiện ra.

Ngoại trừ A Thập Lục và hai vị Bạch tiền bối, những vị có hình thái tồn tại kỳ lạ như Trình Lâm tiên tử, Nho gia Thánh nhân, Tạo Hóa tiên tử, @#&× tiên tử, Bạch Long tỷ tỷ, Thiên Đế, quý cô Kunna của Long Lạc cũng không xuất hiện trên đường tinh tú Kim Đan của Tống Thư Hàng.

Chương 1998

Việc những vị sau này không xuất hiện thì Tống Thư Hàng đã có dự cảm từ trước.

Nhưng còn A Thập Lục và hai vị Bạch tiền bối thì thật sự là không hiểu nổi.

Cuối cùng... con đường tinh tú trên kình đan bắt đầu xoáy tròn.

Ban đầu là một đường cong khá bằng phẳng, về sau con đường tinh tú hóa thành đường xoắn ốc hướng lên trên.

Nhiều hình bóng mờ ảo hiện ra trên đường tinh tú.

Những hình bóng mờ ảo này không có ngũ quan, không có trang phục, chỉ là một cái vỏ, chưa hóa hình.

Số lượng của chúng rất lớn. "Những cái này... chẳng lẽ là chuẩn bị cho tương lai của mình sao?" Tống Thư Hàng đoán vậy.

Đời tu hành của cậu còn rất dài, sau này có lẽ sẽ còn kết giao với nhiều đạo hữu nữa.

Những cái vỏ chưa hóa hình này rất có thể là để dành cho tương lai?

Đường tinh tú xoay tròn, cuối cùng cũng có điểm kết thúc.

Ở điểm kết thúc đó, chín đạo Long Văn dời tới, tám đạo đầu tiên móc vào nhau hình thành một cánh cổng tròn.

Đạo Long Văn thứ chín rơi vào trong vòng tròn, hiện thành 'cánh cửa'. "Chẳng lẽ A Thập Lục và hai vị Bạch tiền bối đang ở sau 'cánh cửa' này?" Tống Thư Hàng khẽ động tâm.

Vậy cánh cửa này có đẩy ra được không?

Đúng lúc này, cạnh cánh cửa có một bóng hình từ từ hiện ra.

Bóng hình này đang làm động tác đưa tay đẩy cửa...

Sự chú ý của Tống Thư Hàng lập tức bị bóng hình này thu hút.

Bóng hình này sẽ là ai đây? [Là chính mình sao?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Toàn bộ con đường tinh tú, những đạo hữu nên xuất hiện đều đã xuất hiện rồi.

Ngoài A Thập Lục và hai vị Bạch tiền bối ra thì cũng chỉ còn mình cậu chưa lộ diện thôi.

Theo kịch bản thì người đẩy cánh cửa bí ẩn cuối cùng này phải là chính cậu mới đúng.

Đang suy nghĩ thì bóng hình mờ ảo kia bắt đầu hóa hình.

Đầu tiên...

đôi chân dài trắng trẻo thon thả đập vào mắt Tống Thư Hàng, nhìn đôi chân này là Tống Thư Hàng biết chắc chắn không phải mình rồi.

Cậu không có đôi chân dài như vậy.

Người có đôi chân đặc trưng thế này trong số những người cậu biết chỉ có Vũ Nhu Tử thôi. 'Nhưng Vũ Nhu Tử đã xuất hiện ở đầu đường tinh tú rồi mà!' Không có lý do gì lại xuất hiện thêm một Vũ Nhu Tử nữa?

Trừ phi... là Thiên Đế?

Bóng hình mờ ảo đã hoàn toàn thành hình.

Đúng như Tống Thư Hàng đoán, lại là một Vũ Nhu Tử nữa.

Cánh cửa tinh tú Long Văn từ từ được đẩy ra.

Bên trong cánh cửa là người mà Tống Thư Hàng quen thuộc nhất.

Là chính cậu.

Nói chính xác hơn... là [Ta].

Chính là hiệu quả của Long Văn thứ chín.

Bất kể là ai, khi nhìn thấy bóng hình bên trong cánh cửa đều sẽ nhìn thấy 'Chân Ngã'.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu day day thái dương.

Thế A Thập Lục đâu?

Bạch tiền bối đâu?

Bạch tiền bối Two đâu rồi? [Có chuyện gì vậy?

Ta chỉ mới bận bố trí không gian độ kiếp cho tiểu Thương Thử một chút mà ngươi đã hối ta bảy tám lần rồi.] Giọng nói của Bạch tiền bối Two đột nhiên vang lên trong đầu Tống Thư Hàng. [Bạch tiền bối?

Tiểu Thương Thử độ kiếp thành công rồi ạ?] Tống Thư Hàng vội vàng hỏi thăm. [Ngươi tưởng độ thiên kiếp 8 phẩm khi đang ở 4 thăng 5 mà dễ thế sao?

Dù ta có dùng quyền hạn của Chúa tể Cửu U thì tối đa cũng chỉ giảm uy lực của 'thiên kiếp' xuống mức 7 phẩm tiệm cận 8 phẩm thôi.

Chuẩn bị cái thiên kiếp này mất cả buổi đấy.

Để không ảnh hưởng đến hiệu quả độ kiếp, mấy chiêu trò như khóa máu vẫn chưa dùng được đâu.

Thương Thử hào còn phải một lát nữa mới độ kiếp xong.] Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: "..." [Ngươi hối ta liên tục có chuyện gì không?

Đang bận lắm đây.] Bạch tiền bối Two hỏi.

Tống Thư Hàng: [Bạch tiền bối, kình đan bản mệnh của con lúc thăng cấp xảy ra chút vấn đề ạ.] Cậu kể lại tình trạng kình đan bản mệnh của mình cho Bạch tiền bối Two nghe một lượt.

Nghe xong mô tả của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối Two im lặng một hồi lâu. [Ta đã tốn bao nhiêu tâm huyết vẽ cho ngươi chín đạo Long Văn... ngươi không thể thăng cấp bình thường lấy một lần cho ta vui được sao?] Bạch tiền bối Two thấy nghẹn lòng. [Con cũng có lần thăng cấp bình thường mà... hồi 1 thăng 2 cũng khá bình thường.

Lúc 2 thăng 3 cũng cơ bản là bình thường ạ.] Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Bạch tiền bối Two: "..." [Hơn nữa, thật ra con cảm thấy sự dị thường khi thăng cấp lần này chắc là cái hố đào sẵn từ hồi 4 phẩm rồi.

Hồi đó khi thăng từ tứ phẩm lên ngũ phẩm, Hư Đan hóa Kim Đan, kết quả Kim Đan biến dị thành kình đan, cuối cùng ngay cả Long Văn cũng là do Bạch tiền bối ngài vẽ thêm cho con...

Thế này hoàn toàn là chạy như bay trên con đường dị biến, một đi không trở lại rồi.

Cho nên, Bạch tiền bối, chúng ta cứ nghĩ thoáng ra đi ạ.

Một cái cây non sớm đã mọc lệch rồi, giờ mà còn mong nó mọc thẳng lại thì khó lắm.] Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two: [Ngươi nói cũng có lý đấy.] Tống Thư Hàng: [Ha ha ha ha, thật ra con cũng đang tự an ủi mình thôi ạ.] [Cho nên, cái cây non đã mọc lệch rồi thì quả nhiên vẫn nên sớm chặt bỏ đi cho xong.] Bạch tiền bối Two bổ sung.

Tống Thư Hàng: "!!!" Thở dài một tiếng xong, Bạch tiền bối Two lại nói: [Quả nhiên Kim Đan của ngươi rất giống Kim Đan 'không

Long Văn' ngày xưa của ta.

Ngươi mở Linh Hồ cho ta xem cái kình đan mập mạp của ngươi rồi ta mới đưa ra kết luận được.] Tống Thư Hàng phối hợp mở Linh Hồ cho Bạch tiền bối Two xem.

Một luồng ý thức nhỏ của Bạch tiền bối Two tiến vào trong Linh Hồ.

Lúc này, bản mệnh Linh Hồ của Tống Thư Hàng đã ngày càng lớn, 'nước' từ bảy cái Linh Hồ nhỏ không ngừng đổ vào, kích thước của bản mệnh Linh Hồ đã bắt đầu vượt ra khỏi khái niệm 'hồ' thông thường.

Kim Đan Phì Kình lúc nổi lúc chìm trong Linh Hồ... rồi lại nổi lên, lại tiếp tục chìm xuống.

Trên Kim Đan, con đường tinh tú rực rỡ, nguyên thần của mỗi vị tiền bối nhóm Nhất Hào đều sống động như thật. [Bạch tiền bối nhìn xem, đây chính là bản đồ tinh lộ mà con đã kể với ngài, hầu như tất cả tiền bối, đạo hữu và hậu bối mà con biết đều có trên bản đồ này, ngay cả Thông Nương và Thương Thử hào cũng có một chỗ.

Nhưng mà, Bạch tiền bối và Bạch tiền bối hiện thế cùng với A Thập Lục đều không có ở đây ạ.] Tống Thư Hàng nói. [Ơ, cái gã họ Bạch ở hiện thế kia chẳng phải đang ở đây sao?] Bạch tiền bối Two chỉ vào vị trí 'cánh cửa' trên bản đồ tinh lộ. [Cái đó không phải ạ, cái đó là đạo Long Văn thứ chín 'Chân Ngã' mà Bạch tiền bối vẽ cho con đấy.

Cho nên, người mà Bạch tiền bối thấy không phải là Bạch tiền bối hiện thế đâu, mà là chính ngài đấy.] Tống Thư Hàng cười khổ.

Bạch tiền bối Two: "Hửm?" [Ngoài ra, Vũ Nhu Tử đẩy cửa cũng là vị đặc biệt nhất trên bản đồ tinh lộ.

Vũ Nhu Tử xuất hiện ở vị trí đầu tiên... rồi cuối cùng vậy mà vẫn là Vũ Nhu Tử.

Con nghi là Vũ Nhu Tử cuối cùng này có thể là 'Thiên Đế' ạ.] Tống Thư Hàng suy đoán. [Vũ Nhu Tử, ồ, cô bé có đôi chân đặc biệt dài đó hả.

Ta có ấn tượng.] Luồng tinh thần lực kia của Bạch tiền bối Two hóa hình trong bản mệnh Linh Hồ của Tống Thư Hàng, anh ta xoa cằm, nhìn chằm chằm vào bản đồ tinh lộ.

Vị trí đầu tiên và vị trí cuối cùng đẩy cửa bước vào.

Hai Vũ Nhu Tử khác nhau sao? "Vấn đề này cứ tạm gác lại đã." Sau đó, Bạch tiền bối Two lại nhìn vào trong 'cánh cửa', nơi đang hiện ra dáng vẻ của anh ta: "Ừm, quả nhiên mình vẫn đẹp trai thế này." "Vâng vâng vâng, Bạch tiền bối ngài có sức hấp dẫn số một vũ trụ luôn ạ." Tống Thư Hàng nói, một luồng tinh thần lực của cậu cũng hóa hình trong bản mệnh Linh Hồ.

Câu này đúng là lời thật lòng.

Sức hấp dẫn của hai vị Bạch tiền bối mà bộc phát hết ra thì đúng là không cho các nhân vật khác đường sống luôn.

Bạch tiền bối Two quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng một cái: "Vậy còn gã Bạch tiền bối hiện thế của ngươi đâu?" Tống Thư Hàng: "Đứng ngang hàng số một ạ?" Bạch tiền bối Two khẽ gật đầu, ừm, con Bá Tống này nuôi tốn cơm quá, quả nhiên vẫn nên sớm vứt đi thôi.

Chương 1999

"Ta không có trên bản đồ tinh lộ kình đan của ngươi, có lẽ là do cảnh giới của ta quá mạnh, bản đồ tinh lộ Kim Đan của ngươi không chứa nổi ta." Bạch tiền bối Two nói: "Dù sao ta cũng là Chúa tể Cửu U, khác biệt với số đông mà." Tống Thư Hàng: "Nhưng A Thập Lục cũng không có ở đây ạ." Bạch tiền bối Two: "..." Ngoài ra, thật ra mấy vị như Công Đức Xà Mỹ Nhân, Trình Lâm tiên tử, Nho gia Thánh nhân, Bạch Long tỷ tỷ, quý cô Kunna cũng không có mặt.

Nhưng trạng thái tồn tại của mấy vị này có điểm bất thường, nên Tống Thư Hàng cũng đã sớm dự cảm họ sẽ không xuất hiện trên 'Kim Đan tinh lộ'. "Vậy nên cái cô 'A Thập Lục' mà ngươi nói chắc cũng tương tự như mấy vị @#%× tiên tử, Trình Lâm, Nho gia Thánh nhân thôi, trạng thái của cô ta có lẽ cũng rất bất thường." Bạch tiền bối Two bình thản nói.

Khi giao lưu với Tống Thư Hàng thỉnh thoảng phải mở thuật đọc tâm, biết đâu lại có bất ngờ.

Tống Thư Hàng: "..." Trạng thái tồn tại của A Thập Lục tương tự như Công Đức Xà Mỹ Nhân và Trình Lâm tiên tử sao?

Cậu thật sự hoàn toàn không nghĩ tới điểm này. "Chẳng lẽ là do Bạch Long tỷ tỷ?" Tống Thư Hàng khẽ động tâm, A Thập Lục từ khi tiếp xúc với Bạch Long thì luôn trở nên hơi kỳ lạ.

Lần trước khi nhìn đạo Long Văn thứ chín 'Chân Ngã', cô ấy cũng không thấy chính mình mà lại thấy Bạch Long.

Vì lo lắng nên Tống Thư Hàng đã lén dùng 'giám định thuật' lên A Thập Lục, phản hồi nhận được là 'huyết mạch' trong người cô ấy được kích hoạt, nên đang ở giai đoạn 'hóa rồng'. "Đợi sau khi sự kiện 'thế giới Hắc Long' này kết thúc, mình phải đi tìm A Thập Lục một chuyến để xác nhận lại trạng thái của cô ấy mới được." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Tính toán thời gian thì Công Tử Hải chắc cũng đã thăng cấp 5 phẩm thành công rồi nhỉ?

Công Tử Hải cũng đã 'chín' rồi, đã đến lúc hái xuống, đóng gói làm quà tặng cho A Thập Lục rồi. [Mà nói mới nhớ, lần này là lần thứ ba mình Nhân Tiền Hiển Thánh, không biết Công Tử Hải có thấy không nhỉ?

Không biết hắn có cảm tưởng gì?

Hay là gọi điện thoại cho hắn hỏi thăm tí nhỉ?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu có được số điện thoại của Công Tử Hải từ máy của 'An Tri Ma Quân'.

Chỉ là không biết sau khi độ kiếp xong Công Tử Hải có đổi số ngay không?

Nếu chưa đổi thì biết đâu còn tán dóc được vài câu.

Lúc này, Bạch tiền bối Two đứng trước kình đan, dường như vẫn đang nghiên cứu gì đó. "Bạch tiền bối đang nghiên cứu gì vậy ạ?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối Two: "Ngắm nhìn vẻ đẹp đầy sức quyến rũ của chính mình, đừng làm phiền ta." Tống Thư Hàng: "..." Một lát sau. "Bạch tiền bối, vậy cảnh giới hiện tại của con rốt cuộc tính là Kim Đan cảnh giới hay là Chân Quân Lục Phẩm ạ?" Tống Thư Hàng không nhịn được lại hỏi tiếp. "Linh Hồ đều đã ra đời rồi thì đương nhiên là cảnh giới Chân Quân Lục Phẩm.

Yên tâm đi, trạng thái hiện tại của ngươi thật ra rất giống ta ngày xưa." Bạch tiền bối Two nói: "Năm đó ta là Kim Đan không Long Văn, làm ta cũng chẳng dám kể với ai.

Sau đó ta bế tử quan, vừa ra ngoài đã thành Chân Quân rồi.

Lúc đó Kim Đan của ta cũng phun nước ra ngoài trước, hóa thành Linh Hồ.

Đợi Kim Đan phun hết nước xong thì chìm xuống đáy hồ, trở thành hạt giống.

Qua một thời gian là Nguyên Anh của ta mọc ra luôn.

Kim Đan Phì Kình của ngươi khá giống với Kim Đan không Long Văn của ta đấy.

Biết đâu đợi nó phun hết nước xong là sẽ chìm xuống rồi mọc Nguyên Anh ra đấy." Tống Thư Hàng cười khổ nói: “Nhưng mà, Kim Đan Cá Voi Béo của tôi hiện tại đã ngừng phun nước rồi.” “Gần đủ rồi đó, cách một khoảng thời gian nữa chắc là sẽ phun lại thôi.

Ngươi cũng phải cho nó thời gian nghỉ ngơi chứ, vả lại muốn Kim Đan phun trào như suối thì bản thân ngươi cũng phải tu luyện chứ?

Chẳng lẽ ngươi cứ nằm ườn ra đó mà nó vẫn phun nước liên tục được sao?

Trên đời làm gì có chuyện ngồi mát ăn bát vàng như vậy.” Bạch tiền bối Two nói.

“Có lý, hóa ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Có lời này của Bạch tiền bối Two, cậu cũng yên tâm hơn nhiều.

Hóa ra quá trình thăng cấp Bản mệnh Kim Đan của cậu cũng tương tự như Kim Đan không long văn.

“Đúng rồi, lát nữa để ta đưa ‘Thánh Kiếm Chung Yên’ vào trong hồ linh lực bản mệnh của ngươi để ôn dưỡng, như vậy thỉnh thoảng ta có thể thông qua nó để xem sự biến hóa của Kim Đan Cá Voi." Bạch tiền bối Two nói tiếp.

Tống Thư Hàng cảm động: "Cảm ơn Bạch tiền bối." Có lẽ Bạch tiền bối Two lo lắng Kim Đan bản mệnh của cậu xảy ra ngoài ý muốn nên mới chuẩn bị thỉnh thoảng ghé xem chăng?

"Ta chưa từng thấy ai tự luyến như ngươi...

Ta chỉ định cách một thời gian lại ghé qua để nhìn ngắm bản thân đầy mị lực của mình thôi." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Ta về trước đây, lát nữa khi Chuột Hamster hiển thánh, ta sẽ tìm cách kết nối nó vào không gian này, tranh thủ đạt được hiệu quả hiển thánh cùng lúc ở cả Cổ U Thế Giới và hiện thế.

Đến lúc đó, ngươi nhớ nghe kỹ nội dung bài giảng của Chuột Hamster...

Qua một thời gian ta sẽ kiểm tra mức độ hiểu biết của các ngươi về bài giảng này." Bạch tiền bối Two nói.

"Còn phải kiểm tra nữa sao?" Tống Thư Hàng nghe đến từ này liền lập tức nhớ lại nỗi sợ hãi bị kỳ thi đại học chi phối năm nào.

Nhưng cậu vừa dứt lời, luồng tinh thần của Bạch tiền bối Two đã biến mất không dấu vết.

Tống Thư Hàng tiếp tục nhìn Kim Đan Cá Voi đang trồi sụt của mình: "Nếu mình chiếu các nhân vật muốn khắc họa lên tinh lộ Kim Đan, liệu nó có xảy ra biến hóa gì nữa không?" Một lát sau, Tống Thư Hàng điều động luồng tinh thần lực từ hồ linh lực bản mệnh trở về bản thể.

Ngay khi tinh thần lực vừa quy vị, Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, cơ thể khẽ co giật một cái rồi chậm rãi mở mắt.

“Thư Hàng tiểu hữu, quá trình nhân tiền hiển thánh ở chư thiên vạn giới kết thúc rồi chứ?” Bên tai vang lên giọng nói của Đông Phương Lục Tiên Tử.

Tuy bài giảng đã kết thúc nhưng Tống Thư Hàng vẫn luôn ở trong trạng thái ‘tấn cấp’, các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không hề làm phiền cậu.

Lúc này, thấy Tống Thư Hàng cuối cùng cũng kết thúc trạng thái thăng cấp, Đông Phương Lục Tiên Tử mới lên tiếng hỏi.

“Vâng, kết thúc rồi ạ.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Chúc mừng cậu, Thư Hàng tiểu hữu.” Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói.

Từ hôm nay, Tống Thư Hàng đã thực sự là một Linh Hoàng lục phẩm.

Cảnh giới Chân Quân trong giới tu chân hiện nay cũng được coi là một vị ‘đại tiền bối’ rồi.

“Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng cười.

“Nhân tiền hiển thánh rốt cuộc cũng xong rồi sao?

Để duy trì uy nghiêm của tiền bối, tôi đã phải giữ nguyên tư thế không nhúc nhích, từng tế bào trong cơ thể đều đang biểu tình với tôi đây này.” Cuồng Đao Tam Lãng thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao cũng là lần đầu tiên lên ‘tivi’, Tam Lãng hiếm khi mới biết kìm chế một lần.

“Tiếp theo chúng ta cũng nên rời đi thôi nhỉ?” Diệt Phượng Công Tử vươn vai: “Chúng ta đã ở trong không gian hiển thánh này khá lâu rồi.” “Lần này kéo nguyên thần của các vị tiền bối vào thiên kiếp của tôi, thật sự rất xin lỗi mọi người.” Tống Thư Hàng thấp giọng nói.

“Không có gì phải xin lỗi cả, nói thật thì chính chúng ta cũng có trách nhiệm lớn.” Lệ Chi Tiên Tử vỗ nhẹ vai Tống Thư Hàng, mỉm cười.

“Hơn nữa, được lên tivi cùng nhau cũng thú vị lắm chứ.

Khi chưa thăng cấp bát phẩm mà được trải nghiệm cảm giác nhân tiền hiển thánh một lần, đây chính là cơ duyên đấy.

Có bao nhiêu người muốn mà không được.

Chưa kể còn nhận được một cái phúc lành tinh thần vĩnh cửu nữa.” Tuyết Lang Động Chủ lăn một vòng, rũ lông sói: “Lát nữa về hiện thế chúng ta đi uống rượu nhé?

Tụ tập một bữa thật ra trò nào!” “Cứ như đã nói lúc trước, đến nhà hàng của Thư Hàng tiểu hữu đi.

Chỗ đó gần Đảo Điền Thiên, Thất Sinh Phù đạo hữu chắc cũng đang ở đó.” Bắc Hà Tán Nhân cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Chúng ta rời khỏi không gian hiển thánh trước, trở về Hắc Long Thế Giới, sau đó tôi sẽ thông qua Long Lạc để đưa nguyên thần của các tiền bối về.” Nói xong, cậu nhìn sang trợ lý nhỏ Long Lạc: “Chúng ta có thể rời đi chưa?” Trợ lý nhỏ Long Lạc gật đầu: “Thực thi mệnh lệnh.” Khắc sau, Lý Âm Trúc, Tống Thư Hàng, Thông Nương cùng nguyên thần của các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đều được chuyển dịch đến thế giới cốt lõi của Tống Thư Hàng.

Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử cũng đang ở trong thế giới cốt lõi.

Lúc này Vũ Nhu Tử đang ủ rũ ngồi bó gối, Đậu Đậu dường như đang ở bên cạnh an ủi cô nàng.

“Ơ?

Thế giới cốt lõi của tôi?" Tống Thư Hàng thắc mắc.

Sao lại chuyển đến đây, chẳng phải là về Hắc Long Thế Giới sao?

Đang lúc cậu suy nghĩ thì sức mạnh Long Lạc lại cuốn lấy Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử, 'xoẹt' một cái, đưa mọi người trở lại Hắc Long Thế Giới, nơi Tống Thư Hàng bắt đầu độ kiếp.

Khu vực này giờ đây đã trở thành một nơi như cấm địa.

Tại đây, Ma Đế cùng Long Lạc Côn Na tiên tử và Tống Thư Hàng từng giao đấu, máu ma rải khắp nơi.

Hiện tại, sức mạnh Long Lạc đang trấn áp và phục hồi khu vực bị ô nhiễm bởi máu của Ma Đế.

Trợ lý nhỏ Long Lạc đưa nhóm Tống Thư Hàng đến rìa cấm địa.

"Trợ lý nhỏ Long Lạc, tiếp theo hãy đưa nguyên thần của các tiền bối về trước đi." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nguyên thần xuất khiếu quá lâu chung quy không phải chuyện tốt.

Đặc biệt là nguyên thần của các tiền bối còn độ kiếp trong tình trạng không có nhục thân, gửi về sớm mới là việc chính.

Trợ lý nhỏ Long Lạc gật đầu.

Nhưng chưa đợi nó thực thi mệnh lệnh, Tống Thư Hàng đột nhiên nghẹo đầu, ngã thẳng xuống đất.

Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu đang buồn bã liền vội vàng ra tay.

Vũ Nhu Tử đưa tay đỡ lấy Tống Thư Hàng, Đậu Đậu lắc mình đón lấy Lý Âm Trúc và Thông Nương.

"Tống tiền bối bị sao thế ạ?" Vũ Nhu Tử thắc mắc hỏi.

Sao vừa rồi còn đang yên đang lành mà đột nhiên lại ngất đi thế này?

“Có lẽ là tiêu hao quá lớn?” Hoàng Sơn Tôn Giả phỏng đoán.

Nói đi cũng phải nói lại, dạo này mỗi lần ông gặp Thư Hàng tiểu hữu, cậu chàng toàn cứ nói chưa được mấy câu là lăn đùng ra ngất, lần trước ngất xong còn kèm theo tự bạo nữa cơ.

“Hay là đang gặp ác mộng?

Lúc ngất mà người vẫn còn co giật liên tục kìa?” Đậu Đậu nói.

“Cũng có thể là đang mơ thấy chuyện gì phấn khích quá, ví dụ như đang đua xe chẳng hạn, nên cả người mới ở trong trạng thái bị kích thích?

Đôi khi tôi cũng bị như vậy.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức sáng mắt lên: “Lục Tử, có phải cô mơ thấy đua xe, cứ thế cán qua hết người này đến người khác, đầu rơi máu chảy nên mới thấy phấn khích không?” Đông Phương Lục Tiên Tử: “...” Cô đột nhiên đưa tay chộp lấy Cuồng Đao Tam Lãng.

Chỉ thấy đôi tay nhỏ nhắn của cô không ngừng nhào nặn, chớp mắt một cái, Cuồng Đao Tam Lãng đã bị nặn thành một quả cầu nhỏ.

Chương 2000

“Đông Phương Lục Tiên Tử, cô thăng cấp Chân Quân từ bao giờ thế?

Không thể nào, sao cô lại thăng cấp trước cả tôi được?” Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên đầy vẻ không tin nổi.

Rõ ràng nửa năm trước mọi người đều đang ở ngũ phẩm, sao giờ ai nấy cứ như hẹn trước với nhau mà đột phá liên tạch thế này.

Đầu tiên là Lệ Chi Tiên Tử, tiếp theo là Bắc Hà và Đồng Quái, giờ đến cả Đông Phương Lục Tiên Tử cũng thăng cấp Chân Quân, thực lực mạnh hơn hắn một cảnh giới, có thể nặn nguyên thần của hắn thành quả cầu nhỏ luôn rồi.

Hoàng Sơn Tôn Giả đặt tay lên người Tống Thư Hàng, ông cảm giác dường như cậu đang phải chịu đựng một nỗi đau đớn cực lớn.

Lát sau, Hoàng Sơn Tôn Giả đứng dậy nói: “Nhục thân không sao, hồ linh lực mới khai tịch trong đan điền cũng rất linh hoạt.

Chắc không có vấn đề gì đâu, có lẽ là do tinh thần tiêu hao quá độ.

Dùng thân phận ngũ phẩm để độ thiên kiếp bát phẩm, tiêu hao lớn cũng là điều dễ hiểu.” “Tống tiền bối mỗi lần thăng cấp đều phải làm một cái tin tức chấn động mới chịu nha, ha ha ha.” Vũ Nhu Tử nói.

Tiếc là cô không có bản lĩnh tạo tin sốt dẻo như Tống tiền bối, nếu không cô cũng hy vọng mỗi lần mình thăng cấp đều được lên tivi.

“Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu, giao cho hai đứa một nhiệm vụ.

Hai đứa ở lại đây chăm sóc Thư Hàng tiểu hữu.” Hoàng Sơn Tôn Giả dặn dò: “Ta và các đạo hữu khác hiện đang là thân nguyên thần, không tiện ở bên ngoài quá lâu.

Đợi Thư Hàng tiểu hữu tỉnh lại, chúng ta gặp nhau ở hiện thế.” Vũ Nhu Tử chào kiểu quân đội, cười hì hì: “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!” “Vậy hẹn gặp lại sau nhé.” Lệ Chi Tiên Tử vẫy tay.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn về phía trợ lý nhỏ Long Lạc, chuẩn bị nhờ nó đưa mọi người về.

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên tâm linh tương thông.

Tất cả đồng loạt ngẩng đầu lên.

Lại có người ‘nhân tiền hiển thánh’?

“Trùng hợp thế, hôm nay là ngày xả kho Huyền Thánh à?” Cuồng Đao Tam Lãng thốt lên.

“Vị đạo hữu hiển thánh lần này là vị Thánh thứ mấy rồi?” Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính: “Chắc là vị Thánh thứ mười một rồi, cái danh hiệu ‘Bá Long Cổ Thánh’ của Thư Hàng tiểu hữu rõ ràng là không chiếm chỗ được, không tính vào số lượng.” “Vị đạo hữu này chắc là uất ức lắm, bình thường đáng lẽ người ta có thể liệt vào hàng ngũ mười vị Thánh giả đầu tiên trong nghìn năm qua rồi đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng cười hắc hắc.

“A, là cha kìa!” Vũ Nhu Tử reo lên.

Người hiển thánh lần này chính là ‘Linh Vũ Điệp Tôn Giả’.

Ông ấy xếp hàng sau Tống Thư Hàng, sau khi nhóm Tống Thư Hàng rời khỏi không gian giảng pháp, cuối cùng cũng đến lượt ông hiển thánh.

Do hiện tại giữa ‘Hắc Long Thế Giới’ và ‘Hiện Thế’ vẫn duy trì liên kết tạm thời, mối liên kết này chưa bị cắt đứt, nên cảnh tượng Linh Vũ Điệp Tôn Giả hiển thánh cũng được chiếu đến cả Hắc Long

Thế Giới.

“Mà này...

đạo hiệu của Linh Vũ Điệp tiền bối phải tính sao đây?” Tuyết Lang Động Chủ nhướng mày, nhìn Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử thè lưỡi.

Lúc này, dưới sự chú ý của những người tu luyện trong chư thiên vạn giới, một tu sĩ trung niên đẹp trai đang chắp tay đứng đó, hiển thánh không góc chết 360 độ.

Chỉ cần ông đứng đó thôi, một loại khí phái tông sư đã tự nhiên toát ra.

Đây mới là khí chất cường giả mà một Huyền Thánh chính hiệu nên có chứ.

“Nhân tiền hiển thánh quả nhiên đẹp trai thật.” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Bát phẩm, mục tiêu hiện tại của tôi là dốc toàn lực thăng lên bát phẩm để nhân tiền hiển thánh cho chư thiên vạn giới đều biết đến tôi.” “Tam Lãng tiên sinh, ngài muốn hiển thánh độc lập sao?” Lúc này, trợ lý nhỏ Long Lạc đột nhiên lên tiếng: “Tuy không thể sắp xếp cho ngài hiển thánh đồng bộ ở chư thiên vạn giới, nhưng hiển thánh ở Hắc Long Thế Giới thì ngài có muốn thử không?” Cuồng Đao Tam Lãng: “???” “Tìm kiếm trong cơ sở dữ liệu, trích xuất ‘Kế hoạch Thái Dương’, dự kiến sẽ bắt đầu trong thời gian tới.

Nếu ngài muốn trải nghiệm hiển thánh một chút thì có thể cân nhắc kế hoạch này.

Ngài đã vượt qua đại kiếp ‘Không gian Thánh giả’, phù hợp yêu cầu này.” Trợ lý nhỏ Long Lạc trả lời.

“Chúng tôi chỉ quá cảnh trong ‘Không gian Thánh giả’ một lát thôi mà, căn bản chưa ở đó bao lâu, cũng đâu có độ kiếp?

Chẳng lẽ đã độ kiếp xong ở ‘Không gian độ kiếp tập thể’ tại hiện thế thì cũng coi như là đã độ xong kiếp ở ‘Không gian Thánh giả’ rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng thắc mắc.

Trợ lý nhỏ Long Lạc: “Xác định đã kết thúc đại kiếp ‘Không gian Thánh giả’, phù hợp điều kiện.” “Vậy chúng tôi cũng phù hợp yêu cầu luôn rồi?” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính.

Trợ lý nhỏ Long Lạc im lặng một lát: “Xác định phù hợp điều kiện.” “Vậy đợi Linh Vũ Điệp tiền bối hiển thánh xong, giới thiệu cho chúng tôi về kế hoạch tiểu Thái Dương được không?” Diệt Phượng Công Tử rõ ràng cũng rất hứng thú với việc trải nghiệm nhân tiền hiển thánh.

Đặc biệt là ‘chỉ hiển thánh ở Hắc Long Thế Giới’, rất hợp khẩu vị của công tử.

Như vậy, hắn hoàn toàn có thể luyện tập trước quá trình giảng pháp trong không gian giảng pháp của Hắc Long Thế Giới và thực hiện vài thử nghiệm.

Dù có sai sót thì cũng không lo mất mặt trước ‘chư thiên vạn giới’.

Trợ lý nhỏ Long Lạc gật đầu: “Đồng ý điều kiện.” “Có quyền hạn đúng là có thể làm mưa làm gió mà, dù là bản dùng thử nhưng được trải nghiệm một lần cũng tốt.” Cuồng Đao Tam Lãng cười hì hì, vừa nói vừa liếc nhìn Tống Thư Hàng trong vòng tay Vũ Nhu Tử.

Trong cơn hôn mê, cơ thể Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại co giật nhẹ, lúc mạnh lúc yếu.

Khi nhìn thấy cảnh này, đột nhiên Tam Lãng nảy ra một ý nghĩ.

Hắn nhảy ra khỏi lòng bàn tay Đông Phương Lục Tiên Tử, quả cầu lăn một vòng trên đất rồi biến trở lại hình người.

Cuồng Đao Tam Lãng nhíu mày, một tay xoa cằm, ánh mắt sáng quắc như thể đã đoán ra điều gì đó, toàn thân toát ra một vẻ thông thái.

Trợ lý nhỏ Long Lạc hơi khựng lại, rụt người vào một chút.

Tam Lãng thấy phản ứng của trợ lý nhỏ Long Lạc, mắt hơi nheo lại — có vẻ như hắn đoán đúng rồi.

Nhưng mà, chuyện này...

“Vũ Nhu Tử, cô nói xem Tống Thư Hàng cứ thỉnh thoảng lại co giật một cái... liệu có phải cậu ta đang lợi dụng để ăn đậu hũ của cô không?” Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên đổi sang vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Vũ Nhu Tử: “???” Trợ lý nhỏ Long Lạc: “...” “Tam Lãng.” Hoàng Sơn Tôn Giả quay đầu lại, thở dài một hơi thật dài rồi nói: “Linh Vũ Điệp đạo hữu đang ở trong trạng thái ‘nhân tiền hiển thánh’, trạng thái này ông ấy có thể tiếp nhận được phản hồi từ ‘những người tu luyện trong chư thiên vạn giới’ đấy.” Mà đối với Linh Vũ Điệp Tôn Giả, khi ông ấy nhân tiền hiển thánh và sàng lọc tiếng lòng phản hồi của các đạo hữu chư thiên vạn giới, ba chữ ‘Vũ Nhu Tử’ chắc chắn sẽ được bôi đậm, tô đỏ và ưu tiên hiện lên hàng đầu.

Nghĩa là... câu nói này của Cuồng Đao Tam Lãng có hơn chín mươi phần trăm khả năng sẽ truyền thẳng tới trước mắt Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Cuồng Đao Tam Lãng: “!!!” “Vũ Nhu Tử, cô cứ coi như tôi chưa từng nói gì nhé!” Hắn vội vàng kêu lên.

Hắn chẳng có cách nào với mấy vị tiền bối tu vi thâm hậu mà thời gian rảnh rỗi lại cực kỳ dồi dào này cả, đối phương thậm chí có thể dùng hẳn ‘mấy năm trời’ để chơi đùa với hắn.

Vũ Nhu Tử nghe vậy liền nghiêng đầu, sau đó ngẩng lên nói: “Cha ơi, Tam Lãng tiền bối nói vừa nãy chú ấy chưa nói gì cả.

Con cũng không nghe thấy gì hết ạ.” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Vũ Nhu Tử ơi, cô thay đổi rồi, lúc mới vào nhóm cô dễ thương biết bao, vậy mà giờ bị các tiền bối trong nhóm dạy hư mất rồi.

“Tam Lãng đạo hữu.” Giao Bá Chân Quân khẽ vỗ vai Tam Lãng.

Tam Lãng ngẩng đầu nhìn Giao Bá Chân Quân — lúc này vẫn là tình anh em đáng tin cậy nhất, chỉ có Giao Bá đạo hữu là sẽ an ủi hắn vào lúc này thôi.

“Nghĩa trang dưới đáy biển, giá hữu nghị, giảm giá 60%, mua mộ lớn tặng mộ nhỏ đây.” Giao Bá Chân Quân giơ ngón tay cái: “Có muốn đặt trước một cái không?

Đặt cọc 500 linh thạch có thể trừ được tận 1000 linh thạch đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” Trên hư không, sau khi Linh Vũ Điệp Tôn Giả kết thúc màn hiển thánh không góc chết 360 độ, một luồng sáng rực cháy xuất hiện bên cạnh ông, trong đó ẩn chứa một đạo hiệu sơ khai.

Đây là lúc ngưng tụ Thánh ấn, quyết định Thánh hiệu.

“Không biết Linh Vũ Điệp tiền bối sẽ chọn đạo hiệu thế nào nhỉ?” Cuồng Đao Tam Lãng tranh thủ chuyển chủ đề.

Đồng Quái Tiên Sư: “Cậu nói xem, liệu Linh Vũ Điệp tiền bối có vì muốn trả thù Tam Lãng mà chiếm luôn đạo hiệu của cậu ấy không?

Nếu là tôi thì tôi nhất định sẽ làm thế.” Tam Lãng: “Làm ơn gọi tôi là Tứ Lãng, cảm ơn.

À không, gọi tôi là Thất Lãng đi, số bảy may mắn hơn.

Thực ra tôi rất muốn đổi thành Lãng Thị A Thất.” Tô Thị A Thất: “...” Tôi từ đầu đến cuối không nói câu nào, thế mà chiến hỏa cũng cháy tới tận đây được à?

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát rồi nói: “Cha chắc sẽ không làm chuyện trẻ con như vậy đâu ạ.” “Tôi thấy ‘Linh Vũ Điệp Ba Ba’ cũng hay đấy chứ, đã có Linh Vũ Điệp Tử rồi, gọi là Linh Vũ Điệp Ba Ba thì chư thiên vạn giới đều biết Linh Vũ Điệp Tôn Giả là ba của ‘Linh Vũ Điệp Tử’.” Tạo hóa Pháp Vương xoa cằm nói.

“Như vậy chẳng phải là chiếm tiện nghi của tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới sao?

Y hệt cái tên nào đó bắt đầu bằng chữ Bá ấy?” Nguyên thần của Diệt Phượng Công Tử không biết từ lúc nào đã chui vào một cái hố đá tròn — cái hố này là do ý chí Long Lạc Côn Na và Ma Đế đại chiến để lại.

Diệt Phượng Công Tử thấy cái hố này vừa mắt nên liền chui vào ngồi.

Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên sáng mắt lên: “Nhưng tôi thấy phương án này không tồi đâu, lần sau tôi hiển thánh xong, thánh hiệu sẽ gọi là ‘Bắc Hà Ba Ba’.” “...” Bắc Hà Tán Nhân thấy mệt mỏi quá: “Tôi không có đứa con lớn như cậu.” “Đồng Quái, cậu nên đổi thánh hiệu thành ‘Bắc Hà Cha Cha’ mới đúng.” Cuồng Đao Tam Lãng nhắc nhở.

Đồng Quái Tiên Sư: “Cảm ơn Tam Lãng đạo hữu đã nhắc nhở.” Tiếp đó...

Tam Lãng lại bị nặn thành bánh bao.

Đông Phương Lục Tiên Tử ra tay, nặn hắn thành một cục: “Bắc Hà đạo hữu, tôi nặn Tam Lãng hộ anh rồi đây!” “Cảm ơn Lục Tử.” Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên cảm thấy mệt mỏi hơn.

Hắn vốn là một trong số ít người trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thầm lặng bảo vệ Tam Lãng.

Nhưng từ hôm nay, hắn quyết định không bảo vệ Tam Lãng nữa, mặc kệ cho tên đó muốn 'tìm đường chết' đến mức nào thì tùy.

"Hay gọi là Vũ Điệp Ba nhé?" Đậu Đậu lên tiếng.

"Cái đạo hiệu này nghe cứ như một thành viên của 'Bá thị gia tộc' ấy." Diệt Phượng Công Tử tiếp tục cà khịa.

"Thực ra đơn giản lắm." Cuồng Đao Tam Lãng nhếch môi: "Vì Vũ Nhu Tử đã lấy đạo hiệu của Linh Vũ Điệp tiền bối, nên Linh Vũ Điệp tiền bối có thể dùng đạo hiệu của Vũ Nhu Tử mà!" "Ý hay đấy ạ!" Vũ Nhu Tử sáng mắt lên, cô vẫy tay: "Cha ơi, con cho phép cha dùng đạo hiệu của con đó!" Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Ta thấy Linh Vũ Điệp đạo hữu có hâm dở mới dùng phương án của mấy người.

Trong trạng thái nhân tiền hiển thánh.

Khóe môi Linh Vũ Điệp Tôn Giả hơi co giật.

Cuối cùng, ông đưa tay điểm một cái vào ngọn lửa Thánh ấn.

Thánh ấn 【Linh Vũ Điệp Thánh Quân】 ngưng tụ thành hình — Con gái cưng của ta chỉ dùng đạo hiệu 'Linh Vũ Điệp Tử' thôi, ta hoàn toàn có thể dùng 'Linh Vũ Điệp' mà, đâu có xung đột gì.

Trên đảo Linh Vũ Điệp.

Lưu Kiếm Nhất đờ người ra: "Không thể nào, sư phụ sao có thể là đàn ông được!

Đã có Linh Vũ Điệp Tử rồi, sao lại còn xuất hiện thêm Linh Vũ Điệp Thánh Quân nữa?" Ảo tưởng 'sư phụ mình là một tiên tử xinh đẹp' vừa mới nảy sinh chưa được bao lâu đã bị dập tắt phũ phàng.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả đang lúc hiển thánh mà hai tay cũng phải run rẩy.

Về nhà nhất định phải dọn dẹp môn hộ mới được.

Hắc Long Thế Giới.

“Chán thật, tôi cứ tưởng Linh Vũ Điệp tiền bối sẽ cho chúng ta bất ngờ gì chứ.” Cuồng Đao Tam Lãng thất vọng nói.

“Còn chẳng bằng Vũ Điệp Ba nữa.” Đậu Đậu nói.

“Phong cách của Linh Vũ Điệp tiền bối không giống chúng ta.” Đồng Quái Tiên Sư nói.

“Chúng ta cô lập ông ấy đi.” Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Về nhà nhất định phải kích hết mấy đứa này ra khỏi ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ mới được.

Chương 2001

Thánh ấn của Linh Vũ Điệp Huyền Thánh Quân đã thành hình.

Sau đó, ông bước lên một bước, tiến vào trạng thái giảng pháp.

Để chuẩn bị cho lần 'nhân tiền hiển thánh' này, ông đã chuẩn bị sẵn ba bản thảo giảng pháp.

Một bản đã đưa cho con gái dùng, ông vẫn còn hai bản nữa.

Có chuẩn bị thì mới không phải lo lắng.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả sử dụng bản thảo giảng pháp thứ hai, kể về cách kết hợp Thiên môn đạo thuật 《Âm Ba hệ đạo thuật》 và 《Sắc Thái huyễn thuật》.

Huyễn thuật của đảo Linh Vũ Điệp cũng là một tuyệt kỹ, mà trong đạo pháp huyễn thuật của đảo Linh Vũ Điệp vốn đã ẩn chứa Âm Ba hệ đạo thuật rồi.

Đối với những người tu luyện trong chư thiên vạn giới cũng như những người tu luyện ở Hắc Long Thế Giới, hôm nay chắc chắn là một ngày hạnh phúc đến mức không thể ngủ được.

Trong khi Linh Vũ Điệp Tôn Giả vẫn đang giảng pháp, Chuột Hamster tà ma cuối cùng cũng vượt qua được Cổ U Thế Giới Ma Kiếp bát phẩm.

Khắc sau, nó được Bạch tiền bối Two đưa vào 'không gian giảng pháp' nơi nhóm Tống Thư Hàng từng ở.

Như vậy, khi Chuột Hamster giảng pháp, nó sẽ thực hiện được hiệu quả giảng pháp đồng bộ ở cả 'Cổ U Thế Giới, Hắc Long Thế Giới, hiện thế chư thiên vạn giới, Cửu U Thế Giới'.

Mà bản thảo giảng pháp của nó chính là do Bạch tiền bối Two tranh thủ thời gian biên soạn giúp: 《Phương pháp phối hợp tinh thần lực (thần thức) với năng lượng để chuyển hóa thành niệm lực tấn công mạnh mẽ》.

Sau khi tinh thần lực của tu sĩ mạnh đến một mức độ nhất định, họ có thể dùng tinh thần lực đơn thuần để di chuyển một số vật nhỏ.

Sau ngũ phẩm, tinh thần lực phối hợp với linh lực có thể di chuyển được những vật thể lớn.

Còn nghiên cứu của Bạch tiền bối Two là tổ hợp thần thức và các loại năng lượng theo tỷ lệ để tạo ra một loại niệm lực tấn công cực mạnh.

Đây là phương pháp được phát triển chuyên biệt cho những chủng tộc có tinh thần lực vô cùng mạnh mẽ nhưng thiên phú pháp thuật lại rất bình thường ở 'Cửu U Thế Giới'.

Rất nhiều tà ma ở Cổ U Thế Giới có tinh thần lực mạnh mẽ nhưng lại không biết cách vận dụng, thậm chí không thể vận dụng.

Có phương pháp này rồi, ít nhất họ cũng có thể vận dụng được luồng tinh thần lực mạnh mẽ đó.

Ngoài tà ma ở Cửu U Thế Giới, chư thiên vạn giới cũng có rất nhiều người có thể sử dụng mẹo nhỏ này.

Chuột Hamster đứng trong không gian giảng pháp, đôi tay nhỏ nắm chặt bản thảo, có chút căng thẳng.

Nó là người thứ hai sau Tống Thư Hàng giảng pháp đồng thời ở cả 'chư thiên vạn giới và Cửu U Thế Giới'.

Hơn nữa, lần này nó còn hơn Tống Thư Hàng ở chỗ có thêm cả 'Cổ U Thế Giới' và 'Hắc Long Thế Giới'.

“Tuyệt đối không được sai sót.” Chuột Hamster thầm nhủ.

Tại hiện thế, trên một tiểu hành tinh ngoài không gian.

Công Tử Hải một tay chống kiếm, ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Hắn là người rất cẩn trọng, lần trước sau khi nhận được cuộc gọi từ ‘An Tri Ma Quân’ có tiếng của Tống Thư Hàng, hắn đã lập tức dời địa điểm độ kiếp ra ngoài không gian.

Hôm nay, hắn cuối cùng cũng độ kiếp thành công.

Số lượng long văn mà hắn ngưng tụ được cũng đã đạt đến mục tiêu.

Tám long văn!

Hơn nữa còn là tám đường long văn rất dày.

Đây chính là động lực mà áp lực từ Tống Thư Hàng mang lại cho hắn.

Sau khi đột phá tâm ma, đường long văn thứ tám của hắn mới ngưng tụ thành hình.

“Công Tử Hải ta cả đời này tuyệt đối không cam chịu thua kém bất kỳ ai.” Công Tử Hải trầm giọng nói.

Sau đó, hắn nhận được liên tiếp mấy bản tin truyền hình trực tiếp ‘nhân tiền hiển thánh’.

Đậu Đậu Cổ Thánh.

Vũ Nhu Tử Cổ Thánh.

Âm Trúc Cổ Thánh.

Và...

Bá Long Cổ Thánh.

Khi nhìn thấy cái tên Bá Long Cổ Thánh, bàn tay nhỏ của Công Tử

Hải run lên bần bật.

Về cái tên Bá Tống Huyền Thánh Tống Thư Hàng này, Công Tử Hải thực sự không hiểu nổi.

Nửa năm trước, hắn lần đầu gặp Tống Thư Hàng...

Khi đó Tống Thư Hàng dường như chỉ là một tiểu tu sĩ vừa mới bắt đầu tu luyện.

Trong người không có lấy một chút chân khí, chỉ có khí huyết chi lực yếu ớt, từ đầu đến cuối đều trốn sau lưng Tô Thị A Thất.

Nếu không phải vào khoảnh khắc quan trọng nhất, cậu ta đột nhiên đứng ra, cướp mồi từ miệng cọp, 'lấy' đi một viên Huyết Thần Toản từ chiến lợi phẩm của hắn, thì Công Tử Hải thậm chí còn chẳng thèm nhớ tới cái tên đạo hiệu 'Thư Sơn Áp Lực Đại' này làm gì.

Viên Huyết Thần Toản đó chính là khởi đầu cho mối dây dưa giữa hắn và 'Thư Sơn Áp Lực Đại' Tống Thư Hàng.

Sau đó, hắn đã nhiều lần thiết kế hãm hại Tống Thư Hàng để hòng đoạt lại Huyết Thần Toản... nhưng từ đầu đến cuối đều kết thúc trong thất bại.

Nhìn qua thì có vẻ lần nào thất bại cũng là do hắn 'vận khí không tốt', nhưng khi ngẫm lại, hắn luôn cảm thấy có gì đó sai sai.

Bởi vì thực lực của Tống Thư Hàng hoàn toàn không khớp với thông tin thu thập được.

Cũng chính lúc đó, hắn bắt đầu nghi ngờ 'thực lực thật sự' của Tống Thư Hàng, nghi ngờ đối phương liệu có phải là một vị đại tiền bối đang giả heo ăn thịt hổ hay không.

Trên thế giới này, những vị đại tiền bối có tính cách quái đản không hề ít, tu chân giả cũng không phải là những vị tiên nhân thần thoại vô dục vô cầu, đạo tâm kiên định và tính cách thích đùa dai vốn không hề mâu thuẫn với nhau.

Tiếp đó, chỉ vài tháng sau, đối phương đột nhiên nhân tiền hiển thánh, trở thành ‘Thiên niên Đệ nhất Thánh’, thánh hiệu Bá Tống, chẳng hề có điềm báo trước.

Giây phút đó, Công Tử Hải đã hạ quyết tâm cắt đứt mọi quan hệ với Tống Thư Hàng, không bao giờ tiếp xúc với đối phương nữa — ít nhất là cho đến khi hắn thăng cấp Huyền Thánh, đôi bên sẽ không dính dáng gì đến nhau.

Động không vào được thì tôi tránh không được sao?

Hơn nữa, vừa vặn sau khi thăng lên ngũ phẩm, hắn sẽ chủ động tham gia vào đại kế hoạch tuyệt thế của ‘Vô Cực Ma Tông’ để mưu cầu thứ hắn muốn.

Chỉ là... cây muốn lặng mà gió chẳng đừng.

Hắn không muốn tiếp xúc với Tống Thư Hàng, nhưng đối phương cứ luôn dùng những cách không ai ngờ tới để cưỡng ép chen chân vào cuộc đời hắn.

“Mình chỉ bế quan nửa năm để đột phá ngũ phẩm, rõ ràng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy thôi mà.” Công Tử Hải thở dài một hơi thật dài.

Bế quan nửa năm đã đột phá thành công ngũ phẩm, lại còn ngưng tụ được 8 văn Kim Đan, khoảng thời gian này trong lịch sử giới tu chân đã được coi là cấp độ ‘thần tốc’ rồi.

Vậy mà chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, Bá Tống đã lên tivi ‘nhân tiền hiển thánh’ những ba lần.

Trung bình mỗi tháng một lần, còn đều đặn hơn cả ngày đèn đỏ của phụ nữ nữa.

Công Tử Hải cảm thấy đạo tâm của mình sắp sụp đổ đến nơi rồi.

Công Tử Hải đứng trên tiểu hành tinh, tay chống kiếm.

Phía sau hắn, hai con rối mặc áo đen xuất hiện, giúp hắn thu dọn tàn dư sau khi độ kiếp, xóa bỏ trận pháp độ kiếp và thu lại từng cây Ma Thần Trụ.

“An Tri bị bắt rồi... mục tiêu tiếp theo của Bá Tống Huyền Thánh có lẽ sẽ nhắm vào mình.” Công Tử Hải trầm tư.

Có lẽ đối với một tồn tại đẳng cấp như Bá Tống, một kẻ vừa thăng cấp Linh Hoàng ngũ phẩm như hắn hoàn toàn không đáng là đại địch.

Đối phương chắc sẽ không đặc ý tới bắt hắn đâu, có lẽ chỉ thuận tay là xách hắn đi luôn thôi.

Nhưng Công Tử Hải không dám phó mặc sự an nguy của mình vào tâm trạng của đối phương. 【Thế thời của Bá Tống Huyền Thánh đã thành, xem ra cái thân phận ‘Công Tử Hải’ này phải chết một lần rồi.】 Công Tử Hải cúi đầu nhìn một đạo ma văn vô cùng phức tạp trên tay phải.

Khi ngẩng đầu lên, hắn đã khôi phục lại sự tự tin, trở thành một Công Tử Hải đầy mưu lược.

“Nhục thân này, cùng với thân phận Công Tử Hải, và một phần tạp chất linh hồn, nhất định phải cắt bỏ.” Công Tử Hải nói khẽ.

Hắn hiện tại buộc phải thừa nhận Bá Tống Huyền Thánh không phải là kẻ thù mà hắn có thể đối phó.

Nhưng tương lai thì chưa biết chừng.

Trong tay hắn nắm giữ truyền thừa của ‘Ma Đế’, và sau khi thăng cấp ngũ phẩm, hắn đã kích hoạt thành công truyền thừa này.

Đây là truyền thừa của một vị đại đế ma môn bí ẩn từ thời cổ đại vô cùng xa xôi.

Theo truyền thuyết, vị Ma Đế đó từng cạnh tranh ngôi vị ‘Thiên Đạo’ và đã tiến được tới ‘bước cuối cùng’.

Thậm chí sau khi thất bại, ông ấy cũng không bị Thiên Đạo tiêu diệt mà đã trốn thoát thành công và biến mất khỏi thế giới hiện tại.

Độ tương thích giữa hắn và vị ‘Ma Đế’ này cực kỳ cao.

Trong truyền thừa có ghi chép rằng Ma Đế là một tồn tại rất giỏi mưu tính.

Khi thăng cấp Kim Đan ngũ phẩm, ông không ngưng tụ ra nghịch thiên Cửu Long Văn như những đứa con của thiên mệnh, mà chỉ đạt được cảnh giới Bát Long Văn.

Tuy nhiên, ông đã dựa vào Bát Long Văn đó để lội ngược dòng, chém giết nhiều đại địch có tư chất Cửu Long Văn, bước ra con đường trường sinh của riêng mình, trở thành Đại Đế ma môn, thuộc hàng đỉnh cấp trong số những người trường sinh.

Khi từng cây Ma Thần Trụ được dựng lên, vạn ma đều phải quy phục, nơi nào Ma Thần Trụ vươn tới, nơi đó chính là quốc độ của Ma Đế.

Trận pháp ‘Ma Thần Trụ đại trận’ mà Công Tử Hải và An Tri Ma Quân dùng để độ kiếp chính là thu được từ địa điểm truyền thừa của Ma Đế.

Tính cách của Ma Đế, trải nghiệm của Ma Đế đều tương đồng với hắn đến lạ kỳ.

Công Tử Hải lấy ra một chiếc găng tay đeo vào để che đi ma văn trên tay.

Độ tương thích càng cao, hắn kế thừa từ Ma Đế càng nhiều.

Tương lai hắn nhất định sẽ từ ‘truyền thừa Ma Đế’ mà khai phá ra đại đạo trường sinh của riêng mình, trở thành một Ma Đế mới.

Huyền Thánh... cũng chỉ là một giai đoạn trên con đường tu hành dài đằng đẵng này thôi.

Tương lai còn rất dài.

Thắng thua nhất thời không có ý nghĩa gì cả.

Chương 2002

【Tầm nhìn phải xa rộng, ai thăng cấp cửu phẩm trước, ai bước ra đại đạo trường sinh của mình trước...

đó mới là điều có ý nghĩa.】 Công Tử Hải giang rộng hai tay, sau khi thông suốt, hắn cảm thấy 'tâm chí' của mình trở nên kiên định hơn bao giờ hết.

"Bước tiếp theo, ngưng tụ Ma Thần Trụ bản mệnh của mình.

Sau đó... trở về 'Vô Cực Ma Tông', tham gia vào đại kế hoạch Ma Thần Tông, từ đó mưu cầu đủ quyền hạn và tài nguyên để tạo nền tảng thăng lên Chân Quân lục phẩm." Công Tử Hải trầm tư.

Hắn có thói quen đi một bước tính ba bước, nắm giữ mọi thứ trong tầm tay.

"Trong lúc ngưng tụ Ma Thần Trụ, vừa vặn sẽ rũ bỏ được nhục thân cũ và một phần tạp chất linh hồn.

Đến lúc đó, luyện chế nhục thân cũ thành hóa thân, vừa hay có thể thay mình gánh một kiếp." Công Tử Hải vạch ra một loạt mưu đồ trong lòng.

Hắn không thể cứ thế mà chịu chết dễ dàng được.

Lúc này, hai con rối phía sau đã thu dọn xong trận pháp độ kiếp.

Chúng cũng xóa sạch mọi dấu vết Công Tử Hải từng để lại trên tiểu hành tinh này.

"Đi thôi, về nào." Công Tử Hải bước lên một bước.

Phi kiếm của hắn có linh tính, chủ động bay xuống dưới chân, đỡ lấy cơ thể hắn.

Khóe môi Công Tử Hải lộ ra một nụ cười.

Thanh phi kiếm này có chung sinh mệnh với hắn, thậm chí đã sinh ra một tia linh tính cực kỳ yếu ớt.

“Chúng ta cùng nhau lột xác nhé.” Công Tử Hải nói.

Hắn quyết định đúc lại phi kiếm của mình thành ‘Ma Thần Trụ bản mệnh’.

Ai bảo ‘Ma Thần Trụ’ cứ phải có hình dạng cái cột?

Tại sao lại không thể là một cái cột hình kiếm?

Vừa là kiếm, vừa là Ma Thần Trụ.

“Nhận được truyền thừa không có nghĩa là phải ăn bám, cứ rập khuôn theo con đường của Ma Đế.

Nhất định phải biết biến thông, như vậy tương lai mình mới có thể từ đó mà bước ra con đường trường sinh của riêng mình.” Công Tử Hải thầm nghĩ.

Kiếm quang lóe lên, biến mất vào không gian bao la.

Những người tu luyện trong chư thiên vạn giới sau khi nghe xong bài giảng của vị Thánh thứ mười một ‘Linh Vũ Điệp Huyền Thánh’ vẫn còn cảm thấy chưa thỏa mãn.

Vô số người đang điên cuồng ghi chép lại.

Hình ảnh giảng pháp của Huyền Thánh không thể ghi hình lại được.

Trong điều kiện bình thường, nội dung giảng pháp có thể được tu sĩ ghi nhớ phần lớn, rồi sau đó mới từ từ nghiên cứu.

Nhưng tần suất giảng pháp năm nay quá cao, nếu không ghi lại, những người tu luyện sợ rằng mình sẽ quên mất.

Sau khi Linh Vũ Điệp Tôn Giả giảng pháp xong, đại công đức từ chư thiên vạn giới giáng xuống người ông.

Luồng công đức chi lực này dồi dào đến mức vượt quá dự tính của Linh Vũ Điệp Tôn Giả. 【Lạ thật, bài giảng của mình tuy rất đặc sắc, nhưng lượng công đức chi lực ngưng tụ cùng một lúc thế này có phải là hơi quá nhiều không?】 Linh Vũ Điệp Tôn Giả thầm thắc mắc.

Luồng công đức chi lực khổng lồ trực tiếp ngưng tụ sau lưng ông thành hình một con bướm vũ điệp khổng lồ, bước thẳng vào giai đoạn 'công đức thực chất hóa'.

Con bướm khổng lồ không ngừng ngưng hình, cơ thể dần hóa thành hình dáng một người phụ nữ, tựa như một tiên linh vũ điệp.

"Hình thái công đức đẹp quá, nhìn đường nét bên ngoài thì không hề kém cạnh Xà tiên tử của Thư Hàng tiểu hữu đâu." Lệ Chi Tiên Tử khen ngợi.

"Tôi cảm thấy... thuộc tính cuồng con gái của Linh Vũ Điệp tiền bối hết thuốc chữa thật rồi." Cuồng Đao Tam Lãng trầm giọng nói.

Người phụ nữ do bướm khổng lồ hóa thành tuy chưa nhìn rõ mặt, nhưng đôi chân dài miên man đặc trưng đó... chắc chắn là Vũ Nhu Tử không sai vào đâu được.

Ngoài ra, nhân tiền hiển thánh và giảng pháp đã kết thúc, hắn không còn phải lo lắng chuyện lời nói của mình bị Linh Vũ Điệp tiền bối nghe thấy nữa.

"Cha không ngưng tụ ra con đâu ạ." Vũ Nhu Tử cười hì hì phủ nhận: "Chắc là mẹ đó." Cuồng Đao Tam Lãng trưng ra bộ mặt 'tôi không tin'.

Trên hư không, hình bóng Linh Vũ Điệp Tôn Giả chậm rãi mờ dần.

Đồng thời, ông cũng đang suy tư.

Luồng công đức chi lực này quá đỗi khổng lồ... cứ như là phần công đức của mấy người giảng pháp gộp lại vậy.

Linh Vũ Điệp Tôn Giả nhớ lại quá trình giảng pháp của con gái Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng tiểu hữu, dường như sau khi kết thúc không có ánh sáng công đức nào phản hồi lại thì phải?

Chưa kể khi Vũ Nhu Tử hiển thánh, đạo chứng được không phải là 'Huyền Thánh' mà là 'Cổ Thánh'. 【Chẳng lẽ phần công đức sinh ra từ ba đợt giảng pháp trước đó của Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử và Thư Hàng tiểu hữu đã không bị tan biến mà chuyển hết sang cho mình sao?】 Linh Vũ Điệp Tôn Giả xoa cằm.

Ông quay đầu nhìn ra sau lưng.

Sơ hình của 'Tiên linh Vũ Điệp' bằng ánh sáng công đức cơ bản đã ngưng tụ xong, nhưng khuôn mặt vẫn còn rất mờ ảo, như thể đang đeo một chiếc mặt nạ vậy.

"Cũng tốt." Linh Vũ Điệp Tôn Giả mỉm cười, bước ra khỏi 'không gian độ kiếp', trở về hiện thế.

Và ngay khi ông trở về hiện thế...

Những người tu luyện trong chư thiên vạn giới lại có cảm ứng.

Lại... lại nữa hả?

Vẫn còn Huyền Thánh đang đợi giảng pháp sao?

Hôm nay định cho mấy vị đại lão bát phẩm xuất hiện cùng lúc đấy à?

Ngẩng đầu nhìn lên trời quá lâu khiến cổ ai nấy đều bắt đầu mỏi nhừ.

Đang lúc suy nghĩ, một chú chuột hamster nhỏ đáng yêu xuất hiện trước mặt mọi người.

Chuột Hamster nhỏ không hề nói nhảm, hiển thánh vừa kết thúc là lập tức bắt đầu ngưng tụ Thánh ấn.

Thánh hiệu: 【Nhiễm Chân Cổ Ma】 Lại là một chủng loại mới à?

Nghe tên có vẻ như là một tồn tại tương ứng với ‘Cổ Thánh’.

Thánh hiệu vừa hiển thị xong, Chuột Hamster đã nóng lòng tiến vào chế độ ‘giảng pháp’, vì nó sợ nếu để quá lâu mình sẽ quên mất bản thảo giảng pháp mà chủ nhân đã chuẩn bị cho.

Sau khi bài giảng của Chuột Hamster kết thúc.

Phía xa, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử cùng vị lão tộc trưởng của bộ lạc Long Huyết hiện thân.

Họ cảm nhận được khí tức của Tống Thư Hàng nên đã vội vàng chạy tới.

Lão tộc trưởng tiếp đón mọi người, mời cả nhóm về bộ lạc Long Huyết nghỉ ngơi.

Vũ Nhu Tử đưa tay bế Tống Thư Hàng đang hôn mê lên.

Lúc này, Tam Lãng đột nhiên truyền âm cho cô: 【Vũ Nhu Tử, khi di chuyển Thư Hàng nhớ nhẹ tay một chút.

Nếu tôi đoán không nhầm, cậu ta đã một mình gánh chịu nỗi đau tinh thần của tất cả chúng ta trong ‘không gian Thánh giả’ đấy.】 Kẻ chuyên tìm đường chết khi đã trở nên tinh tế thì sẽ nhận ra được rất nhiều điều mà đa số mọi người không để ý tới.

Bởi vì cách nhìn nhận sự vật và tư duy của kẻ chuyên tìm đường chết vốn đã khác hẳn với người bình thường.

Cuồng Đao Tam Lãng chính là loại người như vậy.

Trước đó, hắn thấy cơ thể Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại co giật... sau khi ngất đi vẫn còn co giật liên hồi, Tam Lãng liền nghi ngờ Tống Thư Hàng đang ở trong trạng thái ‘vô cùng đau đớn’.

Thế là với bộ não hoạt động linh hoạt, Tam Lãng lập tức nghĩ ngay tới ‘không gian Thánh giả’ đó.

Vì hắn chú ý thấy lúc đó trợ lý nhỏ Long Lạc đã nhắc nhở họ: ‘Kết thúc đại kiếp không gian Thánh giả, phù hợp điều kiện’.

Nghĩa là họ đã vượt qua ‘đại kiếp không gian Thánh giả’ rồi sao?

Tiếp đó, khi Tam Lãng nhìn về phía ‘trợ lý nhỏ Long Lạc’ và thấy vẻ mặt né tránh của nó, dự đoán của hắn đã được xác thực.

Chỉ là trợ lý nhỏ Long Lạc và Tống Thư Hàng dường như đều muốn che giấu chuyện này, không muốn tiết lộ ra ngoài.

Cuồng Đao Tam Lãng nghĩ ngợi một hồi rồi không vạch trần chuyện đó, lúc đó chỉ thuận miệng nói đùa một câu để chuyển chủ đề.

Giờ đây, thấy Vũ Nhu Tử bế Tống Thư Hàng lên, định vác luôn cậu lên vai như vác bao gạo về ‘địa bàn bộ lạc Long Huyết’, Cuồng Đao Tam Lãng liền truyền âm nhắc nhở cô nàng một câu.

Vũ Nhu Tử nghe xong liền trố mắt nhìn Cuồng Đao Tam Lãng với vẻ mặt không thể tin nổi.

“Tam Lãng tiền bối, chú không sao chứ ạ?” Vũ Nhu Tử có chút lo lắng.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???” “Vừa rồi phong cách của chú lạ quá, làm con hú hồn luôn.” Vũ Nhu Tử thành thật nói.

Một Tam Lãng tiền bối tinh tế dịu dàng thế này cứ như một mẩu ‘vẽ tả thực’ đột ngột xuất hiện trong một bức ‘tranh trừu tượng’ vậy, trông gượng gạo vô cùng.

Cuồng Đao Tam Lãng nhếch môi: “Vũ Nhu Tử, cô ngây thơ quá.

Nếu một người cứ mãi tìm đường chết thì rất nhanh sau đó mọi người sẽ coi chuyện hắn tìm đường chết là lẽ đương nhiên, từ đó quen dần và sinh ra miễn dịch với nó...

Thói quen là một thứ rất đáng sợ.

Cho nên, yêu cầu về phong cách của tôi luôn là phải thay đổi không ngừng, phải tìm kiếm sự đột phá.

Cô thấy tính cách tôi bay bổng?

Thực ra tôi rất dịu dàng!

Cô thấy tôi dịu dàng?

Không, thực ra tôi cũng có mặt lạnh lùng đấy!

Nếu cô thấy tôi lạnh lùng, thực ra tôi lại có mặt của một kẻ ngáo ngơ.

Cô cảm thấy ‘phong cách lạ lẫm’, đó chẳng qua là vì nhận thức của cô về tôi quá phiến diện thôi.” “Hóa ra là vậy ạ.” Đôi mắt Vũ Nhu Tử lấp lánh, cảm thấy những lời Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối nói rất có lý, mở mang kiến thức ghê gớm.

Chương 2003

“Và sau đó, tương lai cậu sẽ biến thành Đồng Lãng cho xem.” Bắc Hà Tán Nhân buông lời cà khịa nhẹ nhàng.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???” Diệt Phượng Công Tử đẩy kính: “Phong cách luôn thay đổi, đột phá mọi lúc mọi nơi, chẳng phải chính là Đồng Quái Tiên Sư sao.

Thế nên Tam Lãng à, cậu định hợp thể với Đồng Quái Tiên Sư luôn đấy à?” “Xì!

Tôi việc gì phải hợp thể với cái tên xem bói đen thùi lùi đó?” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Tôi là chính tôi, một Tam...

Thất Lãng khác biệt.” Đồng Quái Tiên Sư khẽ gõ lên mặt nạ nguyên thần của mình — ừm, đợi lần này về hiện thế, có cơ hội ra ngoài hóng gió thì mình sẽ dịch dung thành ‘Vân Tước Tử tiền bối’ để đi tìm Tam Lãng chơi.

Các đạo hữu trong nhóm vừa tán dóc vừa đi về phía ‘phân bộ lạc Long Huyết’.

Đậu Đậu cõng Lý Âm Trúc và Thông Nương.

Vũ Nhu Tử cẩn thận đặt Tống Thư Hàng lên phi kiếm, dùng kiếm quang đỡ lấy cậu, đi theo sau Đậu Đậu.

Phía đối diện, Tạo Hóa Tiên Tử sau khi nhìn thấy Tạo Hóa Pháp Vương dường như nhớ ra điều gì đó.

Cô bay về phía Tạo Hóa Pháp Vương, định quay lại cơ thể ông một lát.

Nhưng Tạo Hóa Pháp Vương hiện giờ đang ở dạng nguyên thần...

Tạo Hóa Tiên Tử bay quanh một vòng rồi đành quay lại, chui tọt vào trong người Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử tò mò nhìn Tạo Hóa Tiên Tử vừa biến mất.

Nói thật, cô rất tò mò về mối liên hệ giữa Tạo Hóa Tiên Tử và Tạo Hóa Pháp Vương.

Theo cô biết, Tạo Hóa Tiên Tử là tiên tử của Nho gia... còn Tạo Hóa Pháp Vương lại là đệ tử Phật tông.

Tại sao trước đây Tạo Hóa Tiên Tử lại luôn bám trên người Tạo Hóa Pháp Vương nhỉ?

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng, thở dài một hơi: “Lần nào độ kiếp cũng có thể làm cho oanh oanh liệt liệt thế này, đây là cái thể chất đặc thù gì không biết?” Sau đó, chuôi kiếm Xích Tiêu Kiếm lại hướng về phía Hoàng Sơn Tôn Giả cùng các thành viên khác của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’: “Nói đi cũng phải nói lại, các người hiện giờ đều đang ở trạng thái nguyên thần phải không?

Nguyên thần cứ tiếp tục đi lông bông bên ngoài thế này không vấn đề gì chứ?

Không tính về sớm sao?” “Thanh kiếm biết nói này có lai lịch thế nào vậy?” Dương Huyền của Thiên Phủ Khí Tông chưa từng tiếp xúc với Xích Tiêu Kiếm nên dùng truyền âm nhập mật để hỏi.

“Thanh kiếm này lai lịch không hề nhỏ đâu, nó là thần binh của Trường Sinh Giả đấy, cậu cứ gọi nó là Xích Tiêu Kiếm tiền bối là được.

Cầm nó trong tay có thể chém ra đòn tấn công Hỏa Diễm Đao từ cửu phẩm trở lên.” Lạc Trần Chân Quân cười truyền âm đáp lại.

Thông tin Tống Thư Hàng từng cầm ‘Xích Tiêu Kiếm’ và đánh thắng trực diện Đông Qua Thánh Quân đã được đăng trên 《Tạp chí

Tu sĩ》 rồi.

Sau này, các thành viên trong nhóm cũng đã tìm hiểu được một số thông tin cơ bản về Xích Tiêu Kiếm từ miệng Tống Thư Hàng.

“Rõ ràng là một thanh kiếm, sao chém ra lại là đòn tấn công Hỏa Diễm Đao?” Dương Huyền của Thiên Phủ Khí Tông thắc mắc.

“Bởi vì đao ý trông đẹp trai hơn!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên quay thân kiếm lại nói: “Khi truyền âm nhập mật làm ơn thêm cái mật mã vào hộ cái.

Nếu không, với cảnh giới thần binh Trường Sinh Giả của ta, chỉ cần cảm nhận được dao động là có thể bắt được nội dung truyền âm rồi.” Dương Huyền vội vàng nói: “Xin lỗi tiền bối ạ.” Là một thanh kiếm nhưng chém ra lại là đao ý.

Với tư cách là thành viên của ‘Khí Tông’, hắn có thể thấu hiểu được nỗi đau này.

Thế là ánh mắt Dương Huyền nhìn Xích Tiêu Kiếm bỗng thêm một tia dịu dàng.

Xích Tiêu Kiếm: “...” Lúc này, Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Chúng ta muốn về thì phải thông qua ‘trợ lý nhỏ Long Lạc’ của Thư Hàng tiểu hữu để vận chuyển nguyên thần về lại nhục thân ở hiện thế.

Nhưng trước khi về, tôi muốn nghe nó giới thiệu qua về cái ‘kế hoạch tiểu Thái Dương’ xem sao.” “Kế hoạch tiểu Thái Dương?” Xích Tiêu Kiếm tò mò nhìn trợ lý nhỏ Long Lạc.

Trợ lý nhỏ Long Lạc gật đầu rồi bắt đầu giải thích: “Kế hoạch tiểu Thái Dương: Những người đã vượt qua bài kiểm tra ‘Đại kiếp không gian Thánh giả’, nếu sẵn lòng ký kết khế ước với Long Lạc, sẽ để lại ấn ký trên ‘Ngai vàng Húc Nhật’ được xây dựng bên ngoài Hắc Long Thế Giới.” “Ký kết khế ước để trở thành mặt trời nhỏ ạ?” Vũ

Nhu Tử tò mò hỏi, nghe có vẻ rất vui.

“Là để lại ‘ấn ký’ trên Ngai vàng Húc Nhật, trở thành một phần của mặt trời nhỏ.

Thông qua rất nhiều ấn ký để xây dựng nên một mặt trời nhỏ thuộc về Hắc Long Thế Giới.” Trợ lý nhỏ Long Lạc đáp.

“Để lại ấn ký thì cần phải trả giá những gì?

Và sẽ nhận được hồi báo gì?” Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi.

Trở thành một phần của ‘mặt trời nhỏ’ để chăm sóc Hắc Long Thế Giới là đại công đức.

Tuy không biết Long Lạc sẽ thao tác thế nào, nhưng để lại ấn ký thì chắc chắn phải có sự trả giá tương ứng mới đúng.

Trợ lý nhỏ Long Lạc khựng lại một lát.

Khả năng giao tiếp của nó không mạnh, có những thứ quá phức tạp nó không thể giải thích rõ ràng được.

Thế là nó chọn cách biểu diễn thử một lần.

Nó gửi một yêu cầu đến Tống Thư Hàng. 【Đinh ~ Long Lạc gửi yêu cầu tới quản trị viên để biểu diễn thử ‘Kế hoạch tiểu Thái Dương’, có đồng ý hay không?

Có/Không?】 Cái ‘yêu cầu’ này còn được chiếu ra, hiện ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Có lẽ vì các thành viên có mặt ở đây đều đã kết bạn với Tống Thư Hàng, nên thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều có thể nhìn thấy khung hình chiếu yêu cầu này.

“Đợi đã, Tống tiền bối chẳng phải đã ngất rồi sao?

Chú ấy chọn kiểu gì được?” Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Chẳng lẽ Tống tiền bối thực ra không hề ngất mà chỉ đang giả vờ ngủ thôi?

Hay là ở trạng thái hôn mê Tống tiền bối vẫn có thể thực hiện lựa chọn?

Nhưng thực tế là...

Tống Thư Hàng đang hôn mê không hề có chức năng này.

Cậu không chọn 'Có' hay 'Không'.

Khung lựa chọn cứ thế lơ lửng, không có gì thay đổi.

Khoảng hơn mười giây sau.

Hình ảnh khung hình chiếu yêu cầu biến động. 【Do quản trị viên không có phản hồi trong thời gian dài, sau 10 giây sẽ tiến vào quá trình tự động mặc định, lựa chọn mặc định là 'Có'.】 Tiếp đó, một chức năng đếm ngược xuất hiện.

Bắc Hà Tán Nhân: "..." "Còn có cả thao tác này nữa hả?" Cuồng Đao Tam Lãng xoa cằm: "Diệu thật!" Hoàng Sơn Tôn Giả: "Hơi hố nha." Đợi Thư Hàng tiểu hữu tỉnh lại phải nhắc cậu ấy hủy bỏ cái chức năng 'tự động mặc định' này đi, nếu không trời mới biết lúc nào cậu ấy sẽ bị hố nữa.

Khoảng 5 giây sau, thấy thời gian đếm ngược sắp kết thúc.

Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên mở bừng mắt.

Đồng hồ đếm ngược lập tức dừng lại.

"Tống tiền bối, chú tỉnh rồi ạ." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng khó khăn gật đầu: "Vừa nãy đang ngủ ngon, nhưng không hiểu sao đột nhiên lại mơ thấy đang đi dạo trên mây với Nho gia Thánh nhân.

Lần này ông ấy quay lại, mỉm cười với tôi và bảo rằng ông ấy đang nghiên cứu ‘Nhện độc Sáu mắt’.

Tôi giật mình tỉnh giấc luôn, cứ cảm thấy có ai đó đang hố mình ấy.” (Cứ cảm thấy có ai đó muốn mưu hại trẫm.jpg) Vũ Nhu Tử chớp mắt: “Liệu có phải do ‘Tạo Hóa Tiên Tử’ đã quay lại cơ thể chú không ạ?” “Tạo Hóa Tiên Tử quay lại sao?

Cũng có khả năng đó, cô ấy đang giữ con mắt của Thánh nhân mà.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, sau đó nhìn thấy ‘khung yêu cầu’ hình chiếu trước mắt mình.

“Cái gì đây?” Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi. 【Đinh ~ Long Lạc gửi yêu cầu tới quản trị viên để biểu diễn thử ‘Kế hoạch tiểu Thái Dương’, cần quản trị viên hỗ trợ, có đồng ý hay không?

Có/Không?】 “Kế hoạch tiểu Thái Dương?

Biểu diễn thử à?” Tống Thư Hàng nhìn Cuồng Đao Tam Lãng: “Là biểu diễn cho các tiền bối xem sao ạ?” Nói xong, cậu đưa tay nhấn vào lựa chọn ‘Có’.

“Phải biểu diễn thế nào đây?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Cần quản trị viên phối hợp ạ.” Trợ lý nhỏ Long Lạc lên tiếng đáp.

“Vậy cứ biểu diễn đi nhé, tôi phải ngủ tiếp một lát đây.” Tống Thư Hàng xua xua tay, cơ thể lại cuộn tròn lại, mơ mơ màng màng ngủ tiếp.

Từ đầu đến cuối, dường như cậu vẫn chưa thực sự tỉnh táo hẳn.

Trợ lý nhỏ Long Lạc gật đầu, phát ra âm thanh mang cảm giác kim khí: “Thực thi mệnh lệnh của quản trị viên, biểu diễn thử ‘Kế hoạch tiểu Thái Dương’.

Trích xuất sức mạnh nhàn rỗi của Long Lạc, xây dựng ‘Ngai vàng Húc Nhật’.” Một lát sau, từ trong Long Lạc, một khung sườn ‘Ngai vàng Húc Nhật’ đã được chuẩn bị sẵn từ trước được lấy ra.

Xây dựng một mặt trời nhỏ thuộc về ‘Hắc Long Thế Giới’ vốn đã nằm trong kế hoạch của ‘Long Lạc’ từ thời cổ đại xa xưa.

Thậm chí toàn bộ khung sườn Ngai vàng Húc Nhật cũng đã được chế tạo hoàn tất.

Chỉ là do ảnh hưởng của ‘Ma Đế’ nên kế hoạch Ngai vàng Húc Nhật đã bị gác lại vô thời hạn.

Giờ đây, ảnh hưởng của Ma Đế lên Long Lạc đã bị xóa bỏ, kế hoạch mặt trời nhỏ này được lấy ra thực hiện lại.

Ngai vàng Húc Nhật được cấu thành từ một khối xương nguyên vẹn, tổng thể có hình cầu.

Ngai vàng khổng lồ vô cùng, kích thước thực tế của nó đủ để bao phủ cả một quốc độ.

Khi mới được lấy ra, nó che trời lấp đất, bao trùm lên hàng chục ‘thế giới vảy rồng nhỏ’.

Sau đó, dưới sự kiểm soát của trợ lý nhỏ Long Lạc, nó hóa thành kích thước một quả bóng rổ, trôi nổi trước mặt mọi người.

Bên trong khối xương hình cầu này điêu khắc chi chít từng chiếc ngai báu, lấp đầy không gian bên trong, số lượng ước tính lên đến gần vạn chiếc.

“Đây chính là Ngai vàng Húc Nhật sao?” Tam Lãng tò mò nhìn khối xương hình cầu này.

“Bắt đầu biểu diễn.” Trợ lý nhỏ Long Lạc nói.

Từ vị trí trung tâm của Ngai vàng Húc Nhật, một chiếc ‘ngai báu’ sáng rực lên, ngưng tụ thành một thuật thức phù văn rồi bay về phía Tống Thư Hàng.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Quả nhiên là vậy.” Cái gọi là biểu diễn thử thực chất là dùng Tống Thư Hàng làm đạo cụ để trình diễn toàn bộ quá trình cho mọi người xem.

Khi thuật thức phù văn rơi xuống cạnh Tống Thư Hàng, ID ‘Bá Tống’ đại diện cho Tống Thư Hàng trong Long Lạc bừng sáng và tiếp xúc với thuật thức phù văn.

Đồng thời, long ấn ‘Bá Long Cổ Thánh’ tự động xuất hiện, đóng dấu ấn ký lên cái ‘thuật thức phù văn’ đó. 【Khế ước hoàn thành.】 Trợ lý nhỏ Long Lạc thông báo: 【Vì đây là ‘biểu diễn thử’ nên sau khi kết thúc sẽ dùng quyền hạn quản trị viên để giải trừ khế ước.】 Quá trình ký kết khế ước rất đơn giản, không có nghi thức phức tạp nào.

Long Lạc hiện tại trân quý từng chút năng lượng một, tuyệt đối sẽ không lãng phí vào những nghi thức hoa mỹ.

“Có thể giải trừ à?

Vậy thì tốt.” Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ gật đầu.

Chương 2004

“Ký xong khế ước thì Tống tiền bối có thể nhận được năng lượng biến thân không ạ?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Tôi nghĩ chắc là không có chức năng đó đâu.” Bắc Hà Tán Nhân nói, nếu thật sự có năng lượng biến thân thì cảm giác sẽ đau mắt lắm.

Thuật thức phù văn của Ngai vàng Húc Nhật quay trở lại, rơi đúng vào chiếc ‘ngai báu’ ở chính giữa.

Giây tiếp theo, dưới cái nhìn của mọi người, thuật thức phù văn đó ngưng tụ ra hình dáng của ‘Tống Thư Hàng’.

Một Tống Thư Hàng phiên bản đại thúc khoảng bốn mươi tuổi đang ngồi uy nghiêm trên ngai báu.

“Thư Hàng tiểu hữu đã phải trả cái giá gì vậy?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi. 【Quản trị viên đã được kết nối với ‘ngai báu’ trong Ngai vàng Húc Nhật, từ giờ trở đi, ý thức của quản trị viên có thể vượt qua giới hạn không gian để xuất hiện trên ‘ngai báu’ bất cứ lúc nào.

Chỉ cần tiêu hao một lượng tinh thần lực nhất định...】 Trợ lý nhỏ Long Lạc bắt đầu giới thiệu về cái giá phải trả sau khi ký khế ước.

Nhưng nó còn chưa nói hết thì bên cạnh đột nhiên xuất hiện một trận dao động không gian.

Hình bóng Bạch tiền bối Two hiện ra, trên vai ông là chú chuột hamster: “Tống Thư Hàng, nghe giảng pháp xong rồi chứ?

Giờ ta đến để kiểm tra đây...

Ơ?

Đang ngất à?” Bạch tiền bối Two tò mò ngồi xổm cạnh Tống Thư

Hàng: “Lúc nãy còn đang nhảy nhót tưng bừng mà, sao bảo ngất là ngất luôn vậy?

Thế bài giảng kia nó đã xem hết chưa?” “Bạch tiền bối ạ?” Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần có vài thành viên thắc mắc lên tiếng.

Nhưng sau khi gọi xong, họ lại cảm thấy có gì đó không đúng. ‘Bạch tiền bối’ trước mặt này sao lại mang đến một cảm giác rùng mình đến thế... không phải tim đập nhanh mà là cả tim gan đều run rẩy.

“Chào mọi người nhé, đang chơi trò gì thế này?” Bạch tiền bối Two hỏi.

Vũ Nhu Tử giơ tay đáp: “Tống tiền bối đang ký kết khế ước với ‘Ngai vàng Húc Nhật’ để trở thành mặt trời nhỏ ạ.” “Khế ước à?

Nó ký mấy cái khế ước hổ lốn cũng không ít đâu.” Bạch tiền bối Two nói, sau đó ông đứng dậy liếc nhìn khế ước giữa ‘Ngai vàng Húc Nhật’ và Tống Thư Hàng.

“Chẳng phải chỉ là tạo ra một cái mặt trời nhỏ thôi sao, việc gì phải làm phức tạp thế?

Vừa phải khế ước lại vừa phải trả mấy cái giá kỳ quặc.

Để ta sửa lại một chút, xóa bỏ hết mấy cái giá phải trả đi, thay bằng cái này.” Bạch tiền bối Two nói xong liền lấy ra một trái tim đang đập phập phồng.

Trái tim giả của đại lão Tinh Cầu Mắt To.

Bạch tiền bối Two đã phá giải thành công và còn chế tạo ra hàng giả nữa.

Vốn dĩ định chế tạo xong sẽ tặng cho Tống Thư Hàng một cái, giờ thì vừa hay có chỗ dùng đến.

Dưới sự chủ trì của Bạch tiền bối hai, cái giá phải trả để ký kết khế ước với 'Ngai Vàng Húc Nhật' đều đã bị xóa bỏ.

Mọi cái giá đều được thay thế bởi 'Trái tim của Đại lão hành tinh có mắt giả' kia. "Mấy đứa các ngươi có muốn ký kết khế ước với Ngai Vàng Húc Nhật này không?

Sẵn lúc đang nóng thì ký luôn đi, lấy chút lợi ích.

Dù sao cái giá cũng do trái tim kia chi trả rồi." Bạch tiền bối hai quay đầu lại, nói với Vũ Nhu Tử và các thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1'. "Cháu muốn ký, cháu muốn ký!" Vũ Nhu Tử hì hì cười nói.

Sau đó dưới thao tác của Bạch tiền bối hai, trợ thủ nhỏ Long Lạc đã để Vũ Nhu Tử ký khế ước với Ngai Vàng Húc Nhật.

Sau khi hoàn thành khế ước, Vũ Nhu Tử cảm ứng trạng thái của bản thân, nói: "Cảm giác này thú vị quá, chỉ cần ý thức tiến vào ngai vàng, cháu dường như biến thành một vầng thái dương nhỏ vậy." Bạch tiền bối hai liếc nhìn Vũ Nhu Tử một cái. "Chính là cô bé này sao?" Hắn thầm nghĩ, cô bé này quả nhiên cũng có chút khác người... ví dụ như, thần kinh của cô nàng cũng giống Tống Thư Hàng, thô đến mức không biên giới.

Ngoại trừ lúc đầu có chút gò bó, về sau hầu như không chịu sự áp chế từ khí trường 'Chúa tể Cửu U' của hắn.

Mà bên cạnh, các thành viên khác của Nhóm Cửu Châu Số 1, Đậu Đậu, thậm chí là Xích Tiêu Kiếm, đều vì khí trường mạnh mẽ của hắn mà tỏ ra rất không tự nhiên, không dám lại gần.

Có lẽ, 'thần kinh' của hai đứa này đã sớm chết sạch rồi. "Tiền bối, mọi người không ký sao?" Vũ Nhu Tử lại quay đầu, nhìn về phía các thành viên khác. "Ký chứ!" Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên.

Tuy cảm thấy Bạch tiền bối trước mắt mang lại áp lực rất lớn, bản năng mách bảo hắn phải rời xa Bạch tiền bối này càng xa càng tốt, nhưng trong lòng càng kinh hãi, Tam Lãng lại càng thấy kích thích.

Cái loại kích thích này sướng chết đi được, khiến Tam Lãng đánh bạo tiến lên phía trước.

Có Tam Lãng mở đầu, cộng thêm Bạch tiền bối hai bắt đầu cố ý thu liễm khí tức, tất cả những người phù hợp điều kiện có mặt đều đã ký kết khế ước.

Chỉ có lão tộc trưởng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối không phù hợp yêu cầu... không ký được khế ước, dường như lập tức bị cô lập.

Chuột Hamster từ đầu đến cuối không nói lời nào, lẳng lặng đậu trên vai chủ nhân.

Một lát sau, nó ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ: "Chủ nhân của ta ơi, ngài là Chúa tể Cửu U mà!" "Không sao, Chúa tể Cửu U cũng có lúc tâm trạng tốt." Bạch tiền bối hai nói.

Hắn quan sát Ngai Vàng Húc Nhật này, nghiên cứu nó từ trong ra ngoài một lượt.

Trên thứ này có một vài kỹ thuật có thể cấy ghép lên mặt trời nhỏ 'Nhĩ Mang Ba 233' của hắn. "Mọi người đều ký xong rồi, tiếp theo là thăng không thôi." Bạch tiền bối hai nói: "Cần ta giúp một tay không?" Trợ thủ nhỏ Long Lạc lắc đầu.

Khắc sau, Ngai Vàng Húc Nhật to bằng quả bóng rổ bay vọt lên trời, càng bay càng cao.

Trong chớp mắt đã đạt tới bên ngoài thế giới Hắc Long.

Sau đó, Ngai Vàng Húc Nhật hiện ra chân thân, hóa thành một vầng thái dương nhỏ, tỏa ánh sáng bao phủ đại lục Hắc Long. 'Trái tim của Đại lão hành tinh có mắt giả' cung cấp sức mạnh cuồn cuộn không dứt cho ngai vàng.

Tất cả những người đã ký khế ước đều cảm thấy một luồng hơi ấm trào dâng trong cơ thể, linh lực toàn thân bắt đầu hoạt bát hẳn lên.

Hơn nữa, theo sự thăng lên của Ngai Vàng Húc Nhật, sức mạnh khế ước bắt đầu phản hồi.

Tinh thần lực của tất cả thành viên ký kết đều tăng trưởng chậm rãi.

Tuy tốc độ tăng rất chậm, nhưng mỗi thời mỗi khắc đều tăng thêm, tích tiểu thành đại, về lâu về dài, tổng lượng tinh thần lực tăng lên sẽ rất đáng kể.

Tống Thư Hàng lại nằm mơ, cậu mơ thấy mình biến thành mặt trời, bay lên nơi chí cao, chiếu rọi thế giới Hắc Long. "May mà không mơ thấy giấc mơ làm Nho Gia Thánh Nhân nữa." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cậu hiện tại thực sự có chút sợ Nho Gia Thánh Nhân rồi.

Trải nghiệm trở thành 'mặt trời', Tống Thư Hàng không hề xa lạ.

Trước đó, hóa thân thép cũng từng bị cuốn vào 'nghi thức Thuyền Thái Dương', biến thành mặt trời nhỏ quay quanh thế giới Hắc Long.

Tống Thư Hàng thỉnh thoảng sẽ đồng bộ với hóa thân thép, kinh nghiệm làm sao để 'mặt trời nhỏ' quay quanh thế giới thì cậu vẫn có.

Cậu bắt đầu có ý thức khống chế mặt trời nhỏ xoay tròn chậm rãi. "Hồi nhỏ, tôi cứ luôn có một ý nghĩ.

Tại sao mùa đông nhà mình cứ phải run bần bật lạnh như chó, mà nhà người ta mùa đông lại nắng ấm rực rỡ mặc áo cộc tay.

Đã làm mặt trời thì đương nhiên phải công bằng, mọi người đều được phơi nắng đều như nhau mới đúng." Tống Thư Hàng nói.

Thế giới Hắc Long không giống địa cầu, nó không có nam cực bắc cực, không có nguy cơ băng tan, muốn phơi thế nào thì phơi.

Tống Thư Hàng quyết định làm một mặt trời công bằng, tranh thủ để mỗi một ngóc ngách của thế giới Hắc Long đều có thể nhận được ánh nắng chiếu rọi đồng đều, không được bên trọng bên khinh.

Ngày hôm đó, người dân thế giới Hắc Long sau nhiều ngày đã lại thấy được mặt trời nhỏ ấm áp.

Nhiều người không kìm lòng được mà đưa tay ra đón lấy ánh nắng ấm áp kia.

Và ngay lúc mặt trời nhỏ thăng lên, người dân nơi đây lại cảm thấy chấn động trong lòng.

Cái cảm giác đại lão 'Nhân Tiền Hiển Thánh' kia lại tới nữa rồi.

Nhưng cảm giác lần này hơi khác so với trước đó.

Người dân thế giới Hắc Long ngẩng đầu lên, liền thấy một nam tử anh tuấn, mang nụ cười xấu xa xuất hiện trong 'không gian Hiển Thánh'. "Hình bóng này sao quen mắt thế?" "Đây chẳng phải là vị xuất hiện sau lưng 'Bá Long Cổ Thánh' khi ngài ấy Hiển Thánh sao?" Giống như những lần Hiển Thánh trước, có long dực giáng lâm sau lưng nam tử này, long dực lại chuyển hóa thành 'Long Ấn'.

Trên đó dùng văn tự An Lạc và văn tự thế giới Hắc Long khắc họa một Thánh hiệu: 【Tam Lãng Cổ Thánh】.

Lần Hiển Thánh này chỉ giới hạn trong thế giới Hắc Long.

Ngay cả kích thước Thánh Ấn cũng nhỏ hơn một nấc so với Đậu Đậu, Vũ Nhu Tử, Tiểu Âm Trúc và Tống Thư Hàng trước đó.

Đây mới thực sự là 'Hiển Thánh tại thế giới Hắc Long' theo hình thức bình thường.

Đồng thời, bước 'Huyền Thánh Giảng Pháp' cũng bị hệ thống

Long Lạc lược bỏ.

Thay vào đó là hiển thị phù văn khế ước đại diện cho Cuồng Đao Tam Lãng và Ngai Vàng Húc Nhật cho toàn thế giới Hắc Long thấy.

Phù văn này đại diện cho Ngai Vàng Húc Nhật, cũng đại diện cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Chỉ cần ghi nhớ phù văn khế ước này, người tu luyện thế giới Hắc Long có thể thông qua pháp thuật để câu thông tầm xa với 'Tam Lãng Cổ Thánh', tư vấn về những nan đề gặp phải trên đường tu luyện...

đương nhiên, loại tư vấn này là phải trả phí.

Ma lực và tinh thần lực sau khi trả phí sẽ được Cuồng Đao Tam Lãng và Long Lạc chia theo tỷ lệ 7:3.

Thậm chí, nếu người tu luyện thế giới Hắc Long có thể trả cái giá là bảo vật khiến 【Tam Lãng Cổ Thánh】 động tâm, còn có cơ hội triệu hoán một tôn phân thân hình chiếu của 【Tam Lãng Cổ Thánh】 xuống hạ giới. "Chức năng sau khi Hiển Thánh ở thế giới Hắc Long này bá đạo thật đấy." Cuồng Đao Tam Lãng cảm thán, ở hiện thế làm gì có kiểu chơi này.

Bộ hình thức này cảm giác Long Lạc vận hành rất mượt mà.

Sau khi Tam Lãng Hiển Thánh xong, tiếp đó Diệt Phượng công tử đẩy đẩy kính mắt, ra mắt một cách đẹp trai.

Mặt trời nhỏ xoay tròn, 'Cổ Thánh Nhân Tiền Hiển Thánh' cũng đang được tiến hành một cách ngăn nắp.

Ý thức của Tống Thư Hàng rơi xuống trong lâu đài tộc Long Huyết.

Chương 2005

Ở đó, thiếu niên Xích Đồng đang ngẩng đầu nhìn mặt trời nhỏ.

Ánh nắng ấm áp rải trên người Xích Đồng.

Lúc này da dẻ Xích Đồng như ngọc, cơ thể dường như cũng đầy đặn hơn một chút, không còn gầy gò như trước, mái tóc đen dài rủ xuống tận khuỷu chân. "Sao mình lại mơ thấy Xích Đồng?

Chẳng lẽ... mình không phải đang nằm mơ, mà ý thức thực sự xuất hiện trong lâu đài Long Huyết?" Tống Thư Hàng thầm động tâm.

Vừa nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng rốt cuộc tỉnh táo hơn một chút.

Ý thức của mình hóa thành mặt trời thăng không, Tam Lãng tiền bối đang Hiển Thánh giảng pháp, ý thức của mình theo ánh nắng chiếu rọi xuống lâu đài Long Huyết...

Trợ thủ nhỏ Long Lạc trước đó có nhắc tới 'Kế hoạch Ngai Vàng Húc Nhật'. "Thì ra là thế, chắc là vì cái kế hoạch Ngai Vàng Húc Nhật này rồi." Nghĩ tới đây, ý thức của Tống Thư Hàng quét qua Xích Đồng.

Hiện giờ cậu là 'Quản trị viên Long Lạc', chỉ cần một ý niệm quét qua là cảm ứng được trạng thái của Xích Đồng hiện tại.

Mới có mấy ngày không gặp, Xích Đồng thế mà đã đột phá bước 'Bách Nhật Trúc Cơ', thành công khai tịch Tâm Khiếu! "Sao lại nhanh như vậy?" Tống Thư Hàng cũng thấy kinh ngạc.

Rõ ràng lần trước gặp mặt, Xích Đồng còn gầy yếu khốn khổ, ngay cả luyện một lượt quyền pháp cơ sở 《Cương Thủ》 thôi cũng hộc máu.

Chẳng lẽ nhóc này thực sự 'đăng ký lại tài khoản'?

Tống Thư Hàng nhớ tới lần trước, sau khi Xích Đồng bị một kiếm của Tạo Hóa tiên tử đâm gục, còn chưa đợi tiên tử dùng pháp thuật hồi sinh thì thiên phú đặc thù của nhóc đã được kích hoạt, tự mình hồi máu tỉnh lại.

Nhưng dù có là đăng ký lại tài khoản, dù có biến thành thiên tài... thì chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà nhảy một phát từ cơ thể gầy yếu đến hoàn thành trúc cơ, khai mở Tâm Khiếu, thì cũng quá nhanh rồi đó?

Khi ý thức của Tống Thư Hàng quét qua cơ thể Xích Đồng, nhóc dường như cảm nhận được gì đó, cất tiếng gọi: "Tiên sinh?" Trên tay nhóc, cái vòng đồng thô kệch lấp lánh tỏa sáng, trên đó đóng dấu chương của 'Bá Tống Huyền Thánh'. "Tốt lắm." Giọng của Tống Thư Hàng vang lên trực tiếp bên tai Xích Đồng. "Tiên sinh, hiện tại em cảm thấy toàn thân tràn đầy sức mạnh, có phải em đã 'Trúc Cơ' thành công rồi không?" Xích Đồng lên tiếng hỏi. "Đúng thế... hiện giờ em coi như đã bước chân vào ngưỡng cửa 'tu luyện' rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Xích Đồng mong chờ hỏi: "Vậy tiên sinh, khi nào em mới có thể gặp anh Hắc Đồng?" "Em mới vừa học lẫy đã muốn học chạy rồi sao?" Tống Thư Hàng mỉm cười: "Thời gian của tôi không còn nhiều nữa...

Trước khi tôi rời đi, tôi sẽ để lại truyền thừa cho em.

Chờ khi em đột phá cảnh giới nhất phẩm 'Dược Long Môn', bước vào nhị phẩm, và tu luyện xong 《Cương Thủ》, thì hãy đi tìm địa điểm truyền thừa của tôi.

Chỉ cần vượt qua thử thách tôi để lại, em sẽ nhận được truyền thừa của tôi, có được tài nguyên tu luyện và công pháp hậu kỳ tôi dành cho em.

Sau đó, em hãy tới tìm tôi, tôi sẽ để lại cho em một con đường thông tới hiện thế." "Vậy tiên sinh, nếu em không thể vượt qua thử thách thì sao?" Xích Đồng lo lắng hỏi.

Nhóc vẫn luôn quen thói phế tài, tự xem nhẹ mình, lòng tự tin cực kỳ thiếu thốn. "Nếu em không thể vượt qua thử thách, địa điểm truyền thừa sẽ sụp đổ và biến mất." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Xích Đồng nghiến răng: "Vậy tiên sinh, em phải làm sao để tìm được địa điểm truyền thừa của ngài?" "Giữ cho kỹ cái vòng đồng tôi đưa cho em.

Khi thực lực của em đạt tới cảnh giới nhất định, tu luyện 《Cương Thủ》 thành công, nó sẽ chỉ dẫn cho em đến địa điểm truyền thừa của tôi." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Nói xong, ý thức của Tống Thư Hàng rút đi.

Xích Đồng nắm chặt vòng đồng trong tay, dùng lực siết chặt nắm đấm.

Trong Ngai Vàng Húc Nhật.

Ý thức của Tống Thư Hàng quay về, nhưng không quay lại nhục thân mà tiếp tục theo 'Ngai Vàng Húc Nhật' xoay quanh thế giới Hắc Long. "Vậy thì trước khi rời khỏi 'thế giới Hắc Long', phải tìm một chỗ đào một cái động phủ, bày biện một chút, thiết lập địa điểm truyền thừa mới được." Cậu thầm nghĩ.

Thiếu niên Xích Đồng có mối liên hệ mơ hồ với Nho Gia Thánh Nhân và Vân Tước Tử.

Đặc biệt là cái 'thiên phú phục sinh' kia, cực giống Vân Tước Tử tiền bối.

Thế nên, nể tình quan hệ của Thánh Nhân và Vân Tước Tử tiền bối, Tống Thư Hàng chuẩn bị để lại truyền thừa cho nhóc.

Còn việc có nhận được hay không thì phải xem sự nỗ lực của chính Xích Đồng.

Nhóc này là người thực sự nỗ lực, điểm này thì không cần quá lo lắng cho nhóc.

Mặt trời tiếp tục xoay quanh 'thế giới Hắc Long'.

Các đạo hữu của Nhóm Cửu Châu Số 1 đã ký kết khế ước với 'Ngai Vàng Húc Nhật' lần lượt ngưng tụ Long Ấn Cổ Thánh, Hiển Thánh tại 'thế giới Hắc Long'.

Do đã lược bỏ khâu 'Huyền Thánh Giảng Pháp' nên tốc độ Hiển Thánh tại thế giới Hắc Long nhanh hơn rất nhiều.

Ngày hôm sau.

Ý thức của Tống Thư Hàng mới từ trong 'Ngai Vàng Húc Nhật' trở về nhục thân.

Cậu mở mắt ra, phát hiện mình đang nằm sấp trên giường.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay ấn lên huyệt thái dương của cậu, giữa lòng bàn tay có hào quang 'Trì Dũ Thuật' hiện lên, làm dịu bớt nỗi đau về tinh thần cho cậu. "Cảm ơn tiên tử." Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu cảm giác có ai đó dường như đang giẫm lên lưng mình.

Cậu quay đầu lại, liền thấy Tạo Hóa tiên tử đang chân trần giúp cậu giẫm lưng.

Hôm nay hai vị tiên tử uống lộn thuốc à?

Thấy Tống Thư Hàng tỉnh lại, Tạo Hóa tiên tử khẽ nhảy một cái, một cú nhào lộn đẹp mắt đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó cô nàng và @#%× tiên tử ngồi thành hàng, hai vị tiên tử chớp chớp mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "???" Chẳng lẽ mình còn chưa ngủ tỉnh, vẫn đang nằm mơ?

Lúc này, Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu đẩy cửa bước vào. "Ơ?

Tống tiền bối tỉnh rồi ạ." Vũ Nhu Tử hì hì cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Nguyên thần của các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số 1 đều quay về hết rồi chứ?" "Hôm qua sau khi Hiển Thánh kết thúc, trợ thủ nhỏ Long Lạc đã đưa nguyên thần của các tiền bối về rồi ạ." Vũ Nhu Tử đáp. "Vậy thì tốt." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. "Ngoài ra, vị Bạch tiền bối kia bảo sau khi anh tỉnh lại thì nhanh chóng xem cho hết đoạn Nhân Tiền Hiển Thánh của chuột Hamster đi, lần sau gặp mặt hắn sẽ kiểm tra anh đấy." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng cười gượng một tiếng: "Ha, lát nữa xem ngay đây.

Tiểu Âm Trúc tỉnh chưa?" "Tối qua có tỉnh một lúc nhưng lại ngủ tiếp rồi ạ." Vũ Nhu Tử nói.

Cơ thể Lý Âm Trúc không biết đang xảy ra biến hóa gì, lần này thời gian ngủ của con bé quá kỳ lạ. "Đi thôi, chúng ta đi xem Tiểu Âm Trúc.

Trước đó trong bước 'Huyền Thánh Giảng Pháp' con bé nằm ngủ suốt cả quá trình, giờ chắc sẽ phải chịu một số xung kích tinh thần, tôi đi xử lý vấn đề này chút." Tống Thư Hàng ngồi dậy: "Mà này... có phải tôi còn quên mất ai không?" "Cậu quên tôi rồi." Giọng của Thông Nương vang lên trong chăn.

Tống Thư Hàng thò tay móc một phát, lôi Thông Nương đang héo rũ ra.

Cậu lấy từ 'Thế Giới Hạt Nhân' ra một chén nước suối hoạt tính, tưới lên người Thông Nương. "Tôi đã hứa với cô lúc ở trong không gian Thiên Kiếp rồi, hễ ra ngoài là trả tự do cho cô.

Hiện tại là lúc tôi thực hiện lời hứa." Tống Thư Hàng khẽ vuốt ve mầm hành của Thông Nương, nói: "Cô tự do rồi, Thông Nương.

Ngộ Đạo Thạch dưới gốc của cô từ nay về sau cũng thuộc về cô." Mầm hành của Thông Nương khẽ rung rinh... "Đúng rồi, Vũ Nhu Tử, em thăng lên ngũ phẩm rồi phải không?" Tống Thư Hàng lại nhớ ra một việc: "Đan thành mấy vân?" Số lượng Long Văn có đủ chín đường không?

Nếu không đủ chín đường, cậu sẽ đi nghiên cứu quyền hạn Long Lạc xem có thủ đoạn 'bổ sung Long Văn' giống như của Bạch tiền bối hai hồi trước không?

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, vẻ mặt Vũ Nhu Tử bỗng chốc cứng đờ.

Sau đó cô nàng ấm ức ngồi sụp xuống, ngón tay chọc chọc lên sàn nhà, cứ một cái là lủng một lỗ.

Đùng đùng đùng~~ Trong chớp mắt, trên sàn nhà đã xuất hiện mười mấy lỗ nhỏ xuyên thấu nông sâu khác nhau...

Tống Thư Hàng ở trên gác mái tầng hai, sàn nhà làm bằng gỗ.

Lúc này, lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết đang ở trạng thái bán nghỉ hưu, cả ngày rất rảnh rỗi vừa lúc bước vào phòng, nhìn thấy cảnh này mà xót hết cả ruột...

Cái gác mái mà Thư Hàng tiên sinh đang ở này là mới xây, mấy ngày trước mới xong.

Giờ cái sàn nhà này xem chừng lại phải thay rồi.

Nhìn Vũ Nhu Tử ấm ức, Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra.

Nói thật, đây là lần đầu tiên cậu thấy Vũ Nhu Tử thất lạc như vậy.

Tính cách Vũ Nhu Tử lạc quan cởi mở, tuy thỉnh thoảng cô nàng cũng có vài phiền muộn nhỏ như bị lạc đường chẳng hạn, nhưng những phiền não nhỏ nhặt đó trong cuộc sống sẽ không khiến cô nàng bị đả kích đến mức thất lạc thế này.

Từ lúc quen Vũ Nhu Tử đến giờ, Tống Thư Hàng chưa từng thấy cô nàng ấm ức thất lạc như vậy.

Tống Thư Hàng không nhịn được đưa tay ra, sau đó... cậu móc điện thoại ra, 'tách tách' chụp cho Vũ Nhu Tử mấy tấm ảnh.

Vũ Nhu Tử lúc thất lạc hiếm thấy lắm, nói không chừng cả đời này ngoại trừ lần này ra sẽ không thấy lại lần nữa đâu. "Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, đôi mắt to nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: "Anh không an ủi cháu thì thôi, thế mà còn chụp ảnh thu thập tư liệu à?" "Thực ra, Long Văn gì gì đó đều là hư danh thôi.

Long Văn không đại diện cho tất cả." Tống Thư Hàng xuống giường, đi đến bên cạnh Vũ Nhu Tử, nhẹ nhàng an ủi: "Dù không có bảy, tám đường Long Văn thì cũng không cần thất lạc như vậy." Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng một cái, xoay người lại, quay lưng về phía Tống Thư Hàng, rồi tiếp tục dùng sức chọc sàn nhà mạnh hơn.

Đùng đùng đùng~ Sàn nhà mới lại thêm một đống lỗ thủng.

Bên cạnh, Đậu Đậu nhe răng, không lên tiếng.

Lão tộc trưởng xoa xoa khuôn mặt già nua...

Chương 2006

Thôi không sao, dù sao cũng phải thay, thay một tấm hay hai tấm cũng chẳng khác nhau mấy.

Tống Thư Hàng nhìn Đậu Đậu, rồi lại nhìn Vũ Nhu Tử đang càng thêm thất lạc.

Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử không có bảy, tám đường Long Văn, thậm chí ngay cả 'sáu đường Long Văn' cũng không có? "Không sao đâu mà, Vũ Nhu Tử, dù chỉ có bốn đường, năm đường Long Văn thì tương lai vẫn rực rỡ lắm.

Thực ra không giấu gì em, hồi đó lúc anh ngưng tụ bản mệnh Kim Đan, cũng chỉ có ba đường Long Văn thôi." Tống Thư Hàng cất tiếng an ủi.

Lạ thật... với tư chất thiên tài của Vũ Nhu Tử, số lượng Long Văn sao có thể ít như vậy được?

Chẳng lẽ vì bị linh quỷ của 'Thiên Đế' nhập vào rồi bị cưỡng ép kéo vào 'Thiên kiếp ngũ phẩm', nên Vũ Nhu Tử không xây dựng được cơ sở tốt, dẫn đến số lượng Long Văn thấp hơn nhiều so với mức bình thường?

Vũ Nhu Tử quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng một cái, càng thấy ấm ức hơn, cô nàng ngồi xổm nhảy mấy cái lùi vào trong góc phòng, bắt đầu chọc lỗ trên sàn nhà ở góc đó.

Tống Thư Hàng nhìn hướng Đậu Đậu, truyền âm hỏi: "Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử đến 3 vân cũng không có?" Đậu Đậu khẽ gật đầu.

Tống Thư Hàng: "......" Cậu nhíu mày, không thể nào, với tư chất của Vũ Nhu Tử, dù tứ phẩm có không xây dựng tốt cơ sở thì cũng tuyệt đối không thể chỉ có 1, 2 đường Long Văn được. "Vũ Nhu Tử, cho anh xem Kim Đan của em được không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nói không chừng 'đan văn' của Vũ Nhu Tử là loại trong suốt, ẩn hình, cần phải kích hoạt mới hiện ra?

Hoặc là Kim Đan của Vũ Nhu Tử xoắn hết vào nhau, trông thì như một đường nhưng thực ra là tám chín đường?

Vũ Nhu Tử đưa bàn tay phải về phía sau cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ của Vũ Nhu Tử, tinh thần lực thuận thế tiến vào đan điền của cô nàng.

Vũ Nhu Tử mở ra bản mệnh đan điền của mình cho Tống Thư Hàng.

Đan điền của cô nàng to hơn một vòng so với 'tu sĩ ngũ phẩm' bình thường, ở trong đan điền, một viên Kim Đan tròn trịa lơ lửng, tỏa ra ánh sáng nhu hòa.

Tương tự, Kim Đan của cô nàng cũng to hơn tu sĩ bình thường mấy vòng.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng xoay một vòng quanh Kim Đan của Vũ Nhu Tử. "Long Văn đâu?" Cậu không thấy một đường Long Văn nào cả. "Đúng rồi, giờ Tống tiền bối biết rồi chứ." Vũ Nhu Tử ấm ức cực kỳ: "Cháu đến cả cái Long Văn lót đáy cũng không có." Trong sách quả nhiên toàn lừa người thôi.

Đều nói tu sĩ chỉ cần thăng lên ngũ phẩm, dù tệ đến mấy thì cũng sẽ có 'một đường Long Văn' lót đáy.

Nhưng hiện tại, trên bản mệnh Kim Đan của cô nàng hoàn toàn không có Long Văn. "Thì ra là thế." Tinh thần lực của Tống Thư Hàng hóa ra hình người, lơ lửng trước bản mệnh Kim Đan của Vũ Nhu Tử:

"Vũ Nhu Tử, Kim Đan này của em không phải dạng vừa đâu.

Đây là Kim Đan 'Vô Long Văn'!" Vũ Nhu Tử: "???" "Kim Đan này của em lợi hại lắm.

E rằng không thua gì Kim Đan chín đường Long Văn đâu." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. "Cảm ơn Tống tiền bối đã an ủi cháu...

Nhưng lần sau anh an ủi cháu thì có thể đừng nói quá lố vậy được không?

Nói quá quá thì không có tác dụng an ủi đâu ạ." Vũ Nhu Tử hiểu chuyện đáp lại.

Tống Thư Hàng: "......" "Không có Kim Đan Long Văn, cháu đến 'Kim Đan Cấu Đồ' cũng không thực hiện được, cũng chẳng có cách nào Họa Long Điểm Tình, như vậy thì không cách nào thăng lên lục phẩm.

Cháu sẽ bị kẹt ở ngũ phẩm cả đời mất." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "Sẽ không đâu, em đừng lo." "Yên tâm đi Tống tiền bối.

Cháu sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy đâu." Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói: "Cháu đã nghĩ kỹ rồi, mấy ngày nay cháu phải nghiên cứu kỹ phương pháp tu luyện của 'thế giới Hắc Long'.

Tu chân không được thì cháu chuyển nghề.

Biết đâu cháu lại thành đại pháp sư của thế giới Hắc Long!" "Đợi đã, Vũ Nhu Tử em khoan hãy vội." Tống Thư Hàng nói: "Kim Đan 'Vô Long Văn' này của em thực sự rất lợi hại.

Anh vừa nói nó không kém Kim Đan 'chín đường Long Văn' không phải là nói bừa đâu." Tinh thần lực của Tống Thư Hàng rút ra khỏi bản mệnh đan điền của Vũ Nhu Tử, cậu vòng qua ngồi xổm trước mặt cô nàng, nhìn chằm chằm nói: "Thực ra, Bạch tiền bối cũng là Kim Đan 'Vô Long Văn'!" "Cháu tuy không biết Bạch tiền bối rốt cuộc là mấy đường Long Văn, nhưng ngài ấy không thể nào là Kim Đan 'Vô Long Văn' được." Vũ Nhu Tử nhìn lại Tống Thư Hàng: "Có lần cháu nhắn tin trong nhóm, thấy Bạch tiền bối nhắc tới chuyện 'Kim Đan Cấu Đồ' hồi trước của ngài ấy rồi." "Bạch tiền bối anh đang nói là Bạch tiền bối hai.

Chính là vị ngày hôm qua ấy." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: "Chuyện Kim Đan Vô Long Văn cũng là anh nghe chính miệng ngài ấy nhắc tới.

Hơn nữa, Kim Đan 'Vô Long Văn' khi thăng cấp cũng hoàn toàn khác biệt với Kim Đan thông thường." "Được rồi, cháu bắt đầu hơi tin Tống tiền bối rồi đấy." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt. "Theo lời Bạch tiền bối hai nói, Kim Đan Vô Long Văn căn bản không cần Kim Đan Cấu Đồ, cũng chẳng cần Họa Long Điểm Tình.

Đối với Kim Đan Vô Long Văn mà nói, mấy cái đó đều là hư danh.

Chỉ cần tu luyện rồi lại tu luyện, ngày đêm tu luyện, cảnh giới vừa đến là 'Kim Đan Vô Long Văn' sẽ phun ra suối nước hoạt tính, hình thành linh hồ.

Tiếp đó cảnh giới Nguyên Anh bước sau cũng không cần sợ.

Vẫn cứ bổn cũ soạn lại, nỗ lực tu luyện ngày đêm.

Cứ tu luyện một thời gian, Kim Đan Vô Long Văn sẽ phun ra nhiều suối nước hơn, linh hồ sẽ càng lúc càng lớn.

Cuối cùng Kim Đan Vô Long Văn sẽ chìm xuống đáy hồ, nở hoa kết quả, sinh ra Nguyên Anh luôn!" Tống Thư Hàng nhanh chóng chuyển thuật những tri thức liên quan đến 'Kim Đan Vô Long Văn' trong đầu mình cho Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên: "Thật ạ?" "Thật như đinh đóng cột, còn thật hơn cả vàng 999." Tống Thư Hàng bảo đảm: "Tin anh đi, tin Bạch tiền bối hai đi.

Đây đều là chính miệng Bạch tiền bối hai nói, nguồn tin tuyệt đối đáng tin cậy." "Nói như vậy thì Kim Đan Vô Long Văn chẳng phải sướng lắm sao?

Căn bản không cần lo lắng vấn đề số lượng Long Văn, không cần phiền não 'Kim Đan Cấu Đồ' phải vẽ thế nào, không cần phiền não Họa Long Điểm Tình bị kẹt cảnh giới?" Đậu Đậu ở một bên không nhịn được nói.

Cái này chẳng phải là quá sướng sao, cửa ải, bình cảnh gì cũng không có, chỉ cần ngày đêm tu luyện là có thể từ cảnh giới Kim Đan một mạch đạt tới thất phẩm Nguyên Anh Tôn Giả. "Cho nên anh mới nói Kim Đan Vô Long Văn sẽ không thua kém gì 9 đường Long Văn cả." Tống Thư Hàng vươn tay, hơi rướn người lên, khẽ xoa xoa đầu Vũ Nhu Tử... cũng tư thế ngồi xổm đó, Vũ Nhu Tử cao hơn cậu. "Cảm ơn Tống tiền bối, cháu thấy khá hơn nhiều rồi." Vũ Nhu Tử nhẹ giọng nói.

Tống tiền bối là một người thẳng tính + khuôn mặt cũng là trai thẳng, cô nàng vừa nãy luôn âm thầm chú ý biểu cảm trên mặt Tống Thư Hàng.

Nếu đọc thông tin từ 'mặt' thì Tống tiền bối cực kỳ có lòng tin vào 'Kim Đan Vô Long Văn', không phải là cái cớ tìm ra để an ủi cô nàng.

Có lẽ, Kim Đan Vô Long Văn thực sự rất lợi hại? "Hơn nữa, Bạch tiền bối hai cũng giống em là Kim Đan Vô Long Văn, mà ngài ấy đã bước chân vào đỉnh phong nhất của giới tu sĩ rồi.

Cho nên tương lai của em cũng rộng mở không kém.

Ít nhất là sẽ không có cái hạn chế kiểu 'số lượng Long Văn không đủ sẽ bị kẹt ở cảnh giới nào đó'." Tống Thư Hàng bổ sung.

Nói rồi, cậu lại không nhịn được đưa tay xoa xoa đầu Vũ Nhu Tử. "Tống Mộc Đầu thích xoa đầu Sở các chủ, hóa ra cái này gây nghiện thật đấy." Cậu thầm nghĩ. "Thế nên sau này em đừng nghĩ nhiều nữa.

Chỉ cần thuận theo tự nhiên mà tu luyện, lục phẩm Linh Hồ, thất phẩm Nguyên Anh chỉ ngày một ngày hai thôi!

Anh nhớ Bạch tiền bối hai từng nói, chính ngài ấy bế quan một lần, vừa ra ngoài là thành công tấn thăng lục phẩm Chân Quân luôn.

Biết đâu Vũ Nhu Tử em bế quan một trận lớn, ra ngoài cũng thành lục phẩm rồi." Tống Thư Hàng lại bổ sung thêm.

Đôi mắt Vũ Nhu Tử sáng bừng lên, sự thất lạc trên khuôn mặt nhỏ nhắn hoàn toàn biến mất: "Cháu sẽ cố gắng nhanh chóng đuổi kịp cảnh giới của Tống tiền bối, lần này đến lượt cháu truy đuổi Tống tiền bối rồi." "Cố lên nhé." Khóe miệng Tống Thư Hàng lộ ra ý cười: "Anh sẽ đợi em ở cảnh giới lục phẩm để em truy đuổi và vượt qua anh." Cậu cảm thấy mình cuối cùng cũng có chút cảm giác của một 'đại tiền bối' rồi. "Nhưng mà Tống tiền bối, tại sao anh lại gọi vị Bạch tiền bối kia là 'Bạch tiền bối thỏ' (Bạch tiền bối two)?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi. "Bởi vì thỏ trắng rất dễ thương (manh)." Tống Thư Hàng buột miệng nói đùa một câu.

Ngay khắc sau, đột nhiên có một pháp khí từ trên trời rơi xuống, băng qua không gian mà tới.

Đó là một cái vòng chạy khổng lồ, chính là loại mà chuột Hamster hay dùng, toàn thân được chế tạo từ kim loại không rõ tên, nhìn qua là thấy cực kỳ kiên cố.

Cái vòng chạy đó vừa hút một cái là đã hút Tống Thư Hàng vào trong.

Tống Thư Hàng: "?" Khác với loại vòng chạy cần chuột Hamster tự mình chạy, cái vòng này là tự động, hơn nữa còn xoay cực nhanh. "A a a ~~" Tống Thư Hàng tay chân luống cuống, nhanh chóng chạy như điên trong vòng quay.

Đậu Đậu móc ra một quyển tập thơ, lật mở một trang: "Tìm thấy rồi, chính là câu này nè ~ cậu xem kìa, đó là một người đàn ông đang chạy dưới bóng hoàng hôn, trông thật quyến rũ biết bao." "Đừng có đứng đó mà dậu đổ bìm leo nữa Đậu Đậu!" Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới điều chỉnh được nhịp độ, bắt đầu cuồng chạy.

Vòng quay chuột Hamster tuy xoay cực nhanh, nhưng Tống Thư Hàng hiện giờ đã là cảnh giới lục phẩm, giữ cho tốc độ chạy của mình đồng bộ với vòng quay vẫn là việc có thể làm được.

Đồng thời, lúc đang chạy Tống Thư Hàng thử kích hoạt thiên phú 'Đạp không nhi hành' và 'Bộ bộ sinh liên'.

Nhưng trong cái vòng quay chuột Hamster bằng kim cương này lại có pháp tắc cấm không.

Cơ thể cậu không thể bay lên được, chỉ có thể ngoan ngoãn chạy theo vòng xoay.

Cái này phải chạy tới chừng nào đây?

Khuôn mặt chó của Đậu Đậu lộ ra nụ cười đậm chất con người, nó nhét quyển tập thơ lại vào túi trên cổ: "Từ khi nào mà cậu có ảo giác là tôi sẽ không dậu đổ bìm leo thế?" Đậu Đậu vẫn là Đậu Đậu, chưa bao giờ thay đổi. "Cái vòng quay này là pháp khí do vị Bạch tiền bối kia ném qua sao?" Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi, cô nàng nhìn cái vòng quay, bỗng nhiên thấy rất thú vị: "Tống tiền bối, anh chạy mệt rồi thì đổi cho cháu nhé?" Tống Thư Hàng: "......" Vũ Nhu Tử cô nương đúng là khác biệt hoàn toàn với đám đông.

Phi kiếm 'Xoáy ốc thăng thiên một lần' của Bạch tiền bối, người của Nhóm Cửu Châu Số 1 thấy là sợ, mỗi khi ai đó bị phi kiếm đó đưa lên trời đều kêu thảm thiết liên hồi.

Duy chỉ có Vũ Nhu Tử, ngồi cái phi kiếm đó mà còn quẩy nhiệt tình được.

Tiếng hát của Tạo Hóa pháp vương, ai nghe thấy cũng sinh ra đủ loại phản ứng khó chịu, nôn mửa, buồn nôn, chóng mặt, bủn rủn tay chân.

Nhưng Vũ Nhu Tử lại thấy nghe hay lắm, hơn nữa cô nàng còn rất thích nghe...

Cô nàng chẳng phải là đang thưởng thức 'Thiên lại chi âm của Tạo Hóa tiên tử' ẩn giấu trong tiếng hát của Tạo Hóa pháp vương đâu, mà đơn thuần là thưởng thức tiếng hát của pháp vương thôi. "Anh cũng muốn xuống đổi cho em lên chơi lắm, nhưng anh không xuống được." Tống Thư Hàng lệ chảy đầy mặt.

Có lẽ là do ban nãy cậu liên tục gọi tên 'Bạch tiền bối two', thế là giống như chức năng @ trong phần mềm chat vậy, @ Bạch tiền bối hai ra luôn rồi.

Nhớ lại hồi đó lúc cậu giới thiệu Bạch tiền bối hai với các tiền bối trong nhóm ở hiện thế, trực tiếp bị tiêu âm, biến thành một đống âm thanh vô nghĩa.

Mà hiện giờ đang ở trong 'thế giới Hắc Long', cậu có thể vui vẻ niệm ra cái tên 'Bạch tiền bối hai'.

Thế giới Hắc Long quả nhiên khác với hiện thế sao?

Hay là do quan hệ giữa cậu và Bạch tiền bối hai ngày càng khăng khít, nên Bạch tiền bối hai cho phép cậu giới thiệu mình với người khác? "Đúng rồi, Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, cô có vào được không?

Cô là thân công đức, dù ở trong môi trường cấm không cũng có thể trôi nổi được.

Chương 2007

Nếu cô vào được thì vào đây nhấc tôi lên với?" Tống Thư Hàng thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân, trong lòng bỗng nảy ra ý kiến, cất tiếng gọi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ một bàn tay ra: "Hoa sen!" Nghĩ một lát, cô lại giơ bàn tay kia ra, xòe mười ngón tay thon dài của mình. "Không vấn đề gì!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Thân hình Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ động, chui qua khe hở của hàng rào 'Vòng quay chuột Hamster', đi đến sau lưng Tống Thư Hàng.

Nhưng khắc sau, thân hình cô cũng bị hút rơi xuống, chịu ảnh hưởng của pháp tắc 'Cấm không'.

Ngay cả thân công đức của cô cũng không thể duy trì trạng thái phù không được.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "A a a ~ a ~" – tiếng kêu thảm thiết bốn thanh điệu tiêu chuẩn kiểu họ Tống.

Thế là, cô chỉ còn cách nhanh chóng trườn đi, theo sát bước chân Tống Thư Hàng.

Cứ như vậy, trong vòng quay chuột Hamster, Tống Thư Hàng cuồng chạy phía trước, Công Đức Xà Mỹ Nhân trườn nhanh phía sau.

Nhìn qua cứ như cảnh tượng xà nữ đang truy đuổi đại thúc vậy.

Tống Thư Hàng: "......" Đậu Đậu cười đến mức nghẹt thở, nó nằm rạp xuống đất, phát ra một tràng tiếng cười chó quái dị, móng vuốt dùng sức đập xuống sàn nhà.

Có lẽ vì mới tấn cấp nên lực đạo không thu lại được.

Móng vuốt vừa đập một cái, mặt sàn lại xuất hiện một cái hố lớn.

Phía sau, lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết hít sâu một hơi, ông phát hiện tâm thái của mình bỗng tốt hẳn lên, tâm cảnh tĩnh lặng tường hòa.

Có lẽ là vì nhìn thấy Tống tiên sinh đang cuồng chạy trong vòng quay chăng? "Tống tiền bối, mệt không ạ?" Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: "Vẫn ổn, tạm thời vẫn trụ được." Vũ Nhu Tử lại hỏi: "Có cần cháu an ủi một chút không?

Hay hát cho anh nghe một bài gì đó nhé?" Tống Thư Hàng định đồng ý, nhưng vừa nghĩ tới Vũ Nhu Tử là fan cuồng của Tạo Hóa pháp vương, lập tức dập tắt ý nghĩ đó, cậu lắc đầu lia lịa: "Không... không cần đâu." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, cô nàng chỉnh một góc độ đẹp, móc điện thoại ra, bắt đầu quay video cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Nợ tháng sáu, trả nhanh thật đấy." Khi trên đầu ba thước có thần minh, báo ứng sẽ tới cực kỳ kịch tính. "Tống tiền bối, anh định chạy bao lâu nữa?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: "Chịu thôi.

Cái này phải hỏi Bạch tiền bối ha... thổ lộ tâm tình mới biết." Nói không chừng phải chạy cho tới khi Bạch tiền bối hai hết giận mới thôi? 【 Câu hỏi: Tỉ lệ giữa tinh thần lực và linh lực phải là bao nhiêu mới có thể chuyển hóa thành niệm lực sơ khai? 】 Lúc này, trong vòng quay chuột Hamster vang lên một giọng nói uy nghiêm.

Tống Thư Hàng: "???" "Tống tiền bối, đây là nội dung khi 【 Nhiễm Chân Cổ Ma 】 giảng pháp, bài 《 Cách phối hợp tinh thần lực (thần thức) với năng lượng để chuyển hóa thành niệm lực tấn công mạnh mẽ 》 ạ." Vũ Nhu Tử ở bên cạnh nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "Nhiễm Chân Cổ Ma là ai thế?

Cái đạo hiệu này nghe lạ quá." "Nhiễm Chân Cổ Ma chính là ta đây." Giọng nói uy nghiêm kia tiếp tục. "Ngài là vị nào vậy?" Tống Thư Hàng vừa chạy vừa hỏi... chạy đến mức hơi chóng mặt, nhưng trong lòng cậu đã lờ mờ đoán được thân phận đối phương. "Tên Bá Tống ngu xuẩn kia, giọng của ta mà ngươi cũng không nhận ra sao?" Giọng nói uy nghiêm kia bỗng chốc thay đổi, biến thành tiếng kêu dễ thương của con chuột Hamster.

Tống Thư Hàng: "Quả nhiên là ngươi mà." "Ngươi còn ba mươi giây để trả lời." Giọng của chuột Hamster lại đổi về tông uy nghiêm kia, đồng thời nó bổ sung thêm: "Ta đã cố gắng chọn câu hỏi dễ nhất rồi, nếu câu này mà ngươi cũng không trả lời được thì ta cũng không giúp nổi ngươi đâu." Chuột Hamster chẳng có chút thiện cảm nào với Bá Tống, nhưng...

đối với Tống Thư Hàng trong dáng vẻ đại thúc, nó lại thấy bất ngờ là khá ổn.

Nó cảm thấy Tống Thư Hàng bản đại thúc chu đáo hơn, tính cách cũng tốt hơn.

Thế nên, thông qua việc giám sát 'Vòng quay chuột Hamster', thấy người đang chạy bên trong là đại thúc Tống Thư Hàng, nó đã âm thầm thay đổi thứ tự câu hỏi, chọn câu dễ nhất để kiểm tra. "Nhưng mà, bài giảng pháp của ngươi tôi còn chưa kịp nghe mà, tôi mới vừa tỉnh thôi." Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Chuột Hamster đáp: "Thế thì ta cũng chịu, ngươi chỉ còn cách vừa chạy vừa xem bài giảng pháp của ta thôi.

Ngoài ra, việc đặt câu hỏi ở chỗ ta sẽ không dừng lại, tổng cộng có năm mươi câu, trả lời sai hoặc không trả lời được, tốc độ vòng quay sẽ không ngừng tăng lên.

Mấy câu đầu tương đối đơn giản, ngươi hãy nhất tâm nhị dụng, vừa xem trực tiếp giảng pháp vừa trả lời câu hỏi đi.

Nếu thực sự không trả lời được thì cứ thử đoán mò xem." Nó đã cố gắng gợi ý bóng gió cho Tống Thư Hàng, rằng mấy câu hỏi đầu có thể dựa vào may mắn mà đoán được. "Vũ Nhu Tử, đáp án là gì?" Tống Thư Hàng cơ trí gọi to.

Đoán đáp án?

Tỉ lệ dung hợp có quá nhiều đáp án, nếu có số thập phân nữa thì căn bản không cách nào đoán nổi.

Thế nên, chi bằng thỉnh viện trợ từ bên ngoài.

Cậu chưa xem hết bài giảng pháp của chuột Hamster, nhưng Vũ Nhu Tử xem hết rồi, chắc cô nàng biết đáp án. 【 Nhắc nhở, không cho phép nhờ viện trợ.

Viện trợ trả lời câu hỏi sẽ trực tiếp bị tính là thất bại, tốc độ vòng quay sẽ tăng nhanh. 】 Chuột Hamster nhắc nhở: 【 Ngoài ra cũng đừng có nghĩ tới chuyện truyền âm nhập mật, cái vòng quay này là hàng đặc chế, cách tuyệt tất cả các loại công pháp kiểu truyền âm nhập mật. 】 Tống Thư Hàng: "......" Đây là muốn dồn người ta vào đường cùng mà. "Tống tiền bối cố lên!" Vũ Nhu Tử vẫy tay nói, cô nàng lại đổi một góc quay phim còn xịn hơn nữa.

Lần quay video này có thể cắt ghép một chút, đến lúc đó gửi vào 'Nhóm Cửu Châu Số 1', chắc chắn sẽ thú vị lắm.

Bên cạnh, Đậu Đậu đảo mắt, thè lưỡi ra.

Nó đã nghĩ ra một ý tưởng hay ho.

Tuy nhiên, ý tưởng hay ho này phải để dành tới cuối cùng mới dùng.

Đồ tốt phải để dành chia sẻ sau cùng ~ "7:3!" Tống Thư Hàng đành phải đoán bừa.

Đồng thời, cậu mở bản phát sóng lại buổi 'Hiển Thánh' của chuột Hamster, bắt đầu nhất tâm nhị dụng. "Trả lời sai!" Chuột Hamster nói.

Khắc sau, tốc độ vòng quay chuột Hamster tăng lên gấp đôi. "A a a a a ~~" Tống Thư Hàng kêu quái một tiếng, vội vàng tăng tốc độ chạy của mình lên.

Sau lưng, Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra một tràng cười êm tai, cô cũng tùy đó mà điều chỉnh tốc độ bò của mình.

Cô cảm thấy rất thú vị, chơi rất vui.

Trên đầu giường, Tạo Hóa tiên tử thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân chơi vui vẻ như vậy, lập tức bị thu hút.

Thế là cô cũng bay về phía 'Vòng quay chuột Hamster', học theo động tác trước đó của Công Đức Xà Mỹ Nhân, định chui vào giữa các nan chắn của vòng quay.

Nhưng khi cô nàng mới chui được một nửa... thì bị kẹt cứng. "Là do vòng một to quá nên bị kẹt à?" Lão tộc trưởng tò mò hỏi.

Đậu Đậu: "......" "Không, là do pháp khí đã khóa cửa vòng quay lại rồi, vì cuộc khảo thạch trả lời câu hỏi đã bắt đầu, không cho phép có người xâm nhập." Chuột Hamster đáp.

Tạo Hóa tiên tử: "Ơ?

Ngốc à, ngốc à!!" Cô nàng thấy không phục chút nào. 【Câu hỏi: Câu hỏi thứ hai: Có bao nhiêu phương thức tấn công niệm lực cơ bản? 】 Chuột Hamster lại đặt câu hỏi.

Tống Thư Hàng: "Vọng thiên, câu hỏi như vậy mà vẫn là loại đơn giản nhất sao?" "Loại có thể đoán bừa ra được thì đã tính là đơn giản rồi." Chuột Hamster nói: "Đừng lãng phí thời gian, đề bài đều do chủ nhân ta định ra đấy." Mà lúc này, trong hình ảnh bài 'Giảng pháp của chuột Hamster' mà Tống Thư Hàng đang xem, chuột Hamster mới vừa ngưng tụ xong Thánh Ấn, còn chưa bắt đầu giảng pháp nữa. "Tôi có bao nhiêu thời gian để trả lời câu hỏi?" Tống Thư Hàng vừa chạy vừa hỏi. "Ba mươi giây." Chuột Hamster đáp. "Tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng nói, trong lòng cậu bắt đầu âm thầm đếm giây.

Cậu phải câu giờ, cố gắng kéo dài đến ba mươi giây, như vậy có thể xem thêm được một chút nội dung giảng pháp của chuột Hamster để trả lời câu hỏi. 【 Nếu có thể thì cố gắng đừng câu giờ. 】 Chuột Hamster lại gợi ý: 【 Thử thách năm mươi câu hỏi, ngươi trả lời càng nhanh thì phần thưởng sau khi hoàn thành thử thách sẽ càng xịn. 】 "Còn có phần thưởng nữa sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Có hình phạt thì đương nhiên sẽ có phần thưởng, Bá Tống à, ngươi cũng là người mình mà." Chuột Hamster đáp.

Ngay lúc này, trong bản phát sóng giảng pháp, chuột Hamster chính thức giảng pháp, nó nhanh chóng nói xong phần dạo đầu rồi đi thẳng vào chủ đề: "Phương thức tấn công niệm lực thông thường, tổng cộng có bảy loại." "Bảy loại!" Tống Thư Hàng kêu lên. "Trả lời sai!" Chuột Hamster nói.

Tống Thư Hàng: "???" Trả lời sai?

Tôi đây chẳng phải trả lời theo đáp án tiêu chuẩn sao, cái này mà cũng sai được à?

Tâm lý muốn nổ tung luôn rồi đó biết không!

Trong lúc đang suy nghĩ, trong trạng thái 'Nhân Tiền Hiển Thánh Giảng Pháp', chuột Hamster lại tiếp tục nói: "Bảy loại tấn công niệm lực này, quy nạp lại thực chất chỉ có hai loại phương thức tấn công cơ bản là niệm lực tấn công trực tiếp và niệm lực khống vật tấn công gián tiếp.

Bảy loại phương thức tấn công niệm lực thông thường đều là sự mở rộng dựa trên hai loại cơ bản này.

Ngoài ra, các phương thức tấn công niệm lực đặc thù tuy đa dạng muôn màu, nhưng nhìn chung có thể quy nạp thành ba loại phương thức tấn công cơ bản.

Tổng cộng có năm loại phương thức tấn công cơ bản cấu thành nên nền tảng của hệ tấn công niệm lực." Trong vòng quay chuột Hamster, giọng của chuột Hamster vang lên: "Đây rõ ràng là câu cho điểm, thế mà ngươi cũng trả lời sai được?" Tống Thư Hàng: "......" Tâm lý hoàn toàn nổ tung!

Khắc sau, tốc độ xoay của vòng quay chuột Hamster lại tăng thêm một bậc. "A a a a ~~" Tống Thư Hàng chỉ có thể ấm ức mà tăng tốc độ chạy của mình lên. "Hi hi hi ~~" Phía sau, @#%× tiên tử uốn éo đuôi rắn cực nhanh, di chuyển theo kiểu 'xà bì tẩu vị' (di chuyển hình chữ S), chơi rất hăng.

Tiếng cười êm tai và tiếng kêu thảm thiết của Tống Thư Hàng đan xen vào nhau, đúng là kẻ cười người khóc.

Chương 2008

Tạo Hóa tiên tử: "Ngốc quá, ngốc quá!!" Cô bị kẹt giữa nan chắn cửa vòng quay chuột Hamster, cơ thể xoay nhanh theo vòng quay, trong giọng nói đầy vẻ không cam lòng. "Không xong rồi, ha ha ha ha ~ gâu ~" Đậu Đậu lăn lộn dưới đất, vốn dĩ nó còn đang cân nhắc xem có nên 'giúp đỡ' người bạn chó Tống Thư Hàng của mình không, ví dụ như tranh trả lời trước chẳng hạn.

Kết quả là, căn bản chẳng cần nó phải ra tay giúp đỡ, bạn chó Tống Thư Hàng đã đạt thành thành tựu trả lời sai mười câu liên tiếp rồi. "Tống tiền bối cố lên!" Chỉ có Vũ Nhu Tử là cực kỳ có lương tâm cổ vũ cho Tống Thư Hàng: "Trả lời xong sớm chút đi, để đổi cho cháu lên chơi với." "Lại là một ngày vui vẻ và hòa bình nha." Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp xuống đống chăn, tìm một vị trí có tầm nhìn thoáng đạt để lẳng lặng xem kịch vui.

Bên cạnh, Thông Nương bất động như phỗng, không biết cô nàng đang nghĩ gì. "Thông Nương nhỏ bé, được tự do rồi sao không vui vẻ lên chút?" Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi.

Thông Nương: "Dạ, cháu đang suy nghĩ về chuyện đại sự của đời hành." "Nói ra nghe thử xem?

Dù sao ta cũng là thần binh Trường Sinh Giả, tuy không bằng thanh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao của cô... nhưng kinh nghiệm đời kiếm của ta phong phú lắm, có phiền não gì cứ nói với ta, biết đâu ta lại nghĩ ra cách giải quyết giúp cô?" Xích Tiêu Kiếm nói. "Tiền bối, nếu cháu tự do rồi, sau này cháu mua sắm trên mạng, nạp tiền chơi game, rồi tài nguyên tu luyện, công pháp đan dược, bí cảnh bế quan, động thiên phúc địa, có phải đều phải tự mình đi lo hết không ạ?"

Thông Nương hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: "......" Thế nên Thông Tinh cô không muốn tự do nữa hả? "Thực ra tự do quý giá lắm." Xích Tiêu Kiếm nói.

Thông Nương: "Quý hơn cả 'Dưỡng Đao Thuật' luôn ạ?" "Đó là hai chuyện khác nhau, Dưỡng Đao Thuật và tự do ta đều có thể có được cả hai." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói. "Cháu cũng nghĩ thế ạ." Thông Nương nói. "Đã như vậy thì ta sẽ dùng kinh nghiệm đời kiếm phong phú của mình để nghĩ ra một diệu kế cho cô nhé." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói một cách đáng tin cậy.

Đôi mắt Thông Nương lập tức sáng lên, nhìn chằm chằm vào thân kiếm sáng loáng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang phản chiếu thân hành hơi héo rũ của mình. "Cô có thể ký với Tống Thư Hàng một bản hợp đồng kiểu như 'đi làm' ấy, cô làm việc cho cậu ta, cậu ta trả thù lao cho cô.

Nhưng cô vẫn là thân tự do." Xích Tiêu Kiếm tiền bối gợi ý: "Đã định đi làm thì cô có kỹ năng gì không?

Trừ việc mọc mầm hành ra nhé." "Cũng... cũng nhiều lắm ạ?" Thông Nương không tự tin nói.

Nếu là tuyệt kỹ thì cô ít nhất cũng nắm vững hơn 200 loại không trùng lặp.

Ví dụ như... 《Hai trăm bản lĩnh cần thiết để yêu tinh sinh tồn kiên cường》.

Ngoài ra thực ra cô còn biết chăm sóc linh thực, về phương diện này cô dường như có thiên phú bất ngờ, đây chắc là năng lực ẩn giấu của yêu tinh hệ thực vật? "Thế thì dễ rồi, đến lúc đó hãy trưng ra kỹ năng đắc ý nhất của cô, ký với Tống Thư Hàng một bản hợp đồng, phúc lợi nhất định phải tốt vào." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Thông Nương lẳng lặng gật gật mầm hành...

Không hổ là tiền bối kiếm giàu kinh nghiệm, lúc mấu chốt đúng là cực kỳ đáng tin cậy.

Ở một bên khác, Tống Thư Hàng nhất tâm nhị dụng, một bên xem chuột Hamster tà ma giảng pháp, một bên dựa vào đoán mò để trả lời câu hỏi.

Chuột Hamster đã ra mười câu hỏi rồi, cho đến thời điểm hiện tại...

Tống Thư Hàng không trả lời đúng một câu nào.

Tốc độ vòng quay chuột Hamster đã tăng lên đến nấc thứ mười, nhanh đến mức không thấy bến bờ.

Đậu Đậu đã cười đến mức không thở nổi, nó nằm rạp dưới đất, vỗ sàn nhà một cách vô lực.

Phế quá, Tống Thư Hàng tên này trả lời câu hỏi hoàn toàn không ra gì cả.

Thậm chí còn chưa đến mức để người bạn chó này phải ra tay giúp đỡ đã đạt được thành tựu mười câu sai liên tiếp rồi.

Bảy tám phút sau...

Chờ đến khi chuột Hamster hỏi đến câu thứ hai mươi, Tống Thư Hàng tuyệt vọng rồi.

Lần nào câu hỏi cũng nhanh hơn bài 'giảng pháp' mấy đoạn, cho đến hiện giờ, mỗi lần chuột Hamster đặt câu hỏi đều là nội dung mà bài 'giảng pháp' còn chưa giảng tới.

Tốc độ vòng quay chuột Hamster đã tăng lên đến nấc thứ hai mươi, tốc độ này dù là Tống Thư Hàng ở cảnh giới lục phẩm cũng có chút đuối khi phải giữ nhịp độ. "Tiếp theo, câu thứ hai mươi mốt."

Giọng nói uy nghiêm của chuột Hamster vang lên. "Có câu hỏi trắc nghiệm hay câu hỏi đúng sai không?" Tống Thư Hàng kêu lên: "Thời buổi này đi thi ít nhất cũng phải có câu trắc nghiệm, câu chọn nhiều đáp án hay câu điền vào chỗ trống chứ.

Chúng ta cũng phải tiến bộ cùng thời đại chứ?" "Rất tiếc là không có.

Thế giới Cửu U chúng ta không có trắc nghiệm đâu." Chuột Hamster nói: "Ta đã cố gắng chọn hỏi mấy câu đơn giản trước rồi, không ngờ một câu ngươi cũng không trả lời được." "Vậy chúng ta đổi phương thức đi!" Tống Thư Hàng kêu lên: "Dùng kế Điền Kỵ đua ngựa, câu khó nhất hỏi trước đi, dù sao cũng không trả lời được, thì cứ coi như bỏ qua mấy câu khó đó luôn.

Sau đó đợi tôi xem bản phát sóng 'giảng pháp' bắt kịp nhịp độ rồi thì trả lời mấy câu đơn giản sau." "Ngươi chắc chứ?" Chuột Hamster nhìn gần ba trăm câu hỏi trong tay mình. "Chắc chắn, khẳng định luôn!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Thế là, bảy phút sau, ba mươi câu hỏi kết thúc.

Tống Thư Hàng vẫn trắng tay như cũ.

Tốc độ vòng quay chuột Hamster đã tăng đến mức khiến người ta tuyệt vọng.

Tống Thư Hàng như một con cá mặn nằm vật ra trên vòng quay, mặc cho vòng quay đưa mình xoay tròn điên cuồng. @#%× tiên tử cũng giống cậu, cái đuôi rắn dài thượt duỗi ra, dán chặt vào vòng quay. "Câu thứ ba mươi mốt." Chuột Hamster nói. "Mau ra đề đi." Tống Thư Hàng run rẩy nói... dù đáp án là đúng hay sai thì cũng không quan trọng nữa rồi, mau chóng trả lời cho xong năm mươi câu hỏi để ra khỏi cái vòng quay chuột Hamster này mới là chân ái.

Sau bốn mươi câu, Tống Thư Hàng bị xoay đến mức hoa mắt chóng mặt, buồn nôn muốn chết, cuối cùng cũng trả lời đúng được hai câu.

Khi năm mươi câu hỏi kết thúc...

Tống Thư Hàng trả lời đúng tổng cộng năm câu. "Trả lời câu hỏi kết thúc." Giọng của chuột Hamster vang lên.

Tống Thư Hàng: "Oẹ ~ không xong rồi, muốn nôn quá.

Giờ có thể thả tôi ra được chưa?" Chứng sợ tốc độ, sợ xoay vòng của cậu e là lại nặng thêm rồi. "Rất tiếc, chủ nhân của ta định ra tiêu chuẩn đạt yêu cầu thấp nhất là 10 câu, không ngờ ngươi đến mười câu cũng không đạt được.

Để trừng phạt, ngươi chỉ có thể dựa vào sức mạnh của chính mình để thoát ra khỏi cái vòng quay này thôi." Chuột Hamster tà ma nói.

Tống Thư Hàng: "???" "Gợi ý... muốn thoát ra khỏi cái vòng quay này, ngươi có thể sử dụng phương thức 'niệm lực'." Chuột Hamster nhắc nhở.

Chủ nhân vì để Bá Tống có thể sớm học được 'phương thức tấn công niệm lực' mà đã dày công khổ tứ đấy.

Sự thực chứng minh, càng ở vào tuyệt cảnh thì càng có khả năng ép ra tiềm năng của con người.

Bản thân chuột Hamster dưới sự giúp đỡ của chủ nhân cũng phải mất nửa ngày trời mới tu luyện xong 《 Niệm Lực 》.

Thế mà dưới sự kích thích của vòng quay chuột Hamster ở nấc thứ bốn mươi lăm, Tống Thư Hàng chỉ mất nửa tiếng đồng hồ đã thành công đem thần thức và linh lực của mình phối hợp theo tỉ lệ, cộng thêm pháp môn chuyển hóa mà Bạch tiền bối hai nghiên cứu ra, một hơi ép được 'niệm lực' ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc niệm lực được sinh ra, Tống Thư Hàng đã cảm giác được mình và cái 'vòng quay chuột Hamster' này hòa làm một... chính xác mà nói là cậu đã sở hữu một phần quyền kiểm soát vòng quay này.

Cậu có thể dùng niệm lực chọn mở cửa, đóng cửa, dừng lại cũng như 50 nấc tốc độ.

Ngoài ra còn có một số chức năng phức tạp hơn, Tống Thư Hàng chưa kịp xem kỹ. "Dừng lại, mau dừng lại!" Tống Thư Hàng hét lớn.

Vòng quay chuột Hamster cuối cùng cũng bắt đầu chậm dần rồi dừng hẳn... "Ơ?" @#%× tiên tử đang nằm sấp trên vòng quay chớp chớp mắt, dừng rồi à? "Ngốc quá, ngốc quá!" Tạo Hóa tiên tử kêu lên đầy vẻ không cam lòng.

Chờ vòng quay dừng hẳn, Tống Thư Hàng nhanh chóng dùng niệm lực mở cửa khoang, dùng hết sức bình sinh nhảy ra ngoài. 【 Nhiệm vụ hoàn thành, ta đi báo cáo với chủ nhân đây.

Ngoài ra, cái 'Vòng Quay Chân Thực' này là phần thưởng, chủ nhân bảo tặng thứ này cho ngươi. 】 Giọng của chuột Hamster vang lên trong đầu Tống Thư Hàng: 【 Vậy thì, bên ta sẽ ngắt kết nối đây, tạm biệt. 】 Giọng nói này là giao lưu tâm linh, chỉ mình Tống Thư Hàng nghe thấy được.

Tống Thư Hàng: "Oẹ ~ oẹ ~" "Ha ha ha ha, Tống tiền bối, đến lượt cháu!" Vũ Nhu Tử đặt điện thoại xuống, nhanh chóng chui vào trong 'Vòng Quay Chân Thực'.

Nhưng vòng quay không hề chuyển động, phía bên kia chuột Hamster đã ngắt kết nối, không có ai đặt câu hỏi.

Vũ Nhu Tử: "!!!" Cái máy này hỏng rồi sao?

Nhưng cô nàng còn chưa thử mà!

Cô đợi nãy giờ, khó khăn lắm Tống tiền bối mới ra ngoài, đến lượt cô thì nó lại hỏng? "Để mình thử xem sao?" Đậu Đậu chui vào.

Vũ Nhu Tử vẻ mặt thất vọng chui ra khỏi 'Vòng Quay Chân Thực', ngồi xổm xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, lại bắt đầu chọc lỗ dưới sàn.

Tống Thư Hàng nôn khan một lúc lâu, cuối cùng cũng thấy khá hơn nhiều. "Ơ?

Hỏng thật rồi à?

Gâu!" Đậu Đậu ở trong 'Vòng Quay Chân Thực' đập bên trái gõ bên phải, nhưng chẳng thấy phản ứng gì. "Bởi vì nó còn chưa được bật lên." Tống Thư Hàng nói, dứt lời, niệm lực của cậu khẽ động.

Cạch~ một tiếng, cửa khoang 'Vòng Quay Chân Thực' đóng sầm lại.

Trò chơi bắt đầu!

Và lần này, người đặt câu hỏi đã đổi thành Tống Thư Hàng, do cậu thao túng pháp khí này.

Chương 2009

Đậu Đậu chuyên dậu đổ bìm leo ơi, ngươi cũng có ngày hôm nay nha.

Ngươi hố ta, ta hố ngươi, xây dựng niềm vui của mình trên nỗi đau của ngươi, đây chính là tình hữu nghị thép giữa người và chó! "Ơ?

Máy lại dùng được rồi à?

Vậy để cháu chơi trước đi Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử kêu lên, xếp hàng thì phải đến lượt cô nàng trước chứ. "Không sao, dùng Đậu Đậu làm thí nghiệm trước đã." Tống Thư Hàng quẹt mặt một cái, nói. "Hắc hắc hắc, cậu tưởng tôi là cậu chắc?

Thư Hàng ơi, mở chức năng trả lời câu hỏi đi.

Về vấn đề chuyển hóa thần thức thành niệm lực, dù có khó đến đâu, tôi cũng sẽ giành điểm tuyệt đối cho cậu xem." Đậu Đậu đắc ý vênh váo nói.

Tống Thư Hàng: "Như ngươi mong muốn, Đậu Đậu!" Vòng quay bắt đầu xoay, tốc độ ban đầu không nhanh, dù sao người thao túng đã đổi thành Tống Thư Hàng, không có thực lực như Bạch tiền bối hai.

Đậu Đậu thong thả sải bốn chân ngắn, bắt đầu chạy chậm trong vòng quay. 【Bắt đầu trả lời câu hỏi: Câu thứ nhất, người ngươi yêu nhất là ai?】 Giọng của Tống Thư Hàng truyền ra từ vòng quay.

Đậu Đậu: "???" Cái câu hỏi quái quỷ gì thế này? 【Ngươi còn ba mươi giây để trả lời câu hỏi này.】 Giọng của Tống Thư Hàng lại vang lên.

Đồng thời, trong tay Tống Thư Hàng dường như có một vật thể hình cầu vô hình đang ngưng tụ...

đó là niệm lực vô hình, hóa thành hình cầu trong tay Tống Thư Hàng.

Đôi mắt Vũ Nhu Tử càng lúc càng sáng rực lên. "A a a, người tôi yêu nhất là ai ư?

Loại câu hỏi này mà cậu tưởng làm khó được tôi sao?" Khóe miệng Đậu Đậu nhếch lên, lộ ra nụ cười sống động như thật: "Đó đương nhiên là Sở Sở rồi, tình yêu lớn nhất không hối hận trong đời tôi." Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình, đột nhiên trong tay cậu ánh lên sắc đỏ nhàn nhạt. "Cái màu đỏ đó là gì vậy ạ?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi. "Cái pháp khí vòng quay này tự thân nó đi kèm một loại pháp thuật tương tự 'Độc Tâm Thuật' do Bạch tiền bối hai gắn thêm vào.

Thông qua pháp thuật này, chúng ta có thể phán đoán Đậu Đậu có nói thật hay không." Tống Thư Hàng nhếch mép cười.

Phương thức trả lời câu hỏi có hai loại, một loại là Tống Thư Hàng thiết lập sẵn câu hỏi và đáp án, dựa theo đáp án tiêu chuẩn để xác định đúng sai.

Một loại khác là đặt một câu hỏi, thông qua pháp thuật đi kèm của Bạch tiền bối hai để phán đoán kết quả. "Vậy màu đỏ là chính xác ạ?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Màu đỏ đương nhiên là sai rồi." Tống Thư Hàng búng tay một cái. 【 Trả lời sai! 】 Giọng nói của cậu truyền ra từ 'Vòng Quay Chân Thực', sau đó tốc độ vòng quay tăng lên một nấc.

Bốn cái chân ngắn của Đậu Đậu nhanh chóng tăng tốc để bắt kịp nhịp độ.

Đậu Đậu: "Làm sao có thể chứ, người tôi thích nhất là Sở Sở, không thể nào sai được." "Hoặc là, người anh thích là Hoàng Sơn tiền bối chăng?" Vũ Nhu Tử ở bên cạnh lên tiếng: "Yêu không chỉ đại diện cho tình yêu nam nữ, mà còn đại diện cho tình thân nữa." 【 Câu thứ hai: Chứng cuồng Sở Sở của Đậu Đậu ngươi từ đâu mà ra? 】 "Đây là bí mật riêng tư, tôi từ chối trả lời!" Đậu Đậu hừ lạnh một tiếng. 【 Trả lời sai. 】 Tốc độ vòng quay lại tăng thêm. "Tiếc quá, tôi cũng tò mò về nguồn gốc chứng cuồng Sở Sở của Đậu Đậu lắm, không biết nó mắc cái bệnh này thế nào nhỉ?" Tống Thư Hàng nói. "Cháu cũng thế." Vũ Nhu Tử phụ họa: "Ngoài ra lần sau có cơ hội, chúng ta hãy hố Đồng Quái tiền bối vào cái vòng quay này đi.

Biết đâu lại biết được Đồng Quái tiền bối rốt cuộc là nam hay nữ." 【 Câu thứ ba: 1+1 bằng mấy? 】 "Cậu lại muốn hố tôi?

Cái trò này tôi biết rồi nhé, 1+1=1, một đàn cừu cộng một đàn cừu vẫn là một đàn cừu chứ gì?" Đậu Đậu cơ trí nói. "Không, thực ra đây là câu cho điểm thôi, tôi chỉ thử nghiệm một chút nên thêm vào cho đủ mười câu hỏi thôi mà.

Đáp án là 2." Tống Thư Hàng đáp.

Đậu Đậu: "!!!" 【 Trả lời sai. 】 Tốc độ vòng quay lại tăng thêm.

Đậu Đậu tâm lý muốn nổ tung rồi. 【 Câu thứ tư: 2+2=? 】 "Cậu lại muốn bày trò hố tôi nữa à?" Đậu Đậu gâu gâu kêu lên. "Không, mấy câu tiếp theo đều là cho đủ số thôi, vì cái pháp khí này muốn khởi động thì câu hỏi ít nhất phải có mười câu, tối đa là 50 câu, nhưng tôi chỉ định ra hai câu thôi." Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: "Đệch nhà cậu, nhìn khẩu hình miệng của tôi này, đệch nhà cậu!" Khó khăn lắm mười câu hỏi mới kết thúc.

Đậu Đậu vẻ mặt không vui chui ra khỏi vòng quay. "Cậu thà cứ để tôi trả lời câu hỏi 'chuyển hóa thần thức thành niệm lực' còn hơn.

Mấy cái câu hỏi cậu tự đặt là cái quái gì thế, hạ thấp trí tuệ quá!"

Nó khinh bỉ nói.

Tống Thư Hàng hớn hở: "Tôi chỉ muốn thử nghiệm mấy chức năng của cái pháp khí này thôi, tiện thể hố cậu một chút." "......" Đậu Đậu: "Cậu đúng là thành thật thật đấy." Nói hố mình là hố luôn, đến cái cớ cũng chẳng thèm tìm.

Đậu Đậu nghiến răng: "Lát nữa tôi chơi lần nữa, đừng có ra mấy cái câu hỏi quái đản đó nữa!

Không tôi cắn cậu đấy, tốt nhất là đổi lại mấy câu hỏi mà cậu trả lời lúc nãy ấy." "Được được được." Tống Thư Hàng cười nói, đồng thời cậu lấy từ vòng tay không gian ra một quả Loạn Linh Quả, cậu làm đại thúc lâu quá rồi, chuẩn bị thử xem có biến lại được dáng vẻ trẻ trung như cũ không.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử chui vào vòng quay, tạo dáng sẵn sàng: "Đến cháu, đến cháu rồi.

Tống tiền bối, cháu muốn thử thách năm mươi câu luôn." Tống Thư Hàng: "Chuẩn bị xong chưa?" "Bắt đầu đi Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử kêu lên. "Vậy anh bắt đầu đây." Tống Thư Hàng bắt đầu thao tác: "Đúng rồi, để anh đổi 'bộ câu hỏi' đã, vừa nãy vẫn là mấy câu về Đậu Đậu.

Để anh thiết lập chuyển về mấy câu hỏi liên quan đến 'chuyển hóa thần thức thành niệm lực'." Trước khi chuột Hamster ngắt kết nối, dữ liệu của 300 câu hỏi đó đều được lưu lại trong 'vòng quay chuột Hamster', Tống Thư Hàng có thể chọn chuyển đổi bộ câu hỏi.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng vừa dứt lời, vòng quay đã xoay nhanh vù vù.

Tiếp đó, giọng của Tống Thư Hàng trong đó vang lên: 【 Bắt đầu trả lời câu hỏi: Câu thứ nhất, người ngươi yêu nhất là ai? 】 "Tống tiền bối, bộ câu hỏi của anh vẫn chưa đổi kìa." Vũ Nhu Tử kêu lên, cô nàng bắt đầu chạy nhanh như điên, đôi chân dài miên man sải bước để bắt kịp tốc độ vòng quay.

Tống Thư Hàng: "......" Pháp khí mới vào tay, nhiều chức năng còn chưa thạo lắm. "Đừng đổi mà, đổi rồi thì còn gì vui nữa?" Đậu Đậu vội vàng nói: "Mời bắt đầu màn trình diễn của cô, Vũ Nhu Tử!" Linh Điệp tiền bối vừa kết thúc 'Nhân tiền hiển thánh + Huyền Thánh giảng pháp' ngày hôm qua, cho nên Đậu Đậu không cần lo lắng lời mình nói hiện tại sẽ bị Linh Điệp tiền bối cảm ứng được, không cần sợ bị ông ấy truy sát.

Đậu Đậu cho rằng, đây chính là sự khác biệt lớn nhất giữa nó và Tam Lãng: làm sao để tìm đường chết mà không chết mới là mục tiêu mà nó theo đuổi. "Nhưng em muốn thử thách bộ 50 câu hỏi kia cơ, cái đó thú vị hơn." Vũ Nhu Tử đáp lại, đôi chân cô thoăn thoắt bước đi, duy trì tốc độ đồng nhất với vòng quay của bánh xe hamster.

Tống tiền bối chỉ ra 10 câu, mà lại chỉ có hai câu đầu là đề mục thật sự, tám câu sau đều là mấy bài toán tiểu học để cho đủ số lượng.

Theo lời Đậu Đậu thì loại đề này sẽ làm hạ thấp chỉ số thông minh. "Cô còn 20 giây nữa thôi." Khóe miệng Đậu Đậu nhếch lên, lộ ra nụ cười chuẩn mực của loài chó: "Thời gian vẫn đang giảm dần đấy." "Tống tiền bối đổi đề xong chưa ạ?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Cho tôi thêm chút thời gian nữa." Tống Thư Hàng đáp. "Không kịp rồi...

Vậy em trả lời trước đây." Vũ Nhu Tử nói: "Em là người phụ nữ muốn duy trì kỷ lục thách đấu toàn thắng không bại, sao có thể thua ngay câu đầu tiên được?" "Cần khí thế như vậy đấy, bắt đầu trả lời đi Vũ Nhu Tử.

Nếu trả lời đặc sắc, tôi có thể cộng thêm điểm cho cô." Đậu Đậu lôi điện thoại ra, đã bắt đầu quay lại cảnh tượng đặc sắc này. "Người mà em yêu nhất..." Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa nhanh chóng suy nghĩ. 'Nói đi cũng phải nói lại, Vũ Nhu Tử cũng đến tuổi yêu đương rồi.' Đậu Đậu thầm nghĩ.

Sau khi suy nghĩ kỹ, Vũ Nhu Tử đáp: "Tổng hợp lại mà nói, người em yêu nhất chắc là A Đa." Có tấm gương của Đậu Đậu đi trước, cái khái niệm 'người yêu nhất' này rõ ràng bao gồm tất cả các loại 'yêu' trong đó.

Tình thân, tình bạn, tình yêu hay thậm chí là sự yêu thích dành cho thú cưng, đều thuộc về một loại 'yêu'.

Đậu Đậu giơ điện thoại lên, tiếc rẻ nói: "Chậc." Câu trả lời này tuy nằm trong dự tính nhưng lại thiếu đi sự bất ngờ, khiến một con chó như nó thấy hụt hẫng. [Nhưng mà đoạn video này, nếu mình mang về bán cho Linh Điệp tiền bối thì ông ấy sẵn sàng trả giá bao nhiêu nhỉ?] Trong đầu Đậu Đậu đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Ý nghĩ đó vừa xuất hiện là không dập tắt được nữa.

Nếu Linh Điệp tiền bối nhận được đoạn video này, nói không chừng ông ấy sẽ phát lặp đi lặp lại mỗi ngày, ít nhất là nghe vài chục năm cũng không thấy chán? [Lát nữa mình phải nhắn tin riêng cho Linh Điệp tiền bối mới được.] Đậu Đậu thầm nhủ, chỉ riêng đoạn video này thôi chắc cũng đáng giá một gian động phủ hào hoa.

Có lẽ mình rất có thiên phú làm kinh doanh cũng nên? "Thế nào ạ Tống tiền bối, đáp án của em có chính xác không?" Vũ Nhu Tử gọi to. "Để tôi xem nào." Tống Thư Hàng một lần nữa vận chuyển 'niệm lực', lấy ra quả cầu niệm lực dùng để phán đoán đáp án.

Bên cạnh, Xích Tiêu Kiếm, Thông Nương, và lão tộc trưởng đều đang ở chế độ xem kịch. [Quả nhiên, tiên tử chạy trong bánh xe nhìn thuận mắt hơn hẳn so với chó và đàn ông.] Lão tộc trưởng vuốt cằm thầm nghĩ.

Ông không có ý nghĩ gì quá phận, chỉ đơn thuần cảm thấy hình ảnh Vũ Nhu Tử chạy trong bánh xe rất đẹp mắt.

Ngoài ra, gu thẩm mỹ của lão tộc trưởng thực ra hơi khác với người hiện đại.

Cho nên, ông lại bồi thêm một câu trong lòng: Tiếc quá, cô bé này trắng quá.

Nếu đen thêm chút nữa thì hình ảnh này sẽ cực kỳ mỹ lệ.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang nhìn chằm chằm quả cầu niệm lực phán đoán đáp án. "Ơ?

Đáp án này tính là gì đây?" Tống Thư Hàng nhìn quả cầu niệm lực, lúc này nó đang ở trạng thái đỏ xanh xen kẽ.

Chương 2010

Cậu lại phải lật xem hướng dẫn sử dụng pháp khí.

Ở đằng xa, mắt Đậu Đậu đột nhiên sáng lên, nó ngắt đoạn video đang quay rồi bắt đầu quay một đoạn mới.

Video này có thể không cần gia công mà bán được giá cao cho Linh Điệp tiền bối đây.

Kế đó, nó nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử trả lời thất bại rồi sao?" "Ơ?

Sao có thể chứ, em đã cân nhắc tổng hợp rồi mới đưa ra đáp án này mà." Vũ Nhu Tử kêu lên.

Ba mươi giây đã trôi qua từ lâu, nhưng vì Tống Thư Hàng chưa thể phán đoán tính chính xác của đáp án nên bánh xe hamster vẫn chưa bắt đầu gia tốc. "Tìm được tiêu chuẩn phán đoán rồi, trạng thái đỏ xanh xen kẽ này có hai khả năng.

Một là đáp án chưa hoàn chỉnh, Vũ Nhu Tử em mới chỉ trả lời được một nửa.

Khả năng còn lại là đáp án có rất nhiều, và Vũ Nhu Tử đã trả lời trúng một trong số đó." Tống Thư Hàng nói. "Nếu có nhiều đáp án đúng mà em trả lời được một cái thì cũng nên tính là qua chứ ạ?" Vũ Nhu Tử nói.

Đậu Đậu không phục: "Nhưng nhỡ đâu đáp án của cô mới chỉ trả lời được phân nửa thì sao?

Mà nói mới nhớ, tại sao lúc trước tôi trả lời là Sở Sở thì lại bị coi là sai?

Tôi đối với Sở Sở là một lòng chân thành, đời này không hối tiếc."

"Có lẽ là vì Sở Sở của cậu nhiều quá, cũng có thể là vì người cậu yêu nhất là Hoàng Sơn tiền bối trong danh sách tình thân." Tống Thư Hàng nói.

Nói mới nhớ, sau khi Đậu Đậu chính thức thăng lên ngũ phẩm, nó sẽ có thêm 'trạng thái nhân hình' thứ hai, chính là hóa hình của đại yêu ngũ phẩm.

Nhưng nó chưa bao giờ hóa hình trước mặt cậu cả.

Hình thái nhân hình đầu tiên của Đậu Đậu là nhờ kỳ ngộ ở tứ phẩm mà có sớm, trông rất giống Tống Thư Hàng.

Hình thái thứ hai của nó... liệu có phải là một cô nàng tộc chó không nhỉ? "Vậy em trả lời lại một lần nữa nhé?" Vũ Nhu Tử hỏi, cô cảm thấy vấn đề này bắt đầu trở nên thú vị và hay ho ngoài dự kiến.

Đậu Đậu: "Tới đi tới đi, đáp lại lần nữa xem nào!" Vũ Nhu Tử bắt đầu đáp: "Đáp án thứ hai em nghĩ ra hơi dài một chút, đầu tiên: trong tình thân, người em yêu nhất là A Đa Linh Điệp đạo nhân." Lần này cô đặc biệt thêm vào đạo hiệu của cha mình, vì nếu là do câu trả lời không hoàn chỉnh thì biết đâu nguyên nhân là do cô chỉ nói mỗi từ 'A Đa'.

Vũ Nhu Tử lại tiếp tục: "Sau đó, trong số các ca sĩ, em thích nhất là Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối, em thích nghe nhạc của tiền bối nhất, em là fan trung thành của tiền bối đấy." Tống Thư Hàng: "..." Tạo Hóa tiền bối có được một fan cuồng như Vũ Nhu Tử đúng là phúc đức ba đời.

Đậu Đậu đột nhiên run bắn cả người.

Khốn thật, nhắc tới tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương là nó lại nhớ tới ký ức lần trước ngồi ở hàng ghế đầu nghe diễn ca nhạc, đó là một trong những hồi ức tồi tệ nhất trong đời chó của nó, cả đời này nó sẽ không bao giờ đi nghe bất kỳ buổi diễn ca nhạc của ai nữa. "Tiếp theo, nếu nói về mị lực nhân cách thì em thích nhất là Bạch tiền bối.

Phi kiếm một lần của Bạch tiền bối quá kích thích, Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa đôi cũng cực kỳ đáng yêu...

Tiếc là thời gian em tiếp xúc riêng với Bạch tiền bối không nhiều, luôn cảm thấy trong phần tình cảm này vẫn còn thiếu thiếu cái gì đó." Vũ Nhu Tử lại nói. "Chậc ~ Tôi cứ tưởng Vũ Nhu Tử cô sẽ là ngoại lệ chứ." Đậu Đậu lên tiếng.

Cả thiên hạ này ai mà chẳng thích Bạch tiền bối, vốn tưởng thần kinh của Vũ Nhu Tử cũng bị hỏng giống Tống Thư Hàng nên hai người này có khả năng sẽ là ngoại lệ.

Không ngờ trong danh sách 'người yêu nhất' của Vũ Nhu Tử vẫn có một chỗ cho Bạch tiền bối. "Tại sao em phải đặc biệt chứ?" Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa đáp.

Nhưng đột nhiên, cô lại nảy ra một ý định. "Chờ chút, Tống tiền bối.

Những đáp án trước em không lấy nữa." Vũ Nhu Tử nói: "Người em yêu nhất, đột nhiên em nghĩ đến một khả năng.

Tên đầy đủ của người đó là...

Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng." Đậu Đậu: "???" Tên của ai mà quái đản vậy. "Đạo hiệu của ai mà dài thế?" Thông Nương tò mò hỏi. "Chắc không phải là đạo hiệu đâu." Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng bổ sung: "Đây không phải là một người đúng không?" Cậu cảm thấy có rất nhiều người đã bị Vũ Nhu Tử điểm tên, rồi tên của tất cả những người đó được hợp lại với nhau? "Đúng vậy, đây không phải tên của một người.

Nhưng ở một mức độ nào đó, cô ấy cũng là 'người'.

Dù sao đối với em, cô ấy chính là một sự tồn tại như vậy." Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa cười hì hì: "Cô ấy là tâm ma của em, là tâm ma do em đặc biệt bồi dưỡng nên." Tống Thư Hàng: "!!!" Cái gì cơ?

Nuôi một con tâm ma lâu như vậy á? "Nói chung, đó là một thực thể dung hợp từ những phần 'yêu nhất' của rất nhiều tiền bối, đạo hữu, người thân và thú cưng mà em từng tiếp xúc, hình thành nên tâm ma.

Có phần của A Đa, cũng có phần của Tống tiền bối, có mị lực của Bạch tiền bối, tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối, sự trách nhiệm của Hoàng Sơn tiền bối, lại còn có một số đặc điểm của Đồng Quái tiền bối, Lệ Chi tiên tử, Đông Phương Lục tiên tử, Đậu Đậu và Diệt Phượng công tử nữa.

Tạm thời chỉ có bấy nhiêu đó dung hợp lại thành tâm ma thôi ạ." Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "Thế này mà cũng tính là tâm ma được à?" "Đúng thế, cô ấy là sự dung hợp của tất cả những yếu tố 'yêu nhất' của em, có thể nói là tâm ma lớn nhất của em.

Nếu là cô ấy thì chắc chắn có thể xưng là người em yêu nhất rồi." Vũ Nhu Tử nói.

Lần trước khi độ kiếp, cô vừa độ kiếp vừa nghe đi nghe lại bài 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa tiền bối.

Kết quả lần đó cô đã gặp phải tâm ma.

Trong quá trình độ tâm ma kiếp, cô đã đào bới ký ức về 《Thất Sát Ca》 trong đầu mình ra rồi bắt đầu chia sẻ cho đám tâm ma của mình nghe.

Bản đó là bản phối hợp 'con quay đại phong xa 360 độ' của Tạo Hóa Pháp Vương và Lệ Chi tiên tử, uy lực tiếng hát cực kỳ khủng khiếp.

Chính lần đó cô đã 'thấy' được đám tâm ma đáng yêu của mình.

Trong tâm ma kiếp của cô, số lượng tâm ma cực kỳ khả quan, không chỉ có một con mà có tới hàng chục con.

Và tất cả lũ tâm ma đó đều run bần bật dưới tiếng hát 《Thất Sát Ca》 của Tạo Hóa Pháp Vương.

Lũ tâm ma vừa khóc vừa gào đòi đầu hàng, lớn tiếng cầu cứu.

Hơn nữa Vũ Nhu Tử thấy tâm ma rất thú vị, rõ ràng là tâm ma mà lại còn biết kêu lên mấy câu kỳ quái như 'Tống tiền bối cứu tôi với ~' hay 'Ba ơi, kiếp sau con vẫn muốn làm con gái ba' này nọ.

Dường như mỗi con tâm ma đều có tính cách khác biệt.

Vũ Nhu Tử khi đó đã để tâm.

Sau khi thiên kiếp kết thúc, cô vẫn luôn nghĩ xem có cách nào để gặp lại đám tâm ma đáng yêu của mình hay không.

Sau này, khi linh quỷ của cô bị 'Thiên Đế' cướp đi, thỉnh thoảng cô có thể nhận lại được rất nhiều kiến thức và thông tin từ chỗ 'linh quỷ'.

Dựa theo những kiến thức và thông tin đó, trong đầu Vũ Nhu Tử nảy ra ý định 'bồi dưỡng một con tâm ma đáng yêu thuộc về riêng mình'.

Nên cô đã thật sự làm thế.

Và cô đã thành công. "Lượng thông tin lớn quá...

Tâm ma của em hiện tại chưa biến mất à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu chưa biến mất thì khi độ thiên kiếp lẽ ra phải hóa thành tâm ma kiếp mới đúng chứ? "Vẫn còn đây ạ, để em gọi cô ấy ra." Vũ Nhu Tử nói.

Một lát sau, từ trong bóng tối của Vũ Nhu Tử, một bóng người đen kịt hiện lên, hóa hình.

Cái bóng đó hóa thành một Vũ Nhu Tử màu đen, sau khi xuất hiện, cô ấy quỳ ngồi trước mặt bọn Tống Thư Hàng, khí chất tao nhã: "Chào các vị tiền bối, tôi là Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng." Vũ Nhu Tử vẫn đang chạy như bay trong bánh xe hamster, còn tâm ma cái bóng thì trực tiếp xuyên qua khe hở nan can của bánh xe mà chui ra, đáp xuống đất.

Vì được cấu thành từ bóng tối nên cô ấy có màu đen kịt.

Nói xong, tâm ma Vũ Nhu Tử khẽ ngẩng đầu, đôi mắt đẹp lướt qua các đạo hữu đang có mặt, mỉm cười và lặng lẽ quỳ ngồi đó.

Đây là một tâm ma mỹ nữ tĩnh lặng. "Ái chà!" Lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết lập tức sáng mắt lên.

Màu sắc này mới đúng chứ, đen đẹp quá.

Như thế này là lập tức phù hợp với quan niệm thẩm mỹ của thế giới Hắc Long rồi.

Tiếc quá, bây giờ ông đã là một lão già rồi.

Nếu có thể trẻ lại chừng trăm tuổi, nói không chừng ông sẽ tranh thủ thử một phen, phấn đấu vì tình yêu một lần?

Mà cũng không đúng, tuy cô bé màu đen này phù hợp với thẩm mỹ của thế giới Hắc Long, nhưng so với thẩm mỹ của 'bộ lạc Long Huyết' thì vẫn còn chút khoảng cách.

Ví dụ như cô bé màu đen này không có vảy rồng xinh đẹp, thế này là bị trừ không ít điểm, thậm chí là đáng tiếc.

Hơn nữa, cô bé màu đen này là một dạng tồn tại tương tự như phân thân chứ không phải bản thể.

Sự vật trên thế gian này luôn có đủ loại khiếm khuyết, không có gì là thập toàn thập mỹ cả, đời người chính là như vậy đấy.

Tống Thư Hàng nhìn tâm ma Vũ Nhu Tử tao nhã này, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói nhưng lại nghẹn ở cổ họng, chẳng biết phải nói ra thế nào.

Sao có thể có loại tâm ma như thế này được?

Chuyện này quá không khoa học... nhưng lại rất 'Vũ Nhu Tử'. "Đúng thật là tâm ma." Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng xác nhận: "Trước đây ta từng tiếp xúc với các đại lão Ma tông nuôi dưỡng sức mạnh tâm ma, khí tức rất giống với 'tâm ma' hiện tại của Vũ Nhu Tử." "Đúng là tâm ma thật, chỉ cần là người từng trải qua tâm ma thì khi gặp cô ấy đều có thể cảm ứng ra được, không sai vào đâu được." Đậu Đậu cũng khẳng định.

Thông Nương nói: "Nhưng mà tính cách của tâm ma này cũng tốt quá rồi đấy?" "Dù sao thì cũng là do tất cả những yếu tố 'yêu nhất' của em hợp lại mà thành mà." Vũ Nhu Tử cười hì hì, đôi chân dài vẫn chạy thoăn thoắt.

Hiện tại tâm trạng cô rất tốt, được khoe 'tác phẩm' của mình cho tiền bối và đạo hữu xem là một việc vô cùng vui vẻ.

Tống Thư Hàng cầm lấy trái 'Loạn Linh Quả', cắn một miếng.

Cậu cảm thấy mình cần phải ăn chút gì đó để trấn tĩnh lại.

Sau khi cắn một miếng, Tống Thư Hàng cảm thấy trạng thái cơ thể mình bắt đầu thay đổi.

Dáng vẻ ông chú ban đầu bắt đầu biến mất nhanh chóng, khôi phục lại diện mạo trẻ trung.

Chương 2011

Ồ, xem ra vận khí của mình cũng không tệ, ăn một trái vào là đã trẻ lại rồi.

Đang lúc Tống Thư Hàng nghĩ như vậy thì đột nhiên cậu thấy cơ thể mình bắt đầu co lại, đôi tay trong ống áo thụt lùi vào bên trong.

Tống Thư Hàng: "Hỏng rồi!" "Thư Hàng, cậu làm cái gì thế?" Đậu Đậu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu cố định lại, cuối cùng dừng ở dáng vẻ thiếu niên khoảng 12 tuổi. "Không sao, vừa nãy ăn một trái 'Loạn Linh Quả' để trấn tĩnh, lát nữa ăn thêm trái nữa thử xem." Tống Thư Hàng xắn ống tay áo và ống quần lên.

Lúc này, Vũ Nhu Tử gọi: "Tống tiền bối, đáp án của em đâu ạ?

Lần này đúng chưa?" "Suýt nữa quên mất không xem đáp án." Tống Thư Hàng vội vàng cúi đầu nhìn quả cầu niệm lực.

Xanh rồi, xanh rồi, quả cầu niệm lực chuyển màu xanh rồi!

Theo sự xác nhận của Tống Thư Hàng, trong bánh xe hamster vang lên âm thanh: [Đáp án chính xác.] "Hi hi hi, em biết ngay mình sẽ không sai mà." Vũ Nhu Tử đắc ý nói. "Đáp án này đúng là nằm ngoài dự kiến của tôi, nhưng không phải kiểu đáp án tôi muốn." Đậu Đậu lại một lần nữa tiếc rẻ, đáp án này không thể thỏa mãn ham muốn hóng hớt của nó.

Lúc này, âm thanh trong bánh xe lại vang lên: [Câu hỏi thứ hai: Đậu Đậu, chứng cuồng Sở Sở của cậu từ đâu mà có?] Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối, phản đối, phản đối!

Anh làm thế là đang làm khó Vũ Nhu Tử em đấy!

Sao em biết được chứng cuồng Sở Sở của Đậu Đậu từ đâu mà có chứ?" Đậu Đậu: "Gâu gâu gâu gâu ~" Cho nên, cứ tiếp tục chạy điên cuồng trên bánh xe hamster đi Vũ Nhu Tử. "Hết cách rồi, xem ra chỉ có thể dừng bánh xe hamster lại trước, sau đó chọn lại câu hỏi rồi mới mở ra lần nữa." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử tiếc nuối: "Bây giờ không đổi đề luôn được ạ?

Em muốn giữ kỷ lục toàn thắng cơ." "Ít nhất là hiện tại tôi chưa biết cách thao tác, lát nữa tôi sẽ nghiên cứu kỹ cách sử dụng pháp khí này sau." Tống Thư Hàng nói đoạn, cậu động niệm lực, dừng bánh xe hamster lại trước.

Sau đó cậu bắt đầu nhập lại 'kho dữ liệu câu hỏi'.

Hamster hào đã để lại toàn bộ 300 câu hỏi của Bạch tiền bối hai.

Sau khi nhập xong, Tống Thư Hàng chọn chế độ 'rút đề ngẫu nhiên'. "Chờ chút, Vũ Nhu Tử, lần này đến lượt tôi." Đậu Đậu nằm rạp trên bánh xe hamster, nói: "Mỗi đứa chơi một lượt." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: "Mỗi người chơi một lượt ạ?" "Cho nên đến lượt tôi rồi, tôi chơi xong một lượt rồi mới đến lượt cô." Đậu Đậu nói. "Nhưng mà, nếu mỗi người một lượt thì vẫn phải là em chơi chứ." Vũ Nhu Tử thò bàn tay nhỏ ra ngoài hàng rào, xoa xoa đầu chó của Đậu Đậu: "Tại vì Đậu Đậu là cún mà." Đậu Đậu: "..." Vũ Nhu Tử ơi, từ khi tham gia 'Nhóm Cửu Châu Số 1', cô thay đổi nhiều quá, hoàn toàn không còn là Vũ Nhu Tử đáng yêu lúc mới vào nhóm nữa rồi. "Đúng rồi, Vũ Nhu Tử tiên tử, con tâm ma này của em có chức năng gì không?" Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi.

Con tâm ma tên là 'Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng' này từ đầu đến cuối cứ lặng lẽ quỳ ngồi một bên, tao nhã phóng khoáng, gương mặt tươi cười. "Em không biết nữa, em chỉ bồi dưỡng cô ấy ra thôi chứ chưa thử chức năng bao giờ.

Thật ra đây cũng là lần đầu tiên em triệu hồi cô ấy ra cho người khác xem đấy.

Hay là chúng ta thử năng lực của cô ấy đi?" Vũ Nhu Tử bó gối ngồi trong bánh xe hamster. "Nếu là tâm ma thì chắc cô ấy phải có đủ các loại năng lực của tâm ma mới đúng." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Đậu Đậu: "Thế thử lên người tôi xem?

Nghe có vẻ thú vị đấy." "Để tôi đi." Tống Thư Hàng trong dáng vẻ thiếu niên giơ tay ra: "Tôi có Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử hộ thể, ảnh hưởng của tâm ma đối với tôi sẽ giảm xuống mức thấp nhất, nếu có bị ảnh hưởng thì cũng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn đâu.

Hơn nữa tôi cũng rất tò mò về năng lực tâm ma của Vũ Nhu Tử." Ánh sáng công đức khắc chế sức mạnh của tâm ma, ở đây chỉ có cậu là thích hợp nhất để làm vật thí nghiệm.

Đậu Đậu suy nghĩ một chút, miễn cưỡng nói: "Vậy được rồi, tôi nhường cơ hội làm vật thí nghiệm này cho cậu đấy." "Thế thì tôi cảm ơn Đậu Đậu nhé?" Tống Thư Hàng cười nói. "Vậy thử xem sao." Vũ Nhu Tử nói với tâm ma của mình: "Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng, cho Tống tiền bối xem năng lực của cô đi!

Có chiêu gì thì cứ thi triển lên người Tống tiền bối xem nào." Tâm ma cái bóng nghe vậy liền gật đầu.

Cô ấy đứng dậy, trước tiên là khẽ phủi tà váy dài.

Ngay khắc sau, khí chất của cô ấy thay đổi hẳn, chuyển từ tao nhã phóng khoáng sang quyến rũ mê hoặc.

Cô ấy đi đến trước mặt thiếu niên Tống Thư Hàng, khẽ khom người xuống, tầm mắt ngang bằng với cậu, nũng nịu gọi: "Tống tiền bối ~~" "Tuyệt kỹ của yêu nữ xinh đẹp - Mỹ nhân kế à?" Thông Nương không kìm được mà thốt lên.

Lúc này, tâm ma khẽ cúi đầu, định hôn lên mặt thiếu niên Tống Thư Hàng. "Ơ?

Khoan đã!" Vũ Nhu Tử trong bánh xe hamster vội vàng kêu dừng. "Xin hãy siêu độ cho tôi đi, Tống tiền bối." Lúc này, tâm ma dùng giọng nói chỉ có Tống Thư Hàng mới nghe thấy, dịu dàng nói.

Nói xong, cô ấy tiếp tục tiến tới định hôn lên mặt Tống Thư Hàng.

Ngay đúng lúc đó, từ vị trí khuôn mặt Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên nhô ra, cô ghé sát tới, một ngụm nhận lấy nụ hôn của tâm ma.

Đậu Đậu: "Thư Hàng, cậu nói xem nếu tôi chụp lại cảnh này rồi gửi cho Linh Điệp tiền bối thì sẽ thế nào nhỉ?

Cậu có còn được sống vui vẻ nữa không?" Nó cảm thấy tâm hồn thương nhân của mình đã hoàn toàn thức tỉnh, dùng đoạn video này làm giao dịch, nói không chừng có thể đổi được một chiếc máy tính chơi game đời mới nhất từ tay Tống Thư Hàng ấy chứ? "Tôi sẽ ra sao thì không biết, nhưng cậu sẽ bị Linh Điệp tiền bối diệt khẩu, tôi dám chắc đấy." Tống Thư Hàng không chút do dự đáp lại.

Đậu Đậu: "..." Khỉ thật, Tống Thư Hàng nói nghe chí lý quá.

Vụ làm ăn này không làm được rồi.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ ngả người ra sau, buông tâm ma của Vũ Nhu Tử ra: "Thân là tâm ma, đừng có mà được nước lấn tới, cẩn thận tôi đánh tan cô hoàn toàn bây giờ." Lần này cô không dùng mấy câu thoại chôm được ở đâu đó nữa, mà dùng chính giọng thật của mình để phát âm, không biết có phải là ảo giác không nhưng dường như giọng của @#%× tiên tử lại êm tai hơn nhiều. "Tôi không có." Tâm ma lí nhí đáp. "Nhưng mà vì Tống đã đồng ý rồi nên sẽ cho cô một chút quyền hạn, nhưng phải dưới sự giám sát của tôi." Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay lên, nâng cằm của tâm ma Vũ Nhu Tử: "Tôi khá là thích kiểu như cô đấy, ngọt ngào vô cùng." "Đặc biệt là chỗ này." Những ngón tay thuôn dài của Công Đức Xà Mỹ Nhân lướt qua đôi môi đỏ mọng của tâm ma.

Cô nàng tâm ma thẹn thùng nhắm mắt lại.

Đậu Đậu: "..." @#%× tiên tử, biết tán tỉnh quá cơ. [Á á á, thả quý cô da đen kia ra, để lão phu tới cho.] Lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết mặt không cảm xúc nhưng trong lòng thì đang gào thét: [Không đúng... lão phu tuổi cao rồi, chuyện này không còn phù hợp với lão nữa.

Đáng tiếc quá.] Tống Thư Hàng tò mò hỏi: "Tiên tử, sao hôm nay cô chịu nói nhiều thế?" Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt. "Á á á ~ á ~" Cô ngửa đầu lên rống một tiếng thảm thiết kinh điển kiểu họ Tống, nhưng lần này cô lại đổi phong cách rồi, khi rống thảm không còn từ từ ngã vật ra giả chết nữa, mà giống như người sói hú dài, bày ra tư thế ngửa mặt lên trời.

Rõ ràng là tiếng rống thảm nhưng lại mang đến hiệu quả khác hẳn.

Tống Thư Hàng: "..." Xích Tiêu Kiếm bay tới bên cạnh Tống Thư Hàng, dùng mũi kiếm vỗ vỗ vai cậu: "Học hỏi đi." "Nhưng chiêu trò tán gái này của Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử thì tôi học không nổi đâu." Tống Thư Hàng cười khổ. "Ơ?

Cậu vậy mà nghe hiểu được ta bảo cậu học cái gì à?

Có tiến bộ đấy." Xích Tiêu Kiếm kinh ngạc nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tôi lúc nào chẳng hiểu chứ?

Chỉ là thỉnh thoảng mặt hơi mỏng, có vài chuyện không tiện nói ra thôi.

Mọi người đừng thật sự tưởng tôi là tên ngốc trong mấy chuyện này được không.

Đồng thời, Tống Thư Hàng vận chuyển năng lực thiên phú, ngưng tụ ra một đóa bạch liên, đưa về phía @#%× tiên tử trên đầu.

Sau khi nhận lấy đóa hoa, tiên tử liền lùi lại phía sau Tống Thư Hàng. "Tống tiền bối, xin hãy thả lỏng tinh thần." Lúc này, tâm ma 'Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng' của Vũ Nhu Tử vẻ mặt thẹn thùng nói.

Bị tán tỉnh không nhẹ.

Tiếc là da cô ấy màu đen, nếu không chắc có thể nhìn thấy vẻ mặt đỏ bừng của cô ấy rồi.

Kế đó, cô ấy lại một lần nữa áp sát Tống Thư Hàng, khẽ hôn lên trán cậu — đến cả mặt cũng không dám hôn nữa rồi.

Sau nụ hôn nhẹ nhàng đó, cô nàng tâm ma lùi lại, lặng lẽ đứng một bên. "Có cảm giác gì không?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò hỏi. "Ừm, cũng ổn...

Cảm giác như bị tán tỉnh vậy." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Ta không hỏi cậu cái đó, ta hỏi cậu sau khi bị năng lực tâm ma ảnh hưởng thì có cảm thụ gì?

Mấy cái sinh vật có máu có thịt như các cậu đúng là phiền phức thật." Tống Thư Hàng lật tay, liên tục tung hai phát 'Dưỡng Đao Thuật' lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối. "Ôi mẹ ơi ~ Sướng quá ~ Đừng dừng lại ~" Xích Tiêu Kiếm tiền bối sung sướng rên rỉ.

Đậu Đậu: "..." Cô nàng tâm ma: "..." Thông Nương: "..." Vũ Nhu Tử: "Xích Tiêu Kiếm tiền bối chơi vui quá." "Cụ thể thì không có cảm giác gì lớn, cô đã dùng kỹ năng gì lên tôi thế?" Tống Thư Hàng nhìn về phía cô nàng tâm ma.

Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng khẽ cúi đầu, không dám nhìn thẳng mọi người: "Tôi lợi dụng sức mạnh của tâm ma để dẫn dắt các loại dục vọng của Tống tiền bối, những việc anh muốn làm mà không dám làm, những lời anh muốn nói mà không dám nói, đều sẽ được dẫn dắt ra ở mức tối đa." Tổng kết lại thì chính là tiến vào chế độ 'muốn gì làm nấy', thích gì làm nấy. "Nhìn trời, tiêu đời rồi." Tống Thư Hàng vừa nghe đến khả năng [những lời muốn nói mà không dám nói sẽ được dẫn dắt ra ở mức tối đa] là cả người thấy không ổn chút nào.

Họ Tống tôi đây vốn đã là người thẳng tính, mặt mũi cũng thẳng tuột, giờ mà thuộc tính này còn được đẩy lên tối đa... tôi còn cứu được không đây? "Ảnh hưởng này sẽ kéo dài bao lâu?

Trong trạng thái này, tôi phải cẩn thận tránh mặt mấy vị đại tiền bối mới được, kẻo lỡ miệng nói mấy chuyện không qua não suy nghĩ thì chết dở." Tống Thư Hàng hỏi. "Sẽ không lâu đâu, Tống tiền bối có thân công đức hộ thể, tối đa là nửa ngày thôi." Cô nàng tâm ma nói. "Nửa ngày thì chắc không có vấn đề gì.

Đúng rồi...

Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng, cô qua đây, tôi siêu độ cho cô." Tống Thư Hàng vẫy tay gọi cô nàng tâm ma.

Chẳng phải lúc trước cô nàng này bảo cậu siêu độ cho cô ấy sao, giờ chính là lúc rồi.

Chương 2012

"Ơ?

Đừng mà Tống tiền bối.

Tâm ma của em dễ thương thế này, siêu độ cô ấy làm gì." Vũ Nhu Tử kêu lên. "Không không, bây giờ không cần nữa đâu ạ." Cô nàng tâm ma xua tay liên tục. "Cô đúng là lạ thật đấy." Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, trợ thủ nhỏ Long Lạc lên tiếng: [Đã dùng quyền hạn Long Lạc để giảm xung kích tinh thần của Lý Âm Trúc xuống mức yếu nhất, kéo dài thời gian giãn cách giữa mỗi lần xung kích ra tối đa.] Trước đó khi ở trong 'không gian giảng pháp', Tống Thư Hàng đã ra lệnh cho trợ thủ nhỏ Long Lạc rồi. "Giảm xung kích tinh thần xuống mức yếu nhất thì con bé có thể thuận lợi vượt qua chứ?" Tống Thư Hàng hỏi. [Vấn đề không lớn.] Trợ thủ nhỏ Long Lạc đáp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi gọi: "Tạo Hóa tiên tử." Tạo Hóa tiên tử đứng dậy, lộn nhào một vòng sau cực đẹp rồi đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn cậu. "Cô có thể tạm thời ký túc vào cơ thể Tiểu Âm Trúc để giúp con bé chống lại xung kích tinh thần không...

Ý tôi là lúc con bé sắp không chịu nổi thì giúp một tay.

Nếu con bé tự mình chịu được thì cứ để con bé tự đối mặt với xung kích tinh thần đó." Tống Thư Hàng nói.

Xung kích tinh thần tuy là hình phạt cho việc giảng pháp thất bại nhưng cũng là một loại rèn luyện đối với Lý Âm Trúc.

Tạo Hóa tiên tử nheo mắt lại, xòe mười ngón tay ra. "Mười đóa liên hoa à?

Không thành vấn đề." Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa tiên tử lắc đầu, đôi bàn tay thuôn dài lật qua lật lại mấy lần... "Một trăm đóa à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa tiên tử suy nghĩ một chút rồi gật đầu mạnh: "Tống, ngốc, tốt!" Cô ấy vốn dĩ chỉ định đòi năm mươi đóa thôi, nhưng vì Tống Thư Hàng hào phóng như vậy nên cô ấy đương nhiên sẵn lòng.

Cho nên là, Tống ~ ngốc ~. "Vậy quyết định thế đi." Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa tiên tử đứng dậy, túm lấy tà váy, làm một lễ thục nữ rất ra dáng với mọi người.

Sau đó, thân hình cô ấy vút lên, bay về phía chỗ Tiểu Âm Trúc đang ngủ đông. "Ừm, phụ nữ muốn giữ chân đàn ông thì phải giữ lấy cái dạ dày của họ.

Chuyện này đảo ngược lại cũng có hiệu quả tương đương." Tống Thư Hàng vuốt cằm nói. @#%× tiên tử: "Người anh trai ngu xuẩn của em hỡi ~" — lấy từ giọng nói của Điền Điềm phó đảo chủ trong Nhóm Cửu Châu Số 1.

Xích Tiêu Kiếm: "Tống Thư Hàng ngu xuẩn, giữ lấy cái dạ dày của phụ nữ thì cậu cùng lắm cũng chỉ trở thành đầu bếp nhà người ta thôi." Tống Thư Hàng lại lật tay một cái, một phát 'Dưỡng Đao Thuật' rơi trúng thân kiếm Xích Tiêu. "Ôi mẹ ơi ~~ Thêm phát nữa đi?" Xích Tiêu Kiếm nói.

Hôm nay Tống Thư Hàng đặc biệt hào phóng, bồi thêm cho nó một phát nữa.

Thông Nương: "..." Đột nhiên cảm thấy tiền bối Xích Tiêu Kiếm vốn đáng tin cậy nay cũng có chút không đáng tin rồi. "Đúng rồi Tống tiền bối.

Anh có muốn nuôi một con tâm ma chơi cho vui không?" Vũ Nhu Tử bó gối ngồi trong bánh xe hamster hỏi.

Tống Thư Hàng nhìn cô nàng tâm ma của Vũ Nhu Tử: "Nếu tâm ma của tôi mà ngoan ngoãn được thế này thì cũng có thể thử xem sao.

Nhưng tôi sợ nhỡ nuôi ra một con tâm ma không kiểm soát được thì phiền phức lắm." Nói mới nhớ, lúc nãy ham vui quá không nghĩ nhiều.

Nhưng giờ nhìn thấy 'Vũ Nhu Tử bị nhốt trong lồng', đột nhiên thấy có chỗ nào đó không ổn lắm. "Vậy lát nữa em sẽ dạy tiền bối cách nuôi tâm ma trước, xem nuôi ra được thứ gì.

Nếu thấy nguy hiểm thì xử lý sớm.

Còn nếu ngoan ngoãn thì giữ lại nuôi lớn." Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Ý kiến hay đấy." "Ngoài ra, em cũng muốn nuôi thêm một con tâm ma có tính cách khác nữa." Vũ Nhu Tử bổ sung thêm. "???" Tống Thư Hàng: "Tâm ma mà cũng nuôi được mấy con cơ à?" "Đâu có ai quy định một người chỉ được có một loại tâm ma đâu ạ." Vũ Nhu Tử nói: "Lần trước khi độ thiên kiếp tam tấn tứ phẩm, em đã thấy mình có tới mấy chục con tâm ma khác nhau.

Em muốn nuôi hết sạch chúng ra." Tống Thư Hàng: "..." Cậu lại nhìn cô nàng tâm ma của Vũ Nhu Tử đang đứng đó tĩnh lặng tao nhã, luôn cảm thấy cái thiết lập 'các loại tâm ma tính cách khác biệt' này trông quen quen.

Hình như cậu đã thấy cái thiết lập tương tự ở đâu đó rồi. "Bạch tiền bối!" Mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên, cậu thốt ra. "Bạch tiền bối ra rồi ạ?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Không, tôi ý nói là nếu em nuôi hết đám tâm ma đó ra thì cảm giác cũng giống như 'thiên phú phân thân' của Bạch tiền bối vậy." Tống Thư Hàng nói.

Phân thân của Bạch tiền bối cũng mỗi người một tính, khác xa với bản thể... hơn nữa còn chuyên môn hố bản thể nữa.

Mỗi lần triệu hồi phân thân ra là một tính cách không bao giờ trùng lặp. "Hi hi hi, nếu tâm ma của em mà bồi dưỡng được thành kiểu phân thân như của Bạch tiền bối thì thú vị lắm đây." Vũ Nhu Tử nói, rồi cô đứng dậy: "Tống tiền bối, em nghỉ ngơi xong rồi, anh nhập đề mục chưa?

Em muốn bắt đầu lượt thách đấu mới." "300 câu hỏi, rút ngẫu nhiên, không vấn đề gì chứ?" Tống Thư Hàng xác nhận lại. "Hoàn toàn không vấn đề gì, cứ chờ em phá kỷ lục điểm tối đa đi." Vũ Nhu Tử vẫy tay nói.

Thế là Tống Thư Hàng lại mở bánh xe hamster ra.

Cô nàng Vũ Nhu Tử xinh đẹp lại bắt đầu chạy thục mạng trong lồng. [Bắt đầu trả lời câu hỏi.] Một giọng nói uy nghiêm vang lên. "Hình ảnh này tuyệt đối không được để Linh Điệp tiền bối nhìn thấy, nếu không chắc chắn sẽ là một đêm máu chảy thành sông." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đậu Đậu: "???" Trong lúc Vũ Nhu Tử đang chơi đùa vui vẻ, Tống Thư Hàng thì đang trầm tư.

Cậu cảm thấy hôm nay não bộ mình đặc biệt tỉnh táo, có rất nhiều việc muốn làm hiện lên trong đầu.

Ví dụ như... cậu đột nhiên cảm thấy 'trợ thủ nhỏ Long Lạc' thật sự là một trợ thủ đắc lực.

Có cách nào mang cô ấy vào Inner World của mình, để cô ấy thay mình quản lý Inner World không nhỉ?

Tống.

Đột nhiên muốn đào góc tường của thế giới Hắc Long.

Thư Hàng.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc thật sự rất cừ, ngay cả khi ý chí Long Lạc là 'Quý bà Côn Na' đang chìm vào giấc ngủ sâu thì cô ấy vẫn có thể quản lý cả thế giới Hắc Long một cách ngăn nắp, đâu ra đấy.

Tống Thư Hàng - một quản trị viên - hầu như không cần phải bận rộn gì, chỉ cần đưa ra quyết định cho một số sự kiện lớn là xong.

Nhưng mà trợ thủ nhỏ Long Lạc chỉ có kỳ hạn 20 ngày, quá thời hạn đó chắc cô ấy sẽ bị 'Long Lạc' thu hồi.

Vậy liệu có thể nhân lúc mình còn nắm quyền hạn của toàn thế giới Hắc Long mà di dời 'trợ thủ nhỏ Long Lạc' sang Inner World của mình, để cô ấy thay mình quản lý nơi đó không?

Inner World hiện tại của Tống Thư Hàng hơi bị lộn xộn.

Có mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ, có diện tích tự thân Inner World sinh trưởng ra, có suối hoạt thủy, lại còn có bí cảnh 'Rừng rậm tử vong' mà lần trước cùng với Bạch tiền bối xắn cả mảng đất di dời vào.

Những thứ này Tống Thư Hàng đều chưa hề quy hoạch lại tử tế, cứ có bao nhiêu là tống hết vào Inner World.

Cho nên dẫn đến tình trạng tổng thể cực kỳ loạn.

Ngoài ra, đủ loại linh thực, linh thú, Vô Hình Kiếm Cổ, cùng một đống bảo vật đều bị nhồi nhét lộn xộn trong Inner World. "Trợ thủ nhỏ Long Lạc này, vào ngày cuối cùng, tôi có thể di dời cô sang 'Inner World' của tôi được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc: [Quyền hạn không đủ]. "Vậy có cách nào khác để vượt qua 'quyền hạn' mà đạt được hiệu quả tương tự không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Có lẽ là do chịu ảnh hưởng từ năng lực của cô nàng tâm ma, cậu cảm thấy dục vọng trong lòng mình dường như thật sự đang bành trướng, có rất nhiều thứ muốn có mà cậu đều muốn vơ về bằng được.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc lắc đầu: [Không tìm thấy phương án thay thế khả thi.] Tống Thư Hàng vuốt cằm bắt đầu suy nghĩ.

Đúng lúc đó, Thông Nương đột nhiên lên tiếng hỏi: "Trợ thủ nhỏ Long Lạc rốt cuộc là một dạng tồn tại như thế nào?

Là một chương trình năng lượng được thiết lập sẵn?

Hay là phân thân của Long Lạc?" "Chắc là một dạng chương trình trợ thủ được Long Lạc thiết lập sẵn, cộng thêm năng lượng được cụ hiện hóa thành sản vật thôi." Tống Thư Hàng đáp. "Vậy thì có thể sao chép cô ấy ra một bản không?

Nếu bản thể của trợ thủ nhỏ Long Lạc không mang ra ngoài được thì sao chép một trợ thủ có chức năng tương tự rồi đóng gói mang đi, như vậy là không vấn đề gì rồi chứ?

Giống như cách tôi lợi dụng lỗi game để cày thẻ tím năm sao vậy." Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng quay sang nhìn trợ thủ nhỏ Long Lạc: "Có khả thi không?

Lợi dụng quyền hạn siêu cấp quản trị viên của tôi để sao chép thêm một 'Trợ thủ nhỏ Long Lạc số 2' nữa?" Trợ thủ nhỏ Long Lạc im lặng một lát, bắt đầu thử nghiệm thi hành mệnh lệnh của Tống Thư Hàng để kiểm tra xem có thể thực hiện thành công hay không.

Một lát sau, trợ thủ nhỏ Long Lạc trả lời: [Thử nghiệm hoàn tất, có thể sao chép một 'Trợ thủ nhỏ Long Lạc số 2', nhưng chương trình quy tắc cốt lõi nhất thì không thể sao chép được.

Tương đương với bản rút gọn.] "Bản rút gọn có thể thay tôi quản lý một tiểu thế giới không?

Đảm nhiệm chức năng quản gia ấy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc: [Hoàn toàn không vấn đề gì.

Có tiến hành sao chép 'Trợ thủ nhỏ Long Lạc số 2' không?

Có / Không?] "Còn phải nói sao?

Đương nhiên là chọn Có rồi." Tống Thư Hàng nói: "Ngoài ra, hãy đặt tên cho 'Trợ thủ nhỏ Long Lạc số 2' là 'Trợ thủ nhỏ Inner'." Dù sao thì cũng sắp chuyển 'Trợ thủ nhỏ Long Lạc số 2' sang Inner World rồi, cứ gọi là trợ thủ Long Lạc mãi thì nghe không hợp lắm. [Xác nhận thi hành mệnh lệnh.] Trợ thủ nhỏ Long Lạc bình tĩnh nói. "Cảm ơn nhé." Tống Thư Hàng quay người lại, khẽ vỗ vỗ Thông Nương.

Chương 2013

"Thư Hàng, tôi muốn bàn với cậu một việc." Thông Nương thuận thế nói.

Tống Thư Hàng: "???" "Chúng ta ký một bản hợp đồng làm thuê được không?" Thông Nương nói.

Tống Thư Hàng: "Hợp đồng làm thuê?" Thông Nương: "Đúng thế, tôi làm thuê cho cậu, cậu trả phúc lợi cho tôi.

Giống như trước đây là cung cấp tài nguyên tu luyện và tiền trong game cho tôi vậy.

Tôi sẽ làm việc cho cậu." Tống Thư Hàng: "..." Thế thì đồ ngốc nhà cô với trước đây có gì khác nhau đâu chứ?

Có thêm cái danh nghĩa 'tự do' à? "Không được sao?" Thông Nương hơi căng thẳng hỏi. "Không, đương nhiên là được rồi." Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Lúc ở trong thiên kiếp 'Đứa con vô hình', Thông Nương đã dùng mầm hành bao bọc lấy mọi người.

Khi Tống Thư Hàng tỉnh lại thấy một đống mầm hành dưới đất là trong lòng đã hiểu rõ rồi.

Tuy không nói ra nhưng cậu cảm động lắm.

Thật ra, Thông Nương cứ ở bên cạnh cậu như trước đây thì cậu cũng hoàn toàn chẳng thấy áp lực gì. "Nếu cô đã muốn ở lại bên cạnh tôi thì chúng ta cũng phải đặt ra cho mình một mục tiêu nhỏ." Tống Thư Hàng nói với Thông Nương: "Tuyệt đối không được lãng phí thiên phú mà 'Thiên Đạo' ban cho, tiếp theo chúng ta phải nỗ lực tu hành hơn nữa mới được." Thông Nương dù sao cũng là người đã vượt qua đại kiếp 'Đứa con vô hình', thiên phú, tiềm lực và tư chất của cô đều đã được thiên kiếp xác nhận chính thức rồi. "Lần tới gặp lại đạo trưởng Xích Tiêu Tử, tôi muốn ông ấy thấy được một Thông Nương mạnh mẽ." Tống Thư Hàng nói.

Thông Nương: "..." Trợ thủ nhỏ Long Lạc: [Sao chép hoàn tất, có cụ hiện hóa 'Trợ thủ nhỏ Inner' ra không?] "Xác nhận." Tống Thư Hàng nói.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc đưa bàn tay nhỏ ra khẽ vỗ một cái.

Tạch ~ Ngay sau đó, một 'Trợ thủ nhỏ Long Lạc' phiên bản thu nhỏ xuất hiện.

Cũng là dáng vẻ của quý bà Côn Na da đen, nhưng chỉ lớn bằng nửa lòng bàn tay thôi. "Chào buổi sáng, trợ thủ nhỏ Inner xin kính chào quản trị viên Bá Long." Trợ thủ nhỏ Inner lên tiếng.

Tống Thư Hàng xòe lòng bàn tay ra.

Trợ thủ nhỏ Inner khẽ đáp xuống lòng bàn tay Tống Thư Hàng, cô vén tà váy dài, làm một lễ thục nữ với cậu. "Kích cỡ này trông cứ như búp bê mô hình ấy nhỉ." Thông Nương nói.

Đậu Đậu: "Nếu là búp bê mô hình thì tôi có một chỗ khá tò mò...

Trợ thủ nhỏ Inner của cậu có mặc quần không thế?" [Có ạ, thưa ngài Đậu Đậu.] Trợ thủ nhỏ Inner quay người lại, nghiêm túc trả lời câu hỏi của Đậu Đậu.

Thông Nương: "..." "Mấy cái câu hỏi quấy rối kiểu này, lần sau cô cứ từ chối trả lời đi." Tống Thư Hàng nói: "Tiếp theo, tôi sẽ đưa cô vào Inner World của tôi, sau đó tôi sẽ cấp quyền quản lý cho cô, cô có thể quy hoạch và điều chỉnh lại Inner World của tôi." [Tôi có thể thử xem sao.] Trợ thủ nhỏ Inner đáp.

Inner World của Tống Thư Hàng không có thứ gọi là 'Long Lạc', cho nên cô cũng không chắc mình có thể quản lý ngăn nắp như 'trợ thủ nhỏ Long Lạc' ở thế giới Hắc Long này hay không. 'Trợ thủ nhỏ Inner' được di dời vào Inner World của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thử mở một phần quyền hạn quản lý Inner World cho cô, để cô có thể phân chia và di chuyển phần lớn các khu vực trong đó.

Quá trình mở quyền hạn không hề khó khăn, 'Inner World' trong tình huống bình thường luôn có thể thi hành mệnh lệnh của Tống Thư Hàng một cách hoàn mỹ.

Sau khi vào 'Inner World', trợ thủ nhỏ Inner không hành động ngay lập tức.

Cô bay lơ lửng trên không trung, quan sát tổng thể khung sườn của Inner World.

Đồng thời, hình chiếu hoa sen của Inner World hiện ra, có những rễ sen vươn tới tiếp xúc với trợ thủ nhỏ Inner.

Sau khi hoàn thành tiếp xúc, trợ thủ nhỏ Inner xảy ra dị biến.

Lớp da đen ban đầu bắt đầu phai màu, sắc đen kịt biến mất, chuyển sang màu trắng khiết.

Đôi cánh rồng sau lưng cũng biến mất, thay vào đó là một đóa bạch liên đang nở rộ.

Đóa sen nâng đỡ lấy cơ thể cô.

Đây là dấu hiệu 'trợ thủ nhỏ Inner' đã kết hợp được với Inner World ở một mức độ nhất định. "Khu vực suối hoạt thủy làm nòng cốt, linh tuyền Thiên Đình làm phụ thuộc.

Tiếp theo là khu vực linh thực, khu vực này có thể gộp chung vào một khu vực với 'Xí nghiệp Thần bộ Ba Mươi Ba Thú' và khu vực linh thú." Trợ thủ nhỏ Inner nói khẽ.

Cô bắt đầu quy hoạch lại cục diện Inner World của Tống Thư Hàng. "Ngoài ra, số lượng linh thực quá ít, đẳng cấp hơi thấp." "Số lượng linh thú cũng không đủ." "Linh tuyền Thiên Đình có thể dẫn ra ngoài, bố trí thành hồ nước ở những chỗ đất trống trong 'Inner World'.

Có thể nuôi linh thú thủy sinh hoặc các loài thú đặc thù trong đó." "Rừng rậm tử vong có thể được cường hóa thêm một bước." "Mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ có thể bắt đầu bố trí triển khai lấy 'suối hoạt thủy Inner World' làm trung tâm." "Diện tích chủ thể của Inner World vẫn chưa đủ, cần nhanh chóng mở rộng diện tích bản thân, có nhiều 'diện tích có thể lợi dụng' hơn mới có thể thực hiện được nhiều phương án hơn." Tuy rằng trực tiếp bê 'mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ' vào có thể mở rộng diện tích Inner World, nhưng những mảnh vỡ như 'Đông Chi Điện, Công Đức Điện' đều là những kiến trúc đã thành hình.

Trừ khi san phẳng chúng đi, nếu không chỉ có thể tận dụng theo công năng ban đầu thôi. "Ngoài ra, chúng ta cần một số nhân viên để chăm sóc linh thú, linh thực và suối hoạt thủy.

Những nhân viên chăm sóc này không cần quá nhiều trí tuệ." Một cấu trúc khung sườn đại thể hiện lên trong đầu 'trợ thủ nhỏ Inner'.

Sau đó, cô bắt đầu giao lưu với Tống Thư Hàng và 'trợ thủ nhỏ Long Lạc'.

Linh thực không đủ, linh thú không đủ, những cái đó đều không phải vấn đề.

Bởi vì Tống Thư Hàng hiện tại đang nắm quyền quản lý thế giới Hắc Long.

Thế giới Hắc Long nói lớn không lớn, nói nhỏ cũng không nhỏ.

Mà ở trong thế giới này lại có không ít linh thực hoang dã, còn có một số ma thú có giá trị khá cao và tính tình tương đối ôn hòa.

Ý của trợ thủ nhỏ Inner chính là để Tống Thư Hàng thông qua 'Long Lạc', trong điều kiện không gây ảnh hưởng đến sự vận hành của thế giới Hắc Long, di dời một đợt linh thực và ma thú có giá trị cao vào đây. "Tuyệt vời!" Tống Thư Hàng nói.

Thế là cậu bắt tay vào làm luôn.

Thông qua trợ thủ nhỏ Long Lạc, cậu có thể lợi dụng mạng lưới Long Lạc có mặt khắp nơi để tìm kiếm một số linh thực trân quý cùng một số ma thú ôn hòa thích hợp để bồi dưỡng.

Sau khi xác định tọa độ, cậu sẽ đến bắt chúng rồi di dời vào Inner World của mình.

Đây mới là cách dùng quyền hạn thực sự. "Vấn đề lớn nhất hiện giờ là làm sao tìm được một nhóm nhân viên đáng tin cậy để chăm sóc linh thực và linh thú đây?" Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Ban đầu cậu định tận dụng đám đệ tử của mình để họ chăm sóc linh thực và linh thú.

Nhưng theo kế hoạch đồ sộ của 'trợ thủ nhỏ Inner', đến lúc đó diện tích trồng linh thực và số lượng linh thú sẽ rất lớn, đám đệ tử của cậu căn bản không chăm xuể. "Vũ Nhu Tử, đảo Linh Điệp của mọi người có vườn dược liệu hay vườn linh thú gì không?

Linh Điệp tiền bối xử lý vấn đề nhân sự thế nào vậy?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Vũ Nhu Tử: "Đảo Linh Điệp của tụi em có rất nhiều yêu vũ điệp, sau khi hóa hình thì đều được tính là đệ tử của A Đa, họ sẽ chăm sóc mọi thứ trên đảo.

Có một số việc thì các yêu vũ điệp chưa hóa hình cũng làm được.

Ngoài ra, A Đa còn có rất nhiều đệ tử bình thường nữa ạ...

Ôi... hỏng rồi, em đang trả lời câu hỏi mà!" [Trả lời thất bại, tốc độ bánh xe tăng thêm một bậc.] Giọng nói uy nghiêm kia lại vang lên.

Vũ Nhu Tử đang trả lời dở thì lại quay sang trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng, thế là lượt trả lời này bị tính là thất bại. "Tống tiền bối, tất cả là tại anh đấy." Vũ Nhu Tử lệ tuôn đầy mặt, cảm thấy cực kỳ uất ức. "Xin lỗi, là lỗi của tôi." Tống Thư Hàng thành khẩn nhận lỗi, đồng thời cậu không khống chế được đôi tay của mình, lại một lần nữa móc điện thoại ra, chụp lại dáng vẻ uất ức đáng yêu của Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử tăng tốc độ chạy, đồng thời trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng, cực kỳ oán niệm: "Lần thứ hai rồi đấy nhé Tống tiền bối.

Tình nghĩa giữa chúng ta sắp cạn rồi đấy!" Lúc này anh không an ủi em thì thôi, còn chụp ảnh lúc em đang bêu xấu nữa à? "Chờ chút, Vũ Nhu Tử.

Thật ra tôi cũng không muốn chụp đâu...

À không, phải nói là tuy trong lòng tôi rất muốn chụp nhưng tôi cũng rất muốn kiềm chế bản thân không được chụp.

Nhưng mà tay tôi nó cứ rục rịch, kiểu gì cũng không nhịn được." Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

Trước đó cậu không kiềm chế được bản thân đã chụp lại cảnh Vũ Nhu Tử hụt hẫng.

Thế nên lần này thấy Vũ Nhu Tử uất ức, cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý để kiềm chế ham muốn chụp ảnh rồi.

Nhưng mà cái tay hay tìm đường chết nó lại nhanh hơn cả não bộ. "Có lẽ là do ảnh hưởng của tâm ma chăng?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở. "Cũng có khả năng lắm." Tống Thư Hàng vừa nói vừa tranh thủ chụp thêm vài kiểu nữa. "Ảnh hưởng của tâm ma ạ?" Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa suy nghĩ một lát rồi nói: "Được rồi, em tha lỗi cho anh đấy, Tống tiền bối." "Cảm ơn Vũ Nhu Tử tiên tử đại nhân đại lượng." Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên. "Hi hi hi." Vũ Nhu Tử cười cười, bắt đầu bước vào lượt trả lời câu hỏi mới.

Đậu Đậu: "Thế là Tống Thư Hàng có thể lấy cái cớ 'chịu ảnh hưởng của tâm ma' này để buông thả bản thân, rồi tha hồ tìm đường chết à?" "Làm gì có chuyện đó?" Tống Thư Hàng cất điện thoại đi, nghiêm túc nói: "Tôi vẫn có chút kinh nghiệm trong việc khống chế căn bệnh Tam Lãng phát tác.

Hơn nữa, tôi cũng đã thành công được vài lần rồi đấy." Đậu Đậu lộ ra nụ cười giễu cợt, sau đó quay người lại — Đậu Đậu không muốn nói chuyện với cậu nữa và chổng mông về phía cậu. "Quay lại chủ đề chính nào." Tống Thư Hàng nói: "Mọi người nói xem, tôi nên tìm ở đâu ra một nhóm thành viên đáng tin cậy để trồng linh thực và nuôi dưỡng linh thú đây?" "Hay là bắt một nhóm người từ thế giới Hắc Long sang?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị: "Sự thật là cậu đã cứu phân bộ lạc Long Huyết, nếu cậu nói muốn chọn một nhóm 'người theo đuổi' thì chắc chắn sẽ có người trong bộ lạc Long Huyết sẵn sàng đi theo cậu thôi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói bằng tiếng An Lạc, ông không biết tiếng thế giới Hắc Long. "Chuyện này bỏ qua đi, tính chất tệ quá, bắt cóc buôn người không phải chuyện tốt lành gì." Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Hơn nữa, lão tộc trưởng đang ngồi thẫn thờ cách đó không xa, dường như cũng đang trầm tư suy nghĩ chuyện gì đó. "Hay là Tống tiền bối cũng học theo A Đa của em, đi tìm mấy con tiểu yêu nhanh nhẹn thạo việc về bồi dưỡng họ xem sao." Vũ Nhu Tử vừa chạy vừa nói.

Mái tóc dài của cô tung bay theo nhịp chạy, trông cực kỳ xinh đẹp

— lần này cô ưu tiên trả lời xong câu hỏi rồi mới tranh thủ thời gian rảnh rỗi để giao lưu với Tống Thư Hàng. "Hoặc là cậu có thể học theo Tuyết Lang động chủ, cùng với bà xã sinh ra một đàn sói con, đám sói con đó đứa nào cũng thạo việc lắm." Đậu Đậu quay người lại nói.

Tống Thư Hàng nói: "Đợi đến khi tôi sinh được một đàn con thì đám linh thực trong Inner World của tôi héo sạch rồi.

Tìm linh thú để bồi dưỡng cũng vậy, thời gian lâu quá." "Ơ?

Chẳng lẽ Tống tiền bối đã tìm được người sẵn sàng sinh Tiểu Tống Thư Hàng cho anh rồi ạ?" Vũ Nhu Tử đột nhiên hỏi. "Vẫn chưa có đâu." Tống Thư Hàng đáp — trong lòng cậu cũng có chút ý định rồi nhưng chưa kịp thực hiện.

Chương 2014

Cậu định đợi sau khi ra khỏi thế giới Hắc Long sẽ thử một phen.

Bất kể kết cục thành công hay thất bại, cậu cũng phải thử một lần.

Lần 'Thiên kiếp tập thể' này đã mang lại một số thay đổi trong tâm cảnh của Tống Thư Hàng. "Vậy trong nhóm có nhiều tiền bối tiên tử như thế, anh thích kiểu người như thế nào?

Nếu cần thì em có thể giúp tiền bối một tay đấy ạ.

Thật ra em và các tiên tử tiền bối trong nhóm quan hệ tốt lắm, tụi em có nhiều chuyện bí mật để nói với nhau lắm, chẳng giấu giếm gì đâu." Đôi mắt Vũ Nhu Tử sáng rực rỡ, cô đã phát hiện ra một chuyện vui rồi.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời, Đậu Đậu ở bên cạnh đã thở dài một tiếng: "Vũ Nhu Tử à, cô dù sao cũng là một vị tiên tử, mà so với các tiền bối trong nhóm thì tuổi tác của cô chẳng phải gần gũi với Thư Hàng hơn sao?" "Ơ?

Ơ ơ ơ?" Vũ Nhu Tử dường như đột nhiên phát hiện ra một chuyện rất đáng kinh ngạc, bước chân đang chạy của cô bỗng khựng lại.

Ngay khắc sau, cả người cô bị cuốn vào trong bánh xe hamster, nằm rạp lên đó và bị xoay vòng vòng theo bánh xe.

Tống Thư Hàng: "Vũ Nhu Tử, em không sao chứ.

Hay là để tôi dừng bánh xe lại trước nhé?" "Đừng dừng, Tống tiền bối đừng dừng vội, để em chơi thế này một lát đã." Vũ Nhu Tử nằm rạp trong bánh xe hamster, bị xoay tròn hết vòng này đến vòng khác, cô đột nhiên cảm thấy cái này chơi vui cực, không muốn dừng lại.

Tống Thư Hàng: "..." "Nói đi cũng phải nói lại, em cứ gọi 'Tống tiền bối, Tống tiền bối' mãi, trong thâm tâm em luôn coi Tống tiền bối như thế hệ của A Đa, vậy mà em chưa từng nghĩ đến chuyện mình và Tống tiền bối cùng trang lứa đấy." Vũ Nhu Tử nằm trong bánh xe, nghiêm túc nói.

Cho nên sự thật là cho tới tận bây giờ, cô chưa từng nghĩ tới khả năng giữa mình và Tống Thư Hàng có chuyện gì đó.

Khóe miệng cô nàng tâm ma giật giật. "Tại hạ Bá Tống, mười tám tuổi, xin được chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu tôi có đắc tội gì thì cứ đến đánh tôi đi?" Công Đức Xà Mỹ Nhân đúng lúc lại chôm lấy một câu thoại — Tạo Hóa tiên tử không có ở đây nên cô chôm thoại chẳng thấy chút áp lực nào, nhưng đột nhiên cảm thấy cảm giác vui sướng cũng bị giảm đi không ít.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: "Nói thật lòng nhé Vũ Nhu Tử, em cứ gọi 'Tống tiền bối, Tống tiền bối' mãi thế này thì vài năm nữa tôi cũng sẽ coi em như thế hệ con cháu mất thôi.

Hay là nhân lúc này em đổi cách xưng hô đi?" "Không đổi đâu, gọi Tống tiền bối quen miệng rồi, mà giờ tự dưng đổi thì cả hai tụi mình đều sẽ thấy ngượng nghịu lắm." Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: "Đợi đến khi nào em thật sự muốn đổi thì tính sau cũng chưa muộn." Tống Thư Hàng: "Cũng có lý." "Nhưng mà Tống tiền bối này, chuyện kết thành đạo lữ với người khác ấy, em chưa bao giờ nghĩ tới cả, em luôn cảm thấy đó là chuyện của sau này cơ." Vũ Nhu Tử suy nghĩ rồi nói: "Em còn rất nhiều ý tưởng chưa hoàn thành, có rất nhiều việc muốn thử sức, có rất nhiều chuyện thú vị và kích thích muốn tiếp xúc.

Trong thời gian ngắn chắc em sẽ không có ý định 'cần một đạo lữ' đâu.

Tống tiền bối anh đang vội có Tiểu Thư Hàng lắm ạ?" Trong cái đầu nhỏ của Vũ Nhu Tử, cho đến giờ phút này chưa bao giờ xuất hiện chuyện gì liên quan đến 'yêu đương' cả.

Theo quan điểm của cô, 'yêu đương' là chuyện của rất rất lâu sau này, có lẽ là vài chục năm nữa, thậm chí có thể là lâu hơn thế.

Thực tế không chỉ Vũ Nhu Tử, có không ít tu sĩ thực lực mạnh mẽ đều như vậy.

Tuổi thọ dài đằng đẵng khiến các tu sĩ khi đối mặt với cái gọi là 'tình yêu' phần lớn đều theo kiểu 'tùy duyên'. "Tôi từ đầu đến cuối đâu có nói mình muốn sinh con ngay bây giờ đâu." Tống Thư Hàng nói. "Hi hi hi." Vũ Nhu Tử nghe vậy liền cười hì hì.

Cô nằm bẹp trong bánh xe, xoay tròn theo nó.

Đậu Đậu đưa móng vuốt vuốt ve lông trên đỉnh đầu mình: "Câu trả lời của Vũ Nhu Tử quả nhiên cũng giống như tôi tưởng tượng." Vũ Nhu Tử hiện giờ tính cách ngây thơ lãng mạn, trong đầu chẳng nghĩ ngợi gì nhiều chuyện phức tạp.

Tâm tính và tính cách này đúng là thiên tài tu chân.

Tâm ma sợ nhất loại tính cách này của cô.

Nếu có ai lỡ thích cô ấy vào lúc này thì chắc chắn sẽ đau đầu lắm đây.

Vũ Nhu Tử hiện tại căn bản không có khái niệm về yêu đương.

Trừ phi là dùng một phương thức oanh oanh liệt liệt nào đó đánh động tới trái tim cô ngay lập tức.

Đang lúc nói chuyện, Đậu Đậu lôi ra một cuốn sách tên là 《520 Nhịp Đập Của Tình Yêu》, lật ra một trang xem rồi hài lòng gật đầu, cất sách đi, quả nhiên đúng như mô tả trong sách. "Chủ đề của mọi người nhảy vọt kinh hồn thật đấy." Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhìn nổi nữa, lên tiếng nhắc nhở: "Chẳng phải mọi người đang thảo luận chuyện Inner World của Tống Thư Hàng làm sao tìm người trồng linh thực và nuôi dưỡng linh thú à?" "Xích Tiêu Kiếm tiền bối có đối tượng nào phù hợp không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Trồng linh thực thì nếu là cấp thấp thì cứ tìm sinh vật nào có thần trí là được.

Nhưng nếu là linh thực cấp cao thì cần phải có linh thực sư chuyên nghiệp.

Nuôi dưỡng linh thú cũng vậy, nhưng Tống Thư Hàng cậu tu luyện 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, phương diện này cậu có thể bắt đầu từ 'đệ tử'.

Bản thân công pháp này cần phải phối hợp với việc thuần dưỡng linh thú cùng lúc tu luyện mới đạt được hiệu quả tối đa." "Đệ tử cũng đâu có dễ tìm như thế đâu ạ." Tống Thư Hàng nói. "Chuyện đệ tử thì ta không đưa ra lời khuyên cho cậu được.

Nhưng nếu là linh thực sư thì cậu có thể đi thuê, chỉ cần cậu trả đủ giá là có thể thuê được linh thực sư phù hợp để làm nhân sự quá độ.

Thao tác cụ thể thế nào cậu có thể hỏi các tiền bối trong nhóm, họ sẽ dạy cậu cách làm.

Thậm chí trong thế lực của họ có khi cũng có sẵn một nhóm linh thực sư đang rảnh rỗi đấy.

Cậu có thể đăng nhiệm vụ ở chỗ họ để thuê linh thực sư.

Sau đó cậu đồng thời bắt đầu bồi dưỡng linh thực sư của riêng mình, đợi hết thời gian quá độ là có thể dùng người của mình thay thế vào rồi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng. "Ý hay đấy." Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: "Vậy thuần thú sư tôi cũng có thể đến chỗ 'Ba Mươi Ba Thú Thần Tông' để thuê.

Tôi nhớ Hoàng Sơn tiền bối có giao tình với tông môn đó, nói không chừng có thể thuê một nhóm về làm quá độ trước." "Biết suy một ra ba đấy, cũng được." Đậu Đậu đứng một bên nhận xét.

Tống Thư Hàng: "Vậy là mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ thiếu..." "Chỉ thiếu gió đông!" Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh nhẩu chôm lời.

Khóe miệng Tống Thư Hàng khẽ nhếch lên: "Không, tôi chỉ thiếu linh thạch thôi.

Thuê linh thực sư hay thuần thú sư đều tốn linh thạch cả.

Mà tôi hiện giờ trong người chẳng còn mấy viên linh thạch nào." Nghèo rớt mùng tơi, đã nghèo lại còn đang nợ Bạch tiền bối cả một không gian chứa đầy linh thạch bát phẩm, cửu phẩm.

Nợ nần chồng chất.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: (⊙_⊙) Sao lại có thể như thế được, cô khó khăn lắm mới chôm được câu thoại mà lại chôm sai à?

Công Đức Xà Mỹ Nhân thu mình lại vào cơ thể Tống Thư Hàng, cảm thấy không còn mặt mũi nào nhìn ai nữa.

Lúc này, trợ thủ nhỏ Long Lạc lên tiếng: [Quản trị viên Bá Long, đã tìm thấy một lượng lớn linh thực và ma thú, tôi sẽ gửi tọa độ vị trí cho ngài.] "Được, gửi cho tôi đi.

Tôi tranh thủ mấy ngày này đi thu thập một đợt tài nguyên trước đã." Tống Thư Hàng nói. [Ngoài ra, quý bà Bàn Cầu có lời muốn nói với ngài.] Trợ thủ nhỏ Long Lạc nói.

Tống Thư Hàng: "Quý bà Côn Na chẳng phải đã ngủ say rồi sao?" [Có chút sự cố nhỏ xảy ra, quý bà Bàn Cầu đang ngủ say nhờ tôi thay mặt hỏi: Quản trị viên Bá Long hiện giờ có thời gian rảnh không, có thể đi thay bà ấy một chuyến tới điểm nút Long Lạc 'Hà Chỉ Ma Đế' không?

Ở đó có sức mạnh tàn dư của Ma Đế không thể khôi phục được.] Trợ thủ nhỏ Long Lạc nói: [Xong việc, quý bà Bàn Cầu sẽ trả thù lao khiến quản trị viên Bá Long hài lòng.] Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: "Tôi đang thiếu mấy vị linh thực sư và thuần thú sư..." 【Trả lời quản lý viên Bá Long, Linh thực sư và Ngự thú sư ở thế giới Hắc Long tuy rằng có các chức nghiệp tương tự, nhưng bọn họ không thể tách rời khỏi 'hệ thống Long Lạc'.

Về phương diện này, có lẽ chúng ta cũng bất lực.】 Trợ thủ Long Lạc trả lời.

Linh thực sư hay Ngự thú sư, gần như trong mỗi hệ thống tu luyện đều tồn tại chức nghiệp tương tự, cùng lắm là đổi tên gọi khác nhau.

Pháp khí trang bị, linh thực, đan dược hay dược tề, linh sủng các loại, gần như là những nghề nghiệp không thể thiếu trong mỗi hệ thống tu luyện.

Thế nhưng, hệ thống tu luyện của thế giới Hắc Long lại khác biệt.

Trước khi đạt tới cấp 9, vượt qua 'Long Lạc', việc bọn họ thi triển pháp thuật phần lớn đều dựa vào Long Lạc.

Rời khỏi thế giới Hắc Long, năng lực của những Linh thực sư, Ngự thú sư này sẽ giảm xuống hơn tám mươi phần trăm.

"Tiếc quá." Tống Thư Hàng nói. 【Nữ sĩ Bàn Cầu nói, bà ấy có thể giúp quản lý viên Bá Long mang đi nhiều tài nguyên nhất trong phạm vi cho phép, đem về hiện thế đổi thành linh thạch hoặc những thứ anh cần.】 Trợ thủ Long Lạc nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng cười khan vài tiếng.

Tuy rằng chuyện mình 'vặt lông trừu' không thể giấu được ý chí Long Lạc là nữ sĩ Côn Na, nhưng bị đối phương trực tiếp nói ra như vậy, vẫn thấy hơi ngại.

Nói chung là da mặt mình vẫn còn quá mỏng.

“Được rồi, tôi đi xem nút mạng Long Lạc kia thế nào.

Nhưng nếu quá nguy hiểm, tôi sẽ chuồn ngay lập tức.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Chủ yếu là vừa mới đối đầu với ‘Hà Chỉ Ma Đế’ xong, có hơi đuối. 【Nếu có nguy hiểm, độ nguy hiểm quá cao, quản lý viên Bá Long có thể rút lui ngay lập tức, lấy việc bảo vệ bản thân làm mục tiêu quan trọng nhất.

Tôi cũng sẽ tùy thời tiếp ứng quản lý viên Bá Long, bảo đảm an toàn cho anh.】 Trợ thủ Long Lạc nói.

“Dễ nói chuyện vậy sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi. 【Bởi vì chỉ khi quản lý viên Bá Long còn sống tốt, mới có thể lôi kéo vị đang đi chiếm địa bàn ở thế giới Cổ U kia tới chi viện.】 Trợ thủ Long Lạc đặc biệt thành thật.

Tống Thư Hàng: “...” Lúc này, ngoài việc ngẩng đầu nhìn trời ra tôi còn có thể làm gì được đây?

Mà nhắc mới nhớ, hèn gì Bạch tiền bối Two ở thế giới Cổ U mãi không chịu về, hóa ra là đang bận làm vua một cõi sao?

“Được rồi, vậy chúng ta đi thôi.

Mà này, vị trí cụ thể của nút mạng Ma Đế nằm ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước là nữ sĩ Côn Na dẫn dắt 9 phẩm lôi kiếp, cộng thêm ‘mảnh vỡ ý chí hỗn độn Cổ U’, biến thiên kiếp thành thiên phạt mới nổ ra được cái nút mạng Ma Đế kia.

Vị trí cụ thể vào từ đâu thì Tống Thư Hàng không rõ lắm. 【Tôi có thể trực tiếp mở cánh cửa không gian dẫn tới nút mạng Long Lạc của Ma Đế cho quản lý viên Bá Long, xin hãy chú ý an toàn.】 Trợ thủ Long Lạc lên tiếng.

“Được, để tôi chuẩn bị một chút.” Tống Thư Hàng đứng dậy, vặn vẹo gân cốt.

“Tộc trưởng, mấy người chúng tôi phải ra ngoài một chuyến, Tiểu Âm Trúc vẫn phải phiền mọi người chăm sóc giúp.” Tống Thư Hàng nói, Tiểu Âm Trúc có ‘Tạo Hóa tiên tử’ ở bên cạnh, an toàn chắc chắn không thành vấn đề.

Lão tộc trưởng vỗ ngực bảo đảm: “Không vấn đề gì, cứ giao cho tôi.” Khó khăn lắm mới có người nhờ vả, lão tộc trưởng rất vui vẻ.

Từ khi ở trạng thái bán nghỉ hưu, ông cả ngày nhàn rỗi ở phân bộ lạc Long Huyết, muốn tìm việc gì đó làm cũng không có.

“Vũ Nhu Tử, có muốn đi cùng tôi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Có đại sự gì sao Tống tiền bối?” “Ừ, chúng ta đi thăm hang ổ của đại lão Ma Đế cấp Trường Sinh Giả.” Tống Thư Hàng nói, vừa nói vừa dừng chiếc bánh xe chạy cho chuột Hamster lại.

Vũ Nhu Tử phấn khích nhảy cẫng lên: “Em đi, em đi!” Cô nhảy ra khỏi bánh xe, lại vẫy tay một cái, triệu hồi tâm ma về lại trong bóng của mình.

“Đậu Đậu có đi không?” Tống Thư Hàng hỏi, dù sao đây cũng là ‘cẩu hữu’ chí cốt của mình.

“Không, tao không đi đâu.” Đậu Đậu nhìn chằm chằm cái bánh xe: “Vũ Nhu Tử không chơi nữa thì đến lượt tao.

Ngoài ra, tao ở lại cũng có thể giúp trông chừng Tiểu Âm Trúc.” Nó vừa rồi nghe thấy mấy từ như ‘Ma Đế, Trường Sinh Giả’.

Tống Thư Hàng tên này lại chuẩn bị đi gây chuyện lớn rồi, nó mới không thèm đi theo tìm đường chết.

Chương 2015

“Được rồi, vậy ông cứ chơi đi, tôi mở chế độ tuần hoàn cho ông, sau khi chơi hết ba trăm câu hỏi thì hẵng ra.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếp đó, cậu mang theo Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Thông Nương.

Một lát nữa nếu cần đối phó với cạm bẫy của Ma Đế, Xích Tiêu Kiếm tiền bối là chiến lực hàng đầu. ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trong tay Thông Nương cũng là chiến lực không tồi.

Trong bản mệnh đan điền của cậu, bộ ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ và bộ ‘Thành Thánh Vĩnh Viễn Không Thất Thủ’ đang được nuôi dưỡng trong linh hồ khổng lồ.

Tuy rằng linh hồ của cậu không có ‘Hồ Hồn’, nhưng Kim Đan Cá Voi Béo dường như đã thay thế chức năng của ‘Hồ Hồn’, trong khi trồi sụt nó sẽ không ngừng sản sinh ra chất ‘Binh Nguyên’ có thể cường hóa pháp khí để nuôi dưỡng bản mệnh pháp khí.

Ngoài hai bộ bản mệnh pháp khí, Tống Thư Hàng còn ném cả Bảo Đao Bá Toái, bộ hắc thiết khôi giáp cấp 4, pháo Diệt Thần Tử Mẫu, cùng với cây bút Nho gia cấp 3 ‘Phong Thiền Bút’ lấy được từ Nho gia, thêm một con rối Ngân Long gần như không dùng tới, và cả ‘Cái chăn đại lão Cái Gì Cũng Bán (Hàng giả)’ vào trong linh hồ nhỏ của mình.

Trong số pháp khí này, có rất nhiều món đã không còn tác dụng lớn.

Nhưng linh hồ của Tống Thư Hàng quá nhiều, để trống cũng phí.

Thế là bất kể là pháp khí cấp mấy, cậu đều ném vào trong đó để nuôi dưỡng.

Đợi nuôi dưỡng một thời gian rồi tính chuyện chia cho đệ tử hoặc Thông Nương sau.

Chuẩn bị sẵn sàng.

Trợ thủ Long Lạc mở ra một đường hầm ánh sáng bên cạnh Tống Thư Hàng, có thể trực tiếp đi đến gần nút mạng Long Lạc của Ma Đế khi xưa.

“Vũ Nhu Tử, đi sát sau tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu lấy ra Khiên Chuyên Gia Vương Bá, Chiến giáp Cự Giải Hoàng Kim và Phi phong Thỏ Ngọc Tiên Tử trong bộ ‘Thành Thánh Vĩnh Viễn Không Thất Thủ’ cho Vũ Nhu Tử mặc vào.

Thân hình hai người chui vào vòng sáng rồi biến mất. ...

Hiện thế, sâu trong lòng đất tại Châu Phi.

Công Tử Hải có một động phủ bí mật ở đây.

Lúc này, hắn bước vào động phủ với vẻ mặt nghiêm trọng.

Sau khi xác định đã ‘kích hoạt’ được truyền thừa của Ma Đế, hắn lập tức quay về hiện thế.

Nguyên bản hắn dự định quay về Vô Cực Ma Tông trước, với thân phận ‘Kim Đan vô thượng 8 long văn’, tranh lấy một vị trí trong tông môn để thuận tiện cho đại kế tiếp theo.

Nhưng ngay hôm nay, truyền thừa Ma Đế lại tự động giải khai phong ấn bước tiếp theo.

Để tránh việc truyền thừa bị người khác phát hiện, Công Tử Hải tạm thời đổi ý, trốn vào động phủ bí mật của mình.

Đây là truyền thừa của Ma Đế đấy.

Nếu để những người khác trong Vô Cực Ma Tông biết được, những vị Ma Tôn, Ma Thánh đó chắc chắn sẽ không ngại tới đây cướp đoạt của hắn đâu.

Hắn tháo găng tay ra, nhìn chằm chằm vào ma văn truyền thừa đang lấp lánh lặng lẽ.

“Tuy đã kích hoạt được truyền thừa, nhưng bước tiếp theo phải tiếp nhận thế nào?” Công Tử Hải suy tư một lát, rồi đưa tinh thần lực của mình vào trong ma văn.

Đang lúc suy nghĩ, ý thức của hắn như bị dẫn dắt, đưa vào một không gian huyễn hoặc.

Đó là một thế giới hoàn toàn khác với hiện thế.

Và thế giới này đang ở trong thời kỳ mạt thế tuyệt vọng.

Đại địa đang ầm vang, nứt toác thành từng vực sâu, phát ra những tiếng gào thét tuyệt vọng.

Bầu trời đang sụp đổ, vỡ thành từng mảnh rơi xuống từ không trung.

Rất không chân thực, nhưng lại vô cùng sống động.

Rõ ràng là thực thể tinh thần, nhưng Công Tử Hải dường như có đầy đủ ngũ quan.

Hắn có thể ngửi thấy từng trận mùi hôi thối truyền lại trong thế giới này.

Đó là mùi xác chết thối rữa chất cao như núi trên chiến trường, mùi dịch nhầy hôi hám trong miệng ma vật, còn có mùi chất thải của thú giới kết hợp lại tạo thành một mùi hôi thối mang tầm cỡ thế giới.

Không khí dường như cũng vì mùi hôi này mà trở nên đặc quánh.

Công Tử Hải cau mày, hắn không thích cảm giác này cho lắm.

Phóng mắt nhìn ra, thế giới là một vùng xám xịt, xác chết khắp nơi, tràn ngập hơi thở tử vong.

Ngay lúc này, trong những đống xác chết thối rữa kia, từng cây cột dựng đứng vút lên trời cao.

Đó là 'Ma Thần Trụ' của Ma Đế.

Mỗi cây Ma Thần Trụ đều có tư thái khác nhau, đại diện cho sức mạnh và quy tắc khác nhau của Ma Đế.

Những cây Ma Thần Trụ này, cái thì hung tợn, cái thì xấu xí, cái thì vặn vẹo.

Nhưng cũng có những cây Ma Thần Trụ vô cùng xinh đẹp, yêu dị mị hoặc, uy nghiêm vô thượng.

Chúng một chính một phản, đại diện cho cực hạn của Ma đạo.

Khi Ma Thần Trụ dựng lên, đống xác chết như núi kia biến mất, tất cả đều trở thành chất dinh dưỡng cho Ma Thần Trụ.

Bầu trời không còn sụp đổ nữa mà được Ma Thần Trụ chống đỡ trở lại.

Mặt đất không còn nứt toác, bị Ma Thần Trụ trấn áp.

Tử khí xám xịt chuyển hóa thành ma diễm ngút trời.

Vùng đất chết ban đầu, dưới sự hiện diện của từng cây Ma Thần Trụ, đã chuyển hóa thành quốc độ của Ma Đế.

"Nơi Ma Thần Trụ dựng lên, đều là quốc độ của Ma Đế." Công Tử Hải khẽ nói.

Đây chính là sức mạnh!

Đây là vĩ lực có thể tạo ra mạt thế chỉ trong cái nhấc tay, lại có thể trấn áp tận thế chỉ trong một cái lật tay, là cực hạn của Ma đạo, cũng là truyền thừa mà hắn sắp đạt được.

Mà hắn lại có yêu cầu cao hơn đối với bản thân, một ngày nào đó trong tương lai, hắn thậm chí còn muốn vượt qua Ma Đế, tạo ra một Ma quốc trên mặt đất còn to lớn hơn.

Tuy rằng tương lai này nghe có vẻ như một trò đùa, tràn đầy cảm giác không thực tế.

Nhưng con người sống trên đời phải có một mục tiêu, bất kể mục tiêu đó có nực cười hay không, Công Tử Hải sẽ vì nó mà phấn đấu.

Hoặc là trường sinh bất hủ, hoặc là chết một cách oanh oanh liệt liệt.

Đây là suy nghĩ chung của cả ba người hắn, An Tri Ma Quân và Chính Năng.

“Vậy bước tiếp theo, ta phải tiếp nhận truyền thừa Ma Đế thế nào?

Thử thách nằm ở đâu?” Hắn nhìn về phía những cây Ma Thần Trụ, trầm ngâm suy nghĩ.

Tinh thần thể của Công Tử Hải đi dạo trong quốc độ Ma Đế này, tìm kiếm cơ duyên truyền thừa.

“Tổng thể mà nói, dường như không có cảm giác bị giới hạn thời gian.” Công Tử Hải khẽ nói, hắn vừa đi trong quốc độ Ma Đế, vừa nghiên cứu từng cây Ma Thần Trụ khác nhau.

Mỗi một cây Ma Thần Trụ đều có thể mang lại cho hắn những lĩnh ngộ mới, kiến thức mới.

“Có lẽ, mỗi cây Ma Thần Trụ này đều là một phần truyền thừa?” Công Tử Hải thầm nghĩ.

Cứ thế bước đi, không biết từ lúc nào, hắn đã đứng trước một cây

Ma Thần Trụ khổng lồ vô cùng.

Cây Ma Thần Trụ này cao gấp mười lần những cây khác.

Rõ ràng trước đó khi đi dạo trong quốc độ Ma Đế, hắn không hề chú ý tới nó.

“Đây mới là truyền thừa thực sự ẩn giấu trong quốc độ Ma Đế!” Công Tử Hải đứng trước cây Ma Thần Trụ này, thâm tâm khó nén được niềm vui sướng.

Theo việc hắn tiếp cận, cây Ma Thần Trụ khổng lồ cảm ứng được sự tồn tại của hắn, ma diễm bùng cháy lên.

Trong ma diễm, một bóng hình khổng lồ vô cùng hiện ra.

Bóng hình đó cao cao tại thượng, nhìn xuống Công Tử Hải, chỉ cần nhìn thấy hình chiếu này thôi, Công Tử Hải đã cảm thấy một áp lực khiến linh hồn phải run rẩy.

“Là Ma Đế sao?” Công Tử Hải thầm nghĩ.

“Yo, chào nhé, Công Tử Hải.

Nói thế nào nhỉ...

Chúng ta thật sự có duyên ghê.” Lúc này, một giọng nói hơi có chút trẻ con vang lên trên đỉnh đầu Công Tử Hải.

Công Tử Hải nghe thấy giọng nói vừa quen thuộc vừa xa lạ này, nhanh chóng ngẩng đầu nhìn lên.

Khắc tiếp theo, hắn nhìn thấy một thiếu niên khổng lồ vô cùng.

Thiếu niên đó diện mạo thanh tú, khi cười rộ lên trông vô cùng dễ gần.

Lúc này, hình chiếu thiếu niên khổng lồ đó đang cúi đầu tủm tỉm cười nhìn hắn.

Cười rất đáng yêu.

Công Tử Hải ngây người mất một phần trăm giây, ngay sau đó, hắn không kìm được mà hét lên: “Bá Tống Huyền Thánh!” Tuy rằng là dáng vẻ thiếu niên 12 tuổi, nhưng hắn vẫn nhận ra thân phận của thiếu niên này ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Đệ nhất thánh nghìn năm, còn đạt được cả hai loại thánh hiệu Huyền Ma và Cổ Thánh.

Là sự tồn tại đáng sợ nhất lịch sử với số lần lên tivi nhiều nhất.

Cho dù ý chí của Công Tử Hải có kiên định đến đâu, mưu mô của hắn có sâu sắc thế nào, thì ngay lúc này, tại nơi này, nhìn thấy phiên bản trẻ tuổi của Tống Thư Hàng, hắn vẫn không thể khống chế được cảm xúc của mình mà thét lên kinh hãi.

Ở cuối truyền thừa của Ma Đế, vậy mà lại nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh Tống Thư Hàng.

Chuyện này còn chấn động hơn cả ba lần hắn nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh lên tivi livestream cho chư thiên vạn giới.

“Tại sao, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Đồng tử Công Tử Hải không tự chủ được mà giãn ra.

Hắn không muốn nhìn thấy đối phương, nhưng đối phương lại cứ luôn xuất hiện trong tầm mắt hắn dưới đủ loại hình thức khác nhau.

Một nỗi tuyệt vọng không lời nào tả xiết hiện lên trong lòng Công Tử Hải, hóa thành một bóng ma tâm lý khổng lồ khiến hắn nghẹt thở. 【Thế nhưng, tại sao Tống Thư Hàng lại xuất hiện ở cuối truyền thừa Ma Đế?】 Một lát sau, Công Tử Hải cưỡng ép bản thân bình tĩnh lại.

Cho dù Tống Thư Hàng là đệ nhất thánh nghìn năm, lại còn ba lần hiển thánh trước mặt chư thiên vạn giới, nhưng đó cũng chỉ là Huyền

Thánh thôi, tại sao lại xuất hiện trong truyền thừa của Ma Đế được?

Đây là truyền thừa của Ma Đế cơ mà, truyền thừa của vị Ma Đế mạnh nhất chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng lấy tư cách gì mà xuất hiện ở đây?

“Chẳng lẽ, đây là thử thách của ta?

Chương 2016

Là sự kiểm tra ý chí của truyền thừa Ma Đế đối với ta?” Trong đầu Công Tử Hải đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Ma Đế không thể nào tùy tiện để lại truyền thừa của mình cho một kẻ phế vật được.

Cho nên, trong ‘truyền thừa Ma Đế’ này chắc chắn sẽ có đủ loại thử thách.

Hơn nữa, chắc chắn là thử thách trên mọi phương diện.

Ma tông giỏi nhất là thao túng lòng người, với tư cách là một trong những Ma Đế mạnh nhất từ cổ chí kim, thủ đoạn thao túng lòng người của Hà Chỉ Ma Đế chắc chắn sẽ vượt xa tưởng tượng của hắn.

Với tu vi của Hà Chỉ Ma Đế, việc chiếu ra thứ mà hắn ‘sợ hãi’ nhất trong lòng chẳng khác nào trở bàn tay. 【Nói cách khác, Bá Tống Huyền Thánh đang lơ lửng trên đầu ta hiện nay, có lẽ chính là một phần của ‘thử thách tâm lý’.

Biết đâu còn là một trong những bài kiểm tra trí mưu nữa.】 Công Tử Hải thầm suy tính.

“Vừa hay, ta cũng có thể nhân cơ hội này phá vỡ ma chướng trong lòng.” Công Tử Hải ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào mắt Bá Tống Huyền Thánh 12 tuổi.

Bá Tống Huyền Thánh là chướng ngại lớn nhất trên con đường tu hành của hắn, là đại địch đáng sợ mà hiện giờ hắn không thể chống lại, thậm chí đã từng trở thành tâm chướng của hắn.

Thế nhưng, hắn sẽ không mãi bị bao phủ bởi nỗi sợ hãi mang tên

Bá Tống Huyền Thánh.

Sẽ có một ngày, hắn trở thành Ma Đế một phương, cắm Ma Thần Trụ của mình lên khắp quốc độ.

“Ta không sợ ngươi!” Công Tử Hải khẽ phủi bụi trên quần áo, ánh mắt bình thản, kiên định nói: “Ta sẽ không sợ ngươi nữa.” Trên bầu trời, vị Bá Tống Huyền Thánh 12 tuổi kia lộ vẻ nghi hoặc, mặt mũi mờ mịt.

Biểu cảm của cậu ta quá dễ đoán, quá thẳng thắn.

“Ngươi không thể khiến ta thần phục, sẽ có một ngày ta vượt qua ngươi.” Công Tử Hải lập ra đại thệ nguyện, theo lời thề của hắn, khí thế trên người hắn tăng vọt từng nấc một.

Trong lòng, bóng ma tâm lý do ba lần hiển thánh của Bá Tống Huyền Thánh mang lại đã bị quét sạch sành sanh.

Thiếu niên Bá Tống chớp chớp mắt: “Diễn nội tâm nhiều quá đấy, nói nhiều cũng vô ích.

Đã gặp mặt rồi, tôi cũng phải để lại cho anh chút quà chứ nhỉ.” Nói xong, đôi mắt thiếu niên Bá Tống sáng rực lên.

Con mắt trái của cậu lóe lên ánh sáng quỷ dị, trong ánh sáng đó ẩn chứa ‘sinh cơ’ khổng lồ, còn có đại từ ái, đại liên mẫn.

Thấp thoáng đâu đó, dường như có tiếng khuyên học của Thánh nhân Nho gia vang vọng theo ánh sáng. 【Cái nhìn mang thai?】 Công Tử Hải giật mình.

Khoảnh khắc nhìn thấy ánh sáng trong mắt thiếu niên Bá Tống bừng lên, hắn đã nhanh chóng lăn lộn để né tránh.

Sau khi trải qua một lần ‘Cái nhìn mang thai’, hắn đã phân tích được một số dữ liệu về nó.

Chiêu này một khi đã ‘phát xạ’ ra thì gần như không thể né tránh, gần như ngay lúc phát xạ là sẽ trúng chiêu.

Chỉ có thể tiến hành dự đoán và né tránh trước khi nó phát xạ thôi.

Công Tử Hải lăn lộn, nhảy nhót cực kỳ đẹp mắt...

Thế nhưng chẳng có tác dụng gì cả.

Ánh sáng bắn ra từ mắt thiếu niên Bá Tống cứ như là cột trụ diệt thế vậy, to đến phát khiếp.

Công Tử Hải né tránh nửa ngày, kết quả vẫn không thoát khỏi phạm vi bao phủ của ánh sáng.

Thật là một bi kịch cay đắng. 10 giây trải nghiệm mang thai + nửa canh giờ trải nghiệm đau đẻ, xin được gửi tặng người dùng Công Tử Hải.

Bụng Công Tử Hải phình to lên nhanh chóng.

Rõ ràng là thực thể tinh thần, là tinh thần tiến vào ‘thế giới truyền thừa’ này mà vậy mà vẫn dính Cái nhìn mang thai sao?

Cái nhìn mang thai không chỉ có tác dụng lên nhục thân thôi sao?

“A a a a ~” Công Tử Hải thảm thiết kêu gào, tinh thần thể của hắn quỳ rạp dưới đất, nghiến răng chịu đựng.

“Tống tiền bối, cảm giác cảnh tượng này biến thái quá.” Cùng lúc đó, Công Tử Hải lại nghe thấy một giọng nữ êm tai.

“Đồng ý với Vũ Nhu Tử, mỗi lần thấy Tống Thư Hàng dùng kỹ năng này, đặc biệt là dùng lên sinh vật giống đực, ta lại cảm thấy tâm loạn như ma, không biết tả thế nào cho đúng.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Tiền bối, từ tâm loạn như ma không phải dùng như thế đâu.” Vũ Nhu Tử thiện ý nhắc nhở.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Thì đại loại là ý đó.” “Điều này chứng tỏ đạo tâm của mọi người còn chưa đủ.” Giọng Tống Thư Hàng vang lên: “Mọi người nhìn thấy kẻ địch đang mang thai, thực ra tất cả đều là hư ảo.

Dù là mang thai hay đau đẻ đến mức lăn lộn đi chăng nữa, thực chất cũng chỉ là một loại hiệu ứng pháp thuật mà thôi.

Cũng giống như trúng thuật trói buộc, thuật suy yếu hay mù lòa vậy.

Chẳng qua hiệu ứng pháp thuật này tên là ‘mang thai’ mà thôi.

Chỉ cần hiệu ứng pháp thuật dễ dùng, tại sao chúng ta phải để ý đến vẻ ngoài của nó làm gì?

Pháp thuật không quan trọng quá trình, chỉ quan trọng kết quả.” Tiếc là ‘Con mắt Thánh nhân Nho gia’ vẫn đang ở trong tay Tạo Hóa tiên tử, Tống Thư Hàng dùng mắt của chính mình để thi triển ‘Cái nhìn mang thai’, hiệu quả bị giảm đi đáng kể.

Tuy nhiên Công Tử Hải hiện tại mới là cảnh giới ngũ phẩm, bị Tống Thư Hàng cảnh giới lục phẩm áp chế, phát ‘Cái nhìn mang thai’ này nhìn chung uy lực vẫn ổn.

“Nhưng ta cảm giác, nếu Thư Hàng cậu cứ tiếp tục dùng pháp thuật này, sau này e là khó mà tìm được đạo lữ đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Những người tu luyện trong chư thiên vạn giới đều từng bị bao phủ dưới bóng ma ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh.

Nếu Tống Thư Hàng vẫn thường xuyên dùng ‘Cái nhìn mang thai’, sau khi danh tiếng vang xa, nữ tu nào trong chư thiên vạn giới dám kết làm đạo lữ với cậu đây?

Tống Thư Hàng: “...” Lời của Xích Tiêu Kiếm tiền bối thật là đâm trúng tim đen.

“Không đâu, em thấy ‘Cái nhìn mang thai’ chắc là thú vị lắm...

Đúng rồi, nhắc tới Cái nhìn mang thai, đến giờ em vẫn chưa được tự mình trải nghiệm lần nào.

A Điệp hiện giờ đã xuất quan rồi, em phải mau đi tìm hoặc liên lạc với ông ấy mới được.” Vũ Nhu Tử nói: “Em vốn định cùng A Điệp xem buổi phát lại buổi giảng pháp ‘Bá Nho Huyền Ma’ của Tống tiền bối, em vẫn cứ để dành chưa xem.

Không biết giờ A Điệp đã xem chưa?

Nếu ông ấy xem rồi thì hỏng hết kế hoạch của em mất.” Xích Tiêu Kiếm: “...” Vũ Nhu Tử, cô định cùng ông già nhà cô xem ‘Bá Nho giảng pháp’ sao?

Cô đúng là báo cha mà.

Nó tưởng tượng ra cảnh Linh Điệp Huyền Thánh và Vũ Nhu Tử hai cha con cùng nhau xem buổi phát lại giảng pháp ‘Bá Nho Huyền Ma’ của Tống Thư Hàng, sau đó hai cha con cùng lúc mang thai...

Cảnh tượng đó thật là kinh hãi.

Nhìn trời, phong cách này thật đáng sợ.

Nếu chuyện này thật sự xảy ra, Linh Điệp Huyền Thánh chắc chắn sẽ đánh chết cũng không cho con gái mình tiếp xúc với Tống Thư Hàng nữa.

Bất cứ người cha bình thường nào cũng sẽ không để con gái mình tiếp xúc với một người đàn ông chỉ cần lườm một cái là khiến đối phương mang thai đâu.

Trong không gian truyền thừa.

Công Tử Hải nằm bò trên đất, ôm bụng nghiến răng chịu đựng nỗi đau.

Trên bầu trời, hình chiếu thiếu niên Bá Tống 12 tuổi kia đang trò chuyện với một giọng nữ và một giọng nam trầm, truyền vào tai hắn.

Hắn bắt đầu nghi ngờ phỏng đoán trước đó của mình.

Những gì tai nghe mắt thấy, cùng với hiệu ứng ‘Cái nhìn mang thai’ sống động mà hắn đang phải chịu đựng, thật sự là thử thách do Ma Đế để lại sao?

Nếu là thử thách thì hắn phải vượt qua thế nào đây?

Nếu đây không phải thử thách... mà là Bá Tống Huyền Thánh thông qua thủ đoạn nào đó xuất hiện trong thử thách truyền thừa của Ma Đế thì sao?

Công Tử Hải ngẩng đầu lên nhìn thiếu niên Bá Tống, thăm dò: “Tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?” Thiếu niên Bá Tống mỉm cười: “Là duyên phận đấy, nó đã đưa tôi đến trước mặt anh.

Có duyên thì đúng là có thể làm gì tùy thích mà.” Công Tử Hải: “...” “Nơi cậu ta đang ở dường như là không gian truyền thừa nhỉ.

Là truyền thừa mà Hà Chỉ Ma Đế để lại ở nhân gian giới sao?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

Với tư cách là thần binh của Trường Sinh Giả, kinh nghiệm của nó vẫn vô cùng phong phú.

“Hóa ra là vậy, đúng là trùng hợp thật.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu cúi đầu xuống nhìn Công Tử Hải, nói tiếp: “Không ngờ đạo hữu Công Tử Hải anh vậy mà lại là người có đại khí vận đấy.

Có thể nhận được truyền thừa của Ma Đế luôn.” Công Tử Hải cưỡng ép bản thân giữ bình tĩnh: “Tại sao ngươi lại xuất hiện trong truyền thừa của ta?” Đồng thời, hắn bắt đầu thử thoát khỏi ‘không gian tinh thần’ truyền thừa này.

“Ừm, Hà Chỉ Ma Đế vô cùng mạnh mẽ và đáng sợ.” Tống Thư Hàng bình thản nói: “Hôm đó thiên thời địa lợi nhân hòa hội tụ đủ, mới đập nổ được lão ta.” Công Tử Hải: “...” Những lời thiếu niên Bá Tống nói thật lộn xộn, nhưng lượng thông tin lại rất lớn.

Công Tử Hải không tin hoàn toàn, nhưng cũng không thể hoàn toàn không tin.

Cùng lúc đó, ‘ma văn’ trên mu bàn tay Công Tử Hải bừng sáng.

Sau đó, thân hình Công Tử Hải bị cưỡng ép rút khỏi ‘không gian truyền thừa’.

Châu Phi.

Tại động phủ tạm thời.

Nhục thân của Công Tử Hải bừng mở mắt, thở dốc, mồ hôi lạnh vã ra đầy người.

Việc đầu tiên hắn làm là nhìn xuống bụng mình...

May quá, không bị phình to. 【Vậy nên, cảnh tượng nhìn thấy trong không gian truyền thừa rốt cuộc là thử thách của Ma Đế?

Hay là ta thực sự đã nhìn thấy Bá Tống?】 Công Tử Hải nhìn ma văn trên mu bàn tay, trầm tư suy nghĩ.

Trong không gian truyền thừa.

Giọng Vũ Nhu Tử vang lên: “Tống tiền bối, Công Tử Hải chạy mất rồi.” “Ừ, tôi thấy rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Thật không ngờ Công Tử Hải vậy mà lại nhận được truyền thừa của Ma Đế.” “Nếu để hắn phát triển bình thường, biết đâu hắn sẽ trở thành một vị Ma Đế nữa của Ma tông đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Nếu Tống Thư Hàng không tới thế giới Hắc Long thì đại kế hoạch của Hà Chỉ Ma Đế có lẽ đã thành công.

Lão ta sẽ thay thế Long Lạc, nắm giữ ‘thế giới Hắc Long’, đồng thời nắm giữ luôn cả ‘thế giới Cổ U’.

Sau khi nắm giữ được hai tiểu thế giới này, lão ta sẽ tiến thêm một bước trên cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’, trở thành tồn tại tương tự như ‘Chúa tể Cửu U’.

Thậm chí biết đâu tương lai còn có cơ hội dòm ngó cấp bậc ‘Bất Hủ’.

Đến lúc đó, với tư cách là người thừa kế của Ma Đế, Công Tử Hải sẽ có tiền đồ vô lượng.

“Không hổ là kẻ thù đời mình của tôi, Công Tử Hải.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2017

Cậu nhớ lại dáng vẻ lần đầu tiên Công Tử Hải xuất hiện trước mặt mình.

Lúc đó Công Tử Hải hóa thân thành trưởng lão 'Huyết Đao Tông', mưu tính Tô Thị A Thất và A Thập Lục.

Lúc đó trên người hắn có một loại khí chất 'mưu tính thiên hạ, vạn sự thế gian đều trong lòng bàn tay'.

Nếu chỉ nhìn vẻ ngoài thì hắn còn mang khí chất trích tiên, hào hoa phong nhã.

Là loại nhân vật chỉ cần xuất hiện với một nụ cười là có thể làm xao động trái tim của vô số thiếu nữ.

Lúc đó, phong cách của hắn chính là kiểu mà Tống Thư Hàng luôn mơ ước.

"Cứ thế để hắn đi có ổn không?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Không sao đâu, hắn không chạy thoát được đâu...

Hơn nữa, biết đâu tôi còn có thể tìm được chút manh mối về 'truyền thừa Ma Đế' từ trên người hắn." "Tống tiền bối đã giở trò gì trên người hắn sao?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Chính xác mà nói, chắc là do tác dụng của truyền thừa Ma Đế thôi." Ngoài ra... truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế là truyền thừa đỉnh cao nhất của Ma tông.

Tống Thư Hàng tuy không tu Ma đạo, nhưng hoàn toàn có thể lấy về tham khảo.

Cậu thực sự rất thiếu hụt kiến thức tu hành.

Đợi cậu tham khảo xong xuôi, còn có thể đem cái ‘truyền thừa Ma Đế’ này bán cho các tiền bối trong nhóm đổi linh thạch trả nợ.

Trong nhóm còn có Đông Phương Lục tiên tử và mấy thành viên khác thực ra đều là thành viên của Ma tông mà.

Sau đó, hình chiếu khổng lồ của Tống Thư Hàng cũng rút khỏi ‘không gian truyền thừa’.

Cậu, Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Thông Nương lúc này đang ở ngay trong ‘nút mạng Long Lạc’ kia của Ma Đế.

Nút mạng Long Lạc này phần lớn đã bị ‘thiên phạt’ đánh nổ.

Sau đó cùng với việc Ma Đế bị ‘nữ sĩ Côn Na’ và Tống Thư Hàng trực tiếp đập một trận, Ma Đế rơi vào trạng thái hấp hối, không thể tiếp tục duy trì nút mạng Long Lạc này nữa.

Nút mạng này đã sụp đổ hơn tám phần.

Hai phần còn lại đang khổ sở chống đỡ nhờ vào những cây Ma Thần Trụ còn sót lại của Ma Đế.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang đứng trước một cây Ma Thần Trụ vừa dài vừa mảnh.

Cây Ma Thần Trụ này tương ứng với truyền thừa Ma Đế, Tống Thư Hàng chính là thông qua nó mà thâm nhập vào ‘không gian truyền thừa’ của Công Tử Hải.

“Trợ thủ Long Lạc, trên những cây Ma Thần Trụ này có ấn ký của Ma Đế không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Trên vai cậu, trợ thủ Long Lạc gật đầu: “Có, mỗi cây Ma Thần Trụ đều có ấn ký.

Điều này đại diện cho việc Hà Chỉ Ma Đế vẫn còn sống.

Hơn nữa mỗi cây Ma Thần Trụ đều có sức mạnh khắc chế tôi, là thứ được luyện chế chuyên biệt để nhắm vào Long Lạc.” Vì vậy, sức mạnh Long Lạc không thể phá hủy Ma Thần Trụ, cũng không thể tu phục được nút mạng Long Lạc quái dị này.

“Nếu tôi thu chúng vào trong ‘Thế giới Hạt Nhân’, liệu Thế giới Hạt Nhân của tôi có bị Ma Đế thăm dò, thậm chí là bị định vị không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đống Ma Thần Trụ này cậu rất muốn lấy.

Đặc biệt là cây Ma Thần Trụ mảnh dài kia, thông qua nó có thể giám sát được Công Tử Hải.

Xích Tiêu Kiếm nói: “Thế giới Hạt Nhân của cậu tuy phẩm cấp rất cao, xuất thân từ tay Thiên Đạo, nhưng nó vẫn chưa hoàn thành tiến hóa.

Giống như ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ vậy.

Nếu cậu thu Ma Thần Trụ vào trong đó, ta đoán có khả năng lớn là Thế giới Hạt Nhân sẽ bị Ma Đế dòm ngó.” Đây là đặc trưng đồ đạc do Thiên Đạo Rồng Vằn làm ra, rất nhiều thứ lão ta làm ra đều là vật phẩm thí nghiệm.

Sau đó, cho dù có người nhận được cũng cần phải tiến hóa từng bước một.

Chẳng ai biết Thiên Đạo Rồng Vằn rốt cuộc muốn làm cái gì.

“Đã như vậy thì chỉ còn cách chuyển chúng sang Thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối Two trước thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Có giỏi thì đại lão Ma Đế ông cứ tới hang ổ của Bạch tiền bối Two mà quậy đi!

Bản thể của Bạch tiền bối Two vẫn luôn ngủ trong cái kén lớn ở

Thế giới Tà Liên đấy.

Chiêu gắp lửa bỏ tay người này, Tống Thư Hàng dùng thạo lắm rồi.

“Nhưng mà... tôi phải nhổ mấy cây Ma Thần Trụ này lên thế nào đây?” Tống Thư Hàng lại nói.

Cậu thử trực tiếp mở Thế giới Hạt Nhân để cưỡng ép thu lấy Ma Thần Trụ.

Nhưng Ma Thần Trụ đã hợp làm một với ‘nút mạng Long Lạc’, căn bản không thể di dời được.

Pháp khí do đại lão Trường Sinh Giả đỉnh phong luyện chế đều sẽ có thủ đoạn khắc chế ‘sức mạnh không gian’, để tránh bị đối thủ dùng thủ đoạn không gian lợi dụng sơ hở.

“Ma Thần Trụ loại này, hoặc là chủ nhân của chúng rút chúng lên, hoặc là phải đập nát chúng thôi.

Nói chung là một thứ rất phiền phức.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trả lời.

“Hay là hỏi thử các tiền bối khác xem?” Vũ Nhu Tử nói.

“Bạch tiền bối Two hiện đang bận chiếm địa bàn ở thế giới Cổ U, không tiện làm phiền anh ấy.

Hơn nữa, trạng thái hiện tại của tôi mọi người cũng biết rồi đấy, căn bản là không khống chế nổi bản thân.

Trong thời gian ngắn không dám gặp anh ấy, chỉ sợ vừa thấy anh ấy là lại không nhịn được mà nói ra câu tìm đường chết nhất kia.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử đầy vẻ nghi hoặc: “Câu nào cơ?” “Đừng hỏi, Vũ Nhu Tử đừng hỏi tiếp nữa.

Em mà còn hỏi nữa, nói không chừng tôi lại không nhịn được mà trả lời mất.

Mà nếu tôi nói ra thì chết chắc.

Kết cục chắc chắn không đơn giản chỉ là ‘bánh xe chạy cho chuột’ đâu.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói.

“Vẫn còn khắc chế được ham muốn tìm đường chết của mình, Thư Hàng cậu tiến bộ không ít đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng đắc ý dương dương nói: “Tôi đã bảo rồi, tôi vẫn có chút kinh nghiệm trong việc khắc chế bệnh Tam Lãng mà.” “Vậy thì đổi tiền bối khác mà hỏi, thỉnh thoảng em cũng liên lạc được với Thiên Đế đấy.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng liên tục xua tay: “Thiên Đế cũng là một rắc rối lớn!

Để tôi thử liên lạc với các tiền bối khác xem.” Nói xong, ý thức của cậu chìm vào Thế giới Hạt Nhân, thỉnh giáo Sở các chủ và Quy tiền bối về vấn đề ‘Ma Thần Trụ’.

Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm né sang một bên.

Vũ Nhu Tử khẽ hỏi: “Mà này, câu nói tìm đường chết nhất mà Tống tiền bối không nhịn được kia rốt cuộc là gì nhỉ?” Cô rất tò mò, trong đầu hồi tưởng lại rất nhiều màn tìm đường chết giữa Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, nhưng không biết cái nào là ‘nhất’.

“Cái này ta cũng không rõ lắm...

Bởi vì ta luôn cảm thấy không có ‘câu nói tìm đường chết nhất’, chỉ có ‘câu nói tìm đường chết hơn’ thôi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

“Em cũng nghĩ vậy.” Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng từ ‘Thế giới Hạt Nhân’ quay trở lại, Sở các chủ và Quy tiền bối đều không thể giúp gì được cho cậu.

Sở các chủ không am hiểu lắm về mấy thứ như ‘Ma Thần Trụ’...

Chủ yếu là vì cô ấy khá là hướng nội.

Từ sau khi ngưng tụ ra ‘Bích Thủy Các’, cô ấy cứ ru rú ở trong đó mãi.

Quy tiền bối cũng không giỏi về kiến thức Ma đạo, nếu là kiến thức năng lực hệ băng liên quan đến Phương Bắc Đại Đế thì ông ấy còn tinh thông.

“Câu nói ‘không có tìm đường chết nhất, chỉ có tìm đường chết hơn’, tôi rất tán thưởng!” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái với Xích Tiêu Kiếm và Vũ Nhu Tử: “Thực ra, câu ‘tìm đường chết nhất’ kia chủ yếu là sẽ kích thích đến Bạch tiền bối, có lẽ là một phần trong lịch sử đen tối của anh ấy.

Nhưng mà, nói ra câu đó thực ra không phải là thủ đoạn ‘tìm đường chết nhất’.

Trong đầu tôi đang có một ý tưởng táo bạo, ví dụ như tôi có thể học theo Đậu Đậu, đem câu đó phổ nhạc thành bài hát.

Thậm chí nhịp điệu bài hát tôi cũng nghĩ xong luôn rồi.” Vũ Nhu Tử: “???” Xích Tiêu Kiếm: “...” Ta và Vũ Nhu Tử đang nói thầm, sao cậu đột nhiên lại cao hứng thế?

“Cách hát có thể như thế này.

Đương đương ~ đương đương đương đương ~~ đông đông ~~ đinh đinh ~ đương đương!!” Tống Thư Hàng còn hát thử cách hát trong đầu mình cho Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghe một lần.

"Cậu hát thế này không vấn đề gì chứ?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

"Yên tâm đi, tôi không đọc lời thoại đó ra thì sẽ không giẫm phải mìn đâu." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử hi hi cười: "Thăm dò, lại thăm dò.

Cứ thế từng chút một thăm dò giới hạn." "Sau đó sẽ bước quá giới hạn luôn." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, nhẹ nhàng đặt lên cây Ma Thần Trụ mảnh dài kia: "Yên tâm đi, giờ trong lòng tôi tự tin lắm rồi.

Không cần lo tôi sẽ quá giới hạn đâu.

Đúng rồi...

Tôi đột nhiên có một phát hiện." Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "?" Tống Thư Hàng: "Mọi người xem, cây Ma Thần Trụ này dài ngắn và độ dày thế này, trông có giống một cây..." Vũ Nhu Tử nhanh miệng nói: "Định Hải Thần Châm?" Công Đức Xà mỹ nhân hiện ra: "Như Ý Kim Cô Bổng?" "Ách...

Tôi đang định nói là trông nó có giống một cái cột múa không." Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên Ma Thần Trụ: "Cảm giác rất hợp để nhảy một điệu múa cột, hay là tôi nhảy một đoạn cho mọi người xem nhé?

Tôi có xem trên chương trình truyền hình rồi, chắc là nhảy được một đoạn ngắn đấy.

Hiện giờ trí nhớ của tôi siêu cường, tố chất thân thể cũng vậy, chắc là bắt chước được hơn tám phần cảm giác?" "Thôi đi, cậu mà nhảy thì tưởng tượng thôi cũng thấy đau mắt rồi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Thà để Vũ Nhu Tử nhảy còn hơn.” “Em chưa học bao giờ.” Vũ Nhu Tử hi hi cười nói: “Em không có hứng thú lắm với khiêu vũ, nhưng học chắc cũng không quá phiền đâu.” “Vậy thì để lần sau vậy.” Tống Thư Hàng đột nhiên lại nói: “Tôi nghĩ ra một ý hay rồi.” Cậu quay đầu lại nhìn trợ thủ Long Lạc: “Có thể cắt toàn bộ nút mạng này ra không?” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới phong cách làm việc của Bạch tiền bối.

Nếu đã không thể nhổ ‘Ma Thần Trụ’ lên được, vậy thì... sao không cắt luôn cả mặt đất ra, mang đi cả cụm luôn?

“Đang thử nghiệm...

Xác định mệnh lệnh.” Một lát sau, trợ thủ Long Lạc trả lời: “Thử nghiệm kết thúc, xác định có thể cắt bỏ nút mạng này, sẽ gây tổn thương cho Long Lạc.

Có thực hiện mệnh lệnh không.

Có / Không?” “Tổn thương của Long Lạc có nằm trong phạm vi chịu đựng được không?

Có thể khôi phục không?” Tống Thư Hàng hỏi, người cậu đang treo trên cây Ma Thần Trụ, trạng thái hiện tại của cậu quá kỳ quái.

Chỉ cần nảy ra ý nghĩ là trong lòng sẽ rục rịch không yên, hận không thể thực hiện ngay lập tức.

Ví dụ như hiện giờ, cậu đang cuồng nhiệt muốn múa cột.

Chương 2018

Đúng là giống Đậu Đậu thật.

“Có thể khôi phục, nhưng cần thời gian rất dài.” Trợ thủ Long Lạc hồi phục.

Tống Thư Hàng: “Vậy thì, thực hiện.” 【Xác định cắt bỏ nút mạng Long Lạc, đang thực hiện mệnh lệnh.】 “Ngoài ra, còn phải thử phân tích phương thức truyền thừa của Ma Đế nữa.” Tống Thư Hàng vuốt cằm nói, cậu còn định bố trí một cái truyền thừa cho ‘Xích Đồng’.

Bắt chước cấu tạo truyền thừa của Ma Đế để tạo ra một địa điểm truyền thừa, nghe có vẻ rất oai nhỉ?

Cơ mà, liệu có làm thằng bé sợ không nhỉ?

“Ừ, quyết định vậy đi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ‘Địa điểm truyền thừa’ nếu có thể dọa nhóc Xích Đồng kia một trận, thằng bé mới cảm thấy ‘truyền thừa’ đủ mạnh, đây cũng chẳng phải chuyện gì xấu. 【Ma Đế, vỏ ngoài truyền thừa của ông thuộc về tôi rồi!】...

Thời gian cắt bỏ nút mạng Long Lạc lâu hơn dự kiến của Tống Thư Hàng rất nhiều.

Trợ thủ Long Lạc khi thực hiện mệnh lệnh cần phải chặt đứt hết kết nối giữa ‘nút mạng Long Lạc Ma Đế’ với mạng lưới Long Lạc xung quanh, sau đó đào cả khối lên.

Khu vực nút mạng bị cắt bỏ này sẽ mất vài thập kỷ hoặc thậm chí lâu hơn để khôi phục, trong khoảng thời gian dài đằng đẵng đó, khu vực này sẽ không được sức mạnh Long Lạc che chở, trở thành cấm địa.

Thậm chí nếu có sức mạnh ngoại lai mới xâm nhập, khu vực này sẽ trở thành một điểm yếu chí mạng không có phòng thủ.

Vì vậy, sau khi đào xong toàn bộ nút mạng Long Lạc lên, trợ thủ Long Lạc lại giăng từng lớp phòng ngự lên trên khu vực này, hoàn toàn cách ly nó ra. 【Báo cáo quản lý viên Bá Long, việc cắt bỏ nút mạng đã hoàn thành.】 Trợ thủ Long Lạc lên tiếng.

“Vậy thì bước tiếp theo!” Tống Thư Hàng dang rộng hai tay, bày tư thế sẵn sàng, nói: “Đúng rồi, có cách nào thu nhỏ ‘khu vực nút mạng Long Lạc’ lại một chút không?” Thế giới Hạt Nhân sau vài lần thăng cấp, vị trí lối vào đã mở rộng ra rất nhiều, nhưng vẫn chưa lớn đến mức có thể trực tiếp nuốt chửng cả một ‘nút mạng Long Lạc’ vào trong.

Lần trước Bạch tiền bối mang cả ‘Rừng Tử Vong’ vào Thế giới Hạt Nhân của cậu cũng là cắt cả lớp đất rừng thành từng mảnh nhỏ rồi mới chuyển dần vào. 【Bản thân nút mạng Long Lạc là sản vật của năng lượng cụ hiện hóa, không cần thu nhỏ, nó có thể đi qua bất cứ cánh cửa không gian lớn nhỏ nào.】 Trợ thủ Long Lạc trả lời.

Vấn đề duy nhất vẫn quay lại điểm xuất phát là trên Ma Thần Trụ có thủ đoạn ‘khắc chế sức mạnh không gian’ do Ma Đế thêm vào.

Liệu Ma Thần Trụ có thể được kéo vào ‘Thế giới Hạt Nhân’ hay không mới là vấn đề đau đầu nhất.

“Nếu vậy thì để tôi thử trước xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu nhẹ nhàng vỗ tay một cái, một hình chiếu hoa sen trong suốt như pha lê hiện ra, dưới gốc hoa sen có vô số rễ dài vươn ra.

Những cái rễ này nhanh chóng quấn lấy toàn bộ ‘nút mạng Long Lạc’ đã bị cắt bỏ.

Ý định của Tống Thư Hàng là để rễ hoa sen quấn lấy ‘nút mạng

Long Lạc’ rồi kéo nó về Thế giới Hạt Nhân.

Thế nhưng, khi rễ hoa sen chạm vào ‘nút mạng Long Lạc’... thì cái nút mạng bị cắt bỏ kia lại bị rễ hoa sen hấp thụ mất rồi.

Giống như ném một miếng bọt biển khô vào nước, nó sẽ tự động hút nước vậy.

Rễ hoa sen vừa chạm vào Long Lạc là trực tiếp hút sạch sành sanh không còn một chút nào.

Cứ như vậy, tất cả Ma Thần Trụ mất đi sự chống đỡ của ‘đất đai’, lộ hết ra ngoài.

Tống Thư Hàng: “...” Tiếp đó, rễ hoa sen quấn lấy từng cây Ma Thần Trụ, kéo chúng từng đợt vào trong ‘Thế giới Hạt Nhân’.

Trên Ma Thần Trụ có thủ đoạn ‘khắc chế sức mạnh không gian’.

Tuy nhiên, khi hình chiếu hoa sen dùng rễ bao bọc chúng từ đầu đến cuối một lượt, thủ đoạn ‘khắc chế sức mạnh không gian’ kia đã bị vô hiệu hóa.

Tống Thư Hàng: “Tuy có chút sai sót nhỏ, nhưng nhìn chung vẫn khá thuận lợi.” Rồi, bước tiếp theo!

Ý thức của cậu chuyển sang Thế giới Hạt Nhân.

Trợ thủ Hạt Nhân đang bận rộn điều chỉnh lại Thế giới Hạt Nhân lộn xộn của Tống Thư Hàng.

Thông qua việc điều chỉnh liên tục, giống như chơi trò xếp hình vậy, di chuyển từng chút một để khiến Thế giới Hạt Nhân đạt được hiệu quả ngăn nắp, mỹ quan.

Thấy ý thức của Tống Thư Hàng chuyển vào, trợ thủ Hạt Nhân tiến lên: “Quản lý viên Bá...” Nó gọi được một nửa thì đột nhiên khựng lại.

Bởi vì khi ở Thế giới Hạt Nhân, gọi Tống Thư Hàng là ‘quản lý viên Bá Long’ nữa thì không thỏa đáng.

Thế giới Hạt Nhân thuộc về Tống Thư Hàng, cậu không phải quản lý viên, mà là chủ sở hữu của cả thế giới này.

Trợ thủ Hạt Nhân khựng lại một lát rồi nói: “Thưa ngài Bá Tống, số Ma Thần Trụ mà ngài chuyển vào kia cần xử lý thế nào?” “Tôi muốn chuyển chúng sang một nơi khác.” Tống Thư Hàng cười nói.

Trợ thủ Hạt Nhân chớp chớp mắt: “Chuyển đi đâu ạ?” “Xem tôi đây.” Tống Thư Hàng đứng bên cạnh suối hoạt tuyền, lớn tiếng gọi: “Bạch tiền bối, mở cửa giùm tôi với, tôi có một lô hàng muốn gửi nhờ vào ‘Không gian Tà Liên’ của anh.” “Khẩu lệnh.” Lúc này, giọng nói của mặt trời nhỏ ‘Ngươi bận đi T233’ vang lên.

Tống Thư Hàng: “???” Từ bao giờ Thế giới Tà Liên lại có khẩu lệnh vậy?

“Khẩu lệnh là gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ngươi bận đi T233: “Nếu không biết khẩu lệnh thì hãy kể một câu chuyện cười.

Chủ nhân của tôi bảo thế.” “Kể chuyện cười thì chán quá, hay là để tôi nhảy một điệu nhảy được không?” Tống Thư Hàng chớp thời cơ, điên cuồng muốn thể hiện dục vọng trong lòng — cậu muốn múa cột.

Ngươi bận đi T233 trả lời: “Chủ nhân tôi nói không muốn xem khiêu vũ, nếu cậu không có chuyện cười thì hãy hát một bài đi.” “Cái này thì tôi thạo lắm.” Tống Thư Hàng ha ha cười một tiếng, cậu vừa mới phổ một khúc nhạc nhỏ, giờ chính là lúc dùng tới đây...

À mà thôi.

Bài hát đó mà hát ra thì Tống Thư Hàng cậu hôm nay coi như xong đời.

Thế giới Hạt Nhân sẽ biến thành mộ địa của cậu mất.

Đúng rồi, ý tưởng này không tệ nha.

Ngư Kiều Kiều cũng có mộ địa dưới đáy biển, sau này Thế giới Hạt Nhân mở rộng ra, hay là mình cũng làm vài khu mộ địa cao cấp, chuyên cung cấp cho những người có yêu cầu đặc biệt nhỉ.

Ví dụ như Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn, ví dụ như những tu sĩ của hệ ‘số tử’ cứ mỗi hệ lại phải xây một ‘mộ địa’, hay là những tu sĩ thích dùng mộ địa để bố trí thủ đoạn phục sinh chẳng hạn?

Lời quảng cáo cậu cũng nghĩ xong rồi: 【Khu mộ địa VIP Chí Tôn Thế Giới Hạt Nhân hào hoa, tìm hiểu một chút không?】 “Số hiệu Bá Tống, lúc cậu hát có cần tôi phối âm cho không?” Ngươi bận đi T233 rất hiểu ý người, hỏi thăm.

“Được thôi.” Tống Thư Hàng trả lời: “Nhưng mà cậu biết tôi định hát gì không?” “Tất nhiên rồi, giữa chúng ta tâm đầu ý hợp, chỉ cần nói một câu là hiểu ngay.” Ngươi bận đi T233 nói.

Nói xong, nó bắt đầu phối nhạc cho Tống Thư Hàng: “Đương đương ~ đương đương đương đương ~~ đông đông ~~ đinh đinh ~ đương đương!!” Sắc mặt nhỏ của Tống Thư Hàng lập tức trắng bệch.

“Hát đi chứ, sao cậu không hát nữa?” Ngươi bận đi T233 nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “...” Không dám hát, không dám hát đâu!

“Nhạc phối này có vấn đề gì sao?” Ngươi bận đi T233 hỏi: “Tiết tấu phối nhạc này là chủ nhân dạy tôi đấy, bảo là chắc chắn cậu sẽ hát được.

Số hiệu Bá Tống, sao sắc mặt cậu lại khó coi thế?

Thân thể không khỏe à?” “Đúng đúng đúng, tôi đột nhiên thấy hơi khó chịu, chắc là cơ thể hơi yếu, tôi phải đi tẩm bổ một chút.” Tống Thư Hàng vội nói: “Chuyện khẩu lệnh để lần sau hãy nói, chúng ta lần sau nói chuyện tiếp nha.” Ngay lúc đó, lối thông đạo dẫn tới Thế giới Tà Liên mở ra.

Sức mạnh của Bạch tiền bối Two tràn ra, quấn lấy tất cả Ma Thần Trụ rồi kéo chúng vào Thế giới Tà Liên.

“Chủ nhân tôi bảo, phí bảo quản mỗi ngày một viên linh thạch 9 phẩm.

Lần tới cậu lấy hàng thì thanh toán một lần luôn.” Mặt trời nhỏ cười nói.

Ngay sau đó, cây Ma Thần Trụ mảnh nhất kia lại bị ném trả lại.

“Chủ nhân tôi bảo, cây này là cột truyền thừa.

Cấm chế trên đó đã được phá giải, cậu cứ cầm lấy mà chơi.” Mặt trời nhỏ nói tiếp.

Trong Thế giới Tà Liên.

Mặt trời nhỏ ‘Ngươi bận đi T233’ lơ lửng trên bầu trời, tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Phía dưới, số hiệu Đại Kim Cương Thánh Viên vác từng cây Ma Thần Trụ lên, cắm chúng xuống mặt đất Thế giới Tà Liên.

Số hiệu Hamster cầm một bản đồ chỉ huy bên trên.

Rất nhanh, tất cả Ma Thần Trụ mà Tống Thư Hàng chuyển vào Thế giới Tà Liên đã được sắp xếp thành trận.

Khi nhìn từ trên xuống, có thể thấy đại trận này tạo thành hình một bông hoa mai.

“Ừm, làm tốt lắm.” Một phân thân của Bạch tiền bối Two hài lòng gật đầu: “Có mấy món đồ trang trí này, Thế giới Tà Liên cũng trở nên đẹp mắt hơn một chút rồi.” Thế giới Tà Liên vẫn còn quá hoang vu, cho dù lần trước đã vác cả hang ổ của Bàn Cầu vào đây rồi nhưng vẫn cảm thấy quá trống trải.

Anh phải nghĩ cách mang thêm nhiều thứ vào đây nữa mới được.

Hamster tà ma: “Tiếc thật đấy, số hiệu Bá Tống lại biến thành dáng vẻ trẻ con rồi.

Hoàn toàn không đẹp trai bằng dáng vẻ đại thúc trước đó.” “Ơ?

Không ngờ số hiệu Hamster cậu lại thích kiểu đại thúc à?” Phân thân Bạch tiền bối Two ngạc nhiên nói.

Hamster tà ma vội lắc đầu: “Không phải, tôi chỉ cảm thấy dáng vẻ đại thúc của số hiệu Bá Tống trông thuận mắt hơn một chút thôi.

Giờ cậu ta biến thành trẻ con, tôi nhìn kiểu gì cũng không thấy thích.” Phân thân Bạch tiền bối mỉm cười, ánh mắt anh xuyên qua ‘Thế giới Tà Liên’ nhìn Tống Thư Hàng trong Thế giới Hạt Nhân.

“Số hiệu Bá Tống thăng lên cảnh giới lục phẩm mất bao lâu?” Bạch tiền bối Two hỏi.

Số hiệu Hamster trả lời: “Khoảng sáu tháng ạ.” Cứ nghĩ tới chuyện này là nó lại thấy khó chịu cả người.

Lần đầu gặp mặt, số hiệu Bá Tống mới tam phẩm, nó tứ phẩm.

Một tháng sau, số hiệu Bá Tống đã đuổi kịp nó, thăng lên tứ phẩm.

Một tháng nữa trôi qua, số hiệu Bá Tống đã ngũ phẩm vượt qua nó rồi.

Khó khăn lắm nó mới thăng lên ngũ phẩm, kết quả số hiệu Bá Tống cũng cùng ngày hôm đó thăng lên lục phẩm, lại vượt mặt nó một cái đầu.

Đúng là đồ con chó nhà Bá Tống.

“Sáu tháng lên lục phẩm sao?” Số hiệu Đại Kim Cương Thánh Viên trợn tròn mắt.

Thằng nhóc tên Tống Thư Hàng này bá đạo vậy sao?

Năm xưa Thánh nhân Nho gia đánh khắp chư thiên vạn giới cũng không lập được kỷ lục bá đạo thế này đâu.

Thằng nhóc này hack kiểu gì vậy?

“Quá nhanh rồi.” Phân thân Bạch tiền bối Two khẽ nói.

“Thế nhưng, đạo tâm của số hiệu Bá Tống rất vững, cơ bản không có vấn đề gì.

Hơn nữa, tính cách của cậu ta định sẵn là sẽ không vì thực lực tăng vọt trong thời gian ngắn mà trở nên quá kiêu ngạo bành trướng đâu.” Mặt trời nhỏ T233 lên tiếng.

Số hiệu Hamster: “Tôi cảm thấy cậu ta là vì thường xuyên bị các đại lão trực tiếp đập cho đấy thôi, vì các đại lão đập cậu ta quá mạnh, dẫn đến việc cậu ta luôn có ảo giác tâm lý ‘mình vẫn còn rất yếu’.

Nếu không có mấy vị đại lão cách dăm ba bữa lại đập cho một trận, tôi thấy cậu ta đã sớm bành trướng tâm lý rồi quậy phá tung trời rồi.

Chương 2019

Chẳng nói đâu xa, cứ nhìn tôi và cậu ta mà xem, cậu ta thăng lên ngũ phẩm một cái là đã bành trướng với tôi rồi.” Ví dụ như lần trước, số hiệu Bá Tống vừa thấy nó đã dùng cái mác ‘8 sao 8 lõi 8 hạt nhân’ để đâm vào tim nó.

Nội tâm đó đã sớm bành trướng rồi còn gì?

“Tôi lại cảm thấy số hiệu Bá Tống đối với cậu từ đầu đến cuối đều cùng một thái độ, chẳng có gì thay đổi cả.” Mặt trời nhỏ T233 mỉm cười với Hamster.

Hamster tà ma: “...” Phân thân Bạch tiền bối gõ nhẹ lên Ma Thần Trụ, đột nhiên nói: “Mọi người bảo, số hiệu Bá Tống liệu có phải là em trai ta không?” Tuy rằng lần trước, trong không gian bí cảnh kia khi tiếp xúc với Thiên Đạo Bạch ở trạng thái ‘ánh mắt nhìn về tương lai’, anh có bảo đối phương là muốn một đứa em gái.

Nhưng với cái tính cách oái oăm của Thiên Đạo Bạch, biết đâu lại cứ thích ném cho anh một thằng em trai thì sao?

Tống Thư Hàng không phải là chuyển thế của bất cứ ai, không phải là thân xác trọng sinh của bất cứ đại năng nào, cho dù có truy tìm tổ tiên mấy đời thì cũng thật sự chỉ là người bình thường, không có bất cứ điều gì dị thường.

Điểm này, Bạch tiền bối Two đã lặp đi lặp lại kiểm chứng vài lần rồi.

Nhưng đó mới chính là điểm dị thường nhất, rõ ràng bình thường như vậy mà lại có thể sáu tháng lên lục phẩm...

Vậy nên, liệu cậu ta có phải là ‘đứa em trai’ mà Thiên Đạo Bạch âm thầm chuẩn bị cho mình không?

“Không thể nào đâu, mị lực của chủ nhân lớn như vậy, số hiệu Bá Tống chỉ là mặt mũi thanh tú thôi, hoàn toàn chẳng có chút mị lực nào.

Cậu ta sao mà so được với chủ nhân chứ?” Số hiệu Hamster liên tục lắc đầu nói.

“Nhưng mà, khả năng thân thiện của số hiệu Bá Tống rất lợi hại.” Mặt trời nhỏ T233 lên tiếng, nó tiếp xúc với Tống Thư Hàng không mấy lần, vả lại đều là vì thực hiện mệnh lệnh của chủ nhân mới đi tiếp xúc.

Nhưng sau vài lần tiếp xúc, nó thấy thiện cảm đối với Tống Thư Hàng rất tốt.

“Ta cũng chỉ nói là một khả năng thôi.” Phân thân Bạch tiền bối Two cười nói.

Đối với việc có thể xuất hiện ‘em gái’ hoặc ‘em trai’, trong lòng anh cũng có vài đối tượng nghi vấn.

Đối tượng đầu tiên, đương nhiên phải kể đến vị ‘Bạch tiền bối’ ở hiện thế kia rồi.

Có cùng dung mạo với anh, cùng mị lực, cùng khí vận như anh.

Lần đầu tiên anh đi tiếp xúc với Tống Thư Hàng, thực ra là muốn biết thêm thông tin về vị ‘Bạch hiện thế’ này từ miệng Tống Thư Hàng.

Kết quả sau đó không biết phát triển kiểu gì mà tình cảm giữa anh và Tống Thư Hàng hiện giờ còn sâu đậm hơn cả tình cảm với vị ‘Bạch hiện thế’ kia.

Mỗi lần Tống Thư Hàng lâm vào tình cảnh nguy cấp mà gào thét ‘Bạch tiền bối Two cứu mạng’, anh lại có một loại cảm giác thỏa mãn.

Đối tượng nghi vấn thứ hai chính là bản thân Tống Thư Hàng.

Bất luận là mình hay vị ‘Bạch hiện thế’ kia, quan hệ với Tống Thư Hàng đều rất tốt — có lẽ là cảm thấy dây thần kinh của tên này bị hỏng rồi, là sự tồn tại hiếm hoi trong chư thiên vạn giới có thể chống đỡ được mị lực và áp lực của mình để giao lưu bình thường.

Cho nên bất luận là Bạch hiện thế hay mình đều đặc biệt chiếu cố tên này.

Hơn nữa, sáu tháng lên lục phẩm đúng là một điểm rất đáng nghi.

Đối tượng nghi vấn thứ ba... cũng là đối tượng mà anh vừa mới phát hiện ra cách đây không lâu.

Ánh mắt Bạch tiền bối Two xuyên qua Thế giới Hạt Nhân, nhìn về phía ‘Vũ Nhu Tử’.

Lúc đầu anh cũng hoàn toàn không nghĩ cô nàng chân dài này có điểm gì khả nghi, cho đến ngày hôm đó, anh nhìn thấy bản đồ tinh lộ trên ‘Bản mệnh Kình Đan’ của Tống Thư Hàng.

Trên bản đồ tinh lộ Kình Đan của Tống Thư Hàng, cô nàng Vũ Nhu Tử này chiếm giữ cả hai vị trí khởi đầu và kết thúc.

Mà trên đó lại không có vị trí của Bạch hiện thế.

Thế nhưng trong mắt anh, người ở vị trí cuối cùng của tinh lộ đang đẩy cửa bước vào kia không phải là ‘Vũ Nhu Tử’, mà chính là Bạch hiện thế.

Chuyện này mới thú vị đây.

Trong mắt anh là ‘Bạch hiện thế’, nhưng trong mắt Tống Thư Hàng lại là một Vũ Nhu Tử khác.

Cho nên, anh cũng liệt ‘Vũ Nhu Tử’ vào danh sách đối tượng nghi vấn.

Nhưng trên người cô nàng ‘Vũ Nhu Tử’ này lại có rất nhiều nhân quả.

Trong đó có một phần nhân quả kết nối với ‘Thiên Đế’, rồi lại thông qua Thiên Đế kết nối với ‘Bàn Cầu’.

Cho nên, Bạch tiền bối Two không thể khẳng định được thiếu nữ này rốt cuộc là em gái mà ‘Thiên Đạo Bạch’ âm thầm sắp xếp cho mình, hay là Bàn Cầu đang bày trò.

Ngoài ba vị đáng nghi ở trên, vẫn còn một sự tồn tại mờ nhạt hơn nữa.

Chính là vị chủ nhóm của cái ‘Nhóm Cửu Châu số 1’ mà Tống Thư Hàng tham gia...

Hoàng Sơn Chân Quân, hiện giờ đã thăng cấp thành Hoàng Sơn Tôn Giả.

Từ khi Tống Thư Hàng khai mở Thế giới Hạt Nhân, Bạch tiền bối Two có thể thông qua ‘Thế giới Hạt Nhân’ để hình chiếu một phần sức mạnh ra hiện thế, anh đã thuận theo các mối quan hệ nhân tế của Tống Thư Hàng mà đi dạo một vòng quanh hiện thế.

Phần lớn thành viên ‘Nhóm Cửu Châu số 1’ anh đều đã âm thầm tiếp xúc qua, muốn xem thử bạn bè của Tống Thư Hàng có thú vị như cậu ta không.

Hoàng Sơn Tôn Giả thuộc diện đối tượng tiếp xúc trọng điểm.

Bạch tiền bối Two từng quan sát ông ấy từ xa, sau đó phát hiện trên người Hoàng Sơn Tôn Giả có một loại mùi vị rất giống anh.

Chính xác mà nói, là mùi vị rất giống với anh hồi còn là ‘Bạch Mã Thanh Sam Thiếu Niên Lang’.

Khi đó anh cũng giống như vị Hoàng Sơn này, chăm sóc ‘Bạch’ trong sa mạc, lo lắng đủ điều.

Hoàng Sơn Tôn Giả cũng vậy, rõ ràng chỉ là ‘thành viên trong nhóm’, nếu luận về quan hệ thì cũng chẳng phải là quan hệ thân thiết gì cho cam.

Nhưng ông ấy vì cái đám thành viên ‘Nhóm Cửu Châu số 1’ này mà lo lắng đến bạc cả đầu.

Hoàng Sơn Tôn Giả giống như phiên bản của chính mình thời ‘Thiếu niên áo xanh’ vậy.

Mà ‘Bạch hiện thế’ so với mình thì lại giống ‘Bạch thời kỳ sa mạc’ hơn.

“Mà này, chủ nhân ơi.

Cây Ma Thần Trụ vừa nãy là truyền thừa của Ma Đế đúng không ạ?

Ném cho số hiệu Bá Tống như vậy liệu có vấn đề gì không?” Lúc này, số hiệu Hamster cẩn thận hỏi.

Tống Thư Hàng tuy tu luyện lung tung beng, Phật môn, Đạo tông, Nho gia đều tu luyện một chút.

Nhưng công pháp của Ma tông lại khác biệt hoàn toàn với ba phái trên, nếu tu luyện tùy tiện thì liệu có xảy ra vấn đề gì không?

“Cậu đang lo cho cậu ta à?” Bạch tiền bối mỉm cười nói.

“Làm gì có chuyện đó!

Tôi chỉ đang nghĩ là nếu cậu ta tu luyện truyền thừa Ma Đế mà bị tẩu hỏa nhập ma thì sau này tôi không thể đường đường chính chính giẫm cậu ta dưới chân được, sẽ tiếc lắm.” Hamster tà ma ngẩng đầu lên, hất vạt áo kiếm sĩ một cách soái khí.

“Yên tâm đi.” Bạch tiền bối Two nói: “Tuy là truyền thừa của Ma Đế, nhưng lại không phải loại truyền thừa Ma Đế như mọi người vẫn tưởng tượng đâu.” Hà Chỉ Ma Đế là một người rất tự tin, giỏi về mưu tính bố cục.

Cái tính cách này của lão... nếu không tới đường cùng thì sẽ không để lại ‘truyền thừa Ma môn’ của chính mình đâu.

Mà truyền thừa trong cây Ma Thần Trụ kia đúng là truyền thừa của ‘Hà Chỉ Ma Đế’, nhưng lại không phải là truyền thừa công pháp Ma môn. ************ Thế giới Hạt Nhân.

Tống Thư Hàng ý niệm động một cái, cây Ma Thần Trụ đã bị xóa sạch cấm chế kia lại được chuyển từ Thế giới Hạt Nhân ra ngoài.

“Ơ?

Tống tiền bối, cây Ma Thần Trụ này không thu vào Thế giới Hạt Nhân được sao?” Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Cấm chế, ấn ký các loại trên cây Ma Thần Trụ này đều đã bị xóa sạch rồi.

Giờ nó là của chúng ta!” “Nói cách khác, anh có thể đọc được truyền thừa Ma Đế từ trên đó sao?” Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy.” Cậu vác cây Ma Thần Trụ lên, cảm thấy cái thứ này vẫn còn hơi to quá.

Thứ này liệu có thể thu nhỏ lại chút ít giống như Như Ý Kim Cô Bổng không nhỉ?

Dù sao cũng là pháp khí của Ma Đế mà, có thể phóng to thu nhỏ chắc phải là chức năng cơ bản chứ?

Tống Thư Hàng đặt tay lên Ma Thần Trụ: “Nhỏ, nhỏ, nhỏ!” Nửa buổi sau.

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, nó chẳng có thay đổi gì cả.” “Ừ, tôi thấy rồi.” Tống Thư Hàng bình thản nói.

Đánh giá kém nhé, đường đường là pháp khí của Ma Đế mà đến thu nhỏ cũng không làm được!

“Nhưng mà, tôi đã đọc được một phần thông tin truyền thừa của Ma Đế từ trong đó.” Tống Thư Hàng lại nói.

Hiện giờ, cậu bỗng dưng thấy hơi mong chờ khoảnh khắc Công Tử Hải đọc được truyền thừa của Ma Đế.

Tống Thư Hàng hiện tại mới chỉ đọc được mục lục của 'Di sản Ma Đế'.

Cụ thể còn cần phối hợp với ma văn chỗ Công Tử Hải mới có thể hoàn toàn mở ra di sản này.

Nhưng chỉ cần nhìn qua mục lục, Tống Thư Hàng đã có thể đoán được phần di sản này là thứ gì rồi.

“Tống tiền bối, anh cười trông nham hiểm quá.” Vũ Nhu Tử nói.

“Không phải nham hiểm, đây là nụ cười khi thấy người gặp họa đấy.” Tống Thư Hàng nói xong liền đọc mục lục 'Di sản Ma Đế' ra cho Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối xem.

Di sản Ma Đế: 《300 kỹ thuật cắt thái độc môn》, 《Phương pháp bảo quản đặc biệt giúp dược liệu tươi lâu hơn》, 《Kích hoạt hoàn hảo hương vị riêng biệt của nguyên liệu》, 《Linh lực còn có thể sử dụng như thế này, linh lực khiến nguyên liệu trở nên mỹ vị hơn》...

Đây chính là di sản 'Tiên Trù' độc môn của Ma Đế, trình độ trù nghệ cấp Thái Cổ.

Bạn tưởng di sản Ma Đế là 'Ma môn vô thượng bí pháp'?

Bạn tưởng di sản Ma Đế sẽ truyền thừa lại 'Ma Thần Trụ Quốc

Độ' của bản thân?

Bạn tưởng di sản Ma Đế sẽ là con đường ma tu trực chỉ Cửu Phẩm Kiếp Tiên?

Quá ngây thơ rồi.

Ma Đế nắm giữ vô số bí kỹ, di sản của hắn đương nhiên cũng muôn hình vạn trạng.

Dựa vào cái gì mà Ma Đế không thể truyền lại nghệ thuật nấu ăn Thái Cổ kiêu ngạo của mình chứ?

“Có ngày nào đó nếu tôi thành đại lão, tôi cũng nhất định phải biến các loại tuyệt kỹ của mình thành di sản truyền lại cho đời sau.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu bắt đầu suy nghĩ về 'tuyệt kỹ' của chính mình.

Cơ bản Kim Cương Quyền Pháp?

Các loại võ kỹ cơ bản?

Chưởng Tâm Lôi?

Chương 2020

Ngoài những tuyệt kỹ 'tu luyện' này ra, cậu còn nắm giữ thứ gì nữa?

Luyện đan thuật?

Nhưng luyện đan thuật cậu chỉ biết luyện Thối Thể Dịch... lại còn là loại dùng nồi cơm điện nữa chứ.

Còn cách sử dụng lò luyện đan để luyện đan thì đến giờ cậu vẫn chưa từng học hành nghiêm túc.

Tương lai vào một ngày nào đó, có một thiếu niên thiên tân vạn khổ tìm được di sản của 'Bá Tống đại lão', sau khi mở ra lại nhận được một bản bí pháp 'Luyện đan bằng nồi cơm điện'.

Thiếu niên đó chắc sẽ phát điên mất.

“Thất đức quá, thôi bỏ đi.” Tống Thư Hàng lắc đầu. 【Nhưng mà, thực ra trong giới tu chân có khi nào cũng có nhiều tiền bối rảnh rỗi, chế tạo ra đủ loại di sản tào lao để chờ 'người có duyên' trong tương lai phát hiện không nhỉ?】 Tống Thư Hàng cảm thấy khả năng này rất lớn, dù sao tu vi cao không có nghĩa là nhân phẩm cũng tốt.

“Đúng rồi, nhắc đến chuyện làm di sản, trước khi rời khỏi thế giới Hắc Long, tôi cần phải làm một 'địa điểm di sản' cho Xích Đồng nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Đến lúc đó, kỹ năng 'luyện đan bằng nồi cơm điện' của mình cũng có thể để lại một bản tài liệu trong động phủ di sản, biết đâu Xích Đồng cũng có thiên phú về phương diện luyện đan thì sao?

“Làm địa điểm di sản sao?” Vũ Nhu Tử nghe vậy, hai mắt sáng lên: “Tống tiền bối, chúng ta cùng nhau làm đi!

Phải làm thế nào đây?” “Tôi định bắt chước theo khuôn mẫu di sản của Ma Đế, phỏng chế ra một địa điểm di sản tương tự.

Vừa hay hiện tại tôi có quyền hạn tối cao của 'Long Lạc', chắc là có thể làm ra thứ gì đó tương đương.

Sau đó tôi sẽ để lại một bộ công pháp tu luyện hậu kỳ.

Ngoài ra, phương pháp luyện đan bằng nồi cơm điện, rồi mấy kỹ năng linh tinh khác cũng có thể để lại một ít.” Tống Thư Hàng nói.

“Em có kỹ thuật luyện chế phi kiếm tự sáng tạo này, phi kiếm luyện ra có tốc độ cực nhanh, mỗi tội hơi giòn, không dùng để chiến đấu được.

Có thể bỏ vào luôn không anh?” Vũ Nhu Tử giơ tay nói.

“Không vấn đề gì, càng nhiều càng tốt.” Tống Thư Hàng nói: “Đúng rồi, bỏ thêm mấy con kén nhộng vào nữa, coi như là phần thưởng sau khi cậu ấy vượt ải thành công.” “Có bỏ bí pháp Tiên Trù của Ma Đế vào luôn không?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Thấy Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử định để lại toàn thứ linh tinh, nó cảm thấy quá hố, phải tranh thủ chút đồ hữu dụng cho Xích Đồng.

Tống Thư Hàng: “Di sản Ma Đế vẫn chưa giải khai hoàn toàn, đợi sau khi giải xong có thể để lại một phần cho Xích Đồng.” “Tuyệt kỹ 'Quy Tức Thuật' đã cải tiến của sư huynh em thì sao?

Lần trước Kiếm Nhất sư huynh còn nhờ em giúp phát dương quang đại cái 'Quy Tức Thuật cải tiến' của anh ấy, vốn định gửi một bản vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mà em quên mất.” Vũ Nhu Tử nói.

“Bảo vật cũng phải để lại một ít, bỏ vài hạt sen Đao Ý Thông Huyền vào, gọi là có chút lòng thành.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, Thông Nương không nhịn được nói: “Bộ bí pháp yêu tinh của tôi có cần bỏ vào luôn không?

Trong đó có mấy loại bí pháp cũng khá hữu dụng đấy.” “Bỏ, bỏ hết, ai muốn bỏ gì cũng được.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu cùng Vũ Nhu Tử và Thông Nương càng nói càng hăng hái, hận không thể ra ngoài bố trí bí cảnh ngay lập tức...

Thế giới Hắc Long, rừng Đạt Đạt Mã, phân bộ lạc Long Huyết.

Trong căn gác gỗ nơi Tống Thư Hàng ở.

Đậu Đậu thè lưỡi, chạy như điên trong cái bánh xe cho chuột hamsterr.

Nó thiên tư thông tuệ, nhờ tốc độ trả lời nhanh mà chỉ hơn một tiếng đã trả lời xong tất cả câu hỏi.

Cứ tưởng sau khi hoàn thành là có thể ra ngoài nghỉ ngơi một lát... ai ngờ cái thứ này lại bắt đầu một vòng lặp mới.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đi đến 'nút thắt Long Lạc' kia nửa ngày, thì Đậu Đậu cũng phải chạy trong bánh xe suốt nửa ngày.

Sau khi trả lời hết lần này đến lần khác, nó lỡ tay đáp sai mấy lần, khiến tốc độ bánh xe tăng lên mấy nấc.

Chân Đậu Đậu sắp nhũn ra đến nơi rồi.

“Tên Thư Hàng kia vẫn chưa về sao?

Gâu ~” Đậu Đậu vừa thở dốc vừa kêu gào.

Nó phát hiện cái 'bánh xe hamsterr' này không chỉ cấm bay, mà còn có hiệu ứng mệt mỏi gấp bội, trọng lực gấp bội.

Hơn nữa, thời gian chạy trong bánh xe càng lâu thì các loại hiệu ứng phụ càng xuất hiện nhiều.

Có rất nhiều hiệu ứng bí pháp mà Đậu Đậu không tài nào nhận biết được, chúng tác động lên người khiến nó mới chạy nửa ngày đã thở hồng hộc như trâu, tứ chi rã rời.

Phải biết rằng bình thường một ngũ phẩm đại yêu khuyển có chạy hết tốc lực cả tháng cũng chẳng biết mệt là gì.

Bên cạnh, lão tộc trưởng đang thay ván sàn cho căn gác ngẩng đầu lên, nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu Đậu Đậu đang nói gì.

Đúng lúc này, trong hư không có một cây Ma Thần Trụ giáng xuống, dừng lại bên ngoài căn gác.

Ngay sau đó, bóng dáng Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Thông Nương cùng Xích Tiêu Kiếm xuất hiện trong gác.

“Thư Hàng ~~ rốt cuộc cậu cũng về rồi.” Đậu Đậu cảm động đến mức nước mắt giàn giụa, đây là lần đầu tiên nó thấy Tống Thư Hàng trông thuận mắt như vậy: “Mau, mau dừng cái bánh xe này lại cho tôi.

Cái thứ này lặp đi lặp lại vô tận, tôi sắp chết rồi.” Tống Thư Hàng: “...” “Bởi vậy mới nói, Đậu Đậu đáng lẽ nên đi cùng em và Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử hi hi cười nói: “Chuyến này của bọn em vui lắm luôn.” Đậu Đậu: “Mau, dừng lại giúp tôi trước đã.” “Không vấn đề gì, dù sao chúng ta cũng là anh em tốt mà, tôi dừng lại cho cậu ngay đây.” Tống Thư Hàng nói đoạn, đôi bàn tay lại không khống chế được mà rút điện thoại ra, chụp cho Đậu Đậu mấy tấm ảnh ở đủ mọi góc độ.

Đậu Đậu: “...” “Đậu Đậu, tôi đột nhiên có câu hỏi muốn hỏi cậu.” Tống Thư Hàng vừa chụp ảnh vừa hỏi thăm.

Đậu Đậu: “Hỏi hỏi hỏi, mau hỏi đi.” Chó dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

“Tại sao cậu không mặc quần?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu: “...” Chó thì tại sao phải mặc quần hả!

Chó dựa vào cái gì mà phải mặc quần?

Nhìn bộ dạng oán hận của Đậu Đậu, Tống Thư Hàng vui vẻ quay lại đoạn phim này.

Sau đó cậu dùng niệm lực dừng cái bánh xe hamsterr lại.

Cửa bánh xe mở ra, Đậu Đậu nhảy vọt một cái, hiện ra hình thái đại yêu khuyển, ngoạm một phát vào đầu Tống Thư Hàng.

“《Biến dị Cương Thủ》 hình thái phần đầu!” Tống Thư Hàng cũng không né tránh.

Chỉ lặng lẽ vận chuyển Biến dị Cương Thủ.

Khảnh khắc tiếp theo, đầu cậu hóa thành màu đen xám của thép, tỏa ra ánh kim loại.

Đậu Đậu cắn một phát vào đầu cậu, đau cả răng.

“Gâu ô ~ gâu ô!” Đậu Đậu nổi giận.

“Ha ha ha, hết cách rồi chứ gì.” Tống Thư Hàng cất điện thoại: “Đầu tôi cứng, tôi tự hào.” Xích Tiêu Kiếm: “Cái hình thái này của Tống Thư Hàng, hết cứu nổi rồi.” “Nhưng mà vui mà anh.” Vũ Nhu Tử nói.

Xích Tiêu Kiếm quay chuôi kiếm 'nhìn' về phía cô nàng này, cũng hết cứu luôn.

“Đau răng thì xuống đi, đầu tôi cứng lắm cậu cắn không nổi đâu, đừng vùng vẫy nữa.” Tống Thư Hàng nói.

“Ư ư ư.” Răng Đậu Đậu cắn chặt lấy đầu Tống Thư Hàng nhất quyết không buông, đây là sự quật cường cuối cùng của nó.

Ở phía đối diện, Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra chỉnh góc độ, chụp liên tiếp mấy tấm cho Tống Thư Hàng, còn quay thêm một đoạn video ngắn.

Tống Thư Hàng còn rất phối hợp với Vũ Nhu Tử, bày đủ kiểu tạo dáng với con Đậu Đậu đang treo trên đầu như một món đồ trang trí.

“Cứ cảm thấy cảnh này quen quen thế nào ấy.” Vũ Nhu Tử nói, nhưng nhất thời cô lại không nhớ ra đã từng thấy cảnh này ở đâu.

Tống Thư Hàng hắc hắc cười, quay đầu nhìn lão tộc trưởng: “Tộc trưởng, Âm Trúc nhà tôi vẫn ổn chứ?” “Âm Trúc cô nương vẫn đang ngủ, trông thì không có vấn đề gì.

Có điều con bé đã mấy ngày không tỉnh lại ăn cơm rồi, liệu có sao không?” Lão tộc trưởng hơi lo lắng nói.

Cô bé đó rõ ràng không phải trạng thái 'bế quan', cứ không ăn gì mãi, hèn chi lại gầy gò nhỏ bé như thế?

“Không sao đâu, tính thời gian thì chắc em ấy sắp tỉnh rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu lại nhìn về phía trợ thủ nhỏ Long Lạc.

Đã đến lúc bàn chuyện báo thù rồi.

“Bá Long quản lý viên, ngài có cần thứ gì không?” Trợ thủ nhỏ Long Lạc hỏi.

Sau khi nút thắt Long Lạc của Ma Đế bị xử lý, ý chí Long Lạc đang có tâm trạng rất tốt, cho nên trợ thủ nhỏ Long Lạc cũng tỏ ra rất hào phóng.

“Tôi đúng lúc đang cần một số thứ.” Tống Thư Hàng nói: “Tiếp theo tôi cần về hiện thế một chuyến để tụ họp với các tiền bối, tổ chức một bữa tiệc.

Tôi cần một ít rượu.” Chỗ quý bà Côn Na có một lô mỹ tửu, còn ngon hơn cả tiên tửu của Biệt Tuyết Tiên Cơ, độ cồn cũng đủ mạnh.

Hơn nữa lô rượu đó của quý bà Côn Na có tác dụng bổ trợ tinh thần lực rất tốt, rất thích hợp để dùng trong tiệc tùng.

“Không vấn đề gì, tôi có thể chuyển một số lượng lớn cho ngài.” Trợ thủ nhỏ Long Lạc đáp.

“Ngoài ra, có thể phát một nhiệm vụ Long Lạc, mời các ma trù cấp thế giới ra tay chuẩn bị một bữa đại tiệc giúp tôi không?” Tống Thư Hàng lại nói.

Thế giới Long Lạc cũng có sự tồn tại tương tự 'Tiên Trù', lúc trước quý bà Côn Na đã từng đích thân ra tay làm một bữa đại tiệc đặc sắc của thế giới Hắc Long cho nhóm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghĩ bụng, đã mời các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần tụ tập, chẳng thà mời họ ăn món gì đó đặc sắc một chút.

Đại tiệc của thế giới Hắc Long vừa hay có thể mời các tiền bối trong nhóm nếm thử cho biết.

“Không vấn đề, có thể tạo nhiệm vụ bất cứ lúc nào.” Trợ thủ nhỏ Long Lạc hồi đáp: “Ngoài ra, có một món quà mà quý bà Bàn Cầu nói muốn tặng cho ngài.” “Thực ra tôi hơi bị dị ứng với hai chữ Bàn Cầu đấy.” Tống Thư Hàng nói: “Là quà gì thế?” “Long Nhãn Bảo Thạch, đặc sản tại vị trí đôi mắt của thế giới Hắc Long, cứ mỗi nghìn năm mới sản sinh ra một đợt.

Mời ngài đi theo tôi.” Trợ thủ nhỏ Long Lạc nói.

“Long Nhãn Bảo Thạch?

Thực ra tôi cũng hơi nhạy cảm với mấy từ như 'nhãn cầu, đồng tử' đấy.” Tống Thư Hàng thở dài nói.

Hai chữ Bàn Cầu là vì đối phương mình dây dưa không nổi mà hắn lại cứ thích cà khịa mình, tạo thành bóng ma tâm lý.

Còn mấy từ nhạy cảm như nhãn cầu và đồng tử thì bảy phần ám ảnh đến từ Nho gia Thánh nhân, ba phần đến từ 'đại lão hành tinh có mắt'.

Thông Nương: “Từ nhạy cảm của anh cũng nhiều thật đấy.” “Đó chính là nhân sinh mà, theo tuổi tác tăng dần, trong lòng con người lúc nào cũng sẽ mọc thêm nhiều từ cấm kỵ.” Tống Thư Hàng cảm thán, tranh thủ phát một bát súp gà độc hại.

Vũ Nhu Tử: “Thường thì mấy bảo vật đặt tên kiểu này phẩm cấp đều không tệ đâu.

Những thứ thuộc về một phần cơ thể rồng đều là đồ tốt cả.” Đậu Đậu đảo mắt: “Cô tưởng Long Nhãn là mắt rồng thật à?

Biết đâu Long Nhãn lại là quả nhãn cùng loại với quả vải thì sao?

Loại đó ăn ngon lắm đấy.” “Long nhãn có thể ăn, nhưng Lệ Chi tiên tử thì không thể ăn được đâu.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Đậu Đậu lại bổ sung: “Tôi không nhớ rõ nữa, không biết Long Nhãn là đạo trưởng hay tiên tử?

Chương 2021

Nếu Lệ Chi tiên tử không ăn được thì Long Nhãn đạo trưởng hay tiên tử chắc cũng không ăn được đâu." "Vậy tóm lại Long Nhãn Bảo Thạch có ăn được không?" Vũ Nhu Tử tò mò.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Mẹ kiếp, cái chủ đề giao lưu của mấy người rốt cuộc là nhảy kiểu gì thế hả?

Người bình thường mà nói chuyện với các người chắc không sống nổi quá một câu.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc nghiêm túc trả lời: "Long Nhãn Bảo Thạch không ăn được." "Thế có thể móc ra lắp vào hốc mắt không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

"Không được." Trợ thủ nhỏ Long Lạc tiếp tục nói.

Vũ Nhu Tử: "Vậy nó có thể trồng xuống làm hạt giống không?" "Cũng không được." Trợ thủ nhỏ Long Lạc nói, may mà nó là một chương trình trợ thủ nhỏ không có tính nóng nảy.

Đậu Đậu: "Cái này cũng không dùng được, cái kia cũng không dùng được, vậy nó có tác dụng gì?" "Cứ mỗi nghìn năm, từ vị trí đôi mắt của thế giới Hắc Long sẽ xuất hiện Long Nhãn Bảo Thạch, sản lượng mỗi năm khoảng 13 viên.

Chúng sẽ được phát cho các 'Thánh giả' của thế giới Hắc Long thông qua hình thức nhiệm vụ chỉ định.

Sau khi sử dụng Long Nhãn Bảo Thạch, người dùng có thể tiếp xúc với 'Bản nguyên thế giới Hắc Long' trong thời gian ngắn, đồng thời giúp 'Thánh giả' tiếp xúc với phương pháp 'Siêu thoát Long Lạc'." Trợ thủ nhỏ Long Lạc giải thích.

“Nghĩa là đây là bảo vật để các Thánh giả của thế giới Hắc Long dùng để siêu thoát, đột phá lên 'Cấp 9' sao?

Thứ này tôi lấy thì có ích gì?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc tiếp tục: “Ngoài ra, sau khi tiếp xúc với 'Bản nguyên thế giới Hắc Long', Long Nhãn Bảo Thạch có xác suất nhất định ngưng kết ra 'Long Phù' trong cơ thể người sử dụng.

Long Phù có chức năng hồi sinh 'Long Phù chuyển sinh', dù có rời khỏi thế giới Hắc Long mà gặp bất trắc thì cũng có thể hoàn thành trọng sinh bên trong thế giới Hắc Long, tác dụng phụ là sẽ tổn thất một phần tu vi.” “Ồ, pháp khí hồi sinh sao?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Hơn nữa còn là pháp khí hồi sinh đẳng cấp rất cao, đến cảnh giới Cửu Phẩm cũng dùng được?” Trợ thủ nhỏ Long Lạc gật đầu: “Số lượng Thánh giả của giới này là 11, theo quy tắc Long Lạc, cần giữ lại một viên 'Long Nhãn Bảo Thạch' để dự phòng.

Viên dư ra có thể tặng cho Bá Long quản lý viên làm quà.” “Chỉ có một viên thôi sao, trước đây không có kho dự trữ à?” Tống Thư Hàng tò mò.

“Kho dự trữ bị trộm rồi.” Trợ thủ nhỏ Long Lạc bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “!!!” Nghĩa là nếu kho dự trữ không bị trộm, cậu có khi đã nhận được ít nhất hai viên Long Nhãn Bảo Thạch rồi?

Kẻ trời đánh nào đã trộm kho báu thế?

“Ma Đế?” Tống Thư Hàng đoán.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc gật đầu: “Chính là hắn.” Sau khi sử dụng Long Nhãn Bảo Thạch có thể tiếp xúc với 'Bản nguyên thế giới Hắc Long', đối với Ma Đế mà nói đây chính là đồ tốt.

Cho nên cứ mỗi nghìn năm có dư ra viên nào là đều bị Ma Đế móc đi hết, dẫn đến việc hiện tại Long Lạc chẳng còn viên dự trữ nào.

Đáng lẽ phải mười mấy năm nữa đợt Long Nhãn Bảo Thạch tiếp theo mới ra đời.

Nhưng để 'chúc mừng' khối u độc Ma Đế bị cắt bỏ, thế giới Hắc Long đã sản sinh ra Long Nhãn Bảo Thạch sớm hơn dự kiến, coi như món quà tặng cho Tống Thư Hàng.

“Tiếc thật, ban nãy tôi còn tưởng mỗi người chúng ta sẽ được một viên Long Nhãn Bảo Thạch chứ.” Tống Thư Hàng tiếc nuối: “Mà nhu cầu về 'pháp khí hồi sinh' của tôi cũng khá cao, thứ này càng nhiều càng tốt.” Xích Tiêu Kiếm không nhịn được nhắc nhở: “Tôi lại thấy thứ này cậu có một viên là đủ rồi.

Nhiều quá tôi sợ cậu không khống chế nổi mình mất.” Đặc biệt là trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng, dường như vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi 'trạng thái ảnh hưởng của tâm ma', khả năng thực hiện mấy ý tưởng táo bạo trong đầu cực kỳ cao.

“Thôi vậy, có một viên Long Nhãn Bảo Thạch cũng tốt.” Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử.

Trên người Đậu Đậu có một viên 'Đồng tiền vàng hồi sinh', đó là món đồ cậu đeo lên người nó lúc ở trong thế giới thiên kiếp khi định làm thịt nó.

“Vũ Nhu Tử, lại đây.” Tống Thư Hàng vẫy tay gọi Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử tò mò ghé sát lại: “Có chuyện gì thế Tống tiền bối?” “Xòe tay ra.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử xòe bàn tay nhỏ nhắn của mình ra.

Tống Thư Hàng lấy ra một đồng tiền vàng hồi sinh bỏ vào tay cô: “Tiền tiền bối cho em mua kẹo ăn đây.” Vũ Nhu Tử phồng má: “Tống tiền bối, em đâu có còn là trẻ con nữa.” “Đồng tiền vàng hồi sinh, dùng được cho người dưới cảnh giới Lục Phẩm.

Khi hồi sinh không phải trả giá gì, chỉ có điều thời gian hồi sinh thì phải xem nhân phẩm.

Mặt sấp là mười năm, mặt ngửa là mười tháng.

Nếu nhân phẩm nghịch thiên, nó đứng dựng lên được thì chỉ mất 10 phút thôi.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

Hiện tại cậu đã là một Chân Quân Lục Phẩm danh xứng với thực... trong giới tu chân cũng được coi là nhân vật cấp bậc tiền bối rồi.

Nghĩa là những đồng tiền vàng hồi sinh này cậu đã không còn dùng được nữa.

Viên tặng Vũ Nhu Tử này là viên tiền vàng thứ chín trong số mười hai pháp khí hồi sinh.

Ba viên còn lại, cậu định để dành cho Sở Sở và Tước Yêu Tiểu Thải mỗi người một viên.

Viên cuối cùng thì dự phòng cho A Thập Lục.

Tiểu Âm Trúc và Thông Nương trên người vẫn còn một viên chưa dùng đến.

“Cảm ơn Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử hi hi cười nói, thực ra trên người cô đã có các thủ đoạn hồi sinh do phụ thân chuẩn bị, nhưng cô vẫn rất vui vẻ nhận lấy đồng tiền vàng này.

Xích Tiêu Kiếm ở một bên trầm tư, thảo nào đồng tiền vàng hồi sinh đã hết thời gian hồi chiêu rồi mà Tống Thư Hàng vẫn chưa dùng.

Hóa ra là chúng đã không còn tác dụng với cậu ấy nữa?

Trợ thủ nhỏ Long Lạc dẫn Tống Thư Hàng đến nơi sản sinh Long Nhãn Bảo Thạch.

Đây là trọng địa của Long Lạc, nếu không có quyền hạn quản lý viên thì không thể vào được.

Vì thế, Tống Thư Hàng chỉ có thể một mình đi vào trong.

Vũ Nhu Tử và Thông Nương thì ở lại phân bộ lạc Long Huyết...

Tống Thư Hàng dùng quyền hạn Long Lạc kết hợp với mạng lưới công đức làm trung gian, cho Vũ Nhu Tử và mọi người kết nối vào mạng internet của hiện thế ở thế giới Hắc Long, để họ trong lúc chờ đợi có thể xem phim, lên mạng trò chuyện cho đỡ buồn.

Vị trí đôi mắt của rồng cũng giống như vảy rồng, đều sản sinh ra hai tiểu thế giới.

Khác với tiểu thế giới vảy rồng, tiểu thế giới mắt rồng hóa thành hai đại dương khổng lồ, bên trong không có bất kỳ sinh cơ nào.

Tống Thư Hàng đưa tay chạm vào nước biển của tiểu thế giới mắt rồng: “Chỗ này không phải là nước mắt của hắc long đấy chứ?”
“Chỉ là nước biển thuần túy thôi.” Trợ thủ nhỏ Long Lạc lên tiếng.

“Thế giới Hắc Long quả thực kỳ diệu.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu có một ngày mình tu luyện đến cảnh giới của con 'hắc long' này, liệu mình cũng có thể thân hóa hành tinh, để vô số sinh linh sinh tồn trên người mình không?

Cậu không tự chủ được mà tưởng tượng ra cảnh tượng đó, rồi điên cuồng lắc đầu.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh trên người mình có vô số người tí hon, động vật nhỏ đang sinh sống là cậu đã thấy không thoải mái rồi.

Lúc đó cậu mà đi tắm một cái thì đối với các sinh vật trên người chắc là ngày tận thế mất?

“Thôi bỏ đi, chuyện hóa thân thành hành tinh ai có hứng thú thì cứ làm.

Phải đứng im bất động, lại còn không được vận động tắm rửa nữa chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng, đột nhiên nói: “Vậy nếu một ngày nào đó... cả chư thiên vạn giới đều bị hủy diệt.

Ngoài những người Bất Hủ ra, cả thế giới không ai có thể sống sót, vạn vật đều sẽ tan biến.

Nhưng Bá Long quản lý viên, ngài lại có thể thân hóa hành tinh, trở thành nơi che chở cuối cùng của cả chư thiên vạn giới, bảo vệ những người ngài yêu thương trên chính cơ thể mình, ngài có sẵn lòng không?” Chư thiên vạn giới không phải là vĩnh hằng.

Trường sinh giả không có giới hạn tuổi thọ, có thể sống mãi sống mãi, nhưng họ không phải là Bất Hủ.

Sẽ có một ngày chư thiên vạn giới đều sẽ hủy diệt... giống như thế giới gốc của 'thế giới Hắc Long' vậy.

Người nắm giữ Bất Hủ chỉ có một, dù tính thêm một số vị từng nắm giữ huyền bí Bất Hủ rồi thoái vị Thiên Đạo thì cũng chỉ có bảy vị.

Bàn Cầu Thiên Đạo hiện tại là vị Bất Hủ thứ tám.

Chư thiên vạn giới ngoài tám vị này hoặc các quân bài dự phòng của họ có cơ hội sống sót ra, vạn vật còn lại đều sẽ hủy diệt.

“Nếu đến thời khắc đó, Bá Long quản lý viên ngài có sẵn lòng biến thành một hành tinh không được tắm rửa không?” Trợ thủ nhỏ Long Lạc hỏi.

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời.

Người thân, bạn tốt, người mình yêu đều sẽ tan biến, mà mình có thể hóa thân thành hành tinh để che chở họ, thì câu trả lời còn cần phải nói sao?

“Nếu thực sự có ngày đó...

đúng vậy, tôi sẵn lòng.” Tống Thư Hàng nói, chẳng phải chỉ là mấy nghìn vạn năm không tắm thôi sao?

Nhịn một chút là qua thôi mà.

Hơn nữa, chỉ cần gồng đến khi thế giới mới được khai tịch, chư thiên vạn giới hoàn toàn mới hình thành, mình có thể chuyển các sinh vật trên người đi, rồi bản thân khôi phục lại từ trạng thái hành tinh, đi tắm một bữa thật sạch là xong.

“Bá Long quản lý viên quả nhiên không hổ là người được quý bà Bàn Cầu nhìn trúng.” Trợ thủ nhỏ Long Lạc nói: “Ngài có những phẩm chất cao thượng.” “Ở đây chỉ có hai chúng ta, không cần nịnh nọt tôi như thế đâu, không có khán giả cũng chẳng có người ngoài nào thấy.” Tống Thư Hàng cười nói.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc: “Thi hành mệnh lệnh, từ giờ trở đi sẽ không khen ngợi Bá Long quản lý viên nữa.” Tống Thư Hàng: “...” Còn có cái thao tác này nữa hả?

Vọng thiên, mình có nên thu hồi cái mệnh lệnh này không nhỉ?

Thu hồi thì lại có vẻ như mình 'muốn được người ta khen'?

Nhưng không thu hồi thì lại thấy nghẹn lòng quá đi mất.

“Long Nhãn Bảo Thạch ra rồi.” Lúc này, trợ thủ nhỏ Long Lạc lên tiếng.

Trên đại dương vô biên vô tận, có một vầng sáng rực rỡ bay vút lên.

Nó còn đẹp hơn bất kỳ màn pháo hoa nào mà Tống Thư Hàng từng

xem.

“Cảnh tượng này mà chỉ có một mình tôi xem thì đúng là hơi lãng phí thật.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Lúc này mà bên cạnh có 'cô ấy', hai người mười ngón đan nhau ngắm nhìn pháo hoa nở rộ, cảnh tượng đó sẽ duy mỹ đến nhường nào?

Ơ?

Mình quả nhiên cũng đã đến cái tuổi này rồi.

“Bá Long quản lý viên, vẫn còn có tôi ở bên cạnh ngài mà.” Trợ thủ nhỏ Long Lạc nghiêm túc trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” Câu nói này của cô càng làm trái tim tôi đau thêm đấy.

Đang lúc suy nghĩ miên man, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra, đuôi cô cuộn thành một vòng, nằm sấp trên lưng Tống Thư Hàng, đôi mắt nhìn về phía vầng sáng lung linh ở đằng xa.

Tống Thư Hàng tò mò ngẩng đầu nhìn cô.

Chỉ thấy lúc này, tiên tử @#%× đôi mắt mơ màng, dường như đang chìm đắm trong một ký ức ngọt ngào nào đó.

Tống Thư Hàng nhướng mày, không cần dùng thuật đọc tâm, chỉ với cái 《Thuật đọc mặt》 còn chưa nhập môn của mình cậu cũng đoán được tiên tử @#%× đang nghĩ gì.

Chắc chắn cô ấy lại đang nhớ lại những chuyện xưa tốt đẹp giữa mình và Trình Lâm rồi?

Chương 2022

Tống Thư Hàng vẫn còn nhớ lúc mình nhập mộng lần đầu, tiên tử @#%× đang ngồi bên một hồ nước khổng lồ, sau đó Trình Lâm tiên tử hiện ra trêu chọc cô.

Đang lúc Tống Thư Hàng tự bổ não về chuyện xưa của hai người họ, đột nhiên, Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng lực vỗ tay một cái.

Sau đó cô vung tay một phát, triệu hồi 'Cá voi béo công đức' ra.

Cá voi béo công đức nhảy một cái thật mạnh xuống biển Mắt Rồng, bắt đầu bơi lội nhanh thoăn thoắt trong đại dương.

Cùng lúc đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân cuộn đuôi lại, như một cái lò xo bắn vọt ra, đáp vững vàng trên lưng cá voi.

“A a a ~ a ~~” Miệng Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra một chuỗi tiếng kêu thảm thiết vui sướng.

Rõ ràng là tiếng kêu thảm, nhưng lại có thể nghe ra rõ ràng hương vị của sự vui mừng.

Cách kêu thảm kiểu họ Tống đã được tiên tử @#%× chơi ra đủ loại biến hóa rồi.

Cứ như thế, Công Đức Xà Mỹ Nhân cưỡi cá voi béo bơi lội nhanh như chớp trong đại dương Mắt Rồng, lao về phía 'màn pháo hoa rực rỡ' ở đằng xa.

“Chỗ này có thể chụp ảnh không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trợ thủ nhỏ Long Lạc gật đầu.

Tống Thư Hàng rút điện thoại ra, quay lại cảnh tượng rực rỡ gấp trăm lần pháo hoa này.

Đại dương mênh mông mà yên bình, hiệu ứng ánh sáng đẹp đến nghẹt thở, còn có bóng dáng cô gái cưỡi cá voi vui đùa giữa biển khơi, cảnh tượng duy mỹ như tranh vẽ.

Sau khi quay xong video, Tống Thư Hàng kiểm tra lại một lượt, đoạn video ngắn này không có gì quá lố, thuộc loại có thể cho bất kỳ ai xem.

Nghĩ một lát, Tống Thư Hàng chủ động kết nối mạng công đức, đăng đoạn video mình vừa quay lên vòng bạn bè trên ứng dụng trò chuyện.

Tiếp đó, cậu lại gửi một bản vào không gian chia sẻ của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Mạng lưới công đức đúng là thứ tốt, giúp Tống Thư Hàng có thể lên mạng xuyên không gian, từ giờ trở đi dù có đi đến đâu cũng không lo bị mất mạng nữa.

Phải nhấn 666 cái like cho đại lão đã sáng tạo ra cái mạng lưới công đức này mới được.

Sau khi đăng video lên, Tống Thư Hàng còn kèm theo một câu:【Một cảnh tượng vô tình quay được, duy mỹ như trong một giấc mơ vậy.

Nuối tiếc duy nhất là khán giả chỉ có mình tôi, ngồi xem một mình cảm thấy hơi lãng phí và cô đơn.】Cảnh tượng này hoa lệ chẳng kém gì kỹ xảo điện ảnh.

Hơn nữa so với kỹ xảo thì nó chân thực hơn nhiều.

Đoạn video ngắn trên vòng bạn bè vừa mới đăng lên đã nhanh chóng có người bình luận.

Cao Mỗ Mỗ: “Ơ?

Thư Hàng không phải ông đi mua bữa sáng ở căng tin rồi sao?

Cảnh này ông quay ở đâu ra thế?” Hãy gọi tôi là Bố: “Lãng phí thì dẫn tôi đi xem với, thấy ở đâu đấy?

Đợi đã, không phải ông đang đi mua bữa sáng à?” Lý Dương Đức: “Trailer của bộ phim nào thế?” Ba người bạn cùng phòng lập tức like và bình luận cho Tống Thư Hàng.

Tên ứng dụng trò chuyện hiển thị theo ghi chú mà Tống Thư Hàng đặt cho họ.

Nhìn thấy bình luận của ba người bạn, Tống Thư Hàng: “Vọng thiên... suýt nữa quên mất mình vẫn còn đang đi học.” Chuyến đi thế giới Hắc Long lần này là khoảng thời gian cậu rời trường lâu nhất.

Thêm vào đó, khi ở thế giới Hắc Long, từng phút từng giây đều trong trạng thái căng thẳng, hết phải cà khịa đại lão lại phải đối mặt thiên kiếp, còn phải đối phó với kẻ thù không đội trời chung Công Tử Hải.

Trong khoảng thời gian này, Khinh Vũ của Bạch tiền bối vẫn đang đóng giả Tống Thư Hàng ở trường.

Hơn nữa cậu cứ cảm thấy cô ấy đang kiên trì nuôi hư ba tên bạn cùng phòng của mình thì phải...

đến cả chuyện đi mua bữa sáng ở căng tin cô ấy cũng bao trọn gói.

Cứ bị nuôi kiểu này chắc ba tên kia sớm muộn cũng hỏng mất.

Tống Thư Hàng hắc hắc cười, trả lời ba người bạn: “Đố các ông biết?” Trả lời xong, cậu lại nhắn cho Khinh Vũ một tin nhắn để hai bên phối hợp cho tốt, tránh bị lộ tẩy.

Khinh Vũ và cậu cần phải thường xuyên liên lạc mới tránh được sơ hở.

Ở một bên khác.

Video gửi vào không gian của Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng nhanh chóng được các đạo hữu phản hồi.

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, lần sau tìm cách dẫn em vào với, em cũng muốn xem cảnh này quá.

Ngoài ra, em vừa mượn mạng liên lạc được với phụ thân rồi.

Ông ấy bảo vẫn chưa kịp xem mọi người hiển thánh, ông ấy vừa về đến đảo Linh Điệp và đang tiến hành tư vấn tâm lý cho các đệ tử.

Em hẹn với phụ thân rồi, đợi em về sẽ cùng ông ấy xem lại đoạn truyền hình trực tiếp Huyền Thánh.” “Vũ Nhu Tử, tuyệt đối đừng làm thế!” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng trả lời Vũ Nhu Tử.

Sẽ xảy ra án mạng đấy!

Cuồng Đao Tam Lãng: “Vũ Nhu Tử, làm tốt lắm. @Giao Bá Chân Quân, Thư Hàng, tôi triệu hồi Giao Bá tiền bối thay cậu rồi nhé.” “Nghĩa địa dưới đáy biển, tìm hiểu một chút chứ?” Giao Bá Chân Quân nhận được triệu hồi liền xuất hiện.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Mọi người xuất phát chưa?

Tôi đã lên đường tới đảo Lan Tây rồi.

Đạo hữu nào trong nhóm rảnh thì đều có thể tới tụ tập nhé.” Lần này, một lượng lớn đạo hữu được hưởng ké cơ hội 'Cổ Thánh hiển thánh' ở thế giới Hắc Long, tuy chỉ hiển thánh tại địa phương thế giới Hắc Long nhưng cái 'Long ấn' và danh hiệu Cổ Thánh đó vẫn mang về được hiện thế.

Lúc này đương nhiên phải hẹn mọi người tụ tập một bữa để nghiên cứu xem 'Long ấn' và danh hiệu Cổ Thánh có tác dụng gì.

“Tôi đã chuẩn bị sẵn mỹ tửu và hải sản tươi ngon, đảm bảo hải sản là loại mọi người chưa từng được ăn, còn mỹ tửu thì tuyệt đối không thua kém tiên tửu của Biệt Tuyết Tiên Cơ bao nhiêu đâu.

Tiền bối nào rảnh thì đều có thể tới đảo Lan Tây làm khách.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “Có tán gẫu thì vào nhóm mà tán.

Chỗ này là đâu vậy?

Đẹp quá đi mất.” “Một vị trí gọi là 'Thế giới Mắt Rồng' trong thế giới Hắc Long, tiếc là hiện tại chỉ có một mình tôi vào được thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Thư Hàng cũng biết thế nào là cô đơn rồi cơ đấy.” “Sau khi đạt đến cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả thì muốn để lại hậu duệ không dễ đâu.

Thư Hàng giờ đã Lục Phẩm rồi, phải đẩy nhanh tiến độ lên mới được.” Thất Sinh Phù phủ chủ vui vẻ nói.

Các tiền bối trong nhóm lại biến chức năng để lại lời nhắn thành nơi tán gẫu mất rồi.

Tống Thư Hàng hắc hắc cười, tắt điện thoại trước, ý thức trở lại thế giới Mắt Rồng.

Lúc này, trong tay trợ thủ nhỏ Long Lạc xuất hiện một khối bảo thạch tròn vành vạnh, lấp lánh tỏa sáng.

Nhìn qua cứ như một con mắt rồng vàng óng ánh vậy.

Đây chính là Long Nhãn Bảo Thạch mà ý chí Long Lạc muốn tặng cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đón lấy viên bảo thạch, đưa lên mắt quan sát một lúc: “Nó thực sự không lắp vào hốc mắt tôi được sao?” Trợ thủ nhỏ Long Lạc thành khẩn trả lời: “Nếu Bá Long quản lý viên nhất quyết muốn lắp vào mắt thì cũng không vấn đề gì.

Có điều Long Nhãn Bảo Thạch không có chức năng thay thế cho 'nhãn cầu' đâu.” “Thế thì thôi vậy.” Tống Thư Hàng tiếc nuối hỏi: “Tôi phải sử dụng nó như thế nào?” Thứ này đã không thể móc ra lắp vào mắt, cũng chẳng ăn được, lại không trồng được, vậy dùng kiểu gì?

Bóp nát để kích hoạt giống như linh thạch Hắc Long sao?

“Long Nhãn Bảo Thạch được kích hoạt bằng tinh thần lực.

Sau khi kích hoạt, ngài có thể tiếp xúc với bản nguyên thế giới Hắc Long trong thời gian ngắn.

Mỗi người nhìn thấy 'bản nguyên thế giới Hắc Long' đều không giống nhau, chúc ngài thuận lợi, hãy trân trọng cơ hội lần này.” Trợ thủ nhỏ Long Lạc nói.

Bản nguyên thế giới Hắc Long là một huyền bí khổng lồ liên quan đến 'Bất Hủ'.

Nó vô cùng to lớn, phần bản nguyên mà người ta tiếp xúc được qua 'Long Nhãn Bảo Thạch' chỉ là một phần nhỏ trong thể tích khổng lồ của nó, có chút giống như người mù sờ voi vậy.

Đây cũng là lý do tại sao 'Ma Đế' lại hết lần này đến lần khác tìm cách chiếm đoạt 'Long Nhãn Bảo Thạch' để tiếp xúc với bản nguyên thế giới Hắc Long.

Mỗi lần Ma Đế chỉ có thể nhìn thấy một phần bản nguyên.

Vì vậy hắn mới phải quan sát và tích lũy hết lần này đến lần khác để có thể dựng nên một hình thái hoàn chỉnh hơn về bản nguyên thế giới Hắc Long trong hệ thống nhận thức của mình.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Với quyền hạn quản lý viên tối cao

Long Lạc của tôi, liệu có thể tiếp xúc trực tiếp với bản nguyên thế giới mà không cần qua 'Long Nhãn Bảo Thạch' không?” Trợ thủ nhỏ Long Lạc lắc đầu: “Trừ phi Bá Long quản lý viên ngài sẵn sàng từ bỏ tất cả những gì mình đang có để hòa làm một với Long Lạc, trở thành một phần của 'ý chí Long Lạc', nếu không thì không thể tiếp xúc trực tiếp với bản nguyên thế giới Hắc Long thông qua quyền hạn được.” “Thế thì thôi vậy.” Tống Thư Hàng cười ha ha, sau đó cậu đưa tay nắm lấy 'Long Nhãn Bảo Thạch', thúc động thần thức của mình, theo sự chỉ dẫn của trợ thủ nhỏ Long Lạc mà kích hoạt viên bảo thạch.

Khoảnh khắc Long Nhãn Bảo Thạch được kích hoạt, ý thức của Tống Thư Hàng thoát ra khỏi cơ thể, tiến vào một thế giới đen trắng.

Cả thế giới rơi vào trạng thái 'thời gian ngưng đọng'.

Nhục thân của cậu, Công Đức Xà Mỹ Nhân đang vui đùa ở đằng xa, thậm chí cả trợ thủ nhỏ Long Lạc đều đứng khựng lại, bất động hoàn toàn.

Chỉ có thể ý thức của Tống Thư Hàng là có thể đi lại trong thế giới đen trắng này.

Thể ý thức tiến lên hai bước, nghi hoặc nhìn quanh.

Cái thế giới đen trắng ngưng đọng thời gian này chính là 'bản nguyên thế giới Hắc Long' sao?

Một thế giới bị ngưng đọng thời gian?

Đang suy nghĩ, đại dương mênh mông trước mặt cậu bắt đầu dao động.

Mặt biển xoay tròn, tạo thành một cái xoáy nước.

Khi thể ý thức của Tống Thư Hàng nhìn thấy xoáy nước này, trong lòng lập tức nảy sinh một loại giác ngộ — đây mới chính là lối dẫn đến 'bản nguyên thế giới Hắc Long'.

Không cần ai giải thích, chỉ cần nhìn thấy là có thể tự nhiên mà hiểu được.

Thể ý thức của cậu tiến về phía trước, nhẹ nhàng nhảy vào trong xoáy nước đó.

Sâu trong xoáy nước là một lõi triều quang đen trắng, giống như một hố đen không đáy nuốt chửng vạn vật.

Thành xoáy nước do nước biển tạo nên lấp lánh những điểm tinh tú, chiếu sáng lối đi trong xoáy nước.

Thể ý thức của Tống Thư Hàng nhảy vào trong xoáy nước, rơi thẳng xuống dưới.

Xoáy nước dường như là một hố sâu vô tận, thể ý thức của Tống Thư Hàng rõ ràng là đang không ngừng rơi xuống nhưng lại có cảm giác khoảng cách tới lõi triều quang đen trắng kia trái lại ngày càng xa, hoàn toàn không có cảm giác đang tiếp cận chút nào.

Và ngay trong lúc cậu đang rơi xuống, những 'ánh sao' trên thành xoáy nước không ngừng bay tới, hòa nhập vào thể ý thức của cậu.

Mỗi một hạt sao hòa vào đều khiến tinh thần Tống Thư Hàng chấn động mạnh.

Tinh thần lực của cậu bắt đầu tăng trưởng không ngừng.

Không chỉ vậy, khi ánh sao không ngừng hòa vào cơ thể, lúc cậu nhìn về phía 'lõi triều quang đen trắng' liền có cảm giác mình đã đọc được một số dữ liệu — những ánh sao này chính là chìa khóa để đọc dữ liệu.

Nội dung đọc được thoạt nhìn thì là pháp tắc, nhưng nhìn kỹ lại thì dường như còn thâm sâu hơn cả pháp tắc, là thứ tiếp cận với hạt nhân thế giới hơn.

Chương 2023

Nếu nói pháp tắc là chương trình điều khiển thế giới, thì thứ cậu đọc được bây giờ chính là các mã code cấu thành nên 'mệnh lệnh' đó.

Nếu là một Bát Phẩm Huyền Thánh thực sự mà đọc được loại thông tin này thì chắc chắn sẽ phấn khích đến mức nổ tung tại chỗ.

Đây tương đương với một 'mục cộng thêm điểm' để tấn cấp lên 9 Phẩm, đọc được thông tin này thì dù có phải trả giá bằng mấy nghìn năm tuổi thọ cũng cam lòng.

Tiếc thay, Tống Thư Hàng lại là một Huyền Thánh rởm.

Cảm giác những thông tin đọc được từ 'lõi triều quang đen trắng' vô cùng cao siêu, trực giác mách bảo cậu rằng những thông tin này cực kỳ quý giá.

Nhưng cậu lại chẳng thể hiểu nổi chúng.

Cảnh giới chưa tới, không hiểu được chính là không hiểu được.

Vì thế, sau khi đọc được thông tin, Tống Thư Hàng chỉ có thể cưỡng ép ghi nhớ chúng lại, đợi tương lai khi cảnh giới đã đủ thì mới có thể lý giải và đọc hiểu được chúng.

Lúc đầu việc ghi nhớ của Tống Thư Hàng vẫn diễn ra khá thuận lợi, trí nhớ của tu sĩ vốn siêu cường.

Thêm vào đó tinh thần lực của cậu đặc biệt mạnh mẽ, học vẹt ghi nhớ máy móc chính là sở trường của cậu.

Nhưng khi càng tiến sâu vào trong xoáy nước, các thông tin đọc được càng trở nên thâm sâu.

Có những thứ thuộc về kiểu 'không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả, không thể diễn đạt, hiểu là hiểu, không hiểu là không hiểu'.

Mấy thứ này thì làm sao mà nhớ được?

Chúng hoàn toàn không có một khuôn mẫu, không có một khái niệm nào cả, dùng não bộ căn bản không thể ghi nhớ nổi.

Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng tuyệt vọng.

Núi vàng ở ngay trước mắt, thậm chí đã đào ra rồi mà cậu lại không tài nào mang đi được.

Đúng là chỉ cho nhìn chứ không cho sờ mà! 【Thư Hàng, cậu đang ngẩn người làm gì thế?】 Lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói quen thuộc.

Không, không phải bên tai.

Chính xác mà nói, giọng nói đó vang lên bên tai của phân thân.

Là giọng của Bạch tiền bối!

Trong không gian thiên kiếp 9 Phẩm, Bạch tiền bối đang giao lưu với phân thân của Tống Thư Hàng. 【Cháu không biết nữa, chắc là chịu ảnh hưởng từ bản thể rồi.

Bản thể hình như đang tiếp xúc với một số kiến thức không thể miêu tả bằng ngôn ngữ, cậu ấy muốn ghi nhớ nhưng lại không thể dùng não bộ để ghi lại những kiến thức này.

Bạch tiền bối có cách nào không ạ?】 【Thứ không thể dùng não bộ để nhớ thì sao không thử dùng cơ thể để ghi nhớ xem sao?】 Bạch tiền bối cười nói.

Ngay sau đó, âm thanh đột ngột này biến mất. 'Thứ không thể dùng não để ghi nhớ thì dùng cơ thể trực tiếp ghi nhớ sao?' Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Phương pháp này cứ có cảm giác là loại dành cho mấy gã cơ bắp phái thực lực, kiểu não bộ không nhạy nhưng cơ thể lại rất thành thật ấy nhỉ?

Dùng cơ thể để ghi nhớ... có lẽ có thể thử cách này xem sao? 【Chế độ Ngụy Bất Hủ.

Chế độ Sương Mù!】 Tâm niệm Tống Thư Hàng vừa động, cậu thử chuyển hóa thể ý thức của mình sang chế độ sương mù.

Chỉ là không biết 'thể ý thức' hiện tại của mình rốt cuộc là hình thái như thế nào, liệu có thể mang theo sức mạnh của bản thể sang đây không?

Bùm ~~ Cơ thể Tống Thư Hàng khuếch tán ra, nổ tung thành một làn sương mù.

Cơ thể sương mù cũng đang rơi xuống, chịu sự thu hút của 'bản nguyên thế giới Hắc Long'.

“Não bộ không thể ghi lại được thì dùng cơ thể để nhớ lấy.

Mình đây là 'chế độ Ngụy Bất Hủ' cơ mà, chắc chắn là có khả năng ghi nhớ tốt hơn mấy gã cơ bắp thuần túy rồi chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Khảnh khắc tiếp theo, cơ thể hình thái sương mù quả nhiên bắt đầu chủ động đọc thông tin 'bản nguyên thế giới Hắc Long', đồng thời hòa nhập những thông tin này vào 'thân thể Ngụy Bất Hủ'.

Những kiến thức này Tống Thư Hàng vẫn hoàn toàn không hiểu gì cả.

Nhưng không sao, thân thể Ngụy Bất Hủ sẽ dung nạp toàn bộ kiến thức và thông tin này vào trong, dùng cơ thể để ghi nhớ chúng.

Vì nhiệm vụ học tập kiến thức mới đã được giao cho cơ thể, đại não của Tống Thư Hàng liền trở nên rảnh rỗi, rơi vào chế độ tư duy khuếch tán: “Mà nói mới nhớ, cứ như thế này thì sau này mình phải dùng cách nào để truyền thụ lại những kiến thức và thông tin này cho đệ tử đây?” Chẳng lẽ mình phải dùng cơ thể để dạy đệ tử học những kiến thức này sao?

Phì phì phì, không phải ý đó.

Ý cậu là dùng phương thức thân truyền dạy dỗ, dùng cơ thể để diễn dịch những kiến thức và pháp tắc này, từ đó giúp đệ tử lĩnh ngộ. 【Làm sư phụ như mình đúng là không đạt chuẩn chút nào.

Trong đầu chẳng có mấy thứ để dạy cho đệ tử cả.】 Tống Thư Hàng thở dài.

Đợi sau khi quay về có nên tìm vị tiền bối nào kiến thức uyên bác một chút rồi tiếp xúc với họ nhiều hơn không nhỉ...

Tiếp xúc nhiều biết đâu lại có cơ hội nhập mộng một phen, tiện tay vơ vét một chút kiến thức hữu dụng từ cuộc đời của đại tiền bối đó?

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two chính là những đối tượng nhập mộng tuyệt vời... nhưng độ khó để nhập mộng hai người họ quá cao.

Rõ ràng là tiếp xúc rất nhiều, cũng thỏa mãn điều kiện nhập mộng rồi mà.

Ngoài Bạch tiền bối ra thì trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', người có kiến thức uyên bác nhất chắc chắn là 'Thất Tu Thánh Quân' và 'Linh Điệp Tôn Giả'.

Đại não Tống Thư Hàng vận hành nhanh chóng, rất nhiều ý tưởng táo bạo hiện lên.

Trong khi những ý tưởng táo bạo đó hiện lên... cơ thể cậu cũng rục rịch theo, hận không thể ngay lập tức biến những ý tưởng đó thành thực tiễn.

Đang lúc Tống Thư Hàng mở rộng trí tưởng tượng thì đột nhiên trước mắt cậu rực sáng.

Ngay sau đó một luồng nhiệt nóng bỏng ập lên thể ý thức, cơ thể như bị ném vào đống lửa.

Cảm giác bỏng rát thoáng qua rồi biến mất.

Tư duy đang khuếch tán của Tống Thư Hàng thu lại.

Sau đó cậu phát hiện mình đang xuất hiện trong một rừng đá cổ quái.

Kết cấu và màu sắc của rừng đá này rõ ràng không phải phong cách môi trường ở Trái Đất hiện thế.

Mà ở cách cậu không xa, có bóng dáng một người đàn ông hiện ra.

Người đàn ông này không mặc quần áo mà có một lớp vật chất dạng giáp côn trùng bao bọc lấy cơ thể.

Người đàn ông sau khi xuất hiện liền đi dạo quanh rừng đá này. 【Chuyện này là sao nữa đây?】 Tống Thư Hàng thầm nghi hoặc.

Chẳng phải mình đang tiếp xúc với 'bản nguyên thế giới Hắc Long' sao?

Sao lại đột ngột xuất hiện ở đây?

Tiếp đó cậu phát hiện 'tầm nhìn' của mình rất kỳ quái.

Tầm nhìn của cậu như kiểu đang 'nhìn lén', ẩn nấp sau một cột đá lớn, cẩn thận quan sát người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mắt.

Cảm giác này, tầm nhìn này... chẳng lẽ lại là nhập mộng sau bao ngày xa cách?

Chẳng lẽ mình và thế giới Hắc Long đã thỏa mãn yêu cầu nhập mộng, rồi sau đó trượt chân một cái là nhảy luôn vào trạng thái nhập mộng rồi?

Trong rừng đá.

Người đàn ông kia tìm kiếm hồi lâu, cuối cùng cũng tìm được vị trí ưng ý.

Hắn vung tay chặt một cái, trên tay có 'quang đao' lóe lên.

Một cột đá khổng lồ bị chặt xuống, rơi xuống đất rầm rầm.

Người đàn ông cười ha ha, dùng ngón tay thay bút khắc họa lên cột đá khổng lồ.

Khắc xong một hồi, hắn hài lòng gật đầu.

Lúc này ống kính 'tầm nhìn' của Tống Thư Hàng co rụt lại.

Đôi mắt cậu như mắt máy móc có thể phóng to thu nhỏ hình ảnh ở xa vậy.

Rất nhanh, những 'văn tự' mà người đàn ông kia khắc đã hiện lên rõ nét trong mắt cậu.

Những văn tự đó Tống Thư Hàng căn bản không nhận ra, không phải chữ viết của thế giới Hắc Long, cũng không phải chữ viễn cổ.

Tuy nhiên có lẽ là do nguyên nhân 'nhập mộng' mà cậu có thể hiểu được ý nghĩa của những chữ đó. 'Wayne đã để lại dấu chân ở đây, từ nay về sau nơi này chính là quốc độ của ta.' Đại ý là như vậy.

Cảm nhận thì thấy nó cũng giống như kiểu khắc chữ 'XX đã tới đây chơi' vậy thôi.

Hành động này không đáng được khuyến khích, đặc biệt là đối với tu sĩ, để lại 'chân danh' của mình không phải là chuyện tốt lành gì.

Mà người đàn ông tên 'Wayne' này sau khi khắc chữ xong cũng đã bị người ta ghi nhớ rồi. 'Góc nhìn' của Tống Thư Hàng chuyển từ những dòng chữ sang người Wayne này và ghi nhớ hắn thật kỹ.

Bạn xem, bị ghi vào sổ thù vặt rồi nhé.

Nếu giấc mộng mình đang nhập vào là mộng của 'thế giới Hắc Long', vậy thì cái tầm nhìn này rất có thể chính là của Hắc Long.

Một người đàn ông bị một con Hắc Long nhắm vào và ghi nhớ thì kết cục biến thành một đống phân rồng chắc cũng chẳng còn xa nữa đâu.

Phía đối diện, Wayne sau khi khắc chữ xong rất vui vẻ dựng cột đá lại.

Sau đó hắn xoay người, tựa vào cột đá nghỉ ngơi.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng nhìn thấy gương mặt của người đàn ông này.【Ơ?】Cái bệnh 'nhìn cái gì cũng thấy quen' của Tống Thư Hàng lại tái phát.

Chương 2024

Khi nhìn thấy người đàn ông này cậu lại có cảm giác quen thuộc, cứ như mình đã từng thấy đối phương ở đâu đó rồi vậy.

Nhưng mà... cậu lại khẳng định chắc chắn một trăm phần trăm là mình chưa bao giờ gặp người đàn ông này cả.

Nghỉ ngơi một lát xong, người đàn ông lại đứng dậy, hắn móc ra một loại thực vật to đùng như cây xương rồng từ trong lớp giáp trước ngực.

Tống Thư Hàng: "..." Cái thứ này nhét vào trong lớp giáp kiểu gì vậy?

Không đâm vào da thịt à?

Người đàn ông đặt cái thứ giống cây xương rồng đó ngay ngắn, lại lấy ra một bình nước cẩn thận tưới cho nó.

Nghĩ ngợi một lát, người đàn ông đột nhiên xoay người chạy về phía bên cạnh.

Ở đó có một thứ giống như 'phi thuyền, tiên chu'.

Người đàn ông ấn ấn cái gì đó trên phi thuyền một lúc, có hai cái cột giống như ăng-ten bật ra.

Sau đó hắn tùy tay nhổ phéng hai cái ăng-ten đó đi.

Nhổ xong ăng-ten, hắn mỉm cười hài lòng quay lại chỗ cây xương rồng của mình, cẩn thận chăm sóc nó.

Không lâu sau, từ trong phi thuyền đột nhiên vọng ra một tiếng hét chói tai nhưng êm tai, giọng nói đó dùng một thứ ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng không hiểu, cứ lí nhí gì đó.

Có vẻ là giọng nữ, dù là hét lên nhưng nghe vẫn rất hay.

Giống như văn tự, những lời nói không hiểu này lọt vào tai Tống Thư Hàng liền được tự động phiên dịch... hơn nữa còn chủ động dịch các từ vựng sang hình thái mà Tống Thư Hàng có thể hiểu được.【Wayne, tại sao không có 'Á Á Sáp' (mạng)?】Bản dịch này đúng là quá có tâm, chẳng khác nào phúc âm cho những người muốn học ngôn ngữ hay gặp rào cản giao tiếp.

Nếu chư thiên vạn giới mà đều dùng được chức năng phiên dịch này thì mẹ sẽ không bao giờ bắt mình học ngoại ngữ nữa.

Ngoài ra... hai cái thứ bị nhổ đi kia chính là mạng 'Á Á Sáp' sao?

Thứ gì đó tương tự như wifi à?

Wayne ngẩng đầu, cũng dùng thứ ngôn ngữ không tên kia đáp lại một tràng.

Bản dịch đồng bộ hiện lên trong não Tống Thư Hàng.【Bởi vì anh nhổ cái 'Á Á Sáp' của em rồi, nó có bức xạ, sẽ làm hại đến 'Thiên Cổ Cầu' của anh.】Wayne vừa dứt lời, cửa của cái thứ giống phi thuyền kia lập tức mở toang.

Một bóng hồng thân hình cực chuẩn từ trong phi thuyền lao vút ra:【Cái đồ ngu ngốc này!】Cô tung một chiêu 'Phật Sơn Vô Ảnh Cước' đá vào người Wayne, đôi chân dài miên man đá liên tục nhanh như chớp, mỗi cú đá đều đạt đến tốc độ âm thanh.

Bốp bốp bốp ~ Wayne bị đá bay ra ngoài.【Thiên Cổ Cầu vốn dĩ sinh ra là để hấp thụ bức xạ mà, cái đồ đần này!】Cô gái kia giận dữ quát, thân hình cô rơi xuống đất, mái tóc dài lãng tử tung bay, xõa xuống tận khoeo chân.

Ơ?

Cái bóng dáng này sao mà giống hệt công chúa Tinh Quốc trong thông tin của 'Thái Dương Thuyền' thế nhỉ.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng đã nghĩ ra cái 'cảm giác quen thuộc' trên người Wayne là thế nào rồi.

Tuy ngoại hình chẳng giống tí nào nhưng khí chất của hắn lại rất giống với vài vị tiền bối mà Tống Thư Hàng biết.

Khí chất là một thứ khá trừu tượng, không phải là ngoại hình đẹp trai hay không mà là một cảm giác mang lại cho người khác.

Mà người đàn ông tên 'Wayne' trước mắt này có khí chất giống vài vị tiền bối mà cậu biết, chẳng hạn như Tam Lãng tiền bối, lại chẳng hạn như Tam Lãng tiền bối, và cả Tam Lãng tiền bối nữa.

Đây là bệnh đấy, cần phải chữa ngay.【Có bằng chứng gì không?

Em bảo Thiên Cổ Cầu hấp thụ bức xạ, thế có bằng chứng gì không?

Ngộ nhỡ Thiên Cổ Cầu bị bức xạ làm chết thì sao?

Nhỡ đâu là tin đồn nhảm thì sao?】Wayne ôm cái 'Thiên Cổ Cầu' to như quả bóng rổ, những cái gai nhọn trên đó đâm vào lớp giáp trước ngực hắn.

Nếu không có lớp giáp đó chắc hắn đã bị đâm xuyên tim rồi.

Cô gái tóc dài lãng tử nổi giận:【Thế thì kệ cho nó chết đi!

Hoặc là anh tránh xa tôi ra một chút, mắc cái gì mà nhổ 'Á Á Sáp' của tôi hả?】【Em tàn nhẫn quá đấy.】Wayne ôm quả cầu, yếu ớt đáp.

Khóe miệng cô gái tóc dài giật giật:【Đừng nói nhảm nữa, mau cắm 'Á Á Sáp' lại cho tôi!】【Mọi sinh mạng đều bình đẳng như nhau, dù là em hay là Thiên Cổ Cầu.】Wayne vẫn còn đang vùng vẫy.

Cô gái tóc dài nắm chặt nắm đấm:【Ý anh là giá trị của tôi cũng chỉ ngang với cái Thiên Cổ Cầu này thôi hả?】【Không không, đương nhiên là không rồi.】 Wayne liên tục lắc đầu, nói: 【Bởi vì trong lòng anh...

Thiên Cổ Cầu còn quan trọng hơn cả em.】 Tống Thư Hàng: “...” Tâm lý cô gái tóc dài lập tức nổ tung.

Sau đó cô và Wayne lao vào cấu xé nhau.

Là cấu xé đúng nghĩa chứ không phải cao thủ so chiêu.

Hai người họ cứ như trẻ con vậy, lao vào vật lộn với nhau.

Tống Thư Hàng đứng hình toàn tập.

Đây mà là 'nhập mộng' sao?

Mọi lần cậu 'nhập mộng' thì những thứ trải qua đều có ý nghĩa, thậm chí sẽ nhanh chóng đi vào nội dung chính.

Còn việc cô gái tóc dài và 'Wayne' vật lộn trước mắt này hoàn toàn chẳng thấy có ý nghĩa gì cả.

Đang suy nghĩ thì tình tiết trước mắt đã có sự thay đổi.

Wayne lật người một cái, đè cô gái tóc dài xuống dưới thân.

Sau đó hắn rút đại quang đao ra, rồi đâm chết cô gái tóc dài...

Lượng máu chảy ra cực lớn.

Máu chảy lênh láng cả một vùng đất.

Cô gái tóc dài rít lên một tiếng thê lương, đôi mắt trợn ngược khổng lồ, đầu ngoẹo sang một bên, chết ngắc.

Trước khi chết, ánh mắt cô vừa vặn chạm phải tầm nhìn của Tống Thư Hàng.

Đôi mắt chết không nhắm mắt đó in sâu vào não bộ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Cái tình tiết phát triển quái quỷ gì đây?

Quá đáng quá rồi, bất kể thế nào thì chỉ vì chút cãi vã nhỏ mà trực tiếp đâm chết cô gái tóc dài, sự phát triển này thực sự quá mức quá đáng.

Lúc trước còn cảm thấy cái tên 'Wayne' này có nét giống Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Nhưng bây giờ Tống Thư Hàng có thể khẳng định hai người chẳng có điểm gì giống nhau cả.

Ít nhất là cái chuyện vì chút khẩu chiến mà ra tay giết người thì Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối tuyệt đối không bao giờ làm.

Wayne sau khi đâm chết cô gái tóc dài vẫn bình tĩnh lạ thường, không hề có lấy một chút hoảng loạn.

Hắn ngồi xuống bên cạnh cô gái, ôm lấy quang đao của mình và chằm chằm nhìn cô.

“Lần thứ 86 rồi.” Wayne khẽ nói, hắn ngẩng đầu nhìn trời: “Ừm, cách mốc 100 lần đại viên mãn còn 14 lần nữa.” Trong lúc nói chuyện, trên người cô gái tóc dài bắt đầu xuất hiện dị biến.

Ở trước ngực cô có một miếng phù văn bay ra, hình thành một khối quang đoàn nhỏ.

Khối quang đoàn nhẹ nhàng xoay tròn, rắc những tia sáng xuống người cô gái.

Những vết thương trên người cô bắt đầu khép miệng lại. 【Kia là...

Bất Hủ Chi Cốt sao?】 Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy khối quang đoàn nhỏ đó, trong lòng đột nhiên chấn động.

Tuy hình thái hoàn toàn khác biệt, một bên là phù văn quang đoàn, bên kia là một mẩu xương nhỏ, nhưng cả hai đều mang lại cho Tống Thư Hàng cảm giác vô cùng tương đồng.

Khối quang đoàn nhỏ này có đến bảy phần chính là Bất Hủ Chi Cốt... hay nói đúng hơn là tiền thân của Bất Hủ Chi Cốt, khi nó còn chưa thành hình.

Nếu đúng là vậy thì thân phận của cô gái tóc dài này chính là Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn sao?

Nếu đúng là vậy thì Vân Tước Tử tiền bối quả thực là một sự tồn tại xuyên suốt lịch sử thế giới rồi.

Cô ấy đã tồn tại từ thuở sơ khai của lịch sử và sống mãi cho đến tận bây giờ.

Trên người cô ấy ẩn chứa vô số bí mật, không chỉ liên quan đến Nho gia Thánh nhân mà còn có thể truy nguyên về thời đại cổ xưa hơn nữa.

Đồng thời, sự chú ý của Tống Thư Hàng lại bị miếng phù văn Bất Hủ Chi Cốt thu hút.

Miếng phù văn này xoay tròn, từ trên đó tiết lộ ra những thông tin dữ liệu còn cao cấp hơn cả pháp tắc, đó là thông tin Bất Hủ.

Theo sự chuyển động của 'miếng phù văn' này, 'sinh cơ' trên người cô gái tóc dài dần dần được khôi phục.

Wayne thấy vậy liền nhanh tay lau sạch vũng máu dưới đất, rồi dùng một năng lực tương tự như 'pháp thuật' để tẩy sạch vết máu trên người cô gái.

Nghĩ ngợi một lúc, hắn cất cái 'Thiên Cổ Cầu' vào trong lớp giáp trước ngực, rồi cắm hai cái ăng-ten lại chỗ cũ.

Một lát sau...

Cô gái tóc dài tỉnh lại.

Cô gãi đầu, nhíu mày: “Lạ thật, sao mình lại ngủ thiếp đi ở đây nhỉ?” Nói xong cô nhìn về phía Wayne đang ngồi xổm bên cạnh: “Có chuyện gì xảy ra không anh?” “Không có, chẳng có chuyện gì xảy ra cả.” Wayne cười hì hì.

“Em cứ có cảm giác như mình quên mất chuyện gì đó rất quan trọng ấy.” Cô gái tóc dài vừa gãi đầu vừa quay lại nhìn về phía phi thuyền, thấy ăng-ten vẫn được cắm ngay ngắn.

Lạ thật, rốt cuộc là có vấn đề ở chỗ nào nhỉ?

Cô gái tóc đen suy nghĩ một hồi, đột nhiên cô như sực nhớ ra điều gì: “Wayne, cái đồ ngu này, có phải anh lại đâm chết em rồi không?

Nếu không thì em không thể nào tự nhiên bị mất trí nhớ như thế được.” “Làm gì có, em nghĩ nhiều quá rồi đấy.

Anh đâu phải là kẻ sát nhân cuồng loạn đâu.” Wayne một mực phủ nhận.

Cô gái tóc dài ngửi ngửi cơ thể mình, dường như không thấy mùi máu tanh nào cả.

Nhưng bất thình lình, thân hình cô nhảy vọt lên cao, tung một loạt vô ảnh cước vào mặt Wayne, đá bay hắn ra ngoài.

Chương 2025

“A a a, em lại làm cái gì thế?” Wayne bị đá ngã lăn ra đất, ôm mặt yếu ớt hỏi.

“Anh còn dám bảo là không đâm chết tôi à?” Cô gái tóc dài chỉ vào 'phù văn bất tử' trước ngực mình vẫn chưa hoàn toàn rút lại hết: “Phù văn bất tử đều lòi ra ngoài rồi kìa, anh còn định lừa tôi chắc?” “Cái thứ này sao vẫn chưa chui vào nữa?” Wayne trợn tròn mắt, một lát sau hắn lập tức hiểu ra vấn đề.

Đôi khi kích thước lớn cũng là một điểm khác biệt.

“Lần thứ mấy rồi?” Cô gái tóc dài dùng lực vỗ mạnh vào 'phù văn bất tử' một cái, ấn nó trở lại vào trong cơ thể mình.

Cô dường như chẳng hề bận tâm đến sự thật là mình vừa bị Wayne đâm chết.

“Lần thứ 86 rồi.” Wayne rất thành khẩn trả lời: “Tiếp theo, để nó hoàn thành thời gian hồi chiêu sẽ cần thêm 2 năm nữa.” “Còn 14 lần nữa à.” Cô gái tóc dài nằm bệt xuống đất, uể oải nói.

“Ừm, chúng ta đã kiên trì được tới hơn 80 lần rồi, đây là một chuyện rất đáng tự hào đấy.

Vả lại cách mốc 100 lần cũng đã rất gần rồi.” Wayne lên tiếng.

“Nhưng em không muốn tiếp tục như thế này nữa.” Cô gái tóc dài đột nhiên nói: “Chúng ta bỏ trốn đi, Wayne.” “Em lại dám bàn với anh chuyện 'bỏ trốn' sao?

Em phải hiểu rõ chứ, anh chỉ là đang thực thi mệnh lệnh tới để phối hợp với em, làm đối tượng để 'phù văn bất tử' không ngừng tiến hóa mà thôi.

Anh căn bản chẳng có 'tình cảm' thì làm sao mà bỏ trốn với em được?” Wayne cười hì hì.

Cô gái tóc dài nhắm mắt lại, không nói một lời nào.

“Nhưng mà thực ra... anh đã đợi câu nói này của em lâu lắm rồi!” Wayne đột nhiên nhảy dựng lên: “Quả nhiên anh hoàn toàn khác biệt với những người khác.

Chúng ta bỏ trốn thôi!” Cô gái tóc dài lập tức mừng rỡ mở bừng mắt ra.

“Ừm, đã định bỏ trốn thì có một số thứ không thể mang theo bên người được.” Wayne xoay người, nhìn thẳng tắp về phía vị trí của 'Tống Thư Hàng': “Ra đi, tôi phát hiện ra cậu từ lâu rồi.” Cơ thể 'Tống Thư Hàng' run bần bật vì sợ hãi.

“Đừng sợ, tôi không có ý làm hại cậu đâu.

Tuy rằng tôi đâm người không chớp mắt nhưng thực ra tôi là một...

ông chú lương thiện.” Wayne nói: “Ngoài ra, nhóc con à, cậu có hiểu về cái chết không?” 'Tống Thư Hàng' trong tầm nhìn của mình điên cuồng lắc đầu.

Nhưng trong thâm tâm Tống Thư Hàng khi nghe thấy câu hỏi này, không khỏi trào dâng một loại niềm tự hào quái dị — tuy không dám nói là hiểu hoàn toàn cái chết, nhưng về phương diện trải nghiệm cái chết thì cậu đúng là rất có kinh nghiệm.

“Nhóc con, không cần phải sợ hãi cái chết.

Kể từ hôm nay, cậu sẽ vượt qua cái chết!” Wayne nói năng một cách cực kỳ nghiêm túc.

Cùng lúc đó, miếng 'phù văn bất tử' trước ngực cô gái tóc dài thoát ra khỏi cơ thể, rơi vào tay Wayne.

Wayne giơ tay, nhắm thẳng vào ngực 【Tống Thư Hàng】 mà ấn mạnh vào: “Mở quyền hạn, bắt đầu chuyển di phù văn bất tử, đang trong quá trình chuyển di.

Người xác nhận: Wayne.

Chuyển di hoàn tất, ghi chép cũ: lần thứ 86, thời gian hồi chiêu 2 năm.

Ghi chép mới: lần thứ 0, thời gian hồi chiêu 0.” Miếng 'phù văn bất tử' cứ như vậy bị nhét vào ngực 【Tống Thư Hàng】.

“Hương vị của cái chết, tìm hiểu một chút chứ?” Wayne lên tiếng.

Khoảnh khắc tiếp theo, quang đao trong tay hắn đâm xộc tới.

Đậu má nó!

Sau đó 【Tống Thư Hàng】 bị đâm chết ngắc.

Máu chảy lênh láng, trên ngực là một vết thương sâu hoắm to như miệng chén.

Nỗi đau đớn kịch liệt xung kích vào não bộ 【Tống Thư Hàng】, cậu ngã xuống trong uất hận, ánh mắt trừng trừng nhìn Wayne.

“Lý giải cái chết, tận hưởng cái chết, và rồi... vượt qua cái chết đi.” Wayne nói những chuyện nghe có vẻ cao siêu một cách quái đản: “100 lần, nếu cậu có thể gồng tới 100 lần, cậu sẽ phát hiện ra sự thay đổi thần kỳ trên cơ thể mình.” Sau đó Wayne xoay người bế cô gái tóc đen đang suy yếu lên, 'vèo' một cái lao vút vào hư không — cứ thế dứt khoát bỏ trốn luôn.

Phía sau hắn, cái pháp khí hình phi thuyền kia phát ra một tiếng 'oanh' nổ tung.

Nhìn cái kiểu ra tay thuần thục này của Wayne, câu nói 【Anh đã đợi câu này của em lâu lắm rồi】 của hắn chắc chắn không phải lời nói suông.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng kế hoạch bỏ trốn từ lâu rồi.

Từ việc phá giải 'quyền hạn phù văn bất tử' cho đến 'chuyển di phù văn bất tử', rồi cả việc làm nổ phi thuyền để xóa sạch dấu vết của hai người.

Mọi hành động hoàn toàn là một kế hoạch đã được mưu tính kỹ lưỡng.

Hắn đã chuẩn bị tất cả, tính toán tất cả, chỉ chờ cô gái tóc dài gật đầu một cái là xong.

Dưới đất, đối tượng mà tầm nhìn của【Tống Thư Hàng】đang nhập vào cố gắng vươn dài móng vuốt, dùng hết sức lực đại hống một tiếng: “Đồ - gian - phu - dâm - phụ!” Hống xong câu đó, nó liền tắt thở.

Sau khi sinh cơ của nó tiêu tán, miếng 'phù văn bất tử' bị cưỡng ép nhét vào trong cơ thể liền bắt đầu vận hành.

Lần này Tống Thư Hàng đã đích thân trải nghiệm công hiệu của 'phù văn bất tử'.

Nó chân thực hơn gấp trăm lần so với việc chỉ 'nhìn' thấy.

Phù văn bất tử vận hành trong cơ thể, vô số thông tin hiện ra, tất cả đều là thông tin liên quan đến 'Bất Hủ'.

Đồng thời bên trong thế giới Mắt Rồng, trước ngực bản thể của Tống Thư Hàng cũng có một hình chiếu 'phù văn bất tử' đang ngưng kết thành hình.

Đây chính là thứ mà trợ thủ nhỏ Long Lạc đã nói —【Long Phù chuyển sinh】.

Lá bùa này chính là 'Long Phù Chuyển Sinh', là hình chiếu của 'Bất Tử Phù Văn', kết hợp với sức mạnh pháp tắc của Hắc Long Thế Giới mà thành.

Nó sở hữu khả năng 'phục sinh' một lần, cái giá phải trả là sau khi sống lại, thực lực và cảnh giới sẽ bị giảm xuống ở một mức độ nhất định.

Cụ thể giảm bao nhiêu sức mạnh sẽ được tính toán theo tỷ lệ tổn hao.

Cùng lúc đó, ý thức của Tống Thư Hàng quay trở về bản thể.

Thế giới 'thời gian ngưng đọng' trắng đen đã khôi phục lại màu sắc, phía xa công đức xà mỹ nhân bắt đầu vui đùa trở lại, tiểu trợ thủ Long Lạc tò mò nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, bởi vì lúc này cậu đang ở 'trạng thái sương mù'.

Hơn nữa trong hóa thân sương mù của cậu, có rất nhiều thông tin pháp tắc cao thâm đến mức không thể dùng ngôn ngữ miêu tả đang lưu chuyển khắp cơ thể.

Dùng thân thể để ghi nhớ tri thức, đúng là khác biệt với người thường.

“Ra là vậy, lần này chắc không phải là 'nhập mộng' mà là quá trình tiếp xúc với 'Bản nguyên Hắc Long Thế Giới' nhỉ?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thảo nào có chút khác biệt so với 'nhập mộng' bình thường.

Quá trình vừa rồi, nếu không đoán sai, chắc là 'Hắc Long' của Hắc Long Thế Giới lần đầu tiếp xúc với ký ức của 'Duy Ân' và người phụ nữ tóc dài nghi là Vân Tước Tử.

Mỗi người sử dụng 'Long Nhãn Bảo Thạch' đều có thể thông qua sức mạnh của bảo thạch để tiếp xúc với 'Bản nguyên Hắc Long Thế

Giới'.

Tuy nhiên, trong quá trình tiếp xúc đó, những gì họ thấy được là hoàn toàn khác nhau.

Ngoài việc mỗi vị Thánh giả cấp 8 đều nhận được thông tin huyền bí về việc 'thăng lên cấp 9', có một số người có thể tiếp xúc sâu hơn, chạm đến thông tin về 'Bất Tử Phù Văn'.

Chỉ cần chạm đến Bất Tử Phù Văn, dưới tác động pháp tắc của Hắc Long Thế Giới, họ có thể chiếu sức mạnh của nó vào bản thân.

Lúc này, chỉ cần vị Thánh giả đó có sự hiểu biết nhất định về 'cái chết' thì có thể ngưng tụ hình chiếu phù văn thành 'Long Phù Chuyển Sinh', nhận được một cơ hội phục sinh.

Nếu vận khí không tốt, không thể tiếp xúc với thông tin 'Bất Tử Phù Văn' thì sẽ không có suất phục sinh này.

Đây cũng là lý do trước đó tiểu trợ thủ Long Lạc từng nhắc đến việc 'có tỷ lệ nhất định nhận được Long Phù Chuyển Sinh'.

Tiếp xúc với phù văn, nhận được hình chiếu, và bản thân phải có hiểu biết về 'tử vong' mới có cơ hội sống lại.

Tống Thư Hàng rất may mắn, các điều kiện trên cậu đều đáp ứng đủ.

Ngoài ra... có lẽ do cậu có hiểu biết đặc biệt sâu sắc về 'cái chết', nên hình chiếu phù văn của cậu ngưng tụ chắc chắn hơn nhiều so với 'Long Phù Chuyển Sinh' của các Thánh giả bình thường.

“Chúc mừng quản lý viên Bá Long đã nhận được phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh'.” Tiểu trợ thủ Long Lạc nói.

Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng chạm vào lá bùa này.

Khi vừa chạm vào, phù văn liền hòa tan vào cơ thể sương mù của cậu, kết hợp làm một.

“Phù văn Long Phù Chuyển Sinh có thể hoàn thành việc chuyển sinh phục sinh cho cả cảnh giới cấp 9.

Tuy nhiên vì địa điểm phục sinh là ở 'Hắc Long Thế Giới', nên nếu tử vong, tất cả vật phẩm đều không thể mang theo về đây.

Xin quản lý viên Bá Long hãy cẩn thận.” Tiểu trợ thủ nhắc nhở theo đúng quy trình.

Trên người Tống Thư Hàng có rất nhiều bảo vật, hai bộ pháp khí bản mệnh phiên bản hào hoa, còn có công đức xà mỹ nhân, Tạo Hóa tiên tử và mấy cái pháp khí không gian.

Nếu cậu chết, không có ai thu dọn pháp khí hộ thì tất cả đồ đạc sẽ bị thất lạc tại hiện trường.

“Tôi hiểu rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Đây chính là sự khác biệt giữa phục sinh tại thành và phục sinh tại chỗ.

Nhưng mà cậu có Hạch Tâm Thế Giới.

Chỉ cần Hạch Tâm Thế Giới không hoàn toàn nhát gan thì cậu vẫn có thể thu pháp khí vào trong đó.

Hoặc là... không đúng.

Nếu Hạch Tâm Thế Giới không nhát gan thì cậu đã có thể trốn vào trong đó rồi, căn bản không cần lo lắng chuyện 'tử vong'.

Nếu cậu chết, điều đó đồng nghĩa với việc Hạch Tâm Thế Giới đã sợ hãi mà đóng cửa.

Xem ra mình có nên nuôi một con thú cưng chuyên 'tự động nhặt trang bị' không nhỉ?

“Quản lý viên Bá Long, chúng ta phải rời khỏi đây thôi.

Nếu chậm trễ, thế giới Long Nhãn sẽ đóng lại.

Lúc đó muốn ra ngoài phải đợi đến thiên niên kỷ sau.” Tiểu trợ thủ Long Lạc lên tiếng.

Thế giới Long Nhãn chính là mắt của Hắc Long, trung bình khoảng một ngàn năm mới mở ra một lần, tức là lúc Hắc Long mở mắt.

Sau khi mở mắt xong, mí mắt sẽ khép lại, thế giới Long Nhãn cũng đóng cửa.

Một khi nơi này đóng lại, dưới sự nhiễu loạn của pháp tắc bản nguyên, ngay cả thủ đoạn truyền tống không gian cũng vô dụng.

Tống Thư Hàng không muốn cô độc trải qua một ngàn năm ở đây đâu.

“Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, chúng ta về thôi!” Tống Thư Hàng gọi lớn.

Chương 2026

Phía xa, công đức xà mỹ nhân nghe thấy vậy liền vỗ vỗ con cá voi béo bơi nhanh trở lại với vẻ mặt hớn hở.

Cô nàng thích nghịch nước đến thế sao?

Nhưng lần trước đi biển cũng đâu thấy cô ấy vui như vậy?

Nhắc mới nhớ...

ánh mắt Tống Thư Hàng dừng lại trên người con cá voi béo.

Cậu nhớ hồi đó nó từng nuốt một con thú tu lông trắng mà, bản sơ khai của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 chính là lấy từ con thú đó.

Con thú lông trắng đó đâu rồi?

“A~ la la la la~~” Công đức xà mỹ nhân kêu lớn, tung người nhảy vọt lên cao.

Cô xoay vòng ba trăm sáu mươi độ trên không trung, sau đó lộn nhào liên tục, cuối cùng hạ cánh xuống cơ thể Tống Thư Hàng bằng tư thế múa thiên nga rồi biến mất.

Kiểu trở về bằng cách nhảy cầu nghệ thuật này... lần trước cô và Tạo Hóa tiên tử đã chơi một lần rồi thôi.

Tống Thư Hàng cứ tưởng họ quên rồi, giờ xem ra là họ đang nghiên cứu các động tác tiếp nước mới?

Cùng lúc đó, con cá voi béo cũng đâm sầm vào người Tống Thư Hàng rồi biến mất.

Thế con thú lông trắng đâu?

Trước đây khi cá voi 'nuốt' nó thì không thể dung nhập vào cơ thể

Tống Thư Hàng, toàn phải ở trong 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Không lẽ bị tiêu hóa thật rồi chứ? 【Có rời khỏi thế giới Long Nhãn không?】 Tiểu trợ thủ hỏi.

Tống Thư Hàng đưa tay vỗ vỗ đầu nó: “Đi!” Khắc sau, bóng dáng Tống Thư Hàng biến mất khỏi 'thế giới Long Nhãn', quay trở lại bộ lạc Long Huyết. ********** Tống Thư Hàng trở lại trong gác mái.

Sau đó, cậu thấy lão tộc trưởng đang chạy như điên trong 'vòng quay chuột hamster'.

Nhưng vì Tống Thư Hàng không 'kích hoạt' vòng quay nên nó không tự vận hành được.

Thế là bên cạnh có mấy vị pháp sư của bộ lạc đang thi triển pháp thuật để làm vòng quay chuyển động.

Trước vòng quay, Vũ Nhu Tử tay bưng một cuốn sổ đặt câu hỏi: “Câu hỏi: Tộc trưởng thấy tất cả đàn ông ở đây có thể mang thai không?” “Dĩ nhiên là không rồi.” Lão tộc trưởng nhanh chóng đáp, đàn ông sao mà mang thai được?

Vũ Nhu Tử: “Trả lời sai, dưới 'Cái Nhìn Mang Thai' của Tống tiền bối, nam nữ bình đẳng.” Lão tộc trưởng: “???” Đậu Đậu: “Giám khảo Đậu Đậu thông qua kiểm duyệt, không vấn đề gì, nam nữ bình đẳng.” Xích Tiêu Kiếm: “Giám khảo Xích Tiêu Kiếm thông qua.” Thông nương: “Giám khảo Thông nương đồng ý, xác nhận kiểm duyệt chính xác.” “Tăng tốc độ cho ta!” Vũ Nhu Tử cười ha hả.

Thế là mấy vị pháp sư kia lại ra sức thúc đẩy ma lực, làm vòng quay hamster chạy nhanh hơn.

“A a a, lại sai nữa rồi.” Lão tộc trưởng kêu lên, cố gắng chạy nhanh hơn.

Tống Thư Hàng: “...” Các người chơi vui là được.

“Ơ?

Tống tiền bối anh về rồi à.” Vũ Nhu Tử nói: “Khi nào mình mới về hiện thế vậy?” Cô đã hẹn với cha là sẽ cùng xem 'Bá Nho Huyền Ma Giảng Pháp' rồi, nói là phải làm.

“Ừ, khoảng nửa ngày nữa chúng ta sẽ về.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếp theo cậu cần đi thu thập một ít dược liệu và ma thú là có thể về hiện thế một chuyến.

“Vậy chúng ta chơi tiếp thôi.” Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Tộc trưởng, câu tiếp theo: Đàn ông ở đây có thể sinh con không?” “Có có có.” Lão tộc trưởng đáp.

Mang thai còn được thì sao lại không sinh con được?

“Đáp án là tạm thời không thể, Cái Nhìn Mang Thai hiện tại chỉ duy trì được một thời gian chứ chưa thực sự sinh ra đứa bé được.” Vũ Nhu Tử nói.

Lão tộc trưởng: “...” Xích Tiêu Kiếm: “Giám khảo Xích Tiêu Kiếm có nghi vấn, thông qua thủ thuật thì không thể làm đàn ông mang thai sao?” “Trong số đàn ông ở đây không ai có kỹ thuật đó cả.” Vũ Nhu Tử đáp.

Xích Tiêu Kiếm gật gật chuôi kiếm: “Thế thì ta không còn câu hỏi nào nữa.” Thông nương: “Xác nhận chính xác.” Đậu Đậu: “Đồng ý.” “Gia tốc, gia tốc thêm nữa nào.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Tống Thư Hàng: “...” Mà này, Vũ Nhu Tử, sao các người có thể giao tiếp với lão tộc trưởng được vậy?

Không có rào cản ngôn ngữ sao?

Vì cậu nghe thấy Xích Tiêu Kiếm và những người khác nói tiếng An Lạc, còn lão tộc trưởng dùng ngôn ngữ Hắc Long Thế Giới, nhưng họ giao tiếp hoàn toàn trôi chảy.

Chẳng lẽ trong lúc mình ngủ, tiểu trợ thủ Long Lạc đã làm gì đó?

Tống Thư Hàng tò mò nhìn về phía tiểu trợ thủ. 【Một thủ đoạn phiên dịch ngôn ngữ đơn giản thôi.】 Tiểu trợ thủ lên tiếng.

Quả nhiên là do nó.

“Được rồi, thời gian cũng sắp tới rồi.

Cô giúp tôi ban bố vài nhiệm vụ, thu thập một trăm loại thực phẩm cấp 6 trở lên, cùng với ba mươi loại cấp 7 trở lên.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu trợ thủ: “Không vấn đề gì, phần thưởng có thể dùng 'Lưu lượng ma lực'.” “Ừm, một phần phần thưởng cấp 7 có thể thêm cái này vào.” Tống Thư Hàng lấy ra mấy cái bình trữ vật thu được từ Thiên Nhân: “Cứ mỗi 6 đạo thực phẩm cấp 7 thì thưởng thêm một cái bình trữ vật.

Thứ này coi như quà tặng kèm, tuy chỉ chứa được ít đồ nhưng được cái thú vị.” Nếu dùng toàn bộ 'Lưu lượng ma lực' để chi trả thì cậu cứ thấy ngại ngại thế nào ấy. 【Đã rõ, tôi sẽ bổ sung phần thưởng vào nhiệm vụ.】 Tiểu trợ thủ đáp.

Thực tế, do hệ thống tu luyện khác biệt nên ở Hắc Long Thế Giới, những vật phẩm trữ vật như thế này vẫn rất quý giá.

“Vất vả cho cô rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa đầu tiểu trợ thủ, lại hỏi: “Đúng rồi, tiểu Âm Trúc tỉnh chưa?” “Vẫn chưa.” Đậu Đậu đáp.

“Vậy cứ để con bé ngủ thêm lát nữa.” Tống Thư Hàng đứng dậy: “Ai muốn đi hái linh thực và săn ma thú với mình không?” Đậu Đậu và Vũ Nhu Tử đều bị cậu kéo vào đây, lúc về cũng nên để họ mang theo chút đặc sản chứ.

“Em em em!” Vũ Nhu Tử reo lên.

Đúng lúc cô chơi trò chơi nãy giờ cũng thấy chán rồi.

“Đậu Đậu có đi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đậu Đậu lườm một cái: “Lúc này anh lôi tôi theo làm gì?

Lát nữa nhớ mang về cho tôi ít thức ăn chó là được.” Tống Thư Hàng gãi đầu một cách khó hiểu.

“Đi thôi Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử quăng cuốn sổ cho Đậu Đậu.

Tiểu tinh linh Long Lạc mở ra cổng truyền tống đến vùng bảo địa đầu tiên.

Nếu không có 'Quyền hạn Hắc Long Thế Giới', cho dù là Cửu Phẩm Kiếp Tiên vào đây cũng sẽ bị phong ấn sức mạnh không gian, giống như Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng lúc đầu vậy.

“Nơi này là vùng sản sinh linh thực, nằm ở thế giới Long Lân ngay vị trí ngực của Hắc Long.

Người địa phương gọi chúng là 'Nấm Cama', loại linh thực mọc trên vách đá.

Tuy chỉ là linh thực cấp 3 nhưng vị rất ngon, sức sống mãnh liệt, sinh sản nhanh, rất phù hợp với yêu cầu của quản lý viên Bá Long.” Tiểu trợ thủ giới thiệu.

Tống Thư Hàng cần hai loại linh thực.

Một loại dành cho 'Tiên Trù', loại này ngoài phẩm cấp còn chú trọng hương vị.

Loại còn lại dùng để tu luyện, loại này thì phẩm cấp càng cao dược hiệu càng tốt, càng trân quý.

Hoặc loại có hiệu quả đặc biệt cũng có thể thu thập.

Dù sao diện tích Hạch Tâm Thế Giới cũng có hạn, muốn di dời linh thực và ma thú đều phải tuyển chọn kỹ lưỡng.

Tiểu trợ thủ đưa Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử xuyên qua không môn, xuất hiện dưới một vách núi.

Vách núi này có cấu trúc hơi giống cái bàn, và những cây 'Nấm Cama' đó mọc ở mặt trong của vách đá.

Đối với người thường, vị trí này là tử lộ, không thể lên được trừ khi dùng pháp thuật bay.

Tống Thư Hàng bước đi trong hư không, đến bên cạnh đám nấm hỏi: “Loại nấm này có hạn chế hái lượm không?” “Không có hạn chế gì cả, vì chúng thuộc loại linh thực sản lượng lớn.

Chủ yếu là do vị trí mọc hiểm trở, người thường không hái được nên mới thấy quý.” Tiểu trợ thủ nói: “Di thực cũng rất đơn giản, chỉ cần quăng chúng vào vách núi tương tự, chỗ nào tối tăm ẩm ướt là chúng mọc ra nhanh lắm.” Tống Thư Hàng gật đầu, bắt đầu hái một mẻ nấm lớn chuyển vào Hạch Tâm Thế Giới.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, 'tiểu trợ thủ Hạch Tâm' ngay lập tức tiến hành di thực, bố trí chúng vào những vị trí thích hợp.

Ngay cả mảnh vỡ Thiên Đình chỗ 'Đao Kiếm Phong' cũng được nó đặt cho một mẻ nấm.

Tiểu trợ thủ Hạch Tâm đúng là tuyệt vời, Tống Thư Hàng cảm thấy đây là một trong những thu hoạch lớn nhất của mình trong chuyến đi Hắc Long Thế Giới lần này.

Phía bên kia, Vũ Nhu Tử cũng bước đi trong hư không, nhưng dáng đi có chút xiêu vẹo.

Cô vừa thăng lên ngũ phẩm, năng lực bước đi trong hư không mới nhận được chưa lâu nên chưa quen lắm.

Đi được vài bước, cô trực tiếp giẫm lên vách đá dựng đứng, đi lại như đi trên đất bằng.

"Âm~ quả nhiên vẫn là giẫm lên thực địa thấy yên tâm hơn." Vũ Nhu Tử cười hì hì, cô bước trên vách đá vài bước cho quen rồi bắt đầu chạy nhảy tung tăng trên đó.

Tống Thư Hàng thấy vậy, giơ ngón tay cái với Vũ Nhu Tử: "Đúng thế, chân chạm đất tâm lý mới thấy vững.

Thế nên Vũ Nhu Tử này, em có muốn tìm hiểu về lan can phi kiếm không?" "Hi hi, cảm ơn Tống tiền bối, nhưng em không cần đâu." Vũ Nhu Tử cười đáp, cô chạy đi chạy lại trên vách đá dựng đứng, chơi rất vui vẻ.

Tính cách của cô chính là vậy, dù ở môi trường nào cũng có thể tìm thấy niềm vui.

Chạy trên vách đá một hồi, Vũ Nhu Tử lại hướng mắt về phía nơi có độ khó cao hơn.

Sau đó, cô bắt đầu chạy về phía vách đá mọc ngược.

Tống Thư Hàng thấy vậy vội vàng gọi lại: "Đợi đã, Vũ Nhu Tử." Vũ Nhu Tử: "???" "Chỗ đó em muốn chạy qua thì tốt nhất nên... thay quần áo đi." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử đang mặc một chiếc váy ren dài tới gối rất đẹp, nếu cô cứ thế chạy qua rồi treo ngược trên vách đá thì sẽ bị hớ hênh mất.

"Thay quần áo?" Vũ Nhu Tử cúi đầu nhìn chiếc váy ren trắng mình đang mặc, chớp chớp mắt rồi cười hì hì: "Cảm ơn Tống tiền bối đã nhắc nhở." Nhưng cô không hề có ý định thay đồ.

"Tuy nhiên, Tống tiền bối anh nhìn cho kỹ nhé!" Vũ Nhu Tử nói xong, đôi chân thon dài nhấc lên, nhanh chóng chạy về phía vách đá mọc ngược, vừa chạy vừa nhắc: "Tống tiền bối, nhìn em này, đừng có chớp mắt nha!” Tống Thư Hàng: “???” Đừng chớp mắt, nhìn Vũ Nhu Tử?

Công đức xà mỹ nhân nhanh chóng chui ra, tranh giành lời thoại: “Phúc lợi mừng năm mới nè!” Chắc là lời quảng cáo nào đó bị cô nàng chộp được.

“Hắc hắc hắc hắc.” Lúc này, chân dài của Vũ Nhu Tử đã giẫm lên vách đá mọc ngược, sau hai bước cô đã ở tư thế treo ngược trên đó.

Cô nàng đầu dốc ngược xuống, mái tóc đen dài rủ xuống đung đưa trong gió.

Thế nhưng... cảnh tượng phúc lợi trong tưởng tượng không hề xuất hiện.

Chương 2027

Váy của Vũ Nhu Tử không hề bị rơi xuống do trọng lực mà hoàn toàn phản trọng lực, bay ngược lên trên.

Điều này hoàn toàn không khoa học, nhưng rất tu chân, tu chân là có thể làm bậy mà.

Tống Thư Hàng há miệng định cà khịa.

“Xuất, xuất hiện rồi, váy phản trọng lực!” Nhưng cậu còn chưa kịp lên tiếng thì công đức xà mỹ nhân đã nhanh chân cướp lời rồi.

Tống Thư Hàng: “...” Kể từ lần 'cướp lời sai' trước, công đức xà mỹ nhân khi cướp lời sẽ chú ý quan sát sắc mặt Tống Thư Hàng trước.

Tuy cô không có 'Đọc tâm thuật' nhưng đã học được 'Đọc mặt thuật'.

Nhìn biểu cảm của Tống Thư Hàng kết hợp với đủ loại kiến thức tạp nham đang nắm giữ, cô có thể phán đoán ngay lời cậu định nói.

Đồng thời, thấy sau khi bị cướp lời Tống Thư Hàng lộ vẻ dở khóc dở cười, cô biết mình đã thành công.

Cướp được lời thoại rồi, @#%× tiên tử vẻ mặt đầy thỏa mãn.

Điều đáng tiếc duy nhất là đối thủ cạnh tranh Tạo Hóa tiên tử không có ở đây, khiến cảm giác thỏa mãn hơi bị giảm sút.

“Đây là pháp thuật gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Không phải pháp thuật đâu, chỉ là một chút vận dụng linh lực thôi, các nữ tu trong nhóm đều biết cả.

Em được Phương Đông Lục tiên tử trong nhóm dạy cho đấy.”

Phương Đông Lục tiên tử giỏi nhất là 'Thiên Ma Vũ', cô ấy hầu như toàn xuất hiện với trang phục váy vóc nên thủ đoạn này là do cô ấy tự nghiên cứu...

Có điều bản thân cô ấy lại ít dùng.

Thiên Ma Vũ vốn là kỹ năng mị hoặc, váy phản trọng lực đối với cô ấy chẳng có ý nghĩa gì.

Tống Thư Hàng cười nói: “Kỹ năng này, tôi cũng không biết nên đánh giá thế nào nữa.” 【Lúc này tôi vừa thấy hụt hẫng, lại vừa thấy an lòng.

Hoàng Mã vạn tuế! 】 Công đức xà mỹ nhân lại kêu lên.

Tống Thư Hàng: “...” Cái lời thoại quái quỷ gì vậy?

Tại sao cảm xúc này lại liên quan đến Real Madrid (Hoàng Mã), năm nay Real lại xảy ra chuyện gì sao?

Hơn nữa, mình nhớ mấy ngày trước ở Hắc Long Thế Giới làm gì có mạng đâu, @#%× tiên tử cô cập nhật kho lời thoại lúc nào thế?

“Hi hi, nhưng Tống tiền bối anh có hụt hẫng cũng vô ích thôi.” Vũ Nhu Tử vỗ vỗ váy, nhảy xuống từ trạng thái treo ngược, cúi người hái vài cây 'Nấm Long' làm mẫu: “Tiếp theo mình đi hái gì nữa anh?” ********** Việc hái linh thực nhìn chung khá đơn giản, không mấy nguy hiểm.

Rắc rối duy nhất gặp phải là những 'Linh thực Hắc Long Thế Giới' cấp 6 trở lên đều có ma thú cộng sinh canh giữ.

Những con ma thú này có thực lực khá tốt, ít nhất là cấp 4 trở lên, vả lại trên người chúng ít nhiều đều có chút huyết mạch loài rồng nên cũng thuộc loại thông minh, ít nhất có thể giao tiếp đơn giản.

Thông thường, chuyện giết thú đoạt bảo thường xuyên xảy ra trong giới tu chân, thậm chí là trong chư thiên vạn giới.

Chỉ cần bảo vật đủ hấp dẫn thì giết thú, giết người, giết yêu... cái gì cũng làm được.

Nhưng cả Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng đều có mạch não khác thường.

Cả hai không hề có ý định giết thú đoạt bảo.

Sau khi được tiểu trợ thủ Long Lạc đồng ý, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử hiệp lực cắt toàn bộ hang động, bãi cát hay tảng đá nơi ma thú và linh thực sinh sống để chuyển vào Hạch Tâm Thế Giới... chuyển nhà cho đám ma thú đó luôn.

Tất nhiên, khi chuyển nhà cũng phải qua sự đồng ý của đám ma thú.

Ví dụ như hiện tại...

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử được tiểu trợ thủ đưa đến một khối băng hà.

Có mấy con gấu vảy rồng đang canh giữ một cây Hàn Băng Thánh Thụ.

Đám gấu này đều có thực lực cấp 4, là sinh vật sống theo bầy.

Đám gấu đồng ý dời nhà, 'Hàn Băng Thánh Thụ' dời đi đâu chúng theo đó.

Nhưng muốn chúng dời đi thì trước hết phải đánh bại để chúng tâm phục khẩu phục.

Thế là Vũ Nhu Tử ra tay cho mỗi con một trận tơi bời, đánh đến khi đám gấu phải gọi là chị mới thôi.

Sau đó Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cắt luôn cả khối băng hà, chuyển đến gần vị trí 'Đông Chi Điện', rồi lôi hết lũ gấu trắng vảy rồng vào trong.

Suốt chặng đường, hầu như toàn bộ 'ma thú cộng sinh' đều do một tay Vũ Nhu Tử đánh phục.

Tống Thư Hàng căn bản không phải ra tay, chính xác là cậu hoàn toàn không có cơ hội.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, tiểu trợ thủ Hạch Tâm sắp xếp ổn thỏa mọi động phủ, ma thú và linh thực theo đúng thuộc tính.

Cả quá trình này Tống Thư Hàng không tốn chút tâm trí nào.

Tống Thư Hàng bỗng cảm thấy mình giống lão tộc trưởng bộ lạc Long Huyết, chẳng cần phải làm gì cả?

“Đợi khi về hiện thế, phải hỏi các tiền bối xem có linh thực sư nào có thể thuê được không.

Đến lúc đó mang đám linh thực dã sinh này cho 'linh thực sư' bồi dưỡng cộng với nước suối hoạt tính trong Hạch Tâm Thế Giới tưới tắm, chắc chắn có thể trồng đại trà.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối, em có một ý tưởng táo bạo.” Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “Nói ý tưởng của em đi, để tôi xem có cơ hội thực hiện không.” “Tống tiền bối, đám đàn em em vừa thu phục hôm nay đều có độ thân hòa rất cao với 'linh thực', thế nên mới trở thành ma thú cộng sinh.

Vậy có cách nào bồi dưỡng chúng thành linh thực sư không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Dù sao cũng là đàn em mình, tuy là do bị đánh phục... nhưng cô là đại tỷ, cũng phải đòi chút phúc lợi cho đàn em chứ.

Tống Thư Hàng quay sang hỏi tiểu trợ thủ Long Lạc: “Đám ma thú này khi tu luyện đến cấp 5 có thể hóa hình không?” “Không thể.” Tiểu trợ thủ bình thản đáp.

Hệ thống tu luyện ma thú khác với tu chân, chúng phải tới cấp 8 mới có cơ hội hóa hình, có loài cả đời vẫn giữ dạng ma thú.

Tiểu trợ thủ trả lời xong liền bổ sung: “Bắt đầu tìm kiếm 'hóa hình'.” Một lúc sau nó lại nói: “Tìm kiếm hoàn tất, trong tiểu thế giới vùng Long Hầu có một hồ thiên trì đặc biệt, trong đó có một loại 'Thạch nhũ' có thể khiến các sinh vật hóa ra hình thái 'Á nhân'.” Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt sáng rực lên.

Bảo vật này chẳng phải tương đương với 'Hóa Hình Đan' trong giới tu sĩ sao?

Là loại đan dược hoặc bảo vật giúp yêu tu hóa hình trước cấp 5, Đậu Đậu cũng từng dùng loại tương tự.

Loại đan dược này trong giới tu sĩ cực kỳ quý giá.

“Có thể cho tôi một ít thạch nhũ đó không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu trợ thủ: “Được, nhưng giá trị của chúng rất cao.” Nói xong, nó bắt đầu tính toán giá trị.

Một lát sau nó trả lời: “Đổi bằng một nửa số lượng linh thực và ma thú.” “Không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Số lượng linh thực và ma thú có thể giảm bớt, cậu cần là chủng loại.

Chỉ cần đủ chủng loại, số lượng có thể từ từ nhân giống. ....

Tiểu trợ thủ đưa Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đến vị trí có thạch nhũ.

Tống Thư Hàng càng lúc càng hâm mộ 'năng lực không gian'.

Có năng lực truyền tống không gian đúng là làm gì cũng thuận tiện hơn nhiều. 【Nếu mình cũng giống Bạch tiền bối, nắm giữ năng lực không gian trước cấp 9 thì sướng biết mấy?】 Nơi có thạch nhũ, thạch nhũ đã ngưng tụ thành một hồ nhỏ.

Nơi này dường như chưa bị ai phát hiện.

Thậm chí 'tiểu thế giới Long Hầu' này cũng không có sinh vật cư trú, giống như thế giới Long Nhãn, là một tiểu thế giới hình thái đặc biệt.

Tống Thư Hàng đến bên hồ thạch nhũ.

“Tống tiền bối, mình có nên thí nghiệm công hiệu trước không?” Vũ Nhu Tử đề nghị.

Tống Thư Hàng: “Nói đến thí nghiệm thì đệ tử 'Tiểu Thái' của tôi rất hợp.

Tiếc là nó không có trong Hạch Tâm Thế Giới lúc này.” Tiểu Thái đang nhận lệnh canh giữ cha mẹ Tống Thư Hàng từ xa.

Nếu không nó vẫn chưa tu luyện tới ngũ phẩm, dùng thạch nhũ này thử hiệu quả là chuẩn nhất.

“Linh Vũ Điệp bản mệnh của em lần này cũng không mang theo.” Vũ Nhu Tử nói: “Hay là cho mấy đứa đàn em mới thu của em thử?” “Đợi chút, tôi còn một đối tượng khác.” Tống Thư Hàng chợt nảy ra ý định.

Cậu đưa tay chộp vào hư không.

Sau đó, một đạo đao ý lẫm liệt ngưng tụ trong tay cậu.

Vũ Nhu Tử tò mò nhìn vào tay Tống Thư Hàng, cô cảm nhận được cậu đang cầm thứ gì đó nhưng không thấy gì cả.

“Là Vô Hình Đao Cổ.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Vô Hình Đao Cổ là linh thú của cậu, lại chưa hóa hình, chính là đối tượng thích hợp nhất để xem hiệu quả của 'thạch nhũ'.

“Cần dùng bao nhiêu?” Tống Thư Hàng lại hỏi tiểu trợ thủ.

“Một giọt là đủ.” Tiểu trợ thủ đưa tay ra, một giọt nhũ dịch từ trong hồ bay lên, lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giữ lấy Vô Hình Đao Cổ: “Nào, thử uống cái này xem.” Vô Hình Đao Cổ: “???” Tay Tống Thư Hàng trượt đi, một phát 'Dưỡng Đao Thuật' rơi trên người Vô Hình Đao Cổ.

Ong ong ong ~ Vô Hình Đao Cổ vui sướng rung động, rồi rất phối hợp nuốt gọn giọt thạch nhũ đó.

Sau khi uống, thân thể Vô Hình Đao Cổ trở nên nóng rực.

Trong mắt Tống Thư Hàng, thân hình nó giống như trúng phải thiên phú 'vỡ vụn một chỗ' của Diệt Phượng công tử, hóa thành một vũng chất lỏng.

Vũng chất lỏng này kéo dài ra, cuối cùng ngưng tụ thành hình người.

Tống Thư Hàng: “...” Hình người thì ra rồi, nhưng hình thái này dị quá không?

Không có ngũ quan, chỉ có hình thái cơ bản của con người, nhỉnh hơn người que một chút.

Là do Vô Hình Đao Cổ quá đặc thù?

Hay hiệu quả của thạch nhũ chỉ đến mức này?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn hồ thạch nhũ.

Đột nhiên, trong đầu cậu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Ý tưởng vừa hiện lên, cậu liền bắt tay vào thực hiện.

Chương 2028

Hình chiếu liên hoa của Hạch Tâm Thế Giới được Tống Thư Hàng xuất ra, rễ cây cắm thẳng vào trong hồ.

Tống Thư Hàng cũng chỉ là đột phát kỳ tưởng.

Nếu Hạch Tâm Thế Giới hấp thụ 'thạch nhũ' này thì sẽ biến thành hình dạng gì?

Có thể tạo ra một 'thể sinh mệnh tương tự' không?

Lùi một bước mà nói, dù 'Hạch Tâm Thế Giới' không biến hóa thì 'hình chiếu liên hoa' sau khi hấp thụ một phần thạch nhũ có xảy ra dị biến gì không?【Nếu Hạch Tâm Thế Giới thực sự có thể sinh ra một 'thể sinh mệnh tương tự' thì có lẽ sau này nó sẽ không còn nhát gan như vậy nữa chăng?】Đây là tâm nguyện của Tống Thư Hàng.

Thực tế... trong lòng cậu cũng biết, mỗi lần Hạch Tâm Thế Giới đóng cửa không phải lỗi của nó.

Không phải quân ta không mạnh, mà là quân địch quá bá đạo.

Mấy vị đại lão tuyệt thế vừa xuất hiện việc đầu tiên là phong tỏa pháp khí và năng lực hệ không gian, cấm truyền tống.

Thế nên mới tạo ra ảo giác Hạch Tâm Thế Giới cứ gặp chuyện đại sự là lại 'nhát'.

Vậy nên, dù thạch nhũ hóa hình này không có tác dụng với Hạch Tâm Thế Giới hay hình chiếu liên hoa, thì liệu nó có thể thúc đẩy Hạch Tâm Thế Giới tiến hóa không?

Hình chiếu liên hoa lần này hấp thụ rất tiết chế, nó chỉ hút một phần nhỏ rồi dừng lại.

Sau đó, nó thu hồi xúc tu, lặng lẽ trôi nổi trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng kỳ vọng nhìn hình chiếu liên hoa, lại quan tâm đến sự thay đổi của Hạch Tâm Thế Giới.

Sau một lúc lâu...

Hình chiếu liên hoa chẳng thay đổi gì, Hạch Tâm Thế Giới cũng thế.

“Không có biến hóa gì cả, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Ừ, tôi thấy rồi, Vũ Nhu Tử.” Xem ra phần 'thạch nhũ' vừa rồi lãng phí rồi, chỗ thạch nhũ đó mà chia thành từng giọt thì cũng phải đến mấy trăm giọt...

Đổi thành linh thạch thì cũng là một khoản lớn đấy.

Có chút xót của.

Cậu nhìn hồ thạch nhũ nhỏ này, chợt nhớ tới một vấn đề: “Đúng rồi tiểu trợ thủ Long Lạc, thạch nhũ ở đây đều thuộc về tôi chứ?” “Trong điều kiện không ảnh hưởng đến Hắc Long Thế Giới, có thể cho quản lý viên Bá Long một nửa.” Tiểu trợ thủ đáp: “Nếu quản lý viên muốn từ bỏ các phần thưởng ma thú và linh thực khác thì có thể lấy thêm một chút nữa.” “Thế thì thôi vậy.” Tống Thư Hàng lắc đầu, nửa hồ thạch nhũ cũng đủ dùng rồi.

Lúc này, Vũ Nhu Tử tò mò hỏi: “Đúng rồi tiểu trợ thủ, nếu con người uống một giọt thì sẽ xảy ra chuyện gì?” Cô rất tò mò, muốn thử xem sao.

“Khuyên cô không nên thử, tư liệu không đủ, không thể suy tính hậu quả.” Tiểu trợ thủ thành khẩn nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát rồi lại hỏi: “Cho em xin một ít thạch nhũ được không?

Em mang về cho yêu sủng bản mệnh thử xem.” Tiểu trợ thủ nhìn Vũ Nhu Tử rồi gật đầu: “Lần này cô Vũ Nhu Tử đã giúp quản lý viên Bá Long rất nhiều, tôi có thể tặng riêng cô một bình nhỏ thạch nhũ.” Mình giúp Tống tiền bối việc gì lớn sao?

Vũ Nhu Tử ngơ ngác.

Tuy không biết mình đã giúp gì nhưng cô vẫn rất lễ phép cảm ơn: “Cảm ơn tiểu trợ thủ nha.” Nói xong, Vũ Nhu Tử đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu tiểu trợ thủ bé nhỏ: “Tiểu trợ thủ là đáng yêu nhất.” “Cảm ơn lời khen của cô Vũ Nhu Tử.” Tiểu trợ thủ đáp một cách nghiêm túc.

Sau đó nó vung tay lên, một chiếc bình nhỏ được truyền tống tới, chứa đầy thạch nhũ tặng cho Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng thấy cảnh này, mắt sáng lên, cậu cũng đưa tay xoa đầu tiểu trợ thủ: “Tiểu trợ thủ Long Lạc là đáng yêu nhất.” “Quản lý viên Bá Long anh có khen tôi thế nào đi nữa, tôi cũng không khen ngược lại anh đâu.” Tiểu trợ thủ nghiêm túc nói, vì trước đó quản lý viên đã ra lệnh cho nó, nên trước khi lệnh được hủy bỏ, nó sẽ không khen cậu nữa.

Tống Thư Hàng: “...” ******** Với sự hỗ trợ của tiểu trợ thủ Long Lạc, Tống Thư Hàng lấy nốt phần thạch nhũ thuộc về mình chuyển vào 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Tiểu trợ thủ Hạch Tâm đã chuẩn bị sẵn sàng, đào một cái hố đá bên cạnh suối hoạt tính để chứa nửa hồ thạch nhũ.

Ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào 'Hạch Tâm Thế Giới', quan sát cục diện mới trong thế giới của mình.

Nhờ sự nỗ lực của tiểu trợ thủ Hạch Tâm, toàn bộ bố cục thế giới đã trở nên ngăn nắp hơn.

Ngoài ra, cùng với việc thực lực Tống Thư Hàng thăng tiến, Hạch Tâm Thế Giới cũng đồng bộ tiến hóa, suối hoạt tính cũng có sự thay đổi.

Suối hoạt tính dần chia làm hai tầng, tầng trên là giếng suối không ngừng phun trào, tầng dưới là hồ suối nơi Sở các chủ đang ngâm mình.

Bên cạnh hồ suối tầng dưới còn trồng thụ yêu Mễ Lộ Lộ (đệ tử dự định của cậu) và cây nhỏ Thất Hoàng Diệu Quả.

Ý thức Tống Thư Hàng lướt qua Sở các chủ.

Cơ thể cô lại mọc thêm một phần, trước đó chỉ mọc đến xương quai xanh, giờ ngay cả bả vai cũng đã thành hình.

Nếu không nhìn xuống đáy hồ thì chỉ nhìn phần vai trần nổi trên mặt nước của cô cũng đủ 'mát mắt' rồi.

Lúc này cô đang ngâm mình trong suối, tò mò quan sát sự thay đổi của thế giới và tiểu trợ thủ đang bận rộn trên bầu trời.

Khi ý thức Tống Thư Hàng lướt qua, Sở các chủ ngẩng đầu nhìn trời, với cảnh giới của mình, cô tự nhiên cảm nhận được sự quét qua của ý thức Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng dời ý thức đi chỗ khác.

Lúc này...

Quy tiền bối từ xa chậm rãi bò tới, đậu bên cạnh suối.

Thông nương mấy ngày nay đi vắng, Quy tiền bối rảnh rỗi nên hay qua đây tán dóc với Sở các chủ.

Quy tiền bối và Sở các chủ có thể chung sống hòa bình là điều ngoài dự tính của Tống Thư Hàng.

Nói thật... hai người này vốn thuộc hai phe đối lập từ thời viễn cổ.

Nhưng nghĩ đến mối quan hệ giữa Bắc Phương Đại Đế và Trình Lâm, nếu xâu chuỗi lại thì cảm giác hai vị này lại có quan hệ 'đồng minh' mới đúng.

Tóm lại, mối quan hệ giữa mấy vị tiền bối này rối như tơ vò.

“Uống trà không?” Quy tiền bối ngồi dậy như người, hai chi trước bưng chén trà.

“Thôi.” Sở các chủ nói: “Giờ tôi chỉ còn cái đầu, lại ngâm mình trong suối cả ngày... chẳng muốn uống gì cả.” Thổi bong bóng đã là thú vui duy nhất của cô rồi.

“Cũng đúng.” Quy tiền bối chợt ra vẻ thần bí: “Sở các chủ, cô muốn đắp mặt nạ không?” Sở các chủ: “???” “Tôi tự mày mò chế tạo đấy, hiệu quả lắm.

Tôi dùng thử xong thấy rất thoải mái.” Quy tiền bối nói.

Sở các chủ nghĩ đoạn: “Được thôi.” Tuy là Trường Sinh Giả, lý luận mà nói hoàn toàn không cần mấy thứ này.

Nhưng lý luận là lý luận, lý luận đâu có ăn được.

Lý luận thì phụ nữ mỗi mùa chỉ cần ba bộ quần áo là đủ thay rồi, nhưng lẽ nào họ chỉ mua đúng ba bộ sao?

Quy tiền bối đưa chi trước ra, móc một hộp mặt nạ màu xanh đậm, thoang thoảng mùi hương thanh mát, trông cũng khá ổn.

“Mặt nạ gì vậy?” Sở các chủ tò mò.

Quy tiền bối: “Mặt nạ bùn rong biển Thông Miêu.” Sở các chủ khen: “Sáng tạo đấy.” Mái tóc dài của cô bay lên, linh hoạt đón lấy một phần mặt nạ từ tay Quy tiền bối, thoa đều lên mặt.

Tiện thể cô cũng đắp cho Quy tiền bối một lớp.

Một vị Trường Sinh Giả, một vị Cửu Phẩm Kiếp Tiên, đắp mặt nạ xanh lè rồi bắt đầu tám chuyện trên trời dưới biển.

Tống Thư Hàng: “...” Lúc này mình nên làm gì đây?

“Thư Hàng dạo này chuyển vào đây nhiều linh thực lắm, trong đó có nhiều loại hợp làm mặt nạ, đợi khi cậu ấy trồng đại trà xong tôi sẽ xin một ít để làm thử nghiệm mới.” Quy tiền bối nói.

“Thư Hàng, cậu định bồi dưỡng linh thực sư quy mô lớn à?” Sở các chủ ngẩng đầu hỏi trời.

Quy tiền bối: “Ý thức Thư Hàng đang ở đây sao?” 【Đúng vậy, thưa hai vị tiền bối.】 Tống Thư Hàng trả lời.

Quy tiền bối bèn thẹn thùng lấy chi trước che mặt: “Ái chà, chuyện tôi đắp mặt nạ bị cậu phát hiện rồi à?” Tống Thư Hàng: “...” Tôi phát hiện từ lâu rồi Quy tiền bối ạ.

Mà tôi còn biết thừa ông dùng mầm thông của Thông nương để làm mặt nạ nữa kia.

“Đã tìm được linh thực sư thích hợp chưa?” Sở các chủ lên tiếng hỏi.

“Vẫn chưa, đâu có nhanh thế được.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi định sau khi về sẽ vào nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hỏi các tiền bối xem có thể thuê một nhóm linh thực sư về làm tạm thời không.

Sau đó mới tính chuyện tự đào tạo linh thực sư và thú sư.” “Chuyện bồi dưỡng linh thực sư cứ giao cho tôi.

Cậu chịu trách nhiệm tuyển chọn nhân tuyển đáng tin cậy đưa tới, tôi sẽ huấn luyện cho.” Sở các chủ nói.

Cô ở trong suối của Tống Thư Hàng lâu như vậy, cũng muốn tìm việc gì đó làm cho đỡ buồn, coi như trả tiền trọ.

“Tiếc là cả linh thực và thú nuôi đều không phải sở trường của tôi nên không giúp gì được.

Tuy nhiên, nếu có đứa nào mới vào mà không nghe lời, tôi có thể thay cậu dạy bảo chúng.” Quy tiền bối nói một cách bá đạo.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi mắt sáng lên: “Được, vậy chuyện bồi dưỡng linh thực sư xin làm phiền Sở các chủ.

Ngoài ra, mấy linh thực sư tôi thuê về, có thể nhờ Sở các chủ chỉ điểm thêm không?” Cậu định thuê linh thực sư từ các thế lực của Hoàng Sơn tiền bối, Linh Điệp tiền bối hay Thất Tu tiền bối trong nhóm.

Biết đâu còn thuê được đệ tử của Lệ Chi tiên tử, Thông Huyền đại sư hay Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối nữa.

Đến lúc đó nếu Sở các chủ chịu chỉ bảo, chắc chắn họ sẽ được lợi rất lớn.

Một Trường Sinh Giả đích thân dạy kỹ thuật linh thực, cơ hội thế này đốt đuốc tìm cũng không ra.

Hơn nữa... lấy cái danh 'Đại lão Trường Sinh Giả trực tiếp dạy kỹ thuật linh thực' làm điểm thu hút, chắc chắn sẽ lôi kéo được một đám linh thực sư tới làm việc không lương.

Thậm chí nếu không phải chỗ 'quan hệ' trong nhóm thì muốn tới học còn phải đóng thêm học phí ấy chứ.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy khoái chí.

Sau Đậu Đậu, máu kinh doanh của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu trỗi dậy.

Có điều Đậu Đậu làm vì hứng thú, còn Tống Thư Hàng hoàn toàn là bị cái 'nghèo' nó thúc đẩy.

Sở các chủ lườm một cái: “Dù sao cũng rảnh, nếu lúc đó tâm tình tốt tôi sẽ chỉ điểm một hai.” “Cảm ơn Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng cười hì hì.

Tri thức là tài sản, trong nhà có người già như có bảo vật, quả nhiên không sai.

Cậu đã nôn nóng muốn đi gặp các tiền bối trong nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' để lừa...

à nhầm, để thông báo tin vui về việc 'Trường Sinh Giả dạy kỹ thuật linh thực' rồi.

Trao đổi kết thúc, ý thức Tống Thư Hàng định rút khỏi Hạch Tâm Thế Giới.

Lúc này, hình chiếu liên hoa chủ động quay về Hạch Tâm Thế Giới.

Chương 2029

Sau đó, vô số rễ cây của nó tỏa ra, phủ khắp bầu trời của thế giới.

Tiếp đó, tất cả các rễ cây đều bị nó chủ động cắt đứt.

Tống Thư Hàng: “?” ********** Việc hình chiếu liên hoa chủ động cắt đứt rễ cây của mình là lần đầu tiên Tống Thư Hàng gặp phải.

“Chẳng lẽ mỗi cái rễ hấp thụ 'thạch nhũ' sẽ hóa hình thành một người tí hon sao?” Trong đầu Tống Thư Hàng nảy ngay ra ý nghĩ đó.

Hình chiếu liên hoa dùng rễ để hút thạch nhũ, tương đương với việc rễ đã uống thạch nhũ... vậy nên mỗi cái rễ biến thành một 'Á nhân' cũng hợp lý thôi.

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, những sợi rễ bị cắt đứt bắt đầu đan bện lại trên không trung.

Cuối cùng, một tấm lưới khổng lồ xuất hiện phía trên Hạch Tâm Thế Giới.

“Trả lời sai, tăng tốc độ cho ta!” Công đức xà mỹ nhân đột nhiên xuất hiện, miệng phát ra giọng nói của 'Vũ Nhu Tử'...

Đây chính là đoạn Vũ Nhu Tử chơi 'vòng quay hamster' với lão tộc trưởng.

Nhanh vậy đã biến thành tư liệu trong 'kho từ vựng' của cô ấy rồi.

“Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, sao cô lại vào Hạch Tâm Thế Giới thế này?” Ý thức Tống Thư Hàng cười khổ.

Công đức xà mỹ nhân không trả lời, cô ngẩng đầu nhìn tấm lưới lớn, rồi đuôi rắn vểnh lên, đứng một chân kiểu Kim Xà Độc Lập cộng thêm vỗ cánh bạch hạc, phát ra giọng của Tống Thư Hàng: “Tới đi, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!” Đây là lời tuyên bố hùng hồn của Tống Thư Hàng lúc thăng cấp từ 4 lên 5.

“Tiên tử... cô không thể nói chuyện bình thường được sao?” Tống Thư Hàng thở dài, mỗi lần cô nói mấy câu linh tinh là tôi lại phải vắt óc suy nghĩ ý nghĩa, mệt lắm.

Rõ ràng là nói được mà không chịu nói tử tế là sao?

Nói chuyện tử tế khó thế à?

Công đức xà mỹ nhân nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Con sâu hôi thối nhà ngươi, bóp chết ngươi đúng là hơi đau tay!” Giọng của Ma Đế vang lên.

Nói xong, đôi tay thon thả của cô làm động tác 'bóp chết sâu'.

Tống Thư Hàng: “!!!” “Tôi nghĩ ý cô ấy là muốn tiếp xúc với đám rễ cây trên trời kia.” Sở các chủ nhắc nhở.

Công đức xà mỹ nhân giơ ngón tay cái với Sở các chủ, miệng phát ra giọng của Tống Thư Hàng: “Cô là đáng yêu nhất.” Đây là câu Tống Thư Hàng khen tiểu trợ thủ lúc nãy, cô nàng chỉ trích lấy nửa câu sau.

“Cảm ơn.” Sở các chủ thản nhiên đáp.

Công đức xà mỹ nhân quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng một cách nghiêm túc.

Tống Thư Hàng thở dài: “Đi đi.” Được cậu đồng ý, cô nàng uốn lượn bay lên không trung.

Vòng eo thon thả đung đưa, đôi cánh ở thắt lưng vỗ nhẹ một cái, cô đã xuất hiện bên cạnh đám rễ cây.

Sau đó, cô đặt tay lên rễ cây, sức mạnh công đức cuồn cuộn rót vào.

Cùng với việc rót lực công đức, một sức mạnh ẩn giấu trong đám rễ cây đã bị cô kích hoạt.

Đó là sức mạnh Long Lạc!

Hôm đó Tống Thư Hàng định chuyển toàn bộ 'tiết điểm Long Lạc Ma Đế' đã cắt vào Hạch Tâm Thế Giới, kết quả tiết điểm chưa chuyển được bao nhiêu thì sức mạnh đã bị hình chiếu liên hoa hút sạch.

Những sức mạnh đó hóa ra vẫn ẩn trong 'rễ cây' của hình chiếu liên hoa mà chưa bị Hạch Tâm Thế Giới chuyển hóa.

Lúc này, mỗi sợi rễ của hình chiếu liên hoa đều chứa bốn loại sức mạnh: Long Lạc, công đức, thạch nhũ và sức mạnh bản thân rễ cây.

Qua tay công đức xà mỹ nhân, chúng đan xen vào nhau ngày càng phức tạp.

Từ một tấm lưới lớn ban đầu chuyển hóa thành một mạng lưới không gian phức tạp.

Đây chính là hình thái mạng lưới Long Lạc và công đức! 【@#%× tiên tử muốn kết một tấm lưới tương tự trong Hạch Tâm Thế Giới sao?】 Tống Thư Hàng chấn động.

Hơn nữa, so với mạng lưới Long Lạc và công đức, tấm lưới cô đang dệt có vẻ... thông minh hơn?

Bởi vì mỗi sợi rễ tạo thành mạng lưới này đều chịu ảnh hưởng của 'thạch nhũ', có ý thức tương tự 'khí linh' đang được thai nghén.

Hiện tại mới chỉ là thai nghén, chưa biết bao lâu mới ra đời.

Có lẽ phải trải qua năm tháng đằng đẵng, mỗi sợi rễ mới sinh ra trí năng giống như 'Lưu Tinh Kiếm' của Bạch tiền bối. 【Nhưng mà tấm lưới này có kiểm soát được không?

Thành phần của nó quá phức tạp.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ý niệm vừa nảy ra, 'hình chiếu liên hoa' liền bay lên, rơi vào tiết điểm trung tâm nhất của 'mạng lưới', giống như tiết điểm của 'quý cô Côn Na' trong Long Lạc vậy.

Tấm lưới này vốn do rễ của hình chiếu liên hoa biến thành... nên chuyện kiểm soát hoàn toàn không thành vấn đề.

Ngoài hình chiếu liên hoa, 'tiểu trợ thủ Hạch Tâm' đang làm việc vất vả dường như cũng có sự cộng hưởng với mạng lưới này.

Bản thân nó được sao chép từ tiểu trợ thủ Long Lạc, đợi khi mạng lưới này dệt xong, nó chắc chắn sẽ dung nhập vào đó, trở thành một sự tồn tại thực sự giống như tiểu trợ thủ Long Lạc.

Công đức xà mỹ nhân đang dệt lưới ngẩng đầu nhìn đóa sen, rồi lại cúi đầu tiếp tục công việc.

Lúc này cô vô cùng nghiêm túc, khác hẳn với vẻ mặt ngơ ngác thường ngày.

Vẻ đẹp nghiêm túc hiếm thấy này trên người @#%× tiên tử là cảnh tượng cực kỳ khó gặp.

Tống Thư Hàng động tâm niệm, chuyển điện thoại vào Hạch Tâm Thế Giới, lặng lẽ chụp lại khoảnh khắc làm việc nghiêm túc của cô.

Việc dệt lưới còn cần rất nhiều thời gian.

Ý thức Tống Thư Hàng lặng lẽ rút khỏi Hạch Tâm Thế Giới. ********** Khi ý thức Tống Thư Hàng quay về, cậu thấy Vô Hình Đao Cổ đang ngoan ngoãn quỳ ngồi trên đất, đối diện nó là Vũ Nhu Tử đang cầm một hộp trang điểm tinh xảo để trang điểm cho nó.

Vô Hình Đao Cổ chỉ tàng hình chứ thân thể vẫn còn đó.

Bình thường nó thuộc loại 'máu không dính thân', sau khi đâm ai đó sẽ không để lại vết máu hay bất cứ thứ gì làm lộ hình thể.

Nhưng bây giờ hóa thành hình người, thuộc tính đó đã biến mất.

Vũ Nhu Tử trước tiên đánh một lớp phấn nền lên mặt Vô Hình Đao Cổ, rồi kẻ lông mày cho nó.

Vì nó không có ngũ quan nên Vũ Nhu Tử còn vẽ cho nó đôi mắt sống động như thật và dán cả lông mi giả.

Tiếp đó là mũi, miệng đều được vẽ lên, môi còn được tô son.

Tống Thư Hàng: “...” “Tống tiền bối ý thức anh về rồi à.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Vô Hình Đao Cổ quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, vui vẻ lắc lư cái đầu, trông cực kỳ quái dị.

“Vũ Nhu Tử em cũng biết trang điểm sao?” Tống Thư Hàng tò mò, từ lúc quen đến giờ cậu toàn thấy cô để mặt mộc.

“Tùy dịp thôi anh, có những lúc dĩ nhiên phải trang điểm cho phù hợp.

Thực ra em vẫn luôn muốn học thuật dịch dung từ Đồng Quái tiền bối.” Vũ Nhu Tử cười.

Cô cất hộp trang điểm đi: “Tiếp theo mình đi đâu đây?” “Thu thập thêm ít linh thực và ma thú rồi mình phải về hiện thế trước.” Tống Thư Hàng nói: “Vốn định bố trí địa điểm truyền thừa cho 'Xích Đồng', nhưng giờ thời gian có hạn nên đành để lần sau.

Về hiện thế xử lý xong xuôi, thuê được linh thực sư và thú sư rồi quay lại Hắc Long Thế Giới hoàn thiện sau.” “Ngoài ra, tôi còn có một ý tưởng.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử hỏi: “Về việc bố trí địa điểm truyền thừa ạ?” “Đúng vậy, và ý tưởng này có liên quan đến Thông nương.” Tống Thư Hàng nói: “Thông nương là đời thứ 8 tiếp sau Thất Tu tiền bối, phái của họ có truyền thống là dù độ kiếp thành công hay thất bại đều phải tự xây cho mình một ngôi mộ lớn.

Thế nên tôi nghĩ, địa điểm truyền thừa sau này mình có thể thảo luận với Thất Tu tiền bối và Lục Tu tiên tử, biến nó thành 'Mộ Bát Tu' của Thông nương.

Như vậy mới có cảm giác sứ mệnh truyền thừa.

Nếu xây Mộ Bát Tu, Thất Tu tiền bối và Lục Tu tiên tử chắc chắn sẽ giúp thiết kế các ý tưởng hay cạm bẫy, lúc đó việc truyền thừa mới thú vị hơn.” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, một mặt cô thấy việc kết hợp 'Mộ Bát Tu' và 'địa điểm truyền thừa' đúng là một nước đi thần sầu.

Mạch não của Tống tiền bối quả nhiên rất đỉnh.

Mặt khác, cô lại thấy tội nghiệp cho Xích Đồng - người định sẵn sẽ phải dấn thân vào nơi truyền thừa này.

Nhưng cô tuyệt đối không ngăn cản Tống tiền bối phát huy, vì trò này rất vui.

“Tiếc là lần này về hiện thế rồi muốn trốn ra ngoài chơi nữa không dễ đâu.

Chắc chắn cha sẽ bắt em củng cố cảnh giới.” Vũ Nhu Tử nói.

Cô suy nghĩ một lát, chợt nảy ra một ý kiến hay.

“Tống tiền bối, em tặng anh món quà nhé?” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “?” Vũ Nhu Tử vẫy tay một cái: “Ra đây nào, Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng...

Quái Lệ Lục Đậu Phượng!” Khắc sau, một Vũ Nhu Tử da đen ưu nhã từ trong bóng tối bước ra.

Cô nàng ôn hòa lễ độ, dịu dàng nói: “Chào anh, Tống tiền bối.

Chúng ta lại gặp nhau rồi.” “Tâm ma của em, tặng anh đấy Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử nói: “Cô ấy và em có ý niệm thông nhau, lúc Tống tiền bối xây dựng 'địa điểm truyền thừa', cứ để cô ấy giúp anh một tay.” Vũ Nhu Tử da đen: “!!!” Tống Thư Hàng: “Thế này cũng được hả?” “Không vấn đề gì đâu, tạm thời em giao cô ấy cho anh.

Ừm, nhưng qua một thời gian em phải thu hồi lại đấy.

Cứ tặng cho anh hai tháng đi, khi nào em ra khỏi đảo Linh Điệp sẽ đón cô ấy về, được không?” Vũ Nhu Tử kỳ vọng nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười đáp: “Được rồi, tôi hiểu rồi.” Tức là khi nào xây dựng địa điểm truyền thừa thì gọi Vũ Nhu Tử da đen ra giúp.

Vũ Nhu Tử luôn là một cô nàng rất nhiệt tình, miễn là chuyện đó khiến cô thấy hứng thú.

“Tôi có cần đưa cô ấy vào Hạch Tâm Thế Giới không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, không cần phiền thế đâu.” Vũ Nhu Tử búng tay một cái.

Vũ Nhu Tử màu đen u oán lườm bản thể một cái, rồi bước đi uyển chuyển đến bên bóng của Tống Thư Hàng.

Khắc sau, cô giống như lặn xuống nước, chìm hẳn vào trong cái bóng của cậu.

Khác với kiểu dung hợp trực tiếp vào nhục thân của công đức xà mỹ nhân hay Tạo Hóa tiên tử, khi Vũ Nhu Tử da đen chui vào bóng, Tống Thư Hàng hoàn toàn không cảm nhận được mối liên hệ nào với cô.

“Tôi phải gọi cô ấy ra thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Gọi tên cô ấy là được.” Vũ Nhu Tử xoay một vòng: “Vậy chúng ta tiếp tục thu thập tài nguyên thôi Tống tiền bối.

Em hơi đói rồi, thu thập xong mình đi ăn một bữa thật lớn đi.” Vũ Nhu Tử có chút đói bụng, trong số thiên tài địa bảo mà cô cùng Tống Thư Hàng thu thập sau đó, có một số loại có thể ăn trực tiếp, cô đã ăn không ít.

Chương 2030

Đương nhiên, cô cũng không quên mang theo một ít hạt giống về làm quà cho phụ thân.

Linh Điệp Tôn Giả kiến thức uyên bác không kém gì Thất Tu Thánh Quân, cả đảo Linh Điệp đều do một tay ông xây dựng nên.

Dù là linh thực vật, tuần dưỡng linh thú, bồi dục yêu điệp, đúc pháp khí hay cải tạo vũ khí hiện đại, ông đều tinh thông mọi thứ.

Trong đó, linh thực vật là sở thích mà ông khá yêu thích.

Vũ Nhu Tử cảm thấy mình mang những ‘hạt giống linh thực vật của thế giới Hắc Long’ này về, phụ thân nhất định sẽ rất vui.

Ngoài ra, cô còn mua một chiếc chăn cùng mẫu từ chỗ ‘Đại lão cái gì cũng bán được’, chuẩn bị tặng phụ thân làm quà.

“Mang nhiều quà về thế này, chắc hẳn thời gian cấm túc của mình sẽ được giảm đi rất nhiều nhỉ?” Cô thầm nghĩ trong lòng.

“Tống tiền bối, còn ma thú và linh thực vật nào cần vận chuyển nữa không?” Vũ Nhu Tử xoa xoa bụng, thiên tài địa bảo tuy ngon nhưng điều đáng tiếc duy nhất là ăn không no.

Bởi vì mỗi loại thiên tài địa bảo đều không thể ăn quá nhiều, ăn nhiều sẽ bị tiêu hóa không kịp.

Tốt nhất là nhờ tiên trù chế biến chúng thành linh hào rồi mới thưởng thức, như vậy vừa dễ hấp thu lại vừa có thể ăn thỏa thích.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng di dời loại linh thực vật dạng rong biển cuối cùng vào Hạch Tâm Thế Giới, vươn vai một cái rồi cười nói.

Những ma thú và thiên tài địa bảo mà Long Lạc tiểu trợ thủ chỉ định cho cậu đều đã được chuyển di hoàn tất.

Những loại này đều thuộc giống loài sau khi di thực sẽ không ảnh hưởng đến sự phát triển của thế giới Hắc Long, không phải là những chủng loại độc nhất vô nhị.

Tuy nhiên, mỗi loại mà Long Lạc tiểu trợ thủ chọn ra đều là tinh phẩm.

Hơn nữa ‘thế giới Hắc Long’ là một tiểu thế giới rất đặc thù, một số loại linh thực vật và ma thú sinh trưởng trên đó gần như không thể tìm thấy ở ‘hiện thế’.

Vật dĩ hi vi quý, những thứ này chỉ cần bồi dục thành công, đưa ra hiện thế giá trị sẽ tăng lên gấp mấy lần.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, ‘Hạch tâm tiểu trợ thủ’ đã sắp xếp linh thực vật và ma thú theo từng loại, đồng thời ghi chép lại môi trường sinh trưởng, tập tính của chúng để sau này Tống Thư Hàng thuê linh thực sư và tuần thú sư tham khảo.

Hạch tâm tiểu trợ thủ thật sự rất năng nổ, cậu rất may mắn vì lúc đó đã sao chép cô ấy qua đây, có cô ấy, tốc độ phát triển ‘Hạch Tâm Thế Giới’ của cậu tăng lên cả chục lần.

“Long Lạc tiểu trợ thủ, tiếp theo tôi muốn về hiện thế một chuyến.

Từ thế giới Hắc Long có thể trực tiếp mở ra thông đạo dẫn tới hiện thế không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Quản trị viên Bá Long xin chờ giây lát.” Long Lạc tiểu trợ thủ khựng lại một chút, nói: “Từ kiến nghị trong tiềm thức của quý bà Côn Na, quản trị viên Bá Long có muốn xây dựng một truyền tống trận dẫn đến ‘thế giới Hắc Long’ trong tiểu thế giới cá nhân của ngài

không?

Để thuận tiện cho ngài di chuyển không gian giữa thế giới Hắc Long và hiện thế.” Tống Thư Hàng rời khỏi thế giới Hắc Long có thể thông qua Long Lạc tiểu trợ thủ trực tiếp truyền tống về hiện thế.

Nhưng sau khi về hiện thế, nếu muốn quay lại thế giới Hắc Long, cậu sẽ phải đi tìm ‘truyền tống trận pháp’ trong bí cảnh lần trước — chính là cái trận pháp mà ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’ vừa truyền tống ra đã tạch luôn ấy.

Trận pháp đó đang trong trạng thái tàn tạ, kích hoạt xong có vào được thế giới Hắc Long hay không, có còn sống mà ra được hay không đều phải dựa vào nhân phẩm.

“Được, nhưng truyền tống trận phải bố trí thế nào?” “Xin hãy đợi giây lát.” Không lâu sau, một khối thép lớn cỡ năm mét khối từ hư không rơi xuống, đập xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Trên mặt trên và mặt dưới của khối thép có khắc hai truyền tống trận.

Long Lạc tiểu trợ thủ đưa tay cắt một cái, khối thép bị cắt làm đôi thành hai truyền tống trận.

“Một nửa trong số đó, quản trị viên Bá Long có thể an trí vào tiểu thế giới cá nhân của ngài.

Nửa còn lại, tôi sẽ lưu trữ nó trong các nút Long Lạc.

Khi truyền tống, chỉ cần kích hoạt trận pháp là được.” “Đơn giản vậy sao?” Tống Thư Hàng thu hồi một nửa truyền tống trận, Hạch tâm tiểu trợ thủ cất nó vào trong ‘Công Đức Điện’.

Công Đức Điện vốn là cung điện của Công Đức Xà Mỹ Nhân, nhưng từ khi cậu nhận được nó đến nay, cô ấy chưa bao giờ vào đó dạo chơi, dường như cô ấy chẳng có chút lưu luyến nào với nơi này

cả.

“Tiếp theo, chúng ta trực tiếp về hiện thế sao?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Còn phải đi đón Đậu Đậu và Xích Tiêu Kiếm tiền bối nữa.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Tại phân bộ lạc Long Huyết, Đậu Đậu đang nằm bò trên đất, nhịp thở đều đặn, đang minh tưởng tu luyện.

Thông nương thì nằm trên người nó vì Đậu Đậu cần mượn năng lực của ‘Ngộ Đạo Thạch’ để tu luyện một đêm.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối dường như đang thử nghiệm một loại pháp thuật nào đó, trên người không ngừng lóe lên ánh sáng pháp thuật.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử xuyên không gian trở về.

“Ơ?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài đang làm gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đang nghiên cứu một môn pháp thuật.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh trả lời.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Nhân Quả Đao sao?” Chẳng lẽ tiền bối đang tiếp tục cải tiến đao pháp ‘Nhân Quả Đao’?

Uy lực của Nhân Quả Đao thật sự là ngầu nổ trời.

Nếu có một ngày mình có thể lĩnh ngộ nhân quả sâu hơn, giống như lần trước dẫn dắt sức mạnh của mấy vị đại tiền bối tuyệt thế trên người mình, thì dù là Trường Sinh Giả cũng có thể trực diện đối đầu một trận!

“Nhân Quả Đao tạm thời chưa có manh mối, ta chuẩn bị sau khi về hiện thế sẽ bàn bạc thảo luận với Xích Tiêu Tử một chút xem có chỗ nào cải tiến được không.” Xích Tiêu Kiếm nói: “Ta hiện tại đang nghiên cứu môn ‘Dưỡng Đao Thuật’ của ngươi đây.” Tống Thư Hàng nhanh nhẩu nói: “Dưỡng Đao Thuật thì tôi có thể thi triển cho tiền bối mà.” Nói đoạn, cậu vung tay cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối hai phát Dưỡng Đao Thuật.

“Ây da ây da, chính là cái cảm giác này, sướng rơn người luôn~~” Xích Tiêu Kiếm tiền bối vô cùng mãn nguyện.

Sau khi sướng xong, ông lại nghiêm túc nói: “Nhưng mà, cầu người không bằng cầu mình.

Cho nên ta muốn nghiên cứu xem có thể tìm ra phương pháp tự mình thi triển ‘Dưỡng Đao Thuật’ cho chính mình hay không.” “Vậy tôi dạy phương pháp ‘Dưỡng Đao Thuật’ cho tiền bối nhé?” Tống Thư Hàng hỏi, dù sao Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng đã giúp cậu rất nhiều.

“Phương pháp của 《Dưỡng Đao Thuật》 thì ta cũng đã nắm rõ được bảy tám phần rồi, nhưng giờ có một vấn đề lớn.” Xích Tiêu Tử thở dài nói: “Cũng giống như massage vậy, tự mình massage cho mình thì hoàn toàn không có cảm giác sướng, cuối cùng vẫn cần người khác massage cho mới thấy thoải mái.

Thế nên ta mới nghĩ xem có thể cải thiện điểm này không.” “Thì ra là thế.” Tống Thư Hàng đã hiểu ‘bệnh tình’ nằm ở đâu, cậu gật đầu: “Vậy tiền bối cứ thong thả nghiên cứu.” Nói xong, cậu lại bồi thêm liên tiếp ba phát Dưỡng Đao Thuật lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“A a a~~ sướng thấu tận mây xanh~~ chính là cái cảm giác này đây~” Giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối run rẩy vì sung sướng.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, tiện tay cũng tặng luôn hai phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ cho Vô Hình Đao Cổ đang hóa thành hình dạng ‘đao’.

Vô Hình Đao Cổ cũng sướng tới mức phát ra những tiếng đao minh vang dội, độ thân mật giữa nó và Tống Thư Hàng cũng tăng lên không ít. 《Dưỡng Đao Thuật》 đúng là một thứ tốt.

Thời gian gần đây, nó đã trở thành pháp thuật được Tống Thư Hàng sử dụng với tần suất cao nhất.

Nếu cậu dùng ‘Lôi pháp’ chăm chỉ như vậy thì chắc chắn đến giờ không chỉ biết mỗi chiêu Chưởng Tâm Lôi.

“Uông, nửa đêm nửa hôm không ngủ được sao cứ la hét gì thế?” Đậu Đậu mở mắt ra, sau đó nhìn thấy Tống Thư Hàng.

“Uông~~ lương khô cho chó đâu?” “Thế giới Hắc Long không có lương khô cho chó...

Về hiện thế tôi mua cho cậu nhé?” “Nhớ mua vị thịt bò nhé, loại có độ dai ấy, tôi đặc biệt thích loại đó.” Đậu Đậu dặn dò.

“Đúng rồi, lão tộc trưởng đâu?” Tống Thư Hàng hỏi: “Chúng ta sắp rời khỏi thế giới Hắc Long rồi, tôi đang định chào tạm biệt lão tộc trưởng đây.” “Tôi đã nói với lão tộc trưởng rồi, đợi cậu về là chúng ta sẽ rời khỏi đây trước.

Nếu muốn đi thì đi luôn thôi.” Đậu Đậu đứng dậy, ngoạm lấy Thông nương.

Tại hiện thế, bí cảnh Tứ Hải.

Trên một khoảng đất trọc lóc — nơi này chính là chỗ ‘Hắc Đồng Thập Tam Thế’ vừa xuất hiện đã tạch.

Mà mảnh đất trọc lóc này vốn dĩ là một khu Rừng Tử Vong, kết quả bị Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đào sạch cả lớp đất mặt mang đi di thực vào Hạch Tâm Thế Giới của cậu.

Chỉ cần Hạch Tâm Thế Giới của cậu không bị sập, khu ‘Rừng Tử Vong’ này sẽ là một chiêu sát thủ lớn.

Tống Thư Hàng có thể kéo kẻ địch vào trong đó, nếu vận dụng tốt thì ngay cả Bát phẩm Huyền Thánh cũng có thể bị vây khốn.

Mọi người lần mò rời khỏi bí cảnh Tứ Hải, xuất hiện trên biển cả mênh mông.

“Đây là nơi nào?” Đậu Đậu hỏi.

“Đây là rìa của hải vực hỗn loạn, đi thêm một đoạn nữa là đến đảo Điền Thiên và đảo Lan Tây.

Mục tiêu của chúng ta là ở đó.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Lần trước hải đảm chiến sĩ đã dẫn đường cho cậu, cậu vẫn còn chút ấn tượng về vị trí đảo Lan Tây.

Có điều... tốt nhất vẫn nên nhờ một con hải đảm chiến sĩ dẫn đường thì hơn.

“Tống tiền bối biết đường đi không?” Vũ Nhu Tử nhìn quanh, cô có chút mù đường.

“Đại khái hướng đi thì tôi vẫn nhớ... nhưng tốt nhất nên tìm một người dẫn đường.” Đậu Đậu: “Cái xó xỉnh này mà cũng có người dẫn đường sao?” Lời vừa dứt, không xa phía trước đã có mấy bóng người phá nước lao ra.

“Tên nhân loại tội ác tày trời kia, ta ngửi thấy mùi máu tươi nồng nặc trên người ngươi, trên người ngươi đã dính bao nhiêu máu của đồng đội ta rồi!

Ngươi đã giết bao nhiêu đồng đội của chúng ta!

Hải đảm chiến sĩ Anh Dũng lớp 1 số 3 Hổ Bá Long, phải báo thù cho đồng đội!” Một con hải đảm chiến sĩ thân hình đặc biệt cao lớn gào thét.

“Tống tiền bối, hắn cũng tên là Bá Long kìa.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

“Chứng tỏ tôi và hắn có duyên.” Tống Thư Hàng quay người lại, hai tay chắp sau lưng: “Là tôi đây.” Đồng thời, ý niệm cậu vừa động, Bá Tống Thánh Ấn, Bá Nho Ma Ấn, Bá Long Cổ Ấn, ba loại ấn hiện ra mờ ảo.

“Bá...

Bá Tống.” Hải đảm chiến sĩ muốn khóc quá.

Hắn lại lén lút rút điện thoại ra, vuốt xem hai tấm ảnh.

Một tấm là Tống Thư Hàng lúc trẻ, một tấm là Tống Thư Hàng trung niên.

Sau đó hắn lại nhìn thiếu niên Tống Thư Hàng trước mặt.

Đù!

Tuổi tác cứ thay đổi xoành xoạch thế này vui lắm sao?

Biết biến đổi tuổi tác thì giỏi lắm à?

Ngài chơi kiểu này là chết người ta đấy biết không!

“Bá Tống tiền bối, tôi không nhận ra là ngài.” Hải đảm chiến sĩ Hổ Bá Long nói.

“Đừng căng thẳng.” Tống Thư Hàng bảo: “Dẫn tôi đến đảo Lan Tây.” Cậu không dám giao lưu quá nhiều với hải đảm chiến sĩ, kẻo lại bị dắt mũi theo cái tiết tấu kỳ quặc của bọn chúng.

Tại đảo Lan Tây, nhóm Tống Thư Hàng thuận lợi lên bờ.

Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra kết nối mạng, xem thời gian.

Ngày 12 tháng 11 năm 2019, thứ Hai.

Chương 2031

Tống Thư Hàng cũng lấy điện thoại ra.

Suy nghĩ một chút, cậu thử gọi một cuộc điện thoại.

Một lát sau, đầu dây bên kia thế mà lại thông suốt, nhưng đối phương không nói gì, chỉ có một sự im lặng kéo dài.

“Không ngờ ngươi lại nghe máy của ta, ta còn tưởng nó thành số bỏ đi rồi chứ.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Ta đến rồi đây, Công Tử Hải.” Đồng thời, cậu rút cây Ma Thần Trụ kia ra bắt đầu thao tác.

“Miêu~~ xin chào.” Lúc này, trong điện thoại truyền ra một giọng nói nhỏ nhẹ: “Bạn là ai, tìm Công Tử Hải có việc gì không?” Ơ?

Người nghe máy không phải Công Tử Hải?

Hơn nữa giọng nói nhỏ nhẹ này, cộng thêm tiếng kêu ‘Miêu~’ vừa rồi, chẳng lẽ người nghe máy là một con miêu yêu?

Công Tử Hải vô sỉ thật, dám đưa điện thoại của mình cho một con miêu yêu để giả nai sao?

Tuy nhiên... hành vi này lại rất phù hợp với tính cách của Công Tử Hải.

Loại người như hắn, tính toán không sơ hở, đi một bước tính năm sáu bước.

Khi biết số điện thoại của mình bị lộ, việc đổi số ngay lập tức cũng là chuyện bình thường.

Mấy cái gã chơi chiến thuật, mưu kế này, tâm tư đều đen tối lắm.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ bụng, vừa trả lời một cách hời hợt: “Tôi là bạn thân của Công Tử Hải, An Tri Ma Quân, tại sao điện thoại của

Công Tử Hải lại ở chỗ bạn?

Tôi tìm hắn có chút việc gấp.” Cậu dùng số của An Tri Ma Quân để liên lạc với Công Tử Hải.

Cùng lúc đó, tay kia của cậu thao tác Ma Thần Trụ, thông qua cảm ứng của nó, lặng lẽ thông qua ‘Truyền thừa Ma văn’ để đồng bộ với Công Tử Hải.

“Miêu~ An Tri đạo hữu xin chào, Công Tử Hải khi thăng cấp Ngũ phẩm đã bị cuốn vào tâm ma kiếp, nay đã thân tử đạo tiêu rồi.

Nếu có gì cần giúp đỡ, xin cứ trực tiếp nói với tôi.” Giọng nói nhỏ nhẹ kia đáp lại.

Tống Thư Hàng: “...” Công Tử Hải mà bị cuốn vào tâm ma kiếp, thân tử đạo tiêu á?

Phi, ai tin chứ?

Công Tử Hải là loại người có trái tim thép, tâm tính cực lớn, khả năng chịu áp lực thuộc hàng thượng thừa.

Loại người này có tâm ma kiếp thì không lạ, nhưng chết trong đó thì hơi khó tin.

Khoảnh khắc nhìn thấy bản mặt của kẻ thù không đội trời chung ngay trong không gian truyền thừa ma đế vất vả lắm mới lấy được, đạo tâm có khi sụp đổ thật ấy chứ.

Đang suy nghĩ thì tay kia của Tống Thư Hàng thao tác Ma Thần Trụ cuối cùng cũng lặng lẽ kết nối được với ‘Truyền thừa Ma văn’ của Công Tử Hải.

Kiểu kết nối này là một chiều, Công Tử Hải không thể phát hiện ra cậu, nhưng cậu lại có thể cảm ứng được một số thông tin mờ nhạt về hắn qua Ma văn.

Ví dụ như lúc này, cậu có thể cảm ứng được những động tác mờ nhạt của Công Tử Hải.

Công Tử Hải lúc này đang nằm trong một cái hộp... dường như là quan tài?

Nhưng tay phải của hắn lại đang cầm điện thoại, lén lút đàm thoại.

“Nếu đã thân tử đạo tiêu thì thôi vậy.” Tống Thư Hàng khẽ nói: “Vậy tạm biệt đạo hữu.” “Miêu~~ tạm biệt.” Giọng nói nhỏ nhẹ kia đáp.

Tống Thư Hàng ừ một tiếng, nhưng cậu không cúp máy mà chỉ không phát ra tiếng động nữa.

Thông qua cảm ứng của Ma Thần Trụ và Ma văn, ở phía bên kia, Công Tử Hải nhẹ nhàng đặt điện thoại xuống.

Hắc hắc hắc~ “Vậy thì vài ngày nữa gặp nhé, Công Tử Hải.” Tống Thư Hàng đột nhiên lại nói vào điện thoại: “Ngươi học tiếng mèo kêu nghe cũng thú vị đấy.” Đối diện, tay Công Tử Hải run lên bần bật.

Cảm ứng được cảnh này, Tống Thư Hàng thấy tâm trạng cực kỳ sảng khoái, liền ngắt điện thoại.

Cuộc đời đúng là cần một kẻ thù đặc biệt như thế này, mỗi khi tâm trạng nặng nề, bạn có thể gọi điện cho hắn tán dóc một lát, rồi tâm trạng sẽ trở nên thư thái hơn hẳn.

“Nhưng nói đi cũng phải nói lại, sao Công Tử Hải không đổi số điện thoại nhỉ?” Tống Thư Hàng có chút thắc mắc.

Rõ ràng đổi số là có thể ngăn mình quấy rối, lại còn ngăn được kẻ thù định vị vị trí của hắn, tại sao còn giữ lại cái số này để chờ mình gọi đến tận cửa?

Chẳng lẽ muốn thông qua tín hiệu để định vị ngược lại vị trí của mình?

Hay là muốn dụ người vào tròng?

Mấy gã chơi mưu lược này tâm tư lắt léo thật chẳng thể nào đoán nổi.

Nghĩ không ra thì thôi không nghĩ nữa, mấy ngày nữa chuẩn bị một chút rồi âm thầm tới gặp hắn một phen để liễu kết nhân quả.

Hoặc là, mình có thể đi gặp A Thập Lục trước, sau đó cùng cô ấy đi gặp Công Tử Hải.

Cậu vung tay một cái, ném điện thoại của An Tri Ma Quân trở lại Hạch Tâm Thế Giới.

Thật lòng mà nói, nhờ thực lực cảnh giới và tâm cảnh thăng tiến, cậu đã không còn quá chấp niệm với Công Tử Hải nữa.

Giờ cậu muốn liễu kết nhân quả chủ yếu là vì A Thập Lục từng thề sẽ chém hắn dưới đao, cậu phải ủng hộ cô ấy chứ.

Tiếp đó, cậu thu Ma Thần Trụ lại, rồi móc điện thoại của mình ra liếc nhìn màn hình.

Thứ Ba, ngày 12 tháng 11 năm 2019, 13:04.

“Đã thứ Ba rồi, thời gian trôi nhanh thật.” Vũ Nhu Tử thắc mắc: “Ơ?

Không phải thứ Hai sao?” Cô cũng lôi điện thoại ra vuốt, màn hình lịch hơi khựng lại một chút rồi cập nhật.

Thứ Hai trên đó đã chuyển thành thứ Ba.

“Hóa ra là thứ Ba thật.” Vũ Nhu Tử nói, rồi cô vuốt màn hình mở sổ ghi chép ra, đánh thêm mấy dấu ‘+1’.

A Điệp lại nợ cô thêm mấy cái đạo hiệu nữa rồi.

“Đi thôi, tiếp theo đến tiệm ăn nhỏ của tôi.

Chúng ta làm một bữa ra trò.” Tống Thư Hàng bảo: “Chuẩn bị nhé, tôi sắp giải khai huyễn thuật trận pháp đây.” Từ dưới biển lên bờ, trên người cậu và Vũ Nhu Tử vẫn còn khoác ‘huyễn thuật che đậy’, người thường sẽ không nhìn thấy.

Cậu đeo Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên lưng, cho Thông nương vào túi áo, rồi bế Tiểu Âm Trúc lên.

Đậu Đậu thu nhỏ lại, chạy lăng xăng bên chân.

“Có phải cái tiệm ăn nhỏ mà tiền bối nhắc trong nhóm lần trước không?” Vũ Nhu Tử cười hì hì hỏi.

“Đúng vậy.

Nhưng nói chính xác thì đó nên là tiệm ăn của Khôi Lỗi tiên tử.” Tống Thư Hàng đáp.

Chẳng biết Khôi Lỗi tiên tử và Sở Sở kinh doanh tiệm ăn thế nào rồi?

Tống Thư Hàng dẫn Vũ Nhu Tử và Đậu Đậu đi về phía tiệm ăn.

Trên đường đi, cậu nhận ra lượng người trên đảo Lan Tây đã giảm đi rất nhiều...

Rất nhiều cửa hàng đang trong trạng thái đóng cửa, số lượng du khách cũng giảm hơn một nửa so với trước đây, có vẻ khá hiu quạnh.

“Lạ thật, có chuyện gì xảy ra sao?” Cậu thắc mắc.

Đảo Lan Tây được đảo Điền Thiên bảo kê, có tiền bối Điền Thiên ở đây thì đảo Lan Tây lẽ ra không thể xảy ra chuyện mới đúng.

Chẳng lẽ khủng hoảng kinh tế bùng nổ, du khách đều về nước hết rồi?

Đến khi tới tiệm ăn, cậu thấy tiệm của mình cũng đang đóng cửa.

“Đóng cửa sớm thế này sao?” Cậu bế Tiểu Âm Trúc, quét tinh thần lực một lượt, liền cảm ứng được Sở Sở đang ngồi ở quầy thu ngân, Khôi Lỗi tiên tử cũng ở bên cạnh.

Ngoài ra, còn có khí tức của bốn tu luyện giả khác đang ngồi đối diện với Khôi Lỗi tiên tử và Sở Sở.

Nhìn khí tức thì không phải thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Khi tinh thần lực của cậu quét qua, Sở Sở cũng cảm ứng được cậu.

Mắt cô sáng lên: “Sư phụ, người đã về rồi.” Cô mỉm cười đứng dậy, mở cửa tiệm.

“Sở Sở~~” Đậu Đậu tung mình nhảy một cái, lao vào lòng Sở Sở.

Cô đưa tay đỡ lấy Đậu Đậu: “Đậu Đậu tiền bối, chúc mừng ngài thăng cấp Ngũ phẩm.” “Cảm ơn nhé.” Đậu Đậu nhân cơ hội dụi dụi vào lòng Sở Sở, hài lòng gật đầu.

Sở Sở gần đây chắc là trở thành ‘tiên trù’ nên ăn uống tốt hơn, vòng một đã khôi phục được không ít.

May mà còn khôi phục được, nếu không một Sở Sở không hoàn chỉnh sẽ là nỗi tiếc nuối cả đời của Đậu Đậu.

Tống Thư Hàng: “...” Con chó kia, đừng có thừa cơ ăn đậu hũ của đệ tử nhà ta!

“Sở Sở, gần đây việc kinh doanh của tiệm không có vấn đề gì chứ?” Cậu hỏi, bên ngoài đảo Lan Tây vắng vẻ quá, cậu cảm giác như có chuyện gì đó đã xảy ra.

“Vâng, việc kinh doanh vẫn rất thuận lợi ạ.” Sở Sở đáp, việc làm ăn rất tốt, tay nghề nấu nướng của cô cũng tiến bộ rất nhiều.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử cùng vào tiệm, sau đó cậu nhìn về phía bốn tu luyện giả kia: “Mấy vị này là?” “Chào ngài, Bá...

Bá Tống tiền bối.” Bốn vị tu luyện giả thấy cậu thì vội vàng đứng dậy hành lễ.

Tuy hiện tại cậu đang trong hình dáng thiếu niên, nhưng họ vẫn nhận ra thân phận của cậu ngay lập tức.

Bởi vì bây giờ trên người cậu có thêm cái ‘Bá Long Cổ Ấn’, tu luyện giả chư thiên vạn giới vừa mới xem xong Bá Tống Huyền Thánh hiển thánh lần thứ ba, chỉ cần cảm ứng được ‘Bá Long Cổ Ấn’ là có thể lập tức suy luận ra thân phận của cậu.

“Thưa Bá...

Bá Tống tiền bối, chúng tôi là đệ tử đảo Điền Thiên.” Một người bước lên nói: “Chúng tôi theo lệnh đảo chủ qua đây sơ tán cư dân và du khách trên đảo Lan Tây.” “Đảo Điền Thiên lại xảy ra chuyện gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Gần đây đảo Điền Thiên đúng là lắm chuyện, sự kiện lần trước vừa kết thúc, giờ lại sắp có biến?

“Chuyện là thế này, Bá Tống tiền bối.

Hai ngày trước, chúng tôi phát hiện một lượng lớn Thiên Nhân đang hội tụ gần đảo Điền Thiên.

Hiện tại có vẻ mục tiêu của Thiên Nhân không phải đảo Điền Thiên, nhưng để phòng hờ và bảo đảm an toàn cho người thường, đảo chủ ra lệnh cho chúng tôi qua đây sơ tán dân chúng trên đảo Lan Tây trước.” Đệ tử đảo Điền Thiên trả lời.

“Thiên Nhân sao.” Tống Thư Hàng xoa cằm suy nghĩ.

Thiên Nhân...

đúng là thứ tốt.

Cậu đang tính xem đi đâu kiếm một mẻ linh thạch để thuê linh thực sư và tuần thú sư, thì Thiên Nhân lại xuất hiện hàng loạt.

Đúng là duyên phận.

Chương 2032

“Đảo chủ phái chúng tôi qua đây cũng là muốn xem Bá Tống tiền bối đã về chưa.

Nếu ngài chưa về, chúng tôi định đón Sở Sở tiên tử và vị tiền bối này cùng về đảo Điền Thiên.” Người đệ tử kia lên tiếng.

“Làm ơn nhắn lại với tiền bối Điền Thiên là đợi tôi nghỉ ngơi một lát rồi sẽ tới hội hợp với ông ấy.” “Vâng, thưa Bá Tống tiền bối.

Vậy chúng tôi đi sơ tán những cư dân còn lại trên đảo đây.

Tiền bối, hẹn gặp lại sau.” Bốn vị đệ tử đảo Điền Thiên đáp lời rồi rời đi.

Cả bốn đều là tu sĩ giỏi huyễn thuật, việc sơ tán khẩn cấp người thường cần dùng đến sức mạnh huyễn thuật, đó là lý do họ được phái tới đảo Lan Tây.

Sau khi họ đi khỏi, Tống Thư Hàng nhìn Khôi Lỗi tiên tử: “Tiên tử, hiện tại trạng thái của cô thế nào?” Khôi Lỗi tiên tử có chiến lực cấp 8.

“Không - được - tiêu hao - quá lớn - ta cần - hạt nhân - mới.” Khôi Lỗi tiên tử nói chuyện cứ như bị vấp đĩa, thiếu linh thạch nên cô đang ở chế độ tiết kiệm điện.

“Hạt nhân mới thì tôi sẽ nghĩ cách.” Cậu nói.

“Sư phụ, mọi người có muốn ăn gì không?” Sở Sở hỏi.

Vũ Nhu Tử: “Có có có!” Cô sắp chết đói rồi.

“Vậy đúng lúc để mọi người thử mấy món mới mà con vừa học được.” Sở Sở vào bếp bắt đầu bận rộn.

Tống Thư Hàng ngồi vào quầy thu ngân, mở điện thoại đăng nhập vào nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Đúng lúc này, một thông báo hiện lên trong đầu cậu. 【Tô Thị A Thập Lục đã thêm bạn làm 'Tống Thư Hàng'.】 A Thập Lục cuối cùng cũng kết thúc bế quan rồi.

Thật trùng hợp, cậu vừa từ thế giới Hắc Long trở về hiện thế thì cô ấy cũng vừa lúc xuất quan hôm nay.

Xem ra kẻ thù đời mình là Công Tử Hải chắc chắn sẽ phải chạm mặt một phen.

Tống Thư Hàng mỉm cười, chạm nhẹ vào 'Thông báo kết bạn'.

Nhóm bạn của A Thập Lục hơi kỳ lạ, cô ấy dùng thẳng tên 'Tống Thư Hàng' làm tên nhóm bạn.

Thế nên cậu cũng cân nhắc xem nên để cô ấy vào nhóm nào.

Hiện tại cậu không còn ở thế giới Hắc Long, lần này cô ấy kết bạn thì 'Mã QR Kim Đan' của cậu không tự động phân nhóm cho cô ấy nữa.

"Vậy thì giống A Thập Lục vậy, tên nhóm của cô ấy sẽ dùng luôn tên thật." Cậu lẩm bẩm, rồi liệt kê cô ấy vào nhóm mới tên là 【Tô Thị A Thập Lục】.

"Tống tiền bối đang làm gì thế?" Vũ Nhu Tử tò mò.

"A Thập Lục xuất quan rồi, vừa kết bạn 'Mã QR Kim Đan' với tôi.

Tôi đang phân nhóm cho cô ấy." "Lần trước A Thập Lục chưa kết bạn với tiền bối sao?" Vũ Nhu Tử chớp mắt: "Đúng rồi, nhắc đến Kim Đan mã QR của tiền bối, bao giờ mới mở tính năng 'trò chuyện' thế?" Đồng thời, cô nhắm mắt cảm ứng sợi dây liên kết giữa mình và

Tống Thư Hàng qua Kim Đan mã QR — theo lời cậu vừa nói thì tên nhóm có thể thay đổi sao?

Nếu đổi được, cô định đặt một cái tên nhóm thật thú vị.

“Tính năng đó à...” Tống Thư Hàng thở dài, đau lòng nói: “Tính năng trò chuyện thì tôi cũng đang mày mò.

Có dịp phải thỉnh giáo mấy vị tiền bối mới được.” Hiện tại, trong danh sách bạn bè mã QR Kim Đan, chỉ có mấy vị đại lão là có thể giao lưu qua tính năng ‘truyền công từ xa’ kèm lời nhắn.

Nếu Tống Thư Hàng ở thế giới Hắc Long thì cũng có thể dùng quyền hạn Long Lạc để giao lưu tương tự.

Nếu có thể, cậu cũng muốn sớm chỉnh sửa lại cái ‘nhóm bạn mã QR’ này, khai phá ra các tính năng khác nhau.

Lần tới nếu có cơ hội tiếp xúc với ‘Trình Lâm tiên tử’, phải hỏi xin ý kiến cô ấy mới được.

Trong số bao nhiêu bạn bè mã QR này, chỉ có cô ấy là có nhiều tính năng và quyền hạn nhất.

Nói đoạn, Tống Thư Hàng mở điện thoại, nhấn vào Tô Thị A Thập Lục, gửi một tin nhắn: “A Thập Lục, xuất quan rồi hả?” “Ngày mai mình mới chính thức kết thúc tu luyện, nửa ngày còn lại của hôm nay phải củng cố cảnh giới. 【Biểu tượng mặt cười】” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Quà cáp thì có cần giữ bí mật không?

Tuy mình không biết bộ ba món của bạn là gì, nhưng mà... cùng nhau góp quà cũng không tệ.” “Ngày mai mình sẽ tới thẳng đảo Lan Tây, mình thấy tin nhắn trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào rồi, lúc đó sẽ tới đảo Điền Thiên hội hợp với mọi người.” Tiếp đó, A Thập Lục gửi một đoạn ghi âm: “Hẹn ngày mai gặp nhé~ Thư Hàng.” “Ơ?

Đây là giọng của A Thập Lục sao?” Vũ Nhu Tử nghe thấy thì thắc mắc.

Giọng của A Thập Lục vốn rất hợp với ngoại hình của cô ấy, là một giọng thiếu nữ rất trong trẻo.

Nhưng trong đoạn ghi âm này, giọng của cô ấy lại dịu dàng uyển chuyển, tông giọng trầm hơn một chút, mang theo một cảm giác rất trưởng thành.

“Chắc là vì nơi cô ấy bế quan là bí cảnh dưới đáy biển nên giọng có chút lạ chăng?” Tống Thư Hàng nói, đồng thời nhớ tới tinh lộ Kình Đan của mình.

Trên tinh lộ đó không có Bạch tiền bối, cũng chẳng có Tô Thị A Thập Lục...

“A Thập Lục không lẽ đã xảy ra biến hóa gì sao?” Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát rồi bảo: “Hay là A Thập Lục tu luyện thành công, cảnh giới đột phá, rồi cơ thể cô ấy cuối cùng cũng trưởng thành?

Cho nên giọng nói mới chín chắn hơn?” “A Thập Lục lúc trưởng thành sao?” Tống Thư Hàng cố gắng tưởng tượng một chút, nhưng nhanh chóng bỏ cuộc vì hoàn toàn không thể hình dung ra A Thập Lục khi trưởng thành sẽ như thế nào.

“Đợi ngày mai đi, ngày mai gặp cô ấy là biết ngay biến thành thế nào thôi.” Cậu cười rồi chuyển sang nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Trong nhóm: Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Điền Thiên đạo hữu, tình hình bên ông thế nào rồi?” Điền Thiên Đảo Chủ: “Hộ đảo đại trận đã được sửa xong xuôi, đa tạ mấy vị đạo hữu đã giúp đỡ.

Hoàng Sơn tiền bối, ngài tới chưa?” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Tôi đổi hướng giữa đường rồi, định áp sát chỗ đám Thiên Nhân đang tụ tập để xác minh một số suy đoán.

Mấy ông tranh thủ nạp thêm linh lực cho đại trận đi.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Hoàng Sơn tiền bối đừng tìm đường chết nhé!

Một mình ngài lao vào chỗ đông Thiên Nhân như vậy nguy hiểm lắm!” Hoàng Sơn tiền bối: “...” Bộ mấy người tưởng tôi cũng thích tìm đường chết như mấy người chắc?

Thiên Chân Vô Tà Đậu Đậu: “Uông~ Đồ ngốc, tôi và Thư Hàng cũng về hiện thế rồi.

Giờ đang ở đảo Lan Tây, có chỗ nào cần giúp không?” Điền Thiên Đảo Chủ: “Thư Hàng tiểu hữu về rồi sao? @Bá Đao Tống Nhất, vốn định mở tiệc mà giờ chắc phải hoãn lại rồi.” “Không gấp, đợi thịt xong đám Thiên Nhân rồi mở tiệc ăn mừng luôn một thể.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hoàng Sơn tiền bối: “Đậu Đậu, cậu cứ ở yên đó đừng có chạy lung tung.

Ở cạnh Thư Hàng tiểu hữu ấy.” Đậu Đậu: “Uông~” Có Sở Sở ở đây, nó chả thèm ở cạnh Tống Thư Hàng đâu.

Lệ Chi Tiên Tử: “@Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu, Hoàng Sơn tiền bối, ngài có phát hiện gì không?” “Có...

Tôi nghi ngờ nguyên nhân đám Thiên Nhân tụ tập đông như vậy là vì nơi đó sắp có 【Thiên Cương】 xuất thế.” Hoàng Sơn Tôn Giả đáp: “Cho nên tôi mới phải lén qua đó thăm dò để xác minh suy đoán của mình.” Bắc Hà Tán Nhân: “Thiên Cương?

Chà, tôi phải tăng tốc mới được. 【Biểu tượng hưng phấn】” “Nếu thật sự là Thiên Cương thì mấy đạo hữu Lục phẩm có phúc rồi.” Thất Tu Thánh Quân nói: “Hoàng Sơn đạo hữu, nếu xác định là ‘Thiên Cương’ thì báo tôi một tiếng.

Tôi sẽ tới ngay để trấn trường cho mọi người.

Tốt nhất là kéo cả Linh Vũ Điệp đạo hữu theo nữa.” Lệ Chi Tiên Tử: “Tôi cũng tới ngay đây.” Lúc này, Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, ngài giờ cũng là Lục phẩm rồi nhỉ?” “Ừ.” Cậu gật đầu, Lục phẩm hàng thật giá thật.

“Vậy nếu thật sự là ‘Thiên Cương’, Tống tiền bối nhất định không được bỏ lỡ đâu.” Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Tống Thư Hàng: “Thế cho tôi hỏi...

Thiên Cương là cái gì thế?” Bảo vật?

Năng lượng?

Thiên tài địa bảo?

Hay là đồ ăn ngon?

Hoặc là thứ gì đó giống như Ngộ Đạo Thạch?

“Đó là thứ cực tốt để cường hóa cảnh giới nhỏ thứ hai của Lục phẩm Chân Quân là ‘Hồ Thượng Mệnh Luân’.” Khôi Lỗi tiên tử khoanh tay kê dưới cằm.

Cậu vừa về, cô nói chuyện đã trôi chảy hơn hẳn, không còn bị vấp nữa.

Cô đã thoát khỏi ‘chế độ tiết kiệm điện’, vì ‘kim chủ’ đã về, nếu không có hạt nhân thì vẫn có thể dùng tạm linh thạch để hành động, không cần tiết kiệm như trước.

“Khai tịch linh hồ, ngưng tụ hồ hồn, là cảnh giới đầu tiên của Lục phẩm Chân Quân.

Bước tiếp theo chính là ngưng tụ nguyên hồn thành mệnh luân.

Hiệu quả của ‘Thiên Cương’ chính là cường hóa mệnh luân.”

“Vậy... nếu không có hồ hồn thì sao?” Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

Cậu vừa nói, ý thức vừa chìm vào bản mệnh đan điền của mình.

Linh hồ bản mệnh của cậu ngày một mở rộng, nước từ bảy tiểu linh hồ không ngừng đổ vào linh hồ bản mệnh, chẳng biết diện tích cuối cùng sẽ phình to đến mức nào.

Lúc này, con Kình Ngư Kim Đan đang ung dung nổi lềnh bềnh trong linh hồ.

Giống như lời Bạch tiền bối Two nói về ‘Kim Đan không long văn’, trong linh hồ bản mệnh của cậu chẳng hề có hồ hồn.

Nghĩa là, về lý thuyết, đan điền bản mệnh của cậu thậm chí không thể sinh ra cái thứ gọi là ‘mệnh luân’ kia.

Ngược lại, trong mấy tiểu đan điền thì hồ hồn lại có không ít.

“Ngươi chắc chắn mình đã lên Lục phẩm rồi chứ?” Khôi Lỗi tiên tử hơi điều chỉnh tư thế, người hơi nghiêng tới trước.

Về tốc độ thăng cấp của Tống Thư Hàng, cô đã chết lặng rồi, chẳng buồn cà khịa nữa.

“Vâng, chắc chắn là Lục phẩm rồi ạ.” Cậu gật đầu.

“Để ta xem nào.” Khôi Lỗi tiên tử đưa tay về phía cậu.

Tống Thư Hàng phối hợp di chuyển một chút, đưa bàn tay nhỏ của mình cho cô, làm thiếu niên đôi khi cũng bất tiện, ví dụ như tay ngắn chẳng hạn.

Tinh thần lực của Khôi Lỗi tiên tử dạo một vòng trong người cậu.

Một lát sau, cô lẳng lặng rút ra.

“Vậy nếu không có ‘hồ hồn’ thì có thể sinh ra mệnh luân không?” Tống Thư Hàng tràn đầy kỳ vọng hỏi.

“Không - thể - nào -” Khôi Lỗi tiên tử lại rơi vào chế độ tiết kiệm điện.

Cô đột nhiên thấy mình chẳng muốn nói gì thêm nữa.

“Vậy thì cái ‘Thiên Cương’ này không có tác dụng lớn lắm với đan điền bản mệnh của tôi rồi.” Tống Thư Hàng xoa cằm: “Nhưng mà bảy cái tiểu linh hồ chắc là dùng được.” Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối định ngưng tụ cả bảy cái mệnh luân sao?” “Chắc chắn là không rảnh hơi thế đâu, ngưng tụ bảy cái tiểu kim đan đã hành tôi ra bã rồi.” Tống Thư Hàng lại nhìn Khôi Lỗi tiên tử: “Nhưng mà tiên tử ơi, quy trình thăng cấp bình thường của Lục phẩm Chân Quân là như thế nào ạ?” Cậu hoàn toàn mù tịt về quá trình từ cấp 6 lên 7.

Dù sao thì cách đây một tháng, cậu mới vừa học cấp tốc kiến thức từ 5 lên 6, khóa học 6 lên 7 còn chưa bắt đầu.

“Năng - lượng - không - đủ - đang - tắt - máy - ting ting ting tìng~” Trong một chuỗi nhạc tắt máy, hào quang trong mắt Khôi Lỗi tiên tử mờ dần đi.

Tắt...

Chương 2033

tắt máy luôn rồi à?

“Tiên tử, cô còn có cả trò này nữa sao?” Tống Thư Hàng đưa tay chọc chọc.

Khôi Lỗi tiên tử khi đã tắt máy thì nằm im bất động, không có phản ứng gì.

“Tống tiền bối, nạp linh thạch cho tiên tử đi.” Vũ Nhu Tử nhắc.

Tay nhỏ của Tống Thư Hàng hơi run run: “Tiền bối dạo này đang viêm màng túi.” “Vậy em cho tiền bối mượn nha.” “Không gấp.” Cậu mỉm cười nhìn ra ngoài cửa: “Linh thạch của chúng ta đang bay ngoài kia kìa.” “À, Thiên Nhân.” Vũ Nhu Tử hiểu ra ngay.

Tống Thư Hàng nói: “Nếu lúc đó không bắt được đủ Thiên Nhân, tôi mới mượn linh thạch của Vũ Nhu Tử cũng chưa muộn.” Ngoài ra, còn phải tìm cách lấy thêm hai cái hạt nhân từ chỗ Bạch tiền bối Two nữa.

Chính là cái loại hạt nhân ‘trái tim giả của đại lão có mắt’ ấy.

Cậu cần một cái cho ‘Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú’ của mình, Khôi Lỗi tiên tử cũng cần một cái.

Vốn dĩ Bạch tiền bối Two đã hứa tặng cậu một trái tim, giờ nó đang làm mặt trời nhỏ trong Hạch Tâm Thế Giới, nên cậu có một nửa quyền sở hữu và kiểm soát cái mặt trời đó.

“Dùng cách nào để lấy thêm hai cái hạt nhân từ chỗ Bạch tiền bối Two được nhỉ?” Cậu thầm nghĩ, muốn lấy hạt nhân từ tay ông ấy không hề dễ dàng, phải tìm được thứ gì đó khiến ông ấy thấy hứng thú mới được.

Ví dụ như loại hiếm như pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú, phẩm cấp ít nhất phải từ cấp 8 trở lên, mà còn phải thú vị và độc đáo nữa.

Nghĩ mãi, cậu rút ra một kết luận: thôi, hay là bán thân cho nhanh.

Bảo vật cấp 8 trở lên mà lại còn hiếm, thú vị, độc đáo thì cả chư thiên vạn giới này có được mấy món chứ?

“Nhạc tắt máy của Khôi Lỗi tiên tử nghe hay thật.” Vũ Nhu Tử nhận xét: “Tống tiền bối, hay là chúng ta bỏ một viên linh thạch nhỏ vào cho cô ấy bật máy, rồi lại tắt máy?

Lặp đi lặp lại vài lần nhé?” Tống Thư Hàng: “...” Ý hay đấy!

Nhưng mà để sau đi.

“Đợi bao giờ tôi có thể đỡ được một đòn của cô ấy thì mình hãy thử.” Cậu đề nghị: “Nếu không tôi sợ bộ xương nhỏ của hai đứa mình không chịu thấu, bị cô ấy tháo rời ra mất.” Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Tống tiền bối lo xa quá, với quan hệ giữa tiên tử và chúng ta, chắc chắn cô ấy sẽ không hành hạ mình quá thảm đâu.

Tổn thương sẽ nằm trong phạm vi mình chịu đựng được thôi.” Đây chính là điểm khác biệt lớn nhất giữa Vũ Nhu Tử và Tam Lãng, mỗi lần tìm đường chết, cô ấy đều chuẩn bị sẵn một tinh thần dũng cảm để gánh chịu hậu quả.

“Ta nhắc nhở hai đứa một câu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối cuối cùng không nhịn được nữa: “Khôi Lỗi tiên tử tuy đã tắt máy nhưng ý thức vẫn tỉnh táo đấy.

Tuy không nói được không cử động được, nhưng hai đứa nói gì làm gì cô ấy đều nghe thấy và nhìn thấy hết.” Vũ Nhu Tử: “Vậy Tống tiền bối, đằng nào cũng bị cô ấy nghe thấy rồi, mình hành động luôn đi!” Tống Thư Hàng cũng thấy rục rịch, đằng nào cũng bị biết, hay là tranh thủ lúc cô ấy không có khả năng phản kháng mà thực hiện cái ý tưởng táo bạo của Vũ Nhu Tử luôn nhỉ?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “Khụ, để ta giới thiệu cho hai đứa về cảnh giới ‘6 lên 7’ nhé.” Trên người Tống Thư Hàng hiện giờ đang có một lần ‘phục sinh’, ông cảm thấy mình phải kìm hãm cái ý định tìm đường chết đang trỗi dậy trong đầu cậu lại.

Ông không muốn thường xuyên phải xem cậu biểu diễn đủ kiểu chết hoa mỹ đâu.

Nhờ có Xích Tiêu Kiếm tiền bối cưỡng ép chuyển chủ đề, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử mới từ bỏ ý định kia.

Cậu cất Khôi Lỗi tiên tử vào không gian của pháp khí chuỗi hạt, rồi cùng Vũ Nhu Tử ngồi ngay ngắn, thỉnh Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra để nghe giảng.

“Ta sẽ giảng đơn giản cho hai đứa thôi, vì quá trình 6 lên 7 rất phức tạp, ta chỉ nói vài bước chính.” Xích Tiêu Kiếm nói, thực ra vì lúc ông thực sự sinh ra kiếm linh thì Xích Tiêu Tử đã gần cấp 9 rồi, nên một số chi tiết cụ thể ông cũng không rõ lắm, chỉ là sau này tự mình tìm hiểu thêm thôi.

“Thăng từ Lục phẩm lên Thất phẩm chủ yếu có bốn bước.” Xích Tiêu Kiếm bay lơ lửng, dùng mũi kiếm làm bút, viết trực tiếp bằng linh lực lên hư không.

“Cảnh giới nhỏ đầu tiên chính là cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, Kim Đan hóa linh hồ, tức là mới bước vào Lục phẩm.

Linh hồ được chia độ sâu dựa trên số lượng long văn, lại dùng cấu đồ Kim Đan ngưng tụ hồ hồn, hồ hồn sinh ra ‘Binh nguyên’ có thể dùng để cường hóa pháp khí.” “Đúng rồi, suýt nữa quên mất, mình còn cái chiêu kiếm tiền này cơ mà!” Tống Thư Hàng thốt lên.

Cậu có bảy tiểu linh hồ và một đại linh hồ, lượng lớn linh hồ đang để trống, hoàn toàn có thể giúp người ta nuôi dưỡng pháp khí để kiếm tiền.

Cậu rút điện thoại mở sổ ghi chép, ghi lại cái mẹo kiếm tiền này.

“Mà này, Khôi Lỗi tiên tử có tính là pháp khí không nhỉ?” Cậu tò mò hỏi.

Xích Tiêu Kiếm bị cuốn theo: “Chắc là có, khôi lỗi về lý thuyết cũng là một loại pháp khí.

Khoan đã, ngươi định làm gì?” “Để tôi thử xem.” Cậu nói, rồi lôi Khôi Lỗi tiên tử ra, ý niệm vừa động, cậu đưa cô vào trong ‘Bá Đao linh hồ’ đầu tiên.

Cấu đồ 【Vẫn là Tòa Thành Thánh Không Bao Giờ Sụp Đổ】 hóa thành hồ hồn bao quanh lấy cô, ‘Binh nguyên’ trong linh hồ hòa vào cơ thể cô, tiến hành cường hóa giống như đang cường hóa pháp khí vậy.

“Thế mà lại được thật này.” Cậu cười ha hả.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “...” Ý của ông khi nói ‘khôi lỗi pháp khí’ là loại khôi lỗi chiến đấu vô tri vô giác, chứ không phải loại khôi lỗi đặc thù có ý thức tự chủ như Khôi Lỗi tiên tử.

Việc cho cô ấy vào linh hồ nuôi dưỡng sẽ gây ra biến hóa gì thì ông cũng không dám tưởng tượng.

Hy vọng là không biến dị.

“Đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài có cần cường hóa không?

Tôi dành cho ngài một phòng nhé.” Cậu hỏi.

Xích Tiêu Kiếm khinh khỉnh: “Đừng đùa, ta là thần binh của Trường Sinh Giả, cái linh hồ Lục phẩm của ngươi thì cường hóa được gì cho ta?” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Với ngài thì cái này thực dụng hơn.” Nói xong, cậu tiện tay cho một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

“Ây da~~ đúng là đứa trẻ dễ dạy~” Xích Tiêu Kiếm thỏa mãn.

Vũ Nhu Tử xoa cằm, trong đầu lại nghĩ đến một vấn đề khác: Khôi Lỗi tiên tử là pháp khí, vậy tâm ma được cụ hiện hóa có tính là pháp khí không nhỉ?

“Được rồi, tiếp tục chủ đề lúc nãy.” Xích Tiêu Kiếm nói tiếp: “Cảnh giới nhỏ thứ hai của Lục phẩm Chân Quân là ‘Hồ Thượng Mệnh Luân’, tức là lấy hồ hồn làm cơ sở để ngưng tụ mệnh luân.

Hồ hồn càng mạnh, linh hồ càng lớn và sâu thì thời gian ngưng tụ mệnh luân càng ngắn, đồng thời mệnh luân ngưng tụ ra cũng càng mạnh, đó là lý do vì sao long văn càng nhiều, cấu đồ càng phức tạp thì càng tốt.

Ngoài ra, trong quá trình ngưng tụ mệnh luân, bản mệnh pháp khí và ‘Thiên Cương’ đều có thể tăng cường uy lực cho mệnh luân, đồng thời rút ngắn thời gian ngưng tụ gấp nhiều lần.

Đây cũng là lý do chính khiến giới tu chân khuyên nên đúc bản mệnh pháp khí trước Ngũ phẩm.

Đúc ở Tứ phẩm, rồi dùng cả cảnh giới Ngũ phẩm để mài hợp với nó.

Như vậy khi lên Lục phẩm ngưng tụ mệnh luân, bản mệnh pháp khí mới phát huy được hiệu quả tối đa.

Còn tác dụng của Thiên Cương thì tương tự như bản mệnh pháp khí.

Cho nên, một mệnh luân thực sự cao cấp là sự kết hợp của hồ hồn + bản mệnh pháp khí + Thiên Cương.

Loại tầm trung thì chỉ có hồ hồn + bản mệnh pháp khí.

Còn nếu chỉ có hồ hồn thôi thì đó là phiên bản nghèo nàn.” Vũ Nhu Tử: “Đúng là cái kiểu ‘không tiền thì tu tiên làm gì’ mà.” “Một đúc kết rất đau lòng nhưng cực kỳ chính xác, Tài - Lữ - Pháp - Địa, tài nguyên vô cùng quan trọng.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “Nhưng nếu có vận khí thì có thể làm mưa làm gió.” Ví dụ như Bạch tiền bối.

“Cái thằng trên người không có nổi nửa viên linh thạch như ngươi thì im miệng đi.” Xích Tiêu Kiếm phũ phàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Lòng Tống Thư Hàng như bị búa tạ giáng xuống: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, thật đau lòng quá.” Cậu chẳng thể phản bác được lời nào, chung quy cũng tại nghèo, nghèo quá nên nói chuyện tiền nong chả có tí khí thế nào.

“Không đâm vào tim ngươi thì ta sợ ngươi kiêu ngạo.” Xích Tiêu Kiếm thâm trầm nói, hơn nữa ông sợ cậu nói tiếp thì người đau lòng sẽ là ông.

Chi bằng ông ra tay trước cho chắc ăn.

“Tiền bối, mình đừng bàn chuyện tiền nong nữa, sau mệnh luân là gì ạ?” Tống Thư Hàng chủ động đổi chủ đề.

Xích Tiêu Kiếm tiếp tục quay người viết lên hư không.

“Sau mệnh luân là 【Thập Trọng Thiên】...

ừ, chắc là tên này.

Tên gọi không quan trọng, hai đứa cứ hiểu nó là một cảnh giới nhỏ là được.

Cảnh giới này cực kỳ quan trọng, là lúc tu sĩ dung hợp toàn bộ cơ sở đã xây dựng từ trước thành một thể thống nhất.

Bốn tầng đầu của Thập Trọng Thiên đại diện cho các khiếu huyệt Nhất phẩm, tiểu đan điền Nhị phẩm, tứ kỳ mạch Tam phẩm, và chín tiên cốt Tứ phẩm của tu sĩ.

Bốn tầng này là những bước mà tất cả tu sĩ Lục phẩm đều có thể ngưng tụ được, chỉ cần sống đủ lâu, dùng công phu mài sắt thành kim là xong.

Nhưng muốn ngưng tụ tầng thứ năm thì cần có điều kiện tiên quyết là 'Kim Đan bốn long văn'." Kim Đan bốn long văn là cấu hình thấp nhất để thăng lên Lục phẩm Chân Quân.

Tu sĩ từ 1 đến 3 long văn nếu không có kỳ ngộ nghịch thiên thì sẽ dừng bước ở cảnh giới Ngũ phẩm.

"Tuy nhiên, cực hạn tiềm lực của Kim Đan bốn long văn cũng chỉ dừng lại ở đó.

Nếu không có kỳ ngộ lớn, nó chỉ có thể dừng ở tầng thứ năm.

Cao hơn nữa, tu sĩ 5-6 long văn có thể tiến thêm một bước, ngưng tụ tầng thứ sáu.

Sau tầng thứ sáu, tu sĩ có thể chọn tiếp tục tiến lên hoặc trực tiếp bước sang cảnh giới nhỏ tiếp theo." Tống Thư Hàng tò mò: "Vậy các tầng 7, 8, 9 tương ứng với số lượng long văn sao?" Vũ Nhu Tử tiếp lời: "Thế còn tầng thứ mười?

Chẳng lẽ phải có 10 long văn sao?" "Hai đứa, là tu sĩ sao tư duy lại cứng nhắc thế?" Xích Tiêu Kiếm nâng mũi kiếm lên: "Lúc này hai đứa phải vận động não lên chứ, ngoài long văn ra, còn thứ gì có thể ảnh hưởng đến 'mệnh luân', từ đó ảnh hưởng đến 'Thập Trọng Thiên'?" Vũ Nhu Tử chớp mắt: "Thiên Cương và bản mệnh pháp khí?" "Đúng rồi, trong các tầng từ 7 đến 10, có một tầng liên quan đến 'Thiên Cương và bản mệnh pháp khí'." Xích Tiêu Kiếm hài lòng gật gật chuôi kiếm.

Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Giải đố là sở trường của em rồi.” “Vậy tầng nào liên quan đến ‘Thiên Cương’ và bản mệnh pháp khí ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Hai đứa đoán thử xem, phải động não đi chứ.” Xích Tiêu Kiếm nói rồi dường như nhớ ra chuyện gì: “Đúng rồi, Tống Thư Hàng, cái loại mà năm mươi câu chỉ đúng được vài câu như ngươi thì chắc là không có thiên phú này đâu, thôi bỏ đi.” Tống Thư Hàng: “...” Cậu vung tay cho hai phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lên người Xích Tiêu Kiếm: “Tiền bối, tiết lộ chút đi?

Gợi ý chút đi ạ?” “Khá lắm, tuy đáp án không có thiên phú nhưng ngươi vẫn rất biết cách làm người.” Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói: “Đáp án là, ta cũng không biết.

Ở cấp độ 6 lên 7 này, ta biết được chừng đó kiến thức là giỏi lắm rồi, mấy cái chi tiết nhỏ đó ta thực sự không rõ.” “Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Cậu lại vung tay thêm phát nữa: “Vậy các cảnh giới nhỏ phía sau thì sao ạ?” Vũ Nhu Tử cảm thấy cách đối đãi giữa cậu và Xích Tiêu Kiếm tiền bối thú vị quá, đủ để quay thành phim ngắn luôn rồi.

“Sau Thập Trọng Thiên là hai bước mà ai cũng biết, đó là khi ở cảnh giới nhỏ tầng thứ sáu, tu sĩ có thể quyết định tiếp tục hoặc trực tiếp ‘Hóa Liên’.

Sau khi liên hoa sinh ra thì bắt đầu ôn dưỡng nó.

Khi ôn dưỡng đủ thời gian, liên hoa thành hình sẽ dẫn hạ thiên kiếp.

Sau khi độ kiếp, Nguyên Anh sẽ thành hình trong liên hoa, từ đó bước vào cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả.” “Cảnh giới ôn dưỡng ‘Hóa

Liên’ mất bao lâu ạ?” Tống Thư Hàng tò mò.

“Tùy vào cơ sở ngươi xây dựng, ngắn thì tám mười năm là thành công, dài thì vài trăm năm, thậm chí cả ngàn năm cũng có.” “Vậy Vũ Nhu Tử tương lai chỉ cần trải qua cảnh giới ‘Hóa Liên’ thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử là Kim Đan không long văn, theo kinh nghiệm của Bạch tiền bối Two, Kim Đan đó sẽ như hạt giống chìm xuống đáy hồ nhận nuôi dưỡng...

đến một ngày Kim Đan hóa liên, hoa nở thành Anh.

Còn Tống Thư Hàng thì không chắc mình sẽ giống tu sĩ bình thường hay giống kiểu ‘Kim Đan không long văn’ của Vũ Nhu Tử, nên cậu tìm hiểu cả hai phương án cho chắc.

“Cho nên, nếu nguyên nhân đám Thiên Nhân tụ tập thật sự là vì ‘Thiên Cương’ thì đối với các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, đó là thứ cực kỳ quan trọng.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài.

Xích Tiêu Kiếm bổ sung: “Nếu là Thiên Cương hạ phẩm thì không có nhiều ý nghĩa lắm.

Nhưng nếu là Thiên Cương trung phẩm trở lên thì là thứ mà các tu sĩ Lục phẩm thăng cấp từ 7 long văn trở lên chắc chắn phải tranh giành.” “Vậy đợi tin của tiền bối Hoàng Sơn thôi, nếu tin tức là thật, cái ‘Thiên Cương’ này chúng ta cũng phải góp vui một phen.” Tống Thư Hàng nói, vả lại Thiên Nhân vốn là phe địch, tẩn tụi nó chẳng có áp lực tâm lý nào cả.

“Có tin rồi này.” Vũ Nhu Tử mở ứng dụng trò chuyện ra: “Tin nhắn tiền bối Hoàng Sơn vừa gửi, đúng là Thiên Cương!” Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào: Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng

Thối Hưu: “Đúng như tôi đoán, ‘Thiên Cương’ sắp xuất thế.

Tuy nhiên, dựa trên khí tức Thiên Cương tiết lộ ra mà suy đoán thì đây có lẽ chỉ là Thiên Cương trung phẩm.

Hồi tôi ngưng tụ mệnh luân, sư tổ dẫn tôi tới chỗ Thiên Cương thượng phẩm, khí tức mạnh hơn thế này nhiều.” Bắc Hà Tán Nhân: “Thiên Cương trung phẩm cũng đủ rồi, đáng để tranh một chuyến.

Đợi khi linh hồ của chúng ta khai tịch đến cực hạn bắt đầu ngưng tụ mệnh luân, có Thiên Cương thượng phẩm thì dùng, không có thì ‘Thiên Cương trung phẩm’ cũng là lựa chọn không tồi.” Lệ Chi Tiên Tử: “Khối ‘Thiên Cương’ này có lớn không?

Đủ cho bao nhiêu người dùng?” Đồng Quái Tiên Sư: “Thiên Cương trung phẩm chỉ cần phẩm chất đủ cao thì cũng đáng tranh.

Tôi xin nghỉ phép đây!” Hoàng Sơn Tôn Giả: “Cụ thể thì vẫn chưa cảm ứng rõ được, tôi không dám lại gần quá.

Chương 2034

Nhưng mà cứ cảm thấy khí tức xuất thế của ‘Thiên Cương’ này có gì đó lạ lạ.” Thất Tu Thánh Quân: “Lạ ở chỗ nào?

Có gửi ảnh được không?” Hoàng Sơn Tôn Giả: “Tôi thấy cái Thiên Cương này hơi thiếu tự nhiên, đợi tí tôi gửi ảnh.

Tôi phải cẩn thận chút, biết thế này thì đã mượn cái chăn của Vũ Nhu Tử rồi.” Một lát sau, Hoàng Sơn Tôn Giả gửi một tấm ảnh lên.

Thất Tu Thánh Quân: “!!!” “Tôi tới ngay đây!” Thất Tu Thánh Quân vội vàng nhắn.

“Các ngươi cứ ở chỗ này, đừng đi đâu cả.” Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được đáp lời.

Bắc Hà Tán Nhân: “Nghịch một chút như vậy ngươi thấy vui lắm hả?

Tam Lãng.” “【Tin nhắn thoại】 Siêu cấp vui luôn, cảm giác da mặt dày thật sự rất hưởng thụ.

Ha ha ha ha.” Cuồng Đao Tam Lãng cười đắc ý.

Vũ Nhu Tử: “...” Là ảo giác sao?

Hôm nay Tam Lãng tiền bối có vẻ đặc biệt buông thả bản thân.

Chẳng lẽ tâm ma của Tống tiền bối không ở cạnh anh ấy, mà lại bay sang chỗ Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối rồi?

Tại sao hôm nay Tam Lãng tiền bối trông cứ như bị tâm ma ảnh hưởng vậy nhỉ?

Nhưng mà, đây đúng là tư liệu tốt.

Phải ghi lại trước cái đã, lần sau phối hợp với tấm ảnh Cuồng Đao

Tam Lãng tiền bối ngửa mặt lên trời cười điên cuồng, làm thành một cái ảnh động meme tuần hoàn ma tính.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Thất Tu tiền bối, ngài đã phát hiện ra điều gì chưa?” Chủ đề trong nhóm không thể cứ để Tam Lãng dắt mũi mãi được, phải mau chóng ghìm cương ngựa bên bờ vực, kéo chủ đề quay trở lại.

Tiếc là Thất Tu Thánh Quân không trả lời Hoàng Sơn.

Lúc này, ngài ấy đang tăng hết tốc lực, toàn tốc lao về phía đảo Điền Thiên, không kịp xem tin nhắn.

“Có thể khiến Thất Tu tiền bối chấn kinh như thế, ta đoán chắc chắn là thứ có thể giải cứu Lục Tu tiên tử rồi.” Vân Trung Tiên Khách lên tiếng.

May mà còn có Vân Trung Tiên Khách vừa mới bế quan ra, hưởng ứng chủ đề của Hoàng Sơn tôn giả.

Bắc Hà Tán Nhân: “【Biểu cảm Diệt Phượng đẩy kính】 Cơ trí, ta cũng có cảm giác như vậy, thứ có thể khiến Thất Tu tiền bối kích động như thế hẳn là đồ vật liên quan đến Lục Tu tiên tử.

Xem ra bảo vật xuất thế lần này, ngoài ‘Thiên Cương’ ra, còn có thứ khác diệu dụng hơn.

Đề nghị các đạo hữu nào đang rảnh thì tập trung lại đi.

Gần đây thông đạo giữa Chư Thiên Vạn Giới và hiện thế đang mở ra, biết đâu lần này chúng ta lại trúng thưởng lớn.” Lệ Chi Tiên Tử: “Ta đang chạy tới với tốc độ nhanh nhất rồi, tiện thể mang theo cả Mật Đào tiên tử nhà ta nữa.

Cô ấy có nghiên cứu rất sâu về ‘Thiên Cương’, nói không chừng có thể giúp được gì đó.” “Ta từ lâu đã muốn tìm hiểu các vị tiên tử trái cây của môn phái Lệ Chi tiên tử rồi, lúc nào rảnh Lệ Chi tiên tử giới thiệu cho bọn ta một chút đi?" Cuồng Đao Tam Lãng giơ ngón tay cái.

Lệ Chi Tiên Tử: "Đừng có mơ, Mật Đào có đạo lữ rồi." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Ta mới vừa xuất phát...

Trên đường hơi kẹt xe, trong lòng hơi bực bội." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Ta cũng sắp đến rồi." "Chờ chút, @Bắc Hà Tán Nhân, lão Bắc Hà...

Cái bộ biểu cảm kia ngươi lấy ở đâu ra đấy?" Diệt Phượng Công Tử mặt đầy mờ mịt, hắn trở thành meme từ bao giờ vậy?

Gần đây hắn rất ngoan ngoãn, không gây chuyện gì, tại sao lại bị chế tác thành cái bộ biểu cảm xấu hổ thế kia.

Trong hình đó, mắt kính còn 'tinh' một cái lóe sáng, nhìn khó chịu thật sự.

"Trong phần chia sẻ tệp của nhóm đó, Vũ Nhu Tử gần đây cứ liên tục tải lên rất nhiều bộ biểu cảm.

Ngoài bộ ảnh Bạch tiền bối lúc đầu ra, giờ còn có Tống Thư Hàng tiểu hữu, chính cô ấy, và cả các thành viên khác trong nhóm nữa.

Ta tải về mấy cái, dùng khá tốt.

Có điều, những bộ biểu cảm này chỉ giới hạn sử dụng trong nhóm thôi nhé, không có sự đồng ý của đương sự thì đừng truyền ra ngoài." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Vũ Nhu Tử: "Bộ biểu cảm của em thì ủy quyền cho các vị tiền bối thoải mái, không vấn đề gì ạ." Vân Trung Tiên Khách: "Các người...

Thật là biết chơi.

Ta nhớ lần trước trước khi bế quan, các đạo hữu trong nhóm giao lưu còn rất bình thường, từ bao giờ mà trở nên 'lầy lội' thế này?" Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: "【Biểu cảm ôm mặt khóc】” Lệ Chi Tiên Tử: “【Biểu cảm xoa đầu】” “Ha ha ha ha, ta cũng có bộ biểu cảm trạng thái đại mã hầu (khỉ đầu chó) nhé.

Nhưng mà mọi người cứ khăng khăng con khỉ đó là A Thất.

Ta cũng ủy quyền bộ biểu cảm đại mã hầu cho mọi người dùng luôn.” Cuồng Đao Tam Lãng cười lớn.

Hệ thống thông báo: Siêu cấp hội viên ‘Tô Thị A Thất’ đang lái xe rùa nhỏ lên mạng.

Cuồng Đao Tam Lãng chấn kinh: “A Thất, ngươi đặc biệt quan tâm (set chế độ xem trước) ta đấy à?” “【Biểu cảm Đồng Quái chơi chong chóng】 Không có, ta vừa làm xong mấy việc vặt nên lên mạng thôi.

Mà nói mới nhớ, sao không có bộ biểu cảm Tam Lãng chơi chong chóng nhỉ? @Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử lần sau bổ sung thêm một bộ nhé.” Tô Thị A Thất nói: “Ngoài ra, mấy ngày nữa ta sẽ dẫn vài người bạn đi tìm ngươi chơi nhé Tam Lãng.

Bạn của ta ai nấy đều là cao thủ đao đạo, nói chuyện lại dễ nghe, mọi người vừa hay chuẩn bị tổ chức một buổi ‘Nghiên cứu đao đạo’ kéo dài khoảng 4 tháng trước khi đón năm mới, mở đến tận Tết luôn.

Họ đều là nhân tài cả, Tam Lãng ngươi chắc chắn sẽ thích họ cho xem.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta sai rồi!...

Các ngươi tưởng ta sẽ xin lỗi như vậy sao?

Ha ha ha ha, quá ngây thơ.

Nam nhi tốt, thân mang xương thép, thà đứng mà chết chứ không nguyện quỳ xuống xin lỗi.” “Hôm nay Tam Lãng có phải uống nhầm thuốc không vậy?” Bắc Hà Tán Nhân có chút lo lắng nói, tuy lần trước hắn đã quyết định không dọn bãi chiến trường cho Tam Lãng nữa, nhưng hôm nay trạng thái của Tam Lãng có vẻ hưng phấn quá mức

rồi.

“Uống say à?” Đồng Quái Tiên Sư hỏi.

“Hoặc là gặp chuyện gì vui?

Người ta thường nói khi gặp chuyện vui thì trạng thái tinh thần sẽ đặc biệt tốt.” Tô Thị A Thất nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “@Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Vân Tước Tử tỷ tỷ, tỷ với Tam Lãng hội quân rồi à?” Nhưng Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử không online, không có phản hồi.

Trong nhóm bỗng im lặng một lát.

Tam Lãng quẩy tung trời thế này, không lẽ Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thật sự tìm tới cửa rồi sao?

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “...” Chủ đề lại không biết bị kéo xuống vực thẳm nào rồi. 【Hoàng Sơn, ngươi là nhóm trưởng Cửu Châu Nhất Hào Quần, mau ghìm cương ngựa lại!】【Không, ta chẳng thấy vui chút nào cả.】Một lát sau.

Đậu Đậu Cổ Thánh: “@Vân Trung Tiên Khách, yêu, Tiên Khách, mấy năm không gặp.

Nhớ ngươi chết đi được.” Đậu Đậu đang ở trong bếp với Sở Sở mà cũng rảnh rỗi lên mạng, còn chú ý tới Vân Trung Tiên Khách.

“Yêu, Đậu Đậu ngốc...

Gần đây đang làm gì thế?” Vân Trung Tiên Khách đáp.

Đậu Đậu Cổ Thánh: “Nhìn nickname mới của ta đi, gần đây ta chẳng phải bận rộn với việc Nhân Tiền Hiển Thánh sao, ngươi có xem ta hiển thánh giảng pháp không?

Đậu Đậu Cổ Thánh, có ngầu không?

Ta bây giờ cũng là một sự tồn tại có danh tiếng trong Chư Thiên Vạn Giới rồi đấy.” Vân Trung Tiên Khách: “...” Ta mới bế quan có bốn năm thôi mà, kết quả vừa ra đã nhận được thông báo của tận 14 vị Huyền Thánh giảng pháp, theo sau đó còn có một hàng dài các đại lão bát phẩm đang xếp hàng chờ giảng pháp nữa.

Ta còn tưởng mình lỡ bế quan bốn trăm năm rồi chứ, suýt chút nữa thì sợ đến tè ra quần đấy biết không?

Đặc biệt là trong số các thành viên hiển thánh lúc đó còn có cả Đậu Đậu, làm ta suýt chút nữa thì hoài nghi nhân sinh luôn.

“Ngươi cứ nhây như thế, có ngày sẽ bị đánh chết đấy Đậu Đậu.” Vân Trung Tiên Khách nói: “Giờ ngươi đang làm gì?” “Các người đều hiển thánh hết rồi, mà lại không rủ ta.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu than vãn.

“Ta đang ở cạnh Sở Sở, xem cô ấy làm thịt kho tàu.

Thơm phức luôn, trù nghệ của Sở Sở tăng tiến vượt bậc, cô ấy quả nhiên rất hợp với nghề Tiên Trù, ta quả nhiên không nhìn lầm người, tất cả đều là công lao của ta và Thư Hàng.” Đậu Đậu trả lời.

Bá Đao Tống Nhất: “...” Sở Sở kiêm chức Tiên Trù có liên quan gì đến việc cậu không nhìn lầm người không?

Có công lao của cậu từ bao giờ thế?

Vân Trung Tiên Khách: “Ngươi kết hôn rồi à, Đậu Đậu?” “Chưa nhé, ngươi nghe ai nói bậy đấy?

Cái đám cưới lần trước không tính.” Đậu Đậu vội vàng nói.

“Vậy ra, ngươi vẫn là một con chó độc thân?” Vân Trung Tiên Khách nói.

Đậu Đậu Cổ Thánh: “???” Ngươi vòng vo một vòng lớn như thế, chỉ để chế nhạo ta là chó độc thân thôi sao?

Ngươi không biết là trên mạng ta có số lượng Sở Sở đếm không xuể à?

“Đã là chó độc thân thì ăn thịt làm gì?” Vân Trung Tiên Khách tiếp tục: “Chó độc thân thì ngoan ngoãn đi mà ăn chay đi, hiểu chưa?” Vân Du Tăng Thông Huyền: “【Biểu cảm mờ mịt】” Tuy biết Vân Trung Tiên Khách đạo hữu đang cà khịa Đậu Đậu, nhưng không biết tại sao, Thông Huyền đại sư cảm thấy mình và các đạo hữu hệ Phật trong nhóm đều bị dính đạn lạc.

Thôi được rồi, hệ Phật thì sao, độc thân thì sao, ăn chay thì sao?

Dựa vào cái gì mà bọn ta lại bị tổn thương vì thực lực thế này?

Tạo Hóa Pháp Vương: “Thật ra, ‘Đấu Chiến Phật Tông’ chúng ta không phản đối việc ăn thịt.

Hơn nữa, chúng ta cũng không phản đối việc kết đạo lữ.” Vân Trung Tiên Khách: “【Biểu cảm mặt ngơ ngác】.” Ta đang mắng Đậu Đậu mà, hai người nhảy ra đỡ đạn làm cái gì?

“Này, lúc nãy ta vừa bị rớt mạng một chút.

Ta cũng xuất phát rồi, mà này, Vũ Nhu Tử có muốn làm cho ta một bộ biểu cảm không? @Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói.

Vũ Nhu Tử: “Không vấn đề gì ạ, tư liệu của tất cả các tiền bối trong nhóm em đều có ở đây hết.

Em sẽ làm từng người một.

Nếu vị tiền bối nào không muốn mình bị chế tác thành biểu tình bao thì hãy nhắn tin riêng báo cho em nhé.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Cảm ơn Vũ Nhu Tử tiên tử.” Làm theo thứ tự từng người một trong nhóm, vậy thì sớm muộn gì cũng đến lượt hắn đúng không?

“Ừm, bộ biểu cảm này cũng khá thú vị đấy.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

“Đến cả Bạch tiền bối còn bị làm thành meme, chúng ta cũng nên đi theo trào lưu một chút.

Ta không phản cảm đâu.” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

“Chỉ cần giới hạn sử dụng trong nhóm là được.” Diệt Phượng Công Tử bổ sung.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “OK luôn!” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Nói mới nhớ, tấm ảnh ‘Thiên Cương’ ta chụp đó, mọi người có nghiên cứu gì không?

Rốt cuộc nó có bí mật gì?” Bá Đao Tống Nhất: “Thất Tu tiền bối chẳng phải đã nhìn ra đáp án rồi sao?

Hoàng Sơn tiền bối có thể kiên nhẫn đợi một chút, đợi Thất Tu tiền bối tới giải đáp không?” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Nhưng mà, bị treo sự tò mò như thế này, khó chịu lắm.” Lệ Chi Tiên Tử: “【Biểu cảm xoa đầu】” Đang nói chuyện, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lại có thêm một thành viên nữa online: “Chào mọi người, cuối cùng ta cũng xuất quan rồi.

Ba năm không lên mạng, mọi người còn nhận ra ta không?

Nâng cấp hệ thống thôi mà mất nửa ngày trời, ta chẳng biết sau này bế quan vài trăm năm ra thì phải làm thế nào nữa?

Chương 2035

Chẳng lẽ lại phải tìm hiểu lại từ đầu mọi thứ tiên tiến sao?” Tống Thư Hàng mở ra xem, nickname của thành viên này là Tố Tố Tâm Hệ Thương Sinh, là một vị tiên tử.

“Yên tâm đi Tố Tố.

Đến lúc đó Hoàng Sơn tiền bối sẽ sắp xếp hậu bối đi đón em xuất quan.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“Yêu, Tố Tố cũng xuất quan rồi à?” Đậu Đậu Cổ Thánh ha ha cười nói: “Tố Tố, mau đi xem ‘Huyền Thánh giảng pháp’ đi, em sẽ thấy bất ngờ cho mà xem.” “Đừng, Bá Nho Huyền Ma giảng pháp tuyệt đối không được xem!” Vân Trung Tiên Khách vội vàng kêu lên.

Tố Tố Tâm Hệ Thương Sinh: “Trời đất ơi, 14 vị Huyền Thánh giảng pháp?

Đùa gì thế, ta đã bế quan bao lâu rồi vậy?” Vân Trung Tiên Khách: “Trong đó Bá Nho Huyền Ma giảng pháp thì bỏ qua đi, mấy vị còn lại đều có thể xem được.” “Cảm ơn Tiên Khách.【Biểu cảm mặt cười】” Tố Tố trả lời.

Nhưng một lát sau, cô lại nói: “Có chuyện gì thế này, ta vừa thấy Thất Tu tiền bối vèo một cái bay qua đỉnh đầu mình.

Tốc độ nhanh đến kinh người.” Thất Tu Thánh Quân: “【Tin nhắn thoại】Tố Tố đừng hỏi nữa, theo sát ta!

Thiên Cương kia có lẽ không phải ‘trung phẩm’, có một nửa khả năng là thượng phẩm!

Ngoài ra, ‘Thiên Cương’ này không phải tự nhiên xuất thế, mà là do yếu tố nhân vi.” Do yếu tố nhân vi?

Không phải ‘Thiên Cương’ xuất thế tự nhiên?

Ai mà hào phóng thế, Thiên Cương trung phẩm, thậm chí có thể là thượng phẩm mà cũng nỡ đem ra tặng sao?

Đây là chí bảo để tấn thăng từ lục phẩm lên thất phẩm, thuộc loại hàng cung không đủ cầu.

Ngay cả một số đại môn phái cũng sẽ không đem ‘Thiên Cương’ ra ném cho người khác.

“@Thất Tu Thánh Quân, Thất Tu tiền bối, dưới Thiên Cương này, liệu có bảo vật cứu được Lục Tu tiên tử không?” Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng hỏi.

Tranh thủ lúc Thất Tu Thánh Quân đang online, phải hỏi dồn dập ngay.

“Ta cũng rất tò mò.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu theo sát: “Ta xem nửa ngày trời mà không thấy điểm gì đặc biệt khác.” “【Tin nhắn thoại】 Ha ha, nếu ta không đoán sai, bảo vật mà Lục Tu cần để khôi phục tự do có xác suất rất lớn sẽ xuất thế sau cái ‘Thiên Cương’ này.

Những năm gần đây, ta luôn thu thập cách phá giải sự trói buộc của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, nắm bắt được rất nhiều thông tin tạp nham, trong đó có ghi chép về loại sự tình tương tự thế này.

Tuy nhiên, ghi chép dù sao cũng chỉ là ghi chép...

Ta cũng không khẳng định được trăm phần trăm, nên đợi ta đến hiện trường quan sát rồi mới xác định được.” Thất Tu Thánh Quân trả lời.

Tống Thư Hàng: “【Biểu cảm ngón tay cái】 Thất Tu tiền bối đúng là nam tử hán.” Lúc trước, sau khi giúp Tống Thư Hàng đúc hai bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú, Bạch tiền bối Two vì muốn trêu chọc Lục Tu tiên tử, đã cho cô một cơ hội thoát khỏi sự trói buộc của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao để có được tự do và sự sống mới.

Tất nhiên, vì Bạch tiền bối Two nổi hứng thú ác độc của Chúa tể Cửu U, nên suất đó chỉ có một.

Tứ Tu và Lục Tu chỉ có một người có thể ‘giải thoát’.

Cuối cùng, Lục Tu tiên tử và Thất Tu Thánh Quân đã nhường cơ hội đó cho ‘Tứ Tu’.

Hiện giờ Tứ Tu đã có cuộc sống mới, còn Lục Tu tiên tử vẫn cần Thất Tu Thánh Quân tự tay giải thoát cho cô ấy...

Đây cũng coi như là sự lãng mạn trong ước định giữa hai người.

Bắc Hà Tán Nhân: “Chỉ từ ảnh chụp mà đã có thể suy đoán ra đó là Thiên Cương do nhân vi, Thất Tu tiền bối có thể nhìn ra được nhiều thông tin thế sao?” “Bắt đầu bằng Thiên Cương ít nhất là trung phẩm, sau đó thu hút một lượng lớn người tu luyện tới...

Tiếp theo sẽ có vài đợt ‘bảo vật’ phun trào ra, chuyện này trong lịch sử tu chân giới thực chất đã từng xuất hiện vài lần.

Hơn nữa, những chuyện này lần nào cũng xuất hiện ở Trái Đất.

Các đạo hữu có niên hạn tu hành ngắn có lẽ không biết, nhưng trong tông môn của các ngươi chắc hẳn có ghi chép tương tự.

Tiền bối giới tu sĩ gọi đây là ‘Tán Tài’ (phát tài lộc).

Ngoài ‘Thiên Cương trung phẩm’ ra, các ngươi nhìn kỹ phía dưới tấm hình mà Hoàng Sơn đạo hữu gửi đi, có phải còn có hư ảnh của một con mắt không?

Nếu không nhìn kỹ sẽ bị bỏ qua ngay.

Nếu ta không nhìn nhầm ghi chép... thì đó chính là ký hiệu của ‘Tán Tài’.” Thất Tu Thánh Quân trả lời.

Thiên Cương cũng được, bảo vật phun trào phía sau cũng thế, rõ ràng không phải là nguyên nhân tự nhiên, mà là có người đặc biệt ‘ném’ những bảo vật này ra tặng cho tất cả các đạo hữu.

Chuyện này nghe có vẻ không tưởng.

Bởi vì những bảo vật được tán ra không có cái nào là rác rưởi cả, đều là chí bảo.

Trong tấm ảnh của Hoàng Sơn tôn giả, cái Thiên Cương ít nhất là trung phẩm này chỉ là vật mở màn để thu hút người tu luyện mà thôi.

Những bảo vật phun trào sau đó, giá trị gần như sẽ không thua kém gì ‘Thiên Cương’.

Hiện tại, theo ghi chép lịch sử của giới tu sĩ, không ai biết ai là người đang tán tài, nguyên nhân tán tài là gì.

Những ‘bảo vật’ được tán ra đều là bảo vật không bị can thiệp gì, lấy về là có thể trực tiếp sử dụng.

Cho nên các tiền bối tu chân giới chỉ có thể cảm thán rằng có tiền thì thích làm gì thì làm.

Đối với vị nhân vật tán tài thần bí này, có lẽ tán tài chính là một thú vui.

Thất Tu Thánh Quân đơn giản kể lại những thông tin mình nắm giữ cho các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần nghe một lượt.

“Tán tài là sở thích, chuyện này ai mà làm được chứ?” Bắc Hà Tán Nhân xoa xoa huyệt thái dương.

Phải giàu đến mức nào, tài nguyên tu luyện nhiều đến cảnh giới nào thì mới có thể hào phóng như vậy?

Lời của Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt, trong đầu rất nhiều đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần đột nhiên hiện lên hình bóng của

‘Bạch tiền bối’.

Có lẽ, chỉ có sự tồn tại đặc thù như Bạch tiền bối, vào một ngày nào đó trong tương lai, mới thức tỉnh sở thích ‘tán tài’ chăng?

“Tiêu Dao?” Lúc này, Hoàng Sơn tôn giả đột nhiên gửi một tin nhắn vào nhóm.

Tống Thư Hàng: “Có tiền nên tiêu dao (tự tại) sao?” “Không, vừa rồi khi ta thử tiếp cận cái ‘Thiên Cương’ này, mơ hồ nghe thấy một cái tên như vậy truyền ra từ bên dưới Thiên Cương.” Hoàng Sơn tôn giả nói.

“Là đạo hiệu sao?” Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

“Đạo hiệu kiểu Tiêu Dao này nhiều lắm, Tiêu Dao Tử, Tiêu Dao Tán Nhân, Tiêu Dao Tiên Tử, Tiêu Dao Động Chủ, Tiêu Dao Tán Tiên...

Đầy rẫy khắp nơi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Ta tới rồi.” Thất Tu Thánh Quân gửi tin nhắn: “Tố Tố theo kịp chưa?” “Tiền bối, ngài bay nhanh quá, em bị mất dấu từ lâu rồi.” Tố Tố Tâm Hệ Thương Sinh dở khóc dở cười.

Vân Trung Tiên Khách: “Đừng gấp, tí nữa ta gửi tọa độ định vị cho em.” “Hoàng Sơn đạo hữu, ta thấy ngươi rồi.” Thất Tu Thánh Quân lại nói.

Một lát sau, Thất Tu tiền bối lại gửi một tin nhắn khác: “Quả nhiên không sai, là ‘Tán Tài’.

Có lẽ Thiên Nhân cũng có ghi chép tương tự, nên mới trấn giữ ở đây, muốn chiếm càng nhiều lợi lộc càng tốt.

Theo quy luật tán tài trước đây, mỗi lần ‘Tán Tài’, ‘Thiên Cương’ luôn là thứ chắc chắn phải có.

Sau đó còn có một loại cầu thể 'hình con mắt', thứ đó là thứ mà ta muốn lần này." Tống Thư Hàng tay run lên, lại là nhãn cầu sao?

Ngoài nhãn cầu ra thì không thể đổi sang bảo vật đặc sắc nào khác được à?

Cuồng Đao Tam Lãng: "Ha ha ha, nhắc đến nhãn cầu, ta không thể không để mọi người biết sự đáng sợ của nhãn cầu 【Biểu cảm mắt trái Bá Tống Huyền Thánh】.

Có thai đi, phàm nhân!" 【Hệ thống thông báo: (******) Cuồng Đao Thất Lãng đã bị nhóm trưởng cấm ngôn 1 tiếng.】 Nickname trong nhóm của Tam Lãng không biết đã đổi thành Cuồng Đao Thất Lãng từ lúc nào.

Có lẽ đây chính là một trong những lý do hôm nay hắn đặc biệt 'lãng'?

Thất Tu Thánh Quân: "Các đạo hữu nào trong nhóm có thể tới thì đều tới đi, Thiên Cương này đang bị ẩn giấu, nhìn không rõ lắm.

Nhưng ít nhất cũng là cấp bậc trung phẩm trở lên, đáng để tranh đoạt.

Ngoài ra, bên dưới còn có bảo vật không kém gì 'Thiên Cương' xuất thế đâu. @Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, có thể liên lạc với Linh Vũ Điệp đạo hữu không, nếu ngài ấy có thời gian rảnh thì mời ngài ấy tới một chuyến." Không chỉ là Linh Vũ Điệp Thánh Quân, tất cả các Huyền Thánh bát phẩm trong Cửu Châu Nhất Hào Quần ngài ấy đều muốn triệu tập tới để trấn áp trường hợp này.

"Thư Hàng tiểu hữu, vị Xích Tiêu Kiếm tiền bối kia của cậu còn có thể phát huy chiến lực không?" Thất Tu Thánh Quân hỏi.

"Không vấn đề gì ạ." Tống Thư Hàng nói.

"Rất tốt, ngoài ra Bạch đạo hữu có đó không?

Sao không thấy ngài ấy lên mạng, chuyện náo nhiệt thế này trước đây ngài ấy chẳng phải là thích nhất sao?” Thất Tu Thánh Quân tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối đang ở thế giới 8 tấn 9 đấm nhau với thiên kiếp, nếu ngài ấy chưa chơi chán thì dạo này chắc không xuất hiện đâu ạ.” Thất Tu Thánh Quân: “...” Thiên kiếp không cần thể diện à, ngày nào cũng đấm thiên kiếp?!

“Nếu muốn trấn giữ trường diện thì có lẽ bọn em cũng có thể giúp ích được gì đó?” Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Cô ấy và Đậu Đậu, nói thế nào thì cũng là ‘Cổ Thánh’ đã Nhân Tiền Hiển Thánh.

Tuy chiến lực thì ‘nước chảy’, nhưng Thánh ấn và hiệu quả Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân vẫn còn đó.

Trộn lẫn trong đống Huyền Thánh để góp đủ quân số, tăng cường khí thế thì vẫn không thành vấn đề.

Không chỉ cô ấy, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần những tiền bối có ‘Thánh hiệu’ cũng không ít.

Đến lúc đó một hàng Huyền Thánh bát phẩm ‘hàng giả’ ngồi chỉnh tề ở đó, cứ hỏi xem các ngươi có thấy áp lực không?

Bất kể có tác dụng hay không, chỉ riêng việc một đám tu sĩ đều mang ‘Thánh ấn’ ngồi ở đó, trong cái thời đại mà Trường Sinh Giả không ra mặt, Kiếp Tiên tạm thời lánh đời này, ai cũng sẽ thấy áp lực như núi đè.

“Cũng tốt, các ngươi cứ qua đây hội quân với ta trước.

Sau đó chúng ta xem có cơ hội đoạt lấy bảo vật từ tay đám Thiên Nhân này không...

Nếu có cơ hội, đập tụi nó một trận thì càng tốt.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Tu sĩ hoàn toàn không có thiện cảm với ‘Thiên Nhân’, hai bên vốn dĩ ở lập trường đối địch tự nhiên.

Chỉ cần ‘Thiên Nhân’ một ngày không bỏ được cái tật xấu săn lùng Kim đan của họ, tu sĩ hễ gặp Thiên Nhân cũng sẽ không ngại mà xử đẹp đối phương.

Bá Đao Tống Nhất: “Thất Tu tiền bối, số lượng Thiên Nhân là bao nhiêu ạ?” Thất Tu Thánh Quân không lập tức ra tay, xem ra thực lực tổng thể của Thiên Nhân không tồi.

“Ước chừng hàng nghìn, trong đó đại bộ phận là thực lực tầm tứ phẩm.

Tuy nhiên, ta mơ hồ cảm ứng được trong đám Thiên Nhân có Huyền Thánh bát phẩm trấn giữ, là bát phẩm lão làng. @Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu, Hoàng Sơn, chúng ta lui lại sau một chút.” Thất Tu Thánh Quân trả lời.

Đây mới chỉ là sức mạnh Thiên Nhân lộ ra ngoài sáng, nói không chừng trong hàng nghìn Thiên Nhân đó còn lẫn lộn những cường giả bát phẩm khác.

Trong đám Thiên Nhân gần đây không có Huyền Thánh nào mới ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’, nên nếu có bát phẩm xuất hiện, ít nhất đó cũng là lão Huyền Thánh từ ngàn năm trước.

Ngã Thị Thiên Giác Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc: “@Thất Tu Thánh Quân, tin tức Thiên Nhân tụ tập thành đàn có phải đã bị ai đó lan truyền ra ngoài không?

Bên hệ Ma pháp và hệ Thánh quang đều nhận được tin có lượng lớn Thiên Nhân tụ tập.

Chương 2036

Đã có một nhóm cường giả hệ Ma pháp và hệ Thánh quang xuất động, đang tiến về phía đảo Lan Tây.” Hệ Ma pháp và hệ Thánh quang không thù địch với ‘Thiên Nhân’ mạnh mẽ như hệ Tu chân, khi họ đạt đến cảnh giới ngũ phẩm, họ cũng sẽ ngưng tụ ra thứ tương tự như ‘lõi Kim đan’, nhưng sức hấp dẫn đối với Thiên Nhân hoàn toàn không lớn bằng ‘Kim đan’ của tu sĩ.

Tuy nhiên, khi nghe tin có lượng lớn Thiên Nhân tụ tập, vẫn có một nhóm người tu luyện lên đường để xem xét tình hình.

Lệ Chi Tiên Tử: “Bọn ta cũng vậy, ta và Mật Đào trên đường cũng thấy rất nhiều tu sĩ đạo hữu và thành viên của các hệ tu luyện khác đang tiến gần về phía đảo Lan Tây.” Vân Trung Tiên Khách nghi hoặc: “Chẳng lẽ chuyện ở đây ẩn giấu ‘Thiên Cương’ đã bị tiết lộ ra ngoài rồi?” “Không giống lắm, cảm giác những người đến là vì ‘đám Thiên Nhân tụ tập’ chứ không phải vì chuyện ‘Thiên Cương’.

Ta nghe thấy những chủ đề họ bàn tán đều liên quan đến Thiên Nhân.” Lệ Chi Tiên Tử trả lời.

“Đúng rồi các tiền bối.

Mọi người nói xem, cái đám Thiên Nhân ‘tụ tập thành đàn’ này liệu có giống như ‘Thiên Cương’ không, cũng là thứ được ném ra để thu hút mọi người?” Vũ Nhu Tử đột nhiên nảy ra ý tưởng táo bạo.

Đồng Quái Tiên Sư: “Chắc là không đâu, nếu Thiên Nhân mà là bảo vật thì cảm giác đẳng cấp của bảo vật bị hạ thấp quá.” Tống Thư Hàng thấy vậy thì cười ha ha, không nhịn được trả lời: “Thật ra đẳng cấp của Thiên Nhân không hề thấp đâu, trong đó có cả Thiên Nhân bát phẩm cơ mà.

Nếu nó không phản kháng mà để người ta thu hoạch thì đúng là một món chí bảo đấy.” Lúc này, đảo chủ đảo Điền Thiên lên mạng: “Số đạo hữu biết Thiên Nhân tụ tập càng lúc càng nhiều rồi, vừa rồi có rất nhiều người liên lạc với ta, hỏi xem gần đảo Điền Thiên có chuyện gì xảy ra.

Tin tức truyền đi rất nhanh.

Hình như có ai đó cố ý lan truyền tin tức này ra ngoài.” Rõ ràng là có kẻ nào đó cũng giống như các thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, phát hiện ra Thiên Nhân và Thiên Cương ẩn giấu.

Sau đó nhanh chóng truyền tin tức này đi, muốn khuấy động cục diện để đục nước béo cò.

“Hắc, xem ra có kẻ đang gây rối rồi.” Tạo Hóa Pháp Vương gửi một biểu cảm ‘cười lạnh’: “Xem ra đã đến lúc ta phải trổ tài ca hát rồi.” “Tạo Hóa tiền bối muốn hát ạ?

Đợi một chút, cho em và Tống tiền bối xin ít thời gian.

Đợi em ăn chút gì đã, giờ em đói quá.

Ăn xong em sẽ đến ngay.” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử phát ngôn.

“Tạo Hóa đạo hữu là vũ khí bí mật, khi không cần thiết thì tốt nhất đừng nên mở miệng.” Bắc Hà Tán Nhân gửi một biểu cảm ‘cơ trí’.

“...” Tạo Hóa Pháp Vương: “Các người đang nghĩ cái gì thế?

Ta chỉ nói là gần đây 《Phật Tông Sư Tử Hống Công》 của ta lại thăng cấp thêm một tầng, đã đến lúc nên hống một trận rồi.” Lúc này, Thất Tu Thánh Quân phát ngôn: “@Toàn thể thành viên, có biến hóa.

Các đạo hữu đang trên đường tới hãy chú ý an toàn, ta và Hoàng Sơn đạo hữu sẽ lùi lại thêm một khoảng cách nữa, đợi các ngươi tới hội quân.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Ta tới rồi, Thất Tu tiền bối mọi người ở đâu vậy?

Ta không thấy mọi người.” Ting~~ Lúc này, Hoàng Sơn tôn giả đăng lên một đoạn video ngắn.

Trong video, từ vị trí ‘Thiên Cương’ sắp xuất thế kia, có gần hai mươi đạo quang mang lao vọt ra, bay thẳng lên trời.

Phía trên quang mang chính là hàng nghìn Thiên Nhân đang bày trận sẵn.

Hoàng Sơn tôn giả xoay ống kính, hai mươi đạo quang mang đó toàn bộ đều là hung thú.

Có hung điểu toàn thân bao phủ lôi điện, có man tượng vảy đen đầy mình, có rết khổng lồ mọc cánh trên lưng, lại có quái long cơ khí hóa...

Mỗi một đạo quang mang đều chứa đựng một con hung thú.

Mỗi con hung thú đều tỏa ra khí tức viễn cổ, toàn thân lấp lánh như pháp khí.

Mỗi con hung thú có hình thái khác nhau, điểm chung duy nhất là trên trán chúng đều có một con mắt thứ ba như bảo thạch.

Từ khí tức cường độ nhục thân mà phán đoán, hai mươi con hung thú này hẳn là ở cường độ lục phẩm.

Nhưng trên thực tế, chiến lực của chúng còn cao hơn.

Sau khi hai mươi con hung thú xuất hiện, chúng trực tiếp lao về phía ‘Thiên Nhân’ trên không trung.

Chúng dựa vào nhục thân mạnh mẽ của mình, chống đỡ các loại pháp thuật và tên nhọn của Thiên Nhân, hoành hành ngang ngược, xông thẳng vào trận hình Thiên Nhân, bắt đầu xé xác và nuốt chửng

Thiên Nhân.

Đám hung thú này thể hiện ra thực lực đều ở cấp bậc tôn giả thất phẩm.

Chúng xông vào đại trận Thiên Nhân như sói lạc vào bầy cừu.

Chiến trận của Thiên Nhân bắt đầu đại loạn.

Tuyết Lang Động Chủ: “Ách...

Đây thực sự là Tán Tài sao?” Cảnh tượng này hoàn toàn khác với những gì Thất Tu tiền bối mô tả về ‘Tán Tài’ mà, rõ ràng là chết chóc.

Hai mươi con hung thú cấp bậc thất phẩm, cái này không dễ đối phó đâu.

“Kỳ quái, trong các ghi chép tán tài trước đây chưa từng ghi lại việc có hung thú xuất hiện.

Chẳng lẽ ta thực sự nhìn nhầm rồi, đây không phải là tán tài sao?” Thất Tu Thánh Quân gửi một biểu cảm ‘nhíu mày’.

Nếu không phải tán tài, vậy bảo vật để giải thoát xiềng xích cho Lục Tu còn xuất hiện không?

“Em nghĩ, có khi nào là do đám Thiên Nhân đã vi phạm quy tắc tán tài không?” Ngón tay Vũ Nhu Tử nhanh chóng gõ trên điện thoại: “Đã là tán tài, thì vị tồn tại thần bí tên là ‘Tiêu Dao’ kia chắc chắn là muốn tán cho vui vẻ, để nhiều người nhận được bảo vật hơn, sau đó để nhiều người hô ‘666’ (đỉnh cao), như vậy vị tồn tại thần bí đó mới thấy vui thú được.” “Mà đám Thiên Nhân bây giờ lại chiếm cứ vị trí tán tài và lối ra của bảo vật, muốn vơ vét hết bảo vật vào tay.

Đến lúc đó bảo vật mà vị kia ném ra chẳng phải đều bị Thiên Nhân cướp sạch sao?

Những người khác chẳng nhận được gì, đương nhiên sẽ không reo hò. ‘666’ đương nhiên cũng không có luôn.” “Chuyện này giống như khi chúng ta phát hồng bao cho mọi người cướp vậy, nếu hồng bao đều bị người ta dùng tool cướp hết sạch, những người không cướp được cũng chẳng thể đứng một bên hô 666, như thế người phát hồng bao đương nhiên sẽ không thấy vui vẻ rồi.” Vũ Nhu Tử một hơi gửi mấy tin nhắn, bày tỏ ý nghĩ của mình.

Có lý có cứ, khiến người ta tin phục.

Lệ Chi Tiên Tử: “Cho nên, để trừng phạt đám Thiên Nhân vi phạm quy tắc tán tài, vị tồn tại thần bí ‘Tán Tài’ đó mới thả ra đám hung thú này để cho Thiên Nhân một bài học sao?” Khả năng này rất lớn nha!

“Nếu thật sự là vậy, thì có lẽ chúng ta vừa hay đã tránh được một kiếp, Thiên Nhân đã trở thành tấm gương đi trước cho chúng ta rồi.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Nếu không có Thiên Nhân, các đạo hữu của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chắc cũng sẽ bao chiếm lối ra bảo vật, mang hết bảo vật đi.

“Chúng ta tiếp tục quan sát xem sao, xem chuyện này liệu có bước ngoặt mới nào không.” Thất Tu Thánh Quân nói: “Lúc này, vị bát phẩm của Thiên Nhân chắc là sắp ra tay rồi.” Hoàng Sơn tôn giả điều chỉnh lại góc độ, bắt đầu quay phim.

Đám Thiên Nhân sau một thời gian ngắn hỗn loạn, nhanh chóng khôi phục lại chiến trận.

Sức mạnh của chiến trận ngưng tụ thành hình, hóa thành một tấm lưới lớn màu đỏ huyết bao trùm lấy hai mươi con hung thú đó.

Ngoài ra, có 3 vị Thiên Nhân cấp thất phẩm xuất hiện, tay cầm pháp khí, bắt đầu đánh giết những con hung thú này.

Thiên Nhân thất phẩm hoàn toàn khác biệt so với tứ phẩm, ngũ phẩm.

Thiên Nhân tứ, ngũ phẩm trông mặt mũi cứ na ná nhau.

Giống như được sản xuất hàng loạt trên dây chuyền vậy, Tống Thư Hàng khi nhìn Thiên Nhân tứ, ngũ phẩm đều có cảm giác bị mù mặt.

Còn mấy vị Thiên Nhân thất phẩm này, phong cách vẽ cực kỳ duy mỹ, trên thân tỏa ra bảo quang thất thải.

Dưới sự phối hợp của chiến trận, họ nhanh chóng đánh giết được vài con 'hung thú'.

Và những con hung thú này sau khi bị giết không hề để lại xác.

Mà trực tiếp hóa thành một làn khói mù, tiêu tán mất tăm.

Chúng không phải là hung thú thực sự, mà là thú triệu hồi được ngưng tụ từ pháp thuật.

Hoàng Sơn tôn giả thông qua hình thức phát trực tiếp trong nhóm, cho mọi người xem cảnh chiến đấu giữa Thiên Nhân và hung thú.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Hóa ra Hoàng Sơn tiền bối mọi người ở góc độ này, ta tìm thấy mọi người rồi.

Ta sẽ tới hội quân ngay." "Đám hung thú này đều do pháp thuật hình thành, xem ra suy đoán của Vũ Nhu Tử rất đúng." Thất Tu Thánh Quân tổng kết.

Bắc Hà Tán Nhân: "Nếu đúng như vậy, lát nữa khi chúng ta nhận được bảo vật từ 'Tán Tài', chúng ta hét lớn '666', vị tồn tại thần bí tán tài kia liệu có khi nào vui lên rồi âm thầm cho chúng ta thêm nhiều bảo vật hơn không?" "Thật sự có khả năng đó đấy." Đông Phương Lục Tiên Tử nói: "Nhưng làm như thế thì phải vứt bỏ liêm sỉ mới được." Đồng Quái Tiên Sư: "Liêm sỉ so với bảo vật thì đương nhiên bảo vật quan trọng hơn rồi." Liêm sỉ là cái gì?

Thứ này, Đồng Quái từ khi sinh ra đã không có rồi.

Trong nhà hàng.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Vũ Nhu Tử, cô nàng này tư duy đặc biệt nhảy vọt, lại có thiên phú giải đố.

Hai thuộc tính này kết hợp lại, khi đối mặt với những nan đề, cô ấy luôn có thể đưa ra một đáp án đầy bất ngờ.

Nhưng mà, tu chân giới rộng lớn thế này, đúng là loại đại lão nào cũng có.

Có người rõ ràng là cảnh giới 'Trường Sinh Giả', nhưng vẫn miệt mài bôn ba khắp nơi bán đồ - 'Đại lão cái gì cũng bán'.

Lại còn có vị thực lực không rõ, nhưng lại thích tán tài, thích nghe người ta hô 666 Tiêu Dao.

Còn có vị đại lão Nho gia rõ ràng thanh cao, nhưng lúc nào cũng nghiên cứu 'Ánh mắt mang thai, ánh mắt song thai, tam bào thai, tứ bào thai' Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng tiếp xúc với các đại lão tu chân giới, lúc nào cũng mang lại cho cậu cảm giác 'làm việc không chính sự'.

"Vũ Nhu Tử, chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi." Tống Thư Hàng lại quay đầu gọi Đậu Đậu: "Đậu Đậu, xuất phát thôi.

Sở Sở, cô vào Hạch Tâm Thế Giới lánh một chút trước nhé." "Vâng, sư phụ." Sở Sở gật đầu đáp.

Đậu Đậu vội vàng nói: "Ta cũng đi lánh với Sở Sở, đối mặt với hàng vạn Thiên Nhân, con chó yêu ngũ phẩm nhỏ nhoi như ta chẳng giúp ích được gì đâu." "Không được, Đậu Đậu.

Cậu phải đi cùng chúng tôi.

Cậu là Đậu Đậu Cổ Thánh cơ mà." Tống Thư Hàng nhếch mép cười, tôi sẽ không để cậu có cơ hội ăn đậu hũ của đệ tử nhà tôi mãi đâu.

“Tống tiền bối, em vẫn chưa ăn xong mà.” Vũ Nhu Tử nói, cô thật sự rất đói, bụng cứ kêu rồn rột.

Cô lại không muốn ăn Tích Cốc Đan, khó ăn lắm.

“Không sao, chúng ta vừa đi vừa ăn.” Tống Thư Hàng nói xong, triệu hoán Hà Long Thần Hành Chiến Xa từ trong bản mệnh linh hồ ra.

Thức ăn Sở Sở chuẩn bị đã xong xuôi, chỉ cần bê cả bàn lên Hà Long Thần Hành Chiến Xa, vừa đi vừa uống vừa ăn.

Hơn nữa vừa ăn vừa có thể ngắm phong cảnh, hưởng thụ biết bao?

Nói đoạn, Tống Thư Hàng trực tiếp bê một cái bàn ăn trong nhà hàng lên Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Vũ Nhu Tử mắt sáng rực lên: “Ý tưởng của Tống tiền bối hay quá!” Cô phối hợp bê thêm mấy cái ghế lên.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: “...” Chú ý hình tượng chút đi, lát nữa lúc xuất hiện, Thiên niên đệ nhất thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’ và Thiên niên đệ cửu thánh ‘Linh Vũ Điệp Tử’ ngồi trên xe ăn cơm mà ra mắt, thì hình tượng biết cứu vãn thế nào đây?

Chẳng phải các người nói muốn dùng khí thế ‘Huyền Thánh hàng giả’ để áp chế toàn trường sao?

Cái kiểu vừa ăn vừa xuất hiện thế này sẽ làm khí tràng của các người yếu đi một nửa trở lên đấy.

“Đúng rồi, Tạo Hóa tiên tử.” Tống Thư Hàng bế Tiểu Âm Trúc lên, lại cất tiếng gọi.

Cái đầu nhỏ của Tạo Hóa tiên tử nhô ra từ người Tiểu Âm Trúc.

“Cho tôi mượn Thánh Nhân Chi Nhãn dùng một chút.” Tống Thư Hàng bình thản nói: “Hôm nay nói không chừng nó lại phải lên sàn rồi.” Xích Tiêu Kiếm: “...” Cậu định làm gì?

“Tống~ a~ a~” Tạo Hóa tiên tử ‘a’ một hồi lâu rồi nói: “Ừm~ không ngốc~” Tống Thư Hàng: “???” Lúc này, bàn tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên thò ra từ Hạch Tâm Thế Giới, ngay sau đó áp lên mắt trái của Tống Thư Hàng.

Tay nhỏ lướt qua một cái, mắt trái của Tống Thư Hàng đã bị Công Đức Xà Mỹ Nhân móc ra.

Sau khi lấy được mắt trái của Tống Thư Hàng, tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân rụt về Hạch Tâm Thế Giới, tiếp tục dệt cái ‘mạng lưới cốt lõi’ kia.

Chương 2037

Sau đó, Tạo Hóa tiên tử lấy ra Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn, nhẹ nhàng ấn vào hốc mắt trái của Tống Thư Hàng.

Đồng thời hai cái Trì Dũ Thuật (thuật chữa trị) ném lên, hốc mắt của Tống Thư Hàng đã tiếp nhận Thánh Nhân Chi Nhãn.

“Dù có xem bao nhiêu lần đi chăng nữa, ta vẫn cực kỳ không thích nghi được với cảnh tượng này.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt trái của mình, giờ cơ thể cậu đã thích ứng với Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn.

Đôi khi cậu còn cảm thấy Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn dùng còn sướng hơn cả mắt thật của mình.

“Quen là tốt rồi.” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Tiếp theo đây sẽ là cảnh tượng lớn, Thánh Nhân Chi Nhãn có thể phát huy tác dụng bất cứ lúc nào.

Tạo Hóa tiên tử: “Thói quen~ thật là một thứ đáng sợ.

Đặc biệt là khi ngươi đã quen với một người nào đó~” Tống Thư Hàng: “??” Tạo Hóa tiên tử lại chui về cơ thể Tiểu Âm Trúc.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát, rồi chuyển Tiểu Âm Trúc và Sở Sở vào Hạch Tâm Thế Giới trước.

Đợi đến khi Tạo Hóa Pháp Vương thực sự muốn cất giọng hát, cậu mới đưa Tạo Hóa tiên tử trở lại.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa lao vọt lên trời.

Trên chiến xa, một bàn bốn ghế.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu cùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối mỗi người chiếm một góc.

Vừa ăn vừa uống, vừa hành trình.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bá Đao Tống Nhất: “Các tiền bối, bọn em cũng xuất phát rồi đây!” “Đã có người tu luyện từ các nơi kéo đến, lát nữa lúc xuất hiện thì tùy cơ ứng biến.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Trong màn hình trực tiếp của Hoàng Sơn tôn giả, đám Thiên Nhân đã xử lý xong 20 con hung thú kia.

Nhưng khi họ vừa mới vất vả giải quyết xong 20 con hung thú... từ vị trí ‘Thiên Cương’ bên dưới lại có thêm 40 đạo quang mang chui ra.

Bốn mươi con hung thú hình thái khác nhau, thực lực mạnh mẽ hiện ra, cũng mạnh mẽ xông vào doanh trại Thiên Nhân, hoành hành ngang ngược.

Lần này, vị bát phẩm của Thiên Nhân đã ra tay.

Trong video, vị Thiên Nhân bát phẩm đó lộ diện, so với Thiên Nhân thất phẩm, vị bát phẩm này càng thêm xinh đẹp, mỹ hình hơn.

Hơn nữa phong cách của Thiên Nhân bát phẩm cứ như là một tác phẩm nghệ thuật vậy, rất phù hợp với thẩm mỹ của nhân loại.

Khi Thiên Nhân bát phẩm hiện ra chân thân, ngài ấy cao gấp ba lần so với đám Thiên Nhân thông thường xung quanh, nổi bật hẳn lên.

Cũng giống như Thiên Nhân thất phẩm, ngài ấy vừa hiện thân là tự mang theo hiệu ứng ánh sáng, hiệu ứng này đặc biệt chói mắt.

Ngài ấy vừa ra tay, trong hư không xuất hiện vô số quang mâu (giáo ánh sáng), một hơi khóa chặt 40 con hung thú.

Đám Thiên Nhân xung quanh ùa lên, chém chết 40 con hung thú.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “A a a, ai đang làm màu đấy, làm lóa cả mắt rồi.” Bắc Hà Tán Nhân: “Tam Lãng?” Vì cái kiểu chat này rõ ràng không phải phong cách của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối.

Tam Lãng tên này bị Hoàng Sơn tiền bối cấm ngôn, nên đã đăng nhập tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối sao?

Quả nhiên, Vân Tước Tử hiện giờ đang ở chỗ Tam Lãng?

Bá Đao Tống Nhất: “Vọng thiên!” “Thư Hàng phát hiện ra gì rồi à?” Lệ Chi Tiên Tử hỏi.

Bá Đao Tống Nhất: “Tên Thiên Nhân này, có lẽ tôi có quen.” Lần trước khi cậu đang thực hiện nhiệm vụ bắt giữ Thiên Nhân, có mấy tên Thiên Nhân lúc bị bắt, trên trán đột nhiên phóng ra một luồng sáng, kết hợp lại chiếu ra hình ảnh của một cao thủ Thiên Nhân.

Chính là cái tên Thiên Nhân bát phẩm đẹp như tác phẩm nghệ thuật trước mắt này.

“Cậu từng đập hắn rồi à?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Bá Đao Tống Nhất: “Không có ạ, em với hắn mới chỉ gặp mặt một lần qua ‘hình chiếu’ thôi, sao mà đập được.

Tuy nhiên... lúc đó em có dùng ngôn ngữ viễn cổ mắng hắn một câu ‘Bị ngốc à~’.

Sau đó hắn cứ liếng thoắng dùng ngôn ngữ viễn cổ trả lời lại, em nghe không hiểu.” Học được một ngoại ngữ là vô cùng quan trọng, đặc biệt là ngoại ngữ thông dụng.

Nếu có một ngày, Chư Thiên Vạn Giới đều sử dụng chung một loại ngôn ngữ...

Thôi bỏ đi, như thế thì mất vui lắm.

“Cái đó, có ai cần Thiên Nhân không?

Loại còn sống ấy?

Lúc nãy trên đường đi hội quân với Thất Tu tiền bối, ta nhặt được mấy tên Thiên Nhân tứ phẩm, vẫn còn sống.

Ta mang theo tụi nó luôn rồi.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói.

Diệt Phượng Công Tử: “Thế chẳng phải cậu vẫn đập tụi nó rồi sao?” “Chỉ là nghịch ngợm một chút về ngôn ngữ thôi mà, vả lại còn là qua hình chiếu nữa, chắc không tính là đập đâu nhỉ?” Tống Thư Hàng nói: “Ơ?

Diệt Phượng tiền bối ngài tới rồi ạ?

Tôi thấy ngài rồi, ngài ăn gì chưa, có muốn qua đây ăn chút gì với bọn tôi không?” Diệt Phượng Công Tử: “...” Thật ra hắn đã đến gần đây từ hôm qua rồi, vì mọi người trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã hẹn là sẽ cùng tổ chức yến tiệc, nên hắn đến sớm và mang theo một mẻ tiên tửu tự ủ để dùng trong tiệc.

Cho nên sau khi Thất Tu tiền bối phát lệnh triệu tập, hắn là người đầu tiên đến hiện trường.

Hắn vừa quay đầu lại thì thấy đằng xa có một chiếc ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ từ xa tiến lại.

Trên chiến xa, Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Đậu Đậu đang ngồi bên cái bàn vuông nhỏ, vừa ăn vừa bay, trông rất đắc ý.

Diệt Phượng Công Tử nghĩ bụng, có lẽ mình nên giả vờ không quen biết mấy đứa này thì hơn.

“Diệt Phượng tiền bối, bên này bên này!” Tống Thư Hàng hét lớn.

Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối, cho em thêm bát nữa.” Tống Thư Hàng đón lấy bát của Vũ Nhu Tử, cúi người múc cơm trong cái nồi nhỏ bên cạnh.

Đậu Đậu: “Gâu!

Diệt Phượng, mau qua đây đi, qua đây mà tận hưởng!” Diệt Phượng Công Tử: “...” Thịnh tình khó khước.

Hắn đẩy đẩy kính mắt, thở dài một tiếng rồi bay qua.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhẹ nhàng bay lên lưng Tống Thư Hàng, nhường chỗ ngồi cho Diệt Phượng Công Tử.

“Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Đối phương là thần binh của Trường Sinh Giả, sự tôn kính cần thiết không thể thiếu được.

“Diệt Phượng à, bao nhiêu năm rồi, cảnh giới của ta rốt cuộc cũng đuổi kịp ngươi.

Hiện giờ, ta cũng ngũ phẩm rồi.” Đậu Đậu dùng hai chi trước linh hoạt cắt miếng bít tết, đồng thời khóe miệng lộ ra nụ cười tà khí đầy sinh động.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt: “Vậy nên, ngươi muốn diễn đạt điều gì?” “Cái danh hiệu Khắc tinh của Đậu Đậu, hôm nay ta phải giành lại từ tay ngươi mới được!” Đậu Đậu vỗ vỗ ngực.

Diệt Phượng Công Tử: “Ha ha ha ha.” “Đừng cười, ta cho ngươi xem thứ này.” Đậu Đậu há miệng, yêu đan từ trong miệng bắn ra: “Thấy chưa, yêu đan thất thải.

Thấy chưa, chín đường vân đan.

Thế nào, sợ chưa?” Thấy Đậu Đậu khoe yêu đan của mình, Tống Thư Hàng không biết tại sao lại muốn bắt chước Đậu Đậu.

Cậu cũng thử há miệng ra.

Sau đó...

Kim đan Cá Voi Béo từ trong miệng cậu nhảy ra ngoài.

Vũ Nhu Tử: “!!!” Diệt Phượng Công Tử: “!!!” Đậu Đậu: “Đệch mợ!” Kim đan của tu sĩ và yêu đan của yêu tu tuy là cùng một cấp bậc cảnh giới.

Nhưng về bản chất vẫn có sự khác biệt rõ rệt được không?

Yêu đan của yêu tu vẫn là một phương thức tấn công của họ.

Một số yêu tu hoang dã khi bị dồn vào đường cùng sẽ trực tiếp nhả yêu đan ra để tấn công kẻ thù.

Nhưng chưa bao giờ nghe nói có vị tu sĩ nào có thể nhả Kim đan ra từ miệng như yêu đan được cả, hiểu không?

Kim đan Cá Voi Béo nảy tưng tưng trong hư không, cái đuôi không ngừng quẫy đạp.

Đồng thời, từ cái lỗ trên đỉnh đầu nó phun ra một làn nước trong vắt, phun ra toàn là linh lực thuần khiết.

Chính Tống Thư Hàng cũng ngơ ngác.

Nhưng một lát sau, cậu học theo Đậu Đậu: “Thấy chưa, Kim đan Cá Voi Béo.

Thấy chưa, chín đường vân rồng.

Thấy chưa, cấu đồ tinh lộ trên mình cá voi này...

Ngầu không?” Đậu Đậu: “Đm nhà cậu!” “Hắc hắc.” Tống Thư Hàng há miệng, lại nuốt Kim đan Cá Voi Béo vào.

Mẹ nó, chính cậu cũng giật nảy mình.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử đặt bát cơm xuống, cô học theo bộ dạng của Tống Thư Hàng, há to miệng, đầu lưỡi nhỏ cong lên, thở hắt ra.

Nhưng Kim đan của cô không hề có ý định nhảy ra ngoài.

Vũ Nhu Tử thoáng chút thất vọng.

Tít tít~ Lúc này, Cửu Châu Nhất Hào Quần lại có tin nhắn.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “@Toàn thể thành viên, Thiên Nhân lùi lại rồi.” Sau khi 40 con hung thú bị Thiên Nhân giết sạch, lần này có tới gần 200 con hung thú bị bắn ra cùng lúc.

Mỗi đợt hung thú bị giết, đợt sau số lượng chỉ có nhiều hơn.

Đám Thiên Nhân đành phải lùi lại một khoảng.

Sau khi họ lùi lại đủ khoảng cách, đám hung thú đó cũng ngừng truy kích.

“Xem ra đúng như Vũ Nhu Tử đoán.

Tán tài cũng có quy tắc của tán tài.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Chỉ là không biết khi nào tán tài mới chính thức bắt đầu?

Đồng Quái Tiên Sư: “Vậy bao giờ mới bắt đầu tán tài?

Chương 2038

Đợi khi nào bắt đầu, ta sẽ chuẩn bị hô 666.” “Tên bói dạo nhà ngươi tới chưa?” Thất Sinh Phù phủ chủ hỏi.

Tên Đồng Quái này mỗi lần xuất hiện đều mang một hình dáng khác nhau, nếu hắn đã trà trộn vào đám đông rồi thì chẳng ai nhận ra được.

Đồng Quái Tiên Sư: “Hắc hắc hắc hắc.” “Tiên sư ngài định hô 666 thật đấy à?

Đợi đã, ta cảnh cáo ngài trước, lát nữa lúc hô 666 trong vụ ‘Tán Tài’ này, ngài tuyệt đối không được biến thành hình dáng của ta!” Đông Phương Lục Tiên Tử nói.

Sợ nhất là lát nữa Đồng Quái Tiên Sư biến thành mình rồi mặt dày nịnh nọt đại thanh.

Làm mất mặt người khác, gây xấu hổ cho người khác mà lại kiếm bảo vật cho mình.

Thuật dịch dung của tiên sư quá quỷ dị, ngay cả Huyền Thánh bát phẩm cũng không nhìn thấu được, chẳng biết làm thế nào nữa?

Tô Thị A Thất: “【Biểu cảm Đại đao của ta đã đói khát khó nhịn】” Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Lần này xin tiên sư tha cho, người ta gần đây đang định thử tìm đạo lữ, phải giữ gìn hình tượng chút.” Đậu Đậu Cổ Thánh: “Mọi người đừng nói nữa, hễ nói là sẽ bị tên bói dạo đó ghi vào danh sách đấy.

Nói không chừng lát nữa hắn sẽ biến thành hình dáng của mọi người.

Tới đây mà biến thành ta này, tên bói dạo.

Rồi chúng ta cùng nhau kêu gâu gâu gâu!” Bắc Hà Tán Nhân: “...” “Ha ha ha, mọi người yên tâm đi.

Ta sẽ không biến thành hình dáng của các ngươi đâu.” Những ngón tay linh hoạt của Đồng Quái Tiên Sư gõ trên bàn phím, khóe miệng nhếch lên: “Có biến thì ta cũng chỉ biến thành lão Bắc Hà thôi.” Vân Trung Tiên Khách: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “Đm nhà ngươi, hôm nay ta đụng chạm gì tới ngươi à?” Tuy việc tên bói dạo này cà khịa mình là chuyện thường ngày, nhưng dạo này tần suất hắn cà khịa mình có vẻ hơi quá đà rồi đấy.

“Ta chỉ muốn cho ngươi biết, đại gia của ngươi vẫn là đại gia của ngươi thôi.” Khóe miệng Đồng Quái Tiên Sư nhếch lên một độ cong đẹp mắt, sau đó hắn thuận tay gửi một cái hồng bao khẩu lệnh 100 đồng vào nhóm.

Khẩu lệnh hồng bao: 【Ta chỉ muốn cho Bắc Hà ngươi biết, đại gia của ngươi vẫn là đại gia của ngươi!】 Hồng bao vừa gửi ra đã bị cướp sạch trong tích tắc.

“Ơ?

Đây là lần đầu tiên tôi thấy có người phát hồng bao trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đấy?” Tống Thư Hàng nói, cậu vừa mới vất vả nuốt lại Kim đan Cá Voi Béo của mình vào, lúc nuốt cậu cực kỳ cẩn thận vì sợ lỡ tay cắn vỡ nó.

Kết quả là bị lỡ mất hồng bao.

Tống Thư Hàng vào nhóm đến giờ chưa thấy ai phát bao giờ.

Hôm nay là lần đầu.

Có lẽ với các thành viên trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, chút tiền lẻ trong hồng bao đó chẳng có sức hấp dẫn gì chăng?

Đồng Quái Tiên Sư: “Trước đây cũng có phát mà, đợt Tết có phát

đấy.

Đúng rồi...

Thư Hàng tiểu hữu cậu năm nay mới gia nhập nhóm, đợt Tết chưa có mặt.

Ta giải thích cho cậu chút nhé.” Đồng Quái Tiên Sư nói tiếp: “Chúng ta có mở tài khoản lưu trữ linh thạch dưới tên của ‘Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân’, lấy linh thạch ngũ phẩm làm tiêu chuẩn, ai cướp được hồng bao thì lát nữa có thể đến chỗ Vũ Nguyệt tiền bối đổi lấy linh thạch.

Hồng bao 100 đồng đại diện cho 100 viên linh thạch ngũ phẩm.

Cướp được thì đến chỗ Vũ Nguyệt tiền bối mà đổi.” “Làm thế không thấy phiền phức sao ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Cũng hơi phiền một chút.” “Đúng thế, ta còn phải dùng riêng một cái khôi lỗi phân thân để canh hồng bao trong nhóm, có hồng bao cái là phải thống kê ra ngay.” Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân ló mặt lên: “Nhưng đợt Tết vừa rồi, mấy vị tiên tử cướp được hồng bao linh thạch đều đổi ở chỗ ta thành mỹ phẩm hết rồi.

Cho nên ta cũng coi như lấy đó làm niềm vui.” Tống Thư Hàng: “...” “Thật ra, chúng ta đang đợi đạo hữu nào trong nhóm tấn thăng lên cửu phẩm, đến lúc đó có thể lợi dụng sức mạnh không gian của ngài ấy để phát triển một ‘chương trình hồng bao linh thạch’ thực sự.

Lúc đó hễ ai cướp được hồng bao là linh thạch có thể ‘vèo’ một cái thông qua sức mạnh không gian truyền tống chính xác đến bên cạnh đạo hữu đó.

Thế mới thú vị.” Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân nói thêm.

Lực không gian của Kiếp Tiên mà định dùng như thế sao?

Kiếp Tiên Chư Thiên Vạn Giới mà nghe thấy chắc khóc hết nước mắt quá?

Nói vậy nhưng Tống Thư Hàng vẫn không nhịn được nhắc nhở: “Bạch tiền bối biết dùng năng lực không gian mà.” “Bạch đạo hữu không được đâu, ngài ấy không phải ứng cử viên phù hợp.” Vũ Nguyệt Chân Quân nói: “Ngài ấy thích những thứ mới mẻ, tuy rất có trách nhiệm nhưng nếu bắt ngài ấy ngồi thống kê và phát hồng bao một cách khô khan như thế... bọn ta không nỡ.” Tống Thư Hàng: “...” Tôi còn tưởng ngài định nói tính cách Bạch tiền bối không hợp với công việc khô khan chứ?

Eo ôi đau quá, bị hố rồi.

Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử nói: “Ta tới rồi, tán tài vẫn chưa bắt đầu à?” “Ta thấy cô rồi, ra đón ngay đây.” Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Ta cũng tới được một lúc rồi.” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “@Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu, tiền bối, em cũng thấy ngài rồi.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói: “【Biểu cảm cảm động ôm đầu khóc】, Vũ Nhu Tử cô nương, em thấy lời ta nói sao?” “Vâng, thấy rồi ạ.” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử trả lời.

Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu lập tức cảm động đến mức không nói nên lời.

Trên Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Bốn người Tống Thư Hàng nhìn về phía nhóm người Lệ Chi Tiên Tử và Hoàng Sơn tiền bối đang hội quân đằng xa.

Vũ Nhu Tử thở phào nhẹ nhõm: “Vừa nãy em định ấn vào avatar của Lệ Chi Tiên Tử để tag cô ấy, kết quả không cẩn thận lại ấn trúng avatar của vị tiền bối phía dưới này.

May mà em cơ trí trả lời lời của anh ấy, nói mới nhớ vị đạo hữu Minh Nguyệt này suýt chút nữa bị em ngó lơ rồi, kỳ lạ thật đấy." Tống Thư Hàng: "..." "Người tụ tập càng lúc càng đông rồi." Diệt Phượng Công Tử lên tiếng.

Không chỉ các thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần, mà còn các hệ người tu luyện khác cũng đang tụ tập lại.

Thậm chí, trong số đó có nhiều người tu luyện dường như nhận được tin tức còn sớm hơn cả các đạo hữu trong nhóm.

Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên hỏi: "Vậy đây thực sự là vụ 'Tán Tài' như lời Thất Tu tiền bối nói sao?" Thiên Nhân, một lượng lớn người tu luyện quanh đây, rồi cả đám hung thú kia nữa.

Cảm giác chuyện này đã không còn đơn giản chỉ là 'Tán Tài' nữa rồi.

"Liệu có phải là cái bẫy của ai đó đặt ra, dùng bảo vật làm mồi nhử để thu hút mọi người tới không?" Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

Diệt Phượng Công Tử đẩy kính mắt: "Cậu cũng nghĩ đến khả năng này sao, không tồi, Thư Hàng.

Xem ra tính cách cẩn thận của cậu vẫn còn sót lại đôi chút." "Thật ra em lúc nào cũng rất cẩn thận mà." Tống Thư Hàng đáp lời.

Chỉ là thường có những sự kiện mà em dù có cẩn thận đến mấy cũng vô dụng, toàn là kiểu dùng sức mạnh áp chế hoàn toàn, khiến cho 'thiên phú cẩn thận' của em không có đất diễn mà thôi.

"Có cần nhắc nhở các tiền bối trong nhóm không?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Đúng lúc đó, trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lên tiếng: "@Toàn thể thành viên.

Đúng rồi, lát nữa khi tán tài bắt đầu, ta sẽ lên trước.

Mọi người cứ ở ngoài trước đi, đừng tùy ý tiến vào phạm vi tán tài.” Tống Thư Hàng thấy vậy vội vàng nhắc nhở: “Vân Tước Tử tiền bối, ngài hiện giờ không còn ‘bất tử thân’ nữa, chuyện này... cứ để em lên cho.” Trên người cậu ít nhất còn có một mạng phục sinh cơ mà.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Không cần lo lắng, lần này trên người ta mang theo ba cái mạng phục sinh.” “Mọi người không cần hoảng, thực ra lần này khi ta xin nghỉ phép ra ngoài, đã giúp mọi người trong nhóm tập thể gieo một quẻ!” Đồng Quái Tiên Sư nói.

Bắc Hà Tán Nhân thấy câu này, sắc mặt biến đổi: “Không cần gấp?

Đã gieo một quẻ?

Đại cát sao?” “Không... là đại hung.” Đồng Quái Tiên Sư bình tĩnh nói: “Hôm nay ta vẫn là có chút tự biết mình (AC số) đấy.

Cho nên, cứ yên tâm đi?” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Vô Thượng Ma Tôn!

Tiên sư, ông đây là thừa nhận thuộc tính gieo quẻ đen của mình rồi sao?

Ông không phải là Đồng Quái mà tôi quen biết!” Bắc Hà Tán Nhân: “Dùng chân gieo quẻ à?” “Dùng tay, dùng phương thức chính thường mà gieo.

Điềm báo đại hung, giờ đã mãn nguyện chưa?” Đồng Quái Tiên Sư dường như tự bạo tự khí: “Ta chỉ dùng chân gieo có một lần...

ừm, ba lần.

Hơn nữa dùng chân chỉ là tính chất đùa giỡn, ta cơ bản không chơi như vậy.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Điềm báo đại hung cỡ mấy cup?” “Tam Lãng đừng dùng nick của Vân Tước Tử tiền bối phát ngôn nữa, cảm giác không hài hòa chút nào, cảm ơn.” Lệ Chi Tiên Tử nhắc nhở.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Không hiểu sao, trong lòng bỗng dưng thấy ổn định hẳn.

Đây là quẻ đại hung thoải mái nhất mà ta gặp được trong năm nay.” Diệt Phượng Công Tử: “Ta cũng vậy.” “Tên gieo quẻ đen kia, hôm nay ông thật sự không uống nhầm thuốc chứ?” Bắc Hà Tán Nhân không nhịn được hỏi.

Lão Bắc Hà thực sự có chút lo lắng, vì luôn cảm giác hôm nay trạng thái của mấy vị đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không đúng lắm.

Ví dụ như Tam Lãng, hôm nay rõ ràng là tìm đường chết quá mức.

Lại như Đồng Quái bây giờ, thế mà lại tự bạo tự khí.

Còn có vừa nãy, Vũ Nhu Tử thế mà lại vạch trần được ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu cư sĩ’ đang tiềm phục trong nhóm, nếu không phải thấy tin nhắn của Vũ Nhu Tử, hắn cũng đã bỏ qua phát ngôn của vị cư sĩ kia.

Luôn cảm giác hôm nay có thứ gì đó đang ảnh hưởng đến trạng thái của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Mọi thứ hôm nay đều quá phản thường.

“Lão Bắc Hà sao ông cứ thích cà khịa ta thế?” Đồng Quái không phục: “Có phải ta không đỗi ông là ông thấy khó chịu cả người không?” Bắc Hà Tán Nhân: “......” Ta chỉ là có chút lo lắng cho trạng thái của mấy tên các ngươi thôi, nhưng câu này hắn không tài nào nói ra miệng được.

Thất Tu Thánh Quân lên tiếng: “Sau khi mọi người tập hợp, hãy đến chỗ ta nhận một tấm hộ thân phù.

Đây là hộ phù ta chế tác sau khi tấn thăng Huyền Thánh, lĩnh ngộ được một chút 'pháp tắc', nếu có nguy hiểm, có thể giúp mọi người chặn lại một khoảng thời gian." Truyền thừa của Thất Tu Thánh Quân đến từ 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', trong kỹ thuật chế tác hộ thân phù của ông, thực tế còn có thủ pháp chế phù của 'Ban Văn Long Thiên Đạo'.

Phù bảo chế tác ra, chất lượng vô cùng cứng rắn.

"Ngoài ra, ta ở đây còn có chút đồ tốt." Đồng Quái Tiên Sư tiếp tục nói: "Trước khi xin nghỉ rời đi, ta có mang theo một xấp bài truyền tống không gian ngẫu nhiên.

Số lượng vừa vặn mỗi người một tấm, lát nữa ta sẽ phát cho mọi người, một khi gặp nguy hiểm cứ việc bóp nát thẻ bài, nó sẽ trực tiếp thông qua sức mạnh không gian truyền tống các ngươi ra ngoài ngẫu nhiên." Phù bảo hệ không gian là món đồ giữ mạng cực tốt.

Tống Thư Hàng: "Đúng rồi, đến lúc đó xin Diệt Phượng tiền bối tặng cho mỗi người một phát 'Vỡ nát một đất', để mọi người đều chuyển hóa sang trạng thái chất lỏng.

Như vậy, trong thời gian ngắn dù có bị chém ngang eo cũng không sợ.

Vô cùng thực dụng." Diệt Phượng Công Tử khóe miệng giật giật: "Cậu tưởng ai cũng giống cậu chắc, trúng thiên phú của ta xong mà còn có thể dùng 《Biến Dị Cương Thủ》 để duy trì hình người?

Người bình thường trúng thiên phú của ta đều biến thành một bãi chất lỏng, căn bản không thể ngưng tụ thành hình người được đâu hả?" Tố Tố Tâm Hệ Thương Sinh: "Trên người mình có một ít mảnh vỡ 'Long mạch', đến lúc đó mọi người mang theo một ít trên người để tăng thêm khí vận.” Vân Trung Tiên Khách: “Xem ra, ta cũng phải lộ diện một chút.

Lần bế quan này ta đã tu luyện thành công một loại hộ thể ma văn.

Lát nữa sẽ gia trì cho mỗi người một cái.” “Tán tài xem chừng sắp bắt đầu rồi, lát nữa sau khi tiến vào phạm vi tán tài, mọi người chú ý giữ liên lạc với ta.

Nếu ta bảo rút lui thì đừng do dự, lập tức kích hoạt phòng ngự phù bảo ta đưa, rời đi ngay lập tức.” Thất Tu Thánh Quân dặn dò.

Ngay khi Thất Tu Thánh Quân vừa dứt lời trong nhóm, từ xung quanh cái ‘Thiên Cương’ kia bỗng phun trào ra một lượng lớn hào quang.

Hào quang rực rỡ bắn vọt lên cao không, rồi rơi xuống như mưa.

Phạm vi phun trào cực lớn, bao phủ toàn bộ tu sĩ và Thiên Nhân có mặt tại đó.

“Là linh thạch.” Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Những thứ rơi xuống như mưa kia toàn bộ là linh thạch.

Tuy nhiên phẩm cấp không cao, chỉ là linh thạch tứ phẩm.

Mọi người tùy tay chộp lấy những viên linh thạch bên cạnh mình.

Chương 2039

Sau khi đợt phun trào linh thạch tứ phẩm kết thúc, cái ‘Thiên Cương’ kia cũng bắt đầu từ từ nổi lên.

Phần lớn người tu luyện và Thiên Nhân tại hiện trường không tự chủ được mà áp sát về phía phạm vi ‘tán tài’.

Thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần trái lại lùi về phía sau một chút, tập hợp lại với nhau trước, thoát khỏi phạm vi ‘tán tài’.

Thất Tu Thánh Quân phát phù bảo cho mọi người.

Một thiếu niên không quen biết cũng mỉm cười phát từng tấm thẻ bài cho các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần — đó chính là Đồng Quái Tiên Sư.

Chỉ là không biết bộ dạng thiếu niên hiện tại là bản thể của ai?

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng gặp được Vân Trung Tiên Khách và Tố Tố, hai người cũng phụ trợ thêm mảnh vỡ long mạch và hộ thể ma văn cho mỗi vị đạo hữu.

Các loại biện pháp phòng ngự, các loại buff đều được gia trì đầy đủ... còn có cả thủ đoạn đào tẩu.

Thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đã chuẩn bị sẵn sàng tất cả.

“Lát nữa nếu có cơ hội, chúng ta cố gắng tranh đoạt ‘Thiên Cương’ về tay.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Còn có bảo vật giải trừ trói buộc cho Lục Tu tiên tử mà Thất Tu tiền bối cần nữa.” “Chúng ta chuẩn bị một chút, khi Thiên Cương xuất thế thì ra tay.

Tuy có quẻ toán của Đồng Quái, nhưng chúng ta chớ có đại ý, phải cẩn thận.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Yên tâm đi, đảm bảo không xảy ra vấn đề gì.” “Thực ra người ta lo lắng nhất hôm nay chính là Tam Lãng cậu đấy.” Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài một tiếng.

“Đợt tán tài thứ hai đến rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Chỉ thấy từ chỗ ‘Thiên Cương’ kia lại phun ra hào quang.

Lần này phun ra là pháp khí.

Có những cái chuông trông rất cổ xưa, còn có đèn thanh đồng, lò luyện đan khổng lồ, phi kiếm, bảo đao... chủng loại phồn đa.

Tuy nhiên phẩm cấp pháp khí cũng không cao, đa số là tứ phẩm.

“Ta lên thử trước đây.” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Lần này trên người ta có ba cái mạng phục sinh, có chuyện cũng không cần lo.” Nói xong, thân hình hắn vọt lên, tiên phong di chuyển về vị trí của ‘Thiên Cương’.

“Cho nên, có ba cái mạng phục sinh cũng vẫn là Tam Lãng sao?” Bắc Hà Tán Nhân xoa xoa huyệt thái dương, hắn đột nhiên quay sang nói với Đồng Quái: “Đồng Quái, giúp Tam Lãng gieo một quẻ riêng đi?” “Đại hung.” Đồng Quái bình tĩnh đáp.

“Vậy tôi cũng lên đây.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đang chuẩn bị từ trên xe đi xuống, cùng Tam Lãng tiền bối tranh đoạt một phen.

Đúng lúc này, cái ‘Thiên Cương’ kia đột nhiên phun trào.

Không có dấu hiệu báo trước... rõ ràng trông có vẻ còn lâu mới xuất thế.

Nhưng ngay khắc sau, Thiên Cương trực tiếp bị bắn vọt lên cao không.

“Ra tay.” Thất Tu Thánh Quân ra lệnh.

Đối với Thất Tu Thánh Quân mà nói, bảo vật có thể giải cứu Lục Tu tiên tử khỏi sự trói buộc của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ là quan trọng nhất.

Tuy nhiên, ‘Thiên Cương’ đối với rất nhiều đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng vô cùng quan trọng.

Thiên Cương xuất thế, ông tự nhiên phải dẫn đạo hữu trong nhóm tranh đoạt một phen.

Khi Thất Tu Thánh Quân vừa dứt lời, đã có khá nhiều người tu luyện và Thiên Nhân cùng nhau tranh đoạt ‘Thiên Cương’.

Thiên Nhân trước đó vì nguyên nhân ‘vật triệu hoán hung thú’ mà lùi lại một chút, nhưng họ vẫn duy trì trạng thái kết trận, Thiên Cương lại bị bắn lên không trung, họ đang chiếm cứ vị trí có lợi nhất.

Có Thiên Nhân ra tay ngăn chặn ‘Thiên Cương’ đó.

Tuy nhiên, vị trí có lợi nhất cũng khiến họ trở thành mục tiêu của mọi người.

Chỉ thấy trên chân trời có một đạo đao quang như dải lụa vắt ngang qua, trực tiếp trảm hướng Thiên Nhân.

Đao quang này hoàn toàn không màng đến ‘Thiên Cương’, chỉ thẳng vào Thiên Nhân.

Đao quang trắng muốt không tì vết, đao ý bá đạo, phàm là vạn vật chắn trước đao quang đều sẽ bị nghiền nát trực tiếp...

độ nhận diện cực cao.

Đao quang trực tiếp xuyên vào đại trận Thiên Nhân.

Một góc đại trận bị chém ra, mười mấy tên Thiên Nhân đi đầu trực tiếp bị đao quang nghiền nát.

Đao quang dư thế không giảm, lao vào lỗ hổng đại trận vừa bị phá vỡ rồi nổ tung.

“Bạch Bích Tam Sinh Đao!” Có người nhận ra đạo đao quang này.

Bạch Bích Tam Sinh Đao không chỉ một cường giả nào, mà là danh hiệu của một đại tộc tu sĩ.

Đây là đại tộc tu sĩ từng sánh ngang với ‘Thiên Hà Tô Thị’, chỉ là gần nghìn năm nay có chút sa sút.

Nhưng về thực lực tổng thể, họ vẫn sở hữu sức mạnh của một tu chân đại tộc.

Sau đạo đao quang đó là hai mươi vị tu sĩ của ‘Tam Sinh Đao gia’.

Mục tiêu của họ không phải Thiên Cương mà là Thiên Nhân.

Hai mươi vị tu sĩ này, mỗi người trong mắt đều rực lửa giận và sát ý, hận không thể băm vằn Thiên Nhân ra thành từng mảnh.

“Nghe nói Tam Sinh Đao gia có mười vị thiên tài ngũ phẩm được trọng điểm bồi dưỡng, trong thời kỳ mệt mỏi sau khi tỷ thí đao pháp và luận đạo, đã bị một nhóm lớn Thiên Nhân tập kích.

Mười vị thiên tài đao tu, tám chết hai bị thương.

Tám viên Kim Đan có tư chất sáu long văn trở lên để tấn thăng Thất phẩm Tôn Giả đã bị Thiên Nhân đào mất, trở thành chiến lợi phẩm.” Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng.

Chẳng trách các tu sĩ Bạch Bích Tam Sinh Đao hoàn toàn không thèm quan tâm đến ‘Thiên Cương’, mà chỉ nhắm vào Thiên Nhân mà đánh.

Bất luận là thế lực nào, thiên tài đao tu dày công bồi dưỡng bị người ta lén lút săn giết, Kim Đan bị đào mất, đều sẽ nổi trận lôi đình.

“Trong các hoạt động chém giết Thiên Nhân gần đây, số lượng

Thiên Nhân mà các đao tu Bạch Bích Tam Sinh Đao chém giết ổn định trong top 5.

Họ muốn đòi lại nợ máu gấp trăm lần trên người Thiên Nhân.” Hoàng Sơn Tôn Giả bình tĩnh nói.

Thiên Nhân chi loạn, vẫn mới chỉ là bắt đầu.

Người tu luyện chư thiên vạn giới e rằng còn phải đối mặt với động loạn lớn hơn.

Mà theo sát các tu sĩ Bạch Bích Tam Sinh Đao, còn có mấy nhóm người tu luyện với số lượng khác nhau, đồng thời phát động tấn công Thiên Nhân.

Họ đều là trợ thủ mà ‘Tam Sinh Đao gia tộc’ mời đến.

Từng chiếc tiên chu chiến tranh hạng nặng hiện ra, từ trong tiên chu bay lên từng quả cầu tròn, trên những quả cầu này khắc đầy phù văn, từ quả cầu bật ra từng trận pháp tiên thuật, từ xa phát động tấn công vào Thiên Nhân.

Mỗi một đạo công kích đều rơi vào lỗ hổng của chiến trận Thiên Nhân.

“Đây là pháp khí chiến đấu của Kim Khư Tông, vì thể tích khá lớn nên cần tiên chu vận tải.

Tuy nhiên tác dụng chủ yếu của chúng là phòng thủ, tấn công chỉ là thuận thế mà làm.” Bắc Hà Tán Nhân giải thích.

Phía xa lại có một nhóm tu sĩ Nho gia hiện thân, họ đứng từ xa thủ hộ phía sau tiên chu chiến tranh, mở thư quyển ra, múa bút viết lách.

Mỗi khi họ viết một phù tự, giữa trời đất liền có sức mạnh chính khí quán nhập vào phù văn, trong hư không thấp thoáng có tiếng hát vang lên, niệm tụng văn tự trên thư quyển.

Những nho sinh này cũng là bang thủ do 'Tam Sinh Đao gia' mời tới.

Họ phụ trách cường hóa trạng thái cho phe mình, các phù văn chính khí không ngừng bay lên rồi hạ xuống.

Bất kể là tiên chu chiến tranh hay các đao tu Tam Sinh Đao gia ở phía trước, càng đánh càng hăng.

Phía sau còn có mấy nhóm cường giả, sau khi nhận được sự gia trì của Nho gia và phòng hộ của pháp khí Kim Khư Tông, bám sát các đao tu Tam Sinh Đao xông về phía Thiên Nhân.

Có đao tu Tam Sinh Đao dẫn đầu, một số tu sĩ cường đại đang đứng xem cũng đồng loạt ra tay với Thiên Nhân.

Đầu người Thiên Nhân có thể đổi lấy phần thưởng, mà tiền thưởng không hề nhỏ.

Ngoài ra, nếu không phá vỡ đại trận Thiên Nhân để ngăn chặn thì cũng rất khó để lập đội đi tranh đoạt cái 'Thiên Cương' kia.

Thiên Cương đã bị bắn lên tới tận chỗ cực cao.

Trong trận doanh Thiên Nhân, một vị Tôn Giả Thiên Nhân xinh đẹp ở gần nhất ra tay, trong tay cô ta tế ra một đoàn thải vân bao bọc lấy Thiên Cương.

Sau đó cô ta vươn tay kéo một cái, chuẩn bị thu hồi 'Thiên Cương' về.

Vút!

Lúc này, có một pháp khí dạng vòng bỗng nhiên xuất hiện từ hư không, chém đứt thải vân của Tôn Giả Thiên Nhân.

"Ha ha ha, cái 'Thiên Cương' này không phải thứ mà đám Thiên Nhân các ngươi có thể chạm vào đâu.

Hôm nay chỉ cần có bản tôn ở đây, các ngươi đừng hòng mang nó đi.” Thần binh dạng vòng xoay một vòng, bay lên không trung cao hơn.

Trong tầng mây, một vị tu sĩ anh tuấn đáp xuống, nhẹ nhàng giẫm lên trên thần binh dạng vòng kia.

Trong sát na, ánh mắt của đại bộ phận người có mặt đều đổ dồn vào vị tu sĩ anh tuấn này.

“Là Toàn Phong Tôn Giả!” Có người thốt lên.

Toàn Phong Tôn Giả giẫm lên Tử luân của ‘Đoạn Không Tử Mẫu Luân’, xuất hiện một cách đầy thu hút.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt tóc 【Nhìn ta này!

Nhìn ta này!

Tất cả mọi người, hãy nhìn ta đây!

Ta là người đàn ông thu hút nhất toàn trường, ta là Tôn Giả hào nhoáng nhất!】 Tôn Giả Thiên Nhân đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn Toàn Phong Tôn Giả, cô ta lại ra tay lần nữa, pháp khí dạng vân thuấn gian hóa thành một cây cung khổng lồ.

Cung giương tên đặt, một trận mưa tên bắn mạnh về phía Toàn Phong Tôn Giả.

“Vô dụng thôi, vô dụng thôi.

Đòn tấn công của ngươi quá yếu ớt.” Khóe miệng Toàn Phong Tôn Giả nhếch lên, ‘Đoạn Không Tử Mẫu Luân’ dưới chân không ngừng lướt đi, dưới mũi nhọn có thể chém khai cả ‘truyền tống không gian’ kia, mưa tên toàn bộ bị bắn nổ.

Toàn Phong Tôn Giả biết, khoảnh khắc này mình thật sự là ngầu nổ trời rồi.

Tuy nhiên khi chống đỡ mưa tên, ánh mắt hắn lướt qua vị Bát phẩm Thiên Nhân trong trận doanh Thiên Nhân kia.

Chương 2040

Có vị đó ở đây, hôm nay e rằng mình không thể trở thành tiêu đề trang nhất của ‘Tu Sĩ Nhật Báo’ ngày mai được.

Bát phẩm Huyền Thánh mới là sức mạnh quyết định cục thế tiếp theo.

“Vút ~~” Trong lúc Toàn Phong Tôn Giả đang suy tư, trong đám Thiên Nhân bỗng có một tên Thiên Nhân nhỏ nhắn vọt ra.

Sau lưng hắn có đôi cánh dang rộng.

Tên Thiên Nhân biến dị này tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã bay đến bên cạnh ‘Thiên Cương’, một tay chộp lấy nó, đồng thời hắn lấy ra một cái bình nhỏ, chuẩn bị thu ‘Thiên Cương’ vào trong.

Lại có ba mươi tên Thiên Nhân theo sát phía sau hắn, kết thành một trận pháp phòng ngự hộ vệ cho hắn.

Mắt thấy Thiên Nhân sắp sửa đắc thủ, biến cố lại phát sinh.

Một ngọn núi nhỏ đột nhiên đập xuống, trực tiếp nghiền nát tên Thiên Nhân biến dị cùng cái bình nhỏ trong tay hắn, và cả ba mươi tên Thiên Nhân phía sau thành phấn vụn.

Sau khi ngọn núi nhỏ hạ xuống, lại có một cây thiên kiều vắt ngang trời cao mà tới, bắc lên trên ngọn núi nhỏ này.

Ầm ầm ầm, phía cuối thiên kiều truyền đến tiếng vó ngựa dồn dập.

Một trận bảo quang thất thải từ đầu kia của cây cầu phi nước đại tới, trong bảo quang thấp thoáng hiện ra từng đợt tiếng thú gầm.

Đó là cỗ mã xa do mười con Long mã kéo.

Luồng bảo quang thất thải kia chính là ánh sáng bốc lên dưới chân linh thú Long mã khi chúng chạy.

Trên mã xa, một vị công tử tóc đen phiêu dật đang lười biếng ngồi nghiêng, nửa tỉnh nửa mê.

Chỉ một mình hắn mà lại có khí thế như thiên quân vạn mã đang lao tới.

“Bát phẩm Huyền Thánh.” Toàn Phong Tôn Giả khẽ nói.

Không phải Huyền Thánh mới tấn cấp gần đây, mà là một Huyền Thánh lão làng từ nghìn năm trước.

Đối phương không có hiệu ứng ‘Thiên hạ vô nhân bất thức quân’, không biết thánh hiệu của hắn là gì. 【Cách xuất hiện còn phô trương hơn cả ta.】 Phong đầu của Toàn Phong Tôn Giả hoàn toàn bị lấn át.

Tống Thư Hàng nhìn mười con Long mã kéo đại xa của đối phương, nhìn cây đại kiều vắt ngang trời đất, nhìn ngọn núi nhỏ kia.

Sau đó, cậu lại cúi đầu nhìn ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ của mình, còn có bàn, ghế, tám món mặn một món canh, một nồi cơm lớn trên chiến xa...

“Bị so sánh triệt để rồi, Tống tiền bối, toàn diện bị lép vế rồi.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng: “Ừ, tôi biết rồi, Vũ Nhu Tử.” Huyền Thánh lão làng đúng là Huyền Thánh lão làng, một màn xuất hiện tùy ý thôi cũng phải bá khí như vậy.

Hồi đó lúc ở Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ, chủ yếu là do địa điểm có hạn, các Huyền Thánh tới không có chỗ để bày biện phô trương, không thể thể hiện được đẳng cấp của mình.

Cỗ xe Long mã dừng lại trên ngọn núi.

Vị công tử trên xe lười nhác phất tay, cây ‘Thiên Cương’ kia bay lên hướng về phía hắn.

“Hừ!” Vị Bát phẩm Huyền Thánh trong đám Thiên Nhân cuối cùng cũng ra tay.

Hắn cách không chỉ về phía ‘Thiên Cương’, Thiên Cương như bị định thân, lơ lửng bất động giữa không trung.

“Cái ‘Thiên Cương’ này, ta có chút việc cần dùng đến.” Công tử trên xe Long mã nhìn về phía Thiên Nhân mỉm cười: “Giao nó cho ta, ta quay người đi ngay.” “Xì xồ xì xào ~~” Huyền Thánh Thiên Nhân lạnh lùng cười nói.

Ngôn ngữ không thông.

Nhưng hiển nhiên, Huyền Thánh Thiên Nhân không muốn nhường lại ‘Thiên Cương’ này.

Sau lưng hắn có hai sợi xích xương kéo dài ra, hắn tiến vào chế độ chiến đấu.

“Ê kìa, Lệ Thánh Quân, hôm nay bộ tóc giả của anh trông khá là bảnh đấy.” Phía xa có giọng nói êm tai vang lên, đồng thời một biển vàng cuộn trào kéo tới.

Trên biển vàng đó, một vị nữ tử mặc đồ mát mẻ, dáng người cao ráo với mái tóc đỏ đang ngồi đó.

Cô ta giống như một mỹ nhân hải yêu, mỗi cử động đều đầy rẫy sự mị hoặc dị thường.

Còn đồng tử của cô ta thì có màu vàng của rồng, tràn đầy áp lực.

Vị Thánh Quân này Tống Thư Hàng có biết, lần trước tại Thực Tiên Yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ cô ta đã từng xuất hiện.

Cổ Vu Huyền Thánh ‘Yêu Mộng Thánh Quân’.

Lúc đó cô ta ngồi chiến xa hai con Kim Long Thú tới, lần này lại đổi phương thức khác.

Biển vàng kia... là một biển côn trùng.

Đó là những con bọ cánh cứng trông như những đồng tiền vàng, hợp thành một đại dương mênh mông.

Những con bọ này đều là vu cổ của Yêu Mộng Thánh Quân.

“Không phải tóc giả.” Lệ Thánh Quân trên xe Long mã quay đầu lại, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài của mình: “Lần này là tóc cấy đấy, đẹp trai không?” “Anh vẫn hợp với đầu trọc hơn.” Yêu Mộng Thánh Quân liếm bờ môi gợi cảm: “Đầu trọc trông anh ngon lành hơn, hợp để nuôi sâu bọ hơn.” Lệ Thánh Quân không muốn tiếp tục chủ đề ‘đầu trọc’, nói thẳng: “Cô cũng hứng thú với ‘Thiên Cương’ sao?” “Không, mục tiêu của ta là Thiên Nhân.” Yêu Mộng Thánh Quân đôi mắt đẹp nhìn Thiên Nhân: “Họ rất thích hợp dùng để nuôi vu cổ mới của ta, làm ổ cho sâu bọ.

Tuy nhiên...

Thất Tu đạo hữu, mục tiêu của ông là gì nhỉ?” Yêu Mộng Thánh Quân quay đầu nhìn về phía không xa.

Cô ta và Thất Tu từng tiếp xúc tại Thực Tiên Yến, từng cùng nhau giảng pháp luận đạo nên nhận ra khí tức của ông.

Thất Tu Thánh Quân bước đi trên hư không, từng bước tiến tới.

Sau lưng ông, một thanh bảo đao đang xoay tròn, thân đao chiếu ra hư ảnh một con hỏa phượng hoàng che trời lấp đất — Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Liên tiếp mấy vị Huyền Thánh xuất hiện, Tống Thư Hàng bèn tạm mượn ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ từ chỗ Thông nương đưa cho Thất Tu Thánh Quân.

Thất Tu Thánh Quân mới là người hiện tại có thể phát huy tối đa uy lực của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

“Mục tiêu của ta tuy là thứ khác, nhưng ‘Thiên Cương’ cũng là một trong những mục tiêu của ta.” Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh nói.

Tuy là tân tấn Huyền Thánh, nhưng truyền thừa của ông bắt nguồn từ ‘Đạo khí’ chí cao vô thượng, cộng thêm gần đây ông liên tục gặp kỳ ngộ, mấy lần tiếp xúc trực diện với ‘Pháp tắc’.

Hiện giờ lại có ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trong tay, dù đối mặt với Huyền Thánh lão làng, ông cũng có sức đánh một trận.

“Ông muốn đoạt ‘Thiên Cương’ từ tay ta sao?” Lệ Thánh Quân chầm chầm nhìn Thất Tu Thánh Quân, hắn vừa nói vừa giằng co với Huyền Thánh Thiên Nhân để đoạt quyền sở hữu Thiên Cương.

“Ta không giúp bên nào cả, mục tiêu của ta chỉ là Thiên Nhân.

Tuy nhiên... nếu hai người các ngươi lưỡng bại câu thương, ta cũng không ngại nhặt giúp ‘Thiên Cương’ đâu.

Thứ này tuy vô dụng với ta, nhưng có thể dùng để bồi dưỡng hậu bối.” Yêu Mộng Thánh Quân cười duyên nói.

“Lưỡng bại câu thương?

Cô đang đùa à?” Lệ Thánh Quân nói.

Thất Tu Thánh Quân thò tay vào túi, lẳng lặng móc ra...

điện thoại của mình.

Ông gọi một cuộc điện thoại: “Alô, Linh Vũ Điệp đạo hữu, anh vẫn chưa tới sao?” “Thất Tu đạo hữu, anh cũng phải thông cảm cho tôi chút chứ.

Khoảng cách từ nhà tôi đến vị trí của các anh đâu phải anh không biết.” Trong điện thoại truyền ra giọng nói của Linh Vũ Điệp Huyền

Thánh.

Trong lúc nói chuyện, sâu trong tầng mây có một đàn bướm linh màu xanh bay lượn.

Đàn bướm linh xanh biếc đó như những đóa mây, đẹp đẽ lạ thường.

Trên mây bướm, Linh Vũ Điệp Huyền Thánh mỉm cười giáng lâm.

Hắn đeo trường kiếm ngang hông, mặt đẹp như ngọc, mắt sáng như sao, khí chất đẹp trai đến mức rối rít.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân, nghìn năm đệ thập nhất thánh.

“Ba tới rồi, Tống tiền bối, vậy tôi cũng lên đây.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói, cô hạ bát đũa xuống, nhảy khỏi Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay giữ Vũ Nhu Tử lại: “Đợi đã, chúng ta là Bát phẩm hàng giả, nhưng lúc xuất hiện cũng không thể để khí thế yếu được.

Ở chỗ tôi có một thanh ‘Chung Yên Thánh Kiếm’, khi cô ra trận hãy mang theo nó.” Chung Yên Thánh Kiếm không chỉ có thể tăng cường khí thế cho Vũ Nhu Tử, mà bên trong còn tự kèm theo ‘Trái tim của đại lão nhãn cầu hành tinh’, có thể bảo vệ Vũ Nhu Tử bất cứ lúc nào.

“Cảm ơn Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử hi hi cười nói: “Nhưng mà, tôi có một món đồ khác thích hợp với tôi hơn.” Tống Thư Hàng: “???” Khắc sau, Vũ Nhu Tử sải đôi chân dài, chạy về phía hư không.

Nhìn Vũ Nhu Tử đi xa, Đậu Đậu đột phát kỳ tưởng: “Nói này, các tiên tử mặc váy chạy trên không trung thì có bị lộ hàng không nhỉ?

Trước đây tôi chưa từng chú ý điểm này.” “Đậu Đậu cậu ngây thơ quá, cậu tưởng các tiên tử mặc váy mà lại không có biện pháp phòng lộ hàng sao?” Diệt Phượng Công Tử bình tĩnh nói.

Đậu Đậu mắt sáng lên: “Tại sao Diệt Phượng cậu lại biết rõ thế?

Cậu xem trộm rồi à?” Diệt Phượng Công Tử: “......” Trong mắt hắn hiện lên tia sáng nguy hiểm — Biến thành một đống đi, Đậu Đậu!

Giữa hư không, sau lưng Vũ Nhu Tử đang chạy bỗng bừng sáng rực rỡ.

Luồng sáng đó ngày càng chói mắt.

Cuối cùng, hóa thành một vầng mặt trời nhỏ.

Tất cả mọi người không tự chủ được đều nhìn về phía mặt trời nhỏ đó, sau đó hiệu ứng ‘Thiên hạ vô nhân bất thức quân’ sản sinh.

Ngay cả nghìn năm đệ cửu thánh ‘Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh’ cũng tới sao?

Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh và Linh Vũ Điệp Huyền Thánh, nhìn thánh hiệu thôi cũng thấy giống như người một nhà.

Hơn nữa lúc đó nội dung giảng pháp của hai người cùng một mạch thừa kế, chỉ cần không mù thì ai cũng thấy quan hệ giữa hai người không hề tầm thường.

Vũ Nhu Tử càng chạy càng nhanh, sau lưng cô là hình chiếu của một vầng mặt trời nhỏ.

Bên trong hình chiếu mặt trời nhỏ đó có một bóng người thấp thoáng, do ánh sáng mặt trời nhỏ quá chói nên người ta không nhìn rõ diện mục của bóng người này, nhưng khi nhìn thấy bóng người đó, đại bộ phận mọi người đều cảm thấy da đầu tê dại một cách bản năng.

Mặt trời nhỏ làm nền cho ‘Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh’, cô nhanh chóng chạy đến bên cạnh Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “Ba ơi.” Tiếng gọi trong trẻo này lọt vào tai tất cả các tu sĩ tại hiện trường.

Ba ơi?

Thế mà lại là cha con!

Một nhà hai vị Bát phẩm, hệ phái của Linh Vũ Điệp Thánh Quân thật đáng sợ quá đi?

Linh Vũ Điệp Thánh Quân mỉm cười, vô số bướm linh xanh biếc bay lượn bao quanh bảo vệ Vũ Nhu Tử.

Người ngoài tạm thời bị vầng mặt trời nhỏ cùng ‘Long ấn’, ‘Cổ Thánh xưng hào’ trên người Vũ Nhu Tử dọa cho sợ, nhưng với tư cách là người cha, ông lập tức cảm ứng được cảnh giới thật sự của con gái.

Vũ Nhu Tử hiện nay là cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng.

Chương 2041

“Khá lắm.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân nói với Vũ Nhu Tử.

Nói thật, tốc độ thăng cấp của con gái làm ông vô cùng kinh ngạc.

Trước khi ông bế quan, ông còn hộ pháp cho Vũ Nhu Tử tấn thăng Tứ phẩm.

Kết quả là trong thời gian ông bế quan điều chỉnh trạng thái + xung kích kiếp Bát phẩm Huyền Thánh, Vũ Nhu Tử đã nhảy từ Tứ phẩm lên Ngũ phẩm.

Không biết trong thời gian này Vũ Nhu Tử có kỳ ngộ gì.

Nhưng những chuyện này đợi về đảo Linh Điệp rồi nói sau cũng không muộn.

Bướm linh xanh biếc bảo vệ Vũ Nhu Tử, cộng thêm hào quang của mặt trời nhỏ khiến người ta càng không thể xác định được cảnh giới thật sự của cô.

“Ba chọi một sao?” Vẻ lười biếng trên mặt Lệ Thánh Quân biến mất, trở nên nghiêm trọng.

Nhưng đúng lúc này, Thất Tu Thánh Quân đối diện lại gọi một cuộc điện thoại nữa.

Lại nữa hả?

Đừng bảo với tôi là ông còn định gọi người nữa nhé?

“Alô, Tống đạo hữu...

Cậu có thể dẫn các đạo hữu khác qua đây không?

Dùng thủ đoạn đặc thù của cậu ấy.” Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh nói.

Đậu xanh, thật sự là lại gọi người!

Lần này, Thất Tu Thánh Quân gọi vào điện thoại của Tống Thư Hàng. 'Thủ đoạn đặc thù' mà ông nói chính là 'Thế giới hạch tâm' của Tống Thư Hàng.

Thất Tu Thánh Quân hy vọng Tống Thư Hàng có thể dùng thế giới hạch tâm mang tất cả thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tới, khi cần thiết sẽ chuyển di các đạo hữu ra ngoài.

Vì thế giới hạch tâm là con bài tẩy của Tống Thư Hàng, nên trong điện thoại Thất Tu Thánh Quân mới dùng cụm từ 'thủ đoạn đặc thù' để thay thế, tránh làm lộ bài tẩy của cậu.

Nghĩ chắc với sự cơ trí của tiểu hữu Tống Thư Hàng, cậu ấy nhất định sẽ hiểu ý mình.

"Tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng đáp lại.

Sau đó, cậu tung cái 'chăn đắp cùng kiểu với đại lão Cái Gì Cũng Bán' trên người mình ra.

Đồng thời nhanh chóng thu bàn ghế trên chiến xa vào thế giới hạch tâm.

"Hiện ra đi, Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ!" Tống Thư Hàng vung tay phải, phóng thích bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú đang được ôn dưỡng trong đan điền bản mệnh ra.

Thất Tu tiền bối bảo cậu mang các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' qua bằng thủ đoạn đặc thù... vậy chắc là muốn cậu cùng các thành viên trong nhóm xuất hiện một cách hoành tráng nhỉ?

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần bị cuốn vào Thế Giới Hắc Long đều có một chiếc 'Long ấn' và 'Cổ Thánh xưng hào'.

Tuy họ chỉ hiển thánh ở Thế Giới Hắc Long, không hiển thánh ở hiện thế, nhưng Long ấn và Cổ Thánh xưng hào khi đã đến hiện thế cũng không biến mất, chỉ cần tế ra Long ấn và thánh hiệu, một đám cường giả Bát phẩm đứng thành cụm sẽ tạo được tác dụng chấn nhiếp.

“Các tiền bối, mời lên Thánh Thành.” Tống Thư Hàng bước lên chiến xa, bộ chiến giáp pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú hiện ra trên người cậu.

“Chúng ta phải làm thế nào?” Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Thất Tu tiền bối muốn chúng ta xuất hiện một cách gây chấn động, cho nên các tiền bối có ‘Long ấn’ và ‘Cổ Thánh xưng hào’ không cần che giấu nữa, chúng ta không thể để khí thế bị yếu được!” Đông Phương Lục Tiên Tử suy nghĩ một lát, nói: “Nếu đã là Thất Tu tiền bối bảo chúng ta làm vậy, thì lên thôi...

Tuy cảm giác có chút ngại ngùng, nhưng tin vào phán đoán của tiền bối.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Sau đó chúng ta lại giống như lần trước, đứng sau lưng Tống Thư Hàng và hô to 666 à?” Đồng Quái Tiên Sư giơ ngón tay cái lên: “Tam Lãng ý hay đấy, lúc tán tài chúng ta hô 666 có thể một công đôi việc.

Vừa cổ vũ cho Thất Tu tiền bối, Linh Vũ Điệp tiền bối cùng tiểu hữu Tống Thư Hàng, vừa tặng like (điểm tán) cho đại lão tán tài.” “Có thể đừng nhắc đến 666 được không?” Bắc Hà Tán Nhân thấy nhói lòng.

Các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần bước vào Thánh Thành.

Tống Thư Hàng vỗ mạnh vào Hà Long Thần Hành Chiến Xa, thể tích chiến xa tăng vọt, hiện ra nguyên hình uy vũ.

Đồng thời, hiệu ứng của ba loại Thánh Ấn bao phủ lấy cơ thể cậu, đắp thêm từng tầng uy nghiêm của Huyền Thánh.

Thực tế không cần đến ba loại Thánh Ấn, ngay khi pháp khí mang tính biểu tượng ‘Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ’ xuất hiện, phần lớn tu sĩ đã nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng.

“Bá...

Bá Tống Thánh Quân.” “Là hắn!

Sao hắn lại tới đây?” “Bá...

Bá Nho Huyền Ma!” “Hắn xuất hiện ở đây từ lúc nào?

Tại sao chúng ta đều không nhận ra?” “Cao Thăng sư huynh tất sát.” “Nghìn năm đệ nhất thánh.” “Bá...

Bá Long Cổ Thánh.” Tất cả tu sĩ có mặt tại đó loạn thành một đoàn.

Gần nửa năm trở lại đây, giới tu luyện liên tục xuất hiện Huyền Thánh, có thể nói là thời thịnh thế tiền cổ chưa từng có.

Nhưng trong số các tân tấn Huyền Thánh, người thu hút sự chú ý nhất không ai khác ngoài Bạch Thánh và Bá Tống Huyền Thánh.

Người trước từ sau khi hiển thánh, dáng vẻ tuyệt thế vô song đó đã khắc sâu vào lòng tu sĩ chư thiên vạn giới, vĩnh thế không quên.

Hơn nữa Bạch Thánh còn nộ xoát thiên kiếp, phong ấn thiên kiếp hiện đại hóa để lưu trữ, thực lực hung hãn khiến tu sĩ chư thiên vạn giới ai nấy đều tâm phục khẩu phục.

Người sau lại càng kiên cường bền bỉ, cứ cách một tháng lại lên tivi một lần, tuyệt không dễ dàng rút khỏi tầm mắt của tu sĩ chư thiên vạn giới.

Đã vậy mỗi lần giảng pháp đều đổi kiểu mới, là đại lão duy nhất trong lịch sử chư thiên vạn giới một mình lên tivi được ba lần.

Trong chư thiên vạn giới, hễ nhắc đến Bá Tống Huyền Thánh là ai nấy đều biến sắc.

Ngay cả Bá Tống Huyền Thánh đáng sợ cũng muốn tham gia tranh đoạt ‘Thiên Cương’ sao?

Hoặc là Bá Tống Huyền Thánh còn có mục tiêu khác?

“Đợi đã, mọi người nhìn phía sau kìa.” Có người chỉ vào tòa Thánh Thành đó.

Trên Thánh Thành có bóng dáng của mấy vị tiên tử và tu sĩ thấp thoáng...

Nghìn năm đệ nhất thánh Bá Tống cưỡi ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ thế mà chỉ là người dẫn đường, kéo xe ở phía trước.

Bóng dáng trên Thánh Thành kia mới là nhân vật chính thật sự sao?

“Người có thể bắt Bá Tống Huyền Thánh kéo xe rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Lai lịch ra sao?” “Là Thánh Ấn, tôi thấy Thánh Ấn bên cạnh họ rồi.” “Nhiều Thánh Ấn quá, không chỉ có một cái.” “Diệt Phượng Cổ Thánh, Lạc Trần Cổ Thánh, Bắc Hà Cổ Thánh, Thông Huyền Cổ Thánh...

Dược Sư Cổ Thánh...

Bạch Hạc Cổ Thánh...” “Tam Lãng Cổ Thánh?” “Tạo Hóa Cổ Thánh, là trùng tên sao?

Linh hồn ca vương?” “Gần ba mươi vị cường giả Bát phẩm, hèn gì có thể bắt Bá Tống Huyền Thánh kéo xe ở phía trước!” Tống Thư Hàng: “......” Kéo xe cái em gái các người ấy!

Tin hay không tôi tặng cho mỗi người một phát ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ để mọi người nhìn rõ xem mình có phải cường giả tuyệt thế không nhé?

Con mắt trái của tôi đã bốc cháy rồi đây này, đang rục rịch khó nhịn đây. 【Tiểu trợ thủ Long Lạc, nghe thấy ta nói chuyện không?】 Tống Thư Hàng dùng ý niệm liên hệ với tiểu trợ thủ Long Lạc đang ở xa tại Thế Giới Hắc Long.

Cách xuất hiện của Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ cậu đã dùng qua ở Thực Tiên Yến rồi.

Khi nó xuất hiện lần nữa, tuy vẫn rất chấn động nhưng tổng cảm giác hơi thiếu sự tươi mới.

Tống Thư Hàng tự nhận mình là người đàn ông cầu tiến, thay đổi từng ngày.

Cho nên lần này tốt nhất là tăng thêm chút kiểu cọ mới, mang lại cảm nhận khác biệt cho các đạo hữu tại hiện trường. 【Vâng, quản lý viên Bá Long, tôi có thể nghe thấy âm thanh của ngài.】 Tiểu trợ thủ Long Lạc đáp. 【Có thể chiếu hình 'Ngai Vàng Húc Nhật' ra sau lưng ta không?】 Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu chỉ là 'hình chiếu' thì sẽ không tiêu tốn quá nhiều sức mạnh, mà uy thế lại mười phần.

Hơn nữa các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã ký kết khế ước với 'Ngai Vàng Húc Nhật' đều đang ở trên tường thành.

Vừa vặn có thể tiến hành cộng minh ở mức độ cao nhất với hình chiếu. 【Không vấn đề gì, quản lý viên Bá Long.

Bắt đầu chiếu hình...】 Tiểu trợ thủ Long Lạc trả lời.

Sau đó, tiểu trợ thủ Long Lạc thông qua Tống Thư Hàng mà chiếu hình Ngai Vàng Húc Nhật tới.

Phía sau 'Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ' bỗng hiện ra một vầng mặt trời nhỏ chói mắt.

Trong vầng mặt trời nhỏ đó, thấp thoáng một dãy ngai vàng dài dằng dặc.

Trên mỗi cái ngai vàng đều có một vị thánh giả uy nghiêm đang ngồi.

Các thánh giả trên ngai vàng đó vừa vặn tương ứng với từng vị Cổ Thánh trong ‘Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ’.

“Đây là... lại một vầng mặt trời nhỏ nữa sao?

Đột nhiên thấy nóng quá.” “Trời có ba mặt trời, đây là muốn gom đủ ‘mười mặt trời cùng treo’ sao?” Hôm nay thời tiết trong xanh, mặt trời đang tỏa nắng rực rỡ.

Bên trái là mặt trời nhỏ của ‘Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh’, bên phải là mặt trời nhỏ của Bá Tống Huyền Thánh.

Nhiệt độ bỗng chốc tăng lên rất nhiều, miệng khô lưỡi đắng, cổ họng phát khô, pháp y trên người dường như sắp bốc cháy đến nơi.

“Đợi đã, hình như tôi phát hiện ra điều gì đó.

Mọi người nhìn cái vầng mặt trời nhỏ sau lưng Bá Tống Huyền Thánh kìa, trên một cái ngai vàng ở chính giữa bên phải có một bóng người, có phải rất giống ‘Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh’ không?” “Đâu đâu?

Trời ạ, tôi cũng thấy rồi, đúng là có chút giống thật.” “Anh nói vậy làm tôi cũng cảm thấy bóng người trong mặt trời nhỏ sau lưng Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh trông quen quen.

Nhìn thấy bóng người đó tôi bỗng thấy da đầu tê dại, thậm chí bụng còn hơi thắt lại, giống y như cảm giác khi nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh vậy.” “Hình như tôi vừa phát hiện ra một chuyện đáng sợ.” “Bá Tống Huyền Thánh và Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh có cùng một mạch truyền thừa sao?” “Hoặc là... là một loại công pháp song tu nào đó?" "Tóm lại, giữa hai người chắc chắn có quan hệ không thoát được đâu." "Linh Vũ Điệp Thánh Quân một nhà ba Huyền Thánh, thật... thật đáng sợ!" "Không... không trêu vào được đâu, không trêu vào được đâu." "Sau này gặp người của hệ Linh Vũ Điệp Thánh Quân nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối đừng để xảy ra xung đột.

Cứ đà này, hệ Linh Vũ Điệp Thánh Quân nói không chừng còn khai sinh ra thêm nhiều Huyền Thánh nữa." "Không chỉ là một nhà ba Huyền Thánh đâu, mọi người nhìn đám Cổ Thánh Bát phẩm kéo xe cho Bá Tống Huyền Thánh kìa, những Cổ Thánh này có thể khiến Bá Tống Huyền Thánh hạ mình kéo xe, chắc chắn giữa họ có quan hệ và giao dịch không thể nói ra." Thất Tu Thánh Quân khóe miệng giật giật.

Mẹ kiếp, mạch não của tiểu hữu Tống hôm nay còn kỳ quặc hơn cả trước kia.

Chương 2042

Dù ông là lão tiền bối của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', đã trải qua vô số lần gột rửa bởi những mạch não nhảy vọt của các đạo hữu trong nhóm, nhưng lần này ông vẫn không tài nào hiểu nổi phương thức tư duy của tiểu hữu Tống Thư Hàng.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân nghe những tiếng bàn tán xung quanh: "......" Ông nhìn vầng mặt trời nhỏ sau lưng Vũ Nhu Tử, nhìn chằm chằm vào bóng người hư ảo trong mặt trời nhỏ đó hồi lâu, rồi lại nhìn Tống Thư Hàng ở đằng xa.

Đừng nói chứ, mắt quần chúng đúng là sáng thật, Linh Vũ Điệp Thánh Quân càng nhìn càng thấy bóng người đó giống Tống Thư Hàng.

Trong mặt trời nhỏ mà Vũ Nhu Tử chiếu hình ra, tại sao lại có tiểu hữu Bá Tống?

Linh Vũ Điệp Thánh Quân khẽ gọi: "Vũ Nhu Tử." Vũ Nhu Tử: "Dạ?" "Con cảm thấy tiểu hữu Tống thế nào?" Linh Vũ Điệp Thánh Quân cố gắng giữ giọng điệu bình thản, nhẹ nhàng, trên mặt còn mang theo nụ cười ấm áp.

Vũ Nhu Tử không chút do dự đáp: "Tống tiền bối rất vui tính, ừm, những chuyện xung quanh anh ấy cũng rất vui.

Mỗi lần đi cùng anh ấy đều gặp được những chuyện rất kích thích." "Đúng vậy, tiểu hữu Tống quả thực rất thú vị." Linh Vũ Điệp Thánh Quân mỉm cười: "Nhưng cậu ấy còn quá trẻ, chưa đủ trưởng thành, chưa đủ ổn trọng." "Trưởng thành ổn trọng quá thì không vui nữa, cũng không chơi được với con đâu." Vũ Nhu Tử hi hi cười nói.

Nụ cười trên khóe miệng Linh Vũ Điệp Thánh Quân càng thêm rạng rỡ: "Đúng, không sai, cậu ấy quả thực rất hợp làm bạn tốt của con.

Tuy nhiên sau này con cần tìm một người đàn ông trưởng thành ổn trọng, có thể che gió chắn mưa cho con, cho nên tầm mắt của con phải đặt xa hơn chút nữa.

Chơi bời và nhu cầu tương lai phải phân biệt cho rõ." Con gái của ta phải mãi mãi đáng yêu như thế này.

Dù cho sau này có một ngày nó thật sự phải rời khỏi cái nhà này, thì nhất định phải có một người đàn ông trưởng thành ổn trọng che gió chắn mưa cho nó, để nó có thể giữ được sự thuần khiết quý giá này, cả đời không vướng bận ưu phiền.

Con gái của ta mãi mãi là niềm tự hào của ta.

Vũ Nhu Tử nghe vậy, kinh ngạc nhìn Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "Ba ơi, ý của ba là con phải đi tìm thêm cho mình một người ba nữa sao?" Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "......" "Không cần đâu ba ơi.

Con chỉ cần một người ba thôi là đủ rồi, không cần ba dượng đâu." Vũ Nhu Tử lại lên tiếng an ủi: "Yên tâm đi ba, con không có ý định tìm ba dượng đâu, ba đừng nghĩ nhiều." Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "???" Ba dượng là cái quỷ gì thế?

Con gái đi chuyến này về mạch não trở nên kỳ quặc quá mức rồi.

Ta thế mà sắp không theo kịp tiết tấu mạch não của nó nữa rồi, phải làm sao đây?

Ta phải trả lời câu hỏi này của con gái thế nào đây?

Phía đối diện, Lệ Thánh Quân nhìn Tống Thư Hàng đang từ xa tiến lại gần, sắc mặt hoàn toàn trở nên nghiêm túc.

Nghìn năm đệ nhất thánh... là một tồn tại siêu cấp rắc rối.

Bất kể thực lực hắn thế nào, nội việc ba lần hiển thánh trước mặt mọi người thôi cũng đủ chứng minh năng lực gây chuyện và sự đặc thù của hắn rồi.

Còn cả đám 'Cổ Thánh' đằng sau xe của hắn nữa.

Ba mươi mấy vị Cổ Thánh đứng thành hàng cùng Thánh Ấn của họ mang lại áp lực tâm lý cực lớn cho người xem.

Tuy Lệ Thánh Quân có thể lờ mờ cảm nhận được ba mươi mấy vị Cổ Thánh này chắc chắn có vấn đề.

Nhưng cả ba mươi mấy người họ đều được 'Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ' của Bá Tống Huyền Thánh bảo vệ, khí thế Bát phẩm của Thánh Thành cuồn cuộn hung hãn, Lệ Thánh Quân không thể cảm ứng được trạng thái cụ thể của ba mươi vị Huyền Thánh này.

Vậy cứ giả thiết trong ba mươi mấy vị Cổ Thánh này có hai phần ba là có vấn đề đi.

Thế thì vẫn còn khoảng 10 vị Cổ Thánh thực sự cơ mà.

Thế này thì đánh đấm cái quái gì nữa?

Hắn chỉ có một mình, đối phương lại lôi cả một xe Huyền Thánh qua.

Cho dù hắn có mình đồng da sắt thì lẽ nào còn có thể lấy một địch mười không thành?

Lệ Thánh Quân thật sự không có cái tự tin đó.

Cho nên, phải làm thế nào đây?

Lệ Thánh Quân hiện giờ có chút tiến thoái lưỡng nan.

Đối đầu trực diện thì thắng toán quá nhỏ; nói vài câu khách sáo rồi đi trước một bước sao?

Hay là giả vờ đánh vài chiêu lấy lệ rồi chuồn?

Hoặc là đề nghị cạnh tranh hòa bình?

“Không ngờ ngay cả Bá Tống Huyền Thánh cũng là người của phe các ông.” Lệ Thánh Quân bình tĩnh nói, ánh mắt hắn hơi dời đi, không dám tiếp xúc với mắt của Tống Thư Hàng để tránh bị ‘có thai’.

Tuy nhiên hắn lại dùng một món pháp khí để giám sát trạng thái của Tống Thư Hàng bất cứ lúc nào.

Một khi đối phương định phóng ‘Cái Nhìn Mang Thai’, hắn có thể lập tức tránh né ngay.

Dù sao Cái Nhìn Mang Thai một khi đã phóng ra thì không thể né tránh được nữa.

Chỉ có thể tiến hành dự đoán trước khi Bá Tống Huyền Thánh phóng chiêu để né đi!

Thất Tu Thánh Quân bình tĩnh nói: “Dù sao chúng tôi cũng chỉ là tân tấn Huyền Thánh, muốn tranh đoạt ‘Thiên Cương’ với các tiền bối thì buộc phải đoàn kết lại.

Cho nên tôi và Bá Tống Huyền Thánh mới hợp tác với nhau.” “Ta không tranh đoạt Thiên Cương, đừng tính ta vào.” Yêu Mộng Thánh Quân liếm khóe miệng: “Tuy nhiên ta rất có hứng thú với Bá Tống Huyền Thánh.” Tống Thư Hàng: “......” “Vậy thì chúng ta cứ dựa vào bản lĩnh của mình đi.” Lệ Thánh Quân bình tĩnh nói: “Thiên Cương này ai cướp được thì thuộc về người đó.

Thiên Cương chỉ là bắt đầu, phía dưới còn nhiều thứ khác đáng để mọi người thu hoạch.

Các ông cũng không muốn vì một mảnh ‘Thiên Cương’ mà tranh chấp đến mức kiệt sức chứ?” Mọi người đều là Huyền Thánh, ngẩng đầu không thấy cúi đầu gặp, không cần thiết phải vì một mảnh ‘Thiên

Cương' mà xé rách mặt nhau.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "Cạnh tranh hòa bình sao?

Tôi đồng ý." "Tôi cũng đồng ý, dựa vào thủ đoạn của mỗi người.

Nhưng mà... cái 'cướp được' này xác định như thế nào đây?" Thất Tu Thánh Quân vươn tay nắm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao: "Chỉ cần cầm được 'Thiên Cương' trong tay thôi sao?

Hay là phải thu 'Thiên Cương' vào pháp khí càn khôn của mình?" Vị Huyền Thánh Thiên Nhân xinh đẹp kia: "Xì xồ xì xào!" "Vậy thì ai thu được nó vào pháp khí càn khôn trước thì tính là của người đó, thấy sao?" Yêu Mộng Thánh Quân đề nghị: "Vì chỉ cầm trong tay thì khó mà phán đoán lắm.

Ta sẽ làm trọng tài." "Tôi đồng ý." Lệ Thánh Quân hất mái tóc dài: "Đến lúc đó, Yêu Mộng đạo hữu nể mặt mái tóc dài óng ả này của tôi và việc tôi phải lấy một địch nhiều mà lúc phân xử hãy thiên vị tôi một chút nhé." "Nếu Lệ đạo hữu ở trạng thái đầu trọc thì ta có thể cân nhắc chiếu cố anh đấy." Yêu Mộng Thánh Quân mị hoặc liếm khóe miệng: "Ngoài ra, tất cả mọi người, chỉ cần thấy mình có bản lĩnh, có hứng thú với 'Thiên Cương' thì cứ việc dùng mọi thủ đoạn.

Bất kể là ai, hễ thu được 'Thiên Cương' vào pháp khí càn khôn của mình thì đều tính hết." "Yêu Mộng đạo hữu thật đúng là... biết chơi." Lệ Thánh Quân cười khổ.

"Thiên Cương này không thuộc về bất cứ ai trong chúng ta cả.

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều có tư cách tranh đoạt nó." Yêu Mộng Thánh Quân nằm nghiêng trên biển vàng của mình.

Với tư cách là Cổ Vu, tính cách của cô ta vốn dĩ đã khó lường.

Chỉ là, muốn cướp được 'Thiên Cương' còn phải thu nó vào pháp khí càn khôn, hơn nữa còn phải hoàn thành hành động vĩ đại đó dưới sự rình rập của một đám Huyền Thánh, nếu không có bản lĩnh thực sự thì ai dám nhận việc này?

“Xem ra vẫn còn đạo hữu đang ẩn mình nhỉ.” Thất Tu Thánh Quân nói, đang nói thì ông đột nhiên ra tay, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chém ra.

Hỏa diễm hóa thành một con phượng hoàng che trời lấp đất lao thẳng về phía Huyền Thánh Thiên Nhân và trận doanh Thiên Nhân phía dưới.

“Đây là bắt đầu rồi sao?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Lệ Thánh Quân: “Tiền bối, đắc tội rồi!” Mắt trái của cậu lóe lên luồng sáng quỷ dị.

“Đậu xanh.” Lệ Thánh Quân vội vàng né tránh.

Bá Tống Huyền Thánh thật là bỉ ổi, loại pháp thuật tồi tệ này mà hắn lại dùng như kỹ năng thương hiệu vậy.

Hơn nữa vừa mới khai cuộc đã dùng, hoàn toàn không thèm quan tâm xem người bị có thai sẽ nghĩ gì, đúng là không biết xấu hổ.

Lệ Thánh Quân vừa né đi, ‘Cái Nhìn Mang Thai’ sượt qua người hắn trong gang tấc...

Cái Nhìn Mang Thai cứ thế bắn thẳng đi.

Một vị tu sĩ đang đứng hóng hớt ở xa tít sau lưng Lệ Thánh Quân vô tình trúng chiêu.

Sắc mặt hắn trắng bệch, hai tay ôm lấy cái bụng đang không ngừng phình to của mình, miệng phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn.

Hắn quỳ sụp xuống hư không, ánh mắt nhìn về phía chiến cục đằng xa. 【Là tình cờ sao?

Hay là cố ý?

Lẽ nào thân phận của mình đã bị Bá Tống Huyền Thánh phát giác rồi sao?】【Không, không thể nào.

Mình gặp được Bá Tống Huyền Thánh ở đây cũng là ngoài ý muốn, mình căn bản không hề lộ diện, sao có thể bị phát giác được.

Nhưng để phòng vạn nhất, mình vẫn nên rút lui trước rồi đi thông báo cho Ma Chủ tin tức Bá Tống Huyền Thánh đã trở lại hiện thế.】 Vị tu sĩ đó ôm cái bụng to tướng, đau đớn lăn lộn rời đi.

Các tu sĩ đi cùng thuyền đều nhìn đối phương với ánh mắt thương hại, không ai ngăn cản hắn rời đi.

Nỗi khổ mang thai chín tháng mười ngày cộng thêm cơn đau dữ dội khi chuyển dạ nửa canh giờ, mọi người đều đồng cảm sâu sắc.

Để giữ thể diện cho đối phương, không ai lên tiếng an ủi.

Cứ để hắn lẳng lặng lăn đến một góc không người mà âm thầm nếm trải dư vị của tình mẫu tử đi.

Thấy Cái Nhìn Mang Thai bị né được, Tống Thư Hàng cũng không ngạc nhiên.

Khi danh tiếng của ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ ngày càng vang xa, các cao thủ đã có kinh nghiệm trong việc phòng ngự nó.

Trước khi tốc độ phóng ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ của Tống Thư Hàng tăng lên vài bậc, chắc chắn trong khoảng thời gian tới số lượng cường giả né được Cái Nhìn Mang Thai sẽ ngày càng nhiều.

Hay là Cái Nhìn Mang Thai có thể biến hóa được không?

Ví dụ như... có cách nào khiến Cái Nhìn Mang Thai bay lượn lách được không?

Trước đây Tống Thư Hàng không có năng lực này, nhưng sau khi được ‘Số Hamster’ giảng pháp, Tống Thư Hàng đã nắm giữ được ‘niệm lực’.

Phối hợp với niệm lực, nói không chừng có thể khiến Cái Nhìn Mang Thai tấn công theo đường cong?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng, cơ thể cậu đã rục rịch muốn thử.

Phát ‘Cái Nhìn Mang Thai’ tiếp theo bắt đầu ngưng tụ, nhưng trước khi phóng ra, cậu vung Xích Tiêu Kiếm, một chiêu ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ chém về phía Lệ Thánh Quân để kìm chân hắn trước.

Thất Tu Thánh Quân kìm chân Huyền Thánh Thiên Nhân, Tống Thư Hàng ra tay đối phó Lệ Thánh Quân... sau đó thân hình Linh Vũ Điệp Thánh Quân như điện, trong chớp mắt xuất hiện bên cạnh Thiên Cương, vươn tay chộp lấy nó.

“Hắc hắc hắc, xem ra ta không thể giấu mình được nữa rồi.” Lúc này, một giọng nói quen thuộc lại vang lên.

Chính là vua phòng ngự, Đông Qua Thánh Quân mạ vàng.

Hắn chẳng biết đã lén lút xuất hiện ở ngay bên dưới ‘Thiên Cương’ từ lúc nào, còn nhanh hơn Linh Vũ Điệp Thánh Quân một bước: “Thiên Cương là của ta!” Nói xong, hắn dựng lên phòng ngự mạnh nhất của mình — Pháo đài thép.

Đây là phiên bản cải tiến của pháo đài thép, là niềm tự hào lớn nhất của Đông Qua Thánh Quân, là giới hạn phòng ngự hiện giai đoạn của hắn.

Sau khi dựng lên phòng ngự này, dù cho mấy vị Huyền Thánh cùng lúc ra tay cũng không thể phá vỡ nó trong thời gian ngắn.

Chương 2043

Phiên bản pháo đài thép cải tiến lần này chính là con bài tẩy mà hắn chuẩn bị để thách thức 'Bá Tống Huyền Thánh' một lần nữa.

Pháo đài thép vừa dựng lên, Linh Vũ Điệp Thánh Quân chậm một bước đã bị chặn ở ngoài phòng ngự, trong thời gian ngắn không thể phá vỡ nó.

Sau đó, Đông Qua Thánh Quân hớn hở vươn tay định thu 'Thiên Cương' vào túi.

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng đang đối phó Lệ Thánh Quân bỗng vung mạnh tay phải: "Chính là ông đấy, hiện thân đi, Quy tiền bối!" Ở hiện thế, thế giới hạch tâm của cậu sẽ không bị ngăn cách.

Sau đó, một con rùa biển lớn với khuôn mặt đắp mặt nạ màu xanh bỗng nhiên hiện ra, nó băng qua không gian, mai rùa đập mạnh vào 'Pháo đài thép' của Đông Qua Thánh Quân.

Con rùa biển lớn này xét về khí tức thì dường như chỉ ở cấp độ 'Bát phẩm Huyền Thánh'.

Nhưng các Huyền Thánh có mặt đều cảm nhận được một loại sinh cơ khác biệt trong cơ thể nó.

Đó là sinh cơ của Kiếp Tiên, khác rất nhiều so với sinh cơ của Huyền Thánh.

Hơn nữa cường độ cơ thể của con rùa này tuyệt đối không phải cấp độ Huyền Thánh!

Nhắc đến sinh cơ Kiếp Tiên...

Lệ Thánh Quân khóa chặt ánh mắt vào Bá Tống Huyền Thánh đang đấu với mình.

Là ảo giác sao?

Hắn luôn cảm thấy trên người Bá Tống Huyền Thánh thỉnh thoảng cũng tỏa ra khí tức tương tự như 'sinh cơ Kiếp Tiên', tuy rất yếu ớt.

Ầm ~~ Mai rùa của Quy tiền bối đập vào pháo đài thép.

Choảng ~ choảng ~ một trận tiếng thủy tinh vỡ vang lên.

Sau đó, lớp phòng ngự đầy tự hào của Đông Qua Thánh Quân bị đập nát trong một nốt nhạc.

"!!!" Đông Qua Thánh Quân mặt đần thối ra.

Phòng ngự mà ta hằng tự hào?

"Nhóc con, phòng ngự của cậu cũng khá đấy." Quy tiền bối nhe răng cười, chân trước chộp lấy 'Thiên Cương' từ tay Đông Qua Thánh Quân, nói: "Nhưng về phương diện phòng ngự thì cậu vẫn còn vài điểm thiếu sót, trong mắt lão phu, nó có năm điểm yếu chí mạng, lão phu chỉ cần nhắm chuẩn điểm yếu là có thể đập nát trong một đòn.

Pháo đài thép của cậu vẫn còn chỗ để cải tiến lắm." Quy tiền bối cũng rất giỏi phòng ngự, dù sao cũng là chủng loại Kiếp Tiên có mai rùa mà.

"Xin tiền bối chỉ giáo!" Đông Qua Thánh Quân vội vàng nói.

"Ví dụ như, mặt nạ rong biển bùn xanh, tìm hiểu chút đi?" Quy tiền bối ôm lấy 'Thiên Cương' rồi định nhét vào trong mai rùa của mình.

Đông Qua Thánh Quân: "Excuse me??" "Lần sau thông qua Tống Thư Hàng tới tìm lão phu, nhưng nếu muốn tầm sư học đạo thì phải mang theo lễ vật hợp ý lão phu mới được.

Mặt nạ rong biển bùn xanh, cậu hiểu chứ?" Quy tiền bối vui vẻ nói.

Đông Qua Thánh Quân gật gật đầu: “Tiền bối, tôi biết rồi!” “Kéc ~~” Lúc này, vị Huyền Thánh Thiên Nhân cực kỳ xinh đẹp đằng xa phát ra tiếng gọi dài sắc nhọn, dường như đang triệu hoán thứ gì đó.

Theo tiếng gọi của cô ta, trong hư không một bàn tay thú phá vỡ không gian, trực tiếp xuất hiện trước mặt Quy tiền bối.

Bàn tay thú đó chộp lấy ‘Thiên Cương’, cưỡng ép cướp đoạt.

Đồng thời một bàn tay thú khác vươn ra, tát về phía Quy tiền bối.

Đương ~~ Quy tiền bối đỡ được đòn này, nhưng thân hình lại bị hất văng đi.

Cùng bị hất văng còn có cả Đông Qua Huyền Thánh.

“Cửu phẩm?!” Quy tiền bối nổi giận.

Nếu không phải toàn bộ thực lực của ông bị Đại Đế phong ấn, thì đâu đến mức bị bàn tay thú này tát bay trong một đòn!

Bàn tay thú sau khi chộp được ‘Thiên Cương’ bèn khẽ lắc lắc, bắt đầu thu lại.

Biến cố trời đất sắp tới, Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đều lánh đời...

Chủ nhân của bàn tay thú này cũng có điều kiêng kỵ.

Hắn không để lộ chân thân ở hiện thế, mà chỉ thò hai bàn tay thú ra, thi triển các loại thần thông từ xa thông qua đường hầm không gian.

Thông thường mà nói, một mảnh ‘Thiên Cương’ vẫn chưa đủ để một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên phải ra tay tranh đoạt.

Dù sao phẩm chất của ‘Thiên Cương’ có cao đến đâu thì cũng chỉ là vật phẩm dành cho Lục phẩm Chân quân, phẩm cấp đã hạn chế giá trị của nó.

Nhưng phe Thiên Nhân thế mà lại xuất động cả Cửu phẩm để tranh đoạt mảnh 'Thiên Cương' này. 【Lẽ nào mảnh Thiên Cương này vô cùng đặc biệt, đáng để một cường giả cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên ra tay tranh đoạt?】 Ý nghĩ này lập tức hiện lên trong đầu tất cả mọi người.

"Bá Tống!" Quy tiền bối hét lớn, ông vươn chân trước điểm mạnh một cái, vận dụng thủ đoạn không gian của mình, gượng ép mở rộng cánh cửa không gian nơi bàn tay thú xuất hiện để tranh thủ thời gian cho Tống Thư Hàng.

Tuy Quy tiền bối cũng không biết Tống Thư Hàng có thủ đoạn nào để đoạt lại 'Thiên Cương' hay không, nhưng lúc này ông không kịp nghĩ nhiều.

Dù sao cái 'Thiên Cương' này chắc chắn là đồ tốt, nếu có thủ đoạn thì nhất định phải cướp cho bằng được.

Quan trọng hơn là, nhất định phải đập chết cái tên dùng tay thú kia.

Khi nghe thấy tiếng gọi của Quy tiền bối, trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra rất nhiều phương án: Cái Nhìn Mang Thai?

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao?

Nhân Quả Đao?

Chung Yên Thánh Kiếm?

Nhưng loại nào cũng không phù hợp với tình hình hiện tại.

"Mở đường hầm thế giới hạch tâm cho ta." Lúc này, giọng nói của Sở các chủ vang lên từ trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng theo bản năng mở ra đường hầm nối giữa thế giới hạch tâm và 'hiện thế' ngay phía trên đầu mình.

Khắc sau, một mái tóc đen óng ả mọc ra từ trên đầu Tống Thư

Hàng — nói chính xác thì đó là tóc của Sở các chủ, xuyên qua 'thế giới hạch tâm' mọc ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Mái tóc đen xõa ra, dài từ lưng xuống eo, rồi từ eo xuống khoeo chân, cuối cùng trải đầy mặt đất.

Mỗi một sợi tóc đen đều ẩn chứa sức mạnh pháp tắc, đó là sức mạnh pháp tắc vượt xa cấp độ 'Kiếp Tiên'.

"Đẹp quá, tôi bỗng thấy Bá Tống Huyền Thánh thật là xinh đẹp.

Có phải tôi cần thuốc nhỏ mắt không?" "Bá Tống Huyền Thánh thời thiếu niên vốn dĩ trông đã thanh tú rồi, cộng thêm mái tóc dài này nữa nên mới khiến cậu có ảo giác hắn rất xinh đẹp đấy." "Mái tóc này là tuyệt kỹ của Bá Tống Huyền Thánh sao?" "Nghe nói Tạo Hóa Pháp Vương có một chiêu gọi là 'Thuật mọc tóc', có phải cái này không?" Trong lúc mọi người đang bàn tán, mái tóc đen không gió tự bay, bện thành mấy chục lọn.

Những lọn tóc này trực tiếp đâm vào hư không, xuyên thấu không gian.

Là sức mạnh không gian!

Sức mạnh thương hiệu của Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Sau khi xuyên thấu không gian, mái tóc dài trực tiếp xuất hiện trước 'cánh cửa không gian' mà Quy tiền bối đang duy trì.

Lúc này, bàn tay thú đã mang theo 'Thiên Cương' biến mất trong cánh cửa không gian.

Mấy chục lọn tóc đen trực tiếp đâm vào cánh cửa không gian đó, truy kích theo.

Ầm ầm ầm ~~ Những đợt dao động vô cùng khủng khiếp truyền ra từ cánh cửa không gian.

Đó là sức mạnh diệt thế... những dao động chiến đấu chỉ phát sinh khi các cường giả cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên trở lên trực diện đối kháng.

Sức mạnh của Cửu phẩm Kiếp Tiên, mỗi một đòn đều có thể đạt đến hiệu quả hủy thiên diệt địa.

Chỉ cần cho họ đủ thời gian, họ đủ sức san bằng bề mặt một hành tinh, xóa sổ mọi sinh mạng trên đó.

Bá Tống Huyền Thánh đáng sợ đến mức này sao?

Đôi mắt của hắn là ác mộng của tu sĩ chư thiên vạn giới, hơn chín mươi chín phần trăm người tu luyện không dám nhìn thẳng vào mắt Bá Tống Huyền Thánh.

Mà tóc của hắn thế mà lại có thể truy kích cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên, trực diện đấu cứng?

Vậy ngoài mắt và tóc ra, trên người hắn còn có bộ phận đặc thù nào khác, ví dụ như móng tay chẳng hạn, cũng sở hữu uy năng đáng sợ không?

Ầm!!

Một tiếng nổ điếc tai vang lên, cánh cửa không gian sụp đổ.

Mái tóc của Bá Tống Huyền Thánh rút ra từ cánh cửa không gian.

Ngọn tóc hơi có chút cháy đen.

Nhưng đó không phải trọng điểm, trọng điểm là trên mái tóc dài đó đang quấn lấy hai phần ba chiều dài của ‘Thiên Cương’.

Hiển nhiên vị Kiếp Tiên tay thú kia đã phải chịu thiệt thòi.

Mái tóc dài quấn lấy ‘Thiên Cương’ quay về bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh.

“Đạo hiệu của anh là Lệ phải không?” Lúc này giọng của một người phụ nữ vang lên bên tai Lệ Thánh Quân.

Lệ Thánh Quân còn chưa kịp trả lời, đã thấy mái tóc dài đó như lưỡi đao, nhẹ nhàng cắt một nhát trên ‘Thiên Cương’, cắt xuống một đoạn nhỏ rồi quấn lấy ném tới trước mặt hắn.

Lệ Thánh Quân mặt ngơ ngác đón lấy mảnh ‘Thiên Cương’.

Tại sao Bá Tống Huyền Thánh lại giao mẩu 'Thiên Cương' này cho mình?

Tại sao giọng nói của Bá Tống Huyền Thánh lọt vào tai gã lại nghe êm ái, giống như giọng nữ tử dịu dàng như vậy?

Lệ Thánh Quân mặt đầy vẻ nghi hoặc.

“Gọi ta là ba ba đi!” Lúc này, đột nhiên có một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp hiện lên trên mặt Bá Tống Huyền Thánh, giống như một chiếc mặt nạ đeo trên mặt cậu vậy.

Đó là Công Đức Chi Thân của Bá Tống Huyền Thánh, tôn Công Đức Xà Nữ Đế kia.

Tống Thư Hàng: “...” Công Đức Xà mỹ nhân vẫn đang bận rộn dệt 'mạng lưới' thuộc về Hạch Tâm Thế Giới, một khắc cũng không nghỉ ngơi.

Đây là một công trình lớn, không biết còn cần bao lâu mới hoàn thành.

Lần này cô ấy ló mặt ra, có thể nói là rút chút thời gian rảnh rỗi trong lúc trăm công nghìn việc để ra ngoài nghịch ngợm một chút.

“Tiên tử đừng quậy.” Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên mặt mình, mặc kệ Công Đức Xà mỹ nhân kháng nghị, trực tiếp ấn cô ấy trở lại Hạch Tâm Thế Giới.

“Ta ~ sẽ còn quay lại ~~” Công Đức Xà mỹ nhân đọc lời thoại kỳ quái, bị nhét trở về, tiếp tục đi dệt cái mạng lưới không biết bao giờ mới xong của mình.

Đồng thời, Tống Thư Hàng tò mò liên lạc với Sở các chủ: “Sở tiền bối quen biết Lệ Thánh Quân sao?” “Ta là lần đầu tiên gặp gã.” Sở các chủ trả lời.

Tống Thư Hàng: “???” Thế tại sao Sở tiền bối lại tặng một mẩu 'Thiên Cương' cho Lệ Thánh Quân?

Chẳng lẽ thấy Lệ Thánh Quân thuận mắt?

Chương 2044

Lệ Thánh Quân tuy nhìn khá đẹp trai, nhưng chắc không phải kiểu mà Sở các chủ thích chứ.

Chờ đã, trước khi tặng Thiên Cương, Sở các chủ hình như đã xác nhận đạo hiệu của Lệ Thánh Quân.

Chẳng lẽ là vì nguyên nhân đạo hiệu?

Đạo hiệu của Lệ Thánh Quân có gì đặc thù sao?

“Mộc?!” Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên, cậu cảm thấy mình đã phát hiện ra chân tướng: “Sở tiền bối, chẳng lẽ vì trong đạo hiệu của Lệ Thánh Quân có chữ Mộc.

Nhìn vật nhớ người, nên cô nhớ tới Tống Mộc Đầu sao?” “Có tin ta dùng tóc thắt cổ ngươi không?” Sở các chủ thong thả nói.

Trong hư không, giữa trời đầy tóc dài có một lọn cuộn lại, bay lượn quanh cổ Tống Thư Hàng.

Đồng thời, để phòng lại nảy sinh biến hóa, Sở các chủ dùng một lọn tóc khác cuốn lấy 'Thiên Cương', đưa nó vào trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay nắm lấy lọn tóc này: “Chẳng lẽ tôi đoán sai?” “Thiên hạ này người có đạo hiệu mang chữ Mộc nhiều vô kể, ta cứ thấy một người là nhớ một người chắc?” Sở các chủ giễu cợt: “Nghĩ kỹ đi, đó là chuyện không thể nào, được chứ?” “Vậy thì chỉ còn một khả năng.

Là hậu nhân của cố nhân sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Miễn cưỡng coi là vậy đi.” Sở các chủ thong thả nói.

Trước khi gặp Tống Thư Hàng, Bích Thủy Các đã trôi dạt trong chư thiên vạn giới rất lâu rồi.

Bích Thủy Các khi đó, có lúc sẽ hạ xuống Trái Đất ở hiện thế, có lúc sẽ giáng lâm xuống các thế giới khác, có lúc lại tùy ý trôi dạt giữa tinh không. 'Chân Thực Huyễn Tượng - Bích Thủy Các', từng có rất nhiều tu sĩ tiến vào trong đó, nhưng căn bản không nhận ra sự dị thường của Bích Thủy Các, họ sống một thời gian trong Bích Thủy Các như thế ngoại đào nguyên này, nhận được sự chiêu đãi nhiệt tình của thành viên Bích Thủy Các, cảm thấy như đang ở nhà.

Trong đó có vài vị tu sĩ từng tiếp xúc với Sở các chủ, và nhận được một số bảo vật do Sở các chủ tặng, hoặc là tiếp nhận sự chỉ điểm của Sở các chủ, học tập một số pháp thuật của Bích Thủy Các.

Tiên tổ hoặc sư môn trưởng bối thuộc hệ của Lệ Thánh Quân này, từng có người tiến vào Bích Thủy Các.

Tóc dài của Sở các chủ toàn bộ rút về Hạch Tâm Thế Giới.

Cô bây giờ chỉ còn lại cái đầu, sức mạnh toàn thân không còn tới một phần trăm, vận động vừa rồi đối với cô mà nói tiêu hao đã hơi lớn.

Tiếp theo, cô không biết phải thổi bao nhiêu lần bong bóng mới có thể tích lũy lại đủ sức mạnh.

“Hóa ra là thế.” Nghe xong Sở các chủ giải thích, Tống Thư Hàng yên tâm hẳn.

Cậu nhìn về phía Lệ Thánh Quân, ánh mắt phức tạp, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Lệ Thánh Quân nhìn lại Tống Thư Hàng, nhưng lập tức dời mắt đi ngay, gã không dám nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng.

Gió nhẹ thổi qua, thổi tung mái tóc đen nhánh của Lệ Thánh Quân.

“Lệ đạo hữu.” Tống Thư Hàng thong thả nói: “Thuật mọc tóc, tìm hiểu một chút không?” Lệ Thánh Quân: “...” Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “...” Thất Tu Thánh Quân: “...” Yêu Mộng Thánh Quân đầu tiên là sửng sốt, sau đó bà cười đến mức lăn lộn dưới đất: “Ha ha ha ha, ha ha ha ~” “Dĩ nhiên, tôi không thể trực tiếp dạy đạo hữu pháp thuật này.

Quyền sở hữu pháp thuật này thuộc về Tạo Hóa tiền bối ở phía sau tôi.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Tạo Hóa Pháp Vương: “...” Mục tiêu của ta là trở thành ca sĩ đỉnh cao chư thiên vạn giới, chứ không phải sư phụ hộ tóc.

“Bá Tống đạo hữu, ta nợ đạo hữu một ân tình.” Lệ Thánh Quân ôm quyền với Tống Thư Hàng, nói: “Lần sau có chỗ nào cần giúp đỡ, ta tuyệt đối không từ chối.” Lệ Thánh Quân rất bận, hôm nay gã sở dĩ xuất hiện ở đây chỉ là tình cờ đi ngang qua.

Tiếp theo, gã còn có việc quan trọng phải làm.

Chỉ là vừa rồi lúc đi ngang qua, gã đúng lúc thấy 'Thiên Cương', lại nghĩ tới một thực nghiệm tiếp theo của mình đúng lúc cần dùng đến 'Thiên Cương', nên mới nhất thời nảy ý định tranh đoạt mẩu 'Thiên Cương' này.

Bây giờ Thiên Cương đã tới tay, gã liền vội vàng đi làm chuyện quan trọng kia.

Tuy không biết vì sao Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên tặng gã một mẩu 'Thiên Cương', nhưng ân tình này gã phải ghi nhớ.

Lần này gã ra ngoài hơi vội, trên người ngoài một pháp khí không gian chứa linh thạch ra thì không mang theo bảo vật nào khác thích hợp làm 'tạ lễ'.

Nhưng nếu trực tiếp tặng linh thạch cho Bá Tống Huyền Thánh thì lại có vẻ quá dung tục.

Để sau này, gã sẽ chuẩn bị một món quà thích hợp gửi cho Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng cũng thấy Lệ Thánh Quân có vẻ rất bận rộn, cậu cũng ôm quyền đáp lễ: “Lệ đạo hữu lên đường bình an.” “Bá Tống đạo hữu, lần tới gặp lại, tôi và anh sẽ cùng uống rượu đàm đạo.” Lệ Thánh Quân chắp tay, lại bước lên xe ngựa.

Thiên kiều vắt ngang bầu trời tiến hành dịch chuyển, long mã đại xa chở Lệ Thánh Quân đi về phía xa.

Sau khi lên xe, Lệ Thánh Quân ngồi trong xe ngựa ngoái nhìn 'Tạo Hóa Cổ Thánh' trên Thánh Thành.

Thuật mọc tóc...

Lần sau có rảnh, gã có lẽ phải bái phỏng vị Tạo Hóa đạo hữu này một phen.

Chỉ là không biết 'Thuật mọc tóc' kia có hiệu quả với kẻ trọc đầu do chịu ảnh hưởng của lời nguyền như gã không?

Lệ Thánh Quân đi xa, 'Thiên Cương' đã bị Bá Tống Huyền Thánh lấy được.

Đợt 'tán tài' tiếp theo vẫn chưa bắt đầu.

Hiện trường tán tài nhưng vẫn giữ bầu không khí hừng hực.

Đám cường giả tu sĩ dẫn đầu bởi gia tộc Bạch Bích Tam Sinh Đao không ngừng tấn công mạnh mẽ vào trận doanh Thiên Nhân, không nói nhảm, cứ thế mà đập.

Trận doanh Thiên Nhân có tôn Bát phẩm Thiên Nhân tọa trấn, phía tu sĩ thì có Yêu Mộng Thánh Quân nhìn chằm chằm Thiên Nhân như hổ rình mồi.

Mục tiêu của gia tộc Bạch Bích Tam Sinh Đao là báo thù Thiên Nhân, Yêu Mộng Thánh Quân thì cần Thiên Nhân sống để làm giá thể nuôi cổ trùng, hai bên vừa khít ý nhau.

Đồng thời, Đông Qua Thánh Quân, Linh Vũ Điệp Thánh Quân, Thất Tu Thánh Quân cũng hỗ trợ bên cạnh, kiềm chế chiến lực cao cấp của Thiên Nhân.

Số lượng Thiên Nhân bắt đầu hao hụt.

Lúc này, từ vị trí của 'Thiên Cương' ban đầu, có một vòng xoáy sinh ra.

Trong vòng xoáy, có vô số bảo quang lóe lên rồi biến mất.

“Đến rồi.” Thất Tu Thánh Quân thân hình lướt đi, thoát khỏi chiến cục Thiên Nhân.

Ánh mắt ông nhanh chóng tìm kiếm trong đống bảo quang này.

Với tu vi cấp bậc Huyền Thánh của ông, chỉ cần quét mắt qua một cái là có thể nhanh chóng phân loại bảo vật.

Một lúc sau, ông đã tìm thấy thứ mình cần, đó là một vật thể hình cầu giống như con mắt.

Là vật phẩm cần thiết để giải cứu Lục Tu khỏi sự trói buộc của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

Thất Tu Thánh Quân tung người nhảy lên, rơi về phía vòng xoáy kia.

Cái vòng xoáy lớn này nhìn bề ngoài cứ cảm giác như là một cái hố.

Tuy nhiên, dù là luyện ngục, Thất Tu Thánh Quân cũng sẽ xông vào một phen.

Đây chính là sức mạnh của tình yêu.

Cùng lúc đó, các hệ tu luyện giả đang đứng xem cũng lần lượt đứng dậy nhảy về phía vòng xoáy lớn kia.

Các tu sĩ nhảy vào vòng xoáy đa số cũng nhìn ra cái vòng xoáy này quỷ dị.

Dù sao cái vòng xoáy lớn này đúng là rất quỷ dị.

Nhưng số lượng bảo vật trong vòng xoáy quá nhiều, mỗi một món đều là tinh phẩm.

Đối với đa số tu sĩ mà nói, trong đó có một số bảo vật là chí bảo, thần đan đáng giá để đánh cược cả mạng sống.

Có đại dược kéo dài tuổi thọ, có bảo vật chữa trị nội thương thâm niên, có ngọc giản truyền thừa công pháp, có pháp khí càn khôn quý giá...

Chỉ cần đoạt được là có thể bước lên con đường đỉnh cao, hoặc là sống thêm vài trăm năm, hoặc là chữa khỏi ẩn họa trên người mình.

Hầu như đa số mọi người đều có lý do để liều mạng.

Dĩ nhiên, cũng có một bộ phận người ôm tâm lý may mắn, muốn cướp một vố rồi chạy, có người thì mang bí bảo trong mình, cho rằng dù có rơi vào khốn cảnh cũng có thể phá cục mà ra...

Đủ loại người, đủ loại tư tưởng, cấu thành nên một thế giới muôn màu muôn vẻ.

Thất Tu Thánh Quân thực lực cao nhất, tốc độ nhanh nhất.

Khi ông rơi vào vòng xoáy, lập tức cảm thấy thế giới đảo lộn.

Trên và dưới hoán đổi cho nhau.

Thân hình ông lật ngược lại, chân đạp hư không, ổn định thân hình.

Sau khi lật ngược thân hình, ông liền phát hiện trong vòng xoáy có một dãy bậc thang.

Tất cả bảo vật trong vòng xoáy đều vây quanh trên bậc thang.

Thất Tu Thánh Quân hơi khựng lại một chút rồi nhấc chân bước lên bậc thang, đi lên phía trên.

“Thất Tu tiền bối vào rồi, chúng ta cũng vào chứ?” Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “Thất Tu đạo hữu nóng lòng quá, lúc này thực ra để khôi lỗi hóa thân hoặc phân thân tiến vào thăm dò trước là tốt nhất.” “Nhưng Thất Tu tiền bối có lý do phải lập tức vào ngay.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bảo vật có thể giải cứu Lục Tu tiên tử chỉ có một viên.

Nếu không nhanh tay thì rất có khả năng sẽ bị người khác lấy mất.

“Nhìn có vẻ không có nguy hiểm, chúng ta cũng vào đi.” Vũ Nhu Tử có chút không kiềm chế được: “Mình cảm thấy sẽ không có nguy hiểm gì lớn, hơn nữa cảm giác rất kích thích.” Cô thích kiểu phiêu lưu kích thích này.

“Chờ đã, đừng gấp.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân nói.

“Vậy mọi người cứ chờ đi, ta vào xem trước đã.” Cuồng Đao Tam Lãng ha ha cười một tiếng, từ trên Thánh Thành nhảy xuống, nhảy vào trong vòng xoáy lớn kia.

Gã hiện giờ mang theo ba cái pháp khí phục sinh, cảm giác trạng thái tốt chưa từng có.

“Tôi cũng phải vào thôi.” Đông Phương Lục tiên tử cũng nhảy xuống từ Thánh Thành, cô dường như cũng phát hiện ra bảo vật nhất định phải tranh đoạt cho bằng được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy Linh Vũ Điệp tiền bối, tôi cũng vào trước đây.

Tôi phải trông chừng Tam Lãng tiền bối và Đông Phương Lục tiên tử.” Nếu trong vòng xoáy này thực sự có biến cố, có Hạch Tâm Thế Giới của cậu ở đây, có thể kịp thời bảo vệ Tam Lãng và Đông Phương Lục tiên tử.

Thất Tu Thánh Quân chạy dọc theo bậc thang, cứ năm trăm bậc là một tầng, ông lướt thẳng lên tầng thứ bảy, đến chỗ viên bảo vật hình con mắt kia.

“Ơ?

Sao tôi không lên được?” Đồng thời, phía dưới truyền đến một trận tiếng la hét.

Phía sau, các tu sĩ tiến vào vòng xoáy loạn thành một đoàn.

Có người bị kẹt ở tầng thứ tư, có người bị kẹt ở tầng thứ năm, không thể tiến thêm bước nào.

Nơi nào có người thì nơi đó có cầu thang.

Một số người bị kẹt ở tầng bốn, một số kẹt ở tầng năm, chỉ có một số ít người có thể leo lên tầng sáu, và càng ít người hơn có thể leo một hơi lên tầng bảy mà không hụt hơi.

Chương 2045

Thất Tu Thánh Quân đầu tiên là đưa tay cẩn thận thu lấy viên bảo vật 'hình con mắt' kia.

Là nó rồi, không sai.

Khóe miệng Thất Tu Thánh Quân lộ ra nụ cười, bảo vật này đã tới tay, mục tiêu lần này của ông đã hoàn thành. 'Thiên Cương' vốn rất quan trọng với các thành viên nhóm 'Cửu Châu số 1' cũng đã đoạt được.

Vậy tiếp theo, đã đến lúc rời đi rồi.

Thất Tu Thánh Quân là một người đàn ông có ý chí rất kiên định, một khi đã lấy được thứ mình muốn, ông sẽ không bị đám bảo vật đầy trời xung quanh làm mê hoặc nữa.

Ông quay người nhìn xuống dưới chân, quét mắt một lượt.

“Là cảnh giới.” Thất Tu Thánh Quân khẽ gật đầu nói.

Những tu luyện giả đến 'Nơi Tán Tài' lần này ít nhất đều là cảnh giới Tứ phẩm trở lên.

Tu sĩ cảnh giới Tứ phẩm mới có thể làm được việc ngự kiếm phi hành, các hệ khác cũng gần như tương tự.

Những năng lực kiểu 'Phi hành thuật, Phi thiên ma trượng, Ngự phong thuật' thường phải đến Tứ phẩm mới nắm vững được.

Tu luyện giả cấp bậc này cũng có số lượng đông nhất.

Sau đó là một bộ phận tu sĩ Ngũ phẩm.

Tu sĩ Lục phẩm đa số vẫn đang đứng ngoài vòng xoáy quan sát, chưa tiến tới.

Bậc thang trong vòng xoáy này được phân chia tầng lớp theo đẳng cấp cảnh giới, chỉ có thực lực cao hơn mới có thể bước vào tầng thứ cao hơn.

“Nói cách khác, ta chắc là có thể lên đến tầng thứ tám.” Thất Tu Thánh Quân thầm nghĩ, nhưng ông không có tâm trí đó.

Cứ ra ngoài đã, sau đó bàn bạc với các đạo hữu trong nhóm 'Cửu Châu số 1', xem các đạo hữu có muốn lấy chút lợi lộc gì từ vụ 'tán tài' này không.

Đang lúc Thất Tu Thánh Quân suy tính, phía dưới có một bóng người vọt lên, lao thẳng về phía ông.

“Thất Tu tiền bối, có tìm thấy món gì tốt không?” Tam Lãng ha ha cười nói.

Trong lúc nói chuyện, gã đã phá khai tầng thứ sáu, chạy thẳng lên tầng thứ bảy.

Thất Tu Thánh Quân: “...” Ông nhìn Cuồng Đao Tam Lãng một cái, cảnh giới Ngũ phẩm, tiệm cận Lục phẩm.

Chẳng lẽ là liên quan đến 'Long Ấn' trên người Tam Lãng?

Thất Tu Thánh Quân nhanh chóng hiểu ra, rất có khả năng là tổ hợp Long Ấn + Thánh hiệu Cổ Thánh trên người gã khiến vòng xoáy mặc định gã là cảnh giới 'Bát phẩm'.

Tiếp ngay sau đó, Đông Phương Lục tiên tử cũng chạy vọt tới: “Thất Tu tiền bối, tiền bối tìm thấy thứ mình cần chưa?” “Ừm.” Thất Tu Thánh Quân mỉm cười nói: “Các bạn nếu có thứ gì muốn lấy thì cứ lên đi.

Tốt nhất là lên tầng thứ tám mà lấy thứ mình thích.

Tầng càng cao thì giá trị bảo vật càng lớn.” “Thứ em muốn đúng lúc ở tầng thứ tám.” Đông Phương Lục tiên tử hi hi cười: “Vậy em lên trước đây.” Nói xong, cô tung người nhảy một cái, xông vào tầng thứ tám.

“Thất Tu tiền bối, em cũng lên trước.” Cuồng Đao Tam Lãng thân hình vọt lên, chui vào tầng thứ tám.

Thất Tu Thánh Quân mỉm cười, sau khi suy nghĩ một chút, ông cũng đi theo vào tầng thứ tám.

Tam Lãng và Đông Phương Lục, một người Ngũ phẩm đỉnh phong, một người mới vào Lục phẩm.

Nếu trong tầng thứ tám có nguy cơ gì, không biết hai người có chống đỡ nổi không.

Tấm 'Thẻ truyền tống không gian ngẫu nhiên' mà Đồng Quái tiên sư mang đến không biết có hiệu lực trong vòng xoáy lớn này không.

Cho nên, Thất Tu Thánh Quân đổi ý, đi theo Tam Lãng và Đông Phương Lục vào tầng tám, âm thầm bảo vệ hai hậu bối này.

“Ơ?

Chỉ được lấy một món bảo vật thôi sao?” Lúc này, phía dưới lại có tiếng kêu truyền đến.

Có người sau khi lấy một món bảo vật, định lấy món thứ hai.

Nhưng dù gã có dùng hết sức bình sinh cũng không cách nào nhặt món bảo vật thứ hai lên được.

“Sao có thể như vậy, thứ tôi muốn là món ở tầng năm kia.

Nếu chỉ được lấy một món...” Có người sốt ruột nói.

“Thực sự không thể lấy món bảo vật thứ hai, có lẽ đây là quy tắc?” “Tam Lãng, Đông Phương Lục tiên tử, hai đứa lấy thứ mình muốn đi, đừng lãng phí cơ hội.” Thất Tu Thánh Quân lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Đồng thời, ông dùng phương thức truyền âm để gửi tin tức này cho các đạo hữu khác ở ngoài vòng xoáy.

Cuối cùng, Đông Phương Lục tiên tử lấy một quyển bảo điển trên tầng tám.

Còn Cuồng Đao Tam Lãng sau khi chọn nửa ngày, chọn lấy một cái vỏ đao đặc biệt.

Chỉ có vỏ đao, không có bảo đao.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng vẫn đang đứng ở tầng một của vòng xoáy lớn, chưa đi lên.

Hạch Tâm Thế Giới không vấn đề gì, không bị ngắt kết nối.

Giao tiếp với Long Lạc tiểu trợ thủ cũng không vấn đề gì, không bị chặn.

Trực giác cũng không cảm nhận được nguy cơ.

Cậu không phải bị kẹt ở tầng một, chỉ là hôm nay thuộc tính cẩn thận của cậu phát tác, sau khi vào vòng xoáy lớn liền tiến hành thử nghiệm từng bước một.

“Tiếp theo là phương án xác định cuối cùng - trạng thái Ngụy Bất Hủ.” Thân hình Tống Thư Hàng nổ tung, hóa thành sương khói.

Tiếp đó cậu đưa tay ấn lên bậc thang của vòng xoáy lớn.

Bí pháp giám định!

Đau đớn khiến tôi càng thêm kiên cường, mỗi lần đau đớn đều giúp tôi có thêm nhiều kiến thức và tình báo.

Một lượng lớn sương khói từ trên người cậu bùng nổ ra.

Cái vòng xoáy lớn này xem ra lai lịch không nhỏ, là một nghi thức tán tài đã tồn tại từ mấy nghìn năm thậm chí vạn năm trước, vị 'Tiêu Dao' chủ trì nghi thức này rất có khả năng là cấp bậc Kiếp Tiên, thậm chí có thể mạnh hơn.

Nếu là trước kia, Tống Thư Hàng đúng là không dám giám định thứ như thế này.

Nhưng bây giờ, trạng thái Ngụy Bất Hủ sau khi tiếp xúc với Hắc Long bản nguyên thông qua Long Lệ bảo thạch ở 'Hắc Long Thế Giới' đã được cường hóa; độ thuần thục của bí pháp giám định cũng ngày càng sâu; khả năng chịu đựng đau đớn đã được tôi luyện trong 'Thiên kiếp 8 tấn 9', dưới tiền đề ba cái hợp nhất, Tống Thư Hàng mới có tự tin thử giám định vật phẩm cấp bậc này.

“Trong phạm vi cực hạn mà tôi có thể chịu đựng, tiến hành giám định vòng xoáy lớn này.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Bí pháp giám định thi triển thành công.

Những phù văn vàng kim hóa thành chiếc đồng hồ quay ngược, sau đó lại hóa thành lượng thông tin khổng lồ hiện lên trong não hải Tống Thư Hàng.

“A a a a ~ mẹ ơi, lần này đau chết mất.” Tống Thư Hàng nghiến răng thảm khiếu.

Vài vị tu luyện giả đúng lúc đi ngang qua cạnh cậu bị dọa cho run lẩy bẩy, sợ rằng Bá Tống Huyền Thánh nhất thời nghĩ quẩn, tung 'Ánh mắt mang thai' quét bắn toàn trường. 'Ngai vàng tán tài của Tiêu Dao: Một vị Tiêu Dao tán tiên vì hứng thú và sở thích 'tán tài' mà xây dựng nên không gian kỳ diệu này.

Mỗi khi ông ta đánh cược thắng một vị '***', thắng được một lượng lớn tài vật từ tay '***', ông ta sẽ tổ chức một nghi thức tán tài long trọng, tán đi một phần tư số tài vật thắng được từ tay '***'.

Lần này là lần tán tài cuối cùng của Tiêu Dao tán tiên, hãy đi và trân trọng.' Tống Thư Hàng: “!!!” Hóa ra đúng là sở thích tán tài thuần túy, cứ thắng cược từ một vị đại lão xong là lại tổ chức nghi thức tán tài.

Mời các vị đại lão có sở thích như vậy cứ tìm đến tôi đi!

Thế nhưng, vị đại lão '***' kia rốt cuộc là lai lịch thế nào?

Với bí pháp giám định hiện tại của Tống Thư Hàng, dù là Kiếp Tiên cũng có thể giám định ra một chút manh mối.

Vậy mà vị đại lão này, đến một chút thông tin cũng không thể lấy được.

Ít nhất cũng phải là đại lão cấp bậc Trường Sinh Giả trở lên.

Từ thông tin bí pháp giám định phản hồi, đây chỉ là hoạt động tán tài xuất phát từ hứng thú và sở thích của 'Tiêu Dao tán tiên'.

Điều cần lưu ý chính là vị đại lão đánh cược với Tiêu Dao tán tiên rốt cuộc là lai lịch thế nào; cũng như tại sao Tiêu Dao tán tiên lại là 'lần tán tài cuối cùng'?

“Các vị tiền bối, vào đi thôi, hệ số nguy hiểm của Ngai Vàng Tán Tài nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được.” Tống Thư Hàng quay người, truyền âm cho tất cả các tiền bối nhóm 'Cửu Châu số 1'.

Theo phản hồi của bí pháp giám định, Ngai Vàng Tán Tài rất an toàn.

Tuy nhiên, lòng phòng bị không thể không có.

Cho nên Tống Thư Hàng mở một lối thông nhỏ giữa Hạch Tâm Thế Giới và bản thân.

Chỉ cần lối thông nhỏ này bị kích thích bắt đầu đóng lại, Tống Thư Hàng sẽ mượn sức mạnh của Quy tiền bối và Sở các chủ, ngay lập tức kéo tất cả thành viên nhóm 'Cửu Châu số 1' vào Hạch Tâm Thế Giới.

Cùng lúc đó, Thất Tu Thánh Quân dặn dò: “Mỗi người vào đây chỉ được chọn một món bảo vật.

Cho nên đừng quan tâm đến các bảo vật bên dưới, cứ đi thẳng lên trên.

Bảo vật càng ở trên cao thì giá trị càng lớn.

Các tầng của Ngai Vàng Tán Tài hạn chế theo cảnh giới, cảnh giới mấy phẩm thì có thể leo đến tầng thứ mấy.” Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đa số đều đã cày được 'danh hiệu Cổ Thánh' ở 'Hắc Long Thế Giới', có thể trực tiếp lên đến tầng 8.

“Mà các tiền bối trong nhóm, chỉ cần trong người có Long Ấn và danh hiệu Cổ Thánh thì đều có thể lên đến tầng 8.” Tống Thư Hàng truyền âm bổ sung.

Nói xong, cậu đứng dậy, toàn thân run rẩy đi lên tầng trên của bậc thang.

Nỗi đau khi giám định 'Ngai Vàng Tán Tài' này không ngừng gột rửa dây thần kinh của cậu.

Giá trị đau đớn lớn hơn một chút so với dự kiến của cậu, cần một chút thời gian để thích ứng.

Không biết từ lúc nào, cậu dường như có thêm năng lực 'thích ứng đau đớn'.

Chỉ cần không đau đến mức ngất xỉu ngay lập tức, cậu có thể dần dần thích ứng với nỗi đau, sinh ra kháng tính với những cơn đau kịch liệt về tinh thần.

“Ơ?

Thế tôi vẫn chưa hiển thánh thì chỉ có thể bị giới hạn ở tầng 7 sao?” Một giọng nói ôn hòa vang lên.

Tố Tố tiên tử: “Tôi chỉ bị giới hạn ở tầng 6...

Tôi mới vừa xuất quan, không có cái Long Ấn đó.

Mà này, danh hiệu Cổ Thánh và Long Ấn trên người mọi người từ đâu ra thế?” Cô vừa mới xuất quan, nhiều chuyện vẫn chưa kịp tìm hiểu.

“Mấy hôm trước cày ở Hắc Long Thế Giới đấy, bây giờ chắc không có cách nào kiếm được nữa đâu.” Bắc Hà Tán Nhân truyền âm trả lời.

Trong mấy ngày qua, các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 đều đã cảm nhận được cái hay của 'Long Ấn' này.

“Biết thế này, mình chắc chắn sẽ xuất quan sớm một chút.” Tố Tố tiên tử đau lòng nói.

Chương 2046

“Ha ha.” Tống Thư Hàng cười nói: “Các tiền bối chưa có Long Ấn đừng gấp, biết đâu lần sau... chúng ta lại có cơ hội.” Để hiển thánh ở Hắc Long Thế Giới cần hai bước.

Một là vượt qua [Kiếp nạn không gian Thánh Giả] của Hắc Long Thế Giới, tức là thiên kiếp 7 tấn 8, sau đó ký kết khế ước với 'Ngai Vàng Húc Nhật', đến lúc đó có thể thông qua Long Lạc tiểu trợ thủ sắp xếp 'Hắc Long hiển thánh'.

“Thư Hàng tiểu hữu, lần sau nếu có cơ hội tương tự, nhất định phải dẫn tôi theo nhé.” Giọng nói ôn hòa kia nói.

Giọng này nghe quen quá, chắc là vị tiền bối nào đó trong nhóm?

“Không vấn đề gì, không vấn đề gì.” Thế là Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Nói đi cũng phải nói lại, có nên phát triển [Hắc Long Thế Giới hiển thánh] thành một dịch vụ không nhỉ?

Trong não hải Tống Thư Hàng - kẻ đang nghèo đến phát điên - lập tức hiện ra một kế hoạch về 'chuỗi sản nghiệp Hắc Long Thế Giới hiển thánh'.

May mà lý trí của cậu vẫn còn, sau khi lắc mạnh đầu một cái, cậu đã xóa bỏ kế hoạch có thể kiếm bộn tiền này khỏi đầu.

Dù sao Hắc Long Thế Giới cũng không phải Hạch Tâm Thế Giới của cậu, có những chuyện không thể làm bừa được.

Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1, dưới sự bảo vệ của Linh Vũ Điệp Thánh Quân và Hoàng Sơn Tôn Giả, đã tiến vào Ngai Vàng Tán Tài.

Đám Thiên Nhân phía sau bị Yêu Mộng Thánh Quân và gia tộc Bạch Bích Tam Sinh Đao quấn lấy, nhất thời chưa thể vào được Ngai Vàng.

Chờ tất cả thành viên trong nhóm vào hết Ngai Vàng Tán Tài, Hoàng Sơn Tôn Giả truyền âm: “Mọi người lát nữa lấy bảo vật thì khoan hãy vội.

Nếu ai chỉ giới hạn ở tầng 5, 6, 7, thì lát nữa thu lấy bảo vật cũng đừng gấp.

Biết đâu đạo hữu có thể lên tầng 8 lại cần thứ ở tầng 5, 6, 7, lúc đó có thể tiến hành trao đổi, đừng lãng phí cơ hội.” Hoàng Sơn Tôn Giả không hổ là nhóm trưởng, tính toán kỹ lưỡng, quản gia có phương pháp.

“Không vấn đề gì, Hoàng Sơn tiền bối.” Các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 lần lượt trả lời.

Phía bên kia.

Tống Thư Hàng sau khi thích ứng với nỗi đau trên cơ thể, cuối cùng đã lên đến tầng thứ tám của Ngai Vàng Tán Tài.

“Sắp được rồi.” Cậu dừng bước, chuẩn bị làm một thực nghiệm.

Cậu lôi Thông nương từ trong Hạch Tâm Thế Giới ra.

Cảnh giới hiện tại của Thông nương là Tam phẩm.

Mà Tống Thư Hàng hiện đang ở tầng thứ 8 của Ngai Vàng Tán Tài, là tầng mà Huyền Thánh mới có thể lên tới.

Nếu lúc này lôi Thông nương từ 'Hạch Tâm Thế Giới' ra, liệu Thông nương có thể lấy một món bảo vật ở tầng 8 không?

Thứ tốt thuộc hệ không gian như Hạch Tâm Thế Giới dùng để đi lậu đúng là sướng nhất.

Thông nương được đưa ra khỏi Hạch Tâm Thế Giới, sau khi cô chạm đất, cái chân nhỏ thò ra từ 'Ngộ Đạo Thạch', khẽ nhảy nhót một chút.

“Có cảm giác gì không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Có cảm giác bị áp bách nặng nề gì đó hạn chế hành động của Thông nương không?

“Không có vấn đề gì cả, mình cảm thấy thân nhẹ như yến, tốt không thể tốt hơn.” Thông nương trả lời.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, xem ra thực nghiệm của cậu đã thành công một nửa: “Vậy Thông nương, cô xem xung quanh đi, có món bảo vật nào thích không, lấy thử một món xem.” Thất Tu Thánh Quân nhìn Tống Thư Hàng một cái, lập tức hiểu cậu định làm gì.

Thông nương nhìn một vòng quanh tầng 8 Ngai Vàng Tán Tài, sau đó nhắm trúng một pháp khí hình bình tưới nước: “Chính là nó.” “Đi, tôi dẫn cô đi thử xem có thể lấy nó xuống không.” Tống Thư Hàng bưng Thông nương lên, đi tới trước pháp khí đó.

Thông nương đưa tay nắm lấy pháp khí kia, khẽ kéo một cái.

Thế nhưng, cái bình tưới nước kia không hề nhúc nhích.

“Xem ra bảo vật tầng 8 muốn lấy xuống thì còn phải có 'Thánh Ấn' hoặc 'Thánh hiệu' gia trì mới được.” Thất Tu Thánh Quân lên tiếng nói, Đông Phương Lục tiên tử và Cuồng Đao Tam Lãng cảnh giới chưa tới nhưng có Thánh Ấn, Thánh hiệu nên có thể thuận lợi lấy được bảo vật.

“Xem ra là vậy rồi.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Cậu bưng Thông nương đặt xuống đất.

Thông nương ngẩng đầu nhìn cái bình tưới nước xanh biếc tinh mỹ kia, đôi mắt nhỏ trên mầm hành chớp chớp không rời, đầy vẻ khát khao.

“Muốn sao?” Tống Thư Hàng cười nói.

Thông nương gật đầu mạnh một cái.

“Được rồi.” Tống Thư Hàng đưa tay lấy cái bình tưới nước đó xuống, giao cho Thông nương: “Của cô đấy.” Thông nương hơi ngẩn người.

“Trong không gian thiên kiếp lúc trước, cảm ơn cô nhé.

Đây coi như là một phần tạ lễ của tôi.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

“Vậy... mình không khách sáo mà nhận nhé!” Thông nương hớn hở nói.

Đôi tay nhỏ của cô nắm lấy bình nước, bình nước xanh biếc thu nhỏ lại, chủ động thích ứng với thể hình của Thông nương.

“Sau đó, lại bồi tôi làm một thực nghiệm nữa nhé?” Tống Thư Hàng bưng Thông nương lên.

Tầng 8 cần Thánh Ấn hoặc Thánh hiệu, vậy tầng 7 thì sao?

Tống Thư Hàng chuyển Thông nương trở lại Hạch Tâm Thế Giới, sau đó từ tầng 8 quay về tầng thứ 7.

Tôn giả Thất phẩm không có 'Thánh hiệu' và 'Thánh danh' mang tính biểu tượng như Huyền Thánh Bát phẩm, cho nên nếu có thể chuyển đến khu vực Thất phẩm thì về lý luận Thông nương chắc là có thể lấy được một món bảo vật chứ?

Tống Thư Hàng cảm thấy lý luận của mình không có vấn đề gì, thực tiễn thành công xác suất rất cao.

Thế nhưng, Thông nương lại thất bại.

“Vẫn không được, Thư Hàng.” Thông nương đáng thương nói, cô thử lấy một viên thần châu từ tầng 7, nhưng viên châu đó không hề nhúc nhích.

Tống Thư Hàng an ủi: “Không sao, chúng ta vẫn có thể tiếp tục thử.

Còn có tầng 6, tầng 5 và tầng 4.

Chỉ cần có bất kỳ tầng nào thành công là chúng ta không lỗ rồi.” Cứ như vậy, các thành viên nhóm Cửu Châu số 1 nhìn Tống Thư Hàng bưng Thông nương, bắt đầu chạy tới chạy lui giữa các tầng của Ngai Vàng Tán Tài.

Từ tầng bảy xuống tầng sáu, từ tầng sáu xuống tầng năm, rồi lại từ tầng năm xuống tầng bốn.

“Thất bại triệt để rồi, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử không biết từ lúc nào đã xuất hiện cạnh Tống Thư Hàng, lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng: “Tôi thấy rồi, Vũ Nhu Tử.” Xem ra lỗ hổng quả nhiên không dễ tìm như vậy.

Dù có thể thông qua Hạch Tâm Thế Giới đưa Thông nương vào tầng cao hơn, cô cũng không thể lấy được bảo vật từ tầng tương ứng xuống.

“Vũ Nhu Tử, bạn đã tìm được bảo vật thích hợp chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử hi hi cười, cô đưa tay vẫy một cái trên người mình.

Khắc sau, trên người cô đã có thêm một bộ chiến giáp màu bạc trắng: “A Đa nói đây là một món kỳ vật, nếu tế luyện tốt thì tương lai có cơ hội trưởng thành lên cấp Bát phẩm thậm chí Cửu phẩm.

Hiện tại nó chỉ có cấp Ngũ phẩm, chính xác là thích hợp cho mình sử dụng.

Hơn nữa, nó rất hợp với cái chăn mình mua.” Nói đoạn, Vũ Nhu Tử lại vẫy tay một cái, lấy ra một cái chăn cùng mẫu với 'Đại lão cái gì cũng bán', choàng lên người: “Thấy sao, Tống tiền bối?” “Rất đẹp, rất hợp với bạn.” Tống Thư Hàng gật đầu khen ngợi.

Chủ yếu là vì Vũ Nhu Tử xinh đẹp, nên dù có quấn chăn cũng vẫn đẹp.

Nếu đổi thành Tống Thư Hàng tự quấn chăn, phong cách lập tức sẽ trở nên tấu hài ngay.

“Hi hi hi, chăn cùng mẫu mình cũng tặng một cái cho A Đa rồi.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía tầng 8.

Quả nhiên, vị nam tử trung niên soái khí - Linh Vũ Điệp Thánh Quân - đang quấn một cái chăn trên người, trông đặc biệt... phong trần?

Phong cách của ông chú Thánh Quân đẹp trai đã sụp đổ hoàn toàn.

Nhưng Linh Vũ Điệp Thánh Quân chẳng mảy may để ý, ông quấn chăn, vẻ mặt đầy hạnh phúc.

Ừm, quà cáp không quan trọng, quan trọng là người tặng quà là ai.

Thánh Quân vui là được rồi.

“Tiếp theo chúng ta còn thực nghiệm nữa không?” Thông nương hơi ngại ngùng hỏi.

“Đi thôi, xuống tầng ba nào.

Chọn một món mà Thông nương thích đi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Đến tầng ba, Tống Thư Hàng thả Thông nương ra, để Thông nương tùy ý chọn món đồ mình thích.

Sau đó, cậu lại đi đến tầng hai, thả Sở Sở ra, Sở Sở hiện tại vẫn là cảnh giới Nhị phẩm, cô hiện đang kiêm tu Tiên Trù, thực lực tiến triển thần tốc.

Dự kiến không lâu nữa cô sẽ đột phá lên cảnh giới Tam phẩm.

Sở Sở đi một vòng ở tầng 2 rồi chọn một bộ dụng cụ nấu ăn 'Tiên Trù'.

Bảo vật ở tầng 2 nhiều vô kể, nhưng Sở Sở hiện tại không thiếu công pháp, không thiếu pháp khí, không thiếu đan dược, không thiếu thiên tài địa bảo...

Thậm chí dược liệu cho bản mệnh pháp khí của cô cũng đã được đặt sẵn ở tầng Bát phẩm, chờ cô lên Tứ phẩm là sẽ đúc [Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm].

Thú thực, cuộc sống như vậy trước đây cô căn bản còn chẳng dám nghĩ tới.

Ngày trước ở [Sở gia], cô là thiên tài kiêu ngạo nhất của Sở gia, khi tu luyện đan dược và tài nguyên đều phải tính toán kỹ lưỡng, thiên tài địa bảo gì đó đều phải tự mình đi tìm.

Khó khăn lắm gia tộc mới có một bộ kiếm thuật chỉ thẳng tới đại đạo Ngũ phẩm thì lại bị 'Hư Kiếm Phái' bên cạnh dòm ngó, dồn Sở gia lên Đoạn Tiên Đài.

Cho nên bảo vật tầng 2 tuy nhiều, nhưng Sở Sở không bị lóa mắt, cô nhanh chóng chọn món bảo vật mình cần.

“Sư phụ, con chọn bộ này ạ.” Sở Sở lấy bộ dụng cụ nấu ăn xuống.

Tống Thư Hàng thuận tay dùng bí pháp giám định lên bộ 'dụng cụ nấu ăn' này.

“Ơ?

Thú vị đấy.” Sau khi giám định xong, Tống Thư Hàng lên tiếng: “Phẩm cấp của bộ dụng cụ này là Ngũ phẩm.

Con tìm được đồ tốt rồi, Sở Sở.” Tống Thư Hàng đưa bộ dụng cụ cho Sở Sở: “Tên của nó là 'Tuấn Ưng', là một bộ pháp khí không tệ.” Toàn bộ bảo vật của 'Ngai Vàng Tán Tài' về cơ bản được sắp xếp theo kiểu tầng càng cao giá trị càng lớn.

Nhưng dường như trong mỗi tầng vẫn sẽ có một số tinh phẩm được ẩn giấu.

Cái đó tùy vào nhân phẩm, nhãn lực và duyên phận.

“Hóa ra mỗi tầng còn có tinh phẩm ẩn giấu, thế thì Tống tiền bối, mình quay lại tầng 8 tìm thử xem!” Vũ Nhu Tử nói xong, vui vẻ nhảy lên tầng tám.

Chương 2047

Cô tuy đã chọn bảo vật rồi, nhưng trong nhóm 'Cửu Châu số 1' vẫn còn mấy vị tiền bối chưa chọn, biết đâu có thể tìm thấy tinh phẩm ẩn giấu ở tầng 8.

Sau khi Sở Sở cất kỹ pháp khí, Tống Thư Hàng thu cô lại vào Hạch Tâm Thế Giới, sau đó cậu đi xuống tầng ba.

Ở đó, Thông nương đã chọn xong bảo vật.

“Tặng anh này, Thư Hàng.” Thông nương đưa một cuốn sổ nhỏ cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Hử?” “Quà đáp lễ, coi như là cảm ơn anh đã chọn bình nước cho mình.” Thông nương chớp chớp mắt.

“Ha ha ha.” Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy cuốn sổ nhỏ này.

Trên cuốn sổ nhỏ viết bằng văn tự An Lạc là 《Thần Binh Kỳ Giám - Thượng sách, tổng cộng ba cuốn》.

Ừm, vẫn là bản chép tay.

Quan trọng hơn là, chữ của người viết cuốn sách này không đẹp, chữ xấu kinh hồn.

“Sao cô lại chọn cuốn này?” Tống Thư Hàng cười hỏi.

Thông nương: “Chọn đại thôi, trúng cái nào lấy cái đó.” “Ý hay đấy.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên, sau đó cậu bưng Thông nương lên, đưa cô vào Hạch Tâm Thế Giới trước.

Tiếp đó, cậu đứng dậy đi lên khu vực tầng 8.

Từ tầng ba lên tầng bốn, qua tầng năm, đạt đến tầng sáu.

Sau đó, Tống Thư Hàng dừng lại.

Cậu phát hiện cuốn sổ nhỏ 《Thần Binh Kỳ Giám》 trong tay mình dường như đang ẩn ẩn cộng hưởng với một cuốn sổ nhỏ khác ở tầng sáu.

Tống Thư Hàng phóng tầm mắt nhìn quanh, sau đó thấy được cuốn 《Thần Binh Kỳ Giám - Trung sách, tổng cộng ba cuốn》, cũng vẫn là nét chữ xấu đau đớn như vậy.

“Lừa đảo à?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, trong cái Ngai Vàng Tán Tài này, mỗi người tối đa chỉ được chọn một món đồ.

Thế mà cuốn sổ nhỏ này lại để một quyển ở tầng 3, một quyển ở tầng 6, thế thì còn bắt người ta chơi bời gì nữa?

“Thư Hàng tiểu hữu, anh cũng phát hiện ra điểm này rồi sao?” Một giọng nói ôn hòa quen thuộc vang lên bên tai Tống Thư Hàng: “Không chỉ có cuốn sổ nhỏ trong tay anh đâu, vừa nãy tôi dạo một vòng từ tầng 1 đến tầng 7, tìm đi tìm lại một lượt.

Phát hiện có vài loại công pháp, bí tịch đều bị tách ra, có cái chia làm hai quyển, có cái thậm chí chia làm năm quyển, rải rác ở các tầng của 'Ngai Vàng Tán Tài'.” “Nếu có thể, tôi cũng muốn thử thu thập trọn bộ xem sao, đáng tiếc thật.” Giọng nói đó tiếp tục.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn vị tiền bối kia một cái, ý thức của cậu lập tức chìm vào 'Hạch Tâm Thế Giới', mở điện thoại ra xem danh bạ.

Một lúc sau, Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Tối Việt tiền bối, cuốn trong tay tôi chỉ có ba quyển, có lẽ có thể thu thập một chút.” Vị tiền bối kia cười khổ: “Tôi là Túy Nhật mà.” Tống Thư Hàng: “???” Có một khoảnh khắc, Tống Thư Hàng suýt chút nữa tưởng môn 'Ngữ Văn' của mình không qua môn, đọc sai chữ thứ hai.

Cậu nhìn đi nhìn lại tên trong danh sách danh bạ của mình, đúng là

'Tối Việt cư sĩ' không sai, hai chữ Tối Việt này cậu thực sự biết.

Dù cậu có mù đến đâu cũng không thể đọc chữ 'Việt' thành chữ 'Nhật' được.

Chẳng lẽ đạo hiệu trong danh bạ của mình bị ghi sai?

Không đúng...

Trước đây cậu từng gọi Cư sĩ bằng phát âm của cái tên này mấy lần rồi, mấy lần đó Cư sĩ vui lắm, cứ tưởng cậu đã nhớ được đạo hiệu của mình.

Cho nên, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Cư sĩ, trong đôi mắt tràn đầy vẻ thương cảm.

Cư sĩ: “???” “Bá Nguyệt tiền bối, môn 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của tôi chỉ thẳng tới cảnh giới Kiếp Tiên Cửu phẩm, tiền bối có muốn cân nhắc đổi công pháp tu luyện một chút không?” Tống Thư Hàng nói.

Công pháp của Bá Nhật tiền bối mà cứ tu luyện tiếp thì đời coi như xong.

Cùng với tu vi ngày càng tinh thâm, tiền bối đã từ kẻ vô danh tiểu tốt biến thành kẻ vô hình thực thụ, và mức độ vô hình ngày càng cao.

Chờ đến lúc ông ta thần công đại thành, có lẽ ông ta sẽ hoàn toàn bị mọi người lãng quên luôn...

“Là Túy Nhật, là Túy Nhật mà.” Cư sĩ đau lòng thở dài nói: “Thôi, không bàn chuyện này nữa, chúng ta bàn chuyện vừa nãy đi.

Có muốn gom cho đủ bộ 《Thần Binh Kỳ Giám》 trong tay anh không?

Vừa nãy tôi cũng đang do dự không biết có nên gom đủ một bộ công pháp chỉ có hai quyển thượng hạ để xem có biến hóa gì đặc biệt không.” Cư sĩ vẫn chưa dùng lượt chọn bảo vật của mình, nếu Tống Thư Hàng muốn gom đủ bộ 《Thần Binh Kỳ Giám》, ông ta có thể thay Tống Thư Hàng lấy cuốn Trung sách này.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: “Cũng được, Thượng sách đã có trong tay, vậy lấy luôn Trung sách về thử xem sao.” Con người là vậy đó, đã có Thượng sách trong tay, nếu tình cờ gặp được Trung sách thì trong lòng sẽ nảy sinh ý muốn lấy luôn cả Trung sách về.

“Tôi giúp anh nhé.” Cư sĩ nói, sau khi dạo một vòng ông ta thấy có rất nhiều thứ muốn lấy...

Nhưng vì muốn lấy quá nhiều thứ nên thành ra lại chẳng biết nên lấy cái nào thì tốt.

“Tiền bối chờ một chút, để tôi làm một thực nghiệm.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Sau đó, cậu động ý niệm.

Một tên 'Thiên Nhân' cao lớn được chuyển ra từ Hạch Tâm Thế Giới.

Vị này chính là tên Thiên Nhân Lục phẩm bị Tống Thư Hàng bắt làm tù binh lần trước, vốn định đem hắn đi đổi phần thưởng... nhưng lần trước xoay xở nửa ngày cuối cùng lại quên mất việc đổi tên Thiên Nhân Lục phẩm quan trọng nhất này lấy phần thưởng, hiện giờ vẫn bị nhốt trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

Tên Thiên Nhân Lục phẩm lúc này đang ở trạng thái suy yếu, vết thương trên người hắn cơ bản đã hồi phục, nhưng hắn không thể cử động được.

Sau khi được chuyển ra khỏi Hạch Tâm Thế Giới, hắn dùng sức trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Để bảo hiểm, Tống Thư Hàng triệu hồi 'Vô Hình Đao Cổ', đâm một nhát vào eo tên Thiên Nhân Lục phẩm, tiêm vào kịch độc Ma Tý.

“Về lý luận mà nói, hắn là cảnh giới Lục phẩm.

Cũng có tư cách lấy một món bảo vật từ 'Ngai Vàng Tán Tài' này.” Tống Thư Hàng đưa tay hướng về phía tên Thiên Nhân Lục phẩm, khẽ vẫy một cái.

Khắc sau, thân thể tên Thiên Nhân Lục phẩm giống như bị dây khôi lỗi kéo đi vậy, cứng đờ đứng dậy khỏi mặt đất.

“Niệm lực sao?” Cư sĩ bên cạnh hỏi.

Lần trước vị [Nhiễm Chân Cổ Ma] giảng pháp cho chư thiên vạn giới, nội dung giảng pháp có liên quan đến 'niệm lực', hơn nữa còn là một phương thức sử dụng 'niệm lực' hoàn toàn mới.

Rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đều đang thử tu luyện, nhưng thời gian còn ngắn, hiện tại vẫn chưa có ai tu luyện thành công loại 'niệm lực đặc thù' trong bài giảng của Nhiễm Chân Cổ Ma.

Hơn nữa... sau khi bắt đầu tu luyện theo phương pháp của Nhiễm Chân Cổ Ma, có người phát hiện ra loại 'niệm lực đặc thù' này không phải ai cũng tu luyện được.

Thêm nữa, dù có tu luyện ra niệm lực, đòn tấn công bằng 'niệm lực' mà nhiều người ngưng tụ ra còn chẳng thực dụng bằng một phát pháp thuật bình thường của họ.

Có người nghi ngờ 'niệm lực đặc thù' của Nhiễm Chân Cổ Ma có lẽ được đo ni đóng giày cho một nhóm người đặc thù nào đó hoặc là cho 'sinh vật Cửu U'.

Xem ra Thư Hàng tiểu hữu đặc biệt thích hợp với phương pháp tu luyện 'niệm lực đặc thù' này?

Cho nên mới có thể tu luyện thành công loại niệm lực đặc thù này trong thời gian ngắn như vậy.

“Đúng vậy, là niệm lực.” Tống Thư Hàng khẽ nhấc tay, niệm lực vô hình điều khiển thân thể tên Thiên Nhân Lục phẩm, áp sát cuốn 《Thần Binh Kỳ Giám》 Trung sách. 'Ơ?

Bá Tống Huyền Thánh muốn chọn bộ công pháp này sao?

Thiên niên đệ nhất thánh chọn bảo vật, chắc chắn giá trị phải rất cao nhỉ?' Gần đó, có hai tôn tu luyện giả Lục phẩm nảy ra ý nghĩ.

Nếu... họ nhanh chân lấy bộ công pháp này trước, thì công pháp này có phải thuộc về họ không?

Nhưng ý nghĩ đó vừa hiện lên đã bị họ tự tay dập tắt ngay.

Bởi vì đây là 'Bá Tống Huyền Thánh', vị Bá Tống Huyền Thánh chỉ cần trừng mắt một cái là khiến người ta mang thai.

Biết đâu hít chung bầu không khí trong cùng một căn phòng với cậu ta thôi cũng sẽ mang thai đôi mất, thực sự quá đáng sợ.

Vài vị Chân Quân Lục phẩm lần lượt nín thở, chuyển sang chế độ nội tức.

Tống Thư Hàng không nhận ra sự thay đổi biểu cảm của những tu luyện giả bên cạnh.

Cậu dùng niệm lực điều khiển tên Thiên Nhân Lục phẩm tiếp cận cuốn 《Thần Binh Kỳ Giám》 Trung sách, đưa tay nắm lấy nó.

Sau đó, tên Thiên Nhân Lục phẩm rút tay về, thành công lấy được cuốn Trung sách.

Thành công rồi!

Lý luận của mình rốt cuộc cũng đã thực tiễn thành công được một lần.

“Hắc, đây là một cách hay.” Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy cuốn 《Thần Binh Kỳ Giám》 Trung sách, sau đó xoay tay nhốt tên Thiên Nhân Lục phẩm trở lại 'Đông Chi Điện': “Tiền bối, nếu có cơ hội, chúng ta đi bắt Thiên Nhân, bắt sống ấy.

Sau đó tôi sẽ điều khiển Thiên Nhân, là có thể lấy thêm được nhiều bảo vật nữa.” “Ý hay đấy, ta vừa khéo bắt sống được mấy con Thiên Nhân, nhưng chưa đưa vào Ngai Vàng Tán Tài, vẫn đang nhốt ở bên ngoài.

Lát nữa ta sẽ đi lấy chúng vào đây.” Cư sĩ nói xong, lại dùng cách truyền âm nhập mật gửi tin cho các thành viên nhóm 'Cửu Châu số 1'.

Thiên Nhân sống quả nhiên có giá trị cao hơn Thiên Nhân chết.

“Tiền bối có thấy cuốn Hạ sách của 《Thần Binh Kỳ Giám》 không?” Tống Thư Hàng đặt quyển Thượng và quyển Trung lại với nhau rồi hỏi.

Cư sĩ lắc đầu: “Tôi dạo một vòng từ tầng 1 đến tầng 7 mà không có ấn tượng gì.

Dự là chắc ở tầng 8 trở lên rồi.” Cư sĩ nói đến đây mà thấy đau lòng quá.

Bởi vì trên người ông ta không có 'Long Ấn', không có 'danh hiệu Cổ Thánh', cho nên tầng thứ tám ông ta không lên được.

Thế nhưng, lúc bị tầng thứ tám chặn lại, trong lòng ông ta lại nảy sinh một tia mừng thầm - bởi vì điều đó chứng tỏ quy tắc của Ngai Vàng Tán Tài đã không ngó lơ ông ta!

“Vậy tiền bối, tôi lên tầng tám xem sao.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy hai cuốn sổ nhỏ trên tay.

Tuy cậu đã lãng phí cơ hội ở tầng Bát phẩm, nhưng trên người cậu có nhiều người mà.

Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa tiên tử, Tiểu Âm Trúc, Sở các chủ, Quy tiền bối, thậm chí Vô Hình Đao Cổ cũng đã hóa hình người rồi, biết đâu cũng được tính là một suất.

Đừng nói là tầng 8, có Quy tiền bối và Sở các chủ ở đây, tầng 9 cũng có thể xông pha một phen.

Thế là Tống Thư Hàng dồn lực nhảy một cái lên tầng trên của Ngai Vàng Tán Tài.

Sau vài cú nhảy, cậu đã xuyên qua tầng 7, rơi về phía tầng 8.

Sau đó cậu lại dồn lực nhảy lên, hướng về phía Thất Tu Thánh Quân đang đứng ở vị trí cao nhất của tầng 8.

“Không xong rồi... nhảy mạnh quá.” Đang ở giữa không trung, Tống Thư Hàng kêu lên.

Nếu là người bình thường, nhảy mạnh quá thì chỉ có nước đâm đầu vào tường, đâm nát tường nam cũng không quay đầu lại được.

Nhưng tu sĩ thì khác...

đặc biệt là tu sĩ từ Ngũ phẩm trở lên, dù nhảy mạnh quá vẫn còn rất nhiều phương thức thao tác để cứu vãn.

Chương 2048

Tống Thư Hàng nhanh chóng điều chỉnh tư thế giữa không trung, đầu tiên là một chuỗi động tác cuộn mình lộn vòng hoàn mỹ để triệt tiêu lực, sau đó là xoay người 360 độ, cuối cùng điều chỉnh tọa độ, một chân đạp về phía vách ngăn của tầng thứ 9.

Theo lý luận mà nói, cậu được xếp vào hàng Bát phẩm.

Khi tiến vào tầng thứ chín, cậu sẽ gặp một bức tường vô hình ngăn cản bước tiến.

Khi đó cậu sẽ mượn lực từ bức tường vô hình đó, đạp một cái thật ngầu để hạ cánh hoàn hảo.

Cộp!

Thế rồi... bức tường vô hình trong tưởng tượng đã không xuất hiện.

Thân hình Tống Thư Hàng xuyên qua khoảng cách giữa tầng 8 và tầng 9, bay thẳng vào trong tầng thứ chín.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: “Tống tiền bối đâm vào trong đó rồi.” Thất Tu Thánh Quân xoa cằm, ông thử đưa tay ấn ấn vào khoảng giữa tầng 8 và tầng 9, nhưng có một bức tường vô hình chặn ông lại, giới hạn ông ở tầng 8.

Ánh mắt mọi người lại đổ dồn vào người Tống Thư Hàng.

Cảnh giới Lục phẩm thật + Thủy hóa Bát phẩm.

Nhưng tại sao cậu ấy lại có thể tiến vào tầng thứ chín mà không bị ngăn cản?

“Chẳng lẽ là vì Thư Hàng tiểu hữu đã lên Nhân Tiền Hiển Thánh ba lần?

Cộng dồn lại, làm tròn lên là thành Cửu phẩm?” Cuồng Đao Tam Lãng suy đoán.

Bắc Hà Tán Nhân không nhịn được nói: “Cái kiểu làm tròn của nhà cậu là tính theo hệ cơ số ba đấy à?” “Liệu có phải do chuỗi động tác vừa rồi của Tống tiền bối không?” Vũ Nhu Tử đoán.

Đồng Quái tiên sư trong dáng vẻ thiếu niên bình thường: “Khả năng này cực kỳ lớn, để ta thử xem!” Nói xong, Đồng Quái tiên sư theo ký ức, đi tới vị trí mà Tống Thư Hàng đã rơi xuống tầng 8 trước đó.

“Tiếp theo là độ cao, tư thế, lực độ, góc độ.” Đồng Quái tiên sư tiến hành tua ngược ký ức về khoảnh khắc Tống Thư Hàng nhảy lên trong não hải.

Tiếp đó, Đồng Quái tiên sư nhảy cao lên, học theo tư thế của Tống Thư Hàng, điều chỉnh góc độ giữa không trung, cuộn mình lộn vòng triệt lực + xoay người 360 độ, cuối cùng dùng sức đạp về phía vách ngăn tầng 9.

Đậu Đậu tiếc nuối nói: “Tiếc thật, Đồng Quái giờ đang hóa trang thành thiếu niên.

Nếu không thì biết đâu chúng ta có thể nhân cơ hội này xác định giới tính của ông ta.” Diệt Phượng công tử gõ mạnh một cái lên đầu Đậu Đậu: “Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, các nữ tu có thủ đoạn chuyên môn để phòng chống bị lộ mà.” “Đồng Quái là nữ tu sao?” Đậu Đậu đảo mắt trắng dã.

Diệt Phượng công tử: “...” Bịch!

Đồng Quái đạp một cái lên vách ngăn vô hình, đành phải lộn người hạ cánh.

“Không được, thất bại rồi.” Đồng Quái lắc đầu nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Xem ra không phải do tư thế rồi, Thư Hàng... làm sao cậu vào được đấy?” Tống Thư Hàng mặt mày mờ mịt lắc đầu.

Cậu cũng hoàn toàn không biết làm sao mình lại lọt được vào tầng thứ chín.

Luận thực lực, cậu là Lục phẩm.

Luận danh hiệu, cũng mới tới Bát phẩm.

Chẳng lẽ trên người cậu có bảo vật gì đó khiến cái 'Ngai Vàng Tán Tài' này phán đoán nhầm thành Cửu phẩm?

Công Đức Xà mỹ nhân?

Hạch Tâm Thế Giới?

Quyền hạn quản lý viên Long Lạc của Hắc Long Thế Giới?

Dường như cái nào cũng có khả năng, mà dường như cái nào cũng không đủ để khiến cậu được phán định là Kiếp Tiên Cửu phẩm.

“Tống tiền bối, tầng chín có món gì tốt không, vào tìm thử xem?” Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “Thực ra tôi vào cũng chẳng ích gì...

Lượt lấy bảo vật của tôi đã dùng ở tầng tám rồi.” Tuy Quy tiền bối và Sở các chủ có thể lấy bảo vật tầng chín, nhưng hai vị này bản thân đã có thể trực tiếp xuất hiện ở tầng chín rồi, Tống Thư Hàng có vào hay không cũng không có ý nghĩa gì lớn.

Tuy nhiên, đã lỡ vào rồi thì cứ dạo một vòng xem sao.

Tống Thư Hàng dạo một vòng ở tầng thứ chín. 'Có phát hiện ra cuốn Hạ sách không?' Túy Dân cư sĩ truyền âm hỏi.

“Quả nhiên tìm thấy rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đúng như Túy Thiên cư sĩ suy đoán, 《Thần Binh Kỳ Giám》 bị tách làm ba quyển, để ở ba tầng 3, 6, 9.

Rõ ràng chỉ cần một lần là có thể lấy được món đồ, vậy mà cứ phải tốn ba lượt cơ hội, cực kỳ lừa đảo.

Càng lừa đảo hơn là... món này không gom đủ bộ thì hoàn toàn không hiển thị hiệu quả.

Chỉ cầm cuốn Thượng và cuốn Trung thì coi như chẳng có tác dụng gì.

Không chỉ có 《Thần Binh Kỳ Giám》, Tống Thư Hàng còn phát hiện ở tầng thứ chín có rất nhiều bản Hạ của các công pháp, còn có một số kỹ năng pháp thuật tập thứ 5 đại loại vậy, đều được xếp ở tầng thứ chín.

Kiến thức là sức mạnh, kiến thức mới là vô giá... chính là cái đạo lý này.

Các thiên tài địa bảo, đan dược, pháp khí khác đều không bị tách ra để tán tài.

Bộ dụng cụ nấu ăn của Sở Sở là cả một bộ hoàn chỉnh để ở tầng 2.

Chỉ có một số công pháp, kỹ năng và những cuốn sổ nhỏ kỳ quái là bị chia ra sắp xếp.

“Hy vọng đừng lừa tôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu mở Hạch Tâm Thế Giới, triệu hồi Quy tiền bối ra.

“Quy tiền bối, xin hãy giúp một tay.” Tống Thư Hàng nói: “Tiền bối thấy cuốn 《Thần Binh Kỳ Giám》 kia không?” “Ừ, thấy rồi, 《Thần Binh Kỳ Giám》... món này ta nhớ là do ta chép, chép vất vả lắm đấy nhé.

Anh phải biết là khi ta ở hình dạng rùa, chép đồ cực kỳ khó khăn.” Quy tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “???” Tống Thư Hàng: “!!!” Tâm thái lập tức sụp đổ hoàn toàn.

Đạo tâm nổ tung luôn rồi!

Cậu lúc này chỉ có một suy nghĩ duy nhất, đó là muốn ôm mặt khóc ròng.

Cậu đã nghĩ tới rất nhiều kết quả, dự cảm tệ nhất là vất vả lắm mới gom đủ bộ 《Thần Binh Kỳ Giám》 mà bên trong hiển thị toàn nội dung rác rưởi.

Cậu đã chuẩn bị sẵn tâm lý và phương án cho trường hợp xấu nhất rồi.

Thế mà hoàn toàn không ngờ tới, cái món này lại do Quy tiền bối chép.

Thế thì mình còn lấy nó làm gì nữa?

Thực sự muốn thì cứ tìm Quy tiền bối bảo tiền bối đọc lại một bản chẳng phải xong rồi sao?

Đang lúc suy tính, Quy tiền bối từ lúc nào đã xuất hiện cạnh cuốn Hạ sách của 《Thần Binh Kỳ Giám》, tiền bối vươn chi trước ra vớ một cái là lấy được cuốn sổ nhỏ đó xuống.

“Đúng là làm ta hoài niệm quá, nét chữ này, nội dung này, làm ta nhớ lại thanh xuân đã qua của mình.” Quy tiền bối khẽ nói.

“Chờ đã, Quy tiền bối.

A... muộn mất rồi.” Thôi xong, lượt lấy bảo vật của Quy tiền bối ở Ngai Vàng Tán Tài đã bị lãng phí mất rồi.

Lãng phí vào việc lấy lại bản chép tay năm xưa của chính mình.

Tống Thư Hàng thấy đau lòng quá.

Mỗi một lượt lấy bảo vật thực ra đều là tiền cả đấy.

Trong cái Ngai Vàng Tán Tài này, bảo vật từ tầng 8 trở lên hầu như đều là tinh phẩm.

Làm tròn lên một chút, lần này cậu đã lỗ mất mấy trăm triệu rồi?

Đêm nay e rằng sẽ mất ngủ mất thôi.

“Sao thế?

Mặt mũi đưa đám như nhà có tang vậy?” Quy tiền bối nghi hoặc nói, tiền bối vung chi trước ném cuốn sổ nhỏ trong tay cho Tống Thư Hàng.

“Lỗ mất mấy trăm triệu rồi, đau lòng quá.” Tống Thư Hàng nói: “Mà này, Quy tiền bối chép mấy cuốn sổ nhỏ này từ bao giờ thế?” “Lâu lắm rồi, nhớ không lầm thì chắc là từ thời Viễn Cổ Thiên Đình?” Quy tiền bối nói.

“Thế tại sao văn tự trên đó lại...?” Tống Thư Hàng chỉ vào văn tự trên 《Thần Binh Kỳ Giám》 hỏi.

“À, cái đó là do một người bạn của chủ nhân ta dạy.” Quy tiền bối trả lời: “Hồi đó ta chép nhiều bản lắm, về sau ta viết càng ngày càng đẹp.

Mấy quyển này chữ viết nguệch ngoạc thế kia, chắc là mấy bản ta chép từ hồi đầu rồi.” Tống Thư Hàng ngây ngốc nhìn ba cuốn sổ nhỏ trên tay, để lại những giọt nước mắt hối hận.

Quy tiền bối vươn một cái chân trước ra, nhẹ nhàng vỗ vỗ lên vai Tống Thư Hàng đang đau lòng: “Mặc dù không biết vì sao cậu lại trưng ra cái bộ mặt đưa đám đó, nhưng đứa nhỏ này, nếu buồn quá thì cứ khóc ra đi, khóc thống khoái một trận thì tâm trạng sẽ tốt hơn đấy.

Khóc lóc không có nghĩa là yếu đuối, đó chỉ là một cách để con người tuyên tiết cảm xúc thôi.

Thậm chí có nghiên cứu chứng minh rằng, người hay khóc thường sống thọ hơn đấy." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Quy tiền bối một cái.

Kể từ khi bắt đầu học tập môn 《Tâm lý học》, Quy tiền bối dường như ngày càng hiểu thấu lòng người.

Thế nhưng, tiền bối lôi cái bình nhỏ ra để làm gì thế kia?

"Dù cậu chỉ là Huyền Thánh lục phẩm, nhưng thể chất của cậu rất đặc thù, còn từng Hiển Thánh những ba lần, lại tiếp xúc trực tiếp với 'Pháp tắc Bất Hủ' mà không chết, nước mắt của cậu chắc chắn rất có giá trị." Quy tiền bối nghiêm túc nói, nó muốn thử làm 'Mặt nạ nước mắt Bá Tống Huyền Thánh bùn hành'.

Dẫu sao trong điều kiện bình thường, tu sĩ lục phẩm mà tiếp xúc với 'Pháp tắc Bất Hủ' thì chỉ có con đường chết.

Tống Thư Hàng không chỉ sống nhăn răng, mà còn dung hợp cả 'Pháp tắc Bất Hủ' vào cơ thể mình, hình thành nên trạng thái sương mù ngụy Bất Hủ bản thấp.

Trong nước mắt của cậu ấy có lẽ ít nhiều cũng mang chút khí tức 'Bất Hủ', chắc chắn sẽ có hiệu quả dưỡng nhan cực mạnh.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu lẳng lặng xếp ba quyển sổ nhỏ chồng lên nhau: "Mà này Quy tiền bối, người bạn của Đại Đế mà tiền bối nói... có phải là Tống Mộc Đầu không?" Chữ viết trên 《Thần Binh Kỳ Giám》 là chữ Hán.

Mà lúc Quy tiền bối chép lại chúng là vào thời đại Thiên Đình Viễn Cổ.

Khi đó chữ Hán còn chưa ra đời.

Chương 2049

Tống Thư Hàng luôn có rất nhiều suy đoán về thân phận của ‘Tống Mộc Đầu’.

Nếu chữ Hán trên đây thật sự là do Tống Mộc Đầu dạy cho Quy tiền bối, vậy thì suy đoán về Tống Mộc Đầu có thể tiến thêm một bước nữa.

Người xuyên việt?

Ý thức chiếu rọi về quá khứ?

Hay là vượt qua dòng sông thời gian, gửi gắm ý chí đến tương lai?

“Không sai, chính là cái gã hay gây chuyện đó đấy.” Quy tiền bối trả lời ngay lập tức.

“Quả nhiên là hắn.

Vậy cái Vương tọa Tán Tài này liệu có liên quan đến hắn không?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Kẻ đánh cược với Tiêu Dao Tán Tiên, liệu có phải là Tống Mộc Đầu không?

“Vương tọa Tán Tài là cái gì?

Chỗ này có liên quan đến Tống Mộc Đầu hay không thì lão Quy này cũng chịu.” Quy tiền bối thấy Tống Thư Hàng không có ý định khóc nhè, bèn tiếc nuối thu cái bình nhỏ lại.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi: “Quy tiền bối, quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》 này ghi chép nội dung gì vậy?” “Giống như cái tên của nó, thực ra nó là một cuốn tạp chí, ghi lại một số thần binh pháp khí thú vị của Thiên Đình Viễn Cổ lúc bấy giờ.

Ta nhớ lúc trước ‘Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú’ cũng được ghi lại trong đó.” Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng lật mở trang đầu tiên của quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》.【Chiến xa Đế Vương: Một món pháp khí vô cùng thú vị, tuy hiện tại chỉ mới đạt cấp 7, nhưng tiềm lực của nó là trên cấp 9, có tư chất thăng tiến thành thần binh Kiếp Tiên.

Quan trọng nhất là nó rất ngầu, lúc ngự bảo phi hành giống như đang cưỡi xe một bánh vậy, cực khốc.】Lật tiếp.【Uy Nghiêm Pháp Điển: Tri thức chính là sức mạnh.】Lật tiếp.【Thần Hành Chiến Sàng: Đây là món pháp khí vẫn chưa được luyện chế ra, mới chỉ tồn tại trong ý tưởng.

Tốc độ bay của nó chậm chạp nhưng vô cùng ổn định.

Thích hợp cho những chuyến du lịch ngắn ngày không gấp gáp.】Toàn bộ đều là những ‘thần binh’ kỳ quái, điểm chung duy nhất là chúng khá phù hợp với gu thẩm mỹ của Tống Mộc Đầu.

Ngoại trừ những nét chữ vặn vẹo do Quy tiền bối chép lại, ở cuối mỗi trang còn kèm theo một tấm ‘hình minh họa’ thảm không nỡ nhìn.

Những hình vẽ đó còn khó coi hơn cả tranh vẽ nguệch ngoạc của trẻ con...

Tất nhiên cũng là do Quy tiền bối tự tay vẽ.

Ngoài ra, khi xem giới thiệu về ‘Thần Hành Chiến Sàng’, Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới sư huynh ‘Lưu Kiếm Nhất’ của Vũ Nhu Tử, anh ta dường như cũng có một chiếc giường lớn biết bay như vậy.

Tống Thư Hàng nhanh chóng lật hết ba quyển sổ nhỏ, dở khóc dở cười hỏi: “Quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》 này thì có tác dụng gì?” “Đã nói rồi mà, nó là một quyển sổ nhỏ mang tính chất tạp chí giải trí, chủ yếu là để chơi bời thôi.

Hơn nữa, đây còn là bản ta chép lại để luyện chữ, sao có thể là món đồ hiếm lạ gì được?” Quy tiền bối nói.

“Hố quá.” Tống Thư Hàng đau lòng khôn xiết, ba cơ hội đấy, ba cơ hội lấy bảo vật mà lại đổi lấy mấy quyển sổ nhỏ này, đều là tiền cả đấy!

“Nhưng đừng có buồn.” Quy tiền bối lại vỗ vỗ Tống Thư Hàng: “Đây dù sao cũng là đồ cổ, lại còn do một con rùa tiên cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên vẽ, cậu có thể giữ làm bảo vật gia truyền.” “Tôi sẽ giữ.” Tống Thư Hàng cất kỹ ba quyển sổ nhỏ: “Lát nữa tôi sẽ liên hệ với bên mua xem có ai hứng thú không, biết đâu lại bán được giá hời.” “Nếu muốn bán thì để ta chép thêm cho vài bản nữa.” Quy tiền bối hớn hở nói: “Đến lúc đó chúng ta bán theo combo.” “Hợp tác vui vẻ.” Tống Thư Hàng lại bắt đầu tìm kiếm ở tầng thứ chín: “Quy tiền bối, tiền bối xem xung quanh có món bảo vật nào thực dụng không?

Loại có giá trị lớn một chút ấy?” “Trừ mấy cái quyển sổ công pháp linh tinh ra thì bảo vật ở đây giá trị cũng tương đương nhau thôi.” Đầu Quy tiền bối quay một vòng 360 độ, đột nhiên chỉ vào một chiếc bảo tọa nói: “Nếu cậu thật sự không biết chọn gì thì có thể chọn cái kia.” Tống Thư Hàng nhìn theo hướng đó, đó là một chiếc ghế mà chỉ cần nhìn thoáng qua thôi cũng đủ khiến người ta tê cả da đầu.

Bảo tọa được dựng từ xương cốt của sinh vật không rõ tên, bên trên cắm mười hai lưỡi đao đen kịt âm u.

Lại có những luồng u hỏa âm sâm lượn lờ xung quanh ghế.

Tổng thể nhìn vào giống hệt vương tọa của một đại BOSS vong linh trong game phương Tây, tràn đầy hơi thở âm u và cái chết.

Nhưng đó chưa phải là trọng điểm, trọng điểm là ở vị trí đặt mông trên vương tọa mọc đầy những gai xương sắc nhọn, cái dài nhất thậm chí dài tới một gang tay.

Cái này mà là đồ cho người ta ngồi sao?

Nếu ai đó đặt mông ngồi xuống... thì cảm giác đó chắc chắn là thốn thấu trời xanh.

Chỉ nhìn cái ghế thôi là đã thấy lạnh cả mông rồi.

Chắc chỉ có mấy sinh vật dạng bộ xương khô mới ngồi thoải mái trên cái ghế này được quá?

“Quy tiền bối, chiếc vương tọa này có gì đặc biệt sao?

Nó không phải dùng để trừng phạt phạm nhân đấy chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Quy tiền bối cười khà khà: “Là tu sĩ thì cậu phải bỏ ngay cái tật trông mặt mà bắt hình dong đi.

Trong giới tu sĩ, bảo vật và pháp khí có hình thù càng kỳ quái thì công dụng thường càng thú vị.

Ví dụ như chiếc vương tọa này, tên của nó là ‘Nhẫn Nại Vương Tọa’, nó có hiệu quả ‘treo mạng’.

Dù là người sắp chết, chỉ cần đặt lên ghế này là có thể giữ được một hơi tàn.

Sau đó, chỉ cần cậu cung cấp đủ năng lượng, nó có thể duy trì trạng thái thoi thóp đó tối đa tới nửa năm.

Nửa năm đó đủ để người ta đi tìm rất nhiều phương pháp cứu mạng.” “Nghe giống như ‘đông lạnh cơ thể’ vậy.

Nhưng đây đúng là đồ tốt.” Tống Thư Hàng sau khi nghe xong hiệu quả thì lập tức quyết định chọn nó.

Tống Thư Hàng một lần nữa mở ra Thế Giới Hạt Nhân: “Sở tiền bối, xin hãy giúp tôi một tay nữa!” “Xin lỗi nhé Tống tiểu hữu.

Tay của ta vẫn chưa mọc ra, không có cánh tay nào để chi viện cho cậu đâu.” Sở các chủ bình tĩnh thổi một cái bong bóng.

Tống Thư Hàng: “...” “Nói đi, lại có chuyện gì muốn ta giúp đây?” Sở tiền bối khẽ nổi lên khỏi mặt nước, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp.

Tống Thư Hàng: “Khụ, Sở tiền bối, tôi muốn nhờ tiền bối giúp một tay, lấy cái ‘Nhẫn Nại Vương Tọa’ kia xuống.” “Ta cứ có cảm giác, có một thì sẽ có hai, có hai thì sẽ có ba.” Sở tiền bối lầm bầm, nhưng mái tóc dài của cô vẫn xuyên qua Thế Giới Hạt Nhân, xuất hiện tại vị trí Vương tọa Tán Tài.

Tóc dài của Sở tiền bối quấn lấy ‘Nhẫn Nại Vương Tọa’, khẽ cuốn một cái đã mang nó tới trước mặt Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng vươn tay đỡ lấy Nhẫn Nại Vương Tọa.

Sau đó cậu ý niệm khẽ động, thu chiếc vương tọa này vào trong ‘Bản Mệnh Linh Hồ’ để tiếp nhận cường hóa và tẩm bổ.

Cảm giác mang theo mấy vị tiền bối bên người thật là tốt quá đi.

Tóc dài của Sở các chủ thu hồi về Thế Giới Hạt Nhân, sau đó cô lại hỏi: “Trên tay cậu là 《Thần Binh Kỳ Giám》 à?” “Vâng, là bản chép tay của Quy tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

“Hóa ra là Quy đạo hữu chép, hèn gì chữ viết... khá là có đặc sắc.” Sở các chủ nói: “Đúng rồi, 《Thần Binh Kỳ Giám》 này trong tay ta có nhiều lắm, cậu có muốn lấy không?” Tống Thư Hàng lệ chảy đầy mặt: “Không cần đâu ạ, cảm ơn Sở tiền bối.” Hóa ra thứ này không chỉ mỗi Quy tiền bối chép, mà trong tay Sở các chủ cũng có cả đống.

Cái ‘Vương tọa Tán Tài’ này hố quá đi mất.

Nếu như mấy quyển sổ nhỏ trong Vương tọa Tán Tài không cần gom đủ bộ mà vẫn mở ra được thì tốt rồi.

Như vậy sau khi xem xong tập thượng, cậu tuyệt đối sẽ không đi thu thập tập trung và tập hạ làm gì cho mệt.

“Thôi cứ tặng cậu một bản vậy, giữ lấy mà sưu tầm, có thể dùng làm bảo vật gia truyền đấy.” Sở các chủ nói xong, tóc dài cuốn một cái, ném ra một quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》 dày cộm vào tay Tống Thư Hàng.

Cũng là một quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》 với nét chữ vặn vẹo.

“Ơ?

Quyển này không phải do ta chép.” Quy tiền bối lên tiếng.

Nó tự biết chữ của mình thế nào, quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》 mà Sở các chủ quăng ra tuy chữ cũng vặn vẹo nhưng trông giống tác phẩm của trẻ con hơn, không giống chữ của nó viết.

“Có gì khác nhau đâu?” Tống Thư Hàng so sánh hai quyển, cảm thấy nét chữ rất giống nhau.

“Tất nhiên là có rồi, có phải chữ của ta hay không thì ta vẫn nhìn ra được chứ.

Vọng thiên, rốt cuộc năm đó gã kia đã tìm bao nhiêu người để chép cái quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》 này vậy?” Quy tiền bối thở dài một hơi, nhớ lại những ngày tháng khổ luyện thư pháp năm xưa của mình.

Tống Thư Hàng đối chiếu sự khác nhau giữa hai quyển.

Cậu xem từ đầu đến cuối bản của Quy tiền bối và bản Sở các chủ tặng.

“Bản của Quy tiền bối có nhiều nội dung hơn một chút.” Tống Thư Hàng đóng sổ lại rồi nói.

“Nhiều cái gì?” Quy tiền bối thắc mắc.

Tống Thư Hàng lật mở hai quyển, chỉ vào bản chép của Quy tiền bối nói: “Ví dụ như đoạn giới thiệu về Chiến xa Đế Vương này, câu 【Quan trọng nhất là nó rất ngầu】, còn bản của Sở các chủ thì thiếu mất chữ ‘rất’.

Những chỗ tương tự như vậy còn rất nhiều, đều là những chi tiết nhỏ không ảnh hưởng đến việc đọc.” Nếu chỉ là một hai chỗ thì có thể là do người chép khác nhau nên chép nhầm.

Nhưng lỗi sai kiểu này gần như cứ cách vài đoạn là lại xuất hiện, luôn cảm thấy là do Tống Mộc Đầu đang bày trò.

“Nếu là đồ do người khác làm ra thì có lẽ là ngoài ý muốn...

Nhưng nếu là đồ do gã Tống Mộc Đầu kia làm ra thì chắc chắn hắn đã ẩn giấu bí mật gì đó trong đó rồi.” Giọng nói của Sở các chủ vang lên.

Quy tiền bối: “Vọng thiên, năm đó ta chép nhiều bản như vậy mà chẳng cảm thấy có gì bất thường cả.” “Gã Tống Mộc Đầu đó rất thích chơi trò chữ nghĩa, cũng như ẩn giấu bí mật vào trong các con chữ.” Sở các chủ tiếp tục.

Tống Thư Hàng nhớ lại bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, Tống Mộc Đầu cũng đã giấu bộ công pháp này vào trong bí tịch của ‘Liên Minh Yêu Tinh’.

“Hãy chép lại toàn bộ những điểm khác biệt, lọc lấy những chữ khác nhau ra.” Quy tiền bối đề nghị.

Tống Thư Hàng gật đầu, đồng thời thuận tay thi triển Giám định bí pháp lên hai quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》. 【Bản chép tay

《Thần Binh Kỳ Giám》, do rùa biển thú cưng của Phương Bắc Đại Đế chép lại.

Bên trong ẩn giấu một bí mật lớn, tìm ra nó đi, bí mật này sẽ khiến ngươi hắc hắc hắc hắc.】【Bản chép tay《Thần Binh Kỳ Giám》, bản chép tay của Bạch Cốt Tiên Tử, muốn có được kho báu ta ẩn giấu sao, hãy đến tìm đi, chỉ cần tìm thấy kho báu, tất cả sẽ thuộc về ngươi.】Tống Thư Hàng: “...” Cậu lấy giấy bút từ Thế Giới Hạt Nhân ra, nhanh chóng trích lục những điểm khác nhau trong hai quyển, rồi tổ hợp tất cả các chữ lại với nhau.

“Tiếc quá, nếu có máy tính thì có thể dùng phần mềm để trích xuất những điểm khác biệt ra trong nháy mắt rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi chép xong, cậu giơ quyển sổ tay lên: “Sở tiền bối, Quy tiền bối, thế nào, có nhìn ra bí mật gì không?” “Liệu có phải sau khi tổ hợp lại sẽ thành một bài thần công bí pháp không?” Quy tiền bối đoán, chiêu này các đại lão ngày xưa cực kỳ thích dùng.

“Nhưng cái bài này nhìn thế nào cũng chẳng giống công pháp cả.” Tống Thư Hàng chỉ vào những chữ vừa trích lục trên sổ tay rồi bắt đầu đọc: “Thích nhất trời tuyết, môi của em, thận của em, tất cả của em đều thật mỹ vị...” Vì không có dấu câu nên phải đọc liền tù tì tất cả các chữ, rất khó ngắt câu, đọc mệt đứt cả hơi.

Hơn nữa cái nội dung lộn xộn này nghe giống thư tình vậy?

Nhưng mà thận mỹ vị là cái quỷ gì thế?

“Có lẽ là trò chơi chữ liên hoàn, bí mật thực sự chắc là nằm trong đống chữ hỗn loạn này.” Sở các chủ nhận định.

Tống Thư Hàng thử quăng một phát ‘Giám định bí pháp’ vào nội dung mình vừa chép.

Kết quả nhận được là:【Chữ do Bá Tống chép lại.】“Vọng thiên, ta không thích mấy cái trò chơi chữ này đâu, đau đầu lắm.

Có thời gian chơi trò này thà ta đi ấp trứng còn hơn." Quy tiền bối nói.

Sở các chủ: "Cách đơn giản nhất là trực tiếp tìm Tống Mộc Đầu ra mà hỏi đáp án." Tống Thư Hàng lôi điện thoại ra, gửi đoạn chữ mình vừa chép vào trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1'.

Chương 2050

Sức mạnh của một người là có hạn, trí tuệ của một người cũng là có hạn.

Lúc này tất nhiên là phải nhờ cậy vào sức mạnh của mọi người rồi.

“Đây là cái gì thế?” Thất Tu Thánh Quân lôi điện thoại ra thắc mắc.

“Đây là một trò chơi chữ, bên trong có lẽ ẩn giấu một bài công pháp hoặc kho báu nào đó, các vị tiền bối xem có cách nào giải mã nó không?” Tống Thư Hàng trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta còn tưởng cậu đang viết thư tình chứ.” Đồng Quái Tiên Sư: “Ta còn tưởng mặt cậu bị ấn lên bàn phím nên mới gõ ra một đống thứ loạn cào cào, râu ông nọ cắm cằm bà kia thế này.” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: “Đây chính là thứ trên ba quyển sổ nhỏ chúng ta vừa thu thập được sao?” “Nói đi cũng phải nói lại, sau ngày hôm nay, Thư Hàng tiểu hữu lại sắp danh chấn thiên hạ rồi.” Diệt Phượng Công Tử nói.

Đậu Đậu: “Tại sao?” “Bởi vì trong mắt rất nhiều người, Tống tiền bối đã biến thành Bá Tống Kiếp Tiên rồi.” Vũ Nhu Tử cười hi hi.

Lúc nãy khi đi dạo qua mỗi tầng, cô đã nghe thấy các tu luyện giả không ngừng bàn tán xôn xao. ‘Vương tọa Tán Tài’ chia tầng theo cảnh giới, mà hiện tại tất cả mọi người đều có thể thấy, ở tầng thứ chín tối cao vô thượng kia, chỉ có mỗi Bá Tống Huyền Thánh và con rùa biển thú cưng của anh ấy thôi!

“Hiện tại, phàm là tu luyện giả tiến vào Vương tọa Tán Tài và hiểu rõ quy tắc của nơi này, chỉ cần ngẩng đầu lên là có thể thấy Thư

Hàng tiểu hữu ở tầng chín cao nhất, bọn họ chỉ cần bổ não một chút là lập tức có thể đưa ra suy luận Bá Tống tương đương với Cửu Phẩm Kiếp Tiên.” Diệt Phượng Công Tử bổ sung.

“Nhưng mà, tôi mới Nhân Tiền Hiển Thánh chưa bao lâu mà.

Trong điều kiện bình thường, chắc chẳng có ai tin cái tin đồn tôi đã thăng cấp Kiếp Tiên đâu nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử: “Ha ha ha, em nghĩ vấn đề nằm ở chỗ Tống tiền bối cứ liên tục ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ đấy.

Bây giờ có rất nhiều tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đã không còn tin anh là Bát Phẩm Huyền Thánh nữa rồi.” Trong những lời bàn tán của các tu luyện giả bên dưới, đã có rất nhiều người nghi ngờ Bá Tống Huyền Thánh vốn chẳng phải là ‘Đệ nhất Thánh trong nghìn năm’ gì cả, mà là một lão Kiếp Tiên không biết dùng thủ đoạn gì để hiển thánh giả nai lần nữa.

Nếu không thì Kiếp Tiên nhà nào bình thường mà cứ cách một tháng lại hiển thánh một lần chứ?

“Đặc biệt là trước đó, Thư Hàng tiểu hữu còn cướp lại ‘Thiên Cương’ từ tay vị Thiên Nhân ít nhất là cấp Cửu Phẩm kia.

Cho nên, tu luyện giả chư thiên vạn giới càng nghi ngờ tu vi thật sự của cậu hơn.” Đồng Quái Tiên Sư bổ sung.

Hiện tại, tất cả các tu luyện giả đều không ngừng suy đoán, không ngừng bổ não ra hết khả năng này đến khả năng khác để giải thích một cách hợp lý cho ‘sự thật’ rằng ‘Bá Tống Huyền Thánh thực chất là một Kiếp Tiên’.

Sự tưởng tượng không biên giới và tư duy bay bổng là thứ rất đáng sợ, chỉ cần tư tưởng đủ xa thì trên đời này chẳng có gì mà ‘bổ não’ không giải thích được.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu bắt đầu cân nhắc xem sau khi mình thật sự thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh và Nhân Tiền Hiển Thánh, có nên đính chính cho bản thân một chút không?

Lúc này, Thất Tu Thánh Quân vỗ tay nhẹ một cái, truyền âm cho các đạo hữu trong nhóm: “Được rồi, mọi người đã lấy được thứ mình muốn chưa?

Lấy được rồi thì chúng ta rút khỏi ‘Vương tọa Tán Tài’ thôi.” Dẫu sao mỗi người chỉ có một cơ hội lấy bảo vật, ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

“Đúng rồi, lúc nãy Tối Soái Cư Sĩ tiền bối chắc đã nhắc nhở mọi người rồi.

Sau khi ra ngoài, chúng ta có thể bắt một mẻ Thiên Nhân còn sống mang tới đây.

Đến lúc đó tôi sẽ khống chế Thiên Nhân để lấy thêm bảo vật cho chúng ta.

Phương pháp thao tác cụ thể tôi đã thử rồi, chỉ cần dùng ‘Vô Hình Đao Cổ’ của tôi chọc một đao vào thận bọn chúng, sau đó dùng niệm lực khống chế là có thể lấy thêm một món bảo vật nữa.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Diệt Phượng Công Tử: “Ơ?

Lúc nãy Cư Sĩ có nhắc nhở à?” “Có mà, Diệt Phượng đạo hữu để tâm chút đi.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Thực ra anh cũng chỉ nhớ mang máng có một giọng nói dịu dàng quen thuộc vang lên bên tai nhắc nhở, nhưng vừa quay đầu lại là anh đã quên sạch nội dung rồi.

Xem ra công lực của Soái Tra Cư Sĩ lại tiến bộ không ít.

Gần đây tất cả thành viên của ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ đều tu luyện rất khắc khổ.

Thật lòng mà nói, kể từ khi Bắc Hà Tán Nhân quen biết tất cả các đạo hữu đến nay, năm nay là năm mọi người tu luyện chuyên tâm nhất, ai nấy đều liên tục đột phá cảnh giới, các đạo hữu độ kiếp cứ gọi là nối đuôi nhau.

“Vậy chúng ta ra ngoài tiếp tục tìm Thiên Nhân gây phiền phức thôi.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha hả.

Lúc này, Hoàng Sơn Tôn Giả nhướn mày: “Muộn rồi.” Chỉ thấy ở lối vào của Vương tọa Tán Tài, một lượng lớn Thiên Nhân đang ùa vào.

“Yêu Mộng Thánh Quân và tu luyện giả nhà ‘Bạch Bích Tam Sinh Đao’ bại trận rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng thắc mắc.

Không đến nỗi chứ, với thực lực của Yêu Mộng Thánh Quân và gia tộc Bạch Bích Tam Sinh Đao, không lý nào lại thất bại nhanh như vậy.

“Có lẽ vị Thiên Nhân có cảnh giới trên Cửu Phẩm kia lại ra tay rồi.” Thất Tu Thánh Quân lên tiếng: “Mọi người tập hợp lại đi, tới tầng sáu.” Tống Thư Hàng trước khi rút khỏi tầng chín đã triệu hoán Công Đức Xà Mỹ Nhân ra, bảo cô thử xem có thể lấy đi một món bảo vật từ tầng chín không.

Nhưng rất tiếc, Công Đức Xà Mỹ Nhân được mặc định là một thể với Tống Thư Hàng nên cô không thể lấy thêm bảo vật từ tầng chín nữa.

“Tiếc quá.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu quay người nhảy từ tầng 9 xuống tầng 8.

Bảo sơn ngay trước mắt mà không thể mang đi hết tuy rất đáng tiếc, nhưng vào thời điểm mấu chốt không được để lòng tham làm mờ mắt.

Là tu sĩ thì chút đạo tâm này vẫn phải có.

“Ở tầng 8 thì tiểu Âm Trúc có thể lấy một món bảo vật.

Trên người em ấy cũng có Thánh ấn và Thánh hiệu.” Tống Thư Hàng nói.

“Đồ ở tầng tám nhiều hơn tầng chín gần một nửa, nhưng những thứ có tính giá trị cao đều bị người ta chọn hết rồi.

Nhóm tiền bối đạo hữu của cậu có ánh mắt cũng khá đấy chứ.” Quy tiền bối khen ngợi.

Những người tiến vào tầng tám ngoài Thất Tu và Linh Điệp ra thì đều là các Cổ Thánh hàng dỏm của ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’.

Vũ Nhu Tử cười hi hi: “Bởi vì em, A Đa và Thất Tu tiền bối đã cùng nhau giúp chọn, bọn em cố gắng lọc ra hết những món ‘tinh phẩm’ rồi.” “Nếu đã như vậy thì tùy duyên đi!” Tống Thư Hàng chuyển Lý Âm Trúc từ ‘Thế Giới Hạt Nhân’ ra, gọi: “Tạo Hóa Tiên...” “Làm gì?” Cách đó không xa Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên thưa.

Tống Thư Hàng: “...tử.” “Anh anh anh ~~ A Ngốc ~~” Tạo Hóa Tiên Tử từ trong cơ thể tiểu Âm Trúc chui ra.

Tạo Hóa Pháp Vương: “...” “Á lạp tát ~ bổng ~” Tạo Hóa Tiên Tử vẫy vẫy tay với Tạo Hóa Pháp Vương, sau đó lại giơ hai ngón tay lên, chắc là ý bảo muốn chơi thêm hai ngày nữa mới về?

“Tiên tử, nhờ cô giúp trông chừng tiểu Âm Trúc.” Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử vươn tay ôm lấy Lý Âm Trúc.

Tống Thư Hàng bước tới, khiêng cả tiểu Âm Trúc và Tạo Hóa

Tiên Tử lên, cậu xoay tại chỗ một vòng rồi quăng hai người ra.

“A a a, A Ngốc ~ A Ngốc ~ A ~ Ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử hét lớn.

Quy tiền bối: “...” Đây chính là cái phương pháp tùy duyên mà cậu nói đấy à?

Duyên cái kiểu quái gì thế này!

Thân thể của Tạo Hóa Tiên Tử và tiểu Âm Trúc cuối cùng rơi xuống bên cạnh một món pháp khí hình tỳ bà.

Tay tiểu Âm Trúc đặt lên cây tỳ bà, vỗ nhẹ nó xuống.

Tạo Hóa Tiên Tử vươn tay đỡ lấy Âm Trúc và cây tỳ bà.

Cô theo bản năng vươn tay khẽ gảy lên dây đàn, tiếng tỳ bà êm tai vang vọng ra ngoài.

“Xem đi, duyên đến rồi đấy.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Mí mắt Quy tiền bối giật giật: “Cái duyên nhà cậu là cứ phải cưỡng cầu như thế mới đến à?” “Ha ha ha, dù sao tôi cũng họ Tống mà.

Cái gì cũng có thể ‘ké’ được.

Thư Hàng tôi mà.” Tống Thư Hàng tự giễu.

Từ nhỏ đến tiệm sách, lớn đến thiên kiếp, kỳ ngộ, cái chết, pháp tắc, thậm chí ngay cả thiên phạt cậu còn ké được một phát, huống chi là dăm ba cái duyên phận này, dựa vào cái gì mà không ké được chứ?

Ở phía đối diện, Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, cô lại vươn tay chộp lấy một món pháp khí dạng ‘bút’ bên cạnh.

Nhưng giống như Công Đức Xà Mỹ Nhân, cô cũng không thể lấy thêm pháp khí được nữa.

Trạng thái tồn tại của bọn họ không được tính là một ‘cá thể’ độc lập.

Tống Thư Hàng chuyển tiểu Âm Trúc và cây tỳ bà trở lại Thế Giới Hạt Nhân.

Thân thể Lý Âm Trúc được đưa vào trong ‘Công Đức Điện’ để tĩnh dưỡng.

Tạo Hóa Tiên Tử lặng lẽ ôm cây tỳ bà đó, ngẩn người ra một lúc, bởi vì cô cảm thấy món nhạc cụ này có lẽ mình chơi rất thạo.

Thế là cô vươn tay khẽ gảy trên cây tỳ bà, bắt đầu đàn tấu theo bản năng.

Tiếng nhạc vang lên, lấy Công Đức Điện làm trung tâm, lan tỏa ra khắp Thế Giới Hạt Nhân.

Những con ‘Ma thú’ được chuyển vào Thế Giới Hạt Nhân nghe thấy tiếng đàn thì được vỗ về, không còn nóng nảy nữa, chúng lẳng lặng an cư lạc nghiệp trong khu vực mà ‘Tiểu trợ thủ hạt nhân’ đã định sẵn cho mình.

“Ta ~ giỏi nhất ~” Tạo Hóa Tiên Tử hài lòng hát. ************ Các thành viên của Nhóm Cửu Châu Số 1 tập hợp tại tầng 6.

Lối vào của Vương tọa Tán Tài bị Thiên Nhân vây kín, đông đến mức nước chảy không lọt.

Lúc này nếu muốn ra ngoài thì phải giết ra một con đường máu giữa đám Thiên Nhân.

“Đợi Thiên Nhân vào gần hết rồi chúng ta hãy rời đi.” Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Cuồng Đao Tam Lãng xoa cằm: “Nói mới nhớ, trong Vương tọa Tán Tài có cho phép chiến đấu không nhỉ?” “Chắc là được, trước đó tôi còn dùng Vô Hình Đao Cổ chọc vào thận một tên Thiên Nhân lục phẩm mà.” Tống Thư Hàng nói, cậu xoa cằm, nhìn đám Thiên Nhân không ngừng ùa vào, trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Lối vào Vương tọa Tán Tài chỉ có bấy nhiêu thôi.

Nếu lúc này cậu tung ra ‘Cái Nhìn Mang Thai’ diện rộng vào lối vào thì đám Thiên Nhân sẽ ngã xuống từng đợt một.

Sau đó cậu mở ‘Thế Giới Hạt Nhân’ ra là có thể chuyển từng đợt Thiên Nhân vào trong ‘Đông Chi Điện’ để giam giữ.

Chẳng khác gì trò kẹt map trong game cả.

“Tuy nhiên, Vương tọa Tán Tài này có rất nhiều quy tắc ẩn.

Chiến đấu quy mô lớn e rằng sẽ khiến chủ nhân vương tọa là ‘Tiêu Dao Tán Tiên’ nổi giận.

Vương tọa này là địa bàn của người ta, nên cố gắng đừng khinh suất.” Hoàng Sơn Tôn Giả lên tiếng.

Ngay khi mọi người đang nói chuyện, đột nhiên lối vào của ‘Vương tọa Tán Tài’ từ từ đóng lại.

Người bên ngoài không thể vào thêm được nữa.

Tuy nhiên, người bên trong vương tọa vẫn có thể ra ngoài. 【Chào mừng mọi người đã quang lâm Vương tọa Tán Tài của ta~~ Lần này là lần tán tài tiếp theo sau gần năm nghìn năm, vì khoảng cách giữa hai lần tán tài quá lâu nên có lẽ quy tắc tán tài ở thế giới bên ngoài đã bị lãng quên rồi.】 Lúc này, từ trong vương tọa có tiếng một người đàn ông vang lên.

Giọng nói này sử dụng ‘ngôn ngữ Viễn Cổ’, sau khi âm thanh khuếch tán trong ‘Vương tọa Tán Tài’, nó lại được sức mạnh của vương tọa chủ động phiên dịch thành gần một nghìn loại ngôn ngữ khác nhau.

Các tu luyện giả trong vương tọa gần như đều nhận được ngôn ngữ mà mình nghe hiểu được từ bản dịch.

Chỉ trừ vài tu luyện giả đặc biệt xui xẻo, trong gần một nghìn loại ngôn ngữ đó mà không tìm thấy loại nào mình hiểu được, đành ngơ ngác nhìn trời. 【Đã đến là khách, không quản các vị là thân phận gì.

Chương 2051

Dù là đạo hữu hiện thế hay đạo hữu thế giới Cửu U, chỉ cần bước vào vương tọa, mỗi người đều có thể lấy đi một món bảo vật.

Tán tài, quan trọng nhất chính là mọi người đều vui vẻ.】【Hơn nữa lần này, vì đây là lần đánh cược cuối cùng của ta với 'tít tít tít ~', cũng là lần tán tài cuối cùng của ta.

Cho nên ta muốn chơi một trò mới.

Ta sẽ chọn ra một nhóm người từ tất cả mọi người ở đây, chia ra làm 4 hạng giải thưởng 1, 2, 3, 4.

Lần lượt phát tặng các bao lì xì lớn với các mức khác nhau.】【Bây giờ bắt đầu chọn giải Tư...

Tổng cộng có sáu suất.

Ta thích số sáu này.

Sáu vị may mắn này sẽ chia đều tất cả bảo vật từ tầng một đến tầng ba của Vương tọa Tán Tài!】Tiêu Dao Tán Tiên vừa dứt lời, trong vương tọa xuất hiện sáu cột sáng.

Sáu cột sáng không ngừng xoay tròn, di động ngẫu nhiên khắp vương tọa để chọn người may mắn.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Lúc này chúng ta có nên hô 666 không nhỉ?" "666, cảm ơn ông chủ!" Đồng Quái Tiên Sư gào lên.

Dẫu sao dáng vẻ hiện tại của lão cũng không phải là thật, không sợ mất mặt.

Đồng Quái vừa dứt lời, trong hư không có một cột sáng 'vút' một phát lướt đi rồi đáp thẳng lên người lão, khóa chặt mục tiêu.

Tống Thư Hàng: “...” “Thế thì điêu quá rồi đấy?” Khóe miệng Diệt Phượng Công Tử giật giật.

Cột sáng đó bay một đường vòng cực gắt rồi mới rơi xuống người Đồng Quái.

Thằng mù cũng nhìn ra được lộ trình của cột sáng có vấn đề, đây rõ ràng là Tiêu Dao Tán Tiên đang thao túng ngầm mà.

Dùng liêm sỉ đổi bảo vật, có đổi không?

Ừm...

Liêm sỉ là thứ rất quan trọng, nhưng khi cần vứt bỏ thì vẫn có thể tạm thời đặt xuống...

Xong việc rồi nhặt lại chẳng phải là được sao?

“Thực ra vị Tiêu Dao tiền bối này ngay từ đầu đã ám chỉ chúng ta rồi, tiền bối ấy thích số 6.” Cuồng Đao Tam Lãng vuốt mái tóc dài một cách ngầu lòi: “Vậy nên vị tiền bối này đang nhắc khéo chúng ta, đã đến lúc hô vang 666 rồi.

Chỉ là một câu nói thôi mà, vấn đề liêm sỉ có là gì đâu, mọi người còn chờ gì nữa?” Lúc này tất nhiên là phải điên cuồng cổ vũ cho Tiêu Dao tiền bối, hô vang khẩu hiệu 666 thôi.

“Không gấp.” Lúc này, Vũ Nhu Tử khẽ nói: “Vừa nãy tiền bối Tán Tài nói rồi, tổng cộng có bốn hạng giải thưởng.

Nếu đã vậy, chúng ta nên đi tranh thủ giải 1, 2 mới đúng.” “Nhỡ đâu vận khí tốt, trúng giải tư xong lại trúng tiếp giải một, hai thì sao?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Vũ Nhu Tử lắc đầu: “Từ chỗ Đồng Quái tiền bối có thể thấy, tuy là hình thức rút thăm ngẫu nhiên... nhưng vị Tiêu Dao tiền bối kia có thể thao túng ngầm.

Em nghĩ trừ khi cách thức hô 666 quá đặc biệt, gãi đúng chỗ ngứa của Tiêu Dao tiền bối, nếu không thì dưới tình huống có thể thao túng ngầm, xác suất trúng giải tư xong lại trúng tiếp giải một, hai là cực thấp.” Vũ Nhu Tử cô nương thông minh quá đi mất.

Cô nói không sai, tuy là hình thức rút thăm ngẫu nhiên nhưng không ngăn được việc người ta thao túng ngầm.

“Bảo vật từ tầng một đến tầng ba tuy số lượng lớn nhưng đối với chúng ta giá trị không đủ cao.

Cùng lắm là mang về lấp đầy kho báu của gia tộc thôi.

Các tiền bối có môn phái thì có thể thử xem.” Vũ Nhu Tử lại nhắc nhở.

Dẫu sao thành viên Nhóm Cửu Châu Số 1 đông như vậy, số người trúng giải một, hai chắc chắn có hạn.

Mọi người cứ xúm lại tranh giành cái vị trí thứ nhất, thứ hai đó, biết đâu cuối cùng lại trắng tay.

“Hô 666 à?” Tống Thư Hàng xoa cằm.

Cậu luôn cảm thấy cái trò rút thăm này liệu có phải được thiết kế riêng cho mình không?

Trong cái chư thiên vạn giới này, nói về cách hô 666 thì cậu đủ sức xếp vào top 10 ấy chứ?

Dẫu sao cậu cũng có một chiêu sát thủ trong tay.

Vậy theo giả thuyết của Vũ Nhu Tử, cậu nên đi tranh giải nhất một phen?

Sáu người chia đều tất cả bảo vật tầng 1-3.

Vậy thì phần thưởng của ba hạng giải trên chắc chắn sẽ còn khủng hơn nữa?

“666, tư thế tán tài của tiền bối đẹp quá đi mất!” Lúc này, một tiếng gào lớn từ bên cạnh truyền tới.

Không phải thành viên ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ mà là một pháp sư mặc áo bào lục phẩm.

Hẳn là sau khi nghe tiếng hô của Đồng Quái Tiên Sư, ông ta lập tức hiểu ra và bắt chước theo ngay.

Nhưng ông ta hô xong mà chẳng có cột sáng nào rơi xuống người cả.

“Ơ?

Không có hiệu quả à?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Có lẽ chỉ người đầu tiên mỗi lượt mới có hiệu quả thôi.

Dẫu sao rút thăm sáu cột sáng thì cũng không thể thao túng ngầm toàn bộ được.

Trong sáu cột sáng đó, thao túng ngầm một hai cái là cùng rồi.” Đồng Quái Tiên Sư đoán: “Lượt giải ba tới, mọi người nhất định phải là người đầu tiên gào lên đấy, mà lời thoại phải nghe lọt tai chút.

Ta cảm giác lời thoại rập khuôn chắc chắn không làm Tiêu Dao tiền bối sướng được đâu.” Trong khi đang nói chuyện, sáu cột sáng đó đều dừng lại.

Một cột sáng lướt qua, bao phủ lấy Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Ơ?” Bản thân Hoàng Sơn Tôn Giả cũng ngẩn người.

Anh không hề hô 666, dẫu sao anh cũng phải giữ vững uy nghiêm của ‘tiền bối’.

Hơn nữa bảo vật tầng 1 đến tầng 3 anh cũng chẳng thèm để vào mắt.

Không ngờ một người không thiết tha gì giải tư như anh lại trúng giải.

Tống Thư Hàng: “Thế này là trong nhóm mình có hai người trúng giải tư rồi, Hoàng Sơn tiền bối, Đồng Quái tiền bối, lát nữa ra ngoài nhất định phải phát lì xì cho bọn em đấy nhé.” Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ cười: “Được rồi, đợi đến buổi yến tiệc mà Thư Hàng tiểu hữu sắp xếp cho chúng ta, ta sẽ phát lì xì cho mọi người.” “Mẹ Hoàng Sơn là tốt nhất.” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

Tất cả mọi người bất giác quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng xua tay: “Không phải tôi, không phải tôi đâu, tôi không nói!” Mọi người nhìn quanh một vòng mà vẫn không phát hiện ra ai vừa gọi ‘Mẹ Hoàng Sơn’.

Hoàng Sơn Tôn Giả cảm thấy mệt tim quá.

Ngoài hai người trong Nhóm Cửu Châu Số 1, bốn cột sáng còn lại có hai cái bao phủ Thiên Nhân — số lượng Thiên Nhân thực sự quá đông, trong Vương tọa Tán Tài có hơn một nửa là Thiên Nhân.

Một cột sáng khác quét trúng một vị tán tu tứ phẩm.

Đến lúc đó, nếu đống bảo vật này có thể thuận lợi lấy về mà không bị ai cướp mất thì vị tán tu tứ phẩm này sẽ một bước thành đại phú hào trong cùng cảnh giới, ít nhất là trước khi lên ngũ phẩm không cần lo lắng về tài nguyên tu luyện nữa.

Còn một cột sáng nữa trúng một người đàn ông trung niên mặc toàn bộ giáp trụ của thánh kỵ sĩ.

Sau khi rút thăm hoàn tất, sáu cột sáng hóa thành sáu lệnh bài rơi vào tay những người trúng giải.

Cùng lúc đó, những bảo vật chưa bị ai lấy đi ở tầng 1-3 được chia đều thành 6 phần rồi biến mất. 【Rút giải tư đã hoàn tất, chúc mừng sáu vị trúng giải.

Các vị có thể cầm lệnh bài này để lấy phần thưởng thuộc về mình bất cứ lúc nào, ở bất cứ đâu.

Đừng lo lắng lệnh bài bị người khác đoạt mất, nó đã được trói buộc với các vị rồi.】Giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên lại vang lên bên tai mọi người.

Vị tán tu tứ phẩm kia run rẩy nắm chặt lệnh bài, ông ta nhìn quanh một lượt rồi lập tức lao ra ngoài 'Vương tọa Tán Tài'.

Vừa rời khỏi vương tọa, ông ta liền ngự kiếm, dùng tốc độ nhanh nhất để bỏ trốn.

Tống Thư Hàng chú ý thấy lúc vị tán tu tứ phẩm đó bỏ trốn, bên ngoài Vương tọa Tán Tài có vài bóng người cũng bám theo ông ta ngay lập tức.

"Tài sản khổng lồ luôn dẫn đến những kẻ tham lam." Tô Thị A Thất chậm rãi nói.

Lệ Chi Tiên Tử: "Hy vọng vị đạo hữu đó sẽ không sao." Trong phút chốc, rất nhiều tán tu cảm thấy bất an.

Nếu bọn họ trúng giải nhất, giải nhì thì làm sao giữ được khối tài sản khổng lồ đó?

Nghĩ đi nghĩ lại, cách thích hợp nhất dường như là nhờ một vị tiền bối đức cao vọng trọng ra tay bảo hộ mình, sau đó chia đôi tài sản với vị tiền bối đó?

Lập tức, rất nhiều tán tu đổ dồn ánh mắt về phía Tống Thư Hàng và các thành viên Nhóm Cửu Châu Số 1.

Bá Tống nghi là Kiếp Tiên + một bầy Cổ Thánh bát phẩm.

Nếu nói phe nào mạnh nhất ở đây thì chắc chắn là hội của Bá

Tống tiền bối rồi chứ còn gì nữa?

Không biết Bá Tống tiền bối có dễ gần không, có dễ nói chuyện không nhỉ?

Các tán tu đối với Bá Tống Huyền Thánh tuy có sợ hãi nhưng trong lòng vẫn có một chút thiện cảm nhất định.

Thứ nhất, Bá Tống mỗi tháng lên tivi một lần, nhìn quen mắt.

Bình thường mà nói, chỉ cần không phải nổi tiếng qua mấy cái tin tức tiêu cực thì nhìn quen mắt bao giờ cũng có thiện cảm hơn người lạ.

Thứ hai, Bá Tống mang lại cảm giác thuộc phe thiện lương, vẻ ngoài đáng tin cậy.

Thứ ba, hoặc là, có lẽ, cũng có thể là vì đã từng mang thai con của Bá Tống chăng? 【Xin đừng lo lắng, các đạo hữu giữ lệnh bài sẽ được bảo hộ trong một khoảng thời gian nhất định.

Những kẻ tham lam muốn tìm cách đoạt lệnh bài phần thưởng, ác nhân tự khắc sẽ có ác nhân trị.】 Lúc này, giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên lại vang lên.

Dịch vụ chu đáo thật đấy, trúng giải còn tặng kèm bảo hộ, bảo hộ còn đi kèm phản kích nữa.

“Người bạn như Tiêu Dao tiền bối này ta kết giao chắc rồi!” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Đồng Quái Tiên Sư tung tung cái lệnh bài trong tay: “Ta cứ thấy tính cách của Tiêu Dao tiền bối có chút giống Hoàng Sơn tiền bối thế nào ấy nhỉ?” Không phải nói về sở thích tán tài, mà là ở một số chi tiết, vị Tiêu Dao tiền bối này cân nhắc rất chu đáo, cứ như mẹ hiền vậy, chăm sóc tận răng.

Lời của Tiêu Dao Tán Tiên ngay lập tức khiến tất cả tán tu tham gia rút thưởng đều yên tâm hẳn. .... 【Vậy tiếp theo chúng ta bắt đầu vòng tiếp theo.

Giải ba, ba suất.

Phần thưởng là bảo vật tầng 4-5, cũng chia đều như cũ.

Mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?】 Tiêu Dao Tán Tiên lên tiếng.

Chương 2052

Cuồng Đao Tam Lãng vung tay một cái, biến hình thành một con khỉ đột lớn, gào to: “Tiền bối, chúng tôi luôn sẵn sàng.

Tiền bối ơi tôi có thể làm bạn với tiền bối không?

Tư thế tán tài của tiền bối thật sự quá tuyệt vời.

Trên đùi tiền bối bây giờ còn thiếu cái móc treo nào không ạ?” 【Cảm ơn.】 Tiêu Dao Tán Tiên thế mà lại trả lời Cuồng Đao Tam Lãng.

Sau đó, ba cột sáng xuất hiện.

Ba cột sáng lượn quanh một vòng, một cái trong đó âm thầm rơi xuống người con khỉ đột Cuồng Đao Tam Lãng.

Thành viên Nhóm Cửu Châu Số 1: “...” Xem ra đòn nịnh nọt vừa rồi của Tam Lãng đã gãi đúng chỗ ngứa của Tiêu Dao Tán Tiên rồi.

Vị đại tiền bối thích tán tài này liệu có phải hơi bị lỗi thời rồi không?

Đến cái tầm nịnh bợ của Cuồng Đao Tam Lãng mà cũng lọt được vào mắt xanh cơ à?

Hay là khi vị Tiêu Dao tiền bối này thao túng ngầm thì có điều kiện ẩn nào đó.

Cái màn nịnh bợ của Tam Lãng lúc nãy vừa vặn thỏa mãn điều kiện ẩn nên mới trúng giải?

Giải ba chỉ có ba suất, chia đều bảo vật tầng 4-5.

Đối với phần lớn tu luyện giả ở đây thì một phần ba bảo vật tầng 4-5 là một khối tài sản khổng lồ, hoàn toàn xứng đáng để vứt bỏ liêm sỉ mà tranh đoạt.

Sĩ diện cũng được, liêm sỉ cũng được, lúc này vứt hết đi cũng chả sao.

Đặc biệt là sau khi thấy màn nịnh bợ chẳng mấy đặc sắc của khỉ đột Tam Lãng mà cũng giành được một ‘suất nội bộ’, tất cả mọi người đều bị kích thích.

Đủ loại tiếng tán tụng vang lên trong ‘Vương tọa Tán Tài’, hàng trăm loại ngôn ngữ khác nhau làm chấn động cả màng nhĩ.

Các tu luyện giả thi triển đủ mọi thần thông.

Nào là bắn pháo hoa khen ngợi, Sư Tử Hống, hát thánh ca ngợi ca, ma pháp khuếch âm, thậm chí có người còn dùng cả pháp thuật tỏ tình để tạo ra một vùng ánh sáng tình yêu lãng mạn bao trùm cả tầng năm.

Tưởng chừng Tiêu Dao Tán Tiên trong lòng đã đạt được cảm giác thỏa mãn cực độ rồi.

Tống Thư Hàng còn nghi ngờ không biết mình có phải đang ở buổi biểu diễn của một ca sĩ nổi tiếng tầm cỡ thế giới nào không, những tiếng hoan hô và tán tụng phát ra từ tận đáy lòng này thật sự quá chấn động.

“Diệu quá.” Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nói: “Ta hiểu rồi, nếu chỉ đơn thuần là tán tài ngẫu nhiên mà không có thao túng ngầm thì tiếng hô 666 và hoan hô của mọi người ở đây chắc chắn sẽ không nhiệt liệt như vậy, mọi người sẽ quan tâm hơn xem ai là người trúng giải, sẽ thấy kích thích nhưng rất nhiều người sẽ im lặng chờ kết quả.

Nhưng thêm vào cái màn ‘thao túng ngầm’ mà ai cũng nhìn ra được này, mọi người để tranh lấy suất nội bộ tất nhiên sẽ vứt bỏ liêm sỉ mà hò hét cầu xin Tiêu Dao tiền bối chú ý.

Có lẽ đó chính là lý do Tiêu Dao tiền bối ‘thao túng ngầm’.” “Em cũng nghĩ vậy.” Vũ Nhu Tử gật đầu: “Lượt giải nhì và giải nhất tiếp theo, chúng ta nhất định phải tiên phát chế nhân ngay từ đầu, tỏa sáng toàn trường để giành được sự chú ý của Tiêu Dao tiền bối.” Trong khi nói chuyện, hai suất thao túng ngầm còn lại của giải ba đã được phân phối ngẫu nhiên xong.

Thiên Nhân lại trúng giải nữa...

Đám Thiên Nhân chiếm hơn nửa số lượng ở đây nên xác suất trúng giải cực cao.

Các tu luyện giả ở đây hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng cũng chẳng làm gì được.

Suất cuối cùng rơi vào một lão già đeo mặt nạ kim loại.

Lão già khom lưng, ẩn mình trong đám đông, sự hiện diện cực kỳ thấp.

Nếu lão không trúng giải thì có lẽ mọi người đã ngó lơ lão rồi.

“Quân Bất Phụ!” Đột nhiên có một tu sĩ nghiến răng hét lên.

Bên cạnh ông ta là một nhóm tu sĩ mặc cùng bộ đồng phục môn phái, đang nộ khí xung thiên lườm lão già kia.

“Quân lão cẩu, ngươi thế mà còn dám xuất hiện ở đây à.” “Ngươi đáng chết lắm...

Hôm nay đừng hòng rời khỏi đây nguyên vẹn.” Theo tiếng gào thét của đám tu sĩ đó, ngày càng có nhiều người quay sang nhìn lão già kia.

“Là Quân Bất Phụ, cái gã tồi tệ Quân Bất Phụ đó.” “Cái gã đáng bị trời đánh thánh đâm này!” “Thế mà một kẻ như vậy lại nhận được phần thưởng, thật đáng hận.” Từng ánh mắt đầy thù hận khóa chặt lấy vị lão già mặt nạ kim loại kia.

“Khà khà khà.” Lão già khẽ cười: “Không ngờ mình lại trúng giải, gây chú ý quá mức thế này thì chẳng phải chuyện tốt lành gì đối với lão già này cả.” “Tiền bối, vị Quân Bất Phụ này là người thế nào vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi, chỉ cần hô đạo hiệu lên một cái là lập tức thu hút được đống thù hận thế này.

Toàn Phong Tôn Giả chắc chắn sẽ ghen tị với lão đại gia này lắm đây.

“A, thật ghen tị với những người trúng giải.

Ngay cả một sát thủ có sự hiện diện cực thấp thế kia mà chỉ cần trúng giải một cái là lập tức trở thành tâm điểm của vạn người chú ý.” Minh Huy Cư Sĩ nói.

“Sát thủ?” Tống Thư Hàng nhìn lão già đó: “Xem ra đây là một sát thủ rất thành công à?” Nếu không thì làm sao lại thu hút thù hận đến mức đó được.

“Xét từ góc độ sát thủ thì Quân Bất Phụ là một sát thủ thất bại thảm hại...

Đến nay tỉ lệ ám sát thành công của hắn là con số không tròn trĩnh, chưa từng thành công dù chỉ một lần.

Tuy nhiên, ám sát không giỏi nhưng thủ đoạn làm nhục người khác của hắn thì lại là hạng nhất.

Mỗi khi thực hiện nhiệm vụ, Quân Bất Phụ chẳng màng liêm sỉ, chuyện gì cũng dám làm, hơn nữa lần nào chiêu trò cũng vượt ngoài dự liệu.

Đó mới là lý do thực sự khiến hắn thu hút thù hận.” Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn Quân Bất Phụ, khẽ nói: “Nghe nói hắn từng bị trúng lời nguyền nên đã hết cơ hội thăng lên lục phẩm, con đường tu hành coi như đứt đoạn.

Vì thế hành sự cực kỳ quái gở.” “Cho nên tuy được gọi là ‘sát thủ’ nhưng những nhiệm vụ hắn nhận luôn là kiểu làm nhục mục tiêu, dùng đủ mọi cách để quấy nhiễu và chỉnh đốn đối tượng.” Bắc Hà Tán Nhân bổ sung.

Lệ Chi Tiên Tử: “Ta cũng từng nghe nói về hắn.

Nghe đâu trước khi chuyển nghề thành sát thủ, Quân Bất Phụ là một người tốt có tiếng trong giới tu chân.

Năm đó đạo hiệu của hắn là ‘Thiên Sơn Tẫn’.

Sau này không biết vì sao trúng lời nguyền mà tính cách hoàn toàn bị vặn vẹo.” “Ta từng bị cái gã này cà khịa rồi.” Vân Trung Tiên Khách nghiến răng nói: “Tiếc là cuối cùng để hắn chạy mất, nếu không lần trước ta đã xử xong hắn rồi.” “Tống tiền bối, trả lại tâm ma cho em được không?” Vũ Nhu Tử múa may nắm đấm: “Em muốn đấm hắn một trận.” “Vũ Nhu Tử cũng từng bị nhắm vào à?” Tống Thư Hàng tò mò.

Vũ Nhu Tử nói: “A Đa của em từng bị nhắm vào, lúc đó A Đa đang bế quan, hắn chạy đến đảo Linh Điệp gây chuyện.

Sau đó nếu không phải hắn chạy nhanh thì đã mất mạng ở đảo Linh Điệp rồi.” Linh Điệp Thánh Quân nghe vậy thấy ấm lòng, ông nhẹ nhàng vỗ vai con gái: “Vũ Nhu Tử, không cần gây sự với hắn trong Vương tọa Tán Tài đâu, lần này hắn đã lộ diện thì đừng hòng chạy thoát.

Dù một lát nữa hắn có lệnh bài hộ thân thì cũng đừng hòng trốn khỏi lòng bàn tay của ta.

Lần này ta nhất định phải khiến hắn cải tà quy chính.” Cái uy danh chi li tính toán của ông đâu phải tự dưng mà có.

Quy tiền bối ngẩng đầu nói: “Nghĩa là cái gã này sau khi trúng lời nguyền thì tính cách mới bị vặn vẹo?

Sau khi tính cách vặn vẹo cũng chưa từng giết một ai.

Nói không chừng vị Quân Bất Phụ này vẫn còn cứu được đấy.

Theo mô-típ phim ảnh gần đây thì chỉ cần để hắn thấu hiểu được ‘tình yêu’ gì gì đó, biết đâu hắn lại cải tà quy chính thì sao?” Gần đây nó cùng Thông Nương xem không ít phim và kịch truyền hình, mấy bộ phim kiểu dùng tình yêu cảm hóa thế giới, dùng tình yêu cứu vãn thế giới nó xem nhiều lắm rồi.

Tống Thư Hàng xoa cằm nói: “Nghĩa là để hắn cảm thụ ‘tình yêu’ sao?” Cậu vừa dứt lời, đột nhiên mắt trái ‘Mắt Thánh Nhân Nho Gia’ được kích hoạt.

Giây tiếp theo, mắt trái của cậu khẽ lóe lên.

Pắc ~ Một luồng sáng ngay lập tức bắn trúng Quân Bất Phụ.

Tống Thư Hàng: “!!!” Tôi đâu có điều khiển Mắt Thánh Nhân đâu, sao nó lại tự dưng bắn Cường Giả Giám Định Thuật thế kia?

Chẳng lẽ ngay cả mắt trái của Thánh Nhân cũng cho rằng Quân Bất Phụ vẫn còn cứu được, nên muốn truyền ‘tình yêu’ cho hắn sao?

Ánh sáng từ Mắt Thánh Nhân thật sự rất đáng sợ.

Quân Bất Phụ tuy được ‘cột sáng’ bao phủ, nhưng cột sáng đó không thể chống lại được luồng ánh sáng từ ái chứa đựng tình yêu thương của Mắt Thánh Nhân.

Mà lúc này ‘lệnh bài’ vẫn chưa hình thành.

Quân Bất Phụ chỉ thấy cơ thể ấm áp hẳn lên, bụng bắt đầu trương phình lên nhanh chóng.

Cảm giác này quen quá rồi, vẫn là hương vị đó, vẫn là công thức đó.

Là cường giả thì hãy đến đây chứng minh bản thân mình đi.

“Bá...

Bá Tống Huyền Thánh.” Quân Bất Phụ run rẩy nói.

Lão nhớ là mình đâu có đắc tội gì với Bá Tống tiền bối đâu nhỉ?

Thật sự mà nói, những kẻ thích gây chuyện như lão thường sẽ không đi đắc tội với cái loại hung thần ‘trừng phạt ai là người đó mang thai’ như Bá Tống Huyền Thánh đâu.

Trước sự chứng kiến của vạn người, bụng Quân Bất Phụ phình to lên nhanh chóng. 【Không...

Đừng mà, lần trước suýt nữa thì tinh thần sụp đổ rồi, lão già này không muốn trải nghiệm lần thứ hai đâu.】 Quân Bất Phụ lệ chảy ngược vào trong, nhưng bề ngoài vẫn phải giữ vững sự bình tĩnh của một sát thủ.

Lão chắp tay sau lưng, đứng im bất động, lạnh lùng như băng.

Dù trong bụng truyền đến từng trận đau thắt nhưng lão vẫn cắn răng chịu đựng.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lần này cảm giác có gì đó khác biệt.

Trong cái ‘Cái Nhìn Mang Thai’ lần này, dường như có chút hơi ấm của người mẹ, chứa đựng một thứ ‘mẫu tử chi ái’ ở bên trong.

Khiến Quân Bất Phụ không khỏi nhớ về những ký ức thời niên thiếu của mình.

Lúc này... tất cả những tu luyện giả đang nộ khí xung thiên, đang nguyền rủa Quân Bất Phụ đều dần dần im lặng.

Mọi người nhìn cái bụng to tướng của Quân Bất Phụ, nuốt nước miếng một cái, ánh mắt len lén liếc nhìn vị trí của Bá Tống Huyền Thánh.

Không ai dám nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh cả.

Nhưng mà, thấy Quân Bất Phụ trúng chiêu đúng là hả giận thật đấy.

Tiếc là Quân Bất Phụ cũng cứng đầu, lúc này thế mà vẫn gồng được, không thèm kêu thảm một tiếng nào.

Hoa lạt ~ Lúc này cột sáng tan biến, hóa thành một tấm lệnh bài rơi vào tay Quân Bất Phụ, Tam Lãng và cái tên Thiên Nhân trúng giải kia.

Quân Bất Phụ sau khi nhận được lệnh bài thì cuối cùng cũng không gồng nổi nữa, dáng người từ từ ngồi thụp xuống...

“Ngươi ngộ ra chưa?” Lúc này, Bá Tống Huyền Thánh chậm rãi cất lời.

Tống Thư Hàng cảm thấy lúc này mình nên nói gì đó để xoa dịu bầu không khí ngượng ngùng này, nhưng cậu lại chẳng biết nên nói cái gì cho phải.

Thế nên sau một lúc lâu, cậu mới rặn ra được một câu như thế.

Quân Bất Phụ ngơ ngác nhìn Bá Tống.

Ngộ cái con khỉ khô ấy!

“Đã thấu hiểu tình yêu chưa?” Vũ Nhu Tử phối hợp với Tống tiền bối, đứng bên cạnh anh, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

Chương 2053

Quân Bất Phụ: "..." "Tình yêu có thể phát điện, có thể cứu cả thế giới đấy." Quy tiền bối nói một cách đầy thâm thúy.

Tống Thư Hàng từ từ quay người lại, không nhìn Quân Bất Phụ nữa.

Mấy câu lời thoại cậu khó khăn lắm mới nghĩ ra được đều bị Vũ Nhu Tử và Quy tiền bối nói tranh hết rồi, cậu chẳng còn lời nào để nói nữa, đành để lại một bóng lưng cao thâm khó lường vậy.

Đồng thời, Tống Thư Hàng nhận thấy 【Cái Nhìn Mang Thai】 trong mắt Tiêu Dao Tán Tiên có lẽ không được tính là 'tấn công'.

Tiêu Dao Tán Tiên không ra tay ngăn cản, cũng chẳng hề nhắc nhở hay cảnh cáo gì.

Hoạt động tán tài tiếp theo. 【Tiếp theo đây sẽ rút giải nhì, chia đều bảo vật tầng 6-7.

Vốn dĩ ta dự định thiết lập hai suất quà tặng, nhưng giờ ta đổi ý rồi, để ăn mừng việc có thể gặp được một món chí bảo đẹp đẽ như thế này ở đây.

Giải nhì cũng sẽ có ba suất, chia đều bảo vật cho ba người, ta sẽ bù thêm một lượng bảo vật nhất định.

Vậy thì, bắt đầu đếm ngược thời gian rút giải nhì! 】 "Ơ, sao tự dưng lại đổi ý thế nhỉ?

Đã vậy còn tăng thêm số lượng bảo vật nữa?" Cuồng Đao Tam Lãng thắc mắc.

Bắc Hà Tán Nhân xoa cằm: "Liệu có phải là do phát 'Cái Nhìn Mang Thai' vừa rồi của Thư Hàng tiểu hữu không?" Trước khi Tiêu

Dao Tán Tiên đổi ý, biến số duy nhất trong Vương tọa Tán Tài chính là cái nhìn vừa rồi của Tống Thư Hàng mà?

“Vừa rồi Tiêu Dao tiền bối có nhắc đến món chí bảo đẹp đẽ.” Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Tống Thư Hàng không nhịn được mà xoa xoa hốc mắt trái của mình.

Nhãn cầu của Thánh Nhân Nho Gia?

Cái Nhìn Mang Thai chắc chắn không thể tính là ‘chí bảo’ gì được rồi.

Cho nên, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ ngay đến Mắt Thánh Nhân Nho Gia.

Chẳng lẽ Tiêu Dao Tán Tiên này có quan hệ gì đó với Nho gia, hay chính xác là với Thánh Nhân Nho Gia sao?

Đồng thời trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra mấy cái tình tiết kiểu ‘móc mắt đoạt đồng’ trong mấy bộ phim.

“Đừng bàn chuyện đó vội, giải nhì bắt đầu rồi, mau trổ hết bản lĩnh ra đi nào.” Cuồng Đao Tam Lãng nhắc nhở: “Ta có vài ý kiến hay đây, cả bầy chúng ta có thể xếp thành một hàng chữ 6, chắc chắn sẽ cực kỳ bắt mắt.” Bên cạnh đó, Tô Thị A Thất lẳng lặng nhìn Tam Lãng một cái, sau đó lại ngồi thụp xuống, nhẹ nhàng vuốt ve thanh đao yêu quý của mình, ngón tay khẽ mài lên lưỡi đao.

“Thực ra lúc này hô 666 với nịnh hót chắc chẳng còn tác dụng gì đâu.” Vũ Nhu Tử nói.

Hai cái chiêu đó Đồng Quái tiền bối và Tam Lãng đã dùng rồi, thậm chí những chiêu hay ho hơn có thể nghĩ ra được thì mọi người cũng đã dùng hết trong lượt tranh giải ba rồi.

“Nhưng có hô vẫn hơn không hô chứ?” Cuồng Đao Tam Lãng cãi.

Giải nhì là bảo vật tầng 6-7 lận đấy, ngay cả một đại gia như Hoàng Sơn tiền bối cũng không thể coi thường một mớ bảo vật như thế được.

“Mọi người có thủ đoạn gì thì cứ dùng hết đi, đáng để tranh giành đấy.” Thất Tu Thánh Quân nói.

Ông sợ các đạo hữu trong nhóm ngại ngùng không dám bỏ liêm sỉ, nên đặc biệt nói một câu để tạo bậc thang cho mọi người.

Với thân phận đại tiền bối của ông đã lên tiếng thì các đạo hữu trong nhóm có thể không cần kiêng dè gì nữa mà sử dụng đủ mọi thủ đoạn.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhắc nhở: “Đúng rồi, Tạo Hóa đạo hữu, cậu ngồi xuống đi.” Tạo Hóa Pháp Vương: “???” “Đừng có hát, bỏ cái mic xuống...

Các phương pháp khác cậu muốn dùng gì thì dùng, nhưng tuyệt đối đừng có hát.” Hoàng Sơn Tôn Giả bổ sung: “Ta sợ cậu vừa cất giọng là sẽ bị coi là hành vi tấn công, rồi bị trục xuất khỏi Vương tọa Tán Tài luôn đấy.” Tạo Hóa Pháp Vương nhìn cái mic trong tay: “Thực ra tôi chỉ định ngâm vài câu thơ thôi chứ đã định hát hò gì đâu.

Mọi người phải tin tôi chứ.” Diệt Phượng Công Tử lẳng lặng lôi ra một bộ nút bịt tai đặt làm riêng, nhét chặt vào tai mình.

Nghĩ ngợi một lát, trên đỉnh đầu hắn lại mọc ra một đôi tai nhọn hoắt, hắn cũng nhét luôn nút bịt tai vào đôi tai trên đỉnh đầu đó.

Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn chằm chằm Diệt Phượng Công Tử, tại sao Công Tử lại có tới bốn cái tai nhỉ?

“Nhìn ta làm gì?” Diệt Phượng Công Tử quay đầu lại hỏi.

Tống Thư Hàng vội xua tay: “Không có gì, không có gì đâu.” Có lẽ chủng tộc của Diệt Phượng Công Tử hơi đặc thù nên có bốn cái tai cũng nên.

Thảo luận về ngoại hình của người khác ở nơi công cộng có chút bất lịch sự, nên Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

“Đúng rồi, Vũ Nhu Tử, em định làm gì vậy?” Cậu tò mò hỏi.

Cảm giác Vũ Nhu Tử dường như nhắm tới giải nhì và giải nhất, sao chẳng thấy cô nàng hành động gì vậy?

“Hi hi, vốn dĩ em đã nghĩ ra một bài diễn văn dài rồi định đọc một lượt.

Nhưng giờ em bỏ cuộc rồi.

Ba suất, trừ đi một suất có thể là ‘thao túng ngầm’ ra, em sẽ tranh thủ hai suất còn lại.” Vũ Nhu Tử nói.

Lúc giải tư, mọi người còn chưa biết hô 666, Đồng Quái tiền bối hô nên trúng giải tư.

Lúc giải ba, mọi người còn chưa biết nịnh hót, Tam Lãng tiền bối nịnh nên trúng giải ba.

Mà giờ đến giải nhì, ai cũng biết hô 666, ai cũng vứt hết liêm sỉ để hoan hô nịnh hót, cạnh tranh quá lớn.

Muốn trở nên nổi bật nhất trong đám đông thì độ khó cực cao.

Thế nên, Vũ Nhu Tử dứt khoát bỏ cuộc cạnh tranh kiểu đó và chọn phương án thứ hai.

Chỉ thấy Vũ Nhu Tử lặng lẽ lấy ra một cái lư hương từ trong ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’ của mình, lại lấy ra một bức tượng có tỉ lệ như người thật, rồi bày biện lư hương và tượng thật ngay ngắn.

“Tượng cùng mẫu với Bạch tiền bối à?” Tống Thư Hàng hỏi, bức tượng này giống y hệt bức tượng do cơ thể Bạch tiền bối hóa thành khi cậu đón tiền bối xuất quan năm đó.

“Tống tiền bối đoán đúng rồi, hơn nữa trong bức tượng này còn có một tấm ảnh có chữ ký của Bạch tiền bối nữa đấy.” Vũ Nhu Tử đắc ý nói.

Tống Thư Hàng ngạc nhiên: “Từ khi nào thế?” Vũ Nhu Tử xin chữ ký Bạch tiền bối từ khi nào vậy?

Lúc này Vũ Nhu Tử đã bày biện xong tượng thần và lư hương, cô lấy nhang ra, búng ngón tay một cái là nhang bốc cháy.

Sau khi thắp nhang, Vũ Nhu Tử bắt đầu khấn vái ra vẻ lắm: “Bạch tiền bối, con muốn trúng giải nhì!

Xin hãy giúp con một tay!” Không biết có phải là ảo giác không.

Trong lúc Vũ Nhu Tử khấn vái, mắt trái của Tống Thư Hàng dường như thật sự thấy được từ trong bức tượng có một thứ gì đó đại loại như ‘chúc phúc’ hoặc ‘gia trì khí vận’ rơi lên người Vũ Nhu Tử.

Cột sáng rút giải nhì bắt đầu khởi động.

Cũng là ba cột sáng, lướt đi nhanh thoăn thoắt giữa đám đông.

Một cột sáng lướt đi rồi cuối cùng dừng lại trên người một người quen cũ.

Đông Qua Thánh Quân mặc bộ giáp vàng, chống kiếm mà đứng, cực kỳ nổi bật.

Cột sáng hạ xuống người anh ta, anh ta đã dựa vào vận may của bản thân để giành được một suất rút thăm.

Tống Thư Hàng chăm chú nhìn cột sáng thứ hai, và cả Vũ Nhu Tử ở bên cạnh.

Phương pháp của Vũ Nhu Tử liệu có thành công không?

Đang mải suy nghĩ thì cột sáng thứ hai quét qua người Tống Thư Hàng... rồi lướt qua luôn.

Cuối cùng dừng lại vững vàng trên người Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng: (⊙_⊙) Thành công thật kìa?

Cột sáng bao phủ lấy Vũ Nhu Tử, ánh sáng bao bọc lấy cơ thể khiến cô trông càng thêm xinh đẹp.

“Da ~ Thành công rồi.” Vũ Nhu Tử nắm chặt tay cổ vũ, sau đó cô vươn tay vuốt mái tóc dài, làn tóc đen tung bay, mỗi sợi tóc đều được ánh sáng của cột sáng bao bọc, lấp lánh rạng ngời.

Vũ Nhu Tử lúc này tỏa sáng đến mức khiến người ta không thể rời mắt.

Đại đa số ánh mắt của những người có mặt đều bị cô thu hút.

Vũ Nhu Tử cười hì hì cất tượng thần Bạch tiền bối và lư hương đi, giơ tay ra hiệu chữ V chiến thắng với Tống Thư Hàng và Linh Điệp Thánh Quân.

“Vọng thiên!” Quy tiền bối kinh ngạc đến mức không thốt nên lời.

“Thấy chưa, con gái ta đấy, thông tuệ lắm.” Linh Điệp Thánh Quân quấn chăn đơn, tự hào nói.

Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái với Vũ Nhu Tử.

Bất kể là do khí vận bản thân Vũ Nhu Tử nghịch thiên, hay là do bức tượng của Bạch tiền bối thật sự có tác dụng, thì xét về kết quả, cô nàng đã thành công.

“Biết thế nãy em nên thử tranh giải nhất luôn cho rồi.

Nhưng mà thôi, giải nhất nhường cho người khác vậy." Vũ Nhu Tử xòe hai tay ra, cột sáng hóa thành lệnh bài rơi vào tay cô.

"Đông Qua Thánh Quân một cái lệnh bài, Vũ Nhu Tử một cái lệnh bài, còn một người trúng giải nữa là ai thế?" Tống Thư Hàng tò mò.

Lúc nãy sự chú ý của cậu đều dồn hết vào Vũ Nhu Tử rồi, đẹp quá không rời mắt được, nên không để ý hiện trường rút giải.

Vậy nên cột sáng cuối cùng đã chọn trúng ai?

"Ta cũng không để ý, nãy mải ngắm Vũ Nhu Tử tỏa sáng quá." Cuồng Đao Tam Lãng trả lời.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Hình như nãy ta cũng lơ đãng mất, hồi hộp quá nên không chú ý." "Hoàng Sơn đại ngốc, anh có để ý cột sáng thứ ba không?" Đậu Đậu hỏi.

Hoàng Sơn Thánh Quân khẽ gật đầu, sau đó vươn tay chỉ sang bên cạnh.

Ở bên cạnh anh, một người đàn ông đẹp trai đang nở nụ cười khổ, anh ta đưa bàn tay ra cho mọi người xem tấm lệnh bài trên tay mình, anh ta chính là người trúng giải thứ ba.

Nhưng ngay khoảnh khắc anh ta trúng giải, ánh mắt của phần lớn mọi người đều bị một Vũ Nhu Tử lung linh, xinh đẹp thu hút mất rồi, nên đã ngó lơ anh ta luôn.

"Chúc mừng Kiếm Thánh!" Cuồng Đao Tam Lãng chắp tay nói: "Lượt rút thăm này, 'Nhóm Cửu Châu Số 1' của chúng ta có thể nói là thu hoạch phong phú, gần như chiếm trọn một nửa giang sơn rồi, đáng mừng đáng mừng." Khóe miệng người đàn ông đẹp trai khẽ giật giật, anh ta định nói gì đó nhưng cuối cùng dường như đã bỏ cuộc, không thốt ra lời nào.

Tống Thư Hàng cảm thấy nụ cười của Tỉnh Mục Cư Sĩ trông thật xót xa.

Thế là cậu nhắc nhở: “Tam Lãng tiền bối, không phải Kiếm Thánh đâu, là Cư Sĩ.” Ít nhất hai chữ ‘Cư Sĩ’ này cậu vẫn còn nhớ.

“Giải nhất, tiếp theo là giải nhất đáng mong chờ nhất đây!

Mọi người phấn chấn lên nào.” Lệ Chi Tiên Tử thiện chí chuyển chủ đề.

Cứ nói tiếp thì nhìn cái nụ cười khổ của Cư Sĩ mà thấy áy náy quá chừng. 【Chúc mừng ba vị đạo hữu đã trúng giải, tiếp theo là phần cuối cùng trong lượt tán tài lần này của chúng ta.

Giải nhất, chỉ có một suất duy nhất.】 Giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên lại vang lên.

Chỉ có một suất, vậy thì suất này sẽ là thao túng ngầm hay là rút ngẫu nhiên đây?

Phần thưởng giải nhì cho ba người là chia đều bảo vật tầng 6-7.

Vậy giải nhất chính là độc chiếm bảo vật tầng 8-9 rồi!

Chương 2054

Không thể tin nổi...

Ai mà trúng cái giải này thì đúng là đại gia luôn.

Nhiều bảo vật như vậy, cái nào dùng được thì dùng, không dùng được thì mang đi đổi tài nguyên.

Ngay cả chưởng giáo của các đại môn phái khi đối mặt với lượng tài nguyên khổng lồ như thế này cũng phải động lòng.

Vậy thì người đạt giải nhất rốt cuộc sẽ là ai?

Tất cả các tu sĩ có mặt đều không nhịn được mà nuốt nước miếng, tràn đầy mong chờ. 【Đếm ngược thời gian rút giải... 10, 9, 8, 7...】 Giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên vang lên.

Các tu sĩ đã quá quen với chiêu trò của Tiêu Dao tiền bối ngay lập tức hiểu ý.

Cái gọi là đếm ngược chính là lúc Tiêu Dao tiền bối đang quan sát các đạo hữu, chờ đợi mọi người tung ra những thủ đoạn mạnh nhất.

Dù là hoan hô, thả tim, hô 666, nịnh hót, bắn pháo hoa, tặng tim, đã đến lúc mang tuyệt chiêu mạnh nhất ra rồi.

Tuy chỉ có một suất duy nhất, và suất này chắc sẽ không trực tiếp thao túng ngầm đâu, nhưng ai mà đảm bảo được Tiêu Dao Tán Tiên sẽ không tăng thêm một chút xác suất trúng giải cho tu luyện giả nào đó chứ?

Bầu không khí trong Vương tọa Tán Tài lên tới đỉnh điểm.

Tiếng gào thét vang trời, hiệu ứng ánh sáng che cả bầu trời, mọi người ai nấy đều thi triển thần thông, dốc hết sức mình làm một vố cuối.

Cược một lần, biết đâu lại cược ra được một tương lai tươi sáng.

Đồng thời, ánh mắt của mọi người đều vô thức liếc về phía vị trí của ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Bởi vì có thể khẳng định rằng, trong tất cả những người có mặt ở đây, người có tu vi cao nhất chính là ‘Bá Tống Huyền Thánh’ — ba lần ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’, có khả năng là một tồn tại cấp Kiếp Tiên.

Bá Tống Huyền Thánh đã tiến vào ‘Vương tọa Tán Tài’ thì chắc chắn là có hứng thú với bảo vật rồi.

Mà trước đó có người đã chú ý, ở mấy hạng giải trước, Bá Tống Huyền Thánh đều không hề ra tay.

Vậy nên mục tiêu của Bá Tống là giải nhất sao?

Lúc này anh ấy sẽ làm gì để cầm chắc giải nhất trong tay đây?

Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên đã ra tay.

Chỉ thấy cậu vẫy tay một cái, sau lưng cậu xuất hiện 41 hư ảnh Thánh Viên Viễn Cổ.

Một con Thánh Viên khổng lồ dẫn đầu 40 con Thánh Viên nhỏ, chúng đồng loạt lật mở một quyển kinh văn Nho gia.

Sau đó, 41 con Thánh Viên bắt đầu ngâm xướng.

Con Thánh Viên lớn dẫn đầu dùng ngôn ngữ Viễn Cổ lĩnh xướng, 40 con Thánh Viên nhỏ dùng ngôn ngữ An Lạc, tiếng Anh, ngôn ngữ Thú giới, ngôn ngữ Hắc Long...

đủ loại ngôn ngữ khác nhau, không ngừng hát theo ‘Sáu sáu sáu, sáu sáu sáu’.

Tiết tấu nhịp nhàng, vô cùng bắt tai.

Rõ ràng chỉ là một con số, nhưng lại được đám Thánh Viên này đọc ra một khí thế hào hùng như sử thi vĩ đại.

“Ơ?

Những con Thánh Viên sau lưng Bá Tống Huyền Thánh kia có phải là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 không?” Lúc này, có người nhận ra lai lịch của những con Thánh Viên sau lưng Tống Thư Hàng. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của Thú Giới là thần công luyện thể có thể chống lại 《Nho Gia Kim Cương Thân》 của Nho môn, danh tiếng cực cao trong chư thiên vạn giới, đứng hàng đầu trong các công pháp luyện thể.

Theo lời đồn, đặc trưng lớn nhất của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 chính là có thể hiển hiện hình chiếu Thánh Viên sau lưng người tu luyện, số lượng Thánh Viên càng nhiều đại biểu cho uy lực công pháp càng mạnh.

Thế nhưng, những con Thánh Viên sau lưng Bá Tống Huyền Thánh dường như có chút vấn đề.

“Tôi nhớ là Thánh Viên trong 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 tay không mà?

Tại sao Thánh Viên của Bá Tống Huyền Thánh lại cầm một quyển kinh thư của Nho gia?

Ơ...

Mà sao tôi lại biết đó là kinh thư Nho gia nhỉ?” Lại có người lên tiếng.

Rõ ràng họ không nhìn rõ hình dáng quyển sách trong tay Thánh Viên, nhưng chỉ cần nhìn từ xa một cái là trong lòng lập tức biết ngay đó là ‘Kinh thư Nho gia’, chứ không phải Phật môn hay Ma môn.

“Hơn nữa, Thánh Viên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 tuyệt đối không biết hát.

Điểm này tôi có thể bảo đảm.” Một vị tu sĩ khác cũng lên tiếng.

Thánh Viên của Bá Tống Huyền Thánh gồm một con lớn và bốn mươi con nhỏ, con lớn dẫn đầu bốn mươi con nhỏ đồng thanh hát, giống hệt một ban hợp xướng.

Quá sức nổi bật.

Bá Tống Huyền Thánh đúng là Bá Tống Huyền Thánh, đại lão chung quy vẫn là đại lão.

Tuy rằng các tu sĩ tại trường thi triển đủ loại thần thông, nhưng không có ai ‘diễn’ sâu được như Bá Tống Huyền Thánh cả.

“Tống tiền bối, thêm chút hiệu ứng nhạc nền nữa sẽ tốt hơn đó.” Bên cạnh, Vũ Nhu Tử gợi ý.

Tạo Hóa Pháp Vương lập tức xung phong: “Cần tôi giúp không?” “Không cần đâu, cảm ơn Tạo Hóa tiền bối.” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay.

Tuy nhiên sau khi nhìn thấy Tạo Hóa Pháp Vương, Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới Tạo Hóa tiên tử, cô ấy vừa mới nhận được cây ngọc tỳ bà kia, hay là để cô ấy ra ngoài khoe chút nhỉ?

Thế là ý thức của Tống Thư Hàng thâm nhập vào Hạt Nhân Thế Giới, liên hệ với Tạo Hóa tiên tử.

Trong Hạt Nhân Thế Giới.

Tạo Hóa tiên tử đang ôm tỳ bà, miệng khẽ ngân nga những âm tiết không rõ lời.

Khi cô ôm tỳ bà, góc độ vừa khéo che đi nửa khuôn mặt, thoạt ẩn thoạt hiện.

Đúng là ‘Tay ôm tỳ bà che nửa mặt, vặn trục gảy dây được vài tiếng, chưa thành khúc điệu đã hữu tình’.

Ngay cả một kẻ mù âm luật như Tống Thư Hàng cũng nghe đến ngẩn ngơ.

Một Tạo Hóa tiên tử lặng lẽ đàn cầm là trạng thái đẹp nhất mà Tống Thư Hàng từng thấy, đẹp như một bức tranh thủy mặc.

Giây phút này, cậu không nỡ quấy rầy cô ấy đàn tỳ bà, không muốn phá vỡ khung cảnh này.

Thế là ý thức của cậu định lặng lẽ rút ra khỏi Hạt Nhân Thế Giới.

Đúng lúc này, Tạo Hóa tiên tử đột nhiên bật dậy khỏi tư thế ‘tĩnh tọa’, cách cô ôm tỳ bà thay đổi hẳn, cô ôm nó như thể đang ôm đàn guitar điện, đồng thời ngón tay điên cuồng gảy trên dây đàn.

Sau đó miệng cô phát ra tiếng hát như gào thét: “A~ a a a~ nha~ nha nha~”.

Cô dùng sức lắc đầu, mái tóc dài tung bay lên xuống, trái phải.

Thậm chí theo nhịp điệu âm nhạc, cái đầu của cô bắt đầu xoay vòng vòng, mái tóc dài cũng xoay theo như chong chóng.

Đúng chuẩn phong cách nhạc heavy metal của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tống Thư Hàng một tay ôm mặt, chỉ cảm thấy mộng đẹp và hình tượng đều tan nát cả.

Giây phút này, cậu có thể xác nhận Tạo Hóa tiên tử quả nhiên và Tạo Hóa Pháp Vương là người một nhà, khác biệt duy nhất có lẽ là một người sinh ra đã có ‘âm thanh tuyệt diệu’, còn một người là ‘ma âm xuyên não’.

“Bạt trát~ hắc!” Tạo Hóa tiên tử kết thúc màn biểu diễn ngẫu hứng bằng một âm tiết vang dội, mái tóc dài hất mạnh một cái.

Sau đó, ánh mắt cô hướng về phía 'ý thức' của Tống Thư Hàng: "Ngốc à?" "Tạo Hóa tiên tử, có muốn ra ngoài hát một bài, khoe nhạc cụ mới của cô không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Tạo Hóa tiên tử nghiêng đầu, sau đó nở nụ cười ngọt ngào, gật đầu cái rụp.

Tiện thể, cô còn kéo luôn cả Công Đức Xà Mỹ Nhân đang bận rộn theo cùng...

Trong không gian Tán Tài.

Cột sáng 'Giải Nhất' đã hiện lên, bắt đầu xoay nhanh trên vương tọa Tán Tài để chọn ra người may mắn.

Sau lưng Tống Thư Hàng, 41 con Thánh Viên vẫn đang đồng thanh hát.

Tuy nhiên đúng như Vũ Nhu Tử nói, vì thiếu nhạc nền nên tiếng hát của đám Thánh Viên cứ có cảm giác thiếu thiếu cái gì đó.

Lúc này, sau lưng Tống Thư Hàng có hai quầng sáng hiện ra.

Một lớn một nhỏ, hai bóng người đồng thời xuất hiện phía sau đám 'Thánh Viên'.

Người lớn hơn là Công Đức Xà Mỹ Nhân phiên bản khổng lồ hóa, hai tay cô đang ôm chiếc cổ cầm là pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú 'Tiên cầm Nhạn Vĩ Tiên Sinh'.

Người nhỏ hơn là Tạo Hóa tiên tử với kích thước người thường, tay ôm ngọc tỳ bà.

Khi vừa hiện thân, Tạo Hóa tiên tử nghe tiếng hát của đám Thánh Viên theo kiểu dàn đồng ca sử thi, cô khẽ nhếch môi cười.

Cách hợp xướng này tuy có khí thế sử thi thật, nhưng chưa đủ náo nhiệt, chưa đủ vang dội.

Cho nên, tới đây, để cô thêm chút thú vị cho dàn đồng ca này nào.

Cô ôm tỳ bà, ngón tay nhanh nhẹn gảy dây, tiếng tỳ bà trong trẻo dồn dập vang lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng bám sát theo sau, bắt đầu phối hợp với cô, ngón tay lướt trên cổ cầm.

Một cầm, một tỳ bà, vậy mà đàn ra khí thế kim qua thiết mã, khí thôn vạn lý như hổ.

Hai vị tiên tử phối hợp với nhau ăn ý vô cùng.

Có lẽ vì tính cách và sở thích của họ vốn đã rất tương đồng chăng?

Mà con Thánh Viên lớn sau lưng Tống Thư Hàng cũng như có linh tính, nó chủ động điều chỉnh nhịp điệu tiếng hát để phối hợp với tiếng cầm của hai vị tiên tử...

Không hổ là Thánh Viên do Bạch tiền bối Two tặng cho Tống Thư Hàng, thiên phú các mặt đều đặc biệt xuất sắc.

Tiếng hát của 41 con Thánh Viên càng lúc càng vang dội.

Quân lâm thành hạ, cát vàng đầy trời.

Vung roi thúc ngựa, sinh tử không màng.

Kim qua thiết mã, một tướng công thành vạn cốt khô.

Thậm chí, ngay cả lời ca ‘666’ của đám Thánh Viên cũng bị người ta vô thức phớt lờ.

Tạo Hóa Pháp Vương hơi há hốc mồm... gã cảm thấy mình sắp thất nghiệp rồi.

Toàn bộ tu luyện giả trên vương tọa Tán Tài đều bị tiếng hát làm lay động.

Chương 2055

Âm nhạc không biên giới.

Họ giống như Tống Thư Hàng lúc nãy trong Hạt Nhân Thế Giới, bị màn diễn tấu ăn ý của hai vị tiên tử làm cảm động, đắm chìm trong âm nhạc như tranh vẽ này, khẽ đung đưa theo nhịp điệu.

Tống Thư Hàng quan sát một vòng rồi hài lòng gật đầu.

Đúng thế, từng người một cứ đắm chìm trong âm nhạc của Tạo Hóa tiên tử đi là đúng rồi.

Bắt đầu màn biểu diễn của cô đi, Tạo Hóa tiên tử.

Đã đến lúc lật kèo cho mọi người chiêm ngưỡng ‘phong cách nhạc heavy metal’ một phen rồi.

Làm người ấy mà, không thể để mình tôi bị mù tai được.

Mộng đẹp và hình tượng của tôi đã tan nát thì đương nhiên phải chia sẻ cảm giác vi diệu này ra, để mộng đẹp của người khác tan nát cùng tôi cho có bạn.

Đúng lúc này.

Cột sáng kia cuối cùng cũng dừng lại trên người Tống Thư Hàng.

Cột sáng khựng lại một chút, không di chuyển nữa.

“Tống tiền bối trúng rồi sao?” Vũ Nhu Tử nói.

Cô vừa dứt lời, cột sáng lại lùi ra sau một bước, bao trùm lấy Tạo Hóa tiên tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân và 41 con Thánh Viên vào trong.

Còn bản thân chủ nhân là Tống Thư Hàng thì bị cột sáng gạt ra ngoài.

Khung cảnh này sao mà quen thuộc thế không biết...

Thật trùng hợp, vì đội hình biểu diễn nên lúc này 41 con Thánh Viên và hai vị tiên tử đều ở trên không trung phía sau Tống Thư Hàng.

Cột sáng bao phủ vừa vặn ngăn cách họ với Tống Thư Hàng.

Y hệt như hồi 'Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Luân Hãm', rõ ràng Tống Thư Hàng là chủ nhân mà lại bị ném ra ngoài Thánh Thành.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu đờ người quay đầu lại nhìn phía sau.

Cái 'Giải Nhất' này tính thế nào đây?

Thánh Viên và Công Đức Xà Mỹ Nhân đều tính là của cậu.

Nhưng Tạo Hóa tiên tử chắc là tính bên phía Tạo Hóa Pháp Vương chứ?

Không đúng, Thánh Viên thực ra cũng không hoàn toàn thuộc về cậu.

Con Thánh Viên lớn dẫn đầu nếu tính theo 'nguồn gốc' thì phải là của Bạch tiền bối Two.

Tuy nói là tặng cho cậu, nhưng sự thật nó bắt nguồn từ Bạch tiền bối Two là không thể thay đổi.

Thế nên phần thưởng này phải chia làm ba cho cậu, Tạo Hóa Pháp Vương và Bạch tiền bối Two sao?

"Giải Nhất này tính sao đây?" Lệ Chi tiên tử tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối, anh bị gạt ra ngoài cột sáng rồi kìa." Tống Thư Hàng thở dài: "Ừ, tôi thấy rồi, Vũ Nhu Tử." "Thật ra cột sáng chọn không sai chút nào." Cuồng Đao Tam Lãng giải thích: "Thánh Viên phụ trách hát 666, hai vị tiên tử phụ trách đàn tỳ bà và tiên cầm.

Còn Thư Hàng tiểu hữu, cậu chẳng làm cái vẹo gì cả.” Nói thế thì có vẻ hợp lý thật.

Không làm gì cả thì đương nhiên phải bị gạt ra ngoài cột sáng rồi.

“Nhưng Thánh Viên là công pháp của tôi mà, Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng là ánh sáng công đức của tôi.” Tống Thư Hàng cay đắng nói.

Vũ Nhu Tử: “Em nhớ ‘Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Luân Hãm’ cũng là pháp khí bản mệnh của Tống tiền bối nữa.” “Đúng thế, Vũ Nhu Tử, tôi biết rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Có lẽ Thư Hàng cậu cảm thấy mình mới là bản thể, còn Thánh Viên và vị tiên tử công đức này đều là vật phụ thuộc.

Nhưng cậu có bao giờ nghĩ ngược lại chưa, biết đâu... cậu mới là vật phụ thuộc?

Còn bọn họ mới là bản thể?” Đồng Quái tiên sư nói với vẻ thâm sâu khó lường...

Sơ hở cái là bệnh nghề nghiệp lại tái phát, là một quẻ sư xuất sắc thì phải biết nói nhảm một cách nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: “...” “Thật ra tôi cũng giống Lệ Chi tiên tử, muốn biết Tiêu Dao tiền bối sẽ phán đoán kết quả trúng thưởng như thế nào.” Đông Phương Lục tiên tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “Liệu có phát thẳng phần thưởng cho vị tiên tử công đức không nhỉ?” “Nếu phát cho các nàng ấy thì số lượng Thánh Viên có tận 41 con, chẳng lẽ giải nhất phải chia làm hơn 40 phần sao?” Thất Sinh Phù phủ chủ xoa cằm nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Tôi thấy mọi người đừng vội, không cần lo lắng thay cho Tiêu Dao tiền bối đâu.

Đến lúc trao thưởng, tiền bối chắc chắn sẽ có cách của riêng mình, đem đến cho chúng ta một bất ngờ.” “Tam Lãng đạo hữu nói có lý.” Điền Thiên đảo chủ tán thành.

Vũ Nhu Tử: “Bất ngờ sao?

Ôi, em bắt đầu mong đợi rồi đây.” Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười: “Kết quả thế nào cũng vậy thôi.

Cuối cùng vật trên vương tọa Tán Tài vẫn thuộc về Thư Hàng tiểu hữu, chỉ là tiếp nhận thông qua ánh sáng công đức của cậu ấy, thêm một bước trung gian thôi chứ không ảnh hưởng đến kết quả.” Hoàng Sơn tiền bối luôn nắm bắt đúng trọng điểm vào những lúc mấu chốt.

“Vậy nên, đến lúc đó nhất định phải mời khách nha, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử cười với Tống Thư Hàng.

Diệt Phượng công tử đẩy kính: “Một lát tan tiệc, Thư Hàng tiểu hữu vốn đã bảo sẽ chiêu đãi các đạo hữu trong nhóm rồi.

Thế nên, mời khách một lần là không đủ đâu, ít nhất cũng phải hai lần.

Quan trọng nhất là trong bữa tiệc nhất định phải có ca múa góp vui mới được.” Nút tai trong bốn cái tai của Diệt Phượng công tử đã bị tháo ra từ lúc nào không hay, gã đã mê mẩn tổ hợp hợp xướng của hai vị tiên tử và đám Thánh Viên rồi.

Cho nên, công tử muốn nghe thêm mấy lần nữa.

Mời khách không phải trọng điểm, trọng điểm là phải để Tống Thư Hàng có thời gian mời hai vị tiên tử ra đàn một khúc, cộng thêm dàn đồng ca Thánh Viên nữa, hiệu quả thật tuyệt vời.

Tốt nhất là lúc đó mời thêm Đông Phương Lục tiên tử ra múa phụ họa nữa thì càng tuyệt.

Trong đầu Diệt Phượng công tử đã có một kế hoạch sơ bộ rồi. 【Chúc mừng ‘Ban hợp xướng Bá Tống’ đã giành được giải nhất, màn biểu diễn của các bạn rất xuất sắc, vận khí cũng xuất sắc không kém. 】Sau một lúc lâu, giọng nói của Tiêu Dao Tán Tiên mới chậm rãi vang lên.

Tiền bối Tiêu Dao cũng đã phân vân mãi mới quyết định ra thông báo.

Bởi vì kết quả trúng thưởng này khiến ông cũng rất bất ngờ, dẫn đến việc không biết phải thông báo thế nào cho hợp lý.

Trong lúc đó, ông định bí mật nghe ngóng ý kiến của các đạo hữu trên ‘vương tọa Tán Tài’, xem có đề xuất nào hợp lý và hoàn hảo không.

Nhưng mãi mới nghe được có đạo hữu thảo luận về chủ đề này thì một con khỉ đột đột nhiên lên tiếng ngăn cản mọi người thảo luận, bảo mọi người đừng vội hiến kế, cứ chờ xem phía ‘ban tổ chức’ sẽ đưa ra bất ngờ gì.

Lúc đó Tiêu Dao Tán Tiên đã quyết định sau này phải nuôi một con khỉ đột làm thú cưng, ngày ngày phạt nó chép bài tập, không chép xong thì không cho ăn cơm.

Tống Thư Hàng nghe xong thông báo thì ngơ ngác: “Ban hợp xướng?” Ban hợp xướng Bá Tống là cái gì, đã đăng ký chưa?

Đã ra mắt chưa?

Đã được fan công nhận chưa?

“Ban hợp xướng Bá Tống cũng được đấy.” Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ gật đầu.

Linh Điệp Thánh Quân nhắm mắt tận hưởng màn trình diễn của hai vị tiên tử và dàn đồng ca Thánh Viên.

Linh Điệp Thánh Quân cũng có trình độ và khả năng thưởng thức âm nhạc rất cao: “Ừ, ban hợp xướng Bá Tống, tôi cũng không có ý kiến.” Lúc này, cột sáng hóa thành một miếng lệnh bài, cuối cùng rơi xuống trước mặt Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Mỹ nhân rắn một tay đàn cầm, tay kia khẽ hất một cái, hất lệnh bài về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay đón lấy lệnh bài: “Trong này chính là bảo vật tầng 8-9 sao?” Lúc trước cậu còn đang tiếc nuối vì cơ hội chọn bảo vật của Thông nương, Quy tiền bối và Thiên nhân Lục phẩm đã lãng phí vào quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》, kết quả là bảo vật tầng 8 và tầng 9 đều thuộc về cậu hết.

Kết quả này xem ra cũng không tệ.

“Ơ?

Tống tiền bối, bảo vật tầng 8-9 không biến mất kìa.” Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Khi các giải Nhì, Ba, Tư trước đó quay thưởng xong, tất cả bảo vật không được chọn sẽ bị chia nhỏ rồi biến mất, chuyển cho mỗi vị may mắn trúng thưởng.

Nhưng lần này, bảo vật tầng 8-9 lại không hề biến mất!

Tất cả bảo vật vẫn nằm nguyên tại chỗ.

Hoàng Sơn Tôn Giả cau mày, đột nhiên ông nhớ ra một chuyện: “Tiền bối Tiêu Dao lúc thông báo quay giải Nhất... có nhắc đến phần thưởng là gì không?” Trước khi quay giải Nhì, Ba, Tư đều có thông báo là chia đều bảo vật từ tầng mấy đến tầng mấy.

Nhưng lúc quay giải Nhất, hình như không hề nhắc đến chuyện này?

“Hình như là không nhắc thiệt.” Bắc Hà Tán Nhân khẳng định.

Thất Tu Thánh Quân xoa xoa thái dương: “Xem ra giải Nhất không phải là bảo vật tầng 8-9 rồi?” 【Đoán đúng rồi, giải Nhất là đặc biệt nhất, là duy nhất.

Phần thưởng đương nhiên không phải là những vật tục tằn này. 】Giọng của tiền bối Tiêu Dao vang lên.

Tống Thư Hàng nghe xong mà gan cũng run rẩy một cái.

Đừng mà tiền bối, vật tục tằn con cần mà, càng tục càng tốt ạ.

Tống mỗ tôi hiện tại nợ nần chồng chất, cái thiếu nhất chính là linh thạch, bảo vật và mấy thứ tục tằn này, càng nhiều càng tốt nhen. 【Vậy thì, đợt tán tài lần này kết thúc tại đây.

Đây cũng là lần tán tài cuối cùng của ta.

Chư vị đạo hữu, tương lai chúng ta hữu duyên sẽ tái ngộ ở thiên nhai. 】Tiêu Dao Tán Tiên tiếp tục nói: 【Tiếp theo, ta sẽ bắt đầu chuyển dịch không gian, xin các đạo hữu đừng hoảng hốt, hãy giữ trật tự. 】Nói xong, vương tọa Tán Tài bắt đầu dọn dẹp.

Tất cả tu luyện giả lần lượt bị chuyển ra ngoài, các đạo hữu trong ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ cũng không ngoại lệ, từng người một bị chuyển đến bên ngoài vương tọa Tán Tài.

Duy chỉ có Tống Thư Hàng bị giữ lại.

Cậu cùng hai vị tiên tử và 41 con Thánh Viên đứng yên tại chỗ.

Vũ Nhu Tử và Kiếm Vương cư sĩ là nhóm cuối cùng biến mất, có lẽ vì họ trúng giải Nhì.

“Tống tiền bối~~ anh nhất định phải chơi thật vui nha.” Vũ Nhu Tử kêu lên một tiếng trước khi biến mất đầy nuối tiếc.

Cô có trực giác rằng ở lại sẽ rất kích thích, nhưng cô không trúng giải Nhất nên bị chuyển đi rồi.

Chương 2056

Sau khi tất cả đạo hữu trong ‘vương tọa Tán Tài’ biến mất, mắt Tạo Hóa tiên tử sáng lên.

Cô đứng bật dậy, ôm tỳ bà theo kiểu đàn guitar vắt ngang hông: “Vũ lạp vũ lạp~ hắc~ quẩy~ lên~ nào.” Phong cách thay đổi chóng mặt.

Nhịp điệu đàn cũng thay đổi theo.

Giống hệt như chuyện đã xảy ra trong Hạt Nhân Thế Giới, Tạo Hóa tiên tử lập tức biến thành phong cách nhạc heavy metal.

Mà Công Đức Xà Mỹ Nhân chỉ khựng lại một chút, ngón tay đã nhanh chóng lướt trên dây cầm, bắt kịp nhịp điệu của Tạo Hóa tiên tử.

Hai vị tiên tử vẫn phối hợp ăn ý như xưa.

Tống Thư Hàng bình thản quay đầu nhìn hai vị tiên tử và dàn đồng ca Thánh Viên phía sau.

Vì tâm lý đã có chuẩn bị từ sớm nên dù hình tượng của hai vị tiên tử có thay đổi ra sao, cậu vẫn giữ được bình tĩnh.

Ngược lại, Tiêu Dao Tán Tiên tiền bối dường như bị đứng máy, miệng phát ra vài âm tiết kỳ quái.

Từ những âm tiết này, Tống Thư Hàng có thể nghe ra tâm trạng đau gan và tan nát của tiền bối Tiêu Dao.

Thế là cậu thấy mãn nguyện rồi.

Cái cậu cần chính là hiệu quả này, một mình mình vui không bằng mọi người cùng vui, đồ tốt thì phải chia sẻ với người khác.

Sau một hồi lâu, Tiêu Dao Tán Tiên tiền bối mới lên tiếng: “Bá

Tống đạo hữu, tiếp theo... ta sẽ trao giải Nhất cho cậu.” “Tiền bối.” Tống Thư Hàng giơ tay ra nói: “Chúng ta có thể thương lượng chút không, đổi giải Nhất thành vật tục tằn được không ạ?

Nói thật lòng là tôi là người rất tục.” “Bá Tống đạo hữu, cậu quá mất bình tĩnh rồi, là tu sĩ, cậu phải có một trái tim lớn.

Cho dù trời sập đất nứt, cậu cũng phải mặt không đổi sắc.” Tiêu Dao Tán Tiên lên tiếng, sao có thể vì mấy vật tục tằn mà dao động được chứ?

“Tiền bối nói rất có lý.” Tống Thư Hàng nói xong, đầy ẩn ý liếc nhìn Tạo Hóa tiên tử đang nhảy ‘vũ điệu lắc đầu’ điên cuồng phía sau.

Tiêu Dao Tán Tiên: “...” Lại một lúc lâu sau, Tiêu Dao Tán Tiên mới nói: “Bảo vật tầng 8-9 không thể đưa cho cậu.

Nhưng cậu sẽ nhận được thứ có giá trị vượt xa chúng.

Bá Tống đạo hữu, cậu thấy vương tọa Tán Tài này không?

Từ hôm nay trở đi, nó thuộc về cậu!

Giá trị của vương tọa này vượt xa tổng giá trị bảo vật tầng 8-9.” Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn vương tọa Tán Tài, cái vương tọa này đúng là có chút thú vị.

Tuy nhiên rất nhiều công năng của nó trùng lặp với ‘Hạt Nhân Thế Giới’, Tống Thư Hàng cũng không quá khao khát nó. 【Nhưng mà, nếu đem nó gán nợ cho Bạch tiền bối thì có thể xóa được bao nhiêu nợ linh thạch nhỉ?】 Trong trang bị không gian của Bạch tiền bối có bao nhiêu linh thạch phẩm cấp 8, 9, cụ thể số lượng thế nào Tống Thư Hàng cũng không nhớ rõ nữa.

Vương tọa này trông có vẻ rất xịn xò, Bạch tiền bối chắc sẽ có hứng thú, biết đâu Bạch tiền bối vui vẻ lại trực tiếp xóa sạch nợ cho mình cũng nên.

Nghĩ vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng lâng lâng.

Hiện tại Tống Thư Hàng muốn sớm trả hết nợ cho Bạch tiền bối, bởi vì có vay có trả, lần sau vay lại mới không khó.

Tâm lý 'nợ nhiều không lo' kiểu mặt dày không hợp với tính cách của cậu.

Cho dù Bạch tiền bối không để ý, sẵn sàng cho cậu vay linh thạch mãi, nhưng da mặt cậu vẫn mỏng lắm, không nỡ vay tiếp.

"Hơn nữa, giá trị thực sự của vương tọa này không đơn giản như những gì nó thể hiện bề ngoài." Giọng của Tiêu Dao Tán Tiên tiếp tục vang lên: "Trước đó cậu nghe ta nói rồi đấy, lần này là lần tán tài cuối cùng của ta." Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, cậu còn biết việc Tiêu Dao Tán Tiên tán tài không chỉ vì sở thích mà còn liên quan đến vụ cá cược với vị đại lão 'tít tít tít~' nào đó.

"Thật ra nguyên nhân ta tán tài, ngoài sở thích cá nhân ra thì còn liên quan đến một vị tiền bối vô cùng thần bí." Tiêu Dao Tán Tiên lên tiếng.

Trong mắt Tống Thư Hàng lộ vẻ tò mò, xem ra Tiêu Dao Tán Tiên sắp kể về vị tiền bối 'tít tít tít~' kia rồi?

Cậu cũng rất hứng thú với vị tiền bối mà ngay cả 'Thuật Giám Định Bí Pháp' cũng không giám định ra được kia.

Đối phương có 《Thần Binh Kỳ Giám》 trong tay, biết đâu lại có liên quan đến Tống Mộc Đầu?

Hay là có quen biết với Phương Bắc Đại Đế?

"Vị tiền bối đó vô cùng thần bí.

Đến tận bây giờ ta cũng không biết lai lịch thực sự của người đó là gì.

Ta gặp người đó từ khi còn ở cảnh giới Tam phẩm, tham gia một vụ cá cược, và đó cũng là lúc ‘con đường tán tài’ của ta bắt đầu.” Tiêu Dao Tán Tiên kể.

“Từ đó về sau, mỗi khi ta thăng cấp một cảnh giới thì lại có thể tiến hành cá cược với người đó một lần.

Mỗi lần thắng xong, ta sẽ lấy ra từ một phần tư đến một phần sáu tài vật để đi tán tài.

Đến nay, ta đã thăng lên Cửu phẩm.

Vụ cá cược giữa ta và người đó đã hoàn thành.

Tương lai, cho dù ta có cơ hội bước ra con đường riêng để thăng lên Trường Sinh Giả thì cũng không còn cơ hội cá cược với người đó nữa.

Nói đi cũng phải nói lại, ta còn thấy hơi nuối tiếc.

Ta rất thích vị tiền bối đó.” Tiêu Dao Tán Tiên khẽ nói.

Tống Thư Hàng nhạy bén bắt được một thông tin: “Mỗi lần đều thắng người đó sao?” “Bá Tống đạo hữu, cậu rất nhạy bén, quả nhiên bắt được thông tin quan trọng nhất trong lời nói của ta.” Tiêu Dao Tán Tiên cười ha hả: “Đúng thế, không sai đâu.

Đó chính là lý do vì sao ta thích tiền bối đến chết đi được, tiền bối đúng là một con cừu béo thực thụ, đánh mười trận thua cả mười luôn á~ a a a a a~~” Giọng của Tiêu Dao Tán Tiên biến mất sau một chuỗi tiếng thảm thiết.

Nếu không phải thỉnh thoảng còn vang lên chút tiếng rên rỉ yếu ớt, Tống Thư Hàng đã nghi ngờ ông ấy thăng thiên luôn rồi.

Lại một lúc sau, giọng của Tiêu Dao Tán Tiên hồi phục: “Nói đến đây chắc Bá Tống đạo hữu đã hiểu rồi.

Giải Nhất ta muốn giao cho cậu chính là ‘vụ cá cược’ với vị tiền bối này.

Tiếc là cậu đã ở cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh rồi, cơ hội cá cược của cậu với tiền bối chỉ còn lại 2 lần thôi.” Tống Thư Hàng: “...” Nghĩa là vụ cá cược với vị ‘tiền bối thần bí’ kia, mỗi cảnh giới có một cơ hội, đến Cửu phẩm là kết thúc?

Thế thì hơi tiếc thật...

Nếu tính theo ‘số lần’ cá cược thì sau khi cậu hoàn thành phần của mình, lại đem quyền cá cược giao cho Bạch tiền bối, với vận khí nghịch thiên của Bạch tiền bối thì chắc chắn sẽ thú vị lắm đây.

“Vậy cuối cùng, vương tọa Tán Tài giao cho cậu đấy, Bá Tống đạo hữu.” Tiêu Dao Tán Tiên khẽ nói: “Đợi ta rời đi, vương tọa Tán Tài sẽ tiến hành nghi thức nhận chủ mới.

Sau khi cậu trở thành chủ nhân của vương tọa Tán Tài, cậu sẽ có thể tiếp xúc với vị tiền bối đó.

Đó mới là tài sản lớn nhất!” Mấy cái bảo vật tầng 8-9 thấm vào đâu?

Toàn bộ bảo vật trong không gian vương tọa Tán Tài này chỉ là một phần tư số bảo vật ông thắng được từ vị tiền bối thần bí kia thôi!

Thậm chí bảo vật thì có là gì?

Vô giá chi bảo thực sự chính là vị tiền bối thần bí ẩn giấu sau vương tọa Tán Tài kìa.

Ông có thể từ một tiểu tán tu Tam phẩm tu luyện thẳng lên Cửu phẩm Kiếp Tiên chính là nhờ sự chỉ điểm của vị tiền bối thần bí đó và nguồn tài nguyên bảo vật khổng lồ hỗ trợ.

Được vị tiền bối thần bí đó chỉ điểm mới thực sự là vô giá.

“Hãy trân trọng hai cơ hội cá cược này nhé, Bá Tống đạo hữu.” Tiêu Dao Tán Tiên nhắc nhở, ông đang ngầm bảo Tống Thư Hàng đừng để vật tục tần làm mờ mắt, chỉ khi phát hiện ra vô giá chi bảo thực sự từ trong những vật tục tần đó mới là thu hoạch lớn nhất.

Tống Thư Hàng: “Tiêu Dao tiền bối yên tâm, tôi sẽ trân trọng.” “Sau khi ta rời đi, cậu phải chăm sóc thật tốt...

Thôi bỏ đi, cậu tự mình trải nghiệm vậy.” Tiêu Dao Tán Tiên thở dài.

Có những chuyện không thể nhắc nhở tiếp được nữa, nhắc nữa là quá giới hạn rồi.

“Cuối cùng, Bá Tống đạo hữu, chúng ta hữu duyên thiên nhai tái kiến.

Ta có nghe nói cậu là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, sau khi ta rời khỏi ‘vương tọa Tán Tài’ là có thể xem trực tiếp buổi ‘Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp’ của cậu rồi.

Ta cảm thấy rất hợp duyên với cậu, buổi giảng pháp của cậu nhất định ta sẽ đón xem.” Tiêu Dao Tán Tiên cười ha hả.

Tống Thư Hàng cười gượng: “Ha ha, cái đó... nếu tiền bối xem buổi giảng pháp ‘Bá Nho Huyền Ma’ thì tốt nhất nên bỏ qua đoạn đó ạ.” “Tuy không biết tại sao cậu lại nhắc ta như vậy, nhưng chắc là lời nhắc thiện chí rồi.

Ta ghi nhớ.” Tiền bối Tiêu Dao Tán Tiên nói: “Vậy cuối cùng, trước khi đi ta còn một pháp thuật muốn dạy cậu.

Cậu cầm chắc lệnh bài, cảm nhận cho kỹ.

Pháp thuật này ta chỉ dạy cậu một lần thôi.

Tương lai cậu cũng phải truyền thụ nó cho người kế thừa ‘vương tọa Tán Tài' tiếp theo.

Pháp thuật này rất quan trọng, không có nó, sau này khi cậu muốn chấm dứt quan hệ với 'vương tọa Tán Tài' sẽ gặp không ít rắc rối đâu." Ngoài ra, Tiêu Dao Tán Tiên thực chất là một người có lòng hiếu kỳ rất mạnh...

Tống Thư Hàng nắm chặt lệnh bài, sau đó tầm mắt cậu xuyên thấu qua 'vương tọa Tán Tài', giống như xuyên qua một 'không gian' để nhìn vào một không gian khác.

Không gian này mới chính là vị trí mà Tiêu Dao Tán Tiên đang ẩn náu sau 'vương tọa Tán Tài'.

Tiếp theo, một bóng người nam tử tóc vàng xuất hiện trong tầm mắt Tống Thư Hàng.

Màu tóc đó không phải màu nguyên bản của ông, chỉ là khi thi triển 'pháp thuật', từng sợi tóc đều nhuốm màu vàng kim.

"Nhìn cho kỹ, chỉ nhìn ta thôi nhé, ta chỉ thị phạm một lần thôi." Người nam tử đó lên tiếng.

Hai tay ông dang rộng, sau lưng ngưng tụ ra một đôi quang dực khổng lồ.

Quang dực sải rộng, trên cánh lại hiện lên một con 'mắt' tuyệt đẹp.

Quang dực giống như nhịp cầu, cho phép sức mạnh của con mắt này truyền dẫn qua.

"Hát!" Tiêu Dao Tán Tiên trầm giọng hô.

Hai tay ông chắp lại, ôm hờ trước ngực.

Giữa hai tay ông có lực lượng quy tắc điên cuồng xoay chuyển.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng thấy bảo vật tầng 8-9 trong vương tọa Tán Tài lập tức biến mất.

Tất cả bảo vật hóa thành một dòng sông hồng lưu đổ dồn về phía Tiêu Dao Tán Tiên.

Ngoại trừ những ‘thần công bí tịch’ ra, tất cả các bảo vật khác đều rơi vào giữa đôi bàn tay đang ôm hờ của ông... hòa nhập vào đó.

Mỗi một món bảo vật hòa vào, sức mạnh giữa đôi bàn tay Tiêu Dao Tán Tiên lại mạnh thêm một bậc.

Luồng sức mạnh này được nén cực độ, nội liễm.

Cuối cùng hóa thành một điểm sáng nhỏ xoay tròn trên đầu ngón tay Tiêu Dao Tán Tiên, tỏa ra hào quang rực rỡ.

Chương 2057

“Thần Kích!” Tiêu Dao Tán Tiên chậm rãi thốt ra.

Giọng nói của ông giống như tự mang tiếng vang và tiếng sấm rền, vang vọng khắp không gian.

Oanh~~ Không gian nơi Tiêu Dao Tán Tiên đang đứng bị xé rách, một khe nứt không gian khổng lồ như hung thú chực chờ nuốt chửng người khác, há to cái mồm máu tanh.

Trong khe nứt không gian đó có một loại sức mạnh hủy diệt đang oanh tạc về phía Tiêu Dao Tán Tiên, muốn tiêu diệt ông.

“Thiên phạt?

Không đúng.” Tống Thư Hàng cau mày.

Không phải Thiên phạt, vì trong sức mạnh này không có tính chất ‘bất tử bất hưu’ của Thiên phạt.

Nhưng đòn tấn công này cũng là thứ tương tự như vậy.

Giống như ý chí giữa thiên địa đang ra tay với Tiêu Dao Tán Tiên.

Hiện trạng hiện nay, Kiếp Tiên né tránh, Trường Sinh Giả ẩn cư.

Kiếp Tiên cho dù ra tay cũng sẽ dùng thủ đoạn ‘cách sơn đả ngưu’, ra tay từ xa.

Chẳng lẽ hoạt động ‘tán tài’ của Tiêu Dao Tán Tiên và những việc ông định làm đã khiến ý chí thiên địa phản ứng?

Đang suy nghĩ, ngón tay Tiêu Dao Tán Tiên đã điểm ra một cái.

Phanh~ Điểm kim quang trong tay ông trực tiếp đánh tan luồng sức mạnh hủy diệt kia.

Và theo luồng sức mạnh hủy diệt đó bị đánh tan, trên người Tiêu Dao Tán Tiên có một loại ‘khế ước’ đồng thời được giải trừ.

Quan hệ giữa ông và ‘vương tọa Tán Tài’ đã chấm dứt.

“Đây chính là Thần Kích, là pháp thuật cuối cùng ta dạy cậu.” Tiêu Dao Tán Tiên giải thích: “Bằng cách tiêu hao sức mạnh dẫn dắt từ bảo vật tầng 8-9, về lý thuyết thì uy lực của đòn này là vô tận.

Chỉ cần cậu tích hợp đủ bảo vật, cộng thêm cơ thể cậu có thể chịu đựng được luồng sức mạnh này, thì dựa vào nó, ở cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên là có thể nắm giữ vĩ lực diệt thế.

Ta chỉ dùng có 2 tầng bảo vật là đã có thể dễ dàng giải trừ nguy cơ thân tử đạo tiêu rồi.” Nói xong, Tiêu Dao Tán Tiên dùng ánh mắt rất tán thưởng nhìn Tống Thư Hàng.

Vị Bá Tống Huyền Thánh này sở hữu vài loại ‘thần công thối thể’ cường đại, chỉ riêng loại ông nhìn ra được đã có 《Nho Gia Kim Cương Thân》 và 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, hai loại pháp thối thể hàng đầu chư thiên vạn giới.

Đợi đến khi cậu thăng lên Cửu phẩm, thể chất thậm chí có thể mạnh gấp vài lần Kiếp Tiên bình thường cùng cảnh giới.

Thể chất cường đại như vậy mới có thể chịu đựng được sức mạnh lớn hơn.

Tên nhóc này đúng là thiên tài bẩm sinh để học ‘Thần Kích’.

Tống Thư Hàng há hốc mồm.

Tất cả bảo vật tầng 8-9 cứ thế mà mất sạch.

Cảnh tượng này giống hệt như nhìn thấy một đại gia lắm tiền cầm mấy trăm triệu đô la Mỹ châm lửa đốt chơi một lúc vậy.

Cho dù biết rõ những bảo vật đó không phải của mình, nhưng khi nghèo đến một mức độ nhất định, nhìn thấy cảnh tượng đó ai mà chẳng đau lòng.

Cái gì mà ‘Thần Kích’ cơ chứ.

Đây rõ ràng là đòn tấn công ‘nạp tiền’ (khắc kim)!

Càng nạp nhiều tiền thì sức mạnh càng lớn.

Kẻ nghèo hèn thì đừng có học pháp thuật kiểu này, học xong cũng không dùng nổi.

Dùng chưa được mấy lần là cả gia sản đều đổ hết vào đấy rồi.

Cậu còn cả một cái ‘Hạt Nhân Thế Giới’ phải nuôi, còn mấy đứa đệ tử phải bồi dưỡng, lại còn đang nợ một khoản nợ khổng lồ rất có thể cả đời này cũng không trả hết.

Những lúc thế này, cậu lấy đâu ra tư cách sử dụng loại pháp thuật nạp tiền này chứ?

Dùng không nổi, dùng không nổi đâu.

“Vậy thì, Bá Tống đạo hữu.

Hẹn gặp lại.” Tiêu Dao Tán Tiên chắp tay nói với Tống Thư Hàng.

Mái tóc vàng của ông tan đi, trở lại màu đen, quang dực cũng biến mất.

“Tiền bối, cuối cùng tôi có một câu hỏi.” Tống Thư Hàng cất lời: “Tán tài chỉ là sở thích thôi đúng không ạ?” “Không chỉ là sở thích, mà còn là một phần của vụ cá cược.” Tiêu Dao Tán Tiên cười ha hả, búng tay một cái nhẹ nhàng, một cánh cửa không gian mở ra trong hư không: “Tán tài cũng là một bước trong vụ cá cược với vị tiền bối kia.

Chỉ là rất trùng hợp, ta cũng thích tán tài.” Nói xong, Tiêu Dao Tán Tiên dùng ngôn ngữ viễn cổ đọc mấy câu thơ rất phong cách, bước vào cánh cửa không gian.

Tiền tài vốn là vật ngoài thân, đặc biệt là sau khi thăng lên Cửu phẩm, nhu cầu về vật chất giảm đi rất nhiều.

Tiếp theo, nếu ông muốn tiến thêm một bước thì phải bước ra con đường của riêng mình. 【Từ giây phút này trở đi, ta mới thực sự là Tiêu Dao Tán Tiên.】 Ông cười ha hả, biến mất không thấy tăm hơi.

“Nghĩa là... nếu tôi cũng thắng được bảo vật từ tay vị đại tiền bối kia, thì lúc đó tôi cũng phải tán tài giống như tiền bối Tiêu Dao sao?” Tống Thư Hàng ngửa đầu nhìn trời.

Khi Tiêu Dao Tán Tiên rời đi, Tống Thư Hàng nhạy bén cảm nhận được sự giám sát đi kèm với ‘sức mạnh hủy diệt’ kia cũng tan biến.

Toàn bộ vương tọa Tán Tài trở lại thành một dị không gian bình thường, không còn bị giám sát trong u minh nữa.

Đồng thời, lệnh bài trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng tỏa ra sức mạnh ấm áp.

“Bạt trát bạt trát~ hắc!” Phía sau, Tạo Hóa tiên tử đàn xong chương cuối cùng, hét lớn kết thúc.

“Lục lục lục lục~ lục!” Dàn đồng ca Thánh Viên cũng hát xong nhịp cuối.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay vuốt dây đàn, một chuỗi tiếng đàn như nước chảy kết thúc màn biểu diễn ra mắt của ‘Ban hợp xướng Bá Tống’.

Lệnh bài trong tay Tống Thư Hàng dần sáng lên, một chuỗi văn tự viễn cổ hiện ra từ lệnh bài.

Đây chính là nghi thức ‘kết khế ước’ mà Tiêu Dao Tán Tiên đã nói.

“Công Đức Xà Mỹ Nhân, khế ước này không vấn đề gì chứ?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

Trước khi ký hợp đồng, dù đối phương có đáng tin hay không thì việc nghiên cứu hợp đồng là sự tôn trọng dành cho cả hai bên.

Hơn nữa... lòng người là thứ khó đoán nhất trên thế gian này.

Xuất phát từ việc có trách nhiệm với bản thân, với các vị tiền bối đang ở trên người mình, và với những người liên quan đến mình, sự cẩn trọng cần thiết tuyệt đối không thể thiếu.

Tống Thư Hàng hễ có rảnh là lại học ‘ngôn ngữ viễn cổ’, nhưng dù sao thời gian học cũng ngắn, ngôn ngữ viễn cổ đơn giản thì cậu nắm được, chứ phức tạp một chút mà ghép lại là cậu mù tịt ngay.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tiến lên, xem từ đầu đến cuối nội dung của phù văn khế ước một lượt.

Sau đó, cô gật đầu.

“Vậy thì, khế ước thành lập.” Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào lệnh bài và phù văn.

Đúng lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên chộp lấy cổ tay Tống Thư Hàng.

“Sao thế?

Khế ước có vấn đề gì à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lắc đầu, sau đó cô hát với vẻ mặt bi tráng: “Cái nồi đen này để tôi đội cho~ tiễn con đi nha.

Dốc hết toàn lực vì chúng sinh~ hy sinh cũng đáng giá~” Tống Thư Hàng: “???” Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay của chính mình ra, dùng lực ấn lên lệnh bài và phù văn.

Tuy Tiêu Dao Tán Tiên đã nói vụ cá cược với vị tiền bối thần bí này là giải thưởng lớn, đối phương đánh mười trận thua cả mười, giống như đi tặng tài sản vậy.

Nhưng lỡ như thì sao?

Lỡ như người ta nhắm trúng Tiêu Dao Tán Tiên nên mới cố ý thua thì sao?

Vụ cá cược giữa các đại lão, vạn nhất liên quan đến mạng sống thì Tống Thư Hàng trực tiếp tiếp nhận 'vụ cá cược' sẽ rất nguy hiểm.

Mà cô là ánh sáng công đức, chỉ cần Tống Thư Hàng không sao thì cô sẽ không sao.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ý của tiên tử.

"Cảm ơn cô, tiên tử." Cậu lên tiếng nói, đôi khi cậu vẫn hay bị Công Đức Xà Mỹ Nhân làm cho cảm động bất ngờ như vậy đấy.

Khế ước thành lập.

Tuy nhiên, giữa Tống Thư Hàng và vị tiền bối thần bí kia đã có thêm 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' làm vật đệm.

Theo khế ước được thành lập, giữa Công Đức Xà Mỹ Nhân và 'vương tọa Tán Tài' đã có thêm một sợi dây liên kết.

Sợi dây liên kết này lại thông qua xà mỹ nhân làm trung gian, kết nối đến người Tống Thư Hàng.

Vương tọa Tán Tài thu nhỏ lại.

Nhìn từ bên ngoài, vòng xoáy khổng lồ kia khôi phục lại rồi biến mất.

Còn những người ở trong vương tọa Tán Tài như Tống Thư Hàng thì nhìn thấy trên tầng 9 xuất hiện một cánh cửa.

Một cánh cửa gỗ rất bình thường, không có bất kỳ trang trí nào, thậm chí không có phù văn hay điêu khắc gì cả.

"Đi thôi." Tống Thư Hàng đứng dậy đi về phía tầng 9.

Sau cánh cửa này chắc chính là nơi ở của vị tiền bối thần bí thích cá cược nhưng lại thua liên miên kia.

Cánh cửa gỗ được Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đẩy ra.

Một luồng ánh sáng mặt trời chiếu rọi vào, rơi trên người Tống Thư Hàng.

Sau cửa là một thế giới xanh mướt ấm áp.

Một khu vườn xanh tươi được chăm sóc tỉ mỉ, ánh nắng ấm áp tỏa xuống.

Trong vườn có một vị thiếu niên đang cẩn thận chăm sóc một gốc linh thực.

Cảm nhận được cửa mở, thiếu niên chậm rãi quay người lại, mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng: “Cậu đến rồi à.” Giống hệt như bạn thân chào hỏi nhau vậy, không hề có một chút xa lạ nào.

Tuy là dáng vẻ thiếu niên, nhưng ai nhìn thấy ông cũng sẽ không coi ông là ‘thiếu niên’.

Thời gian không để lại dấu vết trên ngoại hình của ông, nhưng lại khắc sâu dấu ấn thời gian cổ xưa vào khí chất của ông.

Đôi mắt thiếu niên rất đẹp, giống hệt con mắt ngưng tụ trên quang dực khi Tiêu Dao Tán Tiên thi triển ‘Thần Kích’.

Chương 2058

Trên trán thiếu niên còn có con mắt thứ ba.

Không chỉ vậy, trên dái tai thiếu niên còn đeo hai viên bảo thạch hình con mắt.

Ngay cả trên ngón tay ông cũng có một chiếc nhẫn đính bảo thạch hình nhãn cầu.

Vị tiền bối này xem ra cực kỳ thích bảo thạch hình nhãn cầu?

Tống Thư Hàng bị dị ứng với nhãn cầu, tuy chính cậu khi thay nhãn cầu của Thánh nhân còn siêng hơn cả thay kính mắt.

Nhưng sự thật là cậu có chút bóng ma tâm lý với đủ loại nhãn cầu đẹp đẽ.

Chẳng vì gì khác, bị nhắm vào nhiều quá rồi.

Đại lão Hành Tinh Mắt Dài cứ hở ra cơ hội là muốn nhắm vào cậu.

Cậu có thể sống đến tận bây giờ đúng là không dễ dàng gì.

Còn có Thậm Điếu Thánh Nhân luôn xuất hiện trong giấc mơ của cậu như một cơn ác mộng để giải thích cho cậu các kiến thức về con mắt thứ ba trên trán, đồng tử kép bẩm sinh, hay thậm chí là phương án nghiên cứu mắt nhện.

Ngoài ra, cậu còn từng bị một vị ‘thần linh’ dạng nhãn cầu nhắm tới, quy đổi sang hệ tu sĩ chính là hạng đại lão Cửu phẩm.

Mấy vị này đều là hạng cộm cán, thực tế còn rất nhiều hạng nhãn cầu tép riu khác từng nhắm vào cậu, không kể hết được.

“Chào tiền bối ạ.” Tống Thư Hàng nhìn vị thiếu niên này, giữ lễ phép cơ bản.

“Không cần gò bó thế đâu.” Thiếu niên mỉm cười đến ngồi xuống bên cạnh chiếc bàn nhỏ trong vườn, ra hiệu cho Tống Thư Hàng cứ tự nhiên ngồi xuống.

Tống Thư Hàng thực ra cũng chẳng gò bó gì, dù sao đại lão như Bạch tiền bối Two - Chúa tể Cửu U cậu còn gặp hằng ngày...

Cậu chỉ là khá lễ phép thôi.

Thế là cậu ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh thiếu niên, hỏi: “Tiền bối, chúng ta có quen nhau không ạ?” Lúc nãy khi cậu đẩy cửa bước vào, tiền bối cứ như thể nhìn thấy người quen, chào hỏi rất tự nhiên.

“Không, đây là lần đầu chúng ta gặp mặt.

Ta chỉ là người tự nhiên thôi, cậu đừng nghĩ nhiều.” Thiếu niên vẫn cười híp mắt nói.

Hiện tại mà nói, tính cách vị tiền bối này khá tốt, vẫn còn khá dễ nói chuyện.

Đang nói chuyện thì trên bầu trời có mây đen tụ lại, nhanh chóng có mưa phùn rơi xuống.

“Ơ?

Dự báo thời tiết chẳng phải nói hôm nay trời nắng sao?” Tiền bối thiếu niên lên tiếng hỏi.

Lúc này, một giọng nói kim khí máy móc vang lên: “Bẩm chủ nhân, dự báo thời tiết nói ngày mai trời nắng, hôm nay trời nắng chuyển mưa nhỏ ạ.” Tống Thư Hàng: “...” “Haiz, biết thế đã không sắp xếp chỗ gặp mặt ở vườn rồi, chúng ta nên gặp nhau ở trong nhà mới phải.” Thiếu niên tiếc nuối đứng dậy, nói với Tống Thư Hàng: “À, vì một số nguyên nhân nên sự tồn tại của ta bị hạn chế rất lớn.

Hiện tại ngay cả thủ đoạn dự báo thời tiết ta cũng cố gắng sử dụng dự báo thời tiết của địa phương.” “Tuy nhiên hôm nay có thể phá lệ một lần.” Thiếu niên nói xong, khẽ búng tay một cái.

Sau đó mây đen trên bầu trời nhanh chóng tan đi, mưa nhỏ ngừng rơi, mặt trời tiếp tục tỏa những tia nắng rực rỡ xuống khu vườn nhỏ.

Tống Thư Hàng mặt không cảm xúc, bởi vì cậu là người thẳng tính + mặt cũng thẳng luôn.

Lúc này để tránh bị đọc thấu nội tâm, cậu cố gắng giữ vẻ mặt không cảm xúc.

“Ảnh hưởng một chút đến khí hậu trong phạm vi cực nhỏ thì sẽ không gây ảnh hưởng đến thế giới đâu.

Bá Tống tiểu hữu, cậu cũng có thể làm được mà.” Thiếu niên ngồi xuống lần nữa, nói: “Đúng rồi, tên của ta, sự tồn tại của ta, thân phận của ta đều không thể nói cho cậu biết.

Cậu không phiền chứ?” “Tôi không phiền ạ, tôi có thể hiểu được.” Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn.” Thiếu niên ôn hòa mỉm cười, khẽ vẫy tay.

Phía xa có một nhãn cầu đẹp đẽ như được đúc từ kim cương... bay tới.

Nhãn cầu đó có một đôi cánh tay thanh mảnh, nó bay tới dâng tiên trà cho Tống Thư Hàng và thiếu niên.

Lại là nhãn cầu, hơn nữa con nhãn cầu dâng trà này trông có vẻ rất quý giá.

Nếu đem đi bán lấy tiền chắc cũng được khối linh thạch nhỉ?

“Đây là tiên trà do ta tự mình bồi dưỡng, tạm thời vẫn chưa đặt tên.

Cậu nếm thử xem.” Thiếu niên nói.

Tống Thư Hàng bưng chén trà lên, hương trà thoang thoảng bay tới.

Chỉ cần ngửi hương trà thôi là đã thấy tinh thần phấn chấn hẳn lên, cơ thể và linh hồn như được gột rửa, mệt mỏi tan biến hết.

Hiệu quả của loại tiên trà này... có thể sánh ngang với loại tiên trà lần trước uống ở chỗ ‘Chúa tể Cửu U Ban Văn Long’.

Vượt xa những thứ như Bích Trà Linh Mạch thông thường.

Chỉ riêng chén trà này đối với tu sĩ bình thường mà nói đã là một ‘tiên duyên’ rồi.

Không hổ là tiền bối cừu béo thực thụ đánh mười trận thua cả mười, gia tài quá dày...

Xem ra việc bị Tiêu Dao Tán Tiên thắng mất bảo vật cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc tài sản của ông thôi.

Tống Thư Hàng nhấp một ngụm tiên trà, chỉ cảm thấy tuổi thọ lại âm thầm tăng lên một chút.

Cùng tăng lên còn có thể chất...

Tính toán sơ qua, sau khi uống hết chén trà này + thể chất tích lũy trước đó của Tống Thư Hàng, vừa vặn có thể khiến 41 con Thánh Viên biến thành 42 con.

Phía sau Công Đức Xà Mỹ Nhân đang lơ lửng, lúc nãy cô đã giám định qua rồi, tiên trà này không có vấn đề gì.

Nếu có vấn đề cô sẽ ngăn cản Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Đương nhiên cũng có khả năng ‘thủ đoạn’ trong tiên trà này quá cao minh nên cô không kiểm tra ra được.

Nhưng nếu thực sự là thủ đoạn ở đẳng cấp đó thì Tống Thư Hàng có uống trà hay không cũng chẳng quan trọng.

Bởi vì với đẳng cấp đó, đối phương dù không thông qua tiên trà thì cũng có thể thông qua đủ loại phương thức khác để gài 'thủ đoạn' vào người Tống Thư Hàng.

"Không phải hạt cát trong sa mạc đâu, và ta cũng không phải cừu béo." Thiếu niên bưng tiên trà khẽ nhấp một ngụm, lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng: "..." Lại là món độc quyền của các đại lão - Thuật Đọc Tâm?

Từng vị đại lão ai cũng thích dùng thuật đọc tâm với người khác, đây đúng là một pháp thuật tội lỗi, tuyệt đối là pháp thuật nên bị xóa bỏ nhất trên đời này.

Nếu có một ngày, theo lời tiền bối Xích Tiêu Tử, Thông nương thực sự trở thành Thiên Đạo, cậu nhất định phải tìm cách nhờ Thông nương nể mặt xóa bỏ 'Thuật Đọc Tâm' khỏi chư thiên vạn giới.

"Không phải thuật đọc tâm đâu." Thiếu niên bên cạnh cười nói: "Ta đã bảo rồi, sự tồn tại của ta thực ra bị hạn chế rất lớn.

Ngay cả sự thay đổi của thời tiết ta còn không chủ động cảm ứng, loại pháp thuật như thuật đọc tâm này nếu ta sử dụng cũng sẽ bị hạn chế.

Ta chỉ thông qua sự thay đổi biểu cảm của tiểu hữu, cộng thêm cuộc đối thoại giữa tiểu hữu Tiêu Dao và cậu trong vương tọa Tán Tài lúc nãy mà đoán ra suy nghĩ của cậu thôi." Tống Thư Hàng: "Vọng thiên." Hóa ra không phải thuật đọc tâm, mà là 'Thuật Đọc Mặt' dành riêng cho cậu của các đại lão.

Cậu rõ ràng đã cố gắng giữ vẻ 'mặt không cảm xúc', nhưng lúc nãy uống tiên trà sướng quá, không cẩn thận nên bị lộ sạch lên mặt rồi. 【 Tâm mệt quá, không biết có pháp thuật nào khiến biểu cảm khuôn mặt cố định không nhỉ?

Mình cần loại pháp thuật đó khi đối mặt với các đại lão. 】 Nhớ không lầm thì một phân thân nào đó của Bạch tiền bối dường như có năng lực tương tự, không biết có cơ hội gặp lại phân thân đó trong số bao nhiêu phân thân của Bạch tiền bối không?

“Thực ra vận khí của ta luôn rất tốt.” Thiếu niên khẽ nhấp trà.

Tống Thư Hàng cũng nhấp trà: “Đánh mười trận thua cả mười?” “Cậu không làm ta đau lòng được đâu.” Thiếu niên cười: “Ta cố tình thua đấy.” 【 Vậy nên, ngài quả nhiên là nhắm trúng tiền bối Tiêu Dao rồi? 】 Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức nảy ra ý nghĩ này.

“Ta chỉ đang xử lý một mớ rác rưởi thôi.” Thiếu niên đưa ngón trỏ ra khẽ lắc lắc: “Bảo vật trong kho của ta tăng lên từng giây từng phút.

Trong đó có tinh phẩm, nhưng cũng có rất nhiều bảo vật mà ta căn bản không dùng tới, nếu cứ tích trữ mãi thì sẽ rất chướng mắt.

Cho nên cứ cách một khoảng thời gian ta lại dùng vài thủ đoạn để thanh lý đống rác đó đi.” Rác... rác rưởi?

Đó không phải rác rưởi đâu tiền bối ơi.

Đó là bảo vật, là bảo vật được cả tu chân giới công nhận đấy ạ!

“Tiền bối.” Tống Thư Hàng vỗ ngực tự ứng cử: “Chỗ ngài có thiếu nhân viên vệ sinh không ạ?

Miễn phí, định kỳ đến dọn dẹp, tiện thể còn giúp ngài mang rác đi luôn ấy ạ.” Thực ra Tống Thư Hàng còn hứng thú hơn với câu ‘Bảo vật trong kho của ta tăng lên từng giây từng phút’ của vị tiền bối này, rốt cuộc là thủ đoạn gì mà có thể khiến bảo vật trong kho của mình không ngừng tăng lên vậy?

Nhưng loại thủ đoạn này người bình thường chắc chắn là không học nổi.

Hơn nữa đây là lần đầu gặp vị tiền bối này, Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ không ngốc nghếch mà hỏi ra câu đó.

Cậu lùi lại một bước, chủ động ứng tuyển làm công nhân vệ sinh.

Đồng thời... trong đầu cậu nảy ra một ý tưởng, lại nghĩ ra một cách kiếm tiền hay rồi.

Công nhân vệ sinh đúng là một công việc tốt.

Cậu quen không ít đại lão.

Có lẽ mấy vị đại lão đó không giống vị tiền bối trước mắt này ‘bảo vật trong kho tăng lên từng giây từng phút’, nhưng kho của các đại lão đó chắc chắn cũng có rất nhiều ‘rác rưởi’ cần thanh lý.

Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two, Phương Bắc Đại Đế, Sở Các Chủ Two, Tiên tử Trình Lâm của Trang Tử, còn cả Chúa tể Cửu U Ban Văn Long nữa...

Kho của các vị tiền bối đại lão này chắc chắn cũng cần người đến dọn dẹp.

Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt (Gần nước lâu đài hưởng trăng trước).

Cậu vừa hay nhân lúc có giao tình với các vị tiền bối, đi trước một bước ứng tuyển làm công nhân vệ sinh, định kỳ dọn dẹp kho cho các vị tiền bối, mang đi những thứ rác rưởi vô dụng.

Chỉ cần dọn rác cho các vị tiền bối thôi là cậu đã có thể kiếm tiền đến mỏi tay rồi.

Quay về phải tìm Bạch tiền bối Two thử xem, xem có thể ký một hợp đồng vệ sinh với Bạch tiền bối Two không?

Cơ hội kinh doanh, đây là một cơ hội kinh doanh khổng lồ.

Quả nhiên cuộc đời đâu đâu cũng là mỏ vàng có thể khai quật, chỉ cần bạn có một đôi mắt biết nhìn ra cơ hội kinh doanh.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy sướng, trên mặt hiện lên nụ cười quái dị.

Chương 2059

“Không cần đâu, cảm ơn cậu.” Thiếu niên bên cạnh mỉm cười nói: “Kho của ta chỉ có mình ta mới vào được thôi.

Ngoại trừ ta ra, bất kỳ ai cũng không được bước vào kho của ta dù chỉ nửa bước, đó là nguyên tắc.” Vị tiền bối này có ý thức lãnh thổ cực mạnh!

“Vậy tiền bối có thiếu một nhân viên thu gom rác cố định không ạ?

Đến tận nhà thu gom rác, cũng không thu phí luôn?” Tống Thư Hàng vẫn không từ bỏ.

Thiếu niên cười ha hả: “Hiện tại đến nhà thu rác chẳng phải đều phải trả tiền sao?” Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối rất bắt kịp thời đại, xem ra liên lạc của vị tiền bối này với thế giới bên ngoài chưa bao giờ bị gián đoạn.

“Không nói nhiều nữa, chúng ta vào vấn đề chính đi.” Thiếu niên đặt chén trà xuống, nói với Tống Thư Hàng: “Hiện tại ở cảnh giới Lục phẩm, cậu có bốn cơ hội cá cược với ta.

Thế nào, có muốn cược với ta một ván trước không?” Tống Thư Hàng bưng chén trà, tay hơi khựng lại.

Ừm, cảnh giới ‘hàng pha-ke’ khi đối mặt với đại lão thực thụ đúng là không giấu nổi cái gì.

Nhưng thế này cũng tốt, đỡ phải giải thích chuyện mình là Huyền Thánh ‘pha-ke’, hiện tại mới ở cảnh giới Lục phẩm.

“Trước khi cược, tôi có chuyện muốn hỏi tiền bối trước được không ạ?” Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi.

Thiếu niên gật đầu: “Cứ nói đừng ngại.” “Hiện tại rác trong kho của tiền bối còn nhiều không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ý của câu này chính là: Tiền bối, lần này ngài có còn nhường không ạ?

“Ừm, rác đã ít đi nhiều rồi.

Vì tiểu hữu Tiêu Dao là lần cuối cùng cá cược với ta nên ta đã đóng gói một lượng lớn rác cho cậu ấy luôn rồi.

Thế nên tạm thời ta không có nỗi lo rác rưởi chướng mắt nữa.” Thiếu niên híp mắt cười nói.

Tống Thư Hàng xua tay liên tục: “Vậy thì thôi tiền bối ạ, vụ cá cược của chúng ta để lần sau đi.

Khi nào rác trong kho của ngài nhiều đến mức không chứa nổi nữa thì hãy liên hệ tôi đến cược nhé?” “Không vấn đề gì.” Thiếu niên mỉm cười gật đầu.

Vị tiền bối này thực sự rất dễ nói chuyện, ngoài việc ‘ý thức lãnh thổ’ hơi mạnh ra thì tính tình cực tốt.

“Sau đó, coi như phần thưởng, ta sẽ cược thêm với cậu một ván ngoài lề nhé.” Thiếu niên nói tiếp.

Tống Thư Hàng: “???” “Ván này không tính vào 4 lần của cậu.

Coi như là phần thưởng cậu trúng ‘Giải Nhất’ của tiểu hữu Tiêu Dao.

Về tiền cược thì cậu được miễn, dù sao cũng là phần thưởng mà.” Thiếu niên tiếp tục.

Tống Thư Hàng: “Nghĩa là tôi không cần bỏ ra tiền cược, rồi nếu tôi thắng thì ngài sẽ trao thưởng cho tôi sao?” “Đúng, chính là như vậy.

Dù sao cũng là giải nhất, không thể làm sơ sài được.” Thiếu niên nhấp một ngụm trà, cười nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Vậy cơ hội ngoài lề này có thể để dành lần sau sử dụng không ạ?” “Không được.” Thiếu niên lắc đầu.

Tống Thư Hàng thở dài tiếc nuối: “Vậy chúng ta làm một ván đi ạ, tiền bối muốn cược cái gì?” Chơi đổ xúc xắc?

Đặt lớn nhỏ?

Tung đồng tiền hồn tệ?

Hay là oẳn tù tì?

“Đầu tiên, giới thiệu cho cậu về tiền cược của ta nhé.

Vì rác đã thanh lý gần hết rồi nên ta sẽ cho cậu thứ được ta công nhận, một thứ thú vị.” Thiếu niên nói rồi đưa tay ra sau.

Lại có một nhãn cầu như được đúc từ ‘hồng bảo thạch’ bay tới, khác với nhãn cầu kim cương độc nhãn lúc trước, nhãn cầu hồng bảo thạch này được hợp thành từ một cặp nhãn cầu.

Sau khi bay tới, nó đưa ra hai cái hộp, đặt vào tay thiếu niên.

“Đầu tiên, giới thiệu cho cậu thứ thứ nhất.

Nó gọi là ‘Trù Tâm’, là một loại bảo vật rất thú vị.” Thiếu niên mở cái hộp thứ nhất, bên trong có hai quầng sáng đang tỏa hào quang, một đen một trắng.

Trên đó có quy tắc đang xoay chuyển, còn có một loại văn lộ ‘Đạo’ đang luân chuyển trong quầng sáng.

“Thứ liên quan đến Tiên Trù sao ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Thiếu niên khẽ gật đầu: “Đúng, đây là thứ mà rất lâu về trước có người đã thua cho ta.

Vận khí của ta thực ra rất tốt đấy.” Ông đưa tay chạm vào hai quầng sáng: “Kiếm tu có kiếm ý, thợ đúc khí có khí linh, các nghề nghiệp khác cũng có thứ tương tự, ví dụ như trái tim của Druid chẳng hạn.

Mà một Tiên Trù thực sự mạnh mẽ cũng sẽ nắm giữ một loại sức mạnh tương tự như ‘kiếm ý’, chính là Trù Tâm.” Tống Thư Hàng xoa cằm nhìn hai món bảo vật này, đây đúng là đồ tốt, đệ tử Sở Sở của cậu vừa hay đang học để trở thành Tiên Trù.

“Tên nhóc đã thua ta hồi đó một mình nắm giữ tận bảy loại Trù Tâm khác nhau, là Tiên Trù thiên phú nhất mà ta từng gặp.

Sau đó hắn thua, ta đã rút ra hai loại Trù Tâm từ cơ thể hắn.” Thiếu niên kể.

Tống Thư Hàng thắc mắc: “Trù Tâm cũng có thể rút ra được sao ạ?

Vậy kiếm ý các loại chẳng lẽ cũng có thể bị rút đi?” Kiếm ý cũng vậy, Trù Tâm cũng vậy, đều là sự lĩnh ngộ của tu sĩ đối với kiếm và trù nghệ.

Tuy kiếm ý có thể tăng cường lực sát thương của kiếm tu một cách thực chất, nhưng nó thực chất không phải là một loại năng lượng mà thiên về một loại khái niệm hơn.

“Dù là kiếm ý hay Trù Tâm, chỉ cần tham gia ‘vụ cá cược’ với ta thì đều có thể bị quy tắc hóa, thực chất hóa.

Trong vụ cá cược của ta chỉ có thắng thua.

Chỉ cần thắng là ta có thể rút chúng ra được.

Đương nhiên chỉ giới hạn trong ‘vụ cá cược’ thôi, nếu không thì ngay cả ta cũng không có thủ đoạn này.” Thiếu niên trả lời.

Vụ cá cược của ông không đơn thuần chỉ là sở thích đơn giản như vậy.

Tống Thư Hàng: “Vậy vị tu sĩ bị rút mất Trù Tâm sẽ vĩnh viễn mất đi hai loại Trù Tâm đó sao ạ?” “Cái đó phải xem bản thân hắn rồi.” Thiếu niên mỉm cười: “Trù Tâm là do chính hắn ngưng tụ ra, cho dù bị ta rút mất, trong thời gian ngắn hắn sẽ thiếu đi hai loại Trù Tâm đó.

Nhưng chỉ cần hắn chịu nỗ lực, ngưng tụ lại những Trù Tâm đã mất thì cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn.

Trừ khi chính hắn tự bỏ cuộc.” Tống Thư Hàng lại hỏi: “Vậy hai loại Trù Tâm này phải sử dụng thế nào ạ?” “Sử dụng thế nào thì đợi cậu thắng ta rồi hãy nói nhé.” Thiếu niên một lần nữa nhắc nhở: “Đánh mười trận thua cả mười chỉ là ta đang nhường tiểu hữu Tiêu Dao thôi.

Vận khí của ta mạnh lắm đấy.” “Tôi hiểu rồi, tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu, nghĩa là ván cá cược này phần lớn cậu sẽ thua.

“Sau đó là món bảo vật thứ hai.” Thiếu niên mở cái hộp thứ hai, lộ ra bên trong một cái lõi cơ khí: “Sản phẩm đến từ vị kia của Mặc gia, đẳng cấp từ Cửu phẩm trở lên, là bảo vật rất hiếm thấy.” Tống Thư Hàng không khỏi nhìn thiếu niên, chẳng lẽ ông biết cậu đang thiếu thứ gì sao?

“Ta ngửi thấy mùi của con rối Mặc môn trên người cậu.

Cậu chắc là cần nó.” Thiếu niên híp mắt cười: “Hai món bảo vật như thế này chắc đã kích thích được dục vọng muốn ‘thắng’ của cậu rồi chứ?” Tống Thư Hàng: “...” Các tiền bối trong ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ nói đúng thật, mấy kẻ thích híp mắt cười đều là quái vật cả.

Trù Tâm thì thôi đi, nhưng cái lõi cấp Cửu phẩm trở lên này đúng là thứ cậu đang cần, Tiên tử Con Rối đang thiếu một cái lõi như thế này.

Cộng hai thứ lại với nhau, cậu thực sự muốn thắng.

“Thực ra ta còn có thể thêm vài thứ nữa, nhưng lần này cậu không có tiền cược nên thôi vậy.

Vậy thì, bắt đầu vụ cá cược giữa chúng ta nhé.” Thiếu niên dịu dàng nói.

Thắng thì được bảo vật, thua cũng chẳng mất gì.

“Tiền bối muốn cược thế nào ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiếu niên gõ nhẹ ngón tay lên bàn: “Mỗi lần cá cược ta đều cược theo cách khác nhau.

Lần này chúng ta hãy cược xem ai là người khóc trước nhé.” Tống Thư Hàng: “Cái gì??” “Cược xem ai khóc trước?

Là khóc thật chứ không phải khóc giả đúng không?” Tống Thư Hàng xác nhận lại.

Chàng trai mỉm cười nhẹ: “Đúng thế.” “Tôi đồng ý, vậy thì cuộc thi bắt đầu đi!” Tống Thư Hàng nói.

Chàng trai: “???” “Tôi cược mình sẽ là người khóc trước.” Tống Thư Hàng nói cực nhanh: “Anh anh anh ~~” Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng nước mắt giàn giụa, những giọt lệ to như hạt đậu tuôn ra như suối, ngăn không tài nào ngăn nổi.

Đây là một bộ công pháp tồn tại trong ký ức của cậu, nhớ mang máng là Thông nương cũng đang tu luyện...

Tên nó hình như là «Thiên Khấp Bảo Điển».

Cậu mới chỉ học đoạn mở đầu, coi như là biết chút lông mi lông cánh.

Môn công pháp này có thể đánh mạnh vào điểm yếu trong tâm hồn của tu sĩ, khóc càng dữ dội thì hiệu quả công pháp càng mạnh.

Thậm chí khi tu luyện tới cảnh giới cao thâm, nó còn có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của kẻ địch.

Đây là môn công pháp đáng sợ được mệnh danh là khiến cả người tu luyện lẫn kẻ địch cùng chìm trong tiếng khóc mà không thể thoát ra được.

Tống Thư Hàng khẽ vận chuyển môn công pháp này, lập tức hồi tưởng lại những trải nghiệm bi thảm của mình trong mấy tháng qua... mình không ngừng tử vong, không ngừng chịu đựng đau đớn.

Nói thật, nếu không phải đạo tâm của Tống Thư Hàng kiên cường, đổi lại là người khác phải chịu đựng những gì cậu trải qua trong nửa năm qua, có lẽ đã sụp đổ hoàn toàn trong sự dày vò của đau khổ và cái chết liên tục rồi.

Thậm chí hiện tại, trong đầu Tống Thư Hàng mỗi đêm vẫn còn 88.888 cái âm thanh vang vọng, đó là do bí pháp giám định đang làm loạn.

Có một khoảng thời gian, cậu đã phải liên tục chịu đựng sự đâm chọc tinh thần do tinh thần lực quá mạnh + 88.888 cái âm thanh bên tai lải nhải cả ngày như ruồi + nỗi đau phản phệ của bí pháp giám định + áp lực đối mặt với cái chết không ngừng nghỉ. «Thiên Khấp Bảo Điển» giống như một chiếc chìa khóa mở ra huyệt lệ trong tâm hồn, dưới sự thao tác của chính Tống Thư Hàng, nó có thể né tránh đạo tâm kiên định của cậu mà khơi dậy nỗi bi thương.

Hoa lê trong mưa, nước mắt như mưa trút, lệ nóng doanh tròng...

Đây không phải là khóc giả, mà là tiếng khóc phát ra từ sâu thẳm con tim.

Đối diện, chàng trai ngẩn ngơ nhìn cậu.

“Tôi thắng rồi.” Tống Thư Hàng lau nước mắt, bình tĩnh nói.

Tuy rằng đã rơi những giọt nước mắt quý giá, nhưng thắng được ván cược này cũng đáng.

Chàng trai: “...” Y dùng một ánh mắt đầy thương hại nhìn Tống Thư Hàng.

Đồ đần, có tin ta đấm một phát chết luôn không?

“Tiền bối, chẳng lẽ ngài muốn đổi ý?” Tống Thư Hàng chầm chầm nhìn chàng trai.

Chàng trai khẽ thở dài: “Ta còn chưa nói quy tắc cá cược, cũng chưa triển khai nghi thức cá cược, cậu khóc cái gì chứ?” Nghi thức cá cược được triển khai là một khâu cực kỳ quan trọng trong việc đánh cược giữa hai bên.

Nhờ vào nghi thức này, y mới có thể trích xuất những thứ mang tính khái niệm như 'Trù Tâm' ra ngoài.

Nếu không thì chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Nghe cho kỹ đây, chúng ta cược là ai khóc trước thì người đó thua.

Ai có thể kiên trì đến cuối cùng thì mới là người chiến thắng.

Nếu không thì khóc ai mà chẳng biết?

Chương 2060

Ta có thể khóc thành tiếng nhanh hơn cậu nhiều, mà còn là kiểu thật lòng rơi lệ ấy chứ.

Anh anh anh ta cũng có thể làm mẫu cho cậu xem, ta khóc đẹp lắm đấy.” Chàng trai bổ sung thêm.

“...” Tống Thư Hàng đầy vẻ không tin tưởng hỏi: “Tiền bối, ngài chắc chắn không phải thấy tôi khóc quá nhanh nên mới tạm thời đổi quy tắc đấy chứ?” Nụ cười trên môi chàng trai rạng rỡ: “Cậu thấy ta là hạng người đó sao?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi khẽ lắc đầu.

Nể mặt đối phương là một đại tiền bối, chút tin tưởng này vẫn nên có.

“Vậy thì, chuẩn bị bắt đầu ván cược đi.” Chàng trai chậm rãi nói.

“Đợi đã, tiền bối.” Tống Thư Hàng giơ tay ngăn lại.

Nếu ai khóc trước thì người đó thua...

Vậy thì có gì để cược nữa?

Ngài chỉ cần một bàn tay là nghiền nát tôi rồi, đến lúc đó trực tiếp đánh cho tôi khóc thét cũng chẳng thành vấn đề, vậy thì cược cái nỗi gì?

Tống Thư Hàng kiên quyết phản đối phương án này.

“Có vấn đề gì sao?” Chàng trai hỏi ngược lại.

“Không được sử dụng bạo lực, không được sử dụng bất kỳ thủ đoạn tấn công nào.

Nếu không ván cược này chẳng cần thiết phải duy trì tiếp.” Tống

Thư Hàng nói.

“Đừng lo, ta chơi cá cược là vì sự kích thích và cảm giác hồi hộp.

Để sự kích thích đạt đến mức tối đa, mỗi lần cá cược nguyên tắc của ta chỉ có bốn chữ: Tuyệt đối công bằng.” Chàng trai ôn hòa nói.

Tống Thư Hàng vội vàng nhắc nhở: “Trong tiếng Việt đây là bốn chữ.” Chàng trai xua tay: “Dùng ngôn ngữ viễn cổ để niệm thì chỉ có hai chữ thôi, dịch thành chữ Hán mà cậu hiểu mới biến thành bốn chữ.” Tống Thư Hàng: “...” Ngài đây là đang khinh bỉ trình độ ngôn ngữ viễn cổ của tôi không đạt yêu cầu hả!

“Để ta giới thiệu quy tắc cá cược cho cậu từ đầu đến cuối một lần.” Chàng trai búng tay một cái, ba điều ước định được tạo thành từ phù văn viễn cổ hiện ra.

“Thứ nhất, tuyệt đối công bằng.

Sau khi vào ván cược, thực lực cảnh giới, thể chất, tinh thần lực và mọi thông số của ta và cậu sẽ được điều chỉnh về trạng thái tương đương nhau.” “Thứ hai, chúng ta sẽ phải chịu đựng những thương tổn, hiệu quả pháp thuật và hiệu quả thị giác như nhau.

Mỗi thủ đoạn cậu thi triển lên ta cũng sẽ đồng thời tác động lên chính bản thân cậu.

Ngược lại cũng vậy.

Chúng ta không so thực lực, mà so xem ai khiến đối phương khóc trước.” “Thứ ba, hào quang công đức, thân ngoại hóa thân và tất cả các hiệu quả bổ trợ khác đều không được mang vào ván cược.

Nếu không dù cậu có dùng thủ đoạn gì cũng đừng hòng làm lung lay ta nửa phân.” “Thế nào, giờ thì yên tâm rồi chứ?” Chàng trai nói.

Tống Thư Hàng sờ cằm: “Tổng cảm thấy có rất nhiều kẽ hở để lách luật.” “Đúng, có kẽ hở đấy.

Nếu cậu tìm được thì cứ việc tận dụng đi.

Đây là sự nhượng bộ của ta đối với cậu, và cũng là sự tự tin của ta.” Chàng trai mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng gật đầu...

Cậu đại khái đã biết tại sao vị tiền bối này mười lần cược thì mười lần thua rồi?

Ba điều quy tắc này của y toàn là tự hạn chế mình tới chết.

Những năm gần đây, tại sao số lượng dân số ở một số quốc gia trên thế giới ngày càng giảm sút, thực ra một phần nguyên nhân lớn chính là vì con người ta thích tìm kiếm sự kích thích và cảm giác mạnh.

“Vậy cậu có đồng ý với ba điều quy tắc trên không?” Chàng trai lên tiếng.

“Nghĩa là so xem hai chúng ta ai nhịn giỏi hơn, ai tâm sắt đá hơn!” Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tôi không vấn đề gì.” Nhẫn nhịn đau đớn là thiên phú tâm đắc của cậu, đây cũng là khả năng duy nhất cậu có lòng tin so tài với vị tiền bối thần bí trước mặt này.

“Vậy thì, ván cược bắt đầu.” Chàng trai khẽ vỗ tay.

Giữa Tống Thư Hàng và y bị một lớp phù văn vàng kim bao bọc lại, hai người như rơi vào một chiếc hộp kín nhỏ.

Đồng thời, có mấy bóng người trên người Tống Thư Hàng bị phù văn cách ly ra ngoài.

Thông nương, Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa tiên tử, Hắc bì Vũ Nhu Tử...

Ván cược chính thức bắt đầu.

“Có thủ đoạn gì thì cứ thi triển ra đi.” Chàng trai đứng đối diện Tống Thư Hàng, bình tĩnh nói.

“Bất kể thủ đoạn nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng thế.” Chàng trai nheo mắt lại.

Tống Thư Hàng không chút do dự tung ra 'Con mắt của Nho gia Thánh nhân', nhắm thẳng vào chàng trai phóng ra một luồng sáng.

Cảnh giới của chàng trai bị đè nén xuống bằng với cậu, cảnh giới Lục phẩm.

Nếu đã vậy thì, ăn một phát Thuật Giám Định Kẻ Mạnh của tôi đi!

Chàng trai không hề né tránh, để mặc cho Hoài Dựng Ngưng Thị bắn trúng mình.

Bụng của y bắt đầu trương phình lên, mười giây sau đã to như mang thai mười tháng, ngay sau đó là cơn đau chuyển dạ liên tục ập tới.

Tương tự, bụng của chính Tống Thư Hàng cũng nhanh chóng to lên, trương đến mức như mang thai mười tháng, cơn đau sinh nở ập xuống.

Giết địch một ngàn, tự tổn chín trăm chín mươi chín.

Công Đức Xà mỹ nhân: “Đến đây đi, tổn thương lẫn nhau đi nào~” Tạo Hóa tiên tử: “Đến đây đi, cùng nhau mang thai đi nào~” Hắc bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một hồi, thấy lời thoại đều bị hai vị tiên tử tiền bối nói hết rồi, cô chẳng còn gì để nói nữa.

Chàng trai chắp hai tay sau lưng, nheo mắt lại, vẫn giữ nụ cười trên môi.

Dù là mang thai hay sinh con, loại đau đớn này đối với y dường như chẳng là gì cả.

Tống Thư Hàng cũng giữ bình tĩnh, cậu đã mang thai không chỉ một lần, một lần lạ hai lần quen, lần thứ ba thì đã có thể sinh đẻ đủ kiểu hoa mỹ rồi.

Cậu cũng chẳng hề sợ hãi 'Hoài Dựng Ngưng Thị'.

“Đây chính là thủ đoạn của cậu?

Cũng thú vị đấy.” Chàng trai bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “Nhưng vẫn không thể khiến tiền bối lay chuyển nửa phân.

Quả nhiên... mấy người hay nheo mắt đều là quái vật.” “Xin lỗi nhé, mắt ta không có mọc trên mí mắt đâu.” Chàng trai đáp lại.

Tống Thư Hàng: “...” “Tiếp theo đến lượt ta.

Tất nhiên, chúng ta không chơi theo lượt, cậu có thủ đoạn gì cứ việc thi triển ra.” Chàng trai nói xong, đưa hai tay khẽ vẽ một vòng tròn: “Để đối phương khóc ra tiếng, hành hạ về xác thịt chỉ là cách làm sơ cấp nhất.

Đau đến mức khóc thét thì chẳng có chút kỹ thuật nào, mà lại còn tốn sức nhất.

Thực tế, phương pháp tốt nhất để khiến đối phương khóc là tấn công vào tinh thần.” Chàng trai nói đoạn, đưa tay chỉ về phía Tống Thư Hàng: “Đại Bi Ai Thuật.” Một loại pháp thuật quái dị rơi lên người Tống Thư Hàng, đồng thời cũng tác động lên chính bản thân chàng trai.

“Pháp thuật này có thể cưỡng ép gieo rắc nỗi bi ai lên người tu sĩ, khiến nội tâm tu sĩ rơi vào tuyệt vọng mà đau khổ khóc thành tiếng.

Cậu có thể kiên trì trong pháp thuật này bao lâu?” Nói xong, y lại nhắc nhở: “Vì pháp thuật này là do ta sáng tạo ra, nên khả năng kháng cự của ta đối với nó rất cao.

Thế nên, đây thực ra cũng là một điểm 'bất công' trong 'quy tắc công bằng'.” 【Thế thì chẳng phải cũng tương tự như 'Thiên Khấp Bảo Điển' sao?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khả năng kháng cự của cậu với loại pháp thuật này cũng bình thường.

Vạn nhất điểm yếu mềm trong tâm hồn của cậu bị đâm trúng thì sẽ thua mất.

Nếu đã vậy, có thủ đoạn gì thì cứ điên cuồng tung ra thôi, dù sao cũng đâu phải chơi theo lượt.

Tống Thư Hàng đưa tay vuốt 'Vòng tay không gian', lấy ra một viên ngọc lệ thấu minh.

Cậu truyền linh lực vào viên ngọc, trực tiếp kích hoạt nó.

Sau đó, một nỗi bi thương vô tận ập đến như sóng trào.

Đây là một trong số ít lần Tống Mộc Đầu đau đớn khóc lớn trong đời, đó là cảm xúc đau khổ bùng phát khi hắn biết tin Bích Thủy Các bị hủy diệt. 【Để lại nỗi buồn của tôi cho bạn, hy vọng bạn sẽ thích.

By: Tống Nhất.】 Hiệu quả của viên ngọc tác động lên người Tống Thư Hàng và chàng trai.

Nhưng vẫn chưa đủ.

Sắc mặt chàng trai vẫn trấn định, ngay cả nụ cười trên mặt cũng không hề giảm bớt.

Tống Thư Hàng lại tiến lên vài bước, đến sát bên người chàng trai.

“Muốn chọn đấu cận chiến bằng bạo lực sao?” Chàng trai hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, phần đầu ngón tay của 'Găng tay võ sĩ Nghịch Kình' thu lại, lộ ra đầu ngón tay thật.

Ngón tay của cậu ấn lên người chàng trai, đồng thời trong chớp mắt khởi động hình thái khói sương. 'Bí pháp giám định, công suất tối đa'.

Đến đây đi, cùng tôi nếm trải cực hạn của đau đớn nào.

Chỉ cần không chết, cứ đau đến chết đi.

Ai khóc trước người đó là cháu.

Bí pháp giám định rơi lên người chàng trai, cơ thể khói sương nổ tung.

Cái giá phải trả vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Thân thể khói sương suýt chút nữa bị nổ thành từng mảnh vụn.

Kèm theo đó là cơn kịch độc khiến người ta phát điên, trực tiếp phản hồi lên linh hồn.

“A da da da ~ đau quá.” Tống Thư Hàng thu hồi thân thể khói sương, phát ra một chuỗi tiếng kêu thảm thiết.

Sau khi trả xong cái giá của giám định...

Tống Thư Hàng cưỡng ép cắt đứt bí pháp giám định.

Như vậy, giám định thất bại. 【Tốt lắm, chính là thế này...】 Tống Thư Hàng nhịn cơn kịch thống, thầm nghĩ.

Nếu giám định thành công thì ngược lại không hay.

Vị tiền bối thần bí này vốn dĩ chẳng muốn tiết lộ thông tin và lai lịch của mình, nếu chẳng may bị Tống Thư Hàng giám định ra chút thông tin gì, biết đâu cuối cùng vị tiền bối này chỉ còn cách giết người diệt khẩu.

Chương 2061

Tống Thư Hàng cũng chẳng cần thân phận và thông tin của vị tiền bối này, cậu chỉ cần cơn kịch thống khi trả giá cho bí pháp giám định thôi.

Vậy thì, cùng tôi tận hưởng nỗi đau tuyệt diệu nhất thế gian đi, tiền bối!

Sau khi thân hình Tống Thư Hàng tụ lại, khôi phục thành hình thái nhân loại, cậu nhìn về phía chàng trai.

Dưới mức độ kịch thống như thế này, cậu đã sắp không chống đỡ nổi nữa rồi, không biết trạng thái của vị tiền bối kia thế nào?

Đối diện.

Bành ~~ Chàng trai nổ tung, máu thịt văng tung tóe, hình ảnh cực độ đẫm máu, cần phải che mờ.

Tống Thư Hàng: “...” Sao lại thành ra thế này?

Sau khi tung ra bí pháp giám định, theo lý thì chỉ có thể chia sẻ 'đau đớn' cho vị tiền bối thần bí này thôi chứ, sao y lại nổ tung rồi?

Điều này không khớp với nội dung ván cược mà?

Đang suy nghĩ thì đống máu thịt và xương cốt kia như thể thời gian quay ngược, nhanh chóng khôi phục lại hình dáng chàng trai.

“Hít ~~” Chàng trai không còn giữ nổi nụ cười của mình nữa, y không ngừng hít vào khí lạnh.

Y cũng cảm nhận được cơn kịch thống của 'bí pháp giám định' đồng bộ truyền sang, loại đau đớn này trực tiếp tác động lên linh hồn, không thể phòng ngự, chỉ có thể nghiến răng chịu đựng.

Tuy nhiên, nghi thức cá cược vẫn chưa đưa ra kết quả.

Cả Tống Thư Hàng và chàng trai đều đang nghiến răng kiên trì, chưa ai khóc.

Dưới quy tắc của nghi thức cá cược này, chỉ cần là khóc ra tiếng, bất kể là đang ở hình thái khói sương hay trạng thái tan xương nát thịt, hễ có nước mắt chảy ra là sẽ bị phán định thất bại.

“Cậu đây là công pháp tự tàn gì vậy?

Thật là đáng sợ.” Chàng trai nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng chẳng cần suy nghĩ đã đáp luôn: “Huyền bí của ngày đèn đỏ.” Tên thật của bí pháp tự nhiên không thể nói cho vị tiền bối thần bí này biết, tránh gây ra sự nghi kỵ cho tiền bối.

Huống hồ, cậu cũng chẳng giám định ra được thông tin gì.

Nói xong, Tống Thư Hàng ôm cái bụng bầu vượt mặt, chậm rãi ngồi xổm xuống, rồi chọn một góc độ khoa học để nằm nghiêng, như vậy sẽ không ép vào bụng to.

Cuối cùng, cậu cuộn tròn thành một cục, nghiến răng run rẩy, đôi môi tím tái.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng đã có chuẩn bị từ trước.

Cậu lấy từ trong pháp khí vòng tay của mình ra một chiếc khăn trắng, run rẩy gấp nó lại rồi nhét vào miệng, cắn chặt răng.

Cậu đang phải chịu đựng cơn kịch thống dâng trào từng đợt như sóng biển trên tinh thần cộng thêm nỗi khổ đau đẻ khi mang thai mười tháng.

“A a a ~ a ~” Bên ngoài nghi thức cá cược, Tạo Hóa tiên tử chớp thời cơ, phát ra tiếng kêu thảm thiết theo điệu bốn thanh của họ Tống.

Công Đức Xà mỹ nhân dùng đuôi gõ mạnh xuống đất một cái, cô chậm mất nửa nhịp, không bắt đúng điểm rơi.

Không hổ là đối thủ truyền kiếp của mình - Tạo Hóa tiên tử.

Đối diện, chàng trai cũng học theo dáng vẻ của Tống Thư Hàng, chậm rãi nằm nghiêng xuống, nghiến răng run rẩy.

“Cậu còn chiêu gì nữa thì cứ dở ra đi.” Chàng trai vừa run rẩy vừa nói.

Tống Thư Hàng: “Ư ư ư ư ~~” Hắc bì Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, phiên dịch: “Tống tiền bối đang nói, tiền bối ngài có chiêu gì cũng cứ dùng ra đi, không cần thương tiếc cậu ấy đâu.” “Ha ha, xem ra cậu đến cực hạn rồi.

Vậy thì, thua cho ta đi.” Chàng trai run rẩy đưa tay nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng: “Cuối cùng, cậu có tin vào kiếp sau không?” “Cái này lúc trước không tin, giờ thì tin rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Đại lão trong giới tu sĩ có rất nhiều bí pháp 'chuyển thế đầu thai', chỉ cần không phải hồn bay phách tán thì đều có cơ hội làm lại từ đầu.

Thậm chí công pháp đoạt xá của Ma môn cũng không thiếu.

“Không...

Thực ra trong chư thiên vạn giới này, đã không còn kiếp sau nữa.

Tuyệt vọng đi thôi - Đoạn Tuyệt Lai Thế Áo Nghĩa.” Chàng trai run rẩy đưa tay, vỗ một phát lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trên người hơi lạnh lẽo, sau đó... chẳng có cảm giác gì cả.

Ngược lại chính chàng trai đột nhiên mặt xanh mét, toàn thân trào dâng từng đợt khí lạnh - đây là sự phản phệ của pháp thuật thất bại.

Một lát sau, sự phản phệ của pháp thuật thất bại này cũng đồng bộ sang người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thấy toàn thân phát lạnh, nhưng vẫn nằm trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Tống Thư Hàng: “Ư ư ư?” “Đừng ồn, ta muốn yên tĩnh một mình.” Chàng trai nghiến răng nói.

Công Đức Xà mỹ nhân mắt sáng lên: “Yên Tĩnh là ai?” “...” Chàng trai ngửa đầu nhìn trời, suýt chút nữa thì bị tức phát khóc.

“Tiền bối, pháp thuật vừa rồi của ngài là gì thế?

Lúc tác động lên người tôi có phải đã thất bại rồi không?” Tống Thư Hàng nhổ chiếc khăn trong miệng ra, run rẩy hỏi.

Pháp thuật tiền bối vừa thi triển lên người cậu khiến cậu rất để tâm.

Bởi vì tên công pháp đó nghe khá oai - Đoạn Tuyệt Lai Thế Áo Nghĩa, nghe cứ như là tuyệt tử tuyệt tôn vậy.

“Cậu thật sự tin vào kiếp sau sao?” Chàng trai ngẩng đầu nói: “Nếu tin vào kiếp sau, khi chịu đựng pháp thuật này, cậu sẽ nhìn thấy ảo giác tuyệt vọng khi từng kiếp sau của mình bị xóa bỏ.” Tống Thư Hàng run rẩy: “Tôi thật sự tin mà.” “Vậy cậu có nghĩ mình sẽ có kiếp sau không?” Chàng trai mặt xanh mét hỏi lại.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, giọng nói run cầm cập: “Tôi không biết, thực ra... tôi mới tu hành được hơn nửa năm, vẫn chưa có khái niệm gì về kiếp sau.

Tôi cảm thấy, cứ tu luyện tiếp đi, nếu có thể thì tôi cũng giống như đa số đạo hữu khác, đều hy vọng mình có thể đi xa hơn trên con đường tu hành, tốt nhất là đạt đến bước Trường Sinh Giả kia...

Tuy rằng hơi lý tưởng và mơ mộng, nhưng đã là tu sĩ thì phải có mục tiêu.

Ngoài ra tôi luôn cảm giác, nếu tôi thất bại, có lẽ chỉ có một con đường là 'thân tử đạo tiêu' thôi." Vì thời gian tu luyện ngắn, nên cậu căn bản vẫn chưa từng cân nhắc đến việc 'kiếp sau' xa xôi như vậy.

Giống như một thiếu niên mười mấy tuổi, rất khó để cậu ta tưởng tượng ra tâm trạng của chính mình khi 'già yếu sắp chết' vậy.

Lại bởi vì lần nào cậu cũng tìm đủ kiểu để đối đầu với thiên kiếp đại lão, nên luôn cảm thấy trên con đường tu hành này, một khi cậu thất bại thì đừng hòng có cơ hội làm lại từ đầu, chỉ có con đường chết.

Vừa nói, người Tống Thư Hàng vừa run rẩy dữ dội hơn, cậu cảm thấy mình sắp không trụ nổi nữa rồi.

"Giác ngộ của cậu cũng không thấp đâu." Khóe miệng chàng trai giật giật.

Một lúc sau.

Chàng trai đột nhiên nhận ra một vấn đề nhỏ: "Cậu vừa nói cậu tu luyện bao lâu rồi?" "Hơn nửa năm rồi, tiền bối." Tống Thư Hàng thành thật đáp, không xong rồi, nỗi đau trên linh hồn từng đợt ập đến, nước mắt trong hốc mắt sắp không nhịn được mà trào ra rồi.

"Ha ha ha, cậu tưởng như vậy là có thể đả kích được ta sao?

Quá ngây thơ rồi." Chàng trai vật vã ngồi dậy, y đưa tay chỉ vào con mắt thứ ba giữa lông mày: "Đến đây, dưới con mắt thứ ba của ta, mọi chân tướng đều sẽ không thể ẩn giấu." Từ con mắt thứ ba tỏa ra một luồng sáng chiếu lên người Tống Thư Hàng.

Lại một lúc sau.

"Nhói lòng quá, Bá Tống tiểu hữu." Tiền bối chậm rãi nói.

Lạnh thấu tim.

Sau khi biết được sự thật, tiền bối suýt chút nữa rơi nước mắt.

Trong lòng chàng trai chẳng hiểu sao dâng lên một nỗi buồn man mác, ngực nghẹn lại, chẳng muốn nói gì.

“Tiền bối, ngài sắp khóc rồi phải không?” Tống Thư Hàng cảm thấy tầm nhìn của mình bắt đầu mờ đi, thấp thoáng thấy mặt tiền bối nhăn nhúm lại, chính là cái kiểu muốn khóc mà lại cố nhịn, nhưng sắp sửa khóc đến nơi rồi ấy.

Trong lòng cậu khẽ động, một phán đoán hiện lên trong đầu.

“Cậu tưởng mình có thể giành chiến thắng sao?

Không, cậu nhầm rồi... ta sẽ nhịn cho đến sau khi cậu khóc.” Chàng trai nghiến răng nghiến lợi nói.

Bên ngoài nghi thức cá cược.

Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa tiên tử, Hắc bì Vũ Nhu Tử, Thông nương ngồi thành hàng, nhìn Tống Thư Hàng và chàng trai với 'gương mặt sắp khóc'.

Ván cược đã đi vào giai đoạn cuối cùng.

Cả hai đều sắp không nhịn nổi nữa, có thể ngã xuống bất cứ lúc nào.

Tiếp theo, ai tìm được 'cọng rơm cuối cùng đè chết đối phương' trước thì người đó sẽ chiến thắng.

Tống Thư Hàng đã đau đến mức nhìn không rõ mặt chàng trai nữa, cứ cảm thấy mặt đối phương như bị làm nhòe.

Tuy nhiên điều đó không ảnh hưởng đến việc phát huy của cậu, cậu chậm rãi nói: “Tiền bối, ngài có khao khát chiến thắng không?” “Cậu nhầm rồi, ta chỉ tận hưởng khoảnh khắc giành được chiến thắng thôi.” Chàng trai tiền bối chậm rãi nói, y đang mượn chủ đề mới để đánh lạc hướng sự chú ý của mình, dời tư duy ra khỏi 'điểm nhói lòng' kia.

“Vậy tiền bối, hay là chúng ta nói về trải nghiệm Lục phẩm trong nửa năm của tôi nhé?” Tống Thư Hàng nói, trạng thái hiện tại của cậu phản ứng hơi chậm chạp, nhưng cũng cảm ứng được đây chính là một điểm nhói lòng.

“...” Chàng trai tiền bối im lặng.

“Xem ra tiền bối không muốn nói về chủ đề này, vậy chúng ta không bàn cái đó nữa.

Đổi chủ đề khác đi, tiền bối chúng ta có nên nói về trải nghiệm Hiển Thánh trước bàn dân thiên hạ khi tôi ở cảnh giới Tứ phẩm không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Chàng trai: “...” “Sau đó đến Ngũ phẩm, tôi lại làm một chuyến Hiển Thánh ở thế giới Cửu U.

Lần Lục phẩm này, tôi lại lên tivi một lần nữa.

Về chuyện Hiển Thánh trước mặt mọi người, tôi có rất nhiều điều muốn nói, tôi muốn xuất bản một cuốn sách để giới thiệu về những trải nghiệm của mình.” Tống Thư Hàng lại bồi thêm.

Vừa nói, Tống Thư Hàng vừa âm thầm quan sát trạng thái của tiền bối.

“Vô ích thôi, cùng một chiêu thức không thể có tác dụng với ta lần thứ hai.” Chàng trai cắn chặt răng, run rẩy nói.

Không hổ là đại tiền bối, nội tâm kiên cường này thật không gì sánh bằng.

Như vậy, cục diện trận đấu dường như lại rơi vào bế tắc.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên hít sâu một hơi: “Tiền bối, xem ra ván này tôi thua rồi, nước mắt của tôi sắp sửa tuôn trào ra ngoài rồi.” “Ha ha ha.” Chàng trai khẽ cười một tiếng: “Giả vờ yếu thế để đánh lừa kẻ địch sao?

Vô ích thôi, mấy chiêu này ta chơi chán rồi.” “Không, tôi thật sự sắp không trụ nổi rồi.

Sau ván này, tháng sau chúng ta gặp lại nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Chàng trai: “Ồ, cậu muốn để dành cơ hội cá cược Lục phẩm sang tháng sau sao?” “Đúng thế, theo tốc độ thăng cấp hiện tại của tôi, biết đâu cuối tháng sau đã thăng lên Thất phẩm rồi.

Thế nên phải tranh thủ trước khi lên Thất phẩm, kết thúc ván cược Lục phẩm với tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2062

Chàng trai hừ lạnh một tiếng: "Lại còn chơi cả đòn tâm lý nữa, may mà ta đã có chuẩn bị..." "Phôi Thai Ngưng Thị!" Đúng lúc này, con mắt còn lại của Tống Thư Hàng bỗng bừng sáng, thêm một luồng sáng nữa rơi lên người chàng trai.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của Tống Thư Hàng, vốn dĩ cậu không muốn dùng chiêu này.

Dù sao ván cược lần này là giết địch một ngàn, tự tổn chín trăm chín mươi chín.

Phôi Thai Ngưng Thị cũng sẽ tác động lên chính bản thân cậu.

Nhưng bây giờ, dù sao cậu cũng sắp khóc rồi, nên cứ liều một phen xem sao.

"Xuất hiện rồi, Phôi Thai Ngưng Thị!" Thông nương thốt lên.

Công Đức Xà mỹ nhân chuyển giọng, dùng một tông giọng âm u: "Đẻ cho tôi một đứa con đi, A Dung." Chàng trai: "???" Cái tên kỹ năng này khiến y hơi hoảng.

Phôi Thai Ngưng Thị chiếu lên người chàng trai.

Mỗi khi Hoài Dựng Ngưng Thị và Phôi Thai Ngưng Thị kết hợp với nhau, chúng có thể tạo ra đủ loại hiệu quả khác nhau.

Chàng trai lúc này đang ép cảnh giới của mình ở mức Lục phẩm, nên y không thể miễn nhiễm với Phôi Thai Ngưng Thị.

Sau khi trúng chiêu, trên đỉnh đầu y đột nhiên mọc ra một bông hoa nhỏ dễ thương, hoa nở rồi kết trái, kết thành một quả cầu mắt.

Tương tự, hiệu quả của Phôi Thai Ngưng Thị cũng đồng bộ sang người Tống Thư Hàng.

Trên đầu Tống Thư Hàng cũng mọc ra một bông hoa nhỏ dễ thương.

Khác với chàng trai, hoa trên đầu Tống Thư Hàng mọc ra càng lúc càng nhiều, những bông hoa nhỏ ngũ sắc thi nhau chui ra từ trên đầu cậu.

Công Đức Xà mỹ nhân: “Mùa xuân đến rồi, vạn vật hồi sinh, đây là mùa giao phối.” “Đây là một ngày ~ trăm hoa đua nở ~ nắng vàng rực rỡ ~” Tạo Hóa tiên tử tiếp lời hát theo.

Tống Thư Hàng và chàng trai nằm nghiêng, bốn mắt nhìn nhau.

Lúc này, đôi mắt Tống Thư Hàng mờ mịt, không nhìn rõ dáng vẻ chàng trai.

Chàng trai thì tai thính mắt tinh, nhìn rõ mồn một dáng vẻ của Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha, ha ha ha ha ~~ Trên đầu cậu là cái gì thế kia?” Chàng trai không nhịn được cười lớn, cười đến mức quên cả đau.

Y cứ tưởng 'Phôi Thai Ngưng Thị' của Tống Thư Hàng là kỹ năng quỷ dị gì, hóa ra chỉ là mọc hoa trên đầu thôi sao?

Cái này thì tính là gì chứ?

Chớp mắt một cái, đầu của Tống Thư Hàng đã biến thành một vườn hoa nhỏ.

Không được, bộ dạng này thú vị quá.

Sự tương phản này thật hài hước!

“Mấy bông hoa này không tệ, ta rất thích.

Ha ha ha ~ Cái đầu của cậu còn thú vị hơn cả vườn hoa của ta đấy.” Chàng trai mở lòng cười lớn.

Chuyển đổi từ bi sang hỉ quá nhanh.

Vì cười quá vui nên y... cười đến phát khóc.

Nước mắt đều tuôn ra vì cười.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng của nghi thức cá cược bừng sáng.

Hai chiếc hộp bên cạnh chàng trai, dưới sự chủ trì của sức mạnh nghi thức, rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Không xong rồi, không trụ nổi nữa.” Tống Thư Hàng thở dài, đang chuẩn bị hoàn toàn từ bỏ, giải tỏa cảm xúc của mình để khóc thật to một tiếng.

Ngay lúc đó, sức mạnh của nghi thức cá cược tác động lên người cậu và chàng trai.

Mọi 'trạng thái tiêu cực' trên người hai người bị quét sạch sành sanh.

Hoài Dựng Ngưng Thị, nỗi đau của bí pháp giám định, nỗi khổ phản phệ pháp thuật, hiệu quả Phôi Thai Ngưng Thị, hiệu quả ngọc lệ của Tống Mộc Đầu, hiệu quả Đại Bi Ai Thuật toàn bộ bị xóa bỏ.

“A a ~” Tống Thư Hàng há hốc mồm, chuẩn bị khóc một trận cho ra trò.

Nhưng cậu vừa mới há mồm thì đột nhiên phát hiện mình không khóc nổi.

Cảm xúc đau buồn đã bị cưỡng chế làm cho nguội lạnh.

Khó chịu vãi chưởng!!!

Tống Thư Hàng ngẩn ngơ cả người.

Đồng thời, tầm mắt của cậu cũng khôi phục vẻ sáng rõ sau khi hết mờ mịt.

Cậu cúi đầu xuống, phát hiện bên cạnh mình có thêm hai chiếc hộp.

Sau đó cậu ngẩng đầu lên, liền thấy chàng trai đối diện đang há hốc mồm, vẻ mặt tuyệt vọng, trên mặt vẫn còn vương hai hàng nước mắt.

“Chuyện gì thế này?

Tôi thắng rồi à?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Hắc bì Vũ Nhu Tử: “Đúng vậy, Tống tiền bối.

Chúc mừng tiền bối.” Tống Thư Hàng sờ cằm, nhìn hai chiếc hộp.

Vậy thì, thắng rồi thì vấn đề cũng nảy sinh.

Lần này thắng được đều là hàng tinh phẩm, chỉ có ba món bảo vật, không phải một đống 'rác rưởi của đại lão'.

Cậu có cần tán tài không?

Nếu tán thì tán kiểu gì?

“Tiền bối, ngài lại thua rồi.” Hắc bì Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Chàng trai quay đầu lại nhìn Vũ Nhu Tử: “Ừ, ta biết rồi, tiểu tiên tử.” “Vậy tôi có cần tán tài không?” Tống Thư Hàng lắc lắc hai chiếc hộp trong tay: “Chỉ có hai món đồ này, tôi biết tán thế nào?” “Ta và Tiêu Dao ước định là dùng tán đi một phần tư đến một phần năm, cậu tự nhìn mà làm đi.” Chàng trai lau nước mắt, vô cùng không cam tâm.

“Đối tượng tán tài có quy định gì không?

Có nhất thiết phải ở trên Ngai vàng tán tài không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chàng trai uể oải xua tay: “Lần đầu tiên, cậu cứ tùy ý đi.” “Thì ra là vậy, nếu đã thế thì.” Tống Thư Hàng đưa tay chỉ vào hư không, Khôi Lỗi tiên tử và Sở Sở bị cậu chuyển di từ trong không gian ra ngoài.

“Sư phụ, gọi con có chuyện gì không ạ?” Sở Sở nhìn Tống Thư Hàng, hỏi.

Khôi Lỗi tiên tử bất động như khúc gỗ, lần trước cô vì hết năng lượng nên sập nguồn, đến giờ vẫn chưa khởi động lại được.

“Ừm, hôm nay sư phụ muốn tặng con một món quà, coi như là tán tài!” Tống Thư Hàng mở chiếc hộp đựng 'Trù Tâm' ra trước, lấy khối 'Trù Tâm' màu trắng đó ra, đưa cho Sở Sở.

Địa điểm mình tự định, phương thức tán tài tùy ý, đối tượng tán tài cũng tùy ý... vậy thì mình có thể tán tài cho đệ tử của mình chứ.

Sở Sở nhận lấy Trù Tâm màu trắng: “Đây là cái gì ạ?” “Đây là Trù Tâm tượng trưng cho một vị Tiên trù kiệt xuất.

Nó cũng tương tự như Kiếm ý của kiếm tu vậy, có nó, con sẽ tiến xa hơn trên con đường Tiên trù.” Tống Thư Hàng nói một cách nghiêm túc.

Nói xong, cậu lại sực nhớ ra một chuyện, quay đầu nhìn chàng trai: “Tiền bối, Trù Tâm này phải sử dụng thế nào?” “Không vui, mệt tim quá, không muốn nói.” Chàng trai ngồi lại vào chiếc ghế của mình, bưng tách trà, nhấp một ngụm tiên trà.

Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối, ngài dù sao cũng là đại tiền bối cơ mà, sao lại hờn dỗi như một đứa trẻ thế kia?

Đang suy nghĩ thì gã người hầu mắt to đúc bằng kim cương kia lại bay tới.

Hắn bưng mấy tách tiên trà, dâng cho Sở Sở, Thông nương, Tạo

Hóa tiên tử và Công Đức Xà mỹ nhân mỗi người một tách.

Lại rót thêm cho Tống Thư Hàng một tách.

Hắc bì Vũ Nhu Tử đang ở trạng thái tâm ma, không có chức năng uống trà...

Khôi Lỗi tiên tử cũng tương tự.

“Trà này là trà ngon đấy, Sở Sở sau khi uống xong có thể lập tức vào trạng thái tu luyện để hấp thụ công hiệu của nó.” Tống Thư Hàng nhắc nhở, Sở Sở cũng sắp đến lúc thăng cấp rồi, tách tiên trà này vừa hay có thể giúp Sở Sở một tay.

Sở Sở bưng tách trà, khẽ gật đầu.

Chỉ cần ngửi hương trà, cô đã biết tiên trà này quý giá đến nhường nào.

Độ quý giá của nó đã có thể dùng từ 'tiên duyên' để hình dung rồi.

Cô càng lúc càng cảm thấy có một người sư phụ tốt thật sự quá quan trọng.

“Đúng rồi.” Tống Thư Hàng lại nhìn về phía gã mắt to kim cương: “Lá trà của loại tiên trà này có thể cho tôi mang đi một ít không?

Để tôi chia sẻ cho các hảo hữu của mình, để họ cũng được thấy sự lợi hại của lá trà do tiền bối tự chế, cho họ mở rộng tầm mắt.” Cậu lập tức nghĩ đến việc chia sẻ tiên trà cho các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Tuy nhiên vừa dứt lời, Tống Thư Hàng đã nhận ra mình lỡ lời.

Cái bệnh thẳng tính này đôi khi sơ ý là lại phát tác.

Vị tiền bối này đâu phải Bạch tiền bối hai, mình với y mới quen biết mà đã mặt dày đi xin lá trà?

Vừa rồi chắc chắn là dây thần kinh não của mình có vấn đề rồi.

“Xin lỗi, tôi rút lại lời vừa nói.

Trạng thái của tôi vừa rồi hơi có vấn đề, xin tiền bối cứ lờ đi yêu cầu đó của tôi.” Tống Thư Hàng vội vàng nói thêm.

“Ồ, cậu muốn lá trà sao?

Xem ra cậu cũng có chút gu đấy chứ, biết trà tự chế của ta lợi hại.

Tên tiểu đạo hữu Tiêu Dao kia thì chẳng có chút khả năng thưởng trà nào, lần nào mời hắn uống trà hắn cũng đều uống như trâu uống nước.” Chàng trai tiền bối quay người lại, nhếch môi cười: “Vừa hay lần này làm hơi nhiều tiên trà, ta chia cho cậu hai mươi cân nhé.” Tống Thư Hàng chớp chớp mắt, lập tức đổi giọng: “Cảm ơn tiền bối!” Mình thật sự quá ngây thơ rồi, lại dùng tư duy của người phàm để suy đoán cách nghĩ của vị đại tiền bối này.

Chàng trai búng tay một cái, gã mắt to kim cương mang theo một bọc lớn hơn hai mươi cân lá tiên trà dâng cho Tống Thư Hàng.

Sở Sở đứng bên cạnh tròn mắt há hốc mồm.

Cô không biết phải dùng từ gì để diễn tả nội tâm của mình lúc này nữa.

Hơn hai mươi cân lá tiên trà đấy!

Hơn hai mươi cân tiên duyên đó trời ơi!

Sư phụ nhà mình quả nhiên là mạnh vô địch sao?

Thú thật, cô hoàn toàn không thể hiểu nổi cách thức chung sống giữa sư phụ và các vị đại lão.

Chương 2063

“Ngoài ra, về cái Trù Tâm kia, cậu chỉ cần cầm lấy nó rồi ấn vào trước ngực là được.

Rất đơn giản.” Chàng trai mỉm cười.

Tống Thư Hàng nhìn Trù Tâm màu trắng, rồi lại nhìn vào phần ngực đang dần hồi phục của đệ tử mình... chuyện này cứ để đệ tử tự làm đi, cậu làm sư phụ cũng không giúp gì được.

“Tuy nhiên khi tiếp nhận Trù Tâm, phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.

Trù Tâm và Kiếm ý là cùng một loại vật phẩm khái niệm, nếu tinh thần lực và đạo tâm của con không chịu đựng nổi 'Trù Tâm' thì có khi sẽ bị Trù Tâm phản phệ đấy.

Đừng có bảo là ta chưa nhắc nhở các người.” Chàng trai tiền bối cảnh báo.

“Cảm ơn tiền bối đã nhắc nhở.” Sở Sở cẩn thận cất Trù Tâm màu trắng đi, cô dự định ít nhất phải đợi sau khi mình độ qua thiên kiếp mới tiếp nhận khối Trù Tâm này.

“Vậy thì, lõi này đưa cho Khôi Lỗi tiên tử.” Tống Thư Hàng đưa tay đặt khối lõi đó bên cạnh Khôi Lỗi tiên tử.

Chẳng cần Tống Thư Hàng phải tự tay lắp đặt, cơ thể của Khôi Lỗi tiên tử đã có thể tự động bắt lấy khối lõi khôi lỗi, lắp vào vị trí trung tâm.

Kèm theo một đoạn nhạc khởi động êm tai, Khôi Lỗi tiên tử đã khởi động lại thành công.

“Tiên tử, thế nào rồi?

Lõi mới có thích ứng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Khôi Lỗi tiên tử đứng dậy, ngồi vào ghế, hai tay đan vào nhau đặt dưới cằm, vẻ mặt uy nghiêm: “Cho tôi chút thời gian, tôi có thể dần thích ứng với cái lõi mới này.” “Dùng được là tốt rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếp đó, cậu cầm lấy khối 'Trù Tâm' màu đen kia: “Cái cuối cùng này để lại cho chính tôi, như vậy là không vấn đề gì chứ?” “Tùy ý cậu, nhưng lần cá cược chính thức tiếp theo, việc tán tài bắt buộc phải thông qua Ngai vàng tán tài mới được.” Chàng trai bưng tách trà, chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không vấn đề gì.” Có lẽ... nghi thức tán tài và Ngai vàng tán tài chính là một phần trong kế hoạch nào đó của tiền bối.

“Khối Trù Tâm cuối cùng này cậu định xử lý thế nào?” Chàng trai lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng cầm hộp đựng Trù Tâm: “Cái này có đáng tiền không?

Nếu đổi thành linh thạch thì...” Chàng trai: “...” “Khụ!” Tống Thư Hàng đổi giọng: “Tôi có thể tự dùng được không?” “Cậu muốn làm Tiên trù sao?” Chàng trai hỏi.

“Chưa từng nghĩ tới, nhưng mà... nếu nó cùng loại vật chất với 'Kiếm ý' hay 'Đao ý' thì biết đâu có thể giúp tôi suy một ra ba?

Trù Tâm và Đao ý sẽ không xung đột với nhau chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đao ý giai đoạn thứ hai của cậu sắp hình thành rồi.

Cho nên cậu đang cân nhắc xem liệu có thể tìm được chút cảm hứng nào từ 'Trù Tâm' không.

“Không hề xung đột.” Chàng trai khẳng định.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi quyết định: “Vậy tôi thử xem.” Cậu cầm Trù Tâm màu đen, ấn vào ngực mình.

Sau khi ấn xuống, cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Vừa rồi quên mất không tung một phát bí pháp giám định lên 'Trù Tâm'...

Nếu không, ít nhất cũng có thể biết được chủ nhân của nó là ai, biết đâu lại có thêm nhiều thông tin hơn.

Tống Thư Hàng vừa ấn một cái, khối 'Trù Tâm' màu đen kia đã bị thu vào trong cơ thể, được cơ thể tiếp nhận và dung hợp.

“Thế nào, có cảm giác gì không?” Một bên chàng trai bưng tách trà, có chút tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhấc nhấc cánh tay, xoay xoay cái cổ, đá đá cái chân.

Chẳng có cảm giác gì cả. 【Tiền bối không phải đưa cho mình khối Trù Tâm giả đấy chứ?】 Trong lòng cậu bất giác nghĩ thầm.

“Đừng có suy nghĩ lung tung, khối Trù Tâm đó là do chính tay ta trích xuất ra, không có vấn đề gì đâu.” Chàng trai lập tức đáp lời.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt mình... lại là độc tâm thuật à?

Vừa rồi lại quên không làm cho mặt mình đơ ra rồi, xem ra lần tới khi gặp mặt đại lão, mình có thể cân nhắc học tập Khôi Lỗi tiên tử, đeo một cái mặt nạ.

Ngoài ra, nếu Trù Tâm không phải là đồ giả, thì biết đâu là do dược hiệu vẫn chưa bắt đầu phát huy tác dụng.

Tống Thư Hàng thử luyện một bài «Vũ Động Thanh Xuân» để giãn gân cốt.

Tuy nhiên, vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Khối 'Trù Tâm' màu đen này không lẽ là đồ 'hết đát' rồi sao?

“Tống tiền bối, anh thử vào trạng thái nội thị xem sao?” Hắc bì Vũ Nhu Tử gợi ý.

Tống Thư Hàng nhìn Hắc bì Vũ Nhu Tử, giơ ngón tay cái về phía cô... nói đi cũng phải nói lại, cô bé này thật sự là tâm ma sao?

Ngoài việc sở hữu sức mạnh của tâm ma ra, cô ấy hoàn toàn không có tính cách và lòng tự trọng của một tâm ma chút nào.

Tống Thư Hàng nhắm mắt vào trạng thái nội thị.

Rất nhanh sau đó, cậu đã tìm thấy khối 'Trù Tâm' đang hòa vào cơ thể mình.

Lúc này khối Trù Tâm này đang phải trải qua từng lớp kiểm tra của cơ thể Tống Thư Hàng: Hào quang công đức, Bản mệnh pháp khí Ba Mươi Ba Thú, ba khối Thánh ấn cùng với rất nhiều sức mạnh trong cơ thể Tống Thư Hàng đang tiến hành các loại quét quét quét lên nó.

Quá trình kiểm nghiệm do các loại sức mạnh này cấu thành chính là 'hệ thống miễn dịch' của bản thân Tống Thư Hàng, nhắm vào tất cả các loại sức mạnh ngoại lai muốn hòa nhập vào cơ thể cậu.

Nếu trong sức mạnh ngoại lai có chứa những điểm không ổn, hệ thống miễn dịch còn tiến hành diệt virus nữa.

Chả trách cả nửa ngày trời mà Trù Tâm vẫn chưa có chút phản ứng nào.

Cảm giác 'Trù Tâm' cứ như là một tân binh mới toe, trước khi gia nhập vào một tập thể lớn thì phải chịu sự trêu chọc của một bầy đàn anh đi trước vậy.

Tống Thư Hàng thoát khỏi trạng thái nội thị, thở phào một cái dài thượt.

“Cậu không thể hấp thụ được Trù Tâm sao?” Chàng trai lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Không, là vì Trù Tâm vẫn đang phải qua khâu kiểm tra an ninh.” “Cơ thể cậu là sân bay à, trước khi lên máy bay còn phải qua kiểm tra an ninh?” Chàng trai tiền bối nói.

Tống Thư Hàng ha ha cười lớn: “Tiền bối, cơ thể đàn ông là sân bay chẳng phải là chuyện quá bình thường sao?

Tuy nhiên... thực ra tôi cũng có chút cơ ngực đấy, khác với sân bay nhiều.” Chàng trai: “...” “Xin lỗi nhé, Tống tiền bối.” Lúc này, Hắc bì Vũ Nhu Tử rụt rè giơ tay nói: “Nếu em hiện thân thì sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của anh.

Hay là, em cứ thu mình vào trong cái bóng của anh nhé?” “Ha ha ha ha, không cần không cần.

Tôi cảm thấy trạng thái hiện tại của mình rất tốt, tôi thích trạng thái này.” Tống Thư Hàng đắc ý nói... cậu vẫn còn một cái mạng hồi sinh trong người, chẳng có gì phải sợ cả.

Công Đức Xà mỹ nhân: “Tống, không sợ gì cả!” Tạo Hóa tiên tử: “Tống ~ đồ ngốc ~” Thông nương: “...” Mình phải đọc thoại gì thì mới tỏ ra là mình rất hòa đồng đây?

“Ồ ~ đến rồi đến rồi, Trù Tâm cuối cùng cũng qua hết các khâu kiểm tra an ninh.” Tống Thư Hàng nói.

Khối Trù Tâm màu đen cuối cùng cũng bắt đầu giải phóng sức mạnh của nó.

Một luồng hiểu biết về 'Tiên trù' + ý chí hòa vào người Tống Thư Hàng.

Cũng giống như Đao ý, người có Trù Tâm chưa chắc đã là một Tiên trù hàng đầu, nhưng một Tiên trù hàng đầu thì chắc chắn sẽ có Trù Tâm.

Thậm chí những Tiên trù đỉnh phong nhất còn sở hữu vài loại Trù Tâm khác nhau.

Số lượng Trù Tâm mà Biệt Tuyết Tiên Cơ nắm giữ e là không ít đâu.

Đao ý có thể tăng cường thực lực cho đao tu, Trù Tâm cũng sẽ tăng cường đẳng cấp của món tiên hào mà Tiên trù xào nấu ra.

"Dung hợp xong Trù Tâm, có phải tôi sẽ lập tức trở thành đại đầu bếp không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chàng trai: "Trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như thế?

Một tu sĩ chưa từng luyện đao pháp, nhờ kỳ ngộ mà có được Đao ý, chẳng lẽ có thể nhảy vọt thành đại sư đao pháp được sao?

Hắn bắt buộc phải đi luyện tập những đao pháp tương ứng, nắm vững đao pháp thì mới có thể phát huy được hiệu quả của Đao ý.

Trù Tâm cũng vậy, có được Trù Tâm rồi, cậu phải đi học tập kỹ nghệ Tiên trù tương ứng thì mới phát huy được hiệu quả của Trù Tâm.

Nếu không thì Trù Tâm của cậu chỉ có thể lãng phí trên những món ăn gia đình bình thường thôi." "Lỗ vốn rồi." Tống Thư Hàng nói: "Biết thế thì hai khối Trù Tâm này đều để cho Sở Sở dung hợp hết cho xong." "Không cần đâu sư phụ, con chỉ cần một loại Trù Tâm là đủ rồi." Sở Sở kiên định nói: "Những Trù Tâm khác con muốn tự mình lĩnh ngộ." "Ngoài ra đừng có coi thường khối Trù Tâm này, tuy nó không phải Đao ý, nhưng nó cũng là một loại sức mạnh ý chí khái niệm.

Nếu cậu không chịu đựng nổi Trù Tâm thì sẽ bị phản phệ, đến lúc đó đừng trách ta không nhắc trước.” Chàng trai nhấp một ngụm tiên trà: “Nếu phản phệ nghiêm trọng, cậu sẽ bị sức mạnh ý chí trong Trù Tâm đoạt xá, sống như bản gốc của chủ nhân Trù Tâm cũng không chừng.” “Tiền bối, chủ nhân gốc của khối Trù Tâm này là ai thế?

Có thể tiết lộ một chút không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong quá trình dung hợp Trù Tâm, rất nhiều niềm tin và ý chí về việc 'chế biến món tiên hào' không ngừng tuôn trào.

Tống Thư Hàng phát hiện ra khối Trù Tâm màu đen này là một loại Trù Tâm thuộc hệ phái Ma môn.

Cũng giống như các món ăn Trung Hoa có sự phân chia thành món Quảng, món Xuyên, món Chiết, món Mân...

Tiên trù dựa theo phong cách và thủ pháp chế biến khác nhau cũng phân chia thành rất nhiều loại: hệ Phật, hệ Đạo, hệ Ma, hệ Nho, hệ Đô thị.

Mà trong khối Trù Tâm Ma môn này, bên trong dường như ẩn chứa rất nhiều sự hiểu biết về 'đao pháp', thấp thoáng nảy sinh sự cộng minh với Đao ý của Tống Thư Hàng.

“Một tên nhóc từ rất lâu rồi, ta không nhớ rõ tên hắn.

Hắn rất có thiên phú trên con đường Tiên trù, và hơn thế nữa, thiên phú tu luyện của hắn còn mạnh mẽ hơn.” Chàng trai hồi tưởng lại: “Lúc ta trích xuất Trù Tâm của hắn, cảnh giới của hắn đã ở thực lực Cửu phẩm Kiếp Tiên rồi.” Ngay khi lời của chàng trai vừa dứt, Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần mình phải chịu từng đợt chấn động.

Đây là bước cuối cùng của việc dung hợp Trù Tâm.

Ý chí của 'chủ nhân gốc' trong Trù Tâm bắt đầu tấn công ý chí của Tống Thư Hàng.

Nếu Tống Thư Hàng không chịu đựng nổi, bị Trù Tâm phản phệ thì có khả năng sẽ bị đoạt xá!

“Ha ha ha ha ~~” Một tiếng cười ngạo mạn vang lên trong thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà mỹ nhân cuộn đuôi lại, bắn người như một cái lò xo về phía Tống Thư Hàng, chui tọt vào trong cơ thể cậu.

Tạo Hóa tiên tử nhảy vọt lên cao, thực hiện tư thế nhảy cầu xoay 360 độ để trở về nhục thân Tống Thư Hàng.

Hắc bì Vũ Nhu Tử sải đôi chân dài thanh thoát, lặng lẽ lặn vào cái bóng của Tống Thư Hàng.

Thông nương nhảy nhảy...

Chương 2064

cô không có những thủ đoạn như ba vị kia, thế là cô chỉ đành nhảy tới bên cạnh Khôi Lỗi tiên tử.

Thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng mở ra.

Cậu chắp tay sau lưng, bên trái là Công Đức, bên phải là Tạo Hóa, tâm ma Vũ Nhu Tử ở trong bóng tối.

Đối diện với cậu, ý chí trong Trù Tâm trương phình lên, hóa thành một hình người.

“Gan to đấy, dám hấp thụ Trù Tâm của ta.” Ý chí Trù Tâm hóa thành hình bóng của một đại lão Ma môn, hắn nhìn Tống Thư Hàng một cái: “Cảnh giới Lục phẩm... con sâu cái kiến nhỏ bé, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng để bị ta bóp chết và đoạt xá chưa?” Đến rồi đến rồi, lời tuyên bố 'con sâu cái kiến' của đại lão Ma môn.

Công Đức Xà mỹ nhân mắt sáng rực, đối mặt với lời tuyên bố như vậy, đúng lúc có một câu thoại rất hay để đáp lại.

Cô nhanh nhảu mở miệng mắng ngược lại: “Cái con sâu hôi hám này muốn bóp chết cũng thật là hơi cộm tay đấy!” Cô dùng giọng của một người đàn ông ngạo mạn để đọc câu thoại cực ngầu.

Còn Tạo Hóa tiên tử gần như đồng thanh với cô, nói ra cùng một câu thoại đó, nhưng lại dùng chính giọng của mình.

Nam nữ hợp ca, phối hợp vô cùng ăn ý.

Đối diện, tập hợp ý chí Trù Tâm Ma môn ngẩn ngơ cả người.

Tống Thư Hàng vội vàng xua tay: “Đợi chút, hai vị tiên tử, câu thoại này tiếp không đúng rồi, câu thoại này là đang mắng tôi là sâu hôi đấy.” Hai vị tiên tử nhìn nhau, một người nghiêng đầu sang trái, một người nghiêng đầu sang phải.

Tống Thư Hàng thở dài, hai vị dễ thương thế này thì tôi còn biết nói gì nữa?

Cậu quay sang nhìn ý chí Trù Tâm Ma môn: "Khụ!" Lần này, Công Đức Xà mỹ nhân phía sau bắt đầu nghiêm túc đọc thoại: "Nghĩ xem muốn chết thế nào đi, muốn chết kiểu gì?" Đây là giọng của Bạch tiền bối hai.

Sau đó, thân hình Công Đức Xà mỹ nhân nghiêng sang trái, đuôi dựng đứng thẳng tắp, hai tay dang rộng theo tư thế Kim kê độc lập - Bạch hạc lương sí (Gà vàng đứng một chân - Hạc trắng xòe cánh).

Tạo Hóa tiên tử: "Cho ngươi mười giây, nghĩ xem chết kiểu gì." Cũng là giọng của Bạch tiền bối hai.

Cô làm ngược lại với Công Đức Xà mỹ nhân, nghiêng người sang phải, cũng làm tư thế Kim kê độc lập + Bạch hạc lương sí.

Sau khi hai vị tiên tử làm xong động tác, đồng thời quay đầu, nhìn chằm chằm vào bóng của Tống Thư Hàng.

Hắc bì Vũ Nhu Tử: "???" Hai vị tiên tử nháy mắt liên tục với Hắc bì Vũ Nhu Tử, ra ý bảo cô tiếp lời thoại.

Hắc bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ mãi, cuối cùng cũng nghĩ ra một đáp án.

Cô hiện lên từ cái bóng của Tống Thư Hàng, Kim kê độc lập, Bạch hạc lương sí: "Sướng... sướng đến chết?" Cô cũng không chắc đáp án này có làm hai vị tiên tử tiền bối hài lòng hay không.

Hai vị tiên tử cùng mỉm cười, trong mắt hiện lên tia ý cười, chính thức chấp nhận Hắc bì Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên ngực mình, liên tục làm hô hấp nhân tạo cho bản thân.

“Lũ đần này!” Trong lòng ý chí Trù Tâm Ma môn hiện tại chỉ có duy nhất một suy nghĩ đó.

Thế nhưng, không biết có phải là ảo giác hay không, hắn luôn cảm thấy cậu thiếu niên trước mặt này khi đối mặt với mình chẳng hề có chút sợ hãi nào.

Rốt cuộc là dựa vào cái gì mà cậu thiếu niên này có thể bình tĩnh, mặt không đổi sắc đối diện với 'ý chí Cửu phẩm' của mình khi chỉ mới ở cảnh giới Lục phẩm như vậy?

Là nhờ thân thể công đức kia sao?

Hay là có pháp khí đặc thù?

Hay là 'ngựa non háu đá'?

Không, trông đều không giống.

Cậu thiếu niên này... rốt cuộc có quân bài tẩy gì?

Một lát sau, ý chí Trù Tâm Ma môn dùng sức lắc đầu.

Đối phương có quân bài tẩy gì thì cũng chẳng liên quan gì tới hắn.

Hắn chỉ là một luồng ý chí của đại lão Ma môn Cửu phẩm tồn tại trong Trù Tâm, là vị tướng canh cổng cho kẻ nào muốn dung hợp Trù Tâm thôi.

Ý nghĩa tồn tại của hắn chính là phản phệ kẻ muốn dung hợp 'Trù Tâm', đoạt xá, chiếm hữu!

Sau đó, lại luyện chế tên nhóc này thành 'phân thân' để trở về bản thể.

Cho nên... chết đi, nhóc con!

“Ta đã chờ đợi hàng ngàn hàng vạn năm, cuối cùng cũng đợi được cơ hội này.

Trở thành nhục thân của ta, bị ta đoạt xá đi, con sâu cái kiến.

Ta sẽ mang theo sức mạnh của ngươi trở về bản thể.

Ngươi sẽ trở thành một phần của sức mạnh tối cao của bản thể ta, đó sẽ là vinh dự vô thượng của ngươi.” Ý chí Trù Tâm Ma môn dang rộng hai tay, khí thế của ý chí Cửu phẩm tỏa ra, ma diễm ngút trời, lấp đầy thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng.

“Ba vị tiên tử đừng đùa nữa.” Tống Thư Hàng xua xua tay, nghiêm túc nhìn ý chí Trù Tâm Ma môn: “Không ngờ ở đây lại có thể gặp được ý chí của ngài, giữa ngài và tôi thật đúng là có duyên.” Đôi tay đang giơ cao của ý chí Trù Tâm Ma môn cứng đờ lại... giọng điệu của tên nhóc này nghe cứ như là quen biết bản thể của mình vậy?

“Nhưng mà, chuyện bị ngài đoạt xá, rồi lại bị ngài mang về bản thể để trở thành một phần sức mạnh tối cao của hắn thì miễn đi.” Tống Thư Hàng xua tay: “Dù sao thì bản thể của ngài cũng sắp xong đời rồi...

Hà Chỉ Ma Đế.” Tên này thật sự quen biết bản thể của mình!

“Xong đời, nghĩa là chết rồi?” Ý chí Trù Tâm Ma môn nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lắc đầu: “Không thể nào.” “Chẳng có gì là không thể.

Ngoài ra...” Tống Thư Hàng chỉ vào chính mình: “Người đánh nổ bản thể của ngài chính là tôi đấy.” “Phụt ~~” Ý chí Trù Tâm Ma môn bật cười thành tiếng.

Chém gió thì cũng phải soạn nháp trước chứ?

Bản thể của hắn từ hàng ngàn hàng vạn năm trước đã là cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên rồi.

Cho đến tận ngày nay, lẽ nào lại có chuyện dậm chân tại chỗ?

Tên nhóc này e là muốn câu giờ.

Hoặc giả, cậu ta đang đợi viện binh?

Sau khi thông suốt, ý chí Trù Tâm Ma môn không cho Tống Thư Hàng cơ hội 'câu giờ' nữa.

Toàn bộ ma diễm trong thế giới tinh thần bùng cháy dữ dội, ý chí Trù Tâm Ma môn một hơi điều khiển toàn bộ ma diễm cuộn về phía Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà mỹ nhân mỉm cười, đưa tay dựng lên một lớp ánh sáng.

Lớp ánh sáng đó hóa thành hình chiếu của Công Đức Điện, dễ dàng chặn đứng toàn bộ ma diễm bên ngoài.

“Ở đây chính là thế giới tinh thần của tôi đấy.” Tống Thư Hàng ha ha cười, cậu mở to mắt trái trừng vào ý chí Trù Tâm Ma môn: “Thuật Giám Định Kẻ Mạnh!” Tình yêu thương của mẹ hiền, tìm hiểu một chút chứ?

Combo trọn bộ mang thai mười tháng + nửa canh giờ đau đẻ, click là tặng ngay.

“A?

Cái gì thế này!” Ý chí Trù Tâm Ma môn kêu lên kinh hãi... hắn không phải Ma Đế bản tôn, nên không thể vượt qua được 'Thuật Giám Định Kẻ Mạnh'.

Loại pháp thuật khủng khiếp này là do tên tàn nhẫn vô lương tâm nào nghiên cứu ra vậy?

Thật là đáng sợ!

Kẻ nghiên cứu ra pháp thuật này nếu không phải là người có tình yêu thương bao la thật sự thì chắc chắn là một kẻ biến thái tâm thần nữu khúc.

“Mấy vị tiên tử có phương án nào hay để đối phó với 'thể ý chí' không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Đối kháng về ý chí và đối kháng về nhục thân vẫn có sự khác biệt.

“Nếu đã là ý chí thì chỉ cần nghĩ cách làm cho nó suy yếu là có thể dễ dàng tiêu diệt nó rồi phải không?” Hắc bì Vũ Nhu Tử đưa ra đề nghị chính xác nhất.

“Làm suy yếu ý chí sao?” Tống Thư Hàng sờ cằm.

Lúc này, Công Đức Xà mỹ nhân phía sau đột nhiên đưa tay vỗ mạnh vào hốc mắt của mình, móc một con mắt ra.

Tống Thư Hàng: “!!!” Tôi móc mắt là để thay bằng con mắt của Thánh nhân, tiên tử ngài làm cái gì thế?

Móc mắt cũng đâu có gì vui đâu.

Công Đức Xà mỹ nhân ném con mắt của mình ra.

Từ con mắt đó chiếu ra một màn hình quang mạc.

Sau đó, có một hình ảnh được truyền phát trên quang mạc.

“Cái con sâu hôi hám này muốn bóp chết cũng thật là hơi cộm tay đấy.” Một giọng nam trầm thấp vang lên, ngay sau đó, thân hình cao lớn của Hà Chỉ Ma Đế hiện ra trong khung hình. 【Tích ~ Bá Tống Huyền Thánh đã thêm bạn vào danh sách đen.】 “Ha ha ha ~” Hà Chỉ Ma Đế cười quái đản một trận, phía sau hắn, 108 cột Ma Thần hiện ra, ma diễm ngút trời.

Kế đến hình ảnh chuyển đổi, Bá Tống Huyền Thánh giơ cao một thanh quỷ đầu đao.

Trên quỷ đầu đao có bảy luồng nhân quả đáng sợ ngưng tụ lại, quấn quanh trên đao.

Bá Tống Huyền Thánh vung đao.

Nhát đao này ẩn chứa bảy luồng sức mạnh chí tôn vô thượng.

Mỗi một luồng sức mạnh đều đem lại cho 'ý chí Trù Tâm Ma môn' một cảm giác áp bách tuyệt vọng.

Một đao chém xuống, bản thể của hắn - Hà Chỉ Ma Đế liền bị đánh cho bầm dập, trọng thương ngã xuống, máu chảy đầy đất, không rõ sống chết.

Thảm không gì tả nổi!

Cảnh tượng này thật khiến người ta rơi lệ.

“Không thể nào!!” Ý chí Trù Tâm Ma môn ôm bụng.

Bản tôn của ta không thể nào bi kịch như thế được!

Đây là ảo giác, đây nhất định là giả.

Chút nội dung hình chiếu này căn bản không thể làm giảm bớt ý chí của ta.

Nhưng ngay lúc hắn đang cố củng cố niềm tin của mình, cậu thiếu niên trước mặt - 'Bá Tống Huyền Thánh' đã lôi ra một cây gậy lớn - Cột Ma Thần truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế.

Không chỉ bản tôn bị đánh cho tan nát, mà ngay cả nhà cũng bị vét sạch rồi sao?

Hình chiếu có thể là giả, nhưng cột Ma Thần này thì tuyệt đối không thể là giả được.

Chương 2065

Ý chí Trù Tâm Ma môn có thể cảm nhận được sức mạnh thuộc về chính bản tôn của mình từ cây cột Ma Thần đó.

“Chẳng lẽ trong hình chiếu đều là thật sao?” Ý nghĩ này hiện lên trong lòng ý chí Trù Tâm Ma môn.

Ý nghĩ vừa nảy sinh, sự tồn tại của hắn liền không ngừng bị suy yếu.

Bất kể hắn có cố gắng củng cố niềm tin thế nào để duy trì sự tồn tại của bản thân thì cũng vô ích.

Khoảnh khắc cây cột Ma Thần kia xuất hiện, hắn đã hoàn toàn thất bại thảm hại.

“Tiền bối ý chí Trù Tâm Ma môn, ngài đang liên tục trở nên suy yếu kìa.” Hắc bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Ý chí Trù Tâm Ma môn: “Ờ, ta biết, chính ta cũng cảm ứng được rồi.” Ta biết, sứ mệnh của ta sắp kết thúc rồi.

Không biết có phải vì vị tiên tử da đen này là 'tâm ma' hay không mà ý chí Trù Tâm Ma môn có thiện cảm với cô không tệ, hoàn toàn không có ý thù ghét cô.

Hắn nhìn vị tiên tử da đen này thấy rất thuận mắt.

Nếu đã như vậy thì...

Ý chí Trù Tâm Ma môn giơ cao hai tay, phát ra một chuỗi tiếng kêu bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Khoảnh khắc tiếp theo, từ trong cơ thể hắn trào ra một luồng sức mạnh, luồng sức mạnh này phân ra làm hai.

Một phần đại diện cho sức mạnh 'Trù Tâm', nhập vào người Tống Thư Hàng - đây là phần thưởng mà Tống Thư Hàng nhận được sau khi vượt qua thử thách của ý chí Trù Tâm.

Từ nay về sau, cậu đã hoàn toàn nắm vững Trù Tâm này.

Phần còn lại thì nhập vào người Hắc bì Vũ Nhu Tử.

Phần sức mạnh này không liên quan đến 'Trù Tâm', mà là phần thưởng giúp thăng tiến tinh thần lực.

“Ha ha ha, thứ ngươi nhận được chỉ có 'Trù Tâm' thôi, còn phần tinh thần lực tẩm bổ này thì ngươi vĩnh viễn không có cơ hội chạm tới đâu.” Ý chí Trù Tâm Ma môn đắc ý nói.

“Tinh thần lực tẩm bổ sao?” Tống Thư Hàng sờ cằm, thở phào một cái nói: “May mà ngài không ném cái phần tinh thần lực tẩm bổ đó lên người tôi... nếu không tôi lại có khi phải đau đầu một thời gian rồi.” Tinh thần lực và cường độ thần thức của cậu lúc nào cũng chạy trước thể chất.

Nếu cường độ tinh thần lực vượt xa thể chất quá nhiều thì lại giống như lúc trước, thể chất không theo kịp tinh thần lực dẫn đến đầu óc trương đau, mỗi ngày đều như có búa gõ vào đầu.

May mà hôm nay có Hắc bì Vũ Nhu Tử gánh giúp cậu phần tinh thần lực này.

Ý chí Trù Tâm Ma môn: “...” “Vậy thì, hẹn gặp lại lần sau nhé.” Tống Thư Hàng hành lễ của tu sĩ: “Đệ tử của tôi vẫn còn một khối Trù Tâm màu trắng nữa, bên trong chắc hẳn cũng có ý chí của Hà Chỉ tiền bối các ngài.

Đến lúc đó, tôi sẽ hỗ trợ đệ tử của mình hấp thụ Trù Tâm, chúng ta lại có thể vui vẻ gặp nhau.

Tuy rằng khi ấy, ý chí trong khối Trù Tâm màu trắng có lẽ sẽ có chút khác biệt so với ngài.” Ý chí Trù Tâm Ma môn đưa tay ấn lên ngực mình, học theo dáng vẻ của Tống Thư Hàng không ngừng làm động tác hô hấp nhân tạo cho bản thân.

“Tạm biệt.” Tạo Hóa tiên tử vẫy tay.

Tống Thư Hàng ý niệm động một cái, 'niệm lực' truyền thụ từ Chuột Hamster Tà ma Giảng pháp tuôn ra, nghiền nát ý chí Trù Tâm Ma môn...

Đây là pháp môn công kích niệm lực đặc biệt do Bạch tiền bối hai thân thủ sáng tạo, chuyên dành cho những tu sĩ có tinh thần lực và năng lượng mạnh mẽ nhưng lại không có thiên phú thi pháp, có thể nói là phúc âm cho những tu sĩ thuộc hệ 'chỉ biết cầm dao chém người'.

Nhưng thực tế, sau khi được các tu sĩ 'chư thiên vạn giới' kiểm chứng, pháp môn niệm lực đặc biệt này muốn phát huy hiệu quả tối đa thì còn cần phối hợp với thể chất đặc biệt hoặc một số điều kiện nhất định mới được.

Tống Thư Hàng rất phù hợp với điều kiện niệm lực đặc biệt này, niệm lực của cậu vừa quét qua đã có thuộc tính công kích vật lý, lại có đặc trưng của công kích pháp thuật, thậm chí còn có thể trực tiếp làm tổn thương hồn phách.

Ý chí của Ma môn trù tâm vốn đã bị suy yếu đến cực điểm, nay bị niệm lực trực tiếp nghiền nát, triệt để tiêu tan.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử thấy vậy, suy nghĩ một chút rồi lại nhìn Công Đức tiên tử và Tạo Hóa tiên tử.

Sau đó, cô nàng đứng một chân theo tư thế kim kê độc lập, hai tay dang ra như bạch hạc vỗ cánh, thử đọc lời thoại: "Con sâu hôi thối này...

Muốn bóp chết ngươi còn có chút cộm tay đấy!" Tạo Hóa tiên tử: "!!!" Công Đức Xà mỹ nhân: "!!!" Hai vị tiên tử cứng đờ quay đầu lại, nhìn chằm chằm Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Cả hai đều không ngờ rằng, vào lúc này mà cô nàng vẫn có thể chèn vào một câu lời thoại khớp đến thế.

Hơn nữa, Hắc Bì Vũ Nhu Tử chèn lời thoại rất đúng lúc đúng chỗ, ngay sau khi Tống Thư Hàng bóp nát ý chí Ma môn trù tâm!

Đây gọi là trò giỏi hơn thầy sao?

Hắc Bì Vũ Nhu Tử bị hai vị tiên tử nhìn chằm chằm đến mức khó chịu, cô chớp mắt: "Mình làm sai gì sao?" Công Đức Xà mỹ nhân run rẩy giơ một ngón tay cái về phía Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Tạo Hóa tiên tử cũng giơ ngón tay cái đáng yêu lên. "Đi thôi, chúng ta rời khỏi không gian tinh thần này." Tống Thư Hàng nói, đồng thời trong lòng thầm quyết định phải giảm bớt thời gian tiếp xúc riêng giữa Hắc Bì Vũ Nhu Tử và hai vị tiên tử kia, tránh để cô nàng bị dạy hư.

Ít nhất là trước khi cậu đặt mua 'Thuốc trợ tim cấp tốc loại giống của Hoàng Sơn tiền bối' từ Dược Sư, thì không được để phong cách của Hắc Bì Vũ Nhu Tử bị bẻ cong.

Ý thức của cậu quay về hiện thế.

Cây 'Ma Thần Trụ' bản thể kia cũng xuất hiện trong tay cậu. "Chúc mừng sư phụ đã dung hợp Trù tâm thành công." Sở Sở lên tiếng.

Kỹ thuật Tiên trù của cô đã nhập môn, nên sau khi Tống Thư Hàng hoàn toàn dung hợp Trù tâm, cô đã có thể cảm ứng được.

Tống Thư Hàng mỉm cười nhẹ nhàng: "Sở Sở, lần này sau khi ra ngoài, ta sẽ tìm Bỉ Ngạn Ma Quân chế tạo cho con một bộ trận pháp độ kiếp đo ni đóng giày, sau đó con hãy toàn tâm chuẩn bị đột phá tam phẩm cảnh giới.

Đợi sau khi con độ kiếp xong, ta sẽ giúp con hấp thụ Trù tâm." Làm người thì phải giữ chữ tín, đã nói lần sau gặp lại nhất định phải gặp lại một lần.

Chờ Sở Sở thăng lên tam phẩm, chính là lúc cậu gặp lại ý chí của Hà Chỉ Ma Đế một lần nữa.

Không biết trong Trù tâm màu trắng, ý chí của Ma Đế sẽ có tính cách gì?

Bỉ Ngạn Ma Quân đã hứa sẽ chế tạo trận pháp độ kiếp cho cậu, kết quả là mãi vẫn chưa dùng đến.

Tống Thư Hàng có dự cảm rằng bộ trận pháp này e là tương lai cậu cũng chẳng dùng được.

Cho nên, món nợ trận pháp độ kiếp này cứ chuyển sang cho đồ đệ Sở Sở vậy.

Sở Sở: "Mọi việc xin nghe theo sư phụ sắp xếp." "Vậy quyết định thế đi." Tống Thư Hàng cười ha ha, đưa tay nhẹ nhàng xoa nhẹ trên Ma Thần Trụ.

Cậu phát hiện ra rằng, sau khi mình nắm giữ Trù tâm của 'Hà Chỉ Ma Đế', chỉ cần cậu đặt tay lên Ma Thần Trụ là có thể không ngừng đọc được rất nhiều thông tin từ đó.

Những thông tin này toàn bộ đều là kiến thức liên quan đến 'kỹ thuật Tiên trù' cũng như kinh nghiệm chế biến tiên hào.

Trù tâm của Ma Đế giống như một chiếc chìa khóa, giải khai mật mã truyền thừa của cây Ma Thần Trụ này, trích xuất truyền thừa Tiên trù của Ma Đế bên trong ra. "Cứ đà này, chỉ cần đọc thêm vài giờ nữa là mình có thể nắm vững phần lớn kiến thức cơ bản của 'Tiên trù', đến lúc đó thử nấu vài món tiên hào cơ bản, biết đâu mình có thể kích hoạt nghề tay trái Tiên trù này luôn." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng đầy đắc ý.

Trừ phi thiên phú 'Tiên trù' của cậu tệ hại đến mức như thiên phú kiếm thuật, nếu không với combo hack là Trù tâm + truyền thừa Tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế, chỉ cần học tập bình thường là cậu có thể trở thành một Tiên trù không tồi rồi.

Điều đáng tiếc duy nhất hiện tại là cây 'Ma Thần Trụ' này không thể thu nhỏ lại, mang theo bên người không được tiện cho lắm.

Tống Thư Hàng hiện tại đang giấu bốn phần năm của nó vào 'Hạch Tâm Thế Giới', chỉ cầm một phần năm trong tay mới có thể mang nó đi khắp nơi.

Cách đó không xa, thiếu niên đang đánh cờ với Khôi Lỗi tiên tử.

Hai người họ đang chơi một loại cờ từ thời viễn cổ mà Tống Thư Hàng chưa từng thấy qua.

Thiếu niên thấy ý thức của Tống Thư Hàng quay về, lại liếc nhìn Ma Thần Trụ trong tay cậu: "Xem ra vận khí của cậu cũng tốt đấy chứ." Khí tức trên Ma Thần Trụ này rõ ràng là cùng nguồn gốc với 'Trù tâm'.

Với nhãn lực của ông, chỉ cần nhìn thoáng qua là thấy truyền thừa trong Ma Thần Trụ này chính là 'Tiên trù truyền thừa'.

Có thể nói là mọi thứ đã sẵn sàng, gió đông lại thổi đến rất đúng lúc.

Chỉ cần thiên phú Tiên trù của Tống Thư Hàng không quá nát, cậu có thể mượn cơn gió đông này mà phất lên như diều gặp gió, bay thẳng lên chín vạn dặm. "Đều là duyên phận cả." Tống Thư Hàng đáp lời.

Lúc trước cậu chưa cảm thấy gì, nhưng hiện tại cậu thật sự thấy mình và Hà Chỉ Ma Đế rất có duyên.

Hơn nữa cậu cảm giác duyên phận giữa hai người vẫn chưa dứt, mới chỉ là khởi đầu mà thôi. "Hãy trân trọng cho tốt, lần sau có cơ hội hãy để ta nếm thử tay nghề của cậu." Ngón tay thon dài của thiếu niên kẹp lấy quân cờ, nhẹ nhàng hạ xuống.

Đôi mắt màu cam của Khôi Lỗi tiên tử lóe sáng trong chốc lát, cô đặt quân cờ trong tay xuống: "Tiền bối, tôi lại thua rồi." Thiếu niên cười khì khì, cảm giác bại trận khi cá cược với Tống Thư Hàng lúc nãy giờ đã được gỡ gạc lại hoàn toàn trên bàn cờ với Khôi Lỗi tiên tử, ông đang tận hưởng dư vị chiến thắng. "Nhắc đến kỹ thuật Tiên trù, tiền bối ơi tôi thấy hơi đói rồi, chỗ ngài có gì ăn không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Trà ở chỗ tiền bối là tiên trà, uống một chén đều là tiên duyên.

Vậy nếu ăn tiên hào ở đây, hiệu quả chắc chắn cũng không kém cạnh đâu nhỉ? "Cậu đúng là cái gì cũng muốn ké được nhỉ?" Thiếu niên khẽ mỉm cười, vẫy tay nói: "Đã đến lúc cậu phải đi rồi, để lần sau đi...

Nếu lần sau cậu vẫn thắng được ta, ta sẽ chuẩn bị đồ ăn cho các cậu." "Vậy tiền bối, hẹn tháng sau gặp lại." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. "Đi đi." Thiếu niên tựa lưng vào ghế. "Đúng rồi tiền bối...

Ngài có muốn kết bạn với tôi không?" Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một việc, có nên đưa hình xăm mã QR Kim Đan cho vị tiền bối này quét một cái không nhỉ? "Để lần sau đi." Thiếu niên nheo mắt nhìn Tống Thư Hàng: "Dù sao chúng ta ít nhất vẫn còn gặp lại nhau 4 lần nữa." "Cũng đúng." Tống Thư Hàng nói.

Thông nương gật gật mầm hành: "Dù sao mọi người mới gặp lần đầu, chưa thân." Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "..." Khôi Lỗi tiên tử bế Thông nương lên, đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, Sở Sở cũng theo sát phía sau. "Vậy tiền bối, chúng tôi xin cáo từ trước." Tống Thư Hàng ôm quyền hành lễ với tiền bối. "Ừm." Chiếc ghế dưới thân vị tiền bối thiếu niên kéo dài ra, biến thành một chiếc ghế bập bênh.

Ông nằm trên ghế bập bênh, nhẹ nhàng đung đưa, trông giống như bỗng chốc biến thành một ông lão vậy.

Tống Thư Hàng dẫn theo đồ đệ và Khôi Lỗi tiên tử đi đến bên cánh cửa gỗ kia, mở cửa ra là có thể quay về 'Tán Tài Vương Tọa'. "Đúng rồi." Lúc này, thiếu niên đột nhiên nói thêm: "Cậu có tư chất Thiên Đạo, đừng lãng phí thiên phú của mình." "Tôi sao?" Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Đây là lần đầu tiên cậu nghe thấy có một đại tiền bối chính diện đánh giá thiên phú tu luyện của mình như vậy. "Không...

Ta đang nói cây hành nhỏ kia kìa." Thân thể thiếu niên đung đưa theo ghế bập bênh, nói đoạn ông lại liếc nhìn phía sau Tống Thư Hàng, vẻ mặt trầm tư.

Tống Thư Hàng không nhịn được khẽ ôm ngực, ừm, đáp án này cậu cũng đã chuẩn bị tâm lý rồi, nên lòng cũng không thấy nghẹn lắm.

Hơn nữa, chuyện Thông nương có tư chất Thiên Đạo thì Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã xác định từ trước, nằm trong dự liệu cả. "Tu luyện mệt lắm." Thông nương gật đầu nói: "Tuy nhiên, tôi vẫn sẽ nỗ lực tu luyện.

Thật ra tôi có một mục tiêu hành sinh rất đáng sợ, mục tiêu này vô cùng viễn đại, tôi nhất định phải có đủ thực lực mới có thể thực hiện được nó." "Ừm, có lý tưởng là tốt." Thiếu niên thong thả nói: "Tương lai sau khi ngươi thành Thiên Đạo, nhớ đối xử tốt với hóa thân Cửu U Chúa Tể của mình.

Nếu có một ngày ngươi muốn làm một chuyến mạo hiểm kích thích, Cửu U Chúa Tể chính là tọa độ và hậu phương bảo đảm cho ngươi, cho nên tuyệt đối không được để hắn biến mất." Thông nương: "???" Những điều vị tiền bối này nói quá thâm sâu, cô không hiểu nổi. "Không hiểu thì cứ ghi nhớ trước đi, tương lai biết đâu ngươi sẽ dùng tới." Thiếu niên lại bắt đầu đung đưa trên ghế bập bênh.

Chương 2066

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Tiền bối này lời nói có ẩn ý.

Tuyệt đối không được để Cửu U Chúa Tể biến mất?

Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới Bạch tiền bối hai và Ban Văn Long hai.

Hai vị Thiên Đạo sau khi biến mất đều tìm cách để hóa thân Cửu U Chúa Tể của mình tồn tại dưới một hình thái đặc thù.

Tiền bối Ban Văn Long hai còn phải dựa vào không gian đặc thù để ẩn mình, gần như không xuất hiện ở hiện thế.

So sánh ra thì sự tồn tại của Bạch tiền bối hai còn cao minh hơn.

Anh ấy trực tiếp bá chiếm Cửu U thế giới, thậm chí còn chiếm giữ một nửa 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể', chống đối ngang hàng với Cửu U Chúa Tể mới.

Để lại Cửu U Chúa Tể rất quan trọng.

Có nghĩa là, 'thân phận Cửu U Chúa Tể' mà các đời Thiên Đạo trước để lại thực ra đều đang âm thầm hoạt động nhảy nhót sao? "Ghi nhớ kỹ vào nhé Thông nương." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ mầm hành: "Tiếp theo phải tu luyện cho tốt, tuyệt đối đừng lãng phí thiên phú tu luyện của mình." Thông nương u u thở dài: "Thật ra tôi muốn một phương thức thăng cấp khác hơn...

Thôi, không muốn nói nữa." Tống Thư Hàng lại nhìn về phía thiếu niên: "Tiền bối, ngài còn điều gì dặn dò nữa không ạ?" Mỗi câu nói của tiền bối đều chứa lượng thông tin cực lớn.

Dù có dùng được hay không, cậu cứ ghi lại hết rồi tính sau. "Hết rồi, lần sau gặp lại." Thiếu niên vẫy vẫy tay, viên nhãn cầu kim cương kia bay tới, vươn tay nhỏ xoa bóp đầu cho ông. "Vậy xin cáo từ, tiền bối." Tống Thư Hàng chắp tay, đẩy cửa gỗ ra, quay về Tán Tài Vương Tọa.

Cơ hội cá cược cấp 6 của cậu với tiền bối vẫn chưa dùng đến, sở dĩ hẹn tháng sau mới tiến hành là vì cậu cần đi thu thập tài vật.

Ván hôm nay là tiền bối chiếu cố cậu, cho cậu thêm một ván cược ngoại lệ, ngay cả tài vật đặt cược cũng miễn cho cậu luôn.

Nhưng lần tới, đương nhiên cậu phải dâng lên tài vật tương ứng...

ít nhất cũng phải để tiền bối hài lòng.

Sau khi Tống Thư Hàng rời đi, thiếu niên khẽ thở dài.

Viên nhãn cầu kim cương dừng tay lại, im lặng bay sang một bên. "Không phải là kiếp sau." Ông đứng dậy khỏi ghế bập bênh, đi tới bên cạnh khu vườn của mình, đưa tay nhẹ nhàng vuốt qua một nụ hoa màu xanh lam: "Chỉ là hai đóa hoa tương tự nhau mà thôi." Khi ngón tay ông chạm vào nụ hoa xanh lam, nụ hoa lập tức nở rộ rực rỡ.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đóa hoa xanh lam héo tàn, rụng xuống, để lại vài hạt giống.

Thiếu niên thu dọn hạt giống, khẽ phủi tay.

Ngay sau đó, thiên địa hoán đổi, khu vườn ban đầu biến mất, chuyển hóa thành một vực sâu không đáy.

Thiếu niên đạp hư không đứng trên vực sâu.

Nhãn cầu kim cương khổng lồ lơ lửng bên cạnh ông.

Thiếu niên đưa tay nhẹ nhàng rải xuống, vài hạt giống kia rơi vào trong vực sâu.

Sau đó, trong vực sâu không đáy đó, vô số đôi mắt mở ra, dày đặc khắp cả vực sâu.

Thiếu niên hài lòng gật đầu: "Còn thiếu bao nhiêu lần nữa?" "Theo thiết kế mà đại chủ nhân để lại, chỉ cần ngài thắng thêm sáu mươi mốt vị tu sĩ có đại khí vận nữa là ngài có thể triệt để nắm giữ vực sâu, tiến vào khâu cuối cùng của trò chơi, nhận được một Cửu U thế giới thu nhỏ thuộc về ngài." Nhãn cầu kim cương trả lời. "Ừm, mục tiêu tiếp theo là ít nhất phải thắng Bá Tống tiểu đạo hữu một lần.

Bốn cơ hội, ta chắc chắn có thể thắng cậu ta một lần." Thiếu niên lên tiếng: "Lần sau tuyệt đối sẽ không thả nước nữa." "Chúc ngài thành công, chủ nhân của tôi." Nhãn cầu kim cương chúc phúc.

Thiếu niên: "Lần trước ngươi cũng chúc phúc ta như vậy, kết quả là ta thua liền bảy ván, lời chúc của ngươi có độc đấy." "Xin lỗi chủ nhân." Nhãn cầu kim cương bình tĩnh đáp.

Thiếu niên: "Ngươi nói xem nếu ta bỏ tiền ra thuê Bá Tống tiểu đạo hữu cố ý thua ta một lần thì sao?

Cậu ta trông có vẻ rất thiếu tiền?" "Chủ nhân, gian lận là đáng sỉ nhục." Nhãn cầu kim cương nhắc nhở. "Ha ha ha." Thiếu niên cười lớn, xoay người lùi bước, rời khỏi vực sâu không đáy này.

Sau khi bóng dáng ông biến mất, tất cả đôi mắt trong vực sâu đều nhắm lại, vực sâu khôi phục vẻ tĩnh lặng.

Ở phía bên kia, Tống Thư Hàng xuất hiện tại Tán Tài Vương Tọa.

Lúc này quyền sở hữu Tán Tài Vương Tọa đã chuyển sang tay cậu, cậu suy nghĩ một chút rồi bước ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, sau đó thu toàn bộ chiếc ghế vào 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Là một 'pháp khí' đạt chuẩn, Tán Tài Vương Tọa tự có chức năng phóng to thu nhỏ.

Sau khi thu hồi Tán Tài Vương Tọa, thần thức của Tống Thư Hàng lan tỏa ra xung quanh, tìm kiếm bóng dáng các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'. "Nói đi cũng phải nói lại, các tiền bối có đang đánh nhau với Thiên Nhân không nhỉ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Với số lượng Thiên Nhân đông đảo như vậy, dựa theo tính cách của vài vị tiền bối trong nhóm, sau khi ra khỏi Tán Tài Vương Tọa chắc chắn phải đánh một trận mới đúng.

Tuy nhiên, thần thức của Tống Thư Hàng quét một vòng nhưng không cảm nhận được khí tức của thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, thậm chí cả khí tức của Thiên Nhân và các tu luyện giả khác cũng không thấy đâu.

Tống Thư Hàng gãi đầu: "Chẳng lẽ cuộc cá cược giữa mình và vị tiền bối bí ẩn kia đã kéo dài rất nhiều ngày rồi sao?" Một ngày trong động, ngàn năm thế gian?

Cậu móc điện thoại ra lắc lắc.

May quá, có tín hiệu.

Tống Thư Hàng mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lên. "Các tiền bối ơi, mọi người hiện đang ở đâu thế?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối, cuối cùng anh cũng ra rồi, chơi vui không ạ?" "Cũng tạm, suýt nữa thì khóc ra máu luôn." Tống Thư Hàng trả lời: "Mọi người đang ở đâu thế?

Tôi ra khỏi Tán Tài Vương Tọa mà không thấy ai cả." Vũ Nhu Tử: "Khóc ra máu?

Nghe thú vị thế.

Tiền bối qua đây đi, kể cho bọn em nghe về trải nghiệm thú vị đó với." "Mọi người đang ở Điền Thiên Đảo." Bắc Hà Tán Nhân nói:

"Đang đợi cậu về mở tiệc đây, đến mau đi." Tống Thư Hàng cười ha ha, trả lời: "Đến ngay đây!" Ngay khi cậu định cất điện thoại đi thì trong nhóm có người @ cậu.

Tiên Ngư Sử 'Ngư Kiều Kiều': "@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng ơi, mật mã em gửi hôm trước chị có manh mối rồi đây." Mật mã?

Mình gửi mật mã gì nhỉ?

Chẳng lẽ là quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》. "Kiều Kiều, hiện chị đang ở đâu?" Tống Thư Hàng trả lời.

Ngư Kiều Kiều: "Vẫn đang ở trong cấm địa, hôm nay hiếm khi được nghỉ nên chị mới lên mạng được một chút.

Chị phát hiện ra cái mật mã em gửi có liên quan đến Tống Mộc Đầu đấy." "Đúng rồi." Tống Thư Hàng nói, một tay cậu cầm Ma Thần Trụ, một tay vừa trả lời vừa bay về phía Điền Thiên Đảo.

Khi đang bay, tay cậu vô tình trượt một cái, tặng cho Ma Thần Trụ một phát 'Dưỡng Đao Thuật'.

Ma Thần Trụ: Ong ong ong ~ Ngay sau đó, một lượng lớn kiến thức Tiên trù tăng tốc truyền tới Tống Thư Hàng.

Kiến thức Tiên trù trong truyền thừa của Ma Thần Trụ vô cùng phong phú.

Hà Chỉ Ma Đế khi còn ở cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên đã là một người đàn ông nắm giữ tới bảy loại Trù tâm.

Tống Thư Hàng chỉ mới dung hợp một cái Ma môn Trù tâm của ông ta thôi, mà lượng kỹ thuật Tiên trù cơ bản ùa tới từ cột truyền thừa đã có gần hai mươi loại rồi.

Thành tựu của Hà Chỉ Ma Đế trong hệ Tiên trù thật khiến người ta bội phục! "Đây là muốn một hơi nhồi mình thành kẻ béo sao?" Tống

Thư Hàng nói.

Tham nhiều thì nhai không nát.

Giữa ba ngàn dòng nước, chỉ cần múc một gáo là đủ.

Thế là Tống Thư Hàng phân loại số kiến thức này ra, từ đó chọn lọc lấy những kiến thức và kinh nghiệm liên quan đến 'hệ ẩm thực Ma môn' để ưu tiên ghi nhớ và học tập.

Các kiến thức hệ ẩm thực khác thì cứ tạm thời phong ấn trong đại não, đợi sau này cần dùng đến thì lôi ra sau.

Trong quá trình học tập, tay nhỏ của cậu lại trượt một cái, cứ cách một lát lại có một phát 'Dưỡng Đao Thuật' rơi lên Ma Thần Trụ, duy trì cường độ truyền xuất kiến thức cao của nó.

Công Đức Xà mỹ nhân bám trên lưng Tống Thư Hàng, cô kỳ quái nhìn Tống Thư Hàng và Ma Thần Trụ, rơi vào trầm tư.

Một lát sau, khi Tống Thư Hàng lại tiện tay dùng một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lên 'Ma Thần Trụ', Công Đức Xà mỹ nhân đưa tay vỗ vỗ lưng Tống Thư Hàng. "Chuyện gì thế?" Tống Thư Hàng đang dốc toàn lực học tập, đầu cũng không quay lại hỏi.

Hiện tại cậu vừa phải bay, vừa phải tiếp nhận kiến thức và phân loại chúng, vừa học tập, vừa dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 cho Ma Thần Trụ, đồng thời còn phải chú ý tin nhắn trả lời của Ngư Kiều Kiều trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' nữa, bận rộn lắm luôn.

Công Đức Xà mỹ nhân không trả lời, cô lại đưa tay vỗ vỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đành phải tạm dừng nhịp điệu học tập, dịu dàng quay đầu lại nhìn tiên tử.

Thấy cậu quay đầu lại, Công Đức Xà mỹ nhân mừng rỡ, cô đưa tay chỉ mạnh vào bản thân mình.

Tống Thư Hàng: "???" Công Đức Xà mỹ nhân đưa tay chỉ vào bàn tay Tống Thư Hàng đang cầm 'Ma Thần Trụ', sau đó lại chỉ vào mình. "Cô cũng muốn giống như Ma Thần Trụ, được tôi cầm trong tay sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Tiên tử @#%× gần đây sở thích ngày càng kỳ quái rồi.

Tuy nhiên, cô ấy thật sự rất hợp để cầm trong tay, dù sao cô cũng có đuôi mà.

Tống Thư Hàng chỉ cần nắm lấy chóp đuôi của cô là có thể vui vẻ vung vẩy như vung rắn vậy.

Nếu cô thật sự muốn chơi đùa như vậy, Tống Thư Hàng cũng sẽ phối hợp với cô.

Tạo Hóa tiên tử bên cạnh nghe thấy lời này liền phát ra một chuỗi tiếng cười êm tai: "Tống ~ ngốc ngốc ngốc ngốc ~" Công Đức Xà mỹ nhân ra sức lắc đầu, cô chỉ vào Tống Thư Hàng, lại chỉ vào Ma Thần Trụ, rồi lại chỉ vào mình.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hiểu: "Cô cũng muốn 《Dưỡng Đao Thuật》 hả?" Công Đức Xà mỹ nhân vui vẻ gật đầu, cô áp trên lưng Tống Thư Hàng, đưa cánh tay của mình từ bờ vai cậu ra trước mặt. "Nói thật lòng, cái món 《Dưỡng Đao Thuật》 này mà dùng lên tiên tử thì cứ thấy kỳ kỳ thế nào ấy." Tống Thư Hàng nói, dù sao Công Đức Xà mỹ nhân cũng là một phần cơ thể cậu, dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên cô thì ở mức độ nào đó cũng giống như dùng lên chính mình vậy.

Nhưng vì tiên tử @#%× đã muốn, cậu đương nhiên sẽ thỏa mãn cô.

Dù sao cũng chỉ là một cái trượt tay thôi mà.

Tống Thư Hàng đặt tay lên cánh tay nhỏ của Công Đức Xà mỹ nhân, không chút do dự dùng ngay một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi lên người Công Đức Xà mỹ nhân, bàn tay nhỏ của cô khẽ run lên như bị điện giật.

Một lát sau, Công Đức Xà mỹ nhân khẽ hé môi, thở ra hơi thở như hương lan.

Trên mặt lộ ra biểu cảm thỏa mãn, dường như vô cùng dễ chịu. "Ân ân ân." Cô vươn vai một cái thật mạnh, cơ thể mềm nhũn áp trên lưng Tống Thư Hàng, cuối cùng như lún vào đầm lầy mà chìm hẳn vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Chương 2067

Tống Thư Hàng thu tay lại: "Lợi hại thật đấy, món 《Dưỡng Đao Thuật》 của mình." "Y y?" Tạo Hóa tiên tử thấy Công Đức Xà mỹ nhân có vẻ rất thoải mái, giống như vừa được massage xong vậy.

Thế là cô cũng hiếu kỳ áp lên người Tống Thư Hàng, đưa cánh tay nhỏ của mình ra trước mặt cậu. "Tạo Hóa tiên tử cũng muốn sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ân ân ân." Tạo Hóa tiên tử ra sức gật đầu. "Sở thích của cô và Công Đức tiên tử ngày càng đồng bộ rồi đấy." Tống Thư Hàng lẩm bẩm, hiện tại thời gian Tạo Hóa tiên tử ở trên người cậu còn nhiều hơn cả thời gian cô ở nhà.

Cứ đà này, Tạo Hóa tiên tử sắp biến thành người nhà cậu luôn rồi.

Nói xong, Tống Thư Hàng cũng không keo kiệt, ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi lên người Tạo Hóa tiên tử.

Phản ứng của Tạo Hóa tiên tử gần như đồng bộ với Công Đức Xà mỹ nhân, cô cũng vươn vai thoải mái, uể oải áp trên lưng Tống Thư Hàng rồi hòa nhập vào trong đó.

Đã massage cho Công Đức Xà mỹ nhân và Tạo Hóa tiên tử rồi thì đương nhiên không thể bỏ sót Xích Tiêu Kiếm tiền bối được.

Tống Thư Hàng chuyển Xích Tiêu Kiếm tiền bối từ Hạch Tâm Thế Giới ra ngoài. "Có chuyện gì?

Muốn xử tên nào à?" Phản ứng đầu tiên của Xích Tiêu Kiếm tiền bối là 'lần này lại định đánh đại lão nào đây'?

Lời vừa dứt, Tống Thư Hàng bồi liên tiếp ba phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Thân kiếm Xích Tiêu Kiếm phát ra những tiếng vang rền: "A ha ~~

đúng là lực độ này, thoải mái nhất.

Khá lắm Thư Hàng, kỹ thuật ngày càng lên tay đấy." "Tiền bối thích là tốt rồi." Tống Thư Hàng nói. "Có việc gì cần ta giúp không?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi, không dưng lại hiến ân cần, Thư Hàng chắc chắn là có chuyện gì muốn cầu cứu đây. "Không có gì đâu, chỉ là đột nhiên nhớ tới tiền bối nên bảo dưỡng cho ngài một chút thôi." Tống Thư Hàng nói. "Bảo dưỡng?

Đúng rồi, dù là thần binh thì cũng cần bảo dưỡng mà." Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười ha ha nói, đợi sau này có ngày gặp lại một chủ nhân khác là Xích Tiêu Tử, ông cũng sẽ đòi phúc lợi bảo dưỡng định kỳ như vậy.

Tâm tình đang tốt, Xích Tiêu Kiếm bay song song cùng Tống Thư Hàng.

Ở góc độ này, bóng của Tống Thư Hàng vừa vặn đổ lên thân kiếm Xích Tiêu.

Nhìn thấy bóng của mình, Tống Thư Hàng sực nhớ ra một việc: "Đúng rồi, cái đó...

Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng...

Quái Lệ tiên tử?" Tên đầy đủ là gì ấy nhỉ, sao đột nhiên mình lại không nhớ ra. "Tống tiền bối, phía sau còn có một cái 'Đậu Xanh Phượng' nữa." Hắc Bì Vũ Nhu Tử chui ra từ cái bóng, nhắc nhở Tống Thư Hàng. "Cái tên này dài quá, lại còn khó nhớ nữa chứ." Tống Thư Hàng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "Vâng, em cũng nghĩ vậy." Nhưng đó là cái tên do bản thể đặt cho cô, cô không cách nào phản bác được.

Dù bực mình nhưng vẫn phải giữ vững sự ưu nhã. "Cô có muốn thử một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối đứng bên cạnh: "!!!" Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Thực tế cô cũng rất hiếu kỳ muốn biết cảm giác của 《Dưỡng Đao Thuật》 mà Công Đức tiên tử và Tạo Hóa tiên tử vừa trải nghiệm rốt cuộc là như thế nào.

Thế là cô cẩn thận đưa cánh tay ra trước mặt Tống Thư Hàng. "Đừng căng thẳng, từ phản ứng của Công Đức tiên tử và Tạo Hóa tiên tử mà xem, cảm giác trải nghiệm 《Dưỡng Đao Thuật》 chắc là tốt lắm." Tống Thư Hàng nói xong, một phát Dưỡng Đao Thuật rơi lên người Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Một lúc lâu sau.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, cô nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng. "Không có hiệu quả sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu.

Tống Thư Hàng không tin vào tà thuyết, tung liên tiếp ba phát 《Dưỡng Đao Thuật》 ra.

Tung liên hoàn ba phát thường chỉ dùng cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối mà thôi!

Bởi vì liên hoàn ba phát và một phát đơn lẻ có lực độ hoàn toàn khác nhau.

Sau ba phát 《Dưỡng Đao Thuật》, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đối diện vẫn không có nửa điểm phản ứng: "Tống tiền bối, vẫn không có bất kỳ hiệu quả nào ạ." Tống Thư Hàng: "Được rồi Vũ Nhu Tử, tôi thấy rồi." 'Chẳng lẽ cấu tạo của Tâm ma khác biệt với số đông sao?' Cậu tò mò tự hỏi.

Phải biết rằng lúc đầu, khi cậu dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên phân thân của Bạch tiền bối đều thu được hiệu quả kỳ diệu.

Vậy mà Tâm ma của Vũ Nhu Tử lại không có lấy một chút phản ứng. "Hoặc giả, 《Dưỡng Đao Thuật》 chỉ có tác dụng đối với pháp khí và phân thân, còn vô hiệu với các vật thể khác?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói. "Nhưng vừa rồi Tạo Hóa tiên tử và Công Đức Xà mỹ nhân có vẻ cũng rất hài lòng mà...

Khoan đã, chẳng lẽ là vì họ là những 'kẻ thích diễn' sao?" Tống Thư Hàng nói.

Với tính cách của tiên tử @#%×, sau khi nhận được 《Dưỡng Đao Thuật》, rất có thể cô nàng chỉ đang diễn kịch để lừa người tiếp theo thôi.

Mà Tạo Hóa tiên tử ở một số phương diện lại rất giống tiên tử @#%×, nếu cô nàng đã bị lừa thì chắc chắn sẽ đồng bộ diễn kịch để lừa tiếp người sau.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "..." "Nếu là hai vị tiên tử thích diễn kia đang diễn kịch thì có thể giải thích được rồi." Tống Thư Hàng nói. "Tống tiền bối, hay là anh dùng thử lần nữa xem?

Em điều chỉnh trạng thái một chút để phối hợp với anh?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Thế là Tống Thư Hàng lại dùng thêm ba lần 《Dưỡng Đao Thuật》 lên Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Vẫn không có nửa điểm phản ứng. "Xem ra là không có hiệu quả thật rồi.

Hoặc giả, Vũ Nhu Tử cô là một cá thể đặc biệt." Tống Thư Hàng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghiêng đầu suy nghĩ.

Lại một lúc sau, cô hài lòng gật đầu.

Sau đó cô lại lặn xuống bóng của Tống Thư Hàng.

Xích Tiêu Kiếm và Tống Thư Hàng bay song song với nhau.

Suốt dọc đường, ông thấy Tống Thư Hàng không ngừng dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên Ma Thần Trụ. "Cậu đang làm cái gì thế?" Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi đang đọc truyền thừa Tiên trù mà Hà Chỉ Ma Đế để lại đây.

Nói đi cũng phải nói lại, giá mà trong đầu tôi cũng có một 'Trợ lý mạng lưới Rồng' thì tốt biết mấy." Xích Tiêu Kiếm: "Hả?" "Dữ liệu về kỹ thuật Tiên trù và kinh nghiệm đọc được từ truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế vô cùng đồ sộ, hiện tại tôi phải phân loại chúng, sau đó mới đọc và nghiên cứu những kiến thức liên quan đến hệ ẩm thực Ma môn.

Nếu trong đầu tôi cũng có một 'Trợ lý mạng lưới Rồng', nó có thể giúp tôi chỉnh lý và phân loại những kiến thức này, giống như 'Trợ lý hạch tâm' giúp tôi duy trì Hạch Tâm Thế Giới vậy." Tống Thư Hàng trả lời.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Tống Thư Hàng cái tên này, hết cứu nổi rồi.

Tít tít ~ Lúc này, điện thoại của Tống Thư Hàng vang lên tiếng báo tin nhắn, có người nhắn tin riêng cho cậu.

Cậu rút điện thoại ra, gạt màn hình xem.

Là tin nhắn từ Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử?

Chờ đã!

Tay cầm điện thoại của Tống Thư Hàng cứng đờ, cậu phát hiện ra một chi tiết quan trọng.

Vừa rồi 《Dưỡng Đao Thuật》 tác động lên người Hắc Bì Vũ Nhu Tử không có hiệu quả...

Chẳng lẽ hiệu quả đó lại tác động lên bản tôn Vũ Nhu Tử sao?

Khả năng này cực kỳ cao.

Cậu nhanh chóng bấm vào xem tin nhắn Vũ Nhu Tử gửi tới.

Linh Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối ơi, không ngờ mang thai lại là một chuyện thoải mái đến thế. 【Mặt cười rạng rỡ】" Tống Thư Hàng: "???" Cậu còn chưa kịp trả lời, Vũ Nhu Tử lại gửi thêm một tin nhắn nữa: "Vừa rồi em cùng với ba đang xem phát sóng Huyền Thánh, mãi mới đợi được bài giảng của Tống tiền bối, cũng mãi mới đợi được đến phần 'Ánh mắt mang thai'.

Hiện tại mặt ba em trắng bệch ra luôn, đang quấn chăn run bần bật kia kìa.

Thế nhưng em lại cảm thấy vô cùng vô cùng thoải mái, cảm giác rất tuyệt.

Quả nhiên đúng như em tưởng tượng, 'Ánh mắt mang thai' hoàn toàn không phải chuyện gì đáng sợ cả, mang thai cũng không đáng sợ chút nào." Ngón tay Tống Thư Hàng nhập vài chữ vào khung chat, rồi lại xóa đi, nhập lại rồi lại xóa...

Nhất thời cậu không biết mình phải trả lời Vũ Nhu Tử thế nào cho phải.

Cậu lờ mờ cảm thấy mình đã phát hiện ra chân tướng.

Một lúc lâu sau, Tống Thư Hàng nhắn: "Cảm xúc của Linh Điệp tiền bối hiện giờ thế nào rồi?" Việc này liên quan trực tiếp đến chỉ số an toàn tính mạng của cậu đấy. "Tống tiền bối không cần lo đâu, tâm trạng ba em ổn định lắm.

Chỉ cần là chuyện em thấy thú vị thì thường ba sẽ không chấp nhất quá nhiều đâu.

Hơn nữa lần này các tiền bối trong nhóm đều đã khuyên ba đừng xem nội dung 'Huyền Ma giảng pháp' rồi, còn mô tả qua nội dung bài giảng cho ba nghe nữa, nhưng ba vẫn cứ muốn cùng xem với em.

Cho nên kết quả lần này dù thế nào đi nữa cũng không trách lên đầu Tống tiền bối được đâu ạ." Vũ Nhu Tử trả lời.

Tống Thư Hàng: "【Biểu tượng lau mồ hôi】" Kết thúc cuộc trò chuyện với Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Ở một mức độ nào đó, chỉ số may mắn của Vũ Nhu Tử quả nhiên rất cao.

Sau này đợi mình và 'tiền bối bí ẩn' hoàn thành cuộc cá cược, có lẽ có thể giới thiệu Vũ Nhu Tử đến tiếp quản cuộc chơi này nhỉ? "Mà này, chúng ta định đi đâu thế?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi. "Điền Thiên Đảo." Tống Thư Hàng trả lời: "Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều đang đợi chúng ta ở đó." Bữa tiệc lần này là do chính cậu chủ động đề nghị tổ chức.

Khi gần đến Điền Thiên Đảo, Tống Thư Hàng bắt đầu liên lạc với 'Trợ lý mạng lưới Rồng' ở tận Hắc Long thế giới.

Tống Thư Hàng: "Trợ lý mạng lưới Rồng, có nhận được tín hiệu không?" "Có, thưa quản trị viên Bá Long." Trợ lý mạng lưới Rồng trả lời.

Chương 2068

Tống Thư Hàng: "Bữa tiệc chuẩn bị thế nào rồi?" Trước khi rời khỏi Hắc Long thế giới, cậu đã nhờ Trợ lý mạng lưới Rồng giúp đỡ, phát nhiệm vụ cho các Ma trù ở 'Hắc Long thế giới' chế biến một mẻ các món ăn phục vụ tiệc tùng.

Tống Thư Hàng còn để lại một phần pháp khí + điểm mạng lưới Rồng thu được từ chỗ Thiên Nhân để làm phần thưởng cho họ.

Trợ lý mạng lưới Rồng trả lời: "Các món ăn ngài cần đã chuẩn bị xong, có thể thông qua trận pháp dịch chuyển đến thế giới cá nhân của ngài bất cứ lúc nào." Bởi vì tay nghề của các Ma trù ở Hắc Long thế giới cũng phụ thuộc vào 'mạng lưới Rồng', nếu trực tiếp kéo họ sang hiện thế thì tay nghề của họ sẽ bị giảm sút nghiêm trọng.

Cho nên khi chế biến món ăn phải hoàn thành ở 'Hắc Long thế giới' rồi mới chuyển sang hiện thế. "Vất vả cho mọi người quá." Tống Thư Hàng nói.

Đáng tiếc lần này ở 'Tán Tài Vương Tọa', tuy cậu trúng giải nhất nhưng lại không nhận được một lượng lớn bảo vật.

Nếu không bảo vật trong Tán Tài Vương Tọa cũng có thể đưa vào danh sách phần thưởng để cảm ơn các Ma trù Hắc Long thế giới rồi.

Đồ ăn đã chuẩn bị xong, về rượu thì có các loại rượu ngon do các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mang tới + rượu ngon Tống Thư Hàng đào được từ chỗ mạng lưới Rồng.

Thậm chí đến cả trà cũng không lo thiếu, cậu vừa mới nhận được mười cân trà ngon từ chỗ 'tiền bối bí ẩn' xong.

Lần này nhất định phải để các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' được một phen say bí tỷ.

Biết đâu đến lúc đó, món 'Trù tâm + Tiên hào Ma môn' mà mình vừa nhận được cũng có thể trổ tài một chút?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng bắt đầu thấy rục rịch muốn thử.

Sau đó cậu lại mở điện thoại, bấm vào mục nhắn tin riêng với Ngư Kiều Kiều: "Kiều Kiều ơi, còn tín hiệu không chị?

Cái mật mã đó có manh mối gì thế ạ?" Vừa rồi mãi mà Ngư Kiều Kiều không thấy trả lời. "Tín hiệu không tốt lắm, em đợi chút, chị đang chỉnh lý lại tư liệu, lát nữa sẽ gửi một hơi cho em luôn." Ngư Kiều Kiều trả lời.

Tống Thư Hàng cười ha ha: "Dạ vâng." Ngay khi cậu định cất điện thoại đi thì Tô Thị A Thập Lục gửi một tin nhắn tới: "Mình xuất quan rồi." Tống Thư Hàng mỉm cười, trả lời: "Địa điểm xuất quan ở đâu thế?

Để mình tới đón bạn được không?" Tuy bộ ba món Công Tử Hải chưa thu thập đủ, nhưng đợi Thập Lục ra ngoài rồi cả hai có thể cùng đi thu thập mà.

Tô Thị A Thập Lục cười đáp: "【Tin nhắn thoại】 Mình đang trên đường tới đảo Lan Tây, lát nữa bạn tới đó đón mình nhé.

Khi nào gần đến nơi mình sẽ gọi điện cho bạn." Lần này giọng của cô vẫn nhẹ nhàng uyển chuyển, tông giọng trầm hơn bình thường một chút, nghe rất cuốn hút và trưởng thành. "Được, vậy lát nữa mình sẽ đón bạn ở đảo Lan Tây." Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc đó có nên chọn một cách xuất hiện thật ngầu để đón A Thập Lục đi không nhỉ?

Chiến xe Hà Long Thần Hành?

Khôi lỗi rồng màu bạc?

Hay là mượn cá kình béo công đức từ Công Đức Xà mỹ nhân?

Những phương thức này đều không tồi, nhưng chỉ hợp để dùng trước mặt tu sĩ thôi, trước mặt người thường thì phải dùng huyễn pháp che đi.

Nếu lát nữa A Thập Lục hạ cánh trực tiếp xuống đảo Lan Tây, xuất hiện giữa đám đông thì cậu phải cân nhắc một số phương tiện hiện đại hóa một chút để đón cô ấy.

Ví dụ như... trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu dường như vẫn còn mấy chiếc máy cày tay thì phải.

Không được không được!

Máy cày tay tuy phong cách thật đấy, nhưng cách xuất hiện này thôi cứ miễn đi.

Không có nhan sắc và mị lực như Bạch tiền bối, cậu sợ mình không cân nổi cái phong cách lãng tử của máy cày tay.

Hay là lát nữa mượn du thuyền sang chảnh của Điền Thiên tiền bối nhỉ?

Ngoài ra, trong Hạch Tâm Thế Giới còn có một đàn thú cưỡi hệ ngựa và lạc đà được chuyển từ 'Hắc Long thế giới' sang, ngoài việc cao lớn hơn một chút ra thì hình dáng cũng tương tự ngựa và lạc đà bình thường.

Biết đâu cưỡi ngựa xuất hiện cũng ngầu lắm chứ? "【Tin nhắn thoại】 Vậy hẹn lát nữa gặp lại nha." Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Nghe giọng điệu thì có vẻ tâm trạng cô nàng đang rất tốt.

Kết thúc cuộc trò chuyện với A Thập Lục, Tống Thư Hàng cất điện thoại, tiếp tục cùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối bay về phía Điền

Thiên Đảo.

Cậu vừa tán gẫu đủ chuyện với Xích Tiêu Kiếm tiền bối, vừa không ngừng dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên Ma Thần Trụ để đọc kiến thức kỹ thuật Tiên trù Ma môn.

Trên đường đi, thỉnh thoảng cậu lại bắt gặp một số tu sĩ hoặc tu luyện giả thuộc các hệ khác.

Có lẽ là do hoạt động 'Tán Tài Vương Tọa' nên có rất nhiều tu luyện giả tụ tập gần đây vẫn chưa tản đi.

Có người vẫn đang tìm kiếm xung quanh, xem liệu Tán Tài Vương Tọa có mở ra lần nữa hay không.

Vì vậy, những tu luyện giả các hệ vốn ngày thường hiếm thấy thì hôm nay trên đường bay qua cậu đã gặp không ít.

Những tu sĩ hoặc tu luyện giả này khi nhìn thấy Tống Thư Hàng từ xa, một bộ phận sẽ dừng lại.

Có người hành lễ với Tống Thư Hàng, đó là phép lịch sự của hậu bối khi gặp tiền bối.

Có người sẽ nhường đường sang một bên, đưa mắt nhìn theo bóng lưng Tống Thư Hàng khuất dần.

Nhưng phần lớn tu luyện giả khi nhìn thấy Tống Thư Hàng từ xa là sắc mặt tái mét, vắt chân lên cổ mà chạy.

Trước khi chạy mất, Tống Thư Hàng luôn nghe thấy tiếng kêu la của những tu luyện giả này: "Là Bá Tống, Bá Tống đến kìa!" "Bá...

Bá Tống..." "Sao Bá Tống vẫn còn ở đây?" "Đừng nhìn vào mắt Bá Tống tiền bối..." "Nghe nói Bá Tống tiền bối đã có tu vi cấp Kiếp Tiên rồi.

Tốt nhất là nín thở luôn đi." "Chỗ tôi có thuốc tránh thai chuyên dụng này, mấy người có muốn làm vài viên không, vị sơn tra đấy, nghe bảo sơn tra gây sảy thai, hiệu quả chắc sẽ tốt hơn." Những âm thanh kinh hãi kiểu này vang lên, mà lại còn bằng đa ngôn ngữ nữa chứ.

Nếu không phải dạo này Tống Thư Hàng nắm vững ngôn ngữ của rất nhiều quốc gia thì e là cũng chẳng hiểu họ đang nói cái gì.

Mặt Tống Thư Hàng đen lại.

Miệng lưỡi thế gian thật đáng sợ mà.

Đương nhiên thỉnh thoảng cũng nghe thấy một vài đánh giá tích cực. "Nhưng mà Bá Tống tiền bối phiên bản thiếu niên trông cũng đáng yêu thật đấy.

Lần trước giảng pháp ông ấy chẳng phải vẫn là hình tượng đại thúc sao?" "Bá Tống Huyền Thánh là cảnh giới Kiếp Tiên rồi, ngoại hình đối với ngài ấy chỉ là phù vân thôi, muốn biến thành thế nào chẳng được." "Tôi lại thấy hình tượng đại thúc của Bá Tống tiền bối có vẻ hợp với phong thái của ngài ấy hơn." Những đánh giá tích cực đa phần là bàn về ngoại hình và diện mạo của cậu.

So với tu vi của Bá Tống Huyền Thánh, quả nhiên một bộ da đẹp vẫn có giá trị thảo luận hơn nhiều.

Khi Tống Thư Hàng cập bến Điền Thiên Đảo, những kiến thức Tiên trù cơ bản truyền từ 'Ma Thần Trụ' cuối cùng cũng đã truyền tải hoàn tất.

Tống Thư Hàng trích xuất và phân loại kiến thức Tiên trù Ma môn ra, cũng đã học xong. "Tàm tạm rồi, tham nhiều nhai không nát.

Cứ học xong kiến thức cơ bản cái đã, rồi sau này mới học những nội dung Tiên trù thâm sâu hơn." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Ta thấy cậu cứ nên tập luyện trước đi đã, xem mình có thiên phú nấu ăn không." "Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng lo, tôi có Trù tâm trong người, lại có thêm truyền thừa Tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế nữa.

Chỉ cần thiên phú Tiên trù của tôi khá hơn thiên phú kiếm thuật một tẹo thôi, thì ít nhất cũng có thể trở thành một Tiên trù bình thường mà." Tống Thư Hàng vỗ ngực cam đoan.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Tống Thư Hàng cái tên này, cái gì cũng tốt.

Tính cách không tệ, đối đãi với mọi người hòa nhã.

Trừ việc đôi khi hơi thẳng tính ra thì không có khuyết điểm gì lớn.

Chỉ là thỉnh thoảng, tên này làm người ta thấy xót xa ghê gớm.

Ví như thiên phú kiếm thuật này, tỉ lệ tử vong này, rồi kiểu có phúc cùng hưởng có họa mình tôi chịu...

Hiện tại chưa cả thử nấu ăn mà Tống Thư Hàng đã điên cuồng lập flag cho bản thân rồi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm giác phương diện này của cậu e là lại hỏng bét cho xem. "Đi thôi tiền bối, chúng ta vào đảo thôi." Tống Thư Hàng nói.

Trên Điền Thiên Đảo hiện tại có hộ đảo đại trận hoàn toàn mới, trước khi vào đảo Tống Thư Hàng cần phải qua vòng xác minh của Điền Thiên đảo chủ đã.

Tống Thư Hàng đưa tay ra định thu Ma Thần Trụ vào Hạch Tâm Thế Giới.

Trước khi đẩy nó vào, Tống Thư Hàng tặng cho nó một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 cuối cùng coi như phần thưởng.

Ma Thần Trụ: Ong ong ong ong ~ Nó có vẻ vô cùng hưởng thụ.

Sau đó nó truyền ra một phần kiến thức cốt lõi nhất của mình.

Đó là một bản thực đơn lớn do 'Hà Chỉ Ma Đế' biên soạn, bản thực đơn này vẫn đang ở giai đoạn chưa hoàn thành, là một bản thực đơn vô cùng điên rồ.

Nếu hoàn thành nó, đây sẽ là đại tiệc tiên hào Ma môn đỉnh cao nhất trong 'giới Tiên trù'.

Bản thực đơn khủng khiếp này cùng với lượng kiến thức khổng lồ ẩn chứa trong đó bị Ma Thần Trụ nhồi nhét sạch sành sanh cho Tống Thư Hàng.

Lượng thông tin khổng lồ đột ngột ập tới khiến đầu óc Tống Thư Hàng đau nhức như muốn nổ tung. "Tê ~~" Tống Thư Hàng hít một ngụm khí lạnh, sau khi đẩy Ma Thần Trụ vào Hạch Tâm Thế Giới, cậu đưa tay xoa xoa thái dương để xoa dịu cơn đau đầu.

Xích Tiêu Kiếm: "Cậu làm sao thế?" Sức chịu đựng đau đớn của Tống Thư Hàng mạnh đến mức nào ông hiểu rất rõ.

Một cơn đau khiến ngay cả Tống Thư Hàng cũng phải hít khí lạnh như thế này, nếu đặt lên người tu sĩ bình thường thì chắc chắn là phải đau đến mức lăn lộn trên đất rồi. "Đại não quá tải thôi." Tống Thư Hàng nhe răng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Thấy Tống Thư Hàng có vẻ rất đau đớn, Xích Tiêu Kiếm đề nghị: "Hay là cậu tự dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên bản thân thử xem?" Tống Thư Hàng xua tay: "Không sao đâu, cơn đau này vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng được." Nói đi cũng phải nói lại, cảm giác đại não đột nhiên bị nhồi nhét một lượng kiến thức khổng lồ dẫn đến quá tải sắp treo máy này thật là mới mẻ, đúng là một kiểu đau đớn loại mới.

Cậu phải thích nghi một chút để nâng cao khả năng miễn dịch, lần sau gặp lại sẽ bình tĩnh hơn. "Đau đớn khiến tôi mạnh mẽ hơn." Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Lúc này mà còn cười được chứng tỏ cậu đang dần thích nghi với cơn đau này rồi.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Tống Thư Hàng cái tên này đúng là hết thuốc chữa ở phương diện này rồi.

Ông đã tận mắt chứng kiến cậu cuồng chạy trên con đường 'không lối thoát' này mà chẳng thể quay đầu lại. 【Đinh ~】 Lúc này, từ trên hộ đảo đại trận truyền đến giọng nói của Điền Thiên đảo chủ: 【Thư Hàng tiểu hữu, cậu đến rồi à?

Tôi mở lối vào hộ đảo đại trận cho cậu đây, cậu đi tới chỗ tôi đánh dấu rồi vào đảo nhé.】 "Vâng ạ, Điền Thiên tiền bối." Tống Thư Hàng trả lời.

Điền Thiên đảo chủ đánh dấu một ký hiệu trên hộ đảo đại trận rồi mở lối vào ở đó.

Tống Thư Hàng cùng Xích Tiêu Kiếm tiền bối tiến vào hộ đảo đại trận, đồng thời cậu bắt đầu chỉnh lý bản thực đơn mà 'Ma Thần Trụ' nhồi cho vào phút cuối.

Sau khi sắp xếp lại các kiến thức về thực đơn, Tống Thư Hàng trích xuất phần thông tin này từ trong não hải ra.

Chương 2069

《Hồng thiêu Thiên kiếp》,《Thiên kiếp Kim Đan nhỏ xào lăn》.《Thiên kiếp Đan kiếp chiên giòn》,《Khí kiếp hấp cách thủy》,《Thạch thiên kiếp hệ Băng đông lạnh》.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu lại đưa tay xoa xoa thái dương lần nữa.

Có phải vừa rồi Ma Thần Trụ truyền tải lượng thông tin quá lớn trong một hơi nên dẫn đến dữ liệu về bản thực đơn này bị lỗi, trộn lẫn với các thông tin khác trong đầu mình không nhỉ?

Để mình bình tĩnh lại một chút, tỉnh táo cái đầu rồi mới rà soát lại phần kiến thức này xem sao.

Tống Thư Hàng nhanh chóng làm một bài 'thể dục cho mắt' để tỉnh táo tinh thần.

Đồng thời cậu còn kích hoạt thuật trị thương đi kèm trên 'Găng tay võ sĩ cá kình nghịch ngợm', tự buff cho mình một phát《Chú Kình Thân Hóa Lộ》. "Cậu lại làm sao nữa thế?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hiếu kỳ hỏi, trạng thái của Tống Thư Hàng hiện giờ không ổn lắm, cứ loay hoay làm cái gì không biết?

Tống Thư Hàng đưa tay vỗ vỗ nhẹ vào má mình: "Không có gì đâu tiền bối, tôi chỉ muốn tỉnh táo lại chút thôi.

Vừa rồi tôi đọc được một bản thực đơn từ 'Ma Thần Trụ', nhưng có lẽ dữ liệu hơi hỗn loạn, để tôi sắp xếp lại đã." Nói xong, cậu lại một lần nữa tập trung tinh thần, đọc bản 'Đại thực đơn của Hà Chỉ Ma Đế'.

Bản thực đơn này có một cái tên.【Bản thực đơn nhân sinh của Hà Chỉ - Thịnh yến Thiên kiếp】Những Tiên trù hàng đầu đều thích tự biên soạn cho mình một bản 'Thực đơn nhân sinh'.

Khi thực hiện bản thực đơn này, các Tiên trù sẽ phát huy triệt để những kỹ thuật nấu nướng tâm đắc nhất của mình, phối hợp với những nguyên liệu sở trường nhất để tạo ra những món ăn để đời.

Và theo sự tiến bộ trong kỹ nghệ của 'Tiên trù' cũng như việc khai phá các nguyên liệu mới, các món ăn trong 'Thực đơn nhân sinh' của họ cũng thường xuyên được thay thế...

Thường thì cho đến lúc chết đi, nhiều Tiên trù vẫn chưa thể hoàn thành được bản thực đơn nhân sinh của mình.

Mà Hà Chỉ Ma Đế, một đại gia Ma môn, một Tiên trù đỉnh cấp sở hữu tới bảy Trù tâm khi mới ở cấp Cửu phẩm, cũng đang trong quá trình tạo ra một bản thực đơn nhân sinh kinh thiên động địa.

Là một trong những đại lão đứng trên đỉnh cao nhất của chư thiên vạn giới, bản thực đơn nhân sinh của ông ta cũng không đi theo lối mòn thông thường.

Tống Thư Hàng thấy không phải do ảo giác, cũng không phải do dữ liệu hỗn loạn.

Tên các món ăn trên bản thực đơn nhân sinh này chính là 《Thịnh yến Thiên kiếp》. "Hồng thiêu Thiên kiếp." Tống Thư Hàng bắt đầu đọc công thức của món ăn này.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngơ ngác hỏi: "Hồng thiêu cái gì cơ?" "Hồng thiêu Thiên kiếp." Tống Thư Hàng trả lời: "Tôi không nhìn lầm đâu, Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngài cũng không nghe nhầm đâu.

Tên món ăn chính là thế đấy." "Chắc chỉ là tên món ăn thôi nhỉ?

Tên món và tiên hào thực tế thường có chút khác biệt mà." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Giống như 'Canh phi long' thì thịt không phải là phi long mà chỉ là gà rừng thôi. 'Hồng thiêu Thiên kiếp' chắc cũng là dùng nguyên liệu khác để nấu kiểu hồng thiêu thôi chứ nhỉ?

Cá chép tùng cúc thì không có con sóc nào cả, bánh bà xã cũng chẳng có bà vợ nào bên trong...

Cho nên hồng thiêu Thiên kiếp là nấu cái khác cũng là chuyện bình thường thôi.

Không có vấn đề gì cả, có thể hiểu được, bài đọc hiểu này đạt điểm trung bình! "Không đâu, nguyên liệu hồng thiêu trong món này chính là Thiên kiếp đấy." Tống Thư Hàng thong thả nói, sau khi xác nhận lại công thức nhiều lần, cậu đã đưa ra kết luận.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "!!!" Thiên kiếp cũng cần giữ thể diện chứ bộ! "Thiên kiếp thì ăn kiểu gì?

Cậu bảo ta xem Thiên kiếp thì hồng thiêu kiểu gì được?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Ông dù sao cũng là thần binh của Trường Sinh Giả đấy nhé.

Trước khi đi theo Tống Thư Hàng chơi đùa thì ông vẫn luôn ở bên cạnh Xích Tiêu Tử, người và việc ông thấy qua nhiều không kể xiết, nhưng chưa từng nghe nói Thiên kiếp lại có thể mang đi hồng thiêu cả.

Ai cũng biết Thiên kiếp thường chủ yếu là 'Lôi kiếp', bản nâng cấp thì có các loại Ngũ hành thiên kiếp, Tâm ma kiếp, Âm dương kiếp, Nguyên tố kiếp, Pháp tắc cấp Đại thiên kiếp vân vân.

Chưa nói đến mấy cái khác, cứ nói về cái cơ bản nhất là 'Lôi kiếp' đi.

Lôi kiếp là cái thứ mà cậu bảo mang đi hồng thiêu cho ta xem thử xem?

Một đạo tia sét mà cậu đòi cho vào nồi xào lăn với hồng thiêu á?

Xào kiểu gì?

Nấu kiểu gì?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm thấy trí tưởng tượng của mình không đủ dùng, thật sự không thể nào hình dung nổi cái cảnh tượng 'Hồng thiêu Thiên kiếp' nó ra làm sao.

Đúng lúc này, trong bóng của Tống Thư Hàng, Hắc Bì Vũ Nhu Tử ló ra nửa thân người, run bần bật.

Cô cẩn thận giơ tay hỏi: "Tống tiền bối ơi, không có món Tâm ma kiếp hồng thiêu đấy chứ ạ?" "Tôi chỉ mới thấy tên món 《Hồng thiêu Thiên kiếp》 thôi...

À đây rồi, tìm thấy rồi.

Có một món khai vị liên quan đến Tâm ma kiếp, tên là 《Lát Tâm ma kiếp hun khói》.

Món này được tính là món khai vị nhé." Tống Thư Hàng vừa tra cứu thực đơn vừa trả lời.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử cẩn thận gật đầu, sau đó cô lẳng lặng rụt người vào lại trong bóng của Tống Thư Hàng.

Cô quyết định rồi, thời gian tới sẽ không ló mặt ra ngoài nữa, cô sẽ ở lỳ trong bóng của Tống tiền bối làm một kẻ vô hình, tránh để bị Tống tiền bối lôi đi làm món hun khói thái lát.

Tuy cô là 'Tâm ma' chứ không phải 'Tâm ma kiếp', nhưng cả hai hàng tỷ năm trước vốn là một nhà, đều cùng một chủng loại cả.

Cho nên cô không thể không đề phòng. "Thư Hàng này, cái thực đơn này của cậu chắc là không có vấn đề gì chứ?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi, khi nói chuyện ông liếc nhìn cái bóng của Tống Thư

Hàng một cái.

Ừm, món Tâm ma kiếp thái lát chắc là có thể làm được thật?

Tống Thư Hàng trả lời: "Tôi vừa xem qua công thức và quá trình chế biến món 《Hồng thiêu Thiên kiếp》 rồi, về mặt lý luận thì có vẻ không vấn đề gì đâu." "Kể nghe xem nào." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng giải thích: "Bắt đầu từ phần mở đầu đi.

Ở phần mở đầu của thực đơn, Hà Chỉ Ma Đế có giới thiệu về ý tưởng cho bản thực đơn nhân sinh này của mình.

Nghe nói vào thời thái cổ, có một vị tu sĩ nhận được một chiếc hồ lô kỳ lạ.

Chiếc hồ lô đó vô cùng quỷ dị, có thể hút sạch kẻ thù, dã thú, bảo vật, thậm chí là cả các đòn tấn công pháp thuật vào bên trong, hóa thành từng viên kim đan.

Thậm chí chỉ cần thao tác chính xác, ngay cả Thiên kiếp cũng có thể bị hồ lô hấp thụ, biến thành kim đan bổ dưỡng.

Và ý tưởng về đại tiệc Thiên kiếp của Hà Chỉ Ma Đế chính là bắt nguồn từ đó." Xích Tiêu Kiếm khẽ đung đưa chuôi kiếm: "Cậu nói thế thì ta dường như đúng là có nghe qua truyền thuyết như vậy thật.

Ta nhớ trong lời đồn thì chiếc hồ lô đó không phải do hậu thiên luyện chế mà là một dị bảo bẩm sinh từ tiên thiên.

Bên trong hồ lô tự mang đại pháp tắc, có thể biến những vật thể hút vào bên trong thành năng lượng thuần khiết.

Sau đó lại ngưng tụ năng lượng đó thành từng hạt 'kim đan'.

Gọi là kim đan nhưng thực tế chúng chỉ là những hạt năng lượng nhỏ có độ tinh khiết cao mà thôi.

Vì vậy uống vào có thể bổ sung năng lượng tiêu hao." Ồ?

Giải thích như vậy thì cảm giác món 'Hồng thiêu Thiên kiếp' cũng không đến mức khó hiểu lắm, dường như thật sự có chút khả thi? "Món 《Hồng thiêu Thiên kiếp》 của Hà Chỉ Ma Đế cũng vận dụng thủ đoạn tương tự.

Đầu tiên là việc lựa chọn nguyên liệu, món 《Hồng thiêu Thiên kiếp》 bắt buộc phải là lôi kiếp của tu sĩ 'Nhị phẩm thăng Tam phẩm'.

Lôi kiếp cấp độ này dễ thao tác, việc săn lùng cũng khá thuận tiện, phù hợp để hồng thiêu.

Hơn nữa... cảm giác khi ăn rất giòn, lại dai dai một cách kinh ngạc, ăn còn ngon hơn bất kỳ loại sườn nguyên liệu nào khác." Tống Thư Hàng tiếp tục.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Đây có đúng là lời miêu tả về Thiên kiếp 'Nhị thăng Tam' mà mình biết không vậy? "Tiếp theo là quá trình săn lùng Thiên kiếp Nhị thăng Tam phẩm.

Đầu tiên là tìm một tu sĩ Nhị phẩm sắp sửa đột phá Tam phẩm.

Bố trí trận pháp độ kiếp sẵn, để cậu ta dẫn Thiên kiếp xuống.

Khi lôi kiếp giáng xuống, trước tiên dùng pháp thuật phong ấn, phong ấn 'lôi kiếp' thành dạng thanh dài rồi lưu trữ lại.

Chú ý, nhất định phải phong ấn lôi kiếp dưới hình dạng thanh dài, nếu không sẽ ảnh hưởng lớn đến cảm giác khi ăn." Tống Thư Hàng đọc công thức: "Điểm này thì đúng là có chút khó khăn khi thao tác, hình thái của lôi kiếp biến hóa khôn lường.

Vạn nhất nó rơi xuống dưới dạng 'lôi cầu' hoặc 'chưởng tâm lôi' thì chẳng lẽ còn phải nặn nó thành thanh dài rồi mới phong ấn sao?" Không chỉ vậy, Thiên kiếp ngày nay vẫn luôn biến đổi, các loại Thiên kiếp hiện đại hóa thay đổi từng ngày.

Vạn nhất tu sĩ Nhị thăng Tam lại gặp đúng Thiên kiếp hiện đại hóa, xuất hiện 'Lôi kiếp đại bác' thì phải xử lý thế nào?

Tuy nòng pháo lôi kiếp cũng là dạng thanh dài đấy, nhưng cái thứ này sau khi hồng thiêu xong thì gọi là gì?

Hồng thiêu đại bác Thiên kiếp?

Hồng thiêu xe tăng Thiên kiếp?

Điều đau đầu hơn là trên thực đơn của Hà Chỉ Ma Đế không liệt kê《Pháp phong ấn》.

Có lẽ trong mắt Ma Đế, người nhận được truyền thừa Tiên trù của ông ta chắc chắn đã nắm vững thuật phong ấn tinh diệu rồi.

Nếu không thể nặn Thiên kiếp thành thanh dài để phong ấn thì căn bản không có tư cách kế thừa truyền thừa của ông ta?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Về việc phong ấn Thiên kiếp, lát nữa có thể hỏi ý kiến Bạch tiền bối.

Về phương diện này, Bạch tiền bối lão luyện lắm rồi." Đừng nói là dạng thanh dài, ngay cả khi thực đơn yêu cầu nặn Thiên kiếp thành bánh quẩy rồi mới phong ấn thì Bạch tiền bối chắc chắn cũng làm được. "Đến bước này thì ta đều có thể hiểu và hình dung được." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: "Vậy nên bước quan trọng nhất chính là bước tiếp theo đây.

Thiên kiếp sau khi phong ấn phải xử lý thế nào mới có thể biến thành loại nguyên liệu có cảm giác giòn và dai được?

Đừng bảo ta là cứ thế vứt vào nồi nhé." Trực tiếp vứt thanh Thiên kiếp đã phong ấn vào nồi để hồng thiêu sao?

Nếu ai mà làm thế thật thì chắc chắn là mất trí rồi.

Đến lúc đó Thiên kiếp trong nồi nổ tung ra thì đúng là 'tan nát một đời hoa'. "Tất nhiên là không phải rồi, trước khi cho thanh Thiên kiếp vào nồi thì còn có một quá trình sơ chế nguyên liệu bí truyền.

Quá trình này gồm sáu sáu ba mươi sáu bước, vô cùng phức tạp.

Đầu tiên là phong ấn Thiên kiếp vào pháp khí, sau đó thêm vào pháp khí loại dược dịch làm dịch hóa năng lượng thuần khiết.

Chương 2070

Loại dược dịch này có rất nhiều lựa chọn, chỉ cần mua từ các luyện đan sư là được, trong quá trình luyện đan đều sẽ dùng đến các loại dược dịch tương tự, hiệu quả càng mạnh càng tốt.

Ở đây có ghi chép sáu loại trận pháp có thể áp chế sức mạnh Thiên kiếp, để dược dịch phát huy hiệu quả." "Sau đó cứ cách một khoảng thời gian, lại theo các bước mà cho mười hai loại hương liệu và thiên tài địa bảo vào trong pháp khí phong ấn.

Tác dụng của chúng là làm đông đặc và dung hợp Thiên kiếp, biến nó từ thể năng lượng dịch hóa dần dần đông đặc lại thành thể rắn dạng thanh.

Tương tự, sẽ có sáu trận pháp phối hợp để áp chế sức mạnh Thiên kiếp và giúp mười hai loại hương liệu + thiên tài địa bảo phát huy tác dụng." "Tiếp đó còn có quá trình tương tự như luyện đan, phải cho Thiên kiếp đã đông đặc vào lò luyện đan để luyện chế..." Ba mươi sáu bước, vô cùng rườm rà.

Nhưng tất cả đều xứng đáng.

Hơn nữa chỉ cần thành thạo thì toàn bộ quy trình có thể hoàn thành trong vòng nửa ngày. "Sau khi xong ba mươi sáu bước, tiếp tục phong tồn pháp khí trong một tháng.

Một tháng sau là có thể nhận được nguyên liệu Thiên kiếp hoàn mỹ.

Đã loại bỏ lực sát thương của lôi kiếp tam phẩm, toàn thân mang màu vàng kim, kèm theo lớp mỡ như mật ong với hương vị bền lâu không tan.

Dùng dao cắt ra có thể thấy những vân thịt đầy quyến rũ.

Ôi, quá trình này có thể thực hiện trong 'Thời Gian Thành' của mình này.

Chỉ cần nạp linh thạch vào Thời Gian Thành là có thể rút ngắn thời gian một tháng xuống tích tắc." Tống Thư Hàng thông minh nói.

Tiếp theo chính là quá trình 'hồng thiêu'.

Trực tiếp cắt 'Thiên kiếp' đã sơ chế bí truyền thành miếng, có thể coi nó như thịt hoặc sườn, dùng kỹ thuật Tiên trù của Ma môn để hồng thiêu.

Sau khi hoàn thành, hình thái của 'Hồng thiêu Thiên kiếp' sẽ có màu đỏ hồng, tỏa ra linh quang vàng nhạt dịu nhẹ và hương thơm nồng nàn.

Cắn một miếng, lớp đầu tiên béo mà không ngấy, tan ngay trong miệng.

Lớp thứ hai có độ dai, càng nhai càng thơm.

Lớp thứ ba cảm giác cực kỳ giòn, cắn một cái là tan vỡ.

Tống Thư Hàng vừa đọc vừa lẩm bẩm, trong đầu hiện ra hình dáng của món 'Hồng thiêu Thiên kiếp' sau khi hoàn thành, nước miếng đã sắp trào ra rồi.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Ông thật sự đã không còn lời nào để nói, cũng chẳng biết phải nói gì nữa. "Sở Sở vừa vặn sắp độ Thiên kiếp 2 thăng 3." Tống Thư Hàng suy tính: "Hay là dưới tiền đề bảo đảm an toàn cho Sở Sở, chúng ta có thể săn vài 'đạo lôi kiếp' để dùng thử xem sao?" Hiện giờ chỉ là Thiên kiếp 2 thăng 3 thông thường, có Tống Thư Hàng ở bên cạnh hộ pháp thì gần như không cần lo lắng đến an nguy tính mạng nữa.

Huống hồ trên người Tống Thư Hàng còn đang 'treo' một bầy các tiền bối đại lão.

Ba cái Thiên kiếp 2 thăng 3 cỏn con, thật không nghĩ ra làm cách nào mà có thể thất bại được. "Ta thấy tốt nhất là cứ nên tìm tên Thiên Nhân hay kẻ thù nào đó để tiến hành thí nghiệm trước đi.

Tuy Thiên kiếp 2 thăng 3 không có độ khó gì nhưng cẩn thận vẫn hơn." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu: "Tiền bối nói phải, đối mặt với Thiên kiếp tuyệt đối không được chủ quan kiêu ngạo.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần có lẽ đã bắt được một mẻ Thiên Nhân rồi, để xem trong đó có ai sắp sửa 2 thăng 3 không, có thể thử một phen." "Ngoài ra việc phong ấn Thiên kiếp phải nhờ Bạch tiền bối giúp một tay mới được.

Lát nữa tôi sẽ dùng 'Mã QR Kim Đan' thử liên lạc với Bạch tiền bối xem có thể kết nối được với anh ấy không." Tống Thư Hàng bổ sung thêm. "Còn về dược dịch, trong đám tiền bối của cậu đúng lúc có luyện đan sư đấy, đến lúc đó có vài khâu cũng cần họ giúp đỡ." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối rất có hứng thú với món 《Hồng thiêu Thiên kiếp》 này, ông muốn xem xem cái thứ Thiên kiếp đó rốt cuộc có thể thật sự bị hồng thiêu thành công hay không.

Ông vốn là một thần binh vô cùng hiếu học, luôn có khát vọng khám phá đối với tất cả những sự vật và kiến thức mới mẻ.

Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối vừa trò chuyện vừa đáp xuống Điền Thiên Đảo.

Các thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần đã tụ họp lại với nhau và bắt đầu mở tiệc.

Trên Điền Thiên Đảo có Tiên trù riêng, các tiền bối trong nhóm cũng mang theo rượu ngon tới. "Thư Hàng, rốt cuộc cậu cũng tới rồi." Bắc Hà Tán Nhân nheo mắt, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Bắc Hà tiền bối có vẻ tâm trạng đang rất tốt. "Tiền bối Bắc Hà, trông anh tâm trạng có vẻ tốt nhỉ?

Gặp được chuyện gì hay sao?" Tống Thư Hàng đáp xuống bên cạnh Bắc Hà Tán Nhân, mỉm cười hỏi.

Đồng thời, cậu vỗ nhẹ hai tay, trợ thủ nhỏ từ 'thế giới lõi' bước ra.

Cậu tạm dừng việc quy hoạch lại thế giới lõi, chuyển những món mỹ thực và rượu ngon do nữ sĩ Konas gửi tới từ Hắc Long thế giới ra ngoài.

Mấy vị đệ tử Điền Thiên Đảo đứng gần đó vội vàng tiến lên, tiếp nhận từng món ngon và rượu từ tay trợ thủ nhỏ, bày biện lại rồi đưa lên bàn tiệc.

Bắc Hà mỉm cười định trả lời, nhưng Cuồng Đao Tam Lãng bên cạnh đã nhanh nhảu đáp: "Lão Bắc Hà vừa học được đạo pháp 'Cụ hiện hóa tâm ma' từ Vũ Nhu Tử.

Trong cả nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, chỉ có mỗi lão là vừa học đã biết ngay.

Hiện tại lão đang nuôi dưỡng tâm ma của mình, đang mong sớm ngày cụ hiện hóa nó ra nên trong lòng đang sướng rơn đấy." Tống Thư Hàng cười ha ha: "Hóa ra là đạo pháp đó." Cậu cúi đầu nhìn cái bóng của mình, Hắc Bì Vũ Nhu Tử tương đương với một phân thân, hơn nữa còn dễ dùng hơn phân thân nhiều. "Thực ra ta thấy lão Bắc Hà mặt mày hớn hở không phải vì 'người đầu tiên học được pháp thuật' đâu, mà là vì lão sắp được gặp lại tình cũ, nên cả người mới tỏa ra hơi thở mùa xuân, mắt híp lại thành một đường thế kia." Bên cạnh

Cuồng Đao Tam Lãng, một cô gái có vẻ ngoài ngọt ngào, thanh thuần nũng nịu nói.

Tống Thư Hàng nhìn cô gái đó, suy nghĩ một chút: "Tiền bối Đồng Quái?" Chẳng phải trước đó tiền bối vẫn là bộ dạng thiếu niên sao?

Thay đổi tạo hình từ lúc nào thế? "Hi hi hi." Đồng Quái chỉ tay vào má mình, cười ngọt ngào: "Thế nào, bộ dạng này đáng yêu chứ?" Tống Thư Hàng: "..." Thú thực là khá đáng yêu.

Nhưng cứ hễ nghĩ đây là tiền bối Đồng Quái là cậu lại cảm thấy không thể yêu thương nổi. "Tình cũ của Bắc Hà?

Chẳng phải lão Bắc Hà là chó độc thân sao?" Vân Trung Tiên Khách tò mò ghé sát lại hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: "..." "Chuyện này ta biết." Cuồng Đao Tam Lãng cười lớn: "Mối tình đầu của lão Bắc Hà chính là tâm ma của lão đấy!

Đó là một cô nàng tóc vàng, ngực khủng.

Có điều cuối cùng đã bị lão trảm tâm ma chứng đạo rồi.

Giờ lão muốn nuôi dưỡng cô nàng đó lại sao?" Nghe Cuồng Đao Tam Lãng nói vậy, Tống Thư Hàng cũng nhớ lại chuyện này.

Hồi đó khi Bắc Hà Tán Nhân và Đồng Quái Tiên Sư đại chiến trên đỉnh Tử Cấm, Đồng Quái Tiên Sư để chiếm 'tiên cơ' đã không từ thủ đoạn, biến hình thành 'mối tình đầu' cũng chính là tâm ma của Bắc Hà để gây áp lực tâm lý.

Không ngờ rằng cái gọi là mối tình đầu đó đã sớm bị Bắc Hà Tán Nhân tự tay chém bay, thủ đoạn thấp hèn của Đồng Quái chẳng thu được hiệu quả gì.

Bây giờ Bắc Hà Tán Nhân muốn nuôi tâm ma và cụ hiện hóa nó, chẳng lẽ thật sự định hồi sinh 'mối tình đầu' kia?

Nghĩ kỹ lại thì đạo thuật mà Vũ Nhu Tử phát triển ra thật là đáng sợ!

Bởi vì phần lớn tâm ma của người tu luyện trong chư thiên vạn giới đều liên quan đến 'tình cảm'.

Mà tâm ma liên quan đến tình cảm đa số lại là hình mẫu lý tưởng khác giới hoặc người thân chí cốt.

Nếu đạo thuật này được phổ biến rộng rãi, e rằng tỷ lệ sinh đẻ trong giới tu chân tương lai sẽ rất đáng ngại. "Bắc Hà, ngươi thật sự muốn nuôi dưỡng cái tâm ma tóc vàng đó sao?" Diệt Phượng Công Tử ôm một vò rượu lân la tới gần.

Có vẻ Diệt Phượng đã uống khá nhiều, gò má ửng hồng, mở miệng ra là nặc mùi rượu.

Bắc Hà Tán Nhân mỉm cười nâng ly rượu cụng nhẹ vào vò của Diệt Phượng, rồi uống cạn: "Vốn dĩ ta còn muốn giữ bí mật, đợi nuôi xong mới giới thiệu với mọi người." Nói xong, y chỉ tay vào ly rượu, một cụm sương mù xám nhỏ ngưng tụ trong ly. "Đây là tâm ma mà tiền bối Bắc Hà đang nuôi sao?" Tống Thư Hàng tò mò ghé lại xem.

Mấy vị đạo hữu bên cạnh cũng tò mò không kém.

Chỉ có điều cái tâm ma này chỉ là một cụm sương mù, chẳng nhìn ra được hình thù gì.

Tống Thư Hàng hỏi: "Tiền bối định nuôi nó thành bộ dạng gì?" "Ta định nuôi nó thành một người nào đó trong nhóm." Bắc Hà híp mắt cười lạnh: "Đợi khi thành công, ta có thể cắt nó ra từng lát.

Hơn nữa có thể cắt nhiều lần, chỉ cần ta không ngừng nuôi dưỡng là được." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Vân Trung Tiên Khách: "..." Diệt Phượng Công Tử: "*Ợ*..." "Tuyệt quá!" Tống Thư Hàng đột nhiên thốt lên.

Đồng Quái Tiên Sư: "???" "Cắt lát, quá tuyệt luôn." Tống Thư Hàng giơ ngón cái với tiền bối Bắc Hà: "Tiền bối, hôm nào anh định cắt lát nó thì bảo tôi nhé.

Chúng ta cùng cắt.

Đến lúc đó có thể thử món 'Tâm ma kiếp cắt lát hun khói' xem sao." Diệt Phượng Công Tử tò mò hỏi: "Tâm ma hun khói?

Có tác dụng gì không?" "Ngon lắm, giòn tan luôn." Tống Thư Hàng đáp.

Diệt Phượng liếm môi: "Nghe có vẻ thú vị đấy, lúc đó nhớ gọi ta nhé." Đồng Quái Tiên Sư: "..." Sau đó, gã đột ngột đứng dậy: "Mọi người cứ trò chuyện đi, ta đi trước đây, tìm cái gì đó ăn đã." Rượu là một thứ tốt, lúc vui bạn có thể uống, lúc buồn vẫn có thể uống.

Thậm chí khi buồn chán một mình, bạn lại càng có thể uống.

Số rượu ngon mà Tống Thư Hàng giao dịch được từ chỗ nữ sĩ Konas có hiệu quả cực kỳ xuất sắc.

Nếu chỉ tính theo cường độ 'tăng cường tinh thần lực', loại rượu này có hiệu quả tương đương cấp 7.

Tuy nhiên, nó lại do 'Ý chí Long Mạch' đích thân ủ ra để giúp nhục thân của nữ sĩ Konas có thể chịu đựng được khi 'Ý chí Long Lạc' giáng lâm lúc cần thiết.

Thế nên ngoài việc ngon ra, nó còn cực kỳ dễ say.

Say rượu là một chuyện đau đầu, nhưng rượu của Konas phải say mới phát huy được thần hiệu tốt nhất.

Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần hoàn toàn không ngờ được rượu tiên mà Tống Thư Hàng mang đến lại có độ cồn mạnh như thế.

Rượu rất ngon, hương vị tuyệt hảo.

Nhưng phần lớn các tiền bối chỉ uống vài ly là đã ngà ngà say.

Bàn tiệc được đẩy sang một bên, lộ ra khoảng trống ở giữa.

Đông Phương Lục Tiên Tử chân trần bước ra giữa sân bắt đầu nhảy điệu 'Thiên Ma Vũ'.

Hiệu quả khủng khiếp của điệu nhảy bao phủ toàn trường.

May mà Đông Phương Lục vẫn còn giữ được chút tỉnh táo, cô không sử dụng thủ pháp tấn công của Thiên Ma Vũ.

Nếu không thì hôm nay e rằng không ít thành viên phải dùng đến mạng dự phòng của mình.

Có múa thì sao thiếu được ca?

Tạo Hóa Pháp Vương mơ màng lôi cây đàn guitar ra bắt đầu gẩy.

Nhưng vì trạng thái không tốt, ông không hát ra tiếng được, chỉ có thể đệm đàn cho Đông Phương Lục.

Các thành viên trong nhóm lại may mắn thoát được một kiếp.

Đông Phương Lục và Tạo Hóa Pháp Vương đã khuấy động không khí lên cao.

Chương 2071

Sau đó người hát, người vỗ nhịp, người lấy nhạc cụ ra đệm, người ngâm thơ... mỗi người một vẻ.

Tống Thư Hàng lại ngồi rất bình tĩnh. "Ơ?

Tống tiền bối không say sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẽ chui ra từ cái bóng. "Rượu ngấm rồi, nhưng có rượu mà không có mồi thì sao được." Tống Thư Hàng đột nhiên đứng dậy cười lớn: "Đã đến lúc lộ diện tuyệt kỹ rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghe vậy liền nhanh chóng chui tọt vào trong bóng, nhất quyết không thò đầu ra nữa.

Cô sợ Thư Hàng uống say rồi sẽ đem cô ra cắt lát thật. "Đừng sợ, tôi không tàn nhẫn thế đâu." Tống Thư Hàng giơ tay chộp lấy tiền bối Xích Tiêu Kiếm. "Làm gì đấy?" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đang hào hứng xem Đông Phương Lục múa và nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần hợp xướng. "Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, chúng ta đi bắt vài đạo thiên kiếp cấp 2 lên 3 về thêm món cho các tiền bối trong nhóm đi." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Cậu tính đào đâu ra thiên kiếp cấp 2 lên 3 bây giờ? "Sư phụ, hay là để con dẫn thiên kiếp xuống độ nhé?" Sở Sở nghiêng đầu hỏi.

Từ sau khi ăn món tiên của tiền bối trên ngai vàng Tán Tài, cô đã tích lũy gần đủ, cảm giác có thể thăng cấp phá kiếp bất cứ lúc nào. "Đừng vội... thiên kiếp của em cứ từ từ đã.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói đúng đấy, hai thầy trò mình không được chủ quan.

Dù là thiên kiếp cấp 2 lên 3 cũng phải toàn lực ứng phó." Tống Thư Hàng vẫy tay, nắm lấy Xích Tiêu Kiếm bay lên không trung: "Tôi đi dạo quanh đây chút, tôi có linh cảm chắc chắn sẽ tìm được vài đạo thiên kiếp cấp 2 lên 3 mang về." Xích Tiêu Kiếm: "Cậu đừng có quậy phá, bên ngoài Điền Thiên Đảo là biển cả mênh mông, ai lại ở đó độ kiếp?

Mà cho dù có gặp thật, cậu có thủ đoạn phong ấn thiên kiếp không?

Thôi ở lại xem múa với ta đi.

Điệu Thiên Ma Vũ chính tông thế này, lại còn là do tiên tử đã áp chế thủ pháp tấn công múa, hiếm gặp lắm đấy." Tống Thư Hàng lướt tay, liên tiếp sáu phát 'Dưỡng Đao Thuật' rơi lên người tiền bối Xích Tiêu Kiếm.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm: "Ái chà~ cậu nhóc này, sao mà hiểu chuyện thế không biết.

Sở Sở, giúp ta ghi hình lại hiện cảnh nhé.

Quay toàn cảnh ấy, đặc biệt là điệu Thiên Ma Vũ của tiểu cô nương Ma môn kia, nhớ quay hết từ đầu đến cuối.

Ta và Tống Thư Hàng đi một lát rồi về ngay." Sở Sở ngoan ngoãn gật đầu.

Tống Thư Hàng vung tay ném Thông Nương vào lòng Sở Sở.

Sau đó, một người một kiếm 'vút' một cái, phóng ra khỏi Điền Thiên Đảo, biến mất tăm. "Nói này, cậu định đi đâu tìm người độ kiếp?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Tùy duyên thôi, mình cứ dạo một vòng xem sao." "Được rồi, nói đi cũng phải nói lại, nếu thật sự gặp đạo hữu nào đang độ thiên kiếp cấp 2 lên 3, chẳng lẽ cậu định xông vào can thiệp?" Xích Tiêu Kiếm hỏi lại.

Can thiệp người khác độ kiếp là đại kỵ, 'độ kiếp tập thể sướng một hồi, chết rồi thì vào lò hỏa táng'.

Dù Tống Thư Hàng là tay lái già trong việc độ kiếp tập thể, có nhiều kinh nghiệm xương máu, nhưng nếu người ta không muốn lên xe thì sao? "Vậy thì mình đi tìm Thiên Nhân?" Tống Thư Hàng nói.

Đối phó với Thiên Nhân thì cậu không có áp lực tâm lý nào cả, dù sao cũng là kẻ địch. "Thiên Nhân đến hiện thế thì thực lực không có ai dưới cấp 4 đâu." Xích Tiêu Kiếm đáp.

Thiên Nhân đến đây là để săn lùng Kim Đan Linh Hoàng cấp 5 và Đại Yêu, Thiên Nhân cấp 2 đến đây làm gì?

Làm hậu cần à? "Tiền bối nói chí lý." Tống Thư Hàng gật gù.

Xích Tiêu Kiếm: "Vậy nên giờ quay lại vẫn còn kịp đấy.

Về đúng lúc xem màn kết của Thiên Ma Vũ." "Đừng, lúc nãy mình đi oai như thế, ít nhất cũng phải dạo một vòng rồi mới về." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Đến lúc quan trọng lại biết giữ thể diện rồi cơ đấy?" "Tôi lúc nào chẳng mặt mỏng." Tống Thư Hàng cười: "Nếu không được thì mình xuống biển bắt con cá lớn mang về cũng được." Đang nói chuyện thì điện thoại của cậu reo lên. "Là A Thập Lục đến rồi sao?" Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra xem, màn hình hiển thị là Vũ Nhu Tử.

Sao Vũ Nhu Tử lại gọi cho mình nhỉ?

Tống Thư Hàng tò mò bắt máy: "Vũ Nhu Tử, có chuyện gì vậy em?" "Tống tiền bối, em vừa mới ra thì thấy các tiền bối trong nhóm say hết cả rồi?

Cha em cũng bị tiền bối Thất Tu kéo đi uống rượu rồi.

Em thấy Sở Sở và Thông Nương, mà anh chạy đi đâu mất rồi?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng: "Ha ha ha, tôi ra ngoài tìm chút đồ ăn, về ngay đây.

Em tìm tôi có việc gì không?" "Hi hi, vốn dĩ em muốn mượn tiền bối cái 'Vòng xoay chuột Hamster' dùng một chút." Vũ Nhu Tử đáp.

Tống Thư Hàng cười lớn: "Không vấn đề gì, lát nữa tôi sẽ lấy Thông Nương làm tọa độ, phi đao truyền thư, dùng bảo đao Bá Toái gửi cái vòng đó về cho em." "Cảm ơn Tống tiền bối~" Vũ Nhu Tử nói: "Đợi lát nữa em sẽ xin phép tiền bối Hằng Hỏa xem có được học 'Ánh mắt mang thai' không.

Nếu tiền bối Hằng Hỏa đồng ý, Tống tiền bối nhớ dạy em nhé.

Pháp thuật đó thú vị lắm luôn." Nói xong, Vũ Nhu Tử cúp máy.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu tự dùng Ánh mắt mang thai thì thấy bình thường, dùng rất mượt.

Nhưng chỉ cần tưởng tượng cảnh Vũ Nhu Tử dùng chiêu đó với kẻ địch là cậu thấy hình ảnh đó sụp đổ vô cùng.

Nghĩ một lát, cậu gửi cái vòng Hamster về trước bằng bảo đao Bá Toái, hy vọng chủ đảo Điền Thiên Đảo vẫn còn đủ tỉnh táo để mở hộ đảo đại trận cho bảo đao bay vào.

Vừa kết thúc cuộc gọi với Vũ Nhu Tử, một cuộc gọi khác lại tới.

Là Tô Thị A Thập Lục. "Họ hẹn nhau à?" Tống Thư Hàng bắt máy: "Alo, A Thập Lục, em đến rồi à?" "Đến rồi~ Em đang ở đảo Lan Tây." Tô Thị A Thập Lục dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng: "Đợi tôi, tôi qua ngay." "Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, mình quay đầu, đi đảo Lan Tây trước." Tống Thư Hàng nói.

Tiếp theo, phải đón A Thập Lục thế nào cho ngầu nhỉ?

Lái xe?

Không được rồi, tuyệt đối không được uống rượu lái xe.

Dù là tu sĩ thì vẫn phải tuân thủ quy tắc này, mình có phải Đông Phương Lục đâu.

Mà Đông Phương Lục cũng đâu phải uống rượu mới thế, cô ấy chỉ là kỹ năng lái xe kém thôi.

Quả nhiên, vẫn nên cưỡi ngựa sao?

Đảo Lan Tây.

Tô Thị A Thập Lục đội một chiếc mũ đen che đi hai cái sừng rồng nhỏ trên đầu.

Cô bước đi trong đám đông trên đảo. "Chị Thập Lục, mình đi đâu vậy?" Tay trái cô nắm tay một thiếu niên có vài phần giống mình, cậu bé tò mò hỏi. "Đợi người." Tô Thị A Thập Lục đáp. "Ồ, thế còn ông trẻ A Thất đâu ạ?" Thiếu niên hỏi. "Lát nữa mình sẽ gặp ông ấy." Cô kiên nhẫn trả lời. "Dạ." Thiếu niên gật gù.

Một lúc sau, cậu lại nói: "Chị Thập Lục, em sắp nhịn không nổi nữa rồi." Tô Thị A Thập Lục: "Ráng nhịn thêm chút nữa." "Nhưng em đã nhịn mấy ngày rồi, chuyện thăng cấp đâu phải nói nhịn là nhịn được đâu." Cậu bé nhăn nhó.

Đang nói chuyện, trên đỉnh đầu hai người thấp thoáng xuất hiện kiếp vân.

Tô Thị A Thập Lục vỗ nhẹ lên người cậu bé, khí tức bị cưỡng ép áp chế, kiếp vân tan đi. "Em ngoan ngoãn ở lại tộc địa Tô Thị không tốt sao?

Chạy ra đây làm gì?" A Thập Lục đau đầu.

Thiếu niên đắc ý cười: "Em đi theo con đường bí mật mà lần trước chị trốn ra ngoài đấy." Tô Thị A Thập Lục: "..." "Hay là mình gọi điện giục ông trẻ A Thất đi?

Em cảm giác cứ ép cảnh giới thế này mãi cơ thể em sẽ hỏng mất." Thiếu niên đi sau đề nghị.

A Thập Lục lấy điện thoại ra đưa cho cậu.

Thiếu niên: "???" "Em tự gọi cho ông ấy đi." A Thập Lục nói.

Thiếu niên cầm lấy điện thoại, mở nhật ký cuộc gọi.

Cậu vô tình liếc thấy cái tên 'Tống Thư Hàng' ở ngay đầu danh sách.

Vừa nãy A Thập Lục nói chuyện với người này sao?

Xem tên thì chắc là nam tu rồi.

Thảo nào lúc nãy chị ấy nói chuyện dịu dàng như muốn tan chảy ra vậy, cứ như biến thành người khác, hóa ra là nam tu.

Mà cái tên này... nửa năm nay dường như cậu đã nghe A Thập Lục và ông trẻ A Thất nhắc qua, nghe rất quen tai. "Hừ, lát nữa mình nhất định phải xem tên này là thần thánh phương nào." Thiếu niên thầm nghĩ.

Cậu lướt xuống tìm tên Tô Thị A Thất rồi nhấn gọi.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối. "Đao là đao thế nào nha~~ đao khảm đầu quỷ nha~~ khỉ đột là khỉ thế nào nha~~ đầu rơi thì bát lớn nha~~" Giọng hát hào sảng của Tô Thị A Thất vang lên từ điện thoại.

Thiếu niên ngơ ngác.

Đúng là giọng ông trẻ A Thất rồi.

Nhưng cái bài hát loạn cào cào này là sao?

Hơn nữa, loáng thoáng còn nghe thấy đủ loại nhạc cụ đệm cho giọng ông ấy.

Chương 2072

Lại còn có giọng tiên tử hát bè rất hay nữa chứ.

Chẳng lẽ thiên kiếp sắp đến làm mình sinh tâm ma, tai xuất hiện ảo giác rồi?

Hay là... "Ông trẻ A Thất bị ai đoạt xá rồi ạ?" Thiếu niên nảy ra một ý nghĩ táo bạo, buột miệng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục bình thản lấy lại điện thoại: "Không, ông ấy chỉ đơn thuần là uống say thôi." "Thế thì em tiêu đời rồi còn gì?" Thiếu niên ngửa mặt nhìn trời, lòng đau như cắt.

Cậu trốn khỏi gia tộc Tô Thị, dọc đường vận khí bùng nổ, gặp liên tiếp mấy cái kỳ ngộ, cảnh giới thăng cấp vù vù, giờ đang ở ngưỡng từ 2 lên 3.

Thế nên cậu mới phải tìm cách liên lạc với A Thập Lục, lặn lội đến tìm Tô Thị A Thất để cầu cứu.

Không ngờ A Thất lại uống say mất rồi.

Tu sĩ uống say khác với người thường.

Dù là rượu tiên, công lực càng cao càng khó say.

Nhưng tương ứng, khi đã say rồi thì tỉnh lại cũng khá phiền phức.

Nghe nói ngày xưa có vị tiền bối Chân Quân uống nhiều quá, say một lèo mấy năm trời.

Tô Thị A Thất giờ cũng là cảnh giới Chân Quân, nếu say một mạch mấy năm thì chẳng phải cậu tiêu rồi sao?

Mấy năm nữa chắc cây quả trên mộ cậu cũng chín rồi ấy chứ?

Thiếu niên lẳng lặng lôi một tờ tờ rơi ra, trầm tư.

A Thập Lục liếc nhìn tờ rơi trong tay cậu, khóe miệng giật giật: "..." Đó là quảng cáo nghĩa trang dưới đáy biển của Giao Bá Chân Quân, hóa ra đã chính thức khai trương thật rồi.

Trước giờ cô cứ tưởng Giao Bá Chân Quân và Ngư Kiều Kiều chỉ nói đùa thôi chứ. "Đến rồi, mình nghỉ một lát đi." Tô Thị A Thập Lục nói.

Thiếu niên ngẩng lên thì thấy đó là một tiệm kem.

Vì chuyện 'Thiên Nhân' nên chủ đảo Điền Thiên Đảo đã di tản rất nhiều người thường trên đảo Lan Tây.

Sau khi nguy cơ Thiên Nhân được giải trừ, những người bị di tản vẫn chưa kịp quay về hết.

Thế nên hôm nay đảo Lan Tây khá vắng vẻ, tiệm kem trống không. "..." Thiếu niên ngơ ngác: "Chị ơi, mình thật sự là thành viên cùng một tộc Tô Thị đấy chứ?" Em sắp đối mặt với thiên kiếp đến nơi rồi mà chị lại đưa em đi ăn kem?

Chị không sợ đứa em trai đáng yêu này bị sét đánh chết tươi sao? "Đừng vội." A Thập Lục nói: "A Thất không ở đây nhưng có chị ở đây, em sợ cái gì?" Thiếu niên: "..." Chị không vội nhưng em vội mà.

Vả lại cậu còn nhớ nửa năm trước, chị Thập Lục bị thiên kiếp đánh cho thừa sống thiếu chết.

Thế nên trong lòng cậu chẳng yên tâm chút nào.

A Thập Lục mỉm cười nhìn cậu, dường như dễ dàng thấu hiểu nội tâm thiếu niên.

Tống Thư Hàng cuối cùng không chọn cách xuất hiện thật ngầu.

Cậu và tiền bối Xích Tiêu Kiếm đáp xuống khu vực vắng người trên đảo Lan Tây, rồi lặng lẽ quét thần thức.

Thần thức mạnh mẽ lập tức bao trùm cả hòn đảo.

Kể từ khi luyện thành 'niệm lực' do Bạch tiền bối Two thiết kế, việc kiểm soát thần thức của Thư Hàng đã trở nên hoàn hảo hơn.

Rất nhanh, cậu đã khóa được khí tức của Tô Thị A Thập Lục.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm treo trên lưng Thư Hàng, người thường không thể nhìn thấy sự tồn tại của y.

Tống Thư Hàng sải bước về hướng khí tức của A Thập Lục.

Từ xa, cậu đã thấy bóng dáng cô.

Lúc này cô đang ngồi trong một nhà hàng, tay bưng ly kem, dùng thìa nhỏ xúc ăn.

Đối diện cô là một thiếu niên trông khá giống cô, chắc cũng là đệ tử Tô Thị?

Khi Thư Hàng nhìn về phía A Thập Lục, dựa vào trực giác nhạy bén của tu sĩ, cô cũng đồng thời quay đầu lại nhìn cậu, nở một nụ cười rạng rỡ.

Dù lúc này Thư Hàng đang ở bộ dạng thiếu niên, nhưng cô vẫn nhận ra cậu ngay lập tức.

Tống Thư Hàng vẫy tay với cô, sải bước vào nhà hàng. 'Nhìn chung thì không có gì thay đổi.' Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ngoại hình của A Thập Lục vẫn như cũ.

Cứ tưởng giọng nói qua điện thoại trở nên trưởng thành như vậy thì ngoại hình cũng sẽ thay đổi.

Giờ xem ra lo lắng của cậu là thừa, A Thập Lục vẫn là A Thập Lục đó thôi.

Có điều giờ cô đang ngồi, không biết có cao lên chút nào không?

Thư Hàng không khỏi nhớ lại lần trước, A Thập Lục khó khăn lắm mới cao thêm được một milimet mà đã vui mừng khôn xiết.

Đồng thời, thiếu niên đối diện A Thập Lục cũng thấy được sự thay đổi sắc mặt của chị mình.

Cậu hiểu ngay chắc chắn là 'Tống Thư Hàng' kia đã đến.

Hừ, để xem anh là nhân vật thế nào nào, 'đạo hữu Tống Thư Hàng' bí ẩn ạ!

Thiếu niên nhanh chóng quay đầu nhìn theo hướng mắt của chị.

Sau đó, cậu thấy một thiếu niên trạc tuổi mình đang rảo bước về phía tiệm kem.

Trẻ măng thế này á?

Không ngờ A Thập Lục lại thích kiểu này?

Điều này nằm ngoài dự tính của cậu, cậu cứ tưởng chị ấy sẽ thích kiểu đàn ông trưởng thành cao lớn cơ.

Bởi vì cậu từng nghe các bậc tiền bối trong tộc nói chuyện phiếm rằng, tu sĩ khi chọn đạo lữ thường sẽ vô thức chọn đối tượng 'bù trừ khiếm khuyết'.

Ví dụ người nhỏ nhắn sẽ thích ở cùng người cao lớn, người nam tính sẽ thích người dịu dàng để bù đắp cho nhau.

Thế nên A Thập Lục chẳng phải nên tìm một anh chàng khổng lồ sao?

Đang suy nghĩ, đột nhiên thiếu niên giật mình.

Đợi đã, thiếu niên này trông quen mắt quá. "Bá...

Bá Long Cổ Thánh!" Cậu kinh hãi thốt lên.

Trên người Tống Thư Hàng, hiệu quả 'thiên hạ không ai không biết mặt' của danh hiệu Cổ Thánh đang hiển hiện.

Bá Long Cổ Thánh = Bá Nho Huyền Ma = Bá Tống Huyền Thánh.

Một công thức nhanh chóng hình thành trong não bộ thiếu niên.

Hai tay cậu vô thức ôm lấy bụng, mặt tái mét.

Hóa ra là đệ nhất thánh ngàn năm Bá Tống Huyền Thánh, người đàn ông đáng sợ nhất xuất hiện trong giới tu chân suốt ngàn năm qua. 'Tống Thư Hàng' mà chị ấy nói là ông ta sao? "Đợi đã, có lẽ Bá Tống Huyền Thánh chỉ đi ngang qua thôi?" Thiếu niên lại ngẩng đầu, lén nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Vừa nhìn một cái, cậu đã thấy người đàn ông trong truyền thuyết - Bá Tống Huyền Thánh - đã bước vào tiệm kem, đưa mắt nhìn về phía cậu và A Thập Lục, miệng nở nụ cười, đôi mắt lóe lên những tia sáng đáng sợ. "Chị, Tống Thư Hàng trong điện thoại vừa nãy không phải là ông ta chứ?" Thiếu niên lén lút truyền âm nhập mật.

Cậu thậm chí không dám phát ra tiếng, sợ bị Bá Tống Huyền Thánh bắt được giọng nói.

A Thập Lục tò mò nhìn thiếu niên: "Em sợ anh ấy à?" "Chư thiên vạn giới, chẳng mấy ai không sợ ông ta đâu." Thiếu niên rụt người lại: "Giờ em chạy còn kịp không chị?" Trễ rồi, Bá Tống Huyền Thánh đã nhìn thấy cậu rồi.

Nếu giờ mà chạy, nói không chừng lại khiến ông ta phật ý, ông ta liếc cho một cái thì biết làm sao? "Hế nhô~~ mỹ nữ." Đang lúc thiếu niên suy nghĩ thì có hai người đàn ông cao lớn tiến lại gần, chen vào bàn của hai người.

Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nhìn hai gã đó một cái. "Em gái, em xinh quá." Gã bên trái nở nụ cười tự tin: "Hay là đi uống với bọn anh một ly nhé?" "Không cần đâu, tôi không hứng thú." A Thập Lục đáp.

"Ha ha, hai em đến đảo Lan Tây chơi à?

Hai anh có thể làm hướng dẫn viên cho các em đấy." Hai gã này tỏ ra rất có kinh nghiệm tán gái. "Chị ơi, em thấy thể chất của chị chắc chắn có vấn đề rồi, lúc nào rảnh nhớ đi kiểm tra nhé." Thiếu niên truyền âm nói, cảnh tượng thế này cậu đã thấy ít nhất 5 lần trở lên rồi.

Tô Thị A Thập Lục: "..." Trước đây khi tâm trạng không tốt, cô không ghét tình huống này lắm vì có thể tìm lý do để tẩn bọn họ một trận.

Nhưng hôm nay, tâm trạng cô khá tốt. "Có cần em quăng hai gã này ra ngoài không?" Thiếu niên hỏi.

Với thực lực của cậu, ném hai gã này ra khỏi tiệm dễ như trở bàn tay.

Nói xong, cậu lại cười hi hi: "Thôi, xem chừng không đến lượt em ra tay rồi." Cậu lén liếc nhìn mũi chân Bá Tống Huyền Thánh.

Không biết Bá Tống Huyền Thánh sẽ xử lý chuyện này thế nào nhỉ?

Sẽ xuất hiện thật oai phong rồi ném hai gã này ra khỏi nhà hàng?

Hay là trực tiếp tung chiêu 'Ánh mắt mang thai'?

Nếu dùng Ánh mắt mang thai... 'Các người anh em, trải nghiệm cảm giác mang thai mười tháng chút nhé?' Tưởng tượng cảnh đó thôi đã thấy phê rồi.

Kỹ năng đáng sợ này, chỉ cần không rơi trúng mình thì nhìn sẽ thấy rất hài hước.

Cậu không khỏi có chút mong đợi.

Tuy nhiên, ngoài dự đoán của cậu, Bá Tống Huyền Thánh lại không trực tiếp tung chiêu cuối.

Bá Tống Huyền Thánh trong dáng vẻ thiếu niên trông có vẻ chậm rãi, nhưng thực tế chỉ vài bước đã xuất hiện bên cạnh hai gã cao lớn.

Chương 2073

Cũng chẳng thấy cậu động thủ, nhưng người hai gã kia như bị một tầng lực vô hình đẩy đi, lùi liên tiếp mấy bước.

Cứ như thể hai gã chủ động nhường đường cho Bá Tống Huyền Thánh vậy.

Hai gã cao lớn ngơ ngác, nhìn nhau đầy nghi hoặc.

Trong lúc họ bị đẩy ra, thiếu niên Bá Tống Huyền Thánh đã đến bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, cậu mỉm cười hơi cúi người, chìa tay về phía cô.

A Thập Lục đưa tay trái ra, đặt lên tay Thư Hàng. 'Á, chị ơi, cẩn thận, nắm tay là có thai đấy.' Thiếu niên Tô Thị truyền âm.

Tô Thị A Thập Lục: "..." Tống Thư Hàng nắm tay cô, đi thẳng ra ngoài nhà hàng.

Thiếu niên Tô Thị chỉ còn cách bưng ly kem đi theo, tiện tay còn phải ghé quầy thanh toán tiền.

Hai gã tán tỉnh ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Thư Hàng.

Đến cửa nhà hàng, Tống Thư Hàng đột nhiên quay người, ngoái đầu cười với hai gã đó.

Thiếu niên đang thanh toán tiền lập tức mắt sáng lên: Đến rồi đến rồi, Ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh!

Quả nhiên Bá Tống Huyền Thánh vẫn định ra tay.

Mang thai đi, cảm nhận tình mẫu tử đi.

Rồi hãy run rẩy dưới ánh mắt yêu thương của Bá Tống Huyền Thánh, hãy hét lớn gọi cha đi!

Tiếc là Tống Thư Hàng không tàn nhẫn đến mức dùng Ánh mắt mang thai với người thường.

Cậu chỉ cười với hai gã đó, rồi chỉ vào khuôn mặt trắng trẻo nhỏ nhắn của mình, đắc ý nói: "Ngày nay người ta chuộng kiểu trai trẻ dễ thương như tôi này.

Đáng yêu, trẻ trung." "Phụt~" A Thập Lục không nhịn được bật cười.

Thiếu niên Tô Thị ngây người như phỗng.

Đây thật sự là người đàn ông đáng sợ nhất ngàn năm qua trong truyền thuyết chư thiên vạn giới sao?

Chắc chắn mình bị tâm ma nên xuất hiện ảo giác rồi.

Hai gã cao lớn phía sau: "..." Cậu là 'trai trẻ dễ thương' thì bọn tôi là cái giống gì?

Cái đời này thật bất công, lúc bọn tôi còn là trai trẻ thì mấy em gái lại thích kiểu đàn ông trưởng thành.

Đến khi bọn tôi khó khăn lắm mới thành đàn ông trưởng thành thì mấy em lại quay sang thích trai trẻ.

Chẳng lẽ bọn tôi định sẵn là bị thời đại này đào thải rồi sao? "Tiền bối Bá...

Bá Tống, cứ thế tha cho hai gã đó sao ạ?" Thiếu niên Tô Thị đuổi theo chị mình và Bá Tống Huyền Thánh, hỏi lớn.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, tò mò nhìn cậu thiếu niên. "Trước khi anh đến, họ đang tán tỉnh chị tôi đấy." Thiếu niên nhắc nhở, không cho họ nếm thử Ánh mắt mang thai sao?

Cơ hội ngàn năm có một, hai người đàn ông mang thai rồi đẻ ngay trong nhà hàng, bảo đảm ngày mai lên trang nhất luôn. "Có người chạy lại tán tỉnh chẳng phải chứng minh A Thập Lục rất đáng yêu sao?" Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Có lẽ do uống nhiều nên não bộ cậu hôm nay đặc biệt hoạt bát, nói năng cũng ngọt ngào hơn.

Thiếu niên Tô Thị: "???" Nhưng nghe Bá Tống Huyền Thánh nói cũng có lý lắm.

Tống Thư Hàng nắm tay A Thập Lục đi về phía bờ biển đảo Lan Tây.

Thiếu niên Tô Thị bám sát phía sau, ba người rời khỏi nhà hàng.

Sau khi họ đi khỏi, hai gã cao lớn bỗng cảm thấy nỗi buồn ập đến.

Cả hai ngồi xuống vị trí cũ của thiếu niên Tô Thị, nhìn nhau một cái.

Tiếp đó, hai gã đột nhiên gục xuống bàn khóc nức nở, không sao ngừng lại được.

Tại sao lại đau lòng đến thế, mắt cứ như có suối nguồn, nước mắt cứ thế tuôn rơi không dứt.

Rõ ràng trước đây cũng từng bị từ chối, nhưng hôm nay cảm thấy tâm hồn bị tổn thương sâu sắc, là vì cái gã 'trai trẻ' kia sao?

Đáng ghét, trai trẻ thì ngon lắm à, trai trẻ rồi cũng có ngày già đi thôi.

Tiếng khóc của họ như sấm xuân nổ vang.

May là trong tiệm không còn khách nào khác.

Ông chủ tiệm lẳng lặng nhìn hai vị khách đang khóc thương tâm, khẽ lắc đầu: "Giới trẻ bây giờ tâm lý yếu đuối quá.

Chỉ bị từ chối thôi mà khóc lóc thế kia.

Lão già độc thân như tôi còn chưa nói gì đây này." Nói rồi, ông chủ lặng lẽ tặng cho hai gã mỗi người một ly rượu nhỏ.

Rượu là thứ tốt, yêu đương thì cạn ly, thất tình cũng có thể cạn ly.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và thiếu niên Tô Thị ra đến bờ biển, cậu âm thầm thi triển huyễn pháp bao phủ cả ba.

Trong mắt người thường, sự tồn tại của họ nhạt dần rồi biến mất.

Không ai ở bờ biển chú ý đến họ nữa.

Tống Thư Hàng lấy ra 'Cửa Thần Tiên Cơ Miêu Yêu' trong tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú, rồi ngự bảo phi hành.

Vốn dĩ cậu định dùng 'Chiến xa Thần Hành Hà Long', nhưng lúc triệu hoán chiến xa, cậu lại nảy ý muốn thử kiểu bay mới mẻ hơn.

Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú của cậu hoàn toàn có thể thay phiên nhau dùng để bay.

Thế nên cậu đã gọi cánh cửa này ra. "Cánh... cánh cửa?" Thiếu niên Tô Thị vẻ mặt tuyệt vọng.

Dù biết pháp khí của tu sĩ đa dạng, nào là bàn tính, khiên, giáp, thậm chí gần đây có người luyện pháp khí thành laptop, điện thoại.

Nhưng thật sự phải ngồi lên một cánh cửa để bay thì cảm giác cứ kỳ kỳ thế nào ấy. "Vốn dĩ tôi định dùng thảm bay, nhưng cái 'Chăn đơn cùng loại với đại lão Cái gì cũng bán' không ngự khí phi hành được." Tống Thư Hàng nói, nắm tay A Thập Lục bước lên cánh cửa.

Thiếu niên Tô Thị ngửa mặt nhìn trời, đành bấm bụng đi lên. "À, cái cửa này ấy mà." Tống Thư Hàng vỗ nhẹ lên cánh cửa, mỉm cười bổ sung: "Là pháp khí cấp 8 đấy." "Vãi chưởng!" Thiếu niên nằm bò ra cánh cửa, nhẹ nhàng vuốt ve nó.

Pháp khí cấp 8 đấy!

Đây là lần đầu tiên cậu được tiếp xúc gần với pháp khí cấp 8 đến vậy. "Phụt~" A Thập Lục cười chỉ tay vào cậu em, rồi giới thiệu với Thư Hàng: "Cậu ấy là đệ tử Thiên Hà Tô Thị, Tô Không Vân.

Nếu tính theo vai vế thì là em họ của tôi.

Nhưng nếu tính theo vai vế bên mẹ tôi thì cậu ấy nhỏ hơn tôi một bậc." Tô Không Vân: "Mẹ em là cháu gái của mẹ chị Thập Lục... nhưng họ lại gả cho hai anh em.

Thế nên nếu tính từ đời mẹ thì em tự nhiên nhỏ hơn một bậc." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm cười hắc hắc: "Vậy nên nhiều khi tu sĩ cứ trực tiếp chia theo thực lực cảnh giới mà gọi 'tiền bối' hay 'hậu bối' cho rảnh nợ.

Chứ nếu tính theo vai vế gia đình thì loạn lắm.

Ta thường thấy trong các gia tộc tu sĩ, con trai lại yêu vị tiên tử bậc đại tiền bối trấn tộc bên nhà mẹ.

Hắc hắc hắc, còn nhiều chuyện ly kỳ hơn nữa kìa." Thọ mệnh dài thật sự là có thể làm mọi việc theo ý mình.

Với thọ mệnh dài hàng vạn năm, chuyện người cha cưới đệ tử đời thứ 50 của môn phái nào đó, sinh ra con gái, rồi con gái đi du ngoạn vô tình gặp gỡ và yêu vị tổ sư khai phái của chính môn phái đó là chuyện thường xuyên xảy ra. 'Nghe bảo con gái tôi đi lịch luyện bị một lão già hơn nó một vạn bảy ngàn tuổi lừa mất, tôi tức tốc mài đao định đi dạy cho lão đó một bài học...

Gặp mặt rồi mới phát hiện đối phương là tổ sư khai phái của mình, thế là tôi quỳ luôn tại chỗ.' 'Mùng 3 tháng 3, xuất quan, thời tiết đẹp, cảnh giới thăng tiến, tâm trạng cực tốt.

Bèn triệu tập con cháu tụ tập ăn tiệc ăn mừng.

Đang tiệc, chợt phát hiện cháu n-đời của mình... trở thành ông trẻ của mình, đau lòng quá, bế quan tiếp một trăm năm nữa cho rảnh nợ, có việc gì cũng đừng gọi tôi, tôi chỉ muốn yên tĩnh một mình thôi.' 'Lão hủ năm nay thọ tám ngàn tuổi, bà tổ tặng cho một món quà cực kỳ cảm động, bà vừa sinh cho lão một vị tiểu thúc công.

Vị tiểu thúc công này sau này sẽ cùng đón thọ với lão... vui quá đi mất.' "Kiếm... kiếm biết nói chuyện ạ?" Tô Không Vân kinh ngạc nhìn Xích Tiêu Kiếm.

Truyền thuyết nói thần kiếm có linh, nhưng thần kiếm biết mở miệng nói chuyện thì đây là lần đầu cậu thấy. "Đây là tiền bối Xích Tiêu Kiếm, thần binh của Trường Sinh Giả." Tống Thư Hàng mỉm cười giới thiệu. "Trường...

Trường Sinh Giả thần binh sao?" Tô Không Vân rất muốn đưa tay ra sờ thử nhưng lại không dám.

Đây là thần binh của Trường Sinh Giả đấy, những thứ liên quan đến Trường Sinh Giả có khi cả đời cậu cũng chẳng được thấy.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đắc ý xoay một vòng trên không trung, dùng chuôi kiếm vỗ nhẹ vai Tô Không Vân: "Nhóc con, tư chất khá đấy, ta đánh giá cao ngươi." Nhóc này tình cờ đang ở ngưỡng thăng cấp từ 2 lên 3, hơn nữa trông bộ dạng là sắp không ép nổi nữa rồi.

Đúng là trùng hợp thật.

Thế nên Xích Tiêu Kiếm mới đánh giá cao cậu thiếu niên này. "Cảm... cảm ơn tiền bối!" Tô Không Vân vui sướng.

Được thần binh của Trường Sinh Giả khen ngợi tư chất, biết đâu cậu thật sự có thiên phú.

Có khi sắp tới có cơ hội tranh danh hiệu 'Tô Thị Thập Bát' cũng nên!

Nhưng danh hiệu Tô Thị Thập Bát dường như bị bỏ qua rồi, chắc cậu sẽ tranh chức Tô Thị Thập Cửu. "Đừng khách khí, phải có niềm tin vào chính mình.

Ngoài ra, đã là tu sĩ thì gan phải lớn.

Chương 2074

Gan lớn bao nhiêu thì thế giới rộng lớn bấy nhiêu.

Gan lớn rồi trí tưởng tượng mới phong phú được.

Khi trí tưởng tượng đủ phong phú, đứng trước bất cứ chuyện hủy diệt tam quan nào ngươi cũng có thể bình chân như vại." Xích Tiêu Kiếm làm công tác tư tưởng trước cho thiếu niên Tô Thị.

Thiếu niên này khác với Sở Sở, thiên kiếp của cậu đã sắp không ép lại được rồi.

Tô Không Vân gật đầu lia lịa, ghi nhớ lời tiền bối Xích Tiêu Kiếm.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: "Giờ mình đi đâu?" Tống Thư Hàng: "Ừm, trước tiên đi tìm chút nguyên liệu nấu ăn...

Ơ?" Cậu nhìn về phía Tô Không Vân, với thực lực hiện tại, cậu chỉ trong nháy mắt đã nhìn thấu cảnh giới của cậu bé.

Nhị phẩm đỉnh phong, và... chắc chắn đang ở trạng thái sắp độ kiếp thăng lên tam phẩm.

Đặc biệt là điểm cuối cùng, Thư Hàng cực kỳ chắc chắn.

Đừng nhìn cậu tu hành thời gian ngắn, nhưng cậu thân với đại lão thiên kiếp lắm.

Cậu chỉ cần cảm ứng một chút là ngửi thấy mùi 'thiên kiếp sắp đến' trên người Tô Không Vân ngay.

Tuyệt đối không sai được. "Tìm nguyên liệu à?

Anh cần loại nào?

Có lẽ em giúp được đấy." A Thập Lục nói.

Họ đang ở bờ biển, cô có vài pháp thuật có thể tìm được các loại cá ăn được.

Nếu cần, cô có thể dùng pháp thuật tìm cá. "Chuyện tìm nguyên liệu không vội." Tống Thư Hàng mỉm cười nhìn Tô Không Vân: "Em sắp thăng cấp rồi phải không?" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm khẽ rung kiếm, diễn biến này quả nhiên đúng như y đoán. "Vâng, tiền bối Tống.

Lần này trốn khỏi nhà, em gặp liên tiếp mấy cái kỳ ngộ.

Kết quả là cảnh giới không sao ép lại được nữa, sắp phải độ kiếp rồi.

Thế nên em mới liên lạc với chị để tìm ông trẻ A Thất." Tô Không Vân đáp.

Thú thực giờ nghĩ lại cậu cũng bắt đầu nghi ngờ dọc đường có phải các trưởng bối Tô Thị âm thầm tạo 'kỳ ngộ' cho mình không, chứ sao tần suất kỳ ngộ lại cao thế được?

Tô Thị A Thập Lục nói: "Giờ A Thất đang say bí tỉ rồi." Tống Thư Hàng gãi đầu, chuyện này chắc do cậu rồi... vì chẳng ai ngờ rượu của nữ sĩ Konas lại mạnh đến vậy.

Thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần gần như say sạch, ngay cả Thánh Quân Thất Tu cũng không ngoại lệ. "Tiền bối Tống, em e là nhịn không nổi nữa rồi.

Dọc đường đều là chị giúp em áp chế, nhưng mỗi lần áp chế em lại thấy thôi thúc độ kiếp càng lớn hơn." Tô Không Vân nói.

Vì A Thất say rồi, nên vị tiền bối Bá Tống trước mặt chính là người hộ đạo độ kiếp cực kỳ đáng tin cậy còn gì. "Tiếc quá... tôi vừa mới độ kiếp xong.

Nếu không thì đã có thể dẫn em theo một chuyến rồi." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Tô Không Vân: "Dạ?" "Không đúng, độ kiếp tập thể là lò hỏa táng, tuyệt đối không được chủ quan.

Phải cẩn thận." Tống Thư Hàng tự vỗ má mình, lẩm bẩm.

Nói xong, cậu lấy điện thoại ra, đăng nhập vào nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Bá Đao Tống Nhất: "Các tiền bối trong nhóm còn ai chưa say không ạ?" Bắc Hà Tán Nhân: "Yên tâm đi, mọi người say hết cả rồi." Cuồng Đao Tam Lãng: "Hết mồi rồi, hết mồi rồi...

A Thất đòi chém đầu ta làm món óc khỉ, ai vào khuyên ông ấy hộ cái?" Đồng Quái Tiên Sư: "Thư Hàng tiểu hữu chẳng phải đi làm món mới rồi sao?

Lên món đi, lên món nhanh lên!" Diệt Phượng Công Tử: "Ta thấy ta chưa say, có việc gì không?" Lệ Chi Tiên Tử: "Thư Hàng gặp chuyện gì à, nói ra xem nào.

Tuy uống hơi nhiều nhưng biết đâu vẫn cho cậu lời khuyên được?" Say thế này mà vẫn chú ý nội dung trong nhóm rồi trả lời nhanh thế, các tiền bối thật khiến người ta cảm động quá.

Tống Thư Hàng định hỏi xem có tiền bối nào có sẵn dược liệu cho trận pháp độ kiếp cấp 2 lên 3 không. "Cảm động không?

Mọi người say rồi vẫn trả lời cậu đấy?" Bắc Hà Tán Nhân lại nhắn.

Bá Đao Tống Nhất: "[Biểu tượng gật đầu vui vẻ]" "Ha ha ha, cảm động là tốt rồi.

Nhưng ta phải nói cho cậu biết, không cần phải cảm động đâu." Bắc Hà Tán Nhân đắc ý nhắn: "Bởi vì mình ta đang cầm điện thoại của tất cả các đạo hữu, giải mã hết rồi để chat với cậu đấy.

Cậu tưởng mọi người quan tâm cậu à, thực ra chỉ có mỗi mình ta quan tâm cậu thôi nha~" Tống Thư Hàng: "..." Tiền bối Bắc Hà hôm nay thật sự say quá rồi.

Suýt chút nữa là cậu muốn cho tiền bối vào danh sách đen rồi đấy.

Nhưng nghĩ lại, lúc tỉnh táo tiền bối Bắc Hà là một trong số ít những người có lương tâm còn sót lại trong nhóm, ai cũng có thể chặn nhưng tiền bối Bắc Hà thì tuyệt đối không.

A Thập Lục cũng lấy điện thoại ra lướt: "Lần đầu thấy tiền bối Bắc Hà như vậy đấy." "Tiền bối Bắc Hà cũng say rồi." Tống Thư Hàng thở dài: "Vốn định hỏi các tiền bối xem ai có dược liệu trận pháp độ kiếp phù hợp để lập trận cho Tô Không Vân.

Giờ xem ra phải tính cách khác thôi." "Dược liệu trận pháp độ kiếp thì em có một ít." A Thập Lục nói.

Nói đoạn, cô lấy ra một chiếc túi Càn Khôn, lấy từ trong đó ra một đống dược liệu: "Nếu là thiên kiếp cấp 2 lên 3 thì chỗ này chắc đủ rồi." Khi A Thập Lục mở túi Càn Khôn, Tống Thư Hàng suýt thì chói mắt vì đống bảo vật dược liệu chất đầy, chiếc túi tội nghiệp như sắp nổ tung, chắc A Thập Lục được thừa kế một phần gia sản của chị Bạch Long rồi. "Chị ơi, từ bao giờ chị có túi Càn Khôn thế?" Tô Không Vân tròn mắt.

Loại pháp khí không gian này cực kỳ quý giá, luôn là niềm khao khát của các hậu bối như cậu.

Thực tế là đệ tử chưa đến tam phẩm như họ, đừng nói túi Càn Khôn, ngay cả 'Túi Thu Nhỏ Một Tấc' cũng là vật phẩm xa xỉ.

A Thập Lục mỉm cười không đáp. "Chị ơi, sau này chị có dư cái túi nào thì bán rẻ cho em một cái nhé?

Hay cho em trả góp cũng được." Tô Không Vân thèm thuồng, rất muốn sờ thử chiếc túi quý giá đó.

Anh em ruột cũng phải tính toán rõ ràng mà. "Được thôi, nếu chị có dư." A Thập Lục đáp. "Ơ, em không có pháp khí chứa đồ sao?" Tống Thư Hàng hỏi: "Kiểu như Túi Thu Nhỏ Một Tấc ấy?" "Túi Thu Nhỏ Một Tấc phải lên tam phẩm, rồi phải lọt top 10 trong kỳ đại tỷ thí bốn năm một lần của các thành viên Tô Thị cùng lứa mới được cấp ạ." Tô Không Vân thở dài.

Cái túi đó cũng quý lắm chứ bộ.

Cậu vừa dứt lời, một chiếc bình nhỏ từ tay tiền bối Bá Tống bay ra, rơi gọn vào tay cậu. "Cái bình này cũng là một loại pháp khí chứa đồ, công năng tương tự Túi Thu Nhỏ Một Tấc, rất hợp cho em dùng.

Coi như quà gặp mặt." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Cái bình này là chiến lợi phẩm thu được từ bọn Thiên Nhân, trong tay Thư Hàng có rất nhiều.

Hơn nữa với một người có cả thế giới lõi như cậu thì cái bình này gần như vô dụng.

Cậu định đợi đến Tết, cứ gặp đứa nhỏ nào thân thiết là tặng mỗi đứa một cái.

Quả Quả này, Thi loli, Chúc loli, lần sau gặp mỗi đứa một cái bình luôn.

Tô Không Vân ngơ ngẩn cầm chiếc bình nhỏ: "Tiền bối, tặng em ạ?" "Trong tay tôi chẳng có gì hợp làm quà gặp mặt nên đành tặng cái này thôi." Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

Cậu nói thật đấy, chủ yếu là vì cậu nghèo, không có bảo vật gì phù hợp để tặng.

Chẳng lẽ lại lôi ma thú hay linh thực trong thế giới lõi ra tặng?

Mấy thứ đó còn phải giữ lại để làm giống với nhân giống chứ. "Cảm ơn tiền bối Bá Tống!" Tô Không Vân cảm động reo lên.

Chuyến này liên lạc với A Thập Lục đúng là quyết định sáng suốt nhất đời cậu.

Tiền bối Bá Tống đúng là đệ nhất thánh ngàn năm, tùy tay tặng cũng là bảo vật cấp Túi Thu Nhỏ Một Tấc.

Độ thiện cảm của Tô Không Vân đối với Bá Tống tăng vọt. "Chị ơi, món quà này em nhận nhé!" Tô Không Vân quay sang nói với A Thập Lục.

Dù sao quà này cũng là tiền bối Bá Tống nể mặt chị ấy mới tặng. "Ừ, em cứ nhận đi." Gương mặt nhỏ nhắn của A Thập Lục lộ rõ vẻ tươi cười.

Thư Hàng thật sự ngày càng có phong thái tiền bối rồi, không chỉ cảnh giới mà cả tính cách và tầm nhìn.

Rõ ràng nửa năm trước khi cô gặp cậu, cậu mới chỉ là một tu sĩ nhỏ vừa mới hoàn thành trúc cơ.

Trong thời gian qua, chắc cậu đã trải qua nhiều chuyện lắm rồi. "Đã có đủ dược liệu trận pháp độ kiếp rồi, vậy mình tìm chỗ nào đó bố trí trận pháp thôi." Tống Thư Hàng nói.

A Thập Lục gật đầu: "Em không có ý kiến." Thiên kiếp cấp 2 lên 3, Thư Hàng và cô đủ sức làm người hộ trận. "Em hoàn toàn nhất trí, thực ra tiền bối Bá Tống bằng lòng hộ đạo cho em là em thấy cực kỳ yên tâm rồi!" Tô Không Vân phấn khích. "Tuổi trẻ vẫn còn ngây thơ quá." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm cảm thán.

Nhóc mà biết vị 'tiền bối Bá Tống' bên cạnh mình độ kiếp chưa bao giờ dùng đến trận pháp mà toàn dùng mạng để khô máu, rõ ràng là lục phẩm mà đã là tay lái già trong việc độ kiếp tập thể thì nhóc sẽ chẳng thấy yên tâm thế đâu. "Vậy đi thôi, tôi nhớ gần đây có một hòn đảo nhỏ rất hợp để độ kiếp." Tống Thư Hàng nói.

Lần trước cậu từng dẫn cô nàng robot tóc vàng đó đến một hòn đảo nhỏ gần Lan Tây để độ kiếp.

Cô nàng đó giờ vẫn đang nằm trong thế giới lõi của cậu.

Chẳng biết là một năm hay mười năm nữa mới phục sinh nữa.

Dưới sự dẫn đường của Tống Thư Hàng, ba người một kiếm đáp xuống hòn đảo nhỏ. "Xung quanh không có tu sĩ khác, linh khí hòn đảo cũng khá đầy đủ, lại cách xa khu dân cư, đúng là chỗ tốt để độ kiếp." Xích Tiêu Kiếm nhận xét. "Đúng rồi, A Thập Lục, tặng em cái này." Tống Thư Hàng lấy ra một đồng Kim Hồn tệ đưa cho cô.

Chương 2075

A Thập Lục: "Ơ?" "Đồng Kim Hồn tệ phục sinh, phù hợp cho tu sĩ cấp 5 trở xuống.

Em mang theo nó thì tôi cũng yên tâm hơn." Tống Thư Hàng nói. "Vâng." A Thập Lục hi hi cười, cẩn thận cất đồng tiền đi.

Dù trên người cô đã có một thủ pháp phục sinh khác, nhưng cô vẫn rất vui khi nhận món quà này.

Tô Không Vân bên cạnh nhìn đồng tiền phục sinh đầy thèm muốn.

Cậu thèm được sờ thử nó một cái, pháp khí phục sinh trong truyền thuyết đấy!

Thứ này có tiền cũng khó mà mua được.

Có nó là coi như tính mạng được bảo đảm rồi!

Bá Tống Huyền Thánh đúng là đại tiền bối, quà cáp lúc nào cũng đẳng cấp. "Tiếp theo... là về trận pháp độ kiếp." Tống Thư Hàng giơ tay, dùng niệm lực và linh lực phác họa giữa hư không.

Chỉ vài giây sau, cậu đã vẽ xong sơ đồ một đại trận phù hợp để độ kiếp cấp 2 lên 3. "Tô Không Vân, em cứ theo sơ đồ trận pháp này mà tự mình bố trí trận pháp.

Chỗ nào không hiểu thì hỏi tôi." Tống Thư Hàng nói.

Việc bố trí trận pháp thì cậu và A Thập Lục đều không nên nhúng tay vào.

Tô Không Vân gật đầu.

Cậu bắt đầu dựa theo sơ đồ của Bá Tống tiền bối để lập trận.

Trong lúc làm, cậu bỗng thấy trận pháp này bố trí cực kỳ thuận tay, cứ như thể nó được thiết kế riêng cho mình vậy!

Thiết kế riêng sao?

Tô Không Vân kinh ngạc nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Tại sao Bá Tống Huyền Thánh lại có trận pháp độ kiếp 'đo ni đóng giày' cho mình nhỉ?

Đây mới là lần đầu mình gặp Bá Tống Huyền Thánh mà?

Trừ khi, Bá Tống tiền bối đã từng điều tra về mình!

Trước đó Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã từng nhắc nhở cậu, tâm phải rộng một chút, tư duy phải cởi mở hơn một chút.

Thế là, tư duy của Tô Không Vân bắt đầu khuếch tán: giả sử Bá Tống tiền bối từng âm thầm điều tra mình, vậy thì những 'kỳ ngộ' kỳ quái liên tiếp xảy ra mấy ngày qua, liệu có phải cũng là bút lực của Bá Tống tiền bối không?

Còn về mục đích á, cái đó còn phải nói sao, hắc hắc hắc hắc.

Tô Không Vân càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng.

Nếu tất cả những điều này thực sự là bút lực của Bá Tống tiền bối, cậu cảm thấy... mình hoàn toàn không phản cảm, thậm chí còn hy vọng bút lực của Bá Tống tiền bối có thể lớn hơn một chút nữa.

Có một vị đại tiền bối âm thầm thiết kế riêng đủ loại kỳ ngộ, trận pháp độ kiếp cho bạn, lại không có ác ý, quả thực không còn gì tuyệt vời bằng. "Đừng có suy nghĩ lung tung nữa, lo mà bố trí trận pháp độ kiếp đi." Giọng nói của Tô Thị A Thập Lục vang lên.

Tô Không Vân cười hì hì, giơ ngón tay cái với Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục đầy mặt ngơ ngác.

Tống Thư Hàng khoanh tay, nhìn Tô Không Vân bố trận.

Đồng thời thần thức của cậu khuếch tán ra, bao phủ hòn đảo nhỏ và xung quanh, tránh việc có tu sĩ không rõ chân tướng đột nhiên chạy tới, bị cuốn vào thiên kiếp của Tô Không Vân.

Ngoài ra... bộ trận pháp độ kiếp nhị phẩm thăng tam phẩm này của Tô Không Vân, nói theo một nghĩa nào đó thì đúng là 'thiết kế riêng'.

Trong tay Tống Thư Hàng có một tấm trận đồ thiên kiếp '2 thăng 3' phẩm cấp khá cao, đến từ truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, nằm trong thực đơn đời người 《Thiên Kiếp Thịnh Yến》 mang tên 'Thiên kiếp kho tàu'.

Tấm trận đồ này được Hà Chỉ Ma Đế tinh tâm phối chế, là trận đồ độ kiếp 2 thăng 3 thích hợp cho các hệ thống tu luyện như Đạo, Nho, Phật, Ma, Yêu.

So với trận pháp thực sự được 'đo ni đóng giày' thì chắc chắn là kém một chút, nhưng vì nó là một loại trận đồ độ kiếp 'vạn năng', cho nên bất luận là chủng tộc nào, hệ tu luyện nào, khi khắc họa tấm trận đồ này đều sẽ có một loại ảo giác: 'Ơ?

Trận pháp độ kiếp này sao lại hợp với mình thế nhỉ?'.

Bởi vì nó là loại vạn năng, tương tự như nhóm máu O, thích ứng với tuyệt đại đa số tu luyện giả.

Tống Thư Hàng không trực tiếp đưa tấm 'trận đồ độ kiếp' này cho Tô Không Vân, dù sao thời buổi này thiên kiếp cũng đang tiến hóa không ngừng.

Nếu cứ bê nguyên trận đồ độ kiếp của Ma Đế mà không chịu tiến bộ, không chịu sửa đổi thì sẽ bị thiên kiếp đại lão đời mới đập cho tơi tả.

Vì thế, cậu đã giao dữ liệu của 'Tô Không Vân' cho Quy tiền bối trong Thế Giới Lõi, nhờ Quy tiền bối ra tay, trong thời gian ngắn tiến hành sửa đổi 'Trận đồ thiên kiếp của Hà Chỉ Ma Đế', khiến nó trở nên phù hợp với Tô Không Vân hơn.

Trên người cậu treo nhiều tiền bối đại lão như vậy, đôi khi những việc tiện tay này, các tiền bối đều sẽ không phản đối.

Đối với một Kiếp Tiên chính hiệu như Quy tiền bối, việc sửa đổi một trận pháp độ kiếp 2 thăng 3 chỉ là chuyện nhỏ như mắt muỗi, quá dễ dàng.

Dù sao cũng chỉ là một tiểu trận 2 thăng 3.

Đợi Quy tiền bối sửa xong, Tống Thư Hàng mới chuyển giao tấm trận đồ độ kiếp này cho Tô Không Vân.

Mình tuy không có năng lực cấu trúc 'trận pháp thiên kiếp', nhưng các tiền bối trên người mình thì có!

Tô Không Vân nhanh chóng dựng xong toàn bộ trận pháp độ kiếp.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục lại giúp cậu kiểm tra trận pháp một lần nữa, xác định không có vấn đề gì. "Bá Tống tiền bối, em bắt đầu đây!" Tô Không Vân gọi lớn, cậu lấy linh thạch ra, vùi vào trong trận độ kiếp, kích hoạt trận pháp.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngự đao phi hành, rời xa khu vực độ kiếp của Tô Không Vân.

Tô Không Vân hít sâu một hơi, chân khí trong các tiểu đan điền của cậu hội tụ thành một dòng, toàn bộ tràn vào đan điền tiểu thứ bảy 【Long Giác】.

Chân khí từ đan điền Long Giác phun trào ra, câu thông thiên địa, bắt đầu dẫn hạ thiên kiếp.

Tiếp đó cậu thò tay vào lòng ngực lấy ra một viên kiếm hoàn.

Chân khí quán nhập, kiếm hoàn hóa thành kiếm ti, biến thành một thanh bảo kiếm trong tay cậu. "Ơ?

Không Vân không dùng đao sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục nói: "Nó từng muốn luyện đao với Tô Thị A Thất, nhưng nó không có thiên phú đao pháp.

Ngược lại thiên phú kiếm thuật thì không tệ, nên sau này học kiếm pháp truyền thừa của một mạch Thiên Hà Tô thị." Tống Thư Hàng hơi đau lòng: "Đổi thiên phú cho tôi đi!

Đổi với tôi đi mà!

Nếu hai chúng ta đổi thiên phú cho nhau thì chắc chắn sẽ vui vẻ lắm đấy." Tuy nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ thoáng qua.

Thực lòng mà nói... không biết từ bao giờ, Tống Thư Hàng đối với 'thiên phú kiếm thuật' đã không còn chấp niệm như trước nữa.

Thực ra đao pháp hay kiếm pháp đều như nhau cả.

Chủ yếu vẫn là nhìn khí chất.

Ví dụ như Bạch tiền bối, cho dù anh ấy có múa một cây rìu cán dài thì chắc chắn vẫn đẹp trai ngời ngời.

Chỉ cần có khí chất, dù là dùng đao cũng có thể dùng một cách vô cùng soái khí.

Trên hư không, kiếp vân bắt đầu ngưng tụ. 【Tới rồi, tới rồi.】 Tống Thư Hàng nhìn thiên kiếp 2 thăng 3, trong lòng có chút rục rịch, đây chính là món mà cậu muốn nha!

Tuy nhiên, người độ kiếp là em trai của Tô Thị A Thập Lục, cũng là người mình giống như Sở Sở vậy.

Cho nên Tống Thư Hàng sẽ không ra tay can thiệp vào quá trình độ kiếp của cậu ấy, tránh dẫn phát sự cố ngoài ý muốn.

Thiên kiếp 2 thăng 3 rất hấp dẫn, nhưng thôi cứ đợi đến khi bắt được thiên nhân thích hợp, hoặc là tu sĩ của thế lực đối địch rồi hãy thử nghiệm vậy.

Phải biết nhẫn nại thì mới được thưởng thức thành quả thơm ngon, chín mọng nhất.

Phía dưới, chân khí bộc phát trên người Tô Không Vân dẫn động linh lực, một lượng lớn linh khí hội tụ về phía cậu.

Nơi cậu đứng, cỏ cây sinh trưởng, hoa nở rực rỡ.

Cậu mượn trợ lực của trận pháp độ kiếp, nâng cao tinh, khí, thần của mình tới cực hạn.

Trên pháp y, từng phù văn phòng ngự bắt đầu sáng rực lên. "Tới rồi." Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

Ầm~~ Trên hư không vang lên tiếng sấm nổ vang trời.

Tia sét màu vàng từ trong kiếp vân chui ra, giáng thẳng xuống Tô Không Vân.

Uy lực của tia sét này không lớn, đó là thiên kiếp đang nhắc nhở tu sĩ rằng cuộc độ kiếp đã bắt đầu.

Đạo thiên lôi này thậm chí còn chưa được coi là cấp bậc thiên kiếp 2 thăng 3, uy lực tối đa chỉ tương đương nhị phẩm sơ giai.

Tô Không Vân vung tay một cái, một đạo kiếm khí chém ra.

Trong đạo kiếm ý này thấp thoáng đã có 'kiếm thế' ngưng tụ, lại là một đệ tử cấp bậc tiểu thiên tài.

Chỉ cần cho cậu thời gian rèn luyện là có thể ngưng tụ ra kiếm ý thuộc về riêng mình.

Kiếm khí dưới sự cường hóa của 'trận pháp độ kiếp', đón lấy thiên lôi màu vàng.

Ầm~~ Thiên lôi bị đánh nát.

Một lát sau, đợt thiên kiếp thứ hai chính thức giáng lâm.

Ầm!!!

Một mạch ba đạo thiên kiếp kiếp lôi từ trên trời rơi xuống.

Đều là thiên lôi cấp bậc nhị phẩm đỉnh phong, mỗi đạo đều tương đương với toàn lực một kích của tu sĩ nhị phẩm đỉnh phong.

Chương 2076

Tô Không Vân toàn lực điều động uy lực của 'trận pháp độ kiếp', kiếm quang quét qua... hóa thành một cái mai rùa khổng lồ, bao phủ bên trên. "Ơ?" Tô Không Vân vẻ mặt mờ mịt.

Tại sao kiếm ý của mình lại biến ra một cái mai rùa thế này?

Là do đại trận độ kiếp sao?

Ba đạo thiên kiếp lôi rơi lên mai rùa xong liền bị phản đàn ra ngoài, bay về phía Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ở đằng xa.

Đồng thời, kiếp vân trên bầu trời lại bắt đầu tích lực, những đạo thiên kiếp bị bắn bay kia mặc định là đã bị Tô Không Vân đỡ được.

Đợt trị liệu bằng 'điện giật' này kết thúc, đợt tiếp theo chuẩn bị bắt đầu!

Đối mặt với lôi kiếp đang lao tới, Tống Thư Hàng theo bản năng muốn giơ tay ra chộp lấy nó. 【Tiếc quá, lôi kiếp này không phải dạng thanh dài, chẳng lẽ mình thực sự phải kéo nó thành dạng thanh sao?】 Trong lòng cậu đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy. 【Không đúng... nếu mình ra tay chộp lấy thiên kiếp, chẳng phải sẽ bị cuốn vào thiên kiếp của Tô Không Vân sao?】 Không thể tiếp được!

Tống Thư Hàng kéo Tô Thị A Thập Lục, nhanh chóng né tránh. "Không sao, ba đạo thiên kiếp này đã không cần đặc biệt né tránh nữa, không cần lo bị cuốn vào thiên kiếp của Tô Không Vân đâu." Lúc này, giọng nói của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên.

Đối với Tô Không Vân mà nói, ba đạo kiếp lôi này cậu ta đã đỡ xong rồi, đợt thiên kiếp tiếp theo đang tích lực.

Ba đạo lôi kiếp này chỉ là dư ba sau khi đã hoàn thành quy trình

thôi.

Dù sao cũng chỉ là thiên kiếp cấp bậc 2 thăng 3, không giống với những loại thiên kiếp cao cấp có thể nhân hóa, bị đỡ được rồi còn biết xoay một vòng quay đầu lại tấn công mãnh liệt tu sĩ đâu.

Lôi kiếp cấp bậc 2 thăng 3 cũng giống như cung tên vậy, bắn ra rồi là xong chuyện.

Bất kể tu sĩ đỡ được thiên kiếp, đánh nổ thiên kiếp hay dùng nhục thân gánh chịu thiên kiếp thì cũng không có gì khác biệt.

Đương nhiên... nếu là thiên kiếp biến dị cấp nhị phẩm thăng tam phẩm thì sẽ có điểm khác biệt so với thiên kiếp thông thường.

Thiên kiếp của Tô Không Vân chỉ là 2 thăng 3 bình thường, không hề biến dị.

Trong lúc nói chuyện, ba đạo lôi kiếp sau khi bị 'mai rùa' do Tô Không Vân thi triển phản đàn lại, đã xuyên qua bình chướng của 'đại trận độ kiếp', tiếp tục lao thẳng về phía vị trí ban đầu của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Đại trận độ kiếp ngoài phần đối kháng trực diện với thiên kiếp, ở ngoại vi còn có trận pháp ảo thuật và bình chướng phòng ngự cơ bản, dùng để ngăn chặn tu sĩ khác đi nhầm vào phạm vi độ kiếp, cũng như giảm bớt dư ba của thiên kiếp...

Lúc mấu chốt, phần bình chướng ngoại vi này cũng có thể đóng vai trò cứu mạng. "Nghĩa là, mấy đạo thiên kiếp này có thể phong tồn lại được sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Ừm~ nếu cậu có thủ đoạn đó." Nó nhớ là lôi điện thiên kiếp cần thiết cho món 'Thiên kiếp kho tàu' có yêu cầu đấy, phải là thiên lôi cấp 2 thăng 3, mà còn phải là dạng thanh dài nữa.

Đang nói chuyện thì ba đạo thiên kiếp đã xuyên thấu bình chướng của 'đại trận độ kiếp', đánh tới trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không chút do dự giơ tay cách không chộp một cái về phía ba đạo thiên lôi.

Niệm lực thôi động, ba đạo thiên lôi bị cưỡng ép dừng lại, tiếng điện hồ kêu lách tách nổ vang trên hư không. 'Niệm lực' mà Bạch tiền bối nghiên cứu ra đúng là đồ tốt, dùng thuận tay quá đi mất.

Tô Không Vân đang độ kiếp nhìn về phía vị trí của Tống Thư Hàng, đầy vẻ nghi hoặc: Bá Tống Huyền Thánh giữ mấy đạo 'thiên kiếp' bị mình phản đàn lại đó làm gì vậy? "Sau đó là bước tiếp theo." Tống Thư Hàng khẽ nói: "Tôi cần thiên kiếp hình thanh dài." Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi: "Thư Hàng, anh cần luyện chế pháp khí đặc biệt gì sao?" Thiên kiếp đối với đa số tu sĩ mà nói đều là tử kiếp, tránh còn không kịp, thiên kiếp còn có thuộc tính gây thương hại thêm cho tu luyện giả.

Mà một số tu sĩ gan lớn lại lợi dụng thuộc tính gây thương hại thêm đó, thử phong tồn sức mạnh 'thiên kiếp' vào pháp khí, tuy chỉ có thể sử dụng một lần, nhưng khi dùng thường mang lại hiệu quả bất ngờ. "Không phải, tôi không có pháp khí nào cần luyện cả." Tống Thư Hàng cười hắc hắc: "Đây là nguyên liệu nấu ăn." Tô Thị A Thập Lục: "???" Cô tiến lại gần bên cạnh Tống Thư Hàng, khẽ ngửi trên người cậu: "Anh cũng uống quá chén rồi sao?" Trên người Tống Thư Hàng vẫn còn vương lại mùi rượu nhàn nhạt. "Tuy có uống một ít, nhưng chắc tôi vẫn chưa say đâu." Tống Thư Hàng nói: "Để tôi thu hồi thiên kiếp này trước, lát nữa sẽ làm món 《Thiên kiếp kho tàu》 cho em ăn." Tô Thị A Thập Lục cười nói: "Được, vậy em đợi anh." Bất kể là Tống Thư Hàng say rồi nói nhảm hay cậu thực sự muốn kho tàu thiên kiếp, cô đều cảm thấy rất thú vị. "Hắc hắc." Tống Thư Hàng giơ tay hướng về phía ba đạo thiên kiếp, hai tay cách không nhào nặn: "Lại đây nào, biến thành hình thanh dài đi." Cậu thôi động niệm lực, ra sức nhào nặn ba đạo lôi kiếp.

Không biết có thể thành công kéo thiên lôi thành dạng thanh dài không?

Đồng thời, cậu thử liên lạc với Bạch tiền bối thông qua 'phân thân' và 'đồ án Kim Đan mã QR'.

Dù sao về việc phong ấn thiên kiếp thì Bạch tiền bối là người có kinh nghiệm nhất.

Không biết hiện giờ Bạch tiền bối độ 'Cửu phẩm thiên kiếp' thế nào rồi?

Có rảnh để trả lời cậu không?

Theo sự nhào nặn của hai tay Tống Thư Hàng, một lát sau, ba đạo lôi kiếp nhị phẩm thăng tam phẩm kia thực sự đã bị kéo thành hình thái thanh dài.

Niệm lực mà Bạch tiền bối nghiên cứu ra... tính thực dụng cực cao.

Đồng thời, Bạch tiền bối đang độ Cửu phẩm thiên kiếp cũng trả lời Tống Thư Hàng.

Không phải liên lạc trực tiếp, mà là giao lưu với Tống Thư Hàng thông qua phân thân mà cậu để lại trong thiên kiếp. 【Cậu tìm ta có việc gì?】 Bạch tiền bối hỏi.

Giọng nói của anh ấy truyền qua mối liên hệ giữa phân thân và bản thể của Tống Thư Hàng. 【Bạch tiền bối, tình hình độ kiếp của tiền bối hiện giờ thế nào rồi?

Tôi muốn thỉnh giáo một chút vấn đề, liệu có làm phiền tiền bối không?】 Tống Thư Hàng hỏi.

Giọng nói của Bạch tiền bối có chút uể oải trả lời: 【Hiện tại xu thế độ kiếp đang dần ổn định, uy lực thiên kiếp tăng trưởng chậm rãi và vững vàng...

Thật lòng mà nói, tăng trưởng ổn định quá mức làm ta thấy hơi buồn chán.

Thế nên lúc nãy ta đang cân nhắc xem có nên tranh thủ lúc này bế quan một cái không.

Cậu có vấn đề gì à?】Tống Thư Hàng: "..." Bế quan ngay trong thiên kiếp bát phẩm thăng cửu phẩm?

Các vị tiền bối hóng hớt mà nghe thấy chắc chắn sẽ 'òa' một tiếng khóc thành tiếng mất.【Là thế này, Bạch tiền bối.

Tôi muốn phong ấn hoàn mỹ thiên kiếp 2 thăng 3 lại.

Tiền bối có pháp môn phong ấn 'tốc thành' nào không, dạy tôi một cái?】Tống Thư Hàng nói.

Các pháp thuật mà Bạch tiền bối truyền thụ cho cậu như《Chưởng Tâm Lôi》và《Quy Tức Thuật》đều đã được tinh giản, chỉ cần vẽ một phù văn, sau đó dùng linh lực thôi động là có thể sử dụng, vô cùng tiện lợi và nhanh chóng.【Cậu muốn phong ấn thiên kiếp?

Để làm gì?

Vũ khí thiên kiếp không phải vẫn còn một mẻ sao?

Nếu không đủ thì để ta phong ấn một mẻ thiên kiếp cửu phẩm mang về cho cậu nhé?】Nhắc đến chủ đề phong ấn thiên kiếp mang về chơi, Bạch tiền bối liền khôi phục lại sức sống.

Tống Thư Hàng:【Tôi muốn thử làm món《Thiên kiếp kho tàu》, đây là thực đơn lấy được từ chỗ một vị Ma Đế.

Trong đó có một bước chính là phong ấn thiên kiếp.】【Thiên kiếp kho tàu?

Ăn được hả?】 Bạch tiền bối hỏi. 【Vâng.】 Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối nghi hoặc: 【Thiên kiếp mà cũng ăn được sao?】【Dựa theo phương pháp chế biến trong thực đơn thì sau khi kho xong chắc là ăn được.】 Thực ra Tống Thư Hàng cũng không chắc chắn một trăm phần trăm.

Giọng nói của Bạch tiền bối trở nên vui vẻ hẳn lên, cả người đều có tinh thần: 【Đợi ta tí, ta gửi một phân thân qua chỗ cậu để hỗ trợ.】 Một lát sau.

Xoẹt~~ Một đạo hàn quang xẹt qua cách Tống Thư Hàng trăm mét.

Đó là 'phi kiếm dùng một lần' có thể phá trừ bất kỳ phong ấn không gian nào của Bạch tiền bối.

Trên phi kiếm có một phân thân mặt đơ của Bạch tiền bối, hai tay đút vào ống tay áo, được truyền tống tới đây.

Phi kiếm nhanh chóng lao về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó là một cú phanh gấp.

Phân thân của Bạch tiền bối vững vàng dừng lại bên cạnh Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Anh ấy nhìn Tô Thị A Thập Lục một cái: "Tiểu Thập Lục, xem ra dạo này cháu tiến bộ rất nhiều, khá lắm." Nói đoạn, anh ấy lại nhìn về phía ba tia lôi kiếp kia. "Muốn phong ấn chúng sao?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi. "Đúng thế, chính là chúng.

Khi phong ấn phải duy trì chúng ở dạng thanh dài, không được để chúng biến hình.

Điểm này rất quan trọng." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói. "Xem ta đây." Phân thân Bạch tiền bối bước ra một bước, nháy mắt di chuyển tới bên cạnh ba đạo lôi kiếp, anh ấy vỗ nhẹ một cái, nhanh chóng phong ấn ba đạo lôi kiếp lại.

Bạch tiền bối không hổ là người chuyên 'cày' thiên kiếp, thủ pháp phong ấn thiên kiếp cực kỳ thành thạo, hơn nữa thủ pháp phong ấn ba đạo lôi kiếp lại hoàn toàn khác nhau.

Tuy anh ấy không biết Tống Thư Hàng định 'kho tàu' ba đạo lôi kiếp này kiểu gì, nhưng Bạch tiền bối đoán rằng thủ pháp phong ấn có lẽ sẽ ảnh hưởng đến khẩu cảm.

Vì thế anh ấy đặc biệt sử dụng các thủ pháp phong ấn khác nhau để phong ấn thiên kiếp. "Lôi kiếp nếu kho xong chắc chắn sẽ có khẩu cảm như nổ tung nhỉ?" Phân thân Bạch tiền bối mặt đơ bình tĩnh nói, anh ấy giơ tay dẫn dắt ba đạo thiên kiếp đã phong ấn tới, đưa chúng tới trước mặt Tống Thư Hàng. "Chắc chắn sẽ rất mỹ vị." Tống Thư Hàng hồi tưởng lại đoạn miêu tả về món 《Thiên kiếp kho tàu》 trong 'thực đơn đời người' của Hà Chỉ Ma Đế, đoạn miêu tả đó nghe có vẻ rất ngon miệng.

Chỉ cần Trù Tâm của cậu và kỹ thuật tiên trù của Ma môn phối hợp tốt, cộng thêm sự hỗ trợ của các thành viên 'Nhóm Cửu Châu số 1' thì về lý thuyết chắc chắn có thể tái hiện hoàn mỹ món 《Thiên kiếp kho tàu》.

Tống Thư Hàng đưa tay ra, mở Thế Giới Lõi, chuyển ba đạo thiên kiếp đã phong ấn vào trong đó. "Chỉ có ba đạo thiên kiếp thôi liệu có đủ dùng không?" Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng xoa cằm: "Nhìn về thể tích thì ba đạo thiên kiếp này rất lớn... chắc là đủ dùng rồi nhỉ?" Ba đạo lôi kiếp bị Tống Thư Hàng dùng niệm lực kéo thành thanh, thể tích đã bị nén lại rất nhiều.

Tuy nhiên vẫn to bằng cái cột trụ khổng lồ, chiều dài từ mười lăm đến hai mươi mét.

Với tư cách là nguyên liệu nấu ăn, thể tích khổng lồ như vậy hoàn toàn đủ cho các thành viên 'Nhóm Cửu Châu số 1' thưởng thức rồi.

Chương 2077

Tô Thị A Thập Lục hỏi: "Trong quá trình nấu nướng có cần giúp đỡ gì không?" "Đến lúc đó A Thập Lục giúp tôi một tay nhé." Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối hơi khựng lại, nhắc nhở: "Nếu thể tích của chúng không tiếp tục thu nhỏ thì chắc là đủ dùng.

Thế nhưng, trong hơn ba mươi bước của thực đơn có rất nhiều bước như 'nén, dịch hóa, cố hóa', v.v.

Trong cả quá trình nấu nướng, ba đạo lôi kiếp này giữ được một phần mười kích thước ban đầu đã là khá lắm rồi." "Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói có lý, sau khi trải qua tất cả các bước, thể tích thiên kiếp chắc chắn sẽ thu nhỏ đi rất nhiều." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối: "Vậy thì chúng ta phải tiếp tục phong ấn thêm một ít lôi kiếp 2 thăng 3 nữa sao?" Nói đoạn, anh ấy quay đầu nhìn về phía Tô Không Vân.

Ừm, thiên kiếp 2 thăng 3 có sẵn kìa.

Trong trận pháp độ kiếp.

Tô Không Vân cảm thấy áp lực thật lớn.

Bá Tống Huyền Thánh, Bạch Thánh, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, cả đám ngồi thành hàng chằm chằm nhìn cậu.

Mọi người đều đang đợi đợt thiên kiếp tiếp theo của cậu, xem cái 'mai rùa' của cậu có tiếp tục phản đàn lôi điện thiên kiếp cấp 2 thăng 3 ra ngoài nữa không.

Quan trọng hơn là tai của Tô Không Vân rất thính, đây là thiên phú từ nhỏ của cậu.

Vì thế, tuy đứng hơi xa nhưng cậu vẫn nghe rất rõ cuộc giao lưu giữa Bá Tống tiền bối, Bạch Thánh, chị gái và Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Họ đang đợi thiên kiếp của mình, rồi sau đó...

định đem thiên kiếp của mình làm thành món ăn hả?

Tô Không Vân ngẩng đầu nhìn kiếp vân đang tích lực trên bầu trời sắp sửa kết thúc.

Không hiểu sao, chỉ cần nghĩ tới việc 'thiên kiếp' rất có thể bị đám người Bá Tống tiền bối lôi đi nấu ăn, biến thành nguyên liệu trên bàn tiệc, 'lòng kính sợ' của cậu đối với thiên kiếp lập tức tan biến sạch sành sanh.

Hình như thiên kiếp cũng chẳng đáng sợ như lời đồn thì phải?

Đảo Điền Thiên.

Các thành viên 'Nhóm Cửu Châu số 1' vẫn đang trong trạng thái rất hưng phấn.

Bắc Hà Tán Nhân ánh mắt mơ màng, theo thói quen đưa tay sờ túi quần...

Ơ?

Điện thoại của mình đâu?

Không có điện thoại bên cạnh, không thể 'thủy quần' ngay lập tức, Bắc Hà Tán Nhân cảm thấy không quen chút nào. "Đúng rồi, có ai thấy điện thoại của tôi đâu không?" Bên cạnh vang lên giọng nói của Hằng Hỏa Chân Quân.

Hằng Hỏa Chân Quân lúc này đang ngồi trong một cái đình nhỏ, phong thái tiêu sái, tao nhã, tay cầm cao chén rượu, vừa mới ngâm xong một bài thơ.

Rượu và nhà thơ là sự kết hợp tuyệt vời nhất, đối tửu đương ca, nhà thơ sau khi uống say thì hứng thơ cũng đặc biệt dâng trào.

Sau khi ngâm thơ xong, Hằng Hỏa Chân Quân muốn ghi lại bài thơ mình vừa làm, nhưng cũng không tìm thấy điện thoại. "Hằng Hỏa đạo hữu tìm điện thoại làm gì thế?" Phương Tĩnh Tuyết tiên tử hỏi. "Đang định gọi cho Tống Thư Hàng tiểu hữu một cuộc, có việc quên chưa nói với cậu ấy." Hằng Hỏa Chân Quân cười ha ha: "Lần trước đã hẹn cậu ấy, muốn mời cậu ấy khi nào rảnh thì tới Nho gia một chuyến.

Lần này nếu đã gặp nhau rồi thì định đợi sau khi tàn tiệc sẽ cùng cậu ấy về thư viện luôn, giải quyết những chuyện phiền não của Nho gia." Đó là chuyện về các mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ và 'Tiểu thế giới Kim Liên'.

Hằng Hỏa Chân Quân muốn học tập Tống Thư Hàng, chuyển các 'mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ' vào trong thế giới Kim Liên, tăng diện tích thế giới Kim Liên để không gian hoạt động của đệ tử Nho gia được lớn hơn.

Nhưng họ đã thử vài lần mà 'mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ' lại không thể thuận lợi chuyển dời vào thế giới Kim Liên được.

Tại một vùng tinh không xa xôi.

Trên một tiểu hành tinh quanh năm không được ánh mặt trời chiếu tới, lúc này lại bị bao phủ bởi ánh sáng kim sắc ấm áp.

Ở trung tâm của vầng thái dương nhân tạo này có hình bóng của một nam tử thấp thoáng hiện ra. "Ti~~ ti~~" Lúc này, từ phía sau vầng thái dương, một vị tiên tử với đôi chân dài miên man bước ra chính là linh quỷ của Vũ Nhu Tử đang bị Thiên Đế chiếm xác. "Quỷ thật, rốt cuộc là hiệu quả pháp thuật gì thế này?" Thiên Đế khoanh tay ôm lấy cánh tay mình, rõ ràng là thân thể linh quỷ nhưng trên cánh tay cô lại nổi lên một lớp da gà.

Trước đó cô đang lên kế hoạch cho một phương án lớn, đang tập trung tinh thần cấu tứ đại kế hoạch này, toàn tâm toàn ý dồn vào đó.

Đột nhiên một trận sảng khoái không rõ nguyên do, cảm giác thoải mái ập tới, ngăn cũng không ngăn được.

Cảm giác thoải mái này chỉ có thể dùng từ bá đạo để hình dung, căn bản không cần biết cô có muốn hay không, cứ cưỡng chế tác động lên người cô.

Lấy ví dụ thế này, giống như là 'cười' vậy.

Cười tuy rất tốt.

Nhưng nếu là có người cưỡng chế cù lách, ép bạn phải cười thì cảm giác đó chẳng tốt đẹp gì cho cam.

Hơn nữa cảm giác thoải mái này cứ hết đợt này đến đợt khác.

Cô cũng không biết bản thể Vũ Nhu Tử rốt cuộc đã trải qua chuyện gì nữa? "Xem ra phải tạm thời cắt đứt liên kết giữa thân thể và vị 'Vũ Nhu Tử' kia thôi.

Nếu không, lát nữa lúc ta đang làm việc lớn mà đột nhiên bị cưỡng chế sướng một phát thì chẳng làm được việc gì nữa." Thiên Đế khẽ nói.

Thật lòng mà nói, giờ cô hơi hối hận vì đã chiếm đoạt linh quỷ của 'Vũ Nhu Tử' rồi, tuy linh quỷ của Vũ Nhu Tử vô cùng phù hợp với cô, nhưng chủ nhân là 'Vũ Nhu Tử' lại có tính cách quá đỗi tùy hứng và bay bổng, đôi khi cô cũng chẳng theo kịp tiết tấu của đối phương.

Tuy nhiên, nếu cắt đứt liên hệ với Vũ Nhu Tử thì sẽ mất đi rất nhiều niềm vui. "Việc lớn quan trọng hơn, niềm vui có thể tạm gác lại sau." Thiên Đế đưa tay ra, lấy ra một cuộn giấy.

Trên đó thấp thoáng dùng chữ Hán ghi lại những từ như Nho gia, mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ, thu hồi.

Thiên Đế mới là chủ nhân thực sự của 'các mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ', hiện tại cô đã thức tỉnh, thu thập các mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ, tái kiến Thiên Đình chính là mục tiêu hàng đầu.

Thực tế cô đã thu thập được không ít mảnh vỡ Thiên Đình rồi.

Mục tiêu tiếp theo của cô chính là Nho gia, dù sao năm xưa Nho gia là nơi thu thập được nhiều mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ nhất.

Trên hòn đảo độ kiếp.

Tô Không Vân đợi mãi, đợt lôi kiếp thứ ba cuối cùng cũng giáng xuống.

Thời gian thai nghén của đợt thiên kiếp này hơi dài một chút, tổng cộng có sáu đạo lôi kiếp từ trên trời rơi xuống.

Từ số đợt thiên kiếp và cường độ thiên kiếp có thể phản ánh ra tư chất và thực lực của tu sĩ độ kiếp.

Thiên kiếp của Tô Không Vân không bị biến dị, nằm trong phạm vi thiên kiếp bình thường.

Tuy nhiên uy lực so với thiên kiếp của tu sĩ phổ thông thì mạnh hơn một bậc, tư chất tu luyện của cậu được coi là thượng thừa, trong số những người cùng lứa của Thiên Hà Tô thị cũng được xếp vào hàng có số má.

Khi thiên kiếp giáng xuống, Tô Không Vân một lần nữa xuất kiếm.

Giống như lần trước, sau khi kiếm khí của cậu chém ra, phối hợp với đại trận độ kiếp liền hình thành một cái mai rùa khổng lồ, vững vàng đỡ được sự oanh kích của thiên kiếp.

Khi tu sĩ trực diện đối kháng thiên kiếp, dưới sự áp bách của thiên kiếp, tiềm năng bản thân thường được phát huy theo kiểu vắt kiệt.

Tô Không Vân cảm thấy 'kiếm thế' của mình dưới uy áp thiên kiếp đã có dấu hiệu tiến thêm một bước, lột xác thành 'kiếm ý'.

Kiếm ý là năng lực mà mỗi kiếm khách đều khao khát nắm giữ.

Chỉ khi nắm giữ kiếm ý thì mới được coi là một kiếm tu chân chính. "Nếu kiếm thế của mình được lột xác thì sẽ diễn hóa ra loại kiếm ý như thế nào đây?" Trong lòng Tô Không Vân thầm có chút mong đợi.

Ầm~~ Sau khi sáu đạo lôi kiếp va chạm với mai rùa lại một lần nữa bị phản đàn ra ngoài, đồng loạt lao về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Đợt lôi kiếp thứ ba kết thúc, thiên kiếp lại bắt đầu thai nghén đợt đại kiếp tiếp theo. "Lại không phải dạng thanh dài." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Một hơi sáu đạo kiếp lôi, cậu làm được không đấy?" "Đàn ông sao có thể nói không được chứ!" Tống Thư Hàng giơ tay nhắm chuẩn sáu đạo thiên kiếp lôi, ngay khoảnh khắc chúng đột phá 'bình chướng của đại trận độ kiếp', niệm lực toàn lực thôi động, một hơi khóa chặt sáu đạo kiếp lôi trên không trung.

Sau đó cậu dùng hai tay nhào nặn, sáu đạo lôi kiếp bị kéo thành hình thanh dài: "Bạch tiền bối, tiếp theo trông cậy vào tiền bối đó." Một hơi nhào nặn sáu thanh thiên kiếp, Tống Thư Hàng còn chẳng buồn thở dốc, tỏ ra vô cùng thong dong.

Dù sao cũng chỉ là thiên kiếp 2 thăng 3, Tống Thư Hàng cảm thấy cho dù số lượng có tăng lên gấp mười lần thì cậu cũng làm được. "Khá đấy, trong thời gian qua cậu lại tiến bộ không ít." Phân thân Bạch tiền bối bình tĩnh nói, anh ấy lại bước tới phía trước, phong ấn sáu thanh thiên kiếp lại.

Sau khi phong ấn xong thiên kiếp, phân thân Bạch tiền bối đột nhiên quay đầu nhìn về vị trí 'phía tây': "Có người đang tới." "Chắc là bị thanh thế của thiên kiếp thu hút tới đây thôi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Trong tình huống bình thường, khi tu sĩ gặp người đang độ kiếp đều sẽ tránh xa ba thước, đi vòng qua từ đằng xa để tránh bản thân bị cuốn vào.

Tuy nhiên đôi khi, khi chưa xác định được có phải tu luyện giả đang độ kiếp hay không, một số tu sĩ sẽ vội vàng chạy tới để nhìn ngó hiện trường từ xa.

Bởi vì đôi khi có bảo vật xuất thế cũng sẽ dẫn tới thiên kiếp. "Tín hiệu của trận pháp độ kiếp đã khuếch tán ra ngoài rồi, tu sĩ chỉ cần nhìn từ xa một cái là biết nơi này có người đang độ kiếp, sẽ tự giác lui đi thôi.

Nếu có kẻ nào cố tình xông tới thì phải cậy vào người hộ đạo trục xuất chúng đi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói. "Tới gần rồi." Tống Thư Hàng nhíu mày.

Tổng cộng có ba đạo hơi thở của tu sĩ, khi chúng tiến vào phạm vi tín hiệu của 'trận pháp độ kiếp' vẫn không hề dừng lại mà tiếp tục tiến lại gần nơi này. "Để tôi đi xem thử." Tô Thị A Thập Lục nhướng mày, cầm lấy đoản đao của mình.

Thấy tín hiệu của 'trận pháp độ kiếp' mà vẫn cố tình xông vào thì tám chín phần mười là kẻ đến không thiện. "Tôi đi cùng em...

Bạch tiền bối, hiện trường thiên kiếp có thể tạm thời giao cho tiền bối được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Mỗi phân thân của Bạch tiền bối đều có tính cách khác nhau, không thể trực tiếp coi họ như vật thay thế được.

Vì thế Tống Thư Hàng đặc biệt hỏi qua một tiếng. "Không vấn đề gì, thiên kiếp của nó ta cũng biết dùng, cứ giao hết cho ta đi." Phân thân Bạch tiền bối giữ khuôn mặt đơ, lên tiếng đáp.

Tuy anh ấy không biết dùng niệm lực để nhào nặn thiên kiếp, nhưng anh ấy có thể dùng tay trực tiếp nặn, cảm giác sẽ thật hơn.

Tô Thị A Thập Lục vung đao quang, thân hình hóa thành độn quang lao về phía ba đạo hơi thở kia.

Tống Thư Hàng bộ bộ sinh liên, bám sát theo sau.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối suy nghĩ một chút, cảm thấy cần mình đi áp trận cho Tống Thư Hàng nên cũng bay theo.

Chỉ vài nhịp thở sau, hai người một kiếm đã chạm mặt chủ nhân của ba đạo hơi thở kia.

Chương 2078

"Không phải tu sĩ sao?" Tống Thư Hàng nhìn ba bóng hình trước mắt.

Một người có cơ thể như gỗ, khắp người đầy những vân gỗ, trên đầu ngón tay có cành cây rủ xuống, trông như một cái cây hóa thành hình người.

Một người khác trên đầu đội một cái mũ bảo hiểm tròn của phi hành gia, khắp người đầy vảy cá.

Người cuối cùng thì được tạo thành từ sương mù... giống như 'hình thức khói sương' của Tống Thư Hàng vậy, nhưng người này được cấu thành từ sương mù màu trắng.

Sau khi ba kẻ đó và Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục chạm mặt nhau, họ cũng dừng lại.

Tống Thư Hàng bước một bước trên hư không, một đóa sen đen nở rộ.

Tô Thị A Thập Lục thu hồi độn quang, đáp xuống đài sen đen.

Xích Tiêu Kiếm lơ lửng trên đầu Tống Thư Hàng, rủ xuống sau gáy cậu trông như thể đầu Tống Thư Hàng bị đâm một kiếm vậy.

Tống Thư Hàng nhìn ba vị tu sĩ, định mở miệng nói. "Kẻ tới~ là ai~" Cái đầu của Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên nhô ra từ trên đầu Tống Thư Hàng, cất giọng hát lớn.

Tống Thư Hàng: "..." Ba tu luyện giả đối diện hơi khựng lại.

Trong đó kẻ là làn sương trắng theo bản năng đáp lại: "Tôi tên là Hà Nhân (Ai Đó), tiên tử gọi tôi có việc gì không?" Hiện trường lập tức trở nên vô cùng gượng gạo. "Bá...

Bá Long Cổ Thánh, Bá...

Bá Tống, Bá...

Bá Nho." Tu sĩ người gỗ một hơi đọc ra cả ba thánh hiệu của Tống Thư Hàng, hình như cậu ta hơi bị nói lắp.

Lời của người gỗ vừa dứt, hai người bạn đồng hành của cậu ta khẽ run lên một cái. "Hà Nhân bái kiến Bá Tống tiền bối." Làn khói trắng chắp tay nói. "Thụ Nhân kiến... kiến qua Bá...

Bá Tống tiền bối." Người gỗ cũng nói theo.

Một kẻ tên Hà Nhân, một kẻ tên Thụ Nhân, còn kẻ cuối cùng thì sao?

Tống Thư Hàng nhìn về phía tu luyện giả đội mũ phi hành gia kia, vị này không lẽ tên là Vũ Trụ Nhân hay Ngoại Tinh Nhân chứ? "Vãn bối Đinh Thanh Vân, bái kiến Bá Tống tiền bối." Tu sĩ đội mũ phi hành gia hành lễ với Tống Thư Hàng. "Tại sao tên của anh lại bình thường thế?" Tống Thư Hàng thắc mắc.

Đinh Thanh Vân: "..." "Khụ, ba vị đạo hữu chắc hẳn cũng thấy trận pháp độ kiếp phía trước rồi chứ." Tống Thư Hàng lên tiếng: "Phía trước có tiểu bối quen biết với tôi đang độ kiếp, vì thế có thể phiền ba vị đạo hữu nể mặt tôi mà tạm thời dừng bước được không?" Nói đi cũng phải nói lại, không biết Tô Không Vân bao nhiêu tuổi rồi nhỉ?

Thông thường tuổi của tu sĩ lớn hơn vẻ bề ngoài rất nhiều.

Tô Không Vân tuy trông như thiếu niên nhưng đã là cảnh giới 2 thăng 3 rồi.

Không biết tuổi có lớn hơn cả mình không nữa?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng cảm thấy hai chữ 'tiểu bối' phát ra từ miệng mình có chút khó thốt ra lời.

Ba tu sĩ đối diện lại im lặng.

Một lúc lâu sau. "Nếu Bá Tống tiền bối đã lên tiếng, ba người chúng tôi xin phép rời đi ngay." Đinh Thanh Vân nói.

Ba người quay lưng rút lui, không chút do dự rời đi.

Tô Thị A Thập Lục khẽ cau mày.

Hành động của ba gã này có chút quỷ dị, cứ như thể đang dò xét điều gì đó vậy. "Xem chiêu đây, một cú đâm lén đường đường chính chính!" Một giọng nói kiêu ngạo vang lên từ phía sau Tống Thư Hàng.

Một thanh trọng kiếm đâm ra từ trong bóng tối, hung hăng đâm về phía Tống Thư Hàng. "Oán hận đi, Bá Tống Huyền Thánh.

Có trách thì trách bản thân ngươi là Trình Lâm chuyển thế đi." Đường đường chính chính, không sai chút nào.

Lúc đâm lén còn lớn tiếng nhắc nhở kẻ địch nữa... chỉ là lúc nhắc nhở hơi muộn một chút, trọng kiếm sắp đâm trúng thắt lưng rồi mới kiêu ngạo nhắc người ta.

Vừa đường đường chính chính, quang minh chính đại, lại vừa phù hợp với nguyên tắc đâm lén.

Keng!

Cú đâm lén bằng trọng kiếm đã bị Xích Tiêu Kiếm đỡ được. "Tấm lưng của tôi không phải là điểm yếu đâu." Tống Thư Hàng chậm rãi quay người lại, nhìn về phía sau nói: "Từ sau khi biết các người đều đang nhắm vào cái thận bảy màu của tôi, tôi đã phòng thủ tấm lưng mình vô cùng nghiêm ngặt rồi." Đừng nói là hôm nay sau lưng còn treo Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáng tin cậy, dù không có Xích Tiêu Kiếm thì cậu vẫn còn cả một bộ 'Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú' chuyên môn canh giữ lưng và eo của mình, chính là để phòng có kẻ đột nhiên dùng 'thủ đoạn không gian' chui ra đâm vào thận mình.

Thận chính là nơi có phòng ngự mạnh nhất trên toàn cơ thể cậu!

Các người muốn đâm vào thận tôi á, còn sớm mười năm nhé!

Lúc này, phía sau Tống Thư Hàng là một người phụ nữ mặc giáp da, đội mũ bảo hiểm kỵ sĩ, đang vác một thanh trọng kiếm.

Cô ta bị lực cản của Xích Tiêu Kiếm tiền bối bắn văng ra, lùi liên tiếp hơn mười bước mới đứng vững lại được.

Cơ thể cô ta hơi khom xuống, duy trì trạng thái vô cùng hung hăng.

Đôi mắt người phụ nữ giáp da lóe lên ánh sáng đỏ rực, chằm chằm nhìn Tống Thư Hàng.

Trong đồng tử của cô ta tràn ngập vẻ điên cuồng, giống như một cuồng chiến sĩ vậy. "Hắc hắc, là Trình Lâm chuyển thế, nếu một kiếm này mà ngươi không đỡ được thì ngươi cứ chết luôn đi cho rồi." Người phụ nữ giáp da cúi người như một con báo săn, tay phải nắm chặt trọng kiếm.

Xem ra cô ta biết Trình Lâm, hơn nữa còn khá hiểu rõ về thực lực của Trình Lâm.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, thành khẩn nói: "Nếu tôi nói tôi không phải Trình Lâm chuyển thế, cô có tin không?" "Miệng ngươi có thể phủ nhận, nhưng hơi thở trên người ngươi không thể lừa được ta." Người phụ nữ giáp da cười lạnh: "Tuy thực lực vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng giết chết ngươi thì không vấn đề gì.

Lần này tuyệt đối sẽ không để ngươi cản trở bọn ta nữa!" Nghĩa là cô ta đang trong trạng thái suy yếu? "Là người sống sót của Thiên Đình Viễn Cổ sao?" Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Cái đó, thực ra tôi có phương thức liên lạc với Thiên Đế, hay là để cô ấy nói chuyện với cô, chứng minh tôi không phải là Trình Lâm nhé?" Thật đấy, tôi cũng có tiếng nói với đại lão Thiên Đế nhà các người mà.

Nhân quả giữa cậu và Thiên Đình Viễn Cổ quá hỗn loạn.

Người hủy diệt Thiên Đình Viễn Cổ là Trình Lâm, kẻ có vẻ đã thoát ly khỏi Thiên Đình Viễn Cổ nhưng dường như vẫn còn rất nặng tình với Thiên Đình là Phương Bắc Đại Đế và Bạch Long tỷ tỷ, mỹ nhân của Thiên Đình là tiên tử @#%x, Thiên Đế đang chiếm xác linh quỷ Vũ Nhu Tử, còn có Sở các chủ của Bích Thủy Các nữa.

Người sáng lập Thiên Đình, thành viên nòng cốt của Thiên Đình, nhân vật đại diện cho Thiên Đình, kẻ phản bội và hủy diệt Thiên Đình, người bị hại bị hủy hoại gia viên vì nguyên nhân liên quan tới Thiên Đình...

Cả một chuỗi quan hệ đại lão này, ít nhiều gì cũng có người quen biết với cậu. "Nói nhiều vô ích." Khí thế trên người người phụ nữ giáp da bùng nổ, một lớp hỏa diễm đỏ như máu bốc cháy trên người cô ta.

Cô ta căn bản chẳng thèm đạo lý với Tống Thư Hàng, hoàn toàn không thể giao tiếp.

Trong tình huống này, dù Tống Thư Hàng có mười sáu cái đầu Gia Cát Lượng nhập thể, mồm mép lợi hại gấp ngàn lần cũng chẳng có chỗ dụng võ. "A Thập Lục." Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục: "Em tránh đi một lát." Cuộc chiến tiếp theo xung kích sẽ rất lớn.

Với cảnh giới của Tô Thị A Thập Lục, e rằng sẽ không chịu nổi. "Em không sao mà." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tuy nhiên cô không từ chối Tống Thư Hàng, theo cú đẩy nhẹ của

Thư Hàng, cô bị chuyển dời vào Thế Giới Lõi. 【Quy tiền bối, đối phương là ai thế?

Tiền bối có quen biết gì với cô ta không?】 Đồng thời, Tống Thư Hàng liên lạc với Quy tiền bối trong Thế Giới Lõi, xem thử có thể đi theo tuyến tình cảm của 'Phương Bắc Đại Đế', thông qua Quy tiền bối để giao lưu với đối phương không. 【Không rõ, đến cả đầu của cô ta cũng được bảo hộ bởi mũ bảo hiểm đặc thù, vũ khí cũng chỉ là pháp khí phổ thông, ta không nhận ra thân phận của cô ta.】 Quy tiền bối trả lời.

Năm xưa thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ đến từ khắp các thiên hạ vạn giới, số lượng cực kỳ nhiều.

Ngay cả Phương Bắc Đại Đế cũng không thể quen biết hết tất cả thành viên của Thiên Đình Viễn Cổ được.

Huống chi người phụ nữ giáp da này đang cố ý che giấu thân phận thật.

Cái mũ bảo hiểm đó chính là pháp khí đặc thù dùng để ẩn giấu thân phận.

Chỉ có đợi sau khi thực sự giao chiến, thông qua thủ pháp chiến đấu và công pháp của cô ta thì mới có cơ hội suy đoán ra thân phận của cô ta. "Còn Công Đức tiên tử thì sao?" Tống Thư Hàng lại lên tiếng hỏi.

Tiên tử @#%x nghe vậy liền một lần nữa tạm dừng công việc trong tay, hiện ra từ trên người Tống Thư Hàng.

Cô bao quanh Tống Thư Hàng bằng thân thể công đức, đôi mắt đẹp chầm chầm nhìn người phụ nữ giáp da. "A a a, ngay cả tiên tử @#%x cũng quấn lấy ngươi, vậy mà còn dám nói mình không phải Trình Lâm chuyển thế." Khí thế của người phụ nữ giáp da đã lên đến đỉnh điểm.

Trọng kiếm trong tay cô ta cũng bốc cháy dữ dội, thân kiếm nóng chảy ra.

Trình Lâm, kẻ lừa đảo lớn nhất thế gian này...

Vẻ đẹp của cô ta tuyệt đối tỷ lệ thuận với mức độ nói dối, mười câu nói ra chắc chẳng có nổi hai câu là thật.

Mà chuyển thế của cô ta rõ ràng đã kế thừa hoàn mỹ thiên phú nói dối đó.

Những lời Bá Tống nói, cô ta nửa chữ cũng không tin. "Mấy người các ngươi qua bên kia trước đi, lấy thứ đó ra.

Sau khi ta chém chết Trình Lâm chuyển sinh thể sẽ lập tức tới hội hợp với các ngươi." Người phụ nữ giáp da lại nói.

Lời cô ta vừa dứt, những kẻ Hà Nhân, Thụ Nhân và phi hành gia Đinh Thanh Vân đã rời đi từ xa liền quay trở lại.

Mà phía sau họ còn có một con tiên chu ẩn nấp trong bóng tối, bám sát theo ba người.

Hà Nhân, Thụ Nhân, Phi hành gia quả nhiên cùng một giuộc với người phụ nữ giáp da.

Trong lòng Tống Thư Hàng cũng đã hiểu ra, xem ra nơi Tô Không Vân độ kiếp chính là nơi cất giấu bảo vật mà 'những người sống sót của Thiên Đình Viễn Cổ' này muốn lấy ra.

Có cần phải trùng hợp vậy không?

Chương 2079

Lần trước mình độ kiếp cùng cô bé robot tóc vàng trên hòn đảo nhỏ cũng chẳng thấy đám người sống sót của Thiên Đình Viễn Cổ các người tới lấy bảo vật mà.

Sớm không tới, muộn không tới, lại cứ nhắm đúng lúc mình ở đây mà xông tới?

Hà Nhân, Thụ Nhân, Phi hành gia nhìn Tống Thư Hàng một cái rồi vòng qua một bên, bay về phía nơi Tô Không Vân đang độ kiếp.

Người phụ nữ giáp da và Tống Thư Hàng đối đầu nhau.

Trận chiến này đã không thể tránh khỏi.

Nếu đã vậy... trước tiên cứ dò xét thực lực của đối phương cái đã.

Để xem xem cô có phải là tuyệt thế cường giả không nhé!

Nếu đúng, Tống Thư Hàng sẽ chẳng nói chẳng rằng mà đi hội hợp với phân thân của Bạch tiền bối ngay lập tức.

Nếu không phải... dựa vào Xích Tiêu Kiếm tiền bối thì vẫn có thể thử đấu một trận.

Cường giả giám định thuật!

Mắt trái của Tống Thư Hàng sáng rực lên, một luồng ánh sáng quỷ dị bắn về phía người phụ nữ giáp da. "Vô sỉ!" Người phụ nữ giáp da mắng.

Cô ta rõ ràng biết chiêu Cường giả giám định thuật này của Tống Thư Hàng.

Không biết là do chính cô ta từng trúng chiêu, hay là cô ta từng thấy người khác trúng chiêu, hoặc là có ai đó đã kể cho cô ta nghe về sự đáng sợ của chiêu này.

Cô ta có sự phòng bị đối với chiêu này của Tống Thư Hàng.

Ngay khoảnh khắc ánh sáng quỷ dị lóe lên trong mắt Tống Thư Hàng, cô ta đã dự đoán trước và né tránh.

Đồng thời cô ta tăng tốc, trọng kiếm bốc cháy trong tay đâm thẳng về phía Tống Thư Hàng. 'Cường giả giám định thuật' đi đường thẳng quả nhiên dễ dàng bị cường giả thực sự phá giải.

Cho dù tốc độ tấn công của 'Cường giả giám định thuật' rất nhanh, nhưng vì thực lực của Tống Thư Hàng có hạn nên thời gian tích lực của cậu chính là một sơ hở lớn.

Tống Thư Hàng từ lâu đã biết sơ hở này của mình, vả lại đã có mấy vị đại lão dựa vào dự đoán để né tránh cái nhìn mang thai của cậu rồi.

Vì thế...

đối mặt với cục diện bất lợi như vậy, thực ra Tống Thư Hàng cũng có chuẩn bị.

Nhưng không biết có thành công hay không, cậu cũng là lần đầu thực hành trong chiến đấu.

Liều mạng thôi!

Có Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở đây, mình chắc chắn sẽ không bị đối phương đâm chết chỉ bằng một đao.

Thế là, niệm lực của Tống Thư Hàng khẽ động. 【Bẻ lái đi, Cường giả giám định thuật!】 Sau lần trước Cường giả giám định thuật bị đại lão né được, Tống Thư Hàng đã nghĩ ra phương án dùng niệm lực phối hợp với 'Cường giả giám định thuật' này, hơn nữa còn âm thầm cấu tứ tính khả thi của nó từ rất lâu rồi.

Bây giờ, cuối cùng cũng là lúc để chiêu này ra mắt thế gian.

Theo sự dẫn dắt của niệm lực Tống Thư Hàng, luồng sáng 'Cường giả giám định thuật' đã bắn ra kia đột nhiên 'xoẹt' một cái xoay một vòng lớn, bẻ lái quay trở lại.

Nó vẽ ra một đường cong hình lá phong trên không trung rồi điều chỉnh góc độ.

Tiếp đó, nó lại một lần nữa lặng lẽ không tiếng động bắn về phía mục tiêu!

Bộp~ Người phụ nữ giáp da trúng chiêu một cách dứt khoát.

Cô ta hoàn toàn không ngờ 'Cái nhìn mang thai' này lại còn có chức năng bẻ lái, tình báo hiển thị rằng 'Cái nhìn mang thai' này luôn đi đường thẳng, thà chết chứ không chịu cong, chỉ cần né được là xong.

Quả nhiên, đa phần mọi thứ trên thế gian này nếu đã lỗi thời thì sẽ không ổn chút nào, tình báo cũng vậy.

Đặc biệt là luồng sáng 'Cái nhìn mang thai' này được bắn ra từ con mắt của Thánh nhân Nho gia...

Sau khi bắn ra, nó hầu như không có dao động năng lượng, khiến người ta không kịp đề phòng. "Trúng rồi!" Tống Thư Hàng cười ha ha: "Không uổng công mình vất vả cải tiến Giám định thần công theo đường cong của Descartes!" Xích Tiêu Kiếm: "..." Ngay cả Giám định thần công đường cong Descartes cũng ra đời rồi...

Tương lai chắc cậu còn định chế ra Giám định thần công hình tam giác đều, thậm chí là Giám định thần công hình bình hành nữa quá?

Sau khi trúng chiêu, thân hình người phụ nữ giáp da khựng lại, thế tấn công bị cưỡng ép phanh gấp.

Trong tình báo của cô ta có giới thiệu chi tiết về sự đáng sợ của

'Cái nhìn mang thai' của Bá Tống Huyền Thánh.

Sau khi trúng chiêu, trong vòng mười giây sẽ bước vào trạng thái mang thai mười tháng, kèm theo đó là nửa canh giờ đau đẻ.

Vì thế, cô ta buộc phải dừng thế tấn công của mình lại, tránh việc bị Trình Lâm chuyển sinh thể lợi dụng lúc đang mang thai để tấn công mãnh liệt.

Cô ta khựng lại một lúc lâu, tay nắm chặt trọng kiếm, hỏa diễm đỏ rực trên người bốc cháy ngùn ngụt.

Đồng thời cô ta nhìn về phía bụng mình.

Không có bất kỳ phản ứng bất thường nào, không có mang thai mười tháng, cũng không có sự đau đẻ.

Xem ra 'Cái nhìn mang thai' của Trình Lâm chuyển sinh thể đã mất hiệu lực rồi?

Cô ta ngẩng đầu lên, phát ra tiếng cười nanh ác: "Ha ha ha." Ngay sau đó, thân hình cô ta như dịch chuyển tức thời, đột nhiên xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, trọng kiếm bốc cháy như trời giáng chém thẳng xuống. 【Không ổn... là một tuyệt thế cường giả thực sự!】 Cái nhìn mang thai phát ra từ 'Mắt Thánh nhân' thì đa số Kiếp Tiên đều không thể miễn dịch được.

Keng keng keng keng keng!

Xích Tiêu Kiếm tiền bối liên tục xuất kiếm, trên thân kiếm cũng bùng lên ngọn lửa dữ dội, trong chớp mắt đã đâm ra hơn ba trăm kiếm, đỡ sạch mọi đòn tấn công của người phụ nữ giáp da. "Không được, cứ thế này thì ta thiệt thòi lắm, sẽ không trụ vững nổi đâu." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Nó là một thanh kiếm, trong tình huống không có người cầm nó thì nó không thể phát huy được hoàn toàn thực lực.

Vì thế, nó cần sự phối hợp của Tống Thư Hàng.

Nhưng lúc này nó không thể rảnh tay được, một khi nó ngừng kháng cự thì trong vòng nửa giây Tống Thư Hàng sẽ bị chém hơn ba trăm kiếm ngay. "Anh là đáng yêu nhất." Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên lên tiếng.

Cô sử dụng giọng nói của Tống Thư Hàng đây là lời thoại của Tống Thư Hàng khi khen ngợi Tiểu trợ thủ Mạng Rồng. "Ngươi vẫn vô dụng như vậy sao, @#%x." Người phụ nữ giáp da cuồng tiếu, cô ta vung kiếm bằng cả hai tay, trên thân kiếm bùng lên kiếm khí hỏa diễm dài trăm trượng, hung hăng đánh xuống.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chắp hai tay lại, đôi cánh nhỏ bên hông vỗ mạnh, triệu hồi ra hư ảnh của 《Công Đức Thần Điện》. "Nhân lúc này!" Xích Tiêu Kiếm tiền bối lùi lại phía sau, rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Cổ tay Tống Thư Hàng xoay một cái, thôi động kỹ năng hợp thể Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Ầm!

Kiếm khí của người phụ nữ giáp da chém xuống.

Công Đức Thần Điện căn bản không mang lại chút hiệu quả phòng ngự nào, vừa tiếp xúc với kiếm khí đã bị đánh nổ tung.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn giữ tư thế chắp tay, gần như đồng bộ thi triển ra bí pháp thứ hai là 《Công Đức - Mặt Trời!》.

Toàn bộ sức mạnh công đức trên người Tống Thư Hàng hóa thành một vầng thái dương công đức, lan tỏa ra bốn phương tám hướng, biến thành một vầng thái dương nhỏ chói mắt.

Mặt trời công đức mạnh hơn nhiều so với hình chiếu của 'Công Đức Điện'.

Ít nhất nó cũng cản được kiếm khí của người phụ nữ giáp da trong chốc lát.

Thế nhưng kiếm khí vẫn không giảm thế, phá vỡ 'Mặt trời công đức' rồi tiếp tục chém xuống từ trên đầu. 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của Tống Thư Hàng vẫn chưa kịp hình thành.

Người phụ nữ giáp da chém quá nhanh, quá mạnh.

Nhìn thấy đòn chém giáng xuống, 'Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú' trên người Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thành hình.

Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc hiện ra.

Nó... hiện ra ở phía sau Tống Thư Hàng.

Hơn nữa vì ngưng tụ rất vội vàng nên thành thánh có hình thái nhỏ. "Đi thôi~~" Tạo Hóa Tiên Tử đã chuẩn bị sẵn từ lâu, ngay khi thành thánh vừa hiện thân, cô liền giơ chân đá vào 'Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc'.

Thành thánh cuối cùng cũng lần đầu phát huy công hiệu của nó, đỡ hộ Tống Thư Hàng một kiếm.

Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc tan tác, phân hóa thành ba mươi ba món pháp khí, món nào cũng có tổn hại, quay về Linh Hồ bản mệnh của Tống Thư Hàng để tu dưỡng khôi phục.

Thế nhưng kiếm khí hỏa diễm toàn lực của người phụ nữ giáp da vẫn bá đạo chém xuống, mới chỉ bị ngăn cản trong chốc lát.

Cuối cùng, Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng đuôi rắn của mình quấn quanh người Tống Thư Hàng, hai tay ôm chặt lấy cậu, dùng chính cơ thể mình làm lớp phòng ngự cuối cùng.

Người phụ nữ giáp da căn bản không hề nương tay.

Dưới kiếm khí, Công Đức Xà Mỹ Nhân bị chém nổ tung. "A a~

a~" Trước khi bị chém nổ, Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng chút sức tàn, bướng bỉnh phát ra Tống thị tứ thanh thảm khiếu pháp. "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!" Tống Thư Hàng nắm lấy Xích Tiêu Kiếm, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, chém một đao Phần Thiên từ dưới lên trên.

Trên đầu cậu, 42 con thánh viên hiển hiện, tay cầm nho gia kinh văn, lớn tiếng ngâm xướng.

Cú đánh Phần Thiên Hỏa Diễm Đao này được Xích Tiêu Kiếm tiền bối trực tiếp mở tới công suất tối đa mà cơ thể Tống Thư Hàng có thể chịu đựng được.

Năng lượng mà đạo trưởng Xích Tiêu Tử để lại bị rút đi một hơi hơn phân nửa.

Hỏa diễm đỏ như máu và Phần Thiên Hỏa Diễm màu vàng va chạm dữ dội.

Thế giới như bị phân cắt bởi hai loại hỏa diễm khác màu.

Nước biển bốc hơi, hỏa diễm đan xen vào nhau hóa thành cột lửa bốc lên trời cao.

Cú va chạm sinh ra năng lượng khủng khiếp xé rách cả không gian, xung quanh Tống Thư Hàng và người phụ nữ giáp da xuất hiện những vết nứt không gian nhỏ xíu.

Chương 2080

Xung quanh hai người trở thành tử địa.

Lúc này, tu sĩ dưới cửu phẩm bước vào khu vực này sẽ bị sức mạnh không gian nghiền nát thành từng mảnh.

Một lúc sau.

Cột lửa tan biến, vết nứt không gian chậm rãi khôi phục.

Tống Thư Hàng khắp người tỏa ra ánh kim loại, lại có một mái tóc dài đen nhánh bao bọc lấy cậu như một tấm áo choàng bảo vệ hoàn toàn, đó là tóc của Sở các chủ.

Bình an vô sự!

Tống Thư Hàng khẽ hất đầu một cái, tóc đen dài thẳng mượt chính là sự tự tin như thế đấy.

Người phụ nữ giáp da đối diện thì trông thê thảm hơn nhiều, thực lực của cô ta chưa khôi phục, đang trong kỳ suy yếu.

Lúc này giáp da của cô ta tan nát, khắp người đầy vết thương, ngay cả thanh trọng kiếm trong tay cũng tan chảy chỉ còn lại chuôi kiếm. "Đỡ được một kiếm vừa rồi của ta, ngươi cũng coi như có chút bản lĩnh." Người phụ nữ giáp da trầm giọng nói.

Nói cứ như thể cô ta vẫn chưa dốc hết sức vậy.

Nhưng... cô ta quả thực chưa dốc hết sức thật, dù sao cô ta hiện giờ vẫn đang trong kỳ suy yếu.

Kẻ có thể miễn dịch 'Cường giả giám định thuật' quả nhiên không có kẻ nào đơn giản, mỗi kẻ đều là quái vật.

Vậy thì tiếp theo nên làm thế nào đây?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối tuy vẫn còn có thể chiến đấu, nhưng nó chỉ thích hợp để bộc phát thôi, nếu đánh kéo dài thì năng lượng của đạo trưởng 'Xích Tiêu Tử' lưu lại trong thân đao cạn sạch là xong đời.

Tống Thư Hàng nắm lấy tiền bối, liên tiếp xoát cho nó ba phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Tóc của Sở các chủ cũng không thể duy trì được bao lâu.

Trong quá trình đoạt lại 'Thiên cương' từ tay cường giả không gian thiên nhân lần trước, Sở các chủ đã tiêu hao rất lớn, vẫn chưa khôi phục lại được.

Quy tiền bối thực lực bị phong ấn, ngoài cái mai rùa cửu phẩm và một phần sức mạnh không gian ra thì ông ấy không giúp được gì nhiều.

Khôi lỗi tiên tử vẫn đang thích ứng với lõi mới, không thể phát huy chiến lực.

Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú bị hư hại, không thể cùng bộ kia tổ hợp thành 'Người khổng lồ hủy diệt' được.

Ở đây lại không phải là thế giới Hắc Long.

Xem ra chỉ còn nước rút lui chiến lược, nghĩ cách hội hợp với Bạch tiền bối thôi.

Hoặc là triệu hồi từ xa Bạch tiền bối two, xem vị này có tâm trạng giúp mình một tay không. 【Có chuyện?】 Giọng nói của Bạch tiền bối two vang lên trong đầu cậu.

Ha ha ha, Bạch tiền bối two phản hồi quá kịp thời.

Cái câu 'Có chuyện?' đầy vẻ ghét bỏ này nghe sao mà thân thiết quá đỗi. 【Bạch tiền bối, tôi lại bị người ta bắt nạt rồi!

Ngài có rảnh thì tới cứu tôi một mạng với?】 Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi âm.

Bạch tiền bối two: 【...】 Cái tên này vẫn có thể nhảy nhót cầu cứu thế này, cầu cứu mà còn nhây vậy, xem ra trạng thái không tệ, hoàn toàn không có cảm giác sắp bị người ta đánh chết. 【Đúng rồi Bạch tiền bối, tôi đang chuẩn bị làm một món ăn tiên hào vô cùng lợi hại, tôi cảm thấy chắc chắn Bạch tiền bối sẽ hứng thú lắm đấy.】 Tống Thư Hàng lại tung ra một mồi nhử.

Những thứ Bạch tiền bối hứng thú thì Bạch tiền bối two chắc chắn cũng sẽ hứng thú.

Sở thích của hai vị Bạch tiền bối thực ra rất giống nhau, tính cách cũng hầu như chẳng có gì khác biệt.

Bạch tiền bối two quả nhiên cắn câu: 【Món gì ngon thế?】 【Thiên kiếp kho tàu, tuyệt đối là món ăn mà Bạch tiền bối chưa từng nghĩ tới luôn.

Hơn nữa trong tay tôi còn có cả một tấm thực đơn, không chỉ có Thiên kiếp kho tàu mà còn có Kim đan tiểu thiên kiếp xào lăn, Đan kiếp chiên giòn, Khí kiếp hấp cách thủy, nhiều kiểu lắm.】 Tống Thư Hàng hồi âm. 【Chết đi!】 Bạch tiền bối two trả lời.

Sau đó liên lạc liền bị cắt đứt.

Sinh... sinh khí rồi sao? 【Bạch tiền bối?

Bạch tiền bối?

Bạch tiền bối two?】 Tống Thư Hàng gọi mấy lần, thậm chí trực tiếp gọi to 'Bạch tiền bối two' mà chẳng có phản ứng gì.

Mình nói sai gì sao?

Chẳng lẽ là vấn đề ở món 'Thiên kiếp kho tàu'?

Bạch tiền bối two không thích món đó ư?

Rõ ràng Bạch tiền bối nghe thấy 'Thiên kiếp kho tàu' là đã thấy hứng thú rồi mà.

Khoan đã.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nghĩ tới điểm mấu chốt.

Bạch tiền bối two là Chúa tể Cửu U.

Thiên kiếp đối với Bạch tiền bối two thì không biết là hình thái gì nữa.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, con bài cứu viện Bạch tiền bối two này e là trong thời gian ngắn không dùng được rồi.

Thậm chí...

Bạch tiền bối two đôi khi còn rất hay thù dai nữa.

Không lẽ mình sắp tèo rồi sao.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn người phụ nữ giáp da.

Lúc nãy khi cậu đang giao lưu với Bạch tiền bối two, cô ta lại không tranh thủ cơ hội để tấn công.

Thực ra...

Tống Thư Hàng đã âm thầm chuẩn bị phòng ngự rồi, kết quả lại chẳng dùng đến.

Chẳng lẽ trong cú va chạm lúc nãy cô ta thực sự đã bị trọng thương sao? "Ngươi... vừa rồi đang làm gì thế?" Người phụ nữ giáp da trầm giọng nói.

Ngay lúc nãy, cô ta nhạy cảm cảm nhận được có một ý chí giáng lâm lên người Tống Thư Hàng.

Khi đối mặt với ý chí đó, cô ta có cảm giác như gặp phải 'thiên địch', bản năng muốn chọn cách phòng ngự... kết quả là mất tập trung một chút, không kịp ra tay với Tống Thư Hàng.

Trực giác nhạy bén khiến cô ta chọn đứng yên tại chỗ.

Trình Lâm chuyển thế còn khó nhằn hơn cô ta tưởng tượng nhiều. "Ơ?" Tống Thư Hàng nhìn người phụ nữ giáp da, lập tức hiểu ra không ngờ cô ta lại có thể cảm ứng được hơi thở của Bạch tiền bối two?

Bạch tiền bối two chỉ là liên lạc từ xa với cậu mà cô ta cũng cảm ứng được, không hổ là tồn tại được 'Cường giả giám định thuật' thừa nhận. 【Hắc, ta phát hiện ra rồi!】 Lúc này giọng nói của Quy tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng, ông ấy nãy giờ vẫn luôn theo dõi 'truyền hình trực tiếp' từ Thế Giới Lõi. 【Quy tiền bối nhận ra thân phận của cô ta rồi sao?】 Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, biết người biết ta trăm trận trăm thắng mà. 【Cậu nhìn xương quai xanh của cô ta kìa, đẹp quá đi mất.】 Quy tiền bối nghiêm túc nói: 【Khi cô ta xoay cổ, cái hõm xương quai xanh sâu hoắm đó hoàn toàn có thể nuôi được cá nhỏ trong đó luôn, thật hâm mộ xương quai xanh của cô ta quá.】 Tống Thư Hàng: "..." Tiền bối nhìn nãy giờ mà chỉ thấy mỗi xương quai xanh thôi sao?

Tôi cần tiền bối để làm gì cơ chứ! 【Vọng thiên, thực sự muốn có cái xương quai xanh có thể nuôi cá nhỏ như cô ta quá.】 Quy tiền bối tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: "Xương quai xanh của cô ta có thể nuôi cá nhỏ, nhưng mai rùa của tiền bối lật lại chắc còn nuôi được cả cá heo đấy." Quy tiền bối: "..." Người phụ nữ giáp da: "A a a." Cô ta không nghe thấy tiếng của đại rùa biển, nhưng tình cờ lại nghe thấy lời của Tống Thư Hàng. "Chậc." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: "Xem ra phải đánh tiếp rồi...

Thư Hàng, cậu kéo thù hận giỏi lắm." Tống Thư Hàng: "..." Phân thân Bạch tiền bối vẫn chưa giải quyết xong mấy tên thành viên Thiên Đình kia sao.

Vốn tưởng kéo dài thời gian một chút là phân thân Bạch tiền bối sẽ chạy tới ngay, dù sao trận chiến vừa rồi thanh thế cũng rất lớn.

Hoặc có lẽ tổ hợp Hà Nhân, Thụ Nhân và Phi hành gia đi lấy 'bảo vật' ở nơi Tô Không Vân độ kiếp cũng chẳng phải hạng xoàng? 【Đừng kéo dài thời gian nữa, Thư Hàng tiểu hữu.

Lên đi thôi.】 Đang mải suy nghĩ thì giọng nói đặc biệt của Bạch Long tỷ tỷ vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Lần này sau khi A Thập Lục ra ngoài, Bạch Long tỷ tỷ vẫn luôn không lộ diện, Tống Thư Hàng còn tưởng chị ấy tạm thời rời đi rồi chứ. 【Trực diện đập cô ta đi, tin chị.

Trạng thái hiện tại của cô ta đã không trụ vững nổi nữa rồi.】 Giọng nói của Bạch Long tỷ tỷ tiếp tục: 【Cứ yên tâm mà lên, có chị ở đây rồi.

Chị dạo này tích lũy được không ít năng lượng đâu.】 Có câu nói này của Bạch Long tỷ tỷ, Tống Thư Hàng lập tức tràn đầy tự tin.

Tống Thư Hàng cho rằng thắng toán vô cùng lớn. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, vậy chúng ta lên thôi!" Tống Thư Hàng cầm lấy Xích Tiêu Kiếm.

Phía sau, 42 con thánh viên như cảm nhận được trạng thái dũng mãnh của chủ nhân, liền lật Nho gia kinh văn ra lớn tiếng ngâm tụng.

Tống Thư Hàng bước lên một bước, sen đen nở rộ dưới chân.

Bước thứ hai bước ra, kích hoạt Yên Vụ Hóa Thân.

Công suất tối đa của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 được tung ra, sức mạnh của bảy đại linh hồ cộng với linh hồ bản mệnh được rút ra cùng một lúc. "Muốn dùng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao không?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi. "Không, lần này chúng ta dùng một đao pháp khác." Tống Thư Hàng nói.

Cậu chuẩn bị sử dụng Nhân Quả Đao!

Chương 2081

"Này Thư Hàng, bên cậu tình hình thế nào rồi?

Bên này tôi vừa đào ra được một thứ tốt mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ này, cậu có muốn qua đây xem không?" Tiếng truyền âm của phân thân Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Sau khi nghe được nội dung truyền âm nghìn dặm của Bạch tiền bối, khóe miệng Tống Thư Hàng hơi nhếch lên.

Trước đó cậu đã có suy đoán, giờ thì hoàn toàn xác định.

Người phụ nữ mặc giáp da cùng Hà nhân, Thụ nhân và gã người vũ trụ kia là những kẻ sống sót của Viễn Cổ Thiên Đình muốn cướp đoạt bảo vật, mà thứ đó quả nhiên là mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình.

Thật khéo là mảnh vỡ này lại nằm ngay nơi phân thân Bạch tiền bối đang hộ pháp cho Tô Không Vân độ kiếp.

Đám người kia muốn cướp bảo vật từ tay phân thân của Bạch tiền bối ư?

Hoàn toàn không có khả năng!

Tống Thư Hàng cực kỳ có lòng tin vào Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối đợi chút, tôi tới hội quân với anh ngay đây!” Tống Thư Hàng truyền âm đáp lại.

Tiếp đó, cậu vung Xích Tiêu Kiếm tiền bối một cách soái khí, trực diện đối đầu với người phụ nữ giáp da.

Trong lúc giao chiến, cậu cũng không quên đấu khẩu: “Tiên tử, thứ các người muốn là mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình đúng không?

Tiếc quá, thứ đó giờ là của Bạch tiền bối nhà chúng tôi rồi!” Bất kể khẩu chiến có hiệu quả hay không, dù sao cũng chỉ là động mồm động mép, là thủ đoạn công tâm rẻ tiền nhất.

Cùng lúc đó, cậu đã áp sát người phụ nữ.

Xích Tiêu Kiếm khẽ vung lên, Nhân Quả Đao!

Khác với 'Nhân Quả Thương' mà hóa thân ý chí Cổ U ở Hắc Long thế giới thi triển, khi Tống Thư Hàng thi triển Nhân Quả Đao, hiệu quả chủ yếu không phải là 'phá vỡ nhân quả' để đạt tới độ chính xác tuyệt đối.

Lối đánh Nhân Quả Đao của cậu đã sớm bị chệch hướng rồi.

Khi một đao chém ra, trên người cậu ẩn ước có vài đạo lực lượng nhân quả kéo dài tới hư không, hướng về các đại lão để mượn chút sức mạnh.

Lần trước ở Hắc Long thế giới đối đầu với Hà Chỉ Ma Đế, Tống Thư Hàng nhờ mảnh vỡ Nhân Quả Thương của 'Tập hợp thể ý chí hỗn độn Cổ U' mà một hơi kết nối với bảy tôn đại lão tuyệt thế, một đao khiến Hà Chỉ Ma Đế trực tiếp 'đo ván'.

Mà lần này, dựa vào sự hợp tác với Xích Tiêu Kiếm tiền bối, dưới sự gia trì từ 'Thần binh Trường Sinh Giả', trên người Tống Thư Hàng... chỉ hiện ra có nửa sợi dây nhân quả.

Trời ạ, ngay cả một sợi dây hoàn chỉnh cũng không dựng lên nổi.

Tống Thư Hàng còn tưởng rằng nhờ sự ăn ý và đồng bộ với Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ít nhất cũng phải ngưng tụ được một sợi chứ.

Xem ra, sự ăn ý giữa mình và Xích Tiêu Kiếm tiền bối còn cần phải nâng cao thêm.

Dưỡng Đao Thuật là một lựa chọn không tồi.

Độ thuần thục Nhân Quả Đao cũng phải mau chóng luyện lên mới

được.

Nửa sợi dây nhân quả thì không thể liên lạc với bảy vị đại lão, nhưng Nhân Quả Đao vẫn có công hiệu 'chém đứt nhân quả', uy lực cũng rất phi phàm.

Ngay khi Tống Thư Hàng vung kiếm chém xuống, nửa sợi dây nhân quả kia cư nhiên kết nối thành công với đối tượng.

Thông qua một hư ảnh mờ ảo, đó là hình bóng của Nho Gia Thánh Nhân, cuối cùng sợi dây nhân quả lại kết nối lên con mắt của Thánh Nhân.

Con mắt Thánh Nhân vốn đang lắp trong hốc mắt của Tống Thư Hàng, có lẽ đây chính là lý do chỉ cần nửa sợi dây là đã có thể kết nối được?

Theo sự kết nối giữa Thánh Nhân và Nhân Quả Đao, trong hồ linh lực hình kim cương công đức của Tống Thư Hàng truyền ra một âm thanh hào hùng.

Linh hồ công đức 'Bá Nho': “Thánh nhân, hữu giáo vô loại!” Mắt trái của Tống Thư Hàng nóng rực lên, nhiệt độ tăng cao, thậm chí có cả hơi nước trắng bốc ra như sắp nổ tung tới nơi.

Đau thật, nhưng cảm giác lại vô cùng sảng khoái.

Không ngờ nửa sợi dây nhân quả vẫn có thể mượn được sức mạnh từ Nho Gia Thánh Nhân.

Con mắt của Nho Gia Thánh Nhân tỏa ra ánh sáng ám kim, khóa chặt người phụ nữ giáp da.

Chỉ trong một ánh nhìn, con mắt Thánh Nhân đã phân tích xong dữ liệu của đối thủ và phản hồi vào não bộ Tống Thư Hàng.

Những dữ liệu này chỉ dẫn cho cậu lát nữa phải chém như thế nào, chém vào góc độ nào.

Đây chính là kinh nghiệm chiến đấu của Nho Gia Thánh Nhân đang chỉ dẫn.

“Mang Thai Trảm!” Tống Thư Hàng gào lên để tăng khí thế.

Tên chiêu thức là cậu tùy ý nghĩ ra, dù sao cũng chỉ để dọa đối thủ thôi.

Người phụ nữ giáp da hừ lạnh một tiếng, thấy mắt trái Tống Thư Hàng lóe lên ánh sáng ám kim quỷ dị, nàng ta không hề sợ hãi.

Cái gọi là 'Cái nhìn mang thai' thì nàng không còn lo lắng nữa.

Nếu đã vậy... thì thuận thế phản kích, giết chết chuyển sinh thể của Trình Lâm luôn.

Trong lúc người phụ nữ đang nảy sinh ý định đó, đột nhiên từ mắt Thánh Nhân của Tống Thư Hàng tràn ra một luồng xung kích tinh thần cường hãn cực độ, trong đó chứa đựng một loại ý chí 'vô địch thiên hạ'.

Người phụ nữ giáp da trúng phải xung kích tinh thần, không khỏi sững sờ trong thoáng chốc.

Ngay trong khoảnh khắc nàng ta thất thần, Xích Tiêu Kiếm đã chém lên người nàng.

Sự chỉ đạo chiến đấu từ mắt Nho Gia Thánh Nhân giúp Tống Thư Hàng chém Nhân Quả Đao vào vị trí thích hợp nhất, chính xác nhất.

Một kiếm này chém xuống, phòng ngự trên người đối phương bị pháp tắc Nhân Quả Đao phá tan.

Xích Tiêu Kiếm sắc bén vô cùng đâm vào mạn sườn nàng ta, chém một đường dài, để lại vết thương sâu hoắm trên bụng.

Thần binh của Trường Sinh Giả vô cùng sắc bén, tuyệt đối không hề giả dối.

Người phụ nữ trúng đòn đau đớn, thân hình lùi gấp, ngay lập tức thoát khỏi phạm vi công kích của Xích Tiêu Kiếm.

“Chiêu này không phải Mang Thai Trảm.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối trầm giọng nói: “Nó gọi là Phẫu Phúc Sản (mổ lấy thai).” Tống Thư Hàng: “...” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang bất mãn với cái tên Mang Thai Trảm lúc nãy nên mới tự bạo tự bỏ, đang dỗi sao?

Thế là Tống Thư Hàng trượt tay một cái, tặng luôn hai phát Dưỡng Đao Thuật lên thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối để tiền bối được sướng một chút, thuận tiện nâng cao sự ăn ý giữa hai bên.

Người phụ nữ giáp da lùi lại, đưa tay chạm vào vết thương trên bụng, máu của nàng như nham thạch sôi trào chảy ra từ vết thương.

Có điều máu không hề nhỏ xuống đất.

Sau khi chảy ra, máu đột nhiên chảy ngược vào trong vết thương.

Ngay cả vết thương ghê rợn kia cũng bắt đầu khôi phục lại.

“Đau thật đấy.” Người phụ nữ khẽ nói: “Đã rất lâu rồi ta không cảm thấy đau như thế này.” Nàng đưa tay vứt bỏ chuôi kiếm bị nóng chảy trong tay.

“Ha ha ha ha.” Trong cơn đau kịch liệt nàng ta lại cười lớn: “Thống khoái!” Nàng tận hưởng cảm giác đau đớn này, bị thương chỉ làm nàng trở nên mạnh hơn, cuồng bạo hơn.

Khí thế trên người nàng càng lúc càng cuồng bạo, đầy tính công kích.

“Không ổn rồi, con mụ này cũng giống cậu, thuộc loại tận hưởng đau đớn.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối khẽ nói.

“Bạch Long tỷ tỷ!” Tống Thư Hàng gọi to.

Trạng thái của người phụ nữ ngày càng cuồng bạo, lúc này chỉ còn cách nhờ Bạch Long tỷ tỷ ra tay.

Ngoài ra, cậu tự khóa định vị trí phân thân Bạch tiền bối, chuẩn bị qua đó hội quân.

Đúng lúc này, người phụ nữ đối diện đã lao tới tấn công.

Không còn cự kiếm, nàng ta trực tiếp dùng nắm đấm.

Trên nắm đấm rực cháy ngọn lửa chí mạng, sức mạnh ngưng tụ trong ngọn lửa này không hề kém cạnh 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' mà Tống Thư Hàng từng chém ra.

Cái 'nắm đấm nhỏ' này mà nện vào ngực thì chắc chắn là nổ tung luôn.

Ầm~~ Nắm đấm của nàng ta bị một bàn tay to ấm áp nhẹ nhàng chặn lại.

Giữa hư không mở ra một cánh cổng không gian.

Một đạo trưởng mặc đạo bào đỏ rực bước ra, thuận tay đỡ lấy nắm đấm cuồng bạo của người phụ nữ.

“Ta ra khỏi cửa lần này tư thế không đúng lắm sao?” Đạo trưởng cười khổ nói.

Chính là Xích Tiêu Tử đạo trưởng!

Hôm nay, đạo trưởng hiếm khi được ngủ một giấc.

Trong mơ, ông đang cầm Xích Tiêu Kiếm đại chiến với một cường địch.

Ngay khi chuẩn bị thi triển bí kỹ 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', ông đột nhiên phát hiện Xích Tiêu Kiếm trong tay xảy ra vấn đề.

Chuôi kiếm ông đang cầm bỗng nhiên biến thành một cái cổ trắng ngần...

Xích Tiêu Tử đạo trưởng thấy hoảng hốt vô cùng.

Khi trận chiến đang đến hồi gay cấn, Xích Tiêu Kiếm của ông lại biến thành... một cô bé.

Chuôi kiếm biến thành đầu, chỗ cầm tay biến thành cổ, phần hộ thủ biến thành bả vai.

Thân kiếm biến thành cơ thể mảnh khảnh của cô bé, thậm chí còn mọc ra cả một bộ váy.

Cay đắng hơn là, trong giấc mơ ông cứ thế bóp cổ cô bé đó đại chiến ba trăm hiệp với cường địch!

Bóp cổ một cô bé gầy gò, dùng cơ thể mảnh mai của nàng để va chạm, chống đỡ với thần binh của kẻ thù.

Thỉnh thoảng còn lấy cơ thể cô bé nện mạnh vào thân hình như thép nguội của đối phương.

Trong lúc đó còn dùng mấy lần Phần Thiên Hỏa Diễm Đao nữa chứ...

Sau khi tỉnh dậy, Xích Tiêu Tử đạo trưởng cảm thấy cả người không ổn chút nào.

Với đẳng cấp của ông, thông thường sẽ không nằm mơ lung tung, nằm mơ đều là có dự triệu.

Chẳng lẽ Xích Tiêu Kiếm nhà mình xảy ra chuyện gì rồi sao?

Vì hơi lo lắng cho trạng thái của bản mệnh bảo kiếm, Xích Tiêu Tử đạo trưởng liền bước qua không gian, tìm tới bên cạnh thanh kiếm yêu quý.

Kết quả, vừa bước ra khỏi cổng không gian đã có người trực diện tấn công mình.

Một người phụ nữ mặc giáp da rách nát vung nắm đấm rực lửa chào hỏi ngay mặt ông.

Đạo trưởng không muốn bị đấm vào mặt, đành đưa tay chặn nắm đấm của nàng ta lại, đồng thời nắm chặt lấy bàn tay nhỏ đó.

Chương 2082

“Nói nghe xem, có thể cho ta biết đã xảy ra chuyện gì không?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng quay đầu nhìn Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Hắc hắc~ Không ngờ ông lại đột ngột tới đây.

Xích Tiêu Tử, ông tới đúng lúc lắm.” Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói.

Năng lượng dự trữ trong thân kiếm của nó đã tiêu hao quá nửa, không đủ sức chinh chiến một trận lớn nữa.

Xích Tiêu Tử tới thật đúng lúc để nạp năng lượng cho nó, nạp xong nó lại có thể đại chiến ba trăm hiệp.

“Mục tiêu của ta không phải ngươi!” Người phụ nữ giáp da nói, nắm đấm của nàng bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng giữ chặt, không nhích đi đâu được.

Nàng điên cuồng thúc giục hỏa diễm trên tay, nhưng đối phương căn bản ngó lơ ngọn lửa đó.

“Sự tình là thế này tiền bối, trước khi anh xuất hiện, tôi 'lại' bị người ta đập.” Tống Thư Hàng nói ngắn gọn súc tích, vừa nói vừa chỉ tay về phía người phụ nữ.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “...” Từ 'lại' trong câu nói của tiểu hữu Tống Thư Hàng khiến người ta nghe mà xót xa.

Đạo trưởng lại nhìn người phụ nữ mình đang giữ, thầm đánh giá thực lực của nàng ta thuộc nhóm đỉnh tiêm trong hàng Cửu Phẩm Kiếp Tiên, có lẽ đã lờ mờ nắm giữ được Đạo của mình, chạm tới pháp tắc Trường Sinh.

Nhưng trạng thái của người phụ nữ này rất suy yếu, dường như vừa mới thoát khỏi phong ấn, hoặc là trọng thương chưa khỏi... không biết trong chiến đấu nàng ta thực sự phát huy được bao nhiêu thực lực.

Đẳng cấp này ở chư thiên vạn giới đã là sự tồn tại ở đỉnh kim tự tháp rồi.

Tại sao tiểu hữu Tống Thư Hàng cứ hay bị các đại lão có thực lực vượt xa mình truy đuổi để đập thế nhỉ?

“Cậu đã làm gì cô ấy?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng hỏi, ông theo bản năng cho rằng chắc Tống Thư Hàng lại chọc giận người ta rồi.

“Lần này không phải lỗi của tôi nha.” Tống Thư Hàng đáp: “Vị này chắc là người sống sót của Viễn Cổ Thiên Đình, vả lại còn có oán với Trình Lâm.

Vừa thấy tôi là đã coi tôi thành chuyển thế của Trình Lâm, cứ nhất quyết đòi đập tôi.” Tôi không sai, tôi vô tội, tôi chỉ là người qua đường bị cuốn vào tai nạn thôi.

“Hóa ra là vậy.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng quay sang người phụ nữ: “Thực ra tiên tử đã hiểu lầm rồi, ta có thể bảo chứng với nàng, thiếu niên Tống này mà nàng đang điên cuồng tấn công không phải là Trình Lâm chuyển thế đâu.

Cậu ta cùng lắm chỉ được coi là người thừa kế của Trình Lâm?” Ánh mắt người phụ nữ nhìn Tống Thư Hàng càng thêm tính công kích, đôi mắt đỏ rực tràn đầy vẻ điên cuồng.

Chỉ cần Xích Tiêu Tử đạo trưởng buông tay là nàng sẽ lập tức xông lên đấm bạo Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Trên người cậu, ánh sáng công đức lại ngưng tụ, Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa bị đánh nổ đã bắt đầu trọng sinh.

Sau khi sống lại, Công Đức Xà Mỹ Nhân liên tục làm mặt quỷ khiêu khích người phụ nữ giáp da, trông cực kỳ trẻ con.

Nhưng cái trò khiêu khích trẻ con này lại rất hiệu quả, người phụ nữ nghiến răng nghiến lợi nhưng không thể thoát khỏi tay Xích Tiêu Tử đạo trưởng...

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “Đúng rồi, lần này ta tới đây là định mang Xích Tiêu Kiếm đi.

Xích Tiêu Kiếm, ngươi chơi bời thế cũng đủ rồi chứ?” Ông phải mang Xích Tiêu Kiếm về bảo dưỡng tử tế, tránh để nó thực sự bị biến dị.

“Hả?

Về bây giờ luôn sao?

Có thể đợi thêm chút nữa không?” Xích Tiêu Kiếm luyến tiếc nói.

Tống Thư Hàng đang làm món 'Thiên Kiếp kho tộ', nó vẫn chưa được tận mắt chứng kiến món đó ra đời, lòng không cam tâm.

Hơn nữa, Dưỡng Đao Thuật thực sự rất sướng, nó hy vọng Xích Tiêu Tử có thể tìm hiểu một chút về môn kỹ thuật này.

Tống Thư Hàng trước đó có một câu mà nó rất thích: “Dù là thần binh Trường Sinh Giả thì cũng cần được bảo dưỡng!” Đạo trưởng nhìn thanh kiếm nhà mình ham chơi quên lối về, không muốn về nhà mà thấy mệt mỏi trong lòng.

“Không được, lần này ngươi phải theo ta về trước.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng nghiêm túc nói.

“Nhưng ta còn muốn tìm hiểu về Thiên Kiếp kho tộ và Dưỡng Đao Thuật nữa, hay là ông cũng ở lại bầu bạn với ta một lát đi, đợi yến tiệc của Tống Thư Hàng kết thúc thì ta sẽ theo ông về?” Xích

Tiêu Kiếm mặc cả.

“Thiên Kiếp kho tộ?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng vuốt cằm, kết hợp với từ 'yến tiệc', chẳng lẽ là ăn Thiên Kiếp sao?

Giới trẻ bây giờ sáng tạo thật đấy, ông cũng bắt đầu thấy hứng thú rồi.

Nhưng cái Dưỡng Đao Thuật phía sau là gì?

Nghe cái tên này là ông không khỏi nhớ tới giấc mơ Xích Tiêu Kiếm biến thành thiếu nữ gầy gò.

Trực giác mách bảo ông rằng thứ này không nên động vào.

“Ngoài Thiên Kiếp kho tộ ra, trong tay chúng tôi còn có một thực đơn combo Thiên Kiếp hoàn chỉnh nữa.

Hơn nữa chúng tôi còn có mỹ tửu, loại mỹ tửu đẳng cấp cực cao luôn.” Xích Tiêu Kiếm bắt đầu dụ dỗ chủ nhân của mình.

“Được rồi, ta cũng thấy tò mò rồi.

Ta sẽ ở lại cùng ngươi cho đến khi yến tiệc kết thúc.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng đáp.

Nói xong, ông đột nhiên cảm thấy có gì đó sai sai.

Khi Xích Tiêu Kiếm nói chuyện với ông, nó cứ liên tục dùng từ 'chúng tôi', mà từ đó lại ám chỉ nó và tiểu hữu Tống Thư Hàng.

Còn ông là chủ nhân mà lại bị nó xếp vào nhóm 'người ngoài' rồi?

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “...” Sau bữa tiệc này, nhất định phải mang thanh kiếm này đi, không thể để nó tiếp tục ở ngoài buông thả bản thân được nữa.

Cuối cùng, Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhìn về phía người phụ nữ giáp da.

Suy nghĩ một chút, ông đột nhiên buông tay.

Thân hình người phụ nữ nhanh chóng lùi lại, nàng nhìn Xích Tiêu Tử và Tống Thư Hàng mỗi người một cái, sau đó độn vào không gian biến mất tăm.

“Xích Tiêu Tử, sao ông lại thả nàng ta đi?” Xích Tiêu Kiếm thắc mắc.

“Trấn áp một vị Kiếp Tiên không phải chuyện dễ dàng, chém giết Kiếp Tiên lại càng rắc rối.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng bình thản nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Kiếm cớ.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “Ha ha.” Phải thả dây dài mới câu được cá lớn chứ.

Ông hơi nheo mắt, ánh mắt xuyên qua rào cản không gian, lờ mờ khóa chặt tọa độ của người phụ nữ giáp da.

Sau khi biết nàng ta là người sống sót của Thiên Đình, đạo trưởng đã âm thầm để lại ký hiệu trên người nàng.

Thông qua ký hiệu ẩn giấu này, Xích Tiêu Tử đạo trưởng có thể khóa định nàng từ xa, biến nàng thành phao câu để câu con cá lớn mà ông muốn.

Hơn nữa cách câu cá này ngay cả mồi cũng không cần chuẩn bị, vô cùng kinh tế.

Tuy nhiên người phụ nữ đó ít nhất cũng là đỉnh phong Kiếp Tiên, nên khi quan sát qua ấn ký phải cẩn thận một chút, không được chú ý quá lâu để tránh nàng ta cảnh giác.

Trong quá trình quan sát, Xích Tiêu Tử đạo trưởng thấy nàng ta dùng thủ đoạn không gian mang theo ba tên đồng bọn bị trọng thương rồi nhanh chóng rời đi.

“Ừm, cũng hòm hòm rồi.” Đạo trưởng khẽ gật đầu, ông chậm rãi dời mắt khỏi người nàng ta.

Có thể gặp được người sống sót của 'Viễn Cổ Thiên Đình' ở đây, lại còn là cấp bậc Kiếp Tiên, đúng là may mắn.

Sự bất hạnh của tiểu hữu Tống Thư Hàng lại chính là vận may của ông.

Ngay khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng định thu hồi ánh mắt, người phụ nữ giáp da dẫn theo ba đồng bọn vượt qua không gian, đáp xuống lối vào của một không gian trắng muốt.

Không gian mở ra, lộ ra một góc của một tòa cung điện.

Tòa cung điện đó xa hoa tới cực điểm, tất cả các mảnh vỡ Thiên Đình khác đều không thể so sánh được.

“Chẳng lẽ là cung điện của Thiên Đế?” Ánh mắt Xích Tiêu Tử đạo trưởng sáng rực lên: “Ôi chao, hôm nay dường như ta thực sự rất may mắn.” Vừa mới nghĩ xem có câu được cá lớn không, kết quả là cá lớn cắn câu ngay lập tức.

“Xích Tiêu Kiếm, đi thôi.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng đưa tay ra.

Thấy vậy, Xích Tiêu Kiếm đành rơi vào tay ông: “Ông tìm thấy trò vui rồi à?” “Phải, chúng ta đi rồi về ngay, để xác định suy đoán của ta.” Đạo trưởng mỉm cười nói.

Dứt lời, ông nhanh chóng mở ra một cổng không gian.

“Đợi đã, để phòng hờ, đưa bao kiếm của ta cho Tống Thư Hàng đi.” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nhớ ra một việc.

Bao kiếm cũng là một phần cơ thể nó, sau khi tách ra có thể coi là phân thân.

Nếu để bao kiếm bên cạnh Tống Thư Hàng, khi cậu ta làm món 'Thiên Kiếp kho tộ' thì nó cũng có thể quan sát toàn bộ quá trình.

Hơn nữa còn có thể thông qua bao kiếm để tận hưởng Dưỡng Đao Thuật, cùng lắm thì trải nghiệm kém đi một chút, cảm giác sướng từ massage toàn thân biến thành massage cục bộ thôi.

Khóe miệng Xích Tiêu Tử đạo trưởng hơi giật giật, tuy nhiên ông vẫn lấy bao kiếm ra ném cho Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta đi rồi về ngay.” Xích Tiêu Kiếm gọi vọng lại.

Sau đó, nó bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng xách đi, biến mất trong cổng không gian.

Tống Thư Hàng đón lấy bao kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, trầm tư suy nghĩ.

Xem ra Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã thông qua người phụ nữ giáp da mà có được tình báo hoặc tin tức vô cùng quan trọng, cần phải đi xác định ngay lập tức.

Và khi xác nhận tình báo này, rất có thể sẽ gặp nguy hiểm nên cần Xích Tiêu Kiếm phối hợp.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng có tu vi Trường Sinh Giả, đối tượng khiến ông phải nghiêm túc đối đãi thì chắc cũng cùng cấp bậc Trường Sinh Giả.

“Tóm lại là nhờ phúc của Xích Tiêu Tử đạo trưởng mà nguy cơ từ người phụ nữ kia đã được giải trừ.” Tống Thư Hàng vẩy vẩy bao kiếm nói.

Bạch Long tỷ tỷ cũng tạm thời không cần xuất hiện, không cần tiêu tốn năng lượng lên người đối phương.

Cô ấy có thể tiếp tục tích lũy năng lượng để bảo vệ Tô Thị A Thập Lục.

“Đi hội quân với phân thân của Bạch tiền bối trước đã.” Tống Thư Hàng vươn vai một cái, tay cậu đang cầm bao kiếm của tiền bối, vô tình lỡ tay, một phát Dưỡng Đao Thuật theo thói quen trượt ra.

“Y nha nha~~ Sướng quá~~” Tiếng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên từ bao kiếm.

“Ơ?

Tiền bối có thể nói chuyện qua bao kiếm à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Hắc hắc, bao kiếm coi như là phân thân của ta.

Đáng tiếc là cảm giác sướng nhận được trên bao kiếm khi truyền tới thân kiếm của ta thì không còn được một phần trăm.” “Xích Tiêu Tử đạo trưởng mang tiền bối đi làm gì thế?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Chúng ta đang giám sát một không gian trắng xóa khổng lồ.

Bên trong có một cung điện hoa lệ, phong cách giống hệt các mảnh vỡ Thiên Đình trong thế giới hạt nhân của cậu, nhưng còn xa hoa hơn nhiều.” Xích Tiêu Kiếm đáp.

“Xa hoa hơn?” Tống Thư Hàng nhìn sang Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu nhìn lại cậu.

Xem ra không thể lấy được manh mối gì từ cô nàng này rồi...

Xích Tiêu Tử đạo trưởng cầm Xích Tiêu Kiếm, dùng pháp thuật ẩn thân trong Ảnh giới, quan sát tòa cung điện hoa lệ trong không gian trắng xóa kia.

Chương 2083

“Ta cứ ngỡ cung điện của Thiên Đế đã bị vỡ nát khi Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ, giờ xem ra có lẽ nó vẫn còn được bảo tồn hoàn hảo.” Đạo trưởng khẽ nói.

Xích Tiêu Kiếm: “Cũng có thể là được xây dựng lại hoặc sửa chữa rồi.” “Cũng có khả năng đó.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu.

“Đợi đã...

Bích Thủy Các!” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên kêu lên.

Nó nhìn thấy trong không gian trắng xóa đó có tàn tích của Bích Thủy Các đã sụp đổ.

Khi Sở các chủ hai ra đời, Khô Vinh Song Thụ đã mọc lên trên phế tích của Bích Thủy Các cũ, hấp thụ tinh hoa của nó.

Cuối cùng khi Sở các chủ hai có được đầu mới và hoàn thiện 'Đạo' của mình, Khô Vinh Song Thụ đã sinh ra một Bích Thủy Các mới.

Còn Bích Thủy Các cũ đã sớm sụp đổ, tàn tích để lại ở Thú Giới.

Giờ đây, những mảnh vỡ đó cư nhiên lại được chuyển tới không gian trắng xóa này.

Xích Tiêu Kiếm lập tức truyền tin tức này cho Tống Thư Hàng thông qua 'bao kiếm'.

“Đi, chúng ta vào xem thử.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng suy nghĩ hồi lâu, quyết định đích thân thám hiểm không gian này.

“Liệu có nguy hiểm quá không?

Hay là liên lạc thêm vài trợ thủ tới?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Đạo trưởng mỉm cười: “Không cần, chỉ cần cẩn thận một chút là được.” Ông bước ra khỏi Ảnh giới, không còn che giấu bản thân nữa mà trực tiếp đi về phía không gian trắng xóa.

Trong không gian đó đột nhiên hiện lên hình chiếu của một con mắt.

Con mắt đó chớp chớp nhìn Xích Tiêu Tử đạo trưởng, ngay sau đó, không gian trắng xóa lập tức đóng lại.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng đã sớm chuẩn bị, ông đưa tay kết ấn, đặt ngón tay trước mắt: “Chuyết!” Tọa độ để lại trên người phụ nữ giáp da chính là sợi dây rút, dựa vào cái phao đó, ông có thể xông thẳng vào không gian trắng xóa.

Nhưng khi đạo trưởng đang thi pháp nửa chừng thì lại dừng lại.

Ông cau mày nhìn vào hư không u tối trước mặt.

“Tại sao chúng ta lại ở đây?” Ông cất tiếng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm: “Dường như chúng ta đang truy đuổi một vật phẩm nào đó nên mới tới đây.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng cười ha ha một tiếng: “Hóa ra là vậy.” Chính là hiệu ứng của nhà giam tối Thiên Đạo.

Dưới ảnh hưởng của pháp tắc Thiên Đạo, ký ức của tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới về 'vật thể bên trong nhà giam tối' sẽ bị xóa sạch từ gốc rễ.

Kẻ duy nhất không bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng này chỉ có 'Chúa tể Cửu U' tương ứng với Thiên Đạo.

“Đánh dấu chỗ này lại đi, tuy không nhớ mình đang đuổi theo cái gì, nhưng chắc chắn là một con cá lớn.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng tiêu sái phất tay.

Ở phía bên kia.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hội quân với phân thân mặt đơ của Bạch tiền bối.

Tô Không Vân đang độ đợt thiên kiếp cuối cùng của mức 2 lên 3.

Mà ở cách đó không xa, phân thân Bạch tiền bối đang cầm lấy lôi kiếp sắp nổ, đôi bàn tay thon dài không ngừng nhào nặn trên lôi kiếp.

Tiếng lôi điện nổ đùng đoàng, điện quang bắn tứ tung.

Lôi kiếp 2 lên 3 sau khi bị trận pháp tiêu hao một lần vẫn có kích thước to như cột trụ.

Phân thân Bạch tiền bối cầm nó quăng mạnh một cái cho nó xoay tròn, sau đó đôi bàn tay vuốt mạnh dọc theo lôi kiếp.

Chẳng mấy chốc, khối lôi kiếp bị trận pháp của Tô Không Vân đánh văng đã bị anh nặn thành hình sợi dài.

Trên lòng bàn tay phân thân Bạch tiền bối lóe lên các phù văn phong ấn, trực tiếp phong ấn thiên kiếp lại.

Nói về khoản phong ấn thiên kiếp thì kinh nghiệm của Bạch tiền bối là vô cùng phong phú.

“Cũng hòm hòm rồi.” Sau khi lôi những sợi lôi kiếp đã phong ấn theo, phân thân Bạch tiền bối bay về phía Tống Thư Hàng.

Tiếp theo là đợt thiên kiếp thứ 8, dựa theo uy lực thì đây chắc là đợt cuối của Tô Không Vân.

Thiên kiếp 2 lên 3 thông thường có từ 5 đến 10 đợt, có người 5 đợt là xong, có người sau 10 đợt còn phải đấu thêm hiệp phụ...

Tô Không Vân ở mức trung bình khá, 8 đợt là vừa đẹp.

Phân thân Bạch tiền bối bàn giao hết đống lôi kiếp hình sợi cho Tống Thư Hàng: “Nhiều thế này chắc đủ rồi chứ?” “Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Đợi Tô Không Vân độ xong đợt cuối, chúng ta sẽ về đảo Điền Thiên thử làm món 'Thiên Kiếp kho tộ'.” Trong quá trình chế biến có lẽ phải dùng tới 'Thành Thời Gian', lúc đó còn phải nghĩ cách gom một khoản linh thạch, nếu không được thì lại phải mượn Bạch tiền bối một ít vậy.

Vốn dĩ cậu còn định lấy 'Tán Tài Vương Tọa' để gán nợ cho Bạch tiền bối, nhưng giờ vụ cá cược với vị 'tiền bối thiếu niên bí ẩn' kia vẫn chưa xong, không tiện mang vương tọa ra, đành phải nghĩ cách khác trả nợ thôi.

Tống Thư Hàng lại dẫm nhẹ lên hư không, một đóa sen đen ngưng tụ thành hình.

Tô Thị A Thập Lục nhảy ra khỏi thế giới hạt nhân, khéo léo đáp xuống đóa sen đen, dáng người nhỏ nhắn của cô vừa vặn có thể đứng cả hai chân lên một đóa sen, trông cực kỳ đáng yêu.

“Bạch tiền bối, lúc nãy có ba kẻ sống sót của Thiên Đình đi về phía này, giờ họ sao rồi ạ?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Đúng rồi, Hà nhân, Thụ nhân với gã người vũ trụ gì đó...

Tên là gì tự dưng tôi quên mất rồi.

Ba người đó sao rồi?” Tống Thư Hàng cũng thấy hiếu kỳ.

Người phụ nữ giáp da vừa đập cậu một trận đã bị Xích Tiêu Tử tiền bối đuổi đi.

Vậy thì ba kẻ chạy tới chỗ Bạch tiền bối định cướp mảnh vỡ Thiên Đình giờ đang ở đâu?

“Ồ?

Hóa ra ba kẻ đó là người sống sót của Thiên Đình à?

Hèn gì, nghĩa là họ nhắm tới cái mảnh vỡ bị ta làm nổ văng ra sao?” Phân thân Bạch tiền bối bình thản gật đầu.

“Bạch tiền bối xử đẹp họ rồi ạ?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu, chỉ về phía vùng biển gần đó: “Lúc nãy, khi đợt lôi kiếp đầu tiên giáng xuống, vì ta chưa có kinh nghiệm nên bị lỡ tay.

Lôi kiếp nổ tung trong tay ta, thế là ta ném nó về phía vùng biển kia.” “Rồi làm nổ văng cả mảnh vỡ Thiên Đình ra luôn ạ?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu đã kịp não bổ ra cảnh tượng thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối bùng nổ.

Phân thân Bạch tiền bối gật đầu: “Phải.

Sau đó ba người cậu nói xuất hiện, lao nhanh về phía mảnh vỡ đó.

Ở hiện thế, có một số bảo vật bị chôn vùi nghìn vạn năm sẽ hình thành linh lực trường khổng lồ xung quanh.

Khi chúng xuất hiện sẽ có xác suất nhỏ dẫn tới 'Khí Kiếp'.

Thêm vào đó, mảnh vỡ này lại bị lôi kiếp ta ném ra làm nổ văng lên, nên khi nó xuất thế đã có một đợt Khí Kiếp giáng xuống.

Ba kẻ đó vừa tới gần là đã bị Khí Kiếp đánh cho văng ra, hôn mê bất tỉnh rồi.

Đợt Khí Kiếp đó uy lực cũng khá mạnh, ta cũng tốn chút thời gian mới chặn đứng được nó.” Khí Kiếp có nhiều loại, loại kiếp sinh ra khi bảo vật xuất thế này khác với thiên kiếp, nó không có tính nhắm vào ai cả, chỉ cần kháng cự được là xong, không lo có chuyện người ngoài xen vào làm tăng uy lực của kiếp.

Tống Thư Hàng: “...” Đáng thương thật, nghe mà xót xa.

Ba vị này không phải thành viên nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nên căn bản không biết quy tắc 'tìm phú quý trong hiểm nguy' khi ở bên cạnh Bạch tiền bối.

Khi Bạch tiền bối tùy tiện làm nổ ra bảo vật, người ở bên cạnh mà lao vào cướp ngay lập tức là một sai lầm điển hình.

Động tác chuẩn xác là phải nhìn khoảng cách giữa mình và Bạch tiền bối trước, điểm này vô cùng quan trọng.

Nếu khoảng cách ngắn thì hãy cố gắng áp sát anh ấy, càng gần nguy cơ càng nhỏ.

Nếu khoảng cách xa thì hãy nhanh chóng lăn lộn, chạy đi càng xa càng tốt, càng xa càng an toàn.

Hoặc là cực gần, hoặc là cực xa!

Nếu thấy cả việc áp sát lẫn chạy trốn đều đã muộn, thì hãy ngồi thụp xuống, bật hết các lớp phòng ngự lên, tốt nhất là loại phòng ngự 360 độ không góc chết, nghiến răng mà chịu đựng.

Chỉ cần không chết là phát tài rồi!

Mỗi lần Bạch tiền bối có bảo vật đều chia chác cực kỳ hào phóng, ai thấy cũng có phần.

Nghĩ lại thì Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện Bạch tiền bối và vị 'tiền bối thiếu niên bí ẩn' kia đúng là một cặp bài trùng.

Một người chuyên đi trộm, một người chuyên đi tán tài theo kiểu 'ai thấy cũng có phần'.

Lần sau hay là thử dẫn bản tôn Bạch tiền bối đi cùng, xem anh ấy có thể thay mình tham gia ván cược không nhỉ?

Ầm~~ Trên bầu trời, đợt kiếp cuối cùng của Tô Không Vân đã ngưng tụ thành hình.

Đợt cuối này là 'Thiên kiếp hình pháp khí'.

Thiên kiếp ngưng tụ thành một món pháp khí mà Tống Thư Hàng thấy rất quen mắt: Iron Maiden (Trinh nữ sắt).

“Món pháp khí này tôi từng nghe nói qua, nó rất nổi tiếng trong hàng Tam phẩm, được du nhập từ hệ ma pháp, dùng để tra khảo kẻ địch lấy thông tin.

Đây là loại pháp khí hình phạt...

Thiên Hà Tô Thị chúng tôi cũng có sưu tầm, tôi đã muốn chạm vào nó từ lâu rồi.” Tô Không Vân nói, nhìn đợt kiếp cuối cùng của mình mà không hề sợ hãi.

Bảy đợt trước đều đã bị phong ấn thành sợi để mang đi nấu, giờ đối mặt với thiên kiếp của mình, tâm thái cậu ta vững như bàn thạch.

Tống Thư Hàng: “...” “Với thực lực của tiểu đạo hữu nhà họ Tô thì đỡ đợt này không phải vấn đề gì lớn.” Phân thân Bạch tiền bối bình thản nói: “Tiện đây chúng ta xem thử mảnh vỡ Thiên Đình lúc nãy ta làm nổ văng ra đi.” Mảnh vỡ có thể khiến thành viên Thiên Đình cử Cửu Phẩm Kiếp Tiên tới cướp thì chắc chắn khác với loại phổ thông, ít nhất cũng không phải loại như chuồng chim cánh cụt của Thú Thần Bộ.

Nhưng trước khi nghiên cứu mảnh vỡ, Tống Thư Hàng có một việc đại sự cần thỉnh giáo phân thân Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, lần này phân thân của anh tự mang thuộc tính 'mặt đơ' hay là có pháp thuật gì giúp mình giữ vẻ 'mặt đơ' thế ạ?” Tống Thư Hàng vốn tính thẳng thắn, cảm thấy mình cần tìm hiểu về mặt đơ, xem liệu nó có phải là một loại pháp thuật biểu cảm không.

“Bẩm sinh đấy.” Phân thân Bạch tiền bối bình thản đáp.

Chẳng lẽ lần này không phải pháp thuật biểu cảm?

Mình phải thử mới được.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó học theo Đồng Quái tiền bối, dùng hai tay chọc vào má mình: “Bạch tiền bối, anh làm theo tôi động tác này đi.” Phân thân Bạch tiền bối: “...” Tô Thị A Thập Lục vội vàng kéo Tống Thư Hàng lại: “Khụ~ Bạch tiền bối, Thư Hàng hôm nay uống hơi nhiều ạ!” Ầm~~ Cùng lúc đó, thiên kiếp Iron Maiden giáng xuống, đập nát trận pháp độ kiếp của Tô Không Vân.

Tô Không Vân không hề hoảng loạn, vung kiếm: “Kiếm thế ngưng tụ, kiếm ý, kiếm ý!” Một luồng kiếm ý sơ khai ngưng tụ, va chạm mạnh với thiên kiếp.

Vài nhịp thở sau.

Thiên kiếp Iron Maiden bị đánh văng ra.

Nó bay thẳng về phía vị trí của ba người Tống Thư Hàng.

Phân thân Bạch tiền bối đứng ở phía trước, phẩy tay một cái như đuổi ruồi.

Tuy nhiên, món pháp khí thiên kiếp bị đánh văng lại rơi trúng vị trí của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Pháp khí mở ra, lộ ra cấu tạo ghê rợn bên trong.

Chương 2084

“Được lắm!” Tống Thư Hàng đưa tay chắn trước người Tô Thị A Thập Lục, nhảy vọt lên: “Móc bóng!” Cậu xoay người tung một cú đá, sút bay cái Iron Maiden đó ra xa, hướng về phía biển cả mênh mông.

Không biết món pháp khí thiên kiếp này rơi xuống biển có nổ chết cá không nhỉ?

Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, cười nói: “Pháp khí thiên kiếp này không phải lại định nổ văng ra bảo vật gì nữa chứ?” “Cú cuối là do tôi đá, chắc không huyền ảo thế đâu.” Tống Thư Hàng đáp.

Đang nói chuyện, đột nhiên từ dưới đáy biển nổi lên một hòn đảo nhỏ, bên trên bao phủ một lớp trận pháp hộ đảo.

Trận pháp mở ra, trực tiếp nuốt chửng lấy món pháp khí thiên kiếp kia.

Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Đù!” “Thật... thật sự nổ ra thứ gì đó rồi?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

“Đừng hoảng, hòn đảo nhỏ đó chính là mảnh vỡ Thiên Đình lúc nãy ta làm nổ ra đấy.

Vì tạm thời ta chưa có cách nào thu hồi một vật khổng lồ như thế nên đành để nó chìm dưới biển.

Cú sút của cậu lúc nãy rơi trúng nó nên mới kích khởi phản ứng thôi.” Giọng của Bạch tiền bối vang lên.

“Mảnh vỡ Thiên Đình này có hiệu quả đặc thù gì không ạ?

Nó thuộc bộ phận nào?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi Bạch tiền bối.

Khi quay đầu lại, cậu tình cờ phát hiện phân thân mặt đơ của Bạch tiền bối đang lén lút thử động tác 'dùng hai ngón trỏ chọc vào má'.

Tống Thư Hàng: “...” Phân thân Bạch tiền bối thản nhiên chuyển từ động tác chọc má sang xoa má, anh bình thản nói: “Không biết, vì bận phong ấn thiên kiếp cho cậu ta nên ta chưa kịp vào trong mảnh vỡ này khám phá.” “Vậy lát nữa chúng ta vào xem nhé?” Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

“Đợi tiểu đạo hữu nhà họ Tô độ kiếp thành công đã.” Phân thân Bạch tiền bối nói một cách đáng tin cậy.

Đợt kiếp cuối của Tô Không Vân kết thúc hoàn mỹ.

Cả quá trình độ kiếp diễn ra rất thuận lợi, có thể coi là một video giáo khoa về độ kiếp 2 lên 3, chỉ có điều cảnh tượng Bá Tống tiền bối và Bạch Thánh lần lượt nhào nặn lôi kiếp hơi làm hỏng tam quan của cậu ta một chút.

Thiên kiếp kết thúc, kiếp vân tan đi.

Chân khí trong bản mệnh đan điền và bảy tiểu đan điền của Tô Không Vân hình thành một vòng tuần hoàn, tạo nên một dòng sông chân khí khổng lồ.

Tô Không Vân chỉ cảm thấy toàn thân thư thái vô cùng, cơ thể rung nhẹ một cái là đã đột phá lên cảnh giới Tam phẩm.

Sau khi đột phá, tinh thần, thể chất và chân khí đều tăng vọt.

Cảm giác phiêu diêu như tiên.

Với tu sĩ, độ kiếp là việc khổ trước sướng sau.

Khi độ kiếp thì sống dở chết dở, nhưng khoảnh khắc đột phá thành công thì lại sướng như lên tiên.

Cảm giác này dễ làm người ta nghiện lắm.

“Ha ha ha ha, tôi thăng cấp thành công rồi!” Tô Không Vân dang rộng hai tay, vui sướng hét lớn.

Lần này trốn khỏi tộc địa tìm Tô Thị A Thập Lục đúng là quyết định sáng suốt nhất đời cậu ta.

Nếu ở lại tộc địa thì không biết đến năm nào tháng nào mới lên được Tam phẩm?

Có khi lỡ tay độ kiếp thất bại lại tan thành mây khói ấy chứ.

Đâu được như bây giờ, phía trước có Bá Tống Huyền Thánh thiết kế riêng trận pháp độ kiếp, phía sau có Bạch Thánh hộ đạo.

Trong lúc đó còn được chạm tay vào pháp khí Bát phẩm, trò chuyện với thần binh Trường Sinh Giả, lại còn được tặng một cái bình nhỏ để chứa đồ.

Bạch Thánh không phải đẹp trai bình thường đâu!

Người thật còn đẹp hơn nhiều so với lúc 'Hiển thánh trước người', dù mặt không cảm xúc vẫn đầy sức hút...

Thật muốn chạm vào Bạch Thánh bằng xương bằng thịt một cái quá.

Nếu mà chạm được vào Bạch Thánh, về Thiên Hà Tô Thị bốc phét với đám anh em thì tha hồ oai.

Biết Bá Tống tiền bối không?

Tôi từng nhìn thẳng vào mắt ngài ấy đấy!

Biết thần binh Trường Sinh Giả không?

Loại biết nói chuyện phiếm ấy!

Biết các loại pháp khí Bát phẩm không?

Tôi từng tự tay sờ qua rồi!

Hiểu về Bạch Thánh không?

Từng tự tay chạm vào ngài ấy đấy!

Biết thiên kiếp 2 lên 3 không?

Thiên kiếp của tôi bị Bá Tống Huyền Thánh nặn thành sợi mang đi kho tộ rồi kìa!

Chỉ trong nửa ngày ngắn ngủi, trải nghiệm của Tô Không Vân đã có thể viết thành một truyện ngắn vạn chữ rồi.

“Tiểu đạo hữu họ Tô, chuẩn bị xong chưa, chúng ta sắp xuất phát rồi.” Phân thân Bạch tiền bối lên tiếng.

Tô Không Vân hăng hái vẫy tay: “Tiền bối, tôi chuẩn bị xong rồi!” Bá Tống tiền bối dẫn theo Tô Thị A Thập Lục, vậy nếu lát nữa bay đi thì chắc Bạch Thánh sẽ dẫn theo mình chứ nhỉ?

Thế thì mình chẳng phải sẽ có cơ hội chạm vào vạt áo của Bạch Thánh sao?

Đang mải suy nghĩ, cơ thể Tô Không Vân bỗng bị một bàn tay vô hình nhấc bổng lên.

Đó là bàn tay niệm lực của Bá Tống tiền bối.

“Cái cậu này, dù không biết cậu đang nghĩ gì nhưng vẻ mặt trông quái gở quá.” Tống Thư Hàng bình thản nói, thế là cậu quyết định dùng bàn tay niệm lực xách cậu ta theo cho rồi.

Tô Không Vân có vài điểm giống Tống Thư Hàng... vẻ mặt khá là thật thà.

Phân thân Bạch tiền bối cùng ba người Tống Thư Hàng hạ xuống bên trên 'hòn đảo mảnh vỡ Thiên Đình'.

“Thư Hàng tiểu hữu, cậu có cách nào chuyển nó vào thế giới hạt nhân trước không?

Như vậy chúng ta thám hiểm sẽ thuận tiện hơn, cũng không lo đang thám hiểm lại có người ngoài tới quấy rầy.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Cắt bản đồ game ra rồi dời vào phó bản cá nhân ấy mà.” Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng nhìn hòn đảo: “To quá đi mất.” Mảnh vỡ này có thể tích vượt xa lối vào thế giới hạt nhân.

Trừ phi giống như mấy lần trước, có Bạch tiền bối hai giúp thu nhỏ mảnh vỡ lại.

Nhưng Bạch tiền bối hai hiện tại đang dỗi...

Rất có thể vì thiên kiếp hiện thế là thứ cực kỳ khó nuốt đối với Bạch tiền bối hai.

Vậy... hai món 'Ma kiếp nướng' và 'Ma kiếp om dầu' liệu có hợp khẩu vị của ngài ấy không nhỉ?

“Nếu to quá thì cứ cắt ra thôi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Giống như cách dời 'Khu rừng chết chóc' vào thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng, cứ cắt chúng ra thành từng khối, mang về rồi lắp ghép lại.

Nói xong, Bạch tiền bối đưa tay về phía Tống Thư Hàng: “Đưa kiếm đây cho ta mượn!” “Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị mang đi rồi, vậy chỉ còn thanh này thôi.” Tống Thư Hàng vỗ nhẹ vào bản mệnh linh hồ của mình.

Bộ pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú 'Chung Yên Thánh Kiếm' của Bạch tiền bối hai hiện ra.

Thanh trảm hạm đao dài ba trăm mét, dùng để cắt hòn đảo mảnh vỡ này thì không gì thích hợp hơn!

Phân thân Bạch tiền bối bước tới, đứng trên chuôi kiếm Chung Yên Thánh Kiếm.

Theo ý niệm của anh, thanh cự kiếm dài ba trăm mét giơ cao lên, khóa chặt mục tiêu.

“Đại...

đại...

đại...

đại hiệp đừng giết tôi!” Đúng lúc này, từ trong mảnh vỡ Thiên Đình phát ra một tiếng kêu kinh hãi.

“Tôi... tôi... tôi... tôi... tôi sẽ phối hợp với các người mọi chuyện!” Giọng nói đó suýt nữa thì bật khóc.

“Khí linh sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nhưng mảnh vỡ Thiên Đình mà cũng sinh ra được khí linh ư?

“Bất kể có phải khí linh hay không, nếu có thể giao tiếp được thì sẽ đỡ việc đi nhiều.” Phân thân Bạch tiền bối đứng trên chuôi kiếm nói.

Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Nhưng cái tên này nói lắp kinh quá, liệu có tin được không?” “Tôi nghĩ chắc là nó bị dọa sợ thôi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Nếu ngươi hiểu được lời ta nói, vậy thì thu nhỏ kích thước lại đi, làm được chứ?” Phân thân Bạch tiền bối dẫm nhẹ xuống, Chung Yên Thánh Kiếm nhắm thẳng vào mảnh vỡ, lưỡi kiếm tỏa ra hàn khí lạnh thấu xương.

“Thu... thu nhỏ kích thước thì tôi làm được.” Giọng nói bên trong mảnh vỡ nhanh chóng đáp lại.

Nó sợ mình chậm một nhịp là sẽ bị cắt thành từng miếng nhỏ ngay.

Sau đó, dưới sự chứng kiến của mọi người, mảnh vỡ Thiên Đình thu nhỏ lại.

Nó thu nhỏ được đúng một vòng, vốn diện tích bán kính là 1500 mét, giờ còn 1499 mét.

Vài giây trôi qua.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Thu xong rồi đó hả?” “Phải, tôi đã cố hết sức rồi, đã thu nhỏ tới mức tối đa hiện tại rồi!” Giọng nói bên trong mảnh vỡ vội vàng đáp.

“Tôi hít sâu một hơi để hóp bụng lại còn hiệu quả hơn cả ngươi đấy.” Tống Thư Hàng không nhịn được nói.

Từ bán kính 1500 mét xuống 1499 mét thì có ích gì chứ?

Chương 2085

Vẫn không thể nhét vào thế giới hạt nhân được.

Phân thân Bạch tiền bối mặt không cảm xúc nói: “Cứ cắt lát ra đi.” “Đợi...

đợi chút, xin hãy đợi thêm chút nữa.” Mảnh vỡ Thiên Đình kêu lên: “Nếu được thì cho tôi thêm chút thời gian.

Tôi bị phong ấn quá lâu, trạng thái cơ thể vẫn chưa hoàn toàn khôi phục.

Cho tôi chút thời gian vận động cơ thể, biết đâu tôi có thể thu nhỏ tới mức tối thiểu.” Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm: “Ngươi có thể thu nhỏ tới mức nào?

Đừng có bảo là thu thêm được mười mét nữa đấy nhé?” “Nếu cơ thể tôi khôi phục được trạng thái tốt nhất, tôi có thể thu nhỏ xuống chỉ còn bán kính năm mét, đó đã là giới hạn rồi.” Mảnh vỡ đáp.

“Nếu chỉ còn năm mét thì hoàn toàn có thể nhét vào thế giới hạt nhân rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Phân thân Bạch tiền bối: “Ngươi cần bao lâu để chuẩn bị?” “Nếu để tôi tự khôi phục từ từ thì cần khoảng mười ngày nửa tháng.

Nếu có người giúp tôi một tay thì thời gian sẽ được rút ngắn đáng kể.” Mảnh vỡ suy nghĩ một lúc rồi trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: “Giúp thế nào?” Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm cười khẩy: “Đừng có bảo là cần người khác truyền linh lực cho ngươi nhé?” “Thực ra tôi cũng không chắc lắm, nhưng... massage một chút chắc là sẽ giúp tôi khôi phục nhanh hơn?” Mảnh vỡ cất tiếng.

Thực tế, thần trí của nó mới sinh ra trong chuỗi ngày bị phong ấn sau khi Thiên Đình sụp đổ, có một số kiến thức 'nửa vời' được ghi lại theo bản năng trước khi nó có thần trí, bản thân nó cũng không chắc chắn lắm.

“Thôi cứ cắt đi.” Phân thân Bạch tiền bối điều khiển Chung Yên Thánh Kiếm.

“Đợi chút Bạch tiền bối, để tôi thử xem.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Dưỡng Đao Thuật à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lập tức đoán ra ý định của cậu.

“Vâng, tôi muốn thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

“Dưỡng Đao Thuật cũng không phải vạn năng đâu, vả lại kích thước của cậu và mảnh vỡ này chênh lệch quá lớn, Dưỡng Đao Thuật đối với nó chắc chỉ được tính là... massage tế bào thôi?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

“Cứ thử cái đã, không hiệu quả thì tính cách khác.” Dứt lời, Tống Thư Hàng nhảy khỏi đóa sen đen.

Bép~ Cậu áp sát người vào lớp bảo vệ của mảnh vỡ.

“Kết giới phòng ngự này cũng là một phần cơ thể ngươi phải không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Mảnh vỡ Thiên Đình: “Phải ạ~ Thực ra nó không phải kết giới phòng ngự đâu, mà là một lớp vỏ vật lý trong suốt.

Sau khi kích hoạt phòng ngự thì trông nó hơi giống kết giới thôi.” “Vậy thì chuẩn bị nhé.” Tống Thư Hàng áp tay lên lớp vỏ, tay phải lướt nhanh, từng phát Dưỡng Đao Thuật liên tiếp được thi triển.

Phân thân Bạch tiền bối: “...” “Ơ?

Ôi chao, cảm giác này sướng quá.” Mảnh vỡ phát ra những âm thanh cực kỳ hưởng thụ.

Hiển nhiên hiệu quả của Dưỡng Đao Thuật còn xuất sắc hơn cả dự kiến.

Nó phớt lờ sự chênh lệch về kích thước giữa Tống Thư Hàng và mảnh vỡ, trực tiếp mang lại sự hưởng thụ tối đa cho đối phương.

“Tôi cứ thấy cái Dưỡng Đao Thuật này của cậu hơi tà môn đấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhận xét.

Bất kể là pháp khí loại nào dường như cũng đều chấp nhận hiệu quả của Dưỡng Đao Thuật.

Thậm chí không chỉ pháp khí, ngay cả cổ trùng Đao Cổ, tâm ma, phân thân hóa thân, truyền thừa Ma Thần Trụ cũng đều có thể được Dưỡng Đao Thuật bồi bổ.

Kẻ sáng tạo ra môn võ công này đúng là một thiên tài.

“Có hiệu quả không?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

“Có, có, hiệu quả cực kỳ rõ rệt luôn.” Mảnh vỡ Thiên Đình gật đầu liên lịa.

Nói xong, cơ thể nó lại bắt đầu thu nhỏ lại.

Mỗi khi tay phải Tống Thư Hàng lóe lên một phát Dưỡng Đao Thuật, mảnh vỡ lại thu nhỏ thêm một vòng.

Hiệu quả trông thấy rõ rệt.

Cứ đà này thì chẳng cần tới mười ngày nửa tháng, chỉ cần Tống Thư Hàng thi triển Dưỡng Đao Thuật đủ nhanh, nó sẽ sớm thu nhỏ tới mức có thể nhét vừa thế giới hạt nhân.

“Thư Hàng, thử tăng tốc độ lên xem.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng áp cả hai tay lên mảnh vỡ, song thủ cùng thi triển.

Dưỡng Đao Thuật không tiêu tốn quá nhiều linh lực, vả lại Tống Thư Hàng sở hữu tới tám linh hồ, tốc độ khôi phục linh lực cực nhanh.

Linh lực tiêu hao cho Dưỡng Đao Thuật được bù đắp ngay tức khắc.

Khoảng mười nhịp thở sau.

“Đợi...

đợi...

đợi một lát, không ổn rồi, cho tôi nghỉ một tí.” Mảnh vỡ Thiên Đình kêu lên: “Tôi cần thở một hơi.” Lúc này, nó đã thu nhỏ lại chỉ còn một phần ba kích thước ban đầu.

“Được rồi, ngươi cứ nghỉ đi.” Tống Thư Hàng thông cảm, thu hồi hai tay lại.

“Cảm ơn ngài.” Mảnh vỡ bắt đầu điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Thấy vậy, bao kiếm Xích Tiêu Kiếm vèo một cái rơi vào tay Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cho ta thử tí nữa đi.” “Dùng cả hai tay Dưỡng Đao Thuật luôn ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng đúng, liên hoàn phát đừng dừng lại, xem giới hạn của ta ở đâu.

Làm thực nghiệm một chút!” Bao kiếm hào hứng.

“Được thôi.” Hôm nay Tống Thư Hàng đang ở trạng thái cực kỳ hăng hái, cậu không hề do dự mà đồng ý ngay.

Cậu áp cả hai tay lên bao kiếm, điên cuồng sử dụng Dưỡng Đao Thuật không ngừng nghỉ.

“Ha ha ha, cảm giác phê tê tái thế này, không thể dừng lại được luôn!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối phát ra tiếng cười thỏa mãn.

Cùng lúc đó.

Tại chỗ Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Ông đang thiết lập một tọa độ tại chỗ.

Đúng lúc này, thanh Xích Tiêu Kiếm trong tay ông đột nhiên rung động dữ dội.

“Hử?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng đầy vẻ thắc mắc.

“Đúng là tuyệt vời ông mặt trời.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Tuy chỉ là massage cục bộ nhưng massage chân thì sướng vô cùng.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “???” “Có người tới rồi.” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên cảnh giác, sau khi được một loạt Dưỡng Đao Thuật bồi bổ, trạng thái của nó đang ở mức đỉnh cao!

Thậm chí nó còn phát hiện ra kẻ địch sớm hơn cả Xích Tiêu Tử một bước.

Ngay khi Xích Tiêu Kiếm vừa dứt lời, bên cạnh Xích Tiêu Tử đạo trưởng bỗng hiện ra một người đàn ông mặc vương bào.

Ông ta tay cầm một tòa bảo tháp, mặt nở nụ cười, ánh mắt tràn đầy vẻ từ bi nhìn Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

“Xích Tiêu Tử cẩn thận, tên này trông rất mạnh.” Xích Tiêu Kiếm nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ta biết rồi.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng khẽ đáp.

Nhìn khí tức của đối phương, quả thực là một cường địch.

Mặc vương bào, lại rõ ràng có liên quan tới Viễn Cổ Thiên Đình, chẳng lẽ là hóa thân của 'Thiên Đế'?

“Lúc này mà có Cường Giả Giám Định Thuật thì tốt rồi.” Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói: “Như vậy có thể ngay lập tức phán đoán xem hắn có phải là cường giả tuyệt thế thực sự không.” Cường Giả Giám Định Thuật là cái gì?

Chưa nghe thấy bao giờ luôn.

“Thiên Đình, Nam Phương Đại Đế, bái kiến đạo hữu.” Lúc này, người đàn ông tay nâng bảo tháp lên tiếng.

Miệng ông ta không hề cử động nhưng giọng nói lại vang lên trực tiếp giữa hư không.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng đáp lễ: “Bần đạo Xích Tiêu Tử.” Viễn Cổ Thiên Đình ngoài Thiên Đế ra còn có vài tôn tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả.

Trong đó, nổi danh nhất chính là Tứ Phương Đại Đế của Thiên Đình.

Mỗi vị Đại Đế đều thuộc hàng đỉnh tiêm trong số các Trường Sinh Giả.

Giờ đây, Bắc Phương Đại Đế đã giả chết thoát khỏi cuộc chơi...

Tây Phương Đại Đế dường như cũng đã thoát ly thành công.

Còn Nam Phương Đại Đế và Đông Phương Đại Đế thì từ lâu không có tin tức.

Không ngờ ở đây lại có thể gặp được một trong Tứ Phương Đại Đế của Thiên Đình.

Đây là một cường địch thực sự.

Xích Tiêu Tử nắm chặt bản mệnh bảo kiếm, cảm thấy máu nóng trong người đã lâu không sôi trào.

Không cần nói nhảm nhiều, sau khi cả hai đã xưng danh tính, tiếp theo chính là trận chiến kinh thiên động địa giữa các Trường Sinh Giả.

Nam Phương Đại Đế đưa tay nâng tháp, bảo quang tầng tầng lớp lớp hiện ra, trấn áp bốn phương, ngay cả sức mạnh không gian cũng bị kìm hãm.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng chậm rãi giơ kiếm, thân kiếm nằm ngang.

Trên thân kiếm, đao ý tung hoành.

Luồng đao ý đó như muốn xé toạc mọi thứ, ngay cả bầu trời cũng dường như sắp bị chém đứt!

Dù chưa chính thức ra tay, chỉ riêng sự giao phong về khí thế của hai vị Trường Sinh Giả đã khiến trời đất biến sắc.

Mọi vật thể tiếp cận phạm vi khí trường của cả hai đều bị nghiền nát thành bột.

Không hiểu tại sao, Xích Tiêu Tử đạo trưởng đột nhiên có một cảm giác 'déjà vu' cực kỳ mạnh mẽ.

Như thể việc ông giao đấu với Nam Phương Đại Đế đã từng xảy ra một lần trong quá khứ rồi vậy.

Cảm giác quen thuộc này vô cùng mãnh liệt.

Có điều đại địch đang ở trước mắt, Xích Tiêu Tử đạo trưởng không có thời gian suy nghĩ nhiều.

Nam Phương Đại Đế ra tay, bảo quang trong tòa tháp kia vụt lên, hóa thành một đạo Phật quang chói mắt.

Vị Đại Đế của Thiên Đình này là Trường Sinh Giả thuộc Phật môn sao?

Chương 2086

Trận chiến Trường Sinh Giả chính thức khai màn!

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối có muốn tiếp không ạ?” Ở phía bên kia, Tống Thư Hàng dừng Dưỡng Đao Thuật lại, lên tiếng hỏi.

“Khoan đã, thân kiếm của ta và Xích Tiêu Tử vừa đụng độ đại địch rồi.

Lúc này chúng ta không được gây rối cho ông ấy.” Bao kiếm Xích Tiêu Kiếm đầy vẻ tiếc nuối nói.

Nói đi cũng phải nói lại, Tống Thư Hàng dùng cả hai tay thi triển liên hoàn Dưỡng Đao Thuật đúng là sướng vãi linh hồn.

Có cơ hội nhất định phải làm lại lần nữa.

Tống Thư Hàng: “Đại địch sao?

Lai lịch thế nào ạ?” “Viễn Cổ Thiên Đình, Nam Phương Đại Đế.” Bao kiếm đáp.

Tống Thư Hàng động tâm, ý thức xâm nhập vào thế giới hạt nhân, liên lạc với Quy tiền bối: “Quy tiền bối ơi~” Trong thế giới hạt nhân, Quy tiền bối đang nằm ngửa, bốn chân chổng lên trời.

Sau đó Thông nương đang đổ nước vào phần lõm trên mai rùa của ông.

“Làm gì thế ạ?” Tống Thư Hàng nghệch mặt ra.

“Xem thử mai rùa ta mà lật ngửa lại thì có nuôi cá được không.” Quy tiền bối đáp.

Tiền bối à, ngài có thể bớt rảnh rỗi hơn được không?

“Tìm ta có việc gì?” Quy tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa: “Quy tiền bối, ngài có hiểu biết gì về Nam Phương Đại Đế của Thiên Đình không?

Ví dụ như điểm yếu của ông ta chẳng hạn?” Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Là sủng vật yêu quý của Bắc Phương Đại Đế, chắc chắn Quy tiền bối phải biết chút đỉnh về Nam Phương Đại Đế chứ?

Dù sao cũng là Tứ Phương Đại Đế với nhau mà.

“Nam Phương Đại Đế sao?

Ồ, tên đó nham hiểm lắm.

Bề ngoài trông có vẻ là người tốt, ngụy trang thành tu sĩ Phật môn.

Nhưng Đạo Trường Sinh của hắn lại liên quan tới sự 'dụ dỗ'.

Khi chiến đấu với hắn, tuyệt đối đừng nghe hắn lảm nhảm, cứ thế mà đập thôi, không cần nói nhiều.” Quy tiền bối suy nghĩ rồi đáp.

“Cảm ơn Quy tiền bối, còn tình báo gì khác không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đồng thời, cậu nhanh chóng chuyển thông tin vừa nhận được từ Quy tiền bối cho bao kiếm Xích Tiêu Kiếm, bảo nó truyền lại cho Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Viện trợ ngoài sân thì phải thật đắc lực mới được.

“Còn nữa, nếu ta không nhớ nhầm, trong tay hắn chắc là có một tòa bảo tháp.

Mỗi tầng trong bảo tháp đều phong ấn một đòn tấn công toàn lực của 'Thiên Đế'.

Chỉ là không biết sau nghìn vạn năm, trong tháp còn lại bao nhiêu tầng phong ấn đòn đó thôi.

Tóm lại phải cẩn thận một chút, năm xưa trong Tứ Phương Đại Đế, hắn là kẻ ủng hộ nhiệt thành của Thiên Đế.” Quy tiền bối nghĩ ngợi: “Còn điểm yếu gì đó thì ta không nhớ.

Tồn tại đạt tới đẳng cấp của chủ nhân ta thì hầu như không có điểm yếu nào đâu.” Nếu có điểm yếu, họ sẽ tìm cách bù đắp ngay lập tức.

Thậm chí đôi khi những tin đồn về điểm yếu bên ngoài lại chính là nơi mạnh nhất của họ.

Tống Thư Hàng: “Vâng Quy tiền bối, tình báo lần này của ngài thật quá kịp thời!” “Đợi đã...

Tại sao cậu đột nhiên hỏi tình báo về Nam Phương Đại Đế?

Đừng có bảo là cậu lại đụng độ với ông ta rồi nhé?” Quy tiền bối chợt nhớ tới danh sách các đại lão mà Tống Thư Hàng từng cà khịa, liền lo lắng hỏi.

“Chưa đâu ạ, Quy tiền bối yên tâm.

Người đang chiến đấu với Nam Phương Đại Đế là Xích Tiêu Tử đạo trưởng, tôi hiện tại chỉ đang cung cấp một số thông tin để viện trợ ngoài sân cho đạo trưởng thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Thế thì tốt, tên Nam Phương Đại Đế này rất khó nhằn, đụng phải hắn thì sau này cậu khó mà có ngày bình yên.” Quy tiền bối lại nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cười hi hi: “Yên tâm đi Quy tiền bối, trong lòng tôi tự hiểu mà.

Đại lão cấp bậc này thì tôi né được là né.” Sau đó, Tống Thư Hàng lại kể bí mật về tòa 'bảo tháp' của Nam Phương Đại Đế cho bao kiếm Xích Tiêu Kiếm.

Những gì cậu có thể làm cho Xích Tiêu Tử đạo trưởng cũng chỉ bấy nhiêu thôi.

“Tiếp theo, ngươi đã nghỉ ngơi xong chưa?” Tống Thư Hàng gọi mảnh vỡ Thiên Đình.

“Xong rồi ạ~ Bá Tống Huyền Thánh.

Chúng ta tiếp tục thôi!” Mảnh vỡ vui vẻ hưởng ứng.

Tống Thư Hàng cười lớn, lại đáp xuống người nó.

Chế độ Dưỡng Đao Thuật liên hoàn hai tay bắt đầu!

“Cư nhiên còn nhanh hơn, mạnh hơn, sướng hơn cả lần trước.

Lần này thoát khỏi phong ấn mà gặp được Bá Tống Huyền Thánh đúng là quá may mắn cho tôi rồi.” Mảnh vỡ kêu lên sung sướng.

“Bí thuật thật đáng sợ.” Trên không trung, phân thân Bạch tiền bối khẽ lẩm bẩm.

Dưới sự nỗ lực làm việc vất vả của Tống Thư Hàng, mảnh vỡ Thiên Đình cuối cùng đã thu nhỏ tới kích thước phù hợp: “Cuộc đời đúng là tuyệt diệu quá đi mà!” “Chính là lúc này!” Tống Thư Hàng mở thế giới hạt nhân, chuyển nó vào trong.

Thế giới hạt nhân.

Tống Thư Hàng, phân thân Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối, Thông nương, Khôi Lỗi Tiên Tử, Tạo Hóa Tiên Tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân, thần thức Sở các chủ, bao kiếm Xích Tiêu Kiếm tiền bối đều tập hợp tại lối vào của 'mảnh vỡ Thiên Đình' mới.

“Được rồi, ngươi mở lớp bảo vệ ra đi.” Tống Thư Hàng gọi.

“Tuân lệnh, Bá Tống Huyền Thánh.” Mảnh vỡ đáp lời.

Lớp bảo vệ chậm rãi mở ra, lộ ra một tòa cung điện có hình dáng một ngôi chùa được bảo tồn hoàn hảo.

“Nam Thu Tự...

Đù mịe, cậu còn bảo mình không cà khịa Nam Phương Đại Đế hả?” Quy tiền bối thẳng thốt: “Cậu bưng luôn cả ổ của người ta về đây rồi còn gì!” Xích Tiêu Tử Đạo trưởng đang cùng Nam Phương Đại Đế tiến hành một trận khoáng thế chi chiến, bên này Tống Thư Hàng quay đầu lại đã bưng luôn ổ cũ của Nam Phương Đại Đế.

Một tình tiết quá đỗi quen thuộc, Quy tiền bối tổng cảm giác mình từng nghe qua chuyện tương tự ở đâu rồi.

Việc lén trộm nhà người ta thế này dễ bị kết tử thù lắm.

Tống Thư Hàng: "..." Đây là cung điện của Nam Phương Đại Đế sao?

Có cần phải khéo thế không chứ.

Được rồi... cái tên Nam Thu Tự này đúng là rất phù hợp với phong cách đặt tên cung điện của Tứ Phương Đại Đế.

Đông Chi Điện, Hạ Cung cùng với Nam Thu Tự.

Tống Thư Hàng có chút hiếu kỳ không biết cung điện của 'Đông Phương Đại Đế' tên là gì.

Nhưng mà, cái Nam Thu Tự này không phải tôi trộm đâu nhé!

Tống Thư Hàng: "Tôi thật sự không biết mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình này là Nam Thu Tự, là cung điện của Nam Phương Đại Đế đấy." Quy tiền bối: "..." Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía Bạch tiền bối: "Hơn nữa người nổ ra Nam Thu Tự cũng không phải tôi, là Bạch tiền bối mà." "Ừ, ta nổ ra đấy." Bạch tiền bối phân thân mặt không cảm xúc gật đầu: "Vậy thì, có cần vật quy nguyên chủ không?" "Dựa vào cái gì mà phải vật quy nguyên chủ?" Quy tiền bối xoay người, nước trong mai rùa đổ sạch ra ngoài: "Chúng ta và Nam Phương Đại Đế cũng chẳng quen biết gì.

Tuy hắn và chủ nhân của ta cùng danh xưng Tứ Phương Đại Đế, nhưng chúng ta cũng chẳng có bao nhiêu giao tình." "Hơn nữa, gã đó đang đối đầu với Xích Tiêu Tử kìa." Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm nói chen vào: "Xích Tiêu Tử là người phe ta, tức là gã Nam Phương Đại Đế này thuộc phe địch.

Nhặt được bảo vật của kẻ địch thì nó là của chúng ta rồi!" "Có lý." Bạch tiền bối phân thân đạm định nói: "Vậy cung điện Nam Thu Tự này thuộc về chúng ta.

Tạm thời cứ đặt ở chỗ tiểu hữu Tống Thư Hàng đi." Nói xong, Bạch tiền bối ngẩng đầu hỏi: "Ngươi không có ý kiến gì chứ?" Anh ấy đang hỏi khí linh của 'Nam Thu Tự'. "Ta hoàn toàn không có ý kiến...

Thực tế thì ta cũng không có mấy ấn tượng về chủ nhân của mình." Nam Thu Tự trả lời.

Dù sao ý thức của nó cũng được sinh ra khi bị phong ấn dưới đáy biển sau khi Viễn Cổ Thiên Đình bị phá hủy.

Khi ý thức của nó xuất hiện, Viễn Cổ Thiên Đình đã vỡ vụn, nó đang ở trạng thái 'vô chủ'. "Tuy nhiên, trong cơ thể ta có rất nhiều cấm chế và thủ đoạn khống chế.

Nếu chủ nhân cũ của ta tiếp xúc được với hệ thống điều khiển, cưỡng chế thao túng ta, ta cũng không có cách nào chống cự." Nam Thu Tự bổ sung thêm.

Thực ra, nếu nguyên chủ nhân thực sự xuất hiện muốn đưa nó đi, nó cảm thấy mình chắc sẽ chọn đi theo nguyên chủ nhân.

Tuy « Dưỡng Đao Thuật » rất sướng, nhưng chủ nhân là người đã luyện chế ra nó, tương đương với vai trò 'người cha'. "Yên tâm đi, những cấm chế này sớm muộn gì cũng có cơ hội xóa bỏ thôi." Tống Thư Hàng nói, dù sao cậu cũng quen biết nhiều đại lão như vậy mà.

Thông nương: "Vậy giờ chúng ta có thể vào thám hiểm chưa?" Từ khi khôi phục tự do, cô nàng rất hứng thú với mấy chuyện mạo hiểm này.

Mà kiểu bảo địa có thể mạo hiểm ngay trong Hạch Tâm Tiểu Thế Giới của Tống Thư Hàng thế này lại càng là sở thích của cô.

Chỉ cần ru rú ở nhà mà vẫn có thể du ngoạn, mạo hiểm, khám phá, Hạch Tâm Thế Giới là tuyệt nhất! "Đi thôi, ta dẫn đường.

Các ngươi đi theo, xem trong Nam Thu Tự có gì hay ho không." Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Được, mọi người cứ vào trước đi, ý thức của tôi sẽ đi cùng mọi người.

Sau đó, thân xác tôi sẽ đưa Tô Không Vân tới Điền Thiên Đảo trước." Chuyện về mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình và Nam Thu Tự, càng ít người biết càng tốt, cho nên Tống Thư Hàng chuẩn bị đưa Tô Không Vân tới Điền Thiên Đảo. "Về phần tiểu hữu Tô Không Vân, có thể đưa cậu ta qua đây trước." Bạch tiền bối phân thân đột nhiên đề nghị: "Lần này nổ ra được cung điện của Nam Phương Đại Đế cũng là nhờ nguyên nhân cậu ta độ kiếp." Bạch tiền bối khi nổ ra bảo vật, trước giờ luôn là thấy người có phần. "Còn về việc sau này, phần ký ức của cậu ta liên quan tới 'Hạch Tâm Thế Giới' và 'Nam Thu Tự' của cậu cứ để ta xử lý." Bạch tiền bối phân thân bổ sung thêm. 'Hạch Tâm Thế Giới' của Tống Thư Hàng là át chủ bài hộ mệnh, loại bài tẩy này càng ít người ngoài biết càng tốt.

Vị Bạch tiền bối phân thân mặt liệt này suy nghĩ đặc biệt tỉ mỉ. "Nếu Bạch tiền bối đã nói vậy thì tôi sẽ chuyển cậu ấy vào đây."

Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, cậu đưa tay vẫy một cái, triệu hoán Tô Không Vân vào vị trí 'Nam Thu Tự' trong Hạch Tâm Thế Giới. "Bá Tống tiền bối, ngài quả nhiên đã thăng cấp Cửu phẩm rồi sao?" Khi Tô Không Vân xuất hiện, cậu ta nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt kính phục.

Vừa rồi cậu ta chỉ cảm thấy 'đất trời hoán đổi', sau đó liền xuất hiện trước một tòa đại điện chùa chiền hoa lệ.

Chương 2087

Chuyển dịch không gian, đây chẳng phải là sức mạnh mà Cửu phẩm Kiếp Tiên mới có thể nắm giữ sao?

Giới tu sĩ gần đây vẫn luôn có lời đồn, nói Bá Tống tiền bối thực ra không phải 'Bát phẩm Huyền Thánh', mà là Cửu phẩm Kiếp Tiên không biết dùng thủ đoạn gì mà hết lần này đến lần khác hiển thánh trước mặt người đời, có lẽ là Bá Tống Kiếp Tiên đang thực nghiệm đạo của mình.

Trước đây Tô Không Vân không tin lắm vào cách nói này, giờ xem ra Bá Tống tiền bối thực sự nắm giữ sức mạnh không gian, đúng là Kiếp Tiên rồi! "Đừng nghĩ nhiều...

Cậu cứ đi theo Bạch tiền bối dạo quanh 'Nam Thu Tự' này đi." Tống Thư Hàng nhón chân, đưa tay vỗ vỗ lên đầu Tô Không Vân: "Nam Thu Tự, cung điện của 'Nam Phương Đại Đế' thuộc Tứ Phương Đại Đế của Viễn Cổ Thiên Đình, nếu cậu có thể lĩnh ngộ được một chiêu nửa thức ở trong này thì cũng đủ cho cậu hưởng lợi cả đời rồi." "Cung điện của Nam Phương Đại Đế?" Tô Không Vân kinh hãi.

Về truyền thuyết Viễn Cổ Thiên Đình, trong Tô Thị ở Thiên Hà cũng có một phần ghi chép.

Tô Không Vân tiếp xúc không nhiều, nhưng cậu ta biết 'Tứ Phương Đại Đế' đều là những đại nhân vật cấp Trường Sinh Giả!

Cậu ta không kìm được tiến lên, đưa tay vuốt ve cột trụ của 'Nam Thu Tự'.

Đây chính là cung điện của Trường Sinh Giả đó!

Ôi cái cột này~ ôi những hoa văn này~ ôi cái bảng hiệu này~ còn cả cảm giác tuyệt vời khi chạm vào nữa, thật khiến người ta yêu không rời tay. "Tiểu ca này, cậu có thể đừng sờ cột của ta được không?

Nhột lắm." Nam Thu Tự không nhịn được lên tiếng.

Tô Không Vân bị dọa cho nhảy dựng: "???" Ai đang nói thế?

Cái cột sao? "Là khí linh của Nam Thu Tự đang nói đấy." Tô Thị A Thập Lục liếc mắt một cái là thấy ngay Tô Không Vân đang thắc mắc điều gì, biểu cảm lộ hết lên mặt rồi. "Cung điện cũng biết nói chuyện sao?" Tô Không Vân không kìm được lại sờ lên cột thêm hai cái.

Không hổ là cung điện của Trường Sinh Giả, vừa có khí linh lại vừa biết nói chuyện.

Chuyến đi này đi cùng A Thập Lục thật sự quá xứng đáng. "Vậy tôi về Điền Thiên Đảo trước đây, đám thiên kiếp '2 thăng 3' bị phong ấn kia còn phải xử lý nữa." Tống Thư Hàng mỉm cười nói, cậu đưa tay vỗ một chưởng lên thân Nam Thu Tự, một phát « Dưỡng Đao Thuật » hạ xuống: "Phối hợp tốt với trợ thủ nhỏ hạch tâm của tôi nhé, cô ấy sẽ sắp xếp cho ngươi một vị trí thích hợp trong thế giới của tôi." "Ta sẽ xếp nó cạnh Đông Chi Điện." Trợ thủ nhỏ hạch tâm xuất hiện, trong tay cô ấy đang sửa lại bản đồ quy hoạch. "Đông Chi Điện?" Nam Thu Tự hơi khựng lại một chút, rồi vui vẻ nói: "Người anh em đó cũng ở chỗ Bá Tống Huyền Thánh sao?

Ta biết huynh ấy, năm đó huynh ấy chính là hàng xóm của ta đấy." "Cố lên nhé." Tống Thư Hàng lại bồi thêm một phát « Dưỡng Đao Thuật » cho Nam Thu Tự, ngoài ra trước khi rời khỏi Hạch Tâm Thế Giới, Tống Thư Hàng cũng không bên trọng bên khinh, xoay người tặng cho vỏ kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối hai phát « Dưỡng Đao Thuật ».

×××××× Ở một phía khác.

Xích Tiêu Tử đang giao chiến với Nam Phương Đại Đế, đột nhiên thân hình lùi lại rất nhanh.

Trong tay ông, trên thân Xích Tiêu Kiếm hiện lên 'cực quang', trông rất đẹp mắt. "Ngươi đang làm cái gì thế?" Xích Tiêu Tử Đạo trưởng hỏi.

Xích Tiêu Kiếm im lặng một lúc rồi nói: "Ta cảm thấy... ta sắp bắt đầu tiến hóa rồi!" Tiến hóa?

Ngươi tiến hóa cái gì chứ, ngươi đã là thần binh của Trường Sinh Giả đỉnh tiêm rồi, hơn nữa còn là đỉnh tiêm trong số tất cả thần binh có kiếm linh.

Nếu ngươi còn tiến hóa nữa, chẳng lẽ định tiến hóa thành 'Đạo khí' sao? "Đừng đùa nữa, đối phương là Tứ Phương Đại Đế của Viễn Cổ Thiên Đình, là cường địch hiếm có.

Hoàn toàn khác với những kẻ chúng ta từng gặp trước đây." Xích Tiêu Tử Đạo trưởng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "Không có giỡn đâu, thật sự sắp tiến hóa rồi.

Xem ta biến thân cho ông coi nè." Câu nói này của nó lập tức gợi lại ký ức cho Xích Tiêu Tử Đạo trưởng.

Ông nhớ tới giấc mơ hoang đường của mình...

Trong mơ cũng giống như hiện tại, ông cầm Xích Tiêu Kiếm đại chiến ba trăm hiệp với cường địch hiếm gặp.

Nhưng đang đánh, Xích Tiêu Kiếm đột nhiên biến thành một cô bé gầy gò.

Trong giấc mơ, ông cứ thế bóp cổ Xích Tiêu Kiếm, giơ cô bé lên tiếp tục quyết đấu với cường địch.

Nghĩ đến giấc mơ đó, ông liền cảm thấy mệt mỏi vô cùng. "Ngươi định biến thành hình dạng gì?" Xích Tiêu Tử Đạo trưởng hỏi.

Nếu Xích Tiêu Kiếm thực sự biến thành cô bé gầy đét như trong mơ, ông làm sao mà cầm lấy làm vũ khí được nữa?

Ngoài ra, khi Xích Tiêu Tử Đạo trưởng cầm kiếm lùi lại, Nam Phương Đại Đế đối diện cũng không tấn công tới.

Hắn tiếp tục dùng ánh mắt từ bi đó nhìn Xích Tiêu Tử Đạo trưởng, một tay nâng bảo tháp, lơ lửng giữa hư không. "Không biết nữa, chỉ là cảm giác mình đã đạt đến điều kiện tiến hóa." Xích Tiêu Kiếm nói: "Nói đi cũng phải nói lại, ta biến thành hình dạng gì chắc chắn cũng có liên quan đến ông đúng không.

Ta là bản mệnh phi kiếm của ông mà." Sự thay đổi hình thái của bản mệnh pháp khí về cơ bản có liên quan đến chủ nhân.

Xích Tiêu Tử Đạo trưởng: "..." Nếu Xích Tiêu Kiếm thực sự phát sinh biến hóa, muốn biến thành hình thái nhân loại thì biến thành hình thái nào mới hợp lý?

Theo lý mà nói thì nên biến thành dáng vẻ của ông chứ?

Dù sao cũng là bản mệnh thần binh của ông mà.

Có thể biến thành hình thái lúc trẻ, hoặc là hình thái đồng tử.

Đó đều là những giả tưởng rất phù hợp khi 'bản mệnh phi kiếm' hóa thành hình người.

Nhưng không hiểu sao, hễ nghĩ đến giả thuyết 'nếu Xích Tiêu Kiếm biến thành người', hình ảnh cô thiếu nữ gầy gò trong mơ của Xích Tiêu Tử Đạo trưởng lại không ngừng hiện ra trước mắt, xua mãi không đi.

Hình ảnh thiếu nữ bị ông bóp cổ đó cứ liên tục bị trích xuất ra từ ký ức.

Càng là thứ không muốn 'hồi ức' thì nó lại cứ khăng khăng xuất hiện trong đầu.

Những hồi ức càng xấu hổ thì lại càng nhớ kỹ... ngược lại những kiến thức muốn ghi nhớ thì học thế nào cũng không vào đầu nổi.

Ký ức đúng là thứ khốn nạn như vậy đấy. "Phi!" Xích Tiêu Tử Đạo trưởng dùng sức vung Xích Tiêu Kiếm, nếu còn tiếp tục suy nghĩ về vấn đề 'Xích Tiêu Kiếm biến thành người' thì e là Xích Tiêu Kiếm sẽ thực sự biến thành hình dáng thiếu nữ gầy đét trong mơ mất.

Hơn nữa, ai bảo tiến hóa thì cứ phải biến thành 'hình người' chứ? "Biến thành cự kiếm cho ta!" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói.

Xích Tiêu Kiếm vốn là kiểu trường kiếm tiêu chuẩn...

Nếu thực sự muốn tiến hóa biến hình thì cũng có thể biến thành cự kiếm mà! "Ta sẽ cố gắng phối hợp với ông." Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Trên thân nó, luồng 'cực quang' kia ngày càng chói mắt.

Xích Tiêu Tử lại liếc nhìn Nam Phương Đại Đế đối diện.

Nam Phương Đại Đế chắp một tay trước ngực, hơi hành lễ: 【Đạo hữu cứ tự nhiên nâng cấp vũ khí.】 Xích Tiêu Tử Đạo trưởng: "Đợi kiếm của ta tấn cấp hoàn thành rồi mới đấu tiếp sao?" 【Chính là như vậy.】 Nam Phương Đại Đế híp mắt lại, vẫn là vẻ mặt cười như không cười đó. "Ngươi cũng giống như ta, khao khát một đối thủ tốt sao?" Xích Tiêu Tử Đạo trưởng sảng khoái cười lớn. 【Chính xác.】 Nam Phương Đại Đế chậm rãi nói, giọng nói của hắn vang vọng trực tiếp giữa hư không, mang theo sức truyền cảm khiến người ta tin phục.

Xích Tiêu Tử Đạo trưởng nắm chặt Xích Tiêu Kiếm: "Vậy thì bên này chúng ta cũng không lãng phí thời gian nữa, tranh thủ nhanh chóng tấn cấp hoàn thành!" Khao khát một đối thủ tốt?

Cứ tự nhiên nâng cấp vũ khí rồi đấu tiếp?

Tin ngươi thì có quỷ ấy.

Từ thông tin có được chỗ Tống Thư Hàng, Nam Phương Đại Đế ngoài việc trong bảo tháp phong ấn mấy đạo 'Thiên Đế nhất kích' ra, bản thân Trường Sinh Chi Đạo của hắn có liên quan tới 'dụ dỗ', vẻ ngoài Phật môn từ bi chỉ là lớp ngụy trang của hắn thôi.

Biết được tính cách và Trường Sinh Chi Đạo của hắn rồi, Xích Tiêu Tử Đạo trưởng có thể khẳng định, Nam Phương Đại Đế tuyệt đối sẽ nhân lúc 'Xích Tiêu Kiếm' tiến hóa đến thời điểm mấu chốt mà chọn đúng thời cơ ra tay.

Nhưng Xích Tiêu Tử Đạo trưởng chẳng hề sợ hãi bởi vì ông mạnh hơn.

Cho dù không có Xích Tiêu Kiếm, ông vẫn mạnh hơn Nam Phương Đại Đế một chút.

Tiến hóa đi, Xích Tiêu Kiếm! "Không vấn đề gì, hình thái cự kiếm ta cũng rất thích." Xích Tiêu Kiếm hét lớn. 'Cực quang' giống như tấm lụa thất thải lướt qua thân nó.

Sau đó, Xích Tiêu Kiếm thực sự bắt đầu khổng lồ hóa!

Thân kiếm trở nên rộng và dài hơn.

Giống như hình thái Xích Tiêu Tử Đạo trưởng tưởng tượng, biến thành một thanh cự nhận dài hai mét. "Rất tốt, chính là như vậy!" Tâm trạng Xích Tiêu Tử Đạo trưởng cực tốt.

Hơn nữa, Xích Tiêu Kiếm dường như thực sự đang 'tiến hóa'.

Sau khi biến hóa thành hình thái cự nhận, uy năng của nó đều tăng vọt một bậc, không đơn thuần chỉ là thay đổi hình thái.

Cái dáng vẻ thiếu nữ gầy đét trong mơ kia không phải thứ ta muốn cho Xích Tiêu Kiếm đâu.

Ý niệm của Xích Tiêu Tử Đạo trưởng vừa lóe lên như vậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, cán kiếm ông đang cầm trong tay biến thành một cái cổ trắng nõn.

Xích Tiêu Tử Đạo trưởng: "..." Ngay sau đó, vị trí hộ thủ của kiếm biến thành bả vai và hai cánh tay đang vươn ra.

Cuối cùng, ngay cả vị trí kiếm thủ cũng bắt đầu biến hóa.

Thật sự định biến thành cái đầu của thiếu nữ gầy đét trong mơ của ta sao?

Không được, nếu biến thành đầu thiếu nữ thì sao ta có thể vui vẻ cầm Xích Tiêu Kiếm chiến đấu được? "Kiếm thủ, hãy biến thành dáng vẻ của ta hồi trẻ đi!" Xích Tiêu Tử Đạo trưởng trầm giọng nói.

Nhưng không đúng, cầm lấy cổ của chính mình phiên bản trẻ tuổi, hình ảnh đó cũng rất quái dị.

Chương 2088

Cho nên, biến thành đầu của người khác đi.

Nhưng biến thành hình thái đầu của ai thì mới tốt đây?

Đang suy nghĩ thì kiếm thủ đã bắt đầu diễn hóa ra hình dáng cơ bản đầu người. "Quả nhiên, vẫn nên biến thành cậu ta đi." Xích Tiêu Tử Đạo trưởng quyết định.

Đúng lúc này, Nam Phương Đại Đế đột nhiên nhấc bảo tháp lên, soi về phía Xích Tiêu Tử Đạo trưởng!

Trong bảo tháp lưu trữ 'Thiên Đế nhất kích', lập tức được phóng ra.

Từ trong bảo tháp có hai ngón tay điểm ra, nhắm vào Xích Tiêu Tử.

Phía sau hai ngón tay đó là ánh sao rợp trời.

Trấn Tinh Thần!

Đến từ Thiên Đế nhất kích của 'thời đại viễn cổ'.

Bị phong ấn trong bảo tháp, vượt qua thời gian xuất hiện ở đời này.

Trong thời gian phong ấn dài đằng đẵng, uy lực của đòn 'Trấn Tinh Thần' này đã sụt giảm rất nhiều. "Quả nhiên." Khóe miệng Xích Tiêu Tử nhếch lên.

Vào lúc mấu chốt nhất, Nam Phương Đại Đế đã nắm lấy thời cơ phát động tấn công. "Thiên Đế nhất kích, hắc, ta đợi chiêu này của ngươi lâu lắm rồi." Xích Tiêu Tử dùng sức nắm lấy cái cổ trắng nõn của Xích Tiêu Kiếm, ngọn lửa thiêu rụi vạn vật bùng lên từ thanh cự kiếm.

Từ chỗ Tống Thư Hàng biết được trong bảo tháp của Nam Phương Đại Đế phong ấn 'Thiên Đế nhất kích', ông đã muốn thử xem uy lực của bảo tháp này thế nào.

Thiên Đế vốn là một tồn tại sau Nho Gia Thánh Nhân được cho là có thể đè bẹp những người tu luyện trong chư thiên vạn giới, Xích Tiêu Tử chính là muốn thử xem khoảng cách giữa mình với Nho Gia Thánh Nhân và Thiên Đế rốt cuộc là bao nhiêu?

Trên thân Xích Tiêu Kiếm, đao ý ngút trời.

Mà trên cái cổ trắng nõn kia... mọc ra một cái đầu giống Tống Thư Hàng tới năm phần.

× × Người đang ở nước ngoài... hôm nay hai chương này là mình tự gõ từng chữ đấy, khổ quá mà ~~ cầu xin một phiếu tháng thật đáng yêu.

Ừm, cái dáng vẻ cái đầu này, cầm cổ thì chẳng thấy áp lực tâm lý chút nào.

Không phải đầu cô bé gầy đét, không phải dáng vẻ hồi trẻ của mình, ông sẽ không bao giờ phải lo lắng mình sẽ gặp áp lực tâm lý nữa.

Trong quá trình vung kiếm, Xích Tiêu Tử Đạo trưởng hài lòng gật đầu.

Thiên Đế 'Trấn Tinh Thần' mang theo uy áp của tinh không giáng xuống.

Ngọn lửa phần thiên của Xích Tiêu Tử Đạo trưởng chém ngược lên trên.

Hai đòn tuyệt thế tiếp xúc, va chạm nhưng không phát ra chút tiếng động nào.

Trong ánh mắt kinh ngạc của cái đầu mới sinh của Xích Tiêu Kiếm, hai loại sức mạnh cấp quy tắc quấn quýt lấy nhau, sau đó giống như hai loại chất lỏng màu sắc khác nhau trộn lẫn lại, bắt đầu dung hợp với nhau.

Chẳng mấy chốc, ngọn lửa phần thiên và sức mạnh Thiên Đế nhất kích dung hợp thành một tiểu thái dương, lẳng lặng lơ lửng giữa Xích Tiêu Tử và Nam Phương Đại Đế. "Chuyện này là thế nào?" Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi.

Tại sao đao phần thiên của Xích Tiêu Tử và Thiên Đế nhất kích lại bắt đầu dung hợp?

Là do bảo tháp của Nam Phương Đại Đế giở trò quỷ sao?

Nhưng đồng thời, Nam Phương Đại Đế ở đối diện cũng đang cau mày nhìn Xích Tiêu Tử, hắn từng sử dụng 'Thiên Đế nhất kích' vài lần, nhưng tình huống như hiện tại thì hắn cũng là lần đầu tiên thấy.

Tiểu thái dương nằm giữa Xích Tiêu Tử và Nam Phương Đại Đế rất yên bình.

Năng lượng bên trong nó rất ổn định, không có dấu hiệu sắp nổ tung.

Nếu đưa nó đến thế giới không có ánh nắng như 'Hắc Long Thế Giới', nó hoàn toàn có thể dùng làm tiểu thái dương mang lại ánh sáng cho thế giới tăm tối, công đức vô lượng.

Xích Tiêu Tử Đạo trưởng: "Tuy không biết chuyện gì đang xảy ra... nhưng xét về kết quả thì cũng không đến nỗi tệ." 'Thiên Đế nhất kích' bị phong ấn tới nay chắc chắn không bằng uy lực khi Thiên Đế đích thân ra tay thời viễn cổ.

Hiện tại, một đao phần thiên của ông có thể đỡ được Thiên Đế nhất kích, kết quả này tốt hơn ông dự tính rất nhiều. 【 Thực lực của đạo hữu Xích Tiêu Tử chấn cổ thước kim, đương thế e rằng không ai có thể vượt qua ngài.

Một ngày nào đó, chư thiên vạn giới này, ngài sẽ là tôn chủ. 】 Giọng nói quái dị của Nam Phương Đại Đế vang lên giữa hư không.

Xích Tiêu Tử Đạo trưởng mỉm cười nhẹ, lắc đầu nói: "Đáng tiếc, bần đạo không có chí hướng đó." "Đừng nói nhảm với hắn nữa, chúng ta xông lên tước hắn đi." Lúc này, Xích Tiêu Kiếm mở miệng nhắc nhở, Nam Phương Đại Đế tu luyện 'Trường Sinh Chi Đạo' loại dụ dỗ, khi chiến đấu với hắn đừng có tán dóc, cứ xông lên đập là được.

Nếu tán dóc bị hắn dẫn dắt nhịp độ thì ngược lại sẽ xong đời. "Không cần đâu, được rồi đó." Xích Tiêu Tử Đạo trưởng lên tiếng.

Nói xong, thân hình ông lùi về phía sau, cánh cửa không gian mở ra sau lưng ông...

Thời gian cũng hòm hòm rồi, nếu cứ tiếp tục lượn lờ gây chuyện ở bên ngoài thì có thể sẽ thu hút sự chú ý của Thiên Đạo đương kim.

Dù sao vừa rồi mới đánh nhau một trận với Nam Phương Đại Đế, dao động gây ra không nhỏ. 【 Đạo hữu sao không cưỡi gió mà lên, vượt chín vạn dặm, lên ngôi chí tôn chứ? 】 Khóe miệng Nam Phương Đại Đế nhếch lên, hắn xoay chuyển bảo tháp trong tay, khuấy động không gian xung quanh, phá hủy đường hầm không gian, ngăn cản Xích Tiêu Tử rời đi. "Đạo hữu đúng là nhiệt tình thật đấy." Xích Tiêu Tử Đạo trưởng ôn hòa cười nói. 【 Dù sao thì ta vốn dĩ là người nhiệt tình hiếu khách nhất 'Thiên Đình' mà. 】 Giọng nói Nam Phương Đại Đế vang vọng giữa hư không. "Nếu đã như vậy thì đành chịu thôi." Xích Tiêu Tử nắm chặt bản mệnh bảo kiếm, cười nói: "Đánh một trận tưng bừng nào, Xích Tiêu Kiếm.

Hãy hủy diệt vùng tinh vực này đi, tạo ra một trận mưa sao băng hùng vĩ tặng cho Nam Phương đạo hữu." Tuy ông và Xích Tiêu Kiếm đều đã quên mất mình đang đuổi theo thứ gì mà chạy tới vùng tinh vực này, nơi này ẩn giấu bí mật gì.

Nhưng có thể khẳng định là thứ ẩn giấu trong vùng tinh vực này cực kỳ quan trọng đối với Viễn Cổ Thiên Đình.

Ngươi đã muốn dây dưa không dứt, vậy thì hãy để chúng ta tiếp tục chơi với lửa đi.

Xem xem ai mới là kẻ bị gậy ông đập lưng ông đây. "Ta thích câu này của ông rồi đấy, thân kiếm của ta đang sôi sục cả lên rồi.

Mà này Xích Tiêu Tử, giờ ta biến thành hình dạng gì rồi?

Có cần sau khi kết thúc chiến đấu, tặng ông một nụ hôn thưởng không?" Xích Tiêu Kiếm chu mỏ nói.

Xích Tiêu Tử Đạo trưởng: "..." Thôi đi, ta vẫn nên cân nhắc xem tư thế lúc ném ngươi đi như thế nào cho đẹp thì hơn. ************ Ở một phía khác.

Tống Thư Hàng nhất tâm nhị dụng, một phần ý thức đi theo Bạch tiền bối phân thân, cùng mọi người khám phá Nam Thu Tự.

Mặt khác, cậu lôi điện thoại ra, bật chức năng dẫn đường, bay về hướng Điền Thiên Đảo.

Trong lúc đang bay, Diệt Phượng Công Tử đột nhiên qua 'phần mềm chat' gửi cho Tống Thư Hàng một cuộc gọi video.

Tống Thư Hàng tiện tay gạt nhận cuộc gọi video.

Trong màn hình, trên mắt kính của Diệt Phượng Công Tử là một màn sương trắng, sắc mặt Công tử hồng hào, tay cầm ly rượu, gọi vào ống kính: "Thư Hàng tiểu hữu." "Diệt Phượng tiền bối, hết mồi rồi ạ?

Tôi tới ngay đây." Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời. "Ta còn chưa hỏi sao ngươi đã trả lời rồi, giành kịch bản của ta à." Diệt Phượng Công Tử bất mãn kêu lên.

Tống Thư Hàng: "..." "Chúng ta bảo tiên trù trên đảo của Điền Thiên đạo hữu làm vài món nhắm ăn lót dạ rồi, chỉ đợi ngươi về thôi." Diệt Phượng Công Tử nâng ly rượu: "Cạn ly nào, bên chỗ ngươi có rượu chứ?" "Tôi đang bay mà." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Đã uống rượu thì không lái xe, khi bay cũng vậy.

Vạn nhất xảy ra tai nạn giao thông thì sao?" Cậu là một thanh niên tốt tuân thủ kỷ luật pháp luật, sau khi uống rượu đến cả máy cày cũng không lái đâu. "Tống tiền bối." Lúc này, khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử đột nhiên chen vào ống kính, đẩy Diệt Phượng Công Tử sang một bên, đôi mắt cô nàng mơ màng nói vào ống kính: "Chúng tôi muốn xem mưa sao băng." Tống Thư Hàng: "..." "Chúng tôi muốn xem mưa sao băng, sau khi anh mang nguyên liệu về thì thuận tiện mang theo ít mưa sao băng về được không?" Vũ Nhu Tử nói.

Thấp thoáng đâu đó, Tống Thư Hàng còn nghe thấy sau lưng Vũ Nhu Tử có một giọng nói đang ra sức gào thét 【 Vũ Nhu Tử, cái bánh xe chuột này dừng lại thế nào đây, không ổn rồi, muốn nôn quá... 】 Tống Thư Hàng thở dài một tiếng: "Vũ Nhu Tử à, chuyện đó sao tôi làm được chứ, tôi đâu phải là vị thần vạn năng đâu." "Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta cũng muốn xem mưa sao băng." Trong màn hình video còn có mấy giọng nói nữa đang gọi với sang.

Bắc Hà tiền bối, Đông Phương Lục tiền bối, Vân Trung Tiên Khách tiền bối, Tố Tố tiền bối... còn rất nhiều tiền bối lưỡi đã bắt đầu líu lại cả rồi, đều đồng thanh kêu gào.

Họ là kiểu thấy người ta gọi thì cũng gọi theo cho vui thôi. "Các tiền bối ơi, mọi người uống nhiều rồi thì nghỉ ngơi một lát cho tỉnh táo đi, tôi không thể nào tay không đập vỡ ngôi sao tạo ra mưa sao băng cho mọi người được đúng không?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm: "Ngoài ra, tôi mang đồ tốt về cho mọi người đây, lát nữa tới nơi sẽ bắt đầu chế biến.

Lúc đó cần sự giúp đỡ của Dược Sư tiền bối đấy." Trong Hạch Tâm Thế Giới, nguyên liệu thiên kiếp đã được xếp ngay ngắn. "Không vấn đề gì, Dược Sư trả lời như vậy đó." Giọng của Giang Tử Yên vang lên.

Tống Thư Hàng: "..." Dược Sư tiền bối chỉ là không giỏi đánh máy thôi mà, từ khi nào lại tu luyện bế khẩu thiền luôn vậy?

Đến cả truyền lời cũng phải nhờ cô nương Giang Tử Yên truyền hộ sao?

Sau khi cúp máy với Diệt Phượng Công Tử, Tống Thư Hàng tăng tốc, lao thẳng về phía Điền Thiên Đảo.

Khi Tống Thư Hàng đến gần 'Điền Thiên Đảo', hộ đảo đại trận trên đảo nhanh chóng mở ra một lối đi cho cậu vào đảo.

Đây là do Điền Thiên tiền bối trước khi uống say đã sắp xếp đệ tử chuyên môn canh chừng hộ đảo đại trận, tránh việc Tống Thư Hàng không vào đảo được.

Sau khi vào đảo, Tống Thư Hàng điều chỉnh tư thế một chút, đáp xuống nơi các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đang bày tiệc.

Tại đó, các tiên trù của Điền Thiên Đảo và đệ tử của Tống Thư Hàng là Sở Sở đang bận rộn.

Sở Sở đang phụ giúp những tiên trù chính thức này để học hỏi kinh nghiệm.

Khi Tống Thư Hàng hạ cánh thì thấy Cuồng Đao Tam Lãng bị nhốt trong 'bánh xe chuột', đang vắt chân lên cổ chạy điên cuồng. 【Ơ?

Lúc nãy nghe điện thoại, tiếng kêu trong bánh xe chuột sau lưng Vũ Nhu Tử dường như không phải là Tam Lãng tiền bối mà nhỉ? 】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chương 2089

Chắc là trong lúc cậu đang bay, cái bánh xe chuột đó lại đổi người lên sàn rồi? "Thư Hàng tiểu hữu, cuối cùng ngươi cũng về rồi." Hoàng Sơn tiền bối ngồi vững vàng trên ghế yến tiệc, ôn hòa mỉm cười với Tống Thư Hàng. "Hoàng Sơn tiền bối ngài không uống nhiều chứ ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười nhẹ: "Tửu lượng của ta không tệ, ngươi đi tìm nguyên liệu, tìm được chưa?" "Tìm được rồi ạ.

Nhưng nguyên liệu có kích thước hơi lớn, để tôi thả chúng ra trước." Tống Thư Hàng nói. "Tống tiền bối, Tống tiền bối, mưa sao băng đâu?" Vũ Nhu Tử đang quấn chiếc 'chăn bông cùng mẫu với đại lão Cái Gì Cũng Có Thể Bán' lăn qua lăn lại trên bãi cỏ, dừng lại trước mặt Tống Thư Hàng.

Cô nàng trợn tròn đôi mắt sáng quắc, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng từ dưới lên.

Tống Thư Hàng cười khổ: "Vũ Nhu Tử, chuyện này tôi thực sự không làm được mà." "Nhưng Ba Ba nói hồi đó ông ấy từng mang về một trận mưa sao băng cho mẹ tôi, đẹp lắm luôn." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt.

Tống Thư Hàng: "..." Hóa ra là tiền bối Linh Điệp Đảo sao?

Ơ, lạ thật.

Nếu chuyện này do tiền bối Linh Điệp Đảo gợi ra, giờ Vũ Nhu Tử muốn một trận mưa sao băng thì tiền bối Linh Điệp Đảo đáng lẽ phải dốc sức thực hiện mới đúng chứ?

Với tính cách và thực lực của tiền bối Linh Điệp Đảo, biết đâu ông ấy sẽ bê cả một khối thiên thạch lớn tới rồi cho nổ tung trên không trung Điền Thiên Đảo biến thành mưa sao băng thật ấy chứ.

Sao lại không thấy động tĩnh gì nhỉ?

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn tiền bối Linh Điệp Đảo...

Sau đó, cậu thấy tiền bối Linh Điệp Đảo đã uống say và Thất Tu tiền bối cũng đã say khướt đang đấu chưởng với nhau. "Tiền bối Linh Điệp Đảo và mọi người đang làm gì thế?

Không phải đang tỉ thí nội công đấy chứ?" Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Thứ rượu của bà Côn đó hiệu quả quá bá đạo, đến cả Bát phẩm Huyền Thánh cũng không trụ nổi.

Hai vị tiền bối này nếu uống nhiều quá mà tỉ thí nội công thì cũng rất có khả năng.

Tỉ thí nội công cực kỳ nguy hiểm, các tiền bối xung quanh không ai ngăn cản họ sao? "Không sao đâu, Ba Ba và Thất Tu tiền bối đang chơi trò chơi nhỏ thôi.

Trò 'nhìn chằm chằm đối phương, không nói chuyện, không cử động'.

Ai chớp mắt trước, nói chuyện trước, cơ thể cử động trước thì người đó thua." Vũ Nhu Tử quấn chăn bông lăn tới lăn lui trên bãi cỏ.

Tống Thư Hàng: "..." "Cho nên, Tống tiền bối, chúng ta đi bưng một trận mưa sao băng về đi." Vũ Nhu Tử lại nói.

Ý muốn xem mưa sao băng của cô nàng vô cùng kiên định. "Đợi yến tiệc kết thúc, chúng ta thử lại xem sao nhé." Tống Thư Hàng chỉ có thể trả lời như vậy, đến lúc đó đợi Vũ Nhu Tử tỉnh táo hơn chút chắc sẽ không còn bám lấy chủ đề 'mưa sao băng' này nữa đâu nhỉ?

"Vâng." Vũ Nhu Tử ngoan ngoãn gật đầu, cô nàng quấn chăn bông lăn lông lốc về phía xa, lăn thẳng tới chỗ Sở Sở... rồi lăn qua người Đậu Đậu bên cạnh. "Thư Hàng tiểu hữu, ngươi mang nguyên liệu gì về thế?

Cần chúng ta giúp gì không?" Dược Sư nắm tay nhỏ của Giang Tử Yên đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bắc Hà Tán Nhân, Diệt Phượng Công Tử cũng đi theo qua. "Hì hì hì, các tiền bối, mọi người nhìn kỹ nhé." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu nhắm vào khoảng trống ở yến tiệc, dang rộng hai tay: "Ra đi, nguyên liệu!" Trong một tràng tiếng hồ quang điện và ánh sáng chói mắt, từng đoạn lôi kiếp 2 thăng 3 đã được cậu cắt thành đoạn dài được chuyển di ra từ Hạch Tâm Thế Giới, rơi xuống khoảng trống. "Thiên... thiên kiếp?" Dược Sư trợn tròn mắt.

Đúng vậy, đây chính là lôi kiếp trong thiên kiếp.

Là tu sĩ, các loại sức mạnh lôi điện khác có thể nhận nhầm, nhưng riêng lôi kiếp thì tuyệt đối không thể nhầm được! "Lôi kiếp?" Diệt Phượng Công Tử nhảy lùi lại một bước, sợ bị đám lôi kiếp này làm vạ lây. "Không cần sợ, lôi kiếp đã bị phong ấn rồi.

Đây là thủ pháp phong ấn của Bạch đạo hữu, Bạch đạo hữu ra chưa?" Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn vào phong ấn trên lôi kiếp, bình tĩnh nói.

Xem ra Hoàng Sơn tiền bối dường như thực sự không uống say lắm, vẫn còn rất tỉnh táo. "Một phân thân của Bạch tiền bối đã qua đây giúp tôi phong ấn lôi kiếp ạ." Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Hạc Chân Quân trong hình thái nữ tử nhỏ nhắn 'vèo' một cái từ đằng xa lao tới trước mặt Tống Thư Hàng: "Bạch tiền bối đâu rồi?" Tuy chỉ là phân thân, nhưng phân thân cũng là Bạch tiền bối mà.

"Đang thám hiểm trong Nam Thu Tự, một lát nữa sẽ ra thôi." Tống Thư Hàng trả lời, cậu bước lên một bước, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên lôi kiếp đã bị phong ấn.

Vuốt ve lôi kiếp quen thuộc, trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra thực đơn « Thiên Kiếp Hồng Thiêu », ôn lại các bước trên đó một lần nữa.

Cánh của Bạch Hạc Chân Quân bỗng chốc rũ xuống, ủ rũ không còn tinh thần. "Đợi đã, ta có một câu hỏi." Dược Sư nói: "Nguyên liệu đâu?

Ngươi bảo cần ta giúp xử lý nguyên liệu mà?" Tống Thư Hàng quay người, lộ ra hàm răng trắng hếu với các tiền bối, giơ ngón tay cái lên, tay kia vỗ vỗ vào 'thiên kiếp đã phong ấn', dõng dạc nói: "Chính là chỗ này đây!" Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Lệ Chi Tiên Tử: "..." "Ngươi uống say rồi hả Thư Hàng tiểu hữu?" Bắc Hà Tán Nhân xoa xoa thái dương hỏi.

Tống Thư Hàng: "Làm gì có chuyện đó, tuy có uống chút rượu nhưng đầu óc tôi đang rất tỉnh táo." "Xem ra là uống say thật rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả tổng kết.

Diệt Phượng Công Tử bước tới, đưa tay sờ sờ trán Tống Thư Hàng: "Cũng không phát sốt mà, sao lại nói sảng thế chứ." "« Thiên Kiếp Hồng Thiêu », các tiền bối cứ xem tôi trổ tài đây, hãy trải nghiệm cảm giác bùng nổ trong khoang miệng của thiên kiếp đi!" Tống Thư Hàng tự tin vỗ ngực.

Cậu có được 'truyền thừa tiên trù' của Hà Chỉ Ma Đế từ trong Ma Thần Trụ, lại thắng được 'Ma Môn Trù Tâm' của Hà Chỉ Ma Đế từ tay vị tiền bối thiếu niên thần bí đó.

Cậu có lòng tin sẽ làm ra được món « Thiên Kiếp Hồng Thiêu » này. "Bạch đạo hữu biết chuyện ngươi định làm món 'Thiên Kiếp

Hồng Thiêu' này chứ?" Hoàng Sơn tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Bạch tiền bối cũng rất mong chờ món « Thiên Kiếp Hồng Thiêu » này hoàn thành ạ." Hoàng Sơn tiền bối: "Rất tốt, ta hiểu rồi.

Vậy Dược Sư và các đạo hữu khác, chúng ta cùng phối hợp với tiểu hữu Thư Hàng một phen đi.

Cứ coi như là say rồi, điên rồ một lần vậy." "Đừng có làm nổ Điền Thiên Đảo của ta đấy nhé." Điền Thiên tiền bối trong cơn mê sảng phát ra tiếng kêu yếu ớt. "Đầu tiên là phải phong ấn lôi kiếp '2 thăng 3' lại, sau đó cho chúng vào một pháp khí, rồi thêm 'đan dịch khiến năng lượng hóa lỏng' vào.

Loại đan dịch này phải nhờ Dược Sư tiền bối rồi." Tống Thư Hàng nói.

Còn về pháp khí đựng lôi kiếp thì để cậu lo!

Tống Thư Hàng vung tay một cái, triệu hoán bốn bức Tường Vương Giả Tứ Đổ cùng Cửa Miêu Yêu Tiên Cơ, Nham Thạch Lạc Đà Mãnh Sĩ trong Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí ra, cho chúng tạo thành một cái thùng kín.

Tiếp đó, cậu ném từng đoạn lôi kiếp đã phong ấn vào trong thùng.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng tới hỗ trợ cậu chuyển di lôi kiếp.

Trong quá trình các đạo hữu ném 'lôi kiếp' vào thùng, Tạo Hóa Pháp Vương đang say lướt khướt bèn tóm lấy 'Thiên Cương' đang lẫn trong đống lôi kiếp ném luôn vào trong thùng...

Thiên Cương vốn là bảo vật mà tu sĩ Lục phẩm bình thường có thể dùng tới khi thăng cấp các tiểu cảnh giới trong Chân Quân cảnh.

Sau khi tu sĩ tiến vào Lục phẩm cảnh giới, cần vượt qua vài tiểu cảnh giới Kim Đan Hóa Hồ, Hồ Thượng Mệnh Luân, Luân Hậu Thập Trọng Thiên, Thiên Thượng Hóa Liên, Liên Khai Hóa Anh.

Trong đó Luân Hậu Thập Trọng Thiên là một khâu cực kỳ quan trọng đối với tu sĩ Lục phẩm.

Có thể bước lên tầng thứ mấy liên quan tới việc sau này trên con đường tu chân có thể đi được bao xa, cũng liên quan tới nền móng mà tu sĩ đã xây dựng ở Ngũ phẩm sâu tới mức nào.

Mà 'Thiên Cương' chính là bảo vật hỗ trợ tu luyện 【Hồ Thượng Mệnh Luân】,【Luân Hậu Thập Trọng Thiên】.

Thiên Cương từ trung phẩm trở lên đã có thể thu hút sự chú ý của các thế lực lớn, tông môn lớn.

Thanh 'Thiên Cương' này trong tay Tống Thư Hàng là thanh cướp được trước khi Tán Tài Vương Tọa mở ra.

Theo ước tính của các tiền bối trong nhóm, thanh Thiên Cương này hẳn phải là thượng phẩm, thậm chí đẳng cấp có thể còn cao hơn nữa.

Dù sao lúc đó tôn Thiên Nhân kia ít nhất cũng là tồn tại cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên, đã vượt không gian tới để đoạt lấy thanh Thiên Cương này.

Mà hiện giờ, thanh 'Thiên Cương' này bị Tạo Hóa Pháp Vương tiện tay quăng một cái, ném vào trong thùng cùng với đám lôi kiếp dài loằng ngoằng.

Sau khi tất cả 'thiên kiếp' trên mặt đất đã được ném vào thùng, Dược Sư dẫm lên hư không, không ngừng lôi từng bình đan dịch trên người ra đổ vào cái thùng lớn này. "Những dược dịch này thực sự có hiệu quả với 'thiên kiếp' sao?" Giang Tử Yên đứng cạnh Dược Sư nhìn vào trong thùng, thắc mắc hỏi. "Ai biết được chứ." Dược Sư nói.

Tửu lượng của anh không cao lắm, đứng còn không vững, cần Giang Tử Yên đỡ lấy mình.

Tuy nhiên, đầu óc Dược Sư vẫn rất tỉnh táo.

Hơn nữa, dù đứng không vững nhưng đôi tay của anh lại vững như Thái Sơn, không hề sai sót chút nào.

Đối với luyện đan sư, đôi tay và sự phát huy ổn định chính là sự bảo đảm cho nghề nghiệp. "Nhưng nếu món « Thiên Kiếp Hồng Thiêu » này thực sự làm ra được thì ta cảm thấy sẽ rất thú vị đấy." Dược Sư ha ha cười nói. "Vâng." Giang Tử Yên khẽ đáp lời.

Sau khi Dược Sư đổ hết đan dịch, tinh thần đột nhiên hốt hoảng, đầu óc truyền đến một cơn choáng váng.

Giang Tử Yên thuận thế đỡ lấy Dược Sư từ phía sau: "Anh uống nhiều rồi, để em đưa anh đi nghỉ một lát nhé.

Ngủ một giấc chắc trạng thái sẽ tốt hơn đấy." "Đợi chút, Thư Hàng tiểu hữu, tiếp theo còn có chỗ nào cần tới ta nữa không?" Đầu óc Dược Sư vẫn còn rất tỉnh táo.

Tống Thư Hàng nhớ lại quy trình trên thực đơn « Thiên Kiếp Hồng Thiêu », trả lời: "Tiếp theo tạm thời không cần Dược Sư tiền bối giúp nữa ạ, đợi sau khi tôi hoàn thành ba mươi sáu công đoạn, sẽ lại thỉnh Dược Sư tiền bối ra tay." "Vậy ta đi nghỉ một lát đây." Dược Sư nói xong bèn dựa hẳn người vào Giang Tử Yên.

Chính vì đầu óc vẫn còn rất tỉnh táo nên Dược Sư biết hiện tại chính là thời cơ để mình mượn rượu làm tới.

Cha mẹ anh không có thiên phú tu luyện, cũng đã lỡ mất độ tuổi tu luyện tốt nhất, trên con đường tu hành rất khó tiến bước.

Nhờ vào các loại đan dược kéo dài tuổi thọ do Dược Sư luyện chế mà họ mới sống được tới nay.

Cho nên, đã đến lúc tranh thủ khi cha mẹ còn khỏe mạnh mà tạo ra một mạng người cho nhị lão vui vẻ rồi.

Nhị lão tuy chưa bao giờ nhắc tới chuyện này trước mặt anh nhưng trong lòng Dược Sư vẫn hiểu rõ.

Cơ thể nhỏ nhắn của Giang Tử Yên đỡ lấy Dược Sư cao gầy, khóe miệng cô nhếch lên, đưa tay bồng kiểu công chúa bế Dược Sư rời khỏi hiện trường yến tiệc.

Tâm ý tương thông, Dược Sư mượn rượu làm tới, cô cũng đang có ý đó.

Khi cô bế Dược Sư đi ngang qua chỗ Thất Tu tiền bối và Linh Điệp tiền bối, Lục Tu Tiên Tử tóc vàng đột nhiên đứng dậy đi tới bên cạnh cô.

Chương 2090

Lục Tu Tiên Tử thò tay vào trong váy dài lấy ra một bình đan dược nhỏ, nhét vào tay Giang Tử Yên, truyền âm nói: "Đây là đan dược do Thất Tu luyện chế...

Tu sĩ và người bình thường không giống nhau, thực lực càng cao thì sinh sản càng gian nan.

May mà hai người đều ở dưới cảnh giới Lục phẩm, đan dược này có tác dụng với hai người.

Có thể tăng nhẹ xác suất sinh sản." "Cảm ơn Lục Tu Tiên Tử." Giang Tử Yên đường hoàng nhận lấy chiếc bình nhỏ.

Lục Tu Tiên Tử xua xua tay, sau đó quay lại ngồi xuống cạnh Thất Tu Thánh Quân, cùng Thất Tu Thánh Quân nhìn chằm chằm vào Linh Điệp Thánh Quân bằng đôi mắt đẹp.

Vợ chồng đồng lòng, tát biển Đông cũng cạn.

Cho dù là trò chơi nhỏ, cô và Thất Tu cũng phải cùng nhau tham chiến.

Phía xa, sau lưng Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên hiện ra, bắt đầu lẩm nhẩm lời thoại: "Mùa xuân đến rồi, vạn vật hồi sinh, đây là một mùa giao..." Nhưng lời thoại còn chưa đọc xong, cô đột nhiên che mặt chui tọt vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Lời thoại này xấu hổ quá, cô không đọc nổi.

Thua rồi thua rồi, lần trước Công Đức Xà Mỹ Nhân còn có thể đọc đoạn lời thoại này một cách nghiêm túc cơ mà.

Linh Điệp Thánh Quân: "..." Hình thức vợ chồng đồng lòng này áp lực quá đi mất.

Lúc này cô con gái cưng nhất của ông vẫn đang quấn chiếc chăn bông 'cái gì cũng bán' kia không biết đã lăn đi đâu rồi, hoàn toàn không cùng ông tạo ra hình thức cha con đồng lòng.

Ngay khi Linh Điệp Thánh Quân đang thấy thốn cả lòng thì không biết tự lúc nào, một Vũ Nhu Tử màu đen lặng lẽ xuất hiện, quỳ ngồi một cách ưu nhã bên cạnh Linh Điệp Thánh Quân.

Cô nàng trừng đôi mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Thất Tu Thánh Quân, cùng Linh Điệp Thánh Quân triển khai 'hình thức cha con đồng lòng'.

Thất Tu Thánh Quân: "..." Linh Điệp Thánh Quân trong lòng rúng động, ý thức của ông quét qua, sau đó phát hiện cô con gái cưng nhất của mình vẫn đang lăn lông lốc ở đằng xa.

Mà ở bên cạnh ông lại là một đứa con gái màu đen.

Vũ Nhu Tử màu đen, đứa con gái màu đen?

Mình có thêm một đứa con gái từ khi nào thế?

Trong lòng Linh Điệp Thánh Quân vô cùng sốt ruột, rất muốn biết chân tướng, nhưng ông lại không muốn chịu thua cuộc thi.

Đang suy nghĩ thì Vũ Nhu Tử quấn chăn lăn lông lốc tới nơi.

Cô nàng ngồi xuống phía bên kia của Linh Điệp Thánh Quân, có điều cô nàng quấn chăn thu người ngồi cạnh cha mình.

Sau đó cô nàng giống hệt Hắc Bì Vũ Nhu Tử, nhìn chằm chằm Thất Tu Thánh Quân một cách dữ dội.

Hình thức cha con ba người hợp nhất đồng lòng!

Thất Tu Thánh Quân: "..." Hình thức cha con ba người hợp nhất của Linh Điệp Thánh Quân không gây cho ông bao nhiêu áp lực, nhưng không hiểu sao khi thấy tổ hợp một trắng một đen Vũ Nhu Tử

+ Linh Điệp Thánh Quân thì ông lại thấy vô cùng buồn cười, cứ cảm giác điểm cười của mình bị chọc trúng, rất muốn cười nhưng lại phải nhịn đến chết đi sống lại, khó chịu vô cùng. *********** Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng đã vẽ xong sáu trận pháp hỗ trợ trong cái thùng do Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí dựng lên.

Sáu trận pháp này dùng để phối hợp với 'đan dịch', áp chế sức mạnh thiên kiếp, khiến lôi kiếp 2 thăng 3 hóa lỏng.

Nếu không có sáu trận pháp này thì đan dịch kia căn bản không thể ảnh hưởng tới thiên kiếp đã bị phong ấn.

Tu vi trận pháp của Tống Thư Hàng mới chỉ ở mức nhập môn, nhưng cảnh giới Lục phẩm của cậu sờ sờ ra đó, linh lực trong người lại vô cùng dồi dào.

Chiếu theo kiến thức trong truyền thừa tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế, vẽ đúng sáu trận pháp hỗ trợ thì cậu vẫn làm được.

Sáu trận pháp đã hoàn thành thành công.

Đan dịch bắt đầu ảnh hưởng tới lôi kiếp đang bị phong ấn. "Tiếp theo tôi còn cần mười hai loại thiên tài địa bảo và hương liệu nữa." Tống Thư Hàng lên tiếng. "Cần những hương liệu gì?" Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Tống Thư Hàng lần lượt đọc tên các loại dược liệu cần dùng.

Hương liệu là những loại dược liệu tiên trù thường thấy, Điền Thiên Đảo có dự trữ rất nhiều.

Nhưng những thiên tài địa bảo kia thì không phải thứ có thể tập hợp đủ ngay lập tức. "Làm sao bây giờ?

Còn thiếu mấy loại hương liệu nữa." Tô Thị A Thất xoa xoa thái dương hỏi. "Đừng gấp." Tống Thư Hàng mỉm cười nhẹ.

Sau đó cậu lôi ra một tấm 'phiếu giao dịch'.

Tấm phiếu giao dịch này có được từ chỗ Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có'.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có còn được gọi là 'Cái Gì Cũng Có Thể Bổ Sung' hoặc 'Cái Gì Cũng Có Thể Tiến Lên'.

Đại khái cũng cùng một nghĩa cả.

Cô ấy là đệ tử duy nhất của đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán', cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Ban đầu sau khi hoàn thành giao dịch với Tống Thư Hàng, cô ấy cảm thấy Tống Thư Hàng là một đối tượng giao dịch đầy tiềm năng nên đã để lại cho Tống Thư Hàng một tấm phiếu giao dịch, có thể dùng phiếu này triệu hoán cô ấy một lần.

Chỉ cần sử dụng phiếu giao dịch, cô ấy sẽ dùng tốc độ nhanh nhất xuyên phá không gian tới để giao dịch với mục tiêu.

Có thể nói tấm phiếu giao dịch này vô cùng quý giá.

Bởi vì trong chư thiên vạn giới, phần lớn các bảo vật đều có thể mua được từ tay Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có'.

Ngay cả khi cô ấy hết hàng, cô ấy vẫn có thể bổ sung hàng từ chỗ sư phụ 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán'.

Nếu chỉ vì mua nguyên liệu chế biến « Thiên Kiếp Hồng Thiêu » mà dùng mất quyền triệu hoán cô ấy thì chắc chắn là một sự lãng phí vô cùng lớn.

Tuy nhiên, hôm nay có nhiều tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' ở đây như vậy, ngược lại là cơ hội tốt để sử dụng tấm 'phiếu giao dịch' này.

Các vị tiền bối ít nhiều đều có thứ mình muốn mua.

Chỉ cần mọi người báo những thứ muốn mua cho cậu, cậu sẽ mua hộ từ Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có', một lần là có thể hoàn thành nguyện vọng của tất cả mọi người, quá xịn luôn.

Giờ chỉ còn thiếu tiền thôi.

Nghèo rớt mồng tơi rồi. "Tấm phiếu giao dịch này là thứ gì thế?" Hoàng Sơn Tôn Giả tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng vung vẩy nó, giải thích: "Đây là phiếu triệu hoán Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có', đệ tử của đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán', chỉ cần dùng nó là có thể triệu hoán Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' tới đây.

Sau đó chúng ta có thể mua đủ loại bảo vật từ cô ấy.

Các tiền bối có thứ gì muốn mua, bất kể là gì cứ báo cho tôi, rồi chuẩn bị sẵn linh thạch, tôi sẽ mua hộ mọi người!" "Ơ, ta cũng đang có chút đồ muốn mua đây." Hoàng Sơn Tôn Giả nói: "Ngoài ra, ai chưa say quá mức mà còn có thể gõ chữ trên điện thoại thì nhắn tin vào nhóm một tiếng, hỏi xem các đạo hữu không tới đây có món gì muốn mua hộ không.

Còn tiền thì nếu không quá nhiều, ta đều có thể trả hộ trước." Tống Thư Hàng: "..." Tức là Hoàng Sơn tiền bối trông có vẻ không say lắm kia thực ra đã say tới mức không thể tự gõ chữ được nữa rồi sao?

Không hổ là Hoàng Sơn mẫu thân, rõ ràng đã say không chịu nổi mà vẫn có thể giữ phong thái bình tĩnh, trấn áp toàn bộ thành viên trong nhóm. "Để tôi nhắn cho." Lệ Chi Tiên Tử dụi dụi mắt: "Tôi có thể gửi tin nhắn thoại trực tiếp." "Tiên tử Cái Gì Cũng Có sao?" Thất Tu Thánh Quân ở đằng xa nghe thấy lời này thì sốt ruột vô cùng.

Ông vừa khéo cũng đang muốn mua đồ, nhưng hiện giờ ông vẫn đang trong cuộc thi đấu với đạo hữu Linh Điệp, không muốn dễ dàng nhận thua.

Thôi bỏ đi... vẫn là đồ cần mua quan trọng hơn!

Thất Tu Thánh Quân thầm nghĩ.

Giúp Lục Tu có được tự do là việc quan trọng nhất trong đời ông lúc này.

Ông còn muốn tranh thủ trước khi thăng cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên sinh mấy đứa con với Lục Tu nữa mà.

Ngay khi Thất Tu Thánh Quân quyết định nhận thua. "A~ không được rồi, mình nhịn hết nổi rồi!" Linh Điệp Thánh Quân đột nhiên kêu lên: "Ta nhận thua." Sau đó ông quay người nhìn về phía Hắc Bì Vũ Nhu Tử, rồi lại nhìn cô con gái đáng yêu đang quấn chăn: "Vũ Nhu Tử, chuyện này rốt cuộc là thế nào?" Đối với Linh Điệp Thánh Quân mà nói, quả nhiên con gái vẫn quan trọng hơn 'kết quả thi đấu'. "Hi hi." Vũ Nhu Tử hi hi cười, chỉ tay vào Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: "Đây là tâm ma của tôi.

Tôi đã cụ hiện hóa nó ra, tạo thành một tôn tâm ma phân thân.

Ba Ba cứ coi cô ấy là một đứa con gái khác của mình đi.

Dù sao cũng chẳng có gì khác biệt.

Tuy tính cách không giống con cho lắm." Linh Điệp Thánh Quân: "..." Ông lại quay đầu nhìn Hắc Bì Vũ Nhu Tử. "Gọi Ba Ba đi." Vũ Nhu Tử nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử ưu nhã, ngoan ngoãn gọi: "Ba Ba." Tâm trạng Linh Điệp Thánh Quân vô cùng phức tạp.

Rõ ràng là tâm ma mà lại ngoan ngoãn đến lạ.

Mình phải đối mặt với đứa con gái mới này thế nào đây?

Nhưng mà có thêm một đứa con gái cảm giác cũng không tệ. "Cái tên Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng... nghe trẻ con quá." Linh Điệp

Thánh Quân nói: "Ba Ba sẽ đặt cho con một cái tên mới." "Ba Ba, ba vẫn còn nợ con mấy chục cái đạo hiệu đấy nhé." Vũ Nhu Tử xoay người tới trước mặt Linh Điệp Thánh Quân, đôi mắt to tròn chằm chằm nhìn ông.

Linh Điệp Thánh Quân: "..." Suýt chút nữa thì quên mất chuyện này.

Sau đó ông không kìm được quay đầu nhìn Tống Thư Hàng - thủ phạm gây họa! ...

Lúc này, Tống Thư Hàng đã nhận được danh sách những thứ cần mua hộ từ các vị tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cậu lần lượt đăng ký chúng vào sổ.

Về phần linh thạch, đợi mua xong rồi mới tiến hành quyết toán. "Đã xác định danh sách mua hàng chưa ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Lệ Chi Tiên Tử: "Danh sách của tất cả mọi người ở đây đều đã xác định, danh sách các đạo hữu trong nhóm gửi tới tôi cũng đã tổng hợp cho cậu rồi.

Còn ai chưa phản hồi thì thôi vậy." "Vậy tôi triệu hoán Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' đây!" Tống Thư Hàng nắm lấy phiếu giao dịch, chuẩn bị sử dụng nó.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời, trên đỉnh đầu cậu có một cánh cửa không gian mở ra.

Sau đó, Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' đã lâu không gặp, mặc một bộ vest đen váy ngắn ôm sát, chân đi tất đen, mang giày cao gót nhọn hoắt, từ trong cửa không gian nhảy ra. "Ơ?

Ai gọi ta đấy?" Tiên tử Cái Gì Cũng Có mặt đầy ngơ ngác.

Chương 2091

Cô vừa mới ngẫu nhiên nhảy ra khỏi cửa không gian, kết quả người còn chưa ra đã nghe thấy có người gọi mình.

Đứa nào mà đỉnh thế, có thể bói toán ra được sao?

Tính ra được cô sắp tới đây luôn?

Tống Thư Hàng cầm 'phiếu giao dịch', ngơ ngác nhìn Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' trong bộ trang phục nhân viên văn phòng nữ.

Vấn đề là cậu còn chưa sử dụng 'phiếu giao dịch', sao Tiên tử đã tới rồi?

Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' vừa quay đầu đã thấy Tống Thư Hàng: "Ơ, hóa ra là Bá Tống đạo hữu nha." Tống Thư Hàng mỉm cười nhẹ, lặng lẽ cất 'phiếu giao dịch' đi - tiết kiệm được một tấm phiếu rồi! "Tiên tử Cái Gì Cũng Có, sao cô lại đột ngột xuất hiện ở đây thế?" Tống Thư Hàng bình tĩnh hỏi.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có gật đầu nói: "Ta vốn định từ 'Bạn Sinh Giới' tới Thú Giới để thu thập mấy mảnh vỡ 【Đông Phương Xuân Các】 đi giao dịch với người ta.

Trước khi vào Thú Giới từ Bạn Sinh Giới, ta muốn dùng Trái Đất ở hiện thế làm bàn đạp trung chuyển, như vậy truyền tống không gian sẽ đỡ tốn sức hơn.

Sau đó ta mở cửa không gian từ Bạn Sinh Giới tới Trái Đất ở hiện thế theo hình thức ngẫu nhiên, nhảy qua đây.

Thế là tới đây luôn... cứ cảm giác lúc đang nhảy không gian có ai đó đang triệu hoán mình vậy." Cuộc giao dịch lần này không có nguyên tắc bảo mật, cô nói khá tùy ý.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu - chẳng lẽ là lúc Tiên tử Cái Gì Cũng Có đang truyền tống không gian, mình vừa khéo lôi 'phiếu giao dịch' ra chuẩn bị triệu hoán cô ấy, thế là cô ấy bị khí tức của phiếu giao dịch dắt mũi truyền tống tới đây sao? "Tiên tử, gặp nhau là có duyên." Tống Thư Hàng nói: "Chúng ta có nên làm một cuộc giao dịch sau bao ngày xa cách không?" "Được thôi." Tiên tử Cái Gì Cũng Có sảng khoái đồng ý.

Tống Thư Hàng lập tức đưa tay ra, lôi tờ danh sách dài dằng dặc kia đưa cho Tiên tử, kẻo cô ấy đổi ý.

Trên tờ danh sách này đã tập hợp phần lớn nhu cầu mua sắm của các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', hơn nữa đều là những bảo vật không thể mua được qua các kênh thông thường.

Khi thấy tờ danh sách hàng hóa dài dằng dặc này, tâm trạng Tiên tử Cái Gì Cũng Có vô cùng vui vẻ - số tiền giao dịch càng lớn, đồ càng quý thì cô mới càng có lãi.

Ánh mắt cô quét qua tờ danh sách, nhanh chóng quét qua các món đồ trên đó một lượt, so sánh với số hàng tồn trên người mình. "Tiên tử, có đủ hàng không ạ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Yên tâm đi...

Mấy thứ này tuy đều khá hiếm nhưng ta đều có sẵn hàng dự trữ." Tiên tử Cái Gì Cũng Có bình tĩnh nói: "Hơn nữa ngay cả khi trên người ta không có hàng, ta cũng có thể điều hàng bất cứ lúc nào, ngươi không phải lo.

Chỉ cần ngươi có đủ linh thạch thôi." Tống Thư Hàng cười gật đầu: "Vậy nhờ Tiên tử tính toán giá trị của các bảo vật, chúng ta có thể thanh toán tại chỗ luôn." Lần này trên người cậu không có bảo vật nào mà Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' cần gấp, việc thanh toán phải nhờ tới Hoàng Sơn tiền bối hoặc Thất Tu Thánh Quân, Linh Điệp tiền bối để tính toán.

Ngoài ra, trong lời Tiên tử vừa nói có nhắc tới 'mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các' định đi giao dịch với người ta, khiến cậu hơi để tâm.

Cái tên này nghe có vẻ rất đồng bộ với Hạ Cung, Nam Thu Tự, Đông Chi Điện.

Chẳng lẽ là nhà của vị đại đế cuối cùng trong Tứ Phương Đại Đế - Đông Phương Đại Đế sao? "Không vấn đề gì, ta sẽ tính giá cho ngươi." Tiên tử Cái Gì Cũng Có nói.

Đang nói chuyện, cô lại chú ý thấy ở cuối danh sách hàng hóa là bảy loại 'thiên tài địa bảo' tương đối bình thường, thuộc loại mà tu sĩ chỉ cần bỏ tâm sức tìm kiếm là có thể thu hoạch được. "Bảy món bảo vật này là thế nào?" Tiên tử Cái Gì Cũng Có hỏi, bảy món thiên tài địa bảo bình thường này đã trực tiếp kéo giá trị của cả 'danh sách hàng hóa' xuống một bậc.

Tống Thư Hàng: "Bảy món bảo vật này dùng làm phụ liệu khi làm món « Thiên Kiếp Hồng Thiêu ».

Giờ tôi chỉ còn thiếu mấy loại phụ liệu này để hoàn thành ba mươi hai công đoạn tiền kỳ của 'lôi kiếp' thôi." "« Thiên Kiếp Hồng Thiêu »?

Bắt thiên kiếp để nấu ăn sao?" Tiên tử Cái Gì Cũng Có lên tiếng hỏi - khi nghe thấy món ăn 'Thiên Kiếp Hồng Thiêu' này, cô không hề tỏ ra kinh ngạc, vẻ mặt vẫn bình thản.

Chắc là do liên quan tới nghề nghiệp của cô, cô là đệ tử của đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán', làm nghề buôn bán khắp chư thiên vạn giới, tiếp xúc với người, sự việc và vật phẩm vượt xa trí tưởng tượng.

Cho nên khả năng tiếp nhận những sự vật mới lạ của cô cũng đặc biệt xuất sắc. "Đúng vậy, hơn nữa « Thiên Kiếp Hồng Thiêu » chỉ là món đơn giản nhất trong thực đơn thôi, dùng lôi kiếp '2 thăng 3' làm nguyên liệu." Tống Thư Hàng giới thiệu. "Nghe có vẻ không tệ, chắc là rất có giá trị." Tiên tử Cái Gì Cũng Có nói, sau đó cô lôi ra một chiếc máy tính xách tay, biên soạn mấy từ khóa 【 Bá Tống Huyền Thánh + Thiên Kiếp Hồng Thiêu + Thực đơn thiên kiếp 】 thành một câu rồi nhập vào máy tính.

Chiếc máy tính xách tay này được kết nối với 'Mạng Lưới Công Đức', thông tin mà Tiên tử Cái Gì Cũng Có nhập vào sẽ được lưu trữ ở một khu vực đặc định trong 'Mạng Lưới Công Đức' để cô và đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' cùng đọc.

Những thông tin này cũng là cơ sở để cô và sư phụ hành thương khắp chư thiên vạn giới.

Vạn nhất sau này có ai muốn ăn « Thực đơn Thiên Kiếp », cô có thể thông qua thông tin này để liên hệ với Tống Thư Hàng đặt hàng. "Bá Tống đạo hữu, ngươi quả nhiên là một đối tác hợp tác không tệ." Tiên tử Cái Gì Cũng Có nói.

Tiếp đó, cô lại lấy ra một chiếc máy tính bỏ túi, nhập một chuỗi con số vào đó: "Các bảo vật giao dịch lần này cơ bản là cấp bậc Ngũ phẩm và Lục phẩm, cùng một ít bảo vật Thất phẩm, chúng ta sẽ dùng linh thạch Lục phẩm để giao dịch.

Tổng cộng là con số này, ta đã giảm giá cho ngươi rồi.

Số lượng linh thạch trên người ngươi có đủ không?

Tuy chúng ta không phải giao dịch lần đầu nhưng ta không chấp nhận ghi nợ đâu nhé." "Tiên tử thấy tôi giống người không có tiền mà lại đi quỵt nợ sao?" Tống Thư Hàng nghiêm chỉnh nói.

Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' liếc Tống Thư Hàng một cái, khẳng định:

"Ngươi nghèo." "Tiên tử... cô nói đúng rồi đó!" Tống Thư Hàng dùng sức vỗ tay, cười nói: "Tôi không xu dính túi, hiện giờ trên người đến một viên linh thạch Lục phẩm hoàn chỉnh cũng không móc ra nổi.

Hơn nữa tôi còn đang nợ linh thạch Bát phẩm, Cửu phẩm chất đầy một không gian pháp khí nữa cơ." "Tạm biệt, vĩnh viễn không gặp lại!" Tiên tử Cái Gì Cũng Có hầm hầm cất máy tính bỏ túi, đưa tay chuẩn bị cho Tống Thư Hàng vào danh sách đen. "Tiên tử đừng gấp, nhưng các tiền bối sau lưng tôi có tiền mà." Tống Thư Hàng vội nói: "Hoàng Sơn tiền bối, Thất Tu tiền bối, Linh Điệp tiền bối, còn có các tiền bối khác nữa, lại đây thanh toán nào.

Bảy món dược liệu ở cuối danh sách đó cũng xin các tiền bối tiện tay thanh toán hộ tôi luôn.

Hiện giờ túi áo tôi còn sạch hơn cả mặt tôi nữa này." Hoàng Sơn tiền bối đưa tay ra, bình thản móc từ trong túi ra chín cái túi càn khôn, hào phóng ném về phía Tống Thư Hàng - chủ yếu là do quần chủ đã không đứng dậy nổi nữa, không thể tự tay giao linh thạch cho Tống Thư Hàng, chỉ có thể dùng cách dùng tiền đập người kiểu đại gia này để đưa linh thạch cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dùng niệm lực nhẹ nhàng đỡ lấy chín cái túi càn khôn này - cảm giác bị người ta dùng linh thạch đập vào mặt đúng là quá tuyệt vời, điều đáng tiếc duy nhất là số linh thạch này không thuộc về cậu.

Nói đi cũng phải nói lại, cũng chỉ có đại gia như Hoàng Sơn tiền bối khi ra ngoài mới để sẵn chín túi càn khôn đầy linh thạch trong túi áo.

Tống Thư Hàng mở túi càn khôn ra, kiểm kê linh thạch rồi giao tiền hàng.

Khoảnh khắc nhận được linh thạch, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' lập tức thay đổi, chuyển giận thành vui, đôi mắt đẹp long lanh, nụ cười trên mặt như hoa nở rộ, rạng rỡ đến mức khiến người ta xao lòng.

Cô và đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' đúng là cùng một hệ truyền thừa, kỹ năng lật mặt này đúng là y đúc nhau.

Chỉ mấy túi càn khôn linh thạch Lục phẩm mà có thể chi phối được biểu cảm của một vị Cửu phẩm Kiếp Tiên, khiến cô ấy lộ ra nụ cười rạng rỡ, cũng chỉ có hệ truyền thừa này của họ thôi. "Xác nhận đã nhận đủ tiền hàng." Tiên tử Cái Gì Cũng Có cất linh thạch đi, sau đó cô đưa tay xoay một cái, từng chiếc thùng được cô chuyển ra từ cửa không gian, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng: "Mời Bá Tống đạo hữu kiểm hàng." "Diệt Phượng tiền bối, Lệ Chi tiền bối, còn vị tiền bối nào tỉnh táo không, lại đây kiểm hàng hộ với nào." Tống Thư Hàng quay đầu gọi - không phải cậu không muốn xác nhận hàng mà là trong số hàng hóa này, phần lớn các bảo vật Tống Thư Hàng đều không nhận ra.

Kiến thức tu chân của cậu vẫn còn quá nghèo nàn, lúc cần đến sách thì mới hận mình học ít.

Lệ Chi Tiên Tử dụi dụi mắt, cùng Diệt Phượng đi tới giúp đỡ kiểm hàng.

Nhân lúc các tiền bối kiểm hàng, Tống Thư Hàng tán dóc vài câu với Tiên tử Cái Gì Cũng Có.

Cậu muốn thử xem có thể moi được chút thông tin gì về 'mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các' từ miệng Tiên tử không.

Moi thông tin không được quá lộ liễu nên Tống Thư Hàng bắt đầu từ chủ đề khác trước: "Tiên tử, chỗ cô còn loại pháp khí phục sinh nào cấp cao hơn không, loại mà Lục phẩm cũng có thể dùng được ấy?" Lần trước bộ tiền vàng linh hồn phục sinh đó dùng rất xịn, xin cho một like. "Ngươi lại muốn mua pháp khí hồi sinh cho đệ tử dùng à?

Bộ pháp khí lần trước dùng hết rồi sao?" Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng chỉ vào mình: "Không phải đệ tử dùng, là cho chính tôi.

Bộ pháp khí lần trước dùng cũng hòm hòm rồi.

Mấy cái còn lại sau khi tôi thăng cấp Lục phẩm thì không dùng được nữa nên tặng người ta cả rồi.

Cho nên đang chuẩn bị mua ít pháp khí hồi sinh mà Lục phẩm cũng dùng được." "Ngươi dùng?

Lại còn dùng gần hết rồi?

Thăng cấp Lục phẩm?

Ngươi không phải là Bát phẩm Huyền Thánh sao?" Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc.

Tống Thư Hàng chỉ chỉ vào mình: "Tiên tử đừng nghi ngờ đôi mắt của mình, cảnh giới mà cô thấy chính là cảnh giới thực sự của tôi.

Hư danh có thể lừa người, chứ cảnh giới thật thì không lừa ai được đâu." "Bá Tống đạo hữu ngươi đúng là thú vị thật đấy." Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu nói.

Cô cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh mà trở thành 'hàng hóa' thì chắc chắn sẽ bán được giá tốt.

Tiếc là bọn họ không làm ăn buôn bán nhân khẩu.

Trừ phi Bá Tống đạo hữu tự mình nghĩ quẩn, quyết liệt yêu cầu bán thân, nếu vậy cô cũng không ngại tìm cho đạo hữu một nhà mua tốt. "Vậy nên, trong tay tiên tử có bảo vật hồi sinh nào phù hợp với tôi không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu lắc đầu: "Cảnh giới Chân Quân đã không còn là loại tùy tiện lấy một bảo vật ra là có thể hồi sinh được nữa, trừ một số thiên tài địa bảo có cái giá cực cao ra, Chân Quân muốn bố trí thủ đoạn hồi sinh thì cần chôn xuống đại trận, đem khí tức của mình kết hợp làm một với trận pháp hồi sinh.

Loại đại trận này trong tay ta có mấy cái, dược liệu bố trận cũng có thể mua ở chỗ ta.

Có điều giá cả rất cao, nếu ngươi muốn thì ta sẽ giới thiệu trận pháp cho ngươi.

Thế nhưng so với đại trận hồi sinh thì chỗ ta lại có một nghiệp vụ đặc biệt, chỉ mở cho một nhóm khách hàng nhất định, Bá Tống đạo hữu có muốn tìm hiểu chút không?" "Nghiệp vụ gì?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nói đi cũng phải nói lại, hôm nay tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu mặc một bộ trang phục công sở bó sát, trông có hơi giống nhân viên tiếp thị. "Do ta và sư phụ khai trương dịch vụ 'Bảo hiểm sinh mệnh' độc quyền, có hứng thú mua bảo hiểm không?" Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu thật sự không ngờ khi mình đã trở thành tu chân giả, thành tu sĩ cấp Chân Quân rồi mà vẫn không thoát khỏi cảnh bị người ta tiếp thị bảo hiểm.

Đã vậy còn là một vị tiên tử cấp 'Cửu phẩm Kiếp Tiên' đang nghiêm túc chào mời sản phẩm bảo hiểm nữa chứ. "Mua bảo hiểm xong nếu tôi chết thì người nhà tôi được bồi thường bao nhiêu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Hắc, đừng có đánh đồng nghiệp vụ bảo hiểm của chúng ta với mấy loại bảo hiểm phàm tục kia.

Nghiệp vụ bảo hiểm này của chúng ta là 'Bảo hiểm sinh mệnh' đích thực, sau khi mua bảo hiểm, ngươi chỉ cần mang theo 'phiếu bảo hiểm' bên người.

Một khi gặp phải nguy hiểm chí mạng, phiếu bảo hiểm này sẽ triển khai phòng ngự, tranh thủ cho ngươi một chút thời gian.

Đồng thời ta hoặc sư phụ ta sẽ xé rách không gian, trực tiếp cứu ngươi ra khỏi nơi nguy hiểm lúc lâm chung.

Ngươi nghĩ xem, chỉ cần mang phiếu bảo hiểm bên người là sẽ có hai vị tồn tại nắm giữ sức mạnh không gian luôn sẵn sàng cứu ngươi qua không gian bất cứ lúc nào.

Độ an toàn đáng tin hơn mấy cái trận pháp hồi sinh Lục phẩm thông thường nhiều chứ nhỉ?

Hơn nữa hạng mục bảo hiểm này chúng ta vừa mới tung ra nên đang có ưu đãi, giá mua 'phiếu bảo hiểm' lần đầu rẻ hơn trận pháp hồi sinh Lục phẩm nhiều.

Mỗi tấm phiếu bảo hiểm dùng được một lần, mua càng nhiều cơ hội giữ mạng càng lớn." Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu trổ hết tài ăn nói, dốc sức tiếp thị sản phẩm mới của mình.

Tống Thư Hàng: "Nghe có vẻ hấp dẫn đấy." "Đúng không, hay là giờ đặt vài tấm đi?" Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu thừa thắng xông lên.

Chương 2092

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Tiếc là tôi không dùng được." Nói đoạn, cơ thể cậu lùi lại phía sau, chui tọt vào Hạch Tâm Thế Giới, sau đó nhảy ra, rồi lại chui vào... lại nhảy ra.

Sự thật thắng hùng biện, Tống Thư Hàng dùng hành động chứng minh mình không cần hạng mục bảo hiểm này.

Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu: "..." Đối phương tự thân đã có năng lực không gian thì làm ăn thế nào được nữa?

Lần đầu tiên tiếp thị bảo hiểm đã gặp phải đòn giáng nặng nề thế này, hạng mục bảo hiểm này cảm giác tiền đồ mịt mờ quá. "Đúng rồi tiên tử, lúc trước cô có nhắc đến mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các phải không?

Cái Đông Phương Xuân Các đó là pháp khí gì à?" Tống Thư Hàng thấy thời cơ đã chín muồi, thuận nước đẩy thuyền hỏi vấn đề mình muốn hỏi. "Không phải pháp khí... nhưng so với pháp khí thì nó còn đáng giá hơn nhiều." Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu nói.

Tống Thư Hàng thuận thế hỏi: "Đáng giá hơn?

Vậy nó là cái gì?" "Muốn biết không?" Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu chìa bàn tay nhỏ nhắn ra trước mặt Tống Thư Hàng: "Thông tin ta cũng bán đấy, chỉ cần giá cả hợp lý." Đúng là cái gì cũng bán được mà. "Nể tình chúng ta đã giao dịch mấy lần rồi, không thể tặng miễn phí thông tin này sao?" Tống Thư Hàng nói, chủ yếu là vì cậu không có tiền. "Nếu ngươi là trạng thái đại thúc lúc giảng pháp lần trước thì ta còn nể mặt ngươi được." Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu đưa tay chọc chọc vào má Tống Thư Hàng: "Nhưng rất tiếc là ta không thích tiểu nãi cẩu.

Dáng vẻ hiện tại của ngươi làm ta không muốn nể mặt chút nào." Đau lòng quá tiên tử ơi! "Kiểm kê hoàn tất, hàng hóa đều khớp, không vấn đề gì." Giọng của Lệ Chi Tiên Tử vang lên, kịp thời cắt ngang sự lúng túng của Tống Thư Hàng. "Vậy thì giao dịch hoàn tất." Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu gật đầu nói: "Thông tin có lấy nữa không?" "Không lấy không lấy, lấy không nổi." Tống Thư Hàng lắc đầu.

Thật ra khi tiên tử Thập Yêu nói 'không phải pháp khí, đáng giá hơn pháp khí' thì cậu đã cơ bản xác định 'Đông Phương Xuân Các' kia hẳn là mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ rồi.

Còn có phải sào huyệt của Bắc Phương Đại Đế hay không thì chưa chắc chắn được.

Vấn đề này thật sự không cần mua thông tin, lát nữa hỏi thẳng Quy tiền bối là xong.

Quy tiền bối chính là người sống sót của Thiên Đình chính tông mà! "Không lấy thì thôi vậy, hẹn lần sau gặp lại." Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu hi hi cười nói. "Hẹn gặp lại." Tống Thư Hàng cúi người, chọn ra các loại phụ liệu cần thiết cho món 'Hồng Thiêu Thiên Kiếp' từ đống bảo vật, đi tới bên thùng lớn, làm theo các bước trong 'Truyền thừa thực phổ của Hà Chỉ Ma Đế', cẩn thận cho hương liệu và phụ liệu vào thùng theo tỉ lệ.

Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu nhìn Tống Thư Hàng từ xa, mở ra cánh cổng không gian chuẩn bị rời đi.

Lúc này, giọng của đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại' vang lên bên tai cô: "Đồ nhi ngoan, ta vừa nhận được tin nhắn từ mạng lưới công đức, con vừa thêm thông tin về 'Hồng Thiêu Thiên Kiếp' và thực phổ thiên kiếp vào kho thông tin à?

Con lấy thông tin đó từ đâu vậy?" "Sư phụ có hứng thú với cái này sao?" Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu hỏi ngược lại. "Trong tay ta có một vụ giao dịch treo gần nghìn vạn năm rồi vẫn chưa hoàn thành.

Đối phương muốn nếm thử đại tiệc 'Thiên Kiếp Sáo Xan', hơn nữa còn không giới hạn thời gian giao dịch.

Nhưng ta đã lùng sục khắp chư thiên vạn giới mà vẫn không có thông tin về Thiên Kiếp Sáo Xan, nên vụ giao dịch này cứ treo mãi trong mục 'đơn hàng chưa hoàn thành'." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại nói.

Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu: "Là Bá Tống Huyền Thánh, anh ta có được cách chế biến Thiên Kiếp Sáo Xan và Hồng Thiêu Thiên Kiếp." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại: "..." Mẹ kiếp, sao lại là cái tên này nữa! "Con đợi chút, ta qua đó ngay." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại nghiến răng nói.

Khách hàng là thượng đế, giao dịch là quan trọng nhất.

Tuy Bá Tống Huyền Thánh nằm trong danh sách đen, nhưng đồng thời hắn cũng được tính là một nửa khách hàng tiềm năng, tên này chết khá thường xuyên, là đối tượng tốt để bán 'pháp khí trọng sinh'.

Chỉ cần nghĩ đến việc bán cho hắn pháp khí hồi sinh, trọng sinh hay bảo mạng xong là sẽ sớm bị dùng hết, tâm trạng đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại lại trở nên vui vẻ.

Hơn nữa vị khách muốn ăn Thiên Kiếp Sáo Xan kia là một tồn tại cực kỳ đặc biệt.

Không chỉ thực lực cường hãn mà còn rất giàu có, ra tay rộng phóng.

Đó là một khách hàng VIP tiềm năng, rất đáng để phát triển.

Nghĩ tới đây, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại nghiến răng dời Tống Thư Hàng từ 'danh sách đen' sang 'danh sách tạm thời khảo sát'.

Cho hắn thêm một cơ hội nữa, nếu lần này Bá Tống Huyền Thánh lại bị mình kéo vào danh sách đen thì sẽ không bao giờ thả ra nữa.

Cơ hội cuối cùng đấy! ...

Phía bên kia.

Tống Thư Hàng cẩn thận hoàn thành ba mươi sáu trình tự của lôi kiếp.

Có 'Ma môn trù tâm + Truyền thừa tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế' hỗ trợ, những trình tự này Tống Thư Hàng có thể tự mình xử lý.

Lúc này, mấy vị tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần tò mò vây quanh cái thùng, nhìn xem lôi kiếp cấp 2 thăng 3 đang biến hóa.

Thấy lôi kiếp hóa lỏng, rồi lại đông cứng thành từng dải.

Trong thùng, thể tích lôi kiếp đã thu nhỏ lại hơn mười lần, và vẫn đang chậm rãi thu nhỏ tiếp.

Tuy nhiên, từ những khối lôi kiếp đã đông cứng này đã bắt đầu tỏa ra hương thơm thoang thoảng, trên khối thiên kiếp có từng đường vân sét, trông giống như vân thịt bò, vô cùng đẹp mắt.

Cuồng Đao Tam Lãng hít hà: "Giờ nhìn lại thì thứ này có vẻ ăn được thật đấy." Tống Thư Hàng: "Đợi lát nữa, khi thể tích của chúng không biến hóa nữa thì phải nhờ Dược Sư tiền bối ra tay, cho chúng vào lò luyện đan luyện chế một lần." "Dược Sư e rằng trong thời gian ngắn không tới đây được đâu." Thất Tu Thánh Quân nói: "Đến lúc đó việc luyện đan cứ để ta." Cuồng Đao Tam Lãng: "Tiếc quá, Vân Tước Tử tiền bối không có ở đây.

Nếu không cái chuyện ăn thiên kiếp thế này chắc chắn chị ấy sẽ thích lắm." "Mà nói mới nhớ, Vân Tước Tử tiền bối đâu rồi?

Mấy buổi tụ tập gần đây đều không thấy chị ấy?" Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi.

Vốn dĩ trước buổi tụ tập này, Vân Tước Tử tiền bối đã lên tiếng trong nhóm.

Cô cứ ngỡ lần này Vân Tước Tử tiền bối sẽ tới... kết quả lúc đó là do bản thân Tam Lãng bị cấm ngôn nên mới dùng tài khoản của Vân Tước Tử. "Vân Tước Tử tiền bối đang chuẩn bị đi Cửu U thế giới." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng: "Hả?" Sao Vân Tước Tử tiền bối lại đi Cửu U thế giới nữa?

Rõ ràng là khó khăn lắm mới thoát khỏi tay Bàn Cầu mà. "Chị ấy muốn lấy lại thứ đã bị cướp đi." Cuồng Đao Tam Lãng đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Vân Tước Tử tiền bối muốn đi đối thẳng mặt Bàn Cầu để lấy lại 'Bất Hủ Chi Cốt'?

Chị ấy có chắc chắn gì không vậy? "Để tôi tìm cách liên lạc với vị kia xem." Tống Thư Hàng nói.

Cái vụ đối Bàn Cầu này thì Bạch tiền bối hai là thích nhất.

Hơn nữa Bạch tiền bối hai là chúa tể Cửu U, Vân Tước Tử tiền bối mà vào Cửu U thì có Bạch tiền bối hai chiếu cố cũng an toàn hơn nhiều.

Chỉ là không biết Bạch tiền bối hai đã hết giận chưa?

Tống Thư Hàng thử triệu hồi Bạch tiền bối hai mấy lần nhưng anh ấy không phản hồi.

Không ngờ 'Hồng Thiêu Thiên Kiếp' lại có thể tạo ra nộ khí lớn như vậy cho Bạch tiền bối hai, hắc hắc hắc, sau này nếu mình có ngày nào đột nhiên nghĩ quẩn muốn chọc giận Bạch tiền bối hai thì chẳng phải chỉ cần bưng 'Hồng Thiêu Thiên Kiếp' ra là được sao?

Phanh lại, mau phanh lại.

Loại ý nghĩ có kèm tính năng @ này tuyệt đối không được xuất hiện trong đầu.

Bản năng cầu sinh mãnh liệt khiến Tống Thư Hàng cưỡng chế ngăn chặn ý nghĩ của mình.

Có vài chuyện nghĩ trong đầu thì chắc chắn không vấn đề gì, nhưng trong lúc đang nghĩ mà còn dùng tính năng @ triệu hồi Bạch tiền bối hai thì đúng là tự tìm đường chết.

Phải xin lỗi Bạch tiền bối hai mới đúng.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ vào mặt mình để không còn suy nghĩ lung tung nữa.

Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn giờ đã mất đi 'Bất Hủ Chi Cốt', nếu chị ấy đơn độc đến Cửu U thế giới đổi Bàn Cầu thì quá nguy hiểm.

Bây giờ mà chết là chết thật đấy.

Đây là một chuyện rất nghiêm túc, không đùa được đâu.

Sau khi đảm bảo mình không còn nghĩ lung tung, Tống Thư Hàng lại triệu hồi Bạch tiền bối hai trong đầu. [Bạch tiền bối, Bạch tiền bối ơi, chuyện thiên kiếp là do tôi thao tác sai sót.

Nếu anh có đó thì trả lời một tiếng được không?

Chúng ta cùng đi đổi Bàn Cầu nào?] Việc đổi đại lão Bàn Cầu thế này chắc chắn Bạch tiền bối hai thích nhất rồi.

Ăn cơm, ngủ nghỉ, đổi Bàn Cầu chính là cuộc sống của Bạch tiền bối hai trước khi gặp Tống Thư Hàng.

Đương nhiên... xin lỗi bằng mồm thì không thực tế lắm.

Tống Thư Hàng bắt đầu cân nhắc xem có nên đi Cửu U thế giới bắt một ít 'Cửu U Ma Kiếp' đã bị phong ấn về rồi chế biến thành món ngon không?

Đối với Bạch tiền bối hai mà nói, món ngon làm từ Ma Kiếp chắc cũng giống như bọn họ nhìn món 'Hồng Thiêu Thiên Kiếp' vậy.

Hoặc là món 'Tâm Ma Kiếp Hun Khói' cũng có thể thử một chút, Tuy Tâm Ma Kiếp là một loại thiên kiếp nhưng thuộc tính thiên về 'trung lập', tà ma Cửu U cũng có Tâm Ma Kiếp, chắc là Bạch tiền bối hai cũng chấp nhận được thôi. [Chào bạn~~ Bạch tiền bối mà bạn đang gọi đang vận động giảm cân, xin đừng dùng mỹ thực dụ dỗ anh ấy.] Đột nhiên, một giọng nói máy móc của Bạch tiền bối vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối ơi, anh đã đẹp đến mức nghiêng nước nghiêng thành rồi, căn bản không cần giảm cân đâu được không?

Tống Thư Hàng: [Bạch tiền bối, chuyện đó, chúng ta nói chuyện chút được không?] [Rè rè rè~~ Bạch tiền bối mà bạn đang gọi đang vận động giảm cân.

Có chuyện hay không có chuyện gì cũng xin đừng làm phiền.] Giọng nói máy móc của Bạch tiền bối tiếp tục vang lên, giống như tin nhắn tự động.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu không cam tâm, lại thử @ Bạch tiền bối hai vài lần, nhưng sau đó phản hồi lại đều là đoạn ghi âm.

Giảm cân đúng là tà đạo mà, mà nói mới nhớ sao Bạch tiền bối lại nghĩ đến chuyện giảm cân nhỉ?

Tống Thư Hàng suy nghĩ kỹ một hồi.

À, nhớ ra rồi.

Hình như cũng là tại mình.

Tống Thư Hàng dùng sức xoa xoa mặt, đau lòng quá.

Chương 2093

Quả đắng do chính tay mình gieo, cuối cùng cũng có ngày phải tự mình nuốt xuống.

Đây chính là nhân quả mà! "Thư Hàng, liên lạc được với vị kia chưa?" Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng hỏi, liên quan đến sự an nguy của Vân Tước Tử, Tam Lãng hiếm khi bình tĩnh đứng bên cạnh Tống Thư Hàng mà không nhảy nhót lung tung.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Phải đợi một chút, vị kia... tạm thời không tiện nghe máy.

Để lát nữa tôi liên lạc lại thử xem.

Vân Tước Tử tiền bối định khi nào thì đi Cửu U thế giới?" "Để ta hỏi thử." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Anh lấy điện thoại ra, ngón tay chọc mạnh vào màn hình, chọc nửa ngày mới tìm được số của 'Vân Tước Tử'.

Tống Thư Hàng rất lo tiền bối Tam Lãng chọc mạnh quá sẽ làm hỏng luôn cái điện thoại.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Alo, Vân Tước Tử tiền bối, giờ chị đang ở đâu?

Khi nào thì định đi Cửu U thế giới?" Cơn say của anh có vẻ đã tan bớt, phát âm rất rõ ràng. "Ái chà, Tam Lãng mà lại chủ động gọi điện cho ta sao?" Đầu dây bên kia truyền đến giọng nói kinh ngạc của Vân Tước Tử.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Chuyện nghiêm túc đấy, Vân Tước Tử tiền bối giờ chị đang ở đâu, khi nào thì định đi Cửu U thế giới?" "Ta đang chuẩn bị để vào Cửu U thế giới đây, tiếp theo ta tính qua Nho gia một chuyến, tìm Hằng Hỏa đạo hữu mượn chút bảo bối." Vân Tước Tử nói. "Hằng Hỏa Chân Quân đang ở cạnh tôi, chúng tôi đang ở đảo Điền Thiên." Cuồng Đao Tam Lãng đáp. "Ơ, trùng hợp thế, vậy là Hằng Hỏa không có ở Nho gia à?

Thôi không sao, ta cũng quen thân với người của Nho gia, đến lúc đó có thể tìm đạo hữu khác mượn đồ." Vân Tước Tử cười nói.

Cuồng Đao Tam Lãng im lặng một lát, đột nhiên anh lên tiếng: "Vân Tước Tử tiền bối, không phải chị đã vào Cửu U thế giới rồi đấy chứ?" "Sao có thể, nếu vào Cửu U thế giới rồi thì sao ngươi còn gọi điện cho ta được?" Vân Tước Tử đáp. "Cũng đúng...

Vậy chị có muốn đến đảo Điền Thiên tụ tập với các đạo hữu trong nhóm không?" Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Vân Tước Tử bình tĩnh bảo: "Thôi, chuyện lần này đừng lôi kéo các đạo hữu trong nhóm vào, một mình ta có thể giải quyết được.

Ngươi cũng đừng lo, ta chỉ lấy lại đồ của mình thôi, sẽ không đối đầu trực diện với vị kia ở Cửu U đâu.

Thậm chí đối tượng ta phải đối mặt cũng chỉ là cái xác cũ bị hắn chiếm giữ thôi.

Mà trong xác cũ của ta có để lại vài cửa sau, dù sao thì không ai hiểu rõ cơ thể mình hơn chính mình cả." "Được rồi, tôi biết rồi." Cuồng Đao Tam Lãng đáp. "Đợi đã." Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng truyền âm cho Cuồng Đao Tam Lãng: "Xác cũ của Vân Tước Tử tiền bối không còn ở trong tay vị kia của Cửu U nữa đâu.

Thế nên nếu chị ấy muốn lấy lại bảo vật thì khả năng cao là nó đã được chuyển sang cơ thể khác rồi." Lần trước ở thành phố Đại học

Giang Nam, Bàn Cầu đã dùng xác cũ của Vân Tước Tử để tiếp cận Tống Thư Hàng nhằm đọc trộm ký ức của cậu.

Kết quả là gậy ông đập lưng ông, xác cũ của Vân Tước Tử bị Tống Thư Hàng dùng combo kỹ năng 'Ánh mắt mang thai + Ánh mắt phôi thai' giữ lại, còn Bất Hủ Chi Cốt thì bị sức mạnh phân thân của đại lão Bàn Cầu cuốn đi trốn về Cửu U.

Vì vậy, Vân Tước Tử tiền bối muốn lợi dụng 'cửa sau' của xác cũ để lấy lại Bất Hủ Chi Cốt là không khả thi nữa.

Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Anh vội vàng thuật lại thông tin này cho Vân Tước Tử.

Đầu dây bên kia, Vân Tước Tử im lặng hồi lâu không đáp lại.

Cuồng Đao Tam Lãng nhíu mày, cảm thấy trạng thái của Vân Tước Tử không đúng lắm.

Không lẽ bản thể chị ấy đã chạy tới Cửu U thế giới, rồi để lại một con rối phân thân để nghe điện thoại đấy chứ? [Bá Tống hiệu, chủ nhân của tôi đang vận động có nhờ tôi chuyển lời tới anh một việc: Bảo vị tiền bối tóc xanh dài kia đừng có vào Cửu U thế giới, phân thân của chúa tể Bàn Cầu và Bất Hủ Chi Cốt đang thu mình trong một cơ thể mới và đang tiến về hiện thế đấy.] Lúc này, giọng nói của mặt trời nhỏ 'Anh Bận Quá T233 hiệu' vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Đại lão Bàn Cầu lại định đến hiện thế sao?" Đây không phải là tin tốt lành gì, mỗi lần đại lão Bàn Cầu đến hiện thế là y như rằng lại tìm cơ hội đỗi cậu.

Trong danh sách 'những người không muốn gặp nhất' của Tống Thư Hàng, đại lão Bàn Cầu vững vàng chiếm vị trí quán quân, số lần cậu chết trong tay hắn là nhiều nhất, ở thế giới Kim Liên của Nho gia cậu còn chẳng nhớ nổi mình đã chết bao nhiêu lần nữa.

Nếu không nhờ đạo tâm kiên định thì chắc cậu đã bị ám ảnh tâm lý đến chết mất. [Đúng vậy, chủ nhân của tôi vẫn luôn âm thầm giám sát hành động của chúa tể Bàn Cầu.

Hiện giờ, cái cơ thể chứa Bất Hủ Chi Cốt của chúa tể Bàn Cầu đang âm thầm lẻn vào hiện thế, chủ nhân tôi đang chuẩn bị thiết kế để bắt hắn.

Nếu Bá Tống hiệu có hứng thú thì đến lúc đó chủ nhân tôi sẽ dẫn anh đi farm chúa tể Bàn Cầu.] Mặt trời nhỏ 'Anh Bận Quá T2333 hiệu' nói giọng ôn hòa.

Tống Thư Hàng nghe xong thì trong lòng lập tức thấy vững dạ hẳn.

Bạch tiền bối hai mà ra tay đỗi Bàn Cầu thì cậu chỉ cần đứng bên cạnh hô 666 là được.

Đến lúc đó kéo thêm cả Vân Tước Tử tiền bối theo nữa, nếu có thể thu hồi được Bất Hủ Chi Cốt thì không còn gì bằng. [Có hứng thú, tôi cực kỳ có hứng thú luôn.

Đến lúc đó tôi có thể dẫn người đi farm đại lão Bàn Cầu cùng được không?] Tống Thư Hàng hỏi.

Mặt trời nhỏ ôn hòa đáp: [Không vấn đề gì cả.

Vậy Bá Tống hiệu chuẩn bị một chút đi, dự kiến trong vòng một tuần nữa phân thân của chúa tể Bàn Cầu chắc chắn sẽ tới hiện thế.] [Thay tôi cảm ơn Bạch tiền bối nhé.] Tống Thư Hàng nói.

Mặt trời nhỏ phát ra một tràng cười hiền lành rồi kết thúc cuộc trò chuyện với Tống Thư Hàng. "Tiền bối Tam Lãng, bảo Vân Tước Tử tiền bối tạm hoãn kế hoạch tiến vào Cửu U thế giới đi." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Cuồng Đao Tam Lãng gọi: "Kế hoạch thay đổi rồi, bảo Vân Tước Tử tiền bối đến lúc đó hành động cùng tôi." Vừa quay đầu lại, Tống Thư Hàng phát hiện tiền bối Tam Lãng lúc này đang nhíu chặt lông mày thành hình chữ 'Xuyên', vẻ mặt vô cùng nghiêm túc. "Oa...

Vọng thiên!" Tống Thư Hàng bị dọa cho giật mình.

Tiền bối Tam Lãng lúc bình tĩnh, không nhảy nhót đã hiếm thấy lắm rồi, giờ lại còn mang vẻ mặt nghiêm túc nhíu mày suy tư thế kia trông chẳng khác nào biến thành một người khác.

Cứ như là bị đoạt xá vậy. "Đồng Quái tiền bối?" Tống Thư Hàng đoán thử.

Có khi nào Cuồng Đao Tam Lãng này là do Đồng Quái tiền bối giả dạng không? "Gọi ta làm gì thế?" Trên ngọn cây, có một con chim cánh cụt đang vỗ đôi cánh nhỏ đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "..." "Nhìn cái gì, chưa thấy ta dịch dung thành chim cánh cụt bao giờ à?" Trên ngọn cây, Đồng Quái tiên sư nhảy xuống trước mặt Tống Thư Hàng. "Cái này không còn là thuật dịch dung nữa rồi, Đồng Quái tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Đồng Quái tiên sư dùng đôi cánh nhỏ vỗ vỗ Tống Thư Hàng: "Chính vì ta dịch dung thành chim cánh cụt là một diện mạo mà các ngươi hoàn toàn không ngờ tới, đó mới chính là tinh túy trong thuật dịch dung của ta." Tống Thư Hàng: "..." "Gọi ta có việc gì?" Chim cánh cụt quái hỏi. "Các vị tiền bối ơi, ở đây có một con chim cánh cụt trông có vẻ ngon lắm nè." Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Chim cánh cụt quái: "???" Tiếp đó, Tô Thị A Thất và Tạo Hóa Pháp Vương đang say khướt lao tới, hai người khiêng chim cánh cụt quái chạy thẳng về phía nhà bếp trên đảo Điền Thiên. "Lũ ngu này, ta là Đồng Quái đây." Đồng Quái tiên sư ra sức vùng vẫy.

Tô Thị A Thất: "Ha ha ha, Đồng Quái lại càng ngon hơn." "Khỉ đầu chó cũng ngon lắm." Tạo Hóa Pháp Vương phụ họa theo.

Bắc Hà Tán Nhân: "..." Nhìn thấy cảnh này, anh cảm thấy sảng khoái lạ thường.

Sau đó anh cũng chạy theo hướng nhà bếp.

Tống Thư Hàng mỉm cười vẫy tay, làm việc tốt không cần lưu danh.

Tiếp đó cậu lại nhìn Cuồng Đao Tam Lãng: "Tiền bối Tam Lãng, anh sao thế?

Đang suy nghĩ vấn đề gì à?" "Đợi ta chút, ta cần xác nhận việc này." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Anh lại chọc vào điện thoại, gọi cho Vân Tước Tử. "Vân Tước Tử tiền bối, không phải chị đã chạy tới Cửu U thế giới rồi đấy chứ?" Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm túc hỏi.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng cười ngượng ngùng của Vân Tước Tử. "Mau bảo bản thể của chị về đi, kế hoạch bên này thay đổi rồi.

Thư Hàng tiểu hữu có một hành động lớn, tóm lại là cứ về hiện thế trước đã.

Đảm bảo sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch đoạt lại xương cốt của chị đâu!" Cuồng Đao Tam Lãng sốt ruột nói.

Bên kia lại là một trận im lặng.

Một lát sau, giọng của Vân Tước Tử mới vang lên: "Được rồi, ta hiểu rồi.

Thông tin đã được truyền tới bản thể, chỉ cần bản thể nhận được tín hiệu là sẽ quay về ngay." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." "Thật ra ngươi cũng không cần quá lo lắng đâu, tuy Bất Hủ Chi Cốt không có trên người nhưng ta lại tìm được một thủ đoạn hồi sinh khác rồi.

Cùng lắm là bị bắt làm vật thí nghiệm thôi chứ không nguy hiểm đến tính mạng đâu." Vân Tước Tử bổ sung thêm.

Nói xong cũng chẳng đợi Tam Lãng trả lời, chị đã kết thúc cuộc gọi.

Sau khi cúp máy, Cuồng Đao Tam Lãng thu điện thoại lại, ra dấu OK với Tống Thư Hàng.

Tiếp đó anh tìm hai cái bàn vuông nhỏ ghép lại với nhau.

Trước ánh mắt ngơ ngác của Tống Thư Hàng, anh trèo lên đó rồi lăn ra ngủ luôn.

Tam Lãng vừa nằm xuống không lâu, mỹ nhân mang phong thái nhã nhặn đầy hơi thở sách vở - tiên tử Đông Phương Tĩnh Tuyết đã lặng lẽ tiến lại gần.

Cô đưa tay ấn nhẹ lên người Tam Lãng, một cái ảo thuật được thi triển lên người anh.

Tam Lãng đang nằm co quắp ngủ bỗng chốc biến thành một con khỉ đầu chó lớn.

Tiên tử Đông Phương Tĩnh Tuyết hài lòng gật đầu rồi vui vẻ chạy đi.

Tống Thư Hàng: "..." Tiên tử Đông Phương Tĩnh Tuyết dạo này có vẻ có tham vọng muốn tranh giành top 3 ngôi vị 'Vua tìm đường chết' của Cửu Châu Nhất Hào Quần thì phải. "Tống tiền bối, hạt mận sủi bọt rồi, có phải có thể chuyển sang giai đoạn tiếp theo không ạ?" Ở phía bên kia, hai Vũ Nhu Tử đồng thanh gọi.

Giọng nói song thanh, một trẻ trung đầy sức sống, một dịu dàng nhã nhặn.

Kết hợp lại với nhau nghe cực kỳ êm tai. "Cái gì?

Sủi bọt á?" Tống Thư Hàng lục tìm thực đơn 'Hồng Thiêu Thiên Kiếp' trong đầu để đối chiếu lại.

Ba mươi sáu trình tự trước đó hoàn thành xong đâu có kết quả 'sủi bọt' thế này đâu nhỉ.

Chẳng lẽ mình thao tác sai ở đâu?

Không thể nào, mình làm theo từng bước trong thực đơn truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế mà, trong lúc làm còn có 'Ma môn trù tâm' phối hợp, đảm bảo các bước không sai sót tí nào.

Chương 2094

"Đừng gấp, để tôi xem nào." Tống Thư Hàng chạy tới bên cạnh hai Vũ Nhu Tử, định chen vào xem cái thùng.

Nhưng đột nhiên, Linh Điệp Thánh Quân tiền bối đã nhanh hơn một bước chen vào cạnh Vũ Nhu Tử, khéo léo kẹp Tống Thư Hàng sang phía bên trái của mình.

Kỹ thuật chiếm chỗ đạt mức tối đa. "Toàn là bọt thôi." Hắc bì Vũ Nhu Tử nói. "Cảm giác sắp phun ra khỏi thùng rồi." Vũ Nhu Tử nói. "Hay là thất bại rồi hả Tống tiền bối?" Hắc bì Vũ Nhu Tử lại hỏi.

Sau đó, từng thành viên một trong Cửu Châu Nhất Hào Quần vây quanh lại. "Nhưng mà ngửi thấy mùi khá thơm đấy." Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu cũng chen vào, cô còn phải làm tọa độ cho sư phụ nữa. "Hy vọng không có vấn đề gì." Tống Thư Hàng đưa tay ra, trạng thái 2 của đôi găng tay 'Nghịch Kình Võ Sĩ' mỏng như cánh ve co rút lại, để lộ phần ngón tay.

Tống Thư Hàng lại chuyển hóa sang 'dạng khói', đưa tay chạm vào đống bọt đó. "Sơ suất quá, biết thế chúng ta nên chia lôi kiếp '2 thăng 3' ra mấy cái thùng để xử lý từng đợt." Hoàng Sơn Tôn Giả hối hận nói.

Lúc nãy mọi người đều uống nhiều quá nên không ai nghĩ tới chuyện đó.

Rượu tuy ngon nhưng tuyệt đối không được uống quá chén.

Uống nhiều là hỏng việc.

Tống Thư Hàng thi triển bí pháp giám định, sau khi trả một cái giá nhỏ, kết quả giám định hiện ra trong đầu cậu. [Đống bọt kỳ lạ, thành phần: có thêm lôi kiếp hóa lỏng của 'Thiên Cương'.

Hiệu quả chưa rõ.] Thiên Cương?

Tống Thư Hàng hốt hoảng, vội vàng nhìn vào Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Thiên Cương biến mất rồi.

Cậu vội vàng thi triển niệm lực đào bới trong thùng.

Chẳng mấy chốc, một thanh Thiên Cương bị ngâm đến mức hơi trắng bệch nổi lên mặt thùng. "Thiên Cương!

Thiên Cương ơi ngươi sao thế này, sao lại trắng bệch ra nông nỗi này!" Đột nhiên, một giọng nói gào khóc thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy một con chim cánh cụt lớn không biết đã chen vào cạnh Tống Thư Hàng từ lúc nào, đang dùng đôi cánh nhỏ mập mạp của mình đập thình thình vào cái thùng.

Tống Thư Hàng: "..." Ngay cả tiền bối Tô Thị A Thất + Tạo Hóa Pháp Vương cũng không thể dùng vũ lực áp chế được Đồng Quái tiền bối sao, để anh ta trốn thoát khỏi nhà bếp rồi?

Sức sống của Đồng Quái tiền bối đúng là mãnh liệt thật. "Nó ở đây này, đừng để nó chạy thoát." Lúc này, phía sau truyền đến tiếng gọi của Bắc Hà Tán Nhân.

Tiếp đó, Tô Thị A Thất và Tạo Hóa Pháp Vương lại lao tới khiêng chim cánh cụt quái đi.

Lần này chim cánh cụt quái không quậy phá nữa, mặc cho Tạo Hóa Pháp Vương và A Thất trói mình mang đi.

Linh Điệp Thánh Quân: "..." "Chỗ bọt này xử lý thế nào đây?" Lệ Chi Tiên Tử đưa tay quệt một cái, một nắm bọt to bằng kẹo bông dính trên ngón tay cô. "Đây là bọt sinh ra khi lôi kiếp hóa lỏng có thêm

'Thiên Cương', tôi cũng không biết hiệu quả của nó thế nào." Tống Thư Hàng nói. "Đã thêm Thiên Cương vào thì chắc là có tác dụng với tu sĩ Lục phẩm nhỉ?" Lệ Chi Tiên Tử nói xong liền cắn một miếng bọt, cứ như đang ăn kẹo bông vậy.

Tống Thư Hàng vội can: "Đợi đã Lệ Chi tiên tử, thứ này hiệu quả không rõ ràng, vạn nhất có độc..." "Ừm, vị cũng không tệ." Lệ Chi Tiên Tử thản nhiên đáp: "Yên tâm đi, dựa vào kinh nghiệm phiêu lưu nhiều năm của ta, thứ gì ăn được thứ gì không ta đều có trực giác cả.

Chỗ bọt này ngoài vị ngon ra còn kèm theo hiệu quả của 'Thiên Cương', có thể cường hóa Mệnh Luân của tu sĩ Lục phẩm đấy." "Trực giác đâu phải là vạn năng, tôi thấy cứ nên cẩn thận chút thì hơn." Tống Thư Hàng nói. "Ha ha ha, Thư Hàng điểm này của cậu giống hệt Hoàng Sơn tiền bối, cứ như bà mẹ chồng hay lo chuyện bao đồng vậy." Diệt Phượng công tử ngồi trên một bức tường thấp, hai tay bưng chén rượu liếm láp.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Ông nhìn Diệt Phượng, trong lòng bắt đầu cân nhắc xem có nên nghiên cứu một cái 'thuật cấm ngôn' dành riêng cho Diệt Phượng công tử hay không.

Ngoài ra Diệt Phượng còn có 'Cổ ấn Hắc Long thế giới' trên người, miễn nhiễm với tinh thần pháp thuật dưới Bát phẩm.

Đến lúc đó chắc phải bắt đầu nghiên cứu thuật cấm ngôn từ phương diện 'vật lý pháp thuật' thôi. "Hi hi hi." Lệ Chi Tiên Tử cười duyên một tiếng: "Đừng có lo cho ta, nếu ta mà không say thì chắc chắn sẽ không ăn cái bọt này trực tiếp thế đâu.

Ở trạng thái bình thường ta lý trí lắm.

Nếu không thì ta đi phiêu lưu khắp nơi ở hiện thế đã chết ngoài đồng từ lâu rồi." Thất Tu Thánh Quân trầm ổn nói: "Chỗ bọt này cứ thu thập lại trước đã, giao cho ta và Dược Sư kiểm nghiệm thành phần, sau khi xác định được dược hiệu của nó rồi mới quyết định xử lý thế nào." "Tôi cũng có ý đó." Tống Thư Hàng vung tay một cái, dùng niệm lực thu gom toàn bộ 'bọt' trong thùng lại.

Một phần được cho vào bình chứa đồ Thiên Nhân, rồi cất vào 'không gian chuỗi hạt'.

Một phần nhỏ khác được chia thành mấy phần, lần lượt đưa cho tiền bối Thất Tu, Linh Điệp Thánh Quân, Hoàng Sơn Tôn Giả và để lại một phần cho tiền bối Dược Sư.

Đây là mấy vị tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần có khả năng kiểm tra 'thành phần bọt'.

Tống Thư Hàng lại dùng niệm lực rút 'Thiên Cương' ra khỏi thùng. "Tống tiền bối, Thiên Cương bị mất màu rồi." Vũ Nhu Tử và Hắc bì Vũ Nhu Tử đồng thanh nói. "Ừ, Vũ Nhu Tử, tôi thấy rồi." Tống Thư Hàng nắm lấy thanh Thiên Cương khổng lồ kia, không biết sau khi mất màu thì có ảnh hưởng đến hiệu quả sử dụng của nó không?

Đừng có từ 'Thiên Cương siêu phẩm' bị hạ xuống thành 'Thiên Cương hạ phẩm' nhé. "Bá Tống tiền bối, anh có thể đưa thanh 'Thiên Cương' trong tay cho tôi xem một chút không?" Lúc này, phía sau Lệ Chi Tiên Tử có một vị tiên tử mặc áo hồng lên tiếng.

Cô ấy là sư muội của Lệ Chi Tiên Tử - Mật Đào tiên tử, là chuyên gia nghiên cứu về 'Thiên Cương', nên lúc tranh đoạt Thiên Cương đã được Lệ Chi Tiên Tử dắt theo luôn. "Tiên tử đừng gọi tôi là tiền bối, cứ gọi tên tôi là được.

Không thì gọi thẳng là Bá Tống cũng được." Tống Thư Hàng nói, đồng thời đưa Thiên Cương cho Mật Đào tiên tử.

Mật Đào tiên tử cười dịu dàng, đón lấy Thiên Cương rồi bắt đầu nghiên cứu. "Thanh Thiên Cương này không có vấn đề gì chứ?

Phẩm cấp không bị giảm xuống đấy chứ?" Tống Thư Hàng lo lắng hỏi.

Thanh Thiên Cương này rất quan trọng với các thành viên Lục phẩm trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Đó là bảo vật mà cậu và các tiền bối đã cùng nhau dốc sức đoạt về, nếu bị giảm phẩm cấp thì... thì chỉ còn nước đi mua thanh Thiên Cương cực phẩm khác từ chỗ 'Tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu' thôi!

Tống Thư Hàng nhìn tiên tử Thập Yêu Hoa Đô Hữu bên cạnh, trong lòng thấy vững tâm hẳn.

Tuy cậu nghèo thật nhưng chỉ cần mặt dày là kiểu gì cũng mượn được linh thạch mà.

Nợ nần không đáng sợ, đáng sợ là không biết từ lúc nào nợ nần ngày càng nhiều mà vẫn phải mặt dày đi mượn tiếp. "Bá Tống đạo hữu không cần lo lắng, năng lượng của Thiên Cương không hề giảm sút." Lúc này Mật Đào tiên tử đưa trả Thiên Cương cho Tống Thư Hàng: "Nó chỉ bị ngâm lâu quá nên 'Thiên Cương chi lực' bị thất thoát thôi.

Chỉ cần chôn nó vào nơi có linh khí dồi dào là màu sắc của nó sẽ dần phục hồi lại thôi." "Vậy thì tốt quá." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó mắt cậu bỗng sáng lên.

Cậu lại phát hiện ra một cơ hội kinh doanh cực lớn!

Vừa rồi Lệ Chi Tiên Tử có nói, sau khi nếm thử đám bọt của lôi kiếp hóa lỏng hòa trộn với Thiên Cương thì cảm giác giống như được sử dụng 'Thiên Cương' vậy, có thể tăng cường độ 'Mệnh Luân' cho tu sĩ Lục phẩm.

Hiệu quả cụ thể thế nào thì phải đợi sau khi tỉnh rượu mới đo lường kỹ được.

Mà thanh Thiên Cương bị ngâm đến trắng bệch kia chỉ cần cho nó thời gian là có thể dần hồi phục.

Nghĩa là Thiên Cương đã trở thành tài nguyên có thể tái sử dụng, tái tạo được!

Như vậy chẳng phải cậu có thể làm giàu bằng cách bán 'bọt Thiên Cương lôi kiếp' sao?

Chỉ cần đống bọt sinh ra từ 'Thiên Cương lôi kiếp hóa lỏng' vượt qua kiểm tra, không gây hại cho cơ thể là cậu có thể mở một cái 'Spa bọt Thiên Cương lôi kiếp' để kiếm bộn linh thạch rồi.

Cho thuê hồ linh dưỡng pháp bảo, đến tận nhà làm nhân viên vệ sinh cho đại lão, mở Spa bọt Thiên Cương lôi kiếp, quả nhiên chỉ cần có một đôi mắt tinh tường thì cuộc đời đâu đâu cũng là tài lộc! ...

Đống bọt và Thiên Cương trong thùng được lấy ra, lộ ra thiên kiếp dưới đáy thùng.

Trải qua 36 bước xử lý, 'lôi kiếp 2 thăng 3' đã đông cứng thành thể rắn màu vàng, tỏa hương thơm lạ lùng.

Mùi hương này đã gần đạt tới mức hoa sen ăn được do Tống Thư Hàng ngưng tụ ra, mà đây mới chỉ là bán thành phẩm thôi đấy! "Ăn được chưa?" Đậu Đậu khẽ nhảy một cái, hóa thành to bằng lòng bàn tay rồi đậu xuống vai Tống Thư Hàng. "Chưa đâu, tiếp theo còn phải cho chúng vào lò luyện đan để luyện chế một lần nữa.

Sau khi luyện chế xong mới coi như xong bước cuối cùng của 'nguyên liệu nấu ăn'.

Hơn nữa tôi có chút lo lắng, vì chúng có thêm Thiên Cương vào nên không biết có xảy ra biến dị gì không?" Tống Thư Hàng nói.

Đợi thiên kiếp luyện xong qua lò luyện đan, vẫn còn một bước cuối cùng là phải để nguội trong vòng một tháng thì mới thực sự trở thành nguyên liệu hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng định mượn dùng 'Thời Gian Thành', mà tiêu hao của Thời Gian Thành hơi lớn...

Dùng sức mạnh của cả tòa Thời Gian Thành chỉ để gia tốc thời gian cho một thùng 'thiên kiếp' thì cảm thấy lãng phí quá.

Không biết có loại pháp khí thu nhỏ nào tương tự như Thời Gian Thành không nhỉ? [Thư Hàng, món Hồng Thiêu Thiên Kiếp của anh xong chưa?] Giọng phân thân của Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng: [Chúng tôi đã thông thấu Nam Thu Tự rồi, cơ bản nó chỉ là một cái vỏ rỗng không có nhiều đồ đạc lắm.

Tuy nhiên trong điện chính của Nam Thu Tự có một cái hộp nhỏ khá thú vị, có liên quan đến quy tắc thời gian.] [Nguyệt Quang Bảo Hạp ạ?] Tống Thư Hàng thuận miệng hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối: "Hả?" Cho dù là câu hỏi nghi vấn nhưng đường truyền chuyên dụng của phân thân Bạch tiền bối vẫn luôn bình thản như vậy. "Không có gì, tôi chỉ tùy tiện gào lên một câu thôi." Tống Thư Hàng hắc hắc cười hỏi: "Bạch tiền bối, cái hộp nhỏ đó có điểm gì đặc biệt không ạ?" Cả tòa Nam Thu Tự mà món bảo vật duy nhất lọt vào mắt xanh của Bạch tiền bối lại chỉ có một cái hộp sao?

Xem ra năm đó trước khi 'Nam Thu Tự' rơi ra khỏi Thiên Đình Viễn Cổ, bảo vật đều đã ở trên người Nam Phương Đại Đế rồi sao?

Hoặc cũng có thể lúc Nam Thu Tự rơi xuống thì bảo vật đã rơi sạch bách rồi?

Khi biết trong Nam Thu Tự không có bảo vật, Tống Thư Hàng có chút thất vọng.

Tuy nhiên khi nghe Bạch tiền bối giới thiệu cái hộp này có quy tắc 'thời gian', sự chú ý của cậu lập tức khóa chặt vào công dụng của nó. 'Thiên Đế' của Thiên Đình Viễn Cổ giỏi nhất chính là quy tắc thời gian đặc thù nhất, chơi cực siêu luôn.

Bảo vật này liệu có liên quan đến Thiên Đế không?

Chương 2095

"Từ những gì thấy hiện tại thì nó chắc cũng tương tự như Thời Gian Thành của anh, sở hữu hai loại hiệu quả là 'gia tốc' và 'giảm tốc'." Giọng phân thân của Bạch tiền bối truyền vào tai Tống Thư Hàng: "Có điều thể tích của nó khá nhỏ, ta dùng thần thức thăm dò không gian bên trong nó thì chỉ to bằng một căn phòng trong Thời Gian Thành của anh thôi." Chính là nó!

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, cái tôi cần chính là cái này đây Bạch tiền bối ơi. "Bạch tiền bối, thể tích nhỏ thì chắc là tiêu hao của nó cũng ít hơn đúng không ạ?" Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi. "Tất nhiên rồi." Phân thân Bạch tiền bối đáp. "Cần chính là nó đấy ạ!" Tống Thư Hàng vội đáp: "Bạch tiền bối, thứ chúng tôi cần hiện giờ chính là nó.

Trong món Hồng Thiêu Thiên Kiếp này, lôi kiếp 2 thăng 3 sau khi chế biến thành nguyên liệu thì cần một tháng để làm nguội và đông đặc lại.

Chúng tôi cần cái hộp thời gian đó." Phân thân Bạch tiền bối: "Nguyên liệu lôi kiếp đã chế biến xong chưa?" "Tiền bối Thất Tu đã chuẩn bị mang chúng đi luyện chế một lượt qua lò luyện đan rồi.

Đó là trình tự cuối cùng, luyện xong chỉ cần để nguội thêm một tháng nữa là thành phẩm." Tống Thư Hàng đáp. "Được, vậy mọi người cứ luyện chế lôi kiếp đi, ta và A Thập Lục sẽ cùng nghiên cứu xem cái hộp thời gian này sử dụng thế nào.

Đến lúc đó anh cứ gửi lôi kiếp đã luyện xong vào đây." Phân thân Bạch tiền bối trả lời.

Sau lưng Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long hiện ra.

Chị cùng với vỏ kiếm Xích Tiêu, Quy tiền bối vây quanh cái 'hộp thời gian' kia.

Tiên tử Khôi Lỗi và ý thức của Sở Các Chủ theo sát phía sau, Tiên tử Tạo Hóa và Công Đức Xà mỹ nhân đứng kế tiếp.

Thông Nương và Tô Không Vân đứng ở vòng ngoài cùng. "Cái hộp thời gian này trước đây ta chưa từng thấy bao giờ." Quy tiền bối nói, trước đây lão cũng từng theo Bắc Phương Đại Đế đến điện chính của Nam Thu Tự mấy lần mà chưa từng thấy cái hộp thời gian này. "Mối quan hệ giữa Nam Phương Đại Đế và Thiên Đế là mật thiết nhất, trong điện chính của ông ấy có giấu một kiện pháp khí thời gian cũng không có gì lạ." Tiên tử Khôi Lỗi nói bằng giọng máy móc.

Chuyện liên quan đến Thiên Đình Viễn Cổ thì ngay cả người lười nói như cô cũng không nhịn được mà lên tiếng.

Công Đức Xà mỹ nhân đi quanh cái hộp thời gian một vòng rồi lắc đầu.

Tiên tử Tạo Hóa cũng đi quanh cái hộp y như vậy rồi nhún vai. "Ta phát hiện trận pháp quy tắc thời gian trên này... rất giống với 'Thời Gian Thành' của Tống Thư Hàng." Vỏ kiếm Xích Tiêu lên tiếng.

Phân thân của Bạch tiền bối gật đầu: "Không chỉ trận pháp mà cả quy tắc thời gian bên trong cũng y đúc như Thời Gian Thành." "Đính chính lại, đó là Thời Gian Thành của ta." Giọng Sở Các Chủ từ xa truyền tới.

Tuy là nhờ vào bảo vật do Tống Mộc Đầu để lại, nhưng Thời Gian Thành là do Sở Các Chủ xây dựng nên, đó là đồ của cô.

Nói đoạn, giọng Sở Các Chủ lại vang lên: "Thông Nương, có thể cho ta mượn thân thể dùng chút không?

Nam Thu Tự này có đạo văn ngăn cản thần thức và tinh thần đi qua, thần thức của ta truyền tới điện chính tiêu hao rất lớn." "Không vấn đề gì ạ!" Thông Nương đáp.

Khi ở Hạch Tâm Thế Giới, mỗi lần đi xách nước tưới cây cô đều gặp Sở Các Chủ.

Cô đã quá quen thân với Sở Các Chủ rồi.

Chỉ thấy Thông Nương thả lỏng ý thức của mình.

Đồng thời cô hiện ra hình người.

Tóc đuôi ngựa màu xanh lá, bộ sườn xám bó sát, thân hình nóng bỏng. "Thông Nương, cô lại là Ngũ phẩm đại yêu sao?" Tô Không Vân kinh ngạc, vốn dĩ cậu cứ tưởng Thông Nương cũng giống mình chỉ là cảnh giới Tam phẩm, không ngờ đối phương lại là đại yêu có thể hóa hình.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy đại yêu hệ thực vật hóa hình, thật muốn sờ sờ vào cái ngọn hành của Thông Nương quá.

Thông Nương không trả lời câu hỏi của cậu, lúc này Sở Các Chủ ở tận trong hồ suối nước nóng thông qua bí pháp đã đem thần thức và ý chí của mình giáng xuống thân thể Thông Nương.

Cơ thể Thông Nương cực kỳ thuần khiết, chỉ cần bản thân cô không kháng cự thì Sở Các Chủ có thể hoàn toàn khống chế thân thể cô trong thời gian ngắn thông qua bí pháp.

Cái này thực chất là một loại ứng dụng của pháp thuật 'thỉnh thần nhập xác'.

Sở Các Chủ mượn dùng thân thể Thông Nương, sau khi cô ấy trở về, do nhận được sự kích thích từ thần thức và tinh thần lực mạnh mẽ của Sở Các Chủ nên tinh thần lực và thể chất của Thông Nương sẽ được tăng cường rất nhiều.

Đối với bọn họ thì đây là chuyện đôi bên cùng có lợi.

Sở Các Chủ trong thân xác Thông Nương tiến lên một bước đến bên cạnh cái hộp nhỏ.

Cô cũng giống như phân thân của Bạch tiền bối, ngồi xổm trước cái hộp thời gian tỉ mỉ nghiên cứu.

Một lát sau Sở Các Chủ khẳng định: "Không sai, thủ pháp y hệt như Thời Gian Thành.

Ngay cả khí tức quy tắc cũng gần như không có khác biệt.

Thời Gian Thành của ta là được mở rộng dựa trên bảo vật mà tên Mộc Đầu đó để lại.

Trận pháp và thủ pháp đều xuất phát từ chính tay Tống Mộc Đầu chế tác kiện bảo vật đó." "Nhưng cái hộp này là tác phẩm của Thiên Đế." Tiên tử Khôi Lỗi đưa tay chỉ vào một góc của cái hộp.

Ở đó có một ký hiệu nhỏ, chính là ấn ký của Thiên Đế. "Tác... tác phẩm của Thiên Đế ạ?" Tô Không Vân đưa tay ra: "Cháu có thể sờ nó một chút không?" Tô Thị A Thập Lục: "..." "Không vấn đề gì, nhưng đừng có mở nó ra." Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tô Không Vân cẩn thận đưa tay ra sờ khắp lượt cái hộp.

Đây là vật phẩm cấp cao nhất mà cậu từng được chạm vào trong đời đấy, đây chính là thứ do đại nhân vật 'Thiên Đế' ngang hàng với 'Thánh nhân Nho gia' luyện chế ra.

Chuyến này về tộc địa Tô Thị, chỉ riêng những gì gặp ngày hôm nay thôi cũng đủ để cậu khoe cả năm rồi! "Tống Mộc Đầu và Thiên Đế sử dụng cùng một loại thủ pháp...

Giữa bọn họ lẽ nào có quan hệ mờ ám gì đó sao?" Quy tiền bối nghi hoặc hỏi. "Quỷ mới biết được." Chị Bạch Long lạnh lùng cười

nói.

Sau khi thấy mấy tháng trước Thiên Đế phục sinh dưới thân xác nữ tử, chị Bạch Long hễ cứ nghe thấy chủ đề 'Tống Mộc Đầu + Thiên Đế' là lại không kìm được mà cười lạnh. "Thiên Đế chắc là không chỉ có một đời đâu đúng không." Phân thân của Bạch tiền bối lên tiếng.

Anh nhớ Đồng Quái tiên sư từng đăng lên nhóm về mộ của Thiên Đế mới và cũ trên đảo Thần Bí. "Nếu nói Thiên Đế có vài đời thì Tống Mộc Đầu trong miệng mọi người... liệu có khi nào từng làm Thiên Đế một thời gian không?" Phân thân Bạch tiền bối mạnh dạn đoán.

Tống Mộc Đầu và Thiên Đế cùng nắm giữ thủ pháp và quy tắc giống nhau, liệu có phải giữa bọn họ có một mạch truyền thừa truyền lại không?

Sở Các Chủ: "???" Tống Mộc Đầu làm Thiên Đế á?

Đừng có đùa chứ, cái tên ngốc đó mà làm Thiên Đế thì Thiên Đình chắc chắn tiêu tùng ngay lập tức.

Ý nghĩ này vừa hiện ra, Sở Các Chủ bỗng đờ người.

Bởi vì Thiên Đình Viễn Cổ đúng là đã tiêu tùng từ lâu rồi.

Tính toán thời gian thì... lúc Thiên Đình Viễn Cổ sụp đổ chính là lúc Tống Mộc Đầu đột nhiên mất liên lạc với cô trong một khoảng thời gian rất, rất dài.

Tống Mộc Đầu không lẽ từng làm Thiên Đế một thời gian thật sao?

Lúc này chị Bạch Long lên tiếng: "Lúc Thiên Đình Viễn Cổ sắp bị phá hủy, Tống Mộc Đầu còn bị người ta đuổi đánh đến phát khóc, sao có thể trở thành Thiên Đế được?" Thời kỳ cuối của Thiên Đình Viễn Cổ chị đã rời khỏi Thiên Đình rồi.

Tuy trên danh nghĩa chị vẫn thuộc về Thiên Đình nhưng lúc đó chị hầu như chỉ ở trong điện Chân Long của mình, rất ít khi quay lại Thiên Đình.

Mà trong khoảng thời gian đó, Tống Mộc Đầu từng nhiều lần bị người ta đánh chạy khắp phố, chạy đến chỗ chị lánh nạn, còn nhờ chị đánh giúp để xả giận nữa. "Với thực lực của Tống Mộc Đầu lúc đó, căn bản không có tư cách trở thành Thiên Đế." Chị Bạch Long khẳng định.

Thiên Đế đâu phải là ngai vàng phàm trần, không có đủ thực lực thì căn bản không thể kế thừa Thiên Đình.

Mà thực lực của Tống Mộc Đầu lúc đó, không phải chị Bạch Long hạ thấp hắn đâu, chứ lúc đó hắn ngay cả bắp chân của Thiên Đế cũng không bằng, đó là sự thật.

Vỏ kiếm Xích Tiêu nói: "Tuy tôi nghe không hiểu mọi người và Tống Mộc Đầu rốt cuộc có quan hệ thế nào... nhưng Tống Mộc Đầu rốt cuộc có từng làm Thiên Đế hay không thì cứ hỏi anh ta là biết ngay thôi mà?" Trong khoảng thời gian đi theo Tống Thư Hàng này, vỏ kiếm Xích Tiêu không nắm rõ thông tin về Tống Mộc Đầu lắm, nhưng ít nhất có thể khẳng định là Tống Mộc Đầu chắc vẫn còn sống.

Lời vừa dứt, Sở Các Chủ đang nhập vào thân xác Thông Nương bỗng im lặng.

Chị Bạch Long cũng không lên tiếng nữa.

Vỏ kiếm Xích Tiêu: "..." Mình nói sai gì à?

Không lẽ vô tình nhắc đến chủ đề cấm kỵ không nên nhắc tới sao?

Quy tiền bối lúc này vội vàng ra giảng hòa: "Chúng ta vẫn nên nghiên cứu xem cái 'hộp thời gian' này sử dụng thế nào đi đã.

Tiểu hữu Tống Thư Hàng sắp dùng tới cái hộp thời gian này rồi, ít nhất chúng ta cũng phải biết cách nạp năng lượng cho nó, rồi khởi động nó thế nào?

Thiết lập các mức 'gia tốc thời gian' ra sao?" "Cách khởi động và cách gia tốc, giảm tốc chắc ta có thể giải mã được." Sở Các Chủ trong thân xác Thông Nương lên tiếng.

Sau đó cô khẽ nhún một cái, cả cơ thể bay lơ lửng trên không trung, bay tới phía trên cái hộp thời gian với một tư thế kỳ quái.

Tư thế bay của cô giống như cái đầu đang bay, còn thân thể chỉ là vật phụ thuộc treo dưới đầu, mái tóc đuôi ngựa màu xanh đung đưa.

Sở Các Chủ dạo này đã quen với kiểu sinh tồn 'chỉ có một cái đầu', giờ đột nhiên nhập vào thân xác Thông Nương có thêm phần từ vai trở xuống khiến cô điều khiển không quen.

Thế nên khi cô điều khiển thân thể Thông Nương bay, theo bản năng cô chỉ điều khiển cái đầu để bay, trông cực kỳ... dễ thương.

Cái thế giới nhìn mặt này đúng là không công bằng mà, chỉ cần xinh đẹp thì cho dù là tư thế kinh dị thế này trông vẫn cứ thấy dễ thương.

Thay bằng một gã đàn ông cơ bắp mà bay kiểu này thì chắc chắn sẽ... càng dễ thương hơn.

Sở Các Chủ trong thân xác Thông Nương lơ lửng trên không cái 'hộp thời gian', sau đó bắt đầu thi pháp.

Thủ pháp chế tác, quy tắc thời gian, trận văn của cái hộp thời gian này đều giống hệt bảo vật thời gian mà Tống Mộc Đầu để lại, nên Sở Các Chủ trực tiếp dùng phương thức điều khiển 'Thời Gian Thành' để thử kích hoạt hộp thời gian.

Theo từng đạo ấn quyết được Sở Các Chủ đánh vào hộp thời gian, trận văn trên cái hộp bắt đầu vận hành. "Thành công rồi ạ?" Tô Thị A

Thập Lục tò mò hỏi. "Thiếu một chút, có vài chi tiết đạo ấn nhịp điệu hơi khác.

Ta sửa lại thủ pháp kích hoạt là được." Sở Các Chủ nói.

Chương 2096

Sau đó cô lại bấm một chuỗi đạo ấn.

Lần này, ánh sáng trên hộp thời gian bừng sáng, quy tắc thời gian vận hành, hơi thở của năm tháng tuôn ra từ đó.

Thời gian xung quanh rìa cái hộp dường như đều bị vặn xoắn. "Xong rồi." Sở Các Chủ nói: "Tiếp theo thử công năng gia tốc hoặc giảm chậm thời gian của 'hộp thời gian' xem, ai muốn thử nào?" "Cháu cháu cháu!" Tô Không Vân vội giơ tay: "Cháu vừa mới thăng cấp xong, đang cần chút thời gian để mài giũa, thích nghi với cảnh giới.

Cháu hy vọng có thể thử công năng 'giảm chậm thời gian trôi qua' ạ." Bí cảnh thời gian đấy, thứ này ở Thiên Hà Tô Thị cũng thuộc hàng huyền thoại rồi.

Đệ tử trực hệ của Tô Thị như cậu còn chẳng biết tộc mình có bí cảnh như thế không nữa.

Vào trong tu luyện một tháng mà bên ngoài đã qua một năm.

Hoặc vào tu luyện một năm mà bên ngoài mới qua một tháng.

Loại bí cảnh thời gian này cậu có nằm mơ cũng muốn được vào một lần.

Nếu được vào tu luyện một lần, lúc về tộc địa Tô Thị cậu có thể khoe được mấy năm trời ấy chứ.

Tô Thị A Thập Lục nghĩ ngợi một lát rồi bảo: "Nếu Không Vân muốn vào thì linh thạch dùng để thử nghiệm hộp thời gian lần này cứ để chị lo." "Được thôi... dù sao thì trên người ta giờ cũng chẳng có một viên linh thạch nào." Sở Các Chủ nói. "Chị ơi, chị ruột của em ơi~ Cảm ơn chị.

Sau này có cơ hội em sẽ trả lại linh thạch gấp đôi cho chị ạ." Tô Không Vân gọi to, cậu cảm thấy hơn nửa năm không gặp, A Thập Lục dường như trưởng thành hơn rất nhiều, giờ đây đặc biệt mang phong thái của một người chị.

Sở Các Chủ điều khiển thân thể Thông Nương, khẽ chỉ vào 'hộp thời gian' một cái.

Hộp thời gian mở ra, lộ ra không gian to bằng một căn phòng bên trong.

Khi Tô Không Vân nhìn vào cái hộp, cậu cảm giác mình như đang ở trên máy bay nhìn xuống mặt đất, thấy những ngôi nhà nhỏ xíu như cái hộp vậy. "Sở tiền bối, cháu phải vào thế nào ạ?" Tô Không Vân hỏi. "Đi này!" Quy tiền bối đột nhiên đưa chân trước ra vỗ một cái vào lưng Tô Không Vân.

Tô Không Vân bị vỗ bay vút ra ngoài, rơi về phía 'cái hộp nhỏ', Quy tiền bối kiểm soát lực cực tốt. "Cậu ấy vào thế nào vậy ạ?" A Thập Lục có chút lo lắng.

Là bị hút vào pháp bảo rồi thu nhỏ lại?

Hay là giống như vào 'Hạch Tâm Thế Giới' của Tống Thư Hàng, trực tiếp chuyển dịch không gian vào trong cái hộp nhỏ?

Đáp án nhanh chóng hiện ra.

Là theo kiểu bị hút vào, nhưng không phải thu nhỏ.

Khi Tô Không Vân rơi về phía cái hộp nhỏ, Sở Các Chủ kháp động pháp ấn, trong hộp sinh ra một lực hút, Tô Không Vân bị hút thành dạng sợi rồi bị hút vào cái hộp nhỏ theo một cách cực kỳ quái dị. "A a a~~" Tô Không Vân la hét rồi biến mất vào thế giới trong hộp.

Sau đó nắp hộp đóng lại.

Tô Thị A Thập Lục lấy túi càn khôn nhỏ đựng đầy linh thạch của mình ra: "Linh thạch phải thêm vào chỗ nào ạ?" Sở Các Chủ im lặng một lát rồi nói: "Hình như đã khởi động rồi.

Không thấy có thông báo yêu cầu thêm linh thạch." "Liệu có phải tiêu hao năng lượng của 'Nam Thu Tự' không?" Phân thân Bạch tiền bối thôi trắc đạo. "Không có đâu ạ, năng lượng của cháu không hề bị tiêu hao chút nào." Khí linh của Nam Thu Tự vội vàng đáp. "Động cơ vĩnh cửu thời gian trong truyền thuyết sao?" Quy tiền bối lên tiếng.

Về lý thuyết thì nếu có thể tu luyện 'quy tắc thời gian' đến mức nghịch chuyển thời gian của vật phẩm, thì có thể canh chuẩn thời gian để liên tục khôi phục 'hộp thời gian' về trạng thái đầy năng lượng, đạt được hiệu quả động cơ vĩnh cửu.

Đương nhiên... cái lý thuyết này là một loại ngụy biện." Ở một diễn biến khác, trên chiến trường giữa Xích Tiêu Tử đạo trưởng và Nam Phương Đại Đế.

Đạo trưởng không còn kìm nén sức mạnh của mình nữa, ông tùy tâm sở dục thi triển đủ loại thần thông.

Mục tiêu của ông là đánh nát cả tinh vực này, tạo ra một trận mưa sao băng lộng lẫy để tặng cho Nam Phương Đại Đế.

Nam Phương Đại Đế cũng không chịu kém cạnh, liên tục thi triển các loại thần thông.

Sau khi Thiên Đình bị hủy diệt, trạng thái và thực lực của Tứ Phương Đại Đế khó tránh khỏi bị ảnh hưởng.

Nam Phương Đại Đế cũng không ngoại lệ, ông không thể phát huy được thực lực như thời Viễn Cổ Thiên Đình, chiến lực giảm mạnh.

Tuy nhiên, nhờ vào kinh nghiệm chiến đấu phong phú và thực lực vượt xa các Trường Sinh Giả bình thường, ông vẫn có thể bộc phát các thủ đoạn để đánh ngang ngửa với Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong thời gian ngắn.

Ông không cần phải chiến thắng Xích Tiêu Tử đạo trưởng, chỉ cần kéo dài đủ thời gian, trận chiến giữa hai vị Trường Sinh Giả sẽ kích hoạt phản ứng của quy trình cố định của 'Thiên Đạo' đương thời.

Đến lúc đó, cả Xích Tiêu Tử và ông đều sẽ trở thành mục tiêu tấn công của Thiên Đạo.

Ông không hề có ý định đồng quy vu tận với Xích Tiêu Tử, mà là ông có cách để thoát khỏi 'cuộc tấn công của Thiên Đạo'.

Đến lúc đó, người lâm vào bi kịch sẽ chỉ có mình Xích Tiêu Tử.

Vì vậy, Xích Tiêu Tử động tĩnh càng lớn, sức phá hoại càng mạnh thì càng đúng ý ông.

Hai vị Trường Sinh Giả buông tay đại chiến, đúng thật là thiên băng địa liệt, tinh tú rụng rời.

Những hành tinh trong tinh vực này chính là những tấm phông nền đáng thương nhất.

“Sảng khoái, lại lần nữa đi!” Xích Tiêu Kiếm cười ha hả, ở trạng thái đại kiếm nó vẫn có thể phối hợp hoàn hảo với Xích Tiêu Tử.

Đã lâu rồi bọn họ chưa được chiến đấu thống khoái như vậy.

Cả Xích Tiêu Tử và nó đều đã lâu không gặp được đối thủ nào có cảnh giới tương đương mà lại có thể đánh một trận sướng tay đến thế.

Nam Phương Đại Đế khẽ mỉm cười, tế khởi bảo tháp trong tay, sức mạnh cuồn cuộn đổ vào bảo tháp, trông có vẻ như đang chuẩn bị tung ra một đại chiêu.

Nhưng đột nhiên, ánh sáng trên bảo tháp bỗng nhiên ảm đạm xuống.

Ngay cả cơ thể Nam Phương Đại Đế cũng khẽ run rẩy, dường như vết thương cũ phát tác, năng lượng đang ngưng tụ đột ngột thất thoát một lượng lớn.

Tuy Nam Phương Đại Đế nhanh chóng điều chỉnh lại, nhưng trong những trận chiến cấp bậc như thế này, dù chỉ là một sơ hở trong nháy mắt cũng là trí mạng.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội, ông vung cự kiếm Xích Tiêu đã được phóng đại, xông lên nện cho Nam Phương Đại Đế một trận ra trò.

Một hơi ba mươi đòn liên hoàn, nện Nam Phương Đại Đế từ tinh không xuống mặt đất, từ mặt đất lún sâu xuống lòng đất, rồi lại hất từ lòng đất lên trời, cuối cùng cự kiếm bổ mạnh xuống, Nam Phương Đại Đế bị khảm sâu vào trong băng xuyên, trên người để lại mười mấy vết thương dài và sâu.

“Cú liên hoàn này được đấy.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Liên kích kiểu này, mỗi một đòn đều mang theo uy lực đánh ngã đối thủ, chém ra liên tục không gián đoạn là thứ khiến thân kiếm hưng phấn nhất.

“Mà này, vừa rồi Nam Phương Đại Đế bị sao thế?” Xích Tiêu Kiếm lại lên tiếng hỏi.

Cảm giác đó giống như trò chơi đột nhiên bị rớt mạng hay bị giật lag vậy.

“Có lẽ ông ta có vết thương ngầm, hoặc do mới phá phong ấn nên trạng thái không ổn định.

Cũng có thể là cưỡng ép thúc động pháp bảo nên hậu khí không đủ." Xích Tiêu Tử đạo trưởng tùy miệng đáp, sự chú ý của ông đang khóa chặt vào lớp băng xuyên.

Khí tức của Nam Phương Đại Đế đã khôi phục, ba mươi đòn liên hoàn vừa rồi thế mà không khiến ông ta bị trọng thương sao?

Không đúng, không phải là không trọng thương... mà là thương thế của đối phương đang khôi phục cực nhanh trong thời gian ngắn, ngay cả 'Phần Thiên Hỏa Diễm' cũng không thể áp chế được tốc độ tự chữa lành đó.

Trong lúc đang suy tư, Nam Phương Đại Đế đột ngột vọt ra từ không gian trên đầu Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Ông ta nhấn tay một cái, bảo tháp phóng to bao trùm xuống, đồng thời những vết thương trên người do Xích Tiêu Tử chém ra đang khôi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Tuy nhiên, sắc mặt Nam Phương Đại Đế trắng bệch, hiển nhiên là phải trả giá khá lớn.

"Hắc~ xem ra là đã dùng một món pháp khí phục hồi trân quý rồi." Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

"Vậy thì tiếp tục chiến thôi." Xích Tiêu Tử đạo trưởng nheo mắt lại.

Trận chiến giữa các Trường Sinh Giả sẽ dẫn đến phản ứng của Thiên Đạo, nhưng ông sớm đã có cách đối phó.

Đối mặt với bảo tháp đang ụp xuống đầu, đạo bào đỏ rực trên người Xích Tiêu Tử đạo trưởng phất lên, đạo bào như được bơm hơi, hóa thành một tấm màn khổng lồ che trời lấp đất.

Bảo tháp nện lên tấm màn rồi bị bật ngược trở lại.

"Hắc hắc hắc, ta có lẽ đã đoán được chân tướng rồi." Lúc này, Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói.

Vỏ kiếm của nó vẫn còn ở trong Hạch tâm thế giới của Tống Thư Hàng.

Vừa rồi nó mới đồng bộ thông tin với vỏ kiếm, sau khi tính toán thời gian thì phát hiện ra một chuyện thú vị: thời điểm 'Hộp Thời Gian' được kích hoạt chính là lúc Nam Phương Đại Đế bị khựng lại.

Cái Hộp Thời Gian kia không phải là động cơ vĩnh cửu gì cả, năng lượng của nó đến từ chính Nam Phương Đại Đế.

“Lên đi Xích Tiêu Tử, chúng ta cho ông ta nếm mùi lợi hại!

Lên, bồi thêm cho ông ta một cú ba mươi đòn liên hoàn nữa, để ta tạo cơ hội cho ông!

Ta không tin pháp khí phục hồi trên người ông ta là vô tận.” Xích Tiêu Kiếm gào thét.

Trong Hạch tâm thế giới, tại Nam Thu Tự chủ điện, vỏ Xích Tiêu Kiếm nói: “Sở đạo hữu, xin hãy giúp một tay tăng thêm tỉ lệ thời gian trôi đi của Hộp Thời Gian!

Tăng gấp mười lần!” “Gấp mười lần?” Sở Các chủ đang bám trên người Thông Nương vẻ mặt nghi hoặc.

“Tôi có lẽ đã tìm thấy nguồn năng lượng của Hộp Thời Gian rồi, rất có khả năng là Nam Phương Đại Đế, cứ thử xem sao đã.” Vỏ Xích Tiêu Kiếm đáp.

Quy tiền bối im lặng...

Nam Phương Đại Đế đang đại chiến với Xích Tiêu Tử đạo trưởng mà?

Nếu Hộp Thời Gian này hút năng lượng của ông ta, thì đôi mắt rùa của lão đã nhìn thấy trước tương lai rồi!

“Không vấn đề.” Sở Các chủ nói xong liền đánh ra mấy đạo pháp ấn vào Hộp Thời Gian, tăng cường hiệu quả lên gấp mười lần.

“Hắc hắc hắc, đúng là như thế!” Xích Tiêu Kiếm reo lên.

Nam Phương Đại Đế phen này tiêu đời chắc rồi!

Tinh vực ẩn giấu bí mật của Viễn Cổ Thiên Đình kia cũng sẽ vỡ vụn thành mưa sao băng thôi!

Cùng lúc đó, Thất Tu Thánh Quân đã theo yêu cầu của Tống Thư Hàng mà luyện chế xong tất cả lôi kiếp một lượt.

“Sở tiền bối, Bạch tiền bối, Hộp Thời Gian đó dùng được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối đáp: “Được.” “Khởi động Hộp Thời Gian tốn bao nhiêu linh thạch thế ạ?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Chương 2097

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười bảo: “Không tốn một viên nào đâu.” “Một viên cũng không tốn?

Vậy năng lượng ở đâu ra?” Tống Thư Hàng tò mò.

Vỏ Xích Tiêu Kiếm đáp: “Nam Phương Đại Đế.” Tống Thư Hàng: “...” Thế này có tính là đánh hội đồng Đại Đế từ xa không?

Cái nồi này chắc không đổ lên đầu mình chứ?

“Lôi kiếp luyện xong chưa?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

“Dạ xong rồi, tôi sẽ đưa nó vào ngay, sau đó dùng Hộp Thời Gian để giảm bớt thời hạn 'làm nguội một tháng' xuống mức tối đa.” Tống Thư Hàng nói.

“Được, cứ giao cho chúng tôi.” Sở Các chủ nói: “Nhân lúc Nam Phương Đại Đế chưa cắt đứt nguồn cung năng lượng cho cái hộp này, chúng ta hút được bao nhiêu thì cứ hút, đừng bỏ lỡ cơ hội hiếm có này.” Tại một tiểu giới diện âm u trong chư thiên vạn giới, nơi này chỉ có một màu đen duy nhất.

Cả thế giới tối đen như mực, thậm chí có sinh vật cư ngụ hay không cũng là một ẩn số.

Trong thế giới tăm tối đó, đột nhiên có một giọng nói vang lên.

“'Thiên Kiếp Thịnh Yến' đã có manh mối rồi sao?

Đa tạ anh, Thập Một Đô Năng Mại tiên sinh.

Đợi khi anh xác định vị tiểu đạo hữu kia chế biến xong món 'Thiên Kiếp Kho Tộ', tôi nhất định sẽ trả thù lao khiến anh hài lòng.

Đương nhiên, vị tiểu đạo hữu kia tôi cũng sẽ không để cậu ấy chịu thiệt.” Sinh vật duy nhất còn sống trong Âm Ảnh Giới này, sau hàng vạn năm, bắt đầu hoạt động trở lại.

Cơ thể của hắn bao trùm cả Âm Ảnh Giới!

Cùng lúc đó, Bàn Cầu đại lão hài lòng nhìn phân thân mới chế tạo của mình bước vào giai đoạn thử nghiệm cuối cùng, chuẩn bị tung nó vào Thú Tu giới ở hiện thế.

Khi Tống Thư Hàng đưa 2 tấn 3 Thiên Kiếp đã luyện xong vào Hạch tâm thế giới, đúng lúc nghe thấy tiếng cười khoái chí của tiền bối Xích Tiêu Kiếm: “Ha ha ha ha, đúng là như vậy, hút sạch lão đi, hôm nay ta phải khiến lão mềm chân đến mức đứng không vững mới thôi.” Lời thoại nghe biến thái thật đấy.

“Lôi kiếp luyện xong rồi à?” Tô Thị A Thập Lục nhận ra Tống Thư Hàng đến liền hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu khẽ búng tay một cái, từng thanh 'lôi kiếp' đã luyện xong được chuyển dịch vào trong điện.

Sau khi luyện qua đan lô, thể tích của 2 tấn 3 lôi kiếp bị co rút lại rất nhiều.

Những thanh lôi kiếp vốn to như cây cột giờ chỉ còn lại khoảng một phần hai mươi, nhỏ hơn một vòng so với dự tính của Tống Thư Hàng.

May mà lúc đó đã phong ấn toàn bộ lôi kiếp của Tô Không Vân lại, nếu không thì thật sự lo lắng không đủ nguyên liệu.

“Đúng rồi, Tô Không Vân đâu?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Sao không thấy anh ta đâu?

“Ở trong hộp ấy.” Phân thân Bạch tiền bối chỉ vào cái Hộp Thời Gian.

“Ái chà, hỏng rồi, vừa rồi chúng ta chỉ mải hút năng lượng của Nam Phương Đại Đế... hiện giờ thời gian trong hộp đang trôi chậm đi gấp bao nhiêu lần rồi?” Vỏ Xích Tiêu Kiếm chợt nhớ ra vấn đề này.

Mải hút năng lượng miễn phí sướng quá mà quên khuấy mất Tô Không Vân vẫn còn ở bên trong.

Tống Thư Hàng: “...” Các tiền bối có cần hố người ta thế không?

Cái Hộp Thời Gian này ngàn vạn lần đừng biến thành kiểu 'một ngày trong động, ngàn năm nhân gian' đấy nhé.

Cậu không muốn mở hộp ra lại thấy một Tô Không Vân tóc trắng xóa, sắp già khú đế đâu.

“Đừng lo, mình có tính toán thời gian mà.

Tính cả thảy thời gian gia tốc thì Không Vân ở trong đó tối đa cũng chỉ mới trôi qua một tháng thôi.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

“Vậy thì tốt.” Vỏ Xích Tiêu Kiếm thở phào.

Sở Các chủ bám trên người Thông Nương bổ sung thêm: “Ngoài ra, tốc độ thời gian trôi đi của Hộp Thời Gian có giới hạn trên.

Dưới sự hạn chế đó, tốc độ bên trong sẽ không quá khoa trương đâu, không cần lo lắng.” Nói xong, cô bấm một pháp ấn mở Hộp Thời Gian ra.

Cũng giống như lúc bị thu vào, khi hộp mở ra, Tô Không Vân bị ép như tuýp kem đánh răng, vọt ra khỏi hộp rồi rơi bịch xuống đất.

Chỉ thấy Tô Không Vân lúc này gầy đi một vòng, trạng thái rõ ràng không tốt lắm.

“Cuối... cuối cùng cũng ra được rồi.

Tôi cứ tưởng mình sắp chết ở trong đó luôn rồi chứ.” Tô Không Vân run rẩy nói.

Vỏ Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc: “Tu luyện gặp vấn đề à?” “Không đâu, tôi vẫn luôn chú ý biến hóa linh khí của cậu ta, từ đầu đến cuối trạng thái tu luyện đều ổn mà.” Sở Các chủ nói xong liền điều khiển cơ thể Thông Nương hạ xuống kiểm tra trạng thái của Tô Không Vân.

“Tôi không có vấn đề gì khác.” Tô Không Vân hít sâu một hơi: “Chỉ là hơi đói thôi.” Sở Các chủ: “...” Trải nghiệm mang tên 'đói' này đã bị cô lãng quên từ lâu rồi.

Chuyện bế quan mà cũng cần phải ăn uống thì cô đã quá lâu không trải qua, nhất thời không nhớ ra nổi.

Không chỉ cô, mà cả vỏ Xích Tiêu Kiếm, Bạch Long tỷ tỷ, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Quy tiền bối... tất cả các đại lão này sớm đã không biết 'đói' là cái gì rồi.

“Cậu không mang theo Bích Cốc Đan à?” Tô Thị A Thập Lục đưa tay lấy ra một cái túi Càn Khôn khác, lấy một viên đan dược kèm theo đan dịch cho Tô Không Vân uống.

Sau khi uống thuốc, trạng thái của Tô Không Vân dần khôi phục, cậu ta nuốt nước miếng cái ực: “Có mang, nhưng mang ít lắm.

Chuyến này tôi trốn nhà đi mà.” Cho nên rất nhiều thứ đồ thiết yếu mà tu sĩ cấp thấp thường mang theo thì cậu ta lại chuẩn bị không đủ.

Cậu ta cũng mới vào Hộp Thời Gian tu luyện được một thời gian thì phát hiện Bích Cốc Đan hết sạch rồi.

“Thế sao cậu không gọi một tiếng để chúng tôi gửi Bích Cốc Đan vào cho?” Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười.

Tô Không Vân gãi đầu: “Tôi sợ mở cái hộp này ra thì hiệu quả bí cảnh thời gian sẽ biến mất.

Khó khăn lắm mới có cơ hội vào đây nên tôi muốn kiên trì đến cùng.” Tống Thư Hàng: “...” Thế là thà nhịn đói đến chết cũng không thèm kêu một tiếng à?

“Đương nhiên, nếu thật sự sắp chết đói thì tôi cũng sẽ kêu thôi.

Giữa kỳ ngộ và mạng sống, tôi vẫn sẽ chọn mạng sống.” Tô Không Vân nói.

“Thằng bé này có tiền đồ đấy.” Vỏ Xích Tiêu Kiếm tán thưởng, cái phong cách thích ép mình vào tuyệt lộ này có vẻ rất giống phong cách của ai đó.

“Mà này, Thiên Kiếp này giờ ăn được chưa?” Lúc này Quy tiền bối lên tiếng hỏi.

Lão không nhịn được mà ghé sát vào mấy thanh Thiên Kiếp đã cố hóa kia, rất muốn thò lưỡi ra liếm thử một cái.

Thiên Kiếp sau khi được dung nhập 'Thiên Cương' thì hương vị càng thuần khiết hơn... còn khoa trương hơn cả những gì thực đơn mô tả.

“Chưa được đâu Quy tiền bối, đợi thêm chút nữa đi.” Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay chặn trước mặt Quy tiền bối.

Cái lưỡi của Quy tiền bối liếm ngay vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Một lát sau...

“Phi, tay cậu dính cái gì mà mặn chát thế.” Quy tiền bối bất mãn.

“Chắc là mới đi vệ sinh xong chưa rửa tay chăng?” Vỏ Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói leo.

Quy tiền bối: “...” “Thật ra tôi đã lâu lắm rồi không đi vệ sinh.” Tống Th Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Từ sau khi thăng lên ngũ phẩm, chuyện đi vệ sinh đã kết thúc tình bạn trân quý kéo dài mười tám năm với cậu, chính thức tuyệt giao rồi.

Nhớ lại cũng thấy hơi kỳ lạ, chẳng biết từ lúc nào mà cuộc đời cậu đã thiếu đi rất nhiều thứ như thế.

“Vậy thì chân tướng chỉ có một.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói: “Cậu từ lần đi vệ sinh cuối cùng tới giờ vẫn chưa rửa tay.” Quy tiền bối: “...” Tuy biết đây là nói nhảm nhưng lão đột nhiên cảm thấy trong miệng khó chịu vãi.

“Mấy người đừng có tán phét nữa.

Nhân lúc Nam Phương Đại Đế chưa cắt đứt liên kết năng lượng với Hộp Thời Gian, chúng ta tranh thủ làm cho xong món Thiên Kiếp đi. 36 ngày đấy, tính toán tỉ lệ thời gian cho chuẩn vào.” Sở Các chủ nhắc nhở.

Chẳng cần biết tại sao Nam Phương Đại Đế vẫn chưa cắt đứt liên lạc với cái hộp, tóm lại cứ tranh thủ hút một vố đã, tiết kiệm được khối linh thạch.

Tống Thư Hàng giơ tay, thúc động niệm lực.

Từng thanh 'lôi kiếp 2 tấn 3' được đưa vào phía trên cái hộp nhỏ.

Sở Các chủ bấm một đạo ấn kích hoạt cái hộp, hút toàn bộ lôi kiếp vào trong: “Tiếp theo chỉ cần đợi 36 ngày trôi qua trong hộp là được.” Một nhóm người vây quanh cái Hộp Thời Gian chờ đợi.

Tiểu trợ thủ của Hạch tâm thế giới xuất hiện, lấy ra loại trà mà vị tiền bối bí ẩn trên 'Tán Tài Vương Tọa' tặng, dùng nước suối tươi mát từ 'Hoạt Tuyền Nhãn' pha trà nóng mời các tiền bối.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngồi cạnh nhau, cậu bưng chén trúc trên tay, khẽ nhấp một ngụm trà.

“Lạ thật... công suất vận hành của Hộp Thời Gian dường như bị giảm xuống nhiều rồi.” Lúc này, Sở Các chủ đột nhiên lên tiếng.

Có lẽ vừa rồi dùng mạnh quá nên cái hộp có chút chịu không nổi?

“Có khi nào là do pháp khí này bị mệt rồi không?” Tô Thị A Thập Lục đoán.

Nó cũng giống như Nam Thu Tự, bị phủ bụi hàng vạn năm rồi.

“Mệt á?” Tống Thư Hàng xoa cằm.

Pháp khí mệt thì phải làm sao?

Massage gia truyền họ Tống - Dưỡng Đao Thuật, có muốn tìm hiểu một chút không?

Cùng lúc đó, phân thân Bạch tiền bối và tiền bối Xích Tiêu Kiếm cũng nhìn về phía cậu.

“Thư Hàng, cậu lên thử xem.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm bồi thêm: “Ta cảm giác cái Dưỡng Đao Thuật của cậu chắc là sẽ có hiệu quả tốt đấy.” Đến cả hai vị tiền bối đều nói vậy, Tống Thư Hàng càng thêm tự tin.

Cậu đưa chén trúc cho Tô Thị A Thập Lục rồi đứng dậy.

“Tống thị massage!” Tay trái tay phải của cậu đồng thời lóe sáng, vừa ra tay đã là tuyệt chiêu kích thích nhất - Dưỡng Đao Thuật liên hoàn hai tay.

Hai tay cùng múa, hai luồng sáng Dưỡng Đao Thuật đồng thời rơi xuống cái Hộp Thời Gian kia.

Cái hộp vốn đang uể oải, công suất giảm sút bỗng rung lên nhè nhẹ.

Nó không giống như bảo đao bảo kiếm có thể phát ra tiếng ngâm 'oong oong', mà chỉ có thể liên tục rung động để biểu thị sự vui sướng.

Ngay sau đó, công suất vận hành vốn đã giảm sút lại được đẩy lên mức tối đa, ầm ầm vận chuyển trở lại.

Chương 2098

“Thế mà thực sự có hiệu quả à?” Ánh sáng cam trong mắt Khôi Lỗi tiên tử lóe lên.

“Cái Dưỡng Đao Thuật này thực sự rất thực dụng, người sáng tạo ra nó đúng là một thiên tài, mà còn là một thiên tài đáng sợ nữa.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói, nó chính là kẻ nghiện Dưỡng Đao Thuật nhất, cũng là bảo kiếm duy nhất nhờ vào Dưỡng Đao Thuật của Tống Thư Hàng mà tiến hóa.

“Cái này hoàn toàn không còn là Dưỡng Đao Thuật nữa rồi, chẳng có cái gì mà nó không dưỡng được cả.” Quy tiền bối nói: “Ta thấy đổi tên thành Dưỡng Khí Thuật thì đúng hơn, pháp khí nào cũng dưỡng được tuốt.” “Không chỉ pháp khí đâu, đến cả phân thân, tâm ma cũng dưỡng được nữa là.” Xích Tiêu Kiếm nói.

“Khôi lỗi thì sao?” Khôi Lỗi tiên tử lên tiếng.

“Tiên tử có muốn thử một chút không?” Tống Thư Hàng quay người lại hỏi.

“...” Khôi Lỗi tiên tử: “Tôi sẽ kiện anh tội quấy rối đấy.” Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật: “Tiên tử à, Dưỡng Đao Thuật cùng lắm cũng chỉ tính là massage thôi mà.” “Thư Hàng, đừng dừng lại, tiếp tục massage cho cái hộp đi.” Quy tiền bối thúc giục.

Tống Thư Hàng vội vàng quay người lại bồi thêm cho cái hộp một cú Dưỡng Đao Thuật tam liên phát.

Hiệu suất vận hành của Hộp Thời Gian lập tức được tối ưu hóa, chạy mượt mà vô cùng.

Cảm giác giống như một chiếc máy tính đời cũ đã dùng lâu năm, tốc độ càng ngày càng chậm, mở cái phần mềm gì cũng mất mấy phút.

Nhưng sau khi Tống Thư Hàng tung ra ba phát Dưỡng Đao Thuật, chiếc máy tính cũ đó lập tức tăng tốc, đạt đến tốc độ của máy mới, mở cái gì cũng chỉ trong nháy mắt, mượt mà không chịu được.

“Tôi cảm thấy mình lại tìm thấy một con đường phát tài mới rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi có thể mở một cửa hiệu bảo dưỡng pháp khí, chuyên bảo trì pháp khí cho mọi người.” Quy tiền bối: “Ý hay đấy, lần sau có cơ hội thử Dưỡng Đao Thuật lên mai rùa của ta xem sao?

Rất có thể cũng sẽ có hiệu quả đấy.” “Vậy thì lúc đó Quy tiền bối làm khách hàng đầu tiên của tôi nhé, tôi sẽ giảm giá 20% cho ông.” Tống Thư Hàng vừa nói tay vẫn không ngừng múa may theo bản năng.

Quy tiền bối: “...” Cậu thế mà còn muốn thu tiền của lão à?

Cậu không biết rùa phải ăn đất mà sống sao?

Lão đã nghèo đến mức phải ăn đất rồi mà cậu còn muốn đòi tiền lão?

Cùng lắm là tặng cậu cái mai rùa đã lột thôi nhé.

Bên cạnh đó, Tô Thị A Thập Lục bật cười thành tiếng, lúc này cô đang ôm gối ngồi, mũ trên đầu đã cởi ra để lộ cặp sừng rồng nhỏ.

Do tư thế ngồi nên ống quần rộng co lên tới đầu gối, lộ ra bắp chân trắng nõn.

Trên ngón chân có điểm những vệt sơn đỏ thắm như hoa mai trong tuyết.

Quy tiền bối: “Tiểu Thập Lục, cháu cười cái gì thế?” “Vui thì cười thôi ạ.” Tô Thị A Thập Lục vuốt lọn tóc mai, mỉm cười đáp.

“Điểm khiến cháu vui đúng là lạ thật.” Quy tiền bối nói.

“Vâng, trước kia cả năm chẳng thấy A Thập Lục cười mấy lần đâu.” Tô Không Vân đứng bên cạnh nói leo.

“Chỉ có cậu là lắm chuyện.” Tô Thị A Thập Lục khẽ búng tay một cái về phía Tô Không Vân, một luồng kình khí cách không đánh trúng khiến cậu ta bay vèo ra ngoài.

Tô Không Vân định né tránh nhưng ý nghĩ né tránh vừa hiện lên thì đã bị bắn bay rồi.

Cậu ta vốn tưởng mình đã lên tam phẩm, lại còn ổn định cảnh giới trong Hộp Thời Gian thì ít nhất cũng có thể trụ được một chiêu nửa thức trước mặt Tô Thị A Thập Lục, không ngờ khoảng cách giữa mình và cô ấy vẫn lớn đến thế.

Cứ tưởng mình có cơ hội tranh giành mấy cái số hiệu Tô Thị Thập Bát, Thập Cửu gì đó, giờ xem ra mình còn kém xa lắm.

“Sắp xong rồi đấy.” Lúc này phân thân Bạch tiền bối nói.

“Trong hộp đã qua 36 ngày rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không, ta nói là cái Dưỡng Đao Thuật của cậu sắp xong rồi.” Phân thân Bạch tiền bối trưng ra bộ mặt đơ: “Cảm giác cái Hộp Thời Gian sắp đạt tới cực hạn rồi.” “...” Tống Thư Hàng vội vàng dừng cái tay đang múa may điên cuồng lại.

“Tiếc thật đấy.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói: “Ta vốn còn tưởng dùng Dưỡng Đao Thuật lên cái hộp thì sẽ ảnh hưởng đến Nam Phương Đại Đế, nhưng giờ xem ra trừ việc liên tục bị hút năng lượng ra thì hiệu quả Dưỡng Đao Thuật không truyền đến người ông ta được.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm vốn rất mong chờ được thấy cảnh Nam Phương Đại Đế một mặt bị hút năng lượng đến bủn rủn tay chân, mặt khác lại bị Dưỡng Đao Thuật cưỡng ép làm cho sung sướng.

Giờ xem ra Nam Phương Đại Đế chỉ đơn thuần là cục pin cho cái Hộp Thời Gian này thôi.

Tống Thư Hàng dừng tay lại rồi quay về ngồi cạnh Tô Thị A Thập Lục, cầm lại chén trúc từ tay cô.

Lúc trao đổi chén, ngón tay cậu chạm vào ngón tay cô, dù đang đeo găng tay 'Nghịch Lân Võ Sĩ' mỏng như cánh ve nhưng vẫn cảm nhận được nhiệt độ của đối phương.

Lạnh quá...

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhiệt độ đầu ngón tay của A Thập Lục rất thấp.

Cậu nhìn về phía cô, tu sĩ sau khi lên nhị phẩm thì đã có thể chống chịu nóng lạnh, trừ phi là do công pháp hoặc thể chất.

“Đừng lo.” Tô Thị A Thập Lục hạ thấp giọng nói: “Đây là do huyết mạch đang thức tỉnh thôi.” “Không sao là tốt rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

“Ừm.” Tô Thị A Thập Lục khẽ cười, mái tóc ngắn bay bay.

Từ người cô tỏa ra một mùi hương rất dễ chịu, có vẻ là hương tóc, cũng có vẻ là mùi từ cặp sừng rồng tỏa ra.

“Đợi hết 36 ngày trong hộp là có thể ăn được rồi chứ?” Quy tiền bối hỏi.

“Đến lúc đó cứ chờ xem tay nghề của tôi nhé.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Quy tiền bối: “Cậu biết nấu ăn tiên gia à?” “Tôi có truyền thừa Tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế cộng thêm Trù tâm nữa, đảm bảo không có vấn đề gì đâu.

Cứ tin tôi đi.” Tống Thư Hàng nói.

Quy tiền bối im lặng một lát: “Hay là chúng ta ăn sống đi?

Loài rùa tụi ta ăn cá toàn nuốt chửng thôi, vả lại cái món 'kho tộ' này làm ta liên tưởng đến món 'ba ba kho tộ', đau lòng lắm.” Tống Thư Hàng: “...” Trong tinh không xa xăm, trên một tiểu hành tinh quanh năm không được mặt trời chiếu sáng lại có một mặt trời nhân tạo đang tỏa ra ánh sáng và sức nóng.

“Xì... xì... lần này hơi quá đáng rồi đấy nhé, lần trước mới chỉ có bảy phát liên hoàn thôi mà.

Lần này không cho người ta thời gian thở dốc luôn, từ đầu chí cuối đủ tám mươi mốt phát, con bé đó rốt cuộc đang làm cái gì thế?

Mà rõ ràng mình đã cắt đứt liên hệ giữa linh quỷ và bản thể rồi, tại sao vẫn bị ảnh hưởng chứ?” Một tu sĩ có đôi chân dài miên man nằm bò trên lớp băng dưới mặt trời nhỏ, vẻ mặt đầy khổ não.

Xem ra trước khi đến Nho gia triển khai kế hoạch, hắn phải đi gặp Vũ Nhu Tử một lần mới được.

Mạch não của con bé này thực sự quá kỳ lạ.

Nếu nói người bình thường lúc buông thả bản thân có mạch não như đại bàng tung cánh bay cao, thì khi con bé Vũ Nhu Tử đó buông thả bản thân, mạch não của nó giống như phi thuyền không gian lao ra khỏi tinh cầu luôn vậy!

“Cái loại cảm giác sung sướng cưỡng ép này rốt cuộc là cái quái gì, phải đi tìm hiểu mới được.” Thiên Đế lầm bầm.

Loại sung sướng cưỡng ép này, dựa vào ý chí mạnh mẽ của hắn thì hoàn toàn có thể kháng cự được... nhưng vấn đề là cơ thể hắn hiện giờ là linh quỷ của Vũ Nhu Tử, nền tảng quá yếu lại còn bị bản thể của Vũ Nhu Tử ảnh hưởng nữa.

Khó khăn lắm mới khôi phục lại được, Thiên Đế thu lại cuộn giấy vẽ đầy kế hoạch của mình: “Giải trừ phong tỏa liên hệ với bản thể của con bé Vũ Nhu Tử kia, định vị tọa độ của nó.” Thiên Đế khẽ búng ngón tay, để 'thân linh quỷ' và Vũ Nhu Tử thiết lập lại liên hệ cộng minh.

Thông qua sự cộng minh này, hắn đã khóa được tọa độ của Vũ Nhu Tử.

Tuy nhiên hắn không truyền tống trực tiếp đến bên cạnh cô mà nấp vào chỗ tối để nhìn trộm.

Thông qua Vũ Nhu Tử, hắn có thể lờ mờ cảm nhận được hình ảnh của yến tiệc trên đảo Điền Thiên.

“Con bé Vũ Nhu Tử đang tham gia tụ hội tu sĩ sao?” Thiên Đế thầm nghĩ.

Tốt nhất là đợi lúc nó ở một mình thì hãy xuất hiện gặp mặt.

Trong lúc đang suy tính, hắn nhìn thấy cậu thiếu niên thú vị 'Tống Thư Hàng' xuất hiện từ hư không.

Theo sau Tống Thư Hàng còn có con rùa biển sủng vật của Phương Bắc, trên mai rùa có cõng một cái hộp nhỏ.

Thiên Đế: “...” Đó chẳng phải là bảo hộp của trẫm sao?

Hắn nhớ cái hộp này đáng lẽ phải ở Nam Thu Tự của tâm phúc mình là 'Nam Phương Đại Đế' chứ, tại sao lại xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng?

Nam Thu Tự... không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi?

Trong lúc Thiên Đế đang suy nghĩ, thiếu niên Tống Thư Hàng giơ tay mở cái hộp nhỏ ra: “Đã đến lúc cho mọi người xem một tay rồi.” Cậu đưa tay chộp một cái, một thanh 'lôi kiếp' được lôi ra ngoài.

Không sai đâu được, tuy có hình dáng thanh dài kỳ lạ nhưng văn lộ lôi kiếp và khí tức thiên kiếp trên đó không thể làm giả được.

Đó chính là một đạo thiên kiếp!

Dùng từ 'thanh' để hình dung lôi kiếp nghe thì hơi lạ nhưng nó đúng là một thanh thật...

Thân là lôi kiếp nổi danh nhất trong các loại thiên kiếp mà lại thê thảm đến mức này, đúng là khiến người ta thấy xót xa thay.

Mà ngoài ra, cậu thiếu niên Tống Thư Hàng kia muốn làm cái gì?

Thiên Đế rất tò mò.

“Sở Sở!” Lúc này thiếu niên Tống Thư Hàng gọi lớn một tiếng.

“Dạ, sư phụ.” Từ xa, Sở Sở đang đeo tạp dề quăng bộ dụng cụ tiên trù có được từ 'Tán Tài Vương Tọa' cho Tống Thư Hàng.

Dụng cụ nấu ăn?

Trong lòng Thiên Đế thoáng hiện lên một khả năng.

Nhưng hắn lập tức lắc đầu ngay, không thể nào, thiên kiếp mà lại bị đưa vào nhà bếp sao?

Hắn vừa nghĩ vậy thì Tống Thư Hàng đã đặt thanh thiên kiếp đầu tiên lên thớt.

Dao phay vung ra, cầm chắc trong tay.

Giây phút này, truyền thừa Tiên trù ma môn của Hà Chỉ Ma Đế cộng với Trù tâm ma môn nhập thể.

Cộng thêm việc bản thân Tống Thư Hàng đã là một đao tu lĩnh ngộ được 'đao ý'.

Dao phay cũng là đao, điều khiển nó cũng chẳng khó khăn gì.

Tay phải cậu múa liên hồi, dao phay tiên trù chém lên thanh thiên

kiếp.

Thiên kiếp đường đường bỗng chốc bị thái thành những lát mỏng đều chằn chặn...

Từ ngày hôm nay, uy nghiêm của thiên kiếp hoàn toàn quét sạch.

Cánh tay phải của thiếu niên Tống Thư Hàng nhanh như chớp, trong chớp mắt, thanh thiên kiếp đã bị thái được một đoạn ngắn, những lát thiên kiếp mỏng dính xếp đầy một cái đĩa lớn.

“Được rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Những lát thiên kiếp mỏng này dùng để trang trí cho món 'Thiên Kiếp Kho Tộ' sau cùng, cũng có thể ăn được luôn, giống như món sashimi vậy, ăn sống trực tiếp.

Khuyên dùng là nên cuộn với lá rau tiên tươi non để ăn, vị sẽ càng thêm tươi ngon.

“Tiếp theo là thái khúc Thiên Kiếp Kho Tộ.” Dao phay tiên trù trong tay Tống Thư Hàng xoay một vòng điêu luyện trong lòng bàn tay, con dao như hòa làm một với cơ thể cậu.

Chương 2099

Trên người cậu, một luồng đao ý thuần túy bắt đầu bộc phát.

Cuối cùng, những luồng đao ý này ngưng tụ thành đao ý thứ hai của Tống Thư Hàng, thứ vốn đã có dấu hiệu thức tỉnh từ trước.

Còn bây giờ, trong lúc thái 'thanh thiên kiếp', đao ý thứ hai bị kích thích, có thể phá vỏ thành hình bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái bản thân lên mức tốt nhất.

Trù tâm của Hà Chỉ Ma Đế hiện lên trên người cậu, kinh nghiệm truyền thừa tiên trù ma môn hiện ra trong đầu, dẫn dắt cậu bước tiếp theo trong việc chế biến món ăn.

Mắt cậu nhìn chằm chằm vào 2 tấn 3 thiên kiếp.

Thanh thiên kiếp bị thái mất một đoạn ngắn lộ ra màu vàng sẫm.

Theo thực đơn của Hà Chỉ Ma Đế thì đáng lẽ thanh thiên kiếp này phải có màu vàng kim, nhưng thanh trong tay Tống Thư Hàng do có thêm 'Thiên Cương' nên màu sắc đậm hơn.

Mặt bị thái của thiên kiếp liên tục ứa ra lớp mỡ như mật ong, hương thơm nồng nàn vương vấn mãi không tan, vân lôi trên mặt cắt trông giống như vân thịt đầy hấp dẫn, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Tống Thư Hàng khẽ giơ dao phay lên, ánh mắt cậu nhìn thấu vào sâu trong cấu trúc của 'thiên kiếp'.

Kết hợp với kinh nghiệm đồ sộ từ truyền thừa tiên trù của Hà Chỉ Ma Đế, ánh mắt cậu nhìn xuyên thấu cấu trúc thiên kiếp, tìm ra chỗ nào là vị trí yếu nhất, cũng chính là nơi thích hợp nhất để hạ đao.

Cậu chém xuống một đao, dao phay lọt vào thiên kiếp một cách chuẩn xác, với lực đạo nhẹ nhàng nhất đã dễ dàng thái thiên kiếp thành từng khối.

“Chính là cảm giác này.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Nhát đao này rơi trên nguyên liệu nấu ăn chính là đao công tiên trù đỉnh cao, có thể thái ra hình thái nguyên liệu tuyệt diệu nhất, đúng ý nhất.

Nhưng nếu nhát đao này chém lên người kẻ địch thì đó chính là nhắm thẳng vào 'điểm yếu', một đao mạnh nhất phá tan điểm yếu nhất.

Đao đạo trong thiên hạ, trăm sông đổ về một biển.

Tống Thư Hàng lại giơ dao lên.

Phía sau cậu, mấy bóng người hiện ra.

Phân thân Bạch tiền bối, Khôi Lỗi tiên tử, Thông Nương, cùng với Tô Không Vân đang hôn mê treo trên vỏ kiếm Xích Tiêu...

Ngay sau đó, Tô Thị A Thập Lục cùng hai vị tiên tử Tạo Hóa và Công Đức đồng thời tiến lên đứng sau lưng Tống Thư Hàng.

“Bắt đầu nấu rồi à?” Thông Nương khịt khịt mũi, thấy thơm quá định tiến lên hỏi Tống Thư Hàng.

Phân thân Bạch tiền bối khẽ giữ cô lại: “Đừng qua đó, khoan hãy làm phiền Thư Hàng.” Anh nhìn ra Tống Thư Hàng lúc này đang ở trong trạng thái tương tự như 'lĩnh ngộ', đao ý thứ hai trên người cậu ấy có lẽ sắp thành hình rồi.

Không biết lần này Tống Thư Hàng sẽ ngưng tụ ra loại đao ý gì?

Theo ký ức của Bạch tiền bối, đao ý thứ nhất của Tống Thư Hàng là 'Khải Ý' (ý nghĩa của áo giáp), một loại đao ý thiên về phòng thủ chưa từng có từ trước đến nay.

Giờ đao ý thứ hai của cậu ấy sẽ có hình dạng thế nào?

Nhìn Tống Thư Hàng đang nấu ăn, đôi mắt phân thân Bạch tiền bối hiện lên vẻ từ bi và thương cảm.

Anh biết Tống Thư Hàng rất muốn ngưng tụ ra đao ý kiểu 'tấn công', giống như một đao tu đường đường chính chính.

Nhưng bây giờ, cảnh tượng cậu ấy lĩnh ngộ đao ý thứ hai lại là khi đang 'nấu ăn'.

Phân thân Bạch tiền bối bỗng nhiên rất muốn hát cho Tống Thư Hàng nghe một bài hát cũ.

Bạch tiền bối vừa mới nghĩ vậy thì Tạo Hóa tiên tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân ở phía sau đã đồng loạt tiến lên một bước, hòa vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hóa thành hình thái ánh sáng công đức bao phủ toàn thân Tống Thư Hàng.

Sức mạnh công đức hộ thể có thể tăng cường khả năng lĩnh ngộ và vận khí của cậu.

Còn Tạo Hóa tiên tử thì lơ lửng sau lưng Công Đức Xà Mỹ Nhân giống như vị trí của dàn hợp xướng, cô chắp hai tay trước ngực theo tư thế cầu nguyện của thiếu nữ, sau đó bắt đầu ngâm nga một khúc nhạc không lời nhưng vô cùng hào hùng.

Bài hát của cô cũng có hiệu quả tăng cường ngộ tính, trạng thái và cảm ứng thần thức.

Đại công đức, đại tạo hóa!

“Nấu cái món ăn thôi mà cũng tự mang theo BGM (nhạc nền) à?” Quy tiền bối không nhịn được nói.

“Trong bản nhạc của ta, không ai có thể thắng được ta!” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm tiếp lời.

Phân thân Bạch tiền bối: “...” Cùng lúc đó, dưới sự bao phủ của ánh sáng công đức và sự gia trì từ tiếng hát của Tạo Hóa tiên tử, Tống Thư Hàng lại vung dao phay một lần nữa.

Lần này dao phay không hề khựng lại, đao quang lóe lên, một cú chém ngang, thanh thiên kiếp dài dằng dặc bị cắt làm đôi.

Tống Thư Hàng ấn tay lên thiên kiếp, đao quang bên tay phải liên tục lóe sáng.

Nhát này tiếp nhát kia chém lên thiên kiếp.

Mỗi nhát đao đều chuẩn xác tuyệt đối, mỗi nhát đều chém trúng vị trí thích hợp nhất, chính xác nhất!

Trong chớp mắt, nguyên một thanh thiên kiếp đã bị cậu thái thành từng khối nhỏ.

Những khối nhỏ này có kích cỡ vừa đủ để người ta gắp một miếng ăn gọn.

Mùi hương thiên kiếp tràn ngập khắp nơi, ánh mắt của mọi người đều bị Tống Thư Hàng thu hút.

Khí thế trên người Tống Thư Hàng ngưng tụ đến cực hạn, sắc bén vô cùng!

Nhưng đao ý thứ hai vẫn chưa ngưng tụ xong, vẫn còn thiếu một chút nữa.

Thông Nương đứng phía sau đột nhiên đưa tay sờ sờ cái đầu nhỏ của mình.

Cô bỗng cảm thấy Tống Thư Hàng trong trạng thái sắc bén lúc này hơi đáng sợ.

Cứ có cảm giác mình sẽ bị cậu ấy tóm lấy bất cứ lúc nào, rồi con dao vô tình kia sẽ hạ xuống người mình. 'Đúng rồi, mình là một cây hành mà!' Thông Nương chợt nghĩ ra điểm này.

Mà Tống Thư Hàng bây giờ đang nấu ăn, nấu ăn mà lỡ thiếu hành thì tình cảnh của cô có vẻ sẽ trở nên đáng sợ lắm đây.

Có nên chạy trốn ngay bây giờ không?

Nhưng ngửi cái mùi thơm nức mũi của 'Thiên Kiếp' kia, chân Thông Nương lại không nhấc lên nổi.

Thơm quá, thực sự rất muốn ăn một miếng Thiên Kiếp Kho Tộ.

“Vẫn chưa đủ, còn thiếu một chút nữa.” Tống Thư Hàng nói, cậu định đưa tay lấy thêm một thanh thiên kiếp nữa.

Khi cậu vừa đưa tay ra thì đầu ngón tay chạm phải bàn tay nhỏ nhắn mát lạnh của Tô Thị A Thập Lục.

Ở bên cạnh cậu, Tô Thị A Thập Lục đã lấy sẵn một đạo 'Thiên Lôi' đặt lên thớt trước mặt cậu: “Chuyện lấy thiên kiếp cứ giao cho mình, cậu chỉ việc chuyên tâm nấu ăn thôi.” “Ừm.” Tống Thư Hàng ấn tay lên thiên kiếp trên thớt, nín thở ngưng thần.

Đao quang lại lóe lên, lần này nhanh hơn và trực tiếp hơn lần trước!

Đạo thiên kiếp này ra đi nhanh chóng và thanh thản hơn người anh em của nó trước đó nhiều.

Thiên Đế đang nhìn trộm trong bóng tối thì trợn mắt há mồm.

Điên rồi, thế mà thực sự thái thiên kiếp ra thành từng lát, từng khối.

Thậm chí hắn còn thấy bên cạnh Tống Thư Hàng đã bắc sẵn một cái nồi lớn.

Đây là định ăn thiên kiếp thật chứ chẳng đùa!

Chẳng lẽ mình bị lạc hậu rồi sao?

Từ thời viễn cổ đến giờ hắn chưa từng thấy kẻ tham ăn nào lại nhắm vào cái thứ gọi là 'Thiên Kiếp' cả.

Bởi vì tu sĩ cơ bản là tránh không kịp, ai mà ngờ được có ngày đi ăn nó chứ?

Ăn thiên kiếp bộ không sợ sau này lúc độ kiếp bị thiên kiếp trả thù sao?

Tu sĩ thời đại này đúng là đáng sợ thật, mạch não đứa nào đứa nấy đều nhảy vọt kinh người.

Nhưng mà, Thiên Đế bỗng nhiên lại cảm thấy món Thiên Kiếp Kho Tộ kia hình như có vẻ sẽ ngon lắm đây.

Thiên Đế xoa cằm suy tư...

Hắn đang cân nhắc xem lát nữa có nên cải trang thành Vũ Nhu Tử lẩn vào đám đông để nếm thử vị Thiên Kiếp Kho Tộ không?

Dù sao nhìn hiện trường yến hội đám tu sĩ cũng say khướt cả rồi, đột nhiên xuất hiện thêm một 'Vũ Nhu Tử' nữa, chỉ cần cẩn thận một chút chắc là chẳng ai nhận ra đâu.

Lúc này Tống Thư Hàng đã hoàn toàn nhập tâm.

Trong lúc thái 'thiên kiếp', cậu thậm chí bắt đầu lồng ghép cả những đao pháp mà mình nắm giữ vào.

Đầu tiên là từ những thứ cơ bản nhất như 'Cơ sở đao pháp' học được từ vị thiếu niên cưỡi ngựa trắng trong 'Chân thực huyễn tượng' của Bạch tiền bối, đó chính là căn cơ của đao pháp.

Sau đó là 'Tật Phong Đao', tiếp đến là 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'... cuối cùng là 'Nhân Quả Đao'!

Vì đã có bài học xương máu lần trước nên Tống Thư Hàng dứt khoát bỏ qua 'Nghịch Lân Đao Pháp'.

Lần trước cũng chỉ vì lúc sắp lĩnh ngộ đao ý lại đi thúc động Nghịch Lân Đao Pháp nên mới ra nông nỗi tạo thành cái 'Đao ý khải giáp'.

Tuy đao ý khải giáp nhìn ngầu và hiệu quả thật đấy, nhưng thân là đao tu, cậu vẫn hy vọng mình có một loại đao ý tấn công bình thường, chứ không phải vung đao một cái là biến thành giáp trụ.

Nguyện vọng của Tống Thư Hàng giờ đã nhỏ bé lắm rồi, cậu đã chấp nhận thân phận đao tu của mình, cái cậu khao khát không phải loại đao ý bá đạo kinh thiên động địa gì, chỉ cần bình thường là tốt rồi!

Trong vô thức, trên hai cánh tay Tống Thư Hàng hiện lên một lớp màu kim loại đen bóng của 'Biến dị Cương Thủ'.

Phía sau cậu, dàn hợp xướng Thánh Viên cũng hiện hình.

Dưới sự dẫn dắt của Đại Thánh Viên, các tiểu Thánh Viên đồng loạt mở kinh văn Nho gia, bắt đầu ngâm nga theo nhịp bài hát của Tạo Hóa tiên tử.

Tiếng hát vốn đã hào hùng nay lại thêm phần trang trọng như một bản sử thi.

Nếu việc nấu nướng có thang điểm cho 'cảnh tượng nấu ăn' thì Tống Thư Hàng lúc này chắc chắn đạt trên 90 điểm.

Nào là BGM cá nhân, nào là Công Đức tiên tử hộ thân, phụ bếp lại là tiểu tiên tử Tô Thị đáng yêu, nguyên liệu thì tỏa ánh vàng kim, cái hiệu ứng này đúng là đốt tiền mà!

“Tốt lắm, trạng thái cực kỳ tốt.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu cảm thấy trạng thái lúc này của mình xuất sắc hơn bao giờ hết.

Thanh 'thiên kiếp 2 tấn 3' thứ sáu trong tay cậu đã nối gót những người anh em của nó.

Nhanh hơn, có nhịp điệu hơn!

Tiểu tiên tử Tô Thị A Thập Lục kịp thời đưa lên thanh thiên kiếp thứ bảy!

Vũ Nhu Tử và Hắc Bì Vũ Nhu Tử chẳng biết từ lúc nào cũng vây quanh lại.

Chương 2100

Cô cùng Sở Sở giúp Tống Thư Hàng bắc nồi lớn và dùng 'Ngự Hỏa Thuật' đun sôi nước trong nồi.

Đây là nước linh tuyền trên đảo Điền Thiên, lát nữa trước khi làm món kho tộ cần phải chần sơ các khối thiên kiếp qua nước sôi một lượt.

“Cảm thấy nhiệt độ lửa hơi thấp.” Vũ Nhu Tử nói.

Nói đoạn cô nhìn về phía vỏ kiếm Xích Tiêu.

Nhớ mang máng trên thân kiếm Xích Tiêu có thể bùng lên ngọn lửa Phần Thiên hừng hực... không biết cái vỏ này có chức năng đó không nhỉ?

“Về chuyện lửa thì không cần lo, tôi có đan hỏa chuyên dụng đây.” Thất Tu Thánh Quân và Linh Điệp Thánh Quân tiến lại gần nói.

Nói xong Thất Tu Thánh Quân lại nhìn Tống Thư Hàng: “Cảm giác Thư Hàng tiểu hữu sắp bắt đầu thay đổi rồi đấy.” Đúng như Thánh Quân dự đoán, đao ý thứ hai của Tống Thư Hàng chỉ còn cách lúc thành hình một lằn ranh mỏng manh.

“Dưỡng Đao Thuật!” Lúc này, hai bàn tay của Tống Thư Hàng đột nhiên bừng sáng.

“Muốn mượn Dưỡng Đao Thuật để tăng cường sự ăn ý giữa bản thân và dao phay sao?” Phân thân Bạch tiền bối gật đầu, đây đúng là một phương pháp hay.

“Nhưng nếu muốn tăng sự ăn ý với dao phay thì đâu cần dùng Dưỡng Đao Thuật ở cả hai tay chứ?” Quy tiền bối thắc mắc.

Vậy thì phát Dưỡng Đao Thuật còn lại của Tống Thư Hàng định dùng lên ai?

“Cậu ta định tự dùng lên chính mình chăng?” Xích Tiêu Kiếm đoán.

Trong lúc mấy vị tiền bối đang đoán già đoán non thì Tống Thư Hàng đã ra tay.

Đầu tiên đúng như Bạch tiền bối đoán, cậu dùng Dưỡng Đao Thuật lên con dao phay, nhưng phát thứ hai cậu lại dùng lên chính miếng 'thiên kiếp'.

“Cậu ta làm cái quái gì thế?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm không hiểu nổi.

“Chắc là muốn nâng cao khẩu vị của nguyên liệu chăng?” Thất Tu Thánh Quân xoa cằm: “Nghe nói bò mà hay được nghe nhạc thì thịt sẽ thơm ngon đậm đà hơn.

Tuy không biết thật giả thế nào... nhưng có lẽ Thư Hàng tiểu hữu muốn lợi dụng chức năng massage của Dưỡng Đao Thuật để tăng cường khẩu vị cho thiên kiếp?” “Chính là lúc này!” Tống Thư Hàng trầm giọng quát.

Cậu chém ra nhát đao đỉnh cao nhất của chính mình mà không cần mượn ngoại lực!

Toàn bộ những gì cậu nắm giữ: Cơ sở đao pháp, Tật Phong Đao, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao, Nhân Quả Đao, rồi Khiên Đao Thuật, Đao Độn - Bá Vương, Ngự Đao - Nguyệt Quang, cả Dưỡng Đao Thuật và Tam Thiên Đao Kinh... tất cả đao pháp Tống Thư Hàng học được đều được tổng hợp lại.

Mọi kiến thức, lĩnh ngộ và kinh nghiệm đao pháp trong quá khứ đều dồn hết vào nhát đao này.

Dao phay hạ xuống, đao ý bùng nổ.

Tống Thư Hàng đã chém ra một nhát đao huyền ảo mang sắc màu cầu vồng.

Đao ý thứ hai chính thức ngưng tụ thành hình.

“Đây là đao ý gì vậy?” Tô Thị A Thất khẽ nhíu mày suy nghĩ.

Loại đao ý huyền ảo thế này dường như không giống với bất cứ loại nào anh từng thấy.

Hơn nữa loại đao ý đẹp đẽ này lại thiếu đi sự bá đạo, cảm giác hơi đi ngược lại với 'đao tu chi đạo'.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến cái 'đao ý khải giáp' của Tống Thư Hàng là anh thấy hoàn toàn có thể hiểu được.

Tống Thư Hàng nắm chắc con dao phay, ý thức vẫn còn đang đắm chìm trong dư vị của đao ý thứ hai vừa thành hình.

Một lúc sau cậu mới nhếch môi cười hài lòng.

Đao ý thứ hai chính là đao ý tấn công!

Hơn nữa hiệu quả cực kỳ tuyệt vời!

Loại đao ý này chuyên dùng để công kích điểm yếu của địch.

Ngay khoảnh khắc giơ đao lên là nó có thể khóa chặt điểm yếu của đối phương để từ đó phá hủy.

Trong đó còn bao hàm cả kỹ thuật cắt thái của 'tiên trù' và pháp tắc 'nhân quả'.

Ngoài ra đây còn là một nhát đao từ bi.

Kẻ bị giết, kẻ bị trúng đao ý sẽ không cảm thấy một chút đau đớn nào... trái lại có khi còn thấy sướng nữa!

Bên cạnh đó đao ý thứ hai còn có tiềm lực rất lớn.

Bây giờ nó mới chỉ vừa thành hình mà đã có thể không ngừng trưởng thành rồi.

Sau khi trưởng thành chắc chắn sẽ còn có hiệu quả mạnh mẽ hơn nữa.

Với Tống Thư Hàng mà nói, đao ý thứ hai là loại tấn công đã là đủ lắm rồi.

Tiếp theo cậu sẽ phải không ngừng bồi dưỡng nó, để nó nhanh chóng lớn mạnh và khai quật hết mọi tiềm lực tiềm ẩn.

Cậu lại vung đao thêm lần nữa, đao ý huyền ảo liên tục lóe lên.

Chỉ trong chốc lát toàn bộ thiên kiếp đã được thái xong.

“Bước tiếp theo, chần nước.” Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy Hắc Bì Vũ Nhu Tử và Sở Sở đã chuẩn bị xong nồi lớn và đun sôi nước suối.

Còn Vũ Nhu Tử thì đang cầm vỏ kiếm Xích Tiêu khuấy đều trong nồi.

Vỏ kiếm Xích Tiêu: “Ta mà cũng thực sự tu luyện ra được một cái 'tâm ma hóa thân' sao?” “Chắc chắn không vấn đề gì, cháu có thể đo ni đóng giày tạo cho tiền bối một cái tâm ma hóa thân mà.” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu.

Cậu đưa tay ra, thúc động niệm lực chuyển toàn bộ số thiên kiếp đã thái vào trong nồi lớn để chần qua.

Mà nói mới nhớ, cái nước dùng để chần thiên kiếp này... mang đi bán chắc cũng đổi được khối linh thạch nhỉ?

Ý nghĩ vừa lóe lên Tống Thư Hàng đã vội lắc đầu gạt phăng đi.

Chắc mình muốn tiền đến phát điên rồi.

Bốn mươi phút sau.

Theo đúng các bước trong thực đơn của Ma Đế, mẻ 'Thiên Kiếp Kho Tộ' đầu tiên đã hoàn thành.

“Ai muốn nếm thử đầu tiên nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tuy có Trù tâm và truyền thừa tiên trù của Ma Đế bảo đảm, nhưng món Thiên Kiếp Kho Tộ này rốt cuộc có thành công hay không thì chính Tống Thư Hàng cũng không dám chắc.

“Tôi có thể nếm thử được không, tiểu đạo hữu?” Một giọng nói vang lên từ hư không.

Ngay khoảnh khắc sau, đảo Điền Thiên đột ngột rơi vào trạng thái đêm đen, giơ tay không thấy rõ năm ngón.

Vốn đang là khoảng ba giờ chiều mà cả hòn đảo bỗng nhiên bị bóng tối bao trùm.

Đèn ứng cứu trên đảo lập tức bật sáng... nhưng vừa sáng lên đã bị bóng tối nuốt chửng, biến mất không dấu vết.

Ngay cả 'ánh sáng công đức' trên người Tống Thư Hàng cũng bị hạn chế, không thể chiếu sáng xung quanh.

Đây không còn là màn đêm buông xuống nữa, mà là một loại vật chất bóng tối bao trùm, che lấp mọi ánh sáng.

Tống Thư Hàng khẽ nhướng tay phải, giơ cao dao phay tiên trù, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng để chém một nhát 'Từ Bi Đao Ý' lên bầu trời.

“Xin lỗi, tiểu đạo hữu đừng căng thẳng.

Ta đã lâu không rời khỏi Âm Ảnh Giới nên có chút không kiểm soát được thể hình của mình, xin đợi một lát.” Lúc này giọng nói đó lại vang lên lần nữa từ hư không.

Sau đó, 'bóng tối' bao trùm đảo Điền Thiên thu lại một nửa.

Đảo Điền Thiên một nửa ở trạng thái ánh sáng, nửa kia ở trong bóng tối kỳ quái tối đen như mực.

Người đến hóa ra lại khá dễ nói chuyện...

ít nhất là không có ác ý.

“Cảnh tượng này đúng là có cảm giác sử thi về sự đối lập giữa ánh sáng và bóng tối lúc kết thúc một bộ phim điện ảnh lớn vậy.” Diệt Phượng công tử đang ngồi trên đầu đại mã hầu Tam Lãng, thò cái lưỡi nhỏ ra liếm mu bàn tay mình.

Đại mã hầu Tam Lãng đang trong trạng thái say khướt lộ vẻ mặt đau khổ... như kiểu đang gặp ác mộng vậy.

Mà cũng đúng thôi, ai đang ngủ mà bị người ta giẫm lên mặt hay bị vật nặng đè lên thì chẳng gặp ác mộng.

Lệ Chi tiên tử rút điện thoại ra, cô đứng ở ranh giới giữa 'ánh sáng' và 'bóng tối', thành thạo tạo một dáng thật đẹp rồi tự chụp cho mình mấy tấm ảnh.

Cô lúc đang ngà ngà say trông lại càng có sức hút hơn bình thường.

Tống Thư Hàng nhìn về phía nửa hòn đảo đang chìm trong bóng tối, cậu lờ mờ cảm nhận được có dao động không gian ở đó.

Một cánh cửa không gian đang mở ra mà không đóng lại.

Lẽ nào bóng tối đang bao trùm nửa hòn đảo này chính là 'cơ thể' của chủ nhân giọng nói kia?

Thậm chí cơ thể của vị đại năng này vẫn chưa hoàn toàn bước ra khỏi cửa không gian sao?

“Đạo hữu, ông vội vàng quá đấy.” Lúc này một giọng nói trầm ổn trưởng thành khác vang lên.

Một cánh cửa không gian mở ra trong hư không, một người đàn ông choàng chăn bước ra.

Tiên tử Thập Một Đô Năng Mại vội vàng nghênh đón rồi đứng cạnh anh ta.

“Tiền bối Thập Một Đô Năng Mại?” Tống Thư Hàng thấy người đàn ông này thì cảm thấy vô cùng thân thiết.

Cậu có ấn tượng cực tốt với đại lão Thập Một Đô Năng Mại.

Trong lòng cậu, chỉ số hảo hữu giữa cậu và đại lão này chắc chỉ đứng sau các thành viên trong nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thôi.

Đại lão Thập Một Đô Năng Mại nhìn Tống Thư Hàng rồi mỉm cười gật đầu.

Anh định cho Tống Thư Hàng thêm một cơ hội nữa nên tạm thời đã xóa tên cậu khỏi danh sách đen.

Một khi đã xóa khỏi danh sách đen thì đại lão sẽ đối xử với Tống Thư Hàng như một khách hàng bình thường, dành cho cậu nụ cười phục vụ cơ bản nhất.

Bạn tưởng dùng mấy viên linh thạch tục tĩu là có thể mua được nụ cười của Cửu phẩm Kiếp Tiên hay thậm chí là Trường Sinh Giả sao?

Chương 2101

Đúng vậy, hoàn toàn có thể!

Mà giá cả còn rẻ hơn bạn tưởng tượng nhiều!

“Tiền bối, vị đại lão bóng tối này là bạn của anh ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vị đại lão bóng tối đó lên tiếng: “Tiểu hữu có thể gọi ta là Âm Ảnh Lãnh Chúa.” “Cái danh xưng Lãnh Chúa này nghe cứ như trùm cuối (BOSS) trong game sắp bị người chơi tiêu diệt vậy.” Vũ Nhu Tử giơ vỏ kiếm Xích Tiêu lên nói: “Tiền bối có thể cân nhắc đổi đạo hiệu khác xem sao.” “Ta đã lâu không liên lạc với các thế giới khác trong Chư Thiên Vạn Giới rồi, những gì tiểu tiên tử nói ta không hiểu lắm.

Nhưng ý đại khái thì ta hiểu.” Âm Ảnh Lãnh Chúa cười hà hà: “Danh xưng chỉ là một cái tên để người ta phân biệt cá thể mà thôi, với ta thì tên gì cũng không quan trọng.” “Vậy từ hôm nay trở đi, tiền bối hãy gọi là Âm Ảnh Thượng Nhân đi.” Vũ Nhu Tử nói: “Nghe thuận tai hơn Âm Ảnh Lãnh Chúa nhiều, hợp với phong cách của tụi cháu nữa.” “Được, vậy hôm nay ta sẽ gọi là Âm Ảnh Thượng Nhân.” Âm Ảnh Lãnh Chúa này dễ tính đến mức quá đáng luôn.

“Cháu cảm thấy cháu và tiền bối bỗng chốc có nhiều chủ đề chung để nói quá.” Vũ Nhu Tử gật đầu.

Âm Ảnh Lãnh Chúa vừa bảo 'hôm nay gọi là Âm Ảnh Thượng Nhân', nghĩa là vị tiền bối này định mỗi ngày đổi một đạo hiệu rồi.

“Ha ha ha ha.” Âm Ảnh Thượng Nhân cười sảng khoái.

Linh Điệp Thánh Quân: “...” Ông tiến lên một bước che chở cho hai cô con gái của mình.

Cứ có cảm giác nếu để con gái mình nói chuyện tiếp với đối phương thì kiểu gì nó cũng sẽ hợp rơ rồi chạy theo người ta mất, đặc biệt là đứa con gái đen nhẻm kia, thuộc tính cực kỳ đồng bộ với đối phương, không thể không phòng bị.

“Tiền bối Thập Một Đô Năng Mại, lần này anh đến là có món gì muốn giao dịch với tôi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lần trước món 'Hạt sen Đao ý Thông Huyền' đã bán được giá hời.

Đồ độc quyền, lũng đoạn thị trường đúng là dễ bán thật.

“Lần này chính xác mà nói là đạo hữu Âm Ảnh Lãnh Chúa muốn thực hiện một giao dịch với cậu, tôi chỉ kiếm chút phí trung gian thôi.” Đại lão Thập Một Đô Năng Mại bình tĩnh đáp.

“Làm ơn hãy gọi tôi là Âm Ảnh Thượng Nhân.” Âm Ảnh Lãnh Chúa nhắc.

Đại lão Thập Một Đô Năng Mại: “...” Đạo hữu à, ông nhập vai nhanh quá đấy.

Âm Ảnh Thượng Nhân lại nói với Tống Thư Hàng: “Ta muốn nếm thử món Thiên Kiếp Kho Tộ, đó chính là mục mục giao dịch của ta.

Chỉ cần món Thiên Kiếp Kho Tộ của tiểu đạo hữu không có vấn đề gì thì ta có thể trả một cái giá khiến tiểu đạo hữu hài lòng.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nhìn về phía phân thân Bạch tiền bối cùng Thất Tu Thánh Quân và tiền bối Linh Điệp: “Các tiền bối thấy giao dịch này được không ạ?” Món Thiên Kiếp Kho Tộ này tuy phần lớn là do cậu tự tay làm nhưng trong đó có sự giúp đỡ của Bạch tiền bối, Thất Tu, Dược Sư và cả tiền bối Linh Điệp nữa.

Cho nên khi xác nhận giao dịch, Tống Thư Hàng muốn hỏi ý kiến của ba vị tiền bối.

“Món này là do cậu làm, chúng tôi chỉ phụ giúp thôi, chuyện này cậu cứ tự quyết định là được.” Thất Tu Thánh Quân mỉm cười nói.

“Cậu thấy có món gì mình cần thì cứ giao dịch đi.” Phân thân Bạch tiền bối mặt không cảm xúc nói: “Dù sao chúng ta cũng còn nhiều lắm.” Nguyên liệu vẫn còn dư dả, đủ cho yến tiệc của nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' dùng mà vẫn còn thừa.

“Cảm ơn các tiền bối.” Tống Thư Hàng bưng đĩa Thiên Kiếp Kho Tộ đầu tiên vừa hoàn thành lên và nói: “Vậy thì mời Âm Ảnh tiền bối nếm thử xem món Thiên Kiếp Kho Tộ của tôi có đạt yêu cầu không nhé!” Từ trong bóng đen bao phủ nửa hòn đảo ngưng tụ ra một đôi cánh tay nhỏ nhắn, cánh tay kéo dài ra hai trăm mét, nhận lấy đĩa Thiên Kiếp Kho Tộ từ tay Tống Thư Hàng rồi đưa về lại bóng tối.

Món Thiên Kiếp Kho Tộ sau khi hoàn thành có màu đỏ hồng, tỏa ra linh quang màu vàng sẫm cùng hương thơm nồng nàn vương vấn mãi không tan, khiến người ta không ngừng tiết nước miếng.

Trong bóng tối phát ra tiếng nhai nhóp nhép khe khẽ.

“Ngon quá, đúng như trong ký ức của ta.

Cắn một miếng, lớp đầu tiên béo mà không ngấy, tan ngay trong miệng.

Lớp thứ hai có độ dai, càng nhai càng thơm.

Lớp thứ ba khẩu vị cực giòn, cắn một cái là vỡ vụn... thậm chí còn thơm hơn và có khẩu vị tốt hơn món Thiên Kiếp Kho Tộ trong ký ức của ta nữa.” Âm Ảnh Thượng Nhân lớn tiếng khen ngợi.

Tống Thư Hàng: “!!!” Vị Âm Ảnh Thượng Nhân này đã từng ăn Thiên Kiếp Kho Tộ rồi sao?

Nghĩa là ông ta có quen biết Hà Chỉ Ma Đế?

Nếu đúng là vậy thì có nên nhân lúc ông ta đang ăn mà tặng cho một chiêu đâm lén chính nghĩa không nhỉ?

Ngay khi ý nghĩ muốn đối đầu với đại lão hiện lên trong đầu, Tống Thư Hàng đã lập tức đè bẹp nó xuống đáy lòng.

Việc công kích các đại lão không thể biến thành sở thích được.

Thật ra mỗi lần cậu đụng chạm đại lão đều là ngoài ý muốn, bị động, thậm chí có đôi khi là bị đại lão vô duyên vô cớ nhắm vào.

Cậu rất ít khi chủ động gây hấn với đại lão.

Trong những việc liên quan đến tính mạng của mình, cậu vẫn luôn rất tỉnh táo.

Hơn nữa, tiền bối Bóng Đêm quen biết 'Hà Chỉ Ma Đế' cũng không có nghĩa là họ cùng một phe.

Biết đâu tiền bối Bóng Đêm từng là khách của Hà Chỉ Ma Đế thì sao?

Không thể vì tiền bối Bóng Đêm từng ăn 'Yến tiệc Thiên kiếp' của Hà Chỉ Ma Đế mà liệt ông ấy vào phe địch được. 【Tôi có thù với ông chủ tiệm bánh bao bên cạnh, nên phàm là ai từng đến nhà lão đó ăn bánh bao, tôi đều phải mắng chửi một trận, đánh cho một trận.】 Cái logic này đúng là có vấn đề.

Những người dân thường ăn bánh bao có tội tình gì đâu.

Hơn nữa... tiền bối Bóng Đêm là khách hàng do đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' giới thiệu, nếu gây hấn chắc chắn sẽ bị đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' cho vào danh sách đen.

Tương lai còn phải giao dịch với đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' nhiều, không thể vì cái nhỏ mà mất cái lớn.

Vì vậy, Tống Thư Hàng nhanh chóng thu hồi ý nghĩ đó.

“Tiểu đạo hữu, có phải ngươi đã cải tiến công thức ‘Thiên kiếp kho tộ’ không?” Lúc này, giọng nói của thượng nhân Bóng Đêm lại vang lên.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Cũng không hẳn là cải tiến, chỉ là ngoài ý muốn thôi.

Trong quy trình đầu tiên tôi đã thêm vào ‘Thiên Cương’.

Sau đó, để nguyên liệu tươi ngon hơn, cảm giác ngon miệng hơn, tôi đã thử một loại bí pháp độc môn.” “Rất tốt, nếu phải chấm điểm cho món ‘Thiên kiếp kho tộ’ này của ngươi, ta có thể cho ngươi tám mươi điểm.

So với món ‘Thiên kiếp kho tộ’ mà ta từng ăn trước đây, kỹ thuật tiên trù của ngươi còn kém xa, điều này ảnh hưởng đến độ ngon của món ăn.

Nhưng việc thêm vào Thiên Cương và cách ngươi nâng cao cảm giác ngon miệng cho nguyên liệu đã giúp món ăn này tăng thêm không ít điểm.” Thượng nhân Bóng Đêm tán thưởng: “Món ‘Thiên kiếp kho tộ’ này ta thừa nhận là đạt yêu cầu.

Tuy nhiên, kỹ thuật tiên trù của tiểu đạo hữu vẫn còn không gian để nâng cao, hy vọng lần tới có thể thưởng thức tác phẩm đạt ít nhất 95 điểm trở lên từ ngươi.

Nói trước là ta rất kén ăn đấy.” “Cảm ơn tiền bối đã khen ngợi.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Đây là lần đầu tiên cậu thử làm ‘tiên trù’ mà đã được tiền bối công nhận, có lẽ cậu thực sự có thiên phú trong môn này?

“Đã là tác phẩm đạt yêu cầu thì giao dịch của chúng ta coi như hoàn thành.

Vậy tiểu hữu, ngươi có muốn thứ gì không?” Thượng nhân Bóng

Đêm hỏi.

Vừa nói xong, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy một luồng ‘hào quang bá đạo’ ập thẳng vào mặt. 【Ngươi muốn cái gì, cứ việc nói đi.

Cho dù là trăng sao trên trời, ta cũng có thể hái xuống cho ngươi!

Chỉ cần là thứ ngươi muốn, ta đều sẽ thỏa mãn ngươi!】 Công Đức Xà Mỹ Nhân ngẩng đầu, trong miệng phát ra giọng nam trầm ấm, đọc lời thoại của tổng tài bá đạo trong phim truyền hình.

Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh vỗ tay tạo nhịp.

Tống Thư Hàng: “...” Bầu không khí bị phá hỏng sạch bách.

“Ha ha ha, nếu ngươi muốn trăng sao, ta cũng có thể tặng cho ngươi.” Tiền bối Bóng Đêm cười lớn nói.

Tống Thư Hàng liên tục xua tay.

Lấy trăng sao về làm gì, lại không nhét được vào thế giới cốt lõi.

Mà nếu có ngày thế giới cốt lõi của cậu phát triển đến mức có thể chứa được ‘trăng sao’, lúc đó tự cậu cũng có thể đi hái được rồi.

“Xin tiền bối đợi một lát, thật ra tôi quả thật có thứ mình muốn.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu quay sang nhìn tiền bối Rùa, truyền âm nhập mật hỏi: “Tiền bối Rùa, ngài có biết 【Đông Phương Xuân Các】 không?” Tiền bối Rùa: “Vọng thiên, ngươi ngay cả ‘Đông Phương Đại Đế’ cũng không tha sao?” Lão sào của Nam Phương Đại Đế đã bị bứng đi rồi, lần này dã tâm của Thư Hàng lại đặt lên lão sào của Đông Phương Đại Đế sao?

“Quả nhiên là mảnh vỡ cung điện của Đông Phương Đại Đế ạ.” Tống Thư Hàng thầm gật đầu.

Vậy thì đúng là nó rồi!

“Tiền bối, tôi có thể lấy một ít mảnh vỡ 【Đông Phương Xuân Các】 của Thiên Đình viễn cổ không?” Tống Thư Hàng nói.

“!!!” Tiên tử Cái Gì Cũng Có trợn mắt nhìn Tống Thư Hàng: “Ta cho ngươi vào danh sách đen đó, khách quý!” “Tiên tử đừng hiểu lầm, tôi không có ý định nhắm vào những mảnh vỡ ‘Đông Phương Xuân Các’ trong tay cô đâu.

Tôi nghĩ đã là mảnh vỡ thì số lượng chắc chắn rất nhiều.

Những mảnh tiên tử thu thập và định bán chỉ là vài khối trong đó thôi.

Cái tôi muốn là những mảnh vỡ khác của ‘Đông Phương Xuân Các’.” Tống Thư Hàng giải thích.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có vuốt cằm, gật gật đầu: “Cũng có lý.” “Mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các của Thiên Đình viễn cổ sao?

Ta hiểu rồi.” Tiền bối Bóng Đêm khẽ gật đầu.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối có mảnh vỡ đó trong tay không?” “Không, thật ra hôm nay là lần đầu tiên ta nghe nói về thứ này.

Nhưng không sao, ta có tiền.” Tiền bối Bóng Đêm nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối Bóng Đêm nói xong, lại quay sang bảo đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’: “Đạo hữu, ta muốn mua mấy khối mảnh vỡ ‘Đông Phương Xuân Các’.

Đến lúc đó thanh toán cùng với nhiệm vụ ‘Thiên kiếp kho tộ’ luôn, thấy thế nào?” “Không vấn đề gì.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán lộ ra nụ cười chân thành, ông thích nhất loại khách hàng thế này, không bao giờ mặc cả, chỉ cần đưa hàng đến, dù bao nhiêu linh thạch đối phương cũng hào phóng chi trả.

“Sư phụ, đừng có ý đồ gì với mấy khối ‘mảnh vỡ’ của con!” Tiên tử Cái Gì Cũng Có nhắc nhở.

Cái Gì Cũng Bán khẽ xoa đầu đệ tử, mỉm cười: “Hôm nay sư phụ sẽ dạy con thêm một bài học, làm ăn là phải có cạnh tranh.” “!!!” Tiên tử Cái Gì Cũng Có: “Tuyệt giao, chúng ta đoạn tuyệt quan hệ sư đồ!” “Mấy cái quan hệ sư đồ đó sao quan trọng bằng việc làm ăn được?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán cười nói.

Tống Thư Hàng: “...” Linh thạch không chỉ mua được nụ cười của Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả, mà còn có thể khiến họ trở mặt thành thù.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có tức giận giậm chân.

Lúc này, đại lão Cái Gì Cũng Bán lại khẽ ấn đầu cô: “Đùa thôi mà, về mảnh vỡ ‘Đông Phương Xuân Các’, ta còn rất nhiều kênh để lấy hàng, con cứ việc đi hoàn thành giao dịch của mình đi.” “Vậy thì giao dịch hoàn thành.” Tiền bối Bóng Đêm cười nói, cơ thể đồ sộ của ông bắt đầu rút về phía cánh cổng không gian.

Trước khi rút hết, ông đột nhiên ném cho Tống Thư Hàng một cái ly màu đen: “Dựa vào vật này, ngươi có thể triệu hoán ta một lần.

Lần tới, nếu ngươi nghiên cứu ra thêm nhiều món ăn trong ‘Thực đơn Thiên kiếp’, có thể triệu hoán ta.

Chỉ cần đạt yêu cầu, ta đều sẽ tiến hành giao dịch đẳng giá với ngươi.

Món tiếp theo có phải là 《Phiến phổi Tâm Ma Kiếp xông khói》 không?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên cảm thấy toàn thân phát lạnh.

“Món tiếp theo tôi vẫn chưa nghiên cứu xong.

Thật ra cái thực đơn Thiên kiếp này tôi cũng mới có được không lâu.” Tống Thư Hàng nhận lấy cái ly đen nhỏ, trả lời.

“Ha ha ha ha, mong chờ lần gặp mặt tới của chúng ta.” Tiền bối Bóng Đêm cười lớn, rút về thế giới Bóng Đêm, biến mất không dấu vết.

Chương 2102

Sau khi tiền bối Bóng Đêm rời đi, đảo Điền Thiên khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Bữa tiệc của ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ chính thức bắt đầu.

Có sự khẳng định của tiền bối Bóng Đêm, Tống Thư Hàng bắt đầu đem toàn bộ 2 tấn rưỡi lôi kiếp còn lại chế biến thành ‘Lôi kiếp kho tộ’.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán và tiên tử Cái Gì Cũng Có cũng được Tống Thư Hàng kéo lại tham gia bữa tiệc.

Ăn của người ta thì ngại miệng, chỉ cần cùng tham gia yến hội, cùng ăn cùng uống, lần tới mọi người tìm đại lão mua đồ, dù không được giảm giá thì ít nhất tìm ông ấy cũng dễ dàng hơn?

Tống Thư Hàng nghĩ như vậy.

Thiên kiếp kho tộ kết hợp với tiên tửu của nữ sĩ Kunna ở thế giới Hắc Long và tiên trà của tiền bối thiếu niên ở Tán Tiên Đài bí ẩn.

Mỗi thứ đều là bảo vật hiếm có.

Sau ba tuần rượu...

đại lão Cái Gì Cũng Bán bắt đầu lấy ra từng món ‘hào thực’ được bảo quản bằng thủ pháp cấp Trường Sinh Giả từ không gian riêng của mình.

Những món hào thực này có đủ loại từ cổ chí kim.

Những món được đại lão Cái Gì Cũng Bán sưu tầm như hàng hóa thì mỗi món đều có trình độ trù nghệ không kém gì Biệt Tuyết Tiên Tử.

Ban đầu chỉ là ‘Yến tiệc Thiên kiếp’, giờ đã biến thành một bữa đại tiệc không kém gì ‘Thực Tiên Yến’.

Yến hội kéo dài đến tận đêm khuya!

Các thành viên vốn dĩ đã uống hơi nhiều của ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’ giờ lại càng say hơn.

Linh Điệp Thánh Quân gắp một miếng ‘Thiên kiếp kho tộ’, chậm rãi thưởng thức.

Ngoài cảm giác ba tầng hương vị như tiền bối Bóng Đêm nói, Thiên kiếp kho tộ khi nuốt xuống còn có một hương vị như bùng nổ.

Đây chính là hương vị nguyên chất của thiên kiếp!

Lão phu sống bao nhiêu năm như vậy, lần đầu tiên mới biết thiên kiếp hóa ra cũng có thể ăn được.

Linh Điệp Thánh Quân lại nâng ly, cạn với Hoàng Sơn Tôn Giả một ly.

Rượu này cũng là rượu ngon, là bảo vật cấp Cửu phẩm, thậm chí cấp bậc còn cao hơn.

Thư Hàng tiểu hữu có thể kiếm được nhiều đồ tốt như vậy, quả thực nằm ngoài dự kiến của ông.

Cậu nhóc này cũng là một kẻ có khí vận đặc biệt.

Khác với khí vận của Bạch đạo hữu, khí vận của Tống Thư Hàng có vẻ hiển hiện ở ‘nhân duyên’.

“Ơ?

Có phải ta uống nhiều quá rồi không.” Linh Điệp Thánh Quân đột nhiên lẩm bẩm.

Ông dường như hơi hoa mắt rồi.

Lúc nãy khi liếc nhìn qua, ông phát hiện có tới ba Vũ Nhu Tử.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đang ngoan ngoãn ngồi bên cạnh ông, còn ở hiện trường yến hội, ông lại thấy hai Vũ Nhu Tử đang chạy qua chạy lại trong đám đông, đùa giỡn, cười đùa.

“Ừm, xem ra là uống nhiều thật rồi.” Khóe miệng Linh Điệp Thánh Quân lộ ra ý cười, ông vốn là một mỹ nam trung niên, nụ cười này lại càng thêm vài phần quyến rũ.

Một vài cô gái nhỏ trên đảo Điền Thiên bị nụ cười này thu hút đến ngẩn ngơ.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối.” Lúc này, Vũ Nhu Tử đang quấn chăn lăn đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Sao vậy, Vũ Nhu Tử?” Vũ Nhu Tử hi hi cười, lăn đến cạnh A Thập Lục bên cạnh Thư Hàng, cô ngẩng đầu lên, gối đầu lên đùi A Thập Lục: “Tôi vẫn muốn xem mưa sao băng.” Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối tôi không phải vạn năng đâu, Vũ Nhu Tử.

Đang lúc suy nghĩ, mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

“Đúng rồi.” Cậu nhìn về phía 【Đại lão Cái Gì Cũng Bán】 bên cạnh nói: “Tiền bối, tôi có thể mua một trận mưa sao băng không?

Về linh thạch, đến lúc đó tôi dùng ‘Thiên kiếp kho tộ’ để gán nợ được không?” “Ha ha, không cần gán nợ.

Hôm nay tâm tình ta tốt, miễn phí tặng luôn!” Đại lão Cái Gì Cũng Bán hào sảng nói.

Tiên tử Cái Gì Cũng Có nghe thấy vậy liền biết sư phụ đã uống say rồi.

Cũng chỉ khi uống say, sư phụ mới miễn phí tặng quà nhỏ cho khách hàng.

“Mưa sao băng à, muốn góc độ nào?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đứng dậy, hai tay nhắm thẳng lên trời.

Ngay lúc đó... trên bầu trời, có một trận mưa sao băng lướt qua chân trời, cực kỳ xinh đẹp!

Tống Thư Hàng cả đời này vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy mưa sao băng xinh đẹp đến vậy.

Những ngôi sao băng kia lướt qua bầu trời đêm, lúc đó dày đặc như mưa trút nước, đẹp không lời nào tả xiết.

Cứ như thể có vị đại lão nào đó đã đánh nát một ngôi sao, chuyên môn tạo ra trận mưa sao băng này vậy.

“Đẹp quá đi ~~ Đẹp hơn nhiều so với tưởng tượng của tôi.” Vũ Nhu Tử mãn nguyện, cô gối đầu lên đầu gối A Thập Lục, ngước nhìn tinh không với vẻ mặt đầy thỏa mãn: “Cảm ơn Tống tiền bối, cảm ơn tiền bối Cái Gì Cũng Bán.” “Ta...” Đại lão Cái Gì Cũng Bán vẫn cứng đờ giơ hai tay lên, giữ nguyên tư thế phát công, hồi lâu sau ông mới rặn ra một câu: “Đậu xanh, có kẻ cướp mối làm ăn của ta!” Tống Thư Hàng: “???” “Hả?” Tiên tử Cái Gì Cũng Có kinh ngạc nhìn sư phụ, chuyện sư phụ bị cướp mối làm ăn là lần đầu tiên cô thấy!

“Trận mưa sao băng này không phải do ta tạo ra.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán thấy nghẹn lời.

Cả đời ông, đây là lần đầu tiên khi giao dịch sắp hoàn thành lại bị người ta cưỡng ép cướp mất mối.

Tuy nói rằng trận ‘mưa sao băng’ này vốn dĩ ông định tặng miễn phí... nhưng quà tặng cũng là một khâu của giao dịch mà!

“Vậy trận mưa sao băng này là ai làm vậy?” Tống Thư Hàng tò mò, cậu quay đầu nhìn về phía ‘Linh Điệp Thánh Quân’.

Nếu mưa sao băng không phải do đại lão Cái Gì Cũng Bán làm, thì ở đây người có khả năng nhất làm việc này chính là Linh Điệp Thánh Quân.

Linh Điệp Thánh Quân lúc này đang bưng chén rượu, nhấp từng ngụm nhỏ, khóe miệng nở nụ cười quyến rũ khiến các cô gái nhỏ tim đập thình thịch.

Chắc không phải tiền bối Linh Điệp đâu, tiền bối đã uống say rồi, hơn nữa ông ấy cũng không hề phát công.

Vậy thì là ai?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Có lẽ... là vì nguyên nhân của chúng ta?” Lúc này, vỏ kiếm của tiền bối Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “Cái gì?” “Xích Tiêu Tử và Nam Phương Đại Đế đang chiến đấu, nhìn từ góc độ của mưa sao băng...” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm nói được một nửa thì dừng lại.

Bởi vì đại lão Cái Gì Cũng Bán đột nhiên lao tới, hai tay nắm chặt lấy vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm, dốc sức lắc mạnh: “Hóa ra là ngươi, hóa ra là ngươi đã cướp mối của ta!

Quá tàn nhẫn, quá vô tình... trả mối làm ăn lại cho ta!” “Tôi không cố ý đâu, mà cũng không phải tôi đâu mà, tôi chỉ là một cái vỏ kiếm thôi!” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm hét lớn: “Đừng lắc nữa, đừng lắc nữa.

Sắp tan xương nát thịt rồi, cũng chẳng nhìn lại thực lực của mình đi...” Kẻ cấp Trường Sinh Giả mà uống say đúng là rắc rối kinh khủng.

Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không hiểu sao lại bật cười.

Nếu biến cái vỏ kiếm của tiền bối Xích Tiêu Kiếm lúc này thành một cô gái, thì đúng chuẩn là cảnh tượng kinh điển trong phim tình cảm sướt mướt.

“Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, lời thoại của ngài không đúng rồi.” Diệt Phượng Công Tử nhảy từ trên đầu Cuồng Đao Tam Lãng xuống: “Lúc này ngài nên lớn tiếng phản bác: Ngươi mới vô tình, ngươi mới tàn nhẫn!” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm: “...” Khi Diệt Phượng Công Tử nhảy xuống, trong cơn say, vẻ mặt của Cuồng Đao Tam Lãng cuối cùng cũng lộ ra vẻ giải thoát, ác mộng của gã cuối cùng cũng kết thúc, thay vào đó là một giấc mơ đẹp.

Vũ Nhu Tử từ đầu gối A Thập Lục ngồi dậy, vươn vai một cái: “Hi hi hi ~~ Dù sao đi nữa tôi cũng đã xem được mưa sao băng rồi, mãn nguyện rồi, hôm nay tôi rất vui!” Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử chạy nhỏ đến bên cạnh cô, sau đó ưu nhã gắp một miếng ‘Thiên kiếp kho tộ’ đưa đến miệng cô: “Bản thể, đĩa ‘Thiên kiếp kho tộ’ này vị đặc biệt ngon.

Chắc là lôi kiếp 2 tấn rưỡi đã được Tống tiền bối dùng ‘Dưỡng Đao Thuật’ massage trước đó chế biến thành, cô nếm thử đi.” Thân là một tâm ma đường đường chính chính mà lại ngoan ngoãn đến mức này, thật khiến người ta xót xa.

Vũ Nhu Tử há miệng, cắn một miếng Thiên kiếp kho tộ: “Ưm ~~ ngon quá.” “Tống tiền bối, Thập Lục, tôi ăn no rồi.

Tôi đi pha trà đây, mọi người có muốn không?” Vũ Nhu Tử quấn chăn như một tấm áo choàng trên vai, hỏi.

Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu: “Cảm ơn Vũ Nhu Tử.” “Không có gì, coi như là trả ơn gối đầu.” Vũ Nhu Tử hi hi cười nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói: “Vậy tôi cũng muốn một ly...

Ơ, đợi đã, Vũ Nhu Tử.” Cậu nhìn thấy trên khóe miệng Vũ Nhu Tử có một mẩu thức ăn nhỏ, chắc là lúc nãy ăn ‘Thiên kiếp kho tộ’ để lại.

“Chỗ này này.” Tống Thư Hàng đưa tay trỏ vào khóe miệng bên trái của mình, ra hiệu cho Vũ Nhu Tử lau đi mẩu thức ăn trên khóe miệng cô.

Vũ Nhu Tử nghiêng đầu, vẻ mặt đầy thắc mắc: “???” Tô Thị A Thập Lục cũng nhìn thấy mẩu thức ăn trên khóe miệng Vũ Nhu Tử, cô mỉm cười, cũng giống Tống Thư Hàng đưa tay chỉ chỉ vào vị trí khóe miệng bên trái của mình, nói: “Vũ Nhu Tử, ở đây, chỗ này của cô có...” Tô Thị A Thập Lục chưa kịp nói hết câu, Vũ Nhu Tử đã đột nhiên tiến lại gần, đứng trước mặt cô.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng và A Thập Lục hoàn toàn bị đôi chân dài của cô chiếm giữ.

Tiếp đó, Vũ Nhu Tử cúi xuống bên cạnh má Tô Thị A Thập Lục, ghé sát vào, hôn một cái lên má trái của cô.

Chụt ~~ Tiếng hôn vang dội.

Tô Thị A Thập Lục ngây người.

Sau đó, Vũ Nhu Tử lại quay sang, ghé sát má Tống Thư Hàng, cũng khẽ hôn một cái.

Chụt ~~ Hương thơm thoang thoảng, đôi môi mềm mại ấn lên gò má, hơi ẩm ướt...

ừm, còn có cả mùi vị của ‘Thiên kiếp kho tộ’ nữa.

“Xong rồi!

Hôn chúc ngủ ngon cho mọi người đấy.” Vũ Nhu Tử hi hi cười nói: “Tôi đi bưng trà đây.” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay: “Không, tôi không phải ý đó.” Khi Vũ Nhu Tử cúi xuống trao ‘hôn chúc ngủ ngon’, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy một ánh mắt sắc lẹm từ phía tiền bối Linh Điệp đằng xa bắn tới.

“Tôi nói là, khóe miệng Vũ Nhu Tử có dính mẩu thức ăn.” Tống Thư Hàng nhanh chóng giải thích.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, cô quay đầu lại nhìn Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử lấy ra một chiếc khăn tay nhỏ, lau sạch mẩu thức ăn trên khóe miệng cô.

“Hóa ra là vậy, tôi cứ tưởng Tống tiền bối và A Thập Lục liên tục chỉ vào má mình là muốn tôi hôn chúc ngủ ngon chứ.” Vũ Nhu Tử hi hi cười nói: “Tôi còn đang nghĩ hai người chắc là uống say rồi, nên tặng nụ hôn chúc ngủ ngon để an ủi.” Tống Thư Hàng: “...” “Vậy thì trả nụ hôn lại cho tôi đi!” Vũ Nhu Tử nói, cô đưa hai tay chỉ vào hai bên má mình: “Mỗi người một bên, trả lại nụ hôn chúc ngủ ngon cho tôi.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay: “Không cần đâu, không cần đâu.” Mạch não của cô nàng Vũ Nhu Tử này đúng là như tàu lượn siêu tốc, khiến người ta không kịp đề phòng.

“Vậy thì cứ nợ đó nhé.

Lần sau có cơ hội thì trả tôi.

Lãi mẹ đẻ lãi con đấy!” Vũ Nhu Tử quấn chặt chăn, dắt tay Hắc Bì Vũ Nhu Tử, tung tăng chạy về phía ‘Trợ thủ nhỏ Long Lạc’ để lấy trà.

Tống Thư Hàng: “...” Bên cạnh, trước sự cầu xin của tiền bối Xích Tiêu Kiếm, đại lão Cái Gì Cũng Bán cuối cùng cũng buông vỏ kiếm ra.

Sau đó ông gọi Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, kênh của ta đã liên hệ xong rồi.

Mảnh vỡ 【Đông Phương Xuân Các】 đó, khi nào ngươi cần?” ‘Mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các?’ Trong đám đông, có một Vũ Nhu Tử tai khẽ động đậy.

Chương 2103

Một Vũ Nhu Tử đang trà trộn trong đám đạo hữu say xỉn, ăn uống ké này dựng tai lên nghe, từ đầu đến cuối các đạo hữu trong nhóm đều không nhận ra điều gì bất thường.

Những đạo hữu nhìn thấy cô đều trực tiếp coi cô là Vũ Nhu Tử, cho dù có ai thỉnh thoảng thấy ba Vũ Nhu Tử đang nô đùa cũng sẽ không suy nghĩ sâu xa.

Đây không chỉ vì các đạo hữu trong nhóm 'uống say', mà còn nhờ hiệu quả của một tiểu pháp thuật Thiên Đế Vũ Nhu Tử thi triển lên người mình.

Đây là một pháp thuật khiến cô không gây chú ý, người nhìn thấy cô đều sẽ bản năng cảm thấy cô 'tồn tại là hợp lý'.

Tiểu pháp thuật này là do một vị đại sư ám sát của Thiên Đình năm xưa mô phỏng công pháp của một tông môn thần kỳ nào đó mà suy diễn ra.

Nhờ tiểu pháp thuật này, Thiên Đế Vũ Nhu Tử như cá gặp nước trong yến hội của 'Nhóm Cửu Châu Số 1'.

Ngoại trừ Linh Điệp Thánh Quân ra... những người khác đều không chú ý đến sự bất thường của cô.

Còn Linh Điệp Thánh Quân thì đang đắm chìm trong cảm giác hạnh phúc khi có ba cô con gái, không thể tự thoát ra được.

Thiên Đế Vũ Nhu Tử nhấp một ngụm mỹ tửu, mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các', đó là mảnh vỡ cung điện của Tứ Phương Đại Đế của Thiên Đình.

Trong Thiên Đình thời viễn cổ, ngoại trừ cung điện của Thiên Đế là hạt nhân ra, những vị trí quan trọng nhất còn lại chính là cung điện của Tứ Phương Đại Đế, cùng với thế giới đặc biệt của Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm.

Thiên Đình thời viễn cổ có thể nói là thế lực mạnh nhất trong lịch sử tu chân.

Ngay cả Nho gia do một tay Nho gia Thánh nhân sáng lập cũng không thể so sánh với Thiên Đình, ít nhất là về số lượng Trường Sinh Giả thì Nho gia còn kém xa Thiên Đình.

Giữa hai bên, quan niệm và hình thức sáng lập khác nhau.

Nho gia là do Thánh nhân sáng lập từ con số không, tất cả đệ tử đều do một tay ông bồi dưỡng mà thành.

Còn Thiên Đình thời viễn cổ là do Thiên Đế cùng vài vị đồng bạn chí đồng đạo hợp cùng nhau sáng tạo, và thu nạp rất nhiều cao thủ tham gia.

Còn hiện tại, khi cô muốn tái thiết Thiên Đình, ngoại trừ điện chính của Thiên Đế ra, mảnh vỡ cung điện của Tứ Phương Đại Đế là một bộ phận rất quan trọng.

Cô dựng tai lên, chú ý cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và ‘Cái Gì Cũng Bán’.

Tống Thư Hàng không vội bảo đại lão chuyển mảnh vỡ tới, mà hỏi cho rõ trước: “Tiền bối Cái Gì Cũng Bán, mảnh vỡ ‘Đông Phương Xuân Các’ kích thước lớn cỡ nào?” “Kênh trong tay ta có được ba mảnh vỡ, mỗi mảnh đều lớn bằng một phần tư hòn đảo nhỏ dưới chân chúng ta hiện nay.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán trả lời.

Ba mảnh vỡ này là số lượng sau khi đã trừ đi vài mảnh trong tay đệ tử của ông là ‘Tiên tử Cái Gì Có’.

Đạo kinh doanh vốn dĩ là phải có cạnh tranh.

Tiếc là ‘Cái Gì Cũng Có’ là đệ tử yêu quý của ông, không thể cướp hàng từ tay cô bé... 【Lần sau mình có nên tìm người mua để bán ‘Cái Gì Cũng Có’ đi với giá hời không nhỉ, gả cô bé đi sớm một chút.

Như vậy sau này không cần lo cô bé tranh mối làm ăn với mình nữa?】 Một ý tưởng táo bạo hiện lên trong đầu ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’.

“Có thể thu nhỏ lại không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán lắc đầu: “Không có chức năng đó, dù sao cũng chỉ là mảnh vỡ.” Tống Thư Hàng: “Vậy tiền bối có cách nào thu nhỏ chúng lại không?” “Có.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán xoa xoa ngón tay: “Chỉ cần giá cả hợp lý, cái gì cũng bán được.” “Tiền bối đợi chút.” Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, trong lòng cậu rất muốn học theo tiền bối Bóng Đêm, vung tay một cái: ‘Không sao, tôi có tiền’.

Tiếc là cậu không có tiền.

Tống Thư Hàng quay sang truyền âm cho phân thân của Bạch tiền bối ở cách đó không xa: “Bạch tiền bối, ngài có cách nào thu nhỏ ba hòn đảo nhỏ bằng một phần tư đảo Điền Thiên không?

Thu nhỏ đến mức có thể đưa vào thế giới cốt lõi của tôi?” “《Dưỡng Đao Thuật》 của ngươi à?” Phân thân Bạch tiền bối dùng nĩa xiên một miếng ‘Thiên kiếp kho tộ’ bỏ vào miệng, lúc này hai bên má ngài đều phồng lên.

Nếu không có pháp thuật truyền âm nhập mật, ngài hiện tại căn bản không thể há miệng nói chuyện.

“Không được, lần này là mảnh vỡ.

Không phải pháp khí nguyên vẹn, 《Dưỡng Đao Thuật》 e là không có hiệu quả.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy thì cắt chúng ra, cắt thành trạng thái nhỏ hơn rồi chuyển vào thế giới cốt lõi của ngươi đi.” Phân thân Bạch tiền bối sau khi nuốt miếng ‘Thiên kiếp kho tộ’ trong miệng xong mới bổ sung: “Nếu là bản thể ở đây, trong tay huynh ấy có một đại trận pháp chắc là có thể thu nhỏ ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ trong thời gian ngắn.

Nhưng trận pháp đó tiêu hao rất lớn, tôi đang ở trạng thái phân thân, năng lượng không đủ để kích hoạt đại trận pháp đó.” Khi năng lượng của phân thân Bạch tiền bối cạn kiệt, ngài sẽ trực tiếp biến mất. 【Nếu lúc này Bạch tiền bối hai không giận dữ, thì có thể nhờ Bạch tiền bối hai giúp đỡ.】 Tống Thư Hàng vuốt cằm nói.

Nhưng hiện tại không phải lúc triệu hoán Bạch tiền bối hai.

Vậy thì hiện giờ chỉ còn cách tiếp tục mượn tiền Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng mặt dày nói: “Có thể cho tôi mượn thêm ít linh thạch nữa không?” “Không thành vấn đề, cần bao nhiêu?” Má phân thân Bạch tiền bối lại phồng lên thành hai cục.

Tống Thư Hàng nhìn về phía đại lão Cái Gì Cũng Bán: “Tiền bối, thu nhỏ ‘mảnh vỡ’ cần bao nhiêu linh thạch?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán mỉm cười, giơ ra bốn ngón tay, nhờ việc lắc mạnh vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm mà ông đã tỉnh rượu hơn một chút.

Tỉnh rượu rồi thì việc làm ăn dễ nói hơn.

Cùng lúc đó, ở sau lưng ông, tiên tử Cái Gì Cũng Có âm thầm giơ ra ba ngón tay.

Tống Thư Hàng: “...” Rõ ràng là đại lão Cái Gì Cũng Bán đang chém đẹp cậu.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán đột nhiên quay đầu nhìn tiên tử Cái Gì Cũng Có: “Đồ ngốc, khi đối phương là Bá Tống thì chúng ta không có giảm giá 5%!” “Tại sao tôi không được giảm giá 5%, vả lại, bốn giảm 5% cũng đâu phải là ba!” Tống Thư Hàng nhịn không được nói.

Tiền bối Cái Gì Cũng Bán, tôi nhìn lầm ngài rồi.

Tôi cứ tưởng giữa chúng ta có chút tình nghĩa chứ.

“Thật ra tôi thấy Bá Tống đạo hữu cũng được, có tiềm chất khách hàng VIP.” Tiên tử Cái Gì Cũng Có nói.

Tống Thư Hàng liên tục gật đầu.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán thở dài một tiếng, con người luôn kỳ lạ như vậy.

Có những cái hố, khi mình chưa rơi vào, dù người khác có nói gì đi nữa mình cũng không tin.

Chỉ khi chính mình cũng rơi xuống hố rồi mới tin đó là cái hố lớn.

Cái Gì Cũng Có hiện tại vẫn chưa nhìn ra Bá Tống là cái ‘hố trời’ này.

Đợi đến ngày cô bé tự mình rơi xuống hố rồi, cô bé mới hối hận không kịp.

“Thôi được rồi, vậy thì ba viên linh thạch cửu phẩm, không thể bớt thêm được nữa.

Bớt nữa là ta lỗ vốn đấy.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán trầm giọng nói.

“Chốt kèo.” Tống Thư Hàng nói.

“Giờ vận chuyển hàng đến cho ngươi luôn không?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán hỏi.

Tống Thư Hàng nhìn về phía phân thân Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu: “Không vội, giao dịch đợi yến hội kết thúc rồi tính.” Trên người phân thân hiện giờ cũng không có tiền.

Đến lúc đó ngài phải tới các kho báu mà bản tôn chôn giấu để lấy linh thạch.

“Được, vậy ta bảo người chuyển hàng qua đây trước.

Đến lúc đó chúng ta chọn một địa điểm, tiền trao cháo múc.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói xong, lấy điện thoại ra: “Ta đi gọi điện thoại trao đổi chút đã.” Nói xong, ông bay lên không trung, rời khỏi hiện trường yến hội ồn ào.

Thiên Đế Vũ Nhu Tử vẫn luôn ẩn mình trong đám đông luyến tiếc đặt nĩa xuống, sau đó cô lặng lẽ đi theo Cái Gì Cũng Bán.

Linh Điệp Thánh Quân đang uống rượu ngâm thơ cùng các thành viên ‘Nhóm Cửu Châu Số 1’, vừa quay đầu lại phát hiện ba cô con gái của mình giờ chỉ còn lại hai.

“Lúc nãy quả nhiên là mình uống say nên hoa mắt rồi sao?” Linh Điệp Thánh Quân thầm nghĩ, ông nhìn vật trong chén, rượu này nồng thật, ngay cả thân thể Huyền Thánh bát phẩm của ông cũng không chịu nổi.

“Cảm giác như mục đích chính khi loại rượu này được tạo ra là để khiến người ta ‘uống say’ vậy.” Linh Điệp Thánh Quân khẽ nói.

“Đúng vậy, tiền bối Linh Điệp.” Bên cạnh, trợ thủ nhỏ cốt lõi đang đun trà cho các đạo hữu lên tiếng trả lời: “Đây là mỹ tửu do điện hạ Kunna ở thế giới Hắc Long nấu, mục đích chủ yếu của rượu này là để điện hạ Kunna có thể nhanh chóng rơi vào trạng thái say rượu, để ý chí Long Lạc có thể giáng lâm lên người cô ấy.” Linh Điệp Thánh Quân: “???” Ông chưa từng vào ‘thế giới Hắc Long’ nên không rõ lắm về Long Lạc và nữ sĩ Kunna.

“Hóa ra là vậy.” Đậu Đậu ngồi như người, hai chi trước khoanh lại: “Vậy chúng ta uống say rồi có thể để ý chí Long Lạc giáng lâm lên người mình không?” “Xin lỗi Đậu Đậu đại nhân, Long Lạc vẫn chưa phát triển chức năng này.

Nếu ngài cần dịch vụ đó, tôi có thể chuyển lời cho trợ thủ nhỏ Long Lạc, rồi để cô ấy đề xuất với Long Lạc tiến hành nghiên cứu phát triển chức năng này.” Trợ thủ nhỏ cốt lõi nói: “Tuy nhiên, dù có nghiên cứu ra đi nữa thì cũng chỉ có thể sử dụng năng lực này ở thế giới Hắc Long thôi.

Trừ khi ngài giống như quản lý viên Bá Long, có được một phần quyền hạn Long Lạc.” “Vậy thì thôi đi...” Đậu Đậu tiếc nuối nói.

Thế giới Hắc Long cái gì cũng tốt, mỗi tội không có em gái nào tên ‘Sở Sở’, gã không định đến đó sinh sống đâu.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng có thể tiếp nhận ‘ý chí Long Lạc’ giáng lâm sao?

Gâu nha!

Nghĩ đến đây, Đậu Đậu nảy ra ý hay, nhảy dựng lên.

Gã chộp lấy chén rượu: “Gâu ~ Thư Hàng, ta gọi ngươi một tiếng, ngươi dám thưa không?” “Chuyện gì?” Tống Thư Hàng quay người hỏi.

Đậu Đậu lộ vẻ mặt mất hứng: “Ngươi đúng là không biết phối hợp gì cả, Thư Hàng.

Lúc này ngươi phải thưa ta một tiếng, rồi lao tới đây, thu nhỏ lại vào trong chén của ta, giống như bị chén của ta hút vào vậy!

Thế mới gọi là diễn xuất chứ.

Thật không hiểu trong bộ phim trước làm sao ngươi trà trộn được vào vai nam thứ hai nữa?

Chắc chắn là ngươi dùng thân phận ‘nhà sản xuất + nhà đầu tư’ để quy tắc ngầm với đạo diễn rồi.

Gâu ~~” “...” Tống Thư Hàng: “Đậu Đậu, cậu đang đánh đố tôi đấy à, ai mà thu nhỏ như hạt đậu để vào chén của cậu được chứ?” Đậu Đậu cười lạnh một tiếng, lại nâng chén: “Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, ta gọi cô một tiếng, cô dám thưa không?” “Có!” @#%× tiên tử trả lời dõng dạc.

Tiếp đó, cô phát ra tiếng thét thảm thiết bốn thanh âm đặc trưng của họ Tống, thân hình xoay tròn bay về phía chén của Đậu Đậu... cứ như bị hút vào thật vậy.

Khi đến gần chén, cơ thể cô thu nhỏ lại thành một hạt đậu công đức, rơi vào trong chén.

Diễn xuất điểm mười, kỹ năng kinh động toàn trường!

“Thấy chưa?” Đậu Đậu bưng chén: “Đây mới gọi là diễn xuất, đây mới là kỹ năng mà nhân vật chính nên có.” Trong chén, @#%× tiên tử còn phối hợp phát ra tiếng ‘cơ thể bị luyện hóa thành nước’ rào rào.

Tống Thư Hàng: “...” Học không nổi, học không nổi ~ Xét về diễn xuất, Công Đức Xà Mỹ Nhân bỏ xa cậu mười con phố.

“Nói chính sự, lúc nãy trợ thủ nhỏ cốt lõi nói có thể phát triển chức năng để ‘ý chí Long Lạc’ giáng lâm, ngươi có quyền hạn đó, có muốn thử phát triển chút không?” Đậu Đậu lên tiếng.

“Giống như giáng lâm lên người ‘nữ sĩ Kunna’ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trợ thủ nhỏ cốt lõi lắc đầu: “Giáng lâm xuyên giới tiêu hao rất lớn, hơn nữa quản lý viên Bá Long ngài không phải điện hạ Kunna, thể chất khác với cô ấy.

Vì vậy hiệu quả giáng lâm của ý chí Long Lạc chắc chắn sẽ bị giảm sút rất nhiều.

Ngoài ra, giáng lâm xuyên giới coi như là lách lỗ hổng quy tắc hiện thế.

Sau khi giáng lâm một lần, lỗ hổng này có thể sẽ bị vá lại ngay lập tức... vì vậy, có lẽ chức năng này sau khi nghiên cứu xong cũng chỉ có thể sử dụng một lần thôi.

Chương 2104

Quản lý viên Bá Long còn cần nghiên cứu chức năng này không?” “Nếu nghiên cứu thì tiêu hao cho thế giới Hắc Long có lớn không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không lớn lắm vì có hình mẫu điện hạ Kunna rồi, chỉ cần sửa đổi chút là được.” Trợ thủ nhỏ cốt lõi trả lời.

Tống Thư Hàng suy nghĩ giây lát rồi nói: “Vậy cứ nghiên cứu đi.” Những thứ như lá bài tẩy thì không bao giờ chê nhiều cả.

Dù chỉ là một lá bài tẩy dùng được một lần, biết đâu lại là cọng rơm cứu mạng.

Trợ thủ nhỏ cốt lõi dùng giọng máy móc nói: “Xác nhận lệnh, đang chuyển đạt lệnh cho trợ thủ nhỏ Long Lạc...

Chuyển đạt thành công, hạng mục nghiên cứu giáng lâm xuyên giới bắt đầu.” “Vất vả cho cô rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Gâu ~~” Đậu Đậu đứng lên, vẫy vẫy đuôi: “Thư Hàng, ta giúp ngươi việc lớn như vậy, ngươi có phải nên báo đáp ta chút không?” Tống Thư Hàng: “...” Không ngờ Đậu Đậu cậu lại là loại chó như vậy!

“Đừng lo, ta sẽ không đưa ra yêu cầu bắt đệ tử Sở Sở của ngươi đi hẹn hò với ta đâu.” Đậu Đậu khẽ hất đầu, lông chó trên đầu lay động đầy soái khí.

“Vậy cậu muốn gì?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

“Yêu cầu của ta chỉ có một.” Đậu Đậu giơ vuốt lên: “Tương lai con gái đầu lòng của ngươi có thể đặt tên là Sở Sở không?” Câu nói của gã rõ ràng là ẩn ý gì đó.

Tống Thư Hàng: "..." "Đậu Đậu, ăn thuật cấm ngôn của ta đi." Giọng Hoàng Sơn Tôn Giả vang lên.

Đậu Đậu hắc hắc cười: "Hoàng Sơn đại ngốc, chiêu cũ đó không có tác dụng với ta đâu.

Dưới hiệu quả long ấn 'Đậu Đậu Cổ Thánh' của ta, pháp thuật tinh thần dưới bát phẩm đều vô dụng.

Thuật cấm ngôn của ngươi lỗi thời rồi." Vừa dứt lời, Đậu Đậu đột nhiên thấy tối sầm mặt mũi, ngất đi.

Hoàng Sơn đại ngốc bỉ ổi, lại dám dùng thuật cấm ngôn vật lý.

Thật ra gã chỉ muốn biết khi 'ý chí Long Lạc' giáng lâm, ngoại hình của Tống Thư Hàng có thay đổi không?

Dù sao ý chí Long Lạc dường như thiên về hình thái nữ tính?

Cơ thể Đậu Đậu đổ rầm xuống đất.

Hoàng Sơn Tôn Giả lẳng lặng thu hồi một pháp khí hình cái chùy vào trong tay áo.

Thuật cấm ngôn mới.

Ánh mắt Tôn Giả lướt qua các thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1', đầy uy nghiêm của chủ nhóm.

Vài thành viên thích tìm đường chết trong nhóm dù đang say rượu cũng bản năng run rẩy.

Sau khi Đậu Đậu ngất đi, Tống Thư Hàng lại rơi vào trầm tư.

"Mưa sao băng dừng rồi." Tô Thị A Thập Lục nhìn bầu trời, khẽ nói.

Trận mưa sao băng này kéo dài khá lâu.

"Hắc hắc, để tạo ra trận mưa sao băng này, ta và Xích Tiêu Tử cũng tốn không ít sức đấy.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Trận chiến giữa Xích Tiêu Tử và Nam Phương Đại Đế kết thúc rồi sao?” “Kết thúc rồi, làm ra trận thế lớn nhường này, không kết thúc không được.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm lên tiếng: “Tiếp theo, ta và Xích Tiêu Tử phải đi tránh sóng gió một thời gian.” “Tiền bối sắp đi rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Đợi sóng gió qua đi ta sẽ quay lại...

Đúng rồi, ta đột nhiên có ý hay.” Vỏ kiếm Xích Tiêu Kiếm đột nhiên tỏa sáng, hét lớn: “Vũ Nhu Tử tiên tử ~~ qua đây một lát.” Đồng thời, hư không gợn lên sóng không gian.

Bản thể Xích Tiêu Kiếm xuyên không gian mà tới.

Khi mũi kiếm của tiền bối Xích Tiêu Kiếm xuyên không gian tới, Tống Thư Hàng đã nhận ra hơi thở của ngài, dù sao cũng đã sớm tối ở bên nhau lâu như vậy.

Thế là cậu không cần suy nghĩ gì liền hỏi: “Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, có phải ngài béo lên rồi không?” “Béo cái em gái ngươi ấy, ngươi thấy bảo kiếm nào biết béo lên chưa?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm giận dữ.

Tống Thư Hàng: “...” Xin lỗi, em gái tôi vẫn chưa ra đời.

Mà tiền bối Xích Tiêu Kiếm ngài béo lên thật mà, lúc đi ngài vẫn là phong cách bảo kiếm kiểu Trung Quốc, lúc về ngài đã là hình thái cự kiếm kiểu Tây rồi.

Béo lên không chỉ một vòng đâu, thời gian qua ngài rốt cuộc đã trải qua những gì vậy?

“Ta đây là tiến hóa, hiểu không?” Giọng tiền bối Xích Tiêu Kiếm tiếp tục vang lên, sau đó có một đôi cánh tay trắng muốt từ cổng không gian thò ra, đẩy rộng cánh cổng không gian.

Tống Thư Hàng: “!!!” Đậu xanh, cái phong cách kinh dị gì thế này, một thanh cự kiếm kiểu Tây mà vị trí chuôi kiếm lại biến thành một đôi bàn tay nhỏ bé trắng trẻo thon dài sao?

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm ngài chắc chắn là tiến hóa chứ không phải ma hóa?

Cái loại bảo kiếm có chuôi kiếm là cánh tay này, nhìn phong cách cứ như ‘ma vương chi kiếm’ hay tà binh gì đó vậy?

“Tôi cảm thấy tiền bối Xích Tiêu Kiếm phiên bản cũ nhìn đẹp hơn, có tiên khí hơn.” Tống Thư Hàng một lần nữa chân thành góp ý, nếu có thể thì cậu thấy tiền bối Xích Tiêu Kiếm khôi phục nguyên trạng sẽ đẹp hơn.

Thân hình Xích Tiêu Kiếm khựng lại, lát sau ngài hắc hắc cười: “Ngươi thấy bộ dạng hiện tại của ta không ngầu sao?” “Không phải không ngầu, mà là phong cách hơi lệch lạc.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nghe vậy không những không giận mà ngược lại còn rất vui vẻ nói: “Ta cũng thấy bộ dạng hiện tại của mình khá xấu.” “Cũng không hẳn là xấu, chỉ là hơi giống tà binh.

Thật ra nếu chấp nhận thiết lập này thì lại có cảm giác ngầu lòi tà mị đấy.” Tống Thư Hàng vội vàng an ủi.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm hắc hắc cười: “Không, là xấu thật.

Chính ta cũng thừa nhận, đặc biệt là vị trí chuôi kiếm, xấu không chịu nổi.

Lát nữa ngươi nhìn thấy chuôi kiếm của ta xong, ngươi sẽ biết thôi...

Trên đời này lại có cái chuôi kiếm xấu đến nhường này!” Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm tự sa ngã rồi sao?

Mình phải an ủi tiền bối thế nào để ngài ấy có thêm lòng tin đây?

Một thanh thần binh thất lạc thì phải cổ vũ thế nào?

Đang đợi gấp trên mạng...

Hay là tặng tiền bối ba phát 《Dưỡng Đao Thuật》 liên tiếp để ngài ấy phấn chấn tinh thần lên chút?

Đang lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ mông lung, chuôi kiếm của tiền bối Xích Tiêu Kiếm từng chút một chui ra khỏi cổng không gian.

Sau đôi bàn tay nhỏ trắng trẻo kia là một cái cổ trắng muốt cùng tông rất tương xứng.

Phong cách này đúng là không nỡ nhìn thẳng.

Tống Thư Hàng chỉ cần tưởng tượng cảnh đạo trưởng Xích Tiêu Tử bóp cổ vung kiếm chiến đấu là cảm thấy hình tượng 'thế ngoại cao nhân' của đạo trưởng sụp đổ hoàn toàn.

"Cái cổ này đẹp chứ?

Đây là nơi ta tự hào nhất trên người hiện giờ đấy.

Sau đây ~~ đinh đinh đinh, vị trí đặc sắc nhất đăng trường đây!" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm dốc sức chui ra, cuối cùng vị trí chuôi kiếm cũng từ cổng không gian chui ra ngoài.

"Thư Hàng tiểu hữu, hãy dõng dạc nói cho ta biết, cái chuôi kiếm này có ngầu không?" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đắc ý nói, ta không tin miệng ngươi có thể thốt ra chữ 'xấu' nào đâu!

Tống Thư Hàng: "..." Cậu nhìn thấy cái chuôi kiếm giống hệt mặt mình, ít nhất là giống đến năm phần trở lên.

Chuôi kiếm đẹp trai thế này, sao cậu có thể dối lòng mà bảo 'xấu' được chứ?

“Ừm, rất ngầu.” Tô Thị A Thập Lục bên cạnh chớp mắt nói.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm ha ha cười, giơ ngón tay cái với Tô Thị A Thập Lục: “Vẫn là tiểu Thập Lục có con mắt thẩm mỹ.” Ngài lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Ngầu không?” Tống Thư Hàng nghẹn lời: “Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, tại sao lại là mặt của tôi?” “Có lẽ là vì ngươi hay dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên người ta?” Xích Tiêu Kiếm nheo mắt cười xấu xa.

“Vọng thiên, có thể đổi mặt khác không?” Tống Thư Hàng thử hỏi.

“Không đâu, Xích Tiêu Tử rất hài lòng với hình thái này của ta.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tại sao đạo trưởng Xích Tiêu Tử lại hài lòng với hình thái này, chẳng lẽ đạo trưởng thích bóp cổ người ta đi chiến đấu sao?

Nếu tiền bối Xích Tiêu Kiếm cứ giữ hình thái này mãi, đạo trưởng cũng quen dần với nó rồi...

Tương lai có ngày đạo trưởng gặp kẻ địch, nếu mình tình cờ đứng cạnh ngài ấy, liệu ngài ấy có thuận tay bóp cổ mình vung lên đại chiến ba trăm hiệp với kẻ địch không nhỉ?

“Đùa ngươi thôi, ‘hình thái tiến hóa’ này chắc vẫn chưa hoàn thiện, thuộc về trạng thái bán tiến hóa.

Ta cảm thấy mình vẫn còn có thể tiến hóa thêm chút nữa, đến lúc đó chắc là sẽ thay đổi hình thái mới.

Ta chủ yếu là muốn cho ngươi xem trạng thái kỳ quặc hiện giờ của ta để dọa ngươi một trận thôi.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Nói xong, thân kiếm thu liễm, chớp mắt đã khôi phục lại hình thái cổ kiếm Trung Quốc.

“Tôi thấy ‘hình thái tiến hóa’ của tiền bối Xích Tiêu Kiếm thú vị hơn nhiều.” Lúc này Vũ Nhu Tử chạy tới lên tiếng.

Cô nói thật lòng đấy.

Những thứ tầm thường hoàn toàn không có sức hút với cô.

Ngược lại, cái hình thái chuôi kiếm giống Tống Thư Hàng năm phần cộng thêm cái cổ và cánh tay trắng trẻo lúc nãy cô lại thích hơn.

“Vũ Nhu Tử, gu thẩm mỹ của cô độc lạ quá.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Vũ Nhu Tử hi hi cười: “Tiền bối gọi tôi có việc gì sao?” “Chúng ta hãy thảo luận về phương án ‘Tâm ma hóa thân’ đi.

Trong thời gian bản thể ta và Xích Tiêu Tử đi lánh nạn, ta muốn phân ra một hóa thân để lại hiện thế.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nhanh chóng nói.

“Ý hay đấy.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng thời gian quá gấp rút.

Tôi cần thời gian để thiết kế phương án riêng cho tiền bối.” Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút, mắt sáng lên nói: “Chúng ta có ‘Hộp thời gian’ mà.” “Đúng, tiểu Thập Lục thông minh lắm.

Ta cũng đang nghĩ đến cái hộp thời gian này.

Vũ Nhu Tử, cô và ta vào trong hộp đó, chúng ta sẽ chốt phương án ‘Tâm ma hóa thân’ ở trong ấy.

Dù sao năng lượng chiết xuất cũng là của Nam Phương Đại Đế, không dùng thì uổng!” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm ha ha cười nói.

“Nếu thời gian đủ thì tôi không vấn đề gì.” Vũ Nhu Tử hi hi cười.

“Vậy tôi nhờ Sở các chủ hỗ trợ mọi người.” Tống Thư Hàng nói xong liền mở lối vào thế giới cốt lõi, để Xích Tiêu Kiếm và Vũ Nhu Tử đi vào trong.

Đồng thời, cậu cũng bế Thông nương đang say rượu cuộn thành quả bóng hành tây chuyển vào thế giới cốt lõi, khi Sở các chủ kích hoạt hộp thời gian cần có cơ thể Thông nương hỗ trợ.

Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu Kiếm và Thông nương đi vào thế giới cốt lõi của Tống Thư Hàng.

Khi Xích Tiêu Kiếm đi vào, đột nhiên nhớ ra một việc, ngài nhắc nhở Tống Thư Hàng: “Thư Hàng... khi ta để lại tâm ma hóa thân bên cạnh ngươi, ngươi đừng có mà nảy ý định cắt lát nó đấy nhé.

Cái món thăn Thiên Ma trong 《Yến tiệc Thiên kiếp》 của ngươi làm ta hơi lo.” Tống Thư Hàng: “Yên tâm đi tiền bối.

Tôi đâu có đói khát đến mức đó.” “Câu này của ngươi là khinh thường tâm ma hóa thân của ta, cho rằng nó không đủ đẳng cấp, không ngon hả?” Mũi kiếm Xích Tiêu Kiếm hơi nhếch lên, bất mãn nói.

Chương 2105

Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm hôm nay bị làm sao vậy?

“Có lẽ là thức tỉnh giới tính rồi nên trở nên khó chiều hơn đấy.” Tiền bối Rùa vốn im lặng nãy giờ đột nhiên lên tiếng: “Dựa trên những nghiên cứu tâm lý học bấy lâu nay của ta, đạo hữu Xích Tiêu Kiếm lần tiến hóa này chắc là đang ở thời điểm mấu chốt để phân định giới tính.

Ngươi nhìn vị trí chuôi kiếm của ngài ấy xem, trắng trẻo thon thả, rõ ràng là cánh tay thiếu nữ; nhưng mặt ngài ấy lại giống ngươi.

Hiện giờ ngài ấy đồng thời có cả đặc điểm nam và nữ, nên tính tình trở nên khó chiều cũng là chuyện bình thường.” Vọng thiên, tiền bối Rùa phân tích thấu triệt quá!

Những cuốn sách 《Tâm lý học》 của tiền bối Rùa quả nhiên không phải xem cho vui.

Một con rùa hiểu lòng người thật đáng sợ!

“Vậy tiền bối Rùa, ngài có thể phân tích xem cái nguyên lý ‘cuồng Sở Sở’ của Đậu Đậu là gì không?” Diệt Phượng Công Tử đột nhiên nhảy lên bàn bên cạnh Tống Thư Hàng, liếm chân nhỏ hỏi.

Cái bệnh ‘cuồng Sở Sở’ của Đậu Đậu rất lạ, ngay cả Hoàng Sơn Tôn Giả cũng không biết chứng bệnh này phát sinh từ khi nào.

“Loại bệnh tâm lý nảy sinh sự yêu thích mãnh liệt đối với một cái tên nào đó, rất có khả năng là vì hồi nhỏ cậu ta thiếu thốn một thứ gì đó.

Mà Đậu Đậu hồi nhỏ thiếu ‘Sở Sở’, nên đối với Sở Sở sẽ nảy sinh xung động yêu thích mãnh liệt.” Tiền bối Rùa nói một cách nghiêm túc: “Tất cả những điều trên đều là ta chém gió đấy.” Tống Thư Hàng: “...” “Ta và yêu khuyển Đậu Đậu tiếp xúc không nhiều, sao mà suy đoán ra nguyên nhân bệnh của cậu ta được chứ.

Tâm lý học cũng đâu phải pháp thuật, phải nói chuyện khoa học chứ.” Tiền bối Rùa nói tiếp.

Diệt Phượng Công Tử: “Tiền bối nói chí lý quá.” “Nhưng tại sao Đậu Đậu lại muốn đặt tên ‘Sở Sở’ cho tất cả mọi thứ xung quanh mình vậy?” Lệ Chi Tiên Tử cũng ghé lại gần, tò mò hỏi.

Cuồng Sở Sở, theo lý mà nói thì chỉ nên yêu thích cái tên ‘Sở Sở’ thôi chứ.

Nhưng việc mình tự đặt tên cho một thứ gì đó là ‘Sở Sở’ rồi sau đó yêu thích thứ đó luôn thì có hơi vô lý.

“Lúc nãy cậu ta còn muốn tôi đặt tên cho con gái đầu lòng là Sở Sở nữa.

Việc đặt tên cho con cái là chuyện của cha mẹ, sao có thể để người khác xen vào được, tôi đã dứt khoát từ chối cậu ta rồi.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Linh Điệp Thánh Quân ở đằng xa âm thầm nhấn like cho câu nói này của Tống Thư Hàng.

“Hoặc có lẽ Đậu Đậu muốn kết hôn với Tống Thư Hàng ngươi, rồi sinh ra một Sở Sở?” Diệt Phượng Công Tử đột nhiên nói: “Bởi vì biết đâu Đậu Đậu là một cô chó thì sao.

Đừng quên tiền bối Hoàng Sơn từng nghĩ tới chuyện gả cậu ta đi mà.” Tống Thư Hàng: “!!!” Công tử, khả năng ngài nói đáng sợ quá.

Các đạo hữu quay sang nhìn chằm chằm Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Yên tâm đi, ta sẽ không gả Đậu Đậu cho Thư Hàng tiểu hữu đâu.” Hoàng Sơn Tôn Giả bình thản nói: “Dù sao thì Đậu Đậu hiện giờ cũng đã có đối tượng hôn ước rồi.” Đậu Đậu lại có đối tượng hôn ước sao?

Cậu ta lại sắp kết hôn nữa à?

“Vậy thì giải thích được rồi.” Tiền bối Rùa gật đầu nói: “Yêu khuyển Đậu Đậu chắc là mắc chứng sợ hãi tiền hôn nhân rồi.

Khi chứng bệnh này phát tác, có người sẽ chọn cách trốn tránh hôn nhân, không dám đối diện, thậm chí có người còn bỏ trốn ngay trong ngày cưới.

Có người lại hy vọng kéo cả đồng bạn xung quanh vào vòng xoáy hôn nhân, cùng chia sẻ nỗi kinh hoàng trước đám cưới.

Có người lại hy vọng khi trò chuyện với đồng bạn có thể tự nhiên nhắc đến chủ đề ‘hôn nhân’, rồi thông qua thảo luận để có được sự an ủi về tâm lý.

Chú chó này chắc là muốn cùng mọi người bàn chuyện hôn nhân, bàn về tương lai.

Bàn xem Tống Thư Hàng ngươi định kết hôn với ai, sinh mấy đứa con chẳng hạn.

Tiếc là bị ngắt quãng mất rồi.” Tống Thư Hàng: “...” Ở một bên khác.

Phía ngoài đảo Điền Thiên.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán đã hẹn được địa điểm ‘giao hàng’ qua điện thoại.

Khi kết thúc cuộc gọi, ông vừa quay đầu lại thì thấy tiểu tiên tử Vũ Nhu Tử cũng từ đảo Điền Thiên chui ra.

Nhớ không lầm thì vị tiểu tiên tử này là con gái độc nhất của Linh Điệp Thánh Quân, thuộc diện khách hàng VIP tiềm năng.

Tuy hiện nay thực lực chưa cao nhưng khí vận của cô rất mạnh.

Cộng thêm tính cách hào sảng kia, tương lai chắc chắn sẽ là một thành viên trong đội quân ‘mua mua mua’.

So với Bá Long đạo hữu, người chỉ thích hợp để tiếp thị ‘pháp khí hồi sinh’, vị tiểu tiên tử Vũ Nhu Tử này đáng để mong chờ hơn nhiều.

Nói thật, về khả năng mua sắm, các nam tu thực sự không thể so bì với các tiên tử được.

Việc moi được vài viên linh thạch từ tay nam tu khó hơn nhiều so với việc kiếm linh thạch từ tay các tiên tử.

Đây là kinh nghiệm tích lũy hàng triệu năm của đại lão Cái Gì Cũng Bán...

Dù thời đại có thay đổi thế nào thì sức mua của các tiên tử vẫn luôn mạnh hơn nam tu.

Nhưng vị tiên tử đảo Linh Điệp này chạy ra đây làm gì?

Đang lúc suy nghĩ thì ánh mắt tiên tử Vũ Nhu Tử vừa vặn chạm phải ánh mắt ông.

Sau đó, tiên tử Vũ Nhu Tử lộ ra nụ cười rạng rỡ, vẫy tay mạnh với ông: “Tiền bối Cái Gì Cũng Bán, cuối cùng cũng tìm được ngài rồi.” “Tìm ta sao?

Có chuyện gì không?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nghi hoặc hỏi.

Chẳng lẽ tiên tử Vũ Nhu Tử có món đồ riêng nào muốn mua?

Nghĩ đến đây, đại lão Cái Gì Cũng Bán nở nụ cười nghề nghiệp ôn hòa: “Vũ Nhu Tử tiên tử có món gì muốn mua sao?” “Không, không phải đâu ạ.” Tiên tử Vũ Nhu Tử lắc đầu, sau đó cô lấy từ trong túi ra một chiếc ‘túi thu nhỏ một tấc’ đáng yêu, rồi lấy từ đó ra ba viên ‘linh thạch cửu phẩm’.

“Tiền bối, ba viên linh thạch cửu phẩm này đưa cho ngài ạ.” Tiên tử Vũ Nhu Tử đưa linh thạch tới, nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “Hửm?

Tiên tử đã không mua đồ, vậy sao lại đưa cho ta ba viên linh thạch này?” “Không phải Tống tiền bối đã nhờ tiền bối giúp thu nhỏ mấy mảnh vỡ【Đông Phương Xuân Các】đó sao?

Giá là 3 viên cửu phẩm linh thạch, không sai chứ ạ.” Tiên tử Vũ Nhu Tử cười ngọt ngào nói.【Đông Phương Xuân Các】là tiền bối Bóng Đêm tặng cho Tống Thư Hàng coi như thù lao cho món ‘Thiên kiếp kho tộ’.

Còn 3 viên cửu phẩm linh thạch là tiền Tống Thư Hàng thuê đại lão Cái Gì Cũng Bán giúp thu nhỏ mảnh vỡ【Đông Phương Xuân Các】.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán đã hiểu: “Cô muốn thanh toán ba viên linh thạch này thay cho Bá Tống sao?” Tên Bá Tống kia hiện giờ túi sạch bong, muốn trả tiền còn phải đi mượn linh thạch của Bạch Thánh Quân.

Mà giờ vị tiên tử Vũ Nhu Tử này lại định âm thầm trả tiền thay cho Bá Tống sao?

“Vâng ạ.” Tiên tử Vũ Nhu Tử gật đầu.

“Cô cho Bá Tống mượn à?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán hỏi.

“Không đâu ạ, đây chỉ là một chút thành ý cá nhân của tôi thôi.” Tiên tử Vũ Nhu Tử rụt rè hỏi: “Tôi trả tiền thay Tống tiền bối có được không ạ?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đưa tay nhận lấy ba viên linh thạch cửu phẩm này: “Dĩ nhiên là được, nghề của chúng ta chỉ nhận linh thạch thôi.

Chỉ cần linh thạch đến tay là chúng ta thừa nhận giao dịch hoàn thành.

Vậy lát nữa sau khi mảnh vỡ 【Đông Phương Xuân Các】 tới, ta sẽ ra tay thu nhỏ chúng lại, rồi giao cho Bá Tống đạo hữu, không vấn đề gì chứ?" "Không vấn đề gì ạ, đến lúc đó tiền bối đừng nói là tôi trả ba viên cửu phẩm linh thạch này nhé, được không ạ?" Tiên tử Vũ Nhu Tử khẽ nói.

"Yêu cầu hợp lý của khách hàng chúng ta đều sẽ thỏa mãn thôi." Đại lão Cái Gì Cũng Bán giơ ngón tay cái lên: "Hỏi một câu ngoài lề chút, Vũ Nhu Tử tiên tử không muốn trả lời cũng không sao, tiên tử có ý với Bá Tống đạo hữu à?" "Vâng ạ." Tiên tử Vũ Nhu Tử khẽ gật đầu, cô đỏ bừng mặt, vẫy tay chào đại lão Cái Gì Cũng Bán: "Vậy tôi quay lại đây ạ, tiền bối." "Đi đi, lát nữa hàng tới ta sẽ giao cho Bá Tống đạo hữu." Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

Tiên tử Vũ Nhu Tử cứ thế tung tăng chạy về đảo Điền Thiên.

"Đúng là tuổi trẻ mà." Đại lão Cái Gì Cũng Bán khẽ thở dài.

Cái gã Bá Tống Huyền Thánh nghèo đến mức túi còn sạch hơn cả mặt kia mà cũng có người thích, một tiểu tiên tử vừa giàu vừa đẹp lại còn âm thầm thanh toán tiền thay cho gã.

Cái loại kịch bản phim 'đại tiểu thư nhà giàu yêu chàng trai nghèo' này không ngờ lại có thể thấy được ở hiện thế.

Hơn một giờ sau.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán lại nhận được điện thoại.

Bên cung cấp hàng đã chuyển ba mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các' tới địa điểm giao dịch, hiện giờ đang đợi ông tới giao dịch.

“Ta tới ngay.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

Nói xong, ông kết thúc cuộc gọi, mở cổng không gian, trực tiếp đến địa điểm giao dịch.

Lại qua hơn mười phút nữa.

Cổng không gian lại mở ra, đại lão Cái Gì Cũng Bán bước ra từ đó.

Trong tay ông đang cầm ba cái vỏ kim loại trông giống như ‘quả cầu sắt Bảo Định’.

Trong ba quả cầu sắt này chính là các mảnh vỡ ‘Đông Phương Xuân Các’ đã được thu nhỏ.

“Cũng vài năm rồi không dùng loại pháp thuật ‘thu nhỏ vật thể’ này, kỹ thuật hơi bị mai một chút.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

Nếu cho ông thêm chút thời gian, ông chắc chắn có thể thu nhỏ ba mảnh vỡ này xuống cỡ viên bi.

Tuy nhiên, ba mảnh vỡ cỡ ‘quả cầu sắt Bảo Định’ này đã đáp ứng được yêu cầu của Bá Tống đạo hữu rồi, ông cũng không muốn lãng phí thêm thời gian và công sức.

Dù sao ông cũng là người có mức giao dịch hàng trăm triệu mỗi phút, thời gian quý báu lắm.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán bước đi trên hư không, hạ cánh xuống đảo Điền Thiên.

Sau đó, thần thức của ông quét qua một lượt, định tìm kiếm Bá Tống đạo hữu.

Nhưng Bá Tống đạo hữu lại biến mất rồi.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “...” Tên này chạy đi đâu rồi?

Đang lúc ông định tìm đệ tử ‘Cái Gì Cũng Có’ để hỏi tình hình thì thần thức của ông bắt gặp hơi thở của Bá Tống đạo hữu trên bãi biển đảo Điền Thiên.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán vừa động ý niệm, thân hình đã chuyển dịch tới bãi biển đó.

Giây tiếp theo, ông thấy Bá Tống đang ngồi xổm bên bờ biển đào cua nhỏ.

Chẳng lẽ đám ma men ở yến hội kia vẫn chưa ăn đủ, còn muốn ăn thêm món phụ nữa sao?

“Bá Tống đạo hữu.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán xuất hiện sau lưng Bá Tống, lên tiếng gọi.

Bá Tống quay đầu lại.

Dưới ánh trăng, đại lão Cái Gì Cũng Bán mới phát hiện, vị Bá Tống đạo hữu này không phải bản thể, mà là một hóa thân.

Hơn nữa còn là một hóa thân bằng thép rất đặc biệt.

“Tiền bối có việc gì không ạ?” Hóa thân thép của Bá Tống tò mò hỏi.

“Bản thể của ngươi đâu?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán hỏi.

“Bản thể đã vào thế giới cốt lõi rồi, tạm thời không tiện ra ngoài.

Tiền bối có việc gì thì tôi có thể trực tiếp chuyển lời cho bản thể ạ.” Hóa thân thép của Bá Tống nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán phẩy phẩy tay: “Không vội.” Ông âm thầm chạm vào hóa thân thép này một chút.

Chương 2106

Một thông tin hiện lên trong đầu ông.【Hóa thân thép của Bá Tống Huyền Thánh, hóa thân này là phân thân đặc biệt được Bá Tống Huyền Thánh luyện hóa khi còn ở cấp ngũ phẩm, có liên quan mật thiết đến hồ linh của cậu ta, là một bộ phận không thể tách rời của Bá Tống Huyền Thánh.】Đại lão Cái Gì Cũng Bán khẽ gật đầu.

Xác nhận đúng là hóa thân của Bá Tống rồi.

Cộng thêm việc ông có thể cảm nhận được hơi thở bản nguyên từ trên hóa thân thép, cái hơi thở bản nguyên của Bá Tống đạo hữu này là thứ không thể làm giả được.

“Nếu bản thể của ngươi không thể ra ngoài ngay được thì đưa cái này cho ngươi vậy.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán giao ba quả cầu sắt cho hóa thân thép của Bá Tống: “Như vậy coi như xác nhận giao dịch hoàn thành.” — Ơ, tiền bối.

Nhưng tôi vẫn chưa thanh toán cái giá ba viên linh thạch để thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại mà — Cương thiết hóa thân của Bá Tống nghi hoặc hỏi. — Có người thanh toán thay cậu rồi, còn là ai thì tôi giữ bí mật — Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão bình tĩnh đáp, sau đó đưa ra ba 'mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại'. — Có người trả thay tôi sao? — Cương thiết hóa thân nhận lấy ba mảnh vỡ: — Vậy tiền bối, thời gian thu nhỏ này có thể duy trì được bao lâu? — Với kỹ thuật của ta, trạng thái của ba mảnh vỡ này ít nhất có thể duy trì được 24 giờ — Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão trả lời. — Cảm ơn tiền bối — Cương thiết hóa thân cẩn thận bỏ ba mảnh vỡ vào túi. — Vậy thì xác nhận giao dịch hoàn thành — Thập Yêu Đô Năng Mại gật đầu, nói xong liền vẫy tay với Tống Thư Hàng: — Bá Tống đạo hữu, hậu hội hữu kỳ.

Giao dịch lần này về tổng thể mà nói thì khá ổn.

Nể mặt lần giao dịch thuận lợi này, tạm thời sẽ không đưa Bá Tống vào danh sách đen vậy.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão tiêu sái rời đi, để lại cương thiết hóa thân của Bá Tống đạo hữu tiếp tục bắt cua ở ven biển.

Đợi sau khi Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão đi xa, cương thiết hóa thân của Bá Tống Huyền Thánh ngừng lại động tác, ngắt điện.

Một lát sau, thân ảnh Thiên Đế Vũ Nhu Tử từ dưới đáy biển ngoi lên, cười hi hi đi tới bên cạnh cương thiết hóa thân.

Cô đưa tay nắm lấy cương thiết hóa thân của Tống Thư Hàng: — Chuẩn bị đồng bộ với Tống tiền bối nào, sau đó...

Tống tiền bối à, mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại thì em mang đi nhé.

Thứ này vốn là của em mà, cho nên đừng nói là em nẫng tay trên của anh nha.

Nói xong, cô xách lấy cương thiết hóa thân 'ngắt điện' của Tống Thư Hàng, bước một bước vào không gian chi môn rồi biến mất tăm, chạy cực nhanh.

Hơn nữa khi chạy đi, cô còn ra tay xóa sạch dấu vết 'truyền tống không gian' của mình, tránh việc có người thuận theo khí tức không gian mà truy kích.

Để đảm bảo an toàn, cô còn đưa theo cương thiết hóa thân của Tống Thư Hàng truyền tống ngẫu nhiên hơn mười lần.

Trong quá trình đó, cô còn bố trí một tầng 'Đế văn phong ấn' lên ba mảnh vỡ Thiên Đình để tránh việc Thập Yêu Đô Năng Mại thông qua chúng mà truy lùng mình.

Sau khi truyền tống liên tục mấy chục lần, cô mới âm thầm độn về hành tinh nhỏ tối tăm nơi mình đang tạm trú. — Ừm, như vậy chắc là an toàn rồi — Thiên Đế khẽ nói, cô vỗ tay một cái, chuyển di cương thiết hóa thân của Tống Thư Hàng trở lại trong 'Tiểu Thái Dương'.

Hiện tại thực lực của cô chưa khôi phục hoàn toàn, không thể chuyện gì cũng đối đầu trực diện được. — Ngoài ra, sao mình cảm thấy hình như còn việc gì chưa làm nhỉ? — Thiên Đế xoa cằm.

Một lúc lâu sau... — À, mình quên mất không tiếp xúc với cô nàng Vũ Nhu Tử kia một chút.

Mục đích chủ yếu lần này của cô rõ ràng là để tiếp xúc với Vũ Nhu Tử, tìm hiểu xem dạo này cô nàng rốt cuộc đang làm cái quái gì, cái loại cảm giác sảng khoái cưỡng chế đó rốt cuộc là thứ quỷ gì?

Kết quả vì chuyện mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các' mà việc quan trọng nhất lại bị quên mất. — Xem ra phải tìm thời gian tiếp xúc với Vũ Nhu Tử một chuyến.

Nếu không, kế hoạch Nho gia sẽ không thể triển khai được — Thiên Đế lầm bầm.

Tại hiện trường yến hội trên đảo Điền Thiên, phần lớn các đạo hữu uống say đã được đảo chủ sắp xếp đi nghỉ ngơi.

Chỉ còn một vài người miễn cưỡng duy trì tỉnh táo, chưa đi ngủ.

Lúc này trong phòng bếp, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, phân thân của Bạch tiền bối, Thất Tu Thánh Quân, Hoàng Sơn Tôn Giả, Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử đang quây quanh Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà đang dựa theo phương pháp Vũ Nhu Tử mô tả để bồi dưỡng Tâm ma hóa thân.

Anh ta vốn đã ngưng tụ ra tâm ma từ sớm, lúc này đoàn tâm ma dạng sương mù màu xám đó đang có dấu hiệu tiến hóa thành hình.

Mọi người đều rất muốn mở mang tầm mắt xem 'Tâm ma hóa thân' của Bắc Hà sau khi thành hình sẽ có hình thái gì?

Là mỹ nhân tóc vàng như tâm ma trước kia của anh ta?

Hay là tâm ma Đồng Quái theo ý chí của anh ta?

Hoặc là giống như Vũ Nhu Tử, ngưng tụ ra một Bắc Hà da đen?

Trong lúc mọi người đang yên lặng chờ đợi kết quả, sắc mặt Tống Thư Hàng đột nhiên biến đổi, cánh tay run lên một cái. — Sao thế?

Thư Hàng? — Tô Thị A Thập Lục khẽ hỏi.

Tống Thư Hàng dụi dụi mắt.

Trong mắt cậu vừa nhận được hình ảnh đồng bộ từ 'cương thiết hóa thân' đã mất tích bấy lâu.

Trong hình ảnh, Vũ Nhu Tử cười duyên dáng: 'Tống tiền bối, mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại em mang đi nhé.

Thứ này vốn là của em mà, nên đừng nói em nẫng tay trên của anh nha'. — Thiên...

Thiên Đế! — Tống Thư Hàng thốt lên.

Tô Thị A Thập Lục: — Thiên Đế?

Cô ta tới đây rồi à?

Bạch Long tỷ tỷ ngay lập tức hiện thân, lơ lửng trên không trung.

Lúc này cô đã tích lũy được một phần năng lượng, dù là đối đầu trực diện cũng có thể chống đỡ được một khoảng thời gian. — Thập Yêu Hóa Đô Hữu, chúng ta phải đi thôi — Lúc này, bên ngoài phòng bếp vang lên giọng của 'Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão'.

Nói đoạn, đại lão bước vào phòng: — Ơ?

Bá Tống, sao cậu lại ở đây?

Rõ ràng khi ở ngoài phòng, ông ta không hề cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, nhưng vào phòng rồi lại thấy cậu đang ngồi lù lù trong bếp. — Tiền bối — Tống Thư Hàng có một dự cảm không lành, kết hợp với hình ảnh từ cương thiết hóa thân truyền về, cậu suy nghĩ một chút rồi ướm hỏi: — Mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại đâu rồi? — Đưa cho cương thiết hóa thân của cậu rồi mà — Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão đáp.

Tống Thư Hàng: — ...

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: — ...

Cả hai đều đọc được thông tin 'không ổn' từ mặt đối phương. — Cương thiết hóa thân của tôi bị Thiên Đế cướp đi lâu rồi — Tống Thư Hàng ngước mắt nhìn trời.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: — Cái gì?

Chẳng phải cương thiết hóa thân đó gắn bó mật thiết với cậu sao? — Đúng là mật thiết, tuy bị cướp đi nhưng liên hệ giữa nó và tôi không thể bị cắt đứt.

Thỉnh thoảng tôi vẫn có thể nhận được một chút cảm ngộ và tin tức từ nó.

Đối với tôi mà nói thì cái này cũng chẳng có gì đáng ngạc nhiên, ngay cả linh quỷ bản mệnh của tôi còn bị người ta 'mượn' mất đến giờ vẫn chưa trả đây.

Cương thiết hóa thân bị cướp thì tôi hoàn toàn chẳng thấy bất ngờ chút nào — Tống Thư Hàng bình thản nói.

Dáng vẻ bình thản của cậu khiến người ta thấy mà xót xa. — Mà nói đi cũng phải nói lại, chẳng phải tôi còn chưa trả phí 'thu nhỏ mảnh vỡ Thiên Đình' sao?

Tại sao tiền bối đột nhiên lại giao dịch với tôi nữa? — Tống Thư Hàng truy vấn.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: — Cô bé Vũ Nhu Tử đã trả cho cậu ba viên linh thạch cửu phẩm rồi. — Vũ Nhu Tử đang ở trong Hạch Tâm thế giới của tôi giúp Xích Tiêu Kiếm tiền bối hoàn thành pháp thuật 'Tâm ma hóa thân' mà — Tống Thư Hàng nói đến một nửa thì đã đoán ra chân tướng: — Là Thiên Đế... tâm ma của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế cướp mất rồi.

Cho nên 'Vũ Nhu Tử' trả linh thạch đó chắc chắn là Thiên Đế.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: — ...

Lũ nhóc các người đúng là 'ngay hàng thẳng lối' thật đấy.

Đứa thì linh quỷ bị Thiên Đế cướp, đứa thì cương thiết hóa thân bị Thiên Đế cướp.

Đồng thời, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão lại nghĩ đến một chi tiết.

Ông ta đưa tay móc ra ba viên linh thạch cửu phẩm mà 'Thiên Đế' dùng để thanh toán.

Phẩm chất của ba viên linh thạch hoàn toàn không có vấn đề gì.

Tuy nhiên, trên một viên trong số đó có một vết tích 'Đế văn' nhỏ xíu, nếu không nhìn kỹ sẽ rất dễ bỏ qua.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão ném viên linh thạch này sang một bên...

Lập tức ông ta liền cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng.

Sau đó ông ta nhặt viên linh thạch lên, khí tức của Tống Thư Hàng liền bị che giấu, không thể cảm ứng được nữa.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: — ...

Chương 2107

M.M.P! — Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu, ông trúng chiêu rồi — Phân thân của Bạch tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng thở dài: — Trong chuyện này cũng có phần trách nhiệm của chúng tôi.

Sự kết hợp giữa linh quỷ của Vũ Nhu Tử và cương thiết hóa thân của cậu, chuyện này không thể hoàn toàn trách Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão được. — Ta đi lấy mảnh vỡ Thiên Đình cổ đại về — Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão quấn chặt chăn trên người, trầm giọng nói: — May mà chúng ta có dịch vụ 'bảy ngày bao đổi trả'.

Muốn nẫng tay trên hàng hóa từ trong tay ta đâu có dễ dàng như vậy!

Trong cái thế giới lòng người hiểm ác, tình đời lạnh lẽo này, chỉ có chiếc chăn trên người mới mang lại cho ông ta chút hơi ấm.

Dịch vụ bảy ngày bao đổi trả, dù bạn ở bất cứ đâu, chỉ cần không hài lòng, chúng tôi đều có thể đến tận nơi thu hàng trả tiền.

Dịch vụ ưu tú như vậy, bạn đã biết chưa?!

Vốn dĩ để bắt kịp thời đại, ông ta dự định trong thời gian tới sẽ tung ra dịch vụ bảy ngày bao đổi trả cho khách hàng.

Tuy nhiên vì chi tiết của dịch vụ này vẫn chưa được quy hoạch xong, pháp thuật liên quan cũng chưa hoàn thiện, nên ông ta vẫn chưa chính thức giới thiệu nội dung dịch vụ này cho khách. 'Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão' khẽ day huyệt thái dương.

Tóm lại, trong vòng bảy ngày sau khi hàng hóa được bán ra, ông ta có thể tùy ý lấy hàng hóa làm tọa độ để thực hiện dịch vụ thu hàng trả tiền tận nơi.

Trên ba mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các' bị Thiên Đế mang đi cũng có đính kèm nhãn dịch vụ 'bảy ngày bao đổi trả' này! — Cho ta chút thời gian...

Đến lúc đó nếu không lấy lại được hàng, ta sẽ tìm cho cậu mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các' mới — Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói với Tống Thư Hàng.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử: — Mà sư phụ này, nói là 'lấy lại mảnh vỡ Đông Phương Xuân Các từ tay Thiên Đế', nghe cứ thấy sai sai thế nào ấy.

Dù sao thì Đông Phương Xuân Các vốn dĩ là đồ của nhà Thiên Đế mà.

Cô ta chỉ là lấy lại đồ của mình thôi.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử vừa nói xong liền phát hiện sư phụ đang nhìn mình bằng ánh mắt đầy từ bi và thương hại: — Bao nhiêu năm nay con kinh doanh mà không bị lỗ vốn, đúng là khiến ta cảm động phát khóc.

Nếu thế giới này có vị thần thực sự, thì chắc chắn đó là Vị Thần Giao Dịch đang bảo hộ con đấy.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử: — ... — Giáp đánh hạ giang sơn, xây dựng cung điện xa hoa.

Nhưng sau đó giang sơn bị Ất đánh chiếm, cung điện tan tành, một phần thành chiến lợi phẩm của Ất, một phần bị hậu duệ của Giáp mang đi.

Còn ta mua được mảnh vỡ cung điện từ tay hậu duệ của Giáp, lúc này Giáp lại nhảy ra bảo cung điện là của mình, đòi ta phải giao mảnh vỡ cho hắn.

Chẳng lẽ ta lại phải giao mảnh vỡ cho Giáp?

Thế thì tổn thất của ta ai chịu? — Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói.

Tống Thư Hàng: — Phá gia chi tử?

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử: — Ừm, nếu nắm đấm của Giáp đủ cứng thì chúng ta cũng chịu thôi. — Vấn đề là hiện tại xem ra nắm đấm của ta cứng hơn — Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão trầm giọng nói.

Nếu không phải ông ta đang quấn chăn trên người thì có lẽ trông sẽ rất có khí chất cao thủ. — Vậy ta xuất phát đây.

Tối đa trong vòng bảy ngày ta sẽ cho cậu câu trả lời — Thập Yêu Đô Năng Mại nói.

Đoạn ông ta quay sang bảo Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử: — Đi thôi. 'Bảy ngày?

Cảm giác các tiền bối đều rất thích con số bảy này nhỉ.' Tống Thư Hàng xoa cằm, thầm nghĩ.

Nhớ lại lúc Bạch tiền bối two nhờ Tiểu Thái Dương nhắn lại cho cậu, cũng nói là 'Béo Cầu' có lẽ sẽ lén lút sang hiện thế trong vòng bảy ngày?

Cảm giác thật trùng hợp. — Đến ngay đây — Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử nhét miếng 'Thiên kiếp kho tộ' cuối cùng vào miệng, vẫy tay với Tống Thư Hàng: — Bá Tống đạo hữu, hẹn gặp lại lần sau. — Đừng gặp nữa, tốt nhất là vĩnh viễn đừng gặp lại.

Mỗi lần giao dịch với tên này đều chẳng có chuyện gì tốt cả — Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão lầm bầm.

Đợi lần này lấy lại được mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các' và hoàn thành giao dịch với Tống Thư Hàng, ông ta nhất định sẽ thực sự đưa Tống Thư Hàng vào danh sách đen, vĩnh viễn không thả ra nữa.

Cái tên này chính là một cái hố, mà còn là cái hố trên mặt trăng, vừa sâu vừa nhiều.

Vừa mới tưởng mình đã thoát hố, sơ sẩy một cái lại rơi vào hố khác rồi.

Tống Thư Hàng: — ... — Đại lão tuy lầm bầm nhỏ tiếng nhưng cậu đều nghe thấy hết.

Nhưng tôi cũng vô tội lắm mà.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão đưa tay mở ra cánh cổng không gian, dẫn theo Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử đi vào, lúc sắp đi ông ta còn dặn dò tiên tử: — Lần sau, sau khi uống rượu chúng ta tuyệt đối không được tiến hành giao dịch.

Dù cảm thấy đầu óc mình có tỉnh táo đến mấy cũng đừng có động tay giao dịch.

Lần này ta chịu thiệt thòi rồi.

Nếu là trạng thái bình thường, không bị ảnh hưởng bởi tiên tửu của Thụ tiên thì ông ta cảm thấy mình chắc chắn sẽ không dễ dàng bị hố như vậy.

Ít nhất khi Thiên Đế đưa 'linh thạch' cho mình, ông ta cũng phải nhận ra điều gì đó mới phải.

Nhưng rượu đó đúng là rượu ngon, mùi vị đúng là tuyệt hảo.

Không biết Bá Tống kiếm được ở đâu nhỉ?

Loại tiên tửu cỡ này chắc khắp chư thiên vạn giới cũng chẳng có bao nhiêu đâu?

Lần sau có nên nhập ít hàng từ chỗ cậu ta không nhỉ? — Ta phì! —

Đột nhiên Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nhổ mạnh một cái.

Danh sách đen!

Danh sách đen!

Không có lần sau gì hết.

Chọc không nổi thì ông đây còn không trốn nổi chắc?

Cùng lắm thì chỗ nào có Bá Tống Huyền Thánh, ông đây đi đường vòng!

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử: — ??? — Sư phụ hôm nay trông có vẻ nội tiết tố hơi thất thường...

Chẳng lẽ là đến thời kỳ mãn kinh?

Hay là sư phụ đang trải nghiệm 'combo ngày đèn đỏ'? 'Combo ngày đèn đỏ' là một món hàng, hơn nữa còn bán khá chạy trong chư thiên vạn giới.

Con người luôn là vậy, những thứ mất đi rồi mới thấy hoài niệm.

Cho nên có một số vị tiên tử thực lực mạnh mẽ đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ quái, muốn trải nghiệm lại những thứ đã mất. — Sư phụ, Băng vệ sinh nguyệt nguyệt an, người có muốn dùng thử hai miếng không? — Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử cẩn thận hỏi.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: — ... — Ngày mai phải thử liên hệ với người mua xem 'Thập Yêu Hóa Đô Hữu' có thể bán được mấy đồng.

Trên đảo Điền Thiên. — Thiên Đế đúng là một kẻ đau đầu — Tống Thư Hàng thở dài.

Cậu hoàn toàn không ngờ Thiên Đế lại xuất hiện tại hiện trường tụ hội của các đạo hữu nhóm Cửu Châu Nhất Hào: — Có nên đánh dấu lên người Vũ Nhu Tử để phân biệt cô ấy với Thiên Đế không nhỉ? — Chuyện này cậu phải xin ý kiến của Linh Vũ Điệp đạo hữu trước đã — Hoàng Sơn tiền bối bình tĩnh nói.

Lệ Chi tiên tử: — Tỷ lệ thành công chắc chắn là cực thấp.

Tống Thư Hàng: — À, cũng đúng.

Mà Linh Vũ Điệp tiền bối đâu rồi ạ? — Say khướt rồi, sau đó lôi kéo Hằng Hỏa đạo hữu ra ven biển đánh đàn rồi — Thất Tu Thánh Quân nói: — Đám văn nhân các người đúng là thích làm màu.

Uống rượu, đánh đàn, ngâm thơ.

Lại còn phải trăng sáng treo cao, phải nghe tiếng sóng biển vỗ vào bãi cát nữa chứ. — Nghe nói họ còn định lấy rượu làm bài ca nữa — Lệ Chi tiên tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: — Đúng rồi, em thấy Tạo Hóa tiền bối cũng lén lút đi theo rồi, vì nghe nói có tiết mục ca hát nên tiền bối có vẻ vui lắm.

Tô Thị A Thập Lục vừa nói xong, mọi người đột nhiên im bặt.

Hoàng Sơn Tôn Giả: — Vốn dĩ ta còn định đi câu cá biển, giờ thì tiết mục này hủy bỏ trước đã.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi một lát rồi bảo: — Tạo Hóa tiên tử, cô có muốn đi chi viện cho Tạo Hóa tiền bối một chút không?

Phía sau cậu vang lên tiếng nhai nhóp nhép.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, phát hiện Tạo Hóa tiên tử và Công Đức Xà mỹ nhân đang ngồi song song, hai vị tiên tử tay bưng đĩa nhỏ, ăn uống ngon lành.

Ánh mắt Tống Thư Hàng chạm phải Tạo Hóa tiên tử.

Tạo Hóa tiên tử liên tục lắc đầu.

Chương 2108

Tống Thư Hàng lại hướng mắt về phía bãi cát, Linh Vũ Điệp tiền bối, Hằng Hỏa tiền bối ơi, tôi đã cố gắng hết sức rồi, nhưng rất tiếc là tôi không giúp được gì cả. — Tống tiền bối, bản thể và Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã nghiên cứu thành công 'Tâm ma hóa thân' rồi.

Bây giờ tiền bối có thể thả cô ấy và Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra — Lúc này, Hắc bì Vũ Nhu Tử từ trong bóng bóng của Tống Thư Hàng chui ra nhắc nhở. — Thành công rồi sao?

Một thanh kiếm mà cũng luyện ra được tâm ma phân thân à! — Tống Thư Hàng phẩy tay một cái, chuyển Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối từ Hạch Tâm thế giới ra ngoài.

Tâm ma hóa thân, đúng như tên gọi là cụ hiện hóa 'tâm ma' của bản thân ra để hình thành hóa thân.

Các tu sĩ nghe đến tâm ma là biến sắc, ai gặp cũng sợ, nhưng trong tay cô nàng Vũ Nhu Tử thì nó lại biến thành một kiểu khác hẳn.

Pháp thuật 'Tâm ma hóa thân' này của cô đã hoàn toàn thay đổi định nghĩa về tâm ma trong lòng các thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Dĩ nhiên, tâm ma của Vũ Nhu Tử ngoan ngoãn như vậy là một trường hợp đặc biệt.

Các thành viên trong nhóm đều biết mạch não của cô nàng Vũ Nhu Tử không giống với tu sĩ bình thường, cô là thành viên duy nhất hiện tại hoàn toàn không sợ Bạch tiền bối trừng phạt, thậm chí còn cảm thấy rất kích thích.

Cho nên, mọi người mới hiếu kỳ xem Bắc Hà Tán Nhân có thể ngưng tụ ra loại 'Tâm ma hóa thân' như thế nào?

Rốt cuộc là mọi 'Tâm ma hóa thân' đều sẽ đặc biệt?

Hay chỉ có 'Tâm ma hóa thân' của Vũ Nhu Tử là dị hợm thôi?

Pháp thuật Tâm ma hóa thân này có giá trị để phổ biến cho toàn bộ thành viên trong nhóm không?

Và bây giờ, Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại thành công ngưng tụ ra 'Tâm ma hóa thân'. — Đây là lần đầu tiên tôi nghe nói 'thần binh' cũng có tâm ma đấy — Tống Thư Hàng nhìn về phía Vũ Nhu Tử và Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Thần binh sau khi có linh thì sinh ra là khí linh.

Khí linh không giống con người, chúng là những thực thể ý thức thuần túy, về lý luận thì căn bản không tồn tại thứ gọi là 'tâm ma'. — Thế nên Xích Tiêu Kiếm ta mới khác biệt, dù sao ta cũng đã tiến hóa thêm nửa bước ở cảnh giới 'Thần binh Trường Sinh Giả' rồi — Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười ha hả.

Tống Thư Hàng ngồi xuống kiểu đại mã kim đao, ngón tay đan xen đặt dưới cằm, giọng trầm xuống: — Vậy thì Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tâm ma của ngài rốt cuộc là cái gì?

Là loại hình về phương diện nào vậy?

Tâm ma bao la vạn tượng, chỉ cần là sự vật mà bạn có thể tưởng tượng được thì đều có khả năng trở thành tâm ma.

Tống Thư Hàng rất tò mò, là một thanh kiếm, Xích Tiêu Kiếm tiền bối có 'dục vọng' hay 'lỗ hổng tâm lý' gì?

Khôi Lỗi tiên tử cũng ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng với tư thế tương tự, đôi mắt màu cam chiếu sáng như đèn pha lên thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối, cô dùng giọng máy móc nói: — Tiền bối vốn là bảo kiếm, nhưng chém ra lại là đao ý và đao khí.

Tôi mạnh dạn suy đoán, đây chính là tâm ma của tiền bối!

Xích Tiêu Kiếm: — ... — Chẳng lẽ Khôi Lỗi tiên tử đoán đúng rồi? — Tô Thị A Thập Lục hiếu kỳ hỏi. — Nếu đúng là như vậy thì tâm ma của Xích Tiêu Kiếm chắc chắn là Xích Tiêu Đao rồi! — Tống Thư Hàng khẳng định. — Xích Tiêu Đao cái em gái cậu ấy! — Xích Tiêu Kiếm tiền bối phản bác: — Căn bản không phải là Xích Tiêu Đao. — Thế thì tâm ma của tiền bối rốt cuộc là cái gì, tiền bối đừng che che giấu giấu nữa.

Xấu nàng dâu rồi cũng phải gặp mẹ chồng thôi, lôi tâm ma của ngài ra cho chúng tôi giải trí chút đi — Tống Thư Hàng nói. — Tiền bối...

Thư Hàng chắc là uống nhiều rượu quá vẫn chưa tỉnh táo hẳn đâu — Tô Thị A Thập Lục đưa tay khẽ kéo kéo Tống Thư Hàng.

Cảm giác từ lúc Xích Tiêu Kiếm tiền bối hiện thân, phong cách của Tống Thư Hàng đột nhiên biến đổi hẳn?

Cứ như thể Tam Lãng tiền bối nhập vậy. — Cũng có thể là do bị tâm ma của em ảnh hưởng đấy — Vũ Nhu Tử cười hi hi.

Xích Tiêu Kiếm thở dài: — Không phải lỗi của hai cô bé các cháu đâu.

Trạng thái của Tống Thư Hàng thay đổi thực chất là do ta.

Chính xác mà nói là do tâm ma của ta gây ảnh hưởng cho cậu ta.

Nếu không phải thế thì ông đã sớm tuốt kiếm ra khỏi bao, đâm cho Tống Thư Hàng một nhát vào cái thận đại yêu thất thải rồi.

Đâu có để cậu ta ngồi đó mà đâm chọc vào tim mình như thế chứ?

Nói đoạn, mũi kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối khẽ điểm xuống mặt đất.

Trong bóng tối của ông ta, một đạo thân ảnh từ từ hiện ra.

Giống như Tâm ma hóa thân của Vũ Nhu Tử, nó cũng chui ra từ trong bóng tối.

Đầu tiên xuất hiện là chuôi kiếm.

Kiểu dáng chuôi kiếm rất bình thường, chính là kiểu của Xích Tiêu Kiếm, phiên bản da đen. — Không biết tại sao, tôi cứ nhìn thấy chuôi kiếm này là hai tay lại không kìm được mà muốn hoạt động — Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: — ... — Dưỡng Đao Thuật? — Phân thân của Bạch tiền bối hỏi.

Trong lúc đang nói chuyện, 'Tâm ma hóa thân' của Xích Tiêu Kiếm tiếp tục trồi lên.

Phía dưới chuôi kiếm hiện ra không phải là thân kiếm, mà là cơ ngực vạm vỡ như bàn đá cẩm thạch.

Tiếp đó là cơ bụng sáu múi kiện mỹ. — Phụt... — Tống Thư Hàng không nhịn được cười thành tiếng: — Cái này tính là gì đây?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối. 'Hình thái tiến hóa' của ngài là thân kiếm tay người, còn tâm ma của ngài thì ngược lại, là thân người chuôi kiếm à? — Khoan đã, dừng lại một chút — Hoàng Sơn Tôn Giả đưa tay che mắt Lệ Chi tiên tử: — Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Tâm ma hóa thân của ngài phía dưới có mặc quần áo không đấy?

Thất Tu Thánh Quân cũng đưa tay tương tự, che đôi mắt đẹp của Lục Tu tiên tử lại.

Tống Thư Hàng cũng vội vàng học theo Hoàng Sơn tiền bối, ý niệm cậu khẽ động, Công Đức Xà mỹ nhân và Tạo Hóa tiên tử quay về bên người cậu.

Sau đó, những cánh tay của họ mọc ra từ cơ thể Tống Thư Hàng, một đôi tay che mắt Tô Thị A Thập Lục, một đôi tay che mắt Vũ Nhu Tử.

Ngoài ra trong cơ thể cậu còn có một tôn linh quỷ, đôi tay của linh quỷ đó vươn ra che mắt phân thân của Bạch tiền bối.

Còn về phần bản thân Tống Thư Hàng thì lại không có ai che, chẳng lẽ lại đi che mắt Bắc Hà tiền bối sao? — Yên tâm đi, không có hình ảnh gì không phù hợp với trẻ em đâu — Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: — Ta chỉ là một thanh kiếm thôi, các người đừng có nghĩ nhiều quá.

Trong lúc nói chuyện, nửa thân dưới của 'Tâm ma hóa thân' đã chui ra khỏi bóng tối.

Nửa thân dưới của Tâm ma hóa thân không phải là đôi chân... mà là một cái khiên khổng lồ.

Tống Thư Hàng: — Vọng thiên!

Tại sao lại là một cái khiên? — Tại sao không phải là đôi chân mà lại là cái khiên?

Trông khó chịu quá đi — Thất Tu Thánh Quân nhíu mày, bệnh cưỡng chế sắp phát tác rồi. — Cho dù thay đôi chân thành đao thì tôi còn dễ chấp nhận hơn một chút — Bắc Hà Tán Nhân nói. — Chuôi kiếm, thân người, nửa thân dưới là cái khiên, đây rốt cuộc là loại tâm ma gì thế này? — Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Tâm ma của Xích Tiêu Kiếm tiền bối đúng là nằm ngoài dự kiến. — Chuôi kiếm chắc là đại diện cho bản thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối, cái thân người này... có lẽ là đối ứng với việc 'bán tiến hóa' của tiền bối.

Nhưng cái khiên kia thì hoàn toàn không nghĩ ra nguyên nhân luôn

— Lệ Chi tiên tử phân tích. — Hơn nữa, nếu muốn sử dụng nó thì rốt cuộc phải dùng nó như loại vũ khí nào? — Tống Thư Hàng nhìn cái 'Tâm ma hóa thân' tứ bất tượng này, dù nó có sở hữu uy năng cấp bậc 'Thần binh Trường Sinh Giả' đi chăng nữa thì dùng nó như thế nào cũng là một vấn đề lớn. — Yên tâm đi, cũng giống như ta thôi, hình dáng này của nó thực chất là hình thái 'bán tiến hóa' — Xích Tiêu Kiếm tiền bối đắc ý nói, mũi kiếm lại điểm một cái.

Tâm ma hóa thân co rút lại một hồi... trong chớp mắt đã hóa thành hình dáng của một thanh Xích Tiêu Kiếm da đen. — Vậy thì không còn nhiều thời gian nữa.

Tâm ma hóa thân của ta cứ để lại chỗ cậu nhé.

Đợi qua đợt sóng gió này, chúng ta sẽ gặp lại sau — Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Nói xong, ông ta cũng không thèm giải thích cấu tạo của 'Tâm ma hóa thân' của mình với Tống Thư Hàng, mở ra một đường hầm không gian rồi chạy mất tăm.

Tống Thư Hàng nhìn thanh Xích Tiêu Kiếm da đen: — ...

Từ đầu đến cuối, thanh Xích Tiêu Kiếm da đen dường như không hề nói năng gì. — Chào, chào cậu, Tống Thư Hàng tiểu hữu — Lúc này, Xích Tiêu Kiếm đen lên tiếng, một giọng loli vô cùng nũng nịu.

Chương 2109

'Tiểu ca ca muốn yêu qua mạng không?

Em giọng loli nè'.

Nhưng mà, trong đầu tất cả những người có mặt lúc này đều hiện lên hình ảnh cơ bắp cuồn cuộn như bàn đá cẩm thạch của Xích Tiêu Kiếm đen kia.

Nói xong, thanh Xích Tiêu Kiếm đen kịt khẽ xoay một vòng, thân kiếm nằm ngang treo sau lưng Tống Thư Hàng.

Thân kiếm mát lạnh cùng với cái lạnh thấu xương lan tỏa từ trên thân kiếm truyền qua lớp áo mỏng thấm vào da thịt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy sau lưng một trận mát lạnh, ngón tay hơi cứng đờ. — Vị trí này tốt — Thanh Xích Tiêu Kiếm đen kịt lên tiếng: — Tôi cảm thấy vị trí này rất phù hợp. — Tiền bối thích là được rồi — Tống Thư Hàng đáp.

Ngoài cái lạnh đó ra thì thực tế việc treo thanh trường kiếm ngang hông trông cũng khá đẹp trai.

Hơn nữa thanh Xích Tiêu Kiếm đen kịt treo sau lưng còn có thể bảo vệ tốt cho cái thận đại yêu thất thải của cậu.

Điều duy nhất cần lo lắng là tính cách của thanh Xích Tiêu Kiếm đen này rốt cuộc thế nào...

Liệu có lén đâm vào thận của cậu không đây?

Bản thể của Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã rời đi, thanh tâm ma Xích Tiêu Kiếm đen kịt trông có vẻ khá nhút nhát, sau khi treo sau lưng Tống Thư Hàng thì không nói thêm câu nào nữa.

Khi Tống Thư Hàng hỏi chuyện, phải mất nửa ngày nó mới dùng giọng điệu ngượng ngùng thốt ra được một chữ 'Ừm'.

Các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào nhanh chóng mất hứng thú với nó.

Sự chú ý của họ lại chuyển sang 'Tâm ma hóa thân' sắp thành hình của Bắc Hà Tán Nhân. — Vũ Nhu Tử, cháu đến đúng lúc lắm — Thất Tu Thánh Quân gọi Vũ Nhu Tử lại, bảo cô ở lại hỗ trợ Bắc Hà Tán Nhân, cố gắng làm cho 'Tâm ma hóa thân' của Bắc Hà sớm hiện hình.

Tống Thư Hàng ở lại phòng bếp cùng các tiền bối một lát, cảm thấy trong ngực hơi ngột ngạt, có lẽ là do uống nhiều quá, cậu đột nhiên muốn ra ngoài hóng gió. — Hoàng Sơn tiền bối, tôi ra ngoài đi dạo một chút, nếu phân thân tâm ma của Bắc Hà tiền bối định hình xong thì gọi tôi một tiếng nhé — Tống Thư Hàng nói.

Đến lúc đó nếu Bắc Hà tiền bối không hài lòng với tâm ma của mình mà muốn xử lý nó đi thì sẽ đến lượt Tống Thư Hàng ra tay, sẵn tiện thêm món cho các tiền bối trong nhóm. — Mình đi cùng cậu — Tô Thị A Thập Lục đứng dậy.

Khôi Lỗi tiên tử nhìn Tống Thư Hàng một cái, cuối cùng chọn ở lại.

Ánh trăng dịu dàng chiếu rọi bãi cát.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục sóng đôi đi dạo ven biển, hai người cố ý tránh né vị trí Linh Vũ Điệp tiền bối và Hằng Hỏa Chân Quân đang ngâm thơ đánh đàn, kẻo bị cuốn vào hiện trường đêm diễn của Tạo Hóa Pháp Vương.

Sóng biển vỗ vào bãi cát, thỉnh thoảng lại có vài loài sò ốc bị sóng đánh lên bờ.

Tô Thị A Thập Lục cởi đôi xăng đan cao gót ra, cô hai tay xách giày, chân trần dẫm lên bãi cát, cô thích cảm giác này.

Gió biển thổi qua, mang theo mùi hương đặc trưng của A Thập Lục thoang thoảng bay đi. — Đây chính là sóng sau xô sóng trước, Tam Lãng chết trên bãi cát đây mà.

Nhìn sóng biển từng đợt vỗ lên, trong lòng mình thấy dễ chịu hẳn — Đột nhiên có tiếng cảm thán vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu lại liền phát hiện Tô Thị A Thất tiền bối đang ngồi với vẻ mặt nghiêm túc ven biển, một mình cô độc nhìn sóng vỗ, ánh trăng soi bóng thân hình cao lớn của anh ta, mang chút dáng dấp của một cao nhân thế ngoại. — A Thất tiền bối, sao anh lại ở đây? — Tống Thư Hàng cười hỏi. — Ta vẫn luôn ở đây mà — Tô Thị A Thất nói: — Là do tâm thái cảnh giác của cậu yếu đi đấy, căn bản chẳng nhận ra ta.

Nói đoạn, Tô Thị A Thất đứng dậy: — Ta đi tìm Tam Lãng đây, không làm phiền hai nhóc đi dạo bãi biển nữa.

Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng. — Không sao đâu tiền bối.

Tôi và A Thập Lục đến chỗ khác là được rồi — Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thất vươn vai một cái, đi về phía xa, vẫy tay đầy soái khí.

Với tư cách là người đại diện của nhà Tô ở Thiên Hà hiện tại, việc anh ta mặc nhận Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục dạo bãi biển đêm khuya cũng tương đương với một sự thừa nhận.

Thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, Bá Long Cổ Thánh...

Tiểu tu sĩ trúc cơ nửa năm trước, giờ đây trên đầu đã mang theo một chuỗi danh hiệu đáng sợ.

Những danh hiệu này lần lượt tôn lên cái mặt to của Tống Thư Hàng.

Mặt to thì có diện tử.

Tuy rằng là thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào nên anh ta biết cảnh giới thực sự của Tống Thư Hàng chưa đạt đến bát phẩm, nhưng người ngoài đâu có biết.

Chư thiên vạn giới, ai mà không biết Bá Tống Huyền Thánh đáng sợ... thậm chí bây giờ bên ngoài còn đồn đại Bá Tống Huyền Thánh là một vị Kiếp Tiên cửu phẩm đang ẩn mình.

Cho dù cậu có nói với người ta rằng Bá Tống thực chất chỉ là đồ rởm thì e là khắp chư thiên vạn giới cũng chẳng mấy ai tin. — Đúng rồi, A Thập Lục — Tô Thị A Thất sau khi vẫy tay xong, liền truyền âm nhập mật cho cô: — Niên hội nhà họ Tô vào tháng 12, cháu có thể mời Thư Hàng tiểu hữu tham gia. — Ơ? — Tô Thị A Thập Lục mặt mày đầy nghi hoặc và kinh ngạc. — Đừng quên hiện giờ cậu ta là Bá Tống Huyền Thánh đấy — Tô Thị A Thất nhắc nhở.

Niên hội nhà họ Tô ở Thiên Hà cũng sẽ mời một số tiền bối và danh túc trong giới tu sĩ tới dự.

Thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống nếu chịu nhận lời mời thì đó cũng là việc rất có diện tử đối với nhà họ Tô.

Mặt to, đôi khi rất có tác dụng.

Dù cái mặt to này có là bơm hơi đi chăng nữa, thì to vẫn cứ là to!

Tô Thị A Thất soái khí rời đi, để lại cho Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục một bóng lưng cao lớn.

Tô Thị A Thập Lục tiếp tục xách giày, cô dẫm lên làn nước biển, đôi bàn chân nhỏ trắng ngần lún vào cát, để lại một chuỗi dấu chân nhỏ trên bờ biển.

Tống Thư Hàng đi song song cùng cô, bên cạnh những dấu chân nhỏ đó... cũng để lại một chuỗi dấu chân nhỏ tương tự.

Cậu vẫn chưa kịp khôi phục lại hình thể trưởng thành, định bụng đợi đến mai, dưới sự chỉ dẫn của phân thân Bạch tiền bối sẽ ăn trái 'Loạn Linh' để trở lại trạng thái cũ.

Sóng biển ập tới, xóa nhòa hai hàng dấu chân. — Thư Hàng — A Thập Lục lên tiếng: — Tháng 12, cậu có rảnh không? — Có chứ, thực ra mình cảm thấy dạo này mình rảnh rỗi lắm — Tống Thư Hàng nói.

Về lý thuyết mà nói, bây giờ ngay cả việc đi học cũng đã có thú cưng Thụ yêu Khinh Vũ của Bạch tiền bối đi thay rồi, đúng là cậu phải ở trong trạng thái rất thong dong mới phải.

Nhưng mỗi khi cậu định nghỉ ngơi triệt để vài ngày, ăn chơi nhảy múa một thời gian thì y như rằng lại bị cuốn vào những sự cố kỳ quái.

Giống như hôm nay, rõ ràng là đi ăn chơi nhảy múa cùng các tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, ấy vậy mà vẫn bị động 'đối đầu' với Nam Phương Đại Đế một phen.

Khi Nam Phương Đại Đế đại chiến với Xích Tiêu Tử đạo trưởng, cậu không chỉ đào góc tường nhà người ta, mà còn dùng hộp thời gian nhỏ liên tục rút năng lượng của ông ta, gây ảnh hưởng đến trận chiến.

Ngoài ra giao dịch đồ với 'Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão' còn bị Thiên Đế nẫng tay trên.

Người khác là khó có lúc nhàn rỗi, còn cậu là khó có lúc được nhàn rỗi.

Nhưng cậu cảm thấy chỉ cần mình nghiêm túc thì thời gian vẫn có thể sắp xếp được. — Tháng 12, nhà họ Tô ở Thiên Hà có một buổi niên hội, cậu có muốn tới không? — Tô Thị A Thập Lục hơi xoay người, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: — Niên hội nhà họ Tô rất hoành tráng.

Hơn nữa nói là niên hội, nhưng có khi mười năm mới mở một lần, có khi mấy chục năm mới mở một lần, hiếm lắm đấy.

Mình thấy Thư Hàng nên đi mở mang tầm mắt một chút. — Niên hội nhà họ Tô, mình là người ngoài có tham gia được không? — Tống Thư Hàng hỏi. — Đương nhiên rồi, Bá Tống Huyền Thánh — Tô Thị A Thập Lục cười hi hi, lộ ra hai lúm đồng tiền ngọt ngào: — Là thiên niên đệ nhất thánh, cậu phải tự tin lên một chút chứ.

Đến lúc đó cậu có thể tham gia với tư cách 'quý khách' của nhà họ Tô. — Nhưng cậu và A Thất tiền bối đều biết mà, cái danh thiên niên đệ nhất thánh của mình 'nước' lắm — Tống Thư Hàng cười ha hả.

Tô Thị A Thập Lục: — Chư thiên vạn giới, ngoài những người trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào và mấy người bạn thân của cậu ra thì ai biết cậu là Huyền Thánh giả chứ? — Cậu nói thế làm mình đột nhiên thấy cái danh hiệu Bá Tống Huyền Thánh này cũng khá dễ dùng đấy — Tống Thư Hàng nhìn Tô Thị A Thập Lục: — Vậy thì đến lúc đó mình nhất định sẽ tới. — Thế thì ước định vậy nhé — Tô Thị A Thập Lục tươi cười như hoa, ánh trăng rắc lên người cô, cái sừng nhỏ trên đầu lấp lánh tỏa sáng.

Vừa đáng yêu lại vừa xinh đẹp. — Ừm, không thành vấn đề — Tống Thư Hàng đáp: — Mà này, nếu mình dùng cái danh 'Thiên niên đệ nhất thánh' đi vay tiền thì có thể vay được bao nhiêu linh thạch nhỉ?

Tô Thị A Thập Lục: — ...

Trong lúc đang nói chuyện, từ phía xa đột nhiên vang lên một tràng tiếng hát vang dội cùng tiếng đàn tranh tranh.

Tiếng hát là của Hằng Hỏa Chân Quân, anh ta đang hát theo kiểu ngâm xướng Thi Kinh.

Tuy nhiên có lẽ vì khoảng cách hơi xa... cũng có thể là do Hằng Hỏa Chân Quân uống say quá nên bị líu lưỡi.

Lời bài hát nghe không được rõ lắm, chỉ có thể nghe ra từ giai điệu đây là một bài ca rất hào hùng, tiếng hát không ngừng cao vút khiến người nghe thấy nhiệt huyết sôi trào.

Lại thêm tiếng đàn kia, phối hợp với lời ca vô cùng ăn ý. — Là Hằng Hỏa tiền bối và Linh Vũ Điệp tiền bối — Tô Thị A Thập Lục nói.

Nghe nói Linh Vũ Điệp tiền bối có nghệ thuật âm luật rất cao, một số kiếm thuật của đảo Linh Điệp còn có bí quyết âm ba phối hợp.

Đây cũng là lần đầu tiên Tô Thị A Thập Lục được nghe tiếng đàn của Linh Vũ Điệp tiền bối.

Chương 2110

Tiếng đàn hay hơn nhiều so với những gì cô tưởng tượng. — Linh Vũ Điệp tiền bối và Hằng Hỏa tiền bối đã hát rồi...

Vậy chẳng phải Tạo Hóa tiền bối cũng sắp cất giọng sao? — Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra Tạo Hóa Pháp Vương cũng đang ở cùng Linh Vũ Điệp tiền bối.

Lúc này, có lẽ vẫn còn kịp để cứu vãn một chút! — Tạo Hóa tiên tử, Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, trông cậy vào hai cô đấy — Tống Thư Hàng gọi.

Tạo Hóa tiên tử có thể làm giảm lực sát thương trong tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, còn @#%× tiên tử có thể phối hợp với Tạo Hóa tiên tử để cung cấp hỗ trợ.

Hai vị tiên tử lần này rất nghe lời, lập tức chui ra ngoài.

Tống Thư Hàng lại phẩy tay một cái, tế ra chiếc đàn Nhạn Vĩ Tiên Sinh trong 'Tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú', ném cho @#%× tiên tử.

Hai vị tiên tử nhanh chóng chạy tới hiện trường.

Những gì cậu có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu thôi. — Sau đó, hai đứa mình nên tránh xa ra chút đi — Tống Thư Hàng bảo Tô Thị A Thập Lục.

Đã đứng ở đây mà còn nghe rõ tiếng hát của Hằng Hỏa tiền bối thì có nghĩa là nơi này vẫn nằm trong phạm vi 'vùng oanh tạc tiếng hát' của Tạo Hóa Pháp Vương.

Tô Thị A Thập Lục nhớ lại tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, mặt nhỏ trắng bệch, gật đầu lia lịa.

Nhưng lúc này, từ xa có một bóng người đang nhanh chóng tiếp cận Tống Thư Hàng và A Thập Lục. — Tống tiền bối, anh ở đây à — Là Vũ Nhu Tử, cô chạy nhanh như bay tới, dừng lại bên cạnh Tống Thư Hàng: — Tống tiền bối, Tạo Hóa tiền bối sắp hát rồi đấy, chúng ta có đi cùng không?

Vũ Nhu Tử vẫn còn nhớ, chỉ có cô và Tống Thư Hàng mới là fan hâm mộ thực sự của Tạo Hóa Pháp Vương.

Lần biểu diễn trước, mọi người đều nhắm vào công năng 'trừ tâm ma' trong tiếng hát của ông, chỉ có cô và Tống Thư Hàng mới thực sự thưởng thức được mị lực trong tiếng hát đó. — Lần này chắc tôi xin kiếu thôi — Tống Thư Hàng cười gượng. — Ồ... vậy thì đáng tiếc quá.

Thế em đi trước đây — Vũ Nhu Tử cười hi hi.

Nói rồi cô đưa tay điểm vào bóng của Tống Thư Hàng.

Hắc bì Vũ Nhu Tử chui ra ngoài. — Bản thể ơi, tôi không tham gia đâu! — Hắc bì Vũ Nhu Tử sợ đến mức mặt mũi tái mét.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có lực sát thương quá mạnh đối với tâm ma, cô không muốn nhớ lại nỗi kinh hoàng khi bị tiếng hát đó chi phối. — Tôi đâu có bảo cô tham gia buổi diễn đâu, cô làm gì có năng lực thưởng thức đó.

Cô hãy về phòng bếp, giúp Bắc Hà tiền bối khiến tâm ma hoàn toàn hóa hình đi.

Vừa nãy nghe thấy tiếng hát, biết Tạo Hóa tiền bối sắp trổ tài nên tôi mới không kìm được mà chạy ra đây thôi — Vũ Nhu Tử thè lưỡi. — Không vấn đề gì, nhiệm vụ gian khổ này cứ giao cho tôi — Hắc bì Vũ Nhu Tử khôi phục lại sắc mặt, gật đầu thật mạnh rồi chạy về phía phòng bếp. — Vậy Tống tiền bối, lát nữa gặp lại nha — Vũ Nhu Tử vẫy tay, chạy dọc theo bãi biển hướng về phía tiếng đàn của cha mình và tiếng hát của Hằng Hỏa Chân Quân. — Vũ Nhu Tử vẫn cứ tràn đầy năng lượng như vậy nhỉ — Tô Thị A Thập Lục nói. — Ừ — Tống Thư Hàng gật đầu: — Xét về một số phương diện, cô ấy có lẽ là tồn tại đáng sợ nhất trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Dù là phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối hay tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương cũng đều không làm cô ấy sợ hãi.

Phải dùng từ gì để hình dung nhỉ...

Đúng rồi, Vũ Nhu Tử cứ như thể không có 'thiên địch' vậy.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, đa số thành viên đều có mối quan hệ tương sinh tương khắc rất kỳ diệu.

Hoàng Sơn tiền bối là chủ một nhóm, nhưng Đậu Đậu lại khiến anh ta đau hết cả đầu.

Nhưng thành viên Diệt Phượng Công Tử lại là khắc tinh của Đậu Đậu.

Cuồng Đao Tam Lãng thì hầu như trời không sợ đất không sợ, chỉ cần không chết là cứ đâm đầu vào chỗ chết... nhưng 'bí cảnh chậm chạp' của Bạch tiền bối cũng có thể khiến anh ta nghe danh mà biến sắc.

Bản thân Tống Thư Hàng thì mắc chứng sợ tốc độ và sợ độ cao nghiêm trọng.

Hiện giờ cùng với việc thực lực tăng lên, chứng sợ độ cao cũng đã thuyên giảm đi nhiều.

Duy chỉ có Vũ Nhu Tử, hiện tại chưa thấy có bất cứ thứ gì làm cô cảm thấy 'sợ hãi'.

Dù là phi kiếm dùng một lần, tiếng hát linh hồn của Tạo Hóa Pháp Vương, bí cảnh hành hạ người, hay tâm ma mà không tu sĩ nào muốn đối mặt, cô đều có thể tìm thấy niềm vui trong đó, thậm chí còn cảm thấy rất kích thích và thú vị.

Ngay cả 'Cái nhìn mang thai' khiến chư thiên vạn giới kinh hoàng cũng mất đi hiệu quả lên người cô.

Không có thiên địch, cô cứ như vậy mà tự do trưởng thành.

Đang nói chuyện, lại có một thành viên trong nhóm lướt nhanh qua chỗ Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục. — Sư huynh sắp hát rồi sao?

Cho tôi ba mươi giây, tôi tới ngay đây — Là Thôn Vân Tăng tiền bối, sư đệ của Tạo Hóa Pháp Vương.

Cũng chính là vị lần trước đã giúp Tống Thư Hàng cải biên tiểu thuyết của Cao mỗ mỗ thành kịch bản.

Chỉ thấy Thôn Vân Tăng tiền bối xách theo một pháp khí hình cầu, chạy như điên.

Lúc lướt qua cạnh Tống Thư Hàng, anh ta đột ngột dừng bước: — Thư Hàng tiểu hữu, cậu đã học 'chỉnh âm' bao giờ chưa?

Tống Thư Hàng lắc đầu. — Thôi bỏ đi...

Lại đây, đi theo tôi — Nói xong, Thôn Vân Tăng tiền bối lôi kéo Tống Thư Hàng chạy về phía xa.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười, đành phải chạy theo Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: — ??? — Cậu không dùng sức phản kháng Thôn Vân Tăng tiền bối, chỉ tò mò hỏi: — Tiền bối kéo tôi đi làm gì thế? — Hôm nay tôi sẽ giới thiệu cho cậu một món pháp khí thần kỳ — Thôn Vân Tăng tiền bối nói: — Có món pháp khí này, tiếng hát của sư huynh tôi sẽ trở nên êm tai ngay. — Chỉnh âm sao? — Tô Thị A Thập

Lục hỏi. — Đúng vậy, đây là một bộ pháp khí thiết bị chỉnh âm tiên tiến, cộng thêm những kỹ xảo tôi học được từ một kỹ thuật viên chỉnh âm triệu năm, hôm nay chính là lúc tôi trổ tài đây — Thôn Vân Tăng nói.

Tống Thư Hàng: — Thế tiền bối kéo tôi theo làm gì? — Để phòng hờ thôi, thêm một lớp bảo hiểm ấy mà — Thôn Vân Tăng nói: — Một lát nữa tôi sẽ buộc một sợi dây vào chân mình, nếu tôi chỉnh âm thất bại mà ngã gục dưới tiếng hát của sư huynh, thì nhờ Tống Thư Hàng tiểu hữu cầm sợi dây này kéo tôi ra ngoài nhé.

Nhờ tiểu hữu giúp tôi một tay.

Tống Thư Hàng: — ... — Tiền bối, tôi còn trẻ lắm — Tống Thư Hàng thốt lên.

Tôi vẫn chưa muốn đi sớm thế đâu. — Yên tâm đi, đến lúc đó chỉ cần sợi dây kéo dài ra một chút, cậu lại bịt thêm cái nút tai đặc chế của Lệ Chi tiên tử vào là có thể giảm thiểu tối đa lực sát thương từ tiếng hát của sư huynh tôi rồi.

Đến lúc đó vạn nhất tôi có ngã xuống, cậu nhất định phải kéo tôi ra đấy.

Thực ra tôi làm vậy cũng là vì nghĩ cho sinh linh trên đảo Điền Thiên này thôi.

Cậu thử nghĩ xem, nếu sư huynh tôi hoàn toàn thả giọng hát, cả đảo Điền Thiên này sẽ nằm trong vùng oanh tạc tiếng hát của huynh ấy, ngay cả các cậu cũng chẳng có nơi nào mà trốn đâu.

Cho nên muốn cứu đảo Điền Thiên thì chỉ trông chờ vào kỹ thuật chỉnh âm của tôi có mạnh hay không thôi — Thôn Vân Tăng nói.

Thôn Vân Tăng tiền bối đã nói đến nước này rồi, Tống Thư Hàng cũng chẳng nỡ từ chối.

Cùng lắm thì chết thôi, nhân sinh tự cổ ai chẳng phải chết?

Không đúng...

Là tu sĩ, mục tiêu tối thượng của họ là trường sinh bất tử mới phải chứ. — A Thập Lục này, cậu dùng điện thoại tra xem gần đây có bệnh viện nào dịch vụ tốt không, đặt trước cho mình một giường nhé.

Tốt nhất là loại nào có sóng Wi-Fi nhanh một chút ấy — Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục khẽ cười, một nụ cười hiện ra hai lúm đồng tiền.

Thực ra với thực lực hiện giờ của Tống Thư Hàng, chỉ cần cậu thực sự không muốn thì Thôn Vân Tăng tiền bối căn bản không thể lôi kéo được cậu.

Nói cách khác, Tống Thư Hàng thực chất cũng không quá bài trừ việc bị kéo đi nghe 'Tạo Hóa Pháp Vương' biểu diễn.

Đây là một trạng thái tâm lý rất vi diệu.

Giống như trò 'tàu lượn siêu tốc' hay 'nhảy bungee' vậy, rõ ràng biết trò đó rất đáng sợ, sẽ bị dọa cho hét lên thảm thiết, hét rách cả họng cũng không ít người.

Thế nhưng rõ ràng sợ đến nhũn chân mà vẫn có người thích đâm đầu vào thử nghiệm.

Cảm giác kích thích này không thể dùng vài ba câu mà hình dung hết được.

Tống Thư Hàng hiện giờ cũng có tâm tình tương tự, rõ ràng biết buổi diễn của Tạo Hóa tiền bối là đòi mạng, tiếng hát khiến người ta tuyệt vọng... nhưng mà cái cảm giác trải nghiệm 'địa ngục' trong tiếng hát đó, đúng là kích thích vãi chưởng.

Khi Tống Thư Hàng bị Thôn Vân Tăng tiền bối kéo tới bãi cát nơi Linh Vũ Điệp Thánh Quân và Hằng Hỏa Chân Quân đang ở, cậu phát hiện ra đã có khá nhiều thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào tụ tập tại đây.

Ngoài fan cuồng của Tạo Hóa Pháp Vương là Vũ Nhu Tử ra, còn có Tô Thị A Thất đang xách một con khỉ lớn, Phó đảo chủ Điền Điềm với ánh mắt đờ đẫn, cùng với 'Hạch Đạn Tôn Giả' Hiến Công Cư Sĩ mặt đỏ gay và Giao Bá Chân Quân – cha của Ngư Kiều Kiều.

Ngoài những thành viên này của nhóm Cửu Châu Nhất Hào ra, còn có một đám thành viên đảo Điền Thiên, họ là những quần chúng vô tội không biết chân tướng, bị tiếng đàn và tiếng hát của Hằng Hỏa Chân Quân cùng Linh Vũ Điệp Thánh Quân thu hút tới.

Bãi cát nhỏ hiện giờ nhộn nhịp phi thường, chật kín người.

Chương 2111

Tiếng hát của Hằng Hỏa Chân Quân đang đến lúc đặc sắc nhất.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân đang gẩy đàn cho anh ta, đuôi rắn của @#%× tiên tử quấn lại, 'ngồi' đối diện với Linh Vũ Điệp Thánh Quân, dùng tiếng đàn phối hợp đệm nhạc.

Tạo Hóa tiên tử ôm tỳ bà, ngồi cạnh @#%× tiên tử, phong cách của cô lúc này trông rất duy mỹ. — Lúc này chỉ thiếu Đông Phương Lục tiên tử nhảy múa thôi, tiếc là cô ấy uống say quá rồi — Bên cạnh Hiến Công Cư Sĩ, một vị cư sĩ tuấn tú cảm thán. — Hôm nay bệnh viện đảo Điền Thiên lại sắp chật ních người cho xem — Tống Thư Hàng cũng cảm thán theo.

Thôn Vân Tăng tiền bối trước tiên ném cái pháp khí hình cầu kia xuống đất, pháp khí nhanh chóng phân tách và lắp ráp.

Cuối cùng, một bộ thiết bị chỉnh âm xa hoa xuất hiện trước mặt mọi người.

Tiếp đó, Thôn Vân Tăng tiền bối lại lấy ra một sợi dây thừng màu vàng, buộc vào chân mình, rồi đưa đầu dây kia cho Tống Thư Hàng: — Vậy nên, Tống Thư Hàng tiểu hữu à, hôm nay có phá được cái kết cục mọi người cùng GG nhập viện hay không là trông chờ vào chúng ta cả đấy!

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật, nhận lấy sợi dây.

Cảm giác hình ảnh này rất không hài hòa... một ông hòa thượng lớn xác buộc dây vào chân rồi lại giao đầu dây cho một thiếu niên.

Cảm giác nếu thay ông hòa thượng này bằng một tiên tử thì hình ảnh chắc sẽ đẹp mắt hơn chút. — Mà nói mới nhớ, Tạo Hóa tiền bối đâu rồi ạ? — Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi.

Điều họ lo lắng chính là Tạo Hóa tiền bối đột ngột hiện thân, khoe giọng hát.

Nhưng giờ A Thập Lục nhìn quanh một vòng vẫn không thấy bóng dáng của Tạo Hóa tiền bối đâu.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: — Liệu có phải Tạo Hóa tiền bối uống nhiều quá, đang đi giữa đường thì lăn ra ngủ quên rồi không?

Động tác gẩy pháp khí chỉnh âm của Thôn Vân Tăng khựng lại... hình như cũng có khả năng này thật!

Vì Tạo Hóa Pháp Vương tuy ham rượu nhưng tửu lượng lại chẳng cao bao nhiêu.

Nói không chừng lúc này Tạo Hóa Pháp Vương đã gục trên đường ra bãi biển rồi... — Nếu đúng là vậy thì đúng là đại phúc của đảo Điền Thiên — Thôn Vân Tăng nói.

Điều đáng tiếc là kỹ thuật chỉnh âm mà anh ta học tập suốt mấy tháng trời lại không có đất dụng võ, đúng là đáng tiếc vô cùng.

Trong khi đang nói chuyện, tiếng hát của Hằng Hỏa Chân Quân đã gần tới hồi kết. — Bài hát này càng nghe càng thấy dễ chịu — Tống Thư Hàng nói.

Nghe bài ca này, việc tu luyện 'Nho Gia Kim Cương Thân' của cậu dường như nhận được sự cộng hưởng, sau lưng cậu hiện lên từng vòng từng vòng kinh văn Nho gia.

Tiếng hát cùng với Kim Cương Thân của cậu cộng chấn, khiến cậu như được mát-xa một lượt, từ đầu đến chân đều sảng khoái.

Nếu chức năng 'ghi âm' của @#%× tiên tử đã ghi lại bài hát này thì tốt biết mấy.

Như vậy mỗi lần mệt mỏi cậu có thể lôi ra nghe một chút.

Tiếng hát của Hằng Hỏa Chân Quân dừng lại, dư âm vẫn còn vang vọng bên tai mọi người.

Tiếng đàn của Linh Vũ Điệp Thánh Quân cũng dừng lại ở một đoạn chương tiết kết thúc.

Xung quanh tiếng vỗ tay vang lên như sấm.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân mỉm cười, tiếp đó anh ta ngẩng đầu nhìn lên hư không. — Vũ Nhu Tử, lại gần đây với cha — Thánh Quân đột nhiên nhíu mày, lên tiếng. — Cha ơi, có chuyện gì vậy? — Vũ Nhu Tử hiếu kỳ hỏi. — Đảo Điền Thiên...

đúng là nơi dễ dàng thu hút những địa phương khác của 'chư thiên vạn giới' mà — Hằng Hỏa Chân Quân cũng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Khi sự biến đổi lớn của trời đất sắp tới, khúc dạo đầu của thủy triều linh lực đã đến, các lối thông đạo giữa chư thiên vạn giới trở nên thông suốt hơn.

Vị trí của đảo Điền Thiên dường như đặc biệt được các 'thông đạo thế giới' này ưa chuộng.

Hiện giờ, lại có một thông đạo thế giới đang hình thành trên đỉnh đầu mọi người.

Một luồng sương đen kịt đang ngưng tụ trên đầu Linh Vũ Điệp Thánh Quân.

Tống Thư Hàng xoa xoa huyệt thái dương, nửa đêm nửa hôm rồi còn có người tới quậy phá à?

Có để cho người ta nghỉ ngơi không đây?

Luồng sương mù màu đen cuồn cuộn, càng lúc càng lớn.

Trong nháy mắt, nó đã bao trùm cả bầu trời trên đảo Điền Thiên.

Đảo chủ đảo Điền Thiên không có mặt tại hiện trường, các tu sĩ trên đảo một phen hoảng loạn. — Tất cả các đệ tử dưới tứ phẩm hãy quay về đảo, đưa những thành viên không có sức chiến đấu tới nơi trú ẩn trốn kỹ — Linh Vũ Điệp Thánh Quân lên tiếng.

Lời của anh ta giống như định hải thần châm, các tu sĩ đảo Điền Thiên đang hoảng loạn nhanh chóng hành động theo kế hoạch. — Đi liên lạc với Điền Thiên đạo hữu, mở đại trận hộ đảo mới của đảo Điền Thiên lên.

Thông đạo không gian này xuất hiện trực tiếp trong phạm vi đảo, vậy thì chúng ta sẽ trực tiếp phong tỏa chúng trong trận pháp luôn — Linh Vũ Điệp tiền bối bình tĩnh hạ đạt mệnh lệnh.

Hôm nay, hơn nửa số thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào đều có mặt trên đảo, sức chiến đấu bùng nổ.

Nếu những sinh linh sau cánh cửa thông đạo không gian này mang theo ác ý mà tới, thì cứ để chúng có đi mà không có về. 'Trả lại cho chúng ta!' Lúc này, từ trong luồng sương đen kịt kia, từng cái đầu lâu giống như ác quỷ chui ra: 'Trả lại mẫu vật thí nghiệm cho chúng ta...

Wayne, cút ra đây!' Ngôn ngữ của chúng rất kỳ quái, nhưng lại tự mang chức năng phiên dịch.

Vậy vấn đề là, Wayne rốt cuộc là ai? — Ha ha ha, cha ơi, trạng thái của chúng trông giống tâm ma thật đấy — Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân đưa tay khẽ che chở cho Vũ Nhu Tử: — Có phần giống tâm ma, nhưng chúng đáng sợ hơn tâm ma nhiều.

Cha chưa bao giờ thấy loại sinh vật nào như thế này cả...

Chư thiên vạn giới đúng là quá rộng lớn, gần như vô hạn. — Có đạo hữu nào tên là Wayne không? — Tống Thư Hàng bình thản nhìn những cái đầu lâu như ác quỷ trên không trung kia. — Cái tên này nghe là thấy giống tu luyện giả hệ phương Tây rồi, chúng ta là hệ tu chân, chắc không có ai đặt cái tên này đâu — Bên cạnh Hiến Công Cư Sĩ, vị nam tử tuấn tú kia lên tiếng. — Tên này nghe quen tai thật đấy — Tống Thư Hàng xoa cằm.

Cậu cảm thấy cái bệnh 'nhìn cái gì cũng thấy quen mặt, nghe cái gì cũng thấy quen tai' của mình lại phát tác rồi. — Bởi vì cái tên này là một cái tên rất phổ biến, giống như mấy cái tên Vương Vĩ, Lý Cường, Trương Mẫn, Lưu Dương vậy thôi, cơ bản là chỉ cần hét to một tiếng giữa đám đông là có khối người thưa — Giao Bá Chân Quân lên tiếng: — Thực ra tôi nghi ngờ thời viễn cổ, các tu sĩ đặt đạo hiệu phần lớn nguyên nhân cũng là để phân biệt mình với người khác.

So với tên gọi thì đạo hiệu có thể đại diện cho đặc trưng của một vị tu sĩ tốt hơn. — Cái tên Wayne này rốt cuộc đã làm gì mà khiến đám này phải vượt giới truy kích thế nhỉ? — Hiến Công Cư Sĩ hiếu kỳ.

Hằng Hỏa Chân Quân xoa cằm: — Những sinh linh này, hình như ta đã từng thấy ghi chép về chúng trong kinh văn Nho gia.

Thời kỳ Thánh nhân, Nho gia dường như đã từng tiếp xúc với bọn chúng...

Chính xác mà nói, chắc là Thánh nhân đã từng ra tay tẩn cho bọn chúng một trận?

Tuy nhiên, Nho gia đã trải qua mấy lần đại kiếp, thư tịch và ghi chép thất lạc rất nhiều, những gì còn sót lại cũng đa phần là tàn khuyết. — Vậy thì nói cách khác, đám này là địch chứ không phải bạn rồi — Tống Thư Hàng nắm nắm nắm đấm.

Đao ý mới 'Từ Bi Chi Đao' của cậu đúng lúc đang cần thí nghiệm xem hiệu quả ra sao. 'Cút ra đây, Wayne!

Trả lại cho chúng ta!

Ngươi tưởng mình có thể trốn được sao?' Những cái đầu lâu ác quỷ gào thét, giọng nói đầy phẫn nộ.

Khi gào thét, một lượng lớn nước miếng còn phun ra từ miệng chúng.

Tống Thư Hàng phẩy tay một cái, niệm lực cuộn trào, đám nước miếng đó bị thổi ngược trở lại, 'bép' một tiếng, vỗ thẳng vào mặt đám đầu lâu ác quỷ kia.

Không biết trong nước miếng này có mầm bệnh gì không, cứ trả lại cho chúng là tốt nhất.

Tống Thư Hàng của bây giờ ngày càng mang phong phạm của một cao thủ.

Đặc biệt là sau khi học được niệm lực đặc thù của 'Bạch tiền bối two', mỗi cử chỉ của cậu đều có thể ra vẻ một cách vô cùng tự nhiên.

Quan trọng nhất là, cái sự ra vẻ này còn vô cùng vô hình. 'Wayne!' Chuỗi đầu lâu ác quỷ đó, ánh mắt đỏ rực khóa chặt lên người Tống Thư Hàng, gầm lên: 'Wayne, rốt cuộc ngươi cũng chịu lộ diện rồi sao!!!' Ngay lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: — ??? — Cậu đưa tay chỉ chỉ vào mình: — Wayne á? 'Trả lại thứ quý giá của chúng ta cho chúng ta!' Đám đầu lâu ác quỷ gào thét liên hồi, hét lớn với Tống Thư Hàng.

Tiếng của chúng đan xen vào nhau, cứ như là hát đồng ca sáu giọng vậy. 'Trả lại cho chúng ta, nếu không... các ngươi hôm nay khó tránh khỏi cái chết.

Tất cả mọi người đều phải chôn cùng ngươi!' Những cái đầu lâu đó phẫn nộ như thể đã tích tụ hàng ngàn hàng vạn năm, hôm nay cuối cùng cũng bùng phát. — Thư Hàng, khi nào thì cậu định tẩn chúng? —

Thanh Xích Tiêu Kiếm đen kịt nũng nịu hỏi.

Chương 2112

— Tôi không phải, tôi không có, đừng có nói bừa nhé! — Tống Thư Hàng liên tục phủ nhận: — Tống mỗ tôi đi không đổi tên, ngồi không đổi họ.

Tôi có cái tên 'Wayne' từ bao giờ thế hả? 'Wayne, trả thứ đó lại cho chúng ta.' 'Nếu không... tất cả đều phải chết.' 'Nó thuộc về chúng ta, nó là thứ hoàn mỹ nhất, duy nhất.' 'Trả lại cho chúng ta!' 'Nếu không, chúng ta sẽ hủy diệt cả thế giới này cũng chẳng từ.

Chính ngươi là người rõ nhất, chúng ta sở hữu sức mạnh này.

Sức mạnh hủy diệt thế giới.' — Thế mà các ngươi lại bị Thánh nhân Nho gia tẩn cho đấy — Tống Thư Hàng nói.

Trên hư không, đám đầu lâu ác quỷ đang cuồn cuộn bỗng khựng lại.

Khí chất vốn định hủy diệt vạn vật, diệt thế cứ như thể việc dễ như trở bàn tay kia bỗng chốc xì hơi.

Tống 'Đâm Trúng Tim Đen' Thư Hàng. — Xem ra chúng đúng là từng bị Thánh nhân tẩn thật — Vũ Nhu Tử cười hi hi. — Ta nhớ ra rồi, theo ghi chép trong kinh văn Nho gia mà ta từng đọc... những sinh linh kỳ quái này đúng là đang tìm kiếm một người phụ nữ.

Và khi Thánh nhân biết người phụ nữ mà chúng tìm kiếm là ai thì đã không ngần ngại ra tay đánh chết một đám — Hằng Hỏa Chân Quân xoa cằm nói.

Hóa ra không chỉ là tẩn cho một trận mà còn đánh chết luôn một đám.

Thậm Điếu Thánh Nhân, quả nhiên là chỉ có đặt sai tên chứ không bao giờ gọi sai biệt hiệu, Thậm Điếu Thánh Nhân đúng là đỉnh thật.

Đồng thời, trong đầu Tống Thư Hàng cũng cuối cùng nhớ ra tại sao cái tên 'Wayne' lại nghe quen tai như thế, đó là anh chàng có vẻ ngoài rất giống với Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Sau đó, cậu cũng lập tức đoán ra nguyên nhân mình bị nhận nhầm thành 'Wayne'.

Trên người cậu có một cơ hội 'Long Phù Chuyển Sinh', mà nguồn gốc của cơ hội Long Phù Chuyển Sinh này lại bắt nguồn từ 'Long Nhãn Bảo Thạch'.

Long Nhãn Bảo Thạch lại có liên quan tới 'Wayne'. 'Thánh nhân Nho gia không còn nữa rồi.' Đám đầu lâu ác quỷ đột nhiên lại gào thét lên: 'Lần này, không còn ai có thể ngăn cản chúng ta được nữa.' — Thánh nhân Nho gia không còn nữa à?

Ha ha ha, lũ ngây thơ này — Tống Thư Hàng đưa tay che mắt trái của mình lại. @#%× tiên tử nhanh chóng thoắt một cái đã quay về sau lưng Tống Thư Hàng, cái đuôi dựng đứng, đứng kiểu kim kê độc lập + bạch hạc vỗ cánh, cơ thể hơi nghiêng về bên trái: — Thế nào là hiếu?

Tạo Hóa tiên tử cũng vội vàng nhảy tới, đứng về phía bên kia của Tống Thư Hàng, cũng đứng kiểu kim kê độc lập + bạch hạc vỗ cánh, cơ thể nghiêng về bên phải: — Thế nào là yêu?

Sau đó, hai vị tiên tử nhìn nhau... còn thiếu một người nữa.

Đúng rồi, Hắc bì Vũ Nhu Tử đâu mất rồi?

Câu thoại thứ ba vốn dĩ phải do cô ấy hét lên.

Thế là hai vị tiên tử quay sang nhìn chằm chằm Tô Thị A Thập Lục, ánh mắt đầy vẻ mong chờ.

A Thập Lục: — ... — Phải, phải diễn luôn à? — Có biết mẫu tử vĩ đại là thế nào không? — Cuối cùng, câu thoại thứ ba do chính Tống Thư Hàng hét lên.

Cậu dang rộng tay trái của mình ra.

Mắt trái 'Cái nhìn mang thai' hung hãn quét ra ngoài.

Hãy nếm thử uy lực của cái nhìn mang thai từ Thánh nhân Nho gia đi!

Bép!

Trên bầu trời, đám đầu lâu ác quỷ đó không hề né tránh, bị cái nhìn mang thai trực tiếp bắn trúng. 'Ha ha, vô dụng thôi, vô dụng thôi!' Đám đầu lâu ác quỷ hét lớn, thực lực của chúng đủ để miễn dịch với cái nhìn mang thai. — Không ổn, là cao thủ tuyệt thế.

Rút lui thôi — Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy chuôi thanh Xích Tiêu Kiếm đen kịt: — Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao! — Xin... xin lỗi.

Tôi vẫn chưa được sạc năng lượng — Thanh Xích Tiêu Kiếm tâm ma đen kịt nhút nhát đáp.

Nó là tâm ma, lại mới sinh ra, chưa kịp để Xích Tiêu Tử đạo trưởng sạc năng lượng cho.

Tống Thư Hàng: — ...

Tranh —— Lúc này, phía sau Tống Thư Hàng, Tạo Hóa tiên tử bưng sắt cầm, mạnh mẽ gảy một cái.

Tiếng tỳ bà như tiếng binh khí va chạm, sát khí đằng đằng.

Một tia trăng sáng xuyên qua làn sương mù đầu lâu ác quỷ, rớt xuống đảo Điền Thiên.

Trong ánh trăng, một người đàn ông cơ bắp cuồn cuộn đang chắp hai tay lại.

Anh ta từ từ ngẩng đầu lên, mái tóc dài lãng tử từng sợi dựng đứng. — Chào mọi người, tôi là Tạo Hóa — Người đàn ông khẽ mỉm cười: — Tôi có một bài hát mới muốn dành tặng mọi người.

Tạo Hóa tiên tử khẽ nhảy lên, đáp xuống sau lưng Tạo Hóa Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương: — Tên bài hát là: Tử Nhi Vô Hám (Chết cũng không hối tiếc).

“Tên bài hát này tôi nghe rồi, hình như là bài hát mới từ mười mấy năm trước, vẫn còn nhớ rõ lắm.” Một vị tu sĩ trên đảo Điền Thiên hồi tưởng nói: “Nhớ đó là một bản tình ca rất dịu dàng, nghe có vẻ hơi thương cảm, là một ca khúc có linh hồn.” Đối với các tu sĩ có tuổi thọ dài đằng đẵng, bài hát từ mười mấy năm trước cứ như mới hôm qua.

Đặc biệt là với những tu sĩ ít khi ra khỏi cửa, bế quan thời gian dài mà nói, thì đúng là bài hát mới thật.

“Nhưng mà, Tạo Hóa tiền bối nói là bài hát mới do ông ấy sáng tác, chắc là trùng tên thôi.” Lại có người đáp lời.

“Tuy chưa nghe tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối bao giờ, nhưng tôi có chút mong chờ.

Lúc nãy Linh Điệp Thánh Quân và Hằng Hỏa tiền bối hát đều rất tuyệt.” Những người nói lời này đều là tu sĩ đảo Điền Thiên.

Hơn nữa là những đạo hữu nửa năm nay không lên mạng, không hề biết tin tức gì về siêu sao giới nhạc Rock Heavy Metal ‘Tạo Hóa Pháp Vương’.

Sống ẩn dật không phải là vấn đề, vấn đề là khi ẩn dật lại không thèm tiếp xúc với tin tức nóng hổi của thế giới bên ngoài.

“Mà này...

Ánh trăng kia là sao thế?” Điểm chú ý của Tống Thư Hàng khác hẳn mọi người.

Mọi người đang chú ý tới màn đăng trường đẹp trai của Tạo Hóa Pháp Vương, còn cậu lại chú ý tới đạo ánh trăng xuyên phá sương mù đen kia.

Đạo ánh trăng này xuất hiện quá trùng hợp, vừa vặn chiếu lên người Tạo Hóa Pháp Vương, cứ như đang tạo khí thế cho ông ấy đăng trường vậy.

Chỉ một đạo ánh trăng đơn giản đã khiến Pháp Vương trở thành người đàn ông nổi bật nhất tại đây.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng bình tĩnh móc ra hai bộ tai nghe, một bộ nhét vào tai mình, một bộ đưa cho Tô Thị A Thập Lục.

Vũ Nhu Tử thì không cần, cô ấy thực lòng yêu thích tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Lúc này, thanh Xích Tiêu Kiếm đen kịt sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: 【Vì sao Tạo Hóa tiên tử là tiên tử của Nho gia, mà lại phụ thân lên người một đệ tử Phật môn như Tạo Hóa Pháp Vương, có lẽ ta đã hiểu được một chút rồi.】 Tống Thư Hàng: “??” “One~ two~ three~” Tạo Hóa Pháp Vương hơi ngả người ra sau, bày ra tư thế đánh đàn Guitar, nhưng trong tay ông ấy chẳng có cây đàn nào cả.

“Hãy lắng nghe ca khúc mới của ta đây.” Ngón tay Pháp Vương bắt đầu gảy động.

Đánh đàn không khí?

Theo sự rung động của ngón tay ông ấy, một luồng sức mạnh cương dương hạo đại từ trên người ông ấy phóng thẳng lên trời.

Không phải linh lực, cũng không phải chính khí Nho gia hay sức mạnh Phật môn.

Mà là sức mạnh thiên phú đặc thù của Tạo Hóa Pháp Vương, loại sức mạnh này có hiệu quả khắc chế cực mạnh đối với đám sương mù đen và những đầu lâu ác quỷ trên không trung.

Tạo Hóa Pháp Vương chỉ cần giữ tư thế 'đứng thẳng', sức mạnh trên người đã xông thẳng lên trời, đục thủng một lỗ lớn giữa làn sương đen.

Đó chính là nguyên nhân ánh trăng bao phủ lấy người ông ấy.

Tạo Hóa tiền bối đây là tự mang theo hiệu ứng đăng trường luôn.

Nếu là trong phim thì đây chính là cảnh nhân vật chính xuất hiện rồi.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Pháp Vương mở miệng: "Chết chết chết chết chết!" ×30 Tốc độ nói đáng sợ.

Chưa đầy mười giây, Tạo Hóa Pháp Vương đã hát ra 150 chữ 'Chết', từ đầu đến cuối lưỡi không hề líu lại.

Theo tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, loại sức mạnh đặc thù kia khuếch tán ra.

Sức mạnh này phối hợp với giọng hát của ông ấy, hình thành nên tiếng hát linh hồn mang tính biểu tượng, có sức phá hoại cực mạnh, âm thanh của ông ấy bành trướng như lãnh địa vậy.

Bài hát mới lần này uy lực còn kinh khủng hơn.

Hơn nữa, uy lực của nó bùng phát tập trung trong vòng mười giây.

Trước kia sức phá hoại từ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương là dạng khuếch tán.

Còn lần này là đem sát thương của bài hát dài mấy phút tập trung bùng nổ chỉ trong mười giây!

Các tu sĩ đảo Điền Thiên không biết chân tướng vốn còn đang mong chờ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Kết quả họ chỉ cảm thấy bên tai truyền đến một trận tiếng ‘u u u~’ đáng sợ.

Khoảnh khắc tiếp theo, họ dứt khoát trợn trắng mắt, ngã rầm xuống đất.

Trước kia... các tu sĩ phẩm cấp 2, 3, 4 khi tiếp xúc với tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương ít nhất còn có một đoạn thời gian đệm để ‘thảm khiếu, tuyệt vọng, suy yếu, bủn rủn tay chân’.

Một bộ phận tu sĩ còn có thể gào thét vài câu kiểu như ‘tai sắp có thai rồi, dừng lại mau đồng đội ơi, cứu mạng, mẹ ơi cứu con, Tạo Hóa ba ba’ các loại thảm thiết.

Nhưng lần này thì dứt khoát hơn nhiều.

Tu sĩ từ tứ phẩm trở xuống trực tiếp trợn mắt, sùi bọt mép ngã ra đất, đến thời gian đệm cũng không có.

Chương 2113

Chỉ có tu sĩ từ ngũ phẩm trở lên là còn đang khổ sở chống chọi.

“Đạo hữu Thôn Vân Tăng, thiết bị điều âm và kỹ thuật điều âm anh học được đâu rồi?” Tô Thị A Thất gọi lớn.

Các đạo hữu nghe vậy quay đầu lại thì phát hiện Thôn Vân Tăng đã ‘đo đất’ từ lâu.

Anh ta đeo một chiếc tai nghe chuyên nghiệp, ngã gục lên thiết bị điều âm của mình, mồm mép sùi bọt.

Rõ ràng là có thực lực ngũ phẩm, vậy mà lại ngất xỉu cùng đám tu sĩ tam, tứ phẩm.

Đúng là cái gã đàn ông hoàn toàn không đáng tin cậy.

Tống Thư Hàng nhìn nhìn sợi dây thừng trong tay mình, suy nghĩ một chút rồi vung tay ném sợi dây sang một bên.

Không phải cậu không muốn cứu Thôn Vân Tăng tiền bối... mà là vị trí anh ta đứng cũng không cách cậu bao xa.

Cho dù có kéo anh ta lại gần mình thì cũng vô nghĩa.

Hết cứu rồi...

Cùng với tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương vang lên, Tạo Hóa tiên tử cũng hắng giọng, dùng phương thức hát đệm phối hợp với ông ấy.

Tiếng hát của nàng hóa thành âm thanh tuyệt diệu ẩn giấu trong tiếng hát tử vong của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Chết chết chết chết chết chết chết!” Tạo Hóa Pháp Vương điên cuồng gảy động ngón tay.

Chưa đủ, vẫn chưa đủ nhiệt.

Tạo Hóa tiên tử đứng phía sau lập tức đưa cây tỳ bà của mình cho Pháp Vương.

Tạo Hóa Pháp Vương đón lấy tỳ bà, thành thạo lướt một cái, ôm tỳ bà như ôm Guitar.

Sau đó ông ấy bắt đầu màn biểu diễn hoa mỹ của mình.

“Chết chết chết chết~~” ×40, Tạo Hóa Pháp Vương giơ cao tỳ bà lên trước miệng.

“Xuất hiện rồi, tuyệt chiêu dùng răng đánh đàn của Tạo Hóa tiền bối!

Tuy lần này là đánh tỳ bà.” Vũ Nhu Tử vui vẻ vẫy tay, ánh sáng từ pháp thuật chiếu sáng lấp lánh trên tay cô ấy, đến cả gậy huỳnh quang của fan hâm mộ cũng có thể tiết kiệm được luôn.

Trong số các tu sĩ có mặt, chỉ có duy nhất Vũ Nhu Tử là thực sự không chịu ảnh hưởng gì từ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

“Dùng răng đánh đàn thì có ý nghĩa đặc biệt gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu phát hiện mình hiện tại cũng đã có một mức độ miễn dịch nhất định với sát thương từ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Chỉ cần coi tiếng hát này như một loại ‘đau đớn’, cơ thể cậu sẽ tự tìm cách thích nghi dần với tổn thương do tiếng hát gây ra.

Chịu đựng đau đớn, chấp nhận đau đớn, đó là thiên phú đặc biệt của cậu.

“Rất ngầu mà, đó là động tác đặc biệt trong buổi hòa nhạc của Tạo Hóa tiền bối, cực kỳ bùng nổ.” Vũ Nhu Tử giới thiệu: “Ngoài ra còn có đánh đàn sau gáy, đánh kiểu cối xay gió, vừa quỳ vừa trượt vừa đánh, vân vân, toàn những phương thức cực ngầu.” Tống Thư Hàng: “......” “Ai còn dư nút bịt tai không, cho tôi một cái... tôi sắp không trụ nổi rồi.” Con đại mã hầu trong tay A Thất thảm thiết kêu lên.

“Diệt Phượng công tử có bốn cái đấy, nhưng anh ta có tới tận bốn cái tai.” Tô Thị A Thất bình tĩnh nói.

“Hóa thành tro bụi đi...” Tạo Hóa Pháp Vương quỳ xuống, cơ thể trượt đi trên mặt đất, tỳ bà trong tay giơ cao quá đầu, điên cuồng gảy tấu.

Trong tiếng hát của ông ấy, màn sương mù bao phủ đảo Điền Thiên nhanh chóng tan biến.

Ngay cả mấy cái đầu lâu ác quỷ kia cũng trở nên bất ổn, dường như có thể bị thổi tan bất cứ lúc nào.

Tiếng hát của Pháp Vương đối với chúng mà nói giống như một loại virus bỏ qua phòng ngự vậy! 【Không hổ là Nho gia Thánh nhân.】 Lúc này, Xích Tiêu Kiếm lên tiếng, giọng nó hơi run rẩy, là hóa thân tâm ma nên nó cũng bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương trùng kích.

Vì sao tiên tử Nho gia lại phụ thân trên người Tạo Hóa Pháp Vương?

Hiện tại, đáp án đã quá rõ ràng rồi.

“Tôi đã muốn hỏi từ nãy rồi, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, anh muốn diễn đạt điều gì?

Tại sao cứ phải nhắc đi nhắc lại về Nho gia Thánh nhân thế?” Sau lưng Tống Thư Hàng vang lên một giọng nói tò mò.

Là giọng của Thong nương, sau khi tỉnh rượu cô nàng đã chạy theo tiếng hát ra bãi biển.

“Ơ, Thong nương, sao cô lại có thể trụ vững dưới tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối vậy?” Tống Thư Hàng tò mò quay đầu lại.

Với tu vi của Thong nương, đáng lẽ phải ngất xỉu rồi chứ?

Khi Tống Thư Hàng quay người lại, cậu giật nảy cả mình.

Phía sau cậu, Thong nương với vóc dáng bốc lửa trong bộ sườn xám màu xanh đang đưa hai tay ra phía trước, không ngừng dò dẫm như người mù.

Trên cổ cô ấy... ngoài không khí ra thì chẳng có cái gì hết!

Phim kinh dị 《Vô đầu Thong nương dị văn lục》 à.

Tống Thư Hàng hỏi: “Thong nương, cái đầu của cô đâu rồi?” Cái đầu to lù lù như thế sao tự nhiên mất tiêu rồi?

“Ngắt bỏ rồi.” Trên cổ Thong nương phát ra âm thanh trong trẻo: “Tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối vừa vang lên, tôi bị kích thích quá, bèn dùng lực bịt chặt tai lại.

Không ngờ dùng sức quá đà, lỡ tay ngắt luôn cái đầu mình xuống.” Tống Thư Hàng: “......” “Sau khi ngắt đầu xuống, tôi phát hiện mình vẫn có thể ‘nghe’ thấy âm thanh.

Hơn nữa, tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối đối với tôi bỗng trở nên vô cùng tuyệt diệu, như tiếng nhạc trời, nghe hoài không chán.” Thong nương vung tay mạnh mẽ: “Từ hôm nay, tôi chính thức thoát kiếp anti-fan, trở thành fan cuồng của Tạo Hóa tiền bối!” Tốt lắm, Vũ Nhu Tử cuối cùng cũng có thêm một ‘fan cứng’ đúng nghĩa, lần sau Tạo Hóa tiền bối mở buổi hòa nhạc, Thong nương có thể tháo đầu xuống rồi cùng Vũ Nhu Tử lập đội đi tham gia.

“Thư Hàng, chắc mình không trụ nổi rồi...” Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục sắc mặt trắng bệch, cơ thể lảo đảo sắp ngã, giọng nói run rẩy.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay đỡ lấy A Thập Lục nhỏ nhắn: “A Thập Lục, hay là để mình đưa cậu vào thế giới cốt lõi trước nhé?” Tô Thị A Thập Lục run rẩy đưa tay lên vuốt ve má cậu...

Sau đó, cô nàng trợn trắng mắt, ngất lịm đi.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu nhẹ nhàng bế A Thập Lục lên.

Thật nhẹ, so với nửa năm trước cô ấy còn nhẹ hơn.

Rõ ràng nhìn thể hình thì đáng lẽ phải đầy đặn hơn một chút mới đúng, không ngờ cân nặng lại giảm đi nhiều như vậy.

Thể chất này đúng là khiến không ít thiếu nữ bình thường phải ghen tị chết mất.

Tô Thị A Thập Lục đang hôn mê có hàng mi dài cong vút, độ đáng yêu vẫn không hề giảm sút.

Tống Thư Hàng ý niệm động một cái, lấy từ thế giới cốt lõi ra ‘chăn đơn cùng loại của đại lão Cái Gì Cũng Bán được’, đắp lên người Tô Thị A Thập Lục.

“A, xuất hiện rồi!

Tạo Hóa tiền bối đánh đàn sau gáy!” Bên cạnh, Vũ Nhu Tử phấn khích reo lên, cô ấy ra sức vẫy cánh tay đang phát sáng của mình.

“Chết chết chết chết~ kẻ địch tàn khốc~ có thể giết chết nhục thân ta~ nhưng không thể giết chết tinh thần ta~~ như vậy~ mới có thể chết~ mà~ không~ hối~ tiếc~” Tạo Hóa Pháp Vương giơ cao tỳ bà, ấn sau gáy mình điên cuồng ma sát.

Hoa lửa bắn tứ tung, đầy uy lực.

Tống Thư Hàng dám bảo đảm, nếu không phải Tạo Hóa Pháp Vương có pháp thuật mạnh mẽ như ‘Thuật mọc tóc’, người bình thường căn bản không thể chơi chiêu này.

Chơi vài lần là trọc luôn gáy chứ chẳng đùa.

Tiếng tỳ bà chói tai cộng với giọng hát tử vong của Tạo Hóa Pháp Vương khiến tu sĩ ngũ phẩm cũng không kiên trì nổi, từng người một ngã xuống.

Trước khi ngã, mỗi người còn thê thảm đọc thoại.

Trong đống lời thoại đó thì những từ như 【tai có thai rồi, sảy thai rồi, thai thứ hai rồi, đầu óc sắp tan chảy rồi, XX anh yêu em, em yêu anh mãi mãi】 có tần suất xuất hiện cao nhất.

Nhưng thảm hơn cả là đám đầu lâu ác quỷ trên trời kia, nhuệ khí kiêu ngạo lúc mới đăng trường đã biến mất không còn tăm hơi.

Màn sương đen vốn bao trùm đảo Điền Thiên lúc này như một tấm giẻ rách, bị đâm thủng lỗ chỗ.

Ánh trăng xuyên qua những cái lỗ đó chiếu xuống, tạo thành từng cột sáng.

Những cột sáng này cứ như ánh đèn sân khấu trong buổi hòa nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương vậy, ép cho không khí buổi diễn tăng thêm một bậc.

Còn đám đầu lâu ác quỷ kia thì như bị trúng độc, không ngừng lăn lộn trên không trung, phát ra những tiếng rên rỉ thảm thiết.

Trạng thái của chúng đang liên tục bị suy yếu.

Trong lúc đó, chúng đã thử ra tay tấn công Tạo Hóa Pháp Vương, nhưng pháp thuật tấn công của chúng còn chưa tới gần đã tự động tiêu tán; pháp khí chúng tế ra cũng bị Tạo Hóa tiên tử dễ dàng đánh nát.

Theo tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương tiến vào giai đoạn cao trào, chúng thậm chí còn mất luôn sức lực để ‘chạy trốn’, cứ như cá mắm treo trên trời, không thể nhúc nhích.

Sự khắc chế của Tạo Hóa Pháp Vương đối với chúng quá mức khoa trương.

Dù là dùng từ ‘thiên địch’ cũng không đủ để hình dung mối quan hệ giữa Tạo Hóa Pháp Vương và đám đầu lâu ác quỷ này.

Chỉ có thể nói, Tạo Hóa Pháp Vương chính là ‘vũ khí chuyên dụng chống lại sinh linh đầu lâu ác quỷ’, là loại sát thương có tính nhắm mục tiêu đặc thù!

“Đúng rồi, vấn đề Thong nương vừa hỏi, tôi có chút suy đoán.

Liệu Tạo Hóa Pháp Vương có phải là quân bài dự phòng do Nho gia Thánh nhân bố trí không?” Tống Thư Hàng nói.

Không phải quân bài dự phòng để trọng sinh, mà là quân bài để nhắm vào đám ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’ kia.

Trước đó, Hằng Hỏa tiền bối có nhắc tới...

đám sinh linh hình đầu lâu trên đỉnh đầu này từng vì tìm kiếm một người phụ nữ mà chọc giận Nho gia Thánh nhân, bị Thánh nhân đập thẳng mặt, còn bị chém chết một đám lớn.

Kết hợp với các manh mối 【Duy Ân, sản phẩm thí nghiệm, tìm kiếm phụ nữ và Thánh nhân nổi giận】, không khó để suy đoán ra đám ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’ này đang tìm kiếm Vân Tước Tử tiền bối ở hiện thế.

Mà Vân Tước Tử lại là một trong những vảy ngược của Thánh nhân.

Năm đó đám sinh linh đầu lâu ác quỷ này không bị Nho gia Thánh nhân nhổ cỏ tận gốc đã là phúc lớn mạng lớn rồi.

Đối thủ chúng đối mặt năm đó là vị Thánh nhân đánh khắp chư thiên vạn giới không ai không phục.

Nếu không phải do Cầu Kim Loại Lỏng nhảy vào phá đám thì vị Thiên Đạo hiện tại hẳn là Nho gia Thánh nhân rồi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’, nếu đám này ban đầu không bị nhổ cỏ tận gốc, thì với đại cục quan của Nho gia Thánh nhân, chắc chắn ông sẽ để lại quân bài tương ứng để khắc chế đám sinh linh dị giới quỷ dị này.

Bây giờ nhìn lại, ‘Tạo Hóa Pháp Vương’ chính là một trong những thủ đoạn diệt địch mà Nho gia Thánh nhân để lại.

Thiên phú của ông ấy, tiếng hát tử vong của ông ấy, sức mạnh huyết mạch của ông ấy đối với đám sinh linh đầu lâu ác quỷ kia chính là kịch độc, là vũ khí hạng nặng có tính nhắm mục tiêu cực cao.

Xem ra sát thương mà tiếng hát tử vong gây ra cho các tu sĩ bình thường thực chất chỉ là tác dụng phụ đi kèm thôi.

Loại sức mạnh này là thiên phú độc nhất vô nhị của Tạo Hóa Pháp Vương.

Chương 2114

“Cho nên Tạo Hóa tiên tử mới phụ thân lên người Pháp Vương.

Có lẽ nàng còn gánh vác nhiệm vụ bảo hộ Tạo Hóa Pháp Vương và kích hoạt năng lực thiên phú của ông ấy nữa.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

“Suy đoán của ta cũng tương tự như ngươi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Ngoài ra, lúc đầu ta còn nghi ngờ Tạo Hóa Pháp Vương có phải là chuyển thế hay thân xác sống lại của Nho gia Thánh nhân không.

Nhưng mà... ta đã nhanh chóng phủ định khả năng đó rồi.” Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: “Vâng.” Mắt trái của cậu không có chút cộng minh nào với Tạo Hóa Pháp Vương cả.

Hơn nữa, Nho gia Thánh nhân đã chết thực sự rồi.

Ừm, về điểm này... có quỷ mới tin.

Đang nói chuyện thì tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đã tới giai đoạn cuối cùng.

Ông ấy tóm lấy tỳ bà ma sát điên cuồng, miệng còn phát ra những tiếng cá heo chói tai.

Theo tiếng hát của ông ấy, ‘sinh vật đầu lâu ác quỷ’ trên không trung rơi rụng như sủi cảo...

“Kết thúc rồi sao?

Suýt chút nữa tôi tưởng mình tiêu đời rồi chứ.” Tống Thư Hàng hơi quay đầu lại, cố nén ham muốn sùi bọt mép...

Hiện tại cậu đang bế Tô Thị A Thập Lục trong lòng, lúc này mà sùi bọt mép một cái thì chắc chắn sẽ phun đầy người cô ấy mất.

“Xem ra là kết thúc rồi.” Thanh Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đen kịt nói khẽ, nó cảm giác mình sắp rã rời đến nơi, nói chuyện cũng mang theo tiếng run rẩy.

“Đáng sợ thật.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói, ngay cả đám ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’ miễn dịch được với 【Ánh Mắt Mang Thai】 mà cũng bị tiếng hát của Tạo Hóa tiền bối đánh cho rụng như sung.

Nho gia Thánh nhân đúng là người đàn ông trấn áp đương thế, ngay cả khi người đã không còn, quân bài để lại cũng đủ để trấn áp đại địch.

Tạo Hóa Pháp Vương kết thúc một khúc nhạc, ông ấy đưa tay trả lại tỳ bà cho Tạo Hóa tiên tử.

Sau đó hai tay buông thõng, cứ thế ngã thẳng đơ xuống đất.

Ông ấy ‘hát say’ rồi, cũng mệt rồi.

Ca khúc mới 《Chết mà không hối tiếc》 này tiêu hao thực sự đã vượt quá giới hạn cảnh giới của bản thân ông ấy.

Nếu không có Tạo Hóa tiên tử đứng sau âm thầm hỗ trợ thì ông ấy đã ngã xuống từ giữa bài rồi.

Tạo Hóa tiên tử nhận lấy tỳ bà, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy vẻ xoắn xuýt.

Trên cây tỳ bà hiện giờ toàn là nước miếng của Tạo Hóa Pháp Vương...

Theo sự ngã xuống của Tạo Hóa Pháp Vương, các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ còn sống sót tại hiện trường cũng lần lượt ngã gục như hiệu ứng quân bài Domino.

Tư thế ngã của mọi người cũng đủ kiểu đa dạng.

Người thì ngồi bệt xuống đất, người thì ngã thẳng đơ như Tạo Hóa Pháp Vương, người thì quỳ rạp, người thì úp mặt xuống cát.

Nhưng nhìn tổng thể thì số lượng người còn trụ được lần này khá nhiều.

Nếu là buổi hòa nhạc bình thường của Tạo Hóa Pháp Vương thì thành viên dưới bát phẩm đừng hòng có ai đứng vững nổi.

Nhưng lần này có Tạo Hóa tiên tử dẫn dắt, sát thương của tiếng hát đều được chuyển dời lên người đám 'sinh linh đầu lâu ác quỷ', độ khó của bài hát địa ngục giảm xuống, sát thương mà các đạo hữu trên mặt đất phải chịu giảm đi rất nhiều.

Cho nên số lượng người may mắn sống sót lần này hơi nhiều.

"Sống... sống sót rồi." "Tiếng cá heo đáng sợ cuối cùng đó làm tôi cảm giác như bị kéo lên độ cao vạn mét, sau đó bị phong ấn linh lực rồi lao đầu xuống vậy." "Tôi không bao giờ muốn nghe bất cứ tiếng cá heo nào nữa." "Meo meo meo~~" "Gâu gâu gâu~~" "Ngao ô~~" "Mấy người các anh nói tiếng người cho tôi nhờ, lạc lạc~" "Sao mọi người đều qua đây hết thế?" "Tôi là định qua đây ngăn cản Tạo Hóa đạo hữu hát, nhưng còn chưa kịp tới gần đã bủn rủn chân tay rồi." "Tôi thấy sương đen bao phủ cả đảo Điền Thiên nên mới qua xem thử." "Tôi cũng thế." "Đồng ý." Gần như không có mấy người trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thoát nạn.

Những người còn đứng được hiện giờ chỉ có Vũ Nhu Tử, Thong nương không đầu và Tống Thư Hàng.

Hai người trước là vì có thể thưởng thức tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, người sau là do khả năng chịu đựng đau đớn khá mạnh.

Tống Thư Hàng vất vả lắm mới đè nén được cơn muốn sùi bọt mép: "Thong nương, giúp tôi bế A Thập Lục một lát." "Không vấn đề gì, nhưng mà tôi chả nhìn thấy cái gì hết.” Thong nương không đầu đưa hai tay ra nói.

Tống Thư Hàng xoay người, cẩn thận giao Tô Thị A Thập Lục vào tay Thong nương, sau đó sải bước đi về phía đám ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’ rơi dưới đất kia.

“Tống tiền bối anh định làm gì thế?” Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tôi xem thử mấy cái sinh linh hình đầu lâu ác quỷ này còn sống không.” Nếu còn sống thì tự nhiên phải tranh thủ lúc chúng chưa kịp hồi phục mà bồi thêm cho một đao.

Ngoài ra, đám này trông khá giống ‘tâm ma’, không biết có thể cắt lát làm thành ‘tâm ma thứ thân’ không?

Trước đó cậu đã nghĩ tới việc dùng ‘yến tiệc tâm ma thiên kiếp’ hoặc là ‘mỡ hầm Cửu U ma kiếp’ để tạ lỗi với Bạch tiền bối two.

Nếu đám này có thể làm nguyên liệu nấu ăn thì cũng là một chuyện tốt.

“Cần bồi thêm đao không ạ?

Em thích bồi đao nhất luôn.” Vũ Nhu Tử vui vẻ đi theo.

Khi tới gần ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’, Tống Thư Hàng khẽ đưa tay ra hiệu Vũ Nhu Tử dừng bước.

Đồng thời, ý niệm cậu động một cái, pháp khí phòng ngự trong ‘Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’ từ trong Linh Hồ bản mệnh chui ra.

Khiên của Vương Bá chuyên gia cầm ở tay trái, sau đó là mũ bảo hiểm, chiến giáp, hộ tâm kính, xà cạp vũ trang cậu tới tận răng.

Cùng với đó, lá cờ Hắc Báo Thống Soái xuất hiện ở tay phải.

Tống Thư Hàng dùng cờ như dùng thương, cầm nó đâm nhẹ vào thân thể ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’.

Thân thể sinh linh đầu lâu ác quỷ không có phản ứng.

Tuy nhiên, ngay cả tu sĩ nhị phẩm bình thường còn có đủ trò giả chết, chỉ đâm một cái thì không thể kết luận được.

Tống Thư Hàng khẽ đưa tay, phần đầu ngón tay của ‘Găng tay võ sĩ kình nghịch’ ở tay phải thu lại.

“Thuật giám định.” Ngón tay Tống Thư Hàng bám vào ‘Cờ Hắc Báo Thống Soái’, một lần nữa điểm lên thân thể sinh linh đầu lâu ác quỷ.

Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú là pháp khí bản mệnh của cậu, về lý thuyết mà nói, chỉ cần cậu muốn, những pháp khí này đều có thể coi là phần mở rộng của cơ thể cậu.

Vậy thì dưới sự dẫn dắt chủ động của ý niệm, liệu có thể trực tiếp thông qua ‘Cờ Hắc Báo Thống Soái’ làm trung gian để đạt được hiệu quả ‘giám định’ không?

Tống Thư Hàng cũng là lần đầu thử nghiệm phương pháp này...

“Thành công rồi.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Thuật giám định đã được kích hoạt thành công.

Cùng lúc đó, cậu nhanh chóng chuyển hóa cơ thể mình sang ‘trạng thái sương mù ngụy bất hủ’ để chịu đựng cái giá của thuật giám định.

Những phù văn màu vàng từ mắt cậu chui ra, dọc theo lá cờ Hắc Báo Thống Soái chạm tới thân thể sinh linh đầu lâu ác quỷ.

Một lát sau, kết quả giám định truyền về não hải.

Trên người Tống Thư Hàng trào dâng một cơn đau đớn dữ dội...

Cái giá phải trả cho lần giám định này đã đạt tới giới hạn mà tâm linh và nhục thân cậu có thể chịu đựng lúc bấy giờ. 【Xúc tu của Bất Diệt Chi Chủ bị phá hủy: Thời thái cổ, Bất Diệt Chi Chủ mưu cầu tiếp xúc với chân lý vượt quá tầm hiểu biết của mình nên rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Trong lúc Bất Diệt Chi Chủ say ngủ, ma niệm của hắn hóa thành xúc tu, thay thế ý chí của hắn hành động, tìm kiếm các quy tắc vĩnh hằng đó.】 Sắc mặt Tống Thư Hàng trắng bệch vì đau đớn.

“Không bị chặn sao?” Đồng thời, cậu có chút kinh ngạc về kết quả của thuật giám định lần này.

Trước đây khi kết quả giám định liên quan đến ‘Trường Sinh Giả’ thậm chí là đại lão cấp bậc ‘Kiếp Tiên đỉnh phong’, thuật giám định thường bị bóp méo, bị chặn, không thể đưa ra thông tin cụ thể.

Vậy mà lần này giám định ra thông tin của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ lại hoàn hảo không sứt mẻ gì.

Chẳng lẽ là vì bản thể vị ‘Bất Diệt Chi Chủ’ này đang rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng sao?

Ngoài ra.

Tống Thư Hàng nhìn đám ‘sinh linh đầu lâu ác quỷ’ này, bọn này hóa ra chỉ là ‘xúc tu’ thôi sao?

Hơn nữa còn là một luồng ma niệm do Bất Diệt Chi Chủ đang say ngủ hóa thành. 【Hơi thở bất hủ!】 【Phù văn bất tử!】 【Duy Ân...】 Đột nhiên, một giọng nói như tiếng gào thét vang lên từ trên những ‘xúc tu của Bất Diệt Chi Chủ’ này. ‘Trạng thái ngụy bất hủ’ hiện tại của Tống Thư Hàng đã gây ra biến hóa cho những xúc tu này.

Cho dù đang ở trạng thái bị phá hủy, những xúc tu này vẫn trung thành phản ứng lại với ‘bất hủ’.

Ngay sau đó có một đạo ‘ý chí’ xuyên không gian mà tới.

Ý chí bao trùm cả bãi biển.

Trong nháy mắt, nơi ý chí bao phủ, thời gian của mọi sinh linh đều ngưng đọng.

Không ai có thể nhúc nhích.

Thời gian ngưng đọng nhắm vào sinh linh.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' phía sau, tu sĩ đảo Điền Thiên, thậm chí là côn trùng, chim chóc, toàn bộ đều hóa thành tượng đá.

Ngay cả công đức chi thân của @#%× tiên tử và trạng thái đặc thù của Tạo Hóa tiên tử cũng bị đình trệ. 【Bất hủ chi khu!】 Giọng nói kia như điên cuồng, sức mạnh ý chí mạnh mẽ rót vào một trong những cơ thể 'đầu lâu ác quỷ'.

Cơ thể đầu lâu ác quỷ vốn đã bị phá hủy căn bản không chịu nổi sức mạnh ý chí khổng lồ này, bắt đầu sụp đổ, máu thịt không ngừng rơi ra khỏi đầu lâu, để lộ ra bộ xương. 【Bất hủ.】 Cái đầu lâu ác quỷ đó nhảy vọt lên, lao thẳng về phía Tống Thư Hàng đang ở dạng sương mù, nó muốn đoạt lấy cơ thể cậu.

Chỉ cần chạm vào Tống Thư Hàng trước khi đầu lâu hoàn toàn sụp đổ, nó có thể bắt đầu đoạt xá.

Bốp!

Ngay khi đầu lâu ác quỷ sắp vồ trúng mặt Tống Thư Hàng, một bàn tay nhỏ nhắn thon dài vươn ra, chộp lấy nó.

Sau đó, Vũ Nhu Tử da đen từ trong bóng của Tống Thư Hàng chui ra.

"Tống tiền bối là người mà bản thể tôi coi là rất trân quý, không thể để ông làm hại anh ấy được." Vũ Nhu Tử da đen mỉm cười, dùng sức vung một cái, ném cái đầu lâu ác quỷ ra xa.

Vũ Nhu Tử da đen vốn đang ở trong ‘nhà bếp’ chỉ dẫn Bắc Hà Tán Nhân ‘hóa hình tâm ma’ đã quay lại bóng của Tống Thư Hàng từ lúc nào không hay.

Trong không gian mà mọi sinh linh đều bị ‘ngưng đọng thời gian’ này, Vũ Nhu Tử da đen lại không chịu ảnh hưởng, có thể tự do hành động.

Sau khi ném văng đầu lâu ác quỷ, Vũ Nhu Tử da đen đưa tay tóm lấy thanh Xích Tiêu Kiếm đen kịt sau lưng Tống Thư Hàng, rút nó ra: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đừng giả chết nữa, tiếp theo là sân khấu của chúng ta rồi.” “Ta không có giả chết... thực tế là ta cũng bị ảnh hưởng bởi ‘ngưng đọng thời gian’, nãy giờ cứ ở trạng thái mơ màng.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Chương 2115

Trong không gian ‘ngưng đọng thời gian’ này, họ là hóa thân tâm ma nên dường như không bị ảnh hưởng.

“Phấn chấn lên nào tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen cổ vũ.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Cô biết đao pháp không?” “Không ạ, em chỉ biết kiếm thuật của đảo Linh Điệp thôi.” Vũ Nhu Tử da đen trả lời.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Khéo thật, ta không biết kiếm ý, ta chỉ biết đao ý thôi.

Hai ta chắc không hợp nhau rồi.” “Không sao đâu ạ, đao cũng được, kiếm cũng được, đều dùng để đâm người cả.” Vũ Nhu Tử da đen hi hi cười nói.

Đằng xa, cái đầu lâu ác quỷ bị ném văng xuống đất lại bay lên.

Lần này máu thịt trên người nó đã rơi sạch, chỉ còn lại một cái đầu lâu khô héo lơ lửng.

“Lên thôi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen nhún chân xuống đất, thân hình như điện lao về phía cái đầu lâu đó.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Mà này, chúng ta thực sự là tâm ma sao?” Nếu là tâm ma thì lúc này sao còn đi bảo vệ Tống Thư Hàng và mọi người?

Thường thì tâm ma chẳng phải nên đứng nhìn mọi người chết sao?

Ta và cô chắc chắn là tâm ma giả rồi.

“Vũ Điệp Ưng Biến!” Vũ Nhu Tử da đen không nói nhảm, vung

Xích Tiêu Kiếm chém ra tổ hợp kiếm thuật của đảo Linh Điệp.

Một luồng kiếm khí hình chim ưng mang đôi cánh bướm chém mạnh vào cái đầu lâu.

Keng!

Kiếm khí chém lên đầu lâu nhưng ngay cả một vết hằn cũng không để lại.

“Cường độ của cái đầu lâu này vào khoảng cửu phẩm, giờ tuy bị phá hủy một lần nhưng lại được sức mạnh cường đại cưỡng ép rót vào, cường độ hiện giờ đang ở mức lục phẩm tới thất phẩm.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhanh chóng tính toán.

“Không ổn rồi.” Vũ Nhu Tử da đen nói: “Em bây giờ chỉ có sát thương ngũ phẩm, dù nhờ tới Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không có mấy phần thắng.” “Lúc này mà ta đã được ‘Xích Tiêu Tử’ sạc đầy năng lượng thì tốt biết mấy, một chiêu ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ là dạy chúng làm người ngay.” Xích Tiêu Kiếm nói.

“Trên đời này không có giả sử đâu, Xích Tiêu Kiếm tiền bối hãy bộc phát sức mạnh của anh đi.” Vũ Nhu Tử da đen hai tay nắm kiếm: “Kiếm ý cũng được, đao ý cũng được, cứ phóng ra hết đi, em sẽ phối hợp với anh để điều chỉnh phương thức tấn công!” Đang nói chuyện, đầu lâu khô héo điều chỉnh tư thế, một lần nữa lao về phía Tống Thư Hàng.

Nó hoàn toàn không muốn dây dưa với Vũ Nhu Tử da đen + Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, chỉ nhất tâm muốn đoạt xá nhục thân của Tống Thư Hàng.

“Đừng có coi thường chúng tôi nhé.” Vũ Nhu Tử da đen lướt tới chắn trước mặt Tống Thư Hàng, hai tay nắm Xích Tiêu Kiếm, dùng thân kiếm quật vào đầu lâu khô héo như dùng gậy, một lần nữa đánh bay nó đi.

Sau lưng cô, một đôi bàn tay lặng lẽ thụt vào lồng ngực Tống Thư Hàng, đó là bàn tay của linh quỷ.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng hóa ra cũng không chịu ảnh hưởng của ‘ngưng đọng thời gian’.

Nếu vừa rồi Vũ Nhu Tử không ngăn được đầu lâu thì linh quỷ sẽ ra tay chống trả.

“Không xong, cái đầu lâu này cứng quá, không đánh vỡ nổi.” Vũ Nhu Tử da đen nói: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối không phải là thần binh của Trường Sinh Giả sao, theo lý thì chỉ riêng độ sắc bén của thân kiếm cũng đủ để cắt lát cái đầu lâu này chứ?” “Ta chỉ là một thanh bảo kiếm tâm ma thôi, ngay cả kiếm linh cũng chẳng phải, làm gì có thực thể kiếm khí tương ứng, lấy đâu ra độ sắc bén.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bình tĩnh trả lời: “Hơn nữa dưới sự trùng kích từ tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương lúc nãy, thân kiếm của ta suýt nữa thì sụp đổ.

Giờ còn có thể bồi cô chiến đấu đã là tốt lắm rồi.” Vũ Nhu Tử da đen: “......” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đúng là chẳng đáng tin chút nào.

Phía đối diện, đầu lâu khô héo bị đánh bay lại bay lên.

Từ trên đầu lâu phát ra một tiếng gầm phẫn nộ.

Cái ý chí cuồng bạo kia tỏ ra vô cùng nôn nóng.

Hắn xuyên không gian tới đây, thời gian có hạn.

Hơn nữa hắn còn phải duy trì hiệu ứng ‘ngưng đọng thời gian’, tiêu hao không nhỏ.

Trong lúc vừa gấp vừa giận, ý chí cuồng bạo lại truyền tới một đợt năng lượng nữa.

Lần này đầu lâu khô héo cũng không chịu nổi sức mạnh đang giáng xuống, trên đầu lâu xuất hiện những vết nứt.

Năng lượng của ý chí cuồng bạo lan ra khỏi đầu lâu, tập hợp thành hình dạng một con quái vật xúc tu bằng năng lượng thuần túy. ‘Vút!’ Một dải xúc tu năng lượng bắn về phía Vũ Nhu Tử da đen.

Nhanh như chớp.

Vũ Nhu Tử da đen vội vàng đưa kiếm lên đỡ.

Rắc rắc~~ trên thân Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm xuất hiện thêm mấy vết nứt.

Vũ Nhu Tử da đen hừ một tiếng, bị đánh bay ra ngoài, va vào người Tống Thư Hàng.

“Ối mẹ ơi, đau quá đi mất.” Giọng nói trong trẻo của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Dải xúc tu năng lượng sau khi đánh bay Vũ Nhu Tử lại một lần nữa bắn tới.

Vẫn với tốc độ chớp nhoáng đó, đầu xúc tu hóa thành mũi khoan, định một hơi đâm xuyên qua Vũ Nhu Tử da đen.

“Chết mất thôi, chết mất thôi.” Vũ Nhu Tử da đen kêu lên.

Bốp!

Lúc này, một bàn tay đen kịt bỗng hiện ra, tát mạnh vào mũi khoan, đánh lệch nó đi.

Một bàn tay đen kịt khác cầm chiếc khiên lớn che chắn cho Vũ Nhu Tử da đen.

Thêm mấy dải xúc tu lao tới như chớp điện đều bị khiên của Vương Bá chuyên gia lần lượt chặn đứng.

“Hắc, chết chết chết chết chết~~ còn sớm lắm.” Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên.

Ngụy bất hủ chi khu + tác dụng của linh quỷ đã giúp cậu thoát khỏi hiệu ứng ‘ngưng đọng thời gian’.

“Tống mỗ tôi đây sẽ không dễ dàng đi đời nhà ma như thế đâu.” Tống Thư Hàng toàn thân giữ vững ‘trạng thái ngụy bất hủ’, hai tay thì phụ thêm hiệu quả cường hóa của 《Cương Thủ》.

Vũ Nhu Tử da đen: “A a a a...

Suýt chút nữa em tưởng mình tiêu đời rồi.” Cô ấy và bản thể thực sự hoàn toàn khác nhau, bản thể thích kích thích, gan cũng to.

Còn Vũ Nhu Tử da đen thì lúc nãy suýt nữa đã sợ đến mức bay cả màu.

“Tiếp theo cứ giao cho anh.” Tống Thư Hàng nói: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lại tới lúc chúng ta phối hợp rồi.” “Xin lỗi nhé Thư Hàng, hôm nay tiền bối không thể phối hợp với ngươi được.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm run rẩy nói: “Cơ thể ta sắp nát rồi, cần chút thời gian để hồi phục.” Tống Thư Hàng: “......” “Ngoài ra, cho ngươi một lời khuyên chân thành, hãy tắt cái trạng thái sương mù của ngươi đi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Cái ý chí cường hãn đột nhiên giáng xuống kia rõ ràng là do bị ‘bất hủ chi khu’ của Tống Thư Hàng kích thích.

“Rồi sao nữa ạ?” Tống Thư Hàng hỏi: “Chúng ta phải đập hắn thế nào đây?” Cậu nhanh chóng giải trừ ‘trạng thái sương mù ngụy bất hủ’, hai tay nắm chặt khiên.

Phía đối diện, những xúc tu năng lượng kia vẫn liên tục bắn tới, oanh kích dồn dập vào chiếc khiên lớn.

Hai tay Tống Thư Hàng bị chấn đến mức tê dại.

“Đừng có nhát, cứ đập thôi.

Đập thắng thì vạn sự đại cát; đập không thắng thì cùng lắm là rụng đầu giống Thong nương thôi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đúng là quá không đáng tin.

Tống Thư Hàng nghiến răng: “Tôi phải dời chiến trường đi đã.” Xung quanh toàn là các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, hơn nữa các tiền bối đều đang ở trạng thái không thể nhúc nhích.

Sơ sẩy một cái là sẽ cuốn họ vào mất.

“Vũ Nhu Tử da đen, em vào nhà bếp xem trạng thái của Bạch tiền bối thế nào.

Nếu phân thân của Bạch tiền bối còn có thể hành động thì mau đưa anh ấy tới đây.” Tống Thư Hàng phân phó.

Cứ hễ gặp nguy hiểm ở cấp độ này, người đầu tiên Tống Thư Hàng nghĩ tới luôn là Bạch tiền bối.

“Rõ, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen cầm thanh Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đầy vết nứt, nhanh chóng chạy về phía nhà bếp.

Tuy nhiên, khi đang chạy cô nàng vẫn không quên nhắc nhở: “Ngoài ra Tống tiền bối ơi, tên em không phải là Vũ Nhu Tử da đen, lần sau đừng gọi sai tên em nữa nhé!” Tống Thư Hàng lặng lẽ nhìn trời.

Nói thực lòng, cậu cũng chẳng nhớ rõ tên của Vũ Nhu Tử da đen cho lắm. 【Tiếp theo phải dẫn con quái vật xúc tu này đi chỗ khác đã.】 Tống Thư Hàng vừa điều chỉnh vị trí vừa nảy ra mấy phương án dẫn quái trong đầu.

Dẫn quái cũng là một công việc đòi hỏi kỹ thuật.

May mà cừu hận của con BOSS này đang khóa chặt trên người cậu, nên việc kéo BOSS đi cũng khá dễ dàng.

Đúng lúc não bộ Tống Thư Hàng đang hoạt động hết công suất...

đột nhiên có một dải xúc tu sắc nhọn từ không gian phía sau đâm ra, nhắm thẳng vào lưng cậu.

Tốc độ nhanh đến mức Tống Thư Hàng không kịp phản ứng.

Đây là sự áp chế danh chính ngôn thuận về cảnh giới!

Trừ khi Tống Thư Hàng có năng lực dự tri tương lai, nếu không đòn này cậu chắc chắn phải ăn đủ.

“Lại định móc thận của tôi à?” Binh!

Xúc tu đâm trúng lưng Tống Thư Hàng, đánh ngã cậu xuống đất.

Ngay sau đó có thêm mười mấy dải xúc tu xuyên qua không gian, liên tục oanh kích lên người Tống Thư Hàng, đánh cậu lún sâu xuống đất, tạo thành một cái hố lớn trên bãi cát chôn sống cậu luôn.

“Đau đau đau.” Tống Thư Hàng nghiến răng trong hố.

Tuy nhiên, ngoại trừ hơi đau một chút thì Tống Thư Hàng không hề bị thương nặng.

Biến dị《Cương Thủ》,《Nho Gia Kim Cương Thân》,《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, lực trường hộ thể linh hồ của tu sĩ lục phẩm, công đức chi quang, bộ giáp hoàng kim trong pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú, vân vân, hàng tá biện pháp phòng ngự xa xỉ đồng thời kích hoạt đã giảm thiểu tổn thương xuống mức tối đa.

Ngoài ra... khi ý chí này phụ thân lên đầu lâu ác quỷ, nó bị ảnh hưởng bởi thể chất ‘đầu lâu ác quỷ’ đã bị phá hủy nên lực công kích bị suy yếu rất nghiêm trọng.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đối với đám ‘đầu lâu ác quỷ’ này là kịch độc, dù tiếng hát đã kết thúc nhưng hiệu quả vẫn còn ảnh hưởng tới sự phát huy của chúng.

Khi bị đánh ngã xuống đất, trong lòng Tống Thư Hàng bỗng nảy ra một chút mừng thầm, vì xúc tu của đối phương nhắm vào lưng chứ không phải vào thận của cậu.

Đồng thời, cậu nảy ra một ý hay. 【Các người chẳng phải muốn thông tin về 'bất hủ', muốn Vân Tước Tử tiền bối sao?

Vậy tôi sẽ thỏa mãn các người.】 Ý niệm Tống Thư Hàng động một cái, kích hoạt chức năng nhảy vọt không gian của găng tay 'Tổ Vu Chúc Phúc' ở tay trái, trong nháy mắt dịch chuyển tới mặt biển.

Ầm ầm ầm~~ Những xúc tu ý chí vẫn liên tục oanh kích vào cái hố cũ của Tống Thư Hàng, đánh cho cái hố biến thành một cái giếng sâu hoắm.

"Tôi ở đây này." Trên mặt biển, Tống Thư Hàng đạp lên 'Hắc Lị', hét lớn.

Cái đầu lâu ác quỷ bị ý chí phụ thân mạnh mẽ quay đầu lại, vô số xúc tu xoay chuyển hướng, lao về phía Tống Thư Hàng tấn công.

Tống Thư Hàng cười hắc hắc, tay phải đưa ra, lôi ra một bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn.

Bàn tay nhỏ này bị chặt ngang cổ tay, vết cắt phẳng phiu như bị thần binh sắc bén chém đứt, trên đó phủ một tầng băng giá.

Chương 2116

Nhưng bàn tay này vẫn như còn sống, vẫn còn hơi ấm.

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng lôi bàn tay nhỏ này ra, ý chí phụ thân trên đầu lâu ác quỷ lập tức bị bàn tay đó thu hút. 'Cừu hận' trên người Tống Thư Hàng đã chuyển dời sang bàn tay nhỏ.

"Muốn không?

Muốn thì gọi ba đi, tôi cho!" Tống Thư Hàng tranh thủ chiếm chút lợi ích miệng lưỡi...

Đồng thời tay phải vung mạnh, dùng hết sức bình sinh ném bàn tay nhỏ đó lên trời cao. 'Vút vút vút'~~ vô số xúc tu lập tức lao về phía bàn tay nhỏ trắng nõn trên trời.

Đồng thời còn có một bộ phận xúc tu xé toạc không gian, xuất hiện ngay sát bàn tay nhỏ, đan thành một cái lưới lớn để bắt lấy nó.

"Quyết định là mày đấy, ra đi, Rùa Khổng Lồ Tai Nạn." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Chát!

Những xúc tu đã bắt gọn được bàn tay nhỏ trắng nõn, vô số xúc tu nhanh chóng quấn chặt lấy nó.

Trên ý chí giáng xuống 'đầu lâu ác quỷ' trào dâng một đợt sóng tinh thần 'vui sướng'.

Đối với hắn, mọi thứ khác đều là phụ, thu hồi vật thí nghiệm mới là việc quan trọng nhất.

Ngay khi hắn chuẩn bị thu hồi bàn tay nhỏ thì một cái miệng khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện.

Cái miệng khổng lồ này xuất hiện không hề có dấu hiệu báo trước.

Không có một chút dao động không gian nào.

Cứ như thể nó vốn dĩ đã ở vị trí đó từ trước vậy.

Cái miệng lớn ngoác ra, ngoạm chặt lấy bàn tay nhỏ cùng với đám ‘xúc tu’. 【Cút!】 Ý chí kia phát ra tiếng gầm giận dữ.

Áp lực khủng bố tấn công ‘Rùa Khổng Lồ Tai Nạn’.

Đồng thời từ trong hư không lại có một luồng sức mạnh ý chí mới giáng xuống, cưỡng ép hất văng miệng của Rùa Khổng Lồ Tai Nạn, móc bàn tay nhỏ đang bị ngậm ra.

“Chậc!” Tống Thư Hàng xoa cằm, đây là lần đầu tiên cậu thấy Rùa Khổng Lồ Tai Nạn bị người ta hất văng miệng, miếng thịt đến miệng rồi còn bị cướp mất.

“Ô~~” Rùa Khổng Lồ Tai Nạn phát ra tiếng kêu đau đớn, thân hình đồ sộ hoàn toàn lộ diện trong hư không.

Khi hiện thân, nó nhìn cái đầu lâu khô héo đầy xúc tu kia một cái, rồi lại nhìn về phía Tống Thư Hàng đang đạp liên hoa đằng xa.

“Lại... lại là ngươi!” Rùa Khổng Lồ Tai Nạn nghiến răng nói.

Xem ra lại là một con rùa quen à?

“Có giỏi thì đứng đó cho ta.” Rùa Khổng Lồ Tai Nạn hét lên: “Ta đi gọi ba ta tới đây!” Giọng nói này nghe hơi quen.

Nhưng đám Rùa Khổng Lồ Tai Nạn trông con nào cũng giống con nào, Tống Thư Hàng thực sự không thể phân biệt nổi.

Điều duy nhất có thể khẳng định là con Rùa Khổng Lồ Tai Nạn này hẳn không chỉ gặp cậu một lần.

Trên thế giới này có nhiều Rùa Khổng Lồ Tai Nạn như vậy, mà cậu thông qua cơ thể Vân Tước Tử tiền bối để triệu hoán chúng chưa tới mười lần, vậy mà trong chưa đầy mười lần đó lại gặp con rùa này mấy lần, đúng là có duyên!

Biết đâu lần sau mình lại gặp lại nó.

Hay là lần này cứ ghi nhớ nó lại, để lần sau gặp còn chào hỏi một câu?

Ngoài ra... con Rùa Khổng Lồ Tai Nạn này lúc nãy nói là định gọi ba nó tới?

Tống Thư Hàng luôn nghĩ đám Rùa Khổng Lồ Tai Nạn nửa máy móc nửa sinh vật này hẳn phải là sản phẩm sáng tạo của vị đại năng nào đó, giống như hành tinh mọc mắt vậy.

Giờ xem ra chúng còn có thể sinh sản duy trì nòi giống nữa à?

Trong hư không, xúc tu của ý chí kia cuốn lấy bàn tay nhỏ, mở ra cánh cổng không gian chuẩn bị tẩu thoát.

“Có giỏi thì đừng có chạy!” Rùa Khổng Lồ Tai Nạn hét lớn, đồng thời từ trên mai rùa hiện ra một trận phù văn kỳ lạ, số lượng có tới hàng vạn cái.

Sau đó mỗi một phù văn đều biến thành một đạo chùm sáng công kích, bắn về phía ‘xúc tu ý chí’.

Uy lực cực kỳ khủng khiếp, cứ như đòn tấn công vận tốc ánh sáng của ‘chiến hạm vũ trụ’ trong phim vậy, mà chùm sáng lại vô cùng dày đặc.

Con Rùa Khổng Lồ Tai Nạn này chỉ cần khoác thêm cái vỏ chiến hạm vũ trụ là có thể đi đóng phim khoa học viễn tưởng được luôn rồi.

“Vốn dĩ cái mai rùa cải tạo này là chuẩn bị cho Bá Tống, giờ để ngươi nếm thử sự lợi hại từ đòn tấn công của nó trước.” Rùa Khổng Lồ Tai Nạn hò hét.

Tống Thư Hàng: “......” Thảo nào mấy lần gặp trước đám Rùa Khổng Lồ Tai Nạn còn chưa có thủ đoạn tấn công này, hóa ra là cố tình cải tạo cường hóa vũ khí.

Đúng là một con rùa thù dai.

Chát chát chát chát~ chùm sáng như mưa rơi xuống người ‘xúc tu ý chí’, hàng vạn chùm sáng trực tiếp nhấn chìm hắn.

Dư uy của chùm sáng vẫn không dứt, lao về phía bãi biển đảo Điền Thiên.

Rùa Khổng Lồ Tai Nạn... sự tồn tại của chúng là để thu hồi những vật phẩm dính khí tức bất hủ trên cơ thể Vân Tước Tử.

Khi thu hồi những món đồ dính khí tức bất hủ này, thủ đoạn thô bạo của chúng thường gây ra sự phá hoại rất lớn.

Đó cũng là nguồn gốc cái tên của chúng, mỗi lần chúng xuất hiện hầu như đều gây ra tai nạn không nhỏ.

Trận pháp hộ đảo của đảo Điền Thiên tự chủ hiện lên, ngăn cản những chùm sáng này.

Tuy nhiên, trận pháp hộ đảo chỉ chống đỡ được hai nhịp thở đã bị bắn thủng, trên trận pháp chi chít hàng ngàn cái lỗ.

“Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú — Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ!” Vào khoảnh khắc mấu chốt, Tống Thư Hàng một lần nữa thông qua găng tay ‘Tổ Vu Chúc Phúc’ ở tay trái dịch chuyển tức thời tới vị trí bãi cát đảo Điền Thiên.

Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ triển khai, xuất hiện phía sau Tống Thư Hàng.

Bản thể Tống Thư Hàng cầm khiên rùa, chắn trước Thánh Thành. 42 con Thánh Viên hiện ra sau lưng cậu, tay nâng kinh văn Nho gia, lần này nét mặt đám Thánh Viên đều vô cùng nghiêm trọng.

Những đòn tấn công chùm sáng này có uy lực không thể coi thường.

Trong hư không, tâm trạng Rùa Khổng Lồ Tai Nạn lập tức trở nên vui vẻ.

Ầm ầm ầm ầm~~ Những chùm sáng nhấn chìm Tống Thư Hàng và Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ.

Vài nhịp thở sau, hàng vạn chùm sáng tan biến.

Tống Thư Hàng vẫn giữ tư thế cầm khiên, không hề lùi bước nào.

Phía sau, Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ cũng đã chống chọi được tới phút cuối cùng!

Rùa Khổng Lồ Tai Nạn hài lòng vô cùng, ánh mắt nó lại một lần nữa nhìn về vị trí của ‘quái vật xúc tu’.

Sự tồn tại của con quái vật xúc tu này rất quỷ dị, một đợt chùm sáng bắn phá vừa rồi của nó e rằng không thể tiêu diệt được hắn.

Quả nhiên đúng như nó dự đoán.

Con quái vật xúc tu kia vẫn chưa chết, cái đầu lâu mà hắn phụ thân đã đầy vết nứt, như thể sắp rã ra tới nơi.

Nhưng những xúc tu năng lượng trên người hắn ngược lại càng trở nên đồ sộ hơn.

Một bộ phận xúc tu bảo vệ chặt chẽ bàn tay nhỏ trắng nõn kia, một bộ phận khác vươn ra, bày ra tư thế săn mồi. 【Chết chết chết chết!】 Một giọng nói phẫn nộ vang lên từ con quái vật xúc tu.

Sau đó, một phần xúc tu bắn mạnh về phía Rùa Khổng Lồ Tai

Nạn, một phần khác hộ tống bàn tay nhỏ, đưa vào đường hầm không gian rồi biến mất.

“Ba ơi~~ mau qua đây đi.” Rùa Khổng Lồ Tai Nạn hét lớn, nó chật vật né tránh những xúc tu.

Những xúc tu đó thỉnh thoảng lại xuyên thấu không gian, trực tiếp tấn công Rùa Khổng Lồ Tai Nạn.

Rùa Khổng Lồ Tai Nạn cũng dựa vào thiên phú không gian xuất sắc mà không ngừng né tránh.

Xúc tu và rùa khổng lồ liên tục nhấp nháy, biến mất rồi xuất hiện trong hư không.

Không gian trên bầu trời đảo Điền Thiên bị quấy thành một đoàn hỗn loạn.

“Hống~~” Lúc này, một tiếng rồng ngâm nổ vang trên bầu trời.

Một cái đầu rồng khổng lồ xuất hiện từ trong hư không theo cùng một cách thức với ‘Rùa Khổng Lồ Tai Nạn’.

Trong miệng rồng đang ngậm một đoạn khối thể trong suốt màu đen, bên trong khối thể màu đen đó có một đoạn xúc tu và cả bàn tay nhỏ trắng nõn kia nữa.

“Ba của Rùa Khổng Lồ Tai Nạn à?” Tống Thư Hàng gồng mình ngẩng đầu nhìn lên trời, lặng lẽ vận chuyển ‘Trình Lâm Tự Dũ Pháp’ phối hợp với Hoạt Tuyền để hồi phục thương thế.

Đầu rồng chui ra khỏi hư không, nhưng thân thể nó lại là loài rùa khổng lồ.

Thứ nó đang ngậm trong miệng chính là một đoạn ‘không gian’.

Không gian trong miệng vị ba của Rùa Khổng Lồ Tai Nạn này trông cứ như một cây kem vậy!

Đẳng cấp của ba rùa khổng lồ cũng quá kinh khủng rồi phải không?

Sau khi ba rùa khổng lồ xuất hiện một cách bá đạo, nó liếc mắt nhìn con quái vật xúc tu đang phụ thân trên ‘đầu lâu ác quỷ’.

“Tất~~ tất~~” Ba rùa khổng lồ dùng một loại ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng không hiểu để chửi một câu tục tĩu.

Sau đó nó nhanh chóng bay tới cạnh Rùa Khổng Lồ Tai Nạn, tóm lấy nó rồi nhanh chóng lặn vào cánh cổng không gian biến mất.

“Ba ơi, đánh chết cái gã đó đi.” Rùa Khổng Lồ Tai Nạn hét lên.

“Đánh cái rắm, đó là chấp niệm của ‘Bất Diệt Chi Chủ’, mấy cái đầu lâu đó là một luồng ma niệm của ‘Bất Diệt Chi Chủ’... là một thứ siêu cấp phiền phức đấy.

Đừng có dây dưa với hắn, nếu không cả đời cũng không dứt ra được đâu.

Thảo nào thấy cái xúc tu này quen mắt thế.” Ba rùa đầu rồng trả lời.

Rùa Khổng Lồ Tai Nạn và ba rùa biến mất không để lại dấu vết.

Ngay cả ba rùa có thể ngậm không gian như ăn kem cũng phải kiêng dè Bất Diệt Chi Chủ.

Chương 2117

Tống Thư Hàng có một dự cảm chẳng lành...

Cả đời cũng không dứt ra được?

Kẹo cao su à? 【Trả lại cho ta!】 Chấp niệm 'Bất Diệt Chi Chủ' của quái vật xúc tu gào thét, lao vào không gian đuổi theo ba rùa.

Còn Tống Thư Hàng thì dường như đã bị vứt sang một bên, bị phớt lờ luôn rồi.

Cùng lúc quái vật xúc tu biến mất, hiệu ứng ngưng đọng thời gian cũng được giải trừ.

"Tống tiền bối, em đưa phân thân của Bạch tiền bối tới rồi đây." Đằng xa, Vũ Nhu Tử da đen nhanh nhảu nói.

Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn phân thân của Bạch tiền bối đang được Vũ Nhu Tử da đen vác tới.

Phân thân của Bạch tiền bối... hình như đang ngủ gật?

"Không sao rồi, kết thúc rồi." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hai chân cậu nhũn ra, suy yếu ngã sấp xuống đất, mặt tiếp đất trước.

Phân thân của Bạch tiền bối vốn đang được Vũ Nhu Tử da đen vác trên vai bỗng mở mắt ra.

Anh ấy ngơ ngác nhìn quanh, sau đó thân hình khẽ động, đáp xuống cạnh Tống Thư Hàng.

"Có chuyện gì xảy ra thế?" Phân thân của Bạch tiền bối nói, dứt lời, anh ấy đặt tay lên người Tống Thư Hàng, dùng sức lôi một cái: "Cút ra ngoài cho ta!" "Đau đau đau, Bạch tiền bối~ nhẹ tay chút."

Tống Thư Hàng thảm thiết kêu lên.

Xoẹt~ một tiếng xương thịt tách rời vang lên.

Sau đó phân thân của Bạch tiền bối lôi từ trong cơ thể Tống Thư Hàng ra một thứ giống như 'xúc tu', dùng sức vung vẩy nó như vung rắn.

Mặt Tống Thư Hàng trắng bệch, cái thứ này chui vào người cậu từ bao giờ thế?

Cái xúc tu này chính là chấp niệm của 'Bất Diệt Chi Chủ'.

Lúc trước khi tiếp xúc với nó, Tống Thư Hàng cứ ngỡ mình đã phòng thủ kín kẽ từ đầu đến chân, căn bản không để đối phương có cơ hội thừa nước đục thả câu.

Không ngờ cái thứ này đã chui vào người cậu từ lúc nào chẳng hay, lại còn lớn tới nhường này rồi.

Cái thứ này trông cũng phải nặng tới năm sáu cân ấy chứ!

Cái này còn đáng sợ hơn cả 【Ánh Mắt Mang Thai】 của cậu nhiều.

Ánh mắt mang thai chỉ khiến bụng người ta to lên, tận hưởng cảm giác mẫu tử chứ không thực sự sinh ra một sinh mạng trong cơ thể đối phương.

Nhưng cái xúc tu này sau khi tiếp xúc với kẻ địch là trực tiếp 'gieo giống' luôn, rồi bắt đầu lớn dần lên.

"Cái cảnh tượng này trông quen mắt thế nhỉ." Bạch Hạc Chân Quân trong trạng thái nữ tính sán lại gần Tống Thư Hàng, nhìn chằm chằm vào cơ thể cậu và cái xúc tu đang không ngừng vùng vẫy trong tay phân thân Bạch tiền bối.

Ừm, nhớ ra rồi... cái cảnh này rất giống với mấy tấm hình minh họa mà Vũ Nguyệt Chân Quân của Đại La Giáo hay vẽ.

Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở: “Bạch tiền bối hãy cẩn thận một chút, thứ này đã có thể ký sinh vào người Tống tiền bối thì nói không chừng cũng sẽ men theo cánh tay để ký sinh vào cơ thể của ngài đấy.” “Không cần lo, ta là phân thân mà.” Phân thân của Bạch tiền bối trưng ra khuôn mặt vô cảm, đồng thời tay cầm xúc tu bắt đầu vung vẩy đủ kiểu hoa mỹ.

Theo nhịp vung vẩy của Bạch tiền bối, cái xúc tu bị kéo dài ra, càng lúc càng dài.

“Mà này, thứ này có ăn được không?

Meo.” Diệt Phượng công tử đang cưỡi trên lưng Đậu Đậu lên tiếng hỏi.

Đậu Đậu lúc này đang ở trạng thái chó Bắc Kinh nhỏ, không hóa thân thành đại yêu khuyển.

Diệt Phượng công tử cưỡi lên người nó trông cứ như đang ngược đãi chó con vậy.

Đậu Đậu: “Gâu~~ con mèo ngốc.” Tống Thư Hàng: “......” Cái thứ này cậu hoàn toàn không dám nghĩ tới chuyện ‘ăn’, tâm lý có bóng ma rồi, lỡ đâu ăn vào rồi nó ký sinh trong dạ dày thì tính sao?

“Ăn thì chắc chắn là không dám ăn rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Vậy xử lý nó thế nào?” Phân thân của Bạch tiền bối bình thản hỏi, tay anh ấy bắt đầu đổi tư thế, tạo ra những đợt sóng lượn.

Cái xúc tu tội nghiệp cứ như một dải lụa bị vung lượn sóng, phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Nó định ký sinh vào phân thân của Bạch tiền bối nhưng năng lực ‘ký sinh’ dường như bị cấm chú, không thể thi triển.

“Hay là cứ phong ấn nó lại trước đi ạ?” Tống Thư Hàng nói.

Nếu giết nó thì cảm thấy hơi phí, dù sao cũng là thứ lôi ra từ trong người cậu mà.

Hơn nữa cái xúc tu này là chấp niệm của ‘Bất Diệt Chi Chủ’, mạnh hơn nhiều so với luồng ma niệm hóa thành đầu lâu ác quỷ kia.

Không biết đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’ có thu hàng không nhỉ?

Biết đâu lại bán được giá hời.

“Phong ấn thông thường chắc chắn không làm gì được nó đâu.” Phân thân của Bạch tiền bối nói: “Ta cảm ứng được thứ này đang nắm giữ sức mạnh không gian.

Ta phải liên tục làm nhiễu loạn nó để nó không dùng năng lực không gian chạy thoát.” Những sinh vật biết năng lực không gian thường rất khó phong ấn.

Chỉ sơ sẩy một chút là chúng sẽ lợi dụng sức mạnh không gian để độn thổ chạy mất ngay.

Đang nói chuyện, phân thân của Bạch tiền bối lại đổi tư thế khác.

Anh ấy hai tay nắm lấy hai đầu ‘xúc tu’, dùng nó làm dây thừng, bắt đầu chơi nhảy dây đủ kiểu hoa mỹ.

Nhảy một chân, nhảy hai chân, nhảy ngồi, nhảy xuôi, nhảy ngược, nhảy chéo... chơi vô cùng vui vẻ.

Tiếng kêu thảm của cái xúc tu vừa gấp vừa dồn dập, nghe cứ như đang đếm số lượt nhảy dây cho Bạch tiền bối vậy, vô cùng có nhịp điệu.

Lúc Bạch tiền bối nhảy dây, mái tóc dài bay múa, hình ảnh đẹp đến mê hồn.

“Nếu không có cách nào thì cứ giết đi ạ.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Theo lời của ba rùa khổng lồ lúc nãy, cái ‘chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ’ này là thứ rất phiền phức, cứ như kẹo cao su, dính vào là khó dứt.

Nếu không thể phong ấn thì giết đi là an toàn nhất.

“Ta chỉ nói là phong ấn thông thường không làm gì được nó thôi, chứ ta tự có thủ đoạn riêng.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, anh ấy giơ tay ném cái xúc tu lên cao.

Cái xúc tu bị ném lên trời không hề chạy trốn mà lập tức quay đầu, lao thẳng về phía Tống Thư Hàng — chấp niệm, đây chính là chấp niệm của nó đối với nhục thân của Tống Thư Hàng!

“Trời đất ơi.” Tống Thư Hàng vội vàng dựng khiên lớn lên.

“Đừng hoảng.” Phân thân của Bạch tiền bối vỗ hai tay vào nhau phát ra tiếng ‘chát’.

Khoảnh khắc tiếp theo, cái xúc tu đang lao về phía Tống Thư Hàng cứ như bị ‘vỗ bẹt’ ra, biến thành một tờ giấy mỏng dính.

Tờ giấy đó cứ thế nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Cảnh tượng mang lại sự xung kích thị giác cực mạnh.

“Chiêu này của Bạch tiền bối ngầu bá cháy luôn!” Bạch Hạc Chân Quân bên cạnh lớn tiếng tán thưởng.

Chiêu này thực sự quá ngầu, chỉ cần vỗ nhẹ một cái đã biến kẻ địch thành tờ giấy, trực tiếp đánh từ 3D xuống thành 2D.

Tống Thư Hàng hỏi: “Chiêu này của Bạch tiền bối tên là gì vậy?” “Vẫn chưa nghĩ ra tên...

Chiêu này là do bản thể mày mò ra lúc đang độ cửu phẩm thiên kiếp đó.

Cách đây không lâu anh ấy vừa chia sẻ cho ta.

Anh ấy đã dùng phương pháp này thu thập được không ít cửu phẩm thiên kiếp, đợi lúc ra ngoài sẽ chia cho cậu một ít, xem có thể chế biến thành món ngon được không.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh thiên kiếp bị vỗ ‘bộp bộp’ thành từng tờ giấy rơi xuống...

Ừm, phong cách này đúng là rất Bạch tiền bối.

“Chiêu này của Bạch tiền bối tôi có học được không?” Bạch Hạc Chân Quân không ngừng nháy mắt.

Thực ra với nó thì học chiêu thức gì đó đều là giả.

Tìm được cái cớ để ở bên cạnh Bạch tiền bối mới là điều nó muốn.

“Đợi bao giờ ngươi nắm vững được năng lực không gian đi rồi ta dạy cho.” Phân thân của Bạch tiền bối rộng rãi nói.

Bạch Hạc Chân Quân: “......” Trong lòng Tống Thư Hàng cũng hơi có chút tiếc nuối.

Cậu hiện tại đang thiếu thủ đoạn tấn công, đặc biệt là khi chiến đấu với người khác, cứ luôn có cảm giác lực bất tòng tâm.

Cậu đang tính xem mình có nên học thêm nhiều kỹ năng không, để sau này chiến đấu thủ đoạn không đến mức nghèo nàn như thế này.

Không ngờ chiêu này của Bạch tiền bối yêu cầu phải nắm giữ ‘sức mạnh không gian’ mới học được, tạm thời cậu chưa có duyên rồi.

Phân thân của Bạch tiền bối đi tới cạnh cái xúc tu bị đánh thành tờ giấy, nhặt nó lên rồi dùng tay vò nát.

Một lát sau, tờ giấy xúc tu bị vò lại chỉ còn to bằng lòng bàn tay.

Phân thân của Bạch tiền bối xắn tay áo lên, cầm tờ ‘bài giấy’ đó dán ‘bộp’ một cái lên cánh tay mình: “Xong rồi, thế này là không cần lo nó dùng sức mạnh không gian chạy mất nữa.

Chiêu này khi dùng lên vật sống thì hiệu quả kém hơn ta tưởng.

Nếu không gia cố thêm hiệu quả pháp thuật, e là nó sẽ sớm thoát ra thôi.

Cái xúc tu này tạm thời cứ để chỗ ta đi.” “Dạ không vấn đề gì đâu Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng liên tục gật đầu.

Bầu trời bắt đầu hửng sáng.

Bình minh đã tới, bóng tối kết thúc.

Một ngày mới bắt đầu dang tay ôm lấy nhân loại, lôi họ ra khỏi chăn ấm đệm êm, thúc giục họ đi học, đi làm...

Hôm nay, mọi người trong Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng đều bình an sống sót.

Tống Thư Hàng lại đi thu gom mấy cái ‘đầu lâu ác quỷ’ bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đánh gục, bỏ chúng vào một chiếc ‘bình trữ vật Thiên Nhân’ để bảo quản.

Đống này giống với tâm ma, biết đâu sau này lại có việc cần dùng tới.

“Tâm ma của tôi cuối cùng cũng thành hình rồi.” Lúc này, Bắc Hà Tán Nhân vốn vẫn đứng ở mép bãi biển lên tiếng.

Sắc mặt Bắc Hà Tán Nhân trắng bệch, trông trạng thái nhục thân và tinh thần đều không được tốt lắm.

Chương 2118

Chẳng lẽ tâm ma của anh ta đã xảy ra vấn đề gì sao? "Tâm ma đâu rồi?" Hoàng Sơn tiền bối tò mò hỏi.

Hóa thân tâm ma của lão Bắc Hà rốt cuộc sẽ có hình thái gì đây?

Hoàng Sơn Tôn Giả có chút mong chờ, bởi vì hình thái tâm ma mà Bắc Hà Tán Nhân ngưng tụ ra sẽ quyết định xem 'Tâm ma hóa thân' của Vũ Nhu Tử có thể phổ biến cho các thành viên khác trong nhóm hay không.

Tâm ma của Bắc Hà sẽ là 'Tiên tử tóc vàng mắt xanh' ngày trước?

Hay là phiên bản da đen của chính anh ta?

Hay là 'Đồng Quái tiên sư' mà anh ta luôn muốn dìm hàng?

Mấy vị đạo hữu còn tỉnh táo trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' cũng dời sự chú ý sang người Bắc Hà Tán Nhân. "Ở đây." Bắc Hà Tán Nhân đưa tay kéo một cái, lôi từ trong bóng tối của chính mình ra một gã cơ bắp lực lưỡng, da đen, tóc dài lãng tử.

Thiếu niên do Đồng Quái tiên sư hóa thành nhanh nhảu nói: "Không phải tôi." Anh ta có thể khẳng định mình không có hình dạng này.

Cũng không phải chính Bắc Hà Tán Nhân, anh ta không thuộc phong cách cơ bắp cứng rắn này. "Tạo...

Tạo Hóa!" Diệt Phượng công tử vừa nhìn thấy gã cơ bắp da đen tóc dài này, giọng nói liền run rẩy.

Bốn cái tai của anh ta vừa trải qua cơn bão âm nhạc tàn khốc, vất vả lắm mới gắng gượng đến lúc kết thúc, kết quả vừa quay đầu lại đã thấy Tạo Hóa bản đen xì đang nhe răng cười với mình.

Vì là 'Tâm ma hóa thân', nên gã Tạo Hóa da đen này tự mang theo hiệu ứng tâm ma, vừa nhìn thấy hình thái của gã, tất cả mọi người tại chỗ không tự chủ được mà hồi tưởng lại khúc 'Chết mà không hối tiếc' của Tạo Hóa Pháp Vương lúc nãy.

Một chuỗi chữ 'Chết chết chết chết' bắt đầu phát lại trong não bộ mọi người, giai điệu động lòng người vang lên. "Tại sao lại là Tạo Hóa Pháp Vương?" Đậu Đậu nghi hoặc hỏi. "Có lẽ là vì lúc Bắc Hà đạo hữu đang ngưng tụ tâm ma ở thời khắc mấu chốt, Tạo Hóa Pháp Vương lại đúng lúc cất giọng hát.

Kết quả là tiếng hát của cậu ta đã trở thành tâm ma của Bắc Hà?" Hoàng Sơn Tôn Giả suy đoán.

Tống Thư Hàng: "Nhưng mà, tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương có công năng xua đuổi tâm ma mà." "Tiền bối, tiền bối, cháu càng muốn biết là vị Tạo Hóa tiền bối bản đen này có biết hát không?" Vũ Nhu Tử giơ tay hỏi.

Lệ Chi tiên tử: "Tâm ma và bản thể thường là tương phản, Tạo Hóa da đen chắc là sẽ không biết hát mới đúng." "Không đúng, tâm ma tương phản với 'bản thể'.

Nhưng đây là tâm ma của Bắc Hà Tán Nhân, đối ứng phải là Bắc Hà mới phải." Đồng Quái tiên sư vuốt cằm, bổ sung thêm: "Hơn nữa, cho dù có tương phản với 'Tạo Hóa' đi chăng nữa, thì cũng có khả năng là sẽ hát ra giọng ca hay tuyệt trần?" Bắc Hà Tán Nhân: "..." Tại sao tâm ma của mình lại biến thành hình dạng Tạo Hóa Pháp Vương?

Chẳng lẽ đúng là vì trong lúc mình ngưng tụ tâm ma hóa hình, đã bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương quấy nhiễu?

Anh ta ngẩng đầu nhìn tâm ma của mình: "Biết hát không?" Tạo Hóa Pháp Vương da đen nhếch môi, lộ ra nụ cười tà khí, sau đó hắn đưa tay làm tư thế đánh đàn guitar: "Chết chết chết chết chết~~" x 30 lần.

Đúng chất giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương.

Nói chính xác hơn, nó giống như việc 'ghi âm' lại giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương rồi phát lại vậy.

Trong tiếng hát này không có giọng ca thiên thần của Tạo Hóa tiên tử, tất cả chỉ có sự bạo liệt trong giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương... cùng với một loại sức mạnh như thể thôi miên.

Cái khiên trong tay Tống Thư Hàng cắm xuống đất.

Bài hát 'Chết mà không hối tiếc' không ngừng vang vọng bên tai, cậu dùng hai tay trụ chặt vào khiên, mắt tối sầm lại...

Bản thân cậu đang ở trạng thái mệt mỏi, sau khi cà khịa đại lão lại bị chùm tia sáng của Rùa Khổng lồ Tai họa oanh kích, còn bị xúc tu ký sinh qua.

Giờ đây tiếng hát thôi miên vừa vang lên, cậu đang mệt mỏi liền cảm thấy như được trở về nhà, cứ thế đứng mà ngủ thiếp đi.

Không chỉ Tống Thư Hàng, các thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1' vất vả lắm mới trụ lại được cũng lần lượt ngã xuống.

Những người dưới cảnh giới Tôn Giả, toàn quân bị quét sạch.

Hoàng Sơn Tôn Giả cũng chỉ có thể gồng mình chống đỡ, khiến mí mắt không khép lại.

Cả đám thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1' lần lượt ngã xuống, ngay ngắn thẳng hàng.

Đến cả chính Bắc Hà Tán Nhân cũng không ngoại lệ.

Sau khi tiếng hát kết thúc, trên bãi cát chỉ còn lại phân thân của Bạch tiền bối, Hoàng Sơn Tôn Giả, Thất Tu Thánh Quân, Linh Vũ Điệp Thánh Quân + Vũ Nhu Tử, cùng với Thông nương đã tự vặt đầu

mình.

Ở phía sau Bạch tiền bối không xa, dường như còn có một vị cư sĩ tuấn mỹ cũng đang miễn cưỡng giữ được trạng thái tỉnh táo. "Một đám người, chính là phải ngay ngắn tề chỉnh như vậy." Linh Vũ Điệp Thánh Quân cảm thán.

Sau lưng Bắc Hà Tán Nhân, gã 'Tạo Hóa Pháp Vương da đen' kia kết thúc tiếng hát, khoảnh khắc tiếp theo cơ thể gã vỡ tan như thủy tinh, hoàn toàn tiêu tán. 'Tâm ma hóa thân' mà Bắc Hà Tán Nhân vất vả lắm mới ngưng tụ ra, mất tiêu rồi.

Mà khi 'Tâm ma Tạo Hóa Pháp Vương da đen' vỡ vụn, từ trong những mảnh vỡ lại có một 'vệt đen' sinh ra.

Đó là phôi thai của 'Tâm ma hóa thân'.

Tâm ma của Bắc Hà Tán Nhân lại thối lui về trạng thái phôi thai, cần phải bồi dưỡng và hóa hình một lần nữa.

Hoàng Sơn Tôn Giả bóp trán.

Thí nghiệm dường như thất bại rồi. xxxxxxxxxx Hoàng Sơn Tôn Giả và mấy thành viên còn tỉnh táo khác khiêng các thành viên đang hôn mê của 'Nhóm Cửu Châu Số 1' dậy, chuyển đến khu nghỉ ngơi trên đảo Điền Thiên, tránh để họ bị nước biển dâng lên nhấn chìm.

Sau khi khiêng hết mọi người đi, chỉ còn lại mỗi Tống Thư Hàng đang chống khiên, đứng bất động ở đó.

Thông nương ôm Tô Thị A Thập Lục, vì không có đầu nên không nhìn rõ đường, Vũ Nhu Tử nắm tay cô dắt đến khu nghỉ ngơi của các tiên tử. "Cuối cùng, tiểu hữu Tống Thư Hàng để ai khiêng đây?" Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Thất Tu Thánh Quân: "Không gấp." Hoàng Sơn Tôn Giả: "?" Lúc này, mặt trời mọc lên, tia nắng đầu tiên chiếu rọi lên người Tống Thư

Hàng, bộ giáp vàng trên người cậu phản chiếu ánh nắng, tỏa sáng lấp lánh. "Sáng quá." Vũ Nhu Tử quay lại thì vừa lúc thấy một Tống Thư Hàng đang tỏa sáng. "Trọng điểm là ở dưới chân Thư Hàng tiểu hữu kìa." Linh Vũ Điệp Thánh Quân nâng chén trà, khẽ nhấp một ngụm.

Chỉ thấy dưới chân Tống Thư Hàng, từng mầm xanh trồi lên khỏi bãi cát, nhanh chóng sinh trưởng.

Những mầm xanh này lớn lên một lúc thì biến thành những cái cây thu nhỏ theo tỉ lệ. "Ơ?

Tống tiền bối chuyển nghề làm Druid rồi ạ?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ nói: "Là ảo tượng." "Đúng, là ảo tượng." Thất Tu Thánh Quân nói: "Những tu sĩ có thực lực mạnh mẽ, thần thức ngưng thực khi bế quan tu luyện, một ý niệm trong đầu sẽ dẫn động linh lực trong cơ thể vận chuyển, tạo ra ảnh hưởng đối với thế giới thực, hình thành nên từng ảo tượng." "Ảo tượng chân thực?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Những gì Thất Tu Thánh Quân mô tả, chẳng phải là năng lực 'Ảo tượng chân thực' mà chỉ tu sĩ cấp 7 Tôn Giả mới nắm giữ được sao? "Một số tu sĩ có vận khí tốt, khi ở cấp 6 cũng có thể thông qua kỳ ngộ mà thỉnh thoảng tiếp xúc được với loại sức mạnh này.

Đương nhiên, khoảng cách đến 'Ảo tượng chân thực' vẫn còn xa lắm.

Nói chung, điều này rất có ích cho việc thăng cấp lên cấp 7 của cậu ấy sau này." Thất Tu Thánh Quân nói.

Trong lúc nói chuyện, khu rừng nhỏ dưới chân Tống Thư Hàng bắt đầu thay đổi.

Những ảo tượng này đều bắt nguồn từ ý niệm của cậu.

Chỉ thấy cây cối trong rừng rụng lá...

Trong nháy mắt, khu rừng tràn đầy sức sống hóa thành một mảnh tử khí.

Từng cái cây biến thành từng cột Ma Thần.

Trên mỗi cột Ma Thần đều hiện ra một bóng người, bóng người này bị trói trên cột như vật tế phẩm.

Trên cột Ma Thần bùng lên ngọn lửa hừng hực, thiêu đốt những bóng người đó.

Những bóng người này phát ra tiếng kêu thảm thiết. "Ơ?

Những bóng người nhỏ trên cột Ma Thần kia trông giống Tống tiền bối quá." Vũ Nhu Tử nói: "Nếu nói những ảo tượng này là 'ý niệm' của Tống tiền bối, vậy Tống tiền bối đang nghĩ cách làm sao để thiêu chết chính mình sao?" "Không, cậu ấy chỉ đơn thuần là đang gặp ác mộng thôi." Linh Vũ Điệp Thánh Quân trả lời.

Tống Thư Hàng đã không phải lần đầu tiên may mắn tiếp xúc với 'Ảo tượng chân thực'.

Thực tế khi còn ở cảnh giới cấp 5, sau khi gặp gỡ 'Xích Đồng' ở Hắc Long thế giới, cậu đã từng may mắn tiếp xúc với nó một lần.

Lần đó, trong phạm vi 5 mét quanh cơ thể, cậu đã cấu thành nên những trải nghiệm 'tử vong' quý giá của chính mình, bắt đầu từ thảm án thế giới Kim Liên của Nho gia, đến 'thảm án lấy thân luyện khí', rồi đến việc vì tiếp xúc với 'Cơ thể ngụy bất hủ' mà buộc phải phục sinh một lần, tiếp đó là tự bạo mà chết, còn có việc bị phân thân của Bạch tiền bối đâm chết, vân vân.

Những trải nghiệm tử vong trong đời cậu đã cấu thành nên từng lớp ảo tượng trải nghiệm cái chết xung quanh cơ thể.

Nếu đợi đến khi Tống Thư Hàng đạt tới cảnh giới 'Cấp 7 Tôn Giả', thực sự dùng 'Cái chết' làm chủ đề để cấu thành nên Ảo tượng chân thực, thì đó tuyệt đối là một 'Ảo tượng chân thực' tàn khốc.

Dù là đối với chủ nhân ảo tượng hay đối với kẻ địch thì đều cực kỳ tàn khốc.

Đây là lần thứ hai cậu may mắn tiếp xúc với 'Ảo tượng chân thực'.

Lần đầu lạ, lần sau quen.

Tuy nhiên lần này Tống Thư Hàng đang trong trạng thái ngủ, dường như còn đang gặp ác mộng, nên ảo tượng cấu thành cũng có liên quan đến ác mộng.

Điểm duy nhất không đổi chính là chủ đề cái chết xuyên suốt ảo tượng...

Trong ảo tượng, ngọn lửa trên cột Ma Thần càng lúc càng lớn, cuối cùng thiêu rụi tất cả 'Tống Thư Hàng' thành tro bụi.

Cột Ma Thần trở nên đen kịt hơn trong ngọn lửa. "Tất cả các Tống tiền bối đều bị thiêu thành tro luôn kìa!" Vũ Nhu Tử kinh thán.

Cô còn tưởng Tống tiền bối bị trói thiêu sẽ hét lên: 【Không đủ, nhiệt độ này còn chưa thấm tháp gì!

Chẳng đau chút nào!】 đại loại như vậy.

Dù sao khả năng chịu đựng đau đớn của Tống tiền bối cũng rất trâu bò.

Không ngờ trong ảo tượng, Tống tiền bối lại bị thiêu thành tro nhanh như vậy, nằm ngoài dự liệu của cô. "Người bị trói thiêu thì sẽ chết thôi, đó chẳng phải là chuyện bình thường sao?" Linh Vũ Điệp Thánh Quân nói.

Thất Tu Thánh Quân: "Cho nên mới nói, đây chắc chắn là ác mộng." "Vậy có cần gọi Tống tiền bối dậy không ạ?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Đừng, đây là trải nghiệm hiếm có.

Tuy Thư Hàng tiểu hữu đang trong trạng thái hôn mê, nhưng hiệu quả trải nghiệm này sẽ không bị mất đi.

Chương 2119

Cứ để cậu ấy tiếp tục duy trì trạng thái này." Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Đang nói chuyện, ảo tượng bên cạnh Tống Thư Hàng lại bắt đầu biến hóa.

Lấy 'Cột Ma Thần' làm khung sườn, giống như chơi trò xếp hình vậy, các ảo tượng nhanh chóng tổ hợp lại, phạm vi ảnh hưởng của ảo tượng cũng không ngừng mở rộng.

Rất nhanh, một khu vực đô thị xuất hiện dưới chân Tống Thư Hàng, cũng là ảo tượng mô hình thu nhỏ. "Chỗ này em biết nè." Vũ Nhu Tử vui vẻ nói: "Đây là vị trí trường học của Tống tiền bối, khu vực Giang Nam.

Cũng là nơi đầu tiên em và Tống tiền bối gặp nhau, lúc đó A Thập Lục đang độ kiếp ở thành phố bên cạnh." "Vũ Nhu Tử lùi lại." Linh Vũ Điệp Thánh Quân nhắc nhở con gái: "Phạm vi của ảo tượng đang mở rộng, con sẽ bị cuốn vào đấy." Đang nói thì thành phố do ảo tượng cấu thành dưới chân Tống Thư Hàng đã lan đến chân Vũ Nhu Tử. "Hắc~" Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng nhảy lùi lại một cái để tránh đi.

Nhưng vừa nhảy ra, cô lại cảm thấy có gì đó không đúng. "Không đúng nha, mình né làm gì.

Đã là ảo tượng thì mình vừa hay có thể trải nghiệm xem 'Ảo tượng chân thực' của Tống tiền bối là cái gì chứ." Vũ Nhu Tử bắt đầu rục rịch.

Cô lại vươn tay ra, định tiếp xúc với 'Ảo tượng' của Tống Thư Hàng.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân từ lâu đã biết tính hiếu kỳ mạnh mẽ của con gái mình, ông đưa tay nhấc bổng Vũ Nhu Tử lên như xách gà con, ngăn cản hành vi 'tác tử' của cô.

Tống Thư Hàng hiện giờ đang gặp ác mộng, ai mà biết được ảo tượng của cậu sẽ phát triển thành cái dạng gì.

Vạn nhất lại biến ra cột Ma Thần hủy diệt thành phố rồi treo con gái mình lên đó thiêu thì tính sao? "Vũ Nhu Tử, em xuất hiện trong ảo tượng rồi kìa." Vị đạo hữu anh tuấn kia nhắc nhở.

Mọi người nhìn vào ảo tượng của Tống Thư Hàng, quả nhiên có một Vũ Nhu Tử thu nhỏ theo tỉ lệ xuất hiện trong thành phố Giang Nam ảo tưởng này.

Lúc này, Vũ Nhu Tử bé xíu đang kéo một cái vali lớn, đi bộ trên đường phố gần khu đại học. "Ơ, chẳng lẽ là vì lúc nãy em bị ảo tượng chạm vào ạ?" Đôi mắt Vũ Nhu Tử đầy sự hứng thú.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân đặt con gái xuống, ánh mắt ông chầm chầm nhìn vào đứa con gái bé nhỏ trong ảo tượng...

Không hổ là con gái của lão phu, dáng vẻ bé xíu cũng đáng yêu nhất thế giới.

Vũ Nhu Tử bé xíu bước đi nhanh trên phố, và ở cuối con đường, một Tống Thư Hàng cũng bé xíu hiện thân.

Vũ Nhu Tử: "Em hiểu rồi, đây là cảnh tượng lần đầu tiên em gặp Tống tiền bối." Có điều trong ảo tượng chỉ có cô và Tống Thư Hàng, không có người qua đường. "Nói như vậy thì Vũ Nhu Tử đúng là thành viên đầu tiên trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' chính thức gặp mặt Thư Hàng tiểu hữu ngoài đời." Hoàng Sơn Tôn Giả chậm rãi nói.

Trong hình ảnh, Tống Thư Hàng đang ngồi nghỉ trên một chiếc ghế đá.

Còn Vũ Nhu Tử kéo vali lớn, sải đôi chân dài đi lướt qua trước mắt Tống Thư Hàng như một cơn gió.

Tống Thư Hàng hơi ngẩng đầu, nhìn theo bóng dáng Vũ Nhu Tử đã đi xa, rồi lại cúi đầu tiếp tục nghỉ ngơi. "Ơ?

Đoạn này em không có ấn tượng gì hết." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt.

Cô luôn cho rằng lần đầu gặp Tống Thư Hàng là ở cửa tiệm 'Thịt bò Vinh Diệu', lúc cô vừa hay nghe thấy đoạn 'tin nhắn thoại' trong điện thoại của Tống tiền bối.

Không ngờ trước đó Tống tiền bối đã từng lướt qua vai cô rồi sao?

Mà Tống tiền bối cũng chưa từng nhắc chuyện này với cô bao giờ...

Vũ Nhu Tử ngồi xổm trước ảo tượng, rất muốn đưa tay ra chọc chọc vào Tống tiền bối đang ngồi nghỉ trên ghế lúc đó.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân cũng ngồi xổm trước ảo tượng, khoanh tay trước ngực...

Ông cũng rất muốn đưa ngón tay nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng trên ghế rồi bóp chết cái một.

Con gái nhà ta xinh đẹp như vậy, thằng nhóc này ngồi trên ghế chỉ ngẩng đầu nhìn con bé một cái rồi thản nhiên cúi đầu nghỉ ngơi tiếp?

Hèn chi lên năm hai rồi mà vẫn chưa có bạn gái.

Tuy nhiên, diễn biến kịch bản như vậy rất hợp ý ông.

Đang suy nghĩ thì kịch bản lại thay đổi một lần nữa.

Tống Thư Hàng đi tới một cửa tiệm nhỏ, Vũ Nhu Tử vừa lúc từ trong tiệm đi ra. "Chính là chỗ này rồi, đây là cảnh tượng lần đầu gặp Tống tiền bối trong ấn tượng của em.

Nói đi cũng phải nói lại, lúc đó thật là tình cờ quá." Vũ Nhu Tử chỉ vào hai người nhỏ trong ảo tượng.

Cô thấy ảo tượng bé xíu này của Tống tiền bối rất vui.

Tống Thư Hàng trong ảo tượng gặp lại Vũ Nhu Tử lần nữa.

Khoảnh khắc hai người lướt qua nhau, Vũ Nhu Tử bé xíu cất tiếng gọi, Tống Thư Hàng đang cúi đầu chơi điện thoại quay đầu lại.

Sau đó... một cột Ma Thần đột nhiên đâm lên từ dưới đất.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại thì đã bị treo trên cột Ma Thần, ngọn lửa hừng hực bốc cháy. "A a a a ~" Tống Thư Hàng bé xíu phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Vũ Nhu Tử: "..." Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "..." Tuyệt quá!

Kịch bản này xem sướng thật đấy. "Quả nhiên là đang gặp ác mộng." Hoàng Sơn Tôn Giả khẳng định. "Cảm giác như cơn ác mộng này đang lôi những ký ức tươi đẹp trong trí nhớ của Thư Hàng tiểu hữu ra để tái hiện, sau đó lại tàn nhẫn phá hủy những ký ức đó vậy." Vị tu sĩ anh tuấn kia lên tiếng.

Đúng là một cơn ác mộng ác liệt.

Trong ảo tượng, cột Ma Thần đó càng đốt càng lớn.

Cuối cùng, cột Ma Thần nhổ rễ đứng dậy, từ hư chuyển thực, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng. "Đợi đã, đây không phải là thần thông Cột Ma Thần của Hà Chỉ Ma Đế sao?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Xích Tiêu Kiếm ở Hắc Long thế giới đã từng đối đầu trực diện với Hà Chỉ Ma Đế, nó khá hiểu rõ chiêu 'thần thông Cột Ma Thần' của Hà Chỉ Ma Đế.

Đại đế ma môn Hà Chỉ Ma Đế có thần thông Cột Ma Thần xuất quỷ nhập thần, nổi danh với câu nói chỉ cần nơi nào Cột Ma Thần cắm xuống, nơi đó chính là ma vực của hắn.

Lúc này, cột Ma Thần bé xíu đang bay lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng có cảm giác cực kỳ giống với 'Ma Thần Trụ Thần Công' của Hà Chỉ Ma Đế.

Chỉ có điều kích thước hơi nhỏ, Cột Ma Thần của người ta động một chút là cao chọc trời.

So sánh ra thì cột Ma Thần bên cạnh Tống Thư Hàng chỉ lớn hơn thanh bảo kiếm một chút thôi.

Vũ Nhu Tử nói: "Chẳng phải Tống tiền bối từng nhận được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế sao, tuy là truyền thừa Tiên Trù nhưng biết đâu trong đó ẩn giấu một số pháp môn của 'Cột Ma Thần'?" "Cho dù trong truyền thừa đó có chứa pháp môn 'Cột Ma Thần', thì loại truyền thừa ma môn này cũng không phải là thứ chỉ cần nhìn một cái là học được ngay đâu nhỉ?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm cà khịa.

Hơn nữa Tống Thư Hàng cũng không tu luyện công pháp ma môn, hoàn toàn không có nền tảng ma môn, làm sao tu luyện được Cột Ma Thần? "Cột Ma Thần này là vật hư ảo, là vật phẩm tưởng tượng không có căn cứ." Lúc này, Thất Tu Thánh Quân lên tiếng.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân bổ sung: "Chắc hẳn là Tống tiểu hữu trong cơn ác mộng đã dùng một luồng ý niệm hóa ra hình thái 'Cột Ma Thần'.

Luồng ý niệm này lại lấy 'Ảo tượng chân thực' làm cơ sở để huyễn hóa ra cột Ma Thần." Mà Tống Thư Hàng không hề hiểu về lý luận và cách tu luyện Cột Ma Thần.

Những thứ ngưng tụ ra từ 'ảo tượng' suy cho cùng cũng không phải là vật thật.

Chờ đến khi 'Ảo tượng chân thực' của Tống Thư Hàng tan đi, cột Ma Thần này cũng sẽ tan thành mây khói. "Nói cách khác... tóm lại 'Cột Ma Thần' này thực chất cũng chỉ là một phần của 'Ảo tượng chân thực' mà thôi." Vũ Nhu Tử tổng kết. "Không sai." Phân thân của Bạch tiền bối trả lời: "Tuy nhiên, nếu có cách nào để lưu giữ cột 'Ma Thần Trụ' này lại thì chắc hẳn sẽ thú vị lắm." Trong đầu phân thân của Bạch tiền bối lóe lên rất nhiều ý tưởng, mọi thứ mới mẻ đều có thể thu hút sự hứng thú của anh. "Bạch tiền bối có thể dùng cách trước đây để ép bẹt cột Ma Thần này rồi giữ lại không ạ?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối lắc đầu: "Vật hư ảo và vật thật có sự khác biệt." Đang nói chuyện, trên người Tống Thư Hàng vang lên một hồi nhạc chuông êm tai. "Ơ? 'Ảo tượng chân thực' của Tống tiền bối còn phát triển được cả BGM nữa ạ?" Vũ Nhu Tử quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "Khụ, không phải BGM đâu, chỉ là điện thoại của Tống Thư Hàng tiểu hữu đang kêu thôi." "Không ổn, nhạc điện thoại sẽ làm gián đoạn cảm ngộ 'Ảo tượng chân thực' của Tống tiền bối mất?" Vũ Nhu Tử nói, lúc này nên ra tay giúp Tống tiền bối tắt điện thoại mới phải...

Nhưng vấn đề là xung quanh Tống Thư Hàng hiện đang là khu vực 'Ảo tượng chân thực'.

Nếu xông vào trong đó, có thể sẽ bị ảo tượng ảnh hưởng. "Bởi vậy mới nói, khi bế quan thì điện thoại nhất định phải để chế độ máy bay." Linh Vũ Điệp Thánh Quân nói.

Thất Tu Thánh Quân lắc đầu: "Chế độ máy bay thì nhỡ có người gửi tin nhắn đến sẽ không nhận được.

Tôi đề xuất nên để điện thoại ở chế độ im lặng, xóa bỏ cả rung luôn.

Như vậy điện thoại vừa có thể nhận tin nhắn, lại không ảnh hưởng đến việc bế quan.

Đương nhiên, khi bế quan sâu, tôi khuyên nên giao điện thoại cho người khác quản lý.

Dù sao lúc để im lặng vẫn sẽ có sóng điện từ, không cẩn thận cũng sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả bế quan.

Lúc tôi bế quan sâu, điện thoại đều giao cho Lục Tu quản lý cả." Vũ Nhu Tử: "Khoan hãy bàn chủ đề này đã, trước tiên nghĩ cách lấy điện thoại trên người Tống tiền bối ra để tắt đi?" "Để tôi." Thất Tu Thánh Quân nói.

Sau khi thăng lên cảnh giới cấp 8, 'Ảo tượng chân thực' thông thường đã không còn khả năng gây ảnh hưởng quá lớn tới ông nữa.

Ngược lại, khi lấy điện thoại ông phải cẩn thận để không làm ảnh hưởng đến 'Ảo tượng chân thực' mỏng manh của Tống Thư Hàng.

Thất Tu Thánh Quân cẩn thận thò tay vào túi áo Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra.

Ông vuốt màn hình xem thử, là Ngư Kiều Kiều gọi tới.

Thánh quân trước tiên đưa tay tắt nhạc chuông điện thoại đi. "Ngư Kiều Kiều à...

Là con gái của Giao Bá Chân Quân kia, lần trước bộ phim trong nhóm mình cũng là cô bé tổ chức quay đúng không?

Ai quen cô bé hơn?" Thất Tu Thánh Quân hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối đưa tay ra: "Để tôi nghe máy cho, tôi có tiếp xúc với Ngư Kiều Kiều một thời gian rồi." Thất Tu Thánh Quân đưa điện thoại cho Bạch tiền bối.

Chương 2120

Bạch tiền bối vuốt nhận cuộc gọi: "Alô, Ngư Kiều Kiều, có chuyện gì không?" "Bạch tiền bối ạ?

Tống Thư Hàng không có ở đó sao?" Giọng nói đáng yêu của Ngư Kiều Kiều truyền đến từ điện thoại, nói thật cô thật sự ghen tị với Tống Thư Hàng, ngày nào cũng được sống cùng Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối tuy không có sừng nhỏ hợp gu thẩm mỹ của Long tộc, nhưng anh ấy đẹp trai quá đi! "Thư hàng đang trong trạng thái 'đốn ngộ', không tiện nghe điện thoại." Phân thân của Bạch tiền bối bình tĩnh nói. "Ơ?

Vậy đúng là không đúng lúc thật.

Sao cậu ấy cứ dăm bữa nửa tháng lại đốn ngộ một lần thế nhỉ?" Ngư Kiều Kiều nói.

Đốn ngộ cái thứ này đúng là phải xem duyên phận, có duyên thì một ngày bạn có thể đốn ngộ mấy lần, không duyên thì mười năm cũng chẳng đốn ngộ được một lần.

Ở cạnh Bạch tiền bối đúng là tốt thật, được hưởng sái bao nhiêu là vận may. "Có việc gì không?" Phân thân của Bạch tiền bối hỏi. "Vâng, cháu đã giải mã được nội dung mật mã của quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》 mà Tống Thư Hàng đăng trong nhóm lúc trước, nhưng luôn cảm thấy còn thiếu một phần, không thể tổ hợp thành chương hoàn chỉnh được.

Cho nên cháu muốn hỏi Tống Thư Hàng xem nội dung mật mã 《Thần Binh Kỳ Giám》 này có phải vẫn còn phần khác không?" Ngư Kiều Kiều nhanh nhẩu nói.

Bạch tiền bối: "Vậy đợi Tống Thư Hàng đốn ngộ xong, tôi sẽ nói với cậu ấy chuyện này." "Vâng ạ, vậy lúc đó bác bảo Tống Thư Hàng gọi lại cho cháu nhé." Ngư Kiều Kiều nói: "Chỗ cháu hiện giờ tín hiệu không tốt lắm, nếu điện thoại gọi không được thì bác cứ gọi lại mấy lần nhé." "Được rồi." Bạch tiền bối gật đầu. "Vậy thì cháu cúp máy đây ạ?" Ngư Kiều Kiều nói.

Phân thân của Bạch tiền bối: "Ừ." Sau đó Ngư Kiều Kiều bên kia im lặng một lát.

Khoảng một lúc sau, Ngư Kiều Kiều hỏi: "Bạch tiền bối, hôm nay tâm trạng bác không tốt ạ?" Luôn cảm thấy hôm nay giọng điệu Bạch tiền bối lạnh lùng quá, cứ bình bình không có chút cảm xúc nào. "Đừng nghĩ nhiều." Phân thân của Bạch tiền bối nói: "Hiện tại tôi đang ở trạng thái phân thân, giọng điệu phân thân nói chuyện vốn là như vậy." "Vậy thì tốt quá~~" Ngư Kiều Kiều đối diện thở phào nhẹ nhõm: "Vậy cháu cúp máy đây ạ." 【Xin hãy đợi một chút.】 Lúc này, một giọng nói dịu dàng vang lên.

Phân thân của Bạch tiền bối hơi nghiêng người thì thấy con rồng trắng đi theo sau Tô Thị A Thập Lục đã bay đến cạnh bãi cát từ lúc nào không hay.

Lúc này cô ấy tiến sát lại gần, cất tiếng hỏi. "Các bạn đang nghiên cứu 《Thần Binh Kỳ Giám》 sao?" Giọng của Bạch Long tỷ tỷ vẫn dịu dàng như mọi khi. "Chào bác, bác là ai thế ạ?" Ngư Kiều Kiều hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối đưa điện thoại lên, móng rồng của Bạch Long tỷ tỷ tóm lấy điện thoại, nhỏ nhẹ nói: "Ta vừa nãy nghe loáng thoáng thấy nhắc đến 《Thần Binh Kỳ Giám》 nên qua xem thử.

Ngư Kiều Kiều, hiện giờ con vẫn còn ở Long Vương Điện chứ?"

"Vâng ạ, thưa tiền bối." Ngư Kiều Kiều trả lời. "Con đi tới điện thứ sáu của Long Vương Điện, bức tường bên trái chính điện, ở vị trí chính giữa gõ liên tiếp ba mươi cái." Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nói. "Điện thứ sáu Long Vương Điện, bức tường bên trái chính điện ạ?" Ngư Kiều Kiều rơi vào trầm tư.

Bạch Long tỷ tỷ: "Nhớ kỹ là gõ liên tiếp ba mươi cái, đừng gõ thừa cũng đừng gõ thiếu.

Nếu sai sót thì mười phút sau hãy gõ lại lần nữa." "Cái đó, tiền bối ơi." Ngư Kiều Kiều ngượng ngùng nói: "Thực ra là điện thứ sáu Long Vương Điện hai trăm năm trước vì một tai nạn đã bị sụp đổ rồi ạ." Bạch Long tỷ tỷ: "..." Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "..." Bạch Long tỷ tỷ: "Tại sao lại sụp đổ?" Chắc chắn không phải là do thảm họa tự nhiên rồi, Long Vương Điện đâu phải công trình bèo bọt, cho dù là núi lửa dưới đáy biển phun trào cũng không thể làm nó hư hại mảy may...

Vậy là do bị phá hoại rồi?

Kẻ nào dám dỡ nhà ta?

Có tin ta quay lại đào cả mộ tổ nhà ngươi lên không? "Chuyện cụ thể cháu cũng không rõ lắm...

Tóm lại từ khi cháu vào Long Vương Điện tu tập, điện thứ sáu đã là một mảnh phế tích rồi.

Cháu có hỏi các trưởng bối trong điện, họ chỉ bảo là do một tai nạn hai trăm năm trước gây ra thôi.

Hơn nữa không hiểu sao sau khi điện thứ sáu bị hủy vẫn luôn không được xây dựng lại." Ngư Kiều Kiều trả lời: "Cháu cảm thấy bên trong nhất định có ẩn tình gì đó." Bạch Long tỷ tỷ nghẹn lòng nhìn trời, hồi lâu sau cô hỏi: "Những đồ vật sau khi điện thứ sáu sụp đổ đã được chuyển đi đâu rồi?" "Để cháu đi hỏi thử." Ngư Kiều Kiều nói, cô cảm thấy cơ duyên của mình sắp đến rồi. "Thôi bỏ đi, không gấp." Bạch Long tỷ tỷ thở dài một tiếng: "Điện thứ sáu sụp đổ đến mức nào?

Là kiến trúc bên trên hoàn toàn bị hủy, hay là đến cả nền móng bên dưới cũng bị phá hủy luôn rồi?" "Chỉ có kiến trúc bên trên sụp đổ thôi ạ." Ngư Kiều Kiều trả lời.

Bạch Long tỷ tỷ: "Vậy thì con có tìm được vị trí bức tường bên trái của điện thứ sáu cũ không?" "Không vấn đề gì ạ." Ngư Kiều Kiều trả lời. "Con đi đi, dọc theo góc tường ở vị trí trung tâm đào xuống dưới, nếu không có gì ngoài ý muốn thì sau khi đào sâu mười mét, con sẽ thấy hai cái hộp.

Một cái màu trắng một cái màu vàng.

Con hãy gõ vào cái hộp màu vàng ba mươi lần." Bạch Long tỷ tỷ dặn dò. "Rõ ạ tiền bối, cháu đi thử ngay đây." Ngư Kiều Kiều nghĩ ngợi một hồi rồi lại hỏi: "Cháu có thể hỏi một chút... tại sao tiền bối lại am hiểu Long Vương Điện như vậy không ạ?" "Sau này con sẽ biết." Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói.

Hiện giờ cô đang tồn tại dưới dạng giống như 'Cơ thể công đức', hình thái này cô rất ngại nhắc với hậu bối, đành phải tỏ ra thần bí. "Vậy thưa tiền bối, cháu đi đây ạ." Ngư Kiều Kiều nói. "Nhớ kỹ đừng gõ vào cái hộp màu trắng kia nhé." Bạch Long tỷ tỷ dặn thêm.

Ngư Kiều Kiều: "Không vấn đề gì ạ." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: "Nếu là cháu thì khi nghe Bạch Long tỷ tỷ nói câu đó, cháu sẽ không nhịn được mà đi gõ cái hộp trắng kia mất." Tính hiếu kỳ của con người là một thứ rất kỳ diệu, nếu Bạch Long tỷ tỷ không nhắc đến thì người ta có khi sẽ bỏ qua cái hộp trắng, nhưng Bạch Long tỷ tỷ lại cố tình nhắc một câu.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." Cô vội vàng bổ sung thêm một câu: "Đừng gõ hộp trắng, cái hộp trắng đó là cơ chế phòng ngự.

Gõ bừa là sẽ nổ đấy." Thế nhưng, Ngư Kiều Kiều bên kia đã cúp máy rồi...

Bạch Long tỷ tỷ thử gọi lại một cuộc, nhưng chỗ Ngư Kiều Kiều lại không có tín hiệu. "Uy lực vụ nổ của cái hộp trắng lớn cỡ nào ạ?" Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ ngẫm nghĩ một lát rồi nói: "Nếu là ta gõ thì chắc là không chết được đâu." "??" Vũ Nhu Tử.

Hy vọng Kiều Kiều sẽ không đi gõ cái hộp trắng đó. "Yên tâm đi, Ngư Kiều Kiều có phải là con đâu." Linh Vũ Điệp Thánh Quân lại một lần nữa xách Vũ Nhu Tử lên, đặt ra phía sau một chút bởi vì 'Ảo tượng chân thực' bên cạnh Tống Thư Hàng lại bắt đầu mở rộng.

Nguyên bản là hình thái 'Khu vực Giang Nam' thu nhỏ, đột nhiên hóa thành một vùng biển cả mênh mông, địa bàn của ảo tượng lại một lần nữa mở rộng.

Cột 'Ma Thần Trụ' hóa hình lúc trước không hề biến mất, vẫn lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng. "Thư Hàng tiểu hữu không chỉ ngoài đời bận rộn, mà đến lúc ngủ nằm mơ cũng không được nghỉ ngơi." Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ nói.

Từ lúc bắt đầu sản sinh 'Ảo tượng chân thực' đến giờ, ảo tượng dưới chân Tống Thư Hàng đã thay đổi ba lần, điều này đại diện cho việc hiện giờ cậu đã đổi qua ba cảnh phim ác mộng rồi. "Lần này lại biến ra thứ gì đây?" Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Mặt biển cuộn trào, không lâu sau có hai hòn đảo một lớn một nhỏ xuất hiện trên mặt biển.

Phân thân của Bạch tiền bối: "Đảo Điền Thiên và đảo Lan Tây?" Thất Tu Thánh Quân: "Dựa vào hình thái và vị trí thì đúng là hai hòn đảo này rồi." "Đừng nói là mơ thấy buổi hòa nhạc của Tạo Hóa đạo hữu nhé." Linh Vũ Điệp Thánh Quân vẫn còn sợ hãi.

Trên đảo Điền Thiên kia, bóng dáng Tống Thư Hàng bé xíu lại một lần nữa xuất hiện. "Lần này cậu ấy lại gặp gỡ ai đây?" Vị tu sĩ đẹp trai kia nói.

Vũ Nhu Tử: "Em đã có thể đoán được kịch bản tiếp theo rồi, Tống tiền bối gặp một người quen trên đảo Điền Thiên.

Khoảnh khắc hai người quay đầu gặp nhau, Ma Thần Trụ sẽ chui ra xiên Tống tiền bối lên đó mà nướng, giống như xiên thịt dê ấy." Quả nhiên, lại có một bóng người xuất hiện trên đảo Điền Thiên. "Là Dược Sư...

Ừm, Dược Sư chắc là đạo hữu thứ hai tiếp xúc với Thư Hàng tiểu hữu sau Vũ Nhu Tử." Hoàng Sơn Tôn Giả vừa nhìn đã nhận ra nhân vật thứ hai xuất hiện trong kịch bản ảo tượng.

Giống với kịch bản đầu tiên, Tống Thư Hàng và Dược Sư đang đi bộ trên đảo Điền Thiên, mắt thấy hai người sắp gặp nhau.

Lúc này, trên bầu trời đảo Điền Thiên có một vết nứt không gian bị xé mở.

Một con bạch mã tuấn tú từ vết nứt không gian bước ra, một móng vuốt giẫm Dược Sư lún xuống đất. "Kịch bản này không diễn theo lối mòn kìa!" Vũ Nhu Tử bất mãn nói.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm: "Phân biệt đối xử nam nữ sao?" Con bạch mã tuấn tú đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Nó đứng thẳng lên bằng hai chân sau, một chân sau độc lập đứng trụ, hai chân trước vươn sang hai bên. "Bạch hạc vươn cánh + Kim kê độc lập!" Vũ Nhu Tử nhận ra tư thế này, đây chính là tư thế mà @#%× tiên tử và Tạo Hóa tiên tử thích làm nhất! "Một con ngựa mà làm tư thế như vậy thì vất vả quá." Thất Tu Thánh Quân nói.

Tống Thư Hàng bé xíu trong ảo tượng ngơ ngác nhìn con bạch mã tuấn tú vừa xuất hiện.

Sau khi biểu diễn xong chiêu thức, con bạch mã lộ ra nụ cười đầy tính nhân văn.

Nó tiến lên một bước, ngoạm lấy cổ áo Tống Thư Hàng, tung vó cuồng chạy, nhảy vọt vào hư không.

Vết nứt không gian lại mở ra một lần nữa, con bạch mã mang theo Tống Thư Hàng chui vào trong đó. 'Ảo tượng chân thực' lại một lần nữa phát sinh biến hóa.

Trên bầu trời 'đại dương' ban đầu xuất hiện hai không gian khủng khiếp.

Một không gian là 'không gian khép kín', chủ tể không gian là một nam tử mặc áo trắng tóc dài, nam tử đan chéo hai tay đặt dưới cằm, khuôn mặt anh ta bao phủ bởi hào quang thánh khiết đậm đặc khiến người ta không thể nhìn rõ hình dáng.

Một không gian khác là một thế giới giống như tận thế, trong đó có một người khổng lồ đang say ngủ.

Trên người người khổng lồ có từng luồng ma niệm khuếch tán ra, hóa thành những đầu lâu ác quỷ.

Lại có những luồng chấp niệm sinh ra, hóa thành xúc tu.

Hai không gian khủng khiếp đối đầu với nhau.

Vài giây sau, hai không gian lại đột nhiên đồng thời tiêu tán.

Tống Thư Hàng trong ảo tượng bị bạch mã ngậm ném ra ngoài, rơi xuống dưới.

Phía dưới là một đám quân đoàn lớn gồm đầu lâu ác quỷ và xúc tu, đang nhe răng chờ Tống Thư Hàng sa lưới.

Tống Thư Hàng bị ném vào giữa đám quái vật.

Số lượng quái vật đông đảo như đàn kiến hành quân, người bị hội chứng sợ lỗ nhìn vào chắc phát khiếp mất. "Vọng thiên~" Tống Thư Hàng toát mồ hôi lạnh, cậu dùng sức đạp chân một cái, hoa sen đen ngưng hình đỡ lấy thân hình cậu.

Phía dưới, những đầu lâu ác quỷ đó bay vọt lên trời, trong quá trình bay chúng còn mọc ra từng cơ thể cơ bắp săn chắc.

Trên người Tống Thư Hàng có ánh sáng công đức hiện lên.

Ánh sáng công đức hiển hiện ra hình dạng của @#%× tiên tử, bảo vệ Tống Thư Hàng ở bên trong.

Chương 2121

Tiên tử hai tay chắp lại 《Công đức - Mặt trời》, ánh sáng công đức rực rỡ hóa thành một vầng thái dương mới mọc!

Những đầu lâu ác quỷ đó phát ra một tiếng cháy khét trên người.

Chúng đồng loạt há miệng, bắt đầu nhổ nước bọt vào Tống Thư Hàng.

Hàng vạn hàng nghìn bãi nước bọt phun về phía Tống Thư Hàng.

Công đức xà mỹ nhân dốc sức chống đỡ mặt trời công đức.

Sau ba nhịp thở...

Mặt trời công đức tiêu tán, ngay cả công đức xà mỹ nhân cũng bị tan chảy.

Nước bọt này có độc!

Tống Thư Hàng trong ảo tượng nhờ vào găng tay 'Tổ Vu Chúc Phúc' để di chuyển không gian, né tránh cơn mưa nước bọt kia.

Công đức xà mỹ nhân trên người cậu đã bị tan chảy, cần thời gian để khôi phục lại. "Đây là đang làm gì vậy?" Vũ Nhu Tử đầy vẻ nghi hoặc, cô không hiểu cái kịch bản kỳ quái này.

Trong ảo tượng, Tống Thư Hàng hơi thở phào một chút, nhanh chóng bước vào trạng thái chiến đấu.

Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú bao bọc lấy cơ thể cậu, thành trì thánh khiết 'Vĩnh bất hãm lạc' hiển hiện sau lưng.

Đồng thời, Tống Thư Hàng kích hoạt công pháp thối thể của mình.

Cả người cậu phủ một lớp màu kim loại đen kịt.

Vô số thánh viên tay bưng kinh văn đứng trên tường thành đại thanh gào thét, rống giận. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối!" Đồng thời, Tống Thư Hàng trong ảo tượng đưa tay vẫy một cái.

Nhưng Xích Tiêu Kiếm không hề hiển hiện.

Tống Thư Hàng trong ảo tượng ngẩn ngơ.

Cậu lập tức nghĩ đến một việc, cậu nhanh chóng thử mở 'Thế giới hạt nhân' của mình.

Quả nhiên, thế giới hạt nhân bị một loại sức mạnh cường đại phong tỏa, không thể mở ra được.

Như vậy sẽ không thể mượn sức mạnh của các vị đại lão như Sở các chủ, Quy tiền bối trong thế giới hạt nhân, thậm chí ngay cả việc dùng 'Linh kiện của Vân Tước Tử tiền bối' để dụ dỗ Rùa khổng lồ tai họa cũng không làm được.

Chỉ có thể dựa vào chính mình?

Tống Thư Hàng đưa tay tóm lấy 'Ô Tặc Bạo Quân Song Đao'.

Bá Tống thánh ấn, Bá Nho ma ấn, Bá Long cổ ấn lơ lửng sau đầu cậu, gia trì trạng thái cho cậu.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số đầu lâu ác quỷ lao lên, nhấn chìm Tống Thư Hàng.

Đừng nhìn đám đầu lâu ác quỷ này số lượng như lính quèn nhưng thực lực của chúng ít nhất cũng từ cấp 7 trở lên, trong đó có một số cá thể có sức phá hoại còn trên cả cấp 8.

Thực lực cá thể mạnh mẽ + số lượng đông đảo. "Mang thai ngưng thị, Phôi thai ngưng thị!" Mang thai ngưng thị không có hiệu quả, đám đầu lâu ác quỷ này vốn là ma niệm của 'Bất Diệt Chi Chủ', có thể kháng lại hiệu quả của Mang thai ngưng thị.

Mà Phôi thai ngưng thị đơn thuần cũng không thể gây ra công dụng đối với chúng. "Phần Thiên Hỏa Diễm Đao." "Tật Phong Đao." Tống Thư Hàng dốc toàn lực thi triển các phương thức tấn công mà mình biết.

Tuy nhiên, không có Xích Tiêu Kiếm tiền bối trợ giúp, lực tấn công mà Phần Thiên Hỏa Diễm Đao phát huy ra cũng chỉ ở mức cấp 6 hoặc tiếp cận cấp 7.

Đây vẫn là sau khi Tống Thư Hàng tiếp nhận dạy bảo hệ thống của 《Tam Thiên Đao Kinh》 mới phát huy ra được uy lực như vậy.

Hai nắm đấm khó địch lại bốn tay. "Ra đi, Thanh kiếm Chung Yên!" Tống Thư Hàng chỉ đành thi triển thủ đoạn át chủ bài.

Bạch tiền bối mượn cho cậu thanh kiếm Chung Yên vẫn chưa thu hồi.

Trong bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú này có gắn một trái tim của 'Đại lão tinh cầu có mắt'.

Sau khi kích hoạt toàn lực, chỉ riêng thanh thánh kiếm này thôi cũng đã có thể địch lại Kiếp Tiên cấp 9, nếu không phải bị giới hạn bởi chất liệu pháp khí thì uy lực này còn có thể tăng thêm nữa.

Thanh kiếm Chung Yên quét ngang, đẩy lùi hàng trăm hàng ngàn đầu lâu ác quỷ đang lao tới.

Nhưng không được bao lâu, lại có số lượng đầu lâu ác quỷ nhiều hơn ập tới, trong nháy mắt ngắn ngủi, thanh kiếm Chung Yên đã bị đầu lâu ác quỷ vây kín, bị bao vọc thành một khối cầu mấy lớp trong ngoài, 'Thanh kiếm Chung Yên' bị áp chế trong thời gian ngắn. "Tổ hợp Người khổng lồ hủy diệt vạn vật!" Tống Thư Hàng tung ra quân bài tẩy cuối cùng.

Hai bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú hợp nhất sẽ hóa thành

Người khổng lồ hủy diệt vạn vật.

Người khổng lồ đó có khả năng chống chọi được cả 'Thiên kiếp cấp 9'.

Nhưng ngay lúc đó, đám đầu lâu ác quỷ đang bao vây 'Thanh kiếm Chung Yên' đã tập thể sử dụng thủ đoạn không gian, cưỡng ép chuyển dời 'Thanh kiếm Chung Yên' đi mất.

Phân thân của Bạch tiền bối và các đạo hữu trong nhóm lặng lẽ quan sát chiến cục, cứ như đang xem một bộ phim điện ảnh 3D vậy. "Có thể thấy được, những thủ đoạn chiến đấu vượt cấp của Thư Hàng đang từng cái một bị bóc tách ra." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Xích Tiêu Kiếm, Thế giới hạt nhân, Công đức xà mỹ nhân, Thánh kiếm Chung Yên.

Trong ảo tượng, các quân bài tẩy của Tống Thư Hàng bị lật mở từng cái một, rồi bị tước đi.

Đến cuối cùng, Tống Thư Hàng đang phấn chiến chỉ có thể dựa vào chính mình. "Đôi khi, lúc tuyệt vọng, chúng ta không thể dựa dẫm vào ai khác, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi." Linh Vũ Điệp Thánh Quân có chút cảm xúc, trầm giọng nói.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt. "Thực ra cho dù các thủ đoạn chiến đấu vượt cấp bị tước bỏ thì bản thân Tống Thư Hàng cũng vô cùng mạnh mẽ so với cảnh giới cấp 6." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm dùng giọng nói đáng yêu nói.

Bản cải tiến của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 + ba đại công pháp thối thể + Đao ý áo giáp + pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú bản mệnh, còn có 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 đã coi như nhập môn.

Nếu vận khí tốt, lúc bùng nổ có thể phát huy ra lực tấn công khủng khiếp của 《Nhân Quả Đao》.

Cấu hình như vậy về phương diện cận chiến là cực kỳ cường hãn. "Đây cũng coi như là một loại rèn luyện đối với Thư Hàng tiểu hữu nhỉ?" Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Đang nói chuyện thì Tống Thư Hàng bị tập kích hỏa lực.

Đám đầu lâu ác quỷ tung ra một đợt tấn công tầm xa.

Sau đó, Tống Thư Hàng quỵ luôn. "A a a a ~" Tống Thư Hàng phát ra một tiếng kêu thảm thiết, bị đánh nổ.

Oanh long long ~ Từ dưới đất đột nhiên có một cột Ma Thần đâm ra, đội lấy cơ thể Tống Thư Hàng, treo cậu lên cột nhục nhã, ngọn lửa hừng hực bốc cháy. "Trải nghiệm trò chơi cực tệ." Vũ Nhu Tử đánh giá.

Giống như lần trước, cột Ma Thần này cũng bay lơ lửng lên, cụ hiện hóa thành kích thước thanh bảo kiếm, bay quanh bản thể Tống Thư Hàng.

Sau khi cột Ma Thần bay lên kết thúc, trong thế giới ảo tượng lại xuất hiện một Tống Thư Hàng bé xíu.

Lần này Tống Thư Hàng này đi 'đồ trắng' (không trang bị).

Trên người ngoài một bộ quần áo bình thường ra thì chẳng có gì hết, ngay cả pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú cũng không còn.

Đám đầu lâu ác quỷ tiếp tục lao mạnh tới. "Ít nhất cũng phải cho tôi cây đao chứ!" Tống Thư Hàng trong ảo tượng nói.

Sau đó, cả người cậu tiến vào trạng thái 《Biến dị cương thủ》, tay trái thi triển Chưởng Tâm Lôi, tay phải thi triển 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 cấp 2, bi tráng nghênh đón đám đầu lâu ác quỷ kia.

Vài giây sau, Tống Thư Hàng 'đồ trắng' này cũng bị đánh nổ.

Ngay khoảnh khắc cậu bị đánh nổ, cột Ma Thần dưới đất ứng tiếng mà tới, oanh long long treo cậu lên cột thiêu đốt.

Đồng thời, một Tống Thư Hàng mới toanh lại xuất hiện trong vòng vây của đám đầu lâu ác quỷ. "Còn, còn nữa à?" Tống Thư Hàng day day thái dương.

Cậu nhớ lại cảnh tượng năm xưa mình bị thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng không ngừng áp bức trong 'Ảo tượng chân thực sa mạc' của Bạch tiền bối. "Cứ thế này mãi chắc mình nảy sinh tâm ma mất." Tống Thư Hàng khổ não nói.

Vũ Nhu Tử đứng bên cạnh nghe thấy hai chữ 'tâm ma', mắt sáng rực lên. "Tống tiền bối, anh có muốn tìm hiểu chút về 《Tâm ma hóa thân》 không ạ!" Cô nhanh nhẩu nói.

Trong ảo tượng.

Tiểu Tống Thư Hàng mới sinh dường như nghe thấy tiếng nói. "Vũ Nhu Tử, có phải giọng của em không?

Em đang nói chuyện hả?" Cậu hét lớn.

Ơ?

Tống tiền bối trong ảo tượng vậy mà nghe được tiếng của mình sao? "Là em đây, em đang nhìn tiền bối từng lần một bị treo lên cột đó." Vũ Nhu Tử hét lớn đáp lại.

Tống Thư Hàng ảo tượng: "..." Cậu vừa phân tâm một chút là bị đám đầu lâu ác quỷ bao vây ngay.

Một lúc sau. "A a a ~ a ~" Trong một tràng tiếng kêu thảm thiết, cậu lại bị treo lên cột.

Sau đó một Tống Thư Hàng mới toanh lại thành hình trong ảo tượng.

Đồng thời, điện thoại Tống Thư Hàng lại reo lên lần nữa.

Là Ngư Kiều Kiều gọi.

Bạch Long tỷ tỷ thở phào nhẹ nhõm, kết nối cuộc gọi.

Ngư Kiều Kiều vui vẻ nói: "Tiền bối, cháu tìm thấy đồ trong hộp rồi ạ.

Bên trong cũng là một quyển 《Thần Binh Kỳ Giám》, cháu đã tổ hợp xong tất cả mật văn rồi." Có vẻ như Ngư Kiều Kiều không hề gõ cái hộp trắng kia, cô đã bình an trở về.

Ngư Kiều Kiều: "Vậy thưa tiền bối, giờ cháu gửi bản hoàn chỉnh của 《Thần Binh Kỳ Giám》 đã chỉnh lý xong vào tài khoản của Thư Hàng nhé." "Được." Giọng Bạch Long tỷ tỷ vẫn dịu dàng như trước, đáp lại.

Chương 2122

Ngư Kiều Kiều nghĩ ngợi một hồi rồi hỏi thêm: "Tiền bối, bộ bản hoàn chỉnh 《Thần Binh Kỳ Giám》 này có hợp cho cháu tu luyện không ạ?" "Ta không biết." Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói: "Thực tế bộ công pháp bản hoàn chỉnh này ta cũng chưa từng thấy qua." Ngư Kiều Kiều: "..." "Con có thể thử tu luyện xem sao, nhưng đừng ôm hy vọng quá lớn...

Những thứ lão Tống gỗ kia bày ra một cách thần thần bí bí thường mang tính trêu chọc nhiều hơn.

Đặc biệt là loại công pháp có cái tên kêu như vậy, rất có khả năng tu luyện đến cuối cùng con mới phát hiện ra mình chỉ luyện thành một pháp thuật dùng để biểu diễn thôi." Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng, nghĩ ngợi một lát cô lại nói: "Con có thể tới thiên điện của điện thứ mười tìm thử xem, nếu vận khí tốt có lẽ ở đó có thể tìm thấy đồ tốt đấy.

Ừm, gợi ý cho con một chút nhé.

Trong thiên điện có một kho tàng cá nhân, là một dị không gian siêu nhỏ." "Cảm ơn tiền bối!" Ngư Kiều Kiều vui mừng nhảy cẫng lên, đây mới đúng là cơ duyên của cô nè. "Đi đi." Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nói. "Đúng rồi tiền bối." Ngư Kiều Kiều trước khi cúp máy lại nhớ ra một việc: "Lúc nãy sau khi đào sâu mười mét cháu chỉ thấy mỗi hộp vàng thôi.

Còn cái hộp trắng thì chẳng thấy tung tích đâu cả..." Cô vốn dĩ còn đang nghĩ sau khi gõ xong hộp vàng có nên gõ thử hộp trắng xem sao không, nhưng kết quả là cô chỉ đào được hộp vàng.

Bạch Long tỷ tỷ: "Hả?" "Cháu đang nghĩ liệu có phải có người vì muốn lấy cái hộp trắng đó nên mới phá hủy điện thứ sáu không?"

Ngư Kiều Kiều đoán.

Bạch Long tỷ tỷ suy nghĩ một chút rồi lộ ra hàm răng rồng sắc nhọn: "Ta biết rồi, ta đại khái đã đoán được là ai làm rồi." Biết về chuyện hộp trắng mà lại làm ra loại chuyện này... dường như cũng chỉ có gã đó thôi.

Hôm nào đó cô phải đi đào mộ tổ nhà họ Tống mới được.

Ngư Kiều Kiều cúp điện thoại, đồng thời gửi bản hoàn chỉnh của 《Thần Binh Kỳ Giám》 vào tài khoản Tống Thư Hàng.

Trong quá trình đó, Vũ Nhu Tử đang hét lớn truyền thụ phương án 'Tâm ma hóa thân' cho Tống Thư Hàng trong 'ảo tượng'.

Đồng thời, Tống Thư Hàng trong ảo tượng đã bị treo cột Ma Thần thêm sáu lần nữa, tổng cộng mười một cây cột Ma Thần hóa thành kích thước bảo kiếm xoay quanh bản thể Tống Thư Hàng.

Trong đó một cây là do mải nhìn Vũ Nhu Tử mà bị treo, mười cây còn lại đều là do giao chiến thất bại với đầu lâu ác quỷ mà bị treo lên cột.

Phân thân của Bạch tiền bối, Linh Vũ Điệp Thánh Quân, Thất Tu Thánh Quân cùng với Hoàng Sơn Tôn Giả cũng đều đứng một bên lắng nghe Vũ Nhu Tử giảng giải kinh nghiệm về 《Tâm ma hóa thân》 và cách ngưng tụ hóa thân. "Ừm, Tâm ma hóa thân của Vũ Nhu Tử rất thích hợp với Thư Hàng tiểu hữu lúc này." Hoàng Sơn Tôn Giả suy đoán.

Trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng rất thích hợp để kích phát tâm ma, biết đâu sau khi ảo tượng kết thúc, Tống Thư Hàng có thể tu luyện thành công 'Tâm ma hóa thân' luôn cũng nên.

Thất Tu Thánh Quân: "Nếu đổi lại là người khác chắc hẳn đã nảy sinh tâm ma từ lâu rồi." Cũng chỉ có Thư Hàng tiểu hữu sau khi bị treo lên cột Ma Thần hết lần này đến lần khác mà vẫn có thể giữ vững bản tâm. "Tống tiền bối, anh hiểu chưa ạ?" Vũ Nhu Tử ngồi xổm bên cạnh 'Ảo tượng chân thực', hai tay chống cằm hỏi. "A a a ~ a ~" Lại là tiếng kêu thảm thiết tiêu chuẩn kiểu họ Tống, bên cạnh bản thể Tống Thư Hàng lại thêm một cột Ma Thần nữa.

Tống Thư Hàng mới sinh nghiến răng nghiến lợi, thi triển 《Biến dị cương thủ》, cậu vung tay một cái, lòng bàn tay trái và phải mỗi bên tế khởi một đạo 'Chưởng Tâm Lôi'. "Sắp hiểu rồi, giờ tôi chỉ thiếu cái tâm ma nữa thôi." Tống Thư Hàng hét lên.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: "Tống tiền bối cố lên nhé." Cô cảm thấy Tống tiền bối chết thêm mấy lần nữa chắc tâm ma sẽ ra thôi. "Mà này, rốt cuộc hiện giờ tôi đang ở trạng thái gì thế?" Tống Thư Hàng hét lớn, đồng thời cậu nắm chặt hai tay, hiệu quả Chưởng Tâm Lôi lan tỏa bao bọc lấy nắm đấm của cậu.

Tống Thư Hàng mang theo hiệu ứng 'Chưởng Tâm Lôi' trên hai nắm đấm, lao lên xông pha với đám đầu lâu ác quỷ.

Sau khi bị treo liên tiếp mười một cái cột Ma Thần, cậu phát hiện mình dường như bắt đầu quen dần.

Chết mãi rồi cũng đâm ra chai lỳ.

Hiện giờ khi chiến đấu với đám đầu lâu ác quỷ, cậu mang theo tâm thế dùng phương thức này để rèn luyện kỹ năng chiến đấu của mình.

Cậu bắt đầu đem một số phương án chiến đấu trong tưởng tượng của mình ra thi triển từng cái một.

Cho dù chỉ biết 'Chưởng Tâm Lôi' và Thuật dẫn lôi phổ thông cũng không sao.

Chỉ cần Chưởng Tâm Lôi dùng đủ nhuần nhuyễn thì cũng có thể phát huy hiệu quả cực mạnh.

Trong đầu Tống Thư Hàng nhớ lại 'Chưởng Tâm Lôi của Thiên Kiếp'.

Đám mây kiếp cấp 9 hóa thành bàn tay lớn, sấm sét thiên lôi hóa thành 'Chưởng Tâm Lôi' ép xuống, vẫn mang theo sức mạnh hủy diệt thiên địa.

Chưởng Tâm Lôi thực ra có thể biến hóa lớn hơn, không chỉ bị giới hạn trong 'lòng bàn tay'.

Cậu hoàn toàn có thể bắt chước 'Chưởng Tâm Lôi của Thiên Kiếp', mở rộng Chưởng Tâm Lôi từ kích thước cái bánh bao lên kích thước quả bóng rổ!

Thậm chí sau khi thêm vào 'niệm lực', Chưởng Tâm Lôi còn có thể chơi ra được nhiều trò hay hơn nữa.

Tống Thư Hàng coi như là tìm thấy niềm vui trong nỗi khổ.

Mặt trời mọc... mặt trời lên cao... hoàng hôn buông xuống... trăng sáng treo cao.

Tinh quang rạng rỡ.

Sau khi màn đêm dài kết thúc, bình minh của một ngày mới lại đến. "Vẫn chưa kết thúc sao?" Tống Thư Hàng về mặt tinh thần đã cực kỳ mệt mỏi.

Cậu đã không nhớ nổi mình đã chết bao nhiêu lần, bị treo trên cột Ma Thần bao nhiêu lần rồi. "Có ai còn ở đó không?" Tống Thư Hàng hét lớn. "Ừ, mọi người đều ở đây." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Trải qua một ngày nghỉ ngơi, một bộ phận thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1' đã khôi phục lại từ trạng thái say rượu + bị giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương tàn phá.

Các đạo hữu sau khi khôi phục lần lượt kéo đến vị trí bãi cát, xem 'livestream' Tống Thư Hàng bị treo cột Ma Thần. "Bạch tiền bối, đã là lần thứ mấy rồi ạ?" Tống Thư Hàng uể oải nói.

Cậu đến tiếng kêu thảm cũng không phát ra nổi nữa.

Tuy nhiên thu hoạch cũng không hề nhỏ...

Những trận chiến cường độ cao đã giúp cậu tích lũy được kinh nghiệm chiến đấu phong phú.

Nếu cũng ở trạng thái 'đồ trắng', Tống Thư Hàng cảm thấy mình hiện tại có thể đánh bại được hai ba người của mình ngày hôm qua. "98 lần rồi." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Lúc này bên cạnh Tống Thư Hàng đã xếp dày đặc 'Ma Thần Trụ'.

Vũ Nhu Tử dụi dụi mắt: "Tống tiền bối, em có linh cảm là sau khi anh cán mốc một trăm lần thì sẽ có biến hóa đấy.

Vì một trăm là số tròn mà." "Hy vọng là vậy." Tống Thư Hàng nói.

Đang nói chuyện thì cậu lại bị treo cột. "Lần thứ 99." Tống Thư Hàng khẽ nói: "Lần cuối cùng!" Lần này cậu không định kháng cự nữa, ngoan ngoãn nằm yên để bị treo một lần cho đủ một trăm, xem xem có gì biến hóa không?

Đang suy tính thì cậu nghe thấy bên cạnh mình truyền đến một trận tiếng vang 'oanh long long~~'.

Giống như tiếng đổ nát của công trình kiến trúc nào đó. 99 cột Ma Thần đồng loạt xoay chuyển.

Chúng vây quanh Tống Thư Hàng, giống như đóng cọc móng vậy, từng cây một cắm sâu xuống mặt đất. "99 à?" Vũ Nhu Tử cảm thấy thật khó chịu, sao không thể làm cho tròn một trăm luôn đi chứ?

Nhìn những Ma Thần Trụ không ngừng cắm xuống mặt đất quanh Tống Thư Hàng, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không nhịn được nói: “Đây là đang đóng cọc à?” Cảm giác như giây tiếp theo, Tống Thư Hàng sẽ dùng những Ma Thần Trụ này làm móng rồi xây một tòa đại ốc cao tầng lên trên vậy.

“Tiếc thật, nếu ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của Thư Hàng tiểu hữu kết thúc, 99 cây Ma Thần Trụ này cũng sẽ tan thành mây khói nhỉ.” Bạch Hạc Chân Quân tiếc nuối nói.

Đây chính là biểu tượng cho 99 lần Tống Thư Hàng bị treo lên cột, cứ thế biến mất thì cũng hơi uổng.

“Tống tiền bối, tâm ma của anh đã ra chưa?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Tâm ma... dường như chẳng có cảm giác gì.” Bản thể Tống Thư Hàng chậm rãi mở mắt.

Thân thể cậu vẫn giữ tư thế hai tay chống khiên, tử chiến không ngã.

Tiếc thật, nếu lần này mình có thể ngưng tụ ra ‘Tâm Ma Hóa Thân’ thì cũng tốt.

Biết đâu lại là loại hương vị mình thích, có thể cắt ra làm món ‘Tâm Ma Xiên Nướng’.

“Ta thấy đạo tâm của Thư Hàng tiểu hữu chắc chắn là sinh bệnh rồi.” Đồng Quái Tiên Sư quan sát Ma Thần Trụ và những huyễn tượng Tống Thư Hàng bị nướng thành than đen treo trên đó: “Người bình thường trải qua 99 lần cái chết, kiểu gì cũng phải nặn ra được một con tâm ma chứ.” “Không đâu, thực ra đến lần chết thứ mười là không còn cảm giác gì nữa rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Chết mãi rồi cũng quen thôi.” Hơn nữa huyễn tượng dù sao cũng là huyễn tượng, vẫn có sự khác biệt với thực tế.

Năm đó cậu ở trong Kim Liên thế giới của Nho gia, số lần chết không nhiều bằng thế này, nhưng nỗi sợ hãi trong lòng lúc đó viễn không phải huyễn tượng có thể so bì được.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Hắn vươn tay ra thi triển một pháp thuật, cánh tay xoẹt một cái dài ra, nhẹ nhàng vỗ vai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Hoàng Sơn tiền bối sao thế ạ?” “Không có gì, còn sống là tốt rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả ôn hòa nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Ma Thần Trụ.” Phân thân của Bạch tiền bối vốn im lặng nãy giờ đột nhiên chỉ tay vào 99 cây Ma Thần Trụ quanh Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cậu thử cảm ứng trạng thái của đám Ma Thần Trụ này xem.” Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn Ma Thần Trụ cắm đầy xung quanh, thấy ‘Thư Hàng nhỏ’ treo trên đó thì cảm thấy thốn lòng một chốc.

“Cậu dùng phương pháp ‘Tâm Ma Hóa Thân’ của Vũ Nhu Tử, thử sử dụng lên những Ma Thần Trụ này xem.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử sáng mắt: “Chẳng lẽ những Ma Thần Trụ này chính là tâm ma của Tống tiền bối?” “Nhưng tôi không có cảm giác nảy sinh ‘tâm ma’.” Tống Thư Hàng đáp.

Tuy nói vậy, cậu vẫn nghe theo kiến nghị của Bạch tiền bối, bắt đầu thầm vận dụng thủ pháp ‘Tâm Ma Hóa Thân’ thi triển lên 99 cây Ma Thần Trụ này.

Nếu 99 cây Ma Thần Trụ này thực sự là tâm ma, vậy hình thái cây cột này lại rất hợp để cắt lát.

Theo thủ pháp ‘Tâm Ma Hóa Thân’ của Tống Thư Hàng vận chuyển, từng cây Ma Thần Trụ bắt đầu hưởng ứng lời triệu hồi của cậu.

Đông Phương Lục Tiên Tử ở bên cạnh suy tư một lát rồi nói:

“Chẳng lẽ vì Ma Thần Trụ thuộc về công pháp Ma môn nên mới tương thích với ‘Tâm Ma Hóa Thân’ mà Vũ Nhu Tử nghiên cứu ra?” “Bạch tiền bối, chuyện này là sao ạ?” Vũ Nhu Tử cũng tò mò hỏi.

“Ừm, là trực giác thôi.” Phân thân Bạch tiền bối trả lời.

Các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lần lượt gật đầu tán thưởng, đây quả là một lời giải thích vô cùng đáng tin cậy.

Trực giác của Bạch tiền bối lúc nào cũng chuẩn xác.

“Dường như thành công rồi.” Tống Thư Hàng mở mắt, cậu thò tay vào túi lấy ra một cái lọ nhỏ... sau đó đổ ra mấy viên đan dược, nuốt gọn một hơi.

Những đan dược này dùng để bổ sung linh lực và khôi phục tinh thần lực cho cậu.

Chương 2123

Ăn xong thuốc, Tống Thư Hàng cảm thấy mệt mỏi quét sạch sành sanh.

“Đến đây đi, Tâm Ma Ma Thần Trụ của tôi!” Tống Thư Hàng vung mạnh hai tay. 99 cây Ma Thần Trụ phát ra tiếng cộng hưởng.

Cây Ma Thần Trụ đầu tiên, cũng là cây lúc Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử quay đầu nhìn nhau rồi bị treo lên nướng chết kia, hoàn thành biến hóa sớm nhất.

Nó từ hư ảo chuyển hóa thành hiện thực, tiến sát đến trạng thái ‘Tâm Ma Hóa Thân’.

Ngay sau đó, 98 cây Ma Thần Trụ còn lại cũng bắt đầu luyện hóa hình thái.

Sức mạnh của chúng trải ra một vùng ‘bóng tối’ quanh người Tống Thư Hàng.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần nhanh chóng lùi lại.

“Thật sự muốn đóng móng à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói. 99 cây Ma Thần Trụ chìm vào trong bóng tối, giống hệt cách Vũ Nhu Tử Hắc Bì chìm vào bóng của Tống Thư Hàng.

Có điều chúng không chìm hẳn mà vẫn để lộ ra một đoạn ngọn cột nhỏ.

Lấy 99 cây Ma Thần Trụ này làm cơ sở, một lớp vật chất đen kịt phủ đầy lớp bóng tối.

Một cái móng hoàn hảo hình thành bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Phôi thai Chân Thực Huyễn Tượng sao?” Hoàng Sơn Tôn Giả không nhịn được thốt lên.

Bởi vì hiện tại hắn cũng đang ở giai đoạn này.

Sau khi thăng cấp Tôn Giả, hắn bắt đầu ngưng tụ 'Chân Thực Huyễn Tượng' của riêng mình.

Hắn dự định dùng một thành phố ảo phồn vinh làm mô bản.

Hiện tại hắn mới chỉ ngưng tụ ra một căn phòng trống... cái sàn nhà.

Tương tự như trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này.

Để toàn bộ 'Chân Thực Huyễn Tượng' thành hình hoàn toàn còn cần một thời gian nữa, hắn cần phải khai quật những thứ sâu thẳm nhất trong lòng mình để lấp đầy cái sàn nhà trống trải đó, hoàn thành việc cấu kiến huyễn tượng.

Phân thân Bạch tiền bối tiến lên một bước, vươn tay nhẹ nhàng chạm vào 'Ma Thần Trụ' của Tống Thư Hàng.

Ngay khi ngón tay hắn chạm vào, từ trong cột phát ra một tiếng 'thảm thiết'.

Sau đó, một hư ảnh đầu lâu Tống Thư Hàng với diện mục hiền lành bay ra khỏi cột, giống như một quả bóng bay dật dờ bên cạnh Ma Thần Trụ.

"Ơ, hình thái này chẳng phải là trạng thái ma niệm hiển hóa của 'Bất Diệt Chi Chủ' sao?" Tống Thư Hàng không khỏi thốt lên, chính là cái loại hình thái đầu lâu ác quỷ đó.

"Không sai." Phân thân Bạch tiền bối gật đầu: "Trạng thái Ma Thần Trụ này của cậu có chút khác biệt với tâm ma.

Ngược lại lại tương tự với những đầu lâu ác quỷ trước đó." Tống Thư Hàng lộ vẻ suy tư.

Một lát sau, cậu ngẩng đầu nhìn vào hư không của đảo Điền Thiên.

Cậu biết trong hư không kia có một ‘không gian phong tỏa’ ẩn giấu.

Là vị tiền bối trong không gian phong tỏa đó sao?

Lúc trước cậu đã mơ hồ cảm ứng được khí tức của vị tiền bối kia.

Cậu chiến đấu với ‘đầu lâu ác quỷ’ hết lần này đến lần khác, khi chết đi, có lẽ cậu đã mang theo sức mạnh ma niệm của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ vào trong Ma Thần Trụ?

Trong lúc đang suy tư, con mắt Thánh nhân bên trái của cậu nhìn thấy một hình ảnh.

Trên bầu trời, một con tuấn mã chồm lên.

Cánh hạc trắng + Kim kê độc lập.

Tuấn mã dẫm một vó xuống...

Những tiếng thảm thiết vang lên dưới vó ngựa.

Đó là tiếng ma niệm và chấp niệm của ‘Bất Diệt Chi Chủ’.

Tuấn mã khịt mũi một cái rồi thân hình tiêu tán mất hút.

“Cơ sở đã có, tiếp theo Thư Hàng có muốn thử cấu kiến một ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ không?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

“Chân Thực Huyễn Tượng sao?” Tống Thư Hàng nói: “Tôi đã đến cảnh giới Tôn Giả đâu.” “Nhờ vào sức mạnh của 99 cây Ma Thần Trụ này, cậu có thể thử xem.

Có thế giới nào muốn xây dựng không?” Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng ngẫm nghĩ: “Bạch tiền bối, ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của ngài được sáng tạo ra như thế nào ạ?” Cậu nhớ đến sa mạc rực cháy của Bạch tiền bối.

Vừa nghĩ đến đó... trong bóng tối quanh thân cậu bắt đầu nổi lên từng trận cát vàng.

Trong chớp mắt, vùng ‘bóng tối’ quanh Tống Thư Hàng đã phủ đầy một lớp cát vàng, tạo nên phôi thai của một sa mạc nhỏ.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu chỉ vừa động niệm, liên tưởng đến ‘sa mạc huyễn tượng’ của Bạch tiền bối thôi mà, trong đầu còn chưa kịp nghĩ nhiều, sao sa mạc đã xuất hiện ngay rồi?

Chẳng lẽ mình không chỉ ‘khẩu xà tâm phật’, mà giờ đến cả não cũng trở nên thẳng tuột rồi sao?

Cứ thế này thì mình còn cứu được không?

“Thư Hàng, cậu định lấy ‘sa mạc huyễn tượng’ của ta làm phôi thai để xây dựng ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của riêng mình à?” Phân thân Bạch tiền bối trưng ra vẻ mặt đơ, nghiêm túc nhắc nhở: “Nhưng thuộc tính của ta và cậu khác nhau.

Cho nên ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của ta không hợp với cậu đâu.

Về lý luận mà nói, ta thuộc tính Thổ, chủ thể là thế giới sa mạc.

Còn cậu thuộc tính Lôi và Hỏa, khi cấu kiến hãy cố gắng tạo ra thế giới phù hợp với thuộc tính của mình.” “Ơ?

Bạch tiền bối chỉ có thuộc tính Thổ thôi sao?” Vũ Nhu Tử hơi kinh ngạc nhìn phân thân Bạch tiền bối, cô cứ ngỡ một người thiên tài như Bạch tiền bối phải là toàn thuộc tính mới đúng.

“Ừm, từ trước đến nay ta chuyên tu pháp thuật hệ Thổ, các hệ khác chỉ biết sơ qua thôi.” Bạch tiền bối gật đầu.

Thất Tu Thánh Quân cũng bổ sung: “Cho nên Thư Hàng tiểu hữu, cậu hãy cố gắng lấy ‘Lôi, Hỏa’ làm cơ sở, như vậy ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của cậu mới phát huy được công hiệu lớn nhất.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi: “Tôi hiểu rồi, cảm ơn các vị tiền bối.

Nếu lấy Lôi, Hỏa làm cơ sở thì...” Trong đầu cậu bắt đầu tưởng tượng đến những thứ liên quan đến ‘Lôi, Hỏa’.

Thứ gì mới hội tụ đủ cả hai thuộc tính này đây?

Đúng rồi, Thiên Kiếp đại gia!

Thiên Kiếp đại gia giỏi nhất là dung hợp ‘Lôi’ và ‘Hỏa’ lại với nhau, ‘Lôi Hỏa Kiếp’ là thiên kiếp thuộc tính phức hợp cơ bản nhất sau ‘Lôi Kiếp’, uy lực cũng cực kỳ ngầu.

Quan trọng hơn là Thiên Kiếp chiếm một vị trí rất quan trọng trong đời tu sĩ của Tống Thư Hàng.

Cậu quá thân thuộc với Thiên Kiếp rồi, thậm chí cả mùi vị của nó ra sao cậu cũng nắm rõ mười mươi.

Xây dựng một ‘Thế Giới Thiên Kiếp’ xem chừng sẽ rất tuyệt.

Tống Thư Hàng cảm thấy ý tưởng này của mình cực kỳ diệu.

Cơ mà nói đi cũng phải nói lại, ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của mỗi người đều khác nhau sao?

Nếu mình thấy ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của Bạch tiền bối thú vị thì có thể bê nguyên xi qua không?

Về lý thuyết thì ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ hẳn là có tính sao chép chứ nhỉ?

Dù sao đó cũng là ý chí + phản chiếu nội tâm + ý niệm của chính mình tạo ra mà.

“Tống tiền bối, trong sa mạc của anh có thứ gì đó xuất hiện kìa.” Giọng Vũ Nhu Tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???” Cậu vội vàng cúi đầu nhìn thế giới nhỏ dưới chân mình.

Trong phôi thai sa mạc đó, một bóng hình hư ảo hiện ra.

Bóng hình này rất mờ nhạt, trông như một đứa trẻ, mái tóc dài xõa sau lưng.

Đứa trẻ ngồi cô độc trên cồn cát, không nhúc nhích.

Giây tiếp theo, phía sau cồn cát lại có một bóng người khác hiện hình.

Cũng là một bóng hình mờ ảo, dắt theo con bạch mã, tiến lại gần thiếu niên tóc dài kia.

Tống Thư Hàng: “...” Con người có thể khống chế tư tưởng của mình, nhưng đôi khi tiềm thức và một số ý niệm chợt lóe lên lại không thể tự chủ được.

Những thứ càng không muốn nhớ lại thì càng cứ thế nhảy ra, kích thích lòng xấu hổ của con người.

Lệ Chi Tiên Tử: “Thư Hàng, cậu vẫn đang sao chép ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của Bạch tiền bối à?

Có chút năng lực sáng tạo đi chứ!” “Không không không, thực ra trong lòng tôi đã có một phương án sáng tạo rất tuyệt rồi.

Nhưng vừa nãy ý niệm trong đầu chưa kịp phanh lại nên tình tiết sa mạc lại hiện ra.

Nhìn tôi đây, tôi sẽ thay đổi thế giới này cho mọi người xem phương án hay mà tôi vừa nghĩ ra.” Tống Thư Hàng rối rít xua tay.

Cậu hít sâu, nhắm mắt lại, vứt bỏ tạp niệm, bắt đầu hình dung thế giới thiên kiếp và đại lão thiên kiếp song thuộc tính lôi hỏa trong đầu.

Khi cậu phác thảo xong phôi thai ‘Thế Giới Thiên Kiếp’, cậu đột nhiên lại phát hiện ra một vấn đề... uy lực của những ‘Lôi Hỏa Kiếp’ mà cậu từng tiếp xúc đều không đủ mạnh.

Thiên kiếp song thuộc tính thường xuất hiện ở thiên kiếp tứ phẩm và ngũ phẩm, uy lực không đủ để trấn nhiếp lòng người. [Đã vậy thì mình cường hóa ‘Lôi Hỏa Kiếp’ lên một chút, dù sao cũng là thế giới huyễn tưởng của mình mà.] Tống Thư Hàng bắt đầu trích xuất ‘Lôi Kiếp mạnh nhất’ mà mình từng tiếp xúc từ trong ký ức.

Lôi kiếp đơn thuần mạnh nhất cậu từng gặp là ‘Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi’ cửu phẩm, một loại chưởng tâm lôi có phạm vi cỡ một thành phố nhỏ, dẫm xuống một cái là có thể phá diệt vạn vật.

Lấy ‘Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi’ làm nguyên mẫu, thêm vào thuộc tính ngọn lửa, thiên lôi câu động địa hỏa, lôi hỏa đan xen.

Tuyệt!

“Chính là nó.” Tống Thư Hàng mở mắt, nhìn chằm chằm vào thế giới bóng tối dưới chân mình.

Lúc này, trong thế giới dưới chân, thiếu niên lang áo xanh mờ ảo đang chiến đấu cùng thiếu niên tóc dài.

Khi Tống Thư Hàng mở mắt, cuộc chiến của hai người vừa vặn kết thúc.

Hai người ngồi sóng vai nhau. [Tình tiết này...] Tim Tống Thư Hàng run lên.

Chương 2124

Hỏng rồi, sao tự dưng lại ngồi xuống tán dóc thế kia?

Quy trình bình thường chẳng phải là ‘Tiểu Bạch’ mệt rồi, muốn nghỉ ngơi thì mới kích hoạt tình tiết này sao?

“Tiểu Bạch, cậu thật là đẹp trai.” Thiếu niên áo xanh mờ ảo nói.

Tiếp đó, thiếu niên áo xanh đổi tư thế: “Tiểu Bạch...” “A đát đát đát đát!” Tống Thư Hàng hét lớn một tiếng, trong đầu nhanh chóng cấu kiến ra một phôi thai ‘Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi + Hỏa’.

Ầm ầm ầm~~ Trong phôi thai Chân Thực Huyễn Tượng, chớp mắt mây đen hóa hình, ngưng tụ thành một bàn tay, tỏa ra khí tức thiên kiếp thuần chính.

Bàn tay này giáng xuống thật mạnh, trong lòng bàn tay ngưng tụ một ‘quả cầu lôi hỏa’ khổng lồ.

Một tiếng nổ vang dội.

Thiếu niên áo xanh lang trực tiếp bị ‘Chưởng Tâm Lôi Hỏa Thiên Kiếp’ đánh tan xác.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tổng cộng cũng kịp lúc.

Được... cứu rồi.

Hôm nay mình lại thuận lợi sống sót qua ngày.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần ngơ ngác nhìn Tống Thư Hàng, không biết tại sao cậu lại đột ngột ra tay giết chóc như vậy?

Xoẹt xoẹt~~ Ngay khoảnh khắc thiếu niên áo xanh bị đánh tan, từ dưới đất một cây Ma Thần Trụ trồi lên, treo thiếu niên áo xanh lên cột nướng.

Tiếc là cây Ma Thần Trụ này không giống 99 người anh em đại ca của nó, không hóa hình thành công.

Nướng được nửa ngày, toàn bộ thân cột nứt vỡ, tiêu tán mất hút.

Quả nhiên, 99 cây Ma Thần Trụ lúc trước rất khác biệt...

Lúc thành hình, chúng còn dung nhập thêm những thứ khác.

Ví dụ như có lẽ có ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ bị hiến tế lúc mỗi cây cột thành hình chăng?

“Ừm.” Lúc này, phân thân Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “Tiếc thật.

Ta vốn dĩ rất muốn xem tình tiết tiếp theo, sao lại kết thúc thế này.” Tống Thư Hàng: “???” Phân thân Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, chỉ chỉ chính mình: “Đừng ngạc nhiên, ta là phân thân.

Tính cách so với bản thể thực ra có sự khác biệt rất lớn đấy.” Đúng rồi, phân thân của Bạch tiền bối không giống phân thân bình thường, bọn họ còn biết hố cả bản thể nữa, tính cách cũng đa dạng, rất giống ‘Tâm Ma Hóa Thân’.

Nếu giống Tâm Ma Hóa Thân thì có cắt ra được không nhỉ?

Ý niệm vừa mới nảy sinh đã bị Tống Thư Hàng dập tắt ngay lập tức, cậu trấn áp luồng ý niệm đó thật chặt, không cho nó ngóc đầu lên.

Hôm nay trong huyễn tượng đã trải qua 99 lần cái chết, nên hiện tại khát vọng sống của cậu cực kỳ mãnh liệt.

Từ khi gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đến nay, cậu luôn khắc ghi một đạo lý: Người ta không tìm đường chết thì sẽ không chết, không biết chết thì sẽ không dễ dàng chết đi.

Cậu chết đã đủ nhiều rồi, ít nhất là hôm nay cậu chẳng muốn tìm hiểu về cái chết thêm chút nào nữa.

Muốn tìm đường chết thì cũng phải đợi đến mai điều chỉnh xong trạng thái rồi tính...

Tính cái con khỉ!

Bây giờ điều duy nhất cậu thấy may mắn là phân thân Bạch tiền bối chắc là không biết «Độc Tâm Thuật».

Nghĩ đến đây, cậu lén lút liếc nhìn phân thân Bạch tiền bối.

Nhưng phân thân Bạch tiền bối này mặt đơ, hoàn toàn không thể đọc được suy nghĩ từ biểu cảm của hắn...

Mặt đơ thật là tuyệt.

“Cái ‘Chưởng Tâm Lôi Hỏa Thiên Kiếp’ này không tệ, phù hợp với song thuộc tính Lôi Hỏa của Thư Hàng tiểu hữu.” Thất Tu Thánh Quân gật đầu: “Tuy nhiên, chỉ một cái thiên kiếp thì còn lâu mới đủ, không thể phát huy hoàn toàn thiên phú song thuộc tính Lôi Hỏa của cậu. ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của cậu còn cần cải thiện nhiều.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói: “Dù sao thì ít nhất cũng đã cấu kiến ra được một cái phôi thai.” Có phôi thai rồi, sau này tiến hành cải tạo trên phôi thai này sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Linh Điệp Thánh Quân kiến nghị: “Tống tiểu hữu có thể cân nhắc cải tạo sa mạc một chút, thực ra sa mạc cũng ẩn chứa thuộc tính ‘Hỏa’, cậu chỉ cần tăng cường nhiệt độ sa mạc là có thể trực tiếp hóa ra mặt đất rực lửa trong sa mạc.

Chân Thực Huyễn Tượng là do ý niệm và ý chí của tu sĩ hóa thành, có thể vượt ra ngoài lẽ thường.” Trí tưởng tượng lớn bao nhiêu, Chân Thực Huyễn Tượng có thể phức tạp bấy nhiêu — tất nhiên, phức tạp không đồng nghĩa với lực sát thương và cường độ.

Chân Thực Huyễn Tượng mạnh đến mức nào vẫn phụ thuộc vào độ dày của linh lực, cường độ thần thức và cảnh giới của tu sĩ.

“Nghĩa là trong Chân Thực Huyễn Tượng, Newton có đội mồ sống dậy cũng vô dụng, muốn sao thì là vậy sao?” Tống Thư Hàng sáng mắt.

“Chính là như thế.” Linh Điệp Thánh Quân nói.

“Cải tiến ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ không phải chuyện một sớm một chiều, cậu mượn ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của Bạch đạo hữu làm phôi thai coi như là chơi khăm một chút.

Nhưng thứ mượn về dù sao cũng không phải của mình, cậu phải chuẩn bị tâm lý cho tốt.” Thất Tu Thánh Quân nhắc nhở.

“Cảm ơn các tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy thì Chân Thực Huyễn Tượng này thu lại thế nào ạ?

Sau khi thu lại, lần sau tôi giải phóng nó ra có còn hình dạng này không?” Phân thân Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “Chân Thực Huyễn Tượng là sự cụ hiện hóa ý niệm của tu sĩ.

Cho nên chỉ cần cậu thu lại ý niệm của mình, nó sẽ tự nhiên biến mất.” “Hóa ra là vậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, giây tiếp theo, lớp ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ dưới chân cậu thu liễm lại.

Giống như đồ vật được thu vào hộp vậy, thế giới huyễn tượng này co rút về mặt đất, hiển hiện 99 cây Ma Thần Trụ làm móng. 99 cây Ma Thần Trụ này lặn vào bóng của Tống Thư Hàng rồi biến mất.

Tống Thư Hàng: “Ơ, khác với lúc Bạch tiền bối thu lại ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ nhỉ.” “Ừm, vì ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ hiện tại của cậu là dựa vào 99 cây Ma Thần Trụ này để hiển hóa, chứ chưa hoàn toàn dựa vào sức mạnh của chính cậu.” Phân thân Bạch tiền bối phân tích.

Có thể coi 99 cây Ma Thần Trụ này như một món pháp khí đặc biệt, có thể khuếch đại ảnh hưởng của ‘ý niệm’ Tống Thư Hàng lên thế giới thực, từ đó đạt được hiệu quả ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Vũ Nhu Tử: “Vậy ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của Tống tiền bối sau khi thu lại có thể giải phóng ra hoàn chỉnh lần nữa không?” “Để tôi thử xem.” Tống Thư Hàng lại nhắm mắt, chuẩn bị giải phóng ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

“Tống tiền bối đợi chút, để em vào trong trải nghiệm thử ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ này xem hiệu quả thế nào.” Vũ Nhu Tử kêu lên.

“Đừng, uy lực của ‘Chưởng Tâm Lôi Hỏa Thiên Kiếp’ mà Tống tiểu hữu ngưng tụ trong huyễn tượng lúc nãy không hề tầm thường đâu.” Linh Điệp Thánh Quân vội vàng giữ cô con gái đang hăm hở lại.

Với thực lực của Vũ Nhu Tử, vạn nhất bị cái thiên kiếp hỗn hợp thuộc tính lôi hỏa kia đánh trúng, rất có thể sẽ bị trọng thương.

“Vậy...

Vũ Điệp, Tống Bạch, Hóa, Hoàng, Quái, Lệ, Lục, Đậu, Phượng, cô có muốn vào thử không?” Vũ Nhu Tử lại nhìn vào bóng của Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử Hắc Bì thò đầu ra, lắc đầu điên cuồng.

Cho dù có bị thiên lôi đánh chết cô cũng không sợ, nhưng cô sợ mình sẽ bị treo lên cột nhục nhã giống Tống Thư Hàng, cái cảnh tượng đó đúng là sống không bằng chết.

“Ai có rối phân thân thì ném một cái vào trải nghiệm thử xem?” Lệ Chi Tiên Tử đề nghị.

“Ừm, ta có lẽ là có đấy.” Phân thân Bạch tiền bối lên tiếng: “Mọi người đợi một lát.” Phân thân Bạch tiền bối thi triển năng lực không gian, biến mất tại chỗ.

Một lát sau, hắn lại xuất hiện, tay cầm một cái hộp lớn, bên trong chứa đầy ‘rối phân thân’.

“Nhớ là lâu lắm rồi, ta tự mình thử học chế tạo rối phân thân, rồi mấy thứ này đều là sản phẩm thí nghiệm cả.

Hiệu quả cũng tương tự như mấy loại rối phân thân bán trên thị trường thôi.” Phân thân Bạch tiền bối giới thiệu.

Những con rối phân thân này không có sức chiến đấu, chỉ có thể thông ngũ cảm với người sử dụng, thay thế người sử dụng đi thăm dò một số nơi nguy hiểm.

Hơn nữa, khi sử dụng những con rối phân thân này, ý thức của bản thể người dùng phải dồn hết vào đó, nếu không có khả năng phân tâm nhị dụng thì bản thể sẽ không thể hoạt động được.

Phân thân Bạch tiền bối phát cho mỗi thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần có mặt tại đó một con rối phân thân.

Dù sao cũng là tác phẩm luyện tay ngày xưa, để không cũng chật kho.

Tống Thư Hàng cũng được chia một con...

Một lát sau.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đều kích hoạt rối phân thân trong tay — ngoại trừ Tống Thư Hàng.

“Chuẩn bị xong chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vũ Nhu Tử: “Đã chuẩn bị xong, thưa đội trưởng!” “Xuất phát!” Tống Thư Hàng hô.

Các thành viên trong nhóm điều khiển rối phân thân, vây quanh bản thể Tống Thư Hàng.

Không còn cách nào khác, diện tích triển khai ‘Chân Thực Huyễn

Tượng' hiện tại của Tống Thư Hàng rất nhỏ, chỉ có thể nằm trong phạm vi móng của 99 cây Ma Thần Trụ.

Chân Thực Huyễn Tượng triển khai.

Tất cả rối phân thân bị cuốn vào trong huyễn tượng.

Sa mạc vàng kim hiện ra trước mặt mọi người.

Đồng thời, mọi người đều cảm ứng được, rối hóa thân của mình đã thay thế con bạch mã của 'thiếu niên lang áo xanh dắt ngựa'...

Cơ thể con bạch mã.

Lại là bạch mã sao?

Chuyện này thực sự nằm ngoài dự đoán của mọi người, vốn cứ ngỡ sau khi vào 'Chân Thực Huyễn Tượng' này, mọi người sẽ trở thành 'Tiểu Bạch' hoặc 'thiếu niên áo xanh'.

Hơn nữa... 'Chân Thực Huyện Tượng' của Tống Thư Hàng không thể tách biệt thành từng cảnh nhỏ như huyễn tượng của Bạch tiền bối.

Tất cả rối phân thân của mọi người đều bị nhét chung vào một cảnh.

Thế là, thiếu niên lang áo xanh xuất hiện cùng với một bầy bạch mã.

Cái màn xuất hiện vốn dĩ rất ngầu, bỗng chốc rớt giá thảm hại, biến thành gã bán ngựa.

Một bầy ngựa trắng bị thiếu niên lang dắt đi, ép buộc lôi đến trước mặt 'Tiểu Bạch'.

Mọi người quan sát trận chiến giữa Tiểu Bạch và thiếu niên lang từ góc nhìn thứ ba.

Sau đó, lại thấy Tiểu Bạch và thiếu niên lang ngồi xuống tán dóc.

“Tôi nói này, lát nữa chẳng phải là cảnh ‘thiên lôi’ dội xuống sao, hay là chúng ta chuồn trước đi?” Một con ngựa trắng nói.

Vì mọi người đều biến thành ngựa trắng cả nên cũng chẳng phân biệt được ai đang nói.

“Dù sao cũng là rối phân thân, hay là cứ ở lại nếm thử uy lực thiên lôi xem thế nào?” “Tôi cũng nghĩ vậy, rối phân thân hỏng thì thôi.” Ầm~~ Đang nói chuyện thì thiên lôi dội xuống, bao trùm lấy tất cả ngựa trắng.

“A a a a~~” Cùng lúc đó, tiếng thảm thiết của Tống Thư Hàng vang lên.

Đám ngựa trắng ngơ ngác.

Chương 2125

Chúng ta còn chưa kêu, Thư Hàng tiểu hữu gào thét cái nỗi gì?

Người bị ‘Chưởng Tâm Lôi Hỏa Thiên Kiếp’ đánh trúng là chúng ta mà?

Tại sao trái lại Thư Hàng tiểu hữu lại phát ra tiếng thảm thiết như heo bị chọc tiết vậy?

Trong lúc bầy ngựa trắng còn đang ngơ ngác, Chân Thực Huyễn Tượng tan biến.

Trên mặt đất để lại một đống mảnh vụn ‘rối hóa thân’.

Những con rối hóa thân này vốn là sản phẩm thí nghiệm của Bạch tiền bối, khá là mỏng manh.

Sau khi bị cuốn vào sát thương thiên kiếp của ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, chúng liền vỡ vụn ngay lập tức.

“Ơ?

Tống tiền bối đâu rồi?” Vũ Nhu Tử thắc mắc.

Tống Thư Hàng, người vốn đang duy trì ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, đã biến mất.

“Chẳng lẽ Chân Thực Huyễn Tượng bị vỡ, bị phản phệ, nên những sát thương mà đáng lẽ mọi người phải chịu đã bị Tống Thư Hàng tiểu hữu gánh hết rồi sao?” Cổ Hồ Quan Chân Quân suy đoán.

Đồng Quái Tiên Sư lắc đầu nói: “Ta chưa bao giờ nghe nói ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ lại bị phản phệ cả.

Nó có phải pháp thuật đâu, nó chỉ là sự cụ hiện hóa ý niệm của cường giả cấp Tôn Giả, không có khả năng phản phệ.” “Bạch tiền bối có phát hiện ra gì không ạ?” Bạch Hạc Chân Quân thấy phân thân Bạch tiền bối đang vuốt cằm trầm tư, liền lên tiếng hỏi.

“Ừm... vốn dĩ khi ở trong ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, ta định đỡ cái đạo ‘Chưởng Tâm Lôi Hỏa Kiếp’ đó, để mọi người xem tiếp diễn biến câu chuyện giữa thiếu niên áo xanh dắt bạch mã và Tiểu Bạch, đó là một câu chuyện rất thú vị, là quá khứ mà bản thể của ta khó mở lời, là lịch sử đen không thể xóa nhòa.

Nhưng ngay khi ta lén đỡ đạo ‘Chưởng Tâm Lôi Hỏa Kiếp’ đó thì huyễn tượng của Thư Hàng lại nổ tung.” Phân thân Bạch tiền bối thản nhiên nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Hóa ra là do ngài gây ra!

“Vậy Tống tiền bối đâu rồi ạ?” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: “Tống tiền bối không bị nổ mất xác luôn chứ?” “Không đâu, tuy Chân Thực Huyễn Tượng bị vỡ nhưng Tống Thư Hàng không bị thương.” Phân thân Bạch tiền bối khẳng định.

Lệ Chi Tiên Tử: “Vậy Thư Hàng chạy đi đâu rồi?” “Tiếng thét thảm thiết cuối cùng là sao?” Hoàng Sơn Tôn Giả có chút lo lắng.

“Đừng sợ, trên người Thư Hàng hiện tại có một mạng hồi sinh, chắc chắn chết không được đâu.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Đang nói chuyện thì trong hư không có một vết nứt không gian mở ra, thân hình Tống Thư Hàng rơi từ trong vết nứt ra ngoài.

Có điều, Tống Thư Hàng vốn dĩ mang dáng vẻ thiếu niên, lúc này đã khôi phục lại bình thường, đúng với tuổi thật của cậu.

“Tống tiền bối, anh không sao chứ?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Không sao, vẫn còn sống.” Tống Thư Hàng đưa tay lên mặt nhéo nhéo, lại nhéo nhéo khắp người, thở phào nhẹ nhõm: Không thiếu bộ phận nào, thận vẫn còn, không mất.

Phân thân Bạch tiền bối đột nhiên hỏi: “Là vị ở Cửu U đó sao?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, gật đầu.

Ngay vừa nãy, khi thấy ‘thiếu niên áo xanh dắt bạch mã’ trong Chân Thực Huyễn Tượng sắp bị ‘Chưởng Tâm Lôi Hỏa Thiên Kiếp’ đánh tan, đột nhiên sức mạnh thiên kiếp trong huyễn tượng bị cản lại.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng cảm thấy người mình như gắn hỏa tiễn, bay vút lên trời... rồi lại lao thẳng xuống Cửu U.

Tốc độ bay lên - rơi xuống đó cực kỳ kích thích, không từ ngữ nào tả xiết, còn sướng hơn chơi trò cảm giác mạnh gấp mấy trăm lần.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng bị cuốn vào thế giới Cửu U theo cách này.

Trước đây toàn thông qua ‘Hạt Nhân Thế Giới’ làm bàn đạp, hoặc trực tiếp đi qua cổng không gian.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng gặp được Bạch tiền bối Two, người đã hai ngày nay không phản hồi.

Bạch tiền bối Two chẳng nói chẳng rằng, vừa gặp đã vươn tay ban cho Tống Thư Hàng một đạo pháp thuật tương tự như ‘Thuật Lão Hóa’.

Dưới tác động của pháp thuật này, cơ thể Tống Thư Hàng trong chớp mắt từ ‘thiếu niên’ khôi phục về dáng vẻ ‘thanh niên’. ‘Thuật Lão Hóa’ này không làm tổn hại đến tuổi thọ, chỉ đơn thuần ảnh hưởng đến ngoại hình của Tống Thư Hàng.

Tác dụng phụ duy nhất là trong quá trình ‘lão hóa’, cơ thể sẽ phải chịu đựng cảm giác ngứa ngáy và đau đớn như bị kiến cắn.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng lại bị bắn đi, bị đá văng về hiện thế.

Từ đầu đến cuối, Bạch tiền bối Two không hề nói một câu nào.

Nhưng... vô thanh thắng hữu thanh.

Điều này chứng tỏ cơn giận của Bạch tiền bối Two chắc là đã nguôi ngoai phần nào rồi, nếu không cũng chẳng chủ động ra tay khôi phục tuổi tác cho mình đâu nhỉ?

Tống Thư Hàng xoa cằm thầm nghĩ.

Bạch tiền bối Two ở tận Cửu U: "..." Vô thanh thắng hữu thanh thì đúng rồi, nhưng rốt cuộc làm sao ngươi lại hiểu ra là cơn giận của ta đã nguôi ngoai thế hả?

Có điều lần này, hắn thực sự có chuyện cần giao phó cho Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng tiếp đất, từ trong hư không lại có một cái hộp nhỏ rơi ra, nằm ngay trước mặt cậu.

"Đây là cái gì ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Phương pháp giải quyết 'nhiễm độc tà năng Cửu U' của Thú Tu giới và một loại dược dịch phối phương, có điều loại dược dịch này chỉ trị ngọn không trị gốc, chỉ tạm thời xoa dịu thủ đoạn 'nhiễm độc tà năng Cửu U' do Bàn Cầu làm ra thôi.

Ngươi cứ giao cho người của Thú Tu giới trước, để họ dùng tạm.

Nói chung, bất luận Bàn Cầu muốn làm gì ở Thú Tu giới, chúng ta ra tay ngăn cản chắc chắn là không sai." Giọng Bạch tiền bối Two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

"Đã rõ, việc đối đầu với Bàn Cầu đại lão là tôi thích nhất." Tống Thư Hàng đưa tay thu cái hộp lại.

Cũng không biết vị Thanh Loan Thánh Quân Phong Tình tiên tử của Thú Tu giới và hai đệ tử của cô ấy còn ở hiện thế không?

Lát nữa thử liên lạc với họ xem sao.

“Chuyện ở Thú Tu giới đã kéo dài hơi lâu rồi, hy vọng không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Gần đây Bàn Cầu có rất nhiều hành động nhỏ... ngươi tự mình chú ý một chút.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: “Yên tâm đi, Bạch tiền bối.

Nhắm đánh không lại thì tôi chuồn.

Đối phương là chúa tể Cửu U, tôi có hèn một chút cũng chẳng có gì mất mặt cả.” Bạch tiền bối Two: “...” Ta cũng là chúa tể Cửu U đây, mà lúc đối mặt với ta ngươi có vẻ nhảy nhót lắm, còn cả cái Chân Thực Huyễn Tượng kia nữa.

“Cái ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ đó của ngươi, khi chưa hoàn thiện thì đừng có dùng bừa.” Bạch tiền bối Two nói: “Đừng hỏi tại sao, ta không muốn trả lời.” Nói xong, Bạch tiền bối Two cắt đứt liên lạc với Tống Thư Hàng.

“Trong hộp là cái gì vậy?” Bạch Hạc Chân Quân tò mò hỏi.

“Thứ cứu giúp Thú giới.” Tống Thư Hàng ôm lấy cái hộp: “Đến lúc đó, Thú giới sẽ nợ tôi một món ân tình lớn.

Lần này tôi sẽ không khách sáo với họ nữa.

Nếu họ muốn trả ơn, tôi sẽ yêu cầu họ càng thông tục càng tốt.

Càng tục càng hay.” “Nếu là Thú Tu giới thì đừng quên đòi một quyển thối thể pháp «Thánh Viên Long Lực Thần Công» hoàn chỉnh nhé.” Phân thân Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng tu luyện «Thánh Viên Long Lực Thần Công» không hoàn chỉnh, mới chỉ tu luyện đến tầng thứ năm.

Sau khi cậu thăng cấp ngũ phẩm, toàn dựa vào «Nho Gia Kim Cương Thân» và «Cương Thủ» biến dị để cường hóa, cùng với một số kỳ ngộ, cưỡng ép nâng cao số lượng hư ảnh Thánh Viên.

“Tôi cũng đang nghĩ vậy đây.” Tống Thư Hàng hắc hắc cười nói.

Nói xong, cậu lấy ra một cái đĩa kim loại.

Đây là pháp khí liên lạc mà Thanh Loan Thánh Quân để lại cho cậu khi đó.

Tống Thư Hàng đưa tay truyền linh lực vào.

Rất nhanh, trên đĩa kim loại vang lên tiếng nói: “Alo, xin hỏi ai đấy ạ?” Tống Thư Hàng khẽ hắng giọng, hạ thấp giọng nói: “Tại hạ Bá Tống.” Loảng xoảng~ Trong đĩa kim loại truyền ra rất nhiều tiếng đồ vật rơi vỡ, một phen hỗn loạn.

Tống Thư Hàng: “???” “Bá...

Bá Tống?” “Là Bá Tống đó sao?” “Trên đời này ngoài người đó ra, không còn Bá Tống nào khác đâu.” “Có... có bị có bầu không?

Chúng ta nghe thấy giọng của ngài ấy rồi.” “Chắc là không đâu, truyền thuyết nói chỉ cần không nhìn vào mắt ngài ấy là được.

Thanh Loan tiền bối, vạn lần đừng mở chức năng hình chiếu toàn phần nha.” “Năm nay tôi mới ba trăm tuổi, còn chưa vị thành niên, phải làm sao đây.” “Thuốc tránh thai, vị trái cây, có muốn làm hai viên không?” Một tràng âm thanh xì xào bàn tán truyền ra từ đĩa kim loại.

Tuy giọng nói rất nhỏ nhưng với tu vi hiện tại của Tống Thư Hàng, cậu nghe rõ mồn một từng chữ.

Tống Thư Hàng: “...” “Uy danh của Tống tiền bối đã lan khắp chư thiên vạn giới rồi.” Vũ Nhu Tử Hắc Bì hi hi cười nói.

Vũ Nhu Tử bản thể thì ghé sát tai Tống Thư Hàng, nói nhỏ: “Tống tiền bối, cái thứ này có chức năng hình chiếu toàn phần, chúng ta nghiên cứu cách mở nó đi, nhất định là vui lắm.” Tống Thư Hàng gật

đầu.

Thần thức của cậu quét qua đĩa kim loại một lượt, rất nhanh đã phát hiện ra một phù văn tương tự như 'Huyễn Tượng Trận Pháp'.

Đúng rồi, chắc chắn là nó.

Tống Thư Hàng không chút do dự kích hoạt nó.

Đồng thời, cậu dụi dụi mắt, chuẩn bị sẵn sàng con mắt Thánh nhân Nho gia.

Tất nhiên, với thực lực hiện tại của cậu, mắt Thánh nhân vẫn chưa đạt đến trình độ có thể khiến người ta có bầu xuyên không gian được.

Cùng lắm chỉ là để mọi người chiêm ngưỡng vẻ đẹp của mắt Thánh nhân mà thôi.

Xoẹt!

Ngay khi phù văn được kích hoạt, hình ảnh của Thanh Loan tiên tử và nơi cô ấy đang ở đã được 'Huyễn Tượng Trận Pháp' đồng bộ hình chiếu qua, xuất hiện trên đĩa kim loại.

Thanh Loan tiên tử lúc này đang mặc cung trang, ngồi bên một chiếc bàn hội nghị tròn, tay bưng 'đĩa kim loại'.

Mà quanh chiếc bàn hội nghị đó là một đám tu sĩ Thú Tu giới.

Tống Thư Hàng bỗng nhiên ghé sát mặt vào đĩa kim loại, dùng con mắt bên trái chiếm trọn 'màn hình chiếu toàn phần'.

Con mắt Thánh nhân Nho gia phóng đại hiện ra trước mặt Thanh Loan tiên tử và mọi người.

Phía đối diện lại là một trận hỗn loạn.

"Thực tế chứng minh, đừng có tin vào lời đồn." Tống Thư Hàng thu đầu lại: “Dù là tôi thì cũng chẳng có cách nào thi triển ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ xuyên không gian được đâu.

Mọi người nghĩ nhiều quá rồi.” “Vậy nghe thấy giọng nói của Bá Tống tiền bối không bị có bầu sao?” Giọng một thiếu nữ run rẩy hỏi.

Chương 2126

“Trên đời này làm gì có loại công pháp kỳ quặc nào chỉ nghe giọng nói thôi mà khiến người ta có bầu chứ?” Tống Thư Hàng đáp.

“Nhưng mà...

đến cái loại công pháp nhìn một cái là có bầu còn có, thì dựa vào cái gì mà giọng nói lại không thể?” Có giọng nói không phục vang lên.

“Khụ.” Thanh Loan tiên tử đưa tay ra hiệu, ngăn cản cảnh hỗn loạn.

Đồng thời, cô khổ sở nhìn hình chiếu toàn phần của Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, lần này ngài liên lạc với tôi, liệu có phải mang đến một tin tốt không?

Nói thật là tình trạng gần đây thực sự tồi tệ vô cùng.

Ngày nào tôi cũng chỉ toàn nghe thấy tin rắc rối thôi.” “Vị tiên tử này... cô không phải là một thương nhân đủ tiêu chuẩn rồi.” Lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên bên cạnh Tống Thư Hàng.

Thanh Loan tiên tử: “??” Bên cạnh Tống Thư Hàng, một cánh cửa không gian mở ra. ‘Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử’ quấn chăn chui ra từ đó: “Cô không nên tiết lộ tình trạng ‘đang rất cần’ của mình cho Bá Tống Huyền Thánh.

Như vậy chỉ tổ tạo cơ hội cho Bá Tống Huyền Thánh tăng giá tại chỗ, chém đẹp một vắt thôi.” Thanh Loan tiên tử cười khổ: “Thực tế thì tình trạng bên chỗ chúng tôi tệ đến mức nào Bá Tống Huyền Thánh đều biết rõ cả, tôi cũng chẳng cần giấu ngài ấy làm gì.” Tống Thư Hàng tò mò nhìn Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử: “Tiên tử, sao cô lại tới đây?” “Tìm cậu làm một phi vụ giao dịch nhỏ, nhưng không gấp.

Cậu cứ hoàn thành giao dịch với vị tiên tử Thú Tu giới này xong rồi tính.” Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử mỉm cười, quấn chặt cái chăn trên người thêm một chút.

Tống Thư Hàng gật đầu, quay lại nhìn Thanh Loan Thánh Quân: “Thanh Loan tiên tử, ừm...

đúng là tôi có một tin tốt lành dành cho cô đây.

Phương án khắc chế ‘nhiễm độc tà năng Cửu U của Thú giới’ và dược dịch phối phương, tôi đã nhờ vị tiền bối kia nghiên cứu ra rồi.

Nếu cô rảnh thì có thể qua lấy bất cứ lúc nào.” Tống Thư Hàng vừa dứt lời, ‘Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử’ ở bên cạnh liền kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng.

Còn có cả thao tác này sao?

Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên đen tối thật!

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử loáng thoáng biết được từ chỗ sư phụ ‘Thập Yêu Đô Năng Mại’ rằng đằng sau Bá Tống Huyền Thánh có bóng dáng của mấy vị cường giả tuyệt thế.

Ví dụ như Xích Tiêu Tử đạo trưởng vốn lừng danh trong giới Trường Sinh Giả, đến cả thanh bản mệnh bảo kiếm cũng giao cho Tống Thư Hàng nghịch chơi.

Còn có Sở các chủ, quan hệ giữa cô ấy và Tống Thư Hàng cũng có tình hữu nghị sâu sắc.

Quan trọng hơn là... nghe nói chúa tể Cửu U cũng là một trong những cổ đông đứng sau Tống Thư Hàng?

Bây giờ cô nghe cuộc trao đổi giữa Tống Thư Hàng và Thanh Loan tiên tử, có thể thấy Thú Tu giới hiện đang rất thảm, đang bị ‘nhiễm độc tà năng Cửu U’.

Mà Bá Tống Huyền Thánh trong tay lại có phương án và dược dịch hóa giải.

Nhiễm độc tà năng Cửu U + Chúa tể Cửu U + Cách hóa giải.

Thủ đoạn này đúng là đen tối quá đi!

Chúa tể Cửu U gieo rắc ‘nhiễm độc’ ở Thú giới, Bá Tống Huyền Thánh ra mặt bán cách hóa giải.

Nhưng Bá Tống Huyền Thánh và chúa tể Cửu U lại là người một nhà.

Bẩn thỉu thật sự!

Quả nhiên sư phụ bảo mình phải cảnh giác với Bá Tống Huyền Thánh là có lý do cả...

Để mình quan sát thêm chút nữa, kẻo lại bị Bá Tống Huyền Thánh hố lúc nào không hay.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử thầm gật đầu.

Trong hình chiếu của đĩa kim loại.

“Tôi sẽ lập tức lên đường đến Trái Đất!” Trên mặt Thanh Loan tiên tử lộ ra nụ cười, đây thực sự là tin tốt mà cô đã mong chờ từ lâu.

Nói xong, cô lại nhìn sang ‘Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử’ bên cạnh Tống Thư Hàng.

Vừa nãy vị tiên tử này có nhắc đến các từ khóa như ‘thương nhân, giao dịch’.

Cho nên sau khi suy nghĩ một lát, Thanh Loan tiên tử nói: “Bá Tống đạo hữu, hiện tại ngài có cần thứ gì không?

Chúng tôi có thể mang một đợt bảo vật qua trước coi như quà cảm ơn.

Tất nhiên là chỉ cần dược dịch và phương án có hiệu quả, chúng tôi sẽ chuẩn bị thêm một phần tâm ý nữa.” Chỉ cần phương án điều trị và dược dịch có hiệu quả, cái giá nào Thú Tu giới cũng sẵn lòng chi trả.

“Giữa chúng ta không cần khách sáo vậy đâu.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Cuối cùng cũng đợi được đến lúc này.

Mấy lần trước cậu đều vì da mặt quá mỏng, kết quả là các đại lão đều không chịu rơi vào tục sáo, cứ nhất quyết phải đi tìm bảo vật gì đó.

Lần này cậu đã rút kinh nghiệm từ những lần trước.

“Giữa chúng ta cứ thực tế một chút là được, không cần phức tạp đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Thanh Loan tiên tử suy nghĩ một lát, mặt hơi đỏ lên: “Tôi biết rồi, Bá Tống đạo hữu.

Đến lúc đó thù lao của chúng tôi tuyệt đối sẽ không để đạo hữu thất vọng.” “Ngoài ra, tiên tử chắc cũng biết tôi có tu luyện «Thánh Viên Long Lực Thần Công» của Thú Tu giới rồi.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Thanh Loan tiên tử gật đầu.

“Có điều «Thánh Viên Long Lực Thần Công» của tôi không được hoàn chỉnh, nếu có thể, tiên tử có thể cho tôi một bản «Thánh Viên Long Lực Thần Công» hoàn chỉnh được không?” Tống Thư Hàng hỏi thêm.

Thanh Loan tiên tử trầm ngâm một lát rồi nói: “Bản «Thánh Viên Long Lực Thần Công» hoàn chỉnh thì tôi có thể đưa cho Bá Tống đạo hữu một bản.

Nhưng nếu đạo hữu muốn bản thực sự hoàn chỉnh thì phải mời đạo hữu đến Thú Tu giới một chuyến.” Loại công pháp đẳng cấp này, phần cuối cùng đều thuộc dạng ‘chỉ có thể hiểu ý, không thể truyền bằng lời’, bản thân công pháp mang theo sức mạnh cấp độ quy tắc, bút giấy không thể ghi lại được.

Dù có cưỡng ép ghi lại thì những văn tự viết ra cũng sẽ bị sức mạnh thiên địa xóa nhòa.

Cho nên để đảm bảo tính hoàn chỉnh của sự kế thừa, những công pháp cấp độ này đều có địa điểm truyền thừa đặc thù chuyên biệt để hậu nhân vào đó tham ngộ ra phần cốt lõi nhất!

Địa điểm truyền thừa phần cuối của «Thánh Viên Long Lực Thần Công» nằm ở Thú Tu giới. «Nho Gia Kim Cương Thân» trên người Tống Thư Hàng cũng là công pháp thối thể cùng đẳng cấp.

Cậu có được truyền thừa hoàn chỉnh trực tiếp từ ký ức của Nho gia Thánh nhân thông qua ao Thánh Tích của núi Vạn Thánh.

Nếu không thì muốn học được «Nho Gia Kim Cương Thân» hoàn chỉnh, cậu cũng phải tìm cách vào thánh địa truyền thừa của Nho gia mà lĩnh ngộ.

“Nội dung cuối cùng của «Thánh Viên Long Lực Thần Công», đạo hữu phải đến địa điểm truyền thừa núi Gia Nhĩ của Thú Tu giới mới lĩnh ngộ được.

Tôi có thể xin cho ngài một cơ hội vào ‘địa điểm truyền thừa’, còn việc ngài có lĩnh ngộ được nội dung cuối cùng hay không thì tôi không dám hứa chắc.” Thanh Loan Thánh Quân trả lời.

“Không vấn đề gì, vậy quyết định thế nhé.” Tống Thư Hàng đáp.

Hiện tại cậu mới chỉ sơ nhập lục phẩm cảnh giới.

Thanh Loan tiên tử cho cậu bản sao dù thiếu nội dung cuối cùng thì cũng đủ để cậu tu luyện đến bát phẩm Huyền Thánh rồi, đủ dùng trong một thời gian dài nữa.

Cho nên cậu không hề gấp.

Ngoài ra, về việc mình có thể lĩnh ngộ được nội dung cuối cùng của «Thánh Viên Long Lực Thần Công» từ 'núi Gia Nhĩ' hay không, lòng Tống Thư Hàng cảm thấy cực kỳ... bất tự tín.

Cậu nhớ lại lúc ở mật thất nhà họ Sở, nhìn tranh lĩnh ngộ 'Kiếm Quyết'.

Mọi người đều có thể lĩnh ngộ được chút kiếm quyết hoặc kiếm chiêu, còn cậu thì đến một mẩu lông cũng chẳng lĩnh ngộ được.

Nói là lông còn quá đáng, cậu chẳng cầu lông lá gì, chỉ cầu lĩnh ngộ được một sợi tóc thôi cũng tốt, nhưng cuối cùng đến một sợi tóc cậu cũng không có.

May mà giờ cậu có 'Giám Định Bí Pháp', một vũ khí sắc bén, hy vọng đến lúc đó 'truyền thừa' núi Gia Nhĩ có thể dùng Giám Định Bí Pháp để phá giải, lượng máu chảy ra cũng đừng quá nhiều là được.

"Được rồi, vậy Bá Tống đạo hữu, chúng ta hẹn gặp nhau ở khu vực Giang Nam của An Lạc thuộc Trái Đất nhé?

Nơi đó cả hai bên đều khá quen thuộc, dễ gặp mặt." Thanh Loan tiên tử đề nghị.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Vậy thì hẹn gặp ở khu vực Giang Nam." Từ đây ngự đao quay về khu vực Giang Nam cần một chút thời gian, nhưng bên cạnh cậu có phân thân Bạch tiền bối đây, một bước nhảy không gian là có thể trực tiếp tới Giang Nam rồi.

Sau khi kết thúc cuộc gọi, Tống Thư Hàng thu lại đĩa kim loại.

Tiện thể cậu cũng định về 'Đại học thành Giang Nam' một chuyến để bàn giao công việc với thụ yêu Khinh Vũ...

Biết đâu còn phải tìm cơ hội phụ đạo kiến thức đại học cho Khinh Vũ nữa, đến lúc thi cuối kỳ không thể để kết quả quá khó coi được.

Có lẽ tặng Tống Khinh Vũ một cái 'Hệ Thống Học Bá' do Bạch tiền bối tự chế sẽ là một ý hay.

Ngoài ra cậu cũng muốn gặp bố mẹ một chút, Tống Thư Hàng có một ý tưởng thú vị là tìm thời gian lén dùng 'Giám Định Bí Pháp' lên bụng mẹ mình, xem có thể giám định ra tương lai mình sẽ có thêm một đứa em trai hay một đứa em gái không.

"Tống tiền bối sắp về rồi sao?" Vũ Nhu Tử hỏi.

"Ừm, lần này đi ra ngoài hơi lâu rồi, phải về bàn giao một chút, kẻo Khinh Vũ lại gây ra chuyện gì nữa." Tống Thư Hàng nói.

"Sau đó có phải là đi Thú Tu giới không ạ?" Vũ Nhu Tử vẻ mặt đầy mong đợi: "Ngoài ra, khi nào thì về Hắc Long thế giới?

Động phủ truyền thừa của Xích Đồng vẫn chưa xây xong mà nhỉ?

Còn chỗ Hằng Hỏa tiền bối của Nho gia nữa, cũng phải qua một chuyến chứ?" Tống Thư Hàng: "Mọi chuyện cứ giải quyết dần dần thôi, hiện tại tôi đang phân thân bất hỏa." Phân thân của cậu vẫn đang kẹt trong 'Thiên kiếp cửu phẩm'; hóa thân thép vẫn nằm trong tay Thiên Đế; còn tâm ma hóa thân thì nhất quyết không chịu lòi ra.

Có rất nhiều việc cần xử lý nhưng chỉ có thể làm từng việc một thôi.

"Tiếc quá, lần này em không thể đi cùng anh được rồi." Vũ Nhu Tử nói rồi vẫy vẫy tay.

Ngay sau đó, Vũ Nhu Tử Hắc Bì chui ra khỏi bóng của Tống Thư Hàng.

“Hãy thay ta tận hưởng chuyến du lịch Thú Tu giới nhé, có chuyện gì thú vị nhớ chia sẻ với ta ngay lập tức đấy.” Vũ Nhu Tử dặn dò.

Vũ Nhu Tử Hắc Bì nở nụ cười thanh nhã, khẽ gật đầu, sau đó cô lại lặn vào bóng của Tống Thư Hàng.

Linh Điệp Thánh Quân: “!!!” Lúc trước hắn chẳng hề chú ý, con gái hắc bì của mình lại luôn ở trong bóng của Tống Thư Hàng tiểu hữu!

Nghĩa là lần này con gái hắc bì sẽ không về đảo Linh Điệp cùng mình, mà định đi phiêu lưu cùng Tống Thư Hàng tiểu hữu sao?

Hắn còn tưởng mình sắp được hưởng niềm vui thiên luân khi có cả hai cô con gái ở bên cạnh chứ.

“Chúng ta cũng chuẩn bị về thôi, cha ơi.” Vũ Nhu Tử vung vẫy nắm đấm nhỏ: “Lần này về em sẽ bế quan tu luyện, em phải nhanh chóng thăng cấp lục phẩm!” Cô vẫn rất để tâm đến ‘Kim Đan không long văn’ của mình.

Tuy Tống Thư Hàng đã giải thích cho cô điểm lợi hại của ‘Kim Đan không long văn’ nhưng Vũ Nhu Tử vẫn canh cánh trong lòng.

Cho nên ít nhất hãy cố gắng thăng lên lục phẩm để xem viên ‘Kim Đan không long văn’ này có thực sự nhảy qua được các bước ‘Cấu đồ Kim Đan’ và ‘Họa long điểm tình’ để trực tiếp nhảy vào trạng thái linh hồ không.

Linh Điệp Thánh Quân mỉm cười, hiếm khi thấy con gái chủ động đòi nỗ lực tu luyện: “Đợi lát nữa các đạo hữu đều tỉnh táo lại, chúng ta chào tạm biệt mọi người rồi khởi hành về.” Nể tình con gái chủ động tu luyện, cứ tạm bỏ qua chuyện con gái hắc bì bị Tống Thư Hàng dắt đi phiêu lưu vậy.

Chương 2127

...

Trên đảo Điền Thiên, các đạo hữu say khướt và những người bị tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đánh gục lần lượt tỉnh lại.

Mọi người tụ tập lại ăn bữa sáng rồi lần lượt chào từ biệt.

Lần này không ai dám uống rượu nữa, sợ lại say khướt rồi phải ở lại đảo thêm lần nữa.

“Đúng rồi, Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử, cô tìm tôi có việc gì vậy?” Tống Thư Hàng dùng đũa xiên một miếng bánh mì, quay sang hỏi.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử cũng học theo Tống Thư Hàng, xiên một lúc hai cái bánh mì nhỏ: “Một phi vụ giao dịch nhỏ, tôi muốn thu mua thêm một đợt ‘Hạt sen Đao ý Thông huyền’ từ chỗ cậu, hiện tại cậu có món gì muốn đổi không?” “Linh thạch, hiện tại tôi chỉ thích loại vật chất tầm thường như linh thạch thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử cuống lên: “Linh thạch làm sao mà tầm thường được, nó là thứ đáng yêu nhất trên đời này đấy.” “Đồ ngốc, đừng lãng phí cơ hội giao dịch quý giá này vào linh thạch.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không nhìn nổi nữa: “Đòi thứ gì đó có ích cho ngươi ấy, hiếm khi Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử muốn nhập hàng từ chỗ ngươi, ngươi đòi linh thạch làm cái gì?” “Tôi chỉ đùa thôi mà.” Tống Thư Hàng nói, cậu đưa tay đặt lên Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, vuốt một mạch ba phát «Dưỡng Đao Thuật».

“Ồ~ ồ~ chính là cảm giác này, sướng quá.

Những vết nứt trên người sắp được tu phục rồi.” Tâm Ma Xích

Tiêu Kiếm sướng run người.

Tống Thư Hàng khẽ hắng giọng nói: “Tiên tử, trong tay cô có bộ đao pháp nào uy lực mạnh một chút, phẩm giai cao một chút, hoặc là thủ đoạn cận chiến cách đấu nào không?” “Đao pháp thì tôi vừa vặn đang có một bộ đây.” Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử nói: “«Nghịch Lân Đao Pháp», cậu rất đáng sở hữu nó.” Tống Thư Hàng ngẩn người: “Đao pháp gì cơ?” “«Nghịch Lân Đao Pháp».” Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử lặp lại lần nữa.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu cứ ngỡ mình nghe lầm, không ngờ đúng thực là bộ đao pháp này. «Nghịch Lân Đao Pháp» chính là bộ đao pháp mạnh mẽ đầu tiên mà Tống Thư Hàng thực sự học được, cậu nắm giữ ba thức đầu, lần lượt là Long Vũ thức, Long Lân thức và Nghịch Lân thức.

Đao xuất như rồng, vạn tà không thể xâm thân!

Thủ pháp thành lân, có thể bảo vệ chu toàn trên dưới!

Đao ý nghịch lân, đao phòng thủ mạnh nhất!

Rõ ràng toàn là những tên đao và chiêu thức bá khí, nhưng nó lại là một loại tà đạo phòng thủ hoàn toàn trái ngược với đao pháp bá đạo.

Theo thực lực của Tống Thư Hàng nâng cao, bộ đao pháp này vì phẩm cấp quá thấp nên đã dần không theo kịp nhịp độ của cậu nữa.

Khoan đã... biết đâu lại là trùng tên thì sao?

Chư thiên vạn giới rộng lớn nhường này, có một hai bộ đao pháp trùng tên cũng là chuyện thường tình.

Đặc biệt là những công pháp có chữ ‘Long’, khả năng trùng tên lại càng lớn.

“Tiên tử, bộ «Nghịch Lân Đao Pháp» cô nói có điểm gì đặc biệt không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Câu hỏi này cậu hỏi rất hay.” Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử lấy ra một chiếc máy tính bảng, lướt vài cái rồi nói: “Bộ công pháp này là một loại đao pháp độc nhất vô nhị hiếm có trên đời.

Hoàn toàn khác biệt với các loại đao pháp chủ lưu hiện nay, người sáng tạo ra bộ đao pháp này được sư phụ tôi đánh giá là một đao khách thiên tài thực thụ.” Tống Thư Hàng: “...” “Đây là một bộ đao pháp từ bỏ tấn công, chuyên tu phòng ngự!

Cậu không thể tưởng tượng được một bộ đao pháp chuyên nhất phòng thủ sau khi từ bỏ tấn công sẽ mạnh mẽ đến mức nào đâu!” Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử cảm thán.

Tống Thư Hàng vươn tay: “Tiên tử đợi chút.” Sau đó cậu đứng dậy, tay phải vươn ra, bảo đao Bá Toái từ Hạt Nhân Thế Giới chui ra, rơi vào tay cậu.

Tống Thư Hàng rung tay một cái, hộ lan trên đao Bá Toái thu nhỏ lại, hóa thành những ‘gai ngược’ trên đao.

Nhát đao này mà đâm vào người thì khỏi phải nói thốn đến mức nào, đám gai ngược trên đó tuyệt đối có thể lấy mạng người ta.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử tò mò nhìn Tống Thư Hàng, không biết cậu định làm gì.

“Đầu tiên, Long Vũ thức!” Tống Thư Hàng vung bảo đao Bá Toái, đao khí hùng hậu bùng phát từ thanh bảo đao, đao khí ngưng mà không tán, hóa thành một con đao khí chân long bay lượn quanh người cậu.

Khi Long Vũ thức được thi triển, giáp đao ý được kích hoạt.

Đao ý bùng nổ, phối hợp với đao khí chân long hộ thể, tạo nên một bộ chiến giáp tinh mỹ trên người Tống Thư Hàng.

Toàn bộ quá trình giống hệt như biến hình vậy, cực kỳ ngầu.

Giáp đao ý ngoại trừ việc bản thân nó hơi ‘lệch tông’ ra thì các phương diện khác đều rất hoàn hảo.

Bất luận là cường độ phòng thủ, uy lực phản kích phòng thủ cuối cùng hay vẻ ngoài thẩm mỹ đều không có gì để chê.

“Bản tiến hóa của «Nghịch Lân Đao Pháp», giáp đao ý.

Tiên tử có muốn tìm hiểu chút không?

Ngầu lắm đấy.” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên.

“...” Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử: “Đây của cậu là đao ý?

Không phải khải ý (ý chí áo giáp) sao?” “Là đao ý hàng thật giá thật đấy, tiên tử chỉ cần cảm ứng kỹ một chút là có thể cảm nhận được ý chí đao ý của tôi trên bộ giáp này.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ bộ giáp tinh mỹ trên người, nói: “Hơn nữa lực phòng ngự hạng nhất, không thua gì khải ý đâu.” Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử: “...” Đau lòng quá, mình chỉ muốn chào hàng cho cậu bộ «Nghịch Lân Đao Pháp», cậu lại còn chế ra cả bản tiến hóa đao ý luôn rồi, thế này thì còn làm ăn gì nữa? ...

Cuối cùng.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử vẫn thành công hoàn thành giao dịch đổi «Nghịch Lân Đao Pháp» lấy hạt sen Đao ý Thông huyền với Tống Thư Hàng.

Bởi vì bộ «Nghịch Lân Đao Pháp» trong tay Bá Tống Huyền Thánh không phải là bản hoàn chỉnh.

Cho nên nể mặt tiên tử, cậu đành miễn cưỡng dùng một đợt ‘Hạt sen Đao ý Thông huyền’ giao dịch với cô, đổi lấy bộ «Nghịch Lân Đao Pháp» vốn không có ý nghĩa mấy với cậu.

Mà Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử để hoàn thành phi vụ này đã phải bù thêm hai tấm [Phiếu Bảo Hiểm].

Đây chính là dịch vụ bảo hiểm mà cô và sư phụ đang thử nghiệm phát triển, có phiếu trong tay, khi gặp đại nạn, cô và sư phụ sẽ thông qua năng lực không gian để cứu người từ xa.

Tổng thể mà nói, cả hai bên đều khá hài lòng với cuộc giao dịch lần này.

Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử mang theo đợt ‘Hạt sen Đao ý Thông huyền’ kia hài lòng rời đi.

Tống Thư Hàng cũng hài lòng thu lại bản hoàn chỉnh của «Nghịch Lân Đao Pháp» và hai tấm ‘Phiếu Bảo Hiểm’.

Khi làm ăn không thể dễ dàng để đối phương biết mình rất muốn một thứ gì đó, nếu không đối phương sẽ nhân cơ hội ép giá.

Đạo lý này là do Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử đã nhắc đến trước đó.

Tống Thư Hàng nghe xong thấy rất có lý nên đã ghi nhớ trong lòng và áp dụng luôn.

Cho nên tuy cậu rất muốn bổ sung hoàn chỉnh bộ «Nghịch Lân Đao Pháp» nhưng để ép giá, cậu đã cố tình phô diễn ba thức đầu mà mình nắm giữ, còn khoe cả giáp đao ý nữa.

Hiệu quả quả nhiên rất tốt, Thập Yêu Hóa Đô Hữu tiên tử đã phải bù thêm hai tấm ‘Phiếu Bảo Hiểm’.

Tuy cái phiếu này đối với Tống Thư Hàng không có tác dụng gì mấy — cậu có Hạt Nhân Thế Giới, gặp phải nguy nan cần dùng năng lực không gian để chạy trốn thì cậu có thể trực tiếp độn vào đó.

Nếu ngay cả Hạt Nhân Thế Giới cũng không dùng được thì nghĩa là không gian đã bị phong tỏa... vậy thì Thập Yêu tiên tử và Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão cũng chẳng thể cứu cậu qua không gian bị phong tỏa được.

Nhưng tấm phiếu này dùng để tặng người khác cũng không tệ.

Tiếc là số lượng hơi ít, chỉ có hai tấm, đến lúc đó biết tặng cho ai đây?

“Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.” Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ bay tới, ôn nhu nói: “Trong điện thoại của cậu có bản hoàn chỉnh của «Thần Binh Kỳ Giám» do Ngư Kiều Kiều gửi tới đấy, lúc rảnh cậu có thể xem qua một chút.

Nhưng mà, mấy thứ Tống Mộc Đầu mày mò ra thì đừng có kỳ vọng quá nhiều.” “Cảm ơn Bạch Long tỷ tỷ, đúng rồi, A Thập Lục tỉnh chưa ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, tỉnh rồi, một lát nữa cô ấy sẽ ra.” Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, mở ứng dụng trò chuyện, xem phần tin nhắn với Ngư Kiều Kiều, liếc qua nội dung của «Thần Binh Kỳ Giám».

Nghe tên thì có vẻ như đây là một loại pháp thuật ‘giám định thần binh’?

Tống Thư Hàng rất hứng thú với những thứ Tống Mộc Đầu nghiên cứu ra.

Không biết gã đó lại bày ra trò gì nữa đây?

Xem kỹ lại thì nội dung này hoàn toàn chẳng liên quan gì đến giám định thần binh cả.

Đây là một loại tiểu pháp thuật... cường giả cấp cửu phẩm Kiếp

Tiên mới có thể sử dụng.

Nói đơn giản là thông qua pháp thuật này, cường giả Kiếp Tiên có thể để lại trên thần binh pháp khí một cái ấn ký phù văn mà chỉ mình mình mới cảm ứng được.

Đến lúc đó, bất luận thần binh pháp khí hay vật phẩm đó có thất lạc đi đâu cũng có thể thông qua ấn ký phù văn mà lập tức triệu hồi nó về. [Có tiểu pháp thuật này, mẹ không còn phải lo con làm mất đồ mà không tìm lại được nữa — Tống Mộc Đầu.] Tống Thư Hàng: “...” Cửu phẩm Kiếp Tiên thì ghê gớm lắm à?

Cửu phẩm Kiếp Tiên là có thể dùng năng lực không gian làm xằng làm bậy sao?

“Một loại pháp thuật hoàn toàn chẳng dùng tới được.” Tống Thư Hàng thở dài.

Phía sau cậu, Công Đức Xà Mỹ Nhân lộ vẻ suy tư, vuốt cằm.

Một lát sau...

Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên vươn tay vỗ một phát lên ‘Bảo đao Bá Toái’ của Tống Thư Hàng.

Bép~ Một ấn ký phù văn hình con rắn nhỏ được in lên đao Bá Toái.

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt: “!!!” Chẳng lẽ 《Thần Binh Kỳ Giám》 không phải là pháp thuật chỉ có 'Cửu Phẩm Kiếp Tiên' mới có thể sử dụng sao?

Tại sao Công Đức Xà Mỹ Nhân lại thi triển tự nhiên như vậy?

Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc còn sống sở hữu thực lực từ 'Cửu Phẩm Kiếp Tiên' trở lên, nhưng vấn đề là hiện tại cô ấy đang ở trạng thái công đức chi quang, không hề sở hữu công năng của Cửu Phẩm

Kiếp Tiên.

“Hi hi hi hi.” Công Đức Xà Mỹ Nhân kiêu ngạo vẫy vẫy tay nhỏ.

Không ai chú ý tới, bên trong con cá voi công đức phì đại dưới đuôi cô ấy, có một khúc 【Kiếp Cốt】 đang hơi lóe sáng.

Cửu Phẩm Thiên Kiếp, sau đệ nhất kiếp có thể sinh ra 'Kiếp Tiên Sinh Cơ' trong cơ thể, khiến sinh cơ của tu sĩ xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, đột phá cực hạn.

Mà sau đệ nhị kiếp của Cửu Phẩm Thiên Kiếp, trong cơ thể tu sĩ có thể ngưng tụ ra 'Kiếp Cốt'.

Kiếp Cốt lại được gọi là 'giấy thông hành xuyên toa không gian', thông thường mà nói, sau khi độ xong Cửu Phẩm Thiên Kiếp, phối hợp với 'Kiếp Cốt', Cửu Phẩm Kiếp Tiên có thể tiếp xúc và sử dụng sức mạnh không gian.

Tống Thư Hàng cũng là người đàn ông từng đích thân gánh qua đệ nhị kiếp của Cửu Phẩm Thiên Kiếp, đáng tiếc bản thân cậu không sở hữu cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh, cho dù đã độ qua thiên kiếp thì trong cơ thể cũng không cách nào sinh ra Kiếp Cốt.

“Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi tiên tử, hay là thử thông qua 《Thần Binh Kỳ Giám》 triệu hoán bảo đao Bá Toái qua đây?” Tống Thư Hàng hiện giờ cũng là một người đàn ông có trái tim thép.

Những chuyện mà tu sĩ bình thường không cách nào chấp nhận được, hiện tại cậu có thể thích ứng rất nhanh.

Có một số việc, một khi đã xảy ra rồi thì điều cần để ý không phải là quá trình mà là kết quả.

Việc Công Đức Xà Mỹ Nhân có thể thi triển 《Thần Binh Kỳ Giám》 đã là sự thật, không cần phải rối rắm.

Dù sao cũng không phải chuyện xấu gì.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bày ra tư thế của một vận động viên thể hình, nhanh chóng gật đầu.

Chương 2128

“Đi!” Tống Thư Hàng thi triển Ngự Đao Thuật, bảo đao Bá Toái 'vèo' một cái lao vút lên trời, rơi xuống đầu kia của đảo Điền Thiên, sau đó cậu quay đầu nhìn Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân dựa theo phương pháp ghi chép trên 《Thần Binh Kỳ Giám》 bắt đầu triệu hoán bảo đao Bá Toái.

Cách một khoảng cách cả hòn đảo Điền Thiên, cô ấy cũng có thể cảm ứng được vị trí của bảo đao Bá Toái, nhưng cô ấy căn bản không có cách nào triệu hoán nó về — cô ấy không sở hữu năng lực không gian.

Muốn thi triển năng lực không gian cần phải sở hữu Kiếp Cốt, còn cần phải độ qua thiên kiếp của Cửu Phẩm.

Công Đức Xà Mỹ Nhân múa may hai tay thi pháp nửa ngày nhưng không có hiệu quả.

Cô ấy cứng đờ quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang định nghĩ xem nên an ủi Công Đức Xà Mỹ Nhân thế nào thì bên cạnh đột nhiên truyền đến một tràng cười trên nỗi đau của người khác...

Là Tạo Hóa tiên tử.

Cô ấy ôm bụng cười ngặt nghẽo, cười đến mức lăn lộn trên đất, tư thế vô cùng trào phúng.

Cô ấy và Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa là cộng sự ăn ý, vừa là đối thủ cạnh tranh.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bị đả kích sâu sắc, cô ấy tủi thân túm lấy chóp đuôi rắn của mình, cứ thế lăn ngược trở lại trong cơ thể Tống

Thư Hàng.

“Quả nhiên, không nên kỳ vọng quá cao vào công pháp của Tống Mộc Đầu.

Những thứ anh ta bày ra, mười cái thì hết tám cái là làm bừa.” Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói, cô rõ ràng là người từng chịu hại sâu sắc, cho nên đối với những thứ Tống Mộc Đầu bày ra luôn ôm giữ lòng cảnh giác rất cao.

Tống Thư Hàng tiếc nuối nói: “Tiếc thật, nếu cái 《Thần Binh Kỳ Giám》 này thật sự có thể sử dụng, cảm giác sẽ có tác dụng lớn.

Ví dụ như... khi chiến đấu, để lại một phù văn đánh dấu lên pháp khí của kẻ địch, liệu có thể trực tiếp đoạt lấy pháp khí của đối phương không?

Tuy rằng rất có khả năng sẽ bị đối phương khống chế cướp lại ngay lập tức, nhưng bất thình lình làm một vố, nói không chừng có thể ảnh hưởng đến cục diện chiến đấu.

Lại ví dụ như nếu Vân Tước Tử tiền bối cướp được 'Bất Hủ Chi Cốt' về, có thể để lại một ấn ký lên đó.

Còn nữa, Bạch tiền bối hai (two) vẫn luôn thử bắt giữ 'Hành tinh có mắt', nếu có cơ hội để lại một cái ấn ký trên người nó, liệu nó có chạy không thoát không?” Tống Thư Hàng nghĩ thầm trong lòng rất mỹ mãn.

Đáng tiếc, cũng chỉ có thể nghĩ vậy mà thôi.

Cậu đưa tay bắt một đạo ấn, chuẩn bị thi triển Ngự Đao Thuật triệu hoán 'bảo đao Bá Toái' về.

Nhưng đột nhiên, tay bắt đạo ấn của cậu hơi khựng lại — sau khi Công Đức Xà Mỹ Nhân ôm chóp đuôi lăn về cơ thể cậu, con cá voi công đức phì đại cũng lăn về theo.

Khi cá voi công đức quay về cơ thể, Tống Thư Hàng đột nhiên có một loại cảm ứng trong cõi u minh.

Ý thức của cậu thông qua dấu phù văn hình rắn kia, khóa chặt rõ ràng vị trí của 'bảo đao Bá Toái'.

Đồng thời trong lòng cậu có một cảm giác, dường như mình chỉ cần đưa tay ra là có thể lấy bảo đao Bá Toái về vậy.

Thế là Tống Thư Hàng đưa tay ra, quờ quạng trong hư không...

“Thư Hàng, cậu làm gì thế?” Đậu Đậu nhìn Tống Thư Hàng như nhìn một tên ngốc.

“Ơ?” Tống Thư Hàng dừng động tác quờ quạng trong hư không lại.

Cậu rơi vào trạng thái trầm tư, rõ ràng cảm giác chỉ cần đưa tay ra là có thể lấy 'bảo đao Bá Toái' về, có phải còn thiếu khế cơ gì không?

Thế là cậu đem cảm thụ vừa rồi của mình mô tả lại một lần cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ nghe xong liền cười nói: “Ta coi như hiểu rồi...

Cái gì mà 《Thần Binh Kỳ Giám》, nói trắng ra chính là một loại pháp thuật tương tự tọa độ không gian.

Kiếp Tiên sở hữu năng lực không gian, chỉ cần có tọa độ, bọn họ đương nhiên có thể mở ra thông đạo không gian để lấy vật phẩm về.

Hừm, đúng là làm bừa.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Mà cậu lại không có sức mạnh không gian, đương nhiên không cách nào dựa vào dấu phù văn tương tự tọa độ không gian này để lấy đao Bá Toái về.” Tống Thư Hàng: “...” Cho nên cái 《Thần Binh Kỳ Giám》 này mới là pháp thuật mà Cửu Phẩm Kiếp Tiên mới có thể sử dụng và nắm giữ — nhưng đối với Cửu Phẩm Kiếp Tiên mà nói, pháp thuật này lại hơi vô dụng một chút.

“Vậy tôi có thể học pháp thuật này không?

Tôi có thiên phú không gian.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng đưa điện thoại của mình cho Bạch tiền bối, mở lịch sử trò chuyện mà Ngư Kiều Kiều gửi tới về 《Thần Binh Kỳ Giám》 ra, lại nói: “Lát nữa tôi sẽ gửi thiên 《Thần Binh Kỳ Giám》 này vào mục chia sẻ của nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', các tiền bối có hứng thú đều có thể xem thử.” Bạch tiền bối xem từ đầu tới cuối xong, đưa tay ấn lên điện thoại của Tống Thư Hàng.

Ba ~ một cái ký hiệu hình trăng lưỡi liềm trắng khiết xuất hiện sau lưng điện thoại Tống Thư Hàng, rồi nhanh chóng ẩn đi không thấy nữa, hóa thành một ấn ký phù văn mà chỉ có Bạch tiền bối phân thân mới nhìn thấy được.

Lần này Tống Thư Hàng không hề có một chút kinh ngạc hay chấn kinh nào.

Bạch tiền bối trả điện thoại lại cho Tống Thư Hàng, sau đó anh ấy rảo bước đến chỗ cách đó trăm mét, thử thi triển 《Thần Binh Kỳ Giám》.

Trước mặt Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện một bàn tay, chộp lấy điện thoại của cậu, đoạt nó đi.

“Cái gọi là phương pháp 'triệu hoán bảo vật', hóa ra lại là dựa vào tay để cướp...” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Cậu hoàn toàn lật đổ hình ảnh mình vừa bổ não trước đó.

Muốn dựa vào chiêu này để đi cướp đoạt bảo vật của kẻ địch trong lúc chiến đấu?

Đến lúc đó, bàn tay vừa thò ra chộp lấy bảo vật, kẻ địch có thể lập tức tấn công vào bàn tay đó, nện cho một trận tơi bời.

Mười ngón tay nối liền với tim, nghĩ thôi đã thấy thốn, bỏ qua đi.

“Pháp thuật này khá thú vị đấy.” Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi lại nói: “Thư Hàng, xét trên phương diện nào đó, cậu cũng nên được coi là sở hữu 'sức mạnh không gian' mới đúng.” Tống Thư Hàng: “?” Ý của Bạch tiền bối là chỉ Hạt Nhân Thế Giới của cậu?

“Nhưng mà, Hạt Nhân Thế Giới là thông đạo một chiều.” Tống Thư Hàng nói.

“Thử đi, thử một chút đâu có tốn tiền.” Bạch tiền bối phân thân tùy ý ném trả điện thoại cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy điện thoại, gật đầu, sau đó lại một lần nữa thử cảm ứng phù văn hình rắn trên người bảo đao Bá Toái.

Đến rồi, cảm giác đó lại đến rồi!

Cậu lại cảm ứng được bảo đao Bá Toái, phảng phất như nó đang ở ngay trong tầm tay mình, thế là tay cậu lại quờ quạng một cách ngốc nghếch trong hư không.

Đậu Đậu nhịn không được nhắc nhở một tiếng: “Gâu!” “Đúng rồi, mình phải thử lấy nó về thông qua Hạt Nhân Thế Giới.” Tống Thư Hàng điều chỉnh lại tư thế, cậu đưa tay trực tiếp xuyên vào trong 'Hạt Nhân Thế Giới' của mình, lấy Hạt Nhân Thế Giới làm bàn đạp, thử mở một lối ra của 'Hạt Nhân Thế Giới' ngay cạnh bảo đao Bá Toái.

Thao tác tương tự thế này cậu từng thử với phân thân của mình rồi.

Phân thân và bản thể của cậu đều có quyền mở ra Hạt Nhân Thế Giới, cho nên chỉ cần phối hợp, phân thân và bản thể có thể thông qua 'Hạt Nhân Thế Giới' hoàn thành việc hoán đổi vị trí không gian.

Hiện tại, điều cậu cần làm là tiến thêm một bước, đồng thời mở ra hai lối ra trong Hạt Nhân Thế Giới.

Cánh tay Tống Thư Hàng khuấy đảo trong 'Hạt Nhân Thế Giới' nửa ngày.

“Không được...

Cứ cảm thấy mình còn thiếu cái gì đó.” Cậu thở dài một hơi.

Cậu không cách nào mở ra lối ra của Hạt Nhân Thế Giới ngay cạnh 'Bảo đao Bá Toái'.

“Chắc là thiếu sự lĩnh ngộ đối với 'năng lực không gian' rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói, dù sao Tống Thư Hàng cũng không phải là Cửu Phẩm Kiếp Tiên chân chính. 【Thư Hàng cậu đang làm gì thế?】 Lúc này, giọng nói của Sở các chủ vang lên bên tai Tống Thư Hàng: 【Một cánh tay của cậu cứ quờ quạng ngay trên đầu tôi, trông đáng sợ lắm có biết không?】 Tống Thư Hàng: “Tôi đang thử một loại pháp thuật thôi mà...

Hơn nữa, Sở tiền bối người chỉ có cái đầu ngâm trong nước tôi còn chẳng thấy sợ.

Một cánh tay của tôi quờ quạng giữa không trung thì có gì đáng sợ đâu?” Sở các chủ: “...” Cô lẳng lặng lặn xuống ao phun bong bóng, tim cô vẫn chưa mọc lại nên không có tim để mà đau, vì thế cô đặc biệt điềm tĩnh.

Quy tiền bối: “Chuyện này không nhịn được đâu nha, Thư Hàng cậu hay là gửi thêm ít 'Thiên Kiếp kho tàu' vào đây đi, không là lão phu với Sở các chủ sẽ giận đấy.

Mà nói chứ, cậu đang thử pháp thuật gì thế?” “Chính là 《Thần Binh Kỳ Giám》 do Tống Mộc Đầu nghiên cứu ra, lát nữa tôi sẽ gửi một bản cho hai vị tiền bối xem thử, thực ra khá thực dụng đấy.”

Tống Thư Hàng đáp.

Quy tiền bối: “Ồ, cái thứ mà lão phu chép tay đó hả?” 【Cái bản 《Thần Binh Kỳ Giám》 của Tống Mộc Đầu cậu phá giải được rồi à?

Cho tôi xem thử nào.】 Sở các chủ lại lẳng lặng nổi lên mặt nước nói.

Tống Thư Hàng: “Đợi chút.” Cậu đưa điện thoại của mình vào Hạt Nhân Thế Giới, mở bản mà Ngư Kiều Kiều đã phá giải ra cho Sở các chủ và Quy tiền bối xem.

Một lát sau. 【Phối hợp với tôi một chút, tôi ra ngoài thử công pháp này xem sao.】 Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: “Phối hợp giống lần trước ạ?” Đang nói chuyện, trên đầu cậu lại mọc ra một mái tóc đen dài bóng mượt — Sở các chủ mới chính là đen-dài-thẳng thực thụ, tóc của cô rủ ra có thể phủ kín cả một căn phòng, đây là mái tóc dài mà cô đã để không biết bao nhiêu năm ở ẩn.

“Phụt ——” Đậu Đậu nhịn không được cười thành tiếng.

Tuy rằng không phải lần đầu nhìn thấy, nhưng thấy Tống Thư Hàng đột nhiên mọc ra một mái tóc dài thướt tha như vậy, trông thật lạc quẻ, thà để đầu trọc còn hơn.

Tóc của Sở các chủ kéo dài ra, linh hoạt chạm nhẹ lên một tảng đá.

Một dấu phù văn lóe lên. 'Hoa ~' tảng đá bình thường kia không chịu nổi sức mạnh của dấu phù văn nên nứt vỡ ra.

Sở các chủ: “...” Đá bình thường, cây cỏ chất lượng không đủ, để lại phù văn là sẽ vỡ vụn ngay.

“Sở tiền bối đừng vội.” Tống Thư Hàng đưa tay lấy ra một cây trường mâu — đây là chiến lợi phẩm lấy được từ chỗ Thiên Nhân, pháp khí chế thức cấp bậc Tứ Phẩm, trong tay Tống Thư Hàng có cả một đống lớn.

Tóc của Sở các chủ chạm nhẹ lên trường mâu, để lại một ấn ký phù văn hình ngôi nhà nét đơn.

Tiếp đó, tóc cô cuốn lấy, ném mạnh cây trường mâu lên trời.

“Sở tiền bối, liệu có mạnh tay quá không?” Tống Thư Hàng lo lắng nói, Sở các chủ hiện tại là sự tồn tại cấp bậc 'Trường Sinh Giả' hàng thật giá thật, cho dù chỉ còn lại cái đầu nhưng thực lực vẫn còn đó.

Một mâu này của cô phóng ra, liệu có bắn thẳng vào không gian không?

Vạn nhất trên đường không cẩn thận xuyên thủng máy bay hay vệ tinh nhân tạo gì đó thì không ổn đâu. 【Yên tâm, tôi khống chế lực độ rồi, không ra vấn đề đâu.】 Sở các chủ tự tin nói.

Tiếp đó, tóc của Sở các chủ nhẹ nhàng cuốn một cái, đâm vào trong hư không, quấn lấy cây trường mâu đã được để lại ấn ký phù văn, kéo nó trở về.

Có lẽ vì tóc của Sở các chủ đang đính trên đầu Tống Thư Hàng, nên trong quá trình cô thông qua mái tóc kéo cây trường mâu trở về, tim Tống Thư Hàng đập thình thịch, dường như đã tìm thấy một chút manh mối.

Một lát sau.

Trường mâu từ từ được tóc Sở các chủ kéo về, đột nhiên, Tống Thư Hàng ngửi thấy một mùi máu tanh.

Là phát ra từ trên cây trường mâu.

Có chuyện?

Một mâu này của Sở các chủ trúng người rồi...

Không lẽ là vị đạo hữu nào đang ngự kiếm phi hành thì bị bắn trúng chứ?

Tùy tay phóng một mâu đã gây ra tai nạn giao thông, Sở các chủ và Phương Lục tiên tử có cùng một loại gen ẩn sao?

Chương 2129

Nếu thật sự đâm trúng đạo hữu thì phải bồi thường rồi.

Bồi thường thì có cần trả linh thạch không?

Tống Thư Hàng hơi hoảng, dù sao túi tiền của cậu còn sạch hơn cả mặt nữa. 【Ơ?

Lại chạy mất rồi.】 Sau khi tóc Sở các chủ kéo trường mâu về, cô có chút kinh ngạc nói, lúc này đầu nhọn của trường mâu đã bị nhuộm đỏ bởi máu tươi.

Tống Thư Hàng lập tức phản ứng lại: “Kẻ địch ạ?” 【Không biết có phải kẻ địch không, nhưng vừa rồi có một gã luôn trốn ở trên cao nhìn trộm nơi này, không có ý tốt.

Hắn ẩn nấp rất kỹ, nhưng dưới cảm tri của tôi thì hắn không trốn được đâu.】 Sở các chủ bình tĩnh nói.

Một mâu vừa rồi của cô chính là nhắm thẳng vào gã đang ẩn nấp nhìn trộm kia mà phóng đi.

Vốn dĩ cô muốn đâm trúng đối phương, sau đó thông qua năng lực không gian tóm gã về.

Không ngờ đối phương lại chạy thoát được, coi như cũng có chút thủ đoạn.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, cậu đưa tay nhẹ nhàng chạm vào vết máu trên trường mâu, kích hoạt 'Giám Định Bí Pháp'.

Nếu thật sự là kẻ địch thì cứ xem thử có thể giám định ra thông tin của hắn không...

Chạy được hòa thượng nhưng không chạy được miếu.

Cái giá phải trả cho giám định rất nhỏ, cũng chỉ tương đương một vết thương nhỏ, loại đau đớn mức độ này đối với Tống Thư Hàng hiện tại đã chẳng còn cảm giác gì. 【Máu tươi hỗn tạp: Được tạo thành từ máu linh thú, hung thú và máu người trộn lẫn với nhau, dùng để thi triển bí pháp 'Hóa thân Tiên Huyết Ma Thần Trụ' của Ma môn.

Nhờ bí pháp này có thể triệu hoán ra Tiên Huyết Ma Thần Trụ, phối hợp với sức mạnh Ma Thần trên Ma Thần Trụ để ngưng tụ ra một đạo hóa thân máu tươi.

Hóa thân một khi chịu phải công kích chí mạng sẽ tiêu tán mất.】 "Hóa ra là thế, vậy thì kẻ địch chắc không phải đã chạy thoát mà là bị Sở các chủ đánh nổ rồi." Tống Thư Hàng nói.

Ngoài ra...

Bí pháp hóa thân Tiên Huyết Ma Thần Trụ.

Loại bí pháp Ma môn có đặc trưng rõ ràng thế này, nhìn một cái đã thấy giống như xuất phát từ mạch của 'Hà Chỉ Ma Đế'.

Hà Chỉ Ma Đế ước chừng không thể khôi phục nhanh như vậy — khi đó Tống Thư Hàng đã dùng Nhân Quả Đao cuốn theo sức mạnh của bảy vị đại lão chí tôn, trực diện đập nát lão, suýt chút nữa là đập chết luôn rồi.

Cho nên rất có thể là hậu nhân của Ma Đế?

Không biết 'Hà Chỉ Ma Đế' ở hiện thế có truyền thừa chính thức nào để lại không, dù sao cũng từng là Ma Đế một phương, còn xây dựng cả Ma Quốc trên mặt đất của riêng mình.

Nhưng Hà Chỉ Ma Đế từ rất lâu về trước đã trốn vào Hắc Long Thế Giới để âm thầm làm loạn.

Thời gian quá dài, không ai có thể bảo đảm trong lúc đó truyền thừa của lão sẽ xảy ra chuyện gì.

Nếu truyền thừa của 'Hà Chỉ Ma Đế' ở hiện thế đã không còn, vậy thì người sử dụng 'Tiên Huyết Ma Thần Trụ Hóa Thân' này...

“Kẻ thù truyền kiếp của mình sao.” Ngón tay Tống Thư Hàng rời khỏi trường mâu.

Người cậu có thể nghĩ đến chỉ có vị kia.

“Kẻ thù truyền kiếp?

Ai thế?” Bạch tiền bối phân thân tò mò hỏi.

“Công Tử Hải.” Tống Thư Hàng búng tay một cái, hất văng giọt máu trên đầu ngón tay đi.

Tô Thị A Thất: “Ồ, là hắn à.” Nửa năm trước, Công Tử Hải đã trốn sâu vào trong Vô Cực Ma Tông không chịu ra, bế quan trùng kích cảnh giới Ngũ Phẩm.

Tính toán thời gian thì chắc hiện tại hắn đã độ kiếp thành công rồi.

A Thất cũng vẫn luôn tìm rắc rối cho Công Tử Hải, nếu gặp phải, anh không ngại tặng đối phương một đao.

“Cũng không biết tên này đã ra chưa?” Tô Thị A Thất nói.

“Theo tôi biết thì Công Tử Hải đã thành công xuất quan, còn ngưng tụ được Kim Đan từ 7 long văn trở lên, ước chừng có thể là cấp bậc 8 long văn.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Hơn nữa, hắn chắc chắn đã nhận được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế.

Ban đầu tôi nghi ngờ hắn chỉ nhận được truyền thừa Tiên Trù của Ma Đế, hiện giờ xem ra... có lẽ hắn còn nhận được nhiều truyền thừa hơn nữa.” Đợi xong chuyến này và hoàn thành giao dịch với Thanh Loan tiên tử thì sẽ cùng A Thập Lục đi tìm hắn.

Đúng rồi, còn phải cùng A Thập Lục đi đến Nho gia một chuyến nữa, dù sao đã hứa với Hằng Hỏa tiền bối đến Nho gia làm khách từ lâu lắm rồi.

“Tên này vận khí luôn không tệ, là một kẻ phiền phức.” Tô Thị A Thất xoa xoa râu cằm: “Quả nhiên vẫn nên tìm cơ hội chém hắn trước đi, loại tính cách khốn nạn thế này cấp độ thăng cấp trái lại càng nhanh, để lâu rất dễ trở thành hậu họa.” Tống Thư Hàng âm thầm rụt cổ lại — tuy rằng A Thất nhắm vào Công Tử Hải, nhưng không hiểu sao cậu cứ cảm thấy cổ mình lành lạnh.

“Công Tử Hải, cứ để chính em giải quyết!” Giọng của Tô Thị A Thập Lục vang lên, hôm nay cô mặc một chiếc áo phông trắng đơn giản kết hợp với quần soóc bò, đội mũ lưỡi trai che đi sừng rồng, tràn đầy hơi thở thanh xuân.

Cô hiện tại trông giống như một thiếu nữ mười lăm tuổi.

Trong ngữ khí của cô tràn đầy tự tin.

Theo sau cô là thiếu niên Tô gia Tô Không Vân, lúc này Tô Không Vân tinh thần uể oải — khi cậu ta đang hôn mê đã phải trải qua ma âm của Tạo Hóa Pháp Vương rót vào não, gặp ác mộng liên tục suốt hai ngày.

Đậu Đậu thè lưỡi: “Gâu, A Thập Lục một mình em có vấn đề gì không?

Cái gã tên Bàn Đại Hải kia đã là cảnh giới Kim Đan 8 long văn rồi, em chắc chắn hiện tại mình có thể chém chết hắn không?” “Không phải Bàn Đại Hải, là Công Tử Hải.” Thất Sinh Phù phủ chủ lên tiếng nhắc nhở.

“Đến lúc đó tớ và A Thập Lục sẽ cùng đi đập Bàn Đại Hải.” Tống Thư Hàng nắm lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, treo ở sau hông: “Hai đứa mình đánh một mình hắn, nhất định không có vấn đề gì.

Lúc trước tớ và A Thập Lục đều bị Công Tử Hải gài bẫy, cùng chung mối thù, báo thù đương nhiên cũng phải đi cùng nhau.” Đậu Đậu: “...” Hai đứa bây đánh một thì có hơi quá đáng quá không?

“Nếu đã như vậy thì Công Tử Hải cứ giao cho hai đứa giải quyết đi.” Tô Thị A Thất cười ha hả nói.

Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu: “Lúc trước chúng ta bị Công Tử Hải đùa giỡn trong lòng bàn tay, giờ đây đương nhiên phải bắt hắn trả giá đắt.” “Trong tay tớ có vài cách có cơ hội khóa định Công Tử Hải.

A Thập Lục dạo này hay là đi cùng tớ đi.” Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên.

Tô Thị A Thập Lục vén lọn tóc bên tai, khẽ đáp: “Ừm.” Tống Thư Hàng cũng đưa tay vuốt mái tóc đen nhánh: “Bạch tiền bối, chúng ta bây giờ khởi hành quay về đại học thành Giang Nam thì sao?” Bạch tiền bối phân thân vẫn giữ khuôn mặt liệt, dường như đang trầm tư điều gì đó, khi nghe thấy lời của Tống Thư Hàng thì tùy ý gật đầu đáp một tiếng: “Ừm.” “Vậy thì các vị tiền bối, chúng ta hẹn ngày tái ngộ.

Đúng rồi, các tiền bối nếu nhà ai có đệ tử muốn độ thiên kiếp 2 tấn 3 thì xin hãy liên hệ với tôi một tiếng.

Để chuẩn bị cho lần tụ tập ăn uống tiếp theo của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', tôi muốn dự trữ một ít nguyên liệu trước.” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Phương Lục tiên tử: “Hộ đạo miễn phí hả?” “Miễn phí!” Tống Thư Hàng vỗ ngực bảo đảm — da mặt vẫn còn hơi mỏng, không nỡ mở miệng thu phí.

Cho nên, cái kiểu 'đánh sưng mặt cho béo' chính là nói về loại người như cậu.

“Vậy tụi này không khách khí đâu nhé.” Phương Lục tiên tử cười duyên dáng.

“Ừm, Bá Tống Huyền Thánh hộ đạo độ kiếp miễn phí, hạng mục này không tệ.

Nếu đã vậy, bần đạo cũng không khách khí với Thư Hàng tiểu hữu nữa.” Cổ Hồ Quan Chân Quân cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái: “Chỉ cần tôi rút được thời gian ra, gọi là có mặt ngay.” “Chúng ta xuất phát bây giờ luôn chứ?” Bạch tiền bối phân thân hỏi, nói xong anh ấy đưa tay vẫy một cái giữa không trung, mở ra một khe nứt không gian.

“Đến ngay đây...

Đúng rồi, Hằng Hỏa tiền bối, anh có đi cùng tôi không?

Chúng ta về đại học thành Giang Nam trước, sau đó mới đi Nho gia.” Tống Thư Hàng nhìn về phía Hằng Hỏa Chân Quân hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Chính có ý này.” “Thông... thông đạo không gian?” Tô Không Vân thấy khe nứt không gian kỳ diệu này, nhịn không được sáp tới trước, muốn đưa tay sờ thử thông đạo không gian của Cửu Phẩm trong truyền thuyết này.

Tô Thị A Thất kịp thời giữ cậu ta lại: “Đồ ngốc, đừng thấy cái gì cũng muốn sờ.” Tô Không Vân lộ ra nụ cười ngượng ngùng, nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, lần này đi theo A Thập Lục ra ngoài, cậu ta không chỉ thành công tấn thăng cảnh giới Tam Phẩm, mà còn được chạm tới rất nhiều thứ cao cấp, trải nghiệm lần này về đủ cho cậu ta khoác lác nửa năm.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Hằng Hỏa Chân Quân cùng với Bạch tiền bối phân thân từ biệt các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Tạo Hóa tiên tử lặng lẽ rời khỏi người Tạo Hóa Pháp Vương, chui vào cơ thể Tống Thư Hàng.

“Vậy các vị tiền bối, chúng ta hẹn ngày tái ngộ.” Tống Thư Hàng ôm quyền hành lễ, xoay người đi về phía khe nứt không gian.

“Đợi đã, Thư Hàng, cậu quên một việc rồi.” Lúc này, từ trên mái tóc đen nhánh của Tống Thư Hàng phát ra tiếng nói.

Tống Thư Hàng: “Việc gì ạ?” Sở các chủ thông qua mái tóc, thông báo rộng rãi tới các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần: “Công ty của tôi hiện đang tuyển một đợt Linh Thực Sư và Tuần Thú Sư, đãi ngộ tuy bình thường nhưng mỗi tháng đều có Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả giảng pháp, nội dung giảng pháp có thể ghi hình sao chép lại.

Các tiểu hữu nếu trong môn phái có Linh Thực Sư hoặc Tuần Thú Sư nào thích hợp và đang rảnh rỗi thì có thể cân nhắc đến chỗ Thư Hàng báo danh.” “A, suýt chút nữa tôi quên mất.” Tống Thư Hàng nói: “Các tiền bối, chi tiết cụ thể lúc đó chúng ta nói chuyện trong nhóm nhé.

Về phương diện phúc lợi công ty, tôi sẽ cố gắng nghĩ cách kiếm tiền.” “Đừng nói tới phúc lợi công ty nữa...

Với cái đãi ngộ kia, có khi dán tiền thêm người ta còn cầu xin được ứng tuyển ấy chứ?” Lệ Chi tiên tử cười nói: “Lát nữa tôi sẽ về môn phái tuyên truyền giúp cậu một chút.” Mỗi tháng có Kiếp Tiên giảng pháp, thậm chí là Trường Sinh Giả giảng pháp, cái chỉ tiêu ứng tuyển này phải cố gắng tiêu thụ nội bộ mới được, không thể để hời cho người ngoài.

“Ha ha, làm phiền các tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng nói xong, bước dài vào khe nứt không gian.

Khi cậu bước vào khe nứt không gian, bên tai đột nhiên vang lên giọng của Bạch tiền bối phân thân: “Thư Hàng, cậu nói xem nếu ta tự thái lát mình ra thì có thể làm thành món sashimi tâm ma mỹ vị không?” Tống Thư Hàng: “!!!” Bạch tiền bối phân thân dùng truyền âm nhập mật khi nói chuyện, chỉ có Tống Thư Hàng nghe thấy giọng của anh ấy.

Nhìn trời, cái vấn đề đáng sợ này phải trả lời thế nào đây?

Lúc trước ý niệm 'thái lát Bạch tiền bối phân thân làm sashimi' vừa mới nảy ra, dưới bản năng cầu sinh cực mạnh của cậu, nó đã bị trấn áp sâu trong não ngay lập tức, khiến nó vĩnh viễn không thể ngóc đầu lên được.

Tại sao Bạch tiền bối phân thân hiện tại lại nhắc đến việc 'tự thái lát mình làm sashimi' này?

Bạch tiền bối phân thân chẳng phải là không có loại pháp thuật BUG như đọc tâm thuật sao?

Là trùng hợp, hay là lúc đó Bạch tiền bối phân thân đã đọc được ý niệm thoáng qua kia của cậu?

Quan trọng là, hiện tại mình phải làm sao đây?

Não bộ Tống Thư Hàng vận chuyển siêu tốc xong, lớn tiếng đáp: “Bạch tiền bối, tôi chọn sống tiếp!” Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

“Ừm.” Bạch tiền bối phân thân vẫn giữ khuôn mặt liệt, hoàn toàn không nhìn ra biến động nội tâm của anh ấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, khe nứt không gian dần dần khép lại, bao bọc lấy bóng dáng của Bạch tiền bối phân thân, Tô Thị A Thập Lục, Hằng Hỏa Chân Quân và Tống Thư Hàng rồi biến mất không thấy đâu nữa. 【A...

Đúng rồi, Bá Toái!】 Tống Thư Hàng nhìn hình ảnh đảo Điền Thiên biến mất, trong đầu đột nhiên lại nhớ ra một việc.

Bảo đao Bá Toái của cậu vẫn còn cắm trên bãi cát đảo Điền Thiên, chưa có thu hồi lại.

Thanh bảo đao này từ khi cậu bước chân vào giới tu sĩ không lâu đã luôn ở bên cạnh cậu cho đến cảnh giới Ngũ Phẩm, giữa cậu và nó có tình cảm sâu đậm.

Không ngờ hôm nay đi vội quá, lại quên nhổ nó về trước.

Trong lòng đột nhiên có một loại cảm giác tội lỗi mãnh liệt.

Lát nữa sau khi đạt tới địa khu Giang Nam, cách đảo Điền Thiên ngàn non muôn nước, vị trí của bảo đao Bá Toái sẽ vượt quá phạm vi 'Ngự Đao Thuật' của Tống Thư Hàng, trong thời gian ngắn cậu sẽ không cách nào dựa vào 'Ngự Đao Thuật' để mang nó về.

Không còn cách nào khác, chỉ có lát nữa gửi cho Điền Thiên tiền bối một cái tin nhắn, nhờ anh ấy giúp thu hồi lại bảo đao Bá Toái, bảo quản hộ một chút.

Đang suy tư, một cảm giác như thang máy dừng ổn định truyền tới.

Chương 2130

Nhóm Tống Thư Hàng đã đạt tới vị trí trên không đại học thành Giang Nam, được bao phủ bởi một tầng huyễn thuật nên người bình thường sẽ không nhận ra điều dị thường.

Bạch tiền bối và Hằng Hỏa Chân Quân đạp trên hư không, nhẹ nhàng rơi xuống đám mây khổng lồ.

Khi Tống Thư Hàng đạp không, hoa sen đen tự động hiện ra.

Ý niệm của cậu khẽ động, ngưng tụ ra một đóa hoa sen đen lớn để Tô Thị A Thập Lục đặt chân.

Tiếp đó, cậu đưa tay nhéo nhéo mặt mình, lại sờ sờ hông 【Mình còn sống mà ra được khỏi thông đạo không gian rồi?】 Khi ở trong thông đạo không gian, Bạch tiền bối không làm khó cậu.

Chẳng lẽ...

ý nghĩ muốn thái lát chính mình làm sashimi của Bạch tiền bối phân thân không phải kết quả của đọc tâm thuật, mà là do chính anh ấy đột phát kỳ tưởng?

Nếu thật sự như vậy, cái phân thân mặt liệt này của Bạch tiền bối xét theo mức độ nào đó quả thực quá mạnh.

“Thanh Loan tiên tử đến chưa?” Bạch tiền bối phân thân mặt không cảm xúc nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Vẫn chưa liên hệ với tôi, từ Thú Tu Giới đến đại học thành Giang Nam chắc không nhanh bằng chúng ta.” Hơn nữa, Thanh Loan tiên tử còn phải chuẩn bị một phần linh thạch và một bộ 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, có lẽ sẽ tốn chút thời gian.

“Vậy chúng ta đến căn nhà mà Dược Sư mua trước đã.” Bạch tiền bối phân thân nói: “Chỗ đó bản thể vẫn còn một hạng mục nghiên cứu chưa hoàn thành.” “Hạng mục gì ạ?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Lần trước chúng ta chẳng phải bắt được mấy thành viên phe khoa học tu luyện sao, tiểu hình cơ giáp trên người bọn họ khá thú vị.

Còn có cả kỹ thuật cải tạo cơ thể người thành máy móc nữa, cũng rất hay.” Bạch tiền bối nói.

“À đúng rồi, là bọn họ.” Trong Hạt Nhân Thế Giới của Tống Thư Hàng vẫn còn một cô nàng tóc vàng bị cải tạo bán máy móc, bị cậu đâm chết một đao vẫn còn đang trong tiến trình hồi sinh.

Cũng không biết vận may của cô nàng thế nào, là một năm hồi sinh hay mười năm sau mới hồi sinh đây?

“Vậy chúng ta xuống trước đi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm.” Bạch tiền bối phân thân khẽ đáp một tiếng, rồi sau đó... không còn sau đó nữa.

Hằng Hỏa Chân Quân quay đầu nhìn Bạch tiền bối phân thân, đột nhiên nói: “Không ổn.” Bạch tiền bối phân thân không biết từ lúc nào đã rơi vào trạng thái trầm tư, mất hồn rồi.

“Đến cả phân thân cũng mất hồn sao, Hằng Hỏa tiền bối, giữ chắc lấy.” Tống Thư Hàng vội nói: “Đây là trên cao đấy, vạn nhất Bạch tiền bối ngã xuống thì đúng là tai nạn.” Hai người một trái một phải đưa tay hư thác bên cạnh Bạch tiền bối phân thân, nhỡ đâu Bạch tiền bối phân thân lúc mất hồn mà 'ngã sấp mặt trên đất bằng' thì hai người có thể kịp thời đỡ lấy, tránh cho địa khu Giang Nam bên dưới gặp phải hạo kiếp không hiểu thấu.

Đồng thời, Tô Thị A Thập Lục cẩn thận từng li từng tí ngự đao quang, thi triển phép ngự đao phi hành để đỡ lấy Bạch tiền bối phân thân.

“Tạm thời an toàn rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Bạch tiền bối phân thân vẫn là trạng thái ánh mắt vô thần, đang suy nghĩ sâu sắc về một vấn đề nào đó.

Sau đó, anh ấy cất bước đi bộ trong hư không...

Tô Thị A Thập Lục liên mang phối hợp ngự đao, Bạch tiền bối phân thân đi một bước thì độn quang của cô theo sát bước đó.

Cứ như vậy, đi được hơn mười bước, Bạch tiền bối phân thân đột nhiên tỉnh lại.

“Vừa rồi đột nhiên nghĩ đến một chuyện.” Anh ấy vẫn giữ khuôn mặt liệt, từ tốn nói.

“Không sao là tốt rồi, Bạch tiền bối, tiếp theo nếu có vấn đề gì cần suy nghĩ thì chúng ta về nhà rồi nghĩ cũng không muộn.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ừm.” Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói.

Lúc gật đầu, đột nhiên chân anh ấy trượt một cái, cả người như quả pháo lao về phía trước.

Tống Thư Hàng: “!!!” Trong tình thế cấp bách, cậu lóe lên linh quang.

“Chân Thực Huyễn Tượng.” Tống Thư Hàng đưa tay vạch một cái, 99 cây Ma Thần Trụ lập tức trải ra bên cạnh cậu.

Cái 'Sa mạc nhiệt tình phỏng theo' xuất hiện, cuốn lấy chính cậu và Bạch tiền bối phân thân vào trong.

Oanh —— Bạch tiền bối phân thân ngã sấp mặt ngay trên đất bằng trong sa mạc.

Trong Chân Thực Huyễn Tượng đất rung núi chuyển, sa mạc nổ tung, dấy lên một trận bão cát...

Có điều, sa mạc khổng lồ cũng đã hoàn mỹ chịu đựng được uy lực cú ngã sấp mặt của Bạch tiền bối. 【Tác dụng chủ yếu nhất của cái 'Chân Thực Huyễn Tượng' của chính Bạch tiền bối, không lẽ chính là dùng để đón những cú ngã sấp mặt của mình sao?】 Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Một hồi lâu sau, ở dưới đáy sa mạc, Bạch tiền bối phân thân từ từ chui ra.

“Tuyệt.” Sau khi đứng dậy, Bạch tiền bối phân thân đột nhiên mặt không biểu cảm, dùng lực đấm vào lòng bàn tay mình.

Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt.

“Ta quyết định rồi.” Bạch tiền bối phân thân từ tốn nói: “Sau này ta sẽ ở lại đây.” Tống Thư Hàng: “Hả?” “Ta vừa rồi đang cân nhắc rất nhiều chuyện...

Thân là phân thân, khi năng lượng của ta cạn kiệt thì sẽ biến mất.

Vậy có cách nào để ta tự để lại chút dấu vết, chứng minh ta cũng từng đến thế giới này không.

Hiện tại ta đột nhiên phát hiện, cái 'Chân Thực Huyễn Tượng' này của cậu thực ra rất giống nơi ta ở, ta có thể ở lại đây.” Bạch tiền bối phân thân nói.

“Nhưng đây là Chân Thực Huyễn Tượng, không phải tồn tại mãi mãi.

Khi tôi thu hồi ý niệm thì nó sẽ biến mất.” Tống Thư Hàng nói.

“Cậu quên Bích Thủy Các của Sở các chủ rồi sao.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối muốn tôi luôn duy trì trạng thái Chân Thực Huyễn Tượng ạ?” “Không, ta muốn nói là, thực ra khi cậu thu hồi 'Chân Thực Huyễn Tượng', nhưng trên thực tế, nó vẫn tồn tại bên cạnh cậu theo một phương thức đặc biệt.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Sau đó, anh ấy đứng dậy đi tới bên cạnh gò cát có 'Tiểu Bạch'.

Bạch tiền bối phân thân đưa tay ra, từ từ chạm về phía 'Tiểu Bạch'.

Trong Chân Thực Huyễn Tượng, Tiểu Bạch dường như có sở cảm, cậu bé từ từ quay đầu lại.

Giống như lần trước, diện mục của 'Tiểu Bạch' trong 【Chân Thực Huyễn Tượng】 của Tống Thư Hàng rất mờ nhạt, không nhìn rõ ngũ quan.

Lòng bàn tay Bạch tiền bối phân thân ấn về phía Tiểu Bạch trong huyễn tượng, Tiểu Bạch trong huyễn tượng đột nhiên từ từ giơ bàn tay nhỏ của mình lên, đối diện với lòng bàn tay Bạch tiền bối phân thân.

Bàn tay lớn và bàn tay nhỏ ấn vào nhau.

Tóc của Đại Bạch và Tiểu Bạch đồng thời bay múa theo gió, đẹp như tranh vẽ.

“Ừm, chính là cảm giác này.” Bạch tiền bối phân thân từ từ gật đầu, thu lại lòng bàn tay.

Tiểu Bạch trong 【Chân Thực Huyễn Tượng】 cũng quay đầu lại, tiếp tục ngồi bên gò cát ngẩn người.

Giao lưu kết thúc?

“Được rồi, chúng ta ra ngoài thôi.” Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: “Xong rồi ạ?” Chẳng phải Bạch tiền bối phân thân muốn ở lại trong 'Chân Thực Huyễn Tượng' sao, sao lại đổi ý rồi.

Bạch tiền bối phân thân mặt liệt này tính cách thật là khó đoán.

“Ừm, kết thúc rồi.

Tiếp tục ở lại đây đã không còn ý nghĩa nữa, chúng ta ra ngoài thôi.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu khẽ vẫy tay thu hồi 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Bóng dáng hai người lại xuất hiện trên không trung đại học thành Giang Nam.

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng thu hồi 'Chân Thực Huyễn Tượng', trong thế giới huyễn tượng, 'Tiểu Bạch' vốn đang ngồi yên lặng bên gò cát bỗng trở nên rõ nét, ngũ quan hiện ra, hóa thành dáng vẻ lúc nhỏ của Bạch tiền bối, làn da trắng khiết, tinh xảo không tì vết.

Chỉ là khuôn mặt của 'Tiểu Bạch' căng thẳng, mặt không biểu cảm.

Trên không địa khu Giang Nam.

Thấy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối phân thân xuất hiện, Tô Thị A Thập Lục ngự đao lên trước, dùng độn quang đón lấy hai người: “Thư Hàng, Bạch tiền bối, hai người không sao chứ?” “Không sao, hoàn hảo không tổn hao gì.

Không ngờ 'Chân Thực Huyễn Tượng' lại nhanh chóng phát huy tác dụng như vậy.” Tống Thư Hàng cười ha hả nói.

Bạch tiền bối phân thân không còn mất hồn nữa, một hàng bốn người bao phủ huyễn thuật trên người, hạ xuống tòa đại lầu mà Dược Sư đã mua.

Trong đại lầu của Dược Sư.

Đã một thời gian không quay lại, bên trong đại lầu của Dược Sư bám không ít bụi bặm.

“Tịnh Trần Thuật.” Hằng Hỏa Chân Quân đưa tay chỉ một cái, bụi bặm trong phòng toàn bộ bị quét sạch sành sanh, bụi bặm ngưng tụ thành một tiểu đoàn tử, bị Chân Quân ném vào bồn hoa.

Tống Thư Hàng: “Tu chân đôi khi thật sự quá thuận tiện.” Một số pháp thuật nhỏ rất thực dụng trong cuộc sống, nếu không thì chỉ riêng việc quét dọn tòa đại lầu khổng lồ này thôi cũng tốn không ít thời gian rồi.

Tống Thư Hàng nhớ lúc nhỏ, mỗi dịp Tết đến, nhà cậu lại phải tổng vệ sinh.

Khi đó tổng vệ sinh không thuê người, đều là cả nhà cùng tham gia, quét dọn xong một ngôi nhà nhỏ mà mệt đến mức không đứng thẳng lưng lên được.

Nếu lúc nhỏ mình đã tiếp xúc với tu chân, ném một cái 'Tịnh Trần Thuật' xuống, cả nhà sạch bong kin kít, nghĩ thôi đã thấy sướng.

“Pháp thuật này có trong phần chia sẻ của nhóm đấy.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói: “Một số pháp thuật nhỏ trong cuộc sống, Tam Lãng đạo hữu từng quy nạp thành một tập tin, Thư Hàng tiểu hữu có rảnh có thể đi xem thử.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Tuy biết Tam Lãng tiền bối thực ra rất tỉ mỉ, sở hữu thiên phú phát minh pháp thuật rất mạnh, nhưng mỗi lần nghe thấy anh ấy phát minh ra mấy pháp thuật nhỏ thực dụng hay làm mấy việc tỉ mỉ, vẫn luôn có cảm giác rất khó tin.” Tống Thư Hàng: “Đồng cảm.” “Về phương diện này thì đừng coi thường Tam Lãng đạo hữu.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

“Lát nữa tôi sẽ đi tải tập tin đó về xem có pháp thuật nhỏ nào học được không.

Sau này về nhà nói không chừng có thể dùng tới.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nhắc đến đề tài này, cậu lại nhớ tới cha mẹ mình.

Cậu lôi điện thoại ra, thuận tay gọi điện cho cha.

Đã một thời gian không gọi điện về nhà rồi, không biết ba mẹ còn khỏe không.

“Alo, Thư Hàng, có món gì quên lấy à?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói ôn hòa của ba Tống.

Tống Thư Hàng: “Dạ không có, chỉ là đột nhiên muốn gọi điện cho ba mẹ thôi.

Mẹ vẫn khỏe chứ ạ?” “Chúng ta chẳng phải vừa mới gặp mặt sao, sao lại hỏi chuyện này?” Ba Tống vẻ mặt nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: “?” Vừa mới gặp mặt...

Hỏng bét, chẳng lẽ ba chạy đến đại học thành Giang Nam gặp mặt cái gã do 'Khinh Vũ' giả danh mình sao?

Tống Thư Hàng bổ não một chút cảnh tượng Khinh Vũ và cha mẹ mình gặp mặt, trong lòng có chút bất an — giữa chừng không xảy ra chuyện gì chứ?

Ví dụ như Khinh Vũ sẽ không ở trước mặt cha mẹ mình vô tình bộc lộ ra một mặt quyến rũ của nữ yêu đấy chứ?

“Mẹ con giờ vẫn nhảy nhót khỏe re.

Tụi ba hiện giờ đang bắt xe, rời khỏi đại học thành Giang Nam đây.

Qua một thời gian nữa tụi ba quay lại sẽ ghé thăm con.” Ba Tống mỉm cười nói: “Thời gian qua con thay đổi nhiều lắm, nghe bạn cùng phòng con nhắc qua, dạo này con đã biết chăm sóc người khác rồi.” Chắc là biết em trai hoặc em gái sắp chào đời nên đã học được cách chăm sóc người khác rồi, Thư Hàng luôn là một đứa trẻ hiểu chuyện, nuôi dạy rất đỡ tốn tâm sức.

Chương 2131

“Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng một hồi.

“Có rảnh thì gọi điện cho tụi ba nhiều hơn, hết tiền thì sớm gọi điện bảo ba một tiếng.” Ba Tống lại nhắc một câu, ông nghe bạn cùng phòng Tống Thư Hàng nhắc qua, Thư Hàng dạo trước đột nhiên thích trồng cây nuôi hoa, mua sắm trên mạng không ít đồ, chi tiêu chắc không nhỏ.

Con trai khó khăn lắm mới có hứng thú với trồng trọt, thân là người cha ông đương nhiên phải ủng hộ một chút.

“Ba yên tâm đi, tiền con tạm thời không thiếu, nếu thật sự thiếu con sẽ gọi điện bảo ba mà.” Tống Thư Hàng đáp — ừm, cậu không thiếu tiền bình thường, cái thiếu là linh thạch.

Sau khi trò chuyện với cha một lát, Tống Thư Hàng cúp máy.

Ban đầu... cậu còn đang định nhân cơ hội tiết lộ một chút về thế giới 'Tu chân' cho cha mẹ, để họ chuẩn bị tâm lý.

Cậu hiện tại đã sở hữu cảnh giới Lục Phẩm, trong giới tu sĩ cũng đã có danh tiếng nhất định, không còn lo lắng mấy kẻ tiểu nhân nữa.

Nếu có thể, cậu còn muốn hẹn cha mẹ gặp mặt, trình diễn cho hai người một số pháp thuật thần thông để họ dễ tiếp nhận thế giới 'Tu chân' hơn.

Không ngờ cha mẹ đã đi trước một bước gặp mặt 'Khinh Vũ', làm rối loạn kế hoạch của cậu.

Ngượng quá.

“Vậy thì lùi lại mấy tháng nữa đi.” Tống Thư Hàng quyết định.

Đợi em trai hoặc em gái chào đời rồi mới giới thiệu chi tiết về 'Thế giới Tu chân' với cha mẹ.

Dù sao thì phụ nữ mang thai vẫn không nên tiếp nhận kích thích quá lớn thì tốt hơn.

Tiện thể mấy tháng này cậu phải dọn dẹp lại động phủ của mình ở hiện thế — Nho gia năm đó tặng cậu động phủ, ngoài Thiên Đình toái phiến ra còn có một nơi là động phủ phổ thông.

Đến lúc đó có thể đón cha mẹ tới sống ở nơi động phủ kia.

Mấy tháng trời, dù sao trôi qua cũng nhanh thôi.

“Thư Hàng vẫn chưa nói chuyện 'Tu chân' với bác trai, bác gái sao?” Tô Thị A Thập Lục cuộn tròn người trên sofa hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Ừm, dù sao tớ tu luyện cũng mới có mấy tháng thôi, trước giờ vẫn chưa có cơ hội nhắc chuyện này với ba mẹ...

Đợi vài tháng nữa đi, đợi em trai hoặc em gái tương lai của tớ ra đời rồi mới để ba mẹ tìm hiểu về cuộc sống của tu sĩ.

Tránh gây kích thích quá lớn cho sản phụ.” Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, trầm tư.

Tống Thư Hàng đã Lục Phẩm rồi... nếu cứ theo cái đà này thì Thất Phẩm cũng sẽ nhanh thôi đúng không?

Tống Thư Hàng ngồi xuống bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, tùy tay bật tivi.

Trên màn hình tivi hiện lên một biểu tượng hình chữ thập, giọng một người đàn ông trầm ấm vang lên: Phúc âm cho người hiếm muộn, giúp mỗi gia đình đều trọn vẹn, hoan nghênh đến với bệnh viện XX, kỹ thuật thụ tinh ống nghiệm thành thục nhất trong nước.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu chuyển kênh khác, sau đó lấy đĩa kim loại dùng để liên lạc với Thanh Loan tiên tử ra.

Tính toán thời gian thì chắc tiên tử đã đến nơi rồi.

Hôm nay, một kẻ không còn một viên linh thạch như cậu cuối cùng cũng có thể có linh thạch vào túi.

Tống Thư Hàng thao tác một hồi trên đĩa kim loại, thuận lợi liên lạc được với Thanh Loan tiên tử.

Hai bên mở công năng trình chiếu toàn ảnh.

Thông qua hình chiếu, Tống Thư Hàng có thể thấy Thanh Loan tiên tử đang chuẩn bị thông qua trận pháp truyền tống để giáng lâm địa khu Giang Nam.

Đi theo bên cạnh cô là cặp thiếu nữ từng cùng tham gia 'Thực Tiên Yến' lần trước, mỗi thiếu nữ ôm một cái rương lớn — Tống Thư Hàng cách màn hình cũng ngửi thấy mùi linh thạch.

“Bá Tống đạo hữu, chúng tôi hiện đang xuất phát.

Cậu hiện đang ở tọa độ vị trí nào?” Thanh Loan tiên tử hỏi thăm.

Tống Thư Hàng: “Tôi đang ở một tòa lầu cư dân gần đại học thành Giang Nam, tiên tử cứ giáng lâm trực tiếp về hướng đại học thành Giang Nam, sau khi tôi cảm ứng được khí tức của mọi người sẽ đi hội hợp.” “Được.” Thanh Loan tiên tử khẽ gật đầu, môi cô khẽ mở, dường như còn muốn nói gì đó.

Lúc này, từ trong tivi của Tống Thư Hàng đột nhiên lại phát ra giọng nói trầm ấm của người đàn ông kia: Phúc âm cho người hiếm muộn, giúp mỗi gia đình đều trọn vẹn, hoan nghênh đến với bệnh viện XX...

Tống Thư Hàng mạnh mẽ quay đầu lại, vẫn là cái logo bệnh viện hình chữ thập quen thuộc kia, vẫn là đoạn quảng cáo quen thuộc và giọng nói quen thuộc đó.

Nhìn lại biểu tượng đài truyền hình trên tivi, đã đổi đài rồi mà, không sai được.

Mẹ nó chứ, giờ quảng cáo lộng hành thế này sao, đổi đài rồi mà vẫn là quảng cáo của bệnh viện nhà ông?

Có tiền thì ngon lắm hả, có tiền thì có thể thầu cả mấy đài để chạy quảng cáo điên cuồng vậy sao?

Tống Thư Hàng không chút do dự chuyển kênh tiếp, lần này chuyển hẳn sang đài truyền hình của tỉnh khác — có giỏi thì ông lại thầu xuyên tỉnh sang đài thứ ba mà đánh quảng cáo đi!

Tô Thị A Thập Lục vùi mặt vào gối ôm cười khúc khích.

“Phúc âm hiếm muộn?” Trong hình chiếu, khuôn mặt nhỏ của Thanh Loan tiên tử đỏ lên, lập tức nhớ ra điều gì đó.

Thiếu nữ A Lăng: “Ánh...

Ánh mắt mang thai ạ?” Thiếu nữ A Yên: “Bá...

Bá Tống mở bệnh viện rồi sao?” Trong đĩa kim loại lại truyền đến một tràng âm thanh hỗn loạn.

Các tu sĩ Thú Giới tiễn chân Thanh Loan tiên tử nghe thấy tin Bá Tống Huyền Thánh muốn mở bệnh viện, khu hổ, khu lang, khu mèo, khu rắn đều không ngừng chấn động.

Tống Thư Hàng: “...” Không phải tôi, tôi không có, đừng đổ oan cho tôi, tôi không có mở bệnh viện 'trị liệu hiếm muộn' đâu!

Hơn nữa Cường Giả Giám Định Thuật của tôi cũng đâu có thật sự khiến người ta sinh con được, chỉ là một loại trải nghiệm thôi.

Nếu thật sự sinh con được thì chư thiên vạn giới đã bùng nổ dân số từ lâu rồi nhé?

“Mọi người đừng hiểu lầm, vừa rồi chỉ là quảng cáo của một đài truyền hình thôi.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Hơn nữa, tôi không có mở bệnh viện.” “Tuy nhiên, Thư Hàng cậu rất hợp để mở một cái bệnh viện như vậy đấy.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói bằng giọng nũng nịu.

Tống Thư Hàng đầu cũng không ngoảnh lại, trở tay chính là một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

“A ~ nha ~ sướng quá đi thôi ~” Tiếng kêu của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thông qua đĩa kim loại truyền tới Thú Giới.

Thiếu nữ A Lăng, A Yên đi theo sau Thanh Loan tiên tử biến sắc mặt, dùng ánh mắt phức tạp nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Giọng loli của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đôi khi đúng là một rắc rối lớn.

Không thể tùy ý thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 cho Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nữa, nếu không sớm muộn gì cũng xảy ra chuyện cho xem.

“Vậy Bá Tống đạo hữu, chúng tôi sẽ tới ngay đây.” Thanh Loan tiên tử khẽ mỉm cười, ngắt liên lạc.

Hình chiếu trên đĩa kim loại biến mất.

Tống Thư Hàng ngửa đầu nhìn trời: “Thập Lục, cậu nói xem danh tiếng một đời của tớ liệu có bị hủy hoại không?” “Điểm này thì chắc chắn là không đâu, tớ có thể bảo đảm.” A Thập Lục tựa mặt vào gối ôm, cười hì hì nhìn Thư Hàng.

Bạch Long tỷ tỷ bổ sung thêm: “Bởi vì cậu căn bản không có danh tiếng một đời, những thứ không tồn tại thì không có chuyện bị hủy hay không.” “Ỷ Thiên Đồ Long trúng tim đao rồi đấy chị ơi.” Tống

Thư Hàng thu lại đĩa kim loại.

Sau đó cậu đứng dậy: “Thập Lục, tụi mình ra đại học thành Giang Nam dạo chút đi, rồi đợi Thanh Loan tiên tử bọn họ xuyên giới qua đây.” “Được.” A Thập Lục đặt gối ôm sang một bên, nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi sofa.

“Bạch tiền bối, Hằng Hỏa tiền bối, bọn cháu ra ngoài một chút, chắc sẽ về nhanh thôi.” Tống Thư Hàng hướng lên lầu gọi lớn.

“Mua giúp ta ít trái cây và linh thực nhé.” Giọng Bạch tiền bối phân thân vang lên.

“Vậy ta thiền định một lát, ở nhà đợi mọi người.” Hằng Hỏa Chân Quân cười nói.

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng mở cửa sổ, vèo một cái, nhảy xuống từ cửa sổ.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Đây là không đi đường bình thường sao?

Cô nhìn lại mình, may mà hôm nay mặc quần soóc bò.

Thế là cô cũng nhảy xuống theo từ cửa sổ, nhẹ nhàng đáp xuống giữa bồn hoa.

Mũi chân cô điểm trên một chiếc lá của cây non trong bồn hoa, đứng vững trên lá.

Khi vừa hạ chân xuống, A Thập Lục vừa vặn nghe thấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đang nhắc nhở Tống Thư Hàng: “Ta thấy lần sau cậu cứ đi cửa đi.

Chuyện nhảy cửa sổ này làm nhiều quá sẽ bị nghiện đấy.

Nhỡ đâu một ngày nào đó, lúc cậu nghỉ hè về nhà ở cùng cha mẹ mà đột nhiên nhảy xuống từ cửa sổ thì...” “Một khi không cẩn thận liền thành thói quen, thói quen đúng là thứ đáng sợ.” Tống Thư Hàng cảm khái.

Nếu Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhắc nhở thì cậu cũng không để ý thấy mình đã quen với cách ra khỏi cửa bằng việc nhảy xuống từ cửa sổ rồi.

“Thực ra tớ thấy Thư Hàng có thể thông qua cuộc sống hàng ngày để từ từ 'thấm nhuần' một số tình trạng của giới tu chân cho bác trai bác gái, để hai bác hiểu được một số thông tin về tu sĩ một cách tự nhiên.

Như vậy thì sau này khi cậu quyết định ngả bài với hai bác, họ cũng dễ tiếp nhận hơn một chút.” Tô Thị A Thập Lục lấy ra một đôi xăng đan xỏ vào, rồi lại nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi cành lá.

Tống Thư Hàng nghe vậy liền gật đầu suy tư.

“Thực ra những việc tương tự Thư Hàng đã làm từ lâu rồi.” Tô Thị A Thập Lục cúi người thắt dây xăng đan: “Trước đây cậu gửi linh mễ về nhà, còn cả nước suối khoáng trong Hạt Nhân Thế Giới giúp bác trai bác gái trẻ trung hơn, những việc đó thực ra đều có thể coi là 'thấm nhuần' rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bổ sung: “Tiếp theo cậu có thể tăng cường cường độ, để người nhà có thêm cơ hội tiếp xúc với các vật phẩm trong giới tu sĩ.

Đến lúc em gái hoặc em trai cậu ra đời, rồi mới ngả bài chuyện 'tu sĩ' thì mọi chuyện sẽ thuận theo tự nhiên thôi.” “Ừm, ý hay đấy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói — tuy rằng hiện tại thời gian cậu ở cùng cha mẹ không nhiều, nhưng đệ tử Tiểu Thải của cậu vẫn luôn âm thầm ở bên cạnh cha mẹ.

Cậu có thể thông qua Tiểu Thải để cha mẹ tiếp xúc với một số vật phẩm của tu sĩ.

Ngoài ra...

ý thức Tống Thư Hàng hướng về một hố đá trong Hạt Nhân Thế Giới của mình.

Trong đó chứa thạch nhũ thiên trì đến từ 'Hắc Long Thế Giới'.

Những thạch nhũ thiên trì này sở hữu năng lực 'hóa hình', hiệu quả tương tự như Hóa Hình Đan, có thể giúp yêu tu đạt được hiệu quả hóa hình trước cấp Ngũ Phẩm.

“Lát nữa mình liên hệ với Tiểu Thải.” Tống Thư Hàng nói, tiện thể có thể để Tiểu Thải dùng một ít thạch nhũ, giúp cô bé sớm ngày hóa hình, có lợi cho việc nâng cao hiệu quả tu luyện của cô bé.

Đại học thành Giang Nam.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục đi sát bên nhau, trên người phủ một tầng hiệu quả huyễn thuật.

Hai người dạo một vòng trong đại học thành Giang Nam, rồi lặng lẽ đi tới ký túc xá của Tống Thư Hàng.

Ngày 18 tháng 11 năm 2019, thứ Hai, giờ nghỉ trưa.

Trong ký túc xá của Tống Thư Hàng, đột nhiên vang lên tiếng ôn tập bài vở.

“Cần mẫn thế kia à?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ.

Chuyện này quá không bình thường, đám bạn cùng phòng mà tôi biết vốn không phải phong cách này.

Giờ nghỉ trưa mà lại chăm chỉ ôn bài, có phải đang giai đoạn thi đại học đâu.

Chẳng lẽ thụ yêu Khinh Vũ phát hiện mình không theo kịp tiến độ học tập, nên nhờ mấy anh em trong phòng giúp đỡ?

Chuyện này cũng có khả năng lắm.

Chương 2132

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục rón rén lại gần ký túc xá, vểnh tai nghe ngóng tiếng động bên trong.

Nghe một lát, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện, không phải Khinh Vũ đang học bổ túc, mà là ba người Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức đang nghe 'Khinh Vũ' giảng giải các điểm trọng tâm.

Tống Thư Hàng: "..." Tôi có phải xuyên không rồi không?

Mấy ông bạn cùng phòng có phải nhầm lẫn thân phận rồi không?

Lúc ở điền thiên đảo, cậu còn lo thụ yêu Khinh Vũ sẽ gặp khó khăn trong học tập, lúc đó còn nghĩ xem có nên xin Bạch tiền bối một cái 'Hệ thống học bá' cho Khinh Vũ không.

Kết quả, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Khinh Vũ đã biến thành học bá, đủ trình độ để bổ túc kiến thức cho ba tên bạn của cậu rồi?

"A, có Thư Hàng đúng là tốt thật." Thổ Ba vươn vai một cái, thở phào nói: "Mấy ngày trước thức đêm dữ quá, tiết học sáng nay chẳng chữ nào lọt tai.

Giờ nghe Thư Hàng giảng qua một lượt, lập tức hiểu ngay...

Còn dễ hiểu hơn cả giáo viên giảng.

Hắc, tối nay ba đứa mình lại thức đêm tiếp đi." "Thức đêm không tốt cho sức khỏe đâu." Khinh Vũ dùng giọng của Tống Thư Hàng dịu dàng nhắc nhở.

"Bên tôi có cái việc riêng, ngày kia phải xong rồi, mấy ngày nay e là vẫn cần thức đêm cày cuốc tí." Dương Đức thở dài nói.

Cao Mỗ Mỗ nói: "Tôi cũng thế, tôi định tích trữ ít bản thảo...

Sau đó, tuần tới tôi sẽ đi nghỉ dưỡng thế giới hai người với Nha Y.” Khinh Vũ do dự một lát rồi nói: “Vậy tôi sẽ nghĩ cách làm chút đồ tẩm bổ cho các cậu, để các cậu tỉnh táo hơn.

Nhưng nhớ kỹ, chuyện thức đêm này, tránh được thì hãy tránh.” Nói xong, cô đứng dậy: “Các cậu ghi nhớ lại mấy điểm kiến thức này đi, tôi ra ngoài một lát.” Cô đã cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng ở cửa.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, cảm giác ba tên bạn thân sắp bị Khinh Vũ làm cho hư hỏng rồi.

Cậu nghi ngờ nếu bây giờ bắt ba tên này chọn giữa ‘Tống Thư Hàng bản chính’ và ‘Tống Thư Hàng bản Khinh Vũ’, bọn họ chắc chắn sẽ chọn bản Khinh Vũ.

Thụ yêu Khinh Vũ đi ra ngoài, đóng cửa ký túc xá lại, cô tựa vào tường nhẹ giọng hỏi: “Thư Hàng tiên sinh, anh về rồi à.

Có cần đổi lại thân phận không?” “Chưa vội, hôm nay tôi chỉ ghé qua xem thử thôi, lát nữa còn có việc.

Thời gian tới, vẫn phải phiền cô tiếp tục thay tôi đi học rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng, nghề chính là sinh viên, nghề phụ là tu chân.

Có điều dạo này nghề phụ bận quá, khiến nghề chính cũng phải tìm người đóng thế.

Thụ yêu Khinh Vũ chớp mắt: “Vâng, không phiền đâu.

Hơn nữa nói thật, tôi rất hưởng thụ cuộc sống hiện tại.” Tống Thư Hàng mỉm cười, sực nhớ ra một chuyện: “Đúng rồi Khinh Vũ.

Tôi nhớ cô vẫn chưa hóa hình đúng không?” Cảnh giới của Khinh Vũ đã đạt tới cấp 5, nhưng trước đây do bị tà năng Cửu U ảnh hưởng, lúc ở phẩm thứ 5 cũng không thể hóa thành nhân hình.

Sau khi bị Bạch tiền bối bắt làm yêu sủng, dù đã được tịnh hóa triệt để từ đầu tới chân một lượt, nhưng chân thân vẫn ở trạng thái nửa người nửa cây.

Khinh Vũ khẽ gật đầu.

“Tặng cô món quà này.” Tống Thư Hàng đưa tay lấy ra một cái ly dùng một lần, nhỏ một giọt ‘Thạch nhũ’ vào trong ly.

Cậu đưa ly cho Khinh Vũ: “Tìm lúc nào không có người thì uống nó, nó có thể giúp cô hóa hình thành công.” “Cảm ơn Thư Hàng tiên sinh.” Khinh Vũ vui vẻ nhận lấy cái ly.

“Hẹn gặp lại sau.” Tống Thư Hàng mỉm cười, cùng Tô Thị A Thập Lục quay người rời đi.

Khi quay đi, cậu lại nghe thấy tiếng mấy ông bạn trong phòng bàn tán.

“Sau này thật muốn tìm một cô bạn gái có tính cách giống như Thư Hàng dạo gần đây vậy.” Thổ Ba nói.

Dương Đức gật đầu: “Đồng cảm.” Tô Thị A Thập Lục quay đầu, không nhịn được bật cười thành tiếng.

Tống Thư Hàng: “......” Sau khi đưa A Thập Lục đi dạo một vòng quanh Thành đại học Giang Nam, hai người ngự đao hạ xuống sân thượng tòa nhà ký túc xá, đợi Thanh Loan tiên tử giáng lâm.

Thư Hàng lấy ra hai cái bánh rán tiên quả đưa cho A Thập Lục, đây là món cậu tiện tay mua khi nãy.

Hai người mỗi người một cái, ngồi sát bên nhau trên sân thượng.

“Đúng rồi A Thập Lục, cậu nói xem trong Thành đại học Giang Nam này ngoài tôi ra, liệu còn có đệ tử tu sĩ giới nào ẩn mình không?”

Tống Thư Hàng nhìn ngắm thành đại học, đột phát ý tưởng.

“Tôi đây?” A Thập Lục chớp mắt nói, cô cũng từng ở lại đây một thời gian.

“Haha.” Tống Thư Hàng cười nói: “Tôi vừa mới nghĩ, nếu ngoài tôi ra, cũng có đệ tử tu chân giới hoặc hệ thống tu luyện khác đang học tập ở đây thì chắc sẽ thú vị lắm.” “Ví dụ như con thụ yêu lúc nãy chẳng hạn, hắc hắc.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cũng chẳng buồn quay đầu, vung tay ra sau là một chiêu Dưỡng Đao Thuật.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “A~~ sướng quá đi~” “Nếu thực sự mà nói, đệ tử cùng lứa tuổi với Thư Hàng chắc là không có đâu.” Tô Thị A Thập Lục đáp: “Thông thường tu sĩ từ tám đến ba mươi tuổi vẫn còn ở cảnh giới phẩm 1 đến phẩm 2.

Đệ tử cảnh giới này chưa có tư cách ‘hạ sơn’.

Mà người đủ tư cách hạ sơn, muốn trải nghiệm cuộc sống học đường thì tuổi thật thường không còn nhỏ nữa.

Lúc đó, những đệ tử này chắc chắn sẽ không lên lớp mỗi ngày như sinh viên bình thường, cùng lắm chỉ đến trải nghiệm một thời gian rồi đi thôi.” “Cũng đúng.” Tống Thư Hàng nói.

“Thời gian tới, tôi sẽ đổi một thân phận khác, cùng cậu trải nghiệm cuộc sống học đường.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên: “Được thôi.” Cậu cũng cảm thấy, giữa mình và A Thập Lục cần có một khoảng thời gian như thế.

“Đến rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Trên bầu trời Thành đại học, không gian bắt đầu dao động.

Tống Thư Hàng đứng dậy, đưa tay chỉnh lại chiếc mũ trên đầu A Thập Lục, che đi đôi sừng rồng nhỏ xinh đẹp.

Trong hư không, cánh cổng không gian mở ra.

Thanh Loan tiên tử và hai thiếu nữ lần lượt xuất hiện.

“Đi thôi, A Thập Lục.” Tống Thư Hàng gọi ra Hà Long Thần Hành Chiến Xa, đưa tay về phía A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục đặt bàn tay nhỏ nhắn vào tay Tống Thư Hàng, thuận thế được kéo lên chiến xa.

Chiến xa vàng kim lao vút lên trời.

Cùng lúc đó, Thanh Loan tiên tử cũng nhìn thấy Tống Thư Hàng, tiến tới nghênh đón.

Hai thiếu nữ ôm chiếc hộp lớn theo sát sau Thanh Loan tiên tử.

Từ xa Tống Thư Hàng đã cảm nhận được linh lực dao động thuần khiết tỏa ra từ những chiếc hộp trong tay họ.

Vì trạng thái giới Thú Tu hiện tại rất tồi tệ, thời gian cấp bách, Thanh Loan tiên tử và Tống Thư Hàng không lãng phí thời gian.

Thanh Loan tiên tử đưa hai thiếu nữ đáp xuống chiến xa của Tống Thư Hàng.

Hai bên bắt đầu giao dịch.

Tống Thư Hàng lấy chiếc hộp nhỏ mà Bạch tiền bối Two giao cho mình đưa cho Thanh Loan tiên tử: “Tiên tử, trong này có phương án giải quyết ‘nhiễm tà năng Cửu U’ của giới Thú Tu, cùng với công thức của một loại dược dịch.

Hiện tại loại dược dịch này chưa thể trị dứt điểm, chỉ có tác dụng ức chế, giảm bớt triệu chứng, cần kết hợp với phương án sử dụng thì sẽ hiệu quả hơn.

Mọi người cứ dùng trước đi, công thức dược dịch 2.0 hậu kỳ một thời gian nữa sẽ có.

Khi nào có công thức mới, tôi sẽ thông báo cho tiên tử ngay." "Cảm ơn Bá Tống đạo hữu." Thanh Loan tiên tử cẩn thận nhận lấy chiếc hộp, mở ra xem.

Bên trong có một bộ dược dịch và hai cuốn sổ nhỏ.

Một cuốn là công thức dược dịch, cuốn còn lại là phương án giảm nhẹ lây nhiễm.

Khi ngón tay cô chạm vào dược dịch này, liền cảm thấy một sức mạnh bá đạo có thể trực tiếp áp chế 'tà năng Cửu U'.

Điều khiến cô chấn kinh hơn là hai cuốn sổ nhỏ kia, chữ viết trên đó như thể đang rực cháy.

Nhìn những chữ này, giống như đang thấy vầng mặt trời vĩnh cửu trên bầu trời.

Hai cuốn sổ nhỏ này là do một vị Trường Sinh Giả đích thân viết.

Chỉ riêng hai cuốn sổ này đã là chí bảo vô giá rồi.

Bá Tống đạo hữu vì chuyện của giới Thú Tu mà còn mời cả một vị Trường Sinh Giả giúp đỡ.

Cái ân tình này còn nặng nề hơn cô tưởng tượng nhiều.

"Cảm ơn." Đôi má cô hơi ửng hồng, một lần nữa cảm ơn.

"Không có gì, chúng ta coi như đôi bên cùng có lợi." Tống Thư Hàng cười ha hả.

Thanh Loan tiên tử mỉm cười, khẽ cất chiếc hộp nhỏ vào pháp khí

không gian.

Sau đó cô lấy từ trong lòng ra một cuộn trục, đưa cho Tống Thư Hàng: “Đây là Thánh Viên Long Lực Thần Công có thể tu luyện thẳng tới phẩm 9, còn về mắt xích cuối cùng của thần công, đợi lần tới trước khi Thánh Sơn mở ra, tôi sẽ liên lạc với Bá Tống đạo hữu.

Lúc đó đạo hữu chuẩn bị sẵn sàng để đến Thánh Sơn tham ngộ.” “Làm phiền tiên tử rồi.” Tống Thư Hàng đưa tay nhận cuộn trục.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh liếc nhìn bộ ngực của Thanh Loan tiên tử... một cuộn trục lớn như vậy mà cũng lấy ra được từ đó, cơ sở cơ thể của sinh linh giới Thú Tu mạnh hơn nhân loại nhiều thật.

Trong cùng một cảnh giới tu vi, thể chất của sinh linh giới Thú Tu hoàn toàn đè bẹp nhân loại Địa Cầu.

Ngay cả hai thiếu nữ phía sau, rõ ràng trông còn trẻ nhưng ‘tâm hồn’ sắp đuổi kịp Vũ Nhu Tử rồi, thật khiến người ta hâm mộ.

“Ngoài ra đây là chút đồ nhỏ chúng tôi chuẩn bị cho Bá Tống đạo hữu.” Thanh Loan tiên tử nhận một chiếc hộp từ tay thiếu nữ A Yên, đưa cho Tống Thư Hàng: “Vì đạo hữu nói là càng dung tục càng tốt, nên tôi thấy món này rất hợp.

Bá Tống đạo hữu xem thử có vừa ý không.” “Tôi vốn là người phàm, thứ tôi theo đuổi cũng là vật tục, càng tục càng hợp khẩu vị của tôi.” Tống Thư Hàng cười lớn, nhận hộp mở ra.

A Thập Lục ghé đầu vào xem.

Sau đó, cô thấy một hộp đầy ắp đan dược, mỗi viên đan dược to như hạt đậu.

Hơn nữa chiếc hộp này còn có hiệu quả ‘Càn Khôn Pháp Khí’.

Một hộp đan dược này mà đổ ra chắc phải lấp đầy một căn phòng

5 mét vuông!

Mỗi ngày một viên chắc phải ăn mấy năm mới hết? [Không phải linh thạch nhỉ.] Tô Thị A Thập Lục che miệng cười thầm.

“Đây là ‘Long Viên Đan’ cần thiết để phối hợp tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công, mỗi lần trước khi tu luyện thần công thì uống vài viên, hiệu quả tu luyện sẽ tăng lên rất nhiều.

Ngoài ra, trước khi chiến đấu uống một viên Long Viên Đan, thi triển Thánh Viên Long Lực Thần Công có thể đạt được hiệu quả bộc phát.

Loại đan dược này ở giới Thú Tu rất dễ kiếm, nhưng nghĩ đến việc Bá Tống đạo hữu không phải người giới Thú Tu, nên vật tục này chắc là rất hợp với đạo hữu.” Thanh Loan tiên tử mỉm cười giới thiệu.

“Đồ tốt.” Tống Thư Hàng vui vẻ cất chiếc hộp đan dược đi.

Tuy không phải linh thạch, nhưng hộp đan dược này còn khiến cậu hài lòng hơn cả linh thạch.

Chương 2133

“Bá Tống đạo hữu hài lòng là tốt rồi.” Thanh Loan tiên tử nói.

Thật lòng mà nói, vừa phải là vật tục, vừa phải cố gắng làm Bá Tống đạo hữu hài lòng, việc này còn đau đầu hơn cả việc chuẩn bị bảo vật.

Sau đó cô quay người, nhận chiếc hộp từ tay thiếu nữ A Lăng, đưa cho Tống Thư Hàng: “Đây là món quà thứ hai chúng tôi chuẩn bị cho Bá Tống đạo hữu.” Lần này sẽ là cái gì đây?

Tống Thư Hàng nhận hộp, mở nó ra.

Khoảnh khắc hộp mở ra, nó phản chiếu ánh mặt trời, phát ra bảo quang thất thải.

Vật trong hộp chứa linh khí tinh khiết đến cực điểm, cùng với ánh sáng như bảo thạch.

Là linh thạch!!

Trong lòng Tống Thư Hàng mừng rỡ.

Hôm nay cuối cùng cũng thoát nghèo làm giàu.

Từ giây phút này, ‘Tống Thư Hàng không một xu dính túi’ sẽ trở thành quá khứ.

Bây giờ hãy gọi cậu là ‘Tống Thư Hàng có một hộp linh thạch’.

“Đây là bảo vật đặc hữu của giới Thú Tu chúng tôi, hạt giống bảo thạch quả thực.” Lúc này, giọng của Thanh Loan tiên tử vang lên.

Hả?

Hạt giống?

Không phải linh thạch?

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

A Thập Lục cố nhịn cười, dù sao trước mặt người ngoài cũng phải giữ mặt mũi cho Tống Thư Hàng, không thể phá đám được.

“Bảo thạch quả thực là một loại tiên quả có vị cực ngon, dễ trồng, có khả năng kháng dị trùng rất mạnh, chỉ cần ở nơi linh khí sung túc là nó có thể trưởng thành nhanh chóng.

Linh khí càng sung túc, nó sinh trưởng càng nhanh.

Nếu trồng nó trong linh mạch, nó có thể nảy mầm, trưởng thành, kết quả chỉ trong vài nhịp thở.

Quả của nó có tác dụng kéo dài tuổi thọ, tăng cường tu vi, khôi phục linh khí, vị cũng rất tuyệt.

Ngoài phần thịt quả, ngay cả hạt cũng có thể ăn được.

Biệt Tuyết Tiên Cơ sau khi tiếp xúc với chúng tôi đã thu mua một lô.

Tôi nghĩ thứ này rất hợp với Bá Tống đạo hữu.” Thanh Loan tiên tử nhẹ nhàng giải thích.

Tống Thư Hàng cầm hạt giống bảo thạch quả thực lên, thứ này trông chẳng khác gì linh thạch cả.

Hơn nữa bên trong nó ẩn chứa linh lực, dường như cũng có thể trực tiếp hấp thu.

Thanh Loan tiên tử nhìn thấu suy nghĩ của Tống Thư Hàng, bổ sung thêm: “Hạt giống bảo thạch quả thực là được tuyển chọn từ những quả tốt nhất nuôi dưỡng thành.

Mỗi một khối hạt giống bảo thạch quả thực đều đẹp đẽ như linh thạch vậy.

Thực tế chúng cũng giống linh thạch, có thể trực tiếp rút lấy linh lực bên trong cho tu sĩ sử dụng.

Đương nhiên, cách dùng này quá phí phạm của trời.” “Đồ tốt.” Tống Thư Hàng cười ha hả, cất hộp hạt giống này đi.

Thứ này vừa hay có thể trồng trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu.

“Cuối cùng còn có một món quà nữa.” Thanh Loan tiên tử đưa tay vuốt nhẹ mái tóc, sau đó có tám quầng sáng nhỏ cỡ con ong xuất hiện trong lòng bàn tay cô.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

“Đây là một loại tiểu yêu thú cộng sinh với mạch Thanh Loan chúng tôi, chúng tôi thường gọi là...

Chúng có thể hỗ trợ Bá Tống đạo hữu trồng bảo thạch quả thực, chăm sóc cây trưởng thành.

Hơn nữa, khi bảo thạch quả thực nở hoa, cũng cần chúng truyền phấn.

Ngoài ra nếu nơi Bá Tống đạo hữu trồng bảo thạch quả thực có không ít các loại hoa hoặc cây linh quả khác, chúng còn có thể thu thập mật hoa như loài ong vậy.” Thanh Loan tiên tử hơi đỏ mặt giới thiệu.

“Tuyệt quá.” Tống Thư Hàng cười nhận lấy tám quầng sáng nhỏ này, đây đúng là thứ cậu đang cần gấp.

Tám quầng sáng nhỏ cỡ con ong bay lượn trên lòng bàn tay Tống Thư Hàng, vui vẻ xoay quanh ngón tay cậu.

Thanh Loan tiên tử để chọn được mấy món ‘vật tục’ này cũng đã tốn không ít tâm tư, hơn nữa đồ tặng đều đi theo bộ.

Công pháp đi kèm đan dược, bảo thạch quả thực đi kèm tiểu yêu thú cộng sinh.

Bốn món đồ đều là những thứ Tống Thư Hàng cực kỳ cần.

Điểm nuối tiếc duy nhất nhỏ như ‘mảnh móng tay’ chính là... không có linh thạch.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng cực kỳ hài lòng với bốn món quà này, sự nuối tiếc đó là dành cho bản thân chứ không phải dành cho Thanh Loan tiên tử.

“Mấy món bảo vật này tôi rất thích.

Có thể nói mỗi món đều là thứ tôi đang thiếu.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười chân thành, nghĩ một lát rồi bổ sung thêm: “Nếu giới Thú Tu của các cô có bệnh nhân nhiễm bệnh nghiêm trọng, dùng dược thủy và phương án giảm nhẹ cũng không thể áp chế được, tiên tử có thể thử tập trung bọn họ lại.

Nếu số lượng đủ nhiều, tôi sẽ đến giới Thú Tu một chuyến để cứu chữa thử xem.” Bàn Cầu đại lão giăng lưới rộng ở giới Thú Tu, những bệnh nhân bị nhiễm ‘tà năng Cửu U’ đó là nỗi đau đầu của giới Thú Tu... nhưng đối với Tống Thư Hàng, bọn họ đều là kho báu.

Mỗi một bệnh nhân mang tà năng Cửu U trên người đều là do Bàn Cầu đại lão đích thân ra tay, độ tinh khiết cực cao.

Chỉ cần thông qua hình chiếu hoa sen rút chúng ra, chuyển vào Hạch Tâm Thế Giới là có thể chuyển hóa thành năng lượng thuần khiết cho Hạch Tâm Thế Giới thăng cấp.

Quan trọng hơn là mỗi bệnh nhân đến chữa trị còn mang theo viện phí.

Số dược liệu để đúc pháp khí Tổ hợp 33 Thú của Tống Thư Hàng phần lớn là được gom góp như vậy đấy.

“Có thể sao?” Thanh Loan tiên tử nghe vậy mặt mừng rỡ: “Thực tế có một số thành viên mức độ nhiễm bệnh rất cao đã được chúng tôi tập trung lại một chỗ để trấn áp và điều trị tập trung.

Nếu Bá Tống đạo hữu có thời gian... hay là chúng ta đi giới Thú Tu một chuyến ngay bây giờ?

Hoặc là chúng tôi có thể tập trung chuyển những bệnh nhân đó đến một không gian độc lập an toàn, rồi nhờ Bá Tống đạo hữu ra tay cứu chữa?” Giới Thú Tu dạo gần đây vẫn luôn nghiên cứu cách tịnh hóa tà năng Cửu U, khác với tà năng trước đây, vì lần này tà năng xuất hiện ở giới Thú Tu là do Bàn Cầu đại lão làm ra, có đẳng cấp áp chế, nên những pháp thuật, đan dược tịnh hóa tà năng Cửu U trước đây của giới Thú Tu hiệu quả bị giảm mạnh.

Trong khoảng thời gian này, một số bệnh nhân nặng đã được tập trung lại...

Trong lãnh thổ ‘Thần Hoàng Quốc Độ’ của Thanh Loan tiên tử có gần nghìn cái trại tập trung như vậy.

“Đi ngay bây giờ à?” Tống Thư Hàng gãi đầu, thực ra tiếp theo cậu định đi Nho gia một chuyến.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi truyền âm: “Thư Hàng, cậu thử cách ly một cái ‘trạm trung chuyển’ trong Hạch Tâm Thế Giới ra xem, để Thanh Loan tiên tử và mọi người trực tiếp chuyển bệnh nhân vào Hạch Tâm Thế Giới của cậu?” “Ý hay, để tôi thử xem.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Ý thức của cậu thâm nhập vào Hạch Tâm Thế Giới, liên hệ với trợ thủ nhỏ Hạch Tâm.

“Chào buổi trưa, Bá Tống tiên sinh, hôm nay ngài có gì dặn bảo?” Trợ thủ nhỏ Hạch Tâm ngưng tụ thân hình hỏi.

Tống Thư Hàng thuật lại gợi ý của Tô Thị A Thập Lục một lượt.

Trợ thủ nhỏ Hạch Tâm suy nghĩ một lát rồi đáp: “Không vấn đề gì, mời Bá Tống tiên sinh đợi một lát.” Vài phút sau.

Trợ thủ nhỏ Hạch Tâm và Công Đức Xà Mỹ Nhân đã đạt được thỏa thuận.

Sau đó cô nhấc ‘Công Đức Điện’ ra, đặt riêng biệt ở một góc Hạch Tâm Thế Giới để làm trạm trung chuyển.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hoàn toàn không để tâm đến Công Đức Điện của mình...

Thực tế cho đến giờ cô vẫn chưa về Công Đức Điện của mình ở lần nào, cảm giác như cô đang cố ý né tránh cung điện của mình vậy, cũng chẳng biết cái đầu nhỏ của cô đang đắn đo chuyện gì.

“Cấu trúc đã hoàn thành, Bá Tống tiên sinh.

Tiếp theo ngài có thể mở một lối vào ở vị trí Công Đức Điện.

Cơ chế phòng ngự của Công Đức Điện sẽ được kích hoạt, có thể ngăn chặn hiệu quả việc bệnh nhân trốn ra khỏi Công Đức Điện, tránh cho bọn họ phá hoại Hạch Tâm Thế Giới.” Trợ thủ nhỏ Hạch Tâm báo cáo.

Từ khi có trợ thủ nhỏ Hạch Tâm, Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng trở nên sạch sẽ ngăn nắp, ngày càng phồn vinh.

Trước đây khi điều khiển Hạch Tâm Thế Giới cần ý niệm của chính cậu phối hợp.

Bây giờ chỉ cần một mệnh lệnh đưa ra, trợ thủ nhỏ Hạch Tâm sẽ thực hiện một cách hoàn mỹ.

Loại ‘quản gia trợ thủ tiểu thế giới’ này có thể nói là nhân tài mà vị đại lão nào sở hữu thế giới riêng cũng khao khát có được.

Tống Thư Hàng: “Vất vả cho cô rồi.” “Vì nhân dân phục vụ.” Trợ thủ nhỏ Hạch Tâm đáp.

Tống Thư Hàng: “......” Câu này phải tiếp lời thế nào đây?...

Ý thức của Tống Thư Hàng thoát ra khỏi Hạch Tâm Thế Giới.

Thanh Loan tiên tử và hai thiếu nữ phía sau đang mong chờ nhìn cậu.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu nói: “Tiên tử, chúng ta tìm một chỗ trước đã, sau đó tôi sẽ đưa cô tọa độ không gian, mọi người hãy chuyển từng đợt bệnh nhân qua đây.

Số lượng bệnh nhân cần chữa trị gấp của mọi người là bao nhiêu?” “Số lượng rất lớn.” Thanh Loan tiên tử đáp: “Các phương pháp tịnh hóa tà năng Cửu U thông thường có hiệu quả hạn chế với lần lây nhiễm này, số lượng bệnh nhân ngày càng tích tụ nhiều hơn.” “Vậy thì cứ bắt đầu từ những người bệnh nặng nhất đi, những bệnh nhân sắp bị ô nhiễm đọa lạc thành tà ma Cửu U hãy chuyển qua trước.

Đồng thời tiên tử có thể lan truyền dược dịch và phương án áp chế giảm nhẹ bệnh tình ra bên ngoài.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Cảnh giới của cậu so với lần trước đến giới Thú Tu đã tăng lên không ít, Hạch Tâm Thế Giới cũng đã thăng cấp một lần, hiệu suất rút tà năng Cửu U sẽ cao hơn nhiều.

“Đúng rồi, việc ‘chuyển dịch không gian’ cho bệnh nhân có tốn kém lắm không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi hỏi lại.

Truyền tống không gian là năng lực của Kiếp Tiên phẩm 9, nếu không có Kiếp Tiên phối hợp thì phải dùng trận pháp truyền tống mà trận pháp truyền tống là thứ cực kỳ ngốn linh thạch.

Nếu tốn kém quá nhiều thì Tống Thư Hàng thấy mình nên trực tiếp đi giới Thú Tu, linh thạch thì tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy.

Khi linh thạch thiếu thốn đến mức độ nhất định, con người ta tự nhiên sẽ trở nên tiết kiệm thôi.

“Chúng tôi có thể trực tiếp mở một thông đạo tạm thời giữa giới Thú Tu và Địa Cầu, ổn định chuyển bệnh nhân qua.

Chi phí truyền tống không gian không cao lắm.” Thanh Loan tiên tử nói.

“Vậy tranh thủ lúc tôi còn chút thời gian, chúng ta thử xem có thể trực tiếp chuyển bệnh nhân vào cung điện tôi đã chuẩn bị không nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng, A Thập Lục và Thanh Loan tiên tử ngồi trên Hà Long Thần Hành Chiến Xa đi đến vùng ngoại ô khu vực Giang Nam, nơi này thưa thớt bóng người, sẽ không làm phiền đến dân chúng.

Tống Thư Hàng mở Hạch Tâm Thế Giới, mở cửa Công Đức Điện.

Thanh Loan tiên tử liên hệ với các thành viên của ‘Thần Hoàng Quốc Độ’ ở giới Thú Tu, xây dựng một thông đạo liên thế giới tạm thời ngay cửa Công Đức Điện của Tống Thư Hàng.

Chương 2134

Hiệu suất hành động của giới Thú Tu cực kỳ nhanh.

Nửa giờ sau... lô bệnh nhân nặng đầu tiên đã được chuyển qua thông đạo tạm thời này.

Những bệnh nhân này thuộc nhiều chủng tộc khác nhau, ước chừng gần hai trăm người.

Do chịu ảnh hưởng của ‘tà năng Cửu U’, cơ thể họ đã xuất hiện dấu hiệu ‘tà ma hóa’.

Tà khí Cửu U bao quanh người họ, mỗi một người nhiễm bệnh đều mắt đỏ ngầu, lý trí gần như sụp đổ.

Bên tai họ vẫn còn những tiếng thì thầm từ Cửu U đang dụ dỗ, phá hủy tâm trí họ.

Hai trăm người này có thể triệt để đọa lạc hóa thành tà ma bất cứ lúc nào.

Họ vừa xuất hiện đã bắt đầu gào thét khản cả giọng.

Nhưng chưa đợi họ gào xong, một lực hút từ Công Đức Điện sinh ra, tất cả tà ma như những chiếc bánh trôi rơi tỏm vào trong Công Đức Điện.

Sau khi đợt bệnh nhân đầu tiên được chuyển đi xong, Tống Thư Hàng đóng cửa Hạch Tâm Thế Giới lại.

“Thập Lục, cậu và Thanh Loan tiên tử cứ ở đây.

Tôi vào trong một lát, ra ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Chú ý an toàn, cẩn thận một chút nhé.” “Yên tâm đi, ở trong thế giới của tôi, bọn họ không làm loạn nổi đâu.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, thân hình cậu chuyển dịch vào Hạch Tâm Thế Giới.

Phòng ngự của Công Đức Điện được mở ra hoàn toàn, nhốt hơn hai trăm người nhiễm bệnh bên trong.

Do sức mạnh công đức có tác dụng khắc chế nhất định đối với tà năng Cửu U, sau khi bị nhốt vào Công Đức Điện, những người nhiễm bệnh tỏ ra bồn chồn bất an, không ngừng gầm gừ khe khẽ.

Tống Thư Hàng dẫm trên hoa sen đen, đi đến phía trên Công Đức Điện, cậu giơ tay phải lên, một hình chiếu hoa sen khổng lồ được triệu hồi ra: “Công suất tối đa.” Cậu muốn thử xem bản thân hiện tại một lúc tối đa có thể chữa trị cho bao nhiêu người nhiễm bệnh.

Theo ý niệm của cậu, trên hình chiếu hoa sen mọc ra hàng ngàn hàng vạn sợi rễ, chúng đâm vào trong Công Đức Điện, cắm chính xác vào cơ thể của hai trăm bệnh nhân.

Hạch Tâm Thế Giới đã lâu không được ăn uống gì, nên khi hấp thu có phần hơi tham lam, muốn một miếng ăn thành béo ngay.

Mười nhịp thở sau... tà năng Cửu U trên người toàn bộ bệnh nhân trong cung điện đã bị hút sạch sành sanh.

Vì hút quá gấp, bệnh nhân bị hút đến trạng thái gần như xác khô, da bọc xương, nằm trên đất thở hổn hển yếu ớt.

Tống Thư Hàng cũng giật mình một cái, thần thức của cậu nhanh chóng quét qua hơn hai trăm người này.

May quá, tuy yếu ớt nhưng sinh cơ vẫn còn.

Về nhà ăn chút đồ bổ là lại là một trang nam tử hán ngay.

Những sợi rễ của hoa sen hình chiếu rút ra khỏi người bệnh nhân.

Hạch Tâm Thế Giới vận hành cực nhanh, chuyển hóa lượng tà năng Cửu U khổng lồ tinh khiết thành năng lượng của chính mình.

Tà năng Cửu U sau khi chuyển hóa có thể hình thành bốn phần thành phẩm.

Một phần năng lượng tinh khiết cung cấp cho Hạch Tâm Thế Giới tiến hóa; một phần hóa thành nước ‘Suối Sống’; một phần hóa thành linh khí tràn ngập khắp Hạch Tâm Thế Giới; phần cuối cùng sẽ phản hồi cho bản thân Tống Thư Hàng.

Theo luồng linh lực tinh khiết từ Hạch Tâm Thế Giới phản hồi lại, bảy cái hồ linh nhỏ trong người Tống Thư Hàng không ngừng mở rộng và tăng cường.

Một cảm giác sảng khoái dâng trào trong lòng, giống như giữa ngày hè nóng nực được uống một ly nước lạnh vậy, cả người khoan khoái.

“Cứ đà này, sau khi hấp thu thêm vài chục đợt tà năng Cửu U tinh khiết tương tự, biết đâu hồ linh nhỏ của mình sẽ tiến hóa lên cảnh giới thứ hai của Chân Quân là ‘Mệnh Luân Trên Hồ’ nhỉ?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm tính toán.

Mặt khác.

Suối Sống được cung cấp năng lượng, không ngừng phun ra dòng nước suối mới.

Linh khí nồng đậm lấy Suối Sống làm trung tâm lan tỏa ra toàn bộ Hạch Tâm Thế Giới.

Những tiểu yêu thú cộng sinh bay quanh Tống Thư Hàng phát ra những tiếng reo hò, chúng không ngừng truyền đạt một ý niệm cho Tống Thư Hàng.

Chúng hy vọng Tống Thư Hàng có thể cho phép chúng trồng ‘bảo thạch quả thực’ xuống.

Nếu có thể, chúng muốn trồng bảo thạch quả thực gần Suối Sống, nơi đó chính là mảnh đất màu mỡ lớn mà trợ thủ nhỏ Hạch Tâm đã tách ra để chuẩn bị trồng 'linh thực' trong tương lai.

Những linh thực di dời từ thế giới Hắc Long qua mới chỉ chiếm chưa đầy một phần mười mảnh đất màu mỡ này.

Nhiều linh thực từ thế giới Hắc Long cần địa hình đặc thù, nên phần lớn linh thực phân bố rải rác ở các góc trong Hạch Tâm Thế Giới.

Những thứ này đều do trợ thủ nhỏ Hạch Tâm cùng Thông nương, Quy tiền bối từng chút một sắp xếp lại.

Những lúc Sở Sở về Hạch Tâm Thế Giới cũng sẽ giúp đỡ.

Tống Thư Hàng thuật lại ý tưởng của mấy quầng sáng nhỏ này cho trợ thủ nhỏ Hạch Tâm.

Trợ thủ nhỏ Hạch Tâm nhanh chóng gật đầu: "Không vấn đề gì, Bá Tống tiên sinh.

Mảnh đất đó hiện đang để trống lãng phí.

Nếu có hạt giống linh thực để trồng thì vừa hay có thể tận dụng hợp lý mảnh đất đó." "Nếu đã vậy thì các ngươi hãy nghe theo sự sắp xếp của 'trợ thủ nhỏ Hạch Tâm', trồng 'bảo thạch quả thực' trong phạm vi quy định đi." Tống Thư Hàng khẽ vung tay, chuyển hộp hạt giống đó vào Hạch Tâm Thế Giới và mở ra.

Những quầng sáng nhỏ đang xoay quanh ngón tay cậu vui vẻ bay lượn một vòng, sau đó sà xuống hộp, cố gắng ôm lấy một hạt giống bay về phía mảnh đất màu mỡ đang tuôn trào linh khí kia.

Trước đó Thanh Loan tiên tử đã giới thiệu, bảo thạch quả thực là loại linh thực có khả năng thích nghi rất mạnh, phần lớn môi trường nó đều có thể sinh tồn.

Tuy nhiên nơi linh khí càng nồng đậm thì nó lớn càng nhanh, kết trái càng nhiều và căng mọng.

Hiện tại sau khi hấp thu sạch tà năng Cửu U trên người hơn hai trăm bệnh nhân, linh khí bên cạnh Suối Sống nồng đậm đến mức sắp hóa thành sương mù.

Tám quầng sáng nhỏ sau khi gieo từng hạt giống bảo thạch quả thực xuống, không lâu sau đã có những mầm non nhú ra từ đất, linh khí nồng đậm đúng là có thể làm mưa làm gió.

Những quầng sáng nhỏ không gieo hết toàn bộ hạt giống cùng một lúc, chúng dừng lại sau khi đã gieo xong tám mươi hạt giống.

Vì số lượng của chúng có hạn, nếu vượt quá con số này chúng sẽ không quản lý nổi.

Muốn trồng thêm bảo thạch quả thực phải đợi tương lai chúng sinh sôi nảy nở, số lượng bầy đàn tăng lên rồi mới tính tiếp.

Sau đó là tưới nước, bón phân.

Nguồn nước tưới là sự kết hợp giữa nước ‘Suối Sống’ và năm mảnh ‘Suối nguồn Thiên Đình’ của Tống Thư Hàng.

Phân bón lấy từ ‘Nhà vệ sinh Thần bộ 33 Thú’.

Cái nhà vệ sinh Thần bộ bị bỏ không hàng ngàn vạn năm nay cuối cùng cũng có chỗ dùng.

Tống Thư Hàng có thể thấy, dưới sự xua đuổi của đám ‘Vô Hình Kiếm Cổ’ và ‘Vô Hình Đao Cổ’ mà Bạch tiền bối gửi nuôi, đám ma thú, linh thú sống trong Hạch Tâm Thế Giới có trí tuệ thấp đang xếp hàng ngay ngắn lần lượt đi vệ sinh.

Ma thú hình chó ba mắt đen kịt, ma thú hình tinh tinh hai đầu, ma thú quái dị có đầu dê và đầu sư tử, rắn bay có cánh, ma thú hình bò toàn thân đầy sấm sét.

Còn có một số linh thú hiền lành ở hiện thế, tất cả đều ngoan ngoãn xếp hàng, một nhóm vào, một nhóm ra.

Những ma thú, linh thú có trí tuệ cao hơn thì có khả năng tự chủ, chúng sẽ chủ động đi vào một lối vào khác của nhà vệ sinh.

Cuối cùng, 'pháp khí' nhà vệ sinh Thần bộ khởi động, cứ cách một canh giờ lại sản xuất ra những bao phân bón dạng hạt đã được đóng gói kỹ càng.

Toàn bộ quá trình vô cùng hiệu quả.

Năm xưa thời đại Viễn Cổ Thiên Đình, công năng của nó chính là cung cấp phân bón cho vườn linh thực của Thiên Đình.

Các quầng sáng nhỏ dưới sự chỉ dẫn của trợ thủ nhỏ Hạch Tâm, mang từng bao phân bón về bón cho linh thực.

Kích thước chúng rất nhỏ nhưng sức mạnh lại rất lớn.

Hai bên phối hợp vô cùng ăn ý.

Cùng với phân bón và nước Suối Sống tưới tắm, cây bảo thạch quả thực lớn nhanh như thổi, những mầm xanh bắt đầu vươn cao với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, trưởng thành thành cây.

"Tiếc thật, tu sĩ và yêu tu khi thực lực đạt đến cảnh giới nhất định thì không còn ngũ cốc luân hồi nữa." Tống Thư Hàng xoa cằm lẩm bẩm, nếu không Quy tiền bối mà đi vệ sinh một chuyến thì chẳng phải sẽ chuyển hóa ra phân bón cấp Kiếp Tiên sao?

Hiệu quả chắc chắn tuyệt vời lắm nhỉ?

Thậm chí nếu Sở các chủ...

Khụ, Sở các chủ thì thôi đi, cô ấy hiện giờ chỉ còn mỗi cái đầu, mới mọc ra được xương quai xanh và một phần bả vai thôi.

“Bá Tống tiên sinh, những tiểu tinh linh này rất hợp với tôi.” Lúc này trợ thủ nhỏ Hạch Tâm bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cô chủ động khen ngợi tám quầng sáng nhỏ này: “So với đám Vô Hình Kiếm Cổ thì chúng dễ dạy bảo hơn nhiều.” Tống Thư Hàng: “......” Cậu cứ tưởng Vô Hình Kiếm Cổ là chủ động đến làm thuê, hóa ra là bị trợ thủ nhỏ Hạch Tâm ‘dạy bảo’ à.

“Bá Tống tiên sinh, trước khi sư nuôi trồng linh thực và sư nuôi dưỡng linh thú của ngài đến, tám tiểu tinh linh này có thể ở lại hỗ trợ tôi không?” Trợ thủ nhỏ Hạch Tâm hỏi.

Tống Thư Hàng mỉm cười: “Tám tiểu tinh linh này vốn dĩ là để hỗ trợ tôi nuôi trồng bảo thạch quả thực mà.

Chúng sẽ cư trú tại Hạch Tâm Thế Giới, tôi sẽ bảo chúng phối hợp với cô, nhưng đừng để chúng làm việc quá sức.” Trợ thủ nhỏ Hạch Tâm gật đầu: “Đã xác nhận mệnh lệnh.” “Vậy tiếp theo, tranh thủ lúc còn chút thời gian, mình sẽ tích lũy thêm chút năng lượng cho Hạch Tâm Thế Giới.” Ý niệm Tống Thư Hàng vừa động, hơn hai trăm vị thú tu đã bị hút cạn tà năng được chuyển ra khỏi Công Đức Điện.

Hai trăm thú tu da bọc xương được chuyển ra mặt đất an lạc ở hiện thế.

Thân hình Tống Thư Hàng theo sau xuất hiện.

Trên hư không, A Thập Lục và Thanh Loan tiên tử đang ngồi trên Hà Long Thần Hành Chiến Xa, nhưng hai thiếu nữ sau lưng tiên tử đã không thấy đâu.

Chắc là đã quay về giới Thú Tu mang theo ‘công thức dược dịch’ và ‘phương án trị liệu nhiễm bệnh’ về trước rồi.

“Bá Tống đạo hữu, đã chữa trị xong rồi sao?” Thanh Loan tiên tử nhẹ nhàng nhảy xuống từ chiến xa.

“Tà năng trong người họ đã bị tôi trục xuất sạch sẽ, tiếp theo chỉ cần bổ sung dinh dưỡng cho họ là có thể khôi phục như xưa.” Tống Thư Hàng lại nói: “Ngoài ra tranh thủ thông đạo không gian còn đó, hãy chuyển đợt bệnh nhân tiếp theo qua đi.

Nhân lúc trạng thái tôi đang tốt, hôm nay chữa được bao nhiêu thì chữa bấy nhiêu.” “Cảm ơn anh, Bá Tống đạo hữu.” Thanh Loan tiên tử nói.

Dưới sự thao tác của cô, đợt bệnh nhân thứ hai được chuyển qua bằng phương thức tương tự.

Đợt thú tu đã được chữa khỏi đầu tiên cũng được chuyển về giới Thú Tu.

Những người nhiễm bệnh đợt thứ hai có trạng thái tệ hơn đợt đầu, càng thêm cuồng bạo.

Khi họ được chuyển đến hiện thế, có mấy người thậm chí bắt đầu vùng vẫy muốn chạy trốn.

Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày.

Suy nghĩ một lát, mắt trái của cậu đột nhiên sáng lên... một đạo Cường Giả Giám Định Thuật rơi xuống người kẻ đang vùng vẫy hăng nhất.

“A a a a~~” Kẻ đó phát ra tiếng kêu thảm khốc.

Chương 2135

Hắn không thể miễn dịch với Cường Giả Giám Định Thuật, trong tiếng kêu đau đớn, hắn rơi tọt vào Công Đức Điện.

“Bá...

Bá Tống!” Trong quá trình rơi xuống, hắn còn phát ra một tiếng kêu xé lòng.

Theo tiếng gào đó, những kẻ đang cuồng bạo gầm rống đột nhiên hiện lên một đoạn ký ức đau đớn trong não bộ.

Trong nháy mắt, tất cả những người nhiễm bệnh lập tức bình tĩnh lại.

Khắc sau, họ ngoan ngoãn xếp hàng, từng người một chủ động nhảy vào Công Đức Điện.

“Ơ?” Trên chiến xa, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên khẽ thốt lên.

Ánh mắt cô rơi vào một thân hình nhỏ nhắn mang lớp vỏ bọc dạng giáp trụ trên người.

Thân hình nhỏ nhắn đó dường như cũng có cảm ứng, cô ta quay đầu lại nhìn về phía A Thập Lục.

Một lát sau.

Thân hình nhỏ nhắn đó bỗng nhiên bộc phát, ngay lúc sắp rơi vào Công Đức Điện, cô ta đột nhiên vọt ra, một thanh cốt kiếm xuất hiện trong tay.

Cô ta nắm kiếm bằng cả hai tay, hung hãn chém về phía Tô Thị A Thập Lục.

“Quay lại cho tôi!” Tống Thư Hàng đưa tay, niệm lực vận chuyển, định cưỡng ép kéo thân hình đó lại.

"Thư Hàng đợi đã...

Cô ta, để tôi!" Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Có vẻ cô nhận ra thân hình nhỏ nhắn này?

"Sẽ giải quyết nhanh thôi." Tô Thị A Thập Lục trầm giọng nói.

Dứt lời, cô tung người nhảy xuống từ Hà Long Thần Hành Chiến Xa.

Chiếc mũ lưỡi trai trên đầu bay lên, lộ ra đôi sừng rồng nhỏ tinh xảo, những tia chớp lấp loáng trên đôi sừng nhỏ.

Trên đầu cô, một đám mây đen lặng lẽ ngưng tụ.

Phía sau, thanh bản mệnh bảo đao tự động bay lên, chém về phía thân hình nhỏ nhắn kia.

Oành~~ Đao vung ra, kéo theo tiếng sấm sét cuồng bạo đi kèm.

Một đạo thiên lôi từ đám mây đen giáng xuống, rơi vào bảo đao của Tô Thị A Thập Lục.

Trên bảo đao điện xà nhảy múa, kêu xèo xèo.

Sức mạnh của sấm sét kết hợp với đao mang, phình to thành đạo đao khí dài năm mét, nghênh đón thân hình nhỏ nhắn kia chém xuống dữ dội.

Thân hình nhỏ nhắn đó không chút sợ hãi, hai tay cầm thanh cốt kiếm khổng lồ, trực tiếp đâm thẳng vào đao mang sấm sét.

Những tia điện rơi lên người cô ta, bị lớp vỏ dạng giáp trụ trên người cản lại.

Keng!

Cốt kiếm và bảo đao của Tô Thị A Thập Lục va chạm, phát ra tiếng kim loại va nhau đanh gọn.

“Đao Hoàng.” Tô Thị A Thập Lục khẽ quát một tiếng.

Sức mạnh ẩn giấu trên bản mệnh bảo đao của cô bộc phát trong một lần.

Thân hình nhỏ nhắn kia phát ra một tiếng rên rỉ kìm nén, thân hình bị chém bay đi, ngã ngửa ra sau.

Cô ta xoay người liên tục trên không trung, cố gắng hóa giải lực xung kích trên người.

Chỉ có điều chưa đợi cô ta hóa giải xong thì đã rơi xuống đất một cách nặng nề, tạo thành một cái hố lớn trên mặt đất.

Hố này lớn lắm, chắc là lát nữa cần đến ‘Bình Thổ Chú’ của Bạch tiền bối để khôi phục lại.

Ngoài ra, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy Tô Thị A Thập Lục trực diện ra tay cuồng bạo đến thế, siêu mạnh!

Đao pháp của cô do Tô Thị A Thất đích thân truyền dạy...

Thực ra đao pháp này không hợp cho nữ giới tu luyện lắm.

Nhưng do hiện giờ Tô Thị A Thập Lục đã kích hoạt huyết mạch Long tộc nên thi triển ra lại phù hợp một cách bất ngờ, vô cùng kịch liệt.

Trong hố đất, thân hình nhỏ nhắn đó lại nhảy ra, lớp vỏ đen kịt như giáp trụ vỡ tan, lộ ra mảng lớn làn da trắng nõn bên trong, thanh cốt kiếm trong tay đầy vết mẻ, đen sì một mảng.

“Phi.” Cô ta dường như nhổ một bãi nước bọt...

Nhưng hiện tại cô ta đang đội mũ bảo hiểm toàn phần, nếu thực sự nhổ nước bọt thì chắc là nhổ hết vào trong mũ rồi?

Cô ta đưa tay nắm lấy lớp vỏ vỡ nát trên người, dùng sức lột ra ném sang một bên.

Dưới lớp giáp là một bộ đồ mỏng bó sát.

Thân hình thật phẳng.

Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ nhẹ nhàng bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

"Ơ?

Bạch Long tỷ tỷ sao chị cũng chạy ra đây?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ đáng lẽ ở trạng thái tương tự Công Đức Xà Mỹ Nhân, lý ra phải là một phần cơ thể của Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục không cho người khác xen vào, mà Bạch Long tỷ tỷ cũng chạy ra ngoài là sao.

"Chị cũng sẽ không xen vào đâu." Bạch Long tỷ tỷ thong thả nói.

Tống Thư Hàng: "Con bé gầy nhom phẳng lì này là ai vậy?

A Thập Lục quen cô ta à?" Lời cậu vừa dứt, cô gái nhỏ nhắn và Tô Thị A Thập Lục đang quyết đấu đồng loạt khựng lại.

Trạng thái cứng đờ trong chiến đấu hiện rõ mồn một.

Lúc này đáng lẽ nên chớp thời cơ đối phương đang cứng đờ mà bồi thêm một loạt combo mới đúng.

Tiếc là cả A Thập Lục và cô gái nhỏ nhắn đều đang cứng đờ, uổng phí cơ hội tốt.

"Cậu đi chữa trị cho những người nhiễm bệnh ở Công Đức Điện đi, bên A Thập Lục để chị trông cho." Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói, cô cảm thấy nên tạm thời đuổi Tống Thư Hàng đi thì hơn.

“Không sao, không cần phiền phức thế đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Hạch Tâm Thế Giới là địa bàn của cậu mà.

Cậu chỉ cần ý niệm vừa động, trên không Công Đức Điện, hình chiếu hoa sen đã được triệu hồi.

Vô số sợi rễ cắm vào người đợt bệnh nhân thứ hai, nhanh chóng rút lấy ‘tà năng Cửu U’ trong người họ.

Khi thấy những xúc tu trong suốt đâm về phía mình, những người nhiễm bệnh trong lòng vô cùng vùng vẫy.

Nhưng họ không trốn thoát được, hàng ngàn hàng vạn sợi rễ đó lấp đầy toàn bộ Công Đức Điện, không có chỗ nào để trốn.

Những người nhiễm bệnh tuyệt vọng nhìn xúc tu đâm vào cơ thể mình, sau đó cảm thấy tà năng Cửu U và thể lực trong người không ngừng trôi đi, cả người yếu ớt vô lực.

Ngay cả sức để rên rỉ cũng không có.

Cuối cùng ngay cả ý thức cũng trở nên mơ hồ, lần lượt hôn mê đi.

Ngoại lệ duy nhất chính là vị bệnh nhân trúng Cường Giả Giám Định Thuật kia, hắn cũng muốn hôn mê đi, nhưng hắn cứ tỉnh táo một cách trớ trêu, nỗi đau đẻ ở vùng bụng khiến hắn không thể hôn mê, vô cùng tuyệt vọng.

Giống như lần trước, đợt tà năng Cửu U thứ hai sau khi được rút ra liền chia làm bốn.

Trong Suối Sống không ngừng tuôn ra dòng nước mới, linh khí trong Hạch Tâm Thế Giới càng thêm dồi dào, tốc độ trưởng thành của ‘bảo thạch quả thực’ vừa gieo xuống lại tăng thêm một bậc.

Hồ linh nhỏ trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng phình ra thêm một chút.

Bạch Long tỷ tỷ không khỏi nhìn Tống Thư Hàng một cái... cái tên này, chỉ đứng yên không động đậy mà năng lượng trong người lại bắt đầu tăng lên có nhịp điệu, hơn nữa tốc độ tăng còn rất nhanh. [Lại sắp bắt đầu bứt tốc thăng cấp cảnh giới à?] Bạch Long tỷ tỷ thầm nghĩ, cô luôn cảm thấy khi Tống Thư Hàng thăng cấp cảnh giới giống như đang chạy đua vậy.

Lại giống như thể nếu thăng cấp chậm một bước là sẽ không kịp vậy.

Cậu ta đang đuổi theo cái gì chứ?

Bạch Long tỷ tỷ lại khẽ lắc đầu, đuổi theo cái trứng rồng ấy, có ai ép cậu ta thăng cấp nhanh đâu.

“Sảng khoái~~” Tống Thư Hàng thở hắt ra một hơi dài.

Cảm giác này sẽ gây nghiện mất.

Chỉ là không biết cảm giác sảng khoái từ Hạch Tâm Thế Giới phản hồi này và chiêu Dưỡng Đao Thuật thì cái nào ‘phê’ hơn?

Đồng thời, cậu âm thầm vận chuyển Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công, ôn dưỡng sức mạnh vừa tăng thêm trong bản mệnh hồ linh...

Đối với việc sức mạnh trong người tăng vọt, cậu đã có rất nhiều kinh nghiệm.

Mỗi lần năng lượng trong người tăng lên, chỉ cần vận chuyển công pháp vài lần là cậu có thể nhanh chóng thích nghi với sức mạnh mới.

Sau đó cậu vung tay một cái, đợt bệnh nhân thứ hai gầy sạm như que củi được chuyển ra ngoài.

Thanh Loan tiên tử bên cạnh phối hợp ăn ý, chuyển đợt bệnh nhân này về giới Thú Tu, đồng thời chuyển đợt bệnh nhân thứ ba từ giới Thú Tu qua.

Đợt bệnh nhân thứ ba xuất hiện thông qua thông đạo không gian, đăng trường.

Họ vừa mới xuất hiện, chưa kịp gây chuyện gì thì Tống Thư Hàng đã đột ngột quay đầu, ánh mắt khóa chặt vào kẻ cao lớn nhất, mạnh nhất trong đám, không chút do dự tung ngay một phát 'Cường Giả Giám Định Thuật' qua đó.

Nếu có một đám người muốn gây chuyện, cứ tóm ngay kẻ mạnh nhất, oai phong nhất trong đó mà tẩn cho một trận, có đến hơn nửa xác suất là có thể uy hiếp được cả đám, từ đó trấn áp toàn trường... trừ phi cái gã oai phong nhất đó chỉ được cái mã ngoài.

Tống Thư Hàng chọn làm như vậy, hiệu quả cực tốt.

Trong một tràng tiếng kêu 'Bá...

Bá Tống' kinh hoàng, đợt bệnh nhân thứ ba cũng bước vào chế độ ngoan ngoãn, lẳng lặng xếp hàng nhảy vào Công Đức Điện.

Lần này không có sự cố nào xảy ra.

Tống Thư Hàng chuyển ánh mắt về lại chiến trường, nhìn cuộc chiến giữa A Thập Lục và cô gái nhỏ nhắn kia.

Hai thân hình nhỏ nhắn không ngừng di chuyển, va chạm.

Chương 2136

Đao quang kiếm ảnh, tia điện và lửa quang liên tục nổ tung.

Tốc độ chiến đấu của hai người ngày càng nhanh, phi thân di chuyển, va chạm... hễ giãn ra một khoảng cách là lại có một loạt đạo thuật oanh kích.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, hai người đã giao thủ gần ngàn lần.

Quanh người A Thập Lục điện quang tích tụ càng lúc càng nhiều, những tia chớp sau lưng cô mờ ảo ngưng tụ thành tư thái chân long.

Mà bên cạnh thân hình nhỏ nhắn kia không biết từ bao giờ đã ngưng tụ ra gần trăm thanh cốt kiếm nhỏ ngắn.

“Phi!” Thân hình nhỏ nhắn đó lại nhổ một bãi nước bọt lần nữa, lần này có thể thấy nước bọt của cô ta phun ra từ chỗ hỏng dưới cằm mũ bảo hiểm.

Sau đó cô ta vung tay, gần trăm thanh đoản kiếm lao vun vút về phía Tô Thị A Thập Lục.

“Chiêu này từng là chiêu thức hằng mơ ước của mình đấy.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Vung tay một cái, hàng trăm thanh bảo kiếm bay lượn, ngự kiếm tấn công.

Dưới làn phi kiếm, trong lúc nói cười quân thù tan thành mây khói, thật là soái khí làm sao.

“Thiên Đao Táng Tinh Hà.” Tô Thị A Thập Lục nắm đao bằng hai tay, nhẹ nhàng chém xuống.

Con lôi long sau lưng cô nhập vào bảo đao, theo đao chém ra.

Lôi long gào thét, nhát đao này là nhát đao của đế vương.

Sau lưng đao khí lôi long là hư ảnh của một dải tinh hà rực rỡ.

Nhát đao này là bản rút gọn do A Thập Lục cải biên từ chiêu ‘Thiên Đao Táng Tinh Hải’ của Tô Thị A Thất.

Nhưng phối hợp với lôi long, cộng thêm đao ý mạnh mẽ của bản thân cô, uy lực của nhát đao này vẫn thế bất khả đương. ‘Thiên Đao Táng Tinh Hà’ nghiền ép tới, trăm thanh cốt kiếm của thân hình nhỏ nhắn kia bị nghiền nát dưới dòng thác đao khí...

Đao khí lôi long không giảm thế, oanh kích lên thân hình nhỏ nhắn kia.

Tiếng nổ vang lên, nuốt chửng cô ta.

Một lát sau.

Trong ánh sáng nổ chói mắt, có một thân hình bị hất văng ra, rơi về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thuận tay đón lấy, đỡ được cô ta.

Nhẹ thật... dường như không có chút trọng lượng nào.

Thân hình này mềm mại như không xương, rũ rượi trên cánh tay Tống Thư Hàng.

Cộp~ Chiếc mũ bảo hiểm hư hỏng còn sót lại rơi xuống, lộ ra một mái tóc ngắn màu bạc sẫm, cùng một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế.

“A Thập Lục?” Tống Thư Hàng nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn này, ngẩn người hồi lâu.

Thế gian này không có hai chiếc lá nào hoàn toàn giống nhau, cũng như không có hai người nào hoàn toàn giống nhau.

Vậy mà thân hình nhỏ nhắn trong tay cậu, ngoại trừ màu tóc ra...

không có chút khác biệt nào với Tô Thị A Thập Lục.

Cứ như thể được đúc ra từ cùng một khuôn mẫu với A Thập Lục vậy.

“Là tâm ma hóa thân à?” Trong não bộ Tống Thư Hàng lập tức hiện lên loại hóa thân kỳ quái mà Vũ Nhu Tử nghiên cứu ra.

Không đúng, không đúng.

Tâm ma hóa thân đều là da đen, mà cô nàng A Thập Lục tóc bạc đang nằm trên tay cậu lúc này lại có làn da trắng như tuyết, mịn màng như da em bé.

“Không phải.” Phía sau, Bạch Long tỷ tỷ thong thả nói: “Đây cũng là Tô Thị A Thập Lục.” Tống Thư Hàng: “......” Một lát sau.

Tống Thư Hàng: “A Thập Lục Two?” Cái dạo này đại lão nào cũng thích tạo ra một cái bản ‘Two’ nhỉ.

Bạch tiền bối Two, Sở các chủ Two, Bàn Cầu đại lão Two, Ban Ban Long Two.

Bản thân Tống Thư Hàng cũng từng có một cái bản Two, có điều sau đó bị Bạch tiền bối chỉnh thành phân thân mất rồi.

Đợi đã... có một vấn đề lớn.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Nếu đây là Tô Thị A Thập Lục Two, vậy thân hình cô ta chẳng phải cũng giống hệt Tô Thị A Thập Lục sao?

Thế thì lời mình nói ‘thân hình thật phẳng’ lúc nãy chẳng phải là vơ cả A Thập Lục vào luôn rồi à?

Thẳng tính quá đúng là bi kịch mà.

Mình phải nghĩ cách cứu vãn một chút mới được.

Ví dụ như: [A Thập Lục à, thực ra cậu vẫn còn không gian trưởng thành rất lớn đấy?] Đang lúc Tống Thư Hàng suy tính, đằng xa Tô Thị A Thập Lục cầm đao chầm chậm bước tới.

“Phải xử lý cô ta thế nào đây?” Tống Thư Hàng nhìn bản sao A Thập Lục đang vắt trên tay mình hỏi.

“Kết thúc rồi.” Tô Thị A Thập Lục lắc đầu, nhẹ giọng nói. "Cái gì sắp kết thúc vậy?" – "Đây chính là người sau này đã khiến ngươi quyết định tiếp tục sống tiếp sao, A Thập Lục?" Trên cánh tay Tống Thư Hàng, A Thập Lục bản số 2 đột nhiên lên tiếng.

Cơ thể mềm mại không xương của nàng lại từ từ ngẩng lên, đôi mắt nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng.

Cậu có thể cảm nhận được hơi thở của nàng. "Ta vẫn luôn muốn sống tiếp... chỉ là có một khoảng thời gian tâm trạng hơi sa sút chút thôi, không phải như ngươi nghĩ đâu." Tô Thị A Thập Lục nói.

A Thập Lục bản số 2 nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, như muốn khắc ghi dáng vẻ của cậu vào sâu trong trí nhớ.

Vài giây sau, Tống Thư Hàng thấy đồng tử của nàng bắt đầu giãn ra, đôi mắt mất đi tiêu cự.

Mù rồi sao?

Mình đã làm gì đâu! "Cuối cùng có thể nhìn thấy ngươi, thật tốt quá." A Thập Lục bản số 2 đột nhiên dịu dàng nói, nàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve gò má Tống Thư Hàng.

Sự dịu dàng đột ngột này khiến Tống Thư Hàng không biết phải ứng phó thế nào.

Dù sao, người trong tay là A Thập Lục bản số 2 chứ không phải Tô Thị A Thập Lục.

Hai người tuy trông gần như đúc từ một khuôn, nhưng vẫn có điểm khác biệt.

Hơn nữa, Tô Thị A Thập Lục đang đứng ngay đối diện, tay cầm bản mệnh bảo đao sắc lẹm.

Đây chính là đề bài đoạt mạng mà.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình tuyệt đối không được đáp lại sự dịu dàng của A Thập Lục bản số 2. "Cứ thế này đi, lần sau nếu còn gặp lại ngươi, ta sẽ nghĩ cách xử lý ngươi trước..." A Thập Lục bản số 2 tiếp tục dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng: "..." Mình đã làm sai chuyện gì sao?

Đến một cơ hội hối cải cũng không cho à?

Nói xong, nàng liền tắt thở.

Thân hình nàng đổ gục xuống, treo lơ lửng trên đôi tay Tống Thư Hàng như không xương, hơi thở sự sống dần tan biến.

Chết rồi sao?

Cả quá trình cứ như một giấc mơ, kịch bản nhảy vọt quá nhanh.

Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Nàng vẫy tay một cái, chiếc mũ lưỡi trai bóng chày rơi từ trên chiến xa xuống, nàng đón lấy rồi đội lên đầu che đi đôi sừng rồng nhỏ. "Vốn dĩ ta muốn tránh mặt ngươi, không muốn để ngươi nhìn thấy cảnh này." Tô Thị A Thập Lục thở dài.

Nghe giọng điệu của nàng, chuyện này dường như không phải lần đầu tiên xảy ra?

Kết hợp với phản ứng của Bạch Long tỷ tỷ lúc trước, chẳng lẽ trước đây A Thập Lục đã từng đụng độ bản số 2 rồi? "Không sao đâu, mỗi người đều có bí mật nhỏ của riêng mình.

Mà những bí mật đó dù có giấu kỹ đến đâu thì cũng có ngày bị người khác phát hiện, khác biệt chỉ là sớm hay muộn thôi." Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi: "Cho nên, vì cảnh này sớm muộn gì mình cũng thấy, thấy sớm hay muộn thực ra không khác nhau mấy.

Yên tâm đi, tim mình hiện giờ lớn lắm, chuyện gì cũng có thể chấp nhận được." "Dù sao cũng là người đàn ông đã chết đi sống lại bao nhiêu lần rồi, chết nhiều rồi thì chuyện gì cũng nhìn thấu được." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không nhịn được xen mồm vào.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thì hát: "Ta thật sự vẫn muốn sống thêm ~ năm ~ trăm ~ năm ~ nữa ~" Tống Thư Hàng tiện tay tặng luôn hai phát Dưỡng Đao Thuật, một cho Xích Tiêu Kiếm, một cho Công Đức Xà Mỹ Nhân. "A... sướng quá..." Xích Tiêu Kiếm tiền bối rên rỉ ngọt ngào.

Công Đức Xà Mỹ Nhân sau khi nghịch ngợm một chút thì thè lưỡi rồi rụt vào ngay.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang nghiêm túc cũng không giữ nổi nữa. "Thực ra cũng chẳng phải bí mật gì to tát, chỉ là... dù là ta thì cũng luôn muốn thể hiện mặt tốt nhất của mình cho ngươi thấy.

Có một số chuyện, ta không muốn ngươi nhìn thấy chút nào." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng thấy ấm lòng, cậu một tay ôm lấy A Thập Lục bản số 2, tay kia vươn ra nhẹ nhàng chỉnh lại mũ cho nàng: "Ừ, vậy chuyện ngày hôm nay, mình coi như chưa nhìn thấy gì hết." Tâm trạng hơi nặng nề của Tô Thị A Thập Lục lúc trước lập tức tan biến.

Bạch Long tỷ tỷ trở lại sau lưng nàng: "Đừng quậy nữa Thư Hàng, đưa A Thập Lục bản số 2 đây." Tống Thư Hàng đưa thi thể qua.

Bạch Long tỷ tỷ nói với A Thập Lục: "Ta giúp ngươi." Nàng gật đầu.

Khắc sau, phía sau nàng mở ra một không gian giống như 'Chân thực huyễn tượng'.

Một không gian nằm giữa ranh giới thực và ảo, trông giống như sự kết hợp giữa Thế giới hạt nhân và Chân thực huyễn tượng vậy.

Trong không gian đó, có thể thấy một dòng Thiên Hà cuồn cuộn chảy.

Chương 2137

Vừa nhìn thấy không gian này, Tống Thư Hàng đã vô thức liên tưởng đến 'Thiên Hà Tô Thị'.

Đây là thủ đoạn của gia tộc nàng sao?

Tô Thị A Thập Lục vẫy tay, một chiếc quan tài pha lê từ trong dòng Thiên Hà hiện ra.

Bạch Long tỷ tỷ quất đuôi một cái mở nắp quan tài.

A Thập Lục đón lấy thi thể bản số 2, cẩn thận đặt vào trong đó.

Bạch Long tỷ tỷ nhấc quan tài lên, đưa nó trở lại không gian Thiên Hà.

Không gian ảo ảo thực thực khép lại rồi biến mất.

Tô Thị A Thập Lục đột nhiên bắt đầu thở dốc, linh lực trong người tiêu hao dữ dội.

Nhưng chỉ lát sau, linh lực của nàng bắt đầu hồi phục chậm rãi.

Quan trọng hơn là sinh cơ trên người nàng tỏ ra tràn đầy sức sống hơn trước, ngay cả thực lực dường như cũng tăng lên một bậc. "Là di chứng sau Thiên kiếp Tứ phẩm lúc đó sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu dựa vào lời của bản số 2, thế giới Thiên Hà sau lưng nàng và sự đổi mới sinh cơ vừa rồi để đưa ra suy đoán.

Lúc trước vết thương Thiên kiếp của A Thập Lục cực nặng, không chỉ nhục thân bị tổn hại mà ngay cả hồn phách cũng bị thương.

Khi mới gặp nàng, chính nàng cũng nghĩ mình không cứu vãn được nữa.

Cuối cùng, Tô Thị A Thất đưa nàng về Thiên Hà Tô Thị, lại có được Long Cốt Khô Đằng từ chỗ Tống Thư Hàng để thực hiện lần đánh cược cuối cùng.

Hoặc có lẽ...

đây là nhờ Bạch Long tỷ tỷ chăng? "Ừm." Tô Thị A Thập Lục gật đầu: "Phương pháp cuối cùng đó là một loại thuật 'từ cõi chết sống lại', cũng là một loại thí luyện.

Đó là thí luyện cuối cùng mà chỉ có những thành viên của gia tộc Tô Thị có tên bằng con số mới được thực hiện." "Những bản số 2 này chính là nội dung thí luyện sao?" Tống Thư Hàng hỏi: "Đánh bại họ, rồi bỏ vào quan tài pha lê?

Sau đó bọn họ vẫn sẽ xuất hiện liên tục à?" "Gần như vậy." Tô Thị A Thập Lục nói, nội dung chi tiết hơn chỉ thành viên Thiên Hà Tô Thị mới được biết, nàng hiện tại không thể nói nhiều hơn. "Người ngoài không thể nhúng tay sao?" Tống Thư Hàng thắc mắc, chẳng lẽ không thể để cậu đánh cho bản số 2 thoi thóp rồi để nàng ra đòn cuối sao? "Nếu không có người ngoài can thiệp thì hiệu quả thí luyện sẽ tốt hơn." Nàng nhẹ giọng trả lời. "Vậy thì tốt." Tống Thư Hàng thở phào.

Thí luyện cụ thể chắc chắn là cơ mật gia tộc, cậu không tiện hỏi sâu.

Nhưng nghe bảo người ngoài có thể can thiệp được thì không gian thao tác là rất lớn.

Như vậy ít nhất cũng không cần quá lo A Thập Lục gặp bất trắc trong thí luyện. "Đừng lo, dù có thất bại thì 'ta' cũng không biến mất đâu." Nàng nhìn thấu nỗi lo của cậu nên lên tiếng trấn an.

Tống Thư Hàng: "Nói gì ngốc thế, tuy bảo thất bại là mẹ thành công, thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, nhưng mục tiêu của chúng ta là..." "Không bị sâu răng?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thử đáp lời. "Đừng có cướp lời thoại." Tống Thư Hàng lập tức tặng một phát Dưỡng Đao Thuật, tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm này quậy quá, cậu bắt đầu thấy nhớ bản thể Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáng tin cậy rồi.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." "Ngoài ra, trước khi biết có rủi ro thất bại, chúng ta phải làm là hạ thấp rủi ro xuống mức tối thiểu, tốt nhất là thêm mấy lớp bảo hiểm, từ chối mọi rủi ro thất bại.

Ít nhất là trước khi thất bại ập tới, chúng ta phải giữ vững vốn liếng để dục hỏa trùng sinh." Tống Thư Hàng dịu dàng nói.

Nói đoạn, cậu lấy ra một tờ giấy nhỏ, nhẹ nhàng nhét vào bàn tay nhỏ bé của nàng: "Vốn định tặng bộ ba món của Công Tử Hải làm món quà đầu tiên cho bạn, nhưng giờ mình đổi ý rồi...

Món quà đầu tiên đổi thành cái này đi." Nàng mở tay ra, nhìn vào tờ giấy nhỏ trong lòng bàn tay.

Ở góc trên bên trái tờ giấy có hai hình vẽ giống như dấu vân tay, nhìn kỹ sẽ thấy trong mỗi dấu vân tay ẩn chứa hình bóng của một vị cường giả tuyệt thế.

Bên trái là đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' đang quấn chăn cuộn tròn.

Bên phải là tiên tử 'Cái Gì Cũng Có' đang quấn chăn thành một khối cầu.

Trên tờ giấy dùng 'Viễn cổ ngôn ngữ' viết dày đặc nội dung hợp đồng.

Đây là phiếu bảo hiểm cho hạng mục mới được hợp lực phát triển bởi đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' và cô đệ tử đáng yêu 'Cái Gì Cũng Có'.

Nắm giữ tờ phiếu này tương đương với việc mua một dịch vụ hỗ trợ không gian từ xa của hai vị chí tôn quấn chăn kia.

Dù bạn ở bất cứ đâu, chỉ cần gặp nguy hiểm đến tính mạng, hai vị cường giả này sẽ lập tức cảm nhận được thông qua tờ phiếu.

Sau đó tùy mức độ nguy hiểm, họ sẽ phân công ra tay cứu giúp, lôi người ra khỏi không gian khác.

Đây là dịch vụ có giá trị sử dụng cực cao so với việc mua bán 'pháp khí phục sinh'.

Đặc biệt là với tu sĩ từ Lục phẩm trở lên.

Lục phẩm là một ranh giới, sau khi đạt tới cấp này, hồn phách của tu sĩ sẽ thăng hoa.

Các pháp khí phục sinh thông thường sẽ không còn tác dụng.

Những thứ như Kim hồn tệ phục sinh, Thập tự giá phục sinh chỉ dùng được cho tu sĩ Ngũ phẩm trở xuống, vô hiệu với Chân Quân.

Lục phẩm Chân Quân muốn phục sinh phải nhờ vào đại trận khổng lồ, thủ tục phức tạp, cộng thêm lượng lớn tài nguyên quý giá, linh mạch và số lượng linh thạch cực lớn để kích hoạt.

Quan trọng hơn là thủ đoạn phục sinh của Chân Quân cần phải ràng buộc từ trước, không thể chuyển nhượng cho người khác.

Điều này làm tăng độ khó khi muốn mua bán thủ đoạn phục sinh cấp cao.

Tóm lại, phục sinh của Chân Quân cực kỳ phức tạp, cái giá phải trả lớn hơn Ngũ phẩm hàng trăm hàng nghìn lần.

Vì vậy đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' đã suy nghĩ nhiều năm và tung ra 'Dịch vụ cứu viện bảo hiểm' này. "Cất kỹ đi, có nó thì dù gặp phải nguy hiểm cấp Cửu phẩm thông thường cũng có một lớp bảo đảm." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, rồi cậu cẩn thận ôm nàng vào lòng, lại âm thầm nhấc bổng nàng lên một chút.

Nhẹ quá, quả nhiên bản thể A Thập Lục cũng rất nhẹ, nhưng so với bản số 2 thì có da có thịt hơn nhiều.

Ừm, thời gian tới mình phải khổ luyện 'kỹ năng Tiên trù' của Hà Chỉ Ma Đế mới được. "Gầy quá, phải bồi bổ thêm." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tranh thủ trước khi tham gia hội nghị thường niên của Thiên Hà Tô Thị năm nay, phải bổ sung dinh dưỡng cho nàng.

Khóe miệng Bạch Long tỷ tỷ giật giật, cái tên Thư Hàng này đang lầm bầm cái gì thế?

Không lẽ hắn lại nói hớ suy nghĩ trong lòng ra ngoài rồi à?

Tô Thị A Thập Lục: "..." ×××××××××× Những người nhiễm bệnh ở Thú Tu giới vẫn đang được truyền tống qua từng đợt.

Những người sau này bệnh tình có vẻ nhẹ hơn một chút, cơ bản vẫn giữ được lý trí.

Sau khi xuất hiện, ngoài việc thỉnh thoảng gầm lên một hai tiếng thì cũng không quậy phá gì.

Như vậy, Tống Thư Hàng cũng không cần dùng tới 'uy hiếp mang thai' nữa.

Hiện tại, cả quá trình thanh tẩy 'Cửu U tà năng' không cần cậu trực tiếp tham gia.

Từng nhóm người nhiễm bệnh rơi vào 'Công Đức Điện', sau đó hình chiếu hoa sen sẽ chủ động cắm rễ vào, hút mạnh một trận, hút cho người bệnh gầy khô đi.

Cuối cùng, trợ thủ nhỏ của Thế giới hạt nhân sẽ chủ động đưa những bệnh nhân đã bình phục về hiện thế.

Hoàn toàn là dây chuyền tự động hóa.

Kim sắc Hà Long thần hành chiến xa từ trên không hạ xuống, Tô Thị A Thập Lục ngồi tĩnh tọa bên trong, nhắm mắt thiền định.

Mỗi khi thu hồi một bản số 2, thực lực cảnh giới, linh lực và sinh mệnh lực của nàng sẽ tăng vọt toàn diện.

Cho nên nàng cần một khoảng thời gian thiền định để thích ứng với sự thay đổi của cơ thể.

Tống Thư Hàng rút điện thoại ra gửi tin nhắn riêng cho Điền Thiên đảo chủ, nhờ tiền bối trông coi giúp thanh bảo đao Bá Toái lỡ bỏ quên trên đảo và... cô đệ tử Sở Sở.

Ngoài Bá Toái đao, Sở Sở vì đang bận giúp trong bếp nên cũng bị cậu bỏ quên tại đảo Điền Thiên.

Đôi khi làm việc gấp quá không được, cứ hối hả là dễ rơi đồ.

Cất điện thoại xong, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Thanh Loan tiên tử đang bận rộn.

Khác với dây chuyền tự động bên này, nàng phải tự tay truyền tống người bệnh qua rồi lại chuyển người đã khỏi về Thú Tu giới.

Tuy bận nhưng trên mặt nàng tràn đầy niềm vui.

Tống Thư Hàng nghĩ ngợi rồi lấy quyển 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' ra xem.

Cảnh giới thật của cậu hiện giờ là Lục phẩm, số lượng Thánh Viên là 42 con, con thứ 43 sắp hình thành.

Đợi Thế giới hạt nhân hấp thụ no năng lượng đợt này rồi phản hồi lại, dự kiến số lượng Thánh Viên sẽ tăng lên khoảng 44 con.

Đáng lẽ số lượng còn có thể tăng thêm, nhưng cậu luyện công pháp này mới đến quyển thứ năm, chưa có quyển cấp Lục phẩm nên công pháp không theo kịp, ảnh hưởng đến hiệu quả Thánh Viên.

Dự kiến sau khi nắm vững quyển thứ sáu, số lượng Thánh Viên sẽ tăng thêm một bậc.

Tống Thư Hàng mở cuộn công pháp ra xem kỹ.

Theo ghi chép, bình thường tu sĩ Thú Tu giới ở cảnh giới Ngũ phẩm có khoảng 10 con Thánh Viên là đã chạm tới cực hạn cơ thể.

Chỉ số ít có huyết mạch Thần thú đặc biệt mới đột phá được mốc 10 con ở cấp này.

Hóa ra hồi mình cấp Ngũ phẩm mà có tới gần 40 con là đã cực kỳ lợi hại rồi sao?

Tống Thư Hàng do bị Bạch tiền bối bản số 2 ảnh hưởng nên luôn thấy số lượng Thánh Viên phải đông như quân đội mới đúng – lúc đó sau lưng Bạch tiền bối số 2 có tới 12345 con Thánh Viên, đội hình cực kỳ chỉnh tề.

Vốn dĩ ngài ấy có 12346 con, nhưng để giữ số đẹp nên đã tặng bớt một con cho cậu.

Có một con là 'tân binh' trà trộn trong đám đại lão, suốt ngày run bần bật dưới thiên uy của các bậc tiền bối.

Vì so với các đại lão thì nó chẳng là gì cả, dù có nỗ lực thế nào cũng không bằng số lẻ của các vị ấy, nên nó càng cảm thấy bản thân nhỏ bé.

Tống Thư Hàng xem tiếp.

Ở Thú Tu giới, cực hạn của Ngũ phẩm là 10 con, Lục phẩm khoảng 30 con, Thất phẩm khoảng 70 con.

Muốn đột phá 100 con thì ít nhất phải đạt tới cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh.

Tất nhiên số liệu này chỉ là 'trung bình', không đại diện cho tất cả.

Tuy nhiên, trong cái thế giới lấy 'Võ tu' làm chủ đạo này, trước khi giao đấu, việc so kè số lượng Thánh Viên trên đầu là chuyện rất thịnh hành.

Chương 2138

[Hừ, tên này chỉ có 12 con Thánh Viên, còn ta có tới 20 con, về thể chất ta đủ sức nghiền nát hắn!

Trừ khi hắn có võ học nghịch thiên, không thì trận này ta thắng chắc!] [Tiền bối này trên đầu có tới 60 con Thánh Viên, thật đáng sợ, ta mới có 32 con, không bằng một góc của ngài ấy!] [Người đàn ông lầm lì kia trên đầu lại có tận 100 con Thánh Viên, ngài ấy là một vị Huyền Thánh tiền bối!] Đại khái là cảm giác như vậy.

Tuy số lượng Thánh Viên không đại diện cho tất cả, Bát phẩm Huyền Thánh không chuyên tâm luyện môn này có khi chỉ có mười mấy hai mươi con.

Nhưng trong lòng các võ tu luyện thể ở Thú Tu giới, việc so kè số lượng hư ảnh Thánh Viên đã trở thành một kiểu thời thượng.

Tống Thư Hàng từ từ xem xong quyển thứ sáu, rồi hệ thống lại trong đầu một lần.

Cậu vốn có 'Nho Gia Kim Cương Thân', lại nhận được cảm ngộ của Nho gia Thánh nhân khi tu luyện môn này, hai bên ấn chứng qua lại nên việc hiểu 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' cũng rất nhanh chóng.

Cất cuộn công pháp, cậu lấy ra 'Long Viên Đan', nuốt liên tiếp hai viên.

Sau đó, cậu tranh thủ thời gian bắt đầu luyện tập luôn.

Hiếm khi có cao thủ Bát phẩm thực thụ như Thanh Loan tiên tử ở đây, tất nhiên cậu phải tranh thủ làm quen với quyển thứ sáu.

Ngộ nhỡ có gì thắc mắc còn có thể thỉnh giáo ngay.

Tầng thứ sáu của công pháp luyện tập gần như thuận buồm xuôi gió, không hề có cảm giác nghẽn hay bình cảnh.

Cơ thể cậu đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, chỉ đợi công pháp dẫn dắt. 'Nho Gia Kim Cương Thân' và 'Biến dị Cương Thủ' đồng thời phát ra tiếng cộng hưởng.

Cơ thể Tống Thư Hàng nhuộm một màu đen kịt.

Hạo nhiên chính khí của Nho gia bao quanh người cậu, mờ ảo mang lại cho cậu một tầng khí chất thư sinh.

Sau lưng cậu, một con Thánh Viên lớn dẫn đầu 41 con Thánh Viên nhỏ hiện thân.

Thánh Viên lớn thuần thục mở kinh văn Nho gia ra.

Nhưng lần này, nó không bắt đầu tụng niệm ngay mà như đang chờ đợi điều gì.

Hơn mười phút sau.

Ở cuối phương trận Thánh Viên, một hư ảnh Thánh Viên nhỏ mới sinh từ từ hình thành.

Hư ảnh mới này tay không, chưa có kinh văn tương ứng, trên người cũng trống trơn không có gì.

Lúc này, Thánh Viên lớn rung mình một cái, mở kinh văn bắt đầu lớn tiếng ngâm tụng. 41 con Thánh Viên nhỏ lập tức phụ họa theo.

Theo tiếng tụng kinh, chính khí giữa trời đất cuồn cuộn đổ về, hình thành dị tượng quanh Tống Thư Hàng.

Có tiếng chuông, có phù văn kinh văn, có tiếng đàn chảy trôi...

Chính khí Nho gia quanh người cộng hưởng với tiếng ngâm tụng, hóa thành một quyển kinh văn rơi vào tay Thánh Viên nhỏ mới sinh.

Nó nâng quyển kinh lên, vẻ mặt trang nghiêm.

Lại có hạo nhiên chính khí khoác lên người nó, hóa thành một bộ nho sam.

Thánh Viên nhỏ hăm hở gia nhập 'Dàn hợp xướng Thánh Viên Nho gia', trở thành một phần của đại gia đình này.

Trong tiếng thánh ca thần thánh và trang nghiêm, thể chất của Tống Thư Hàng lại tăng thêm một bậc.

Cách đó không xa, Thanh Loan tiên tử há hốc mồm, không biết phải đánh giá quá trình tiến hóa của cậu thế nào.

Cùng luyện 'Thánh Viên Long Lực Thần Công', mà đám khỉ của Bá Tống Huyền Thánh luyện ra cứ phải nhiều thêm mấy chức năng, phong cách cá nhân cực kỳ rõ nét.

Tống Thư Hàng mở mắt, khẽ nắm nắm tay, 'Biến dị Cương Thủ' đen kịt phát ra âm thanh ma sát kim loại cơ khí đầy sức mạnh.

Cậu cảm thấy nếu mình xuyên vào 'Thế giới xác sống' thì chắc chắn cực kỳ an toàn.

Với cái bộ răng yếu ớt của đám xác sống đó thì đừng hòng cắn nổi lớp da đen kịt của 'Biến dị Cương Thủ'.

Tiếp đó, cậu thử nhảy vọt tại chỗ, rồi chạy đi chạy lại thật nhanh, dừng đột ngột, vung quyền...

để kiểm tra uy lực công pháp mới thăng cấp.

Cuối cùng cậu kết thúc bằng một bộ 'Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp'.

Lần trước giao dịch với tiên tử 'Cái Gì Cũng Có', vốn định đổi lấy bộ quyền pháp hay đao kỹ nào đó thật ngầu, kết quả cuối cùng lại là bản hoàn chỉnh của 'Nghịch Lân Đao Pháp', chỉ bổ sung cho công pháp sẵn có chứ không có kỹ năng mới.

Hiện tại cậu mang trong mình ba bộ công pháp luyện thể đỉnh cao, nếu không luyện một bộ kỹ năng cận chiến tương ứng thì cảm thấy thật lãng phí chiến lực.

Lần tới đi Nho gia, hy vọng có cơ hội học được một chiêu nửa thức công phạt cận chiến mạnh mẽ để phát huy hết hiệu quả của thần công luyện thể này.

Sau khi kết thúc quyền pháp, cậu khẽ nhảy vài cái rồi tiến về phía Thanh Loan tiên tử.

Từ quyển năm lên quyển sáu thấy rất tự nhiên, nhưng sau khi luyện xong một lượt, trong lòng cậu vẫn còn vài chỗ thắc mắc muốn thỉnh giáo nàng.

Thực tế khi luyện từ quyển một đến năm, cậu cũng tích lũy không ít thắc mắc.

Chỉ là quanh cậu ngoài Bạch tiền bối số 2 ra thì chẳng có ai luyện môn này, mà mỗi lần liên lạc với tiền bối thường là có việc lớn cần cứu trợ... lâu dần những thắc mắc nhỏ đó cứ dồn nén lại.

Thấy Tống Thư Hàng đen kịt đi tới, Thanh Loan tiên tử mỉm cười: "Bá Tống đạo hữu có chỗ nào thắc mắc sao?" Cậu gật đầu: "Khi luyện công pháp này tôi có vài câu hỏi nhỏ, không biết tiên tử có thể giải đáp giúp không?" – "Đạo hữu cứ nói." "Vậy tôi không khách khí đâu nhé." Tống Thư Hàng cười ha hả, liệt kê danh sách các vấn đề tích lũy từ quyển một đến giờ rồi hỏi một lèo.

Nghe xong, nàng cười hỏi ngược lại: "Công pháp của đạo hữu đều là tự học sao?" – "Gần như vậy." Cậu gật đầu, năm quyển đầu là lấy từ chỗ tên Thú tu lông trắng.

Nhắc mới nhớ, tên đó bị con cá voi của Công Đức Xà Mỹ Nhân nuốt vào, chơi đùa một hồi rồi... biến đâu mất tiêu.

Lát nữa phải hỏi lại nàng xem tên đó bị tiêu hóa rồi hay bị chuyển đi đâu.

Nhắc đến chuyện nuốt đồ, cậu lại nhớ ra Công Đức Xà Mỹ Nhân trước đây rất thích biểu diễn nuốt 'Xích Tiêu Kiếm tiền bối', nhưng từ khi tiền bối bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng mang đi, đổi thành vỏ kiếm, rồi sau là Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, nàng không còn diễn trò đó nữa.

Xét về thuộc tính, chắc là Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không hợp khẩu vị của nàng.

Dù sao tâm ma và công đức là tương khắc, nếu nuốt vào thật có khi tiền bối bị tiêu hóa sạch luôn mất.

Vấn đề là nhỡ hôm nào nàng hứng chí muốn diễn lại trò nuốt kiếm, thì nên cho nàng nuốt cái gì đây?

Chung Yên Thánh Kiếm thì chắc chắn không được, to quá nuốt không trôi.

Trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra một ý tưởng táo bạo: Hay là gợi ý nàng đi nuốt Tạo Hóa tiên tử thử xem? "Những vấn đề này đều là những thứ mà các đạo hữu luyện môn này hay hỏi, để tôi giải thích từng chút một cho đạo hữu nhé." Thanh Loan tiên tử trả lời.

Bình thường ở Thú Tu giới, sư tôn sẽ giải thích những điều này cho đệ tử, trừ phi là người tự tìm được truyền thừa rồi đâm đầu vào khổ tu.

Nàng bắt đầu giảng giải cho cậu, tay vẫn không ngừng nghỉ việc truyền tống người bệnh.

Những người nhiễm bệnh đợt sau mức độ nhẹ hơn, thần trí tỉnh táo và phối hợp điều trị hơn.

Tương ứng là lượng 'Cửu U tà năng' cậu rút được cũng giảm đi về cả số lượng lẫn chất lượng.

Cậu ước tính thêm khoảng mười mười lăm đợt nữa là những người còn lại có thể tự khỏi nhờ dược dịch của Bạch tiền bối số 2.

Cùng với lời giảng của tiên tử, những thắc mắc của cậu dần được tháo gỡ, sự hiểu biết về công pháp càng thêm sâu sắc.

Khi nàng giảng xong quyển sáu, Tống Thư Hàng tâm niệm khẽ động, trong phương trận Thánh Viên trên đầu lập tức xuất hiện thêm năm con mới, nâng tổng số lên 48 con.

Cũng giống như trước, các Thánh Viên mới nhận được kinh thư và nho sam, vui vẻ gia nhập 'Dàn hợp xướng Thánh Viên Nho gia' để tăng thêm khí thế cho cậu. "Cảm ơn Thanh Loan tiên tử đã chỉ điểm." Tống Thư Hàng ôm quyền cảm tạ.

Nàng khẽ lắc đầu: "Người cần cảm ơn phải là chúng tôi mới đúng, nếu không có đạo hữu ra tay, kiếp nạn này của Thú Tu giới sẽ khiến chúng tôi đau đầu lắm." Trên bầu trời, mặt trời chậm rãi lặn xuống phía Tây.

Một ngày bận rộn sắp kết thúc.

Sau khi một đợt người bệnh nữa được chữa khỏi, Thế giới hạt nhân gửi một thông điệp cho cậu: Nó no rồi. "Tiên tử, đủ rồi đấy.

Phía tôi cũng sắp đạt tới giới hạn rồi." Tống Thư Hàng nói với nàng.

Thanh Loan tiên tử dừng việc truyền tống: "Vất vả cho Bá Tống đạo hữu quá." – "Chuyện nhỏ thôi mà." Cậu cười sảng khoái.

Sau khi chuyển đợt người cuối cùng ra ngoài, Tống Thư Hàng lập tức gọi Bạch tiền bối số 2 trong lòng: "Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, cứu viện khẩn cấp!" "Lần này có chuyện thật, chuyện hệ trọng liên quan đến tương lai của con luôn.

Bạch tiền bối, trả lời con một tiếng đi." Cậu điên cuồng gọi như gọi điện thoại từ xa.

Lần này cậu quyết tâm phải gọi được ngài ấy ra nên cứ gọi mãi không thôi.

Gọi một hồi lâu...

Một cánh cổng thế giới tà liên đột ngột mở ra, một vật từ bên trong bị ném qua rơi vào Thế giới hạt nhân, rồi theo lối ra lao thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Cậu nhanh tay bắt lấy.

Và rồi... cậu bắt được một con Husky nhỏ (Nhị Cáp).

Một con Husky hết sức bình thường, không phải yêu thú cũng chẳng phải tà thú, chính là loại chó 'ngáo' hay phá nhà trên Trái Đất. "Gâu ~" Con Husky nhỏ kêu một tiếng rồi không hề sợ người lạ, ngoạm lấy áo cậu bắt đầu xé kéo.

Tống Thư Hàng: "???" Bạch tiền bối số 2 có ý gì đây?

Sao lại ném cho mình một con Husky?

Tuy nó khá dễ thương nhưng đâu có giải quyết được vấn đề của mình.

Đang phân vân thì một giọng nói từ xa vọng vào tai cậu, là giọng nam tính của mặt trời nhỏ 'Nhĩ Mang Ba T233': "Gửi tàu Bá Tống, ý của chủ nhân tôi là: Ngài ấy không muốn nói chuyện và đã ném cho cậu một con chó." Tống Thư Hàng: "..." "Cậu có gì muốn nói thì cứ bảo tôi, tôi sẽ chuyển lời lại cho chủ nhân." Mặt trời nhỏ thật thà nói. "Chuyện là thế này, tôi vừa thanh lọc xong vài đợt người bệnh... nên muốn nhờ Bạch tiền bối quét kiểm tra cơ thể giúp tôi một chút." Tống

Thư Hàng trả lời.

Lần trước ở Thú Tu giới, vì thanh lọc quá nhiều người nên cậu vô tình dính phải lời nguyền cực mạnh của đại lão Bàn Cầu.

Bàn Cầu đại lão quả không hổ danh là chúa tể Cửu U, thủ đoạn thâm sâu khó lường.

Khi lão hạ nguyền rủa, cả Thế giới hạt nhân, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Quy tiền bối đều không nhận ra.

Nên lần này không thể không phòng.

Mặt trời nhỏ tiếp tục hỏi: "Còn lời gì cần nhắn nữa không?" – "Ừm, tốt nhất là nhắn thêm với Bạch tiền bối rằng đây cũng là một phần trong kế hoạch phá hoại âm mưu của Bàn Cầu đại lão." Cậu cười hà hà.

Chương 2139

"Được rồi, tàu Bá Tống.

Còn gì nữa không?" – "Vậy thôi." Sau một lúc im lặng, mặt trời nhỏ chậm rãi nói: "Ừ." Rồi nó kết thúc cuộc đối thoại.

Tống Thư Hàng gãi đầu, sao cứ cảm giác trong lời của T233 có ý gì đó nhỉ?

Mình có bỏ sót chuyện gì không? "Chắc là không đâu." Cậu tiện tay nhét con Husky nhỏ vào Thế giới hạt nhân.

Rồi cậu lục lại thực đơn 'Tiệc Thiên Kiếp' trong ký ức của Hà Chỉ Ma Đế.

Thực đơn này rất phong phú, ngoài lôi kiếp, ngũ hành thiên kiếp thì còn có đan kiếp, khí kiếp, tâm ma kiếp và một số loại lời nguyền thiên kiếp kỳ lạ.

Tấn công bằng lời nguyền cũng là một dạng thiên kiếp.

Nếu trên người mình có lời nguyền thì chắc chắn cũng là cấp 'Chúa tể Cửu U', không biết có thể dùng thực đơn của Hà Chỉ Ma Đế để chế biến luôn không nhỉ?

Lời nguyền chắc cũng giống tâm ma, đều mang tính trung lập, chắc Bạch tiền bối số 2 không phản cảm đâu.

Ngoài ra, cậu cứ có cảm giác kỳ quái rằng lời nguyền này có khi lại là đồ tốt, nếu rút được ra thì cực kỳ hữu dụng... ví dụ như để nuôi linh quỷ chẳng hạn?

Đang suy nghĩ thì giọng Bạch tiền bối số 2 vang lên trong đầu: "Lần này không có lời nguyền nào bám thân cả.

Khi cậu rút 'Cửu U tà năng', cậu đã dùng Thế giới hạt nhân để cách ly bản thân, nên lời nguyền của Bàn Cầu không tác động lên cậu được." "Không tác động lên con thì nó đi đâu rồi?" Tống Thư Hàng vừa thở phào vừa thấy tiếc nuối như vừa mất một món hời. "Lời nguyền tác động trực tiếp lên Thế giới hạt nhân của cậu... rồi nó biến mất luôn rồi." Bạch tiền bối số 2 bình thản nói.

Lời nguyền của Bàn Cầu vô hiệu với Thế giới hạt nhân.

Dù sao đó cũng là tác phẩm của Thiên đạo Ban Văn Long, có một số đặc tính dị biệt. "Tiếc quá." – "Cậu còn chuyện gì nữa không?" Tống Thư Hàng: "?" Đợi đã, lúc nãy mặt trời nhỏ cứ lặp đi lặp lại như đang nhắc khéo cậu phải chuyển lời gì đó cho Bạch tiền bối.

Giờ chính ngài ấy cũng hỏi lại câu đó.

Chẳng lẽ mình đã bỏ lỡ chuyện gì cực kỳ quan trọng sao?

Mà chuyện đó phải là thứ ngài ấy rất quan tâm?

Đại não cậu vận hành hết công suất.

Bản năng sinh tồn mãnh liệt thôi thúc cậu phải nhớ ra mình đã quên cái gì.

Đúng rồi, có phải là vấn đề 'Thái lát Tâm Ma Kiếp xăm mình' không? "Bạch tiền bối, thời gian tới con định đi bắt vài cái Tâm Ma Kiếp, ngài có phản cảm với nó không?" Cậu nhanh chóng hỏi qua tâm linh. "Không phản cảm, ta thấy nó bình thường." Bạch tiền bối số 2 đáp: "Còn chuyện gì nữa không?" Lại nữa?

Vẫn chưa đúng trọng tâm sao?

Mồ hôi hột bắt đầu chảy trên trán cậu.

Rốt cuộc là cái gì cơ chứ!

Với tính cách của ngài ấy, thứ ngài quan tâm chắc chắn phải là đồ ăn ngon, trò chơi hay, thứ gì đó sáng tạo hoặc là... cà khịa Bàn Cầu.

Về khoản này hai vị Bạch tiền bối khá giống nhau.

Nếu không phải đồ ăn, thì là trò gì hay hoặc thứ gì sáng tạo?

Gần đây mình có tiếp xúc với thứ gì như vậy không? "Không còn chuyện gì khác thật à?" Bạch tiền bối số 2 lại hỏi chậm rãi.

Tống Thư Hàng hoàn toàn tịt ngòi, không tìm ra manh mối nào. "Bạch tiền bối, cho con gợi ý chút đi?" Cậu đành mặt dày hỏi. "Gợi ý?

Gợi ý gì?" Ngài ấy cười hì hì: "Không còn chuyện gì thì ta đi đây." Một lúc sau.

Cậu cười khổ: "Bạch tiền bối, con thực sự không nhớ ra chuyện gì khác nữa." – "Ừ, không có việc gì là tốt rồi.

Vậy ta đi giám sát Bàn Cầu tiếp đây." Nói xong ngài ấy ngắt liên lạc.

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời hồi lâu không nói nên lời.

Cậu vẫn đang rối rắm.

Rốt cuộc là chi tiết nào?

Cậu tự nhận mình là người khá cẩn thận, nhất là khi bình tĩnh, trước khi làm việc hay 'tác tử' đều chuẩn bị hậu quả trước. "Vọng thiên." Cậu thở dài.

Bên cạnh, Thanh Loan tiên tử không làm phiền cậu.

Nàng cảm nhận được trong lúc cậu thẫn thờ, đã có hai ý chí mạnh mẽ vô cùng giao lưu thần niệm với cậu từ xa.

Ý chí thứ nhất mang lại cảm giác ấm áp như mặt trời... chắc là vị Trường sinh giả tiền bối đã viết cuốn sổ tay thanh lọc kia.

Ý chí thứ hai thì cảm giác đáng sợ hơn nhiều, nàng chỉ cảm thấy một sự 'mênh mông vô tận'.

Nàng thậm chí không dám cảm nhận sâu hơn để tránh gây khó chịu cho vị đó. 'Bá Tống Huyền Thánh' quả không hổ danh là Đệ nhất Thánh nghìn năm, bối cảnh thâm sâu đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này thấy cậu đã xong việc, nàng mới lên tiếng: "Vậy nhé Bá Tống đạo hữu, hẹn ngày tái ngộ.

Khi Thánh sơn mở cửa, tôi sẽ liên hệ trước, lúc đó chào mừng đạo hữu tới Thú Tu giới làm khách." "Vậy làm phiền tiên tử rồi." Cậu mỉm cười đáp lễ.

Nàng vẫy tay rồi bước vào đường hầm trở về Thú Tu giới, biến mất.

Bá Tống Huyền Thánh đúng là một đạo hữu rất tốt.

Sau khi nàng đi, Tống Thư Hàng dùng niệm lực bắt đầu dọn dẹp khu vực này.

Những hố sụt do trận chiến giữa A Thập Lục và bản số 2 gây ra được cậu dùng niệm lực lấp bằng từng chút một.

Sau khi khôi phục mặt đất gần như cũ, cậu hài lòng gật đầu.

Tuy không thể như Bạch tiền bối dùng một phát 'Bình Thổ Thuật' là xong xuôi tất cả, nhưng cậu đã cố hết sức rồi.

Sau đó, cậu vẫy tay, Hà Long thần hành chiến xa đáp xuống trước mặt.

Bước lên xe, cậu nhìn ra phía sau.

A Thập Lục vẫn đang thiền định.

Gió thổi qua, trên người nàng tỏa ra một mùi hương ngọt ngào, và không biết có phải ảo giác không... cảm giác làn da nàng lúc này trở nên mịn màng hơn nhiều, như thể chỉ cần chạm nhẹ là vỡ.

Giống hệt làn da của bản số 2 sau khi phá giáp. "Chẳng lẽ mỗi lần thí luyện thành công, A Thập Lục lại hấp thụ được ưu điểm từ bản số 2 sao?" Cậu vuốt cằm suy nghĩ.

Vậy trong vạn giới, liệu có một bản số 2 phiên bản trưởng thành nào không, để A Thập Lục hấp thụ xong là lớn phổng lên luôn?

Thử tưởng tượng hình ảnh A Thập Lục phiên bản 'ngự tỷ', cậu khẽ lắc đầu, thôi thì cứ để nàng lớn lên tự nhiên sẽ thú vị hơn.

Đang suy nghĩ thì Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên chui ra từ sau lưng nàng, đưa một cái vuốt cầm điện thoại ra trước mặt cậu. "?" – "Hết điện rồi." Bạch Long tỷ tỷ bình thản nói.

Tống Thư Hàng nhận lấy, dùng ngay một phát 'Sạc Điện Thuật' nạp đầy pin. "Cảm ơn." Nàng nhận lại điện thoại, thu mình vào trong người A Thập Lục, chỉ để lộ đôi mắt và đôi vuốt nhỏ tiếp tục chơi game.

Tống Thư Hàng: "..." Thấy chưa, chỉ cần biết 'Sạc Điện Thuật' thì dù là đại lão cấp Trường sinh giả cũng dễ dàng nói lời 'cảm ơn' với mình!

Chiến xa từ từ bay lên, hướng về phía tòa nhà của Dược Sư trong buổi hoàng hôn. "Mà này Bạch Long tỷ tỷ, có cách nào nhanh chóng kiếm được một cái Tâm Ma Kiếp không?" Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi. "Có, Hắc Bì Vũ Nhu Tử trong bóng của ngươi, hoặc lão đạo hữu Xích Tiêu Kiếm treo sau lưng ngươi đều là tâm ma hiện hữu đấy thôi." – "Hai vị đó không thái lát được, ý con là có thể kiếm được Tâm Ma Kiếp bình thường không ấy?" Ngoài việc cung cấp 'combo Tâm Ma Kiếp' cho Bạch tiền bối số 2, cậu còn nhớ vị 'Lãnh chúa bóng đêm' to bằng cả một thế giới kia.

Vị đó từng đưa cho cậu một chiếc chén nhỏ màu đen, bảo rằng chỉ cần làm được món 'Thái lát Tâm Ma Kiếp hun khói' là có thể triệu hồi ngài ấy.

Nghĩa là nếu làm được bữa đại tiệc tâm ma, cậu sẽ có một trợ thủ cực mạnh tùy gọi tùy đến!

Lúc đó muốn cà khịa ai cũng có chỗ dựa.

Thời gian tới cậu còn phải giúp Vân Tước Tử tiền bối đoạt lại Bất Hủ Chi Cốt, cùng Bạch tiền bối số 2 cà khịa Bàn Cầu đại lão, nên chuẩn bị thêm bài tẩy là không bao giờ thừa. "Vậy thì... tìm cách kiếm đạo hữu nào đang dính Tâm Ma Kiếp, rồi tìm cách lôi nó ra.

Còn lôi thế nào thì ta không rõ." Bạch Long tỷ tỷ trả lời.

Dù sao tâm ma cũng là nỗi lo lớn của đại đa số tu sĩ, nếu có cách rút nó ra khi độ kiếp thì họ đã làm từ lâu rồi. "Một cách khác là nhân rộng phương án của Vũ Nhu Tử, xem ai có thể ngưng tụ ra tâm ma phù hợp để thái lát." Tống Thư Hàng thở dài.

Hai phương án của Bạch Long tỷ tỷ nói cũng như không...

Vậy có cách nào lôi 'Tâm Ma Kiếp' từ trên người kẻ địch ra không?

Cậu nhớ mình vẫn còn vài tên tù binh.

Cậu bắt đầu cân nhắc tính khả thi của phương án này.

Chiến xa đáp xuống nóc tòa nhà của Dược Sư một cách êm ái.

Tống Thư Hàng điều khiển chiến xa chuyển trực tiếp vào Thế giới hạt nhân, vì A Thập Lục vẫn đang thiền định không nên làm phiền.

Chương 2140

Đồng thời, cậu chuyển ý thức tới bên suối hoạt tính.

Cảm nhận được ý thức của cậu, trợ thủ nhỏ hiện ra: "Bá Tống tiên sinh, đợt 'Quả Bảo Thạch' đầu tiên đã chín rồi!" Nhờ nước suối hoạt tính, phân bón của xí nghiệp Tam Thập Tam Thú Thần Tông và lượng linh lực dồi dào từ việc thanh lọc 'Cửu U tà năng', những cây Quả Bảo Thạch đã được thúc chín.

Tống Thư Hàng nhếch môi, thời gian vừa đẹp!

Trước khi đi, Bạch tiền bối dặn lúc về mua ít hoa quả.

Kết quả là cậu bận rộn với Thanh Loan tiên tử tới tận bây giờ, chưa kịp ghé tiệm hoa quả nào.

May mà tiên tử đã tặng hạt giống loại này.

Cậu bước tới bên 80 gốc cây Quả Bảo Thạch.

Cây không cao, so với các loại linh thực khác thường cao hàng chục mét thì nó chỉ cao chừng ba mét, thuộc hàng lùn tịt.

Nhưng quả của nó thì không hề nhỏ, mỗi quả to bằng quả bóng chuyền, tỏa hương thơm quyến rũ.

Trông rất mọng nước và ngon miệng.

Những đốm sáng nhỏ hình ong mật bay lượn quanh các tán cây, chúng khẽ xoay quanh một quả bảo thạch để hái xuống rồi khuân tới bên cạnh cậu.

Tống Thư Hàng đón lấy quả, mỉm cười.

Những quả này chắc chắn sẽ khiến Bạch tiền bối hài lòng, biết đâu lúc đó nhờ vận may của ngài ấy mà mình kiếm được cái 'Tâm Ma

Kiếp' nào đó thì sao?

Tống Thư Hàng nâng quả bảo thạch lên lau lau rồi cắn một miếng, thịt quả béo mọng nhiều nước, ngọt mà không ngấy, cảm giác rất thanh mát, lớp vỏ khi cắn vào giòn tan như lớp đường của kẹo hồ lô, nhai rất thích.

Tất nhiên thứ cậu thích hơn là 'hạt' của nó.

Bình thường Quả Bảo Thạch không được chăm sóc kỹ thì hạt chỉ to bằng móng tay, trông như linh thạch thu nhỏ, mỗi quả có khoảng mười hạt.

Muốn chúng biến thành hạt giống như linh thạch thì còn cần một quá trình bồi dục nữa.

Nhìn những hạt nhỏ này, cậu thấy chúng cực kỳ đáng yêu – chủ yếu vì trông chúng giống linh thạch.

Dùng niệm lực tách những hạt này ra để sang một bên, cậu hài lòng gật đầu.

Hương vị này chắc chắn Bạch tiền bối sẽ thích. [Không biết Bạch tiền bối số 2 có thích vị này không nhỉ?] Trong đầu cậu lại hiện lên hình bóng ngài ấy... rồi cậu lại thấy băn khoăn vì thực sự không biết mình đã bỏ sót chuyện gì.

Để lúc nào đó cũng tặng ngài ấy một đợt xem sao.

Cậu phẩy tay, dùng niệm lực nhấc mười quả bảo thạch xuống. "Vậy mình ra ngoài trước đây, Thế giới hạt nhân giao cho các bạn quản lý nhé." Cậu nói với trợ thủ nhỏ và đám ong mật. "Bá Tống tiên sinh đợi đã." Trợ thủ nhỏ nói.

Dứt lời, đám ong mật bay tới khiêng một chiếc bình ngọc nhỏ đựng chất lỏng ngọt lịm. "Mật ong sao?" Cậu hỏi.

Trước đó Thanh Loan tiên tử đã giới thiệu đám ong mật này có thể thụ phấn và lấy mật.

Thấy cậu đoán đúng, tám đốm sáng vui sướng bay lượn quanh cậu. "Hà hà, mấy nhóc vất vả rồi." Tống Thư Hàng đưa tay ra, theo thói quen... quét cho mỗi nhóc một phát Dưỡng Đao Thuật.

Tám đốm sáng rung động dữ dội, ánh sáng dường như phình to ra một vòng.

Lát sau, chúng bay lảo đảo tới một cây Quả Bảo Thạch rồi đậu lại nghỉ ngơi. "Hỏng rồi, quen tay quá." Cậu lo lắng nhìn chúng, không biết tám nhóc này có sao không?

Trông chúng bay không vững nữa rồi kìa.

Trợ thủ nhỏ nói: "Bá Tống tiên sinh đừng lo, lúc nãy chúng quậy quá, giờ nghỉ ngơi một chút cũng tốt." Nghĩa là Dưỡng Đao Thuật cũng có tác dụng với cả đám này sao?

Cảm giác như thiên hạ này không có gì mà Dưỡng Đao Thuật không 'dưỡng' được vậy, vị tiền bối sáng tạo ra môn này đúng là một quái tài.

Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng mười quả bảo thạch, tay xách bình mật ong bước ra khỏi Thế giới hạt nhân.

Cảm ứng một chút, cậu thấy phân thân của Bạch tiền bối đang ở sân sau, không biết đang hí hoáy cái gì.

Cậu cười ha hả, chạy lấy đà một đoạn rồi từ nóc nhà nhảy xuống, đáp nhẹ nhàng bên cạnh phân thân: "Bạch tiền bối, con về rồi đây." "Ta cảm nhận được khí tức của cậu từ lâu rồi, lùi lại chút, đừng dẫm vào linh kiện." Phân thân của Bạch tiền bối lúc này đang đeo một chiếc tạp dề trắng, ngồi xổm dưới đất lắp ráp một đống sắt vụn, đầu cũng không thèm ngẩng lên trả lời. "Bạch tiền bối đang làm gì thế?"

Cậu tò mò hỏi, đồng thời dùng niệm lực đưa một quả bảo thạch tới: "Hoa quả ngài dặn đây, đặc sản 'Quả Bảo Thạch' từ Thú Tu giới, vị ngon lắm." Phân thân quay đầu lại, giơ đôi tay đầy dầu mỡ lên xua xua: "Đừng quấy rầy, tay bẩn lắm." Nhưng khi nhìn thấy quả, đôi mắt của vị phân thân mặt đơ lại sáng rỡ: "Niệm lực này dùng tiện thật đấy, đưa tới đây thêm chút nữa đi." Tống Thư Hàng làm theo.

Phân thân cắn một miếng, hài lòng gật đầu: "Ừm, ngon đấy." "Ngài đang lắp ráp cái gì vậy?" – "Chiều nay rảnh quá nên ta tháo lớp giáp của mấy tên chiến binh cơ khí lần trước ra, rồi thử lắp lại thành cái thứ to lớn này.

Vừa hay cũng sắp xong rồi, cho cậu xem thử hiệu quả này.

Ngoạm." Phân thân cắn thêm miếng nữa rồi lùi lại một bước, vỗ tay lên đống sắt vụn.

Cạch cạch cạch ~ Đống sắt vụn lộn xộn bắt đầu tự tổ hợp lại thành một cánh tay kim loại khổng lồ.

Bạch tiền bối đưa tay vào trong cánh tay đó rồi khẽ nắm lại.

Cánh tay kim loại khổng lồ cũng làm theo động tác nắm đấm.

Ngài bắt đầu cử động các ngón tay, cánh tay kim loại cũng linh hoạt cử động theo. "Bạch tiền bối định chế tạo Robot biến hình à?" – "Không, đây chỉ là phôi thai của một món pháp khí, hiện tại vẫn là bản thuần cơ khí.

Đợi ta hoàn thiện, nó có thể thu nhỏ lại thành một thiết bị hỗ trợ tăng cường uy lực quyền pháp.

Chỉ cần nạp đủ linh thạch thì tu sĩ Nhất phẩm cũng dùng được.

Tương lai còn có thể dùng điện năng hoặc năng lượng khác cho tiện." Phân thân giới thiệu: "Ngoạm." Ưu điểm của pháp khí cơ khí là vậy, không cần trận pháp phức tạp, chỉ cần có linh thạch là tu sĩ Nhất phẩm cũng dùng được, giống như chiếc 'Tam Tinh Ngự Hỏa Phiến' lúc trước của cậu vậy, sạc điện là dùng. "Có tác dụng với tu sĩ cao cấp không ạ?" – "Hiện tại mới là bản sơ khai, chỉ là đồ chơi lớn thôi.

Muốn có lực sát thương thật sự thì phải đợi cập nhật các phiên bản sau đã." Phân thân vung vẫy nắm đấm khổng lồ: "Hiện giờ cách tấn công duy nhất của nó là một viên đạn khói thôi miên cực mạnh ta đặt bên trong, loại đạn khói độc quyền nghiên cứu, pháp thuật thông thường không đỡ được đâu.

Hiệu quả thôi miên tốt lắm, dù là Thất phẩm Tôn giả hít phải khói cũng sẽ mất hồn mất vía trong chốc lát.

Phải đặt cho nó một cái tên theo seri mới được, ngoạm...

ực, có hạt... phụt ~" Một cái hạt nhỏ trông như linh thạch từ miệng phân thân bay ra, rơi chuẩn xác vào thùng rác đằng xa. "Bạch tiền bối, thực ra cái hạt đó còn có ích đấy ạ." Cậu nhắc nhở, theo lời Thanh Loan tiên tử thì hạt này có thể chế biến thành nhân quả. "Vậy thì chặn nó lại." Bạch tiền bối vung nắm đấm khổng lồ, giới thiệu thêm: "Chỉ cần ta ấn thế này, nắm đấm này có thể bay ra như quả pháo...

ơ, ấn nhầm rồi." Thế rồi, Tống Thư Hàng thấy một đầu đạn nhỏ cỡ nắm tay phun ra từ cánh tay kim loại của phân thân rồi nổ tung.

Một làn khói bao trùm cả sân sau.

Ngay lập tức, mắt cậu tối sầm lại, ngã lăn ra đất.

Đêm đó, Tống Thư Hàng mơ thấy một giấc mơ.

Cậu mơ thấy mình phá quan bước ra. "Kim đan không hối tiếc, tám đường vân!" Cậu mừng rỡ, nắm chặt nắm tay: "Ta – Công Tử Hải cả đời này tuyệt đối không chịu thua kém bất kỳ ai." Ờ...

Nhập mộng rồi.

Nhập mộng có thể coi là năng lực thiên phú mạnh mẽ nhất hiện nay của Tống Thư Hàng.

Thế nhưng mỗi lần nó kích hoạt đều không có quy luật, vô cùng tùy hứng.

Cơ bản mà nói, mỗi lần nhập mộng đều giúp Tống Thư Hàng thu được không ít kinh nghiệm.

Ngay cả đoạn thời gian biến thành Thông nương, ít nhất cậu cũng đã mài giũa được đạo tâm của chính mình, đặt nền móng cho 'tâm kiên tựa sắt' sau này.

Thời gian qua, Tống Thư Hàng đã tiếp xúc với rất nhiều đại lão, nhân vật, sự kiện, thậm chí còn 'ăn' cả một lần thiên kiếp.

Những người hoặc vật phù hợp điều kiện nhập mộng không hề ít, nên khi gặp phải chuyện 'nhập mộng' thế này, cậu tỏ ra rất bình thản.

Thế nhưng nhập mộng vào Công Tử Hải đúng là vận may.

Điều Tống Thư Hàng muốn biết nhất hiện giờ chính là tình báo về Công Tử Hải.

Có lẽ có thể mượn cơ hội 'nhập mộng' này để lấy được chút thông tin hữu ích?

Cảm ơn Bạch tiền bối phân thân, cảm ơn phát lựu đạn khói gây mê kia của ngài.

Từ thời điểm bắt đầu 'nhập mộng', có vẻ như là lúc Công Tử Hải cuối cùng cũng độ qua ngũ phẩm thiên kiếp, bế quan một thời gian để ổn định cảnh giới rồi phá quan đi ra.

Kim đan bát long văn, đây là tiềm lực có hy vọng đột phá đến cảnh giới 'Cửu phẩm Kiếp Tiên' trong tương lai.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng nhớ mang máng Hà Chỉ Ma Đế dường như cũng chứng đạo từ 'bát long văn', trong tình huống không ai coi trọng mà cứng rắn bước ra con đường Trường Sinh của riêng mình, trở thành Ma môn đại đế.

Hà Chỉ Ma Đế bát long văn, Công Tử Hải cũng bát long văn, mà hắn lại vừa vặn nhận được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, trong cõi u minh dường như đã có định số.

Biết đâu nếu để Công Tử Hải từ từ trưởng thành, hắn có thể trở thành vị Hà Chỉ Ma Đế thứ hai?

Trong quá trình nhập mộng, Tống Thư Hàng cảm nhận sâu sắc niềm kích động của Công Tử Hải khi thăng cấp lên 'bát long văn'.

Niềm kích động này Tống Thư Hàng rất thấu hiểu, lúc bản mệnh kim đan của cậu được Bạch tiền bối hai vẽ thêm thành cửu long văn, cậu cũng kích động y như vậy. 【Thật đáng tiếc...】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Vốn dĩ cậu còn đang nghĩ khi mình ở cảnh giới ngũ phẩm sẽ đi tìm Công Tử Hải, đường đường chính chính đánh một trận để kết thúc nhân quả.

Trong tiền đề cả hai bên đều là ngũ phẩm, trận chiến này mới được coi là trận chiến định mệnh.

Kết quả là sơ sẩy một cái, cậu đã thăng cấp lên lục phẩm.

Giờ mà đi tìm Công Tử Hải quyết đấu thì chẳng còn cảm giác định mệnh kia nữa.

Cho nên, dù có đi tìm hắn thì cũng không dùng danh nghĩa quyết đấu được nữa.

Trong giấc mộng, Công Tử Hải khẽ phất tay thu lại trận pháp bế quan và các vật phẩm bố trận.

“Ơ?

Lại có Huyền Thánh nhân tiền hiển thánh trực tiếp sao?” Công Tử Hải khẽ nói.

Chương 2141

Suốt gần nghìn năm qua không hề xuất hiện Huyền Thánh, vậy mà năm nay Huyền Thánh lại bộc phát hàng loạt, kéo nhau xuất hiện.

Đây chính là điềm báo cho một đại thời đại sắp tới.

Nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp là phúc lợi của chư thiên vạn giới.

Công Tử Hải hiển nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội quý giá này.

Dù trước đó từng bị 'Bá Nho Huyền Ma' – nick phụ của Bá Tống Huyền Thánh chơi xỏ, nhưng hắn không tin Bá Tống Huyền Thánh có thể 'nhân tiền hiển thánh' lần thứ hai, thứ ba được nữa.

Thế là, Công Tử Hải trong mộng đã chọn xem nhân tiền hiển thánh giảng pháp.

“Hửm?

Sao không phải Huyền Thánh?

Mà là Cổ Thánh?” Công Tử Hải nghi hoặc.

Hơn nữa, vị tiền bối bát phẩm giảng pháp không chỉ có một người.

Đầu tiên là Đậu Đậu Cổ Thánh, tiếp đến là Linh Điệp Tử Cổ Thánh, rồi đến Âm Trúc Cổ Thánh nằm ngủ một bên (vị này có thể bỏ qua). 【Ơ?

Trùng hợp quá, là cảnh tượng giảng pháp của mình nè.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Công Tử Hải xem xong màn giảng pháp đặc sắc của hai vị Cổ Thánh đầu tiên, xem đến say sưa, thu hoạch được rất nhiều.

Lúc này, vị Cổ Thánh cuối cùng đăng đài, chính là người chốt hạ...

Bá Long Cổ Thánh!

Khi nhìn thấy khuôn mặt thiếu niên vừa quen thuộc vừa xa lạ của Tống Thư Hàng, Công Tử Hải không kìm được mà run rẩy cả người.

Áp lực như núi, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tên này đúng là hết lần này tới lần khác không cho người ta đường sống mà.

Một luồng oán niệm sâu sắc hiện lên trong lòng Công Tử Hải.

Mà Tống Thư Hàng đang ở trạng thái nhập mộng tự nhiên cũng trải nghiệm được luồng oán niệm này.

Cảm giác đó phải hình dung thế nào nhỉ?

Rất phức tạp, rất mới mẻ.

Công Tử Hải là kẻ địch, kẻ địch có oán niệm với mình thì chắc là chuyện tốt rồi.

Thế nào mới được coi là một kẻ địch đạt chuẩn? 【Ta có phải là người ngươi ghét nhất, không muốn gặp nhất, muốn chém chết nhất, oán hận nhất không?】 Nếu tất cả đều là 'Phải' thì coi như miễn cưỡng là một kẻ địch đạt chuẩn.

Nói vậy thì mình – kẻ thù truyền kiếp của Công Tử Hải – làm cũng khá đạt đấy chứ?

Nhưng nói thật, từ đầu đến cuối tôi đâu có chủ động tìm Công Tử Hải gây sự đâu?

Lần nào cũng là hắn tìm tôi gây sự trước, dựa vào cái gì mà oán niệm của hắn còn lớn hơn cả tôi?

Bình thường thì người luôn bị gây sự là tôi đây mới nên oán niệm đầy mình chứ.

Công Tử Hải lẳng lặng xem xong 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Một lát sau, hắn thở dài một tiếng: “Ta mới bế quan nửa năm để đột phá ngũ phẩm cảnh giới, rõ ràng chỉ là thời gian ngắn ngủi như vậy mà đã xảy ra bao nhiêu biến hóa.

Chọc không nổi, ta còn không trốn nổi sao?” Hắn cúi đầu nhìn ma văn trên tay mình: 【Bá Tống Huyền Thánh đại thế đã thành, xem ra thân phận 'Công Tử Hải' này phải chết một lần rồi.

Thân xác này, cùng với thân phận Công Tử Hải và một phần tạp chất hồn phách buộc phải vứt bỏ.

Đến lúc đó, cụ hóa thân này vừa vặn có thể thay ta vượt qua kiếp nạn mang tên Bá Tống.】 Tống Thư Hàng: “Ơ?” Hình như mình vừa phát hiện ra một thông tin động trời.

Lúc này, Công Tử Hải chậm rãi rút bản mệnh phi kiếm của mình ra.

Trong thanh phi kiếm này ẩn chứa một luồng sắc đỏ như máu, luồng huyết sắc này tựa như giao long luân chuyển bên trong.

Đó là vì bản mệnh phi kiếm của hắn đã dung hợp với thanh 'Bản mệnh Huyết Thần Đao' thu được sau khi dùng kế hiến tế toàn bộ Nguyệt Đao Tông năm xưa.

“Chúng ta cùng nhau lột xác thôi.” Công Tử Hải chậm rãi nói: “Ta sẽ đúc ngươi thành 'Bản mệnh Ma Thần Trụ' của ta, một thanh Ma Thần Trụ hình kiếm.” Không ai quy định Ma Thần Trụ không được có hình dạng 'kiếm'.

Vừa là kiếm, vừa là Ma Thần Trụ, đó chính là ý tưởng của Công Tử Hải.

Cuối cùng, Công Tử Hải cất bước đi ra, ngự kiếm trở về 'Vô Cực Ma Tông'.【Đúc bản mệnh phi kiếm thành Ma Thần Trụ?

Vậy mình có thể chuyển hóa Ma Thần Trụ thành hình dạng bảo đao hay kiếm không nhỉ?】Tống Thư Hàng được gợi ý lớn lao, cảm thấy linh cảm trong não bộ tuôn trào không dứt.

Đoạn thời gian sau đó, Công Tử Hải lẳng lặng bế quan trong Vô Cực Ma Tông, không ra ngoài gây sự.

Hắn toàn tâm toàn ý chế tạo bản mệnh phi kiếm thành bản mệnh Ma Thần Trụ.

Tống Thư Hàng trong mộng cũng lẳng lặng đi theo học tập.

Kiến thức về cách chế tạo một cột Ma Thần Trụ chính là thứ cậu đang thiếu.

Nhân lúc nhập mộng, cậu vừa vặn có thể bổ sung đầy đủ phần kiến thức này.

Đến lúc đó, Ma Thần Trụ trong Chân Thực Huyễn Tượng có lẽ có thể tiến thêm một bước.

Biết đâu còn có thể suy ngược lại, biến Ma Thần Trụ thành hình dạng đao kiếm.

Đang suy tư thì 'cuộc đời' của Công Tử Hải đột nhiên bắt đầu gia tốc.

Khoảnh khắc hắn đúc xong bản mệnh Ma Thần Trụ, cuộc đời hắn giống như bị nhấn nút tua nhanh.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở dưới đáy biển.

Công Tử Hải lặng lẽ đứng trên một con tàu đắm, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

“Hít, lạnh quá.” Công Tử Hải lẩm bẩm: “Tiếp theo phải tìm cách để Bá Tống tìm thấy mình.” Xem ra đây chính là cụ hóa thân thế kiếp mà hắn tạo ra?

Hơn nữa, cụ hóa thân này của Công Tử Hải còn chủ động muốn tìm tới Tống Thư Hàng, hy vọng có thể nhờ nó để kết thúc nhân quả giữa hắn và cậu.

Nếu Tống Thư Hàng không nhập mộng vào Công Tử Hải, nói không chừng thực sự sẽ bị hắn lừa gạt qua cửa.

Tống Thư Hàng rất tin tưởng vào khả năng bố cục và mưu mô của Công Tử Hải, nếu không phải vận khí không tốt lắm, có lẽ vài tháng trước hắn đã mưu sát được cậu rồi. 【Nhưng mà, nếu Công Tử Hải đã tự mình dâng hóa thân thế kiếp tới tận cửa, tôi chẳng có lý do gì mà không nhận cả.】 Tống Thư Hàng vui vẻ nghĩ.

Hóa thân thế kiếp chắc chắn cũng rất đáng giá, đây là một gói quà lớn nha.

Đang lúc suy tư, Tống Thư Hàng thoát khỏi trạng thái 'nhập mộng'.

Nhập mộng kết thúc.

Cậu chậm rãi mở mắt ra, phát hiện mình đang được đặt nằm trên chiếc giường lớn trong phòng, ngay cả giày cũng chưa cởi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, trời đã dần sáng, một ngày mới lại bắt đầu.

Cậu móc điện thoại ra xem ngày tháng, ngày 19 tháng 11 năm 2019, thứ Ba, 7 giờ sáng.

“Giấc ngủ này đúng là dài thật, hiệu quả của lựu đạn khói gây mê tự chế của Bạch tiền bối đúng là không phải dạng vừa.” Tống Thư Hàng bò xuống giường, đưa tay mở 'Hạt Nhân Thế Giới'.

Tô Thị A Thập Lục bước ra từ Hạt Nhân Thế Giới, sau khi kết thúc bế quan, làn da cô trắng như tuyết, mịn màng như trứng gà bóc khiến người ta không kìm được muốn véo một cái.

“Chào buổi sáng, Thư Hàng.” A Thập Lục vươn vai một cái: “Tối qua sao tự dưng không thấy anh phản ứng gì vậy?” Tối qua lúc kết thúc bế quan cô muốn ra ngoài, kết quả gọi Tống Thư Hàng mãi không thấy trả lời.

Ngược lại là Quy tiền bối và Thông nương bị tiếng gọi thu hút, đi cùng cô tới tận bây giờ.

Tống Thư Hàng đưa ngón tay khẽ chọc lên mặt cô một cái.

Tô Thị A Thập Lục: “...” “Thích thật.” Tống Thư Hàng nói, cảm giác tay tuyệt vời vô cùng, chỉ cần khẽ chọc một cái là mang lại cảm giác thỏa mãn vô tận: “Khà khà, tối qua một phát minh mới của Bạch tiền bối gặp trục trặc, kết quả là anh trúng chiêu, ngủ một mạch tới tận giờ.” “Hóa ra là thế.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Phía sau cô, Quy tiền bối và Thông nương cũng chui ra từ Hạt Nhân Thế Giới.

“Hôm nay đi Nho gia sao?” A Thập Lục hỏi.

“Ừm, lát nữa anh sẽ hẹn thời gian với Hằng Hỏa tiền bối rồi xuất phát.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng rồi, mấy quả 'Trái Cây Bảo Thạch' trong Hạt Nhân Thế Giới mọi người thấy chưa, vị ngon lắm đó.

Lúc ăn nhớ giữ lại hạt, có việc cần dùng.” “Tiểu trợ thủ của Hạt Nhân Thế Giới đã mang một đợt tới cho chúng em rồi, bọn em đều đã nếm thử vài quả.” Thông nương cười hì hì: “Ăn xong cảm thấy cảnh giới cũng tăng lên một chút.” “Mọi người thích là tốt rồi, A Thập Lục lát nữa nhớ mang một ít về cho A Thất tiền bối nếm thử nhé.” Tống

Thư Hàng nói.

Đồng thời, thần thức của cậu quét qua tầng lầu, chuẩn bị liên lạc với Hằng Hỏa tiền bối.

“Ơ?

Bạch tiền bối phân thân và Hằng Hỏa tiền bối đều không có ở nhà sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Hai vị tiền bối chạy đi đâu rồi?

Thông nương: “Chắc là đi ăn sáng rồi?” “Để em gọi điện hỏi thử.” Tô Thị A Thập Lục lấy điện thoại ra gọi cho Hằng Hỏa Chân Quân.

Bạch tiền bối đang ở trạng thái phân thân nên không chắc có mang điện thoại không, liên lạc trực tiếp với Hằng Hỏa Chân Quân sẽ tốt hơn.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

A Thập Lục: “Chào buổi sáng, Hằng Hỏa tiền bối, ngài và Bạch tiền bối đi đâu vậy ạ?” “Bạch đạo hữu thao tác sai lầm, đưa cả hai chúng ta lên sao Hỏa rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân vẻ mặt tuyệt vọng.

“Trên sao Hỏa mà cũng có sóng sao?

Điện thoại bản ma cải mới ạ?” Tống Thư Hàng ghé sát điện thoại của A Thập Lục hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Không phải, chúng ta đang ở căn cứ bí mật của Bạch đạo hữu trên sao Hỏa, điện thoại chỉ có sóng trong phạm vi căn cứ này thôi.

Trưa nay bọn ta sẽ về Trái Đất, hiện giờ Bạch đạo hữu đang làm vài cái thí nghiệm.” “Vâng ạ, tiền bối.

Vậy trưa nay gặp lại.” A Thập Lục đáp lời.

“Chạy tận lên sao Hỏa luôn rồi, Bạch tiền bối rốt cuộc phải sai lầm kiểu gì mới đưa được mình và Hằng Hỏa Chân Quân lên tận sao Hỏa nhỉ?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

A Thập Lục cất điện thoại: “Vậy sáng nay chúng ta làm gì?” Tống Thư Hàng xoa cằm: “Hắc hắc, nhân lúc rảnh rỗi, hay là chúng ta đi tìm Công Tử Hải đi.” “Công Tử Hải?

Là ai thế?” Quy tiền bối hỏi.

Thông nương: “Kẻ thù truyền kiếp của Tống Thư Hàng, hiện giờ chắc là cảnh giới ngũ phẩm Linh Hoàng.” Quy tiền bối đảo mắt khinh bỉ.

“Chính là tên ma tu nhận được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế đó, khả năng mưu kế của hắn rất lợi hại, chỉ là vận khí hơi tệ thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Cậu thực sự định đi bắt nạt tên ma tu đó à?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng.

Chương 2142

Tống Thư Hàng: “Tôi có dự cảm hắn sẽ cho tôi một điều bất ngờ.” Biết đâu 'Tâm Ma Kiếp' mà cậu muốn cũng có thể tìm thấy trên người Công Tử Hải.

A Thập Lục hỏi: “Thư Hàng, anh biết Công Tử Hải ở đâu sao?” “Hắc hắc hắc, tối qua lúc ngủ anh nhập mộng vào Công Tử Hải, lấy được chút tình báo.” Tống Thư Hàng nói.

A Thập Lục gật đầu: “Vậy chúng ta đi tìm hắn thôi, giờ là 7 giờ, tốc độ của chúng ta phải nhanh một chút...

Bạch tiền bối có khi 11, 12 giờ là về rồi.” “Để anh để lại ít đồ đã.” Tống Thư Hàng mở rương đồ trong phòng, đặt vào đó một quả 'Trái Cây Bảo Thạch' cùng một phần 'Thạch Nhũ' hóa hình của Hắc Long Thế Giới, ngoài ra còn để lại mười hạt sen 'Đao Ý Thông Huyền'.

Thông nương: “Ơ?

Để mấy thứ này vào rương làm gì?

Hay là để tôi ăn đi?” “Mấy thứ này là để cho Tiểu Thải.” Tống Thư Hàng khẽ búng vào ngọn lá của Thông nương.

Sau đó cậu nhắn tin cho Tiểu Thải, bảo cô ấy rằng mình có để lại bảo vật hóa hình trong tòa nhà của Dược Sư, bảo cô ấy lúc nào rảnh thì qua lấy.

Tiểu Thải dạo này vẫn luôn âm thầm bảo vệ bố mẹ Tống Thư Hàng, giám sát xem có đạo hữu nào mưu đồ bất chính tiếp cận họ không.

Đến nay vẫn chưa có gì bất thường.

Chuẩn bị xong xuôi, Tống Thư Hàng bế Quy tiền bối đã thu nhỏ lại, nhét Thông nương vào túi áo rồi cùng Tô Thị A Thập Lục rời khỏi tòa nhà.

Vừa mới bước ra khỏi cửa, Tống Thư Hàng đã thấy một đôi nam nữ trông như sinh viên đang cãi nhau cách đó không xa.

“Tiểu Tư, em tin anh đi.

Anh và những người phụ nữ khác chỉ là vui chơi qua đường thôi, người anh thực sự yêu chỉ có mình em.” Chàng trai kia vẻ mặt chân thành nói.

Phi, hóa ra là một tay lão luyện tình trường.

Mà lời thoại này là từ bộ phim truyền hình nào thế?

Cậu suýt chút nữa tưởng là Công Đức Xà mỹ nhân nhà mình chạy ra tranh lời thoại của người ta nữa chứ.

“Hừm...

Tên này em từng đánh rồi.

Thay đổi kiểu tóc, suýt chút nữa không nhận ra.” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên truyền âm.

Tống Thư Hàng khẽ cười, không khỏi nhớ lại cảnh tượng gặp gỡ A Thập Lục lần đầu.

Lúc này, chàng trai kia cũng vừa vặn nhìn thấy A Thập Lục bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sắc mặt hắn hơi biến đổi, sau đó lại chân thành nói với bạn gái: “Trong lòng anh chỉ có em, tin anh đi, anh tuyệt đối không phụ lòng em.

Nếu trong lòng anh còn người phụ nữ nào khác, cầu cho trời đánh năm sét đánh!” “Tên này đang nói dối.” Bậc thầy tâm lý Quy tiền bối truyền âm nói.

“Vậy thì phối hợp với hắn một chút đi?” Tống Thư Hàng nói.

Ngón tay cậu khẽ cử động, thi triển lôi pháp duy nhất mà hiện giờ cậu biết: 《Thiên Sư Chính Pháp》, dẫn lôi thiên, một tiếng sét.

Uỳnh~ Một tiếng sấm vang dội trên bầu trời.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của A Thập Lục rời đi, ẩn giấu công danh.

Tô Thị A Thập Lục mím môi cười khẽ, cô cũng khẽ bấm tay thi triển lôi pháp.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~~ Trên bầu trời liên tục vang lên bốn tiếng sấm điếc tai nhức óc...

Bổ sung đủ năm tiếng sét của lời thề 'trời đánh năm sét đánh'.

Giúp người thì đương nhiên phải giúp cho trót.

Đã nói là năm sét đánh thì phải góp cho đủ số lượng.

Sau khi bổ sung bốn tiếng sét cho Tống Thư Hàng, bóng dáng hai người rẽ vào một góc rồi biến mất.

Chỉ để lại chàng trai ngơ ngác tại chỗ, trời đánh năm sét đánh chẳng phải chỉ là nói chơi thôi sao?

Sao lại thành thật thế này?

“Trùng hợp thôi, nhất định là trùng hợp.” Hắn cuống cuồng giải thích.

Cô gái kia không nói lời nào, đưa tay lau nước mắt, kiễng chân tát hắn một cái rồi chạy mất.

Mặt khác, hóa thân thế kiếp của Công Tử Hải chậm rãi từ đáy biển nổi lên.

Trang phục và pháp khí của hắn đều giống hệt bản thể, thậm chí để ngụy trang chân thực hơn, trên người cụ hóa thân này còn mang theo một lượng linh thạch và đan dược nhất định.

Nếu kế hoạch thuận lợi, số linh thạch, đan dược và pháp khí này cơ bản sẽ trở thành chiến lợi phẩm của Bá Tống, hoặc bị tiêu hao trong trận chiến, thậm chí là tan thành mây khói.

Cái giá không nhỏ.

Nhưng chỉ cần có thể thuận lợi vượt qua cái kiếp nạn 'Bá Tống' này, sự hy sinh đó hoàn toàn có thể chấp nhận được.

Công Tử Hải đối đãi với đại kiếp lần này vô cùng nghiêm túc, giống như đối đãi với thiên kiếp vậy.

Thậm chí đối với hắn, 'Bá Tống kiếp' còn rắc rối hơn cả thiên kiếp.

“Vậy thì, tiếp theo phải nghĩ cách thu hút sự chú ý của Bá Tống.” Công Tử Hải khẽ nói.

Vị trí hiện tại của Bá Tống Huyền Thánh chắc là ở gần đảo Điền Thiên.

Nếu chỉ đơn thuần muốn thu hút sự chú ý thì rất đơn giản...

Hắn chỉ cần xông thẳng tới trước mặt Bá Tống Huyền Thánh khiêu khích một chút là có thể kéo được thù hận ngay.

Nhưng làm vậy thì người có não một chút đều thấy có vấn đề, như thế 'hóa thân thế kiếp' của hắn sẽ không phát huy được hiệu quả.

Hắn cần tạo ra một sự trùng hợp, làm chút chuyện hoặc lộ diện ở quanh khu vực của Bá Tống Huyền Thánh, rồi 'vô tình' thu hút sự chú ý của cậu.

Đến lúc đó, để Bá Tống Huyền Thánh chủ động tìm đến mình mới có hiệu quả.

Toàn bộ kế hoạch phải tự nhiên, không được gượng ép.

Trong đầu Công Tử Hải bắt đầu tính toán.

Lát sau, một phác thảo kế hoạch đã hình thành trong đầu hắn.

“Bày ra một đại cục thế này để tự nộp mạng, mình đúng là lần đầu thử nghiệm.” Công Tử Hải lẩm bẩm.

Con đường tu hành luôn có trắc trở.

Đường tu hành còn rất dài, được mất nhất thời không là gì cả.

Ai có thể chứng đạo Trường Sinh trước một bước mới là người thực sự cười đến cuối cùng.

Hiện tại mà nói, Bá Tống Huyền Thánh đang dẫn trước hắn mấy cảnh giới, nhưng chuyện tương lai ai mà nói trước được?

“Sau khi kế hoạch giả chết thành công, trời cao mặc chim bay, biển rộng mặc cá nhảy.

Đến lúc đó sẽ là thời gian ta phát triển thần tốc.” Công Tử Hải khẽ vuốt vạt áo, khôi phục lại dáng vẻ công tử tự tin tao nhã.

Khóe miệng hắn nhếch lên, đầy sức hút.

“Tóm lại, trước tiên cứ tới đảo Điền Thiên đã.” Hắn vỗ vỗ cơ thể, linh lực vận chuyển, thân hình ướt sũng nhanh chóng trở nên khô ráo.

Sau đó hắn tế ra một thanh phi kiếm chế thức của 'Vô Cực Ma Tông', thân hình hóa thành kiếm quang.

Ngay khi hắn chuẩn bị khởi hành, điện thoại trong lòng ngực vang lên.

Đó là số điện thoại riêng, chỉ có An Tri Ma Quân và Chính Năng là biết số liên lạc.

Công Tử Hải dừng kiếm quang, móc điện thoại ra.

Cuộc gọi hiển thị số của An Tri Ma Quân, ánh sáng màn hình chói mắt vô cùng.

Mà điện thoại của An Tri Ma Quân giờ đang nằm trong tay Bá Tống Huyền Thánh.

Lúc đầu, hắn tưởng người bắt An Tri Ma Quân đi là kẻ thù cũ của họ.

Sau đó qua mấy lần thăm dò hắn mới xác định được An Tri Ma Quân đã bị Bá Tống Huyền Thánh bắt đi.【Nếu là Bá Tống thì đúng ý ta rồi.】Công Tử Hải thầm nghĩ.

Sở dĩ hắn vẫn luôn giữ cái điện thoại này chính là để đợi lúc này.

Thế là hắn đưa tay bắt máy.

“Chào đạo hữu Công Tử Hải.” Trong điện thoại không phải giọng của Bá Tống Huyền Thánh mà là giọng một cô gái tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Giọng nói này chính là của Tô Thị A Thập Lục, hậu bối của Tô Thị A Thất – chí hữu của hắn.

“Ha ha ha, tiểu Thập Lục, vài tháng không gặp.

Nghe giọng nói có vẻ trạng thái của em cũng không tệ nhỉ.” Công Tử Hải chậm rãi nói.

Hắn bắt đầu điều chỉnh trạng thái, cố gắng nắm giữ 'tiết tấu' trong tay mình.

Cuộc gọi của A Thập Lục dù rất đột ngột nhưng lại phù hợp với kịch bản của hắn.

Kịch bản đã bắt đầu, hắn phải nắm vững nhịp độ, đừng để bị lệch tông.

“Dù sao đạo hữu Công Tử Hải cũng trốn kỹ quá mà.” Tô Thị A

Thập Lục chậm rãi nói: “Vậy hiện giờ chúng ta gặp mặt một chút chứ?” “Ha ha ha ha, thôi miễn đi.

Hiện giờ ta không muốn gặp A Thất, cũng chẳng muốn gặp em.” Công Tử Hải nhếch môi.

Rất tốt, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát.

“Chuyện này không do anh quyết định đâu.” A Thập Lục đột nhiên nói.

Công Tử Hải nhíu mày, ý gì đây?

Luôn có một dự cảm không lành rằng kịch bản sắp chệch hướng.

“Trời sáng rồi, chi bằng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời xem?” A Thập Lục khẽ nói.

Khắc sau, Công Tử Hải cảm nhận được tiếng xé gió từ trên đầu truyền tới.

Hắn lập tức kích hoạt 'kiếm quang', thi triển ngự kiếm thuật, thân hóa thành tia sáng cấp tốc né tránh.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!

Trên bầu trời có mấy đạo kim quang oanh xuống mặt biển, nổ tung thành những đợt sóng lớn.

Những đạo kim quang đó đều là những pháp khí cực mạnh được bắn xuống từ không trung tạo thành đòn tấn công.

Chương 2143

Mập mờ có thể thấy trong những luồng sáng đó có đao, kiếm, thương, nỗ tiễn, gai nhọn, găng tay, thậm chí còn có một chiếc tù và đập xuống.

Những pháp khí này mỗi món đều ở cấp bậc bát phẩm, tỏa ra uy áp khủng bố.

Công Tử Hải ngẩng đầu nhìn lên trời.

Giữa hư không, một chiếc kim sắc chiến xa chậm rãi hiện ra. 'Bá Tống kiếp' của hắn đang khoanh tay đứng trên chiến xa.

Bên cạnh cậu là con bé nhà Tô Thị cùng một con rùa biển không nhìn thấu thực lực.

“Đã lâu không gặp, Công Tử Hải.” Bá Tống Huyền Thánh chậm rãi nói: “Không hổ là kẻ thù truyền kiếp của ta, vậy mà có thể né được đòn tấn công của ta trong nháy mắt.” Công Tử Hải: “...” Hắn thực sự có chút được sủng ái mà đâm lo, không ngờ địa vị của mình trong lòng Bá Tống Huyền Thánh lại cao như vậy, kẻ thù truyền kiếp cơ đấy?

Tiến độ kịch bản nhanh hơn hắn dự tính quá nhiều, nhảy thẳng tới hồi kết luôn.

May mà kết quả không đổi, tuy không biết Bá Tống Huyền Thánh làm sao phát hiện ra vị trí của mình, nhưng chỉ cần hoàn thành được 'kế hoạch giả chết' là ổn.

Trên hư không, Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động.

Những thanh đao, kiếm, kỳ xí, thương, nỗ tiễn, gai nhọn, găng tay, tù và... vèo vèo quay trở về.

Tất cả đều là bộ phận của Tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú, còn có một thanh 'Đạo khí' Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trộn vào cho đủ số lượng.

Thật đáng tiếc, 《Thần Binh Bảo Giám》 mà Tống Mộc Đầu nghiên cứu ra cậu không dùng được.

Nếu không thì pháp khí bắn ra chỉ cần dùng sức mạnh không gian là có thể thu hồi, không cần phải bay về một cách thô sơ thế này.

Nếu có thể dùng 《Thần Binh Bảo Giám》 thu hồi pháp khí vào Hạt Nhân Thế Giới rồi lại bắn ra lần nữa, tuần hoàn không dứt, có thể tạo cho kẻ địch một cảm giác bị tấn công như mưa bão, nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời rồi.

Tiếc là cậu không có thủ đoạn không gian, không làm được việc đó.

Công Đức Xà mỹ nhân cũng chỉ có thể lưu lại ấn ký, không thể thu hồi pháp khí.

Tống Thư Hàng cảm thấy vô cùng đáng tiếc.

Phía dưới.

Hóa thân Công Tử Hải đứng trên mặt biển ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Dù kịch bản đã nhảy vọt một cách thô bạo tới 'chương cuối', hắn vẫn phải diễn cho trọn vở kịch này.

Ít nhất không được để Bá Tống Huyền Thánh nhìn ra sơ hở.

Vì vậy, hiện tại hắn không được coi mình là 'hóa thân', mà phải coi cụ hóa thân này chính là chân thân để hoàn thành vở kịch hạ màn của đời mình.

Mà nếu là chân thân của hắn, khi bất ngờ gặp phải Bá Tống Huyền Thánh thì sẽ làm gì?

Đầu tiên...

đương nhiên là tìm cách thoát thân rồi.

Nếu đánh trực diện với Bá Tống Huyền Thánh, hắn dám đảm bảo tối đa mười mấy giây là trận chiến sẽ kết thúc.

Dù có chút không cam tâm nhưng hắn sẽ nhanh chóng bị tiêu diệt thôi.

Tuy nhiên, hắn có rất nhiều thủ đoạn đào tẩu quỷ dị, bất kể có tác dụng bao nhiêu đối với Bá Tống Huyền Thánh thì cũng phải dùng thử một lần.

Nếu không, nếu cứ bị Bá Tống Huyền Thánh chém chết như một con cá muối thì sẽ khiến đối phương nghi ngờ.

Đang lúc Công Tử Hải suy tính, trên không trung Bá Tống Huyền Thánh lên tiếng: “Dù rất muốn đường đường chính chính quyết đấu một trận với ngươi để kết thúc nhân quả giữa hai ta, nhưng hiện giờ quyết đấu đã không còn phù hợp với vị thế của hai bên nữa rồi.

Cho nên, ta cho ngươi một sự lựa chọn.” Công Tử Hải: “Lựa chọn gì?” Trong lúc nói chuyện, hắn âm thầm thi pháp, sử dụng thuật 'kim thiền thoát xác'.

Trong cái bóng dưới lòng bàn chân hắn, hóa thân lặng lẽ lẩn đi, chỉ để lại một cái xác không tại chỗ.

“Nhân quả giữa ngươi, ta và Tô Thị A Thập Lục hôm nay sẽ do A Thập Lục thay mặt ta và chính cô ấy kết thúc với ngươi.” Tống Thư Hàng nói: “Chỉ cần ngươi có thể giữ được mạng dưới tay A Thập Lục, ta bảo đảm trong vòng ít nhất một năm tới, ta sẽ không tìm ngươi gây phiền phức nữa.” Công Tử Hải: “...” Tô Thị A Thập Lục quyết đấu với hắn để kết thúc nhân quả?

Hiện giờ cô ấy đang ở cảnh giới tứ phẩm, vậy Bá Tống Huyền

Thánh đang mưu tính chuyện gì, hắn có âm mưu quỷ kế gì đây?

“Hai mươi giây nữa, quyết đấu bắt đầu.” Tống Thư Hàng nói: “Thời gian khá gấp, ta và A Thập Lục còn phải về nhà ăn cơm lúc 11 giờ.

Cho nên...

đừng chạy, hãy ra ngoài chiến đấu như một người đàn ông đi.” Nói đoạn, mắt trái của Tống Thư Hàng đột nhiên sáng rực.

Xuất hiện rồi, Ánh Mắt Mang Thai!

Chát!

Luồng sáng được gọi là 'Thuật Giám Định Kẻ Mạnh' này xuyên qua cái xác Công Tử Hải để lại trên mặt biển, rơi trúng vào hóa thân đang lẩn trốn bên dưới.

Vẫn là luồng sáng quen thuộc, mùi vị quen thuộc và nỗi đau quen thuộc đó.

Đối với những người đàn ông không có chức năng 'mang thai' mà nói, loại đau đớn khi mang thai này vô cùng phản nhân loại.

Hóa thân Công Tử Hải nghiến chặt răng, cố nén đau đớn từ dưới đáy biển chui lên.

Trên không trung.

Tống Thư Hàng nhìn A Thập Lục, nhỏ giọng hỏi: “Có cần anh làm hắn yếu thêm chút nữa không?” “Không cần đâu, thế này là đủ rồi.” A Thập Lục khẽ nói.

Ánh Mắt Mang Thai đã làm yếu đi ít nhất ba phần chiến lực của Công Tử Hải, hơn nữa thời gian duy trì càng lâu, hiệu quả làm yếu càng mạnh.

Cô khẽ cởi mũ ra, đưa tay đội lên đầu Tống Thư Hàng, sau đó cô tế ra bảo đao, thi triển ngự đao pháp chuẩn bị từ trên không nhảy xuống.

Tống Thư Hàng biết A Thập Lục có Bạch Long tỷ tỷ hộ thể, nhưng cậu vẫn đưa tay khẽ vỗ lên người cô một cái.

Một luồng 'đao ý' rơi lên người A Thập Lục, ngưng tụ không tan.

Luồng đao ý này chủ động phối hợp với đao khí trên người cô, huyễn hóa ra một bộ giáp nữ tinh xảo.

Đao ý kháp giáp trừ việc không làm đúng chuyên môn ra thì những phương diện khác có thể nói là hoàn mỹ không tì vết.

Nó sẽ chủ động dựa vào đối tượng khoác lên mà thiết kế ra hình dáng giáp phù hợp nhất.

Tô Thị A Thập Lục mím môi cười khẽ, cô đạp độn quang nhảy xuống từ không trung.

Sau lưng cô, một hư ảnh Bạch Long ngưng tụ thành hình... móng vuốt nhỏ của Bạch Long kẹp lấy một đôi đũa, sau đó đưa tới trước miệng A Thập Lục, đút cho cô một miếng đồ vật hình khối vuông đầy 'lôi ngân'.

Phía dưới, Công Tử Hải đang 'mang thai' nhìn thấy khối vuông nhỏ đó liền dâng lên một cảm giác quỷ dị – thấy quỷ chưa kìa, hắn cảm ứng được hơi thở 'thiên kiếp' từ khối vuông đó.

Hắn vừa mới độ qua ngũ phẩm thiên kiếp không lâu nên ấn tượng về thiên kiếp đặc biệt rõ nét. 【Ơ, Thiên Kiếp Kho Tàu à?】 Tống Thư Hàng cũng thấy cảnh này, Bạch Long tỷ tỷ còn giấu một mẻ 'Thiên Kiếp Kho Tàu' từ lúc nào thế?

Sau khi A Thập Lục cắn một miếng 'Thiên Kiếp Kho Tàu', trên người cô vang lên tiếng điện xẹt lách tách.

Trên đầu cô hiện ra đôi sừng rồng nhỏ, bắt đầu dẫn dắt sức mạnh giữa trời đất.

Uỳnh!!

Trên đầu A Thập Lục mây đen dày đặc, tiếng sấm ầm ì cuộn trào, lôi điện cuồng bạo đang chực chờ.

Đồng thời, mặt biển vốn đang khá yên bình đột nhiên dâng sóng lớn.

Hô phong hoán vũ, dời sông lấp biển vốn là thiên phú của tộc rồng.

Đại dương chính là sân nhà của rồng.

Chiến đấu ở đây, chiến lực của A Thập Lục sẽ tăng vọt một đoạn lớn.

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh~ Sau một chuỗi tiếng sấm trầm đục, những tia sét lớn bổ xuống người A Thập Lục, dung nhập vào đao và cơ thể cô, bao phủ lấy cô trong điện quang.

Đồng thời, từ trong cơ thể cô tuôn ra một luồng lôi điện ẩn chứa hơi thở 'thiên kiếp', giao hòa với lôi điện bên ngoài.

Khoảnh khắc này, cô giống như một nữ chiến thần có thể điều khiển sấm sét.

“Thiên Đao Táng Tinh Hà!” A Thập Lục vừa ra tay đã là chiêu tuyệt kỹ bản rút gọn của A Thất.

Một đạo đao ý tinh hà ngưng tụ, dung nhập vào đao khí lôi long từ trên trời giáng xuống chém về phía Công Tử Hải.

Uy lực của nhát đao này mạnh mẽ tới mức không còn ở cấp độ tứ phẩm nữa, thậm chí rất nhiều tu sĩ ngũ phẩm bình thường cũng không chém ra được nhát đao bá đạo đáng sợ đến vậy.

Hóa thân Công Tử Hải thở dài một tiếng, khi nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn kia, hắn như thấy lại bóng dáng điên cuồng của Tô Thị A Thất.

Những người mang số hiệu của Thiên Hà Tô Thị đều là bậc thầy chiến đấu, chiến lực bùng nổ...

Mỗi vị tu sĩ mang số hiệu nhà Tô Thị ít nhiều đều từng có chiến tích 'vượt cấp chiến đấu'.

Tô Thị A Thập Lục này hoàn toàn có thể trực diện đánh cứng với một số Linh Hoàng 2, 3 long văn, thậm chí là đánh thắng.

Nhưng ta thì khác.

Ta không phải hạng Linh Hoàng 2, 3 long văn tầm thường.

Dù chỉ là một hóa thân đang chịu khổ vì mang thai, hắn cũng không dễ dàng bị đánh bại bởi đao pháp cỡ này.

Công Tử Hải nén cơn đau bụng dữ dội, tay bắt đạo ấn.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Sau lưng hắn hiện ra năm cột 'Ma Thần Trụ', đây là hình chiếu Ma Thần Trụ được ngưng tụ trực tiếp từ linh lực.

Uỳnh uỳnh uỳnh!

Ma Thần Trụ trực diện đón đỡ nhát đao bá đạo của A Thập Lục, chặn đứng toàn bộ đòn 'Thiên Đao Táng Tinh Hà'.

Khóe miệng Công Tử Hải nhếch lên.

Muốn thắng ta đâu có dễ thế.

Đúng lúc này...

đột nhiên một móng vuốt rồng phớt lờ sự phòng ngự của Ma Thần Trụ, trực tiếp vươn tới chộp lấy Công Tử Hải, dùng lực quăng một cái, ném thẳng hắn lên bầu trời.

“Trái Đất ném bóng!” Một giọng nữ hét lớn.

Công Tử Hải: “???” Móng vuốt rồng này là sao?

Uy lực này là thế nào?

Khi bị móng vuốt này tóm lấy, hắn hoàn toàn không có khả năng kháng cự, giống như một con kiến bị người ta bóp trong tay...

Chương 2144

thậm chí có khi còn chẳng bằng con kiến.

Chỉ là một cú ném bình thường mà hắn lại không thể chống đỡ, bị ném vọt lên cao.

Móng vuốt rồng này chính là lý do Bá Tống Huyền Thánh dám để A Thập Lục đơn độc quyết đấu với hắn sao?

Nó là thứ gì, công đức chi thân hóa hình?

Thần thú chi hồn?

Hay là một vị Long tộc nào đó ám vào?

“Đạp!” Công Tử Hải bị ném lên không trung vội bắt đạo ấn, thi triển một loại pháp thuật thoát khỏi trói buộc.

Dưới chân hắn hiện ra một cây cầu đầy ma khí.

Công Tử Hải đạp chân lên ma kiều, cưỡng ép dừng thân hình lại.

Ngay khi hắn vất vả lắm mới ổn định được thì A Thập Lục đột nhiên áp sát ngay trước mặt.

Nhanh quá!

Tốc độ này nhanh đến mức hóa thân của hắn không kịp phản ứng.

Ngay sau đó, A Thập Lục đạp độn quang, nắm đấm nhỏ nhắn giáng thẳng vào hắn – cô ấy vậy mà không dùng đao.

Trên đôi nắm đấm của cô tiếng điện xẹt lách tách, ẩn ước có tiếng rồng ngâm.

Mỗi một cú đấm đều mang theo quỹ tích của vận mệnh, khiến người ta không biết phải né tránh thế nào.

Đây là một bộ quyền pháp cực kỳ thâm ảo... luận về phẩm cấp quyền pháp, e rằng còn trên cả 'Thiên Đao Táng Tinh Hải' của Tô Thị A Thất.

A Thập Lục chẳng phải theo A Thất học đao sao?

Cô ấy nắm giữ quyền pháp mạnh mẽ thế này từ lúc nào?

Trong vài tháng bế quan ngắn ngủi đó, sao cảm giác như cả thế giới đã thay đổi vậy?

Đùng đùng đùng đùng...

Một chuỗi âm thanh như đánh trống, giống như cơn mưa rào gấp gáp gõ lên mái ngói.

Đó chính là tiếng nắm đấm nhỏ của A Thập Lục dồn dập đánh lên người Công Tử Hải.

Ánh sáng lóe lên, A Thập Lục và Công Tử Hải lướt qua nhau.

Khắc sau, các pháp thuật phòng ngự và pháp khí trên người Công Tử Hải vỡ vụn hoàn toàn.

Trên y phục ở vị trí bụng hắn in rõ bốn dấu nắm đấm nhỏ sạm đen.

Trong khoảnh khắc lướt qua đó, A Thập Lục đã tung ra mười sáu cú đấm.

Mười hai cú đấm đầu phá tan phòng ngự, bốn cú cuối cùng nện thẳng không chút bảo lưu vào bụng hắn.

Hóa thân Công Tử Hải mặt mũi tái mét, miệng há hốc không khép lại được, tiếng kêu đau đớn kẹt trong cổ họng không sao phát ra nổi.

Có chuyện còn đau đớn hơn cả lúc lâm bồn... chính là sau khi trúng chiêu, vùng bụng lại bị trúng đòn chí mạng.

Mặt khác, bộ 'đao ý kháp giáp' trên người A Thập Lục cũng hơi mờ đi một chút.

Trong khoảnh khắc cô tấn công nhanh, Công Tử Hải cũng đã kịp phản kích hai chiêu.

Nhưng hai đòn đó hoàn toàn bị giáp đao ý của Tống Thư Hàng chặn lại.

Giáp đao ý trông có vẻ mờ đi đôi chút, nhưng đó là do nó đang âm thầm tích lũy sức mạnh để phản kích.

A Thập Lục khẽ vuốt giáp, xoay người lại, há miệng nhỏ phun thẳng một đạo gào thét thổ tức vào Công Tử Hải đang đau đớn không nói nên lời.

Trong chiến đấu phải nắm bắt từng khoảnh khắc, cố gắng không cho kẻ địch thời gian hồi sức.

Uỳnh!

Một đạo quang pháo hỗn hợp sức mạnh rồng, lôi điện và thậm chí có chút hơi thở thiên kiếp bắn vọt ra.

Công Tử Hải đang đau đến không đứng thẳng nổi, phòng ngự bị phá sạch, chỉ có thể dùng nhục thân cứng rắn hứng trọn một chiêu, bị bắn bay ra ngoài, lộn mấy vòng giữa hư không.

Trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Làm tốt lắm, A Thập Lục nắm bắt nhịp độ rất tuyệt.” “Quyền pháp này của A Thập Lục?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Đừng nghĩ nữa, đó là quyền pháp của Kim Long Thủy Tổ, không có huyết mạch Long tộc thì cậu học giỏi lắm cũng chỉ được cái vỏ thôi, không đánh ra được hiệu quả phá phòng, cũng chẳng có tiếng rồng ngâm đi kèm đâu.” Quy tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “Tôi không có ý đó, tôi chỉ thấy quyền pháp này ngầu quá thôi.” “Đây chắc chắn là bệnh chung của con người, hễ chiêu thức nào liên quan đến 'Rồng' là thấy soái, còn chiêu thức nào liên quan đến 'Rùa' là thấy quê mùa.” Quy tiền bối nói: “Đây thực ra là một loại bệnh tâm lý.” Tống Thư Hàng: “...” “Mọi người chú ý sai điểm rồi.” Lúc này tâm ma Xích Tiêu Kiếm chậm rãi nói: “Trong cuộc giao phong ngắn ngủi vừa rồi, điểm cần chú ý nhất là bốn cú đấm của A Thập Lục vào bụng Công Tử Hải – làm sao để phát huy hiệu quả của 'Ánh Mắt Mang Thai' lên mức tối đa, đây là phương thức chiến đấu mà Thư Hàng cậu nên suy ngẫm sau này.

Sau khi dùng 'Ánh Mắt Mang Thai' lên kẻ địch, lao lên tấn công dồn dập vào bụng hắn là một lựa chọn không tồi.” “Quá bất nhân đạo.” Quy tiền bối bình luận: “Quá trình chiến đấu tàn bạo quá, sẽ bị kiểm duyệt mất.” “Là Thuật Giám Định Kẻ Mạnh.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Trúng Ánh Mắt Mang Thai xong lại còn bị đánh vào bụng, nghe thôi đã thấy lạnh sống lưng.

Nhưng nếu nói là trúng 'Thuật Giám Định Kẻ Mạnh' rồi bị tấn công vào bụng thì nghe bình thường hơn nhiều.

Khi giao chiến, tấn công vào vùng bụng mềm yếu vốn là một cách đánh rất hiệu quả.

Cùng lúc đó, A Thập Lục đạp độn quang lần nữa áp sát.

Đao quang lấp lánh bóng dáng Bạch Long.

Nắm đấm nhỏ đi kèm tiếng rồng ngâm.

Chỉ pháp sắc bén như răng rồng.

Sừng rồng nhỏ không ngừng dẫn dắt sức mạnh đất trời.

Mỗi khi Công Tử Hải định trốn thoát, một móng vuốt rồng trắng lại thình lình vươn ra tóm hắn lại.

Đôi khi Công Tử Hải chớp được thời cơ phản kích, một cái đuôi rồng lại quất tới đánh gục hắn xuống.

Hóa thân Công Tử Hải vẻ mặt tuyệt vọng.

Dù theo kịch bản, cụ hóa thân này vốn là để thế mạng, là để chết.

Thế nhưng bị A Thập Lục áp đảo hoàn toàn, đánh tới mức không còn sức đánh trả khiến Công Tử Hải cảm thấy vô cùng uất ức.

Kết cục kịch bản không thành vấn đề, nhưng quá trình này quá khó chịu.

Hắn thậm chí lấy dữ liệu 'bản thể' của mình ra tính toán một lượt, phát hiện ra... dù bản thể của hắn có tới thay cho phân thân thì kết cục e là cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Con Bạch Long sau lưng A Thập Lục cơ bản là một tồn tại vô giải.

Ít nhất đối với hắn ở cảnh giới ngũ phẩm hiện tại, hắn hoàn toàn không có cách nào đối phó với nó.

Trừ khi... hắn có thể mượn sức mạnh của 'Hà Chỉ Ma Đế' để đối kháng với Bạch Long kia.

Sau đó vua đối vua, tướng đối tướng, hắn độc chiến với A Thập Lục mới có cơ hội thắng.

Ý nghĩ này vừa hiện ra trong đầu hóa thân Công Tử Hải, trong cơ thể hắn liền có ma khí cuộn trào.

Cụ hóa thân này được Công Tử Hải dùng phương pháp trong 'truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế', lợi dụng lớp vỏ xác cũ và một phần tạp chất hồn phách cùng với phương pháp luyện hóa Ma Thần Trụ mà ngưng tụ thành. 'Là sức mạnh của Hà Chỉ Ma Đế sao?' Hóa thân Công Tử Hải nhíu mày.

Quả nhiên truyền thừa của Ma môn đại đế luôn để lại một vài cửa sau.

Nhưng lúc này sức mạnh của Ma Đế đến rất đúng lúc.

Công Tử Hải khẽ cười.

Hắn chủ động thả lỏng sự kìm kẹp của hóa thân, dẫn dắt luồng ma khí này cuộn trào.

Thậm chí, hắn còn thả lỏng cả 'ý thức' của hóa thân, để sức mạnh Ma Đế làm chủ cơ thể này.

Cảnh cuối cùng của cái chết của Công Tử Hải cứ giao cho sức mạnh Ma Đế tiếp quản đi.

Dưới sự phối hợp chủ động của hóa thân Công Tử Hải, luồng ma khí cuồng bạo trong cơ thể hắn nhanh chóng 'tiếp quản' cơ thể.

Ma khí dâng cao, một cảm xúc hung bạo trào lên tim.

Mà Công Tử Hải chủ động rút ý thức về sâu trong tâm trí, giống như một khán giả đứng xem đoạn kết của vở kịch lớn mang tên 《Cái chết của Công Tử Hải》.

“Gào o o o~~” Công Tử Hải phát ra tiếng kêu như dã thú, ma khí trong người bùng nổ, phun ra từ từng lỗ chân lông, hóa thành một vùng màn sương đen quanh người.

Loại ma vụ này mang lại cho hắn cảm giác 'ấm áp', giống như cá gặp nước, được làn nước ấm bao bọc.

A Thập Lục chém liên tiếp ba đạo đao mang đều bị lún sâu vào màn sương đen rồi mất hút.

“Bạo tẩu rồi sao?” A Thập Lục nói.

Bạch Long tỷ tỷ: “Chắc là thi triển kỹ năng bộc phát, đây là lĩnh vực sở trường của công pháp Ma môn.” Là một ma tu mà trên người không có mấy loại kỹ năng bộc phát thì ngại chẳng dám nói chuyện với ai.

Nói đoạn, Bạch Long tỷ tỷ lại vỗ một phát xuống, đánh trúng Công Tử Hải.

Chát~ Màn sương bao phủ cơ thể Công Tử Hải bị đánh tan ngay lập tức, để lộ cơ thể đầy gân xanh nổi lên.

Ngay sau đó, cơ thể Công Tử Hải bị một chưởng đánh rơi xuống biển.

Sóng nước tung tóe.

“Lúc xuống nước nước bắn to quá, trừ một điểm.” Quy tiền bối nhận xét.

Dưới đáy biển, cơ thể Công Tử Hải vùng vẫy, lại tỏa ra một vùng ma vụ lớn.

Sau đó cảm xúc hung bạo lại dâng lên xâm chiếm đại não. 【Lạ thật, chỉ có thế thôi sao?】 Ý thức sâu trong tâm trí Công Tử Hải nghi hoặc.

Nếu đây là 'cửa sau' mà Ma Đế để lại trong truyền thừa thì lúc này sau khi tiếp quản hóa thân, Ma Đế chẳng phải nên tiến thêm một bước, trực tiếp chiếu rọi một luồng ý thức tới giáng lâm lên cơ thể này sao?

Chẳng lẽ đây không phải 'cửa sau' của Ma Đế mà chỉ là cơ hội 'bộc phát' dành riêng cho người kế thừa?

Hay là bản thân Ma Đế gặp chuyện ngoài ý muốn nên không thể điều khiển 'cửa sau' từ xa?

Chương 2145

Đang lúc Công Tử Hải nghi hoặc, những làn ma vụ quanh hắn ngưng tụ thành hư ảnh một cột 'Ma Thần Trụ'.【Người kế thừa của ta, ngươi khao khát sức mạnh sao?】Hư ảnh Ma Thần Trụ truyền tới một ý niệm.

“Phải, xin hãy cho ta mượn sức mạnh của ngài, thưa Đại Đế.” Ý thức Công Tử Hải phản hồi.【Vậy ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng trả giá chưa?】Hư ảnh Ma Thần Trụ lại truyền ý niệm.

Công Tử Hải suy nghĩ một chút rồi đáp: “Sẵn sàng rồi.” Cụ hóa thân này vốn là vật thế mạng, chẳng có gì không thể bỏ đi.【Hãy nhận lấy sức mạnh của ta, để ngươi hiểu thế nào là vĩ lực của Ma Đế.】Hình chiếu Ma Thần Trụ trực tiếp dung hợp với Công Tử Hải.

Trên bầu trời, A Thập Lục đứng trên độn quang nhìn mặt biển tĩnh lặng: “Vẫn chưa lên.” “Yên tâm, hắn không chạy thoát được đâu.” Bạch Long tỷ tỷ khóa chặt Công Tử Hải, không cho hắn cơ hội đào tẩu: “Xem ra hắn sắp bộc phát xong rồi.

Hắn sau khi bộc phát xong mới thực sự là thử thách đối với em.” “Đúng ý em luôn.” A Thập Lục nói, cô vừa vặn cần một đối thủ thích hợp để kích thích bản thân, giúp cảnh giới tăng thêm một bậc.

Uỳnh!

Mặt biển nổ tung, một Công Tử Hải phiên bản 'đồ sộ' vọt lên từ dưới đáy.

Cơ thể hắn to ra một vòng, gân xanh nổi lên cuồn cuộn, phong cách từ mỹ nam tử biến thành một gã cơ bắp lực lưỡng.

Ngay cả cái bụng vốn đang trương phình trông cũng có vẻ xẹp đi không ít.

Công Tử Hải phiên bản đồ sộ phát ra một tiếng cười quái dị: “Để ta xem nào, ai là đối thủ của ta?” Ánh mắt hắn quét qua A Thập Lục, rồi quét qua Tống Thư Hàng đang đứng trên chiến xa Hà Long Thần Hành.

Ánh mắt Công Tử Hải đồ sộ lập tức đông cứng lại, cơ thể khựng lại trong thoáng chốc, ngay cả làn ma vụ cuộn trào quanh hắn cũng ngưng đọng.

Ý thức Công Tử Hải sâu trong tâm trí: “???” “Bá...

Tống!!!” Công Tử Hải đồ sộ phát ra một tiếng kêu khàn khàn.

Trong giọng nói đó chứa đựng sự oán hận vô tận.

Nếu có thể biến mỗi phần oán hận trong giọng nói đó thành một viên gạch, luồng oán niệm này đủ để xây thêm một cái Vạn Lý Trường Thành thứ hai.

Tống Thư Hàng nhìn Công Tử Hải, trong đầu chẳng biết sao lại nhớ tới ngữ khí của Bạch tiền bối hai khi trả lời cậu, thế là cậu buột miệng: “Hả gì ma?” Công Tử Hải đồ sộ thở dốc, thân hình hơi khom lại: “Sẽ có ngày, chính tay ta sẽ vặn đầu ngươi xuống.” “Ồ.” Tống Thư Hàng bình thản đáp một tiếng.

“Ta sẽ treo đầu ngươi lên Ma Thần Trụ của ta, cắm ở nơi hiển mắt nhất trong Ma quốc của ta.” Công Tử Hải đồ sộ dữ tợn nói.

“Ơ, ngữ khí này... không phải Công Tử Hải?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Hà Chỉ Ma Đế?” Cậu đưa tay vẫy một cái, Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhảy vào tay cậu.

Công Đức Xà mỹ nhân hiện ra bao phủ cơ thể cậu, Tạo Hóa tiên tử xuất hiện, ôm tỳ bà khẽ gảy nhạc. 49 con thánh viên liên tục hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

“Không cần đợi đến 'một ngày nào đó' đâu, hôm nay ta sẽ lôi ngươi ra, treo vào Hạt Nhân Thế Giới luôn.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Quy tiền bối: “Chú ý lời thoại, văn nhã chút đi, đừng có gào thét giống hệt phản diện như thế.” “Ngươi cứ ở yên đấy, đừng đi đâu cả.

Để ta đi trảm đầu quân địch, một lát rồi về ngay.” Tống Thư Hàng biết sai sửa ngay.

Quy tiền bối: “...” Công Tử Hải đồ sộ dùng hết sức bình sinh gào lên: “Lần sau gặp lại sẽ là ngày giỗ của ngươi!” Gào xong, cơ thể Công Tử Hải xì một tiếng như quả bóng xì hơi rồi thu nhỏ lại...

Ma năng bành trướng tan đi, ý niệm hung bạo tan đi, ngay cả một luồng ý niệm nhỏ của Hà Chỉ Ma Đế cũng rút mất.

Công Tử Hải đứng ngẩn ra giữa không trung, ngây như phỗng.

Quanh hắn vẫn còn ma vụ lơ lửng.

Nhưng lúc này, làn ma vụ đó không còn mang lại cảm giác ấm áp như nước biển nữa...

Màn ma vụ vốn ấm áp giờ lạnh lẽo như băng.

Rõ ràng mới là tháng 11, nhưng Công Tử Hải cảm thấy mùa đông khắc nghiệt đã đến sớm.

Trong đầu hắn hiện lên một hình ảnh.

Ngày đó trong không gian truyền thừa Ma Đế, Bá Tống Huyền Thánh ở trạng thái thiếu nhi lơ lửng giữa truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, vẻ mặt bình thản nói: Hà Chỉ Ma Đế rất mạnh mẽ đáng sợ.

Ngày hôm đó thiên thời địa lợi nhân hòa hội tụ, ta mới đấm nổ hắn được.

Đấm nổ rồi...

Nổ rồi...

Hà Chỉ Ma Đế nổ rồi...

Hắn vốn tưởng đó là ảo giác, là thử nghiệm trong bí cảnh truyền thừa để kiểm tra sự kiên định của nội tâm mình.

Nhưng giờ xem ra đó hoàn toàn không phải thử nghiệm, mà là cơn ác mộng mang tên 'Bá Tống kiếp'.

Hà Chỉ Ma Đế thực sự từng bị đấm nổ.

Nếu không thì khi ý thức Ma Đế phụ thân lên người hắn sẽ không có oán niệm sâu sắc như vậy, càng không đến mức ném lại một câu dọa dẫm rồi bỏ chạy ngay.

Trong lòng Công Tử Hải bị một bóng ma khổng lồ chưa từng có bao phủ.

Mục tiêu cuộc đời hắn là trở thành Hà Chỉ Ma Đế thứ hai, dù không có tư chất nghịch thiên như cửu long văn nhưng hắn muốn dựa vào nỗ lực của chính mình để bước ra con đường Trường Sinh, trở thành Ma môn đại đế.

Thế nhưng mục tiêu đời hắn mới bắt đầu đã bị đập nát vụn. 【Không, không được nghĩ thế nữa.】 Công Tử Hải nhanh chóng chặn đứng ý nghĩ của mình.

Nếu cứ nghĩ theo hướng đó, hắn sợ lòng mình sẽ nảy sinh tâm ma.

Sau khi sự việc này kết thúc, hắn nhất định phải tĩnh dưỡng một thời gian để bình ổn tâm hồn. 【Hà Chỉ Ma Đế dù là mục tiêu của ta, nhưng ngài ấy cũng là đối tượng ta phải vượt qua.

Tương lai của ta không chỉ giới hạn ở một phương Ma Đế, dã tâm và tương lai của ta còn lớn hơn thế nữa.】 Công Tử Hải thầm nghĩ.

Hơn nữa, Bá Tống Huyền Thánh cũng không phải dựa vào sức mạnh của chính mình để đấm nổ Hà Chỉ Ma Đế.

Cậu ta dựa vào thiên thời địa lợi nhân hòa và các loại nhân tố khác mới làm được điều đó.

Từ việc Hà Chỉ Ma Đế gào thét đòi quay lại báo thù có thể thấy bản thân Hà Chỉ Ma Đế không hề sợ Bá Tống Huyền Thánh.

Rất có thể là bị thừa cơ hụt hẫng, hoặc là Bá Tống Huyền Thánh đã mượn 'thế' của một vị đại nhân vật nào đó.

Cảm xúc của Công Tử Hải nhanh chóng bình ổn lại.

Những người như hắn sẽ không dễ dàng bị đánh bại hay suy sụp.

Dù là tuyệt cảnh, chỉ cần còn một hơi thở, họ vẫn có thể kiên cường sống tiếp, hơn nữa còn có ngày sẽ sống tốt hơn.

“Aiz, Hà Chỉ Ma Đế chạy mất rồi.” Tống Thư Hàng nói, cậu quay trở lại chiến xa Hà Long Thần Hành.

Nhưng chạy rồi cũng tốt, nói thật nếu phải đấu thực sự với Công Tử Hải do Hà Chỉ Ma Đế phụ thân, kết quả thế nào Tống Thư Hàng cũng không dám khẳng định.

Xích Tiêu Kiếm bản thể đã rời đi rồi, chỉ còn lại tâm ma Xích Tiêu Kiếm ở đây.

Mà tâm ma Xích Tiêu Kiếm không thể phối hợp với Tống Thư Hàng chém ra 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', so với lúc ở Hắc Long Thế Giới thì Tống Thư Hàng đã thiếu đi một chiến lực lớn.

Nhìn tâm ma Xích Tiêu Kiếm trong tay, Tống Thư Hàng đột nhiên ướm thử một chút.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm: “Làm gì thế?” “Tôi đang nghĩ xem mình có nên học kỹ năng 'nuốt kiếm' không.

Vì tôi cứ cảm giác trước kia khi Xích Tiêu Kiếm bản thể ở đây, miệng thì nói không muốn nhưng chưa bao giờ thực sự phản kháng khi Công Đức Xà mỹ nhân biểu diễn nuốt kiếm cả.

Cho nên tiền bối này, có khi nào ngài thực ra cũng rất tận hưởng quá trình 'nuốt kiếm' không?" Công Đức Xà mỹ nhân nghiêng đầu chớp chớp mắt.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm: "Ngươi mà dám dùng ta biểu diễn 'nuốt kiếm', ta sẽ liều mạng với ngươi.

Nhất định sẽ đâm nát ruột gan ngươi luôn." Quy tiền bối: "Dù sao hắn cũng là tâm ma, một số sở thích chắc là ngược lại với bản thể." "Có lý." Tống Thư Hàng nói xong, tay lướt nhẹ, một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi lên người tâm ma Xích Tiêu Kiếm.

"A a ha~~ Sướng quá." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm sướng đến run rẩy.

Tống Thư Hàng: "Nhưng có một số sở thích xem ra vẫn giống nhau." Quy tiền bối: "..." "Xem ra Công Tử Hải không còn bao nhiêu sức lực nữa rồi." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Đợt 'bộc phát' vừa rồi tiêu hao của Công Tử Hải rất nhiều.

Mà ý chí của Hà Chỉ Ma Đế đang phụ thân bộc phát giữa chừng lại lặng lẽ rút lui, lúc này sức mạnh của Công Tử Hải mười phần không còn lấy một.

"Vậy thì chiêu cuối nhé." A Thập Lục nói.

Cô nhìn hóa thân Công Tử Hải: "Chiêu này nếu anh đỡ được thì sống, không đỡ được thì chết." Công Tử Hải hơi ngẩng đầu nhìn A Thập Lục.

Cô đứng một chân trên độn quang, bày ra một tư thế ra quyền ưu mỹ...

Nghĩa là, chiêu mạnh nhất hiện giờ của cô không phải đao pháp mà là quyền pháp.

“Phù~” Từ trong miệng A Thập Lục thở ra một đạo khí tiễn màu trắng, trên cổ cô thấp thoáng hiện lên những miếng vảy rồng do linh lực hóa thành, giống như vảy rồng đúc bằng thủy tinh, trông rất đáng giá.

Sau lưng cô bắt đầu hiện ra một chuỗi các dị tượng.

Lôi điện cuồng bạo bao phủ cơ thể, có chân long quấn quanh cánh tay, có những 'viễn cổ phù văn' tạo thành trận pháp hiện ra dưới chân.

Cuối cùng, một đạo 'tinh hà' do vô số ánh sao tạo thành xuất hiện sau khuỷu tay cô, hư ảnh tinh hà kéo dài gần nghìn mét.

Trong tinh hà có bóng dáng của hàng trăm con chân long đang vui đùa, ẩn ẩn hiện hiện.

Tinh hà cuộn trào, sức mạnh của dòng nước và sức mạnh của bách long trong tinh hà đều tác dụng lên khuỷu tay A Thập Lục, thúc đẩy nắm đấm này của cô.

“Ực.” Tống Thư Hàng nuốt nước miếng.

Hiệu ứng của cú đấm này trông tàn bạo dã man, cứ cảm giác bị đấm trúng cái này là chết chắc.

“Hắc, không ngờ A Thập Lục ngay cả chiêu này cũng học được.” Quy tiền bối nói: “Năm xưa Kim Long Thủy Tổ từng dùng chiêu này, một quyền đánh bay Tống Mộc Đầu từ đầu phía đông của Viễn Cổ Thiên Đình tới tận đầu phía tây, khiến hắn phải rơi nước mắt bằng hạt đậu luôn, mạnh lắm đấy.” Tống Thư Hàng: “...” Lại là lịch sử đen tối Tống Mộc Đầu bị đánh khóc à?

Uỳnh!

A Thập Lục vung quyền.

Khi cú đấm này vung ra, nó dẫn dắt sự thay đổi của môi trường, bầu trời đổ mưa lớn, sóng biển gào thét cuộn trào dâng lên những đợt sóng khổng lồ.

Công Tử Hải không hề né tránh. 【Đến lúc kết thúc rồi.】 Hắn thầm nghĩ.

Không cần phải vùng vẫy thêm nữa, vả lại sức mạnh tàn dư trong người hắn thực sự không còn nhiều.

Chết thế này cũng coi như xong nhiệm vụ.

Nắm đấm nện thẳng lên người hắn.

Chương 2146

Vừa tiếp xúc, Công Tử Hải đã cảm thấy toàn bộ xương cốt toàn thân bị nghiền nát.

Cơ thể hắn bị bắn bay ra ngoài, nhưng ngay sau đó sức mạnh quyền lực đáng sợ kia xuyên thấu qua cơ thể, tạo ra một vòng xoáy khổng lồ giữa đại dương.

Cơ thể Công Tử Hải giống như viên đá bị ném lia trên mặt nước, nảy lên... rơi xuống... lại nảy lên...

Cuối cùng, cơ thể hắn mềm nhũn nổi trên mặt biển, không nhúc nhích.

Vậy mà không chết?

Bi kịch.

Hắn thà mình chết ngay lập tức để kết thúc kịch bản hóa thân thế kiếp này cho xong.

Công Tử Hải nhớ lại cú đấm vừa rồi của A Thập Lục, vào khoảnh khắc cuối cùng sức mạnh của cô đã xuyên qua cơ thể hắn rồi nổ tung trên mặt biển.

Đây rõ ràng không phải là thao tác sai lầm mà là cố ý.

Chết tiệt, tên Bá Tống này muốn bắt sống sao? 【Không ổn.】 Công Tử Hải nhíu mày.

Nếu bị Bá Tống Huyền Thánh bắt sống về, đối phương có khi sẽ nhận ra hắn là hóa thân.

Đang lúc suy tính, hắn thấy có hai bóng người đáp xuống bên cạnh mình.

Bóng dáng nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục và tên Bá Tống Huyền Thánh mà hắn không muốn gặp nhất.

Tống Thư Hàng đưa tay cởi mũ ra đội lại lên đầu A Thập Lục: “Vất vả cho em rồi, Thập Lục.” “Vâng, tiếc là trận này chưa được thỏa thuê lắm.” A Thập Lục tiếc nuối nói.

“Sẽ có cơ hội cho em đánh thỏa thuê mà.” Tống Thư Hàng mỉm cười, ngồi xổm xuống bên cạnh Công Tử Hải: “Ngươi thấy đúng không, kẻ thù truyền kiếp của ta, đạo hữu Công Tử Hải?” Công Tử Hải nhắm mắt giả chết, trong đầu bắt đầu suy nghĩ phương án giải quyết.

“Lần sau cứ để A Thập Lục đấu một trận thực sự với bản thể của ngươi nhé.” Tống Thư Hàng nói.

Công Tử Hải mở choàng mắt: “!!!” “Hóa thân thế kiếp rất chân thực, nếu không phải ngay từ đầu đã biết kế hoạch của ngươi thì có lẽ ta thực sự đã bị ngươi lừa rồi.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Công Tử Hải: “Ngươi... ngươi biết kế hoạch của ta?” Sao có thể như thế được, kế hoạch này chỉ có mình hắn biết, không hề nói cho bất kỳ ai!

“Đúng vậy, biết từ đầu chí cuối.” Tống Thư Hàng nói: “Nói cho ngươi một bí mật nhỏ, suốt một tháng qua, mọi thứ của ngươi đều nằm trong lòng bàn tay ta.” Công Tử Hải chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cảm giác không lời nào diễn tả được.

Là tâm ma.

Một niệm đọa lạc, tâm ma nảy sinh.

“Là mùi vị của tâm ma.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Cùng là tâm ma nên khi trên người hóa thân của Công Tử Hải xuất hiện tâm ma, nó là đứa đầu tiên cảm ứng được.

Tống Thư Hàng nghe vậy, đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc, hai tay chắp lại, trong miệng lẩm bẩm khấn vái.

Quy tiền bối hiếu kỳ hỏi: “Cậu đang niệm gì thế?” “Tạ ơn Bạch tiền bối đã phù hộ.” Tống Thư Hàng đáp, chuyến này thuận lợi tìm được hóa thân của Công Tử Hải, giờ ngay cả tâm ma cũng lòi ra luôn, thật là thập toàn thập mỹ.

Quy tiền bối: “...” “Mà này, tâm ma phải rút ra thế nào?

Trong cuốn 《Thiên Kiếp Thịnh Yến》 của tôi không có ghi chép phương pháp rút 'tâm ma' ra.” Tống Thư Hàng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Thân là một thanh đao... phi, thân là một thanh kiếm, ngoài việc chém người ra thì kiến thức khác ta nắm giữ không nhiều lắm.” Bạch Long tỷ tỷ: “Cho tới bây giờ, phương pháp duy nhất mà chị thấy có thể cưỡng ép bóc tách 'tâm ma' ra khỏi cơ thể chính là tâm ma hóa thân của Vũ Nhu Tử.” Tâm ma từ xưa đến nay vốn là một trong những thứ khiến tu sĩ đau đầu nhất, làm sao để bóc tách tâm ma là một nan đề nan giải của cả giới tu luyện.

“Cứ thu hắn lại trước đã, quay về hỏi các đại lão khác sau.” Quy tiền bối nói: “Lát nữa ta sẽ liên lạc với chủ nhân của ta là Phương Bắc Đại Đế, xem ngài ấy có thông tin gì không.” Thông nương: “Anh còn có thể đi hỏi Sở các chủ mà, chị ấy cũng có nghiên cứu cực sâu về phương diện 'tâm ma' đấy.” “Suýt nữa thì quên mất Sở các chủ.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng búng vào ngọn hành của Thông nương.

Lúc Sở các chủ ở lục phẩm, trên người đã quấn lấy tâm ma không thể xóa nhòa.

Mà chị ấy cứ thế mang theo tâm ma đó, tu luyện một mạch đến cảnh giới cửu phẩm...

Thậm chí còn mượn tâm ma này bước ra trường sinh chi đạo, chém ra Sở các chủ thứ hai.

“Vậy thì cứ chuyển hắn đến chỗ Sở tiền bối trước, xem Sở tiền bối có cách nào xử lý tâm ma không.” Tống Thư Hàng nhìn về phía hóa thân yếu ớt của Công Tử Hải.

Hóa thân của Công Tử Hải từ từ nhắm mắt lại, không dám đối thị với Tống Thư Hàng.

Trong chư thiên vạn giới, ngoại trừ những cường giả tuyệt thế thực sự, không ai dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Bá Tống.

Tống Thư Hàng nhìn xuống Công Tử Hải, một lát sau đột nhiên nói: “Công Tử Hải, anh đột nhiên trở nên yếu thế này, tôi thật sự có chút không quen.” Công Tử Hải: “...” Đối mặt với Công Tử Hải như bây giờ, lần đầu tiên Tống Thư Hàng có một sự so sánh rõ rệt về sự tiến bộ trong thực lực và cảnh giới của chính mình.

Bình thường cậu toàn đối mặt với các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thành viên trong nhóm đối với cậu mà nói là người dẫn đường, là tiền bối, tâm thái của Tống Thư Hàng luôn đặt ở vị trí 'hậu bối', cho dù thực lực có tăng lên thì cũng chẳng thấy có gì để so sánh.

Bây giờ nhìn Công Tử Hải, sự so sánh trực tiếp đó liền hiện ra.

Trong ký ức, lúc trước đối mặt với Công Tử Hải và An Tri Ma Quân, loại cảm giác không có chút sức kháng cự nào vẫn còn mới mẻ trong mắt.

So với cảnh tượng hiện tại, cậu đột nhiên cảm thấy Công Tử Hải thực sự 'yếu'.

Phải biết rằng, từ trước đến nay, cậu luôn định vị Công Tử Hải là đối thủ cấp BOSS.

Đây là ấn tượng sâu sắc mà Công Tử Hải đã để lại trong lòng cậu từ nửa năm trước, ảnh hưởng vô cùng thâm sâu.

“Tiền bối Bá Tống, có thú vị không?” Hóa thân của Công Tử Hải khàn giọng nói.

Ngài là một tôn Bát phẩm Huyền Thánh đường đường chính chính đi bắt nạt tôi, còn nói tôi trở nên yếu đi, có thú vị không?

Tống Thư Hàng khựng lại, sau đó mỉm cười: “Ừ, đột nhiên thấy không thú vị nữa.” Cậu không giải thích với Công Tử Hải rằng mình là Huyền Thánh giả tạo, cũng không giải thích với hắn sự thật rằng mình hiện tại đang ở lục phẩm cảnh giới, mà hơn nửa năm trước chỉ mới là một tiểu tu sĩ Trúc Cơ.

Chẳng có gì đáng để giải thích cả.

Đột nhiên thấy mất hứng.

Công Tử Hải: “...” “Chấp niệm của tôi đối với anh cũng coi như kết thúc từ đây.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Quy tiền bối: “Không chém hắn à?

Nhân quả kết thúc rồi sao?” “Buông bỏ đồ đao, lập địa thành tiên à?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bồi thêm một câu.

“Tại sao lại không chém?

Nếu còn cơ hội gặp bản thể của hắn, tôi vẫn chém như thường.

Đây là ân oán giữa hắn với tôi và A Thập Lục.” Tống Thư Hàng ấn tay một cái, chuyển 'hóa thân của Công Tử Hải' vào thế giới hạt nhân của mình.

Khác biệt duy nhất chỉ là... loại chấp niệm đó đã không còn nữa.

“Ừ, vẫn chém như thường.” A Thập Lục gật đầu.

Tống Thư Hàng lôi điện thoại ra xem giờ: “Thời gian cũng hòm

hòm rồi, chúng ta về thôi.

Quy tiền bối, lại phải làm phiền ngài rồi.” Quy tiền bối tuy bị phong ấn cảnh giới nhưng vẫn có thể sử dụng 'không gian chuyển dịch' cự ly ngắn.

Trước đó chính là ngài ấy đưa nhóm Tống Thư Hàng vượt biên giới từ khu vực Giang Nam đến vùng biển này.

“Đúng rồi, lúc nãy cậu liên tục vả mặt ta hai lần, còn âm thầm tổn thương ta một lần.

Ta đau lòng lắm.” Quy tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “???” Mình làm chuyện đó lúc nào nhỉ?

“Ta không vui.” Quy tiền bối đứng thẳng lên bằng hai chân sau, bắt đầu nhảy một điệu nhảy kỳ quái.

Thông nương ở trên mai rùa cũng lắc lư theo điệu nhảy.

Tống Thư Hàng: “Tôi, xin lỗi?” Cậu vốn là người biết sai thì sửa, trừ khi đó là cái tật không tự kiềm chế được.

“Quá thiếu thành ý, vả lại nếu xin lỗi mà có tác dụng thì cần gì đến cảnh sát.” Quy tiền bối nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Quy đạo hữu, đoạn hội thoại này lỗi thời quá rồi, bây giờ không còn thịnh hành kiểu này nữa đâu.” “Xích Tiêu Kiếm đạo hữu ông đừng có chọc ngoáy vào nỗi đau của ta nữa, hôm nay nội tâm ta đặc biệt yếu đuối, có lẽ là tới kỳ 'đèn đỏ' rồi.” Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng kinh ngạc: “Quy tiền bối, chẳng lẽ ngài là một vị Quy tiên tử sao?” “Rùa đực thì không thể bị đèn đỏ à?” Quy tiền bối lườm một cái: “Cái Thuật Giám Định Cường Giả của cậu còn làm cho đàn ông mang thai được cơ mà.” Bạch Long tỷ tỷ: “Nếu là rùa đực thì có lẽ không phải đèn đỏ đâu, mà là xuất huyết trĩ đấy?” Quy tiền bối: “Đau lòng quá.” Tống Thư Hàng cười nói: “Được rồi, đừng vòng vo nữa, Quy tiền bối, có phải ngài muốn thứ gì đó không?

Hoặc có việc gì muốn tôi giúp đỡ?” “Ta muốn xây một cái công viên giải trí trong thế giới hạt nhân của cậu...

Đợt trước xem tivi thấy cái tàu lượn siêu tốc lộn ngược, nhìn những người bị treo ngược la hét thảm thiết, thấy kích thích vô cùng.” Quy tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Tàu lượn siêu tốc lộn ngược, chúng ta có thể xây cao một chút, cũng chẳng tốn diện tích.

Cậu mua nguyên liệu, ta phụ trách chế tác, đảm bảo kinh hiểm kích thích.

Ngoài ra chúng ta còn có thể làm thêm nhiều hạng mục vui chơi khác nữa.” Quy tiền bối tiếp tục nói.

Thế giới hạt nhân là địa bàn của Tống Thư Hàng, ngài ấy là khách nên muốn làm gì cũng cần được cậu đồng ý.

“Hơn nữa nếu công viên này làm xong, nói không chừng sau này chúng ta có thể dựa vào nó để thu phí, kiếm linh thạch!” Quy tiền bối bổ sung.

“Không thành vấn đề!” Tống Thư Hàng đồng ý ngay tắp lự: “Nếu Quy tiền bối đã thích thì tôi sẽ nói với trợ thủ hạt nhân một tiếng, để cô ấy quy hoạch một mảnh đất phù hợp cho ngài.” “Vậy quyết định thế nhé.” Quy tiền bối vui vẻ mở ra một cánh cổng không gian: “Đi thôi, chúng ta về nhà.

Đúng rồi, trưa nay chúng ta ăn gì?” “Canh ba ba hầm.” Tống Thư Hàng nói: “Ngoài ra vì chưa mua được ba ba nên chúng ta có thể dùng rùa biển thế chỗ.” “Thằng nhóc kia, cậu đang tự tìm đường chết đấy.”

Quy tiền bối gào lên.

“Thật ra canh rùa không ngon đâu, chúng ta đổi sang loại hải sản khác nấu canh đi.” Thông nương nói.

Cô nàng và Quy tiền bối có quan hệ rất tốt nên bắt đầu nói đỡ cho ngài ấy.

Đổi thành hải sản khác?

Nghe thấy vậy, tất cả mọi người, kể cả kiếm, đều đồng loạt liếc nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ.

“A ha.” Bạch Long tỷ tỷ nở nụ cười dịu dàng: “Canh Bạch Long quả thực không tệ.” Bạch Long tỷ tỷ trông có vẻ chẳng hề tức giận, tính tình đặc biệt tốt.

Nếu hôm nay không nghe thấy tin 'Kim Long Thủy Tổ một đấm đánh Tống Mộc Đầu từ đầu phía đông Thiên Đình đến tận đầu phía tây', Tống Thư Hàng nói không chừng sẽ thừa cơ đùa dai một câu.

Nhưng hiện tại, bản năng sinh tồn mạnh mẽ bảo cậu rằng, đùa một cái là đi đời nhà ma ngay.

Nước mắt to như hạt đậu không phải ai cũng chảy ra được đâu.

“Không dám, không dám.” Tống Thư Hàng lắc đầu lia lịa.

Vả lại với thực lực của Bạch Long tỷ tỷ, ai mà nấu chị ấy thành canh được chứ?

E là cùng lắm cũng chỉ xin được một nồi nước tắm của chị ấy mà thôi...

Bước qua cánh cổng không gian của Quy tiền bối, nhóm Tống Thư Hàng quay trở lại tòa nhà của Dược Sư tại thành phố đại học Giang Nam.

Chương 2147

Mọi người vừa đặt chân xuống đất.

Tống Thư Hàng: “Đúng rồi, nhắc đến linh thạch, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.” “Chuyện gì?

Cần linh thạch à?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Không... là ngày hôm qua sau khi trị liệu cho hết đợt bệnh nhân này đến đợt bệnh nhân khác cho Thanh Loan tiên tử, tôi lại quên không thu phí.” Tống Thư Hàng ôm ngực, đau đớn khôn cùng.

Hôm qua mải mê thỉnh giáo Thanh Loan tiên tử môn 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cuối cùng 'thế giới hạt nhân' đã ăn no nê nên cậu liền chào tạm biệt chị ấy.

Kết quả là quên khuấy mất việc thu tiền.

“Lúc đầu anh cũng đâu có nói là sẽ thu phí.” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Tống Thư Hàng: “Cho nên mới nói đó, cảm giác như mình vừa lỗ mất một tỷ vậy.” Hiện tại trong tay cậu vẫn không có lấy nửa viên linh thạch nào.

Mà khi thực lực cảnh giới tăng lên, cậu có rất nhiều chỗ cần dùng đến linh thạch.

Đầu tiên, tu sĩ bình thường khi tu luyện không thể thiếu linh thạch.

Mua đồ trong giới tu chân cũng cần linh thạch.

Trong thế giới hạt nhân, 'Thời Gian Thành' hiện đang trong trạng thái ngừng hoạt động, muốn kích hoạt lại nó cần một lượng linh thạch khổng lồ.

Trừ khi có thể tìm được một lõi năng lượng công suất lớn để duy trì tiêu hao cho nó giống như Khôi Lỗi tiên tử đã làm.

Còn bộ pháp bảo Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp nữa, nếu muốn một hơi giải trừ phong ấn đến mức độ Bát phẩm, ngoài việc tiêu hao linh lực của bản thân, còn có thể dùng linh thạch để duy trì.

Ngoài ra cậu còn có một khẩu 'Diệt Thần Tử Mẫu Pháo', nếu có linh thạch, uy lực pháo kích sẽ không thua kém gì cấp bậc Bát phẩm.

Hơn nữa... cậu còn định xây dựng một bộ thiết bị tu luyện trong 'thế giới hạt nhân', nào là phòng trọng lực, chịu đựng thống khổ, trải nghiệm cái chết, thử thách bậc thang mười hai cấp v.v.

Những thiết bị dùng cho mình và đệ tử tu luyện này đều cần tiền cả.

Thiếu tiền trầm trọng luôn.

“Lần sau nếu còn nhận được mối làm ăn trị liệu bệnh nhân bị nhiễm 'năng lượng tà ác Cửu U' ở Thú Tu giới, mọi người nhất định phải nhớ nhắc tôi thu tiền đấy.” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Được thôi.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Những người khác lại chẳng có ai phản hồi Tống Thư Hàng cả.

“Vẫn là A Thập Lục tốt nhất.” Tống Thư Hàng đau xót nói.

Thông nương chớp chớp mắt, đánh trống lảng: “Bạch tiền bối và Hằng Hỏa tiền bối vẫn chưa quay lại.” Tống Thư Hàng: “Hay là tôi đi chợ mua ít nguyên liệu nấu ăn, rồi trổ tài cho mọi người một bữa nhé?” Cậu đang mang trong mình 'Ma Môn Trù Tâm' của Hà Chỉ Ma Đế, lại có ký ức và kinh nghiệm làm món Tiên Hào Ma Môn.

Về lý thuyết mà nói, làm một bữa cơm gia đình là chuyện nhỏ.

“Đinh đinh đinh~” Đang nói chuyện thì chuông cửa tòa nhà Dược

Sư vang lên.

Có ba luồng khí tức tu sĩ lạ lẫm xuất hiện ở cửa, lặng lẽ đứng đó.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đứng ở cửa là hai nữ một nam, đều còn rất trẻ, cách ăn mặc cũng rất hiện đại, không nhìn ra là người của hệ tu luyện nào.

“Tôi không quen, A Thập Lục có quen không?” Tống Thư Hàng hỏi.

A Thập Lục lắc đầu.

“Vậy là đến tìm chuyện à?” Tống Thư Hàng nói, dạo này bị các đại lão soi mói nhiều quá nên cậu có chút nhạy cảm.

“Có lẽ là đến tìm Dược Sư tiền bối đấy.” Thông nương nhắc nhở.

“Để tôi xuống xem sao.” Tống Thư Hàng mở cửa sổ, định nhảy phắt ra ngoài...

Nhảy được nửa chừng, cậu phanh gấp một cái, nhảy ngược trở lại.

Quy tiền bối: “Sao lại nhảy vào?” “Nhảy ra từ cửa sổ là một loại bệnh, phải sửa.” Tống Thư Hàng nói, sau đó cậu mở cửa phòng, chạy một mạch xuống cầu thang.

Quy tiền bối: “...” Nhảy ra nửa chừng rồi nhảy lại để chạy cầu thang bộ thì mới đúng là có bệnh đấy chứ?

Tô Thị A Thập Lục tựa bên cửa sổ nhìn xuống dưới lầu.

Bạch Long tỷ tỷ, Quy tiền bối, Thông nương thảy đều chen chúc bên khung cửa sổ nhỏ xíu nhìn xuống.

Tống Thư Hàng chạy ra cửa, mở đại môn.

“Bá...

Bá Tống tiền bối.” “Bá...

Bá Nho tiền bối.” “Bá...

Bá Long tiền bối.” Ba giọng nói, ba kiểu gọi, điểm chung duy nhất là cả ba đạo hữu trẻ tuổi đều run rẩy như chim cút, đồng loạt cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Mình đáng sợ đến thế sao?

Lúc mình mới tiếp xúc với tu luyện, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều khen mình 'diện mạo hiền lành, có gương mặt người tốt' mà.

“Chào ba vị tiểu đạo hữu, không cần căng thẳng đâu.

Các bạn đến đây là muốn tìm ai?” Tống Thư Hàng cố gắng để giọng nói của mình trở nên dịu dàng nhất có thể.

“Vãn bối Phù Du Tinh Quang Tông, Tịch.” “Nại Khi.” “Đinh Cam.” “Kiến qua Bá Tống tiền bối.” Ba vị đạo hữu trẻ tuổi một lần nữa cung kính hành lễ với Tống Thư Hàng, cảm xúc của họ rất phức tạp, vừa sợ hãi vừa vui mừng.

Sợ hãi vì đây là tiền bối Bá Tống, vui mừng cũng vì đây chính là tiền bối Bá Tống, Thiên niên Đệ nhất Thánh!

“Các bạn đến tìm tôi à?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

“Vâng, thưa tiền bối Bá Tống.” Chàng thiếu niên trông có vẻ nhỏ tuổi nhất, vẻ mặt sùng bái lén nhìn Tống Thư Hàng một cái.

“Hai vãn bối vâng lệnh sư phụ hộ tống sư đệ đến khu vực Giang Nam để độ kiếp.

Vì vậy đặc biệt đến bái kiến tiền bối Bá Tống.” Nại Khi lên tiếng.

Cô và cô gái tên Tịch đều có thực lực ở cấp tứ phẩm.

Còn chàng trai trẻ tên Đinh Cam thì đang ở trạng thái nhị tấn tam.

“Hóa ra là vậy.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau khi danh tiếng 'Bá Tống Huyền Thánh' của cậu vang xa, một số tu sĩ và môn phái thạo tin đã biết cậu thường xuyên xuất hiện ở khu vực 'Thành phố Đại học Giang Nam'.

Thông tin khu vực Giang Nam là đạo tràng của 'Bá Tống Huyền Thánh' đã lan truyền trong một số vòng nhỏ của tu sĩ.

Thế nên đệ tử nhà ai muốn mượn vùng Giang Nam để độ kiếp đương nhiên phải đến chào hỏi Bá Tống Huyền Thánh trước.

“Các bạn đã tìm được nơi độ kiếp chưa?” Tống Thư Hàng cười hỏi.

“Vâng, nơi độ kiếp đã được chuẩn bị sẵn sàng rồi ạ.” Tịch nhỏ giọng đáp.

“Cố lên nhé, chúc tiểu đạo hữu độ kiếp thành công.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vai chàng thiếu niên.

Thật khéo, thiên kiếp nhị tấn tam.

Hay là lúc đó mình đi theo xem thử, nói không chừng có thể thu hoạch một mớ lôi kiếp 'nhị tấn tam' làm nguyên liệu nấu ăn dự phòng?

“Cảm ơn tiền bối Bá Tống.” Thiếu niên Đinh Cam vui mừng khôn xiết, cuối cùng cậu lấy từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ: “Đây là món quà nhỏ sư phụ bảo vãn bối mang biếu tiền bối Bá Tống, mong tiền bối nhận cho.” Tống Thư Hàng vốn định từ chối, nhưng ngay khi Đinh Cam đưa chiếc hộp nhỏ tới, cậu đã ngửi thấy mùi linh thạch bên trong. 【Trong lòng thiếu niên này có tâm ma.】 Phía sau, Xích Tiêu Kiếm tiền bối truyền âm nói. 【Vị tiểu đạo hữu này có duyên với ta rồi.】 Nghe thấy lời nhắc nhở của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức nảy ra ý nghĩ như vậy.

Lôi kiếp nhị tấn tam, Tâm ma kiếp, đều là đồ tốt cả.

Chỉ là thu hoạch có chút rắc rối.

Lôi kiếp thì cần Bạch tiền bối qua đây phong ấn...

Hiện tại Tống Thư Hàng chỉ biết nuốt lôi kiếp chứ chưa biết phong ấn.

Phương pháp phong ấn lôi kiếp cậu vẫn đang học từ Bạch tiền bối.

Còn về Tâm ma kiếp, cho đến nay, chư thiên vạn giới vẫn chưa có phương pháp nào có thể cưỡng ép rút tâm ma của người khác ra.

“Tiểu đạo hữu Đinh Cam định bao giờ thì độ kiếp?” Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi.

Bá Tống Huyền Thánh lại quan tâm đến ngày độ kiếp của mình, Đinh Cam có chút thụ sủng nhược kinh, đáp: “Bẩm tiền bối Bá Tống, vãn bối định độ kiếp vào ngày 22 tháng 11, ngày Tiểu Tuyết ạ.” “Ừ, hôm đó là ngày tốt đấy.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đinh Cam vui vẻ nói: “Vãn bối cũng nghĩ như vậy ạ.” Nói xong, cậu hai tay dâng lễ vật lên, nhìn Tống Thư Hàng, hy vọng Bá Tống Huyền Thánh có thể nhận lễ ra mắt của họ.

Tống Thư Hàng mỉm cười, vươn tay chạm nhẹ vào hộp quà, chuyển nó vào thế giới hạt nhân. 【Thủ đoạn không gian sao?

Hay là pháp khí không gian? 】Lần đầu tiên Đinh Cam nhìn thấy thủ đoạn không gian như thế này, loại thủ pháp này cậu chỉ mới nghe qua mô tả của các sư huynh sư tỷ trong môn phái.

“Tiền bối Bá Tống, vậy ba người vãn bối xin phép cáo từ trước ạ.” Nại Khi tiên tử hành lễ với Tống Thư Hàng.

“Ba vị tiểu hữu xin hãy đợi một lát.” Tống Thư Hàng nói.

Ba tu sĩ nhỏ nghi hoặc nhìn Bá Tống tiền bối.

“Đợi chút, tôi trao đổi một chút việc với một vị tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, cậu đưa ba tiểu đạo hữu vào sân, bảo họ nghỉ ngơi một lát.

Sau đó ý thức của cậu lặn vào thế giới hạt nhân, đi đến chỗ 'Suối nước nóng'.

Tại đó, hóa thân của Công Tử Hải đang nằm yếu ớt bên hồ, bốn chi của hắn đều bị một đạo 'phong ấn' cố định khiến hắn không thể cử động.

Thực tế thì dù chân tay không bị phong ấn, hóa thân của Công Tử Hải cũng chẳng dám nhúc nhích.

Thực lực của vị tiên tử trong hồ nước này quá đỗi kinh khủng.

Khi ở bên cạnh tiên tử này, hắn cảm thấy ngay cả thở cũng khó khăn.

Chương 2148

Thấp thoáng hắn cảm ứng được, vị tiên tử trong hồ này có lẽ là tồn tại kinh khủng cùng cảnh giới với Hà Chỉ Ma Đế.

Cái đầu của Sở các chủ dập dềnh trong hồ nước nhỏ, một lọn tóc thỉnh thoảng lại châm vào người hóa thân Công Tử Hải.

Mỗi lần bị châm là một tiếng kêu thảm thiết lại phát ra từ miệng Công Tử Hải.

“Sở tiền bối, có cách nào rút tâm ma trên người Công Tử Hải ra không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ lắc đầu, hiện tại chị ấy ngay cả vai và xương quai xanh cũng đã mọc ra rồi, cuối cùng cũng có thể thực hiện động tác lắc đầu chuẩn mực: “Hiện tại ta chỉ có thể thông qua pháp thuật để phản chiếu tâm ma của hắn ra ngoài, giống như soi gương vậy.

Nhưng muốn trực tiếp rút tâm ma ra khỏi cơ thể người khác thì quá khó.

Quá trình này giống như muốn rút cái bóng của người khác ra khỏi gương vậy, rất khó...

Ta đang thử nghiệm dựa trên thủ đoạn 'tâm ma hóa thân' của Vũ Nhu Tử.” “Sở tiền bối cố lên.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu vốn đang nghĩ nếu Sở tiền bối đã có cách rút tâm ma ra thì có thể giúp tiểu đạo hữu 'Đinh Cam' kia rút tâm ma luôn.

Coi như là đáp lễ cho món quà ban nãy.

Thật đáng tiếc.

“Ngoài ra ta còn có một ý tưởng.” Sở các chủ nói: “Dưới thiên kiếp, hình thái của tâm ma sẽ phát sinh biến hóa.

Khi tâm ma bình thường hóa thành 'Tâm ma kiếp', vào khoảnh khắc chuyển biến hoàn thành sẽ có một sát na cụ hiện hóa.

Kết hợp với thủ đoạn của ta và tâm ma hóa thân chi pháp của Vũ Nhu Tử, có lẽ sẽ có cách rút tâm ma kiếp ra.

Tuy nhiên cái này cần phải thực nghiệm, lần tới khi cậu độ kiếp nếu có sinh ra tâm ma thì chúng ta có thể thử xem.” “Đúng rồi, hiện tại trước mặt tôi đang có một tiểu đạo hữu nhị tấn tam.

Trên người cậu ta có hạt giống tâm ma, có điều tâm ma của cậu ta ẩn nấp rất sâu, e là chính cậu ta cũng chưa phát hiện ra.” Tống Thư Hàng nói.

“Cậu ta sắp độ kiếp à?” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Ngày 22 là độ kiếp rồi, ban nãy tôi còn đang nghĩ xem có cách nào giúp cậu ta rút tâm ma ra không.” “Để ta xem sao, cậu phối hợp với ta.” Sở các chủ nói.

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng bổ sung: “Sở các chủ, nếu chúng ta giúp được thì cứ giúp tiểu hữu này một tay đi.

Ba tiểu đạo hữu này đều rất lễ phép.” Trẻ con lễ phép thì ai cũng quý mến cả.

Ý thức của Tống Thư Hàng quay trở lại.

Trên đỉnh đầu cậu truyền đến một luồng dao động không gian, một mái tóc dài đen nhánh chui ra từ thế giới hạt nhân, trực tiếp 'mọc' ra từ trên đầu Tống Thư Hàng.

Mái tóc này thực sự quá dài, nếu cứ để nó xõa xuống thì đủ để phủ kín cả một căn phòng.

Mái tóc đen dài không xõa xuống mà sau khi vươn ra liền bắt đầu bay lơ lửng.

Trong mắt ba tiểu đạo hữu, tóc của tiền bối Bá Tống đột nhiên mọc dài ra, cuối cùng dài tới bảy tám mét.

Mái tóc dài này hoàn toàn phớt lờ trọng lực của Trái Đất, bay ngược lên trên.

Ở trạng thái này, Bá Tống Huyền Thánh trông giống như một ma vương giáng thế.

Cơ thể của ba vị tiểu hữu không tự chủ được mà run rẩy, không phải bị dọa bởi hình ảnh của Bá Tống Huyền Thánh mà là từ mái tóc dài này tỏa ra một loại uy áp kinh khủng khiến cả ba không thở nổi, chỉ muốn lập tức phủ phục xuống đất.

Đây chính là sự áp bách mang lại bởi khoảng cách đẳng cấp quá lớn.

Đây mới chỉ là Sở các chủ đã cố gắng thu liễm khí tức rồi đấy.

Nếu Sở các chủ trực tiếp phóng thích 'Trường Sinh Giả quang luân' của mình ra, mắt của mấy nhóc này sẽ không chịu đựng nổi những quy tắc đi kèm trong 'Trường sinh chi đạo' mà mù luôn.

“Chính là ba nhóc này sao?” Giọng nói êm tai của Sở các chủ vang lên.

“Đúng vậy, chính là họ.

Những đứa trẻ rất lễ phép.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Mái tóc của Sở các chủ cảm ứng nhẹ trạng thái của ba tiểu đạo hữu, sau đó chị ấy truyền âm cho Tống Thư Hàng: “Trẻ con rất lễ phép hả?

Cái đồ con nít ranh mất dạy nhà cậu, phải gọi là chị, là anh chứ.” Tống Thư Hàng: “...” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Ha ha ha ha.” Truyền âm của Sở các chủ không hề chặn nó. 【 Đứa nào có tâm ma vậy? 】 Sở các chủ lại truyền âm hỏi.

“Là vị tiểu đạo hữu Đinh Cam này.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay với 'anh Đinh Cam'.

Đinh Cam da đầu tê dại, từ từ tiến lại gần Tống Thư Hàng.

Sở các chủ vươn ra một lọn tóc dài, nhẹ nhàng chạm vào người cậu ta. 'Á~~' Một tiếng kêu thảm thiết đột ngột phát ra từ người Đinh Cam.

Đinh Cam: “??” Đó không phải là tiếng kêu của cậu ta.

“Tiểu đạo hữu, cậu có tâm ma rồi.” Sở các chủ nói thẳng.

“Tâm ma?” Đinh Cam ngơ ngác.

“Thư Hàng, lấy chút nước cho ta.” Sở các chủ bảo.

Tống Thư Hàng động niệm lực, vòi nước trong sân tự động mở ra, một dòng nước trong vắt được niệm lực dẫn dắt bay đến trước mái tóc của Sở các chủ.

Mái tóc Sở các chủ chạm nhẹ vào dòng nước, nước biến thành một tấm gương phản chiếu Đinh Cam.

Trong gương hiện lên một đám xúc tu đen ngòm như mực.

“Nhìn đi, đây chính là tâm ma của cậu.” Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng tò mò: “Đây là loại tâm ma gì thế?” “Đây là yêu.” Sở các chủ từ tốn nói.

Sở tiền bối, tôi tu hành ít tiền bối đừng lừa tôi nhé, yêu mà lại là một đống xúc tu mực méo mó thế kia á? 【 Ai thèm lừa cậu chứ?

Đống xúc tu mực méo mó này chính là 'yêu' không sai đâu, là tâm ma của tình yêu đấy. 】 Sở tiền bối truyền âm mật.

Chính vì là tình yêu méo mó hoặc cấm kỵ, khác với 'tình yêu' bình thường nên mới sinh ra tâm ma.

Nếu là 'tình yêu' rất bình thường thì đối với tu sĩ hệ môn phái đã rất khó sinh ra tâm ma vì họ đã có kháng thể rồi. 'Yêu' là một tình cảm rất quan trọng trong cuộc đời tu sĩ trẻ tuổi, nó sẽ sinh ra những biến động cảm xúc mãnh liệt.

Yêu là con dao hai lưỡi, vừa có thể khiến con người bộc phát tiềm năng mạnh mẽ nhưng cũng có thể làm tổn thương đạo tâm của tu sĩ.

Vì vậy, về phương diện 'tình yêu' này, các môn phái lớn đều có khóa học chuyên môn.

Tâm lý học về tình yêu từ xưa đến nay đều là một môn học rất quan trọng trong giới tu chân.

Tu thân dưỡng tính, khóa học đạo tâm, tu tiên trước hết phải tu tâm.

Hiện nay trong một số môn phái tu chân chính thống, đối với tu sĩ trẻ tuổi sẽ có các tiền bối định kỳ đến giảng pháp.

Trong lúc giảng pháp thỉnh thoảng sẽ có những 'bát canh gà tâm hồn' về tình yêu như: 'Làm sao để có quan niệm tình yêu đúng đắn', 'Nhìn nhận đạo lữ của mình như thế nào', 'Làm sao để nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng sau khi thất tình' v.v., cùng với các phương pháp ứng phó khi thất tình.

Cũng có một số môn phái đi con đường khác người, họ dạy đệ tử coi nhẹ tình yêu.

Chỉ cần cảnh giới của bạn đủ mạnh, sống đủ lâu, bạn một nghìn tuổi vẫn có thể yêu đương với đạo lữ hai mươi tuổi, cảnh giới mới là đạo lý cứng nhắc.

Một số ma môn cổ hủ thì thường tuyên truyền rằng chỉ có kẻ mạnh mới xứng đáng có được tất cả tình yêu.

Đinh Cam nhíu mày nhìn đám xúc tu trong gương thủy tinh.

Tâm ma?

Yêu?

Trong lòng mình thế mà lại có tâm ma?

May mà lần này đến bái kiến Bá Tống Huyền Thánh...

Nếu không trong tình huống bản thân không hề biết mình có tâm ma, chỉ cần một chút sơ suất là có thể tẩu hỏa nhập ma, thậm chí là thân tử đạo tiêu.

Cậu nhìn chằm chằm vào đám xúc tu đó, trong lòng bắt đầu suy nghĩ về nguyên nhân nảy sinh 'tâm ma'. 【 Tình yêu cấm kỵ sao? 】 Tống Thư Hàng cùng Sở các chủ và Xích Tiêu Kiếm tiền bối bước vào trạng thái 'truyền âm trao đổi' phạm vi nhỏ.

Sở các chủ lại kéo cả Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối đang xem kịch ở trên lầu vào phạm vi 'truyền âm tập thể'.

Xích Tiêu Kiếm: 【 Tình yêu cái thứ này đúng là rắc rối thật, nó vừa mang lại hy vọng cho con người, giúp họ có được sức mạnh đấu tranh trong tuyệt cảnh, nhưng nó cũng mang lại tuyệt vọng, khiến người ta mất đi ham muốn sống...

Thế nên vẫn là đám khí linh tụi ta tốt hơn. 】 【 Nhưng nhìn kìa, tiểu đạo hữu Đinh Cam chính mình còn chưa biết tâm ma của mình là gì.

Cậu ta không biết trong lòng mình có tình yêu cấm kỵ hay méo mó sao? 】 Tống Thư Hàng hiếu kỳ: 【 Nếu liên quan đến tình yêu, thì phải là loại yêu như thế nào mới hóa thành tâm ma được nhỉ?

Liên quan đến thân phận người cậu ta yêu?

Hay liên quan đến bản thân cậu ta? 】【 Đừng gọi người ta là tiểu đạo hữu nữa, gọi cậu ta là anh đi. 】 Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Tô Thị A Thập Lục đang xem kịch ở trên lầu không nhịn được mà bật cười thành tiếng.

Tống Thư Hàng tiện tay tung ra một phát 《 Dưỡng Đao Thuật 》.

“A nha nha~~ Good~~” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm rên rỉ, giọng nói vừa thanh vừa mảnh.

Ba vị tiểu đạo hữu đối diện ngơ ngác toàn tập. 【 Là vì nguyên nhân thiên kiếp sắp đến. 】 Sở các chủ truyền âm: 【 Khi thiên kiếp sắp đến, một số cảm xúc rất nhỏ trong lòng tu sĩ đều sẽ bị soi ra.

Chỉ cần tâm linh có lỗ hổng, đôi khi thậm chí là lỗ hổng nhỏ mà chính bản thân cũng không chú ý tới, dưới thiên kiếp đều sẽ bị 'phóng đại' hóa thành tâm ma kiếp.

Chính vì vậy, tâm ma kiếp mới trở thành loại thiên kiếp mà tu sĩ ghét nhất.

Chương 2149

】Nói cách khác, lỗ hổng tâm linh của tiểu đạo hữu Đinh Cam chính là một thứ 'tình yêu' mà ngay cả cậu ta cũng không nhận ra.【Nhưng thông thường mà nói, trong thiên kiếp nhị tấn tam không nên xuất hiện 'tâm ma kiếp' mới đúng chứ?】Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Cách đây không lâu Tô Không Vân vừa mới trải qua thiên kiếp nhị tấn tam.

Thông thường thì tâm ma kiếp phải đến thiên kiếp tam tấn tứ mới chính thức xuất hiện.【Nếu trước khi độ thiên kiếp mà trong lòng đã nảy sinh tâm ma thì có thể khiến tâm ma trực tiếp hóa thành tâm ma kiếp luôn.】Quy tiền bối đáp.

Sở các chủ:【Cho dù vận khí tốt, lúc độ kiếp tâm ma chưa đủ để hóa thành tâm ma kiếp, nhưng dưới ảnh hưởng của thiên kiếp, tâm ma cũng sẽ bị phóng đại...

Sơ suất một chút là kết cục tẩu hỏa nhập ma ngay.】“Tiền bối Bá Tống.” Đinh Cam lên tiếng: “Tâm ma của vãn bối có cách nào giải quyết không ạ?” “Hiện tại muốn đối phó với tâm ma, cậu chỉ có thể dựa vào đạo tâm của chính mình để chống lại.” Giọng của Sở các chủ vang lên, thay Tống Thư Hàng trả lời: “Biết trong lòng mình đã có tâm ma, vả lại còn là tâm ma liên quan đến 'yêu', đến lúc độ thiên kiếp cậu cũng có thể có sự đề phòng.” Chỉ cần trong lòng có sự đề phòng, đến lúc đó chỉ cần đạo tâm kiên định một chút thì loại tâm ma yếu ớt này chẳng làm gì được cậu ta đâu.

Tâm ma của cậu ta không nghiêm trọng, thậm chí yếu đến mức chính cậu ta cũng không nhận ra.

Xích Tiêu Kiếm: “Nếu cậu có thể biết tâm ma của mình liên quan đến cái gì thì hãy tăng cường phòng ngự tâm linh về phương diện đó.” Nhóm Tống Thư Hàng đều có chút hiếu kỳ nhìn Đinh Cam.

Thứ 'tình yêu' khiến chàng thiếu niên này nảy sinh tâm ma rốt cuộc là gì?

Chuyện bát quái kiểu này luôn có thể khơi dậy tính tò mò của mọi người.

“Thực ra hiện tại vãn bối chẳng có chút manh mối nào cả.” Đinh Cam cười khổ.

Quy tiền bối nhảy phắt từ trên lầu xuống, hiếu kỳ hỏi: “Cái tuổi của cậu chính là thời kỳ cảm xúc 'yêu' đang dạt dào nhất còn gì.

Chẳng lẽ cậu chưa từng yêu ai sao?” “Quy tiền bối, cái 'bệnh đại hiệp' nhảy cửa sổ này cần phải tiết chế nhé, lần sau chúng ta cứ đi cầu thang bộ đi.” Tống Thư Hàng có ý nhắc nhở.

Quy tiền bối vẫy vẫy chi trước: “Không sao, ta là rùa biển chứ không phải con người.

Động vật nhảy cửa sổ không phải là chuyện rất bình thường sao?

Mấy con mèo này nọ đều ra ngoài từ cửa sổ đấy thôi.” Tống Thư Hàng: “...” Đinh Cam ngại ngùng nói: “Thực ra vãn bối đã có đạo lữ rồi, vả lại tình cảm của chúng vãn bối rất ổn định.

Về phương diện tình cảm nam nữ không hề có điều kiện để nảy sinh tâm ma.” “Nếu không phải lỗi của bản thân cậu ta thì chẳng lẽ là lỗi của cậu hả Thư Hàng.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “???” Sao lại liên quan đến tôi?

Tôi đã làm gì đâu?

Cái nồi này tôi không đội nhé.

Đúng lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân 'vèo' một cái từ sau lưng

Tống Thư Hàng vọt ra: “Thế nào là yêu!” Tạo Hóa tiên tử cũng theo sát ra ngoài: “Thế nào là hiếu!” Hai vị tiên tử một trái một phải lơ lửng cạnh Tống Thư Hàng, làm tư thế hạc trắng giang cánh kết hợp gà vàng độc lập, mắt họ liếc nhìn cái bóng của Tống Thư Hàng.

Một lát sau, Hắc Bì Vũ Nhu Tử thẹn thùng chui ra từ trong bóng tối, tạo dáng: “Biết tình mẫu tử vĩ đại thế nào không?” Phía đối diện, sắc mặt tiểu đạo hữu Đinh Cam bỗng chốc trắng bệch.

“Chính là nó.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối từ tốn nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Không, cũng không phải cái này.

Điểm này vãn bối có thể khẳng định, về phương diện tình mẫu tử vãn bối cũng không có lỗ hổng tâm lý đâu.” Đinh Cam liên tục xua tay.

Sở các chủ trầm tư một lát, đột nhiên chị ấy vặt một sợi tóc trên đầu Tống Thư Hàng.

Sau đó chị ấy giao sợi tóc đó vào tay Đinh Cam: “Cầm lấy sợi tóc này đi, có lẽ nó có thể mang lại cho cậu một chút may mắn.” “Cảm ơn tiền bối.” Đinh Cam mừng rỡ nhận lấy sợi tóc.

Đây chính là 'tóc của Bá Tống Huyền Thánh' đấy, tuyệt đối là một lá bùa hộ thân quý giá vô cùng chứ bộ?

Thủy kính bị Sở các chủ thu lại.

Ba vị tu sĩ trẻ tuổi lễ phép chào tạm biệt Tống Thư Hàng rồi rời đi.

“Sở tiền bối, tóc của tôi có hiệu quả may mắn hả?

Có thể phòng ngự tâm ma sao?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi, nếu có công năng này thì cậu phát tài rồi...

Cậu có 《Tăng Phát Thuật》, chỉ cần bán tóc thôi cũng đủ giàu sụ.

Sở các chủ lắc đầu, phán một câu xanh rờn: “Không có.” Tống

Thư Hàng: “...” “Nhưng dù sao thì đó cũng là 'tóc của Bá Tống Huyền Thánh', Thiên niên Đệ nhất Thánh, lại có thêm một tu sĩ đẳng cấp như ta đứng ra bảo chứng, ta nói nó có thể mang lại may mắn thì tu sĩ nhỏ bình thường chắc chắn sẽ tin sái cổ.” Sở các chủ thong thả nói.

Trong tình huống được một đại lão tuyệt thế như vậy đứng ra bảo chứng, giả cũng thành thật luôn.

“Mà chỉ cần cậu ta tin tưởng thì trong lòng sẽ có một loại 'ám thị'.

Dù cho có gặp phải tâm ma, trong tay có sợi tóc này cậu ta sẽ vô thức cho rằng sợi tóc có thể giúp mình chống lại tâm ma, từ đó tăng cường niềm tin.

Đây là một thủ đoạn nhỏ thôi nhưng đôi khi khá là hữu dụng đấy.” Sở các chủ tiếp tục.

“Hóa ra là vậy.” Tống Thư Hàng được mở mang tầm mắt, cậu ghi chiêu này vào sổ tay, sau này khi đệ tử của mình là Sở Sở hay Tiểu Thái độ kiếp, cậu cũng sẽ mời một vị đại lão tuyệt thế xuất hiện để khai quang chúc phúc cho một 'lá bùa hộ thân', tăng cường niềm tin độ kiếp cho đám đệ tử.

Các tiền bối đúng là tiền bối, những chỗ cậu cần học tập ở các tiền bối còn nhiều lắm.

“Ngoài ra ta đã làm một dấu ký 《Thần Binh Kỳ Giám》 lên sợi tóc đó.

Đến lúc thiếu niên kia độ kiếp chúng ta có thể từ xa quan sát.

Biết đâu có thể phá giải được sự huyền bí của tâm ma, từ đó rút được tâm ma ra.” Sở các chủ tiếp tục.

Đại tiền bối đáng tin cậy khi làm việc luôn chu toàn như vậy đấy.

Tống Thư Hàng còn một đoạn đường rất dài phải đi mới có thể trở thành một vị đại tiền bối đáng tin cậy như vậy.

“Vậy thì đợi đến ngày 22 thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu không giúp được gì cho tiểu đạo hữu Đinh Cam lễ phép kia, tiếp theo chỉ có thể dựa vào sự nỗ lực của chính cậu ta thôi.

Tiễn ba vị tiểu đạo hữu lễ phép đi xong, Tống Thư Hàng thấy thời gian còn sớm nên chuẩn bị đi chợ mua ít nguyên liệu nấu ăn để trổ tài, thử xem tay nghề nấu nướng của mình đến đâu.

A Thập Lục định đi cùng cậu.

Các tiền bối khác thì ở lại nhà.

Tống Thư Hàng vươn tay mở cửa, bước ra một bước.

Ầm ầm ầm, bên tai truyền đến một tràng âm thanh rầm rầm trầm đục.

Khắc sau... trong hư không đột nhiên có một cái 'Tiên Toa' lao ra.

Đó là bản mô phỏng của [Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa].

Đệ Lục Thiên Đạo trước khi thành đạo đã sở hữu một chiếc phi toa nhanh nhất thế gian...

Hiện tại chiếc phi toa đó đang nằm trong tay Bạch tiền bối Two.

Sau đó Bạch tiền bối hiện thế và Bạch tiền bối Two đã tiến hành trao đổi kỹ thuật, trong tay ngài ấy có một bản mô phỏng, hiệu quả không kém bản thật là bao.

Chiếc phi toa này xuất hiện trong nháy mắt, đâm thẳng vào bụng dưới của Tống Thư Hàng.

“A a a~ a~” Tống Thư Hàng hét thảm bốn tiếng, bị đâm bay ra ngoài, ngã nhào trong sân.

“Thư Hàng, anh không sao chứ?” Tô Thị A Thập Lục chạy đến bên cạnh cậu.

Tống Thư Hàng bò dậy từ dưới đất, xoa xoa bụng: “Ách... vẫn ổn.” Lúc Tiên Toa ở vị trí cổng chính thì vừa vặn dừng lại.

Lực đâm sang có vẻ cường điệu nhưng thực tế ngay cả lông tóc cũng không bị thương.

“Tiểu hữu Thư Hàng không sao chứ?” Trong Tiên Toa, Hằng Hỏa Chân Quân vội vàng nhảy ra ngoài: “Lúc đi ta đã thiết lập điểm đến của Tiên Toa ở trước cổng chính, kết quả là phanh không kịp...

Nó bay nhanh quá.” “Là Hằng Hỏa tiền bối lái xe sao?

Bạch tiền bối đâu rồi ạ?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

“Bạch đạo hữu đang lái được nửa đường thì đột nhiên dừng Tiên Toa trên một mảnh thiên thạch rồi bắt đầu thẫn thờ.

Thế nên ta mới hết cách, đành phải tiếp quản việc điều khiển Tiên Toa.” Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ một tiếng, sau đó lại nói: “Đúng rồi, thời gian cũng sắp đến rồi.

Chúng ta đi Nho gia thôi.

Hay là đổi ai lái xe đi?

Tốc độ của Tiên Toa này nhanh quá, ta có chút không quen.” “Tôi chưa lái Tiên Toa bao giờ.” Tô Thị A Thập Lục lắc đầu.

Quy tiền bối: “Dạo này ta toàn đi qua cổng không gian trực tiếp, vả lại hình thái rùa biển này của ta cũng không thích hợp để lái phi toa.” “Mà này, hình dạng con người của Quy tiền bối trông như thế nào ạ?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ hỏi.

Yêu tu đạt đến Ngũ phẩm là có thể hóa hình rồi.

Quy tiền bối là tồn tại cấp Kiếp Tiên Cửu phẩm, chắc chắn là đã có thể hóa hình từ lâu.

Quy tiền bối hắc hắc cười: “Cậu muốn xem hình dạng con người của ta à?” “Hơi tò mò một chút ạ.” Tống Thư Hàng nói.

Quy tiền bối nuối tiếc nói: “Đáng tiếc là cậu không đủ mỹ hình.” Tống Thư Hàng: “Hả?” “Hình dạng con người của ta chỉ cho những người mà ta cho là đủ mỹ hình xem thôi.” Quy tiền bối thẹn thùng ôm lấy mặt rùa bằng hai chi trước: “Ta muốn để dành mặt tốt đẹp nhất của mình cho người mà ta ưng ý.” Tống Thư Hàng: “...” Tô Thị A Thập Lục cười nhẹ vỗ vỗ Thư Hàng, an ủi cậu: “Thực ra Thư Hàng thuộc kiểu người càng nhìn càng thấy thuận mắt đấy.” “Càng nhìn càng thấy thuận mắt nói trắng ra là lúc mới nhìn thì không đủ đẹp mã chứ gì.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời, lần này cậu không tặng 《 Dưỡng Đao Thuật 》 cho Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nữa.

Bởi vì cậu đột nhiên phát hiện, dạo này Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm toàn tìm cơ hội châm chọc cậu đủ kiểu tư thế.

Sau đó thông qua thủ đoạn châm chọc để lừa lấy 《 Dưỡng Đao Thuật 》.

“Đừng nghe Quy đạo hữu nói bừa.” Lúc này Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói: “Công pháp ông ấy tu luyện rất đặc thù nên hình dạng con người không dễ dàng hiển thị.

Khi ông ấy hiện thân dưới dạng con người chính là lúc ông ấy bộc phát thực lực mạnh nhất.” “Cái này nghe có vẻ ngầu đấy.” Thông nương nói.

Tống Thư Hàng không nhịn được nói: “Quy tiền bối, thiết lập công pháp của ngài bị ngược rồi à?

Không phải yêu tu bình thường đều hiện nguyên hình mới thể hiện được sức chiến đấu thực sự sao?” “Ai nói thế?” Thông nương không phục: “Trạng thái hình người của tôi có sức chiến đấu thuần túy cao hơn đấy.” Tống Thư Hàng: “...” Hằng Hỏa Chân Quân vác Tiên Toa vào trong sân, thở dài một tiếng: “Tiểu hữu Thư Hàng, lúc các cậu nói chuyện ngoài đời mà chủ đề cũng nhảy nhanh thế à?

Nói chính sự đi, ai biết lái Tiên Toa?” Tống Thư Hàng đứng dậy, lén xoa xoa chỗ eo của mình, ừm, eo cũng không bị thương.

Sau đó cậu lên tiếng: “Tôi chỉ mới lái tiên chu một lần, hơn nữa còn là bản cải tiến của Bạch tiền bối, cảm giác cũng giống lái xe ô tô thôi.

Thế nên Tiên Toa bình thường chắc chắn tôi không lái được đâu.” Nói xong, Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía Tạo Hóa tiên tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Trong ba vị tiên tử này có ai biết lái xe không?

Cái đầu nhỏ của ba vị tiên tử đồng loạt nghiêng sang bên phải, nhìn Tống Thư Hàng một cách đáng yêu.

Xem ra là vô vọng rồi.

Chương 2150

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Ta biết lái thế nào đấy, nhưng hình thái thứ hai của ta không có chân nên cũng không lái được.” “Hết cách rồi, vậy đành gọi tài xế lái hộ thôi.” Hằng Hỏa tiền bối nói xong liền móc điện thoại ra lướt lướt.

Ở bên cạnh, Tống Thư Hàng vẻ mặt bình thản.

Kể từ sau lần trải qua sự kiện 'phi kiếm hạn chế biển số' và 'APP cho thuê phi kiếm' ở Nho gia, giờ đây nghe thấy chuyện 'tài xế lái hộ Tiên Toa' trong giới tu chân, Tống Thư Hàng đã chẳng còn kinh ngạc nữa mà tiếp nhận cái thiết lập này một cách rất tự nhiên.

“Tiền bối, hay là để tôi trực tiếp thu phi toa vào thế giới hạt nhân, sau đó chúng ta ngự đao bay đến Nho gia đi.” Tống Thư Hàng gợi ý.

“Đừng, cứ gọi lái hộ đi, gọi lái hộ cũng không đắt đâu.” Hằng Hỏa Chân Quân kiên trì: “Nói thật lòng...

Tiên Toa này của Bạch đạo hữu ngồi sướng lắm.

Nếu không phải lái xe thì lúc ngồi xe cực kỳ hưởng thụ, mấy vị đạo hữu đừng bỏ lỡ cơ hội nhé.

Ta chính là không muốn tự lái nhưng vẫn muốn ngồi hưởng thụ một lát, cơ hội hiếm có mà.” Tống Thư Hàng luôn có cảm giác Hằng Hỏa Chân Quân đang kéo mọi người xuống hố, bản thân ngài ấy lọt hố nên muốn kéo thêm vài người chịu trận cùng.

“Đến rồi, có đạo hữu nhận đơn.” Hằng Hỏa Chân Quân nói: “Đạo hữu nhận đơn ở cách chúng ta không xa, tối đa mười phút là tới nơi, chúng ta nghỉ ngơi một lát, điều chỉnh trạng thái đi.” Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Mà này, Bạch tiền bối đâu rồi ạ?” “Vẫn đang thẫn thờ trong phi toa ấy.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Hơn mười phút sau.

Trên bầu trời có một bóng người nhanh chóng chạy tới, cuối cùng hạ cánh trước cửa tòa nhà Dược Sư.

Bóng người này không thi triển ngự vật phi hành chi pháp mà hoàn toàn dựa vào đôi chân chạy bộ suốt chặng đường tới đây.

“Đạo hữu, là các vị gọi lái hộ Tiên Toa phải không?” Người đó cất tiếng gọi.

Giọng nói của người nọ dày dặn và có từ tính.

Tống Thư Hàng khi nghe giọng nói này, không hiểu sao đột nhiên nhớ đến giọng của một thầy giáo của mình... kiểu giọng này nghe như đang đọc diễn văn vậy.

“Đúng vậy, cửa không khóa, mời vào.” Hằng Hỏa Chân Quân gọi.

Đại môn bị đẩy ra.

Một người đàn ông tóc tai bù xù, mặc trang phục hiện đại màu xanh bước vào sân.

Rõ ràng là mặc đồ rất chỉnh tề... nhưng không hiểu sao người đàn ông này lại mang đến cho người ta một ảo giác 'lôi thôi lếch thếch'.

Ngoài ra Tống Thư Hàng còn chú ý thấy đôi giày trên chân người đàn ông bị đi ngược.

Sau khi vào nhà, người đàn ông vươn tay hất mái tóc rối bời ra sau đầu, lộ ra một khuôn mặt nam tử trung niên rất có khí chất.

Đây là khuôn mặt có thể quét thẻ được luôn, chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt này là đã có một loại sức mạnh khiến người ta vô thức lựa chọn tin tưởng ông ấy.

“Ơ.” Tống Thư Hàng khi nhìn thấy khuôn mặt này, trong lòng đột nhiên trào dâng một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Trong lòng có một cái tên rất muốn gọi ra, nhưng vừa mở miệng cậu lại phát hiện mình hoàn toàn không biết tên người đàn ông này, cũng hoàn toàn không quen biết ông ấy.

Cảm giác này khiến cậu không khỏi nhớ tới vị tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mà phải mở điện thoại xem ghi chú mới nhớ ra được là ai. 【 Cái bệnh 'thấy ai cũng thấy quen mắt' của mình lại tái phát rồi sao? 】 Cậu thầm nghĩ trong lòng.

“Đạo hữu, đây là Tiên Toa của chúng ta.

Mục đích đến là Nho gia.” Hằng Hỏa Chân Quân lên tiếng.

Khi nhìn thấy người đàn ông này, ngài ấy cũng có một cảm giác quen thuộc mạnh mẽ.

Thế nên ngài ấy thậm chí còn không hỏi 'đạo hiệu' của đối phương mà vô thức tin tưởng.

“Không thành vấn đề, Nho gia thì tôi rành lắm.” Người đàn ông mỉm cười ôn hòa.

Cửa phi toa mở ra, người đàn ông chui vào trong: “Chiếc Tiên Toa này tuyệt thật đấy, mọi người lên đi thôi, giao diện điều khiển không khác mấy so với Tiên Toa bình thường, tôi hoàn toàn có thể điều khiển được.” Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đều vào trong Tiên Toa.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Hắc Bì Vũ Nhu Tử đều quay lại cơ thể cậu.

Chỉ có Tạo Hóa tiên tử là thò nửa cái đầu ra từ sau gáy Tống Thư Hàng nhìn lén, trông giống như Tống Thư Hàng mọc hai cái đầu vậy.

Cô nàng đang lén lút quan sát người đàn ông lái Tiên Toa kia.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của cô, người đàn ông quay đầu lại nhìn Tạo Hóa tiên tử, mỉm cười ôn hòa.

Tạo Hóa tiên tử giống như học sinh làm việc riêng trong lớp bị thầy giáo phát hiện, 'vèo' một cái rụt lại vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Vị tiền bối này, trước đây chúng ta có quen biết nhau không ạ?” Tống Thư Hàng sau khi bước lên phi toa không nhịn được mà hỏi.

“Tôi biết cậu chứ.

Thiên niên Đệ nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh.” Người đàn ông cười ha hả đáp: “Nhưng chắc cậu không biết tôi đâu.

Thực ra tôi sở hữu một khuôn mặt đại trà, các cậu nhìn mặt tôi có thấy rất quen mắt không?

Sau đó nếu các cậu nghĩ kỹ lại sẽ thấy trong số những người bạn mình quen biết có rất nhiều người có khuôn mặt giống tôi.

Chính vì khuôn mặt đại trà này mà nhiều người khi nhìn thấy tôi đều thấy quen mắt.

Ha ha ha.” Tống Thư Hàng và Hằng Hỏa tiền bối lẳng lặng gật đầu.

“Mọi người ngồi vững nhé.” Bác tài lái hộ gọi lớn, ông nắm lấy cần điều khiển phi toa, nhấn ga khởi động.

Ầm~~ Tiên Toa của Bạch tiền bối vút thẳng lên trời.

Lao thẳng lên trời với tốc độ nổ tung.

Cảm giác mất trọng lực mạnh mẽ khiến cơ thể Tống Thư Hàng cứng đờ.

Chiếc Tiên Toa này đúng là mang phong cách của Bạch tiền bối... theo đuổi sự tốc độ và kích thích tột cùng.

Trong nháy mắt, phi toa đã vọt lên tầng cao.

Sau khi điều chỉnh góc độ một chút, nó lao thẳng về phía 'Bạch Vân Thư Viện' của Nho gia.

Chiếc phi toa này vốn là bản mô phỏng của 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa'.

Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa là tác phẩm trước khi thành đạo của Đệ Lục Thiên Đạo, được mệnh danh là 'tốc độ nhanh nhất dưới không gian pháp thuật'!

Trong những đoạn đường ngắn, nó thậm chí còn nhanh hơn cả truyền tống không gian.

Truyền tống không gian còn phải mở ra đường hầm không gian, đi vào trong đó rồi mới từ phía bên kia đi ra.

Bản mô phỏng của Bạch tiền bối tuy không bằng bản thật nhưng nó được chế tạo bởi sự hợp tác của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two, tốc độ chỉ kém bản thật một chút.

Ở trạng thái bộc phát toàn tốc, nó cũng thuộc đẳng cấp hàng đầu chư thiên vạn giới.

Mà bác tài lái hộ này lại là một cao thủ điều khiển Tiên Toa.

Vừa lên cái là trực tiếp kéo tốc độ phi toa lên mức tối đa!

“A a a~~” Thông nương là người đầu tiên hét lên, trên ngọn hành của cô nàng mọc ra một đôi tay nhỏ, bám chặt lấy mai rùa của Quy tiền bối.

Tô Thị A Thập Lục vươn tay nắm lấy cánh tay Tống Thư Hàng, ngay sau đó cô phát hiện cơ bắp của Tống Thư Hàng cứng như khối sắt vậy.

“Thư Hàng lại tái phát chứng sợ tốc độ và sợ độ cao rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tranh thủ châm chọc một câu.

Tống Thư Hàng nghiến răng, cố tỏ ra mạnh mẽ: “Không sao, tôi vẫn chịu được.

Vả lại thực ra nghĩ kỹ thì tốc độ này cũng kích thích lắm.” Tô Thị A Thập Lục mỉm cười, nhẹ nhàng bóp bóp cơ bắp đang gồng cứng của Tống Thư Hàng.

Miệng Thư Hàng có cứng đến đâu thì phản ứng cơ thể vẫn rất thành thật.

“Phía trước có máy bay!” Lúc này Hằng Hỏa Chân Quân gọi lớn.

Đua Tiên Toa tốc độ cao trong phạm vi Trái Đất thì trải nghiệm điều khiển sẽ không tốt lắm.

Máy bay ngày càng nhiều, bay nhanh quá luôn có cảm giác sẽ đâm vào nhau.

“Yên tâm, xem tôi đây.” Bác tài lái hộ mỉm cười ôn hòa, giọng nói từ tính nghe đặc biệt đáng tin.

Sau đó bác tài điều khiển phi toa đột ngột xoay một vòng lớn, lướt qua một đường cung tròn đẹp mắt, né tránh máy bay một cách hoàn hảo, không hề ảnh hưởng chút nào đến lộ trình bay của máy bay.

Đây tuyệt đối là trình độ của tuyển thủ chuyên nghiệp.

Trong Tiên Toa, Thông nương hét lên liên tục.

Tống Thư Hàng hai tay nắm chặt lấy cánh tay của A Thập Lục.

Dưới tốc độ kinh hoàng của Tiên Toa Bạch tiền bối, rất nhanh mọi người đã từ khu vực Giang Nam đến được ngoại vi Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, hạ cánh an toàn.

Cửa Tiên Toa mở ra.

Quy tiền bối thong thả bò ra khỏi Tiên Toa, tiếp theo là Hằng Hỏa Chân Quân đang run chân.

Tô Thị A Thập Lục trạng thái còn khá tốt, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi Tiên Toa.

Kế đến là Tống Thư Hàng, cậu cũng nhảy ra khỏi Tiên Toa một cách cực ngầu... nhưng nhảy được nửa chừng thì đột nhiên mất thăng bằng.

Ngay lúc cậu sắp ngã sấp mặt thì Tạo Hóa tiên tử vươn hai tay ra, bế Tống Thư Hàng theo kiểu bế công chúa.

“Đạo hữu, đến Nho gia rồi.

Tiền lái hộ hết bao nhiêu linh thạch thế?” Hằng Hỏa Chân Quân nhìn về phía ghế lái.

Nhưng khi ngài ấy nhìn sang thì ghế lái đã trống không.

Bác tài lái hộ đã biến mất từ lúc nào.

Hằng Hỏa Chân Quân cầm linh thạch trong tay: “Ngay cả tiền cũng không cần à?” Tống Thư Hàng nhìn linh thạch trong tay Hằng Hỏa tiền bối, lại phát hiện ra một con đường tài lộc: “Hằng Hỏa tiền bối, lát nữa gửi cho tôi cái APP lái hộ đó nhé, để tôi đi đăng ký một cái tài khoản.

Sau đó tranh thủ lúc rảnh tôi sẽ luyện tập kỹ năng lái tiên chu, Tiên Toa.

Biết đâu có thể kiếm được mấy đơn làm ăn.” Tạo Hóa tiên tử vung tay một cái, dựng thẳng người Tống Thư Hàng dậy, ấn xuống đất hơi mạnh tay một chút, chân của Tống Thư Hàng bị cắm luôn xuống đất.

“Đừng mơ mộng nữa Thư Hàng.” Quy tiền bối đứng thẳng lên, vỗ nhẹ vào người Tống Thư Hàng: “Cậu vừa sợ độ cao vừa sợ tốc độ, chơi bời gì được phi toa?

Quan trọng hơn là cậu không có thời gian để nhận đơn đâu, tin ta đi.

Cậu cứ lo phát triển thế giới hạt nhân của mình, cùng ta làm tốt dự án công viên giải trí đi.

Chương 2151

Trên thế giới này tiền của phụ nữ và trẻ em là dễ kiếm nhất, công viên giải trí chắc chắn là một dự án hái ra tiền đấy.” “Đợi khi phân thân của tôi quay lại, tôi có thể để phân thân đi lái hộ.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Đừng hão huyền nữa, không có thời gian đâu.

Có thời gian đó cậu thà đi làm thuê cho đại lão còn thu được nhiều lợi ích hơn.” Tống Thư Hàng: “...” Nhưng nghĩ kỹ lại thì thực ra các dự án kiếm linh thạch trong tay cậu không hề ít.

Thứ cậu thiếu không phải dự án mà là thời gian.

“Tôi nói này, mọi người cần chú ý vào điểm mấu chốt đi chứ.” Bạch Long tỷ tỷ sau lưng Tô Thị A Thập Lục thở dài một tiếng: “Vị tu sĩ lái hộ này có vấn đề rất lớn đấy.

Đến gần Nho gia cái là biến mất không thấy tăm hơi.

Mọi người không sợ ông ta lẻn vào Nho gia làm loạn sao?” Ngay cả chị ấy lúc nãy cũng không chú ý đối phương biến mất từ lúc nào, điều này khiến Bạch Long tỷ tỷ không khỏi cảnh giác.

Hằng Hỏa Chân Quân đột nhiên nhỏ giọng nói: “Người lái hộ lúc nãy cũng là đệ tử Nho gia.

Tuy ông ấy cố tình che giấu nhưng ta có thể cảm nhận được khí tức Nho gia từ người ông ấy.” Chân Quân thu linh thạch lại: “Đi thôi, ta đưa mọi người vào trong trú địa Nho gia.

Hoan nghênh mọi người lại đến Nho gia làm khách.” “Bạch tiền bối vẫn chưa tỉnh táo lại...

Bạch tiền bối lúc thẫn thờ trông cũng đẹp quá đi.” Thông nương nói.

“Cứ giao cho tôi.” Tống Thư Hàng bước lên, trực tiếp vác chiếc phi toa lên: “Để tôi vác vào vậy.” Nhắc mới nhớ... lần trước đến Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, Bạch tiền bối dường như cũng đang trong trạng thái ngủ say, lười biếng nằm trong kén không chịu dậy, cuối cùng vẫn là Tống Thư Hàng bế cái kén đó đến Bạch Vân Thư Viện.

Lịch sử luôn lặp lại một cách kinh ngạc.

Hằng Hỏa Chân Quân đưa nhóm Tống Thư Hàng vào Bạch Vân Thư Viện, đến 【 Bạch Vân Thành 】.

Lần này không có nguy cơ xâm nhập của 'tà ma Cửu U' như lần trước, bầu trời Bạch Vân Thành cũng không có khôi lỗi phòng ngự, hôm nay không cần lo chuyện phi kiếm hạn chế biển số.

Cộng thêm việc hiện tại đại bộ phận đệ tử Nho gia đã chuyển sang 'Kim Liên thế giới' nên lưu lượng người trong Bạch Vân Thư Viện ít đi rất nhiều, trông có vẻ hơi tiêu điều.

Suốt dọc đường đi, gặp các đệ tử Nho gia nào họ cũng đều chủ động hành lễ với Hằng Hỏa Chân Quân trước.

Hằng Hỏa Chân Quân hiện tại chấp chưởng 'Kim Liên thế giới' nên có uy tín cực cao trong Nho gia.

Khi mấy người đến quảng trường, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía mười ba tượng Kiếp Tiên của Nho gia trong quảng trường.

Mười ba bức tượng Kiếp Tiên này có khí chất hoàn toàn khác nhau.

Có người ôn văn nhĩ nhã như trúc, có người thần thái bay bổng, phóng khoáng bất kham, cũng có người thanh tân tuấn dật, phong độ ngời ngời.

Chất liệu dùng cho mỗi bức tượng cũng khác nhau.

Có tượng được điêu khắc từ ngọc thạch, có tượng đúc bằng đá xanh bình thường, có tượng toàn thân đỏ rực, có tượng lại trắng khiết không một hạt bụi.

Giống như lần trước, ánh mắt Tống Thư Hàng dừng lại ở bức tượng 'thông thể như lưu ly, trong ngoài thấu suốt' kia.

Chính vị 'Lưu Ly thư sinh' này đã mượn linh quỷ của cậu, mượn xong là đi biệt tăm biệt tích luôn.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lại đảo qua một vòng trong mười ba Kiếp Tiên nhưng không tìm thấy tượng của 'Tạo Hóa tiên tử'.

Tiên tử không phải là một trong mười ba Kiếp Tiên sao?

Cuối cùng ánh mắt cậu dừng lại ở bức tượng Kiếp Tiên dẫn đầu.

“Ơ?” Cậu khẽ nhíu mày.

Khuôn mặt của bức tượng Kiếp Tiên dẫn đầu này thế mà lại bị ai đó xóa đi mất.

Nhưng cậu nhớ rõ lần trước mình đến Nho gia, bức tượng này vẫn có mặt mũi đàng hoàng.

Tuy không nhớ rõ cụ thể khuôn mặt đó trông thế nào nhưng cậu có thể khẳng định lần đầu tiên cậu nhìn thấy bức tượng thì vị Kiếp Tiên dẫn đầu này vẫn có diện mạo.

“Hằng Hỏa tiền bối, vị Kiếp Tiên dẫn đầu kia là ai thế ạ?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ: “Chúng ta không nhớ rõ nữa.” Tống Thư Hàng: “Hả?” Đó là Kiếp Tiên của Nho gia các anh mà.

“Những ghi chép về vị Kiếp Tiên thứ nhất, tất cả mọi thứ về ngài ấy đều bị xóa sạch.

Chúng ta cũng không nhớ nổi tên của ngài ấy, không có chút ấn tượng nào.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

“Nhà giam nhỏ Thiên Đạo!” Tống Thư Hàng vô thức nói.

Hiệu quả kiểu này chắc chắn là do nhà giam nhỏ Thiên Đạo gây ra rồi, không sai vào đâu được.

“Sau này chúng ta cũng suy đoán rất lâu, cuối cùng cũng nghĩ đến khả năng này.” Hằng Hỏa Chân Quân nhỏ giọng nói.

Nhưng ngài ấy hy vọng không phải là như vậy...

Bạch Long tỷ tỷ nhìn bức tượng dẫn đầu kia, hai mắt hơi nheo lại.

Không hiểu sao chị ấy đột nhiên nhớ đến vị tu sĩ lái hộ lúc nãy.

Cả Tạo Hóa tiên tử nữa, cô nàng cũng đang ngây người nhìn bức tượng Kiếp Tiên dẫn đầu, dường như nhớ ra điều gì đó.

Một lúc lâu sau.

Tạo Hóa tiên tử lấy tỳ bà ra, cô ôm tỳ bà trong tay, những ngón tay thon dài khẽ gảy vào dây đàn.

Tiếng đàn du dương truyền đi khắp nơi.

Tạo Hóa tiên tử mở miệng, dùng ngôn ngữ viễn cổ bắt đầu khẽ hát.

Trên mười ba bức tượng Kiếp Tiên của Nho gia có ánh hào quang ngưng tụ.

Sức mạnh 'chính khí' độc nhất của Nho gia hội tụ, ngưng tụ trên thân mười ba bức tượng.

Thấp thoáng trên mỗi bức tượng Kiếp Tiên hiện lên một bóng người, họ nở nụ cười ôn hòa, cúi đầu nhìn Tạo Hóa tiên tử một cách nuông chiều.

Vài nhịp thở sau.

Tiếng hát và tiếng đàn của Tạo Hóa tiên tử kết thúc, hư ảnh trên mười ba bức tượng Kiếp Tiên và sức mạnh 'chính khí' hội tụ cũng tan biến hết.

Tạo Hóa tiên tử ôm đàn, dáng người nhỏ bé đứng dưới mười ba bức tượng Kiếp Tiên khổng lồ, ngẩng đầu nhìn những bức tượng lạnh lẽo, toát lên vẻ cô tịch không nói nên lời.

Đằng sau vẻ ngoài hay đùa giỡn thường ngày của cô là nỗi bi thương vô hạn khi Thánh nhân chiến tử, mười ba Kiếp Tiên chết và bị thương quá nửa, Nho gia bị phá diệt.

Cuộc tranh giành Thiên Đạo vô cùng tàn khốc.

Tống Thư Hàng nhìn tiên tử từ xa, lúc này không ai thích hợp để đến an ủi Tạo Hóa tiên tử cả.

Cứ để cô ấy yên tĩnh một mình thì hơn.

Đang suy nghĩ thì Tạo Hóa tiên tử đột nhiên cử động.

Cô ôm tỳ bà nhảy vọt lên cao, nhảy lên đỉnh đầu vị Kiếp Tiên dẫn đầu của Nho gia.

Sau đó cô giơ cao hai tay, xoay người lại, nhón chân trên mép tượng Kiếp Tiên, làm tư thế nhảy cầu lộn ngược.

Tống Thư Hàng có một dự cảm không lành.

Tạo Hóa tiên tử tay phải tung lên, ném chiếc tỳ bà lên cao, ngay sau đó cơ thể cô nhảy lộn ra sau, xoay vòng, nhào lộn, tư thế cực đẹp.

Hoa~ Trong sự chú ý của mọi người, cơ thể cô vững vàng nhập vào trong người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” “Ồ ồ, tư thế nhập nước này đẹp mắt vô cùng.” Quy tiền bối vỗ chi trước.

Các đệ tử Nho gia đứng xem cũng bắt đầu vỗ tay nhiệt liệt.

Trên trời, chiếc tỳ bà rơi xuống, cánh tay của Tạo Hóa tiên tử vươn ra từ đầu Tống Thư Hàng, chộp lấy chiếc tỳ bà rồi vẫy mạnh như thể đang vẫy chiếc cúp vô địch của mình.

Đã diễn thì phải diễn cho trót cả bộ.

Tiếng hoan hô tức thì trở nên nồng nhiệt hơn.

Tống Thư Hàng đành vác phi toa của Bạch tiền bối lên để che chắn những ánh mắt rực lửa của đám đệ tử Nho gia.

Hằng Hỏa Chân Quân cười đưa Tống Thư Hàng vào khu vực dành cho khách của Bạch Vân Thư Viện.

Ban đầu ngài ấy định trực tiếp mời Tống Thư Hàng đến ở tại tiểu viện riêng của mình, nhưng tiểu viện riêng vẫn chưa dọn dẹp xong... toàn là sách và đủ thứ linh tinh hỗn độn.

Ngài ấy định lén đi dọn dẹp một lượt, đợi sau bữa tối sẽ mời nhóm Tống Thư Hàng đến tiểu viện của mình chiêu đãi.

“Đúng rồi, Hằng Hỏa tiền bối.

Vân Tước Tử tiền bối có đến Nho gia không ạ?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Trước đó ở Điền Thiên Đảo, Vân Tước Tử đã nhắc đến trong cuộc điện thoại với Tam Lãng rằng trước khi đến thế giới Cửu U, cô ấy định đến Nho gia để mượn một thứ.

“Lúc nãy ta đã truyền âm hỏi mấy đệ tử phụ trách quản lý thư viện rồi nhưng Vân Tước Tử đạo hữu không có đến Bạch Vân Thư Viện.” Hằng Hỏa Chân Quân nói tiếp: “Ta đã cho đệ tử đi hỏi thăm ở mấy thư viện Nho gia khác xem có nơi nào tiếp đón Vân Tước Tử đạo hữu không.” “Hy vọng Vân Tước Tử tiền bối đừng có xúc động quá.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cứ có dự cảm chẳng lành thế nào ấy.

“Này, Thư Hàng...

Kia là tu sĩ nhà Hoàng Sơn quần chủ phải không?

Biệt Ly Câu à?” Thông nương đột nhiên lên tiếng, cô đứng trên mai rùa của Quy tiền bối, còn Quy tiền bối thì đang bò bên cửa sổ.

Tống Thư Hàng nhìn theo hướng Thông nương chỉ, liền thấy ở hành lang đối diện có một đôi nam nữ trẻ tuổi đang vừa nói vừa cười.

“Là Chu Ly mà.” Tống Thư Hàng cười nói: “Đạo hiệu của anh ấy là 'Tàng Thiên Câu' chứ không phải Biệt Ly Câu.” Vậy thì vị tiên tử ở cùng Chu Ly chính là 'Ngọc Cầm tiên sinh' Âu Dương Viện nhỉ?

Đây là một vị tiên tử Nho gia điển hình, từ trên xuống dưới đều toát ra khí chất tài nữ.

Trải qua không ít trắc trở, đôi này cuối cùng cũng thuận lợi đến được với nhau.

Nguyên nhân chính là dạo này Đậu Đậu không rảnh để phá Chu Ly nữa vì nó đang bị Hoàng Sơn tiền bối trông coi rất kỹ.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng.

Chu Ly vô thức quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt của Tống Thư Hàng.

Thế rồi anh ấy nhìn thấy con mắt trái đang tỏa sáng lấp lánh của Tống Thư Hàng - Con Mắt Của Thánh Nhân.

Mặt Chu Ly tái mét, anh ấy yếu ớt tránh né ánh mắt của Tống Thư Hàng, cẩn thận đưa tay sờ vào bụng dưới của mình.

Tống Thư Hàng: “...” Anh Chu Ly à, dù sao chúng ta cũng là người quen cũ rồi, phản ứng này của anh làm tôi đau lòng quá đấy.

Hắc hắc hắc, nhưng anh càng né tránh thì tôi lại càng muốn xán lại gần làm thân với anh một chút!

Tống Thư Hàng đứng dậy định đi đùa một tí.

Chương 2152

Nhưng vừa đứng lên cậu lại thở dài một tiếng: “Không được, mình đâu phải Đậu Đậu.” Sau đó trong ánh mắt ngơ ngác của mọi người, cậu lại ngồi xuống.

Đậu Đậu có thể tha hồ đùa vì nó là Đậu Đậu.

Cậu thì không thể đùa như Đậu Đậu được.

“Ta cứ tưởng cậu không nhịn được mà định đi trêu người ta một trận chứ.” Giọng của phân thân Bạch tiền bối đột nhiên vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, phát hiện phân thân của Bạch tiền bối đã tỉnh táo lại từ lúc nào, tay ngài ấy đang cầm một thanh 'phi kiếm dùng một lần' dí vào eo cậu.

Tống Thư Hàng mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

“Bởi vì trước đây ta đã hứa sẽ làm mai cho Chu Ly đạo hữu và Ngọc Cầm tiên tử, khó khăn lắm tình cảm của hai người họ mới tiến triển tốt đẹp.

Đứa nào mà dám học thói Đậu Đậu đi phá phách thì ta sẽ tống đứa đó lên sao Hỏa luôn.” Phân thân Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Tống...

Giữ được một mạng...

Thư Hàng.

“Đúng rồi, có quẻ xăm không?” Bạch tiền bối nói: “Ta đột nhiên muốn bói cho tình cảm của hai người họ một quẻ.” “Bạch tiền bối, không phải anh từng nói mình không rành bốc quẻ lắm sao?” Tống

Thư Hàng hỏi.

“Không rành lắm không có nghĩa là ta không biết.” Bạch tiền bối phân thân bình thản đáp: “Hơn nữa ta có bí pháp bốc quẻ độc môn.” “Tôi có một bộ thẻ quẻ ở đây, để tôi đi lấy, Bạch đạo hữu chờ một chút.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Trong ấn tượng của ông, bộ thẻ quẻ này là từ rất lâu trước kia, một người bạn của sư tổ ông khi tới thăm Nho gia đã để lại.

Sau này, bộ thẻ quẻ này cứ truyền mãi, truyền mãi rồi tới tay ông.

Hằng Hỏa Chân Quân nhanh chóng chạy về biệt viện riêng, tìm ra bộ thẻ quẻ bằng bạc trong kho báu rồi hỏa tốc quay lại.

Ông sợ mình đi lâu quá, Bạch đạo hữu và các đạo hữu khác chờ không được sẽ chạy thẳng vào biệt viện của mình tìm thẻ quẻ, rồi nhìn thấy đống lộn xộn trong đó thì tiền đồ của ông coi như đi tong.

Sau khi quay lại, ông đưa bộ thẻ quẻ bằng bạc cho Bạch phân thân.

Bộ này giống hệt loại mà các thầy bói hay dùng, có điều thầy bói thường dùng thẻ trúc hoặc gỗ, còn bộ này đúc bằng bạc trắng.

Bạc trắng tuy khá đáng tiền, nhưng đó là tiền của người phàm, không đổi được linh thạch.

Đám Tống Thư Hàng vây quanh lại, muốn xem thử bí pháp bốc quẻ độc môn của Bạch tiền bối có gì đặc biệt.

Bạch tiền bối phân thân thản nhiên cầm lấy ống quẻ, miệng lẩm bẩm.

Nghe kỹ thì thấy anh đang lặp đi lặp lại: “Tính chuyện hôn nhân của Chu Ly và Âu Dương Viên.” Niệm vài lần như vậy xong, Bạch tiền bối nắm chặt lấy tất cả thẻ quẻ, đưa ra phía trước.

Tống Thư Hàng hỏi: “Cần tôi rút một cái không?” “Không cần, chờ thẻ quẻ tự nhảy ra.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng vẻ mặt tò mò.

Thẻ quẻ này tự nhảy ra kiểu gì?

Cảm giác như đang làm khó mấy cái thẻ vậy.

Chuyện này cũng giống như việc Cao Mỗ Mỗ muốn nằm chờ chữ tự động gõ ra vậy, chẳng khoa học chút nào.

Đang mải suy nghĩ, đột nhiên... cả căn phòng rung chuyển dữ dội một cái.

Thông nương cuống quýt bám chặt lấy mai của Quy tiền bối: “Động đất à?” “Đừng lo, đó là tiếng động phát ra khi đệ tử Nho gia chúng tôi di dời một số bí cảnh động phủ cỡ lớn thôi.” Hằng Hỏa Chân Quân vội vàng giải thích.

Việc chuyển nhà của Nho gia đã đi vào giai đoạn cuối, phần lớn đồ quan trọng đã dời vào Kim Liên Thế Giới, giờ chỉ còn lại mấy thứ cồng kềnh hoặc khó vận chuyển.

Ví dụ như một số động phủ cần di dời nguyên khối, trong quá trình vận chuyển có va chạm sẽ khiến biệt viện Nho gia phát ra tiếng động như động đất vậy.

“Hóa ra là thế.” Tống Thư Hàng nói.

Cùng lúc đó, một tiếng 'đinh' vang lên, một thẻ quẻ trong tay Bạch tiền bối 'bật' ra, rơi xuống đất.

Là do chấn động lúc nãy sao?

Tống Thư Hàng suy ngẫm.

Có lẽ lần tới khi Cao Mỗ Mỗ tái phát bệnh lười, mình có thể tặng cậu ta một cái máy rung siêu vi, trong lúc rung lắc, bàn phím máy tính va đập có khi lại... gõ ra được một tràng mã loạn xạ!

Lúc đó chắc chắn Cao Mỗ Mỗ sẽ vui lắm cho xem.

Bạch tiền bối phân thân thản nhiên cúi người nhặt thẻ quẻ lên.

Trên đó viết một chuỗi quẻ từ phức tạp, lại khắc một số hoa văn.

Nhưng Bạch tiền bối chẳng thèm nhìn mấy thứ đó.

Anh nhìn con số trên thẻ rồi phán: “Thẻ số chín, Giáp Nhâm.

Đại cát.

Không tệ, đôi này ổn rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân vuốt râu cười: “Vậy để lát nữa tôi liên lạc với Hoàng Sơn đạo hữu, tranh thủ định ngày sớm cho bọn nhỏ.” Quẻ này của Bạch đạo hữu gần như là một lời chúc phúc, có quẻ này thì đại sự của Chu Ly và ‘Ngọc Cầm tiên sinh’ Âu Dương Viên chắc chắn không hỏng được.

Đồng thời, Hằng Hỏa Chân Quân lén truyền âm cho Âu Dương Viên báo tin mừng.

“Thu quân.” Bạch tiền bối phân thân thu quẻ lại.

“Bạch tiền bối, hay là anh xem cho tôi một quẻ luôn đi?” Tống Thư Hàng chỉ vào mình.

Bạch tiền bối phân thân nhìn vào giữa lông mày của Tống Thư Hàng trước: “Ừm, cũng được, lần này ấn đường không đen.” Tống Thư Hàng: “...” “Được rồi, ta bói cho cậu một quẻ.

Muốn bói gì?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Bói hung cát.” Tống Thư Hàng đáp.

Nho gia là nơi tốt, nhưng cũng là nơi cậu chết nhiều lần nhất, cho nên nhân lúc Bạch tiền bối mở quẻ, cậu phải tranh thủ xem hôm nay mình hung hay cát.

“Được.” Bạch tiền bối lại nắm lấy tất cả thẻ quẻ, lắc lắc, sau đó xòe ra như nan quạt hướng về phía Tống Thư Hàng.

“Ơ?

Không đợi thẻ quẻ tự nhảy ra nữa ạ?” Tống Thư Hàng tò mò.

Bạch tiền bối phân thân: “Không sao, cứ nhắm vào cậu là được, đứng im đừng động đậy.” Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ kỳ quái: “Thẻ quẻ không đột nhiên bắn ra đâm xuyên tim tôi luôn đấy chứ?” “Nếu cậu muốn, tiền bối có thể thỏa mãn cậu.” Bạch tiền bối phân thân bình thản đáp.

“Không không không, đừng ạ.” Tống Thư Hàng xua tay lia lịa.

Ào ào~~ Lúc này, một luồng gió mạnh đột ngột thổi tới.

Gió thổi qua cửa sổ, làm sách vở, giấy tờ và mấy món đồ nhỏ trong phòng bay tứ tung.

Thông nương bám chặt mai Quy tiền bối: “Lại... lại là Nho gia dời nhà nữa hả?” “Không, lần này là có khách tới.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói.

Bên cửa sổ, một con hạc trắng toát vỗ cánh đáp xuống.

Là Bạch Hạc Chân Quân.

Luồng gió mạnh lúc nãy chính là do nó đập cánh khi hạ cánh tạo ra.

Đinh~ Một thẻ quẻ trong tay Bạch tiền bối bị áp lực gió thổi rơi xuống đất.

Tới rồi!

Tống Thư Hàng vội vàng nhặt thẻ quẻ lên đưa cho Bạch tiền bối, hồi hộp chờ đợi kết quả.

Bạch tiền bối phân thân nhận lấy, liếc qua một cái rồi đáp: “Thẻ số 41, Mậu Thân, Trung cát.

Không tệ, hôm nay vận khí của cậu không quá tệ, hơn nữa có lẽ sẽ gặp chút may mắn.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm: “Ha ha.” Ít nhất quẻ ‘Trung cát’ này đại diện cho việc cậu sẽ không giống lần trước, chết đi sống lại liên tục, thậm chí còn có chút may mắn nhỏ.

Nếu đã vậy... nhân lúc vận khí hôm nay đang tốt, có việc gì quan trọng phải làm thì mau chóng hoàn thành thôi!

Biết đâu dưới vận khí ‘Trung cát’ này, chuyện phiền phức cũng trở nên thuận lợi, thậm chí có thu hoạch ngoài ý muốn thì sao.

“Hằng Hỏa tiền bối.” Tống Thư Hàng tràn đầy hăng hái: “Chúng ta tới Kim Liên Thế Giới ngay đi, xem có cách nào giải quyết việc ‘Mảnh vỡ Thiên Đình’ không chuyển được vào đó không!

Giờ tôi đang sung sức lắm, nhân lúc vận khí tốt, biết đâu có thể giải quyết dứt điểm nỗi lo của Nho gia.” Hằng Hỏa Chân Quân thấy dáng vẻ hừng hực khí thế của Tống Thư Hàng thì cười nói: “Được, vậy tôi đi sắp xếp ngay.

Thư Hàng tiểu hữu chờ một chút, lát nữa tôi đưa mọi người vào Kim Liên Thế Giới.” Nói xong, Hằng Hỏa Chân Quân vẫy tay về phía cửa sổ: “Bạch Hạc đạo hữu, sao hôm nay anh lại có rảnh tới Nho gia làm khách thế?” “Hằng Hỏa đạo hữu đừng quản ta, cứ coi ta như không khí là được, ta không làm phiền các người đâu.” Bạch Hạc Chân Quân vỗ cánh.

Hằng Hỏa Chân Quân cũng không để ý, cười ha hả phất tay, sau đó hóa thành độn quang bay về phía Kim Liên Thế Giới.

Tại hư không thiên ngoại.

Một bóng hình với đôi chân thon dài bước ra từ cánh cửa không gian, phía sau nàng có một vầng mặt trời nhỏ lăn theo, tỏa ra ánh sáng ấm áp.

Thiên Đế vươn vai một cái: “Thời gian cũng xấp xỉ rồi.” Hiện nay trong Nho gia cũng có các thành viên cũ của ‘Thiên Đình’, nói chính xác thì năm đó có một bộ phận đệ tử Nho gia gia nhập Thiên Đình.

Sau trận tranh đoạt Thiên Đạo lần trước, Nho gia tan nát, có lúc rơi vào tuyệt cảnh.

Đệ tử Nho gia bị Cửu U tà ma truy sát khắp nơi, gần như sụp đổ.

Sau đó trải qua năm tháng dài đằng đẵng, Thiên Đế lập ra Thiên Đình, trấn áp chư thiên vạn giới.

Thiên Đình thuở ấy bao la vạn tượng, bất kể Phật, Đạo, Nho, Yêu, Ma, chỉ cần đủ điều kiện đều được tiếp nhận.

Trong đó có một bộ phận đệ tử Nho gia gia nhập Viễn Cổ Thiên Đình.

Sau khi Thiên Đình sụp đổ, con cháu của các thành viên Nho gia này có người sống sót quay về Nho gia.

Những đệ tử này chẳng có vấn đề gì cả, họ không khác gì đệ tử Nho gia bình thường.

Tuy nhiên, ‘Thiên Đình’ năm xưa chính là Đạo của Thiên Đế.

Chỉ cần từng gia nhập Thiên Đình, Thiên Đế có thể thông qua ‘Đạo’ của mình để thu thập một số thông tin nhỏ nhặt từ những đệ tử Nho gia này.

Khi nhiều thông tin nhỏ nhặt tập hợp lại, Thiên Đế có thể dễ dàng nắm được tình báo mình muốn.

Ví dụ như việc Nho gia giấu ‘mảnh vỡ Thiên Đình’, cũng như Kim Liên Thế Giới của họ.

“Lấy lại một phần mảnh vỡ quan trọng trước đã.” Thiên Đế thầm nghĩ.

Nàng không có ý định xung đột trực diện với Nho gia, nàng chỉ muốn lấy lại đồ của mình.

Hơn nữa trong tay nàng còn có mấy món đồ mà Nho gia không thể từ chối, ví dụ như thi thể của vài vị Kiếp Tiên trong Thập Tam Kiếp Tiên đã ngã xuống.

Chương 2153

Đến lúc cuối cùng, nàng có thể dùng chúng để đổi lấy mảnh vỡ Thiên Đình.

Thiên Đế điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị mở cửa không gian lần nữa.

Nhưng khi nàng vừa đưa tay ra thì phát hiện ‘không gian’ đã bị phong tỏa.

“Hôm nay vận khí không tệ nha.” Một giọng nam vang lên.

Từ trong bóng tối của thế giới thiên ngoại, một bóng người bước ra.

Ông ta khoác một tấm chăn mỏng trên người, trông đặc biệt phong trần.

“Tiền bối ‘Cái Gì Cũng Bán’, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Thiên Đế nũng nịu nói.

“Miễn đi, tiếng tiền bối này ta nhận không nổi.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán xua tay: “Không ngờ đường đường là Thiên Đế mà lại... thế này.” “Dễ thương sao?” Thiên Đế cười hì hì.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “...” “Mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình vốn là đồ của ta.” Thiên Đế đưa ngón tay ra, nghiêm túc nói: “Ta chỉ lấy lại đồ của mình thôi.” “Thứ đó là ta mua lại qua kênh chính thống.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói: “Ta mua mảnh vỡ từ tay những người thừa kế Viễn Cổ Thiên Đình của các người, cho nên mảnh vỡ đã là đồ của ta rồi.” “Đau lòng quá đi.” Thiên Đế đưa tay ôm lấy ngực: “Lũ phá gia chi tử, để xem sau này ta có đánh chết chúng không.” “Vậy bây giờ, giao mảnh vỡ cho ta đi.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán chậm rãi nói:

“Nếu là ngươi của thời Viễn Cổ, ta chỉ đành tự nhận xui xẻo.

Nhưng hiện tại... nắm đấm của ta cứng hơn.” “Nắm đấm cứng mới là chân lý, cho nên mấy lời ‘mua bán hợp pháp’ ông nói nãy giờ toàn là lời thừa.

Cuối cùng vẫn phải xem ai mạnh hơn.” Thiên Đế giơ tay: “Được rồi, ta chịu thua.

Vậy ba mảnh ‘Đông Phương Xuân Các’ trả lại cho đạo hữu đó.” Nói xong, Thiên Đế phất tay một cái, ba khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ đã nén lại bị ném ra, bay tới trước mặt đại lão Cái Gì Cũng Bán.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán mặt đầy vẻ không tin nổi.

Đòi lại hàng dễ thế này sao?

Ông đưa tay rút ra một cây trượng vàng dài, chạm vào mảnh vỡ Thiên Đình kiểm tra một lượt.

Quả nhiên đúng là mảnh vỡ ‘Đông Phương Xuân Các’!

Hàng thật giá thật.

Thế nhưng Thiên Đế phối hợp quá mức, chuyện này mà không có uẩn khúc gì thì ông thề sẽ chặt đầu mình xuống cho đồ đệ ‘Cái Gì Cũng Có’ đá cầu chơi!

“Rốt cuộc ngươi đang giở trò quỷ gì?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán trầm giọng nói, ông phất tay dùng tấm chăn bao phủ ba mảnh vỡ Thiên Đình rồi thu lại.

“Mấy người làm ăn các ông là thế đấy, lúc nào cũng đầy nghi ngờ.

Ta không phối hợp thì ông bảo nắm đấm ông cứng, ép ta trả hàng.

Giờ ta xuống nước trả hàng rồi thì ông lại dở chứng.

Rốt cuộc muốn ta làm thế nào ông mới vừa lòng?

Đúng là kiêu kỳ khó chiều.” Thiên Đế cười hì hì: “Nhưng mà ta lại thích nhìn cái vẻ mặt rối rắm này của ông.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “...” “Điều ta có thể đảm bảo là hàng ta trả cho ông đúng là mảnh vỡ Xuân Các.

Hơn nữa ta cũng không tráo hàng, đây chính là ba mảnh vỡ ông bị ta lấy mất ban đầu.” Thiên Đế chậm rãi nói.

Vầng mặt trời nhỏ sau lưng nàng tỏa ánh sáng rực rỡ, tôn lên nhan sắc khuynh thành.

“Ngươi đã giở trò gì?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán thấy nghẹn họng.

Lần đầu tiên ông thấy đối thủ đột nhiên phối hợp lại gây khó chịu đến thế.

Thà cứ đánh một trận ra trò rồi đoạt lại từ tay Thiên Đế còn thấy an tâm hơn.

“Giở trò là chắc chắn rồi, đó chính là sự giao đấu về năng lực giữa ta và ông.

Ông có thể kiểm tra ra trên ba mảnh vỡ này có thủ đoạn ngầm nào không, nếu phá giải được là ta thua.

Ngược lại là ông thua.” Thiên Đế dang rộng hai tay, trên mặt lộ ra vẻ tự tin mãnh liệt.

“Ngươi tự tin thế sao?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán thu tấm chăn lại, hình thể co lại thành một cụm.

“Bởi vì trẫm là Thiên Đế.” Thiên Đế hơi ngẩng đầu.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán cười khà khà, thân hình ẩn vào bóng tối rồi biến mất.

Bất kể là trò vặt gì, chỉ cần ba mảnh vỡ Thiên Đình này nằm trong tay ông, ông nhất định sẽ tìm ra được thủ đoạn Thiên Đế để lại.

Điểm này ông vô cùng tự tin.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán biến mất, phong tỏa không gian được giải trừ.

“Cứ từ từ mà nghiên cứu nhé, đạo hữu Cái Gì Cũng Bán.” Thiên Đế khẽ mỉm cười, nụ cười đẹp vô cùng.

Nàng mở cửa không gian bước vào, đi về phía Bạch Vân thư viện của Nho gia.

Cho dù đạo hữu Cái Gì Cũng Bán có nghiên cứu tới tận sang năm cũng đừng hòng tìm ra gì, vì nàng căn bản chẳng để lại bất cứ thủ đoạn nào trên ba mảnh vỡ đó cả.

Nàng đã có thể tưởng tượng ra cảnh lão già đó khổ cực nghiên cứu đến vò đầu bứt tai rồi.

Nàng chỉ thích nhìn người khác phải băn khoăn như thế thôi.

Còn tại sao lại dứt khoát trả lại mảnh vỡ cho ông ta?

Bởi vì trong ba mảnh vỡ đó, thứ nàng cần và phần liên quan tới ‘Đạo’ của nàng đã được thu hồi rồi.

Cho dù không có ba mảnh đó, nàng cũng có cách bù lại.

Thời Viễn Cổ, Thiên Đình cũng thường xuyên sửa sang, hoặc do tai nạn mà hư hỏng một phần.

Đã hỏng được thì đương nhiên có cách sửa.

Ba mảnh vỡ này kích thước không lớn, sửa lại chẳng mấy khó khăn.

Cuối cùng còn một điểm nữa, nàng biết người bán ‘Đông Phương Xuân Các’ là tiểu hữu Tống Thư Hàng.

Chuyện này có rất nhiều không gian để thao tác...

Nàng chơi với Tống tiểu hữu vui hơn là phí thời gian đấu đá với lão già 'Cái Gì Cũng Bán' kia nhiều.

"Ừm, thời gian là vàng bạc." Bóng dáng Thiên Đế biến mất trong đường hầm không gian.

Nàng còn bận thu hồi mảnh vỡ Thiên Đình ở Nho gia nữa.

Tại Nho gia.

Bạch tiền bối phân thân, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối + Thông nương, Bạch Hạc Chân Quân cùng đoàn người dưới sự dẫn dắt của Hằng Hỏa Chân Quân đã tới lối vào Kim Liên Thế Giới.

Lối vào vẫn chưa mở.

Khi tới gần, Tống Thư Hàng đã cảm ứng được sự cộng hưởng mờ nhạt giữa Hạt Nhân Thế Giới của mình và Kim Liên Thế Giới.

Tuy nhiên, trong sự cố lần trước, Tống Thư Hàng và Hằng Hỏa Chân Quân đã hợp lực phong tỏa hoàn toàn đường thông giữa Kim Liên Thế Giới và Tà Liên Thế Giới.

Cho nên Hạt Nhân Thế Giới của Tống Thư Hàng cũng không thể kết nối với Kim Liên Thế Giới được nữa.

Hai tiểu thế giới chỉ cộng hưởng nhẹ một chút rồi yên tĩnh trở lại.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Bạch tiền bối phân thân bên cạnh.

Không thất thần, không có dấu hiệu đột ngột bế quan, trạng thái của Bạch tiền bối phân thân rất bình thường.

Cộng thêm việc hôm nay vận khí của mình là 'Trung cát', ấn đường cũng không có hắc khí.

Tống Thư Hàng vững tâm hẳn.

“Hằng Hỏa tiền bối, tiếp theo chúng ta cần làm gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Để tôi biểu diễn cho Thư Hàng tiểu hữu và Bạch đạo hữu xem trước.

Ban đầu nghe Thư Hàng tiểu hữu nhắc tới việc chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào tiểu thế giới của mình, tôi về Nho gia cũng định thử như vậy.

Kết quả là quá trình không thuận lợi lắm.” Nói xong, Hằng Hỏa Chân Quân vỗ tay.

Phía xa có đệ tử Nho gia điều khiển mấy trang kinh văn, vận chuyển một mảnh vỡ quảng trường khổng lồ tới.

Những trang kinh văn đó là do đệ tử Nho gia chép tay, sau khi kích hoạt, hơn hai mươi tờ kinh văn có thể nâng bổng cả mảnh quảng trường lớn lên.

“Lối vào Kim Liên Thế Giới của chúng tôi khá rộng.” Hằng Hỏa Chân Quân giải thích: “Dù không qua xử lý thu nhỏ cũng có thể nhét trực tiếp mảnh quảng trường lớn này vào.” Tống Thư Hàng hâm mộ ra mặt.

Nho gia là cả một môn phái nỗ lực suốt hàng ngàn hàng vạn năm mới khai tịch ra được Kim Liên Thế Giới đồ sộ như vậy.

Vừa ra đời nó đã là một tiểu thế giới hoàn chỉnh và khổng lồ.

Hạt Nhân Thế Giới của cậu hiện giờ chỉ có mình cậu nỗ lực, kích thước hoàn toàn không thể so bì.

“Bình thường thì các vật thể khác cùng kích thước đều có thể dễ dàng đưa vào Kim Liên Thế Giới.

Nhưng khi di chuyển mảnh vỡ Thiên Đình sẽ gặp hiện tượng bị bật ngược trở ra.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Nhóm đệ tử Nho gia điều khiển ‘mảnh vỡ quảng trường Thiên Đình’ nhét vào Kim Liên Thế Giới.

Mảnh vỡ từ từ được đưa vào trong.

“Chẳng phải rất thuận lợi sao?” Tống Thư Hàng thắc mắc.

Dứt lời, Hạt Nhân Thế Giới của cậu liền cảm ứng được Kim Liên Thế Giới đang phát ra một cơn co thắt kiểu như ‘buồn nôn’.

Khắc sau, mảnh quảng trường Thiên Đình khổng lồ bị ‘nôn’ ra ngoài.

Vèo~~ Có lẽ bị Hạt Nhân Thế Giới ảnh hưởng, mảnh vỡ do Kim Liên Thế Giới phun ra lao thẳng về phía nhóm Tống Thư Hàng.

“Sao lại văng về hướng này?” Hằng Hỏa Chân Quân thốt lên.

Đối với việc bị bật ngược, Nho gia đã chuẩn bị sẵn nên không cần lo lắng.

“Cẩn thận!” Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nhỏ của A Thập Lục, kéo cô nấp sau lưng Quy tiền bối rồi ngồi thụp xuống.

Quy tiền bối lúc này đang ở dạng rùa khổng lồ cao ba mét, độ an toàn rất cao.

Cái mai rùa cao ba mét vừa vặn che chắn được cho cả Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

“Á á á, tôi thì sao!” Thông nương hét lên.

Vì lười đi bộ nên cô nàng lại cắm đá Ngộ Đạo vào mai Quy tiền bối.

Nếu mảnh vỡ Thiên Đình va vào mai rùa thì cô chẳng phải sẽ bị đè thành nước hành sao?

“Yên tâm đi, chúng tôi đã chuẩn bị từ trước, không sao đâu.” Hằng Hỏa tiền bối cười nói.

Chương 2154

Uỳnh!

Mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình bị ‘phun’ ra đập vào một tầng bình chướng vô hình rồi bị chặn lại, cuối cùng rơi xuống trước mặt Quy tiền bối.

“Yên tâm đi, hôm nay ít nhất cậu cũng là vận Trung cát.

Chắc chắn không có chuyện đang đứng yên mà bị mảnh vỡ Thiên Đình đập trúng đâu.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Có câu này của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng lập tức thấy an tâm.

“Giống như lúc nãy vậy, cùng lắm là đập ngay trước mặt chứ chắc chắn không làm cậu bị thương được.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối an ủi.

Tay phải Tống Thư Hàng ngứa ngáy, muốn vung một phát Dưỡng Đao Thuật quá.

“Đấy, đại loại là thế này.

Phần lớn các mảnh vỡ Thiên Đình đều như vậy, dù có nhét được vào Kim Liên Thế Giới thì một lúc sau cũng bị nó đào thải ra ngoài.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Bạch tiền bối phân thân ngồi xuống bên cạnh mảnh quảng trường đó: “Tất cả mảnh vỡ Thiên Đình đều bị đào thải sao?” “Gần như tất cả.

Tới giờ Nho gia mới chỉ đưa được hai mảnh diện tích rất nhỏ vào Kim Liên Thế Giới thành công thôi.

Cho nên tôi mới muốn nhờ Thư Hàng tiểu hữu qua xem thử.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp.

Tống Thư Hàng cũng tiến lại gần mảnh vỡ Thiên Đình, đưa tay cảm ứng.

Giống như tất cả các mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình mà cậu từng tiếp xúc, Tống Thư Hàng không cảm thấy có gì khác biệt.

“Bạch tiền bối, anh thấy sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vẫn chưa có manh mối, để ta kiểm tra một lượt đã.

Lát nữa chúng ta vào Kim Liên Thế Giới xem hai mảnh đã chuyển vào thành công có gì khác với mảnh bị đào thải này không.

Còn cậu?

Cậu có ý kiến gì không?” Bạch tiền bối hỏi lại.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Lúc nãy khi mảnh vỡ Thiên Đình được đưa vào Kim Liên Thế Giới, Hạt Nhân Thế Giới của tôi cảm ứng được Kim Liên Thế Giới đang bị nôn nao.” “Nôn nao?” Hằng Hỏa Chân Quân ngơ ngác.

Thông nương búng tay một cái: “Nghĩa là mảnh vỡ Thiên Đình không hợp khẩu vị Kim Liên Thế Giới, nó thấy không ngon nên nhổ ra?

Nếu đã vậy, chúng ta làm cho mảnh vỡ này ngon hơn một chút được không?” Tống Thư Hàng cười hắc hắc: “Ví dụ như rưới lên chút dầu hành thơm lừng?” Thông nương run bần bật.

“Đùa thôi, giờ cô là nhân viên của tôi, vả lại tôi đã hứa không tùy tiện ngắt ngọn hành của cô nữa rồi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Trừ phi cô tự nguyện đồng ý.” Thông nương lắc đầu lia lịa.

“Nếu Kim Liên Thế Giới bài xích mảnh vỡ này, vậy tiểu thế giới của Thư Hàng có bài xích không?” Lúc này Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi bảo: “Hằng Hỏa tiền bối, hay là thử chuyển mảnh vỡ này vào tiểu thế giới của tôi xem nó có bài xích không?” Chỉ cần chú ý đừng để Hạt Nhân Thế Giới trực tiếp dung hợp mảnh vỡ là được, coi như làm một cái thí nghiệm.

“Không vấn đề gì, thực ra chúng tôi cũng định nhờ vậy.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Mời Tống Thư Hàng tới đây, trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân cũng nảy ra ý định để cậu thử chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào không gian riêng của mình.

Rốt cuộc vấn đề nằm ở mảnh vỡ hay nằm ở Kim Liên Thế Giới nhà mình, cứ phải thử mới biết.

“Vậy để tôi thử xem.” Tống Thư Hàng xoa xoa tay, đặt lên mảnh vỡ Thiên Đình rồi gọi: “Bạch tiền bối, có cách nào thu nhỏ cái mảnh vỡ này lại một chút không?” “Cắt ra đi, cắt thành từng khối mang vào rồi lắp lại.” Bạch tiền bối phân thân đáp.

“Đổi cách khác đi ạ?” Tống Thư Hàng nói, đây là đồ của Nho gia, không phải của mình, cắt nát thì không hay lắm.

Bạch tiền bối phân thân nhìn kích thước của mảnh vỡ, suy ngẫm một hồi rồi gật đầu: “Ta có một pháp thuật có lẽ dùng được.

Chờ một chút...” Nói đoạn, Bạch tiền bối phân thân đột ngột biến mất.

Thấy Bạch tiền bối biến mất chớp nhoáng, tim Tống Thư Hàng nhảy lên tận cổ họng!

Bạch tiền bối không phải lại nhờ vào vận khí mà đi tránh họa tìm phúc đấy chứ?

Lần trước ở Kim Liên Thế Giới của Nho gia đã chết bao nhiêu lần rồi, nay trở lại chốn cũ, thần kinh Tống Thư Hàng nhạy cảm vô cùng.

“Thư Hàng, cậu không sao chứ?” A Thập Lục thấy Tống Thư Hàng có vẻ căng thẳng liền đưa tay vỗ nhẹ lên lưng cậu.

“Không sao, hôm nay mình vận Trung cát, chắc chắn không có chuyện gì đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu tự nhắc nhở mình liên tục rằng hôm nay vận khí đang tốt.

“Căng thẳng thì hát một bài đi, có tác dụng giải tỏa tâm trạng lắm đấy.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối gợi ý.

Chát!

Tống Thư Hàng tiện tay vung một phát Dưỡng Đao Thuật lên người Xích Tiêu Kiếm.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “???” Lần này nó có ý tốt thật mà.

Nhưng mà... sướng thật.

“Á á~~ quả nhiên cảm giác này vẫn là tuyệt nhất.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thỏa mãn rên rỉ.

Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu, hết căng thẳng ngay lập tức.

Xoẹt!

Lúc này, Bạch tiền bối phân thân lại hiện thân.

Trên tay anh cầm một quyển sổ nhỏ.

Tống Thư Hàng lờ mờ thấy trên sổ có viết mấy chữ ‘Tụ Lý Càn Khôn’.

“Ừm, đầu tiên là thế này, rồi thế này... tiếp đến là đạo ấn, sau đó vận chuyển như vầy.” Bạch tiền bối phân thân vừa xem sổ vừa vung tay phải, đồng thời kết ấn.

Bạch tiền bối đang học tại chỗ sao?

Vừa xem vừa làm, không gì là không thể BY: Bạch.

Bạch Hạc Chân Quân lôi điện thoại ra, hóa thành hình dạng một thiếu nữ nhỏ nhắn, cầm điện thoại nằm rạp xuống đất, không ngừng ngọ nguậy, cố gắng quay lại động tác của Bạch tiền bối.

Ngọ nguậy một hồi, nó bò tới tận chân Tống Thư Hàng.

“Thư Hàng tránh ra chút đi, chắn đường rồi.” Bạch Hạc tiền bối nói khẽ.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu cùng A Thập Lục né sang một bên.

Sau đó cậu khẽ gọi: “Bạch Hạc tiền bối.” “Đang bận, có chuyện gì cũng đừng làm phiền ta, đây là khoảnh khắc quan trọng nhất đời ta, không cho phép bất cứ sự can nhiễu nào.” Bạch Hạc Chân Quân nói.

Tống Thư Hàng im lặng ngậm miệng, còn đưa tay làm động tác kéo khóa môi lại.

Cậu vốn định bảo Bạch Hạc tiền bối là chức năng quay video của điện thoại vẫn chưa mở.

Nhưng tiền bối đã bảo im miệng thì cậu đành im thôi.

Là hậu bối, cậu luôn kính trọng tiền bối.

“Cơ bản là hiểu rồi.” Bạch tiền bối phân thân nói, rồi ném quyển sổ cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy, mặt đầy thắc mắc.

“Ta học xong rồi, không cần nữa.” Bạch tiền bối phân thân bảo.

Nghĩa là tặng cho mình?

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng mừng rỡ mở quyển sổ ra.

Pháp thuật bát phẩm – Tụ Lý Càn Khôn.

Bát phẩm Huyền Thánh có thể tu luyện.

Quá trình tu luyện vô cùng phức tạp, cần đạt tới cảnh giới Huyền Thánh tầng thứ nhất là Tiếp Xúc Pháp Tắc mới bắt đầu học được. [Mình dù sao cũng là Đệ Nhất Thánh Nghìn Năm – Bá Tống Huyền Thánh mà.] Thế rồi, Tống Thư Hàng lại lẳng lặng cất quyển sổ đi.

Cậu vẫn tự biết mình biết ta, cái danh hiệu đệ nhất thánh đó của cậu nước lã nhiều quá.

Pháp thuật này chắc vẫn phải đợi lên bát phẩm thật mới tu luyện được.

Quan trọng nhất là... nhìn không hiểu.

Quyển sổ viết bằng tiếng Trung, từng chữ tách riêng ra thì cậu biết, nhưng ghép lại với nhau thì cậu chịu chết.

Cậu cần phải nghiên cứu kỹ, nhân lúc Bạch tiền bối, Quy tiền bối, Sở các chủ, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đều ở đây để hiểu hết nội dung.

Đợi tới khi lên bát phẩm là có thể tu luyện ngay.

Bên cạnh, Bạch Hạc Chân Quân nằm dưới đất đang dùng ánh mắt oán hận nhìn chằm chằm vào quyển sổ Tống Thư Hàng đang cầm.

Đó là quyển sổ Bạch tiền bối vừa chạm tay vào đấy...

“Hằng Hỏa đạo hữu, có bộ quần áo nào tay áo rộng chút không?” Bạch tiền bối phân thân lên tiếng hỏi.

Anh đang ở trạng thái phân thân, quần áo trên người không phải là bộ pháp khí có thể biến hóa tùy ý của bản thể.

“Xin Bạch đạo hữu chờ một chút.” Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười.

Một lúc sau.

Một đệ tử Nho gia bưng bộ nho bào mới tinh tới đưa cho Bạch tiền bối.

“Bạch tiền bối muốn thay đồ sao?

Có cần tôi giúp một tay không ạ?” Bạch Hạc Chân Quân bật dậy hét lớn.

“Không cần.” Bạch tiền bối giũ bộ nho bào ra, mặc thẳng vào người rồi vẩy nhẹ tay áo.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra nhắm vào Bạch tiền bối, mở chức năng quay video.

Cảnh Bạch tiền bối thi triển Tụ Lý Càn Khôn nhất định phải quay lại để sau này học tập.

Ừ, đúng thế, để học tập.

Bạch tiền bối phân thân với khuôn mặt liệt, tay trái kết đạo ấn, tay phải hướng về phía mảnh vỡ Thiên Đình phất nhẹ một cái.

Một luồng sáng lóe lên, mảnh vỡ Thiên Đình đã biến mất tăm.

Chương 2155

“Nặng trịch, cảm giác tay áo có thể rách bất cứ lúc nào.” Bạch tiền bối phân thân lắc nhẹ tay áo nói: “Ừm, sau này dùng cái chiêu Tụ Lý Càn Khôn này phải phối hợp với bộ y phục chất lượng tốt một chút, hoặc tìm thêm pháp thuật thần thông nào đó hỗ trợ thì hiệu quả sẽ tốt hơn.

Thư Hàng, mở cửa đi.” “Tới ngay.” Tống Thư Hàng mở lối vào Hạt Nhân Thế Giới.

Bạch tiền bối bước hẫng vào hư không, tiến vào trong.

Tống Thư Hàng dừng quay phim, gật đầu hài lòng vì đã quay được cảnh tượng hoàn hảo.

Sau đó cậu quay đầu nhìn Bạch Hạc Chân Quân vẫn nằm dưới đất, cười hắc hắc.

“Cậu cười cái gì?” Bạch Hạc Chân Quân hỏi.

Tống Thư Hàng cất điện thoại đi: “Lúc nãy tôi chỉ định bảo tiền bối là máy quay chưa bật thôi.

Từ đầu tới cuối anh chỉ cầm ống kính quơ qua quơ lại trước mặt Bạch tiền bối thôi à.” Bạch Hạc Chân Quân: “!!!” Nó vội vàng mở điện thoại lên kiểm tra.

Một lúc sau, nó đờ người ra.

Lông vũ trên cánh dựng đứng cả lên.

“Sao cậu không nói sớm cho ta biết hả?” Bạch Hạc Chân Quân nằm vật ra đất, sức lực như bị rút sạch.

Tô Thị A Thập Lục che miệng cười khẽ: “Là do Bạch Hạc tiền bối bảo Thư Hàng có chuyện gì cũng đừng làm phiền anh mà.” Bạch Hạc Chân Quân nước mắt lưng tròng.

Tinh~ Lúc này, điện thoại của nó nhận được một tin nhắn. [Bá Tống gửi cho bạn một đoạn video] Bạch Hạc Chân Quân: “???” “Đoạn video Bạch tiền bối thi triển Tụ Lý Càn Khôn đấy ạ.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Đoạn thôi à?

Không có bản hoàn chỉnh sao?” “Bản hoàn chỉnh thì đương nhiên là có rồi.” Tống Thư Hàng cười đôn hậu, nụ cười y hệt đại lão Cái Gì Cũng Bán, thân thiện và hòa nhã vô cùng.

“Xì, ta thà ném linh thạch vào nhà vệ sinh còn hơn là mua video từ tay cậu...

Bao nhiêu tiền?

Cậu ra giá đi.” Bạch Hạc Chân Quân nghiến răng.

“Đùa tí thôi mà.” Tống Thư Hàng nắm tay A Thập Lục bước vào Hạt Nhân Thế Giới, cười bảo: “Cái gửi cho anh là bản hoàn chỉnh đấy.” Điện thoại cậu có công cụ biên tập video đâu, cậu cũng chẳng biết cắt ghép thế nào, gửi cho Bạch Hạc Chân Quân đương nhiên là bản gốc rồi.

Bạch Hạc Chân Quân bật dậy, phủi bụi trên người rồi cũng phóng thẳng vào Hạt Nhân Thế Giới.

Trong Hạt Nhân Thế Giới.

Lần này Tống Thư Hàng mở lối vào ở rìa thế giới.

Nơi này có một khoảng đất trống lớn, là lãnh thổ mới mở rộng ra sau khi cậu giúp các bệnh nhân ở Thú Tu Giới thanh lọc Cửu U tà năng vài ngày trước.

Hạt Nhân Thế Giới sau khi ‘ăn’ no nê, giờ vẫn đang từ từ tiêu hóa, diện tích khu đất này vẫn đang không ngừng mở rộng.

“Ta sẽ thả mảnh vỡ Thiên Đình ra đây.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không vấn đề gì, cứ đặt ở đây đi ạ.” Đồng thời, trợ thủ nhỏ của Hạt Nhân hiện ra bên cạnh Tống Thư Hàng để hỗ trợ điều khiển, tránh tình trạng mảnh vỡ vừa rơi xuống đã bị tiểu thế giới trực tiếp nuốt chửng để dung hợp.

Bạch tiền bối phân thân vung tay áo.

Lại là luồng sáng ấy lóe lên.

Uỳnh!

Mảnh vỡ Thiên Đình khổng lồ hiện ra giữa không trung rồi rơi sầm xuống đất.

Ngay khoảnh khắc nó chạm đất, Hạt Nhân Thế Giới đã vận hành theo bản năng.

Lớp đất ở bãi trống hóa thành bùn loãng, bao bọc lấy phần đế của mảnh vỡ, cố gắng hòa nhập nó vào tiểu thế giới.

“Dừng dừng dừng.” Trợ thủ nhỏ liên tục vẫy tay, phối hợp với Tống Thư Hàng để ngăn chặn quá trình dung hợp.

Sau khi nhận lệnh, lớp bùn đất cuối cùng cũng khựng lại, không tiến thêm bước nào nữa.

Tuy nhiên, đống bùn loãng đó vẫn không ngừng ngọ nguậy nhẹ... cứ như đang liếm lấy mảnh vỡ vậy.

Không được ăn thì liếm một cái cũng được hả?

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào.

Liếm thì liếm vậy, cho đỡ thèm, đừng có nuốt vào là được.

“Xem ra tiểu thế giới của Thư Hàng không bài xích mảnh vỡ Thiên Đình.” Hằng Hỏa Chân Quân thở dài, vậy là do Kim Liên Thế Giới của Nho gia nhà mình kén ăn quá rồi.

“Chẳng những không bài xích, mà nhìn cái vẻ này thì Hạt Nhân Thế Giới của Thư Hàng tiểu hữu đúng là đói bụng ăn quàng rồi.” Bạch Long tỷ tỷ cười ha hả nói.

Tống Thư Hàng gật đầu bảo: “Bạch tiền bối, anh thu mảnh vỡ này lại đi đã.

Nếu không tôi sợ Hạt Nhân Thế Giới sẽ nuốt chửng nó mất.” Bạch tiền bối đưa tay về phía mảnh vỡ, tay áo lại vung lên.

Luồng sáng hiện ra, mảnh vỡ Thiên Đình lại được thu vào tay áo.

Đống bùn loãng dưới đất luyến tiếc co lại...

Bạch Long tỷ tỷ lấy móng vuốt gãi gãi má, cứ cảm thấy lúc mảnh vỡ được thu lại, dường như nó bị thiếu đi cái gì đó.

Là do đống bùn kia liếm mất một lớp ở đế sao?

Hay là liếm mất thứ gì khác?

Tối nay mình phải ra ngoài một chuyến, có thể về hơi muộn nên tranh thủ gõ trước một chương.

Chương kia tối về sẽ gõ tiếp, có thể hơi trễ, mong mọi người thông cảm.

Là ảo giác sao?

Bạch Long tỷ tỷ thầm nghĩ.

So với Kim Liên Thế Giới của Nho gia, khẩu vị của Hạt Nhân Thế Giới nhà Tống Thư Hàng đúng là tốt đến mức không tưởng.

Thứ gì cũng ăn được, thứ gì cũng dung hợp được.

Bạch Long tỷ tỷ đã thấy đủ thứ kỳ quặc trong Hạt Nhân Thế Giới rồi.

Ví dụ như có một cánh rừng nhìn là biết do tu sĩ mạnh mẽ bồi dưỡng ra để làm bí cảnh đầy sát cơ, vậy mà bị Tống Thư Hàng bê nguyên về đây làm một phần của thế giới.

Còn rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình lộn xộn khác cũng được trợ thủ nhỏ sắp xếp gọn gàng, dung hợp xếp cạnh nhau.

Cảm giác như chỉ cần nhét được đồ vào đây là nó sẽ nhận hết.

“Mà này Bạch tiền bối, Tụ Lý Càn Khôn của anh có thể chứa được vật lớn đến cỡ nào?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Cảm giác là có liên quan tới thực lực và cảnh giới.

Thực lực càng mạnh thì chứa được đồ càng lớn.

Nếu am hiểu về năng lực không gian thì dùng sẽ càng thuận tay hơn.” Bạch tiền bối ước tính rồi đáp: “Nếu là ta thì, dù sao cũng mới học xong pháp thuật này... không tính đến các yếu tố khác, cố hết sức chắc cũng chứa được một ngọn núi nhỏ.” “Vậy nếu sau này Bạch tiền bối quen tay hơn, thực lực lại tăng thêm một bậc, chẳng phải có thể chứa được cả một dãy núi lớn sao?” Mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên.

Cái chiêu Tụ Lý Càn Khôn này hay thật đấy, mang theo một ngọn núi lớn bên người, thấy ai không vừa mắt là ném núi ra, nghĩ thôi đã thấy ngầu rồi.

Quy tiền bối đọc được ý nghĩ của Tống Thư Hàng qua vẻ mặt cậu, ông cười khà khà bảo: “Dùng Tụ Lý Càn Khôn chứa núi để đập người thì thà đi luyện một cái pháp khí kiểu như ‘Man Sơn Ấn’ còn hơn, ném ra một phát là núi lớn đè đầu ngay.” “Núi lớn ngầu mà, nếu thấy núi chưa đủ đô thì đi chứa một khối thiên thạch lớn, gặp mặt là chơi chiêu ‘Thiên Thạch Độn’ đè bẹp cả sàn luôn.” Tống Thư Hàng nói.

“Dùng thiên thạch đập người mà ngầu á?” Quy tiền bối chớp chớp mắt, đột nhiên thấy mình và Tống Thư Hàng đúng là có khoảng cách thế hệ.

Thà rằng mang mai rùa của ông đi luyện thành pháp ấn, ném ra một cái mai rùa to như núi chẳng phải xịn hơn sao?

“Thư Hàng, mở cửa!” Bạch tiền bối phân thân bảo: “Tay áo sắp chịu không nổi rồi, mới học xong nên dùng chưa quen.

Lúc nào rảnh ta phải đơn giản hóa nó lại, sửa thành kiểu phù hợp với mình mới được.” Tống Thư Hàng vội vàng mở lối ra của Hạt Nhân Thế Giới.

Bạch tiền bối nhẹ nhàng nhảy một cái, thoát ra ngoài.

Các đạo hữu khác và Tống Thư Hàng cũng lần lượt theo sau.

Phía sau, trợ thủ nhỏ mỉm cười vẫy tay tiễn biệt.

Uỳnh!

Tay áo Bạch tiền bối xoay chuyển, thả mảnh vỡ Thiên Đình ra một lần nữa.

“Giá mà có pháp thuật nào làm cho tay áo bền hơn một chút thì tốt.” Bạch tiền bối phân thân giơ tay phải lên, lắc nhẹ ống tay áo.

Tống Thư Hàng thốt lên: “Thiết Tụ Công ạ?” “Thiết Tụ Công nghe yếu xìu.” Bạch tiền bối nói: “Theo lý mà nói, bản thân Tụ Lý Càn Khôn phải có công dụng cường hóa tay áo, để lúc nào có dịp ta nghiên cứu thêm xem sao.” “Hay là khắc thêm mấy cái trận pháp lên tay áo để cường hóa?” Tống Thư Hàng gợi ý.

“Ừm, để ta nghiên cứu thêm.” Rồi Bạch tiền bối quay sang bảo

Hằng Hỏa Chân Quân: “Hằng Hỏa đạo hữu, tiếp theo chúng ta vào Kim Liên Thế Giới đi, ta muốn xem mấy mảnh vỡ đã chuyển vào thành công có gì khác với mảnh ở ngoài này.” “Được, mời các vị đạo hữu đi theo tôi.” Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu, mở lối vào Kim Liên Thế Giới.

Bạch tiền bối phân thân cùng đoàn đạo hữu tiến vào trong.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục đi cuối cùng.

Khi hai người chuẩn bị bước vào, đột nhiên có một bàn tay rộng lớn vỗ lên vai cậu: “Yô, Bá Tống đạo hữu, lại gặp nhau rồi.” Xoẹt!

Trên người Tống Thư Hàng lập tức bắn ra đủ loại phòng ngự: hào quang công đức hộ thể, giáp đao ý, giáp trụ trong tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thần Thú, Quy Thuẫn...

Phải đến mười mấy loại phòng ngự hiện ra trong chớp mắt.

Chủ nhân của bàn tay đó tiếp cận từ lúc nào mà cậu không hề hay biết, ngay cả Công Đức Xà Mỹ Nhân và Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng không phản ứng kịp.

Nếu bàn tay đó không phải vỗ vai mà là đâm một đao vào lưng thì Tống Thư Hàng tuyệt đối không thoát được.

Một đòn đâm lén công khai thế này mới là trí mạng nhất.

“Bá Tống đạo hữu... phòng ngự của cậu đặc sắc thật đấy.” Chủ nhân bàn tay đó cười ha hả.

Tống Thư Hàng quay đầu lại thì thấy một người đàn ông có khuôn mặt phổ thông nhìn rất quen mắt đang đứng sau lưng mình, cười rạng rỡ.

Nói là mặt phổ thông nhưng thực tế người đàn ông trung niên này trông rất có phong thái, càng nhìn càng thấy có khí chất... nếu ông chú ấy không xỏ ngược giày thì còn tốt hơn nữa.

Tống Thư Hàng khẽ nhíu mày, ông chú trung niên này quen lắm, hình như đã gặp ở đâu đó gần đây rồi.

Nhưng ký ức dường như bị ảnh hưởng, cậu không tài nào nhớ nổi khuôn mặt quen thuộc này là ai.

Chuyện này rất không bình thường.

Chương 2156

Với trí nhớ của lục phẩm như cậu hiện nay, trong trạng thái bình thường thì ấn tượng không thể yếu thế này được.

Người đàn ông trung niên vui vẻ chỉ vào mặt mình: “Tôi là sư phụ lái xe hộ đây mà.” Bạch Long tỷ tỷ: “...” Tên này quả nhiên đã trà trộn vào Nho gia rồi.

“Hóa ra là đạo hữu, sao anh cũng vào Bạch Vân thư viện vậy?” Tống Thư Hàng thận trọng hỏi.

“Bởi vì tôi vốn là đệ tử Nho gia.” Ông chú lái xe hộ mỉm cười: “Thực tế thì điểm đến ban đầu của tôi chính là Bạch Vân thư viện, cho nên tiện tay nhận đơn lái xe cho các cậu luôn.” “Xin hỏi đạo hiệu của đạo hữu là gì?” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng hỏi.

“Ừm, đạo hiệu thì mọi người cứ gọi đại cái gì cũng được.

Dù sao tôi có nói ra thì quay đầu lại mọi người cũng quên ngay thôi.” Ông chú lái xe hộ đáp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: “Trạng thái phòng tối Thiên Đạo?

Hay là truyền thừa của Thần Kỳ Kiếm Sĩ tiền bối?” “Truyền thừa Thần Kỳ Kiếm Sĩ là cái gì?” Ông chú mặt đầy ngơ ngác.

“Là một tiền bối rất đáng tin cậy.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói: “Vô cùng thân thiết, đẹp trai, thực lực mạnh mẽ, là vị tiền bối mà tôi vô cùng kính trọng.” Tô Thị A Thập Lục: “...” “Trạng thái trên người tôi tương tự như phòng tối Thiên Đạo vậy.

Giờ tôi đang dùng bí pháp để tạm thời ra ngoài hoạt động.

Không ngờ Bá Tống đạo hữu cũng biết về phòng tối Thiên Đạo, đúng là kiến thức uyên bác.” Ông chú lái xe hộ nói.

“Bởi vì tôi từng bị nhốt vào phòng tối rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Ông chú kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng: “Cậu mà cũng bị thả ra được sao?” “Vâng, tôi bị nhốt ngắn hạn thôi, không lâu sau là được thả rồi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ông chú lái xe hộ cảm thán: “Kinh nghiệm cuộc đời của Bá Tống Huyền Thánh đúng là phong phú thật.” Bạch Long tỷ tỷ chằm chằm nhìn ông chú, vẻ mặt suy tư.

“Đạo hữu tìm tôi có việc gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi, trong lòng thầm nhớ tới bức tượng Thập Tam Kiếp Tiên bị xóa mặt ở Nho gia.

Chuyện này trùng hợp quá, dùng ngón chân cũng nghĩ ra được sự liên hệ giữa hai bên.

“Ừm, tôi đột nhiên có một ý tưởng, muốn nhờ Bá Tống đạo hữu kiểm chứng một chút.” Ông chú lái xe hộ đi tới bên mảnh vỡ Thiên Đình, nhẹ nhàng vuốt ve nó: “Bá Tống đạo hữu, có thể thu mảnh vỡ này vào Hạt Nhân Thế Giới của cậu trước, rồi sau đó mới đưa nó vào Kim Liên Thế Giới, rồi mới thả nó ra được không?” “Có gì khác biệt sao?” Tống Thư Hàng thắc mắc: “Kim Liên Thế Giới bài xích mảnh vỡ Thiên Đình, dù có ép nó vào thì vẫn bị nhổ ra thôi chứ?” Trừ phi tìm được cách chữa bệnh ‘nôn nao’ của Kim Liên Thế Giới, nếu không cứ nhét bừa cũng không phải là cách.

“Cho nên mới là một cái thí nghiệm.” Ông chú lái xe hộ mỉm cười: “Tất nhiên tôi không để cậu giúp không đâu.

Trong tay tôi có bí pháp tuyệt truyền của ‘Kim Cương Tự’ là bộ ‘Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn’, thấy sao, có muốn không?” Tuy cái Đại Thủ Ấn này chỉ là bí pháp tam phẩm, nhưng nó đã thất truyền ở bên ngoài, vô cùng quý giá.

Gặp mặt là tặng thần công tuyệt thế thì không thể nào, ông ấy đâu có đi bán sỉ công pháp.

Nhưng nếu muốn học thần thông vô thượng thực sự của Kim Cương Tự thì cái Đại Thủ Ấn này lại là một bước đệm quan trọng.

"Tuyệt học của Kim Cương Tự sao?" Tống Thư Hàng lập tức nhớ tới bộ Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp và quyền pháp nhị phẩm tiến giai Kim Cương Phục Ma Quyền của mình.

Nhưng tại sao tuyệt học Kim Cương Tự lại nằm trong tay đại lão Nho gia?

"Bởi vì gần đây tôi có quen một đại sư ở Kim Cương Tự, phong cách của ông ấy đúng là kiểu mà tôi hằng mong ước.

Cứ như bao nhiêu cơ bắp trên đời đều dồn hết lên người ông ấy vậy, vạm vỡ vô cùng.

Tôi và ông ấy trao đổi sở học với nhau, sau đó lấy được bộ Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn này." Ông chú lái xe hộ cũng có 'Độc Kiểm Thuật', đọc được suy nghĩ của Tống Thư Hàng nên thản nhiên giải thích.

"Cái chiêu Đại Thủ Ấn này khi thi triển có thể dẫn tới thần thông lôi điện như thần phạt, đồng thời ngưng tụ ra một bàn tay Phật tông khổng lồ, uy lực phi phàm, rất hợp với thuộc tính lôi hỏa của Bá Tống đạo hữu." Ông chú liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Ông có thể thấy Tống Thư Hàng đang luyện ba loại thần công tôi thể cường hãn, trong đó có Nho Gia Kim Cương Thân của Nho môn, còn một loại chắc là Thánh Viên Long Lực Thần Công, loại cuối cùng thì ông không nhìn ra dấu vết.

Hơn nữa, ông đã biết Tống Thư Hàng luyện Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp và Kim Cương Phục Ma Quyền, lấy hai bộ quyền pháp của Kim Cương Tự này làm nền tảng tu luyện.

“Vậy Bá Tống đạo hữu có muốn phối hợp với tôi làm thí nghiệm này không?” Ông chú lái xe hộ mỉm cười.

“Bạch Long tỷ tỷ, chị thấy thế nào?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

“Công pháp tự tìm đến cửa, lại chỉ là chuyện nhấc tay, tội gì không nhận?” Bạch Long tỷ tỷ đáp, cô nhìn ông chú lái xe hộ một cái.

Vị này đang định thay người bạn ở Kim Cương Tự tìm người kế thừa sao?

Nhưng Tống Thư Hàng luyện tạp quá, muốn cậu nhất tâm nhất ý kế thừa tuyệt học Kim Cương Tự e là sẽ làm đối phương thất vọng thôi.

“Vậy thì hợp tác vui vẻ, tiền bối.” Tống Thư Hàng đưa tay ra.

Ông chú lái xe hộ đưa tay trái ra bắt tay với Tống Thư Hàng: “Hợp tác vui vẻ.” Tống Thư Hàng: “...” Sau khi buông tay.

“Để tôi đi gọi Bạch tiền bối ra.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu muốn đưa mảnh vỡ Thiên Đình vào Hạt Nhân Thế Giới thì cần Tụ Lý Càn Khôn của Bạch tiền bối hỗ trợ.

“Không cần làm phiền người khác.

Để tôi làm là được.” Ông chú lái xe hộ bảo: “Tiện thể tôi cũng có loại pháp thuật muốn thử hiệu quả.” Nói đoạn, ông đưa tay về phía mảnh vỡ Thiên Đình: “Chưởng Trung Phật Quốc!” Lại là tuyệt kỹ Phật môn sao?

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào thần thông Phật gia trong tay ông chú lái xe hộ.

Chẳng lẽ... vị đại năng Nho gia này thực chất là gián điệp của

Phật gia phái tới?

“Đừng nhìn tôi như vậy.” Ông chú lái xe hộ sau khi dùng Chưởng Trung Phật Quốc thu mảnh vỡ Thiên Đình lại thì nói nhỏ: “Nếu tôi dùng bí pháp Nho gia sẽ gây ra dị tượng cực lớn, cả Bạch Vân thư viện của Nho gia sẽ rung chuyển mất.

Lúc đó sẽ thu hút sự chú ý của rất nhiều người, không giữ được vẻ thấp điệu nữa.

Thế thì không đúng phong cách của tôi rồi.” Tống Thư Hàng đột nhiên thấy ‘kho tàng ngôn ngữ biểu cảm’ của mình vẫn chưa đủ phong phú, cậu chẳng biết phải trưng ra bộ mặt gì khi đối diện với ông chú này nữa.

“Đi thôi, người anh em mở cửa đi, tôi đưa mảnh vỡ này vào thế giới của cậu.” Ông chú cầm lấy thần thông Chưởng Trung Phật Quốc đang tỏa ánh vàng rực rỡ.

Trong thế giới Phật quốc thu nhỏ này có tiếng kinh Phật vang vọng, hương thơm lan tỏa, cứ như là hình ảnh thu nhỏ của Thế Giới Tây Phương Cực Lạc vậy.

“Thực ra lúc đạo hữu dùng thần thông Phật gia, thanh thế cũng lớn lắm đấy.” Tống Thư Hàng nói, rồi mở lối vào Hạt Nhân Thế Giới.

“Thế này là nhỏ lắm rồi.” Ông chú lái xe hộ khẽ nhảy một cái, chui tọt vào không gian đó.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục theo sát phía sau.

Vẫn là khu đất trống mà Bạch tiền bối từng thả mảnh vỡ lúc nãy.

“Đạo hữu đặt mảnh vỡ xuống trước đi ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ông chú lái xe hộ nâng Chưởng Trung Phật Quốc lên, phất nhẹ một cái, mảnh vỡ Thiên Đình lại hiện ra một lần nữa.

Tống Thư Hàng nhìn xuống đất.

Bùn đất ở Hạt Nhân Thế Giới lại hóa thành bùn loãng, bao quanh phần đế mảnh vỡ và bắt đầu ‘liếm’.

Nhưng lần này nó chỉ liếm vài cái rồi rút lui. [Ơ?] Tống Thư Hàng thấy tò mò.

Lúc nãy nó liếm hăng hái lắm mà, sao giờ lại có vẻ mất hứng thế này?

Chuyện này làm Tống Thư Hàng nhớ tới hồi nhỏ mình ăn ‘kem que tự chế từ nước đường’, cậu thích ngậm kem rồi hút lấy hút để hết chất ngọt đi... phần còn lại chỉ là đá vụn.

Đá vụn thì nhạt nhẽo, chẳng có vị gì.

Có khi nào mảnh vỡ Thiên Đình này cũng bị hút hết vị rồi, nên Hạt Nhân Thế Giới liếm hai cái đã thấy chán không?

“Mà này, Bá Tống đạo hữu.

Lòng cảnh giác của cậu yếu quá đấy.” Lúc này ông chú lái xe hộ đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Hả?” “Tiểu thế giới này chắc là bài tẩy của cậu đúng không?” Ông chú hỏi.

Bình thường mà nói, có tiểu thế giới như thế này thì chắc chắn là bài tẩy để giữ mạng rồi.

Tống Thư Hàng gật đầu, về lý thuyết thì đúng là thế.

Tuy cái bài tẩy này cậu dùng không ít lần.

“Đã là bài tẩy giữ mạng thì sao cậu có thể để một người mới quen biết không lâu tùy ý đi vào bên trong chứ?” Ông chú lái xe hộ nghiêm túc nói: “Nếu tôi có ác ý, làm loạn ở đây, thậm chí là phá hủy tiểu thế giới này của cậu thì bài tẩy này coi như xong đời.

Đừng coi thường sức phá hoại của tu sĩ, nhất là những kẻ nắm giữ pháp tắc không gian, làm vỡ không gian của một tiểu thế giới không khó đâu.

Cho nên lần sau tuyệt đối đừng tùy tiện để người lạ vào tiểu thế giới của mình.

Thứ này của cậu quý giá lắm đấy.” Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu: “Cảm ơn đạo hữu đã nhắc nhở.” Đồng thời cậu cũng liếc nhìn Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ vẫn đang ở trong người cô ấy mà.

Thực ra hồi mới có Hạt Nhân Thế Giới, Tống Thư Hàng cũng cẩn thận lắm, trừ vài người tiền bối tin cậy ra thì cậu chẳng tiết lộ cho ai, coi nó là bài tẩy cuối cùng để bảo mạng.

Sau này một ngày nọ, Hạt Nhân Thế Giới kết nối làm bạn với Tà Liên Thế Giới của Bạch tiền bối two.

Thế là suy nghĩ của Tống Thư Hàng thay đổi luôn.

Sự thực là... hiện giờ nếu có kẻ địch mạnh đến mức Tống Thư Hàng không đối phó nổi mà muốn vào Hạt Nhân Thế Giới của cậu, cậu sẽ giơ cả hai tay hai chân đồng ý ngay.

Bởi vì chỉ cần vào đây là coi như nằm gọn dưới mí mắt của Bạch tiền bối two mà nhảy nhót rồi.

Hơn nữa còn là dưới mí mắt bản thể của Bạch tiền bối two, chứ không phải cái hình chiếu phân thân hay đi lại ở hiện thế kia đâu!

Bản thể của Chúa Tể Cửu U ở ngay trong Cửu U mạnh đến mức nào, Tống Thư Hàng xin nhiệt liệt đề cử cho kẻ địch nếm thử.

Đương nhiên lời ông chú lái xe hộ nói cũng rất có lý.

Phải cẩn thận gấp bội mới được!

Dù sao từ lúc ‘kẻ địch nhảy nhót’ đến lúc ‘Bạch tiền bối two ra tay’ chắc chắn phải có một khoảng thời gian trễ.

Trước kia Hạt Nhân Thế Giới còn hỗn loạn, bên trong cũng chẳng có đồ gì quý nên dù bị phá một phần Tống Thư Hàng cũng không tiếc.

Còn bây giờ, Hạt Nhân Thế Giới đầy ắp bảo vật, lại còn khai khẩn trồng linh dược, nuôi linh thú.

Mấy thứ này đều rất đáng tiền.

Cần phải lắp thêm mấy lớp bảo vệ phòng ngự cho Hạt Nhân Thế Giới.

Không cần trụ được lâu, chỉ cần chặn được đòn tấn công của kẻ địch trước khi Bạch tiền bối two ra tay, tránh cho nó phá hoại đồ đạc là đủ rồi.

Trong đầu Tống Thư Hàng vụt qua vài ý tưởng.

Cậu ngước nhìn lên ‘bầu trời’ Hạt Nhân Thế Giới, Công Đức Xà Mỹ Nhân dạo này cứ rảnh là lại ra đó dệt cái tấm ‘Mạng lưới Công Đức Long Lạc’ kia, đợi khi tấm lưới tương tự như Long Lạc này dệt xong, trợ thủ nhỏ có thể giống như trợ thủ Long Lạc vậy, điều động sức mạnh của cả thế giới để phòng ngự.

Trợ thủ nhỏ vốn là bản sao dữ liệu của trợ thủ Long Lạc, những cách bố trí phòng ngự mà trợ thủ kia biết thì trợ thủ nhỏ cũng có thể tái hiện dần dần.

Còn các mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình nữa, có vài mảnh khá hoàn chỉnh như Đông Chi Điện, Công Đức Điện, Nhà vệ sinh Thần Bộ Ba Mươi Ba Thú, Nhà ăn Thiên Đình số 111...

Thời Viễn Cổ chắc chắn có một hệ thống phòng ngự hoàn chỉnh kết nối các cung điện lại với nhau.

Chương 2157

Sau này có thể tham khảo chuyện đó, phối hợp với trợ thủ nhỏ để tái thiết lập hệ thống phòng ngự của Thiên Đình.

Cuối cùng là Sở các chủ cứ ngâm mình trong nước mãi chắc cũng chán.

Lúc nào rảnh có thể xin chỉ giáo cách bố trí phòng ngự để bảo vệ Hạt Nhân Thế Giới...

Nếu Sở các chủ hứng thú, chịu gia nhập vào hệ thống phòng ngự của Hạt Nhân Thế Giới thì càng tuyệt.

Có một vị Trường Sinh Giả tọa trấn thì còn gì bằng.

Tốt nhất là bố trí thêm vài khu vực có lực sát thương, giống như bí cảnh Tử Vong Sâm Lâm mà cậu và Bạch tiền bối bê nguyên về vậy.

Đến lúc đó gặp mấy kẻ địch không quá mạnh, cậu chẳng cần phí sức, chỉ cần bắt hoặc nhắm trúng đối phương rồi ném thẳng vào mấy cái ‘Sát Vực Bí Cảnh’ đó là xong.

Linh cảm cứ thế tuôn trào, Tống Thư Hàng ghi nhớ kỹ những ý tưởng này.

Cậu đột nhiên thấy Hạt Nhân Thế Giới của mình đúng là tiềm lực vô hạn.

Não động lớn bao nhiêu thì Hạt Nhân Thế Giới tương lai rộng lớn bấy nhiêu.

“Cảm ơn đạo hữu đã nhắc nhở.” Tống Thư Hàng một lần nữa cảm ơn ông chú lái xe hộ.

Ông chú lái xe hộ lần này lại im lặng một chút rồi bảo: “Tôi cứ cảm thấy Bá Tống đạo hữu đang âm mưu chuyện gì đó rất nguy hiểm.” Tống Thư Hàng: “Tôi là người yêu chuộng hòa bình, là người kế thừa tương lai của tổ quốc mà.” Ông chú lái xe hộ: “???” Quả nhiên ông và Bá Tống Huyền Thánh có khoảng cách thế hệ quá lớn.

Nói chuyện một hồi là chẳng ai hiểu ai đang ở kênh nào luôn. [Thư Hàng, A Thập Lục, hai đứa chạy đi đâu rồi?

Vẫn chưa vào sao?] Lúc này tiếng truyền âm của Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

“Bạch tiền bối gọi rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Chúng ta vào Kim Liên Thế Giới ngay đây.” “Đi thôi.” Ông chú lái xe hộ gật đầu.

Lối vào Kim Liên Thế Giới của Nho gia.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục bước vào, nhưng ông chú lái xe hộ kia lại không đi theo.

A Thập Lục tò mò quay đầu lại, thấy ông chú đang vẫy tay chào hai người.

“Đạo hữu không vào sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thấp điệu, tôi phải giữ vẻ thấp điệu.

Hai người cứ vào đi, rồi nhờ Bạch thánh lấy mảnh vỡ Thiên Đình ra giúp.

Tôi đứng đây đợi kết quả thí nghiệm của đạo hữu.” Ông chú nói.

“Đạo hữu đừng có đột nhiên biến mất đấy nhé?” Tống Thư Hàng nhắc nhở, đã hứa cho bộ ‘Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn’ mà cậu vẫn chưa cầm được tay đâu.

Ông chú lái xe hộ tinh thông ‘Độc Kiểm Thuật’ nên đọc được ngay ý nghĩ của cậu.

Ông lấy ra một cuốn sách đóng tập khá dày rồi ném cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mở ra xem, đúng là phong cách của Kim Cương Tự, trên sách vẽ hình một tăng nhân cơ bắp đang vận công.

Cứ cách vài trang lại có khẩu quyết công pháp đi kèm.

“Cuốn Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn này được chế tác theo hiệu quả ‘hiện tượng lưu ảnh’.

Khi cậu cầm cuốn sách này rồi lật nhanh, cậu sẽ thấy nội dung bên trong như sống dậy và chuyển động vậy.” Ông chú lái xe hộ giới thiệu.

“Cách này tôi có nghe nói qua rồi.” Tống Thư Hàng cầm cuốn sách, lật thật nhanh, nội dung bên trong quả nhiên biến đổi liên tục như phim hoạt hình vậy.

“Lúc đó đạo hữu có thể ghi nhớ khẩu quyết trước, rồi lật nhanh để xem, nhìn vài lần là có thể bắt đầu học cái Đại Thủ Ấn này rồi, đơn giản mà thực dụng.

Năm xưa người sáng lập Kim Cương Tự vì muốn đệ tử có thể tự học nên đã tốn không ít tâm sức.

Đáng tiếc cho truyền thừa của Kim Cương Tự.” Ông chú bùi ngùi.

“Đa tạ đạo hữu.” Tống Thư Hàng cất cuốn sách đi.

Chiêu này luyện thành công thì chỉ cần vung tay một phát là đánh ra một bàn tay khổng lồ kèm theo uy lực của lôi điện thần phạt, nghe thôi đã thấy mạnh rồi.

Hơn nữa, nghe tới tổ hợp ‘Đại Thủ Ấn + Lôi Thần Phạt’, Tống Thư Hàng lập tức nghĩ ngay tới chiêu ‘Thị Cấp Chưởng Tâm Lôi’ trong thiên kiếp cửu phẩm, cảm giác hai bên có phong cách hơi giống nhau.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục quay người tiến vào Kim Liên Thế Giới.

Ông chú lái xe hộ hơi hồi hộp đứng đợi bên ngoài Hạt Nhân Thế Giới.

“Hy vọng thí nghiệm của Bá Tống Huyền Thánh thành công.” Ông khẽ nói.

Nếu thí nghiệm thành công thì có thể một hơi chuyển hết tất cả các mảnh vỡ Thiên Đình trong tay Nho gia vào Kim Liên Thế Giới.

Như vậy có thể trì hoãn ngày Thiên Đế tái thiết Thiên Đình, từ đó làm cho ‘Trời’ hiện tại tiếp tục giữ trạng thái không hoàn chỉnh mà sớm phải thoái vị.

Còn Kim Liên Thế Giới của Nho gia có được nhiều mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình để mở mang thì tương lai sẽ càng phát triển tốt hơn.

Trong thế giới Kim Liên, Tống Thư Hàng cùng Tô Thị A Thập Lục khóa định khí tức của Bạch tiền bối, nhanh chóng chạy tới hội hợp với các tiền bối.

“Chào, Thư Hàng, cậu và tiểu Thập Lục vừa chạy đi đâu thế?” Bạch Hạc Chân Quân bưng chén trà, thong thả nhìn Tống Thư Hàng.

Trong việc giám định ‘mảnh vỡ Thiên Đình’, gã không giúp được gì, chỉ có thể ở một bên làm không khí.

“Vừa nãy ở cửa gặp được một vị đạo hữu, nói chuyện mấy câu ạ.” Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng bởi vì ảnh hưởng tương tự như ‘Phòng tối nhỏ Thiên Đạo’, sau khi cậu và A Thập Lục tiến vào thế giới Kim Liên, lại quên mất diện mạo của vị đại thúc lái xe kia.

Chỉ có quyển sách 《Đại Thủ Ấn Kim Cương Thần Phạt》 trong không gian vòng tay chứng kiến trải nghiệm vừa rồi của Tống Thư Hàng không phải hư ảo.

Lúc này, Bạch tiền bối đang đạp không mà hành, quan sát một tòa tháp bảo cửu tầng.

Tòa tháp này và thạch đài khổng lồ phía dưới đều là ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’, là một trong hai mảnh vỡ được Nho gia thuận lợi thu vào ‘thế giới Kim Liên’.

“Thư Hàng, cậu lại đây xem thử, tòa bảo tháp này so với mảnh vỡ Thiên Đình bên ngoài có gì khác biệt không?” Bạch tiền bối lên tiếng, dường như anh đã phát hiện ra điều gì.

Tống Thư Hàng tiến lại gần, đưa tay chạm vào bảo tháp.

“Ơ?

Sao tôi cứ cảm giác tòa bảo tháp này so với khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ trước đó thiếu thiếu cái gì ấy nhỉ.” Tống Thư Hàng vừa sờ bảo tháp, vừa nghi hoặc nói.

“Quả nhiên cậu cũng có cảm giác này.” Bạch tiền bối gật đầu.

Hằng Hỏa Chân Quân bên cạnh mắt sáng lên, Bạch tiền bối và Thư Hàng tiểu hữu đã tìm ra nguyên nhân rồi sao?

Bạch Long tỷ tỷ cũng chui ra: “Đúng là thiếu một chút đồ vật.” Diễn tả thế nào nhỉ.

Đúng rồi, cảm giác tòa bảo tháp này mang lại cho cô, giống hệt như khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ từng bị chuyển dời vào ‘thế giới hạt nhân’ của Tống Thư Hàng, bị ‘rửa’ qua một lượt vậy.

“Để tôi thử xem, xem rốt cuộc nó có biến hóa gì.” Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, phần đầu ngón tay của bao tay pháp khí tổ hợp Tam

Thập Tam Thú mở ra, đầu ngón tay cậu áp vào bảo tháp.

Đồng thời, thân thể cậu tán khai, hóa thành ‘trạng thái sương mù ngụy bất hủ’.

Cái giá phải trả để giám định mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ chắc chắn rất lớn, dù sao niên đại đã xa xưa, Tống Thư Hàng cũng đã chuẩn bị tâm lý, cậu nghiến chặt răng.

“Đợi đã, Thư Hàng.

Nếu cậu định thi triển pháp thuật giám định kỳ quái kia, ta sẽ cho cậu biết thông tin về ‘bảo tháp’ này trước, như vậy sát thương lên cậu có thể ít đi một chút.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Cô biết Tống Thư Hàng có một pháp thuật giám định mà mỗi lần thi triển đều phải phun máu + tinh thần đau đớn gấp mười, mà nếu biết trước phần lớn thông tin về vật phẩm, tiền đề điều kiện đã biết càng nhiều thì cái giá phải trả khi giám định sẽ càng nhỏ.

Bạch Long tỷ tỷ từng là thủy tổ Kim Long của Thiên Đình, hiểu rõ phần lớn kiến trúc trong Thiên Đình, đặc biệt là tòa bảo tháp này, vốn là thứ có thể thấy ở khắp nơi trong Thiên Đình.

Nhưng mà... muộn rồi.

Ngay khi Bạch Long tỷ tỷ mở miệng gọi, Tống Thư Hàng đã không thể chờ đợi được mà thi triển ‘Bí pháp Giám định’, thanh toán cái giá.

Sương mù hóa từ huyết dịch phun trào ra từ thân thể cậu, phiêu dạt lên phía trên, ngạnh sinh sinh phun ra một đóa nấm đen nhỏ trên đỉnh đầu.

Miệng Tống Thư Hàng run bần bật: “Bạch Long tỷ tỷ, lần sau nếu có thể, xin hãy nhắc tôi sớm một chút.” Đúng như dự liệu, đẳng cấp đau đớn khi giám định mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ vô cùng cao, thân thể đau đến run rẩy, chỉ có thể cố gắng chịu đựng.

Bạch Long tỷ tỷ: “...” Ai mà ngờ được khi cậu thi triển loại pháp thuật đau đớn kịch liệt này, lông mày cũng không nhướng lấy một cái, lại còn gấp gáp như thế?

Làm như cậu thích dùng pháp thuật này lắm không bằng.

Trong lúc nói chuyện, ‘thông tin’ của bí pháp giám định hiện lên trong não bộ Tống Thư Hàng. 【Tháp Thiên Lý mất đi sự bồi dưỡng: Tòa bảo tháp được Thiên Đình viễn cổ dùng để giám sát ngoại địch từ xa, là một phần không thể tách rời của hệ thống phòng ngự Thiên Đình.

Tám vạn tòa ‘Tháp Thiên Lý’ phân bố ở các góc của Thiên Đình viễn cổ, cung cấp bảo chứng an toàn cho Thiên Đình.

Nguyên hình của ‘Tháp Thiên Lý’ là ‘Vạn Lý Cảm Ứng Bảo Tháp’ do thủy tổ Kim Long thiết kế, là phiên bản sản xuất hàng loạt sau khi lược bớt một phần công hiệu.

Vì bị đứt đoạn liên hệ với Thiên Đình viễn cổ, theo năm tháng trôi qua, nó mất đi sự bồi dưỡng của Thiên Đình, trở thành mảnh vỡ kiến trúc Thiên Đình bình thường.】 Tống Thư Hàng: “...” Cậu quay đầu ngước nhìn Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ lúc này mang đầy vẻ vận vị lịch sử.

Những đại lão bên cạnh cậu ai cũng có lai lịch lớn như vậy, luôn vô tình lộ ra sự oai hùng trong quá khứ của họ.

Thần công bí tịch thắng cược được là bản chép tay của tiền bối Đại Hải Quy, mảnh vỡ Thiên Đình đổi từ chỗ đại lão ‘Cái gì cũng bán’ lại là tổ cũ của ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’, cổ mộ cậu mạo hiểm trước kia lại do một tay ‘Thất Tu tiền bối’ trong Cửu Châu Nhất Hào Quần chế tạo, là truyền thừa của mạch Số Tử Tu.

Bây giờ, tùy tiện giám định một mảnh vỡ Thiên Đình thời viễn cổ, nhà thiết kế của nó lại đang lơ lửng ngay bên cạnh.

Dâng trà cho Bạch Long tỷ tỷ thôi.

“Bạch Long tỷ tỷ, chi phí chế tạo Tháp Thiên Lý này có cao không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Cậu đang chuẩn bị chế tạo phòng ngự kiểu thùng sắt trong thế giới hạt nhân của mình, ‘Tháp Thiên Lý’ này là một mắt xích quan trọng trong hệ thống phòng ngự Thiên Đình viễn cổ, mà nhà thiết kế bản gốc lại ở ngay bên cạnh, điều kiện tốt thế này không thể lãng phí.

“Chi phí chế tạo không cao.” Bạch Long tỷ ty đáp: “Mỗi tòa bảo tháp tiêu tốn tối đa giá trị 10 khối linh thạch cửu phẩm là có thể xây dựng ra.” Thân hình một mét tám của Tống Thư Hàng bỗng chấn động mạnh: “10... 10 viên linh thạch cửu phẩm?” Cậu nhẩm tính trong đầu, mười viên cửu phẩm bằng một trăm viên bát phẩm, một ngàn viên thất phẩm, một vạn viên lục phẩm, mười vạn viên ngũ phẩm.

Mà linh thạch ngũ phẩm chính là loại thông dụng nhất trong giới tu sĩ.

Mười vạn linh thạch ngũ phẩm, con số này quá mức khổng lồ.

Ngoại trừ lần mượn Bạch tiền bối linh thạch chứa đầy một pháp khí không gian ra, Tống Thư Hàng chưa bao giờ được chạm vào số lượng linh thạch lớn đến thế.

“Không có ưu đãi giảm giá sao ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đây chỉ là giá nguyên liệu thôi.” Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “Tôi sẽ cố gắng hết sức kiếm tiền.” “Cố lên.” Bạch Long tỷ tỷ khích lệ, đàn ông muốn kiếm tiền là chuyện tốt, chỉ cần không đi đường tà đạo thì đều đáng được khích lệ.

“Tên tòa tháp này là ‘Tháp Thiên Lý’ sao?” Bạch Hạc Chân Quân lại gần hỏi.

Chương 2158

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó mô tả lại kết quả giám định của mình một lượt.

Hằng Hỏa Chân Quân nghe xong, suy nghĩ một lát rồi nói: "Nói cách khác, tòa mảnh vỡ Tháp Thiên Lý này so với mảnh vỡ bên ngoài, điểm khác biệt nằm ở chỗ sau khi mất đi sự bồi dưỡng của Thiên Đình gốc, qua năm tháng đằng đẵng, có một loại 'đồ vật' nào đó đã biến mất.

Cho nên, nó mới có thể được thế giới Kim Liên dung hợp mà không bị bài xích?" Vậy thì, theo thời gian trôi qua, cái 'đồ vật' biến mất kia là gì?

"Ta có một đề nghị." Bạch Long tỷ tỷ nói: "Chúng ta lại ra ngoài, thử bê khối 'mảnh vỡ Thiên Đình' kia vào thế giới Kim Liên xem sao." Bạch tiền bối bình tĩnh gật đầu: "Tán đồng." Hiển nhiên, anh và Bạch Long tỷ tỷ đều nhận ra các chi tiết nhỏ và đưa ra suy đoán tương tự.

"Suýt chút nữa thì quên mất." Tống Thư Hàng vội vàng nói: "Khối 'mảnh vỡ Thiên Đình' kia hiện đang ở trong thế giới hạt nhân của tôi.

Lúc nãy tôi và A Thập Lục bị một vị đại lão đạo hữu kéo lại, nói chuyện mấy câu xong, đối phương đưa mảnh vỡ Thiên Đình vào thế giới hạt nhân của tôi, bảo tôi vận chuyển nó vào thế giới Kim Liên để làm thí nghiệm." "Đại lão là ai?" Hằng Hỏa Chân Quân nhíu mày hỏi.

Tống Thư Hàng day day ấn đường: "Không nhớ nổi nữa...

Ký ức bị ảnh hưởng rồi." "Là vị sư phụ lái xe kia." Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói: "Ký ức của ta cũng đang bị ảnh hưởng, là hiệu quả tương tự như 'Phòng tối nhỏ Thiên Đạo'." Hằng Hỏa Chân Quân tâm thần khẽ động, ông cũng lập tức nghĩ đến người đứng đầu mười ba Kiếp Tiên Nho gia.

“Bạch tiền bối, chúng ta lại hợp tác bê ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ ra đi.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối phân thân: “Ừ, Thư Hàng...” “Thư Hàng, vừng ơi mở cửa!” Công Đức Xà Mỹ Nhân đột ngột nhảy ra, tạo tư thế Bạch Hạc lướt cánh sau lưng Tống Thư Hàng.

Hai chữ ‘Thư Hàng’ phía trước là giọng của Bạch tiền bối, đoạn ‘vừng ơi mở cửa’ phía sau là phân đoạn âm thanh trên tivi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bây giờ công lực ‘ghép lời thoại’ ngày càng mạnh, tổ hợp lời thoại tùy tâm sở dục, vô cùng lưu loát.

Ngay sau đó, Tạo Hóa Tiên Tử hiện ra, hôm nay trạng thái của cô không tốt, chậm một bước, tức tối giậm chân: “Tống~ ngốc~ ngốc!” Tống Thư Hàng: “...” Đến cả lời thoại của Bạch tiền bối cũng tranh sao?

Bạch tiền bối đưa tay xoa cằm, cảm thấy rất thú vị: “Đúng thế, vừng ơi mở cửa!” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, mở ra thế giới hạt nhân.

“Tiên tử, lúc này nên phối hợp thêm âm thanh ầm ầm khi cửa đá mở ra chứ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kiến nghị.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hơi ngẩn ra, cô chỉ cắt lời thoại chứ không cắt hiệu ứng âm thanh mở cửa.

“Ầm ầm~ ầm ầm~” Tạo Hóa Tiên Tử lồng tiếng thủ công.

Tuy học không giống lắm, nhưng có còn hơn không.

Tống Thư Hàng vươn hai tay, tóm lấy hai vị tiên tử nghịch ngợm, cứng rắn nhét họ trở lại.

Bạch tiền bối nhảy vào thế giới hạt nhân, lát sau lại nhảy ra.

Anh khẽ phất tay áo, khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ kia được chuyển dời ra, đáp xuống bãi đất trống trong thế giới Kim Liên.

Mảnh vỡ Thiên Đình nằm yên ở đó.

Lần này, thế giới Kim Liên không còn bài xích nó nữa.

Tống Thư Hàng thông qua sự cộng minh giữa thế giới hạt nhân và thế giới Kim Liên, cũng không còn cảm ứng được sự ‘phản vệ’ của nó.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Ơ?

Tại sao lần này lại thành công?” Vấn đề nằm ở đâu?

Khối mảnh vỡ Thiên Đình này chỉ nằm trong ‘thế giới hạt nhân’ của Thư Hàng tiểu hữu một lúc, sau đó chuyển ra là có thể ở lại thế giới Kim Liên.

Chẳng lẽ thế giới hạt nhân của Thư Hàng tiểu hữu có ‘chức năng chứng nhận’, mảnh vỡ Thiên Đình sau khi trải qua chứng nhận của thế giới hạt nhân mới được thế giới Kim Liên tiếp nhận?

“Quả nhiên đúng như ta nghĩ.” Bạch tiền bối nói.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu, bổ sung: “Mảnh vỡ Thiên Đình khi ở trong thế giới hạt nhân của Thư Hàng đã mất đi một số thứ.

Mà thứ đó chính là thứ thế giới Kim Liên không thể chấp nhận...

Sau khi mất đi, thế giới Kim Liên không còn bài xích mảnh vỡ Thiên Đình nữa.” Hằng Hỏa Chân Quân nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Tiền bối đừng nhìn tôi.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay: “Tôi chẳng biết gì đâu.” “Thư Hàng tiểu hữu, hay là chúng ta thử hợp tác một chút?” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Nếu đây là vị đứng đầu mười ba Kiếp Tiên kia nhờ Tống Thư Hàng giúp đỡ làm thí nghiệm, Nho gia nguyện ý phối hợp.

Nho gia cần dùng ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ để mở rộng thế giới Kim Liên.

Cho dù có mất đi thứ gì đó, công năng mở rộng thế giới Kim Liên của mảnh vỡ Thiên Đình cũng không biến mất, đối với Nho gia mà nói như vậy là đủ rồi.

“Nếu hợp tác thì tôi chắc chắn không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng thành khẩn nói: “Nhưng mà, theo cách nói của Bạch Long tỷ tỷ, mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ khi chuyển vào thế giới hạt nhân của tôi, sẽ có một số ‘thứ’ bị thế giới hạt nhân của tôi ‘rửa’ mất.

Hiện tại chúng ta đều không biết thứ bị rửa mất đó rốt cuộc là gì, ngộ nhỡ là thứ vô cùng quý giá...

Tiền bối cũng biết đấy, tôi thực sự không có tiền đền đâu.” Hằng Hỏa Chân Quân ha ha cười lớn.

Việc Tống tiểu hữu gần đây cực kỳ thiếu linh thạch, ông cũng có nghe qua đôi chút.

“Bất kể thứ bị ‘rửa’ mất là gì, chúng ta đều có thể chấp nhận.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Giống như thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng, trong tình huống bình thường, thế giới Kim Liên muốn trưởng thành cần hấp thu năng lượng đặc định mới có thể khiến diện tích thế giới không ngừng mở rộng.

Thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng khẩu vị khá tốt, bất kể là linh thạch hay tà năng Cửu U, chỉ cần là năng lượng thuần tịnh, nó thường không từ chối thứ nào, ăn vào là có thể tiêu hóa.

Mà thế giới Kim Liên khẩu vị rất kén, nó muốn mở rộng chỉ có thể thông qua hấp thu năng lượng tà ma Cửu U để tiến hành thăng cấp.

Trước đây Nho gia đều thông qua săn giết tà ma Cửu U, dùng thân thể tà ma làm dưỡng phân cho 'Kim Liên' trưởng thành.

Nhưng quá trình này vô cùng chậm chạp.

Hơn nữa, tà ma cũng chẳng phải dã thú, thậm chí chúng còn đang phản săn giết đệ tử Nho gia.

Có thể nói, mỗi một tấc đất mở rộng của thế giới Kim Liên Nho gia đều do đệ tử Nho gia dùng máu và sinh mạng đổi lấy.

Chính vì thế, khi Hằng Hỏa Chân Quân thông qua Tống Thư Hàng biết được tác dụng của 'mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ' mới vui mừng khôn xiết.

Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ rất đặc thù, chúng có thể cưỡng ép nhét vào thế giới hạt nhân hoặc thế giới Kim Liên, sau đó lấp vào khu vực biên duyên của tiểu thế giới, cưỡng ép mở rộng địa bàn thế giới.

Giống như lấp biển tạo đất vậy.

Thứ Nho gia cần hiện nay chính là công hiệu mở rộng diện tích thế giới Kim Liên của mảnh vỡ Thiên Đình.

Huống hồ, ngoại trừ cái 'thứ' bị rửa mất kia, các công năng khác của mảnh vỡ Thiên Đình đều không biến mất.

"Hằng Hỏa đạo hữu có cần bàn bạc kỹ với các thành viên khác của học viện Nho gia không?

Tránh việc các đệ tử Nho gia khác có ý kiến khác." Bạch tiền bối phân thân nhắc nhở.

Hằng Hỏa Chân Quân khẽ cười, đưa tay đưa ra một phù văn 'Nho văn Thánh nhân'.

Đây là 'Nho văn' do chính tay Thánh nhân Nho gia để lại, cùng tính chất với ‘Đế văn’ của Thiên Đế.

Sau nhiều lần hạo kiếp, số lượng phù văn ‘Nho văn’ do chính tay Thánh nhân viết còn lưu lại ở Nho gia đã không còn nhiều.

Ngày nay, chúng thường được dùng làm tín vật quan trọng.

“Thực tế, trước khi mời Thư Hàng tiểu hữu qua giúp đỡ, ‘các vị trưởng bối’ của các phái các nhà Nho gia đã tập thể thảo luận qua, và trao cho ta quyền hạn lớn nhất trong phương án xử lý ‘thế giới Kim Liên’ và ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’.” Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Dùng người thì không nghi, nghi người thì không dùng.

“Ngoài ra, nếu Thư Hàng tiểu hữu gần đây rất thiếu linh thạch, phí vất vả lần này ta quy đổi thành linh thạch cho cậu nhé?

Tuy hơi thực dụng một chút.” Hằng Hỏa Chân Quân bổ sung thêm một câu.

Số lượng ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ của Nho gia tương đương khổng lồ, chỉ riêng việc vận chuyển thôi cũng phải mất vài ngày.

Phí vất vả chắc chắn là không thể thiếu.

Vốn dĩ Hằng Hỏa Chân Quân còn đang nghĩ nên dùng bảo vật thích hợp nào làm phí vất vả cho Tống Thư Hàng...

Hiện tại xem ra, linh thạch thực dụng nhất ngược lại là lựa chọn tốt nhất.

“Đại tục tức đại nhã, càng thực dụng càng tốt ạ.” Tống Thư Hàng cảm thấy câu nói này của Hằng Hỏa tiền bối là câu nói êm tai nhất mà cậu nghe được trong ngày hôm nay.

“Còn Bạch đạo hữu thì sao?

Anh có thứ gì muốn không?” Hằng Hỏa Chân Quân lại quay đầu nhìn về phía Bạch tiền bối phân thân.

Đến lúc vận chuyển, rất nhiều chỗ còn cần Bạch tiền bối giúp đỡ.

Ông có quyền hạn lớn nhất trong việc xử lý sự kiện ‘thế giới Kim Liên’.

Đã như vậy, trong phạm vi quyền hạn, ông đương nhiên muốn chuẩn bị món quà chu đáo nhất cho hảo hữu của mình.

Bạch tiền bối phân thân suy nghĩ hồi lâu.

Anh nhận ra mình thực sự chẳng thiếu thứ gì.

“Vậy thì đến lúc đó cho ta một khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ đi.” Bạch tiền bối nói.

Đến lúc đó có thể lấy ra mài nghịch, chơi chán rồi có thể ném vào thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

“Không vấn đề gì, đến lúc đó Bạch đạo hữu thấy khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ nào thích trong quá trình vận chuyển thì cứ lấy đi.

Không kể lớn nhỏ.” Hằng Hỏa Chân Quân bảo chứng.

Bạch tiền bối nghiêm túc nói: “Vậy ta sẽ đợi để chọn khối to nhất.” “Tuyệt đối không vấn đề, còn A Thập Lục tiểu hữu, phí vất vả của cháu muốn thứ gì nào?” Hằng Hỏa Chân Quân lại hỏi.

Tô Thị A Thập Lục mặt đầy nghi hoặc: “Cháu cũng có phần ạ?” Bạch Long tỷ tỷ khẽ cười: “Coi như ông cũng có chút tinh mắt, được rồi, đến lúc đó nếu có chỗ nào ta giúp được, ta cũng sẽ tận lực tương trợ.

A Thập Lục, cháu cứ việc chọn một món đồ mình thích đi.” “Vậy... cháu cũng muốn một khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ ạ.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Vậy quyết định thế nhé, ta đi bảo người chuyển mảnh vỡ Thiên Đình tới, đến lúc đó chúng ta đồng tâm hiệp lực giải quyết nó.” “Ơ?

Còn tôi?

Còn tôi thì sao?” Bạch Hạc Chân Quân ở bên cạnh cuối cùng không nhịn được nói: “Thực ra tôi cũng có thể giúp mà.” “Bạch Hạc đạo hữu, chẳng phải anh là không khí sao?” Hằng Hỏa Chân Quân cười ha ha nói.

Bạch Hạc Chân Quân: “...” Tin hay không tôi mổ ông đấy.

Đừng tưởng ông đọc nhiều sách hơn mấy năm là có thể bắt nạt tôi như thế nhé. ... ...

Khi Tống Thư Hàng và các tiền bối từ trong ‘thế giới Kim Liên’ đi ra, phát hiện vị đạo hữu không nhớ nổi mặt kia đã biến mất không thấy đâu nữa.

Đương nhiên, cũng có thể không phải biến mất, mà chỉ là hòa lẫn vào đám người.

Dưới sự chỉ huy của Hằng Hỏa Chân Quân, Nho gia bắt đầu sử dụng các loại thủ pháp chuyển dời ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ tới.

Thực ra khi thấy cảnh này, đại thúc lái xe cũng không cần lên hỏi kết quả thí nghiệm nữa, kết quả đã rành rành ngay trước mắt.

Chương 2159

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối phân thân đứng ngay vị trí lối vào thế giới Kim Liên.

Đệ tử Nho gia bắt đầu vận chuyển ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ tới theo thứ tự từ nhỏ đến lớn.

Những ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ thể tích không lớn có thể trực tiếp thông qua ‘Tụ Lý Càn Khôn’ của Bạch tiền bối mang vào trang bị trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Sau khi được thế giới hạt nhân ‘rửa’ qua một lượt ‘chứng nhận’, Bạch tiền bối lại mang ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ trực tiếp từ thế giới hạt nhân đi ra, tiến vào thế giới Kim Liên, chuyển dời ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ đã qua chứng nhận vào thế giới Kim Liên.

Trong thế giới Kim Liên, đệ tử Nho gia tiếp nhận mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, mang nó tới biên duyên của thế giới Kim Liên để cưỡng ép mở rộng thế giới.

Đối mặt với một số mảnh vỡ Thiên Đình có thể tích quá mức khổng lồ, bản thân Nho gia đã có sẵn thủ đoạn ‘áp súc’.

Họ có thể nén những mảnh vỡ này xuống kích thước thích hợp, sau đó do Bạch tiền bối dùng ‘Tụ Lý Càn Khôn’ mang vào thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng, lặp lại các bước trên.

Toàn bộ quá trình trôi chảy như một dây chuyền sản xuất.

Khi mọi người phối hợp ngày càng ăn ý, hiệu suất vận chuyển mảnh vỡ Thiên Đình cũng ngày càng cao.

Từng khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ sau khi được chứng nhận đã thành công được thế giới Kim Liên tiếp nhận, trở thành một phần của thế giới Kim Liên.

Trên mặt Hằng Hỏa Chân Quân hiện lên nụ cười ấm áp.

Bây giờ, điều duy nhất cần lo lắng... là khâu của Bạch đạo hữu.

Loại chuyện ‘lặp đi lặp lại, vô vị’ này, không biết Bạch đạo hữu có thể kiên trì được bao lâu?

Một khi anh đột nhiên cảm thấy mất hứng...

Hằng Hỏa Chân Quân bây giờ chỉ có thể kỳ vọng ‘hứng thú’ của Bạch đạo hữu có thể kéo dài lâu hơn một chút.

Nhưng đồng thời với sự kỳ vọng, trong lòng Hằng Hỏa Chân Quân lại ẩn ẩn có cảm giác tội lỗi.

Để Bạch đạo hữu cứ mãi lặp lại chuyện khô khan, lặp đi lặp lại như thế này, cảm giác như đang phí phạm của trời vậy. ... ...

Phân thân Bạch tiền bối trong trạng thái mặt đơ, mức độ kiên nhẫn hoàn toàn vượt xa dự đoán của Hằng Hỏa Chân Quân.

Mặt trời lặn, trăng lên.

Trăng lặn, mặt trời lên.

Buổi sáng sớm đã đến.

Ngày 20 tháng 11, thứ Tư.

Bạch tiền bối thế mà lại lặp lại một việc khô khan suốt một ngày ròng rã.

“Có muốn nghỉ một lát không?” Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng hỏi.

“Đợi chút nữa đi.” Bạch tiền bối đáp.

Anh dường như đã tìm thấy niềm vui trong quá trình vận chuyển ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ và nhảy qua nhảy lại giữa thế giới hạt nhân và thế giới Kim Liên?

Tống Thư Hàng lẳng lặng ngồi xổm ở lối vào thế giới Kim Liên của Nho gia, tay cầm quyển 《Đại Thủ Ấn Kim Cương Thần Phạt》, nhanh chóng lật đi lật lại, nhân cơ hội học tập môn công pháp ‘Đại Thủ Ấn’ này.

Trong quá trình vận chuyển mảnh vỡ Thiên Đình, tác dụng của cậu là mở cửa thế giới hạt nhân... sau đó thì chẳng còn việc gì của cậu nữa.

Thế giới hạt nhân sau khi ‘rửa’ hết khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ này đến khối khác đã xảy ra một số biến hóa.

Ví dụ như... lối vào đã lớn hơn một chút!

Hơn nữa, tốc độ nó tiêu hóa ‘tà năng Cửu U’ hấp thu lần trước cũng nhanh hơn không ít.

Toàn bộ thế giới hạt nhân trở nên củng cố hơn.

Đặc biệt là những mảnh vỡ Thiên Đình bị cưỡng ép nhét vào, càng thêm ‘dung hợp’ với thế giới hạt nhân, ẩn ẩn có thêm một loại cảm giác ăn ý.

“Ừm, càng lúc càng có manh mối rồi.” Lúc này, Bạch tiền bối phân thân hài lòng gật đầu.

“Bạch tiền bối phát hiện ra gì sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ta đang thử cải tiến ‘Tụ Lý Càn Khôn’, từ hôm qua đến giờ, ta đã tiến hành cải tiến mười chín lần.” Bạch tiền bối nhẹ nhàng vung vung tay áo của mình, đáp.

Tống Thư Hàng trợn to mắt nhìn Bạch tiền bối, lại cúi đầu nhìn quyển 《Đại Thủ Ấn Kim Cương Thần Phạt》 mà mình cuối cùng cũng miễn cưỡng đọc hiểu trong tay.

Đột nhiên có cảm giác học tra bị học bá nghiền nát.

“Hơn nữa, trong lúc cải tiến ‘Tụ Lý Càn Khôn’ và nhảy vọt giữa hai tiểu thế giới, trong đầu ta lại có một ý tưởng pháp thuật mới.” Bạch tiền bối nói.

Nói xong, tay trái anh ấn lên một khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ chưa qua thu nhỏ, hạ xuống một phù văn.

“Thu!” Bạch tiền bối khẽ quát một tiếng.

Mảnh vỡ Thiên Đình khổng lồ bị thu vào trong tay áo.

Tiếp đó tay phải Bạch tiền bối ấn xuống, trực tiếp vươn vào trong ‘thế giới hạt nhân’ của Tống Thư Hàng.

Ầm ầm, khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ bị ống tay áo trái thu vào, thông qua ống tay áo phải trực tiếp chuyển dời tới thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

“Trên cơ sở này, chắc là còn có thể tiến hành một số cải tiến.” Bạch tiền bối nói: “Thư Hàng, lát nữa đưa quyển 《Tụ Lý Càn Khôn》 kia của cậu cho ta, ta sửa lại giúp cậu.” “Bạch tiền bối uy vũ.” Tống Thư Hàng nói.

“Bạch đạo hữu có phát hiện khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ nào mình thích không?” Hằng Hỏa Chân Quân bên cạnh hỏi.

“Ái chà... quên chú ý rồi.” Mải mê cải tiến công pháp quá, nhất thời quên mất việc chọn lựa mảnh vỡ mình thích.

“Thôi, cứ khối này đi!” Bạch tiền bối tùy ý ấn lên khối ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ tiếp theo.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía khối mảnh vỡ này.

Trên đó viết văn tự viễn cổ.

Tống Thư Hàng thử giải mã: “Cái gì... ma cung gì đó?” “Tâm Ma

Động.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Tâm Ma Động?

Một mảnh vỡ Thiên Đình liên quan đến tâm ma sao?” Tống Thư Hàng nhanh chóng cất quyển 《Đại Thủ Ấn Kim Cương Thần Phạt》 trong tay, tinh thần phấn chấn.

Tâm ma là nội dung cậu khá chú ý gần đây.

“Biết đâu chỉ là phát âm giống thôi, không phải cái tâm ma mà cậu nghĩ đâu.” Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Là một thanh kiếm tâm ma, Tống Thư Hàng gần đây mê mẩn việc dùng tâm ma làm món ăn khiến nó thấy rất hoảng.

“Hì, vậy để tôi đi giám định lai lịch của nó.” Tống Thư Hàng vươn tay phải, ấn về phía khối mảnh vỡ Thiên Đình này.

Khi tay mới ấn được một nửa, cậu đột nhiên dừng lại.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn ra phía sau: “Bạch Long tỷ tỷ, trong tay tỷ có tình báo gì về ‘Tâm Ma Động’ này không?” Con người là sinh vật có trí tuệ, không thể ngã hai lần cùng một chỗ được.

Trước đó đã vì nguyên nhân tình báo mà bị hố một lần, lần này Tống Thư Hàng đương nhiên phải rút kinh nghiệm.

Bạch Long tỷ tỷ vươn móng vuốt nhỏ, gãi gãi má mình: “Cái 【Tâm Ma Động】 này, ta thực sự không có ấn tượng gì, lạ thật đấy.” Tiền thân của cô là thủy tổ Kim Long Thiên Đình viễn cổ, bất cứ cung điện hay kiến trúc nào hơi có chút danh tiếng trong toàn bộ Thiên Đình cô đều có ấn tượng.

Ít nhất cũng đã từng nghe qua từ miệng đồng bạn.

Một nơi nghe qua có vẻ rất đặc thù như ‘Tâm Ma Động’, cô thế mà lại không có chút ấn tượng nào.

Nhưng lại có thể khẳng định khối mảnh vỡ này chính là ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’.

“Chẳng lẽ là mật thất bí mật do tên Thiên Đế kia âm thầm bố trí?

Hoặc là mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ từng bị ai đó gia công lại lần thứ hai?” Bạch Long tỷ tỷ đoán.

“Vậy tôi giám định thử xem nhé?” Tống Thư Hàng nói.

Mảnh vỡ Thiên Đình mà Bạch tiền bối tùy ý chọn trúng, tuy không phải khối lớn nhất, nhưng tám chín phần mười là rất trân quý, hoặc giả chính là thứ Bạch tiền bối muốn.

“Thử xem đi, lần này ta không giúp được cậu rồi.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Bạch tiền bối cũng gật đầu.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, chuẩn bị tinh thần chống chọi với đau đớn.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể cậu sương mù hóa, đưa tay ấn lên mảnh vỡ Thiên Đình.

Bí pháp giám định kích hoạt!

Bùm~~ Tống Thư Hàng nổ rồi...

Nổ cực nhanh, nổ trong tích tắc.

Mọi người có mặt đều ngây người.

Cái giá giám định lần này cực kỳ thảm trọng.

Nếu không phải thân thể sương mù hóa, hậu quả của Thư Hàng e là không dám tưởng tượng.

“Chết mất, chết mất thôi.

Đau đau đau.” Làn sương mù bị nổ tung kia tập hợp lại, hóa thành nhân hình.

“Cậu cũng liều mạng quá đấy?” Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Có cần thiết phải liều đến mức tự bạo chỉ để giám định một mảnh vỡ Thiên Đình không?

“Không phải đâu, tiền bối Xích Tiêu Kiếm.

Thân thể là do chính tôi khống chế để khuếch tán ra...

Vừa nãy nỗi đau giám định đạt đến ngưỡng tôi có thể chịu đựng, thế là tôi trực tiếp khuếch tán thân thể sương mù ra, như vậy có thể giảm bớt đau đớn, đồng thời tôi cũng cưỡng ép kết thúc quá trình ‘bí pháp giám định’.

Xuýt~ thứ này lai lịch lớn lắm, cảm giác dù tôi có chấp nhận cái giá bị trọng thương cũng không cách nào giám định hết toàn bộ thông tin của nó.” Tống Thư Hàng hít hà không khí lạnh.

Bạch Long tỷ tỷ thở phào nói: “Cái hóa thân sương mù này của cậu đúng là thực dụng thật.

Chương 2160

Cảm giác cứ như phiên bản rút gọn của bất tử thân vậy.” “Có nó tôi mới dám mạnh dạn sử dụng bí pháp giám định.” Tống Thư Hàng ha ha cười nói, nhưng mới cười được hai tiếng đã nghẹn lại, đau đớn ập đến từng đợt như sóng biển, tiếng cười của cậu nghẹn thành tiếng cười thảm.

Bạch tiền bối phân thân đưa tay ấn lên người Tống Thư Hàng, trong tay anh có ánh sáng nhàn nhạt liên tục lóe lên.

“《Dưỡng Đao Thuật》?!” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm lập tức nhận ra ánh sáng nhàn nhạt kia.

Ý tưởng này của Bạch Thánh hay đấy.

Sau khi Tống Thư Hàng thi triển ‘bí pháp giám định’, cái giá đau đớn phải trả trực tiếp tác dụng lên tinh thần, trong linh hồn.

Một phát thấu hồn.

Mà cảm giác sảng khoái của 《Dưỡng Đao Thuật》 không chỉ tác dụng lên nhục thân, mà còn tác dụng lên sự kích thích của linh hồn và tinh thần.

Biết đâu 《Dưỡng Đao Thuật》 lại có thể hóa giải tác dụng phụ của ‘bí pháp giám định’ lên Tống Thư Hàng?

Tiền đề là thân thể Tống Thư Hàng có thể tiếp nhận 《Dưỡng Đao Thuật》.

“A a a~ a~” Tiếng kêu thảm kinh điển họ Tống.

Có thể nghe ra, đây là tiếng kêu đau đớn tuyệt đối, không phải kiểu kêu vừa đau vừa sướng, giữa hai cái vẫn có chút khác biệt nhỏ.

Bạch tiền bối thu tay lại: “Xem ra 《Dưỡng Đao Thuật》 vô hiệu với ‘bí pháp giám định’ của Thư Hàng.” “Xuýt xuýt~ không sao, mức độ đau đớn này tôi sẽ sớm khắc phục được thôi.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ ngực mình: “Đau đớn chỉ khiến con người ta kiên cường hơn, khiến nội tâm cũng được trưởng thành.” “Lời tuy vậy, nhưng cũng phải xem đẳng cấp đau đớn nữa.

Ta thấy đẳng cấp đau đớn trên người cậu chỉ có thể khiến người ta sụp đổ thôi.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

“Có giám định ra thông tin gì không?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Chắc chắn rồi, đánh đổi cả việc thân thể rã rời, cuối cùng cũng có thu hoạch.” Tống Thư Hàng nói.

Thông tin có được từ bí pháp giám định hiện ra trong não cậu. 【Tâm Ma Động: Thời đại viễn cổ, phòng thí nghiệm bí mật nghiên cứu về ‘tâm ma’ của Thiên Đế.

Cùng với lúc Thiên Đình sụp đổ, Tâm Ma Động hóa thành mảnh vỡ, rơi xuống nhân gian.

Trong Tâm Ma Động từng lưu trữ tài liệu nghiên cứu liên quan đến tâm ma, hiện đã bị tiêu hủy, ngoại trừ Thiên Đế ra, không còn ai biết kết quả nghiên cứu.】 Sau đó, hết rồi...

Lần bí pháp giám định này là do chính Tống Thư Hàng cưỡng ép cắt đứt, cho nên thông tin giám định phản hồi không đủ hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng khẽ xoa xoa cái đầu sương mù hình tròn, cậu hiện vẫn duy trì ‘trạng thái sương mù’, sợ mình vừa chuyển về trạng thái nhục thân là sẽ đau đến ngã lăn ra đất ngay, phải từ từ đã.

“Đây là phòng thí nghiệm bí mật của Thiên Đế, là nơi bà ấy từng nghiên cứu tâm ma.” Tống Thư Hàng đáp.

Thời đại viễn cổ, Thiên Đế đã bắt tay vào nghiên cứu tâm ma.

Hơn nữa, rất có khả năng đã có một số kết quả nghiên cứu, điểm này có thể suy đoán từ trên người Vũ Nhu Tử.

Cách đây không lâu, Vũ Nhu Tử nhất thời hứng chí, muốn rút tâm ma của mình ra biến thành hóa thân.

Sau đó cô ấy bắt đầu nghiên cứu tâm ma.

Mà theo mô tả của chính Vũ Nhu Tử, lúc cô ấy nghiên cứu hóa thân tâm ma đã có được không ít thông tin hữu dụng từ chỗ 'Linh quỷ'.

Chính nhờ những thông tin đó làm cơ sở, cô mới có thể nghiên cứu ra 'hóa thân tâm ma'.

Mà linh quỷ của cô bị Thiên Đế cưỡng ép mượn đi, cũng có nghĩa là những thông tin liên quan đến 'nghiên cứu tâm ma' kia là từ chỗ Thiên Đế lộ ra.

"À há, quả nhiên là bí động do Thiên Đế âm thầm làm ra.

Không còn thông tin nào khác sao?" Bạch Long tỷ tỷ nói.

"Tình báo giám định được chỉ có bấy nhiêu thôi...

Tuy nhiên, tôi cho rằng mảnh vỡ Thiên Đình này không đơn giản như thế đâu." Tống Thư Hàng hắc hắc cười.

Bí pháp giám định đã trả cái giá lớn như vậy, thì trong thứ được giám định chắc chắn ẩn giấu thông tin hoặc vật phẩm 'đáng giá'.

"Biết đâu trong này còn giấu 'tâm ma', tâm ma lâu năm chắc chắn rất ngon." Tống Thư Hàng nói.

Rất nhiều thứ có niên đại lâu năm đều là đồ tốt.

Ví dụ như rượu Nữ Nhi Hồng, một số loại rượu vang và Sprite.

"Nếu bên trong thực sự có tâm ma lâu năm, ta cảm giác người bị ăn thịt sẽ là cậu đấy.” Trên đầu Tống Thư Hàng, một sợi lông ngốc dài bảy mét mọc ra, đó là một sợi tóc dài của Sở các chủ.

Sợi tóc dài của Sở các chủ uốn éo thướt tha trên đầu Tống Thư Hàng, đung đưa theo gió.

“Đồ vật lâu năm ngoài việc có thể ngon hơn ra, cũng sẽ trở nên lợi hại hơn.” Sợi tóc của Sở các chủ lên tiếng.

Sau lưng Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối mặt đơ đang rục rịch đôi tay nhỏ, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào sợi tóc dài đang đung đưa trên đầu Thư Hàng, rất muốn nhổ nó xuống.

Nhân lúc sợi tóc này đang giao lưu với Tống Thư Hàng, thân hình Bạch tiền bối khẽ động, ra tay nhanh như điện chộp lấy sợi tóc kia.

Sợi tóc của Sở các chủ ‘vút’ một cái rụt lại, rồi lại mọc ra từ một vị trí khác trên đầu Tống Thư Hàng: “Bạch Thánh, làm gì thế?” Bạch tiền bối bình tĩnh lắc đầu, lùi về vị trí cũ, ánh mắt tiếp tục khóa định sợi lông ngốc trên đầu Tống Thư Hàng, chờ thời cơ hành động.

Sở các chủ cảm thấy bị nhìn chằm chằm rất không thoải mái, sợi tóc dài bảy mét kia rụt lại một đoạn, rồi lại rụt lại một đoạn... càng rụt càng ngắn.

“Khụ, Hằng Hỏa tiền bối, Nho gia đã từng vào xem trong mảnh vỡ này chưa?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi để đánh lạc hướng chú ý của Bạch tiền bối.

“Tất cả mảnh vỡ Thiên Đình trong tay Nho gia chúng ta đều đã kiểm tra qua một lần, khối này chắc chắn cũng không ngoại lệ.

Nhưng nếu là Thiên Đế giấu thứ gì đó bên trong, chúng ta kiểm tra không ra cũng là chuyện bình thường.” Hằng Hỏa Chân Quân đáp, dù sao đó cũng là sự tồn tại được thế nhân đem ra so sánh với Thánh nhân Nho gia.

Tống Thư Hàng: “Vậy chúng ta có thể vào xem thử không?” “Khối mảnh vỡ Thiên Đình này đã là đồ của Bạch đạo hữu rồi.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Bạch tiền bối phân thân quay đầu lại: “Vậy thì vào xem thử đi.” “Thực ra, nếu cậu muốn làm món tâm ma hào...

Sở Two là một nguyên liệu tốt đấy.” Lúc này, sợi tóc dài của Sở các chủ trên đầu đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trợn mắt há mồm.

“Sở Two mới thực sự là tâm ma lâu năm, từ ngày Bích Thủy Các bị hủy diệt đã quẩn quanh trong lòng ta.

Hơn nữa, cô ta hiện giờ là cảnh giới cấp bậc ‘Trường Sinh Giả’, nói cách khác, đây là nguyên liệu nấu ăn cấp Trường Sinh Giả.” Sở các chủ tiếp tục nói.

“Xin lỗi tiền bối Sở... tôi vẫn còn muốn sống thêm vài năm nữa.” Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

Cậu, họ Tống này, dù có chết cũng phải chết nặng tựa Thái Sơn, tuyệt đối không dễ dàng lãng phí cơ hội phục sinh.

“Nhát.” Sở các chủ tiếp tục: “Làm người phải có mục tiêu, làm nghề nào yêu nghề nấy.

Đã chọn làm Tiên Trù thì mục tiêu phải thiết định là Tiên Trù mạnh nhất, nguyên liệu cấp bậc Trường Sinh Giả mới là mục tiêu tối thượng của Tiên Trù.” “Sở tiền bối, hôm nay tỷ bị sao thế?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi: “Tỷ không phải lại nảy sinh tâm ma mới đấy chứ?” Nếu không sao cứ xúi giục cậu đi ăn Sở Two?

“Hôm nay dục vọng cầu sinh của cậu mạnh liệt nhỉ.” Sợi tóc Sở các chủ đột nhiên phát ra tiếng cười.

Tống Thư Hàng: “???” “Có khách tới rồi.” Sở các chủ chậm rãi nói: “Vị khách không mời mà đến.” “Kẻ địch sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng mà, dù kẻ địch có tới thì liên quan gì đến việc tỷ xúi giục tôi ăn Sở các chủ Two?

Nghe thấy lời cảnh báo của Sở các chủ, tất cả mọi người có mặt nhanh chóng tiến vào trạng thái chiến đấu.

Đây là phúc địa của Nho gia, là nơi tọa lạc của thế giới Kim Liên, là nơi quan trọng nhất của Nho gia hiện nay.

Nếu bị kẻ địch trực tiếp xông vào đây thì không phải chuyện đùa. 【Hắc hắc hắc, không ngờ trong Nho gia còn ẩn giấu thứ tốt thế này.】 Giữa hư không, một giọng nói trầm đục vang lên.

Giọng nói này mang theo âm mũi nồng đậm...

điều này khiến giọng nói trầm đục lộ ra chút đáng yêu.

Sau đó.

Một đường hầm không gian hiện ra, là cánh cửa không gian của Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Chỉ là dưới sự áp chế của các thủ đoạn phòng ngự của Nho gia, cánh cửa không gian này hình thành rất chậm.

Hằng Hỏa Chân Quân: “Khí tức Cửu U.” Nho gia và tà ma Cửu U là quan hệ tử địch thực sự, đôi bên săn đuổi lẫn nhau, giám sát lẫn nhau.

Mỗi khi Nho gia có động thái lớn, tà ma Cửu U luôn có thể có được một số manh mối và thông tin, và ngược lại.

Nhưng con tà ma Cửu U này trực tiếp mở đường hầm không gian ngay trong phúc địa Nho gia... sự tự tin này vô cùng mạnh.

Nếu không phải nhất thời nóng não thì chính là có sự chuẩn bị vạn toàn, có thể đảm bảo mình toàn thân nhi thối?

Lai giả bất thiện.

Bạch tiền bối động tác nhanh nhất, anh lướt tới xuất hiện phía trên cánh cửa không gian, hai tay ép xuống cánh cửa này.

Ầm~~ Tiếng nổ vang dội vang lên, cánh cửa và đường hầm không gian này trực tiếp bị dẫn nổ.

Tuyệt kỹ thân truyền của Thánh nhân Nho gia 《Bí pháp Áp súc Không gian Bạo tạc》.

Đây là bí pháp mà Bạch tiền bối đã lấy được trong ao Thánh Tịch ở núi Vạn Thư điên đảo trong chuyến đi Nho gia lần trước.

Đây là bí pháp do Thánh nhân Nho gia nghiên cứu ra, chuyên để đối phó với những kẻ dùng ‘thủ đoạn không gian’ để tập kích gần thân.

Hiệu quả của bí pháp này đúng như tên gọi của nó, có thể trực tiếp nén không gian lại và cho nổ tung.

Hiệu quả vô cùng xuất sắc.

Từ trong đường hầm không gian bị phá hủy truyền ra một tiếng rên rỉ đau đớn.

Dù là cường giả cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên trở lên mà ăn trọn 《Bí pháp Áp súc Không gian Bạo tạc》 cũng sẽ rất khó chịu.

Đường hầm không gian sụp đổ.

Nhưng đối phương không bỏ cuộc, lại một đường hầm không gian mới chậm rãi ngưng tụ thành hình.

Nhưng cũng giống như trước đó, dưới ảnh hưởng của trận pháp phúc địa Nho gia, quá trình hình thành cánh cửa và đường hầm không gian bị áp chế.

Bạch tiền bối lại lướt tới, hai tay ép xuống đường hầm không gian.

Ầm~~ “Cứ như chơi trò đập chuột ấy nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

Vào những lúc then chốt, Bạch tiền bối luôn đáng tin cậy như vậy.

“Thư Hàng, lát nữa cậu lên đi.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Bạch Thánh là muốn cậu lên thử xem thực lực của đối phương nông sâu thế nào.” Sợi tóc của Sở các chủ vừa uốn éo vừa đáp.

Chương 2161

Đang nói chuyện, đường hầm không gian kia lại hiện ra lần nữa.

Đúng là cứng đầu, không đâm sầm vào tường nam quyết không quay đầu.

Bạch tiền bối thân hình khẽ chớp, tóm lấy Tống Thư Hàng, lại lướt tới xuất hiện bên cạnh đường hầm không gian kia.

“Cường Giả Giám Định Thuật!” Mắt trái Tống Thư Hàng sáng lên, một đạo ánh sáng đánh vào trong đường hầm không gian.

Một lát sau.

“Không phản ứng, không tiếng kêu, không ổn rồi...

E là tuyệt thế cường giả.” Tống Thư Hàng nói.

Hai tay Bạch tiền bối lại ép xuống.

Ầm~~ Đường hầm không gian lại bị nổ tung.

Sở các chủ nói: “Không phải tuyệt thế cường giả, chỉ là đối phương mở đường hầm nhưng người lại chưa chen vào.

Gian xảo thật.” 【Hắc hắc hắc hắc.】 Tiếng cười kia lại vang lên giữa hư không.

Khoảnh khắc tiếp theo, có cánh cửa không gian bùng nổ ra, một cái đầu gấu và bàn chân gấu mạnh mẽ chen ra từ cánh cửa không gian.

Mở cửa không gian ba lần, nó đã tìm thấy kẽ hở trong năng lượng áp chế không gian của Nho gia, nhất cử đột phá.

“Lần này xem ngươi còn dẫn nổ không gian thế nào nữa.” Bàn chân gấu múa may, chỉ vào Bạch tiền bối: “Lại đây, lại đây lần nữa xem nào!” “Cường Giả Giám Định Thuật!” Tống Thư Hàng không chút do dự lại tặng thêm một phát ‘tình mẫu tử’.

Bép~ “Vô ích thôi, Bá Nho Huyền Ma.

Chút việc mang thai này chẳng ảnh hưởng gì tới ta cả.” Cái đầu gấu nhe răng cười nói.

Tuyệt thế cường giả sao?

Thời buổi này những người có thể miễn dịch ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ nhiều vậy sao?

“Ta có thể một hơi mang thai mười đứa, mà quá trình mang thai không hề bị ảnh hưởng, thậm chí mười đứa trẻ sinh ra là có thể trực tiếp trở thành bá chủ trên chiến trường.” Đầu gấu đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “...” Đáng sợ thật, đây là thể chất khủng khiếp bẩm sinh miễn dịch với ‘Cường Giả Giám Định Thuật’.

Tống Thư Hàng vô cùng bội phục vị bá chủ một phương của thế giới Cửu U này.

Sau đó, cậu tặng thêm một phát ‘Sự ngắm nhìn của phôi thai’ để bày tỏ lòng kính trọng.

Mắt phải sáng lên, sự ngắm nhìn của phôi thai thuận lợi rơi lên mình con gấu tà ma đang kẹt nửa người trong đường hầm không gian.

Trên người gấu tà ma xuất hiện một mảng vân lộ như ‘rễ cây’, trên đỉnh đầu nó mọc ra một đóa hoa nhỏ thất thải, đung đưa theo gió, thướt tha mềm mại, hệt như sợi lông ngốc trên đầu Tống Thư Hàng.

“Phụt~” Bạch Long tỷ tỷ không nhịn được bật cười thành tiếng.

Gió thổi qua, đóa hoa nhỏ thất thải rụng xuống, dưới sự dẫn dắt của niệm lực, đóa hoa này thuận lợi bay tới tay Tống Thư Hàng.

“Ngươi đã làm gì với thân thể ta?” Gấu tà ma trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Nó luôn cảm thấy trên người mình dường như thiếu mất thứ gì đó, nhưng nhất thời lại không nhận ra rốt cuộc là thiếu cái gì.

Tống Thư Hàng đón lấy đóa hoa thất thải, đóa hoa nhỏ ngưng tụ lại thành một viên hạt giống.

“Giai đoạn thứ hai của Cường Giả Giám Định Thuật.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói: “Sự ngắm nhìn của phôi thai.” Tuy không biết ‘Sự ngắm nhìn của phôi thai’ rốt cuộc là bí thuật gì, nhưng gấu tà ma bản năng cảm thấy đây không phải thứ gì hay ho.

Thân hình nó dùng lực vùng một cái, chui ra khỏi đường hầm không gian.

Bất kể thứ bị Bá Tống Huyền Thánh lấy đi là gì, chỉ cần đoạt lại là được.

“Tà ma Cửu U cấp Cửu phẩm, một phương bá chủ giới Cửu U, chân danh của nó không thể biết được.

Nó là nguyên hình của một số thần gấu thần ma, đặc điểm là năng lượng tái sinh mạnh mẽ, gần như bất tử cộng với nhục thân cường hãn.” Hằng Hỏa Chân Quân nhận ra lai lịch của con gấu tà ma này, báo ra tình báo về nó.

Bạch tiền bối tiến lên một bước, chắn trước mặt tất cả các đạo hữu.

Phía xa, trong đám đệ tử Nho gia, một người đàn ông trung niên bình tĩnh nhìn con gấu tà ma khổng lồ này.

Chính là vị đại thúc lái xe kia.

Ông liếc mắt một cái đã nhận ra con gấu tà ma này sở hữu cảnh giới cấp Cửu phẩm, nhục thân mạnh mẽ, rất khó đối phó.

Hơn nữa trên người nó còn có ma vật ký sinh đáng sợ hơn.

Loại ma vật mạnh mẽ này đã có thể xứng với danh hiệu ‘Ma Thần’.

Ma thần kia ẩn nấp trong cơ thể gấu tà ma lớn, hai bên hình thành quan hệ cộng sinh.

Một khi Ma thần này phối hợp với gấu tà ma cùng bùng nổ, lực chiến đấu của nó e là sẽ trực tiếp tiếp cận cảnh giới Trường Sinh Giả. 【Lần này mình quay về Nho gia là đúng đắn.】 Đại thúc lái xe thầm nghĩ.

Nho gia hiện nay đã không còn là Nho gia trấn áp chư thiên vạn giới lúc Thánh nhân còn tại thế nữa.

Nho gia đã trải qua nhiều lần hạo kiếp, mười ba Kiếp Tiên thương vong quá nửa, đệ tử tinh anh chết yểu, dẫn đến cường giả đỉnh tiêm của Nho gia xuất hiện một tầng đứt đoạn thực lực nghiêm trọng.

Hiện tại, Nho gia thậm chí không có sức mạnh để đối kháng trực diện với con gấu tà ma này, tối đa chỉ có thể lấy ra bảo vật Thánh nhân để lại để đối kháng.

Đại thúc lái xe khẽ nắm chặt nắm đấm, hít sâu một hơi.

Vốn dĩ ông ở lại là để đề phòng ‘Thiên Đình viễn cổ’.

Vì ông có được một số thông tin từ đồng bạn, những kẻ sống sót của Thiên Đình viễn cổ đang nhắm vào những ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ trong tay Nho gia này, muốn thu hồi chúng.

Cho nên ông đã chạy tới, chuẩn bị sẵn sàng ngăn chặn kẻ sống sót Thiên Đình bất cứ lúc nào, ngăn cản Thiên Đế thu hồi ‘mảnh vỡ Thiên Đình’, không để ‘Trời’ hiện tại khôi phục trạng thái.

Không ngờ giữa đường, đến cả ‘tà ma Cửu U’ cũng nhúng một chân vào.

Thật sự coi Nho gia ta yếu đuối dễ bắt nạt sao?

Ai cũng muốn tới dẫm một chân?

Đại thúc lái xe trong lòng không kìm được sát ý, khí thế trên người bắt đầu thăng đằng, chuẩn bị ra tay.

“Thư Hàng, mượn kiếm.” Bạch tiền bối nói.

“Tiền bối Xích Tiêu Kiếm được không ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Không đợi Bạch tiền bối trả lời, tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đã vô cùng phối hợp, vui vẻ bay vào tay Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối bắt lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, ánh sáng trên tay liên tục lóe lên, một hơi tặng luôn ba phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

“Yêu yêu yêu~ đúng là cảm giác này.

Bạch đạo hữu, chúng ta hợp tác vui vẻ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Đệ lục Thánh thiên niên, Bạch Thánh.” Gấu tà ma lớn cúi đầu nói: “Ngươi không phải đối...

Á~~ tay~” Thân thể nó bị đánh bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất.

Đây hoàn toàn không phải tốc độ và lực đạo của Bát phẩm Huyền Thánh.

Thân hình gấu tà ma lớn lăn một vòng nhanh nhẹn giữa không trung, vững vàng lại thân hình: “Là ta đã xem thường ngươi rồi, Bạch Thánh.” “Ừm, không sao, ta sẽ không để ý đâu.” Bạch tiền bối phân thân bình tĩnh nói.

Kiếm quang rung lên, anh trực tiếp thông qua thiên phú không gian lướt tới bên cạnh gấu tà ma lớn, chủ động tấn công.

Năng lượng không gian của Bạch tiền bối thuộc về thiên phú, thi triển ra không có dao động không gian mạnh mẽ như của Cửu phẩm Kiếp Tiên, việc phòng bị càng thêm khó khăn.

Nhờ vào thiên phú không gian, Bạch tiền bối + Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trong thời gian ngắn đã ngạnh sinh sinh chặn đứng hoàn toàn các cuộc tấn công của gấu tà ma lớn.

Hằng Hỏa Chân Quân bắt đầu liên hệ với mấy vị trưởng bối đang tiềm tu của Nho gia, mời họ mang theo bảo vật Thánh nhân để lại tới đây với tốc độ nhanh nhất.

Tống Thư Hàng khẽ vặn cổ: “Sở các chủ, chúng ta cũng lên thôi.” “Ba kích, hiện tại năng lượng của ta tối đa chỉ có thể tung ra toàn lực ba kích thôi.” Sở các chủ khẽ giọng đáp.

“Tiên tử Nặc Ngôn Dữ Đẳng Đãi, năng lượng trong Bình Thiên Quan khôi phục được bao nhiêu rồi?” Tống Thư Hàng hỏi trong lòng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chui ra khỏi người, lắc đầu.

Lần trước chút năng lượng cuối cùng đã tiêu hao sạch sẽ trong ‘Thiên kiếp Cửu phẩm’ rồi.

Năng lượng trong Bình Thiên Quan có thể tự động chậm rãi khôi phục, nhưng không nhanh đến thế.

“Vậy tôi sẽ tạo cơ hội cho tiền bối Sở, tranh thủ phát huy uy lực ba kích kia tới mức lớn nhất.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đưa tay vỗ một cái vào vị trí đan điền, trong Linh hồ hai bộ ‘pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’ bay ra.

Bộ pháp khí tổ hợp của Bạch tiền bối Two gần đây vẫn luôn để trong Linh hồ của Tống Thư Hàng để ôn dưỡng, chưa thu hồi lại.

“Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc, Thánh Kiếm Chung Yên...

Sau đó, tổ hợp, Người khổng lồ hủy diệt vạn vật!” Tống Thư

Hàng một hơi kích phát hình thái mạnh nhất của pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú.

Ầm ầm ầm.

Khí tức đau đớn, điên cuồng, tuyệt vọng, không cam lòng trào dâng từ trên người gã khổng lồ thép này.

Gã khổng lồ ngửa mặt lên trời gào thét.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, hai bộ tổ hợp pháp hóa thành một gã khổng lồ cao hai mươi mét.

Hình thái mạnh nhất của gã khổng lồ là sáu mươi mét, nhưng hình thái đó tiêu hao quá lớn, gánh nặng lên thân thể Tống Thư Hàng cũng rất lớn.

Trên đầu gã khổng lồ, một dải tóc dài bảy mét rủ xuống...

đó là tóc của Sở các chủ, đang chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể phát động tiến công.

“Bạch tiền bối, tôi tới trợ anh đây.” Giọng nói của Tống Thư Hàng phát ra từ trong nắm đấm phải của gã khổng lồ.

Gã khổng lồ thép vung tay một cái, nắm đấm phải như một quả bom bay vọt ra ngoài.

Đập mạnh lên thân hình hộ pháp của gấu tà ma.

Tống Thư Hàng trong nắm đấm phải mặt đầy ngơ ngác.

Đây là chiêu thức mới mà gã khổng lồ thép học được sao?

Lần trước nó đâu có tấn công kiểu này.

Xoẹt!

Tóc của Sở các chủ ngưng tụ thành một bó, hệt như một ngọn trường thương, theo sát phía sau đâm vào người gấu tà ma lớn, trực tiếp phá vỡ phòng ngự nhục thân của nó, đâm ra một cái lỗ trên người nó.

“Ba đánh một sao, hắc.” Gấu tà ma lớn không hề sợ hãi, nó gào thét lớn rồi phát ra một tín hiệu.

Chương 2162

Lần này nó cũng có một trợ thủ.

Hơn nữa, lần này nó trực tiếp xông vào phúc địa Nho gia chính là để ‘thử nghiệm’ một chút thành ý và thực lực của vị trợ thủ mới này.

Tín hiệu vừa phát ra, cánh cửa không gian mở ra.

Một bàn chân ngọc bước ra từ trong đó.

Bàn chân nhỏ như ngọc tuyết trắng, mu bàn chân hơi cao, đường cong ưu mỹ, những ngón chân trắng nõn sơn nước sơn móng màu hồng phấn.

Tiếp đó, một thiếu nữ mặc váy đen bước ra khỏi cánh cửa không gian: “Vừa nãy... hình như nghe thấy có người nói muốn ăn ta.” ... ...

Xuất phát từ phúc địa Nho gia mà cường hành mở đường hầm không gian, vị thiếu nữ váy đen này khi mở đường hầm lại tỏ ra vô cùng thong dong tự tại.

Thiếu nữ váy đen vươn vai một cái, trên eo thắt viên minh châu to bằng quả trứng chim, tỏa sáng lấp lánh, tuyệt đối là bảo vật giá trị liên thành.

“Cô cuối cùng cũng tới rồi, Sở đạo hữu.” Gấu tà ma lớn cười ha ha: “Mời đạo hữu giúp ta một tay, cùng ta hợp lực xử lý mấy tên này.

Tuy chỉ là mấy con sâu nhỏ Bát phẩm, nhưng bóp lại thấy hơi cứng tay một chút.” Trong nắm đấm phải của ‘gã khổng lồ thép’ vừa bắn ra còn chưa kịp thu hồi, Tống Thư Hàng đang ẩn nấp: “...” Đại lão lần trước dám nói chuyện với tôi kiểu này đã bị tôi đâm nổ rồi!

“A a a.” Thiếu nữ váy đen khẽ cười, đưa tay hất mái tóc dài quá khoeo chân của mình, mái tóc tung bay: “Ta đã nói rồi, lần sau gặp lại sẽ vặn đầu ngươi xuống, ta trước giờ luôn nói lời giữ lời.” Tống Thư Hàng ẩn nấp trong nắm đấm quay đầu nhìn quanh, rồi chỉ vào chính mình: “Vặn đầu tôi?” Không phải chứ, chẳng phải tôi đã tặng cô một cái đầu của ‘vân tước tử tiền bối’ rồi sao?

Chẳng phải cô cũng rất hài lòng với cái đầu mới đó sao?

Tại sao còn muốn vặn đầu tôi? 【Gọi ta là ba đi!】 Đúng lúc này, trong não Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên một giọng nói.

Giọng nói này tràn đầy uy nghiêm.

Tống Thư Hàng: “???” Là tiên tử @#%×, cô ấy lại nghịch ngợm rồi. 【Sở tiền bối, vừa nãy không phải tôi nói đâu, tôi không có ý muốn làm ba của tỷ đâu!】 Lại một giọng nói nữa vang lên... lần này là giọng của chính Tống Thư Hàng.

Hai đoạn âm thanh này đều được phát lại trực tiếp trong não Tống Thư Hàng, người ngoài không cách nào nghe thấy.

Đây là Công Đức Xà Mỹ Nhân đang nhắc nhở Tống Thư Hàng về những chuyện cũ từng xảy ra giữa cậu và Sở các chủ Two.

Tống Thư Hàng ngước mắt nhìn trời, im lặng hồi lâu.

“Đạo hữu Vân Tước Tử?

Không đúng.” Bạch tiền bối tò mò nhìn thiếu nữ váy đen này.

Giữa lông mày thiếu nữ ẩn ước có vài phần dáng dấp của Vân Tước Tử môn Huyền Nữ, nhưng nhìn kỹ lại thì tướng mạo của cô ấy càng giống một người khác hơn...

Sở các chủ hiện chỉ còn lại một cái đầu trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

“Sở đạo hữu, cùng lên thôi.” Gấu tà ma lớn gầm gừ nói.

“Không vấn đề, giống như trước đây, chúng ta hãy tiếp tục kề vai chiến đấu đi.” Sở các chủ Two nghiêm túc nói, trong mắt cô tràn đầy tính công kích.

Trong khoảng thời gian ở thế giới Cửu U này... rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra trên người Sở các chủ Two vậy?

Vút~ Gã khổng lồ thép vung tay, nắm đấm phải vừa bắn ra kia lập tức bay trở lại, lắp ráp vào chỗ cũ.

Nắm đấm bắn ra ngoài có thể thu hồi lại, đó là kiến thức cơ bản!

Gã khổng lồ thép tiến vào trạng thái chiến đấu.

“Ta đối phó với tên Bạch Thánh kia, ngươi đối phó với Bá Tống Huyền Thánh.” Gấu tà ma gầm lên: “Xử lý bọn~ chúng~ đi~” Giây tiếp theo, gấu tà ma lớn lại bị đánh bay.

Lần này, nó bay xa hơn, cao hơn.

Thân hình khổng lồ của nó liên tục nhào lộn giữa không trung, lông gấu không ngừng rụng xuống, máu đen phun ra từ khóe miệng, ẩn ước như còn có cả răng gấu văng ra nữa.

Toàn bộ hình ảnh nhìn thôi cũng thấy đau.

Là Sở các chủ Two đột ngột ra tay.

Máu tà ma Cửu U màu đen nhỏ xuống đất, tà năng ẩn chứa trong đó nhanh chóng ăn mòn mặt đất.

Máu của tà ma cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên, mỗi một giọt đều là kịch độc, nếu không được xử lý hóa giải, mảng đất này rất có thể sẽ trở thành tử địa.

Lúc này, thế giới Kim Liên tự chủ mở ra, những thứ giống như ‘rễ cây’ trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng từ trong thế giới Kim Liên bay ra, cắm rễ trên mặt đất bị ăn mòn, trong nháy mắt đã hấp thu sạch máu đen, đến cả mảng đất bị ăn mòn cũng bị cuốn đi.

Thế giới hạt nhân trên người Tống Thư Hàng cũng không chịu kém cạnh, cũng vươn rễ ra quấn lấy và cuốn đi những sợi lông gấu kia. ‘Sự ô nhiễm của tà ma’ vốn khiến các tu sĩ đau đầu thì ở đây lại chẳng nổi lên được một gợn sóng nào.

Gấu tà ma lớn vất vả lắm mới ổn định được thân hình.

Ánh mắt nó nhìn chằm chằm vào thiếu nữ váy đen.

Nhiệm vụ ‘thử nghiệm’ thành ý và thực lực của trợ thủ mới đã hoàn thành một nửa.

Thành ý thì xem ra là không có rồi... còn thực lực thì hoàn toàn vượt xa dự liệu của nó.

Đây hoàn toàn không phải sức mạnh cấp Kiếp Tiên, trong đòn tấn công này mang theo đạo và pháp tắc của ‘Trường Sinh Giả’, là sự hiện diện khủng khiếp cấp bậc Trường Sinh Giả.

Nhưng nó không hiểu nổi, đường đường là tà ma Cửu U, tại sao cô ta lại giúp đỡ tu sĩ nhân loại để đối phó với chính mình?

Thật không thể hiểu nổi. ... ...

Thân hình Tống Thư Hàng nhảy ra từ nắm đấm phải của ‘gã khổng lồ thép’, đáp xuống bên cạnh Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối.

Đồng thời, Sở các chủ Two ngáp một cái, đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn bàn tay nhỏ khẽ xoa đầu cậu, giống như đang vỗ dưa hấu xem dưa đã chín chưa.

Tống Thư Hàng lạnh cả tóc gáy: “Tiền bối Sở, thương lượng chút đi, đừng vặn đầu tôi được không?” “Lúc nãy các người đang bàn bạc xem làm thế nào để ăn thịt ta sao?” Sở các chủ Two hỏi ngược lại.

“Không hề có chuyện đó!

Chuyện tàn nhẫn như vậy tôi làm sao có thể làm ra được?” Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Cậu cảm thấy, việc bản thể Sở các chủ xúi giục cậu trước đó là đang muốn hố cậu.

“Ừm, ta có đầu mới rồi.

Đầu của cậu bây giờ ta cũng chẳng hứng thú nữa.” Sở các chủ Two bình tĩnh nói, dứt lời cô lại quay sang nhìn Tô Thị A Thập Lục bên cạnh, nói: “Cho nên, cháu không cần phải căng thẳng.” Tô Thị A Thập Lục: “...” Bạch Long tỷ tỷ khẽ cười: “Thực tế chúng ta cũng chẳng hề căng thẳng.” “Ừm, cũng đúng.” Sở các chủ Two gật đầu, lại nói với Tống Thư Hàng: “Hồi trước khi ta dạo chơi ở thế giới Cửu U có gặp được Hùng Vương.

Sau đó vừa hay nghe thấy bọn họ định tới Nho gia gây chuyện, trong lúc đó còn nghe thấy bọn họ nhắc tới danh từ ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ và ‘Bá Tống Huyền Thánh’, thế là ta đi theo xem thử.” Vì có chút để tâm đến cái tên ‘Bá Tống Huyền Thánh’ xuất hiện trong kế hoạch của Hùng Vương, nên cô đã tìm cách trở thành ‘đối tác’ của Hùng Vương để xem rốt cuộc nó định làm gì.

Tiếp sau đó thì xuất hiện cảnh tượng trước mắt này.

“Đường đường là tà ma Cửu U, cô thế mà lại có hứng thú với một tu sĩ nhân loại, điểm này thực sự vượt ngoài ý liệu của ta.” Gấu tà ma phía xa nói.

Nó không tranh thủ cơ hội chạy qua ‘cánh cửa không gian’ để rời đi, vẫn ở lại tại chỗ, không biết nó đang toan tính điều gì?

Sở các chủ Two: “Ta là nửa đường xuất gia.” Gấu tà ma: “??” “Trước đây ta là nhân loại... hoặc nói là tâm ma, sau đó tu luyện có thành tựu, cuối cùng vì một chút tình cờ mà chuyển hóa thành trạng thái tà ma Cửu U." Sở các chủ Two rất kiên nhẫn giải thích.

Gấu tà ma: "Cho nên, cô và tên nhân loại này là người quen cũ?" Tống Thư Hàng không nhịn được nói: "Dù là tà ma Cửu U sinh ra và lớn lên ở đó, thực tế cũng có thể trở thành bạn tốt với nhân loại mà." Tà ma Thương Thử và cậu có tình cảm khá tốt đấy thôi.

Chúa tể Cửu U Bạch tiền bối Two còn là viện trợ mạnh mẽ của cậu nữa kìa.

"Câm miệng, không thể nào tồn tại loại tà ma Cửu U tự cam đọa lạc như vậy được." Gấu tà ma nói.

Nói xong, nó giơ cao hai cái vuốt của mình, bày ra một tư thế gấu vồ khủng khiếp: "Ra đi, Ma Già, đã đến lúc chiến đấu rồi." 【Không xong!】 Đại thúc lái xe ẩn nấp trong đám đông thầm kêu không ổn.

Con gấu tà ma này đang muốn triệu hoán sức mạnh của 'Ma Thần' ký sinh trong cơ thể ra, nếu để nó kết hợp với sức mạnh Ma Thần thì sự việc sẽ trở nên vô cùng phiền phức.

Tuyệt đối không được để con gấu tà ma kia triệu hoán 'Ma Thần' trong cơ thể ra.

Nếu không, chiến lực của nó sẽ nhảy vọt lên mức tiếp cận 'Trường Sinh Giả'.

Đến lúc đó đánh nhau sẽ rất đau đầu, không cẩn thận còn khiến phúc địa Nho gia bị phá hủy nặng nề.

Xem chừng phải ra tay ngăn chặn con gấu tà ma này thôi.

Lúc này, việc bị bại lộ đã không thể tránh khỏi.

"Ác hống hống hống hống, ủa?" Sau khi gào thét nửa ngày, gấu tà ma phát hiện ra một vấn đề lớn.

Trước kia chỉ cần ý niệm khẽ động, sức mạnh 'Ma Già' ký sinh trong cơ thể sẽ phối hợp với nó xuất hiện ngay, nhưng lần này lại bị nghẽn mạch.

Nó hoàn toàn không phản hồi, cũng chẳng thèm phối hợp nữa.

“Chuyện gì xảy ra thế này?” Gấu tà ma ngơ ngác, đây cũng là lần đầu tiên nó gặp phải chuyện này.

Đối phương cũng ngơ ngác không kém.

Dù sao gấu tà ma cũng đã bày ra tư thế vồ mồi, nhìn qua cứ như sắp tung đại chiêu đến nơi.

Mọi người đều đã chuẩn bị sẵn phương thức phòng ngự, kết quả con gấu này cứ gào nửa ngày mà chẳng có chút phản ứng nào.

Cả hai bên đều cảm thấy có chút ngượng ngùng.

“Có phải là dùng kỹ năng thất bại rồi không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có lẽ là chịu ảnh hưởng từ trận pháp phòng ngự của Nho gia?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Dù sao đây cũng là phúc địa Nho gia, địa bàn của Thánh nhân.

Ai mà biết được Thánh nhân năm đó trấn áp đương thế, đánh cho chư thiên vạn giới phải tâm phục khẩu phục có để lại thủ đoạn gì khắc chế tà ma cao cấp hay không.

Thậm chí nói không chừng là có cao nhân Nho gia âm thầm ra tay.

Bạch Long và nó đều lờ mờ cảm ứng được một hơi thở mạnh mẽ ẩn hiện trong đám người.

“Ác hống hống hống ~” Gấu tà ma lại gào to một lần nữa, điên cuồng triệu hoán sức mạnh ‘Ma Già’ trong cơ thể.

“Có nên cho nó cơ hội không nhỉ?

Chương 2163

Hắc hắc hắc.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười nói: “Nó trông có vẻ rất nỗ lực đấy.

Đùa chút thôi, chúng ta thừa cơ đập chết nó đi.” Thân là một Tâm ma thuần huyết, hành động của nó đương nhiên phải phù hợp với thân phận.

Thừa nước đục thả bẻ, dẫm vào vết xe đổ của kẻ khác mới là việc Tâm ma nên làm.

“Đợi đã... dù sao nó cũng từng làm bạn với ta một thời gian, cho nó một cơ hội thể hiện bản thân đi.” Sở Các Chủ Two nói: “Ta đảm bảo nó sẽ không gây ra rắc rối lớn đâu.

Cho dù nó có bộc phát thế nào, ta cũng có thể cam đoan sẽ đập bẹp nó ngay lập tức.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “...” Ngươi chắc không phải là Tâm ma giả đấy chứ?

“Đạo hữu đã nói vậy, chúng ta đương nhiên không có lý do phản đối.

Vậy cứ đợi thêm chút nữa đi.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu cảm thấy con gấu tà ma này có chút đáng thương lạ lùng.

Đúng là việc chọn đồng đội cực kỳ quan trọng.

Sau một lúc lâu gào thét rát cả cổ, sức mạnh Ma Già trong cơ thể gấu tà ma cuối cùng cũng đáp lại lời kêu gọi của nó.

Tuy nhiên, sức mạnh mà Ma Già phản hồi lúc này giống như vắt ra một chút nước từ cành cây khô héo, cạn kiệt đến đáng thương, khiến người ta cảm thấy xót xa thay. [Ma Già, ngươi làm sao thế này?] Gấu tà ma hỏi. [Ta không biết, sức mạnh của ta đột ngột bị rút cạn một cách bí ẩn, toàn bộ bị hút sạch trong nháy mắt.

Ta chưa từng trải qua chuyện này bao giờ.] Ma thần ký sinh trong cơ thể gấu tà ma yếu ớt đáp.

Cảm giác này giống như nó vừa bị 'giết' một lần rồi mới hồi sinh vậy.

Thân là một loại ma vật 'ký sinh' đặc thù, chỉ cần vật chủ chưa chết, 'Ma Già' có thể thông qua sức mạnh của vật chủ để 'phục sinh'.

Phương thức tồn tại này gần giống như bản yếu hóa của ánh sáng công đức. [Sao lại có thể như vậy?] Trong lòng gấu tà ma dâng lên dự cảm chẳng lành.

Nó hơi cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Đột nhiên, nó nghĩ đến một khả năng: "Là ngươi!" Tống Thư Hàng: "???" "Hóa ra là vậy, không ngờ ngươi đã sớm động tay động chân trên người ta.

Ta đã đánh giá thấp ngươi rồi, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh." Gấu tà ma chỉ tay vào Tống Thư Hàng, trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng đã thoát khỏi trạng thái ngơ ngác, khóe miệng cậu nhếch lên, nở một nụ cười kiểu 'mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát'.

Tuy không biết con gấu kia đang nói gì, nhưng cậu biết lúc này chỉ cần mỉm cười là đủ.

Chỉ cần nở một nụ cười thật ngầu, mọi thứ sẽ nằm trong sự im lặng.

Còn lại, cứ để gấu tà ma nhìn vào mặt cậu mà tự bổ não ra kịch bản.

“Ván đầu tiên này, ta nhận thua.” Gấu tà ma nói: “Nhưng chờ đến khi ta quay lại, đó sẽ là ngày tàn của các ngươi!” Nói xong, nó đột ngột nhảy lùi lại, mở ra không gian môn để chạy trốn.

Cửu U tà ma chưa bao giờ hành động theo kiểu dũng phu.

Nó phải lập tức báo cáo hành tung của Nho gia cho Chúa tể.

Đến lúc đó, chỉ cần mượn một luồng sức mạnh của Chúa tể tới đây là đủ để nghiền nát Bá Tống Huyền Thánh.

“Phong tỏa không gian của nó!” Tống Thư Hàng truyền âm cho mấy vị tiền bối.

“Không cần, để nó chạy cũng tốt... một lát nữa đánh nhau ta sẽ thoải mái tay chân hơn.” Sở Các Chủ Two thong thả đáp: “Bản thể của ta ở ‘Bích Thủy Các’ đang đợi nó ở đầu kia của đường hầm không gian rồi.” Tống Thư Hàng: “Còn có cả thao tác này nữa sao?” Trong lúc nói chuyện, gấu tà ma đã chui vào đường hầm không gian và biến mất.

“Ta đi đập bẹp nó rồi mang về.” Sở Các Chủ Two nói với sợi tóc ngốc trên đầu Tống Thư Hàng: “Cái đầu của ta ơi, cho ta mượn sức mạnh của ngươi nhé.” Trước đó cô đã nhắc đến việc gấu tà ma đang bàn bạc kế hoạch gây rối tại Nho gia với mấy con Cửu U tà ma khác, nên chắc chắn nó còn đồng bọn.

Cô cần bản thể của Sở Các Chủ giúp một tay.

“Năng lượng tích trữ của ta hiện tại không nhiều, tối đa là ba kích.” Sở Các Chủ đáp lại.

“Đủ rồi.” Sở Các Chủ Two nói.

Sức mạnh của cô kết hợp với sức mạnh của Sở Các Chủ mới là thực lực chân chính của họ: “Giao sức mạnh cho ta đi.” Thế là, trên đầu Tống Thư Hàng lại mọc thêm hai sợi tóc ngốc dài bảy mét.

Tổng cộng có ba sợi tóc dài ngoằng đang đung đưa trong không trung.

Sở Các Chủ Two đưa tay ra, ba sợi tóc ngốc này rơi vào tay cô.

Cô nắm lấy mớ tóc dài bảy mét đó rồi cắm phập vào đầu mình, sau đó vẫy tay chào Tống Thư Hàng, mở ra đường hầm không gian rồi cũng biến mất luôn.

Sở Các Chủ Two và gấu tà ma đến cũng vội mà đi cũng vội.

Bạch tiền bối đưa tay trả lại Xích Tiêu Kiếm cho Tống Thư Hàng, rồi thốt lên một câu khó hiểu: “Gần xong rồi.” “Cái gì gần xong ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Năng lượng của ta không còn nhiều nữa.” Phân thân của Bạch tiền bối chỉ vào mình: “Tiếp theo ta phải tiết kiệm tiêu hao.” “Bạch tiền bối vất vả rồi, chuyện còn lại cứ giao cho bọn tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Dù là một Bạch tiền bối hết năng lượng thì vẫn có tác dụng như bùa hộ mệnh.

Chỉ cần anh không tan biến, dù chỉ đứng đó ngây người thì cũng có tác dụng ‘ổn định quân tâm’.

×××××××× Mảnh vỡ Thiên Đình ‘Tâm Ma Động’.

Tống Thư Hàng cùng vài người tiến vào trong.

Trước đó vì bị gấu tà ma ngắt quãng nên họ vẫn chưa kịp khám phá cái động này.

“Xì ~ Chỗ này mang lại cho ta cảm giác cực kỳ khó chịu.” Tâm Ma

Xích Tiêu Kiếm treo sau lưng Tống Thư Hàng lên tiếng.

Khoảnh khắc bước vào động, tận sâu trong lòng nó dâng lên từng trận hàn ý.

Nơi này tràn đầy ác ý đối với ‘Tâm ma’.

Ánh mắt Bạch Long tỷ tỷ đảo qua một lượt trong Tâm Ma Động nhưng không phát hiện ra thứ gì có giá trị.

Hằng Hỏa Chân Quân hỏi: “Bạch đạo hữu, bên phía đạo hữu có phát hiện gì không?” Phân thân của Bạch tiền bối lắc đầu: “Tiếc thật, lúc này mà có bản thể ở đây thì tốt rồi.” Như thế anh có thể túm lấy bản thể quay một vòng, ném trúng chỗ nào đào chỗ đó, chắc chắn sẽ đào được thứ mình muốn.

Là phân thân, tuy anh cũng có vận khí mạnh mẽ nhưng không thể giống như bản thể đóng vai trò ‘máy tìm bảo vật hình người’ được, dù sao bản thể vẫn là độc nhất vô nhị.

“Bạch tiền bối, anh lại muốn hố bản thể rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Anh làm vậy sẽ gây tổn thương cho phân thân tiếp theo của Bạch tiền bối đấy.

Phân thân Bạch tiền bối thản nhiên: “Không sao, dù sao đến lúc đó đứa xui xẻo là phân thân tiếp theo, không liên quan đến ta.” Tống Thư Hàng: “...” Phân thân tiếp theo chắc sẽ khóc mất.

“Nếu thật sự không có cách nào thì cứ cắt thành từng miếng vậy.” Phân thân Bạch tiền bối đề nghị.

Bất kể Tâm Ma Động này ẩn giấu thứ gì, chỉ cần cắt vụn nó ra thì thứ đó sẽ lộ diện.

Dù sao mảnh vỡ Tâm Ma Động này cũng đã là của anh, có cắt hỏng cũng không sao.

Tống Thư Hàng: “Hay là cứ đợi thêm chút nữa đi...

Tâm Ma Động này ngay cả ‘Giám định bí pháp’ của tôi cũng không giám định ra thông tin cụ thể, giá trị tuyệt đối không tầm thường.

Cứ thế cắt bỏ thì tiếc lắm, khi nào thực sự không còn cách nào khác thì cắt cũng không muộn.” “Hay là chúng ta túm lấy Tống Thư Hàng quay một vòng rồi ném ra ngoài đi, vận khí của cậu ta không phải là ‘Trung Cát’ sao?

Biết đâu cũng có công dụng tìm bảo vật.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đề xuất.

Tống Thư Hàng xua tay liên tục: “Tôi có phải Bạch tiền bối đâu, tôi không có chức năng đó.” “Vô ích thôi.” Phân thân Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “Vận ‘Trung Cát’ của Tống Thư Hàng là chuyện từ hôm qua rồi, chúng ta vận chuyển mảnh vỡ Thiên Đình đã mất cả ngày.

Hôm nay cậu ta chắc chẳng còn khí vận đó đâu.” Tống Thư Hàng: “!!!” Khó khăn lắm mình mới được một quẻ ‘Trung Cát’, chưa kịp làm gì đã hết hạn rồi sao?

Vậy hôm nay vận khí của mình là gì?

“Bạch tiền bối, hay là anh xem cho tôi một quẻ nữa đi?” Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi. ‘Trung Cát’ có chức năng gia hạn không?

Nếu không thì đổi thành ‘Thứ Cát’, ‘Hạ Cát’ gì đó cũng được mà.

“Hôm nay không có hứng thú bói toán.” Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu: “Hết cách rồi, xem ra chỉ còn cách sử dụng thủ đoạn cuối cùng thôi.

Thư Hàng, cậu lại đây.” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi: “Tiền bối, anh không thực sự định ném tôi đấy chứ?” Phân thân Bạch tiền bối thản nhiên: “Ném cậu thà ném chính mình còn hơn.” Nói xong, anh túm lấy Tống Thư Hàng, rồi lấy từ trong pháp khí không gian ra một lọ thuốc nước màu tím đen: “Mở to mắt ra.” Tống Thư Hàng: “Cái gì đây ạ?” “Thuốc nhỏ mắt.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối, anh đừng có lừa tôi, thuốc nhỏ mắt nào lại có màu này, tím đen thế kia ai mà dám nhỏ vào mắt chứ.” “Cậu đến nhãn cầu còn dám móc ra thường xuyên, còn sợ nhỏ mấy giọt thuốc này sao?” Bạch tiền bối đáp.

Tiền bối nói chí lý thật.

Dưới sự điều khiển của Bạch tiền bối, dung dịch màu tím đen nhỏ vào mắt trái của Tống Thư Hàng.

Trong mắt trái của cậu vẫn đang lắp Con Mắt Thánh Nhân của Nho gia.

Gần đây Tạo Hóa tiên tử vẫn chưa giúp cậu đổi lại mắt, nên Con Mắt Thánh Nhân vẫn nằm trong hốc mắt.

Khi chất lỏng màu tím đen nhỏ vào, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy mắt trái một trận mát lạnh, vô cùng dễ chịu.

Đồng thời, Con Mắt Thánh Nhân cũng chủ động được kích hoạt.

Dưới ánh nhìn của con mắt này, vạn vật đều không thể ẩn mình.

“Có cảm giác gì không?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: “Tôi cảm giác bây giờ mình có thể dùng con mắt này để thi triển ‘Cái nhìn của Mang Thai Đôi’ rồi.” Bạch tiền bối: “...” Con mắt này của cậu tốt nhất là nên móc ra thì hơn.

“Mà này, thứ trong tay Bạch tiền bối rốt cuộc là gì vậy?” Tống Thư Hàng dùng Con Mắt Thánh Nhân tìm kiếm từng tấc một trong Tâm Ma Động.

“Là thuốc nhỏ mắt thật mà.” Bạch tiền bối trả lời: “Nhớ mang máng đây là bí pháp gia truyền của một người bạn tộc yêu tinh của ta...

À đúng rồi, bọn họ là Đồng Yêu Tinh, tức là mấy con yêu tinh nhỏ hình nhãn cầu ấy, đáng yêu lắm.

Có dịp ta sẽ giới thiệu cho mọi người quen biết.” Tống Thư Hàng: “Thôi khỏi ạ.” Hiện tại cậu đang bị dị ứng với mấy thứ liên quan đến ‘nhãn cầu’.

“Tìm thấy manh mối gì chưa?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Vẫn chưa, lạ thật đấy, tôi đã quét qua cả cái Tâm Ma Động này rồi mà chẳng thấy thứ gì cả.

Chẳng lẽ thứ thực sự có giá trị là bản thân cái động này, chứ không phải bảo bối nào ẩn giấu bên trong sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Bạch Long tỷ tỷ nghe vậy thì trầm tư: “Nếu đã là Tâm Ma Động, hay là tìm mấy tu sĩ đang bị ‘tâm ma quấn thân’ tống vào trong này thử xem sao?” “Xích Tiêu Kiếm tiền bối chính là tâm ma này, trong bóng của tôi còn có Hắc Bì Vũ Nhu Tử nữa, cả hai đều không thấy có phản ứng đặc biệt gì.” Tống Thư Hàng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Thực ra là có chút phản ứng đấy...

Ta cứ cảm thấy nơi này tràn đầy ác ý với mình, chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây thôi.” “Thực ra Xích Tiêu Kiếm đạo hữu và Hắc Bì Vũ Nhu Tử đều đã coi là thể biến dị của tâm ma rồi, họ thậm chí còn chẳng sợ ‘Ánh sáng công đức’ mấy, nên không lấy làm chuẩn được.” Bạch Long tỷ tỷ nói: “Vì vậy chúng ta cần tìm một tu sĩ đang bị tâm ma quấn thân thực sự, tống một cái tâm ma thuần khiết nhất vào trong Tâm Ma Động này để thử nghiệm công năng của nó.” “Tôi tình cờ biết một tiểu tu sĩ sắp độ kiếp, trên người cậu ta đang bị tâm ma bủa vây.

Chương 2164

Trước khi tôi đến Nho gia, cậu ta còn đến bái kiến tôi nữa." Tống Thư Hàng vuốt cằm nói.

Nhưng cậu nhóc đó rất lễ phép, lấy người ta ra làm vật thí nghiệm thì không đành lòng.

Ngoài cậu nhóc đó ra...

à đúng rồi, mình còn một vật thí nghiệm cực tốt mà.

"Thư Hàng, trong tay chúng ta chắc vẫn còn một Công Tử Hải." Tô Thị A Thập Lục đồng thời nhắc nhở.

"Tôi cũng vừa mới nghĩ đến hắn." Tống Thư Hàng ha ha cười.

Sau đó cậu phất tay một cái, chuyển hóa thân bị trói buộc của Công Tử Hải từ trong Hạch Tâm Thế Giới ra ngoài.

Hóa thân của Công Tử Hải vẫn đang trong trạng thái hôn mê.

Vì chỉ là hóa thân nên giết đi cũng chẳng có ý nghĩa gì, để sống sẽ có ích hơn.

Tống Thư Hàng nhớ rõ, trước khi bị bắt, hóa thân Công Tử Hải đã cố sống cố chết ép ra một cái tâm ma, bây giờ vừa hay có chỗ dùng đến.

Khi Công Tử Hải được đưa ra, vừa tiến vào Tâm Ma Động, hóa thân liền trợn trừng mắt: "Đây là nơi nào!" Hắn cảm thấy toàn thân lạnh toát, cái lạnh thấu xương này thấm sâu vào tận tâm can khiến hắn chỉ muốn cuộn tròn trong chăn.

"Tâm Ma Động, một nơi cực kỳ quý giá." Tống Thư Hàng thong thả đáp.

Đồng thời, Con Mắt Thánh Nhân trong hốc mắt trái của cậu cuối cùng cũng nhìn thấy một vài hình ảnh thú vị.

Trong Tâm Ma Động dường như có một loại sức mạnh đang bao trùm lấy Công Tử Hải.

Loại sức mạnh này bắt đầu hình thành một vòng xoáy, tạo ra lực hút mạnh mẽ.

Trên người Công Tử Hải có một luồng ‘khói đen’ bắt đầu bị cưỡng ép kéo ra ngoài.

“Là tâm ma.” Viên ‘Ma Đế Trù Tâm’ trong lòng Tống Thư Hàng nảy sinh phản ứng. *Rắc ~* Một tiếng động giòn giã vang lên trong hư không.

Tâm ma trên người Công Tử Hải bị xé toạc làm đôi, tâm ma trong cơ thể hắn lập tức bị đánh về nguyên hình, trở thành trạng thái ‘tâm ma sơ sinh’.

Ngay cả cái Tâm Ma Động này của Thiên Đế cũng không thể trị dứt điểm tâm ma.

Nó chỉ có tác dụng ‘làm suy yếu tâm ma’.

Muốn hoàn toàn chiến thắng và quét sạch tâm ma trong cơ thể thì vẫn phải dựa vào đạo tâm của chính tu sĩ đó.

Ngay cả Thiên Đế dày công nghiên cứu cũng không thể tìm ra phương pháp triệt để khu trục tâm ma sao?

Tâm ma quả không hổ danh là một trong những kiếp nạn khiến tu sĩ đau đầu nhất từ cổ chí kim.

Nhưng bây giờ điều cần quan tâm không phải là cái đó.

Tống Thư Hàng chuyển ánh mắt sang nửa đoạn tâm ma của Công Tử Hải đang bị cưỡng ép rút ra giữa không trung.

Sức mạnh của Tâm Ma Động đang quấn chặt lấy nó, không cho nó thoát ra.

Tuy nhiên, Tâm Ma Động không có động thái tiếp theo.

Mảnh vỡ Tâm Ma Động này có lẽ đã mất đi các biện pháp phối hợp khác, dẫn đến việc nó không thể xử lý mảnh tâm ma này.

Cũng có thể là mỗi lần tâm ma bị rút ra, Thiên Đế sẽ tự tay lấy đi để nghiên cứu.

"Dù sao thì cũng hời cho tôi rồi." Tống Thư Hàng nói.

Cậu lục lọi trong Hạch Tâm Thế Giới và không gian trữ vật của chuỗi hạt nhưng không tìm thấy pháp khí nào có thể chứa được tâm ma.

"Bạch tiền bối, anh có cách nào phong ấn tâm ma lại rồi bỏ vào thứ gì đó không?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Để ta tìm xem... nhưng kho báu của ta lớn quá, ta cũng không chắc có tìm được thứ có công dụng tương tự không nữa." Bạch tiền bối trả lời.

Chính anh cũng không biết trong vô số kho báu của mình rốt cuộc chứa những gì nữa.

Nói xong, Bạch tiền bối rơi vào trạng thái ngây người, bắt đầu kiểm kê kho tàng đồ sộ của mình.

Tống Thư Hàng vuốt cằm, nhìn luồng tâm ma đang lơ lửng trên không trung, thầm tính toán cách xử lý.

Trong thực đơn 'Tiệc Thiên Kiếp' của Hà Chỉ Ma Đế, có hai cách chế biến Tâm Ma Kiếp.

Một là món 'Tâm Ma Kiếp Hun Khói Thái Lát', tức là phải đem tâm ma đi hun khói một lượt rồi mới thái lát.

Quá trình hun khói và xử lý cũng giống như món ‘Lôi Kiếp Kho Tộ’, cần qua nhiều công đoạn.

Cách thứ hai là món ‘Sashimi Tâm Ma Kiếp’, tức là đè trực tiếp Tâm Ma Kiếp lên thớt thái lát luôn, sau đó chấm gia vị ăn ngay cho tươi ngon.

Món đầu tiên thì còn hiểu được vì có quá trình hun khói giúp thực thể hóa tâm ma, ngon không gì sánh bằng.

Nhưng món sashimi thứ hai này xem chừng khó xử lý đây.

Tống Thư Hàng nhìn tâm ma trong hư không, vì nó là một dạng năng lượng, là thứ hư huyễn trừu tượng.

Cái thứ này thì thái lát kiểu gì?

Rồi ăn kiểu gì?

Trừ khi biến nó thành dạng thực thể như Xích Tiêu Kiếm tiền bối hay Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, anh có cách nào biến đoàn tâm ma trên không trung kia thành hình dạng giống như các anh không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Có.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhanh nhẩu đáp.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Cứ để ta nuốt nó vào, sau đó...

ị nó ra là nó sẽ thành thực thể ngay.

Thân là tâm ma, ta chắc chắn có thể cắn nuốt tâm ma khác.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “...” Má nó!

Tiền bối nếm một chiêu của tôi đây!

Tống Thư Hàng vung hai tay, trái phải đều tỏa sáng lấp lánh, liên tục ấn lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối, một hơi tặng cho nó mười phát 'Dưỡng Đao Thuật'.

Bình thường Tống Thư Hàng chỉ dùng ba phát liên tiếp, đó là trạng thái sảng khoái nhất đối với Xích Tiêu Kiếm.

Còn mười phát một lúc thì rất dễ bị 'quá liều'.

"A a a a ~ Không ổn rồi ~ Kích thích quá." Xích Tiêu Kiếm tiền bối yếu ớt nói: "Thực ra ta làm gì có chức năng 'ăn', chỉ là đùa với cậu thôi.

Ta chỉ là một thanh kiếm thôi mà." Tống Thư Hàng: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Nhưng mà ta có một ý tưởng táo bạo thế này, tuy ta không biết ăn nhưng..." "Má!

Tiền bối im miệng ngay cho tôi." Tống Thư Hàng lại bồi thêm một hơi mười phát nữa, khiến Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hoàn toàn câm nín.

Mình đúng là ngốc, lại đi hỏi Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm loại vấn đề này.

Thế là uổng công bị nó lừa mất hai đợt 'Dưỡng Đao Thuật' mười phát liên tiếp.

"A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, mọi người thấy sao?" Tống Thư Hàng quay sang hỏi.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu: "Xin lỗi Thư Hàng, chuyện này mình không giúp được gì rồi." Bạch Long tỷ tỷ nói: "Ta cảm thấy Xích Tiêu Kiếm đạo hữu..." "Bạch Long tỷ tỷ, phong cách của chị đừng có lệch lạc theo nó chứ." Tống Thư Hàng vội vàng ngắt lời.

"Cậu nghĩ đi đâu thế?" Bạch Long tỷ tỷ dở khóc dở cười: "Ta muốn nói là, trạng thái hiện tại của Xích Tiêu Kiếm đạo hữu có thể dùng để tham khảo.

Lúc đó nó biến thành thực thể thế nào, cậu cứ theo quy trình và hướng suy nghĩ đó mà làm, nói không chừng có thể nuôi dưỡng luồng tâm ma này thành thực thể.” “Có lý.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu triệu hoán Hắc Bì Vũ Nhu Tử ra.

“Hắc Bì Vũ Nhu Tử, đến lúc cô trổ tài rồi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử ôn hòa lễ phép đáp: “Xin lỗi Tống tiền bối, tôi không có cách nào biến tâm ma của người khác thành tâm ma hóa thân được.

Tôi chỉ có thể giảng giải chi tiết phương pháp ‘Tâm ma hóa thân’ mà bản thể đã nghiên cứu ra cho tiền bối, rồi cùng tiền bối nghiên cứu thảo luận cách nuôi dưỡng luồng tâm ma này thành hình...

Còn thao tác cụ thể thì phải do tự tay tiền bối làm.” “Vậy... chúng ta ra cửa Tâm Ma Động thảo luận chủ đề này đi.” Tống Thư Hàng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Tại sao phải ra cửa động?” “Để tiết kiệm thời gian quý báu.” Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tạo Hóa tiên tử, Công Đức Xà mỹ nhân cùng Bạch tiền bối đang ngẩn ngơ ngồi thành hàng ở cửa động.

Tống Thư Hàng mở ra lối vào Hạch Tâm Thế Giới bên cạnh.

Hằng Hỏa Chân Quân chỉ huy các thành viên Nho gia tiếp tục vận chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào Hạch Tâm Thế Giới, sau khi được xác thực xong sẽ chuyển sang Kim Liên Thế Giới.

Còn nhóm Tống Thư Hàng thì bắt đầu thảo luận cách cải biến ‘Tâm ma hóa thân’ thành ‘Tâm ma thực thể hóa’.

Làm như vậy có thể đồng thời giải quyết hai việc, tận dụng tối đa thời gian.

Hiện tại, tiến độ thảo luận vẫn dừng ở mức Hắc Bì Vũ Nhu Tử đang giảng giải nguyên lý và quá trình thao tác chi tiết cho mọi người.

Trong lúc đó, thỉnh thoảng Bạch Long tỷ tỷ cũng đưa ra vài thắc mắc.

Thời gian giao lưu đạo pháp luôn trôi qua rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, mặt trời đã đi hết một vòng trên không trung và bắt đầu lặn về phía tây.

Lại một ngày nữa sắp kết thúc.

Nho gia tạm dừng việc khuân vác mảnh vỡ, các đệ tử cần nghỉ ngơi, mảnh vỡ mới cần được điều động từ các phân viện khác đến, và mấy trận pháp nén thể tích mảnh vỡ cũng cần được bảo trì.

Nhóm Tống Thư Hàng vẫn đang thảo luận phương án thực thể hóa tâm ma.

Suốt một ngày thảo luận, phương án sửa đổi ‘Tâm ma hóa thân’ đã có những bước tiến vượt bậc.

Tất cả đều nhờ công của Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Chỉ khoảng nửa tiếng trước, cô đột nhiên nảy ra rất nhiều ý tưởng sáng tạo, nói năng lưu loát, thao thao bất tuyệt.

Có thể nói, chính cô đã một mình kéo nhanh tiến độ của phương án sửa đổi.

“Được rồi, nghỉ ngơi một lát đi.

Sau đó tôi sẽ tổng hợp lại các phương án và ý tưởng vừa rồi, đến lúc đó chúng ta sẽ thực nghiệm trên tâm ma một lượt xem phương án nào khả thi nhất.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói: “Lần này đa tạ Vũ Nhu...

Tử, ủa...

đệt.” Vì cậu đột nhiên phát hiện ra bên cạnh Hắc Bì Vũ Nhu Tử, không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một Vũ Nhu Tử mới.

Chương 2165

Ban đầu, Vũ Nhu Tử mới xuất hiện và Hắc Bì Vũ Nhu Tử trùng khít lên nhau nên Tống Thư Hàng không nhận ra.

Cho đến khi cuộc thảo luận kết thúc, hai người mới tách ra.

Đầu tiên là dùng phương pháp loại trừ.

Vũ Nhu Tử mới này trắng trẻo nõn nà, nhìn không giống song sinh hay phân thân của Hắc Bì Vũ Nhu Tử, mà luồng tâm ma của Công Tử Hải trong động vẫn còn nguyên vẹn, không có biến dị gì.

Thứ hai, cô ấy cũng không phải bản thể Vũ Nhu Tử.

Bản thể đang cùng Linh Điệp Thánh Quân về đảo Linh Điệp bế quan tu luyện rồi, không thể nào đột nhiên nhảy từ đảo Linh Điệp đến thế giới Nho gia được.

Vậy nên... cô ấy chính là Thiên Đế.

Tống Thư Hàng lập tức dùng ý niệm kết nối với Hạch Tâm Thế Giới, thấy vẫn mở được.

Cộng thêm việc phân thân Bạch tiền bối vẫn ở bên cạnh, chỉ hơi lơ đễnh một chút.

Tổng hợp lại, tình hình có vẻ không đến nỗi quá tệ.

“Hi, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử phiên bản nghi vấn là Thiên Đế vẫy tay chào Tống Thư Hàng.

“Thiên...

Đế.” Tống Thư Hàng hạ thấp giọng.

Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa tiên tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhanh chóng lui về phía sau Tống Thư Hàng, xếp thành hàng chỉnh tề theo chiều cao.

Thảo nào lúc thảo luận ở đoạn cuối, Vũ Nhu Tử lại đột nhiên thông minh đột xuất, đưa ra nhiều kiến nghị sáng tạo và khả thi đến vậy.

Hóa ra là Thiên Đế!

“Ái chà chà, Tống tiền bối không cần sợ, hôm nay ta tới đây không phải để nhắm vào cậu đâu.” Thiên Đế phiên bản Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

“Mảnh vỡ Thiên Đình?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Bởi vì hiện tại ở Nho gia, thứ có thể thu hút Thiên Đế đến đây chỉ có mảnh vỡ Thiên Đình mà thôi.

Thiên Đế mỉm cười: “Đúng vậy, ta đến để lấy lại đồ của mình.

Thế nên Tống tiền bối không có lý do gì để ngăn cản ta phải không?” Lấy lại đồ của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa mà.

Tống Thư Hàng: “...” Nói đi cũng phải nói lại, trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu cũng có không ít mảnh vỡ Thiên Đình đấy thôi.

“Nhưng mà trước khi lấy lại mảnh vỡ, ta cũng chưa vội lắm.

Nên ta đến tìm Tống tiền bối tâm sự một chút, dù sao chúng ta cũng đã lâu không gặp rồi.” Thiên Đế mỉm cười nói.

“Luyên thuyên, lúc ở đảo Điền Thiên ăn ‘Lôi Kiếp Kho Tộ’ cô cũng đã tới mà.” Tống Thư Hàng nói xong mới nhớ ra lúc đó Thiên Đế còn tiện tay nẫng mất mảnh vỡ ‘Đông Phương Xuân Các’ vốn định đưa cho đại lão ‘Cái Gì Cũng Có Thể Bán’.

Nhắc mới nhớ, đại lão đó đâu rồi?

Chẳng phải ông ấy nói sẽ đuổi theo Thiên Đế đòi lại mảnh vỡ sao?

Bây giờ Thiên Đế đã mò đến tận đây rồi mà đại lão vẫn chưa lộ diện?

Có nên dùng một tấm phiếu bảo hành để triệu hoán đại lão tới không nhỉ?

“Hắc hắc hắc hắc.” Thiên Đế liếc nhìn Tống Thư Hàng, đầy ẩn ý nói: “Đừng có nghĩ đến việc liên lạc với đạo hữu ‘Cái Gì Cũng Có Thể Bán’ nữa, ông ta không tới đâu.

Ít nhất là trong thời gian ngắn tới sẽ không xuất hiện nữa.” Tống Thư Hàng giật mình.

Đại lão ‘Cái Gì Cũng Có Thể Bán’ bị Thiên Đế hố rồi sao?

Trong thời gian ngắn không xuất hiện, chẳng lẽ bị phong ấn rồi?

Đúng là không đáng tin cậy chút nào.

Hồi ở đảo Điền Thiên, đại lão còn rất tự tin tuyên bố nắm đấm của mình cứng hơn Thiên Đế, đi đòi nợ cho bằng được, kết quả là bị hố sạch?

Lần sau nếu gặp lại, có nên dùng chuyện này để trêu chọc đại lão một chút cho ‘nhói lòng’ (zha xin) không nhỉ?

Có lẽ do tu luyện thuật ‘Cương Thủ’ nên cậu cũng nhiễm cái thói thích đâm chọc vào tim người khác của Huyền Trọng phái, cậu cảm thấy từ khi thần công ‘Cương Thủ’ đại thành, mình cứ hay muốn làm người khác đau lòng.

Ví dụ như bây giờ, cậu rất muốn thấy vẻ mặt khổ sở, hối hận và nhói lòng của đại lão.

Dẫu biết nghĩ vậy là không đúng nhưng ý niệm của cậu cứ như chiếc xe do Bạch tiền bối lái vậy, hoàn toàn không dừng lại được.

Không đúng... sao mình lại có ý niệm như vậy?

Tống Thư Hàng lắc đầu, xua tan ý nghĩ kỳ quái đó khỏi não.

Đây không phải là mình bình thường, chắc chắn mình đã âm thầm bị ảnh hưởng rồi.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nhìn về phía Tâm Ma Động, rồi lại nhìn Thiên Đế bên cạnh. [Chẳng lẽ Thiên Đế đang âm thầm dùng cái Tâm Ma Động này để ảnh hưởng đến ý nghĩ của mình?] Mảnh vỡ Thiên Đình 'Tâm Ma Động' vốn là phòng thí nghiệm cá nhân của Thiên Đế, cô ta chắc chắn có đủ loại thủ đoạn để thao túng nơi này.

Nhưng Thiên Đế quá coi thường cậu rồi.

Tuy thời gian tu luyện ngắn ngủi nhưng đạo tâm và ý chí của cậu vô cùng mạnh mẽ, đó là điều cậu tự hào nhất sau khả năng 'chịu đựng đau đớn'.

Thiên Đế ngồi bên cạnh kỳ quái nhìn Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên 'vẻ mặt đầy kiêu hãnh'.

Đột nhiên cô không thể thông qua việc 'đọc mặt' để đọc được suy nghĩ trong lòng cậu nữa.

Sự đắc ý và kiêu hãnh khó hiểu này thực sự không đầu không đuôi.

Chẳng lẽ Bá Tống cuối cùng cũng biết dùng biểu cảm kỳ quặc để che giấu sự 'thẳng ruột ngựa' của mình rồi sao?

"Thời gian gần đủ rồi, người của ta đã đến." Thiên Đế đứng dậy: "Vậy Tống tiền bối cứ ở yên đây đừng đi đâu nhé, ta đi đòi lại đồ của mình từ Nho gia đây.

Còn cái Tâm Ma Động này... thôi bỏ đi, nó đã không còn giá trị gì nữa rồi.

Ban đầu nghiên cứu tâm ma qua nó là để tìm một gã kỳ lạ, nhưng giờ thì không cần nữa.” Với lại ‘Đạo’ dư thừa trong Tâm Ma Động cũng đã được thu hồi.

Nói xong, Thiên Đế tung người nhảy ra khỏi Tâm Ma Động.

Thiên Đế vừa đi, Tống Thư Hàng vội nói: “Nhanh liên lạc với Hằng Hỏa tiền bối.” Hôm nay khách không mời mà đến ở Nho gia hơi bị đông đấy.

Vừa tiễn được con gấu tà ma thì Thiên Đế còn rắc rối hơn lại tới, mà cô ta còn kéo theo cả một đám đàn em nữa.

“Em vừa mới gửi tin nhắn cho Hằng Hỏa tiền bối rồi, tiền bối xác nhận đã nhận được.” Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nói.

Hằng Hỏa tiền bối trả lời cô bằng một cái biểu tượng [cười khổ].

“Hiện tại ở Nho gia, ngoài mặt chắc không có ai ngăn được Thiên Đế đâu, cô ta còn mang theo viện quân nữa.” Bạch Long tỷ tỷ thong thả nói, trừ phi cái hơi thở mạnh mẽ ẩn trong đám người lúc trước chịu ra tay.

“Tạo Hóa tiên tử.” Tống Thư Hàng nhìn về phía Tạo Hóa tiên tử: “Lúc này có chiêu bài gì thì chị cứ tung ra hết đi.” Tạo Hóa tiên tử là đệ tử thân truyền của Thánh nhân Nho gia, lại là người cuối cùng phụ trách trông coi đôi mắt của Thánh nhân.

Đang ở đại bản doanh của Nho gia thế này, chị ấy chắc phải có thủ đoạn gì đó chứ?

“Tống ~ A Ngốc.” Tạo Hóa tiên tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” Nhân cách A của Tạo Hóa tiên tử hoàn toàn không đáng tin, nếu lúc này là nhân cách B thì có khi còn giúp được gì đó.

Nhưng nhân cách B của chị ấy hầu như chẳng bao giờ xuất hiện.

“Bạch Long tỷ tỷ, chúng ta có nên ra tay không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ra tay giúp ai?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi lại: “Tuy hiện tại ta đang ở cùng A Thập Lục nhưng cậu đừng quên tiền thân của ta là Thủy tổ Kim Long của Thiên Đình.” Tình cảm của cô dành cho Thiên Đình vô cùng phức tạp.

Tuy cô dùng kế chết giả để thoát khỏi Thiên Đình nhưng đó hoàn toàn là vì cô không muốn tiếp tục bị ‘Đạo’ của Thiên Đế đè nén nên mới chọn cách rời đi.

Hơn nữa, Thiên Đình thời viễn cổ chứa đựng những kỷ niệm đẹp đẽ nhất của cô.

Thời gian cô ở bên cạnh Tống Mộc Đầu phần lớn đều là ở Thiên Đình.

Thái độ của cô đối với Thiên Đình cũng rất giống với Phương Bắc Đại Đế.

“Vả lại, với trạng thái hiện tại của ta, tối đa cũng chỉ ngăn cản được Thiên Đế một chút thời gian để các cậu rút lui thôi.

Nếu muốn trực tiếp đối đầu thì không có đủ năng lượng để tiêu hao đâu.

Chỉ loáng cái là ta sẽ bị đánh tan rồi lại phải hồi phục từ từ trên người A Thập Lục.” Bạch Long tỷ tỷ bổ sung.

“Đừng lo lắng, Bá Tống đạo hữu.” Lúc này, một người đàn ông có gương mặt phổ thông bước ra khỏi đám đông: “Cậu đã giúp Nho gia rất nhiều rồi, chuyện tiếp theo cứ giao cho tôi đi.” “Chú là ai vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Người lái xe cho các người đấy.” Người đàn ông vuốt mặt một cái, khí thế trên người lập tức thay đổi, chuyển sang khí chất của một tiên sinh nho nhã.

“Là chú!” Tống Thư Hàng một lần nữa liên hệ người đàn ông trước mắt với hình bóng ngày càng mờ nhạt trong ký ức của mình.

“Cho nên đừng lo lắng.

Cậu đã giúp Nho gia quá nhiều, Nho gia chúng tôi lại nợ cậu một ân tình rồi.” Người đàn ông đưa tay ra, lấy ra một quyển ‘Thánh Nhân Kinh Văn’.

Đây chính là quyển kinh do chính tay Thánh nhân viết khi còn tại thế.

Tống Thư Hàng vẫn có chút lo lắng: “Thiên Đế còn có đồng bọn, thực lực chắc cũng không yếu đâu, một mình chú có ổn không?” “Yên tâm đi, tôi cũng có đồng bọn mà.” Chú lái xe mỉm cười nói.

Sau đó, trong đám đông lại có một bóng người bước ra.

Đó là một vị tăng nhân toàn thân như đúc từ kim cương, cơ bắp cuồn cuộn một cách dị thường.

Khi nhìn thấy vị tăng nhân này, Tống Thư Hàng nảy sinh một ảo giác, cứ như thể toàn bộ cơ bắp trên đời đều mọc hết lên người vị đại sư này vậy.

Vị tăng nhân kim cương chắp tay trước ngực, mỉm cười với Tống Thư Hàng.

Nụ cười ấy tỏa ra hơi ấm khiến lòng người bình yên.

Ánh mắt Tống Thư Hàng tiếp xúc với vị đại sư, cậu cảm nhận được một hơi thở thân cận từ ông.

Đó là do công pháp cả hai tu luyện có sự cộng minh và thu hút lẫn nhau.

“Kim Cương Tự?” Tống Thư Hàng buột miệng nói.

Vị tăng nhân mỉm cười, khẽ gật đầu.

Trên đầu Tống Thư Hàng đột nhiên mọc ra một sợi tóc ngốc dài bảy mét, đó là tóc mới của Sở Các Chủ.

Sợi tóc này lao nhanh về phía vị tăng nhân, mũi tóc sắc lẹm đâm thẳng vào mắt ông.

Chương 2166

Tăng nhân kim cương đứng yên không nhúc nhích, hai tay chắp lại đầy bình thản.

Sợi tóc của Sở Các Chủ dừng lại ngay trước mặt ông.

Một lát sau, sợi tóc dài mới từ từ thu lại.

“Không phải là hắn.” Sở Các Chủ nói.

Lần trước khi Bích Thủy Các bị phá hủy một lần nữa, gã đó đã xuất hiện trước mặt cô với hình ảnh rất giống vị ‘Kim Cương đại sư’ này.

Còn vị tăng nhân kim cương trước mắt là hàng thật giá thật của Kim Cương Tự, đạo Trường Sinh mà ông ấy bước ra cũng là Kim Cương chi đạo của Phật môn Kim Cương Tự.

Tuy nhiên có một điều chắc chắn là vị đại sư này và chú lái xe quả nhiên có liên quan đến gã Tống Mộc Đầu kia.

Nhưng thông tin này không thể để con rồng trắng kia biết được, nên Sở Các Chủ không nói toạc ra.

“Mục tiêu của các vị là gì?” Sở Các Chủ trực tiếp hỏi.

Tăng nhân kim cương mỉm cười: “Ngăn cản Thiên Đế thu hồi mảnh vỡ Thiên Đình, trì hoãn thời gian cô ta tái lập Thiên Đình.

Sau đó... chính là mục tiêu cuối cùng của liên minh chúng tôi, tạm thời chưa thể tiết lộ.” Khi nghe đến đây, trong não Tống Thư Hàng hiện ra một loạt các manh mối về ‘Thiên đạo Quả cầu kim loại lỏng, Thiên Đế, mảnh vỡ Linh quỷ đầu tiên trên thế gian [Quỷ Thần], Trình Lâm’.

Thiên đạo Quả cầu kim loại lỏng từng có kế hoạch dùng ‘Đạo’ của Thiên Đế để bổ sung cho bản thân.

Nhưng kế hoạch đó rõ ràng đã thất bại.

Bây giờ Thiên Đế trở lại, kế hoạch này lại được khởi động lần nữa.

Chú lái xe và vị đại sư Kim Cương Tự thành lập liên minh để ngăn cản Thiên Đế tái lập Thiên Đình, vậy mục tiêu cuối cùng của họ đã quá rõ ràng rồi.

Suy nghĩ của cậu lập tức trở nên thông suốt.

“Tóm lại, cảm ơn Bá Tống đạo hữu.” Chú lái xe vung vạt áo dài một cách hào sảng, bước về phía Thiên Đế ở đằng xa: “Nếu sau này có duyên gặp lại, tôi nhất định sẽ dạy cậu một bộ chiến đấu thần thông khiến cậu hài lòng.” “Nhớ là của Nho gia đấy chú ơi!” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Đại sư Kim Cương hơi khựng lại, quay đầu cười nói: “Nếu muốn học chiến đấu thần thông của Nho gia thì Bá Tống đạo hữu cứ học theo tôi này.” Tống Thư Hàng: “???” Mình học được tuyệt học Kim Cương Tự từ vị đại lão Nho gia này, giờ đại sư Kim Cương Tự lại bảo mình học chiến đấu thần thông Nho gia từ ông ấy sao?

Hai người này có phải bị tráo linh hồn hay cầm nhầm kịch bản của nhau không vậy?

Đại sư Kim Cương cười ha hả, cùng chú lái xe tiến về phía Thiên Đế.

“Chuyển địa điểm chiến đấu ra ngoài phạm vi Nho gia đi.” Chú lái xe nói.

Đại sư Kim Cương gật đầu: “Không vấn đề gì, cứ giao cho tôi.

Đây là sở trường của tôi mà.” Sau khi hai vị tiền bối có vẻ rất lợi hại rời đi, Bạch Long tỷ tỷ thong thả nói: “Nếu chỉ có hai người họ, e là vẫn chưa đủ để cản được Thiên Đế đâu.” “Thiên Đế mạnh đến vậy sao?

Cô ta vẫn chưa hoàn toàn khôi phục trạng thái đỉnh phong mà, ngay cả Đạo của mình cũng chưa ghép lại hoàn chỉnh nữa.” Tống Thư Hàng hỏi.

“Trong Thiên Đình thời viễn cổ năm đó, ngoài Tứ Phương Đại Đế ra còn ẩn giấu vài vị tồn tại cấp bậc Trường Sinh Giả nữa.” Bạch Long tỷ tỷ giải thích.

“Ví dụ như Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm, ví dụ như Bạch Long tỷ tỷ chị này, rồi còn vị Trường Sinh Giả bắt yêu có hai tay mọc đầy mắt nữa.

Bạch Cốt tiên tử cuối cùng có thăng tiến lên cảnh giới đó không?” Tống Thư Hàng liệt kê.

Khi nhắc đến vị Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt kia, sợi tóc ngốc trên đầu Sở Các Chủ khẽ động đậy.

“Cậu cũng nghiên cứu về Thiên Đình kỹ gớm nhỉ?” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “Biết chút ít thôi ạ.

Nhưng trong Tứ Phương Đại Đế, Phương Bắc Đại Đế đã rời khỏi Thiên Đình, Phương Nam Đại Đế vừa rồi mới đánh nhau với Xích Tiêu Tử đạo trưởng một trận, không biết giờ ra sao.

Bạch Long tỷ tỷ và Trình Lâm đều đã rời đi, còn vị hai tay mọc mắt kia thì bị một đại lão ‘Xì xì xì ~’ nào đó bắt đi chơi trò giam cầm rồi, ít nhất là gần đây chắc chắn không thể ra ngoài gây rối được.

Thiên Đế còn đồng bọn Trường Sinh Giả nào khác không?” “Khi thực lực đã đạt đến cảnh giới Trường Sinh Giả thì hầu như rất khó bị tiêu diệt hoàn toàn.

Cho nên Thiên Đế rất có thể vẫn còn 3, 4 vị chiến lực Trường Sinh cấp hoàn chỉnh...

Đó là thông tin trong ký ức của ta thôi.

Tệ hơn nữa là trong suốt năm tháng dài đằng đẵng sau khi Thiên Đình bị phá hủy, có lẽ những người sống sót khác đã bước thêm được nửa bước cuối cùng để thành tựu Trường Sinh chi đạo.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Thật là đáng sợ.” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Cậu lo lắng nhìn về phía xa.

Đừng thấy Thiên Đế dạo này có vẻ dễ nói chuyện, nhưng cô ta luôn nằm trong danh sách ‘những người mình không muốn gặp nhất’.

Cho dù có một ngày Thiên Đế vừa cười đùa với cậu vừa đâm một nhát dao vào thận cậu thì cậu cũng chẳng thấy bất ngờ chút nào.

Cục diện ‘hòa bình’ hiện tại chỉ là do Thiên Đế đang mượn khuôn mặt của Vũ Nhu Tử để cố ý tạo ra thôi.

Tống Thư Hàng hiểu rõ điều đó, nếu Thiên Đế đổi sang một khuôn mặt kinh dị nào đó mà tiếp cận cậu thì tuyệt đối sẽ không có hiệu quả như vậy.

“Suy nghĩ từ góc độ lý tính, tôi đang tự hỏi có nên đập cô ta một trận không.” Tống Thư Hàng nói.

“Đập thế nào?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi: “Hay là để ta tìm cách liên lạc với bản thể, bảo Xích Tiêu Tử nạp năng lượng cho ta?

Như vậy ít nhất cậu cũng tung ra được một hai chiêu đao.” “Để xem Bạch tiền bối có bảo vật nào chứa được tâm ma không đã.” Tống

Thư Hàng nói: “Sau đó, đã đến lúc thể hiện kỹ nghệ nấu nướng Ma môn của tôi rồi.” Thiên Đế chắp hai tay sau lưng, mỉm cười như một thiếu nữ bình thường đi trên đại đạo của Nho gia.

“Đúng rồi, phải thế mới đúng chứ.” Cô cười vui vẻ: “Đập ta đi, nhanh đến đập ta đi.

Ta đã nôn nóng lắm rồi, muốn xem xem cậu còn có thủ đoạn thú vị nào nữa.” “Bạch tiền bối, anh tìm được đạo cụ chứa tâm ma chưa?” Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi Bạch tiền bối đang ngẩn ngơ.

Cậu sợ nhỡ tiếng to quá làm Bạch tiền bối giật mình tỉnh dậy sẽ vô ý làm tổn thương trái đất.

Hôm nay cậu không còn quẻ ‘Trung Cát’ nữa nên cứ cẩn thận là hơn.

Bạch tiền bối đang ngẩn ngơ nghe thấy có người gọi mình thì cuối cùng cũng hoàn hồn: “Ừm, tìm được mấy cái có vẻ dùng được rồi đây.

Lát nữa thử từng cái xem cái nào dùng được.” Nói xong, anh thi triển ‘không gian năng lực’, đưa cánh tay vào kho báu lấy ra năm đạo cụ đã chọn sẵn.

Có một cái hộp bằng kim loại đầy vẻ công nghệ, một cái bình bạch ngọc, một cái túi bằng lụa không rõ chất liệu, một pháp khí hình cầu thủy tinh và một cái hồ lô cổ kính.

“Tiếp theo cậu định làm gì?” Bạch tiền bối đưa cả năm pháp khí cho Tống Thư Hàng.

Cậu không cầm hết được bấy nhiêu thứ nên đành dùng niệm lực để giữ chúng lơ lửng quanh mình.

Từ khi học được niệm lực, cậu thấy nó thật tiện lợi trong đời sống hàng ngày.

“Suy nghĩ từ góc độ thuần lý tính, tôi đang cân nhắc xem có nên nắm bắt cơ hội, thừa lúc hỗn loạn mà đập Thiên Đế một trận không.

Dù sao tôi và cô ta cũng là quan hệ đối lập mà.” Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đế vừa phục sinh thuộc về phe của đại lão Quả cầu kim loại lỏng.

Phân thân Bạch tiền bối hỏi: “Góc độ thuần lý tính?” “Bởi vì Thiên Đế mang mặt Vũ Nhu Tử nên xét về góc độ cảm tính, cậu không nỡ ra tay sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đoán.

“Không, ý tôi là nếu xét về góc độ cảm tính thì một con gà yếu như tôi mà suốt ngày đòi đập đại lão thì đúng là bị bệnh rồi, loại trận chiến cấp độ này tôi nên chạy càng xa càng tốt mới phải.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kinh ngạc nhìn cậu: “Cậu mà cũng biết tự lượng sức mình cơ à?

Ta cứ tưởng cậu đập hăng quá nên quên luôn mình là con gà yếu rồi chứ.” Tống Thư Hàng: “...” Mình đâu có liều mạng đến thế.

“Mà này, các người bàn chuyện đập Thiên Đế ngay trong ‘Tâm Ma Động’ của cô ta thế này, không sợ bị cô ta phát hiện sao?” Phân thân Bạch tiền bối nhắc nhở.

Sắc mặt Tống Thư Hàng cứng đờ nhưng cậu nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Không sao đâu Bạch tiền bối.

Chuyện tôi sắp làm là một dương mưu đường đường chính chính!” Bất kể Thiên Đế có nghe thấy hay không, cứ phải dọa cho một trận đã, bốc phét đâu có mất tiền mua.

Nhỡ đâu dọa được thật thì hời to.

Biết người biết ta, đánh vào lòng người mới là thượng sách.

“Được rồi, thế cậu định làm thế nào?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Vào trong trước đã, đem luồng tâm ma kia ra chế biến, thái thành món Sashimi Tâm Ma.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Sau đó dụ Thiên Đế tới ăn đại tiệc tâm ma để cô ta từ bỏ kế hoạch đánh Nho gia sao?” “Tiền bối, kế hoạch của Thư Hàng chắc chắn không trẻ con thế đâu.” Tô Thị A Thập Lục mỉm cười.

“Đương nhiên rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Cứ chờ xem nhé.” Cậu dẫn theo năm pháp khí của Bạch tiền bối tiến vào ‘Tâm Ma Động’.

Luồng tâm ma rút ra từ hóa thân của Công Tử Hải vẫn bị trói buộc giữa không trung, co cụm thành một đoàn, không ngừng lăn lộn.

Nhóm Bạch tiền bối cũng đi theo vào trong.

“Ơ?” Bạch Long tỷ tỷ chợt thốt lên một tiếng nhẹ.

Cô cảm thấy cái ‘Tâm Ma Động’ này thiếu mất thứ gì đó... giống như những mảnh vỡ Thiên Đình đã qua tay Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng vậy, bị mất đi một phần tinh túy.

Bạch tiền bối nói: “Mảnh vỡ này bị thiếu đồ rồi.” “Thứ bị thiếu chắc là đã bị Thiên Đế thu hồi rồi.” Tô Thị A Thập Lục suy đoán.

Thiên Đế đã ở đây một lúc lâu, nếu mảnh vỡ này mất đi thứ gì thì chắc chắn là do cô ta lấy mất.

“Nếu đúng là vậy...” Bạch Long tỷ tỷ nhìn Tống Thư Hàng.

Cậu chàng này đúng là đang cướp đồ ngay trong miệng hổ, lấy đi thứ mà Thiên Đế thực sự muốn thu hồi.

Cứ đà này, nếu không có gì bất ngờ thì tương lai Tống Thư Hàng và Thiên Đế ắt sẽ có một trận chiến sinh tử.

“Thôi kệ đi, chỉ cần Tâm Ma Động vẫn còn đây, các công năng khác không mất là được rồi.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu đi đến bên cạnh đoàn tâm ma kia.

Trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại mấy phương án ‘Thực thể hóa tâm ma’ mà mọi người đã thảo luận lúc nãy.

“Tống tiền bối định dùng phương án nào?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tranh thủ cơ hội: “Thực ra ta thấy phương án ban đầu của ta rất tốt, ta không biết ăn nhưng Hắc Bì Vũ Nhu Tử biết mà.” “Tôi có tên đàng hoàng, Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Hơn nữa, phương án của anh tôi tuyệt đối không làm đâu.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử kiên định nói.

“Cứ thử từng phương án đã thảo luận thôi.” Tống Thư Hàng bình thản trả lời.

Tâm tĩnh tự nhiên mát, lòng có bình yên thì thế giới cũng bình yên.

Tuyệt đối không được để Xích Tiêu Kiếm lừa mất ‘Dưỡng Đao Thuật’ dễ dàng như vậy.

Đây cũng là một cách tốt để ‘dưỡng tính’.

Xích Tiêu Kiếm chịu trách nhiệm khích bác, chọc ngoáy, còn cậu chịu trách nhiệm giữ mình bình tĩnh nhất có thể, lâu dần chắc chắn cậu sẽ rèn được tính cách của một ‘vị tiền bối trầm ổn’.

Đó mới là cách dùng đúng đắn của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

“Bắt đầu thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2167

Cậu khẽ động ý niệm, một bộ dụng cụ nấu nướng từ 'Nhà bếp Thiên Đình số 111' trong Hạch Tâm Thế Giới được đưa ra ngoài.

Tâm ma vô hình, nếu không có Con Mắt Thánh Nhân thì Tống Thư Hàng thậm chí còn không thấy nó ở đâu.

Hơn nữa, tâm ma hư huyễn trừu tượng cũng không thể trực tiếp chạm vào bằng xác thịt được.

Lúc này, năm đạo cụ của Bạch tiền bối mới có đất dụng võ.

Tống Thư Hàng thử dùng năm pháp khí để nhốt đoàn tâm ma kia vào, kết quả là có hai cái dùng được.

Cái túi lụa và cái hồ lô cổ đều có thể chứa tâm ma.

Sau một hồi cân nhắc, cậu chọn cái túi.

Rồi trả lại bốn món kia cho Bạch tiền bối.

Cái túi mềm mại sẽ thích hợp hơn cho các thao tác tiếp theo.

"Đầu tiên là phương án một." Tống Thư Hàng đặt cái túi chứa tâm ma lên thớt.

Thông qua lớp túi, cậu có thể xử lý luồng tâm ma 'vô hình' bên trong.

Một lát sau... phương án một thất bại.

Thể tích của tâm ma trong túi còn bị thu nhỏ đi một chút.

"Phương án hai, hy vọng trước khi chúng ta làm xong thì cái đoàn tâm ma này chưa bị tiêu hao hết." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lát rồi quay sang hỏi Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, lúc nãy chúng ta nghiên cứu ra tổng cộng 7 phương án, anh thấy dùng cái nào là tốt nhất?” “Ơ?

Lúc nãy ta đang ngẩn ngơ nên không nghe thấy 7 cái phương án đó.” Phân thân Bạch tiền bối đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “Vậy anh cứ chọn bừa một con số đi ạ.” “Hay lắm!” Tống Thư Hàng tán thưởng.

Đúng là A Thập Lục cơ trí.

“Thế ta chọn đại nhé... số sáu đi?” Bạch tiền bối nói.

“Nhận được chỉ thị, bỏ qua phương án hai, chuyển sang phương án sáu.” Tống Thư Hàng thay đổi thủ pháp, trực tiếp sử dụng phương án thực thể hóa tâm ma thứ sáu.

Mọi thứ diễn ra trôi chảy, tâm ma trong túi đã thực thể hóa thành công.

Rất tốt.

Tiếp theo là thái lát, rồi pha chế nước sốt.

Sau đó sẽ dùng cái chén nhỏ để triệu hoán Ảnh Tử Lãnh Chúa tiền bối giáng lâm.

Bạch tiền bối hỏi: “Thành công rồi sao?” “Vâng, một lần ăn ngay.” Tống Thư Hàng ha ha cười, cậu đưa tay ấn lên cái túi, tâm ma bên trong bắt đầu quẫy đạp tưng bừng.

“Mau mở ra xem nào, cái ‘tâm ma’ này rốt cuộc trông như thế nào?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tò mò hỏi.

Bình thường tâm ma không có hình dạng cố định, chúng biến hóa khôn lường.

Nhưng giờ đã bị thực thể hóa, chắc chắn phải có một hình thù gì đó chứ?

Liệu nó có hóa thành thứ đáng sợ nhất trong lòng tu sĩ không?

Nếu đúng như vậy thì tâm ma của Công Tử Hải... liệu có phải là Tống Thư Hàng không nhỉ?

Nếu từ trong cái túi này chui ra một Tống Thư Hàng phiên bản nhỏ, liệu mọi người có nỡ vung đao chém nó ra để thái lát không?

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bắt đầu mong chờ.

Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ và những người khác cũng tò mò vây lại xem.

“Hắc hắc, khi dùng ‘phương án sáu’ để thực thể hóa nó, tôi đã đưa vào khái niệm hình dạng ‘loài cá’.

Vì vậy nó chắc chắn sẽ có hình dạng một con cá lớn, vừa vặn phù hợp với món ‘Sashimi Tâm Ma Kiếp’ này.” Tống Thư Hàng giải thích.

Nói xong, cậu thò tay vào cái túi pháp khí lôi con tâm ma đã thực thể hóa ra. *Bạch bạch bạch ~* Quả nhiên là hình dạng một con cá lớn, đuôi cá không ngừng đập mạnh, dường như nó biết số phận của mình nên đang cố sức vùng vẫy lần cuối.

“Hóa ra là cá thật à.” Xích Tiêu Kiếm thất vọng.

Dù gì cũng là tâm ma mà, không thể làm cái gì đó kịch tính hơn cho ta vui một chút được sao?

Đang nghĩ ngợi, theo đà kéo của Tống Thư Hàng, phần thân trên của con cá lớn cũng dần lộ ra khỏi miệng túi.

Một vòng eo nhỏ nhắn hiện ra trước mắt mọi người.

Cánh tay Tống Thư Hàng lập tức cứng đờ.

“Mỹ nhân ngư sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nghi hoặc: “Lạ nhỉ, trong quá trình tạo hình, tôi chỉ nhập vào khái niệm cá lớn thông thường thôi mà, hoàn toàn không hề nghĩ đến phương án mỹ nhân ngư luôn.” Thậm chí trong đầu cậu từ đầu đến cuối còn chẳng mảy may nhớ đến cái từ ‘mỹ nhân ngư’ nữa.

Bạch Long tỷ tỷ phỏng đoán: “Loại tâm ma sơ cấp này tuy chưa có thần trí nhưng bản năng của chúng là gây rắc rối.

Thân là tâm ma, nó chắc chắn sẽ chủ động tiếp nhận sóng tư duy của các sinh linh xung quanh.

Sau đó dưới sự thúc đẩy của bản năng, chúng kết hợp với thiên phú của mình để chuyển hóa thành hình dạng nhân ngư thôi.” Giống như tắc kè hoa có màu sắc bảo vệ, tâm ma cũng sẽ dựa theo môi trường xung quanh mà thay đổi bản thân.

“Nếu là hình dạng mỹ nhân ngư thì thái lát hơi khó đây.” Tống Thư Hàng nói.

Đa số người bình thường đều sẽ gặp rào cản tâm lý khi phải ăn ‘sinh vật có hình người’.

Nếu thực sự không ổn thì chắc phải thử tạo hình lại lần nữa vậy.

Nói xong, Tống Thư Hàng dùng lực lôi cả con ‘mỹ nhân ngư tâm ma’ này ra khỏi túi.

Cậu muốn xem rốt cuộc nó biến thành hình dạng gì.

Phía trên vòng eo nhỏ nhắn là một thân thể con người được thu nhỏ theo tỷ lệ.

Tuy nhiên, chắc do công lực của tâm ma chưa đủ nên nó không mô phỏng được giới tính.

Thân thể này không có đặc điểm giới tính rõ rệt, trông giống như một khối ngọc thạch được tạc thành hình hài con người đơn giản.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là cái đầu của con tâm ma này.

Nó đã trực tiếp biến cái đầu mình thành đầu của Bạch tiền bối.

Một mỹ nhân ngư phiên bản Bạch tiền bối sống động như thật.

Ngoại trừ khí chất ra thì ngoại hình đơn thuần gần như không có chỗ nào để chê.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Xích Tiêu Kiếm: "..." Bạch Long tỷ tỷ cười nói: "Khát vọng sống của con tâm ma này đúng là mãnh liệt thật." Nghĩ kỹ thì lựa chọn của nó rất hợp lý.

Trong số tất cả những người đang có mặt ở đây, chỉ có biến thành hình dạng 'Bạch Thánh' thì tỷ lệ tử vong của nó mới giảm xuống mức thấp nhất.

"Bán cho tôi đi!" Bạch Hạc Chân Quân không nhịn được mà lên tiếng: "Thư Hàng, bán nó cho tôi đi!" "Không bán." Phân thân Bạch tiền bối dứt khoát từ chối.

Sau đó, anh đưa tay nói với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, cho ta mượn điện thoại một chút." Tống Thư Hàng mở khóa điện thoại đưa cho anh.

Bạch tiền bối mở chức năng chụp ảnh, hướng về phía con 'nhân ngư Bạch' chụp liên tiếp mấy tấm.

Sau đó anh mở phần mềm chat của Tống Thư Hàng, gửi toàn bộ ảnh cho Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh trợn mắt hốc mồm.

Thao tác thật khiến người ta nghẹt thở.

Cậu bắt đầu nghi ngờ không biết cái phân thân này của Bạch tiền bối có bị ai tráo đổi giữa chừng không nữa.

“Rất tốt.” Phân thân Bạch tiền bối thản nhiên nói: “Như vậy là phân thân tiếp theo ra đời coi như tiêu đời rồi.” “...” Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, trạng thái của anh thực sự không sao chứ?

Có phải anh mệt quá rồi nên cần nghỉ ngơi không?” “Không sao, ta ổn mà.

Chỉ là năng lượng không còn nhiều nên đầu hơi chóng mặt, giống như uống say vậy, cứ lâng lâng, nhưng cảm giác này cũng không tệ lắm.” Phân thân Bạch tiền bối trả lời.

Tiếp đó, anh cầm lấy con dao làm bếp, một tay đè con ‘mỹ nhân ngư Bạch’ xuống rồi vung dao chém một nhát. *Phập!* Một đao hai đoạn.

Mỹ nhân ngư Bạch bị chém ngang lưng.

Những người khác nhìn thấy mỹ nhân ngư này có lẽ sẽ do dự khi ra tay, nhưng bản thân phân thân của Bạch tiền bối thì tuyệt đối không hề nương tay.

Anh còn định hố cả bản thể, thậm chí là hố luôn cả phân thân chưa ra đời nữa là.

Bị chém làm đôi nhưng tâm ma vẫn chưa chết.

Phần thân trên bị cắt rời bắt đầu điên cuồng biến đổi.

Nó biến thành hình dạng của Tô Thị A Thập Lục.

Phân thân Bạch tiền bối vẫn đè nó xuống, vung dao thái lát.

Nó lại lập tức biến thành Vũ Nhu Tử.

Bạch tiền bối vẫn không hề nương tay.

Sau đó nó lần lượt biến thành Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa tiên tử, Bạch Long, Bạch Hạc Chân Quân và cả Tống Thư Hàng nữa.

Nhưng tất cả đều vô dụng.

“Nếu là một con cá bình thường thì ta thái chẳng có chút cảm giác thành tựu nào.

Ngươi càng biến hóa khôn lường thì ta thái lại càng thấy thú vị.” Phân thân Bạch tiền bối lầm bầm.

Trong lúc nói, phần thân trên của tâm ma đã bị thái mất một nửa.

Nó dường như hiểu lời anh, hoặc có thể thông qua việc tiếp nhận sóng tư duy mà đoán được ý đồ của anh.

Nó rùng mình một cái, biến trở lại thành hình dạng một con cá bình thường...

Đây là chút sức mạnh cuối cùng của nó.

Chương 2168

“Hóa ra cũng biết biến thành cá thật à.” Bạch tiền bối nói.

Xong xuôi, anh đưa cả cá lẫn dao cho Tống Thư Hàng: “Giao cho cậu đấy.” “Được rồi ạ ~” Tống Thư Hàng nhận lấy con dao, kích hoạt ‘Ma Đế Trù Tâm’, đồng thời chiết xuất kinh nghiệm và cảm ngộ nấu ăn của Ma Đế từ trong ký ức.

Linh lực bao bọc lấy con dao, thậm chí còn có một luồng đao ý quấn quanh.

Sức mạnh của đầu bếp Ma môn khai mở hoàn toàn.

Đao quang bay múa, mỗi một nhát dao đều chứa đựng đao ý và sức mạnh trù tâm, không đơn thuần chỉ là thái lát bình thường.

Trong chớp mắt, con cá tâm ma lớn đã bị thái thành những lát mỏng đều tăm tắp, xếp ngay ngắn trên đĩa.

Tâm ma, tạch.

Tống Thư Hàng lau tay, rồi theo nội dung trong thực đơn của Hà Chỉ Ma Đế mà pha chế nước sốt.

Các loại dược liệu dùng để chế biến đều là đồ thừa từ món ‘Lôi Kiếp Kho Tộ’ lần trước, giờ vừa hay có chỗ dùng.

“Món ‘Sashimi Tâm Ma Kiếp’ đã xong, mọi người có muốn nếm thử vị trước không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lần này mọi người không vội vã nếm thử ngay, mà trái lại đều nhìn vào cái chén nhỏ màu đen mà Tống Thư Hàng lấy ra.

Khác với món lôi kiếp kho, cái món sashimi tâm ma này... cứ cảm thấy nên gọi người tới thử món trước thì sẽ an tâm hơn.

Dù sao cũng là tâm ma. 'Thiên Kiếp Kho Tộ' dù sao cũng đã qua các công đoạn chế biến phức tạp, thơm nức mũi, ngửi thôi đã khiến người ta chảy nước miếng.

Còn tâm ma này lại là trực tiếp thái lát sống...

Vạn nhất ăn vào có phản ứng phụ thì sao?

Bạch Hạc Chân Quân nói: “Nếu có thể, tôi nghĩ tâm ma này nên hun khói một chút sẽ hợp khẩu vị chúng ta hơn.” “Thời gian cấp bách, chúng ta không có thời gian để hun khói tâm ma đâu.” Tống Thư Hàng đáp.

Tô Thị A Thập Lục: “Vậy chúng ta cứ đợi Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối qua đây, giám định xong rồi tính tiếp.” Tống Thư Hàng cầm lấy cái chén nhỏ màu đen, bắt đầu triệu hồi Âm Ảnh Lãnh Chúa.

Không lâu sau khi phát tín hiệu, phía trên chiếc chén nhỏ xuất hiện một cánh cổng không gian to bằng cái thùng nước, một đoàn bóng tối đen kịt chui ra, trong cháy mắt đã lấp đầy không gian 'Tâm Ma Động'.

“Bá Tống đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Âm Ảnh Lãnh Chúa lên tiếng.

“Vâng, tiền bối, chúng ta lại gặp nhau.

Lần triệu hồi này không gian có hơi nhỏ, tiền bối có muốn ra ngoài nói chuyện không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sau khi bị cơ thể của Âm Ảnh Lãnh Chúa bao phủ, cả Tâm Ma Động tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

“Không gian đúng là hơi nhỏ thật, lần sau đạo hữu hãy cố gắng triệu hồi ta ở nơi rộng rãi một chút.

Dù sao bản thể của ta cũng rất đồ sộ, kẹt ở chỗ nhỏ hẹp khó chịu lắm.” Âm Ảnh Lãnh Chúa cười ha hả nói.

Nói xong, phần lớn bóng tối của gã bắt đầu rút về trong 'Cổng không gian', chỉ lộ ra phần bao phủ khoảng nửa thể tích Tâm Ma Động.

Vị đại lão có niềm đam mê đặc biệt với 'Thực đơn Thiên Kiếp' này tính cách rất bình dị gần gũi.

“Nói mới nhớ, nơi này là Nho gia nhỉ, hèn gì ta cảm thấy cả người không được tự nhiên.

Thuộc tính của Nho gia tương phản với ta.” Âm Ảnh Lãnh Chúa lại cười hỏi: “Lần này Bá Tống đạo hữu triệu hồi ta, lại chế biến ra món mới rồi sao?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Món 'Sashimi Tâm Ma Thái Lát', mời tiền bối nếm thử.

Tuy nhiên, trong thực phổ 'Yến Tiệc Thiên Kiếp' mà tôi có được thiếu mất khâu 'thực thể hóa' tâm ma, nên hương vị có lẽ sẽ khác biệt so với món nguyên bản.” “Món Sashimi Tâm Ma này là món ăn đã qua cải tiến sao?” Âm Ảnh Lãnh Chúa cười nói: “Ta thích 'Yến Tiệc Thiên Kiếp', nhưng càng thích sự đổi mới hơn.

Chỉ cần hướng cải tiến đúng, ngon hơn nguyên bản hoặc có đặc sắc riêng là ta đều thích.” Tống Thư Hàng bưng một đĩa 'Sashimi Tâm Ma' lên, kèm theo ba phần nước chấm hương vị khác nhau.

Âm Ảnh Lãnh Chúa huyễn hóa ra năm cánh tay, hai cái đỡ đĩa, một cái cầm nước chấm, hai cái còn lại cầm dao nĩa.

Dưới sự quan sát của đám người Tống Thư Hàng, Âm Ảnh Lãnh Chúa nếm thử một miếng.

Một lát sau, gã phát ra âm thanh hài lòng: “Ừm, vị ngon ngoài dự liệu của ta, rất tốt.” Trong lúc nói chuyện, gã đã thử liền ba loại nước chấm.

“Tiền bối, hương vị so với nguyên bản thì thế nào?” Tống Thư

Hàng thử hỏi, cậu muốn biết phương án số 6 mà cả nhóm thảo luận có hiệu quả ra sao.

"Nói thế nào nhỉ... hoàn toàn không có khả năng so sánh." Âm Ảnh Lãnh Chúa nói.

Tống Thư Hàng: "?" Chẳng lẽ món mình làm tệ đến thế sao?

"Bởi vì nguyên liệu hoàn toàn khác nhau." Âm Ảnh Lãnh Chúa giải thích: "Vừa nãy ta còn thắc mắc, tại sao các ngươi làm Sashimi Tâm Ma lại có khâu 'thực thể hóa', hóa ra các ngươi dùng trực tiếp 'Tâm ma' làm nguyên liệu.

Thủ pháp này của Bá Tống đạo hữu là lần đầu ta thấy đấy.

Trực tiếp rút lấy tâm ma trong cơ thể tu sĩ, sau đó thực thể hóa rồi thái lát.

Nắm giữ kỹ thuật này, e rằng tu sĩ khắp thiên hạ đều sẽ phải cầu cạnh ngươi." Tô Thị A Thập Lục lập tức hiểu ý của Âm Ảnh Lãnh Chúa, hỏi: "Tiền bối, tức là món Sashimi Tâm Ma bình thường phải dùng nguyên liệu là 'Tâm Ma Kiếp' trong trạng thái thiên kiếp đúng không?" "Đúng vậy.

Tuy ta không biết vị đạo hữu sáng tạo ra món này năm xưa làm cách nào, nhưng hắn thật sự đã phong ấn trực tiếp 'Tâm Ma Kiếp' của tu sĩ khi đang độ kiếp.

Tâm Ma Kiếp trong trạng thái thiên kiếp vừa là tâm ma vừa là thiên kiếp, hơn nữa khi mới sinh ra sẽ có một khoảnh khắc thực thể hóa.

Thứ cần chính là trạng thái đó." Âm Ảnh Lãnh Chúa chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng thất vọng: "Thất bại rồi sao." "Nếu thuần túy dựa trên ước định lúc trước của chúng ta thì lần này Bá Tống đạo hữu đã thất bại.

Thứ ngươi làm ra không phải là 'Sashimi Tâm Ma Kiếp'.

Tuy nhiên, món này của ngươi lại hợp khẩu vị ta một cách kỳ lạ.

Cho nên lần này đặc cách, ta sẽ giao dịch với ngươi một lần.

Tất nhiên, giá trị vật phẩm giao dịch chắc chắn không bằng 'Yến Tiệc Thiên Kiếp'.” Âm Ảnh Lãnh Chúa nói.

Nói xong, gã còn nhắc nhở thêm: “Ngoài ra, ta không khuyến khích các ngươi trực tiếp ăn món này.

Đây là tâm ma tươi sống, ăn vào trực tiếp không có lợi cho cơ thể đâu.” “Ừm... ngon quá.” Trong lúc đang nói chuyện, giọng của Bạch tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng vội quay đầu lại: “Bạch tiền bối, đừng ăn nữa, món này không hợp với chúng ta đâu.” “Cơ thể này của Bạch Thánh là phân thân đúng không?

Nếu là phân thân thì ăn thử cũng được, dù sao cũng chẳng hại gì đến bản thể.” Âm Ảnh Lãnh Chúa cười nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy thì thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy thì, Bá Tống Huyền Thánh, ngươi có muốn thứ gì không?” Âm Ảnh Lãnh Chúa vừa ăn vừa hỏi.

“Vâng, thật ra triệu hồi tiền bối tới đây là vì tôi có việc muốn nhờ.” Tống Thư Hàng nói.

“Đạo hữu cứ nói.” “Tiền bối có hứng thú đi gây hấn với Thiên Đế một chút không?” Âm Ảnh Lãnh Chúa đáp: “Việc này không ngang giá đâu, Bá Tống đạo hữu.

Tuy Thiên Đế hiện tại chưa ở trạng thái hoàn chỉnh, nhưng gây hấn với cô ta sẽ rất phiền phức về sau.

Hơn nữa, nếu ta ra tay lúc này thì chẳng khác nào thừa nước đục thả câu.

Nếu thật sự muốn chiến một trận, ta sẽ đợi cô ta khôi phục đỉnh phong.” Sự kiêu ngạo và tự tin của một cường giả tỏa ra nồng nặc.

“Tuy nhiên, để giao dịch, ta có thể cho đạo hữu mượn một đạo cụ thú vị.

Đây là Nho gia, đạo cụ này hẳn sẽ phát huy hiệu quả rất tốt.

Nó cực kỳ quý giá, khi dùng chớ có thô bạo quá đấy.” “Quý giá đến mức nào ạ... có đáng tiền không?” “Ừm, quy đổi ra linh thạch bát phẩm, cửu phẩm thì cũng đủ chất thành một ngọn núi nhỏ.” Âm Ảnh Lãnh Chúa đáp.

Thế thì chẳng phải ngang hàng với bảo vật Bình Thiên Quan của Công Đức Xà Mỹ Nhân sao?

Bình Thiên Quan chỉ cần đủ năng lượng là có thể giúp Công Đức Xà Mỹ Nhân phát huy chiến lực cấp cửu phẩm.

Âm Ảnh Lãnh Chúa đưa ra một chiếc vòng tay: “Tên của nó là Âm Ảnh Thánh Địa.

Nó có thể dẫn dắt chấp niệm của cường giả để lại trên một mảnh đất nào đó, chuyển hóa chấp niệm thành bóng tối nhập vào cơ thể.

Cường giả càng mạnh, chấp niệm càng sâu thì sức mạnh nó phát huy càng lớn.

Nơi đây là Nho gia, nơi Thánh nhân và Thập Tam Kiếp Tiên từng sinh sống, ta có thể cảm nhận được chấp niệm tàn lưu trên đại địa này vẫn chưa bị tiêu hao.

Nếu ngươi có thể kích hoạt nó, hiệu quả tuyệt đối sẽ không làm ngươi thất vọng.” “Đây chính là 'Đạo' của Âm Ảnh đạo hữu sao?” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng.

“Tất nhiên là không phải rồi.” “Tôi chỉ hỏi chơi thôi.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng cầm chiếc vòng: “Vậy nếu không kích hoạt được chấp niệm trên mảnh đất này thì sao?” “Chỉ cần sử dụng là chắc chắn sẽ có chấp niệm được kích hoạt.

Nhưng chấp niệm mạnh đến mức nào thì phải xem bản thân ngươi.” Tống Thư Hàng gật đầu, nhìn sang Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, hay là chúng ta lại làm một quẻ?” Phân thân Bạch tiền bối quay đầu lại, vẻ mặt đầy mờ mịt.

Gương mặt liệt của anh ấy vậy mà lại biến sắc!

Tống Thư Hàng vội hỏi: “Bạch tiền bối, anh thật sự không sao chứ?” Bạch tiền bối xoa thái dương: “Ăn Sashimi Tâm Ma xong có chút ảnh hưởng, hơi có hiệu ứng gây ảo giác.

Vốn dĩ cơ thể này đã thiếu năng lượng nên hơi yếu, ăn xong cứ thấy lâng lâng như đang bay vậy.

Ban đầu chỉ hơi say xỉn, giờ thì như say mèm rồi.” “Bạch tiền bối, để em đỡ anh.” Bạch Hạc Chân Quân nhân cơ hội tiến lên dìu Bạch tiền bối. 'Uỳnh uỳnh uỳnh' – Đúng lúc này, hư không truyền đến những tiếng chấn động như sấm rền.

Sức mạnh khổng lồ va chạm trên bầu trời, mặt đất dường như muốn lật úp lại.

“Là phe Thiên Đế đụng độ với ông chú cưỡi xe và đại sư Kim Cương Tự rồi.” Bạch Long tỷ tỷ đáp: “Mấy tên này đúng là không kiêng nể gì cả.” Cần biết rằng vì 'Trời' sắp biến đổi, các Cửu Phẩm Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đều lũ lượt lánh đời không ra.

Dù có ra ngoài cũng sẽ dùng đủ mọi thủ đoạn che giấu, hoặc là thế thân, hoặc là phụ thể, hoặc tự phong ấn thực lực.

Thế mà trên bầu trời Nho gia, phe Thiên Đế và phe ông chú cưỡi xe lại không hề bảo lưu, toàn lực thi triển.

“Chiến đấu trực tiếp trên bầu trời Nho gia như vậy sẽ bất lợi cho ông chú cưỡi xe và đại sư Kim Cương Tự nhỉ.” Tống Thư Hàng nói.

“Chiến trường đang di chuyển, không bao lâu nữa sẽ chuyển sang không gian khác thôi.” Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Trước đó, đại sư Kim Cương Tự đã nói mình giỏi nhất là cưỡng ép di chuyển môi trường chiến đấu.

Với sức mạnh nhục thân cường đại đó phối hợp thần thông Kim Cương Tự, đúng là có thể bám sát đối phương, xuyên không gian chuyển dời chiến trường.

“Thiên Đế bị đưa đi rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ừm, khí tức Thiên Đế biến mất rồi.

Cô ta chắc chắn là đối tượng bị chú ý trọng điểm.” Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Cọng tóc ngốc của Sở các chủ chui ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng: “Nhưng vẫn còn một đạo khí tức Trường Sinh Giả ẩn nấp trong bóng tối.

Chương 2169

Rất có thể là quân bài dự phòng do Thiên Đế sắp xếp.” Năm xưa Nho gia và Viễn Cổ Thiên Đình đều có thực lực trấn áp chư thiên vạn giới.

Nhưng con đường xây dựng của Nho gia khác với Thiên Đình.

Nho gia do một mình Thánh nhân lập ra, thu đồ dạy học, bồi dưỡng ra Thập Tam Kiếp Tiên và lượng lớn tinh anh.

Thiên Đế thì tập hợp một nhóm bạn Trường Sinh Giả cùng chí hướng lập nên Thiên Đình, đồng thời chiêu mộ cường giả bốn phương.

Sau khi mất đi Thánh nhân, về số lượng Trường Sinh Giả thì Nho gia chịu thiệt thòi lớn.

“Khi phe Thiên Đế và phe ông chú cưỡi xe đều chuyển sang chiến trường khác, Nho gia ngược lại mất đi cường giả đỉnh tiêm.

Nếu lúc này vị Trường Sinh Giả đang ẩn nấp kia ra tay, gã có thể dễ dàng lấy đi toàn bộ 'Mảnh vỡ Thiên Đình'.

Trừ phi Nho gia cũng có bố trí dự phòng tương ứng.” Sở các chủ nói tiếp.

Trong mấy lần hạo kiếp năm xưa, Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia thương vong quá nửa... nghĩa là vẫn còn một bộ phận mất tích hoặc còn sống trên đời.

Kiếp Tiên không dễ triệt để ngã xuống như vậy.

Nếu có chừng ba bốn người còn sống, với thiên phú và tư chất của họ dưới trướng Thánh nhân năm xưa, khả năng cao là trong năm tháng dài đằng đẵng đã bước ra con đường của riêng mình, lọt vào hàng ngũ Trường Sinh Giả.

Nếu thật sự có đệ tử trong Thập Tam Kiếp Tiên ẩn nấp thì không cần lo Thiên Đình đột kích.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Tôi sẽ bảo Hằng Hỏa tiền bối điều người qua đây, chúng ta tranh thủ thời gian chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào Thế giới Kim Liên.

Chuyển được bao nhiêu hay bấy nhiêu.” Chỉ cần vào được Thế giới Kim Liên, dù Thiên Đế muốn đoạt lại cũng không dễ dàng gì.

Cậu nhanh chóng gửi tin nhắn cho Hằng Hỏa tiền bối.

Càng là lúc cuối cùng càng phải tranh thủ từng giây từng phút.

“Ngoài ra, mình còn một tin xấu muốn báo cho cậu.” Sở các chủ chậm rãi nói: “Sở Two phát tín hiệu, con Gấu Tà Ma vừa nãy bỏ chạy cùng một vài đồng bọn của nó tuy đang bị cô ấy đè ra đánh trong không gian Bích Thủy Các, nhưng vẫn còn vài tên đồng bọn khác đang dẫn theo một đám tà ma Cửu U kéo tới Nho gia.” Đúng là khi xui xẻo thì uống nước cũng dắt răng.

Tống Thư Hàng chạm vào 'Con mắt Thánh nhân' trong mắt mình, nhìn về phía Âm Ảnh Lãnh Chúa: “Tiền bối, cái 'Âm Ảnh Thánh Địa' này kích hoạt thế nào ạ?” “Truyền linh lực vào là được.

Ngoài ra, nếu thời gian dư dả, cậu có thể tìm nơi nào có chấp niệm lớn nhất Nho gia rồi hãy mở Âm Ảnh Thánh Địa, tốt nhất trước khi mở thì làm thêm mấy cái nghi thức tăng vận may đi.” Âm Ảnh Lãnh Chúa đáp.

“Như vậy có thể phát huy hiệu quả mạnh nhất sao?” “Ít nhiều gì cũng có tác dụng, đặc biệt là với mấy đứa mặt đen xúi quẩy, làm vậy sẽ tăng thêm chút vận may.” Tống Thư Hàng thở dài, hy vọng Con mắt Thánh nhân của mình có thể tăng cường hiệu quả 'chấp niệm':

“Chuyện gây hấn với Thiên Đế phải gác sang một bên đã.” Nếu Âm Ảnh Thánh Địa có tác dụng, cậu phải để dành uy năng của nó để tiếp đón đám tà ma Cửu U. [Số hiệu Bá Tống, rè rè...

Số hiệu Bá Tống, nghe rõ trả lời.] Lúc này, giọng điện tử của mặt trời nhỏ 'Nhĩ Mang Ba T233' vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên tín hiệu có vẻ bị nhiễu, không rõ lắm. [Tôi đây.] [Số hiệu Bá Tống, sau đây là thông tin tôi thu thập được: Cậu hiện đang ở vị trí nào?] [Tôi đang ở Nho gia.] [Rè rè... quả nhiên.

Hãy chú ý an toàn, tín hiệu ở Nho gia đang bị nhiễu.] Mặt trời nhỏ nói: [Ngoài ra, Chúa tể Béo Tròn đang trên đường tới hiện thế, hãy chuẩn bị tâm lý.] [Đại lão Béo Tròn cũng tới sao?

Không phải gã còn cần một thời gian nữa à?] [Tình báo tình báo: Chúa tể Béo Tròn nhận được thông tin từ thuộc hạ, thay đổi hành trình, thông tin liên quan đến Nho gia.

Hãy chú ý an toàn.] Chẳng lẽ là vì con Gấu Tà Ma kia?

Tống Thư Hàng cảm thấy đầu to ra.

Điều duy nhất đáng mừng là...

đại lão Béo Tròn đã có Bạch tiền bối Two để mắt tới.

Tuy độ nguy hiểm của gã là cao nhất trong số những đối tượng Tống Thư Hàng 'không muốn gặp nhất' hiện nay, nhưng vì Bạch tiền bối Two không cho phép gã lấy lớn hiếp nhỏ, nên mức độ đe dọa trực tiếp đối với Tống Thư Hàng ngược lại không cao lắm.

“Sở các chủ, tìm cách thông báo cho Sở Two một tiếng, bảo cô ấy chú ý.

Đại ca của Gấu Tà Ma sắp đăng trường rồi, chỉ số đe dọa bùng nổ đấy.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cảm giác hôm nay cực kỳ thiếu an toàn.

Cậu cúi đầu nhìn 'Âm Ảnh Thánh Địa', rồi lại sờ 'Con mắt Thánh nhân', trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Trên mảnh đất Nho gia này liệu có chấp niệm của Thánh nhân không?

Nếu có thì làm cách nào để dẫn chấp niệm đó ra?

Ví dụ như ở nơi chấp niệm của Thánh nhân sâu nhất... quăng ra một cái đầu của Vân Tước Tử tiền bối?

Tốt nhất là thêm cả Tạo Hóa tiên tử vào cho đủ bộ.

Như vậy liệu có thể một hơi kích nổ chấp niệm Thánh nhân, nhận được sức mạnh cực kỳ bá đạo không?

Nếu giả thiết táo bạo này thực hiện được, chỉ cần sức mạnh của Thánh nhân duy trì không quá ngắn, với sức mạnh trấn áp đương thế đó, trong đống hỗn loạn sắp tới, nói không chừng có thể định đoạt cục diện.

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng lại hỏi: “Đúng rồi, Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối, cái 'Âm Ảnh Thánh Địa' này sau khi kích hoạt thì duy trì được bao lâu?” “Tùy thuộc vào số lượng chấp niệm ngươi kích hoạt được, chất lượng chấp niệm tương đương với cường độ sức mạnh phát huy sau khi kích hoạt.

Còn trong cùng một chất lượng, số lượng chấp niệm tương đương với thời gian duy trì.” “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi dạo quanh địa bàn Nho gia một vòng xem chỗ nào chấp niệm sâu nhất.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Tà ma Cửu U, Thiên Đế, đại lão Béo Tròn lần lượt xuất hiện, cậu tốt nhất nên chuẩn bị sẵn sàng trước khi gã đăng trường.

Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở: “Thư Hàng, cậu biết cách cảm ứng chấp niệm sao?” Tống Thư Hàng khựng lại...

đúng rồi, chấp niệm thì cảm ứng kiểu gì?

Cậu quay sang hỏi Âm Ảnh Lãnh Chúa: “Tiền bối, làm sao để cảm ứng chấp niệm ạ?” “Có vài phương án.

Thứ nhất, suy đoán dựa trên 'ghi chép lịch sử'.

Nếu ngươi muốn triệu hồi đại nhân vật nào đó, có thể tra cứu lịch sử xem nơi nào họ ở lâu nhất, nơi nào từng xảy ra sự kiện lớn trong đời họ.

Qua đó có thể đoán ra nơi có chấp niệm của họ.

Nhưng phương án này chỉ đoán được vị trí đại khái, vả lại... lịch sử do con người ghi chép, luôn dễ xảy ra sai sót.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Còn phương án nào khác không?” “Phương án hai, đi tìm một người bẩm sinh có thiên phú 'cảm ứng chấp niệm', nhờ người đó giúp đỡ.” “...” “Phương án ba, ta có một bộ pháp thuật 'Chấp Niệm Chân Thị Chi Nhãn'.

Thông qua nó, chấp niệm trong mắt ngươi sẽ hiện ra như những ngọn lửa.

Nơi nào lửa càng nhiều, thế lửa càng mạnh thì nơi đó chấp niệm sâu nhất, số lượng nhiều nhất.” Mắt Tống Thư Hàng sáng rực lên.

Công pháp này hay quá!

“Nhưng mà, đây là bí pháp độc môn của ta, không truyền ra ngoài.” Âm Ảnh Lãnh Chúa bổ sung: “Mắt ngươi có sáng hơn nữa cũng vô ích.” Tống Thư Hàng: “...” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Âm Ảnh Lãnh Chúa đạo hữu, có nhận con nuôi không?” Âm Ảnh Lãnh Chúa dứt khoát đáp: “Không nhận.” Xích tiêu kiếm tiền bối nói với Tống Thư Hàng: “Hết hy vọng rồi, tôi chỉ giúp cậu được đến đây thôi.” “Nghĩa là tôi chỉ có thể dùng phương án một sao?” Tống Thư Hàng thở dài.

“Thật ra còn một khả năng khác.” Phân thân Bạch tiền bối lên tiếng: “Âm Ảnh đạo hữu có thời gian không, giúp chúng tôi xem thử trong Nho gia nơi nào lửa chấp niệm cháy rực nhất?

Số lượng nhiều nhất?” Âm Ảnh Lãnh Chúa sau khi đưa bảo vật cho Tống Thư Hàng vẫn chưa về Âm Ảnh giới mà ở lại xem kịch.

Biết đâu gã sẽ giúp một tay?

Dù sao cũng chỉ là hỏi một câu, hỏi thêm cũng chẳng mất tiền.

“Không vấn đề gì, tiện tay thôi mà.” Âm Ảnh Lãnh Chúa vui vẻ đáp, đồng thời nói với Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, tư duy của cậu vẫn chưa đủ linh hoạt, da mặt vẫn chưa đủ dày.” “Đừng đừng đừng, da mặt cậu ta bây giờ độ dày vừa chuẩn rồi.

Tư duy cũng không phải không linh hoạt, chỉ là đối diện với đại tiền bối như anh thì có lẽ hơi giữ kẽ chút thôi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vội kêu lên.

Thực tế phương thức tư duy của Tống Thư Hàng đã đồng bộ với 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào', nhảy vọt rất kinh.

Nói chuyện với cậu ta đôi khi đang nói chủ đề này lại nhảy sang chủ đề kia lúc nào không hay.

Nếu tiến hóa thêm nữa, tư duy của cậu ta chắc sẽ đạt đến tầm của Bạch Thánh hoặc Vũ Nhu Tử, đối phó sẽ tốn não lắm.

“Là do ta quá có uy nghiêm tiền bối sao?

Ta thấy mình cũng hiền hòa lắm mà.” Âm Ảnh Lãnh Chúa thắc mắc.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Chính vì anh hiền hòa nên Bá Tống mới nể anh đấy.” Nếu là đại lão Trường Sinh Giả đối địch thì Bá Tống đã nhảy dựng lên gây hấn rồi, hoàn toàn không có chuyện 'giữ kẽ' đâu.

“Ăn mềm không ăn cứng sao?

Ta thích tính cách này của Bá Tống đạo hữu, vì ta cũng khá 'mềm', cả tính cách lẫn cơ thể.” Âm Ảnh Lãnh Chúa cười ha hả: “Để ta đi xem chỗ nào chấp niệm dữ dội nhất, hợp để cậu triệu hồi nhất.” Nói xong, một phần cơ thể Âm Ảnh Lãnh Chúa bay ra khỏi Tâm Ma Động, thi triển 'Chấp Niệm Chân Thị Chi Nhãn' tuần thị một vòng quanh Nho gia.

“Tìm thấy rồi, nơi lửa chấp niệm cháy rực nhất là ở khu vực rìa phía đông Nho gia, một vị trí khá bất ngờ trong một đại liệt cốc.

Ta cứ ngỡ nơi chấp niệm mạnh nhất phải là ở chỗ tượng Thập Tam Kiếp Tiên hoặc nơi ở cũ của Thánh nhân, không ngờ lại ở một vị trí hẻo lánh thế này.” “Khu vực rìa phía đông, đại liệt cốc?

Cảm ơn tiền bối, tôi qua đó ngay.” “Không có gì, ngoài ra mấy đĩa Sashimi Tâm Ma này các ngươi không ăn thì ta bao hết nhé.” “Đạo hữu tự nhiên.” Bạch tiền bối phân thân nói: “Dù sao tôi cũng không ăn nổi nữa rồi.” Nguyên nhân lớn nhất Âm Ảnh Lãnh Chúa ở lại không phải là vì nhắm trúng mấy đĩa sashimi này đấy chứ?

Tống Thư Hàng ngự đao phi hành, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới đại liệt cốc phía đông Nho gia.

Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối, Bạch Hạc Chân Quân bám sát theo sau.

Mọi người nhanh chóng đáp xuống phía trên đại liệt cốc.

“Cái vực thẳm này trông như bị ai đó dùng một đao hoặc một chưởng chém ra vậy.” Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn.

“Có lẽ là dấu vết để lại khi Thánh nhân chiến đấu với ai đó?

Nhưng rốt cuộc là ai đã đấu với Thánh nhân để rồi để lại chấp niệm mạnh mẽ nhường này?” “Cậu định kích hoạt chấp niệm thế nào?” Bạch tiền bối hỏi.

“Bạch tiền bối, lát nữa anh hãy đứng cạnh ủng hộ em.

Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục chú ý nhé, lát nữa có thể sẽ có 'Rùa Khổng Lồ Tai Họa' xuất hiện đấy.” “Không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, quay người lẩm bẩm khấn vái Bạch tiền bối.

Khấn xong, cậu lôi từ 'Thế giới Hạt nhân' ra một cái đầu không hoàn chỉnh của Vân Tước Tử tiền bối.

Tạo Hóa tiên tử ôm cái đầu đó, làm theo lời dặn của Tống Thư Hàng, đi tới trung tâm đại liệt cốc.

Bạch Hạc Chân Quân: “!!!!” Tại sao Tống Thư Hàng lại có đầu của Vân Tước Tử tiền bối chứ?

Ngay khi cái đầu lộ diện, nhiệt độ trong đại liệt cốc đột ngột tăng vọt.

Chấp niệm đã bị dẫn dắt tới rồi sao?

“Bùng nổ đi, chấp niệm của Thánh nhân!” Tống Thư Hàng nhân cơ hội bắt đầu kích hoạt 'Âm Ảnh Thánh Địa'.

Tại Tâm Ma Động.

Một phần cơ thể Âm Ảnh Lãnh Chúa ngưng tụ thành một tôn hình người sáu tay, ngồi ở cửa động.

Sáu cái tay của gã bưng mấy đĩa 'Sashimi Tâm Ma', nhâm nhi thưởng thức.

Ngay khi Tống Thư Hàng kích hoạt 'chấp niệm', Âm Ảnh Lãnh Chúa ngẩng đầu nhìn về phía đại liệt cốc.

Chương 2170

“Chấp niệm thật mạnh mẽ, hơn nữa còn bị kích hoạt cùng một lúc, không hổ danh là Thiên niên đệ nhất thánh 'Bá Tống Huyền Thánh', thủ đoạn rất lợi hại.

Tuy nhiên, sức mạnh từ chấp niệm khổng lồ như vậy mang lại không phải là thứ mà cơ thể Huyền Thánh bát phẩm bình thường có thể chịu đựng được...

Lúc trước ta đã nhắc nhở cậu ta rồi, chắc cậu ta chú ý tới chứ nhỉ?

Ta đã nhấn mạnh là cơ thể ta rất 'mềm' rồi mà.

Là Thiên niên đệ nhất thánh thì chút ngộ tính này phải có chứ.” Âm Ảnh Lãnh Chúa dùng nĩa cuộn một miếng sashimi, chấm đẫm nước sốt rồi cho vào miệng chậm rãi nhai.

Tuy không phải 'Sashimi Tâm Ma Kiếp' nhưng món này nguyên bản hơn, tươi ngon hơn.

Nếu tương lai Bá Tống Huyền Thánh có cách trung hòa được ảnh hưởng xấu của 'tâm ma thái lát' đối với tu sĩ thì đây sẽ là món tiên hào tuyệt vời hơn cả 'Sashimi Tâm Ma Kiếp'.

Hy vọng Bá Tống Huyền Thánh có thể tiến xa hơn trên con đường tiên trù.

Dù là 'Thiên Kiếp Kho Tộ' hay 'Sashimi Tâm Ma Kiếp' khi vào tay cậu ta đều biến hóa khác thường, cậu ta thật sự có thiên phú trong việc chế biến thiên kiếp.

Phía bên kia, trong đại liệt cốc.

Tuy không nhìn thấy 'chấp niệm' nhưng Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được nhiệt độ trong vực thẳm ngày càng cao, chắc là do 'lửa chấp niệm' của Thánh nhân bắt đầu bùng nổ.

Cậu bắt đầu kích hoạt pháp khí Âm Ảnh Thánh Địa: “Tạo Hóa tiên tử, quay lại mau.

Rùa Khổng Lồ Tai Họa sắp xuất hiện rồi.” Tạo Hóa tiên tử đặt cái đầu của Vân Tước Tử xuống, giơ hai tay lên đầu, nhón chân, nhảy điệu 'Hồ thiên nga' quay về cạnh Tống Thư Hàng.

Vũ điệu ưu mỹ, đẹp mắt, màn trình diễn xuất sắc nhất!

Ngay khoảnh khắc Tạo Hóa tiên tử rời đi, một cái miệng lớn đột ngột há ra trong hư không, nuốt chửng cái đầu của Vân Tước Tử.

Sau khi nuốt xong, cái miệng lớn đó khựng lại một chút. [Mẹ kiếp, lại là ngươi, Bá Tống Huyền Thánh!

Lần trước ngươi hại ta và ba ta bị quái vật xúc tu truy sát mấy ngày trời.

Hôm nay ngươi lại muốn hại ta?] Rùa Khổng Lồ Tai Họa phát ra âm thanh phẫn nộ: [Ta sẽ bảo ba ta đánh chết ngươi!] Tống Thư Hàng: “...” Vọng thiên, lại là cô sao?

Rùa Chị Thoát Xác lần trước.

Tại sao dạo này dù tôi ở đâu, quăng linh kiện của Vân Tước Tử tiền bối ra là cô lại xuất hiện thế?

Có cần phải hữu duyên đến vậy không?

Ngoài ra, ba của rùa chị này cực kỳ mạnh, khả năng cao là tồn tại cấp Trường Sinh Giả.

Giờ Nho gia đang loạn cào cào, nếu vị ba ba rùa này lại nhảy vào nữa thì loạn càng thêm loạn, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình sắp nổ tung tới nơi.

“Hiểu lầm thôi!” Tống Thư Hàng kêu lên: “Lần này tôi không hại cô đâu, tin tôi đi.

Cô thu hồi cái đầu của Vân Tước Tử tiền bối rồi đi là được, thứ tôi muốn triệu hồi lần này là thứ khác.” [Thế giới này không có hiểu lầm, chỉ có nghiệt duyên.

Hôm nay ba ta nhất định sẽ đánh cho ngươi ra bã!

Ra đi ba ơi!] Rùa chị hét lớn. [Con gái ngoan, đợi chút.

Ba 20 phút nữa mới tới, à không, chắc phải nửa tiếng nữa.] Một giọng nói vang lên trong hư không: [Con cứ trốn đi đã, ba và mẹ đang bận tạo cho con một đứa em trai dễ thương.

Nửa tiếng sau ba sẽ ra đòi lại công đạo cho con.] Rùa chị: “...” Thật ngại quá, giọng nói đó tất cả mọi người ở đây đều nghe thấy.

Ai cũng biết ba mẹ cô ấy đang bận 'chế tạo rùa con'. [Ngươi cứ đợi đó, Bá Tống Huyền Thánh.

Nửa tiếng nữa ba ta nhất định sẽ ra đánh cho ngươi ra bã.] Rùa chị nghiến răng nói.

Nói xong, hình bóng cô ấy biến mất vào hư không.

“Cậu đúng là một người đàn ông tội lỗi đầy mình đấy, Bá Tống.

Người ta là một quý cô rùa mà.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười quái dị.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu nhịn không được đưa tay ấn một cái, tung ba phát 'Dưỡng Đao Thuật' lên thân Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

“A... sướng quá...” Sau khi phê xong, Xích Tiêu Kiếm tiền bối phân tích: “Thật ra nửa tiếng sau nếu ba của rùa tai họa tới thì có khi lại là chuyện tốt.

Lúc đó tà ma Cửu U, cường giả Thiên Đình, Thiên Đế, rồi cả đại ca của đám tà ma đều xuất hiện, sẽ là một trận hỗn chiến.

Ba rùa tới bị cuốn vào trận chiến thì càng thú vị.” “Có lý.” Bạch Long tỷ tỷ nói: “Đến lúc đó nếu ba nó tới thật, chúng ta chỉ cần dùng chút tiểu kế là có thể lôi lão vào cuộc chiến.” Bạch tiền bối phân thân hỏi: “Pháp khí Âm Ảnh Thánh Địa kích hoạt thành công chưa?” “Sắp tới rồi.” Tống Thư Hàng giơ cao chiếc vòng Âm Ảnh Thánh Địa.

Cậu có thể cảm nhận được nó đã cộng hưởng thành công với chấp niệm trong đại liệt cốc, đang chuyển hóa chấp niệm khổng lồ này thành 'Cơ thể bóng tối'.

Trong lúc giơ vòng, tay Tống Thư Hàng trượt một cái, ba phát 'Dưỡng Đao Thuật' rơi thẳng lên chiếc vòng.

Chắc là do vừa nãy dùng 'Dưỡng Đao Thuật' cho Xích Tiêu Kiếm quen tay quá nên giờ tay tự động làm luôn. 'Ong ong ong' – Chiếc vòng hưng phấn rung lên, sau ba phát Dưỡng Đao Thuật, nó hoạt động hết công suất.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ chấp niệm trong đại liệt cốc bị điều động hoàn toàn.

Quả nhiên có hiệu quả, Tống Thư Hàng mừng thầm, rất muốn bồi thêm phát nữa.

May mà lúc quan trọng lý trí đã thắng thế, Âm Ảnh Thánh Địa là đồ quý, không được dùng thô bạo.

Nếu nó hỏng thì cậu đền không nổi.

Đền không nổi!

Ba chữ này lập tức khiến Tống Thư Hàng bình tĩnh lại. 'Hoa...' – Trên Âm Ảnh Thánh Địa phát ra tiếng sóng biển.

Giây tiếp theo, cơ thể bóng tối từ chấp niệm đã ngưng tụ thành công.

Một bóng đen hiện ra trong hư không.

Bóng dáng đó vừa xuất hiện đã che trời lấp đất, bao phủ cả bầu trời Nho gia.

“Đây... có vẻ không giống Thánh nhân nhỉ?” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Cô tuy chưa tận mắt thấy Thánh nhân nhưng ít ra cũng biết Thánh nhân là con người.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Không phải Thánh nhân thì là ai?” Đã tế ra đầu của Vân Tước Tử, kèm thêm cả Tạo Hóa tiên tử mà triệu hồi ra không phải Thánh nhân sao?

Dứt lời, bóng đen trong hư không như chui vào một cái phễu, nhanh chóng đổ dồn vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Nhưng vì bóng đen này quá đồ sộ nên quá trình này kéo dài hơi lâu.

Năm phút sau...

“Vẫn chưa xong sao?” Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể mình như muốn tan chảy, thậm chí còn sắp bị sức mạnh 'bóng tối' này đồng hóa ngược lại!

Đồng thời, khi bóng tối nhập thể, thông tin hiện ra trong đầu giúp cậu biết mình đã triệu hồi chấp niệm của ai.

Đó là sức mạnh thuộc về 'Bất Diệt Chi Chủ'.

Bất Diệt Chi Chủ, một tồn tại khủng bố sinh ra từ thời 'Thái Cổ'.

Trong thời kỳ đó, Bất Diệt Chi Chủ mưu toan tiếp xúc với chân lý vượt ngoài tầm hiểu biết của mình nên rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Nhưng khi gã ngủ say, ma niệm biến thành xúc tu, thay thế ý chí của gã hành động, khám phá các quy tắc vĩnh hằng kia.

Xác nhận lại lần nữa, vị Bất Diệt Chi Chủ này Tống Thư Hàng từng đối đầu rồi.

Bây giờ xui xẻo thế nào lại triệu hồi ra 'chấp niệm' của gã, Tống Thư Hàng có dự cảm không lành.

Xong đời rồi, từ khi quẻ 'Trung Cát' ngày hôm qua hết hiệu lực thì hôm nay bao nhiêu nghiệt duyên đều kéo tới cửa.

Chết chắc rồi, chết chắc rồi...

Thảo nào mình tế ra 'linh kiện Vân Tước Tử tiền bối' lại kích hoạt chấp niệm của gã...

Sự theo đuổi và chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ đối với 'Bất Hủ' không hề thua kém chấp niệm của Thánh nhân đối với Vân Tước Tử.

Thật là bi kịch.

Ngay cả Bạch tiền bối ở bên cạnh phù hộ mà cũng không ngăn nổi vận xui hôm nay, rốt cuộc hôm nay mình đen đủi tới mức nào đây?

Tống Thư Hàng thấy đau hết cả gan.

Chấp niệm hóa thành bóng tối vẫn không ngừng rót vào cơ thể, cứ thế này thì chưa kịp để vòng tay phát huy tác dụng là cậu đã bị sức mạnh chấp niệm nổ tung rồi.

Trong tình huống bình thường, nếu sức mạnh triệu hồi ra quá lớn sắp nổ xác, Tống Thư Hàng sẽ trực tiếp mở 'Trạng thái khói sương Ngụy Bất Hủ'.

Nhưng lần này là chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ, cái chấp niệm với 'Bất Hủ' của gã thì cậu đã nếm trải một lần rồi... không muốn thử lại lần hai đâu.

Cho nên trừ phi đường cùng, tốt nhất đừng vào trạng thái khói sương, tránh dẫn dụ cái đầu ma niệm ác quỷ của Bất Diệt Chi Chủ tới làm Nho gia thêm loạn.

Nghĩ đến đây, không chỉ gan mà cả dạ dày cậu cũng bắt đầu đau quặn.

Phía sau lưng, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối lớn tiếng cổ vũ: “Kiên trì lên, Tống Thư Hàng, cậu nhất định làm được, hãy tin vào chính mình!” Tống Thư Hàng nghiến răng, vận chuyển ba đại công pháp thối thể để chống đỡ sức mạnh chấp niệm.

Thánh vượn bưng kinh văn Nho gia tụng niệm vang trời, 'Cương Thủ' biến dị đen kịt biến cậu thành Tống Thư Hàng da đen.

Khi ba đại công pháp vận hành, áp lực từ chấp niệm bóng tối lập tức nhẹ đi nhiều.

Lúc này Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra, cô bỗng nhiên hát vang: “Hãy tin vào chính mình, wo~~~ bạn sẽ giành chiến thắng, tạo ra kỳ tích ~ hãy tin vào chính mình, wo~~~” Tiếng 'wo~~' trong câu hát cực kỳ gây nghiện, Tống Thư Hàng suýt chút nữa là hát theo luôn.

Nhưng cô chỉ hát hai câu rồi dừng lại.

Nghịch ngợm chút thôi, chứ lúc sinh tử quan đầu, tiên tử luôn đáng tin cậy lạ thường.

Cô đặt tay lên người Tống Thư Hàng, vận chuyển 'Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật', sức mạnh công đức vô thượng giúp xoa dịu áp lực nhục thân của cậu.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm treo sau lưng Tống Thư Hàng không thể giúp giảm áp lực nhục thân như cô, thứ nó có thể làm là hấp thụ và lưu trữ sức mạnh chấp niệm bóng tối rò rỉ ra ngoài.

Chỉ cần tích đủ năng lượng, nó cũng có thể hỗ trợ Tống Thư Hàng chém ra 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' như bản thể.

Đồng thời, nó còn bồi thêm một câu: “Dù có chết thì cũng phải chết rực rỡ như pháo hoa nhé!” “Là sinh như hoa mùa hạ rực rỡ, chết như lá mùa thu tĩnh lặng.” Cọng tóc ngốc của Sở các chủ chậm rãi nói, đồng thời cọng tóc khẽ đung đưa, cũng đang âm thầm giúp Tống Thư Hàng sơ thông sức mạnh quán thể.

Chương 2171

“Đừng có cắm cờ (flag) cho em nữa, các tiền bối ơi.” Tống Thư Hàng tiến vào tư thế tích lực, tóc dựng đứng cả lên, linh lực khổng lồ cuộn trào quanh thân, khí tức cổ xưa, thương tang của Bất Diệt Chi Chủ lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Mọi người bên cạnh đều lờ mờ nhận được một chút 'thông tin' từ sức mạnh cổ xưa này, có chút cảm ngộ.

Sức mạnh của Trường Sinh Giả chỉ cần tâm tâm cảm nhận là có thể mang lại nhiều lĩnh ngộ cho người khác.

Đặc biệt là tồn tại như Bất Diệt Chi Chủ sinh ra từ thời Thái Cổ và từng tiếp xúc với sức mạnh cấm kỵ.

“Ơ?

Sức mạnh này cảm giác quen lắm nhé.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu lia lịa: “Quen, cực kỳ quen luôn.

Tuần trước chúng ta vừa đối đầu với nó trên đảo Điền Thiên mà, sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ, ma niệm của gã hóa thành từng cái đầu ác quỷ, chấp niệm hóa thành xúc tu.

Nhưng phần lớn đầu ác quỷ đã bị tiếng hát của Tạo Hóa tiên bối hát cho nổ banh xác rồi... còn chấp niệm thì bị cha con rùa tai họa dẫn đi.” “À, là gã sao.” Bạch tiền bối cuối cùng cũng nhớ ra.

Bản thể Bất Diệt Chi Chủ luôn ngủ say, ma niệm và chấp niệm thay gã đi thu thập thông tin về 'Bất Hủ' khắp chư thiên vạn giới.

Kết quả năm xưa khi bọn chúng xông vào hiện thế truy tìm 'Vân Tước Tử' thì bị Thánh nhân Nho gia đè ra đánh một trận.

Thánh nhân còn để lại nhiều quân bài khắc chế, trong đó có giọng hát của Tạo Hóa Pháp Vương chuyên trị ma niệm Bất Diệt Chi Chủ.

“Tống tiền bối... anh, nứt rồi kìa.” Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng nhắc nhở.

“À, tôi thấy rồi, Vũ Nhu Tử.” Chỉ thấy trên cơ thể 'Cương Thủ' của Tống Thư Hàng xuất hiện từng vết nứt li ti.

Đau dã man.

“Quả nhiên vẫn không trụ được, cứ thế này thì cơ thể sớm muộn gì cũng nổ tung.” Tống Thư Hàng vẫy tay mở 'Thế giới Hạt nhân', nói: “Mọi người vào Thế giới Hạt nhân của tôi lánh tạm đi.

Bạch tiền bối, anh có cách nào dịch chuyển em đến nơi vắng vẻ không, em phải mở 'Trạng thái khói sương' đặt cược một phen thôi.”
“Đợi đã, đừng vội.” Phân thân Bạch tiền bối nói.

Sau đó anh xắn tay áo rộng lên, lộ ra cánh tay trắng trẻo.

Trên cánh tay anh có một hình xăm giống như một 'con rắn nhỏ'.

Bạch tiền bối nắm lấy hình xăm đó, dùng sức lột nó ra.

Anh lắc nhẹ, hình xăm đón gió phình to, biến thành một sợi dây thừng dài.

Bạch tiền bối cầm hai đầu sợi dây, nhảy dây nghệ thuật một đoạn ngắn rất thuần thục.

“Ma niệm hóa thân của Bất Diệt Chi Chủ.” Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nhớ ra thứ này là gì.

Đây chính là ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ từng âm thầm ký sinh trong người Tống Thư Hàng lúc ở đảo Điền Thiên.

Sau đó bị hóa thân Bạch tiền bối rút ra, đập dẹp từ trạng thái 3D thành 2D.

“Đúng, chính là nó.” Bạch tiền bối nói: “Mấy ngày nay ta dán nó lên tay đã triệt để tịnh hóa nó từ trong ra ngoài, giờ tuy bản chất nó vẫn là ma niệm Bất Diệt Chi Chủ nhưng quyền sở hữu đã thuộc về ta rồi.” Nói xong, Bạch tiền bối vung tay ném sợi dây 'ma niệm' đó lên người Tống Thư Hàng.

Ma niệm như một con rắn dài quấn quanh cổ cậu.

“Nó không định chui vào người tôi nữa chứ?” Tống Thư Hàng vẫn còn ám ảnh với cái thứ này.

“Yên tâm đi, không phiền phức thế đâu.

Chỉ cần dán lên người như hình xăm là...” Đang nói dở, đột nhiên con 'Cá Voi Công Đức' dưới đuôi Công Đức Xà Mỹ Nhân nhảy vọt lên, đớp gọn 'ma niệm Bất Diệt Chi Chủ' vào miệng.

Sau đó, nó áp sát vào lưng Tống Thư Hàng, hòa nhập vào đó.

Trên lưng cậu xuất hiện một hình xăm.

Một con cá voi khổng lồ há miệng, từ trong miệng cá voi có một con rắn thò ra như cái lưỡi.

Nhìn hình xăm này cũng khá là ngầu.

Hình xăm vừa thành, Tống Thư Hàng cảm thấy mình và 'chấp niệm bóng tối' trên đỉnh đầu bỗng chốc trở nên thân thiết.

Sức mạnh kinh khủng kia không còn rót vào người nữa mà ngưng tụ thành một hố đen trên đầu cậu.

Trạng thái 'Chấp niệm bóng tối phụ thể' của Bất Diệt Chi Chủ chính thức bắt đầu.

Sức mạnh tăng vọt đột ngột khiến Tống Thư Hàng có ảo giác 'vô địch'.

Cậu khẽ nắm chặt nắm đấm, định cảm thán một câu.

“Hãy gọi tôi là Tống.

Lão ngầu lòi.

Thư Hàng.” Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh nhảu nói trước.

“Thỉnh thoảng cũng phải để tôi nói một câu thoại chứ.” Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt: “Thỉnh thoảng cũng phải để tôi nói một câu thoại chứ.” Kho từ điển lại được cập nhật thêm câu mới.

“Tiếp theo cậu định làm gì?” Lúc này Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Sau khi kích hoạt Âm Ảnh Thánh Địa, thời gian 'phụ thể' bắt đầu đếm ngược.

Đợi đến khi chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ tiêu hao hết, năng lượng phụ thân cũng sẽ kết thúc.

Từ lúc này, mỗi giây mỗi phút của Tống Thư Hàng đều cực kỳ quý giá.

“Vị Trường Sinh Giả ẩn nấp của Viễn Cổ Thiên Đình ra tay rồi, gã đang cướp đoạt 'Mảnh vỡ Thiên Đình'.” Cọng tóc ngốc trên đầu Tống Thư Hàng phát ra tiếng.

Cô ấy như một radar, luôn theo sát mọi diễn biến trong Nho gia.

“Bạch Long tỷ tỷ có cảm ứng được đối phương là ai không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tình báo là yếu tố cực kỳ quan trọng trong chiến tranh hiện đại.

Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu: “Khí tức của gã được che giấu rất tốt, hơn nữa còn rất phức tạp, không giống người tôi quen biết.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi bảo: “Nếu đại lão Béo Tròn chưa tới thì chúng ta qua gặp vị Trường Sinh Giả của Thiên Đình kia đi.” “Không cần cậu qua đó đâu... gã tới rồi kìa.” Cọng tóc ngốc nhắc nhở.

Vừa nãy Tống Thư Hàng kích hoạt Âm Ảnh Thánh Địa gây tiếng động lớn như vậy, đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý của đối phương.

Vừa dứt lời, bầu trời phía trên đám người Tống Thư Hàng bị một đôi cánh tay đen kịt xé toạc.

Trên đôi tay đó quấn quanh vô tận ma khí và yêu khí, và chi chít những con mắt đỏ rực.

“Ơ?” Tống Thư Hàng nhìn thấy tạo hình quen thuộc này thì trong lòng khẽ động.

Là vị Trường Sinh Giả Thiên Đình có hai tay mọc đầy mắt đây mà.

Nhưng chẳng phải lần trước gã ta ở trước mặt đại lão Ban Văn Long Two giả vờ giả vịt, không thèm nể mặt đại lão tha lỗi cho Trình Lâm... nên bị đại lão tống vào phòng tối giam một ngàn năm rồi sao?

Sao lại được thả ra sớm thế?

Đại lão Ban Văn Long Two làm ăn kiểu gì vậy?

Đã bảo giam một ngàn năm thì đừng có mềm lòng chứ!

Nói thế nào thì vị này cũng là kẻ thù từng bóp chết con gái Trình Lâm của ông mà, sao không giam chết luôn đi?

Lần sau nếu có cơ hội gặp Trình Lâm tiên tử, có nên cân nhắc mách lẻo không nhỉ?

Trong đầu Tống Thư Hàng nảy ra vô số ý tưởng táo bạo. 'Rắc rắc rắc'.

Cổng không gian mở ra, vị Trường Sinh Giả hai tay đầy mắt bước ra, nhìn xuống phía dưới.

Vòng sáng đại đạo của Trường Sinh Giả tỏa sáng sau gáy gã.

“Ngươi chính là quân bài dự phòng mà Nho gia dùng để đối phó ta sao?” Gã khoanh tay trước ngực, trầm giọng nói.

Nhìn tư thế đó Tống Thư Hàng thấy đau mắt giùm.

Khoanh tay thì không sao, nhưng tay gã mọc đầy mắt, làm vậy không thấy cộm mắt à?

“Là ngươi!” Đột nhiên, gã trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng, nghiến răng nghiến lợi.

Kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ sọc.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh chóng che chắn cho Tống Thư Hàng như gà mẹ bảo vệ gà con, hai tay dang rộng, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm kẻ địch đầy cảnh giác.

“@#%×.” Gã hơi sững lại, cay đắng thốt ra tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Giọng nói cay đắng rõ rệt... dù cách xa nghìn mét vẫn thấy đắng nghét.

Nhưng nếu cảm nhận kỹ sẽ thấy trong sự cay đắng đó còn ẩn giấu cả sự dịu dàng.

“Cuối cùng nàng vẫn chọn bảo vệ hắn sao?” Gã trầm giọng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp mắt, môi đỏ khẽ mở: “Mẹ kiếp, lại là ngươi...

Ta sẽ bảo ba ta đánh chết ngươi!” Gã: “???” Ngay sau đó, gã nhìn Tống Thư Hàng, mắt càng đỏ hơn.

Trên đầu Tống Thư Hàng, cọng tóc ngốc của Sở các chủ dựng đứng lên.

“Thư Hàng.” Giọng cô hạ xuống cực thấp, ẩn chứa nỗi oán hận khôn nguôi.

Tâm ma trên người cô từ Thất phẩm Tôn Giả đeo bám đến tận cảnh giới Trường Sinh Giả, nỗi hận Bích Thủy Các bị phá hủy giày vò cô từng giây từng phút... mãi đến khi Sở Two được tách ra mới tạm thời lắng xuống.

“Tuy không biết tại sao gã thoát ra được, nhưng em biết phải làm gì.” Tống Thư Hàng nói: “Sở tiền bối, gọi Sở Two về đi.

Đừng lãng phí thời gian với mấy con tà ma kia nữa.” “Ừm.” Sở các chủ khẽ đáp.

Cô không nói nhiều, trực tiếp truyền hình ảnh của gã Trường Sinh Giả kia cho Sở Two.

Tống Thư Hàng đưa tay rút Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra.

“Thông nương!” Đồng thời, cậu mượn đao từ Thông nương. 'Vút' – Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra tiếng phượng hót, chui ra từ Thế giới Hạt nhân, vui vẻ bay vào tay trái Tống Thư Hàng.

Chương 2172

Kiếm trái đao phải, đao kiếm hợp bích.

“Có lẽ tôi biết chuyện gì đã xảy ra rồi.” Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên lên tiếng: “Gã không phải bản thể, mà là một loại thân ngoại hóa thân.” Là Trường Sinh Giả thì có một hai phân thân cũng không có gì lạ.

Bản thể của gã chắc vẫn đang bị nhốt trong phòng tối của đại lão Ban Văn Long Two.

Nhưng hóa thân thì vẫn có thể hành động.

Thực lực thân ngoại hóa thân chắc chắn không bằng bản thể, nhưng phối hợp bí pháp đặc thù thì vẫn có chiến lực cấp Trường Sinh Giả.

Chính vì là hóa thân nên lúc đầu Bạch Long tỷ tỷ mới không nhận ra gã qua khí tức.

“Lên đi, dẫn dắt sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ qua đây, cho gã nếm thử một phát 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' xem sao.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm truyền âm.

“Tiền bối, thân kiếm của anh chịu nổi không?” “Đừng lo cho tôi, cứ tới đi!” Tống Thư Hàng thúc động sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ, rót vào Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Cậu xoay cổ tay một cái.

Ngọn lửa đen kịt bùng cháy từ thân kiếm.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao bản Bất Diệt Chi Chủ!

Ngọn lửa do sức mạnh Bất Diệt Chi Chủ thúc động có chút khác biệt.

Uy lực của nó không bá đạo bằng nguyên bản, nhưng lại thêm nhiều thuộc tính quỷ dị như ảo ảnh, kịch độc, ma âm...

Tống Thư Hàng vung tay chém một đao ngược lên bầu trời.

Gã Trường Sinh Giả hừ lạnh một tiếng, vung hai tay lên.

Từ những con mắt trên tay gã bắn ra vô số tia sáng.

Những tia sáng này bắn trúng Phần Thiên Hỏa Diễm Đao màu đen.

Những tia sáng bá đạo đó trực tiếp đánh tan đao lửa đen kịt.

“Cũng chỉ đến thế thôi sao.” Gã nói đoạn đáp xuống từ không trung.

Gã định sẽ bóp chết Bá Tống Huyền Thánh như đã từng bóp chết Trình Lâm năm xưa.

Tống Thư Hàng cười hắc hắc: “Chỉ đến thế thôi sao?

Hì.” 'Uỳnh' – Phần Thiên Hỏa Diễm Đao vốn đã bị đánh tan đột nhiên hiện hình từ hư không, trực tiếp nuốt chửng gã Trường Sinh Giả.

Trong tính chất sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ có chứa một ít uy năng 'bất diệt'.

Đòn tấn công của gã sau khi bị 'hủy diệt, triệt tiêu' vẫn sẽ tái sinh lần nữa để tiếp tục tấn công.

Cách tấn công cấp quy tắc này cực kỳ phi khoa học.

Những ai không hiểu rõ Bất Diệt Chi Chủ mà chiến đấu với gã thì rất dễ bị hố.

Đao lửa đen kịt chém thẳng lên cơ thể gã Trường Sinh Giả.

“A a a ~ a ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân gào lên thảm thiết để lồng tiếng cho gã.

Vừa gào, cô vừa quăng mấy đạo quang kiếm công đức cấp thất phẩm về phía không trung.

Tuy loại công kiếm này có lẽ chẳng làm gã xước da, nhưng uy lực về mặt 'tấn công tâm lý' thì không thể đong đếm.

“Đừng dừng tấn công, đối phương là Trường Sinh Giả, dù chỉ là hóa thân cũng không dễ xơi đâu.” Cọng tóc ngốc của Sở các chủ nhắc nhở.

“Em cũng không muốn dừng đâu... nhưng kỹ năng em biết có hạn mà.” Tống Thư Hàng rầu rĩ nói, dứt lời cậu dùng niệm lực nhấc Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên, cách không đánh ra một chưởng về phía vụ nổ.

“Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn!” Cậu vừa lĩnh ngộ được một số bí pháp tuyệt truyền của Kim Cương Tự.

Cậu đã đọc hết cả bộ bí tịch, lý luận đã nắm rõ nhưng chưa bao giờ sử dụng.

Hiện tại, dưới trạng thái 'Chấp niệm bóng tối' của Bất Diệt Chi Chủ phụ thân, trong đầu Tống Thư Hàng liên tục hiện ra vô số thông tin, quy tắc.

Đây là tri thức được rút trích ra từ chấp niệm Bất Diệt Chi Chủ khi đang ở trạng thái phụ thể.

Ở trạng thái này, não bộ Tống Thư Hàng hoạt động cực kỳ linh hoạt.

Nguyên bản mới chỉ xem qua lý luận của 'Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn', giờ đây cậu lại có thể dung hội quán thông ngay lập tức, cảm giác tương tự như lúc dùng CPU của Diệt Phượng công tử vậy.

Hiện tại mượn cái CPU 'Chấp niệm bóng tối' này, những gì cậu từng tu luyện về đao pháp, kiếm pháp, pháp thuật, bí pháp mà chưa hiểu rõ, chưa minh ngộ được thì nay đều được tính toán lại từ đầu.

Một bàn tay Phật khổng lồ hiện ra trong hư không.

Dưới sự gia trì của một tia sức mạnh Bất Diệt Chi Chủ, bàn tay Phật này rộng tới gần trăm mét vuông, khi áp xuống còn kèm theo sức mạnh lôi đình.

Tiếc là thời gian quá ngắn, Tống Thư Hàng chưa thể dung hợp 'Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn' với 'Chưởng Tâm Lôi'. 'Uỳnh' – Đại Thủ Ấn nện thẳng xuống vị trí vụ nổ.

Tống Thư Hàng thông qua 'Con mắt Thánh nhân' nhìn chằm chằm khu vực đó, gã Trường Sinh Giả không hề né tránh mà đang chống đỡ ngọn lửa bất diệt và đao ý của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao.

Đại Thủ Ấn giáng xuống lưng gã đúng lúc gã đang yếu thế nhất.

Tiếc quá, 'Nhìn là có thai' không có tác dụng với kẻ địch cấp Trường Sinh Giả, nếu không bồi thêm một phát 'Giám Định Thuật Cường Giả' lúc này thì đúng bài.

Đồng thời, Tống Thư Hàng kết pháp ấn: “Ngũ Lôi Oanh Đỉnh!” 'Uỳnh uỳnh uỳnh' – Năm đạo lôi đình thô đại được triệu hồi xuống, dưới sự gia trì của sức mạnh Bất Diệt Chi Chủ, ngay cả pháp thuật Ngũ Lôi Oanh Đỉnh bình thường cũng có uy lực cấp cửu phẩm trở lên.

Đây cũng là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thi triển hoàn chỉnh pháp thuật Ngũ Lôi Oanh Đỉnh.

Dùng pháp thuật cảm giác thật tuyệt.

“Ngươi khinh thường ta sao?!” Gã Trường Sinh Giả gầm lên, một con mắt trên trán gã đột ngột sáng rực.

Ngọn lửa, đao ý và lôi đình bao quanh gã đều bị đánh tan.

Ngoại trừ đòn Phần Thiên Hỏa Diễm Đao ban đầu, những thứ Bá Tống dùng để đánh gã chỉ là những pháp thuật nhỏ nhặt chẳng bõ bèn gì.

Giỡn mặt sao? 'Uỳnh uỳnh uỳnh...

Bốp!' Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn và Ngũ Lôi Oanh Đỉnh vừa bị đánh tan lại ngưng tụ lần nữa, ngoan cường nện lên người gã... có điều gần như chẳng gây được bao nhiêu sát thương.

Gã gầm lên một tiếng, trực tiếp phớt lờ những đòn tấn công gãi ngứa này, bước xuyên không gian xuất hiện ngay trước mặt Tống Thư Hàng.

Đôi bàn tay đen kịt chộp lấy cổ cậu, những con mắt giữa hai lòng bàn tay đồng thời phát ra năm mươi loại tia sáng.

Hóa đá, định thân, suy yếu, nguyền rủa, còn có cả những tia sáng chuyên phá phòng ngự và tạo ảo giác...

Vừa ra tay đã là dịch vụ trọn gói.

Nếu bị đôi tay đó bóp lấy cổ thì dù là Trường Sinh Giả cùng cấp cũng chẳng dễ chịu gì.

“Chết đi, họ Tống kia.” Gã tức giận quát.

Đôi tay gã bóp chặt lấy cổ Tống Thư Hàng, nhấc bổng cậu lên, những ngón tay vạm vỡ cắm sâu vào cái cổ nhỏ của cậu. [Khoan đã, thuận lợi quá mức rồi...] Trong lòng gã chợt dấy lên một cảm giác kỳ quái.

Suốt cả quá trình, Tống Thư Hàng không hề kháng cự, để mặc gã bóp cổ giống như Trình Lâm năm xưa vậy.

Tống Thư Hàng bị bóp cổ, hai mắt trợn trắng.

Cơ thể mềm oặt xuống như sợi bún.

“A a a ~ a ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân phối hợp gào lên thảm thiết.

Có bẫy!

Gã Trường Sinh Giả chẳng cần nghĩ ngợi, vội quăng Tống Thư Hàng ra xa.

Nhưng chộp thì dễ, muốn quăng đi lại không đơn giản thế.

Tống Thư Hàng đang trợn trắng mắt kia cứ như dính chặt vào tay gã, vung cỡ nào cũng không ra.

“Tại sao lại muốn quăng tôi đi?

Không phải ông muốn bóp chết tôi sao?” Tống Thư Hàng bị vung vẩy như sợi bún phát ra giọng nói kỳ quái.

Giọng nói đó như tiếng người đang nói mớ.

“Nhanh lên, mau tới bóp chết tôi đi.” Giọng nói mê sảng đó tiếp tục: “Không bóp chết tôi, tôi sẽ chém chết ông.” “Chết đi.” Tất cả những con mắt trên đôi tay gã tập trung về phía cơ thể Tống Thư Hàng, bắn tia sáng dữ dội.

Cơ thể Tống Thư Hàng dính trên tay gã trực tiếp bị đánh nổ, xương thịt tan tành.

Nhưng những mảnh xương thịt đó dường như có sinh mạng, biến thành bùn máu quấn chặt lấy cánh tay gã.

Chỉ trong nháy mắt, tất cả con mắt trên tay gã đều bị những mảnh xương thịt đó che phủ.

Thậm chí, máu thịt này còn bắt đầu ăn mòn những con mắt trên cánh tay.

Gã Trường Sinh Giả lại thi triển con mắt ở giữa lông mày, cưỡng ép đánh tan đống máu thịt kia.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời, từ hố đen do 'Chấp niệm bóng tối' tạo ra, chân thân của Tống Thư Hàng bước ra.

Lúc này cậu đang ở một trạng thái kỳ diệu.

Bên ngoài cơ thể cậu có thêm một tầng 'vỏ bọc' – đây là thứ được hình thành từ sự kết hợp giữa sức mạnh chấp niệm bóng tối của Bất Diệt Chi Chủ và đạo ma niệm đã được Bạch tiền bối tịnh hóa.

Có lớp vỏ này, Tống Thư Hàng có thể thi triển hoàn chỉnh sức mạnh chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ, bao gồm cả một số bí pháp và kỹ năng của gã.

Nếu phải dùng một hình ảnh để mô tả thì trạng thái hiện tại của cậu giống như đang chơi game thực tế ảo vậy.

Cậu thông qua lớp 'vỏ bọc' này để điều khiển một tài khoản cấp Trường Sinh Giả của Bất Diệt Chi Chủ để hành động.

Kỹ năng vừa rồi có tên là 'Tử Vong Tuyên Cáo', là một loại năng lượng thế thân... hơn nữa kỹ năng này mới thi triển được một nửa.

Chân thân của Tống Thư Hàng sải bước tới bên cạnh gã Trường Sinh Giả.

Mà đối phương lại như bị mù, không hề nhận ra sự hiện diện của cậu.

Xích Tiêu Kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vung lên, chém thẳng về phía gã.

Chương 2173

Tử Vong Tuyên Cáo: Ông không bóp chết tôi, tôi sẽ chém chết ông.

Bất Diệt Chi Chủ nói là làm, bảo chém là chém, tuyệt đối không đau đâu.

Một đao một kiếm, vô tình chém lên Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay.

Xoẹt một tiếng, để lại trên thân nó hai vết thương sâu đến tận xương, máu chảy xối xả.

Lại có tàn dư hắc viêm ở trong vết thương của Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay, không ngừng đốt cháy vết thương, ngăn cản nó tự lành.

Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay cắn chặt răng, cứng rắn không phát ra tiếng kêu thảm thiết nào.

Trong lòng nó có một cảm giác kỳ lạ, Bá Tống vừa nãy và Bá Tống lúc trước, đơn giản là hai người khác biệt.

Bất kể là uy lực công kích, hay là việc vận dụng pháp tắc.

Quả nhiên, lúc đầu Bá Tống chỉ là đang giở trò vặt, chọc tức mình.

Đúng là họ Tống không ai tốt đẹp cả.

Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay rống dài một tiếng, trên ngực nó nổi lên một hình xăm con mắt khổng lồ.

Khi con mắt hình xăm ở ngực xuất hiện, nó lại một lần nữa phá giải ‘Tử Vong Tuyên Cáo’ mà Tống Thư Hàng đang thi triển, Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay cuối cùng cũng có thể nhìn thấy thân hình Tống Thư Hàng.

Nó xoay người đỡ đòn công kích đao kiếm của Tống Thư Hàng, đồng thời từ con mắt ở ngực bắn ra một cột sáng.

Xoạt ~~ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, sức mạnh từ ‘Chấp Niệm Âm Ảnh Hắc Động’ đổ xuống, ngưng tụ bên cạnh cậu một lớp vỏ người khổng lồ, dễ dàng chặn đứng đòn tất sát của Trường Sinh Giả hai cánh tay – đó là kỹ năng phòng ngự mạnh mẽ ‘Cự Nhân Vương Bào’ của Bất Diệt Chi Chủ.

Đáng tiếc, bất kể là ‘Tử Vong Tuyên Cáo’ trước đó hay ‘Cự Nhân Vương Bào’ hiện tại, đều là kỹ năng tự thân phụ trợ của ‘Chấp Niệm Âm Ảnh’ của Bất Diệt Chi Chủ.

Tống Thư Hàng không thể từ đó có được bất kỳ manh mối nào, đợi ‘Âm Ảnh Phụ Thân’ biến mất, cậu sẽ chẳng học được gì.

Trong lúc phòng ngự, Tống Thư Hàng nhìn thoáng qua con mắt hình xăm trên ngực Trường Sinh Giả hai cánh tay: “Mị Mị Nhãn (mắt hí) quả nhiên đều rất nguy hiểm.” Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay bình tĩnh nói: “Đây không phải Mị Mị Nhãn, nó mọc ở giữa ngực ta.” Vừa nói, nó chắp hai tay lại đẩy về phía Tống Thư Hàng, hai con mắt trong lòng bàn tay ngưng tụ thành một phù văn đáng sợ.

Sức phá hoại ẩn chứa trong chưởng này, đủ để trực tiếp xóa sổ cả Nho Gia.

Đòn này, Bá Tống không đỡ cũng phải đỡ.

Nếu không, Nho Gia phía dưới coi như xong!

“Ngươi tới rồi.” Đúng lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên bình tĩnh gọi.

“Ta tới rồi.” Giọng thiếu nữ vang lên.

Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay cứng đờ người.

Đằng sau nó, không biết từ lúc nào xuất hiện một thiếu nữ tóc đen, nàng chân trần giẫm trên hư không, trên eo nhỏ nhắn treo một viên bảo châu.

Ngay sau đó, trời đất biến đổi.

Một thế giới mang phong cách kiến trúc viễn cổ bỗng nhiên hiện ra, cuốn cả nó và Bá Tống vào trong.

Đây là thế giới Bích Thủy Các.

Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay nhìn về phía Sở Các Chủ, trong lòng đột nhiên rung động: “Là ngươi.” “Là ta.” Sở Các Chủ two chậm rãi đáp.

“Đây chỉ là một hóa thân, giết nó trước đã.” Tống Thư Hàng nói: “Thời gian của tôi rất quý giá, mỗi giây đều tiêu hao sức mạnh khổng lồ.” Tuy chỉ là hóa thân, nhưng cũng có thể phần nào làm dịu đi sự phẫn nộ trong lòng Sở Các Chủ và Sở two.

Nói đoạn, Tống Thư Hàng trực tiếp ra tay.

Tay trái kiếm, tay phải đao, đao kiếm hợp kích!

Không phải đòn đánh thường (bình A), mà là trong kho kỹ năng khổng lồ của Bất Diệt Chi Chủ có không ít bí pháp đao kiếm hợp kích.

Tống Thư Hàng ước gì mình có thể mở não ra, sao chép tất cả những kỹ năng này một bản...

Đáng tiếc, mơ thì vẫn phải làm lúc ngủ.

Khi bí pháp được thi triển, tay trái Tống Thư Hàng xuất hiện một hư ảnh nữ tử, ôm lấy Xích Tiêu Kiếm; tay phải cậu xuất hiện một hư ảnh nam tử, ôm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Tống Thư Hàng chỉ cần vung hai tay một cái, hư ảnh nam tử và nữ tử liền phối hợp ra chiêu.

Nàng và hắn mỗi người thi triển một chiêu đao pháp và kiếm pháp ẩn chứa Đại Đạo pháp tắc, khi hợp kích cùng nhau, uy lực lập tức tăng cường gần bốn lần.

Thêm vào đó, Xích Tiêu Kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đều là thần binh đỉnh cấp, càng tăng thêm uy lực của đao kiếm hợp kích.

Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay muốn né tránh, nhưng nó đã rơi vào lãnh địa của đao kiếm hợp kích.

Bất kể nó né tránh về vị trí nào, đều sẽ bị đao kiếm hợp kích chém trúng.

Nó muốn né tránh thông qua ‘Không Gian Thông Lực’, nhưng đây là địa bàn của Bích Thủy Các, không gian đã sớm bị phong tỏa, trừ phi có thể cưỡng ép phá vỡ phong tỏa của Sở Các Chủ two.

“Thiên Đình Trảm Tiên Kỳ!” Toàn bộ những con mắt trên khắp người Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay đều phóng thích quang mang, hơi chống đỡ đao kiếm hợp kích một chút.

Đồng thời, trong tay nó xuất hiện một món pháp khí.

Pháp khí cờ xí này là chí bảo được bản thể nó đúc trong thời đại Thiên Đình viễn cổ.

Trường Sinh Giả mắt dài huy vũ chiến kỳ, thân hóa thành quang mang chói mắt, một đường lao sát, cưỡng ép phá vỡ đao kiếm hợp kích, xông đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Trên đường đi, đao kiếm hợp kích để lại gần trăm vết thương trên người nó, máu tươi nhỏ giọt...

Đại bộ phận mắt trên cánh tay nó bị rạch mù.

Nhưng nó vẫn cứng rắn xông đến trước mặt Tống Thư Hàng, Trảm Tiên Kỳ trong tay hung hăng đập xuống!

“Ha ha, hay lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Công hiệu ‘Cự Nhân Vương Bào’ bên cạnh cậu vẫn chưa mất hiệu lực.

Cự Nhân Vương Bào hai tay giơ ra đỡ.

Đang!

Cuộc đối đầu trực diện giữa các Trường Sinh Giả, sóng năng lượng cường hãn lan tỏa ra bốn phương tám hướng.

Nếu ở hiện thế, trận sóng năng lượng này đủ để san bằng và hủy diệt cả Nho Gia đầy phòng ngự.

May mắn thay, Sở Các Chủ two đã mở ra thế giới ‘Bích Thủy Các’.

Không gian bị phong tỏa, lại có ý chí của Sở Các Chủ two.

Dư ba từ cuộc giao phong giữa các Trường Sinh Giả bị áp chế trong phạm vi mười mét.

Tuy nhiên, như vậy, sóng động của cuộc giao phong lại càng trở nên cuồng bạo hơn.

Rắc rắc rắc.

Phòng ngự của Cự Nhân Vương Bào bị phá vỡ.

Tống Thư Hàng trực tiếp thao túng vỏ ngoài ‘Bất Diệt Chi Vương’, nghênh chiến Trường Sinh Giả mắt dài, phóng thích uy năng của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ đến mức tối đa.

Hai người cận thân điên cuồng đối kháng, trong chớp mắt đã công thủ gần ngàn lần.

Vô số bí thuật, sát chiêu, năng lực thiên phú, pháp thuật, lời nguyền, võ kỹ tuôn ra từ tay hai người.

Cả hai tấn công cơ thể, hồn phách, tâm linh, ý chí.

Thủ đoạn công kích cấp bậc Trường Sinh Giả, toàn diện, cực kỳ toàn diện...

Đây cũng là lần Tống Thư Hàng chiến đấu sảng khoái nhất.

Bất Diệt Chi Chủ đáng sợ, từ đó có thể thấy được.

Chỉ là chấp niệm tàn dư của hắn ở Nho Gia, sau khi bị ‘Âm Ảnh Thánh Địa Thủ Trạc’ hóa thành âm ảnh nhập thể, đã trực tiếp cho Tống Thư Hàng toàn bộ tư bản để đối kháng trực diện ‘Trường Sinh Giả’.

Nếu bản thể ‘Bất Diệt Chi Chủ’ xuất hiện, sẽ cường hãn đến mức nào?

Hóa thân của Trường Sinh Giả mắt dài bùng nổ cùng Tống Thư Hàng, chiến đấu bất phân thắng bại.

Không gian xung quanh hai người bắt đầu vặn vẹo.

Phong tỏa không gian mà Sở Các Chủ two bố trí, đang dần sụp đổ.

Nói thật, Sở Các Chủ two thật sự không ngờ Tống Thư Hàng có thể làm được đến mức này, đối đầu trực diện với hóa thân cấp Trường Sinh Giả, không hề thua kém, thậm chí còn ẩn ẩn áp chế hóa thân của Trường Sinh Giả mắt dài.

“Họ Tống, chịu chết đi!” Đột nhiên, Trường Sinh Giả mắt dài chộp lấy một cơ hội.

Chiến kỳ của nó vung ra phá tan phòng ngự đao kiếm của Tống Thư Hàng, hung hăng đâm vào bụng cậu để kết thúc.

Tống Thư Hàng chịu thiệt ở kinh nghiệm chiến đấu, đặc biệt là chiến đấu cấp Trường Sinh Giả, thời gian ngắn thì không sao, thời gian dài rất dễ xuất hiện sơ hở.

Xoẹt!

Tiếng trường thương đâm xuyên vào thân thể.

Trường Sinh Giả mắt dài nắm chặt chiến kỳ trong tay.

Nó khẽ cúi đầu, ở bụng nó, một đoạn mũi thương phát ra bảo quang bảy màu.

Đoạn mũi thương bảy màu này, chính là mũi thương của ‘Thiên Đình Trảm Tiên Kỳ’ của nó!

Nhưng nhát thương này rõ ràng là nó đâm vào người họ Tống, tại sao mũi thương lại chui ra từ bụng mình?

“Ngạc nhiên lắm sao?” Tống Thư Hàng nói: “Nhưng tôi sẽ không giải thích nguyên lý cho ngươi đâu.” Ngươi cứ việc lãng phí tế bào não mà đoán xem rốt cuộc là chuyện gì đi.

Quan trọng hơn là... bản thân Tống Thư Hàng cũng không biết nguyên lý của chiêu này của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ là gì.

Trường Sinh Giả mắt dài dùng sức rút ‘Thiên Đình Trảm Tiên Kỳ’ ra, mũi thương ở bụng nó cũng bị rút ra.

Trên Thiên Đình Trảm Tiên Kỳ dính máu tươi.

Là máu tươi của chính nó.

Trường Sinh Giả mắt dài: “Nhân quả... a!” Xoẹt!

Lại một mũi thương nữa, từ bụng nó đâm ra.

Cũng là mũi thương bảy màu, mũi thương dính máu tươi, một màn quen thuộc.

Một loại đau đớn kịch liệt ngay cả ‘Trường Sinh Giả’ cũng không thể chịu đựng được, từ bụng truyền đến linh hồn nó.

Nó có thể cảm nhận được, cây trường thương bảy màu này là được chế tạo đặc biệt để đối phó với nó.

Chương 2174

Sức mạnh trên trường thương bảy màu khắc chế sức mạnh bản nguyên Tróc Yêu Nhân trong cơ thể nó.

Khi trường thương nhập thể, nó cảm thấy toàn thân mềm nhũn, loại cảm giác suy yếu từ tận xương tủy này khiến nó ngay cả một ngón tay cũng không muốn động đậy.

Đằng sau nó...

Sở Các Chủ two với vẻ mặt bình tĩnh cầm trường thương, hai tay ổn định đâm nhát thương này, dễ dàng xuyên thủng bụng của Trường Sinh Giả mắt dài.

Bích Thủy Các là địa bàn của nàng.

Ở đây, nàng có thể làm được rất nhiều chuyện không thể tin nổi... ví dụ như che giấu khí tức.

Đặc biệt là khi có Tống Thư Hàng ở phía trước thu hút sự chú ý của Trường Sinh Giả mắt dài, nàng chỉ cần để lại một ảo ảnh ở xa, sau đó cứ thế từng bước đi đến sau lưng Trường Sinh Giả mắt dài, đâm nhát thương này.

“Nhát thương này, ta đã tính toán lặp đi lặp lại hàng vạn lần trong đầu.” Sở Các Chủ two chậm rãi nói.

Trong quãng thời gian dài đằng đẵng đó, trong đầu nàng không ngừng lặp đi lặp lại việc tưởng tượng chủ đề: 『Nếu Tróc Yêu Nhân mắt dài hai cánh tay lại xuất hiện ở Bích Thủy Các』.

Nàng vẫn luôn thông qua các loại phương pháp để thu thập thông tin về Tróc Yêu Nhân này.

Nàng biết vị Tróc Yêu Nhân này sau này trở thành Trường Sinh

Giả, trở thành một trong những người sáng lập Thiên Đình viễn cổ.

Nàng đã thu thập lượng lớn chiến tích của Tróc Yêu Nhân, khi Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân chinh chiến khắp nơi vì Thiên Đình, đã chiến đấu với không ít cường giả Chư Thiên Vạn Giới, những chiến tích và quá trình chiến đấu này đều là dữ liệu.

Trong đó...

đại bộ phận dữ liệu đến từ Tống Mộc Đầu.

Trong đầu hai Sở Các Chủ, đều có một cơ sở dữ liệu về 'Tróc Yêu Nhân mắt dài hai cánh tay'.

Họ lặp đi lặp lại diễn toán, trong đầu đã tưởng tượng ra gần vạn cách đối phó với Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân trong Bích Thủy Các.

"Đáng tiếc, nhát thương này không thể đâm vào bản thể ngươi." Sở Các Chủ two bình tĩnh nói.

Phía dưới Bích Thủy Các, có những trụ kim loại nổi lên, tạo thành một cây cổ thụ khổng lồ.

Phía sau cây kim loại, hư ảnh Sinh Tử Khô Vinh Chi Thụ hiện ra, dựa vào cây kim loại khổng lồ, hóa thành phong ấn mạnh nhất trong Bích Thủy Các.

Cây kim loại khổng lồ cuốn lên, trực tiếp nuốt chửng Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân.

Muốn triệt để chém giết một Trường Sinh Giả, không dễ dàng như vậy.

Ngay cả khi chỉ là một hóa thân cũng vậy.

Bởi vậy, ngay từ đầu, Sở Các Chủ two đã chuẩn bị phong ấn hoàn toàn Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân, sau đó từng chút một nghiền chết nó. 【Đã diễn toán hàng vạn lần...

Khả năng ghi thù của phụ nữ quả thật đáng sợ.】Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân cố gắng khôi phục sức mạnh của mình, nhưng sức mạnh bản nguyên của nó dường như đã bị phong ấn hoàn toàn.

Tuy nhiên, cứ nghĩ như vậy là có thể giải quyết được nó, chẳng phải quá ngây thơ rồi sao?

Thân là Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân, dù chỉ là một hóa thân, cũng sẽ không dễ dàng bị giải quyết như vậy. 【Nhưng ngươi đã quá chú trọng thân phận Tróc Yêu Nhân của ta...

Dù mất đi sức mạnh bản nguyên Tróc Yêu Nhân, ta vẫn còn những sức mạnh khác có thể điều động.】Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Ngoài sức mạnh bản nguyên Tróc Yêu Nhân, trong cơ thể nó còn ẩn chứa một loại sức mạnh khác – đây là sức mạnh mà nó mang theo từ khi sinh ra, bản thân nó cũng không biết sức mạnh này đến từ đâu, nhưng sức mạnh này cực kỳ cường đại và đáng sợ.

Hơn nữa, ngay cả trong trạng thái hóa thân, nó cũng có thể điều động lực lượng này.

Cây đại thụ kim loại xiết chặt cơ thể nó, muốn nuốt chửng và phong ấn nó.

Sau khi thành công chuyển đổi hệ thống năng lượng, Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân bắt đầu giãy giụa.

Thân thể nó từ phong ấn cây kim loại ép ra, giống như một ác quỷ từ địa ngục bò ra lần nữa.

Đồng thời, tất cả những con mắt trên khắp người nó, không ngừng phát xạ chùm sáng ra ngoài, ngăn cản Tống Thư Hàng và Sở Các Chủ two tiếp cận, tranh thủ một chút thời gian để nó thoát khỏi phong ấn cây kim loại khổng lồ.

Khi giãy giụa, tay phải nó nắm lấy cây trường thương đâm vào lưng, muốn rút nó ra để kích hoạt lại sức mạnh bản nguyên ‘Tróc Yêu Nhân’.

Tống Thư Hàng lần nữa giương ‘Cự Nhân Vương Bào’: “Tôi sẽ chặn những chùm sáng này, Sở tiền bối hãy đâm nó thêm một nhát nữa.” “Đừng lo lắng, đây là Bích Thủy Các.” Giọng nói của Sở Các Chủ two, có sức mạnh khiến người ta tin phục.

“Muộn rồi!

Ha ha ha.” Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân dùng sức giãy dụa, hơn nửa thân thể chui ra từ ‘cây kim loại’.

Nhìn thấy thân thể nó sắp thoát ra khỏi phong ấn cây kim loại.

Đột nhiên, một Tống Thư Hàng xuất hiện trước mắt nó.

Đó là một Tống Thư Hàng máy móc được chế tạo từ thép, cứ thế mà xuất hiện giữa không trung, phớt lờ những đòn công kích chùm sáng ngập trời.

Tống Thư Hàng máy móc này giống như đang ở một chiều không gian khác, những chùm sáng đó không ngừng xuyên qua cơ thể hắn.

“Nghỉ ngơi thật tốt đi.” Tống Thư Hàng kim loại lên tiếng nói.

Hắn rút ra một con dao găm trong tay, đâm về phía trán của Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân.

“Bá...

Tống...” Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân gào lên thảm thiết.

Nó đưa tay ra cản.

Nhưng cánh tay của Tống Thư Hàng kim loại xuyên qua thân thể nó, nhẹ nhàng cắm dao găm lên trán nó.

Trong con dao găm này, có công hiệu tương tự như trường thương của ‘Sở Các Chủ two’ trước đó, hoàn toàn được chế tạo để đối phó với nó.

Trường thương phong ấn ‘sức mạnh bản nguyên Tróc Yêu Nhân’ của nó, còn con dao găm này trực tiếp phong ấn cả sức mạnh ẩn giấu ít người biết của nó.

“Không thể nào, sức mạnh ẩn giấu của ta, tại sao ngươi lại biết?” Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân gào lên giận dữ.

Không, đây không phải Bá Tống.

Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân: “Ngươi là ai!” Tống Thư Hàng thép đưa ngón tay lên môi: “Suỵt ~” Sau đó, hắn nhấc chân lên, một cước giẫm lên mặt Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân, giẫm nó trở lại trong phong ấn cây kim loại khổng lồ.

“Họ...

Tống...........” Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân kéo dài giọng kêu lên, thân thể nó bị cây kim loại cuốn vào, nuốt chửng, cuối cùng bị phong ấn.

Còn Tống Thư Hàng thép kia, khi chùm sáng biến mất, cũng biến mất không dấu vết.

Xuất hiện quỷ dị, rồi lại biến mất quỷ dị.

“Phong ấn thành công rồi sao?” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

“Ừm.” Sở Các Chủ two gật đầu, nàng lại xác nhận một lần, hóa thân của Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân đúng là đã bị phong ấn trong cây kim loại: “Mà này...

Tống Thư Hàng kim loại vừa rồi, là hóa thân của ngươi à?” “Tống

Thư Hàng kim loại?” Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến hóa thân thép đáng thương của mình.

Cái thời này, các đại lão đều thích cưỡng ép mượn thứ gì đó từ tiểu manh tân.

Có mượn linh quỷ, có mượn hóa thân, có mượn đầu.

Hóa thân thép đáng thương của Tống Thư Hàng, vừa mới sinh ra không lâu, còn chưa kịp thiết lập tình cảm sâu đậm với bản thể, đã cùng ‘Thái Dương Thuyền’ của thế giới Hắc Long bị Thiên Đế mang đi rồi.

Sở Các Chủ two đáp: “Đúng vậy, cái ngươi thép kia đột nhiên xuất hiện, đâm một con dao găm vào trán Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân, phong ấn một loại sức mạnh khác trong cơ thể nó, rồi lại đá nó vào phong ấn của ta.” Tống Thư Hàng thép xuất hiện dưới sự che chở của đòn công kích chùm sáng của ‘Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân’, rồi lại biến mất nhanh chóng khi chùm sáng tiêu tan.

Nhưng Bích Thủy Các là thế giới của nàng, bất kỳ chuyện gì xảy ra ở đây đều không thoát khỏi mắt nàng.

“Không đúng, không thể nào.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Các Chủ two: “Cái gì?” “Nếu là Tống Thư Hàng thép, thì phải là hóa thân thép của tôi.

Nhưng... hóa thân thép của tôi hiện tại vẫn còn trong tay ‘Thiên Đế’, bị nàng dùng bí thuật khống chế, tôi căn bản không thể triệu hồi nó về.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Nếu thật sự là hóa thân thép của cậu, vậy là Thiên Đế đã khống chế nó, lặng lẽ đến đây, hiệp trợ Sở Các Chủ two phong ấn Trường Sinh Giả mắt dài hai cánh tay sao?

Nhưng vấn đề là, Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân là thuộc hạ của Thiên Đế, trung thành với nàng.

Sau khi Thiên Đình viễn cổ bị phá diệt, nó còn điên cuồng truy sát Trình Lâm cơ mà.

Thiên Đế có lý do gì để giúp kẻ thù, phong ấn thủ hạ số một của mình chứ?

Trừ phi nàng bị điên rồi.

Hoặc giả, cái vừa rồi xuất hiện thật ra không phải hóa thân thép của cậu?

Đang suy tư.【Đinh ~~ 'Hồ Bằng Cẩu Hữu' Thiên Đế của ngươi đã truyền tống 10 giây công lực từ xa cho ngươi, quá trình truyền tống tiêu hao 9 phần, xin chú ý kiểm tra và nhận.】【Thông tin bổ sung: Yo, Tống tiền bối, trước tiên chúc mừng ngươi đã thành công phong ấn hóa thân của đại tướng tiên phong Thiên Đình ta.

Trận chiến này đánh rất đẹp, thể hiện khí thế cấp Trường Sinh Giả.

Nhưng mà, những mảnh vỡ Thiên Đình bên ngoài Nho Gia, ta vẫn thu hồi đại lượng rồi nhé.】Là cái 'Kim Đan Nhị Duy Mã Hảo Hữu Công Năng'.

Chức năng này khiến Tống Thư Hàng nghẹn họng nhất là, Trình Lâm tiên tử và các đại lão có thể thực hiện đủ loại thao tác bá đạo, còn cậu vì cảnh giới không đủ, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Tống Thư Hàng: "......" Thật sự là Thiên Đế!

Não nàng cuối cùng cũng chạm mạch rồi sao?

Không đúng, với tính cách của Thiên Đế, mỗi bước đi đều ẩn chứa tâm cơ cực sâu.

Nàng cố ý để hóa thân của 'Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân' bị

Sở Các Chủ two phong ấn, liệu có âm mưu gì không?

Khoan đã...

Chẳng lẽ nàng muốn dùng hóa thân Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân này, để mưu đồ Bích Thủy Các của Sở Các Chủ two?

Trước đây, khi Sở Các Chủ còn chưa bước ra Đạo của mình, đã có những kẻ sống sót của Thiên Đình viễn cổ ở Thú Tu Giới muốn đoạt Bích Thủy Các của Sở Các Chủ, muốn dùng Bích Thủy Các để trùng kiến Thiên Đình.

Bây giờ Thiên Đế trùng sinh, muốn trùng kiến Thiên Đình, rất có khả năng sẽ nhắm vào Bích Thủy Các! 【Đinh ~ 'Hồ Bằng Cẩu Hữu' Thiên Đế của ngươi lại một lần nữa truyền tống 10 giây công lực, thông tin bổ sung: Tống tiền bối, để ta đoán xem, ngươi có phải đang nghĩ rằng đầu óc ta có phải hỏng rồi không?

Nhưng ta muốn nói với ngươi, ta không điên, ta rất tốt.

Còn về việc ta rốt cuộc muốn làm gì, ngươi đoán thử xem?

Đoán ra, còn có thể ban cho ngươi một phần thưởng.】 Lại một tin tức nữa xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Chương 2175

“Sở tiền bối, kiểm tra lại phong ấn một lần nữa, xem trạng thái phong ấn, xem có lỗ hổng nào không.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhanh chóng nói: “Tống Thư Hàng kim loại vừa rồi, đúng là hóa thân thép của tôi, hơn nữa chính là Thiên Đế đang thao túng nó.” Sở Các Chủ two gật đầu, lần nữa kiểm tra đi kiểm tra lại phong ấn của mình, và tính toán kỹ lưỡng từ đầu đến cuối một lần.

Ngốc mao của Sở Các Chủ cũng gia nhập đội ngũ kiểm tra, hỗ trợ Sở two.

Sau một lát.

“Không có lỗ hổng, phong ấn không vấn đề gì!” Sở Các Chủ two nói.

Hóa thân của Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân đã bị phong ấn chặt, trường thương ở bụng và dao găm trên trán càng cắt đứt tất cả sức mạnh bản nguyên trong cơ thể nó, nó hoàn toàn không có cơ hội lật ngược tình thế.

“Nhờ uy năng của Bích Thủy Các, nhiều nhất một năm, chúng ta có thể triệt để làm suy yếu ‘hóa thân Trường Sinh Giả’ trong phong ấn, chém giết nó.” Sở Các Chủ bổ sung.

Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Cái ‘dao găm’ trên đầu Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân là do Thiên Đế cắm vào, liệu nàng có cách nào giải trừ công năng của dao găm từ xa, để Tróc Yêu Nhân thoát khỏi phong ấn không?” “Thông tin về loại sức mạnh bản nguyên thứ hai trong cơ thể Tróc Yêu Nhân, ta cũng có tình báo.” Sở Các Chủ two chậm rãi nói: “Trong phong ấn ta thiết kế, đã sớm tính đến tình huống này.

Ngay cả khi dao găm trên đầu nó mất hiệu lực bây giờ, cũng sẽ không ảnh hưởng đến hiệu quả phong ấn.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Hoàn toàn không biết Thiên Đế muốn tính toán gì.

Tình báo không đủ, thiếu manh mối.

Ngay cả khi cậu là thần thám chuyển thế, cũng không thể tìm ra sự thật đó.

“Ta phải đi trước, ta không thể ở lại hiện thế quá lâu.” Sở Các Chủ two nói, đây là cái giá sau khi nàng dung hợp ‘đầu lâu Vân Tước Tử’.

“Cẩn thận Bàn Cầu ở Cửu U.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Yên tâm đi, ta hiện tại kẹt Bích Thủy Các giữa khe hở Cửu U và hiện thế, chỉ cần ta không tự gây chuyện, sẽ không có vấn đề gì.” Sở Các Chủ two đáp.

Nói đoạn, cả Bích Thủy Các và nàng đều biến mất không thấy.

Thân hình Tống Thư Hàng, một lần nữa xuất hiện trên không trung của đại liệt cốc Nho Gia.

“Nhưng mà tiền bối hôm nay vẫn luôn gây chuyện mà.” Tống Thư Hàng thở dài.

Ngốc mao của Sở Các Chủ khẽ lay động: “Không cần lo lắng cho nàng, nếu thật sự không được... nàng vẫn có thể đi đầu quân cho một Chúa Tể khác.” “Cũng phải.” Thân hình Tống Thư Hàng từ trên không trung hạ xuống.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao quay về thế giới hạch tâm, trở lại bên cạnh Thông Nương.

Bạch Hạc Chân Quân hỏi: “Thư Hàng, vị đại lão có hai tay mọc đầy mắt kia đâu rồi?" "Đã được tôi và Sở Các Chủ phong ấn thành công rồi." Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Long Tả Tả khẽ thở dài. 【Mà này, Bạch Long Tả Tả.

Khi chúng ta phong ấn hóa thân Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân, Thiên Đế đã khống chế hóa thân thép của tôi xuất hiện, đâm một nhát vào đầu Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân, rồi một cước đá nó vào phong ấn.

Bạch Long Tả Tả, cô có manh mối hay gợi ý gì về chuyện này không?】Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật.

Bạch Long tỷ tỷ kinh ngạc: Tin tức này đúng là quá bùng nổ.

Não Bạch Long Tả Tả đều đơ rồi.

Trong ấn tượng của nàng, Trường Sinh Giả Tróc Yêu Nhân là tiên phong cấp Thiên Đình, khi xây dựng Thiên Đình nó đã góp sức rất lớn.

Khi Thiên Đình chinh chiến bên ngoài, nó luôn là người đầu tiên xuất chiến.

Trong tất cả Trường Sinh Giả, nó là người trung thành nhất với Thiên Đế.

Bây giờ, Thiên Đế vậy mà lại đâm một nhát vào đại tướng trung thành nhất của mình sao?

"Não nàng cuối cùng cũng vào nước (bị úng não) rồi sao?" Bạch Long Tả Tả mãi mới thốt ra được câu này.

Tống Thư Hàng: "Tôi cũng nghĩ như vậy." Nói tới, Thiên Đế bây giờ đang ở đâu?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía 'Chấp Niệm Âm Ảnh Hắc Động' trên đỉnh đầu, sức mạnh chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ vẫn có thể duy trì thêm một thời gian.

Bởi vậy, không thể lãng phí hiệu quả ‘chấp niệm âm ảnh’ nhập thể.

Có nên làm gì đó không?

Đại lão Bàn Cầu còn chưa tới, đám tà ma Cửu U muốn đến Nho Gia gây sự cũng chưa đến.

Phía Bạch tiền bối two cũng chưa có tin tức.

“Mà này, Bạch Long Tả Tả cô vẫn chưa thêm tôi vào ‘Kim Đan Nhị Duy Mã Hữu’ phải không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Bạch Long Tả Tả vẫy vẫy cái móng nhỏ: “A Thập Lục đã thêm rồi, ta không cần thêm nữa.” Tô Thị A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng một cái, hỏi: “Thư Hàng, cậu có nghi hoặc gì à?” “Thật ra, tôi muốn hỏi các tiền bối làm thế nào để ‘truyền công từ xa’ vậy?” Tống Thư Hàng nói.

Phân thân của Bạch tiền bối bên cạnh đáp: “Thánh Ấn chẳng phải có công năng như vậy sao?” “Nếu không thông qua Thánh Ấn, chỉ thông qua chức năng ‘Kim Đan Nhị Duy Mã Hữu’ thì sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Nếu có thể học được chiêu này, cho dù không cần trợ giúp của ‘Long Lạc Tiểu Trợ Thủ’ của thế giới Hắc Long, cậu cũng có thể thông qua chức năng ‘truyền công từ xa’ và ‘thông tin bổ sung’ để nhắn tin cho người khác.

“Cái này thì tôi không rõ, tôi và Thư Hàng dường như cũng không có chức năng ‘truyền công từ xa’.” Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lát rồi nói: “Bạch Long Tả Tả, hay cô thêm Tống Thư Hàng làm bạn thử xem?” Bạch Long Tả Tả dùng móng nhỏ gãi gãi mặt: “Được thôi.” Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, hình chiếu ‘Kim Đan Nhị Duy Mã Đồ’ từ Kim Đan Linh Hồ ra: “Bạch Long Tả Tả, cô thử dùng tinh thần lực quét qua đồ án này xem sao.” Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, cậu liền nhận được một tin tức.【Đinh ~~ Bất Diệt Chi Chủ đã thêm ngươi làm bạn, xin chọn phân loại cho hắn.】Tống Thư Hàng: “Ối trời!” “Làm gì mà giật mình thế?” Bạch Long Tả Tả nói, nàng vừa ngưng tụ tinh thần lực, chuẩn bị quét qua ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ mà Tống Thư Hàng hình chiếu ra, kết quả Tống Thư Hàng đột nhiên hét lớn một tiếng, làm gián đoạn động tác của nàng.

Tống Thư Hàng nhìn về phía mấy vị tiền bối và Tô Thị A Thập Lục: “Bất Diệt Chi Chủ vừa thêm tôi làm bạn.” Phân thân của Bạch tiền bối: “Có lẽ... là ngươi đang trong trạng thái ‘Bất Diệt Chi Chủ Chấp Niệm’ nhập thể, dẫn động tinh thần lực của hắn?” “Bất Diệt Chi Chủ thêm cậu làm bạn thì sẽ thế nào?

Sẽ không có vấn đề gì chứ?” Tô Thị A Thập Lục có chút lo lắng hỏi.

“Hiện tại mà nói, chắc sẽ không có vấn đề gì đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Dù sao ‘Thiên Đế’ cũng đang nằm trong danh sách bạn bè của cậu, tuy là nhãn ‘Hồ Bằng Cẩu Hữu’ (bạn bè linh tinh) – thật ra Tống Thư Hàng cảm thấy nhãn này hợp với Đậu Đậu hơn, dù sao Đậu Đậu mới là “cẩu hữu” (bạn chó) thật sự của cậu.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Vậy thì cứ mặc kệ hắn đi, Bất Diệt Chi Chủ vẫn luôn ở trạng thái trầm miên, trừ chấp niệm đối với ‘Bất Hủ Chi Vật’ ra, hắn cơ bản không có phản ứng gì với thế giới bên ngoài.”【Đinh ~~ 10 giây đã hết, có muốn phân loại Bất Diệt Chi Chủ vào danh sách ‘Bạn bè xa lạ’ không?】“Còn có chức năng này sao?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy thì cứ đặt hắn vào danh sách ‘Bạn bè xa lạ’ trước đã.”【Đinh ~ Thêm bạn bè xa lạ Bất Diệt Chi Chủ thành công.】【Đinh ~ Bất Diệt Chi Chủ cảm nhận được khí

tức ‘Bất Hủ Chi Vật’, và sản sinh phản xạ có điều kiện đối với nó.】
Tống Thư Hàng: “Hả?” Đây lại là thao tác mới gì?

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Tống Thư Hàng ‘vút’ một tiếng, bay vút lên không. ‘Chấp Niệm Âm Ảnh’ nhập thể trên người cậu, trong tình huống Tống Thư Hàng không hề thao tác, tự chủ bắt đầu hành động.

Tống Thư Hàng nhìn về phía pháp khí Âm Ảnh Thánh Địa trên tay – lúc này trên pháp khí vòng tay này, phủ kín những đạo văn đen đỏ. ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ Thủ Trạc là kích hoạt chấp niệm, hóa thành âm ảnh, nhập thể vào chủ thể trở thành sức mạnh có thể sử dụng.

Và khi ‘chấp niệm âm ảnh’ nhập thể vừa vặn gặp phải đối tượng chấp niệm, nó sẽ có xác suất nhất định tiến vào trạng thái bạo tẩu.

“Thằng nhóc này, lại đang làm gì nữa thế?” Bạch Long Tả Tả cuốn Tô Thị A Thập Lục lên, bám sát Tống Thư Hàng đuổi theo.

Bạch Hạc Chân Quân tế ra pháp khí tiên chu của mình, mang theo phân thân của Bạch tiền bối đang ở trạng thái ‘tiết kiệm năng lượng’, cũng bám sát theo sau.

Cơ thể Tống Thư Hàng càng bay càng cao, càng bay càng nhanh.

Sau đó, thân thể hắn đột nhiên biến mất không thấy.

Tô Thị A Thập Lục: “Không gian truyền tống sao?” “Là thông đạo Cửu U ẩn giấu.” Phân thân của Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Trên không Nho Gia, ẩn giấu một thông đạo dẫn tới Cửu U, xem ra là thông đạo mới xuất hiện gần đây.

“Có cần đuổi theo vào không?” Bạch Hạc Chân Quân hỏi.

Phân thân của Bạch tiền bối nói: “Không, chúng ta đừng vào.

Ta liên hệ một người, chúng ta đợi Thư Hàng ở gần thông đạo.”

Nói đoạn, phân thân của Bạch tiền bối thử liên hệ vị ‘Bạch tiền bối two’ mà Tống Thư Hàng nhắc tới.

Bản thể đã từng giao lưu với Bạch two, và cả hai đã trao đổi phương thức liên hệ.

Đây vừa hay là thông đạo dẫn tới Cửu U, chắc hẳn có thể liên hệ được với Bạch two.

Chuyện trong Cửu U, vẫn nên giao cho đối phương thì thích hợp hơn.

Bạch Long Tả Tả dùng móng nhỏ khẽ vỗ vỗ đầu Tô Thị A Thập Lục, nàng có thể thấy A Thập Lục rất sốt ruột, nên chuẩn bị an ủi nàng.

Lúc này, điện thoại của A Thập Lục reo lên.

Là Tống Thư Hàng gọi đến, trong thông đạo Cửu U, điện thoại của cậu vẫn còn một chút tín hiệu.

Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng nhấn nút nghe.

“A Thập Lục, các cô đừng qua đây vội.” Giọng Tống Thư Hàng kêu lên: “Đợi tôi ở cửa thông đạo Cửu U, tôi vừa ra là lập tức đỡ tôi rồi chạy ngay.” “Cậu gặp phải chuyện gì rồi?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Tôi nhìn thấy... các linh kiện của Vân Tước Tử tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Là những linh kiện vẫn chưa bị ‘Tai Nạn Cự Quy’ thu hồi.

Không biết trạng thái của Vân Tước Tử tiền bối bây giờ thế nào. ‘Chấp Niệm Âm Ảnh của Bất Diệt Chi Chủ’ dẫn dắt cậu, tiếp tục tiến lên trong thông đạo Cửu U.

Sau khi tiến vào một độ sâu nhất định, điện thoại mất tín hiệu.

Tống Thư Hàng chỉ đành cất điện thoại đi: “Vân Tước Tử tiền bối quả nhiên vẫn tự mình chạy đến thế giới Cửu U rồi.” “Điều này rất phù hợp với tính cách của nàng.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đáp: “Nhưng vấn đề bây giờ là, ai đang công kích nàng, hơn nữa... tại sao những ‘Tai Nạn Cự Quy’ kia không đến?” “Có lẽ là trên phần linh kiện này, không có khí tức ‘Bất Hủ’.” Tống Thư Hàng phỏng đoán.

Bởi vì Bất Hủ Chi Cốt vẫn còn ở chỗ Bàn Cầu Chúa Tể.

Nhục thân tân sinh của Vân Tước Tử tiền bối, rất có thể đã mất đi ‘khí tức Bất Hủ’, cho nên không thể hấp dẫn Tai Nạn Cự Quy đến.

Còn về kẻ công kích nàng... khả năng tệ nhất là đại lão Bàn Cầu.

Bởi vì Vân Tước Tử vốn dĩ là đi tìm hắn.

“Cẩn thận phía trước.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở, phía trước có một khí tức quái lạ.

“A tát tát tát tát ~” ‘Chấp Niệm Âm Ảnh’ bao bọc Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu quái dị, cứ thế xông lên.

Ở cuối thông đạo, mơ hồ có thể nhìn thấy một thân ảnh đang lay động.

Vỏ ngoài ‘Chấp Niệm Âm Ảnh’ của Bất Diệt Chi Chủ, há mồm phun ra một đạo hỏa diễm.

Lửa thế hung mãnh.

Phun xong, ‘chấp niệm và xung động’ của Bất Diệt Chi Chủ liền bình tĩnh trở lại.

Quyền kiểm soát lại trở về tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Bất Diệt Chi Chủ xông lên rồi.

Bất Diệt Chi Chủ khiêu khích kẻ địch rồi.

Chương 2176

Bất Diệt Chi Chủ mãn nguyện, chấp niệm tan biến, và để lại kẻ địch bị khiêu khích thành công cho Bá Tống.

Chẳng lẽ Bất Diệt Chi Chủ sau khi 'cà khịa' xong một trận, liền buông bỏ chấp niệm, biến thành nam tử Phật tính sao?

Ghét nhất những kẻ làm việc có đầu không đuôi như thế này.

Đã xông lên 'cà khịa' thì 'cà khịa' tới cùng đi chứ, đừng có hèn!

Chỉ cần đừng chơi khăm như thế này, con thuyền tình bạn nhỏ của chúng ta ít nhất còn có thể tiến thêm vài mét.

Đợi khi Tống Thư Hàng lần nữa tiếp quản quyền kiểm soát 'vỏ ngoài chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ', thân ảnh đối diện bị phun một mặt hỏa diễm không rõ nguyên nhân, quay người đi tới.

Trong hỏa diễm mà Bất Diệt Chi Chủ phun ra, kèm theo một tia pháp lực 'Bất Diệt', khiến ngọn lửa này không gì không cháy.

Trước khi thiêu cháy mục tiêu thành tro tàn, nó gần như không tắt.

Tuy nhiên, hỏa diễm bất diệt tuy nuốt chửng thân ảnh kia, nhưng lại không thể làm nó bị thương chút nào.

Thân ảnh kia mặc cho hỏa diễm bất diệt thiêu cháy trên người, nó giống như một người lửa, quay người đi tới đối diện Tống Thư Hàng.

"A a a, Bá Nho Huyền Ma." Thân ảnh trong hỏa diễm lên tiếng nói.

Giọng điệu này, là người quen.

Tống Thư Hàng nhìn về phía người lửa này.

Dưới hỏa diễm, cơ thể đối phương giống như thủy ngân, bề mặt cơ thể nó không ngừng lưu động, thân hình miễn cưỡng duy trì hình người.

Đặc điểm rõ ràng như vậy, không cần đối phương tự giới thiệu, Tống Thư Hàng cũng đoán ra hắn là ai rồi.

“Đại lão Bàn Cầu.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng người thủy ngân này, không phải chân thân của đại lão Bàn Cầu.

Tống Thư Hàng từ trong cơ thể người thủy ngân này cảm ứng được khí tức ‘Bất Hủ Chi Cốt’ – hiển nhiên, đây là phân thân mới mà Bàn Cầu chế tạo vì ‘Bất Hủ Chi Cốt’.

Trước đây, Bàn Cầu sử dụng ‘nhục thân cũ của Vân Tước Tử’, sau khi bị Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two liên thủ chơi khăm một trận, đã bị Tống Thư Hàng đoạt lại, hiện tại vẫn còn cất giữ trong thế giới hạch tâm của cậu.

Đại lão Bàn Cầu bình tĩnh nói: “Xem dáng vẻ của ngươi, là đã có được sức mạnh cường đại, sau đó muốn hiệp trợ nữ nhân tóc xanh kia, cướp đoạt ‘Bất Hủ Chi Cốt’ này từ tay ta sao?” 【Thật ra tôi là bị chấp niệm của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ dẫn dắt, một đường chạy tới đây.

Thậm chí vừa nãy phun lửa vào ngươi cũng không phải tôi, nhưng ngươi chắc chắn sẽ không tin lời tôi.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tuy nhiên, cậu cũng không lên tiếng giải thích, giữ im lặng.

Lúc này, im lặng còn hơn nói.

Dù sao bất kể cậu nói gì, đại lão Bàn Cầu cũng sẽ không tin cậu.

Đồng thời, cậu nhanh chóng hô hoán Bạch tiền bối two trong lòng: 【Hô hoán Bạch tiền bối, hô hoán Bạch tiền bối, tôi gặp Bàn Cầu rồi.】“Ngươi đối với sức mạnh chân chính, không biết gì cả.” Đại lão Bàn Cầu bình tĩnh nói: “Một con kiến đột nhiên có được sức mạnh của gà con, liền cho rằng mình thiên hạ vô địch.

Nhưng theo ta thấy, ngươi chẳng qua từ chỗ dễ dàng bóp chết, biến thành trình độ bóp có hơi cấn tay mà thôi.” Tống Thư Hàng: “......” Những đại lão viễn cổ này, từ ngữ thật nghèo nàn.

Mỗi khi muốn bóp chết cậu, đều thích dùng ‘bóp chết một con côn trùng cấn tay’ để hình dung.

Cậu trông giống côn trùng đến vậy sao?

Không thể đổi thành động vật có vú à?【Lần này, Bạch không ở cùng tên này sao?】Trong quá trình đối thoại với Tống Thư Hàng, đại lão Bàn Cầu đã kiểm tra xung quanh.

Bài học xương máu vẫn còn đó, bởi vậy lần này gặp Tống Thư Hàng, hắn lập tức nghĩ đến tên ‘Bạch’ kia.

Luôn cảm thấy Bạch sẽ hợp sức với tên này để chơi khăm hắn.【Hoặc giả, tên Bạch kia đang chuẩn bị chơi khăm bản thể ta, giống như lần trước?】Đại lão Bàn Cầu vẫn còn nhớ ổ ấm áp mà mình đã bố trí hàng vạn năm, quay đầu lại, lại bị tên Bạch kia đào cả đất mang đi...

Một ký ức đau khổ vô cùng.

Đối diện, Tống Thư Hàng vẫn không ngừng liên hệ Bạch tiền bối two.

Lần này thật sự là thời khắc sinh tử.

Nhưng không hiểu vì sao, Bạch tiền bối two mãi không hồi âm.

Lại nghĩ đến vận khí thảm hại của mình hôm nay...

Hôm nay lẽ nào là tử kiếp của cậu?【Đinh ~ ‘【Tự tích mơ hồ xóa đi】’ ‘Chí Hữu’ Bạch Thỏ của ngươi đã gửi cho ngươi 1 điểm năng lượng, kèm theo tin tức: Đừng ồn ào, đừng chơi khăm đồng đội.

Ta chẳng phải đã nói rồi sao, ta vẫn luôn theo dõi Bàn Cầu.

Ta hiện tại đang ẩn nấp ở bên cạnh, ngươi đừng làm lộ ta ra, chúng ta cùng nhau chơi khăm Bàn Cầu một trận.

Ngươi cứ coi như ta không tồn tại, cần làm gì thì cứ làm, dốc toàn lực đối kháng Bàn Cầu.】 Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức ổn định.

Tâm thái ảnh hưởng đến sự phát huy của con người, tâm thái càng ổn định, sự phát huy càng ổn định, càng dễ dàng phát huy sức mạnh vượt mức bình thường.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn đại lão Bàn Cầu, tay nắm chặt Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, bày ra tư thế công kích: “Vân Tước Tử tiền bối đâu rồi?” “Nữ tử tóc xanh kia sao?

Đã chết một lần trong tay ta rồi.” Đại lão Bàn Cầu chậm rãi nói: “Tiếp theo đến lượt ngươi, con côn trùng cấn tay.” “Con côn trùng này của tôi không chỉ bóp cấn tay, mà còn biết cắn người.” Tống Thư Hàng cứng rắn đáp trả, trên Phần Thiên Hỏa Diễm Đao có hỏa diễm đen kịt bùng cháy.

“A a a a.” Thân hình đại lão Bàn Cầu ngồi xuống hư không phía sau.

Khoảnh khắc tiếp theo, một chiếc vương tọa đúc từ thép, bỗng nhiên xuất hiện phía sau hắn, nâng đỡ thân thể hắn.

Bên dưới vương tọa, có một đài cao cũng đúc từ thép ầm ầm nổi lên, khiến Bàn Cầu có thể từ trên cao nhìn xuống Tống Thư Hàng.

“Nếu muốn cắn ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội.” Bàn Cầu vung tay một cái.

Dưới vương tọa thép, một mảnh ma văn hiện ra.

Từng con tà ma Cửu U từ đó chui ra, mỗi con tà ma Cửu U đều rất mạnh mẽ, là tinh nhuệ được Bàn Cầu tuyển chọn kỹ lưỡng.

Đội tà ma Cửu U này nếu được phái đi, đủ sức hủy diệt một thế giới.

Đây là quân đoàn diệt thế.

Bàn Cầu ngồi trên vương tọa thép, vẫy ngón tay về phía Tống Thư Hàng: “Bây giờ, đến cắn ta đi.” Lời hắn vừa dứt, gần trăm thông đạo không gian liền mở ra bên cạnh hắn.

Ngay sau đó, gần trăm cái đầu lâu quái dị vượt qua quân đoàn tà ma kia, trực tiếp lao về phía hắn.

Những cái đầu lâu này nhe nanh gào thét, phía dưới đầu lâu còn mọc ra từng xúc tu, liều mạng xông về phía Bàn Cầu, há mồm liền cắn.

Đó là ma niệm của ‘Bất Diệt Ma Chủ’ – chính là đám đầu lâu quỷ dữ bị ca tiếng của ‘Tạo Hóa Pháp Vương’ khắc chế.

Nhưng những ma niệm này, không phải Tống Thư Hàng triệu hoán ra.

Bàn Cầu khẽ hừ một tiếng.

Những ma niệm của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ há mồm muốn cắn hắn, còn chưa kịp đến gần, đã trực tiếp bị một tầng tà năng Cửu U cuốn lấy, kéo vào một vòng xoáy tà năng khổng lồ.

Giống như thiêu thân lao vào lửa, ma niệm của Bất Diệt Ma Chủ từng đợt từng đợt tuôn ra, lao về phía Bàn Cầu.

Rồi lại từng đợt từng đợt bị biển tà năng Cửu U cuốn lấy, nuốt chửng sạch sẽ.

“Bất Diệt Chi Chủ đang ngủ say, thì ra là thế, đây là chỗ dựa của ngươi lần này sao.” Bàn Cầu chậm rãi nói, hắn khẽ búng ngón tay.

Đằng sau hắn, tà năng Cửu U ngưng tụ thành hai thanh cự kiếm, trực tiếp đâm vào thông đạo không gian ‘Ma Niệm của Bất Diệt Chi Chủ’, ngược dòng mà lên, trực tiếp chém về phía nhục thân đang ngủ say của Bất Diệt Chi Chủ!

Bất Diệt Chi Chủ tồn tại từ thời Thái Cổ, vẫn luôn ngủ say không dậy, cơ thể hắn giống như một hành tinh khổng lồ.

Hai thanh cự kiếm tà năng Cửu U, so với cơ thể khổng lồ của hắn, hoàn toàn có thể bỏ qua.

“Sống lâu, chưa chắc đã mạnh hơn.” Đại lão Bàn Cầu ngồi trên vương tọa, nói: “Cho dù ‘Bất Diệt Chi Chủ’ là tồn tại sinh ra từ Thái Cổ, nhưng hắn từ Thái Cổ đã chìm vào ngủ say.

Ngươi nghĩ, hắn sẽ mạnh hơn ta sao?” Vừa nói, hai thanh cự kiếm do tà năng Cửu U tạo thành, trực tiếp xâm nhập vào nơi ngủ say của ‘Bất Diệt Chi Chủ’.

Cự kiếm do tà năng Cửu U tạo thành bắt đầu điên cuồng hấp thu năng lượng giữa trời đất.

Bất kể là năng lượng gì, toàn bộ bị tà năng Cửu U nuốt chửng, hấp thu, hóa thành một phần của cự kiếm.

Trong chớp mắt, thể tích hai thanh cự kiếm tà năng Cửu U từ vài chục mét tăng lên hàng trăm mét, ngàn mét, vạn mét.

Ma niệm bên cạnh Bất Diệt Chi Chủ, điên cuồng lao về phía ‘cự kiếm’ tấn công.

Nhưng ngay cả chúng, cũng bị cự kiếm tà năng Cửu U hấp thu nuốt chửng, thể tích cự kiếm trở nên càng thêm đáng sợ.

Sau năm nhịp thở, tất cả năng lượng trong hư không, toàn bộ bị nuốt chửng sạch sẽ.

“Đi.” Đại lão Bàn Cầu khẽ nói.

Bất Diệt Chi Chủ đang ngủ say, chẳng qua chỉ là một kẻ chết bám.

Bởi vậy, đại lão Bàn Cầu có thể tùy tâm sở dục thi triển loại phương thức công kích cần tích lực trong thời gian dài này.

Oanh oanh ~~ Hai thanh cự kiếm bổ thẳng xuống Bất Diệt Chi Chủ.

Cự kiếm vạn mét, so với thể tích khổng lồ của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ mà nói, vẫn chẳng thấm vào đâu.

Nhưng, phương thức công kích của hai thanh kiếm này, không đơn thuần là chém kích.

Cự kiếm gần vạn mét phá tan phòng ngự bên cạnh cơ thể ‘Bất Diệt Chi Chủ’, chém vào nhục thân hắn, đồng loạt xuyên vào.

Sau đó, cự kiếm bắt đầu tham lam rút lấy sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ, tiếp tục làm lớn mạnh thân kiếm của mình.

Giống như muỗi hút máu.

Nhưng uy lực của hai thanh kiếm này, đáng sợ hơn muỗi rất nhiều.

Chỉ cần cho chúng một chút thời gian, chúng sẽ bám rễ trong cơ thể Bất Diệt Chi Chủ, sau đó bùng nổ.

“Ngay cả khi chịu đòn công kích như vậy cũng không tỉnh lại, ta bắt đầu nghi ngờ, Bất Diệt Chi Chủ rốt cuộc đã sống sót đến bây giờ bằng cách nào.” Bàn Cầu nhìn Tống Thư Hàng, chậm rãi nói: “Nhìn xem, đây chính là chỗ dựa mà ngươi trông cậy...

Trên thực tế, hắn chẳng làm được gì, bản thân còn khó bảo toàn.”

Tống Thư Hàng cố gắng bày ra vẻ mặt 'không biểu cảm'.【Đúng, cứ như vậy. 'Cà khịa' hắn, 'cà khịa' hắn!

Tốt nhất là Bất Diệt Chi Chủ có thể bò dậy, lật người qua đánh một trận với đại lão Bàn Cầu!】Bất Diệt Chi Chủ không phải chỗ dựa của Tống Thư Hàng.

Thậm chí ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ còn từng 'cà khịa' cậu, giữa bọn họ có thù oán mà.

Tống Thư Hàng biết mình thẳng tính, cho nên cậu cố gắng giữ vẻ mặt, tuyệt đối không thể để Bàn Cầu nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu từ trên mặt cậu.

Oanh ~~ oanh ~~ Lúc này, hai tiếng nổ rung trời vang lên.

Chương 2177

Sóng xung kích từ vụ nổ, thông qua thông đạo không gian, từ nơi ngủ say của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ truyền thẳng đến chỗ Tống Thư Hàng và đại lão Bàn Cầu.

Hai thanh cự kiếm tà năng Cửu U sau khi hấp thu đủ năng lượng, bùng nổ.

Trên cơ thể ‘Bất Diệt Chi Chủ’ đang ngủ say bị nổ ra hai cái lỗ sâu không thấy đáy.

Tất cả ‘ma niệm’ xung quanh hắn đều bị quét sạch.

Nhưng ngay cả như vậy, ‘Bất Diệt Chi Chủ’ vẫn không có vẻ gì là tỉnh lại.

Hơn nữa, điều cực kỳ quỷ dị là, trong hai vết thương sâu không thấy đáy trên người hắn, không có một giọt máu tươi nào.

Đại lão Bàn Cầu chiêu lớn không đạt được hiệu quả, cảm thấy bị mất mặt.

“Thì ra là thế, cơ thể khổng lồ này thật ra chỉ là một tầng phòng ngự sao.” Đại lão Bàn Cầu chậm rãi nói.

Trong quãng thời gian dài đằng đẵng, ma niệm và sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ, không ngừng tích lũy trên cơ thể.

Cuối cùng hình thành nên cơ thể khổng lồ như một hành tinh này.

Nhưng cho dù là phòng ngự dày đến mấy, cũng sẽ có lúc bị đánh xuyên.

Ngoài ra, đại lão Bàn Cầu đột nhiên nghĩ ra một ý hay hơn – hắn muốn chuyển cả cơ thể Bất Diệt Chi Chủ đến thế giới Cửu U.

Trong thế giới Cửu U, hắn mới có thể phát huy ra lực công kích chân chính của mình, có thể nhanh hơn phá vỡ phòng ngự xung quanh Bất Diệt Chi Chủ.

Hắn cảm thấy 'Bất Diệt Chi Chủ' hẳn sẽ là một vật thí nghiệm không tồi.

Đại lão Bàn Cầu bắt đầu mở rộng sức mạnh của mình, kéo dài đến nơi ngủ say của Bất Diệt Chi Chủ.

Sức mạnh của hắn xuất hiện phía trên cơ thể Bất Diệt Chi Chủ, ngưng tụ thành từng cây trụ thép.

Những trụ thép do tà năng Cửu U hóa thành này mở rộng ra, cấu tạo thành một 'cánh cửa' đầy màu sắc khoa huyễn.

Sau khi 'cánh cửa' được cấu tạo thành công, ngay lập tức sản sinh ra lực hút khổng lồ, kéo cơ thể khổng lồ của Bất Diệt Chi Chủ, từng chút một di chuyển.

Khi cơ thể đang ngủ say bị di chuyển, tiềm thức của Bất Diệt Chi Chủ cuối cùng cũng phản kháng.

Từ trong cơ thể khổng lồ của hắn, phát ra một tiếng gào thét nặng nề.

Trong khoảnh khắc một niệm, từ cơ thể hắn chỉ có một con cự thú chui ra.

Đây cũng là thứ do ý niệm của 'Bất Diệt Chi Chủ' sinh ra, đây là quái vật do 'sát niệm' của Bất Diệt Chi Chủ ngưng tụ thành.

Cự thú đứng thẳng dậy, đầu mọc sừng độc, tay cầm búa khổng lồ, hung hăng chém về phía 'cánh cửa' trên không trung, đối kháng lực hút sản sinh từ cánh cửa.

Đồng thời... trong đầu Tống Thư Hàng vang lên một tiếng 'đinh

~’.【Đinh ~ ‘Bạn bè xa lạ’ Bất Diệt Chi Chủ đã cầu cứu ngươi.

Có muốn giúp hắn một tay không, có/không?】Giống như khi Cật Qua tiền bối độ kiếp, đột nhiên muốn chia sẻ niềm vui độ kiếp với cậu.

Cùng với việc cậu khi độ kiếp, phát ra cầu cứu với ‘Côn Na Nữ Sĩ’ cũng là một chức năng.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, không chút do dự nhấn ‘không’.

Hai vị đại lão dùng ngón tay bóp chết cậu cũng chỉ hơi ‘cấn tay’ mà thôi, nếu cậu mà dính vào, không cẩn thận sẽ bị bóp chết.

Tống Thư Hàng vừa nhấn từ chối xong, trong đầu lại vang lên một tiếng ‘đinh ~’.【Đinh ~ ‘Bạn bè xa lạ’ Bất Diệt Chi Chủ bắt đầu truyền công từ xa cho ngươi.】Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh thuộc về Bất Diệt Chi Chủ, bắt đầu cuồn cuộn không ngừng rót vào cơ thể Tống Thư Hàng – trong những sức mạnh này, mang theo dấu ấn của Bất Diệt Chi Chủ.

“Kéo vào danh sách đen!” Tống Thư Hàng quả nhiên nói.

Lần trước khi ‘cà khịa’ Hà Chỉ Ma Đế thì, cấu đồ Kim Đan Nhị Duy Mã đã phát triển ra chức năng ‘danh sách đen’.

Theo lệnh của Tống Thư Hàng, Bất Diệt Chi Chủ bị chuyển từ danh sách ‘Bạn bè xa lạ’ sang ‘danh sách đen’, trở thành vị đại lão thứ hai trên danh sách đen, sau Hà Chỉ Ma Đế.【Tích ~ Bất Diệt Chi Chủ đã bị kéo vào danh sách đen.】Tin tức này, cũng vang lên trong ý thức của Bất Diệt Chi Chủ.

Bất Diệt Chi Chủ truyền công, bị gián đoạn.

“Hừ, bây giờ ta xem ngươi còn làm trò gì được nữa?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ngay lúc đang nghĩ như vậy, chút sức mạnh mà Bất Diệt Chi Chủ truyền công từ xa đến trước đó, dung nhập vào ‘Chấp Niệm Âm Ảnh’ hắc động phía sau Tống Thư Hàng.

Cơ thể Tống Thư Hàng bước lên một bước.

Bước này giẫm xuống, không gian ngưng kết.

Đại lão Bàn Cầu cao tọa trên vương tọa, bình tĩnh nhìn Tống Thư Hàng – hắn đang đợi Tống Thư Hàng ra tay.

“Luân Hồi Hủy Diệt.” Tống Thư Hàng chắp hai tay lại, toàn thân chấp niệm âm ảnh chi lực + năng lượng do Bất Diệt Chi Chủ truyền tống từ xa đến, kết hợp lại với nhau, thi triển ra kỹ năng công kích đắc ý của Bất Diệt Chi Chủ.

Lại là chế độ bạo tẩu.

Lần này là năng lượng của Bất Diệt Chi Chủ, chủ động câu dẫn ‘chấp niệm âm ảnh’ bạo tẩu.

Thủ đoạn thao tác bá đạo của các đại lão, chưa bao giờ trùng lặp.

【Làm tốt lắm.】Đồng thời, trong đầu, giọng Bạch tiền bối two vang lên.

Không đúng mà, Bạch tiền bối.

Tôi là thân bất do kỷ, ‘âm ảnh chấp niệm’ của Bất Diệt Chi Chủ trên người lại lại lại bạo tẩu rồi!

Tuyệt chiêu ‘Luân Hồi Hủy Diệt’ của Bất Diệt Chi Chủ, từ tay Tống Thư Hàng bùng nổ, oanh kích về phía Bàn Cầu.

Tất cả sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ trên người Tống Thư Hàng, hóa thành hai vòng xoáy, mỗi vòng xoáy đều ẩn chứa một ‘vũ trụ’.

Một vũ trụ sinh cơ bừng bừng, vũ trụ còn lại tử khí đằng đằng, cấu thành sinh tử luân hồi.

Hai vũ trụ hoàn toàn khác biệt bị cưỡng ép nén lại cùng nhau, luân hồi phá diệt, vạn vật chết chóc, thời không sụp đổ.

Đây là một trong những pháp thuật công kích mạnh nhất của Bất Diệt Chi Chủ.

Ngay cả khi mượn sức mạnh ‘chấp niệm âm ảnh’ trên người Tống Thư Hàng để thi triển, uy lực cũng không thể xem thường.

Bàn Cầu trên vương tọa cũng không thể duy trì tư thế tĩnh tọa nữa, hắn đứng dậy từ vương tọa.

Đằng sau hắn, sức mạnh Cửu U được điều động.

“Đây là giao diện thông đạo thế giới Cửu U, ta dựa vào cả thế giới Cửu U.” Đại lão Bàn Cầu vung tay một cái, sức mạnh Cửu U vô cùng to lớn, hóa ra một hắc động trước mặt hắn.

Mọi thứ xung quanh, đều bị hắc động nuốt chửng hấp thu.

Những tà ma Cửu U tinh nhuệ trước đó được hắn triệu hoán ra, toàn bộ đều lùi lại, lùi về phía sau vương tọa – nếu không, ngay cả chúng cũng sẽ bị hút vào hắc động này.

Luân Hồi Hủy Diệt và hắc động này chính thức tiếp xúc.

Bụp ~ Khi sức mạnh Luân Hồi Hủy Diệt va chạm với hắc động, hơn nửa sức mạnh bị trực tiếp nuốt chửng hấp thu.

Nhưng nửa sức mạnh còn lại lại chủ động bùng nổ.

Sức mạnh bùng nổ, toàn bộ lao về phía ‘không gian’ bên cạnh Bàn Cầu. ‘Thông đạo không gian’ bên cạnh đại lão Bàn Cầu toàn bộ bị phá hủy, sụp đổ.

Thông đạo vốn dĩ nối liền với ‘nơi ngủ say của Bất Diệt Chi Chủ’, toàn bộ bị cắt đứt.

Sức mạnh của Bàn lão kéo dài đến ‘nơi ngủ say của Bất Diệt Chi Chủ’, cũng bị cắt đứt.

Khi uy lực vụ nổ ‘Luân Hồi Hủy Diệt’ biến mất, sóng xung kích không gian sụp đổ lắng xuống, Bàn Cầu ngay lập tức nối lại ‘nơi ngủ say của Bất Diệt Chi Chủ’, cố gắng một lần nữa đào Bất Diệt Chi Chủ ra.

Nhưng khi hắn nối lại sức mạnh của mình với ‘nơi ngủ say của Bất Diệt Chi Chủ’, lại phát hiện sức mạnh của mình bị chuyển dịch đến một vũ trụ tinh không xa lạ.

Bất Diệt Chi Chủ và nơi ngủ say của hắn, đều biến mất không thấy nữa.

Bị đào đi rồi sao?

Bất Diệt Chi Chủ và nơi ngủ say của hắn, không phải là một không gian thế giới ‘cố định’.

Sau khi tạo ra hỗn loạn, hắn giống như ốc sên, cả nhà lẫn thân thể đều di chuyển rồi.

Đại lão Bàn Cầu không cam lòng, cố gắng tìm kiếm dấu vết Bất Diệt Chi Chủ bỏ trốn...

Nhưng Bất Diệt Chi Chủ không để lại một chút dấu vết nào.

Kế hoạch bắt giữ Bất Diệt Chi Chủ của đại lão Bàn Cầu phá sản.

Hắn chỉ đành tiếc nuối thu hồi sức mạnh của mình.

Sau đó, ánh mắt hắn chuyển sang ‘Bá Tống Huyền Thánh’ trước mặt.

Sức mạnh ‘Bất Diệt Chi Chủ’ trên người Bá Tống Huyền Thánh, cũng biến mất không thấy – tất cả sức mạnh đều dùng để thi triển ‘Luân Hồi Hủy Diệt’ vừa nãy.

Hiện tại Bá Tống Huyền Thánh đang trong trạng thái 'không còn gì'.

"A a a a." Đại lão Bàn Cầu cười quái dị – hóa thân này ẩn chứa 'Bất Hủ Chi Cốt', khiến hắn cuối cùng cũng có thể thực hiện một số động tác như 'cười quái dị, cười nhe nanh', không cần phải tự giải thích phương thức cười của mình nữa.

Điều này cũng khiến hắn càng kiên định hơn với phỏng đoán của mình.

Chỉ cần phân tích được cấu thành của khối 'Bất Hủ Chi Cốt' này, nói không chừng trong tương lai, hắn cũng có thể giống như tên Bạch kia, vĩnh viễn chiếm lấy một danh ngạch 'Cửu U Chúa Tể' trong thế giới Cửu U.

Đến lúc đó, cho dù bản thể rút lui, hắn cũng có thể tiếp tục tồn tại.

Khi tân nhiệm Cửu U Chúa Tể tiếp nhiệm lần tới, sẽ kinh ngạc phát hiện, thế giới Cửu U còn có hai vị Cửu U Chúa Tể cũ!

Phía dưới, Tống Thư Hàng vẻ mặt thân thiện vẫy tay với đại lão Bàn Cầu: "Đại lão Bàn Cầu, hình như ở đây cũng không còn việc gì của tôi nữa, chúng ta gặp lại sau nhé." Đại lão Bàn Cầu: "A a." Tống Thư Hàng vỗ vỗ mông, sau đó trước mặt đại lão Bàn Cầu, triệu hoán ra Ô Tặc Bạo Quân Song Đao.

Cậu một chân giẫm một thanh bảo đao, hai chân dang rộng ra, 'vút ~' một tiếng, liền bắt đầu chạy về phía đầu bên kia của 'thông đạo Cửu U'.

Làm màu xong là chạy, quá kích thích.

"Ngươi nghĩ mình chạy thoát được sao?" Đại lão Bàn Cầu nói.

Hắn vung tay một cái, đám tà ma Cửu U tinh anh vốn được hắn triệu hoán ra, đuổi theo Tống Thư Hàng.

Đồng thời, hắn giơ tay chỉ một cái, liền chặn đường Tống Thư Hàng.

Thông đạo Cửu U, vốn dĩ là do hắn mở ra.

Mở hay đóng, chỉ là chuyện trong một niệm của hắn.

“Không hay rồi, sắp bị đuổi kịp rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm treo sau lưng Tống Thư Hàng, kêu lên.

Chương 2178

Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Con côn trùng nhỏ này của ngươi bóp cấn tay thật đấy.” “Đừng nói chuyện, sẽ làm tôi phân tán chú ý.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Ngay lúc đang nói chuyện...

đám tà ma Cửu U tinh nhuệ kia, đã xông đến sau lưng Tống Thư Hàng.

Móng vuốt sắc bén của con tà ma hình người sói đi đầu, sắp sửa chộp vào lưng Tống Thư Hàng.

Ngay cả Bá Long Huyền Ma, bị một trảo của nó đánh trúng lưng, cũng tuyệt đối không dễ chịu.

Chỉ cần cho Bá Long Huyền Ma một trảo, giữ cậu lại, đám tà ma Cửu U phía sau sẽ liên tục xé cậu thành mảnh vụn.

Nó đã có thể tưởng tượng ra cảnh Bá Long Huyền Ma bị bọn chúng vây công.

Nhưng ngay khi móng vuốt của tà ma người sói sắp đánh trúng mục tiêu... từ sau lưng Tống Thư Hàng hiện ra một thân ảnh hư huyễn.

Thân ảnh kia, có uy nghiêm vô thượng.

Hắn là Chúa Tể của thế giới Cửu U, tất cả sinh vật Cửu U, tuyệt đối thần phục dưới ý chí của hắn.

Ngay cả khi tà ma người sói là thuộc hạ của Bàn Cầu, nhưng đối mặt với một Chúa Tể Cửu U khác, nó cũng không thể phản kháng.

Sinh vật Cửu U, vĩnh viễn không có cách nào vung móng vuốt về phía một Chúa Tể Cửu U.

Thậm chí việc ai trực tiếp khạc nhổ lên trời thì sẽ rơi xuống người mình vậy, nếu thật sự công kích đến một Chúa Tể Cửu U, kẻ bị thương chỉ có thể là bản thân tà ma.

Công kích của tà ma người sói, cưỡng ép phanh gấp, dừng lại.

Cơ thể nó lập tức bị rút cạn khí lực, mềm nhũn ngã xuống đất.

Không chỉ nó, đám tà ma Cửu U truy kích Tống Thư Hàng bên cạnh nó, từng con một ngã xuống đất.

“Bạch!” Đại lão Bàn Cầu giận dữ nói.

Hắn biết ngay mà, khi Bá Tống xuất hiện, Bạch nhất định sẽ ẩn nấp trong bóng tối chơi khăm hắn.

Trước đó, hắn không hề cảm nhận được sự tồn tại của ‘Bạch’, không ngờ hắn lại ẩn nấp trên người Bá Tống.

Quả thực chẳng cần chút thể diện nào của ‘Cửu U Chúa Tể’!

Đường đường một vị Cửu U Chúa Tể, vậy mà lại nhập thể vào sau lưng một nhân loại, điều này quả thực bôi nhọ tất cả các ‘Cửu U Chúa Tể’.

Nhưng hôm nay, ngươi đừng hòng bảo vệ Bá Tống.

Đại lão Bàn Cầu búng ngón tay.

Bốp ~ Tống Thư Hàng đang dang chân chạy, cơ thể xuyên qua một tầng ‘không gian’.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng trực tiếp xuất hiện trước mặt đại lão Bàn Cầu.

Thông đạo không gian này là do đại lão Bàn Cầu chế tạo ra, hắn không chỉ có thể phong tỏa thông đạo không gian, mà còn có thể chỉ cần một niệm, liền xoay chuyển thông đạo không gian.

“Lần này xem ngươi chạy đi đâu!” Đại lão Bàn Cầu nói.

Hắn đưa tay ra, bóp cổ Tống Thư Hàng, nhấc cậu lên.

Con côn trùng cấn tay này, hôm nay hắn nhất định phải bóp chết nó hoàn toàn, không cho nó cơ hội nữa!

Tống Thư Hàng 'nhìn' cổ của mình bị Bàn Cầu đại lão bóp chặt, nhìn dáng vẻ vô lực của chính mình trong tay hắn.

Cảnh tượng này trông quen thuộc đến lạ.

Có điều lần trước khi bị 'Kẻ Trường Sinh bắt yêu' xách cổ, cậu có kỹ năng «Tuyên cáo tử vong» của Bất Diệt Chi Chủ, không những không bị bóp chết mà còn phản sát được.

Còn lần này, sức mạnh của Bất Diệt Chi Chủ đã hoàn toàn biến mất, không có sức mạnh đó thì tự nhiên không thể thi triển «Tuyên cáo tử vong».

Tống Thư Hàng đứng ở góc độ 'người thứ ba', giống như linh hồn xuất khiếu, nhìn bản thân bị Bàn Cầu đại lão xách lên, lẳng lặng trải nghiệm cái chết đang đến gần một lần nữa. 【Cảm giác thế nào? 】 Giọng nói của Bạch tiền bối Two vang lên trong não cậu. 【Khó chịu lắm. 】Tống Thư Hàng đau khổ đáp. 【Ta còn tưởng cậu sẽ nói 'quen rồi' chứ. 】Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: 【Duy chỉ có chuyện chết chóc là không tài nào thực sự quen được.

Với lại tôi đâu phải kẻ cuồng ngược (Đẩu M). 】Trong lúc nói chuyện, ý thức của cậu thoáng chốc mơ hồ.

Trong cơ thể cậu, phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' bắt đầu vận hành.

Đây là phương thức phục sinh đặc thù lấy được từ Hắc Long thế giới, là thủ đoạn phục sinh cực kỳ quý giá, ngay cả các Pháp sư Cửu phẩm ra ngoài bôn ba cũng có thể sử dụng.

Tác dụng phụ duy nhất là sau khi phục sinh tại Hắc Long thế giới, cảnh giới sẽ bị tụt dốc, nghiêm trọng hơn còn tổn thương cả ký ức.

Thế nhưng... lúc này phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' trong người Tống Thư Hàng không hề kích hoạt công năng 'phục sinh'.

Phù văn này đang dần trở nên hoàn thiện hơn.

Đó là nhờ kiến thức và thông tin đến từ 'Bất Diệt Chi Chủ' đã khiến nó phát sinh cải biến.

Trước khi Tống Thư Hàng chặn số (cho vào danh sách đen) Bất Diệt Chi Chủ, hắn đã truyền tống từ xa một luồng sức mạnh mang theo 'ấn ký cá nhân' tới.

Trong luồng năng lượng đó chứa đựng một số thông tin, bị cơ thể Tống Thư Hàng chặn lại và hòa tan vào phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh'.

Cơ thể Tống Thư Hàng giống như có đặc tính 'nhạn bay qua phải vặt lông', bất kể thứ gì xâm nhập vào người cậu cũng đều bị giữ lại một chút đồ vật.

Đáng tiếc là lúc đó cậu chặn Bất Diệt Chi Chủ quá nhanh, sức mạnh của hắn chỉ mới truyền tới một phần nhỏ, lượng 'nguyên liệu' không đủ nên kiến thức và thông tin cậu thu được cũng chẳng bao nhiêu.

Sau khi hoàn thiện được một phần, phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' dừng quá trình bổ sung lại.

Thật đáng tiếc, sớm biết vậy đã không chặn hắn nhanh như thế, để hắn truyền thêm chút năng lượng nữa, biết đâu có thể khiến phù văn này tiến hóa luôn.

Tống Thư Hàng cũng chẳng cầu kỳ gì, nếu 'Long Phù Chuyển Sinh' tiến hóa mà vá được lỗ hổng bị tụt cảnh giới sau khi phục sinh thì tốt nhất.

Cảnh giới của tu sĩ, mỗi một bước nhỏ đều đổi bằng máu, lệ, mồ hôi và thời gian đằng đẵng, tụt cảnh giới là chuyện đau lòng nhất.

“Hay là lôi Bất Diệt Chi Chủ ra khỏi danh sách đen nhỉ, biết đâu sau này còn có cơ hội lấy thêm thông tin từ hắn?” Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Tại nơi Bất Diệt Chi Chủ đang say ngủ. 【Đinh ~ Bá Tống Huyền Thánh hy vọng xóa ngươi khỏi danh sách đen, chuyển về danh sách 'bạn mới', có đồng ý không?

Có/Không? 】 Bất Diệt Chi Chủ đang ngủ say không hề nhúc nhích, nhưng trong giấc mơ, hắn vẫn đưa ra lựa chọn.

Lựa chọn của hắn là 【Không】. 【Đinh ~ Bất Diệt Chi Chủ từ chối xóa khỏi danh sách đen. 】Một thông báo hiện lên trong não Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu phát hiện ra rằng trong cái công năng 'Mã QR Kim Đan' này, danh sách đen là lựa chọn thân thiện nhất đối với đối tượng bị chặn.

Khi cậu kéo người ta vào danh sách đen, nó sẽ tận tình nhắc nhở đối phương rằng Bá Tống đã chặn họ.

Còn khi cậu muốn lôi người ta ra, nó lại còn đi trưng cầu ý kiến của đối phương nữa.

Rốt cuộc tôi là chủ nhân hay đối phương là chủ nhân hả?

Lôi người ta ra khỏi danh sách đen mà còn cần đối phương quyết định là sao?

Tống Thư Hàng cảm thấy đau gan vô cùng. *Rắc rắc* ~ Một tiếng xương cốt bị bóp nát vang lên bên tai.

Ý thức của Tống Thư Hàng quay về từ trạng thái mơ hồ.

Cậu lại dùng tầm nhìn 'người thứ ba' thấy được cơ thể mình.

Chúa tể Bàn Cầu không hề nương tay, trực tiếp bóp gãy cổ cậu.

Hai chân Tống Thư Hàng đạp mạnh vài cái rồi tắt thở.

Sinh mệnh khí tức trên người cậu hoàn toàn tiêu tán.

Song nhận Ô Tặc Bạo Quân và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đều rơi xuống đất, bị sức mạnh Bàn Cầu trấn áp.

Phía sau thi thể Tống Thư Hàng, hư ảnh của Bạch tiền bối Two hiện ra đang kháng cự với Bàn Cầu, nhưng vì chỉ là hư ảnh nên hoàn toàn không phải đối thủ.

Phía trên hư ảnh, các cánh cửa không gian liên tục mở ra rồi đóng lại.

Thấp thoáng có thể thấy chân thân của Bạch tiền bối và chân thân của Bàn Cầu đang quấn lấy nhau.

Chân thân của Bạch tiền bối Two muốn chạy tới cứu viện nhưng lại bị chân thân của Bàn Cầu đại lão chặn đứng.

“Ván này ngươi thua rồi, Bạch.” Bàn Cầu đại lão nói với hư ảnh của Bạch Two, nói xong hắn thổi nhẹ một hơi đánh tan hư ảnh.

Chỉ là một luồng sức mạnh hóa thành hư ảnh thì sao cản nổi hắn?

Tống Thư Hàng: “...” Cậu cứ thế mà 'Game Over' à?

Mà cái trải nghiệm nhìn bản thân bị bóp chết từ góc nhìn người thứ ba này cũng mới mẻ thật đấy.

Khi nhìn thấy mình chết, Tống Thư Hàng phát hiện nội tâm mình lại bình tĩnh lạ thường.

Không phải cậu đã không còn sợ chết, mà là trạng thái tinh thần của cậu lại bước vào một chế độ quen thuộc: Chế độ Thánh nhân.

Không buồn không vui, không giận không sợ, chẳng có một tia dao động cảm xúc nào. 【Là do Bạch tiền bối Two đang bày trò à? 】Tống Thư Hàng thầm đoán.

Dù sao ở đây lúc này người có khả năng bày trò chỉ có thể là Bạch tiền bối Two, chắc chắn anh ấy đang ẩn mình để hố Bàn Cầu một vố.

Chương 2179

“Tốt lắm.” Bàn Cầu túm lấy thi thể Tống Thư Hàng, đưa tay đặt lên đầu cậu.

Hắn vẫn nhớ lần trước khi đọc ký ức trong não cậu, hắn đã đọc được một nội dung vô cùng đáng sợ.

Một kẻ mặt đầy hào quang chỉ nói đúng một câu đã khiến ý thức phân thân của hắn bị phá hủy, phân thân bị xé nát, mất luôn quyền kiểm soát 'cựu nhục thân của Vân Tước Tử'.

Nếu hắn không phản ứng nhanh thì ngay cả Xương Bất Hủ cũng bị đoạt mất rồi.

Thế nên lần này Bàn Cầu không mù quáng 'cường hành đọc ký ức' nữa.

Trên lòng bàn tay hắn xuất hiện một chiếc găng tay đầy vẻ công nghệ cao.

Đây là pháp khí mà Bàn Cầu đại lão đặc biệt nghiên cứu ra để đọc ký ức của Tống Thư Hàng.

Dùng chiếc găng tay này, những hình ảnh ký ức có sức xung kích quá lớn sẽ bị che phủ bởi hào quang, giảm bớt ảnh hưởng tới bản thân.

Giống như lần trước, khi cưỡng ép đọc ký ức của Tống Thư Hàng, một giao diện khoa học, giản dị hiện ra trước mắt Bàn Cầu đại lão: Ổ C, ổ D, ổ E, ổ F, cùng một ổ đĩa DVD G.

Thậm chí còn có biểu tượng 'Network Neighbors' và 'IE'.

Có kinh nghiệm lần trước, Bàn Cầu đại lão trực tiếp lờ đi ổ E và ổ F, bấm mở ổ D.

Sau đó, hắn nhìn thấy 【Siêu Thoát】.

Thông tin về việc siêu thoát khỏi 'Cảnh giới Bất Hủ'.

Đây là thứ gì?

Tại sao trong não Bá Tống Huyền Thánh lại có thứ thâm ảo như vậy?

Là bẫy à?

Nhưng Bàn Cầu không kìm lòng được mà xem tiếp.

Thông tin 'Siêu thoát' đối với một tồn tại như hắn có một sự cám dỗ không thể kháng cự.

Dù biết rõ là bẫy, hắn vẫn muốn xem.

Tuy nhiên những thông tin này quá thâm ảo, càng xem hắn càng không hiểu, càng thấy sâu xa...

Cuối cùng, ý thức của hắn hoàn toàn lún sâu vào thông tin 'Siêu thoát Bất hủ' đó.

Loại thông tin thâm ảo liên quan đến 'Siêu thoát Bất hủ' này tự nhiên không phải là thứ mà bộ não của Tống Thư Hàng có thể chứa nổi.

Nếu não cậu chứa kiến thức cấp độ này thì đã sớm giống như 'Bất Diệt Chi Chủ', lâm vào giấc ngủ vĩnh hằng rồi.

Đây mới chính là món quà mà Bạch Two chuẩn bị cho Bàn Cầu.

Một phần thông tin 'Siêu thoát Bất hủ' này là thứ mà Thiên Đạo Bạch để lại trong cái chân bị cắt đi làm thí nghiệm của anh ấy. 【Không được, ta không thể xem tiếp nữa! 】Lúc này, nội tâm Bàn Cầu đại lão đang đấu tranh kịch liệt.

Hắn hiểu rõ nếu mình cứ nhìn chằm chằm vào phần thông tin này, hắn sẽ trở thành Bất Diệt Chi Chủ thứ hai, rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Nhưng hắn không khống chế được bản thân.

Bất kể là kiến thức 'Bất hủ' hay thông tin 'Vượt qua Bất hủ' đều có sức cám dỗ trí mạng đối với Chúa tể Cửu U hay những Kẻ Trường Sinh đã bước ra 'Đạo' của riêng mình.

Kiến thức khiến ta vui vẻ ~ Học tập khiến ta thỏa mãn ~ Kiến thức chính là mạng sống của ta ~ Cho dù đạo tâm có kiên định đến đâu cũng không thể miễn dịch hoàn toàn với sự cám dỗ này.

Những thông tin về 'Bất hủ' vốn là sự theo đuổi cuối cùng của các Kẻ Trường Sinh. 【Xem một cái thôi, chỉ một cái nữa thôi, xem nốt chỗ này ta sẽ không xem nội dung bên dưới nữa! 】【Không ổn rồi, nội dung bên dưới không được xem tiếp. 】【Chỉ một chút nữa thôi, một chút xíu nữa thôi là xong, đang xem đến đoạn quan trọng! 】【Không được, ta phải kiềm chế. 】【A, hay quá đi mất! 】【Hình như ta hiểu ra chút gì rồi, cho ta xem thêm một đoạn ngắn nữa thôi. 】【Ta vẫn còn kiên trì thêm được một lúc nữa. 】Nội tâm Bàn Cầu đại lão không ngừng giằng xé.

Hắn thậm chí đã đoán được đây là bẫy của Bạch Two.

Bước thêm một bước nữa là vực thẳm vạn kiếp bất phục.

Hiện tại hắn đang đứng ngay mép vực, nhích từng chút, từng chút một để thăm dò.

Cuối cùng, hắn trượt chân rơi xuống vực sâu không đáy đó.

Phân thân hình người của Bàn Cầu đại lão duy trì tư thế một tay túm thi thể Tống Thư Hàng, một tay ấn lên đầu cậu, bất động như phôi pha.

Tống Thư Hàng quan sát tất cả từ 'góc nhìn người thứ ba' với vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Cậu đại khái đoán được Bàn Cầu đại lão đang đọc ký ức của mình.

Nhưng đọc một hồi sao lão lại im re thế kia?

Dáng vẻ hiện tại của lão giống hệt lúc cậu lún sâu vào trạng thái say mê đọc một cuốn sách hay đến mức không dứt ra được.

Rốt cuộc trong đầu mình có cái gì mà khiến Bàn Cầu đại lão xem say sưa như thế?

Chờ đã!

Không lẽ lão đọc được ký ức về 【Thánh nhân Nho gia】 rồi đấy chứ? 【Xong rồi, ổn cả rồi. 】Lúc này, giọng của Bạch tiền bối Two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể Tống Thư Hàng trượt khỏi tay Bàn Cầu.

Cái đầu bị bóp gãy của cậu rụng rời khỏi cổ, lăn lông lốc hai vòng dưới đất trông cực kỳ kinh dị.

Ổn cả rồi?

Bàn Cầu đại lão lại mắc bẫy bị hố nữa à?

“Bạch tiền bối, tôi chết chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu cảm nhận được Bạch tiền bối Two ở ngay gần đây nhưng không biết anh ấy trốn ở đâu.

“Hả?” Giọng Bạch tiền bối Two vang lên.

Chỉ thấy cái đầu rụng dưới đất kia biến đổi một hồi rồi hóa thành đầu của Bạch tiền bối Two.

“Cậu muốn chết lắm à?

Sao nghe giọng cậu cứ như đang nôn nóng muốn chết một lần vậy?" Đầu của Bạch tiền bối Two ngửa lên nhìn vào hư không, tò mò hỏi.

"Không có, không có đâu." Tống Thư Hàng lắc đầu nguầy nguậy.

Sau đó cậu nhìn vào cái thi thể không đầu của mình.

Đầu bay mất rồi mà vẫn chưa chết sao?

"Cậu hiện tại chỉ đang ở trong trạng thái chết giả thôi, muốn lừa được Bàn Cầu thì phải làm cho giống thật.

Để chuẩn bị cho khoảnh khắc này, ta đã lên kế hoạch mấy ngày nay, chết không biết bao nhiêu tế bào não đâu đấy.

Ngay cả đầu của mình ta cũng tự cắt xuống để hố hắn cho bằng được." Cái đầu của Bạch tiền bối Two nói.

Nói xong, cái đầu đó bay lên.

Thủ cấp bay lượn, trông cũng khá ngầu.

Giây tiếp theo, một cánh cửa không gian hiện ra.

Thân thể của Bạch tiền bối Two bước ra từ hư không, cái thân không đầu đó đang cõng một cái bọc lớn.

Rồi thân thể đó đưa tay bắt lấy cái đầu của mình, ấn phốc lên cổ một cách cực ngầu.

Nhưng mà... nó không dính, cái đầu lại rơi xuống.

Bạch tiền bối Two vội vàng đưa tay đỡ lấy đầu mình, thở dài: "Haiz, diễn kịch phải diễn cho trọn bộ.

Để diễn giống thật nhất nhằm lừa Bàn Cầu, lúc cắt đầu mình ta dùng lực quá mạnh.

Giờ muốn nối lại chắc phải tốn chút thời gian." Tống Thư Hàng:

“...” “Thôi dùng tạm cái này vậy.” Bạch tiền bối Two lấy từ trong bọc ra một dải lụa, quấn một vòng quanh cổ của cái đầu rồi buộc nó vào thân thể mình.

Nhìn cứ như thân thể của anh ấy đang thả diều một cái đầu lâu vậy.

Nhưng mà người đã đẹp trai thì dù đầu có bay lơ lửng nhìn vẫn cứ phong trần.

“Bạch tiền bối, Bàn Cầu sao vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Cậu không phải đã tiếp xúc với Bất Diệt Chi Chủ rồi sao?

Phân thân này của Bàn Cầu hiện giờ cũng giống hệt Bất Diệt Chi Chủ thôi.” Bạch tiền bối Two đắc ý nói: “Hắn đã tiếp xúc với kiến thức và thông tin vượt xa năng lượng và cảnh giới mà hắn có thể hiểu được, nên bị lún sâu vào đó, rơi vào trạng thái ngủ say không thể tỉnh lại.

Kiến thức vô hạn luôn khiến người ta không thể tự kiềm chế.” Cuối cùng, anh ấy bổ sung thêm một câu: “Kiến thức chính là sức mạnh!” Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm, kiến thức còn có thể dùng kiểu này sao?

“Dùng bẫy vật lý để hố Bàn Cầu thì không còn cảm giác thành tựu nữa.

Dùng sức mạnh tri thức để hố hắn làm ta thấy thỏa mãn vô cùng, như tìm lại được cảm giác đối kháng với Bàn Cầu lúc ban đầu vậy.” Bạch tiền bối Two nói.

Sau đó anh ấy đi tới cạnh thi thể không đầu của Tống Thư Hàng, đưa tay ấn ấn vào người cậu.

“Sắp giải trừ trạng thái chết giả cho tôi rồi hả?” “Tất nhiên.” Bạch tiền bối Two đáp.

Rồi anh ấy đưa tay vào cái bọc sau lưng lôi ra một cái đầu.

Đó chính là đầu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” “Bạch tiền bối, đó là đầu của tôi à?” “Chẳng lẽ đầu của ta?” “Tại sao đầu của tôi lại ở trong tay anh?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

“Không cắt đầu cậu xuống thì sao ta lắp đầu ta lên cổ cậu được?

Chương 2180

Không làm thế sao lừa được Bàn Cầu?

Muốn diễn kịch giống thật thì tất nhiên phải trả giá chứ.” Bạch tiền bối Two thản nhiên nói.

Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu.

Lý luận thì tôi hiểu, nhưng anh cắt đầu tôi xuống từ bao giờ thế?

Sao tôi chẳng biết gì vậy?

“Nói trước nhé, tuy ta là Chúa tể Cửu U nhưng lúc cắt đầu cậu, ta đã được chính cậu đồng ý rồi đấy.” Tống Thư Hàng: “???” Sao chính tôi lại không biết gì hết?

Bạch tiền bối Two bình tĩnh lắp đầu Tống Thư Hàng lại lên cổ cậu.

Nhưng mà... nó không dính, cái đầu lại rụng xuống.

Thật là ngại quá đi.

“Dùng, dùng lực quá mạnh rồi à?

Lúc cắt ấy?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cậu đoán đúng rồi đấy, Thư Hàng.” Bạch tiền bối Two nói.

Sau đó anh ấy thuần thục lấy một dải lụa từ trong bọc ra, buộc đầu và thân của Tống Thư Hàng lại với nhau.

Cùng một kiểu buộc, cùng một phong cách.

Thủ pháp cực kỳ điêu luyện.

Bạch tiền bối Two hài lòng gật đầu: “Làm thế này thì cậu có thể đẹp trai giống ta rồi.” “Phong cách đẹp trai kiểu này tôi sợ mình gánh không nổi.” Tống Thư Hàng nghẹn lời.

“Không sao, nhìn mãi rồi sẽ quen thôi.

Hơn nữa qua vài ngày cổ và đầu sẽ tự nối lại, không phải cả đời đâu mà lo.” Bạch tiền bối Two an ủi: “Nếu cậu thực sự cảm thấy không quen thì có thể thử chết một lần, dùng thủ đoạn phục sinh để sống lại, khi đó cậu sẽ là một phiên bản hoàn chỉnh, hoàn toàn mới.

Đầu sẽ tự mọc lại một cách tự nhiên.” “Bạch tiền bối, thủ đoạn phục sinh đắt lắm đấy, không thể lãng phí tùy tiện được đâu.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ồ, ra là cậu cũng biết à?” Bạch tiền bối Two vỗ vỗ lên đầu Tống Thư Hàng: “Vậy thì đổi tâm trạng đi, coi như tạm thời chuyển chức làm 'Kỵ sĩ không đầu'.

Ít thì hai ba ngày, nhiều thì mười ngày nửa tháng là đầu cậu mọc lại thôi.” Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời: “...” Thôi thì lát nữa quay về hỏi Dược Sư tiền bối xem có cách nào khâu đầu vào cổ dùng tạm một thời gian không.

“Xong, ổn thỏa.” Bạch tiền bối Two vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng.

Trạng thái chết giả được giải trừ. 'Ý thức' đang trôi nổi trên không của Tống Thư Hàng cũng quay về trong cơ thể.

Theo bản năng cậu bật người dậy.

Ngay giây sau, cái đầu vốn được buộc vào người do trọng lực mà rụng xuống.

Cái đầu treo lơ lửng trước ngực Tống Thư Hàng nhờ dải lụa quấn quanh cổ.

“Khó chịu quá, không thở được.” Tống Thư Hàng đau khổ nói.

Tuy với cảnh giới Lục phẩm hiện tại, bước vào trạng thái nội tức thì mười ngày nửa tháng không thở cũng chẳng vấn đề gì, nhưng cảm giác bị treo cổ thế này thật sự rất ngạt và khó chịu.

Bạch tiền bối Two đưa tay giúp cậu nhấc cái đầu lên đặt lại đúng vị trí.

Tống Thư Hàng đưa tay ôm lấy đầu mình để giữ cố định.

Đầu của cậu không thể tự bay lơ lửng như của Bạch tiền bối Two.

Tuy nhiên, dù cổ và đầu bị tách ra nhưng mọi cảm giác vẫn còn đó.

Thị giác, khứu giác, thính giác, thậm chí cả hô hấp cũng không thành vấn đề.

Điều này làm cậu nhớ lại lúc trước mượn 'cánh tay' của Bạch tiền bối đi độ kiếp bị cái pháp khí kỳ quái đó cắt rời ra.

Lúc đó cũng vậy, tuy cánh tay bị Bạch tiền bối đưa vào không gian thiên kiếp để hứng 'bom hạt nhân thiên kiếp', tay lìa khỏi thân nhưng cảm giác vẫn còn nguyên.

Nhớ hồi đó mình còn muốn thử cho đầu vào cái pháp khí của Bạch tiền bối xem có thể biến thành kỵ sĩ không đầu không nữa.

Không ngờ giờ tâm nguyện lại thành hiện thực trong tay một vị Bạch tiền bối khác.

Tống Thư Hàng dùng hai tay bưng lấy đầu mình, nâng nó lên theo tư thế ngửa mặt nhìn trời.

“Đúng lý ra tâm nguyện thành hiện thực thì tôi phải vui mới đúng.” Tống Thư Hàng buồn bã nói: “Nhưng có những thứ có được rồi mới thấy nó chẳng đẹp đẽ như mình tưởng tượng, ví dụ như cái chế độ kỵ sĩ không đầu này." Chỉ riêng việc giữ cho cái đầu đứng yên thôi đã đủ đau đầu rồi.

Ngay cả ngước nhìn trời cũng phải thao tác bằng tay.

"Cậu có thể làm giống ta, cho cái đầu bay lên." Bạch tiền bối Two gợi ý.

Các tu sĩ từ Ngũ phẩm trở lên sau khi ngưng tụ Kim đan đều có khả năng đạp không mà đi, cơ thể nằm giữa hư không như nằm trên đất bằng.

Vậy nên về lý thuyết, đầu của Tống Thư Hàng cũng có thể làm trái quy luật trọng lực mà bay lơ lửng.

Tống Thư Hàng thử vài lần nhưng lần nào định cho đầu bay lên thì cả người cũng bay theo luôn.

"Chỉ để cái đầu bay thôi thì cần chút kỹ xảo, tôi phải luyện tập thêm." "Chuyện này chỉ cần tâm niệm vừa động là làm được mà.

Cậu ở phương diện này còn vụng về hơn ta tưởng đấy." Bạch tiền bối Two nói: "Vậy thì dùng niệm lực đi, dùng niệm lực ta truyền cho cậu mà nâng cái đầu lên." "Đúng rồi!" Tống Thư Hàng động niệm lực, nâng đầu mình lên cho nó bay lơ lửng giữa không trung, giải phóng đôi tay.

Hơn nữa chỉ cần khống chế niệm lực tinh chuẩn, cậu có thể giữ đầu ở vị trí bình thường khiến nó trông như chưa từng bị rụng vậy.

Thậm chí cậu còn có thể cho cái đầu xoay tại chỗ 360 độ.

"Thế này thì dù có gặp lính đặc nhiệm trong phim lẻn ra sau lưng định bẻ cổ tôi thì cũng vô ích." Tống Thư Hàng đắc ý.

Bạch tiền bối Two: "..." Cậu chỉ có bấy nhiêu đó tham vọng thôi sao?

Sau khi giải trừ chết giả cho Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối Two từng bước đi tới bên cạnh Bàn Cầu.

Đám tà ma Cửu U quanh ngai vàng của Bàn Cầu dù muốn hộ chủ nhưng lực bất tòng tâm.

Chúng chỉ có thể phủ phục bên cạnh ngai vàng, không dám động đậy.

Thế giới Cửu U xuất hiện hai vị Chúa tể, chúng còn biết làm sao đây?

Dù trung thành với một vị thì cũng chẳng thể kháng cự được ý chí của vị kia.

Chúng chỉ có thể trố mắt nhìn Chúa tể Bạch tiếp cận Chúa tể của mình.

“Giờ là lúc thu hoạch chiến lợi phẩm.” Bạch tiền bối Two hớn hở nói.

Lãng phí bao nhiêu tế bào não, không tiếc cả việc chặt đầu mình để bày cục, ngoài việc hố Bàn Cầu để xả láng ra thì còn một thứ khiến anh ấy hứng thú.

Phân thân của Bàn Cầu vẫn giữ nguyên động tác cũ, bất động như tượng.

Hắn đã lún sâu vào thông tin 'Siêu thoát Bất hủ', rơi vào giấc ngủ sâu không thể tỉnh lại.

Kiến thức vô tận luôn khiến người ta không thể dứt ra được.

Bạch tiền bối Two trước tiên tháo chiếc găng tay đầy vẻ khoa học viễn tưởng trên tay Bàn Cầu ra.

Chiếc găng tay này là bảo vật, đeo nó vào thì việc đọc ký ức sẽ an toàn hơn nhiều.

Sau đó anh ấy lấy ra một chiếc găng tay da tinh xảo từ trong bọc đeo vào.

“Xương Bất Hủ, cho ta mượn nghiên cứu một thời gian nhé.” Bạch tiền bối Two cười hì hì.

Anh ấy đưa bàn tay đeo găng da trực tiếp thọc vào cơ thể Bàn Cầu.

Cơ thể kim loại của Bàn Cầu dịch hóa ra, lan tỏa như đang bài xích đôi găng tay kia.

Bàn tay của Bạch tiền bối Two mò mẫm trong người Bàn Cầu, nhanh chóng tìm thấy vị trí của Xương Bất Hủ.

Anh ấy bóp chặt lấy khúc xương, cẩn thận từng chút một lôi nó ra khỏi người Bàn Cầu.

“Không có thứ này, ngươi hãy cứ ngoan ngoãn ở lại Cửu U chơi với ta đi, đừng chạy tới hiện thế quấy phá nữa.” Bạch tiền bối Two rút Xương Bất Hủ ra.

Thành công rồi.

Tâm trạng thật vui sướng.

Bạch tiền bối Two cất khúc xương đi: “Thứ này ta phải nghiên cứu một thời gian.

Đi thôi Thư Hàng.” “Đi đâu?” Bạch tiền bối Two cười hắc hắc: “Xong việc rồi thì ai về nhà nấy.

Cậu về hiện thế, ta về Cửu U...

Cửa ra của lối đi ta đã mở cho cậu rồi.

Bản thể của ta vẫn đang quấn lấy bản thể của Bàn Cầu, nếu cậu thích ở lại đây chơi với bản thể Bàn Cầu thì cứ việc chờ hắn tới.” Tống Thư Hàng không chút do dự nhặt Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên, hai chân dẫm lên đôi đao Ô Tặc Bạo Quân, cấp tốc lao về phía lối ra để bay về hiện thế.

Trên đường đi cậu thấy các 'linh kiện' của Vân Tước Tử tiền bối nên tiện tay gom luôn mang ra khỏi lối đi.

Bàn Cầu đại lão trước đó có thể đưa 'hóa thân' vào hiện thế là nhờ Xương Bất Hủ của Vân Tước Tử tiền bối.

Giờ Xương Bất Hủ đã bị Bạch tiền bối Two lấy mất, Bàn Cầu đại lão đã mất đi sức mạnh để vào hiện thế.

Vậy nên chỉ cần chạy tới hiện thế là an toàn.

Tống Thư Hàng xoạc chân bay thẳng, cái đầu bị dải lụa buộc treo lủng lẳng trước người bay phấp phới, tay ôm mớ linh kiện của Vân Tước Tử tiền bối, tốc độ bay về hiện thế cực nhanh.

Phong cách thật sự là tồi tệ hết chỗ nói.

Sở dĩ cậu nhặt linh kiện của Vân Tước Tử tiền bối có hai nguyên nhân.

Một là tiên tử Vân Tước Tử giờ đã mất Xương Bất Hủ, cô ấy trọng sinh dựa vào thủ đoạn phục sinh đã bố trí trước.

Mà thủ đoạn phục sinh rất có thể cần một phần linh kiện cơ thể làm nền tảng.

Hai là... thuần túy là do đầu óc Tống Thư Hàng đang bay bổng nên cơ thể hành động theo bản năng, tiện tay nhặt luôn. *Vèo* ~~ Tống Thư Hàng dẫm lên đao Ô Tặc Bạo Quân lao ra khỏi thông đạo Cửu U.

Vừa ra khỏi đó, cậu đột nhiên cảm thấy cơ thể mình bị ai đó ôm ngang eo.

Một đôi tay nhỏ nhắn mềm mại ôm chặt lấy eo cậu, nhẹ nhàng nhấc bổng cậu lên.

Có điều vì eo cậu có treo Xích Tiêu Kiếm tiền bối nên lúc bị ôm ngang thế này thấy hơi cộm.

Chương 2181

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “???” Cái đầu đang bay lượn của cậu quay lại thì thấy người đang vác mình chính là Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục vác Tống Thư Hàng lên, dùng sức nhảy một cái lên tiên chu của Bạch Hạc Chân Quân.

“Phong!” Chị Bạch Long đưa vuốt ra, nhanh chóng dùng thủ đoạn không gian lấp kín lối đi Cửu U này lại.

Mọi chuyện kết thúc trong chớp mắt.

Chị Bạch Long thu vuốt về nói: “Xong rồi, tạm thời an toàn, không cần chạy nữa.” Trên tiên chu của Hạc Chân Quân.

Khi Tô Thị A Thập Lục đặt Tống Thư Hàng xuống, tiếng 'bộp' vang lên, đầu và thân của Tống Thư Hàng tách rời, cái đầu bị buộc dải lụa lăn lông lốc dưới sàn.

A Thập Lục bị dọa cho nhảy dựng: “Thư Hàng, Thư Hàng huynh sao thế này?” Thân thể của Tống Thư Hàng đưa tay ra phẩy phẩy nhẹ, ra ý bảo mọi người không cần lo, cậu vẫn còn sống.

Phân thân của Bạch tiền bối kiểm tra cho Tống Thư Hàng một lượt rồi nói: “Sinh mệnh khí tức rất ổn định, không có nguy hiểm tính mạng.” “Không sao đâu, chỉ là cảm thấy làm kỵ sĩ không đầu cũng ngầu nên tạm thời chuyển chức thôi.

Qua mấy ngày nữa là khôi phục được.” Tống Thư Hàng ung dung ngồi dậy, hai tay bưng lấy đầu mình đặt lên cổ, dùng niệm lực nâng nó lên.

Lần sau đánh nhau với người ta, cậu chỉ cần dùng 'Đao ý khôi giáp' hóa hình thành bộ giáp kỵ sĩ phương Tây là có thể hóa thân thành kỵ sĩ không đầu chính tông rồi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhân cơ hội đâm chọc: “Cái phong cách này của cậu hết cứu nổi rồi.” “Tôi mà còn có phong cách để mất à?” Tống Thư Hàng chẳng thèm để ý.

Lúc này chị Bạch Long bay tới hỏi: “Trong lối đi đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Đơn giản mà nói thì trong đó tiên tử Vân Tước Tử bị đại lão giết một lần, chắc giờ đang trong quá trình phục sinh.

Tôi và một vị Bạch tiền bối khác đã thiết kế hố Bàn Cầu đại lão một vố khiến hắn rơi vào trạng thái ngủ say.

Sau đó tôi thừa cơ chạy ra.” Tống Thư Hàng nói xong lấy mớ linh kiện của tiên tử Vân Tước Tử ra đặt sang bên cạnh.

Vì đã mất Xương Bất Hủ nên mớ linh kiện này không còn nhiễm 'khí tức Bất hủ' nữa, sẽ không dẫn dụ 'Tai Nạn Cự Quy' tới.

“Lát nữa hỏi Tam Lãng tiền bối xem lúc tiên tử Vân Tước Tử phục sinh có cần dùng đến mớ linh kiện này không.

Nếu cần thì gửi chuyển phát nhanh cho anh ấy.

Còn nếu không cần... thì chôn mớ linh kiện này ở Nho gia đi, coi như là một niềm an ủi cho Thánh nhân.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: “Để mình gửi tin nhắn hỏi Tam Lãng tiền bối.” “Chuyện giữa Thiên Đế và Nho gia tiến triển thế nào rồi?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Cậu vẫn nhớ trước đó sau khi cùng Sở các chủ Two đối đầu với Kẻ Trường Sinh kia, Thiên Đế đã nhắn lại qua công năng 'bạn bè mã QR Kim đan' rằng cô ta sẽ thu hồi một lượng lớn mảnh vỡ Thiên Đình bên ngoài Nho gia.

“Bọn ta không chú ý chuyện bên Nho gia.” Chị Bạch Long trả lời.

Vừa rồi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào lối đi Cửu U kia để đợi Tống Thư Hàng ra.

“Chúng ta quay lại chỗ Thế giới Kim Liên của Nho gia xem có giúp được gì không, phía tà ma Cửu U tạm thời không phải lo nữa.” Tống Thư Hàng lại nhìn cái vòng tay trên tay mình, nói: “Ngoài ra, cái vòng tay 'Âm Ảnh Thánh Địa' này cũng phải trả lại cho tiền bối Âm Ảnh Lãnh Chúa.” Cái vòng này dùng sướng thật, hiệu quả cực tốt, cậu thích lắm.

Tiếc là nó quý quá, cậu mua không nổi.

Mà tiền bối Âm Ảnh Lãnh Chúa cũng chẳng thiếu tiền nên chắc không bán đâu.

“Hẹn gặp lại lần sau nếu có duyên nhé.” Tống Thư Hàng nói với cái vòng tay, tiện tay tặng thêm ba phát «Dưỡng Đao Thuật».

Vòng tay 'Âm Ảnh Thánh Địa' phát ra tiếng rung o o nghe đầy phấn chấn.

“Dù xem bao nhiêu lần vẫn thấy cái món «Dưỡng Đao Thuật» này quái dị thật.” Bạch Hạc Chân Quân nói.

Ở một phía khác.

Cô bé Tai Nạn Cự Quy đang thúc giục bố: “Bố ơi, đến giờ rồi mà!

Bố vẫn chưa xong à?” “Đang mặc mai rùa đây, đừng giục, đừng giục nữa, giục nữa là bố tắt luôn công năng giao lưu tầm xa giữa hai cha con mình đấy.” Ông bố Cự Quy nhanh chóng trả lời.

Lần tới chế tạo mai rùa mới, ông nhất định phải tắt cái liên lạc với con gái đi.

Một lát sau, bố Tai Nạn Cự Quy cuối cùng cũng hội quân với con gái.

Cô bé nôn nóng nói: “Bố ơi, nhất định phải đánh cho Bá Tống phòi phân ra nhé, con muốn đè hắn xuống đất dùng mai rùa chà xát cho hả giận.” “Thô tục!” Bố Cự Quy quở trách: “Bình thường mẹ dạy con thế nào?

Phải văn minh, phải thanh lịch.” Cô bé Tai Nạn Cự Quy đổi giọng: “Thưa cha, chúng ta hãy đi đánh cho Bá Tống phòi 'dạ hương' ra, sau đó con sẽ dùng mai rùa tiến hành một cuộc thí nghiệm 'vật lý ma sát tạo ra điện' với Bá Tống Huyền Thánh.” “Tốt lắm, đi thôi!” Bố Cự Quy hài lòng.

Hai con Tai Nạn Cự Quy một lớn một nhỏ trực tiếp sử dụng thiên phú chủng tộc, lặng lẽ tiến vào khu vực đại liệt cốc của Nho gia.

Sau đó khóa chặt khí tức của Tống Thư Hàng, lại dùng thiên phú chủng tộc xuất hiện ngay bên cạnh tiên chu của Bạch Hạc Chân Quân.

Bố Cự Quy vươn đầu rồng ra, định ngoạm lấy tiên chu một miếng.

Trong tiên chu.

Chẳng hiểu sao phân thân của Bạch tiền bối bỗng nhiên muốn đua xe.

Anh lấy quyền điều khiển tiên chu từ tay Bạch Hạc Chân Quân, trong tiếng hét tuyệt vọng của Tống Thư Hàng, anh đạp mạnh vào nút gia tốc của tiên chu. *Ầm* ~~ Tiên chu đột ngột tăng tốc kịch liệt.

Bố Cự Quy cắn hụt.

“???” Bố Cự Quy ngơ ngác, mình đánh lén bị phát hiện rồi à?

Thôi kệ, bị phát hiện thì chơi công khai luôn.

“Bá Tống!” Bố Cự Quy gầm lên một tiếng, đồng thời thò hai cái chân rùa ra múa máy bắt đầu thi pháp: “Là nam nhi thì bước ra đây cho ta tẩn một trận.

Nếu không, ta sẽ dùng bí pháp bẻ gãy đầu ngươi!” Trong tiên chu.

Tống Thư Hàng sờ sờ cổ mình, quay đầu thách thức: “Bẻ đi, có giỏi thì bẻ đi, không bẻ...” “Thì gọi ta là bố!” Công Đức Xà mỹ nhân tiếp lời.

Bố Tai Nạn Cự Quy trợn trừng mắt rồng, cơn giận bốc lên ngùn ngụt.

Đã thấy kẻ kiêu ngạo nhưng chưa thấy ai kiêu ngạo đến mức này!

“Không, chờ đã, vế sau không phải tôi nói đâu, tôi không có ý đó.” Tống Thư Hàng trong tiên chu lớn tiếng thanh minh cho bản thân: “Vốn dĩ tôi định nói là không bẻ thì ông là đồ hèn, chứ tôi không có ý định làm bố ông đâu.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười đến mức chuôi kiếm run bần bật: “Cậu giải thích thế này còn tệ hơn không giải thích nữa.” Kỹ năng khiêu khích châm chọc đã tăng lên đến mức tối đa rồi.

Chị Bạch Long mỉm cười: “Dù sao đầu và thân của cậu ấy cũng tách rời rồi, nói năng không qua não suy nghĩ nên hơi bay bổng quá đà.” Lời giải thích của chị Bạch Long nghe cũng có lý lắm.

“Bố ơi, mần hắn, mần hắn đi!” Cô bé Tai Nạn Cự Quy gào lên.

Một tên kiêu căng như vậy mà không cho hắn biết mặt thì hắn sẽ không biết tại sao hoa lại đỏ thế đâu.

“A a a, không hổ là Đệ Nhất Thánh ngàn năm, có bản lĩnh.” Bố Tai Nạn Cự Quy gầm gừ, sau đó hai chân trước vẩy nhanh như chớp: “Bí pháp: Thiên Ti Vạn Lũ Nữu Đầu Chú (Chú bẻ đầu ngàn vạn sợi tơ)!” Giữa hai chân của lão, những sợi tơ năng lượng mắt thường không thấy được lóe lên.

Giây tiếp theo, trong tiên chu của Bạch Hạc Chân Quân, trên đầu Tống Thư Hàng bỗng xuất hiện những sợi tơ năng lượng.

Các thủ đoạn tấn công của hệ Tai Nạn Cự Quy đều đi kèm hiệu quả thiên phú không gian 'dạo bước siêu thời không'.

Những sợi tơ bí pháp của chú thuật này lôi kéo lấy đầu Tống Thư Hàng, từ sợi tơ truyền tới một sức mạnh vặn xoắn không thể kháng cự. *Rắc rắc* ~ Đầu Tống Thư Hàng bị xoay đúng hai vòng, dải lụa buộc đầu bị thắt nút lại luôn.

“Kinh dị quá.” Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thốt lên: “Cú thành tinh cũng không bẻ đầu kinh dị thế này được.” Phân thân của Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi truyền âm cho mọi người: 【Hay là chúng ta nhân cơ hội này phối hợp với bố của cô bé Tai Nạn Cự Quy một chút, để lão tưởng là đã đắc thủ rồi? 】【Phối hợp thế nào? 】Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“A a a ~ a ~” Công Đức Xà mỹ nhân là người đầu tiên hiểu ý Bạch tiền bối, cô phát ra bốn tiếng thảm thiết theo phong cách họ Tống với tông độ cao vút, rồi người mềm nhũn ngã xuống đất giả chết.

“Thư Hàng, đầu của cậu, đầu của cậu kìa!!” Phân thân của Bạch tiền bối dù mặt vẫn đơ ra nhưng giọng nói lại đầy vẻ hoảng loạn.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lập tức bắt nhịp, gào lên: “Không, Thư Hàng, đừng mà ~~” Tạo Hóa tiên tử nhanh chóng chui ra, cô há miệng định nói gì đó nhưng nhất thời bí từ.

Cô cuống lên một hồi rồi nghiến răng hát: “Tống ~ ngốc ~ đầu ~ rơi ~ rồi ~” Tô Thị A Thập Lục xoa xoa cái cằm nhỏ, đang nghĩ xem nên đọc lời thoại nào cho hợp đây?

Trong lúc đang suy nghĩ.

Bên ngoài, bố Tai Nạn Cự Quy lên tiếng: “Cảm giác tay không đúng lắm nhỉ.” Cô bé Tai Nạn Cự Quy nói: “Con thấy đầu của Bá Tống quay hai vòng rồi, giờ đầu đang ngoẹo hẳn sang một bên kìa.”

“Vậy chắc là thành công rồi.” Bố Tai Nạn Cự Quy nói, lão dừng động tác tay lại: “Ta đã nương tay rồi đấy Bá Tống.

Giờ là nam nhi thì ra đây cho ta tẩn một trận!” “Cuối cùng vẫn phải mò ra cho ông tẩn à?

Vậy thì nãy giờ cổ tôi bị bẻ phí công rồi?” Tống Thư Hàng không nhịn được đáp: “Vậy ông cứ bẻ tiếp đi, tôi thà chết chứ không ra cho ông tẩn đâu.” Bố Tai Nạn Cự Quy cười lạnh: “Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ phải không?

Nếu ta dùng lại chiêu đó thì không chỉ đơn giản là vặn đầu cậu đâu, mà là bẻ văng cái đầu ra luôn đấy!” Tống Thư Hàng xách cái đầu mình lên, mở cửa sổ tiên chu, chìa cái đầu ra ngoài kêu lên: “Tới đi, bẻ đi!

Bá Tống tôi đây hôm nay mà kêu lên một tiếng đau đớn thì không phải nam nhi!” “A a a ~ a ~” Tạo Hóa tiên tử nhanh nhảu phát ra bốn tiếng thảm thiết kiểu Tống trước.

“Mẹ kiếp!” Cô bé Tai Nạn Cự Quy bị dọa cho giật mình.

Bố Tai Nạn Cự Quy định vẩy chân trước nhưng bị đơ luôn giữa chừng: “...” “Tôi nói cho ông biết, Kỵ sĩ không đầu Bá Tống tôi chưa bao giờ sợ ai bẻ đầu mình cả.

Tôi chấp hết mọi bí pháp bẻ đầu, tuyệt đối không chùn bước!” Tống Thư Hàng hùng hồn.

“Bố ơi, lên tẩn hắn luôn đi!” Cô bé Tai Nạn Cự Quy gào lên, thấy Bá Tống hăng máu thế này thật không nhịn nổi.

Cái đầu của Tống Thư Hàng cười hắc hắc: “Đừng tưởng chỉ có ông mới biết gọi hội, tôi cũng biết gọi nhé!” Các món phụ trợ trên người cậu giờ đều đang ở trạng thái hết năng lượng.

Sở các chủ đã đưa ba sợi tóc cho Sở Two nên giờ không giúp được gì.

Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cũng cạn kiệt năng lượng sau khi đối đầu với Kẻ Trường Sinh.

Phân thân của Bạch tiền bối hiện giờ đang ở chế độ 'linh vật', cần giảm thiểu tiêu hao để duy trì thời gian chờ lâu hơn một chút.

Dùng chén đen triệu hồi tiền bối Âm Ảnh Lãnh Chúa thì ông ấy chỉ đang xem kịch thôi, trừ phi lôi được 'miếng thịt cắt từ tâm ma kiếp' ra thì mới mời ông ấy ra tay được.

Nhưng cậu còn có 'Phiếu triệu hồi đại lão Cái Gì Cũng Bán'...

à không, là phiếu bảo hiểm.

Cậu nắm chặt tấm phiếu bảo hiểm.

Bảo hiểm là thứ phải dùng vào lúc dầu sôi lửa bỏng.

Ra đi, đại lão Cái Gì Cũng Bán!

Tống Thư Hàng chuẩn bị sử dụng tấm phiếu bảo hiểm. *Ầm* ~~ Trên bầu trời đột nhiên tối sầm lại.

Một vòng xoáy màu đen hiện ra.

Một luồng năng lượng mạnh mẽ, đầy uy nghiêm tiết lộ ra từ vòng xoáy đó.

Khí phách lộ ra bên ngoài, đây là có đại lão tuyệt thế sắp đăng tràng.

“Đại lão Cái Gì Cũng Bán xuất hiện khí thế lớn vậy sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc, cậu xách đầu mình lại vào trong tiên chu.

Ơ?

Chương 2182

Không đúng.

Phiếu bảo hiểm còn chưa kích hoạt mà.

Vậy vị đại lão sắp xuất hiện này là ai?

“Hóa ra cậu cũng có hội, nãy giờ là cậu câu giờ à?” Cô bé Tai Nạn Cự Quy nghiến răng.

“Lại đây cạnh bố.” Bố Tai Nạn Cự Quy trầm giọng.

Cô bé vội vàng lùi lại gần bố mình.

Đúng lúc đó, từ trong vòng xoáy có một tia sáng màu đen lóe lên.

Một bóng người nhảy ra từ vòng xoáy, đáp nhẹ nhàng lên người cô bé Tai Nạn Cự Quy.

“Lại là lũ rùa lớn các ngươi à?” Bóng người đó lạnh lùng nói.

Nghe giọng điệu thì có vẻ ấn tượng của người này về Tai Nạn Cự Quy cực kỳ tệ... thậm chí có thể từng nếm trái đắng trong tay lũ rùa này?

Người đó đạp một nhát lên mai của cô bé Tai Nạn Cự Quy làm cô bé ngã nhào, rồi tiện chân bồi thêm một cú vào bụng.

“A ~~” Cô bé Tai Nạn Cự Quy bị đá văng xuống.

Sau khi bị trọng kích vào bụng, cô bé há miệng nôn thốc nôn tháo. *Ào ào ào* ~~ Một đống lớn 'linh kiện' của Vân Tước Tử tuôn ra từ miệng cô bé.

Đó là một đống linh kiện chất cao như núi nhỏ, nhưng số lượng so với núi linh kiện trong Thế giới Hạt Nhân của Tống Thư Hàng thì chỉ bằng một nửa.

Chắc là tuổi thọ của cô bé này chưa lớn nên số lượng linh kiện thu thập được cũng không nhiều bằng tiền bối của cô.

Bố Tai Nạn Cự Quy xuyên không gian tới cạnh con gái, nhấc cô bé lên, đặt vuốt lên người cô bé để chữa trị vết thương.

Mắt rồng của bố Cự Quy nhìn chằm chằm vào bóng người trên không.

Lần này lão thật sự nổi giận, lông bờm trên đầu rồng dựng ngược lên hết cả.

Bóng người kia khoanh tay, lơ lửng giữa hư không.

Một lượng lớn tà năng Cửu U quấn quanh người hắn, hoàn toàn thần phục và mặc hắn sai khiến.

Mối quan hệ giữa năng lượng Cửu U và hắn là mối quan hệ chủ tớ.

Trong Động Tâm Ma.

Âm Ảnh Lãnh Chúa nheo mắt lại.

Trong mắt ông, cả Nho gia bỗng nhiên rực cháy.

Đó là ngọn lửa chấp niệm hừng hực, bao trùm từng tấc đất của Nho gia.

Đây là chấp niệm mạnh nhất mà ông từng thấy.

Chất lượng chấp niệm này có thể nói là đỉnh cấp thế gian.

Ngay cả 'chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ' mà Tống Thư Hàng kích hoạt lúc trước cũng còn kém một bậc so với chấp niệm lần này, về số lượng thì càng chênh lệch xa.

Chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ chỉ bao phủ cái đại liệt cốc đó, còn ngọn lửa chấp niệm này lại thiêu đốt từng tấc đất của Nho gia, thậm chí ngoài địa bàn Nho gia cũng có lửa chấp niệm bốc lên.

Chất lượng và số lượng lửa chấp niệm đáng sợ như vậy, nếu được 'Âm Ảnh Thánh Địa' kích hoạt và sử dụng thì...

“Ừm, uy lực thế nào ta không biết, nhưng chắc chắn bảo bối 'Âm Ảnh Thánh Địa' của ta sẽ tiêu đời.” Âm Ảnh Lãnh Chúa khẳng định.

Chấp niệm mạnh mẽ này đã hoàn toàn vượt quá giới hạn dung nạp và chuyển hóa của pháp khí 'Âm Ảnh Thánh Địa'.

Nếu cố cưỡng ép chuyển hóa luồng chấp niệm này, Âm Ảnh Thánh Địa chắc chắn sẽ hỏng bét.

“Tiếc thật, sớm biết vậy ta nên cường hóa 'Âm Ảnh Thánh Địa' thêm lần nữa, không đúng, phải cường hóa thêm ít nhất hai cấp nữa mới được!” Âm Ảnh Lãnh Chúa tiếc nuối, chấp niệm mạnh như vậy đã được kích hoạt rồi mà không chuyển hóa thành sức mạnh âm ảnh thì lãng phí quá.

Cảm giác này giống như nhìn thấy núi vàng trước mặt mà không cách nào bê đi được.

Thật là một điều hối tiếc trong đời.

Đau lòng hơn là mỗi lần lửa chấp niệm được kích hoạt sẽ bị tiêu hao đi ít nhiều, và nó cũng sẽ yếu dần theo thời gian.

Lần sau dù có kích hoạt lại cũng sẽ không mạnh được như lần này nữa.

Đau lòng quá.

Âm Ảnh Lãnh Chúa lùi lại một chút, thu mình vào trong Động Tâm Ma để tránh ngọn lửa chấp niệm đang cháy hừng hực kia.

Nếu ông đoán không lầm thì đây chắc là lửa chấp niệm của Thánh nhân Nho gia rồi?

Và thứ kích hoạt chấp niệm của Thánh nhân chính là hai thứ: Một là 'núi linh kiện' mà cô bé Tai Nạn Cự Quy nôn ra.

Không biết tiên tử linh kiện đó lai lịch thế nào mà lại để lại nhiều linh kiện đến vậy?

Nhưng chắc chắn cô ấy là một người cực kỳ quan trọng đối với Thánh nhân Nho gia.

Chỉ có thể nói không hổ là tiên tử được Thánh nhân Nho gia để mắt tới, nhìn mớ linh kiện chất thành núi nhỏ này là biết cô ấy tuyệt đối không phải tiên tử tầm thường.

Thứ còn lại chính là bóng người đang lơ lửng giữa hư không kia.

Trong ngọn lửa chấp niệm đang cháy khắp Nho gia, có một nửa là bị bóng người đó lôi cuốn ra.

Âm Ảnh Lãnh Chúa ngẩng đầu nhìn bóng người đó.

Gương mặt hắn không chút biểu cảm, giống như một người máy cổ xưa.

Cơ thể hắn có màu kim loại đen tuyền, nhưng bề mặt lại giống như thủy ngân, lưu động như dòng nước.

Sức mạnh tà năng Cửu U quấn quanh người hắn, hoàn toàn phục tùng và chờ lệnh.

Mối quan hệ giữa năng lượng Cửu U và hắn là chủ và tớ.

“Chậc.” Âm Ảnh Lãnh Chúa đã đoán ra danh tính của vị này.

“Bàn...

Bàn Cầu đại lão.” Tống Thư Hàng trợn tròn mắt, không thể tin nổi nhìn bóng người giữa không trung.

Đúng là cái 'hóa thân' đó của Bàn Cầu đại lão không sai vào đâu

được.

Vừa rồi cậu còn đụng độ với hắn trong 'lối đi Cửu U' cơ mà.

Nhưng không phải hóa thân này vừa bị Bạch tiền bối Two hố cho một vố, đang ngẫm ra đạo lý 'tri thức khiến ta vui vẻ' và rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng rồi sao?

Hơn nữa Xương Bất Hủ trong người hắn cũng bị Bạch tiền bối Two lấy mất rồi.

Không có Xương Bất Hủ thì hắn vốn không thể vào hiện thế mới đúng.

Vậy mà giờ hắn lại xuất hiện ở đây một cách vô lý như vậy. 【Bạch tiền bối, Bạch tiền bối!

Bạch tiền bối Two, có nghe thấy tôi nói không? 】Tống Thư Hàng điên cuồng gọi Bạch tiền bối Two trong lòng.

Nhưng nhanh chóng cậu cảm thấy 'thần giao cách cảm' giữa mình và Bạch tiền bối Two đã bị cắt đứt.

“Hỏng rồi.” Một dự cảm không lành dâng lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Bên phía Bạch tiền bối Two có biến ư?

Chẳng lẽ anh ấy bị Bàn Cầu đại lão hố ngược lại một vố?

Trước đây Bạch tiền bối Two từng nói cuộc đấu giữa anh ấy và Bàn Cầu có thắng có thua, cả hai đều là Chúa tể Cửu U nên thực lực và thủ đoạn ngang ngửa nhau.

Nhưng từ khi Tống Thư Hàng tiếp xúc với Bạch tiền bối Two thì chỉ thấy anh ấy thay đổi đủ kiểu để hố Bàn Cầu.

Lần này chẳng lẽ đúng lúc kế mưu của Bàn Cầu đại lão phát huy xuất sắc, lật kèo hố lại anh ấy sao?

Nếu đúng là vậy thì đây chính là nguy cơ lớn nhất đời mình rồi. 【Đinh ~~ 'Hồ bằng cẩu hữu' Thiên Đế của ngươi truyền cho ngươi 10 giây công lực, kèm lời nhắn: Tống tiền bối, gió thổi mạnh rồi lặn thôi?

Ta chuẩn bị rút trước đây, phía anh tùy cơ ứng biến nhé ~】 Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời.

Không phải chứ, cô là Thiên Đế đường đường chính chính, tồn tại ngang hàng với cả Thánh nhân cơ mà, sao có thể bị Bàn Cầu đại lão dọa cho chạy mất dép thế kia!

Trên không trung.

Hóa thân của Bàn Cầu đảo mắt qua một lượt Nho gia, sau đó khóa chặt vào tiên chu của Bạch Hạc Chân Quân.

“Bá Tống, đã khóa định.” Miệng hắn phát ra âm thanh như máy móc.

Sau đó hắn đưa tay hướng về phía tiên chu, khẽ ngoắc ngón tay.

Tiên chu của Bạch Hạc Chân Quân bị một luồng sức mạnh vô hình kéo đi, lao thẳng về phía hóa thân của Bàn Cầu.

“Hỏng bét, chết chắc rồi.” Bạch Hạc Chân Quân kêu lên.

“Vào Thế giới Hạt Nhân của tôi đi, tranh thủ lúc hắn chưa kịp ra tay.” Tống Thư Hàng vội nói. *Ầm!!* Đúng lúc này, một luồng pháo quang từ bên dưới bắn lên, bắn trúng cơ thể Bàn Cầu đại lão, hất văng hắn ra xa.

Đó là bố Tai Nạn Cự Quy.

Sau khi chữa trị vết thương cho con gái, lão đã dùng thiên phú không gian đưa con đi trước, sau đó không chút do dự tấn công Bàn Cầu.

Dám đả thương con gái lão ngay trước mặt lão thì dù là thiên hoàng lão tử xuống đây hôm nay cũng đừng hòng yên ổn rời đi!

Trong cơn thịnh nộ, luồng pháo quang từ miệng rùa phun ra có uy lực vô cùng khủng khiếp, đi tới đâu hư không chấn động tới đó, không gian vỡ vụn, vô số vết nứt không gian hiện ra.

Thậm chí không gian trong vòng mấy dặm đều bị nhiễu loạn.

Tống Thư Hàng đã mở được Thế giới Hạt Nhân, nhưng cửa vào bị nhiễu loạn không gian nên trở nên rất không ổn định.

Cậu vốn định thu cả chiếc tiên chu cùng mọi người vào trong, nhưng do bị nhiễu loạn nên chỉ có tiên chu bị hút vào, còn mọi người thì chẳng ai vào được.

Tất cả đều bị phơi mình giữa hư không.

Giống như đang lái xe mà đùng một cái cái xe biến mất vậy.

Chương 2183

Thật là ngại quá đi.

Công Đức Xà mỹ nhân quấn đuôi lại bảo vệ Tống Thư Hàng vào bên trong.

Chị Bạch Long lao tới nhanh chóng đỡ lấy những người còn lại.

“Rút lui mau.” Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Nhân lúc bố Tai Nạn Cự Quy đang nộ đỗi Bàn Cầu đại lão, phải nhanh chóng thoát khỏi vùng nhiễu loạn không gian này.

Bàn Cầu giữa hư không đã ổn định lại thân hình.

Trên cơ thể kim loại lỏng của hắn xuất hiện vô số lỗ thủng nhỏ, nhưng cơ thể như thủy ngân chỉ cần chảy qua một cái là mọi vết thương lại hồi phục như cũ.

Hắn liếc nhìn lão rùa một cái rồi lại quay sang nhìn Tống Thư Hàng.

Quả nhiên Bá Tống vẫn quan trọng hơn.

Thế là hắn lạnh lùng bỏ qua lão rùa, lao thẳng về phía Tống Thư Hàng.

“Cường giả giám định thuật.” Con mắt trái của Thánh nhân trên mặt Tống Thư Hàng rực sáng, cậu tặng ngay cho Bàn Cầu đại lão một phát.

Khi con mắt Thánh nhân sáng lên, Tống Thư Hàng cảm nhận rõ ràng 'Hoài dựng ngưng thị' lần này khác hẳn mọi khi.

Lần này nó chứa đựng một tình 'Yêu' mãnh liệt hơn nhiều.

Một tình yêu khắc cốt ghi tâm! 'Yêu' nặng bao nhiêu?

Nếu nói 【Hoài dựng ngưng thị】 phát ra từ mắt thường của Tống Thư Hàng có trọng lượng tình yêu là 1 đơn vị, thì cái tình yêu trầm trọng chứa trong 'Cường giả giám định thuật' phát ra từ mắt Thánh nhân phải tính bằng đơn vị 'vạn'.

Mà tình yêu trong lần ngưng thị này còn thâm trầm hơn bất cứ lần nào khác.

Tình yêu sâu đậm này đã băng qua biết bao nhiêu thế kỷ, trải qua hàng ngàn hàng vạn năm lắng đọng, ít nhất cũng đáng giá một tỷ đơn vị!

Đây là một tình yêu có thể đè bẹp cả một con người, một thứ tình yêu chưa từng có từ trước đến nay.

Có thể gọi là khắc cốt minh tâm!

Phần tình yêu này không chỉ khiến đối phương mang bầu ở bụng, mà còn muốn khiến trái tim, xương cốt, từng tế bào của đối phương đều phải mang bầu.

Có lẽ vì phần 'Yêu' này quá nặng nề nên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng chảy xuống một hàng huyết lệ.

Vì yêu mà lệ rơi. *Bộp!* Luồng sáng 'Hoài dựng ngưng thị' này có tốc độ cực nhanh.

Hóa thân của Bàn Cầu đại lão trực tiếp bị bắn trúng... hoặc có thể nói là hắn vốn chẳng thèm né tránh, cứ thế mà lù lù lao đầu vào.

Giây tiếp theo, hóa thân của Bàn Cầu đại lão bay ngược ra sau.

Lúc tới thì nhanh, lúc đi còn nhanh hơn.

Tống Thư Hàng đưa tay bịt mắt trái, kích hoạt thuật trị thương trên 'Găng tay Nghịch Kình' vì hốc mắt trái vừa rồi bị quá tải.

Mà cái uy lực này rốt cuộc có còn là 'Hoài dựng ngưng thị' nữa không vậy?

Lại có thể trực tiếp đánh bay Bàn Cầu đại lão...

Cái uy lực này mà rơi trúng Bát phẩm Huyền Thánh thì ít nhất cũng phải thủng một lỗ lớn.

Chẳng lẽ vì mình đang ở Nho gia nên con mắt của Thánh nhân Nho gia được gia trì, phát huy siêu trình độ?

Vậy thì cái phát Hoài dựng ngưng thị này có hiệu quả không?

Tống Thư Hàng dùng con mắt còn lại nhìn về phía Bàn Cầu đại lão.

Ở phía xa, Bàn Cầu đại lão bị đánh bay đang phát ra những tiếng kêu kỳ quái, tiếng kêu 'ca ca' nghe có vẻ vô cùng đau đớn.

Đúng lý ra lần này hắn không dùng 'nhục thân Vân Tước Tử' nên bản thân không bị hạn chế cảnh giới, đáng lẽ phải miễn dịch với Cường giả giám định thuật mới đúng.

Nhưng phát 'Hoài dựng ngưng thị' đầy tình yêu khắc cốt minh tâm kia đã tác động trực tiếp vào sâu trong cơ thể hắn.

Tuy bụng không to lên nhưng nỗi đau đó tác động trực tiếp lên linh hồn Bàn Cầu đại lão, giống hệt như cái giá phải trả khi Tống Thư Hàng dùng 'Bí pháp giám định'.

Và bố Tai Nạn Cự Quy cũng chớp lấy cơ hội, dồn dập tấn công Bàn Cầu đại lão.

Thân hình lão xuyên qua hư không, hai cái vuốt rùa khẽ quẹt qua người Bàn Cầu.

Đôi vuốt sắc bén mang lại sát thương như thần binh cắt gọt, đây chính là thần thông chiến đấu 'Trảm Đạo Thiết Cát' của hệ Tai Nạn Cự Quy, khi phát huy đến cực hạn thì khi cắt gọt nhục thân cũng sẽ gây ra tổn thương tương đương cho linh hồn.

Nhưng thường thì bố Cự Quy dùng chiêu này để phá bỏ lớp phòng thủ của đối thủ, chiêu này phá hộ thể phòng ngự rất tiện lợi.

Sau khi phá được phòng thủ, lão rùa há miệng phun ra một luồng hơi thở rồng (long tức) đầy nước miếng vào Bàn Cầu đại lão.

Đừng có khinh thường nước miếng trong hơi thở rồng, nó có tác dụng 'đổ thêm dầu vào lửa', khiến uy lực của long tức trở nên kinh khủng hơn nhiều.

Hơn nữa một khi đã dính vào người kẻ địch, chúng sẽ liên tục thiêu đốt và gây sát thương.

Nếu một ngày nào đó tài nguyên dầu mỏ trên thế giới cạn kiệt thì nước miếng của lão rùa có lẽ sẽ dùng thay thế dầu mỏ được đấy.

Không chỉ vậy, việc nhổ nước miếng còn gây sát thương tâm lý cực lớn đối với những kẻ địch có bệnh sạch sẽ. 'Gào gào gào ~~' Long tức nuốt chửng cơ thể Bàn Cầu, đống nước miếng nhầy nhụa dính đầy lên người hắn.

Sau khi đánh trúng, lão rùa nhanh chóng dùng thiên phú 'dạo bước siêu thời không' để rút lui, không đối đầu trực diện với Bàn Cầu đại lão.

Hệ Tai Nạn Cự Quy tuy phòng ngự xuất sắc nhưng thiên phú chủng tộc khiến họ thích hợp nhất với lối đánh du kích.

“Chuyết.” Miệng Bàn Cầu phát ra một âm tiết.

Giây tiếp theo, bề mặt cơ thể hắn sản sinh ra 'lực thôn phệ', trực tiếp nuốt chửng cả long tức lẫn nước miếng rồng.

Ngọn lửa long tức bị dập tắt.

Sau đó cơ thể hắn lại lưu động như thủy ngân để hồi phục.

Chỉ chốc lát sau, nhìn bên ngoài Bàn Cầu lại như chưa hề hấn gì.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Thật là không biết xấu hổ, ngay cả nước miếng của lão rùa mà cũng ăn được.” Tống Thư Hàng: “...” Lúc này cơ thể Bàn Cầu đại lão đứng lặng yên giữa hư không... thỉnh thoảng lại run lên một cái, chắc là do di chứng của phát 'Hoài dựng ngưng thị' thâm tình vừa rồi.

Một lúc sau, ánh mắt hắn nhìn về phía đất đai Nho gia.

Hắn dường như cũng thấy được ngọn lửa chấp niệm đang cháy hừng hực kia.

Miệng của hóa thân Bàn Cầu đại lão nhếch lên, lộ ra một nụ cười nửa miệng.

Giây tiếp theo, hắn bước tới. *Đông* ~~ Một bước đạp xuống.

Cái khí tức áp chế vô địch của Chúa tể Cửu U đổ ập xuống, sức mạnh hủy diệt đi theo bước chân tùy ý đó oanh tạc xuống địa bàn Nho gia, thiên địa chấn động.

Hắn muốn một cú xóa sổ hoàn toàn Nho gia khỏi thế gian này.

Lão rùa ở đằng xa biến sắc, lão vội vàng mở ra một vùng dị tượng quanh mình, vầng hào quang Trường Sinh Đại Đạo hiện lên sau đầu rồng.

Lão dựng lên một vùng không gian tịnh thổ quanh mình để chống lại uy thế của cú đạp này.

“Chậc.” Âm Ảnh Lãnh Chúa lên tiếng trong Động Tâm Ma.

Ông vốn định làm một khán giả im lặng xem kịch, nhưng giờ xem ra muốn làm một khán giả im lặng cũng không dễ dàng gì.

Sức mạnh của Âm Ảnh Lãnh Chúa tức thì lan tỏa ra từ Động Tâm Ma, che trời lấp đất, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Nho gia.

Đối với ông thì bảo vệ Nho gia cũng chỉ là chuyện 'tiện tay' thôi.

Thế là hôm nay tâm trạng không tệ, ông tiện tay giúp Nho gia một lần. *Ầm* ~~ Uy thế từ cú đạp của Bàn Cầu đại lão va chạm với sức mạnh âm ảnh của Âm Ảnh Lãnh Chúa.

Hai loại sức mạnh chí cường thôn phệ và va đập lẫn nhau.

Đây không còn đơn thuần là sự va chạm về sức mạnh nữa, ẩn sau đó là sự đối kháng giữa các pháp tắc và sự thăm dò về thần hồn.

Mặt đất Nho gia nứt toác ra, các trận pháp thủ hộ tan vỡ, trên mặt đất xuất hiện những ngọn lửa đen thiêu rụi mọi thứ — đây là khi đã có sự bảo vệ của Âm Ảnh Lãnh Chúa rồi đấy!

Ánh mắt Bàn Cầu đại lão nhìn chằm chằm vào Âm Ảnh Lãnh Chúa.

Âm Ảnh Lãnh Chúa lững thững thu mình về Động Tâm Ma, chẳng hề sợ hãi vị hóa thân Chúa tể Cửu U này chút nào.

“Ngươi cản được ta mấy lần nữa?” Giọng nói lạnh lẽo phát ra từ miệng hóa thân Bàn Cầu.

“Ta chỉ là một người qua đường vô tội bị vạ lây thôi.” Âm Ảnh Lãnh Chúa đáp lời.

Bàn Cầu chậm rãi nói: “Kẻ nào cản ta...” *Ầm* ~~ Lão rùa lại nắm lấy thời cơ tặng cho hóa thân Bàn Cầu một phát 'Long Hống Pháo', luồng sáng xé toạc không gian bắn thẳng vào người Bàn Cầu, mang theo hiệu quả 'đánh bay', khiến Bàn Cầu một lần nữa bị hất văng ra xa.

Đất đai Nho gia nứt nẻ, hồ nước bốc hơi, cỏ cây khô héo.

Nhưng trong mắt Chúa tể Âm Ảnh, ngọn lửa chấp niệm đang cháy hừng hực kia lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Giữa hư không, tay phải của Tống Thư Hàng bắt đầu nóng lên, đó là vòng tay 'Âm Ảnh Thánh Địa'.

Nó đỏ rực lên như miếng sắt nung.

“Chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng vội vàng vỗ một phát «Dưỡng Đao Thuật» lên để nó hạ hỏa. *O o o* ~ Các đạo văn trên vòng tay Âm Ảnh Thánh Địa trở nên phức tạp hơn bao giờ hết.

“Tiến... tiến hóa à?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không thể tin nổi lên tiếng.

Bản thể của nó phải trải qua ít nhất mấy trăm lần 《Đại Bảo Kiếm》 mới đạt tới trạng thái ‘bán tiến hóa’.

Cái vòng tay ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ này, cùng lắm chỉ mới trải qua mười phát 《Đại Bảo...

Dưỡng Đao Thuật》 mà đã tiến hóa rồi?

Chẳng lẽ mình còn không bằng một cái vòng tay sao?

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm cảm thấy vô cùng rối rắm.

Chương 2184

【Không, không đúng.

Chắc chắn là vì mình quá xuất sắc, cho nên độ khó để tiến hóa mới đặc biệt cao.

Tư chất của cái vòng này kém xa mình, nên nó tiến hóa mới dễ dàng như vậy.

Chắc chắn là thế rồi, không sai vào đâu được.】 Xích Tiêu Kiếm tiền bối tự tìm lý do an ủi bản thân.

Thực ra thân là một tâm ma, tật đố là năng lực cơ bản, nhưng việc tự tìm lý do an ủi chính mình thì lại chẳng giống tâm ma chút nào.

Âm Ảnh Thánh Địa tiến hóa!

Đạo văn trên vòng tay lan rộng ra, cuối cùng những đạo văn này lại mọc trực tiếp từ 'vòng tay' lên cổ tay Tống Thư Hàng.

Thông qua đạo văn, Tống Thư Hàng và vòng tay 'Âm Ảnh Thánh Địa' đã liên kết chặt chẽ với nhau.

Sau đó, mắt phải của cậu sáng lên, cậu nhìn thấy ngọn lửa bùng cháy hừng hực tràn ngập mỗi tấc đất của Nho gia.

"Hỏa diệm chấp niệm?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Không cần ai trả lời, trong lòng cậu đã có đáp án.

Ngọn lửa tràn ngập Nho gia này chính là hỏa diệm chấp niệm.

Hơn nữa... con mắt trái của Nho gia Thánh nhân nói cho cậu biết, đây rất có thể là hỏa diệm 'chấp niệm' của Thánh nhân.

Cũng đúng, thân thể của Vân Tước Tử tiên tử ở tiểu sơn tự cộng với hóa thân của đại lão Bàn Cầu, hai vị này đều là những nhân vật mấu chốt trong cuộc đời của Thánh nhân Nho gia.

Một người là yêu nhất, một người là ghét nhất.

Chấp niệm của Thánh nhân dĩ nhiên sẽ bị kích hoạt.

Vậy thì có nên nhân cơ hội này biến hỏa diệm chấp niệm của Thánh nhân thành bóng tối, phụ thể để đấu một trận với đại lão Bàn Cầu không? 【Không được, không được.】 Bản năng sinh tồn mãnh liệt khiến Tống Thư Hàng đè nén ý định ngu xuẩn đang rục rịch đó lại.

Trước đó, chỉ là chấp niệm của 'Bất Diệt Chi Chủ' trong phạm vi một hẻm núi lớn mà đã suýt chút nữa làm nổ tung tên Huyền Thánh rởm là cậu rồi.

Cuối cùng vẫn phải nhờ Bạch tiền bối lấy ra luồng 'ma niệm Bất Diệt Chi Chủ' đó mới giúp cậu trụ vững được.

Bây giờ, nếu chấp niệm của Thánh nhân đang thiêu đốt cả Nho gia này mà phụ thể... thì ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ của họ Tống này mất!

"Dùng không nổi, dùng không nổi đâu." Tống Thư Hàng khẽ lẩm bẩm.

Nói thì nói vậy... nhưng tay phải của cậu lại hạ quyết tâm, quán nhập linh lực vào vòng tay 'Âm Ảnh Thánh Địa'.

Miệng thì nói vậy nhưng cơ thể lại rất thành thực.

Bởi vì cậu không còn lựa chọn nào khác.

Đại lão Bàn Cầu đang trực diện đối đầu với cậu, phía Bạch tiền bối chi nhánh Cửu U có lẽ đã bị gài bẫy, hoàn toàn bặt vô âm tín.

Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối rõ ràng là đang ở chế độ người qua đường, chỉ cần đòn tấn công không lan đến chỗ ông ta thì ông ta sẽ yên lặng làm một khán giả hóng hớt.

Quy Ba tuy là đồng minh nhưng chỉ dựa vào một mình lão rùa thì không tài nào ngăn cản được đại lão Bàn Cầu.

Lúc này muốn tự cứu... chỉ có thể kích hoạt chấp niệm của Thánh nhân, mượn sức mạnh của Thánh nhân Nho gia.

Hơn nữa, cậu cũng không thể đứng nhìn Nho gia bị Bàn Cầu hủy diệt được. ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ kích hoạt.

Hỏa diệm chấp niệm đang thiêu đốt mỗi tấc đất của Nho gia hóa thành dòng lũ, chảy ngược lên trên, cuồn cuộn tụ tập bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ngay cả những người không thể nhìn thấy ‘hỏa diệm chấp niệm’ như Tô Thị A Thập Lục cũng cảm nhận được nhiệt độ xung quanh Tống Thư Hàng đang tăng vọt.

Trong hang tâm ma, Âm Ảnh Lãnh Chúa biến ra một bàn tay, lại biến ra một cái cằm, sau đó ông ta dùng tay không ngừng xoa cằm, khẽ than: “Âm Ảnh Thánh Địa của ta ơi.” Phen này xong đời rồi.

Trước đó ông ta đã tính toán, nếu là chấp niệm to lớn của Thánh nhân như vậy mà bị ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ chuyển hóa... thì chưa bàn đến việc kích phát ra sức mạnh mạnh thế nào, nhưng Âm Ảnh Thánh Địa chắc chắn sẽ tiêu tùng.

Huống hồ, vòng tay ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ vừa mới kích phát xong ‘chấp niệm Bất Diệt Chi Chủ’, còn chưa kịp nghỉ ngơi đã phải tiếp tục sử dụng.

Thật xót xa.

Vòng tay Âm Ảnh Thánh Địa là bảo vật mà ông ta rất thích.

Chẳng biết Bá Tống Huyền Thánh lúc đó có đền nổi không, thân là

Thiên niên Đệ nhất Thánh, chắc cũng phải có chút tích lũy chứ nhỉ?

"Nóng nóng nóng." Đây là nhiệt độ mà ngay cả Tống Thư Hàng cũng cảm thấy đau đớn, ngay cả mức độ chịu đựng đau đớn của cậu cũng có chút không chịu nổi.

Bàn Cầu bị đánh bay thấy cảnh này liền vung tay, một luồng kiếm khí Cửu U đen kịt chém về phía Tống Thư Hàng.

Bạch Long tỷ tỷ phình to thân hình, móng vuốt nhỏ liên tục vẫy vùng, trong nháy mắt kích hoạt gần trăm loại phòng ngự, chặn đứng luồng kiếm khí tà năng Cửu U đó.

Phía dưới, mắt Quy Ba sáng lên.

Tuy không biết Bá Tống định làm gì, nhưng lúc này lão chắc chắn phải phối hợp với Bá Tống, kìm chân kẻ dám làm con gái lão trọng thương này.

Thế là Quy Ba dũng mãnh xông lên, trực diện đối đầu với hóa thân Bàn Cầu, phối hợp với Bạch Long tỷ tỷ để tranh thủ thời gian cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã thành thạo kích hoạt ba đại công pháp thối thể của mình để cường hóa nhục thân.

Đàn thánh viên tay bưng kinh văn, phát ra tiếng ngâm xướng uy nghiêm.

Công đức xà mỹ nhân bao phủ toàn thân cậu theo cách phụ thân, dùng ánh sáng công đức tẩm bổ cơ thể cậu.

Tạo Hóa tiên tử hiện ra, cô đặt tay lên hốc mắt trái của Tống Thư Hàng, hào quang thuật trị liệu liên tục xuất hiện, làm giảm nhiệt độ của con mắt Thánh nhân trong mắt trái cậu.

"Tống ~ cảm ơn." Tạo Hóa tiên tử nói.

Sau đó, cô cắn rách ngón tay mình, đưa ngón tay đến trước miệng Tống Thư Hàng, trên đầu ngón tay có một giọt huyết châu đang lăn tròn.

Cấu tạo cơ thể của cô theo lý thuyết là thực thể năng lượng tương tự như 'Công đức xà mỹ nhân', không thể tồn tại vật chất như 'tươi huyết' được.

Nhưng kỳ lạ thay, chỗ cô cắn rách lại rỉ ra một giọt huyết châu.

Đây không phải máu của cô... mà là của Thánh nhân.

Giọt huyết châu này rơi vào miệng Tống Thư Hàng.

Nó có vị ngọt, không hề có mùi tanh của máu.

Ngoài cái đó ra thì không còn cảm giác nào khác.

Không có kiểu sau khi uống thánh huyết thì năng lượng toàn thân bùng nổ, cơ thể không ngừng cường hóa, cũng không có công năng tinh thần lực không ngừng thăng tiến, trực tiếp biến thân thành tuyệt thế cường giả.

"Mở chế độ sương mù của cậu đi." Đồng thời, bên tai Tống Thư Hàng vang lên tiếng của phân thân Bạch tiền bối.

Là phân thân Bạch tiền bối đang nhắc nhở cậu.

Tống Thư Hàng nhìn phân thân Bạch tiền bối một cái, trong lòng lập tức bình tâm lại.

Linh vật lớn nhất của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' là Bạch tiền bối vẫn còn ở bên cạnh, điều đó có nghĩa là sự việc vẫn chưa tệ đến mức tồi tệ nhất!

Thế là Tống Thư Hàng không chút do dự chuyển hóa sang chế độ thân thể sương mù ngụy bất hủ.

Cơ thể cậu hóa thành một làn khói đen hình người.

Trong làn khói đen, có thể lờ mờ nhìn thấy một đoàn hào quang thất thải, đó là những đứa con cưng của Tống Thư Hàng.

Còn có một con ngươi phát sáng lấp lánh, là con mắt của Thánh nhân.

Ngoài ra còn có ánh sáng công đức, hiệu ứng cường hóa của ba đại công pháp thối thể, và... một giọt huyết châu.

Không hổ là máu của Thánh nhân, thứ này hoàn toàn không thể tiêu hóa được.

Chỉ là không biết nếu 'thánh huyết' này cuối cùng vẫn không tiêu hóa được thì liệu có bị cậu bài tiết ra ngoài không?

Khi cơ thể Tống Thư Hàng hóa thành 'thân thể sương mù', hỏa diệm chấp niệm khắp trời toàn bộ tràn vào cơ thể cậu.

Năng lực của Âm Ảnh Thánh Địa được kích hoạt, hỏa diệm chấp niệm vô tận của Thánh nhân bị chuyển hóa thành sức mạnh 'âm ảnh chấp niệm' trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu tái cấu trúc.

Lấy 'thánh huyết' làm hạt nhân, lấy con mắt của Thánh nhân Nho gia làm dẫn đầu.

Vài nhịp thở sau.

Thân thể sương mù chấn động, ngưng kết thành thực thể.

Một nam tử mặc áo nho bào xuất hiện giữa hư không.

Ông ta chỉ đứng đó thôi đã tự có phong thái của một bậc tông sư.

Mọi người khi nhìn thấy ông ta, không hiểu vì sao đều cảm thấy ông ta... cực ngầu.

Không cần ai giới thiệu, thậm chí cũng không có loại khí tức uy áp đáng sợ nào tiết ra, chỉ đơn giản là đứng đó thôi đã là phong thái tông sư, khiến người ta cảm thấy ông ta thật ngầu.

"Thánh nhân Nho gia." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Quả nhiên, 'âm ảnh chấp niệm' mà Tống Thư Hàng triệu hồi lần này chính là Thánh nhân.

Nếu là Thánh nhân Nho gia thì chắc là có thể đối kháng với tên người kim loại lỏng kia rồi nhỉ?

Bạch Long tỷ tỷ cuộn thân hình lại, quấn lấy Tô Thị A Thập Lục, phân thân Bạch tiền bối, Bạch Hạc Chân Quân, rồi lùi lại thêm một khoảng cách.

Trong quá trình cùng Quy Ba đối kháng Bàn Cầu để tranh thủ thời gian cho Tống Thư Hàng, cô đã tiêu hao rất nhiều, không còn sức lực để tham gia vào trận chiến sau đó nữa.

"Oanh ~~" Ở bên kia, Quy Ba sau khi phun thêm một luồng long tức vào Bàn Cầu cũng lùi lại một đoạn, chờ thời cơ hành động!

Giữa hư không, Thánh nhân Nho gia và hóa thân Bàn Cầu đứng đối diện nhau.

Chương 2185

Trong hang tâm ma.

“Chậc chậc chậc, đây đúng là đại cảnh tượng vạn năm khó đắc nhất nha.” Âm Ảnh Lãnh Chúa khẽ nói.

Ban đầu ông ta cứ ngỡ Bá Tống đạo hữu khi kích hoạt vòng tay ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ triệu hồi chấp niệm Thánh nhân Nho gia thì bảo vật ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ của mình sẽ nổ tung.

Nhưng không ngờ Bá Tống đạo hữu chẳng biết dùng cách gì mà lại thành công rồi.

Âm Ảnh Thánh Địa không những không nổ mà dường như còn được nâng lên một tầm cao mới.

Hơn nữa, cơ thể của Bá Tống đạo hữu cũng rất huyền diệu, ẩn chứa những quy tắc mà ngay cả ông ta cũng nhìn không thấu... thậm chí còn thoang thoảng mùi vị bất hủ.

Không hổ là Thiên niên Đệ nhất Thánh, người sở hữu đại khí vận, là người đàn ông đứng trên đỉnh ngọn sóng của ‘thời hoàng kim’ lần này.

Linh lực triều tịch đã đến, thiên địa sắp đại biến.

Mỗi lần như vậy, thời đại này đều được các Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên gọi là thời hoàng kim của tu luyện.

Người đàn ông này, chỉ cần không bị sóng đánh chết thì tương lai tất sẽ có thành tựu lớn.

“Hơn nữa, triệu hồi được âm ảnh chấp niệm của Thánh nhân Nho gia, lại còn là chấp niệm mạnh mẽ như vậy.

Nếu lần này cậu ta có thể sống sót thì chỉ riêng kinh nghiệm và cảm ngộ khi 'cùng chiến đấu' với Thánh nhân thôi cũng đã là vô giá rồi." Âm Ảnh Lãnh Chúa nói.

Lúc này Tống Thư Hàng và âm ảnh chấp niệm của Thánh nhân Nho gia giữa hư không đang tâm ý tương thông.

Đến lúc đó, mỗi chi tiết trong trận chiến của Thánh nhân đều sẽ trở thành kinh nghiệm của cậu, đây quả là kỳ ngộ mà vô số cường giả trong chư thiên vạn giới hằng mơ ước.

Ừm, tiền đề là Bá Tống lần này phải sống sót đã.

Cơ thể cậu phải trụ được đến khi trận chiến kết thúc mà không bị nổ tung mới được.

Cùng lúc đó, tại vị trí rìa của Nho gia, một cánh cửa không gian lại mở ra.

Vị đại thúc lái xe và đại sư chùa Kim Cương hiện thân.

Họ vừa trải qua một trận đại chiến, tiêu hao không ít.

Nhưng cảm ứng được Nho gia có biến, họ lại dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới.

Vừa tới Nho gia, vị đại thúc lái xe đột nhiên sững người.

Ông ta nhìn chằm chằm vào bóng hình mặc áo nho bào giữa hư không, bóng hình vô cùng quen thuộc mà ngay cả trong mơ ông ta cũng hằng hoài niệm.

Giờ đây, bóng hình ấy lại đứng sờ sờ ngay trước mặt ông ta.

Giống như một giấc mơ vậy.

"Lão sư." Đại thúc lái xe khẽ lẩm bẩm.

Khoảnh khắc tiếp theo, nước mắt ông ta rơi như mưa.

Bên cạnh, đại sư chùa Kim Cương hơi ngẩn người, sau đó nhanh chóng lấy ra hai cái bình nhỏ từ trong lòng, hứng trọn những giọt nước mắt đó.

Đây là nước mắt của Trường Sinh Giả, là bảo vật luyện khí tốt đấy.

Hơn nữa, nếu nước mắt của Trường Sinh Giả mà rơi xuống đất, một giọt cũng đủ tạo ra một cái hố lớn, thậm chí còn làm biến dạng môi trường xung quanh, rất có thể khiến sinh linh tử vong trong tương lai.

Đại sư cảm thấy mình đang phòng họa cho tương lai, là một việc làm công đức vô lượng.

Không chỉ có đại thúc lái xe, toàn thể Nho gia từ trên xuống dưới đều ngẩng đầu nhìn bóng hình trên bầu trời.

Dù không tỏa ra bất kỳ luồng sức mạnh hay uy áp nào, nhưng bóng hình này đối với Nho gia mà nói chính là tất cả.

Vô số niềm tin hội tụ vào bóng hình trên bầu trời đó.

Thánh nhân tái hiện!

Trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng tốt chưa từng có.

Đây chính là phong cách mà cậu hằng mơ ước.

Điều hối tiếc duy nhất là cậu không thể hoàn toàn khống chế trạng thái cơ thể hiện tại.

Cậu bây giờ có chút giống như đang trong trạng thái ‘nhập mộng’.

Giống như lấy cơ thể Thánh nhân làm chủ, ý thức của cậu ‘nhập mộng’ phụ thân lên người Thánh nhân.

Tuy nhiên so với nhập mộng thì tự do hơn một chút.

Cậu cũng có thể thực hiện một số thao tác với cơ thể.

Ví dụ như...

Theo tâm niệm của cậu, 49 con thánh viên vốn đã thu liễm lại một lần nữa hiện ra.

Một con thánh viên lớn dẫn đầu 48 con thánh viên nhỏ, mặc áo nho bào, tay bưng kinh thư Nho gia, ánh mắt trang nghiêm, nhìn chằm chằm vào Bàn Cầu ở phía xa.

Sau đó, thánh viên lớn mở miệng ngâm xướng: "Ngầu ngầu ngầu ~ Ngầu ngầu ngầu ~" Các thánh viên nhỏ phụ họa theo nhịp thứ hai: "Ngầu ngầu ngầu ~ Ngầu ngầu ngầu ~" Theo tiếng ngâm xướng không ngừng của đàn thánh viên, năng lượng 'chính khí' đặc trưng của hệ Nho gia liên tục hội tụ.

Hơn nữa, khi 《Nho gia Kim Cương Thân》 và 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 bắt đầu thích ứng với cơ thể mới, số lượng thánh viên nhỏ bắt đầu tăng lên.

Tuy nhiên, những con thánh viên nhỏ mới tăng thêm có chút khác biệt với huynh trưởng của chúng - chúng có màu trong suốt.

Hết con này đến con khác thánh viên nhỏ trong suốt liên tục hiện ra, tay chúng cũng bưng kinh thư Nho gia trong suốt, gia nhập vào 'ban đồng ca thánh viên'.

Số lượng nhanh chóng phá trăm, phá hai trăm, phá ba trăm...

Hơn nữa số lượng vẫn còn tiếp tục tăng lên.

Trong thời gian ngắn đã tạo thành một đội quân thánh viên trên đầu 'Thánh nhân Nho gia'.

"Đẳng cấp, đẳng cấp tụt dốc thảm hại rồi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối đau lòng nhức óc nói.

Thánh nhân Nho gia vốn dĩ không cần bất kỳ vật trang trí nào, chỉ cần đứng đó thôi đã là ngầu rồi.

Cả trời khỉ trợ uy thế này ngược lại còn có cảm giác vẽ rắn thêm chân, làm mất đi không ít đẳng cấp. 【Nhưng tôi thích.】 Tống Thư Hàng đáp lại.

Bạch tiền bối chi nhánh Cửu U thân là chúa tể Cửu U, đẳng cấp cao như thế mà sau lưng chẳng phải cũng có đội quân 12345 con thánh viên đó sao.

Đối diện.

Bàn Cầu cuối cùng cũng lên tiếng: “Thánh - Nhân!” Hiệu ứng ‘Cái nhìn mang thai’ trên người nó cuối cùng cũng bị loại trừ, hiện tại nó đã điều chỉnh về trạng thái tốt nhất.

“Ngươi là đáng yêu nhất!” Đột nhiên, từ trên người Thánh nhân phát ra một giọng nói.

Bàn Cầu ngẩn người.

Đáng yêu là cái quái gì?

Đang khen nó sao?

“Bốp!” Thánh nhân đột nhiên ra tay, lòng bàn tay phải ấn xuống phía Bàn Cầu.

Dưới một chưởng đó, tinh quang lốm đốm, hư không vỡ vụn.

Giữa lòng bàn tay Thánh nhân lờ mờ thấy được bóng hư ảo của từng hành tinh đang sụp đổ, tan nát.

Bàn Cầu cũng vung hai tay, không hề tỏ ra yếu thế mà đón lấy đòn tấn công.

Đối mặt với đòn tấn công của kẻ địch khác, có lẽ nó sẽ né tránh một chút.

Nhưng đối phương là Thánh nhân, trong đầu nó hoàn toàn không có ý niệm ‘né tránh’.

Trực diện đối đầu, tuyệt đối không chùn bước.

Bàn Cầu vung hai chưởng ra, trời đất lại chấn động, giữa hai chưởng của nó có bóng hư ảo của hố đen nuốt chửng tất cả.

Oanh...

Hữu chưởng của Thánh nhân và song chưởng của Bàn Cầu va chạm, Thánh nhân lùi lại một bước, Bàn Cầu lùi lại hai bước.

Hơn nữa, trên ngực Bàn Cầu xuất hiện một dấu chưởng mờ nhạt.

Một chưởng vừa rồi của Thánh nhân đã xuyên thấu phòng ngự của nó, đánh vào người nó.

Hiệp đầu tiên, hóa thân Bàn Cầu đã thua nửa chiêu.

“Ngầu ngầu ngầu ~ Ngầu ngầu ngầu ~” Thánh viên lớn trầm giọng ngâm xướng, các thánh viên nhỏ khẽ phụ họa theo nhịp điệu. 【Đau đau đau ~~】 Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần ập tới một cơn đau đớn dữ dội.

Khi Thánh nhân và Bàn Cầu đối chưởng, ‘Bí pháp giám định’ đã khởi động.

Nội tâm Tống Thư Hàng hoàn toàn sụp đổ.

Bí pháp giám định kích hoạt quá bất ngờ, cậu không tài nào ngờ tới trong trận quyết chiến giữa Thánh nhân Nho gia và đại lão Bàn Cầu mà ‘Bí pháp giám định’ của mình lại ló mặt ra.

Cái giá phải trả để giám định đại lão Bàn Cầu quá lớn, nếu không giám định ra được gì thì còn đỡ, một khi giám định ra được cái gì đó thì Tống Thư Hàng rất có thể sẽ bị nổ xác mà chết.

Chúa tể Cửu U, dù chỉ là một hóa thân, lượng thông tin chứa đựng cũng vô cùng đáng sợ.

Sau một hồi đau đớn kịch liệt, kết quả giám định đã có. 【Giám định thất bại】 Kết quả này nằm trong dự tính của Tống Thư Hàng.

Đồng thời cậu cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, đối với cậu lúc này thì giám định thất bại còn tốt hơn là giám định thành công.

Cùng lúc đó, Thánh nhân và đại lão Bàn Cầu lại giao phong một lần nữa.

Một chưởng vừa rồi của hai người dường như là để thăm dò đối phương.

Thánh nhân đang ở trạng thái âm ảnh chấp niệm phụ thân, Bàn Cầu đang ở trạng thái hóa thân, cả hai đều không phải trạng thái đỉnh phong, cho nên thông qua một chưởng trước đó để thử xem nông sâu của đối phương.

Sau khi trong lòng đã nắm chắc, hai sự tồn tại chí tôn chí cường thực sự trên thế gian bắt đầu dốc toàn lực.

Thánh nhân chủ động thi triển 《Nho gia Kim Cương Thân》 để phối hợp với Tống Thư Hàng.

Trên những cuốn ‘kinh thư Nho gia’ trong tay quân đoàn thánh viên phía sau ông ta xuất hiện những dòng nho văn chi tiết!

Đội đồng ca thánh viên cuối cùng cũng không còn cầm kinh văn làm cảnh nữa.

Kinh thư tỏa ra ánh sáng rực rỡ, kim quang bắn tứ tung.

Chương 2186

Tống Thư Hàng, người đang tâm ý tương thông với ‘âm ảnh chấp niệm của Thánh nhân’, cảm thấy sự thấu hiểu và lĩnh ngộ về 《Nho gia Kim Cương Thân》 tăng vọt như ngồi tên lửa!

Đây chính là phần CPU mà Tống Thư Hàng yêu thích nhất, từ CPU đời đầu Diệt Phượng công tử đến CPU Bất Diệt Chi Chủ sau này, rồi đến CPU Thánh nhân Nho gia hiện tại, đời sau mạnh hơn đời trước.

Chính nhờ những đời CPU này mà Tống Thư Hàng mới có thể nhanh chóng nắm bắt được một số pháp thuật và võ kỹ cơ bản và thực dụng nhất. 【Không biết lát nữa có thể học thêm được nhiều bí pháp Nho gia từ chỗ tiền bối Thật Ngầu không nhỉ?】 Tống Thư Hàng rất mong chờ.

Cậu là Chân Quân lục phẩm mới thăng cấp cộng thêm Huyền Thánh bát phẩm rởm, hiện tại đang rất thiếu pháp thuật, bí thuật và công pháp chiến đấu.

Cái gì cũng thiếu.

Cho nên cậu tha thiết mong chờ trong trận chiến với ‘đại lão Bàn Cầu’ lần này có thể học được chút gì đó từ tay Thánh nhân.

Sau khi Thánh nhân phối hợp với Tống Thư Hàng chủ động kích hoạt 《Nho gia Kim Cương Thân》, ông ta vẫn chưa ra tay ngay.

Ông ta bình tĩnh nhìn Bàn Cầu, mỉm cười nhạt.

Một nụ cười văn nhã lịch thiệp đúng chuẩn Nho gia, một nụ cười đơn giản thôi cũng đủ để cho người khác thấy thế nào là phong thái Nho gia.

Nhưng đối với Bàn Cầu thì nụ cười này lại cực kỳ đáng ghét.

Thế là nó ra tay trước.

Nó đưa tay vỗ vào bụng mình một cái, 'ong ~' một tiếng, một đạo kiếm quang từ miệng nó phun ra, hóa thành một dải lụa chém về phía Thánh nhân Nho gia.

Cách tấn công phun ra kiếm mang này khi được thi triển từ tay Bàn Cầu lại mang uy lực diệt thế.

Trong kiếm mang chứa đựng ý chí và sát cơ của Bàn Cầu, không gì không chém.

Đối diện với nhát kiếm này, Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần hơi nhói đau, trong lúc tinh thần hoảng hốt, cậu dường như nhìn thấy một vùng biển máu núi thây, vô số cường giả nhân loại, tiên ma, yêu thần, tuyệt thế cường giả của các dị tộc phơi xác giữa biển máu, cực kỳ khủng bố.

Thực tế...

đây chính là thao tác cơ bản của chúa tể Cửu U.

Một vài thành viên trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' từng gặp Bạch chi nhánh Cửu U một lần cũng cảm nhận được cảm giác khủng bố của biển máu núi thây này.

Khi tinh thần Tống Thư Hàng hơi nhói đau, 《Nho gia Kim Cương Thân》 tự vận chuyển, nho văn trên kinh thư trong tay thánh viên phát sáng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy cơ thể ấm áp, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Sau đó, khi đối mặt với dị tượng biển máu núi thây đó một lần nữa, cậu không còn cảm thấy chút khó chịu nào.

Thậm chí cậu còn có thể lấy lại tinh thần để tìm xem trong ‘biển máu núi thây’ đó có cường giả tộc nào trông đẹp mã một chút, hợp với quan điểm thẩm mỹ của nhân loại không.

Ong ~ Kiếm mang của Bàn Cầu trong nháy mắt đã chém đến trước mặt Thánh nhân.

Đối mặt với nhát kiếm không gì không chém này, Thánh nhân lại trực tiếp đưa tay ra vỗ. 《Nho gia Kim Cương Thân》 vận chuyển đến cực hạn, một chưởng của Thánh nhân có đại đạo quy tắc chói mắt đi kèm.

Một chưởng đơn giản đã trực tiếp đập tan kiếm mang của Bàn Cầu thành từng mảnh nhỏ.

Hoàn toàn không cần thi triển bí kỹ hay thần công gì. 【Học không nổi, học không nổi đâu.】 Tống Thư Hàng liên tục cảm thán, đồng thời cậu lại nhìn về phía vị trí của đại lão Bàn Cầu.

Với tính cách của đại lão Bàn Cầu, đòn tấn công không thể yếu ớt như vậy được chứ?

Ơ?

Đại lão Bàn Cầu đâu rồi?

Tên đại lão Bàn Cầu to đùng vừa nãy còn ở đối diện sao giờ lại biến mất tăm rồi?

Hỏng bét...

Tống Thư Hàng thầm kêu không ổn.

Đại lão Bàn Cầu chắc chắn đã phát động tập kích bất ngờ!

Đúng lúc cậu đang lo lắng, cơ thể phụ thân của Thánh nhân lại cử động.

Thánh nhân tay phải bắt một pháp ấn, xoay người vỗ một cái vào hư không. 《Bí pháp nổ nén không gian》!

Chính là bí pháp mà Bạch tiền bối đã học được trong 'Thánh Tịch Trì' lần trước, là thủ đoạn mà Thánh nhân nghiên cứu ra chuyên để đối phó với trò 'không gian tập kích'.

Khi Thánh nhân thi triển 《Bí pháp nổ nén không gian》, trong lòng Tống Thư Hàng cũng hiện ra rất nhiều cảm ngộ.

Tuy nhiên, cậu vẫn học không nổi!

Đây là bí pháp hệ không gian, không có cơ sở năng lực không gian thì đừng nói là học tập bí pháp này, ngay cả lý luận của bí pháp cũng không thể hiểu được.

Giống như một người nước ngoài chưa bao giờ học tiếng Trung mà lại trực tiếp tiếp xúc với văn ngôn văn vậy.

Rõ ràng là được đích thân trải nghiệm quá trình thi triển 《Bí pháp nổ nén không gian》, nhưng ngoài một chút khoái cảm khi thi triển pháp thuật ra thì chẳng học được gì thêm cả.

Học không nổi, học không nổi.

Oanh ~~ Dưới lòng bàn tay Thánh nhân, không gian nổ tung dữ dội.

Giữa hư không bị nổ ra một lỗ hổng không gian thứ nguyên hỗn loạn.

Vô số mảnh vỡ không gian tạo thành một không gian nghiền nát mà người phàm không thể đặt chân vào.

Thân hình hóa thân Bàn Cầu xuất hiện một cách chật vật trong không gian thứ nguyên hỗn loạn đó.

Uy lực của vụ nổ không gian và sức cắt của các mảnh vỡ không gian đều đánh thẳng vào người nó.

Thánh nhân lại lộ ra nụ cười văn nhã lịch thiệp.

Trong không gian thứ nguyên hỗn loạn, Bàn Cầu phát ra tiếng gầm gừ kìm nén: “Thánh - Nhân!” Khoảnh khắc tiếp theo, từ sau lưng nó mọc ra một ‘pháo đài yếu tắc’ khổng lồ.

Giống như thiên thần xòe đôi cánh của mình ra, sau lưng hóa thân Bàn Cầu mọc ra vô số ống dẫn, đường dây và những linh kiện mà Tống Thư Hàng nhìn không hiểu, cuối cùng hợp lại thành một pháo đài yếu tắc.

Vô số họng pháo, gai nhọn phù văn và rất nhiều vũ khí tấn công mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu nổi trồi ra từ pháo đài yếu tắc, khóa chặt Thánh nhân.

Oanh oanh oanh ~ Pháo đài yếu tắc khai hỏa toàn lực.

Mỗi đạo tấn công đều giống như một dải ngân hà, uy lực của mỗi đòn đều vượt xa ‘Chưởng Tâm Lôi cấp thị trấn’ mà Tống Thư Hàng từng trải qua, mà những đòn tấn công như vậy lại còn dày đặc tràn ngập cả bầu trời.

Thánh nhân không vội không vàng đưa tay ra vạch một cái trước mặt.

Trong nháy mắt, một bài văn xuất hiện trước mặt ông ta, số chữ ước chừng phải lên đến cả vạn.

Văn tự được sử dụng trong bài văn là ‘nho văn’ đặc thù của Thánh nhân, là sự cụ hiện hóa của ‘đạo’ của ông ta.

Thánh nhân lại đưa tay điểm vào bài văn đó, nho văn của cả bài văn đón lấy pháo hỏa của Bàn Cầu.

Chiêu này...

Tống Thư Hàng vẫn học không nổi.

Nhưng Tống Thư Hàng có thể khẳng định, người bạn của cậu chắc chắn sẽ rất thích chiêu này của Thánh nhân, vung tay một cái là có ngay bài văn vạn chữ!

Nho văn là độc quyền của Thánh nhân Nho gia, đế văn là độc quyền của Thiên Đế.

Loại thứ này căn bản không có cách nào học được.

Ngay cả mười ba vị Kiếp Tiên Nho gia năm xưa đi theo các loại đạo của 'Nho gia' và được Thánh nhân đích thân truyền dạy cũng chỉ có bốn người học được 《Bản mô phỏng Nho văn》, uy lực so với bản gốc còn kém xa.

Hơn nữa dù là bản mô phỏng nho văn... nếu không có cảnh giới cấp Kiếp Tiên thì cũng chẳng thi triển ra được.

Nghĩa là ngoài việc tăng thêm không ít điểm kinh nghiệm cho 《Nho gia Kim Cương Thân》 vốn đã học từ trước ra thì Tống Thư Hàng chẳng học thêm được gì cả.

Chủ yếu là vì Thánh nhân quá ngầu, rồi đại lão Bàn Cầu cũng cực kỳ ngầu.

Giữa lúc hai người giao thủ, một số thủ đoạn hay bí pháp thông thường chẳng có tác dụng gì, cũng sẽ không được mang ra dùng.

Những thứ được thi triển đều là thủ đoạn đỉnh cao nhất thế gian.

Ngặt nỗi những thủ đoạn đỉnh cao này Tống Thư Hàng đừng nói là học tập, ngay cả nhìn cũng nhìn không hiểu.

Một lính mới gặp phải tình huống này, ngoài tuyệt vọng ra thì chẳng thể làm gì được.

Trong ánh sáng chói mắt và tiếng nổ vang rền không dứt, nho văn của Thánh nhân Nho gia và pháo hỏa của Bàn Cầu va chạm.

Nho văn bao bọc lấy pháo hỏa của Bàn Cầu, dùng một phương thức ôn hòa để triệt tiêu uy lực của pháo hỏa.

Cách làm này rất tiêu hao tinh lực và năng lượng.

Nhưng phía dưới là địa bàn Nho gia, còn có một số đệ tử Nho gia chưa kịp rút vào thế giới Kim Liên.

Hơn nữa, hiện thế cũng không phải là một nơi tốt để chiến đấu...

Nếu Thánh nhân và Bàn Cầu đánh xong trận này thì hiện thế chắc cũng tiêu tùng luôn.

Đối với cường giả cấp độ này, thế giới thực sự quá mỏng manh.

Sau khi Thánh nhân dùng nho văn triệt tiêu vụ oanh tạc của Bàn Cầu, ông ta tiếp tục mỉm cười.

Ông ta nhảy vọt một cái, nhảy vào không gian thứ nguyên hỗn loạn đó.

Đối với 'Kiếp Tiên cửu phẩm' vốn rất đau đầu với không gian hỗn loạn này thì với Thánh nhân Nho gia, việc đi lại trong đó lại nhẹ nhàng như đi trên đất bằng.

Trong lúc đó, nho văn liên tục hiện ra quanh người ông ta để triệt tiêu đòn tấn công của Bàn Cầu.

"Bắt đầu quyết đấu thực sự đi." Bàn Cầu đột nhiên lên tiếng.

Thánh nhân đưa tay vạch một cái giữa hư không, lại một chương 'nho văn' vạn chữ nữa hiện ra.

Lần này, nho văn không tấn công Bàn Cầu mà xuất hiện ở các góc của 'không gian hỗn loạn'.

Một không gian đen kịt thành hình, bao phủ cả bầu trời thế giới Nho gia.

Thời viễn cổ, trước khi Thánh nhân trở thành người mạnh nhất chư thiên vạn giới, ông thường xuyên nhận lời thách đấu từ các cường giả khác.

Đặc biệt là sau khi Thiên Đạo nhiệm kỳ trước đột ngột từ chức một cách tùy hứng, các cường giả chí tôn của chư thiên vạn giới bắt đầu tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo.

Những năm đó thường xuyên có những cường giả với chiến lực bùng nổ đến Nho gia thách đấu Thánh nhân.

Trận chiến với các Trường Sinh Giả này vì sức phá hoại cực mạnh nên rất dễ gây tổn hại cho Nho gia thời bấy giờ.

Chương 2187

Ban đầu, Thánh nhân đều cố gắng chuyển chiến trường ra ngoài vũ trụ.

Nhưng sau này khi người thách đấu ngày càng nhiều, lần nào cũng phải ra vũ trụ đánh tay đôi thì thật phiền phức.

Thế là Thánh nhân Nho gia trực tiếp sáng tạo ra một loại pháp thuật không gian đặc biệt.

Phối hợp với pháp thuật này có thể tạo ra một không gian chuyên dùng để chiến đấu ngay phía trên Nho gia.

Đây là một không gian có diện tích bên trong cực lớn và trống không.

Hơn nữa, những cảnh tượng chiến đấu trong không gian này có thể chiếu xuống bầu trời Nho gia để dùng làm giáo trình chỉ dạy đệ tử tu luyện.

Các đại lão thời viễn cổ luôn tùy hứng như vậy đấy.

Thời đại đó linh khí nồng đậm, thiên tài địa bảo rất nhiều, việc khai tịch một không gian chiến đấu như vậy dễ dàng hơn bây giờ nhiều.

Chỉ là sau khi Thánh nhân biến mất, không gian này không còn ai có thể mở ra được nữa.

Các thành viên Nho gia đều nghi ngờ không gian này đã sụp đổ theo sự ngã xuống của Thánh nhân.

Hôm nay, không gian này lại một lần nữa tái hiện.

“Đúng là một không gian khiến người ta hoài niệm.” Giọng nói của đại lão Bàn Cầu có chút cứng nhắc, thậm chí khi phát ra còn có những tiếng ‘xè xè’ nhiễu sóng.

Giống như tiếng nhiễu sóng của máy thu âm khi tín hiệu không tốt vậy.

Không gian này nó không hề xa lạ.

Trong ký ức, trước khi thành đạo, trận đại chiến giữa nó và Thánh nhân cũng từng diễn ra trong không gian chiến đấu này.

Tuy nhiên, không gian chiến đấu này không chứa nổi nó và Thánh nhân.

Cuối cùng nó và Thánh nhân đã chuyển chiến trường đến một tinh vực rộng lớn hơn.

“Nhưng trận chiến lần này sẽ không giống như thời viễn cổ nữa đâu.” Giọng của Bàn Cầu ngắt quãng.

Năm xưa nó và Thánh nhân đại chiến, gần như toàn bộ quá trình nó đều ở thế hạ phong.

Nhưng bây giờ đã khác, bản thể của nó đã trở thành Thiên Đạo, còn nó thì chấp chưởng Cửu U, trở thành chúa tể Cửu U.

So với năm xưa, nó đã mạnh lên gấp trăm ngàn lần.

Thánh nhân Nho gia mỉm cười ôn hòa, ông đưa tay lên cao.

Con thánh viên lớn sau lưng ông ngồi xuống, đưa cuốn ‘kinh thư Nho gia’ khổng lồ trong tay cho Thánh nhân.

Tống Thư Hàng há hốc mồm kinh ngạc, thánh viên còn có kiểu thao tác này sao?

Thánh nhân đón lấy cuốn ‘kinh thư Nho gia’ khổng lồ đó, lật ra trang đầu tiên.

Lần này, đàn thánh viên sau lưng ông không phát ra tiếng động nào, tất cả đều ngồi yên như học sinh, ra dáng như đang lắng nghe lão sư Thánh nhân giảng bài.

Thánh nhân đặt tay lên kinh thư, một chuỗi ‘nho văn’ nhảy ra khỏi kinh thư, ngưng tụ trong tay ông thành một thanh quang kiếm màu vàng.

Lại là một thủ pháp mà Tống Thư Hàng chưa bao giờ nghĩ tới và cũng không thể hiểu nổi.

Học không nổi, vẫn là học không nổi.

Không nắm bắt được ‘nho văn’ thì không thể mô phỏng được những thủ đoạn ngầu lòi này của Thánh nhân.

“Ta đã vượt qua ngươi rồi.” Đại lão Bàn Cầu trầm giọng nói.

Xè xè ~ Oanh oanh oanh ~ Trong pháo đài yếu tắc sau lưng nó, hơn ba trăm đạo quang pháo khóa chặt vị trí của Thánh nhân, điên cuồng khai hỏa.

Đây là một kiểu khóa chặt tuyệt đối... một khi đã bị nhắm trúng thì không thể né tránh.

Tuy nhiên, trên kinh thư Nho gia trong tay Thánh nhân xuất hiện những quy tắc mà ngay cả Bàn Cầu cũng không hiểu nổi.

Sự tồn tại của Thánh nhân và Tống Thư Hàng trở nên mông lung khó đoán.

Dưới sự can thiệp của quy tắc này khiến cho việc khóa chặt tuyệt đối của Bàn Cầu thất bại, không thể cùng lúc khóa chặt ‘Thánh nhân’ hoặc ‘Tống Thư Hàng’.

Khóa chặt tuyệt đối mất hiệu lực.

Thánh nhân tay cầm ‘kinh thư Nho gia’ và quang kiếm màu vàng, thân hình linh hoạt như cá, luồn lách qua hơn ba trăm đạo pháo kích liên miên bất tuyệt đó.

Ông dễ dàng né tránh những tia sáng tốc độ đó và nhanh chóng tiếp cận bên cạnh Bàn Cầu.

Quang kiếm vung lên, một kiếm chém vào người Bàn Cầu.

Đây là một kiếm khai thiên lập địa.

Rắc!

Quang kiếm gãy đoạn.

Pháo đài yếu tắc của Bàn Cầu là công thủ nhất thể.

Hai đạo cấu trúc giống như cánh tay máy đang xoay tròn đã chặn được nhát kiếm của Thánh nhân và nghiền nát quang kiếm.

Một kiếm không trúng, Thánh nhân cũng không hề hoảng loạn.

Ông xoay người vung cuốn ‘kinh thư Nho gia’ ở tay trái, đập mạnh vào mặt Bàn Cầu.

Oanh ~ “Tri thức là sức mạnh!” Giọng lồng tiếng của Công đức xà mỹ nhân vang lên đúng lúc, đó là giọng của Bạch tiền bối chi nhánh Cửu U.

Cuốn kinh thư Nho gia dày cộm đập thẳng vào mặt Bàn Cầu, đồng thời cũng vỡ vụn ra.

Tay trái Thánh nhân ấn lên mặt Bàn Cầu.

Sức mạnh cấp độ diệt thế ngưng tụ trong lòng bàn tay Thánh nhân, nện thẳng vào đầu lâu của hóa thân Bàn Cầu - cái hóa thân hình người này đánh sướng tay hơn bản tôn hình cầu của Bàn Cầu nhiều.

Đầu lâu Bàn Cầu bị đánh cho biến dạng hoàn toàn. 【Đau đau đau đau ~】 Tống Thư Hàng đau khổ muốn chết.

Bí pháp giám định lại một lần nữa kích hoạt, hết tay phải lại đến tay trái.

Cơn đau tinh thần trầm trọng là cái giá phải trả để giám định.

Lần này... không còn là 'giám định thất bại' nữa.

Một đoạn thông tin ngắn ngủi đã được giám định ra. 【Hóa thân chúa tể Cửu U phiên bản điều khiển từ xa không dây】 Tống Thư Hàng ngơ ngác: "???" Điều khiển từ xa không dây?

Có phải còn cần kết nối Wifi không?

Nhắc đến Wifi, Tống Thư Hàng lại nhớ đến mấy cái mạng lưới.

Mạng Hắc Long, mạng Công Đức, và trên người Bạch tiền bối cũng có một cái mạng cao cấp hơn, lần trước cậu thêm 'mã QR công đức' của chính mình vào danh sách bạn bè còn cần phải chuyển đổi mạng mới thêm được.

Vậy thì thủ đoạn điều khiển từ xa của đại lão Bàn Cầu là dùng mạng nhà nào?

Có cách nào ngắt mạng nó không?

Tống Thư Hàng vừa nảy ra ý định đó, 'âm ảnh chấp niệm của Thánh nhân' đang trong trạng thái tâm ý tương thông với cậu đã tiếp nhận được thông tin.

Tay trái Thánh nhân vẫn ấn trên đầu hóa thân Bàn Cầu, lòng bàn tay không ngừng có sức mạnh cường đại ngưng tụ, bùng nổ, tàn phá nhan sắc của đại lão Bàn Cầu.

Chiêu thức đập vào mặt rồi nổ tung mặt này Tống Thư Hàng thấy mình có thể học được sơ sơ, cậu biết Chưởng Tâm Lôi mà!

Lần sau gặp kẻ địch, nếu cậu cũng có thể tiếp cận rồi áp sát tay vào mặt đối phương thì có thể học theo Thánh nhân, lòng bàn tay liên tục bộc phát sức mạnh, dùng Chưởng Tâm Lôi để nổ mặt đối phương.

Đồng thời, Thánh nhân Nho gia tay phải nhanh chóng múa máy, viết từng nho văn một vào hư không.

Lần này không khoa trương như một ý niệm vạn chữ lúc trước, nhưng tốc độ này cũng ngang ngửa với máy in rồi.

Trước khi Bàn Cầu kịp phản ứng, vô số nho văn của Thánh nhân xoay chuyển, hóa thành một con rồng bằng chữ quấn lấy người Bàn Cầu.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy tinh thần của mình thăng hoa, giống như đang cưỡi ‘phi kiếm dùng một lần phiên bản bay lên trời’ của Bạch tiền bối vậy, cực kỳ kích thích.

Ngay khi Tống Thư Hàng suýt chút nữa không kìm được mà hét lên thì cảm giác thăng hoa đó cuối cùng cũng dừng lại.

Sau đó...

Tống Thư Hàng nhìn thấy một cái cầu.

“Úi giời ơi.” Cậu giật nảy mình.

Đó là bản thể của đại lão Bàn Cầu.

Lần này, bản thể của đại lão Bàn Cầu đang ở trong tổ mới của nó.

Vị trí của tổ mới là một không gian đặc biệt, giống như thế giới Tà Liên, là một tiểu thế giới ký sinh trên thế giới Cửu U.

Làm vậy có thể tránh việc tổ cũ lại bị Bạch tiền bối chi nhánh Cửu U bê đi lần nữa.

Khi Tống Thư Hàng liếc nhìn, cậu phát hiện không gian tổ mới này cực kỳ rộng lớn, có cảm giác vô biên vô tận.

Trong không gian khổng lồ đó đâu đâu cũng lơ lửng những phù văn màu kim loại.

Giữa mỗi phù văn đều có những ống dẫn mỏng manh liên kết với nhau.

Phù văn và ống dẫn mỏng manh tạo thành một mạng lưới khổng lồ trong tổ mới.

Tống Thư Hàng chấn động tâm can, bởi vì cách xây dựng mạng lưới này trong tổ của đại lão Bàn Cầu... giống hệt mạng Hắc Long.

Và tại những vị trí 'nút mạng' quan trọng của mạng lưới này có dựng những cột tinh thể trong suốt.

Phía dưới cột tinh thể là bệ máy mang đậm màu sắc khoa học viễn tưởng.

Cả thế giới trông giống như sự kết hợp hoàn hảo giữa khoa học và huyền tưởng.

Cậu lập tức ưng ý phong cách tổ mới của đại lão Bàn Cầu, cảm giác cực kỳ ngầu lòi, để sau này cậu sẽ thử xem có thể làm một phong cách thế này trong 'thế giới hạt nhân' của mình không.

Bản thể đại lão Bàn Cầu nằm ngay chính giữa tổ mới.

Từ cơ thể nó mọc ra vài cái 'xúc tu lỏng', liên kết với mạng lưới giữa hư không.

Lúc này, đại lão Bàn Cầu đang lạnh lùng nhìn vài màn hình hình chiếu giữa hư không.

Chương 2188

Một cái là ‘không gian thách đấu’ trên bầu trời Nho gia, hình ảnh phân thân Bàn Cầu và âm ảnh chấp niệm Thánh nhân Nho gia đang chiến đấu.

Một cái là một vị lam phát tiên tử nào đó đang tung tăng nhảy nhót trong thế giới Cửu U.

Một cái là ở cửa thế giới Tà Liên của Bạch chi nhánh Cửu U.

Hóa ra đại lão Bàn Cầu thông qua cách này để điều khiển phân thân của mình từ xa sao?

Lúc này, bản thể đại lão Bàn Cầu và ‘mạng lưới’ này đã hòa làm một.

Muốn ngắt mạng của nó, làm cho nó rớt mạng là chuyện không thể nào.【Tiếc quá.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu đã không có cách nào đánh lén thì tốt nhất là trước khi đại lão Bàn Cầu phát hiện ra mình thì nên quay về trước.

“【Cười nham hiểm】Không ngờ ngươi lại mò tới tận đây, con chuột nhỏ Bá Tống.” Trên thân thể hình cầu của đại lão Bàn Cầu đột nhiên mọc ra một đôi mắt, đối diện với ‘ý thức’ của Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của đại lão Bàn Cầu lạnh lùng như băng, dù sao đó cũng là đôi mắt máy móc.

Thôi xong, bị đại lão phát hiện rồi.

Đây là tình huống tồi tệ nhất.

Mà nói mới nhớ...

ý thức của mình phải quay về bằng cách nào?

Trên thân thể hình cầu của đại lão Bàn Cầu ngưng tụ ra một bàn tay kim loại khổng lồ, chộp về phía ‘ý thức’ của Tống Thư Hàng: “Lần này sẽ không còn ai có thể ngăn cản ta khám phá bí mật ẩn giấu trong ý thức của ngươi nữa.” Bàn tay kim loại của Bàn Cầu trực tiếp ‘chộp’ lấy ý thức của Tống Thư Hàng.

Trong thế giới Cửu U, chúa tể Cửu U gần như là vô sở bất năng.

Ngay cả một luồng ý thức cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay nó.

“Lần trước, Bạch đã gài bẫy ta trong ký ức của ngươi.

Lần trước nữa, Bạch nói với ta trong ký ức của ngươi rằng ‘đôi mắt của thần đang nhìn về tương lai’.

Vậy thì lần này, đôi mắt của Bạch đang nhìn cái gì?” Đại lão Bàn Cầu chậm rãi nói.

Sau đó, hai bàn tay nó dùng lực khép lại.

Ý thức của Tống Thư Hàng bị nén lại.

Sau khi chịu áp lực từ bàn tay của Bàn Cầu, ‘phanh ~’ một tiếng, Tống Thư Hàng cảm thấy hình thái ‘ý thức’ này của mình dường như đã xảy ra biến hóa.

Luồng ý thức này của cậu... biến thành một con mắt.

Đó chính là con mắt của Thánh nhân Nho gia.

Thao tác thi pháp trước đó của Thánh nhân hóa ra là trực tiếp ‘gửi’ con mắt của mình vào trong tổ mới của đại lão Bàn Cầu.

Còn luồng ý thức này của Tống Thư Hàng thực chất chỉ là phụ thuộc vào con mắt của Thánh nhân mà thôi.

Chính vì phụ thuộc vào con mắt Thánh nhân nên luồng ý thức này của Tống Thư Hàng mới có thể ‘nhìn’ thấy rõ ràng cấu tạo tổ mới của đại lão Bàn Cầu, thấy rõ từng chi tiết trong tổ. 【Mắt của Bạch tiền bối đang nhìn cái gì thì tôi không rõ, nhưng mắt của Thánh nhân đang nhìn ông đấy, đại lão Bàn Cầu ạ.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chát!

Từ trong con mắt Thánh nhân có một tia sáng bắn ra.

Thuật Giám định Cường giả sao?

Không... không phải.

Thánh nhân không hề dùng ‘Cái nhìn mang thai’ đối với bản thể quả cầu kim loại lỏng, bản thể chúa tể Cửu U chắc chắn miễn dịch với ‘Cái nhìn mang thai’.

Trong tia sáng này chứa đựng một pháp thuật đã được phong ấn từ lâu.

Đó là bí pháp mà Thánh nhân đã gắn vào mắt mình từ trước khi ngã xuống.

Tia sáng rơi xuống người đại lão Bàn Cầu, khoảnh khắc tiếp theo đủ loại dị tượng hiện ra.

Phía trên Bàn Cầu hiện ra hình chiếu của Bắc Đẩu Thất Tinh.

Phía dưới Bàn Cầu hiện ra bóng mờ của một thung lũng.

Vô số kinh văn Nho gia hiện ra, chất cao như núi, lấp đầy cả thung lũng.

Lại có chuông cổ, đàn cầm cổ hiện hình, không có người chơi nhưng tự nhiên phát ra âm thanh.

Và tất cả các dị tượng kết hợp lại, cuối cùng hình thành một ngôi mộ cổ. 【Táng Thánh Cốc】.

Đây là bí pháp mà Thánh nhân phong ấn trong mắt mình, giống như ông tự tạo mộ địa cho chính mình vậy.

Bản thể Bàn Cầu bị bí thuật này nhốt lại trong hai nhịp thở.

Đây là thế giới Cửu U, là sân nhà của nó.

Có thể nhốt nó trong hai nhịp thở đã là vô cùng nghịch thiên rồi.

Trong khoảnh khắc đại lão Bàn Cầu bị nhốt, con mắt Thánh nhân đâm sầm về phía trước.

Nó đâm trúng một cái hộp nhỏ không mấy bắt mắt.

Hộp vỡ tan, lộ ra một mẩu xương nhỏ bên trong. 【Bất Hủ Chi Cốt!】 Ý thức của Tống Thư Hàng kinh ngạc tột độ.

Mẩu Bất Hủ Chi Cốt lẽ ra phải bị Bạch chi nhánh Cửu U lấy đi rồi chứ, sao giờ lại xuất hiện trước mắt cậu.

Đang mải suy nghĩ thì con mắt Thánh nhân đã dán chặt vào mẩu xương, như thể muốn hòa làm một với nó.

Đợi đã, Thánh nhân muốn làm gì vậy?

Suy nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu Tống Thư Hàng là liệu có phải Thánh nhân vì nhớ nhung thành bệnh, khi cảm ứng được hơi thở thuộc về Vân Tước Tử tiên tử thì không tự chủ được mà lao vào không?

Nhưng ngay sau đó, cậu lại bác bỏ suy nghĩ ấy.

Bởi vì hành động của con mắt Thánh nhân hoàn toàn không giống như ‘nảy ra ý định nhất thời’.

Dù là pháp thuật ông dự lưu trong mắt lúc còn sống hay việc con mắt Thánh nhân lao thẳng vào ‘cái hộp’ đều khiến người ta cảm thấy Thánh nhân đã có chuẩn bị từ trước.

Không phải nói là Thánh nhân trước khi ngã xuống đã dự đoán được Bàn Cầu sẽ đoạt lấy 'Bất Hủ Chi Cốt', mà là Thánh nhân dường như đã có phòng bị đối với việc 【Vân Tước Tử đánh mất Bất Hủ Chi Cốt】.

Tuy rằng sau khi chia ly với Vân Tước Tử từ thời thiếu niên, Thánh nhân dường như không bao giờ đi gặp bà nữa, đây có lẽ là do sự kiêu ngạo trong thâm tâm ông.

Thế nhưng, trước khi ngã xuống, Thánh nhân đã để lại cho Vân Tước Tử không ít thủ đoạn phòng ngự.

Những cái mà Tống Thư Hàng biết thì có hệ phái của Tạo Hóa Pháp Vương chuyên để chống lại 'ma niệm của Bất Diệt Chi Chủ'.

Tình cảm là thứ khó hiểu nhất trần đời, là thứ không thể dùng công thức để tính toán được.

Vậy thì, con mắt Thánh nhân bây giờ định làm gì?

Một giả thuyết táo bạo lặng lẽ hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Phục sinh sao?!

Tác dụng lớn nhất của Bất Hủ Chi Cốt chính là phục sinh phải không?

Tiền bối Vân Tước Tử có thể tích góp được cả đống 'linh kiện cơ thể' như núi là nhờ vào Bất Hủ Chi Cốt.

Thánh nhân Nho gia hiện tại vẫn còn giữ lại được một con mắt.

Nếu có con mắt Thánh nhân + Bất Hủ Chi Cốt thì liệu có thể mọc ra một vị Thánh nhân Nho gia hoàn chỉnh không?

Nếu phục sinh thật thì đó mới chính là trận đại chiến thực sự giữa Thánh nhân và đại lão quả cầu kim loại lỏng, tái hiện lại 'trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo' năm xưa?

Con mắt Thánh nhân dính chặt lấy mẩu Bất Hủ Chi Cốt của Vân

Tước Tử.

Thế nhưng, nó không hề có dấu hiệu phục sinh.

Nhân lúc bản thể đại lão Bàn Cầu còn đang bị 【Táng Thánh Cốc】 trói buộc, con mắt Thánh nhân mang theo Bất Hủ Chi Cốt thực hiện nhảy vọt không gian.

Ý thức của Tống Thư Hàng đi theo con mắt Thánh nhân, một lần nữa trải nghiệm cảm giác kích thích khi 'bay lên trời'.

Lại là cái cảm giác khiến người ta bủn rủn chân tay, trời xoay đất chuyển đó.

Khi quá trình 'bay lên trời' kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng quay về hiện thế, không gian chiến đấu trên bầu trời địa bàn Nho gia.

Con mắt Thánh nhân quay về hốc mắt trái.

Còn mẩu 'Bất Hủ Chi Cốt' đó thì xuất hiện trong tay trái của Thánh nhân Nho gia.

Thánh nhân dùng tay kia đối chưởng với hóa thân Bàn Cầu, giữa tiếng oanh tạc cuồng bạo, hai bóng người cùng lùi lại, tách rời nhau ra. 【Kết thúc rồi!】 Ý thức của Tống Thư Hàng nhìn mẩu 'Bất Hủ Chi Cốt' trong tay.

Lần này chắc chắn không sai, mẩu xương này tuyệt đối chính là Bất Hủ Chi Cốt.

Mất đi Bất Hủ Chi Cốt, sức mạnh của đại lão Bàn Cầu sẽ không thể kéo dài đến hiện thế được nữa, vậy thì cái 'hóa thân' trước mắt này cũng không thể duy trì hiện trạng được nữa.

Đến lúc đó, không cần Thánh nhân ra tay thì 'thiên phạt' cũng sẽ xuất hiện, trực tiếp hủy diệt nó.

Lòng bàn tay Thánh nhân nắm chặt lấy 'Bất Hủ Chi Cốt'.

【Đừng, đừng nắm chặt như vậy chứ!】 Tống Thư Hàng điên cuồng gửi ý niệm của mình cho Thánh nhân, nếu nắm chặt như vậy thì sẽ đau lắm đấy.

A, đau đau đau ~ Bí pháp giám định lại một lần nữa bị kích hoạt.

Giám định xong tay phải lại đến tay trái, giám định xong tay trái lại quay lại tay phải, kích thích đến mức không thể dừng lại được.

Cái giá để giám định 'Bất Hủ Chi Cốt' cũng không kém cái giá để giám định hóa thân đại lão Bàn Cầu là bao.

Nếu không phải có 'âm ảnh chấp niệm của Thánh nhân' phụ thân, cường hóa thể chất và tinh thần lực cho Tống Thư Hàng thì cậu cảm thấy mình bây giờ chắc chắn đã nổ xác mà chết rồi.

Cái giá của ba lần giám định đều đã vượt quá giới hạn mà bản thân cậu có thể chịu đựng.

Trên Bất Hủ Chi Cốt có một chiếc đồng hồ vàng hiện ra, thời gian quay ngược, truy xuất thông tin trên mẩu 'Bất Hủ Chi Cốt' này.

Chương 2189

Kết quả giám định hiện ra.

Lần giám định này lại thành công, thông tin về ‘Bất Hủ Chi Cốt’ tràn vào não bộ Tống Thư Hàng. 【Sản phẩm bí chế của chúa tể Cửu U Bàn Cầu ‘Xương.

Diệt Bạch số 2’: Đây là vật giả được chúa tể Cửu U Bàn Cầu chế tạo theo mẫu ‘Bất Hủ Chi Cốt’ của Vân Tước Tử tiên tử.

Chúa tể Bàn Cầu đã dùng một phần cơ thể mình làm cái giá, hấp thụ lực lượng ‘Bất Hủ’ từ Bất Hủ Chi Cốt thật rồi quán chú vào ‘Xương.

Diệt Bạch số 2’, khiến nó sở hữu một vài công năng của hàng thật.

Chú ý: Thứ này cần liên tục hấp thụ ‘lực lượng Bất Hủ’ từ hàng thật để nạp năng lượng, nếu không lực lượng ‘Bất Hủ’ lưu trữ bên trong chỉ có thể duy trì trong thời gian rất ngắn.】 Nghĩa là, cái vật giả này chỉ là một viên pin sạc.

Khi được nạp đầy ‘lực lượng Bất Hủ’ thì vẻ ngoài và cảm giác sẽ không khác gì hàng thật.

Nhưng một khi năng lượng trong pin dùng hết mà không được nạp lại thì nó chỉ là một phế phẩm.

“Không xong rồi!

Bị gài rồi.” Tống Thư Hàng nhanh chóng phát cảnh báo cho âm ảnh chấp niệm của Thánh nhân.

Đây căn bản không phải Bất Hủ Chi Cốt, mà là thứ đại lão Bàn Cầu đặc biệt tạo ra để đối phó với Bạch tiền bối chi nhánh Cửu U.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng đã đoán ra chuyện Bạch tiền bối chi nhánh Cửu U mất tín hiệu là thế nào rồi.

Chắc chắn mẩu ‘Bất Hủ Chi Cốt’ mà Bạch tiền bối chi nhánh Cửu U lấy từ trong người hóa thân Bàn Cầu trước đó cũng là hàng giả này.

Trong cái ‘Xương.

Diệt Bạch số 2’ này chắc chắn còn ẩn chứa cạm bẫy chuyên dùng để đối phó với Bạch tiền bối chi nhánh Cửu U.

Đại lão Bàn Cầu... lại có thể bày ra cạm bẫy mưu mô như vậy, thật chẳng giống phong cách trước đây của nó chút nào.

Quả cầu mưu mô.

Cảm nhận được cảnh báo của Tống Thư Hàng, âm ảnh chấp niệm của Thánh nhân lật tay một cái, vô số nho văn hiện ra định phong ấn mẩu vật giả này lại.

Nhưng đã muộn.

Từ trong mẩu ‘Xương.

Diệt Bạch số 2’ này có một chất lỏng như thủy ngân tràn ra, quấn lấy cánh tay của Thánh nhân.

Chất lỏng thủy ngân này là phong ấn mà đại lão Bàn Cầu đã khổ công nghiên cứu để đối phó với Bạch.

Nó lấy mục tiêu là ‘phong ấn Bạch’, sử dụng một phần cơ thể mình làm dược liệu để thiết lập bí pháp phong ấn.

Kẻ có tâm tính toán người vô tâm, vả lại cường độ phong ấn là cấp độ ‘bản thể chúa tể Cửu U’, âm ảnh chấp niệm của Thánh nhân không thể thoát ra được.

“【Cười đắc ý】, nhất thạch nhị điểu, nhất tiễn song điêu, nhất cử lưỡng đắc, lưỡng toàn tề mỹ!” Hóa thân Bàn Cầu cười lớn sảng khoái.

Cạm bẫy nó dày công chế tạo ban đầu chỉ định để gài tên Bạch kia thôi.

Không ngờ lại thuận tay gài luôn được cả Thánh nhân Nho gia.

Cả đời Bàn Cầu chưa bao giờ thấy sảng khoái như hôm nay.

Tuyệt vời quá, cái cảm giác này.

Hôm nay chắc chắn là một ngày đáng kỷ niệm, sau này cứ lấy ngày này hàng năm làm ‘Ngày thành lập giới’ của thế giới Cửu U đi.

Điều đáng tiếc duy nhất là đây là hiện thế.

Khi lực lượng Bất Hủ trong mẩu ‘Xương.

Diệt Bạch số 2’ đó dùng hết thì dược liệu phong ấn là ‘bản thể chúa tể Cửu U’ sẽ kéo theo thiên phạt xuống, bị thiên phạt hủy diệt.

Cho nên, nó phải tranh thủ lúc năng lượng ‘Bất Hủ’ trong hàng giả chưa dùng hết để tiêu diệt Thánh nhân.

Tình hình trong không gian chiến đấu được chiếu xuống Nho gia. ‘Thánh nhân Nho gia’ vốn đang chiếm ưu thế đột nhiên bị phong ấn, tất cả mọi người trong Nho gia đều nắm chặt nắm đấm.

Trong hình ảnh chiếu xuống.

Theo sự hoàn thành của phong ấn thủy ngân, dung mạo của Thánh nhân bắt đầu thay đổi.

Trong nháy mắt, dáng vẻ của Thánh nhân như bị cục tẩy xóa đi, lộ ra hạt nhân ‘Tống Thư Hàng’ ở bên trong.

“Bá, Bá Tống Huyền Thánh?” Toàn thể Nho gia từ trên xuống dưới đều ngơ ngác.

“Thánh nhân đâu?

Thánh nhân của chúng ta đâu rồi?

Vị Thánh nhân vừa mới chiến đấu với kẻ địch đâu?

Một vị Thánh nhân to lớn như vậy, sao giờ lại biến thành Bá Tống Huyền Thánh rồi?” Sau một hồi ngẩn ngơ, một suy đoán táo bạo đột nhiên hiện lên trong đầu phần lớn thành viên Nho gia.

Chẳng lẽ giữa Thánh nhân và Bá Tống Huyền Thánh có mối quan hệ gì đó...?

“Thư Hàng!” Tô Thị A Thập Lục lo lắng nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu.

Không gian chiến đấu của Thánh nhân Nho gia với trạng thái hiện tại của cô thì không thể dùng vũ lực phá mở được.

Dù muốn vào giúp Tống Thư Hàng một tay, cô cũng lực bất tòng tâm.

Phân thân của Bạch tiền bối vẻ mặt bình thản nói: “Ta có lẽ vào được, nhưng với trạng thái hiện tại, vào đó cũng chỉ có thể đứng bên cạnh hô 666 thôi.” Thậm chí với lượng năng lượng dự trữ lúc này, vừa vào có lẽ đã không chống đỡ nổi mà tan biến ngay lập tức.

“Lúc này chỉ có thể dựa vào chính tiểu hữu Thư Hàng thôi.” Tiền bối Âm Ảnh Lãnh Chúa không biết đã tới bên cạnh mọi người từ lúc nào, bình tĩnh phân tích.

“Đừng lo lắng, trên người cậu ấy vẫn còn một món trang bị hồi sinh.” Bạch Hạc Chân Quân an ủi mọi người.

Cô nhớ Tống Thư Hàng từng nhắc tới việc mình còn một pháp thuật hồi sinh cực mạnh.

“Nhưng đối phương thực lực vô cùng cường đại, cũng không rõ lai lịch thế nào.

Sự tồn tại cấp bậc đó rất có khả năng sẽ bóp chết Bá Tống đạo hữu trong nháy mắt, thậm chí là loại bóp chết khiến thần hình câu diệt, không cho cả cơ hội hồi sinh.” Một giọng nói trầm ổn vang lên bên tai mọi người.

Đó là giọng của Quy Ba.

Gã không biết đã sấn tới từ bao giờ.

Thực tế, chỉ cần không đụng tới ‘linh kiện cơ thể Vân Tước Tử’, tộc Tai Nạn Cự Quy vốn khá dễ trò chuyện.

“Thần hình câu diệt?

Vậy phải làm sao, có cách nào cứu được tiểu hữu Thư Hàng không?” Hằng Hỏa Chân Quân vội vã chạy tới hỏi.

“Trong tay Thư Hàng vẫn còn một tấm thẻ bảo hiểm.” Tô Thị A Thập Lục chợt nhớ tới tấm thẻ bảo hiểm của ‘Đại lão Cái Gì Cũng Bán’.

Với thực lực của vị đại lão đó, có lẽ có thể lôi Tống Thư Hàng ra khỏi không gian chiến đấu của Thánh nhân?

Vấn đề là lúc này Thư Hàng có nhớ tới tấm thẻ bảo hiểm đó không?

Thực tế, lo lắng của Tô Thị A Thập Lục rất chính xác.

Tống Thư Hàng ở trong không gian chiến đấu hoàn toàn không nghĩ tới tấm thẻ đó.

Một là vì trước đó bị Thiên Đế đánh lạc hướng, cứ ngỡ đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’ vẫn đang trong trạng thái bị hố.

Hai là lúc này đầu óc cậu đang mải suy nghĩ cách giải trừ phong ấn sức mạnh của ‘Bóng ma chấp niệm’ của Thánh nhân, không kịp nghĩ tới chuyện khác.

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Phải hóa giải cuộc khủng hoảng này thế nào đây?

Đứng chờ hồi sinh sao?

Nhưng đối phương là đại lão Bàn Cầu ngang hàng với Chúa tể Cửu U, chỉ cần hắn ra tay, mình rất có thể sẽ tan thành mây khói, đến cơ hội hồi sinh cũng không có.

Trước kia khi gặp phải nguy cơ sinh tử tương tự, mình đã giải quyết thế nào?

Công Đức Xà Mỹ Nhân hình thức ‘Bình Thiên Quan Nữ Đế’?

Không đủ năng lượng.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’?

Cũng không đủ năng lượng.

Sở các chủ hình thức tóc dài?

Vừa mới cho Sở Two mượn ba sợi tóc gáy, vô năng vi lực.

Bạch tiền bối...

đang độ kiếp.

Bạch tiền bối phân thân... hết năng lượng.

Bạch tiền bối Two... từ lúc quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên anh ấy bị Bàn Cầu hố thành công.

Nhân Quả Đao... luyện chưa tới nơi tới chốn, không thể một hơi dẫn dắt sức mạnh của bảy vị đại lão như lần trước.

Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú hình thái ‘Hủy Diệt Cự Nhân’... không đủ cho đại lão Bàn Cầu búng tay một cái.

Một tình cảnh tuyệt vọng.

Đối diện, phân thân đại lão Bàn Cầu nhấc tay lên, sức mạnh hủy diệt đáng sợ ngưng tụ trong lòng bàn tay hắn.

Chương 2190

Xong đời rồi.

Tuy đã chết nhiều lần, nhưng lần này có lẽ sẽ chết sạch sẽ lắm đây.

Mình còn chưa kịp lấy vợ sinh con, chưa kịp gặp em gái sắp chào đời, còn chưa nhìn thấy Bạch tiền bối gả nhân...

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn vào khối ‘Cốt.

Sát Bạch số 2’ trong tay.

Đột nhiên, một tia linh quang lóe lên trong đầu.

Có lẽ mình vẫn còn cứu vãn được chút đỉnh!

Tống Thư Hàng điều khiển cơ thể mình, chậm rãi nhấc tay nhắm thẳng vào đại lão Bàn Cầu.

“Ồ?

Còn muốn giãy giụa sao?” Hóa thân Bàn Cầu bình tĩnh nói, sau đó lòng bàn tay hắn cũng hướng về phía Tống Thư Hàng.

“Nhân sinh tự cổ thùy vô tử, nhưng dù có chết, tôi cũng phải chết cho có giá trị!” Tống Thư Hàng gào thét: “Ăn một chiêu Thiên Băng Địa Liệt Hủy Diệt Pháo của tôi đây!” “Ha ha, đó là tuyệt chiêu của ta mà.” Đại lão Bàn Cầu đáp lại.

Tống Thư Hàng: “...” Cái tên đó là tôi bịa đại thôi.

Tại sao đại lão Bàn Cầu lại có cái tên chiêu thức kỳ quặc như vậy chứ?

Nhưng mà, thành công rồi!

“Đánh cược tất cả của tôi!” Tống Thư Hàng gầm lên.

Sau đó, một kiến trúc hình thang ngược hiện ra sau lưng cậu.

Trên đỉnh kiến trúc đó có một vương tọa.

Tóc của Tống Thư Hàng dựng đứng lên trời.

Mái tóc ngắn bình thường bỗng chốc dài ra, mỗi sợi tóc đều nhuốm màu vàng kim rực rỡ.

Sức mạnh từ vương tọa kỳ lạ kia phụ lên lưng Tống Thư Hàng, hóa thành một đôi quang dực khổng lồ.

Trên đôi cánh ánh sáng đó, một ‘con mắt’ tuyệt đẹp hiện lên.

Đôi quang dực này là một cây cầu, nó cho phép sức mạnh của con mắt kia truyền thấu qua đây.

Sau khi con mắt xinh đẹp này xuất hiện, nó nhìn chằm chằm vào hóa thân Bàn Cầu.

Bị con mắt này nhìn vào, hóa thân Bàn Cầu lập tức cảm thấy toàn thân khó chịu... thấp thoáng có cảm giác như mình bị khắc chế vậy.

Hơn nữa, từ con mắt đó có một ý chí mạnh mẽ xuyên không tới, trực tiếp ảnh hưởng và quấn lấy ý chí của Bàn Cầu...

Ý chí của con mắt xinh đẹp này là đang âm thầm giúp Tống Thư Hàng câu giờ để tung đại chiêu.

“Đây là sức mạnh cuối cùng của tôi!” Tống Thư Hàng hét lớn: “Đánh cược tất cả... bảo vật của tôi!” Trong lòng bàn tay cậu, mảnh ‘Cốt.

Sát Bạch số 2’ tỏa sáng lấp lánh.

Cùng lúc đó, từ chuỗi vòng tay pháp khí của Tống Thư Hàng, rất nhiều pháp bảo đủ loại bay ra — đây đều là chiến lợi phẩm thu hoạch được từ lũ Thiên Nhân, đều là pháp khí, đan dược mà Tống Thư Hàng và đệ tử của mình không dùng tới.

Lượng lớn pháp khí hòa vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng, hội tụ cùng với ‘Cốt.

Sát Bạch số 2’.

Mỗi một món bảo vật hòa vào, sức mạnh nơi bàn tay cậu lại mạnh thêm một phần.

Tuy sức mạnh tăng thêm từ những bảo vật này đối với đại lão Bàn Cầu mà nói là rất hạn chế, chúng chỉ dùng để góp đủ số lượng.

Bởi vì bí pháp mà Tống Thư Hàng sắp thi triển có yêu cầu nhất định về số lượng pháp khí.

Vật hiến tế chủ lực chính là mảnh ‘Cốt.

Sát Bạch số 2’ — chí bảo chứa đựng ‘Sức mạnh Bất Hủ’ và ‘một phần bản thể Bàn Cầu’!

Khúc xương này lúc này nằm trong tay Tống Thư Hàng, là vật có thể bị hiến tế.

Tất cả năng lượng do pháp khí hóa thành được nén lại cao độ.

Cuối cùng, hình thành một điểm sáng nhỏ xoay tròn nơi đầu ngón tay Tống Thư Hàng, rạng rỡ chói mắt.

Nhưng... vẫn chưa đủ!

Dựa vào năng lượng sau khi hiến tế ‘Cốt.

Sát Bạch số 2’, có lẽ có thể khiến hóa thân Bàn Cầu trọng thương, nhưng muốn dứt điểm ngay lập tức thì vẫn chưa đủ bảo hiểm.

Còn thứ gì có thể ném vào hiến tế nữa không?

Chẳng lẽ phải ném cả pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú vào?

Hoặc là...

Tâm Ma Xích, phi phi phi, chuyện này cậu tuyệt đối không làm.

Đang lúc Tống Thư Hàng suy tính, theo việc ‘Cốt.

Sát Bạch số 2’ bị hiến tế, ‘Bóng ma chấp niệm’ của Thánh nhân đã thoát khỏi một phần trói buộc.

Khắc tiếp theo, phần lớn năng lượng tàn dư của Thánh nhân không chút do dự chủ động lao vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Đây chính là chấp niệm của Thánh nhân từng thiêu đốt mỗi một tấc đất của Nho gia, số lượng và chất lượng khiến cả Âm Ảnh Lãnh Chúa cũng phải kinh ngạc.

Cường độ của nguồn năng lượng chấp niệm này tương đương với một hóa thân của Bàn Cầu!

Giờ đây, nó cùng với ‘Cốt.

Sát Bạch số 2’ hiến tế bản thân, trở thành một phần năng lượng nơi đầu ngón tay Tống Thư Hàng.

Chỉ để lại một giọt ‘Thánh huyết’ và ‘Con mắt Thánh nhân’.

Thế là đủ rồi!

Hơn nữa, sức mạnh của đòn này đã đạt tới giới hạn mà Tống Thư Hàng có thể chịu đựng — giới hạn của Yên Vụ Bất Hủ Thân.

“Khắc Kim Nhất Kích - Thần Kích!” Tống Thư Hàng run rẩy điểm ngón tay ra.

Giọng nói của cậu mang theo hiệu ứng vang vọng như sấm rền, vang vọng trong toàn bộ không gian chiến đấu, thậm chí xuyên qua không gian, vang vọng trên khắp bầu trời Nho gia.

Mọi người đều nghe thấy tiếng hét ‘đau đớn như cắt thịt’ này của

Tống Thư Hàng.

Đây là vị Bá Tống Huyền Thánh túi tiền còn sạch hơn cả mặt, đang vét sạch gia sản để hiến tế cho đòn Khắc Kim Nhất Kích.

Chiến huống đã thảm khốc tới mức này rồi!

Uỳnh ~~ Sức mạnh nơi đầu ngón tay Tống Thư Hàng hóa thành ánh sáng trắng chói lòa, lướt qua trong nháy mắt, rơi xuống cơ thể hóa thân đại lão Bàn Cầu!

Giây phút này, giữa đất trời ngoại trừ đạo ánh sáng trắng kia thì không còn thấy gì khác!

Không gian chiến đấu của Thánh nhân cũng bị xé rách.

Dưới đòn này, vạn vật đều bị tiêu diệt!

Không có bất cứ thứ gì có thể sống sót dưới đòn tấn công này.

Tống Thư Hàng cảm thấy, ngay cả nhát đao tập hợp sức mạnh của bảy đại chí tôn hack game lần trước khi cậu đấu với Hà Chỉ Ma Đế cũng không bằng đòn này.

Sức mạnh Bất Hủ + một phần bản thể Bàn Cầu + bóng ma chấp niệm của Thánh nhân + sức mạnh chi viện truyền tới từ con mắt sau đôi cánh ánh sáng.

Đòn đánh này mạnh đến mức khiến vạn vật phải run rẩy.

Đại Giá đại thúc ngơ ngác nhìn cảnh tượng trong hình chiếu.

Khi Bá Tống Huyền Thánh điểm ra ngón tay đó, hình ảnh ‘Lão sư’ trong ấn tượng của ông hoàn toàn trùng khớp với Bá Tống Huyền Thánh!

“Là...

Lão sư.” Đại Giá đại thúc trầm giọng nói.

Thánh nhân năm đó cũng giống như Bá Tống ngày hôm nay, xuất hiện trong không gian chiến đấu, chiếu hình ảnh lên mỗi một tấc đất của Nho gia.

Thời đại đó, chỉ cần là đệ tử Nho gia đều có thể quan khán đại chiến giữa Thánh nhân và kẻ khiêu chiến.

Hơn nữa vì là hình chiếu, đệ tử Nho gia khi xem chiến đấu hoàn toàn không cần lo lắng sẽ vì cảnh giới quá thấp mà bị sức mạnh pháp tắc làm tổn thương mắt và tâm thần!

Thánh nhân năm đó cũng giống như lúc này, giải phóng sức mạnh cường đại trong không gian chiến đấu.

Sức mạnh hủy diệt tất cả, thậm chí sức phá hoại của Thánh nhân gần như vượt ra khỏi giới hạn dung nạp của hiện thế!

Uỳnh ~~ Một tràng âm thanh như sấm rền không ngừng vang vọng.

Lúc này, trong mắt tất cả đệ tử Nho gia cũng như Âm Ảnh Lãnh Chúa, Quy Ba, Bạch Long tỷ tỷ, chỉ còn lại ánh sáng trắng chói lọi kia.

Tô Thị A Thập Lục siết chặt hai tay, đôi mắt mơ màng nhìn bóng lưng cao lớn của Tống Thư Hàng.

Cảnh tượng này khắc sâu vào lòng mỗi người có mặt ngày hôm nay.

Sau ánh sáng trắng là vầng sáng chói mắt như mặt trời.

Không gian khiêu chiến bị xé làm đôi.

Vầng sáng như mặt trời kia rất lâu sau mới chậm rãi tan đi.

Cuối cùng, người đứng trong không gian khiêu chiến chỉ còn lại một mình Tống Thư Hàng.

Hóa thân Bàn Cầu đã hoàn toàn bị tiêu diệt.

Trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này vô cùng tồi tệ, ngay cả ‘Yên Vụ Ngụy Bất Hủ Chi Thân’ cũng không thể duy trì.

Cơ thể cậu như bị vắt kiệt, gầy rộc đi thấy rõ trong thời gian ngắn.

Hai tay cậu yếu ớt buông thõng bên người, cánh tay thi triển ‘Thiên Kích’ lại càng bị bỏng một mảng, máu thịt be bét.

“Hô~~” Cậu thở hắt ra một hơi đục ngầu.

Chương 2191

Cơ thể yếu ớt ngã ngửa ra sau.

Những bông sen đen chủ động hiện ra đỡ lấy gót chân cậu.

Tạo Hóa Tiên Tử hiện hình, nhẹ nhàng đỡ lấy cơ thể cậu.

Đôi tay thon thả của cô vuốt nhẹ, tạm thời thu ‘Con mắt Thánh nhân’ lại — hiện tại Tống Thư Hàng quá yếu, Con mắt Thánh nhân sẽ trở thành gánh nặng cho cậu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân sau đó hiện ra, lắp lại con mắt vốn có của Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử tựa bên cạnh Tống Thư Hàng, miệng không ngừng gọi khẽ: “Cảm ơn, cảm ơn...” “Sống sót rồi.” Tống Thư Hàng yếu ớt nói.

Hôm nay, Tống Thư Hàng — người đã thành công tiến hóa từ sâu bọ thành động vật có vú — lại ngoan cường sống sót.

Hắc hắc hắc.

Nếu là sâu bọ nhỏ thì bóp chết chỉ hơi cấn tay thôi.

Nhưng nếu là động vật có vú thì bóp chết sẽ không đơn giản là cấn tay nữa đâu.

Cho nên đại lão Bàn Cầu ngay từ đầu đã tự cắm cho mình một cái flag (điềm báo xui xẻo) rồi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lấy ra vài viên đan dược từ không gian vòng tay của Tống Thư Hàng, đút cho cậu uống để khôi phục trạng thái.

“Đi, đi xem phân thân đại lão Bàn Cầu để lại cái gì.” Tống Thư

Hàng nói.

Cậu hy vọng có thể thu hồi được một thứ — Bất Hủ Chi Cốt.

Tống Thư Hàng bước tới một bước, hoa sen đen dưới chân chủ động hiện ra đỡ lấy cơ thể yếu ớt của cậu.

Một bước, hai bước... rồi cơ thể Tống Thư Hàng khựng lại.

Bởi vì bên cạnh cậu có một luồng năng lượng bắt đầu chủ động xoa dịu cơ thể cậu, tràn vào trong người.

Đó là năng lượng tàn dư của bóng ma chấp niệm Thánh nhân Nho gia.

Phần năng lượng Thánh nhân nạp vào đòn ‘Khắc Kim Nhất Kích’ trước đó là phần lớn năng lượng thoát ra từ phong ấn của Bàn Cầu, vẫn còn một phần nhỏ năng lượng tồn tại.

Sau trận chiến, luồng năng lượng này chủ động bắt đầu phản bổ cho Tống Thư Hàng.

Đây có lẽ là phần thưởng của ý chí Thánh nhân dành cho cậu.

Bảy cái hồ linh lực trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng bắt đầu chuyển hóa dưới sự nuôi dưỡng không ngừng của sức mạnh Thánh nhân.

Lục phẩm Chân Quân có bốn tiểu cảnh giới: Kim Đan Hóa Hồ, Hồ Thượng Mệnh Luân, Luân Hậu Thập Trọng Thiên, Thiên Thượng Hóa Liên.

Sau đó là tiến giai Thất phẩm Tôn Giả ‘Cửu Trọng Nguyên Anh’.

Bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng không có hồ linh lực, cũng không thể ngưng tụ Mệnh Luân, cậu đi theo con đường ‘Kim Đan không long văn’.

Nhưng bảy cái tiểu đan điền của cậu đều không khác gì đan điền của tu sĩ bình thường.

Lúc này, trên bảy cái hồ linh lực của tiểu đan điền đồng loạt bắt đầu ngưng tụ 'Mệnh Luân'.

Mệnh Luân của tu sĩ chia làm ba phẩm thượng trung hạ.

Mệnh Luân mạnh hay yếu có liên quan đến 'Long văn trên Kim Đan, bản mệnh pháp khí, và Thiên Cương' của tu sĩ.

Bảy cái tiểu Kim Đan của Tống Thư Hàng gần như đều có cường độ của 'Kim Đan chín long văn'.

Dù có cái là đan dị hình không có long văn, nhưng về cấp bậc tuyệt đối không thua kém Kim Đan chín long văn.

Còn bản mệnh pháp khí... hai bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú, tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Còn về Thiên Cương... lần trước bắt được Thiên Cương, đã bị cậu tẩm ướp gia vị cho vào 'Lôi kiếp', làm thành 'Combo Thiên Kiếp Kho Tộ' ăn rất ngon rồi.

Mấy tiểu cảnh giới của Lục phẩm Chân Quân có tính kế thừa, mỗi tiểu cảnh giới đều móc nối với nhau.

Mệnh Luân tu sĩ ngưng tụ càng mạnh thì khi phá mở tiểu cảnh giới tiếp theo là 'Thập Trọng Thiên' sẽ càng dễ dàng.

Ngoài ra...

Mệnh Luân còn là một loại phương thức tấn công.

Nó có thể được phóng ra như một pháp thuật để chém giết kẻ thù, giống như việc Yêu tu cấp Ngũ phẩm phun 'Yêu đan' giết địch vậy.

Hơn nữa, Mệnh Luân không sợ bị tổn hại, dù có nát cũng có thể trọng sinh trên 'hồ linh lực'.

Tuy nhiên, rất ít Lục phẩm Chân Quân trực tiếp sử dụng 'Mệnh Luân' tấn công kẻ địch.

Thứ nhất, phương thức tấn công của Mệnh Luân khá đơn nhất, uy lực cũng không tính là quá mạnh.

Thêm vào đó, Lục phẩm Chân Quân thường đã là cao tầng của một môn phái, trong tay họ nắm giữ đủ loại bí pháp, công pháp cường đại.

Phương thức tấn công như Mệnh Luân thì Chân Quân bình thường thật sự không dùng đến.

Lúc này, cả Nho gia vẫn đang trong trạng thái kích động, ý thức của mọi người vẫn chìm đắm trong đạo ánh sáng trắng kia.

"Vừa rồi cái đó là Tán Tài Vương Tọa phải không?" Bạch Hạc Chân Quân lên tiếng.

Tán Tài Vương Tọa đúng là món đồ tốt, các đạo hữu trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều có thu hoạch riêng ở đó.

Đặc biệt là ba giải thưởng lớn đầu tiên, có mấy đạo hữu trong nhóm trúng giải, phần thưởng vô cùng phong phú.

"Đòn đánh vừa rồi của Thư Hàng là phối hợp với thần thông đi kèm của 'Tán Tài Vương Tọa'." Phân thân của Bạch tiền bối tò mò nói: "Nghĩa là cái Tán Tài Vương Tọa này hiện đang nằm trong tay Thư Hàng?

Thú vị đấy." Bạch tiền bối nảy sinh hứng thú với Tán Tài Vương Tọa.

Bạch tiền bối khá thích việc tán tài, thực tế mỗi khi nhận được bảo vật, anh ấy và bạn bè đều theo kiểu 'thấy người có phần' để chia bảo vật.

Hơn nữa uy lực của chiêu ‘Khắc Kim Nhất Kích - Thần Kích’ vừa rồi của Tống Thư Hàng thật sự khiến người ta yêu thích.

Trực giác của Bạch tiền bối mách bảo rằng chiêu này rất hợp với anh ấy.

“Nghĩa là lần tới khi Đại hội Tán Tài mở ra, sẽ do Thư Hàng chủ trì sao?” Bạch Hạc Chân Quân suy nghĩ một lát rồi đột nhiên nói: “Các anh thấy Thư Hàng có khả năng tổ chức cái Đại hội Tán Tài đó không?” “Là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, cậu ta chắc cũng có chút vốn liếng chứ.” Papa Quy Ba lên tiếng.

Tô Thị A Thập Lục ngại ngùng cúi đầu — tổng không thể nói với Quy Ba rằng thực ra Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống là một vị Huyền Thánh rởm chứ?

Chuyện này liên quan đến thể diện của Thư Hàng.

Ngoài ra, dù bạn có nói với người khác rằng Bá Tống thực ra là Huyền Thánh rởm, các đại lão có mặt ở đây cũng chẳng ai tin đâu.

“Thư Hàng đang làm gì thế?

Sao lại đứng im bất động rồi?” Bạch Hạc Chân Quân lại tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục nhìn Tống Thư Hàng đang nhắm mắt đứng im, đoán: “Có lẽ là sắp thăng cấp cảnh giới, tính toán thời gian thì chắc là sắp thăng cấp tiểu cảnh giới rồi.” “Vãi, lại thăng cấp.” Bạch Hạc Chân Quân ngẩng đầu nhìn trời.

“Hậu sinh khả úy nha.” Hằng Hỏa Chân Quân cảm thán — quay đầu ông cũng chuẩn bị xung kích cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả!

Không thể để tiểu hữu Thư Hàng đuổi kịp cảnh giới của mình nhanh như vậy được.

Từ khi ông nắm giữ ‘Kim Liên Thế Giới’ của Nho gia, nhận được phản bổ từ thế giới đó, ông chỉ còn cách cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả một bước ngắn.

“Vòng tay Âm Ảnh Thánh Địa của ta!” Âm Ảnh Lãnh Chúa tinh mắt thấy pháp khí của mình trên tay Tống Thư Hàng bị nứt. ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ bị quá tải năng lượng, lúc này trên vòng tay đầy vết nứt, trông như có thể tan tành bất cứ lúc nào.

Nhưng lạ là ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ lại tỏ ra rất phấn khích, thỉnh thoảng còn rung lên một cái.

Mỗi lần nó rung, tim Âm Ảnh Lãnh Chúa lại thắt lại một cái, chỉ sợ nó rung hồi lâu rồi tự làm mình vỡ nát.

Bạch Long tỷ tỷ: “...” Cảm giác quen thuộc thật mạnh, cứ cảm thấy chuyện tương tự dường như đã từng xảy ra trên người Tống Thư Hàng vậy.

Đang lúc mọi người trao đổi, từ phía các đệ tử Nho gia đằng xa vang lên một tràng tiếng bàn tán.

Những tiếng bàn tán này trộn lẫn vào nhau, truyền thẳng vào tai mọi người. 【 Bá Tống Huyền Thánh và Thánh nhân có quan hệ gì?

Tại sao Thánh nhân lại biến thành dáng vẻ của Bá Tống tiền bối? 】 【 Bá Tống Huyền Thánh là Thánh nhân chuyển thế sao? 】 【 Chắc chắn rồi!

Bá Tống tiền bối là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, vô cùng lợi hại, chư thiên vạn giới ai cũng biết tên cậu ấy.

Hơn nữa lần trước cậu ấy giảng pháp chính là giảng pháp của Nho gia. 】 【 Còn có Ánh Mắt Mang Thai nữa, Bá Tống tiền bối đã biết dùng Ánh Mắt Mang Thai từ rất sớm rồi. 】 【 Tôi nhìn bóng lưng Bá Tống tiền bối cứ như đang nhìn thấy Thánh nhân vậy. 】 【

Thánh nhân chuyển thế, Bá...

Bá Tống! 】 Hằng Hỏa Chân Quân im lặng một hồi: “...” Là thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, ông hiểu rõ Tống Thư Hàng, tự nhiên biết cậu không phải Thánh nhân chuyển thế.

Tuy rằng phong cách trong mơ của Tống Thư Hàng chính là phong cách Nho gia, nhưng cậu và Nho gia luôn có duyên mà không có phận.

Nhưng lúc này ông cũng không biết giải thích thế nào với đệ tử Nho gia — màn ‘Thánh nhân Nho gia biến hình thành Bá Tống Huyền Thánh’ trong không gian chiến đấu vừa rồi để lại ấn tượng quá sâu sắc.

“Tôi cảm thấy chẳng bao lâu nữa, tin đồn Bá Tống Huyền Thánh là Thánh nhân Nho gia chuyển thế sẽ truyền khắp chư thiên vạn giới.” Bạch Hạc Chân Quân hì hì cười.

Hằng Hỏa Chân Quân suy nghĩ một lát rồi nói: “Thực ra chuyện này đối với Nho gia chúng ta cũng không có ảnh hưởng gì xấu.” Thậm chí còn có thể ngưng tụ lòng người của Nho gia.

Tuy nhiên, đối với tiểu hữu Thư Hàng thì lại rất bất lợi.

Thân phận Thánh nhân chuyển thế sẽ kéo theo rất nhiều rắc rối không đáng có và sự nhòm ngó của những kẻ thù đang lẩn trốn.

Năm đó Thánh nhân đánh khắp chư thiên vạn giới, kẻ thù bại dưới tay ngài đa số đều tâm phục khẩu phục, đó là biểu hiện của mị lực nhân cách cường đại của ngài.

Nhưng cũng có một số ít kẻ mạnh có tính cách âm hiểm sẽ ôm hận trong lòng.

Dù sao dù có vĩ đại đến đâu, có mị lực nhân cách đến đâu cũng không thể khiến ai ai cũng yêu quý được, con người dù sao cũng không phải là linh thạch — à đúng rồi, Bạch đạo hữu có lẽ là ngoại lệ.

Nếu tin đồn ‘Bá Tống Huyền Thánh là thân xác chuyển thế của Thánh nhân Nho gia’ lan truyền ra ngoài, nói không chừng sẽ dẫn tới sự báo thù của những kẻ mạnh ôm hận kia.

Tiểu hữu Thư Hàng đã làm cho Nho gia nhiều như vậy, Nho gia tuyệt đối không thể phản hồ Thư Hàng được.

Chương 2192

“Chuyện này để lát nữa tôi thương lượng với tiểu hữu Thư Hàng xem ý kiến của cậu ấy thế nào.

Sau đó tôi sẽ cố gắng giải thích chân tướng cho đệ tử Nho gia.

Ít nhất là để đệ tử Nho gia đừng đi rêu rao chuyện này khắp nơi.” Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Ngoài ra, tiểu hữu Thư Hàng dường như rất thiếu linh thạch.

Tuy hơi trần tục một chút, nhưng lát nữa hãy cố gắng chuẩn bị thật nhiều linh thạch để bày tỏ lòng biết ơn của Nho gia.

Trong không gian chiến đấu.

Tống Thư Hàng đột nhiên ngửa đầu phát ra một tiếng hú dài khí thế bàng bạc.

Cả không gian chiến đấu đều vang vọng tiếng hú của cậu.

Trong bảy cái hồ linh lực nhỏ trong người cậu, cùng lúc ngưng tụ ra ‘Mệnh Luân’!

Bảy cái Mệnh Luân đồng thời ra đời, cảm giác sảng khoái không lời nào tả xiết dâng lên trong lòng khiến Tống Thư Hàng không kìm được mà ngửa mặt hú dài.

Đang hú nửa chừng...

Đột nhiên... cái đầu của Tống Thư Hàng rớt ra.

Cái đầu đang hú dở bị sợi tơ buộc lại, lủng lẳng treo sau lưng.

Cảnh tượng kinh hoàng đó được chiếu lên từng tấc đất của Nho gia.

Tất cả đệ tử Nho gia đều bị dọa sợ khiếp vía.

Tống Thư Hàng: “...” Thủ pháp ‘Đầu sắt’ của Bạch tiền bối Two có hiệu quả vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Dù có thi triển ‘Ngụy Bất Hủ Yên Vụ Hóa Thân’ để dính cái đầu lại, nhưng sau khi khôi phục nhục thân, cái đầu này thế mà vẫn bị đứt, biên độ hú dài hơi lớn một chút là cái đầu dính không chặt nữa.

Đây đã không còn là cấp độ vật lý kiểu ‘Kỵ sĩ không đầu’ nữa, mà đã chạm tới cấp độ pháp tắc rồi.

Thế là Tống Thư Hàng vốn đang hú dài khí thế bàng bạc, lẳng lặng ngắt quãng tiếng hú — không thể để cái đầu treo sau lưng mà hú tiếp được đúng không?

Cậu âm thầm đưa hai tay ra, trước ánh mắt kinh ngạc của đệ tử Nho gia, bưng lấy cái đầu của mình, ấn nó trở lại, đặt lên cổ.

Khung cảnh nhất thời vô cùng tĩnh lặng.

Suy nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng tiếp tục ngẩng đầu ‘hú dài’ một tràng vô cảm, hú nốt phần dang dở lúc trước.

Không phải là để tiếp tục làm màu — giây phút cái đầu rơi xuống thì màu mè gì cũng tan thành mây khói hết rồi.

Đơn giản là vì lúc này bảy cái ‘Mệnh Luân’ trong người cậu đồng loạt ra đời, cảm giác sướng rân này nếu không hú lên một tiếng thì uất ức khó chịu lắm.

Tu luyện thật sự là một chuyện vô cùng sướng.

Tại sao tu sĩ bế quan mười năm tám năm đều có thể chịu đựng được sự cô đơn?

Còn phải nói sao?

Vì tu luyện sướng mà!

Đừng nghĩ bế quan tu luyện là chuyện khổ cực buồn chán, thực tế niềm vui tu luyện là thứ người ngoài không thể tưởng tượng nổi!

Nhưng lần này để tránh việc đang hú cái đầu lại đột nhiên rụng mất, Tống Thư Hàng hơi điều chỉnh góc độ ‘ngửa mặt hú dài’.

Đồng thời Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử hiện ra, mỗi người dùng một bàn tay nhỏ đỡ lấy đầu Tống Thư Hàng từ phía sau để phòng hờ bất trắc.

Nếu chỉ nhìn cảnh này thì cũng khá là ấm áp, khá là đẹp mắt.

Đệ tử Nho gia sau khi chết lặng nửa ngày, đột nhiên có đệ tử lanh trí bắt đầu ra sức vỗ tay.

Đây là để giải tỏa bầu không khí gượng gạo.

Bá...

Bá Tống là Thánh nhân chuyển thế mà, đừng nói là đầu rụng rồi bưng lại hú tiếp, dù cậu ấy có dùng cổ hay cơ quan khác để hú tiếp thì đệ tử Nho gia cũng phải nể mặt.

Giống như trò chơi domino, sau khi một nhóm nhỏ bắt đầu vỗ tay, tất cả đệ tử xung quanh đều hiểu ra, mọi người đồng loạt bắt đầu vỗ tay nhiệt liệt cho Bá Tống Huyền Thánh.

Hằng Hỏa Chân Quân: “...” Tô Thị A Thập Lục: “...” Bạch Hạc Chân Quân hỏi: “Chúng ta có nên vỗ tay luôn không?” “Thôi đừng, sẽ ngại lắm.” Bạch Long tỷ tỷ đáp.

“Chậc, hay thật đấy.

Đa số món ăn cứ bỏ đầu đi là ăn được.

Bá Tống thì đến cả đầu cũng không cần bỏ, tự nó rụng luôn.” Quy Ba đột nhiên lên tiếng.

Mọi người lập tức kinh hãi nhìn Quy Ba.

“Đừng ăn Bá Tống mà.” Âm Ảnh Lãnh Chúa cầu tình cho Tống Thư Hàng: “Tôi đề cử combo ‘Thiên Kiếp’ do Bá Tống làm, vị ngon cực đỉnh.

Ăn thịt đầu bếp thì chẳng khác nào giết gà lấy trứng.

Cứ giữ Bá Tống lại mới có thể ăn được đồ ngon lâu dài.” “Đúng đúng đúng, gà cũng đáng yêu lắm, đừng giết gà Bá Tống.” Bạch Hạc Chân Quân đồng tình.

Hằng Hỏa Chân Quân lẳng lặng ngẩng đầu nhìn trời — bậc trí thức không muốn nói chuyện.

Trong không gian chiến đấu.

Tống Thư Hàng hú xong thì mãn nguyện, sau đó cậu vào trạng thái nội thị để xem bảy cái Mệnh Luân mới ra đời trong người.

Cấu trúc Mệnh Luân có liên quan đến ba yếu tố: Kim Đan, pháp khí và Thiên Cương.

Hình thái sơ khai của nó là một cấu trúc bánh xe, chi tiết cụ thể sẽ thay đổi tùy theo công pháp và Kim Đan của tu sĩ.

Hồ linh lực thứ nhất của Tống Thư Hàng được hóa ra từ ‘Tiểu Kim Đan chín long văn’ gốc, cấu đồ Kim Đan vẫn là 【Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ】.

Mệnh Luân trên hồ linh lực là một đao luân do tám thanh đại đao răng cưa nối đuôi nhau tạo thành, một bên mỗi thanh đao vẽ ‘Thánh thành vĩnh viễn không sụp đổ’, bên kia vẽ ‘Cự nhân hủy diệt vạn vật’.

Đao luân răng cưa nhìn qua vô cùng khí thế, thuộc loại Mệnh Luân thiên về tấn công mạnh.

Hồ thứ hai do Thất Thải Yêu Đan hóa thành, cấu đồ Kim Đan là 【Thánh kiếm mang tới sự kết thúc cho thế giới】, Mệnh Luân trên hồ phối hợp với cấu đồ Kim Đan, là một kiếm luân do tám thanh trọng kiếm chĩa ‘mũi kiếm’ ra ngoài tạo thành.

Hơn nữa tám thanh lợi kiếm này có thể tách rời!

Là kiếm!

Đây là tám thanh kiếm, kiếm thật sự luôn!

Một khi phóng ‘Kiếm luân’ này ra thì giống như phóng ra tám thanh phi kiếm vậy, vô cùng ngầu.

Tương tự, họa tiết cấu đồ Kim Đan cũng được khắc trên mỗi thanh kiếm của kiếm luân.

Hồ thứ ba là viên kim cương công đức, cấu đồ Kim Đan gốc là Thánh nhân dạy học trò.

Mệnh Luân sinh ra là một ‘Hiệt luân’ (vòng trang sách) gồm tám trang sách kim loại sắc bén xếp thành hai hình quạt.

Hồ thứ tư được hình thành từ Huyết Ma Hạt Tâm, cấu đồ là Bích Thủy Các vô hạn.

Mệnh Luân của hồ này hơi đặc thù, nó là một Mệnh Luân dạng cầu do tám thanh kỳ binh ‘Loa Toàn Kiếm’ quấn lấy nhau tạo thành, chắc nên gọi là ‘Cầu luân’?

Hồ thứ năm do ‘Lò phản ứng hạt nhân cơ khí’ ngưng tụ thành, cấu đồ là ‘Ngôi sao sáng tạo và hủy diệt’ theo kiểu truyện tranh bốn ô.

Mệnh Luân của nó rất hợp với đặc trưng của mình, là tám cái bánh răng sắc bén chồng lên nhau... cho nên nó chính là bánh răng (Xỉ luân).

Hồ thứ sáu có nguyên hình là Cổ Vu Thần Huyết, đây cũng là một hạt nhân vô cùng quan trọng đối với Tống Thư Hàng vì cấu đồ Kim Đan của nó chính là họa tiết mã QR kia.

Mệnh Luân của nó trông bình thường nhất, chỉ là một cái ‘Mệnh

Luân bát giác', tạm thời chưa thấy có gì đặc sắc.

Hồ cuối cùng do 'Cổ U Long Phách' của Hắc Long Thế Giới hóa thành, nó bổ trợ cho mã QR của hồ thứ sáu, cấu đồ Kim Đan của nó là 'Thế giới được kết nối', là một mạng lưới do Công Đức Xà Mỹ Nhân sáng tác.

Mệnh Luân của nó lấy chủ đề từ 'sợi dây', gồm tám vòng dây sắc bén từ lớn đến nhỏ lồng vào nhau, tạo thành 'Quyển luân'.

Sau khi nội thị một vòng, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu — hai bàn tay nhỏ của hai vị tiên tử vẫn đang đỡ đầu cho cậu.

Sau khi Mệnh Luân ra đời, phương thức tấn công của cậu cuối cùng đã phong phú hơn nhiều.

Hôm nay, cậu cuối cùng cũng có phương thức tấn công cấp Lục phẩm đáng để mang ra khoe.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, bảy cái Mệnh Luân thoát thể bay ra.

Đao luân răng cưa, kiếm luân ngầu lòi, hiệt luân sách vàng, cầu luân loa toàn kiếm, xỉ luân xếp chồng, mệnh luân bát giác, quyển luân lồng nhau.

Tu sĩ khác vung tay một cái là một Mệnh Luân, Tống Thư Hàng vung tay một cái là bảy cái Mệnh Luân.

Hơn nữa bảy cái này, ngoại trừ cái 'Mệnh Luân bát giác' ra, đều có thể tách nhỏ ra được. 【Hắc hắc, mình vung tay một cái là bốn mươi chín đạo Mệnh Luân tấn công, có sợ không? 】Tống Thư Hàng vô cùng hài lòng, điều duy nhất đáng tiếc là hồ linh lực bản mệnh không thể sinh ra Mệnh Luân.

Nếu không thì chỉ cần thêm một cái Mệnh Luân nữa là vừa vặn đủ con số năm mươi.

“Nâng cấp kết thúc, đi, chúng ta đi thu dọn chiến lợi phẩm thôi.” Tống Thư Hàng phất tay, ý bảo hai vị tiên tử đi theo để xem sau khi hóa thân đại lão Bàn Cầu chết có để lại bảo vật gì không.

Đợi nhặt bảo bối xong, cậu phải bế quan một chút để củng cố cảnh giới.

“Tống ~ A Ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử cất tiếng hát: “Vẫn chưa kết thúc đâu.” Tống Thư Hàng ngơ ngác: “???” Vẫn chưa kết thúc?

Cái quái gì vẫn chưa kết thúc?

Một lát sau, cậu phát hiện ra năng lượng Thánh nhân hòa vào cơ thể mình vẫn chưa dùng hết.

Sau khi bảy đại Mệnh Luân ra đời hoàn toàn, sức mạnh bóng ma chấp niệm Thánh nhân vẫn tiếp tục nuôi dưỡng hồ linh lực và Mệnh Luân.

Thánh nhân giống như một ngọn nến, đốt cháy chính mình, cống hiến tất cả ánh sáng và hơi ấm... nến tàn thành tro lệ khô dòng.

Sau Mệnh Luân chính là Chân Quân Thập Trọng Thiên!

Dưới sự gia trì của sức mạnh Thánh nhân, bảy cái Mệnh Luân mới sinh bắt đầu không ngừng lớn mạnh, sau đó hướng tới tiểu cảnh giới ‘Thập Trọng Thiên’ mà đột phá. 【Chân Quân Thập Trọng Thiên】bốn tầng đầu tiên tương ứng với các ‘Huyệt khiếu’ mở ra lúc tu sĩ Trúc Cơ, ‘Tiểu đan điền’ cấp Nhị phẩm, ‘Kỳ mạch’ cấp Tam phẩm, và ‘Cửu tiên cốt’ cấp Tứ phẩm.

Bốn tầng trời đầu tiên này là tiểu cảnh giới mà tất cả tu sĩ bước vào cảnh giới Chân Quân đều có thể ổn định khai mở.

Sự khác biệt duy nhất là xem Mệnh Luân có mạnh hay không, Mệnh Luân mạnh mẽ thì khi phá mở Thập Trọng Thiên sẽ nhanh hơn, hiệu quả cao hơn.

Chương 2193

Ngược lại, thời gian cần thiết để đột phá bốn tầng đầu sẽ rất dài lâu.

Nhưng Thập Trọng Thiên của Tống Thư Hàng phá mở... dễ dàng đến mức chính cậu cũng không dám tin!

Chẳng có gì khác ngoài việc nhiều Mệnh Luân thôi!

Tu sĩ khác chỉ có một Mệnh Luân, khi đột phá 'Chân Quân Thập Trọng Thiên' phải dựa vào một cái này mà liều mạng va chạm, mài giũa từng chút một.

Nhưng Tống Thư Hàng có tới tận 7 cái!

Khi cậu đột phá Thập Trọng Thiên cũng không phải một Mệnh Luân đột phá một hồ linh lực, mà là tập trung cả bảy cái Mệnh Luân lại một chỗ.

Đao luân răng cưa, kiếm luân ngầu lòi, hiệt luân sách vàng, cầu luân loa toàn kiếm, xỉ luân xếp chồng, mệnh luân bát giác, quyển luân lồng nhau, dưới sự hiệu triệu của Tống Thư Hàng, đầu tiên tập trung tại tiểu đan điền thứ nhất.

Bảy đại Mệnh Luân xoay tròn điên cuồng, oanh kích lên trên.

Không chỉ vậy.

Khi Tống Thư Hàng đột phá cảnh giới 'Chân Quân Thập Trọng Thiên', trong người cậu còn có mấy luồng sức mạnh đang cường hóa cho bảy cái Mệnh Luân!

Ví dụ như... sức mạnh công đức của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Sức mạnh công đức thâm hậu đến một trình độ nhất định chính là ‘dầu cù là’ đa năng.

Bất kể là tu luyện, thăng cấp, độ kiếp hay chiến đấu, nó đều có tác dụng.

Lại ví dụ như...

Linh quỷ.

Linh quỷ trong người Tống Thư Hàng rất kín tiếng, kín tiếng đến mức đôi khi cậu quên mất sự tồn tại của nó.

Nhưng linh quỷ luôn phát huy tác dụng vào những thời điểm mấu chốt, linh quỷ và tu sĩ đồng tâm hiệp lực, linh quỷ là món ‘hack’ tu luyện được giới tu chân công nhận.

Bất kể là tu luyện, thăng cấp, độ kiếp hay chiến đấu, nó đều có thể giúp sức.

Còn có... hai bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú.

Bản mệnh pháp khí chính là đại diện của tu sĩ.

Bản mệnh pháp khí cường đại thì ngoại trừ không thể sinh con cho tu sĩ ra, cái gì cũng làm được!

Và cả...

Thánh ấn.

Bá Tống Huyền Thánh ấn, Bá Nho Huyền Ma ấn, Bá Long Cổ Thánh ấn, ba đại Thánh ấn có thể mang lại sự gia trì toàn diện, không góc chết cho Tống Thư Hàng.

Đủ loại sức mạnh gia trì lên bảy cái Mệnh Luân, cường hóa chúng tới một mức độ khoa trương.

Bảy đại Mệnh Luân này hóa thân thành bánh xe vận mệnh, ầm ầm nghiền nát qua.

Dưới bánh xe vận mệnh, không có bất cứ thứ gì có thể kháng cự.

Cánh cửa 'Thập Trọng Thiên' mà các tu sĩ khác cần phải bế quan kiên nhẫn mài giũa, cứ thế bị bảy cái bánh xe vận mệnh nghiền nát thê thảm.

Đây có lẽ là cánh cửa bình cảnh 'Thập Trọng Thiên' thảm nhất giới tu chân.

Uỳnh ~~ Toàn thân Tống Thư Hàng chấn động, lại một tràng cảm giác sảng khoái dâng lên trong lòng.

Hồ linh lực thứ nhất, 'Chân Quân Thập Trọng Thiên' tầng thứ nhất, phá!

Diện tích hồ linh lực mở rộng thêm một vòng, tố chất cơ thể, cường độ tinh thần của Tống Thư Hàng tăng vọt một đoạn.

Hơn nữa, vì lần này hòa hợp với bóng ma chấp niệm Thánh nhân Nho gia và chiến đấu với hóa thân đại lão Bàn Cầu, trong đầu Tống Thư Hàng lưu lại không ít cảm ngộ chiến đấu, trải nghiệm cảnh giới liên quan đến Thánh nhân, cùng với chấp niệm khó tan kia của ngài.

Những cảm ngộ, trải nghiệm mơ hồ cùng với chấp niệm này đều sẽ trở thành nguyên liệu củng cố đạo tâm của Tống Thư Hàng.

Sau khi bảy đại Mệnh Luân phá mở cánh cửa Thập Trọng Thiên của hồ linh lực thứ nhất, chúng không dừng lại mà chuyển ngay tới vị trí của hồ thứ hai.

Chúng lại xoay tròn lần nữa, rồi sức mạnh của Công Đức, Tạo Hóa, Linh Quỷ, bản mệnh pháp khí, Thánh ấn lại gia trì lên.

Sau đó, chúng lặp lại tiết tấu cũ.

Uỳnh ~~ Bình cảnh 'Chân Quân Thập Trọng Thiên' của hồ thứ hai, đột phá!

Nhẹ nhàng thoải mái, nghiền nát bá đạo.

Tiếp theo, bảy đại Mệnh Luân thậm chí không cần Tống Thư Hàng chủ động điều khiển.

Chúng chủ động tập hợp, chạy tới hồ thứ ba.

Nghiền nát là một việc vô cùng sướng, bảy đại Mệnh Luân nghiền sạch sành sanh.

Uỳnh ~~ Thập Trọng Thiên của hồ thứ tư, phá.

Uỳnh uỳnh ~ uỳnh uỳnh long long ~ Đến cuối cùng, tốc độ Mệnh Luân nghiền nát 'Chân Quân Thập Trọng Thiên' càng lúc càng nhanh.

Khi Tống Thư Hàng còn đang đắm chìm trong cảm giác sướng rân khi hồ thứ hai mở rộng, thì cảm giác sảng khoái khi hồ thứ ba, tư, ngũ, lục, thất đột phá 'Chân Quân Thập Trọng Thiên' đã liên tục ập tới.

Combo năm phát sướng liên tục.

Cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu run rẩy.

Hơi sướng quá đà rồi.

Tống Thư Hàng tự nhận thấy mình có khả năng chịu đựng 'đau đớn' cực mạnh, ý chí cứng hơn cả hợp kim của cậu có thể chịu đựng đa số nỗi đau trên đời.

Nhưng đối với sự sướng rên, khả năng đề kháng của cậu hơi kém.

Đây là điểm yếu... sau này cần chú ý, phải tìm cách nâng cao khả năng đề kháng!

"Nhân quả báo ứng, Thiên Đạo luân hồi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối treo bên hông Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Người đang làm, trời đang nhìn.

Không phải không báo, chỉ là thời gian chưa tới thôi.

Dùng mười phát, hai mươi phát liên hoàn 《 Dưỡng Đao Thuật 》 sướng lắm đúng không?

Tống Thư Hàng đang bị báo ứng đấy!

Mãi một lúc sau, Tống Thư Hàng mới hồi phục lại được.

“Tê, khủng khiếp thật.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Chỉ trong một hơi, Mệnh Luân của cậu đã phá sạch bình cảnh ‘Chân Quân Thập Trọng Thiên’ của bảy cái hồ linh lực.

Nhẹ nhàng thoải mái, thậm chí trông bộ dạng bảy đại Mệnh Luân vẫn còn dư sức lắm.

Tống Thư Hàng cảm thấy trạng thái của mình vô cùng tốt.

Trạng thái Mệnh Luân cũng thập phần hoàn mỹ.

Trạng thái này, hay là trực tiếp phá thêm một tầng nữa, đạt tới Thập Trọng Thiên tầng thứ hai luôn?

Cậu vừa mới động ý nghĩ như vậy, bảy đại Mệnh Luân đã nhanh chóng hành động.

Chúng lại lao vào hồ linh lực thứ nhất, xoay tròn nghiền về phía bình cảnh ‘Chân Quân tầng thứ hai’ tội nghiệp.

Lặp lại các bước và tiết tấu như trên.

Thế như chẻ tre, chỉ trong một hơi, toàn bộ bảy cái bình cảnh ‘tầng thứ hai’ đều bị phá vỡ.

Cơ thể Tống Thư Hàng lại một lần nữa rung lên như điện thoại đặt chế độ rung.

Trong mắt đệ tử Nho gia, Bá Tống tiền bối hú xong thì đột nhiên đứng im bất động.

Sau đó, cơ thể tiền bối không ngừng run rẩy.

Làm gì thế nhỉ?

Đệ tử Nho gia nhìn không hiểu.

Nhưng thấp thoáng có thể cảm nhận được khi Bá Tống tiền bối run rẩy không ngừng, khí tức lại càng lúc càng mạnh lên.

Kiểu run rẩy này của Bá Tống tiền bối là một phương thức để trở nên mạnh mẽ hơn sao?

Tâm ma động rồi.

“Ta có nhìn lầm không?” Papa Quy Ba đột nhiên hỏi: “Sao ta cảm giác Bá Tống Huyền Thánh đang ngưng tụ ‘Mệnh Luân’, sau đó đột phá cảnh giới ‘Chân Quân Thập Trọng Thiên’ thế nhỉ?” “Ừm, đạo hữu chắc chắn nhìn lầm rồi.” Phân thân của Bạch tiền bối nói, vẻ mặt đơ ra của anh ấy trông đặc biệt đáng tin: “Đó là một loại pháp thuật, một loại pháp thuật tương tự như Mệnh Luân.

Cho nên Bá Tống mới có thể một hơi phóng ra bảy cái như vậy.

Chắc là cậu ấy có cảm ngộ trong lúc chiến đấu, đang sáng tạo ra một loại bí pháp tấn công.” Gương mặt đơ ra là thích hợp nhất để nói hươu nói vượn một cách nghiêm túc.

“Có lý.” Quy Ba nói.

Vậy nên Bá Tống vẫn là Bá Tống.

Đợi cậu ta ra ngoài, mình sẽ phun một phát ‘Quy Hống Pháo’ cấp Bát phẩm, coi như báo thù cho con gái, rồi mình chuồn. ‘Quy Hống Pháo’ cấp Bát phẩm chắc sẽ không gây thương tích quá lớn cho Bá Tống đâu.

Dưới sự chú ý của muôn người, cơ thể Tống Thư Hàng vẫn đang ở chế độ rung điện thoại, rung không ngừng nghỉ.

Chế độ này có độc, một khi đã lún sâu vào là bắt đầu vòng lặp vô hạn, trong thời gian ngắn căn bản không dừng lại được.

Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân ngoan ngoãn dùng tay nhỏ đỡ một bên đầu của Tống Thư Hàng, rồi cơ thể họ cũng run theo cơ thể Tống Thư Hàng, như bị điện giật vậy.

Hai vị tiên tử vẻ mặt vui vẻ, chơi rất hăng.

“Nói này, cậu vẫn chưa thăng cấp xong à?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Đã rung lâu lắm rồi đấy, thăng cấp có cần lâu thế không?

Nó bị ăn liên hoàn hai mươi phát 《Dưỡng Đao Thuật》 cũng không rung lâu như Tống Thư Hàng.

Là một Tâm Ma đủ tư cách, lòng nó cũng không cân bằng nổi, bắt đầu thực hiện nghiệp vụ chuyên môn của Tâm Ma: đố kỵ.

Chương 2194

【 Tiểu cảnh giới Chân Quân Thập Trọng Thiên, tôi đã một hơi phá mở tầng 1, 2, 3, 4 rồi, hiện tại đang hướng tới tầng thứ 5. 】 Tống Thư Hàng vừa run vừa truyền âm cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Sở dĩ dùng truyền âm là vì cậu không dám mở miệng nói, sợ vừa mở miệng là sẽ không nhịn được mà hú lên vì quá sướng.

Rất mất hình tượng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ngẩn ra: “Phá bốn tầng liên tiếp?

Vọng thiên, cậu còn định phá mấy tầng nữa?” Tuy biết bảy cái Mệnh Luân của Tống Thư Hàng rất khoa trương, nhưng hiệu quả mạnh thế này vẫn vượt xa tưởng tượng của nó.

Tên nhóc Tống Thư Hàng này sau khi bị Thánh nhân nhập xác là định bay lên trời luôn à?

Tiểu cảnh giới Lục phẩm Chân Quân ‘Thập Trọng Thiên’ đúng như tên gọi của nó, gồm cấu trúc mười tầng trời.

Các Chân Quân sau khi hóa ra ‘Mệnh Luân’ trên hồ linh lực, Mệnh Luân sẽ lao lên trên, oanh mở và xông vào từng tầng ‘trời’.

Có thể nói, tiểu cảnh giới ‘Thập Trọng Thiên’ là một cảnh giới thu hoạch — cơ sở đặt ra ở cấp Ngũ phẩm càng mạnh thì ở tiểu cảnh giới ‘Thập Trọng Thiên’ này càng đi được xa. 4 tầng trời đầu tiên là cơ sở, tương ứng với cái gốc mà tu sĩ đã xây dựng từ Nhất phẩm tới Tứ phẩm, chỉ cần thăng lên cảnh giới Chân Quân thì 4 tầng này dùng công phu mài sắt cũng có thể hoàn thành.

Nhưng vấn đề là, Chân Quân bình thường chỉ riêng việc mài 4 tầng đầu này thôi cũng tính bằng năm.

Tống Thư Hàng mở bốn tầng trong nháy mắt, Chân Quân bình thường nghe thấy chắc sẽ rơi lệ mất thôi.

“Sự đố kỵ khiến ta nảy sinh tâm ma!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng trong bóng tối, Hắc Bì Vũ Nhu Tử ló đầu ra, nghiêm túc nhắc nhở: “Nhưng mà tiền bối, ngài vốn dĩ đã là Tâm Ma rồi mà.” Xích Tiêu Kiếm vểnh mũi kiếm lên, đổi giọng: “Sự đố kỵ khiến ta mang thai sinh ra Tâm Ma nhỏ.” Tống Thư Hàng: “...” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói cũng có lý có cứ, nhưng giọng nó giờ đây vừa trong vừa trẻ, khi nó nghiêm túc bàn về chuyện ‘mang thai’ thì nghe rất buồn cười.

“Phụt ~” Sợi tóc gáy của Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng không nhịn được bật cười. 【Tôi cảm thấy động lực của Mệnh Luân trong người vẫn còn rất sung mãn, chắc có thể phá thêm hai ba tầng nữa.】Tống Thư Hàng ước tính rồi truyền âm.

Từ tầng thứ 5 của ‘Chân Quân Thập Trọng Thiên’ trở đi mới là lúc cơ sở xây dựng trước đó phát huy hiệu quả.

Từ tầng 5 trở đi sẽ tương ứng với số lượng long văn trên Kim Đan.

Một viên Kim Đan định đại đạo, số lượng long văn quyết định tu sĩ tương lai có thể đi bao xa!

Những người có cơ sở 4 long văn và 5 long văn sau khi thăng lên Chân Quân có thể xông vào tầng 5... nhưng cảnh giới của họ sẽ dừng lại ở đó, nếu không có kỳ ngộ nghịch thiên thì cả đời chỉ dừng ở cảnh giới Chân Quân.

Tu sĩ có cơ sở 6 long văn sau khi thăng cấp có thể xông vào tầng 6... tương tự, không có kỳ ngộ nghịch thiên thì họ không thể tiến thêm bước nào.

Tuy nhiên, tu sĩ bình thường sau khi đạt tới tầng 6 là có thể lựa chọn không tiếp tục đột phá ‘Thập Trọng Thiên’ nữa mà trực tiếp tiến vào tiểu cảnh giới tiếp theo là ‘Thiên Thượng Hóa Liên’, ngưng tụ Nguyên Anh, bước vào cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả.

Đó cũng là lý do giới tu chân luôn truyền tai nhau rằng chỉ có Kim Đan 6 long văn trở lên mới có hy vọng thăng lên Thất phẩm.

Còn nếu muốn tiến thêm một bước, muốn Nhân Tiền Hiển Thánh, thăng lên Huyền Thánh, thậm chí bước vào cảnh giới Kiếp Tiên... thì cần Kim Đan 7 long văn trở lên!

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, trước khi Tống Thư Hàng gia nhập, toàn bộ thành viên từ Ngũ phẩm trở lên đều là cảnh giới Kim Đan 7 long văn trở lên.

Nghĩa là mỗi một thành viên trong nhóm đều có tư chất thăng lên Huyền Thánh, bước vào Kiếp Tiên, ai nấy đều là đại lão.

Sau này Tống Thư Hàng suýt chút nữa đã kéo lùi chân sau của các tiền bối trong nhóm.

Nếu lúc đó không có Bạch tiền bối Two ra tay vẽ thêm long văn cho cậu thì Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã kéo tụt số long văn trung bình của các thành viên trong nhóm xuống rồi.

Nếu không muốn tương lai bị giới hạn ở cảnh giới Tôn Giả thì bắt buộc phải có Kim Đan 7 long văn trở lên.

Sau đó ở cảnh giới ‘Chân Quân Thập Trọng Thiên’, đột phá đạt tới ‘tầng trời’ cao hơn để đặt nền móng cho tương lai.

Từ tầng 7 của ‘Chân Quân Thập Trọng Thiên’ trở đi là một bước ngoặt và ranh giới phân cấp mới.

Tầng 7 hơi đặc thù, muốn đột phá tầng này cần dựa vào sức mạnh của ‘Bản mệnh pháp khí + Thiên Cương’.

Hơn nữa ít nhất phải có sức mạnh Thiên Cương trung phẩm trở lên trợ giúp, phối hợp với bản mệnh pháp khí cực mạnh mới có thể phá vỡ tầng này.

Tiếp theo, tầng 8 tương ứng với 7 long văn, Chân Quân cấp bậc này đã có thực lực chạy thoát thuận lợi từ tay Tôn Giả thăng lên từ cơ sở 6 long văn.

Tầng 9 tương ứng với 8 long văn, có bỏ công sức mới có thu hoạch.

Chân Quân thiên tài đạt tới tầng 9 thực tế đã có sức chiến đấu của Tôn Giả bình thường, chỉ thiếu một số phương thức cấp Tôn Giả như ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Hơn nữa độ khó để đột phá tầng 9 không hề thua kém độ khó khi Chân Quân cơ sở 6 long văn thăng lên Thất phẩm Tôn Giả.

Có thể kiên trì tới bước này đã là những thiên tài đỉnh tiêm nhất của giới tu chân.

Tầng 10 tương ứng với Kim Đan 9 long văn cấp chí tôn VIP, có thể nói là VIP trong hàng Chân Quân.

Thời kỳ viễn cổ, những truyền thuyết về việc Lục phẩm Chân Quân vượt cấp chém Thất phẩm Tôn Giả đa số đều là các ‘Chân Quân VIP’ cấp bậc này.

Họ đều là những đứa con cưng của trời, chỉ cần không bị chết yểu giữa chừng thì việc thăng lên Kiếp Tiên không hề khó khăn.

Thậm chí những người tương lai bước ra con đường của riêng mình, thăng lên đại lão Trường Sinh Giả thì lúc trẻ mười người hết tám chín người là Chân Quân VIP kiểu này.

Không phải VIP làm sao để mạnh hơn?

Giống như ‘Hà Chỉ Ma Đế’ dùng cơ sở 8 long văn mà gắng gượng biến mình thành một vị đại đế ma môn, đó là ngoại lệ trong các ngoại lệ.

Hà Chỉ Ma Đế thực ra rất cừ khôi.

Thực tế trong một số môn phái cổ xưa, Hà Chỉ Ma Đế luôn sống trong sách giáo khoa để khích lệ đệ tử.

“Rung lâu thế rồi, tầng thứ 5 đã phá xong chưa?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại cất tiếng hỏi.

Tuy đố kỵ đến mức sắp sinh ra Tâm Ma nhỏ nhưng nó vẫn không nhịn được muốn biết tiến độ của Tống Thư Hàng. 【Hồi tiền bối, tôi đã phá xong tầng 6 rồi, đang chuẩn bị đột phá tầng 7.】 Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, cậu đang cân nhắc một việc.

Cậu không phải có bảy cái hồ linh lực sao?

Có nên dùng một cái để làm thí nghiệm, xem có thể trực tiếp tiến vào giai đoạn tiếp theo là Thiên Thượng Hóa Liên, ngưng tụ Nguyên Anh sau khi phá xong tầng 6 không?

Chẳng có gì khác ngoài việc nhiều hồ linh lực thôi!

Tuy không có tiền nhưng về phương diện hồ linh lực, Tống Thư Hàng có vốn liếng để tùy hứng một lần.

Cảnh giới chủ yếu của cậu vẫn dựa vào ‘hồ linh lực bản mệnh’, nên về lý thuyết các hồ linh lực nhỏ có thể dùng làm vật thí nghiệm một lần.

“Không phải lúc nãy cậu mới nói vừa phá xong tầng 4 sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cảm thấy không thoải mái chút nào, mới nói có mấy câu mà cậu đã một hơi phá xong hai tầng 5, 6 rồi? 【Một lần lạ, hai lần quen, ba lần là nhuyễn ngay mà.】Tống Thư Hàng truyền âm đáp lại: 【Càng về sau càng thuần thục, hiệu quả cũng càng cao.】 “Cao cái con khỉ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tức giận mắng. 【Tiền bối đừng để ý mấy chi tiết đó, thực ra tôi đột nhiên có một ý tưởng, các tiền bối tham mưu giúp tôi chút.】Tống Thư Hàng nói.

Sau đó cậu dùng thủ đoạn truyền âm nhập mật, mô tả ý tưởng của mình cho Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Sở các chủ và cả Quy tiền bối trong thế giới hạt nhân.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu hát: “Tống ~ a ngốc.” “Hết cứu rồi, chờ chết đi, cáo từ.” Công Đức Xà Mỹ Nhân bổ sung.

Hai vị tiên tử rõ ràng không tán thành đề nghị của Tống Thư Hàng.

“Ta thấy có thể thử đấy.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đề nghị, là một Tâm Ma chính tông, bổn phận của nó nên là ‘chỉ sợ thiên hạ không loạn’, cái đề nghị không có lợi cho Tống Thư Hàng nhưng nhìn qua rất vui này thì nó đương nhiên tán thành.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát, rụt rè nói: “Tống tiền bối, hay là thôi đi.

Cứ cảm thấy làm vậy rất lãng phí, hơn nữa tu sĩ mỗi lần thăng tiến một bước đều là để đặt nền móng cho bước tiếp theo.

Đã có bảy cái hồ linh lực, sao tiền bối không xây dựng nền móng tốt nhất luôn?” “Ngươi thật sự là Tâm Ma à?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghiêm túc hỏi.

Tuy trước đây đã thấy Hắc Bì Vũ Nhu Tử rất sai sai, nhưng hôm nay nó thật sự cảm thấy Hắc Bì Vũ Nhu Tử đúng là một dị loại trong giới Tâm Ma.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “...” Giọng của Sở các chủ vang lên từ sợi tóc gáy: “Cái tính cách quậy phá đến mức tự hành hạ bản thân này của cậu... hết thuốc chữa rồi.

Tu hành không phải trò đùa, đừng có quậy.” Cô ở trên người Tống Thư Hàng lâu rồi, càng lúc càng thấy tên nhóc này khi quậy lên thì y hệt cái tên kia. 【 Sở tiền bối nói đúng. 】 Tống Thư Hàng gật đầu — cậu cũng chỉ đột nhiên muốn quậy một chút thôi, được Sở các chủ nhắc nhở là cậu phanh lại ngay.

Trong lúc nói chuyện, chế độ rung của cơ thể Tống Thư Hàng chậm rãi dừng lại.

“Ơ?

Không rung nữa à?

Cậu không định dùng một cái hồ làm thí nghiệm ngưng tụ Nguyên Anh thật đấy chứ?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng vẻ mặt kỳ quặc đáp: 【 Kẹt... kẹt rồi. 】 Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ngơ ngác: “Hả?” 【 Các Mệnh Luân của tôi lúc đột phá tầng thứ 7 thì bị kẹt trong khe cửa rồi. 】 Tống Thư Hàng hình dung.

Tầng 7 khá đặc thù, cần phối hợp ‘Thiên Cương + bản mệnh pháp khí’.

Bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng thì bá đạo khỏi bàn, còn Thiên Cương thì cậu cũng ăn không ít ‘Thiên kiếp kho tộ’ rồi.

Nhưng không hiểu sao khi Mệnh Luân phối hợp với bản mệnh pháp khí + sức mạnh Thiên Cương để đột phá tầng 7 thì lại kẹt một cách kỳ quái.

Sở các chủ nói: “Ta chưa bao giờ nghe nói lúc đột phá cảnh giới ‘Chân Quân Thập Trọng Thiên’ mà Mệnh Luân lại bị kẹt cửa cả.” 【

Có khi nào là vì tôi ăn 'Thiên kiếp kho tộ' không đủ, sức mạnh Thiên Cương hấp thu vẫn chưa tới mức không? 】 Tống Thư Hàng suy tính.

Phương diện Mệnh Luân và bản mệnh pháp khí thì cậu chắc chắn không có vấn đề, sự tự tin này cậu vẫn có.

Chương 2195

Vậy khả năng lớn nhất chính là ‘sức mạnh Thiên Cương’ vẫn chưa đủ.

Thế thì cậu cần đi kiếm thêm vài cái lôi kiếp ‘2 lên 3’ nữa về kho tộ để bổ sung dinh dưỡng và sức mạnh Thiên Cương.

Lúc này, sợi tóc gáy dài bảy mét của Sở các chủ vươn ra, chọc chọc vào người Tống Thư Hàng.

Một lát sau Sở các chủ trả lời: “Không chỉ vì thiếu sức mạnh Thiên Cương đâu, cơ thể cậu cũng đạt tới giới hạn rồi.” Cơ thể Tống Thư Hàng đã phải gồng gánh ‘bóng ma chấp niệm Thánh nhân’ để đại chiến một trận với hóa thân đại lão Bàn Cầu.

Sau đó tuy có năng lượng tàn dư của Thánh nhân nuôi dưỡng nhưng cơ thể cậu đã đạt tới giới hạn cực đại.

Nói thật là hiện giờ cậu còn có thể đứng đây nói chuyện mà không bị nổ xác chết tươi, phần lớn là nhờ giọt ‘Thánh huyết’ trong người.

“Dừng lại đi, cậu cần nghỉ ngơi một thời gian.” Sở các chủ nói.

Cô thậm chí nghi ngờ nếu lúc này Tạo Hóa Tiên Tử thu hồi giọt Thánh huyết kia, Tống Thư Hàng sẽ nổ tung cho mọi người xem ngay lập tức!

“Tống ~ a ngốc ~ ngốc ngốc ngốc ~” Tạo Hóa Tiên Tử hát. 【Tiếc thật đấy.】Tống Thư Hàng ha ha cười.

Nhưng đời là thế, chuyện không như ý trong đời thường chiếm tám chín phần mười.

Không thể thập toàn thập mỹ mới là nhân sinh.

Đây gọi là vẻ đẹp của sự khiếm khuyết.

Nói đoạn, Tống Thư Hàng khẽ đặt cái đầu của mình cho ngay ngắn lại, rồi cậu dẫm lên hoa sen đen, đi về phía vị trí của ‘hóa thân đại lão Bàn Cầu’ lúc ban đầu.

Hóa thân này bị cậu phối hợp với ‘Tán Tài Vương Tọa’ khắc kim tiêu diệt, không biết có để lại món đồ gì không?

Ví dụ như thứ tuyệt đối không bị hủy diệt.

Ánh mắt và thần thức của Tống Thư Hàng quét qua một vòng, chẳng thấy gì cả — thứ cậu muốn thu hồi nhất từ tay đại lão Bàn Cầu là ‘Bất Hủ Chi Cốt’ không thấy tăm hơi đâu.

“Chẳng lẽ trong hóa thân này cũng không lắp ‘Bất Hủ Chi Cốt’ mà là hàng giả do đại lão Bàn Cầu tự chế?” Tống Thư Hàng cau mày.

Đây không phải tin tốt lành gì.

Trình độ công nghệ của hắn đã đạt tới mức này rồi sao?

Nếu thật sự như vậy thì nghĩa là Bất Hủ Chi Cốt thật vẫn luôn nằm trong tay bản thể đại lão Bàn Cầu.

Mà bản thể hắn lại luôn ở ‘Cửu U Thế Giới’, muốn đoạt ‘Bất Hủ Chi Cốt’ từ tay hắn thì dù bản thể Bạch tiền bối Two ra tay cũng chưa chắc thành công.

Còn đại lão Bàn Cầu thì có thể không ngừng chế tạo ra các phiên bản sạc pin của Bất Hủ Chi Cốt để đưa hóa thân vào hiện thế gây chuyện.

“Sở tiền bối, Xích Tiêu Kiếm tiền bối có phát hiện gì không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không có.” Xích Tiêu Kiếm đáp.

Sợi tóc gáy của Sở các chủ cũng lắc lắc.

“Đi thôi, chúng ta ra khỏi không gian chiến đấu trước.

Sau đó tôi phải lập tức tới thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối Two xem thử có chuyện gì xảy ra với anh ấy rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Chuyện của đại lão Bàn Cầu cậu phải thương lượng với Bạch tiền bối Two xem có cách ứng phó nào không.

Nói xong, cậu nhìn về phía Tạo Hóa Tiên Tử.

Cô gật đầu, đưa tay phóng ‘Con mắt Thánh nhân’ ra.

Con mắt Thánh nhân khẽ sáng lên, thân hình Tống Thư Hàng được chuyển dời ra khỏi không gian chiến đấu.

Cậu còn chưa đứng vững.

“Hây ~~ Bá Tống ăn của ta một pháo đây!” Papa Quy Ba gầm lên một tiếng, một đạo Quy Hống Pháo cấp Bát phẩm bắn thẳng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Quá đột ngột, cậu thậm chí không kịp né tránh.

Ba của Quy tỷ tỷ ơi, giây trước chúng ta còn là chiến hữu mà, sao người nỡ lòng hạ thủ độc ác với con như thế?

Tống Thư Hàng trúng trọn một pháo.

Ngay sau đó, đột nhiên có một vật từ trên người cậu bay ra.

“Chết tiệt!” Vật kia phát ra tiếng gầm gừ không cam lòng.

Đó là một vật kim loại giống như thủy ngân, không biết đã bám lên người Tống Thư Hàng từ bao giờ, đến cả Sở các chủ cũng không phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Kết quả là bị một kích Quy Hống Pháo của ba Quy tỷ tỷ đánh trúng.

Đối với đại lão Bàn Cầu mà nói, cảm giác này vô cùng khó chịu.

Rõ ràng hắn đã ẩn nấp cực tốt, không chút sơ hở, nhìn từ bên ngoài hắn đã trở thành một phần cơ thể của Bá Tống, không phân biệt được với nhau, cho dù là cái gã họ Bạch kia đứng bên cạnh cũng tuyệt đối không thể phát hiện ra hắn lúc này.

Thế nhưng ngay lúc này, con rùa ngốc bên dưới đột nhiên phun một phát khẩu pháo về phía Bá Tống, hơn nữa còn là đòn tấn công cấp bậc bát phẩm.

Giờ đây, đại lão Bàn Cầu đang trong trạng thái vô cùng suy yếu đành phải cùng trúng chiêu với Bá Tống.

Đây là lần thứ hai hắn chịu thiệt trong tay ‘Cự quy Tai Nạn’.

Lần trước, Bá Tống lợi dụng chức năng ‘linh kiện của Vân Tước Tử’ dẫn Cự quy Tai Nạn tới, thành công đào tẩu ngay trước mắt hắn.

Lần này, kế hoạch của hắn lại bị pháo rùa phá hỏng.

Con rùa tai nạn này đúng là khắc tinh đời hắn mà...

“A a a ~ a ~” Tống Thư Hàng phát ra một tràng thảm thiết, lần này công đức xà mỹ nhân không tranh lời thoại nữa...

Bởi vì là thân thể công đức, ngay khi Tống Thư Hàng bị đột kích, cô đã lách mình hiện ra chắn pháo cho cậu, sau đó bị nổ tan xác.

Ở trạng thái tan xác, cô cần một khoảng thời gian mới có thể hồi phục.

Luồng pháo kích nổ tung nuốt chửng cơ thể Tống Thư Hàng như một màn pháo hoa rực rỡ.

“Bá Tống, phát pháo này là ta thay con gái ta nổ ngươi.

Phát pháo này chỉ có uy lực bát phẩm, chúng ta một pháo xóa sạch ân oán!” Ba của rùa chị đại hét lớn.

Hét xong, ông ta lắc đầu rồng một cách soái khí, mở ra thông đạo không gian rồi biến mất.

Phát pháo này ông ta đã nương tay, Quy Hống Pháo bát phẩm đối với Huyền Thánh Bá Tống cảnh giới bát phẩm sẽ không gây ra tổn thương quá lớn, dù Bá Tống đang ở trạng thái suy yếu cũng không đến mức mất mạng.

Ông ta khống chế uy lực rất chuẩn.

Như vậy, ông ta đã có lời giải thích với con gái rượu của mình.

Quy ba tự cảm thấy mình đã làm rất hoàn mỹ.

Phía dưới, Bạch Hạc Chân Quân khóe miệng giật giật, nói: “Bát... pháo kích bát phẩm.” “Không ổn rồi.” Phân thân của Bạch tiền bối xoa xoa thái dương: “Không lẽ là cái hố do tôi vừa rồi nghiêm túc nói hươu nói vượn đào ra đấy chứ?” Tô Thị A Thập Lục vội vàng ngự khởi bảo đao, độn về phía vị trí vụ nổ.

Bạch Long tỷ tỷ cuộn thân hình lại, bảo vệ cô vào trong.

Có Bạch Long tỷ tỷ hộ thân, không cần lo lắng uy lực vụ nổ sẽ ảnh hưởng đến Tô Thị A Thập Lục.

Phân thân của Bạch tiền bối cũng nhảy vọt lên, túm lấy móng vuốt rồng của Bạch Long – anh ấy hiện đang ở trạng thái tiết kiệm năng lượng, cái gì bớt được thì bớt.

Trong động Tâm Ma.

Tiền bối Lãnh chúa Âm Ảnh biến ra cánh tay và cằm, vuốt cằm mình: “Quả nhiên có vấn đề.” Cảnh giới thực sự của Bá Tống mỏng manh hơn hắn tưởng.

Thực ra ngay từ đầu khi tiếp xúc với đạo hữu Bá Tống, hắn đã lờ mờ nhận ra.

Chẳng qua ba cái thánh hiệu trên người Bá Tống quá chói mắt, cộng thêm chiến tích huy hoàng nên hắn không nghĩ sâu thêm.

Nhưng phát pháo vừa rồi của Quy ba đã khiến Lãnh chúa Âm Ảnh xác định được cảnh giới của đạo hữu Bá Tống tuyệt đối là hàng giả...

Trên bầu trời, vụ nổ dần tan đi.

Tô Thị A Thập lục, Bạch Long tỷ tỷ và phân thân Bạch tiền bối chuẩn bị tiếp cận khu vực vụ nổ.

“A Thập Lục, mọi người đừng qua đây.” Giọng nói yếu ớt của Tống Thư Hàng truyền ra: “Cẩn thận đừng để bị phụ thể.” Phát Quy Hống Pháo vừa rồi suýt chút nữa lấy mạng nhỏ của cậu.

Nhưng đồng thời, nó cũng cứu cậu một mạng.

Nếu lần này có thể sống sót, cậu phải tìm cơ hội cảm ơn phát pháo của Quy ba mới được.

Nếu không có phát pháo đột ngột đó, cậu không thể nào phát hiện ra hóa thân của ‘đại lão Bàn Cầu’ vẫn còn một phần ẩn nấp trên người mình.

Khả năng bảo mạng và tự tái sinh của đại lão Bàn Cầu quá khủng khiếp, Thánh Nhân năm đó cũng chính là ngã xuống dưới khả năng tự chữa lành và tái sinh của hắn.

Nếu bị đại lão Bàn Cầu phụ thân và cho hắn thời gian khôi phục trạng thái, hắn có ít nhất hàng ngàn phương pháp khiến Tống Thư Hàng thần hình câu diệt, loại mà ngay cả cơ hội đọc thanh tiến độ hồi sinh cũng không có.

Chuyện này còn đáng sợ hơn cả việc chết một lần dưới pháo rùa nhiều.

Dù sao chết dưới pháo rùa cùng lắm là trùng sinh về ‘Hắc Long thế giới’.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử kêu lên: “Tống tiền bối, thừa lúc hắn bệnh, lấy mạng hắn!” “Đừng để hắn có cơ hội khôi phục.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cũng kêu lên.

Sở các chủ bổ sung: “Tôi hết sức rồi, dựa vào chính cậu đấy.” Trong dư âm vụ nổ, Tống Thư Hàng để lộ một mái tóc dài đen nhánh phủ trên người.

Đó là tóc của Sở các chủ, tuy chị ấy không còn dư sức lực nhưng Quy Hống Pháo cũng chỉ có uy lực bát phẩm, Sở các chủ trực tiếp tung tóc ra làm phòng ngự cho Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, tóc của Sở các chủ thu hồi.

Tống Thư Hàng đã bộc phát toàn bộ sức mạnh, hung hăng tung một chưởng chém về phía khối vật chất kim loại như thủy ngân kia!

Đồng thời, cậu lớn tiếng gào thét: “Thánh quang nha, kẻ tà ác kia trông có vẻ đáng để đánh một trận!” 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 thức thứ nhất: Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!

Bộ kiếm thuật này có công hiệu ‘chú văn + ngôn linh + tự ám thị’.

Khi thi triển kiếm thuật, hét càng to thì lực lượng ‘Thánh quang’ trong kiếm thuật sẽ càng mạnh.

Tống Thư Hàng lấy chưởng thay kiếm thi triển chiêu này.

Đồng thời, trên tay phải của cậu, trong ‘Găng tay võ sĩ Nghịch Kình’ đã dung hợp thuộc tính thánh quang của ‘Hành tinh có mắt’ toàn lực bùng nổ.

Từ chỗ Bạch tiền bối two, cậu biết được Chúa tể Cửu U vô cùng ghét những loại năng lượng đặc thù như ‘Thánh quang’ và ‘Chính khí Nho gia’.

Thánh quang vả vào mặt sẽ gây sát thương lên cả thân thể lẫn tâm hồn của Chúa tể Cửu U.

Trong lúc dùng chưởng thi triển 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, hiệu quả 《Nho Gia Kim Cương Thân》 của Tống Thư Hàng cũng mở hết mức.

Chương 2196

Vì lần này thăng cấp thêm mấy tiểu cảnh giới, số lượng Thánh Viên đã đạt tới 66 con.

Hơn nữa, loáng thoáng sau lưng Tống Thư Hàng còn có năm trăm con 'Thánh Viên' trong suốt chưa hoàn toàn tan biến – đây là những Thánh Viên trong suốt do Thánh Nhân Nho gia triệu hồi ra trước đó.

Sau khi sức mạnh Thánh Nhân biến mất, chúng cũng bắt đầu tan biến.

Ban đầu có mấy ngàn con, giờ chỉ còn lại năm trăm.

Theo thời gian, những Thánh Viên này sẽ tiếp tục biến mất.

Nhưng ít nhất hiện tại chúng có thể gia trì sức mạnh và cường độ 'Chính khí Nho gia' cho Tống Thư Hàng.

Chính khí Nho gia phối hợp với 'Thánh Quang Trảm Ác Kiếm'.

Hóa thân đại lão Bàn Cầu suy yếu đến cực điểm vừa vất vả chống đỡ xong phát pháo bát phẩm thì đã bị một chưởng thánh quang của Tống Thư Hàng vả thẳng mặt.

Sức mạnh dư thừa của Thánh Nhân cường hóa chính khí + thánh quang chất lượng cao của 'đại lão Hành tinh có mắt', hai hợp làm một.

Thân tâm đại lão Bàn Cầu phải chịu một tổn thương thảm trọng như tàu đắm.

Thân thể như thủy ngân của hắn lại thu nhỏ lại một chút.

Nhưng rất nhanh, dưới khả năng tự chữa lành mạnh mẽ, chút tổn thương này lại được khôi phục.

“Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!” Tay phải Tống Thư Hàng điên cuồng gây sát thương lên tàn khu hóa thân của đại lão Bàn Cầu.

Bảy loại ‘Mệnh luân’ trong cơ thể được triệu hồi ra, toàn lực tấn công.

Đồng thời tay trái cậu cũng không rảnh rỗi.

Chưởng Tâm Lôi, 《Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn》, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 quyền pháp cơ bản của Kình khổng lồ ‘Kình phun’, 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, Phần Thiên Hỏa Diễm Đao...

Tống Thư Hàng đem tất cả kỹ năng mình biết trút hết lên đó.

Đang trút thì lỡ tay, cậu trượt tay một cái.

Một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 vô tình bị trộn lẫn vào danh sách tấn công.

“A a a a ~” Hóa thân đại lão Bàn Cầu đột nhiên run rẩy kịch liệt, phát ra tiếng kêu kinh hoàng.

Tiếng kêu của đại lão Bàn Cầu là tiếng kêu kinh hoàng xen lẫn đau đớn.

Hắn tuyệt đối không phải đang tận hưởng 《Dưỡng Đao Thuật》.

Rõ ràng đối với tất cả mọi người hay mọi vật mà nói, nó đều là đại bảo kiếm...

à không, là đại massage, nhưng 《Dưỡng Đao Thuật》 đối với đại lão Bàn Cầu lại giống như kịch độc!

Hắn thực sự không phải đang diễn kịch.

Không chỉ có vậy, khi sức mạnh của 《Dưỡng Đao Thuật》 dung nhập vào tàn khu hóa thân, một thứ ẩn giấu sâu trong cơ thể hắn bị kích hoạt, bắt đầu tiến vào trạng thái hưng phấn.

Hóa thân đại lão Bàn Cầu bắt đầu không thể áp chế được thứ đó nữa.

Cho nên, hắn bắt đầu kinh hoàng.

“Tiếp tục dùng 《Dưỡng Đao Thuật》, đừng dừng lại!” Sau khi tóc của Sở các chủ thu hồi, chỉ để lại một sợi tóc ngốc quan sát tình hình bên ngoài.

Thông qua sợi tóc ngốc này, chị ấy lập tức cảm ứng được Chúa tể Cửu U đại lão Bàn Cầu không thích nghi được với 《Dưỡng Đao Thuật》, hơn nữa trong cơ thể hắn dường như có vật phong ấn sắp bị 《Dưỡng Đao Thuật》 dụ ra ngoài!

Lúc này, đương nhiên phải thừa thắng xông lên.

Nghe thấy Sở các chủ nhắc nhở, Tống Thư Hàng không do dự tung luôn ba mươi phát 《Dưỡng Đao Thuật》 liên tiếp.

Hào quang của 《Dưỡng Đao Thuật》 chiếu sáng hóa thân đại lão Bàn Cầu.

Lúc này, vụ nổ ‘Quy Hống Pháo’ của Quy ba đã hoàn toàn tan đi.

Ba người Tô Thị A Thập lục, phân thân Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ nhìn thấy một cảnh tượng không thể dùng ngôn ngữ để diễn tả.

Phía trước bọn họ.

Tống Thư Hàng dùng hai tay túm lấy một khối ‘vật thể kim loại thủy ngân’, cả hai bàn tay cậu đều đang tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Tay phải là thánh quang.

Tay trái là hào quang của 《Dưỡng Đao Thuật》 – đáng nhắc tới là khi thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 có một quá trình, đó là tay phải cử động.

Hai bàn tay của Tống Thư Hàng không ngừng lóe sáng, không ngừng cử động.

Trong lòng bàn tay, khối ‘vật kim loại thủy ngân’ kia không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết...

Phía sau, 66 con Thánh Viên + gần 500 con Thánh Viên trong suốt lật mở kinh thư trong tay, bày ra tư thế chuẩn bị tiến vào phần ‘Hợp xướng đoàn Thánh Viên’.

Hình ảnh vô cùng quỷ súc.

“Không xong rồi, là cái ông ‘đại lão Bàn Cầu’ mà Thư Hàng hay nhắc tới, người đã đối kháng với Thánh Nhân ấy.” Bạch Long tỷ tỷ nhắc nhở.

Dưới phát ‘nhất kích nạp thẻ’ đáng sợ kia của Tống Thư Hàng, vị ‘đại lão Bàn Cầu’ này thế mà vẫn chưa chết.

“A a a a ~” Tiếng kêu thảm của đại lão Bàn Cầu xé lòng.

Hắn thậm chí không còn sức để ‘đào chạy’. 《Dưỡng Đao Thuật》 mang lại đau đớn cho hắn, đồng thời còn khiến hắn càng thêm suy yếu.

“Một trăm phát liên tiếp!” Tống Thư Hàng hét lớn.

Tay trái cậu liên tục cử động, tiến vào giai đoạn siêu thanh, tay trái đã tạo ra vô số tàn ảnh.

Đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng bộc phát nhiều lần 《Dưỡng Đao Thuật》 một cách điên cuồng như vậy trong thời gian ngắn.

Trăm hay không bằng tay quen.

Loáng thoáng, Tống Thư Hàng cảm thấy sự hiểu biết của mình về 《Dưỡng Đao Thuật》 đã nâng lên một tầm cao mới.

Điều quan trọng nhất của 《Dưỡng Đao Thuật》 là tình yêu đối với ‘đao’.

Thế nhưng, cậu không thể yêu nổi ‘đại lão Bàn Cầu’.

Có lẽ chính vì đây là 《Dưỡng Đao Thuật》 không chứa ‘tình yêu’ nên mới khiến đại lão Bàn Cầu đau khổ đến thế?

Bất kể thế nào, chỉ cần có hiệu quả là đủ rồi.

“Bá - Tống -” Hóa thân đại lão Bàn Cầu phát ra tiếng kêu như lời nguyền rủa.

Khoảnh khắc này, trong tâm trí hắn, mức độ chán ghét Tống Thư Hàng đã vượt qua cả ‘Bạch’.

Hét xong, cơ thể hóa thân của đại lão Bàn Cầu nứt toác ra.

Trong đó, có một vật trắng muốt tinh khiết vui sướng nhảy ra ngoài.

Ong ong ong ~ Những phát 《Dưỡng Đao Thuật》 còn lại của Tống Thư Hàng đều rơi trên vật trắng muốt tinh khiết này.

Vật đó càng thêm vui sướng.【Bất Hủ Chi Cốt?!】Tống Thư Hàng lập tức nhận ra bảo vật trong tay.

Không sai, chính là nó.

Hơn nữa trông có vẻ lần này là hàng chính hãng.

Tống Thư Hàng không chút do dự, ý niệm khẽ động đã chuyển ‘Bất Hủ Chi Cốt’ vào Hạch tâm thế giới của mình.

“Mau rút!” Đồng thời, Tống Thư Hàng hét lớn với Tô Thị A Thập lục, Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ.

Trong lúc hét, cậu ném phát 《Dưỡng Đao Thuật》 cuối cùng vào hóa thân đại lão Bàn Cầu, thân hình nhanh chóng lui ra xa.

Mất đi Bất Hủ Chi Cốt, ‘Chúa tể Cửu U’ hoàn toàn lộ diện ở hiện thế.

Vậy thì thứ chào đón hắn chính là...

Thiên Phạt!

Oành ~~ Trên bầu trời Nho gia, mây kiếp đen kịt hiện ra.

Tương tự như 'mây kiếp Thiên Kiếp' của tu sĩ nhưng lại lãnh khốc hơn.

Thiên kiếp vô tình nhưng luôn ẩn chứa một tia sinh cơ... từ xưa đến nay, ngay cả khi độ kiếp thất bại vẫn có tu sĩ sống sót.

Còn dưới Thiên Phạt thì mười chết không sinh.

Lần Thiên Phạt này càng là nhắm vào cấp bậc 'Chúa tể Cửu U', là Thiên Phạt mạnh nhất.

Lôi phạt từ trời giáng xuống, khóa chặt hóa thân đại lão Bàn Cầu.

"Đậu xanh rau má!" Đại lão Bàn Cầu gầm lên với trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể hắn bị lôi phạt nhấn chìm.

Khả năng tự chữa lành mạnh mẽ, tái sinh khủng bố, vô số thủ đoạn thoát thân đều không có lấy một chút hiệu quả dưới lôi phạt.

Thân thể như thủy ngân của hóa thân đại lão Bàn Cầu trực tiếp bị bốc hơi dưới lôi phạt, hoàn toàn bị hủy diệt.

Nguy cơ lớn nhất cuối cùng cũng được giải trừ hoàn toàn!

Thế giới Cửu U.

Hang ổ của đại lão Bàn Cầu.

Trên chiếc ngai vàng đầy cảm giác công nghệ kia, một khối cầu kim loại lỏng dẹp lép vất vả lắm mới khôi phục lại được.

Thể cầu dạng thủy ngân không ngừng run rẩy, rung động, khó khăn lắm mới khôi phục lại thành hình cầu.

Bản thể đại lão Bàn Cầu cũng bị ảnh hưởng bởi ‘hóa thân’, bị vả《Dưỡng Đao Thuật》 liên tạch.

Phải đợi đến sau khi hóa thân của hắn vất vả bị ‘Thiên Phạt’ hủy diệt, bản thể của hắn mới từ từ hồi phục lại.

Trên ngai vàng, đại lão Bàn Cầu phồng cơ thể lên, rơi vào sự im lặng kéo dài.

Trước mặt hắn, trên những màn hình chiếu vẫn đang phát sóng hình ảnh.

Tại cửa thế giới Tà Liên, Cửu U Bạch vẫn chưa có động tĩnh gì.

Trong hình ảnh tại Nho gia ở hiện thế, toàn thể Nho gia dường như đang reo hò.

Chương 2197

“【Cười lạnh】, reo hò?

Chết đi.” Đại lão Bàn Cầu chằm chằm nhìn Bá Tống trong màn hình.

Hai tay Bá Tống ấn trên ‘hóa thân’ của hắn, vừa vả thánh quang vừa thi triển pháp thuật quỷ dị kia.

Cộng thêm việc trước đó Bá Tống bị hóa thân của hắn phụ thể.

Nói cách khác... hiện tại trên dưới toàn thân Bá Tống đều là mùi vị của hắn, tràn ngập hơi thở của hắn.

Dưới Thiên Phạt, hóa thân của hắn chết rồi.

Bá Tống cũng đừng hòng sống.

Trên thân cầu của đại lão Bàn Cầu hiện ra mấy đôi mắt, nhìn chằm chằm vào màn hình.

Hắn muốn xem.

Hắn muốn nhìn chằm chằm vào cái màn hình này, tận mắt thấy Bá Tống tan thành mây khói dưới ‘Thiên Phạt’!

Tuyệt vọng đi, thảm thiết đi, Bá Tống.

Sau đó chết trong tuyệt vọng đi.

Thế giới Nho gia.

Trên bầu trời, mây kiếp của Thiên Phạt sau khi đánh tan ‘hóa thân Bàn Cầu’ trong một nốt nhạc vẫn chưa tan đi.

Mây kiếp lại một lần nữa ngưng tụ.

Tim Tống Thư Hàng nảy lên một cái.

Cậu cứng đờ ngẩng đầu lên nhìn về phía hư không.

Bị khóa chặt rồi!

Cậu... bị mây kiếp Thiên Phạt khóa chết rồi.

“Đậu xanh!” Tống Thư Hàng gầm lên với bầu trời.

Đồng thời, cậu nhanh chóng ném Hắc Bì Vũ Nhu Tử, tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Tạo Hóa tiên tử ra ngoài.

“Bạch tiền bối!!” Tống Thư Hàng hét lớn.

“Tôi tới... không xong rồi.” Hóa thân của Bạch tiền bối đột nhiên bắt đầu tan biến.

Cơ thể anh ấy dần trở nên trong suốt, hóa thành từng hạt ánh sáng tan theo gió...

Bạch tiền bối thế mà biến mất rồi...

Tống Thư Hàng trong lòng vô cùng lo lắng.

Cậu tính toán đủ đường nhưng tuyệt đối không ngờ phân thân của Bạch tiền bối lại biến mất ngay lúc này.

Ý nghĩa lớn nhất của sự tồn tại của phân thân Bạch tiền bối chính là biểu tượng của khí vận, tương đương với long mạch của một quốc gia.

Sự biến mất của anh ấy đồng nghĩa với việc nữ thần may mắn đang vô tình quay lưng bỏ đi.

“Bạch Long tỷ tỷ, tiền bối Bạch Hạc, Thập Lục, không có thời gian giải thích đâu, mau giết tôi đi!” Tống Thư Hàng hét lớn.

Dưới Thiên Phạt, mười chết không sinh.

Đối đầu trực diện với Thiên Phạt?

Chuyện đó căn bản không thực tế!

Cho dù có thể đỡ được một hai đợt Thiên Phạt... nhưng Thiên Phạt sẽ không bao giờ dừng lại, nó sẽ liên tục mạnh lên cho đến khi đánh chết mục tiêu mới thôi.

Hơn nữa, đây không phải là 'Hắc Long thế giới', Thiên Phạt sẽ không bị suy yếu vì 'thực thi pháp luật xuyên giới'!

Thiên Phạt ở hiện thế sẽ trực tiếp bộc phát uy năng khủng bố nhất.

Đến lúc đó, thần hình câu diệt, ngay cả thủ đoạn hồi sinh cũng không thể sử dụng thì coi như tiêu đời thật sự.

Hiện tại mà nói, lựa chọn chính xác nhất khi đối mặt với Thiên Phạt chính là tự kết liễu mình trước, sau đó chờ đọc thanh hồi sinh.

Một khi trước khi 'Thiên Phạt' giáng xuống mà mục tiêu đã tử vong thì Thiên Phạt tự nhiên sẽ tan biến.

Bạch Hạc Chân Quân hiểu rõ tính chất của 'Thiên Phạt', vừa nghe thấy lời Tống Thư Hàng nói liền hiểu ngay – anh ấy biết trên người Tống Thư Hàng có thủ đoạn hồi sinh.

"Ngoan ngoãn đứng yên đừng kháng cự, Thư Hàng." Bạch Hạc Chân Quân ra tay.

Thánh quang khổng lồ bao trùm cơ thể anh ấy.

Từ trước đến nay, Bạch Hạc Chân Quân đều lăn lộn trong giới tu luyện phương Tây, đây là lần đầu tiên Tống Thư Hàng thấy anh ấy nghiêm túc tấn công.

Phía sau Bạch Hạc Chân Quân hiện ra ảo ảnh của hai nữ thiên sứ.

Họ giơ tay nâng lòng bàn tay Bạch Hạc Chân Quân lên.

Một ngọn giáo thẩm phán hỗn hợp giữa thánh quang và lôi đình xuất hiện trong lòng bàn tay Bạch Hạc Chân Quân, theo cú phất tay của anh ấy, nó lao vút về phía Tống Thư Hàng.

Uy lực của đòn này vô cùng khủng bố, vượt xa uy năng cấp bậc Chân Quân.

Chỉ xét về lực tấn công, nó đã đặt chân vào lĩnh vực uy lực của Tôn giả 'thất phẩm'.

Bạch Hạc Chân Quân ở tiểu cảnh giới 'Chân Quân thập trọng thiên' ít nhất đã bước tới tầng thứ tám trở lên.

Hơn nữa, trên người anh ấy còn có huyết mạch thần thú viễn cổ, sức mạnh huyết mạch sẽ cường hóa hiệu quả pháp thuật.

"Tới đi, đừng thương tiếc tôi.

Chờ tôi hồi sinh trở lại, vẫn là một hảo hán." Tống Thư Hàng kêu lên, trong lúc nói chuyện, khóe mắt cậu liếc qua Tô Thị A Thập Lục.

Cậu nói vậy là để A Thập Lục và những người không biết chuyện yên tâm hơn một chút.

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục nắm chặt đao.

Rõ ràng là nguy cơ sinh tử, cái chết đang cận kề, nhưng dáng vẻ bình tĩnh, đối diện với cái chết vô cùng có kinh nghiệm của Tống Thư Hàng... khiến cô cảm thấy yên tâm hơn một chút.

Oành!

Ngọn giáo thánh quang và lôi đình nổ tung trên ngực Tống Thư Hàng.

Trước khi ngọn giáo này bắn trúng mình, Tống Thư Hàng đã nhanh chóng dỡ bỏ toàn bộ phòng ngự, thậm chí còn ném hết trang bị trên người vào 'Hạch tâm thế giới'.

Chỉ cầu được chết, cầu chết nhẹ nhàng một chút, đừng đau đớn quá.

Ngọn giáo nổ tung trên người cậu.

Cơ thể Tống Thư Hàng bị bắn bay ra ngoài.

Thế nhưng...

Cái đầu của cậu không bay đi.

Sợi dây thắt trên cổ cậu, thứ nối liền đầu và thân của Bạch tiền bối two, đột nhiên tuột ra.

Cứ như vậy, cơ thể Tống Thư Hàng bị ngọn giáo găm vào, rơi thẳng xuống phương xa theo đường thẳng.

Cái đầu của Tống Thư Hàng lơ lửng trên không trung, vẻ mặt ngơ ngác.

“Mình... chết chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thực ra không cần người khác trả lời, cậu đã biết mình chắc chắn là chưa chết thành công.

“Bạch Long tỷ tỷ!” Cậu lại hét lên với tiền bối Bạch Long.

Mau bồi thêm nhát nữa đi, không kịp rồi, Thiên Phạt sắp giáng xuống rồi.

Thực tế, Bạch Long tỷ tỷ đã ra chiêu trước cả khi Tống Thư Hàng kêu lên.

Một luồng hơi thở rồng phun ra từ miệng chị ấy – khác với hơi thở rồng của Quy ba, hơi thở của Bạch Long tỷ tỷ không kèm theo nước miếng trợ cháy, mà là hơi thở rồng rất thuần túy.

Luồng hơi thở này lướt qua cái đầu của Tống Thư Hàng, truy kích, nổ tung trên cơ thể vừa bị bắn bay của cậu.

Bạch Long tỷ tỷ lo lắng đòn tấn công của ‘Bạch Hạc Chân Quân’ không giết chết được Tống Thư Hàng ngay lập tức, nên ngay khoảnh khắc Bạch Hạc ra tay, chị ấy cũng đã ra tay bồi thêm nhát nữa.

Nhưng không ai ngờ cái đầu và thân thể của Tống Thư Hàng lại tách rời nhau.

Muốn bồi thêm nhát nữa đã chậm một bước.

Sức mạnh Thiên Phạt ầm ầm giáng xuống.

Uy năng đợt Thiên Phạt này còn mạnh hơn đợt trước một bậc.

Điều này phù hợp với đặc tính của Thiên Phạt...

đợt sau mạnh hơn đợt trước.

Sức mạnh Thiên Phạt hóa thành lôi long, trong đó ẩn chứa uy năng hủy diệt vạn vật, hoàn toàn xóa sổ.

Khoảnh khắc tiếp theo, lôi long Thiên Phạt đánh trúng cơ thể Tống Thư Hàng, nổ tung.

Cơ thể Tống Thư Hàng bị nổ thành một đám vật chất dạng mosaic.

Nhưng đòn tấn công của lôi long Thiên Phạt vẫn chưa kết thúc.

Nó cúi đầu ngoạm lấy cơ thể mosaic của Tống Thư Hàng, lao ngược lên trời.

Trên bầu trời lại hiện ra một con lôi long Thiên Phạt khác, nó cúi đầu lao thẳng xuống dưới.

Hai con rồng lôi phạt tốc độ càng lúc càng nhanh, hoàn toàn không hề hãm phanh.

Oành!

Chương 2198

Hai con lôi long Thiên Phạt đâm sầm vào nhau.

Song long va chạm, uy lực không đơn giản chỉ là 1+1.

Sức mạnh Thiên Phạt khủng bố trực tiếp làm vặn vẹo không gian phía trên Nho gia, dị tượng không gian sụp đổ hiện ra trên bầu trời.

Lại có mưa lửa, tia điện từ trong không gian dị tượng vặn vẹo đó rơi xuống.

Ông chú gả con gái đứng bên cạnh lập tức ra tay chắn sạch đống thiên tai này, ngăn không cho Nho gia bị phá hủy hoàn toàn.

Còn cơ thể mosaic của Tống Thư Hàng đã hoàn toàn tan biến, chẳng để lại bất cứ thứ gì.

Thế giới Cửu U, hang ổ của đại lão Bàn Cầu.

Mấy đôi mắt trên thân thể đại lão Bàn Cầu chằm chằm nhìn vào cảnh tượng song long va chạm.

Sau khi tận mắt thấy cơ thể Bá Tống bị hủy diệt hoàn toàn, hắn cuối cùng cũng thỏa mãn.

Chết rồi!

Bá Tống cuối cùng cũng chết rồi.

Hơn nữa là chết dưới ‘Thiên Phạt’, không kịp tự sát thành công.

Nói cách khác, từ khoảnh khắc này, Huyền Thánh Bá Tống đã trở thành ‘quá khứ’, trở thành ‘lịch sử’.

Con chuột nhỏ khiến người ta chán ghét này sẽ không bao giờ xuất hiện trước mặt hắn nữa.

Đại lão Bàn Cầu thân tâm vui vẻ.

Đồng thời, hình ảnh trực tiếp tại Nho gia cũng dần mờ đi rồi biến mất – vì chút sức mạnh cuối cùng của hắn bám trên khí tức nhục thân Bá Tống cũng đã bị nghiền nát hoàn toàn trong Thiên Phạt.

Không có những sức mạnh này làm ‘trung gian’, hắn đương nhiên không thể nhìn thấy hình ảnh ở ‘hiện thế’ nữa.

Hiện thế, Nho gia.

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, đôi mắt rưng rưng.

Một lát sau, những giọt lệ to như hạt đậu chảy ra từ hốc mắt cậu.

Nhục thân bị nổ thành mosaic, lại bị lôi long Thiên Phạt vò nát thành cám – nỗi đau đớn này một lần nữa làm mới giới hạn ‘nhẫn nại đau đớn’ của Tống Thư Hàng.

Khi sức mạnh ‘hủy diệt’ trong Thiên Phạt xâm nhập nhục thân, nó không chỉ đơn thuần là nghiền nát nhục thân, loại đau đớn này còn tác động lên cả linh hồn.

Đây là tổn thương ở tầng thứ quy luật.

Tô Thị A Thập Lục tiến lên, ôm lấy cái đầu của Tống Thư Hàng.

Nghĩ ngợi một chút, cô rút bao đao của mình ra, đưa tới bên miệng Tống Thư Hàng: “Muốn cắn không?” Tống Thư Hàng đờ đẫn há miệng.

Tô Thị A Thập Lục đặt ngang bao đao vào miệng cậu, Tống Thư Hàng đau đớn cắn chặt, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Ở bên kia, tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Hắc Bì Vũ Nhu Tử và Tạo Hóa tiên tử sau khi xác định lôi phạt kết thúc mới từ từ tiến lại gần.

“Đây là nước mắt của Huyền Thánh Bá Tống bát phẩm, rất đáng tiền đấy.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thấy cái đầu của Tống Thư Hàng vẫn bình an vô sự cũng thở phào nhẹ nhõm.

Để ăn mừng Tống Thư Hàng từ cõi chết trở về, anh ấy tranh thủ cơ hội chọc vào tim Tống Thư Hàng một nhát.

Vì nghe nói nếu một người quá hưng phấn, quá vui mừng thì tốt nhất là nên tát cho mấy cái, như vậy có thể tránh được việc người đó vì quá hưng phấn mà sốc chết.

Anh ấy phải đâm vào tim Tống Thư Hàng để tránh cậu vui quá mà sốc.

“Ô ô ô.” Tống Thư Hàng ngậm bao đao trong miệng, phát ra tiếng nức nở đau đớn – nếu giờ cậu có tay, chắc chắn phải dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 siêu thanh 100 phát liên tiếp với tiền bối Xích Tiêu Kiếm.

“Xem ra lần này đau thật.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Chị ấy hiểu rõ ý chí ‘nhẫn nại đau đớn’ của Tống Thư Hàng, có thể khiến Tống Thư Hàng đau đến mức lệ rơi không ngừng, xem ra cấp độ đau đớn của đợt lôi long Thiên Phạt cuối cùng ‘song long hí châu’ kia vô cùng đáng sợ, rất có thể ngay cả ‘Trường Sinh Giả’ cũng không chịu nổi.

“Vô ích thôi tiền bối Xích Tiêu Kiếm, Tống tiền bối đâu phải Huyền Thánh bát phẩm thật, nước mắt của anh ấy hiện tại không đáng tiền lắm đâu.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: “Tống tiền bối, cơ thể của anh mất tiêu rồi.” Tống Thư Hàng khóc càng thương tâm hơn.

“Tống ~ ngốc ~” Tạo Hóa tiên tử khẽ gọi, cô đưa hai tay ra đỡ dưới cổ Tống Thư Hàng, khẽ vuốt ve.

Giọt ‘máu Thánh Nhân’ kia lơ lửng dưới cổ cậu.

Trước khi ‘Thiên Phạt’ giáng xuống, máu thánh đã được chuyển dời đến vị trí cổ của Tống Thư Hàng – ngoài ra, bên dưới giọt máu thánh này, sức mạnh máu thánh hóa thành một lớp màng bảo vệ màu tím, bên trong còn đính kèm một số thứ thuộc về 'cơ thể' của Tống Thư Hàng.

Nhưng vì bị sức mạnh máu thánh che phủ nên những thứ đó cụ thể là gì thì tạm thời chưa nhìn rõ.

Tạo Hóa tiên tử khẽ nâng hai tay, giọt máu thánh này một lần nữa dung nhập vào vị trí cổ Tống Thư Hàng, dựa vào giọt máu thánh này để duy trì sinh cơ cho cậu.

Dù sao Tống Thư Hàng vẫn chưa đạt tới cảnh giới đại lão 'tích huyết trọng sinh', không thể giống như Sở các chủ chỉ cần một cái đầu là có thể sống được.

Sinh mệnh lực của Chân Quân lục phẩm tuy ngoan cường nhưng nếu nhục thân từ cổ trở xuống bị hủy diệt hoàn toàn, chỉ còn lại cái đầu thì cũng không trụ được lâu.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt cho Tống Thư Hàng.

Tuy chỉ còn lại cái đầu nhưng sống sót được đã là tin mừng lớn nhất rồi – cho dù Tống Thư Hàng có thủ đoạn hồi sinh nhưng mỗi lần 'hồi sinh' biến số đều rất nhiều.

Đại trận hồi sinh hay pháp khí hồi sinh thực tế đều có tỉ lệ thất bại.

Nếu có thể không sử dụng thì tốt nhất đừng sử dụng.

Hơn nữa pháp trùng sinh vô cùng trân quý, dùng hết lần này không biết bao giờ mới có cái khác, đối với Tống Thư Hàng mà nói, tiết kiệm được cái nào hay cái đó.

"Tiếp theo, hãy nghĩ cách giúp cơ thể Tống Thư Hàng hồi phục đi.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi: “Tống tiền bối, 《Pháp Tự Dũ Trình Lâm》 của anh luyện tới cảnh giới nào rồi?” Trong bộ pháp tự dũ có được từ di tích của ‘Trường Sinh Giả Trình Lâm’ kia có ẩn chứa ‘Trường sinh chi đạo’ của Trình Lâm.

Khi luyện tới cảnh giới thâm hậu, việc đứt chi mọc lại là chuyện rất dễ dàng. 【Cách đây không lâu... có thể phối hợp với ‘Thuật Tăng Phát’ để tóc mọc nhanh hơn.

Hiện tại thì chắc miễn cưỡng mọc ra được một chút xíu cơ thể thôi.】 Tống Thư Hàng truyền âm đáp lại, hiện tại cậu đau đến mức không thể mở miệng nói chuyện.

“Vào Hạch tâm thế giới của chính cậu đi.” Lúc này, sợi tóc ngốc của Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nếu ‘Suối Hoạt’ ở Hạch tâm thế giới có hiệu quả với chị ấy thì có lẽ cũng có hiệu quả với Tống Thư Hàng. 【Tôi cũng định thế.】 Tống Thư Hàng nói: 【Tiền bối Hằng Hỏa, vậy tiếp theo tôi phải về Hạch tâm thế giới của mình một thời gian.

Nếu có việc gì thì liên lạc qua điện thoại nhé.】 Cậu sẽ mở một kẽ hở ở Hạch tâm thế giới để truyền tín hiệu điện thoại.

“Tiểu hữu Thư Hàng, lần này Nho gia nợ cậu ân tình quá lớn, tôi sẽ dốc hết sức chuẩn bị cho cậu một khoản linh thạch.” Tiền bối Hằng Hỏa nói.

Tống Thư Hàng vui mừng, cơn đau phảng phất biến mất trong nháy mắt.

“Không vấn đề gì tiền bối Hằng Hỏa.

Tôi vốn là người phàm tục, giữa chúng ta không cần khách sáo thế đâu, cứ linh thạch là được rồi.” Tống Thư Hàng vừa mở miệng, bao đao trong miệng rơi ra.

Tô Thị A Thập Lục nhanh tay đón lấy bao đao.

“Đau đau đau ~” Tống Thư Hàng thảm thiết kêu lên.

A Thập Lục dịu dàng đặt bao đao lại bên miệng cậu, Tống Thư Hàng cắn chặt, lại tiếp tục nức nở đau đớn.

Hằng Hỏa Chân Quân ngoảnh mặt đi, không nỡ nhìn bộ dạng đau đớn như vậy của tiểu hữu Thư Hàng.

Ông phải dốc toàn lực gom góp thật nhiều linh thạch mới được.

Nếu ít quá, ông sẽ áy náy cả đời mất.

Sau đó, Tô Thị A Thập lục, Bạch Long tỷ tỷ, Hắc Bì Vũ Nhu Tử + Xích Tiêu Kiếm mang theo cái đầu của Tống Thư Hàng bước vào Hạch tâm thế giới.

Bạch Hạc Chân Quân lần này không đi theo.

Bạch tiền bối không có ở đây, anh ấy cũng chẳng hứng thú gì với Tống Thư Hàng.

Cho nên, anh ấy quyết định ở lại Nho gia giúp đỡ đạo hữu Hằng Hỏa.

Hai vị Chân Quân lơ lửng trên không trung, lặng lẽ nhìn đám người Tống Thư Hàng biến mất.

Phía dưới, trong động Tâm Ma.

Lãnh chúa Âm Ảnh vuốt cái cằm vừa biến ra.

Ừm, vốn dĩ còn lo lắng đạo hữu Bá Tống – ‘thiên niên đệ nhất Thánh’ – là Huyền Thánh hàng giả, rất có thể sẽ không đền nổi cái ‘Thánh địa Âm Ảnh’ nát bươm của hắn.

Giờ xem ra Huyền Thánh Bá Tống chắc là sẽ giàu lắm – ít nhất

Nho gia cũng chuẩn bị xuất ra một khoản linh thạch lớn cho cậu ta.

Đạo hữu Bá Tống hôm nay mấy lần xoay chuyển tình thế, một tay cứu lấy Nho gia.

Đến lúc đó, nếu Nho gia đưa ít linh thạch quá chẳng phải là mất mặt lắm sao?

Chắc chắn rồi, chỉ cần Nho gia không keo kiệt thì số tiền đền bù chắc chắn đủ để hắn sửa chữa vòng tay 'Thánh địa Âm Ảnh'.

Nghĩ tới đây, tâm trạng Lãnh chúa Âm Ảnh cực kỳ tốt.

Thế là hắn để lại một mẩu giấy cho Tống Thư Hàng trong 'động Tâm Ma', rồi thân hình dần lùi về thế giới Âm Ảnh.

Hạch tâm thế giới.

Dưới sự quản lý của Trợ thủ Hạch tâm, toàn bộ Hạch tâm thế giới đang phát triển phồn vinh, ngăn nắp.

Có thể nói mỗi ngày trôi qua Hạch tâm thế giới đều có những biến đổi mới.

So với lần trước Tô Thị A Thập Lục nhìn thấy, nơi này còn đẹp hơn nhiều.

Nhưng hiện tại cô không có thời gian để ngắm nghía những thay đổi đó.

Cô ôm đầu Tống Thư Hàng nhanh chóng đi tới vị trí 'Suối Hoạt'.

Suối Hoạt giờ đây chia làm hai tầng trên dưới.

Phía trên là nơi có mắt suối, nước suối mới đang không ngừng tuôn ra.

Phía dưới là một hồ nước nhỏ do nước suối chảy xuống tích tụ thành.

Cái đầu của Sở các chủ đang ở trong hồ nước nhỏ này thổi bong bóng.

Tô Thị A Thập Lục đi tới bên hồ, nhẹ nhàng đặt đầu Tống Thư Hàng vào hồ.

Cô vừa buông tay...

Đầu của Tống Thư Hàng...

Chương 2199

liền chìm nghỉm, ngay lập tức chìm xuống đáy hồ.

Kỹ thuật dùng một cái đầu để bơi lội thì Tống Thư Hàng chưa có kinh nghiệm tí nào.

“A ha ha, nhìn cái vẻ ngu ngốc của cậu là tôi thấy vui rồi, số hiệu Bá Tống.” Lúc này, một giọng nói vang lên bên cạnh hồ nước.

Một chú chuột hamster mặc áo kiếm sĩ, bên hông đeo thanh trường kiếm tăm tre, cực ngầu vén vạt áo: “Tôi tới thăm cậu nè, số hiệu Bá Tống.” “Bục bục bục ~” Dưới đáy hồ hiện lên một tràng bong bóng.

Nhìn những bong bóng bục bục nổi lên từ đáy hồ, Hamster hào tâm trạng bỗng nhiên vui vẻ lạ thường.

Bá Bá Tống ơi, cậu cũng có ngày hôm nay cơ đấy!

Nhưng vui được một nửa thì không hiểu vì sao Hamster tà ma đột nhiên nhớ lại cảnh tượng Tống Thư Hàng dùng mọi cách để bảo vệ tính mạng cho mình trong ‘thiên kiếp cửu phẩm’...

Lập tức, cảm giác vui vẻ như chỉ số chứng khoán lao dốc không phanh.

Hamster tà ma giữ nguyên tư thế móng nhỏ nắm chuôi kiếm, vẻ mặt khó chịu.

Sau một hồi.

“Cậu có thể thử dùng lưỡi vỗ nước, rồi nổi lên xem.” Hamster tà ma nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng.

Về lý thuyết, chỉ cần lực vỗ nước đủ lớn, phản lực chắc là có thể giúp cái đầu nổi lên được nhỉ?

Rào rào rào ~ Hồ nước nhỏ xao động một trận.

Ánh sáng công đức hiện ra dưới đáy hồ, tia kim quang nhạt rơi trên người mọi người khiến ai nấy đều cảm thấy tâm cảnh thanh thản lạ thường.

Là công đức xà mỹ nhân bị đánh nát đã hồi máu đầy đủ.

Khoảnh khắc tiếp theo, công đức xà mỹ nhân vọt lên khỏi mặt nước.

Cô giơ cao hai tay đỡ lấy đầu Tống Thư Hàng, bày ra tư thế của bức bích họa 【Nữ Oa vá trời】.

Ánh sáng công đức tỏa ra từ đầu Tống Thư Hàng trông như một cái bóng đèn sáng rực.

Nửa thân trên của công đức xà mỹ nhân dựng thẳng, đuôi rắn uốn cong.

Sống động vô cùng, diễn dịch hoàn mỹ dáng vẻ mỹ miều của ‘Nữ Oa vá trời’.

Tạo Hóa tiên tử dùng lực vỗ tay – tuy là đối thủ cạnh tranh nhưng tư thế xuất hiện lần này của công đức xà mỹ nhân thực sự rất tuyệt, dù soi xét dưới con mắt của đối thủ cũng không thể bới ra lỗi nào.

Tống Thư Hàng bị tiên tử giơ cao hai tay có vẻ mặt chán đời.

Công đức xà mỹ nhân đỡ đầu Tống Thư Hàng, nghiêng đầu nhìn hồ suối hoạt, rồi ánh mắt đảo một vòng dừng lại trên người Tô Thị A Thập Lục.

Đuôi rắn vặn vẹo, cô bơi tới bên cạnh A Thập Lục, trịnh trọng đặt đầu Tống Thư Hàng vào tay cô.

Tạo Hóa tiên tử phối hợp hát một bài hát với phong cách cực kỳ trang nghiêm.

Bài hát này dường như là nhạc phim trong một bộ phim lịch sử lúc bàn giao truyền quốc ngọc tỷ.

Hai vị tiên tử bây giờ vừa cạnh tranh lại vừa hợp tác.

Đôi khi họ còn học hỏi lẫn nhau, tiến bộ thần tốc.

Đối với chuyện này, Tống Thư Hàng ngoài việc cắn chặt bao đao trong miệng thì không muốn phát biểu bất cứ ý kiến gì.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục nhận lấy đầu Tống Thư Hàng, cô đi tới bên hồ suối hoạt, chọn một vị trí đối diện với mọi người rồi ngồi xổm xuống.

Sau đó cô nhẹ nhàng đặt cổ Tống Thư Hàng vào trong hồ.

“Tê ~~” Vẻ mặt Tống Thư Hàng giãn ra.

Không biết nước suối hoạt có thể giúp cơ thể cậu khôi phục không, nhưng ít nhất nó có thể giảm bớt đau đớn cho cậu.

Cũng không cần phải hết sạch đau đớn, chỉ cần giảm mức độ đau xuống một bậc là Tống Thư Hàng đã có thể bình thản chịu đựng rồi.

Thậm chí khi chịu đựng cơn đau cậu còn có thể cười nói vui vẻ với người khác.

Công đức xà mỹ nhân đưa tay lấy cái ‘bao đao’ trong miệng Tống Thư Hàng xuống.

“Thoải mái hơn nhiều rồi.” Tống Thư Hàng nói, cậu ngẩng đầu nhìn A Thập Lục, nở một nụ cười khiến cô an tâm.

Sau đó cậu nhanh chóng dời mắt đi.

Góc nhìn này thật là mỹ diệu.

“Khụ.” Tống Thư Hàng khụ một tiếng, nhìn về phía Hamster hào, hỏi: “Đạo hữu Nhiễm Chân Cổ Ma, hôm nay sao anh lại rảnh rỗi chạy tới Hạch tâm thế giới của tôi thế?” Nhiễm Chân Cổ Ma – cái đạo hiệu nghe có vẻ phong cách cực kỳ chính thống này chính là ‘ma hiệu’ của Hamster hào, là ma hiệu của nó sau khi độ kiếp hiển thánh ở Hắc Long thế giới.

Sau khi nghe thấy đạo hiệu này, biểu cảm của Hamster tà ma vô cùng phức tạp.

Giống như một người có quá khứ đen tối đang khổ sở che giấu, bỗng nhiên một ngày bị người ta đâm chọc ngay trước mặt.

Một con chuột mà dùng biểu cảm khuôn mặt + ngôn ngữ cơ thể để thể hiện loại cảm xúc phức tạp này quả thực không dễ dàng chút nào.

“Cậu có thể gọi thẳng tôi là Hamster hào, tình cảm của chúng ta chưa thâm hậu đến mức có thể gọi thân mật bằng đạo hiệu đâu.” Hamster tà ma trầm giọng nói.

“Được rồi, Nhiễm Chân hào.” Tống Thư Hàng sảng khoái đáp.

Hamster hào nhe cái răng cửa sắc lẹm với Tống Thư Hàng, bày ra bộ dạng hung dữ.

Quả nhiên vẫn là số hiệu Bá Tống phiên bản trung niên trông thuận mắt hơn, phiên bản nhỏ tuổi thì hơi gai mắt, còn phiên bản thanh niên là ngứa mắt nhất.

“Không đùa nữa, tiền bối Bạch two vẫn khỏe chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cùng với việc tiếp xúc nhiều hơn với tiền bối Bạch two, trong một phạm vi nhất định, khi cậu nhắc đến tên húy của tiền bối Bạch two sẽ không bị che khuất nữa.

Đặc biệt là ở Hạch tâm thế giới, cấp độ quyền hạn này lại càng cao.

Vốn dĩ cậu còn lo lắng tiền bối Bạch two bị đại lão Bàn Cầu chơi khăm.

Giờ thấy Hamster hào vẫn tràn đầy tinh thần thế này, cậu lập tức yên tâm hơn nhiều – Hamster hào còn nhảy nhót tung tăng thế này thì tiền bối Bạch two dù có bị chơi khăm cũng chẳng gặp rắc rối gì lớn.

“Chủ nhân Bạch two của tôi vô tình trúng kế của một vị chúa tể khác, nhưng không có vấn đề gì lớn, chủ nhân ngoài việc tạm thời bị nhốt ra thì không bị ảnh hưởng gì.” Hamster hào nghiêm túc đáp.

Xem ra, bất kể cảm xúc cá nhân của nó biến động lớn thế nào, hễ liên quan đến vấn đề của tiền bối Bạch two là nó sẽ lập tức khôi phục bình thường.

“Đúng rồi đạo hữu Nhiễm Chân, anh tiêu rồi.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói: “Vừa rồi anh dám gọi tiền bối Bạch là thỏ trắng, anh chết chắc rồi.

Phải biết rằng tiền bối Bạch rất ghét người khác gọi mình là thỏ trắng.

Tôi có cái tật thẳng tính nên đã phải chịu khổ vì chuyện này rồi...

Không ngờ anh cũng nhanh mồm nhanh miệng giống tôi.” Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười, cô vội vàng dùng tay bịt miệng Tống Thư Hàng lại, nhưng cái tay nhỏ của cô sao cản nổi cái miệng nhanh nhảu của cậu?

Hamster hào: “!!!” “Số hiệu Bá Tống, tôi liều mạng với cậu!” Hamster hào giận dữ rút kiếm, nhảy vọt lên, một chiêu Thiên Ngoại Phi Ma từ trên không chém xuống Tống Thư Hàng.

“Ngô ngô ngô.” Mặc dù miệng Tống Thư Hàng bị bàn tay nhỏ thơm phức của A Thập Lục bịt chặt nhưng ánh mắt cậu vẫn nỗ lực khiêu khích Hamster hào.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử ở đằng xa chỉ tay vào mình: “Lần này không phải tại tôi chứ?” Cô đã cách tiền bối Tống xa thế này rồi, về lý thuyết thì tính chất tâm ma của cô không thể ảnh hưởng tới tiền bối Tống mới đúng chứ.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vô cùng có kinh nghiệm giải thích: “Thực ra đây là Thư Hàng đang chuyển dời nỗi đau nội tâm của mình thôi.

Bất cứ ai đột nhiên chỉ còn lại cái đầu chắc chắn sẽ vô cùng hoảng hốt, sau đó sẽ cảm thấy rất không tự nhiên.

Rồi họ sẽ dùng cách châm chọc vào tim người khác để chuyển dời nỗi đau đó.” “Tôi nghĩ thuần túy là do Thư Hàng không còn ruột gan gì nữa...

Vốn dĩ cậu ấy đã là người thẳng như ruột ngựa, giờ ruột gan mất sạch, ý nghĩ vừa nảy ra là tuôn thẳng ra ngoài luôn chứ chẳng cần qua ruột lọc nữa.” Bạch Long tỷ tỷ giải thích.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử có vẻ suy ngẫm.

Oành ~~ Lúc này đòn tấn công của Hamster hào đã chém tới trước mặt Tống Thư Hàng. 【Hắc hắc, quá ngây thơ rồi.

Tôi hiện tại đã là cảnh giới Chân Quân lục phẩm rồi đấy.

A Thập Lục, không cần ngăn cản, cứ thả cho nó qua đây.】 Tống Thư Hàng sử dụng chức năng truyền âm tập thể nói.

Lần này cậu không dùng đến pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú.

Chỉ đơn thuần sử dụng ba đại công pháp thối thể để chống đỡ đòn tấn công của Hamster hào.

Trường kiếm tăm tre của Hamster hào đâm trúng trán Tống Thư Hàng.

Lửa bắn tung tóe nhưng ngay cả lớp da cũng không đâm thủng

được.

“Thấy chưa, đây chính là độ dày của da mặt tôi lúc này đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Hamster tà ma: “......” “Đây là da mặt vẫn giữ được nguyên vẹn ngay cả dưới Thiên Phạt của mỗ đây.” Tống Thư Hàng đắc ý vênh váo nói: “Cho nên phải cho anh biết một chút.” Hamster tà ma tức đến nỗi phát ra tiếng kêu ‘chi chi ~’ đáng yêu, nó bám trên đầu Tống Thư Hàng, thanh thần binh tăm tre trong tay không cam lòng đâm liên hồi vào trán cậu, lửa bắn tung tóe.

“Được rồi, đừng nghịch nữa...

Hamster hào, chúng ta nói chuyện chính sự đi.” Tống Thư Hàng nói.

Hamster tà ma lạnh lùng hừ một tiếng, thu thanh trường kiếm vào hông một cách ngầu lòi, sau đó hất áo bào nhảy vọt lên: “Cáo từ!” “Ơ?

Chờ đã, Nhiễm Chân hào chờ chút.

Chúng ta còn chưa nói chuyện chính mà.” Tống Thư Hàng vội vàng gọi lại.

“Không có việc chính gì cả.” Hamster hào vẫy vẫy móng vuốt với Tống Thư Hàng: “Chủ nhân phái tôi qua đây chỉ là để xem cậu còn sống không, tình trạng cụ thể thế nào.

Vì ngài ấy bị một vị chúa tể khác nhốt rồi nên không biết được tình hình ở hiện thế.” Tống Thư Hàng ngơ ngác: “Bạch tiền bối phái anh qua đây không phải là để đưa cho tôi phương pháp khôi phục cơ thể sao?” “Ha ha ha.” Tâm trạng Hamster hào lập tức vui vẻ đến cực điểm, nó phát ra tiếng cười chói tai: “Cậu hỏi một câu ngớ ngẩn quá đi, số hiệu Bá Tống.

Tôi đã nói rồi, chủ nhân của tôi bị nhốt nên không biết tình hình hiện thế, cũng không biết hiện trạng của cậu.

Vì vậy ngài ấy mới phái tôi qua đây tìm hiểu.

Nói cách khác, chủ nhân căn bản không biết bây giờ cậu chỉ còn lại mỗi cái đầu...

Vậy thì tôi lấy đâu ra phương pháp ‘khôi phục cơ thể’ cho cậu được?

Phàm sự đều phải có nhân quả thứ tự chứ?” Không có ‘nhân’ thì lấy đâu ra ‘quả’?

Hamster hào nói nghe rất có lý.

“Được rồi số hiệu Bá Tống.

Cậu cứ việc ngâm mình trong hồ suối hoạt này đi, tôi về báo cáo tin mừng cậu chỉ còn lại cái đầu cho chủ nhân đây.” Hamster hào chắp tay chào Tống Thư Hàng một cái, rồi độn về phía thông đạo giữa ‘Hạch tâm thế giới’ và ‘Thế giới Tà Liên’.

Khi chui qua được một nửa, nó quay đầu nói với Tống Thư Hàng: “Số hiệu Bá Tống, có muốn cân nhắc chuyển sang dạng trung niên không?

Đàn ông là phải trưởng thành một chút chứ.” “Xí, tôi vất vả lắm mới biến lại được như cũ, anh lại muốn lừa tôi làm ông chú trung niên à?” Tống Thư Hàng lườm một cái nói.

“Cáo từ!” Hamster hào không thèm ngoảnh đầu lại, độn đi mất.

Chương 2200

Quay về nó định nghiên cứu một luận đề. 《Bàn về việc ngoại hình và tuổi tác có ảnh hưởng đến tính cách con người hay không?》 Liệu có phải khi một người biến về hình dáng lúc nhỏ thì tính cách cũng trở nên ngây ngô hơn?

Còn khi biến thành ông chú thì tính cách cũng sẽ trầm ổn hơn?

Đề tài này nói không chừng rất có ý nghĩa.

Vì Hamster hào nhớ lại một chuyện – trong giới tu chân cũng có những trường hợp tương tự.

Ví dụ như cùng là cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm.

Những tu sĩ giữ hình dáng trung niên thường có tâm thái trưởng thành hơn, thường là những nhân vật quan trọng trong môn phái.

Còn một số tu sĩ giữ hình dáng đồng tử, dù cảnh giới rất cao nhưng vẫn thích cưa sừng làm nghé, hành vi cũng trẻ con hóa.

“Thập Lục, cậu nói xem có khi nào do tớ chọc vào tim nó quá đau nên Hamster hào cố ý không nói phương pháp ‘khôi phục cơ thể’ cho tớ không?” Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu hỏi.

“Anh cũng biết mình đang chọc vào tim nó à?

Hơn nữa, đã biết nó có thể mang theo ‘phương án khôi phục cơ thể’ tới thì sao anh còn chọc nó làm gì?” Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười, em muốn bịt miệng anh thật nhanh mà cũng không bịt nổi.

“Để cho nó trưởng thành mà.” Tống Thư Hàng nói với giọng đầy tâm huyết.

Tô Thị A Thập Lục: “......” Đang nói chuyện, từ thông đạo Hạch tâm thế giới và Thế giới Tà Liên lại có tiếng động truyền tới.

Một lát sau.

Một con tinh tinh đầy cơ bắp chui ra từ thông đạo.

“Chào nha số hiệu Bá Tống, lại gặp nhau rồi.” Tướng quân Tinh Tinh vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thắc mắc hỏi: “Hamster hào đâu?” “Tôi còn đang muốn hỏi giữa hai người xảy ra chuyện gì đây?

Con chuột đó sau khi về trông có vẻ rất vui, cười không ngớt.

Sau khi báo cáo tình báo với chủ nhân xong thì cứ rúc một góc cười ngớ ngẩn.

Tôi còn tưởng nó uống nhầm thuốc nữa...

Thế là chủ nhân mới bảo tôi qua đây.” Tướng quân Tinh Tinh đáp.

Tướng quân Tinh Tinh đã hoàn toàn thích nghi với thân phận ‘thú cưng của Chúa tể Cửu U’, cảnh giới của nó lúc này lại tiến bộ thêm một đoạn dài, không còn xa ngày thăng cấp cửu phẩm nữa.

Cười ngớ ngẩn chứ không phải tức giận?

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

Hamster hào có lẽ đúng là uống nhầm thuốc thật rồi.

“Thật kỳ diệu, không ngờ chỉ còn lại một cái đầu mà vẫn có thể nhảy nhót tung tăng thế này.

Sức sống của cậu thật ngoan cường, số hiệu Bá Tống.” Tướng quân Tinh Tinh nói.

“Tôi cũng chỉ còn lại mỗi cái ưu điểm là sức sống ngoan cường thôi.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi thật dài.

“Ơ, ở đây còn một cái đầu nữa à?

Vị tiên tử này cũng chỉ còn lại cái đầu sao?

Sức sống thật ngoan cường, hai cái đầu nổi bập bềnh trong nước trông vui mắt thật đấy.

Thảo nào con chuột kia về cứ cười mãi, chắc chắn là do nhìn thấy cảnh hai cái đầu lơ lửng trong nước của hai người đây mà.” Tướng quân Tinh Tinh vui vẻ nói: “Số hiệu Bá Tống, cậu tìm đâu ra một cái đầu cùng trạng thái với mình thế?

Hai người định thành lập một nhóm idol không đầu à?” Mỹ mâu của Sở các chủ hơi rũ xuống – chị ấy chỉ lơ lửng bên cạnh, một lời cũng không thèm nói mà cũng bị dính đạn à?

Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật, nói: “Giới thiệu với anh một chút, vị tiên tử bên cạnh tôi đây... là Sở các chủ của Bích Thủy Các, một vị Trường Sinh Giả.” Tướng quân Tinh Tinh sững sờ.

Gì cơ?

Trường Sinh Giả á?

Mẹ ơi cứu con.

Sau đó mắt nó hoa lên.

Một sợi tóc kết thành hình tiên tử quất vào người nó, quất nó bay vút ra ngoài.

Ong ~~ Khi Tướng quân Tinh Tinh bị quất bay, thần công hộ thể 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 được kích hoạt.

Gần ba trăm hư ảnh Thánh Viên uy vũ hiện ra sau lưng nó.

Hoàn toàn khác với phong cách ‘Hợp xướng đoàn Thánh Viên’ của Tống Thư Hàng, ba trăm con Thánh Viên uy vũ này tạo thành một chiến trận, tỏa ra ý chí sát phạt đanh thép.

Ái chà chà ~ Tướng quân Tinh Tinh sau khi tiếp đất lăn mấy vòng rồi bò dậy, nhăn nhó.

May mà vị tiên tử này nương tay, uy lực của đòn này cũng chỉ tầm thất phẩm, không làm nó bị thương nặng.

“Cái đó, số hiệu Bá Tống, tôi không lại gần nói chuyện nữa nhé.” Tướng quân Tinh Tinh gọi từ xa: “Chủ nhân nói có mấy phương án để cơ thể cậu mọc lại, tôi nói qua cho cậu nghe.” “Được rồi Tướng quân, tôi đang nghe đây.” Tống Thư Hàng gọi lại.

“Phương án thứ nhất là chết một lần rồi hồi sinh, cái gì cũng sẽ mọc lại hết.” Tướng quân Tinh Tinh hét lớn.

Tống Thư Hàng liên tục lắc đầu: “Vất vả lắm mới sống được, tôi không muốn chết dễ dàng đâu.” “Ừm, vậy thì bỏ đi.

Trực tiếp bỏ qua, nói sang phương án thứ hai.” Tướng quân Tinh Tinh nói – vốn dĩ nó định bảo Bá Tống là chủ nhân Bạch đã chuẩn bị cho cậu một bảo vật hồi sinh chuyển sinh.

Vì Bá Tống không muốn chết thì thôi, bỏ qua vậy.

“Phương án thứ hai là một phương án trị ngọn không trị gốc, chủ nhân nói vị Bạch tiền bối kia của cậu đang nghiên cứu ‘pháp khí cơ thể bằng thép’, sửa đổi phương án pháp khí đó một chút là có thể chế tạo cho cậu một cơ thể bằng thép tạm thời để lắp cái đầu vào, dùng tạm một thời gian.” Tướng quân Tinh Tinh tiếp tục: “Sau đó, phương án thứ ba chính là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Bộ công pháp này có một chương gọi là ‘Chương truyền thừa tổng cương’.

Cậu cần phải tới thế giới Thú Tu, lên núi Thánh Gia Nhĩ để nhận lấy truyền thừa cuối cùng của thần công, dựa vào đó để đúc ra một thân thể rồng Thánh Viên mạnh mẽ hơn trước.” Phương án 2, chế tạo tạm một cơ thể bằng thép rồi lắp đầu mình vào sao?

Nghĩ kỹ lại... dường như cũng khá ngầu đấy chứ?

Bạch tiền bối ở hiện thế quả thực đang nghiên cứu ‘pháp khí cơ khí khoa học’.

Cách đây không lâu, phân thân của Bạch tiền bối còn nghiên cứu ra một cái ‘quyền cốt thép’, trang bị vào không chỉ tăng cường sức mạnh tay phải cho tu sĩ mà còn có thể phun ra lựu đạn khói 【Thôi miên】, hiệu quả cực kỳ bá đạo.

Tống Thư Hàng đã từng trúng chiêu rồi.

Ngủ say tít thò lò luôn.

Mục tiêu của Bạch tiền bối là để tiểu tu sĩ vừa mới trúc cơ cũng có thể sử dụng loại pháp khí nắm đấm kết hợp giữa khoa học và tu chân này.

Với thực lực của Bạch tiền bối, việc làm ra một cơ thể bằng thép sử dụng trong thời gian ngắn thực sự không phải vấn đề.

“Phương án 2 và phương án 3 này chắc là dùng kết hợp với nhau đúng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Phương án 3, nếu muốn tới núi Thánh Gia Nhĩ ở thế giới Thú Tu, cậu không thể cứ để một cái đầu bay vèo vèo qua đó được.

Cho nên trước đó... cậu cần phải có một cơ thể.

“Ừm, một cái là phương án mang tính quá độ, trị ngọn không trị gốc nhưng có thể giúp cậu lập tức có khả năng hành động.

Với năng lực của vị Bạch tiền bối ở hiện thế, việc chế tạo một cơ thể bằng thép không có gì khó khăn; cái còn lại có thể giải quyết vĩnh viễn vấn đề mất thân thể của cậu, giúp cậu có được một cơ thể mạnh mẽ hơn.

Tuy nhiên, thời gian cần thiết sẽ khá dài.

Hai phương án 2 và 3 quả thực có thể kết hợp sử dụng cùng nhau.” Tướng quân Tinh Tinh gật đầu nói.

“Tôi cứ thấy Tướng quân vừa rồi dùng từ không đúng lắm.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Vậy thì lần sau gặp lại.” Tướng quân Tinh Tinh vẫy vẫy tay, không đợi Tống Thư Hàng nói thêm, nó nhanh chóng lăn về thế giới Tà Liên.

Tống Thư Hàng: “......” “Vậy là tiếp theo phải tìm cách tới thế giới Thú Tu sao?” Bạch Long tỷ tỷ nói, chị nhớ là thế giới Thú Tu hiện tại vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn.

“Nhắc đến thế giới Thú Tu, chị lại nhớ đến vị Huyền Thánh lúc nào cũng hay đỏ mặt một cách kỳ quái kia.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hồi tưởng nói: “Chắc là gọi là Thanh Loan tiên tử nhỉ?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa, vốn dĩ ‘Chương truyền thừa tổng cương’ của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cũng là một trong những mục tiêu của tôi.” Thời gian trước, Thanh Loan tiên tử để cảm ơn Tống Thư Hàng giải quyết vấn đề ‘nhiễm tà năng Cửu U’ của thế giới Thú Tu đã chuẩn bị cho cậu mấy món quà đáp lễ.

Trong đó có một món quà là trọn bộ 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 có thể tu luyện tới cửu phẩm, cùng với một lần tới núi Thánh Gia Nhĩ ở thế giới Thú Tu để tham gia thử thách, tiến vào đó lĩnh ngộ truyền thừa cuối cùng của bộ công pháp này.

Tống Thư Hàng đoán tiền bối Bạch two chắc là biết được giao hẹn giữa cậu và Thanh Loan tiên tử nên mới đề nghị cậu đi lấy truyền thừa cuối cùng để tìm lại nhục thân.

“Vốn dĩ tôi còn đang nghĩ truyền thừa cuối cùng có lấy được hay không cũng không quan trọng.

Lấy được thì hời, không lấy được cũng chẳng lỗ.

Nhưng giờ thì bộ truyền thừa cuối cùng của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 này, tôi nhất định phải đi tranh một chuyến rồi.” Tống Thư Hàng kiên định nói.

“Bọn chị sẽ ủng hộ cậu.” Tô Thị A Thập Lục dùng bàn tay nhỏ xoa xoa cái đầu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thoải mái nheo mắt lại, nói: “Vậy thì cứ từng bước một.

Trước tiên dùng phương án hai, làm một cái cơ thể để tôi có thể hành động đã.

Sau đó liên lạc với Thanh Loan tiên tử xem thử thách núi Thánh khi nào thì bắt đầu.

Tranh thủ sớm ngày luyện lại nhục thân!” Hắc Bì Vũ Nhu Tử ở phía xa nhắc nhở: “Nhưng Tống tiền bối, phân thân của Bạch tiền bối đã biến mất rồi.” “Không sao, tôi có thể thử liên lạc với phân thân của mình, rồi nhờ nó chuyển lời tới Bạch tiền bối đang độ kiếp, nhờ ngài ấy phân thêm một cái hóa thân nữa ra.” Tống Thư Hàng nói.

Phân thân của cậu và Bạch tiền bối vẫn đang độ kiếp trong ‘Thế giới Thiên kiếp cửu phẩm’, không biết bao giờ mới ra được.

Tiếc thật, phân thân thì ở thế giới Thiên kiếp cửu phẩm, còn hóa thân thép thì lại đang trong tay Thiên Đế.

Nếu không thì dù chỉ còn cái đầu, cậu vẫn có thể lợi dụng phân thân và hóa thân thép để hành động bên ngoài, không bị nhốt trong hồ suối hoạt này.

Nói đoạn, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, bắt đầu câu thông với phân thân của chính mình.

Do chịu sự nhiễu loạn của ‘Thế giới Thiên kiếp’, việc truyền đạt thông tin giữa phân thân và bản thể không ổn định, cần một chút thời gian để đệm.

Một hồi sau.

“Có kết quả chưa?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu: “Không được, tín hiệu không tốt.

Tớ thử liên lạc với phân thân, còn thử dùng mã QR Kim Đan để liên lạc với Bạch tiền bối, kết quả đều thất bại.” Khi cậu lắc đầu, bàn tay nhỏ của A Thập Lục cũng đung đưa theo cái đầu của cậu, nước bắn tung tóe làm ướt áo của A Thập Lục, cũng làm ướt mặt Tống Thư Hàng.

A Thập Lục đưa tay lau đi những giọt nước trên mặt cậu.

“Vậy phải làm sao đây?

Chương 2201

Thư Hàng định cứ ngâm mãi trong hồ nước này à?” Giọng của Thông nương vang lên ở gần đó, tiền bối Quy cõng Thông nương từ từ bò tới.

Nếu Tống Thư Hàng cứ ngâm mãi trong hồ suối hoạt, cô sẽ không thể qua đây tán dóc với Sở các chủ được.

Dù sao có một số chủ đề không thích hợp để Tống Thư Hàng nghe thấy.

“Đừng hoảng, đợi tớ nghỉ một chút, sau khi cơn đau do cơ thể bị nghiền nát qua đi, chúng ta sẽ rời khỏi ‘Hạch tâm thế giới’, ra hiện thế tìm chỗ nào tín hiệu tốt rồi thử lại.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu đoán có lẽ vì Hạch tâm thế giới của mình và Thế giới Thiên kiếp đang chặn lẫn nhau nên dẫn đến tín hiệu không phát ra được.

Nếu đúng như vậy, chỉ cần về lại hiện thế là có cơ hội câu thông với phân thân hoặc Bạch tiền bối. ********** Khoảng hơn nửa tiếng sau, cái đầu của Tống Thư Hàng đã thành công chuyển dời ra khỏi ‘Hạch tâm thế giới’.

Tuy nhiên, không phải vì ‘nỗi đau’ của cậu đã biến mất, mà là vì cậu đã nghĩ ra một phương án tuyệt diệu.

Cậu mở một lối ra của ‘Hạch tâm thế giới’ ngay vị trí đầu mình, thò cái đầu ra ngoài, còn phần cổ thì vẫn để lại trong Hạch tâm thế giới, ngâm trong hồ nước suối hoạt.

Nhưng khi dùng phương pháp này để chuyển dời ra hiện thế, cái đầu của cậu không thể tự ý hành động, một khi cái đầu cử động theo ý chí là phần cổ sẽ thoát ly khỏi Hạch tâm thế giới ngay.

Vì vậy lúc này cần có người ôm đầu cậu để di chuyển vị trí.

Tô Thị A Thập Lục ôm đầu Tống Thư Hàng trong lòng, thân hình xuất hiện trong ‘động Tâm Ma’.

Đồng thời, bóng dáng của Bạch Long tỷ tỷ, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu Kiếm, tiền bối Quy và Thông nương cũng lần lượt hiện ra.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử tinh mắt nhìn thấy trong động Tâm Ma có một mẩu giấy, thế là cô ưu nhã chạy tới nhặt mẩu giấy đó lên.

“Mà này, tiền bối Hằng Hỏa đâu rồi?” Tống Thư Hàng nhìn quanh quất, cậu định chào tạm biệt tiền bối Hằng Hỏa trước đã.

Oành ~~ Đang nói chuyện thì trên bầu trời vang lên một tiếng va chạm kịch liệt.

Có những dao động năng lượng mạnh mẽ đến đáng sợ cuộn trào như sóng thần.

Lại có ai đang đánh nhau trên bầu trời Nho gia sao?

“Là Thiên Đế và một thành viên Nho gia toàn thân tỏa ra phật quang.” Bạch Long tỷ tỷ nhìn lên trời, đáp lại.

Tống Thư Hàng trợn to mắt, nói: “Thiên Đế?

Cô ta chẳng phải chạy rồi sao?

Sao lại quay lại gây chuyện nữa thế?” “A, Tống tiền bối.

Em lại quay lại rồi nè ~~” Chất giọng êm tai của Vũ Nhu Tử vang lên bên tai cậu.

“Anh đừng có quay lại nữa!

Đi thì đi luôn đi, đừng có lưu luyến gì nữa!

Hiện giờ tôi chỉ còn mỗi cái đầu thôi, không chịu nổi giày vò thêm đâu.” “Đến rồi.” Chị Bạch Long lại nói.

Đến rồi?

Một tiếng "rắc", cánh cửa không gian mở ra, một đôi chân dài miên man cực kỳ hút mắt từ trong đó bước ra.

Tống Thư Hàng lập tức biết ngay là ai tới.

Là Thiên Đế.

"Tống tiền bối, Tống tiền bối, tôi tìm thấy một mẩu giấy mà Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối để lại cho anh nè." Phía sau lại truyền đến giọng nói êm tai của một Vũ Nhu Tử khác.

Là giọng của Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Cô đột nhiên lên tiếng làm Tống Thư Hàng giật bắn mình...

Cứ ngỡ Thiên Đế đột nhiên lại chạy ra sau lưng mình rồi chứ.

Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử giơ mẩu giấy đó lên, thuật lại nội dung bên trên cho Tống Thư Hàng: "Tống tiền bối, Âm Ảnh tiền bối nói, cái vòng tay bị vỡ 'Thánh Địa Ảnh' cứ tạm để chỗ anh, nhờ anh bảo quản cẩn thận, vài ngày nữa ngài ấy sẽ tới lấy lại." "Ngoài ra, Âm Ảnh tiền bối đặc biệt ghi chú, chi phí cần thiết để sửa chữa vòng tay bị vỡ, mong Tống tiền bối chuẩn bị trước một chút.

Hơn nữa vòng tay vỡ khá nặng, gần như phải tân trang lại toàn bộ từ trong ra ngoài.

Âm Ảnh tiền bối gợi ý, sau khi Tống tiền bối nhận được thù lao từ Nho gia thì có thể dùng nó để thanh toán chi phí sửa chữa 'Thánh Địa Ảnh'." Nói xong, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đưa tay vẫy vẫy mẩu giấy đó.

Tống Thư Hàng há hốc mồm, không khí hút vào miệng rồi trực tiếp rò rỉ ra từ chỗ cổ.

Nếu còn thân thể, hẳn là lúc này cậu đã đau lòng đến mức không thở nổi.

Nhưng vì thân thể mất rồi, tim cũng chẳng còn, nên đây gọi là "đau thịt" đến mức thở ra khói.

"Khoảng... khoảng chừng bao nhiêu phí sửa chữa?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bản năng bảo cậu rằng không nên hỏi vấn đề này, vì con số đó sẽ khiến cậu rơi lệ.

Nhưng làm hỏng đồ của người khác cho mượn thì bồi thường là phép lịch sự tối thiểu, nên cậu vẫn đành cứng đầu hỏi.

"Âm Ảnh tiền bối tính toán, nếu Nho gia không keo kiệt thì thù lao họ trả cho tiền bối chắc là vừa đủ để trả phí sửa chữa đấy." Hắc Bì Vũ Nhu Tử đáp.

A~ Đau lòng quá.

À không, hiện giờ cậu làm gì có tim.

A~ Đau thịt quá!

"Tống tiền bối, sắc mặt anh... trông không được tốt lắm." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Ừ, tôi biết mà, Vũ Nhu Tử." Tô Thị A Thập Lục mỉm cười xoa xoa cái đầu của cậu.

Cùng lúc đó.

"Tống tiền bối, tôi tới rồi đây." Hình bóng Thiên Đế bước ra từ cánh cửa không gian: "Lại gặp được tôi, anh có thấy kinh ngạc không?

Có thấy vui không?" Lại bị đâm thêm một nhát.

Trước và sau là hai phiên bản Vũ Nhu Tử khác nhau thay phiên nhau đâm cậu.

Đúng là phương pháp kẹp thịt đâm người, thực đơn “đau lòng” trọn gói mới vừa ra mắt.

Tống Thư Hàng nhìn Thiên Đế, hỏi: “Chẳng phải cô đi rồi sao?” “Đi rồi không được quay lại à?” Thiên Đế vui vẻ nói: “Ở đây còn rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình chưa thu hồi, tôi quay lại chẳng phải là thao tác rất bình thường sao?” Rất logic, rất bình thường và cũng rất chính xác.

“Ngài có thể để mai hãy tới không?

Tôi muốn... tôi cần một chút thời gian để thở.” Tống Thư Hàng thành khẩn nói.

Lần này tới Nho gia, cậu cứ liên tục đối chọi, hết đấu với trời lại đấu với đất, đấu với đại lão cho tới khi bản thân chỉ còn lại mỗi cái đầu.

Không thể đấu tiếp được nữa.

Cậu phải dưỡng tinh tu dưỡng, tiện thể đi làm vài việc thiện để tích góp nhân phẩm.

“Tống tiền bối, anh tưởng tôi là anh chắc?

Thời gian của tôi đáng giá lắm, mỗi phút tôi đều phải xử lý nhiều việc như sao trên trời vậy.

Đó là mức độ mà một người chỉ còn mỗi cái đầu như anh hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi đâu.” Thiên Đế nhìn Tống Thư Hàng chỉ còn cái đầu, tâm tình trở nên rất tốt.

Tống Thư Hàng: “...” Thế này mà cũng phải cà khịa tôi một vố à?

Với lại, thời gian của ngài đáng giá như thế thì đừng có lãng phí lên một con sâu nhỏ có thể tùy tay bóp chết như tôi chứ!

“Cho nên, để tiết kiệm thời gian, tôi trực tiếp tới tìm Tống tiền bối luôn.” Thiên Đế mỉm cười.

Tống Thư Hàng phát hiện, có lẽ do Thiên Đế nhập vào linh quỷ của Vũ Nhu Tử nên bị ảnh hưởng, mạch não cũng trở nên linh hoạt và nhảy vọt hẳn lên.

Tiết kiệm thời gian thì liên quan gì đến việc tìm tôi?

Không đúng.

Chờ đã...

Không lẽ cô ta muốn lấy luôn “mảnh vỡ Thiên Đình” trong Thế Giới Hạt Nhân của mình đấy chứ?

“Cường hành thu hồi mảnh vỡ Thiên Đình từ Nho gia rất mất thời gian, vả lại tay cao thủ Nho gia cứ dùng Phật pháp tấn công kia cũng phiền phức lắm.

Thế nên tôi muốn giao dịch với Nho gia, đôi bên cùng có lợi.

Tống tiền bối, anh làm người trung gian cho tôi đi.” Thiên Đế lên tiếng.

“Giao dịch?” Tống Thư Hàng ngơ ngác nhìn Thiên Đế.

“Tuy rằng lấy lại đồ của mình là chuyện thiên kinh địa nghĩa, nhưng để không lãng phí thời gian thì giao dịch vẫn là phương án tiện nhất.

Tống tiền bối, anh giúp tôi liên hệ với người phụ trách Nho gia đi.

Sau đó bảo tên Phật môn Nho sĩ đang đại chiến với người của tôi trên không trung kia dừng tay một chút, hắn hiện giờ không dám dùng toàn lực, đến cả thủ đoạn của Nho gia cũng chẳng dám dùng, đánh nửa ngày chẳng có ý nghĩa gì.

Anh cứ nói là trong tay tôi có thứ mà Nho gia tuyệt đối không thể khước từ, dùng nó để đổi lấy mảnh vỡ Thiên Đình của tôi.” Thiên Đế trả lời.

“Cô thay đổi rồi.” Chị Bạch Long lên tiếng.

Thiên Đế sau khi sống lại lần này thay đổi quá nhiều.

Dù là tính cách hay thái độ xử lý sự việc, chị gần như không còn nhận ra phiên bản Thiên Đế này nữa.

“Không phải tôi thay đổi, đây chỉ là tôi lộ ra nguyên hình thôi.” Thiên Đế chắp tay sau lưng, nhìn chị Bạch Long: “Thiên Đế trong ký ức của các vị...

đều là hình tượng tôi ngụy tạo ra thôi.

Mỗi người đều có bí mật nhỏ của riêng mình, tôi chỉ là có hơi nhiều bí mật cá nhân một chút.

Hơn nữa, nhờ có lần trọng sinh này mà tôi mới có thể bộc lộ nguyên hình của mình ra.” Thiên Đế thời Viễn Cổ Thiên Đình lại là hình tượng ngụy tạo sao?

“Cô muốn dùng cái gì để giao dịch với Nho gia?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bốn pho kim thân của ‘Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia’, đó là thứ tôi có được trước khi lập ra Thiên Đình sau đại nạn của Nho gia năm đó.” Thiên Đế thong thả nói.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Còn sống à?” “Chết rồi, còn sống thì chạy mất xác từ lâu rồi.” Thiên Đế lườm một cái.

“Được rồi...

Để tôi thử liên hệ với mấy vị ‘phụ huynh’ của Nho gia xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2202

Cậu biết ý nghĩa của Thập Tam Kiếp Tiên dưới tòa Thánh nhân đối với Nho gia.

Cho dù chỉ là kim thân để lại sau khi tọa hóa, Nho gia cũng sẵn sàng trả cái giá lớn nhất để thu hồi, mang về thế giới Kim Liên an táng.

Trong tình huống bình thường, Nho gia đúng là sẽ sẵn lòng dùng mảnh vỡ Thiên Đình để giao dịch với Thiên Đế.

“Ngoài ra, với tư cách là người trung gian, tôi cũng sẽ không để Tống tiền bối chịu thiệt đâu.” Thiên Đế khoanh tay trước ngực, thể hiện tấm lòng đế vương rộng mở của mình: “Chỉ cần chuyện thành công, tôi sẽ ban thưởng bảo vật cho Tống tiền bối.” “Tôi muốn một thân thể.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói: “Tốt nhất là trả lại hóa thân thép cho tôi.” “Đừng có mơ, đó là chiến lợi phẩm của tôi, dùng đang thuận tay lắm.” Thiên Đế dứt khoát từ chối.

Tống Thư Hàng: “...” “Nếu anh chỉ muốn một thân thể để lắp cái đầu vào thì tôi lại có một món đồ tốt đây.” Thiên Đế nói: “Biết câu chuyện về Hình Thiên không?” Tống Thư Hàng đáp: “Cái ông Hình Thiên mắt hí đó hả?” Thiên Đế im lặng hồi lâu.

Vì cô không biết phải tiếp lời Tống Thư Hàng thế nào...

Nếu thực sự có nhân vật “Hình Thiên” đó ở đây, chắc chắn hắn sẽ bò qua đường dây mạng để đánh chết Tống Thư Hàng mất.

Cái gì mà mắt hí?

Người ta gọi đó là lấy nhũ hoa làm mắt!

Khác hoàn toàn với mắt hí nhé.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đang treo trên lưng Tô Thị A Thập Lục lên tiếng: “Thư Hàng này, lúc cậu gọi Hình Thiên là mắt hí, cậu có cân nhắc qua việc tại sao Thiên Đế lại hỏi cậu có biết câu chuyện về Hình Thiên không?” Vì hiện giờ Tống Thư Hàng không có thắt lưng nên nó không thể treo sau lưng cậu được, đành phải tạm thời đổi chỗ.

Xích Tiêu Kiếm lại tiếp tục nhắc nhở: “Biết đâu cô ta lại có một người bạn hoặc thuộc hạ tên là Hình Thiên và cũng mắt hí thì sao.

Có thể sống từ thời Viễn Cổ tới tận bây giờ thì cậu dùng ngón chân cũng có thể đoán ra thực lực của đối phương rồi đấy...

À đúng rồi, hiện giờ cậu làm gì có ngón chân.” Tống Thư Hàng: “...” Tôi dùng não để suy nghĩ chứ có dùng ngón chân đâu.

Sau đó, cậu cẩn thận liếc nhìn Thiên Đế một cái.

“Chỗ tôi không có đồng đội nào tên là Hình Thiên cả.” Thiên Đế khẳng định chắc nịch, đáp lại ngay lập tức.

Cho dù có, hiện giờ cô cũng tuyệt đối không muốn khai ra người đồng đội đáng thương đó để chịu nhục.

“Tóm lại, nếu người trung gian như anh thành công khiến tôi và Nho gia hoàn thành giao dịch, tôi sẽ ban thưởng cho anh một thân thể tạm thời khá tốt, có thể dùng cho các hoạt động thường ngày.” Thiên Đế khoanh tay, lại liếc nhìn Tống Thư Hàng, đột nhiên nói: “Cảm giác được người khác ôm trong lòng chắc là không tệ nhỉ?

Anh thực sự muốn có một nhục thân có thể cử động được sao?” Tống Thư Hàng: “...” Nói thật tình thì cảm giác đó cũng không tệ lắm.

Nhưng sắp tới cậu phải vào Thú Tu Giới, tới Thánh Sơn để lấy chương tổng cương truyền thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, nhất định phải có một thân thể hỗ trợ.

Không thể nào cứ để A Thập Lục ôm cái đầu của mình mà chạy lên Thánh Sơn Thú Tu Giới tham gia thí luyện được.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi hỏi: “Thân thể tạm thời đó có liên quan gì đến Hình Thiên?” “Trong tay tôi có một thân thể mộc yêu đặc biệt, nó bị mất đầu trong một trận chiến, sau đó cái đầu đó không bao giờ mọc lại nữa.” Thiên Đế thong thả kể.

Vốn dĩ các loại yêu quái thực vật, chỉ cần rễ còn đó, cho dù cành lá bên trên bị chặt hết thì vẫn có thể tái sinh.

Giống như Thông nương vậy, ngọn hành và thân hành của cô nàng đã héo rũ mấy lần, bị cắt hết lần này đến lần khác mà giờ vẫn sống nhăn răng đấy thôi.

Loại mất đầu xong không mọc lại được thế này, Thiên Đế cũng mới chỉ thấy đúng một lần.

“Quan trọng hơn là sau khi mất đầu, nó thậm chí còn mất luôn khả năng suy nghĩ, giống như biến lại thành một cái cây bình thường vậy.

Vốn dĩ trạng thái đó của nó khá thích hợp để luyện thành con rối, nhưng tôi lại hơi tiếc nên cứ trồng nó mãi.” Thiên Đế nói tiếp: “Cách đây không lâu khi tôi vào kho lấy bảo vật, tôi phát hiện nó có chút thay đổi, nhũ hoa hóa thành mắt, rốn hóa thành miệng.

Thậm chí nó còn có thể tiếp nhận một số mệnh lệnh đơn giản, đồng thời khả năng dẫn truyền năng lượng của thân thể cũng rất khá.” “Đây chẳng phải là đại lão Hình Thiên sao!” Tống Thư Hàng không nhịn được thốt lên.

“Chỉ là một thụ yêu bình thường thôi.” Thiên Đế khẳng định: “Hơn nữa, trạng thái của nó rất hợp với anh.

Chỉ cần đặt cái đầu của anh lên thân thể nó, hai người chính là một cặp bù trừ hoàn hảo cho nhau.” Một kẻ chỉ có thân thể, không có khả năng tư duy.

Một kẻ chỉ có cái đầu, có khả năng tư duy nhưng lại không có khả năng hành động.

Tuyệt phối.

“Vậy được, để tôi thử liên hệ với mấy vị ‘phụ huynh’ của Nho gia xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

“Được...

Chỉ cần các người bàn bạc xong thì tôi sẽ tới giao dịch.” Thiên Đế nói xong, bóng dáng lùi lại một bước.

Một cánh cửa không gian hiện ra ngay sau lưng cô, bao trọn lấy thân hình đó.

Bóng dáng Thiên Đế lui vào một không gian nhỏ độc lập.

Không gian này trôi nổi trong vết nứt không gian, không có tọa độ cố định.

Sau khi vào trong, nụ cười trên mặt cô biến mất.

Trong không gian này cất giữ đủ loại pháp khí và bảo vật kỳ lạ.

Trong đó có một cái cây hình người không đầu đang được trồng trong bồn hoa.

Cái cây hình người đó cành lá xum xuê, thậm chí còn kết ra những trái cây màu tím to bằng nắm tay.

“Người ta hay bảo, căn bệnh nặng nhất của các sinh vật trí tuệ chính là ‘hy vọng’.

Đặc biệt là khi đặt ‘hy vọng’ lên người khác thì đúng là bệnh đã vào đến tủy rồi.” Thiên Đế ngồi bên bồn hoa, đôi chân dài vắt chéo, ngả người ra sau nhìn cái cây hình người không đầu kia: “Mình bệnh cũng không nhẹ đâu.” Hy vọng đúng là một thứ đáng sợ.

Nó thúc giục các sinh vật trí tuệ làm ra những chuyện vượt xa tưởng tượng.

“Chìa khóa để phá vỡ túc mệnh.” Cô nhìn xuyên qua không gian này, xa xăm nhìn về phía Tống Thư Hàng, dừng lại một chút.

Tiếp đó, ánh mắt cô xuyên qua Tống Thư Hàng, nhìn về phía Hắc Bì Vũ Nhu tử, cuối cùng khẽ gật đầu.

Chính là cô ấy.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử, hay nói đúng hơn là bản thể Vũ Nhu Tử, chính là chìa khóa để cô phá vỡ túc mệnh.

Đây là kết quả cô có được thông qua phương thức tính toán phức tạp với khối lượng dữ liệu khổng lồ, từng bước suy toán ra.

Toán học luôn là thế mạnh mà Thiên Đế tự hào.

Tuy rằng nhìn vào những trải nghiệm hiện tại, có cảm giác Bá Tống mới là chìa khóa phá cục của cô.

Nhưng rõ ràng Bá Tống chỉ đóng vai trò quá độ mà thôi.

Tuy nhiên, nói đi cũng phải nói lại, muốn mượn sức mạnh của Vũ Nhu Tử để phá vỡ túc mệnh của mình, vậy thì Bá Tống lại là một mắt xích quan trọng khác.

Kết quả mà Thiên Đế có được qua việc tính toán lặp đi lặp lại cho thấy, muốn mượn sức mạnh của Vũ Nhu Tử thì có hai “điểm mấu chốt”.

Một là cha cô ấy – Linh Điệp Tôn Giả, và người kia chính là Bá Tống.

Tóm lại, Bá Tống là một khâu không thể tránh khỏi.

Ánh mắt cô xuyên qua không gian, tiếp tục quan sát Tống Thư Hàng và Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng lúc này nhờ Tô Thị A Thập Lục giúp đỡ đã gọi điện cho Hằng Hỏa Chân Quân, mời ngài ấy tới Động Tâm Ma một chuyến để thương lượng chuyện giao dịch.

“Tống tiền bối, mẩu giấy này anh giữ lấy đi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đưa mẩu giấy Âm Ảnh Lãnh Chúa để lại cho Tống Thư Hàng.

Nhìn mẩu giấy này một lần là đau thịt một lần.

Tống Thư Hàng thở dài một tiếng, mở Thế Giới Hạt Nhân ra thu nó vào trong.

“Đúng rồi Tống tiền bối, trạng thái hiện giờ của anh có thi triển được 《 Dưỡng Đao Thuật 》 không?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Chắc chắn là không rồi, tôi chỉ còn mỗi cái đầu, không lẽ bảo tôi dùng lưỡi để phát động 《 Dưỡng Đao Thuật 》 sao?” “Tôi thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối chắc là không để tâm chuyện đó đâu.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử mỉm cười nói.

“Không, ta để tâm đấy.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói, nó không muốn bị Tống Thư Hàng liếm đầy nước miếng đâu.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngẩn ra: “Tôi cứ ngỡ Xích Tiêu Kiếm tiền bối sẽ không để tâm chứ, vì tôi thì chẳng thấy phiền hà gì cả.” Nói xong, cô đưa cánh tay mang theo hương thơm dịu nhẹ của mình đến trước mặt Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, anh có muốn thử dùng lưỡi thi triển 《 Dưỡng Đao Thuật 》 không?” Mí mắt phải của Tống Thư Hàng giật liên hồi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử tuy thanh tao lịch sự, ôn hòa lễ độ... nhưng quả nhiên vẫn là tâm ma.

Thông nương ở bên cạnh nghe thấy vậy thì mắt sáng lên.

Cô nhanh chóng lôi cái điện thoại mini của mình ra, hướng ống kính về phía Tống Thư Hàng.

Lát nữa mà chụp được cảnh Tống Thư Hàng liếm Hắc Bì Vũ Nhu Tử rồi bán cho Linh Điệp Huyền Thánh thì chắc chắn sẽ kiếm được một mớ.

Kể cả không bán cho Linh Điệp Huyền Thánh thì dùng để uy hiếp ông chủ Tống Thư Hàng tăng phúc lợi cho nhân viên cũng tuyệt lắm.

“Vấn đề không phải là cô và Xích Tiêu Kiếm tiền bối có đồng ý hay không, mà là tôi căn bản không thể dùng lưỡi để thi triển 《 Dưỡng Đao Thuật 》 được.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười nói.

Tuy rằng hiểu biết của cậu về 《 Dưỡng Đao Thuật 》 đã lên một tầm cao mới, cả hai tay đều có thể thi triển được, nhưng dùng lưỡi thì thật sự không làm nổi.

Có lẽ trong tương lai, cậu có thể rèn luyện cái lưỡi của mình, thử dùng nó để thi triển 《 Dưỡng Đao Thuật 》.

Nhưng hiện giờ thì cậu chịu chết.

“Vậy thì đáng tiếc quá.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

“Nếu dùng tóc thì có lẽ có thể thi triển được 《 Dưỡng Đao Thuật 》 đấy.” Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, một sợi tóc ngốc nhọn hoắt lên tiếng, đó là giọng của Sở các chủ.

Sợi tóc ngốc dài tới bảy mét của cô giờ đã thu nhỏ lại chỉ còn khoảng một thốn, đang xoay tròn trên đầu Tống Thư Hàng.

Chủ yếu là để phối hợp với việc Tô Thị A Thập Lục bế cái đầu của Tống Thư Hàng, nếu không sợi tóc dài bảy mét sẽ che khuất tầm nhìn của cô ấy mất.

“Làm thế nào?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm sáng mắt hỏi.

“Giống như tôi đây này, điều khiển tóc của mình đạt tới mức sai khiến như cánh tay.” Sở các chủ nói xong, một mái tóc dài từ trên đầu Tống Thư Hàng mọc ra, linh hoạt biến thành hình dạng “bàn tay”, múa may đủ loại thủ thế trước mặt mọi người.

“Cái này tôi cũng không làm được đâu.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Hơn nữa, điều khiển tóc còn khó hơn điều khiển lưỡi nhiều.

Lưỡi dù sao cũng còn có cơ sở để điều khiển, còn tóc thì cơ sở điều khiển gần như bằng không.

Muốn dùng tóc để thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 thì thà luyện tập dùng lưỡi mà liếm còn nhanh hơn.

“Không vấn đề gì, phối hợp với niệm lực, sau đó giai đoạn đầu tôi sẽ xen vài sợi tóc của mình vào tóc của anh để dẫn dắt, vài lần là anh sẽ nắm bắt thành thạo thôi, khiến tóc hoạt động như cánh tay vậy.” Sở các chủ nói: “Hơn nữa, sau khi thuần thục kỹ năng nhỏ này, nó sẽ rất có lợi cho việc chiến đấu của anh sau này.

Chỉ cần anh để tóc dài, cái gì mà ba đầu sáu tay, bốn đầu tám tay đều không phải là đối thủ của anh hết.

Tôi chỉ cần xõa tóc ra là có thể sử dụng hơn hai mươi loại vũ khí cùng lúc.

Cộng thêm việc anh có ba đại công pháp thối thể, sau khi cường hóa tóc thì một mái tóc dài có thể đồng thời thi triển hơn hai mươi loại quyền pháp, trực diện đập tan mọi kẻ không phục.” Lời của Sở các chủ mang lại cảm giác hình ảnh cực kỳ mạnh mẽ.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên cảnh tượng mình tóc dài tung bay, đối chiến với kẻ địch.

Đêm trăng tròn, trên đỉnh Tử Cấm.

Thường Thử Hào nhảy vọt lên, kiếm như sao xẹt, một chiêu “Thiên Ngoại Phi Ma”.

Cậu sải bước về phía trước, hai tay thi triển 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》, sau đó mái tóc dài vung ra, hóa thành hơn hai mươi nắm đấm.

Chương 2203

Những nắm đấm bằng tóc lần lượt thi triển 《Kim Cương Phục Ma Quyền》, 《Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn》, 《Thánh Quang Kiếm Thuật》, 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》, 《Tật Phong Đao》, 《Dưỡng Đao Thuật》...

Mười bốn nắm đấm còn trống chưa có quyền pháp hay đao pháp để dùng thì tạm thời phất cờ phối hợp với Thánh Viên trợ oai.

Đồng thời đôi mắt còn có thể lần lượt thi triển “Cường Giả Giám Định Thuật” + “Phôi Thai Ngưng Thị”.

Đợi sau này cậu học thêm vài chiêu quyền pháp mạnh mẽ thì mười bốn nắm đấm trống kia cũng sẽ có đất dụng võ.

Đây đúng là hình tượng đại ma vương trong ác mộng.

“Học, phải học chứ, Sở tiền bối dạy tôi đi.” Tống Thư Hàng hăm hở nói.

Thế là trước khi “Hằng Hỏa tiền bối” và các vị phụ huynh Nho gia tới Động Tâm Ma, Tống Thư Hàng bắt đầu theo Sở các chủ học cách khiến tóc hoạt động như cánh tay.

Hiện giờ Tống Thư Hàng đang để tóc ngắn, nhưng không sao, cậu đã có “Tăng Phát Thuật”, thần kỹ tự chế truyền lại từ Tạo Hóa Pháp Vương.

Giai đoạn đầu, Sở các chủ trộn tóc dài của mình vào mớ tóc của Tống Thư Hàng, “cầm tóc dạy việc” cho cậu, đồng thời giải thích tỉ mỉ cách điều khiển tóc cho cậu và mọi người cùng nghe.

Phương pháp này áp dụng cho mọi tu sĩ tóc dài.

Những người đứng bên cạnh nghe lỏm chỉ cần có tóc là đều có thể tìm hiểu được.

Sau vài lần, Tống Thư Hàng phối hợp với niệm lực đã múa may ra ngô ra khoai.

“Không ngờ ngoài thiên phú đao thuật và quyền pháp ra, mình còn có thiên phú khống chế tóc như vậy sao?” Tống Thư Hàng mừng rỡ, cuối cùng lại phát hiện thêm một loại thiên phú mới của bản thân.

Bản thể Sở các chủ trong hồ nước suối nguồn ở Thế Giới Hạt Nhân khẽ thổi một cái bong bóng, cô không nói sự thật cho Tống Thư Hàng biết...

Cái gọi là “Khống Phát Chi Thuật” này thực chất là cô cải biên từ một môn 《Biện Đao Cửu Trảm》 mà thành.

Thế nên cốt lõi của nó thực chất là một môn đao pháp.

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng đúng là xuất chúng, xuất sắc đến mức vượt ngoài trí tưởng tượng của Sở các chủ.

Cậu không hề có thể chất đặc biệt gì kiểu như “thiên sinh đao thể, thiên phú đao khiếu”, thiên phú đao pháp của cậu giống như một thuộc tính ẩn vậy.

“Cảm giác tóc giống như là phần kéo dài của cơ thể mình vậy.” Tống Thư Hàng điều khiển mớ tóc, vung vẩy linh hoạt.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối lập tức thấy phấn chấn: “Thế thì thử chút 《Dưỡng Đao Thuật》 không?

Ta có thể miễn cưỡng làm vật thí nghiệm miễn phí cho cậu đây.” Tống Thư Hàng cười ha hả, hai mươi lọn tóc dài hóa thành những bàn tay nhỏ, luồn qua eo của A Thập Lục, toàn bộ ấn lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Hai mươi bàn tay nhỏ bằng tóc cùng lúc hoạt động. 《Dưỡng Đao

Thuật 》 thuấn phát x20!

Đây không phải là hai mươi phát liên tiếp, mà là một hơi hai mươi phát.

Đây là sự khác biệt giữa hai mươi người đánh luân phiên và hai mươi người cùng xông vào hội đồng.

Hào quang của 《 Dưỡng Đao Thuật 》 bùng nổ, rực rỡ vô cùng.

“A a a~ Phê... quá...” Xích Tiêu Kiếm tiền bối kêu lên một tiếng rồi im bặt.

“Xem ra thành công rồi.” Tống Thư Hàng thu hồi tóc lại.

“Tống tiền bối, để tôi thử nữa.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử lại đưa bàn tay nhỏ nhắn ra.

Tống Thư Hàng quấn tóc lên, hai mươi bàn tay tóc đặt lên người cô. 《 Dưỡng Đao Thuật 》 thuấn phát x20.

Ngay khoảnh khắc hào quang sáng lên, Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên: “Hỏng bét!” Dùng thuận tay quá nên cậu trực tiếp coi Hắc Bì Vũ Nhu Tử như Xích Tiêu Kiếm tiền bối mà phát động thuấn phát x20 không cần suy nghĩ.

Cường độ này chắc chắn sẽ quá mạnh.

Hào quang kết thúc, Tống Thư Hàng lo lắng nhìn Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Cô lộ vẻ mặt nghi hoặc, tò mò nhìn Tống Thư Hàng: “Thất bại rồi sao?” “Không thể nào, vừa rồi tôi rõ ràng cảm nhận được là đã thành công mà.

Cảm giác lúc thi thuật không có vấn đề gì cả.” Tống Thư Hàng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẽ xua tay, nghiêm túc nói: “Chẳng có chút cảm giác nào cả, cường độ không đủ chăng?” “Có lẽ là 《Dưỡng Đao Thuật》 không có tác dụng với con người?” Tô Thị A Thập Lục đoán.

“Nhưng tôi là tâm ma mà.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: “Hơn nữa tôi nhớ lần trước 《Dưỡng Đao Thuật》 có tác dụng mà.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi lại bồi thêm một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 thuấn phát x20 nữa!

Nhưng Hắc Bì Vũ Nhu Tử vẫn vô cảm.

“Có lẽ là cô đã sản sinh kháng thể với 《Dưỡng Đao Thuật》 nên miễn dịch luôn rồi.” Tống Thư Hàng phỏng đoán.

Giống như bản thể Vũ Nhu Tử vậy, khả năng kháng mọi thứ đều rất cao, dù là phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối hay là tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đi nữa.

Trong không gian riêng tư của Thiên Đế, cô mặt đầy tuyệt vọng.

Cuối cùng cô cũng phát hiện ra thủ phạm là ai rồi.

“Hóa ra là anh.” Tất cả chuyện này hóa ra đều là lỗi của Bá Tống. 《Dưỡng Đao Thuật》 là cái quái gì vậy?

Đây là bí pháp mà cô chưa từng nghe qua.

Theo lý mà nói, khi thực lực đạt tới cảnh giới như cô thì một pháp thông vạn pháp thông.

Nguyên lý của một số pháp thuật, cô chỉ cần nhìn qua hoặc cảm ứng qua một lần là có thể hiểu được tám chín phần.

Nhưng nguyên lý của cái môn 《Dưỡng Đao Thuật》 này, cô hoàn toàn không hiểu nổi.

Vất vả lắm mới khôi phục lại được, Thiên Đế đứng dậy cử động thân thể một chút.

Tuyệt đối không được để Tống Thư Hàng phát hiện ra khi cậu thi triển bí pháp lên “Hắc Bì Vũ Nhu Tử” thì cô cũng bị ảnh hưởng.

Nếu không cô sẽ bị nắm thóp, sau này đối xử với nhau sẽ rất bị động.

“Hơn nữa phải tìm cách khắc phục ảnh hưởng của bí thuật này mới được.

Ít nhất là không được để người khác phát hiện ra mình bị ảnh hưởng.” Thiên Đế day day thái dương, khổ não nói.

Phá vỡ túc mệnh không phải là chuyện cứ hô khẩu hiệu là xong.

Pháp tắc của vận mệnh và thời gian là thứ khó nắm bắt nhất.

Cho dù “Đạo” mà cô bước ra là Quang Âm Đại Đạo cũng vậy thôi.

Đạo của thời gian chưa bao giờ là để nắm giữ.

Không ai có thể nắm giữ được thời gian, chỉ có thể che giấu và lừa dối nó mà thôi.

“Vì vậy, về việc che giấu trạng thái của bản thân, mình vẫn có chút tự tin.” Thiên Đế nói.

Ít nhất là dù có đang chịu đựng tác dụng của 《Dưỡng Đao Thuật》, cô cũng tự tin không để lộ chút sơ hở nào, toàn bộ quá trình vẫn giữ được vẻ điềm tĩnh.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hiệu quả mát-xa của 《Dưỡng Đao Thuật》 này đúng là xuất sắc thật, chỉ cần nhịn qua được là sẽ cảm thấy bản thân và “linh quỷ” của Vũ Nhu Tử càng thêm hòa hợp.

Điều khiển linh quỷ cũng càng đắc tâm ứng thủ hơn.

Nếu có thể giảm bớt cái đòn tấn công tinh thần tức thời lúc thi thuật thì có lẽ có thể xếp 《Dưỡng Đao Thuật》 vào loại thuật trị thương cũng được.

Ở phía bên kia, Hằng Hỏa tiền bối gọi điện lại cho Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục một tay bế đầu Tống Thư Hàng, tay kia nghe điện thoại rồi đưa đến bên tai cậu.

“Thư Hàng tiểu hữu, giao dịch cậu nói là gì vậy?” Hằng Hỏa Chân Quân cười khổ hỏi: “Thực tế thì tình hình bên chỗ chúng tôi đang hơi căng thẳng.” Hiện giờ trạng thái của Nho gia không được tốt cho lắm, ngài ấy và các vị phụ huynh Nho gia đang rối rết cả lên.

“Có người muốn dùng kim thân của Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia...

để đổi lấy mảnh vỡ Thiên Đình.” Tống Thư Hàng đáp.

Hằng Hỏa Chân Quân ngẩn ra.

Một lát sau, ngài ấy hỏi: “Ai cơ?” “Cái người đang đánh nhau với các vị ấy.” Tống Thư Hàng nói.

Khóe miệng Hằng Hỏa Chân Quân giật mạnh.

Tâm trạng của Chân Quân lúc này cực kỳ vi diệu, khó mà diễn tả được.

Thư Hàng tiểu hữu này đúng là quan hệ rộng thật đấy.

Trước đó cậu ấy còn đang cùng Nho gia nộ đỗi Trường Sinh Giả của Viễn Cổ Thiên Đình, thậm chí còn phong ấn Trường Sinh Giả của đối phương, rõ ràng là cục diện bất tử bất hưu.

Thế mà giờ cậu ấy lại làm trung gian cho phía Viễn Cổ Thiên Đình và Nho gia để thúc đẩy giao dịch giữa hai bên.

Đây rốt cuộc là mối quan hệ kiểu gì vậy chứ?

Có điều... phía Viễn Cổ Thiên Đình đúng là đã đưa ra một đề nghị giao dịch mà Nho gia rất khó từ chối.

Kim thân của Thập Tam Kiếp Tiên.

Đối với Nho gia mà nói, họ mang quá nhiều ý nghĩa biểu tượng.

“Hằng Hỏa tiền bối khi đưa ra quyết định không cần nể mặt tôi đâu.” Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Tôi chỉ là cái ống loa truyền lời thôi, thực tế thì tôi và ‘Thiên Đế’ cũng không phải là đồng minh, thậm chí còn thiên về quan hệ ‘địch đối’ hơn.

Các vị cứ đơn thuần đứng trên lập trường của mình mà cân nhắc là được.” Lúc Thiên Đế mới xuất hiện, cô hoàn toàn lộ diện với hình tượng phản diện.

Sau khi cưỡng đoạt “linh quỷ” của Vũ Nhu Tử, lập trường của cô trở nên mập mờ không định rõ được.

Không biết là cô đang bày mưu tính kế, hay là bị tính cách của Vũ Nhu Tử ảnh hưởng nữa?

Tóm lại nếu bình tĩnh định vị thì ít nhất cho tới giờ, Thiên Đế vẫn chưa được coi là “đồng minh”.

“Tôi hiểu rồi, chúng tôi cần chút thời gian để thảo luận.” Hằng Hỏa tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng nói: “Không thành vấn đề, nếu tiền bối quyết định giao dịch thì có thể tới Động Tâm Ma một chuyến.” Nho gia cuối cùng vẫn quyết định giao dịch với “Thiên Đế”.

Chính xác mà nói, Nho gia quyết định giao dịch với Tống Thư Hàng.

Họ sẽ chuyển giao những “mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình” còn lại cho Tống Thư Hàng, sau đó từ tay cậu đổi lấy bốn pho kim thân của Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia.

Thực tế thì số mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình còn lại ít hơn Tống

Thư Hàng tưởng tượng một chút.

Thứ nhất là không ít mảnh vỡ sau khi qua tay “Thế Giới Hạt Nhân” của Tống Thư Hàng đã bị dời vào “Thế Giới Kim Liên” rồi, phần này đã nuốt vào bụng thì chắc chắn không nhả ra.

Thứ hai là một phần mảnh vỡ đang trong quá trình vận chuyển đã bị Thiên Đế âm thầm lấy đi.

Chương 2204

Thứ ba... thực ra còn một phần mảnh vỡ Thiên Đình chưa kịp vận chuyển tới phúc địa của Nho gia.

Chúng được Nho gia cất giấu ở khắp nơi trên hiện thế, thậm chí là trong các đại giới của Chư Thiên Vạn Giới.

Trong thời gian ngắn, những mảnh vỡ Thiên Đình bị ẩn giấu này sẽ không xuất hiện trước mặt mọi người nữa.

Vì hiện giờ Tống Thư Hàng chỉ còn mỗi cái đầu, thế nên tất cả các mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình đều được vị đại sư chùa Kim Cương gia trì thần thông, thu nhỏ lại thành từng khối bằng quả cầu rồi chuyển vào Thế Giới Hạt Nhân của cậu.

Động Tâm Ma cũng nhân cơ hội đó được đưa vào bên trong Thế Giới Hạt Nhân – đây là thù lao của Bạch tiền bối, đã nói trước là tạm thời để ở chỗ Tống Thư Hàng rồi.

Ngoài ra, Nho gia còn chủ động tặng một khối “mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình” khác cho Tô Thị A Thập Lục – đây là thù lao đã hứa tặng A Thập Lục từ trước.

Chính xác mà nói là tặng cho chị Bạch Long đứng sau lưng A Thập Lục.

Mảnh vỡ tặng cho A Thập Lục này không phải là đồ của Nho gia, nên không nằm trong cuộc giao dịch lần này.

Đó là một mảnh vỡ của “Trọng Lực Điện”.

Vì không phải là Trọng Lực Điện hoàn chỉnh nên chỉ thích hợp cho tu sĩ dưới lục phẩm tu luyện.

Nhưng nó lại vừa đúng là thứ Tống Thư Hàng đang cần.

Sau khi bàn giao xong mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình dùng để giao dịch với Nho gia, Tô Thị A Thập Lục bế cái đầu của Tống Thư Hàng, ngự đao bay lên không trung để đi hoàn thành giao dịch với "Thiên Đế".

Thiên Đế lúc này đang ngồi trên một con tiên chu khổng lồ như cung điện.

Trên tiên chu chỉ có một mình cô.

Những thành viên Viễn Cổ Thiên Đình đi theo cô đều đã tạm thời rút lui.

"Không ngờ Tống tiền bối lại có thể thành công thuyết phục được mấy gã mọt sách Nho gia đó." Thiên Đế một tay chống cằm, cười tủm tỉm nhìn Tống Thư Hàng.

Ánh mắt cô vừa nguy hiểm vừa sắc sảo.

Nhưng Tống Thư Hàng cứ cảm thấy... cô đang che giấu điều gì đó, hay nói cách khác, cô đang chột dạ!

Không lẽ trong tay Thiên Đế thực ra không có bốn pho kim thân Thập Tam Kiếp Tiên, định lừa lấy mảnh vỡ Thiên Đình từ tay mình?

Tống Thư Hàng lập tức dấy lên sự cảnh giác.

Dù sao thì Thiên Đế cũng đã có tiền lệ rồi.

Đến cả đại lão "Cái Gì Cũng Bán" còn bị cô lừa nữa là.

Cái nghề thương nhân này đúng là không phải ai cũng làm được.

Không có vài cái mưu mẹo thì kinh doanh chỉ có lỗ vốn thôi.

"Kim thân Thập Tam Kiếp Tiên có ý nghĩa trọng đại với Nho gia, nên tôi cũng chẳng có công lao gì." Tống Thư Hàng lên tiếng: "Tiền trao cháo múc nhé." "Ý tôi cũng vậy." Thiên Đế liên tục gật đầu.

Sau đó, cô lấy bốn pho di hài Kiếp Tiên ra.

Tống Thư Hàng nhìn bốn pho di hài Kiếp Tiên, không thấy pho kim thân nào “toàn thân như lưu ly, trong ngoài thấu triệt”.

Vốn dĩ cậu còn đang nghĩ xem mình có cơ hội được thấy bản thể của Lưu Ly Thư Sinh không.

“Bốn pho này chính là thân thể của Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia sao?” Tống Thư Hàng liếc mắt nhìn về phía chị Bạch Long.

Chị Bạch Long lắc đầu: “Thập Tam Kiếp Tiên ta chỉ nhận ra một hai người trong số đó thôi.” “Tôi cũng chỉ miễn cưỡng nhận ra được một người.” Tống Thư Hàng nói.

Chẳng còn cách nào khác, lúc này chỉ có thể triệu hồi Tạo Hóa Tiên Tử thôi.

Tuy rằng có lẽ sẽ khiến cô ấy nhìn vật nhớ người mà đau lòng.

“Ra đây đi, Tạo Hóa Tiên Tử!” Tống Thư Hàng gọi.

Hồi lâu sau vẫn không có động tĩnh gì.

Tạo Hóa Tiên Tử từ chối ra mặt.

Hỏng bét, thế này thì kiểm hàng kiểu gì đây?

Biết thế hồi nãy dắt theo một người Nho gia qua đây có phải tốt hơn không.

“Yên tâm đi, nhân phẩm của trẫm mà anh còn không tin được à?” Thiên Đế vắt chéo chân, một tay chống cằm, cười tủm tỉm nói.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt đầy nghiêm túc.

Ngài có tiền lệ xấu rồi mà.

Sau đó, tóc cậu quấn lại, hóa thành một cánh tay tiếp xúc với bốn pho kim thân Kiếp Tiên.

Tuy không phải cánh tay thật, nhưng chỉ cần cậu chủ động kích hoạt “Giám định bí pháp” thì vẫn dùng được.

Hơn nữa cậu cũng không cần giám định nội dung quá chi tiết.

Cậu chỉ cần xác định một thông tin duy nhất: đó là bốn pho kim thân này có phải là Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia hay không.

Chỉ cần biết “phải” hay “không” thôi thì cái giá phải trả sẽ không lớn lắm.

Giám định bí pháp được kích hoạt.

Giây tiếp theo, trên má Tống Thư Hàng xuất hiện vài vết thương nông một cách vô căn cứ.

Vết thương rỉ ra một ít máu, nhưng rất nhanh đã khép lại.

Tô Thị A Thập Lục rút khăn tay ra, nhẹ nhàng lau đi những giọt máu trên mặt cậu.

Kết quả giám định hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng: 【Kim thân Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia】x4.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, thông tin giám định không đi sâu thêm nữa.

Chủ yếu là vì hiện giờ cậu chỉ còn mỗi cái đầu, lượng máu khá ít, không dùng nổi gói dữ liệu lớn của giám định bí pháp.

Trước đây cái giá giám định ở mức độ phun máu cả người mà tập trung hết vào cái đầu thì có thể khiến đầu cậu nổ tung ngay lập tức.

Trừ phi cậu sử dụng hóa thân sương mù.

Nhưng hiện giờ cổ cậu đang nối với suối nguồn trong Thế Giới Hạt Nhân để giảm đau.

Một khi dùng hóa thân sương mù, phần cổ sẽ bị tách ra.

Nếu không có suối nguồn giảm đau thì cơn đau dữ dội khi mất đi thân thể sẽ khiến Tống Thư Hàng lệ rơi đầy mặt ngay tức khắc, cái giá phải trả bằng sự đau đớn còn lớn hơn, không bõ.

Thiên Đế lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng.

Vẻ mặt cô vẫn giữ được sự bình tĩnh.

Nhưng thâm tâm cô không hề bình lặng như vẻ bề ngoài.

Thứ Tống Thư Hàng vừa dùng... quả nhiên là bí thuật liên quan đến thời gian.

Hơn nữa nếu cảm ứng kỹ, cô có thể lờ mờ nhận ra “thời gian bí thuật” của Tống Thư Hàng và “thời gian chi đạo” của cô có cùng một nguồn gốc.

“Xác định hàng hóa không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu thắc mắc liếc nhìn Thiên Đế một cái, nếu hàng không có vấn đề gì thì cô ta chột dạ cái nỗi gì chứ?

Tiếp đó, Tống Thư Hàng dùng bàn tay bằng tóc thu bốn pho kim thân Kiếp Tiên Nho gia vào Thế Giới Hạt Nhân.

Sau đó ý niệm khẽ động, chuyển toàn bộ số mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình mà Nho gia đưa cho cậu ra ngoài, trừ Động Tâm Ma và Trọng Lực Điện.

Mỗi một mảnh vỡ Thiên Đình đều được thần thông Phật môn thu nhỏ lại bằng quả cầu.

Một đống mảnh vỡ Thiên Đình rơi xuống trước mặt Thiên Đế.

Tống Thư Hàng nói: “Hàng của Nho gia ở đây, mời Thiên Đế nghiệm thu.” Thiên Đế liếc nhìn qua, lặng lẽ gật đầu nói: “Đúng là mảnh vỡ Thiên Đình rồi, số lượng cũng xấp xỉ.” Cô rõ ràng đã điều tra Nho gia từ trước nên biết rõ số lượng mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình mà họ đã vận chuyển tới.

Số lượng này cộng với số mảnh vỡ cô đã âm thầm lấy đi trước đó thì cơ bản là khớp.

“Vậy thì giao dịch hoàn thành.” Tống Thư Hàng dùng tay tóc ôm quyền nói: “Cáo từ!” “Tống tiền bối, đừng vội đi mà.” Thiên Đế đổi chân vắt chéo, cô vẫn giữ nụ cười trên môi: “Phần thưởng của tôi còn chưa đưa cho anh mà, lẽ nào anh không muốn lấy sao?” “Suýt chút nữa thì quên mất.” Tống Thư Hàng cười gượng.

Thiên Đế búng tay một cái.

Một cái chậu cây xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Đó là một thân thể trông như tượng gỗ, nhũ hoa hóa thành mắt, rốn hóa thành miệng.

Trên người nó mọc ra những phiến lá xanh mướt, vốn dĩ chắc là phải có quả nhưng trông như đã bị ai hái mất rồi.

“Trông như một tác phẩm nghệ thuật vậy.” Tô Thị A Thập Lục nhận xét.

Một thân thể tinh tế lại mang theo hơi thở tự nhiên như thế này trái lại còn dễ khiến người ta chấp nhận hơn.

Nếu không, Tống Thư Hàng mà đổi sang một thân thể cơ bắp cuồn cuộn thì phong cách đó chắc chắn sẽ khiến người ta không thoải mái.

“Chỉ cần đặt đầu của tôi lên là dùng được sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên Đế mỉm cười: “Sử dụng nó thế nào thì Tống tiền bối phải tự mình nghiên cứu thôi, nếu muốn tôi tặng kèm sách hướng dẫn sử dụng thì phải trả thêm tiền đấy.” Tống Thư Hàng liên tục lắc đầu, hướng dẫn sử dụng thì thôi đi.

Cậu vươn tay tóc ra, chuyển luôn cái thân thể tượng gỗ này vào Thế Giới Hạt Nhân của mình.

“Vậy lần này giao dịch thực sự hoàn thành rồi nhé.

Có duyên gặp lại.” Tống Thư Hàng lại ôm quyền nói.

Tô Thị A Thập Lục bế cái đầu của cậu, ngự đao bay đi ra khỏi cung điện tiên chu.

Một lát sau.

Thiên Đế đứng dậy khỏi ngai vàng, đi tới chỗ những mảnh vỡ Thiên Đình kia.

Cô cúi người nhặt một mảnh vỡ lên, vỗ nhẹ một cái.

Lớp màng hào quang Phật môn bên ngoài mảnh vỡ Thiên Đình biến mất, thể tích mảnh vỡ bắt đầu phình to ra.

Thiên Đế đưa tay ấn lên mảnh vỡ đó, dường như muốn trích xuất thứ gì đó từ bên trong.

Nhưng một lát sau, cô khẽ nhíu mày.

Trong tay cô, mảnh vỡ Thiên Đình ngày càng lớn hơn.

Chương 2205

Thiên Đế vỗ nhẹ một cái, mảnh vỡ Thiên Đình biến mất không thấy đâu nữa...

Nó đã trực tiếp bị cô dùng thủ đoạn không gian truyền tống vào khối kiến trúc Viễn Cổ Thiên Đình đang được tái cấu trúc của cô, lắp vào vị trí mảnh ghép thuộc về nó. 【Theo thời gian trôi đi, một số đạo uẩn trong mảnh vỡ Thiên Đình đã biến mất rồi sao.】Thiên Đế thầm cảm thán trong lòng.

Sau đó cô nhặt mảnh vỡ Thiên Đình thứ hai lên, lặp lại quá trình trên.

Vỗ một cái.

Nhíu mày.

Mảnh vỡ Thiên Đình to ra.

Sau đó cô dùng một chưởng chuyển dời nó đi. 【Là trùng hợp sao?】Thiên Đế thầm nghĩ.

Tiếp đó, cô nhặt mảnh thứ ba... rồi thứ tư lên.

Lặp lại các bước trên.

Sau mảnh thứ tư, khóe miệng Thiên Đế hiện lên một nụ cười mang hương vị khó tả.

Một cái, hai cái, thậm chí là ba cái thì có thể coi là trùng hợp.

Nhưng đến cái thứ tư, thậm chí là cái thứ năm thì không thể nào là trùng hợp được nữa, có người đã giở trò với mảnh vỡ Thiên Đình của cô rồi.

Cô vậy mà cũng bị chơi khăm.

Thú vị đấy, thật sự thú vị.

Nói thật là cô chẳng hề ghét cảm giác này chút nào, cô thích những tình tiết phát triển bất ngờ như thế này.

Những tình tiết như vậy sẽ khiến cô thấy vui vẻ hơn.

“Tống tiền bối ơi.” Thiên Đế ngẩng đầu, nhìn về phía Tống Thư Hàng đã bay ra khỏi cung điện tiên chu.

Giọng nói của cô vang lên ngay sát tai Tống Thư Hàng: “Anh có thể giải thích một chút tại sao trong các mảnh vỡ Thiên Đình của tôi đều bị thiếu mất một thứ không?” “Là Nho gia đã giở trò?

Hay là Tống – tiền – bối anh đã âm thầm phá hoại thế?” Giọng của Thiên Đế mang theo ý vị chết chóc ẩn giấu. 【Thiếu đồ sao?】Tống Thư Hàng chẳng cần dùng não cũng lập tức nghĩ ngay tới một khả năng.

Mỗi khi có mảnh vỡ Thiên Đình mới đi vào Thế Giới Hạt Nhân của mình... sau khi bị Thế Giới Hạt Nhân “liếm” qua một lượt thì sẽ bị mất đi “một thứ gì đó”.

Còn thiếu mất cái gì thì ngay cả chị Bạch Long và Bạch tiền bối cũng không cảm ứng ra được.

Tuy nhiên, mỗi lần sau khi bị liếm mất “thứ gì đó”, thế giới Kim Liên của Nho gia mới không còn kén chọn nữa mà dung hợp mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình vào.

Mà hiện giờ, Thiên Đế vừa nhắc tới việc “thiếu mất một thứ”, Tống Thư Hàng lập tức nhớ ngay ra chuyện này.

Giờ cậu dùng tóc để đoán cũng đoán được chắc chắn là Thế Giới Hạt Nhân của mình đã lén lút liếm hết lượt tất cả các mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình, nẫng tay trên cái “thứ đó” đi mất rồi.

Mà “thứ đó” có lẽ cực kỳ quan trọng với Thiên Đế, thậm chí có khả năng còn quan trọng hơn bản thân mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình nữa.

Nhưng mà, chuyện này chắc chắn là không được thừa nhận.

Có chết cũng không được thừa nhận!

Đồng thời, ngay lập tức Tống Thư Hàng bày ra “vẻ mặt liệt”, để ngăn không cho các đại lão dùng biểu cảm của cậu mà đọc thấu tâm can mình.

“Xem ra đúng là Tống tiền bối đã giở trò rồi.” Giọng của Thiên Đế tiếp tục vang lên bên tai cậu: “Anh đột nhiên biến thành cái mặt liệt thế kia là đã bán đứng anh rồi, không cần tìm cớ đâu.” Tống Thư Hàng: “...” Thế này mà cũng đọc được mặt à?

Đến cả cái mặt liệt cũng chẳng cứu nổi cái nết “bị đại lão đọc mặt” của cậu nữa.

“Còn chạy nữa à?

Quay lại đây cho trẫm!” Thiên Đế khẽ quát một tiếng, đưa tay ấn vào hư không.

Cơ thể Tô Thị A Thập Lục lập tức bị cố định tại chỗ, không thể động đậy.

“Cô làm cái gì vậy!” Chị Bạch Long quay đầu lại mắng.

Cuộc trò chuyện giữa Thiên Đế và Tống Thư Hàng là kênh riêng tư, không phải truyền âm tập thể.

Thế nên A Thập Lục và chị Bạch Long đều không nghe được nội dung đối thoại.

A Thập Lục đang bế cái đầu của Tống Thư Hàng bay rất ổn, giao dịch cũng đã hoàn thành...

Kết quả là Thiên Đế đột nhiên ra tay muốn kéo Tô Thị A Thập Lục quay lại, tính nóng của chị Bạch Long lập tức bốc hỏa.

Chị mà nổi nóng lên thì đến cả Tống Mộc Đầu còn bị treo lên đánh.

Thế nên lần này chị nổi giận, theo thói quen là muốn đánh sạch sành sanh những ai họ Tống một lượt.

Hồi trước chị đã từng làm thế rồi, nên Tống Mộc Đầu gần như chẳng có người bạn nào họ Tống cả.

May mà Tống Thư Hàng chỉ còn mỗi cái đầu, trông thảm quá... nên chị không nỡ xuống tay.

Cái vuốt rồng nhỏ của chị Bạch Long vung lên, trực tiếp chém đứt sức mạnh lôi kéo Tô Thị A Thập Lục của Thiên Đế, để A Thập Lục khôi phục khả năng hành động.

“Hỏi ta làm cái gì?

Sao cô không hỏi cái vị Tống tiền bối cơ trí đang nằm trong lòng cô kìa?” Thiên Đế đứng dậy khỏi ngai vàng, nhìn xuống từ trên cao.

Chị Bạch Long cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, cậu lại làm cái trò gì rồi?” “Xin hãy gọi tôi là Tống – không cẩn thận trích một ít phí trung gian – Thư Hàng.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng đáp.

Cái vuốt rồng của chị Bạch Long giơ lên: “...” “Lại bị tiểu thế giới của anh liếm mất rồi à?” Tô Thị A Thập Lục cũng nhớ ra công năng của Thế Giới Hạt Nhân nên hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Và nhìn vẻ mặt tức giận của Thiên Đế thì thứ bị tôi liếm mất chắc là thứ quan trọng lắm, thậm chí còn quan trọng hơn cả mảnh vỡ Thiên Đình nữa.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy thì nhả ra đi?” Chị Bạch Long hỏi.

“Chị ơi, thứ mà chị đã ăn vào rồi còn tiêu hóa xong xuôi rồi thì có nhả ra được không?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Cậu vừa thử rồi, nhưng thứ đã bị Thế Giới Hạt Nhân liếm và hấp thụ thì đã trở thành một phần của nó, căn bản không thể tách rời.

Cái vuốt rồng của chị Bạch Long không ngừng quơ quào.

“Tống ~ đồ ngốc ~ bồi thường tiền ~” Cái đầu của Tạo Hóa Tiên Tử chui ra từ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Thế là trông như Tô Thị A Thập Lục đang bế hai cái đầu chồng lên nhau vậy.

Tống Thư Hàng vừa nghe thấy hai chữ “bồi thường” là lập tức nhớ tới Âm Ảnh Lãnh Chúa, rồi toàn thân lại thấy đau thịt từng cơn.

Với lại lúc nãy gọi Tạo Hóa Tiên Tử thì cô ấy không chịu ra, cứ đến lúc cần đâm vào tim Tống Thư Hàng là cô ấy lại ngoi lên đầu tiên.

Có điều Tạo Hóa Tiên Tử đâm cực kỳ chuẩn xác.

Giờ thì chỉ có thể bồi thường thôi.

Chị Bạch Long thở dài một tiếng, quay sang nhìn Thiên Đế: “Thứ bị thiếu, chúng ta bồi thường vậy.” Thiên Đế nheo mắt lại, khóe miệng lộ ra nụ cười đầy ẩn ý.

Cô sải bước chân dài, từng bước đi xuống từ ngai vàng, tới sát mép tiên chu cung điện: “Thứ bị Tống tiền bối trích mất ‘phí trung gian’ chính là ‘Đạo’ của tôi.” Cô không hề che giấu, đi thẳng vào vấn đề.

“Cô đang đùa à?” Chị Bạch Long hỏi ngược lại.

“Đạo” của một người là thứ rất mơ hồ và trừu tượng, là một khái niệm hóa.

Mỗi một Trường Sinh Giả đều có “Đạo” không giống nhau.

Ví dụ như cùng là “Hỏa Diễm Chi Đạo”, phân nhỏ ra cũng có hàng chục loại Đạo khác nhau, mỗi loại đều có sự khác biệt.

Hơn nữa, một Trường Sinh Giả đi trước đã bước ra Đạo rồi thì sẽ để lại “ấn ký”, người sau không thể bước ra một cái “Đạo” y hệt như thế nữa.

Đó cũng chính là lý do tại sao lúc trước khi Sở các chủ nhớ tới việc gã “Tống Mộc Đầu” kia có thể sử dụng “Trường Sinh Chi Đạo” của Trình Lâm lại ngạc nhiên đến vậy.

Thế mà bây giờ, Thiên Đế lại bảo chính mình bị Tống Thư Hàng lấy mất “Đạo”?

“Cô nghĩ là tôi đang đùa sao?” Thiên Đế bước đi trên hư không, từng bước tới trước mặt Tô Thị A Thập Lục: “Vậy nên, Kim Long đạo hữu, Tống tiền bối, các vị định bồi thường Đạo của tôi thế nào đây?” Cô hiện giờ đang chiếm hữu linh quỷ của Vũ Nhu Tử, dáng người cao ráo.

Khi nhìn xuống cái đầu của Tống Thư Hàng đang được Tô Thị A Thập Lục bế trong lòng, khí thế cực kỳ áp đảo.

“Tống ~ không có khí thế ~ đồ ngốc.” Tạo Hóa Tiên Tử không phục, cô cố gắng rướn cổ mình lên, cố sao cho tầm mắt có thể cao thêm một đoạn.

Nhưng độ cao vẫn còn kém xa lắm, thế là Tạo Hóa Tiên Tử bắt đầu kêu gọi chiến hữu kiêm đối thủ của mình.

Cô dùng ngôn ngữ Viễn Cổ gọi tên Công Đức Xà Mỹ Nhân: “@#%×!” Giây tiếp theo, cái đầu của Công Đức Xà Mỹ Nhân xuất hiện trên đầu Tạo Hóa Tiên Tử.

Kiểu chồng người... hay đúng hơn là tháp đầu người.

Cái đầu của Tống Thư Hàng được A Thập Lục bế trong lòng.

Tạo Hóa Tiên Tử cố hết sức rướn cổ, chui ra từ đầu Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng nỗ lực rướn cổ, đưa cái đầu của mình ra từ đỉnh đầu Tạo Hóa Tiên Tử.

Hình thức tháp đầu người ba vị nhất thể này dường như đã khiến khí thế tăng vọt ngay lập tức.

Thiên Đế nhìn cái tháp đầu người làm sụp đổ hoàn toàn hình tượng “Thiên Đình Chi Hoa” của @#%× tiên tử mà thấy đau lòng khôn tả.

Lúc này, sau khi suy nghĩ rất lâu, Tống Thư Hàng nói với Thiên Đế: “Nếu ngài có thể thu hồi ‘Đạo’ của mình từ mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình, vậy... hay là vào tiểu thế giới của tôi đi.” Chuyện đã xảy ra rồi thì không thể trốn tránh.

Dù có phải cứng đầu thì cũng phải tìm cách giải quyết thôi.

Tuy không muốn để lộ lá bài tẩy giữ mạng của mình... nhưng hiện giờ chỉ còn cách để Thiên Đế vào Thế Giới Hạt Nhân của cậu, rồi xem cô ta có cách nào hút lại cái 【 Đạo 】 bị Thế Giới Hạt Nhân liếm mất hay không.

Chương 2206

Đồng thời, Tống Thư Hàng bảo “trợ thủ nhỏ hạt nhân” hành động, che giấu hết toàn bộ các “mảnh vỡ Thiên Đình” trừ Công Đức Điện, Đông Chi Điện và Động Tâm Ma.

Cùng với sự tiến hóa không ngừng của Thế Giới Hạt Nhân, các công năng ngày càng hoàn thiện hơn.

Việc che giấu một phần khu vực để người ngoài không nhận ra cũng không có gì khó khăn.

Hơn nữa...

Thế Giới Hạt Nhân còn kết nối với Thế Giới Tà Liên.

Tống Thư Hàng mở một lối vào nhỏ của Thế Giới Hạt Nhân, nhắc nhở Thiên Đế: “Đây là bí mật lớn nhất và là lá bài tẩy giữ mạng của tôi, ngài vào trong đó rồi thì đừng có phá hoại nhé.” Chủ yếu là vì ngoại viện mạnh nhất của Thế Giới Hạt Nhân là Bạch tiền bối Two năm nay hiếm khi bị đại lão Bàn Cầu chơi khăm một vố, không biết tình trạng hiện giờ của anh ấy thế nào.

Nếu không thì Tống Thư Hàng hoàn toàn không cần phải cẩn thận như vậy.

Chị Bạch Long khi nghe Tống Thư Hàng giới thiệu Thế Giới Hạt Nhân là “lá bài tẩy giữ mạng lớn nhất” thì âm thầm quay đầu đi, cố nén cơn buồn cười.

Cái “lá bài tẩy giữ mạng lớn nhất” này của Tống Thư Hàng gần như chưa bao giờ thực sự cứu mạng cậu cả.

Kẻ địch bình thường thì Tống Thư Hàng chẳng cần dùng đến nó.

Còn kẻ địch mạnh đến mức buộc Tống Thư Hàng phải chạy trốn thì kẻ nào mà chẳng biết thủ đoạn “phong tỏa không gian” chứ?

Khi các Kiếp Tiên cửu phẩm chiến đấu, phong tỏa không gian là kỹ năng bắt buộc rồi.

Tô Thị A Thập Lục thì không cười, cô chỉ đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu Tống Thư Hàng để an ủi.

“Tống tiền bối ơi, anh lại định lừa tôi đấy à?” Thiên Đế không trực tiếp đi vào Thế Giới Hạt Nhân.

“Làm gì có chuyện đó, giữa người với người phải có sự tin tưởng cơ bản chứ.” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa từ ngày hai ta quen biết nhau tới giờ, chỉ thấy tôi liên tục bị lừa thôi, có bao giờ tôi lừa được ai đâu? ‘Đạo’ của ngài đang ở trong thế giới này, nên tôi đưa ngài vào xem thử xem ngài có thể lấy nó đi không.” “Thế giới này cho tôi một cảm giác rất gần gũi.” Thiên Đế thong thả nói: “Cứ như là tôi và nó có cùng một nguồn gốc vậy.” Tống Thư Hàng nghe vậy thì ngẩn ra.

Sau đó cậu xâu chuỗi các manh mối trong đầu lại.

Thế Giới Hạt Nhân, Thế Giới Kim Liên, Thế Giới Tà Liên là một bộ đồng nhất, người sáng tạo ra là Thiên Đạo đời thứ ba – đại lão rồng vằn.

Còn Thiên Đế là tác phẩm của Thiên Đạo Kim Loại Lỏng, nhưng cô không phải được tạo ra từ con số không, trong nguyên liệu thô của cô có chứa một phần nhỏ “mảnh vỡ Quỷ Thần”.

Mảnh vỡ Quỷ Thần... chính là linh quỷ đầu tiên trong trời đất, cũng là kiệt tác của đại lão rồng vằn.

Cùng nguồn gốc, xét về bản chất thì có lẽ đúng là không sai chút nào.

“Quả nhiên Tống tiền bối dường như biết rất nhiều chuyện.” Thiên Đế nheo mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Hả?” Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác.

Nếu mặt liệt không cứu nổi mình thì chỉ còn cách dựa vào kỹ năng diễn xuất xuất sắc của mình thôi!

Vẻ mặt ngơ ngác cũng là cách ngụy trang tốt nhất.

“Tống ~ diễn xuất quá giả trân ~” Tạo Hóa Tiên Tử nhận xét.

Cố tình quá nên chẳng có hiệu quả gì cả.

Tống Thư Hàng thực ra rất có thiên phú diễn kịch, hồi đó cậu diễn vai “Cao Thăng sư huynh” cực kỳ thành công, khiến người ta ghét cay ghét đắng.

Cậu có tiềm năng diễn xuất... nhưng tiềm năng đó cần có một bạn diễn gạo cội dẫn dắt mới bộc lộ ra được.

“Đi thôi, vào đi.” Thiên Đế cuối cùng cũng quyết định.

Lá bài tẩy giữ mạng của Tống Thư Hàng, cô đúng là cũng có chút hứng thú.

Tô Thị A Thập Lục bế tháp đầu người ba trong một gồm Tống Thư Hàng, Tạo Hóa và Công Đức bước vào Thế Giới Hạt Nhân trước.

Sau đó Thiên Đế cũng đi theo.

Tống Thư Hàng sắp xếp điểm dừng chân ở ngay trong “Đông Chi Điện” của Bắc Phương Đại Đế.

Đại đế đã chuyển quyền kiểm soát cung điện này cho cậu.

Sau khi xuất hiện, Thiên Đế nhìn lướt qua cung điện này, lên tiếng: “Đông Chi Điện.” Cung điện của bốn phương Đại đế Thiên Đình là bộ phận cấu thành quan trọng của Viễn Cổ Thiên Đình.

Không ngờ Đông Chi Điện vẫn còn giữ được sự nguyên vẹn.

“Bắc Phương tiền bối đã tặng nó cho tôi, thế nên đây là đồ của tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đế: “...” Cô đột nhiên không biết phải nói gì cho phải.

Hồi lâu sau.

“Bắc Phương đạo hữu vẫn khỏe chứ?” Thiên Đế lên tiếng hỏi, khí chất trên người cô cũng có chút thay đổi.

Lần đầu tiên Tống Thư Hàng cảm nhận được phong vị “thương hải tang điền” từ trên người cô, giọng nói của cô dường như vọng lại từ thời “Viễn Cổ” cho tới tận bây giờ.

Khoảnh khắc này, cô mới thực sự ra dáng một vị “Thiên Đế”.

“Bắc Phương Đại Đế vừa mới sống lại không lâu.” Tống Thư Hàng đáp.

“Thế thì... cũng tốt.” Thiên Đế đáp lại một câu đầy ẩn ý: “Đi thôi.” Sau khi ra khỏi Đông Chi Điện, không xa phía trước có thể thấy chính là “Động Tâm Ma”, mảnh vỡ Thiên Đình chứa đựng “Đạo” trong này đã được Thiên Đế thu hồi.

Bên cạnh Động Tâm Ma là Công Đức Điện.

Khỏi cần nói cũng biết, đây chính là địa bàn cũ của @#%× tiên tử – vị hiện giờ vẫn đang đặt cái đầu trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng để chơi trò tháp đầu người kia.

“Đạo của tôi đâu?” Thiên Đế hỏi thẳng.

Tống Thư Hàng đáp: “Ở ngay trong tiểu thế giới của tôi đó.” “Ở đâu?

Cụ thể chút đi.” Thiên Đế hỏi.

“Chính là ở thế giới nhỏ này, toàn bộ thế giới nhỏ này luôn.” Tống Thư Hàng nói.

Cái “Đạo” trong các mảnh vỡ Thiên Đình bị Thế Giới Hạt Nhân liếm mất đã dung hợp vào tiểu thế giới hạt nhân rồi, hiện diện ở khắp mọi nơi.

Tiếp theo thì phải xem Thiên Đế có thể thu hồi những cái “Đạo” đó hay không thôi.

Thiên Đế: “...” “Lẽ nào cô không cảm ứng được ‘Đạo’ của chính mình sao?” Chị Bạch Long hả hê nói.

Việc “Trường Sinh Chi Đạo” của Thiên Đế bị tiểu thế giới hạt nhân liếm mất đã là chuyện không tưởng rồi.

Nếu sau khi bị liếm mất, ngay cả chính chủ là Thiên Đế cũng không cảm ứng được “Đạo” của mình thì đúng là thú vị lắm đây.

Thiên Đế suy nghĩ một lát rồi ngồi thụp xuống, đưa tay ấn lên mặt đất.

Sức mạnh thuộc về cô trực tiếp hòa vào Thế Giới Hạt Nhân.

Theo hành động của cô, mặt đất vốn dĩ kiên cố nay lại hóa lỏng ra...

“Cảnh này trông quen quen.” Chị Bạch Long khẽ nói.

Mí mắt Tống Thư Hàng giật nảy.

Chẳng lẽ lại không quen?

Lúc Nho gia chuyển mảnh vỡ Thiên Đình vào Thế Giới Hạt Nhân, mặt đất cũng hóa lỏng như thế này, rồi quấn lấy phần đáy của mảnh vỡ, âm thầm liếm sạch “Đạo” bên trong.

Giờ lại thấy cảnh tượng quen thuộc này, Thế Giới Hạt Nhân không phải là định liếm luôn cả bản tôn “Thiên Đế” đấy chứ? 【Dừng lại, dừng lại ngay! 】 Ý chí của Tống Thư Hàng vội vã ra lệnh cho Thế Giới Hạt Nhân.

Lén lén liếm mất cái đạo trong mảnh vỡ Thiên Đình thì thôi đi, vì mảnh vỡ Thiên Đình dù sao cũng không biết nhảy lên đánh người.

Nhưng Thiên Đế bằng xương bằng thịt thì lại khác hẳn, vị này mà nổi khùng lên thì chết người như chơi.

Thế nhưng đã muộn rồi.

Ngay lúc Tống Thư Hàng ra lệnh cho Thế Giới Hạt Nhân, Thiên Đế đã nhảy dựng lên.

Cô khẽ nhảy một cái, đứng trên hư không, lại một lần nữa nhìn xuống Tống Thư Hàng: "Anh quả nhiên là muốn lừa tôi mà, Tống – tiền – bối." "Tôi không có, tôi bị oan, nghe tôi giải thích đã." Tống Thư Hàng liên tục kêu gào.

"Nói nhiều vô ích." Trên đầu Thiên Đế ngưng tụ ra một chiếc Bình Thiên Quan, đồng thời một bộ pháp khí đế bào hiện ra, cô đưa tay chỉ về phía Tống Thư Hàng, một điểm tinh quang lấp lánh nơi đầu ngón tay: "Nhưng tôi sẽ cho anh một cơ hội, anh có thời gian của một câu nói để giải thích." "Tôi..." Tống Thư Hàng vừa mới mở miệng đã không nói tiếp được nữa.

Thế Giới Hạt Nhân là tiểu thế giới riêng tư của cậu.

Việc phát động tấn công nhắm vào Tống Thư Hàng ngay trong tiểu thế giới này sẽ kích hoạt các biện pháp phòng ngự của nó.

Một đóa sen trong suốt lấp lánh mãnh liệt chui ra từ dưới đất, giống như một đóa hoa ăn thịt người khổng lồ, ngoạm một cái nuốt chửng lấy Thiên Đế.

Ngay sau đó, vô số rễ cây vươn ra quấn chặt lấy.

Chị Bạch Long: "..." "Mọi người thấy tôi còn cứu vãn được chút nào không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Hết cứu.” Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Chờ chết đi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “Cáo từ.” Ba vị tiên tử hợp lại thành một vở kịch, cùng nhau đâm chọc vào tim, phối hợp càng lúc càng ăn ý.

Tống Thư Hàng rất muốn lấy tóc thay lòng bàn tay, tặng cho hai vị tiên tử trên đỉnh đầu cộng với Hắc Bì Vũ Nhu Tử phía sau mỗi người một trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Cậu quay sang nhìn bông sen vừa nuốt chửng Thiên Đế.

Bông sen ảo ảnh này xét về 'cường độ' thì không hề mạnh.

Với thực lực của Thiên Đế, xé rách nó chỉ là chuyện búng ngón tay.

Lát nữa khi Thiên Đế ra khỏi đó, phải giải thích với cô ta thế nào đây?

Chuyện này thật sự không phải cậu muốn chơi khăm cô ta, mà là 'Hạch Tâm Thế Giới' tự ý ra tay mà.

“Hay là cứ quẳng Thiên Đế vào Tà Liên Thế Giới luôn nhé?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ đáp: “Đừng nhìn ta, chuyện này ta không giúp được ngươi đâu.” “Chờ chút...

Sao Thiên Đế vẫn chưa ra?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Thiên Đế bị đóa sen nuốt chửng xong lại không lập tức thoát ra ngay.

“Đạo của cô ta không lẽ bị Hạch Tâm Thế Giới của ngươi lột sạch đấy chứ?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi theo, cứ cảm giác đóa sen kia ngoạm lấy Thiên Đế, vô số rễ cây không ngừng vặn vẹo trông rất không lành mạnh.

“Không có.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Thiên Đế và 'Mảnh vỡ Thiên Đình' vẫn có điểm khác biệt, ví dụ như: một cái có thể nhảy dựng lên đánh cậu, cái còn lại thì không.

Chương 2207

Đạo trên người Thiên Đế rõ ràng là Hạch Tâm Thế Giới không thể lay chuyển nổi.

Nhưng không biết tại sao cô ta lại không thoát ra khỏi đóa sen.

“Hay là bên trong đóa sen trắng đó thực ra rất thoải mái?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Chẳng lẽ Thiên Đế luyến tiếc không muốn ra?

Giống như Bạch tiền bối nằm trong kén lúc trước, thoải mái đến mức không muốn rời giường.

“Hay để ta thử xem?

Ngươi biến ra một đóa sen nữa bao bọc ta lại?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị.

Đang lúc nói chuyện, đóa sen lung linh kia bỗng mở ra.

Cánh hoa đang khép kín như đóa hoa nở rộ, từ từ bung tỏa, quá trình vô cùng đẹp mắt.

Thiên Đế nhắm mắt đứng trên đài sen, đế bào bao bọc lấy thân hình chữ S của cô ta, bình thiên quan hơi lay động.

Một loại khí thế mạnh mẽ tỏa ra từ người cô ta.

Nhìn thấy Thiên Đế lúc này, Tống Thư Hàng mới hiểu thế nào gọi là 'khí bá vương vừa tỏa, vạn người quỳ bái'.

Khí trường mạnh mẽ giải phóng từ Thiên Đế nhắm thẳng vào đầu gối của sinh vật, khiến chúng sinh ra hiệu ứng 'mềm nhũn chân'.

Chân nhũn ra thì đứng không vững, dưới áp lực khí thế này, sẽ không tự chủ được mà quỳ xuống.

“He he he.” Công Đức Xà Mỹ Nhân kêu lên, sau đó cái đầu rụt vào trong.

“Tống ~ sợ quá đi ~ ngốc quá ~” Tạo Hóa tiên tử cũng vừa kêu vừa chuồn mất.

Sợ rồi sợ rồi, chạy thôi chạy thôi.

Để lại Tống Thư Hàng trơ trọi một cái đầu trong tay Tô Thị A Thập Lục.

Trên đài sen, Thiên Đế chậm rãi mở mắt.

Ánh mắt vừa mở, loại uy áp mạnh mẽ kia càng trở nên đáng sợ hơn.

Lúc này, cô ta thực sự là vị đế vương của thiên địa, chúa tể vạn vật, vô địch đương thời.

“Tống tiền bối ngu xuẩn, ngươi không lừa được ta đâu nha.” Cô ta mở lời.

Vừa mở miệng một cái, cái giọng trong trẻo kia làm tan biến sạch sành sanh khí thế vừa rồi.

“Tôi thật sự không có ý chơi khăm cô.” Tống Thư Hàng nói, cậu định tranh thủ từng giây để giải thích với Thiên Đế về đặc tính của Hạch Tâm Thế Giới.

Thiên Đế khẽ nhảy một cái từ trên đóa sen xuống.

Sau đó cô ta đưa tay vạch một đường lên 'ảo ảnh đóa sen', lòng bàn tay như dao, cắt đứt đóa sen.

Đóa sen khổng lồ rơi xuống, Thiên Đế đưa tay đỡ lấy, vác lên vai.

“Đây là bồi thường cho ta.” Thiên Đế quay đầu nói với Tống Thư Hàng: “Chút 'Đạo' bị ngươi lấy mất trong mảnh vỡ Thiên Đình coi như bù trừ với đóa sen này.” Tống Thư Hàng chớp chớp mắt.

Vậy cũng được?

Thế này cũng bù trừ được sao?

“Được!

Tất nhiên không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng vội vàng đáp.

Chỉ cần không tốn linh thạch thì cái gì cũng dễ nói.

Ảo ảnh đóa sen á... muốn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Hồi trước Bạch tiền bối còn cắt ảo ảnh đóa sen ra chế tác thành 'Ma lực thạch' để bổ sung linh lực thần tốc đấy thôi.

“Vậy mở cửa đi, lần sau gặp lại.” Thiên Đế nói.

“Lần sau hoan nghênh cô đến làm khách.” Tống Thư Hàng nhiệt tình đáp, đồng thời mở lối ra của Hạch Tâm Thế Giới.

Thiên Đế cười ha ha một tiếng, vác đóa sen đi thẳng không thèm ngoảnh đầu lại.

Sau khi cô ta rời đi, Tống Thư Hàng mới thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cậu hít hà một hơi khí lạnh, nói với Tô Thị A Thập Lục: “Thập Lục, đau đau đau quá ~” Tô Thị A Thập Lục đầy vẻ nghi hoặc, cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Cô chỉ nhẹ nhàng ôm lấy đầu cậu thôi mà?

“Từ khi vào Hạch Tâm Thế Giới, cái cổ của mình đã rời khỏi ao 'Hoạt Tuyền' rồi.

Đau chết mất, mình đã cố nhịn đến tận bây giờ đấy.” Tống Thư Hàng áp sát vào Tô Thị A Thập Lục, cái đầu đau đến run rẩy.

Tô Thị A Thập Lục vội vàng ngự đao, ôm lấy đầu lâu của Tống Thư Hàng bay về phía vị trí ao Hoạt Tuyền.

“Đời người mà, không phải đang đau thì chính là đang trên con đường tận hưởng nỗi đau.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Bạch Long tỷ tỷ: “...” Phía bên kia, Thiên Đế vác đóa sen bước ra khỏi Hạch Tâm Thế Giới.

Cô ta vừa ra ngoài đã thấy vị đệ tử Nho gia vẫn luôn thi triển Phật môn thần thông ở đằng xa đang nhìn mình.

Khóe miệng Thiên Đế nhếch lên: “Đứng đầu Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia, tên là 'Cái-gì-tử' nhỉ?” “Ngươi cứ gọi ta là Cái-gì-tử cũng được, dù sao ta có nói thì ngươi cũng chẳng nhớ nổi đâu.” Vị 'Cái-gì-tử' kia lên tiếng.

“Còn muốn đánh một trận nữa không?” Thiên Đế hỏi: “Có điều, ngươi ngay cả thần thông Nho gia cũng chẳng dám dùng, chỉ dùng thần thông Phật môn, thì thực lực phát huy được mấy phần?” Trạng thái của vị 'Cái-gì-tử' này rõ ràng có vấn đề, ông ta vẫn luôn khắc chế bản thân.

“Không cần đâu, Nho gia hiện tại đã không còn mảnh vỡ Thiên Đình, chúng ta không có lý do để tiếp tục chiến đấu.” Cái-gì-tử bình tĩnh đáp.

Thiên Đế gật đầu, chậm rãi nói: “Ta hiểu rồi, ngươi định xem trò cười của ta chứ gì.

Hơn nữa, lần giao dịch này chắc hẳn ngươi đã ra tay can thiệp.” Bảo sao Tống tiền bối là người thật thà như vậy, hôm nay lại dám lừa lại cô ta một ván.

Xem ra là vị 'Cái-gì-tử' này âm thầm phá rối.

“Ta chỉ là thuận nước đẩy thuyền thôi.” Ông chú đại giá Cái-gì-tử đáp.

“Ha ha ha.” Thiên Đế cười duyên một tiếng, nói: “Nhưng ngươi nhất định phải thất vọng rồi.

Ta đã có được thứ quan trọng hơn, tốt đẹp hơn nhiều.” Cô ta giơ ảo ảnh đóa sen lên: “Nhìn xem, chính là nó.

Dù có bỏ ra tất cả 'mảnh vỡ Thiên Đình' ta đang thu thập cũng không đổi được thứ tốt như này đâu.

Lần này ta phải cảm ơn ngươi mới đúng.” Sắc mặt ông chú đại giá cứng đờ.

Đây chẳng phải là 'ảo ảnh đóa sen' của Bá Tống Huyền Thánh sao?

Ông ta cũng có tình báo về cái thứ ảo ảnh đóa sen này mà.

Thứ này mà gọi là bảo vật à?

Thiên Đế đang diễn kịch sao?

Vì thể diện, vì không để ông ta nhìn ra sơ hở nên mới giả vờ là mình không bị lừa, ngược lại còn thu hoạch lớn?

“Vậy thì ta xin chúc mừng Thiên Đế đạo hữu.” Cái-gì-tử nhanh chóng khôi phục vẻ bình tĩnh, gương mặt nở nụ cười nho nhã.

Nụ cười của ông ta đúc từ một khuôn với Thánh nhân, cái kiểu cười sạch sẽ nho nhã này rất dễ khiến đối phương phát điên.

Khóe miệng Thiên Đế nhếch lên.

Cô ta cứ thế vác đóa sen khổng lồ trở về cung điện tiên chu trên trời.

Sau đó, cô ta cẩn thận cất đóa sen đi.

Đây mới thực sự là bảo vật, liên quan đến căn nguyên của cô ta, thậm chí là đạo cụ quan trọng để cô ta phá vỡ 'túc mệnh'!

Sau khi Thiên Đế rời đi, bên cạnh Cái-gì-tử, vị đại sư Kim Cương Tự kia hiện thân: “Ngươi thật sự dùng Bá Tống Huyền Thánh để chơi khăm Thiên Đế à?

Ngươi bày cục từ lúc nào thế?” “Ta chỉ đang làm màu chút thôi.” Cái-gì-tử đáp: “Lúc đó ta còn đang dây dưa với Trường Sinh Giả của Thiên Đình, lấy đâu ra thời gian bày cục lừa Thiên Đế?

Tuy không biết Thiên Đế đã xảy ra chuyện gì, nhưng đứng trước mặt cô ta làm màu một chút có thể khiến bản thân trông cao siêu hơn.

Kết quả là làm màu thất bại rồi.” Sau khi Tống Thư Hàng thay mặt Nho gia giao dịch với Thiên Đế, ông ta vẫn luôn bám theo sau lưng Tống Thư Hàng để đề phòng bất trắc, tiện tay ứng cứu.

Nhưng không ngờ Thiên Đế đột nhiên cùng Tống Thư Hàng tiến vào Hạch Tâm Thế Giới.

Đó là tiểu thế giới riêng tư của Tống Thư Hàng, ông ta không thể cưỡng ép xông vào, chỉ có thể chờ ở bên ngoài.

Khi Thiên Đế trở ra, ông ta định đứng đằng xa giữ nụ cười nho nhã, sau đó thuận nước đẩy thuyền làm màu một phen.

Ông ta chẳng cần nói gì nhiều, chỉ cần lặng lẽ đứng im, bình thường Thiên Đế nhìn thấy nụ cười của ông ta sẽ tự não bổ ra mọi chuyện, giúp ông ta hoàn thành màn làm màu này.

Đây là chiêu làm màu điển hình của Nho gia, ngày xưa thầy của ông ta làm màu kiểu này luôn bách chiến bách thắng.

Kết quả Thiên Đế không đi theo kịch bản.

Màn làm màu mới được một nửa thì bị Thiên Đế làm màu ngược lại rồi bỏ chạy mất.

“Hình tượng của ngươi không hợp làm cao nhân đâu, thô quá.” Đại sư Kim Cương Tự nói: “Mà này, Bá Tống vẫn chưa ra sao?” Đại sư vẫn đang nghĩ cách lừa Tống Thư Hàng vào Phật môn.

Cậu ta biết đủ loại thần thông công pháp của Nho gia, có thể dùng những thứ đó để dụ dỗ Bá Tống.

“Đi thôi, đi thôi.” Cái-gì-tử đột nhiên nói.

Ông ta xác định Thiên Đế đã đi thật, thành viên Thiên Đình cũng rút sạch sành sanh, thế là ông ta kéo đại sư Kim Cương Tự định chuồn lẹ.

“Ngươi không đợi tang lễ Nho gia kết thúc sao?” Đại sư Kim Cương Tự hỏi.

Bàn tay của Cái-gì-tử cứng đờ, ông ta lắc đầu.

“Tang lễ thôi bỏ đi, là chuyện vô nghĩa.

Chết là chết rồi.” Ông ta trầm giọng nói, dứt lời liền tăng tốc bước đi.

Cánh cửa không gian mở ra, thân hình ông ta biến mất.

Đại sư Kim Cương Tự sờ sờ cái đầu trọc lốc của mình, hơi tiếc nuối nhìn vào hư không: “Thôi vậy, ta và Bá Tống có duyên.

Lần sau lại lừa... lần sau lại chỉ điểm cậu ta tu luyện vậy.” Nói xong, ông ta cũng cất bước rời khỏi bầu trời Nho gia.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, cái đầu của Tống Thư Hàng đã được đưa lại ao Hoạt Tuyền.

Chương 2208

Sở Các Chủ nhìn Tống Thư Hàng, mở miệng thổi ra một tràng bong bóng: Vẫn là nhìn cả cái đầu thế này thuận mắt hơn.

Lúc nãy Tống Thư Hàng dùng cách 'kẹt cửa không gian', chỉ để lại cái cổ trong ao nước, còn cái đầu lại thò ra ngoài Hạch Tâm Thế Giới, trông như một đoạn cổ nổi lềnh bềnh trong ao, kinh dị cực kỳ.

“Phù~~” Tống Thư Hàng thở phào một hơi dài.

Cơn đau thấu xương đã bị hiệu quả trị liệu của nước Hoạt Tuyền trấn áp.

Phải biết là lúc nãy cậu suýt chút nữa là đau đến phát khóc rồi.

“Có muốn thử cơ thể gỗ kia của Thiên Đế không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Cơ thể gỗ giao dịch từ chỗ Thiên Đế đang ở trong Hạch Tâm Thế Giới.

“Để mình giám định một chút xem cơ thể gỗ này có vấn đề gì không đã.” Tống Thư Hàng cẩn thận nói.

Dứt lời, ý niệm cậu vừa động, cơ thể gỗ lấy ngực làm mắt, lấy rốn làm miệng kia liền được chuyển dịch tới, rơi xuống cạnh ao Hoạt Tuyền.

Bạch Long tỷ tỷ: “...” Cho nên, tên này ở trong Hạch Tâm Thế Giới có thể làm được 'dịch chuyển tức thời' sao?

Một ý niệm là có thể xuất hiện ở bất cứ góc nào.

“Đây là cái gì?” Sở Các Chủ hiếu kỳ hỏi.

“Một cái xác giúp tôi có thể hoạt động tạm thời.” Tống Thư Hàng đáp: “Mà này, nếu cơ thể của Sở tiền bối rời khỏi Hoạt Tuyền mà không bị tan biến thì có lẽ cũng dùng được đấy.” Sở Các Chủ lắc đầu: “Thôi ta xin kiếu.” Trong thời gian ngắn cô sẽ không rời khỏi ao.

Cùng với việc Hạch Tâm Thế Giới không ngừng tiến hóa, hiệu quả của Hoạt Tuyền đối với cô càng lúc càng tốt.

Hiện giờ cơ thể cô đã tái sinh đến dưới xương quai xanh, đang mọc đến vị trí quan trọng.

Trong thời gian ngắn cô sẽ không lên bờ.

“Vậy đợi đến lúc tôi học được chương tổng cương truyền thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, mọc lại cơ thể rồi sẽ tặng cơ thể gỗ này cho Sở Các Chủ.” Tống Thư Hàng nói, rồi cậu lại nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ: “Bạch Long tỷ tỷ, chị thấy cơ thể gỗ Thiên Đế tặng này có vấn đề gì không?” “Ta đã kiểm tra một lượt, không phát hiện thấy thứ gì kiểu như ám chiêu cả.” Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Sở Các Chủ cũng quan sát cơ thể gỗ này từ trên xuống dưới, cũng không nhận thấy điều gì bất thường.

“Vậy tôi thử nối cái đầu lên nhé?” Tống Thư Hàng dặn dò: “Nếu có gì lạ, hai vị tiền bối hãy lập tức chặt đầu tôi xuống lần nữa đấy.” “Không vấn đề gì, cứ giao cho ta.” Sở Các Chủ nói.

Tô Thị A Thập Lục bế đầu Tống Thư Hàng lên, đi tới bên cạnh cơ thể gỗ.

Cơ thể gỗ này rất cao lớn, không có đầu mà đã cao gần một mét chín.

A Thập Lục kiễng chân, đặt đầu Tống Thư Hàng lên trên cơ thể gỗ.

“Có cảm giác gì không?” A Thập Lục lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng chớp chớp mắt: “Chẳng có cảm giác gì cả.” Đầu và cơ thể không hề kết nối, chỉ đơn thuần là bị 'đặt' lên trên cơ thể gỗ thôi.

Bạch Long tỷ tỷ gợi ý: “Chắc là còn phải luyện hóa một chút, ngươi thử quán nhập linh lực vào cơ thể này xem.” Cách thử nghiệm điển hình của tu sĩ.

Cứ gặp thứ gì không hiểu, cứ ném chân khí, linh lực, tiên năng vào trong là không sai vào đâu được.

Hơn nữa, ít nhất có tới bảy thành xác suất là sẽ kích hoạt được công hiệu.

“Để tôi thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu vận chuyển phần linh lực ít ỏi còn sót lại, quán nhập chúng vào cơ thể gỗ này.

Cơ thể gỗ hoàn toàn không bài xích, tiếp nhận linh lực của Tống Thư Hàng một cách rất tự nhiên.

Linh lực giống như mạch máu, kết nối Tống Thư Hàng và cơ thể gỗ lại với nhau.

Cả hai bắt đầu tiến vào trạng thái 'cộng hưởng'.

Cùng lúc đó, giọt 'máu Thánh nhân' dưới cổ Tống Thư Hàng bắt đầu phát huy tác dụng, thánh huyết kéo dài thành những sợi tơ máu, một phần kết nối với đầu Tống Thư Hàng, một phần khác bắt đầu đi vào cơ thể gỗ, lan tỏa ra tạo thành một mạng lưới máu.

Máu Thánh nhân khi nhục thân của Tống Thư Hàng bị nổ đã mang theo một số thứ từ cơ thể cũ.

Ví dụ như... một khối sáng bảy màu.

Còn có rất nhiều thứ thuộc về nhục thân của Tống Thư Hàng đều được mạng lưới 'máu thịt' này kết nối, tạm thời lưu trữ vào trong cơ thể gỗ.

Tống Thư Hàng lập tức cảm giác như cơ thể mình đã trở lại.

Cậu thử nắm chặt nắm đấm.

Nắm đấm của cơ thể gỗ nắm chặt lại thật chắc.

“Ha ha, thành công rồi.” Tống Thư Hàng vui mừng: “Các vị tiền bối nhìn xem, đây chính là cơ thể gỗ của Tống mỗ!” Cụm từ 'Tống - Mộc Đầu' lọt vào tai Bạch Long tỷ tỷ.

Cái vuốt nhỏ của chị ấy lập tức nảy sinh phản xạ điều kiện, một phát tát hướng về phía Tống Thư Hàng.

Đây là đòn ra tay đột ngột của một cường giả cấp Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng ngay cả nhìn cũng chẳng kịp nhìn đã bị một phát tát bay đi.

“A a a a ~~” Cậu kêu thảm thiết, bay từ ao Hoạt Tuyền ở trung tâm Hạch Tâm Thế Giới thẳng đến 'Rừng rậm tử vong' ở rìa thế giới.

“Hỏng bét, phản xạ điều kiện mất rồi.” Bạch Long tỷ tỷ kêu lên.

“Bạch Long đạo hữu, ngươi làm cái gì vậy?” Sở Các Chủ nghĩa chính ngôn từ khiển trách.

Đồng thời cô âm thầm giải tán lọn tóc dài vừa ngưng tụ lại...

Nguy quá, nếu không phải có Bạch Long đạo hữu ra tay trước thì người vừa ra tay theo phản xạ chính là cô rồi.

Hơn nữa, cô còn nhắm thẳng vào vị trí cổ mà tới, đảm bảo có thể chặt đầu Tống Thư Hàng xuống một cách gọn gàng.

Đây là phản xạ điều kiện trung thực của cơ thể.

“Phản xạ điều kiện thôi mà.” Bạch Long tỷ tỷ liên tục vẫy vẫy cái vuốt nhỏ: “Chuyện này cũng giống như phản xạ đầu gối ấy.” “Xin lỗi, ta không có đầu gối nên không hiểu được.” Sở Các Chủ nghiêm túc nói.

Bạch Long tỷ tỷ cúi đầu nhìn nước: “...” Sở đạo hữu, cô đang bắt bẻ ta đấy à, cô biến thành thánh bắt bẻ từ bao giờ thế?

Bây giờ cô không có đầu gối, nhưng chẳng lẽ ngày xưa cũng không có?

Cô có phải xà tinh đâu.

Hơn nữa, cứ cảm giác Sở Các Chủ lúc bắt bẻ mình có vẻ hơi chột dạ, cô ấy đang che giấu điều gì chăng?

“Thư Hàng không sao chứ?” Tô Thị A Thập Lục hơi lo lắng hỏi, vì cậu bay đi xa quá, tiếng hét cũng thảm thiết quá.

Đang nói chuyện thì Tống Thư Hàng đã trở lại.

Dịch chuyển tức thời về luôn.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, chỉ cần một ý niệm là cậu có thể xuất hiện ở bất cứ đâu.

Trong thế giới này, cậu hiện hữu khắp mọi nơi.

“Làm gì thế, Bạch Long tỷ tỷ làm cái gì thế!” Cái rốn của Tống Thư Hàng hướng về phía Bạch Long tỷ tỷ phát ra lời tố cáo nặng nề nhất.

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn vào vị trí rốn của Tống Thư Hàng.

Cơ thể gỗ này lấy ngực làm mắt, lấy rốn làm miệng.

Tiếng hét vừa rồi chính là phát ra từ lỗ rốn, hơn nữa giọng nói phát ra đúng là giọng của Tống Thư Hàng, rất thú vị.

“Ơ?

Sao lại dùng lỗ rốn nói chuyện rồi?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

“Hì hì, tôi còn có thể phát ra âm thanh kép nữa đấy.” Tống Thư Hàng đắc ý, giọng của cậu vang lên theo kiểu 'song thanh'.

Đây là cái miệng bên trên và cái miệng bên dưới của cậu cùng lúc phát thanh.

“Có nét tương đồng với âm thanh kép lỗ tai của Diệt Phượng tiền bối đấy.” Tô Thị A Thập Lục cười nói, thấy Tống Thư Hàng vẫn còn nhảy nhót tung tăng được thì có thể thấy cậu không gặp vấn đề gì lớn, cô cũng hơi yên tâm.

“Không chỉ vậy, bốn con mắt cũng có hình thức thị giác rất thú vị.” Tống Thư Hàng chỉ chỉ vào đôi mắt híp trên ngực mình: “Hơn nữa, lúc nãy tôi vừa thử một chút...

Chúng cũng có thể sử dụng bí pháp của Thánh nhân Nho gia, Cường Giả Giám Định Thuật.

Thật sự là phòng không nổi luôn.

Tiếc là chỉ có thể phát ra Cường Giả Giám Định Thuật cấp Chân Quân lục phẩm, không thể lắp con mắt Thánh nhân vào đó được.

Về mặt uy lực thì hơi yếu một chút.” Truyền thống tốt đẹp của 'Nhóm Cửu Châu Số 1', chủ đề nhảy cực kỳ nhanh, giây trước cậu còn đang tố cáo Bạch Long tỷ tỷ, giây sau chủ đề đã chẳng biết nhảy đi đâu rồi.

“Mau dẹp ngay cái ý tưởng táo bạo đó đi, Tạo Hóa tiên tử tuyệt đối không cho phép ngươi chà đạp con mắt Thánh nhân như vậy đâu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở.

Lắp con mắt Thánh nhân vào đôi mắt híp, đúng là ý tưởng gan to bằng trời.

Hơn nữa, đó là một hành động vô cùng đáng sợ.

Trước đây người ta chỉ cần đề phòng 'đôi mắt' của Bá Tống Huyền Thánh, tu luyện giả chư thiên vạn giới đều biết, khi đôi mắt của Bá Tống sáng lên chính là lúc đau khổ giáng xuống.

Bây giờ, khi đôi mắt híp của Bá Tống sáng lên, một tai nạn còn đáng sợ hơn sẽ vô tình ập đến.

Nghĩa là người ta còn phải phòng ngự cả mắt híp của Bá Tống Huyền Thánh nữa!

Đề phòng đôi mắt của Bá Tống đã khó lắm rồi, giờ còn thêm đôi mắt híp ẩn mật hơn, thì phải phòng thế nào đây?

Thật sự không cho kẻ địch đường sống mà.

Tạo Hóa tiên tử nghe thấy có người gọi mình liền nhanh chóng hiện ra, hát: “Tống ~ tên ngốc ~ đôi mắt ~” Sau đó, cô đưa tay móc con mắt của thầy mình ra, thử nhét vào ngực Tống Thư Hàng.

“Đừng nhét, tiên tử đừng nhét.” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

Đây chỉ là lấy ngực làm mắt, so với cấu tạo nhãn cầu thật sự thì hơi khác một chút.

Đôi mắt híp này không khoét ra được, nên con mắt Thánh nhân cũng không lắp vào được.

“Nếu ta là Thánh nhân Nho gia, ta thà chọn mù luôn cho xong.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cảm thán.

Tô Thị A Thập Lục che miệng cười khẽ.

Tống Thư Hàng đưa tay tóm lấy Tạo Hóa tiên tử, treo cô ra sau lưng, chấm dứt ý định nhét mắt Thánh nhân vào ngực của cô.

Sau đó cậu ngồi bên ao Hoạt Tuyền, bốn con mắt đồng thời nhìn chằm chằm Bạch Long tỷ tỷ.

“Bạch Long tỷ tỷ sao lúc nãy lại đánh tôi?” Âm thanh kép đồng thời vang lên, khí thế hừng hực.

“Ta không cố ý đâu.” Bạch Long tỷ tỷ chột dạ nói.

Sở Các Chủ đứng bên cạnh bóc phốt: “Tại vì Tống Mộc Đầu đấy.” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: “Lại là hắn sao?” Trước đây cậu cũng vì lý do Tống Mộc Đầu mà bị rất nhiều đại lão đánh rồi.

Chương 2209

“Đúng rồi!

Bạch Long tỷ tỷ lúc trước cũng vì lý do 'Tống Mộc Đầu' mà đánh tôi.” Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một hình ảnh, đó là đoạn ký ức của cậu trên đảo thần bí.

Trên đảo thần bí có một hầm mộ dưới đất, bên trong có quan tài thủy tinh, trong quan tài táng một con tiểu bạch long.

Sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng từng giao tiếp với con tiểu bạch long này, nhưng lại bị cái vuốt nhỏ tát thẳng vào mặt.

Lúc đó cậu bị đánh đến ngơ ngác luôn.

“Làm gì có chuyện đó, sao có thể chứ!” Bạch Long tỷ tỷ liên tục phủ nhận, nhưng giọng điệu thì vô cùng chột dạ.

“Bạch Long tỷ tỷ quả nhiên thích Tống Mộc Đầu nhỉ.” Tống Thư Hàng ngồi bành trướng ra, hai cái miệng đồng thời phát thanh, một miệng nói chuyện, một miệng tự lồng nhạc nền cho phát ngôn của mình: “Để mình nói thẳng nói thật một phen luôn nhé!” Bạch Long tỷ tỷ thở dài một hơi thật dài: “Ta chỉ là tỷ tỷ của hắn thôi.” “Vậy thì cô cứ làm tỷ tỷ cho tốt đi.” Sở Các Chủ bình tĩnh nói: “Ta cần Tống Mộc Đầu cơ, tuy xét về niên đại ta có thể là tiền bối của cô, nhưng ta gọi cô là tỷ tỷ cũng không vấn đề gì.” Hai vị Trường Sinh Giả nhìn nhau, khí thế khủng khiếp bắt đầu nhen nhóm.

Tống Thư Hàng đưa tay triệu hồi một cái bàn tới, ngồi xuống một cách đầy khí thế, hai tay đan vào nhau chống cằm.

Cậu chỉ thích xem những cảnh tượng như thế này thôi.

Bạch Long tỷ tỷ, Sở Các Chủ, rồi còn 'Bạch Cốt tiên tử' người sáng lập 【Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một gia đình】, còn có Trình Lâm tiên tử, mỗi người đều có mối quan hệ dây dưa rắc rối với Tống Mộc Đầu.

Tiếc là tên Tống Mộc Đầu kia chưa bao giờ xuất hiện.

Sau khi hai vị tiên tử Trường Sinh Giả đối mắt hồi lâu, tính nóng nảy của Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên bốc lên.

Mỗi lần chị ấy nổi nóng, tất cả những ai họ Tống ở bên cạnh đều bị lôi ra tẩn cho một trận.

Thế là chị ấy quay người lại tóm lấy Tống Thư Hàng, lại một phát tát bay cậu đi.

Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác bay lên trời.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Tôi bị làm sao thế?

Tại sao tôi lại đang bay trên trời?

Chuyện gì vừa xảy ra vậy?

Trên lưng cậu phát ra một tràng tiếng hét thảm thiết: “A a a ~ a ~” Là Tạo Hóa tiên tử đang treo trên lưng kịp thời lồng tiếng cho cậu.

Trên chuôi kiếm Xích Tiêu Kiếm biến ra một bàn tay nhỏ, vẫy vẫy chào Tống Thư Hàng.

Khả năng tìm đường chết một cách nghiêm túc của tên này khiến ngay cả nó cũng thấy kinh ngạc.

Lần này sau khi bị tát bay, Tống Thư Hàng không lập tức quay lại ngay.

Cậu bị tát bay đến bên cạnh núi 'phụ tùng' của Vân Tước Tử tiên

tử.

Rồi cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Tống Thư Hàng đưa tay vẫy một cái, một mẩu 'xương' xuất hiện trong lòng bàn tay cậu.

Bất Hủ Chi Cốt!

“Đây chính là chiến lợi phẩm sau khi mình đối đầu với đại lão Bàn Cầu của Cửu U đấy nha.” Tống Thư Hàng cảm khái.

Từ khi có được chiến lợi phẩm, cậu bận rộn đến tận bây giờ, quả nhiên còn chưa có thời gian xem xét thu hoạch lần này.

Vậy thì mẩu chiến lợi phẩm này là hàng thật hay hàng giả?

Đại lão Bàn Cầu đã làm ra bao nhiêu hàng giả để lừa Bạch tiền bối, vậy mẩu trong tay mình thì sao?

Thế là Tống Thư Hàng không chút do dự tung ngay một phát《Dưỡng Đao Thuật》lên mẩu Bất Hủ Chi Cốt.

Ong ong ~~ Bất Hủ Chi Cốt nhảy nhót một cách vui sướng.

“Sát, dùng nhầm rồi.” Tống Thư Hàng vội vàng lau tay, cái phản xạ điều kiện này đôi khi cũng đáng sợ thật.

Cậu lại đưa tay ấn lên 'Bất Hủ Chi Cốt', kích hoạt bí pháp giám định, lần này cuối cùng cũng không nhầm tay nữa.

Máu tươi phun xối xả ra từ đầu của cậu.

Tống Thư Hàng nhanh chóng biến cái đầu mình thành 'trạng thái khói bụi', nhưng chỉ có cái đầu biến đổi, còn cơ thể gỗ thì không.【Quả nhiên đúng như mình nghĩ.】Tống Thư Hàng tiếc nuối.

Cậu muốn thử nghiệm hai ý tưởng.

Một là khi mình sử dụng 'bí pháp giám định', cơ thể gỗ có phải trả giá thay không?

Giờ xem ra, cơ thể gỗ tuy có thể cung cấp cho cậu sử dụng linh hoạt, nhưng chung quy vẫn là ngoại vật, không nằm trong danh sách 'trả giá'.

Tương tự như vậy còn có 'Ngụy Bất Hủ hóa thân' phiên bản thấp trạng thái khói bụi, cũng chỉ có hiệu lực với đầu lâu của Tống Thư Hàng.

Cái giá phải trả cho lần giám định này thấp hơn Tống Thư Hàng tưởng tượng một chút.

Một là vì cậu đã có hiểu biết nhất định về 'Bất Hủ Chi Cốt', nắm giữ không ít tình báo, hai là lần này cậu chỉ giám định 'thật giả'. 【Bất Hủ Chi Cốt: Chí bảo trong cơ thể Vân Tước Tử tiên tử.】 Thông tin hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng chỉ có một đoạn ngắn như vậy.

Là hàng thật?

Quả nhiên là hàng thật, điểm này hơi vượt ngoài dự tính của Tống Thư Hàng.

Cậu cầm mẩu 'Bất Hủ Chi Cốt', cảm thấy mình khá may mắn.

Sau đó, ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn về phía một nhục thân 'Vân Tước Tử' hoàn chỉnh bên cạnh.

Trên nhục thân này có những hoa văn như hình xăm, chính là cơ thể cũ của Vân Tước Tử tiền bối.

Chính là cơ thể cũ từng bị đại lão Bàn Cầu chiếm giữ, Vân Tước Tử tiền bối mới là được 'sinh' ra từ chính cơ thể cũ này.

Sau đó, đại lão Bàn Cầu dùng nhục thân này tiếp cận Tống Thư Hàng, định ra tay độc ác với ký ức trong đầu cậu, nhưng lại đụng phải một gã mặt đầy thánh quang, lẩm bẩm 【Con mắt của Thần đang nhìn về tương lai】, rồi một cơn bão tinh thần đáng sợ đã phá hủy ý chí của hắn.

Cùng lúc đó, Bạch tiền bối hai ở thế giới Cửu U cũng chơi khăm bản thể hắn.

Dưới cú đòn kép, Tống Thư Hàng dùng Phôi Thai Ngưng Thị đoạt lại nhục thân hoàn chỉnh của Vân Tước Tử, đại lão Bàn Cầu mang theo mẩu 'Bất Hủ Chi Cốt' bỏ chạy mất dạng.

Nghĩa là về lý luận mà nói, cơ thể cũ của 'Vân Tước Tử tiền bối' này không hề 'chết'.

Hơn nữa, cơ thể cũ này gần như không chịu tổn thương gì.

Một ý tưởng lập tức hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Vậy thì bây giờ nếu mình đặt 'Bất Hủ Chi Cốt' trở lại cơ thể cũ này thì sẽ có kết quả gì?

Thế giới bên ngoài hiện tại vẫn còn một vị Vân Tước Tử tiền bối đang sống sờ sờ.

Tuy vừa bị hóa thân của đại lão Bàn Cầu giết một lần, nhưng thủ đoạn phục sinh của cô vẫn còn, bây giờ chắc là đang trong quá trình hồi phục.

Nếu lúc này cậu đặt 'Bất Hủ Chi Cốt' vào trong nhục thân Vân Tước Tử hoàn hảo này, liệu Vân Tước Tử tiền bối có biến thành hai người không?

Hoặc giả, Vân Tước Tử tiền bối đang hồi phục ở bên ngoài liệu có trực tiếp sống lại trong 'cơ thể' này không?

Tống Thư Hàng bắt đầu suy tư, tính toán tính khả thi của phương án.

“Dù kết quả thế nào thì cũng chẳng thiệt thòi gì.

Vậy thì có thể thử xem.” Có điều...

Bất Hủ Chi Cốt phải nhét vào kiểu gì đây?

Phải nhét vào từ miệng để nhục thân của 'Vân Tước Tử tiền bối' nuốt xuống sao?【Thư Hàng, cậu không sao chứ?

Không bị trọng thương chứ?】Lúc này, bên tai Tống Thư Hàng vang lên giọng nói truyền âm từ xa của Tô Thị A Thập Lục.

Thập Lục thấy Tống Thư Hàng nửa ngày không quay lại, còn tưởng cậu bị thương rồi.【Không sao, vẫn đang nhảy nhót tưng bừng đây.】Tống Thư Hàng đáp, đồng thời cái đầu của cậu khôi phục nguyên trạng:【Tôi đang ở vị trí 'Đao Kiếm Phong' trong mảnh vỡ Thiên Đình.

Mọi người có muốn qua đây không?】Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng thông qua quyền hạn chủ nhân Hạch Tâm Thế Giới, tạm thời di chuyển núi phụ tùng của 'Vân Tước Tử tiền bối' xuống dưới Đao Kiếm Phong để giấu đi, chỉ để lại cái cơ thể hoàn chỉnh kia.【Cậu đợi một chút.】Tô Thị A Thập Lục đáp.

Không lâu sau...

Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Quy tiền bối + Thông nương, cùng với tiểu trợ thủ Long Lạc toàn bộ kéo tới.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhìn thấy Tống Thư Hàng xong liền hiếu kỳ hỏi: “Thư Hàng ngươi đang làm cái gì thế?” “Tôi lấy lại được Bất Hủ Chi Cốt của Vân Tước Tử tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng cầm Bất Hủ Chi Cốt, rồi nói: “Tôi đang nghĩ có nên đặt Bất Hủ Chi Cốt này trở lại cơ thể Vân Tước Tử tiền bối không.” Thông nương hỏi: “Phải đặt thế nào?” “Chỗ Bạch tiền bối hai có một chiếc găng tay thần kỳ, đeo vào có thể trực tiếp lấy ra hoặc đặt Bất Hủ Chi Cốt vào.

Nhưng Bạch tiền bối hai hiện giờ vẫn đang bị kẹt ở Tà Liên Thế

Giới, nên tôi đang nghĩ có nên để Vân Tước Tử tiền bối nuốt mẩu Bất Hủ Chi Cốt này lại không.” Tống Thư Hàng đáp.

Hơn nữa cậu còn hơi lo lắng.

Sau khi đại lão Bàn Cầu có được 'Bất Hủ Chi Cốt' đã nghiên cứu rất lâu, thậm chí ngay cả hàng nhái cũng nghiên cứu ra được rồi.

Vậy trên mẩu Bất Hủ Chi Cốt hàng thật này liệu có ám chiêu của đại lão Bàn Cầu không?

Ví dụ như thủ đoạn thu hồi từ xa chẳng hạn?

Với cảnh giới và thực lực của Chúa tể Cửu U, nếu hắn thật sự để lại thủ đoạn thu hồi trên một thứ gì đó thì căn bản không thể phát giác nổi.

“Thực ra chuyện này, @#%x tiên tử, ta và Tạo Hóa tiên tử đều có thể làm được.” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng.

Chị ấy cùng Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa tiên tử đều có năng lực 'nhập xác'.

Đặc biệt là Tạo Hóa tiên tử, sự tồn tại của cô ấy rất kỳ quái.

Công Đức Xà Mỹ Nhân và Bạch Long tỷ tỷ còn bị hạn chế vào 'vật chủ' là Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, nhưng Tạo Hóa tiên tử dường như có thể tùy ý tiến vào cơ thể người khác theo ý muốn của mình.

Cô ấy có thể mang theo 'Bất Hủ Chi Cốt', trực tiếp lặn vào trong cơ thể 'Vân Tước Tử', rồi chui ra để lại Bất Hủ Chi Cốt trong cơ thể cô ấy.

“Tuyệt quá!” Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu nhấc Tạo Hóa tiên tử đang treo sau lưng xuống, đưa Bất Hủ Chi Cốt cho cô ấy: “Tiên tử, xin hãy giúp tôi việc này được không?”

“Tống, ngốc ngốc ngốc ~” Tạo Hóa tiên tử hát, rồi đôi mắt cô ấy nhìn chằm chằm vào Tống Thư Hàng.

“Phải phải phải, ngốc ngốc ngốc, ngốc ngốc ngốc.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Tạo Hóa tiên tử hài lòng nhận lấy Bất Hủ Chi Cốt, tung mình nhảy một cái theo kiểu nhảy cầu nghệ thuật, lặn vào trong cơ thể 'Vân Tước Tử' hoàn chỉnh kia.

Bất Hủ Chi Cốt được cô ấy trực tiếp mang vào trong cơ thể Vân Tước Tử.

Vài nhịp thở sau, mái tóc dài màu xanh của nhục thân Vân Tước Tử tiên tử bắt đầu biến hóa, màu xanh trở nên đen kịt.

Chương 2210

Quá trình này chính là quá trình 'phục sinh' của Vân Tước Tử.

“Xem ra đại lão Bàn Cầu của Cửu U không để lại ám chiêu trên 'Bất Hủ Chi Cốt' rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Chẳng lẽ vì cấp bậc của Bất Hủ Chi Cốt quá cao nên đại lão Bàn Cầu cũng không động vào được?

Vì vậy không thể để lại ám chiêu trên đó?

Đang nói chuyện, 'Bất Hủ Chi Cốt' trong cơ thể Vân Tước Tử bắt đầu chấn động kịch liệt.

Vân Tước Tử ở hình thái tóc đen lộ vẻ đau đớn trên mặt, ngón tay cô khẽ cử động, dường như sắp sống lại.

“Chưa thực sự phục sinh... hồn phách chưa xuất hiện.” Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh lên tiếng.

Tuy cơ thể này đã bắt đầu 'hoạt động', nhưng trong cơ thể vẫn không có hồn phách, là một cái xác trống rỗng.

Theo lý mà nói, ở trạng thái như vậy, cơ thể này không nên cử động mới đúng!

“Không ổn.” Giọng của Sở Các Chủ vang lên bên tai mọi người, tuy cô vẫn đang ngâm mình trong 'Hoạt Tuyền', nhưng thị giác thần thức vẫn theo mọi người chú ý tới sự biến hóa của Vân Tước Tử.

Từ trong 'xác Vân Tước Tử' này đang tỏa ra một sức mạnh bất tường.

Tính chất của loại sức mạnh này khiến Sở Các Chủ vô cùng khó chịu, khi cảm ứng được năng lượng bất tường này, không hiểu sao cô lại nhớ tới gã Trường Sinh Giả bắt yêu đã phá hủy Bích Thủy Các.

“Mau lấy Bất Hủ Chi Cốt ra, dừng thí nghiệm lại.” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng.

Tống Thư Hàng cũng đồng thời gọi: “Tạo Hóa tiên tử, mang 'Bất Hủ Chi Cốt' ra trước đi.” “A a a ~ a ~” Tạo Hóa tiên tử phát ra bốn tiếng hét thảm thiết, nhưng lại không thể thoát ra khỏi xác Vân Tước Tử.

Đồng thời, trong xác Vân Tước Tử có sức mạnh mạnh mẽ bắt đầu ngưng tụ, nén lại, như thể sắp nổ tung đến nơi.

Tống Thư Hàng quyết đoán tiến lên một bước tóm lấy xác Vân Tước Tử, ý niệm vừa động, chuyển dịch tới rìa 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Nơi này là một mảnh đất trống, chưa kịp xây dựng gì nên không cần lo lắng bị phá hoại.

Đồng thời, dưới chân Tống Thư Hàng hiện ra từng cột Ma Thần trụ ảo ảnh, trên mỗi cột Ma Thần trụ đều có một vật tế 'Tống Thư Hàng' bị treo trên cột đang rực cháy.

Ngay sau đó, các cột Ma Thần trụ như những khối lego nhanh chóng tổ hợp lại, tạo thành một không gian ảo cảnh. 【Ngụy - Chân Thực Huyễn Ảnh】.

Một 'Ảo cảnh sa mạc' cùng khuôn mẫu với Bạch tiền bối hiện ra.

Sa mạc mênh mông vô tận, cùng với vị thiếu niên 'Tiểu Bạch' lúc nhỏ hiện ra bên cạnh Tống Thư Hàng.

Mà trên bầu trời sa mạc, Thiên Kiếp đại gia đang tích tụ, ngưng kết.

Có điều, khác với lần trước là lần này 'Tiểu Bạch' xuất hiện với khuôn mặt không còn mờ mịt nữa mà vô cùng rõ nét.

Đó là một Bạch tiền bối thời thơ ấu, đẹp như tạc từ phấn ngọc, đáng yêu vô cùng.

Tiểu Bạch lặng lẽ ngồi trong sa mạc, mặt không cảm xúc.

Tống Thư Hàng mang theo 'xác Vân Tước Tử' rơi xuống trước mặt Tiểu Bạch.

“Nhục thân của Vân Tước Tử đạo hữu?” Tiểu Bạch đột nhiên mở miệng nói chuyện, giọng nói của Bạch tiền bối thời thơ ấu trong trẻo, hay đến mức khiến người ta muốn ghi âm lại ngay.

Tống Thư Hàng sửng sốt, ngây người nhìn Tiểu Bạch.

Tình tiết của Ngụy - Chân Thực Huyễn Ảnh đã thay đổi rồi sao?

Sao Tiểu Bạch lại có thể giao lưu với người khác được?

Trong sa mạc, Tiểu Bạch đứng dậy đi tới bên cạnh xác Vân Tước Tử, tiếp tục hỏi: “Vân Tước Tử đạo hữu lại tìm đường chết à?

Lần này sau khi cô ấy tìm đường chết mà lại để lại được nhục thân hoàn chỉnh thế này sao?” “Thật sự giao tiếp được sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc, rồi một ý tưởng nảy ra trong đầu không kịp suy nghĩ, cậu buột miệng nói: “Tiểu Bạch, gọi anh là anh trai đi.” “Không tìm đường chết thì không phải chết, cái đạo lý đơn giản như vậy sao ngươi cứ mãi không hiểu thế nhỉ?” Tiểu Bạch ngẩng đầu lên, mặt không cảm xúc nói: “Trò chơi nướng trên mặt trời này có muốn chơi thử một chút không?” Tống Thư Hàng: “...” Ngay sau đó cậu liên tục lắc đầu xua tay.

Cái trò chơi nguy hiểm này thôi xin kiếu, nướng trên mặt trời thế này ngay cả thì là cũng chẳng cần rắc, chắc chắn sẽ cháy khét lẹt chẳng ngon lành gì.

“Kể xem đã xảy ra chuyện gì đi, tại sao Vân Tước Tử lại để lại nhục thân hoàn chỉnh.

Tại sao ngươi lại mang nhục thân của cô ấy vào trong Chân Thực Huyễn Ảnh?

Ngươi lại đang đối đầu với ai rồi?” Tiểu Bạch mặt bình tĩnh, hỏi một tràng vấn đề.

Đồng thời cậu đưa tay ấn lên lớp xác Vân Tước Tử, dường như đang kiểm tra trạng thái cơ thể cô ấy.

“Nhục thân này là Vân Tước Tử tiền bối để lại từ đoạn thời gian trước đấy, chính là cái cơ thể cũ từng bị đại lão Bàn Cầu của Cửu U nhập xác lần trước, sau đó đến hiện thế định lừa tôi nhưng lại bị tôi dùng 'Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị' giữ lại...” Tống Thư Hàng nói được một nửa thì không nói tiếp được nữa.

“Phát hiện ra vấn đề rồi sao?” Tiểu Bạch chậm rãi nói.

“Phải... cái cơ thể cũ đó của Vân Tước Tử tiền bối đã tan biến từ hồi ở Hắc Long Thế Giới rồi.” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Cái cơ thể cũ hoàn chỉnh đó sau khi trúng Phôi Thai Ngưng Thị, toàn bộ cơ thể đã hóa thành dưỡng chất cho 'quả chín Phôi Thai Ngưng Thị', và đã nở hoa kết quả ở Hắc Long Thế Giới, kết ra một giọt 'đại lão Bàn Cầu' thu nhỏ, cuối cùng đã dẫn đến Thiên Phạt ở Hắc Long Thế Giới...

Nghĩa là trong tay cậu lẽ ra không thể có nhục thân Vân Tước Tử cũ hoàn chỉnh được.

Vậy cái cơ thể trước mắt này là chuyện gì đây?

Hơn nữa, khi cậu nhìn thấy nhục thân Vân Tước Tử hoàn chỉnh này, cậu đã theo bản năng mặc định nó là cơ thể cũ kia của cô ấy.

Cứ như là một phần ký ức này đã bị thay thế vậy.

“Đây là một loại hiệu quả pháp thuật thú vị.” Tiểu Bạch lên tiếng:

“【Tồn tại tức là hợp lý】, chỉ cần ngươi nhìn thấy nó là sẽ cảm thấy nó hợp lý.

Chỉ cần không suy nghĩ sâu xa thì hiệu quả pháp thuật này sẽ luôn có tác dụng.

Tu luyện giả hệ ngụy trang và sát thủ đều sẽ tiếp xúc với loại pháp thuật này.

Có điều pháp thuật trên cơ thể Vân Tước Tử đạo hữu này cấp bậc rất cao, ngươi đang đối đầu với đại lão nào vậy?” “Ngay cả việc cái xác của Vân Tước Tử tiền bối này xuất hiện trong Hạch Tâm Thế Giới của tôi từ khi nào, tôi cũng hoàn toàn không biết gì luôn.” Tống Thư Hàng vò đầu bứt tai.

“Cơ thể này đã bị cải tạo qua, hơn nữa thực ra nó là thứ được ghép nối lại.” Tiểu Bạch đứng dậy, âm thầm bắt đầu lùi lại.

Lùi ra sau một khoảng cách, cậu nói với Tống Thư Hàng: “Ngươi không chạy đi à?

Sắp nổ rồi đấy.” Tống Thư Hàng: “Hả?” Oành ~~ Nhục thân Vân Tước Tử tóc đen kia bỗng nổ tung, Tống Thư Hàng bị hất văng ra ngoài.

May mà uy lực vụ nổ không lớn lắm, cậu phủi bụi trên người đứng dậy, không bị thương tích gì.

Cùng lúc đó, sức mạnh của Bất Hủ Chi Cốt bắt đầu phát huy công hiệu.

Nó bắt đầu khiến cơ thể 'Vân Tước Tử' tiến vào trạng thái phục sinh tái sinh.

Ngay khi Bất Hủ Chi Cốt phát huy tác dụng 'phục sinh', trong hư không có một luồng sức mạnh trực tiếp chiếu thẳng lên Bất Hủ Chi Cốt, hóa thành xiềng xích.

“Sức mạnh của Chúa tể Cửu U, đại lão Bàn Cầu.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Sức mạnh của đại lão Bàn Cầu vậy mà lại truyền dẫn được vào tận Hạch Tâm Thế Giới?

Ánh mắt của Tiểu Bạch thì nhìn về phía 'xác Vân Tước Tử' dưới đất.

Cú nổ đó không đơn thuần là năng lượng bùng phát, mà là một nghi thức 'hiến tế'.

Thông qua hiến tế cơ thể cũ của Vân Tước Tử để tạo ra một tọa độ không gian.

Đồng thời, máu tươi của Vân Tước Tử bắn ra cấu thành một trận pháp, mượn nhờ 'khí tức bất hủ' trong máu Vân Tước Tử cộng với sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt để dựng lên một đường hầm không gian ổn định, khiến sức mạnh của Chúa tể Cửu U Bàn Cầu có thể chiếu tới hiện thế.

Là một Chúa tể Cửu U đường đường chính chính, thực lực, bố cục, mưu kế của đại lão Bàn Cầu đều thuộc hàng đỉnh cấp.

Chủ yếu là vì ở thế giới Cửu U có một Bạch tiền bối hai thường xuyên đối đầu và chơi khăm hắn, nên mưu kế của hắn mới hay kết thúc trong thất bại.

Nhưng cuộc đối kháng giữa hắn và Bạch hai không phải lúc nào hắn cũng thua.

Suốt hàng triệu năm qua, vô số lần giao phong mưu tính giữa hai bên thực tế là có thắng có thua.

Bất Hủ Chi Cốt liên quan đến kế hoạch lớn xem đại lão Bàn Cầu có thể tiếp tục làm một 'hộ gia đình đinh' bám trụ lại thế giới Cửu U sau khi rời chức 'Thiên Đạo kim loại lỏng' hay không.

Hắn đang chuẩn bị muốn giống như Bạch hai, chiếm cứ vĩnh viễn vị trí Chúa tể Cửu U.

Tương lai hắn muốn cùng Bạch hai đón tiếp vị Chúa tể thứ ba của Cửu U, phấn đấu tạo nên giai thoại ba đời Chúa tể cùng chung một mái nhà.

Vì vậy, trên Bất Hủ Chi Cốt, đại lão Bàn Cầu đã vắt óc suy nghĩ để lại một số thủ đoạn.

Luồng năng lượng của Chúa tể Bàn Cầu truyền dẫn trực tiếp từ thế giới Cửu U qua đây đã khóa chặt, móc lấy 'Bất Hủ Chi Cốt', định kéo thẳng nó về thế giới Cửu U.

“Đừng hòng.” Tống Thư Hàng vươn tay định dùng sức mạnh cưỡng ép đối kháng.

Đây là Hạch Tâm Thế Giới, là thế giới của cậu, hơn nữa hậu phương còn kết nối với nhà của Bạch tiền bối hai.

Ở đây cậu có rất nhiều thủ đoạn có thể nhắm vào đại lão Bàn Cầu.

“A chà... hây!” Đúng lúc này, từ trên Bất Hủ Chi Cốt đột nhiên có một bàn tay vươn ra, tóm chặt lấy mẩu xương lung linh kia.

Là Tạo Hóa tiên tử.

Trước đó cô bị kẹt trong 'xác Vân Tước Tử' không thể thoát ra.

Bây giờ sau khi xác Vân Tước Tử nổ tung, cô cuối cùng đã thoát thân thành công.

Cô nắm chặt lấy Bất Hủ Chi Cốt, bàn tay cô dường như liền lại một khối với nó.

Đồng thời, dưới tác dụng của sức mạnh 'phục sinh' từ Bất Hủ Chi Cốt, cơ thể của Tạo Hóa tiên tử bắt đầu biến đổi.

Tạo Hóa tiên tử vốn ở trạng thái tương tự Công Đức chi thân +

Linh quỷ, cơ thể bắt đầu ngưng tụ ra thực thể!

Tống Thư Hàng đưa tay chụp lấy 'Bất Hủ Chi Cốt', niệm lực khổng lồ tóm chặt lấy nó, cùng Tạo Hóa tiên tử đối kháng với đại lão Bàn Cầu.

Đồng thời, hai bàn tay gỗ của cậu cộng với hai mươi bàn tay ngưng tụ từ tóc đều tóm lấy Bất Hủ Chi Cốt.

Khi tay Tống Thư Hàng chạm vào Bất Hủ Chi Cốt, cơ thể cậu cũng bắt đầu biến đổi, cơ thể gỗ và đầu lâu của cậu càng lúc càng dung hợp sâu hơn.

Quan trọng hơn là giọt thánh huyết giấu trong 'cơ thể gỗ'.

Thánh huyết hóa thành mạng lưới, trở thành cầu nối giao tiếp giữa Tống Thư Hàng và cơ thể gỗ.

Lúc này dưới tác dụng của Bất Hủ Chi Cốt, giọt 'thánh huyết' này bắt đầu lớn mạnh.

Tái sinh từ giọt máu, khí tức thuộc về 'Thánh nhân Nho gia' trong giọt thánh huyết này càng lúc càng mạnh mẽ, sức mạnh Thánh nhân tuôn trào không dứt, sau đó kết hợp với cơ thể gỗ.

Cơ thể gỗ này lại dung nạp sức mạnh Thánh nhân một cách hoàn hảo, hoàn toàn không bài xích.

Cứ như thể vốn dĩ nó được chế tạo để làm vật chứa cho sức mạnh Thánh nhân vậy!

Chương 2211

Quay lại phải hỏi Thiên Đế xem cái 'cơ thể gỗ' này rốt cuộc có lai lịch thế nào.

Tống Thư Hàng bây giờ dám khẳng định, đây chắc chắn không phải là một con 'mộc yêu tinh' bình thường bị chặt đầu đơn giản như vậy.

Sức mạnh Thánh nhân + cơ thể gỗ + Tống Thư Hàng + Tạo Hóa tiên tử vậy mà thật sự giữ vững được Bất Hủ Chi Cốt, khiến sức mạnh của Chúa tể Bàn Cầu nhất thời không thể kéo nó về được!

Trận pháp và đường hầm không gian kia có kích thước hạn chế, sức mạnh mà đại lão Bàn Cầu có thể trực tiếp chiếu qua cũng có giới hạn.

“Bạch tiền bối, có cách nào giúp tôi không?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Tiểu Bạch.

Tiểu Bạch mặt không cảm xúc: “Lúc nãy chẳng phải ngươi còn muốn ta gọi ngươi là anh trai sao?” “Tôi sai rồi, tôi sai rồi Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng kêu lên.

“Rất tiếc, hiện tại ta vô năng vi lực.” Tiểu Bạch nhún vai, cậu hiện tại chỉ đơn thuần mượn nhờ 'Ngụy - Chân Thực Huyễn Ảnh' của Tống Thư Hàng để duy trì hình thái 'Tiểu Bạch', bản thân không có lấy một chút sức tấn công nào.

“Có điều ngươi đừng quá hoảng hốt, hãy giữ bình tĩnh.” Tiểu Bạch bổ sung: “Đầu tiên, hãy vận dụng tất cả những thủ đoạn ngươi có thể dùng, ví dụ như ảo ảnh Hạch Tâm Thế Giới.” Phía sau Tống Thư Hàng, ảo ảnh đóa sen ngưng tụ, hàng vạn rễ cây cắm vào sợi xích năng lượng của đại lão Bàn Cầu, chúng tham lam bắt đầu hấp thu tà năng Cửu U.

Đồng thời Tống Thư Hàng bắt đầu truyền âm cho Tô Thị A Thập Lục và Quy tiền bối, lúc này phải mượn sức mạnh của Bạch Long tỷ tỷ và Quy tiền bối một chút.

Chẳng biết Bạch tiền bối hai đã thoát khỏi kẹt cứng chưa?

Nếu Bạch tiền bối hai có mặt ở đây thì ổn rồi.

“Tống ~ tên ngốc ngốc ngốc ~” Tạo Hóa tiên tử kêu lên.

Cô sắp không trụ vững nổi rồi.

“Đợi tôi một chút, tôi đang nghĩ cách di chuyển Sở Các Chủ qua đây.” Tống Thư Hàng gọi.

Bất Hủ Chi Cốt đang ở trạng thái 'kích hoạt', Sở Các Chủ qua đây sau đó không những có thể giúp một tay, biết đâu còn có được chút lợi ích, giúp cơ thể cô mọc nhanh hơn.

Phía sau, Tiểu Bạch đi tới chỗ trận pháp do xác Vân Tước Tử nổ tung tạo thành.

Trận pháp đã thành hình, đường hầm không gian đã mở, lúc này dù có xóa bỏ trận pháp cũng không còn hiệu lực.

Chúa tể Bàn Cầu đã có thể dựa vào sức mạnh của chính mình để duy trì đường hầm, đồng thời hắn đang rút lấy sức mạnh của 'Bất Hủ Chi Cốt'.

Tiểu Bạch ngồi xổm bên cạnh trận pháp, suy nghĩ một lát.

Sau đó cậu dùng máu của Vân Tước Tử thử mô phỏng vẽ ra một trận pháp nhỏ bên cạnh trận pháp cũ, chỉ sửa đổi đi một chút.

Ngay khi trận pháp của Tiểu Bạch hoàn thành, trong hư không lại có thêm một luồng sức mạnh truyền tới.

Sức mạnh đó mở ra hư không, hóa thành một bóng ảo ảnh trong suốt lao vào Bất Hủ Chi Cốt.

Là Vân Tước Tử.

“Ta tới đây!” Vân Tước Tử tiên tử cười vô tư lự, trực tiếp thi triển bí pháp dẫn dắt Bất Hủ Chi Cốt.

Vốn dĩ cô đang trong quá trình hồi phục, hiện tại trực tiếp bắt đầu quá trình tái sinh ngay dưới mẩu Bất Hủ Chi Cốt.

Trên mẩu xương bất hủ bắt đầu có một lớp máu thịt tái tổ chức và sinh ra.

Cứ như thế này, chỉ cần kiên trì thêm chút nữa là Vân Tước Tử có thể trực tiếp tái sinh trên Bất Hủ Chi Cốt, đồng thời đoạt lại nó.

Tạo Hóa tiên tử buông tay ra, thân hình cô liên tục lùi lại, nhảy một cái lặn trở lại vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Cô dường như không muốn khôi phục nhục thân thực thể mà muốn tiếp tục duy trì hình thái như hiện nay.

Khi lặn vào nhục thân của Tống Thư Hàng, từ người cô có một luồng 'thông tin' truyền vào não Tống Thư Hàng.

Đó là những cảm ngộ của Tạo Hóa tiên tử khi tiếp xúc với 'Bất Hủ Chi Cốt', cùng với những thông tin mà Bất Hủ Chi Cốt truyền cho cô sau khi bị kích hoạt.

Toàn bộ những thông tin này đều được cô ném hết cho Tống Thư Hàng.

Trong tâm khảm của Tống Thư Hàng, phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' kia không ngừng được hoàn thiện.

Vốn dĩ Long Phù Chuyển Sinh chỉ là sau khi chết thì quay về 'Hắc Long Thế Giới' tái sinh, còn phải tổn thương đến cảnh giới vốn có.

Mà hiện giờ sau khi phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' được hoàn thiện, một số cái giá phải trả đã bị xóa bỏ.

Thậm chí phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' bắt đầu tiến hóa, nó đang hướng tới một tầng thứ cao hơn để thay đổi.

“Quả nhiên Long Phù Chuyển Sinh và Bất Hủ Chi Cốt có mối liên hệ nhất định.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Biết đâu sau khi không ngừng nâng cấp 'Long Phù Chuyển Sinh' thì nó sẽ hướng tới hình thức của 'Bất Hủ Chi Cốt'.

Nhưng bây giờ không phải là lúc nghĩ nhiều như vậy. 【Bạch Long tỷ tỷ, Sở tiền bối.】 Tống Thư Hàng đang khẩn trương liên hệ với hai trợ thủ mạnh mẽ này. 【Không được, không gian 'Chân Thực Huyễn Ảnh' của ngươi bị phong tỏa rồi.】 Giọng của Bạch Long tỷ tỷ truyền vào tai Tống Thư Hàng.

Chị ấy và Tô Thị A Thập Lục đã tới gần Tống Thư Hàng, nhưng lại không thể tìm thấy chân thân của cậu, không thể tiến vào không gian 'Chân Thực Huyễn Ảnh'.

Ảo cảnh 'Ngụy - Chân Thực Huyễn Ảnh' của Tống Thư Hàng chịu ảnh hưởng của đại lão Bàn Cầu, Bất Hủ Chi Cốt và sức mạnh Thánh nhân nên người ngoài căn bản không thể can thiệp được.

“Tiểu Bạch, có cách nào kéo hai vị tiền bối vào đây không?” Tống Thư Hàng gọi.

Lúc nãy Tiểu Bạch vừa vẽ tại chỗ một trận pháp nhỏ là kéo được Vân Tước Tử qua rồi mà.

“Rất tiếc.” Tiểu Bạch lắc đầu, cậu có thể dẫn dắt 'Vân Tước Tử' qua là vì máu trên mặt đất thuộc về cô ấy, cộng thêm sự kết nối giữa cô ấy và Bất Hủ Chi Cốt mới có thể thành công thiết lập đường hầm không gian.

Bạch Long và Sở Các Chủ bên ngoài không đáp ứng được điều kiện này.

Lúc này...

Trên Bất Hủ Chi Cốt, cơ thể của Vân Tước Tử đã ngưng tụ ra một hình hài sơ khai, sau đó là tứ chi, đầu bộ từ từ mọc ra.

Trông cứ như đang nặn tượng đất vậy.

Chỉ cần kiên trì thêm chút nữa là Vân Tước Tử có thể phục sinh thành công.

Chúa tể Bàn Cầu ở thế giới Cửu U rõ ràng đã nhận ra sự dị biến bên này.

“Bá Tống Huyền Thánh.” Giọng nói mang đậm chất kim loại của đại lão Bàn Cầu truyền qua từ phía bên kia đường hầm không gian.

Nghe thấy giọng nói của đại lão Bàn Cầu, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy 'cơ thể gỗ' của mình bắt đầu run rẩy, suýt chút nữa đứng không vững.

“Sì la la, sì la la ~” Lỗ rốn phát ra từng tràng tiếng kêu kỳ quái, đôi mắt híp cũng sợ tới mức nhắm tịt lại.

Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác.

“Nó đang sợ hãi.” Tiểu Bạch lên tiếng: “Dù sao giọng nói vừa rồi cũng là do bản thể của Chúa tể Cửu U phát ra.” Mỗi câu nói của Chúa tể Cửu U đều mang theo uy lực trấn áp sinh linh.

Đặc biệt là tu luyện giả hiện thế, khi nghe thấy giọng nói của Chúa tể Cửu U sẽ lập tức cảm nhận được nỗi sợ hãi cực độ.

Những cảm xúc chết chóc, giết chóc, hủy diệt, tuyệt vọng sẽ tràn ngập tâm trí tu luyện giả hiện thế.

Một số tu sĩ thực lực thấp nghe thấy giọng nói của Chúa tể Cửu U có thể sẽ bị đọa lạc.

Cơ thể gỗ này của Tống Thư Hàng tuy mất đầu nhưng nó vẫn giữ được bản năng sợ hãi.

“Có đáng sợ vậy không?” Tống Thư Hàng hỏi, có lẽ do tiếp xúc với Bạch tiền bối hai lâu rồi nên cậu chẳng thấy sợ chút nào cái nghề nghiệp khủng khiếp nhất đối với tu luyện giả hiện thế là 'Chúa tể Cửu U' này.

“Ừ, có đấy.” Tiểu Bạch bình tĩnh đáp.

“Ngươi rất thú vị, Bá Tống Huyền Thánh.” Giọng của đại lão Bàn Cầu lại vang lên: “Hay là cân nhắc hợp tác với ta đi, ta có thể chỉ điểm cho ngươi, giúp ngươi thuận lợi bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả.

Thậm chí ta có thể ban cho ngươi một con đường Trường Sinh chưa từng có ai đi qua, ngươi chỉ việc tu luyện theo trình tự là sẽ đạt tới cảnh giới Trường Sinh.” Tống Thư Hàng nghe vậy thì hơi ngẩn ra.

Đại lão Bàn Cầu định lôi kéo cậu sao?

Hôm nay đầu óc hắn hỏng rồi à?

Nhưng vì đại lão Bàn Cầu muốn trò chuyện...

Tống Thư Hàng tất nhiên là vui mừng khôn xiết!

Lúc này mỗi lần nói thêm được một câu là có thể tranh thủ thêm chút thời gian cho Vân Tước Tử tiên tử phục sinh.

Đây là lần đầu tiên trong đời Tống Thư Hàng khao khát được trò chuyện thêm vài câu với đại lão Bàn Cầu.

“Con đường Trường Sinh đối với tôi vẫn còn xa lắm.” Tống Thư Hàng đáp, cậu vẫn chỉ là một tiểu Chân Quân lục phẩm thôi.

“Sống trên đời thì phải có mục tiêu.” Giọng của đại lão Bàn Cầu tiếp tục: “Những gì Bạch có thể cho ngươi, ta có thể cho ngươi nhiều hơn.

Trường Sinh Đạo chỉ là khởi đầu, bước vào Trường Sinh Đạo rồi ngươi thậm chí có thể theo đuổi sự Bất Hủ, ngươi có tiềm năng đó.” Với kiểu sống như Bá Tống Huyền Thánh, ba ngày hai lượt đối đầu với đại lão, gây ra chuyện lớn, chỉ cần cuối cùng có thể sống sót thì tương lai chắc chắn sẽ có thành tựu khổng lồ.

Nếu không có bản lĩnh đó thì chỉ có một con đường chết.

Trong giọng nói của đại lão Bàn Cầu mang theo sự dụ dỗ chết người.

Đây là hắn đã động dụng quyền năng Chúa tể Cửu U của mình, dụ dỗ người ta đọa lạc vốn là quyền hạn và thiên phú của Chúa tể Cửu U.

“Thôi bỏ đi.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ngươi cứ ra điều kiện đi.” Trong giọng điệu của Chúa tể Bàn Cầu lộ ra vẻ hào sảng vô cùng: “Trên thế giới này không có đối tượng nào không thể phản bội, chỉ xem cái giá có đủ lớn hay không thôi.

Hơn nữa, 'Bạch' hiện giờ đang bị ta phong ấn, không thể ra khỏi 'Tà Liên Thế Giới'.

Phong ấn này ít nhất có thể bắt hắn ngủ say năm ngàn năm.

Nghĩa là trong ít nhất năm ngàn năm này hắn chẳng làm gì được đâu.” Nói tới đây đại lão Bàn Cầu dừng lại một chút, rồi đổi giọng: “Ta cũng không cần ngươi phản bội Bạch, vậy thì... trong năm ngàn năm Bạch ngủ say này, ngươi hợp tác với ta thế nào?” Yêu cầu này hợp tình hợp lý, chẳng khác nào chủ động để Tống Thư Hàng bắt cá hai tay.

Tống Thư Hàng im lặng hồi lâu, cuối cùng cậu nghĩ ra một câu từ chối sẽ không làm tổn thương tâm hồn của Chúa tể Bàn Cầu quá nhiều: “Cái đó, tôi vẫn cảm thấy Bạch tiền bối hai đẹp trai hơn.” Đây là sự thật không cần bàn cãi, đại lão Bàn Cầu chỉ là một khối kim loại lỏng, Bạch tiền bối hai về mặt sức hút đã ăn đứt hắn, cũng phù hợp với thẩm mỹ nhân loại hơn.

“Hả?” Đại lão Bàn Cầu trầm giọng nói: “Ngươi nói cái gì?

Ngươi nói lại lần nữa xem.” “Tôi thấy vẫn là Bạch tiền bối hai nhà mình đẹp trai hơn.” Tống Thư Hàng cực kỳ thành thật, đại lão Bàn Cầu bảo cậu nói lại lần nữa là cậu chẳng chút do dự nói lại lần nữa ngay.

Mà trong lúc Chúa tể Bàn Cầu và Tống Thư Hàng giao lưu, đầu của Vân Tước Tử tiên tử đã phục sinh xong, mái tóc dài màu xanh xõa ra, đồng thời cơ thể cũng đang thành hình.

Tống Thư Hàng đưa tay lấy từ trong 'vòng tay pháp khí' ra một chiếc chăn cùng mẫu với 'đại lão Cái Gì Cũng Bán', đắp lên người Vân Tước Tử tiên tử.

“Đã như vậy thì...” Đại lão Bàn Cầu chậm rãi nói: “Trận, biến!” Ngay sau đó Bất Hủ Chi Cốt trong cơ thể Vân Tước Tử lại rung động một hồi.

Trận pháp do Bàn Cầu dùng máu của Vân Tước Tử vẽ dưới đất đã thay đổi.

Trận pháp từ tác dụng 'duy trì đường hầm không gian' đã biến thành một trận pháp triệu hoán.

Vân Tước Tử vẫn đang phục sinh nhục thân, chịu sự dẫn dắt của trận pháp triệu hoán, cả cơ thể cùng Bất Hủ Chi Cốt trực tiếp bị kéo về phía 'thế giới Cửu U'.

“Ngươi tưởng ta đã nghiên cứu mẩu xương đó và cơ thể cô ấy bao nhiêu lần rồi hả? 【Cười khẩy】” Đại lão Bàn Cầu nói: “Ta là Chúa tể Cửu U mà!” Hắn dựa theo đặc tính nhục thân của Vân Tước Tử và Bất Hủ Chi Cốt, đặc biệt tạo ra một loại 'pháp thuật triệu hoán' dành riêng cho cô.

Chương 2212

Chỉ cần có trận pháp tự chế của Bàn Cầu vẽ bằng máu Vân Tước Tử + Bất Hủ Chi Cốt + Vân Tước Tử đang phục sinh là có thể đáp ứng yêu cầu triệu hoán.

Ngoài ra, trong lúc triệu hoán Vân Tước Tử còn thuận tay 'huyết tế' luôn một số sinh linh bên cạnh để tăng cường hiệu quả triệu hoán.

Hiện tại, sinh linh duy nhất ở bên cạnh Xương Bất Hủ chỉ có Tống Thư Hàng.

Tiểu Bạch được tính là một bộ phận cấu thành nên 'Thực Tại Ảo Giả', không nằm trong danh sách 'huyết tế'.

Vì vậy, trận pháp tiên huyết này trực tiếp khóa chặt Tống Thư Hàng, muốn biến cậu thành tế phẩm huyết tế.

Tiên huyết ngưng tụ thành dây thừng, như thể có sinh mệnh, xuyên thấu không gian quấn quanh người cậu. 'Thân thể gỗ' phảng phất như trúng phải định thân thuật, không thể động đậy.

Dây thừng máu đâm xuyên vào cơ thể gỗ, bắt đầu tiến hành nghi thức huyết tế.

Trước đây toàn là Tống Thư Hàng dùng rễ cây 'Hoa sen chiếu rọi' đi quấn người khác, lần này cuối cùng cũng đến lượt cậu bị pháp thuật của người khác quấn lấy.

Lúc đối đầu với đại lão luôn là như vậy, quá trình biến hóa khôn lường.

Một giây trước còn ở thế thượng phong, giây tiếp theo đã có thể bị đè xuống đất ma sát.

“Rơi vào tuyệt cảnh rồi a.” Tiểu Bạch lên tiếng.

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu, loại nghịch cảnh này cậu cũng đã quen rồi.

Đại lão Bàn Cầu bắt đầu nổi điên, thủ đoạn tung ra liên tiếp, hậu chiêu càng là vòng sau nối tiếp vòng trước.

Chúa tể Cửu U đích thân lái xe cán qua, một Lục phẩm tiểu Chân Quân như cậu thì có thể làm gì được đây?

“Chuẩn bị làm sao giờ?” Tiểu Bạch hỏi.

“Tôi nằm sẵn rồi, ngoan ngoãn bị cán qua thôi.

Hay là Bạch tiền bối anh đến cứu tôi nhé?” Tống Thư Hàng nói.

Tuy miệng nói là ngoan ngoãn chịu trận, nhưng cơ thể cậu lại rất thành thực.

Trong lòng cậu vẫn có phương án dự phòng.

Đầu tiên, cậu chuẩn bị trực tiếp đem thân thể gỗ 'nạp thẻ' (khắc kim) luôn, ninh tử bất khuất, nổ một vố oanh oanh liệt liệt.

Sau đó... xem thử có thể kích hoạt bảo hiểm của đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' hay không, đại lão ấy ngay cả thế giới Thiên Kiếp cũng có thể thâm nhập vào, biết đâu lần này cũng thần kỳ hiện thân.

Đồng thời cậu cũng mở công năng 'Mã QR Kim Đan' của mình ra, xem trong danh sách có vị nào có thể cứu cấp hay không.

Có lẽ là cảm ứng được dục vọng sống mãnh liệt của Tống Thư Hàng, mã QR Kim Đan chủ động bắt đầu liên lạc với những hảo hữu trong danh sách. 【Đinh ~ Bá Tống gửi yêu cầu 'Cứu mạng' cho ngài, có chọn từ xa giúp hắn một tay không?】 Thông báo này được gửi hàng loạt đến từng người bạn của Tống Thư Hàng.

Bao gồm cả hai vị đại lão đang nằm trong danh sách đen.

Nói thật, cái công năng 'danh sách đen' của mã QR này rất không chuyên nghiệp, thêm vào danh sách đen thì có thông báo, gỡ ra còn phải được đối phương đồng ý, thậm chí đại lão trong danh sách đen còn nhận được tin nhắn gửi hàng loạt của Tống Thư Hàng...

Đây căn bản không phải là danh sách đen đúng quy chuẩn.

Hai vị đại lão trong danh sách đen là những người đưa ra lựa chọn nhanh nhất. 【Đinh ~ Bất Diệt Chi Chủ đã từ chối yêu cầu cứu mạng từ xa của bạn.】 【Đinh ~ Hà Chỉ Ma Đế đã từ chối yêu cầu cứu mạng từ xa của bạn.

Lời nhắn: Ha ha.】 Bất Diệt Chi Chủ đang trong trạng thái ngủ say, từ chối là thao tác bản năng trong lúc mơ hồ, biết đâu lần sau lại chọn 'đồng ý' rồi giúp Tống Thư Hàng một tay cũng không chừng.

Còn Hà Chỉ Ma Đế thì đang hả hê khi thấy Bá Tống Huyền Thánh bị dồn vào tuyệt cảnh, hắn cảm thấy ngọt ngào như thể cả người được phết mật ong vậy.

Đáng tiếc là hắn không biết Bá Tống Huyền Thánh rốt cuộc đang gặp phải tuyệt cảnh gì, chỉ có thể dựa vào trí tưởng tượng của mình để bổ não. 【Đinh ~ Sở Các Chủ Two đã truyền năng lượng cho bạn.

Lời nhắn: Ngươi lại làm cái gì vậy?】 【Đinh ~ Thiên Đế đã truyền cho bạn 1 điểm năng lượng, lời nhắn: Một chút cũng là yêu, Tống tiền bối, nhất định phải sống sót đấy nha!】 Một điểm năng lượng 'tình yêu' này thật khiến người ta đau lòng. 【Đinh ~ Trình Lâm Tiên Tử giúp bạn chuyển tiếp đến Ban Văn Long Two, chuyển tuyến thất bại...】 Đây là thao tác gì vậy? 【Đinh ~ Thất Tu Thánh Quân đã truyền năng lượng cho bạn.】 【Đinh ~ Hoàng Sơn Tôn Giả đã truyền năng lượng cho bạn.】 Bên dưới còn một tràng thông báo 'đinh đinh đinh' nữa.

Đều là các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã chọn 'đồng ý' và truyền một phần năng lượng từ xa cho Tống Thư Hàng, chẳng qua các tiền bối không có thao tác màu mè nên không thể để lại lời nhắn. 【Đinh ~ Bạch Thánh đã truyền năng lượng cho bạn, lời nhắn: Kiên trì nhé, một lát nữa ta sẽ phái một phân thân đi tìm ngươi.】 Đây là Bạch tiền bối đang ở trong Thiên Kiếp, bận rộn nhưng vẫn tranh thủ gửi tin nhắn cho Tống Thư Hàng. 【Đinh ~ Có người lạ đã truyền cho bạn 1 điểm năng lượng, lời nhắn: Thay mắt đi.】 Tống Thư Hàng: “???” Người lạ này là ai?

Còn chưa kịp phản ứng, Tiên tử Tạo Hóa đã từ lồng ngực cậu chui ra.

Hai tay cô bay múa, tay trái ấn vào hốc mắt Tống Thư Hàng lấy mắt cậu ra, tay phải lướt một cái, lắp Mắt Thánh Nhân vào cho cậu.

Gần đây tần suất thay mắt hơi cao, mấy lần đều là vừa mới tháo Mắt Thánh Nhân ra nghỉ ngơi một lát thì không bao lâu sau lại phải lắp vào.

Sau khi Mắt Thánh Nhân được lắp vào, giọt 'Thánh Huyết' trong cơ thể bắt đầu dao động.

Đồng thời, sức mạnh Thánh Nhân bắt đầu vận hành trong thân thể gỗ.

Thánh Nhân Nho gia?

Đây là nhịp điệu muốn hồi sinh sao? 【Không phải, đây không phải ý chí của lão sư.

Đây chỉ là phương án dự phòng thứ hai được lưu trữ trong mắt lão sư thôi.】 Giọng của Tiên tử Tạo Hóa vang lên, vào thời khắc mấu chốt, cô đã chuyển đổi nhân cách.

Thánh Nhân Nho gia vì 'Vân Tước Tử' mà rốt cuộc đã chuẩn bị bao nhiêu phương án vậy?

Mắt trái của Tống Thư Hàng nhìn về phía Vân Tước Tử đang dần bị 'trận pháp triệu hồi' kéo đi.

“Ngươi đã tìm được người cần tìm chưa?” Một giọng nói phát ra từ miệng cậu.

Đó là giọng của Thánh Nhân Nho gia.

Tuy nhiên, đây chỉ là 'lời nhắn'.

Là âm thanh được Thánh Nhân ghi âm lại từ lúc còn sống, lưu trữ trong mắt, giờ đây thông qua miệng Tống Thư Hàng mà phát ra.

Tống Thư Hàng chủ động thả lỏng quyền kiểm soát 'thân thể gỗ', giao cho 'Mắt Thánh Nhân' quyền hành động lớn nhất.

Bên kia, khi nghe thấy giọng nói của Thánh Nhân, Vân Tước Tử khẽ quay đầu lại nhìn Tống Thư Hàng, nhìn vào mắt trái của cậu.

Sau hàng vạn năm, ánh mắt của cô và Thánh Nhân Nho gia lại một lần nữa giao nhau. [Lúc này mà bồi thêm một phát 'Giám định thuật cường giả' thì đúng là thần sầu.] Một suy nghĩ táo bạo lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Sau đó...

Mắt Thánh Nhân thật sự bắn ra một luồng sáng.

Chết tiệt, Thánh Nhân thật sự biến thái vậy sao?

Bộp ~ Luồng sáng đó rơi trên người Vân Tước Tử, sau đó, toàn bộ năng lượng trong cơ thể Tống Thư Hàng bị rút cạn, cũng cấu thành nên một 'trận pháp triệu hồi'.

Có điều, trận pháp này không phải dùng để triệu hồi ngược Vân Tước Tử... mà là triệu hồi ra một cái hộp.

Khi nhìn thấy cái hộp này, không hiểu sao Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ tới 'Hà Chỉ Ma Đế' trong danh sách đen.

“Đây là một cái hũ tro cốt.” Tiểu Bạch lên tiếng: “Kiểu dáng từ thời viễn cổ.” “Thời đó đã thịnh hành hỏa táng rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Chiếc hộp mở ra, lộ ra một lớp tro cốt trắng khiết bên trong.

Trên lớp tro cốt tràn ngập hơi thở của Thánh Nhân Nho gia.

Hũ tro cốt của chính Thánh Nhân?

Trong chư thiên vạn giới, không ai tìm thấy di thể của Thánh Nhân...

Trong đám đệ tử Nho gia thậm chí có người nghi ngờ rằng thân thể Thánh Nhân có lẽ đã bị vị tranh đoạt Thiên Đạo kia che giấu hoặc phá hủy.

Bây giờ, tro cốt Thánh Nhân lại tự mình nhảy ra.

Phương án dự phòng số hai này có liên quan gì đến tro cốt của Thánh Nhân chứ?

Lúc này, hũ tro cốt Thánh Nhân nhảy ra thì có ích gì?

Ông ấy định dùng hũ tro cốt của mình đập vào mặt người ta à?

Nếu là Thánh Nhân thì chuyện này thật sự có thể làm được.

Đừng nói là đại lão cấp bậc như Thánh Nhân Nho gia, ngay cả Huyền Thánh Bát phẩm 'chính tông', mỗi giọt máu trong cơ thể đều có thể gây ra sát thương cực lớn cho kẻ địch.

Đổi lại là tro cốt Thánh Nhân thì mỗi hạt đều có thể giết địch cũng chẳng có gì là không thể.

Đúng lúc lắm... tro cốt người thường chỉ có thể làm phân bón, tro cốt Thánh Nhân rải ra chính là vũ khí sát thương uy lực lớn.

Lên đi, tro cốt Thánh Nhân!

Đập nát bản mặt đại lão Bàn Cầu đi!

Tống Thư Hàng vô cùng mong đợi.

Hũ tro cốt Thánh Nhân tự động mở ra, tro cốt bên trong tung rải ra.

Thế nhưng, nó không hề đập vào mặt đại lão Bàn Cầu Cửu U, mà là rải đầy lên người Vân Tước Tử.

Tống Thư Hàng: "......" "Thật là..." Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn đột nhiên nói một cách dịu dàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể cô bị 'tro cốt Thánh Nhân' đồng hóa thành tro bụi, hóa thành từng điểm sáng tan biến đi.

Tro cốt Thánh Nhân và tro cốt Vân Tước Tử hòa lẫn vào nhau, bao bọc lấy mảnh 'Xương Bất Hủ' kia, trong chớp mắt thoát khỏi sự khóa chặt của trận pháp triệu hồi của đại lão Bàn Cầu.

Hũ tro cốt một lần nữa mở ra, thu nạp toàn bộ tro cốt Thánh Nhân, tro cốt Vân Tước Tử và Xương Bất Hủ vào bên trong. [Thánh Nhân cuối cùng cũng hoàn thành tâm nguyện của mình rồi nhỉ.] Tống Thư Hàng cảm thấy an lòng.

Mắt trái của cậu nóng rực đến bốc khói, nhưng cậu không nhắm mắt lại... mức độ đau đớn này đối với cậu chỉ cần nghiến răng là có thể chịu đựng được.

Chương 2213

Phương án dự phòng số hai của Thánh Nhân nhất định phải có 'mắt' hỗ trợ từ bên cạnh, lúc này không thể nhắm mắt.

Hũ tro cốt đóng lại.

Sau đó, nó lập tức độn vào hư không, biến mất không dấu vết.

“Hoàn thành.” Đồng thời, giọng nói lưu lại của Thánh Nhân Nho gia phát ra từ rốn của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được, Thánh Nhân tổng cộng dự lưu lại hai kết quả ghi âm.

Một cái là lời nhắn để làm màu sau khi phương án hoàn thành.

Một cái là dùng để thông báo kích hoạt các bước của phương án ba nếu phương án hai thất bại.

Lần này 'kế hoạch phương án hai' đã thực hiện xong xuôi, thành công viên mãn.

Vì thế, Tống Thư Hàng đảm nhận chức năng 'máy phát lời nhắn của Thánh Nhân', bắt đầu bước vào chế độ làm màu: “Như vậy, trong chư thiên vạn giới, sẽ không còn ai có thể tìm thấy nàng nữa.” Giọng nói của Thánh Nhân cực kỳ tự tin.

Ông ấy dường như có thể đảm bảo rằng nơi hũ tro cốt của mình chạy đến sẽ không còn ai có thể tìm ra được nữa!

“Nhảy ra ngoài Tam giới, không còn trong Ngũ hành sao?” Tống Thư Hàng buột miệng hỏi.

“Thánh Nhân Nho gia.” Trong thế giới Cửu U truyền đến giọng nói trầm đục của đại lão Bàn Cầu: “Cho dù chết rồi vẫn không ngừng gây rắc rối cho ta.

Người chết thì cũng chỉ là người chết thôi, người chết mà còn muốn thiết kế cả người đang sống là ta sao?” [Gần đây phong cách của đại lão Bàn Cầu không đúng lắm nha.] Cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu nóng bừng lên.

Nói chính xác thì kể từ khi Bạch tiền bối Two bị cậu lừa thành công rồi bị phong ấn tạm thời, đại lão Bàn Cầu giống như thoát khỏi một lớp xiềng xích, được giải phóng vậy.

Kế hoạch của hắn vòng sau nối tiếp vòng trước, một khi thất bại sẽ có ngay công đoạn tiếp theo khởi động.

Giống như bây giờ.

“Trong chư thiên vạn giới không còn ai tìm thấy nàng, chẳng qua cũng chỉ có mấy khả năng thôi.” Giọng của đại lão Bàn Cầu truyền đến: “【Cười lạnh】, nhà giam nhỏ của Thiên Đạo hoặc tàn dư của thế giới cũ.

Nhưng dù ở đâu, chỉ cần ngươi mang theo 'Xương Bất Hủ' thì không thể thoát khỏi sự khóa chặt của ta.

Huyết tế, biến trận!” Khoảnh khắc tiếp theo, đại trận huyết tế kia khai hỏa toàn lực.

Những dây thừng máu trong đại trận cắm phập vào thân thể gỗ đó.

Ánh sáng đỏ rực bao phủ Tống Thư Hàng.

Cậu chỉ cảm thấy ý thức của mình bắt đầu mờ mịt, giống như bị say rượu vậy.

Nhân lúc mình còn ý thức, cậu nhanh chóng lôi tờ bảo hiểm của 'đại lão Cái Gì Cũng Bán' ra. 【Đừng lo lắng, sức mạnh tàn dư của lão sư sẽ bảo vệ ngươi.】 Lúc này, giọng của Tiên tử Tạo Hóa vang lên.

Giọng cô có chút mệt mỏi.

Kế hoạch phương án hai của Thánh Nhân vô cùng hoàn thiện.

Sau khi kế hoạch thành công, ông ấy còn để lại thủ đoạn bảo vệ cơ thể của 'người thực hiện kế hoạch' và chuyển dời người đó đến nơi an toàn.

Thánh Nhân Nho gia không phải loại người chỉ lo hoàn thành kế hoạch của mình mà mặc kệ sự sống chết của người hỗ trợ.

Ngược lại, người thực hiện kế hoạch sau khi đến điểm an toàn sẽ nhận được món quà khổng lồ mà Thánh Nhân để lại.

Giọng nói của Tiên tử Tạo Hóa làm Tống Thư Hàng yên tâm hơn một chút.

Đồng thời... cậu quay đầu nhìn Tiểu Bạch trong hình thái đồng tử ở phía sau.

Bùa hộ mệnh vẫn còn!

Lòng cậu đã định.

Vài nhịp thở sau, ý thức của Tống Thư Hàng càng lúc càng mờ mịt.

Ý thức bắt đầu bay lên trời giống như đang cưỡi phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối, lao thẳng lên chín tầng mây.

Ý thức của cậu bay lên tận cùng của bầu trời.

Sau đó, phá tan một 'thế giới', tiến vào một cảnh giới khác.

Sau khi tiến vào thế giới mới này, ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu khôi phục sự tỉnh táo.

“Nơi này là chỗ nào?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Đang lúc nói chuyện, ý thức của cậu nhìn thấy một cái hộp đang trôi lơ lửng ở đằng xa.

Chính là hũ tro cốt của Thánh Nhân.

Hũ tro cốt Thánh Nhân mang theo 'Xương Bất Hủ' của Vân Tước Tử đến đây sao?

Thế giới này chính là nơi Thánh Nhân tự tin rằng sẽ không bị bất cứ ai tìm thấy?

Ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu tiến lại gần hũ tro cốt.

Hũ tro cốt bị thu hút, bị hút lại gần.

Sau đó, giống như bước lên xe, ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào trong 'hũ tro cốt'.

Toi rồi!

Mình vào hũ ngồi rồi!

Trong hũ tro cốt, tro cốt Thánh Nhân và tro cốt Vân Tước Tử đều đã biến mất không thấy đâu.

Chỉ còn khối Xương Bất Hủ đang tỏa ra u quang trong hộp.

Ý thức của Tống Thư Hàng phát ra một tiếng thở dài.

Đến cả tro cốt của chính mình cũng đem ra dùng, chỉ vì cái gọi là 'phương án hai'.

Đây là tư duy của 'người đàn ông trưởng thành' sao?

Ý thức của Tống Thư Hàng nằm bên cạnh Xương Bất Hủ, giống như hai hành khách trên một chuyến xe.

Hũ tro cốt trôi dạt vô định trong thế giới không tên này.

Giống như khi ngồi xe có thể ngắm phong cảnh ven đường, Tống Thư Hàng phát hiện ý thức mình cũng có thể xuyên qua hũ tro cốt để 'nhìn' thấy thế giới thần bí này.

Thế giới này tràn ngập những tia sáng vặn vẹo, vô cùng xinh đẹp.

Những tia sáng đủ loại màu sắc trộn lẫn vào nhau, vặn vẹo thành một đoàn, giống như một bức tranh vẽ bậy tùy ý, nhưng nhìn kỹ lại giống như kiệt tác tâm huyết của một đại sư.

Cái hộp cứ trôi mãi trôi mãi.

Đột nhiên, một con mắt khổng lồ lướt qua bên cạnh 'cái hộp'.

Tống Thư Hàng bị dọa cho giật mình.

Phảng phất như cảm ứng được sự dao động tinh thần của Tống Thư Hàng, 'con mắt' đó cũng nhìn lại cậu một cái.

Sau đó, con mắt đó từ từ trôi đi, cũng giống như hũ tro cốt Thánh Nhân, con mắt to lớn này cũng không có mục đích rõ ràng.

Lại qua một lúc nữa... có một con ngựa trắng bước đi với nhịp độ nhịp nhàng, cũng lướt qua hũ tro cốt Thánh Nhân. 'Đinh linh linh' ~ tiếng chuông ngựa trắng vang lên, đặc biệt khiến người ta hoài niệm.

Ý thức của Tống Thư Hàng vội vàng nhìn về phía con ngựa trắng kia.

Giống, quá giống.

Trong 'Thực Tại Ảo Giả' của Bạch tiền bối, vị thiếu niên áo xanh dắt con ngựa trắng.

Nhịp điệu tiếng chuông này lập tức khiến Tống Thư Hàng nhớ tới ký ức mình bị thiếu niên áo xanh đó hành cho ra bã lúc trước.

“Hắc!” Tống Thư Hàng đột nhiên cười đắc ý, nói: “Có giỏi thì chúng ta quay lại 'Thực Tại Ảo Giả' của Bạch tiền bối đi.

Lần này, tôi nhất định sẽ hành chú em ra bã!” Hồi đó cậu chỉ là một lính mới tò te trong giới tu chân, bị thiếu niên áo xanh dắt ngựa trắng đó đổi đủ loại tư thế hành hạ hết lần này đến lần khác, quyền pháp, đao pháp, kiếm pháp, thương pháp, côn pháp, thậm chí là cả búa, mười tám loại võ nghệ, đủ loại vũ khí luân phiên ra trận...

Trong lúc đó còn không cho nghỉ ngơi, đánh cho cậu mình đầy thương tích.

Nhưng bây giờ, cậu đã là Bá Tống Huyền Thánh (giả), Bá Tống Chân Quân (thật) rồi.

Nếu còn cơ hội tiến vào 'Thực Tại Ảo Giả' đó của Bạch tiền bối, sẽ đến lượt cậu làm chủ, hành cho cậu thiếu niên dắt ngựa kia không ra hình người.

Nghĩ thôi đã thấy mong chờ rồi.

Lần này nếu mình còn có mạng trở về, mình sẽ bảo Bạch tiền bối kéo mình vào 'Thực Tại Ảo Giả' một lần nữa, không trốn tránh nữa mà đường đường chính chính đại chiến với hắn một trận.

Con ngựa trắng đang bước đi nhịp nhàng bên cạnh đột nhiên quay đầu lại, nhìn hũ tro cốt Thánh Nhân một cái.

Tống Thư Hàng: “......” Tuy nhiên, ngựa trắng không có hành động gì thêm.

Nó tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng biến mất không thấy đâu.

Hũ tro cốt Thánh Nhân lại bắt đầu quá trình trôi dạt dài dằng dặc.

Lần này, ý thức của Tống Thư Hàng không gặp thêm thứ gì khác nữa.

Không biết đã bao lâu trôi qua...

“Nói đi cũng phải nói lại, bao giờ mình mới ra ngoài được đây?” Ý thức Tống Thư Hàng phát ra sự nghi hoặc.

Cậu cũng chẳng biết hỏi ai, nhưng vì quá buồn chán nên chỉ có thể nói ra sự nghi hoặc của mình.

Hũ tro cốt không có khí linh, chắc chắn không thể giao tiếp với cậu.

Xương Bất Hủ theo lý mà nói có thể hồi sinh Vân Tước Tử tiền bối... nhưng không hiểu sao lần này Xương Bất Hủ không có động tĩnh gì, cứ lẳng lặng như vậy.

Chẳng lẽ lần trước hồi sinh Vân Tước Tử tiền bối tiêu hao quá lớn, cần chút thời gian để hồi chiêu (CD)?

“Có ai trả lời câu hỏi của tôi không?” Ý thức Tống Thư Hàng một lần nữa phát ra sự nghi hoặc.

Xung quanh vẫn im lặng như tờ.

Tống Thư Hàng bình tĩnh suy nghĩ.

Đột nhiên, cậu nghĩ tới một khả năng vô cùng không ổn.

Chương 2214

Trước đó Tiên tử Tạo Hóa an ủi cậu rằng, Mắt Thánh Nhân Nho gia sau khi thực hiện xong 'phương án hai' sẽ để lại sức mạnh bảo vệ cậu và chuyển dời cậu đi.

Nhưng vấn đề là, thân thể và cái đầu của cậu đang tách rời nhau, thậm chí là hai cá thể khác nhau.

Liệu có khi nào sức mạnh của Thánh Nhân chỉ bảo vệ thân thể gỗ... còn cái đầu của cậu thì toi rồi?

Rồi dưới tác động của sức mạnh huyết tế của đại lão Bàn Cầu + sức mạnh tàn dư của Thánh Nhân + sự trùng hợp, cậu sau khi 'chết não' đã không kích hoạt 'chuyển sinh bùa rồng' mà lại bị đưa vào trong hũ tro cốt của Thánh Nhân?

Càng nghĩ, lòng Tống Thư Hàng càng lạnh lẽo.

Bởi vì khả năng này rất lớn.

“Nếu thật sự như vậy, chẳng lẽ mình phải ở trong hũ tro cốt này cả đời sao?” Ý thức của Tống Thư Hàng vô cùng tuyệt vọng.

Ý thức của cậu lại 'nhìn' về phía Xương Bất Hủ của Vân Tước Tử bên cạnh.

Chờ đã...

Thánh Nhân không thể nào cứ giam giữ 'Xương Bất Hủ' của Vân Tước Tử mãi được chứ?

Nghĩa là khi tai nạn bên ngoài qua đi, Vân Tước Tử rốt cuộc cũng phải phục sinh đúng không?

Đến lúc đó, hũ tro cốt Thánh Nhân chắc sẽ lặng lẽ quay về hiện thế, đưa Xương Bất Hủ ra để cô ấy tái tạo cơ thể? [Vì vậy, mình không cần phải hốt hoảng.] Tống Thư Hàng tự trấn an mình.

Hũ tro cốt tiếp tục trôi dạt trong không gian.

Trong thời gian đó...

Tống Thư Hàng lại nhìn thấy ngựa trắng năm lần, nhìn thấy con mắt to tướng kia hai lần.

Không biết là do thế giới này vốn dĩ rất nhỏ nên đi quanh quẩn một hồi là gặp lại, hay là thực sự có duyên?

Lần thứ sáu Tống Thư Hàng gặp lại ngựa trắng, bên ngoài cuối cùng cũng có biến hóa.

Lần này, cậu nhìn thấy một mạng lưới công đức khổng lồ.

Mạng lưới đó cũng lướt qua rồi biến mất.

“Cuối cùng cũng thấy thứ gì đó mới mẻ.” Ý thức Tống Thư Hàng lại rơi vào trầm tư.

Con mắt to.

Mạng lưới công đức.

Ngựa trắng.

Những manh mối này quá rõ ràng.

Cho dù hiện tại cậu không có não, thậm chí rất có thể đã chết não chỉ còn tồn tại ý thức, nhưng dùng ý thức cậu cũng cảm nhận được mối liên hệ giữa không gian này và 【Thiên Đạo】.

Cho dù là con mắt to, mạng lưới công đức hay ngựa trắng thì đều có muôn vàn mối liên hệ với Thiên Đạo.

“Nhưng mà, nếu không gian này có liên quan đến 'Thiên Đạo', thì hũ tro cốt của Thánh Nhân làm sao vào đây được?” Tống Thư Hàng lại nghĩ tới vấn đề này.

Thánh Nhân đâu có chứng đạo Bất Hủ.

Tuy ông ấy rất ngầu, từ khi sinh ra cho tới hơi thở cuối cùng đều ngầu lòi, nhưng không chứng đạo Bất Hủ mà lại ngầu tới mức tiến vào được không gian liên quan tới 'Thiên Đạo' thì có hơi quá đáng không nhỉ?

Khi con người ta suy nghĩ vẩn vơ, thời gian trôi qua rất nhanh.

Cuối cùng... 'Xương Bất Hủ' bên cạnh Tống Thư Hàng bắt đầu có động tĩnh.

Nó khẽ rung động.

Nếu Tống Thư Hàng bây giờ có thân thể, có tay hoặc có tóc thì nhất định sẽ không ngại xoa bóp toàn thân cho nó để nó khôi phục nhanh hơn một chút.

Xương Bất Hủ rung động có nhịp điệu, trung bình một giây một nhịp, rung đủ một trăm lần — đây là do ý thức của Tống Thư Hàng quá mức rảnh rỗi nên mới đếm số.

Sau một trăm lần, Xương Bất Hủ 'tạch' một tiếng, sinh ra một viên châu xương nhỏ.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Xương Bất Hủ đang sinh con đấy à?

Thật sự là mang thai nhìn chăm chú?

Viên châu xương nhỏ lăn lăn lăn... lăn tới tận bên cạnh ý thức Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng động tâm.

Đây là muốn mình nhập vào viên châu xương này sao?

Ý thức của cậu chủ động tiến lại gần viên châu xương nhỏ kia.

Thế nhưng, còn chưa đợi ý thức của cậu kịp chạm tới, viên châu xương nhỏ đó đột nhiên biến mất không thấy đâu nữa.

Tống Thư Hàng: “???” Ý thức của cậu phanh không kịp, đâm sầm vào Xương Bất Hủ.

Sau đó, ý thức của cậu xuyên qua Xương Bất Hủ, 'nhìn' thấy một hình ảnh.

Ở một vị trí nào đó trong hiện thế, viên châu xương nhỏ hiện ra giữa hư không.

Giữa viên châu xương nhỏ này và 'Xương Bất Hủ' có một mối liên hệ sức mạnh từ xa — nói chính xác thì nó không phải do 'Xương Bất Hủ' sinh ra, mà là một hình chiếu của Xương Bất Hủ.

Nó là thứ tương tự như 'xương giả' mà đại lão Bàn Cầu chế tạo ra, nhưng 'xương giả' của đại lão Bàn Cầu là dạng pin sạc.

Còn viên châu xương nhỏ này thì luôn luôn liên kết với bản thể 'Xương Bất Hủ'.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng biết tro cốt Thánh Nhân và tro cốt Vân Tước Tử biến đi đâu rồi, tro cốt của cả hai đã biến thành viên châu xương nhỏ này.

Lấy viên châu xương nhỏ làm lõi, sức mạnh phục sinh của Xương Bất Hủ được kích hoạt.

Một Vân Tước Tử hoàn toàn mới cứ thế sinh trưởng ra.

Có thể nói, đây là lớp bảo hiểm mà Thánh Nhân thêm cho Vân Tước Tử.

Có châu xương rồi, Vân Tước Tử có thể càng thêm tùy ý làm những việc mình muốn mà không cần lo lắng 'Xương Bất Hủ' bị người khác đoạt mất.

“Vậy nên Vân Tước Tử tiền bối cứ thế đi ra ngoài rồi sao?” Ý thức Tống Thư Hàng 'nhìn' về phía nắp hũ tro cốt: “Còn mình thì sao?” Mình còn phải ở trong cái hũ này bao lâu nữa đây?

Lúc này Tống Thư Hàng chẳng làm gì được cả.

Ngoài việc âm thầm chờ đợi ra... chỉ còn biết cầu nguyện.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two phù hộ, cho con sớm ra ngoài với.” Tống Thư Hàng chân thành dùng ý thức gửi đi tín hiệu cầu nguyện.

Đừng có để con ở trong cái hũ này cả nghìn năm, vạn năm nha.

Một nghìn năm quá dài, con chỉ muốn tranh thủ từng phút từng giây thôi.

Sau này khi con thực sự trở thành đại lão một phương rồi thì có lẽ sẽ cân nhắc bế quan trăm năm, nghìn năm gì đó.

Nhưng hiện tại con vẫn chưa tới cảnh giới đó.

Cầu nguyện xong, Tống Thư Hàng bắt đầu quậy phá trong hũ tro cốt Thánh Nhân.

Ví dụ như nghiên cứu 'Xương Bất Hủ' một chút — tuy cậu hoàn toàn không hiểu cấu tạo của nó là gì, nhưng cậu có thể dùng ý thức bao bọc lấy nó, tỉ mỉ cảm nhận kết cấu bề mặt của nó.

Nghiên cứu mệt rồi thì có thể chui vào từng ngõ ngách của hũ tro cốt, đứng ở các góc độ khác nhau để ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài.

Cậu bắt đầu phát hiện ra một quy luật.

Hũ tro cốt Thánh Nhân trong thế giới này vận hành theo một quỹ đạo, giống như các hành tinh vậy.

Tương tự như thế, ngựa trắng, lưới công đức, con mắt to cũng có quỹ đạo riêng của chúng.

Mỗi khi quỹ đạo vận hành của hai bên giao nhau, Tống Thư Hàng lại có thể nhìn thấy đối phương.

Sau khi hũ tro cốt lướt qua 'ngựa trắng' thêm ba lần nữa thì lại gặp phải một phong cảnh mới.

Đó là một cây bồ đề tỏa ra vạn trượng hào quang.

Dưới gốc cây có một thân ảnh toàn thân màu bạc trắng, chỉ quấn một chiếc khăn tắm quanh hông, đang ngồi kiết già.

Nhưng người này không phải đang tụng kinh.

Thân ảnh màu bạc trắng này một tay xách một thùng sơn kỳ lạ, đang tỉ mỉ quét một lớp sơn vàng lên cơ thể màu bạc của mình.

Anh ta quét rất cẩn thận — bên cạnh đặt một dãy bàn chải, từ đầu tới chân, lúc thì dùng bàn chải lớn, lúc thì dùng bàn chải nhỏ...

Đây là một người đàn ông có rất nhiều bàn chải.

Tống Thư Hàng tò mò đánh giá người đàn ông này.

Người này và các đời Thiên Đạo có mối quan hệ gì không?

Bây giờ cậu đã lờ mờ đoán được về 'thế giới' này.

Trừ hũ tro cốt của Thánh Nhân Nho gia ra thì những thứ khác dù là ngựa trắng, mắt to hay lưới công đức đều là những 'hình ảnh ấn ký'.

Tống Thư Hàng đoán rằng đây rất có thể là 'ấn ký' mà mỗi vị chứng đạo 'Thiên Đạo' để lại trong thế giới này khi kế thừa thiên mệnh, thành tựu Bất Hủ.

Những ấn ký này cứ vận hành lặp đi lặp lại trong hư không này không biết mệt mỏi.

Ngựa trắng rất có thể là vị Thiên Đạo thứ bảy tương ứng với Bạch Two.

Lưới công đức chắc là vị Thiên Đạo tiền nhiệm của Bạch Two có vận khí rất tốt, rất có thể là người sáng tạo ra công pháp tu luyện của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Con mắt to chắc là Thiên Đạo thứ hai, cũng chính là vị tiền nhiệm của Thiên Đạo Ban Văn Long.

Vậy thì thân ảnh màu bạc trắng này tương ứng với vị Thiên Đạo nào?

Một trong hai vị Thiên Đạo thứ tư hoặc thứ năm?

Hay là... anh ta chính là nguyên hình của đại lão Bàn Cầu 'Quả cầu kim loại lỏng'?

Chương 2215

Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng dường như có thể hóa thành hình người, cũng là loại kim loại bạc trắng này.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy có khả năng.

Thế là cậu vội vàng thu hẹp ý thức của mình lại, giữ im lặng.

Dù sao thì khác với những vị Thiên Đạo khác, Thiên Đạo quả cầu kim loại lỏng vẫn đang tại chức, chưa nghỉ hưu.

Biết đâu 'hình ảnh ấn ký' của hắn lại đặc thù hơn thì sao?

Lúc này, người đàn ông có rất nhiều bàn chải kia đột nhiên kéo chiếc khăn tắm quấn quanh hông ra.

“Chỗ này khó quét sơn quá.” Người đàn ông lên tiếng, anh ta cầm chiếc bàn chải nhỏ, trầm tư một lát: “Hay là cắt phăng đi nhỉ, cắt phẳng đi cho dễ quét.” Tống Thư Hàng trợn mắt há mồm: “!!!” “Không đúng, không cắt được.

Tuy là vẫn có thể mọc lại nhưng nếu cắt đi thì không biết giải thích với người ta thế nào.

Không lẽ lại nói lúc tôi đang đánh nhau bị người ta cắt mất sao.” Người đàn ông có rất nhiều bàn chải sau một hồi đắn đo thì bắt đầu dùng bàn chải nhỏ tỉ mỉ quét lên vị trí thắt lưng của mình.

Tống Thư Hàng: “......” “Ê, hũ tro cốt của đại lão Thánh Nhân, lại gặp nhau rồi.” Người đàn ông có rất nhiều bàn chải đột nhiên vẫy vẫy tay về phía hũ tro cốt.

Đang vẫy vẫy, bỗng nhiên tay anh ta khựng lại.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được người đàn ông này đã phát hiện ra cậu.

Thật là ngại ngùng quá đi.

Người đàn ông đó sau một lát đơ ra thì đột nhiên nhanh chóng thu dọn toàn bộ bàn chải của mình lại, sau đó toàn thân vàng rực anh ta ngồi kiết già dưới gốc cây bồ đề, hai tay chắp lại: “Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài.

Phật tính thường thanh tịnh, hà xứ hữu trần ai!

Tâm thị bồ đề thụ, thân vi minh kính đài.

Minh kính bản thanh tịnh, hà xứ nhiễm trần ai!

Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn phao ảnh, như lộ diệc như điện.

Ưng tác như thị quan.” Một luồng khí chất đắc đạo cao tăng tỏa ra từ người anh ta.

Niệm xong, người đàn ông đó ngước mắt nhìn về phía hũ tro cốt Thánh Nhân, nói với ý thức của Tống Thư Hàng: “Thí chủ, ngươi đã ngộ chưa?” [Tôi ngộ cái đầu anh ý!] Tống Thư Hàng rất muốn mắng lại vị đại sư sơn vàng này, đáng tiếc cậu đang ở trạng thái ý thức nên không thể phát ra âm thanh.

“Thí chủ, ngộ tính của ngươi thấp quá.” Người đàn ông vàng rực khẽ lắc đầu: “Tất cả những gì ngươi vừa thấy đều là mộng huyễn, là bọt bóng thôi.” Tống Thư Hàng: “......” Bây giờ cậu có thể khẳng định một điều, hình thái tồn tại của người đàn ông vàng rực này cũng khác với những 'hình ảnh Thiên Đạo' khác.

Anh ta có lẽ cũng giống như Thánh Nhân Nho gia, tiến vào thế giới này thông qua những thủ đoạn khác.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng phát hiện mình có thể giao tiếp với người đàn ông này, chỉ cần ý niệm khẽ động là đối phương có thể đọc được ý của cậu.

Không cần nói cũng biết, lại là món 'Độc tâm thuật' trang bị tiêu chuẩn của các đại lão.

“Không, nó không gọi là Độc tâm thuật.

Nó được gọi là Tâm hữu linh tê nhất điểm thông viễn trình độc tâm diệu pháp.” Người đàn ông đó chắp tay, nở nụ cười nhân từ: “Thí chủ có thể gọi ta một tiếng đại sư.” “Đại sư... có thể hỏi anh một câu được không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu muốn tìm hiểu xem có cách nào thoát khỏi không gian này không.

“Thí chủ cứ hỏi, tuy thí chủ tư chất ngu muội nhưng ta... bần nho, à không, bần tăng nhất định sẽ giảng giải tận tình.” Vị đại sư màu vàng mỉm cười.

Tống Thư Hàng cảm thấy may mắn là mình hiện tại không có cái đầu thật, nếu không chắc chắn sẽ đau đầu lắm đây.

Cậu điều chỉnh lại tâm thái rồi hỏi: “Xin hỏi đại sư, anh...” “Đã từng yêu.” Đại sư vàng trả lời nhanh như chớp.

Tống Thư Hàng: “???” “Không đúng sao, vậy thì không hẹn?” Đại sư vàng lại nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Vẫn không đúng?

Vậy thì mẹ và em cùng rơi xuống nước, biết bơi, cứu em, câu này không biết làm, hôm nay bận việc, không có tiền, thích ăn đậu phụ nhào mặn, thân phận là bí mật, tuổi tác cũng thế, không truyền công, không nhận đồ đệ...” Mồm mép vị đại sư vàng này hoạt động hết công suất, nói nhanh như máy.

Tống Thư Hàng: “......” “Còn vấn đề gì cần bần nho giải thích nữa không?” Đại sư vàng mỉm cười hỏi tiếp.

Tống Thư Hàng: “......” [Tôi đã kịp hỏi cái gì đâu!

Anh ít ra cũng phải cho tôi cơ hội nói chuyện chứ!] Tống Thư Hàng cảm thấy cảm xúc của mình không biết vì sao lại trở nên bạo táo.

Hơn nữa, chẳng phải anh có Độc tâm thuật sao?

Lúc này hãy dùng độc tâm cho tử tế rồi trả lời không được à?

Vị đại sư sơn vàng này tỏa ra một loại từ trường khiến người ta bạo táo.

Chỉ cần giao tiếp với anh ta vài câu là cảm xúc sẽ tăng vọt như tên lửa, ngay cả đạo tâm mạnh mẽ cũng không đè xuống được.

Tống Thư Hàng nỗ lực điều chỉnh cảm xúc của mình, giao tiếp với loại người này thì một là không để đối phương dắt mũi, hai là phải nắm quyền chủ động trong lời nói.

Về phương diện này, Tống Thư Hàng vẫn khá có kinh nghiệm. [Đại sư, làm sao tôi thoát khỏi chỗ này?] Cậu đi thẳng vào vấn đề.

Không thể vòng vo được, giao tiếp với vị đại sư vàng này mà vòng vo thì câu chuyện không biết sẽ bị kéo đi tới đâu, nên nhất định phải vào thẳng chủ đề chính.

“Ngươi muốn ra ngoài à?

Sao không nói sớm.” Đại sư vàng ha ha cười: “Ta tiễn ngươi ra ngoài!” Tống Thư Hàng: “......” Tôi cũng muốn nói sớm lắm chứ, nhưng anh có cho tôi cơ hội đâu.

Sau khi cười ha ha, đại sư vàng đứng dậy bước nhanh tới cạnh hũ tro cốt Thánh Nhân, đưa tay ấn nắp hộp, chuẩn bị mở hũ ra... sau đó, anh ta bị hũ tro cốt Thánh Nhân kéo đi bay vèo vèo.

“Hũ tro cốt của đại lão Thánh Nhân đúng là khó mở thật.” Đại sư vàng cũng không thấy ngại, lúc bị hũ tro cốt kéo đi bay anh ta vẫn còn thong thả tán gẫu với Tống Thư Hàng. [Nơi này là chỗ nào vậy?] Tống Thư Hàng cuối cùng vẫn không nhịn được sự tò mò mà hỏi.

“Một nơi không tồn tại trong 'Hiện thế chư thiên vạn giới' và 'Cửu U'.

Ngươi có thể coi nó là hòn đá kê chân cho các đời Thiên Đạo 'đăng cơ'.” Đại sư vàng rất sảng khoái trả lời.

Anh ta hoàn toàn không có ý định che giấu bí mật với Tống Thư Hàng.

Hòn đá kê chân đăng cơ Thiên Đạo?

Hóa ra là vậy, nghĩa là các đời Thiên Đạo khi kế thừa thiên mệnh sẽ có một công đoạn hoặc nghi thức nào đó phải đi qua đây, để lại ấn ký tại đây.

Vậy thì con mắt to, mạng lưới công đức và ngựa trắng lúc trước quả nhiên đều là ảo ảnh ấn ký, đúng như cậu đoán.

“Ngươi đoán không sai đâu, cơ bản là giống như ngươi nghĩ vậy.” Đại sư vàng trả lời.

Tống Thư Hàng nghe vậy lại suy ngẫm.

Từ ấn ký mà xem, những thứ Thiên Đạo để lại đều là những hình tượng tượng trưng, không phải chân thân của họ.

Thế nhưng Thiên Đạo tương ứng với Bạch Two để lại lại là một con ngựa trắng sao?

“Con ngựa trắng đó không phải là ảo ảnh đâu, nó là một kẻ thích diễn kịch (hí tinh) đấy.” Đại sư vàng hắc hắc cười nói: “Trước đây ta cũng tưởng ngựa trắng là ảo ảnh ấn ký, cho đến một ngày ta tận mắt thấy nó lén lút chạy ra hiện thế, lúc đó ta mới biết bản chất của kẻ thích diễn kịch này.” Tống Thư Hàng: “......” Lén lút chạy ra hiện thế, lại còn liên quan tới vị Thiên Đạo đối ứng với Bạch Two.

Không sai được rồi, chính là con ngựa trắng nắm giữ không gian đóng kín quái dị 'Không gian chi linh' ở hiện thế rồi.

Đang nói chuyện thì con ngựa trắng kia lại thong thả bước tới.

Hèn chi, lúc mình ngồi trên hũ tro cốt Thánh Nhân bay theo quỹ đạo, số lần gặp ngựa trắng đặc biệt nhiều, nhiều hơn gặp con mắt to và mạng lưới công đức tới mấy lần.

Vốn dĩ Tống Thư Hàng còn tưởng quỹ đạo của ngựa trắng và hũ tro cốt Thánh Nhân trùng khớp với nhau nhiều... bây giờ xem ra rõ ràng là con ngựa trắng này sau khi chạy một vòng lại đặc ý vòng trở lại, đi qua đi lại trước mặt hũ tro cốt Thánh Nhân hết lần này đến lần khác.

Lần này ngựa trắng xuất hiện, thấy hũ tro cốt của Tống Thư Hàng và đại sư vàng tụ tập với nhau thì biết mình chắc đã bị lộ rồi.

Ngựa trắng khịt mũi một cái.

Sau đó nó đứng thẳng bằng hai chân sau, hai chân trước vất vả bày ra tư thế 'Bạch hạc lương sí' (Hạc trắng dang cánh), hai chân sau vặn vẹo thành thế 'Kim kê độc lập'.

Tống Thư Hàng: “......” Nhìn thấy động tác thương hiệu này, cậu có thể chính thức xác nhận thân phận của ngựa trắng.

“Nếu ngựa trắng không phải là ảo ảnh hư huyễn, vậy thì ảo ảnh hư huyễn của Bạch Thiên Đạo nằm ở đâu?” Tống Thư Hàng trong lòng tò mò.

Theo lời giới thiệu của đại sư vàng, không gian 'đá kê chân' đăng cơ của Thiên Đạo này đều sẽ để lại ấn ký Thiên Đạo mà?

“Không gian này rộng lắm.” Đại sư vàng trả lời: “Khu vực mà hũ tro cốt Thánh Nhân vận hành chỉ là một phần nhỏ xíu của không gian này thôi.” Nghĩa là những ấn ký Thiên Đạo khác đang vận hành ở những khu vực khác. [Hóa ra là vậy.] Tống Thư Hàng nhìn không gian này, đăm chiêu suy nghĩ.

Sau đó, một ý tưởng đột nhiên nảy ra trong đầu cậu.

Không gian này không thuộc về hiện thế chư thiên vạn giới, cũng không thuộc về Cửu U, vậy thì... pháp tắc hiện thế sẽ không thể chạm tới đây? [Vậy nếu mình thăng cấp ở đây thì có thiên kiếp giáng xuống không?] Tống Thư Hàng bắt đầu tính toán trong ý thức.

Tu sĩ khi thăng cấp đều cần phải chịu đựng thiên kiếp.

Sau khi vượt qua thiên kiếp mới có thể thuận lợi thăng cấp.

Nhưng nếu thăng cấp trong một không gian 'không có thiên kiếp' thì sẽ thế nào?

Không có thiên kiếp thì sẽ trực tiếp thăng cấp thành công sao?

Hay là vì không có thiên kiếp khảo nghiệm nên không được công nhận, bị kẹt lại ở trạng thái bình cảnh?

“Đối với ý tưởng táo bạo này của ngươi, ta có một đề nghị không được chín chắn cho lắm.” Đại sư vàng lộ ra nụ cười đại từ bi: “Ngươi có thể tìm một vật thí nghiệm tới thử trước xem hiệu quả thế nào.” [Nhưng mà... nghĩ cũng vô ích.] Tống Thư Hàng nói: [Lần này tôi là nhờ hũ tro cốt của Thánh Nhân mới gửi được ý thức vào đây.

Nhục thân đều còn ở bên ngoài cả.

Lần sau chắc chắn tôi không vào được.

Thế nên không nghĩ nhiều nữa.] “Cũng đúng.” Đại sư vàng nói, rồi hai tay anh ta dùng lực: “Mở rồi!” Hũ tro cốt Thánh Nhân bị mở ra.

Ý thức của Tống Thư Hàng lúc này đang dính trên 'Xương Bất Hủ'.

Trong mắt đại sư vàng, 'thể ý thức' của Tống Thư Hàng giống như một khối Slime bao bọc lấy Xương Bất Hủ.

“Thí chủ, ngươi khao khát quá rồi, đến cả xương cũng không tha.” Đại sư vàng chắp tay, trong giọng nói đượm vẻ bi thương.

Tống Thư Hàng: “......” Cái loại đàn ông đến cả 'cái ấy' cũng muốn cắt đi như anh không có tư cách nói tôi đâu.

Chương 2216

“Nhất thiết hữu vi pháp, như mộng huyễn phao ảnh, như lộ diệc như điện.

Ưng tác như thị quan!

Hai ya ya!” Đại sư vàng đưa tay dùng sức lôi thể ý thức của Tống Thư Hàng ra, hung hăng kéo ra khỏi hũ tro cốt.

Thể ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo dài ra như sợi mì.

“Như mộng huyễn phao ảnh, như lộ diệc như điện!

Câu này, hãy nhẩm trong lòng cho ta một trăm lần!” Đại sư gầm lên.

Thật là bạo táo quá đi.

Bộp ~ một tiếng, thể ý thức của Tống Thư Hàng bị cưỡng ép kéo xuống.

Thế nhưng, vẫn còn vương vấn không rời.

Sau khi thể ý thức bị kéo xuống, vẫn còn từng sợi tơ nhỏ dính trên Xương Bất Hủ.

Nhưng lúc này, vị đại sư vàng bạo táo đã ra tay bắt đầu vẽ bùa văn.

Các bùa văn từng cái một sáng rực lên.

Đây là những bùa văn vô cùng giống với 'Nho văn' của Thánh Nhân Nho gia và 'Đế văn' của Thiên Đế.

Văn tự chính là đại diện cho Đạo, đại diện cho đặc trưng và sức mạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thể ý thức của Tống Thư Hàng bị tống khứ khỏi không gian 'đá kê chân' đăng cơ Thiên Đạo này.

Ý thức của cậu quay về hiện thế.

Nhưng những sợi tơ nhỏ kia đã hóa thành rễ cây 'Hoa sen chiếu rọi', bám chặt lấy Xương Bất Hủ.

Một trong những đặc trưng của rễ cây hoa sen: bất chấp khoảng cách, chỉ cần bám vào mục tiêu, nếu không bị chặt đứt thì nó có thể dài vô hạn, thậm chí có thể xuyên không gian.

Bản thân Tống Thư Hàng còn chưa nhận ra rễ cây hoa sen chiếu rọi đã lặng lẽ bén rễ trong hũ tro cốt Thánh Nhân Nho gia.

Vừa quay lại hiện thế, cậu đã có rất nhiều việc phải giải quyết gấp.

Dịch vụ 'về thành miễn phí' của đại sư vàng vô cùng xuất sắc, ý thức của Tống Thư Hàng quay về chính xác vị trí của Trái Đất ở hiện thế.

Đồng thời, Thế Giới Cốt Lõi và cậu đã kết nối lại với nhau.

Ý thức của Tống Thư Hàng quay trở về trong tiểu thế giới cốt lõi.

Ta, họ Tống, lại lại lại một lần nữa trở về rồi đây!

Chẳng biết trong Thế Giới Cốt Lõi, trận pháp huyết tế của đại lão Bàn Cầu đã kết thúc chưa?

Ý thức Tống Thư Hàng lập tức quay về khu vực cái đầu của mình và 'Thực Tại Ảo Giả'. 'Thực Tại Ảo Giả' vẫn chưa tan biến.

Tô Thị A Thập Lục đang bay lơ lửng bên ngoài ảo cảnh, Bạch Long tỷ tỷ đang cuộn lấy cơ thể cô ấy, Trợ thủ nhỏ của cốt lõi cũng đang bay bên cạnh.

Quy tiền bối và Thông nương cũng ở một bên.

Nghĩa là thời gian cậu ở trong hũ tro cốt Thánh Nhân chắc cũng không quá lâu, tối đa không quá một ngày.

Dù sao với trạng thái cơ thể hiện tại của cậu, việc duy trì 'Thực Tại Ảo Giả' không thể kéo dài lâu như vậy được.

Ngoài A Thập Lục và Quy tiền bối ra, bên cạnh A Thập Lục còn có đại lão 'Cái Gì Cũng Bán'.

Lúc này, đại lão Cái Gì Cũng Bán đang nhíu mày, không hề ra tay.

Ý thức Tống Thư Hàng 'nhìn' về phía bàn tay nhỏ của A Thập Lục.

Tờ 'bảo hiểm' mà cậu tặng cô đã được kích hoạt.

Hóa ra là vậy, hèn chi đại lão Cái Gì Cũng Bán lại xuất hiện ở đây.

Còn việc đại lão ấy có thể tiến vào Thế Giới Cốt Lõi chắc là do 'Trợ thủ nhỏ của cốt lõi' đã mở lối đi tạm thời cho ông ấy.

“Ta đền cho ngươi hai tờ bảo hiểm nhé.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán xót xa nói.

Tô Thị A Thập Lục khẽ lắc đầu.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán ngửa mặt lên trời.

“Bốn tờ, ít nhất cũng phải đền bốn tờ!” Ý thức Tống Thư Hàng vội vàng khuếch tán suy nghĩ của mình.

Đáng tiếc trạng thái hiện tại của cậu vô cùng kỳ quái, ngay cả Trợ thủ nhỏ của cốt lõi cũng không nhận ra cậu. 'Suy nghĩ' mà cậu phát ra cũng không ai 'nghe' thấy.

Ý thức Tống Thư Hàng cảm thấy hụt hẫng một hồi.

Sau đó cậu điều chỉnh tư thế, đâm sầm vào trong 'Thực Tại Ảo Giả'.

Bồi thường thì để sau tìm đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' tính sổ vậy.

Trong Thực Tại Ảo Giả, trận pháp của Chúa tể Cửu U Bàn Cầu đã tiêu hao gần hết. 'Lối đi' mà đại lão Bàn Cầu lập ra đã thu nhỏ lại chỉ còn bằng sợi tóc.

Đây là một tin tốt.

Ý thức Tống Thư Hàng lại 'nhìn' về phía cơ thể mình.

“Cái đầu của tôi!” Lòng cậu dâng lên một nỗi bi thương cực độ.

Cái đầu của cậu lúc này đang trong trạng thái héo quắt, giống như một miếng khô nhân tạo, thảm không nỡ nhìn.

Còn thân thể gỗ của cậu cũng héo úa không kém.

Ý thức Tống Thư Hàng một lần nữa nhập vào cơ thể.

Một cảm giác khát khô cổ họng vô cùng dâng lên.

Cậu muốn uống thứ gì đó, bất cứ thứ gì cũng được.

“Khôi phục rồi sao?” Tiểu Bạch lên tiếng.

“Nước, nước...” Tống Thư Hàng run rẩy nói.

“Nơi này là sa mạc.” Tiểu Bạch thong thả nói. 【Không ngờ dưới tác động của huyết tế mà ngươi vẫn giữ được tính mạng, ngươi còn kiên cường hơn ta tưởng đấy.】 Giọng nói của Chúa tể Cửu U Bàn Cầu truyền đến.

Đại lão Bàn Cầu vẫn chưa đi! 【Nhưng mà, cái chết chỉ là chuyện sớm muộn thôi.】 Giọng của đại lão Bàn Cầu dần dần tan biến: 【Trận pháp huyết tế tuy tiêu tán, nhưng di chứng sau huyết tế sẽ không dừng lại đâu.】 Trong giọng nói của đại lão Bàn Cầu không hề có chút cảm xúc nào.

Sự chú ý của hắn đã chuyển dời khỏi người Tống Thư Hàng, sau đó... hướng về một nơi quan trọng hơn.

Kết quả huyết tế đã có rồi.

Chúa tể Bàn Cầu đã có được thông tin mình muốn. 'Lối đi' nhỏ như sợi tóc kia hoàn toàn biến mất.

Những 'dây thừng máu' quấn quanh người Tống Thư Hàng đồng loạt bốc cháy.

“A a a a a ~” Miệng rốn của thân thể gỗ phát ra tiếng thảm thiết, là một thân thể gỗ, thứ cậu sợ nhất chính là sát thương hỏa diễm.

Nhờ vào chút sức mạnh huyết tế cuối cùng phản hồi lại, cũng như sự khóa chặt thông tin, đại lão Bàn Cầu đã cưỡng ép đưa ý thức của mình vào một không gian thần bí.

Dù tro cốt Thánh Nhân có mang 'Xương Bất Hủ' đi đâu đi chăng nữa, dưới sự chuẩn bị kỹ càng của hắn, chúng cũng không thể trốn thoát!

Cho dù là không gian không thuộc 'Hiện thế chư thiên vạn giới' hay 'Cửu U' thì cũng không ngăn cản được hắn.

Không gian đăng cơ Thiên Đạo.

Đại sư vàng vẫn đang cầm hũ tro cốt của Thánh Nhân, bị kéo đi bay vèo vèo.

“Là ảo giác sao?” Đại sư vàng lẩm bẩm: “Sao mình cảm thấy khối xương này mọc lông vậy?” Đang nói chuyện thì đột nhiên có một luồng ý thức từ bên ngoài cưỡng ép xâm nhập vào không gian này, lao thẳng tới bên cạnh hũ tro cốt Thánh Nhân, khóa chặt lấy khối Xương Bất Hủ bên trong.

“【Cười lạnh】 Không thoát được đâu, Thánh Nhân.

Những tính toán của ngươi trước khi chết dù có hoàn mỹ đến đâu, nhưng kế hoạch là vật chết, nếu không biết biến thông thì sẽ không có hiệu quả đâu.” Luồng ý thức ngoại lai đó vậy mà có thể phát ra âm thanh — chỉ riêng điểm này thôi đã thấy nó cao cấp hơn Tống Thư Hàng nhiều rồi.

“Mẹ nó!

Làm ta hết hồn.” Đại sư vàng vung tay lên, tát một phát vào luồng ý thức ngoại lai đó.

Phản xạ có điều kiện.

Hoàn toàn là phản xạ có điều kiện, bất kể là ai, bên cạnh đột nhiên mọc ra một đống thứ gì đó rồi còn nói mấy lời thoại cao siêu, bản năng tát cho một phát là thao tác bình thường.

Bộp ~ Luồng ý thức ngoại lai đó bị một tát đánh tan.

Cùng lúc đó, trong hũ tro cốt Thánh Nhân, những sợi 'lông' trên xương vụt ra, cắm vào những mảnh ý thức bị đánh tan kia rồi lôi chúng vào trong hũ tro cốt.

Trên hũ tro cốt Thánh Nhân, vài trận pháp vụt sáng lên, nắp hộp nhanh chóng đóng lại.

Đồng thời, trên hộp có vài ổ khóa lớn hiện ra, khóa chặt cái hộp lại.

Trên dãy ổ khóa đó lại có những trận pháp che giấu hơi thở, ẩn giấu thiên cơ lần lượt vận hành.

Những trận pháp này phun ra một lớp sương mù nhạt, che phủ hũ tro cốt.

Sau khi mọi việc hoàn tất, hũ tro cốt Thánh Nhân đổi sang một quỹ đạo khác, bắt đầu một hành trình mới, chuyển dời đến khu vực khác của 'Không gian đăng cơ Thiên Đạo'.

Như vậy, sẽ không ai có thể khóa chặt nó được nữa.

“Trời ạ, đúng là đẳng cấp quá đi.” Đại sư vàng trợn mắt há mồm.

Biện pháp bảo vệ khối xương này của Thánh Nhân đúng là quá phong phú.

Nhìn hũ tro cốt đi xa, đại sư vàng xoa xoa cái đầu trọc của mình: “Xem ra trong thời gian ngắn chắc là không gặp lại hũ tro cốt của đại lão Thánh Nhân được rồi.” Nói xong, anh ta cúi đầu nhìn đôi bàn tay vàng rực của mình: “Hắc, ta trở lại rồi.” Tiểu thế giới cốt lõi. 'Thực Tại Ảo Giả' của Tống Thư Hàng biến mất. 'Khô nhân' Tống Thư Hàng hiện ra trước mặt mọi người.

Chương 2217

“Thư Hàng!” Tô Thị A Thập Lục vội vàng tiến lên đỡ lấy cậu.

Tống Thư Hàng há miệng nhưng họng quá khô, không phát ra tiếng nào.

Cậu run rẩy đưa tay ra, giơ bốn ngón tay về phía đại lão 'Cái Gì Cũng Bán'.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “???” À, đúng rồi.

Bá Tống là muốn đòi lại những mảnh vỡ của 'Viễn Cổ Thiên Đình' nhỉ, cậu ta đã đoạt lại mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các' từ tay Thiên Đế.

“Bốn tờ.” Trợ thủ nhỏ của cốt lõi lên tiếng: “Ý của Bá Tống đại nhân là, ít nhất phải bồi thường bốn tờ bảo hiểm.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán: “......” “Uống chút nước đi.” Tô Thị A Thập Lục lấy bình nước ra, bón cho Tống Thư Hàng vài hớp suối nguồn.

Tống Thư Hàng thở phào một hơi, rồi lại đổ một ít nước lên 'thân thể gỗ' của mình.

Thân thể khô héo dần dần bắt đầu khôi phục.

Trong đầu cậu, có một luồng 'sinh cơ' hoàn toàn khác với những người tu luyện dưới Cửu phẩm bắt đầu trào ra, nuôi dưỡng phần đầu của cậu, tiện thể nuôi dưỡng luôn thân thể gỗ.

Đó là sinh cơ Kiếp Tiên.

Chân thân của Tống Thư Hàng đã vượt qua đệ nhất kiếp và đệ nhị kiếp của 'Cửu phẩm Thiên Kiếp', trong cơ thể đã sinh ra sinh cơ Kiếp Tiên.

Hiện tại cảnh giới của cậu chưa tới, sinh cơ Kiếp Tiên cũng không thể cho cậu 'tuổi thọ vạn năm', nhưng nó có thể giúp Tống Thư Hàng có khả năng khôi phục mạnh hơn, sinh mệnh lực cũng ngoan cường hơn.

Vài nhịp thở sau, đầu và thân thể của Tống Thư Hàng đã khôi phục như cũ, trên thân thể gỗ thậm chí còn mọc ra vài chiếc lá.

“Sống lại rồi.” Tống Thư Hàng thoải mái thở phào một hơi.

“Có cần uống thêm nước không?” Tô Thị A Thập Lục lại lấy ra một bình nước khác.

“Không cần đâu, mình cảm thấy trạng thái bây giờ rất tốt.” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Lần đầu tiên phát hiện ra uống nước cũng là một việc hạnh phúc đến thế.

Đang cười...

đột nhiên, cơ thể cậu lại giống như bị hút cạn nước, nhanh chóng khô héo đi.

Cậu có thể cảm thấy da mình bắt đầu bọc sát lấy xương, môi khô nứt, nước bọt cũng không thể tiết ra được.

Thân thể gỗ còn thảm hơn, lớp vỏ nứt toác ra, những chiếc lá vừa mọc ra trong nháy mắt đã héo vàng rụng xuống.

Tống Thư Hàng: “???” “Tống ~ ngốc ~ di chứng ~ lời nguyền ~ héo ~” Tiên tử Tạo Hóa yếu ớt nhắc nhở.

Là di chứng sau huyết tế của đại lão Bàn Cầu.

“Muốn mạng rồi.” Tống Thư Hàng thều thào.

Bạch Long tỷ tỷ đưa móng nhỏ ấn lên người cậu, liên tục thi triển vài phát Trị liệu thuật, pháp thuật thanh tẩy lời nguyền, pháp thuật xua đuổi hiệu ứng xấu.

Trong nhất thời, hiệu ứng ánh sáng của pháp thuật bao phủ lấy Tống Thư Hàng.

Sau khi pháp thuật kết thúc, Tống Thư Hàng giống như vừa mới uống nước xong, nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng cũng giống như trước, vài nhịp thở sau, thân thể và cái đầu của cậu lại héo quắt trở lại.

“Di chứng này bá đạo thật.” Bạch Long tỷ tỷ thu móng nhỏ lại.

Tống Thư Hàng truyền âm: “Tôi còn cứu được nữa không?” “Nếu là ta ở thời kỳ toàn thịnh thì chắc là có cách.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Quy tiền bối nhắc nhở: “Chỗ đạo hữu Cái Gì Cũng Bán chắc là có đạo cụ dùng được đấy.” “Có thu phí nhé.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán mỉm cười: “Ta có vài đạo cụ khá tốt, về giá cả thì ta đảm bảo sẽ không tăng giá đâu.” Tiền bối, ngài thay đổi rồi, hồi trước ngài toàn giảm giá cho con mà.

“Giảm giá là không thể nào giảm giá được, không tăng giá là đã nể mặt ngươi có tiềm lực khách hàng ưu tú rồi, vốn dĩ ta định cho ngươi vào danh sách đen luôn đấy.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói rồi đưa mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các' vừa lấy lại từ Thiên Đế cho Tống Thư Hàng.

Như vậy, mảnh vỡ Thiên Đình của Tứ Phương Đại Đế đều đã nằm trong tay Tống Thư Hàng. 'Đông Chi Điện' hoàn chỉnh của Bắc Phương Đại Đế. 'Nam Thu Tự' hoàn chỉnh của Nam Phương Đại Đế.

Mảnh vỡ 'Hạ Cung' của Tây Phương Đại Đế.

Và bây giờ là mảnh vỡ 'Đông Phương Xuân Các' của Đông Phương Đại Đế.

Cảm giác 'sưu tầm thẻ' thành công này thật thỏa mãn.

“Có mua không?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán cười hì hì hỏi.

Tống Thư Hàng run rẩy xua tay — không có tiền.

Đồng thời, cậu thử bắt đầu liên lạc với Bạch tiền bối Two: [Bạch tiền bối, Bạch tiền bối.] Lời nguyền và di chứng của Chúa tể Cửu U thì quả nhiên vẫn nên tìm Chúa tể Cửu U giải quyết là hợp lý nhất. [Thư Hàng, mở Thế Giới Cốt Lõi ra đi.] Giọng nói quen thuộc của Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, Thế Giới Cốt Lõi mở ra một lối nhỏ.

Vèo ~~ một thanh 'Phi kiếm dùng một lần' cắm phập trước mặt cậu, Bạch tiền bối đứng trên chuôi kiếm, xuất hiện đầy soái khí. "Là phân thân của Bạch tiền bối đến rồi sao?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm là kẻ đầu tiên chú ý tới. "Hôm nay Bạch Thánh Quân vẫn đẹp trai như cũ, nhưng không thấy đi giày.

Có vẻ thiên kiếp Cửu Phẩm quá kịch liệt, khiến Bạch Thánh Quân đến giày cũng văng mất?" Bạch tiền bối từ trên phi kiếm nhảy xuống, nhìn về phía Tống Thư Hàng khô quắt: "Trông cậu tệ quá nhỉ." Tống Thư Hàng cứng ngắc gật đầu.

Cái cổ thiếu nước của cậu cứng đờ, khô giòn.

Cảm giác như chỉ cần gật mạnh thêm chút nữa là cổ sẽ gãy luôn.

Bạch tiền bối đặt tay lên người cậu, giống như Bạch Long tỷ tỷ, liên tiếp thi triển hơn chục loại pháp thuật.

Từ trị liệu thuật đến pháp thuật xua tan hiệu ứng tiêu cực, rồi tịnh hóa nguyền rủa, cam lộ thuật, phục hồi năng lượng, tụ tập linh lực, v.v.

Sau một loạt pháp thuật, hộp sọ và thân cây của Tống Thư Hàng lại khôi phục như lúc ban đầu.

Thân cây lần này không chỉ mọc ra lá xanh, mà thậm chí còn nở ra nụ hoa, cả người cậu tỏa ra khí tức mùa xuân.

Nhưng chỉ sau vài hơi thở, hoa lại héo tàn, lá khô héo, thân cây nứt nẻ. "Trạng thái của cậu phiền phức thật, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Bạch tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng há miệng, nhưng cổ họng khô khốc khó chịu, không phát ra tiếng nào.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm thay cậu trả lời: "Ngày thường chọc ghẹo đại lão ấy mà." Bạch tiền bối hiểu ra gật đầu, vỗ vỗ Tống Thư Hàng, nói: "Sau này cẩn thận một chút nhé.

Trong lúc ta đang độ kiếp mà cậu đã chọc ghẹo bao nhiêu đại lão rồi?

Quá thường xuyên, không tốt cho cơ thể đâu." Mắt Tống Thư Hàng ướt át.

Phân thân Bạch tiền bối này, hình như là loại rất biết quan tâm người khác? "Bạch đạo hữu có cách nào giải quyết trạng thái này của Tống Thư Hàng không?" Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối vuốt cằm suy nghĩ.

Lúc này, Quy tiền bối bên cạnh lên tiếng: "Thật ra, ta có một ý tưởng tạm thời giải quyết trạng thái của Thư Hàng.

Chúng ta không cần nghĩ đến việc chữa trị tận gốc vội, có thể khống chế bệnh trạng mất nước, khô héo của cậu ấy trước.

Việc chữa trị tận gốc có thể từ từ từng bước." "Quy đạo hữu có cao kiến gì sao?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Quy tiền bối cười tủm tỉm nói: "Mặt nạ dưỡng ẩm!

Đã thiếu nước thì cứ liên tục bổ sung nước cho cậu ấy thôi." Tống Thư Hàng: "..." Giây phút này, Quy tiền bối trông cứ như một nhân viên tiếp thị mặt nạ. "Nhưng cậu ấy không chỉ thiếu nước ở mặt, mà cả người đều thiếu nước." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Vậy thì dán một lớp mặt nạ dưỡng ẩm toàn thân cho cậu ấy." Quy tiền bối vui vẻ nói: "Dưỡng ẩm từ ngoài vào trong, để làn da ẩm mượt, có tính đàn hồi, căng bóng Q-tán." Tống Thư Hàng không khỏi tưởng tượng cảnh mình dán đầy mặt nạ toàn thân, giơ ngón cái về phía mọi người: "Căng bóng Q-tán à." Không được, cậu thà giữ trạng thái khô quắt này! "Nghe có vẻ rất hợp lý." Thông Nương gật đầu bấm like cho Quy tiền bối.

Cô và Quy tiền bối đã hình thành "Liên minh Quy Thông", trong cuộc sống hàng ngày, cô luôn ủng hộ Quy tiền bối trong mọi chuyện. "Ý tưởng này, không có vấn đề gì." Sở các chủ từ xa trong suối nước nóng truyền âm đến.

Nàng vẫn luôn chú ý đến diễn biến bên này. "Nếu chỉ là bổ sung nước thì có lẽ ta có thứ có thể dùng được.

Thư Hàng, mở một lối đi trong thế giới Hạch Tâm đi, ta phải tìm trong kho báu của mình, không biết có tìm thấy món đồ đó nữa không." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng mở một lối đi VIP chuyên dụng cho Bạch tiền bối.

Sau đó Bạch tiền bối bắt đầu lục lọi trong không gian rộng lớn của mình.

Vài phút sau. "Ồ?

Thật không ngờ lại tìm thấy thứ này." Bạch tiền bối nói, rồi đưa tay ra, trong lòng bàn tay nâng mấy quả màu đỏ rực.

Những quả này trông rất "nóng", mỗi quả dường như đều phong ấn ngọn lửa ngàn năm bất diệt bên trong.

Tống Thư Hàng bản năng lùi lại mấy bước.

Thứ này, nếu ăn vào, cậu vốn đã mất nước, sẽ lập tức bị "nội hỏa công tâm", thiêu đến tro cũng không còn mất? "Thứ này có thể bổ sung nước cho Tống Thư Hàng sao?" Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Rõ ràng đây là dị bảo thuộc tính hỏa mà, chẳng lẽ Bạch tiền bối muốn lấy độc trị độc, để Tống Thư Hàng đạt được hiệu quả dương cực chuyển âm? "Đây là Thiên Niên Chu Quả." Bạch tiền bối giải thích: "Hồi ta xuất quan, Thư Hàng tiểu hữu và Đậu Đậu đến đón ta.

Khi đó, ta đã hứa tặng Đậu Đậu một ít Thiên Niên Chu Quả, nhưng sau này, ta vẫn luôn quên đưa cho Đậu Đậu." Nói rồi, Bạch tiền bối lấy ra một "phi kiếm dùng một lần", thành thạo bọc Thiên Niên Chu Quả lại, viết "Đậu Đậu nhận" rồi treo lên phi kiếm. "Đã tìm thấy rồi thì hôm nay gửi cho Đậu Đậu đi.

Ta có dự cảm, gần đây nó sẽ thích Thiên Niên Chu Quả này." Nói xong, Bạch tiền bối lại rút điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Đậu Đậu:【Đậu Đậu, ta gửi cho ngươi một bưu kiện phi kiếm.

Đến lúc đó ngươi đến "Đài Tẩy Kiếm" của Hoàng Sơn đạo hữu để nhận bưu kiện nhé, đừng quên nhận hàng.】 Viết xong, Bạch tiền bối kết một kiếm quyết.

Xoẹt ~ Phi kiếm dùng một lần mang theo bưu kiện vút lên trời, bay về phía "Đài Tẩy Kiếm" ở nhà Hoàng Sơn Tôn Giả.

Gửi xong bưu kiện phi kiếm, Bạch tiền bối lại phát cho tất cả đạo hữu có mặt mỗi người một quả "Thiên Niên Chu Quả", nói: "Chu Quả lần này sinh trưởng không tệ, mọc ra rất nhiều." Khi phát đến Tống

Thư Hàng, Bạch tiền bối nghĩ nghĩ, lại thu Chu Quả về, nói: "Thư Hàng lần này thì thôi, cậu hiện tại không thích hợp ăn Chu Quả này." Mắt Tống Thư Hàng lại ướt át.

Đây là chút nước ít ỏi còn lại của cậu.

Bạch tiền bối lại tiếp tục tìm kiếm trong kho báu khổng lồ của mình.

Chương 2218

Đang tìm bỗng nhiên, y lại lấy ra một đống vảy rồng lửa đang cháy. "À đúng rồi, đây là Vảy Viêm Long ta đã hứa cho Diệt Phượng đạo hữu cách đây không lâu." Bạch tiền bối nói.

Sau đó, y lại gửi một bưu kiện phi kiếm dùng một lần, kèm theo dòng chữ "Diệt Phượng công tử nhận".

Gửi đồ cho Diệt Phượng công tử xong, Bạch tiền bối nghĩ nghĩ, lại phát số Vảy Viêm Long còn thừa trong tay cho Tô Thị A Thập Lục và Thông Nương. "Thứ này đối với ta đã không còn tác dụng, giữ lại chỉ tốn không gian, tiện thể dọn dẹp luôn." Bạch tiền bối vừa nói vừa nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn đống vảy rồng đang cháy: "..." "Thư Hàng thì thôi, thứ này cậu không dùng được." Bạch tiền bối nói, rồi lại thu đống vảy rồng về.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, cậu biết ngay mà.

Sau đó...

Bạch tiền bối lại gửi thêm hai bưu kiện cho Giao Bá Chân Quân và Tuyết Lang Động Chủ.

Từ khi xuất quan năm nay, Tuyết Lang Động Chủ đã giúp y làm đủ loại giấy tờ, Bạch tiền bối đã sớm chuẩn bị một phần quà cảm tạ cho y.

Còn bưu kiện của Giao Bá Chân Quân thì được chuyển giao cho Ngư Kiều Kiều.

Đáng nói là, tất cả quà tặng đều thuộc tính hỏa.

Rõ ràng Tuyết Lang Động Chủ là "tộc băng", tại sao lại cần bảo vật thuộc tính hỏa?

Sau khi liên tiếp bốn bưu kiện được gửi đi, lúc phát quà thì Tống Thư Hàng luôn không có phần.

Cái cảm giác bi thương như người anh cả, chị cả phát kẹo, phát quà cho các em, ai cũng có phần, nhưng lại có một đứa em trai nhỏ không có, cứ lởn vởn mãi không tan. "Bạch tiền bối, phân thân lần này của người, luôn cảm thấy có gì đó khác với mấy cái trước." Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Mặc dù các phân thân trước đây tính cách cũng khác nhau.

Nhưng phân thân hôm nay, đặc biệt khác biệt. "Ồ?

Cậu có thể nhận ra sao?" Bạch tiền bối khẽ gật đầu nói: "Bởi vì lần này, nửa thân trên là chân thân." Tống Thư Hàng kinh hãi: Nửa thân trên là chân thân, đây là cái trò quái quỷ gì vậy?

Chỉ có một nửa chân thân đến thôi sao?

Nửa thân còn lại vẫn đang "chơi" thiên kiếp trong không gian thiên kiếp Cửu Phẩm à? "Thảo nào Bạch đạo hữu lần này không đi giày." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nói. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, người chú ý sai trọng điểm rồi!" Tống Thư Hàng sử dụng truyền âm nhóm nói: "Nếu nửa thân trên là chân thân, vậy nửa thân dưới là gì chứ!" "Là phân thân đó." Bạch tiền bối dứt khoát đáp.

Tô Thị A Thập Lục mở to mắt.

Vậy ra, Bạch tiền bối trước mặt là sự kết hợp của một nửa chân thân + một nửa phân thân sao? "Thư Hàng vừa bị chặt đầu, chỉ còn mỗi cái đầu.

Bên Bạch đạo hữu lại tự chặt mình ra làm đôi, hai người đã bàn bạc trước rồi sao?" Bạch Long tỷ tỷ dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng: "..." Cái đầu của tôi không phải tự nguyện cắt xuống, tôi khác với vị đại lão kia chủ động muốn cắt đứt em trai ruột để độ kim!

Ngoài ra... phân thân mới của Bạch tiền bối thật thảm, vừa xuất hiện đã bị chặt làm đôi.

Quả nhiên là bị phân thân mặt liệt lần trước của Bạch tiền bối hố cho rồi? "Bởi vì ta muốn đi ra từ thế giới thiên kiếp, nhưng lại không muốn bỏ dở nửa chừng.

Thế nên, ta dùng pháp khí đạo cụ 'phân ly thân thể' lần trước, tự chặt mình ra làm đôi, sau đó lại chặt phân thân ra làm đôi, rồi tổ hợp lại một chút là ra rồi." Bạch tiền bối đáp.

Thứ y dùng, chính là pháp khí đã chặt đứt cánh tay của Tống Thư Hàng ngày trước.

Hồi đó, Bạch tiền bối đã mang cánh tay của Tống Thư Hàng đi chơi rất vui vẻ trong không gian thiên kiếp, còn mang về một đống "thiên kiếp hạt nhân đạn" nữa chứ.

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Nhưng cái hộp pháp khí đó không phải rất nhỏ sao?

Làm sao mà chứa được nửa thân thể?" Khi đó, cậu từng muốn thử làm "Kỵ sĩ không đầu", nhưng cái hộp đó quá nhỏ, không chứa nổi cái đầu của cậu.

Hiện tại, nguyện vọng của cậu đã thực hiện được một nửa rồi.

Cậu đã trở thành "Kỵ sĩ mất thân", chỉ còn mỗi cái đầu, còn thân thể thì không còn nữa. "Mở cái hộp đó ra, đặt vào eo mình mà chặt một cái, là có thể tự chặt ngang eo mình rồi." Bạch tiền bối giới thiệu.

Ánh mắt mọi người đổ dồn vào phần eo của Bạch Thánh.

Trước đây họ chưa từng chú ý, tỷ lệ vòng eo của Bạch Thánh lại quyến rũ đến thế. "Vậy, nửa thân trên của phân thân Bạch tiền bối + nửa thân dưới của chân thân, đang độ kiếp trong thế giới thiên kiếp?" Tống Thư Hàng nói. "Không sai, đợi khi phân thân tiêu hao gần hết, ta lại đổi về là được." Bạch tiền bối nhất tâm nhị dụng, vừa trò chuyện với mọi người, vừa tìm kiếm trong kho báu đồ sộ của mình.

Vài hơi thở sau. "Tìm thấy rồi." Bạch tiền bối đưa tay ra, lấy ra hai viên châu. "Nhãn châu?" Tống Thư Hàng vô thức hỏi.

Gần đây cậu có bệnh, cứ nhìn thấy viên châu tròn tròn là lại nghĩ là mắt. "Không phải, đây là Ngọc Châu ta luyện chế ra khi tu luyện 《Ngọc Châu Thông Thần》 trước kia.

Vì có ý nghĩa kỷ niệm rất lớn nên ta vẫn luôn cất giữ." Bạch tiền bối lên tiếng đáp. " 《Ngọc Châu Thông Thần》 ?

Ta nhớ đây là một loại thần thông ảo thuật hệ thủy mà." Quy tiền bối lên tiếng.

Nhưng, y không nhớ rằng tu luyện 《Ngọc Châu Thông Thần》 lại có thể luyện ra Ngọc Châu thật!

Mặc dù tên nó là 《Ngọc Châu Thông Thần》 , nhưng đó chỉ là tên công pháp mà thôi!

Loại ảo thuật hệ thủy này khi thi triển, sẽ có hư ảnh Ngọc Châu hiện lên, từ đó khiến kẻ địch rơi vào huyễn tượng không thể tự thoát ra.

Nhưng đó chỉ là hư ảnh, không phải vật thể thật mà? "Đúng vậy, chỉ là một pháp thuật huyễn ảo hệ thủy.

Nhưng, nó không quá hợp với ta.

Có lẽ là do thuộc tính chủ yếu của ta là thuộc tính đại địa." Bạch tiền bối đáp. "Hai viên Ngọc Châu này dùng thế nào ạ?" Tống Thư

Hàng vừa nhận lấy châu, liền cảm thấy hơi nước nồng đậm không ngừng tuôn ra từ viên châu, dưỡng ẩm cho cơ thể và hộp sọ của cậu.

Hạn hán lâu ngày gặp cam lộ, chính là cảm giác này.

Thật sảng khoái ~ "Một viên đeo trên thân thể, viên còn lại thì tìm cách treo lên đầu đi." Bạch tiền bối đáp. "Đeo trên thân thể thì dễ giải quyết rồi, làm thành vòng cổ mà đeo là được.

Nhưng, treo lên đầu thì treo thế nào ạ?" Tống Thư Hàng cầm Ngọc Châu nói.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm thấy có kẽ hở liền châm chọc: "Ngươi có thể móc nhãn cầu mắt phải của mình ra, rồi đặt viên Ngọc Châu này vào." "Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị rất không tệ đấy chứ." Tống Thư Hàng cười ha hả.

Tóc cậu khẽ động, hóa thành hai mươi bàn tay nhỏ, đồng thời ấn lên thân Xích Tiêu Kiếm, 《Dưỡng Đao Thuật》 ×20, đồng bộ phát động. "A nha nha nha ~" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối hoàn toàn im lặng.

Cuối cùng.

Dưới sự hỗ trợ của Tô Thị A Thập Lục và Quy tiền bối, Tống Thư Hàng cuối cùng đã thành công đeo hai viên "Ngọc Châu" lên người.

Một viên được chế tác thành hoa tai, đeo ở tai trái.

Viên còn lại hóa thành vòng cổ.

Có hai viên châu này không ngừng dưỡng ẩm cho cơ thể, hộp sọ và nhục thân của Tống Thư Hàng tạm thời duy trì trạng thái bình thường.

Ngoại trừ việc trên cơ thể thỉnh thoảng sẽ mọc ra lá mới, thì không có vấn đề lớn nào khác. "Đi thôi, chúng ta ra ngoài tạm biệt Hằng Hỏa tiền bối." Cậu hoạt động cơ thể một chút, lên tiếng nói.

Sau khi từ biệt Nho gia, cậu sẽ chuẩn bị liên hệ Thanh Loan tiên tử, sau đó điều chỉnh trạng thái, rồi đi đến Thú tu giới dạo một vòng nữa.

Tranh thủ sớm ngày luyện lại thân thể của mình.

Cửa ra của thế giới Hạch Tâm mở ra.

Bên ngoài, đã là đêm khuya.

Nho gia vẫn sáng đèn như cũ.

Khi Tống Thư Hàng và vài người bước ra khỏi thế giới Hạch Tâm, vừa hay có mấy đệ tử Nho gia đang tuần tra đi ngang qua, phát hiện ra họ.

Mấy đệ tử Nho gia này mặc áo gai tang phục.

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, hai mắt họ sáng rực lên. "Là Bá Tống Huyền Thánh!" Mấy ngày trước, không đệ tử Nho gia nào dám nhìn thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh.

Nhưng hiện tại, khả năng Tống Thư Hàng là "Thánh Nhân Nho gia chuyển thế" đã lan truyền khắp Nho gia.

Hơn nửa số đệ tử Nho gia đều đã tận mắt chứng kiến Bá Tống Huyền Thánh hóa thành "Thánh Nhân" và tử chiến với một vị đại lão tuyệt thế. "Chào buổi tối, Bá Tống tiền bối." Các đệ tử Nho gia chủ động hành lễ.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói: "Chào buổi tối, xin hỏi Hằng Hỏa tiền bối đang ở đâu?" "Hằng Hỏa Chân Quân đang ở Kim Liên thế giới, ngài ấy đã thông báo cho tất cả chúng tôi từ sớm, một khi Bá Tống tiền bối ngài ra ngoài, sẽ lập tức đưa ngài qua đó." Một đệ tử

Nho gia nói.

Đồng bạn của hắn tiếp lời: "Tối nay, chúng tôi sẽ chuẩn bị tang lễ cho bốn vị 'Thập Tam Kiếp Tiên'." Bốn kim thân Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia được đón về từ tay "Thiên Đế", tối nay sẽ được an táng trong Kim Liên thế giới. "Bá Tống tiền bối, cùng với Bạch Thánh Quân và các vị tiền bối, xin mời đi theo chúng tôi." Ba đệ tử Nho gia dẫn đường phía trước, đưa Tống Thư Hàng và nhóm người đi đến Kim Liên thế giới.

Trong Kim Liên thế giới.

Tang lễ đã đi vào hồi kết.

Bốn kim thân Thập Tam Kiếp Tiên được nhập quan, an táng tại trung tâm Kim Liên thế giới.

Khi Tống Thư Hàng được đưa vào Kim Liên thế giới, vừa hay nhìn thấy cảnh hạ quan.

Chương 2219

Nho gia không hỏa táng bốn kim thân Kiếp Tiên.

Mà cho dù có muốn hỏa táng cũng không thể, kim thân Kiếp Tiên không phải cứ tùy tiện đốt là thành tro được.

Nắp quan tài cũng không được phong bế, chỉ đơn giản là đậy lên.

Có lẽ, trong thâm tâm các đệ tử Nho gia vẫn hy vọng bốn vị Kiếp Tiên, một ngày nào đó có thể "chết đi sống lại", bật nắp quan tài mà vùng dậy?

Bốn kim thân Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia đã hạ táng xong.

Hằng Hỏa Chân Quân và mấy vị "trưởng lão" Nho gia đi về phía Tống Thư Hàng. "Tống tiểu...

Bá Tống đạo hữu, cậu đây là sao vậy?" Hằng Hỏa Chân Quân nhìn Tống Thư Hàng, có chút lo lắng hỏi.

Lúc này, trên người Tống Thư Hàng không ngừng có lá non vươn ra, rồi nụ hoa nở rộ, tràn ngập phong cách manga thiếu nữ.

Tiểu hữu này khi nào thì chuyển nghề tu luyện Druid phương Tây vậy? "Không sao, tôi khỏe lắm.

Thân thể mất rồi, nhưng chỉ to bằng miệng chén thôi mà.

Qua một thời gian nữa, đợi tôi luyện lại thân thể của mình, thì lại là một hảo hán nữa thôi." Tống Thư Hàng vỗ ngực nói: "Hiện tại, Hằng Hỏa tiền bối có thể gọi tôi là Kỵ sĩ mất thân Bá Tống." Kỵ sĩ mất thân là cái quái gì vậy?

Hằng Hỏa Chân Quân mặt đầy ngơ ngác gật đầu, rồi nhìn sang Bạch, cười nói: "Lâu rồi không gặp, Bạch đạo hữu.

Mà nói... hôm nay nhìn ngươi có chút đặc biệt.

Là chân thân sao?" "Ừm, vì ta hiện tại chỉ có nửa thân trên là chân thân, nên các ngươi sẽ cảm thấy hơi kỳ lạ." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả, một câu nói không cần suy nghĩ, bật ra khỏi miệng: "Bạch tiền bối hiện tại là Kỵ sĩ mất chân." Vừa nói chuyện, đột nhiên thân cây của cậu bị vướng chân...

Tống Thư Hàng ngã sõng soài xuống đất, đập vào mặt đất cứng rắn của Kim Liên thế giới, mặt đau điếng.

Hằng Hỏa Chân Quân lại lần nữa ngơ ngác, hắn nhìn sang Tô Thị A Thập Lục, hỏi: "A Thập Lục, ngươi không sao chứ?" "Yên tâm đi, Hằng Hỏa tiền bối, tôi rất khỏe." Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói.

Cuối cùng cũng có một người bình thường, Hằng Hỏa Chân Quân thở phào nhẹ nhõm.

Quy tiền bối nhìn mặt Hằng Hỏa Chân Quân, thông qua biểu cảm, ngôn ngữ, hành động của hắn, rồi dựa theo 《Tâm lý học》 mà suy đoán, rất nhanh đã đoán ra suy nghĩ của Hằng Hỏa Chân Quân.【Ngươi ngây thơ quá, Hằng Hỏa tiểu đạo hữu.】 Quy tiền bối nở một nụ cười rùa bí ẩn... nụ cười quỷ dị!

A Thập Lục không phải là người bình thường nhất, cô hiện tại đang trong thử luyện đặc biệt của Thiên Hà Tô Thị.

Cứ cách một khoảng thời gian, cô lại gặp một Tô Thị A Thập Lục khác, và giữa hai người sẽ xảy ra đại chiến kinh thiên động địa.

Sẽ có một ngày, số lượng "A Thập Lục" vĩnh viễn ngủ say trong không gian đặc biệt của Tô Thị A Thập Lục, sẽ đuổi kịp ngọn núi linh kiện Vân Tước Tử chứ?

Không biết trong tương lai, những A Thập Lục được thu lại kia, có biến thành loại phân thân đặc biệt gì đó không?

Nếu hàng vạn A Thập Lục cùng xuất hiện, cảm giác sẽ rất thú vị.

Không biết đến lúc đó Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ đối phó thế nào? "Thật khiến người ta mong chờ." Quy tiền bối nói.

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà mỹ nhân chui ra, kéo Tống Thư Hàng từ dưới đất dậy.

Hằng Hỏa Chân Quân nghiêm túc nói: "Bá Tống đạo hữu, nếu có chỗ nào cần Nho gia giúp đỡ, cứ việc mở lời." Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, nhìn Hằng Hỏa Chân Quân, nói: "Hằng Hỏa tiền bối, giữa ngài và tôi, cần gì phải khách khí như vậy?" Vừa nói chuyện, sau lưng cậu có một nụ hoa lớn bừng nở, giống như hiệu ứng làm đẹp của điện thoại bị lỗi.

Cảnh tượng đẹp đến đau lòng.

Hằng Hỏa Chân Quân muốn cười, nhưng lúc này cười ra thì là một hành động vô cùng bất lịch sự, thế nên Hằng Hỏa Chân Quân cố nín cười, mặt giữ vẻ bình tĩnh.

Lúc này, sau lưng Hằng Hỏa Chân Quân, có một vị "trưởng lão" Nho gia suy tư một lát, rồi nói với Tống Thư Hàng: "Bá Tống tiền bối, tôi có một thỉnh cầu mạo muội, không biết có được không..." Vị trưởng lão này còn chưa nói xong, Tạo Hóa Tiên Tử sau lưng Tống Thư Hàng đã mở miệng hát: "Nếu ngươi cảm thấy mạo muội ~ thì hãy vẫy vẫy tay ~ vẫy vẫy tay ~ đừng nói ~ đừng nói ~~" Vị trưởng lão Nho gia này cứng đờ há miệng, vô cùng ngượng nghịu. "Tạo Hóa Tiên Tử đừng nghịch." Tống Thư Hàng ấn đầu Tạo Hóa Tiên Tử, treo cô bé ra sau lưng, rồi lại nói với vị trưởng lão kia: "Có thỉnh cầu gì, đạo hữu cứ nói nghe thử.

Nhưng mà, trạng thái của tôi hiện tại ngài cũng thấy rồi đấy, tôi không nhất định có thể giúp được gì." "Không phải vậy, tôi không phải thỉnh Bá Tống tiền bối giúp đỡ." Vị trưởng lão Nho gia liên tục xua tay, rồi lên tiếng nói: "Tôi chỉ muốn thỉnh Bá Tống tiền bối, liệu có thể tạm thời lấy 'Thánh Nhân Chi Nhãn' ra..." "Không ~ không được ~" Tạo Hóa Tiên Tử vội vàng hát, cô bé bám trên lưng Tống Thư Hàng, đưa tay ấn một cái vào hốc mắt cậu, thu Thánh Nhân Chi Nhãn về.

Sau đó cô bé nhảy vút lên, tư thế ưu mỹ, nhảy vào đầu Tống Thư Hàng, biến mất.

Tiếp theo, Công Đức Xà mỹ nhân phối hợp bước lên, đổi lại nhãn cầu cho Tống Thư Hàng.

Cả quá trình như nước chảy mây trôi, đổi nhãn cầu còn nhanh hơn cả chớp mắt.

Hai vị tiên tử phối hợp rất ăn ý.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. "Tiên tử, đừng nghịch nữa.

Hơn nữa, tính theo phe phái thì cô cũng là người Nho gia mà!" Tống Thư Hàng nói.

Nho gia đây là muốn thu hồi Thánh Nhân Chi Nhãn về à, cũng phải thôi...

Thánh Nhân Chi Nhãn đối với Nho gia có ý nghĩa còn quan trọng hơn cả Thập Tam Kiếp Tiên.

Nếu là cậu, cho dù phải trả bất cứ giá nào, cậu cũng sẽ muốn thu hồi Thánh Nhân Chi Nhãn về. "Tiên tử, Bá Tống tiền bối, hai vị đừng hiểu lầm.

Tôi không hề nói là muốn Nho gia thu hồi Thánh Nhân Chi Nhãn." Vị trưởng lão Nho gia kia liên tục xua tay, nói.

Nếu là một tháng trước, trong Nho gia vẫn còn có người mang ý nghĩ tìm mọi cách, thử đổi lại Thánh Nhân Chi Nhãn từ Bá Tống

Huyền Thánh.

Nhưng hiện tại, đã khác xưa rồi.

Bá Tống Huyền Thánh, cứu Nho gia khỏi nguy nan, ân tình như vậy, Nho gia không biết lấy gì báo đáp.

Cho dù tạm gác ân tình to lớn này sang một bên, Bá Tống Huyền Thánh rất có thể là Thánh Nhân chuyển thế a!

Hơn nữa, giữa Bá Tống Huyền Thánh và Thánh Nhân, thật sự có rất nhiều điểm tương đồng.

Chẳng hạn như họ đều cực kỳ "đỉnh".

Thánh Nhân Nho gia đỉnh cỡ nào thì không cần phải miêu tả nữa, còn Bá Tống Huyền Thánh thì lại là người duy nhất trong ngàn năm qua, ba lần liên tiếp lên sóng trực tiếp chư thiên vạn giới.

Xưa nay chưa từng có, sau này cũng chưa chắc có ai làm được! "Tôi chỉ là muốn, liệu có thể vào phút cuối.

Để mắt của Thánh Nhân, nhìn thẳng vào bốn vị Kiếp Tiên một cái." Vị trưởng lão Nho gia kia nói.

Vừa nãy trong lễ tang của bốn vị Kiếp Tiên, Bá Tống Huyền Thánh vẫn luôn đứng rất xa.

Vì vậy, chỉ cầu được nhìn một cái thôi, cho dù... chỉ là mắt của Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng khẽ dừng lại.

Sau đó, cậu gật đầu. "Tiên tử." Cậu khẽ gọi.

Tạo Hóa Tiên Tử, lại không xuất hiện. "Nếu cô không muốn ra ngoài... thì đưa mắt cho tôi đi, cô trốn trong đó nhìn là được rồi." Tống Thư Hàng dịu giọng nói.

Nửa lúc sau.

Hai ngón tay của Tạo Hóa Tiên Tử nhô ra từ vị trí giữa trán Tống Thư Hàng.

Giữa các ngón tay của cô bé, khẽ kẹp lấy mắt của Thánh Nhân. "Chế độ ba mắt?" Thông Nương chớp chớp mắt nói. "Nhưng nhìn cứ như là hai ngón tay kẹp lấy 'con mắt', rồi đóng đinh vào giữa trán Tống Thư Hàng vậy." Quy tiền bối chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: "..." Công Đức Xà mỹ nhân bám sau lưng Tống Thư Hàng, nàng đưa tay ra, nhận lấy Thánh Nhân Chi Nhãn từ tay Tạo Hóa Tiên Tử, sau đó dùng hai tay nâng nó lên.

Tống Thư Hàng đi về phía trước, thẳng đến nơi an táng kim thân bốn vị Kiếp Tiên.

Công Đức Xà mỹ nhân đưa hai tay về phía trước.

Mắt của Thánh Nhân, nhìn về nơi an táng bốn tôn "Thập Tam Kiếp Tiên".

Bởi vì không khí rất nghiêm túc, Tống Thư Hàng không buông thả bản thân, cũng không nghĩ lung tung.

Càng không có ý niệm muốn dùng "Thánh Nhân Chi Nhãn" để thi triển cường giả giám định thuật lên kim thân bốn vị Kiếp Tiên.

Cậu rất nghiêm túc tế điện kim thân Kiếp Tiên.

Đôi khi, cây không muốn động, nhưng gió lại cứ thổi làm cành cây đung đưa.

Trong quá trình tế điện, cành lá trên thân cây của Tống Thư Hàng không ngừng nhú ra, đung đưa theo gió.

Từng nụ hoa đua nhau nở rộ...

Mặc dù không khí trang nghiêm đến mấy cũng giảm đi đáng kể.

Từng đợt hương hoa thoang thoảng bay khắp Kim Liên thế giới.

Trong những phấn hoa này, hình như còn mang theo năng lực "gây ảo giác".

Hiệu quả gây ảo giác này không gây hại cho cơ thể người, hơn nữa hiệu quả cũng rất thấp, mọi người cũng không quá để tâm.

Nhưng, cùng với hương hoa ngày càng nồng đậm, trước mắt rất nhiều đệ tử Nho gia... dường như xuất hiện ảo giác.

Các đệ tử thấy tại nơi an táng Kiếp Tiên Nho gia, có chính khí ngưng tụ.

Sau đó, có bốn bóng dáng nam tử nho nhã hiện lên, đúng là bốn tôn Kiếp Tiên Nho gia được hạ táng.

Bốn vị nam tử nho nhã, hoặc tay ôm kinh quyển, hoặc ôm cổ cầm, hoặc cầm trường kiếm múa, hoặc thổi sáo dài.

Họ cùng nhau, gảy đàn, ngâm thơ, múa kiếm, thổi sáo, luận đạo giảng pháp.

Chương 2220

Lờ mờ giữa bọn họ, còn có chín bóng người mơ hồ khác. "Là ảo ảnh sao?" Hằng Hỏa Chân Quân dụi dụi mắt.

Hắn hiện giờ đã vô hạn tiếp cận cảnh giới "Tôn Giả", thậm chí thân là quản lý viên của "Kim Liên thế giới", vậy mà lại không thể miễn nhiễm với ảo ảnh này?

Nếu là ảo ảnh, tại sao lại chân thực đến vậy?

Hơn nữa, nội dung giảng pháp luận đạo của bốn vị Kiếp Tiên, dường như đều có thể nghe rõ ràng.

Các đệ tử Nho gia, hai mắt mơ màng, nhưng nghe nội dung giảng pháp luận đạo của các Kiếp Tiên, trong lòng rất nhiều nghi hoặc bỗng nhiên thông suốt.

Rất nhiều kiến thức lý luận công pháp khó hiểu, không biết vì sao đều được giải đáp dễ dàng.

Tất cả đệ tử tham gia tang lễ lần này, đều tiến vào một trạng thái mâu thuẫn.

Hai mắt họ mơ màng, nhưng nội tâm lại sáng tỏ như gương.

Não bộ vận chuyển tốc độ cao, sự lý giải về công pháp Nho gia, sự lĩnh ngộ về tâm cảnh, đều tăng vọt.

Tình trạng này kéo dài gần nửa giờ.

Đột nhiên, trong Kim Liên thế giới lại thổi đến một trận gió.

Tất cả phấn hoa đều bị thổi bay tán loạn.

Phấn hoa tan đi, bốn hư ảnh nam tử nho nhã từ nơi an táng bay lên, cũng theo đó mà biến mất.

Công Đức Xà mỹ nhân nhẹ nhàng thu hồi Thánh Nhân Chi Nhãn, yên lặng lặn trở lại vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lờ mờ nghe thấy trong cơ thể mình, truyền đến một tiếng nức nở trầm thấp.

Là Tạo Hóa Tiên Tử?

Hơn nữa, là Tạo Hóa Tiên Tử với tính cách hoạt bát kia.

Cô bé vậy mà lại khóc thảm thương đến thế...

Tống Thư Hàng lại nhìn về nơi an táng bốn vị Kiếp Tiên đã khôi phục sự yên tĩnh.

Cảnh tượng vừa rồi, là ảo giác sao?

Hay là một số thông tin còn sót lại trên thân thể Thập Tam Kiếp Tiên Nho gia, bị kích hoạt và hình thành hình chiếu?

Tang lễ kết thúc.

Hiện trường Nho gia không biết vì sao, ai nấy đều khóc nức nở, một bầu không khí bi thương bao trùm toàn bộ.

Thông Nương bị cảm xúc lây nhiễm, cũng khóc đến thảm hại.

Tống Thư Hàng không quen lắm với cảnh tượng này, cậu lặng lẽ cùng Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối rút lui khỏi Kim Liên thế giới.

Bầu không khí bi thương này, không biết vì sao, lại khiến cậu nảy sinh cảm xúc.

Dường như... vào một thời gian nào đó, ở một nơi nào đó, cậu cũng giống như các thành viên Nho gia, đã từng mất đi tiền bối quan trọng, đau lòng như bị cắt da cắt thịt, khóc thành người đẫm lệ.

Rõ ràng chuyện như vậy chưa từng xảy ra, rõ ràng những người quan trọng bên cạnh cậu, mỗi người đều vẫn đang sống rất tốt.

Nhưng cảm xúc này, từ sâu thẳm nội tâm cậu bộc phát ra, không thể nào dập tắt được.

Tô Thị A Thập Lục thấy cậu sa sút tinh thần, bay đến bên cạnh, khẽ chạm tay vào đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hưởng thụ nheo mắt lại. "Bạch tiền bối, A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Bạch tiền bối nghi hoặc quay đầu lại: "Hả?" "Khi nào chúng ta hãy nghiên cứu kỹ về đại lão thiên kiếp đi." Tống Thư Hàng kiên định nói: "Chúng ta sẽ nghiên cứu thấu triệt đại lão thiên kiếp, sau đó tranh thủ để các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', mỗi người mỗi lần độ kiếp, đều có thể sống sót an lành." "Được thôi." Bạch tiền bối đáp: "Lần trước ta thu thập 'thiên kiếp hạt nhân đạn' chắc vẫn còn nhiều lắm.

Lần tới có thời gian chúng ta tìm một nơi có thể kích nổ 'thiên kiếp hạt nhân đạn', nghiên cứu kỹ về chúng.

Lần xuất quan này, ta phát hiện thiên kiếp cũng trở nên rất thú vị.

Không còn như trước đây cứng nhắc, không thay đổi." Tô Thị A Thập Lục cũng mỉm cười gật đầu.

Đêm dần buông xuống.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối lơ lửng trong hư không Nho gia. "Đi thôi." Tống Thư Hàng nói.

Chưa kịp tạm biệt Hằng Hỏa tiền bối, dưới bầu không khí lúc đó, cậu cũng không tiện lên tiếng chào.

Đợi trời sáng rồi gọi điện cho Hằng Hỏa tiền bối sau vậy.

Hiện tại, hãy rời khỏi Nho gia trước, sau đó tìm một nơi có tín hiệu tốt, liên hệ với "Thanh Loan tiên tử" của Thú tu giới. "Thư Hàng, thù lao mà Nho gia muốn trả cho cậu vẫn chưa lấy kìa." Thông Nương lau nước mắt, đột nhiên nói.

Chuyện này, liên quan đến lương của cô sau này mà.

Thư Hàng cái đồ nghèo rớt mồng tơi này, không một xu dính túi.

Cô đi làm công, trong lòng cũng hoảng lắm.

Đến lúc đó, nếu ông chủ Tống Thư Hàng không có tiền trả lương, chẳng lẽ lại bắt cô đi bán đặc sản thế giới Hạch Tâm để trừ lương sao? "Lần sau đi." Tống Thư Hàng mỉm cười ôn hòa, nói: "Tôi và Nho gia có duyên, lần sau vẫn có cơ hội gặp mặt.

Hơn nữa, hiện tại cũng không thích hợp để đòi thù lao từ Nho gia." Sau khi nhận được linh thạch, sẽ phải trả tiền bảo trì cho Tiền bối Ảnh Tử Lãnh Chúa.

Nhưng nếu linh thạch không nhận được... thì Nho gia sẽ vĩnh viễn nợ cậu một khoản linh thạch.

Trên sổ sách của cậu, sẽ có một khoản tiền!

Về lý thuyết mà nói, cậu sẽ không phải là kẻ không một xu dính túi.

Như vậy, cậu cũng có thể tự tin hơn một chút.

Nói rồi, Tống Thư Hàng hào sảng phẩy tay, phía dưới một đóa hoa trên thân cây lại kết ra một quả nhỏ, hương thơm lạ lùng bay vào mũi.

Bạch tiền bối khịt khịt mũi...

Sau đó, ánh mắt Bạch tiền bối sắc bén như báo săn, đặt lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng theo bản năng liền muốn ngự đao bỏ chạy. "Thư Hàng tiểu hữu ~ Thư Hàng tiểu hữu ~~ đợi một chút." Đúng lúc này, từ xa truyền đến tiếng gọi của Hằng Hỏa Chân Quân.

Sau lưng Hằng Hỏa Chân Quân, còn có một hàng đệ tử Nho gia, vai khiêng từng thùng lớn, chạy nhanh đến.

Đây là Nho gia, muốn đến tặng thù lao cho Tống Thư Hàng.

Trong mỗi thùng lớn, đều tỏa ra mùi linh thạch.

Tuy là tục, nhưng tục lớn tức là nhã lớn.

Hằng Hỏa Chân Quân đã chuẩn bị một đại lễ rất chu đáo cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng theo bản năng liền muốn chạy nhanh hơn nữa.

Nho gia mà trả tiền này, số linh thạch trên sổ sách của cậu sẽ biến mất hết.

Nhưng lúc này mà chạy thì lại quá làm màu.

Tống Thư Hàng quay người lại, đối mặt với Hằng Hỏa Chân Quân: "Hằng Hỏa tiền bối, thật ra không cần gấp như vậy, tôi hiện tại không thiếu..." Nói đến nửa câu, cậu liền nghẹn lại.

Câu "tôi không thiếu linh thạch" này, cho dù chỉ dùng để nói cho có lệ, cậu cũng không thể nói ra.

Không đủ tự tin. "Đều là chút vật tục mà thôi, chuyện này ngươi đừng làm bộ làm tịch." Hằng Hỏa Chân Quân nói.

Hắn vỗ tay một cái, từng thùng linh thạch nối tiếp nhau được đưa đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Hằng Hỏa Chân Quân rút điện thoại ra, nói với Tống Thư Hàng: "Đến đây, Thư Hàng.

Nhận lấy, ta gửi cho ngươi một tệp.

Tệp này khá lớn, hai G, là một bộ 《Ngự Đao Đao Pháp》, ta biết ngươi đang thiếu cái này." Tống Thư Hàng đã học được thuật ngự đao phi hành và pháp môn công kích ngự đao từ xa từ A Thập Lục, nhưng cậu chưa từng học đao pháp phối hợp với ngự đao.

Hằng Hỏa Chân Quân, thật sự dụng tâm lương khổ.

Chúc Đạo hữu Thỏ Tử Mặt To Cổ Ngắn và Đạo hữu Thủy Hóa Thạch sinh nhật vui vẻ nha ~~ Cũng chúc tất cả đạo hữu một kỳ nghỉ vui vẻ. "Hai G, lớn vậy sao?" Tống Thư Hàng mở khóa điện thoại, nhấp vào nhận. "Đây là một bộ Ngự Đao Đao Pháp cấp Lục Phẩm, hơn nữa bộ đao pháp này biến hóa khá nhiều, nên nội dung đao pháp sẽ khá lớn.

Ngoài ra, để tiện cho Thư Hàng ngươi tu luyện, ta đã đính kèm ghi chú tu luyện, lĩnh ngộ và lý giải của các tiền bối vào trong đó.

Thế nên cuối cùng, nội dung cứng nhắc đã phình ra đến kích thước hai G." Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Sự chu đáo đến từng chi tiết, chính là nói về những tiền bối như Hằng Hỏa Chân Quân. "Chỉ hai G thôi mà, cũng không tính là lớn đâu." Quy tiền bối bên cạnh vui vẻ nói: "Ngươi phải biết, một số công pháp Bát, Cửu Phẩm có thể được ghi chép bằng văn tự, riêng cái mục lục thôi đã dày bằng mấy cuốn từ điển Việt Nam rồi.

Hai G của ngươi này, nếu dùng để ghi chép công pháp cấp bậc đó kèm theo lĩnh ngộ thì hai G này biến thành hạt giống mục lục còn chưa đủ ấy chứ." Tống Thư Hàng: "..." Nếu một môn thần công tuyệt thế mà riêng mục lục đã to bằng hai G hạt giống, vậy thì tu luyện thế nào đây?

Không bạo não, căn bản đừng hòng tu luyện.

Cậu chắc chắn không thích hợp tu luyện loại công pháp rườm rà này.

Tệp vẫn đang được nhận, Tống Thư Hàng nhìn tên tệp 《Ngự Đao Đao Pháp?

Tàn Đao》.

Cái tên này nghe có vẻ ngầu đấy.

Thuật ngự đao, ngự kiếm của tu sĩ, được chia thành hai loại: ngự đao kiếm phi hành và ngự đao kiếm giết địch từ xa.

Tống Thư Hàng nắm giữ thuật ngự đao 《Đao Độn?

Bá Vương》, 《Ngự Đao?

Chương 2221

Nguyệt Quang》 và《Khiên Đao Thuật》.

Trong đó,《Ngự Đao?

Nguyệt Quang》 là pháp ngự đao do Tô Thị A Thất nghiên cứu ra.

Khi đao quang dấy lên giết địch, có thể hóa thành ánh trăng.

Khi kẻ địch ngẩng đầu phát giác ra ánh trăng thì phi đao đã chém lên người rồi.《Ngự Đao?

Nguyệt Quang》 là pháp ngự đao cơ bản, giúp Tống Thư Hàng biết cách ngự sử bảo đao, còn bộ《Tàn Đao》 này lại là một bộ đao pháp công kích ngự đao cao thâm. "Bộ Tàn Đao này là vật sưu tầm của Nho gia, lai lịch của nó do niên đại đã xa xưa nên không thể khảo chứng được nữa.

Nhưng, đây là một bộ đao pháp ngự đao rất mạnh mẽ." Hằng Hỏa tiền bối giải thích.

Bộ Tàn Đao này có Tàn Nguyệt, Tàn Đao, Tàn Nhân.

Trước khi xuất đao, đao ẩn trong người, vừa là tàn đao vừa là tàng đao; một khi ra tay thì vừa tàn người vừa tàn nhẫn.

Đao như tàn nguyệt, vừa hay rất phù hợp với thuật ngự đao cơ bản《Ngự Đao?

Nguyệt Quang》 của Tống Thư Hàng.

Có thể nói, đây là bộ đao pháp phù hợp nhất với Tống Thư Hàng được Hằng Hỏa Chân Quân tinh tuyển kỹ lưỡng từ trong bộ sưu tầm của Nho gia. "Hơn nữa, bộ đao pháp này là 'Song Đao Đao Pháp'.

Ta nhớ Thư Hàng tiểu hữu, không chỉ có một thanh 'thần đao' đâu nhỉ." Hằng Hỏa Chân Quân tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong "Ba mươi ba Thú tổ hợp pháp khí" của cậu, có một cặp song đao Bạo Quân Bạch Tuộc.

Ngoài ra, Thông Nương trong tay còn có một thanh "Cửu Tu Phượng Hoàng Đao", bất cứ lúc nào cũng có thể mượn dùng.

Bảo đao đầu tiên của cậu, "Bảo Đao Bá Toái" đã trải qua rèn luyện thiên lôi, thực ra phẩm chất cũng khá tốt.

Ngoài ra, cậu còn có một con dao vô hình bản mệnh. "Vậy thì, ta càng tự tin hơn khi đề cử bộ 《Ngự Đao?

Nguyệt Quang》 này." Hằng Hỏa Chân Quân mỉm cười nói: "Bộ đao pháp này, ban đầu là thuật công kích song đao, khi tu luyện đến cảnh giới cao thâm, càng có thể phù hợp với mười ngón tay, mười đao cùng lúc xuất chiêu chém địch.

Thậm chí theo lĩnh ngộ và lý giải của tiền nhân, pháp ngự đao này, còn liên quan đến số lượng 'ngón tay' của người tu luyện.

Từng có một dị nhân sở hữu mười hai ngón tay, có thể đồng thời phát ra mười hai đao.

Mỗi đao đều có thể thi triển một loại biến hóa của 《Tàn Đao》, thực sự rất lợi hại." "Đây không phải là ngự đao đao pháp sao?

Vì sao lại liên quan đến ngón tay?" Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Pháp ngự đao, chỉ cần kết một thủ ấn là có thể dùng ý niệm khống chế bảo đao, đâu cần dùng ngón tay điều khiển chứ? "Ta cũng không thể lý giải được, đại khái là trong cõi u minh bộ ngự đao pháp này, sẽ có một số điều kiện tu luyện ẩn giấu." Hằng Hỏa Chân Quân giải thích.

Hắn không phải đao tu, không thể lý giải sâu sắc bộ đao pháp này. "Nếu có liên quan đến ngón tay thì..." Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, tóc cậu cuộn lại, biến thành hai mươi bàn tay nhỏ, bay lượn sau đầu: "Vậy những 'tay tóc' này của tôi có tính là ngón tay không?" Vừa nói chuyện, hai mươi bàn tay tóc của cậu linh hoạt vẫy vẫy, tạo ra đủ loại thủ thế siêu khó. "Cái này... chắc không tính đâu nhỉ?" Hằng Hỏa Chân Quân cũng không dám khẳng định.

Nếu hai mươi bàn tay tóc này cũng có thể được coi là "ngón tay", vậy thì một mình Tống Thư Hàng có thể ngự sử một trăm mười thanh bảo đao sao?

Cái này khác với kiếm trận, đao trận kiểu "Vạn Kiếm Quyết", "Vạn Đao Trận", mỗi thanh đao đều là độc lập thi triển đao pháp tinh diệu, mỗi đao đều tương đương với một tu sĩ Lục Phẩm đang ngự đao công kích. "Thú vị." Bạch tiền bối vẫn luôn nhìn chằm chằm vào quả trên lưng Tống Thư Hàng, đột nhiên bị khơi dậy hứng thú: "Chốc nữa Thư Hàng chúng ta hãy nghiên cứu 《Ngự Đao?

Tàn Đao》, tranh thủ học được nó sớm chút." Ồ?

Bạch đạo hữu đích thân chỉ định?

Hằng Hỏa Chân Quân vuốt cằm.

Bạch đạo hữu mà cảm thấy hứng thú với chuyện này, vậy thì lần này Thư Hàng tiểu hữu chẳng phải là ổn định rồi sao?

Đến lúc đó cậu ấy thật sự một người ngự sử một trăm mười đao, mỗi đao đều thi triển một loại biến hóa trong 《Tàn Đao Đao Pháp》 sao?

Đơn giản là không cho kẻ địch đường sống!

Tệp tin truyền tải còn rất lâu, Tống Thư Hàng trước tiên cất điện thoại đi, sau đó chắp tay với Hằng Hỏa Chân Quân nói: "Vậy thì Hằng

Hỏa tiền bối, chúng ta lần sau gặp lại." "Đừng vội." Hằng Hỏa Chân Quân khẽ mỉm cười nói: "Thật ra, ta còn chuẩn bị cho ngươi một môn pháp thuật nữa.

Là ta đặc biệt mua từ chỗ Thất Tu đạo hữu về cho ngươi." "Công pháp gì vậy ạ?" Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

Hằng Hỏa Chân Quân lấy ra một USB, đưa cho Tống Thư Hàng: "Là 《Hỏa Diễm Thế Thân Pháp》, tuy là một môn pháp thuật Ngũ Phẩm, nhưng nó vô cùng thực dụng, thuộc loại công pháp có thể sử dụng liên tục.

Thư Hàng tiểu hữu, ngươi hẳn sẽ thích nó." "Là nó!" Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nhớ ra môn công pháp này.

Môn công pháp này, chính là pháp bảo mệnh mà vị Linh Hoàng tóc đỏ biết dùng 《Khiên Đao Thuật》 đã sử dụng.

Pháp thế thân này vô cùng tinh diệu.

Dùng tốt, có thể tiết kiệm không ít pháp khí phục sinh!

Lúc đó vị Linh Hoàng tóc đỏ kia vì bảo mệnh, đã giao cả 《Khiên Đao Thuật》 và 《Hỏa Diễm Thế Thân Pháp》 cho Thất Tu tiền bối. "Môn công pháp này, rất thích hợp với Thư Hàng tiểu hữu và Tam Lãng đạo hữu." Hằng Hỏa Chân Quân nói: "Hãy tu luyện tốt, nó là một pháp thuật phụ trợ có thể sử dụng liên tục." Tống Thư Hàng nhận lấy USB: "Cảm ơn Hằng Hỏa tiền bối." Hằng Hỏa tiền bối thật sự rất chu đáo.

Ngài ấy và Hoàng Sơn tiền bối, ở một số phương diện tính cách rất giống nhau, đều có sự tinh tế như một người mẹ.

Có lẽ những tiền bối có biệt danh là "tim mệt quá muốn về hưu" đều sở hữu một trái tim của người mẹ chăng? "Vậy thì Thư Hàng tiểu hữu, chúng ta tạm biệt, lần sau có thời gian, hãy đến Nho gia làm khách." Hằng Hỏa Chân Quân lên tiếng nói.

May mà Hằng Hỏa tiền bối không có thuật đọc vị khuôn mặt. "Không vấn đề gì!" Tống Thư Hàng chắp tay nói.

Lần sau đến Nho gia, cậu sẽ đến chỗ đại lão "Cái gì cũng bán" mua một cái bảo hiểm thân thể trước, để bảo toàn bình an.

Nhắc đến đại lão "Cái gì cũng bán", trước khi rời đi... cậu đã tặng bốn tờ "bảo khoán" cho Tô Thị A Thập Lục.

Nhưng lần này cậu cẩn thận hơn, mấy tờ "bảo khoán" này chỉ giới hạn A Thập Lục bản thân sử dụng.

Thật ra đại lão "Cái gì cũng bán" chỉ muốn chú thích dòng chữ 【Bá Tống cấm dùng】.

Nhưng cảm thấy nếu chỉ chú thích 【Bá Tống cấm dùng】 thì sẽ quá cố ý, thế nên hắn đã bổ sung thêm điều kiện, ước định bốn tờ bảo khoán chỉ Tô Thị A Thập Lục bản thân sử dụng, để tránh bị Bá Tống lợi dụng kẽ hở.

Tô Thị A Thập Lục dưới ám chỉ của Tống Thư Hàng, đã nhận lấy bốn tờ bảo khoán bồi thường này.

Tống Thư Hàng khi ám chỉ tiểu Thập Lục, cũng không nghĩ nhiều.

Cậu tặng "bảo khoán" cho A Thập Lục, vốn là để cô bé có một sự đảm bảo.

Hiện giờ, vốn là một lần đảm bảo lại biến thành bốn lần, Tống Thư Hàng đương nhiên rất vui. "Tiếp theo, chúng ta đi thôi!" Tống Thư Hàng vẫy tay nói.

Nho gia tặng cậu từng thùng linh thạch, chất đống trong "thế giới Hạch Tâm", tạo thành một đường cảnh đẹp trong thế giới Hạch Tâm.

Chỉ cần cảm ứng được từng thùng linh thạch này, tâm trạng Tống

Thư Hàng liền vô cùng tốt. "Đi đâu?" Bạch tiền bối lên tiếng hỏi. "Trước tiên rời khỏi phạm vi Nho gia, đừng để bị trận pháp phòng ngự của Nho gia phong tỏa tin tức." Tống Thư Hàng nói.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng ngự đao, sử dụng 《Khiên Đao Thuật》 phi hành nhanh chóng.

Bạch tiền bối bay song song với cậu.

Quy tiền bối co lại bằng nắm tay, bám trên lưng cậu.

A Thập Lục cũng ngồi trên lưng Tống Thư Hàng, đang dùng bảo đao của mình tỉa cành lá cho Tống Thư Hàng.

Hiệu quả của hai viên Ngọc Châu kia của Bạch tiền bối quá mạnh mẽ, cành lá trên thân cây của Tống Thư Hàng không ngừng sinh trưởng, kết ra nụ hoa.

Nếu không tỉa đi, cả người cậu sẽ bị cành lá bao phủ, ảnh hưởng đến hành động.

Những cành lá tỉa xuống, đều được A Thập Lục cho vào một cái túi Càn Khôn.

Những cành này, đến lúc đó đều sẽ giao cho Bạch tiền bối, dùng để chế tác "phi kiếm dùng một lần", tuyệt đối sẽ không lãng phí.

A Thập Lục trong lúc tỉa cành, lại nhắc nhở: "Thư Hàng, quả đã chín rồi." Tống Thư Hàng quay đầu lại, mặt đầy nghẹn ngào nhìn mấy quả màu đỏ trên lưng mình, trông rất ngon miệng. "Cắt đi thôi." Cậu thở dài nói. "Phụt ~~" Quy tiền bối, con rùa này, lập tức bật cười phun ra. "Xin hãy dùng từ 'hái' (trích)." Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng chậm rãi hồi phục lại, nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "..." Hai người, một rùa một kiếm, trong đầu đang nghĩ cái quái gì vậy?

Tô Thị A Thập Lục cười hì hì, hái tất cả dị quả xuống. "Ăn được không?" Bạch tiền bối bên cạnh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào dị quả. "Tôi cho người khác thử trước nhé?" Tống Thư Hàng hỏi, trong thế giới Hạch Tâm của cậu vẫn còn mấy con phu lỗ. "Ta thử đi, đừng lãng phí." Bạch tiền bối nói, y từ tay A Thập Lục hái một quả dị quả, lau lau, rồi cắn một miếng.

Tống Thư Hàng không biết vì sao, mí mắt giật giật. "Mùi vị không tệ, quả cũng không có vấn đề gì, có thể trực tiếp ăn.

Nhưng, có lẽ vì là do thúc ép chín trong thời gian ngắn, nên lượng linh lực ẩn chứa bên trong rất ít.

Nếu để nó tự nhiên sinh trưởng, chắc chắn có thể phát triển thành linh quả quý giá." Bạch tiền bối bình luận.

Tô Thị A Thập Lục giao phần lớn dị quả cho Bạch tiền bối, lại chia cho Quy tiền bối và Thông Nương mỗi người một quả.

Chương 2222

Sau đó cô bé tự mình cầm một quả lên, cẩn thận cắn một miếng.

Mùi vị thật ngon, có mùi của Thư Hàng. "Thư Hàng, cậu muốn ăn thử một miếng không?" A Thập Lục dùng tay nhỏ cầm dị quả, đưa đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng há miệng, mạnh mẽ cắn xuống.

Mùi vị ngon hơn cậu tưởng tượng. "Tôi cảm giác sau này mình nói không chừng sẽ trở thành một đại tiên trù." Tống Thư Hàng vừa nhai quả thịt, vừa bay vừa nói. "Trừ 'hồng thiêu thiên kiếp' ra, cậu còn biết món gì nữa?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm thừa cơ châm chọc. "Tôi còn biết 'thiệt trán liên hoa', trong thế giới Hạch Tâm của tôi có suối nước nóng, trên thân cây này của tôi sẽ mọc ra dị quả, tôi còn biết đủ loại combo thiên kiếp.

Đợi đến tương lai, nếu tôi cụ hiện hóa 'tâm ma' của mình ra, thì coi như mang theo một đạo 'phiến sắt đâm thân tâm ma' bên mình, một mình tôi có thể cung cấp mấy món nguyên liệu." Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Ngươi xác định tương lai ngươi sẽ không trở thành "ông trùm cung cấp nguyên liệu nấu ăn" chứ? ...Sau khi bay ra khỏi địa bàn Nho gia, rời khỏi "trận pháp phòng ngự" của Nho gia, Tống Thư Hàng và những người khác tùy ý tìm một hồ nước để hạ xuống.

Tống Thư Hàng lấy ra cái đĩa kim loại dùng để liên hệ "Thanh Loan tiên tử", truyền linh lực vào kích hoạt.

Bạch tiền bối ôm mấy quả dị quả trong lòng, đứng bên cạnh cậu, hỏi: "Cậu tiếp theo muốn đi Thú tu giới?" Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Trong Thánh Sơn của Thú tu giới, có phương pháp giúp tôi tu luyện ra thân thể mới, tôi nhất định phải có được!" "Ta có thể vào chơi được không?" Bạch tiền bối hỏi, y nghe thấy từ "Thánh Sơn" thì đột nhiên nổi hứng thú.

Tống Thư Hàng: "Chỉ có một suất thôi...

Nhưng mà, nói không chừng đến lúc đó thế giới Hạch Tâm của tôi có thể mở ra bên trong.

Ừm, lát nữa tôi sẽ hỏi Thanh Loan tiên tử xem có thể kiếm thêm mấy suất nữa không." Vài hơi thở sau.

Trên đĩa kim loại ánh sáng lóe lên, tín hiệu đã được kết nối. "Chào buổi tối ạ." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Trong đĩa kim loại, một giọng nam trầm trọng đáp: "Vị nào?" Hả?

Không ngờ lại không phải Thanh Loan tiên tử nghe điện thoại?

Tống Thư Hàng lập tức đổi sang giọng điệu trò chuyện nghiêm túc: "Tại hạ tìm Thanh Loan tiên tử, có chút chuyện." "Tìm Thanh Loan có việc?" Giọng nam trầm trọng kia, trầm mặc một lát, đột nhiên nghiến răng nghiến lợi nói: "Ta nói cho ngươi biết, bất kể ngươi là ai, đừng hòng làm phiền Thanh Loan nữa!

Ta không quan tâm ngươi lấy được phương thức liên hệ của Thanh Loan từ đâu, ngươi tốt nhất hãy lập tức quên cách liên hệ của nàng khỏi đầu mình, và vĩnh viễn đừng bao giờ làm phiền nàng nữa.

Bằng không, đừng trách ta theo tín hiệu mà đến đánh ngươi." Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác: "???" Tôi nói gì vậy?

Tôi làm phiền Thanh Loan tiên tử sao?

Giọng điệu trò chuyện của tôi vừa nãy cũng rất nghiêm túc mà!

Thế nên... tên này bị bệnh não à, ngay cả người liên hệ là ai cũng chưa rõ, vừa lên đã ghen tuông?

Không sợ người liên hệ Thanh Loan tiên tử là một vị đại lão nào đó, rồi sau đó đắc tội đại lão sao? "Đến đây, đến làm tàn ta đi!" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm vui vẻ kêu lên.

Thân là tâm ma, nhiệm vụ của nó chính là gây chuyện.

Hiện tại, nó ngửi thấy đầy mùi gây chuyện, chính là lúc nó ra tay rồi.

Quy tiền bối cũng không cam chịu kém, lớn tiếng đáp: "Có giỏi thì đến đây, không đến thì ngươi là đồ không có trứng." "Được, ngươi có giỏi.

Ngươi là ai, ta không đánh kẻ vô danh." Giọng nam trầm trọng kia nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng há miệng, định trả lời. "Tại hạ Bá Tống, mười tám tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn." Công Đức Xà mỹ nhân vọt ra. "Nếu tôi có chỗ nào đắc tội ~" Tạo Hóa Tiên Tử mặt hoa lê rơi lệ, dùng giọng hát nức nở mà hát. "Các người đến đánh tôi đi?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử vừa lúc xuất hiện, nối tiếp câu cuối cùng.

Tống Thư Hàng: "..." Oanh ~~ Lúc này, trong đĩa kim loại truyền đến một tiếng nổ kịch liệt. 【Kẻ này thật sự theo tín hiệu mà bò đến đánh nhau sao?】 Tống Thư Hàng tóc ma bay lượn, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu. "Xin lỗi, có phải Bá Tống đạo hữu không?

Bên tôi vừa xử lý một con sâu bọ thích chặt tay." Giọng của Thanh Loan tiên tử, truyền đến từ trong đĩa kim loại.

Tống Thư Hàng: "..." Tiếng nổ vừa nãy, là con sâu bọ thích chặt tay kia bị xử lý rồi sao?

Bị một chiêu tiêu diệt trong nháy mắt?

Thật là mất mặt cho gia tộc "sâu bọ thích chặt tay" đó!

Không chặt đứt tay nhỏ của đại lão, thì làm sao dám tự xưng là sâu bọ.

Tên này vẫn nên thoái gia tộc đi. "Bá Tống đạo hữu, tôi sẽ cho hắn một hình phạt nặng hơn nữa, đồng thời hủy bỏ tư cách vào 'Thánh Sơn' lần này của hắn, chuyển tư cách này cho người khác." Thanh Loan tiên tử lên tiếng nói. "Chuyển cho người khác?

Vậy thì suất này, cho chúng ta đi." Bạch tiền bối nhổ hạt dị quả ra, lên tiếng nói.

Y vừa hay muốn đến Thú tu giới chơi. "Đạo hữu là ai?" Thanh Loan tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng giới thiệu: "Vị này là Bạch Thánh Quân." "Nếu là Bạch Thánh Quân thì... tôi sẽ tự quyết, giao suất vào Thánh Sơn này cho các vị." Thanh Loan tiên tử dứt khoát nói.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu. "Có suất rồi." Bạch tiền bối làm động tác chữ V với Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Bạch Long tỷ tỷ và Tâm ma Xích Tiêu Kiếm toàn bộ quá trình trợn mắt há mồm, không biết phải dùng từ ngữ nào để biểu đạt sự chấn kinh trong lòng mình lúc này.

Tô Thị A Thập Lục khẽ mỉm cười.

Quả không hổ là chân thân của Bạch tiền bối, gần như là vận khí tâm tưởng sự thành.

Nhưng, vận khí của Bạch tiền bối, đôi khi lại mang theo nguy hiểm.

Vì vậy, mỗi lần Bạch tiền bối khai mở hào quang cường vận, những người thân cận bên cạnh y đều phải chú ý an toàn một chút.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng vuốt cằm, cân nhắc xem có nên hỏi Thanh Loan tiên tử thêm một suất nữa không, đến lúc đó A Thập Lục cũng có thể cùng cậu vào "Gia Nhĩ Thánh Sơn" chơi một chuyến? "À phải rồi, Bá Tống đạo hữu tìm tôi có chuyện gì sao?" Thanh Loan tiên tử lên tiếng hỏi.

Vừa nãy vì con sâu bọ thích chặt tay kia làm loạn, suýt chút nữa thì lỡ việc.

Tống Thư Hàng đáp: "Tôi muốn hỏi Thanh Loan tiên tử, địa điểm truyền thừa 'Gia Nhĩ Thánh Sơn' khi nào thì mở ra?" "Ồ?

Bá Tống đạo hữu đã nắm giữ nội dung phía trước của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 rồi sao?" Thanh Loan tiên tử tò mò hỏi. "Nắm giữ cũng kha khá rồi, ngoài ra, vì thân thể tôi xuất hiện một vài vấn đề nhỏ, nên tôi cần thiên truyền thừa cuối cùng của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 để khôi phục trạng thái thân thể." Nói xong, Tống Thư Hàng bật chức năng hình chiếu của đĩa kim loại, chiếu hình dáng hiện tại của mình cho Thanh Loan tiên tử.

Trong chuyến đi Nho gia lần này, Tống Thư Hàng liên tiếp trải qua "chấp niệm Bất Diệt Chi Chủ nhập thể" + "chấp niệm Thánh Nhân Nho gia nhập thể", lại còn tiếp xúc gần với "Bất Hủ Chi Cốt".

Trong hai lần đại lão tuyệt thế nhập thể, Tống Thư Hàng tương đương với một CPU được cường hóa.

Toàn bộ công pháp, pháp thuật, đao pháp của cậu đều được tính toán lại một lần.

Trong đó, đặc biệt là hai bộ công pháp rèn thể 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và 《Nho Gia Kim Cương Thân》, được lợi lớn nhất.

Khi chấp niệm Thánh Nhân Nho gia nhập thể, số lượng Thánh

Viên trong suốt sau lưng Tống Thư Hàng, từng có lúc vượt quá bốn chữ số.

Mặc dù sau này, cùng với lực chấp niệm của Thánh Nhân tiêu tán, những Thánh Viên trong suốt này cũng dần dần biến mất.

Nhưng đoạn kinh nghiệm này, đã đặt nền móng vững chắc cho việc Tống Thư Hàng tự thân tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Chức năng hình chiếu được bật.

Tống Thư Hàng nhận được hình chiếu ảo ảnh của Thanh Loan tiên tử.

Thanh Loan tiên tử đối diện cũng nhận được hình chiếu của Tống Thư Hàng, nàng khẽ giật mình, nói: "Bá Tống đạo hữu, ngươi cao lên rồi sao?" Nhìn từ hình chiếu, chiều cao của Tống Thư Hàng lần này đã gần hai mét...

Chỉ là tỷ lệ giữa hộp sọ và thân thể hơi không hài hòa một chút. "Không phải cao lên, mà là thân thể tôi gặp sự cố." Tống Thư Hàng nói xong, nhấc đầu mình lên, dùng sức nhấc bổng.

Cái đầu như quả bóng bị nhấc lên...

Giữa cổ và thân thể, có từng sợi máu mảnh do Thánh Nhân Chi Huyết tạo thành liên kết.

Thanh Loan tiên tử má hơi ửng hồng, nói: "Tôi còn tưởng là ngươi tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 gặp vấn đề, dẫn đến thân thể không ngừng bành trướng." Đối với chuyện đầu lâu và thân thể của Tống Thư Hàng bị tách ra, nàng cũng không ngạc nhiên, dù sao nàng cũng là Huyền Thánh lâu năm, kiến thức rộng rãi. "Thân thể này không phải của tôi, thân thể thật của tôi, sau khi chọc ghẹo một vị đại lão thì đã nổ tung rồi." Tống Thư Hàng lắp đầu lại: "Vì vậy, tôi muốn hỏi 'Gia Nhĩ Thánh Sơn' khi nào thì mở ra.

Tôi cần thiên tổng cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 để khôi phục thân thể của mình." "Thì ra là vậy." Thanh Loan tiên tử gật đầu.

Thiên tổng cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, quả thật có hiệu quả tự lành mạnh mẽ, đoạn chi trọng sinh kỳ diệu.

Chỉ cần phối hợp thêm một số thần dược phụ trợ + công pháp loại tự lành, để Bá Tống đạo hữu mọc lại thân thể, cũng không phải là chuyện khó.

Đang nói chuyện, sau lưng Tống Thư Hàng có một nụ hoa thẳng tắp sinh trưởng, vươn dài từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Nụ hoa nở rộ, trông như trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng mọc ra một bông hoa nhỏ.

Thanh Loan tiên tử không nhịn được cười nói: "Thân thể mới này của Bá Tống đạo hữu thật đáng yêu." "Khiến tiên tử chê cười rồi." Tống Thư Hàng thở dài, vị trí vai có một 'quả' đã chín.

Cậu tiện tay hái quả xuống, mạnh mẽ cắn một miếng. "Ăn được sao?" Thanh Loan tiên tử tò mò hỏi. "Thân cây này bản thân nó là một cây linh thực thành tinh, quả kết ra cũng coi như linh thực vậy." Tống Thư Hàng đáp. "Trông có vẻ rất ngon." Thanh Loan tiên tử má hơi ửng hồng, nói: "Tôi đi xác định thời gian mở cửa 'Gia Nhĩ Thánh Sơn' cho Bá Tống đạo hữu nhé." "Phiền Thanh Loan tiên tử rồi." Tống Thư Hàng cười nói. "Thật ra thời gian mở cửa Thánh Sơn, chúng tôi cũng chỉ có thể xác định một phạm vi đại khái.

Vì vậy, Bá Tống đạo hữu có thể cân nhắc đến Thú tu giới trước để đợi Thánh Sơn mở cửa." Thanh Loan tiên tử bổ sung.

Chương 2223

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Bạch tiền bối và Tô Thị A Thập Lục, nói: "Bạch tiền bối, Thập Lục, hai người thấy thế nào?" Bạch tiền bối suy tư một lát, nói: "Trước tiên xác định thời gian mở cửa Thánh Sơn đại khái đã, sau đó chúng ta có thể đi trước một chút." "Bên tôi không vấn đề gì." Ánh mắt Tô Thị A Thập Lục, nhìn về vị trí eo của Tống Thư Hàng.

Ở đó... có một quả, khác biệt với những quả khác.

Những quả khác đều bị thúc chín rất nhanh, duy chỉ có quả này, mọc rất lâu rồi mà vẫn chỉ to bằng quả óc chó, thật kỳ lạ. "Vậy thì, xin Bá Tống đạo hữu đợi một chút.

Tôi sẽ xác nhận lại thông tin." Thanh Loan tiên tử nói xong, liền kết thúc liên lạc.

Tống Thư Hàng cất đĩa kim loại đi, nói: "Đợi tin tức của Thanh Loan tiên tử thôi." "Ừm, nếu Thánh Sơn có thể mở sớm thì tốt quá." Bạch tiền bối đột nhiên lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng cười ha hả, nói: "Không sao đâu, Bạch tiền bối, không cần lo lắng cho tôi.

Tuy thân cây có đủ loại bệnh vặt, nhưng tôi vẫn có thể chịu đựng được." Bạch tiền bối mặt đầy nghi hoặc: "???" Y chỉ đang nghĩ, nếu thời gian mở cửa Thánh Sơn là sau mấy tháng nữa thì sẽ rất nhàm chán, nên y hy vọng Thánh Sơn có thể mở sớm.

Khả năng tưởng tượng của Thư Hàng tiểu hữu gần đây đã mạnh lên không ít nhỉ.

Nhưng lúc này, nếu nói ra sự thật, cảm giác hai bên sẽ rất ngượng.

Thế là, Bạch tiền bối thuận nước đẩy thuyền, nhanh chóng chuyển vẻ nghi hoặc thành nụ cười dịu dàng: "Vậy thì tốt." Sự chuyển đổi cảm xúc của Bạch tiền bối vô cùng tự nhiên.

Đặc biệt là nụ cười dịu dàng của y, có hiệu quả chữa lành lòng người.

Bên cạnh...

Quy tiền bối và Tâm ma Xích Tiêu Kiếm, thì đã sớm nhận ra chân tướng.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm đang chuẩn bị mở miệng, chấp hành chức trách của một tâm ma, thừa cơ châm chọc tâm hồn yếu ớt của Tống Thư Hàng, để cậu hiểu rõ hiện thực tàn khốc và xương máu, đập tan nội tâm tự đa tình của cậu.

Nhưng đúng lúc này, Bạch nở một nụ cười ấm áp.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm lập tức cảm thấy tâm linh của mình đều bị tịnh hóa.

Nó tự kiểm điểm nội tâm mình, phát hiện cách làm mà nó định thừa cơ châm chọc nội tâm yếu ớt của Tống Thư Hàng, thật là bẩn thỉu biết bao.

Đinh đinh đinh ~ Trên đĩa kim loại, truyền đến tín hiệu liên lạc của Thanh Loan tiên tử.

Tống Thư Hàng một lần nữa kích hoạt nó. "Tin tốt, Bá Tống đạo hữu." Thanh Loan tiên tử mỉm cười nói: "Tôi vừa nhận được hồi âm, Thánh Sơn hôm nay đột nhiên tiến vào giai đoạn hoạt động mạnh.

Rất có khả năng là ngày mốt, sẽ mở cửa sớm!" Tống Thư Hàng lập tức nhìn về phía Bạch tiền bối đang mỉm cười.

Tấm ảnh của Bạch tiền bối là số một thiên hạ, ngay cả ‘Gia Nhĩ

Thánh Sơn’ xa xôi tận Thú Tu giới cũng phải nể mặt Bạch tiền bối nhà mình một phần!

Lần này chân thân của Bạch tiền bối… à, một nửa chân thân, ra khỏi ‘Cửu phẩm Thiên kiếp’ thì thật quá tốt rồi.

“Vậy Bá Tống đạo hữu định khi nào đến ‘Thú Tu giới’?

Ta có thể chuẩn bị chỗ ở cho Bá Tống đạo hữu trước.” Thanh Loan Tiên tử mong đợi nói.

Trong mắt nàng, Bá Tống đạo hữu là ‘bảo bối’ chuyên trị Tà Năng Cửu U.

Tuy hiện tại Thú Tu giới đã có phương thuốc và phương án giảm nhẹ nhiễm tà năng Cửu U do Bá Tống đạo hữu cung cấp, nhưng số lượng bệnh nhân ở Thú Tu giới quá nhiều, trong đó có một số bệnh tình nghiêm trọng, chỉ dựa vào dược tề rất khó trừ tận gốc ‘tà năng Cửu U’ trong cơ thể.

Thế nên, nếu Bá Tống đạo hữu chịu đến Thú Tu giới sớm, quả thực là phúc âm.

Nàng có thể chuẩn bị trước một nơi ở rộng rãi cho Bá Tống đạo hữu, tiện cho bệnh nhân lui tới...

Ừm, về quà tặng cũng phải suy nghĩ kỹ.

Ăn của người ta thì phải nể, chỉ khi quà tặng chuẩn bị chu đáo, Bá Tống đạo hữu mới mềm lòng ra tay chữa trị cho bệnh nhân.

Tống Thư Hàng nói: “Ngày mai đi.

Ngày mai chúng ta sẽ đến ‘Thú Tu giới’.” Giờ trời đã tối rồi...

Hơn nữa, hôm nay tôi ở Nho gia liên tục 'cà khịa' mấy vị đại lão, thân tâm mệt mỏi, cần nghỉ ngơi một đêm thật tốt.

“Vậy cứ quyết định như vậy nhé, ta sẽ đi chuẩn bị chỗ ở cho Bá

Tống đạo hữu và các ngươi trước.” Thanh Loan Tiên tử mày giãn mắt cười.

Sau khi hai bên hẹn giờ đến, Thanh Loan Tiên tử vui vẻ tắt liên lạc từ đĩa tròn kim loại.

Tống Thư Hàng cất đĩa tròn kim loại, cười nói: “Bạch tiền bối, Thập Lục, ngày mai chúng ta xuất phát!” Lần này có Bạch tiền bối giúp đỡ, cùng nhau tiến vào điểm truyền thừa Gia Nhĩ Thánh Sơn, Thiên truyền thừa cuối cùng của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của tôi, nắm chắc rồi!

Đợi lấy được Thiên truyền thừa, phối hợp với 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》 của tôi, nhất định có thể nhanh chóng tu luyện lại cơ thể. 【Hắc hắc, đợi khi mình có thể tái sinh nhục thân, thì sẽ không còn phải lo lắng thân thể bị các đại lão 'đổi bạo' nữa!

Thậm chí, không có việc gì mình cũng có thể "cắt" thân thể ra chơi.】 Tái sinh chi thể là một loại năng lực không thể thiếu của các tu chân giả nha.

“Tôi không có vấn đề gì.” Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu nói.

“Ta cũng không có vấn đề gì, thực ra bây giờ xuất phát cũng được.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng cầm đầu mình xuống, khẽ phủi đi lá rụng trên tóc, rồi lại lắp đầu về chỗ cũ, đáp: “Chúng ta cứ nghỉ ngơi một đêm trước đi, thực sự là cơ thể tôi hơi không chịu nổi.

Đặc biệt là trạng thái tinh thần, cần nghỉ ngơi một chút.” “Được, vậy nghỉ một đêm vậy.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “À, ta cho các ngươi xem một phát minh mới.” Nói rồi, Bạch tiền bối lấy ra một khối kim loại hình vuông.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Đây là thứ ta dựa theo ký ức của phân thân trước đó, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thì nghiên cứu 'nghịch' ra, tên thì còn chưa nghĩ ra.” Bạch tiền bối nói rồi, vươn tay ném đi.

Khối kim loại hình vuông này nhanh chóng biến hóa như ‘Transformers’.

Chớp mắt một cái, quảng trường đã biến thành một căn biệt thự thép.

“Ngoài hình thái nhà cửa ra, nó còn có hình thái tiên thuyền, hình thái chiến giáp, hình thái pháo linh lực.” Bạch tiền bối giới thiệu: “Tối nay cứ nghỉ ngơi thật tốt trong này nhé.” Tống Thư Hàng xoa cằm, hình thái chiến giáp?

Đây có lẽ là hình thái rất thích hợp để cậu ấy sử dụng?

Nếu không có thân thể gỗ, đầu của cậu ấy vừa hay cần một ‘cơ thể thép’ do Bạch tiền bối chế tạo phải không?

Biệt thự thép tĩnh lặng nổi trên mặt hồ.

Tống Thư Hàng tinh thần quả thực rất mệt mỏi, tìm một căn phòng trong biệt thự, ngã xuống giường, nhắm mắt lại. 【À, khoan đã, quên mất không hỏi Thanh Loan Tiên tử thêm một suất vào Thánh Sơn nữa.】Tống Thư Hàng trước khi ngủ, đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Cậu ấy khó khăn lắm mới mở được đôi mắt mệt mỏi, mở danh bạ điện thoại, nhập một dòng chữ: *Khi tỉnh dậy, hỏi Thanh Loan Tiên tử thêm một suất vào Thánh Sơn cho A Thập Lục.* Sau khi nhập xong, cậu ấy đặt điện thoại sang một bên, còn chưa kịp khóa màn hình đã ngủ thiếp đi.

Bên ngoài biệt thự thép.

Tạo Hóa Tiên tử ngồi ở cửa biệt thự, hai chân ngâm trong nước, đang trong trạng thái ngây người.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cưỡi Công Đức Bì Bì Kình, lao tới lao lui trên mặt hồ.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nắm một sợi dây thừng, một đầu dây buộc vào đuôi Bì Bì Kình, chơi lướt sóng trên mặt hồ.

Vì là Tâm Ma Hóa thân, nàng trực tiếp nắm đuôi Bì Bì Kình sẽ bị thương, nên chỉ có thể dùng dây thừng.

Do nhất thời không tìm thấy ván lướt sóng, nên Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối tạm thời đóng vai trò ‘ván lướt sóng’.

Quy tiền bối lật mình nổi trên mặt hồ, bốn chi thỉnh thoảng khuấy nước, trông rất nhàn nhã.

Thông Nương... vậy mà lại đang ngồi nghiêm chỉnh bên cạnh Bạch tiền bối, thỉnh giáo vấn đề tu luyện với Bạch tiền bối!

Thông Nương hôm nay, không biết đã bị kích thích gì.

“Bạch Long tỷ tỷ cũng đi chơi đi.” A Thập Lục lên tiếng.

Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ gãi gãi cằm, khẽ cười, bay vút lên không, bay về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân.

A Thập Lục vươn vai, sau đó đi vào trong biệt thự, nhẹ nhàng không làm phiền mọi người.

Nàng đến phòng Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào.

Trong phòng, Thư Hàng đã ngủ say.

Hôm nay cậu ấy tiêu hao tinh thần quá lớn, đến mức không thể làm được phòng ngự cơ bản, thậm chí còn không nhận ra A Thập Lục đến.

A Thập Lục lấy ra một cái chăn từ túi Càn Khôn, đắp lên người

Tống Thư Hàng.

Khi đắp chăn, nàng thấy màn hình điện thoại của Tống Thư Hàng vẫn còn sáng.

Thế là nàng vươn tay cầm lấy điện thoại, chuẩn bị tắt màn hình.

Khi lật điện thoại, nàng liền thấy nội dung trên danh bạ của Tống Thư Hàng.

A Thập Lục mỉm cười ngọt ngào, nhẹ nhàng khóa màn hình điện thoại của Tống Thư Hàng, đặt nó bên cạnh cậu.

"Chúc ngủ ngon, Thư Hàng." Nàng khẽ nói, rồi nhẹ nhàng rời khỏi phòng.

Tâm trạng đột nhiên trở nên rất tốt.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục rời khỏi phòng, trên người Tống Thư Hàng, một bóng ảnh hư ảo chui ra.

Đó là con Linh Quỷ mà không biết vì sao, cảm giác tồn tại cực thấp của cậu ấy.

Con Linh Quỷ nhỏ nhắn chui ra khỏi cơ thể Thư Hàng, hai tay vồ một cái trong hư không, dường như đã nắm được thứ gì đó.

Sau đó, con Linh Quỷ nhỏ bé này bắt đầu gặm từng miếng nhỏ, ăn ngon lành.

Thứ nó ăn là nguyền rủa...

Sau khi trận pháp huyết tế của Bàn Cổ đại lão kết thúc, vẫn còn để lại nguyền rủa và di chứng trên người Tống Thư Hàng.

Giờ đây, lời nguyền ngon lành này được Linh Quỷ ôm lấy, gặm nhấm từng chút một.

Gặm hồi lâu sau, Linh Quỷ ợ một cái.

Lời nguyền của Cửu U Chi Chủ, cho dù chỉ là lời nguyền đi kèm sau huyết tế, cũng vô cùng to lớn.

Linh Quỷ không thể ăn hết một hơi, gặm nửa ngày trời cũng chỉ gặm được một góc nhỏ của lời nguyền.

Đối với Linh Quỷ, không có chuyện gì hạnh phúc hơn thế này.

Sau khi ăn no, Linh Quỷ trở lại cơ thể Tống Thư Hàng, tiêu hóa phần nguyền rủa này, biến thành sức mạnh của chính nó.

Đồng thời, còn phản hồi một phần linh lực cho chủ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngủ nửa đêm, trạng thái tinh thần đã hồi phục không ít.

Chương 2224

【Mình hình như còn chuyện gì đó chưa làm?】Trong giấc ngủ, Tống Thư Hàng nhớ ra mình hình như có một chuyện quan trọng chưa giải quyết.

Ngoài việc hỏi thêm suất cho A Thập Lục ra, hình như còn chuyện khác. 【À đúng rồi, mình muốn đến Tà Liên thế giới, xem trạng thái của Bạch tiền bối two.】Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Bạch tiền bối two bị Bàn Cổ đại lão "gài bẫy" một vố, bị hắn dùng Ngụy Chế Bất Hủ Chi Cốt tạm thời phong ấn.

Theo lời Bàn Cổ đại lão, hắn ít nhất phải phong ấn Bạch two trong năm nghìn năm...

Thế nên, giữa chừng hắn còn từng cân nhắc muốn "đào" Tống Thư Hàng sang bên kia làm việc. ‘Cũng không biết Bạch tiền bối two bây giờ trạng thái thế nào?’ Ý thức Tống Thư Hàng tiến vào Hạch Tâm thế giới, rồi thông qua kênh nối Hạch Tâm thế giới và Tà Liên thế giới, đặt chân vào trong Tà Liên thế giới.

Khi ý thức cậu ấy tiến vào Tà Liên thế giới, nó tự động biến đổi thành một ‘ý niệm thể’ dạng linh hồn.

Đồng thời, đầu của cậu ấy cũng được triệu hoán đến, trở thành vật chứa cho ý niệm thể.

Tống Thư Hàng nhún cổ, nói: “Chậc, sao cái đầu lại qua đây rồi, chậc...

Vậy thì thân thể gỗ của mình không phải là không có đầu sao?

Mình trong phòng chẳng phải sẽ biến thành hiện trường án mạng rồi à?” Thân thể không đầu của thanh niên nằm trên giường, nhưng cái đầu thì không biết đâu mất.

Hiện trường không có máu, không có hung khí.

Cái đầu của người trẻ tuổi rốt cuộc đã biến mất như thế nào?

Kẻ sát hại cậu ta là ai?

“Khái.” Tống Thư Hàng quan sát Tà Liên thế giới.

Một thời gian không đến, cậu ấy phát hiện Tà Liên thế giới cũng thay đổi không ít.

Ví dụ...

Tà Liên thế giới vốn là một vùng hoang địa, giờ đây khắp nơi đều trồng các loại thực vật phong cách Cửu U.

Nhưng có thể thấy, Bạch tiền bối two khi trồng những loại thực vật này, căn bản không hề có quy hoạch, rất lộn xộn.

Ngoài ra, mỗi khi ý niệm thể của Tống Thư Hàng đi được vài bước, cậu ấy lại thấy một số bảo vật trông rất quý giá, bị vứt lung tung khắp các góc của Tà Liên thế giới.

Tiếc là không thấy Linh Thạch. 【Bạch tiền bối two chắc cần một ‘Trợ thủ Tà Liên’ để hỗ trợ quản lý, quy hoạch tiểu thế giới Tà Liên này.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Gầm ~~ Tiểu tử phương nào, dám xông vào lãnh địa của chủ ta, còn không mau ra chịu chết!” Lúc này, đột nhiên có một tiếng hổ gầm truyền vào tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn, liền thấy con bạch hổ 【xấu xí đặc biệt】kia đang nhe nanh múa vuốt ở đằng xa.

“Ồ, lâu rồi không gặp.” Tống Thư Hàng vẫy tay về phía con hổ xấu xí.

“Khặc...

Là Bá Tống à.” Con hổ xấu xí nhìn rõ là Tống Thư Hàng xong, vẫy vẫy móng vuốt, thân hình dài thượt của nó uốn thành hình chữ ‘U’, hỏi: “Hôm nay ngươi sao lại có thời gian chạy vào Tà Liên thế giới vậy?

Ta còn tưởng cuối cùng cũng có người dám xông vào thế giới của chủ ta, con hổ giữ sân này của ta cũng cuối cùng có đất dụng võ.

Không ngờ lại là ngươi, mừng hụt một trận.” Tống Thư Hàng: “...” Cậu ấy cảm thấy trừ phi là sống không chịu nổi nữa, nếu không thì chắc không ai dám xông vào thế giới cá nhân của Cửu U Chi Chủ Bạch tiền bối để gây sự.

“Bạch tiền bối bây giờ ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi: “Nghe nói ngài ấy bị Bàn Cổ đại lão 'gài bẫy', tôi đến xem trạng thái của ngài ấy, nói không chừng tôi có chỗ nào đó có thể giúp được.” Có lẽ cậu ấy có thể như lần trước, dùng ‘Kim cương Nhất kích?

Thần kích’ trực tiếp hiến tế ‘Ngụy Cốt’ do Bàn Cổ đại lão chế tạo, từ đó phá vỡ phong ấn chăng.

“Chủ ta ở ngay trung tâm Tà Liên thế giới, nơi đó có một cái ổ rất đẹp, là chiến lợi phẩm của chủ ta.

Hiện giờ chủ ta đang ở đó.” Con hổ xấu xí vẫy vẫy móng vuốt, chỉ hướng cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng vẫy tay về phía con hổ xấu xí, ý niệm thể bay về phía trung tâm Tà Liên thế giới.

Khi cậu ấy đến gần vị trí trung tâm, liền nhìn thấy cái ổ mang phong cách ‘Bàn Cổ đại lão’ kia.

Chiến lợi phẩm của Bạch tiền bối two à, quả nhiên là 'cướp' được từ chỗ Bàn Cổ đại lão.

Nói đến, lần này Bạch tiền bối two bị gài bẫy, có lẽ cũng có nguyên nhân từ cái ổ cũ của Bàn Cổ đại lão này chăng?

Tống Thư Hàng đến vị trí lối vào của cái ổ cũ của Bàn Cổ này.

Cậu ấy tìm nửa ngày trời cũng không tìm thấy chuông cửa.

Thế là, cậu ấy chỉ đành hét to: “Bạch tiền bối, tôi đến rồi đây, mở cửa đón ấm áp đi nào!” Vì lo Bạch tiền bối two không nghe thấy, cậu ấy còn cố ý hét thêm mấy lần.

Một lát sau.

Cửa vào của cái ổ cũ có một cánh cửa kim loại mở ra.

“Bá - Tống - Hào!!

Trời có đường không đi, địa ngục không cửa lại xông vào!

Ăn của ta một kiếm!” Thân hình Thương Thử Tà Ma xông ra từ cửa kim loại.

Hắn nhảy vọt lên, thần binh bảo kiếm bên hông tự động bay ra.

“Thiên - Ngoại - Phi - Ma!!” Gặp mặt đã đánh?

“Đến hay lắm!” Tống Thư Hàng lớn tiếng hét.

Cái cảnh này, cậu ấy đã tự tưởng tượng không biết bao nhiêu lần rồi.

Đêm trăng tròn, đỉnh Tử Cấm.

Thương Thử Hào nhảy vọt lên, kiếm như sao băng, một chiêu ‘Thiên Ngoại Phi Ma’ chém về phía cậu ấy.

Mà cậu ấy, vừa hay có một tuyệt chiêu muốn thử.

Tuy bây giờ không phải đêm trăng tròn, cũng không phải đỉnh Tử Cấm, nhưng điều này không ảnh hưởng đến tâm trạng của Tống Thư Hàng.

Mái tóc dài của cậu ấy bay tán loạn, trong nháy mắt ngưng tụ ra hai mươi cái nắm đấm.

Trong đó sáu nắm đấm thi triển 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 từ thức một đến sáu.

Lại có hai nắm đấm thi triển hai thức 《Kim Cương Phục Ma Quyền》.

Một nắm đấm thi triển 《Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn》.

Còn có hai lòng bàn tay, dùng bàn tay làm đao thi triển 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 và... 《Dưỡng Đao Thuật》.

Chín nắm đấm còn lại, ngón trỏ, ngón giữa, ngón áp út hạ xuống, ngón cái và ngón út dựng lên, tạo thành hình thái số 'sáu', dùng sức lắc lư. 【666,666,666!】Cuộc đời rực rỡ, không cần người khác vỗ tay cổ vũ, tự mình cổ vũ cho mình.

Phía sau Tống Thư Hàng, tổng cộng 66 con Thánh Viên hiển hình.

Con Đại Thánh Viên dẫn đầu, nhìn chằm chằm chín cái nắm đấm tóc đang lắc lư cổ vũ của Tống Thư Hàng, rơi vào trầm tư sâu sắc.

Thời buổi này, cạnh tranh thật sự rất khốc liệt.

Mọi việc đều như chèo thuyền ngược dòng, không tiến ắt lùi.

Không theo kịp thời đại, sẽ bị thời đại tàn khốc này bỏ lại.

Thế là, Đại Thánh Viên một tay lật kinh văn Nho gia, miệng bắt đầu ngâm xướng khe khẽ.

Đồng thời tay phải của nó dựng lên tư thế 'sáu', dùng sức lắc lư. 65 con Tiểu Thánh Viên phía sau, nhanh chóng bắt kịp nhịp điệu của lão đại.

Chúng dùng các ngôn ngữ khác nhau, bắt đầu ngâm xướng nội dung trên kinh văn. 66 con Thánh Viên, giơ 66 cánh tay, ngâm xướng

666, không ngừng lắc lư, lắc lư. 《Thiên Ngoại Phi Ma》VS một bộ 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 cộng 《Kim Cương Phục Ma Quyền》 cộng 《Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn》 cộng 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 của Tống Thư Hàng.

Thương Thử Hào đáng thương bị đánh cho ngớ người.

Thân hình của hắn bị đánh bay ra ngoài, đâm vào bức tường kim loại của cái ổ cũ của Bàn Cổ, rồi lại bật trở lại, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Tay cuối cùng của Tống Thư Hàng, 《Dưỡng Đao Thuật》 đã tích tụ thế năng từ lâu, không chút lưu tình oanh vào người Thương Thử Tà Ma.

“A a a ~ nha ~” Thương Thử Tà Ma kêu thét một tiếng, ngã lăn ra đất.

Tống Thư Hàng một tay đỡ lấy hắn: “Phục hay không phục?” 66 bóng Thánh Viên hư ảo, lơ lửng trên không trung, vây thành một vòng, vây xem Thương Thử Tà Ma.

“Đợi ta tấn thăng Lục phẩm... nhất định sẽ 'đánh tơi bời' ngươi.” Thương Thử Tà Ma nghiến răng nói.

“Cố lên.” Tống Thư Hàng khẽ cười, mái tóc ma thuật bay tán loạn.

“Vào đi.

Chủ ta đang đợi ngươi.” Thương Thử Tà Ma nhắm mắt lại.

Bị 66 con Thánh Viên vây xem, Thương Thử áp lực như núi.

Bên trong ổ cũ bằng kim loại.

“Bạch tiền bối, tôi đến rồi đây.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Giọng Bạch tiền bối two vang lên: “Thư Hàng ngươi đến đúng lúc lắm!

Mau đến tụ tập Công Đức Chi Quang hoặc Thánh Quang, giúp ta áp chế ‘Cổ U Ý Chí Toái Phiến’ này.” “Cửu U Ý Chí Toái Phiến?

Là mảnh vỡ của Bàn Cổ đại lão sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Cậu ấy trước đó đã dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ giám định ‘Ngụy Cốt’ mà Bàn Cổ đại lão chế tạo để gài bẫy Bạch two, nên biết Bàn Cổ đại lão đã trộn một phần cơ thể của chính hắn vào trong ‘Ngụy Cốt’ đó.

Xem ra, Bàn Cổ đại lão đúng là ‘ăn trộm gà không thành lại mất nắm gạo’.

Không những không thể giam giữ Bạch tiền bối two, mà còn bị Bạch tiền bối two lấy đi một phần cơ thể của hắn trong ‘Ngụy Cốt’ đó?

Còn bị trấn áp?

Vừa nghe nói phải 'đối đầu' với Bàn Cổ đại lão, Tống Thư Hàng liền tràn đầy sức lực: “Tôi đến ngay đây, phải phong ấn mảnh vỡ của Bàn Cổ đại lão như thế nào?” Không chỉ tràn đầy sức lực, mà cậu ấy hiện giờ còn 'gan hùm mật báo'!

Chương 2225

Theo sau Bạch tiền bối two để 'đối đầu' với Bàn Cổ đại lão, Tống mỗ tôi không hề sợ hãi.

“Ai nói với ngươi đó là mảnh vỡ của Cửu U Chi Chủ?

Đó là Cổ U Ý Chí Toái Phiến.” Bạch tiền bối two lên tiếng.

“Cổ U Ý Chí Toái Phiến?” Tống Thư Hàng vừa nghe không phải 'đối đầu' với Bàn Cổ đại lão, hứng thú giảm hẳn, sức lực vừa dâng lên lập tức biến mất.

Mà nói...

Cổ U Ý Chí, không phải cái đó sao?

“Là vị Danh Âm Gát Phá đó sao?” Tống Thư Hàng nói, chính là cái thế giới Cổ U tương ứng với ‘Hắc Long thế giới’, tập hợp ý chí đó.

Tống Thư Hàng lúc đó đã dựa vào mảnh vỡ nhân quả thương của vị ‘Danh Âm Gát Phá’ này, hóa thành một thanh ‘Nhân Quả Đao’, sau đó một hơi triệu hồi Bạch tiền bối + Bạch tiền bối two + Thiên Đạo Ban Văn Long + hai vị Sở Các chủ và nhân vật thần bí phía sau họ + Mắt Thánh Nhân Nho gia + sức mạnh của Long Lạc Ý Chí, một đao 'đánh nát' Hà Chỉ Ma Đế.

“Khoan đã, Bạch tiền bối ngài không phải bị Bàn Cổ đại lão 'gài bẫy' một vố, bị phong ấn ở Tà Liên thế giới sao?” Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác.

Nếu bị phong ấn, thì làm sao còn có thời gian đi kiếm ‘Cổ U Chi Chủ Toái Phiến’, lại còn mang nó đến Tà Liên thế giới?

Hóa ra Bạch tiền bối two từ đầu đến cuối đều không sao?

“Ừm, năm nay lần đầu tiên bị Bàn Cổ gài bẫy.

Không chỉ là phân thân, ngay cả bản thể cũng không thể động đậy.” Bạch tiền bối two cười đáp.

Nàng và Bàn Cổ đại lão tranh đấu bao nhiêu năm nay, thắng thua đều rất bình thường.

Trước đây cũng không phải chưa từng bị gài bẫy.

Đây chỉ là chuyện thường ngày của hai vị Cửu U Chi Chủ mà thôi.

Trong lúc nói chuyện, chân thân của Bạch tiền bối two hiện ra.

Lúc này, chân thân của nàng bị nhốt trong một cây cột pha lê.

Bên trong cột pha lê rỗng, cơ thể Bạch tiền bối two bồng bềnh lên xuống trong cột.

Cái bẫy do Bàn Cổ đại lão tinh tâm thiết kế, không dễ dàng hóa giải như vậy.

Bên cạnh, người phụ trách áp chế ‘Cổ U Ý Chí Toái Phiến’ là ý chí hóa thân của Bạch tiền bối two, chính là cái hóa thân thường xuyên chạy loạn ở hiện thế.

Nhưng, ý chí hóa thân cũng có nửa thân bị trấn áp dưới cột pha lê, chỉ có nửa thân trên đang hành động.

Tống Thư Hàng xoa cằm.

Cậu ấy phát hiện, hai vị Bạch tiền bối ở hiện thế và Cửu U, luôn duy trì một sự đồng bộ vi diệu theo một cách kỳ lạ nào đó.

Bạch tiền bối ở hiện thế tự cắt mình thành hai nửa, còn Bạch tiền bối two ở Cửu U thì có nửa thân thể bị phong ấn.

“Ngoài ra, nếu ngươi cứ tiếp tục niệm ‘thỏ trắng’ trong lòng, ta không ngại biến ngươi thành một con côn trùng nhỏ 'ngứa mắt', một con côn trùng nhỏ thực sự.” Bạch tiền bối two bổ sung.

“Không, Bạch tiền bối, tôi đã thăng cấp rồi.” Tống Thư Hàng nghiêm chỉnh nói: “Bàn Cổ đại lão lần trước còn không gọi tôi là côn trùng nhỏ, mà biến thành con chuột nhỏ 'ngứa mắt' hơn nữa.” Từ khi không còn ruột gan, cậu ấy càng thẳng thắn, miệng càng nhanh.

Đầu óc còn chưa kịp nghĩ miệng đã nhanh hơn rồi.

Khóe miệng Bạch tiền bối two giật giật: “...” Biến thành một con chuột nhỏ mà ngươi rất tự hào sao?

“Hơn nữa, lần tới nếu tôi có cơ hội gặp ‘Bàn Cổ đại lão’, tôi nói không chừng còn có thể tiếp tục tiến hóa, trở nên 'ngứa mắt' hơn nữa.

Dù sao, tôi được Bạch tiền bối ngài bao bọc mà, không có ‘ngứa mắt nhất’, chỉ có ‘ngứa mắt hơn’.” Tống Thư Hàng khéo léo nịnh bợ.

Tuy lòng càng thẳng miệng càng nhanh, nhưng đầu óc cậu ấy rốt cuộc vẫn còn, biết rằng sau khi 'tìm đường chết' thì phải 'vá lại'.

Khóe miệng Bạch tiền bối two lại giật giật, nàng cũng không biết nên đánh giá Tống Thư Hàng thế nào cho phải.

“À đúng rồi, Bạch tiền bối.

Vì bản thể và hóa thân của ngài đều bị phong ấn, vậy cái Cổ U Ý Chí Toái Phiến này từ đâu ra vậy?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối two bình tĩnh nói: “Bởi vì ta đã bố trí rất nhiều thủ đoạn ở ‘Cổ U thế giới’ mà.” Cổ U thế giới là địa bàn mới mà nàng đã chiếm được.

Tuy nàng có thể không có thời gian để quản lý ‘Cổ U thế giới’, tương lai cũng có thể sẽ trả lại Cổ U thế giới cho ‘Cổ U Ý Chí’... nhưng hiện tại, nàng vẫn rất thích địa bàn mới này.

“Đừng lãng phí thời gian, đến giúp ta một tay.

Dùng Thánh Quang ‘xoa’ lên ‘Cổ U Ý Chí Toái Phiến’ một lượt.

Ta hiện tại đang ở trạng thái bị Bàn Cổ phong ấn, có sức cũng không dùng ra được.” Hóa thân của Bạch tiền bối two, khẽ nhấc tay.

Tống Thư Hàng tiến lên vài bước, tóc ma thuật bay tán loạn, tế ra ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’.

Tiếp đó cậu ấy thúc đẩy ý niệm, dốc toàn lực dẫn dắt Thánh Quang lực từ ‘đại lão hành tinh mắt dài’ trong quyền sáo ra, ‘xoa’ lên ‘Cổ U Ý Chí Toái Phiến’.

Thánh Quang trắng tinh lóe sáng, ấm áp lòng người.

Thương Thử Tà Ma hét lớn một tiếng: “Chi ~” Sau đó, hắn liên tục lăn lộn theo chiến thuật, động tác chuẩn xác như sách giáo khoa.

Sau vài lần lăn lộn, liền thoát khỏi phạm vi Thánh Quang.

“Ôi ~ mùi Thánh Quang.” Chân thân của Bạch tiền bối two lên tiếng.

Tống Thư Hàng: “...” “Tiếp tục mở rộng Thánh Quang, tốt nhất là phóng thích cả Công Đức Chi Lực ra.” Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, tăng cường lực độ phóng thích Thánh Quang.

Còn về Công Đức Chi Quang...

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhà cậu ấy còn đang lướt sóng mà.

Thánh Quang lạnh lẽo đến từ ‘đại lão hành tinh mắt dài’, hiệu quả cực tốt. ‘Cổ U Ý Chí Toái Phiến’ vốn đang rục rịch, sau khi được Thánh Quang ‘xoa’ một lượt, rất nhanh đã bình tĩnh trở lại, bất động.

Bạch tiền bối two nhân cơ hội liên tiếp tạo mười cái phong ấn, cộng thêm trận bàn phong ấn đã chuẩn bị sẵn, một lần hành động phong ấn ‘Cổ U Ý Chí Toái Phiến’ thành hình viên ngọc nhỏ.

“Xong rồi, quả nhiên Thánh Quang đôi khi vẫn rất hữu dụng.” Bạch tiền bối two hài lòng nói.

Tống Thư Hàng nhìn ‘Cổ U Ý Chí Toái Phiến’ đã co lại thành viên ngọc nhỏ, hỏi: “Bạch tiền bối, ngài mang Cổ U Ý Chí Toái Phiến đến làm gì vậy?” “Ta muốn lấy nó làm cơ sở, chế tạo một ‘Cổ U Hóa thân’, thay ta chơi ở Cổ U thế giới...

Khái, thay ta quản lý Cổ U thế giới.” Bạch tiền bối two nghiêm túc nói.

Thân thể nàng, tiếp tục bồng bềnh trong cột pha lê, lần này lại đổi một tư thế khác, đầu xuống chân lên.

Mái tóc dài rủ xuống, để lộ đôi tai hơi nhọn của nàng.

Tai Bạch tiền bối two, nhọn hơn Bạch tiền bối ở hiện thế một chút.

Cùng là tóc dài bay lượn, Bạch tiền bối two đây là mị lực tỏa ra bốn phía, còn Tống Thư Hàng thì là ‘tóc ma thuật bay loạn’, hoàn toàn là hai phong cách khác nhau.

“Phải chế tạo như thế nào?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Cậu ấy đối với hóa thân, phân thân vẫn luôn rất hứng thú.

“Ta vẫn đang cân nhắc, làm sao để cài đặt một bộ chương trình cho cái Cổ U Hóa thân này.” Bạch tiền bối two xoa cằm nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, đề nghị: “Bạch tiền bối, ngài có muốn cân nhắc sao chép một chương trình ‘Trợ thủ Hạch Tâm’, đưa vào cái Cổ U Hóa thân này không?” “Trợ thủ Hạch Tâm?” Bạch tiền bối two nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ cười, nói: “Bạch tiền bối ngài không thấy thế giới Tà Liên của mình quá lộn xộn sao?

Tôi còn không biết Bạch tiền bối ngài lại ‘nhếch nhác’ như vậy, ha ha ha ~ a ~~~” Ơ?

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng ngồi dậy, vươn tay gãi đầu.

Sau đó, cậu ấy phát hiện trạng thái của mình bây giờ hơi kỳ lạ, đầu vẫn là đầu của mình, nhưng cơ thể lại là ‘ý niệm thể’ dạng linh hồn trong suốt.

“Ngươi tỉnh rồi à, Bá Tống Hào.” Một giọng nói dễ nghe vang lên bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cậu ấy vừa quay đầu liền phát hiện một khuôn mặt mỹ nhân xinh đẹp, cùng với một cây đại thụ bảy màu.

Khuôn mặt mỹ nhân xinh đẹp này mọc ngay trên đại thụ, đồng thời cành cây của nàng đang khẽ vẫy.

“À, là ngươi à.

Thụ Thụ.” Tống Thư Hàng nói.

Cây mỹ nhân bảy màu này là sủng vật số bốn của Bạch tiền bối two, chính là cùng với con hổ xấu xí giữ cửa, được bắt từ cấm địa ‘Điện Đông Chi’ ban đầu, Thụ Thụ là tên của nàng.

Thế nên, hai vị Bạch tiền bối ở một số phương diện, luôn duy trì sự đồng bộ vi diệu.

Bạch tiền bối two có mỹ nhân thụ bảy màu, Bạch tiền bối ở hiện thế có thụ yêu Khinh Vũ.

Nếu sủng vật của hai vị Bạch tiền bối đều có thể tương ứng với nhau thì... ‘Tiểu Thái Dương Ngươi Bận Rộn Quá T233 Hào’ của Bạch tiền bối two, Thương Thử Tà Ma Nhiễm Chân Hào và Tinh Tinh Tướng Quân, lại lần lượt tương ứng với cái gì đây?

“À đúng rồi, đây là Tà Liên thế giới của Bạch tiền bối two à.” Tống Thư Hàng tỉnh táo lại.

Cậu ấy nhớ ra chuyện mình chạy đến gặp Bạch tiền bối two, cậu ấy còn giúp Bạch tiền bối áp chế ‘Cổ U Ý Chí Tập Hợp Thể Toái Phiến’ nữa chứ.

Sau đó, sao cậu ấy lại đột nhiên ngủ thiếp đi?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, phát hiện Bạch tiền bối two đang bồng bềnh lên xuống trong cột pha lê, giữ tư thế đầu dưới chân trên, đang cười mỉm nhìn cậu ấy.

“À đúng rồi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng chỉ vào cột pha lê nói: “Ngài có muốn để tôi thử xem, có thể phá vỡ phong ấn của Bàn Cổ đại lão không?” “Ngươi?” Bạch tiền bối two lật người, hỏi: “Ngươi định giải phong ấn này thế nào?” “Thực ra, lần trước ‘đối đầu’ với Bàn Cổ đại lão, Bàn Cổ đại lão cũng đã dùng bẫy phong ấn trong ‘Ngụy Cốt’ đối với tôi.

Sau đó tôi dùng Kim cương Nhất kích, trực tiếp hiến tế luôn Ngụy Cốt.” Tống Thư Hàng giải thích.

Trong mắt Bạch tiền bối two lộ ra vẻ tò mò, nói: “Được, vậy ngươi thử xem.” Tống Thư Hàng đến bên cạnh cột pha lê, vươn lòng bàn tay ‘ý niệm thể’, trực tiếp ấn vào cột pha lê.

Loảng xoảng loảng xoảng ~ một cảm giác điện giật truyền đến từ lòng bàn tay, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, vội vàng rụt tay lại.

“Cột pha lê này chính là thủ đoạn phong ấn mà Bàn Cổ làm.” Bạch tiền bối two nói: “Đã là phong ấn, thì trực tiếp chạm vào nó, chắc chắn sẽ chịu sát thương phản phệ của phong ấn.” “Bạch tiền bối ngài nói sớm hơn đi chứ.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Bạch tiền bối two thở dài: “Đây là kiến thức cơ bản của tu chân được không?

Là ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’, cho dù là ‘tay mơ’, cũng nên tìm hiểu một chút kiến thức cơ bản về tu chân chứ.” “Thực ra tôi hễ rảnh là lại tranh thủ đi học mà.” Tống Thư Hàng nói.

Chỉ là thời gian rảnh của cậu ấy không nhiều.

Đọc sách học tập là sở thích của cậu ấy, nếu cho cậu ấy thời gian, cậu ấy có thể ngồi đọc sách mấy ngày mấy đêm không nghỉ.

Học tập khiến người ta vui vẻ ~ Nói rồi, Tống Thư Hàng lại vươn tay trái ấn vào ‘phong ấn’.

Chương 2226

Lần này cậu ấy đã có phòng bị.

Cảm giác điện giật lại truyền đến, nhưng Tống Thư Hàng đã chuẩn bị trước, nghiến răng chịu đựng.

“Rất tốt, tiếp xúc được rồi.

Tiếp theo thử xem...

Thần kích!” Tống Thư Hàng khẽ quát.

Tay trái ấn vào cột pha lê, giữa tay phải thì có một điểm sáng ngưng tụ.【Hiến tế ‘cột pha lê’, nhưng Bạch tiền bối two bên trong thì không thể hiến tế được.

Đến đây nào, Kim cương Nhất kích!】 Ông ong ong ~ Bụp ~ Khoảnh khắc tiếp theo...

Điểm sáng trên đầu ngón tay phải của Tống Thư Hàng vỡ tan.

Kim cương Nhất kích, thi triển thất bại.

Bởi vì cây ‘cột pha lê’ này, không phải là bảo vật có thể bị hiến tế...

Nó không còn ở trạng thái Ngụy Cốt, mà là hình thức phong ấn hoàn chỉnh.

Phong ấn Ngụy Cốt là bảo vật, nhưng ‘phong ấn’ hình thành sau khi sử dụng thì không thuộc hàng bảo vật.

“Thất bại rồi à?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng rụt tay trái lại, thở dài: “Thất bại rồi, tôi quá lý tưởng hóa.” “Không sao, con người sống cuối cùng vẫn phải có chút lý tưởng chứ.” Bạch tiền bối two cười ha ha nói.

Nàng bị nhốt trong cây cột pha lê này, nhưng lại không hề sốt ruột.

Đối với nàng, cây cột pha lê này và 'kén khổng lồ' có tác dụng như nhau, ngủ trong này thì ngủ đặc biệt ngon.

Nhắc đến ngủ, nàng lại cảm thấy buồn ngủ từng cơn, mí mắt nặng trĩu.

"Bạch tiền bối ngài tự mình không phá vỡ phong ấn của Bàn Cổ đại lão được sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Phá vỡ phong ấn?

Ừm, được chứ, ta đương nhiên có thể phá vỡ phong ấn." Bạch tiền bối two liên tục gật đầu nói: "Tối đa năm nghìn năm, ta sẽ ra ngoài thôi." Đối với Bạch tiền bối two mà nói, năm nghìn năm, cũng chỉ là chuyện ngủ một giấc thôi.

"Thật sự cần năm nghìn năm sao?" Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Bàn Cổ đại lão vậy mà không khoác lác, hắn thật sự có thể phong ấn Bạch tiền bối two kéo dài đến năm nghìn năm sao?

Cậu ấy vẫn luôn nghĩ Bàn Cổ đại lão chỉ đang khoác lác thôi.

"Không có cách nào ra ngoài sớm hơn sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Dù sao cũng chỉ là ngủ một giấc thôi." Bạch tiền bối two xua tay: "Hơn nữa, ta mang 'Cổ U Ý Chí Toái Phiến' đến đây, mục đích là để nó có thể dùng được khi ta đang ngủ ngon." "Hay là, để tôi thử lại xem?" Tống Thư Hàng nói.

Nói rồi, cậu ấy dùng tóc làm tay, lần nữa ấn vào cột pha lê.

Cậu ấy trực tiếp thi triển 'Giám Định Bí Pháp', hy vọng có thể tìm được một số manh mối.

Giám Định Bí Pháp kích hoạt.

Lần này cái giá phải trả của Giám Định Bí Pháp thấp hơn nhiều so với Tống Thư Hàng tưởng tượng, chỉ là trên mặt xuất hiện một vết xước nhàn nhạt.

Sau đó hiệu quả giám định hiện ra trong đầu cậu ấy. 【Một phong ấn mạnh mẽ, có hiệu lực kéo dài sáu nghìn sáu trăm sáu mươi sáu năm.

Cho dù dùng ngoại lực mạnh mẽ để can thiệp, cũng cần vài nghìn năm mới có thể phá giải.】 Không còn thông tin nào thừa thãi nữa.

Đau đầu thật.

Cậu ấy rụt bàn tay do tóc biến thành về.

Nhưng khi rụt tóc về, cậu ấy đột nhiên trong lòng khẽ động... tiện tay ‘quẹt’ một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lên cây ‘cột pha lê’ này.

Hiện tại 《Dưỡng Đao Thuật》 đối với Tống Thư Hàng mà nói, giống như Linh Lực vạn năng vậy.

Các tu sĩ gặp phải thứ gì thần kỳ, đều thích ‘quẹt’ một phát Linh Lực.

Tống Thư Hàng hiện tại gặp phải một số thứ không giải quyết được, cũng sẽ muốn ‘quẹt’ một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Ông ~~ 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi xuống cây cột pha lê này.

Kết quả... hoàn toàn không có phản ứng.

Thay đổi duy nhất, có lẽ là Tống Thư Hàng cảm thấy giữa mình và cây ‘cột pha lê’ này, trở nên thân mật hơn một chút.

Ít nhất, khi lòng bàn tay cậu ấy ấn lên cột pha lê, cảm giác châm chích điện giật kia đã giảm đi rất nhiều.

Dường như là hảo cảm độ +1?

Thế là, Tống Thư Hàng lại thử ‘quẹt’ thêm vài phát nữa.

Ánh sáng 《Dưỡng Đao Thuật》 liên tục lóe lên.

Vài phút sau.

Khi Tống Thư Hàng tay ấn lên cột pha lê, đã không còn cảm giác điện giật như bị điện giật nữa.

“Ngươi vừa nãy vẫn luôn làm gì với phong ấn của Bàn Cổ vậy?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Tôi đang ‘cày’ hảo cảm độ, tôi đang nghĩ nếu hảo cảm độ giữa tôi và nó ‘cày’ đến mức tối đa, nó có chịu nể mặt tôi một chút, mở một cánh cửa sau hay gì đó không.” Tống Thư Hàng lên tiếng đáp.

Bạch tiền bối two mặt đầy nghi hoặc.

“Có hiệu quả không?” Bạch tiền bối two hỏi.

“Hiện tại xem ra, khi tôi tiếp xúc với cây cột pha lê này, đã không còn bị điện giật nữa.

Giống như thế này.” Tống Thư Hàng vừa nói, vừa rụt cánh tay tóc của mình về, sau đó lại lần nữa ấn lên, làm một màn trình diễn cho Bạch tiền bối two xem.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“A a a ~a ~” Tiếng kêu thảm thiết tiêu chuẩn kiểu Tống thị.

Tống Thư Hàng bị điện giật ngã vật ra đất.

Thương Thử Hào ở đằng xa lên tiếng nói: “Xem ra, hoàn toàn không có hiệu quả.” Tống Thư Hàng run rẩy ngồi dậy từ dưới đất: “...” Quả không hổ là phong ấn của Bàn Cổ đại lão, cánh tay tóc của cậu ấy vừa rụt về, nó liền trở mặt ngay lập tức.

“Xem ra, trong quá trình ‘cày’ hảo cảm độ không thể buông tay, vừa buông tay hảo cảm độ lại trở về giá trị ban đầu.

Chỉ có một hơi ‘cày’ hảo cảm độ lên mức tối đa thì mới được.” Tống Thư Hàng nghiêm chỉnh nói.

“Ngươi còn muốn thử nữa sao?” Bạch tiền bối two bình tĩnh hỏi.

Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới hồi phục từ trạng thái tê liệt sau khi bị điện giật, lắc đầu nói: “Thôi để lần sau đi, đợi tôi điều chỉnh trạng thái tốt rồi sẽ chiến tiếp.” Cậu ấy không phải là sợ đau vì điện giật, chỉ là muốn ‘cày’ hảo cảm độ lên mức tối đa một hơi, chắc chắn không phải là chuyện có thể hoàn thành trong chốc lát.

Rất có thể là vài ngày vài đêm, thậm chí có thể là thời gian dài hơn nữa để phấn đấu.

Mà cậu ấy sáng sớm ngày mai đã phải lên đường đến Thú Tu giới rồi.

Thế nên chuyện ‘cày’ hảo cảm, đợi sau khi cậu ấy điều chỉnh trạng thái tốt rồi sẽ ‘chiến’ tiếp.

Tốt nhất là đợi cậu ấy luyện hóa ‘thân thể’ ra, đến lúc đó hai mươi cái ‘cánh tay tóc’ + hai tay trái phải của cậu ấy, cùng nhau ra tay, dưới 22 phát 《Dưỡng Đao Thuật》 mỗi giây, cột pha lê phong ấn nhất định sẽ làm bạn tốt với cậu ấy.

“Đợi tôi từ Thú Tu giới trở về, sẽ thử lại một lần nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Đôi mắt vốn dĩ đang dần khép lại vì buồn ngủ của Bạch tiền bối two, khi nghe thấy từ ‘Thú Tu giới’ thì lại từ từ mở ra, hỏi: “Ngươi chuẩn bị đến Thú Tu giới sao?” “Đúng vậy, sau khi trời sáng, tôi sẽ chuẩn bị lên đường đến Thú Tu giới.

Điểm truyền thừa Gia Nhĩ Thánh Sơn, ngày kia sẽ mở ra.” Tống Thư Hàng đáp.

“Xem ra, vận khí của ngươi không tệ, thời gian Thánh Sơn mở ra vậy mà lại kịp thời như vậy.” Bạch tiền bối two khẽ gật đầu nói.

Tống Thư Hàng khẽ cười, nói: “Thật là nhờ phúc Bạch tiền bối.” “Đừng nịnh bợ nữa, chuyện này ta đâu có giúp ngươi.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng vẫn giữ nụ cười.

Bởi vì lúc này, tuyệt đối không thể để Bạch tiền bối two đọc được suy nghĩ trong lòng cậu ấy từ nét mặt.

Chết tiệt, mình vừa nãy hình như lỡ mồm gọi là Bạch... sắc, Bạch Sắc Bạch Sắc Bạch Sắc!

Bạch tiền bối two ngáp một cái, nói: “Nếu ngươi muốn đến Gia Nhĩ Thánh Sơn ở Thú Tu giới, vừa hay ta có một chuyện cần ngươi giúp.” “Bạch tiền bối xin cứ nói.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Rất rất lâu trước đây...

Có một con Phượng Hoàng ở Thú Tu giới, mượn đi một khối bia đá từ tay ta.

Sau này, khối bia đá đó vẫn luôn ở trong Gia Nhĩ Thánh Sơn, tính toán thời gian, cũng đến lúc thu hồi rồi.” Bạch tiền bối two lên tiếng.

“Phượng Hoàng Thú Tu giới chạy đến Cửu U thế giới để mượn bia đá của Bạch tiền bối sao?” Tống Thư Hàng khá là bội phục con Phượng Hoàng đó, vậy mà dám thâm nhập Cửu U thế giới để tìm Cửu U Chi Chủ mượn đồ, dũng khí đáng khen.

“Đừng nghĩ nhiều quá, đó là chuyện trước khi ta thành Đạo.” Bạch tiền bối two từ từ nói: “Trước khi ta thành Đạo, đã giao dịch với con Phượng Hoàng đó.

Nó mượn khối bia đá đó từ tay ta, còn ta thì học được 《Thánh

Viên Long Lực Thần Công》 từ chỗ nó.” Nói rồi, hóa thân của Bạch tiền bối đó vươn tay điểm một cái, một điểm hào quang chìm vào giữa trán Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một ‘pháp quyết’ thao túng pháp khí hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng.

Chính là ‘pháp quyết’ dùng để điều khiển khối bia đá pháp khí kia.

“Vậy, đợi tôi tiến vào Gia Nhĩ Thánh Sơn, sẽ thay Bạch tiền bối tìm khối bia đá đó, và thu hồi nó.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ừm.” Bạch tiền bối two đáp một tiếng, sau đó cơn buồn ngủ dâng lên, thân thể bồng bềnh trong cột pha lê.

Tống Thư Hàng nghiêm túc nghi ngờ, phong ấn cột pha lê của Bàn Cổ đại lão này, liệu có kèm theo các chức năng như ‘an giấc, thoải mái, giấc mơ đẹp’ hay không, giống như cái kén khổng lồ kia, khiến Bạch tiền bối two khi ở trong đó, sẽ ngủ say sưa, vui quên lối về, không nỡ ra ngoài?

Thương Thử Tà Ma một bên dùng móng vuốt nhỏ chống cằm, suy tư nói: “Bá Tống Hào, nói thật, ngươi đã tìm được thân thể dự phòng chưa?” Vì Bá Tống Hào muốn đến Gia Nhĩ Thánh Sơn ở Thú Tu giới thám hiểm, không lẽ lại chỉ bay bằng một cái đầu qua đó?

“Hắc, tôi đã có được một thân thể gỗ không tệ, hành động tạm thời không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng đáp.

Thương Thử Hào khinh thường nói: “Vậy thì tiếc quá, ta còn muốn xem cảnh Bá Tống Hào ngươi bay bằng cái đầu đến Thú Tu giới cơ.” “Hắc, ngươi chắc chắn sẽ thất vọng rồi.” Tống Thư Hàng đứng dậy, nói với Bạch tiền bối two: “Bạch tiền bối, thời gian không còn sớm nữa.

Tôi về trước đây.” “Ừm.” Bạch tiền bối two đáp một tiếng, sau đó không còn phản ứng nào khác.

Tống Thư Hàng lại vẫy tay về phía Thương Thử Hào, mỹ nhân thụ bảy màu, sau đó đứng dậy đi ra ngoài ổ thép.

Chương 2227

Đi được vài bước, cậu ấy đột nhiên lại nhớ ra một chuyện.

Cậu ấy quay đầu lại, kêu với Bạch tiền bối two: “Bạch tiền bối, thế giới Tà Liên của ngài hơi lộn xộn một chút, có muốn sao chép một ‘Trợ thủ Hạch Tâm’ qua đây, thay ngài quản lý thế giới Tà Liên không?” Trong cột pha lê, mắt Bạch tiền bối two khẽ nhếch: “Sao chép thế nào?” Tống Thư Hàng đáp: “Chúng ta có thể từ chỗ ‘Long Lạc Ý Chí’ ở Hắc Long thế giới, sao chép thêm một bản ‘Tiểu trợ thủ’ qua đây, ‘Trợ thủ Hạch Tâm’ của tôi chính là bản sao của ‘Long Lạc tiểu trợ thủ’.” “Chạy đến Hắc Long thế giới phiền phức quá.

Ngươi trực tiếp để ‘Trợ thủ Hạch Tâm’ của ngươi đến Tà Liên thế giới một chuyến.

Ta xem xem có thể trực tiếp chế tạo một tiểu trợ thủ tương tự như nó không.” Bạch tiền bối two đáp.

“Ừm, vậy sau khi tôi về Hạch Tâm thế giới, sẽ bảo nó đến Tà Liên thế giới một chuyến.” Tống Thư Hàng lại bổ sung: “Bạch tiền bối, ngài không được ‘tháo dỡ’ nó đâu đấy.” “Ta đâu phải vị Bạch tiền bối ở hiện thế của ngươi, không có thói quen ‘tháo dỡ’ đồ vật ra chơi.” Bạch tiền bối two ngáp một cái, nói: “Hơn nữa, những thứ ta tháo dỡ ra, đều có thể hoàn mỹ sửa chữa lại, từ trước đến nay chưa từng xảy ra sai sót.” Tống Thư Hàng: “...” Sau khi Tống Thư Hàng rời đi.

Hình chiếu của Tiểu Thái Dương T233 Hào, xuất hiện bên cạnh cột pha lê của Bạch tiền bối two.

“Phục sinh thất bại rồi sao?” Bạch tiền bối two lên tiếng hỏi.

“Bẩm chủ nhân, phục sinh đã hoàn thành, đại trận phục sinh mà chủ nhân chuẩn bị, xác nhận đã kích hoạt sử dụng, xác nhận Bá Tống

Hào đã thành công phục sinh.” Tiểu Thái Dương T233 Hào đáp.

Thương Thử Hào nói: “Nghĩa là, Bá Tống lần này phục sinh, cũng không mọc ra nhục thể mới, chỉ khôi phục lại cái đầu của hắn.” “Thiên Phạt này, quả nhiên không phải chuyện đùa.” Bạch tiền bối two nói.

Ban đầu nàng định để Tống Thư Hàng trực tiếp phục sinh, ‘mọc’ lại thân thể đã bị tiêu diệt trong Thiên Phạt.

Không ngờ, Tống Thư Hàng phục sinh một lần, vẫn chỉ khôi phục cái đầu.

Trong lúc nói chuyện.

Bên ngoài cửa ổ thép, lại có khách mới đến.

Chính là Trợ thủ Hạch Tâm theo lệnh Tống Thư Hàng, đến phối hợp với Bạch tiền bối two.

Khi ý thức Tống Thư Hàng chuyển từ Hạch Tâm thế giới ra, đã là khởi đầu của một ngày mới.

Ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, rải rác trên giường.

Mầm non của thân thể gỗ vươn mình ra, đón ánh nắng.

“Trời sáng rồi à.” Tống Thư Hàng vươn tay cầm lấy điện thoại, mở ra xem.

Ngày 22 tháng 11, 7:33 sáng.

“Vậy mà đã muộn thế này rồi, dậy thôi, dậy thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Thân thể gỗ bò dậy từ trên giường, nâng cái đầu của cậu ấy, đi đến phòng tắm.

Biệt thự thép của Bạch tiền bối này, gần như có tất cả các chức năng của một biệt thự hiện đại.

Sau khi thân thể gỗ cẩn thận rửa mặt cho cái đầu xong, liền lắp cái đầu về chỗ cũ.

Tống Thư Hàng đứng dậy xuống lầu, đi theo khí tức của Bạch tiền bối và Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó... cậu ấy phát hiện trong phòng khách ở tầng một, Bạch tiền bối đang viết viết vẽ vẽ trên một cái bảng đen nhỏ, giảng giải kiến thức tu luyện.

Phía dưới, Thông Nương, Tô Thị A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngồi nghiêm chỉnh, đang chăm chú học tập.

Tống Thư Hàng mặt đầy không thể tin được, dụi dụi mắt.

Cậu ấy lại mở mắt nhìn...

Thông Nương vậy mà vẫn còn ở đó!

Hơn nữa, nàng vừa học vừa nghiêm túc ghi chép!

Tống Thư Hàng vội vàng ngẩng đầu nhìn mặt trời trên bầu trời.

Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây à?

Hay là Thông Nương bị người khác đoạt xá rồi?

Lúc này, Bạch tiền bối vừa hay kết thúc giảng giải.

Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại, cười nói: “Thư Hàng, cậu tỉnh rồi à.

Ngủ ngon không?” Tống Thư Hàng gật đầu, đáp: “Ngủ ngon cực kỳ, tinh thần đầy đủ, quả thực cứ như được tái sinh vậy, sảng khoái tinh thần.

Cảm giác di chứng sau huyết tế đều tan biến hết.” Cậu ấy cảm thấy đầu của mình cũng không còn có hiện tượng ‘thiếu nước’ nữa, trạng thái cực kỳ tốt.

Nói không chừng ngày mốt, cậu ấy có thể không cần nhờ đến ‘ngọc châu’ của Bạch tiền bối, cái đầu của cậu ấy cũng có thể nhảy nhót lung tung rồi.

“Chúng ta hôm nay xuất phát chứ?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Không vấn đề gì, bây giờ có thể xuất phát.” Nói đến đây, cậu ấy nghĩ đến một vấn đề.

Thú Tu giới phải đi thế nào?

Có dẫn đường không?

“Bạch tiền bối, ngài biết Thú Tu giới đi thế nào không?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

Nếu không được, thì phải nhờ Thanh Loan Tiên tử mở trận truyền tống không gian đến đón bọn họ rồi.

“Đại khái biết.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Thông Nương cất sổ tay, nói: “Vậy chúng ta trực tiếp đi qua bằng sức mạnh không gian của Bạch tiền bối sao?” “Không, chúng ta đi xe.” Bạch tiền bối cười nói: “Hôm nay ta muốn lái xe, không đi cửa không gian.” Nói rồi, cả biệt thự thép bắt đầu biến hóa.

Chớp mắt một cái, biệt thự thép biến thành một thanh phi kiếm khổng lồ.

Tống Thư Hàng còn nhìn thấy cửa và cửa sổ trên phi kiếm khổng lồ.

Phi kiếm khổng lồ biến hóa hoàn thành, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Xích Tiêu Kiếm tiền bối + Tạo Hóa Tiên tử, xèo xèo xèo từ cửa sổ chui vào.

Ngay sau đó, cửa và cửa sổ của phi kiếm khổng lồ đều đóng lại.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhắc nhở: “Cửa xe đã khóa rồi, ai cũng đừng hòng xuống xe.” Tống Thư Hàng: “...” Không biết vì sao, cậu ấy có chút hoảng sợ trong lòng.

Lúc này, một sợi lông ngốc của Sở Các chủ, từ đỉnh đầu cậu ấy trồi ra, lên tiếng hỏi Bạch tiền bối: “Bạch đạo hữu, ngươi định đi hướng nào?” Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: “Hướng nào cũng được.

Ta nhớ rằng bất kể hướng nào, đều nên có một thông đạo có thể dẫn đến ‘Thú Tu giới’.” “Nếu đã vậy, vậy chúng ta cứ đi về phía khu vực Giang Nam trước đi.” Sở Các chủ đề nghị.

Tống Thư Hàng hỏi: “Sở tiền bối có việc gì ở khu vực Giang Nam sao?” “Ở đó có một tiểu đạo hữu đang độ kiếp, ngươi quên rồi sao?” Sở Các chủ đáp: “Người ta trước khi độ kiếp, còn đến chỗ ở của ngươi bái ‘đầu ngựa’ đấy.” Tống Thư Hàng khẽ vỗ tay: “À, nhớ ra rồi.

Là vị tiểu đạo hữu tên Đinh Cam đó, tôi nhớ trên người cậu ta có Tâm Ma tiềm phục.” Công Đức Xà Mỹ Nhân cười hì hì, lên tiếng nói: “Không lớn không nhỏ gì cả.” Tạo Hóa Tiên tử bổ sung: “Không phải tiểu đạo hữu, là ca ca.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử há miệng, không có lời thoại.

Tống Thư Hàng: “...” “Được, vậy chúng ta cứ đi về phía khu vực Giang Nam trước.” Bạch tiền bối đồng ý. ********** Khu vực Giang Nam.

Một tu sĩ trẻ tuổi, đang cẩn thận kiểm tra đại trận độ kiếp của mình.

Hắn là đệ tử của Phù Du Tinh Quang Tông, đạo hiệu ‘Đinh Cam’.

Đang chuẩn bị độ Thiên kiếp 2 lên 3 ở mảnh đất bảo địa Giang

Nam này.

“Sư tỷ, sư phụ, trận pháp độ kiếp không có vấn đề.” Đinh Cam truyền âm nói.

Hai vị sư tỷ của Đinh Cam đáp: “Tốt lắm, vậy đến lúc đó chúng ta sẽ hộ pháp cho ngươi ở bên ngoài.” “Kiểm tra lại một lần nữa trận pháp huyễn thuật bên ngoài, để phòng bất trắc.” Một giọng nói trầm ổn vang lên bên tai Đinh Cam, là sư phụ của hắn, Đinh Thanh Vân.

Trận pháp huyễn thuật chính là rào cản khi tu sĩ độ kiếp, đồng thời cũng là loại trận pháp dự phòng cuối cùng.

“Vâng, sư phụ.” Đinh Cam đáp.

Hắn vươn tay khẽ nắm lấy một túi thơm trong túi.

Trong túi thơm này, có một sợi tóc dài của ‘Bá Tống Huyền Thánh’, sợi tóc dài này có thể giúp hắn vượt qua ‘Tâm Ma kiếp’ có thể xuất hiện.

Đây là thu hoạch từ lần trước đi bái phỏng Bá Tống tiền bối.

Bá Tống tiền bối, thực ra ngoài sức tưởng tượng là rất dễ gần, không đáng sợ như khi ‘hiển thánh giảng pháp trước mặt mọi người’.

“Nhất định sẽ được.” Đinh Cam khẽ vỗ túi thơm này, tự tin tràn đầy.

Có Bá Tống tiền bối phù hộ, Thiên kiếp, chắc chắn có thể thuận lợi vượt qua!

Sau khi tất cả trận pháp, pháp khí, Linh Thạch gia trì, đan dược đều được kiểm tra một lượt, Đinh Cam bắt đầu dẫn xuống Thiên kiếp 2 lên 3.

Sư phụ và hai vị sư tỷ của hắn, giúp hắn bày trận.

Trên bầu trời khu vực Giang Nam, kiếp vân ngưng tụ, điện hồ kêu lách tách trong mây lôi.

“Lại sấm sét à?” Người dân khu vực Giang Nam ngẩng đầu nhìn trời.

Gần đây, khí hậu bất thường ở khu vực Giang Nam xuất hiện rất thường xuyên.

Thường thì giây trước còn trời quang mây tạnh, giây sau đột nhiên mây đen bao phủ, tiếng sấm vang dội.

Cục Khí tượng khu vực Giang Nam thật muốn khóc.

Đồng thời, trong một phòng ăn riêng ở khu vực Giang Nam.

Bố mẹ Tống Thư Hàng, đang tụ tập ăn cơm với vài người bạn.

Hai vợ chồng đã chơi một vòng quanh khu vực Giang Nam, hôm nay về chuẩn bị tụ tập với vài người bạn, sau đó sẽ đến cho Tống Thư Hàng một bất ngờ ‘hồi mã thương’.

Đợi gặp xong Tống Thư Hàng, họ sẽ chuẩn bị lên đường, đến thành phố tiếp theo để du ngoạn.

Đến độ tuổi của bố Tống, mẹ Tống, khi tụ tập trò chuyện, ngoài việc nói về cổ phiếu, sở thích, làm đẹp dưỡng sinh ra, phần lớn các chủ đề đều xoay quanh con cái của mình.

Cứ trò chuyện mãi, chủ đề không biết vì sao lại chuyển sang ‘Tống Thư Hàng’.

“Con nhà lão Tống, gần đây giỏi giang ghê.” Một người bạn cũ của bố Tống cười nói: “Cách đây không lâu, Thư Hàng nhà lão Tống, tham gia đóng một bộ phim hot không tưởng.

Bộ phim đó tôi đã xem đi xem lại mấy lần rồi.” “Cái huynh đệ Cao Thăng trong 《Mạt Pháp Chi Chiến》 ấy à, quả thực là đã diễn sống nhân vật đó.” Huynh đệ Cao Thăng nhất định phải chết đấy.

“Tôi nhớ con nhà lão Tống đó, thành tích cũng rất tốt, năm ngoái thi đậu ‘Đại học Giang Nam’ phải không?” Bố Tống mặt đầy khiêm tốn nói: “Thằng Thư Hàng đó, cũng được.

Nhưng mà, thằng nhóc này không chịu được khen, khen nhiều quá, nó sẽ ‘lên trời’...” Oành ~~ Một tiếng sấm đì đùng nổ vang, cắt ngang lời khiêm tốn của bố Tống.

Bố Tống bị tiếng sấm này dọa giật mình.

Ông có thể nhạy bén cảm nhận được, tiếng sấm này khác với tiếng sấm bình thường.

Nhưng để nói rốt cuộc khác ở đâu, ông lại không nói ra được.

Tóm lại, tiếng sấm này có gì đó kỳ lạ!

Không chỉ ông, mẹ Tống cũng có cảm giác tương tự.

Hai vợ chồng ăn ý nhìn nhau một cái, cả hai đều nhận ra vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương, rồi hai người cùng lúc khẽ cười, lặng lẽ lảng tránh ánh mắt đối diện.

Chương 2228

“Gần đây khu vực Giang Nam toàn thế này, đột nhiên có tiếng sấm nổ.

Nhưng không cần lo, rất nhanh sẽ qua thôi.” Bạn của bố Tống giải thích.

Mấy tháng gần đây, tiếng sấm này đến khá thường xuyên, mọi người đều đã quen rồi.

Quả nhiên, giống như người bạn tốt của bố Tống đã nói, tiếng sấm nổ vài tiếng rồi dừng lại.

Vài người bạn lâu ngày không tụ tập, lại bắt đầu trò chuyện đủ thứ chuyện trên trời dưới biển.

Cứ trò chuyện mãi, chủ đề lại chuyển về con cái.

Đây chính là cái giá của thời gian, đến một độ tuổi nhất định, con cái thường trở thành một phần quan trọng trong cuộc sống, khi trò chuyện chủ đề luôn quay đi quay lại về chúng.

Vài người bạn tốt của bố Tống và mẹ Tống, con cái lớn hơn Tống Thư Hàng vài tuổi, vừa hay đã đến giai đoạn bàn chuyện hôn nhân.

Thế là, chủ đề cứ thế chuyển sang hôn nhân của con cái.

“Lão Tống, Thư Hàng nhà ông có bạn gái chưa?” Trên bàn rượu, có người đột nhiên hỏi: “Năm xưa ông còn ‘thao tác’ ghê gớm, ở đại học đã ‘cua’ được vợ rồi.

Thằng Thư Hàng đó, ở phương diện này chắc không kém ông bao nhiêu đâu nhỉ?” “Ha ha ha, chắc là... cũng được chứ?” Bố Tống chính mình cũng không dám khẳng định.

Mà nói, con gái Thư Hàng dẫn về nhà và con gái đến nhà làm khách, cũng có mấy người rồi.

Nhưng ai mới là bạn gái của Thư Hàng đây?

“Cũng được là sao?

Không lẽ còn chưa có bạn gái sao?” Có người cười nói: “Nếu chưa có, hay là chúng ta làm sui gia đi?

Chúng ta thêm thân lại thêm thân.” “Con gái lớn nhà ông sớm đã lấy chồng rồi, con gái nhỏ mới học cấp hai phải không?” Bố Tống dở khóc dở cười: “Phạm pháp đấy có được không?” Một nhóm người càng trò chuyện càng vui, chủ đề nhảy vọt rất nhanh.

Trong lúc đó, có người đến bên cửa sổ phòng riêng, mở cửa sổ ra hóng gió.

“Ơ?” Khi mở cửa sổ, anh ta tò mò nhìn về phía bầu trời xa.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, trông như sắp có mưa dông.

Trong mây đen có tia chớp lóe lên... nhưng kỳ lạ là, không hề có tiếng sấm.

Nhưng chớp mắt một cái, mây đen, sấm sét trên bầu trời lại biến mất.

Bên ngoài là trời quang mây tạnh.

“Chuyện gì vậy?

Tôi đâu có uống nhiều đâu.” Anh ta dụi dụi mắt, rồi lại nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trên bầu trời, mây đen dày đặc, điện hồ lóe sáng, khúc dạo đầu của một trận bão.

Chớp mắt, trời quang mây tạnh, ánh nắng chiếu rọi đại địa.

Hai cảnh tượng, dường như đang liên tục chuyển đổi.

Anh ta vội vàng lấy điện thoại ra, hướng lên trời bật chức năng quay video.

Nhưng, thứ xuất hiện trong video điện thoại, chỉ là cảnh bầu trời xanh mây trắng bình thường.

“Tôi uống bao nhiêu rồi?” Người bạn của bố Tống này quay đầu lại, hỏi.

“Mới ba chai thôi mà.” Bố Tống đáp.

“Vậy thì lạ rồi, ba chai mà tôi đã uống nhiều rồi sao?

Các ông đều qua đây xem xem.” Người bạn này lên tiếng nói.

“Có gì hay để xem đâu?” Các bạn trong phòng riêng, từng người từng người đứng dậy, chen chúc bên cạnh cửa sổ nhỏ kia.

“Có thấy cái gì đâu?

Chẳng phải chỉ là bầu trời xanh mây trắng bình thường thôi sao?” “Bầu trời xanh và mây trắng?

Khoan đã, bên tôi nhìn thấy là mây đen dày đặc, có vẻ sắp có sấm sét.” “Bên tôi cũng là bầu trời xanh mây trắng, không có gì bất thường cả.” “Khoan đã... tôi chớp mắt một cái, liền thấy hai cảnh tượng đang chuyển đổi.” Bố Tống và mẹ Tống cũng ghé lại, nhìn về phía bầu trời.

“Kỳ lạ, hình như là vấn đề góc độ.

Có vài góc nhìn thì thấy mây đen dày đặc.

Có vài góc nhìn thì thấy bầu trời xanh mây trắng, lại có vài góc nhìn thì thấy hai cảnh tượng đang chuyển đổi.” Mẹ Tống thử vài góc độ rồi lên tiếng nói.

“Hải thị thận lâu sao?” “Hình chiếu cỡ lớn ư?” Dù nhìn thế nào, cảnh tượng này cũng không bình thường phải không?

Bố Tống cũng lấy máy ảnh ra, nhắm vào bầu trời quay. ...

Nhưng thứ quay được, chỉ có cảnh bầu trời xanh mây trắng.

Bố Tống khẽ nhíu mày.

“Đến gần rồi, đám mây đen đó đang tiến về phía vị trí của chúng ta!” “Có nên tránh đi không?

Cứ cảm thấy có gì đó không ổn.” “Khoan đã, dưới đám mây đen đó có phải có một người không?

Tôi hoa mắt rồi sao?” Bố Tống đặt máy ảnh xuống, trực tiếp dùng mắt thường quan sát bầu trời.

Quả nhiên, dưới đám mây đen kỳ lạ kia, có một bóng người đang phi nước đại trên không trung.

Trên chân hắn có một đôi giày kỳ lạ, không ngừng phun ra luồng khí.

Chính đôi giày này đã giúp bóng người đó có thể bay trên không.

“Công nghệ cao sao?” “Giày phun khí?” “Mây đen đến gần hơn rồi...

Anh chàng này trông khá đẹp trai.” Trên bầu trời, trong mây đen có sấm sét giáng xuống, nhưng lại không có tiếng sấm, im lặng như tờ, giống như sấm sét đã bật chế độ im lặng.

Anh chàng kia 'phong cách' né tránh, sấm sét lướt qua người, anh chàng tiếp tục liều mạng phi nước đại trên không.

Cảnh tượng này trông giống như cảnh trong phim khoa học viễn tưởng.

Kỳ lạ là, dù là điện thoại, máy ảnh hay các thiết bị ghi hình khác, đều không thể bắt được bóng dáng của anh chàng này.

Thứ chụp được chỉ là cảnh trời quang mây tạnh.

Anh chàng kia liên tiếp né tránh được tám đạo sét đánh, nhưng lại gục ngã dưới đạo sét thứ chín.

Đạo sét thứ chín đánh trúng trực diện.

Bóng người kia từ trên không trung rơi xuống.

Ngay lúc này, phía dưới lại có một bóng người, vọt thẳng lên trời.

Hắn vươn tay vẫy một cái từ xa, liền hất bay thiếu niên bị sét đánh trúng ra xa, tránh khỏi khu vực ồn ào.

Bố Tống, mẹ Tống trợn tròn mắt.

“Lão Tống, con trai ông, ‘lên trời’ rồi sao?” “À, tôi thấy rồi.” Bố Tống mặt đầy ngơ ngác.

Bóng người vọt thẳng lên trời kia, là Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, rõ ràng cách đó khá xa...

đến mặt cũng không nhìn rõ.

Nhưng chỉ cần nhìn thấy bóng người vọt thẳng lên trời kia, tất cả mọi người trong phòng riêng, không biết vì sao, đều có thể khẳng định bóng người này là Tống Thư Hàng.

Mọi người cũng đâu có khen Thư Hàng nhiều đâu, sao thằng nhóc này lại ‘lên trời’ rồi?

Trong hư không.

Tống Thư Hàng vừa nhảy vọt lên, đồng thời lên tiếng nói: “Sở tiền bối, chuẩn bị xong chưa?” “Không vấn đề gì, chỉ cần trên cơ sở trận pháp huyễn tượng độ kiếp, thêm vào một số huyễn thuật và dẫn dắt thôi miên mới, là có thể đạt được hiệu quả.

Rất đơn giản, sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn.” Giọng Sở Các chủ phát ra từ sợi lông ngốc.

Sợi lông ngốc khẽ vẫy.

Từng điểm sáng nhỏ li ti, từ sợi lông ngốc tản ra.

Tất cả những người chú ý đến dị tượng ‘bầu trời’, đều nhìn thấy những điểm sáng nhỏ li ti này.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng ‘mây đen dày đặc’ trong mắt họ, không biết vì sao, lại xuất hiện thêm từng chiếc máy quay + dây cáp bay + máy phun khói v.v...

“Ồ, hóa ra là đang quay phim à.” Một ý niệm như vậy, hiện lên trong lòng tất cả mọi người.

Sau khi Sở Các chủ cấp bậc Trường Sinh Giả tự mình ra tay, hiệu quả thôi miên, huyễn thuật cực kỳ mạnh mẽ.

Tuy nhiên, hiệu quả huyễn thuật và thôi miên mà Sở các chủ kèm theo lại cực kỳ thô sơ, thậm chí có rất nhiều chỗ bất hợp lý, không chịu nổi sự soi xét.

Thế nhưng... dưới ảnh hưởng từ thực lực mạnh mẽ cấp Trường Sinh Giả của Sở các chủ, tất cả những người may mắn nhìn thấy cảnh này đều sẽ chủ động lờ đi những điểm bất hợp lý đó.

Thậm chí đại não của mọi người còn chủ động tự bổ sung thông tin để làm cho những chỗ bất hợp lý kia trở nên hoàn thiện.

Đây chính là cái lợi của việc có thực lực mạnh mẽ.

Căn bản không cần phải tốn công thiết kế cục diện huyễn thuật gì cả, cứ dùng thực lực nghiền ép qua là xong.

Hơn nữa, với sức ảnh hưởng mạnh mẽ cấp Trường Sinh Giả, dù chỉ là huyễn thuật tiện tay thi triển thì đối với người phàm ít nhất cũng có thể duy trì gần trăm năm, thậm chí lâu hơn.

Trăm năm đối với nhân loại mà nói chính là cả một đời người.

Biết đâu chừng sẽ có những người may mắn sống thọ, sau khi về già hồi tưởng lại cảnh tượng ngày hôm nay, rồi khi hiệu quả 'Trường Sinh Giả ảnh hưởng' trên người họ tiêu tán, họ mới nhớ ra những điểm bất hợp lý trong đó.

Trong hư không.

“Làm phiền Sở tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Niệm lực của cậu lại lần nữa thúc động, nhẹ nhàng rơi trên người Đinh Cam đạo hữu, tiễn anh ta một mạch về phía ngoại ô khu vực Giang Nam.

Sở các chủ xoay ngọn tóc ngốc nghếch một vòng, đáp: “Chỉ là tiện tay rải chút huyễn thuật nhỏ thôi, chuyện nhỏ ấy mà.” “Nói đi cũng phải nói lại, Sở tiền bối...

Chương 2229

chúng ta thế này có tính là can thiệp vào thiên kiếp không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Sở các chủ khẽ cười, dịu dàng nói: “Ngươi có tính là can nhiễu thiên kiếp hay không thì ta không rõ, nhưng ta có thể khẳng định là ta chắc chắn không can thiệp vào thiên kiếp!” Từ đầu đến cuối, cô chỉ thi triển vài cái huyễn thuật che mắt cộng thêm thôi miên, không hề đụng chạm gì đến thiên kiếp.

Nhưng Tống Thư Hàng thì khó nói rồi.

Lúc cậu xuất hiện, vừa vặn sư phụ của Đinh Cam ra tay đánh tan thiên kiếp.

Sau đó, Tống Thư Hàng ra tay dùng niệm lực hất bay Đinh Cam, di dời anh ta từ phố xá sầm uất ra ngoại ô.

Theo lý thường, giai đoạn từ lúc thiên kiếp bị đánh tan cho đến khi thiên kiếp ngưng tụ lại, việc Tống Thư Hàng hất bay Đinh Cam không tính là can thiệp thiên kiếp.

Thế nhưng thiên kiếp bây giờ thay đổi từng ngày, ai biết quy tắc phán đoán của nó có biến hóa gì không?

Quan trọng nhất là Tống Thư Hàng lại có duyên với thiên kiếp.

Biết đâu thiên kiếp vừa thấy cậu là vui vẻ, thế là cưỡng ép kéo cậu vào trong thì sao?

“...” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phương xa: “Hy vọng mọi chuyện thuận lợi.” Trên bầu trời ngoại ô, một thanh phi kiếm khổng lồ đang lơ lửng.

Bạch tiền bối và Tô Thị A Thập Lục đang tựa bên cửa sổ vẫy tay với cậu.

Tống Thư Hàng lập tức thấy yên tâm hẳn!

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối đã ra tay giúp đỡ.” Lúc này, sư tôn của Đinh Cam lộ diện, từ xa hành lễ với Tống Thư Hàng.

“Đừng thả lỏng vội, thiên kiếp tuy bị đánh tan nhưng vẫn chưa kết thúc đâu.

Ngày nay thiên kiếp dị biến, dù có bị đánh tan cũng sẽ nhanh chóng ngưng tụ lại thôi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Lúc này, Đinh Cam vừa bị sét đánh một phát, cả người đen thui như than.

Tệ hơn là tâm ma trên người anh ta đang rục rịch, có thể diễn biến thành tâm ma kiếp bất cứ lúc nào.

Nhóm Tống Thư Hàng sở dĩ xuất hiện trực tiếp tại khu vực độ kiếp của Đinh Cam chính là vì cảm ứng được tâm ma dị động trên người anh ta.

Lần trước sau khi Đinh Cam và sư tỷ đến bái phỏng, Sở các chủ đã lấy một sợi tóc của Tống Thư Hàng đưa cho anh ta, đồng thời để lại ấn ký «Thần Binh Kỳ Giám» trên đó để tùy lúc cảm ứng trạng thái của Đinh Cam.

Sau khi cảm ứng được tâm ma dị động, Sở các chủ liền nhắc nhở Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Sau khi được Bạch tiền bối đồng ý, Sở các chủ trực tiếp thông qua ấn ký trên sợi tóc để kéo phi hành khí phi kiếm khổng lồ vượt không gian đến Giang Nam.

Sau khi uống đan dược, Đinh Cam vất vả lắm mới hồi sức lại.

Anh ta ngồi dậy, cười khổ nhìn về phía 'Độ Kiếp Đại Trận' gần như còn nguyên vẹn ở bên cạnh.

Trước đó khi thiên kiếp giáng xuống, tâm ma của anh ta bị khơi dậy.

Tuy có phòng bị nhưng khi chống lại thiên kiếp, tâm ma đã thừa cơ quấy rối khiến anh ta mất kiểm soát.

Dưới sự ảnh hưởng của tâm ma, Đinh Cam lại vứt bỏ trận pháp độ kiếp còn tốt nguyên mà điên cuồng chạy thẳng ra ngoài, lao về phía phố xá sầm uất.

Nếu không có Tống Thư Hàng và sư phụ kịp thời ra tay, e rằng đã gây ra đại loạn, thậm chí anh ta đã hồn phi phách tán rồi.

Tầm quan trọng của hộ đạo nhân là thế đấy.

Tán tu bình thường chịu thiệt nhất là ở chỗ không có tiền bối hộ đạo mạnh mẽ, nên tỉ lệ tử vong khi độ kiếp luôn rất cao.

“Bá Tống tiền bối.” Đinh Cam nhìn về phía Tống Thư Hàng, nói: “Tâm ma của tôi mạnh hơn tôi tưởng nhiều.

Tôi...” “Yên tâm đi, anh làm được mà.” Tống Thư Hàng cổ vũ, đồng thời truyền âm nhập mật: [Thấy Bạch Thánh quân ở đằng kia không?

Thiên kiếp của anh sắp ngưng tụ lại rồi.

Trước khi nó giáng xuống lần nữa, anh hãy cầu nguyện hướng về phía Bạch Thánh quân.

Tin tôi đi, lần này thiên kiếp của anh tuyệt đối không vấn đề gì đâu.

Lúc cầu nguyện thái độ càng thành khẩn thì hiệu quả càng tốt.] Đinh Cam hơi ngẩn ra.

Suy nghĩ một chút, anh ta trịnh trọng bái một bái về phía vị trí của

Bạch Thánh quân. [Cầu Bạch Thánh chúc con vượt qua kiếp này thuận lợi...

Cầu Bạch Thánh bảo kê con!] Thiên kiếp 2 lên 3 lại lần nữa ngưng tụ.

Vì đợt trước Đinh Cam gần như chưa dùng đến 'Độ Kiếp Đại Trận' nên trận pháp vẫn còn nguyên vẹn, chỉ cần bổ sung linh thạch là xong.

Đinh Cam đứng trong trận pháp, tâm trạng vô cùng căng thẳng.

Trong ngoài đều có họa.

Bên ngoài có thiên kiếp giáng xuống, bên trong có tâm ma tác quái, lại còn có đôi mắt của Bá Tống tiền bối đang nhìn chằm chằm nữa chứ.

Oành!

Trên đỉnh đầu, lôi kiếp lại ngưng tụ, đạo sét thử thăm dò giáng xuống.

Ở cách đó không xa, Tống Thư Hàng nhìn đạo lôi kiếp 2 lên 3 kia mà nước miếng chảy ròng ròng.

“Chú ý hình tượng!

Ngươi bây giờ là đại tiền bối Bá Tống Huyền Thánh đấy, đừng có làm mất mặt trước mặt người khác chứ.” Sở các chủ lên tiếng nhắc nhở.

Nhìn thiên kiếp mà chảy nước miếng, trông cứ như bị sét đánh đến ngốc rồi vậy.

“Tiếc quá, lúc Đinh Cam độ kiếp lại không dùng trận pháp tôi cung cấp, nếu không thì phản đàn lôi kiếp 2 lên 3 lại là có thể phong ấn bảo tồn rồi.

Món «Lôi kiếp kho tộ» đó nha, cái kết cấu đó, cái hương vị đậm đà đó...” Tống Thư Hàng liếm môi.

Cậu đói rồi.

Ánh mắt cậu nhìn về phía lôi kiếp càng trở nên khát khao hơn.

Không chỉ Tống Thư Hàng, mà Bạch tiền bối đang tựa bên cửa sổ cũng sáng rực mắt lên.

Anh đã thông qua phân thân để cảm nhận từ xa hương vị của 'Lôi kiếp kho tộ', nhưng chân thân vẫn chưa thực sự nếm thử bao giờ.

Ngon lắm, muốn ăn quá.

Ba cặp mắt đói khát cùng nhìn chằm chằm vào mây kiếp.

Một cặp của Bạch tiền bối, hai cặp của Tống Thư Hàng (cậu hiện tại là người đàn ông có bốn luồng thị tuyến).

Ầm ầm ầm.

Lôi kiếp thử thăm dò đã kết thúc.

Mây kiếp bắt đầu ủ đợt lôi kiếp tiếp theo.

Nhưng đột nhiên trong mây kiếp xuất hiện từng đốm sáng như tuyết rơi, cảm giác giống như màn hình máy tính bị nhiễu sóng vậy.

Lôi kiếp 2 lên 3 đang dị biến?

Mỗi khi thiên kiếp giáng xuống, nó sẽ căn cứ vào thực lực, kinh nghiệm, công đức, nghiệp lực, thuộc tính... của tu sĩ để giáng xuống các loại lôi kiếp khác nhau.

Đối với Đinh Cam, dường như thiên kiếp đang bắt đầu tính toán lại.

Một lát sau, thiên kiếp lại tới.

Ầm ầm ầm!

Nhưng lần này không có tia sét nào đánh xuống, mà là từng trận âm nổ vang lên.

Lôi kiếp biến thành Âm kiếp (kiếp âm thanh) rồi?

Tống Thư Hàng lập tức hụt hẫng, nước miếng cũng biến mất tăm.

Âm kiếp thì ăn kiểu gì đây?

Thứ cậu muốn ăn là món lôi kiếp kho tộ 2 lên 3 cơ mà, có cần âm kiếp đâu chứ!

Trong lòng thất vọng tràn trề, nhưng dưới sự nhắc nhở của Sở các chủ, cậu vẫn phải giữ vững hình tượng 'Thiên niên đệ nhất Thánh', cố gắng duy trì nụ cười mỉm.

Trên bầu trời, tiếng âm nổ vang lên liên miên.

Ngoài thiên kiếp thuộc tính ngũ hành thì chủng loại thiên kiếp còn rất nhiều, âm kiếp là một loại khá đặc thù.

Âm kiếp vô hình vô tướng, khó lòng phòng bị.

Tuy nhiên nếu nói về công kích thuần túy thì lực sát thương của âm kiếp thấp hơn nhiều so với lôi kiếp cùng cấp.

Khi tiếng âm nổ dừng lại, trên người Đinh Cam tiểu hữu xuất hiện từng đóa huyết hoa, hai tai và hai mắt không ngừng rỉ máu.

Trận pháp độ kiếp của tu sĩ 2 lên 3 vốn được bố trí để phòng bị 'lôi kiếp' là chính, căn bản không có ai phòng bị âm kiếp cả.

Cú âm kiếp này đối với Đinh Cam mà nói thật sự quá bỉ ổi.

Giống như đã hẹn trước hôm nay thi 'Toán', kết quả đột nhiên lại bắt thi tiếng Nga mà mình chưa học bao giờ vậy.

Cay đắng vô cùng.

Đinh Cam hiện tại chính là cảm giác này.

Cách thức tấn công của âm kiếp 2 lên 3 khá đơn điệu, chủ yếu là trấn nhiếp và kiểu tấn công tựa như 'Sư Tử Hống', thỉnh thoảng kẹp thêm vài chiêu huyễn âm công sát.

Cũng may chỉ là thiên kiếp 2 lên 3, nếu là đột phá ngũ phẩm hoặc lục phẩm mà gặp 'âm kiếp', với cái nết của thiên kiếp bây giờ, không chừng nó bê nguyên cả liveshow của Tạo Hóa Pháp Vương ra, lại còn thêm giọng hát thuần nguyên của Tạo Hóa tiên tử gia trì nữa thì xong đời.

Sau khi chịu liên tiếp ba đợt 'âm kiếp', Đinh Cam bắt đầu thích nghi được với cách tấn công của nó.

Anh ta thử dùng các phương thức đối kháng 'âm ba công' và thủ đoạn phòng ngự, cộng thêm trận pháp độ kiếp gia trì cường hóa thân thể, cuối cùng cũng miễn cưỡng chống đỡ được, giảm thiểu thương hại đến mức thấp nhất.

Chỉ cần giữa chừng không xảy ra sai sót, anh ta chắc chắn có thể trụ được đến khi kết thúc.

Trong mây kiếp, lôi quang lấp loáng nhưng vẫn không có tia sét nào giáng xuống.

Hết đợt âm kiếp này đến đợt âm kiếp khác oanh tạc Đinh Cam.

Anh ta đã bị nhuộm thành người máu, toàn thân rã rời.

Nhưng vì sát thương của âm kiếp không đủ mạnh nên trạng thái tổng thể của Đinh Cam vẫn ổn, chỉ là vẻ ngoài trông thảm hại thôi.

“Đợt cuối cùng rồi.” Ngọn tóc ngốc của Sở các chủ lên tiếng.

Cô luôn quan sát trạng thái của mây kiếp.

Chương 2230

Đòn tiếp theo chính là đợt cuối cùng của kiếp 2 lên 3.

Vượt qua được thì bước vào cảnh giới tam phẩm, không qua được thì có khả năng hồn phi phách tán.

Ầm ầm ầm!

Đợt này giáng xuống là lôi kiếp!

Đinh Cam trong trận pháp độ kiếp sáng rực mắt lên. [Cảm ơn Bạch Thánh quân!] Lần này chắc ăn rồi!

Trận pháp độ kiếp của anh ta vốn dùng để đối kháng lôi kiếp, mà suốt từ đầu đến giờ toàn là âm kiếp nên trận pháp vẫn còn nguyên chưa dùng đến tí nào.

Với một bộ trận pháp còn nguyên vẹn cộng với trạng thái hiện tại vẫn ổn, kiếp cuối này anh ta nằm cũng qua!

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối cũng sáng rực mắt theo.

Đợi mãi cuối cùng lôi kiếp cũng tới.

Đáng tiếc chỉ có một đạo lôi kiếp, số lượng hơi ít.

Oành!

Đạo kiếp cuối cùng mạnh mẽ giáng xuống trận pháp độ kiếp.

“Trận quyết Tị Lôi Trận, Lôi Vương Trận, Thiên Long Trận, Hàng Lôi Trận...” Đinh Cam người đầy máu gào lớn.

Một hơi, anh ta kích hoạt toàn bộ gần hai mươi đại trận chuyên trị thiên lôi trong bộ trận pháp.

Cảm giác này thật là sướng.

Giống như đánh bài trong tay giấu một đống bom, vất vả nhịn đến cuối cùng mới được quăng ra vậy.

Thân tâm thư thái!

Uy lực của thiên lôi hạo hãn nghiêm minh.

Sau khi nó nện nặng nề lên chuỗi trận pháp kia... thì bị bắn ngược ra ngoài.

Hai mươi trận pháp đối kháng thiên lôi kết hợp lại tạo ra một tác dụng kỳ diệu.

Thiên lôi bị bắn văng ra, không ngoài dự kiến, nó lao thẳng về phía Tống Thư Hàng.

“Ha ha ha, tôi biết ngay mà.” Tống Thư Hàng cười lớn.

Khoảnh khắc thiên lôi rơi xuống, trong lòng cậu đã có trực giác là thiên kiếp đại lão có duyên với mình, cuối cùng chắc chắn sẽ tìm đến mình!

Không có căn cứ, đó là trực giác của tu sĩ.

Thế nên cậu đã sớm chuẩn bị âm thầm.

Quả nhiên trực giác không sai! 'Đạo lôi kiếp cuối cùng' bắn về phía cậu, thân thể gỗ đưa tay ra trước phối hợp với Tống Thư Hàng, niệm lực khổng lồ cuồn cuộn truyền ra.

Lôi kiếp bị cưỡng ép trói buộc giữa không trung.

Hai tay Tống Thư Hàng bắt đầu thao túng, tia sét khổng lồ như bị hai bàn tay vô hình ấn giữa trời, không ngừng bị kéo đi.

Lửa điện văng tứ tung, tiếng nổ lách tách.

Thiên lôi uy nghiêm, dưới cái nhìn của mọi người, bị kéo thành một cột lôi điện hình trụ.

Đinh Cam không khỏi nuốt nước miếng.

Đạo thiên lôi này đủ để đánh anh ta trọng thương hoặc tử vong nếu không có trận pháp gia trì.

Vậy mà đạo thiên lôi đáng sợ như thế, trong tay Bá Tống Huyền Thánh lại mặc người nắn bóp, không có chút sức phản kháng nào.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng sau khi kéo thiên lôi thành hình trụ thì gọi lớn.

Bạch tiền bối bước qua không gian, nháy mắt xuất hiện bên cạnh cột thiên kiếp, tay anh thuần thục ấn một cái, một đạo phù văn phong ấn quấn quanh cột thiên lôi, lập tức bao bọc và phong ấn nó lại.

“Xong đời.” Tống Thư Hàng búng tay một cái, chuyển cột thiên kiếp đã phong ấn vào 'Hạt Nhân Thế Giới'.

Đinh Cam cùng hai vị sư tỷ và sư phụ đều kinh hãi nhìn Bá Tống Huyền Thánh và Bạch Thánh quân trên hư không.

Hai vị Thánh quân này đều nắm giữ sức mạnh không gian!

Dù là Bạch Thánh quân di chuyển tức thời hay Bá Tống Huyền Thánh búng tay chuyển dời 'cột thiên lôi' thì đều không dùng đến 'Càn khôn pháp khí'.

Huyền Thánh khóa này ai cũng đáng sợ như vậy sao!

Sau khi thu cột thiên lôi, Tống Thư Hàng cười với Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, tối nay chúng ta thêm món.” “Được.” Bạch tiền bối cười đáp.

Nụ cười của anh thoáng qua rồi biến mất.

Chủ yếu là vì hiện tại chỉ có nửa chân thân ở bên ngoài, mị lực cá nhân không được thu phóng hoàn hảo như trước, sẽ có sơ hở.

Nếu cười lâu sẽ ảnh hưởng đến tất cả sinh vật xung quanh.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại, cậu nhìn thân thể gỗ của mình rồi hài lòng gật đầu.

Sau đó cậu lại nhìn về phía Đinh Cam: “Chúc mừng Đinh Cam tiểu đạo hữu.” Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe vậy thì lập tức vọt ra, định mở miệng đọc thoại.

Nhưng nàng còn chưa kịp nói đã bị ngọn tóc ngốc của Sở các chủ quấn lấy, ấn ngược về trong người Tống Thư Hàng.

Nửa cái đầu nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân kẹt sau lưng Tống Thư Hàng, đôi mắt đầy vẻ ủy khuất.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối đã ra tay giúp đỡ.” Đinh Cam ôm quyền hành lễ.

“Không cần khách sáo.” Tống Thư Hàng xua tay: “Lần này tâm ma của anh không biến thành tâm ma kiếp, sau khi về anh nên kiên định đạo tâm của mình, hóa giải tâm ma...

Khốn khiếp, vả mặt tôi à!” Chỉ thấy Đinh Cam trong trận pháp độ kiếp đang đau đớn cuộn tròn thành một cục.

Sau lưng anh ta, một đoàn tâm ma 'tình yêu vặn vẹo' bị lực lượng thiên kiếp cụ hiện hóa thành 'tâm ma kiếp'.

Tống Thư Hàng còn chưa nói hết câu đã bị vả mặt trực diện, thật là đau lòng.

Rõ ràng thiên kiếp đã kết thúc rồi, không ngờ tâm ma tiềm phục trên người Đinh Cam lại chuyển hóa thành 'tâm ma kiếp' vào phút cuối để tăng độ khó.

Ở cấp bậc 2 lên 3 mà đã được hưởng thụ đãi ngộ tâm ma kiếp, cũng không biết nên nói Đinh Cam tiểu đạo hữu may mắn hay bất hạnh nữa.

“Cho nên đôi khi không nên nói quá nhanh, nhanh quá dễ bị người ta vả mặt lắm.” Sở các chủ trầm ngâm nói: “Lần sau trước khi nói chuyện, tốt nhất nên uốn lưỡi bảy lần.” Tống Thư Hàng khẽ thở dài: “Tôi cũng muốn thế lắm chứ.” Nhưng đôi khi tôi không khống chế được mình.

Sở các chủ: “...” Trong lúc đang nói chuyện, tâm ma trên người Đinh Cam tiểu đạo hữu ở phía dưới đã sinh ra biến hóa.

Rất nhiều xúc tu mực loạn thành một đoàn, trong đó có mấy cái còn thắt nút lại.

Bản chất tồn tại của những xúc tu này trong nháy mắt đã phát sinh thay đổi nhẹ.

Nó từ 'tâm ma' tiến hóa thành 'tâm ma kiếp'!

Chỉ khác biệt một chữ, nhưng từ chỗ chỉ có 'Ảnh Tử Lãnh Chúa' mới ăn được nguyên liệu thô là tâm ma, nó đã tiến hóa thành nguyên liệu nấu món «Thiên kiếp sáo xan».

Thân thể Đinh Cam bị những xúc tu mực này bao phủ... nếu chỉ nhìn hình ảnh thì cực kỳ 18+.

Tống Thư Hàng nhớ lần trước Sở các chủ từng nói tâm ma của Đinh Cam là 'Yêu'.

Tình yêu là vấn đề chung của tất cả sinh vật có trí tuệ.

Ngay cả các môn phái tu chân lớn đều có các lớp phụ đạo tâm lý cho đệ tử trẻ tuổi để tăng cường sự hiểu biết về 'Yêu', nhưng mỗi khi đệ tử nảy sinh 'tâm ma', quá nửa đều vẫn liên quan đến nó.

Tình yêu là thứ mà dù ngươi hiểu rõ bản chất của nó, ngươi vẫn không thể hoàn toàn khống chế được.

Ngay cả những tu sĩ tu luyện công pháp 'cách tuyệt ái tình, cắt đứt cảm tình' khiến trái tim trở nên lạnh giá... nhưng kiểu tu sĩ này một khi sa vào lưới tình thì sẽ cuồng nhiệt hơn bất cứ ai, hậu quả để lại cũng đáng sợ hơn nhiều.

“Nói đi cũng phải nói lại, tâm ma liên quan đến 'Yêu' của Đinh Cam rốt cuộc là do nguyên nhân gì cấu thành nhỉ?” Tống Thư Hàng thật ra cũng khá tò mò.

Lần trước chính Đinh Cam đã nói anh ta không gặp vấn đề gì về chuyện tình cảm nam nữ, anh ta có một đạo lữ tâm đầu ý hợp, tình cảm rất ổn định.

Về phương diện tình thân, tình bạn thì anh ta lại càng không có sơ hở.

Vậy thì cái sự yêu đương vặn vẹo này rốt cuộc từ đâu mà ra?

Tống Thư Hàng nhìn về phía hai vị sư tỷ và sư phụ của Đinh Cam.

Lần trước cậu đã nhắc nhở Đinh Cam chú ý chuyện tâm ma rồi.

Vậy trong khoảng thời gian này, ít nhất anh ta cũng phải hồi tưởng lại nguyên nhân nảy sinh tâm ma trong lòng mình và biết cách khắc chế chứ?

Ở phía xa, hai vị sư tỷ của Đinh Cam đều lắc đầu.

Lần trước sau khi bái phỏng Bá Tống tiền bối, Đinh Cam về nhà quả thực đã suy nghĩ khổ sở rất lâu... nhưng anh ta hoàn toàn không nghĩ ra được nguyên nhân mình nảy sinh 'tâm ma'.

Dù là ái tình, thân tình hay hữu tình, anh ta đều không tìm ra bất kỳ kẽ hở nào.

“Bạch tiền bối, anh thấy sao?” Tống Thư Hàng quay đầu lại nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối chậm rãi lắc đầu: “Ta cũng không hiểu rõ về tình yêu lắm.” “Ơ?

Bạch tiền bối mà lại không hiểu về tình yêu sao?” Tống Thư Hàng ngạc nhiên: “Rõ ràng lúc đó có người hướng anh tỏ... khụ khụ khụ!” Bạch tiền bối vẻ mặt nghi hoặc: “???” “Không có gì đâu Bạch tiền bối.

Chắc là tôi bị viêm họng rồi, cổ họng hơi ngứa.

Vừa nãy tôi chỉ đột nhiên nhớ tới Bạch Hạc tiền bối thôi.” Tống Thư Hàng từ tốn nói.

Cậu vừa sực nhớ tới lời nhắc nhở của Sở các chủ nên lúc nói chuyện đã uốn lưỡi kỹ hơn.

Thế là cậu phanh gấp kịp thời, bảo vệ được mạng nhỏ, tiện tay đổ vỏ cho Bạch Hạc tiền bối luôn.

“Bạch Hạc đối với ta không phải là 'Yêu', cậu ấy thực ra chỉ đơn thuần muốn báo ơn thôi.” Bạch tiền bối giải thích: “Nếu cậu ấy thực sự yêu ta thì giới tính của cậu ấy đã định hình từ trước rồi.” “Ơ?

Không phải nói Bạch Hạc tiền bối cần xác định quan hệ với đạo lữ thì mới định hình giới tính sao?” Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

“Một khi thực sự yêu rồi thì giới tính của cậu ấy sẽ định hình ngay.

Chương 2231

Đối với cậu ấy, việc xác định quan hệ đạo lữ trái lại là điều kiện thứ yếu.” Bạch tiền bối chậm rãi giải thích: “Nếu chỉ là có nền tảng tình cảm nhất định thì mới cần nghi thức xác định quan hệ đạo lữ để định hình giới tính cho tộc Bạch Hạc này.” “Tộc Bạch Hạc này có thể lưu truyền đến tận thời hiện đại mà chưa tuyệt chủng đúng là không dễ dàng gì.” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Vậy Bạch tiền bối, anh đã từng thực sự yêu ai chưa?” Lúc này, Thông nương đột nhiên lên tiếng hỏi.

Cô nàng rất tò mò, rốt cuộc là người như thế nào mới có thể khiến một người như Bạch tiền bối thực lòng yêu thương?

Người hay sinh vật được Bạch tiền bối yêu chắc phải xuất sắc đến mức nào chứ?

Thông nương đã hỏi ra câu hỏi mà ai cũng muốn biết nhưng lại không dám hỏi.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm liếc nhìn Thông nương, trong lòng cảm thán: [Đúng là có tiềm năng trở thành ứng cử viên hạt giống Thiên Đạo mà!] “Người thực sự yêu ư?” Bạch tiền bối vuốt cằm, bắt đầu nhớ lại.

Nhất thời, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Sở các chủ, Quy tiền bối, thậm chí là Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa tiên tử đều vểnh tai lên, mong chờ câu trả lời của Bạch tiền bối.

Ngay cả 'tâm ma kiếp' trên người Đinh Cam ở phía dưới cũng không còn động đậy nữa mà im lặng hẳn.

Cả sư tỷ và sư phụ của Đinh Cam ở phía xa cũng vểnh tai lên nghe ngóng.

Giữa thiên địa bỗng trở nên tĩnh lặng, không một tiếng động.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi câu trả lời của anh.

“Hình như...” Bạch tiền bối cố gắng suy nghĩ: “Chắc là... chưa có.” Đáp án này nằm trong dự liệu, nhưng lại khiến trong lòng mọi người dâng lên một cảm giác tiếc nuối.

Mọi người ở đây ai cũng mong chờ có thể nghe được tin tức về người mà Bạch tiền bối 'thực sự yêu' từ chính miệng anh.

Nhưng mặt khác, dường như trong lòng ai cũng đang kháng cự lại đáp án đó.

Thật là mâu thuẫn.

Tất cả mọi người đều thở phào một hơi dài, rồi ai nấy lại tiếp tục việc nấy.

Những xúc tu tâm ma trên người Đinh Cam cũng bắt đầu ngọ nguậy trở lại.

“Vậy Bạch tiền bối, nếu anh yêu một người thì sẽ có điều kiện gì?” Thông nương sáng mắt lên, lại tiếp tục truy vấn.

Thông nương hôm nay trạng thái thần dũng như có thần trợ, liên tiếp đưa ra những câu hỏi chí mạng.

“Chưa từng cân nhắc qua.” Bạch tiền bối lắc đầu, rồi anh nói tiếp: “Ít nhất thì không được gây phản cảm, phải hợp tính nhau.

Cho đến thời điểm hiện tại, những đạo hữu mà ta thấy hợp tính chính là mọi người trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nếu thực sự phải có yêu cầu thì ít nhất trong việc chung sống với ta, phải đạt đến tiêu chuẩn của các đạo hữu trong nhóm.” Câu trả lời này của Bạch tiền bối cứ có cảm giác thiếu thiếu gì đó, hơi giống kiểu trả lời nước đôi.

Cảm giác như anh vẫn chưa nói trúng 'điểm' mấu chốt.

“Vấn đề liên quan đến 'Yêu' dừng lại ở đây thôi.

Về phương diện này, tiền bối ta cũng không thể trả lời các ngươi quá nhiều.” Bạch tiền bối mỉm cười đưa tay xoa xoa ngọn hành của Thông nương: “Đối với cá nhân ta mà nói, ít nhất thì 'Yêu' phải là chuyện khiến người ta cảm thấy hạnh phúc.” Phía dưới.

Đinh Cam hai tay chống xuống đất, chậm rãi đứng dậy.

“Đúng thế tiền bối, yêu là chuyện hạnh phúc.” Anh ta dùng hết sức gào thét, phát 'cẩu lương' cho mọi người tại chỗ: “Tôi cảm thấy mình rất hạnh phúc!” Đinh Cam muốn cho tất cả mọi người biết mình đang rất hạnh phúc.

Tuy rằng lần này đạo lữ của anh ta không đến cùng anh ta độ kiếp, nhưng anh ta vẫn muốn gào to lên, để rồi phần tình cảm này sẽ thông qua lời kể của sư phụ và sư tỷ mà truyền đến tai đạo lữ.

Anh ta muốn nhân cơ hội này để cô ấy biết rằng anh ta yêu cô ấy sâu đậm.

Tình yêu này rất hạnh phúc, tuyệt đối không liên quan gì đến tâm ma cả!

Quan trọng nhất là tình yêu anh ta dành cho cô ấy tuyệt đối không có vấn đề gì, rất thuần khiết, tuyệt đối không vặn vẹo.

“Tôi rất hạnh phúc!” Đinh Cam gào lớn: “Mọi người cũng hạnh phúc chứ?” “Không, tôi họ Tống.” Tống Thư Hàng không nhịn được đáp lại, câu trả lời này đã trở thành bản năng, thốt ra khỏi miệng luôn.

“...” Khí thế gào thét của Đinh Cam bỗng chốc bị bóp nghẹt.

“Em họ Tô.” Tô Thị A Thập Lục che miệng cười khẽ.

“Tôi họ Thông?” Thông nương chỉ chỉ chính mình.

“Tôi... thôi bỏ đi.” Quy tiền bối nói được một nửa thì thất vọng, ông dường như không thể nói ra tên thật của mình.

Đinh Cam sững sờ tại chỗ hồi lâu.

Một lát sau, anh ta bình thản lờ đi màn trêu chọc vừa rồi của đám người Bá Tống tiền bối.

“Bạch Thánh tiền bối, cảm ơn ngài đã trả lời.

Tôi cảm thấy tình yêu của mình rất hạnh phúc, hiện tại tôi đang tràn đầy sức mạnh.

Cho dù là tâm ma thuộc tính 'Yêu' vặn vẹo thế nào đi nữa cũng không thể lay chuyển được tôi.” Đinh Cam lại lần nữa gào lớn.

Gào thét có thể tăng cường khí thế, làm lớn mạnh lòng tin của chính mình.

Tiếng gào càng vang dội thì khí phách càng đủ.

“Tâm ma ký sinh trên người ta, bất kể ngươi vì nguyên nhân gì mà xuất hiện, ngươi đều định sẵn thất bại!

Ngươi không thể dao động ta dù chỉ nửa phân!” Đinh Cam hét vào mặt 'tâm ma kiếp' sau lưng mình: “Cút ra khỏi người ta ngay!” Sau lưng anh ta, những xúc tu mực thắt nút không ngừng vùng vẫy.

Nhưng nó càng vùng vẫy thì tất cả xúc tu lại bắt đầu thắt nút chặt hơn.

Một nút, hai nút, rồi biến thành ngàn vạn cái nút.

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng vuốt cằm: “Đây chính là... sức mạnh của tình yêu?” “Sức mạnh của ái tình đấy.” Quy tiền bối cũng dùng chi trước vuốt cằm: “Ta đã hiểu thêm một chút về «Tâm lý học» rồi.” “Quy đạo hữu, ta cảm thấy 'ái tình' có lẽ là một phần sức mạnh mà Đinh Cam tiểu đạo hữu vừa bộc phát ra.

Nhưng quan trọng hơn là... các ngươi không thấy Đinh Cam tiểu đạo hữu có triệu chứng 'sợ vợ' sao?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối vui vẻ nói.

Ông nghi ngờ 'sợ vợ' rất có thể là một trong những nguyên nhân hình thành tâm ma của Đinh Cam.

Thú vị ở chỗ, sợ vợ cũng rất có thể là sức mạnh giúp anh ta trục xuất tâm ma.

Tất nhiên đây chỉ là phán đoán của ông thôi, không chắc chắn đâu.

Chỉ để tham khảo thôi.

Trong tiếng gào thét không ngừng của Đinh Cam, tâm ma bám trên người anh ta thực sự bắt đầu bị trục xuất ra ngoài từng chút một.

Thế nhưng tâm ma kiếp không dễ dàng hóa giải triệt để như vậy.

Tâm ma lì lợm không chịu ra, Đinh Cam thì cưỡng ép đuổi nó đi.

Hai bên bước vào cuộc chiến giằng co, nhìn mà sốt cả ruột.

Chỉ là trong chuyện đối kháng tâm ma kiếp thế này, người ngoài rất khó giúp đỡ.

Tâm ma kiếp cũng là một phần của thiên kiếp, người ngoài không nên can thiệp.

“Tạo Hóa tiên tử?” Tống Thư Hàng thử triệu hồi tiên tử.

Tiếng hát của cô có sức mạnh đối kháng 'tâm ma'.

Tạo Hóa tiên tử ló nửa cái đầu ra, liếc nhìn Đinh Cam một cái: “Tống~ ngốc~” Sau đó, tiên tử chẳng chút hứng thú quay vào: “Tống~

ba tra~ hắc~” Tống Thư Hàng: “...” Tạo Hóa tiên tử không chịu giúp rồi.

“Bạch tiền bối.” Cậu gọi.

Bạch tiền bối nghi hoặc quay đầu lại: “Hửm?” “Tâm ma kiếp ăn được đấy.

Hơn nữa chúng ta chưa bao giờ ăn cả.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Ánh mắt Bạch tiền bối sáng lên.

“Trong thực đơn thiên kiếp, cấp bậc của món 'Tâm ma kiếp phi lê' còn cao hơn cả 'Lôi kiếp kho tộ' đấy.” Tống Thư Hàng tiếp tục dụ dỗ.

Đôi mắt Bạch tiền bối càng thêm sáng rực.

Trong mắt anh dường như ẩn chứa cả nhật nguyệt, tự mang theo ánh hào quang.

Đúng lúc này, mây kiếp trên trời tan đi.

Ánh mặt trời xuyên qua mây kiếp đang dần tan rã, chiếu rọi lên 'tâm ma kiếp' của Đinh Cam, vừa vặn tạo thành một luồng sáng.

Luồng sáng này tựa như ánh sáng thiên đường đang đón tiếp linh hồn lầm lạc trở về.

Dưới ánh hào quang đó, tâm ma kiếp của Đinh Cam bắt đầu thoát ly khỏi cơ thể anh ta, từ từ bay lên trời.

“Thăng thiên sao?

Hay là giống như đang bị thu hồi vậy?” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Nói đi cũng phải nói lại... tâm ma kiếp sau khi bị trục xuất không phải sẽ tiêu tan sao?” “Tâm ma là thứ đa biến nhất.

Bất kể tâm ma kiếp xảy ra biến hóa gì thì cũng không có gì lạ.

Bắc Hà đạo hữu năm đó chẳng phải còn yêu đương với tâm ma mấy năm trời đó sao?” Bạch tiền bối nói.

Cho nên tâm ma sau khi được hóa giải, bị trục xuất khỏi cơ thể tu sĩ mà vẫn còn sống nhăn răng, thậm chí còn bị thu hồi thì cũng là chuyện thường tình.

Dù có những thao tác kỳ quặc hơn nữa thì cũng chẳng cần kinh ngạc.

“Dù sao thì có thể khẳng định thiên kiếp của Đinh Cam tiểu hữu đã kết thúc rồi phải không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ xác nhận: “Đã kết thúc rồi, cậu ta đã ở trạng thái thăng cấp từ 2 phẩm lên 3 phẩm, bắt đầu đả thông mạch thứ nhất trong Tứ Kỳ Mạch.” “Vậy nghĩa là...” Tống Thư Hàng lấy ra một chiếc hộ thủ đeo vào. 【Lời chúc phúc của Tổ Vu】, sau khi kích hoạt sẽ cho phép thực hiện chức năng nhảy vọt không gian trong phạm vi 500 mét.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng Tống Thư Hàng trực tiếp xuất hiện phía trên những xúc tu mực thắt nút kia.

Tâm ma kiếp dường như không nhận ra Tống Thư Hàng, vẫn tiếp tục hành trình bay lên của mình.

Tống Thư Hàng đưa tay tóm lấy xúc tu mực tâm ma kiếp: “Tâm ma kiếp này tôi nhận nhé.” Những xúc tu mực không ngừng vùng vẫy phát ra tiếng kêu chói tai, nhưng chúng không thể xâm nhập vào nhục thân của Tống Thư Hàng, vì đôi tay của Hắc Bì Vũ Nhu Tử đã thò ra, nắm chặt lấy thân thể tâm ma kiếp.

Tống Thư Hàng lại lóe lên một cái, rơi xuống cạnh Bạch tiền bối, đưa 'tâm ma kiếp' của Đinh Cam cho anh để phong ấn.

Bạch tiền bối đưa tay điểm lên 'tâm ma kiếp', liên tiếp thi triển hơn mười loại thủ pháp để thực hiện phong ấn.

Chương 2232

Thiên kiếp của Đinh Cam chính thức hạ màn.

Trên không trung.

Tống Thư Hàng lẳng lặng móc điện thoại ra mở khóa.

Tiếp đó, cậu mở giao diện 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

“Đổi cái đạo hiệu vậy.” Tống Thư Hàng nói, rồi cậu đổi đạo hiệu hôm nay của mình thành 'Bá Đao Tống Nhất'.

Cậu đã thống kê rồi, mỗi lần dùng đạo hiệu này thì vận khí của cậu sẽ tốt hơn một chút.

Sau đó, nhân lúc Bạch tiền bối đang phong ấn tâm ma kiếp, cậu nhanh chóng gõ nội dung vào khung chat.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Tôi là chú tiểu bạch hạc bên trời: “Ngươi đã làm gì Bạch tiền bối thế?

Tại sao lại bàn chuyện dựng vợ gả chồng với Bạch tiền bối hả?” Diệt Phượng công tử: “Thư Hàng, ngươi lại lên cơn à?” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Khoảng mười giây sau, vào đúng khoảnh khắc Bạch tiền bối phong ấn xong 'tâm ma kiếp' và quay đầu lại, cậu nhanh chóng nhấn vào chức năng 'Thu hồi tin nhắn'.

Ngón tay thân thể gỗ nhẹ nhàng chạm một cái.

Một khung thông báo hiện ra: 【Mạng không thể kết nối】.

Tim Tống Thư Hàng hẫng đi một nhịp.

Khi nhìn thấy thông báo 【Mạng không thể kết nối】, Tống Thư Hàng biết ngay đại sự không ổn rồi.

Tín hiệu điện thoại có hai vạch nhưng mạng thì lại không có.

Ở trạng thái bình thường, lúc này tim cậu chắc chắn phải đập nhanh, thở dốc, nhưng hiện tại cậu chỉ còn cái đầu, thân thể gỗ không thể phối hợp để tim đập nhanh được.

Trước đây có người từng nói đùa rằng thời buổi này...

đối với đại đa số mọi người thì dây mạng chính là sinh mệnh.

Một khi mất mạng, con người sẽ trở nên lúng túng, không biết làm gì.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình chắc chắn thuộc về bộ phận ngoại lệ đó.

Mạng là sinh mệnh sao?

Không tồn tại, không có mạng thì cậu có thể đi đọc sách, đến tiệm sách cũ đọc ké còn vui hơn lên mạng nhiều.

Nhưng ngay lúc này, cậu đã thực sự nếm trải cái gọi là 'mạng chính là sinh mệnh'.

Ngón tay cậu lướt nhanh trên màn hình điện thoại... nhưng mạng vẫn không khôi phục.

Quỷ tha ma bắt, đây rõ ràng là điện thoại đã được cải tạo mà, lên tận không gian còn có mạng cơ mà!

Đúng lúc này, Bạch tiền bối đã phong ấn xong, quay đầu lại.

“Thư Hàng, phong ấn xong rồi.” Bạch tiền bối vẫy tay với Tống Thư Hàng: “Lại đây, đưa tay ra.” “Đến ngay đây.” Tống Thư Hàng đáp lời.

Đồng thời cậu nảy ra ý hay, ngón tay lướt một cái mở chức năng tin nhắn, lật ra tên của Hoàng Sơn tiền bối.

Cậu định gửi tin nhắn nhờ tiền bối dùng chức năng 'Quản trị viên thu hồi tin nhắn' để xóa hộ cậu tin nhắn kia.

Mình đúng là thông minh như mẹ thiên hạ vậy!

Ngón tay Tống Thư Hàng gõ nhanh trên bàn phím, trong nháy mắt đã soạn xong tin nhắn và gửi thành công cho Hoàng Sơn tiền bối.

Gửi thành công!

Tuy không có mạng nhưng tín hiệu sim vẫn còn.

Tiếp theo, chỉ cần ổn định Bạch tiền bối, đừng để anh xem điện thoại quá sớm là được.

Tống Thư Hàng yên tâm hẳn, cất điện thoại đi, chạy chậm về phía Bạch tiền bối và đưa tay phải ra.

Ngay lúc cậu đang chạy... chuông điện thoại của Bạch tiền bối vang lên.

Một tay Bạch tiền bối xách tâm ma kiếp đã phong ấn, tay kia móc điện thoại ra bắt máy: “Alo, Bạch Hạc à, có chuyện gì thế?” Bước chân chạy chậm của Tống Thư Hàng khựng lại.

Tô Thị A Thập Lục lấy tay che mắt mình lại.

“Bạch tiền bối, nghe nói anh định 'tuyển chồng' trong nhóm 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' à?

Cho tôi báo danh trước được không?” Giọng nói hưng phấn của Bạch Hạc Chân Quân vang lên.

Bạch tiền bối vẻ mặt nghi hoặc: “Tuyển chồng?” Đồng thời, theo một loại trực giác, Bạch tiền bối ngước mắt nhìn về phía Thư Hàng tiểu hữu.

Thư Hàng tiểu đạo hữu dường như đang biểu diễn điệu nhảy Moonwalk, nhìn thì có vẻ đang tiến về phía trước... nhưng thực tế là đang không ngừng lùi lại.

“À hà.” Bạch tiền bối nheo mắt lại, lộ ra một nụ cười cực kỳ xinh đẹp.

“Là Thư Hàng đã đăng gì trong nhóm sao?” Bạch tiền bối mỉm cười hỏi.

Bạch Hạc Chân Quân ở điểm này vẫn rất có nghĩa khí: “Không có, không phải Thư Hàng tiểu hữu đâu.

Là tôi biết được tin tức từ các kênh tin tức hàng xóm đấy.” “Ừm, được rồi, ta biết rồi.

Lát nữa nói chuyện nhé.” Bạch tiền bối nói.

Sau đó, anh cúp máy, vẫy vẫy tay với Tống Thư Hàng ở đằng xa.

Tống Thư Hàng ở đằng xa lộ ra nụ cười gượng gạo.

“Lại đây, ta cũng có ăn thịt ngươi đâu, cầm lấy tâm ma kiếp đã phong ấn này.” Bạch tiền bối bảo.

Tống Thư Hàng đánh liều đi tới cạnh Bạch tiền bối, run rẩy đưa tay phải ra, trông cứ như đứa trẻ đọc sai bài, sắp bị thầy đồ lấy thước kẻ vụt vào tay vậy.

Bạch tiền bối tươi cười đưa tâm ma kiếp đã phong ấn cho cậu.

Tống Thư Hàng cẩn thận đón lấy.

Phong ấn không có vấn đề gì, tâm ma kiếp cũng không đột ngột phá phong nhảy lên người cậu.

Tống Thư Hàng thầm thở phào, thu 'tâm ma kiếp' vào Hạt Nhân Thế Giới làm bạn với lôi kiếp.

Sau đó cậu lén lút liếc nhìn Bạch tiền bối.

“Đi thôi.” Bạch tiền bối xách Lưu Tinh Kiếm, xoay người một cách soái khí, quay trở lại pháp khí phi kiếm khổng lồ.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Chỉ có thế thôi sao?

Không có xoay vòng thăng thiên?

Không có hành trình vũ trụ siêu thanh?

Không có cơn lốc xoáy tít mù?

Không có bất kỳ hình phạt đáng sợ nào khác sao?

Bạch tiền bối tha thứ cho mình rồi?

Cậu ngẩn người một lúc, đột nhiên nghĩ tới một khả năng.

Có lẽ là vì sắp được nếm món «Lôi kiếp kho tộ» và «Tâm ma kiếp phi lê» nên tâm tình Bạch tiền bối hôm nay đặc biệt tốt.

Khi con người ta vui vẻ thì nhiều chuyện nhỏ nhặt có thể bỏ qua.

Tống Thư Hàng hôm nay cuối cùng cũng hiểu được tầm quan trọng của việc nắm vững kỹ năng nấu nướng.

“Tới đây, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng cười rạng rỡ, cậu vẫy tay với Thập Lục: “Thập Lục, Quy tiền bối, chúng ta đi thôi.” “Tôi đánh cược là Thư Hàng tiểu hữu không sống nổi qua đêm nay.” Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Quy tiền bối nghĩa chính ngôn từ phản bác: “Đừng nói lời không may mắn thế chứ, tôi cược cậu ta...

ít nhất cũng sống được đến chiều nay.” Tô Thị A Thập Lục bỏ bàn tay đang che mắt xuống, vẻ mặt trầm tư.

Bạch Long tỷ tỷ nói bên tai cô: [Phản ứng của Bạch Thánh kỳ quái quá, nói không chừng Bạch Thánh thực sự muốn tuyển chồng thật?] Thập Lục lắc đầu.

Sau đó, cô ngự bảo đao đuổi theo Tống Thư Hàng.

Sau khi toàn viên trở lại pháp khí phi kiếm khổng lồ, nó lại khởi động, bay về phía vị trí của 'Thú Tu Giới thông đạo'.

Còn bãi chiến trường sau vụ độ kiếp thì để mặc sư đồ Đinh Cam tự dọn dẹp.

Trong một phòng bao tại khu vực Giang Nam.

Tống ba ba, Tống mama cùng bạn bè ngồi xuống lại và bắt đầu tán chuyện trên trời dưới biển.

Đối với hình ảnh 'dị tượng' ngoài cửa sổ vừa rồi, dưới tác động từ pháp thuật của Sở các chủ, tất cả mọi người đều vô thức lờ chuyện đó đi.

Ấn tượng để lại trong đầu Tống ba ba và Tống mama là 【Tống Thư Hàng lại bay lên trời】, và sau đó là sự xuất hiện của hai đại mỹ nhân và tiểu mỹ nhân bên cạnh cậu.

Tống ba ba và Tống mama nhìn nhau, ánh mắt hai vợ chồng tràn đầy sự thấu hiểu.

Pháp khí phi kiếm vẫn đang tiến về phía trước với tốc độ nhanh.

Bạch tiền bối đã chuyển hệ thống lái sang 'tự động', không cần người điều khiển vẫn có thể đến Thú Tu Giới an toàn.

Nhờ vậy anh có thể nghỉ ngơi một chút.

Bạch tiền bối khoanh tay chống cằm.

Đôi mắt anh vẫn sáng rực như tinh tú lấp lánh, nhưng nhìn kỹ thì có thể thấy... anh đang thẫn thờ rồi.

Trong khoang khách của phi kiếm, Quy tiền bối đang dạy bổ túc kiến thức tu luyện cho Thông nương.

Thập Lục ngồi cạnh Tống Thư Hàng cùng lắng nghe.

Bên cạnh Tống Thư Hàng chưa bao giờ thiếu các bài giảng của Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả.

Khi Quy tiền bối nghiêm túc giảng bài, nội dung cực kỳ tinh diệu, năm đó Bắc Phương Đại Đế dạy ông thế nào thì giờ ông dạy Thông nương y hệt như thế.

Tống Thư Hàng nghe mà say mê.

Chương 2233

Đột nhiên, một trận gió cát lướt qua trước mặt cậu.

Trong cơn gió nóng rực mang theo mùi vị của sa mạc.

“Ơ?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu nhận ra mình đã xuất hiện giữa một vùng sa mạc từ lúc nào không hay.

“Chỗ này là...” Chính là 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch tiền bối, Sa Mạc Nồng Nhiệt?

“Bạch tiền bối lại thẫn thờ rồi sao?” Tống Thư Hàng khổ não xoa xoa thái dương.

Sa mạc đã tới, vậy tiếp theo chắc là thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng sẽ xuất hiện nhỉ?

Keng keng keng... tiếng nhạc chuông ngựa êm tai vang lên.

“Hay lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu vốn định tìm cơ hội nhờ Bạch tiền bối mở lại 'Chân Thực Huyễn Tượng' một lần nữa, không ngờ tâm nguyện lại thành hiện thực nhanh như vậy.

Trước đây khi cậu còn là tân binh giới tu chân, rơi vào huyễn tượng này đã bị thiếu niên áo xanh đổi đủ tư thế để hành hạ lên xuống, thảm vô cùng.

Mà hiện giờ, với thực lực chân chính cấp Lục phẩm Chân Quân, cậu nhất định có thể hành ngược lại thiếu niên áo xanh trong thế giới sa mạc này!

Bởi theo Đậu Đậu suy đoán, thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng trong sa mạc này chỉ có thực lực tầm 2, 3 phẩm mà thôi.

Hồi đó Đậu Đậu, Tống Thư Hàng và Đường thiếu chủ cùng bị cuốn vào huyễn tượng, Đậu Đậu cũng gặp thiếu niên này.

Khi đó Đậu Đậu là Tứ phẩm, chỉ cần hiện nguyên hình nằm im tại chỗ là thiếu niên kia đã đánh không nổi rồi.

Mà giờ cậu đã là Lục phẩm, hắc hắc hắc!

“Lại đây đi thiếu niên.” Tống Thư Hàng phát ra tiếng cười sảng khoái, quay đầu nhìn về phía tiếng chuông ngựa phát ra.

Thiếu niên ơi, hôm nay Tống mỗ ta sẽ dạy cho nhóc luyện quyền nhé!

Keng keng keng, tiếng chuông ngựa ngày càng gần.

Rất nhanh, bóng dáng một người một ngựa đã tiếp cận Tống Thư Hàng.

Ngựa trắng, áo xanh, thiếu niên lang.

Thiếu niên có dáng vẻ tuấn tú, môi đỏ răng trắng, da như ngọc thạch, trông tầm mười lăm mười sáu tuổi.

Không sai, chính là nhóc đó!

Nhóc vẫn giống hệt như sáu tháng trước, không thay đổi chút nào.

Tống Thư Hàng thấy thiếu niên, thiếu niên cũng nhìn thấy cậu.

Bốn mắt nhìn nhau. 'Tiếp theo chắc là câu thoại từng là ác mộng của mình: 【Tiểu Bạch, Tiểu Bạch, cuối cùng ta cũng tìm thấy ngươi rồi】 chứ gì.' Tống Thư Hàng ôn lại kịch tình của 'Chân Thực Huyễn Tượng' trong đầu.

Trong lúc cậu đang suy nghĩ, thiếu niên áo xanh dừng lại ở một đồi cát nhỏ.

Anh ta dắt ngựa, đứng từ xa nhìn Tống Thư Hàng, không có động tác gì thêm.

Tống Thư Hàng nghi hoặc: “???” Sao vẫn chưa chịu lại đây?

Thiếu niên áo xanh đưa tay dắt ngựa sang một bên.

Sau đó anh ta đứng ngay tại đồi cát đó bắt đầu múa quyền.

Đầu tiên là quyền pháp cơ bản – năm đó kiến thức quyền pháp cơ bản của Tống Thư Hàng chính là bị anh ta đấm cho nhừ tử mà ra đấy.

Sau khi múa xong quyền pháp cơ bản, thiếu niên thay đổi chiêu thức thành quyền pháp cao cấp hơn.

Theo động tác diễn võ của anh ta, cát vàng bay mù mịt, quyền kình bắn ra tứ phía, khí thế bàng bạc.

Tống Thư Hàng nghi hoặc gãi đầu.

Kịch bản này không đúng lắm.

Chẳng lẽ mình lại kích hoạt tình tiết ẩn gì rồi?

Lần trước tình tiết ẩn là thiếu niên áo xanh tỏ tình với Tiểu Bạch.

Lần này thì sao?

Tống Thư Hàng bắt đầu có chút mong chờ.

Một lát sau, trên đồi cát nhỏ, thiếu niên áo xanh đã múa xong ba bộ quyền pháp.

Anh ta thu quyền, thở hắt ra, rồi dắt tiểu bạch mã của mình đi mất trong tiếng chuông ngựa êm tai.

Đi.

Cứ thế mà đi luôn.

Bỏ lại mình Tống Thư Hàng đứng ngẩn ngơ trong sa mạc, bị nắng chiếu nóng hầm hập.

Không giống hồi trước lao lại đấm mình à?

“Đừng đi mà.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nhảy một cái, đuổi theo thiếu niên áo xanh.

Với tốc độ hiện tại, việc bắt kịp anh ta không khó.

Nhưng cậu còn chưa đuổi theo được hai bước thì bóng dáng thiếu niên và ngựa trắng đã biến mất không dấu vết.

Tống Thư Hàng ngước nhìn trời: “...” Không sao, lát nữa thiếu niên áo xanh chắc chắn sẽ xuất hiện lại thôi.

Tống Thư Hàng dừng lại, tìm một chỗ trong sa mạc ngồi xuống.

Nếu lát nữa gặp lại thiếu niên áo xanh, cậu sẽ không nói lời nào mà lao lên chiến luôn!

Đến lúc đó, uy lực từ đôi nắm đấm cộng thêm hai mươi cái nắm đấm từ tóc của cậu sẽ cho thiếu niên áo xanh biết tay.

Khoảng năm sáu phút sau, tiếng chuông ngựa êm tai lại vang lên.

Đến rồi đến rồi!

Tống Thư Hàng bật dậy, nhìn về hướng có tiếng chuông.

Bóng dáng một người một ngựa lại hiện ra trước mắt cậu.

“Hắc hắc hắc.” Tống Thư Hàng nắm chặt nắm đấm, mái tóc dài tung bay, hóa thành hai mươi cái nắm đấm sẵn sàng ứng chiến.

Keng keng keng...

Thiếu niên áo xanh lại xuất hiện trên đồi cát.

Giống như trước, khi thấy Tống Thư Hàng, anh ta khựng lại.

Sau đó hai người nhìn nhau.

Thiếu niên dắt ngựa sang một bên đồi cát, bắt đầu luyện quyền pháp tại chỗ.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng không cho anh ta cơ hội bỏ chạy.

“Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp thức thứ nhất!” Đòn này quyền đi thẳng tắp như đại pháo, không gì cản nổi, lực mạnh thế trầm!

Thiếu niên áo xanh thấy Tống Thư Hàng vọt tới thì mỉm cười.

“Tiểu Bạch, ngươi hết giận rồi sao?” Nói đoạn, anh ta áp sát tới, cổ tay nhấc lên, khéo léo đỡ lấy cổ tay Tống Thư Hàng.

Chát!

Nắm đấm của Tống Thư Hàng bị gạt ra một bên.

Đồng thời tay kia của thiếu niên nâng lòng bàn tay lên, vỗ thẳng vào ngực cậu.

“???” Tống Thư Hàng thúc động niệm lực, cưỡng ép nhấc bổng cơ thể mình lên để tránh cú vỗ này.

Đồng thời hai mươi cái nắm đấm từ tóc của cậu đồng loạt khóa mục tiêu vào thiếu niên, «Cơ Sở Kim Cương Quyền Pháp», «Kim Cương Phục Ma Quyền», «Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn», còn có cả quyền pháp kèm theo của Thiên Kình Thiên trong «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» là «Cự Kình Phún Xạ».

Hai mươi nắm đấm đồng loạt nện về phía thiếu niên áo xanh.

“Hi hi hi, Tiểu Bạch giỏi thật đấy, nhưng ta sẽ không thua ngươi đâu.” Thiếu niên áo xanh lộ ra nụ cười vui vẻ: “Xem bí pháp của ta đây...

Thiên Thủ Thần Thông!” Hai bàn tay của thiếu niên vung lên liên tiếp, vẽ ra những quỹ đạo kỳ dị, mỗi quỹ đạo của lòng bàn tay đều phù hợp với 'mệnh số'.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng thấy một biển chưởng pháp, tràn ngập tầm mắt đều là đôi bàn tay của thiếu niên.

Đây là kỹ năng tấn công tràn màn hình cực kỳ bỉ ổi!

Biển chưởng pháp đó không chỉ hóa giải toàn bộ đòn tấn công của Tống Thư Hàng mà còn dư thế không giảm, vỗ mạnh về phía cậu.

Đây căn bản không phải cảnh giới 2, 3 phẩm gì cả. 2, 3 phẩm làm gì mà bá đạo thế này.

Không thể khinh địch nữa, phải coi thiếu niên áo xanh này như đối thủ cùng cảnh giới mới được.

Thân thể gỗ của Tống Thư Hàng chấn động.

“Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp thức thứ hai!” Hai nắm đấm của cậu cùng hai mươi nắm đấm từ tóc đồng loạt thi triển thức này.

Quyền đi như sao sa, trong nháy mắt mỗi nắm đấm đều tung ra hàng trăm cú đấm, mỗi cú đều đạt tốc độ siêu thanh.

Ầm ầm ầm ầm!

Giữa Tống Thư Hàng và thiếu niên áo xanh là một màn đánh nhanh thắng nhanh, lấy quyền đối chưởng, liên tục va chạm.

Mỗi lần quyền chưởng tiếp xúc đều bùng phát luồng khí kinh hồn, phát ra tiếng va chạm như sấm rền.

Trong nháy mắt, sau hàng ngàn lần va chạm, một cơn bão cát hình thành giữa sa mạc.

Thiếu niên áo xanh vậy mà đánh ngang ngửa với Tống Thư Hàng.

“Hắc.” Ánh mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Quyền chưởng ngang nhau nhưng cậu còn có đồng thuật (thuật từ mắt).

“Cường Giả Giám Định Thuật!” Mắt trái Tống Thư Hàng sáng rực, đây là kỹ năng mà chỉ có những tuyệt thế cường giả mới có thể miễn dịch, để xem thiếu niên áo xanh này có miễn dịch được không.

Chương 2234

Cường Giả Giám Định Thuật, một khi thi triển là không thể né tránh!

“Hí hí hí...” Đúng lúc mắt trái Tống Thư Hàng đang tỏa sáng thì một cái vó ngựa từ trên trời rơi xuống, nện thẳng vào lưng cậu.

Một cú đá khiến cậu ngã sấp mặt xuống đất.

Tống Thư Hàng: “??” “Ồ, đến giờ rồi, ta phải về thôi.” Thiếu niên áo xanh cũng dừng lại.

Anh ta tung người nhảy lên ngựa, phi về phía xa: “Tiểu Bạch, tóc dài trông ngươi đẹp thật đấy.” Tống Thư Hàng với mái tóc ma quái tung bay, tâm trạng cũng rối bời như mái tóc vậy.

Đồng thời trong lòng cậu đã lờ mờ đoán được một trong những điều kiện để kích hoạt 'tình tiết ẩn' mới, đó chính là mái tóc dài!

Tóc dài cộng thêm một vài yếu tố khác mà cậu chưa đoán ra được đã kích hoạt tình tiết ẩn mới này.

Một khi đã đoán ra nguyên nhân thì việc phá giải sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Tống Thư Hàng vẫy tay một cái, 'Ô Tặc Bạo Quân Song Đao' trong tổ hợp pháp khí Tam Thập Tam Thú xuất hiện trong tay.

Cậu cầm trường đao, chém thẳng vào mái tóc dài của mình.

Tóc rụng lả tả, tóc dài lại biến thành tóc ngắn.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Không còn tóc dài thì sẽ không kích hoạt tình tiết ẩn 2 lúc nãy nữa.

Vậy thì lát nữa khi thiếu niên áo xanh xuất hiện, anh ta sẽ lại là thiếu niên bình thường như lúc đầu.

Hắc hắc hắc!

Tống Thư Hàng vác song đao lên vai, bắt đầu chờ đợi thiếu niên áo xanh tái xuất hiện.

Đồng thời trong não cậu bắt đầu chỉnh lý nội dung mà 'tình tiết ẩn mới' này muốn biểu đạt.

Tình tiết ẩn mới này chắc chắn có mốc thời gian sau cái câu 【Tiểu Bạch, đợi tóc ngươi dài ngang thắt lưng】 lần trước.

Hơn nữa trong tình tiết này, thiếu niên áo xanh đã vô ý chọc giận 'Tiểu Bạch', thế nên khi xuất hiện anh ta không dám tiếp xúc trực tiếp mà chỉ đứng từ xa diễn võ trên đồi cát.

Đợi khi 'Tiểu Bạch' bớt giận thì anh ta luyện võ xong là rời đi luôn.

Ngoài ra có một điểm đáng chú ý là 'Tiểu Bạch' đang để tóc dài.

Bất kể sau này tóc của 'Tiểu Bạch' có dài ngang lưng hay không, nhưng ít nhất Tiểu Bạch đang nghiêm túc để tóc dài.

“Chậc chậc chậc.” Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, lại nắm thêm được một lịch sử đen tối của Bạch tiền bối rồi.

Keng keng keng...

Đang suy nghĩ thì tiếng chuông ngựa lại vang lên.

Lần này thiếu niên áo xanh đến nhanh hơn lần trước. [Không sai, khoảng cách thời gian này mới là thời gian lặp lại bình thường của 'thiếu niên áo xanh'.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cái tên thiếu niên từng treo cậu lên đánh đến mức rơi lệ hồi trước, lần nào cũng xuất hiện lại nhanh như thế này.

Đến rồi đến rồi.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về hướng tiếng chuông.

Bóng dáng một người một ngựa lại hiện ra.

Nhưng lần này... lại không phải là thiếu niên lang.

Thiếu niên đã lớn rồi.

Vẫn là dáng vẻ tuấn mỹ đó, đường nét trên khuôn mặt có ba phần giống với Bạch tiền bối bây giờ.

Tống Thư Hàng sững sờ, mình lại kích hoạt tình tiết ẩn mới nữa à?

“Tiểu Bạch, ngươi cắt tóc rồi à.” Phiên bản trưởng thành của thiếu niên lên tiếng, giọng nói không còn vẻ ngây ngô mà thêm phần trầm ổn.

Tống Thư Hàng ngước nhìn trời.

Để tóc dài thì kích hoạt tình tiết ẩn 2, không ngờ cắt tóc rồi lại kích hoạt tình tiết ẩn 3.

Cậu chỉ muốn gặp lại thiếu niên áo xanh thuở ban đầu thôi mà.

Thôi kệ đi.

Bất kể già hay trẻ, tóm lại đều là 'thiếu niên áo xanh' đó thôi.

Đập hắn!

Tống Thư Hàng tung người vọt tới, chân đạp Hắc Liên (sen đen), thi triển thân pháp «Quân Tử Vạn Lý Hành» đến cực hạn.

Đồng thời tay trái vung lên, 'Ô Tặc Bạo Quân Tả Đao' được tế ra.

Đao Độn - Nguyệt Quang!

Bảo đao hóa thành một luồng ánh trăng thoắt ẩn thoắt hiện chém về phía thiếu niên.

Đồng thời cổ tay phải cậu xoay một cái, ngọn lửa hừng hực bùng cháy trên thân đao, đao ý Trảm Thiên ngưng tụ thành Phầm Thiên Hỏa Diễm Đao.

“Ha ha ha, Tiểu Bạch ngươi vẫn như xưa.” Thiếu niên áo xanh cười sảng khoái.

Sau đó anh ta đưa tay tế ra một thanh trường kiếm.

Kiếm quang vút lên, dùng một thủ pháp xảo diệu đỡ được chiêu 'Đao Độn - Nguyệt Quang'.

“Đi!” Đồng thời bên hông anh ta lại có một thanh nhuyễn kiếm bay ra, hóa thành kiếm quang thất thải chém về phía Tống Thư Hàng.

Dùng kiếm pháp đối phó với 'Ngự Đao Thuật' của Tống Thư Hàng, lại dùng 'Ngự Kiếm Thuật' để đối phó với Phần Thiên Hỏa Diễm Đao của cậu.

Hai người lại lao vào đại chiến.

Một người một kiếm đại chiến với bảo đao giữa hư không.

Một người một đao dây dưa với phi kiếm.

Để duy trì thế cân bằng, Tống Thư Hàng bắt đầu thử nghiệm sử dụng «Ngự Đao - Tàn Đao» ngay tại chỗ – đó là bộ đao pháp ngự đao mà Hằng Hỏa tiền bối đã chuẩn bị cho cậu.

Vừa học vừa dùng.

Thiên phú 'Đao đạo' của Tống Thư Hàng thực sự rất xuất sắc.

Trước đây từng có tiền bối đánh giá cậu thế này: Nếu số liệu hóa thiên phú đao pháp, một thiên tài đao đạo bình thường sẽ là Kiếm thuật 1, Đao pháp 9; hoặc cực đoan hơn là Kiếm thuật 0, Đao pháp 10.

Còn Tống Thư Hàng thì đại khái là: Kiếm thuật -10, Đao pháp 20.

Vừa học vừa dùng mà cậu lại có thể theo kịp tiết tấu của thiếu niên áo xanh – cũng có thể là do anh ta vẫn luôn phối hợp với cậu?

Trận tỉ thí này không biết đã kéo dài bao lâu.

Tống Thư Hàng toàn tâm toàn ý đắm chìm vào trận chiến, say mê luyện tập «Tàn Đao».

Vô tri vô giác, cậu đã thi triển xong toàn bộ bộ «Tàn Đao» từ đầu đến cuối.

“Tạm ổn rồi đấy, Tiểu Bạch.” Thiếu niên áo xanh lên tiếng.

Nói xong anh ta liền lùi ra xa.

“Hí hí hí...” Tiếng động quen thuộc lại vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Một cú đá phong trần của vó ngựa nện lên người khiến cậu ngã sấp mặt xuống cát.

Tống Thư Hàng vùi mặt trong cát: “...” “Ha ha ha ha.” Thiếu niên áo xanh ngồi xổm cạnh Tống Thư Hàng, đưa tay chọc chọc cậu.

Tống Thư Hàng định ngẩng đầu lên nhưng lúc này tay thiếu niên lại ấn lên đầu cậu, vùi cái mặt cậu trở lại trong cát.

Sao con người ta lại có thể ác độc đến mức này chứ?

Sự xấu xa của nhân tính đã bộc lộ hoàn toàn vào khoảnh khắc này.

“Ngươi nói xem tại sao ai rồi cũng phải chết nhỉ?

Tiểu Bạch.” Thiếu niên áo xanh đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng: “???” Tình tiết ẩn 3 này lại định có diễn biến thần thánh gì đây?

Thế là cậu im lặng vùi mặt trong sa mạc để phối hợp với diễn biến kịch bản.

“Ngay cả tu luyện giả, bị giết rồi cũng sẽ chết ngoẻo thôi.” Thiếu niên nói tiếp. [Không đâu, tu luyện giả bị giết rồi vẫn có thể hồi sinh mà... giống như tôi đây này.] Tống Thư Hàng thầm đáp trong lòng, nhưng cậu không lên tiếng để tránh phá hỏng mạch truyện.

“Ồ, đến giờ rồi.” Thiếu niên đột nhiên lại nói.

Rồi anh ta đứng bật dậy nhảy lên ngựa trắng.

Con ngựa tung vó chạy mất hút trong sa mạc.

Tống Thư Hàng ngẩn ngơ: “???” Kịch bản đâu, đoạn sau đâu rồi?

“Tôi đợi nửa ngày rồi, ít ra anh cũng phải kể hết đoạn sau cho tôi chứ.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời nói.

“Đoạn sau ta còn chưa biên xong.” Lúc này một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Cậu quay đầu lại thì thấy 'Tiểu Bạch' đang ngồi bó gối trong sa mạc, tay cầm một cành cây nhỏ đang vạch vạch trên cát.

“Tiểu Bạch?” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào phiên bản nhí của Bạch tiền bối.

“Là Bạch tiền bối.” Tiểu Bạch ném cành cây đi, hài lòng vỗ vỗ tay: “Đoạn sau đợi ta biên xong rồi mới cho ngươi vào xem tiếp.” “...” Tống Thư Hàng khóe mắt giật giật: “Vậy Bạch tiền bối, những tình tiết ẩn 2 và 3 vừa nãy thì sao?” “Ừm, đều là ta vừa biên đấy.” Bạch tiền bối chậm rãi gật đầu: “Dựa theo tâm lý của ngươi mà biên ra từng bước một đấy.” Con đường dài nhất mà tôi từng đi chính là đường lối (deep lù) của Bạch tiền bối dành cho tôi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, Tiểu Bạch tiếp tục ngồi xổm trong sa mạc, dùng cành cây vẽ vòng tròn trên cát.

“Tất cả kịch bản đều là do Bạch tiền bối anh tự biên tự diễn à?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Bởi vì cậu suy đi tính lại, luôn cảm thấy có một bộ phận kịch bản vô cùng vi diệu.

“Đến giờ rồi.” Tiểu Bạch nói.

Lại là câu thoại này?

Chương 2235

Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Giờ gì?" "Chúng ta tới trạm rồi." Tiểu Bạch đáp.

Dứt lời, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, sa mạc nóng bỏng tan biến, cơ thể cậu đã trở lại bên trong 'phi kiếm pháp khí'.

Chân Thực Huyễn Tượng đã được giải trừ.

Việc đầu tiên cậu làm là nhìn về phía Bạch tiền bối đang ngồi ở ghế lái.

Chỉ thấy Bạch tiền bối đã gục trên ghế lái ngủ thiếp đi từ lúc nào không hay, phi kiếm pháp khí đang ở chế độ tự động vận hành.

Tống Thư Hàng lại nhìn sang mái tóc của Bạch tiền bối.

Mái tóc dài chưa đến thắt lưng, nhưng đã dài hơn lần trước một chút, hiện tại đang ở khoảng dưới lưng trên eo. [Xem ra sắp dài ngang thắt lưng rồi nhỉ.] Tống Thư Hàng vuốt cằm.

"Ơ, Thư Hàng, tóc cậu bị cắt ngắn rồi à?" Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục hỏi.

"Khụ khụ, vì một vài lý do bất khả kháng, mình đã cắt phăng mái tóc dài đi rồi." Tống Thư Hàng quay sang hỏi Thập Lục, Quy tiền bối và Thông nương: "Mà này Thập Lục, Thông nương, nãy mọi người có tiến vào 'Chân Thực Huyễn Tượng' không?" Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi đỏ lên, ngón tay thon dài vân vê lọn tóc ngắn của mình.

Vẻ e thẹn của Thập Lục đẹp không sao tả xiết.

Nếu không phải hiện tại đang là thân gỗ, nhịp tim của Tống Thư

Hàng chắc chắn sẽ loạn nhịp.

Nhưng vấn đề là, tại sao em ấy lại thẹn thùng?

Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác.

Lúc này, Thông nương ở bên cạnh cười hì hì: “Tôi tiến vào phòng của Tống Thư Hàng cậu, sau đó thấy hết anh này đến anh kia cứ liên tục ngồi bật dậy trên giường, miệng lẩm bẩm mấy câu thoại tiền hậu bất nhất, nào là ‘tôi đang ở ngay bên cạnh em’, nào là ‘mau phanh xe lại, phía trước là vực thẳm’, rồi còn cầu hôn tôi nữa chứ.

Có điều lần nào cậu vừa cầu hôn xong là lại lăn đùng ra chết một cách khó hiểu, biến thành một cái xác.

Từ lúc Chân Thực Huyễn Tượng bắt đầu đến khi kết thúc, trong phòng chất đầy nửa phòng xác của cậu luôn.

Ban đầu thì thấy hơi kinh dị, nhưng sau lại thấy khá là thú vị.” Tống Thư Hàng trừng lớn mắt.

Chân Thực Huyễn Tượng của Thông nương và của cậu rõ ràng không cùng một phiên bản.

Bản cậu vào chắc là phiên bản thứ hai của Bạch tiền bối nhưng chưa hoàn thiện.

“Thập Lục, bản của em cũng thế à?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Vâng.” Tô Thị A Thập Lục khẽ đáp.

“Cho nên Thập Lục này, trong ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, Tống Thư Hàng cũng cầu hôn em à?” Thông nương cười hì hì trêu chọc.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Bên cạnh, Quy tiền bối đột nhiên vẫy vẫy chân trước, giọng ồm ồm xen vào một câu: “Cái đồ quỷ sứ, không biết tên người ta mà dám gọi người ta là ‘Rùa nhỏ’.

Hơn nữa, lão phu là rùa biển, không phải rùa lông xanh, không đời nào mọc tóc được.” “Hả?

Cái gì?

Rùa nhỏ?” Tống Thư Hàng không biết nên bày ra vẻ mặt gì để diễn tả nội tâm của mình nữa.

Xem ra, phiên bản Chân Thực Huyễn Tượng thứ hai của Bạch tiền bối đã phát sinh biến đổi.

Hơn nữa, nếu là câu thoại cầu hôn đó, thì chỉ có một câu thôi nhỉ? [Tiểu Bạch, đợi khi tóc anh dài ngang thắt lưng, gả cho em có được không.] Nhưng hiển nhiên trong bản huyễn tượng này, câu thoại đã bị sửa đổi.

Kết hợp với vẻ mặt đỏ bừng của Thập Lục, Tống Thư Hàng gần như đã có thể tưởng tượng ra cảnh tượng đó.

Câu thoại chắc đã biến thành: [Thập Lục, đợi khi tóc em dài ngang thắt lưng, gả cho anh có được không].

Với Thông nương thì thay tên thành Thông nương.

Còn Quy tiền bối gặp phải thì trực tiếp thay thành ‘Rùa nhỏ’.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng thấy đau cả gan.

Bởi vì theo kịch bản này... lỡ như có gã đàn ông nào bị cuốn vào Chân Thực Huyễn Tượng của Bạch tiền bối, chẳng lẽ ‘cậu’ trong đó cũng sẽ tỏ tình với gã ta luôn sao?

Ví dụ như thành viên trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bị cuốn vào. [Hoàng Sơn, đợi khi tóc anh dài ngang thắt lưng, gả cho em có được không?] Kiểu vậy đó.

Trời ơi!

Tống Thư Hàng dùng hai tay vỗ mạnh vào má mình.

Không được nghĩ tiếp nữa, nghĩ nữa là tối nay gặp ác mộng mất.

Cứ đà này thì Chân Thực Huyễn Tượng thứ hai này của Bạch tiền bối đáng sợ quá.

Lần tới tuyệt đối phải chú ý, không được để Bạch tiền bối tùy tiện thi triển nó.

Phải nghĩ cho tương lai của mình nữa.

“Huyễn tượng mà Thư Hàng gặp không phải cảnh này à?” Giọng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên.

Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt, gật đầu: “Em vào bản cũ, thế giới sa mạc.

Sau đó... bị vó ngựa dẫm lên hai lần.” “Ơ?

Hóa ra không phải cùng một huyễn tượng à.

Chị còn tưởng em sẽ gặp cảnh mình tự tỏ tình với chính mình cơ chứ.” Bạch Long tỷ tỷ vẻ mặt đầy tiếc nuối.

Chị ấy còn tưởng Tống Thư Hàng cắt tóc là vì gặp phải cảnh bản thể cầu hôn, nên tức khí mới cắt phăng mái tóc dài đi.

Không ngờ lại không phải.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật: “...” Bạch Long tỷ tỷ lúc mới xuất hiện rõ ràng là một người chị dịu dàng thấu hiểu lòng người, cử chỉ tràn đầy hơi thở thục nữ.

Tống Thư Hàng bắt đầu hoài niệm Bạch Long tỷ tỷ ngày xưa quá.

Khi đó, chỉ cần nghe giọng nói dịu dàng của chị ấy là đã thấy được chữa lành rồi.

Bạch Long tỷ tỷ vươn móng nhỏ, làm động tác che miệng cười khẽ, nói: “Chị còn đang nghĩ, nếu một Tống Thư Hàng đột nhiên xuất hiện, tỏ tình với bản thể Tống Thư Hàng thì cảnh tượng chắc chắn sẽ thú vị lắm.

Ví dụ như... trong Chân Thực Huyễn Tượng, một Tống Thư Hàng ngồi dậy bảo: [Thư Hàng, đợi khi tóc em dài ngang thắt lưng, gả cho anh có được không.] Sau đó, Tống Thư Hàng lúc đó vừa hay đang để tóc dài, tóc bay phấp phới đáp: [Vâng].

Cảnh tượng đó nhất định là rất thú vị.” Tô Thị A Thập Lục vội vàng gọi: “Bạch Long tỷ tỷ.” “Cảnh đó tệ hại quá đi mất.” Tống Thư Hàng nói, nhưng đột nhiên cậu khựng lại.

Bạch Long tỷ tỷ nháy mắt với cậu: “Hi hi hi.” “Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng gãi đầu, lúc này ngoài việc cười trừ ra cậu chẳng biết nói gì hơn.

Đồng thời, trong đầu cậu không tự chủ được mà nghĩ đến hội nghị thường niên của Tô Thị vào tháng 12 tới.

Quy tiền bối gãi gãi cằm, với tư cách là một bậc thầy tâm lý học, lão phu đã đoán ra được rất nhiều chuyện từ sắc mặt của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Thông nương chống hai tay nhỏ lên mai rùa, cũng tỏ vẻ suy tư.

“Sườn, sườn, sườn!” Đúng lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên hiện ra, hét lớn.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu lại.

“Sườn núi, sườn núi!

Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng hét lên, cậu lao nhanh đến bên cạnh Bạch tiền bối, vươn tay vỗ mạnh vào người anh.

Ong ~~ Trên người Bạch tiền bối chợt lóe lên hào quang hộ thể.

Tống Thư Hàng bị bắn văng ra ngoài.

Tu sĩ thực lực cường đại chính là lợi hại như thế, cho dù chỉ đang ngủ, sức mạnh trong cơ thể cũng sẽ tự chủ hộ thể.

Lực phản chấn không hề nhỏ.

Tống Thư Hàng bị bắn bay đi, lăn mấy vòng...

đầu và thân tách rời luôn.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử kêu lên: “Sắp đâm rồi, sắp đâm rồi!” “Mau gọi Bạch tiền bối dậy!” Cái đầu của Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu gấp gáp.

“Trễ rồi!” Quy tiền bối rụt đầu và tứ chi vào mai rùa ‘vèo’ một cái, thuận tay còn lôi luôn Thông nương vào, hét lên: “Mọi người chuẩn bị chịu va chạm!” “Cái đầu của tôi, cái đầu của tôi!” Tống Thư Hàng kêu lên, cậu định thúc động mái tóc để biến chúng thành nắm đấm theo bản năng.

Nhưng khi vừa thúc động, cậu mới nhận ra tóc mình đã bị cắt ngắn, chỉ ngưng tụ ra được hai mươi cái nắm đấm tí hon.

Nhìn cứ như cắm hai mươi món đồ chơi hình nắm đấm lên đầu đinh vậy.

Loại ‘tay tóc’ này căn bản chẳng có tác dụng gì, cũng không đấm được vào ngực ai, chỉ để làm cảnh thôi.

Tô Thị A Thập Lục nhanh bước đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cúi người định ôm lấy cái đầu của cậu.

Ầm ~~ Phi kiếm pháp khí đã đâm sầm vào ngọn núi phía trước.

Sau tiếng va chạm đinh tai nhức óc, phi kiếm pháp khí khổng lồ trực tiếp đâm đứt đỉnh núi, cắm thẳng vào sườn núi.

Do tốc độ bay của phi kiếm rất nhanh nên lực va chạm cũng vô cùng lớn.

Đầu của Tống Thư Hàng lại bị hất văng ra, A Thập Lục không kịp chụp lấy.

Cái đầu lao thẳng vào vách kim loại, ngay khi mặt cậu sắp đập vào vách, một đóa sen đen nở rộ, chèn giữa vách và mặt cậu, đóng vai trò giảm chấn.

Bép!

Mặt Tống Thư Hàng đâm nát đóa sen đen, tiếp xúc thân mật với vách kim loại.

“A a a ~” Tống Thư Hàng thét thảm một tiếng, nếu cậu không kịp dùng niệm lực và sen đen giảm chấn thì chắc chắn giờ mặt đã sưng vù rồi. [May mà mình vẫn còn chút thủ đoạn.] Tống Thư Hàng thầm đắc ý.

Đang nghĩ ngợi thì một cái mai rùa khổng lồ đập thẳng vào mặt cậu.

Tống Thư Hàng kinh hãi trợn tròn mắt: “!!!” Quy tiền bối!

Bép!

Mai rùa của Quy tiền bối đè sầm lên đầu Tống Thư Hàng.

Chương 2236

Lực va chạm tuyệt vọng đó khiến Tống Thư Hàng đau đớn nhắm tịt mắt lại.

“Ơ?

Cảm giác va chạm không mạnh như lão phu tưởng nhỉ.” Quy tiền bối nghi hoặc nói.

“Tất nhiên rồi.” Tống Thư Hàng bình thản nói: “Bởi vì có họ Tống này làm đệm thịt cho tiền bối mà.” Quy tiền bối thò đầu ra, nhìn Tống Thư Hàng suýt bị ép dẹt, cười gượng một tiếng: “Vất vả cho cậu rồi.” “Phục vụ mọi người là chính mà.” Tống Thư Hàng thở dài: “Quy tiền bối, ngài xuống được chưa ạ?

Mai rùa của ngài cấn làm mặt em đau quá, dù em đã dùng 《Nho Gia Kim Cương Thân》+《Cương Thủ》+《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 để cường hóa da mặt rồi mà vẫn thấy đau.” “Ha ha ha.” Quy tiền bối duỗi tứ chi, linh hoạt nhảy xuống.

Cái đầu của Tống Thư Hàng bay lên, rơi lại vào thân gỗ của mình, nói: “Cành cây bị gãy không ít nhỉ.” “Để em sửa sang lại cho cậu.” Tô Thị A Thập Lục tiến lên, lấy ra một con dao nhỏ, giúp Tống Thư Hàng tỉa tót lại những cành cây bị gãy.

Quy tắc cũ, cành cây đều được giữ lại cẩn thận, sau này biết đâu lại có việc cần dùng.

“Bạch tiền bối, Bạch tiền bối.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử vẫn đang gọi Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối mơ màng ngẩng đầu lên, khóe miệng vẫn còn vương chút dấu vết nước miếng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử lập tức quay mặt đi chỗ khác.

Bạch tiền bối lúc vừa ngủ dậy chưa thu liễm mị lực, cộng thêm dáng vẻ mơ màng lúc mới tỉnh, mị lực đáng sợ đến mức không thể nhìn trực diện.

“À, đến rồi sao.” Bạch tiền bối vươn vai một cái, đứng dậy.

Sau đó anh quay đầu lại, nhìn về phía nhóm Tống Thư Hàng.

“Ừm, Thư Hàng, hình xăm mai rùa trên mặt cậu đẹp đấy.” Bạch tiền bối khựng lại một chút rồi gật đầu khen ngợi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Cảm ơn Bạch tiền bối đã khen.” Đây còn là hoa văn mai rùa biển phiên bản giới hạn nữa chứ.

“Đi thôi, xuống phi kiếm.

Chúng ta đã tới Thú Tu Giới rồi.” Bạch tiền bối nói xong, mở cửa khoang phi kiếm, bước đi trên hư không về phía mũi kiếm.

“Đi đi đi, chúng ta mau đi theo nào.” Tống Thư Hàng dường như nhớ ra điều gì đó, vội vàng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhanh chóng trở lại người Tống Thư Hàng, sau đó cả nhóm cùng đi theo Bạch tiền bối đến chỗ phi kiếm cắm vào núi.

Quả nhiên đúng như Tống Thư Hàng dự đoán.

Bạch tiền bối lúc này đang đứng trước một cái hốc nhỏ, xắn tay áo lên, đang thò tay vào trong đào bới.

“Quả nhiên là thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối đã kích hoạt.” Tống Thư Hàng giải thích: “Phú quý cầu trong hiểm cảnh, mỗi khi thuộc tính này của Bạch tiền bối kích hoạt, người xung quanh có lẽ sẽ thê thảm một chút, nhưng chỉ cần vượt qua tai nạn thì phú quý sẽ tới.” “Thảm sao?

Lão phu đâu thấy thảm lắm.” Quy tiền bối nói, ngay cả lúc phi kiếm đâm vào núi, lão cũng có cái đầu của Tống Thư Hàng làm đệm rồi.

“Vâng, em thảm.” Tống Thư Hàng thở dài.

Tuy nhiên, nhìn chung thì mức độ tai nạn lần này không lớn.

Cấp bậc bảo vật chắc cũng không quá cao.

“Có rồi.” Bạch tiền bối vươn tay lôi ra một cái hộp nhỏ.

Trên hộp có dán hai tờ giấy niêm phong.

Một tờ viết: “Răng vàng miệng bạc, một lời định vạn quẻ thiên hạ!” Tờ kia viết: “Tính toán hết mọi quẻ, ta chính là đại tiên sư vạn quẻ tất trúng!” “Mấy câu khoác lác này nghe quen tai quá.” Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Cảm giác như đã thấy ở đâu rồi.

“Ừm.” Bạch tiền bối cũng gật đầu, anh vươn tay vuốt nhẹ lên giấy niêm phong, hai tờ giấy rơi xuống, để lộ một đống... mặt nạ trong hộp.

“Mặt nạ dưỡng da!” Mắt Quy tiền bối sáng lên, lão rất thích loại bảo vật này.

“Là mặt nạ hóa trang.” Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Dứt lời, anh thò tay lấy ra một tờ giấy nhỏ trong hộp.

Trên đó viết một câu bằng thứ chữ nguệch ngoạc như vẽ bậy.

Thứ chữ này Tống Thư Hàng nhìn không hiểu.

Bạch tiền bối đọc thành tiếng: “Nhân sinh bách thái, mỗi khuôn mặt một cuộc đời, một cuộc đời một sự tận hưởng.

Hai mươi khuôn mặt khác nhau, tặng cho người hữu duyên —

Ngân Quái Thiên Tôn.” Tô Thị A Thập Lục nhìn những thứ giống như mặt nạ dưỡng da đó: “Ngân Quái Thiên Tôn?” “Sư phụ của Đồng Quái tiền bối?

Truyền nhân hệ Kim Loại Quái à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đệ tử của Đồng Quái Tiên Sư là Thiết Quái Toán Tiên, vậy vị Ngân Quái Thiên Tôn này chắc là sư phụ của ông ấy.

Lên nữa chắc chắn là Kim Quái...

Trên Kim Quái lại là gì nữa nhỉ?

Tống Thư Hàng đột nhiên thấy tò mò.

“Đây chắc là mặt nạ dùng để dịch dung.” Bạch tiền bối quay đầu suy nghĩ một chút, rồi chia cho Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Thông nương và Quy tiền bối mỗi người một chiếc.

“Chỗ còn lại cứ để chỗ ta.

Khi nào cần thì bảo ta, nếu không dùng đến thì sau khi về hiện thế đem tặng cho Đồng Quái đạo hữu.” Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng mân mê chiếc mặt nạ dịch dung: “Dán lên là có thể thay đổi ngoại hình sao?” “Chắc là thế.” Bạch tiền bối gật đầu: “Đến lúc tiến vào Garre Thánh Sơn ở Thú Tu Giới, có lẽ sẽ dùng đến.” Nhóm Tống Thư Hàng vội vàng cất ‘mặt nạ dịch dung’ đi.

Một khi Bạch tiền bối đã bảo ‘có lẽ sẽ dùng đến’ thì chắc chắn đến lúc đó sẽ có việc cần dùng.

Thông nương tò mò nhìn quanh, hỏi: “Đây chính là Thú Tu Giới rồi sao?” “Đúng vậy, đây chính là không khí của Thú Tu Giới.” Tống Thư Hàng đáp.

Không khí Thú Tu Giới có chút khác biệt so với Trái Đất, nếu ngửi kỹ sẽ thấy hơi có mùi trứng gà.

Thậm chí khi đến những nơi nhiệt độ cao, mùi này sẽ biến thành mùi ‘trứng xào’.

Mỗi khi đói bụng, ở Thú Tu Giới dù là hít thở thôi cũng thấy thật là một sự tra tấn.

Tống Thư Hàng lại lôi cái đĩa kim loại ra, nói: “Để mình liên lạc với Thanh Loan tiên tử, xác định tọa độ của chúng ta.

Vừa vặn cũng sắp đến giờ hẹn gặp cô ấy rồi.” “Được.” Bạch tiền bối đáp.

Nói xong, Bạch tiền bối đi tới bên cạnh phi kiếm pháp khí khổng lồ...

Do va chạm mạnh với ngọn núi ở tốc độ cao, mũi của phi kiếm pháp khí bị hư hại rất nghiêm trọng.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Bạch tiền bối, có cần sửa phi kiếm pháp khí không ạ?” “Không sao đâu.” Bạch tiền bối cười nói, anh đưa tay chỉ một cái, phi kiếm pháp khí thu nhỏ lại, biến thành kích cỡ một khối kim loại.

Bạch tiền bối bổ sung linh thạch cho nó, rồi lại tế khởi nó một lần nữa.

Rào rào rào ~ Sau một quá trình biến đổi hình thái đầy cảm giác siêu viễn tưởng, phi kiếm kim loại nhỏ lại biến thành phi kiếm khổng lồ.

Phi kiếm khổng lồ sáng loáng như mới, ngay cả vết tích do va chạm ở mũi kiếm cũng được khôi phục như ban đầu.

Chức năng này thật sự là quá tiện lợi.

Có chức năng này rồi, mỗi khi lái phi kiếm không còn phải lo va quẹt lung tung nữa.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng đã dùng đĩa kim loại liên lạc thành công với Thanh Loan tiên tử.

“Bá Tống đạo hữu, anh đã đến Thú Tu Giới rồi sao?” Trong giọng nói của Thanh Loan tiên tử mang theo vẻ mong đợi rõ rệt.

Tống Thư Hàng cười ha ha: “Đúng vậy, Thanh Loan tiên tử, chúng tôi đã tới Thú Tu Giới.

Tiếp theo chúng ta hội quân ở đâu đây?” “Tôi sẽ gửi tọa độ cho Bá Tống đạo hữu, tôi đã chuẩn bị chỗ ở cho anh và bạn bè của anh rồi, chỉ đợi mọi người đến thôi.” Thanh Loan tiên tử cười nói.

Nói xong, cô thông qua ‘đĩa kim loại’ gửi cho Tống Thư Hàng một vị trí tọa độ, hai bên có thể dùng đĩa kim loại để dẫn đường, vô cùng tiện lợi.

Bạch tiền bối ghé đầu nhìn một cái, gật đầu: “Vị trí không xa lắm, lên phi kiếm đi, chúng ta bay qua đó.” Phi kiếm pháp khí khổng lồ tái khởi động, tiến về phía tọa độ Thanh Loan tiên tử đã gửi.

Lần này, Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Bạch tiền bối suốt cả chặng đường.

Chỉ sợ trong lúc lái xe anh lại đột nhiên mất tập trung, rồi bật năng lượng ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ lên.

Phi kiếm bay ổn định với tốc độ đều đều, lần này Bạch tiền bối không bị mất tập trung, có lẽ là do bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm suốt chặng đường.

Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Phía sau, Thông nương lôi điện thoại ra, bắt đầu kết nối mạng xem phim.

“Ơ?

Thông nương ở Thú Tu Giới cũng có sóng à?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

Thông nương ngẩn ra một lúc, rồi vỗ vỗ vào ngọn hành của mình: “Đúng nhỉ, đây là Thú Tu Giới, sao mình lại lên mạng được?” Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác: “...” Bé Hành ngốc manh quá.

“Trong phi kiếm pháp khí có wifi di động đặc chế do ta làm, chỉ cần giữ cho nó kết nối với đường hầm không gian đến Trái Đất ở hiện thế là nó có thể kết nối với mạng Trái Đất.” Bạch tiền bối cũng không quay đầu lại mà giải thích: “Nguyên lý giống như lúc trước đầu cậu lòi ra ngoài nhưng cổ lại kẹt trong ‘Suối Hoạt’ ở Hạt Nhân Thế Giới vậy.

Cái wifi di động này của ta một nửa kẹt ở Trái Đất hiện thế, một nửa nằm trong phi kiếm pháp khí.” “Hóa ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Đây là một cách hay, nhưng tu sĩ bình thường không nắm giữ ‘sức mạnh không gian’ thì căn bản không học theo được.

“Thực ra ngoài cách này ra, ở một vài ‘chư thiên vạn giới’ có đường hầm kết nối ổn định với Trái Đất, giới tu chân cũng có bán wifi di động xuyên giới, nhưng loại đó truyền tín hiệu qua trận pháp không gian cố định, tín hiệu không tốt lắm, giá lại đắt.” Bạch tiền bối tiếp tục nói.

“Có mật khẩu kết nối không Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng lôi điện thoại của mình ra, thử kết nối với wifi di động trong phi kiếm pháp khí.

“Không có mật khẩu, dù sao cũng chỉ ở trong phi kiếm pháp khí này mới có mạng thôi.” Bạch tiền bối hồi đáp.

Tống Thư Hàng lướt một cái, thuận lợi kết nối mạng.

Cậu theo thói quen mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, vừa hay thấy có người @ mình.

Là Cuồng Đao Tứ Lãng.

“Tam Lãng tiền bối tìm mình có việc gì nhỉ?” Tống Thư Hàng đưa tay lướt giao diện chat, tìm được tin nhắn Cuồng Đao Tam Lãng @ mình.

Đó là tin nhắn từ khoảng hai phút trước. ‘Thật khéo, nếu không phải mình vừa hay có mạng thì đã không xem được tin nhắn này của Tam Lãng tiền bối rồi.’ Cậu thầm nghĩ.

Trong giao diện chat.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu, nhớ là cậu có phương thức liên lạc với Phong Thu Tốc Đệ phải không, cho tôi xin số điện thoại, lát nữa tôi cũng gửi cho cậu một mẻ hàng.” Tam Lãng tiền bối định gửi cái gì nhỉ?

Tống Thư Hàng lại lướt lên trên, lướt đến một tin nhắn khác của Tam Lãng tiền bối.

Chính xác mà nói là vài tin nhắn.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Thảm quá thảm luôn, hôm nay đúng là bi kịch.

Chương 2237

[Biểu cảm hộc máu]” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên trả lời Tam Lãng: “Có chuyện gì thế?” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Hôm nay cuối cùng cũng liên lạc lại được với Vân Tước Tử tiên tử, chị ấy có chút việc cần làm ở Thú Tu Giới.

Thế là hai chúng tôi hẹn gặp nhau ở Thú Tu Giới.” Đậu Đậu Ngoan Ngoãn: “Gâu gâu gâu!

Ban ngày ban mặt đã ngược cẩu, chó chúng tôi đắc tội gì anh à?” Diệt Phượng Công Tử: “Đậu Đậu đừng ngắt lời, đây rõ ràng là phát cơm chó mà, cậu còn gì không hài lòng?

Cứ thế mà ăn đi, thơm lắm.” Lệ Chi Tiên Tử: “......” Tuyết Lang Động Chủ: “Suýt thì quên mất, Diệt Phượng trước giờ toàn tranh đồ ăn của Đậu Đậu.

Ví dụ như khúc xương đặc chế của Hoàng Sơn tiền bối.

Thế nên nếu phát cơm chó thì Diệt Phượng cũng thấy thơm lắm.” Đậu Đậu Ngoan Ngoãn: “......” Bắc Hà Tán Nhân: “Đừng lái sang chuyện khác, tôi muốn biết sau đó đã xảy ra chuyện gì. @Cuồng Đao Tứ Lãng, sau đó thì sao??” Cuồng Đao Tứ Lãng: “[Biểu cảm thở dài], vì tôi đến sớm nên Vân Tước Tử tiên tử mãi chưa tới.

Thế là tôi bắt đầu tu luyện hằng ngày trên một vách đá ở Thú Tu Giới.

Tu luyện một lúc thấy hơi chán, tôi mới lắp một cái xà đơn trên vách đá, rồi tự phong ấn linh lực, bắt đầu biểu diễn xà đơn nghệ thuật, kích thích cực kỳ, nhiệt liệt đề cử mọi người thử xem, mỗi khi hai tay nắm xà, cả người quăng ra khỏi vách đá, dạo một vòng trước vực thẳm vạn trượng, cái cảm giác kích thích đó không lời nào tả xiết được!” Bắc Hà Tán Nhân: “......Tại sao tu luyện bên vách đá một chuyến mà anh cũng có thể tiện tay tìm đường chết một vố vậy?” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Sau đó anh sơ ý trượt tay, từ trên xà rơi xuống, bay thẳng xuống vách núi à?” “Làm gì có chuyện trượt tay, tôi đâu phải lần đầu chơi kiểu này.” Cuồng Đao Tam Lãng phản bác: “Lúc đó tôi đang chơi rất hăng, trạng thái tốt chưa từng có, thậm chí còn diễn được mấy động tác siêu khó mà trước đây múa xà chưa bao giờ làm được.

Nhưng đúng lúc đó, đột nhiên có một thanh phi kiếm khổng lồ từ đâu bay tới, một kiếm đâm sầm vào ngọn núi, làm ngọn núi nổ tung luôn.

Tôi đang chơi hăng thế là bị hất văng khỏi vách đá, rơi xuống thung lũng, trọng thương.” Đọc đến đây, Tống Thư Hàng: “......” Thật là... thật là khéo quá đi mà.

Thanh phi kiếm khổng lồ ‘từ trên trời rơi xuống, đâm nổ tung ngọn núi’ mà Tam Lãng tiền bối nói, nhìn kiểu gì cũng thấy chính là chiếc phi kiếm hình ‘máy bay’ mà bọn cậu đang ngồi đây!

Để tìm kiếm sự lãng mạn và kích thích, Tam Lãng tiền bối lúc chơi xà đơn nghệ thuật trên vách đá đã phong ấn hết linh lực của mình.

Khi ngọn núi bị đâm nổ, anh ấy rơi xuống vực và bị thương không nhẹ.

Tay cầm điện thoại của Tống Thư Hàng cũng cứng đờ lại. [Chẳng trách mình cứ thấy lần này khi thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối phát tác, ‘tai nạn’ mọi người gặp phải không mạnh lắm, hóa ra cái ‘nạn’ đó đã bị Tam Lãng tiền bối gánh bớt đi rồi sao?] Cậu thầm nghĩ.

Mà này... tiếp theo cậu phải giải thích cái ‘tai nạn’ này với Tam Lãng tiền bối thế nào đây?

“Có chuyện gì thế?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Vừa nãy lúc phi kiếm của chúng ta đâm vào núi, có lẽ...

đã đâm trúng Tam Lãng tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng suy đoán.

Bạch tiền bối nghi hoặc quay đầu lại: “Hả?” Tô Thị A Thập Lục vẻ mặt đầy nghi hoặc.

“Vừa nãy lúc có mạng em thấy Tam Lãng tiền bối nhắn trong nhóm.

Mà này, Bạch tiền bối lúc đó không cảm ứng được khí tức của Tam Lãng tiền bối sao?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Bạch tiền bối đáp: “Lúc ta tỉnh dậy thì phi kiếm đã đâm xong ngọn núi rồi.

Đến khi ta hoàn toàn tỉnh táo lại thì chỉ cảm ứng được khí tức của bảo vật, không cảm ứng được Tam Lãng đạo hữu.” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục cũng đã đọc xong tin nhắn, lên tiếng: “Có khi nào là do Tam Lãng tiền bối đã phong ấn hoàn toàn linh lực của mình không?” “Ngoài việc phong ấn linh lực ra, biết đâu trên người anh ta còn mang theo pháp khí che giấu khí tức.

Đây là Thú Tu Giới, một số tu sĩ nhân loại khi đến đây thường thích mang theo loại pháp khí tương tự.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Thông nương nói: “Vậy chúng ta có nên quay lại xem Tam Lãng tiền bối bị thương thế nào không?” “Để ta quay đầu xe.” Bạch tiền bối nói.

“Để em hỏi xem Tam Lãng tiền bối có bị thương nặng không.” Tống Thư Hàng nói.

Vừa nói, cậu vừa tiếp tục lướt giao diện chat xuống dưới.

Mà này.

Tam Lãng tiền bối lúc nãy @ cậu để xin số điện thoại của ‘Phong Thu Tốc Đệ’, còn bảo có đồ muốn gửi cho các đạo hữu trong nhóm.

Anh ấy đã rơi xuống vực rồi, sao vẫn còn tâm trạng gửi đồ cho mọi người nhỉ?

Chẳng lẽ là...

Năng lực ‘phú quý cầu trong hiểm cảnh’ của Bạch tiền bối đã phát huy tác dụng, Tam Lãng tiền bối sau khi rơi xuống vực đã thu hoạch được món hời gì đó?

Sau khi lướt khung chat xuống dưới, Tống Thư Hàng thấy tin nhắn tiếp theo của Tam Lãng tiền bối.

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Chẳng biết hôm nay đắc tội vị đại lão nào, đang yên đang lành thì bị phi kiếm khổng lồ đâm trúng.

Thanh phi kiếm đó siêu to khổng lồ, siêu hung mãnh, đại lão ra tay cũng tuyệt tình quá đi mà.

Tôi bị phong ấn toàn bộ linh lực rơi xuống đáy thung lũng, bị thương không nhẹ.” Bắc Hà Tán Nhân: “Còn sống là mạng lớn rồi, trước đây anh có đắc tội với ai không?” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Trên người anh có mang theo đan dược trị thương không?” Lệ Chi Tiên Tử: “Vân Tước Tử tiền bối đến chưa?” “Cũng may là uống thuốc rồi. @Bắc Hà Tán Nhân, dạo này tôi đâu có đắc tội với ai, thậm chí mấy ngày nay tôi còn đang tích nhân phẩm nữa kìa, để lần gặp Vân Tước Tử tiên tử này được thuận lợi, sáng sớm nay tôi đã rửa một trăm tấm ảnh của Bạch tiền bối, bỏ vào hộp quà phát cho một trăm người lạ để tăng nhân phẩm cho mình đó.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng đọc đến đây, lặng lẽ ngẩng đầu nhìn trời.

Tam Lãng tiền bối à, hình như anh hiểu lầm gì đó về cách ‘tích nhân phẩm’ rồi thì phải?

Cuồng Đao Tứ Lãng: “Vân Tước Tử đã đến rồi, đang trị thương cho tôi.

Ngoài ra tôi còn phát hiện ra là lúc rơi xuống vực, tôi vừa hay rơi trúng một đám ‘cành cây thú nghìn năm’.

Cũng nhờ có mấy cái ‘cành cây thú nghìn năm’ này làm đệm mà tôi mới sống sót được đó.

Số lượng cành cây này cực kỳ lớn...

đầy cả đất luôn, tôi hái một mẻ, đợi khi về hiện thế sẽ gửi cho mọi người mỗi người một ít.

Coi như quà đặc sản mang về cho mọi người.” Tiếp đó là lịch sử chat Cuồng Đao Tam Lãng @ Tống Thư Hàng.

Sau đó nữa là ảnh Cuồng Đao Tam Lãng tự sướng bên đám ‘cành cây’.

Xem ra anh ấy vẫn còn sống nhăn răng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi trả lời Tam Lãng tiền bối trong nhóm: “@Cuồng Đao Tứ Lãng, vết thương của anh thế nào rồi, chúng tôi đang quay xe lại thăm anh đây.” Cuồng Đao Tứ Lãng: “[Biểu cảm dấu hỏi chấm], quay xe lại thăm tôi?” Cuồng Đao Tứ Lãng: “Sao tôi càng nghe càng thấy có gì đó sai sai nhỉ?” Bắc Hà Tán Nhân: “[Biểu cảm thắp nến]” Diệt Phượng Công Tử: “[Biểu cảm thắp nến] +1” Lệ Chi Tiên Tử: “[Biểu cảm thắp nến] +2” Phía sau, một hàng các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng bắt nhịp theo, giữ vững đội hình.

Tống Thư Hàng: “[Biểu cảm che mặt khóc] Trong lúc lái xe, Bạch tiền bối đã ngủ thiếp đi.

Sau khi vào Thú Tu Giới, không cẩn thận đã đâm sầm vào một ngọn núi, phi kiếm pháp khí trực tiếp đâm nổ tung ngọn núi đó luôn.

Thật là khéo quá.” Tô Thị A Thập Lục: “[Biểu cảm ngoan ngoãn ăn dưa].” Cuồng Đao Tam Lãng suýt thì khóc thành dòng sông: “Tôi đã bảo mà, sao hôm nay lại tà môn thế không biết.

Rơi xuống vực xong mà vẫn còn gặp được kịch bản nhận được lượng lớn bảo vật.” “Tam Lãng đạo hữu đừng khóc, đứng dậy mà gào thét đi.” Diệt Phượng Công Tử hả hê nói.

Tống Thư Hàng: “@Cuồng Đao Tứ Lãng.

Chúng tôi đã quay xe lại rồi, sẽ đến thăm anh ngay.” “Đừng, đừng mà!” Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nói: “Đừng đến, lúc này đừng để Bạch tiền bối đến đây.

Tôi không sao, hiện tại tôi rất ổn.

Vân Tước Tử tiền bối cũng đang ở bên cạnh tôi, không cần lo cho tôi đâu.” Bản năng sinh tồn mãnh liệt và trực giác của tu sĩ mách bảo Tam Lãng rằng, lúc này tốt nhất là đừng để Bạch tiền bối đến gần mình.

Tiếp đó, Cuồng Đao Tam Lãng bổ sung thêm: “Thực tế là lát nữa tôi và Vân Tước Tử cũng sẽ tới gần ‘Garre Thánh Sơn’.

Ngày mai hoặc ngày kia là chúng ta có thể gặp lại rồi, nên không cần lo cho tôi đâu.” Tống Thư Hàng: “Thật sự không sao chứ?” “Không sao, hiện tại trạng thái của tôi cực kỳ sung mãn.” Cuồng Đao Tam Lãng nói: “Sẵn tiện cậu để lại cho tôi số điện thoại của Phong Thu Tốc Đệ, đến lúc đó tôi gửi một phần ‘cành cây’ cho các cậu.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, truyền đạt lại ý của Tam Lãng tiền bối cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi lại quay đầu xe đi tiếp.

Tuy nhiên, trước khi đi, anh lấy từ tay A Thập Lục một cành cây trên ‘thân gỗ’ của Tống Thư Hàng, gọt thành một thanh ‘phi kiếm dùng một lần', rồi dán lên đó bốn chiếc 'mặt nạ dịch dung', bắn từ xa về phía thung lũng.

Có quà cùng hưởng, Bạch tiền bối rất công bằng khi chia bảo vật.

Một lát sau.

Cuồng Đao Tam Lãng gửi một tin nhắn riêng cho Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, Bạch tiền bối gửi cho tôi bốn cái mặt nạ dưỡng da là có ý gì thế, lòng tôi hoang mang quá.

Bạch tiền bối không định lột da mặt tôi đấy chứ?" Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, trả lời: "Tam Lãng tiền bối, đó chỉ là mặt nạ dịch dung thôi." "Vậy thì tôi yên tâm rồi." Cuồng Đao Tam Lãng phản hồi: "Đúng rồi Thư Hàng.

Cậu vào Garre Thánh Sơn là vì truyền thừa 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 phải không?

Vân Tước Tử bảo tôi nhắn với cậu rằng, nếu cậu định đi thử thách thì khi vào đó, tốt nhất là nên mang theo 'Rồng' vào." Mang theo rồng?

Đây là bảo mình dắt theo một con rồng vào địa điểm truyền thừa của Garre Thánh Sơn sao?

Tống Thư Hàng vuốt cằm suy tư. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 nghe tên thì chắc là sự kết hợp giữa Thánh Viên và Long Lực.

Nhưng từ khi cậu tu luyện môn thần công thối thể này đến nay, chỉ thấy luyện ra được từng con Thánh Viên một, chưa bao giờ thấy bóng dáng con rồng nào cả.

Theo gợi ý của Vân Tước Tử tiền bối, chẳng lẽ 'Chương Tổng Cương Truyền Thừa' của môn công pháp này có liên quan đến 'Rồng'?

Chỉ khi kết hợp với sức mạnh của rồng thì 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 mới được coi là hoàn chỉnh?

Đang suy nghĩ, cậu tiện tay nhắn lại cho Tam Lãng tiền bối một tin: “Ngoài ‘Rồng’ ra, em có cần dắt theo một con Thánh Viên vào nữa không?” “Không ngờ cậu lại là loại người như thế đấy Thư Hàng, cậu đang chửi khéo tôi là khỉ đột đấy à?

Thư Hàng tiểu hữu, cậu tha hóa rồi.

Không thèm nói chuyện với cậu nữa, phí mạng xuyên giới đắt lắm, ngắt mạng đây, ngắt mạng đây.” Cuồng Đao Tam Lãng trả lời.

Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác: “???” Em không có, em bị oan, em không có ý đó mà.

Em chỉ đơn giản nghĩ là nếu đã cần mang ‘Rồng’ vào thì có cần phối hợp mang thêm cả ‘Thánh Viên’ vào không thôi!

Tiếc là trong danh sách bạn bè, avatar của Cuồng Đao Tam Lãng đã xám xịt, anh ấy đã offline... ngắt mạng rồi.

Căn bản không cho người ta cơ hội giải thích.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, thở dài thườn thượt.

“Tam Lãng nói gì với em thế?” Bạch tiền bối vừa lái xe vừa hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Tam Lãng tiền bối truyền đạt lại gợi ý của Vân Tước Tử tiền bối, chị ấy bảo khi em vào ‘Garre Thánh Sơn’ để tiếp nhận thử thách, tốt nhất là nên mang theo ‘Rồng’ vào.” “Mang theo rồng?

À, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 mà, nên cần mang rồng theo sao?” Bạch tiền bối hỏi.

“Chắc là vậy rồi.” Tống Thư Hàng nói xong, nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ.

Nếu nói về ‘Rồng’ thì...

A Thập Lục đã kích hoạt huyết mạch ‘Chân Long’ trong cơ thể, còn Bạch Long tỷ tỷ lại càng là ‘Kim Long Thủy Tổ’ của Viễn Cổ Thiên Đình, sự tồn tại cấp bậc chí tôn trong loài rồng.

Nếu truyền thừa 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cần có ‘Rồng’ phối hợp thì dắt theo A Thập Lục là đủ rồi.

Hơn nữa vốn dĩ cậu cũng định hỏi Thanh Loan tiên tử xem có thể xin thêm một suất vào Thánh Sơn để A Thập Lục cùng đi với cậu hay không.

“Địa điểm truyền thừa ở Garre Thánh Sơn có khi sẽ chặn ‘Hạt Nhân Thế Giới’, để cho chắc ăn, em sẽ hỏi Thanh Loan tiên tử xem cô ấy có thể kiếm thêm được suất nào không.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2238

Loại địa điểm truyền thừa này đều thuộc danh sách ‘cấm địa’.

Cấm chế sức mạnh không gian chắc chắn là thao tác cơ bản rồi.

Thế nên dùng ‘Hạt Nhân Thế Giới’ để đưa người vào lậu là không an toàn.

Nói xong, Tống Thư Hàng lại thông qua đĩa quang kim loại liên lạc với Thanh Loan tiên tử.

Sau khi kết nối, Tống Thư Hàng đi thẳng vào vấn đề: “Thanh Loan tiên tử, tôi muốn hỏi chút, chỗ cô còn dư suất vào ‘Garre Thánh Sơn’ nào không?” “Bá Tống đạo hữu còn có người muốn vào Thánh Sơn sao?” Thanh Loan tiên tử hỏi.

Tống Thư Hàng gật gật đầu: “Đúng vậy.” Thanh Loan tiên tử cười khổ đáp: “Rất xin lỗi, Bá Tống đạo hữu.

Thời gian gấp gáp quá... ngày mai Thánh Sơn đã mở cửa rồi, cho dù là tôi thì cũng không cách nào kiếm được suất mới trong thời gian ngắn như vậy.” Nếu Thánh Sơn mười lăm ngày hay nửa tháng nữa mới mở thì cô còn có thể từ từ xoay xở kiếm thêm một suất mới được.

Bên cạnh, Bạch tiền bối ra hiệu bằng tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu, trả lời: “Được rồi, cảm ơn Thanh Loan tiên tử, vậy để tôi tự nghĩ cách vậy.” Sau khi kết thúc cuộc gọi với Thanh Loan tiên tử, cậu nhìn về phía Bạch tiền bối.

“Dùng ‘Phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng giam nhỏ’ của ta đi.

Đến lúc đó, A Thập Lục cứ ở trong Hạt Nhân Thế Giới của cậu, mang theo một thanh phi kiếm dùng một lần, rồi lấy ta làm tọa độ.

Sau khi chúng ta vào địa điểm truyền thừa thì có thể phá giới mà đến.

Garre Thánh Sơn của Thú Tu Giới dù có mạnh đến mấy thì chắc cũng không mạnh hơn ‘Phòng giam nhỏ của Thiên Đạo’ đâu nhỉ.” Bạch tiền bối mỉm cười nói.

“Tuyệt quá!” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên.

Chân thân của Bạch tiền bối đúng là quá đáng tin cậy.

Bạch tiền bối vạn năng ~ Bạch tiền bối mỉm cười, quay đầu tiếp tục lái xe, lại nói: “Tuy nhiên, nếu có thể kiếm thêm được suất vào Thánh Sơn thì vẫn tốt hơn.

Dù sao ngộ nhỡ thử thách ở ‘Garre Thánh Sơn’ còn yêu cầu phương thức xác thực đặc thù nào đó thì cho dù có đưa được A Thập Lục vào trong nơi thử thách mà không kích hoạt được thử thách thì cũng bằng không.” Giống như dùng thủ đoạn nào đó để vượt qua ‘mật khẩu khởi động’ để vào thẳng máy tính, nhưng không có tài khoản game đã được xác thực thì cũng không chơi được một số game đặc chế trong máy tính vậy.

“Giá mà lúc này lại xuất hiện thêm một con ‘sâu bọ bọc tay’ nào đó, trên người lại mang theo tư cách vào Garre Thánh Sơn thì tốt biết mấy.” Tống Thư Hàng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười hắc hắc, nói: “Cậu đang nói chính mình đấy à?” Vừa là sâu bọ bọc tay, vừa có tư cách vào Thánh Sơn, chẳng phải đang nói chính Tống Thư Hàng sao?

Thông nương nhắc nhở: “Thư Hàng đã biến từ sâu bọ bọc tay thành loại chuột bọc tay rồi.” “Cũng đúng.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm gật gật đầu kiếm.

Đang nói chuyện thì Bạch tiền bối đột nhiên ‘phanh gấp’.

Phi kiếm pháp khí vốn đang bay với tốc độ đều bỗng dừng lại đột ngột.

Tống Thư Hàng lập tức xuống tấn, đứng vững vàng — đã có bài học đâm vào núi trước đó nên giờ cậu lúc nào cũng trong tư thế phòng bị.

“Có chuyện gì thế ạ?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Hắc Bì Vũ Nhu tử chui ra từ cái bóng của Tống Thư Hàng: “Lại đâm vào núi nữa ạ?” Bạch tiền bối dừng phi kiếm lại, nhìn về phía xa: “Phía trước có hai nhóm người đang giao thủ, đúng lúc nằm trên lộ trình của chúng ta.

Suýt chút nữa là đâm trúng rồi.” “Vậy chúng ta tránh đi ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối nói: “Để ta đổi hướng, để cho chắc ăn, ta sẽ cường hóa thêm cho phi kiếm pháp khí nữa.” Cường hóa cho phi kiếm?

Bạch tiền bối không phải định đâm thẳng qua đó chứ?

Tống Thư Hàng có chút lo lắng. ********** Lúc này, ngay phía trước phi kiếm pháp khí của Bạch tiền bối.

Tổng cộng có mười ba vị tu sĩ đang hỗn chiến.

Cả mười ba vị này đều là thú tu, trên người mỗi người ít nhiều đều có đặc trưng chủng tộc và hình xăm.

Hai nhóm người sau một hồi loạn đấu lại tạm thời tách nhau ra.

Bên trái bảy người, bên phải sáu người, chia thành hai trận doanh.

Hai bên lườm nguýt nhau, nghiến răng nghiến lợi.

“Hát!” Bảy người bên trái đồng thanh hét lớn.

Trên đầu họ hiện lên từng cái bóng Thánh Viên hư ảo.

Hơn nữa số lượng đều không ít, ít nhất cũng có 10 cái bóng Thánh Viên — tức là trong bảy người này, người yếu nhất cũng là cảnh giới ngũ phẩm.

Người cầm đầu là một thú tu đội mũ rơm, trên đầu có tới 41 con Thánh Viên — tức là thực lực của hắn đã đạt tới cảnh giới thất phẩm Tôn Giả.

“Chuyển Bàn đạo nhân, giờ thực lực của ta đã đạt tới cảnh giới 41 con Thánh Viên rồi, ngươi lấy gì mà đấu với ta?” Thú tu mũ rơm cười lạnh nói.

“41 con Thánh Viên mà ngươi đã vội kiêu ngạo rồi sao?” Bên phải, một thú tu thuộc Hổ tộc cõng cái ‘Bàn xoay’ cười lạnh một tiếng.

Hắn rung mình một cái, trên lưng hiện ra 42 cái bóng Thánh Viên hư ảo!

“Hôm nay ta sẽ cho ngươi biết, Chuyển Bàn ta đây chính là mạnh hơn ngươi.

Hát!” Hổ tu Chuyển Bàn đạo nhân vung hai tay ra sau, phô diễn cơ ngực rắn chắc như bàn đá của mình.

Trên đầu hắn, 42 con Thánh Viên cũng cùng hắn làm động tác ‘rung mình’ một cái.

Khí thế và linh lực mạnh mẽ bùng phát từ người hắn, những luồng khí lãng có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuồn cuộn nổi lên.

“Chỉ nhiều hơn ta có một con Thánh Viên thôi, thật sự đánh nhau thì ai thắng ai thua còn chưa biết được đâu.” Thú tu mũ rơm không chịu thua kém, cũng vung hai tay ra sau, phô diễn cơ ngực to lớn bành trướng không kém.

Người của hắn to hơn Chuyển Bàn đạo nhân, các khối cơ bắp cũng nở nang hơn.

Trên đầu hắn, 41 con Thánh Viên cũng đồng loạt vung tay ra sau, ngẩng đầu ưỡn ngực, linh lực bùng nổ, khí lãng cuồn cuộn.

“Hát!” Bảy thú tu bên trái toàn thân linh khí bùng nổ.

“Hát!” Sáu thú tu bên phải cũng không chịu kém cạnh.

Khí lãng giữa hai bên va chạm, cuồn cuộn, thấp thoáng hóa thành cột mây.

Theo sự va chạm liên tục của khí lãng, cột mây có dấu hiệu tiến hóa thành lốc xoáy.

Tống Thư Hàng ở đằng xa khóe miệng giật giật.

Đang làm cái gì vậy nè?

So số lượng Thánh Viên?

So khí thế?

So giọng hát à?

“Đúng là phong cách đánh lộn của Thú Tu Giới.” Quy tiền bối tựa đầu bên cửa sổ, nhìn hai nhóm thú tu đằng xa.

Sợi tóc của Sở các chủ cũng ghé sát cửa sổ nhìn lướt qua đám thú tu, suy đoán: “Cả hai bên thú tu đều tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, tức là... rất có thể họ đến để tham gia thử thách truyền thừa ở ‘Garre Thánh Sơn’ lần này.” “Vậy trong tay họ có khi sẽ có tư cách vào truyền thừa Garre Thánh Sơn chăng?” Mắt Thông nương sáng lên.

Cái tư cách tham gia thử thách này có thể cướp được không nhỉ?

Đang nói chuyện thì hai nhóm thú tu lại lao vào hỗn chiến một lần

nữa.

Vì cả hai bên đều chủ tu 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, đều đi theo con đường cận chiến thể tu nên khi hỗn chiến nổ ra, quyền nào ra quyền nấy, đấm thịt nghe chan chát.

Cảnh tượng chẳng khác nào phim hành động võ hiệp có hiệu quả đặc biệt cả.

“Lượn thôi lượn thôi.” Bạch tiền bối nói.

Phạm vi hỗn chiến của đám thú tu ngày càng rộng, cứ đà này phi kiếm pháp khí của bọn họ sẽ bị cuốn vào chiến trường mất.

Nói xong, Bạch tiền bối điều khiển phi hành pháp khí, chuẩn bị đi vòng qua bên cạnh đám thú tu đang đánh nhau.

Nhưng đúng lúc đó... trong đám thú tu đang hỗn chiến có một bóng người đội mũ bảo hiểm bị đối thủ đấm trúng mặt, bay thẳng về phía này, đâm vào phi kiếm pháp khí.

Ầm ~ Sau khi đâm vào phi kiếm pháp khí, chiếc mũ bảo hiểm rơi ra, để lộ một khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn.

Mái tóc ngắn ngang vai, khuôn mặt dù không trang điểm cũng rất thanh tú, cùng với hàng lông mày được tỉa tót tinh tế.

“Thập Lục?” Thông nương không nhịn được thốt lên.

Bóng người bị bắn văng tới này, dù là kiểu tóc, cách ăn mặc hay dáng dấp đều cực kỳ giống Tô Thị A Thập Lục.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, lại là hóa thân thử thách của Tô Thị A Thập Lục sao?

Cậu quay đầu nhìn A Thập Lục.

Nhưng lần này A Thập Lục lại lắc đầu.

Nhìn kỹ thì cô nàng thú tu đâm vào phi kiếm pháp khí này vẫn có điểm khác biệt so với Tô Thị A Thập Lục.

Ví dụ như... thể hình.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Hình như cô nàng này ngất rồi.” “Để mặc vậy sao?” Thông nương hỏi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: “Lỡ như cô ấy là họ hàng của Tô Thị A Thập Lục thì sao?” “Vậy cứ đưa đi trước đã.” Bạch tiền bối quyết định.

Cạch cạch ~ Cửa khoang phi kiếm pháp khí mở ra, đồng thời Bạch tiền bối điều khiển phi kiếm pháp khí xoay người. ‘Tô Thị A Thập Lục phiên bản người lớn’ đang hôn mê vừa vặn rơi vào trong khoang.

Cửa khoang đóng lại.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu, tự khen ngợi kỹ thuật của mình, sau đó nói: “Đi thôi.” “À này, hay là chúng ta thông báo cho đồng bạn của cô ấy một tiếng?” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng — có lẽ vì đối phương trông khá giống mình nên cô nàng tự nhiên thấy có cảm tình.

Bạch tiền bối nghĩ ngợi rồi đồng ý: “Được, Thư Hàng, em truyền âm tập thể cho cả hai bên đang giao chiến đi.

Bảo bọn họ đánh xong thì đến chỗ chúng ta mà nhận người.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bổ sung: “Nhưng nhớ chú ý đừng làm mấy nhóc đạo hữu đang đánh nhau sợ hãi nhé, nhất là đừng có dùng mắt nhìn chằm chằm vào họ.” Tống Thư Hàng: “......” Cậu mở cửa sổ, thò đầu ra ngoài phi kiếm, phát đi một thông điệp truyền âm tập thể cho cả hai bên đang chiến đấu trong hư không. 【Các vị... nghe cho rõ đây, đồng bạn của các người đang ở trong tay ta, đánh xong thì đến chỗ Thanh Loan tiên tử mà tìm ta nhận người! 】 Nói xong, Tống Thư Hàng kích hoạt ba cái Thánh Ấn của mình.

Ba đại Thánh Ấn Bá Tống, Bá Nho, Bá Long hiện lên đầy uy áp.

Hô xong, cậu dùng hai tay giữ lấy cái đầu, lôi nó vào lại bên trong, cực kỳ giống vai phản diện.

Chương 2239

“Đi thôi.” Bạch tiền bối tăng tốc, điều khiển phi kiếm pháp khí lướt qua hai nhóm thú tu đang dây dưa, vèo một cái, tăng tốc rời khỏi khu vực chiến trường.

Trước khi hai nhóm thú tu đang giao chiến kịp phản ứng, phi kiếm pháp khí đã bay xa mất rồi. ********** Bên trong phi kiếm pháp khí.

Thông nương nhìn cô nàng thú tu đang hôn mê, hỏi: “Hay là trị thương cho cô ấy một chút?” Bạch Long tỷ tỷ chui ra từ người Tô Thị A Thập Lục, vung móng nhỏ liên tục thi triển một loạt ‘Trì Dũ Thuật’ lên người thú tu.

Cô nàng thú tu khẽ mở mắt, nhìn Tô Thị A Thập Lục, rồi lại nhìn Bạch Long tỷ tỷ.

Tiếp đó, trên mặt cô nàng lộ ra một nụ cười ngây ngô kỳ quái, rồi lại nhắm mắt lại.

“Ngốc rồi à?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Bạch Long tỷ tỷ kiểm tra xong nói: “Chắc là do đầu bị va đập mạnh thôi, cô ấy bị người ta đấm một phát trúng đầu rồi mới bay tới đây mà.

Nhưng không cần lo đâu, cô ấy tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cộng với thể chất mạnh mẽ của thú tu, ngủ một giấc dậy là không sao rồi.” “Hay là Thư Hàng thử dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 cho cô ấy xem?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đề nghị.

“Tiền bối à, Dưỡng Đao Thuật cũng đâu phải vạn năng đâu.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười. ********** Ở một diễn biến khác.

Nhóm thú tu vốn đang hỗn chiến lại một lần nữa tạm dừng lại.

Hai bên ngơ ngác nhìn theo thanh phi kiếm pháp khí đã bay xa kia.

Vừa nãy Tống Thư Hàng truyền âm cho họ... họ chẳng hiểu lấy một từ nào.

Không phải thành viên nào của Thú Tu Giới cũng hiểu ngoại ngữ đâu.

Tuy nhiên, dù nghe không hiểu nhưng thân phận của đối phương cùng với ba cái ‘Thánh Ấn’ làm mù mắt chó kia đã khiến bọn họ đoán ra được thân phận của Tống Thư Hàng ngay lập tức.

“Bá...

Bá Tống!” “Bá...

Bá Nho.” “Bá...

Bá Long.” Bá Tống Huyền Thánh sao lại xuất hiện ở Thú Tu Giới chứ?

Sau một thoáng ngẩn ngơ, thú tu mũ rơm lại trừng mắt nhìn Chuyển Bàn đạo nhân, cơ ngực hai người cùng lúc rung lên, khí lãng cuồn cuộn, Thánh Viên ngửa đầu gào thét không thành tiếng.

Trận hỗn chiến thứ ba lại bắt đầu.

Hai bên đánh tới mức óc chó văng tung tóe luôn. ********** Thú Tu Giới, khu vực Garre Thánh Sơn.

Thanh Loan tiên tử mỉm cười đón tiếp Bá Tống Huyền Thánh ghé thăm.

Phi kiếm pháp khí khổng lồ từ từ hạ cánh.

Nhóm Tống Thư Hàng bước ra khỏi phi hành pháp khí, ngẩng đầu nhìn về phía ‘Garre Thánh Sơn’.

Garre Thánh Sơn không phải là một ngọn núi đơn độc.

Nó được bao quanh bởi các dãy núi trùng điệp.

Trên đỉnh Thánh Sơn có một cái cây khổng lồ chọc trời, đâm thẳng vào mây xanh.

Bạch tiền bối nhìn về phía Thánh Sơn, tỏ vẻ suy tư.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng cất tiếng gọi.

“Nơi này... sau khi rời khỏi cố hương không lâu, ta đã từng đến đây.” Bạch tiền bối đột nhiên nói: “Ta cảm giác nó cách cố hương của ta chắc không xa lắm đâu.” “Cố hương của Bạch tiền bối sao?” Tống Thư Hàng nghe vậy mắt sáng lên.

Bởi vì cậu nhớ rằng, nếu có thể tìm thấy cố hương của Bạch tiền bối thì sẽ có được thêm nhiều thông tin về thân phận và lai lịch của ‘Bạch tiền bối hiện thế’!

Lần trước, dưới sự yêu cầu chủ động của Bạch tiền bối hiện thế, hai vị — vốn vì nhiều lý do mà luôn vô thức tránh gặp mặt nhau — đã có buổi hội diện chính thức đầu tiên.

Sau buổi gặp mặt đầu tiên, cả hai đã cùng chia sẻ những thông tin mình có.

Ví dụ như ‘Thiên Đạo Bạch’ có để lại một con bài tẩy, và con bài tẩy đó rất có thể là một người ‘em gái’.

Ví dụ như phương pháp chế tác ‘Phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng giam nhỏ’.

Cuối cùng, hai vị Bạch tiền bối lại tiến hành đối chiếu thân phận của nhau.

Giữa hai vị Bạch tiền bối có quá nhiều điểm chung, từ ngoại hình cho tới tính cách.

Thậm chí ngay cả ‘lịch sử đen tối’ cũng y hệt nhau — việc tóc dài ngang thắt lưng có thể gây sát thương lên cả hai vị Bạch tiền bối.

Nhưng trong sự kiện ‘tóc dài ngang thắt lưng’ đó, ký ức của hai vị Bạch tiền bối lại có sự khác biệt.

Trong ký ức của Bạch tiền bối hiện thế... anh chính là vị ‘Tiểu Bạch’ đó.

Còn trong ấn tượng của Bạch tiền bối two, anh là chàng thiếu niên lang đẹp trai dắt ngựa trắng — phần ký ức này là anh dùng chung với ‘Thiên Đạo Bạch’.

Trong ký ức của Bạch two, vào một ngày nọ, ‘Tiểu Bạch’ vốn là hóa thân của sa mạc đã gặp vấn đề, người đó đột nhiên không thể duy trì sự tồn tại của bản thân, bắt đầu sụp đổ và ‘biến mất’.

Để giữ ‘Tiểu Bạch’ lại, cuối cùng Bạch two đã chọn cách luyện hóa vùng sa mạc đó, dung hợp với ‘Tiểu Bạch’, từ bỏ tên gọi của chính mình để trở thành ‘Bạch’.

Ký ức giữa hai vị Bạch tiền bối đã nảy sinh xung đột.

Thế là vào ngày đó, Tống Thư Hàng — người vừa uống một viên ‘Trọng Sinh Đan’ nên chẳng sợ chết — đã xắn tay áo lên, dưới sự đồng ý của Bạch tiền bối, lần đầu tiên dùng ‘Bí pháp giám định’ để giám định thông tin về anh.

Cuối cùng thu được vài thông tin hữu ích: 1.

Bạch tiền bối là nhân loại. 2.

Đối với thế giới này, Bạch tiền bối là sự tồn tại duy nhất, căn nguyên tồn tại của anh khác biệt với chúng sinh. 3.

Tìm được cố hương của Bạch tiền bối có thể sẽ có thêm thông tin.

“Cố hương của Bạch đạo hữu ư?

Ở gần Garre Thánh Sơn sao?” Thanh Loan tiên tử tò mò nhìn về phía Bạch Thánh — chẳng lẽ Bạch Thánh là thành viên của Thú Tu Giới sao?

“Chính ta cũng không dám chắc, ký ức về ‘cố hương’ của ta rất mờ nhạt.

Có thể là do thời gian quá lâu rồi, cũng có thể là do di chứng sau khi thi triển ‘bí pháp’ thời niên thiếu.” Bạch tiền bối hồi đáp.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Garre Thánh Sơn, mỉm cười nói: “Trực giác bảo em rằng sau khi vào Garre Thánh Sơn, chúng ta sẽ có thu hoạch.” Một nửa chân thân của Bạch tiền bối từ trong không gian thiên kiếp cửu phẩm trốn ra, chọn cùng cậu đến ‘Garre Thánh Sơn’ mạo hiểm.

Còn Bạch tiền bối two thì có một ‘Pháp khí Thạch bi’, trước khi anh đắc đạo đã bị một con phượng hoàng ở Thú Tu Giới mượn đi, hiện tại đang để lại trong địa điểm thử thách truyền thừa của ‘Garre Thánh Sơn’.

Mục tiêu gần đây của cả hai Bạch tiền bối đều không hẹn mà cùng chỉ hướng về ‘Garre Thánh Sơn’.

“Cho nên Bạch tiền bối ạ, chúng ta hãy nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai xông vào Garre Thánh Sơn một chuyến!” Tống Thư Hàng hào hùng nói.

Có Bạch tiền bối đi cùng, cậu sẽ chẳng sợ gì thử thách ở Garre Thánh Sơn cả!

“Vậy tôi đưa mọi người đến chỗ ở tôi đã chuẩn bị sẵn, hãy nghỉ ngơi thật tốt một đêm.” Thanh Loan tiên tử đỏ mặt, dẫn đường cho nhóm Tống Thư Hàng. ********** Tống Thư Hàng vốn định nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng tinh thần để chuẩn bị cho thử thách Garre Thánh Sơn ngày mai.

Nhưng không ngờ vừa tới chỗ ở Thanh Loan tiên tử sắp xếp chưa được bao lâu, cậu đã bắt đầu bận rộn.

Một nhóm bệnh nhân bị nhiễm 'Cửu U tà năng' nghiêm trọng đã tìm đến tận cửa.

Nhìn dáng vẻ đáng thương, ánh mắt khao khát được cứu rỗi và vẻ mặt thấy được hy vọng của họ, Tống Thư Hàng không đành lòng từ chối.

Tuy cậu đã mất đi trái tim con người, nhưng trái tim gỗ cũng rất mềm yếu.

Dù có tiếng tăm hung dữ bên ngoài thế nào thì bản chất lương thiện của Tống Thư Hàng vẫn không hề mất đi — đây cũng là điểm mà các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần và hai vị Bạch tiền bối đánh giá cao ở cậu.

Nhóm bệnh nhân này cực kỳ nhiệt tình — trước khi đến họ đã được cao nhân chỉ điểm rồi.

Thế nên sau khi chữa khỏi cho mỗi nhóm bệnh nhân, Tống Thư Hàng lại thu vào Hạt Nhân Thế Giới một lượng lớn dược liệu luyện khí, hạt giống dược liệu và các loại linh quả.

Đối với thù lao, Tống Thư Hàng cũng không từ chối ai.

Cậu đâu phải hạng người tốt đến mức ngu ngốc.

Những thù lao này cũng chính là những thứ cậu đang cần.

Hạt Nhân Thế Giới lớn như vậy, nơi có thể trồng linh thực nhiều không đếm xuể, trồng thêm nhiều một chút sẽ rất có lợi cho sự phát triển của Hạt Nhân Thế Giới.

Mấy đứa đệ tử vẫn chưa có 'Bản mệnh pháp khí', làm sư phụ như cậu phải chuẩn bị chút tích lũy cho chúng, để chúng không bị thua thiệt ngay từ vạch xuất phát khi tu luyện.

Nếu tham gia hội nghị thường niên của Tô Thị vào tháng 12 thì cũng chẳng hay ho gì nếu đi tay không đúng không?

Hơn nữa đã tới Thú Tu Giới một chuyến, lúc về cũng phải mang chút đặc sản cho các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chứ — Tam Lãng tiền bối còn mang mà, cậu ít nhiều cũng phải có chút quà.

Chuyến trị liệu này... không cẩn thận đã đến tận đêm khuya.

Một ngày cứ thế trôi qua.

Bệnh nhân đã được chữa trị gần hết, ‘Hạt Nhân Thế Giới’ của Tống Thư Hàng cũng được đánh chén no nê một bữa, quà cáp thu về mỏi cả tay.

“Thư Hàng, bên cậu xong chưa?” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục đẩy cửa bước vào.

Phía sau cô, thanh bảo đao lơ lửng giữa không trung.

Cô nàng ‘A Thập Lục phiên bản người lớn’ đang nằm trên độn quang của bảo đao.

Cô nàng này vẫn chưa tỉnh lại.

A Thập Lục vừa vào cửa, đột nhiên có hàng nghìn xúc tua như rễ sen từ trên trời bay tới.

Đó là ‘Rễ sen của Hạt Nhân Thế Giới’ của Tống Thư Hàng.

Tốc độ của những chiếc rễ này nhanh như chớp, A Thập Lục còn chưa kịp phản ứng thì chúng đã cắm phập vào người cô nàng ‘A Thập Lục phiên bản người lớn’ ở phía sau cô.

“Đợi đã, cắm nhầm rồi.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Chương 2240

Vừa nãy ý thức của cậu đang ở trong Hạt Nhân Thế Giới sắp xếp thu hoạch của ngày hôm nay.

Kết quả là rễ sen dường như coi ‘A Thập Lục phiên bản người lớn’ là bệnh nhân nên đã tự động châm cho cô nàng một mũi.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười.

Tống Thư Hàng vội vàng hạ lệnh cho rễ cây: “Mau về đây.” Rễ sen ‘vèo vèo vèo’ rút lui.

Tuy bị Tống Thư Hàng gọi dừng kịp thời nhưng trong khoảnh khắc ‘cắm rễ’ đó, rễ sen đã hút được một chút năng lượng từ người cô nàng kia.

Cô nàng đang hôn mê khẽ nhíu mày, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

“May mà chưa hút thành xác khô.” Tống Thư Hàng búng tay một cái, hình chiếu hoa sen biến mất.

Bạch Long tỷ tỷ hiện ra từ người Tô Thị A Thập Lục, tò mò hỏi: “Rễ sen hình chiếu của em không chỉ hút được Cửu U tà năng thôi sao?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Hoa sen hạt nhân không kén ăn lắm ạ.” “Vậy... hay là thử hút một chút sức mạnh của A Thập Lục xem?” Bạch Long tỷ tỷ vươn móng nhỏ, gãi gãi cằm rồng của mình.

Tống Thư Hàng trừng lớn mắt, mặt đầy ngơ ngác.

“Không phải em tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 sao, Vân Tước Tử đã gợi ý em nên ‘mang theo rồng’ vào, nhưng A Thập Lục lại không có suất.

Vậy nên chi bằng em cứ hút lấy một phần năng lượng của A Thập Lục, để dành mà dùng?” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng nhìn về phía A Thập Lục.

Dùng xúc tua đâm em ấy ư?

Không được không được...

Vừa mới tưởng tượng ra thôi mà cảnh tượng đó đã thấy tệ hại lắm rồi. "Khụ, Bạch Long tỷ tỷ không cần lo lắng quá." Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, nói: "Cho dù A Thập Lục không có danh ngạch vào thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn, chẳng phải vẫn còn phiên bản 'Phá tiểu hắc ốc' kiếm bay một lần của Bạch tiền bối sao?" Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ, nói: "Hơn nữa, nếu muốn rút năng lượng, chẳng phải nên rút sức mạnh của Bạch Long tỷ tỷ mới đúng sao?" Tống Thư Hàng gật đầu tán đồng: "Dù sao Bạch Long tỷ tỷ mới là chân long mà." Bạch Long tỷ tỷ im lặng.

Cô cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, nhìn chằm chằm một hồi lâu.

Cuối cùng, cô khẽ lắc đầu, thở dài một hơi: "Quả nhiên, giao lưu với hạng thiếu niên mười năm mài một kiếm, sương nhận vị tằng thí (gươm sắc chưa từng thử) như cậu mệt thật đấy.

Đã tạo cơ hội cho cậu rồi mà cậu lại không biết nắm bắt." Ta vì cậu mà trợ công, cậu lại muốn dùng xúc tu đâm ta?

Tống Thư Hàng: "???" Tổng cảm giác Bạch Long tỷ tỷ đang nói vòng vo để châm chọc mình.

Kẹt ~ Lúc này, cửa lại bị người ta đẩy ra. "Muộn thế này rồi mà hai đứa vẫn chưa nghỉ ngơi sao?

Không ngủ được à?" Bạch tiền bối bưng một cái bình không đi vào, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy bình nước, rất tự nhiên ném vào 'suối nguồn' trong Hạch Tâm Thế Giới, rót đầy nước rồi lấy ra đưa cho Bạch tiền bối, nói: "Cháu vừa mới bận xong." "Cháu thấy đèn phòng

Thư Hàng còn sáng nên qua xem thử." Tô Thị A Thập Lục trả lời. "Nếu đã chưa ngủ hết thì ta mời các bạn uống trà.

Trà hoa này ta mua khi đi dạo phố ở Thú Tu Giới trưa nay, uống xong có thể tăng chất lượng giấc ngủ, hiệu quả rất tốt." Bạch tiền bối mỉm cười nói.

Trong tiểu đình dưới trăng.

Bạch tiền bối bắt đầu đun nước, pha trà.

Quy tiền bối, Thông nương, Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng ngồi thành một hàng.

Không biết trà hoa này của Bạch tiền bối làm từ hoa gì mà đặc biệt thơm.

Tống Thư Hàng uống một chén xong, mí mắt liền trĩu xuống.

Uống thêm chén nữa, vừa uống vừa ngủ thiếp đi lúc nào không hay.

Trong cơn mơ màng, Tống Thư Hàng lại mơ thấy một khung cảnh quen thuộc.

Đó là một thế giới mây trắng xóa.

Tống Thư Hàng đi bộ trong tầng mây, như thể bước chân lên bông gòn.

Phía trước cậu có một bóng người đang dẫn đường, cậu đi theo sau.

Đi được một lúc, bóng người phía trước đột nhiên quay người lại.

Nho Gia Thánh Nhân!

Đôi mắt của Thánh Nhân sáng rực như mặt trời mọc.

Nhìn thấy vị Thánh Nhân "thậm điếu" (rất ghê gớm) quen thuộc này, phần eo của Tống Thư Hàng lại ẩn ẩn đau nhức — cậu từng nghiên cứu qua, đây rất có khả năng là chứng đau eo thời kỳ mang thai.

Lần này Thánh Nhân lại định mang đến cho cậu bất ngờ gì đây?

Kế sau ba con mắt, trùng đồng, nghiên cứu nhện, lần này Thánh Nhân định nghiên cứu ruồi nhặng chắc?

Nhưng ngoài dự liệu, Thánh Nhân trong mộng không hề nhắc đến chủ đề 'con mắt', mà cất tiếng hỏi: "Con biết Nguyên Anh là gì không?" "Biết ạ, khi ở cảnh giới Thất Phẩm Linh Hoàng, hoa sen nở ra Nguyên Anh." Tống Thư Hàng đáp. "Sai." Đôi mắt Thánh Nhân sáng quắc: "Không trải qua mang thai, lấy đâu ra Nguyên Anh?" Tống Thư Hàng: "..." Đi một vòng lớn như vậy, chủ đề cuối cùng vẫn quay lại 'Cái nhìn mang thai' (Hoài dựng ngưng thị) sao?

Toàn là bài vở, đúng là bài vở cả. "Vô dựng vô anh (không chửa không anh), con ngộ được chưa?" Ánh sáng trong mắt Thánh Nhân bừng lên.

Chết tiệt!

Là Cường Giả Giám Định Thuật!

Tống Thư Hàng giật mình một cái, ý thức truyền đến một trận thanh lương, bừng tỉnh khỏi giấc mộng. "May mà là mơ, may mà là mơ." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đang nói, đột nhiên cậu phát hiện ý thức của mình vẫn đang lơ lửng trên cao.

Mơ... dường như vẫn chưa kết thúc?

Mơ liên hoàn?

Mơ trong mơ?

Hoàn toàn không cho người ta cơ hội thoát ra mà.

Trong mơ, ý thức của cậu trôi dạt mãi, cuối cùng trôi đến một kiến trúc quen thuộc — đó là ngôi trường cũ của cậu, một tòa nhà giảng đường của trường Trung học số 2 thành phố Ôn Châu.

Trong tòa nhà này, các học sinh đang chăm chú nghe giảng.

Trên bục giảng, một vị giáo viên vừa quen thuộc vừa xa lạ đang truyền thụ kiến thức sinh mệnh cho học sinh.

Bao gồm cả quá trình thụ thai và đứa trẻ ra đời.

Nói đi nói lại, vẫn là mang thai.

Tống Thư Hàng: "..." Cơn ác mộng này rốt cuộc có xong không đây?【Có xong hay không hả!

Tại sao cậu là đại nam nhân mà cứ mơ đi mơ lại toàn là 'mang thai' thế!】Một giọng nói yểu điệu, bất mãn vang lên.

Tống Thư Hàng: "???" Ai?

Có người đang gây ảnh hưởng đến mộng cảnh của cậu?

Chẳng trách cậu tự nhiên lại bắt đầu gặp ác mộng liên quan đến 'mang thai' mãi không thôi, hóa ra có kẻ âm thầm phá rối.

Đã biết có người phá rối thì dễ giải quyết rồi.

Về mộng cảnh và tinh thần là sở trường của Tống Thư Hàng.

Thiên phú Nhập mộng thì không nói, ngay cả Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa tiên tử, hay Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trên người cậu đều có năng lực nhắm vào hoặc kháng lại mộng cảnh. "Chân Ngã Minh Tưởng Kinh!" Tống Thư Hàng chủ động mở ra 'không gian ý thức' của mình.

Một không gian ý thức bao la mở ra.【Nói đi cũng phải nói lại, có một thời gian mình không chú ý đến Chân Ngã của mình rồi, không biết giờ trạng thái của nó biến thành hình dạng gì?】 Tống Thư Hàng triệu hồi 'Chân Ngã' của mình ra.

Thời gian qua cậu bị Nho Gia Thánh Nhân nhập thân, kiểu gì cũng phải nhiễm chút khí chất Nho gia chứ nhỉ?

Nhanh chóng, 'Chân Ngã' hiện lên trong không gian ý thức.

Lần này Tống Thư Hàng đoán đúng, Chân Ngã của cậu quả thực chịu ảnh hưởng của Nho Gia Thánh Nhân.

Ví dụ như trên đầu Chân Ngã có cái mũ Luân Cân phong cách Nho tướng!

Nhìn xuống dưới... bên dưới không có gì cả.

Chân Ngã cũng giống như bản thể, chỉ có một cái đầu trọc lốc lơ lửng trên không trung, lại còn tỏa ra sắc kim loại đen kịt.

Tống Thư Hàng đau khổ nhắm mắt lại, không nỡ nhìn thẳng vào Chân Ngã của chính mình.

Tạo Hóa tiên tử hiện thân, cô đưa tay sờ sờ Chân Ngã của Tống Thư Hàng, cất tiếng hát: "Ta ~ Tống ~ A Ngốc ~ muốn dùng đầu lưỡi ~" Công Đức Xà mỹ nhân tiếp lời: "Trong hư không, viết từng nét từng nét." Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút rồi bổ sung: "Viết ra từng chữ 'thảm' sao?" "Thảm." Tống Thư Hàng không phản bác. "Đừng giỡn nữa, kẻ ảnh hưởng đến mộng cảnh của cậu là ai?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cất tiếng hỏi.

Với tư cách là một Tâm Ma chính tông, từ đầu đến cuối nó lại không cảm ứng được có người âm thầm ảnh hưởng đến mộng cảnh của Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà mỹ nhân với tư cách là ánh sáng công đức cũng không nhận được cảnh báo tấn công tinh thần. "Ra rồi." Tống Thư

Hàng xoay đầu lại.

Chỉ thấy trong không gian ý thức, có một bóng người bị Tống Thư Hàng cưỡng ép nhiếp vào, ngưng tụ thành hình.

Mái tóc ngắn ngang vai, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, đôi lông mày được tỉa tót tinh tế.

Là phiên bản trưởng thành của A Thập Lục (Đại Thập Lục). "Là cô sao?" Tống Thư Hàng nheo mắt lại.

Cậu thực sự không ngờ kẻ ảnh hưởng đến mộng cảnh của mình lại là cô ta.

Đối diện, Đại Thập Lục bình tĩnh nhìn lại Tống Thư Hàng. "Nói đi, cô là ai, tại sao lại ảnh hưởng mộng cảnh của tôi?" Tống Thư Hàng hất tóc, vất cái mũ Luân Cân tượng trưng cho khí chất Nho gia mãi mới có được đi.

Chương 2241

Một mái tóc ma mị bay múa. "Ta là...

Tô Thị A Thập." Đại Thập Lục chậm rãi đáp. "Cô ta đang nói dối." Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẳng định. "Lục." Đại Thập Lục nghẹn nửa ngày mới thốt ra được chữ cuối cùng.

Tống Thư Hàng: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhìn chằm chằm Đại Thập Lục, nghiêm túc nói: "Nếu cô là Tô Thị A Thập Lục... vậy cô nhất định là hàng quá đát rồi." Theo lời của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, bầu không khí bỗng trở nên gượng gạo một cách khó hiểu.

Tống Thư Hàng nhìn Đại Thập Lục, Đại Thập Lục nhìn lại Tống Thư Hàng.

Im lặng như tờ.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: "Này, vừa rồi ta nói không đúng trọng tâm sao?

Sao mọi người không ai nói gì thế?

Làm người phát ngôn như ta thấy ngại quá." Đáp lại Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn là sự im lặng chết chóc.

Đây đúng là bạo lực lạnh mà.

Cuối cùng, vẫn là Hắc Bì Vũ Nhu Tử phá vỡ sự im lặng: "Tại sao Đại Thập Lục lại xuất hiện trong cơ thể Tống tiền bối, còn ảnh hưởng đến mộng cảnh của Tống tiền bối nữa?" Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, nhanh chóng nghĩ ra nguyên nhân.

Công Đức Xà mỹ nhân đưa bàn tay nhỏ ra, phối hợp với cậu làm động tác 'nảy ra ý hay, vỗ đầu một cái'. "Có lẽ là do trước đó, tôi vô tình đâm cho vị Đại Thập Lục này một kim?" Tống Thư Hàng nói.

Xúc tu của đóa sen hình chiếu trước đó không phanh kịp, đã rút đi một phần năng lượng từ người Đại Thập Lục.

Xem chừng chính phần năng lượng này đã ảnh hưởng đến trạng thái mộng cảnh của cậu.

Điều này thú vị đây.

Bản thể Đại Thập Lục chỉ có cảnh giới Ngũ Phẩm.

Trong hỗn chiến trước đó, bị đối phương đấm một quyền trúng đầu, văng vào phi hành khí của Bạch tiền bối rồi ngất đi.

Một phần năng lượng của cô ta lại có thể vượt qua Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa tiên tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và cả mấy tầng phòng hộ của Hạch Tâm Thế Giới để trực tiếp ảnh hưởng đến mộng cảnh của Tống Thư Hàng sao?

Đây là thiên phú gì thế này? "Xem ra, tôi phải kiểm tra cô một chút mới được." Mái tóc của Tống Thư Hàng biến thành bàn tay, nhắm chuẩn Đại Thập Lục.

Đã đến lúc sử dụng 'Bí pháp giám định' để đo xem lai lịch của cô ta.

Đại Thập Lục bất động, không phản kháng cũng không né tránh, chỉ lẳng lặng nhìn Tống Thư Hàng: "Lại định dùng xúc tu với ta sao?" Cánh tay bằng tóc của Tống Thư Hàng khựng lại. "Đây không phải xúc tu, đây là tóc của tôi!

Nhìn cho kỹ đi, là bàn tay do tóc biến thành.

Hơn nữa, cái trước đó cũng không phải xúc tu, là xúc tu hình chiếu hoa sen của tôi!" Tống Thư Hàng mạnh mẽ phản bác. "Xúc tu + tay tóc." Đại Thập Lục cười lạnh: "Xúc + Tay (Xúc thủ)." Tống Thư Hàng: "..." Đôi khi uy lực của võ mồm không hề kém cạnh tấn công vật lý!

Nhưng cho dù cô có max level võ mồm thì cũng không ngăn được quyết tâm giám định của tôi.

Bàn tay tóc cuối cùng cũng ấn lên người Đại Thập Lục.

Thế nhưng... còn chưa đợi Tống Thư Hàng thúc động 'Bí pháp giám định', Đại Thập Lục trước mắt đột nhiên bắt đầu tiêu tán.

Cơ thể cô ta trước tiên huyễn hóa thành hình dạng một con 'Long'.

Long thân héo rũ, chỉ còn lại long cốt.

Cuối cùng ngay cả long cốt cũng bắt đầu tiêu tán, hóa thành từng hạt ánh sáng. "Tống tiền bối giỏi quá, anh làm thế nào vậy?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Bàn tay tóc của Tống Thư Hàng đờ ra giữa không trung: "Tôi... có làm gì đâu.

Chắc có lẽ là phần năng lượng bị tôi rút qua đã tiêu hao hết rồi." Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng lại nói: "Đi, rời khỏi không gian ý thức.

Cơ thể Đại Thập Lục vẫn còn ở chỗ A Thập Lục mà!

Chúng ta trực tiếp đi giám định bản thể của cô ta." Tống Thư Hàng mở mắt ra, trời đã bắt đầu mờ sáng.

Một ngày mới lại bắt đầu. "Chào buổi sáng, Thư Hàng." Giọng của Bạch tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, thấy Bạch tiền bối đang bưng tách trà, nhấp từng ngụm nhỏ. "Một đêm trôi qua nhanh vậy sao?" Tống Thư Hàng gãi đầu, sau khi uống trà hoa xong liền mơ vài giấc mộng linh tinh, rồi tiếp xúc với Đại Thập Lục một phen, chớp mắt cái trời đã sáng rồi.

Bạch tiền bối mỉm cười: "Cho nên trà hoa này hiệu quả rất tốt mà." "Hiệu quả hơi mạnh quá ạ.

Đúng rồi, Đại Thập Lục đó đâu rồi?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cơ thể Bạch Long tỷ tỷ từ bên cạnh chui ra, đuôi quấn quanh cổ Tống Thư Hàng, móng vuốt nhỏ chỉ lên trời.

Uỳnh ~~ Trên bầu trời truyền đến tiếng trầm kích như sấm rền.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, thấy bóng dáng Tô Thị A Thập Lục và Đại Thập Lục đang giao chiến. "Lúc trước chúng ta nhìn nhầm rồi." Bạch Long tỷ tỷ nghiêm túc nói: "Thập Lục này cũng là hóa thân thí luyện.

Trước đó trạng thái của cô ta rất kỳ quái, hoàn toàn khác với 'hóa thân thí luyện' trước đây.

Hơn nữa, trước đây khi Thập Lục mở ra thí luyện Tô thị, các 'hóa thân thí luyện' mới từ các ngõ ngách thế giới ngưng tụ thành hình.

Nhưng 'hóa thân thí luyện' lần này không giống vậy.

Cô ta dường như đã tồn tại từ rất sớm, vẫn luôn sinh sống ở Thú Tu Giới." "Liệu có liên quan đến việc cháu rút đi sức mạnh trên người cô ta không?" Tống Thư Hàng cất tiếng.

Cậu mô tả lại chuyện mình bị Đại Thập Lục ảnh hưởng mộng cảnh, cũng như việc sức mạnh của Đại Thập Lục cuối cùng hóa thành long cốt tiêu tán cho Bạch Long tỷ tỷ nghe. "Long cốt?

Ảnh hưởng mộng cảnh?" Bạch Long tỷ tỷ trầm tư.

Bên cạnh, Bạch tiền bối đặt chén trà xuống: "Thận Long?" Trong tu chân giới, Thận Long không giống như trong truyền thuyết, không phải là kết tinh tình yêu vượt chủng tộc của rắn và gà lôi.

Mà là một biến chủng thuộc hệ Giao Long.

Nếu nói về huyễn thuật và thao túng mộng cảnh, Thận Long là nổi danh nhất trong hệ rồng.

Thận Long trong tu chân giới có một sở thích lớn: chúng thích biến thành thực vật để người ta ăn vào.

Trong quá trình bị ăn, thường thì chúng không chết mà tạm thời ký sinh trên người sinh linh khác.

Sau đó chúng dùng thận khí huyễn thuật ảnh hưởng đến sinh linh đó, xây dựng một thế giới thận khí để vật chủ thỏa mãn mọi nguyện vọng trong huyễn thuật.

Khi vật chủ bị ảnh hưởng bởi thận khí huyễn thuật, chúng có thể lấy được một loại năng lượng từ vật chủ để tu luyện.

Tuy nhiên nếu gặp phải một đại lão có khả năng tiêu hóa nghịch thiên, Thận Long rất có khả năng bị tiêu hóa thật, thân tử đạo tiêu.

Vừa kích thích vừa 'tác tử' (tìm đường chết).

Tại tiệc thực tiên của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Thận Long từng xuất hiện. "Cháu có Thất Thải Yêu." Tống Thư Hàng gật đầu nói — Thất Thải Yêu của cậu có duyên nợ với Thận Long!

Lúc đó khi cơ thể cậu sắp bị 'Thiên phạt' đánh tan xác, máu của Nho Gia Thánh Nhân đã chuyển dịch những bảo vật quan trọng trong cơ thể cậu ra ngoài, giảm thiểu tổn thất cho cậu đến mức thấp nhất. "Có lẽ..." Bạch Long tỷ tỷ nhìn Đại Thập Lục đang chiến đấu với Tô Thị A Thập Lục: "Có lẽ 'hóa thân thí luyện' lần này đã sử dụng thủ đoạn mà chúng ta không biết để dung hợp với một con Thận Long, nên mới sinh ra dị biến?" "Sau đó 'xúc tu hoa sen' của cháu vừa vặn rút đi lực lượng Thận Long trên người cô ta, nên cô ta mới hiện nguyên hình?" Tống Thư Hàng tiếp lời.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Đại Thập Lục trên không.

Đại Thập Lục có cảnh giới Ngũ Phẩm, A Thập Lục có thắng được cô ta không?

Tống Thư Hàng có chút lo lắng.

Nhưng trận chiến thí luyện của Tô Thị A Thập Lục người khác không thể xen vào.

Ngay cả Bạch Long tỷ tỷ cũng chỉ có thể đứng ngoài quan chiến.

Tống Thư Hàng có thể làm là nhìn chằm chằm Đại Thập Lục, gây áp lực tâm lý cho cô ta.

Trong chư thiên vạn giới, những người tu luyện dám nhìn thẳng vào đôi mắt của Bá Tống Huyền Thánh và giữ được bình tĩnh dưới cái nhìn chằm chằm của cậu không có nhiều đâu.

Đại Thập Lục bị nhìn đến mức cả người khó chịu.

Cô ta nhìn Tô Thị A Thập Lục, chậm rãi nói: "Một chiêu định thắng phụ đi." "Được." Tô Thị A Thập Lục thu đao vào bao, đồng thời bày ra đao thức của đòn tấn công cuối cùng.

Đại Thập Lục hít sâu một hơi.

Một lát sau... cô ta đột nhiên lao về phía Tống Thư Hàng.

Chính xác mà nói, cô ta lao thẳng vào 'cơ thể gỗ' của Tống Thư Hàng. "Bá Tống." Đại Thập Lục mỉm cười: "Cơ thể của ngươi, ta nhận lấy!" "Tôi có thể phòng vệ chính đáng chứ hả?" Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa tiên tử chui ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, hát: "Không trải qua mang thai, lấy đâu ra Nguyên Anh?

Lại đây, cùng ta sinh ra Nguyên Anh nào!" Hát xong lời thoại, Tạo Hóa tiên tử còn bày ra biểu cảm hung dữ.

Cô huơ tay múa chân về phía Đại Thập Lục để đe dọa.

Tống Thư Hàng hận không thể nhét ngay Tạo Hóa tiên tử vào lại trong người, lời thoại này hát lên nghe tệ quá đi mất.

Giữa không trung, Đại Thập Lục không hề sợ hãi, đôi mắt cô ta thậm chí còn dám nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng, lao thẳng vào cậu với tốc độ nhanh nhất! "Chậc." Cơ thể gỗ của Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, phía sau cậu, hai bộ linh kiện pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú ẩn hiện trong hư không.

Đồng thời Thất Đại Mệnh Luân cũng bắt đầu hiển hiện.

Chương 2242

Chỉ cần ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, đòn tấn công ngợp trời có thể tập hỏa tiễn đưa Đại Thập Lục đi ngay trong một nốt nhạc. "Thư Hàng, không cần ra tay." Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên dùng móng vuốt nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng, nói: "Hãy tin tưởng A Thập Lục, con bé mạnh mẽ hơn cậu tưởng đấy." Trong hư không, Tô Thị A Thập Lục rút bảo đao ra khỏi bao.

Cặp sừng rồng nhỏ trên đầu cô dẫn xuống lôi đình, khí thủy đầy ắp giữa trời đất từ lúc nào không hay, hóa thành sương mù dày đặc.

Lôi điện và sương mù hóa thành một đồ án khổng lồ dưới chân Tô Thị A Thập Lục — đó là một bức tranh sơn thủy mây mù bao quanh.

Thân hình của Đại Thập Lục cũng nằm trong phạm vi bao phủ của đồ án khổng lồ này.

Đao quang lóe lên.

Trên người Đại Thập Lục xuất hiện hàng chục vết đao từ hư không, máu tươi bắn tung tóe.

Bức đồ án khổng lồ kia không phải là phông nền để ngắm, mà là một phần của 'đao' của Tô Thị A Thập Lục!

Khoảnh khắc đao của A Thập Lục ra khỏi bao, lưỡi đao của đồ án khổng lồ này đã lộ ra sự sắc bén của mình. "Đây chính là đao đạo của A Thập Lục." Bạch Long tỷ tỷ giống như phụ huynh thấy con nhà mình đạt giải thưởng lớn, tự hào nói: "Đây là con đường cô bé kết hợp thiên phú hội họa và đao đạo của mình để bước ra đao đạo độc bản.

Cô bé là một thiên tài đao đạo thực thụ." Vẻ mặt Đại Thập Lục lộ rõ vẻ đau đớn, trọng thương trên người khiến cô ta mất đi khả năng hành động ngay lập tức.

Cơ thể cô ta rơi xuống từ không trung...

Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra khẽ nhấc.

Niệm lực đỡ lấy cơ thể Đại Thập Lục, giúp cô ta đáp xuống đất bình ổn.

Đại Thập Lục nằm yếu ớt trên mặt đất, cô ta khẽ nghiêng đầu nhìn chằm chằm vào cơ thể gỗ của Tống Thư Hàng, ánh mắt tràn đầy sự lưu luyến. "Hù!" Sau lưng Tống Thư Hàng, Tạo Hóa tiên tử tiếp tục huơ tay múa chân.

Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười: "Kết thúc rồi." Tô Thị A Thập Lục nhảy xuống từ không trung: "Bạch Long tỷ tỷ, hỗ trợ cháu." "Không vấn đề." Bạch Long tỷ tỷ nới lỏng cái đuôi đang quấn cổ Tống Thư Hàng, quay về bên người A Thập Lục.

Khoảnh khắc tiếp theo, phía sau Tô Thị A Thập Lục triển khai một thế giới tương tự 'Huyễn tượng chân thực', trong không gian thế giới này có một dòng thiên hà chảy xiết.

Móng vuốt nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ khẽ móc một cái, trong thiên hà xuất hiện một chiếc quan tài pha lê mới, mở ra.

Lại nhìn thấy nghi thức thí luyện của A Thập Lục, Tống Thư Hàng vuốt cằm, không hiểu sao trong đầu lại nhớ đến Ngư Kiều Kiều đã lâu không gặp... và nghĩa trang dưới đáy biển của cô ấy.

Dịch vụ 'quan tài pha lê thiên hà' này của A Thập Lục nếu mà phát triển ra, nói không chừng có thể cạnh tranh cao thấp với dịch vụ nghĩa trang dưới đáy biển của Ngư Kiều Kiều đấy nhỉ?

Bạch Long tỷ tỷ nhìn Tống Thư Hàng: "Ta cứ có cảm giác cậu đang nghĩ đến chuyện gì đó rất thất lễ." Các đại lão khi đối mặt với

Tống Thư Hàng dường như đều tự động có được công năng 'Thuật đọc mặt'. "Đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, bê Đại Thập Lục qua đây đi." Bạch Long tỷ tỷ cất tiếng.

Tống Thư Hàng khẽ nhấc ngón tay, niệm lực cuốn lấy cơ thể Đại Thập Lục, đưa cô ta đến trước mặt Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay đỡ lấy Đại Thập Lục, nhẹ nhàng đặt vào trong quan tài pha lê.

Nắp quan tài từ từ đóng lại.

Tô Thị A Thập Lục cũng cuối cùng thở phào nhẹ nhõm. "Đừng buông lỏng cảnh giác, trước khi nghi thức hoàn thành, con cần phải giữ sự cẩn trọng suốt quá trình." Giọng Bạch Long tỷ tỷ vang lên.

Nói xong, cô bao bọc lấy Tô Thị A Thập Lục, ngay lập tức dựng lên nhiều biện pháp phòng ngự bên cạnh.

Cùng lúc đó, trong khe hở của quan tài pha lê, một đạo lôi quang bắn ra, đánh vào phòng ngự mà Bạch Long tỷ tỷ vừa dựng lên.

Tô Thị A Thập Lục: "Là cháu sơ ý." Lôi quang bắn trúng phòng ngự của Bạch Long tỷ tỷ, vô công nhi phản... nhưng nó không biến mất mà giống như mặt gương phản chiếu, bắn ngược về vị trí của Tống Thư Hàng! "Thư Hàng cẩn thận!" Thông nương ở đằng xa hét lớn.

Nhưng dường như đã muộn.

Tách ~ Đạo lôi quang kia rơi trúng người Tống Thư Hàng, trực tiếp xâm nhập vào cơ thể cậu. "Mục tiêu ngay từ đầu của nó chính là Thư Hàng." Quy tiền bối chậm rãi nói.

Đạo lôi quang kia sau khi xâm nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng liền giống như có sinh mệnh, bắt đầu vận chuyển trong cơ thể cậu.

Đây là muốn đoạt lấy cơ thể gỗ!

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn quan tài pha lê.

Trong quan tài, hóa thân thí luyện của cô vẫn đang nằm yên tĩnh. "Có lẽ phỏng đoán trước đó của ta có sai sót." Bạch Long tỷ tỷ nói: "Hiện tại xem ra không phải hóa thân thí luyện của A Thập Lục dung hợp với Thận Long, mà là một kẻ sở hữu sức mạnh 'Thận Long' đã chiếm đoạt hóa thân thí luyện của A Thập Lục." Bây giờ kẻ sở hữu sức mạnh 'Thận Long' đó đã thoát ra khỏi hóa thân thí luyện của A Thập Lục, tìm thấy mục tiêu mới, muốn cưỡng đoạt cơ thể gỗ của Tống Thư Hàng. "Nó muốn đoạt lấy cơ thể của Thư Hàng sao?

Thế thì mau trục xuất nó ra đi!" Thông nương cuống quýt hét lên — Cơ thể gỗ của Tống Thư Hàng còn có ích hơn cả cái đầu của cô ấy nữa!

Cơ thể gỗ này biết kết quả cây rất ngon, cành cây còn có thể dùng để luyện chế pháp khí.

Sau này có ngày ông chủ nghèo kiết xác Tống Thư Hàng không phát được lương, cô còn có thể bán quả và cành trên cơ thể gỗ để trừ nợ lương nữa chứ!

Cho nên đối với Thông nương, cái cơ thể gỗ này tuyệt đối không được có sơ suất gì! "Đừng lo." Quy tiền bối cười ha hả. "Cơ thể của Thư Hàng đâu có dễ chiếm cứ như vậy." Bạch Long tỷ tỷ cũng cười nói.

Bạch tiền bối bưng chén trà, nhấp một ngụm đầy thỏa mãn.

Sau đó, một cái cây lớn bên cạnh ngài 'xào xạc' rung động. "Đại Thập Lục, màn biểu diễn của cô rất xuất sắc, tôi bầu chọn cho cô!" Giọng của Tống Thư Hàng vang lên, cái cây lớn từ từ quay người lại, lộ ra khuôn mặt của Tống Thư Hàng.

Đạo lôi quang có sinh mệnh đang chiếm cứ cơ thể 'Tống Thư Hàng' bỗng khựng lại.

Tống Thư Hàng đang ở bên cạnh Bạch Thánh, vậy thì cái cơ thể mà nó đang chiếm cứ là ai? "Cô đang thắc mắc sao?

Đại Thập Lục." Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, cậu giơ tay phải kết một thủ ấn: "Vậy thì để tôi giải đáp thắc mắc cho cô nhé." Xèo ~~ Cái 'Tống Thư Hàng' đang bị Đại Thập Lục xâm chiếm hóa thành một đoàn lửa đỏ. "Hỏa Diễm Thế Thân Pháp, một công pháp thế thân rất đáng tiền.

Đúng như Hằng Hỏa tiền bối dự đoán, nó thực sự rất hợp với tôi.

Tôi chỉ tranh thủ lúc rảnh rỗi xem qua một lượt là đã nhập môn rồi." Tống Thư Hàng chắp tay sau lưng: "Bây giờ, có thể bắt đầu màn biểu diễn của cô rồi, Đại Thập Lục." Một đạo lôi quang có năng lực xâm chiếm cơ thể người khác, sau khi xâm chiếm một pháp thuật thế thân, sẽ phát sinh biến hóa kỳ diệu gì đây?

Nếu chủ nhân của pháp thuật thế thân này giải trừ pháp thuật... kết cục của lôi quang sẽ ra sao?

Trời... trời sáng rồi sao?

Đỡ tôi dậy, tôi còn có thể tiếp tục tu tiên.

Tống Thư Hàng khoanh tay, vui vẻ nhìn 'Hỏa Diễm Thế Thân' của mình và đạo lôi quang đang chiếm cứ trong đó.

Trên đỉnh đầu cậu, Tạo Hóa tiên tử bắt chước động tác của cậu, khoanh tay trước ngực, 'ba đào hung dũng', cao hơn Tống Thư Hàng nửa thân người.

Trên đỉnh đầu tiên tử là Công Đức Xà mỹ nhân, cô cũng khoanh tay, 'ba đào cuồn cuộn', cao hơn Tạo Hóa tiên tử nửa thân người.

Trên cùng là tân binh Hắc Bì Vũ Nhu Tử, cô giữ nguyên động tác giống hai vị tiền bối, 'ba đào' nhỏ hơn một chút xíu nhưng cũng thuộc cấp bậc hung dũng, lơ lửng giữa không trung, cao hơn Công Đức Xà mỹ nhân nửa thân người.

Xếp thành một hàng như bậc thang, đồng loạt nhìn chằm chằm Đại Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục ở cách đó không xa không nỡ nhìn thẳng vào phong cách của Tống Thư Hàng, lấy tay che mặt. "Phong cách của Thư Hàng thật là hết cứu nổi rồi." Bạch Long tỷ tỷ nhỏ giọng cảm thán.

Tống Thư Hàng ở cảnh giới Lục Phẩm bây giờ tai thính lắm, cách xa tít tắp vẫn nghe rõ lời của Bạch Long tỷ tỷ: "..." Không thể trách tôi được!

Tôi từ đầu đến cuối chỉ làm mỗi động tác 'khoanh tay' phổ thông này thôi mà. "Đại Thập Lục muốn thoát ra khỏi 'Hỏa Diễm Thế Thân'." Lúc này, Thông nương trên lưng Quy tiền bối kêu lên.

Trong Hỏa Diễm Thế Thân, đạo lôi quang có sinh mệnh bắt đầu vặn vẹo, nó dường như muốn trốn thoát khỏi 'Hỏa Diễm Thế Thân'.

Thế nhưng, vào thì dễ... ra thì không dễ thế đâu.

Hỏa Diễm Thế Thân của Tống Thư Hàng đang chủ động phối hợp với sự xâm chiếm của nó.

Sau hai hơi thở, hình thái Hỏa Diễm Thế Thân của Tống Thư Hàng lại phát sinh biến hóa.

Đoàn lửa đó lại một lần nữa hóa thành hình người.

Nguyên bản ngoại hình của 'Hỏa Diễm Thế Thân' lấy mô phỏng theo Tống Thư Hàng.

Bây giờ, sau khi bị 'Đại Thập Lục' xâm chiếm, hình dáng thế thân bắt đầu thay đổi.

Trong quá trình biến hóa thành hình người, ngực của Hỏa Diễm Thế Thân bắt đầu hơi nhô lên, vòng eo thu hẹp, khung xương tổng thể co lại... giống như nặn tượng đất vậy.

Sau vài nhịp thở, Hỏa Diễm Thế Thân biến thành hình dạng của Đại Thập Lục, ngoại trừ thân hình thành thục hơn, đôi sừng rồng trên đầu cô ta cũng khác biệt với A Thập Lục.

Trên đầu cô ta là sừng nhỏ của 'Thận Long', hình dáng và kích cỡ khác với Tô Thị A Thập Lục, số lượng cũng chỉ có một chiếc. "Thú vị thật, lại có thể giữ được hình dáng của A Thập Lục." Bạch Long tỷ tỷ cất tiếng.

Đại Thập Lục run rẩy hai tay, cô ta ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, trong mắt như có lửa phun ra. "Chúc mừng cô, Đại Thập Lục." Tống Thư Hàng mỉm cười: "Cô đã chiếm cứ thành công Hỏa Diễm Thế Thân của tôi, vậy bây giờ cô có cảm tưởng gì không?" Nói đoạn, cậu đưa tay ra làm động tác 'búng tay': "Ngoài ra nhắc cô một chuyện.

Tuy cơ thể Hỏa Diễm Thế Thân này bị cô đoạt xá, nhưng việc nó là pháp thuật do tôi ngưng tụ ra thì sẽ không thay đổi.

Chỉ cần tôi búng tay một cái, cơ thể Hỏa Diễm Thế Thân này sẽ tiêu tán ngay lập tức." "Chỉ cần ta." Tạo Hóa tiên tử hát. "Búng tay một cái." Công Đức Xà mỹ nhân tiếp lời. "Tiêu tán mất tiêu!" Hắc Bì Vũ Nhu Tử đạo.

Tạo Hóa tiên tử ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Hắc Bì Vũ Nhu Tử, hát: "Sẽ ~ tiêu ~ tán." Tiêu tán mất tiêu là bốn chữ cơ mà.

Chương 2243

Hắc Bì Vũ Nhu Tử thè lưỡi.

Đối diện, Hỏa Diễm Thế Thân Đại Thập Lục nghiến chặt răng.

Dưới lớp da của cô ta có ánh sáng không ngừng vận chuyển — đó là tia chớp lôi quang xâm chiếm cơ thể, cô ta vẫn muốn chui ra khỏi 'Hỏa Diễm Thế Thân' lần nữa.

Nhưng mỗi khi ánh sáng lóe lên định ra ngoài, nó lại bị áp chế trở lại. "Xem ra năng lực 'xâm chiếm' của nó không thể sử dụng liên tục." Bạch tiền bối nhấp một ngụm trà hoa, gật đầu nói.

Quy tiền bối bảo: "Nếu năng lực 'xâm chiếm' này mà dùng được liên tục thì quá nghịch thiên rồi." "Vậy bây giờ bắt đầu màn biểu diễn của cô đi." Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên: "Nói xem lai lịch của cô là gì, tại sao lại ký sinh trên hóa thân thí luyện của A Thập Lục, rồi sao lại nhắm vào cơ thể gỗ của tôi?

Chỉ cần cô biểu diễn xuất sắc, tôi có thể bầu chọn cho cô đấy." Đại Thập Lục há miệng nhưng chỉ phát ra được tiếng 'a a a'.

Cấu tạo của Hỏa Diễm Thế Thân khác với sinh vật, muốn phát ra ngôn ngữ hoàn chỉnh cần có kỹ xảo đặc thù.

Đại Thập Lục nghiến răng, sau đó đưa hai tay lên nắm chặt lấy sừng Thận Long trên đầu mình. "A a a a ~" Cô ta hét lớn, rồi... dùng lực nhổ phăng sừng Thận Long của chính mình xuống.

Thao tác này khiến Tống Thư Hàng kinh hãi: "Đậu xanh!" Nhìn thôi đã thấy thốn rồi.

Sau khi dùng lực nhổ sừng Thận Long xuống, Đại Thập Lục cầm sừng Thận Long đâm mạnh vào cơ thể mình, chớp mắt một cái đã là một lỗ thủng rực lửa.

Bạch tiền bối bưng chén trà, cất tiếng: "Xem ra cô ta muốn thông qua cái 'chết' để giải thoát khỏi Hỏa Diễm Thế Thân của cháu.

Nói không chừng năng lực xâm chiếm của cô ta sẽ dễ dàng đào thoát hơn khi cơ thể tử vong." Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Sau đó, cậu 'tách ~' búng tay một cái.

Tách ~ tách ~ tách ~ Trên đầu cậu, ba nàng tiên tử cũng đồng loạt búng tay.

Tống Thư Hàng: "..." Nếu không nhét ba cái người này vào lại trong cơ thể, phong cách của mình cả đời này coi như xong rồi.

Trước mắt, Hỏa Diễm Thế Thân tan biến ngay lập tức.

Dù bị xâm chiếm, bản chất của Hỏa Diễm Thế Thân vẫn không đổi.

Nó tồn tại hay không vẫn do Tống Thư Hàng khống chế. "Đạo lôi quang đó có còn không?" Thông nương hỏi. "Xem ra đã cùng biến mất với Hỏa Diễm Thế Thân của Tống Thư Hàng rồi." Quy tiền bối chậm rãi nói.

Bạch Long tỷ tỷ nhìn quanh một vòng, bảo: "Lần này là kết thúc triệt để rồi." Tô Thị A Thập Lục gật đầu, đẩy quan tài pha lê vào trong 'thiên hà' sau lưng, khoảnh khắc tiếp theo, thế giới thiên hà đó đóng lại.

Nghi thức thí luyện hoàn thành.

A Thập Lục vươn vai một cái, ngay khoảnh khắc nghi thức hoàn thành, cô lại mạnh thêm một chút.

Trên người cô có thêm một cảm giác 'như mộng tự huyễn', đó là sức mạnh của Thận Long.

Tiếp đó, Tô Thị A Thập Lục lại cúi đầu nhìn xuống ngực mình, lộ ra biểu cảm vui mừng.

Có lẽ về mặt mắt thường thì khó mà nhận ra, nhưng tu sĩ hiểu rõ từng sự thay đổi trên cơ thể mình như lòng bàn tay.

Thế là Tô Thị A Thập Lục càng thêm tự tin vào tương lai của mình.

Bạch Long tỷ tỷ khẽ vỗ vỗ A Thập Lục. "Nói mới nhớ." Lúc này Tống Thư Hàng cất tiếng: "Vừa rồi 'Đại Thập Lục' có danh ngạch vào Gia Nhĩ Thánh Sơn không?" Ngoài ra, nếu đồng bạn của cô ta tìm đến đòi người thì tính sao?

Tổng không thể giao Tô Thị A Thập Lục cho đồng bạn của 'Đại Thập Lục' chứ?

A Thập Lục ở các phương diện chi tiết cũng có điểm khác biệt với 'Đại Thập Lục'...

ít nhất là về mặt thân hình sự khác biệt khá rõ ràng. "Nói này Tống tiền bối." Hắc Bì Vũ Nhu Tử trên đầu đột nhiên lên tiếng: "Anh có muốn thử ngưng tụ lại 'Hỏa Diễm Thế Thân' không?" "Làm chi?" Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời tay kết đạo ấn, một luồng Hỏa Diễm Thế Thân mới ngưng tụ thành hình.

Trong ngọn lửa, một thân hình eo thon gọn, ngực hơi nhô lên xuất hiện trước mặt mọi người.

Vì vòng eo rất thon nên thân hình trông có vẻ rất 'đầy đặn'.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hi hi cười: "Quả nhiên giống như em đoán." Hỏa Diễm Thế Thân mới và Tống Thư Hàng nhìn nhau trân trối.

Tống Thư Hàng: "..." "Chuyện này không hợp lý chút nào." Tống Thư Hàng gãi đầu.

Hỏa Diễm Thế Thân khác với 'Công Đức Chi Quang, Cương Thiết Hóa Thân', nó là một pháp thuật thế thân thuần túy.

Hỏa Diễm Thế Thân sau khi dùng ra thì sẽ không 'trở về' nữa, là kỹ năng tiêu hao.

Cũng giống như Hỏa Cầu Thuật vậy.

Theo lý mà nói, sau khi một pháp sư phóng Hỏa Cầu Thuật ra bị kẻ địch bắt được, kẻ địch có cải tạo cái 'hỏa cầu' đó đi chăng nữa thì quá trình đó đã không còn liên quan đến pháp sư phóng Hỏa Cầu Thuật đó nữa.

Kẻ địch có cải tạo 'hỏa cầu đã phóng ra' thế nào đi nữa cũng không thể ảnh hưởng đến kỹ năng 'Hỏa Cầu Thuật' của pháp sư được.

Nhưng cái trước mắt này là sao đây?

Sau khi Hỏa Diễm Thế Thân Đại Thập Lục mới hiện thân, phản ứng đầu tiên của cô ta là đưa tay lên, trong một tràng tiếng 'a a a ~' đã dùng sức nhổ phăng sừng Thận Long của mình xuống.

Sau đó cô ta cầm sừng Thận Long đâm xối xả vào cơ thể mình, hoàn toàn không muốn sống tiếp, chỉ cầu một cái chết. "Xong rồi, tiêu đời thật rồi." Tống Thư Hàng lẩm bẩm. "Cái gì xong rồi?" Thông nương nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng. "Bí pháp Hỏa Diễm Thế Thân của cậu ta tiêu đời rồi." Bạch tiền bối nhấp một ngụm trà, giải thích.

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời.

Hỏa Diễm Thế Thân là một loại kỹ năng bảo mệnh.

Nó có thể sao chép hoàn hảo hình dáng bản thể để chết thay cho bản thể.

Nhưng bây giờ hễ thi triển Hỏa Diễm Thế Thân là nó biến thành hình dạng 'Đại Thập Lục'... hiệu quả thế thân bị giảm mạnh, ít nhất là không dùng để lừa đòn chí mạng của kẻ địch được nữa.

Quan trọng hơn là Hỏa Diễm Thế Thân Đại Thập Lục hễ xuất hiện là nhổ sừng tự tàn.

Sau này Tống Thư Hàng chiến đấu với kẻ địch, lúc then chốt dùng Hỏa Diễm Thế Thân, rồi nó biến thành Đại Thập Lục rồi nhổ sừng tự sát, thế thì còn chiến đấu vui vẻ gì được nữa? "A a a ~" Cuối cùng, Hỏa Diễm Thế Thân nổ tung.

Đại Thập Lục phát ra tiếng kêu vui mừng.

Theo kinh nghiệm trước đây của cô ta, hễ cơ thể ký túc biến mất là cô ta có thể thoát xác ra ngoài lần nữa.

Sau khi Hỏa Diễm Thế Thân nổ tung liền tan biến mất tiêu. "Tống tiền bối, có muốn thử lại lần nữa không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi.

Tống Thư Hàng kết đạo ấn một cái.

Hỏa Diễm Thế Thân mới thành hình.

Vẫn là hình dạng Đại Thập Lục, Hỏa Diễm Thế Thân vẫn cứ ngang ngược bất chấp lý lẽ như vậy.

Hỏa Diễm Đại Thập Lục lại nhìn Tống Thư Hàng trân trối.

Cô ta đưa tay lên, lại định nhổ sừng Thận Long của mình. "Đừng vùng vẫy vô ích nữa." Tống Thư Hàng nói: "Dù cô có chết bao nhiêu lần cũng vô ích thôi, chết rồi thì pháp thuật Hỏa Diễm Thế Thân sẽ tan biến.

Tôi ngưng tụ cái mới ra thì vẫn lại là cô thôi." "A a a a." Tiếng kêu của Đại Thập Lục tràn đầy sự bất cam.

Tống Thư Hàng cảm thán: "Tặng cô một câu danh ngôn của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần': Người tìm đường chết thì sẽ chết!

Không tìm đường chết thì sẽ không chết!" "Câu này ai nói thế?"

Bạch tiền bối hỏi. "Chắc là tất cả mọi người nói với Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái tiên sư ạ." Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối gật đầu, nói với Tống Thư Hàng: "Người không tìm đường chết thì sẽ không chết." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng nói với Tống Thư Hàng: "Người tìm đường chết thì sẽ chết." "Sao mọi người cứ nhìn tôi mà nói thế hả?" Tống Thư Hàng bảo.

Bạch tiền bối mỉm cười, nụ cười ấm áp, gột rửa lòng người.

Chỉ riêng nụ cười này thôi cũng đủ để người ta muốn bảo vệ suốt một ngàn năm.

Trong đình nhỏ.

Bạch tiền bối đổi loại trà mới, pha trà lại cho mọi người.

Tống Thư Hàng bắt đầu dùng niệm lực san phẳng những hố nhỏ trên mặt đất — đó là dấu tích để lại sau trận chiến giữa Đại Thập Lục và A Thập Lục.

Lúc này bên ngoài truyền đến giọng của Thanh Loan tiên tử: "Bá Tống đạo hữu, các bạn nghỉ ngơi xong chưa?" "Thanh Loan tiên tử đến rồi." Thông nương nói. "Chúng tôi dậy cả rồi, mời tiên tử vào." Tống Thư Hàng đáp.

Thanh Loan tiên tử trả lời: "Ở đây tôi còn có mấy vị khách, họ muốn gặp Bá Tống đạo hữu." Lại là bệnh nhân à? "Mời vào đi." Tống Thư Hàng nói.

Cùng lắm thì nhân lúc trước khi vào khu vực thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn lại hấp thu một đợt 'Cửu U tà năng', nói không chừng còn có thể khiến Hạch Tâm Thế Giới thăng cấp, cường hóa thêm một chút.

Một lát sau, Thanh Loan tiên tử dẫn theo năm vị Thú tu vội vàng đi tới.

Năm vị Thú tu này ngoại trừ người dẫn đầu, bốn người còn lại đều lộ vẻ thấp thỏm lo âu, dù sao người họ sắp gặp là Bá Tống tiền bối — vị Huyền Thánh đáng sợ nhất nghìn năm qua. "Ơ?

Không phải bệnh nhân sao?" Thông nương thất vọng nói — Bệnh nhân đại diện cho bảo vật, bảo vật dù không phải linh thạch, không dùng phát lương được nhưng đều có thể bán đi để trừ nợ lương!

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy năm vị Thú tu này, ngay lập tức nhanh chóng giải trừ 'Hỏa Diễm Thế Thân'.

Năm vị Thú tu này chính là bạn của 'Đại Thập Lục'.

Người dẫn đầu là Chuyển Bàn đạo nhân 'Hổ khu nhất chấn', người sở hữu bốn mươi hai con thánh viên.

Họ đi sát sau lưng Thanh Loan tiên tử, người thú tu muội tử cuối cùng ôm chặt bụng mình — đây là một loại bệnh, tên khoa học chính thức là 'Hậu di chứng sau buổi giảng pháp của Bá Tống', đang lưu truyền khắp chư thiên vạn giới.

Loại bệnh này không ảnh hưởng đến sinh hoạt thường ngày, nhưng hễ nghe thấy tên 'Bá Tống Huyền Thánh', nhìn thấy ảnh hay video của ngài, nghe thấy giọng ngài là có khả năng phát bệnh. "Bá Tống đạo hữu, Bạch Thánh đạo hữu, các bạn chuẩn bị một chút, Gia Nhĩ Thánh Sơn sắp mở rồi, tôi sẽ dẫn các bạn qua đó." Thanh Loan tiên tử nói rồi lấy ra một con dấu nhỏ, ra hiệu cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đưa tay ra.

Chương 2244

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đưa cánh tay về phía cô.

Thanh Loan tiên tử ấn một dấu lên cổ tay Bạch tiền bối trước, con dấu lóe sáng nhẹ rồi ẩn đi.

Sau đó cô định ấn lên cánh tay Tống Thư Hàng. "Đợi đã, Thanh Loan tiên tử." Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, nói: "Hiện tại cơ thể tôi là cơ thể tạm thời, không cùng một bộ với cái đầu.

Cho nên nếu ấn dấu lên cánh tay, nhỡ đến lúc vào Gia Nhĩ Thánh Sơn mà cơ thể vào được còn cái đầu kẹt lại bên ngoài thì sao?" "Lo lắng của Bá Tống đạo hữu không phải là không có lý." Thanh Loan tiên tử gật đầu, sau đó cô đưa tay ấn con dấu lên mặt Tống Thư Hàng.

Không ấn lên trán vì có quy củ — do không ít tu sĩ trong chư thiên vạn giới sở hữu thần thông kiểu như 'Con mắt thứ ba' hoặc có thể phóng tấn công từ trán.

Làm vậy sẽ ảnh hưởng đến hiệu quả của dấu ấn.

Thế nên Thanh Loan tiên tử mới ấn lên mặt Tống Thư Hàng.

Ấn xong, Thanh Loan tiên tử lùi lại mấy bước, má hơi đỏ lên.

Thông nương chớp chớp mắt: "Tống?

Kình diện hình (hình phạt khắc chữ lên mặt)?

Thư Hàng." "Đây là dấu ấn chứ không phải thích chữ lên mặt!" Tống Thư Hàng phản bác.

Sau đó cậu nhìn về phía vị Chuyển Bàn đạo nhân kia. "Bá Tống tiền bối, chúng tôi đến đón bạn theo ước định." Chuyển Bàn đạo nhân tiến lên một bước, cố giữ bình tĩnh nói.

Nói xong ông ta nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục. "Ơ?

Thập Lục, sao cô lại teo tóp thế này rồi?" Chuyển Bàn đạo nhân nghi hoặc: "Đặc biệt là chỗ đằng trước... không, tóm lại là... sao lại nhỏ đi như thế này?" Tô Thị A Thập Lục: "..." Thanh Loan tiên tử có chút nghi hoặc, vị tiên tử bên cạnh Bá Tống là đồng bạn của Chuyển Bàn đạo nhân sao?

Thanh Loan tiên tử đã từng tiếp xúc với Tô Thị A Thập Lục khi ở địa cầu hiện thế, nên cô rất thắc mắc từ khi nào Tô Thị A Thập Lục lại trở thành đồng bạn của hổ tu Chuyển Bàn đạo nhân?

Bạch Long tỷ tỷ đưa móng vuốt nhỏ ra vỗ vỗ đầu A Thập Lục, im lặng an ủi đứa trẻ nhà mình.

Sau lưng Chuyển Bàn đạo nhân, một thiếu niên thú tu đá mạnh vào bắp chân ông ta một cái: "Sư phụ đừng quậy nữa." "Khụ ~ Bá Tống tiền bối, cảm ơn ngài đã chiếu cố đồng bạn bị thương của chúng tôi." Chuyển Bàn đạo nhân nói xong liền lấy ra một hộp quà nhỏ dâng lên.

Người ở Thú Tu Giới luôn đặc biệt dụng tâm trong việc tặng quà. "Theo ước định, bây giờ chúng tôi đến để đưa Thập Lục về." Chuyển Bàn đạo nhân tiếp tục.

Tống Thư Hàng mỉm cười đẩy món quà lại, nói: "Cô ấy không phải A Thập Lục của các bạn, là A Thập Lục của tôi." Cậu định thú thực chuyện 'Đại Thập Lục' cho mấy vị tu luyện giả Thú Tu Giới này. "Hả?" Chuyển Bàn đạo nhân nghệt mặt ra — mới có một đêm mà Thập Lục đã thành người của Bá Tống Huyền Thánh rồi sao?

Sức hút của vị Thánh đầu tiên trong nghìn năm qua đáng sợ đến vậy à?

Đang suy nghĩ, khóe mắt ông ta lại liếc thấy Bạch Thánh đang ngồi trong đình đẹp như tranh vẽ. 【Nếu là sức hút của Bạch Thánh khiến Thập Lục xiêu lòng trong một đêm thì tôi có thể hiểu được.

Nhưng nếu đối tượng là Bá Tống tiền bối thì tôi không hiểu nổi.】 Chuyển Bàn đạo nhân cau mày.

Trừ phi... thực ra trong lòng Thập Lục xiêu lòng vì Bạch Thánh, nhưng cô ấy muốn đi đường vòng để cứu quốc, nên mới tỏ tình với Bá Tống Huyền Thánh để được ở lại bên cạnh Bạch Thánh?

Chuyển Bàn đạo nhân có nội tâm phong phú, ngay lập tức đã tự não bổ ra một bộ phim tình cảm khổ mệnh.

Đang lúc ông ta say sưa với bộ phim tình cảm đó thì vị thú tu muội tử đang run rẩy sau lưng lấy hết can đảm nói: "Bá...

Bá Tống tiền bối.

Cho dù mọi người đều đã từng mang thai con của ngài, ngài cũng không thể dùng chuyện đó để ép buộc em gái Thập Lục trở thành đạo lữ của mình.

Em gái Thập Lục tuy từng nói cô ấy chỉ sinh con cho người đạo lữ đầu tiên trong đời, nhưng ý cô ấy không phải là lên xe trước rồi mới mua vé sau đâu." "Tiên tử đừng nói lời gây hiểu lầm như vậy.

Đó gọi là quá trình trải nghiệm mang thai, là 'Chương Mẫu Ái' trong giáo trình của Nho Gia Thánh Nhân, là việc dạy học rất nghiêm túc đấy." Tống Thư Hàng phản bác. "Khụ ~" Chuyển Bàn đạo nhân khẽ ho một tiếng, nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục: "Thập Lục, ý của cô thế nào?" Ông ta và các thú tu phía sau đều mong đợi nhìn A Thập Lục.

A Thập Lục vuốt cằm suy nghĩ.

Tống Thư Hàng cảm thấy tò mò — rõ ràng có sự khác biệt không nhỏ về thân hình và khí chất, nhưng Chuyển Bàn đạo nhân và bạn của ông ta dường như đinh ninh 'Tô Thị A Thập Lục' chính là 'Đại Thập

Lục'.

Từ đầu đến cuối họ dường như chưa từng nghĩ đến khả năng 'Tô Thị A Thập Lục' trước mắt không phải là đồng bạn của họ. 【Bởi vì nghi thức đã hoàn thành.】 Bạch Long tỷ tỷ truyền âm nhập mật nói với Tống Thư Hàng: 【Sau khi nghi thức hoàn thành, Đại Thập Lục chính là A Thập Lục.

Ngay cả một phần ký ức của Đại Thập Lục, A Thập Lục cũng có thể xem được.

Vì thế mấy vị thú tu này coi A Thập Lục là đồng bạn của họ cũng là chuyện bình thường.】 Tô Thị A Thập Lục từng nói với Tống Thư Hàng rằng ngay cả khi thí luyện thất bại 'cô ấy' cũng sẽ không biến mất, thực ra chính là nguyên lý này.

Tống Thư Hàng ngửa mặt nhìn trời — mình đâu có hỏi thắc mắc đó ra đâu, mình chỉ mới nghĩ trong lòng chút thôi mà.

Bạch Long tỷ tỷ đã trực tiếp trả lời thắc mắc trong lòng cậu rồi. "Tôi sẽ đi cùng các bạn tham gia thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn." Tô Thị A Thập Lục nói với Chuyển Bàn đạo nhân.

Đại Thập Lục và năm vị thú tu này đã luyện tập một loại trận pháp chuyên dùng để vượt qua thí luyện vòng ngoài của Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Bây giờ thiếu mất 'Đại Thập Lục', trận pháp này sẽ khuyết mất một góc, đối với nhóm Chuyển Bàn đạo nhân mà nói chính là thảm họa.

Vì thế cô quyết định thay thế vị trí của 'Đại Thập Lục' để liễu đoạn nhân quả.

Hơn nữa cô cũng cần một danh ngạch thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Đợi sau khi vượt qua thí luyện vòng ngoài cô có thể hội quân với Tống Thư Hàng. "Bạch tiền bối, xin hãy giúp cháu một tay." Tô Thị A Thập Lục lại nhìn về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối gật đầu: "Muốn ta làm thế nào?" "Có thể cắt cháu và Bạch Long tỷ tỷ thành hai nửa được không ạ?

Giống như bản thân Bạch tiền bối vậy?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Bạch Long tỷ tỷ sợ đến mức suýt thì rụng hết màu sắc: "..." "Không vấn đề." Bạch tiền bối trả lời.

Tô Thị A Thập Lục hi hi cười: "Mời Bạch tiền bối giúp cháu." Cô vén áo lên, để lộ vòng eo nhỏ nhắn thon gọn.

Bạch tiền bối lấy ra một pháp khí dạng hộp, nhắm chuẩn vòng eo cô rồi cắt một cái.

Trong ánh mắt kinh hoàng của mọi người, cơ thể Tô Thị A Thập Lục bị cắt đôi ngang hông.

Nhưng vết cắt không có máu chảy ra, A Thập Lục vẫn tung tăng nhảy nhót như thường.

Tống Thư Hàng lùi lại một bước, nhẹ nhàng ôm lấy nửa thân trên của A Thập Lục.

Đồng thời Bạch tiền bối lại lấy pháp khí ra, nhắm chuẩn Bạch Long tỷ tỷ mà ướm thử. "Không cắt không được sao?" Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Xung quanh im lặng một hồi. "Được rồi, lúc cắt tôi thì cẩn thận chút, eo tôi ở vị trí này, đừng có làm nhầm đấy." Bạch Long tỷ tỷ thở dài.

Cạch ~~ Cơ thể Bạch Long tỷ tỷ cũng bị cắt làm đôi.

Tống Thư Hàng: "Pháp khí này lại có hiệu quả cả với Bạch Long tỷ tỷ nữa." Trạng thái của Bạch Long tỷ tỷ tương tự với Công Đức Xà mỹ nhân, là thực thể năng lượng thuần túy, thế mà cũng có thể bị cắt làm đôi.

Tiếp đó, dưới sự thao tác của Bạch tiền bối, nửa thân của A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ được hoán đổi cho nhau.

Một bên là tổ hợp tay người mình rồng A Thập Lục.

Bên kia là tổ hợp đầu rồng mình người Bạch Long tỷ tỷ.

Sau đó, tổ hợp tay người mình rồng A Thập Lục vẫy vẫy tay với nhóm Tống Thư Hàng, rồi cùng nhóm Chuyển Bàn đạo nhân rời đi.

Tổ hợp đầu rồng mình người Bạch Long tỷ tỷ đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, dùng móng vuốt nhỏ vỗ vỗ vai cậu, dịu dàng nói: "Thư Hàng, bây giờ ta trông có giống 'Tứ Hải Long Vương' trong phim không?

Cái kiểu đầu rồng mình người ấy?" Tống Thư Hàng lắc đầu: "Tứ Hải Long Vương trong phim chỉ có cái đầu là rồng thôi.

Bạch Long tỷ tỷ bây giờ cả nửa thân trên đều là thân rồng mà.

Nói mới nhớ, Bạch Long tỷ tỷ không thể huyễn hóa thành hình dạng con người sao?" "Bây giờ thì chưa được, sau này cùng với việc cảnh giới của A Thập Lục thăng cấp, ta cũng có thể trải qua từng đợt lột xác giống như tiên tử @#%× sau lưng cậu vậy." Bạch Long tỷ tỷ đáp: "Nhưng mà ta thích hình dạng rồng hơn." Tống Thư Hàng nhìn lại mình, Bạch tiền bối, và tổ hợp Tô Thị A Thập Lục + Bạch Long tỷ tỷ.

Ba người bọn họ đúng là 'chỉnh tề' thật đấy. ********** Dưới chân Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Thanh Loan tiên tử dẫn Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đến gần thánh sơn.

Quy tiền bối và Thông nương đều được Tống Thư Hàng đưa vào Hạch Tâm Thế Giới trước. "Bá Tống đạo hữu, Bạch Thánh đạo hữu, đã chuẩn bị xong chưa?" Thanh Loan tiên tử nói: "Nơi thí luyện sắp mở ra rồi." Trong lúc nói chuyện, trên bầu trời xuất hiện một vầng minh nguyệt vàng rực, nằm ngay phía trên thánh sơn.

Ánh trăng vàng rơi xuống, từng 'con đường' do phù văn ngưng kết hiện ra giữa không trung. "Tất cả những ai có danh ngạch thí luyện đều có thể bước lên những con đường vàng này để bắt đầu tiến lên." Thanh Loan tiên tử mặt hơi đỏ nói: "Chúc Bá Tống đạo hữu kỳ khai đắc thắng." "Cảm ơn lời chúc của Thanh Loan tiên tử." Tống Thư Hàng chắp tay nói.

Có điều bốn chữ 'kỳ khai đắc thắng' này, tổng cảm giác có điểm tương đồng với việc 'cắm cờ' (lập flag).

Tống Thư Hàng cảm thấy nội tâm hơi vi diệu.

Những con đường phù văn vàng lần lượt hạ xuống.

Trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối xuất hiện sáu con đường phù văn. "Bạch tiền bối, chúng ta đi đường nào ạ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Số lượng con đường thí luyện kim sắc do phù văn hóa thành rất nhiều, nếu người tu luyện nào mắc chứng khó lựa chọn thì nhìn đống đường này chắc sầu chết mất.

May mà bên mình có Bạch tiền bối.

Chỉ cần Bạch tiền bối chọn trước rồi mình đi theo là được.

Bùa hộ mệnh vận may thương hiệu Bạch tiền bối, ngài xứng đáng để mọi người sở hữu. "Đường này." Bạch tiền bối tiên phong lựa chọn, ngài bước chân lên một trong những con đường phù văn, rồi cả người ngài giống như bước lên thang máy cuốn, được đưa về phía

Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Chương 2245

Tống Thư Hàng vội nhảy lên theo.

Tổ hợp Bạch Long tỷ tỷ + A Thập Lục cũng theo sát phía sau — cô cũng thuận lợi bước lên con đường thí luyện. "Xem ra sau khi A Thập Lục bị cắt làm đôi thì vẫn được coi là một thể thống nhất." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Bạch Long tỷ tỷ một cái, gật đầu.

Như vậy phe mình coi như tự dưng có thêm một chiến lực.

Con đường phù văn vận chuyển, Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Bạch Long tỷ tỷ được vận chuyển vào sâu trong Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Dọc đường đi, Tống Thư Hàng thấy trên những con đường thí luyện không xa, các tu sĩ tham gia thí luyện thỉnh thoảng lại run rẩy cả người, hoặc phát ra những tiếng thảm thiết, thậm chí có người trực tiếp quỳ rạp xuống đất, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Xem ra khi bước lên 'con đường phù văn', cuộc thí luyện của nơi thí luyện này đã bắt đầu.

Phương pháp tốt nhất để kiểm tra công pháp thối thể Thánh Viên Long Lực Thần Công là gì?

Đương nhiên là đánh rồi!

Tiến hành đánh đập toàn diện vào cơ thể người tu luyện là có thể đo được trình độ tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công của họ.

Vì thế trên đường phù văn, các thú tu đang phải chịu đựng đủ loại tai họa và đòn roi.

Sét đánh, lửa thiêu, núi đè, nước ngập, chùy nện, trảm kích... vân vân.

Những phương thức tấn công này người ngoài không thể nhìn thấy.

Chỉ có những người thí luyện đứng trên đường phù văn mới tự mình nhìn thấy và trải nghiệm được. "May mà lần này dắt theo Bạch tiền bối qua đây." Tống Thư Hàng còn sợ hãi nói.

Con đường phù văn mà cậu và Bạch tiền bối đang đi đến giờ vẫn chưa có bất kỳ tai họa nào giáng xuống. "Ơ?

Ta cứ tưởng cậu sẽ thất vọng chứ.

Dù sao cậu chẳng phải nổi danh là Tống-Hưởng Thụ Thống Khổ-Thống Khổ Khiến Ta Mạnh Hơn-Thư Hàng sao?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cất tiếng — trạng thái tồn tại của nó rất đặc biệt, có thể giống như Hắc Bì Vũ Nhu Tử ẩn mình trong bóng của Tống Thư Hàng, nên có thể trà trộn vào trong thí luyện này.

Tống Thư Hàng: "..." Cháu chỉ là khả năng nhẫn nhịn thống khổ mạnh hơn thôi, chứ cháu đâu có thích bị thống khổ hành hạ, đừng có xếp cháu vào cùng loại với đám cuồng ngược (M) chứ. "Thư Hàng, người tập hợp ba đại công pháp thối thể vào một thân như cậu thì lúc này không được hèn.

Ta đề cử cậu nhảy qua con đường thí luyện bên cạnh, tận hưởng thí luyện một chút để cường hóa bản thân." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói với vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên thân Xích Tiêu Kiếm tiền bối, mười phát Dưỡng Đao Thuật liên tiếp.

Sau hai luồng hào quang Dưỡng Đao Thuật, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã im bặt. "Đến nơi rồi." Bạch tiền bối quay người lại nói.

Con đường phù văn đưa tất cả mọi người đến dưới gốc cây cổ thụ của Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Bạch tiền bối bước chân xuống khỏi con đường phù văn.

Chân ngài vừa mới rời đi... uỳnh!

Bên tai Tống Thư Hàng liền vang lên những tiếng nổ như sấm, mà lại còn nổ thành từng mảng, liên miên không dứt.

Trong tiếng nổ còn lẫn cả tiếng sấm và tiếng lửa cháy rừng rực.

Đồng thời cậu cảm thấy trên đầu nặng trĩu như thái sơn áp đỉnh.

Bùa hộ mệnh di động Bạch tiền bối đã rời khỏi con đường phù văn.

Thế là tất cả những thí luyện tích tụ trên con đường phù văn từ nãy đến giờ liền tranh thủ khoảnh khắc cuối cùng trút hết lên người Tống Thư Hàng. "A a a ~ a ~" Tống Thư Hàng thảm thiết kêu lên.

Những 'thí luyện đánh đập toàn diện' này nếu chia ra từng loại một thì cậu chẳng hề sợ hãi.

Những nỗi đau này đối với cậu chỉ như mưa bụi thôi.

Nhưng khi tất cả các đòn thí luyện bộc phát cùng một lúc, lượng biến dẫn đến chất biến, cuối cùng đã đạt đến điểm giới hạn.

Tống Thư Hàng không nhịn được mà phá công, thảm thiết kêu lên bốn tiếng.

Thời gian đánh đập rất ngắn, vì khi thí luyện giáng xuống thì Tống Thư Hàng đã tiếp cận điểm cuối của con đường phù văn.

Tiếng thét vừa dứt thì cậu cũng vừa vặn được đưa ra khỏi con đường phù văn.

Bạch tiền bối quay người thi triển cho cậu một phát Thuật Trị Liệu, đồng thời phân tích: "Xem ra thống khổ của con đường thí luyện là thống khổ về mặt tinh thần.

Trên cơ thể cậu không có dấu vết bị thương." "May mà là thống khổ tinh thần, cấp độ nhẫn nhịn thống khổ tinh thần của cháu cao hơn nhục thân gấp mười lần đấy ạ." Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ.

Tổ hợp Bạch Long tỷ tỷ + A Thập Lục chắc không sao chứ?

Trên con đường phù văn, Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ gãi gãi cằm, bảo: "Sát thương lôi kích à?

Mà sao yếu thế nhỉ?" Cô vốn là thuộc tính rồng... khả năng miễn dịch sát thương lôi điện cực mạnh.

Sát thương lôi điện yếu ớt trên con đường thí luyện đối với cô còn không bằng gãi ngứa. "E rằng lúc nãy năng lượng thí luyện trên con đường phù văn đã dồn hết lên người Thư Hàng rồi." Nhúm tóc của Sở các chủ cất tiếng — để đề phòng sau khi vào 'nơi thí luyện' Hạch Tâm Thế Giới bị phong tỏa, cô đã sớm luyện hóa một sợi tóc của mình rồi cấy lên đầu Tống Thư Hàng. "Hóa ra là vậy, hèn gì ta thấy uy lực thí luyện hơi bị yếu." Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng tặng cho Tống Thư Hàng một phát Thuật Trị Liệu: "Vất vả cho cậu rồi, Thư Hàng tiểu hữu." Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, vỗ vỗ lồng ngực mình.

Phía sau, các thành viên trên những con đường thí luyện khác cũng lần lượt được 'đường phù văn' đưa đến dưới gốc cây cổ thụ.

Gần như tất cả những người thí luyện đều đã vượt qua con đường phù văn.

Thí luyện đường phù văn chỉ là món khai vị thôi.

Những thành viên được chọn qua đây đều là những người có bản lĩnh, con đường phù văn chỉ cần nghiến răng là đều có thể cầm cự được.

Ngoại trừ vài kẻ đặc biệt xui xẻo giữa chừng bị ngất xỉu vì sự cố ngoài ý muốn nên bị con đường phù văn đưa ngược trở ra.

Sau khi tất cả những thành viên vượt qua con đường phù văn đã được đưa đến dưới gốc cây cổ thụ, ánh trăng vàng lại một lần nữa giáng xuống.

Khi tắm mình trong ánh trăng vàng, Tống Thư Hàng cảm giác da mặt mình lại dày thêm một chút — phàm là những ai từng tu luyện Thánh Viên Long Lực Thần Công đều có thể nhận được sự ban tặng và cường hóa từ ánh trăng.

Việc tắm trăng kéo dài khoảng mười nhịp thở.

Sau đó, cái cây cổ thụ kia mở ra.

Bên trong cây cổ thụ lộ ra từng... khoang buồng.

Các khoang buồng có kích thước khác nhau, có loại cho một người, loại cho hai người, cũng có loại cho năm sáu người.

Tống Thư Hàng: "..." "Xem ra tiếp theo chúng ta phải ngồi vào những khoang buồng này để xuất phát rồi." Sở các chủ phỏng đoán. "Vẫn như cũ, để Bạch tiền bối chọn khoang đi ạ." Tống Thư Hàng nói — lần này cậu phải ôm chặt đùi Bạch tiền bối, Bạch tiền bối xuống khoang nào là cậu sẽ bám theo ngay lập tức!

Đồng thời cậu quay đầu tìm một vòng trong đám đông, nhưng vì số lượng thú tu quá nhiều nên tạm thời chưa thấy bóng dáng A Thập Lục đâu. "Bạch Long tỷ tỷ có thể cảm ứng được vị trí của A Thập Lục không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Ta thử xem." Bạch Long tỷ tỷ nhắm mắt tìm kiếm một lát, sau đó lắc đầu nói: "Gia Nhĩ Thánh Sơn này quả nhiên có chút mánh khóe, ta chỉ có thể lờ mờ cảm nhận được khí tức của A Thập Lục và nửa thân thể còn lại của ta, nhưng tọa độ cụ thể của chúng nó thì mỗi khắc đều thay đổi, không thể khóa chặt." Trong cảm ứng của Bạch Long tỷ tỷ, Gia Nhĩ Thánh Sơn được tạo thành từ vô số khối không gian nhỏ ghép lại.

Mà mỗi giây, vị trí của những khối không gian nhỏ này đều di chuyển.

Do tần suất không gian biến hóa quá nhanh, vừa mới khóa chặt khí tức của A Thập Lục ở giây trước, giây sau khí tức đã biến mất, cắt đứt cảm ứng. "Một nơi rất thú vị." Bạch tiền bối cũng khen ngợi.

Hứng thú của cô đã bị khơi gợi.

Tống Thư Hàng cười ha hả, nói: "Vậy Bạch tiền bối, chúng ta chọn khoang nào?" Nơi có thể hấp dẫn hứng thú của Bạch tiền bối, về cơ bản là nơi nguy hiểm và kỳ ngộ cùng tồn tại.

Tống Thư Hàng đã quyết định lần này phải ôm chặt đùi Bạch tiền bối, khoảng cách giữa cậu và Bạch tiền bối tốt nhất là không quá một mét. "Ừm, chọn cái này đi." Bạch tiền bối vươn tay, dường như tùy ý chỉ vào một khoang. "Vậy thì là nó, Bạch Long tỷ tỷ chúng ta lên...

Ếch." Tống Thư Hàng nói được nửa câu thì khựng lại.

Bởi vì khoang mà Bạch tiền bối tùy ý chỉ vào, là một khoang đơn nhỏ.

Hơn nữa còn là loại nhỏ nhất trong số "khoang đơn", nhiều nhất thì nhét thêm một A Thập Lục vào thôi.

Với thân hình mộc bản khổng lồ của Tống Thư Hàng bây giờ, đừng hòng mà chen vào.

Nếu Bạch tiền bối đã vào rồi, vậy cậu và Bạch Long tỷ tỷ phải làm sao đây?

Nếu mọi người phải tách ra hai khoang thì khoảng cách giữa cậu và Bạch tiền bối chắc chắn sẽ bị kéo dài hơn một mét.

Thế này còn ôm đùi Bạch tiền bối kiểu gì?

Không được, mình phải cố gắng tranh thủ một chút. "Bạch tiền bối, khoang này nhỏ quá, chúng ta đổi cái khác nhé?" Tống Thư Hàng thành khẩn đề nghị với Bạch tiền bối.

Trong tình huống bình thường, Bạch tiền bối đều rất thấu tình đạt lý.

Nếu đề nghị của Tống Thư Hàng có lý, Bạch tiền bối đều sẽ cân nhắc.

Nhưng lần này, Bạch tiền bối lại có tình cảm đặc biệt với cái "khoang đơn" nhỏ này.

Cô khẽ lắc đầu, mái tóc đen mượt như sóng lượn bay bay. "Ta ưng cái khoang đơn này." Bạch tiền bối nghiêm túc nói: "Trực giác mách bảo ta, cái khoang đơn này sẽ là nơi thú vị nhất tiếp theo.

Bất kỳ khoang nào khác cũng không thú vị bằng nó." "Nhưng khoang này nhỏ quá, nhiều nhất thì nhét một A Thập Lục vào thôi.

Bạch tiền bối mà chen vào cũng sẽ rất vất vả, không gian quá nhỏ, trải nghiệm chắc chắn cũng không tốt đâu.

Chúng ta vẫn nên đổi sang một khoang lớn ba người đi." Tống Thư Hàng khuyên nhủ.

Chương 2246

Bạch tiền bối nhìn không gian chật hẹp này, trầm tư suy nghĩ.

Thật sự, không gian có chút quá nhỏ, nếu cô chui vào thì cũng sẽ rất chật. "Đồ ngốc, đừng lấy A Thập Lục làm đơn vị đo lường chứ." Bạch Long tỷ tỷ bất mãn gõ Tống Thư Hàng một cái.

Lúc này, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đã hoàn hồn, nó sốt ruột bổ sung: "Đúng, Bạch đạo hữu tốt nhất nên chọn một khoang lớn ba người, như vậy, Thư Hàng mới dễ ôm đùi ngươi.

Hắc hắc hắc hắc." "Xích Tiêu Kiếm đạo hữu ngươi quá thẳng thắn rồi." Ngốc Mao của Sở các chủ lên tiếng: "Mặc dù ngươi nói là sự thật, nhưng cũng nên để lại chút thể diện cho Thư Hàng chứ." Tống Thư Hàng: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm khẽ ho một tiếng, sửa lại: "Bạch đạo hữu, Thư Hàng lo lắng cho sự an nguy của ngươi, cho nên hy vọng có thể ngồi chung một khoang với ngươi, để hai bên còn tiện chăm sóc lẫn nhau." Lòng Tống Thư Hàng càng thêm nghẹn. "Quả thật, khoang này có chút quá nhỏ." Bạch tiền bối gật đầu.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng.

Ổn rồi, dưới sự "khuyên nhủ thấu tình đạt lý" của mình, Bạch tiền bối cuối cùng cũng chịu thay đổi ý định. "Quyết định rồi." Bạch tiền bối gật đầu: "Lần này, để ngươi ôm đùi một lần đi, Thư Hàng." "Vậy Bạch tiền bối, chúng ta chọn khoang nào?" Tống Thư Hàng vui vẻ nói, thừa thắng xông lên, mau chóng bảo Bạch tiền bối chọn một khoang ba người mà ngồi. "Không vội." Bạch tiền bối khẽ mỉm cười.

Sau đó, cô đưa tay kéo ở phần eo của mình.

Phần eo và phần đùi cứ thế tách rời ra.

Tống Thư Hàng: "!!!" "Cứ như vậy...

đùi thì giao cho ngươi bảo quản nhé, Thư Hàng." Bạch tiền bối cười rạng rỡ như hoa, sau đó, chân thân của cô "vèo ~" một tiếng, chui tọt vào cái khoang nhỏ kia.

Như vậy, kích thước khoang vừa vặn, độ thoải mái cũng cực kỳ tốt.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu.

Thế này vừa thỏa mãn ý muốn ngồi khoang đơn của mình, lại vừa thỏa mãn nguyện vọng muốn ôm đùi của tiểu hữu Thư Hàng, hoàn hảo.

Tống Thư Hàng: Σ(°△°|||) Trong khoang đơn, Bạch tiền bối giơ ngón cái về phía cậu.

Phân thân của cô, tức là hai cái đùi kia, chạy nhỏ đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang ngây người như khúc gỗ, cảm nhận được sự ác ý sâu sắc đến từ thế giới.

Vài phút sau.

Tống Thư Hàng và Bạch Long tỷ tỷ, ngồi vào một khoang ba người phía sau Bạch tiền bối.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, ngồi hai chân phân thân của Bạch tiền bối, trông cứ như nửa thân trên của Bạch tiền bối đang thi triển phép thuật tàng hình vậy.

Thật sự?

ôm đùi. "Bạch Long tỷ tỷ, biết bói quẻ không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Biết một chút." Bạch Long tỷ tỷ vui vẻ đáp, dù sao thì nàng cũng là Kim Long Thủy Tổ của Thiên Đình viễn cổ, thuộc hàng đỉnh cấp trong số Trường Sinh Giả. "Tỷ tỷ có muốn bói cho tôi một quẻ không?" Tống Thư Hàng chỉ vào mình, nói. "Yên tâm, không chết được đâu." Bạch Long tỷ tỷ nhanh chóng đáp.

Tống Thư Hàng nghiêng đầu, nhìn ra ngoài khoang, đột nhiên có cảm giác nghẹt thở vì tim bị tắc nghẽn. "Đừng mất tập trung." Bạch Long tỷ tỷ nhắc nhở: "Luôn giữ liên lạc với Bạch đạo hữu, như vậy, dù có chuyện gì xảy ra, ngươi cũng có thể nắm được thông tin đầu tiên, đưa ra phản ứng." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Cũng chỉ có thể như vậy thôi." Sau một đoạn thời gian nữa.

Tất cả thí luyện giả thông qua "Phù Văn Chi Lộ" đều đã lên các khoang trên "Cự Thụ".

Ánh trăng vàng chiếu rọi.

Mọi người cảm thấy khoang bắt đầu rung động.

Tống Thư Hàng vô thức đưa tay túm lấy mép ghế, nhưng tóm hụt: "Thậm chí không có dây an toàn!" Không có dây an toàn, thì làm gì có cảm giác an toàn chứ.

Oanh ~~ Bên ngoài, đầu tiên truyền đến một tiếng pháo nổ.

Trong tiếng pháo nổ, mơ hồ có thể nghe thấy giọng nói của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ra ngoài, liền thấy cái "khoang đơn" mà Bạch tiền bối ngồi đã được phóng ra, giống như một chiếc thuyền nhỏ, nhanh chóng bay về phía "mặt trăng vàng" trên đỉnh đầu.

Chiếc thuyền nhỏ bay cực nhanh, tư thế đa dạng, sự phong phú trong tư thế bay còn có thể sánh ngang với loạt "Phi kiếm dùng một lần" của Bạch tiền bối. "Đây chính là khoang kích thích nhất mà Bạch tiền bối đã chọn?" Tống Thư Hàng nuốt nước bọt.

Oanh Oanh Oanh ~~ Tiếp theo, là tiếng pháo nổ lớn hơn. "Lại có khoang nào bị phóng ra nữa à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không... là cả cây Cự Thụ bị phóng ra." Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng: "??" Cây Cự Thụ cắm rễ trên Gia Nhĩ Thánh Sơn, bắn thẳng lên trời, lao về phía trăng vàng.

Thật sự?

Bắn thẳng lên trời. "Thì ra là thế, nơi thí luyện ở trên mặt trăng vàng." Giọng nói của Sở các chủ vang lên.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện: "Vậy cố hương của Bạch tiền bối, có khi nào ở trên mặt trăng không?" Tạo Hóa Tiên Tử chui ra cái đầu nhỏ, vì không gian chật hẹp nên đầu nàng chỉ có thể sát tai Tống Thư Hàng, to tiếng hát: "Em đang ngước nhìn ~ trên mặt trăng ~" Bị Tạo Hóa Tiên Tử đột ngột hát vào tai, Tống Thư Hàng giật mình.

Cậu phản ứng nhanh chóng, vội vàng bịt cái tai còn lại.

Kinh nghiệm cho cậu biết, dù là Tạo Hóa Tiên Tử hay Công Đức Xà Mỹ Nhân, ai xuất hiện trước chọc ghẹo thì người kia nhất định sẽ theo sau giữ đội hình.

Nhưng đợi nửa ngày...

Lần này, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại không hề xuất hiện để chọc ghẹo.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: "??" Công Đức Xà Mỹ Nhân không xuất hiện chọc ghẹo, trong lòng cậu cứ bồn chồn khó chịu.

Tiên tử, cô ra đi, hát tiếp một câu đi!

Hát xong, lòng tôi sẽ thoải mái hơn một chút.

Đừng kìm nén, muốn hát thì cứ hát đi, phải tự tin chứ! "Thí luyện mới đến rồi." Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ nhẹ nhàng nhắc nhở.

Lúc này, thân hình nàng đã thu nhỏ đến kích thước thích hợp với thân hình của Tô Thị A Thập Lục, thân rồng chân người.

Hình thái này khiến Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến Ngư Kiều Kiều. "Thí luyện ở đâu?" Tống Thư Hàng quay đầu lại.

Sau đó, cậu liền thấy ở phía trước "Cự Thụ" và "khoang đơn" của Bạch tiền bối, xuất hiện hai vật khổng lồ.

Đó là hai con Thánh Viên siêu lớn.

Con bên trái cơ bắp đầy đặn, con bên phải thân hình cân đối.

Hai con Thánh Viên chân đạp hư không, đứng song song, che trời lấp trăng.

Cùng lúc hai con Thánh Viên xuất hiện, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng liền xuất hiện 66 ảo ảnh Thánh Viên. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 bị động kích hoạt. 66 ảo ảnh Thánh Viên đầu đội khăn Nho, thân mặc áo Nho, tay nâng kinh thư Nho gia.

Chúng lấy hai con Đại Thánh Viên của Bạch tiền bối làm trung tâm, xếp thành hình sáu cánh hoa.

Lần này, sau khi tất cả Thánh Viên xuất hiện, chúng không lập tức ngâm xướng kinh văn, mà là bình tĩnh nhìn về phía hai con Thánh Viên khổng lồ kia.

Không chỉ Tống Thư Hàng.

Tất cả Thú Tu tham gia "Gia Nhĩ Thánh Sơn thí luyện" lần này, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 trên người đều được kích hoạt.

Trong một lúc, màn hình đầy Thánh Viên lớn nhỏ, vô cùng hùng vĩ.

Tuy nhiên, trừ Thánh Viên của Tống Thư Hàng ra, Thánh Viên của các Thú Tu khác đều hỗn loạn chồng chất thành một đống, trông có vẻ hỗn loạn.

Tống Thư Hàng nhìn hai con Đại Thánh Viên kia.

Xem ra, thí luyện lần này là muốn ảo ảnh Thánh Viên do《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 tu luyện ra, được hai con Đại Thánh Viên này thừa nhận?

Vậy thí luyện tiếp theo, có liên quan đến Rồng không?

Dù sao cũng là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 mà, Viên đã xuất hiện rồi, Rồng còn xa sao? "Ô ô ô ~" Siêu Cự Thánh Viên phát ra tiếng kêu kỳ lạ.

Đợi tất cả "ảo ảnh Thánh Viên" của thí luyện giả đều được kích hoạt xong, trong mắt con Thánh Viên bên trái có ánh vàng quét qua, quét khắp người tất cả thành viên tham gia thí luyện.

Đúng như Tống Thư Hàng đã đoán, thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn, chủ yếu là nhắm vào thí luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Vì vậy, Đại Thánh Viên sẽ kiểm tra lại tư cách của thí luyện giả.

Những thí luyện giả không đủ điều kiện sẽ bị loại bỏ.

Phàm là thí luyện giả bị ánh vàng trong mắt nó quét trúng, toàn thân đều phải chịu áp lực cực lớn, suýt nữa bị ép dán xuống đất.

Ánh sáng từng hàng quét qua.

Rất nhanh, ánh vàng trong mắt Siêu Cự Thánh Viên, rơi xuống khoang mà Tống Thư Hàng đang ở.

Ánh sáng đầu tiên quét trúng tổ hợp Bạch Long tỷ tỷ + A Thập Lục.【Khoan đã, A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ đều chưa tu luyện qua 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, bọn họ có thể vượt qua lần kiểm định này không?】Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đang suy nghĩ, ánh vàng của Thánh Viên khẽ quét qua tổ hợp Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục, long uy trên người Bạch Long tỷ tỷ hơi bị

kích hoạt.

Thế là, đạo ánh vàng liền quét qua người Bạch Long tỷ tỷ.

Xem ra, bất kể là "ảo ảnh Thánh Viên" hay "Long Lực" đều có thể thỏa mãn điều kiện qua cửa?

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, ánh mắt cậu lại nhìn về phía Bạch tiền bối trong khoang đơn VIP ở xa.

Chương 2247

Bạch tiền bối vừa không tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, lại không có Long Lực, cô có thể thuận lợi vượt qua lần thí luyện này không?

Xoẹt ~ Lúc này, ánh vàng của Siêu Cự Thánh Viên rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Ánh vàng khuếch đại, trực tiếp bao trùm cả 66 ảo ảnh Thánh Viên của Tống Thư Hàng.

Đây là khoảnh khắc vạn chúng chú mục.

Con Đại Thánh Viên mà Bạch tiền bối đã tặng, khẽ vỗ vỗ chiếc áo Nho trên người nó.

Nó dường như vẫn luôn chờ đợi khoảnh khắc này.

Trong sự chú ý của tất cả mọi người, ảo ảnh Đại Thánh Viên lật kinh văn Nho gia ra, sau đó nó giơ cao tay phải, ngón cái và ngón út giơ cao, tạo thành tư thế "sáu".

Trong miệng nó, bắt đầu dùng một giọng uy nghiêm ngâm xướng kinh văn, đồng thời tay phải không ngừng vẫy.

Sau khi Đại Thánh Viên cất tiếng hát, tất cả Tiểu Thánh Viên đều đồng loạt theo kịp tiết tấu.

Chúng đều lật kinh văn ra, vẫy vẫy cánh tay phải, dùng các thứ ngôn ngữ, phụ họa ngâm xướng.

Con Siêu Cự Thánh Viên cơ bắp đầy đặn kia, thân thể cứng đờ.

Đây là lần đầu tiên nó thấy ảo ảnh Thánh Viên kỳ quái như vậy.

Thế là, ánh vàng trong mắt Siêu Cự Thánh Viên đại thịnh, một loại uy áp cường đại hơn, giáng xuống Tống Thư Hàng. "Mẹ nó!" Tống Thư Hàng giận dữ nói.

Tại sao thí luyện của cậu lúc nào cũng gặp vấn đề? "Hống ~" Con Đại Thánh Viên ảo ảnh trên đỉnh đầu cậu gầm lên một tiếng, nó dùng sức ném kinh thư Nho gia sang một bên, đưa tay kéo áo Nho của mình ra, để lộ cơ bắp cứng rắn như đá cẩm thạch.

Sau đó, nó giống như một con King Kong, dùng sức đập vào ngực mình, khiêu khích con Siêu Cự Thánh Viên kia.

Bên cạnh, một đám Tiểu Thánh Viên lao tới ôm chặt lấy chân đầy lông của Đại Thánh Viên.

Đại Thánh Viên không ngừng đập vào ngực mình, gầm rú liên tục, một bộ dạng "nếu không phải tiểu đệ kéo ta lại, ta nha hôm nay đã lên đập nát ngươi rồi".

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu có chút nghi ngờ ngày trước, Bạch tiền bối có phải đã phát phối con "đầu gấu" trong đám Thánh Viên của mình cho cậu không.

Cái ảo ảnh Đại Thánh Viên này... quá nổi bật!

Khiêu khích sảng khoái vãi!

Đừng sợ hãi, mạnh mẽ khiêu khích nó đi.

Sự chú ý của tất cả các thành viên tham gia thí luyện đều bị thu hút.

Từ trước đến nay, chưa từng nghe nói có thí luyện giả nào, dám trực diện khiêu khích hai vị Viên Vương trên con đường thí luyện. "Khoan đã, cái ảo ảnh Thánh Viên mặc áo Nho kia, chư vị có thấy quen mắt không?" Một Thú Tu đột nhiên phản ứng lại.

Dù sao 66 con Thánh Viên này cũng quá khác biệt.

Tại sao mọi người đều trần truồng, mà các ngươi lại đặc biệt nổi bật, mặc một bộ áo Nho? "Bá...

Bá Tống Huyền Thánh!" "Bá...

Bá Nho Huyền Ma!" "Bá...

Bá Long Cổ Thánh!" "Bá...

Bá!" Không ngờ vị tồn tại đáng sợ này, lại cũng tham gia "Gia Nhĩ Thánh Sơn thí luyện" của giới Thú Tu.

Khi ánh mắt của mọi người đều bị Tống Thư Hàng và Đại Thánh Viên thu hút, trong một lúc đều bỏ qua Bạch tiền bối trong khoang VIP.

Lúc này, con Viên Vương thân hình cân đối kia, đang phối hợp với Bạch tiền bối, để tìm niềm vui cho cô.

Ví dụ như Viên Vương túm lấy khoang VIP, xoay tròn tại chỗ vài vòng, rồi ném nó đi như ném đĩa bay.

Đợi khoang bay trở lại, Viên Vương lại dùng hai tay nâng khoang, thi triển một loại thần thông.

Oanh ~ một tiếng, khoang VIP bị phóng ra với tốc độ gấp trăm lần âm thanh.

Bạch tiền bối chơi rất vui.

Viên Vương mệt đến mức mồ hôi đầm đìa.

Con Siêu Cự Viên Vương gầy gò cũng rất tuyệt vọng.

Ngày trước công việc của nó là sau khi con Siêu Cự Viên Vương cường tráng kiểm định xong tất cả các tuyển thủ tham gia, nó sẽ tiến lên vung Cự Thụ, dồn toàn lực phóng Cự Thụ với tốc độ khủng khiếp nhất lên mặt trăng.

Sau đó nó có thể vui vẻ cùng con Siêu Cự Viên Vương cường tráng thưởng thức tiếng kêu khủng khiếp của thí luyện giả, chỉ riêng tiếng la hét muôn hình vạn trạng của các thí luyện giả thôi cũng đủ để hai vị Viên Vương vui vẻ mấy năm.

Đây cũng là một phần của thí luyện, để các thí luyện giả trải nghiệm sự va chạm vật lý tốc độ cực cao!

Người tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 nhất định phải có thần kinh kiên cường, nếu ngay cả chút tốc độ và độ cao này cũng không chịu nổi, thì làm sao có thể ngẩng cao đầu làm người chứ?

Nhưng lần thí luyện này, lại có người chọn trúng khoang VIP ẩn giấu tôn quý.

Thông thường mà nói, người chọn trúng khoang này... có thể nói là xui xẻo nhất.

Cái khoang này sẽ được hưởng đãi ngộ "dịch vụ cá nhân VIP" của con Siêu Cự Viên Vương gầy gò.

Trước khi con Siêu Cự Viên Vương cường tráng kiểm định xong các thí luyện giả trên Cự Thụ, con Siêu Cự Viên Vương gầy gò sẽ dùng hết mọi thủ đoạn, hành hạ khoang VIP.

Nguyên tắc là không làm tổn hại đến tính mạng của thí luyện giả trong khoang, nhưng cố gắng hết sức để hành hạ đến mức gần chết.

Mục tiêu thấp nhất là hành hạ thí luyện giả đến mức không thể bò dậy được, ngất xỉu tại chỗ.

Con Siêu Cự Viên Vương gầy gò vốn rất vui vẻ, nó đã rất lâu không được vui vẻ hành hạ khoang VIP.

Thế là, nó vừa lên đã thi triển tuyệt chiêu của mình.

Xoay khoang VIP với tốc độ siêu âm 【Âm Tốc Đại Phong Xa】.

Hoặc là lắc lư khoang kịch liệt 【Chế Độ Rung Động Địa Ngục】.

Hoặc là phóng khoang với tốc độ nhanh nhất, rồi lại dùng tốc độ nhanh hơn kéo ngược lại một cách thô bạo 【Trải Nghiệm Khứ Hồi Tử Vong】vân vân.

Nó cố gắng trong thời gian ngắn nhất, nghe thấy tiếng khóc lóc của thí luyện giả.

Nhưng nó liên tiếp sử dụng gần ba mươi thủ đoạn, lại phát hiện vị tu sĩ trong khoang này, tinh thần phấn chấn, vô cùng hưng phấn. "???" Siêu Cự Viên Vương một lúc nghi ngờ đời Viên của mình.

Nó nghi ngờ mình có phải mấy nghìn năm không ra tay toàn lực nên thực lực đã thụt lùi rồi không.

Thế là, tiếp theo nó còn dùng cả các thủ đoạn pháp thuật.

Phóng khoang kiểu pháo điện từ + trận pháp gia tốc bốn trọng + Viên Thánh Tật Phong Thuật, cố gắng để tốc độ phóng khoang đạt đến giới hạn vật lý.

Đồng thời, nó còn bố trí các loại chướng ngại vật trên lộ tuyến phóng khoang, tăng cường độ kích thích.

Nhưng thí luyện giả trong khoang, lại càng vui hơn!

Siêu Cự Viên Vương gầy gò vẻ mặt ngơ ngác, nó nhìn xuyên qua cửa khoang, nhìn vào thí luyện giả bên trong.

Nó muốn xem rốt cuộc đây là vị thần thánh phương nào. "Bạch Thánh!" Vừa nhìn thấy, nó lập tức hiểu rõ thân phận của vị này.

Ngay cả khi không nói đến hiệu ứng "Thiên hạ vô nhân bất thức quân" (Trong thiên hạ không ai không biết ngài), chỉ riêng diện mạo của Bạch Thánh thôi, người đã gặp một lần là không thể nào quên

được.

Thế là, Siêu Cự Viên Vương gầy gò càng thêm nỗ lực.

Nó vắt óc suy nghĩ, tạo ra đủ loại cách chơi kích thích cho Bạch Thánh.

Trong thời gian ngắn, Siêu Cự Viên Vương gầy gò tiêu hao cả trí lực và thể lực, mồ hôi đầm đìa.

Ngay khi Siêu Cự Viên Vương gầy gò sắp không chống đỡ nổi... thì bên kia con Siêu Cự Viên Vương cường tráng cuối cùng cũng hoàn thành việc kiểm định tất cả các thí luyện giả.

Viên Vương có hai mắt, cả hai mắt đều có thể phóng ra ánh sáng.

Một mắt của nó từ đầu đến cuối đối kháng với Thánh Viên của Bá Tống Huyền Thánh, mắt còn lại dùng ánh sáng kiểm định các thí luyện giả còn lại.

Nhưng làm như vậy, không nghi ngờ gì sẽ làm tăng gánh nặng cho mắt nó.

Sau khi một vòng kiểm định kết thúc, hai mắt của Siêu Cự Viên Vương cường tráng khô rát, muốn chảy nước mắt. "Hống hống hống!" Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, ảo ảnh Đại Thánh Viên bắt đầu vung vẩy có tiết tấu, từ đầu đến cuối nó không hề yếu thế.

Khóe miệng Siêu Cự Thánh Viên cường tráng lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý.

Cứ kiêu ngạo đi, Bá Tống Huyền Thánh.

Ngươi cũng chỉ có thể kiêu ngạo thêm một lúc nữa thôi, tiếp theo hãy để ngươi nếm thử sự kích thích của "bay vật lý cực hạn" đi.

Lần này, nó quyết định phối hợp với Siêu Cự Viên Vương gầy gò, điều chế độ "bay vật lý cực hạn" lên độ khó gấp 3 lần, thậm chí cao hơn!

Nó quay đầu lại, gọi đồng bọn của mình.

Nhưng vừa quay đầu, nó liền sững sờ.

Người bạn tốt của nó "Viên Vương gầy" lúc này mồ hôi đầm đìa, lông Viên trên người ướt sũng như bị mưa lớn tạt vào.

Thậm chí nó còn không ngừng thở dốc, trông rất tiêu hao.

Viên Vương cường tráng vẻ mặt ngơ ngác: "???" Sau khi nghe tiếng gọi của Viên Vương cường tráng, Viên Vương gầy lộ ra vẻ mặt giải thoát.

Nó dùng sức túm lấy "khoang" của Bạch Thánh, thi triển pháp thuật, mạnh mẽ ném nó về phía mặt trăng.

Kết thúc rồi.

Hai vị Viên Vương nhìn nhau một cái, vành mắt đều ướt.

Chương 2248

Thí luyện giả của khóa này là cái quái gì vậy.

Với tư cách là hai vị quan thí luyện, hai vị Viên Vương cảm thấy trải nghiệm cực kỳ tệ.

Hai vị Viên Vương đánh một chưởng vào nhau.

Sau đó hít thở sâu, tích lũy sức mạnh.

Chúng đồng thời vung một chưởng vào Cự Thụ, dùng hết toàn bộ sức mạnh, pháp lực.

La hét thảm thiết đi!

Chỉ trách các ngươi đã tham gia thí luyện lần này cùng Bạch Thánh, Bá Tống Huyền Thánh, đừng trách chúng ta!

Oanh ~~~ Cự Thụ bị bắn vọt ra ngoài.

Vượt qua tốc độ âm thanh trong nháy mắt, hơn nữa tốc độ không ngừng tăng lên, sự tăng lên này dường như không có điểm dừng.

Trên thân cây, tất cả các trận pháp phụ trợ đều được khởi động, độ khó thí luyện tăng lên tối đa, uy lực toàn bộ được giải phóng.

Không chỉ vậy, trên quỹ đạo tiến lên của Cự Thụ, còn xuất hiện rất nhiều thiên thạch, khối sắt, xương cốt sinh vật khổng lồ, cổ ma trong vũ trụ và các chướng ngại vật khác, tăng cường độ kích thích và va chạm thị giác. "La hét thảm thiết đi." Hai vị Viên Vương lộ ra nụ cười nanh ác.

Mặc dù tốc độ và va chạm này, chưa chắc đã khiến Bá Tống Huyền Thánh cảm thấy kích thích.

Nhưng đối với các thí luyện giả khác mà nói, không nghi ngờ gì là độ khó địa ngục.

Chúng nó đã ăn hành từ Bá Tống Huyền Thánh và Bạch Thánh, thì kiểu gì cũng phải bù lại trên người các thí luyện giả khác. "A a a ~a ~~Nhanh ~nhanh quá trời ~~Chết mất, chết mất ~Mau dừng lại ~" Thật bất ngờ, người đầu tiên phát ra tiếng la hét thảm thiết, lại chính là Bá Tống Huyền Thánh.

Viên Vương cường tráng sững sờ.

Nó ngoáy ngoáy tai, cứ tưởng mình nghe nhầm.

Bá Tống Huyền Thánh kiêu ngạo như vậy trước đó, lại "giòn" thế ư?

Nhưng đây đúng là tiếng la hét thảm thiết của Bá Tống Huyền Thánh, hai vị Thánh Viên mơ hồ có thể nhìn thấy cảnh Bá Tống Huyền Thánh túm chặt cửa khoang, la hét lớn.

Tiếng la hét thảm thiết của Bá Tống Huyền Thánh, giống như suối nước trong sa mạc, tưới mát tâm hồn bị tổn thương của hai vị Viên Vương.

Hai vị Thánh Viên Vương khẽ gật đầu, vỗ tay vào nhau.

Sau đó, hai tôn Viên Vương biến mất.

Trong khoang Cự Thụ, tất cả các thí luyện giả đang la hét thảm thiết, phát hiện ảo ảnh Thánh Viên trên đỉnh đầu mình, đều bắt đầu được tăng cường.

Đây là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của họ đã được Viên Vương thừa nhận, được ban phước và cường hóa.

Trong đó, 66 con Thánh Viên của Tống Thư Hàng, mức độ cường hóa là lớn nhất.

Trên mỗi con Thánh Viên trên đỉnh đầu cậu, đều phát ra ánh "kim loại", giống như tất cả đều đang thi triển tuyệt kỹ 《Cương Thủ》.

Thánh Viên tiến hóa thành Cương Thiết Thánh Viên!

Điều này cho thấy hai tôn Viên Vương kia, có mức độ thừa nhận 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của Tống Thư Hàng rất cao.

Là quan thí luyện, khi chấm điểm, chúng rất nghiêm cẩn, công chính.

Oanh ~~~ Một tiếng va chạm cực lớn.

Cự Thụ, đâm vào mặt trăng, hạ cánh một cách thô bạo.

Nửa thân cây đã cắm sâu vào mặt trăng.

Không trách mặt trăng của giới Thú Tu có nhiều hố như vậy, hóa ra đều là do Cự Thụ cắm vào mà ra?

Sau va chạm cực lớn, không ít Thú Tu trong khoang Cự Thụ không chịu nổi, rơi vào trạng thái hôn mê tạm thời.

Đồng đội của họ vội vàng ra tay, bắt đầu dùng các loại thủ đoạn để đánh thức đồng đội.

Có người cho uống đan dịch, có người dùng pháp thuật trị liệu, có người gọi tên tha thiết...

Nhưng Tống Thư Hàng thấy nhiều nhất, và hiệu quả nhất, chính là tát lia lịa vào tai.

Dù sao thì những Thú Tu có thể lên được mặt trăng vàng, ai nấy đều có thể chất cường hãn, đều đã trải qua kiểm định của "Siêu Cự Viên Vương".

Đồng đội ra tay tát mà không hề lưu tình.

Bốp bốp bốp ~ bốp bốp bốp, khắp nơi đều là tiếng gọi và tiếng tát tai.

Tiết tấu nhẹ nhàng, khiến người ta cảm giác như đang ở trong buổi hòa nhạc của một ca sĩ nổi tiếng nào đó, khán giả đang nhiệt tình vỗ tay. "Bạch tiền bối đâu?" Tống Thư Hàng hai chân mềm nhũn, lên tiếng hỏi.

Thân thể mộc bản vô cùng phối hợp với cái đầu của Tống Thư Hàng, bắt đầu không ngừng run rẩy. "Ở đằng kia kìa, đang vẫy tay về phía chúng ta." Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ chỉ vào một phương hướng, đáp.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ chỉ.

Ở đó, khoang VIP của Bạch tiền bối đã mở, Bạch tiền bối đang tựa vào cửa sổ khoang, vẫy tay về phía Tống Thư Hàng.

Có thể thấy tâm trạng của Bạch tiền bối rất tốt. "Chúng ta đi hội hợp với Bạch tiền bối thôi." Tống Thư Hàng vịn vào chỗ ngồi, từ từ đứng dậy.

Khoang thuyền của Cự Thụ mở ra.

Bạch Long tỷ tỷ đưa móng vuốt nhỏ ra, nhấc Tống Thư Hàng và nửa thân trên của Bạch Thánh, bay ra khỏi khoang.

Sau đó, nửa thân trên của Bạch Thánh tự chủ chạy về phía khoang VIP kia.

Nửa thân còn lại của Bạch tiền bối bay ra khỏi khoang thuyền, hoàn thành việc kết nối liền mạch với hai chân. "Đây chính là nơi thí luyện của Gia Nhĩ Thánh Sơn rồi nhỉ." Bạch tiền bối nói, cô ngồi xổm xuống, đưa tay nhẹ nhàng chọc vào mặt đất.

Mặt đất mềm mại, có một số khu vực thậm chí là bãi cát.

Tống Thư Hàng cũng học theo Bạch tiền bối, chọc chọc vào mặt đất.

Ngón tay cậu khẽ chọc một cái, liền tạo ra một cái hố nhỏ.

Hơn nữa, sức mạnh của cú chọc này còn không ngừng thẩm thấu xuống lòng đất.

Sau khi 66 con Thánh Viên biến thành Cương Thiết Thánh Viên, thân thể Tống Thư Hàng lại được cường hóa rất nhiều.

Cú chọc này không kiểm soát tốt lực độ. "Sau khi được Viên Vương thí luyện thừa nhận, mức độ cường hóa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 lớn hơn tôi tưởng rất nhiều." Tống Thư Hàng nói.

Cậu vung vẩy tay, lại chọc chọc vào mặt đất, bắt đầu điều chỉnh sức mạnh của mình.

Việc cường độ nhục thân bạo tăng, cậu đã không phải lần đầu gặp phải, cho nên đã có kinh nghiệm rồi. "Ngươi không cảm thấy nơi này cho người ta một cảm giác rất quen thuộc sao?" Lúc này, Ngốc Mao của Sở các chủ được cấy ghép ra tiếng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu, đáp: "Không hiểu sao, ngay khi tôi đến mặt trăng vàng, tôi đã có cảm giác 'về nhà', vô cùng thân thiết." "Không, ý ta là... nơi này rất giống Bích Thủy Các của ta." Sở các chủ đáp.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng: "Không có vấn đề gì, Bích Thủy Các chính là nhà của Sở đạo hữu ngươi.

Tống Thư Hàng thì cảm thấy nơi này giống nhà cậu ta.

Bạch Thánh trước đó cũng nói, khi tiếp cận Gia Nhĩ Thánh Sơn thì cứ như hồi ức lại cố hương của cô ấy.

Có lẽ, cái mặt trăng vàng này có thể cho người ta một cảm giác ấm áp như 'nhà'?" "Không... tất cả mọi thứ ở đây, cực kỳ giống 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Ta nghĩ, Sở đạo hữu muốn nói là ý này đúng không." Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng.

Không chỉ là một mảnh đất, mà là cả mặt trăng vàng, đều giống như một "Chân Thực Huyễn Tượng".

Điều này thì quá khoa trương rồi!

Đây không phải là một thành phố, mà là một hành tinh nhỏ.

Sở các chủ có thể duy trì "Bích Thủy Các" đã là một kỳ tích rồi...

Để duy trì Bích Thủy Các, lúc đó nàng phần lớn thời gian đều ở trạng thái ngủ say.

Mà cái hành tinh vàng này, thể tích vượt xa Bích Thủy Các.

Thời gian nó duy trì, không phải là một hai ngày.

Sự tồn tại của "Gia Nhĩ Thánh Sơn" và thí luyện Thánh Sơn của giới Thú Tu, nếu truy nguyên về trước, có thể truy nguyên đến trước thời đại viễn cổ.

Đó là thời đại mà Nho gia Thánh Nhân và Thiên Đình viễn cổ còn chưa xuất hiện.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một điểm, hỏi: "Bạch Long tỷ tỷ, tôi nhớ cấu tạo của Thiên Đình viễn cổ, cũng có liên quan đến 'Chân Thực Huyễn Tượng' phải không?" "Đúng vậy, cấu tạo của Thiên Đình viễn cổ quả thật có liên quan đến 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Có thể nói là phiên bản cường hóa của 'Bích Thủy Các' của Sở đạo hữu.

Cũng chính vì cấu tạo đặc biệt của nó, mới có thể khiến tất cả thành viên Thiên Đình, đều dung nhập 'đạo' của mình vào Thiên Đình." Bạch Long tỷ tỷ gật đầu.

Tống Thư Hàng trầm tư: "Tôi sao lại cảm giác năng lực Tôn Giả

'Chân Thực Huyễn Tượng' này, đặc biệt nghịch thiên vậy?" "Quả thật." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: "Trong ký ức của ta, Xích Tiêu Tử cũng từng mấy lần cảm thán sự đặc biệt của năng lực 'Chân Thực Huyễn Tượng' này." Hai mắt Bạch tiền bối phát sáng, nói: "Nếu cái 'mặt trăng vàng' này thật sự do 'Chân Thực Huyễn Tượng' diễn hóa mà thành, vậy nó sẽ có một hạt nhân, chúng ta đi tìm nó ra đi!" "Tìm thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đề nghị: "Đào hầm không?

Đã là hạt nhân thì nói không chừng sẽ tồn tại trong lõi mặt trăng." "Nhưng nói không chừng sẽ ở một vị trí nào đó trên mặt trăng vàng, chi bằng để Bạch tiền bối dùng phép thăm đường bằng cành cây tìm." Tống Thư Hàng nói. "Ừm, vậy thì làm vậy đi." Bạch tiền bối gật đầu, cô đưa tay bẻ một cành cây trên người Tống Thư Hàng, ném lên trời.

Ba ~~ Đột nhiên, có một đạo chùm sáng bắn tới, bắn nát cành cây này.

Tống Thư Hàng trừng lớn mắt: "???" Là ai?

Dám phá nát cả cành cây nhỏ của cậu?

Mười ngón tay liền tâm, cho dù là cành cây nhỏ bị bẻ gãy cũng là một phần cơ thể của cậu mà.

Đạo chùm sáng đột nhiên xuất hiện này, đã mở màn thí luyện.

Chương 2249

Trong hư không, từng con quái vật hình thái hung tợn, chui ra từ trong bóng tối.

Chúng đều có thiên phú năng lực không gian tương tự, có thể ngưng tụ ra một mảnh bóng tối trong hư không, và tự do xuyên qua trong bóng tối. "Đây cũng là một phần của thí luyện sao?" Bạch tiền bối vuốt cằm nói.

Ở xa, một con quái vật có ba mắt, phát ra tiếng cười kỳ lạ.

Vừa nãy chính là nó, đã bắn nát cành cây nhỏ của Tống Thư Hàng.

Cười cười, đột nhiên nó dùng sức ho khan, dường như bị sặc.

Con quái vật ba mắt dùng nắm đấm đấm mạnh vào ngực mình, nhưng càng đấm càng ho.

Ho liền một trận xong, nó phun bọt mép ngã xuống đất, không ngừng co giật.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch Long tỷ tỷ: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Lần đầu tiên nhìn thấy kẻ địch vừa cười vừa cười, lại tự mình sặc ngã.

Đồng thời, những Thú Tu bò ra từ khoang thuyền của "Cự Thụ" đã thuần thục triển khai chiến đấu tay đôi với những quái vật này.

Đây chắc cũng là một phần của thí luyện? "Đã vậy thì." 66 con Thánh Viên kim loại trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng chấn động, cậu tiến lên một bước, một quyền đấm vào con quái vật đang ho sặc sụa phun bọt mép kia.

Ba ~~ "Khoan đã, cảm giác quyền không đúng." Thân hình Tống Thư Hàng nhanh chóng lùi lại.

Cú đấm này, cứ như đấm vào quả bóng bay vậy.

Có gian lận?

Đang suy nghĩ, con quái vật ba mắt này đột nhiên phân giải ra.

Sau đó, một phù văn tàn khuyết, rơi xuống nắm đấm của Tống Thư Hàng.

Từ phù văn, tuôn ra lượng lớn ký ức kinh nghiệm tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》... "Những phù văn này là gì?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Là điểm kinh nghiệm, điểm kinh nghiệm theo đúng nghĩa đen." Ký ức kinh nghiệm tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, đối với phần lớn người tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 mà nói, đều là thứ vô cùng quý giá.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói, hiện tại chúng hơi vô dụng.

Cậu không lâu trước vừa trải qua quá trình dung hợp "chấp niệm của Thánh Nhân" và "chấp niệm của Bất Diệt Chi Chủ", được cường hóa CPU nâng cấp, sự lý giải về 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 đã đạt đến một trình độ cực cao.

Cho nên những kinh nghiệm tu luyện này, đối với cậu mà nói tác dụng vô cùng hạn chế, ngay cả nhét kẽ răng cũng không đủ.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi: "Vậy ngươi có muốn cày một đợt điểm kinh nghiệm không?" "Thôi đi, không lãng phí thời gian nữa." Tống Thư Hàng lắc đầu: "Chúng ta tiến vào bước tiếp theo đi." Bạch tiền bối hỏi: "Bước tiếp theo là gì?" Đây là một vấn đề lớn...

Cô, Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ đều không biết giai đoạn tiếp theo của thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn. "Hay là, chúng ta tiếp tục đi tìm hạt nhân của cái 'trăng vàng' này đi." Tống Thư Hàng lại bẻ một cành cây trên người mình, đưa cho Bạch tiền bối. "Hướng 4 giờ, có thí luyện giả bị quái vật đánh gục rồi." Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại, liền thấy một Thú Tu bị lạc, bị mấy con quái vật hung tợn đè xuống.

Quái vật há to mồm, tham lam cắn xé Thú Tu.

Cứ như đã đói mấy trăm năm, cuối cùng cũng được khai bữa vậy.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, Luân Mệnh "Cự Xỉ Đao Luân" bay ra, liên tục chém hai con quái vật.

Nhưng số lượng quái vật bám trên người Thú Tu đó quá nhiều.

Những con quái vật còn lại, đã cắn mạnh vào người Thú Tu.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể của Thú Tu bị cắn trúng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, nhanh chóng mất đi nước, trở nên khô héo.

Sau hai nhịp thở, cậu ta đã biến thành một xác khô da bọc xương.

Hút khô Thú Tu xong, những con quái vật này trở nên nhanh nhẹn hơn, lao về phía các mục tiêu khác bên cạnh. "Cảnh này, sao ta lại cảm thấy quen mắt như vậy?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc nói.

Ngốc Mao của Sở các chủ khẽ lắc lư, nói: "Giống như những Thú Tu bị 'tà năng Cửu U' lây nhiễm mà Thanh Loan tiên tử đã gửi đến trước đó, sau đó bị Tống Thư Hàng dùng xúc tu chiếu hình hoa sen hút khô.

Cũng là như vậy, suy yếu ngã xuống đất, gầy trơ xương." Tống Thư Hàng: "... " Cái này cũng có thể kéo đến tôi ư? "Không có nguy hiểm tính mạng, chỉ là trở nên vô cùng suy yếu, bị hút khô sức mạnh, mấy tháng nữa là có thể khôi phục lại." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng: "Chậc, ngay cả trạng thái cũng giống như bị xúc tu của Tống

Thư Hàng hút khô.

Ta nghi ngờ những quái thú này tám trăm năm trước là người nhà với Tống Thư Hàng." "Tám trăm năm trước, tổ tông nhà tôi còn chưa ra đời nữa là." Tống Thư Hàng phản bác.

Ngoài ra, sau khi những quái vật kia hút khô sức mạnh của Thú Tu, Cự Thụ sẽ vươn ra cành cây, kéo những Thú Tu suy yếu đó về Cự Thụ, ném vào khoang.

Trong giai đoạn này, cho dù thí luyện thất bại cũng không có nguy hiểm tính mạng.

Nhiều nhất thì bị đưa về, nghỉ dưỡng mấy tháng, lại là hảo hán sống động như thường. "Những Thú Tu bị hút khô kia, trông có chút đáng thương." Vũ Nhu Tử da đen chui ra, lên tiếng.

Tống Thư Hàng nói: "Nhưng mà, dù sao cũng tốt hơn là mất mạng." "Ngoài ra, các ngươi có nhận ra không... những con quái vật này, có chút giống Tâm Ma." Vũ Nhu Tử da đen lại nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bổ sung: "Quả thật, hình thái tồn tại của những con quái vật này, rất tương tự với Tâm Ma." "Nói như vậy thì, quả thật có chút tương tự." Tống Thư Hư Hàng gần đây luôn tiếp xúc với Vũ Nhu Tử da đen, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, nên không xa lạ gì với hình thái của Tâm Ma. "Tổ hợp Chân Thực Huyễn Tượng + Tâm Ma sao?" Bạch Long tỷ tỷ trầm tư.

Bộ lộ này, rất giống với "Thiên Đế".

Thiên Đình viễn cổ được xây dựng trên cơ sở "Chân Thực Huyễn Tượng", mà vào giai đoạn cuối của thời đại Thiên Đình viễn cổ, Thiên Đế đã âm thầm nghiên cứu Tâm Ma.

Hơn nữa, nghiên cứu của cô ấy về Tâm Ma hiển nhiên đã có kết quả.

Điểm này có thể thấy từ "Tâm Ma hóa thân" của Vũ Nhu Tử.

Đây là sự trùng hợp sao? "Có cần bắt một con về nghiên cứu thử không?" Ngốc Mao của Sở các chủ hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu, cô không hứng thú với những con quái vật này. "Tôi muốn bắt một con thử xem." Tống Thư Hàng nói xong, cố gắng mở "Thế giới Hạch Tâm".

Nhưng quả nhiên, trong không gian thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn này, Thế giới Hạch Tâm bị hạn chế, giống như cảm giác khi ở trong thế giới Thiên Kiếp trước đó.

Mặc dù có thể cảm ứng được Thế giới Hạch Tâm, và cảm giác có thể mở nó ra.

Nhưng tiến độ mở ra vô cùng chậm, e rằng phải mất mười ngày nửa tháng, cậu mới có thể mở.

Tốc độ mạng tệ hại. "Vậy thì bắt một con đi." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Nói xong, nàng khẽ vẫy móng vuốt nhỏ của mình.

Một con quái vật hình chó bị sức mạnh của Bạch Long tỷ tỷ dẫn dắt đến, lao về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa hai tay ra, tạo tư thế khởi đầu quyền pháp, chuẩn bị cho con quái vật hình chó này một phát: "Phải kiểm soát tốt lực độ, không thể một phát đánh nát nó.

Cố gắng khống chế nó ở trạng thái hôn mê." Nhưng ngay khi con quái vật hình chó tiến vào phạm vi tấn công của Tống Thư Hàng...

đầu con quái chó đột nhiên biến mất.

Đồng thời, trên vị trí đầu của Tống Thư Hàng xuất hiện một mảnh bóng tối.

Đầu chó của quái vật chui ra từ trong bóng tối, hung hăng cắn về phía đầu Tống Thư Hàng.

Đó là thiên phú ẩn nấp trong bóng tối "kiểu không gian" của chúng. "Thư Hàng cẩn thận." Ngốc Mao của Sở các chủ lớn tiếng kêu.

Đồng thời, Ngốc Mao của nàng nhanh chóng "di chuyển", Ngốc Mao vốn được cấy ghép trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, theo đầu cậu chạy dọc xuống lưng.

Cái Ngốc Mao này, chỉ đơn thuần dùng để "quan sát" thế giới bên ngoài, tác dụng chính không phải là chiến đấu.

Tống Thư Hàng không ngờ, Ngốc Mao của Sở các chủ lại còn có chức năng "di chuyển".

Lúc này, miệng con chó lớn đã cắn mạnh xuống. "Hừ, đầu của tôi không phải điểm yếu đâu." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Cạch ~ Khi con chó lớn cắn xuống một miếng, nó vỡ mất một mồm răng chó.

Nó vẻ mặt ngơ ngác.

Trong đời chó của nó, không biết đã cắn bao nhiêu cái đầu.

Nhưng không nghi ngờ gì, cái đầu đang ở dưới miệng nó bây giờ, là cái cứng nhất.

Hơn nữa cứng đến quá đáng.

Lão Thiết, đầu ngươi rốt cuộc luyện kiểu gì mà cứng đến mức này?

Mẻ răng rồi a, răng đều vỡ hết rồi a!

Cái này đơn giản là không cho quái vật sống bằng cách "cắn" kiếm ăn nữa.

Tống Thư Hàng đưa tay túm lấy cái đầu chó đang cắn trên đầu mình, giật mạnh nó xuống.

Bạch Long tỷ tỷ đưa móng vuốt nhỏ ra, đặt mấy phong ấn lên người con quái vật hình chó. "Xong rồi." Tống Thư Hàng thử cho con quái vật hình chó này vào "Không gian vòng tay", nhưng thất bại.

Thế là, đành phải kéo nó đi theo. "Bạch tiền bối, nói cho chúng ta biết tiếp theo phải đi đâu đi!" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Bạch tiền bối. "Cứ giao cho ta." Bạch tiền bối nhẹ nhàng ném cành cây lên.

Lần này, Tống Thư Hàng theo dõi kỹ xung quanh, đề phòng lại có con quái vật không biết điều nào đó, đến phá hủy cành cây nhỏ của cậu.

Lần này, cành cây mà Bạch tiền bối ném lên rơi xuống đất một cách ổn định, chỉ về hướng 5 giờ.

Chương 2250

"Lần này cuối cùng cũng không có kẻ không biết điều nào ra quấy rối." Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù nói vậy, nhưng sâu trong lòng cậu lại có chút thất vọng.

Nếu lần này cành cây lại bị đánh nát, cậu đã chuẩn bị đề nghị Bạch tiền bối thử ném "chân thân" ra để dẫn đường, hiệu quả nói không chừng sẽ tốt hơn?

Nhưng phép thăm đường bằng cành cây lại thành công, hơi đáng tiếc.

Khoan đã...

Đậu má ~ không được, mình đang nghĩ cái gì vậy?

Tống Thư Hàng lập tức đánh tan ý niệm này, đè nén cái suy nghĩ táo bạo đó xuống sâu trong não hải, từng tầng phong ấn, khiến nó không bao giờ có ngày được nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

Sống sót hơn bất cứ điều gì. "Đi, tiến về hướng này." Ngốc Mao của Sở các chủ lại chạy về đỉnh đầu Tống Thư Hàng, đung đưa theo gió.

Bạch tiền bối nhặt cành cây lên, cùng Tống Thư Hàng, Bạch Long tỷ tỷ tiến về hướng 5 giờ.

Tống Thư Hàng trong tay kéo con quái chó rụng răng.

Con quái chó không ngừng giãy giụa, nhưng sức lực của nó căn bản không thể đối kháng với Tống Thư Hàng, thêm vào đó lại bị phong ấn, khiến sự giãy giụa của nó trở nên vô lực.

Móng vuốt của nó để lại bốn vết cào sâu trên mặt đất, trong tiếng kêu bi thương, bị kéo đi một cách cưỡng ép.

Những con quái vật khác xung quanh, nhìn Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ một cái xong, liền lặng lẽ quay đầu đi, chuyển mục tiêu tấn công sang các thí luyện giả khác.

Bởi vì tất cả các quái vật đều có thể nhận ra, ba người này không dễ chọc.

Sức mạnh của Bạch Thánh + Bạch Long + Bá Tống cộng lại, ngang ngửa 9/10 tổng sức mạnh của tất cả thí luyện giả lần này, còn vượt cả nửa giang sơn!

Nói chính xác hơn, là Bạch Thánh và Bạch Long, hai vị có danh xưng mang chữ "Bạch", đều thuộc hàng không thể chọc.

Còn Bá Tống, chỉ là phụ kèm thôi.

Thế là, ba người Tống Thư Hàng, cứ như vậy thoát khỏi giai đoạn thí luyện quái vật, một đường tiến về hướng "5 giờ".

Trong lúc tiến lên, Tống Thư Hàng đã thử tìm kiếm Tô Thị A Thập Lục và nhóm Đạo Nhân Bàn Xoay, nhưng tìm suốt một đường cũng không thấy A Thập Lục.

Giống như trước đó, Bạch Long tỷ tỷ có thể khóa chặt khí tức của A Thập Lục, nhưng nơi thí luyện có nhiễu loạn không gian.

Tống Thư Hàng đành tạm thời bỏ cuộc, xem giai đoạn thí luyện tiếp theo có thể gặp Tô Thị A Thập Lục không.

Sau khi tiến khoảng vạn mét, Bạch tiền bối lại lần nữa giơ cành cây lên, ném vào không trung.

Cành cây nhỏ của Tống Thư Hàng xoay tròn, cuối cùng cắm thẳng vào đất. "Cái này có nghĩa là gì?" Bạch Long tỷ tỷ tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng vuốt cằm nói: "Độn thổ hay phi thiên?" "Hướng cành cây là đầu, vậy là chỉ về phía bầu trời?" Ngốc Mao của Sở các chủ nói.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, sau đó rút cành cây này ra và ném lên không trung lần nữa.

Nhưng kết quả vẫn giống như trước, cành cây cắm vào đất, đầu nhọn hướng lên trời.

Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trên bầu trời, không có gì cả. "Chẳng lẽ giai đoạn thí luyện 'quái vật' chưa kết thúc, cho nên thông đạo thí luyện trên bầu trời chưa mở?" Bạch Long tỷ tỷ nói.

Bạch tiền bối khẽ mỉm cười, nói: "Bất kể thế nào, chúng ta cứ đi lên là được." Cô chân đạp hư không, bước lên cao.

Bạch Long tỷ tỷ theo sau.

Tống Thư Hàng trước tiên buộc con quái chó sang một bên, sau đó mới đi theo.

Mới vừa bước ba bước vào hư không, Tống Thư Hàng liền cảm thấy đỉnh đầu nặng trĩu, phảng phất như có một bàn tay vô hình đè lên đỉnh đầu cậu, muốn ép cậu từ trên không xuống.

Mỗi bước tiến lên, áp lực này lại càng mạnh.

Chân cậu đều xuất hiện vết nứt vì áp lực cường đại. 66 con Thánh Viên kim loại lại lần nữa được kích hoạt, lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Con đường thông lên trời, chính là thí luyện?

Nhưng Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ trông chẳng có chút áp lực nào, nhẹ nhàng đi lên cao. 【Chẳng lẽ lại là thí luyện chỉ nhắm vào thí luyện giả đã tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần

Công》?】Tống Thư Hàng nghiến răng, tiếp tục từng bước một đạp lên không trung.

Phía trước, khoảng trăm bước sau.

Bạch Long tỷ tỷ dừng lại, Bạch tiền bối và nàng đứng song song.

Cả hai quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bò đến năm mươi bước, lực đè trên đỉnh đầu càng lớn, đầu cậu suýt nữa bị ép rời khỏi thân thể mộc bản.

Cậu chỉ có thể dùng cả tay lẫn chân, thậm chí dùng 《Tăng Phát Thuật》 thôi sinh ra mái tóc dài, và dùng tóc ngưng tụ thành bàn tay, chống đỡ đầu.

Cuối cùng, cậu cũng bò đến độ cao trăm bước: "Đến rồi à?" "Đến rồi." Bạch tiền bối đưa tay, kéo Tống Thư Hàng lên.

Bạch Long tỷ tỷ thì đưa móng vuốt nhỏ ra, nhẹ nhàng vạch một đường về phía trước.

Trong hư không vốn không có gì, liền hiện ra một "Thần Long".

Thần Long dường như vẫn đang trong giai đoạn ngủ say, thân thể cuộn tròn lại, khóe miệng mơ hồ có một vệt nước dãi. "Quả nhiên, sau 'Siêu Cự Viên Vương', thì đến lượt 'Long' thừa nhận." Tống Thư Hàng điều chỉnh hơi thở của mình.

Vậy, làm sao để con "Long" này thừa nhận mình?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó đưa ra hai bàn tay tóc, ấn lên con Thần Long này.

Tay trái dùng 《Giám Định Bí Pháp》 để kiểm tra thực hư của Thần Long, tay phải dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 để kiểm tra độ sâu cạn của nó.

Bạch tiền bối: "..." Bạch Long tỷ tỷ: "..." Khoảnh khắc hai bàn tay tóc của Tống Thư Hàng tiếp xúc với "Thần Long", con Thần Long này bỗng nhiên trợn mắt. "Ể?

Đến chỗ ta nhanh vậy sao?

Chất lượng thí luyện giả khóa này cao thế à?" Thần Long lên tiếng.

Âm thanh nó phát ra là ngôn ngữ rồng.

May mà có Bạch Long tỷ tỷ ở bên cạnh phiên dịch, không phải lo lắng vấn đề giao tiếp.

Lúc này, hai pháp thuật trên bàn tay tóc của Tống Thư Hàng đã khởi động. 《Giám Định Bí Pháp》ở tay trái, ánh sáng lóe lên.

Một cơn đau yếu ớt dâng lên não Tống Thư Hàng.

Giám định thất bại.

Thất bại quen thuộc.

Hơn nữa cái giá của thất bại cũng rất thấp, thậm chí không có vết thương nào.

Tình huống này, Tống Thư Hàng vẫn là lần đầu gặp phải.

Thông thường mà nói, nếu giám định thất bại thì đều là gặp phải tồn tại siêu nhiên "không thể giám định", hoặc cái giá giám định vượt quá giới hạn mà Tống Thư Hàng có thể chịu đựng, dẫn đến 《Giám Định Bí Pháp》bị cưỡng chế gián đoạn.

Hai trường hợp này, ngay cả khi "giám định thất bại", cái giá phải trả vẫn cực kỳ lớn.

Nhưng cái giá lần này, gần như bằng không.

Đang suy nghĩ, ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》trên bàn tay tóc còn lại của Tống Thư Hàng đồng thời biến hóa.

Thần Long khổng lồ, ngẩng đầu phát ra một tiếng rồng ngâm ~~ Vừa tỉnh dậy, liền gặp được mát-xa gà, sảng khoái vãi.

Thần Long cúi đầu xuống, nhìn về phía Tống Thư Hàng, đôi mắt vốn còn mang vẻ buồn ngủ, đã tỉnh táo lại.

Trong đồng tử khổng lồ của nó, tràn đầy vẻ tán thưởng. "Thí luyện giả trẻ tuổi, ngươi rất biết cách làm ăn mà." Thần Long lên tiếng.

Bạch Long tỷ tỷ ở bên cạnh phiên dịch.

Xem ra, Thần Long rất ưng ý 《Dưỡng Đao Thuật》.

Đã ưng ý thì mọi chuyện đều dễ nói.

Tống Thư Hàng mái tóc dài tán loạn, hóa thành hai mươi nắm đấm, đồng loạt ấn lên người Thần Long.

Đồng thời, hai tay mộc bản của cậu cũng ấn lên. 《Dưỡng Đao Thuật》×22, thi triển tức khắc!

Thần Long ngẩng đầu, trên người đại phóng quang mang, chói mắt như mặt trời mọc.

Nửa ngày sau, quang mang thu liễm.

Thần Long cúi đầu nói với Tống Thư Hàng: "Rất tốt, thí luyện giả trẻ tuổi, ta rất ưng ngươi." "Có hứng thú ở lại làm công cho ta không?

Tiền công dễ nói mà." Thần Long cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, tiếp tục nói.

Bạch Long tỷ tỷ tiếp tục ở bên cạnh phiên dịch cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Đây là nhìn trúng mình?

Muốn giữ mình lại một cách cưỡng ép? "Con rồng này là nghiện

《Dưỡng Đao Thuật》rồi à?

Không sợ cuối cùng sẽ trở thành một con rồng phế vật sao." Ngốc Mao của Sở các chủ vui vẻ nói.

Bạch Long tỷ tỷ suy nghĩ một chút, thuận miệng phiên dịch nguyên văn lời của Sở các chủ cho Thần Long.

Sở các chủ: "..." Suýt nữa quên mất Bạch Long là tình địch của nàng, mặc dù bình thường vì Tống Thư Hàng và A Thập Lục mà sự hợp tác giữa họ cũng khá vui vẻ.

Nhưng khi thực sự bóc phốt, vị "Kim Long Thủy Tổ" của Thiên Đình viễn cổ này thật sự không hề nương tay.

Chương 2251

Thần Long khẽ ho một tiếng: "Vị tiên tử tóc dài này ngươi hiểu lầm rồi, ta cảm thấy vị này, ơ?

Bá Tống...

Nho...

Long?

Sao một mình ngươi lại chiếm ba hiệu?" Trong chư thiên vạn giới, mọi người đều một người một hiệu, vì sao vị tiểu hữu này một mình lại có ba hiệu?

Bạch Long tỷ tỷ tiến vào chế độ tự động phiên dịch, vẻ mặt không biểu cảm làm máy phiên dịch giữa nhóm Tống Thư Hàng và Thần Long. "Tiên tử tóc dài?" Lòng Sở các chủ nghẹn.

Tống Thư Hàng mái tóc ma thuật bay lượn, đáp: "Ba hiệu chỉ là một chút kỳ ngộ nhỏ, vị Long tiền bối này cứ gọi tôi là Bá Tống là được." Câu chuyện về ba hiệu quá dài, kể ra phải mất nửa ngày. "Vậy thì gọi ngươi là Bá Tống đi, thực ra ta cảm thấy gọi Bá Long thân thiết hơn." Thần Long đáp: "Thực ra ta cảm thấy chiêu pháp thuật khiến người ta rất sảng khoái của tiểu hữu Bá Tống này, hoàn toàn có thể dùng trong 'thí luyện'.

Cho nên, ta mới muốn ngươi làm công cho ta.

Nói thật, mấy năm gần đây, linh cảm của ta có chút khô cạn, không biết phải dùng phương án gì để trắc nghiệm các thí luyện giả của 'thí luyện Thánh Sơn địa'.

Nhưng vừa nãy, khi cảm nhận được chiêu pháp thuật của tiểu hữu Bá Tống, linh cảm của ta liền tuôn trào không ngừng." "Cho nên, ý làm công là muốn tôi ở lại để cày 《Dưỡng Đao Thuật》 cho tất cả thí luyện giả sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Nghĩ kỹ lại, đột nhiên cảm thấy khá kích thích. "Chính là như vậy, lương bổng ưu đãi nhé." Đôi mắt Thần Long tràn đầy ý cười.

Tống Thư Hàng chỉ vào mình, nói: "Nhưng tôi cũng là thí luyện giả." "Ngươi thì không phải có vị Long tiên tử này rồi sao?

Ngươi dẫn Long tiên tử vào, thỏa mãn điều kiện ẩn, coi như đã qua cửa rồi.

Ta thừa nhận ngươi.

Ta có thể ban cho ngươi một lời chúc phúc, cường hóa một chút cường độ 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của ngươi bây giờ." Thần Long lên tiếng.

Sự thừa nhận của nó, chính là một loại nghi thức.

Trong thế giới thí luyện trăng vàng này, sự thừa nhận của Thần Long có thần uy "ngôn xuất pháp tùy" (nói ra là thành pháp thuật). 66 Thánh Viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, lại lần nữa được cường hóa.

Trên thân thể đúc bằng thép của chúng nổi lên từng đạo văn lộ màu vàng kim, giống như hình xăm.

Những văn lộ màu vàng kim này, cuối cùng hình thành hình xăm "Long" sống động như thật, vô cùng uy vũ và đẹp mắt.

Sau khi hình xăm Long vàng kim xuất hiện, trong lòng Tống Thư Hàng liền dâng lên một cảm giác, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 vào khoảnh khắc này, mới tính là hình thái hoàn chỉnh.

Trước đây chỉ là lực Thánh Viên, bây giờ thì, cậu toàn lực thôi động thần công này, mới có thể bạo phát ra Thánh Viên + Long Lực!

Ánh vàng tán đi.

Đại Thánh Viên thu lại kinh thư Nho gia, nó vén áo Nho của mình lên, ngắm nhìn long văn trên người.

Vài nhịp thở sau.

Đại Thánh Viên đột nhiên ôm mặt khóc rống.

Những Tiểu Thánh Viên kia, cũng đồng loạt đưa tay vén áo Nho trên người mình.

Phản ứng của chúng cũng giống Đại Thánh Viên, một lát sau liền ôm mặt khóc lớn.

Cứ như bị ô uế vậy, khóc rất dữ dội.

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác: "???" Tình huống gì vậy?

Cậu ngày càng không hiểu tâm tư của những món treo trên người mình.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, rồi lên tiếng: "Có lẽ những Nho Viên này của ngươi cảm thấy hình xăm và văn hóa Nho gia tương phản?

Cho nên nhìn thấy hình xăm trên người mình xong, liền khóc rống lên?" Dù sao Nho gia có câu nói "thân thể phát phu, thụ chi phụ mẫu, bất cảm hủy thương" (Thân thể tóc tai, da thịt, đều là do cha mẹ ban cho, không dám hủy hoại). "Đây không phải hình xăm chứ?" Tống Thư Hàng nói: "Cái loại kim văn này chỉ là vẽ lên thôi, nhiều nhất thì tính là hội họa trên người Viên?

Hoặc là hình xăm dán, có gì mà phải khóc chứ?" Tiếng khóc của Đại Thánh Viên, lập tức dừng lại.

Nó lại buộc chặt áo Nho, lật kinh văn Nho gia ra: "Diệu diệu diệu ~ diệu diệu diệu ~" Một đám Tiểu Thánh Viên, bám sát gót lão đại.

Thần Long cúi đầu nhìn sự biến hóa của "chiếu ảnh Thánh Viên" của Tống Thư Hàng.

Nói thật, nó cũng coi là sống lâu thấy rộng.

Nhưng, cái chiếu ảnh Thánh Viên của tiểu hữu Bá Tống này, nó vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Quá kỳ quái, cũng quá thú vị.

Rất muốn giữ tiểu gia hỏa này lại làm công cho mình.

Cái pháp thuật tên 《Dưỡng Đao Thuật》kia, sảng khoái vãi chưởng. "Ta lại ban cho tiểu đạo hữu một gợi ý, đây là gợi ý chỉ những thí luyện giả có mang theo 'Long' vào, mới có thể nhận được từ ta." Thần Long lại lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, nó quay đầu nhìn Bạch Long tỷ tỷ một cái, nói: "Tiểu hữu Bá Tống ngươi chỉ cần kết hợp với Bạch Long tiên tử, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》của ngươi, còn có thể tiến thêm một tầng nữa, bước vào giai đoạn cuối cùng.

Long văn trên Thánh Viên sẽ cụ hiện hóa ra, không còn là hình xăm, mà là sự kết hợp một Viên + một Long thực sự.

Đây mới là hình thái hoàn thành thực sự của 《Thánh Viên Long Lực Thần Lực》.

Nếu thần công của ngươi đạt đến hình thái này, khi đó tiến vào sâu nhất nơi thí luyện, tỷ suất lĩnh ngộ 'tổng cương truyền thừa' có thể tăng lên hai thành!" Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch một cách máy móc, nhưng vừa phiên dịch xong, nàng liền cứng đờ.

Kết hợp là cái quỷ gì?

Ngốc Mao của Sở các chủ khẽ rung rung, dùng giọng điệu dịu dàng nói: "Kết hợp?

Thư Hàng, chuyện liên quan đến việc ngươi có thể lĩnh ngộ được 'tổng cương' của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 hay không, con đường tu hành phải từng bước vững chắc, không được có sai sót.

Ngươi và Bạch Long đạo hữu kết hợp đi...

Tương lai dù ngươi có bạn gái, ta cũng có thể ra mặt giải thích cho ngươi.

Nha ~~ Thả tay ra, thả móng vuốt ra!" Bạch Long tỷ tỷ dùng sức túm lấy Ngốc Mao của Sở các chủ, Sở các chủ lớn tiếng kháng nghị.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, cảm thán: "Hai vị tiền bối tình cảm thật tốt." Mắt cậu tự động lọc, dưới sự bổ não của cậu...

Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng, khẽ vuốt ve Ngốc Mao của mỹ nhân lười biếng Sở các chủ.

Nhưng nếu không lọc thì, phong cách của hai vị tiên tử tiền bối sụp đổ đến tan nát cõi lòng.

Lúc này, Thần Long lại lên tiếng: "Cái 'kết hợp' ta nói, là sức mạnh của ngươi và sức mạnh của vị Bạch Long tiên tử này kết hợp, quá trình này ta có thể dẫn dắt." Bạch Long tỷ tỷ dừng móng vuốt nhỏ, lập tức phiên dịch câu nói này. "Ngoài ra, đạo hữu ngươi có biết Nguyên Anh cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả không?" Thần Long nói đến đây, đột nhiên lại cứng đờ.

Nó phát hiện ra một BUG, cái Bá Tống có ba Thánh hiệu này, sao lại chỉ là cảnh giới Lục Phẩm? "Ừm, tôi biết.

Cảnh giới Tôn Giả thì, liền trên hóa Anh." Tống Thư Hàng đáp.

Thần Long dừng một chút, nó cố tình bỏ qua BUG, nói: "Sai, Nguyên Anh không trải qua mang thai sinh ra đều là tà đạo." Tống Thư Hàng: "..." Câu thoại này, sao mình lại cảm thấy quen thuộc vậy?

“Quỷ quái thật chứ!

Đây chẳng phải là lời thoại của Nho gia Thánh nhân trong cơn ác mộng ngày hôm qua của mình sao?” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nói với Bạch Long tỷ tỷ rằng cậu nghi ngờ mình đã vô tình rơi vào một ảo pháp nào đó và đang gặp ác mộng.

“Gì thế?

Bệnh của cậu lại tái phát à?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Tôi nghi ngờ hiện giờ mình đang nằm mơ, chị đánh tôi thử một cái đi, nhưng đừng mạnh tay quá...” “Ta sợ mình không khống chế được lực đạo đâu.” Bạch Long tỷ tỷ vung vẫy cái vuốt nhỏ, vừa trả lời Tống Thư Hàng, vừa không quên nhiệm vụ làm máy lặp lại phiên dịch cho cậu.

“Để ta.” Bạch tiền bối lên tiếng, anh gập ngón tay nhắm ngay trán Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng búng một cái.

Đoàng~~ Một tiếng vang như tiếng chuông lớn nổ ra, đầu Tống Thư Hàng bị búng bay ra ngoài, lao về phía Thần Long.

“Á đù!” Thần Long luống cuống tay chân đỡ lấy cái đầu của Tống Thư Hàng.

Vị Bạch Thánh này ra tay đáng sợ vậy sao?

Đã bảo là ra tay nhẹ thôi, đừng dùng sức quá, kết quả chỉ búng một cái mà bay luôn đầu của Bá Tống đạo hữu rồi?

“Đông đông đông.” Tóc của Tống Thư Hàng tung bay, một lọn tóc ngưng tụ thành bàn tay xoa xoa trán mình.

Cái đau thấu xương này là phản hồi chân thực từ nhục thân, báo cho Tống Thư Hàng biết đây không phải là ác mộng mà là thế giới thực.

Đối với một "bậc thầy chịu đau" như Tống Thư Hàng, đau đớn nhục thân, đau đớn linh hồn, đau đớn tinh thần hay đau đớn trong mơ đều khác nhau, cậu có thể dễ dàng phân biệt được.

Bạch Long tỷ tỷ rất chuyên nghiệp khi dịch cả tiếng kêu thảm thiết của Tống Thư Hàng cho Thần Long nghe.

Thần Long nhìn Bá Tống Huyền Thánh trong vuốt mình, há hốc mồm mà không biết nói gì cho phải.

Lúc này, hai mươi cánh tay bằng tóc của Tống Thư Hàng dang ra hai bên, giống như hai đôi cánh vỗ mạnh.

Thế rồi, cậu cứ thế vỗ "cánh tay" bay về phía thân thể gỗ của mình, gắn cái đầu trở lại.

Thao tác này suýt chút nữa làm Thần Long sái cả thắt lưng.

"Long tiền bối...

Ngài có quen biết Nho gia Thánh nhân không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nếu đây không phải là ác mộng, cậu nghi ngờ vị Thần Long này và Nho gia Thánh nhân có mối quan hệ mờ ám nào đó.

"Thời Viễn Cổ, Thánh nhân lợi hại như thế, ai mà chẳng biết?

Năm đó Giới Thú Tu chúng ta cũng có một vị Trường Sinh Giả tọa trấn, vị đó từng đến hiện thế khiêu chiến Nho gia Thánh nhân, rồi bị đánh cho khóc nhè chạy về." Thần Long chậm rãi nói.

Nó vừa nói vừa rơi vào ký ức, giọng điệu đầy vẻ tang thương.

Những tồn tại băng qua hàng vạn năm lịch sử này, hễ cứ hoài niệm là lại tạo ra cái khí trường như thế.

Đó là mùi vị của thời gian.

Tống Thư Hàng nhìn sang Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh, rồi nhìn mầm cây của Sở các chủ trên đầu mình, lại thêm Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử.

Cũng là những tồn tại sống từ thời Viễn Cổ đến nay, nhưng mấy vị này hoàn toàn chẳng thấy chút “mùi vị thời gian” nào cả.

Chương 2252

Lúc Sở các chủ còn ở Bích Thủy Các thì còn đỡ một chút.

Tuy lười biếng nhưng vẫn cho người ta cảm giác về một “phế mỹ nhân”, mang theo chút phong vị lịch sử.

Nhưng từ khi Bích Thủy Các được Sở các chủ Hai kế thừa, cô ấy như trút bỏ được gánh nặng, giờ muốn thấy dáng vẻ phế mỹ nhân đó cũng khó.

“Long tiền bối, ngài không có quan hệ riêng với Nho gia Thánh nhân sao?” Tống Thư Hàng hỏi thêm.

Thần Long lắc đầu: “Sự tồn tại của ta khá đặc thù, luôn sống trong thế giới thử thách của Thánh Sơn này.

Nho gia Thánh nhân chưa từng đến đây, cũng không tiếp xúc với ta.” “Vậy nãy giờ ngài nói về chuyện ‘Nguyên Anh là mang thai mà ra’ là thế nào?” Tống Thư Hàng truy vấn.

“Ta thấy cảnh giới của Bá Tống đạo hữu đang ở Lục phẩm, đã ngưng tụ Mệnh Luân, đang xung kích bình cảnh ‘Luân Hậu Thập Trọng Thiên’.

Với tình hình của cậu, trong vòng trăm năm chắc chắn sẽ ngưng tụ Nguyên Anh, xung kích cảnh giới Thất phẩm.” Thần Long cúi đầu, ra vẻ cao thâm mạc trắc.

Bạch Long tỷ tỷ hơi khựng lại một chút, sau khi suy nghĩ, cô vẫn dịch nguyên văn cho Tống Thư Hàng.

“Ách...

Vâng, đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu, không sai, trong vòng trăm năm đúng là cậu sẽ ngưng tụ Nguyên Anh, xung kích Thất phẩm.

Điểm này cậu cực kỳ tự tin.

Dù sao thì Bạch tiền bối Hai cũng đã giúp cậu bổ sung đầy đủ chín đường Long văn, với tư chất này mà không lên được Thất phẩm Tôn Giả thì quá làm mất mặt Bạch tiền bối Hai rồi.

“Luân Hậu Thập Trọng Thiên, sau đó là Thiên Thượng Hóa Liên, cuối cùng là Liên Khai Hóa Anh.

Đây là lộ trình của tu sĩ bình thường.

Trong đó bước ‘Thiên Thượng Hóa Liên’ là giai đoạn ôn dưỡng, tiêu tốn nhiều thời gian nhất.

Điểm này chắc Bá Tống tiểu hữu cũng hiểu rõ?” Thần Long chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Bước “Thiên Thượng Hóa Liên” là giai đoạn tu sĩ tích lũy năng lượng để ngưng tụ Nguyên Anh.

Đây là công phu mài sắt nên kim, cực kỳ tốn thời gian.

Thậm chí có Lục phẩm Chân Quân bị kẹt ở bước này suốt cả nghìn năm, có người tuổi thọ không đủ còn bị kẹt chết ở cảnh giới này luôn.

Thần Long khẳng định Tống Thư Hàng sẽ hóa Anh trong vòng trăm năm đã là coi cậu là siêu cấp thiên tài, căn cơ vững chắc rồi.

“Trong tình huống bình thường, dù thiên phú của cậu có mạnh đến đâu, giai đoạn này vẫn cần lượng lớn thời gian để ôn dưỡng.

Nhưng giờ cậu có Chân Long phối hợp, cộng thêm bản đầy đủ của Thánh Viên Long Lực Thần Công, phương thức sinh ra Nguyên Anh của cậu không cần phiền phức như vậy, hoàn toàn có thể thông qua cách ‘mang thai’ để nó ra đời thuận lợi và nhanh chóng hơn.”

Thần Long mỉm cười: “Cách mang thai sinh Anh này có thể giúp cậu giảm bớt ít nhất năm mươi năm khổ tu khi xung kích cảnh giới Nguyên Anh.

Ta có thể bảo đảm cậu sẽ sinh ra Nguyên Anh trong vòng năm mươi năm!” Sinh Nguyên Anh trong vòng năm mươi năm?

Tống Thư Hàng gãi đầu, đây quả là một phương án khá hấp dẫn.

“Long đạo hữu cần chúng tôi làm gì?” Bạch tiền bối trực tiếp hỏi.

Anh bắt đầu hứng thú với cách mang thai sinh Nguyên Anh mà Thần Long mô tả.

“Hỏi hay lắm.” Thần Long mỉm cười: “Bá Tống đạo hữu đã không muốn làm nhân viên dài hạn, vậy có muốn làm nhân viên thời vụ cho ta không?

Sau khi xong việc, ta sẽ coi đó là thù lao để dạy cậu và vị Bạch Long tiên tử này cách kết hợp, hơn nữa ta còn có thể trực tiếp hướng dẫn.” “Nhân viên thời vụ?” Khóe miệng Tống Thư Hàng giật giật.

Bạch tiền bối lại hỏi: “Làm nhân viên thời vụ là làm gì?

Thay ngài rèn luyện những thí sinh tham gia thử thách sao?” “Đúng, chính là thế.” Thần Long cười ha ha: “Làm không?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối gật đầu: “Tôi cảm thấy... làm giám khảo thử thách chắc vui lắm.

Hơn nữa, nếu cậu gặp được A Thập Lục, còn có thể nương tay cho cô bé.” Bạch tiền bối đúng là quá cơ trí.

Nhưng mà chuyện nương tay này nói ra một cách quang minh chính đại như vậy có thật sự ổn không?

“Công việc thời vụ này, tôi nhận.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói với Thần Long.

Tống mỗ hôm nay cũng muốn làm giám khảo một lần.

“Cậu chắc chắn muốn nhận việc này chứ?” Mầm cây của Sở các chủ đu đưa theo gió, nói: “Nhân viên thời vụ thường là kẻ đổ vỏ đấy.” Tống Thư Hàng hào hùng đáp: “Không vấn đề gì, nhận luôn.” Thứ nhất là vì Bạch tiền bối muốn chơi, thứ hai là tiện tay giúp A Thập Lục một chút, dại gì không làm?

Có Bạch tiền bối ở đây, lỡ như có chuyện gì cần người “đổ vỏ” thì chắc chắn cũng không đến lượt cậu, mà sẽ tính vào nhân quả của thế giới, nên tâm thái của Tống Thư Hàng cực kỳ thoải mái.

“Vậy thì hợp đồng thành lập.” Thần Long vung vuốt, bắt đầu chuyển một phần quyền hạn của mình cho Tống Thư Hàng.

Đây là quyền hạn của giám khảo thử thách.

Phàm là thành viên vượt qua thử thách của Tống Thư Hàng thì có thể đến chỗ Thần Long nhận “Long chúc phúc”, nâng cấp Thánh Viên Long Lực Thần Công, thêm hình xăm rồng cho Thánh Viên.

Về nội dung thử thách, Thần Long cho Tống Thư Hàng quyền hạn tối đa, không can thiệp vào phương pháp của cậu, yêu cầu duy nhất là cường độ thử thách phải đạt chuẩn.

Ngoài ra, Thần Long còn chia cho Bạch Thánh và Bạch Long tiên tử một phần quyền hạn phụ trợ vì thấy họ có vẻ rất hứng thú.

Mua một tặng hai, quá lời rồi.

Kiểu này giống như mua một củ khoai tây mà được tặng hai khối vàng có cùng thể tích vậy.

Thần Long đắc ý bay sang một bên, âm thầm chuyển sang chế độ khán giả.

Nó khác với Siêu Cự Viên Vương.

Mỗi năm thử thách của Siêu Cự Viên Vương đều cũ rích, chủ yếu là đưa thí sinh lên Kim Nguyệt.

Còn nó mỗi năm đều nghĩ ra đủ trò mới để hành hạ thí sinh, lâu dần cũng cạn ý tưởng.

Nó sắp không nghĩ ra cách nào mới để hành mấy con thú tu nữa rồi.

Hy vọng nhân viên thời vụ Bá Tống tiểu hữu này có thể mang lại cho nó bất ngờ, tiện thể giúp nó mở mang đầu óc về các trò thử thách mới.

Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ hạ xuống mặt đất.

“Bạch tiền bối, anh nói xem nội dung thử thách của chúng ta nên làm thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cứ dùng ‘Thuật Giám Định Cường Giả’ cho nhanh.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đề nghị, phương án này thực tế nhất, nhìn phát biết ngay có phải cường giả hay không.

“Phương án này nếu được thì tôi hy vọng nó đừng có đất diễn.” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Cậu đã ban phát quá nhiều “yêu thương” cho chư thiên vạn giới rồi.

Gần đây thấy lượng “yêu thương” tiêu hao quá nhiều, cần phải tiết chế lại một chút để làm mờ nhạt ấn tượng của mọi người về mình, tích cóp nhân phẩm.

Sau này nếu cậu có thăng cấp Bát phẩm Huyền Thánh, thực sự “Hiển Thánh trước mặt mọi người” thì nhân khí tích cực cũng nhiều hơn một chút.

“Cái Nhìn Mang Thai cứ để dành làm đòn cuối đi.” Bạch tiền bối cũng đồng ý, vì một khi Cái Nhìn Mang Thai tung ra thì cơ bản chẳng ai miễn nhiễm được, vậy thì thử thách gì nữa?

Tuy nhiên, dù không sử dụng trực tiếp nhưng vẫn có thể đưa Cái Nhìn Mang Thai vào “danh sách thử thách” để kiểm tra cường độ tâm lý và ý chí của thí sinh.

“Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, là tâm ma thì chắc các bạn có cách tạo ra một loạt ảo ảnh của Thư Hàng chứ?

Không cần sức tấn công, chỉ cần ảo ảnh thuần túy là đủ.” Bạch tiền bối hỏi.

“Tạo ảo ảnh thì đơn giản, dù sao bản thể Thư Hàng cũng ở đây.

Chỉ cần copy paste là xong.” Tâm ma Xích Tiêu Kiếm trả lời.

“Tốt lắm.” Bạch tiền bối gật đầu: “Một lát nữa hãy sao chép vài ảo ảnh Thư Hàng đặt rải rác trong khu vực thử thách.

Sau khi thí sinh vào, hãy trình chiếu ảo ảnh đang làm động tác thi triển ‘Cái Nhìn Mang Thai’.

Có thể kiểm tra được ý chí của họ.” “Ý hay đấy, Vũ Nhu Tử, làm việc thôi.” Tâm ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Hắc bì Vũ Nhu Tử bước ra từ bóng của Tống Thư Hàng, lễ phép nhắc nhở: “Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng?

Quái Lệ Lục Đậu Phượng.” “Cái tên này có quỷ mới nhớ nổi.” Tâm ma Xích Tiêu Kiếm không nhịn được kêu lên.

Hắc bì Vũ Nhu Tử vẻ mặt ủy khuất, cô và tiền bối Xích Tiêu Kiếm bắt đầu sao chép dáng vẻ Tống Thư Hàng, sau đó theo yêu cầu của Bạch tiền bối, đặt các ảo ảnh vào khắp nơi trong khu vực thử thách.

Tống Thư Hàng thì lấy ra một cuốn sổ nhỏ bắt đầu ghi chép.

Lần tới nếu quay lại Hắc Long Thế Giới, cậu phải bố trí một hang động truyền thừa cho cậu thiếu niên Xích Đồng có duyên với mình.

Những phương pháp thử thách của Bạch tiền bối lần này cậu có thể sao chép nguyên bộ để dùng cho Xích Đồng.

“Đúng rồi, mọi người có từng trải qua chuyện gì đặc biệt kinh tâm động phách không?” Bạch tiền bối vuốt cằm hỏi.

Nếu có, anh có thể cải tạo chúng thành một phần của thử thách.

“Chắc là có không ít đâu.” Trong đầu Tống Thư Hàng lướt nhanh qua ký ức tu luyện của mình, thốt ra luôn: “Ví dụ như lúc vừa đón Bạch tiền bối xuất quan, tiền bối vấp chân một cái làm nổ tung một cái hố lớn, dọa tôi bủn rủn cả chân tay.” Mầm cây Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng khẽ đung đưa, rồi lặng lẽ bò từ đỉnh đầu xuống lưng cậu.

“Ừm, duyệt.” Bạch tiền bối gật đầu: “Đợi thí sinh tới, sau khi vượt qua khảo nghiệm ‘ý chí ảo ảnh’, Thư Hàng, cậu hãy lên biểu diễn vấp ngã một cái cho họ xem.” Tống Thư Hàng ngơ ngác: “???

Tại sao lại là tôi lên biểu diễn?” “Vì cậu là giám khảo mà.” Bạch tiền bối bình thản nói, tay anh cũng đang cầm một cuốn sổ nhỏ ghi chép cái gì đó.

“Cái đó...

Bạch tiền bối, tôi sợ lúc vấp ngã tôi không tạo ra được cái hố to như vậy đâu.” Tống Thư Hàng cố gắng vớt vát.

Bạch tiền bối mỉm cười với cậu: “Yên tâm đi, tôi sẽ dùng pháp thuật hỗ trợ cậu, đảm bảo hiệu ứng lúc cậu vấp ngã sẽ cực kỳ chấn động.” Tống Thư Hàng: “...” Mình lại tự đào hố chôn mình rồi sao?

“Ngoài ra, tôi đề nghị đưa ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của Thư Hàng vào luôn.” Tâm ma Xích Tiêu Kiếm sau khi đặt xong ảo ảnh lại đề nghị.

“Cái Chân Thực Huyễn Tượng giả của tôi không có lực sát thương gì mấy đâu?

Cùng lắm là sát thương Thiên Kiếp thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa, kết cục của cái huyễn tượng đó rất có thể là cậu đột ngột bị Ma Thần Trụ treo lên, kêu thảm rồi chết.

Mất mặt lắm.

“Cái ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ tôi nói không phải cái đó.

Mà là huyễn tượng ‘trải nghiệm cái chết’ mà cậu từng lộ ra ở Hắc Long Thế Giới ấy.” Tiền bối Tâm ma Xích Tiêu Kiếm không hổ là tâm ma, nhiều ý tưởng xấu thật.

Nó đang nói về những cái chết mà thiếu niên Xích Đồng từng trải qua từ ký ức của Tống Thư Hàng.

Cảnh tượng thế giới Kim Liên của Nho gia bị ngón tay của đại lão Bàn Cầu nghiền nát hết lần này đến lần khác, máu chảy thành sông.

Rồi đến trải nghiệm đau đớn khi “lấy thân luyện khí” lúc chế tạo bản mệnh pháp khí.

Chương 2253

Tiếp đó là lúc bế quan... chẳng hiểu sao lại nổ tan xác mà chết.

Ở Hắc Long Thế Giới, để giúp Tống Thư Hàng tránh Thiên Phạt, anh đã bị phân thân của Bạch tiền bối chém chết ngay lập tức, thái thành từng miếng nhỏ.

Rồi đến sự kiện thế giới Thiên Kiếp, cậu chọn [Tiếp nhận niềm vui của Cật Qua Thánh Quân] nên bị kéo vào thế giới Thiên Kiếp Cửu phẩm, chỉ kịp bảo vệ con gái Lý Âm Trúc còn bản thân thì bị đánh thành tro bụi... vân vân.

Những trải nghiệm đau đớn đó đã đúc kết nên một Tống Thư Hàng kiên cường như hôm nay!

“Không tệ.” Bạch tiền bối ghi vào sổ tay: “Cộng thêm vài ý tưởng của tôi nữa là đủ dùng rồi.

Mọi người cùng tay cùng chân, cố gắng dàn dựng bối cảnh trước khi nhóm thí sinh tiếp theo đến nhé!” *** Trạm đầu tiên của thử thách Kim Nguyệt.

Khó khăn lắm đám quái vật “dạng tâm ma” hung tợn mới bị tiêu diệt sạch sẽ.

Những thú tu tham gia thử thách cũng tổn thất không ít thành viên.

Những kẻ đáng thương đó bị quái vật hút khô thành người ròm, gầy trơ xương, dáng vẻ thê thảm như dân lao động bị tư bản bóc lột, khiến người nghe phải rơi lệ.

E là không có ba năm tháng thì không phục hồi nổi.

Cây cổ thụ khổng lồ ở giữa đường cuốn từng kẻ thất bại vào khoang thuyền.

Sau khi lũ quái vật bị giết sạch, cây cổ thụ rút rễ khỏi Kim Nguyệt, trong tiếng ầm vang, nó khởi hành quay về vị trí "Thánh Sơn Gia Nhĩ" của Giới Thú Tu, mang theo tất cả những kẻ thất bại.

Tất cả thí sinh còn lại đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

"Tiếp theo, tiến tới trạm kế tiếp." Một nữ thú tu tộc dê có vóc dáng cao ráo lên tiếng.

Đối với phần lớn thú tu tham gia thử thách, trạm tiếp theo mới là quan trọng nhất.

Tuy trong vùng thử thách Thánh Sơn Gia Nhĩ ẩn chứa quyển tổng cương truyền thừa cuối cùng của Thánh Viên Long Lực Thần Công, nhưng không phải mục tiêu của ai vào đây cũng là cái "truyền thừa cuối cùng" đó.

Mục tiêu của đa số thành viên Ngũ phẩm, Lục phẩm là nhận được sự thừa nhận của "Thần Long" ở trạm tiếp theo, để Thánh Viên Long Lực Thần Công của mình đạt tới trạng thái viên mãn, thêm hình xăm rồng cho hình chiếu Thánh Viên.

Đợi sau này họ thăng cấp Thất phẩm, Bát phẩm, Cửu phẩm, họ sẽ lại có thêm một cơ hội vào thử thách Thánh Sơn.

Lúc đó mới là lúc họ truy cầu quyển tổng cương truyền thừa cuối cùng.

"Mà này, lúc trước tôi thấy Bá Tống tiền bối và Bạch Thánh đã đi tới trạm tiếp theo rồi, không biết họ đã được Thần Long thừa nhận chưa nhỉ?" Một thú tu một sừng lên tiếng.

Các thành viên của Giới Thú Tu vừa yêu vừa sợ Bá Tống.

Sợ cái gì thì không cần nói nhiều, còn yêu là vì cậu mang tới phương án và thuốc điều trị nhiễm độc tà năng Cửu U cho Giới Thú Tu, thậm chí Bá Tống Huyền Thánh còn là chuyên gia trị liệu loại nhiễm độc này.

Trong số các thí sinh ở đây, có một phần đều có người thân bạn bè gián tiếp hoặc trực tiếp nhận ơn của Bá Tống Huyền Thánh.

“Nói chung tôi vẫn hy vọng Bá Tống tiền bối thuận lợi thông qua sự thừa nhận của Thần Long, và tốt nhất là anh ấy đã sang trạm tiếp theo nữa rồi.” Nữ thú tu tộc dê nói.

Vì đã nhận ơn của Bá Tống tiền bối nên mọi người đều không muốn thấy anh ấy thất bại.

Ngoài ra, mọi người cũng hy vọng sẽ không đụng mặt Bá Tống tiền bối trong lúc thử thách.

Thế nên việc Bá Tống Huyền Thánh đã vượt qua thử thách, thậm chí đã sang trạm tiếp theo, hay trạm tiếp nữa là kết quả tốt nhất cho mọi người.

“Với thực lực của Bá Tống tiền bối, chắc chắn sẽ bỏ xa chúng ta cả mấy con phố.” Một thú tu vảy rắn cười ha ha: “Biết đâu anh ấy đã sang mấy trạm sau rồi.

Thật lòng mà nói, chúng ta chẳng cần lo cho anh ấy làm gì.” Thú tu một sừng cũng cười: “Cũng đúng, một đám Lục, Thất phẩm chúng ta mà lại đi lo cho Bát phẩm Bá Tống Huyền Thánh tiền bối, đúng là không cần thiết.” Trong đám đông, Tô Thị A Thập Lục khẽ nhếch môi, không nói gì, chỉ lặng lẽ nghe đám thú tu bên cạnh khen ngợi Tống Thư Hàng.

Vì đã trải qua việc lũ quái vật nhảy ra từ bóng tối ở trạm đầu tiên nên khi tới trạm thứ hai, phần lớn thí sinh chọn đi theo nhóm để hỗ trợ lẫn nhau.

Chẳng bao lâu sau, nhóm thí sinh đầu tiên đã tới phạm vi trạm thứ hai.

“Đến rồi!” Thú tu vảy rắn nói.

“Cẩn thận, phía trước có một con quái vật bóng đêm!” Một thú tu lông đen nhắc nhở.

Chỉ thấy ở rìa trạm thứ hai, có một con quái vật bóng đêm dạng chó bị xích vào một cành cây nhỏ.

Con quái vật này ngước mắt lên, nhìn đám thí sinh một cách uể oải rồi lại nhắm mắt, nằm bẹp dưới đất giả chết.

“Sao đợt thử thách thứ hai này vẫn còn quái vật bóng đêm xuất hiện nhỉ?” Có thú tu cau mày.

Lũ quái vật này có thể ẩn mình trong bóng tối, cách tấn công quỷ dị, khó mà phòng bị.

Họ vừa vất vả giết sạch một lũ, không muốn đụng độ thêm đợt nào nữa.

“Để tôi đi thịt con quái vật này.” Thú tu vảy rắn nói.

Lúc này, nữ thú tu tộc dê vội vàng ngăn lại: “Đợi đã, đừng nóng nảy.

Tôi nhớ lúc Bá Tống tiền bối rời trạm đầu tiên, anh ấy có xách theo một con quái vật bóng đêm dạng chó.

Rất có thể con này là chiến lợi phẩm của tiền bối.” “Đúng thế, tôi cũng nhớ Bá Tống tiền bối có lôi theo một con chó đen.” “Nhưng sao chó của Bá Tống tiền bối lại bị xích ở đây?

Chẳng lẽ tiền bối vẫn chưa vượt qua thử thách trạm thứ hai?” “Xung quanh không thấy bóng dáng nhóm Bá Tống tiền bối, chẳng lẽ... anh ấy thất bại rồi?” “Với thực lực của Bá Tống tiền bối, không lý nào lại thất bại.

Có lẽ anh ấy xích con quái vật ở đây rồi tự mình đi tiếp sang trạm sau rồi?” “Chúng ta cứ đi vòng qua con quái vật này đi.” Thế là nhóm chín người thú tu đầu tiên vòng qua con quái vật bóng đêm dạng chó, bước vào phạm vi trạm thứ hai.

Ngay khoảnh khắc chân họ chạm vào ranh giới trạm thứ hai, họ cảm thấy trời đất quay cuồng.

Tiếp đó, chín người bị dịch chuyển theo chín hướng khác nhau. [Sức mạnh không gian?] Chín vị thú tu trong lòng kinh hãi, lập tức bày ra tư thế phòng thủ.

“Rè rè rè~” Lúc này, tiếng rè nhiễu khi điều chỉnh micro vang lên bên tai họ.

“Chào mừng đến với trạm thứ hai của thử thách Kim Nguyệt.

Tại đây, các bạn sẽ phải chấp nhận thử thách nghiêm khắc nhất.

Kẻ thành công sẽ nhận được sự thừa nhận của Rồng, nhận được Long chúc phúc.

Kẻ thất bại sẽ rơi vào địa ngục tuyệt vọng, vĩnh viễn không được luân hồi.” Một giọng nữ dịu dàng vang lên bên tai mọi người.

Sử dụng ngôn ngữ của Giới Thú Tu nên việc giao tiếp không có rào cản.

Chín vị thú tu nuốt nước bọt cái ực.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Ta cho mọi người mười giây, hãy tập trung tinh thần, mở to mắt, dựng lá chắn phòng ngự, đón nhận thử thách và đòn công kích nghiêm khắc nhất đi!” Chín vị thú tu tập trung tinh thần đến mức cao nhất.

Thánh Viên Long Lực Thần Công được kích hoạt triệt để, các loại biện pháp phòng thủ thi nhau xuất hiện.

Mắt họ chằm chằm nhìn về phía trước.

Ngay lúc đó...

Đột nhiên, một bóng dáng quen thuộc khiến các thú tu vừa kính, vừa yêu, vừa sợ đột ngột xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Sau khi bóng người này xuất hiện, một đôi mắt thâm thúy bỗng bừng sáng.

“Thế nào là yêu?” “Thế nào là hiếu?” “Có biết mẫu ái vĩ đại dường nào không?” Trong đôi mắt đó tỏa ra luồng sáng đáng sợ.

Vì chín vị thú tu đang tập trung tinh thần cực độ, mắt mở thao láo nhìn chằm chằm phía trước nên hoàn toàn không có chỗ để né tránh.

Thậm chí đến việc nhắm mắt lại cũng là một điều xa xỉ!

Không còn đường lui.

“Bá...

Bá...

Tống...” Chín vị thú tu đồng thanh kêu thảm, tâm lý lập tức sụp đổ quá nửa.

Họ đã nghĩ ra hàng nghìn hàng vạn phương án thử thách có thể xảy ra.

Nghĩ tới rất nhiều áp lực tàn khốc.

Nhưng họ hoàn toàn không ngờ Bá Tống Huyền Thánh lại phục kích ở đây.

Bá Tống tiền bối cũng là người tham gia thử thách mà, sao lại biến thành một phần của thử thách thế này?

Đã bảo mọi người đều là thí sinh, sao anh lại âm thầm biến thành giám khảo rồi?

Các thú tu đoán trúng quá trình nhưng không đoán trúng kết cục.

Họ biết quá trình sẽ rất nghiêm khắc, nhưng không ngờ cái sự nghiêm khắc này lại do chính tay Bá Tống tiền bối mang tới.

Khi đôi mắt của Bá Tống tiền bối sáng lên, cả thế giới như chìm vào bóng tối.

Dù hiệu ứng “Cái Nhìn Mang Thai” còn chưa xuất hiện, bụng của các thú tu đã bắt đầu đau ảo rồi.

“Vấn đề là, tôi đã rất thấu hiểu mẫu ái rồi.” Thú tu vảy rắn lệ rơi đầy mặt: “Hơn nữa tộc chúng tôi đẻ trứng, mẫu ái của chúng tôi không đau đớn đến thế.

Tiền bối dùng Cái Nhìn Mang Thai với những loài đẻ trứng như chúng tôi là không công bằng!” “Vọng thiên, gã này nói có lý thật đấy.” Tống Thư Hàng nhất thời không biết cãi sao.

Người đứng trước mặt thú tu vảy rắn tuy là ảo ảnh của Tống Thư Hàng, nhưng cậu cùng Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ và Thần Long đang thông qua màn hình giám sát quan sát phản ứng của các thú tu khi đối diện với “ảo ảnh Tống Thư Hàng”.

Dù sao mọi người cũng cần thông qua màn hình để chấm điểm “cường độ ý chí”, cuối cùng lấy điểm trung bình xem thí sinh có đạt hay không.

Ngoài ra, để mọi người đều hiểu được ngôn ngữ thú tu, màn hình giám sát có kèm phụ đề dịch thuật đầy đủ. [Cái Nhìn Mang Thai đối với sinh mệnh đẻ trứng có lẽ hơi bất công thật.

Lần sau nếu gặp lại Thánh nhân Vân Đoan Mạn Bộ trong mơ...] Tống Thư Hàng nghĩ đến một nửa rồi cười khổ lắc đầu.

“Tóm lại, chấm điểm cho chín vị này đi.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Mầm cây của Sở các chủ: “Chấm cho ai trước?” “Chấm cho thú tu vảy rắn trước đi, thang điểm mười, phản ứng của anh ta tôi cho 6 điểm.” Tống Thư Hàng nói, ít nhất vị thú tu này cũng chỉ ra được điểm thiếu sót của Cái Nhìn Mang Thai, có thể cộng thêm điểm.

“Ta cho 4 điểm thôi, không thể nhiều hơn.” Bạch Long tỷ tỷ nghiêm khắc lạ thường.

Bạch tiền bối vuốt cằm nói: “Không cần nghiêm khắc thế đâu, tôi thấy anh ta khá vui tính.

Có thể cho 6 điểm.” Thần Long lấy sổ ra ghi chép: “Vậy tính trung bình, thú tu vảy rắn 5.3 điểm.” “Tiếp theo là vị tiên tử tộc dê này, khi đối mặt với Cái Nhìn Mang Thai, ngoại trừ lúc đầu kinh hãi ra thì toàn bộ quá trình khá bình tĩnh.

Có thể cho 8 điểm.

Chương 2254

Phản ứng của cô ấy làm tôi nhớ tới con tà ma Cửu U đẻ rất nhiều con kia.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu: “Phụ nữ khi đối mặt với Cái Nhìn Mang Thai đúng là có ưu thế hơn.

Đặc biệt là sau khi trải qua một lần, lần thứ hai khả năng miễn nhiễm sẽ tăng lên không ít.

Ta cũng cho 8 điểm.” Một lần lạ hai lần quen, lần sau sẽ đẻ thuận lợi hơn.

Chỉ cần đẻ đủ nhiều thì sẽ nảy sinh kháng tính với Cái Nhìn Mang Thai.

“Đồng ý, tôi cũng cho 8 điểm.” Bạch tiền bối nói.

Thần Long tiếp tục ghi chép: “Vậy điểm trung bình là 8.” Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ nhanh chóng chấm điểm xong cho chín thí sinh, Thần Long ở bên cạnh tính toán điểm trung bình rồi ghi lại.

Bốn bên phân công hợp tác, phối hợp cực kỳ mượt mà.

Chín vị thú tu kêu gào nửa ngày nhưng hiệu ứng “Cái Nhìn Mang Thai” vẫn chưa xuất hiện.

Họ cúi đầu nhìn cái bụng phẳng lì của mình, rồi nhìn sang “Bá Tống Huyền Thánh” phía trước, đồng loạt nở nụ cười khổ.

“Hóa ra là ảo ảnh.” “Xem ra ảo ảnh của Bá Tống tiền bối cũng trở thành một phần thử thách rồi.” “Đây là thử thách năng lực phản ứng của chúng ta sao?” “Hay là kiểm tra tinh thần lực và ý chí của chúng ta?” “Nếu đây là một khâu kiểm tra, không biết chúng ta sẽ nhận được đánh giá thế nào nhỉ?” Chín thí sinh tuy bị dịch chuyển không gian chia tách nhưng các phương thức liên lạc từ xa giữa họ vẫn còn, họ đang trao đổi với nhau.

“Tiếp theo chúng ta phải cẩn thận hơn.

Biết đâu sẽ còn xuất hiện ảo ảnh khác của Bá Tống tiền bối.” “Nhưng đừng quá căng thẳng, không được để bị dọa như lần này.” “Dù có gặp lại bóng dáng ‘Bá Tống tiền bối’, chúng ta cũng phải tìm cách xác định xem đó là thật hay giả.” Trong lúc chín thí sinh đang trao đổi, họ bỗng thấy trời đất quay cuồng một lần nữa.

Năng lực không gian lại được kích hoạt.

Họ lại được tập trung về một chỗ.

“Chúc mừng quý vị đã vượt qua Thử thách 1, sau đây mời Bá Tống Huyền Thánh trao phần thưởng cho mọi người.” Giọng nói dịu dàng của người phụ nữ lại vang lên. [Đừng để nội dung của giọng nói này đánh lừa.] [Lần trước nếu không phải vì cái giọng này bảo chúng ta mở to mắt tập trung tinh thần thì chúng ta đã chẳng bị ảo ảnh của Bá Tống tiền bối dọa cho khiếp vía.] [Lần này chuẩn bị tâm lý cho kỹ, dù lát nữa hiện ra là ảo ảnh hay chân thân của Bá Tống tiền bối thì cũng đừng hoảng loạn.] Chín thí sinh âm thầm trao đổi với nhau.

Trong lúc họ đang bàn bạc, một bóng người xuất hiện trong hư không phía trước, chính là Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng mỉm cười với chín thí sinh.

Chín thí sinh đồng loạt cúi mắt, giữ sự tôn trọng cần thiết đối với tiền bối.

“Đầu tiên chúc mừng mọi người đã vượt qua Thử thách 1.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Nói xong, cậu chậm rãi tiến về phía trước.

Theo kịch bản, sau mười bước chân, cậu sẽ vấp ngã một cái sấp mặt ngay trước mặt chín thí sinh, tiện thể nổ ra một cái hố khổng lồ trên mặt đất. [Xin lỗi nhé các đạo hữu Giới Thú Tu.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đây đều là kịch bản của đạo diễn Bạch.

Đừng oán tôi nhé!

Một bước, hai bước, ba bước...

Đột nhiên, chân cậu trượt một phát, đổ rầm xuống đất.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: “???

Đạo diễn Bạch, kịch bản sai rồi, chẳng phải bảo mười bước mới ngã sao?

Tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý mà.” Đoàng~~ Tống Thư Hàng ngã xuống đất, phát ra tiếng va chạm nặng nề.

Nhưng hiện giờ cậu trừ cái đầu sắt ra thì cơ thể thực chất là gỗ.

Nếu không cố ý điều khiển thì khi đập xuống đất chẳng thể tạo ra hố lớn được.

Uỳnh~~ Ngay lúc đó, mặt đất đột nhiên nổ tung.

Tống Thư Hàng và chín thí sinh đều bị vụ nổ bao trùm.

Trong phút chốc, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngớt.

Trong đó, Tống Thư Hàng kêu đặc biệt nhiệt tình, cậu cũng có chút mưu đồ riêng.

Tuy uy lực vụ nổ đối với cậu chỉ như gãi ngứa, chút đau đớn này chẳng thấm vào đâu, nhưng con nào hay khóc thì mới có sữa bú, lúc này cứ kêu thảm một chút chắc chắn không sai.

Ngay lúc đó, nhóm thí sinh thứ hai cũng đã tới hiện trường.

Nhóm của Tô Thị A Thập Lục và Luân Bàn đạo nhân cũng nằm trong đợt thứ hai này.

Từ xa, mọi người đã nghe thấy tiếng kêu thảm thiết không ngớt trong bãi thử thách, cùng với tiếng nổ đáng sợ lúc nãy.

Tất cả thí sinh đều vô thức nuốt nước bọt.

Rốt cuộc là loại thử thách gì mà có thể khiến người ta kêu thảm đến mức đó?

Đặc biệt là trong đó có tiếng kêu của một người đàn ông nghe mà nát lòng, đúng nghĩa là tê tâm liệt phế.

Chủ nhân của tiếng kêu này rốt cuộc đang phải chịu đựng nỗi đau đớn khủng khiếp đến nhường nào?

Tô Thị A Thập Lục: “...” Tiếng kêu thảm này là của Thư Hàng phải không?

Nếu tiếng kêu này đúng là của Thư Hàng, vậy cậu ấy vẫn đang ở trong trạm thử thách thứ hai sao?

Hơn nữa, mức độ thử thách kinh khủng đến mức nào mà có thể khiến Tống Thư Hàng kêu thảm thiết như vậy?

Tô Thị A Thập Lục day day trán, trực giác mách bảo cô tiếng kêu này có vấn đề.

Nữ thú tu yếu ớt trong nhóm hỏi: “Luân Bàn ca ca, chúng ta vào trận không?” “Đợi một chút.” Luân Bàn đạo nhân ra hiệu cho cả nhóm ngồi xuống nghỉ ngơi một lát để dưỡng sức, đồng thời nhắc nhở: “Chúng ta cứ ngồi xuống tìm hiểu tình hình đã.

Theo kinh nghiệm của tôi, Thần Long ở trạm thứ hai thử thách Kim Nguyệt mỗi lần đều thay đổi quy tắc.

Chúng ta cứ đợi các thí sinh khác vào trước, âm thầm quan sát để lấy thông tin.” Đây là cách làm rất lý trí, vả lại cũng có không ít thí sinh có ý định giống Luân Bàn đạo nhân.

Tiếc là tất cả đều nằm trong tính toán của đạo diễn Bạch.

Khi nhóm Luân Bàn đạo nhân vừa ngồi xuống nghỉ ngơi được khoảng hai mươi giây, từ khu vực thử thách vang lên một giọng nữ dịu dàng, truyền thẳng vào tai họ: “Chào mừng mọi người đến với trạm thứ hai của thử thách Kim Nguyệt.

Tại đây, các bạn sẽ phải chấp nhận thử thách nghiêm khắc nhất.

Kẻ thành công sẽ nhận được sự thừa nhận của Rồng, nhận được Long chúc phúc.

Kẻ thất bại sẽ rơi vào địa ngục tuyệt vọng, vĩnh viễn không được luân hồi!” Luân Bàn đạo nhân ngẩn người.

Chúng ta còn chưa bước vào phạm vi trạm thứ hai mà?

Giây tiếp theo, nhóm Luân Bàn đạo nhân cảm thấy trời đất quay cuồng.

Đó là sức mạnh không gian, họ trực tiếp bị cuốn vào thử thách.

Phương án này đã chặn đứng cơ hội quan sát để lấy thông tin của các thí sinh.

“Tuyệt quá.” Thần Long cầm vuốt viết lia lịa vào cuốn sổ nhỏ.

“Ơ?

Là A Thập Lục, cô bé đi cùng nhóm Luân Bàn đạo nhân.” Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

Cô đã thấy bóng dáng A Thập Lục trong nhóm thí sinh thứ hai.

“Thập Lục tới rồi sao?” Tống Thư Hàng vẫn đang kêu thảm trong cái hố “vấp ngã nổ tung”, nghe thấy thế liền bật dậy khỏi hố, không kêu nữa, tinh thần hăng hái hẳn lên.

Tiếp đó, cậu lập tức dùng quyền hạn “Giám khảo thử thách” để tập hợp các thành viên trong tiểu đội của A Thập Lục lại một chỗ, thay vì bị đánh tản ra như các đội khác.

Những thí sinh khác trong đợt thứ hai đều bị phân tán đi các hướng.

Chỉ riêng tiểu đội của A Thập Lục là được tập trung hạ cánh tại một tọa độ.

Thần Long gãi gãi cằm, cuối cùng cũng ngầm đồng ý cho Tống Thư Hàng thao tác như vậy, đồng thời để lộ một nụ cười hiền hậu.

Luân Bàn đạo nhân lắc lắc đầu, thoát khỏi cảm giác chóng mặt do dịch chuyển không gian.

“Đây là đâu vậy ạ?” Cậu thiếu niên thú tu đệ tử của ông hỏi.

Luân Bàn đạo nhân trả lời: “Đây chính là trạm thứ hai của thử thách Kim Nguyệt, chỉ cần vượt qua thử thách là các con có thể giống như ta, nhận được Long chúc phúc, ngưng tụ Long văn trên mình Thánh Viên.

Cẩn thận nhé, thử thách ở trạm thứ hai này không hề đơn giản đâu.” Luân Bàn đạo nhân đã là Thất phẩm Tôn Giả.

Hồi còn ở cảnh giới Lục phẩm, ông đã từng tham gia thử thách Thánh Sơn Gia Nhĩ một lần và nhận được Long chúc phúc.

Giờ đây khi đã đạt tới cảnh giới Tôn Giả, ông lại vào Thánh Sơn lần nữa để lĩnh ngộ quyển tổng cương truyền thừa của Thánh Viên Long Lực Thần Công.

Đang nói chuyện thì giọng nói dịu dàng của người phụ nữ lại vang lên.

Vẫn là lời nhắc nhở hố người đó, bảo tất cả thú tu phải mở to mắt, tập trung tinh thần nhìn về phía trước. [Giọng nói này nghe sao mà giống giọng Sở các chủ tiền bối thế nhỉ?] Tô Thị A Thập Lục thầm nghĩ.

Trong khi cô đang suy nghĩ, giọng của Tống Thư Hàng vang lên bên tai tiểu đội A Thập Lục: “Lộ đề rồi đây, lộ đề rồi đây.

Chuẩn bị sẵn sàng đón nhận hình ảnh gây sốc thị giác của ‘Cái Nhìn Mang Thai’ nhé.

Nhưng đừng lo, đó chỉ là ảo ảnh thôi, cứ mạnh dạn lên, đừng có sợ.” Luân Bàn đạo nhân nghi hoặc nhìn quanh: “Hình như ta vừa nghe thấy giọng của Bá Tống tiền bối?” Cùng lúc đó, khi các thí sinh khác đang tập trung tinh thần mở to mắt nhìn phía trước...

ảo ảnh Tống Thư Hàng xuất hiện trước mặt tất cả thí sinh, đôi mắt thâm thúy truyền đạt sự vĩ đại của mẫu ái tới mọi sinh linh.

“Bá...

Bá Tống?” Trong phút chốc, tiếng kinh hô của các thí sinh vang lên khắp nơi.

Còn tiểu đội A Thập Lục, vì đã được Tống Thư Hàng nhắc trước nên tuy có chút ngạc nhiên nhưng không hề hoảng loạn.

“Bá Tống tiền bối?

Sao anh ấy lại xuất hiện ở đây?” Thiếu niên thú tu hỏi.

“Đây chỉ là ảo ảnh của Bá Tống tiền bối thôi, nhưng mà Bá Tống tiền bối cũng là thí sinh mà, sao lại trở thành một phần của thử thách thế này?” Luân Bàn đạo nhân cau mày.

“Dù đã biết là ảo ảnh nhưng mà...” Nữ thú tu trong đội run rẩy lấy lọ thuốc ra, đổ hai viên rồi nuốt chửng.

Cô mắc chứng “hậu di chứng sau khi nghe Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp”, dù biết rõ là ảo ảnh nhưng vẫn không nhịn được mà phát bệnh.

“Vừa nãy là Bá Tống tiền bối nhắc nhở chúng ta sao?” Thiếu niên thú tu lại hỏi.

Nói đoạn, cả nhóm đều quay sang nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Chương 2255

Nghĩ đi nghĩ lại, chắc cũng chỉ vì A Thập Lục quen biết Bá Tống tiền bối thôi nhỉ?

Vậy đây tính là đi cửa sau sao?

Ban tổ chức giúp đỡ gian lận à?

“Tuyệt thật, cảm hứng của ta tuôn trào không dứt luôn.” Thần Long nhanh chóng ghi chép vào sổ tay, tiện tay copy luôn cái “tiếng nhắc nhở” của Tống Thư Hàng lúc nãy.

Chỉ cần có tiếng nhắc nhở đó, các thí sinh sẽ yên tâm hơn, thậm chí dám nhìn thẳng vào ảo ảnh của Bá Tống tiểu hữu.

Vậy nếu lúc đó mình tráo ảo ảnh của Bá Tống tiểu hữu thành các thử thách khác thì sao?

Ngay khoảnh khắc tâm lý thí sinh thả lỏng nhất mà tung ra thử thách nặng nề đến đáng sợ, hiệu quả chắc chắn sẽ cực kỳ cao!

Kéo Bá Tống tiểu hữu qua làm nhân viên thời vụ đúng là một quyết định quá sáng suốt.

“Tiếp theo là khâu thử thách thứ hai nhỉ?

Đến lúc biểu diễn vấp ngã, Thư Hàng định nương tay kiểu gì?” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng hỏi.

Khâu đầu tiên còn có thể âm thầm nhắc nhở, chứ phạm vi của “vấp ngã nổ tung” ở khâu thứ hai thì làm sao mà né kịp?

“Cứ chờ xem.” Thần Long lại nở nụ cười hiền hậu.

Thử thách vấp ngã nổ tung bắt đầu.

Nhóm thí sinh thứ hai vừa vào trận được tập trung lại một chỗ, còn nhóm thí sinh đầu tiên thì được chuyển sang khâu thứ ba – ác mộng của Bá Tống Huyền Thánh.

Tiểu đội của Tô Thị A Thập Lục lại hội ngộ với các thí sinh khác. [Thử thách của vòng này sẽ là nội dung gì đây?

Bá Tống Huyền Thánh có nhắc nhở chúng ta nữa không nhỉ?] Luân Bàn đạo nhân thầm nghĩ.

Trong lúc suy nghĩ, chân thân của Tống Thư Hàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Tống Thư Hàng nhìn về phía A Thập Lục, mỉm cười một cái.

Lần này cậu không truyền âm nhắc nhở nữa.

Sau đó cậu bước đi, một bước, hai bước, ba bước... bốn bước...

Đạo diễn Bạch lại không diễn theo bài bản rồi.

Lần trước ba bước đã nổ, lần này bước tới bước thứ tư rồi.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, tiếp tục bước đi.

Sau bước thứ sáu, cậu cảm thấy dưới chân trượt một cái.

Đến rồi!

Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy cái đầu của mình, dùng sức ném về phía Tô Thị A Thập Lục.

Tóc dài tung bay.

Uỳnh~~ Thân thể gỗ ngã xuống đất, uy lực vụ nổ bao trùm tất cả thành viên.

Cùng lúc đó, tóc dài trên đầu Tống Thư Hàng quấn lấy A Thập Lục, lợi dụng quyền hạn giám khảo phá vỡ kết giới “cấm bay”, đưa cô lao vút lên trời.

Hậu đài, Thần Long lại cười hiền hậu một lần nữa.

“Có lẽ ta nên nhắc nhở Bá Tống tiểu hữu một chút.” Thần Long vừa viết vào sổ vừa nói.

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi đáp: “Không sao đâu, tôi thấy cậu ấy chơi đang vui mà.” “Cũng đúng, vậy ta chỉ cần tiếp tục mỉm cười là được rồi.” Thần Long nói xong lại để lộ nụ cười hiền hậu.

Bạch Long tỷ tỷ: “...” Hai vị này cùng tần số với nhau rồi sao?

Lúc này, trên màn hình giám sát thử thách, cái đầu của Tống Thư Hàng đang mang theo Tô Thị A Thập Lục, kịp thời né được phạm vi vụ nổ.

Còn về các thành viên khác trong tiểu đội A Thập Lục thì Tống Thư Hàng cũng đành lực bất tòng tâm.

Dù sao cậu cũng chỉ có một cái đầu, không gánh nổi nhiều người như vậy.

Hơn nữa, dù cả tiểu đội của Luân Bàn đạo nhân cộng lại cũng không quan trọng bằng A Thập Lục, đây là sự thật hiển nhiên.

Ngay từ đầu, việc cậu chỉ cứu được mỗi A Thập Lục đã là kết cục định sẵn.

Dù thời gian có quay ngược lại một trăm lần thì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Thế nên, tiểu đội của Luân Bàn đạo nhân và nhóm thí sinh thứ hai chỉ có thể cam chịu ngã xuống trong vụ nổ vấp ngã của Tống Thư Hàng, bị chôn vùi trong cái hố khổng lồ đó.

Họ cũng muốn bay vút lên trời như Tống Thư Hàng, nhưng kết giới “cấm bay” trong bãi thử thách cưỡng ép đè họ xuống đất để chịu đựng thử thách nổ tung.

Không có quyền hạn giám khảo mà cũng đòi lên trời sao?

Chuyện không tưởng.

“A a a~” Đủ loại tiếng kêu thảm thiết hoa mỹ vang lên không ngớt, cuối cùng hội tụ thành một bản đại hợp xướng bi tráng.

Trên không trung, Tô Thị A Thập Lục giữ vững thân hình, cô dang hai tay ra đón lấy cái đầu của Tống Thư Hàng, ôm vào lòng.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Phía dưới đúng thật là cảnh tượng địa ngục.

Hơn nữa đây còn là một địa ngục không thể cứu vãn.

Quan trọng hơn là, lũ người đang rơi vào địa ngục phía dưới kia có lẽ cũng chẳng mong cậu đến cứu họ đâu.

Dù sao đây cũng là thử thách, né tránh thử thách thì làm sao có thành tích tốt được.

Thử thách càng đáng sợ thì càng phải kiên cường đối mặt.

Thế nên mới nói, đây là một địa ngục không thể được cứu rỗi.

Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi: “Thư Hàng, sao anh lại trở thành một phần của thử thách thế này?” “Vì tôi vừa ứng tuyển chức ‘Giám khảo thử thách thời vụ’, ‘trở thành một phần của thử thách’ chỉ là vì công việc thôi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: “...” Cô biết thể chất của mình có lẽ hơi có vấn đề, nhưng thể chất của Tống Thư Hàng rõ ràng vấn đề còn lớn hơn nhiều.

Bất kể là chuyện bình thường đến đâu, hễ Tống Thư Hàng tham gia vào là y như rằng mọi chuyện sẽ trở nên náo nhiệt vô cùng.

“Sau khi khâu ‘vấp ngã nổ tung’ qua đi sẽ là khâu thử thách cuối cùng.

Khâu cuối cùng sẽ đợi tất cả thí sinh tập hợp đông đủ rồi mới mở ra một lần duy nhất.

Vì để duy trì khâu này cần có Bạch tiền bối ra tay hỗ trợ, mà anh ấy không muốn lãng phí quá nhiều thời gian.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Rất đúng phong cách của Bạch tiền bối.” Tô Thị A Thập Lục cười nói.

Màn “Bá Tống Huyền Thánh vấp ngã nổ tung” phía dưới kéo dài một lúc lâu mới luyến tiếc kết thúc.

Trong cùng một khoảng thời gian, số lượng người rơi vào phạm vi vụ nổ càng đông thì tổng uy lực vụ nổ vấp ngã sẽ càng lớn.

Sau khi vụ nổ kết thúc, các thí sinh tham gia thử thách từng người một lóp ngóp bò ra khỏi hố.

“Xem ra tạm thời chưa có ai bị loại ở khâu thứ hai.” Tống Thư Hàng nhìn xuống dưới, chậm rãi nói.

Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt hỏi: “Chẳng lẽ anh mong có người bị loại ở khâu thứ hai sao?” “Mâu thuẫn quá nhỉ?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Hiện tại cậu vừa mong nhóm thí sinh này có thể vượt qua toàn bộ khâu thứ hai, lại vừa hơi hy vọng họ dừng bước ở đó.

Vì so với khâu thứ hai, khâu thử thách thứ ba mới là vực thẳm không đáy còn đáng sợ hơn cả địa ngục.

Đó là thử thách được cấu thành từ vô số lần cái chết, không phải ai cũng có thể chịu đựng nổi.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Khi các nhóm thí sinh thứ ba, thứ tư lần lượt tới nơi, vượt qua các khâu “ảo ảnh Cái Nhìn Mang Thai” và “Bá Tống vấp ngã”, khâu thử thách thứ ba cuối cùng cũng bắt đầu.

Tất cả thí sinh đều được tập trung trước một cánh cổng lớn.

Tiếp đó, giọng nói dịu dàng của người phụ nữ lại vang lên: “Chúc mừng mọi người đã vượt qua hai khâu thử thách đầu tiên.

Vòng hai của thử thách Kim Nguyệt lần này sẽ bước vào khâu cuối cùng.” Tất cả thí sinh đều gồng mình xốc lại tinh thần.

Cuối cùng cũng vào khâu cuối cùng rồi!

Chỉ cần vượt qua thử thách cuối này là có thể nhận được Long chúc phúc.

Tám phần thí sinh ở đây đều nhắm tới điểm này.

“Mời tất cả thí sinh đặt tay lên cổng lớn, cổng sẽ dựa trên sự lựa chọn của mọi người mà ban cho những thử thách khác nhau.” Giọng nói dịu dàng xen lẫn chút lười biếng của người phụ nữ lại vang lên lần nữa.

“Thử thách bắt đầu rồi, chúng ta cũng xuống thôi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Không, chúng ta không cần xuống.” Ý niệm của Tống Thư Hàng vừa động, “thân thể gỗ” đang nằm dưới hố liền bò ra, dùng sức nhảy lên không trung, hoàn thành việc lắp ráp với cái đầu của Tống Thư Hàng.

Màn “Bá Tống Huyền Thánh vấp ngã” mà nhóm thí sinh thứ ba, thứ tư gặp phải đều do thân thể gỗ tự mình hoàn thành.

Cái đầu của Tống Thư Hàng suốt cả quá trình đều ở trên không trung quan sát tiến độ thử thách phía dưới.

“Cô cứ đi theo tôi, lát nữa tôi sẽ đưa cô vượt qua thử thách cuối cùng.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục hì hì cười: “Được thôi.” Phía dưới, từ trên cổng lớn lại vang lên giọng nói dịu dàng của người phụ nữ nọ: “Thử thách bắt đầu.” Tất cả thí sinh đều nuốt nước bọt, cẩn thận từng chút một đặt tay mình lên cánh cổng khổng lồ vô tận kia.

Mọi người đều đã bị giọng nói dịu dàng này hố quá nhiều rồi nên ai nấy đều đầy vẻ đề phòng.

Có người thậm chí còn niệm đủ loại pháp thuật lên tay mình, đeo đủ loại pháp khí rồi mới dám chạm lòng bàn tay vào cổng lớn.

Khi tay họ chạm vào cổng, giọng nói của Bạch Thánh vang lên trong đầu họ.

Giọng của Bạch Thánh, hễ ai đã nghe qua anh giảng pháp thì không thể nào quên được. [Giả thiết: Trong một không gian trống trải không có vật che chắn, kẻ thù cách bạn tám trăm mét đã hoàn thành thi pháp ‘Thần Phong Chú’, quỹ đạo cắt của gió là nửa vòng tròn, trong điều kiện không có ngoại vật can thiệp.

Hỏi: Bạn cần né tránh như thế nào để thoát được đòn tấn công của ‘Thần Phong Chú’ một cách chính xác?

Hoặc là áp dụng biện pháp phòng ngự nào?] Các thí sinh ngơ ngác toàn tập.

Thử thách cuối cùng này khác xa so với tưởng tượng của họ.

Nhưng dù sao thì đáp án cho loại câu hỏi này rất nhiều.

Chương 2256

Dựa trên công pháp tu luyện, pháp thuật sở trường và cảnh giới khác nhau của mỗi thí sinh, câu hỏi này có hàng nghìn đáp án khác nhau.

Bất kể là phòng ngự, né tránh hay thậm chí là phản kích, một nghìn người có lẽ sẽ có gần nghìn đáp án khác nhau.

Sau khi các thí sinh lần lượt đưa ra lựa chọn, bóng dáng của họ biến mất trước cổng lớn.

Tiếp đó, họ phát hiện mình xuất hiện trong những thế giới khác nhau.

Dù ở thế giới nào, các thí sinh cũng nhanh chóng quan sát xung quanh.

Thế rồi họ thở phào nhẹ nhõm.

Lần này... không thấy bóng dáng của “Bá Tống Huyền Thánh” nữa!

Thật lòng mà nói, họ thực sự đã hơi sợ Bá Tống tiền bối rồi.

Cứ như gặp bão mà trốn trong nhà run lẩy bẩy vậy.

Các thú tu trong thâm tâm vẫn kính yêu Bá Tống tiền bối như cũ, nhưng ít nhất trong cuộc thử thách này, họ thực sự không muốn đụng mặt anh ấy lần nữa.

Giờ đây, trong khâu cuối cùng của trạm thử thách thứ hai, Bá Tống tiền bối không xuất hiện nữa, ai nấy đều cảm thấy như trút được gánh nặng. ‘Chỉ cần không có Bá Tống tiền bối, khâu thử thách cuối cùng này chúng ta chắc chắn qua được!’ Suy nghĩ và niềm tin đó hiện lên trong lòng chín phần mười thí sinh.

Các “thế giới” mà thí sinh xuất hiện đều không giống nhau.

Có người rơi xuống sau lưng một tiên tử tóc vàng có khuôn mặt mờ ảo, vị tiên tử này đang tập trung gõ búa đúc pháp khí trên bệ đúc – cứ như một giấc mơ vậy.

Có người ngồi yên lặng giữa một nhóm tiền bối cao nhân, bên tai loáng thoáng nghe thấy cảnh tượng các tiền bối đang giảng pháp.

Tương tự, nhóm tiền bối giảng pháp này khuôn mặt cũng mờ ảo, không nhìn rõ diện mạo thực sự.

Có người đứng đối diện với một con cá voi khổng lồ, con cá voi ngẩng đầu nhìn trời, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Có người phát hiện mình đang chiến đấu với một người kim loại mang phong cách cực kỳ khoa học viễn tưởng.

Cũng có vài người may mắn hơn, lại ở cùng một chỗ với Bạch Thánh, anh đang mỉm cười với họ... một nụ cười nghiêng nước nghiêng thành, họ cảm thấy mình sắp tan chảy trong nụ cười đó, trở thành fan cuồng của Bạch Thánh luôn rồi.

Cuối cùng là một nhóm người xuất hiện bên cạnh một đám “đệ tử Nho gia”, đám đệ tử này có vẻ đang rất bận rộn.

Tương tự, khuôn mặt của họ cũng mờ ảo, không nhìn rõ diện mạo thực sự.

Hậu đài.

Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ đã chuẩn bị sẵn sàng.

Đây là sản phẩm được cải tạo dựa trên “Chân Thực Huyễn Tượng” của Bạch tiền bối, lấy ký ức của Tống Thư Hàng làm kịch bản, cộng thêm sự gia công nghệ thuật của Bạch tiền bối.

Chỉ cần có kịch bản, trong thế giới “Chân Thực Huyễn Tượng”, đạo diễn Bạch là vô sở bất năng.

Sau khi thăng cấp Bát phẩm, thế giới Chân Thực Huyễn Tượng của đạo diễn Bạch trở nên cực kỳ đặc thù.

Dưới sự điều khiển chủ động của anh, mọi thứ trong thế giới huyễn tượng đều có thể thay đổi tùy ý theo ý chí của anh, muốn sửa thế nào thì sửa.

Điểm này lần trước Tống Thư Hàng đã tự mình trải nghiệm qua một lần.

Còn Bạch Long tỷ tỷ chịu trách nhiệm sao chép những “nỗi đau” trong ký ức của Tống Thư Hàng, đồng bộ hóa vào thế giới Chân Thực Huyễn Tượng của đạo diễn Bạch.

Tống Thư Hàng chỉ cần nằm ườn như cá mặn trong khu vực thử thách, sau đó phối hợp với Bạch Long tỷ tỷ truyền đạt “nỗi đau” là xong.

“Bắt đầu thôi.” Bạch tiền bối nói.

“Chuẩn bị sẵn sàng.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Thần Long âm thầm nuốt nước bọt.

Tống Thư Hàng nhận được tín hiệu của Bạch Long tỷ tỷ.

“Để thế giới cảm thụ nỗi đau đi!” Tống Thư Hàng ôm Tô Thị A Thập Lục, trầm giọng nói.

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc chớp chớp mắt.

“Công việc, đây cũng là một phần của công việc.” Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

Trong lúc nói chuyện, thế giới thử thách khâu thứ ba chính thức khởi động.

Cốt truyện của mỗi thế giới huyễn tượng bước vào chủ đề chính.

Tiên tử tóc vàng giơ cao búa lớn búa nhỏ, lên tiếng: “Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Bá Tống đạo hữu, tiếp theo là khâu luyện khí cuối cùng, chuẩn bị sẵn sàng để trả giá chưa?” Trong nhóm tiền bối đang giảng pháp luận đạo, có người nhìn về phía thí sinh, bình thản nói: “Bá Tống, cậu thấy thế nào?” Con cá voi khổng lồ nói: “Đến rồi, Thiên Kiếp cuối cùng, nghiến răng chịu đựng đi, Bá Tống.

Sống hay chết đều phụ thuộc vào khoảnh khắc này!” Người kim loại phong cách khoa học viễn tưởng cười gằn: “Bá Tống, lần này cậu chắc chắn phải chết!” Ánh mắt Bạch Thánh hơi trầm xuống, dịu dàng nói: “Thứ lỗi cho ta, Bá Tống.” Các đệ tử Nho gia đột nhiên quay người nói với thí sinh: “Bá Tống tiền bối, ngài tới rồi ạ.” Đợi, đợi chút đã?

Bá Tống?

Đây là đang gọi chúng ta sao?

Thí sinh trong mỗi thế giới đều ngây người ra.

Họ cứ tưởng trong khâu thử thách cuối cùng này cuối cùng sẽ không còn “Bá Tống tiền bối” nữa, nên họ cũng nảy sinh niềm tin có thể vượt qua.

Nhưng ai mà ngờ được, cốt truyện lại bẻ lái gắt như vậy.

Họ đúng là không “nhìn thấy” Bá Tống, bởi vì chính họ...

đã biến thành Bá Tống tiền bối mất rồi.

Cú bẻ lái này quá gấp, các thí sinh hoàn toàn không có sự chuẩn bị.

Một điềm báo bất lành dâng lên trong lòng mọi người.

Chúng ta biến thành Bá Tống tiền bối, vậy rồi chúng ta phải làm

gì?

Chúng ta có thể làm được gì?

Có người thử vùng vẫy một chút nhưng họ không thể khống chế được sự phát triển của cốt truyện.

Lúc này họ là những diễn viên đang nghiêm túc diễn theo kịch bản. ‘Keng~~’ Khi vị tiên tử tóc vàng cao ráo kia dùng sức giáng búa lớn xuống, nhóm “Bá Tống” này phát hiện mình đột nhiên nhảy vọt một cái, lao thẳng vào bệ đúc rực lửa như lò nung kia!

Ngọn lửa trên bệ đúc đó cực kỳ khủng khiếp, đó là ngọn lửa Phượng Hoàng bất tử bất diệt!

Bá Tống tiền bối định làm gì vậy?

Lấy thân luyện khí sao?

Điên rồi à?

Bá Tống tiền bối điên rồi sao!

Cái kiểu luyện khí mê tín như lấy thân luyện khí mà cũng dám đem thân mình ra thử?

Cái loại phương pháp luyện khí này từ lâu đã bị giới tu luyện phỉ nhổ vì quá tàn nhẫn, hơn nữa xác suất nâng cao phẩm chất pháp khí lại quá thấp.

Kẻ nào dùng cách này đều là đồ ngốc!

Giây tiếp theo, khi cơ thể lao vào lò nung, các “Bá Tống” cảm thấy cơ thể bị ngọn lửa Phượng Hoàng nung chảy.

“A a a a~” Tiếng kêu thảm thiết sắc nhọn vang vọng bầu trời, xuyên thấu tầng mây.

Nỗi đau lấy thân luyện khí là nỗi đau ở cấp độ thế giới.

Tất cả những từ ngữ về “nỗi đau” trong đầu họ tuôn ra hết cũng không đủ để hình dung cái đau mà thân thể này đang phải chịu đựng.

Ngay lúc họ cứ ngỡ đây đã là giới hạn đau đớn của thế giới rồi thì búa lớn của tiên tử tóc vàng... giáng xuống.

Những cú búa vô tình khiến họ hiểu ra rằng, nỗi đau cũng giống như vũ trụ, vô biên vô tận.

Khi bạn tưởng mình đã đạt tới cực hạn, chỉ cần thêm một búa là bạn có thể trải nghiệm một cảnh giới đau đớn mới.

Ngoài việc kêu thảm ra, họ chẳng thể làm gì khác được.

Trong nhóm giảng pháp, đám “Bá Tống” đang ngẩn ngơ bỗng cảm thấy cơ thể mình hơi nóng lên.

Tiếp đó, một nỗi đau xé rách ập tới.

Đoàng~ Cơ thể họ nổ tung giữa hư không, biến thành một màn sương máu.

Nỗi đau nổ tung này từ trong ra ngoài.

Tuy chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng lại mang một vẻ thê lương diễm lệ như nghệ thuật.

“A a a~” Tiếng kêu thảm như khúc chiến ca vang lên từng mảng.

Tuy thí sinh đã nổ thành sương máu nhưng nỗi đau này vẫn luôn vang vọng trong tinh thần họ như những đợt sóng thần, đợt sau cao hơn đợt trước.

Đây chính là nghệ thuật của nỗi đau.

Thực tế thì cảnh tượng chết chóc khi nổ thành sương máu đó Tống Thư Hàng không có ký ức vì lúc đó cậu đang trong trạng thái ngủ say.

Tuy nhiên, những nỗi đau tương tự thì trong ký ức cậu có đầy.

Nỗi đau khi số lần cưỡng ép sử dụng “Bí pháp giám định” quá nhiều cũng nằm ở ngưỡng “nổ xác”.

Hơn nữa, nỗi đau do tác dụng phụ của bí pháp giám định còn gấp mười lần nỗi đau bình thường!

Tống mỗ chỉ cần tùy ý lục lọi trong ký ức là có thể rút ra được một trải nghiệm đau đớn ở đẳng cấp này.

Thế giới cá voi khổng lồ.

“Hãy trải nghiệm cho tốt đi, đây là trải nghiệm Thiên Kiếp của Cửu phẩm Kiếp Tiên quý giá đấy.” Con cá voi khổng lồ khẽ nói.

Đám Bá Tống mở to mắt.

Cái gì?

Thiên Kiếp Cửu phẩm?

Chương 2257

Uỳnh~~ Một tia sét Thiên Kiếp khiến người ta phải run rẩy giáng xuống.

Trong tia sét này chứa đựng uy năng và quy tắc diệt thế đáng sợ.

Với cảnh giới trung bình là Lục phẩm, “đám Bá Tống” này đối mặt với tia sét ở đẳng cấp này là quỳ luôn tại chỗ.

Khiến các thí luyện giả Ngũ, Lục phẩm trực diện với Đại lão Thiên kiếp Cửu phẩm, thực sự quá khó cho người khác.

Việc họ không trực tiếp ngất xỉu dưới 'thiên uy' của Đại lão Thiên kiếp đã chứng tỏ ý chí mạnh mẽ của họ để vượt qua chặng thứ hai của cuộc thí luyện Kim Nguyệt này, quả thực đều là tinh anh của giới thú tu.

Tóm lại, trước mặt 99.999% tu luyện giả, Đại lão Thiên kiếp đều có uy nghiêm nắm giữ sinh tử. "Chúng Bá Tống" của Thế giới Cự Kình run rẩy.

Cuộc thí luyện lần này, mức độ quá lớn, hoàn toàn vượt ngoài tầm hiểu biết!

Oanh ~ Đối mặt với Thiên kiếp Cửu phẩm, họ thậm chí không thể dấy lên ý định chống cự, chỉ bản năng muốn phòng ngự một chút, nhưng nội tâm tràn đầy tuyệt vọng.

Khoảng cách, quá lớn rồi.

Ngay cả từ "khác biệt trời vực" dùng để hình dung ở đây cũng trở nên cực kỳ nghèo nàn.

Không phải ai cũng có thiên phú trở thành "tiểu côn trùng ngoan cố", phần lớn người khi đối mặt với khoảng cách tuyệt vọng thì chỉ có thể trở thành "tiểu côn trùng yếu ớt", một cái bóp là chết, không có gì để ngoan cố.

Thiên kiếp giáng lâm.

Lô "Bá Tống" này, chết cực kỳ gọn gàng.

Trực tiếp bị đánh tan thành tro bụi.

Tương tự, dù đã thành tro bụi, nhưng ý chí của họ vẫn còn tồn tại. .....Nỗi đau bị Thiên kiếp đánh nát, từng đợt từng đợt vang vọng trong đầu họ.

Tiếng kêu thảm thiết đầy tuyệt vọng, sợ hãi của họ, hòa vào đội ngũ kêu thảm thiết lớn, trở thành một phần của bản hợp xướng.

Tuy nhiên, hơi khác so với hai đợt kêu thảm thiết trước, trong đợt kêu thảm thiết này, tiếng kêu của ba vị "Bá Tống" lại ẩn chứa một tia kích động.

Như Cự Kình đã nói.

Đây là "trải nghiệm Thiên kiếp Kiếp Tiên Cửu phẩm" quý giá.

Cho dù trực tiếp bị đánh nát, đau đến muốn chết, kêu thảm thiết đến xé lòng, vỡ họng.

Nhưng chỉ cần thật sự hồi vị lại, sẽ phát hiện trải nghiệm lần này sẽ trở thành "kinh nghiệm nhân sinh" quý giá!

Đau khổ, nhưng lại vui vẻ.

Trong số "Bá Tống" của Thế giới Cự Kình này, có ba vị đã lần đầu tiên nếm trải được vẻ đẹp của sự đau khổ.

Ba vị này, tương lai có tư chất tiến hóa thành "tiểu côn trùng ngoan cố".

Trong đó có một vị, chính là "Chuyển Bàn Đạo Nhân" râu hổ của tiểu đội A Thập Lục. ......

So với tình huống "trong khổ có lạc" của các Bá Tống ở Thế giới Cự Kình, các "Bá Tống" của Thế giới Người kim loại lỏng lại có vẻ mặt mờ mịt.

Lô "Bá Tống" này đích thân trải nghiệm chiến đấu với vị người kim loại lỏng kia.

Họ có thể cảm nhận đây là một đại chiến kinh thế!

Là một chiến tranh cấp thần đỉnh tiêm của thế giới.

Về lý thuyết, chỉ cần lĩnh ngộ được chút ít từ đó, đều có thể thụ ích vô cùng.

Nhưng quy cách chiến đấu quá cao rồi.

Vượt trội một bước là thiên tài, nếu vượt trội vài bước thì không thể bị người khác lý giải.

Hơn nữa, từ trên người vị người kim loại lỏng đối diện không ngừng tuôn ra khí tức khủng bố.

Mặc dù hình dáng của vị người kim loại lỏng này mờ nhạt đến mức gần như "người hình pixel", nhưng điều này không làm giảm đi sự khủng bố của hắn.

Khí tức tuyệt vọng trên người hắn, tựa như tập hợp tất cả mọi tà ác trên thế gian vào một thân.

Khi nhìn hắn, trong đầu các Bá Tống chỉ có sự sợ hãi, tư duy đều cứng đờ.

Trong trạng thái này, họ càng không thể "lĩnh ngộ" được gì.

Cảnh tượng này, chính là kẻ đầu sỏ gây ra trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng.

Thiên Phạt song long trực tiếp đánh nát thân thể Tống Thư Hàng, cũng là nguyên nhân Tống Thư Hàng đi đến "giới thú tu" để tìm tổng cương《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Khi cảnh tượng này tiến triển đến một nửa.

Bạch tiền bối ở hậu đài đột nhiên khẽ kêu một tiếng: "Ồ?" Ngài ra tay, tạm dừng tình tiết này. "Có chuyện gì vậy?" Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Bạch tiền bối hơi suy nghĩ một chút rồi nói: "Ừm, chúng ta chuyển đổi cảnh tượng." Thần Long hiếu kỳ hỏi: "Sao vậy?" "Ta phát hiện một chuyện thú vị, cảnh tượng này đã gây ra cảm ứng cho một số 'năng lượng thú vị' ở giới thú tu.

Trước tiên hãy phong ấn cảnh tượng này lại, biết đâu sau này có thể dùng đến." Bạch tiền bối nở nụ cười rạng rỡ trên mặt.

Nụ cười này phát ra từ nội tâm, không còn là loại mỉm cười điềm tĩnh mà ngài thường cố gắng kiềm chế sức hấp dẫn của mình.【Lần này đến "Gia Nhĩ Thánh Sơn" chơi với tiểu hữu Thư Hàng thật đúng là đúng đắn, quả nhiên lại gặp phải chuyện hay ho rồi.】Bạch tiền bối, vui vẻ.

Nụ cười này, mị lực của Bạch tiền bối hoàn toàn bùng nổ.

Bạch Long tỷ tỷ và Thần Long bên cạnh đều nhìn đến ngây người. "Chuyển đổi cảnh tượng." Bạch tiền bối bắt đầu thao tác cực nhanh.

Lô "Bá Tống" vốn đang đại chiến với người kim loại lỏng kia, đột nhiên cảm thấy trời đất chuyển đổi.

Họ bị chuyển đến một thế giới tối đen.

Trước mặt họ, là Bạch Thánh với vẻ mặt ôn nhu.

Trong tay Bạch Thánh cầm một thanh lợi kiếm. "Thứ lỗi cho ta, Bá Tống." Bạch Thánh cất tiếng nói.

Các Bá Tống của "kịch bản Người kim loại lỏng" nguyên bản, đều bị chuyển đến "kịch bản Bạch Thánh".

Trên đỉnh đầu các Bá Tống, có một mảnh mây đen tựa như "kiếp vân" đang hiện lên.

Nhưng mảnh mây đen này đáng sợ hơn kiếp vân Thiên kiếp gấp trăm, ngàn lần!

Đại lão Thiên kiếp uy nghiêm vô song, nhưng giữa kẽ tay ngài vẫn còn một đường sinh cơ.

Còn mảnh mây đen trên đỉnh đầu cùng ánh sáng lôi phạt bên trong, tràn đầy tuyệt vọng, không để lại bất kỳ kẽ hở nào, không chết không ngừng!

Đây không phải Thiên kiếp, mà là Thiên phạt!

Thiên phạt tồn tại để tiêu diệt, chủ yếu nhắm vào các "Cửu U Chúa Tể" mạnh mẽ xâm nhập Hiện Thế, hoặc nhắm vào một số tồn tại siêu quy cách.

Lôi phạt vẫn đang ấp ủ.

Uy áp khủng bố kia, đã đè nặng lên người các "Bá Tống".

Sẽ chết, sẽ chết, sẽ chết!

Dưới đạo "lôi phạt" này, nhất định sẽ chết, căn bản không tránh khỏi, sẽ thần hình câu diệt.

Trong lòng các "Bá Tống", tràn đầy tuyệt vọng.

Phần lớn các "Bá Tống" đều quay đầu lại, nhìn về phía Bạch Thánh.

Dưới "Thiên phạt" diệt vong này, cũng chỉ có Bạch Thánh mới có thể mang đến một tia ấm áp cho người ta.

Nếu là ở cùng Bạch Thánh. .....có lẽ chết cũng coi như có giá trị.

Ngay khi các "Bá Tống" đang nghĩ như vậy, kiếm quang trong tay Bạch Thánh chợt lóe lên.

Kiếm quang hóa thành lưới kiếm, trực tiếp cắt các "Bá Tống" thành những khối vuông vức.

Các "Bá Tống" đều ngơ ngác không dám tin Bạch Thánh ra tay, chém họ sao?

Đây là cái kịch tình quỷ quái gì vậy.

Để tăng cường độ chấn động và nhịp điệu của tình tiết, Bạch tiền bối đã gia công, chỉnh sửa tất cả các tình tiết.

Khi lưới kiếm sắc bén bao phủ xuống, Bạch tiền bối còn tăng thêm cho các "Bá Tống" một "thời gian đạn".

Tất cả các "Bá Tống" đều có thể rõ ràng nếm trải được chi tiết kiếm quang rơi trên người họ, cắt họ thành từng khối.

Thật đau khổ.

Bị Bạch Thánh tự tay giết chết, quả thực còn khiến người ta tuyệt vọng hơn cả bị Thiên phạt đánh chết.

Lại một tiếng kêu thảm thiết nữa, hòa vào bản hợp xướng kêu thảm thiết lớn.

Hậu đài.

Bạch tiền bối vuốt cằm.

Quả nhiên, không phải ai cũng là tiểu hữu Thư Hàng.

Không phải ai cũng có thể nếm trải đau khổ, chịu đựng đau khổ. "Tình tiết Bạch Thánh" kết thúc.

Bạch tiền bối chuyển sự chú ý sang kịch bản cuối cùng là "Thế giới Kim Liên Nho gia".

Kịch bản này, là một kịch bản có mức độ bi thảm cao nhất. "Để ta thí nghiệm thêm một lần nữa." Bạch tiền bối khẽ nói. "Kịch bản Người kim loại lỏng" trước đó đã vô tình gây ra phản ứng của đám năng lượng kia ở giới thú tu.

Chương 2258

Vậy lần này "Thế giới Kim Liên Nho gia" sẽ như thế nào?

Theo ký ức của Tống Thư Hàng, kẻ ra tay trong "tình tiết" này, cũng là vị Chúa Tể Bàn Cầu Cửu U kia. "Tình tiết này có vấn đề gì sao?" Thần Long bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

Tại sao đến tình tiết này, Bạch Thánh lại trông rất vui vẻ? "Nói chung, đây là một tình tiết khá bi thương." Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Thần Long vẻ mặt mờ mịt, vậy Bạch Thánh ngươi tại sao lại vẻ mặt vui vẻ?

Trước đó nó còn cảm thấy mạch não của mình đã khớp với Bạch Thánh.

Nhưng thoáng cái nó phát hiện, mạch não của Bạch Thánh sớm đã không biết va vào đâu rồi.

Màn hình giám sát chuyển đổi.

Lô thí luyện giả cuối cùng, tiến vào "tình tiết Thế giới Kim Liên Nho gia" là lô ít nhất trong tất cả các "tình tiết".

Từ một mức độ nào đó mà nói, họ có vận khí đặc biệt.

Lô "Bá Tống" này, mơ màng đi lại trong Thế giới Kim Liên Nho gia.

Các đệ tử Nho gia bên cạnh, lần lượt hành lễ với họ. "Bắt đầu đi." Bạch tiền bối nói.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu, bắt đầu thi pháp.

Tình tiết Thế giới Kim Liên Nho gia tăng tốc.

Lô "Bá Tống" này, được mời đến bên cạnh các "gia trưởng" Nho gia, và đứng cùng các "gia trưởng" Nho gia.

Xung quanh, tất cả thành viên Nho gia, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Trong tình tiết, các "Bá Tống" thực ra rất hiếu kỳ, muốn biết các Nho gia đang chuẩn bị hoạt động lớn gì?

Nhưng vì khi Bạch Thánh viết kịch bản đã chỉnh sửa rất nhiều thứ.

Nên, các "Bá Tống" đến bây giờ vẫn còn mờ mịt, không hiểu mình rốt cuộc đang ở đâu, lại phải làm gì.

Đột nhiên, các đệ tử Nho gia hoảng loạn.

Không gian vỡ vụn.

Một ngón tay đúc từ thép, đâm vào trước mắt tất cả mọi người. "A a a ~~" Bên cạnh, một vị gia trưởng Nho gia đột nhiên phát ra tiếng kêu thảm thiết, dường như bị ngón tay kim loại làm tan nát không phải không gian, mà là cơ thể hắn vậy.

Trong hư không, ngón tay thép kia khẽ khuấy động. "【Cười giận】, là ai đã để lại dấu ấn trong thế giới này?

Là ai đã cướp đi bảo vật thuộc về ta?" Một âm thanh kim loại gào thét.

Uy áp tuyệt vọng giáng lâm.

Khi nghe thấy âm thanh này, các "Bá Tống" trong thí luyện cảm thấy linh hồn của mình đều đang bị tổn thương, thân thể và linh hồn dường như muốn tách rời ra vậy. "Không phải tôi, không phải tôi làm." Các "Bá Tống" lớn tiếng nói trong lòng.

Không phải tôi, tôi không có, đừng kéo tôi vào chứ.

Lúc này, vị gia trưởng Nho gia đang kêu thảm thiết bên cạnh, đột nhiên vươn tay khẽ đẩy một cái vào các "Bá Tống".

Các Bá Tống trong lòng hoảng hốt.

Đây là làm gì, muốn đẩy họ ra làm vật tế thần sao? "Xin lỗi, Bá Tống đạo hữu.

Sự kiện lần này, không nên liên lụy đến ngươi.

Ta sẽ tiễn ngươi rời đi." Vị gia trưởng Nho gia kia cất tiếng nói. "【Cười giận 】 Muốn đi?

Ai cũng không đi được, các ngươi đều phải chết." Âm thanh kim loại kia giận dữ nói.

Ngón tay đúc từ thép, dùng sức chọc xuống.

Sức mạnh ô uế, cực ác, cực kỳ khủng bố, từ ngón tay thép này đè xuống – đây là Cửu U Tà Năng, hơn nữa là Cửu U Tà Năng cấp độ mạnh nhất.

Tà năng dưới sự thao túng của ngón tay thép kia, hóa thành bão, nghiền nát tất cả mọi người, bao gồm cả các "Bá Tống" đang thí luyện.

Uy lực của Bão Cửu U Tà Năng, không thể chống cự.

Đây đã là sức mạnh siêu quy cách, có uy năng diệt thế.

Các Bá Tống khi đối mặt với cơn bão này, chỉ cảm thấy mình vô cùng nhỏ bé và ti tiện.

Họ thậm chí còn không có tư cách để làm một "tiểu côn trùng yếu ớt", trực tiếp dưới "Bão Cửu U Tà Năng" này, bị nghiền nát.

Lượng máu chảy siêu lớn!

Tiên huyết của họ và tiên huyết của các đệ tử Nho gia, nhuộm đen "Bão Cửu U Tà Năng" thành màu đỏ sẫm, lại bị cơn bão cuốn đi, rải khắp không gian.

Nhưng bị nghiền nát vẫn chưa phải là kết cục, khi "hài cốt" của họ nằm trên đất, còn phải chịu sự xâm thực của "Cửu U Tà Năng".

Đau khổ nhập xương, lại nhập hồn.

Ba tầng thống khổ thân thể, linh hồn, tinh thần, cùng nhau ập đến.

Nỗi đau kịch liệt đã vượt quá giới hạn chịu đựng của các "Bá Tống". 【Ngón tay kim loại này rốt cuộc là ai? 】【Ai đã sát hại Bá Tống Huyền Thánh? 】【Tất cả những điều này, chẳng lẽ là trải nghiệm từng có của Bá Tống Huyền Thánh sao? 】【Bá Tống Huyền Thánh, từng chịu đựng nỗi đau như vậy?

Bị Cửu U Tà Năng tra tấn? 】【Không trách Bá Tống tiền bối có thể nghiên cứu ra dược tề và phương thuốc chống 'Cửu U Tà Năng', sự hiểu biết của ngài ấy về 'Cửu U Tà Năng' đã thâm nhập tận xương tủy a. 】Ý niệm của mỗi "Bá Tống", đều hóa thành bình luận nổi, trôi qua trên màn hình giám sát ở hậu đài.

Từ những ý niệm không ngừng trôi qua này có thể thấy, tư chất của lô "thí luyện giả" này quả thực là mạnh nhất trong tất cả các thí luyện giả, họ không chỉ biết kêu thảm thiết và đau khổ, khi kêu thảm thiết, trong đầu họ còn có thể hiện lên một số suy nghĩ. 【Sắp chết rồi, thật sự sắp chết rồi. 】【Có ai đến cứu tôi không? 】【Ý thức bắt đầu mờ ảo rồi. 】【Kết thúc rồi. 】Lô "Bá Tống" này cuối cùng đã kết thúc nỗi đau khổ dài đằng đẵng. 【Bá Tống tiền bối, khi đó đã chết một lần sao?

Chết dưới Bão Cửu U Tà Năng này? 】【Đây là mối thù đoạt mạng, thì ra đây chính là lý do Bá Tống tiền bối sau này trở thành chuyên gia "chữa trị tà năng xâm thực Cửu U". 】Hậu đài.

Bạch Long tỷ tỷ vươn móng vuốt nhỏ, vuốt cằm nói: "Ta cảm giác sau đợt tình tiết này, danh tiếng của Thư Hàng ở giới thú tu lại sẽ tăng lên một bậc." Não tự biên tự diễn thật là một thứ tốt.

Một số chuyện không hợp lý, sau khi được não tự biên tự diễn một cách thích đáng, đều sẽ trở nên hợp lý.

Ngay cả Bạch Long tỷ tỷ đang nhìn bình luận nổi ở hậu đài cũng cảm thấy mình bị tẩy não rồi – thì ra tiểu hữu Tống Thư Hàng trở thành chuyên gia "chữa trị nhiễm Cửu U Tà Năng" là vì hắn sâu sắc hận Cửu U Tà Năng a. 【Cuối cùng. .....đã triệt để kết thúc rồi.

Đây là cảm giác tử vong sao?

Thật tàn khốc biết bao. 】Lô "Bá Tống" này, trong lòng dâng lên cảm ngộ tương tự.

Kết thúc rồi sao?

Không, vẫn chưa!

Một vị gia trưởng Nho gia, run rẩy đứng dậy, toàn thân đầy máu, hai mắt tràn đầy bi thương.

Hắn vươn tay ra, dường như đang thi triển pháp thuật gì?

Hoặc là sử dụng một loại quyền năng nào đó.

Sau đó, "thời gian" trong không gian dường như đang chảy ngược.

Toàn bộ xương vụn, xương mục, tiên huyết trong không gian, đều hồi quy.

Các Bá Tống phục sinh, các đệ tử Nho gia phục sinh.

Các "Bá Tống" đang thí luyện, vẻ mặt mờ mịt. "【Cười lạnh 】Đồ tạp toái, phục sinh không cứu được các ngươi." Âm thanh kim loại kia nói.

Ngón tay kia lại một lần nữa tàn nhẫn khuấy động.

Bão tử vong lại nổi lên. 【Chết tiệt, lại nữa sao? 】Trong lòng các Bá Tống lập tức sụp đổ.

Cái chết tàn khốc đó đã trải nghiệm một lần rồi, họ đã không muốn trải nghiệm lại nữa a.

Chương 2259

Hậu đài.

Bạch tiền bối gật đầu, nói: "Chuyện gì còn đáng sợ hơn cả cái chết thảm?" "Là chết thảm hai lần." Thần Long giành trả lời.

Bạch tiền bối tiếp tục hỏi: "Vậy chuyện gì còn đáng sợ hơn cả chết thảm hai lần?" Thần Long có chút không chắc chắn đáp: "Lại chết thảm một lần nữa?" "Không, là vòng lặp tử vong." Bạch Long tỷ tỷ khẽ đẩy sống mũi, lần sau nó định đi đặt làm một cặp kính trắng, loại mà chân long có thể dùng được.

Thần Long nuốt nước bọt, nói: "Chúng, sẽ cứ thế chết mãi sao?" Ánh mắt Bạch tiền bối, nhìn về giới thú tu dưới Kim Nguyệt.

Khi nào dừng lại, phải xem hành động của luồng "Cửu U Tà Năng" ở giới thú tu mà định.

Ngón tay kim loại không ngừng nghiền nát Tống Thư Hàng trong tình tiết Thế giới Kim Liên, cũng là Chúa Tể Bàn Cầu. "Kịch bản Người kim loại lỏng" trước đó đã vô tình gây ra phản ứng Cửu U Tà Năng của những 【mảnh ngụy thần binh】 kia ở giới thú tu, vậy "kịch bản Thế giới Kim Liên" tương tự, liệu có thể gây ra phản ứng của chúng không?

Lần này, Bạch tiền bối đã chuẩn bị sẵn sàng, ngài rất mong đợi diễn biến tiếp theo.

Luôn cảm thấy vị Chúa Tể Bàn Cầu kia đang mưu tính điều gì, việc hắn rải nhiều "mảnh ngụy thần binh" như vậy ở giới thú tu chắc chắn không đơn giản chỉ là tăng dân số tà ma Cửu U.

Nhiều "mảnh ngụy thần binh, bảo vật" như vậy rải rác khắp các ngóc ngách của giới thú tu, cảm giác như đang tiến hành một khúc dạo đầu của nghi thức nào đó.

Còn "kịch bản Người kim loại lỏng" trước đó đã gây ra phản ứng Cửu U Tà Năng trong các "mảnh ngụy thần binh" này, nói không chừng là đã hoàn thành một mắt xích nào đó của "nghi thức" này?

Để ta xem xét kỹ càng đây!

Ánh mắt Bạch tiền bối, nhìn về màn hình giám sát. ************ Trong tình tiết Thế giới Kim Liên.

Các "Bá Tống" vẻ mặt mờ mịt bị phục sinh.

Họ hoàn toàn không ngờ, lại còn có kiểu thao tác "phục sinh tại chỗ" đáng sợ này.

Nhưng vấn đề là, ngón tay kim loại cắm trong không gian kia vẫn còn đó a, vị đại lão này vẫn chưa rời đi.

Chính như vị đại lão này đã nói. .....phục sinh cũng không cứu được "Bá Tống".

Bão Cửu U Tà Năng lại một lần nữa cuộn lên.

Gió tử vong lại một lần nữa thổi đến.

Các "Bá Tống" trong tình tiết Thế giới Kim Liên, xương thịt chia lìa, tiên huyết bay tung tóe, xương cốt bị Cửu U Tà Năng xâm thực.

Vẫn là công thức tương tự, mùi vị tương tự, nỗi đau vô thượng.

Các Bá Tống lại "chết" thêm một lần trong tuyệt vọng.

Họ ở hiện thực, đã ngay cả sức lực để kêu thảm thiết cũng không còn, chỉ có thể phát ra tiếng rên rỉ vô lực. 【Lần này, cuối cùng cũng phải kết thúc rồi chứ? 】【Thủ đoạn phục sinh, đều là thủ đoạn cuối cùng của các tu sĩ.

Đặc biệt là loại thủ đoạn phục sinh tại chỗ này, càng thêm quý giá hiếm có.

Tiếp theo, cho dù còn có thể phục sinh, cũng cần thời gian đệm chứ? 】【Lần này để tôi ngủ một giấc thật ngon, có lẽ sẽ ngủ khá lâu. 】Ý niệm tương tự, hiện lên trong đầu các "Bá Tống".

Nhưng ngay khi họ như trút được gánh nặng, chuẩn bị như một con mãnh thú bị thương, đi vào một góc liếm láp vết thương, nghỉ ngơi thật tốt thì. ..... vị "gia trưởng" Nho gia ngoan cường kia, lại một lần nữa run rẩy đứng dậy, hắn cúi đầu, toàn thân tản mát ra khí tức bi ai.

Đồng thời run rẩy còn có tâm linh của các "Bá Tống".

Ca, chúng tôi gọi ngài là ca vẫn không được sao?

Thật sự không được thì chúng tôi gọi ngài là cha cũng được a.

Ngài đừng đứng dậy được không?

Ngài đứng, chúng tôi nằm, áp lực rất lớn đó.

Vị "gia trưởng" Nho gia trong bi ai vung tay một cái, năng lực không biết là pháp thuật hay quyền hạn kia, lại một lần nữa phát động.

Các Bá Tống vừa mới đổ sụp xuống chuẩn bị nghỉ ngơi một chút, lại một lần nữa phục sinh tại chỗ.

Vừa phục sinh xong, các Bá Tống đã khóc rồi.

Họ với tốc độ nhanh nhất, chạy ra ngoài, chuẩn bị thoát khỏi thế giới này.

Nhưng hai chân làm sao có thể chạy thoát pháp thuật của Cửu U Chúa Tể?

Cơn bão tà năng tàn khốc lại một lần nữa cuốn tới, mang đến cái chết.

Các Bá Tống đổi một tư thế, lại một lần nữa trải nghiệm mùi vị tử vong.

Phương thức tử vong tương tự, nỗi đau tương tự.

Người ta đều nói lần đầu lạ, lần hai quen.

Nhưng đây đã là lần thứ ba rồi, họ vẫn không thể thích ứng được loại đau đớn cực hạn vượt quá khả năng chịu đựng của tinh thần, thể xác, linh hồn này. 【Ba lần rồi a, sự không quá ba.

Lần này hẳn là phải kết thúc rồi chứ? 】 【Những trải nghiệm này, sẽ là trải nghiệm đích thân của Bá Tống tiền bối năm đó sao?

Nếu là vậy, vậy Bá Tống tiền bối năm đó, rốt cuộc đã chết bao nhiêu lần? 】 Ngay khi các "Bá Tống" vừa kêu thảm thiết, vừa suy nghĩ, vị "gia trưởng" Nho gia kia lại một lần nữa run rẩy đứng dậy.

Trong lòng các Bá Tống cũng lại một lần nữa run rẩy theo.

Đây là Thánh Kỵ nhà ai vậy?

Có biết hồi máu không?

Có biết dùng phục sinh không a?

Phục sinh thuật đang khóc a.

Chẳng lẽ không thể đợi vị đại lão ngón tay kim loại kia rời đi rồi mới phục sinh đơn vị của chúng tôi sao?

Nhưng "phục sinh" trong hiện thực không có lựa chọn chấp nhận hay từ chối.

Ngay cả khi không muốn, họ vẫn bị phục sinh.

Có lẽ là đã chết quá nhiều lần liên tiếp.

Trước mắt mấy vị "Bá Tống", mơ hồ xuất hiện ảo giác.

Họ nhìn thấy tượng thần "Chiến Thần" khổng lồ của giới thú tu, hiện lên trên không trung, đang mỉm cười từ bi với chúng sinh.

Chiến Thần của giới thú tu, là một tồn tại Trường Sinh Giả đại năng cực kỳ cổ xưa của giới thần thú, đã sáng lập rất nhiều công pháp phù hợp cho "thú tu" tu luyện, từng thống nhất giới thú tu.

Cho nên, ngài ấy được giới thú tu hiện tại coi là Tổ Tiên chung của thú tu.

Tượng thần Chiến Thần quay mặt về phía chúng sinh, phát ra âm thanh ôn hòa: "Ngươi, khát vọng sức mạnh sao?" Âm thanh này, hư ảo phiêu diêu, tựa gần lại xa, tự nam tự nữ, tự già tự trẻ, nghe có vẻ quỷ dị vô cùng.

Nhưng trong âm thanh này mang theo sự dụ hoặc, khiến người ta vừa nghe thấy là lòng đã động. 【Không, tôi khát vọng tử vong.

Cứ để tôi chết một lát, loại tạm thời đừng phục sinh ấy. 】【Tôi khát vọng ấm áp. 】【Tôi khát vọng tình yêu. 】【Tôi khát vọng hòa bình thế giới. 】Các "Bá Tống" sớm đã bị phục sinh hành hạ đến chết đi sống lại, trong đầu ngoài "chết" ra thì vẫn là "chết".

Lúc này họ, khát vọng đủ thứ loạn xạ, thậm chí có người còn khát vọng tử vong.

Nhưng lại không một ai khát vọng sức mạnh.

Thêm vào đó, sự kiện "nhiễm Cửu U Tà Năng" ở giới thú tu lại ồn ào đến vậy.

Các thú tu tiến vào "thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn", đều biết quá trình "nhiễm Cửu U Tà Năng".

Tất cả các thí luyện giả đối với câu hỏi "Ngươi khát vọng sức mạnh sao?" này, đều cực kỳ mẫn cảm.

Ngay cả trong trạng thái ý thức không tỉnh táo, họ cũng sẽ bản năng tránh né câu hỏi này, không trực tiếp trả lời.

Tiếng trả lời của các Bá Tống, cũng thông qua hình thức bình luận nổi, xuất hiện trên màn hình giám sát. "Đến rồi!" Bạch tiền bối cười nói.

Chuỗi phản hồi đặc biệt này, không nghi ngờ gì nữa, là do các thí luyện giả đã chịu ảnh hưởng của những mảnh ngụy thần binh và Cửu U Tà Năng kia của "giới thú tu".

Nhưng, thế giới Kim Nguyệt của "thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn", là một không gian đặc biệt.

Ngay cả thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng cũng tạm thời bị bình phong.

Cho nên, năng lượng Cửu U Tà Năng không thể xâm nhập vào Kim Nguyệt.

Chỉ có thể thông qua truyền tải từ xa một số ảnh hưởng tinh thần yếu ớt vào. "Có thể kết thúc tình tiết thí luyện." Bạch tiền bối nói, ngài đã có được kết quả mong muốn.

Bạch Long tỷ tỷ móng vuốt nhỏ gõ gõ trong hư không, đáp: "Đã nhận được." Thần Long âm thầm thở phào một hơi.

Nó cảm thấy, nếu cứ tiếp tục "chết" nữa, các thí luyện giả trong kịch bản này ra ngoài đều sẽ hóa điên.

Cùng với thao tác của Bạch Long tỷ tỷ, kịch bản Thế giới Kim Liên Nho gia, cuối cùng cũng bước vào giai đoạn kết thúc.

Vòng lặp tử vong bị phá giải.

Chương 2260

Đồng thời, khi "kịch bản Thế giới Kim Liên" kết thúc, Bạch tiền bối tế ra một thanh "phi kiếm dùng một lần".

Là dùng cành cây nhỏ của Tống Thư Hàng gọt thành phi kiếm. "Phi kiếm dùng một lần 'Thuận Đằng Mạc Qua Hào', đi đi!" Bạch tiền bối kết một kiếm quyết, phi kiếm "sưu ~" một tiếng, vọt vào hư không.

Khoảng cách giữa người với người, có thể xa đến mức nào?

Nếu chỉ nhìn bằng con mắt của người bình thường. .....Thế giới thật sự rất lớn, mà con người lại thật sự rất nhỏ.

Con người bé nhỏ, trong thế giới rộng lớn, liều mạng tìm kiếm, muốn tìm thấy người kia không có khoảng cách với mình.

Đối với Bạch tiền bối mà nói.

Tâm trạng mới là tất cả.

Chỉ cần tâm trạng tốt, dù là chân trời góc bể, cũng không phải vấn đề.

Chỉ cần ngài một ý niệm, dù xa đến đâu, cũng có thể đưa một người đến bên cạnh người khác, khiến khoảng cách của họ từ chân trời góc bể biến thành không có khoảng cách, thậm chí là khoảng cách âm. "Đi đi!" Sau một kiếm quyết của Bạch tiền bối, phi kiếm dùng một lần mới tinh đã lên đường chinh phục.

Nó vọt vào hư không, thuận theo dây mây tìm bí ẩn, phá vỡ sự cấm cố không gian của "Địa điểm thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn".

Nó men theo luồng ảnh hưởng tinh thần kia, trực tiếp lao về phía bản nguyên của "Cửu U Tà Năng".

Nó cứ như vậy, biến mất. "Trời." Thần Long kinh ngạc nói.

Trong "Địa điểm thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn" bị "cấm cố không gian" này, ngay cả nó cũng chỉ có thể thông qua quyền hạn "thí luyện quan", trong phạm vi thí luyện thuộc về mình, sử dụng sức mạnh không gian với biên độ nhỏ.

Còn Bạch Thánh, lại trực tiếp phớt lờ "cấm cố không gian", nhẹ nhàng điều khiển sức mạnh không gian, dùng một cách trộm vặt.

Bạch tiền bối rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Thật là. .....quá mê người.

Bạch Long tỷ tỷ nghiêng đầu rồng của mình, bình tĩnh nói: "Nói 'tôi' đừng nói 'chao', văn minh ta và người." Thần Long há miệng, không nói nên lời: "......" Nó âm thầm đứng dậy bắt đầu hoạt động thân rồng của mình.

Tiếp theo, đến lượt nó xuất hiện ban phúc cho các thú tu đã vượt qua thí luyện.

Trong trường thí luyện.

Ảo cảnh chân thực "thế giới kịch bản" giải trừ.

Đám thí luyện giả rơi vào vòng lặp tử vong, cũng cuối cùng đã được giải thoát.

Họ yếu ớt ngã xuống đất, bất động. "Cứ để tôi nằm thế này một lát là được, đừng ai gọi tôi dậy." "Tôi cũng vậy, tôi thậm chí còn không muốn nói chuyện." "Mà này, các ngươi trải qua tình tiết gì vậy, tôi trải qua là tình tiết Bá Tống tiền bối đang giảng pháp thì đột nhiên tự bạo.

Nỗi đau đó, tôi cả đời khó quên." "Tôi trải qua tình tiết Bạch Thánh chém giết Bá Tống tiền bối, nhưng dù vậy, tôi vẫn sâu sắc yêu thích Bạch Thánh." "Bên này Bá Tống tiền bối chết là bị một vị tiên tử tóc vàng luyện khí, dùng thân thể hắn luyện khí, thảm đến không thể hình dung." "Trải nghiệm của các ngươi quả thực là hạnh phúc, tôi trải qua là một lần rồi lại một lần tử vong, rồi lại một lần phục sinh, loại tuyệt vọng đó, không biết phải miêu tả với các ngươi thế nào." Mọi người ở địa điểm thí luyện, bắt đầu giao lưu.

Giống như các thí sinh sau khi thi xong, sẽ giao lưu nội dung và kinh nghiệm thi cử vậy.

Các thí luyện giả cũng bắt đầu giao lưu quá trình và thu hoạch của mình. "Bá Bá Tống tiền bối đã trải qua đau khổ, vượt xa chúng ta." "Trong cuộc đời dài đằng đẵng của ngài ấy, rốt cuộc đã trải qua bao nhiêu lần tử vong và tuyệt vọng a?" "Bá Tống Huyền Thánh là Thánh Quân đầu tiên trong gần ngàn năm nay, sư tôn của ta từng suy đoán, cuộc đời của Bá Tống tiền bối chắc không quá ngàn năm.

Trong một ngàn năm đó, đã trải qua nhiều ma nạn như vậy, quả nhiên. .....mỗi con đường Thánh Quân, đều tràn đầy tiên huyết, có của kẻ địch, cũng có của chính mình." Sự đánh giá của các thú tu đối với "Bá Tống tiền bối", nước lên thuyền lên.

Trong hư không.

Tống Thư Hàng ôm A Thập Lục, đạp không mà đi.

Thân là thí luyện quan, cậu có thể ẩn giấu thân hình của mình, không bị các thí sinh bên dưới phát giác.

Tống Thư Hàng vẻ mặt hư ảo nói: "Nếu để họ biết, những tai nạn và đau khổ này đều là do tôi trải qua trong vòng nửa năm, không biết họ sẽ có suy nghĩ gì?" A Thập Lục vươn bàn tay nhỏ, khẽ đặt lên má Thư Hàng.

Khoảng cách giữa hai người, dường như trở nên gần hơn một chút.

Trái tim của hai người, cũng trở nên gần hơn.

Lúc này, "Bong~" một tiếng, sau lưng Tống Thư Hàng có một nụ hoa sinh trưởng đến vị trí đỉnh đầu, nở rộ, trông rất đáng yêu. "Phụt ~" Tô Thị A Thập Lục không nhịn được bật cười.

Cùng lúc đó.

Trên bầu trời sáng rõ, đột nhiên mây đen ùn ùn kéo đến, lôi quang chớp giật.

Trong mây đen, thân ảnh Thần Long khổng lồ hiện ra.

Sự xuất hiện của nó, đại biểu cho thí luyện kết thúc. "Ngươi vất vả rồi, Bá Tống đạo hữu, mời đến bên cạnh nghỉ ngơi một chút." Thần Long cất tiếng nói.

Nhưng vì lần này Bạch Long tỷ tỷ không ra phiên dịch giúp nó.

Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt đứng tại chỗ.

Thần Long ngẩng đầu nhìn trời, thở dài thật sâu.

Sau đó, nó chọn cách phớt lờ Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Nó cúi đầu đối mặt với đám thí luyện giả kia. "Chúc mừng các ngươi, những tử dân dũng cảm của thú giới.

Mỗi một người các ngươi, đều đã vượt qua cuộc thí luyện lần này. .....Cuộc thí luyện lần này, vô cùng đặc biệt.

Sự nỗ lực của các ngươi, ta đều thấy rõ." Thần Long trầm giọng nói.

Trong âm thanh của nó, tràn đầy uy nghiêm.

Ngoài ra Tống Thư Hàng chú ý thấy, khi Thần Long nói chuyện, là giọng kép.

Nó vừa mở miệng, ngôn ngữ rồng và ngôn ngữ giới thú tu đồng thời phát ra, song song tiến hành.

Đây chắc là thiên phú đặc biệt của nó?

Các thành viên giới thú tu bên dưới, kinh hỉ ngẩng đầu nhìn Thần Long. "Sự nỗ lực của các ngươi, ta sẽ thừa nhận.

Sự phấn đấu của các ngươi, ta sẽ chúc phúc." Thân thể khổng lồ của Thần Long bơi lượn trong tầng mây.

Cùng với âm thanh uy nghiêm của nó, nghi thức chúc phúc được khai mở.

Tất cả các thú tu đã vượt qua thí luyện, toàn thân phát sáng.

Trên đỉnh đầu họ, từng ảo ảnh Thánh Viên hiện lên.

Tất cả các ảo ảnh Thánh Viên, yên tĩnh ở trên đỉnh đầu tu luyện giả, tiếp nhận chúc phúc của Thần Long.

Sức mạnh thuộc về "rồng" tác dụng lên Thánh Viên.

Thú tu lần đầu tiên tiếp nhận chúc phúc, trên ảo ảnh Thánh Viên xuất hiện "vân rồng", giống hệt Tống Thư Hàng.

Còn thú tu lần thứ hai tiếp nhận chúc phúc, "vân rồng" trên Thánh Viên trở nên càng thêm to lớn, cảm giác như hình xăm từ phong cách "2D" biến thành "3D", dường như bất cứ lúc nào cũng muốn nhảy ra khỏi Thánh Viên vậy.

Nghi thức thừa nhận của rồng, kết thúc.

Dưới sự sắp xếp của Thần Long, tất cả các thí luyện giả sau khi nghỉ ngơi một chút, từng người một bò dậy từ mặt đất, đi đến sâu hơn trong thí luyện.

Chặng tiếp theo, họ phải đi đến "đường hầm luyện ngục" để đạt được "địa điểm truyền thừa tổng cương".

Đợi sau khi các thí luyện giả bắt đầu rút lui, Thần Long vẫy vẫy móng vuốt về phía Tống Thư Hàng và A Thập Lục, ra hiệu hai người đi theo.

Nó muốn đưa Tống Thư Hàng đi trước hợp với Bạch Long tiên tử, sau đó phát thưởng. ************ Một bên khác. "Phi kiếm dùng một lần 'Thuận Đằng Mạc Qua Hào'" của Bạch tiền bối, phá tan từng tầng không gian, khóa chặt mục tiêu, dũng cảm tiến lên.

Sau lần nhảy không gian cuối cùng, nó đột ngột chui ra khỏi không gian.

Khi xuyên qua không gian, nó sử dụng năng lực "siêu thời không bước chậm" của "Tai Nạn Cự Quy", đây là thiên phú không gian quỷ dị mà ngay cả Chúa Tể Bàn Cầu cũng không thể phát giác.

Nơi phi kiếm dùng một lần nhanh chóng biến đến, là một di tích cung điện bỏ hoang.

Trong di tích này, phủ đầy những con quạ đen kịt.

Quạ đen dày đặc, bao phủ toàn bộ phạm vi di tích, chỉ riêng cảnh tượng này đã khiến người ta sởn gai ốc.

Những con quạ đen vốn ồn ào ở di tích này, lại không phát ra một tiếng kêu nào. "Sưu ~" Sau khi phi kiếm dùng một lần kết thúc xuyên toa không gian, nó bắn trúng một vật thể cứng rắn nào đó.

Đồng thời, khoảng cách giữa mình và vật thể cứng rắn này, đã trở thành khoảng cách âm. "Biu~" một tiếng.

Có một đóa tiên hoa xinh đẹp nở rộ trong hư không.

Đây là từ sinh vật. .....chính xác hơn là từ trên người sinh vật có "tiên huyết" trong cơ thể, mới sẽ nở rộ tiên hoa.

Nghệ danh là "Huyết Hoa".

Trong mắt một số kẻ tính cách vặn vẹo, đây là đóa hoa đẹp nhất thế gian.

Nhưng "Huyết Hoa" lần này lại nở rộ từ trên một tấm bia đá lớn đúc từ đá đen. "A ~a ~" Trên bia đá đen, còn phát ra tiếng kêu thảm thiết như đá vỡ vụn.

Chương 2261

"Phi kiếm dùng một lần 'Thuận Đằng Mạc Qua Hào'" mà Bạch tiền bối tế ra, chính xác cắm vào chính giữa lưng tấm bia đá đen.

Tiên huyết không ngừng phun ra từ lưng tấm bia đá đen, giống như một chai Coca bị lắc mạnh rồi bị đâm một nhát dao.

Đây là một cú đánh lén đường đường chính chính không biết từ đâu chui ra. "A ~a ~ Thanh kiếm này từ đâu ra?

Ai bắn kiếm đến?

Tại sao ta hoàn toàn không cảm giác được?" Âm thanh trên bia đá liên tục nói.

Không nên a, theo lý mà nói, trên thế giới này chỉ cần có người khóa chặt nó, có ý đồ tấn công nó, nó sẽ phải cảm nhận được ngay lập tức mới đúng.

Nó được chế tạo ra, đã có chức năng này.

Khoan đã. .....Đúng rồi, đây không phải Cửu U Thế giới. "Cái thế giới chết tiệt này." Âm thanh trên bia đá có một vẻ cắn răng nghiến lợi.

Sau đó, từ trên bia đá truyền ra một trận dao động quỷ dị.

Những con quạ đen trên phế tích sau khi cảm nhận được loại dao động này, liền bay tới, chúng dùng móng vuốt nắm chặt phi kiếm, dùng sức vỗ cánh, muốn kéo thanh "phi kiếm dùng một lần" này ra khỏi bia đá.

Nhưng thanh phi kiếm dùng một lần này cắm rất chắc, với sức mạnh của đám quạ đen này, trong thời gian ngắn căn bản không thể rút nó ra được. "Đau đau đau. ....." Bia đá liên tục kêu thảm thiết.

Sau một hồi lâu.

Đám quạ đen đã thay phiên nhau từng đợt, luân phiên lên trận theo hình thức tiếp sức, rất khó khăn mới rút được "phi kiếm dùng một lần" cắm trên bia đá ra.

Điều kỳ diệu là, cùng lúc thanh phi kiếm này bị rút ra, máu trên bia đá cũng ngừng chảy.

Đám quạ đen dùng móng vuốt giữ thanh phi kiếm làm từ dược liệu gỗ, đặt nó ở phía trước tấm bia đá.

Phía trước bia đá, khắc một đôi viên cầu.

Trông có vẻ đôi viên cầu này chính là mắt của bia đá? "Kiểu dáng của thứ này, trông sao mà quen mắt vậy?" Âm thanh từ trong bia đá phát ra.

Càng nhìn càng thấy đã từng thấy loại phi kiếm gỗ này ở đâu đó, nhưng trong cơ sở dữ liệu nhất thời lại không tìm ra dữ liệu chi tiết. "Oa ~oa ~" Đám quạ đen xoay tròn, lượn lờ trên đỉnh đầu bia đá.

Chỉ là không biết chúng đang bay mà đột nhiên muốn ị thì phải làm sao?

Nếu chúng ị lên bia đá, có bị giết không?

Hai con mắt tròn của bia đá lăn qua lăn lại, lát sau. .....từ phía dưới con mắt tròn nhô ra một thứ giống như mũi.

Mũi co duỗi được!

Lại còn có chức năng tiên tiến như vậy.

Thời buổi này, mọi người vì theo kịp thời đại, để làm được màn hình phẳng toàn diện thật sự, ý tưởng sáng tạo không ngừng tuôn ra.

Có con quạ đen giữ phi kiếm, đưa đến trước mũi bia đá.

Bia đá ngửi ngửi. "Tổng thể khí tức rất xa lạ, nguyên liệu dược liệu không biết là loại cây gỗ gì.

Nhưng. .....trên đây mơ hồ có một mùi vị rất quen thuộc.

Trích xuất dữ liệu mùi vị, bắt đầu đối chiếu." Bia đá cất tiếng nói.

Nó bắt đầu đọc cơ sở dữ liệu khổng lồ của mình, đối chiếu mùi vị này với nội dung trong cơ sở dữ liệu của nó.

Một chuỗi loạn mã phù văn không ngừng chớp lóe trên bia đá.

Năm sáu phút sau, bia đá cuối cùng cũng tìm thấy thông tin tương ứng từ cơ sở dữ liệu khổng lồ.

Sở dĩ mất nhiều thời gian như vậy mới tìm thấy dữ liệu, là vì phần thông tin này đã bị đưa vào "thùng rác", đang ở trạng thái chờ xóa.

Nếu chậm thêm mười ngày nửa tháng nữa, đoạn dữ liệu này sẽ bị xóa. "Dấu hiệu này là. .....khí tức Bá Tống." Bia đá xác nhận lại một lần nữa.

Sau đó, bia đá trầm mặc. "Oa ~oa ~oa ~" Đám quạ đen trên đỉnh đầu không ngừng lượn lờ, phát ra tiếng kêu chói tai khiến người ta phiền não. "Trong kho dữ liệu ghi lại, Bá Tống đã chết dưới Thiên phạt, hài cốt không còn.

Điểm này, tuyệt đối không có sai.

Bá Tống, đã chết rồi." Âm thanh của bia đá lại một lần nữa vang lên.

Sinh mệnh chết dưới Thiên phạt, sẽ bị tiêu diệt triệt để, bị chém tận gốc rễ.

Bất kể là thủ đoạn phục sinh nào, cũng không thể khiến người chết dưới Thiên phạt phục sinh.

Cho dù Bá Tống có vô số thủ đoạn phục sinh, sau khi hóa thành tro bụi dưới Thiên phạt, cũng là thập tử vô sinh.

Cho nên một phần tư liệu liên quan đến Bá Tống, mới bị chuyển vào thùng rác, vì đã không còn giá trị để được ghi chép nữa. .....

Vậy thì, thanh phi kiếm gỗ này rốt cuộc là sao?

Trên đó nhiễm đầy khí tức Bá Tống nồng đậm.

Sau nửa buổi trầm tư.

Bia đá đưa ra một phán đoán đơn giản nhưng lại khả thi nhất. "Hoặc có lẽ, là pháp khí Bá Tống luyện chế khi còn sống, bị người khác có được?" Bia đá tổng kết.

Nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có khả năng này.

Bá Tống nói thế nào cũng là một "tiểu chuột" ngoan cố, khi còn sống chắc chắn đã luyện chế một số pháp khí.

Sau khi hắn chết, di sản của hắn chắc chắn sẽ bị người khác kế thừa, hoặc bị các tu sĩ khác có được. "Thật là một tên phiền phức, ngay cả khi chết, cũng không chịu yên, ngoan cố." Âm thanh của bia đá tiếp tục vang lên.

Sau đó, từ phía sau tấm bia đá của nó, tức là chỗ bị phi kiếm đâm trúng trước đó, bật ra một ô nhỏ.

Bên trong có một viên châu tròn đang lăn.

Viên châu là đạo cụ dùng để lưu trữ thông tin.

Bia đá nhập tất cả sự việc liên quan đến "phi kiếm gỗ, khí tức Bá Tống Huyền Thánh" cùng với suy đoán của chính nó, vào viên châu.

Một con quạ đen hạ xuống, há miệng nuốt viên châu tròn.

Sau đó, con quạ đen này dang cánh bay lên không trung.

Trên không trung, có một lối đi tạm thời thông đến "Cửu U Thế giới".

Con quạ đen mang viên châu, chui vào lối đi, tiến vào Cửu U Thế giới. "Thanh phi kiếm này, cũng trả lại cho chủ cơ đi.

Biết đâu chủ cơ có thể nghiên cứu ra nhiều thứ hơn từ thanh phi kiếm." Bia đá cất tiếng nói.

Nói xong, lại có hai con quạ đen hạ xuống, bắt lấy thanh phi kiếm này, bay về phía lối đi đến Cửu U Thế giới.

Phi kiếm dùng một lần - Thuận Đằng Mạc Qua Hào khẽ rung động, trước khi bị đưa vào "Cửu U Thế giới", đã âm thầm phản hồi một tín hiệu cho Bạch tiền bối.

Đợi sau khi viên châu và phi kiếm đều biến mất, bia đá lại bắt đầu suy tính một chuyện khác.

Thanh phi kiếm này là ai bắn tới?

Hoàn toàn không có manh mối nào a.

Vô duyên vô cớ liền chui ra từ hư không, đâm vào người nó.

Manh mối hiện tại có thể dùng chính là người "bắn ra phi kiếm" có thể quen biết với Bá Tống Huyền Thánh đã chết.

Ngoài ra, kiểu dáng của phi kiếm gỗ, rất quen thuộc, hẳn cũng là một manh mối.

Ngay khi bia đá đang suy tính, một con quạ đen từ Cửu U Thế giới trở về.

Và mang theo hai đoạn tin tức. 【Bạch. 】【Di chuyển trận địa. 】********** Trên Kim Nguyệt.

Bạch tiền bối lấy ra sổ ghi chép, ghi lại một tọa độ trên đó.

Tọa độ này chính là vị trí của khối bia đá đen kia. "Tấm bia đá kia, trông có vẻ rất tiên tiến." Bạch tiền bối ngón tay xoay bút, rất muốn tháo ra xem cấu tạo bên trong của nó.

Lúc này, Thần Long dẫn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục quay lại khu vực giám sát. "Thư Hàng." Bạch tiền bối nói: "Chúc mừng cậu, trong ghi chép, cậu đã hoàn toàn chết rồi." Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt: "???" Từng có lúc Tống Thư Hàng cho rằng, thứ công bằng nhất mà thế giới đối với nhân loại chính là "tử vong", bất kể cậu là loại người nào, có quyền thế hay không, có tài phú hay không, dung mạo đẹp hay xấu, đều khó tránh khỏi cái chết.

Cho dù là chết nặng hơn Thái Sơn, đối với "tử vong" mà nói, cũng không khác gì chết nhẹ hơn lông hồng, đều như nhau là "chết".

Chương 2262

Ai cũng có một ngày chết.

Từ cái chết, đến chôn cất, đến hoàn toàn bị người ta lãng quên, sau đó ngay cả bằng chứng bản thân từng "tồn tại trên đời" cũng bị lãng quên.

Sinh không mang đến, tử không mang đi.

Vô cùng bi thương và thơ mộng.

Cho đến một ngày nào đó sau khi Tống Thư Hàng tự mình cũng chết, cậu mới phát hiện hóa ra tử vong cũng không công bằng đến thế.

Bây giờ, khi nhắc đến "tử vong", trái tim bi thương và sợ hãi của cậu, nhỏ bé đến đáng thương.

Tống Thư Hàng sờ sờ khuôn mặt góc cạnh của mình. .....Còn da thịt.

Nhiệt độ cơ thể còn đó.

Cậu vẫn còn sống tốt, ít nhất cái đầu của cậu vẫn rất khỏe mạnh. "Vậy nên, Bạch tiền bối.

Tôi chết thêm một lần nữa từ khi nào vậy?" Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt nói. "Ừm, trong ghi chép của vị Chúa Tể béo kia. .....Ừm, trong ghi chép của vị Chúa Tể béo kia, cậu đã hoàn toàn chết rồi." Bạch tiền bối vừa nói, hai tay vừa vẽ một động tác hình quả cầu lớn trong hư không.

Bởi vì "Cửu U Tà Năng" có thể vẫn đang xâm nhập "Địa điểm thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn", cho nên Bạch tiền bối ngay cả biệt danh "Chúa Tể Bàn Cầu" cũng không nhắc đến, để tránh bị cảm ứng.

Tống Thư Hàng rất nhanh đã hiểu ra. "Hơn nữa, có thể một thời gian nữa, ghi chép về cậu ở chỗ Chúa Tể béo kia, đều sẽ được chuyển vào thùng rác rồi." Bạch tiền bối tiếp tục chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng tay phải dùng sức đập vào tay trái, vui vẻ nói: "Tuyệt vời nha!" Đây thật sự là một tin tốt.

Chúa Tể Bàn Cầu vẫn luôn nằm trong top ba danh sách "người mà cậu không muốn gặp nhất". .....Thậm chí là tồn tại vững chắc trên ngôi vị quán quân.

Tống Thư Hàng chính diện gặp hắn, đều không có chuyện gì tốt.

Cuộc đời cậu ấy trải qua nhiều cái chết như vậy, vài lần đều có liên quan đến đại lão Bàn Cầu.

Trong Thế giới Kim Liên Nho gia, cậu bị đại lão Bàn Cầu nghiền chết vô số lần, nếu không phải tâm lý tố chất của cậu xuất sắc, sớm đã tinh thần sụp đổ thành kẻ thần kinh rồi.

Nguyên nhân Tống Thư Hàng bị phân thân Bạch tiền bối chém giết ở Thế giới Hắc Long, là vì một giọt "tiểu phân thân thể lỏng" của đại lão Bàn Cầu đã dẫn hạ Thiên phạt, để tránh Tống Thư Hàng chết dưới Thiên phạt, phân thân Bạch tiền bối đã ra tay giết Tống Thư Hàng trước.

Sự kiện Thiên phạt lần này, Thiên phạt hình thành cảnh tượng "song long đoạt châu", hủy diệt thân thể cậu, cũng là vì đại lão Bàn Cầu.

Nếu không phải có Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối che chở cho cậu, cậu sớm đã chết rồi.

Tóm lại, mỗi lần gặp Chúa Tể Bàn Cầu, đều là bất hạnh của cậu.

Cậu ấy thật sự sợ Chúa Tể Bàn Cầu.

Bây giờ nghe nói trong "ghi chép" của đại lão Bàn Cầu, cậu đã hoàn toàn tử vong, tâm trạng Tống Thư Hàng lập tức thăng hoa, cảm giác như trúng giải xổ số năm triệu. "Vậy tiếp theo, tôi phải sống khiêm tốn một chút mới được." Tống Thư Hàng nắm chặt tay nói.

Khiêm tốn một thời gian, sống yên ổn qua ngày, để đại lão Bàn Cầu hoàn toàn lãng quên cậu.

Tốt nhất là ném những ghi chép liên quan đến cậu vào thùng rác để xóa triệt để, loại không thể phục hồi ấy.

Như vậy, đại lão Bàn Cầu sẽ không còn đến tìm cậu gây phiền phức nữa. "Ừm, phát triển khiêm tốn." Bạch tiền bối khẽ vỗ vỗ Tống Thư Hàng, tiện thể từ trên người cậu ngắt hai trái dị quả, lau lau, rồi ngon lành ăn. "Ít nhất phải khiêm tốn cho đến khi tôi lần sau Nhân tiền hiển thánh." Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Lúc này, Thần Long hơi sững sờ, cất tiếng hỏi: "Ngươi lần sau khi nào Nhân tiền hiển thánh?

Ta thấy ngươi đã có ba Thánh hiệu rồi, ngươi có phải đã hiển thánh ba lần rồi không?" Thần Long cuộn tròn lại, nép bên cạnh Bạch Long tiên tử, nghe nó phiên dịch cho mình.

Vừa rồi, nó vừa nghe Bạch Long tiên tử phiên dịch, vừa chú ý đến các thú tu tiến vào chặng thí luyện tiếp theo.

Nó đặc biệt chú ý đến nhóm "Chuyển Bàn Đạo Nhân" râu hổ kia.

Thực ra, ban đầu tiểu tổ của Chuyển Bàn Đạo Nhân và Tô Thị A Thập Lục, không cần trải qua chặng thí luyện này của nó, có thể trực tiếp tiến vào giai đoạn nhận thưởng.

Bởi vì tiểu cô nương Tô Thị A Thập Lục, mang trong mình huyết mạch chân long, cũng coi như là mang theo "rồng", giống như Bá Tống mang theo Bạch Long tiên tử vậy.

Nhưng trước đó, thấy tiểu hữu Bá Tống chơi rất vui, thế là nó không đành lòng nhắc nhở tiểu hữu điểm này.

Để mặc cậu ấy sử dụng quyền hạn quản lý viên, ra sức mở cửa sau mà chơi đùa.

Nếu không phải như vậy, nó thân là chủ thí luyện quan, lại làm sao có thể trơ mắt nhìn tiểu hữu Bá Tống thao tác sai quy tắc? "Haha, lần sau Nhân tiền hiển thánh còn phải hỏi sao?

Đương nhiên là Bát phẩm rồi." Tống Thư Hàng không chút do dự đáp.

Trước khi chưa đến Bát phẩm, tuyệt đối không cao điệu nữa.

Thần Long lại không nhịn được hỏi: "Vậy ba Thánh hiệu trước đó của ngươi là từ đâu mà có?" "Một cái là sau khi tổ đội độ kiếp ở Hiện Thế, ngưng tụ Thánh Ấn mà có được.

Một cái là ở Cửu U Thế giới vô tình bị cuốn vào thế giới Ma Kiếp, sau đó ngưng tụ ra." Tống Thư Hàng giải thích.

Thần Long khẽ gật đầu, hai cái này tương đối dễ hiểu. "Thánh Ấn" của Hiện Thế chư thiên vạn giới và "Ma Ấn" tương ứng của Cửu U Thế giới. "Cổ Ấn thứ ba, là ngưng tụ ra ở một tiểu thế giới kỳ lạ.

Thế giới đó rất đặc thù, tự thành một giới, không thuộc Hiện Thế, cũng không thuộc Cửu U." Tống Thư Hàng đáp. "Còn có kiểu thao tác này sao?" Thần Long mắt trợn miệng há.

Chẳng trách, tiểu hữu Bá Tống một mình ngưng tụ ba Thánh Ấn, thao tác này, người khác căn bản không học được.

Nhưng. .....khi nhắc đến đặc trưng "tự thành một giới, không thuộc Hiện Thế, cũng không thuộc Cửu U", trong ký ức Thần Long đột nhiên hiện lên một cảm giác "quen thuộc".

Nó rất rất lâu trước đây, dường như đã nghe qua nơi tương tự.

Nhưng, vì phương thức tồn tại của nó khá đặc thù, khác với sinh linh bình thường.

Cho nên, trong ký ức của nó có một số chuyện quá cổ xưa, đã không nhớ rõ nữa.

Thần Long khẽ lắc lắc đầu, nó khẽ ho một tiếng, nói: "Vậy tiếp theo, Bá Tống tiểu hữu, ta sẽ truyền thụ cho ngươi diệu pháp kết hợp với rồng, tiến một bước cường hóa《Thánh Viên Long Lực Thần Công》cũng như hoài thai sinh ra Nguyên Anh!" Thí luyện do Bá Tống, Bạch Thánh, Bạch Long tiên tử bố trí, hiệu quả còn mạnh hơn nó tưởng tượng.

Nói thật, trong quá trình thí luyện, thân là chủ khảo quan nó, đều ẩn ẩn có chút đau lòng vì các thí luyện giả.

Bây giờ, là lúc ban "phần thưởng" đã hẹn cho Tống Thư Hàng. "Cần phải làm gì?" Tống Thư Hàng ngồi thẳng người. "Môn diệu pháp này tên là gì?" Bạch Long tỷ tỷ cũng cất tiếng hỏi. "Bá Tống đạo hữu không cần vội, nghe ta dẫn dắt, từng bước một là được." Thần Long trước tiên trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng, sau đó trả lời Bạch Long tiên tử: "Môn diệu pháp này, thực ra là một chương phụ tu của《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, tên là《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》." "Tên công pháp này, dường như đã nghe qua ở đâu đó." Bạch tiền bối đột nhiên nói: "Mơ hồ nhớ rằng, có một bộ tâm pháp Đao tu đặc biệt. ....." "Không hổ là Bạch đạo hữu, kiến thức rộng rãi." Thần Long ha ha cười một tiếng, đáp: "Cuốn《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》này thực ra được cải biên từ một bộ đao kinh《Long Hổ Giao Hối Thần Đao Tâm Pháp》.

Ngoài ra, người sáng lập bộ tâm pháp Đao tu kia và《Thánh Viên Long Lực Thần Công》chính là cùng một người." Đao pháp?

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, nếu là công pháp cải biên từ đao pháp, vậy có lẽ thật sự sẽ rất phù hợp với cậu? "Vậy trước tiên, ta cần long châu." Thần Long cất tiếng nói.

Lời nó vừa dứt, Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục đồng thời tế ra long châu của mình.

Khi Thần Long nhìn thấy cảnh này, đuôi rồng hơi cứng đờ.

Cảnh tượng này, có chút không ổn.

Tu luyện《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》chỉ cần một viên long châu.

Mặc dù nó luôn miệng nói "Nguyên Anh không trải qua hoài thai mà sinh ra" đều là tà đạo.

Nhưng Nguyên Anh và đứa trẻ vẫn có sự khác biệt. .....Ít nhất Nguyên Anh không có khả năng là song bào thai.

Một người chỉ có một Nguyên Anh.

Vậy nên, nếu là hai viên long châu, phải làm sao?

Chỉ có thể chọn một trong hai.

Nếu đặt mình vào hoàn cảnh của "tiểu hữu Bá Tống", phải chọn thế nào?

Dường như dù chọn viên long châu nào, cũng không mấy thỏa đáng.

Thần Long hơi có chút nội tâm cắn rứt. .....Ước chừng khoảng 0.1 miligram nội tâm cắn rứt.

Thành phần còn lại đều là sự mong đợi tò mò xem kịch. "Thập Lục sao cũng có long châu?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Mặc dù nói đã thức tỉnh huyết mạch "chân long", nhưng cấu tạo cơ thể Thập Lục cơ bản vẫn thiên về loài người chứ? "Chuyện từ lần trước nữa rồi." Tô Thị A Thập Lục nói: "Có một sáng thức dậy, cảm thấy cổ họng hơi ngứa ngứa, liền ho một cái, sau đó liền nôn ra một viên long châu." Tống Thư Hàng: "......" Lần trước nữa mà A Thập Lục nói, là khi cậu ấy chiến đấu với "hóa thân" xong sao? "Ban đầu còn tưởng mình bị bệnh, nhưng rất nhanh bản năng liền biết, nó là long châu của tôi." Tô Thị A Thập Lục giải thích. "Quá trình long hóa của A Thập Lục đang tăng tốc, đây là một tin tốt." Bạch Long tỷ tỷ cúi người, ghé sát bên A Thập Lục, cười nói.

Tốc độ long hóa càng nhanh, từ một mức độ nào đó mà nói đại biểu cho mức độ hoàn thành "thí luyện" của A Thập Lục càng cao.

Tống Thư Hàng vươn tay khẽ đỡ lấy hai viên long châu của A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ, hỏi: "Cuối cùng có một ngày, A Thập Lục sẽ hoàn toàn hóa thành rồng sao?" "Làm gì có dễ vậy?

Ngươi tưởng chân long là rau cải trắng, dễ dàng hóa hình thế sao." Bạch Long tỷ tỷ ôn nhu nói: "Nhưng mà, cùng với sự long hóa sâu sắc hơn, A Thập Lục sẽ trở nên càng ngày càng có mị lực đó." Tô Thị A Thập Lục vô thức liếc nhìn ngực mình.

Chương 2263

Bạch Long tỷ tỷ móng vuốt nhỏ vỗ vỗ trên đỉnh đầu cô, mị lực mà nó nói không phải chuyện này.

Tống Thư Hàng nhìn long châu trong lòng bàn tay, đột nhiên nảy ra ý nghĩ: "Bạch Long tỷ tỷ, long châu có giá trị không?" "Giết cậu đó." Bạch Long tỷ tỷ ôn nhu đáp. "Không không không, tôi không phải ý đó, tôi không có ý muốn bán long châu của tỷ tỷ và A Thập Lục.

Tôi đang nghĩ, nếu long châu rất có giá trị, tôi có cơ hội 'hóa rồng' không?

Sau đó tôi có thể sản xuất long châu bán lấy tiền a." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối bên cạnh nghe thấy từ "tiền" thì ngẩng đầu nói: "Cần tiền?

Ta cho cậu vay thêm a." "Bạch tiền bối đừng đùa, tôi đang nghiêm túc nghĩ cách trả nợ đây." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối vươn tay ghi chép nhanh chóng vào sổ tay: "Cậu vẫn nên nghĩ cách trả lãi trước đi." "Cậu lại không có huyết mạch rồng, đừng mơ hão." Bạch Long tỷ tỷ đồng thời đáp.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu: "Nhìn trời ~" "Mà nói. .....Hai viên long châu, Thư Hàng cậu muốn dùng viên nào?" Bạch tiền bối ngón tay khéo léo xoay bút, cất tiếng nói.

Tống Thư Hàng không cần nghĩ ngợi nói: "Đương nhiên là dùng cả hai viên a." "Nhưng rất đáng tiếc, ngươi chỉ có thể sử dụng một viên long châu." Thần Long cất tiếng nói.

Bạch Long tỷ tỷ đi vào chế độ phiên dịch. "Tại sao?" Tống Thư

Hàng nghi hoặc nói: "Long châu không phải càng nhiều càng tốt sao?" "Nhưng mà, ngươi chỉ có một người, ngươi tối đa cũng chỉ có thể sản sinh ra một Nguyên Anh, tham nhiều không tốt." Thần Long móng vuốt trước làm động tác "xua tay".

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ nói: "Long tiền bối ý của ngài là, một tu luyện giả chỉ có thể đản sinh một Nguyên Anh, cho nên chỉ có thể sử dụng một viên long châu?" "Giống như một đứa trẻ không thể do hai người phụ nữ sinh ra vậy, một đứa trẻ chỉ có thể có một người mẹ." Thần Long giải thích.

Tống Thư Hàng bĩu môi một cái, nhanh chóng nói: "Mang thai hộ hiểu một chút?

Về lý thuyết, trứng của đứa trẻ có thể do mẹ ruột cung cấp, nhưng có thể do một người mẹ mang thai hộ khác sinh ra.

Vậy nó không phải do hai người phụ nữ cùng hợp tác sinh ra sao." Thực ra cậu ấy hiểu đạo lý, nhưng cậu ấy đột nhiên nghĩ đến mang thai hộ, thế là không nói ra không thoải mái.

Máy phiên dịch Bạch Long tỷ tỷ hoàn thành phiên dịch một cách máy móc, khi phiên dịch xong. .....Nó đột nhiên phản ứng lại, Thư Hàng cái tên này lại ngứa đòn rồi.

Trên sừng rồng của Thần Long, có tia điện "ba ~" một tiếng nổ tung.

Thật sự?

Tức đến nổ tung.

Bạch Long tỷ tỷ vươn móng vuốt, mạnh tay cho Thư Hàng một cái cốc đầu: "Đừng ngứa đòn." "Vậy ta đổi cách nói, giống như một đứa trẻ không thể 'đồng thời' do hai người phụ nữ sinh ra vậy, không thể một người phụ nữ sinh nửa trên, một người phụ nữ sinh nửa dưới.

Một Nguyên Anh cũng không thể có hai viên long châu." Thần Long đổi một ví dụ nói.

Tống Thư Hàng nghe xong, ha ha cười một tiếng, nói: "Vậy tôi yên tâm rồi, hai viên long châu tôi đều muốn dùng.

Trên thực tế, nếu còn có thêm long châu nữa, tôi cũng không từ chối!" Thần Long: "???" Ngươi cái tên này, có nghe lời rồng nói không a!

Ngươi có tin ta tháo đầu ngươi xuống làm bóng đá không a?

Keng ~ Đầu Tống Thư Hàng đột nhiên rơi xuống. .....Cậu cười quá vui, ngửa đầu cười lớn, kết quả đầu liền rơi xuống.

Trước đó đầu bị Bạch tiền bối cốc bay, khi cứu A Thập Lục lại bị tháo một lần nữa, còn chưa dán chắc.

Sau đó, lần này lại bị Bạch Long tỷ tỷ cốc đầu, cười quá phấn khích, đầu liền rơi xuống.

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng Thần Long vô duyên vô cớ cảm thấy sảng khoái.

A Thập Lục thành thạo ôm đầu Tống Thư Hàng, nhón chân, đặt đầu cậu trở lại. "Long tiền bối, không cần lo lắng cho tôi." Tống Thư Hàng vỗ ngực nói: "Xì ~ hơi đau." Vỗ không đúng vị trí, vỗ trúng chỗ mê mẩn. 【Ta căn bản không có lo lắng cho ngươi, ta từ đầu đến cuối đều đang sảng khoái. 】Thần Long thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng bề ngoài, nó vẫn phải duy trì tư thái uy nghiêm của mình. "Trên thực tế, đừng nói là hai viên long châu, tôi ít nhất còn có thể có thêm năm viên nữa!" Tống Thư Hàng giơ năm ngón tay nói.

Trong lỗ mũi Thần Long phun ra hai cột khí: "Ngươi là nói, ngươi muốn hấp thu bảy viên long châu?" "Đúng vậy." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Tôi thế nhưng là người đàn ông ít nhất phải sinh ra bảy Nguyên Anh, học tập Ông Lão Hồ Lô." "Cũng đúng." Bạch tiền bối ở một bên gật đầu nói: "Nếu tính cả Bổn Mệnh Đan Điền thì, nói không chừng sẽ có tám Nguyên Anh?" 【Ồ?

Ngay cả Bạch Thánh ngươi cũng hùa theo tiểu hữu Bá Tống hồ đồ sao? 】Thần Long hơi ngừng lại sau đó, nhìn chằm chằm vào thân thể Tống Thư Hàng: "Hay là nói, thân thể tiểu hữu Bá Tống, có gì đó kỳ lạ?" Bạch Thánh vẫn luôn mang lại cho người ta cảm giác vô cùng đáng tin cậy.

Nếu Bạch Thánh đều cho rằng Bá Tống Huyền Thánh có thể đản sinh không chỉ một Nguyên Anh, vậy Bá Tống có thể chất đặc biệt gì?

Mắt của Thần Long, giống như có thể xuyên thấu vậy, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Mắt rồng xuyên thấu thân thể gỗ của Thư Hàng, nhưng lại không thể xuyên thấu "Thánh Nhân Chi Huyết" kia.

Bí mật trên người Tống Thư Hàng, bây giờ đều được dung nạp trong "Thánh Nhân Chi Huyết", chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một đoàn quang mang bảy màu.

Thần Long không nhìn thấu Thư Hàng, đành phải thu hồi ánh mắt của mình.

Nó vừa không cam lòng + vừa hiếu kỳ. "Khụ, Bá Tống tiểu hữu." Thần Long uy nghiêm nói: "Nếu ngươi có thể chứng minh bản thân, vậy. .....long châu của ta cũng có thể cho ngươi mượn dùng." Thần Long cũng khó khăn lắm mới hạ quyết tâm này.

Long châu là thứ mà bình thường sẽ không cho mượn, dù sao cũng là vật khá riêng tư.

Nếu Bá Tống đạo hữu thật sự có thể chứng minh mình có thể thai nghén bảy Nguyên Anh, vậy thì việc nhận được sự giúp đỡ của long châu hắn chắc chắn là vinh hạnh của Bá Tống!

Đây là lần đầu tiên Thần Long quyết định cho người khác mượn long châu của mình.

Nếu không phải vì nể mặt Bạch Thánh, thì có một trăm Bá Tống ở đây cũng đừng hòng có cơ hội có được long châu của hắn!

Thế nhưng, Tống Thư Hàng sau khi nghe Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch xong, lại không hề lộ ra vẻ mặt "hân hoan" tương tự.

Cậu nghiêm túc nói: "Thôi... không cần đâu ạ.

A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ thân với tôi, nên kết hợp sức mạnh của họ để sinh Nguyên Anh cũng không vấn đề gì.

Nhưng kết hợp long châu của Long tiền bối, tôi cứ thấy là lạ.

Dù sao chúng ta cũng phải kết hợp với nhau mới sinh được Nguyên Anh mà." Trên sừng rồng của Thần Long lại có hồ quang điện 'bốp bốp' vang lên, nổ ra từng đóa điện hoa xinh đẹp.

Hắn thật sự muốn mổ não Bá Tống ra xem, rốt cuộc thì mạch não của tên này được cấu tạo như thế nào mà khiến rồng ta thật sự bực mình. "Thông dịch viên" Bạch Long tỷ tỷ sau khi phiên dịch xong, thở dài một hơi thật dài.

Nàng lại lần nữa vươn móng vuốt nhỏ, dùng một cái "búng não" khiến cái đầu lâu vừa mới được Tống Thư Hàng dán lại bay vụt ra xa. "Đừng có lải nhải nữa, lo làm việc chính đàng hoàng đi.

Mau đưa bảy Kim Đan của ngươi ra, đừng có lề mề, nếu không cẩn thận ta sẽ búng bay sọ não ngươi đó." Giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ vang lên sau đó.

Tô Thị A Thập Lục chạy nhỏm người đến, nhặt cái đầu của Tống Thư Hàng về. "Bạch Long tỷ tỷ đã búng bay đầu tôi rồi mà." Tống Thư Hàng thở dài nói: "Lời đe dọa thực ra có thể nói trước khi ra tay đó, thật đấy." A Thập Lục cười khúc khích, nhón chân dán cái đầu cậu ấy lại lần nữa.

Thần Long trên không trung, tâm trạng vui vẻ.

Mỗi khi cái đầu của Bá Tống tiểu hữu bị người ta búng bay, hắn từ sừng đến đuôi đều thấy sảng khoái.

Bạch tiền bối ở bên cạnh, dùng đầu bút gõ nhẹ cằm mình, lộ ra vẻ mặt trầm tư.

Tống Thư Hàng, Thần Long, Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục trước mặt đã tạo thành một "chuỗi tuần hoàn đặc biệt".

Tống Thư Hàng phụ trách lải nhải, Thần Long phụ trách bực mình, Bạch Long tỷ tỷ phụ trách ra tay trừng phạt, A Thập Lục phụ trách dán Thư Hàng lại, rồi Thần Long lại phụ trách vui vẻ.

Thế là, Thần Long sẽ ở trong vòng tuần hoàn chết "bực mình rồi vui vẻ, rồi lại bực mình rồi lại vui vẻ".

Bất tri bất giác, độ thiện cảm của hắn với mọi người đã tăng vọt. "Có lẽ đây chính là ý nghĩa sự tồn tại của Cuồng Đao Tam Lãng đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'?" Bạch tiền bối trầm tư nói.

Mà nói đi thì phải nói lại, Tam Lãng gần đây cũng đến "thú tu giới" rồi nhỉ?

Không biết bây giờ hắn đang làm gì?

Ở bên cạnh, giọng nói dịu dàng của Bạch Long tỷ tỷ lại lần nữa vang lên: "Cảnh cáo cuối cùng đó, đừng có lải nhải nữa, lải nhải nữa ta chém ngươi!" "Ách..." Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Chọc không nổi, chọc không nổi.

Thế là, cậu ngẩng đầu nhìn về phía Thần Long.

Thần Long cũng nhìn lại cậu. "Vậy thì tiền bối, tôi sẽ theo ước định để chứng minh mình." Tống Thư Hàng nói.

Ừm, tuy hiện tại chưa thân quen lắm với Thần Long tiền bối, nhưng tình cảm có thể bồi đắp dần sau này.

Đợi mọi chuyện kết thúc, cứ kết bạn rồi liên lạc nhiều hơn, còn sức mạnh long châu thì cứ mượn dùng trước đã.

Ngoài ra, việc chứng minh mình có bảy Kim Đan, thực ra rất dễ.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động.

Ngay sau đó, một "Cự xỉ đao luân" xuất hiện bên cạnh cậu. "Lục Phẩm Chân Quân Mệnh Luân?" Thần Long lên tiếng, hắn nhìn ra Mệnh Luân này của Tống Thư Hàng do tám lưỡi cưa hình răng cưa hợp thành.

Nhưng thứ này, không thể chứng minh Tống Thư Hàng có "tám Kim Đan". "Vâng, Mệnh Luân." Tống Thư Hàng đáp: "Một Kim Đan một Mệnh Luân." Trong lúc nói chuyện, lại có bảy Mệnh Luân không ngừng hiện ra từ bên cạnh Tống Thư Hàng. "Kiếm Luân" do khoát kiếm hợp thành, "Hiệt Luân" do trang sách kim loại hợp thành, "Cầu Luân" hình cầu do kiếm xoắn ốc hợp thành, "Xỉ Luân" do những bánh răng sắc bén chồng lên nhau, "Quyến Luân" do tám vòng nhỏ hợp thành, và cuối cùng là Mệnh Luân bát giác có phong cách hoàn toàn khác biệt – mỗi góc của Mệnh Luân bát giác này, dường như đều liên kết với nhân quả.

Thần Long ở bên cạnh, trợn mắt há mồm.

Bảy Mệnh Luân với thuộc tính khác nhau, không ngừng xoay tròn bên cạnh Tống Thư Hàng.

Chỉ cần Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, bảy đại Mệnh Luân liền có thể giáng đòn tấn công như cuồng phong bạo vũ lên kẻ địch.

Chương 2264

"Trong Đan Điền của ngươi, làm sao lại chứa được bảy Kim Đan?" Thần Long cảm thấy thế giới quan của mình bị chấn động: "Ngươi không sợ nổ tung mà chết sao?" "Không sợ, đâu phải chưa từng nổ." Tống Thư Hàng phất phất tay, trong cử chỉ có một vẻ phong thái nhẹ nhàng, mây trôi.

Thần Long: "..." "Hơn nữa, tôi cũng không phải để tất cả Kim Đan vào bản mệnh Đan Điền.

Bảy tiểu Kim Đan của tôi, lần lượt nằm trong bảy tiểu Đan Điền khác nhau." Tống Thư Hàng đáp.

Thần Long lập tức tìm thấy điểm mấu chốt: "Vậy còn trong bản mệnh Đan Điền của ngươi?" "Ừm, còn một Kim Đan béo ú không nhúc nhích, nhưng nó khá đặc biệt, vẫn chưa ngưng tụ ra Mệnh Luân." Tống Thư Hàng đáp.

Thần Long cau mày chặt, trong lòng nghi hoặc đến cực điểm, nhịn không được hỏi: "Ngươi làm sao làm được vậy?" Mặc dù hắn biết, mình không nên hỏi vấn đề này.

Loại chuyện tu luyện này có thể nói là cực kỳ riêng tư, không chừng chính là át chủ bài của một tu sĩ.

Hỏi chuyện riêng tư trong tu luyện như vậy, cũng thất lễ như người thường trực tiếp hỏi người khác hôm nay mặc quần lót màu gì vậy.

Nhưng hắn thật sự quá tò mò.

Sự tò mò không chỉ giết chết mèo, mà còn giết chết rồng. "Nếu tôi nói, tôi luyện rồi luyện, chúng nó tự nhiên xuất hiện, ngài có tin không?" Tống Thư Hàng đặc biệt thành thật đáp. "Tin quỷ chứ!" Thần Long há miệng, trực tiếp ném một long châu vào mặt Tống Thư Hàng.

Một long châu mang vẻ đẹp hư ảo, dán vào mặt Tống Thư Hàng, trực tiếp lại khiến đầu cậu ta bay đi.

Tống Thư Hàng: "..." Xem đó, đây chính là nhân sinh.

Khi lải nhải thì rớt đầu.

Khi không lải nhải cũng rớt đầu.

Ngay cả khi thành thật, vẫn rớt đầu.

Nhân sinh khắp nơi đều rớt đầu!

Người thành thật là thế đó, ở đâu cũng chịu thiệt.

Nhưng lần này.

Cái đầu của Tống Thư Hàng... cuối cùng lại không rơi xuống đất.

Tô Thị A Thập Lục ở bên cạnh, dường như đã sớm chuẩn bị.

Ngay khoảnh khắc long châu dán vào mặt, cô ấy dịch chuyển ngang một bước, đến sau lưng Tống Thư Hàng, nhanh chóng nhón chân, khẽ nhảy lên, hai tay như đẩy bóng chuyền, khéo léo đẩy cái đầu của Tống Thư Hàng trở lại.

Tiểu Thập Lục ngày càng đáng yêu. "Tuyệt vời." Bạch Long tỷ tỷ like cho A Thập Lục. "Điểm tuyệt đối." Bạch tiền bối gật đầu phụ họa.

Thần Long trên bầu trời, lại có một làn sóng vui vẻ mới.

Mặc dù đầu không rơi xuống, nhưng nhìn thấy đầu của Bá Tống đạo hữu bị đánh như quả bóng, hắn cũng rất vui.

Tống Thư Hàng đưa tay chỉnh lại đầu mình, nói: "Thế nên, có đôi khi nói thật lại thường chẳng ai tin." "Ừm, điểm này thì đúng thật."

Bạch tiền bối làm chứng cho Tống Thư Hàng nói: "Về mặt bảy Kim Đan, Thư Hàng đúng là cứ chết đi sống lại, rồi bảy Kim Đan tự nhiên xuất hiện." "Không phải là luyện rồi luyện sao?" Thần Long hỏi ngược lại. "Cũng cùng một ý nghĩa thôi." Bạch tiền bối đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, ra hiệu cậu ấy giơ tay.

Tống Thư Hàng nghi hoặc vươn tay phải.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch tiền bối há miệng, một long châu bị hắn nhổ ra.

Tống Thư Hàng: "!!!" Kỹ năng phun long châu kiểu này, Bạch tiền bối cũng biết sao?

Đây là viên long châu thứ tư! "Bạch tiền bối, ngài là vô sở bất năng đúng không!" Tống Thư Hàng nhìn long châu trong lòng bàn tay, nhịn không được nói.

Cậu cảm thấy trên đời này trừ việc sinh con ra, thì không có chuyện gì mà Bạch tiền bối không làm được.

Thậm chí cậu còn nghi ngờ, nếu Bạch tiền bối đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ quái, có lẽ pháp tắc thiên địa sẽ bắt đầu tiến hóa, tiến hóa ra pháp tắc cho phép đàn ông sinh con để thích nghi với Bạch tiền bối.

Ngoài ra, nếu Bạch tiền bối có thể phun long châu...

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: "Bạch tiền bối, lẽ nào trong tay ngài có Hóa Long bí pháp cho nhân loại?" "Gì cơ?" Bạch tiền bối nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng. "Đây là, Thận Long long châu?" Bạch Long tỷ tỷ nhìn long châu trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu nói: "Đúng, là Thận Long long châu." "Không phải long châu của Bạch tiền bối sao?" Tống Thư Hàng không khỏi có chút thất vọng, cậu còn muốn học Hóa Long bí thuật, nuôi long châu kiếm tiền mà. "Ta đâu phải rồng, long châu từ đâu mà ra?" Bạch tiền bối cười nói: "Nhưng mà, nếu có thời gian, không chừng ta có thể nghiên cứu cấu tạo của Chân Long, nghiên cứu long châu được sinh ra như thế nào.

Không chừng ta cũng có thể ngưng tụ ra một 'châu' thuộc về mình." "Bạch châu?" Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối liếc Thư Hàng một cái, nói: "Thiên phú đặt tên của ngươi tệ thật." Tô Thị A Thập Lục quay đầu lén lút cười. "Không còn cách nào, tên các công pháp tôi tu luyện chẳng có cái nào bình thường cả.

Bị 'huân đào' lâu ngày, thiên phú đặt tên của tôi cũng bị kéo xuống cùng một trình độ rồi." Tống Thư Hàng chua chát nói.

Các hệ liệt Cơ Sở Quyền Pháp, Cương Thủ, Khiên Đao Thuật, Khắc Kim Nhất Kích, mỗi tên công pháp đều rất gần gũi với đời sống. "Thiên phú đặt tên kém thì đừng kiếm cớ, thành thật chút đi." Bạch tiền bối hôm nay đặc biệt thẳng thắn: "Ngoài ra, viên Thận Long châu này, vẫn là do ngươi đưa cho ta." Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ, liền nhớ ra chuyện này: "Thận Long ở Tiệc Tiên Thực?" Khi Biệt Tuyết tiên cơ tổ chức Tiệc Tiên Thực, có một nhóm 'Thận Long' lẫn vào trong món ăn.

Trong đó, Thận Long tộc trưởng giữa chừng tiếp quản thế giới "mộng cảnh" của Tống Thư Hàng.

Khi đó, Thận Long tộc trưởng đã đại triển thần thông, tạo ra một thế giới mộng cảnh liên quan đến "Tiểu Bạch" cho Tống Thư Hàng.

Kết quả là không cẩn thận, chơi quá đà, thu hút sự chú ý của Bạch tiền bối Two.

Sau đó, Thận Long tộc trưởng bị Bạch tiền bối Two bắt đi làm sủng vật, trước khi bị bắt đi, ngay cả long châu cũng bị Bạch tiền bối Two cướp ra, tặng cho Tống Thư Hàng.

Sau đó...

Tống Thư Hàng lại tặng viên long châu này cho Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối nghiên cứu Thận Long huyễn pháp.

Còn Bạch tiền bối thì tặng lại Thư Hàng viên thất thải yêu đan chứa đựng năng lực của Thận Long đó.

Bởi vì viên "Thận Long long châu" này chỉ qua tay Tống Thư Hàng một lần, còn chưa kịp nóng, cậu suýt nữa đã quên mất chuyện này rồi.

Tống Thư Hàng tay trái lơ lửng hai long châu, tay phải lơ lửng hai long châu. "À phải rồi, Thần Long tiền bối.

Thận Long tộc trưởng chỉ có long châu ở đây, bản thể không ở bên cạnh phối hợp, có vấn đề gì không ạ?" Cậu ngẩng đầu nhìn về phía Thần Long.

Thần Long hơi suy nghĩ nói: "Chỉ cần ngươi có thể dẫn dắt sức mạnh bên trong Thận Long châu ra." "Vậy thì không vấn đề gì." Bạch tiền bối nói: "Ta đã có thể tùy tâm sở dục điều động năng lượng của Thận Long châu, đến lúc đó ta sẽ phối hợp với Thư Hàng." "Vậy là có bốn long châu rồi." Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Tô Thị A Thập Lục hơi suy nghĩ xong, nhìn về phía Bạch Long tiên tử: "Bạch Long tỷ tỷ, ngài có cách nào điều thêm ba long châu nữa không?" Tiểu Thập Lục đây là chuẩn bị một hơi gom đủ bảy long châu cho Tống Thư Hàng. "Nếu là ta ở trạng thái bình thường, tạm thời điều động vài long châu là chuyện nhỏ.

Nhưng hiện tại ta, không làm được." Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu nói. "Đáng tiếc quá." Tô Thị A Thập Lục nói: "Nếu lúc này, các tiền bối trong nhóm cũng ở đây thì tốt rồi, Giao Bá tiền bối chắc cũng có long châu." "Hay là xé một tấm bảo hiểm khoán, triệu hoán đạo hữu 'Thập Yêu Đô Năng Mại' đến, mua thêm ba long châu từ hắn ta." Bạch tiền bối đề nghị.

Trong mắt Bạch tiền bối, bảo hiểm khoán ≈ thuật triệu hoán "Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão". "Vậy chi bằng để tôi thử liên hệ vài vị tiền bối trước." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Cuộc đối thoại giữa Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối đã nhắc nhở cậu.

Long châu có thể tạm mượn từ các tiền bối mà.

Thế là, ý thức của Tống Thư Hàng chìm vào Thánh nhân chi huyết, tiến vào hồ linh Kim Đan thứ 6 và 7.

Cậu kích hoạt Kim Đan nhị duy mã và cấu đồ Võng Lạc Kim Đan.

Thông qua "Kim Đan nhị duy mã", những đại lão đã kết bạn với cậu, mỗi người đều có những thao tác "hãm" đặc biệt, có thể thông qua phương thức "viễn trình truyền công" để lại "phụ ngôn" mà giao lưu với cậu.

Còn bản thân Tống Thư Hàng vì thực lực chưa đủ, kiểu thao tác "hãm" viễn trình truyền công này cậu còn chưa học được.

Nhưng lần trước, khi "đối đầu" với đại lão bóng bàn, dưới ham muốn cầu sinh mạnh mẽ của cậu, "Kim Đan nhị duy mã" đã chủ động gửi lời cầu cứu đến tất cả đại lão đã kết "bạn tốt".

Thế nên... chỉ cần ý niệm đủ mạnh mẽ, cậu ấy hẳn là có thể thông qua "Kim Đan nhị duy mã" để gửi tín hiệu cầu cứu đến các bạn tốt. "Các tiền bối, đặc biệt là các long hệ tiền bối đại lão, xin cho mượn long châu dùng một lần." Tống Thư Hàng không ngừng nhấn mạnh ý niệm này trong đầu.

Vì là lần đầu tiên chủ động thao tác, nên cậu cố gắng đơn giản hóa nội dung ý niệm.

Còn về việc báo đáp sau khi mượn long châu, thì đợi liên hệ được sẽ bàn bạc.

Khởi động đi, chức năng liên lạc của nhị duy mã!

Tống Thư Hàng dồn hết sức, khuôn mặt góc cạnh cũng đỏ bừng.

Nửa lúc sau.

Kim Đan nhị duy mã cuối cùng cũng nhấp nháy.

Theo ý chí của Tống Thư Hàng, nó bắt đầu gửi một tin nhắn cầu cứu đến các bạn tốt của Tống Thư Hàng.

Một phần các bạn tốt được chọn lọc đã nhận được tin tức.【Đinh ~ Bá Tống gửi yêu cầu viễn trình cầu trợ đến ngài, nội dung cụ thể là: Xin mượn một viên long châu, có muốn chọn viễn trình trợ giúp cậu ta một tay không?】【Đinh ~ Hà Chỉ Ma Đế đã từ chối yêu cầu viễn trình cầu trợ của ngươi.

Phụ ngôn: ...】【Đinh ~ Bất Diệt Chi Chủ đã từ chối yêu cầu viễn trình cầu trợ của ngươi.】Hai vị đại lão trong danh sách đen này, như thường lệ nhận được lời cầu cứu của Tống Thư Hàng, và trong thời gian đầu tiên đã tàn nhẫn từ chối.

Chủ yếu là hai vị này đẳng cấp phi thường cao, thuộc về nhóm đại lão đứng đầu dưới Thiên Đạo, nên khi Tống Thư Hàng gửi yêu cầu, cơ bản không thể tránh được họ.【Đinh ~ "Bạn bè chó má" Thiên Đế đã truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng, phụ ngôn: Yo, Tống tiền bối, đây là một phần phúc lợi năng lượng hôm nay.】【Đinh ~ "Minh hữu" ý chí bóng bàn Long Lạc đã đồng ý yêu cầu cầu trợ của ngươi, bắt đầu tiến hành viễn trình hiệp trợ.】"Thành công rồi!" Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Không ngờ thật sự thành công.

Ý chí Long Lạc đại biểu cho "Thế giới Hắc Long", hắn ta đã chấp nhận hiệp trợ...

Hắn sẽ không mang long châu của Thế giới Hắc Long đến đây chứ?

Hay là, hắn cũng có long châu thuộc về mình? 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử thay ngươi chuyển tiếp Ban Văn Long Two, chuyển tuyến thất bại...】 Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Chương 2265

Ừm, là Trình Lâm tiên tử đã "chết không thể chết hơn được nữa". 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử lại lần nữa chuyển tiếp Ban Văn Long Two, chuyển tuyến thất bại...】×10 Trình Lâm tiên tử hôm nay dường như rất rảnh rỗi.

Khoảnh khắc tiếp theo, đầu Tống Thư Hàng bị "spam".

Tiếng "đinh đinh đinh" ma tính đó không dứt bên tai.

Chỉ trong một hơi thở, Trình Lâm tiên tử đã chuyển tuyến hộ Tống Thư Hàng gần ba trăm lần.

Tiên tử hôm nay, cũng đang cố gắng "đánh dấu sự tồn tại" của mình.

Trong Chư Thiên Vạn Giới này, cũng chỉ có Trình Lâm tiên tử dám kiêu ngạo gọi Ban Văn Long Two đại lão như vậy.

Người khác mà dám không biết sống chết đi gọi Ban Văn Long Two đại lão như thế, thì sớm đã bị bóp chết ngay lập tức – trừ phi trở thành loại giống như Tống Thư Hàng trước đây, biến thành một con trùng bé tí bị ngắt đầu, như vậy mới có thể tránh bị bóp chết ngay lập tức.

Ít nhất cũng có thể trụ được đến hiệp thứ hai, thứ ba, rồi mới bị bóp nát.

Ban Văn Long Two đại lão cũng có kiên nhẫn cực tốt, bất kể Trình Lâm tiên tử gọi hắn bao nhiêu lần, hắn đều không chút do dự từ chối chuyển tiếp.

Cứ như vậy, Trình Lâm tiên tử và Ban Văn Long Two đại lão lấy Tống Thư Hàng làm "chiến trường", tiến hành một trận thi đấu sức chịu đựng – xem ai không trụ nổi trước.

Bất kể là Trình Lâm tiên tử hay Ban Văn Long Two đại lão, kiên nhẫn đều được tính bằng đơn vị "vạn năm".

Nếu giữa hai bên không ai thỏa hiệp, thì đây sẽ là một trận chiến vạn năm!

Mười hai hơi thở sau...

Có người gục ngã!

Trận chiến vạn năm vừa mới bắt đầu, đã có người không trụ nổi, rút lui khỏi "đại chiến vạn năm" này.

Người gục ngã là Tống Thư Hàng.

Cậu ấy thật sự không chịu nổi nữa.

Trong mười hai hơi thở, Trình Lâm tiên tử không biết mệt mỏi đã gửi gần vạn lượt chuyển tiếp đến Ban Văn Long Two đại lão, và Ban Văn Long Two đại lão cũng không chút lưu tình từ chối gần vạn lần.

Hiện tại, trong đầu Tống Thư Hàng toàn là tiếng "đinh đinh đinh".

Âm thanh này làm nổ tung não, bịt tai lại cũng vô dụng.

Nghe nhiều rồi, dẫn đến việc Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng "đinh ~" là có chút buồn nôn muốn ói – còn chưa bắt đầu mang thai gì cả, mà đã có nôn nghén rồi, phục vụ chu đáo đến mức không khỏi phải bỏ phiếu tán thưởng. "Ối ~~ Trình Lâm tiên tử xin hãy nương tay." Tống Thư Hàng yếu ớt nói.

Nhưng thật đáng tiếc, tiếng kêu bi thương của cậu ấy Trình Lâm tiên tử không thể nhận được.

Không thông qua "Kim Đan nhị duy mã" để gửi tin tức, Trình Lâm tiên tử không thể cảm ứng.

Dù sao cũng cách xa vạn dặm mà.

Trình Lâm tiên tử lại càng tăng cường, tăng tốc độ chuyển tiếp gọi Ban Văn Long Two đại lão lên gấp mấy lần.

Tống Thư Hàng sớm đã bước vào chế độ "lão niên si ngốc", lúc này não cậu chẳng thể làm gì được, chỉ có thể không ngừng xử lý các phản hồi từ cuộc chiến sức chịu đựng giữa Trình Lâm tiên tử và Ban Văn Long Two đại lão.

Não bị quá tải.

Cuối cùng...

Ban Văn Long Two đại lão bị làm phiền đến mức, hắn ta có phản ứng. 【Đinh ~ Ban Văn Long Two đã đổi tên tài khoản thành "Tiểu Ban Ban", đinh ~ Tiểu Ban Ban đã chuyển ngươi vào danh sách đen.】 Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác: "???" Không ngờ lại là biệt danh dễ thương như "Tiểu Ban Ban" này.

Còn nữa, cậu ấy bị "Tiểu Ban Ban" chuyển vào danh sách đen?

Đây là làm cái quỷ gì vậy?

Làm cái quỷ gì vậy!

Người dùng "kêu không chết" để gọi Ban Văn Long Two tiền bối là Trình Lâm tiên tử mà, tại sao cậu ấy lại bị Ban Văn Long Two đại lão kéo vào danh sách đen?

Cảm giác này cứ như một người cha trầm ổn, một cô con gái "quậy phá", và một người qua đường Giáp đang ngồi nghỉ cùng nhau.

Cô con gái không ngừng quấy rầy người cha trầm ổn.

Rồi người cha tức giận quay người lại, giáng cho người qua đường Giáp một cú đấm "phụ ái thiết quyền".

Người qua đường Giáp tội tình gì?

Dù cho ngài có yêu thương con gái mình, cũng không thể đối xử với tôi như vậy chứ!

Nhưng rất nhanh, Tống Thư Hàng đã hiểu ra thao tác "hãm" của Ban Văn Long Two đại lão là gì. ...

Sau khi Ban Văn Long Two đại lão đổi tên + kéo vào danh sách đen, Trình Lâm tiên tử lại lần nữa chuyển tuyến thất bại.

Nhưng nguyên nhân thất bại lần này, lại khác với trước. 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử chuyển tiếp Ban Văn Long Two, chuyển tuyến thất bại...

Không tìm thấy người dùng này.】 Trình Lâm tiên tử dừng dịch vụ gọi chuyển tuyến.

Không tìm thấy người dùng này?

Như vậy có hai khả năng.

Một là Ban Văn Long Two đã rời nhóm, nhưng khả năng này rất thấp... cũng không phù hợp với tính cách của Ban Văn Long đại lão.

Khả năng thứ hai là đối phương đã đổi tên.

Thế là, Trình Lâm tiên tử khởi động chế độ thao tác "hãm" mới. 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử sử dụng chức năng "Viễn trình hậu đài".】 Cái quái gì đây?

Bản thân Tống Thư Hàng còn chưa phát hiện ra "Kim Đan nhị duy mã" của mình lại có nhiều chức năng kỳ quái đến vậy.

Chung quy mà nói, vẫn là cảnh giới của cậu chưa đủ, rõ ràng sở hữu quyền hạn cao nhất, nhưng thủ đoạn thao tác "hãm" cụ thể thì không đủ, phiên bản "Kim Đan nhị duy mã" vẫn chưa được cập nhật. 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử yêu cầu quyền hạn "tra cứu tạm thời", có đồng ý không?】 Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được, thao tác lần này của Trình Lâm tiên tử là thông qua "Linh Quỷ" của cậu để xin.

Cái Linh Quỷ này...

Tống Thư Hàng cau mày.

Cậu nhớ Linh Quỷ thứ nhất của mình là cùng Vũ Nhu Tử có được, sau đó bị Lưu Ly thư sinh cưỡng chế mượn đi.

Mối quan hệ khế ước giữa Linh Quỷ thứ nhất và cậu vẫn còn, nhưng khế ước đang ở trạng thái hư hại quỷ dị.

Linh Quỷ thứ hai, cậu hẳn là có Linh Quỷ thứ hai mới đúng, hơn nữa hẳn là một tồn tại rất đặc biệt.

Cảm giác kỳ lạ này, cậu và Linh Quỷ thứ hai hẳn là đã tiến vào một nơi giống như "Thiên Đạo tiểu hắc ốc" nào đó?

Rồi là Linh Quỷ thứ ba hiện tại.

Về Linh Quỷ thứ ba cậu không có nhiều ký ức, chỉ biết vào một ngày nào đó tỉnh dậy, Linh Quỷ thứ hai đã biến thành Linh Quỷ thứ ba.

Hiện tại xem ra, Linh Quỷ thứ ba hẳn là có mối liên hệ rất sâu sắc với "Trình Lâm tiên tử". 【Đồng ý!】 Tống Thư Hàng mở quyền hạn "tra cứu tạm thời" cho Trình Lâm tiên tử.

Gây chuyện, cậu ấy thích nhất.

Khi "đồng ý", cậu hoàn toàn quên mất trạng thái mình vừa mới buồn nôn, muốn ói.

Một đặc điểm quan trọng của bệnh Tam Lãng giai đoạn cuối là khi ở trạng thái "tìm đường chết", trí nhớ không quá năm giây. 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng.

Phụ ngôn: Tiểu Thư Hàng phối hợp rất đẹp, ngươi cứ đợi đấy, xem ta làm sao đòi long châu về cho ngươi!

Tưởng rằng đổi tên là có thể tránh được chuyển tiếp của ta sao?

Quá ngây thơ rồi!】 Nói rồi, Tống Thư Hàng cảm ứng được Trình Lâm tiên tử đang thông qua "Linh Quỷ", bắt đầu sử dụng quyền hạn "tra cứu tạm thời".

Nàng bắt đầu tìm kiếm trong danh sách bạn bè của Thư Hàng.

Từ đầu đến cuối, nàng đã tìm một lượt. 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng.

Phụ ngôn: Ban Văn Long Two đâu rồi?】 "Trong danh sách đen, hắn ta đã đổi tên thành 'Tiểu Ban Ban'." Tống Thư Hàng nói với Linh Quỷ.

Cậu không chút do dự bán đứng Ban Văn Long Two đại lão.

Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, Trình Lâm tiên tử liền cố gắng tra cứu "danh sách đen".

Thế nhưng... nàng lại không thể truy cập vào danh sách "danh sách đen". 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử xin chuyển "Tiểu Ban Ban" ra khỏi danh sách đen, kéo vào danh sách "Minh hữu", có đồng ý không?】 Tống Thư Hàng không chút do dự chọn "có". ...

Nơi ẩn cư của Ban Văn Long Two. 【Đinh ~ Bá Tống Huyền Thánh hy vọng chuyển ngươi ra khỏi "danh sách đen", chuyển sang danh sách "Minh hữu", có đồng ý không?

Có / Không?】 "Từ chối thô bạo." Ban Văn Long Two đại lão ngáp một cái.

Chuyển về danh sách minh hữu là không thể, kiếp này cũng sẽ không chuyển về.

Vào danh sách đen cứ như về nhà vậy, hai tiểu đồng bọn bên trong cũng là những tồn tại có tiếng tăm trong Chư Thiên Vạn Giới, ở đây cũng không tính là mất mặt, hắn siêu thích nơi này. 【Đinh ~ Tiểu Ban Ban từ chối bị xóa khỏi "danh sách đen".】 "Quả nhiên là kết quả này." Tống Thư Hàng cảm thán.

Cậu vẫn luôn nghi ngờ cái này căn bản không phải "danh sách đen" gì cả, mà là "nhóm khách hàng VIP".

Khi cậu chuyển đối phương đại lão vào danh sách đen, "Kim Đan nhị duy mã" sẽ thân thiết, hữu tình nhắc nhở đối phương rằng Tống mỗ đây đã kéo người ta vào danh sách đen rồi.

Khi cậu muốn chuyển người ra khỏi danh sách đen, lại cần phải được sự đồng ý của đối phương.

Chương 2266

Mỗi lần cậu phát "cầu cứu", nhóm danh sách đen cũng sẽ nhận được tin tức, căn bản không bị chặn lại.

Thậm chí hôm nay, ngay cả khi Trình Lâm tiên tử sử dụng quyền hạn "tra cứu tạm thời" để tra cứu danh sách bạn bè, danh sách đen lại còn không thể bị cưỡng chế tra cứu.

Đả kích bạn bè ta, bảo vệ kẻ địch ta.

Đây là danh sách đen gì chứ?

Đây rõ ràng là danh sách VIP đại gia, đủ loại đặc quyền.

Thảo nào lần trước sau khi chuyển "Bất Diệt Chi Chủ" vào, hắn ta cứ lười biếng ở trong đó không chịu ra.

Những danh sách khác làm sao thoải mái bằng việc ở trong "danh sách đen" được?

Sau khi giày vò gần hết nửa ngày, ngay cả "Dĩ Thệ tiên tử" Trình Lâm, người có nhiều thủ đoạn thao tác "hãm" nhất, dường như cũng bó tay với Tiểu Ban Ban.

Trình Lâm tiên tử dừng giày vò. 【Đinh ~ Tiểu Ban Ban truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng.

Phụ ngôn: A a, Đại gia của ngươi mãi mãi là Đại gia của ngươi.】 Tống Thư Hàng ôm đầu nhìn trời, lòng mệt mỏi quá, muốn nghỉ hưu.

Đang suy nghĩ, đột nhiên lại có một thông báo vang lên. 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử kéo ngươi vào danh sách đen, đang đồng bộ hóa, Trình Lâm tiên tử đã bị ngươi kéo vào danh sách đen.】 "Nhìn trời!" Chuyện Tống Thư Hàng lo lắng nhất đã xảy ra.

Sau khi các đại lão hiểu được chỗ hay của "danh sách đen", không chừng ai nấy đều muốn vào trong danh sách đen mà ở lại, không chịu ra. 【Đinh ~ Trình Lâm tiên tử trong "danh sách đen" thay ngươi chuyển tiếp "Tiểu Ban Ban" cũng trong danh sách đen, chuyển tuyến bắt đầu...

Chuyển tuyến thất bại, Tiểu Ban Ban đã từ chối chuyển tiếp.】 Tống Thư Hàng: "..." Danh sách bạn tốt bình thường, không thể liên hệ được danh sách đen.

Nhưng danh sách đen lại có thể liên hệ danh sách đen. "Đại gia" của ngươi tuy vẫn là "Đại gia" của ngươi, "Đại"... không đúng, từ này không được, từ tương ứng với "Đại gia" không thích hợp để miêu tả Trình Lâm tiên tử xinh đẹp như hoa.

Ham muốn cầu sinh của Tống Thư Hàng gần đây rất kỳ lạ, lúc thì yếu đuối, lúc thì mạnh mẽ, cứ như nhân vật chính trong mấy bộ phim nhiệt huyết – lúc yếu thì ngay cả lính lác cũng không đánh lại, lúc mạnh thì ngay cả BOSS đỉnh cao cũng một đao giết chết.

Tiểu Ban Ban không chút lưu tình từ chối chuyển tiếp, nhưng mọi thứ lại quay trở lại cảnh tượng ban đầu.

Trình Lâm tiên tử bắt đầu không ngừng gọi "Tiểu Ban Ban" như spam, tốc độ spam ngày càng nhanh.

Tiếng "đinh đinh đinh" vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, không dứt bên tai.

Tống Thư Hàng khẽ xoa xoa thái dương.

Lần này, cậu không gục ngã.

Sức chịu đựng và khả năng thích ứng của cậu đều là độc nhất vô nhị.

Chỉ cần trải qua một lần, lần thứ hai cơ thể cậu liền có thể nhanh chóng sản sinh kháng thể.

Tiếng "đinh đinh" spam cũng vậy, chỉ cần thích ứng được rồi, đối với Tống Thư Hàng mà nói đó chính là quá trình chịu đựng đau khổ.

Thích ứng đau khổ, chịu đựng đau khổ, hưởng thụ đau khổ.

Cuộc đời hảo hán nên là như vậy, nên học cách tìm niềm vui trong khó khăn, đau khổ lớn đến mấy cũng phải dùng nụ cười để đón nhận, chôn vùi đau khổ và áp lực vào sâu trong lòng, để lại nụ cười cho người thân của mình. 【Đinh ~ Tiểu Ban Ban yêu cầu được xóa khỏi "danh sách đen".】 Xem ra Ban Văn Long Two tiền bối cuối cùng cũng không chịu nổi nữa rồi, muốn trốn thoát khỏi danh sách đen. "Hahahahaha, Tiểu Ban Ban ngươi cũng có ngày hôm nay à." Tống Thư Hàng cười ha hả, không chút lưu tình chọn "không".

Lúc này, cậu cuối cùng cũng thể nghiệm được cái "điểm sướng" khi Bất Diệt Chi Chủ năm xưa từ chối ra khỏi danh sách đen – năm xưa ngươi kéo ta [muốn vào] danh sách đen thì vào danh sách đen.

Bây giờ muốn ta rời đi [yêu cầu rời đi], ta sẽ rời đi [đồng ý] sao? "Tình yêu đâu phải thứ ngươi muốn bán, muốn mua là có thể bán đâu ~" Tống Thư Hàng rất "sung", cơ thể gỗ lắc lư, lắc lư. "Đối đầu" với đại lão vốn là một chuyện sảng khoái, khiến người ta nghiện.

Bất kể đại lão đó có phải đồng minh hay không, dù sao đối đầu xong rồi vẫn muốn đối đầu nữa.

Còn về hậu quả sau khi đối đầu với đại lão, đặc biệt là đối đầu với đại lão phe mình – ham muốn cầu sinh của Tống Thư Hàng lại yếu đuối rồi, cậu căn bản không nghĩ nhiều đến vậy.

Tô Thị A Thập Lục khẽ vỗ vỗ Thư Hàng.

Nhưng cậu ấy không phản ứng. "Đứa bé này hỏng rồi." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Trước đó cậu ta đột nhiên lộ ra biểu cảm ngớ ngẩn, ta còn tưởng cậu ta thật sự bị điên rồi." Thần Long bổ sung.

Bạch tiền bối trong tay không biết từ lúc nào đã có một ly nước ép trái cây, hắn xoay ống hút nói: "Có hai ý thức cường đại, đang lấy não hải của Thư Hàng làm chiến trường, tiến hành giao lưu kịch liệt." 【Đinh ~ Tiểu Ban Ban đã đồng ý yêu cầu chuyển tiếp của Trình Lâm tiên tử.】 Cuộc chiến cha con này, cuối cùng vẫn là Ban Văn Long Two đại lão thỏa hiệp trước một bước, không thật sự phát triển thành trận chiến vạn năm. 【Đinh ~ Tiểu Ban Ban đã mở chế độ giao lưu "viễn trình bảng viết".】 Tống Thư Hàng: "..." Bây giờ cậu cuối cùng đã xác định được một chuyện, đại lão có thực lực càng cao, cảnh giới càng mạnh, thì càng có nhiều thao tác ở chỗ "Kim Đan nhị duy mã".

Ngay cả Trình Lâm tiên tử cũng chỉ có thể dùng cách gửi 1 điểm năng lượng, để lại phụ ngôn để giao lưu với Tống Thư Hàng.

Nhưng Ban Văn Long Two đại lão, lại trực tiếp mở một chế độ giao lưu.

Khoảnh khắc tiếp theo, trước mắt Tống Thư Hàng xuất hiện một đóa liên hoa, trên liên hoa có một thứ giống như bảng viết hiện ra.

Tiểu Ban Ban: 【Hôm nay, là lần đầu tiên Trình Lâm nũng nịu với ta lâu như vậy trong gần vạn năm qua.】 Tống Thư Hàng: "..." Ngài gọi thao tác quấy rầy "gọi không chết" là nũng nịu sao?

Tiểu Ban Ban: 【Hôm nay rất vui.】 Tiểu Ban Ban: 【Thế nên, ngươi chết chắc rồi, Bá Tống.】 Tin nhắn này chợt lóe qua.

Vừa mới gõ xong, đã bị Ban Văn Long Two đại lão xóa đi.

Nhưng tất cả những người có mặt đều là tu luyện giả, nhãn lực ai cũng hơn người. "Ngươi đắc tội vị này sao?" Bạch tiền bối hỏi. "Vị này là ai?

Cứ cảm thấy khi đối mặt với cái tên này, ta lại có một cảm giác rất không thoải mái." Thần Long lên tiếng, đây là một loại áp chế đẳng cấp trong vô hình.

Rõ ràng là cái tên dễ thương như "Tiểu Ban Ban" đó, nhưng khi Thần Long đối mặt với cái tên này, toàn thân đều có chút không tự nhiên. "Cảm giác vị Tiểu Ban Ban này là một tồn tại cường đại đến đáng sợ, một tồn tại ở đẳng cấp này, một câu nói tùy ý cũng có thể dẫn động thiên địa chi lực hóa thành lời nguyền, Thư Hàng ngươi tự cầu phúc đi." Bạch Long tỷ tỷ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "..." Thực ra từ đầu đến cuối, cậu ấy hình như chỉ bấm một cái "không".

Tiểu Ban Ban: 【Long châu của ta không thể cho ngươi mượn, trừ phi ngươi không muốn sống nữa.】 Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy câu nói này, không hiểu sao đột nhiên nảy ra một cảnh tượng – cậu nhận lấy long châu do Ban Văn Long Two đại lão truyền đến, đột nhiên kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống, bi thương nói: "A, viên long châu này có độc." Cậu chỉ là đột nhiên nảy ra ý nghĩ đó.

Nhưng khi cậu kết thúc việc "não bổ".

Trên bảng viết, hiện ra một dòng chữ.

Bá Tống: 【A ~ viên long châu này có độc.】 Tiểu Ban Ban: 【...】 Tiểu Ban Ban: 【Ta nói cho ngươi biết, loại người như ngươi trong phim truyền hình sống không quá ba tập tin hay không?】 Bá Tống: 【Ừm, tôi tin.

Nửa năm nay, tính trung bình, ba tập chết một lần là có.】 Tiểu Ban Ban: 【...】 Tiểu Ban Ban: 【Đừng lạc đề, long châu của ta không thể cho ngươi.

Nhưng ta ở đây có một viên... long châu của con trai ta, có thể cho ngươi mượn dùng.】 Ban Văn Long đại lão còn có con trai sao?

Tống Thư Hàng vẫn luôn nghĩ Ban Văn Long đại lão là độc thân, không ngờ hắn ta ngay cả con trai cũng có rồi.

Tiểu Ban Ban: 【Không phí lời với ngươi nữa, chuẩn bị sẵn sàng đi, ta sẽ truyền long châu cho ngươi.】 Nói rồi, liên hoa và bảng viết đều biến mất.

Khoảnh khắc tiếp theo, bên cạnh Tống Thư Hàng có một cánh cửa không gian lớn bằng nắm tay, cưỡng chế mở ra.

Thần Long ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này, râu rồng khẽ run lên một cái.

Hôm nay, đã liên tục hai lần thấy người khác cưỡng chế đột phá "không gian cấm cố" của Gia Nhĩ Thánh Sơn Kim Nguyệt thí luyện chi địa.

Bạch Thánh, và cả vị "Tiểu Ban Ban" thần bí này, đều có thể phớt lờ không gian cấm cố của thánh sơn thí luyện, thi triển sức mạnh không gian.

Xem ra, không gian cấm cố của thánh sơn đã đến lúc phải nâng cấp lên một chút rồi.

Sau khi cánh cửa không gian lớn bằng nắm tay mở ra, một long châu đen trắng đan xen rơi vào tay Tống Thư Hàng – quả không hổ là long châu của con trai Ban Văn Long đại lão, ngay cả long châu cũng có màu vằn vện, gen di truyền quả là cường đại.

Tống Thư Hàng rất tò mò con trai của Ban Văn Long đại lão rốt cuộc là ai?

Nhưng Ban Văn Long đại lão căn bản không cho cậu cơ hội hỏi, sự nghi hoặc này đành tạm thời giữ trong lòng.

Đợi lần sau có cơ hội sẽ hỏi thăm chuyện bát quái này. "Năm viên long châu." Trong tay trái Tống Thư Hàng là long châu của A Thập

Lục và Bạch Long tỷ tỷ, tay phải là long châu của Bạch tiền bối, Thần Long và con trai Ban Văn Long Two.

Thần Long vẻ mặt phức tạp – tên này, sẽ không thật sự muốn tập hợp đủ bảy long châu đó chứ? 【Đinh ~ Long Lạc trợ thủ đã chuẩn bị sẵn sàng, xin Bá Tống chuẩn bị tiếp nhận long châu.】 Sau khi tiếng thông báo kết thúc, bên cạnh Tống Thư Hàng lại xuất hiện một cánh cửa không gian nhỏ. "Cái thứ ba." Thần Long ngửa mặt lên trời thở dài – cái không gian cấm cố của Gia Nhĩ Thánh Sơn nhà họ, triệt để trở thành vườn sau nhà người ta rồi, từng đại lão một sử dụng pháp thuật không gian trộm lén.

Không được rồi, quay về phải lập tức vá lỗi, nâng cấp toàn diện hệ thống phòng ngự không gian cấm cố.

Cố gắng để những thí luyện giả khóa tiếp theo cảm nhận được uy lực đáng sợ của không gian cấm cố.

Sau khi cánh cửa không gian nhỏ mở ra, bàn tay nhỏ của cô Côn Na mỹ nhân đen vươn ra, trong lòng bàn tay cô ấy có một viên long châu đen tuyền. "Đây sẽ không phải Hắc Long long châu chứ?" Tống Thư Hàng nuốt nước bọt.

Bàn tay nhỏ của cô Côn Na đặt long châu vào tay Tống Thư Hàng, sau đó cô ấy vẫy vẫy tay – Thể tích của Thế giới Hắc Long lớn như vậy, nếu long châu của nó được phun ra, ít nhất cũng phải lớn bằng một tỉnh cỡ trung bình. "Tóm lại, cảm ơn." Tống Thư Hàng nói – món nợ ân tình này phải ghi nhớ.

Cô Côn Na làm động tác "OK", bàn tay nhỏ rút về cánh cửa không gian, biến mất. "Sáu viên." Tô Thị A Thập Lục nói.

Thêm một viên nữa, là có thể tập hợp đủ số Thất Tinh rồi. "Viên long châu cuối cùng, phải kiếm ở đâu?" Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, hỏi: "Bạch tiền bối trong tay còn cất giữ long châu nào nữa không?" Lúc như thế này, đương nhiên phải hỏi Bạch tiền bối vạn năng trước đã. "Có lẽ có, có lẽ không, không nhớ rõ nữa." Bạch tiền bối đáp: "Nhưng mà, cho dù long châu ta cất giữ, phẩm cấp chắc cũng không cao lắm, nếu không ta chắc chắn sẽ có ấn tượng." Sáu viên long châu trong tay Tống Thư Hàng hiện tại, mỗi viên đều có một lịch sử khác nhau.

Nếu viên cuối cùng dùng long châu bình thường để đủ số, chi bằng đợi sau khi ra ngoài rồi tìm những long châu tốt hơn. "Nếu vậy thì..." Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên có một ý nghĩ táo bạo – nếu bây giờ cậu lại lấy ra một ít "linh kiện của Vân Tước Tử tiền bối", liệu có thể thông qua Tiểu thư Tai Nạn Cự Quy, triệu hoán bố của cô ấy đến không?

Chương 2267

Cậu nhớ Quy ba có tạo hình "Bá Hạ", đầu rồng thân rùa, uy vũ vô cùng.

Vì đã có đầu rồng, không chừng hắn ta cũng có "long châu"?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cậu vẫn từ bỏ ý niệm hấp dẫn này.

Bởi vì nếu Quy ba xuất hiện, khả năng lớn nhất là tặng cậu một phát "Long Hống Pháo", chứ không phải tặng cậu một viên long châu.

Hơn nữa, Quy ba có long châu hay không cũng không chắc.

Tống Thư Hàng lại vắt óc khổ sở suy nghĩ. "Mà nói đi thì nói lại, ngoài long châu ra, có thể dùng loại châu mắt nào khác để thay thế không?" Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng tiện miệng hỏi.

Thần Long đáp: "Ví dụ như?" "Ví dụ như châu mắt của Nho gia Thánh nhân ấy." Tống Thư Hàng đáp.

Thần Long: "..." Nếu châu mắt có tác dụng, ta móc hai viên cho ngươi à, đồ ngốc!

Ngươi coi long châu của Chân Long chúng ta là thứ gì vậy chứ! "Xem ra là không được rồi." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Sau đó, cậu liếc nhìn Tô Thị A Thập Lục. "À phải rồi, suýt nữa thì quên mất cô ấy!" Tống Thư Hàng cười ha hả.

Rồi, cậu thi triển "Hỏa Diễm Thế Thân Pháp" mới học.

Trong ngọn lửa, Đại A Thập Lục được ngưng tụ ra.

Lần này, Đại Thập Lục không lập tức tự vẫn.

Nàng ta đang chờ đợi thời cơ, muốn xem có cơ hội nào chui ra khỏi "hỏa diễm thế thân" này, rồi đi xâm chiếm thân thể sinh vật khác

không.

Mặc dù tỷ lệ có thể rất nhỏ, nhưng đã tồn tại trên đời, thì cũng phải có chút hy vọng chứ? "Đại Thập Lục, cô có long châu không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đại Thập Lục ngẩng đầu, khinh miệt liếc nhìn Thư Hàng. "Nếu cô có long châu." Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười: "Không chừng tôi có thể nghiên cứu một chút, làm thế nào để cô tách ra khỏi 'Hỏa Diễm Thế Thân Pháp'." Dù sao, "Hỏa Diễm Thế Thân Pháp" là kỹ năng bảo mệnh, cậu cũng muốn môn pháp thuật này của mình có thể duy trì bình thường.

Đại Thập Lục mắt sáng lên.

Nhưng lát sau, nàng lại thất vọng cúi đầu.

Nàng ta không có long châu. "Vậy tôi xé một tấm 'bảo hiểm khoán' triệu hoán Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối đến vậy." Tô Thị A Thập Lục lấy ra một tấm bảo hiểm khoán nói.

Chỗ Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, đủ loại hàng tốt đều có, long châu trân phẩm chắc chắn cũng có cất giữ. "Ta nhắc nhở các vị một chút." Lúc này, Thần Long lên tiếng nói: "Lát nữa chúng ta sẽ tu luyện 'Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp', cần kích hoạt sức mạnh trong long châu để phối hợp...

Hơn nữa, chủ nhân của long châu, phải là người còn sống nhảy nhót.

Sáu viên long châu trong tay Tống Thư Hàng này, đều vô cùng có sức sống, trạng thái của chủ nhân chúng đều không tệ.

Nhưng nếu là long châu mua bán giao dịch mà có, rất có thể là long châu còn lại trên người 'rồng' đã chết.

Loại long châu đó, không thể dùng để tu luyện 'Viên Long Nguyên

Anh Diệu Pháp'.

Dù sao, phương pháp 'sinh Nguyên Anh' này, cần sinh mệnh hoạt lực, nếu long châu chết cứng thì sinh cái quỷ gì?" "Chỗ Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão có lẽ sẽ có long châu còn sống?

Dù sao, hắn ta bán gần như tất cả mọi thứ." Tống Thư Hàng vuốt cằm nói.

Nếu thật sự không được, thì hỏi Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão xem có thể thuê một viên long châu từ tay Chân Long còn sống không, dùng xong có thể trả lại. "Vậy tôi triệu hoán đây." Tô Thị A Thập Lục vươn tay kích hoạt một tấm "bảo khoán".

Khoảnh khắc tiếp theo, trong hư không có dao động không gian sản sinh.

Sừng rồng của Thần Long đều tức đến cong lên – hắn đang tức giận vì phòng ngự của Gia Nhĩ Thánh Sơn quá tệ!

Nổi giận vì nó không chịu tranh đua!

Cái thứ tư, chỉ trong vỏn vẹn nửa ngày, đây đã là tồn tại thứ tư phớt lờ "cấm cố" của Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Sau khi dao động không gian trong hư không sản sinh... một bàn tay lớn đột nhiên vươn ra, tóm lấy "Đại Thập Lục", rồi biến mất.

Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục: "..." Ừm, đây mới là chức năng thực sự của bảo khoán, vào lúc nguy hiểm sẽ cứu "Tô Thị A Thập Lục" đi.

Dường như không có vấn đề gì.

Nhưng mà, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, lại cứu nhầm đối tượng rồi.

Tô Thị A Thập Lục nhìn bàn tay biến mất, nói: "Hay là, xé thêm một tấm bảo khoán nữa?" Cô ấy cảm thấy bản thân mình ngoài thể chất có chút vấn đề nhỏ ra, không chừng còn có năng lực rất dễ bị người khác nhận nhầm – nhớ hồi đó, An Tri Ma Quân từ trên trời giáng xuống, muốn bắt cô ấy đi, vừa ra tay tóm một cái liền bắt Thư Hàng đang ở cạnh cô ấy đi mất.

Hơn nữa, nếu hồi tưởng kỹ lại, những chuyện tương tự cũng đã xảy ra vài lần khi cô ấy còn nhỏ. "Không cần xé nữa, đừng lãng phí.

Đằng nào sau khi thấy cứu nhầm người, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão rất nhanh sẽ liên hệ với chúng ta." Tống Thư Hàng cười ha hả nói.

Một tấm "bảo khoán" nếu dùng đúng là thủ đoạn bảo mệnh, không thể lãng phí như vậy.

Hơn nữa cậu rất tin tưởng dịch vụ của Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, đại lão đó là "bảng hiệu vàng" ngàn vạn năm, dịch vụ thì không cần bàn cãi.

Ngay cả là khách hàng mà hắn nội tâm rất ghét, nhưng chỉ cần chịu chi gấp mấy lần giá tiền, cũng có thể mua được đồ tốt ở chỗ hắn.

Hơn nữa còn đảm bảo là hàng chính phẩm, già trẻ không lừa!

Một khi giao dịch có vấn đề, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão cũng sẽ kịp thời xử lý.

Mua đồ ở chỗ hắn, an tâm càng yên lòng!

Tống Thư Hàng rất hiểu Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, cậu thật lòng muốn kết bạn với đại lão.

À phải rồi, để Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão có thể sớm phát hiện mình bắt nhầm người, Tống Thư Hàng khẽ búng tay, giải trừ "Hỏa Diễm Thế Thân Pháp". ...

Vài phút trước.

Trong Tà Liên thế giới.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão đang tiến hành một giao dịch với thú cưng yêu quý "Tiểu Thái Dương.

Ngươi Bận Đi T233Hào" của Bạch tiền bối Nhất Hào.

Tống Thư Hàng nói không sai.

Ngay cả là người mà Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nội tâm cực kỳ ghét, chỉ cần chịu chi gấp mấy lần giá trị để mua đồ ở chỗ hắn, đại lão liền có thể tặng kèm "nụ cười nghề nghiệp" cơ bản nhất, hoàn thành giao dịch.

Đây có lẽ là dịch vụ "nụ cười của Trường Sinh Giả" rẻ nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Lúc này, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão có chút căng thẳng – hắn lúc nào cũng ở trạng thái "chuẩn bị chạy trốn".

Lần trước bị Bạch tiền bối Two bắt đi một lần, đối với Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão mà nói, Tà Liên thế giới này là một nơi vô cùng nguy hiểm, không bước vào thì tốt nhất đừng bước vào.

Hơn nữa, danh tiếng của các "Cửu U Chúa Tể" bên ngoài cũng không mấy tốt đẹp, thân là những tồn tại tà ác nhất, xảo trá nhất, tiêu cực nhất của thế giới này, không ai dám trông mong Cửu U Chúa Tể sẽ có "lương tâm" thứ này.

Không khéo, nếu "Cửu U Chúa Tể" giở trò lươn lẹo không chịu trả tiền, thì vốn liếng sẽ mất sạch.

Nhưng dưới sự cám dỗ của lợi nhuận cao gấp vạn lần, hắn vẫn cứng đầu mà đến.

Lỗ thì mất sạch vốn.

Nhưng nếu kiếm được, đó chính là siêu lợi nhuận gấp vạn lần, làm xong đơn hàng này, là bằng với nỗ lực mấy chục, thậm chí hàng trăm năm trước kia!

Cho dù có khả năng bị "Cửu U Chúa Tể" hủy hợp đồng, đơn hàng lợi nhuận gấp vạn lần này hắn cũng quyết làm!

Quá trình giao dịch vô cùng thuận lợi.

Những món hàng mà "Tiểu Thái Dương.

Ngươi Bận Đi T233Hào" muốn, hiện tại chỉ có Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão độc quyền mới có thể lấy ra.

Hơn nữa, lợi nhuận gấp vạn lần, cũng là do bên "Cửu U Chúa Tể" tự đề xuất.

Không có lợi nhuận gấp vạn lần hấp dẫn, làm sao có thể thu hút Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão đến ngay lập tức được?

Ngay lúc giao dịch sắp hoàn thành.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão đột nhiên cảm ứng được tín hiệu truyền đến từ 【bảo khoán】.

Hơn nữa, vị trí tín hiệu rất gần, cực kỳ gần hắn.

Lúc này khoảng cách giữa hắn và Tô Thị A Thập Lục chính là khoảng cách từ Tà Liên thế giới đến thế giới hạch tâm rồi đến Gia Nhĩ Thánh Sơn thí luyện.

Thế là, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão tiện tay ra tay, đi bắt Tô Thị A Thập Lục.

Một lần vồ một lần bắt.

Một Tô Thị A Thập Lục vào tay.

Một tấm bảo khoán hoàn thành sứ mệnh của nó. 【Ồ?

Là cô nương Tô Thị A Thập Lục vẫn luôn ở cùng Bá Tống hào sao?】Tiểu Thái Dương hiếu kỳ nhìn Tô Thị A Thập Lục, nói:【Sao nhìn có vẻ hơi lạ, khác với trước đây.】Đại Thập Lục ngẩng đầu nhìn mặt trời khổng lồ... chói mắt quá. "Là phát dục rồi sao?" Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão cũng nghi hoặc nói.

Đang nói chuyện.

Bùm ~ một tiếng.

Giống như tiếng quả bóng bị chọc nổ.

Bản "Tô Thị A Thập Lục" trưởng thành trước mắt này nổ tung và biến mất.

Chương 2268

【Thì ra là vậy, đây là một hỏa diễm thế thân.】Tiểu Thái Dương mỉm cười giải thích:【Là pháp thuật bảo mệnh hệ hỏa, Hỏa Diễm Thế Thân Pháp.】Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão lòng lạnh đi, hắn không khỏi siết chặt tấm chăn trên người mình, chỉ cảm thấy thế giới này tràn ngập ác ý đối với hắn.【Cô bé Tô Thị A Thập Lục vẫn luôn ở cùng Bá Tống hào, Bá Tống hào lại đối đầu với nhân vật lớn nào đó, liên lụy đến cô bé sao?】Thái Tiểu Dương mỉm cười nói. "Ta, đi xem lại đây." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nghiến răng nói.【Không sao, bên ta không vội.

Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu xử lý xong chuyện rồi, hãy quay lại tiếp tục giao dịch là được.

Yên tâm đi, chủ của ta đã nói, sẽ không để ngươi thiệt linh thạch đâu, ngươi không cần lo lắng.】Tiểu Thái Dương ôn hòa nói.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão siết chặt tấm chăn trên người, hắn vung tay một cái, hơn nửa thân thể xuyên qua không gian, chen vào "tọa độ của Tô Thị A Thập Lục".

Gia Nhĩ Thánh Sơn thí luyện chi địa.

Thần Long vẻ mặt đau lòng nhìn "không gian cấm cố" nhà mình lại lần nữa bị người xuyên qua.

Lần này đến là một nhân vật rất nổi tiếng trong Chư Thiên Vạn Giới, tồn tại trong truyền thuyết – Thập Yêu Đô Năng Mại.

Đây là một nhân vật rất khó gặp, Thần Long chỉ thấy đầu không thấy đuôi, vô số người trong Chư Thiên Vạn Giới đều mong muốn được gặp hắn một lần, mua chút đồ từ tay hắn.

Nhưng nếu không có duyên, người ta rất khó tìm thấy hắn.

Vị này ngoài thân phận "thương nhân" vang danh vạn giới ra, toàn thân hắn còn mang một thân không gian bí pháp thông thiên triệt địa, cũng nổi tiếng vạn giới.

Bị nhân vật như vậy xuyên qua không gian cấm cố, thì vẫn có thể hiểu được một chút.

Thần Long đã đang sử dụng "Tinh thần thắng lợi pháp" để tự an ủi.

Nếu không tự an ủi, tâm lý của Thần Long đã muốn bị xuyên thành ngốc tử rồi, đau lòng quá. "Xem kìa, Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối đến rồi." Tống Thư Hàng vui vẻ nói với Tô Thị A Thập Lục.

Trong hư không.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão trước tiên liếc nhìn Tô Thị A Thập Lục với thân hình bình thường, sau đó hắn lại oán hận liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Lại là Bá Tống.

Mỗi lần gặp Bá Tống là không có chuyện tốt.

Hắn đang cân nhắc thêm một điều khoản vào "bảo khoán" – không được sử dụng "bảo khoán" trong phạm vi một kilomet quanh Bá Tống.

Tên này chính là sao chổi của hắn.

Kéo vào danh sách đen, kiếp này không muốn làm ăn với hắn nữa. 【Đinh ~ Thập Yêu Đô Năng Mại kéo ngươi vào danh sách đen, đang đồng bộ hóa...

Thập Yêu Đô Năng Mại đã bị ngươi đồng bộ kéo vào danh sách đen.】 Sau Hà Chỉ Ma Đế, Bất Diệt Chi Chủ, Tiểu Ban Ban, Thập

Yêu Đô Năng Mại đại lão đã trở thành vị đại lão thứ tư tiến vào danh sách đen.

Tống Thư Hàng: "..." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: "..." Lát sau.

Đại lão lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Diệu nha!

Tâm tình vừa tốt, nụ cười của hắn cũng đẹp hơn ba phần. "À thì, Tô Thị tiểu tiên tử, xin lỗi vì vừa rồi ta thao tác nhầm." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói với Thập Lục: "Ta tự mình quyết định, sẽ bồi thường thêm cho ngươi chút bảo vật.

Ngươi có thứ gì muốn không?" A Thập Lục không chút do dự nói: "Long châu, long châu của Chân Long còn sống, chỉ cần mượn dùng một lần là được." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão vuốt cằm, khổ sở suy nghĩ.

Còn phía sau hắn, trong Tà Ác Liên thế giới.

Tiểu Thái Dương T233Hào bình tĩnh chuyển tuyến cho Bạch Chúa Tể: "Chủ nhân, có một tin tức thú vị." 【Bá Tống hào cuối cùng cũng bị "Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu" kéo vào danh sách đen rồi, vở kịch này chúng ta chờ mấy tháng trời, cuối cùng cũng đợi được rồi.】 Tiểu Thái Dương gửi tin nhắn nói.

Sâu trong Tà Liên thế giới, vang lên vài tiếng cười vui vẻ từ tận đáy lòng. 【Tiếp theo báo cáo chính sự.】 Tiểu Thái Dương T233Hào tiếp tục nói.

Vị Tô Thị tiểu tiên tử kia cần một viên long châu, hơn nữa còn phải là long châu của Chân Long còn sống.

Nhìn Bá Tống ở bên cạnh, tay trái ba viên long châu, tay phải ba viên long châu hình dáng, Tiểu Thái Dương dùng ánh sáng mặt trời cũng có thể đoán ra Tô Thị tiểu tiên tử là vì Bá Tống hào mà muốn viên long châu này.

Bá Tống hào cần một viên long châu còn sống, Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu muốn cung cấp hàng cho Bá Tống hào.

Đối với Cửu U Chúa Tể mà nói, tin tức này liền có rất nhiều không gian để thao tác.

Dù sao cũng là Cửu U Chúa Tể, có một số chuyện có thể buông tay mà làm, người trong Chư Thiên Vạn Giới đều có thể lý giải.

Tiểu Thái Dương ấm áp bắt đầu báo cáo mọi chuyện chi tiết cho Bạch Chúa Tể. ...

Đối diện.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão lên tiếng hỏi: "Chỉ cần mượn dùng một viên long châu của 'Chân Long' là được, đúng không?" Nói sao đây...

Cái giá này thấp hơn nhiều so với hắn tưởng tượng.

Bằng mặt mũi của hắn, tùy tiện tìm một người bạn Chân Long, mượn long châu một chút rồi trả lại ngay, thì hầu như không mất chi phí. "Vâng, mượn dùng là được." Tô Thị A Thập Lục đáp. "Nhưng nhất định phải là Chân Long." Bạch Long tỷ tỷ bổ sung, không thể hạ thấp phẩm cấp của viên long châu này của Tống Thư Hư. "Ta hiểu rồi, đợi ta một lát, ta đi làm xong một đơn hàng lớn, sẽ lập tức đến ngay." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão mỉm cười nói.

Khi đi, hắn vẫy tay mạnh mẽ về phía Tống Thư Hàng.

Tạm biệt ngài ~ Tạm biệt Bá Tống hào, lần gặp này xong, sẽ là vĩnh biệt.

Tống Thư Hàng nhìn Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão "nhiệt tình", cũng chỉ đành mỉm cười tiễn đưa. ...

Tà Liên thế giới.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão mang theo nụ cười nghề nghiệp, nói với "Tiểu Thái Dương.

Ngươi Bận Đi T233Hào": "Đạo hữu, thật ngại quá để ngươi đợi lâu." "Không vội, không sao cả." Tiểu Thái Dương T233Hào ôn hòa cười nói. "Vậy chúng ta thanh toán hóa đơn thôi." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão vừa mong đợi vừa căng thẳng nói.

Lợi nhuận gấp vạn lần là điểm hấp dẫn hắn nhất.

Nhưng xét đến đối phương là "Cửu U Chúa Tể", chuyện trở mặt đơn giản như cơm bữa.

Thế nên, cho dù không nhận được đủ lợi nhuận gấp vạn lần, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão cũng có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng lợi nhuận ít nhất không thể quá thấp, nếu từ một vạn giảm xuống bảy, tám nghìn lần lợi nhuận, hắn vẫn có thể chấp nhận – Bạch Chúa Tể vẫn có chút thành tín.

Lần trước, nói trả lại "tấm chăn" cho hắn, cuối cùng thật sự đã trả lại.

Cũng chính vì Bạch Chúa Tể so với các sinh vật Cửu U khác có chút thành tín hơn, nên lần này hắn mới cứng đầu đến Tà Liên thế giới giao dịch.

Nếu không, rõ ràng là tự động đến tận cửa chịu lỗ giao dịch, hắn sẽ không chấp nhận. "Vậy nếu thanh toán...

Đầu tiên, lần này chúng ta sẽ trả trước một nửa số tiền hàng, nửa còn lại đợi sau khi xác nhận hàng hóa không có vấn đề gì sẽ trả tiếp.

Hiện tại thế giới giao dịch đều dùng phương án này, chúng ta cũng phải theo kịp thời đại.

Hơn nữa, chúng ta cũng cần xác định hàng hóa của đạo hữu có vấn đề gì không, đúng chứ?" Tiểu Thái Dương chậm rãi nói: "Yên tâm đi, chủ của ta là Cửu U Chúa Tể, không thể nào quỵt nợ được.

Chỉ cần hàng không vấn đề gì, nhiều nhất trong nửa tháng, chúng ta sẽ trả đủ số tiền hàng còn lại.

Chúng ta là người có thành tín." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: "..." Nói ra câu này, lương tâm các ngươi không đau sao?

Cửu U Chúa Tể không quỵt nợ thì còn là Cửu U Chúa Tể sao?

Thôi vậy, một nửa thì một nửa.

Trong lòng đại lão, đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc chỉ thu một nửa số tiền hàng.

Một nửa cũng là lợi nhuận gấp năm nghìn lần, cũng đủ rồi.

Mặc dù ít hơn một chút so với dự tính, nhưng vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão.

Tiểu Thái Dương T233Hào tiếp tục nói: "Sau đó, tiếp theo là phải trả một nửa số tiền hàng này..." Nói đến đây, hắn dừng lại một lát. "Nửa số tiền hàng này, còn có vấn đề gì nữa sao?" Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão trợn to mắt, tim hắn bị treo lơ lửng, tin hay không ta lật bàn đây!

Cho dù là Cửu U Chúa Tể, khi liên quan đến tiền bạc, hắn cũng không lùi một bước. "Không, không có vấn đề gì." Tiểu Thái Dương ôn hòa nói: "Ta vừa rồi chỉ đang nhận tin tức từ chủ nhân ta.

Một nửa số tiền hàng, chúng ta sẽ trả trực tiếp bằng tiền mặt, toàn bộ dùng linh thạch để thanh toán!" Linh thạch thứ này, Cửu U Chúa Tể cũng sẽ cất giữ một ít, nhưng số lượng cất giữ không lớn, bình thường cũng cơ bản không dùng đến.

Đương nhiên... cái "số lượng cất giữ không lớn" này, là nói so với các kho báu vật khác của Cửu U Chúa Tể.

Thực ra số lượng thực tế, vẫn khổng lồ đến mức không thể thống kê.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Ánh sáng mặt trời của Tiểu Thái Dương T233Hào càng thêm rực rỡ một chút – làm ăn, không thể "giết gà lấy trứng" được.

Giai đoạn đầu cần một chút đầu tư, lợi nhuận từ một nửa số tiền hàng này, chính là một phần của khoản đầu tư.

Xem ra, Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu rất hài lòng.

Cứ thế này giao dịch thêm vài lần nữa, Thập Yêu Đô Năng Mại sẽ thả lỏng hơn. "Hơn nữa, chủ của ta là Cửu U Chúa Tể có thành tín.

Thế nên, nửa số tiền hàng còn lại, ngươi cũng không cần lo lắng.

Chúng ta sẽ đưa cho ngươi một 'phiếu rút tiền', phiếu rút tiền này, giá trị liên thành.

Nhiều nhất trong nửa tháng, chúng ta sẽ thông báo đạo hữu cầm 'phiếu rút tiền' đến nhận tiền hàng." Tiểu Thái Dương T233Hào bổ sung: "Hơn nữa cái 'phiếu rút tiền' này chúng ta sẽ cho ngươi một cơ hội sử dụng, hãy trân trọng thật tốt." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão ngớ người – Bạch Chúa Tể, đúng là quân tử trong số Cửu U Chúa Tể, "xuất bùn mà chẳng hôi tanh mùi bùn"!

Chương 2269

Khoảnh khắc tiếp theo, Tiểu Thái Dương T233Hào lấy ra một cái hộp nhỏ, đưa cho Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão.

Lại lấy ra một đống linh thạch chất thành núi, hoàn thành việc thanh toán.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão mở hộp – chỉ thấy trong hộp, chứa một viên châu lấp lánh phát sáng.

Đây là... long châu?

Hơn nữa là long châu của "Chân Long" còn sống, trong long châu tràn đầy sinh cơ. "Viên long châu này, đối với chủ nhân ta mà nói, có ý nghĩa phi thường.

Đạo hữu hãy trân trọng sử dụng nó." Tiểu Thái Dương T233Hào cười nói.

Khóe miệng Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão co giật.

Thôi được rồi, hắn đã biết viên "long châu" này phải dùng thế nào.

Hắn biết mối quan hệ giữa "Bá Tống Huyền Thánh" và "Cửu U Bạch Chúa Tể".

Vào lúc này, Tô Thị tiểu tiên tử lại vừa vặn cần một viên "Chân Long long châu" còn sống.

Viên "long châu" này của Bạch Chúa Tể, là chuyên môn chuẩn bị cho Bá Tống đúng không?

Và để mượn tay hắn, giao viên "long châu" này cho Bá Tống, Bạch Chúa Tể còn khấu trừ của hắn một nửa tiền hàng.

Tất cả những chuyện này đều là do Bá Tống Huyền Thánh mà ra.

Quả nhiên cứ dính líu đến Bá Tống là không có chuyện tốt. "T233 đạo hữu cứ yên tâm, chuyện này ta sẽ xử lý ổn thỏa." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói – vì nửa số tiền hàng còn lại của hắn, chuyện này hắn đương nhiên sẽ làm không lộ một kẽ hở.

Nói rồi, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão mang đi linh thạch và long châu.

Tiếp đó hắn lại lần nữa xuất hiện ở vị trí tọa độ của Tống Thư Hàng.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán lại lần nữa chấn động xuất hiện, nửa thân thể của y nổi lên từ hư không, dùng một giọng điệu tự động có tiếng vọng cất lời: “Tô thị tiểu cô nương trẻ tuổi, thứ ngươi muốn là... ” “Chân Long Long Châu là được rồi, Kim Long Châu và Ngân Long Châu chúng ta đều không cần.” Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp lời.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán liếc nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lặng lẽ quay đầu đi, coi như không thấy Bá Tống để mắt không thấy tâm không phiền.

Nhưng nếu không thể 'mắt không thấy' thì y sẽ dán một lớp lưới lọc pháp thuật lên võng mạc của mình, chủ động lọc bỏ hình ảnh Bá Tống vậy.

Tô Thị A Thập Lục khẽ ho một tiếng, nói: “Tiền bối, ta chỉ cần mượn Chân Long Long Châu là được.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán uy nghiêm gật đầu, y trịnh trọng đưa chiếc hộp nhỏ vào tay Tô Thị A Thập Lục, nói: “Đây là Long Châu vô cùng quý giá, giá trị liên thành.

Nhớ kỹ, chỉ có thể sử dụng một lần. ...Nếu sử dụng lần thứ hai mà gây tổn thương cho Long Châu, mọi trách nhiệm đều do Bá Tống Huyền Thánh chịu.

Giá trị của nó, nếu đổi ra Cửu Phẩm Linh Thạch, có thể chất thành một ngọn đồi nhỏ.

Ước chừng bằng hai cái 'Bình Thiên Quan' công đức lần trước đã bán của Bá Tống.

Cho nên, ngàn vạn lần đừng làm tổn thương nó." "Mình...

Trời ạ, bằng hai cái Bình Thiên Quan công đức ư?" Tống Thư Hàng nuốt nước bọt, lần trước một cái Bình Thiên Quan có giá là cả một pháp khí không gian chứa đầy Linh Thạch.

Đó gần như là món nợ mà cả đời hắn, Tống mỗ, cũng không trả nổi.

Trước đây hắn còn nghĩ, đợi sau khi tu vi thực lực tăng lên, tốc độ kiếm Linh Thạch của tu sĩ nhất định sẽ ngày càng nhanh, đến lúc đó sẽ kiếm được nhiều Linh Thạch hơn để trả nợ.

Leo càng cao kiếm càng nhiều mà.

Lý luận này không sai chút nào.

Nhưng thứ hiện thực xương xẩu này, vốn tồn tại là để đập tan những ảo tưởng màu hồng.

Cùng với việc cấp bậc tăng lên, tốc độ kiếm Linh Thạch của hắn đúng là đã tăng, ít nhất là có thể đánh quái cấp cao hơn để đổi Linh Thạch cao cấp hơn; đến di tích khó hơn để giành chiến lợi phẩm cao cấp hơn.

Nhưng vấn đề là, tốc độ hắn tiêu tiền còn tăng nhanh hơn.

Tiền thường xuyên chưa kịp về tay đã hết sạch.

Một tờ nợ Bình Thiên Quan đã đè hắn không thể ngóc đầu lên được.

Nếu lại nợ thêm hai cái Bình Thiên Quan nữa thì hắn... có lẽ chỉ có cách lập tức đưa Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ cao chạy xa bay thôi?

Không đúng không đúng, Bạch tiền bối cũng là chủ nợ mà.

Đùa à, đâu có chuyện chạy trốn mà còn phải mang theo chủ nợ?

Chạy trốn đâu phải trò đùa, đâu phải đi du lịch.

Nhưng nếu chạy trốn mà không mang theo Bạch tiền bối thì Tống Thư Hàng lại sợ mình ngã chổng vó sẽ chết người mất.

Trong lúc nhất thời, Tống Thư Hàng trong lòng trăm mối tơ vò.

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục nhận lấy chiếc hộp nhỏ này.

“Vậy thì, giao dịch hoàn thành.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán trang trọng nói.

Giao dịch thì phải có cảm giác nghi thức như thế này.

Như vậy mới khiến khách hàng cảm thấy số tiền mình bỏ ra đáng giá, cũng giống như mua xe cần có nghi thức vậy.

“Đại lão xin dừng bước.” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi: “Tiền bối Cái Gì Cũng Bán, trước khi nhận Long Châu này, con hỏi một chút, Long Châu này không có vấn đề gì chứ?

Tốt chứ?

Không bị hỏng chứ?” Dù sao thì nó cũng trị giá hai cái Bình Thiên Quan công đức, hắn không thể không để tâm.

Mà sau khi để tâm rồi, hắn, Tống mỗ, chính là người đàn ông năm mắt.

Khi Đại lão Cái Gì Cũng Bán nghe thấy câu hỏi này, đột nhiên toàn thân run rẩy dữ dội, sắc mặt biến hóa liên tục.

Sắc mặt Đại lão biến đổi, sắc mặt Tống Thư Hàng cũng theo đó mà biến đổi.

Sắc mặt của Đại lão Cái Gì Cũng Bán biến hóa như biến mặt trong kịch Tứ Xuyên vậy, y chẳng lẽ muốn lừa mình?

Long Châu này bị hỏng à?

Đại lão Cái Gì Cũng Bán muốn lừa tiền hai cái ‘Bình Thiên Quan công đức’ từ tay mình sao?

“A Thập Lục cẩn thận, đừng mở hộp này vội.” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Còn Đại lão Cái Gì Cũng Bán trong hư không thì hối hận đứt ruột.

Quá sơ ý rồi, giao dịch với Cửu U Chi Chủ mà mình lại phạm phải cái tật sơ ý này.

Khi nhận được Long Châu ‘Ngươi Bận Đi T233’ của Tiểu Thái Dương, y vậy mà lại không kiểm nghiệm kỹ càng.

Lúc đó, y chỉ nhìn qua loa hình dạng Long Châu, xác định là Long Châu của ‘Chân Long đang sống’.

Nhưng y lại không lấy Long Châu ra khỏi hộp để kiểm tra kỹ xem nó có bị tổn thương không.

Nếu Long Châu này có vấn đề, chẳng phải một nửa tiền hàng còn lại của y sẽ mất trắng sao? 【Chắc chắn là lúc ở cái Tà Liên thế giới đó, mình đã bị ý chí của Cửu U Chi Chủ ảnh hưởng, vậy mà lại phạm phải sai lầm lớn như vậy.】 Đại lão Cái Gì Cũng Bán thầm nghĩ trong lòng.

Cửu U Chi Chủ, đáng sợ cực kỳ.

Lần sau trước khi đến Tà Liên thế giới giao dịch, mình nhất định phải dùng thêm mấy đạo pháp thuật phụ trợ để chống lại ảnh hưởng của Cửu U Chi Chủ.

“Thực ra, khi nhận được Long Châu này, ta cũng không kiểm nghiệm kỹ càng.” Trong hư không, Đại lão Cái Gì Cũng Bán trầm giọng nói: “Đây là sai lầm lớn thứ hai của ta trong giao dịch năm nay.” Sai lầm lớn thứ nhất là đã quen biết Bá Tống.

“Cho nên, Long Châu trong hộp này rốt cuộc có tốt không, ta cũng không xác định.

Có thể tốt, có thể hỏng.

Theo lý thuyết do một nhà vật lý học nổi tiếng đưa ra mà nói, Long Châu trong hộp tốt hay hỏng, hẳn là đồng thời tồn tại.

Sinh tử của nó đang ở trạng thái chồng chập.

Chỉ có mở hộp ra, ngươi mới biết Long Châu này sống hay chết.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nghiêm túc nói.

Bạch Long tỷ tỷ cười nói: “Tiết định ác Long Châu?” “Mình không quan tâm điểm này.” Tống Thư Hàng nói: “Mình chỉ muốn biết, nếu Long Châu bị hỏng thì ai chịu trách nhiệm?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán ngẩng đầu nhìn trời.

Y cảm thấy mình rất có thể sắp bị lừa rồi.

“Bạch Thánh, ngươi thấy sao?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đột nhiên nhìn về phía Bạch tiền bối, hỏi.

“Mở đi.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Ta còn đang đợi xem Tống Thư Hàng mang thai bảy Nguyên Anh đây.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán ha ha cười, trong lòng định thần, hào sảng nói: “Mở đi, hỏng thì ta chịu.” Ngón tay thon dài của Tô Thị A Thập Lục mở chiếc hộp nhỏ.

Theo khoảnh khắc hộp mở ra, một phong ấn được giải trừ.

Long Châu tỏa ra ánh sáng dịu nhẹ.

“Long Châu này...” Thần Long và Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh đồng thời lên tiếng.

Hai vị Đại lão tộc rồng, cùng một lúc cảm ứng được Long Châu này khác biệt.

Long Châu này cấp bậc cực kỳ cao.

Hơn nữa, chủng loại của nó cũng vô cùng đặc biệt.

“Cảm giác này, là Long Ma sao?” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng hỏi.

“Long Ma?

Nghe khá quen...

Đúng rồi, Long Ma Dược Tề!” Tống Thư Hàng nhớ ra rồi, chính là Long Ma Dược Tề có thể tăng cường thể chất của tu sĩ, uống xong còn có thể kết kén ấy.

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi: “Long Ma cũng là Chân Long sao?” Long Ma không phải là một loại trong ‘Vực Ngoại Thiên Ma’ sao?

Cùng với việc thủ đoạn của tu sĩ không ngừng được nâng cao, Vực Ngoại Thiên Ma đối với thế giới hiện tại mà nói, đã sớm không còn là tai nạn nữa, mà là dã quái BOSS có thể cày thưởng, rất được giới tu sĩ hoan nghênh, loại mà chậm chân là không cày được.

“Đây cũng là một điểm ta không thể lý giải.” Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ khẽ chạm vào Long Châu này.

Khí tức này, tuyệt đối không thể sai được.

Chương 2270

Bên trong Long Châu còn ẩn chứa sự cuồng loạn của ‘Vực Ngoại Thiên Ma’.

Nhưng mà, Long Ma cũng có Long Châu sao?

Áp dụng lời Thần Long đã trả lời Tống Thư Hàng trước đó: “Ngươi coi Long Châu của chúng ta là cái gì?” Không phải tất cả các loại châu đều là Long Châu.

Không phải tùy tiện con mèo con chó nào phun ra cũng gọi là Long Châu!

Long Ma, một chủng tộc được xếp vào loại ‘Vực Ngoại Thiên Ma’, lại ngưng tụ ra một Long Châu chân chính.

Điều này khiến Thần Long và Bạch Long tỷ tỷ, hai vị Đại lão tộc rồng, có chút không thể lý giải.

Nói một cách đơn giản, cảm giác này giống như một ngày nào đó, một con chó tự nhiên phun ra một chiếc ngà voi khổng lồ vậy, thật là khó hiểu.

“Vực Ngoại Thiên Ma, bản thân chúng đã rất kỳ lạ.” Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Điểm này thực ra các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều có cảm nhận.

Vực Ngoại Thiên Ma mỗi khi xuất hiện ngẫu nhiên, chúng chỉ biết phá hủy mọi thứ trước mắt.

Vì vậy, mỗi khi Vực Ngoại Thiên Ma hiện thân, các tu luyện giả đều phải giải quyết chúng trong thời gian sớm nhất, tránh để chúng gây ra phá hoại lớn hơn cho hiện thế.

Mà sau khi Vực Ngoại Thiên Ma bị tiêu diệt, mọi người phát hiện trên người hoặc trong cơ thể chúng, sẽ mang theo các loại bảo vật.

Có Linh Thạch, thậm chí có Pháp khí, thậm chí có đan dược quý giá hoặc các loại thiên tài địa bảo, dược liệu.

Các tu luyện giả đã có rất nhiều suy đoán.

Có người cho rằng đây là chiến lợi phẩm mà Vực Ngoại Thiên Ma sau khi đánh giết tu sĩ đã bản năng cướp đoạt từ trên người tu luyện giả và mang theo.

Cũng có người cho rằng...

Vực Ngoại Thiên Ma rất có thể từng có một nền văn minh tu chân.

Trước khi biến thành bộ dạng vô lý trí, chỉ biết phá hủy như bây giờ, chúng có thể cũng từng có một thời thịnh vượng thuộc về chúng.

Bạch tiền bối tiếp tục suy đoán: “Nói không chừng, Long Ma trước khi bị biến thành ‘Vực Ngoại Thiên Ma’, từng là một loại Chân Long?

Là tộc rồng trong một hệ thống tu luyện nào đó?” Thần Long rơi vào trầm mặc, không biết phải trả lời thế nào.

Cảm giác này giống như một người bình thường phải thừa nhận một con vượn lớn là đồng bào của mình vậy.

Bạch Long tỷ tỷ trực tiếp ngẩng đầu nhìn về phía Đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’.

Long Châu này đến từ tay ‘Cái Gì Cũng Bán’, hơn nữa Chân Long Huyết Ma tương ứng với Long Châu vẫn còn sống, vậy Cái Gì Cũng Bán đã lấy được ‘Long Châu’ từ đâu?

“Đừng nhìn ta, lần giao dịch này ta cũng chỉ là trung gian.

Long Châu này không phải của ta, đợi các ngươi dùng xong, ta còn phải mang về trả cho đối phương.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói.

Tóc của Tống Thư Hàng hóa thành một bàn tay nhỏ, từ tay Tô Thị A Thập Lục nhận lấy Long Ma Long Châu, hỏi: “Thần Long tiền bối, Long Châu này... con có thể dùng không?” “Trên lý thuyết mà nói, có thể dùng.” Thần Long nói.

Chỉ cần là Chân Long Long Châu, đều được.

“Nếu đã như vậy, xem con đây.” Tống Thư Hàng thử thúc đẩy ‘Giám Định Bí Pháp’.

Giám Định Bí Pháp được kích hoạt.

Trên má Tống Thư Hàng xuất hiện một vết thương nhỏ, cái giá của giám định cực thấp.

Đồng thời, một thông tin phản hồi vào trong đầu hắn. 【Bảo vật đến từ một vị Cửu U Chi Chủ: Long Ma Long Châu.】 Thông tin ngắn gọn rõ ràng.

Chẳng trách cái giá của giám định lại thấp như vậy.

Tống Thư Hàng thử tiếp tục thúc đẩy ‘Giám Định Bí Pháp’, muốn thu được thêm thông tin, nhưng không có kết quả.

Xem ra là tín hiệu đã bị người ta che chắn rồi sao?

Tống Thư Hàng đưa tay, cầm Long Châu, giơ lên trước mặt cẩn thận quan sát.

Hiện nay trong Cửu U thế giới, có hai vị Chủ Tể.

Vậy, Long Châu này là của ai? 【Hẳn là của Bạch tiền bối Two thì phải.】 Hắn nhanh chóng đưa ra phán đoán trong lòng.

Nếu là ‘Long Ma Long Châu’ của Đại lão Bàn Cầu, thì ngay khoảnh khắc hắn cầm Long Châu, nói không chừng Long Châu sẽ phóng ra kịch độc vô giải để độc chết hắn.

Cho nên, hẳn là thủ đoạn của Bạch tiền bối Two.

Tống Thư Hàng khẽ ngửi Long Châu, không có mùi gì, cũng không ngửi ra được khí tức của Bạch tiền bối Two.

“Muốn ăn nó à?” Bạch tiền bối bên cạnh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Giọng của Bạch tiền bối, dường như mang theo một loại ma lực.

Hay nói cách khác, giọng của y dường như đã kích hoạt một loại năng lực nào đó của ‘Long Ma Long Châu’ này.

Ngay khi lời Bạch tiền bối vừa dứt, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy ‘Long Ma Long Châu’ này thật thơm.

Thơm thật, muốn ăn nó quá.

Long Ma Long Châu này trong mắt Tống Thư Hàng, trong nháy mắt biến thành món mỹ vị tuyệt thế, một món mỹ vị không thể dùng ý chí để kháng cự.

Nước bọt không ngừng tiết ra.

Bụng cũng đột nhiên trở nên đói cồn cào.

Dịch vị tiết ra.

Thế là, Tống Thư Hàng cầm Long Châu lên, một ngụm nuốt chửng nó.

“Ta chao ôi!” Trong hư không, Đại lão Cái Gì Cũng Bán kêu lên đầy gấp gáp.

Bá Tống Huyền Thánh, quả nhiên là một cái hố trời.

Một Long Châu lớn như vậy, vậy mà lại nuốt thẳng vào bụng.

Lòng thật mệt mỏi, không muốn gặp lại Bá Tống Huyền Thánh nữa.

Lần sau nếu còn giao dịch với Bá Tống, y sẽ lôi đệ tử đáng yêu của mình đến, để nó hoàn thành giao dịch với Bá Tống.

Còn y sẽ rút về hậu trường.

Như vậy, vạn nhất vì Bá Tống thao tác tồi tệ mà nợ nần chồng chất, cũng có thể dùng đệ tử đáng yêu của mình để gán nợ.

Thần Long và Tô Thị A Thập Lục bên cạnh đều cạn lời: "..." "Ngon không?" Bạch Long tỷ tỷ mỉm cười dịu dàng.

Tống Thư Hàng bản năng gật đầu: "Ngon, thơm, dư vị vô cùng." Ăn xong còn muốn ăn nữa.

Hơn nữa, sau khi ăn vào, hắn cuối cùng cũng xác định đây là đồ của 'Bạch tiền bối Two'.

Mặc dù ẩn giấu rất sâu, nhưng sâu bên trong Long Châu có ẩn chứa khí tức của Bạch tiền bối Two.

Bạch Long tỷ tỷ khẽ cười, nhắc nhở: "Đây là Long Châu trị giá hai cái 'Bình Thiên Quan công đức' đấy." Tống Thư Hàng: "..." "Bá Tống tiểu hữu, Long Châu là ngươi nuốt xuống, nếu Long Châu có tổn thương, số tiền này ngươi phải bồi thường đó." Trong hư không, Đại lão Cái Gì Cũng Bán lập tức nói, món nợ này y tuyệt đối không gánh.

Tống Thư Hàng bỗng nhiên giật mình tỉnh lại, hắn dùng sức vỗ ngực mình, muốn nôn Long Châu ra khỏi miệng.

"Không cần phiền phức vậy đâu." Bạch tiền bối nói.

Y tiến lên một bước, đưa tay nâng đầu Tống Thư Hàng, khẽ nhấc lên.

Đầu Thư Hàng bị nhấc khỏi cổ.

Long Châu đó... kẹt ở vị trí dưới cổ, lấp lánh tỏa sáng.

Đầu của Tống Thư Hàng và thân thể gỗ là dính liền, về bản chất thì miệng và bụng hắn không thông với nhau.

Thứ nuốt xuống, cũng sẽ không rơi vào trong thân thể gỗ.

Cho nên, dù hắn có dùng sức vỗ ngực đến mấy cũng không thể nôn Long Châu ra được, vì vốn dĩ nó có rơi vào bụng đâu.

“Thập Lục, lại đây lấy Long Châu ra.” Bạch tiền bối nói.

“Khoan đã...

Khoan đã Bạch tiền bối, nếu lấy từ dưới cổ ra thì có cảm giác rất kỳ lạ không?” Tống Thư Hàng kêu lên.

Ngay khi đang nói chuyện, từ ‘Long Ma’ Long Châu này, rất nhiều sợi tơ kéo dài ra, lấy cổ Tống Thư Hàng làm trung tâm, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Đồng thời, còn có tơ từ miệng Tống Thư Hàng phun ra.

Đây là muốn kết kén?

Chuyện kết kén này, Tống Thư Hàng rất giỏi.

Giáo dục nghĩa vụ chín năm tuy không dạy hắn kết kén, nhưng hắn đã tự học thành tài.

“Gì?

Hả?” Thần Long bên cạnh thấy vậy, trước hết ngẩn ra.

Sau đó y nhắc nhở: “Hãy đặt sáu Long Châu còn lại bên cạnh hắn.

Sức mạnh của Long Ma Long Châu đã được kích hoạt rồi.

Bạch đạo hữu, Tô thị tiểu cô nương, Bạch Long tiên tử, các ngươi hợp tác một chút, kích hoạt toàn bộ sức mạnh trong Long Châu.” “Ngoài ra, Thư Hàng tiểu hữu.

Nghe khẩu lệnh của ta, ta sẽ giải thích các bước của 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》 cho ngươi, nghe cho kỹ nhé.” Tóm lại, không còn thời gian, mau chóng chuẩn bị sinh Nguyên Anh, nhanh chóng vào phòng sinh!

Thần Long tiền bối, cái này không đúng chứ.

Không phải nói là để con tìm hiểu xong 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》 trước, sau đó tiền bối từng bước dẫn dắt con tiến vào giai đoạn sinh Nguyên Anh sao?

Sao bây giờ vừa bắt đầu đã muốn mổ đẻ với nhịp điệu nhanh như vậy?

Mình là Tống Thư Hàng, mình bây giờ hoảng muốn chết.

Mình không biết tiếp theo sẽ gặp phải chuyện gì, trực giác mách bảo mình, kế hoạch ban đầu của Thần Long tiền bối giờ đã hoàn toàn sụp đổ rồi.

Chương 2271

Mình không biết mình tiếp theo sẽ trải qua cái gì.

Kế hoạch không theo kịp biến hóa, hoảng quá.

Nhưng Tống Thư Hàng hiện tại không thể nói chuyện, trong miệng hắn không ngừng phun ra tơ tằm, 'Long Ma Long Châu' bị hắn nuốt xuống đã được kích hoạt hoàn toàn.

Đồng thời, dưới sự dẫn dắt của Thần Long, Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục, đồng thời bắt đầu kích hoạt Long Châu tương ứng với mình.

Sau đó Long Châu của Thần Long, Tiểu Ban Ban và Côn Na tiên tử cũng lần lượt được kích hoạt.

Sáu Long Châu ở trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng tạo thành một vầng hào quang, không ngừng xoay tròn, hô ứng từ xa với 'Long Ma Long Châu' mà hắn đã nuốt xuống.

Thần Long tiền bối dùng một giọng trầm thấp, bắt đầu giảng giải các bước của 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》.

Bạch Long tỷ tỷ bắt đầu tự động phiên dịch quá trình.

Tống Thư Hàng dùng Quần Thể Truyền Âm Thuật nói: 【Khoan đã, Thần Long tiền bối.

Con muốn vừa tu luyện 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》, vừa kết kén có được không?】 "Kết kén?" Thần Long nhìn những sợi tơ không ngừng phun ra từ miệng Tống Thư Hàng: "Được thôi, ngươi cứ thử đi.

Nhưng mà khi kết kén, ngươi ngàn vạn lần phải chú ý phối hợp với ta, đừng lơ đễnh." 【Không vấn đề gì.】 Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, đầu hắn bắt đầu vung vẩy một cách thành thạo.

Bạch tiền bối bên cạnh đưa tay vẫy một cái, đất đá trên mặt đất cuộn trào, hóa thành ba bức tường ở bên cạnh Tống Thư Hàng, điều này giúp Tống Thư Hàng có điểm tựa khi kết kén.

Bạch tiền bối cũng từng kết kén, biết Tống Thư Hàng cần gì.

Nhìn dáng vẻ Tống Thư Hàng kết kén thành thạo, Thần Long tiền bối trong lòng khẽ động, nói: “Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh là một con sâu róm yêu?” Nhìn tư thế của Bá Tống, hiển nhiên không phải lần đầu kết kén, thành thạo đến vậy.

Nếu không phải trùng yêu thì ai lại rảnh rỗi đến mức học kết kén chứ?

Vốn tưởng Bá Tống là nhân tộc, chẳng lẽ mình nhìn lầm rồi?

“Phụt ~” Bạch Long tỷ tỷ nghe vậy, nhịn không được bật cười.

Câu này nàng không phiên dịch, mà là nghiêm túc dùng Long Ngữ trả lời Thần Long: “Đúng vậy, hơn nữa Thư Hàng còn là một con tiểu trùng đầu gỗ.

Điểm này các Đại nhân vật chư thiên vạn giới đều công nhận.

Trong đó có mấy vị, thậm chí còn là lão tiền bối mạnh hơn ta.” Tô Thị A Thập Lục bên cạnh dở khóc dở cười: “...” Nàng từ khi giác tỉnh Chân Long huyết mạch, đã thu được một số truyền thừa kiến thức từ trong huyết mạch.

Trong đó có một số truyền thừa Long Ngữ vụn vặt, nên nàng có thể nghe hiểu một số Long Ngữ đơn giản.

Cuộc đối thoại giữa Bạch Long tỷ tỷ và Thần Long vừa rồi, nàng vừa hay nghe hiểu được.

“Bạch Long tỷ tỷ, chị nói vậy ngộ nhận Thần Long tiền bối, lỡ đâu y truyền bá ra ngoài thì sao?” A Thập Lục nhỏ giọng nói.

“Đây là chuyện tốt.” Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói: “Ẩn giấu thông tin của mình, khiến người khác không tìm ra gốc gác của mình, rất có lợi.

Thử tưởng tượng trong tương lai, nếu có người muốn gây bất lợi cho Thư Hàng, sau đó họ dùng phương pháp đối phó trùng yêu để đối phó Thư Hàng, nhưng lại không có tác dụng, chẳng phải sẽ rất thú vị sao?” Tại sao lại phải giả định Thư Hàng bị người ta nhắm vào chứ!

A Thập Lục vốn định phản bác, nhưng sau khi hồi tưởng lại những gì Tống Thư Hàng đã trải qua mấy tháng nay, đột nhiên nàng không biết phải phản bác thế nào cho phải.

Tiểu Thập Lục bây giờ tâm trạng siêu phức tạp.

Bên cạnh, Thần Long trước hết giảng thuật đơn giản nội dung của 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》 cho Tống Thư Hàng một lần, để hắn ghi nhớ nội dung công pháp trong lòng.

Coi như là đơn giản dặn dò các bước mang thai sinh con, làm tốt công tác tư tưởng cho sản phụ.

Khi Thần Long giới thiệu xong công pháp, kén của Tống Thư Hàng đã kết được một khung.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là sâu róm đầu gỗ tinh, ngay cả tốc độ kết kén cũng phi phàm.

Sau đó, y bắt đầu dẫn dắt Tống Thư Hàng đi vào chính đề.

“Tiếp theo, Bá Tống ngươi trong lòng mặc niệm khẩu quyết quyển thứ nhất của 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》, sau đó dẫn dắt Long Lực trong Long Châu vào Linh Hồ, để Long Lực tiếp xúc với Linh Hồ.” Thần Long bắt đầu nhắc nhở.

Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ rồi nói: “Tiền bối, con có bảy Tiểu Đan Điền Linh Hồ, bảy Long Châu, con phải phân phối thế nào?” “Quỷ mới biết phải phân phối thế nào chứ, một hơi bảy bào thai ta cũng chưa từng trải qua.” Thần Long lắc đầu lia lịa nói: “Hay là ngươi tùy duyên phân phối đi?” Bạch tiền bối gật đầu tán đồng nói: “Nếu không có phương án cụ thể nào thì nhắm mắt lại, tùy ý lựa chọn là một ý hay.” Tống Thư Hàng: “...” Phương án này, chỉ thích hợp với Bạch tiền bối ngài thôi, ngài nhắm mắt tùy ý chọn một cái chắc chắn là phương án tối ưu.

Người khác mà học theo ngài thì sẽ chết mất.

“Hay là, để Long Lực trong Long Châu tự động lựa chọn?” Bạch Long tỷ tỷ đề nghị: “Long Lực trong Long Châu tuy không có ý thức, nhưng vật tụ theo loài.

Nói không chừng chúng sẽ tự động tìm Tiểu Đan Điền thích hợp nhất để dung hợp?” “Mình thử xem sao.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Công tác chuẩn bị không đủ.

Trong tình huống bình thường, hắn và mấy vị tiền bối nên ngồi xuống, nghiên cứu kỹ thuộc tính của Long Châu, rồi nghiên cứu thuộc tính của Bản Mệnh Tiểu Đan Điền của mình, sau đó phối hợp chúng lại với nhau.

Sau đó dựa theo kết quả phối hợp, lần lượt tương ứng Long Lực của Long Châu với Linh Hồ của Bản Mệnh Đan Điền.

Nhưng bây giờ, hắn coi như là sinh non, không có nhiều thời gian chuẩn bị như vậy.

Ý thức Tống Thư Hàng, chìm vào trong Bản Mệnh Đan Điền của mình.

Thánh Huyết của Nho gia Thánh Nhân thật đúng là một thứ tốt, nó là thứ quan trọng nhất mà hắn đã mang ra trước khi nhục thân bị hủy diệt.

Sức mạnh của bảy Long Châu, dưới sự kích hoạt của chủ nhân Long Châu, trước tiên dung nhập vào đầu Tống Thư Hàng, sau đó men theo Thánh Huyết toàn bộ tiến vào Bản Mệnh Đan Điền.

Trên Phì Kình Kim Đan của Bản Mệnh Đan Điền Tống Thư Hàng, phù hiện bảy hình chiếu Long Châu.

“Vậy thì tiếp theo, các ngươi tự mình động đi nhé.” Tống Thư Hàng nói với bảy hình chiếu Long Lực của Long Châu: “Phía trước có bảy Tiểu Đan Điền, các ngươi hãy chọn một nơi mình thích để trú ngụ đi.” Lạnh lùng, tự mình động.jpg Một lát sau...

Bảy hình chiếu Long Châu không hề có phản ứng.

Kế hoạch để chúng tự tìm Tiểu Đan Điền thích hợp tuyên bố phá sản.

Hết cách rồi, đành phải tùy duyên thôi.

Tống Thư Hàng trước hết tìm đến hình chiếu sức mạnh Long Châu của Tô Thị A Thập Lục.

So với các Long Châu khác, sức mạnh Long Châu của A Thập Lục nhỏ nhất, tương đối dễ thao tác.

Tống Thư Hàng cẩn thận dùng niệm lực bao bọc hình chiếu sức mạnh Long Châu của A Thập Lục, chuẩn bị di chuyển nó đến Tiểu Đan Điền số một.

Hình chiếu sức mạnh Long Châu của A Thập Lục, bị từng chút một di chuyển, rời khỏi đỉnh đầu Phì Kình Kim Đan.

“Ơ?

Hả?” Bên ngoài, A Thập Lục chớp chớp mắt.

“Đừng lo lắng, khi sức mạnh Long Châu được chuyển dời và dung hợp với Linh Hồ, Chân Long tương ứng với Long Châu sẽ có cảm giác đang cưỡi mây đạp gió làm mưa, đây là hiện tượng bình thường.” Thần Long lên tiếng nói.

“Cưỡi mây đạp gió?” A Thập Lục vẻ mặt vi diệu.

Nàng cảm thấy mình giống như đang được một đôi bàn tay ấm áp nâng niu, sau đó bị lắc lư dữ dội.

Trong Bản Mệnh Đan Điền.

Khi Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới di chuyển hình chiếu Long Lực Long Châu của A Thập Lục ra khỏi, Phì Kình Kim Đan vốn lười biếng như heo ở phía dưới, đột nhiên mở mắt.

Nó giống như bị cướp mất món đồ chơi yêu thích, dùng sức nhảy vọt lên.

Ăn ta một chiêu Thủy Tiên Dược nha!

Tư thế đẹp đẽ như mọi khi!

Vọt mình lên, thân thể mập mạp lại bộc phát ra sự linh mẫn hoàn toàn không hề mất cân đối!

Tống Thư Hàng vẻ mặt mộng lung, nhìn hình chiếu sức mạnh Long Châu của A Thập Lục, bị Phì Kình một ngụm nuốt chửng.

Cản cũng không cản được.

Con cá kình ngốc này, thật sự hết cứu rồi.

Tại sao nó lại không chịu nhớ bài học nhỉ?

Trên đời này, không phải mọi thứ đều có thể ăn, tại sao nó lại không hiểu đạo lý này chứ?

Tô Thị A Thập Lục bên ngoài, vẻ mặt kỳ lạ.

“Lần này ta cảm giác, Long Châu của ta dường như bị thứ gì đó nuốt xuống rồi.” Tiểu Thập Lục cố gắng diễn tả cảm giác vi diệu này.

“Bị nuốt xuống rồi?

Nhịp điệu này không đúng chút nào.” Thần Long vẻ mặt tò mò.

Chưa từng nghe nói, ai tu luyện 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》 mà lại khiến Chân Long cảm thấy Long Châu của mình bị nuốt.

Y thì muốn xem rốt cuộc trong Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng đã xảy ra chuyện gì, nhưng có Thánh Huyết của Nho gia Thánh Nhân ngăn cách, Thần Long căn bản không thể nhìn thấu tình hình Linh Hồ trong Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Điều phiền phức hơn là, cùng với tốc độ kết kén của Tống Thư Hàng ngày càng nhanh, thân thể hắn dần dần bị kén bao phủ, ngay cả hình dạng của hắn cũng sắp không nhìn rõ nữa rồi.

Trong kén.

Ngay cả khi hình chiếu sức mạnh Long Châu của A Thập Lục bị Phì Kình nuốt chửng, Tống Thư Hàng vẫn vẻ mặt bình thản.

Trải qua nhiều chuyện rồi, chút sóng gió nhỏ này đã không thể khiến hắn động lòng nữa.

Vì trong lòng hắn biết rõ, lát nữa chỉ cần triệu hồi Công Đức Xà mỹ nhân ra, con cá kình ngốc này nuốt bao nhiêu thì sẽ phải nhả ra bấy nhiêu.

Ngoài ra, ‘tiên dược’ của Phì Kình Kim Đan, khiến hắn nhớ đến chuyện lúc hắn ở Ngũ Phẩm.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại, khi những ‘Tiểu Kim Đan’ đó dung nhập vào Bản Mệnh Đan Điền của mình, cũng đều bị Phì Kình nuốt chửng như vậy.

Sau đó, khi những Tiểu Kim Đan này bị ép ra, chúng sẽ tự động tìm một Tiểu Đan Điền để trú ngụ.

Nếu mình để con cá kình ngốc này nuốt chửng tất cả hình chiếu sức mạnh Long Châu, sau đó lại để Công Đức Xà mỹ nhân ép hình chiếu Long Châu ra ngoài, Long Châu có tự động đi tìm Linh Hồ Tiểu Đan Điền thích hợp với chúng không?

Cái này còn tốt hơn tùy duyên nhiều.

Có thể thử một chút!

Thế là, Tống Thư Hàng bắt đầu từng chút một dùng niệm lực, di chuyển sáu Long Châu còn lại trên đỉnh đầu Phì Kình Kim Đan.

Quả nhiên con cá kình ngốc này, hết cứu rồi.

Mỗi khi Tống Thư Hàng di chuyển một Long Châu, nó lại vội vàng bật dậy, nuốt chửng hình chiếu sức mạnh Long Châu.

Bên ngoài.

Sắc mặt Bạch Long tỷ tỷ, Thần Long, lần lượt biến đổi.

Hai vị Đại lão tộc rồng, cũng cảm giác được 'Long Châu' của mình dường như bị người ta nuốt xuống rồi.

Chương 2272

Sau khi bẩy Long Châu toàn bộ bị nuốt xuống, Tống Thư Hàng ha ha cười.

Sau đó, hắn triệu hồi Công Đức Xà mỹ nhân ra.

Vốn dĩ cho rằng 'Tuyệt kỹ đè cá kình' của Công Đức Xà mỹ nhân sau Ngũ Phẩm sẽ không còn đất dụng võ, không ngờ đến lúc Lục Phẩm, kỹ năng này vẫn có thể phát huy tác dụng.

Công Đức Xà mỹ nhân hiện hình từ phía sau Tống Thư Hàng.

Nàng duỗi người một cái, thân thể xuất hiện bên ngoài chiếc kén khổng lồ.

"Đây là cái gì?

Ánh sáng công đức sao?" Thần Long nhìn Công Đức Xà mỹ nhân.

Mặc dù nói Ánh sáng công đức đến giai đoạn sau có thể cụ thể hóa thành các loại hình dạng.

Nhưng loại Ánh sáng công đức sống động như Bá Tống thế này, Thần Long vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Lần Thần Long này tỉnh lại, còn chưa kịp xem vị Huyền Thánh họ Tống nào đó giảng pháp, nên vẫn chưa hiểu rõ về Công Đức Xà mỹ nhân.

Sau khi Công Đức Xà mỹ nhân hiện thân, trước hết nhìn một vòng.

Nàng thấy Thần Long, Bạch Long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục và cả Bạch tiền bối, đều đang vây xem mình, thế là có chút xấu hổ.

Thế là, đuôi nàng cuộn tròn lại.

"A a a ~a ~" Nàng ôm ngực mình, từ từ ngã xuống.

Chết rồi ư?

Thần Long vẻ mặt mộng lung.

“Đừng đùa nữa, tiên tử, con đang sinh non đây.

Mau giúp con.” Giọng Tống Thư Hàng truyền ra từ trong kén.

Sau đó, Công Đức Xà mỹ nhân bình tĩnh bò dậy từ trên đất.

Nàng áp sát vào kén, hai tay xuyên qua kén, trực tiếp tiến vào Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Thánh Huyết của Nho gia Thánh Nhân, cũng không ngăn cản bàn tay nhỏ của nàng.

Nàng thành thạo tóm lấy con Phì Kình đó.

Phì Kình tuy mạnh hơn và linh hoạt hơn trước.

Nhưng Công Đức Xà mỹ nhân, trở nên mạnh hơn.

Phì Kình tránh né hai lần trong Bản Mệnh Đan Điền, liền bị Công Đức Xà mỹ nhân tóm lấy.

Sau đó trong tiếng kêu than thầm lặng của Phì Kình, từng ‘Long Châu’ một bị ép ra ngoài.

Bị ép ra... là Long Châu!

Thứ bị nó nuốt xuống, là bảy hình chiếu sức mạnh Long Châu.

Nhưng thứ bị ép ra lại là Long Châu thật sự!

Ăn vào là cỏ, vắt ra là sữa!

“Cái này là muốn phát tài rồi!” Đây là ý niệm đầu tiên trong đầu Tống Thư Hàng.

Nếu Phì Kình Kim Đan, thật sự có thể thông qua ‘nuốt chửng hình chiếu sức mạnh Long Châu’ để sản xuất Long Châu, thì hắn có thể dựa vào việc bán Long Châu mà phát tài rồi ư?

Hắn, Tống mỗ, cuối cùng cũng tìm được một con đường có thể nhanh chóng phát đạt làm giàu trong thời gian ngắn ư?

Kim thủ chỉ?

Không, hẳn phải nói là Long Châu thủ chỉ?

Bảy thật là một con số may mắn.

Một tuần có bảy ngày, Bắc Đẩu là bảy sao, Long Châu có bảy viên.

“Công Đức Xà mỹ nhân này, đang làm gì vậy?” Thần Long tò mò hỏi.

“Hẳn là đang...” Tô Thị A Thập Lục nói đến một nửa thì đột nhiên ngừng lại.

Vì nàng phát hiện, nếu nói tiếp, lời miêu tả sẽ gây ra hiểu lầm lớn cho người khác.

“Thành công rồi!” Lúc này, giọng Tống Thư Hàng phát ra từ trong kén.

Tiếng kêu của hắn, vừa hay cắt ngang sự lúng túng của Tiểu Thập Lục.

Tổng cộng bảy Tiểu Long Châu, đang vũ động bên cạnh Phì Kình Kim Đan.

Sau khi trải qua quá trình bị Phì Kình Kim Đan nuốt xuống và bị ép ra, Tống Thư Hàng cảm ứng được giữa bảy Tiểu Long Châu này và hắn, có một loại cảm giác thân thiết khăng khít vô cùng.

Thế là, hắn lại lần nữa thử ra lệnh cho bảy Tiểu Long Châu này: “Đi đi, các con, đi tìm Tiểu Đan Điền thích hợp với các con để trú ngụ đi!” Lần này, các Tiểu Long Châu rất nể mặt.

Đầu tiên động đậy là Tiểu Long Châu tương ứng với A Thập Lục, Tiểu Tiểu A Thập Lục Long Châu được sinh ra từ sự kết hợp giữa sức mạnh Long Châu của A Thập Lục và Phì Kình Kim Đan.

Nó đi trước một bước, ngược dòng chảy theo Bản Mệnh Đan Điền đi lên.

Cuối cùng, nó tọa lạc trong Linh Hồ do Tiểu Kim Đan thứ nhất hóa thành.

Đây là Tiểu Kim Đan bình thường nhất trong cơ thể Tống Thư Hàng, một Tiểu Kim Đan Cửu Long Văn phổ thông.

Tiếp theo là Thận Long Long Châu mà Bạch tiền bối phóng thích, nó tiến vào Linh Hồ thứ hai, Linh Hồ do 'Thất Thải Yêu Đan' hóa thành.

Tống Thư Hàng đoán rằng đây là vì cả hai đều mơ hồ có liên quan đến sức mạnh 'Thận Long'.

Tiểu Long Châu tương ứng với Bạch Long tỷ tỷ, tiến vào Tiểu Đan Điền thứ ba, trong Linh Hồ do Công Đức Kim Toản hóa thành.

Có lẽ là trạng thái hiện tại của Bạch Long tỷ tỷ tương tự với Công Đức Chi Thể, cho nên Long Châu của nàng và Công Đức Kim Toản tương hỗ hấp dẫn. 'Long Ma Long Châu' do Bạch tiền bối Two cấp, không ngoài dự đoán, tiến vào Tiểu Đan Điền thứ tư, đó là Linh Hồ do Huyết Ma Hạch Tâm hóa thành, cả hai đều thuộc hệ 'Vực Ngoại Thiên Ma', cùng một nguồn gốc.

Long Châu của con trai Đại lão Ban Văn Long cấp, thì tiến vào Đan Điền thứ năm, Linh Hồ do Lò Phản Ứng Hạt Nhân Cơ Giới hóa thành.

Thần Long Long Châu... tiến vào Đan Điền thứ sáu, Linh Hồ do Cổ Vu Thần Huyết hóa thành.

Long Châu của Côn Na tiên tử, thì tiến vào Đan Điền thứ bảy tương ứng, trong Linh Hồ do 'Cổ U Long Phách' mà Tống Thư Hàng ngưng tụ ở Hắc Long thế giới hóa thành.

Trừ Long Châu của Đại lão Ban Văn Long và Thần Long Long Châu ra, mấy Long Châu còn lại đều chọn vị trí thích hợp nhất với chúng.

Bảy Long Châu vào vị trí.

"Bước tiếp theo là gì?

Thần Long tiền bối." Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

"Bước tiếp theo vô cùng quan trọng.

Ngươi cần dùng sức mạnh Linh Hồ, giống như tưới nhuận Pháp khí vậy để tưới nhuận 'hình chiếu sức mạnh Long Châu', khiến nó tiến hóa thành 'Ngụy Long Châu' vô hạn gần thực thể.

Bước này là quá trình mài giũa, cần rất nhiều thời gian, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng bế quan một thời gian." Thần Long nói.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn nhìn Tiểu Long Châu đã thành thực thể trong Linh Hồ của mình.

Nếu mình nói sự thật ra, có bị Thần Long tiền bối đánh chết không?

Tống Thư Hàng cũng rất tuyệt vọng.

Quá trình tu luyện không theo kịch bản, hắn cũng hết cách.

Các tu sĩ khác trong cơ thể không có cá kình ngốc như hắn, cho nên cần phải giống như ôn dưỡng Pháp khí vậy, dùng Linh Hồ ôn dưỡng hình chiếu sức mạnh Long Châu, khiến chúng tiến hóa thành trạng thái gần thực thể.

Theo lời Thần Long tiền bối giảng, quá trình này sẽ tương đối dài, có thể cần bế quan.

Mà nếu tu sĩ bế quan, thời gian ít nhất cũng phải mấy tháng trở lên chứ?

Nhưng trong Tiểu Đan Điền của hắn đã là Long Châu thực chất hóa, trên lý thuyết mà nói đã không cần bước này nữa.

Vậy là phải bỏ qua bước này sao?

Hoặc là... ngụy trang một chút, giả vờ mình đang 'ôn dưỡng' Long Châu, đi qua loa cho có lệ?

Vậy vấn đề là, thời gian giả vờ này phải bao lâu mới ổn đây?

Tổng không thể thật sự để hắn giả vờ mười ngày nửa tháng...

Như vậy cũng quá lãng phí thời gian rồi.

Hắn cũng không có kỹ năng diễn xuất như Công Đức Xà mỹ nhân, không thể diễn lâu như vậy.

Tóm lại...

ít nhiều thì cứ diễn một chút, làm một nghi thức cho có lệ.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán nói đúng, thời buổi này nghi thức rất quan trọng, một nghi thức trang trọng sẽ khiến người ta sản sinh một loại cảm giác đồng điệu.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng đưa ý thức chìm vào Tiểu Đan Điền của mình, bắt đầu nghiên cứu những 'Tiểu Long Châu' trong cơ thể.

Hắn muốn xem kỹ những 'Tiểu Long Châu' này có điểm đặc biệt gì, có khả năng bồi dưỡng lại không?

Trước hết là Tiểu Long Châu tương ứng với A Thập Lục.

Về bản chất, Tiểu Long Châu này là do hình chiếu Long Lực Chân Long Châu của Tô Thị A Thập Lục mà thành, sau đó trải qua sự chuyển hóa của Phì Kình Kim Đan.

Về cấu tạo, nó hẳn là gần với ‘Ngụy Long Châu thực thể hóa’ mà Thần Long tiền bối miêu tả.

“Cảm giác thì không khác gì Long Châu thật sự, chỉ là kích thước nhỏ hơn rất nhiều.” Tống Thư Hàng bắt đầu cẩn thận dùng tinh thần lực bao bọc Tiểu Long Châu này.

Tiểu Long Châu cũng rất hoạt bát, tản mát ra khí tức thân cận với Tống Thư Hàng.

Khi tinh thần lực của Tống Thư Hàng tiếp xúc với Tiểu Long Châu, liền dễ dàng dung nhập vào đó, không hề gặp trở ngại.

Trong cảm ứng tinh thần lực của hắn, Tiểu Long Châu dường như hóa thành một Tô Thị A Thập Lục nhỏ nhắn xinh xắn.

Chương 2273

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng hóa thành bàn tay lớn, mười ngón tay giao triền với Long Châu A Thập Lục.

Tinh thần lực, Long Lực và sức mạnh Tiểu Đan Điền thứ nhất dường như hình thành một vòng tuần hoàn.

Tự thành một hệ thống, nhưng lại cùng Bản Mệnh Đan Điền và sáu Tiểu Đan Điền còn lại hình thành một đại tuần hoàn, quả thật thần kỳ.

Cùng lúc đó, bảy Đại Mệnh Luân của Tống Thư Hàng tự động vận chuyển.

Chúng toàn bộ hội tụ đến Tiểu Đan Điền thứ nhất.

Bảy Đại Mệnh Luân bắt đầu xoay tròn, cuồn cuộn, xoa tay sát cánh, chuẩn bị làm một trận lớn.

Hiện tại, cảnh giới của Tống Thư Hàng kẹt ở tầng thứ bảy của việc xung kích 'Luân Hậu Thập Trọng Thiên'.

Tám, chín, mười trọng thiên sau Thất Trọng Thiên, thực ra chính là VIP phổ thông, VIP cao cấp và VIP chí tôn trong Lục Phẩm Chân Quân.

Chỉ những ai có nền tảng Kim Đan Thất Long Văn trở lên mới có cơ hội đặt chân vào ba tầng cảnh giới này.

Lục Phẩm Chân Quân VIP phổ thông Bát Trọng Thiên, đã sở hữu thực lực thoát thân khỏi tay Thất Phẩm Tôn Giả 'chuyển tu thăng cấp từ Lục Trọng Thiên phổ thông'.

Lục Phẩm Chân Quân VIP cao cấp Cửu Trọng Thiên, độ khó tu luyện của y đã hoàn toàn không kém gì Chân Quân phổ thông thăng cấp Tôn Giả, chiến lực cũng tương tự không yếu hơn Tôn Giả phổ thông quá nhiều, chỉ là thiếu một số thủ đoạn cấp Tôn Giả.

Hơn nữa, chỉ có nền tảng Kim Đan Bát Long Văn trở lên mới có cơ hội bước vào cảnh giới này.

Mà Thập Trọng Thiên, tương ứng với Kim Đan Cửu Long Văn chí tôn hào hoa, là phối trí xa hoa nhất chư thiên vạn giới.

Lục Phẩm Chân Quân vượt cấp chém Thất Phẩm Tôn Giả, chính là nói về thiên chi kiêu tử ở tầng thứ này.

Hơn chín mươi chín phần trăm các Đại lão 'Trường Sinh Giả' chư thiên vạn giới, khi còn trẻ đều là phối trí tiêu chuẩn này.

Trong số các Đại lão mà Tống Thư Hàng quen biết, cũng chỉ có 'Hà Chỉ Ma Đế' nằm trong danh sách đen là phiên bản cấu hình thấp khi còn trẻ.

Trong Đan Điền thứ nhất, bảy Đại Mệnh Luân điên cuồng xoay tròn, đang chờ mệnh lệnh của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ, sau đó hạ đạt chỉ lệnh xung kích cho bảy Đại Mệnh Luân.

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi...

Vừa hay xung kích 'Thập Trọng Thiên', cũng sẽ không lãng phí thời gian.

Oanh!

Bảy Đại Mệnh Luân điên cuồng lao về phía 'cửa ải Thập Trọng Thiên' của Tiểu Đan Điền thứ nhất. 7 đánh 1, đại diện cho việc Tống Thư Hàng xung kích bình cảnh dễ dàng hơn người khác bảy lần.

Mặc dù số lượng Đan Điền của hắn cũng nhiều hơn người khác bảy lần, nhưng nhìn chung, hiệu suất chỉ có nhanh hơn!

Hơn nữa, Tống Thư Hàng phía trước có Ánh sáng công đức gia trì, phía sau có Linh Quỷ âm thầm phụ trợ, hai bên có hai bộ Pháp khí tổ hợp 33 Thú hộ thể, trên đỉnh đầu có ba Đại Thánh Ấn lấp lánh.

Thêm vào đó, lần này 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 thăng cấp, lại có thêm Long Lực Tiểu Long Châu tương ứng với Tô Thị A Thập Lục trợ giúp, bảy Đại Mệnh Luân trở nên uy mãnh hơn bao giờ hết.

Lần này, cửa ải Thất Trọng Thiên đã không thể ngăn cản được bảy Đại Mệnh Luân như hổ như sói nữa rồi.

Nó yếu ớt như một tờ giấy, bị tàn nhẫn xé nát, không còn một chút cặn.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là kẻ tàn nhẫn với kẻ thù, lại càng tàn nhẫn với chính mình.

Hắn đối phó với bình cảnh thăng cấp trong cơ thể mình, không hề lưu tình, tàn bạo vô tình.

Sau khi cửa ải tầng thứ bảy bị đột phá, cửa ải tầng thứ tám cũng không kiên trì được bao lâu, tương tự bị bảy Đại Mệnh Luân xé nát phân thây.

Tu sĩ bình thường khi xung kích những cửa ải này, đều phải dựa vào công phu mài giũa, từng chút một mài mòn.

Hơn nữa giữa Mệnh Luân và cửa ải 'Thập Trọng Thiên', từ trước đến nay đều là hình thức đối quyết 1 chọi 1 quang minh chính đại của chân nam nhân.

Như Tống Thư Hàng vậy mà lại sử dụng chiến thuật quần công, khi 7 chọi 1, phía sau còn treo đủ loại phụ trợ, đủ loại hồi máu, trong lịch sử còn chưa từng có ghi chép.

Nếu các cửa ải bình cảnh 'Thập Trọng Thiên' có linh, chúng đã sớm tố cáo Bá Tống vô tình và tàn bạo với Thiên Đạo rồi.

Lão Bát bị tiêu diệt, Lão Cửu và Lão Thập cũng nhanh chóng theo gót anh em.

Một nhà người, chính là phải chỉnh tề.

Không cầu đồng năm đồng tháng đồng ngày sinh, chỉ cầu đồng năm đồng tháng đồng ngày chết.

Hơn nữa ngay cả cách chết cũng giống hệt nhau, bình cảnh 8, 9, 10 trọng thiên, toàn bộ bị bạo lực đánh nát, hoàn toàn nghiền ép.

Khi Thập Trọng Thiên bị đánh tan, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu mình có một cảm giác đổi mới hoàn toàn.

Toàn bộ con người hắn đều lên một đẳng cấp.

Nhưng, vẫn chưa kết thúc.

Tống Thư Hàng tinh thần lực lưu luyến không rời khỏi ‘bàn tay nhỏ Long Châu A Thập Lục’, không ngừng nghỉ lao đến Tiểu Đan Điền thứ hai.

Nơi đó là vị trí của Thận Long Châu của Bạch tiền bối.

“Một mạch làm liền, hôm nay ta, Tống mỗ, sẽ xung kích toàn bộ 7 Tiểu Đan Điền lên Thập Trọng Thiên!” Tống Thư Hàng khí thế ngút trời.

Cái này cũng giống như chơi game, muốn một hơi thông quan vậy.

Vô cùng thú vị.

Ngoài ra, Long Châu trong Đan Điền thứ nhất sẽ biến thành ‘Long Châu A Thập Lục’, vậy Thận Long Châu của Tiểu Đan Điền thứ hai lại sẽ biến thành hình dạng gì đây?

Sau khi tinh thần lực của Tống Thư Hàng tiến vào Đan Điền thứ hai, hắn thành thạo bắt đầu quấn lấy Tiểu Long Châu thứ hai.

Giống như ở vòng trước, Thận Long Châu cũng tiếp nhận tinh thần lực của Tống Thư Hàng dung nhập vào trong nó.

Trong thế giới cảm tri của Tống Thư Hàng, Thận Long Châu bắt đầu huyễn hóa ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó trong cảm ứng tinh thần của Tống Thư Hàng biến thành hình dạng một mỹ nhân Giang Nam dịu dàng như nước.

Tống Thư Hàng: "..." Nói thật, dù Thận Long Châu này trực tiếp biến thành hình dạng 'Thận Long tộc trưởng', hoặc trực tiếp biến thành hình dạng 'Tiểu Bạch tiền bối', Tống Thư Hàng đều sẽ không bất ngờ.

Nhưng mà... nhìn mỹ nhân Giang Nam dịu dàng như nước trước mắt này, Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi chính mình.

Hắn bắt đầu hoài nghi mình từng có phải đã thầm yêu bà chủ tiệm sách không, nếu không sao hôm nay lại xuất hiện?

Nhưng Tống Thư Hàng có thể khẳng định, mình từ trước đến nay chưa từng nghĩ đến chuyện 'bà chủ' trở thành đối tượng yêu đương.

"Vậy rốt cuộc phải thao tác thế nào, Thận Long tộc trưởng Long Châu, mới biến thành hình dạng bà chủ tiệm sách?" Tống Thư Hàng tự hỏi lòng mình, gần đây mình cũng đâu có nghĩ đến chuyện đi tiệm sách trốn sách đâu chứ?

"Thương lượng chút, đổi một hình dạng khác được không?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Hình dạng này, hắn làm sao mà dung hợp được đây?

Luôn cảm thấy đang chiếm tiện nghi của bà chủ tiệm sách người

ta.

Ít nhất cũng phải đổi một hình dạng mà mình dung hợp vào sẽ không có áp lực chứ.

Dường như là sau khi cảm ứng được ý niệm của Tống Thư Hàng, Tiểu Long Châu Thận Long cũng hoạt bát tiếp nhận chỉ niệm.

Khoảnh khắc tiếp theo, hình thái bà chủ tiệm sách trước mắt bắt đầu biến hóa.

Chính xác mà nói là thân hình nàng bắt đầu tiêu tán, cuối cùng ngưng tụ lại thành một ‘móng rồng’.

Đây là móng vuốt của Thận Long tộc trưởng.

Là Thận Long Long Châu tương ứng, Long Châu này trời sinh đã có tính chất thiên biến vạn hóa.

Chỉ là không biết quy luật khi nó hóa hình được tính toán thế nào?

Sau khi biến thành móng rồng Thận Long, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn đưa tay bắt tay với móng vuốt của Thận Long tộc trưởng.

Cái bắt tay trang trọng, đầy cảm giác nghi thức, nhưng luôn cảm thấy xúc cảm của móng rồng này không đúng.

Khoảnh khắc tiếp theo, bảy Mệnh Luân dưới sự gia trì của đủ loại hồi máu, đủ loại phụ trợ, gào thét, từ cách vách xông tới, lao vào Đan Điền thứ hai.

“Lên!” Tống Thư Hàng đơn giản hạ đạt chỉ niệm.

Bảy Đại Mệnh Luân tinh lực tràn đầy, dũng mãnh tiến tới.

Các cửa ải thiên tầng 7, 8, 9, 10 trong Đan Điền thứ hai, lần lượt ngã chổng vó.

Nhanh hơn Đan Điền thứ nhất hai nhịp thở.

Quen tay hay việc, người xưa nói quả không lừa ta!

“Trạm tiếp theo!” Tống Thư Hàng dùng sức nắm chặt móng vuốt Thận Long tộc trưởng, sau đó không ngừng nghỉ lao về phía sau.

Hôm nay, định sẵn là đêm máu chảy thành sông!

Trạm thứ ba, Long Châu của Bạch Long tỷ tỷ.

Trạm này tương đối bình thường, không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra.

Long Châu của Bạch Long tỷ tỷ hóa thành tiểu Bạch Long, Tống Thư Hàng chỉ cần bắt tay mang tính nghi thức với nó là được.

Bắt tay, bảy Đại Mệnh Luân gào thét lao tới, Đan Điền thứ ba máu chảy thành sông, các cửa ải phòng hộ lần lượt bị nghiền nát, xác chết nằm la liệt khắp nơi.

“GO!” Tống Thư Hàng vung tay một cái, lao vào trạm thứ tư.

Trạm này là Long Châu của Bạch tiền bối Two.

Long Châu này tương ứng với ‘Long Ma’, vậy Long Châu hóa hình hẳn cũng là Long Ma.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng quấn lấy ‘Long Ma Long Châu’.

Sau đó, một chiếc kén xuất hiện trong cảm ứng tinh thần của hắn. ‘Long Ma’ trong tưởng tượng lại không hề xuất hiện.

Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra.

Tinh thần lực của hắn, đưa tay ấn vào chiếc kén.

Trong kén truyền ra dao động, dường như là Bạch tiền bối Two.

“Không phải Long Ma?

Chương 2274

Vậy Long Ma Long Châu này từ đâu ra?

Hoặc là... hình tượng Long Châu hóa hình, có liên quan đến ý chí của mình?” Tống Thư Hàng trong lòng một trận nghi hoặc.

Nhưng lúc này, đã không kịp nghĩ nhiều nữa rồi.

Bảy Đại Mệnh Luân lại lần nữa xông tới, Tống Thư Hàng chỉ cần ý niệm khẽ động, bảy Đại Mệnh Luân đã đỏ mắt, hung tàn lao vào các cửa ải bình cảnh, dùng tốc độ và hiệu suất nhanh hơn, đưa ba cửa ải bình cảnh VIP lớn 7 và 8, 9, 10 đi gặp Thiên Đạo.

Bàn tay Tống Thư Hàng, rời khỏi chiếc kén.

Trong đầu hắn hiện lên một suy đoán táo bạo: Long Châu này, không phải của Bạch tiền bối Two đó chứ?

Lát nữa về gặp Bạch tiền bối Two, mình có nên dò hỏi một chút không?

“Thôi được, đừng nghĩ nhiều nữa.

Trạm tiếp theo, xuất phát.” Tống Thư Hàng trước hết ghi nhớ chuyện này trong lòng, xoay người lao đến trạm thứ năm.

Long Châu của trạm thứ năm, là ‘Long Tử Long Châu’ do Đại lão Ban Văn Long Two tặng.

Cũng không biết Long Tử của Ban Văn Long Two có hình dạng thế nào, liệu có phải là một phương Đại lão chư thiên vạn giới không?

Thân phận cụ thể lại là ai?

Tống Thư Hàng mang theo tâm trạng tò mò, tiếp xúc với Long Châu này.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong thế giới cảm ứng tinh thần của hắn xuất hiện mấy đạo thân ảnh.

Có một thân ảnh hư huyễn vung vẩy ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Có một thân ảnh hư huyễn mỉm cười cầm hoa sen.

Có một thân ảnh cầm quạt nhảy múa.

Những thân ảnh này, toàn bộ hội tụ lại một chỗ, cuối cùng hình thành hình dạng Trình Lâm tiên tử.

“Không phải Long Tử, mà là hình dạng Trình Lâm tiên tử sao?” Tống Thư Hàng cảm thấy Trình Lâm tiên tử, không phù hợp với điều kiện ‘Long Tử’.

Bất kể là tay cầm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cầm hoa sen, hay cầm quạt nhảy múa, đều không phù hợp với Trình Lâm tiên tử.

Luôn cảm thấy là Đại lão Ban Văn Long Two, đang che giấu sự thật.

Cuối cùng, lôi Trình Lâm tiên tử ra làm bia đỡ đạn.

Nhưng mà thôi vậy.

Những điều nên biết, tương lai tổng sẽ có cơ hội biết.

Hơn nữa, nếu ngoại hình là Trình Lâm tiên tử, thì khi dung hợp cũng tương đối không có áp lực.

Tống Thư Hàng đưa tay và vị ‘Long Tử’ Trình Lâm tiên tử này chạm lòng bàn tay.

Hắn và Trình Lâm tiên tử ‘chết không thể chết thêm được nữa’ cũng đã quá quen thuộc rồi.

Bốp ~~ Sau khi hai người chạm lòng bàn tay, Long Lực dung hợp hoàn thành.

Bảy Đại Mệnh Luân lại lần nữa cuồn cuộn kéo đến, biến Đan Điền thứ năm của Tống Thư Hàng thành chiến trường.

Long Châu của Thần Long ở trạm thứ sáu, và Long Châu của Long Văn Côn Na tiên tử ở trạm thứ bảy, đều tương đối bình thường.

Tống Thư Hàng bắt tay với Thần Long, chạm lòng bàn tay với Côn Na tiên tử, hoàn thành nghi thức giao tiếp.

Cùng với lần xung kích cuối cùng đầy nỗ lực của bảy Đại Mệnh Luân, Thập Trọng Thiên của Đan Điền thứ bảy, bị phá vỡ.

Bảy Đại Mệnh Luân phát ra tiếng cộng hưởng.

Trong kén, trên người Tống Thư Hàng, truyền ra âm thanh của sóng biển.

Có dị tượng thiên địa do kim liên và long ảnh tạo thành, từ trong kén xuất hiện.

Cả chiếc kén, dường như đều bị nhuộm thành màu vàng kim.

Thần Long bên cạnh vẻ mặt trấn định, nhưng nội tâm lại đầy mộng lung.

Đây là thao tác gì?

Chưa từng nghe nói, trong quá trình ‘ôn dưỡng Long Châu’, lại xuất hiện thanh thế to lớn như vậy chứ.

Nào là âm thanh sóng biển của thiên địa, nào là dị tượng thiên địa đi kèm.

Bá Tống Huyền Thánh lại đang làm trò quỷ gì nữa đây?

“Khí tức của Thư Hàng, vẫn luôn tăng lên.” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói.

Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ gãi gãi cằm nói: “Đây là cảm giác của Luân Hậu Thập Trọng Thiên phải không?” Hơn nữa, không chỉ một lần.

Trọn vẹn bảy lần.

Thư Hàng đã xung kích cả bảy Tiểu Đan Điền lên ‘Luân Hậu Thập Trọng Thiên’ ư?

Bạch tiền bối đưa tay điểm về phía những dị tượng thiên địa kim liên đó.

Ngón tay y vừa điểm, kim liên liền tiêu tán biến mất. 【Đáng tiếc... dường như không thể ăn.】 Bạch tiền bối nghĩ thầm trong lòng đầy tiếc nuối.

Xoẹt ~~ Lúc này, chiếc kén vỡ ra.

Một lượng lớn cành xanh bùng nổ vọt ra, nhanh chóng vươn dài.

Là thân thể gỗ của Tống Thư Hàng.

Chịu ảnh hưởng từ việc thực lực của Thư Hàng thăng tiến, thân thể gỗ lại lần nữa được thúc đẩy sinh trưởng.

Cành cây nảy mầm, lá xanh hoa đỏ, từng quả non mọng treo trên cành.

“Tiền bối, con bế quan kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng mặt không đổi sắc nói: “Bước tiếp theo chúng ta làm gì?” Bế quan xong rồi ư?

Bá Tống, ngươi sợ là có hiểu lầm gì về hai chữ “bế quan” à?

Ngươi đưa đầu qua đây, hôm nay “Thần Long Hộ Sơn Gia Nhĩ Thánh Sơn” ta sẽ dạy ngươi cách bế quan đúng cách và tư thế bế quan.

Trong lòng Thần Long sóng cuộn lớp lớp, hết đợt này đến đợt khác.

Nội tâm nó đang ấp ủ những lời thoại, thậm chí còn chuẩn bị tư thế tấn công bằng miệng pháo.

Lúc này, chỉ thấy những cành cây từ Bá Tống không ngừng kéo dài, lần lượt rơi xuống trước mặt Bạch Thánh, Bạch Long Tiên Tử, Tô Thị A Thập Lục và nó.

Những quả trên cành lần này không giống nhau, lại có lớn có nhỏ.

Loại nhỏ chỉ bằng quả mận, loại thường thì bằng nắm tay, loại lớn hơn thì bằng nồi cát.

Bạch Thánh và tiểu tiên tử Tô Thị A Thập Lục lần lượt đưa tay, hái những quả tươi mọng trên cành, lau qua rồi mỗi người một miếng lớn, một miếng nhỏ ăn ngon lành.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tiên tử phía sau Tống Thư Hàng cũng hái một quả, thân hình cô ấy trương lớn, hóa thành hình thái hộ vệ khổng lồ, một miếng một quả. 【Đây chẳng phải là hiện hóa của Ánh Sáng Công Đức sao?

Sao còn có thể ăn đồ vật?】Thần Long cảm thấy thế giới quan của mình bị xoay chuyển.

Lần đầu tiên thấy Ánh Sáng Công Đức lại có thao tác này.

Trong lúc suy tư, một mùi hương thanh tiên nhàn nhạt bay vào mũi nó.

Móng vuốt Thần Long không tự chủ vươn về phía trước, móng vuốt sắc bén dễ dàng cắt một quả, rồi cho vào miệng.

A ~ Ngon quá ~ Mùi vị của quả này rất đặc biệt, tuy linh lực chứa đựng bên trong rất thấp, nhưng bù lại rất ngon.

Hơn nữa, quả có kích thước khác nhau, mùi vị cũng khác nhau.

Đặc biệt là loại quả nhỏ nhất, khi ăn vào miệng, giống như đang ăn kẹo nổ, quả sẽ nổ tung trong miệng.

Thần Long không tự chủ ăn thêm mấy quả.

Một lúc sau.

Bạch Thánh xách một túi lớn trái cây trong tay, bên trong đựng đầy những quả nhỏ như quả mận: "Tụt tụt tụt ~" Một chuỗi hạt quả được Bạch Thánh nhả ra cái hố nhỏ bên cạnh.

Lát nữa sẽ dùng Bình Thổ Chú để lấp đầy.

Tiểu tiên tử Tô Thị A Thập Lục lấy ra bảo đao của mình, bắt đầu thuần thục cắt tỉa những cành cây trên cơ thể gỗ của Tống Thư Hàng, để tránh cản trở hành động.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử phụ trách tỉa lại những cành đã cắt, cắt thành hình sợi dài, dùng làm phôi cho "Phi Kiếm dùng một lần" của Bạch tiền bối.

Có mấy cành cây mọc đặc biệt tốt được giữ lại, Tống Thư Hàng định cấy chúng vào Thế Giới Hạch Tâm, xem có sống được không.

Trong lúc đó, Bạch Long Tỷ Tỷ còn ném mấy quả cho "Đại lão bán mọi thứ" trong hư không.

"Đại lão bán mọi thứ" sau khi nhận lấy trái cây, nghiến ngấu ăn một cách hung ác.

Y ăn là cơ thể của Bá Tống.

Ăn thịt tươi!

Động tác của A Thập Lục rất trôi chảy, dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên cô ấy tỉa thân cây cho Tống Thư Hàng.

Khi cắt đến vị trí eo của Tống Thư Hàng, A Thập Lục lại nhìn thấy quả trái cây khác biệt kia, vẫn chưa trưởng thành.

Quả này, dường như không thể bị Tống Thư Hàng thúc chín, mà sẽ giống như một thiên tài địa bảo, từ từ lớn lên?

Tô Thị A Thập Lục nhìn thoáng qua rồi bỏ qua quả này, để mặc nó tự sinh trưởng.

“Tiền bối, ngon không?” Lúc này, Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, hỏi.

Móng vuốt Thần Long hơi cứng đờ: “Ngon.” “Vậy chúng ta bây giờ có thể bước vào giai đoạn tiếp theo được chưa?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Móng vuốt Thần Long lại cứng đờ: “Được.” Ăn của người thì mềm miệng.

Chỉ vì tham ăn mà ăn thêm một chút, đối mặt với Bá Tống, Thần Long không còn cứng rắn nổi nữa.

Ban đầu còn định dạy Bá Tống tư thế bế quan và kiến thức bế quan đúng đắn, bây giờ thì thôi vậy.

Chương 2275

Vào bước tiếp theo đi.

“Tiếp theo, là bước cuối cùng của 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》.” Thần Long lau miệng: “Trong tình huống bình thường, sau khi tu sĩ bước vào cảnh giới Lục Phẩm, từng tiểu cảnh giới đều cần công phu mài giũa tỉ mỉ.

Kim Đan hóa hồ, hồ thượng Mệnh Luân, Luân hậu Thập Trọng Thiên, Thiên Thượng Hóa Liên, mỗi cảnh giới đều cần rất nhiều thời gian.

Đặc biệt là các giai đoạn Luân hậu Thập Trọng Thiên và Thiên Thượng Hóa Liên, là gian nan nhất.” Thần Long bắt đầu kể lể.

“Ừm, quả thật gian nan.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Bạch Long Tỷ Tỷ bên cạnh liếc mắt khinh bỉ.

Gian nan cái long thí gì, ngươi vừa nãy một hơi mở toang hết bảy cái tiểu Đan Điền 7, 8, 9, 10 tầng rồi mà?

Tạo Hóa Tiên Tử suy nghĩ một chút, rồi hát: “Á La Tác ~~ Ngươi là con yêu tinh gian nan ~~” Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, hát theo: “Ngươi là cái máy xay đậu nành gian nan ~~ Ba Trát Hắc” Hắc Bì Vũ Nhu Tử cõng Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ôm một bó cành cây của Tống Thị, cô bé khẽ lùi mấy bước, bởi vì cô bé cảm thấy lần này mình không theo kịp nhịp điệu.

Gian nan có yêu tinh nhỏ và máy xay đậu nành rồi, cô bé còn có thể hát gì nữa?

Nhưng hai vị tiền bối rất nghiêm khắc, họ đồng thời quay đầu lại, nhìn chằm chằm Hắc Bì Vũ Nhu Tử, mong chờ biểu hiện của cô bé.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử cảm thấy áp lực như núi.

“Hắc yêu yêu ~ Ngươi là con yêu tinh gian nan...

áp lô cơ?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hát theo kiểu rap.

Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân thương xót nhìn Vũ Nhu Tử, rồi lặng lẽ quay đầu đi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “......” Ánh mắt thương xót của hai vị tiền bối, quá làm tổn thương tâm hồn.

Bạch Long Tỷ Tỷ rảnh rỗi không có việc gì làm, dịch lại tất cả đoạn đối thoại không sai một chữ cho Thần Long, lại vào chế độ máy phiên dịch.

Trong hư không, râu rồng của Thần Long giật giật.

“Ta thấy ngươi đã hoàn thành cảnh giới Luân hậu Thập Trọng Thiên, ngươi bây giờ đối mặt với cảnh giới tiểu ma nhân khó khăn nhất...

à phi!

Tiểu cảnh giới khó khăn nhất.” Thần Long không cẩn thận bị cuốn vào cái hố.

Bạch Long Tỷ Tỷ cười ha ha, dịch lại lời của Thần Long không sai một chữ.

Công việc phiên dịch này, thật khiến Long vui vẻ.

“Thiên Thượng Hóa Liên cảnh giới” là cảnh giới thực sự cần mài giũa, có một số Chân Quân Lục Phẩm tư chất không đủ, cả đời cứ mài mòn ở tiểu cảnh giới này, mấy trăm ngàn năm cũng không thể đột phá.

Trong lịch sử tu chân, không thiếu Chân Quân đã mài mòn bảy tám trăm năm, thậm chí hơn nghìn năm ở tiểu cảnh giới này.

Thần Long khó khăn lắm mới lấy lại trạng thái, tiếp tục nghiêm nghị nói: “Bây giờ, ngươi chỉ cần hoàn thành bước cuối cùng của 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》, là có thể rút ngắn cảnh giới gian nan ‘Thiên Thượng Hóa Liên’ ít nhất một trăm năm xuống còn năm mươi...

ừm, thậm chí còn ngắn hơn nữa!” “Xin tiền bối chỉ điểm.” Tống Thư Hàng ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, khiêm tốn cầu giáo.

“Bước cuối cùng này, có chút huyền diệu.” Thần Long dừng một chút, nói: “Ngươi có biết ‘yêu’ không?” Sở dĩ Thần Long hỏi vậy, là vì một số môn phái cổ xưa của tu sĩ nhân loại, đi đường kiếm tẩu thiên phong, thích luyện công pháp tuyệt tình tuyệt dục.

“Đương nhiên là biết.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Dù sao tôi cũng là một người đàn ông bình thường.” Tạo Hóa Tiên Tử mắt sáng lên: “Hiếu là gì?” Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Yêu là gì?” Tống Thư Hàng không quay đầu lại, mái tóc dài hóa thành hai bàn tay nắm lấy hai cô tiên tử da thịt, treo họ lên cành cây thân gỗ.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử liên tục vẫy tay lùi lại.

“Ngươi hiểu ‘yêu’ thì tốt quá rồi.” Thần Long gật đầu nói: “Bước cuối cùng, ngươi cần phối hợp với ‘yêu’ để tiếp xúc với ‘ngụy Long Châu’ trong cơ thể, phối hợp với 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》, truyền đạt tình yêu của ngươi đến ngụy Long Châu.” “Tình yêu?

Tình mẫu tử?” Tống Thư Hàng thử thăm dò hỏi.

Chủ yếu là lát nữa sẽ “mang thai sinh ra Nguyên Anh”, nên mạch não cậu ấy lập tức chuyển sang tình mẫu tử.

Đây đều là Nho Gia Thánh Nhân mà!

Thứ hai là do hai cô tiên tử da thịt vừa nãy gây rối.

Ngoài ra... nếu muốn truyền tình mẫu tử cho bảy “ngụy Long Châu” trong cơ thể, thì cũng tiện hơn chăng?

Ví dụ như trực tiếp nhìn chằm chằm vào Nho Gia Thánh Nhân?

“Ngươi là một đại nam nhân thì có cái mẹ gì mà tình mẫu tử?

Ngươi sẽ đẻ trứng à?” Thần Long tiền bối khinh thường nói, tộc rồng chúng ta mới đẻ trứng!

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, lộ ra nụ cười gượng gạo nhưng không kém phần lịch sự.

Cùng lúc đó, trừ Bạch tiền bối vẫn đang “tụt tụt tụt tụt ~” ra, Bạch Long Tỷ Tỷ vừa phiên dịch xong, Tạo Hóa Tiên Tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Hắc Bì Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục, thậm chí là “Đại lão bán mọi thứ” trên bầu trời, tất cả đều dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn chằm chằm Thần Long tiền bối. 【Ta nói sai gì à?】 Thần Long vẻ mặt ngơ ngác.

“Ngoài việc truyền ‘tình yêu’ + phối hợp 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》, còn cần làm gì nữa?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, kịp thời hóa giải sự ngượng ngùng của Thần Long tiền bối.

“Tiếp theo, tất cả cứ thuận theo tự nhiên là đủ rồi.” Thần Long chậm rãi giải thích: “Ta trước đây đã nói rồi, 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》 là bí pháp phụ trợ được người sáng tạo cải biên từ một bộ đao kinh tâm pháp khác của y là 《Long Hổ Giao Hối Thần Đao Tâm Pháp》.

Bản thân nó chính là bí pháp Long Hổ Giao Hối.

Chỉ cần ngươi không ngừng truyền ‘tình yêu’, cảnh giới 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cũng đủ, đến lúc đó 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》 sẽ tự nhiên dẫn dắt ngươi bước vào bước cuối cùng— với thân thể Thánh Viên của ngươi, giao hòa với Long

Lực, mà mang thai một ‘Nguyên Anh Thai’ (phôi Nguyên Anh) ra.” Quá trình này, sẽ rút ngắn đáng kể công phu mài giũa “Thiên Thượng Hóa Liên” ít nhất một trăm năm.

Sau khi “Nguyên Anh Thai” thành hình, chỉ cần chăm sóc thai thật tốt, đừng để sảy, cuối cùng sẽ hóa ra Nguyên Anh.

Ngay cả bước “Liên Trung Sinh Anh” (sinh Nguyên Anh trong sen) sau cảnh giới “Thiên Thượng Hóa Liên” cũng có thể trực tiếp bỏ qua.

Có thể nói, chỉ cần “Nguyên Anh Thai” thành hình, chăm sóc thai tốt, thì cánh cửa “Thất Phẩm Tôn Giả” đã mở ra— tiền đề là phải thành công ngưng tụ “Nguyên Anh Thai”.

“Thư Hàng có nắm chắc không?” Bạch Long Tỷ Tỷ sau khi phiên dịch xong, lại lên tiếng hỏi.

Mặc dù Tống Thư Hàng “tình mẫu tử” chơi rất mượt, nhưng điều này không thể che giấu sự thật rằng cậu ấy rất gà mờ trong chuyện tình cảm.

“Chắc là ổn.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Long Tỷ Tỷ gật đầu nói: “Đừng có áp lực quá lớn, trước tiên hãy thí nghiệm với Long Châu của tiểu A Thập Lục.

Điều này cũng phù hợp hơn với trạng thái hiện tại của ngươi.” Tự do phát huy, thử nghiệm diễn xuất bản sắc.

Bạch tiền bối đột nhiên lên tiếng hỏi: “Ngoài tình yêu nam nữ, tình bạn hoặc tình thân, có thể dùng được không?” Thần Long gật đầu nói: “Quan trọng là tình yêu, còn là ‘tình yêu’ gì thì thực ra không phải vấn đề lớn.” Có câu này, Tống Thư Hàng trong lòng lập tức yên tâm hẳn.

“Tôi lên đây!” Cậu ấy nắm chặt nắm đấm nói.

Trên đỉnh đầu cậu ấy, 6 viên Long Châu vẫn đang xoay tròn, “Long Ma Long Châu” trong cổ họng cũng đang phóng thích Long Lực, phối hợp cuối cùng với cậu ấy.

“Chúc Tống tiền bối kỳ khai đắc thắng, một hơi mang thai bảy thai.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử chúc phúc.

Đây là lời chúc phúc chân thành đến từ một con Tâm Ma.

“Mang thai không phải lỗi của ngươi ~ Chỉ là ngươi còn chưa nghĩ kỹ cách làm mẹ ~” Tạo Hóa Tiên Tử đang treo trên cành cây run rẩy hát.

Tư thế treo không tiện phát lực, hát không thoải mái.

Tống Thư Hàng đưa tay vỗ đầu mình, ý thức tiến vào huyết võng được kết từ máu của Nho Gia Thánh Nhân, rồi lại lặn vào Đan Điền Bổn Mệnh, tiến đến mục tiêu.

Lại một lần nữa tiến vào Đan Điền tiểu thứ nhất, tinh thần lực Tống Thư Hàng nhìn quanh.

Trong tiểu Đan Điền, viên “ngụy Long Châu” tương ứng với Tô Thị A Thập Lục đang xoay tròn trong Linh Hồ của tiểu Đan Điền.

Mệnh Luân “Cự Xỉ Đao Luân” đã vào vị trí, nổi trong Linh Hồ, tiếp nhận sự nuôi dưỡng của Linh Hồ.

Còn viên ngụy Long Châu đại diện cho A Thập Lục, thì tự mình chui vào trung tâm của Cự Xỉ Đao Luân.

Đao Luân được tạo thành từ tám thanh đại đao răng cưa liên kết với nhau, lỗ trống ở giữa vừa đủ để đặt ngụy Long Châu.

Nó đã ngưng tụ thành một thể với toàn bộ Đan Điền Linh Hồ.

“Ngưng thị mang thai thì không thể dùng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, lúc này không phải lúc đùa giỡn, vạn nhất xảy ra vấn đề, cậu ấy khóc cũng không có chỗ.

Dù sao cũng liên quan đến việc cậu ấy có thể sinh ra Nguyên Anh hay không, là một chuyện cực kỳ nghiêm túc.

Vì vậy, lần này đi theo con đường chính thống trước, thành thật thử nghiệm phương án mà Thần Long tiền bối đã truyền thụ.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng bắt đầu thầm niệm khẩu quyết công pháp 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》, thử vận chuyển bí pháp.

Đồng thời, cậu ấy đến gần viên ngụy Long Châu đại diện Tô Thị A Thập Lục.

Bước tiếp theo... phải truyền "tình yêu" của mình cho viên ngụy Long Châu này.

Vấn đề là, "tình yêu" này phải truyền đi như thế nào đây?

Dù sao tình yêu không phải là vật thể, không thể lấy ra được.

Chắc chỉ có thể truyền qua lời nói và tinh thần lực cùng lúc thôi.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng tiến đến gần ngụy Long Châu, chuẩn bị lên tiếng.

Trong đầu cậu ấy, hiện lên rất nhiều phương án để biểu đạt "tình yêu" của mình.

Nhưng...

Thật sự đến lúc thực hiện những phương án này, cậu ấy đột nhiên phát hiện ra nói suông thì dễ, nhưng thực sự làm thì không đơn giản như vậy.

Tinh thần lực của cậu ấy dừng lại bên cạnh ngụy Long Châu, bất động.

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi: 【Phải tỉnh táo lên, hơn nữa... phía sau còn có sáu viên Long Châu nữa chứ!】 Lúc này, đừng có từ bỏ, hãy lấy dũng khí đối đầu với đại lão ra.

Nghĩ như vậy, tinh thần lực của cậu ấy tiếp xúc với ngụy Long Châu.

Long Châu số 1, đây chính là tình yêu của tôi, hãy đón nhận tình yêu của tôi đi!

Đinh ~~ Âm thanh như chuông gió vang lên trong ý thức Tống Thư Hàng.

Khi tinh thần lực của cậu ấy tiếp xúc với ngụy Long Châu, cảnh tượng trước mắt thay đổi.

Trước đây đã trải qua một lần, nên Tống Thư Hàng rất bình tĩnh.

Tiếp theo, cậu ấy sẽ nhìn thấy “Tô Thị A Thập Lục” hóa thân từ ngụy Long Châu trong thế giới tinh thần.

Đúng như cậu ấy dự đoán.

Chương 2276

Ngụy Long Châu đã đưa cậu ấy vào thế giới tinh thần.

Đây là một phòng học mùa hè bình thường, với bàn ghế hơi cũ kỹ.

Tống Thư Hàng ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ, ánh nắng chói chang chiếu vào mặt cậu ấy, nóng hừng hực.

Gió thổi qua cửa sổ, mang theo chút mát mẻ.

Tống Thư Hàng quay đầu lại.

Ở bàn bên cạnh, cách lối đi, đang ngồi chính là Tô Thị A Thập Lục.

Cô ấy tựa vào bàn, khuôn mặt nhỏ nhắn gối lên hai cánh tay, mặt nghiêng quay về phía Tống Thư Hàng.

Gió thổi qua, mái tóc đen nhánh của cô ấy khẽ bay.

Đôi mắt đẹp đó, đang không chớp nhìn Tống Thư Hàng.

Đặc biệt cuốn hút.

“Cuối cùng cũng nhìn về phía em rồi.” Tô Thị A Thập Lục nghiêng mặt, khẽ nói.

“Ha ha, ha ha, ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục xoay nhẹ, giấu gần hết mặt vào cánh tay: “Anh có gì muốn đưa cho em không?” “Ừm.” Tống Thư Hàng lại gật đầu, kiên định nói: “Là tình yêu, anh muốn truyền tình yêu cho em.” “Truyền cho em?

Cho A Thập Lục sao?” Đôi mắt Tô Thị A Thập Lục đầy vẻ tinh quái.

Tống Thư Hàng: “?” Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả học sinh trong phòng học đồng loạt quay người lại, nhìn chằm chằm cậu ấy.

Một màn hình đầy A Thập Lục.

Ồ... chói mắt quá!

Khi cả phòng học toàn là các kiểu A Thập Lục, mỉm cười nhìn mình, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy ánh nắng ngoài cửa sổ dường như còn nóng hơn, càng hừng hực hơn.

Khiến nhiệt độ cơ thể cậu ấy, cũng không tự chủ tăng lên một chút.

“Thư Hàng.” A Thập Lục bàn bên cạnh mắt chứa ý cười, nói: “Anh tiếp theo, muốn trao ‘tình yêu’ cho A Thập Lục nào đây?” Tống Thư Hàng nhìn cả phòng A Thập Lục: “......” Ý này là, chỉ có thể chọn một A Thập Lục trong phòng học sao?

Đề bài Tống này lại ẩn chứa ở đây!

Quả nhiên, chuyện truyền “tình yêu” này, không dễ như tưởng tượng.

Muốn thành công ngưng tụ “Nguyên Anh Thai”, không phải chỉ dựa vào miệng là làm được.

Và kiểu khảo nghiệm này, cậu ấy rất có thể còn phải trải qua 6 lần nữa!

Không ổn, sáu lần thì không ổn chút nào.

Nếu tôi không làm gì đó, nói không chừng sẽ gục ngã ở sáu lần khảo nghiệm này.

Những sóng gió lớn phía trước tôi đều đã vượt qua rồi, bây giờ lại phải gục ngã ở bước cuối cùng sao?

Đây là muốn bức người ra chiêu lớn sao?

Nhắc đến chiêu lớn...

Một ý niệm táo bạo dâng lên trong đầu cậu ấy.

Sáu trạm khảo nghiệm không phải là chuyện đùa, nếu vẫn dùng cách nguyên thủy này để truyền “tình yêu” của mình, hiệu suất thực sự quá thấp.

Từ trạm tiếp theo trở đi, cậu ấy phải thay đổi phương án.

Cậu ấy muốn rót “tình yêu” của mình... vào 《Dưỡng Đao Thuật》, dùng hành động để thể hiện tình yêu của mình!

Cái này gọi là “Khoái Đao Trảm Loạn Ma”. 《Dưỡng Đao Thuật》 là đao pháp, nên không có vấn đề gì.

“Quyết định xong chưa?

Thư Hàng.” A Thập Lục bàn bên cạnh vẫn cuốn hút như vậy.

A Thập Lục bàn trước quay người lại, hai tay chống cằm, cũng không chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng: “Chọn A Thập Lục nào đây.” A Thập Lục này dễ thương không tả nổi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy có người đang chọc vào lưng mình.

Cậu ấy vừa quay đầu lại, A Thập Lục ở vị trí phía sau đang dùng ngón tay khẽ chọc vào cậu ấy.

Thấy cậu ấy quay đầu lại, A Thập Lục này lại vội vàng quay mặt đi, dùng khóe mắt liếc trộm cậu ấy.

Cái này thì dễ thương không chịu được.

“Mỗi một người, đều là A Thập Lục thật sự, mỗi người đều là.” Ngay cả trên bục giảng cũng có một A Thập Lục đeo kính trắng — A Thập Lục từng làm giáo viên mỹ thuật mấy tiết ở “Giang Nam Đại Học Thành”, giáo viên A Thập Lục trên bục giảng chính là tạo hình lúc đó.

Cái này rất được đánh giá cao.

“Thực ra, thế này, cũng không tệ.” Tống Thư Hàng thâm sâu khó dò đáp lại — thực ra bản thân cậu ấy cũng không biết mình đang nói gì, nhưng cách trả lời thâm sâu khó dò này rất phù hợp với tâm trạng hiện tại của cậu ấy.

“Ừm?” A Thập Lục đặc biệt cuốn hút ở bàn bên cạnh nheo mắt lại.

Tống Thư Hàng đáp: “Một phòng học A Thập Lục, thực ra cũng rất tốt.” Nếu tất cả đều là A Thập Lục... thì cũng có nghĩa là, không cần phải lựa chọn.

“Tôi còn tưởng anh sẽ bị dọa sợ.” A Thập Lục bàn bên cạnh hỏi.

“Xem ra anh đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Giáo viên A Thập Lục trên bục giảng nhìn Tống Thư Hàng: “Vậy anh có khả năng, truyền ‘tình yêu’ cho tất cả A Thập Lục không?

TẤT CẢ!” Giáo viên A Thập Lục lặp đi lặp lại nhấn mạnh từ “tất cả”.

Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra: “Chẳng lẽ số lượng A Thập Lục, không chỉ là số lượng trong phòng học này?” “Anh đoán xem?” A Thập Lục bàn bên cạnh dùng giọng điệu nũng nịu nói.

Chẳng lẽ có cả một trường học toàn là Tô Thị A Thập Lục sao?

Độ khó của đề bài Tống lại còn phải mở rộng nữa?

A Thập Lục bàn trước quay người lại, cúi đầu sát vào: “Đã quyết định xong rồi, vậy chúng ta bước vào giai đoạn tiếp theo nhé? ‘Tình yêu’ không đơn giản như lời nói đâu.” Nói xong, A Thập Lục bàn trước hai tay chống hông, hơi ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhắm mắt lại, hàng mi dài khẽ run rẩy vì xấu hổ.

Phiên bản trực tiếp của “Yêu tinh nhỏ gian nan”.

JPG “Tình yêu phải xem hành động.” A Thập Lục bàn bên cạnh cười như không cười.

Tống Thư Hàng nhìn hàng mi dài, chiếc mũi nhỏ xinh, và đôi môi hơi cong của A Thập Lục bàn trước.

Cái này là hôn môi sao?

Trong hiện thực cậu ấy, còn chưa đến bước này mà.

“Vậy thì có thể luyện tập trước trong thế giới hư ảo này.” A Thập Lục bàn bên cạnh nói.

“Hơn nữa, ở đây có nhiều A Thập Lục như vậy, cho anh luyện tập.” “Nếu anh cảm thấy không đủ, còn có thể có nhiều A Thập Lục hơn nữa.” “Quyết định xong chưa?” A Thập Lục dễ thương bàn trước mặt hơi ửng hồng, nhưng cô ấy vẫn nhắm chặt mắt, không né tránh.

Tống Thư Hàng khẽ cúi người về phía trước.

Cậu ấy đưa hai tay, nhẹ nhàng nâng niu hai má của “A Thập Lục dễ thương bàn trước”.

Làn da trắng mịn có thể bị thổi bay, thậm chí cậu ấy có thể cảm nhận được hơi thở của A Thập Lục bàn trước khi cô ấy thở, phả vào cổ tay cậu ấy.

Khi nâng niu má cô ấy, có thể cảm nhận được sự căng thẳng của cô ấy.

Chân thực đến mức khiến người ta nghi ngờ đây có phải là thế giới tinh thần hư ảo không.

“Vậy thì, tôi quyết định ‘Khoái Đao Trảm Loạn Ma’.” Trên khuôn mặt Tống Thư Hàng rắn rỏi như đúc sắt, hiện lên nụ cười sảng khoái và kiên định.

Chỉ thấy cậu ấy hai tay trái phải, đồng thời nhẹ nhàng vuốt qua mặt “A Thập Lục dễ thương bàn trước”.

Rót tất cả “tình yêu” trong lòng cậu ấy — Hai lượt 《Dưỡng Đao Thuật》, đồng thời rơi xuống người A Thập Lục dễ thương không tả nổi.

Tình yêu này, không pha lẫn tạp chất.

Và tình yêu có thể tăng cường tối đa hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》.

“Ơ?

Ơ ơ ơ?” A Thập Lục mở mắt, hàng mi dài khẽ chớp.

Sau đó... cô ấy yếu ớt nằm bò trên bàn của Tống Thư Hàng, giấu mặt vào cánh tay, phát ra tiếng kêu khẽ.

“Có một số chuyện, lần đầu tiên thì rất có ý nghĩa.” Tống Thư Hàng hài lòng thu tay lại: “Vì vậy, lần đầu tiên, tôi định giữ lại cho hiện thực.” “Anh đúng là thiên vị, A Thập Lục trong hiện thực da mặt mỏng quá.

Cô ấy không thể sánh bằng chúng em được.” A Thập Lục bàn bên cạnh giấu nửa mặt vào cánh tay, chỉ lộ ra đôi mắt, bất mãn nói.

“Không phải thiên vị.” Tống Thư Hàng thi triển “Tăng Phát Thuật”, phối hợp với “Trình Lâm Tự Dũ Pháp”, lập tức làm tóc dài đến năm mét.

Mái tóc ma thuật bay lượn, ngưng tụ thành 20 bàn tay nhỏ.

Mỗi bàn tay nhỏ đó, đều tỏa ra ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》.

“Thiên vị.” A Thập Lục bàn bên cạnh quay đầu đi. 《Dưỡng Đao Thuật》 không ngừng rơi xuống tất cả Tô Thị A Thập Lục trong phòng học.

Mỗi đòn trong đó, đều ẩn chứa “tình yêu” thuần túy của Tống Thư Hàng.

Nếu Tống Thư Hàng hồi tưởng kỹ, đột nhiên cảm thấy 《Dưỡng Đao Thuật》 đơn giản là được “đo ni đóng giày” cho bước cuối cùng của 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》!

Một bên rót tình yêu, một bên cần được rót tình yêu.

Trời sinh một cặp.

Chớp mắt, cả phòng học trừ “A Thập Lục bàn bên cạnh” ra, tất cả A Thập Lục đều đã bị Tống Thư Hàng “vuốt” qua một lượt.

A Thập Lục bàn bên cạnh lại quay đầu lại, lộ ra đôi mắt nhìn Tống Thư Hàng: “Còn nói mình không thiên vị?” “Ừm, đương nhiên không thiên vị.” Tống Thư Hàng sảng khoái nói: “Vì các em đều là A Thập Lục, nên không có sự khác biệt.

Vì vậy, dù anh thiên vị ai, xét về kết quả thì anh đều đang thiên vị ‘Tô Thị A Thập Lục’, không có vấn đề gì.” “Thư Hàng, da mặt anh thật là dày.” A Thập Lục bàn bên cạnh bật cười thành tiếng.

Chương 2277

“Tất nhiên rồi, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cộng 《Nho Gia Kim Cương Thân》 cộng 《Biến Dị Cương Thủ》, đã tạo nên da mặt của tôi ngày nay.” Tống Thư Hàng đưa tay sờ đầu A Thập Lục bàn bên cạnh.

Một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lặng lẽ sáng lên.

Cứ như vậy, kết thúc rồi.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong cả phòng học, tất cả Tô Thị A Thập Lục, đều đã bị cậu ấy “vuốt” một phát “Dưỡng Đao Thuật”, mỗi phát 《Dưỡng Đao Thuật》 đều rót đầy đủ “tình yêu”.

Cậu ấy còn kiểm tra, ngoài phòng học không có không gian khác.

Vì vậy, đã không còn Tô Thị A Thập Lục nào khác.

“Hoàn thành.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Vậy, bước tiếp theo là kết Nguyên Anh Thai rồi chứ?” Tô Thị A Thập Lục bàn bên cạnh nói.

Tống Thư Hàng khẽ xoa đầu cô ấy, nói: “Đúng vậy, chỉ cần trao đủ ‘tình yêu’ cho Long Châu, thỏa mãn điều kiện, bước tiếp theo Nguyên Anh Thai tự nhiên sẽ thành hình.” Cảm giác sờ đầu A Thập Lục thật tốt...

Thực ra trong hiện thực, Tống Thư Hàng cũng luôn muốn sờ đầu A Thập Lục.

Tuy nhiên vì sợ làm tổn thương lòng tự trọng của A Thập Lục, nên cậu ấy luôn không dám làm như vậy.

“Nếu anh muốn kết Nguyên Anh Thai, em có một thứ muốn tặng anh.” A Thập Lục bàn bên cạnh được xoa đầu, đưa một bàn tay ra, từ từ giơ lên, đưa về phía Tống Thư Hàng.

Đầu cô ấy giấu trong cánh tay còn lại, không chịu ngẩng lên.

Bàn tay nhỏ trắng nõn xòe ra, trong lòng bàn tay có một quả dâu tây nhỏ.

Đây là cái gì?

Trông giống dâu tây nhỏ, cũng mang mùi dâu tây, nhưng có thể thấy nó không phải trái cây, mà giống một viên kẹo hơn.

“Tặng anh.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Rất ngon, vị dâu tây.” Tống Thư Hàng nhận lấy viên kẹo dâu tây này, dường như còn mang mùi bàn tay của A Thập Lục: “Cảm ơn.” Cậu ấy đưa tay ném viên kẹo dâu tây này vào miệng, nhai.

“Ơ?

Ngửi thì mùi dâu tây, ăn vào lại là vị táo.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng cũng khá ngon.

“Là thuốc tránh thai.” A Thập Lục bàn bên cạnh thu bàn tay nhỏ đang giơ lên lại.

Tống Thư Hàng: “Hả?” “Là thuốc tránh thai.” Tô Thị A Thập Lục lặp lại — Bản chất con người chính là máy dùng thuốc độc.

Tống Thư Hàng: “......” Cô cho tôi một đại nam nhân ăn thuốc tránh thai làm cái quái gì?

Chẳng lẽ là vì tôi phải mang “Nguyên Anh Thai” sao?

Nhưng điều này vẫn có sự khác biệt với mang thai mà phải không?

Tống mỗ nhân hôm nay cũng rất hoảng.

“Sợ chưa?” Tô Thị A Thập Lục lại quay đầu lại, cười xấu xa nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Đùa với anh thôi, yên tâm đi.” Tô Thị A Thập Lục vẫy vẫy tay nói.

Trong lúc nói chuyện, cả phòng học bắt đầu tan biến.

“Hẹn gặp lại, Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tất cả A Thập Lục đều bắt đầu tan biến.

Nhưng không có ý bi thương, dù sao... không lâu sau sẽ còn gặp lại.

Mặc dù có chút không nỡ, nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói đây là chuyện tốt.

Điều này có nghĩa là cậu ấy đã truyền “tình yêu” đủ cho viên “ngụy Long Châu của Tô Thị A Thập Lục”.

Tiếp theo, chỉ cần vận chuyển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》, là có thể thuận theo tự nhiên kết thành “Nguyên Anh Thai”.【Tiếp theo, chính là thời khắc chứng kiến kỳ tích!】Nguyên Anh Thai cái thứ này, rốt cuộc sẽ thành hình như thế nào?

Bản thân Tống Thư Hàng cũng rất tò mò.

Do các loại đoạn phim hài hước trên mạng hiện đại, Tống Thư Hàng bây giờ luôn không tự chủ mà liên kết Kim Đan và sỏi thận, Nguyên Anh và mang thai mười tháng lại với nhau.

Rõ ràng Kim Đan, Nguyên Anh là những thứ rất cao cấp, rất có phong cách.

Cho đến khi chính thức tiếp xúc tu chân và hiểu rõ quá trình “khai tích Linh Hồ, Mệnh Luân, Hồ Thượng Hóa Liên, Liên Thượng Sinh Anh” của Lục Phẩm Chân Quân, phong cách “Nguyên Anh” trong lòng

Tống Thư Hàng bị sụp đổ, rồi lại được xây dựng lại.

Nhưng hôm nay, cậu ấy dường như thật sự phải sinh “Nguyên Anh” theo cách mang thai.

Cảm giác sau hôm nay, hình ảnh “Nguyên Anh” trong lòng cậu ấy, có lẽ lại phải sụp đổ rồi.

“Thôi vậy, sụp đổ thì sụp đổ.” Tống Thư Hàng nói, cậu ấy là Bá Tống + Bá Nho + Bá Long, tinh thần kiên cường, không phải chuyện nhỏ này có thể đánh gục được.

Chỉ cần tương lai có thể sinh ra Nguyên Anh, cho dù thật sự để cậu ấy trải qua mười tháng mang thai cũng OK — đâu phải chưa thử bao giờ.

Tu vi quan trọng hơn những cái phong cách hư ảo này nhiều.

Trong Đan Điền số 1.

Ngụy Long Châu số A Thập Lục đang ở trung tâm của “Cự Xỉ Đao Luân”.

Tống Thư Hàng bắt đầu làm theo lời dặn của Thần Long, đồng thời vận chuyển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và 《Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp》.

Thánh Viên kiểu mới hiện lên từ nhục thân Tống Thư Hàng, viên Long Châu thuộc về Tô Thị A Thập Lục trên đỉnh đầu cũng bắt đầu phối hợp cuối cùng.

Bên cạnh Đao Luân trong Linh Hồ và ngụy Long Châu của Tô Thị A Thập Lục, có ba mươi ba kiện pháp khí hiện lên.

Đây không phải là thực thể pháp khí, mà chỉ là hình chiếu năng lượng của Bổn Mệnh Pháp Khí.

Từng kiện “Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí” rơi xuống bên cạnh Đao Luân và ngụy Long Châu của A Thập Lục, bắt đầu tổ hợp lại.

Mười nhịp thở sau.

"Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc" hiện lên trước mặt Tống Thư Hàng, bảo vệ Đao Luân và ngụy Long Châu kiên cố bên trong.

Như mọi khi, tinh thần lực Tống Thư Hàng được đặt ở cửa lớn của "Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc".

Trong Thánh Thành, truyền ra một lực hút.

"Nước hồ" trong Linh Hồ cuộn thành lốc xoáy hút nước của rồng, được đưa vào bên trong "Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc".

Chớp mắt, nước hồ trong Linh Hồ đã bị hút cạn!

Đây là Linh Hồ cấp độ "Thập Trọng Thiên", tức là trong khoảnh khắc ngắn ngủi, năng lượng có thể sánh với Thất Phẩm Tôn Giả đã bị hút cạn.

Nếu năng lượng trong cơ thể tu sĩ bình thường bị hút cạn, chỉ có thể ăn thuốc, tọa thiền tu luyện để khôi phục.

Nhưng Tống Thư Hàng có Đan Điền Bổn Mệnh + bảy tiểu Đan Điền, còn có hậu thuẫn Linh Quỷ.

Từ Đan Điền Bổn Mệnh và sáu Linh Hồ khác, năng lượng được điều động tới.

Chớp mắt, Linh Hồ Đan Điền thứ nhất khô cạn, đã khôi phục như ban đầu.

Ngay sau đó, Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc lại sản sinh lực hút, hút hết nước hồ trong Linh Hồ.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, tổng cộng bảy lần.

“Tôi quả nhiên có duyên với con số bảy sao?” Sau bảy lần, ngụy Long Châu của A Thập Lục không còn hấp thu sức mạnh của Linh Hồ nữa.

Hình chiếu “Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc”, giống như một cái kén, bao bọc nó thật chặt.

Hồ phách trong Linh Hồ, tức là nguyên cấu đồ Kim Đan “vẫn là Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc” và phản đồ “sau khi Thánh Thành sụp đổ... gã khổng lồ hủy diệt vạn vật”, cũng theo sức mạnh của Linh Hồ, dung nhập vào bên trong ngụy Long Châu.

Tinh thần lực Tống Thư Hàng xuyên qua hình chiếu Thánh Thành, nhìn vào bên trong.

Bảy lần nước hồ Linh Hồ bao bọc ngụy Long Châu, sức mạnh hồ phách, dung nhập Long Châu chi trung.

Trông thực sự có chút giống quá trình mang thai.

Nhưng quá trình này, cực kỳ chậm.

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng cảm thấy cứ đứng yên như vậy cũng không phải cách, hoàn toàn là lãng phí thời gian.

“Nếu đã như vậy... trước khi Nguyên Anh Thai thành hình, hãy giải quyết sáu viên Long Châu còn lại.” Tống Thư Hàng quyết định.

Sáu viên Long Châu phía dưới, không thể tốn thời gian như ngụy Long Châu của A Thập Lục nữa.

Vì vậy, giải quyết một hơi.

Ý thức Tống Thư Hàng tiến vào Đan Điền thứ hai.

Viên “ngụy Long Châu” do Thận Long Châu của Bạch tiền bối hóa thành, cũng nằm yên ở trung tâm Kiếm Luân được tạo thành từ

Khoát Kiếm.

"Tôi lên đây, hãy đón nhận 'tình yêu' của tôi đi." Lần này, Tống Thư Hàng không dùng tinh thần lực để bao bọc Thận Long Châu, mà thô bạo đơn giản, trực tiếp vận chuyển 《Dưỡng Đao Thuật》 tràn đầy tình yêu, vỗ vào viên ngụy Long Châu Thận Long này.

Khoái Đao Trảm Loạn Ma!

Hơn nữa, trực tiếp sử dụng lên bản thể ngụy Long Châu, thậm chí có thể bỏ qua giai đoạn "thế giới tinh thần" kia.

Không cần trải qua cốt truyện kiểu "một màn hình đầy A Thập Lục".

Đơn giản thô bạo, nhưng cực kỳ hiệu quả.

Trong 《Dưỡng Đao Thuật》, Tống Thư Hàng ngưng tụ "tình yêu" tối đa của mình, một hơi rót vào viên Thận Long Châu đó.

Sau khi mặt trước của ngụy Long Châu được "vuốt" một phát 《Dưỡng Đao Thuật》, châu thể tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Có hiệu quả!

Tuy nhiên, lượng chưa đủ. 【Quả nhiên, muốn một phát là trúng thì quá khó.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Chương 2278

Thế là cậu ấy hai tay trái phải cùng lúc, luân phiên thay đổi.

Trong Linh Hồ Đan Điền thứ hai, từng đạo ánh sáng 《Dưỡng Đao Thuật》 tràn đầy “tình yêu”, thay nhau lóe lên.

Một hơi “vuốt” gần ba mươi phát ánh sáng 《Dưỡng Đao Thuật》 sau, ngụy Long Châu Thận Long đã được kích hoạt hoàn toàn.

Có thận khí hiện lên từ ngụy Long Châu Thận Long.

Đồng thời, lại có ba mươi ba kiện pháp khí hư ảnh xuất hiện, là hình chiếu bộ 33 Thú Tổ Hợp Pháp Khí thứ hai.

Nó cũng bắt đầu ngưng tụ bên cạnh “ngụy Long Châu”, hóa thành “Chung Yên Thánh Kiếm”.

Thân kiếm như một “vỏ trứng”.

Hồ phách “Thánh Kiếm mang đến Chung Yên cho thế giới” nổi lên, rơi vào ngụy Long Châu.

Ngụy Long Châu Thận Long trong thân kiếm, bắt đầu tiến hóa.

“Bước cuối cùng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Từ “Chung Yên Thánh Kiếm” có lực hút rơi xuống, hút “nước hồ Linh Hồ” phía dưới, hóa thành lốc xoáy nước, kéo vào bên trong Chung Yên Thánh Kiếm.

Lúc này, nước hồ trong Linh Hồ thứ hai, chỉ còn khoảng một phần mười độ cao.

Trước đây Linh Hồ thứ nhất khi ngưng tụ Nguyên Anh Thai, đã hấp thu lặp đi lặp lại bảy lần.

Gần như hút cạn năng lượng từ sáu Linh Hồ khác và Linh Hồ bổn mạng.

Bây giờ, cho dù hội tụ tất cả năng lượng từ các Linh Hồ khác + Linh Hồ bổn mạng lại, nhiều nhất cũng chỉ đủ cho "Đan Điền thứ hai" hấp thu một lần.

Tống Thư Hàng không chọn làm như vậy, năng lượng trong các Linh Hồ khác, vẫn để duy trì hoạt động bình thường của năng lượng trong cơ thể mình, cũng như tăng tốc độ phục hồi linh lực.

Hiện tại trong cơ thể cậu ấy, còn có một lượng năng lượng dự trữ có cường độ "Linh Hồ".

Ý niệm của cậu ấy vừa động, từ "Linh Quỷ" ẩn sâu trong cơ thể cậu ấy, có linh lực tinh thuần tuôn ra, rót vào bên trong Linh Hồ Đan Điền thứ hai.

Linh Quỷ là một công cụ hack lớn của tu sĩ, bình thường sẽ mỗi giờ mỗi khắc tinh lọc linh lực trong cơ thể tu sĩ, tự động treo máy tăng tốc độ phục hồi linh lực, hơn nữa vào những thời điểm quan trọng, linh lực của Linh Quỷ có thể chuyển giao cho bản thể tu sĩ sử dụng.

Theo linh lực của Linh Quỷ rót vào, nước hồ trong Linh Hồ Đan Điền thứ hai, nhanh chóng đầy lên.

Còn linh lực dự trữ của Linh Quỷ, chỉ còn lại khoảng một phần mười.

"Gần đủ rồi." Tống Thư Hàng nói.

Hoa ~~ Thể tích lốc xoáy nước trương lớn, chớp mắt nước hồ trong Linh Hồ Đan Điền thứ hai đầy ắp, toàn bộ bị hút vào "Chung Yên Thánh Kiếm", nuôi dưỡng ngụy Long Châu, ấp ủ Nguyên Anh Thai.

Đồng thời, trong cơ thể Tống Thư Hàng truyền đến một cảm giác "trống rỗng" đã lâu không gặp.

Kể từ khi cậu ấy tu luyện ra bảy tiểu Đan Điền, đây là lần đầu tiên bị rút cạn triệt để như vậy, ngay cả năng lượng dự trữ của Linh Quỷ cũng bị tiêu hao hết. 【Tiếp theo, hãy bước vào trạng thái tu luyện phục hồi linh lực đã lâu không gặp đi.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong trạng thái bình thường, việc "phục hồi linh lực" này, chỉ cần dựa vào Linh Quỷ treo máy, cậu ấy ngủ là đủ rồi.

Hôm nay bị rút cạn hết, cậu ấy phải liên thủ tu luyện cùng Linh Quỷ, đẩy nhanh tốc độ phục hồi linh lực.

Thế là, cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu khoanh chân ngồi, bày ra tư thế tọa thiền tu luyện.

Trong cơ thể 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 bắt đầu vận chuyển.

Công Đức Xà Mỹ Nhân từ "pháp khí vòng tay" của Tống Thư Hàng lấy ra một số đan dược phục hồi linh lực, Tạo Hóa Tiên Tử dùng tay tách miệng Tống Thư Hàng ra, Công Đức Xà Mỹ Nhân ném đan dược vào miệng Tống Thư Hàng.

Những đan dược này phần lớn là cấp độ Ngũ Phẩm, một số là cấp độ Lục Phẩm.

Đa phần là chiến lợi phẩm của Tống Thư Hàng.

Thực ra đối với Tống Thư Hàng hiện tại mà nói, lượng linh lực phục hồi từ những đan dược này đã hơi ít, nhưng có còn hơn không.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử thì từ góc "pháp khí vòng tay" của Tống Thư Hàng tìm ra mấy khối "Linh Thạch".

Phần lớn Linh Thạch mà Nho Gia tặng Tống Thư Hàng đều đã được cậu ấy chuyển vào "Thế Giới Hạch Tâm", chờ dùng để trả nợ.

Chỉ có mấy khối Linh Thạch vì phẩm chất không tốt lắm, bị Tống Thư Hàng nhét trong pháp khí vòng tay.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử tìm ra Linh Thạch, cô bé dùng tay ấn chúng, dán chúng lên mặt Tống Thư Hàng — Bình thường thì phải đặt Linh Thạch vào tay Tống Thư Hàng, để cậu ấy có thể rút linh lực từ Linh Thạch trong lúc tu luyện, đẩy nhanh tốc độ phục hồi năng lượng trong cơ thể.

Nhưng Tống Thư Hàng bây giờ chỉ còn cái đầu, Hắc Bì Vũ Nhu Tử chỉ có thể dán Linh Thạch lên mặt cậu ấy, hy vọng Tống Thư Hàng có thể hấp thu trong quá trình tu luyện.

“Xem ra, năng lượng của cậu ấy đã tiêu hao hết, không biết bây giờ cậu ấy đã hoàn thành mấy viên Long Châu?” Thần Long nói.

“Một viên rồi.” Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long Tỷ Tỷ đã trở lại hình dáng nửa thân người, lúc này cô ấy ôm đầu gối ngồi, giấu mặt vào đầu gối đáp.

Bạch Long Tỷ Tỷ nhẹ nhàng xoa đầu cô ấy.

“Nếu mỗi khi hoàn thành một Nguyên Anh Thai Long Châu, lại phải tọa thiền tu luyện, thì tiếp theo sẽ phải tốn không ít thời gian.” Thần Long nói.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, lấy ra một bình đan dược cấp độ Thất Phẩm, ném cho Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Tống Thư Hàng bây giờ đã bước vào cảnh giới Lục Phẩm VIP chí tôn “Thập Trọng Thiên”, việc dùng thuốc phải tính theo lượng của “Thất Phẩm Tôn Giả”.

“Tốc độ phục hồi linh lực của Thư Hàng vẫn khá nhanh.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng có Linh Quỷ, Thánh Ấn, Ánh Sáng Công Đức, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí và bảy tiểu Đan Điền gia trì, tốc độ phục hồi linh lực phi thường.

“Tuy nhiên lượng dự trữ của cậu ấy cũng lớn hơn rất nhiều so với tu sĩ cùng cấp bình thường.” Bạch Long Tỷ Tỷ nói.

“Có cách nào nhanh chóng phục hồi linh lực cho Tống tiền bối không?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi.

“Sẽ có di chứng, tốt nhất là đừng dùng.” Bạch tiền bối nói.

Thế giới Tà Liên, Cổ Minh Giới.

Trong một góc nào đó của thế giới ma tu này, cách đây không lâu đã xuất hiện một cấm địa tai họa mới.

Bất cứ sinh vật nào bước vào cấm địa này, đều sẽ bị hút thành thây khô, thần hình câu diệt.

Chuyện như vậy, đối với Cổ Minh Giới mà nói là rất bình thường.

Môi trường sống ở đây từ cổ chí kim đều khắc nghiệt như vậy, mỗi một nơi trong tiểu thế giới này đều là núi lửa hoạt động, bất cứ lúc nào cũng có thể biến thành cấm địa.

Ở sâu trong cấm địa mới này.

Từng cây cột ma thần bằng đá, xếp thành một đại trận.

Trong trận có một bóng người cao lớn toàn thân đẫm máu, từ từ mở mắt.

Đây là Vạn Ma Chi Chủ đã từng, nay vẫn còn được ghi chép trong sách giáo khoa của một số môn phái ma tu cổ xưa — Ma Đế Hà Chỉ.

Bên cạnh bóng người cao lớn này, có một phân thân, vẻ mặt bình tĩnh: “Bản thể tích lũy năng lượng, đã đạt đến trình độ đỉnh phong của một ‘Cửu Phẩm Kiếp Tiên’.

Gần đủ rồi.” Bá Long Cổ Thánh, đã đến lúc để hắn phải trả giá.

Trên mặt phân thân lộ ra vẻ hung ác. 【Đinh ~ Có muốn truyền tất cả năng lượng cho Bá Tống Huyền Thánh không?

Có / Không?】【CÓ!

Đây là tấm lòng của ta, truyền toàn bộ cho hắn.】Chết đi, chết đi, chết đi!

Nổ tung thân thể Bá Tống Huyền Thánh là lựa chọn duy nhất mà Ma Đế Hà Chỉ hiện tại có thể làm được.

Bản thể của hắn muốn hoàn toàn phục hồi, không biết phải đến khi nào.

Đáng chết Bá Tống Huyền Thánh đã mượn pháp khí nhân quả chém ra một đao lần trước, quá siêu quy, vết thương này không có mấy trăm năm, căn bản không thể hoàn toàn phục hồi.

Nhưng Ma Đế Hà Chỉ lại không cam tâm chờ đợi mấy trăm năm nữa mới đi báo thù.

Là Đại Đế Ma Môn, hắn luôn tuân thủ nguyên tắc có thù phải báo, thù không để qua đêm.

Tấm lòng báo thù của hắn, ngày đêm vẫn cứ giày vò.

Mỗi ngày hắn đều đau khổ suy nghĩ phương án báo thù.

Cho đến một ngày, hắn phát hiện ra chức năng “truyền năng lượng đến Bá Tống Huyền Thánh” của “danh sách đen”.

Hắn liền bắt đầu quan sát, nghiên cứu.

Ma Đế phát hiện, thông qua năng lực này, có thể trực tiếp truyền năng lượng đến Bá Tống Huyền Thánh.

Trong quá trình sẽ có tiêu hao nhất định, khoảng cách càng xa tiêu hao càng lớn.

Tuy nhiên, Ma Đế Hà Chỉ đã nghiên cứu ra phương án giảm tiêu hao năng lượng truyền tải xuống mức thấp nhất — Đồng thời truyền năng lượng, thông qua sức mạnh không gian, trực tiếp cắm một cột ma thần của mình đến gần “Bá Tống Huyền Thánh”, lấy cột ma thần làm hóa thân trung chuyển, truyền tải năng lượng nhảy vọt, là có thể khống chế tiêu hao giảm xuống khoảng hai ba thành.

Như vậy, năng lượng cấp “Kiếp Tiên đỉnh phong” sẽ không bị tổn thất quá nhiều, cho dù tiêu hao hai ba thành trên đường, vẫn còn lượng “từ cấp Kiếp Tiên đỉnh cấp đến đỉnh phong”.

Về Bá Tống Huyền Thánh, hắn cũng đã tìm hiểu — Vị Thánh đầu tiên ngàn năm, loại mới tấn thăng năm nay.

Là Ma Đế, dù nơi hắn đang ở là cấm địa, hắn vẫn có rất nhiều thủ đoạn để lấy được thông tin mình muốn.

Một Huyền Thánh mới tấn thăng bị rót năng lượng cấp Kiếp Tiên đỉnh phong, kết cục đã định!

Vì vậy.

Nổ tung hóa thành pháo hoa đi, Bá Tống!

Chết đi, chết đi, chết đi!

Gia Nhĩ Thánh Sơn thí luyện chi địa, Kim Nguyệt thế giới.

Nhục thân Tống Thư Hàng giữ tư thế tu luyện, vẫn đang cố gắng tinh luyện linh lực.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hai tay đè Linh Thạch, áp vào mặt Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử tiếp tục tách miệng Tống Thư Hàng ra, một cô tiên tử da thịt khác bò đến cách hai mét, khẽ bắn một viên đan dược cấp Thất Phẩm Tôn Giả vào miệng Tống Thư Hàng.

“Nói chứ bây giờ Thư Hàng ăn đan dược có hiệu quả không?” Bạch Long Tỷ Tỷ hỏi, nuốt Long Châu còn bị nghẹn nữa chứ?

“Ai biết được?” Thần Long nói.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên Thần Long mãnh liệt ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời.

Trên bầu trời Kim Nguyệt thế giới, có một cột ma thần đột phá “phong tỏa không gian” cưỡng chế chen vào thế giới này. 【Ta chửi thề, vẫn còn đến à?】 Thần Long tức giận cắn móng vuốt.

Chương 2279

Các ngươi đám gia hỏa này, coi “phong tỏa không gian” của Gia Nhĩ Thánh Sơn chúng ta là hậu viện à?

Ai muốn vào thì vào.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 để tinh luyện linh lực, toàn thân chấn động kịch liệt. 【Đinh ~ Mục ‘Ma Đế Hà Chỉ’ trong danh sách đen đã truyền cho ngươi 9999999+ linh lực, do số lượng linh lực quá lớn, có muốn tiếp nhận không?

Có / Không?】 Trong đầu Tống Thư Hàng, vang lên một lời nhắc nhở như vậy.

Trước đây, bất kể là Thiên Đế, Trình Lâm Tiên Tử hay các đại lão khác trong nhóm, khi truyền năng lượng cho Tống Thư Hàng, đều là truyền từng đợt nhỏ, hoặc là Tống Thư Hàng chủ động phát ra yêu cầu chi viện, các đại lão mới phát năng lượng hỗ trợ từ xa.

Vì vậy, chức năng chặn lựa chọn “có muốn tiếp nhận năng lượng không” này vẫn chưa được kích hoạt.

Lần này năng lượng mà Ma Đế Hà Chỉ truyền đến quá lớn, đủ để Tống Thư Hàng một hơi căng nổ tung, nên chức năng chặn lựa chọn này đã được kích hoạt.

Đôi khi chức năng “mã QR Kim Đan” này vẫn rất chu đáo.

Tống Thư Hàng nhận được lời nhắc nhở này, vẻ mặt ngơ ngác.

Ma Đế Hà Chỉ truyền năng lượng cho cậu ấy?

Hơn nữa còn là linh lực cực kỳ lớn, số lượng lớn đến mức căn bản không thể thống kê?

“Ma Đế biết tôi thiếu năng lượng, nên gửi than trong tuyết (giúp đỡ khi khó khăn) sao?” Tống Thư Hàng trong đầu lập tức hiện lên ý niệm này.

Nhưng rất nhanh, cậu ấy lại lắc đầu.

Làm người phải có tự biết mình.

Cậu ấy Tống mỗ nhân quý ở chỗ tự biết, cậu ấy đâu phải Bạch tiền bối, không có sức hấp dẫn lớn như vậy.

Hơn nữa Ma Đế Hà Chỉ hận không thể cậu ấy chết, thì làm sao có thể vào thời khắc then chốt, truyền năng lượng đến giúp cậu ấy vượt qua khó khăn?

Trong này chắc chắn có âm mưu.

Vậy thì... có nên từ chối không?

“Thôi thì từ chối đi, luôn cảm thấy không an toàn.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Cậu ấy đang ở thời điểm mấu chốt tấn cấp, không thể xảy ra sai sót.

Tấn cấp là chuyện cực kỳ nghiêm túc! 【Đinh ~ Mục ‘Trình Lâm Tiên Tử’ trong danh sách đen đã truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng, lời nhắn kèm: Đừng từ chối, trước tiên hãy thử xem có thể chia nhỏ để tiếp nhận số linh lực này không.

Nếu không thể, thì cứ một hơi tiếp nhận.

Nếu không chịu nổi năng lượng, hãy truyền sang Linh Quỷ của ngươi, ta sẽ thay ngươi giải quyết!】 Trình Lâm Tiên Tử đã khuất, hôm nay vẫn luôn chú ý đến trạng thái của Tống Thư Hàng.

Có vị Nữ Đế Dao Trì cường đại này đảm bảo, Tống Thư Hàng trong lòng yên tâm hẳn.

Vậy thì tiếp nhận đi.

Cậu ấy thử dùng ý thức gửi ý niệm đến “mã QR Kim Đan” — xem có thể theo đề nghị của Trình Lâm Tiên Tử, chia số năng lượng khổng lồ này thành 42 đợt, lần lượt truyền tải không?

Có lẽ là do Tống Thư Hàng bây giờ đã tấn thăng đến cảnh giới Lục Phẩm VIP chí tôn Thập Trọng Thiên, ít nhiều cũng được coi là nhân vật cấp Tôn Giả, quyền hạn đã tăng lên không ít.

Mã QR Kim Đan đã nhận được ý niệm. 【Đinh ~ Thử chia nhỏ 9999999+ linh lực của Ma Đế Hà Chỉ.】【Đinh ~ Chia nhỏ thất bại.】Hết cách rồi.

Tống Thư Hàng thở dài: “Trình Lâm Tiên Tử, trông cả vào cô đấy!” Sau đó, cậu ấy chọn “Có”. 【Đinh ~ Tiếp nhận truyền tải 9999999+ linh lực của Ma Đế Hà Chỉ, truyền tải bắt đầu.】Khoảnh khắc tiếp theo, một lượng năng lượng khổng lồ đến đáng sợ, xuyên qua cột ma thần trong hư không làm trung chuyển, giáng xuống người Tống Thư Hàng.

Các thành viên trong thí luyện chi địa, đột ngột ngẩng đầu nhìn về phía hư không.

Cảm giác này, giống như Kiếp Tiên giáng lâm, khiến cơ thể người ta không tự chủ mà run rẩy.

“Đại lão bán mọi thứ” trên không trung nhíu mày — Y cần phải bảo vệ cái đầu của Tống Thư Hàng vào thời khắc quan trọng, Long Châu bên trong liên quan đến một nửa số tiền hóa đơn của y mà.

Phía dưới, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử khẽ nhíu mày.

Hai vị tiên tử không còn đùa giỡn, trở nên nghiêm túc.

Công Đức Xà Mỹ Nhân triển khai hình thái hộ vệ, bao trùm cơ thể

Tống Thư Hàng, hai tay chắp lại thành tư thế cầu nguyện.

Tạo Hóa Tiên Tử thì tiến vào phần đầu Tống Thư Hàng, cường hóa cậu ấy từ trong ra ngoài.

Họ tạo thành hai lớp lưới lọc, lọc sơ bộ năng lượng mà Ma Đế Hà Chỉ truyền đến.

Còn ý thức Tống Thư Hàng, nhanh chóng tiến vào chỗ Linh Hồ Đan Điền thứ hai.

Theo năng lượng của Ma Đế Hà Chỉ bắt đầu truyền đến, Đan Điền bổn mạng vốn gần như khô cạn, trong chớp mắt lại được rót đầy.

Đan Điền bổn mạng và Kim Đan Phì Kình đồng thời vận chuyển, với tốc độ nhanh nhất chuyển hóa những năng lượng này thành "linh lực" của chính Tống Thư Hàng, sau đó chuyển linh lực đến bảy tiểu Đan Điền.

Bảy Linh Hồ tiểu Đan Điền, tất cả đều đầy ắp.

Năng lượng dư thừa, được Tống Thư Hàng nhanh chóng chuyển đến Linh Quỷ, còn một phần dẫn vào bên trong "thân gỗ".

Từ cảm giác bị rút cạn đến cảm giác toàn thân trương phình bây giờ...

Tống Thư Hàng cảm giác một sự sảng khoái khó tả.

Sau khi được bổ sung linh lực, Linh Hồ Đan Điền thứ hai bắt đầu vận chuyển.

Quá trình Long Hấp Thủy lại tái hiện.

Nước hồ của Đan Điền thứ hai bị hút cạn, sau đó lại nhanh chóng được linh lực do Ma Đế Hà Chỉ truyền đến rót đầy.

Lại hút cạn, lại rót đầy.

Trong thời gian ngắn, tiểu Đan Điền thứ hai cũng đủ bảy lần, bước vào giai đoạn "Nguyên Anh Thai".

Tống Thư Hàng căn bản không có thời gian chú ý nhiều đến trạng thái "hóa Nguyên Anh Thai".

Cậu ấy liều mạng lao đến Đan Điền thứ ba.

Dù sao, năng lượng của Ma Đế Hà Chỉ, vẫn đang không ngừng rót vào!

Nhân cơ hội này... cậu ấy phải một hơi giải quyết hết năm viên ngụy Long Châu còn lại.

Nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút nữa!

Tống Thư Hàng ép mình đến cực hạn, vắt kiệt tất cả tiềm lực của mình.

Bởi vì, cậu ấy lại lờ mờ cảm nhận được một mùi vị quen thuộc.

Đó là... mùi vị tử vong.

Tống Thư Hàng cảm thấy nếu tốc độ không nhanh hơn một chút, đầu mình sẽ nổ tung mất.

Mặc dù có Trình Lâm Tiên Tử đảm bảo, nhưng cảm giác bị bóng ma tử vong bao trùm này, quen thuộc và chân thực đến vậy.

Giống như một con ác thú gầm thét, đang đuổi theo phía sau cậu ấy, muốn nuốt chửng cậu ấy.

Vì vậy, Thư Hàng không tự chủ mà dốc hết sức lực.

Nhanh hơn một chút, nhanh hơn một chút nữa!

Chỉ cần tôi chạy đủ nhanh, tử vong sẽ không đuổi kịp tôi!

Bên ngoài.

"Tụt tụt tụt tụt tụt ~ Viên thứ hai hoàn thành." Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Ông ấy có thể cảm nhận được viên Thận Long Châu mà mình đã kích hoạt, đã hoàn thành sứ mệnh của nó, tạm dừng truyền Long Lực, "ngụy Long Châu" tương ứng đã bước vào trạng thái "kết Nguyên Anh".

Tô Thị A Thập Lục nghe vậy, đột nhiên trong lòng khẽ động, khuôn mặt nhỏ nhắn cô ấy giấu trong đầu gối hơi xoay, lộ ra một con mắt, cẩn thận và mong đợi nhìn về phía Bạch tiền bối.

Tuy nhiên, cô ấy thấy Bạch tiền bối vẻ mặt bình tĩnh, không hề có dấu hiệu bị ảnh hưởng.

A Thập Lục trong lòng có chút nghi hoặc.

Bạch tiền bối, quả nhiên khác biệt.

"Bình Thổ Chú." Bạch tiền bối lúc này đã ăn hết những quả nhỏ như quả mận, ông ấy đưa tay kết pháp ấn, một Bình Thổ Chú đã chôn vùi tất cả hạt quả trong cái hố nhỏ.

Sau đó ông ấy nhìn "cột ma thần" trong hư không, khẽ nhíu mày.

Linh lực truyền đến từ cột ma thần đang không ngừng rót vào cơ thể Thư Hàng, cung cấp năng lượng cho Tống Thư Hàng tấn cấp.

Cũng chính vì có đợt linh lực chi viện này, mới có thể khiến Tống Thư Hàng không ngừng tấn cấp.

Nhưng... những năng lượng này rốt cuộc không phải của Tống Thư Hàng tự thân.

Mặc dù đã trải qua nhiều lớp lọc, năng lượng truyền đến cũng có thể coi là tinh thuần.

Nhưng rốt cuộc sẽ có di chứng.

"Bạch đạo hữu cũng đang lo lắng sao?" Giọng nói dịu dàng của

Bạch Long Tỷ Tỷ vang lên.

“Ừm.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

“Năng lượng ngoại lai lớn như vậy dùng để tấn cấp, di chứng e rằng sẽ không nhỏ.” Thần Long cũng vẻ mặt nghiêm túc, lên tiếng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngẩn ra: “Di chứng?

Tống tiền bối ư?” Tô Thị A Thập Lục trong lòng cũng hiện lên vẻ lo lắng.

“Đúng vậy.” Bạch tiền bối lại gật đầu: “Nếu là bình thường, sau khi năng lượng ngoại lai truyền đến, chỉ cần tự mình luyện hóa từng chút một, vận hành thêm mấy chu thiên trong hệ thống tu luyện của mình, có thể đóng dấu ấn của mình lên năng lượng ngoại lai, hoàn toàn hóa nó thành sức mạnh của mình.

Nhưng bây giờ, quá khẩn cấp.

Thư Hàng thậm chí còn không có thời gian để luyện hóa hoàn toàn đợt năng lượng ngoại lai này, chỉ lọc qua một lần, rồi trực tiếp rút ra sử dụng.” “Bạch tiền bối...

Chương 2280

vậy, có cách giải quyết không?” Tô Thị A Thập Lục khẽ hỏi.

“Vẫn chưa xác định, lát nữa phải xem Thư Hàng xuất hiện di chứng nào, rồi mới cân nhắc đối chứng hạ dược.” Bạch tiền bối nói.

“Thực ra, không cần quá lo lắng.” Lúc này, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói: “Nếu di chứng quá lớn, thì cùng lắm là chết một lần, sau khi chết một lần, phần lớn di chứng sẽ tự lành.” Không hổ là Tâm Ma, luôn có thể đưa ra kế hoạch cực kỳ độc ác.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử dùng ánh mắt yếu ớt nhìn Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, nói: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối anh tàn nhẫn quá.” “Cũng là Tâm Ma, tại sao ngươi lại vô dụng như vậy?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cằn nhằn.

“Quả thật, nếu thật sự đến bước cuối cùng, cái giá để chữa trị quá lớn, có thể cân nhắc phương án ‘chết một lần’.” Bạch tiền bối vuốt cằm, bình tĩnh nói.

Thần Long bên cạnh nghe mấy vị bình tĩnh giao lưu, mồ hôi lạnh không tự chủ chảy xuống.

“Ơ?” Lúc này, Bạch tiền bối đột nhiên chấn động toàn thân.

Giống như bị cái gì đó tác động!

Đôi mắt của Tô Thị A Thập Lục, lập tức nhìn chằm chằm Bạch tiền bối, âm thầm quan sát trạng thái của ông ấy.

Bạch tiền bối đưa tay, vạch vạch trong hư không, vừa vạch vừa nói: “Ta hình như có thêm một số năng lực... hoặc có thể nói là, quyền hạn?” Đó là chức năng “bạn bè mã QR Kim Đan” của Tống Thư Hàng.

Sau khi Tống Thư Hàng ngưng tụ “Nguyên Anh Thai” thứ hai, toàn bộ chức năng “bạn bè mã QR Kim Đan” không ngừng hoàn thiện, có thêm một số chức năng mới.

Và là Bạch tiền bối người đã cung cấp Long Châu thứ hai, ông ấy đã có được một số quyền hạn đặc biệt.

Ví dụ, ông ấy có thêm một “mã QR” của riêng mình, và có chức năng thêm “bạn bè”, kéo người vào “danh sách bạn bè mã QR”.

Đại diện Tống Thư Hàng kéo người.

Cảm giác có chút giống quyền hạn “quản lý viên”.

Đồng thời, Bạch tiền bối phát hiện mình có thể nhìn thấy một danh sách — bên trong toàn bộ là “bạn bè mã QR Kim Đan” của Tống Thư Hàng.

Thú vị.

Bạch tiền bối tiếp xúc với những điều mới mẻ, chơi không biết chán. 【Nói chứ, có lựa chọn đặt tên không?

Dù sao cũng là một nhóm bạn bè, nên có một cái tên thì tốt hơn.】 Bạch tiền bối thầm nghĩ trong lòng.

Bạch tiền bối vừa nghĩ vậy, một khung nhắc nhở hiện ra trước mặt ông ấy. 【Tích ~ Có muốn đặt tên cho nhóm bạn bè mã QR Kim Đan của Bá Tống không?

Có / Không?】 【Có.】 Bạch tiền bối lựa chọn.

Sau đó một khung trống hiện ra trước mắt ông ấy.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, rồi nhập tên “Cửu Châu Nhất Hào Quần” vào.

Nhưng vừa nhập xong, ông ấy lại lắc đầu.

Nhóm này không phải do Hoàng Sơn mama lập, nên đặt một cái tên mới thì tốt hơn. 【Tốt nhất vẫn là để tiểu hữu Thư Hàng đặt.】 Bạch tiền bối lại nghĩ trong lòng.

Suy nghĩ một chút, Bạch tiền bối lại nhập mấy cái tên vào khung, làm dự phòng — những cái tên này dùng để Thư Hàng tham khảo.

Nhóm Tu Chân Cửu Châu, Nhóm Bế Quan Tu Luyện, Nhóm Giao Lưu Đạo Hữu.

“Tổng thể đọc lên đều không được thuận miệng lắm.” Bạch tiền bối nói.

Cuối cùng, ông ấy tiện tay bổ sung một cái tên “Tu Chân”.

Ừm, cái này không tệ.

Ngắn gọn rõ ràng.

Những cái khác, chờ Thư Hàng ngưng tụ Nguyên Anh Thai xong rồi bàn bạc sau.

Bạch tiền bối đưa tay chấm một cái, tạm thời lưu những tên nhóm này lại.

“Viên... viên thứ ba, đã...

đã hoàn thành.

Thư Hàng, thế như chẻ tre.” Lúc này, Bạch Long Tỷ Tỷ cuộn tròn thành một quả cầu, dường như rất lạnh, run rẩy nói.

Ngụy Long Châu thứ ba của Tống Thư Hàng, chính là tương ứng với Bạch Long Tỷ Tỷ.

A Thập Lục hít hít mũi, liếc nhìn Bạch Long Tỷ Tỷ, rồi lại nhìn về phía Bạch tiền bối đang tinh thần phơi phới.

Quả nhiên, Bạch tiền bối quá đặc biệt.

Tuy nhiên...

Cũng chính vì Bạch tiền bối đặc biệt như vậy, nên đôi khi, ông ấy sẽ tỏ ra cực kỳ đáng tin cậy — đặc biệt là trong những sự kiện lớn.

Thế giới Tà Liên.

Thương Thử Hào, Kim Cương Đại Tinh Tinh, Nguyên Thận Long Tộc Trưởng, Thụ Yêu mặt mỹ nhân xinh đẹp, bốn con vật cưng của Bạch tiền bối hai, đang tụ tập lại với nhau.

“Ngươi còn chưa xong sao?” Thương Thử Hào nhìn Thận Long Tộc Trưởng.

Ban đầu mấy con vật cưng đang chơi bài.

Nhưng đang chơi thì đột nhiên, Nguyên Thận Long Tộc Trưởng bí ẩn run rẩy kịch liệt, run không ngừng, và liên tục phát ra tiếng kêu khiến chuột đỏ mặt.

Bây giờ, Thận Long cuộn tròn thành một quả cầu, giấu đầu mình vào bên trong quả cầu, không chịu ra.

Thương Thử Hào trong lòng mệt mỏi quá.

Trong thế giới tiểu Đan Điền của Tống Thư Hàng, thể tinh thần của cậu ấy đang không ngừng nghỉ chạy về phía Đệ Tứ Tiểu Đan Điền.

“Chỉ cần tôi chạy đủ nhanh, tử vong sẽ chỉ có thể hít khói theo sau!” “Đệ Tứ Tiểu Đan Điền ngụy Long Châu, là Bạch tiền bối two.” Thể tinh thần của Tống Thư Hàng kéo hai tay ra, tay trái một phát, tay phải một phát thi triển «Dưỡng Đao Thuật».

Mỗi lần thi triển «Dưỡng Đao Thuật», ‘tình yêu’ mà Tống Thư Hàng quán chú vào không giống nhau.

Tình yêu cậu dành cho Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối, Bạch

Long tỷ tỷ đều có thể phân tách rõ ràng.

“Bạch tiền bối two, hãy tiếp nhận tình yêu của tôi đi.” Thể tinh thần của Tống Thư Hàng hét lớn, xông vào vị trí Đệ Tứ Tiểu Đan Điền.

“Cút ~” Giọng nói giận dữ của Bạch tiền bối two vang lên.

Sau đó, thể tinh thần của Tống Thư Hàng với vẻ mặt mờ mịt bị đánh bay ra khỏi thế giới Đệ Tứ Tiểu Đan Điền.

Thể tinh thần ngồi ở lối vào Đệ Tứ Tiểu Đan Điền, nghi hoặc gãi gãi đầu.

Hai phát «Dưỡng Đao Thuật» cứ thế rơi xuống chính mình.

Không có cảm giác gì quá lớn, giống như người ta tự xoa bóp vai đau nhức của mình, cũng chỉ có vậy.

Vậy nên… «Dưỡng Đao Thuật» bản chất thực ra chính là thuật xoa bóp ư?

Nhưng đó không phải trọng điểm.

“Kịch bản này không đúng a!” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Trước đó, dù là lúc quét ‘Thận Long ngụy Long Châu’ hay ‘Bạch Long tỷ tỷ ngụy Long Châu’, đều không có kịch bản này.

Một lát sau.

Thể tinh thần của Tống Thư Hàng lại cẩn thận tiến vào thế giới Đệ Tứ Đan Điền.

Lần này cậu ấy không còn hét lớn gì nữa, mà chỉ lặng lẽ đi vào.

Trên Linh Hồ của Đệ Tứ Đan Điền, hiện ra một ‘Cầu Luân’ được tạo thành từ những thanh kiếm xoắn ốc xếp chồng lên nhau.

Viên ‘Long Ma ngụy Long Châu’ của Bạch tiền bối two bị Cầu

Luân bao bọc, lẳng lặng lơ lửng phía trên Linh Hồ.

Thấy Tống Thư Hàng lần nữa tiến vào, viên 'Long Ma ngụy Long Châu' này khẽ động đậy, giống như một con mắt, chuyển động nhìn về phía Tống Thư Hàng.

"Thần Long tiền bối gạt tôi, còn nói Long Châu không thể được thay thế bằng nhãn cầu.

Viên Long Ma ngụy Long Châu này chẳng phải là một con mắt sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

"Chào, Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng vươn tay chào hỏi.

Không hổ là Cửu U Chúa Tể, quả nhiên khác biệt.

Ngoài ra, cậu ấy gần như có thể xác định một chuyện.

Viên 'Long Ma Long Châu' kia, không phải do 'Long Ma' nào kết xuất ra… Chín phần mười là Long Châu do chính Bạch tiền bối two ngưng tụ ra.

Có điều chuyện này, Bạch tiền bối two rõ ràng là muốn che giấu.

Có lẽ đối với Bạch tiền bối two mà nói, nhả Long Châu là chuyện rất xấu hổ?

Vì vậy, Tống Thư Hàng thông minh không vạch trần chuyện này.

Đôi khi, nhìn thấu không nói toạc, mới có thể duy trì tình bạn và tình cảm tốt hơn.

"Cái mặt nát của ngươi, cho dù là thể tinh thần, biểu cảm cũng phải sống động như bản thể sao?" Giọng của Bạch tiền bối two vang lên, ngữ khí có chút cảm giác mệt mỏi.

Tống Thư Hàng: "…" Sau đó, 'mặt' của thể tinh thần Tống Thư Hàng trở nên mơ hồ, giống như bị Thánh Quang phủ lên.

Bạch tiền bối two càng nghẹn họng hơn.

Ngươi không thể đổi kiểu ám mục sao?

Thở dài một hơi, Bạch tiền bối two không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp đi vào trọng tâm: “Ta thấy trạng thái của ngươi có chút không ổn, có người đang cưỡng ép quán công cho ngươi?” “Là Hà Chỉ Ma Đế.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bạch tiền bối two nghi hoặc nói: “Hắn ta quán công cho ngươi làm gì?” “Cụ thể không rõ, nhưng mà Bạch tiền bối t… Đột nhiên hắn ta truyền công cho tôi, mà tôi vừa hay lại cần nguồn năng lượng này.

Thế là tôi đồng ý.” Tống Thư Hàng nói.

“Sẽ bạo thể, tổng giá trị nguồn năng lượng này tiếp cận lượng năng lượng đỉnh phong của một Kiếp Tiên.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái lên, nói: “Bạch tiền bối không cần lo lắng, Trình Lâm tiên tử đang từ xa bao bọc tôi, khi sắp bạo thể, sẽ quán năng lượng cho Linh Quỷ của tôi, tiến hành phân giải.” “Ngươi chưa từng nghĩ nếu tốc độ phân giải quá chậm, ngươi vẫn có khả năng bạo thể sao?” Bạch tiền bối two cười ha ha.

Đây chính là năng lượng đỉnh phong của Kiếp Tiên, như nước sông chảy ngược.

Chương 2281

Mà kênh năng lượng giữa Tống Thư Hàng và Linh Quỷ, so với đó chỉ có thể tính là suối nhỏ, thậm chí còn nhỏ hơn.

Tống Thư Hàng: "…" "Thôi bỏ đi, đến lúc đó nếu ngươi phân giải không kịp, thì nắm chặt 'Long Ma Long Châu' ta đưa cho ngươi, phân bớt năng lượng." Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng trong lòng yên tâm: "Cảm ơn Bạch tiền bối." "Còn nữa, đừng quên 'bia đá' của ta, nhớ lấy bia đá về khi rời khỏi 'thử luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn'." Bạch tiền bối two dặn dò.

"Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ." Tống Thư Hàng nói.

"Rất tốt, vậy thôi nhé, ngươi tiếp tục bận việc của ngươi đi." Bạch tiền bối two nói.

"Ách ~" Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Nhiệm vụ của cậu ấy còn chưa hoàn thành mà.

Suy nghĩ một lát.

Tống Thư Hàng cứng đầu nói: "Bạch tiền bối, tôi còn cần quán chú 'tình yêu' vào viên 'Long Ma ngụy Long Châu' này." "Miễn đi, đừng hòng nghĩ đến!" Bạch tiền bối two nói: "Ta thân là Cửu U Chúa Tể, 'tình yêu' trong cách ngươi hiểu đối với ta mà nói, vô cùng ghê tởm.

Chuyện kết Anh, ta tự có thủ đoạn thay ngươi giải quyết.

Ngươi tiếp tục đi trạm kế tiếp, đừng ở đây chướng mắt ta." Chẳng lẽ 'tình yêu' cũng giống 'Thánh Quang', đối với Cửu U Chúa Tể mà nói đều phải nhìn ngược lại?

Nhưng không đúng a.

Nếu ‘tình yêu’ phải nhìn ngược lại, vậy tình cảm giữa Bạch tiền bối two và cậu ấy, còn cả những ‘thú cưng’ kia, lại tính là tình cảm gì?

Hận?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối two đang hận cậu ấy sâu sắc?

Tuy nhiên, vì Bạch tiền bối two đã nói có cách giải quyết, Tống Thư Hàng không hỏi nhiều nữa.

Cậu ấy bắt đầu rút lui khỏi Đệ Tứ Đan Điền.

Đồng thời với việc cậu ấy rút lui, ‘Cầu Luân kiếm xoắn ốc’ bao bọc ngụy Long Châu của Bạch tiền bối two bắt đầu hấp thu nước Linh Hồ một cách nhanh chóng.

Trong nháy mắt, nó đã hấp thu lặp đi lặp lại bảy lần, tiến vào trạng thái Kết Anh Thai.

Tống Thư Hàng vuốt cằm: “Bạch tiền bối quả nhiên vô sở bất năng.” Trước đó ở hiện thế, cậu ấy còn đang nghĩ, trừ việc sinh con ra, trên đời dường như không có chuyện gì Bạch tiền bối không làm được.

Bây giờ xem ra, ngay cả một người sinh con, Bạch tiền bối two cũng có thể làm được!

“A ~~” Đang suy nghĩ, một lực bá đạo đánh lên người cậu ấy, đánh cậu ấy thành quả bóng, lăn nhanh về Đệ Ngũ Đan Điền.

Đó là Long Châu con trai của đại lão Ban Văn Long two. … … … Thấy Tống Thư Hàng lăn đi xa, Bạch tiền bối two đột nhiên nói: “Quên mất, đáng lẽ phải đổi lấy một câu chuyện cười từ hắn ta.” Hắn ta đã giúp Tống Thư Hàng giải quyết ‘bước Kết Anh Thai’.

Lần này lỗ rồi.

Lần sau, bảo Thư Hàng bổ sung câu chuyện cười này đi.

Sóng tinh thần của Bạch tiền bối two bắt đầu dịu xuống.

Từ khi trở thành Cửu U Chúa Tể, không ai còn có thể trò chuyện bình thường với hắn ta như Tống Thư Hàng nữa.

"Trò chuyện bình thường." Bạch tiền bối two bất giác nhớ lại cảnh sa mạc, bạch mã.

Theo tư niệm của Bạch tiền bối two khuếch tán… trong hiện thực, bên cạnh Tống Thư Hàng, bắt đầu bốc lên hoàng sa.

"Huyễn Tượng Chân Thực, hoàng sa.

Không tốt, Bạch tiền bối lại mất tập trung rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử kêu lên.

"Ta không có." Bạch tiền bối phản bác: "Không phải ta." "Là Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục nói.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, hoàng sa bay lượn đầy trời, tạo thành hình dáng sơ khai của 'Huyễn Tượng Chân Thực'.

"Không phải Thư Hàng." Bạch tiền bối nói.

Nói xong, hắn ta chậm rãi tiến về phía trước.

Hắn ta cảm nhận được, trong 'Huyễn Tượng Chân Thực' này, không ngừng có cảm giác thân thiết truyền đến.

Có mùi vị quê hương.

Bạch tiền bối đưa tay nhẹ nhàng chạm vào hoàng sa bay đầy trời kia.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể hắn ta biến mất, bị cuốn vào trong 'Huyễn Tượng Chân Thực'.

“Bạch tiền bối!” Hắc Bì Vũ Nhu Tử lo lắng kêu lên.

Vì hoàng sa bay đầy trời này không phải ‘Huyễn Tượng Chân Thực’ của Bạch tiền bối cũng không phải của Tống tiền bối, vậy tùy tiện đi vào chẳng phải rất nguy hiểm sao?

“Ta đi theo xem sao.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ một lát, rồi nói.

Nó cũng rất hứng thú với ‘hoàng sa bay đầy trời’ đột nhiên xuất hiện này.

Nói xong, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hóa thành kiếm quang, lướt về phía đám hoàng sa đó.

Ngay khi nó sắp xông vào phạm vi hoàng sa, một bàn tay lớn màu vàng kim tóm chặt lấy nó.

“A a a a, đủ rồi, đủ rồi, @#%× Tiên tử đừng làm loạn, ngươi và ta thuộc về công đức và tâm ma, tiếp xúc trực diện chỉ làm tổn thương lẫn nhau, mau buông tay!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kêu lớn, trên thân kiếm đã bốc khói rồi!

Công Đức Xà Mỹ Nhân không nói gì, lòng bàn tay nàng nhẹ nhàng vuốt một cái, một ấn ký rơi xuống trên thân Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Đó là lạc ấn của công pháp đặc biệt «Thần Binh Kỳ Giám» có thể thu hồi Thần Binh từ xa, chính là công pháp mà Tống Thư Hàng đã thu thập được trong ‘Ngai Vàng Tán Tài’.

Để lại ấn ký xong, bàn tay Công Đức Xà Mỹ Nhân lại nhanh chóng thu về.

Có ấn ký này, nàng có thể xác định tọa độ của ‘Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm’, đề phòng bị lạc.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tăng tốc, xông vào trong hoàng sa, cũng biến mất không thấy tăm hơi.

“Hay là, tôi cũng vào xem sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẽ nói, nàng luôn cảm thấy Bạch tiền bối và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm rất không đáng tin.

Nhưng lời nàng vừa dứt, hoàng sa bay đầy trời kia bắt đầu biến mất.

Hoàng sa rơi xuống đất, lại như ‘tuyết’ tan chảy ra, hòa vào lòng đất, biến mất không dấu vết.

Huyễn Tượng Chân Thực biến mất.

“Ồ?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử trợn tròn mắt.

Vì Bạch tiền bối và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, cũng biến mất không thấy tăm hơi!

Theo lý mà nói, khi ‘Huyễn Tượng Chân Thực’ giải trừ, những người bị cuốn vào ‘Huyễn Tượng Chân Thực’ sẽ xuất hiện lại ở vị trí cũ chứ?

“Chuyện gì vậy?” Bạch Long tỷ tỷ tiến lại gần Tống Thư Hàng, nàng không hề cảm ứng được ‘dao động không gian’, tại sao Bạch Thánh và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lại biến mất?

Tô Thị A Thập Lục trầm tư, lên tiếng hỏi: “Gia Nhĩ Thánh Sơn có bản đồ ẩn sao?” Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch giúp nàng cho Thần Long.

Thần Long lắc đầu, nó ở trong địa điểm thử luyện Thánh Sơn lâu như vậy, chưa từng nghe nói đến chuyện bản đồ ẩn.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ mở đôi mắt đẹp, lộ ra một nụ cười đắc ý.

Nàng để lại ‘lạc ấn’ trên thân Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, quả thực quá chính xác rồi.

Chỉ cần có lạc ấn chống lạc + năng lượng đầy đủ, vậy thì ở bất cứ ngóc ngách nào trong Chư Thiên Vạn Giới, đều có thể định vị Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Tuy nhiên hiện tại, nàng cần phải bảo vệ Tống Thư Hàng, không thể rút rảnh tay.

Phải đợi Tống Thư Hàng kết thúc thăng cấp 'Hóa Anh Thai', sau đó nàng có thể phối hợp với Thư Hàng, đi khóa chặt vị trí của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm. ********** Lúc này.

Đệ Ngũ Tiểu Đan Điền của Thư Hàng.

Có Bạch tiền bối two đi trước làm gương, lần này Tống Thư Hàng không hét lớn xông vào, mà giữ yên lặng, tĩnh lặng tiến vào Đệ Ngũ Tiểu Đan Điền.

Nơi đây tương ứng với ngụy Long Châu con trai của đại lão Ban Văn Long two.

Nếu đại lão Ban Văn Long thực sự có con trai, thì đó tuyệt đối là một đại lão không thể chọc giận, cần phải tôn trọng.

Luân Mệnh của Đệ Ngũ Đan Điền, là trạng thái tám bánh răng xếp chồng lên nhau.

Hồ Phách thì là 'Tinh tú của Sáng Tạo và Hủy Diệt' theo kiểu truyện tranh bốn ô.

Hạch Tâm của Đệ Ngũ Đan Điền là 'Lò phản ứng Hạch Tâm Cơ Giới', sau khi Tống Thư Hàng thăng lên Lục Phẩm, lò phản ứng này đã lặng lẽ chìm xuống đáy 'Linh Hồ', bất động.

Tổng thể phong cách tràn đầy khoa huyễn.

Nhưng bây giờ, 'Lò phản ứng Hạch Tâm Cơ Giới' này cuối cùng cũng từ đáy hồ chui ra, nổi lên mặt hồ.

Các ‘bánh răng’ của Luân Mệnh tản ra, lơ lửng hai bên lò phản ứng Hạch Tâm như đôi cánh.

Ngụy Long Châu tương ứng với con trai của đại lão Ban Văn Long two, thì dung nhập vào bên trong lò phản ứng này.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy… tổ hợp lò phản ứng Hạch Tâm này và ngụy Long Châu, sắp tiến hóa thành một cơ giáp nhảy ra vậy.

“Ban Văn Long con trai tiền bối, tuy không biết ngài có đang chú ý đến đây không, tóm lại… tôi sắp đắc tội rồi!” Thể tinh thần của Tống Thư Hàng chắp tay nói.

Trình Lâm tiên tử, người vẫn đang chú ý đến Tống Thư Hàng ngay cả khi đã chết, đột nhiên cảm thấy nghẹn họng.

Nàng cảm thấy Thư Hàng đang mượn ngụy Long Châu để chiếm tiện nghi của nàng.

Thể tinh thần của Tống Thư Hàng tiến lên, ngụy Long Châu trong lò phản ứng Hạch Tâm không có phản ứng bài xích.

Thế là, Tống Thư Hàng đưa tay ra, xuyên qua lò phản ứng Hạch Tâm, ấn lên ngụy Long Châu.

Liên tiếp vài phát «Dưỡng Đao Thuật» được thi triển.

Vì không quen thuộc với ‘con trai của Ban Văn Long two’, nên cậu ấy cũng không biết nên truyền tải ‘tình yêu’ nào thì tốt.

Suy nghĩ một lát, cậu ấy trực tiếp đưa tình cảm của mình đối với Trình Lâm tiên tử và đại lão Ban Văn Long two, nhét vào trong đợt «Dưỡng Đao Thuật» này.

Đều là người nhà, hy vọng có hiệu quả.

Ngụy Long Châu thuận lợi tiếp nhận «Dưỡng Đao Thuật» đầy ‘tình yêu’ của Tống Thư Hàng.

Có lẽ là do có liên quan đến phong cách cơ giới, từ đầu đến cuối nó đều rất bình tĩnh.

Ngụy Long Châu phát ra ánh sáng chói lọi.

Lò phản ứng Hạch Tâm bắt đầu hấp thu nước hồ từ ‘Linh Hồ’ phía dưới, tiến vào trạng thái Kết Anh Thai.

Chương 2282

“Thành công rồi.” Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng.

Toàn bộ quá trình rất thuận lợi.

Sau đó, cậu ấy rút thân ra, chuẩn bị chạy đến trạm kế tiếp. 【Ding ~ Hảo Tưởng Chiếu Trương Thất Thải Chiếu Phiến thêm bạn làm bạn tốt.

Ghi chú: Không. 】 Tống Thư Hàng: “???” Đây là cái gì?

Có người thông qua ‘Kim Đan mã QR’ thêm cậu ấy làm bạn tốt?

Ai vậy?

Nhìn cái tên quái dị này, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, trong lòng khẽ động, cậu ấy quay đầu nhìn về phía viên ngụy Long Châu ‘con trai của Ban Văn Long two’ kia.

Cậu ấy đưa tay về phía viên ngụy Long Châu này và lại quét một phát «Dưỡng Đao Thuật». 【Ding ~ Hảo Tưởng Chiếu Trương Thất Thải Chiếu Phiến truyền cho bạn 1 điểm năng lượng, lời nhắn: Không. 】 Tống Thư Hàng: “…” “Tiền bối, cảm ơn đã giúp đỡ.

Chúng ta gặp lại sau.” Tống Thư Hàng cuối cùng chắp tay với viên ngụy Long Châu đó, rồi xoay người rời đi.

Trên đường đến trạm kế tiếp, Tống Thư Hàng kéo ‘Hảo Tưởng Chiếu Trương Thất Thải Chiếu Phiến’ vào danh sách ‘Bạn tốt’, sau đó ghi chú nó là ‘Con trai của Ban Văn Long two’.

“Chức năng ghi chú tiện lợi và hữu dụng, không tệ.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Cùng với cảnh giới không ngừng thăng cấp, cậu ấy cuối cùng cũng bắt đầu có được một số thao tác ‘hư cấu’!

Luôn cảm thấy, ‘danh sách bạn tốt Kim Đan mã QR’ này ngày càng hoàn thiện, ngày càng có hình dáng của một ‘nhóm chat’.

Hay là, đặt cho danh sách bạn tốt này một cái tên nhóm chat?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi ghi chú ‘Con trai của Ban Văn Long two’ hoàn thành. 【Ding ~ ‘Con trai của Ban Văn Long two’ đã kéo bạn vào danh sách đen, đang đồng bộ, ‘Con trai của Ban Văn Long two’ đã bị bạn kéo vào danh sách đen.】“???” Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt. 【‘Con trai của Ban Văn Long two’ trong ‘danh sách đen’ đã chuyển tiếp giúp bạn ‘Tiểu Ban Ban’ cũng trong danh sách đen, đang bắt đầu chuyển tiếp… chuyển tiếp thất bại, Tiểu Ban Ban đã từ chối chuyển tiếp.】Một lát sau. 【Ding, Tiểu Ban Ban truyền cho bạn 1 điểm năng lượng, lời nhắn: ‘Con trai của Ban Văn Long two’ là ý gì?

Ngươi muốn làm cha ta sao?】“???” Tống Thư Hàng kiểm tra lại tên ghi chú mình đã đổi cho bạn tốt mới. ‘Con trai của Ban Văn Long two’.

Không có vấn đề gì a?

Cho đến khi cậu ấy… nhìn đi nhìn lại vài lần, cuối cùng cũng nhìn ra chỗ không đúng!

Cái tên ‘Con trai của Ban Văn Long two’ này, ẩn chứa hai ý nghĩa.

Một là ý ban đầu của Tống Thư Hàng 【con trai của tiền bối Ban Văn Long two】.

Ý nghĩa khác thì là 【Ban Văn Long two là con trai】.

Tống Thư Hàng: “…” Chữ viết Trung Quốc bác đại tinh thâm.

Trời xanh có thể chứng giám, cậu ấy thật sự không hề có ý muốn làm cha tiền bối Ban Văn Long two.

Cậu ấy không có cái gan đó, cũng không có thực lực đó.

“Hiểu lầm, tiền bối Ban Văn Long, đây là hiểu lầm.

Ngài nhìn biểu cảm chân thành của tôi đi, tôi tuyệt đối không có ý đó.” Tống Thư Hàng cố gắng giải thích với tiền bối Ban Văn Long two.

Lúc này, thuộc tính ‘mặt dày’ của cậu ấy, vừa hay có thể phát huy tác dụng!

Thông qua thuật ‘đọc mặt’ tiêu chuẩn của các đại lão, suy nghĩ chân thành trong lòng cậu ấy nhất định có thể truyền đạt đến tiền bối Ban Văn Long two thông qua cái mặt cứng đờ này.

Tống Thư Hàng cố gắng duy trì nụ cười chân thành, hy vọng tiền bối Ban Văn Long two khi đọc mặt, sẽ truyền đạt cái chân thiện mỹ trong lòng cậu ấy cho hắn ta. 【Ding ~ Đại lão Ban Văn Long two truyền năng lượng, lời nhắn: Một mặt Thánh Quang, ha ha.

Ngươi đang tìm chết đó. 】 Nói là biểu cảm chân thành, kết quả lại là một mặt Thánh Quang.

Hắn ta là Cửu U Chúa Tể đời thứ ba, lại dám dụ dỗ hắn ta nhìn một mặt Thánh Quang?

Dụng tâm hiểm ác.

Thù này, hắn ta đã ghi nhớ.

Đại lão Ban Văn Long two đã cắt đứt kết nối.

Nụ cười trên mặt Tống Thư Hàng từ từ cứng lại. 【Trình Lâm tiên tử truyền cho bạn 1 điểm năng lượng, lời nhắn: Đừng lãng phí thời gian, cứ kéo dài nữa cẩn thận bạo thể. 】 Trình Lâm nhìn thấy cảnh mình muốn thấy xong, tâm tình không tệ.

Thế là, nàng lên tiếng nhắc nhở Thư Hàng, bảy viên Long Châu còn thiếu hai viên cuối cùng. … … … “Trạm kế tiếp, là ngụy Long Châu tương ứng với Thần Long tiền bối.” Tống Thư Hàng hít sâu, lấy lại tinh thần.

Đệ Lục Đan Điền là Hạch Tâm của ‘đồ án Kim Đan mã QR’, Luân Mệnh thì là ‘Luân Mệnh bát giác’ thông thường, là một Tiểu Đan Điền vô cùng quan trọng.

Ngụy Long Châu tương ứng với Thần Long không có dị biến, nó yên tĩnh lơ lửng phía trên Luân Mệnh bát giác.

“Thần Long tiền bối, đắc tội rồi.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Hai tay cậu ấy, ánh sáng bắt đầu biến đổi nhanh chóng.

Vì không quen thuộc lắm với Thần Long tiền bối, cậu ấy cố gắng quán ‘tình bạn’ vào trong «Dưỡng Đao Thuật».

Hy vọng ‘tình yêu’ của tình bạn này có thể đạt tiêu chuẩn.

Nhưng mà.

Chưa kịp chờ cậu ấy phóng ‘tình yêu’ vào ngụy Long Châu của Thần Long, ngụy Long Châu của Thần Long đột nhiên tự động bắt đầu phát sáng.

Chớp chớp, càng chớp càng sáng, càng chớp càng nhanh.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: “???” Ngụy Long Châu sau khi chớp gần mười lần, bắt đầu tiến vào chế độ tự đốt cháy, phát ra ánh sáng rực rỡ.

Tiếp theo, căn bản không cần Tống Thư Hàng làm gì, ngụy Long Châu tương ứng với Thần Long liền tiến vào trạng thái Kết Anh, bắt đầu hấp thu nước trong ‘Linh Hồ’.

Lặp đi lặp lại bảy lần!

Giống như có người, quán ‘tình yêu’ vào ngụy Long Châu của Thần Long vậy.

Nhưng vấn đề là, Tống Thư Hàng còn chưa kịp phóng ‘tình yêu’ vào Long Châu.

Vậy ngụy Long Châu của Thần Long tiền bối là chuyện gì vậy?

Tự mình ‘công lược’?

Tự luyến?

Dùng tình yêu để phát điện?

Tống Thư Hàng nhìn hai tay mình đang phát sáng, lại nhìn Long Châu một cái.

“Quan trọng là kết quả, vậy nên, đạt được kết quả là tốt rồi.” Tống Thư Hàng tự an ủi mình như vậy.

Nói xong, cậu ấy đứng dậy chạy đến vị trí Đan Điền cuối cùng.

Thời gian của cậu ấy, vô cùng quý giá. 【Mà nói… sao lại cảm giác như có người thay tôi, quán tình yêu vào ‘ngụy Long Châu’ vậy.

Là ảo giác sao? 】 … … … Đệ Thất Đan Điền.

Hai tay Tống Thư Hàng phát sáng, bước vào Tiểu Đan Điền cuối cùng: “Chỉ cần quán ‘tình yêu’ vào viên Long Châu này nữa, là kết thúc rồi!” Đây là Long Châu được ‘Cô Na phu nhân’ của Thế giới Hắc Long truyền đến, hóa thành ‘ngụy Long Châu’.

Là người quen cũ rồi.

Vậy nên chắc là có thể dễ dàng vượt qua thôi?

Hồ Phách Linh Hồ của Đệ Thất Đan Điền là ‘thế giới được liên kết’, là mạng lưới của ‘đồ án Kim Đan mã QR’.

Kim Đan trấn thủ trong đó là ‘Cổ U Long Phách’, được ngưng tụ từ hệ thống ma pháp của Thế giới Hắc Long.

Tống Thư Hàng bước vào Đệ Thất Tiểu Đan Điền.

Vừa tiến vào Linh Hồ, cậu ấy liền nhìn thấy ‘Cổ U Long Phách’ hiện ra từ nút mạng, đang nâng ‘ngụy Long Châu Cô Na’ trong lòng bàn tay.

Dáng vẻ của Cổ U Long Phách là lấy Tống Thư Hàng làm nguyên mẫu, toàn thân mọc đầy vảy rồng, đầu có một cặp sừng rồng, lưng mọc cánh rồng, đuôi còn có một cái đuôi cá voi khổng lồ.

Tu sĩ sau khi từ Ngũ Phẩm thăng lên Lục Phẩm, bản mệnh Kim Đan sẽ hóa giải, hóa thành ‘Linh Hồ’.

Đồ án Kim Đan thì sẽ hóa thành ‘Hồ Phách’.

Nhưng ‘Cổ U Long Phách’ là vật ngoại lai, nó sau khi Tống Thư Hàng thăng lên Lục Phẩm, không hề biến mất, mà bị kẹt ở nút trung tâm nhất của toàn bộ ‘mạng lưới’.

Nó vừa là Kim Đan, lại vừa là hóa thân ma lực của Tống Thư Hàng.

Cổ U Long Phách không có ý thức tự chủ, nhưng khi bị sự chấp niệm mãnh liệt của Tống Thư Hàng ảnh hưởng, nó có thể tiến hành một số phản ứng đơn giản.

Ví dụ như lúc này, nó dường như đang truyền tình cảm của Tống Thư Hàng đến ‘ngụy Long Châu Cô Na tiên tử’?

Và ngụy Long Châu cũng thật sự bắt đầu phát sáng, đáp lại ‘tình yêu’ của Cổ U Long Phách.

Chương 2283

Một lát sau… quá trình ‘ngưng kết Nguyên Anh’ của ngụy Long Châu, tiến vào hồi kết, bắt đầu tiến trình Long cấp thủy.

Tống Thư Hàng cảm động đến rơi lệ đầy mặt.

Nhân viên kiểu mẫu cấp thế giới ‘Cổ U Long Phách’.

Đơn giản là ông chủ hồi xuân, hơn nữa năng lực chấp hành siêu mạnh!

Cùng với viên Long Châu cuối cùng tiến vào trạng thái ‘Nguyên Anh hóa’, cảnh giới của cậu ấy lại tiến thêm một bước.

Tiếp theo, ngay cả khi Tống Thư Hàng không làm gì cả, chỉ cần giống như ‘tháng mười mang thai’, lẳng lặng chờ đợi Nguyên Anh ra đời, là có thể bước vào cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả.

Theo Thần Long tiền bối suy đoán, từ khi kết xuất ‘Nguyên Anh Thai’ đến khi Nguyên Anh ra đời, ước chừng chỉ cần 50 năm.

Thời gian này, đối với tu chân giả mà nói, đơn giản là ngắn đến khó tin.

Năm mươi năm, chẳng qua chỉ là thời gian bế một tiểu quan!

Thời gian này, vừa hay có thể dùng để chuẩn bị ‘Độ Kiếp’. … … … Tinh thần lực của Tống Thư Hàng rút ra khỏi Tiểu Đan Điền, tiến vào Bản Mệnh Đan Điền, chú ý đến sự thay đổi của bảy viên ngụy Long Châu Nguyên Anh Thai.

“Năm mươi năm sao?” Cậu ấy khẽ nói. 【Tích ~ Có muốn đặt tên cho ‘nhóm bạn tốt Kim Đan mã QR’ không?

Có / Không? 】 Tiếng nhắc nhở quen thuộc vang lên trong đầu cậu

ấy.

Ồ?

Trước đó cậu ấy đúng là đã từng cân nhắc đặt tên cho danh sách bạn tốt này.

Không ngờ lại thực sự có chức năng này.

“Có.” Tống Thư Hàng dứt khoát lựa chọn. 【Tích ~ Bạn thân ‘Bạch’ đã dự trữ các tên gợi ý: Nhóm Tu Chân Cửu Châu, Nhóm Bế Quan Tu Luyện, Nhóm Giao Lưu Đạo Hữu, Tu Chân.

Chỉ để tham khảo. 】 “Bạch tiền bối cũng đã đặt tên cho danh sách này sao?” Nhóm Tu Chân Cửu Châu?

Nhóm Bế Quan Tu Luyện, Nhóm Giao Lưu Đạo Hữu?

Mấy cái tên này, nghe đều rất hay.

“Nhưng mà, tên như Nhóm Chat Bá Tống, có phải sẽ thú vị hơn không?” Sau một hồi lâu… Tống Thư Hàng đưa tay, nhẹ nhàng nhấp vào cái tên ‘Tu Chân’.

Cuối cùng cậu ấy vẫn lựa chọn cái này.

Mộc mạc, giản dị, không khoa trương.

Đại đạo chí giản.

Đây là suy nghĩ của Tống Thư Hàng khi lựa chọn tên ‘Tu Chân’ làm tên ‘nhóm chat’ trong danh sách bạn tốt Kim Đan mã QR.

Các tên nhóm phức tạp hoặc giàu thi vị hơn, trong đầu cậu ấy có rất nhiều.

Chỉ cần cậu ấy muốn đặt, một đống tên đều có thể nghĩ ra.

Nhưng đôi khi, những cái tên hoa lệ đến mấy, cũng không sánh bằng vẻ đẹp của sự tối giản.

Cái tên ‘Tu Chân’ trực chỉ bản nguyên.

Đây là cái tên cậu ấy muốn trong sâu thẳm tâm hồn.

Trong mơ hồ, cậu ấy cảm thấy cái ‘tên’ này vô cùng quan trọng, rất có thể liên quan đến tương lai của cậu ấy.

“Cứ thế này mà xác định.” Tống Thư Hàng kiên định nghĩ. 【Xác nhận sử dụng ‘Tu Chân’ làm tên nhóm, có muốn tiến hành công bố không?

Có / Không? 】 Tiếng nhắc nhở lại vang lên.

“Đợi chút đã.” Tống Thư Hàng chọn ‘Không’ trước.

Cậu ấy hiện đang trong thời kỳ ‘giữ khiêm tốn’, không cần phô trương sự tồn tại của mình như vậy.

Đợi đến tương lai, khi thời cơ thích hợp, hãy công bố cái tên nhóm chat ‘Tu Chân’ này ra.

Phát triển khiêm tốn, không phô trương!

Cùng với việc tên nhóm chat ‘Tu Chân’ được xác định, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác mình dường như đã bước ra một bước vô cùng quan trọng.

Thậm chí có thể là bước ngoặt liên quan đến tương lai của cậu ấy!

Tâm linh của cậu ấy, cũng vì thế mà được thăng hoa.

Cảm giác này rất kỳ diệu, không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả cụ thể trạng thái này, chỉ có thể miễn cưỡng dùng hai chữ ‘huyền diệu’ để khái quát.

Đồng thời với cảm giác huyền diệu của tâm linh thăng hoa truyền đến, Tống Thư Hàng còn cảm giác đầu và cơ thể không tồn tại của mình, đồng loạt truyền đến một trận đau đớn hư ảo.

Đây là vui sướng và đau khổ cùng lúc?

“Quá trình tâm linh thăng hoa, quả là thần kỳ.” Tống Thư Hàng cảm khái, nhưng cấp độ đau khổ này quá yếu, thậm chí không đủ tư cách để khiến cậu ấy phát ra tiếng kêu thảm thiết. 【Thần kỳ cái cục cứt, đó là cơ thể ngươi sắp bạo rồi, nếu ngươi còn không hành động, ngày này năm sau ta có thể đến mộ ngươi đánh cờ. 】 Trình Lâm tiên tử một lời như tên bắn.

Tôi chết tiệt, suýt chút nữa quên mất Hà Chỉ Ma Đế còn đang không ngừng truyền năng lượng đến, muốn nổ tung cơ thể tôi.

“Trình Lâm tỷ tỷ giúp tôi!” Tống Thư Hàng vội vàng thôi động Bản Mệnh Kình Đan, vận chuyển «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» điên cuồng, trả lại năng lượng Hà Chỉ Ma Đế truyền đến cho ‘Linh Quỷ’.

Trong cơ thể cậu ấy, khi sáu viên ngụy Long Châu kết Nguyên Anh Thai, mỗi viên tiêu hao năng lượng bảy lần, tổng lượng vô cùng khổng lồ.

Tổng cộng năng lượng tiêu hao, ít nhất có thể bằng một đơn vị năng lượng của một ‘Bát Phẩm Huyền Thánh’.

Phải biết rằng, Tống Thư Hàng đây mới chỉ là Lục Phẩm thăng lên Thất Phẩm!

Hơn nữa còn chỉ là Tiểu Đan Điền thăng cấp, Kình Đan Bản Mệnh còn chưa có động tĩnh.

Nhưng so với năng lượng Hà Chỉ Ma Đế truyền đến gần bằng ‘đỉnh phong Cửu Phẩm Kiếp Tiên’, lượng tiêu hao này thậm chí còn không đáng kể!

Năng lượng còn lại của Ma Đế, vẫn đủ để Tống Thư Hàng chết đi sống lại nhiều lần! … … … «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất

Khí Công» vận chuyển siêu tải trong cơ thể Tống Thư Hàng, có Thánh Huyết và ba Đại Thối Thể Thần Công hộ thể, trong thời gian ngắn không cần lo lắng vấn đề cơ thể Tống Thư Hàng bị siêu tải.

Kim Đan Phì Kình Bản Mệnh lơ lửng trong 'Linh Hồ Bản Mệnh' khổng lồ, năng lượng 'Hà Chỉ Ma Đế' quán vào cơ thể Tống Thư Hàng, sẽ đi qua nó rồi lại được quán ngược vào cơ thể 'Linh Quỷ'.

Trong quá trình này, Kim Đan Phì Kình Bản Mệnh mỗi khi quán ngược một đợt năng lượng 'Hà Chỉ Ma Đế', đều sẽ tiện thể luyện hóa một phần năng lượng Ma Đế, biến thành của mình.

Trích phần trăm theo dòng nước chảy.

Bảy Tiểu Đan Điền đã tiến vào trạng thái 'Kết Anh Thai', chúng không còn tiêu hao năng lượng, mà bắt đầu phụ trợ Kim Đan Phì Kình Bản Mệnh, tiến hành luyện hóa năng lượng được quán vào, một phần được trích ra lại sẽ trả về Kim Đan Kình Đan Bản Mệnh.

Trong quá trình này, sức mạnh, pháp tắc, thuộc tính của bảy Tiểu Đan Điền đều bắt đầu truyền sang Kim Đan Kình Đan Bản Mệnh.

Kim Đan, Yêu Đan, Công Đức Kim Toản, Hạch Tâm Thiên Ma Vực Ngoại, Lò phản ứng Hạch Tâm Cơ Giới, Cổ Vu Thần Huyết, Cổ U Long Phách, bảy viên Tiểu Kim Đan khác nhau, gần như bao hàm các chủng tộc trong Chư Thiên Vạn Giới.

Nhân, Yêu, Sinh Mệnh Thể Đặc Thù, Thiên Ma Vực Ngoại, Sinh Mệnh Cơ Giới, Cổ Vu, Thú.

Bao la vạn tượng.

Và trên người Tống Thư Hàng, có thể nhìn thấy bóng dáng của Đạo Tông, Phật Môn, Nho Gia, Cổ Vu, Yêu, Cơ Giới, Ma Pháp, v.v… các loại hệ thống tu luyện.

Cũng bao la vạn tượng.

Mỗi một ‘đồ án Kim Đan’ trên Tiểu Kim Đan, khi chúng kết hợp lại với nhau, mơ hồ hóa thành một ‘cơ sở’ khổng lồ.

Ba mươi ba bộ pháp khí tổ hợp thú, toàn bộ tập trung vào Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng, vây quanh Kình Đan, phát ra tiếng cộng hưởng.

Từ khi Tống Thư Hàng tiếp xúc với ‘tu chân’ cho đến nay, cậu ấy đi con đường tán tu, công pháp tu luyện càng muôn màu muôn vẻ.

Công pháp nào phù hợp với mình, đều không từ chối.

Và đến ngày hôm nay, những gì cậu ấy đã tiếp xúc, những gì cậu ấy đã tu luyện, đều bắt đầu tiến hành ‘tổng kết’ lần đầu tiên.

Đây cũng là một quá trình quan trọng khi các Chân Quân Lục Phẩm bước vào cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả. … … … “Hoa ~” Trong Linh Hồ Bản Mệnh, Kim Đan Phì Kình đột nhiên một tiếng cá nhảy vọt lên cao, vọt ra khỏi mặt hồ.

Trên thân nó, ‘tinh lộ’ của đồ án Kim Đan bắt đầu sáng rực.

Trên con tinh lộ dài dằng dặc của Kim Đan Kình, đứng từng thành viên quen thuộc của Tống Thư Hàng.

Hình bóng đầu tiên trên tinh lộ, là Vũ Nhu Tử… phía sau nàng, là Dược Sư, Giang Tử Yên, Bắc Hà Tán Nhân, Thông Huyền Đại Sư… Phủ chủ Thất Sinh Phù, Tô Thị A Thất… Đậu Đậu, Bạch Hạc Chân Quân… Tam Nhật Sư Huynh, Quả Quả, Thông Nương… Nữ Ni, Ngư Kiều Kiều, Giao Bá Chân Quân, Đồng Quái Tiên Sư… Diệt Phượng Công Tử, Hoàng Sơn tiền bối, Cuồng Đao Tam Lãng… Một nam tử trông rất đẹp trai nhưng dường như không quen biết.

Lệ Chi tiên tử, Tạo Hóa Pháp Vương, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Đông Phương Lục tiên tử, Linh Vũ Điệp Tôn Giả… và tất cả các thành viên khác xếp dọc theo tinh lộ.

Xa hơn nữa, Sở Các Chủ, hình bóng trong bóng tối của Sở Các Chủ.

Quy tiền bối, Bắc Phương Đại Đế, Cật Qua Thánh Quân và một loạt các đại lão mà Tống Thư Hàng kết giao sau này, cũng đều hiện ra.

Thứ tự sắp xếp, là theo thứ tự Tống Thư Hàng tiếp xúc trong hiện thực.

Và tất cả các thành viên trên tinh lộ đều có một điểm chung, họ đều được Tống Thư Hàng thêm vào nhóm chat 'Tu Chân' này.

Về cơ bản, tất cả hình bóng được Tống Thư Hàng thêm làm bạn tốt, đều ở trên tinh lộ của Kình Đan Phì Kình.

Trừ một số tồn tại tương đối đặc biệt.

Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, Ban Văn Long two, Trình Lâm tiên tử và Nho Gia Thánh Nhân đã chết không thể chết thêm được nữa, @#%× tiên tử và Tạo Hóa tiên tử, Bạch Long tỷ tỷ và Thiên Đế cũng như Long Lạc Cô Na tiên tử.

Và còn… Tô Thị A Thập Lục.

Nhóm tồn tại này đều khá đặc biệt, với thực lực của Tống Thư Hàng, vẫn chưa thể ghi lại hình bóng của họ!

"Hình bóng của A Thập Lục, vẫn chưa xuất hiện sao?" Tống Thư Hàng nhìn Kình Đan, khẽ nói.

Mắt cậu ấy, dọc theo tinh lộ nhìn thẳng đến cuối tinh lộ.

Chương 2284

Ở đó, còn có một Vũ Nhu Tử mà Tống Thư Hàng nghi ngờ là ‘Thiên Đế’, đang đẩy cánh cửa cuối cùng ra.

Kim Đan Phì Kình vọt ra khỏi mặt hồ, liên tục vẫy vẫy.

Trên tinh lộ của Kim Đan Kình, lại có thêm vài hình bóng.

Đó là những người bạn tốt mới được Tống Thư Hàng thêm vào: Bất Diệt Chi Chủ, Hà Chỉ Ma Đế, tiền bối Cái Gì Cũng Bán.

Đệ Lục Tiểu Đan Điền là mã QR vào nhóm.

Đệ Thất Tiểu Đan Điền là mạng lưới.

Và viên Kim Đan Phì Kình này, là máy chủ, nó ghi lại tất cả thông tin ‘thành viên nhóm’.

Tống Thư Hàng nhìn tinh lộ của Phì Kình, trong lòng có một cảm giác rất mãnh liệt.

Một ngày nào đó, nếu nhóm tồn tại đặc biệt như Bạch tiền bối này, được cậu ấy vẽ lên ‘tinh lộ của Phì Kình’, đó chính là lúc cậu ấy thần công đại thành!

Kim Đan Phì Kình cố gắng quẫy đạp trên ‘Linh Hồ’, nhưng vì quá béo, lại ầm ầm rơi xuống, chìm trở lại vào trong Linh Hồ.

Nhưng nó không bỏ cuộc, nó vỗ vẫy cái đuôi, lần nữa sử dụng ‘cá nhảy’ vọt ra khỏi mặt hồ.

Sau đó, nó há miệng hút một hơi.

Toàn bộ linh lực trong Linh Hồ Bản Mệnh khổng lồ, bị nó hút sạch.

Chỉ cần ta ăn đủ nhanh, béo phì sẽ không đuổi kịp ta!

Những linh lực này, lại được Kim Đan Phì Kình phun ra từ lỗ mũi trên đỉnh đầu.

Linh lực bị nén cực độ, bắn ra.

Cuối cùng, những linh lực này hóa thành một vòng hào quang.

Trông hơi giống vòng hào quang của thiên sứ, nhưng vòng hào quang của Kim Đan Phì Kình này lại có gai, hơn nữa trên vòng hào quang ẩn hiện tám vật thể hình lỗ.

“Luân Mệnh?” Tống Thư Hàng vừa nhìn đã nhận ra thuộc tính của vòng hào quang này.

Kim Đan Phì Kình tiến hóa… Hào quang Phì Kình?

Cái Luân Mệnh này trông rất lợi hại, chỉ là không biết có năng lực đặc biệt gì?

Tống Thư Hàng trong lòng vô cùng mong chờ.

Ít nhất cũng phải có uy lực của pháp thuật cấp đỉnh phong ‘Lục Phẩm’ chứ?

Dù sao đây cũng là Luân Mệnh do Bản Mệnh Kình Đan của cậu ấy ngưng tụ ra.

Cái vị Thánh nhân số một trong một nghìn năm này của cậu ấy, người chỉ biết ‘Thuật Dẫn Lôi’, sẽ dựa vào những ‘Luân Mệnh’ đặc biệt này để ‘làm màu’.

Kim Đan Phì Kình Hào Quang sau khi tiến hóa thành công, linh hoạt bay lượn trên không trung Linh Hồ.

Vòng hào quang này… dường như còn có chức năng ‘bay lượn’?

Nó có thể kéo cơ thể khổng lồ của Kim Đan Phì Kình, bay lượn trên không.

Kim Đan Phì Kình dưới sự dẫn dắt của vòng hào quang, chậm rãi rơi trở lại vào Linh Hồ khô cạn Bản Mệnh. «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» tiếp tục vận chuyển, dẫn dắt năng lượng 'Hà Chỉ Ma Đế', lấp đầy Linh Hồ.

Cứ như vậy, cộng thêm phần phân giải cho Linh Quỷ, áp lực của Tống Thư Hàng nhất thời giảm nhẹ. 【Cố gắng chịu thêm một chút, nếu không được, còn có viên Long Châu của Bạch tiền bối two ở đó. 】Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ cần cẩn thận một chút không 'làm màu', không tiến hành thao tác 'hư cấu', lần này cậu ấy sẽ không chết!

"Khiêm tốn, khiêm tốn." Tống Thư Hàng lặp đi lặp lại dặn dò mình.

Ý chí cầu sinh của Tống Thư Hàng lúc mạnh lúc yếu, hiện tại không nghi ngờ gì là lúc ý chí cầu sinh của cậu ấy bùng nổ, lúc này ý chí cầu sinh của cậu ấy có thể nói là mạnh cấp độ BOSS cuối cùng trong tích tắc!

Cái tâm động muốn 'làm màu' đã hoàn toàn bị cậu ấy đè chặt xuống sâu trong lòng, còn đóng thêm đinh lớn, không cho chúng có khả năng lật mình. … … … Công Minh Giới.

Cấm Địa.

Phía Hà Chỉ Ma Đế đã kết thúc quá trình truyền năng lượng, tất cả năng lượng đều đã được truyền đến một nút nào đó trong hư không, sau đó cưỡng ép quán vào Bá Tống.

Thông qua chức năng 'danh sách đen' kia, hắn ta có thể cảm nhận được Bá Tống Huyền Thánh đang đau đớn tiếp nhận năng lượng khổng lồ mà hắn ta truyền tới.

Vì hắn ta là nguồn gốc truyền năng lượng, nên hắn ta còn có thể mơ hồ cảm nhận được nhục thân của Bá Tống, đã ở bên bờ vực sụp đổ.

“Thế mà lại chống đỡ được lâu như vậy, Thánh nhân số một nghìn năm quả thực có chút thực lực.” Phân thân Hà Chỉ Ma Đế nói.

Khẽ cười, hắn ta thông qua ‘Trụ Ma Thần’, từ xa quét trạng thái của Tống Thư Hàng.

Khi kết quả quét được truyền về Công Minh Giới, Hà Chỉ Ma Đế phát ra tiếng cười sảng khoái.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha, Bá Tống, ngươi nay sắp một mạng bỏ mạng rồi!” Trên hình ảnh được truyền về có thể thấy, Bá Tống Huyền Thánh đã nổ tung.

Cơ thể hắn ta đã nát bét, hiện tại chỉ còn lại cái đầu đang thoi thóp!

Và cái đầu lâu này, cũng định trước không chống đỡ được bao lâu.

Nhiều nhất một phút… Bá Tống sẽ nổ tung cả não!

Hà Chỉ Ma Đế chỉ cảm thấy ý niệm của mình thông suốt, tất cả bất mãn trong lòng đều tan biến, tâm cảnh cũng mơ hồ lên một bậc thang nhỏ.

“Ma tu chúng ta, chú trọng báo thù không để qua đêm.

Chỉ khi báo thù xong, ý niệm mới thông suốt.” Hà Chỉ Ma Đế khẽ nói.

Lúc này khắc này, niềm vui trong lòng hắn ta, rất muốn chia sẻ với mọi người.

Rất muốn cho tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới đều biết, hắn ta Hà Chỉ Ma Đế, đã làm nát Bá Tống Huyền Thánh.

Rất muốn chia sẻ hình ảnh Bá Tống chỉ còn cái đầu lâu khổ sở chống đỡ, cho tất cả Đạo hữu hận Bá Tống. 【Có muốn chia sẻ tâm trạng của bạn với tất cả mọi người không?

Có muốn đăng hình ảnh này lên vòng bạn bè không? 】 Một tiếng nhắc nhở dịu dàng vang lên.

“Có.

Ồ?

Đợi chút… đây không phải chức năng danh sách đen của Bá Tống sao?” Hà Chỉ Ma Đế trong lòng vui vẻ.

Cái chức năng ‘danh sách đen’ này cũng có nhiều thao tác ‘hư cấu’ ghê.

Trước đây hắn ta đều không chú ý đến ‘danh sách đen’ này lại có nhiều thao tác đến vậy.

Dùng kênh của Bá Tống, đăng tin Bá Tống bị hắn ta làm nát bét.

Niềm vui nhân đôi.

Có cảm giác như dùng dao của kẻ địch đâm ngã kẻ địch, sau đó dẫm kẻ địch xuống đại bản doanh của địch, đè xuống đất chà xát, sỉ nhục sảng khoái.

Hà Chỉ Ma Đế khi lựa chọn đăng tin, còn đặt một tiêu đề rất nổi bật. … … … Khoảng hai hơi thở sau.

Tất cả các thành viên được Tống Thư Hàng thêm vào ‘Tu Chân’, đều nhận được một tin nhắn mới.

Thành viên danh sách đen ‘Hà Chỉ Ma Đế’ đã đăng một ‘tin nhắn vòng bạn bè’.

Tin nhắn vòng bạn bè?

Danh sách bạn tốt của Tống Thư Hàng còn có chức năng này sao?

Là chức năng mới sao?

Tin nhắn ‘vòng bạn bè’ này, tất cả mọi người đều có thể nhận và xem.

Vì là chức năng mới, nên các Đạo hữu đều rất hứng thú, chỉ cần là thành viên rảnh rỗi, tất cả đều nhấp vào.【Kinh, Bá Tống lại bị làm nát bét, thoi thóp, mười giây nữa là xong đời! 】Người đăng là Hà Chỉ Ma Đế.

Không hổ là tuyệt thế Tiên Trù có thể sáng tạo ra ‘Thiên Kiếp Thái Đan’, Hà Chỉ Ma Đế luôn đi đầu xu hướng.

Dưới tiêu đề là nội dung cụ thể.

Hà Chỉ Ma Đế dùng vài câu ngắn gọn, miêu tả kế hoạch của mình là từ xa truyền năng lượng khổng lồ cấp bậc ‘đỉnh phong Kiếp Tiên’ cho Bá Tống, muốn làm nổ Bá Tống.

Bên dưới là một đoạn video ngắn ‘Bá Tống bị làm nát bét, chỉ còn lại cái đầu, thoi thóp, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung cả đầu’.

Bất Diệt Ma Chủ đang ngủ say, mặc dù không có ý thức chủ thể, nhưng do ‘bản năng’, nó là người đầu tiên ấn thích cho Hà Chỉ Ma Đế.

Sau đó là Tiểu Ban Ban cũng trong danh sách đen, đại lão Cái Gì Cũng Bán cũng ấn thích.

Trình Lâm tiên tử thử ‘chức năng bình luận’, thế mà lại thật sự thành công.

“Cảm ơn Hà Chỉ Đạo Hữu đã thưởng cho một ‘Kiếp Tiên’ năng lượng.” Trình Lâm tiên tử bình luận, tiện tay nàng cũng ấn thích.【Tri Kỷ】Cuồng Đao Tam Lãng bình luận: “Đợi chút, tôi hơi mơ hồ rồi.

Cơ thể Thư Hàng tiểu hữu chẳng phải đã nổ tung rồi sao?

Khi nào thì cơ thể hắn lại nổ tung một lần nữa?”【CPU treo ngoài】Diệt Phượng Công Tử: “Hà Chỉ Ma Đế là ai?

Tên này nghe rất quen tai.” 【Xa Thần】Đông Phương Lục tiên tử: “Hàng ghế đầu xin được chụp ảnh với Hà Chỉ tiền bối, là Ma Đế tiền bối còn sống sao?” 【Hoàng Sơn Mama】Hoàng Sơn Tôn Giả: “Thư Hàng, con có ổn không?

Trả lời đi.” Nhưng một lát sau. 【Ding ~ Hoàng Sơn Mama đã kéo bạn vào danh sách đen.

Đang đồng bộ, ‘Hoàng Sơn Mama’ đã bị bạn kéo vào danh sách đen. 】 Tống Thư Hàng cuối cùng cũng trải nghiệm được ‘tâm tình mệt mỏi quá muốn về hưu’ là loại tâm trạng gì.

Chương 2285

Hoàng Sơn Mama tôi sai rồi.

Tại sao ‘ghi chú’ là thứ rất riêng tư, mà các tiền bối ‘bị ghi chú’ lại có thể nhìn thấy chứ!

Đó đâu còn là ‘ghi chú’ riêng tư nữa?

Hoàn toàn là tên nhóm chat rồi còn gì!

Tống Thư Hàng liếc nhìn chuỗi ghi chú dài dằng dặc trong danh sách bạn tốt của mình, trong lòng lạnh lẽo.

Đợi lần này chống đỡ được công lực Hà Chỉ Ma Đế truyền đến xong, cậu ấy phải lập tức đổi tất cả các tên ghi chú, để tránh gây thù chuốc oán với tất cả các tiền bối.

Nếu tất cả các tiền bối đều chen vào danh sách đen VIP, thì còn nói chuyện vui vẻ thế nào được nữa? …… … Tin nhắn vòng bạn bè đầu tiên mang ý nghĩa kỷ niệm của Hà Chỉ Ma Đế, rất nhanh đã bị các thành viên 【Tu Chân】 làm nổ tung.

Chỉ cần là thành viên rảnh rỗi, đều sẽ lên bình luận.

Không chỉ để xem Ma Đế được ghi lại trong sách giáo khoa của Ma Môn, mà còn muốn xem tên của mình rốt cuộc là gì.

Nguyện vọng của Hà Chỉ Ma Đế đã thành hiện thực, thành công và niềm vui trong lòng hắn ta đã lan tỏa nhanh chóng.

Nhưng nhìn những kỷ lục trả lời này, không biết vì sao, Ma Đế luôn cảm thấy có chút không đúng. 【Bạn Thân Bằng Sắt】Đậu Đậu: “Thư Hàng còn sống không?

Lén nói cho ngươi biết, Hoàng Sơn đang lên kế hoạch mượn ‘Bí cảnh Chậm Chạp’ của Bạch tiền bối.

Hắn ta nói ngươi thăng cấp quá nhanh, có thể đã làm hỏng não rồi, cần bế quan một thời gian, bình tĩnh lại.

Nếu ngươi chết, sau khi chết hãy liên hệ ta.” Tống Thư Hàng: “…” Bí cảnh Chậm Chạp của Bạch tiền bối, vô cùng đáng sợ.

Có thể nói, đó là nơi khiến tất cả ‘bệnh nhân Tam Lãng’ cảm thấy tuyệt vọng.

Quay đầu tôi lập tức mọc một cây ‘quả mận’ ra hối lộ Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối ngàn vạn lần đừng cho Hoàng Sơn Mama mượn bí cảnh.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. 【Bạn Bè Vớ Vẩn】Thiên Đế: “Tống tiền bối bị đánh nát bét?

Chuyện khi nào?

Trong mười giây tới sẽ làm Tống tiền bối nổ não sao?

Hà Chỉ Đạo Hữu lợi hại quá ~” Thiên Đế ấn thích cho Hà Chỉ Ma Đế.

Đậu Đậu: “…” Tên của Thiên Đế quả thực rất lợi hại, khiến nó có cảm giác thân thiết một cách khó hiểu. 【Bạn Hữu Đáng Tin Cậy】Bắc Hà Tán Nhân: “Xin lỗi, đến muộn rồi.

Vừa nãy đang tiếp đón một Đạo hữu, thế mà lại không kịp trả lời ngay lập tức.

Mà nói, ghi chú của Đậu Đậu và vị Bạn Bè Vớ Vẩn ở trên có bị ngược không?” Là Thánh Đấu Sĩ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Bắc Hà Tán Nhân luôn trực tuyến, luôn trả lời ngay lập tức.

Hôm nay thế mà lại bỏ lỡ ngôi vị vương giả.

Tuy nhiên, Bắc Hà Tán Nhân vẫn là vị tiền bối tỉ mỉ đáng tin cậy đó, vừa nhìn đã phát hiện vấn đề với tên của Thiên Đế và Đậu Đậu. 【Bạn Bè Vớ Vẩn】Thiên Đế: “Tống tiền bối, đát đát đát đát ~~” 【Vũ Nhu Tử Da Đen】Vũ Nhu Tử: “Đát đát đát đát ~~ là cái gì?

Anh ở trên, khi nào thì trả Linh Quỷ cho tôi?” 【Kim Long Thủy Tổ】Bạch Long tỷ tỷ: “Tôi phiên dịch một chút, ý này là: Tống tiền bối, ngươi chết chắc rồi.” Bạch Long tỷ tỷ, phiên dịch chuyên nghiệp, dưới gầm trời này không có ngôn ngữ nào nàng không thể phiên dịch. 【Tô Thị A Thập Lục】A Thập Lục: “Thư Hàng đang ở thời khắc mấu chốt luyện hóa năng lượng, cậu ấy hiện tại chắc không nhìn thấy mọi người bình luận đâu.” Thư Hàng, người vẫn luôn theo dõi màn hình, mặt đã đỏ bừng.

Thực ra cậu ấy đang một tâm nhị dụng, một mặt vận chuyển «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» để quán ngược năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế cho Linh Quỷ, một mặt không ngừng lướt tin nhắn vòng bạn bè do ‘Hà Chỉ Ma Đế’ đăng.

Vừa nãy, cậu ấy vốn định đăng một tin nhắn dưới vòng bạn bè của ‘Hà Chỉ Ma Đế’, lộ mặt một chút, làm Ma Đế ghê tởm.

Nhưng A Thập Lục đã nói vậy rồi, cậu ấy đành phải âm thầm từ bỏ kế hoạch lộ mặt.

Ít nhất cũng phải giả vờ đang nghiêm túc tu luyện.

“Mà nói, Thiên Đế cũng sẽ gia nhập danh sách đen rồi chứ.” Tống Thư Hàng cảm thấy nghẹn họng.

Nhưng một lát sau, cậu ấy lại ngẩn ra.

Thiên Đế gia nhập danh sách đen có gì mà phải nghẹn họng?

Hai người vốn thuộc về các phe phái khác nhau, mặc dù đôi khi sẽ hợp tác một chút, thậm chí còn tương tác ‘mờ ám’ nhưng khi có cơ hội hãm hại đối phương, cả hai bên đều tuyệt đối sẽ không mềm tay.

Hơn nữa với thực lực của Thiên Đế, cũng có tư cách tiến vào danh sách VIP của ‘danh sách đen’.

Trong danh sách đen có Hà Chỉ Ma Đế, Bất Diệt Chi Chủ, Tiểu Ban Ban (đại lão Ban Văn Long two), đại lão Cái Gì Cũng Bán, Trình Lâm tiên tử, và con trai của đại lão Ban Văn Long two… còn có Hoàng Sơn Mama.

Thực lực của Thiên Đế, cũng gần như ở đẳng cấp này, cấp độ đỉnh cao hàng đầu thế giới. 【Ding ~ ‘Bạn bè vớ vẩn’ Thiên Đế đã gửi cho bạn 1 điểm năng lượng, lời nhắn: A a, Tống tiền bối, đây là phúc lợi năng lượng hôm nay.

Ngoài ra có một chuyện muốn hỏi một chút, ‘Nam Thu Tự’ của nhà tôi có phải đang ở chỗ Tống tiền bối không? 】 Nam Thu Tự, cung điện của Nam Phương Đại Đế.

Nó cùng với ‘Đông Chi Điện’ của Bắc Phương Đại Đế, ‘Hạ Cung’ của Tây Phương Đại Đế và ‘Đông Phương Xuân Các’ của Đông Phương Đại Đế, cùng nhau tạo thành Tứ Phương Đại Đế cung điện của Thiên Đình viễn cổ.

Nam Thu Tự này lần trước bị Bạch tiền bối làm nổ tung, hiện tại tạm thời ký gửi trong ‘Thế giới Hạch Tâm’ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn thấy đoạn bình luận này, mồ hôi lạnh lập tức chảy ra.

Cậu ấy nhớ đến đánh giá của Quy tiền bối về ‘Nam Phương Đại Đế’.

Cười mỉm chi, không phải thứ tốt.

Nam Phương Đại Đế luôn tươi cười, vẻ mặt hiền lành, nhưng cốt lõi lại là một kẻ rất khó đối phó.

Gây thù với hắn ta, tiếp theo rất có thể sẽ không bao giờ có ngày yên ổn.

Đây là loại hình mà Tống Thư Hàng sợ nhất.

Khi một đại lão ngay cả thể diện cũng không cần, cả ngày rảnh rỗi đến bắt nạt một tiểu hào, thì tiểu hào này còn có thể làm gì?

Hay là… phủ nhận?

Dù sao 'Nam Thu Tự' đã được cất vào Thế giới Hạch Tâm rồi, cũng không lo bị Thiên Đế phát hiện.

Chỉ cần mình cắn răng không nhận là chưa từng thấy 'Nam Thu Tự', Thiên Đế cũng không thể làm gì được cậu ấy.

Đang suy nghĩ, Thiên Đế lại gửi cho cậu ấy một điểm năng lượng, lời nhắn: 【Không cần phủ nhận, Tống tiền bối.

Thực tế, không lâu sau khi Nam Thu Tự bị ngươi mang đi, ta đã mơ hồ cảm nhận được.

Nếu 'Nam Thu Tự' đang ở trong tay ngươi, vậy ta sẽ không khách khí nữa.

Đát đát đát đát ~】 Đát đát đát đát?

Đúng rồi, trước đó Bạch Long tỷ tỷ đã phiên dịch, đây là ý 'ngươi chết chắc rồi'. 【Ding ~ Thiên Đế đã truyền cho bạn 1 điểm năng lượng, lời nhắn: Tống tiền bối, ngươi biết không, năm tháng này là thứ vô tình nhất.

Nó vừa làm người già đi, lại vừa bắt nạt người tuổi trẻ. 】 "Cái gì?" Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt, chủ đề nhảy quá nhanh, giây trước còn đát đát đát đát uy hiếp tôi, giây sau đột nhiên lại văn thơ lên rồi?

Đang suy nghĩ, một cánh cửa không gian lớn bằng bàn tay mở ra.

Thần Long tiền bối bên cạnh, vị trí bụng bắt đầu đau nhói.

Một ngón tay thon dài thò ra từ cánh cửa không gian, chỉ vào Tống Thư Hàng: “Tuế Nguyệt Quang Âm, Độc Khi Ngã Niên Thiếu!” Cái tên chiêu thức đầy thi vị này, đặc biệt tu chân.

Cái này mới phù hợp với chủ đề ‘tu chân’.

Ngón tay này điểm vào hư không xong, lại rụt trở về, biến mất không thấy tăm hơi.

“Bạch Long tỷ tỷ, đây là ‘Thiên Đế’ sao?” Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi.

“Ừm, là hắn ta.

Nhưng yên tâm, hắn ta chỉ đến để thêm buff, không phải pháp thuật gây sát thương.” Bạch Long tỷ tỷ an ủi.

Nếu là pháp thuật gây sát thương, nàng đã ra tay ngăn chặn rồi.

Ừm, không sai.

Tối nay lại phải ra ngoài uống rượu… Nên tranh thủ update trước.

Tô Thị A Thập Lục vẫn có chút không yên tâm: “Thiên Đế đã thêm buff gì cho Thư Hàng?” “Không nhìn ra.” Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu.

Mặc dù Thiên Đế khi đưa tay điểm một cái, còn đọc tên chiêu thức đầy thi vị… nhưng ai cũng biết, tên chiêu thức mà các tu sĩ hét lớn ra miệng, chín phần mười đều là tùy tiện hét bừa.

Hét lớn tên chiêu thức có chức năng tăng khí thế của mình + giả bộ ra vẻ cao siêu.

Và tiện miệng đọc tên chiêu thức giả, còn có hiệu quả đánh lừa kẻ địch ngây thơ.

Nhỡ có kẻ ngốc nào đó tin thật thì sao?

Vì vậy, trừ những tân thủ mới ra khỏi hang động, khi giao chiến với tu sĩ thì tên chiêu thức mà đối phương hét ra, tốt nhất là đừng tin một dấu chấm phẩy nào.

“Tôi đi hỏi hắn ta đã thêm buff gì.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Nhóm chat ‘Kim Đan mã QR’ của Tống Thư Hàng sau khi mở chức năng vòng bạn bè, có nhiều chuyện trở nên thuận tiện hơn rất nhiều.

Bạch Long tỷ tỷ tiến vào ‘tin nhắn vòng bạn bè của Hà Chỉ Ma Đế’, bình luận bên dưới: “Thiên Đế, xuất hiện đi.

Ngươi đã thêm buff gì cho Tiểu Tống?” Nhưng Thiên Đế không xuất hiện nữa.

“Buff Tử Vong?” Đậu Đậu đoán.

“Xem ra lần này Thư Hàng chết chắc rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng nói, Hà Chỉ Ma Đế và Thiên Đế liên thủ nhắm vào Tống Thư Hàng, căn bản không cho người khác cơ hội sống sót. … … … Lúc này.

Tống Thư Hàng không còn có thể chú ý đến tin nhắn của Hà Chỉ Ma Đế nữa, cậu ấy thực sự bắt đầu bận rộn rồi.

Nguyên thần của cậu ấy có thể ‘nhìn’ thấy bên cạnh mình, hiện ra một hư ảnh cung điện khổng lồ, đó là hư tượng Nam Thu Tự.

Đây chính là buff mà Thiên Đế đã để lại, chỉ có Tống Thư Hàng mới có thể ‘nhìn’ thấy hình thái của buff này.

Chương 2286

Sau khi hư ảnh ‘Nam Thu Tự’ này đè lên người cậu ấy, chính thể Nam Thu Tự trong Thế giới Hạch Tâm của cậu ấy, thế mà lại bắt đầu cộng hưởng.

Giống như Công Đức Xà Mỹ Nhân thi triển kỹ năng ‘Chiếu Ảnh Điện Công Đức’, trực tiếp sẽ dẫn dắt sức mạnh của điện Công Đức trong Thế giới Hạch Tâm.

Bản thể Nam Thu Tự, khi cộng hưởng, đã mở ‘hộp thời gian nhỏ’ bên trong nó.

Sức mạnh của thời gian, xuyên qua cơ thể mà ra.

Trong nút hư không… năng lượng Hà Chỉ Ma Đế cưỡng ép quán xuống, một phân thành hai!

Phần lớn năng lượng tiếp tục cưỡng ép quán vào Tống Thư Hàng, còn một phần nhỏ năng lượng lại trực tiếp bị ‘hư ảnh Nam Thu Tự’ mà Thiên Đế ném xuống hấp thu, chuyển hóa thành năng lượng của buff này.

Năm tháng này là thứ vô tình nhất.

Nó vừa làm người già đi, lại vừa bắt nạt người tuổi trẻ.

Tống Thư Hàng của ngày hôm nay, đã bị năm tháng vô tình ác độc bắt nạt.

Cậu ấy phát hiện, tốc độ ‘thời gian trôi chảy’ trên người mình trở nên bất thường.

Là hiệu ứng ‘gia tốc thời gian’.

Nhưng gia tốc chỉ có cơ thể của cậu ấy, ý thức của cậu ấy lại không bị gia tốc.

Điều này vô cùng đáng sợ.

Nếu cứ như vậy, vạn nhất cơ thể xảy ra vấn đề gì, ý thức của cậu ấy không kiểm soát kịp, e rằng sẽ 'lật xe'.

"Trình Lâm tỷ tỷ giúp tôi." Tống Thư Hàng hô hoán trong lòng.

"Không lớn không nhỏ gì, ta hiện tại là thao tác từ xa, độ trễ càng lớn.

Ngươi tự mình cắn răng chịu đựng đi." Lần này, Trình Lâm tiên tử trực tiếp thông qua 'Linh Quỷ' của Tống Thư Hàng phát ra tiếng.

Độ trễ quá lớn, không thể không thay đổi phương thức giao lưu.

"Long Châu, Long Châu của Bạch tiền bối two." Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, bắt đầu dẫn một phần năng lượng đến Long Châu của Bạch tiền bối two trong cổ họng, lần nữa phân chia. … … … Thời gian bên ngoài, từng chút từng chút trôi qua.

Và trong hư ảnh 'Nam Thu Tự', thời gian của Tống Thư Hàng lại trôi qua từng đợt lớn.

Tống Thư Hàng không thể ước tính cơ thể mình đã được gia tốc đến mức nào, cái buff mà Thiên Đế thêm vào này dường như không có giới hạn, vẫn luôn gia tốc, không ngừng gia tốc.

Cứ tiếp tục gia tốc như vậy, nhất định sẽ 'xe nát người vong'.

Mà nói, Bạch tiền bối chắc sẽ rất thích cái cảm giác 'gia tốc' này chứ?

Cái buff này nếu thêm vào người Bạch tiền bối thì tốt rồi.

"A a a, sắp lật xe rồi, sắp lật xe rồi." Tống Thư Hàng trong lòng vô cùng sốt ruột.

Tốc độ vận chuyển «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» của cậu ấy, đã điên cuồng rồi.

Nếu nói trong trạng thái bình thường, tốc độ của «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công» của cậu ấy là 60 km/h, thì hiện tại tốc độ đã đạt đến hơn 600 km/h!

Hơn nữa tốc độ này còn đang phi mã, đạt đến giới hạn mà Tống Thư Hàng tự mình có thể kiểm soát.

Không những thế, ngay cả năng lượng Ma Đế được ‘quán nhập’ vào cơ thể Tống Thư Hàng, cũng bị ảnh hưởng bởi sức mạnh quang âm của hư ảnh ‘Nam Thu Tự’, đẩy nhanh tốc độ quán thể, bắt kịp nhịp điệu.

Cứ như vậy không được, ý thức chắc chắn sẽ không theo kịp.

Đến lúc đó, sẽ thật sự bạo thể mà chết.

“Nếu không thể kiểm soát được… ” Tống Thư Hàng cắn răng một cái.

Vậy thì hãy thuận theo bản năng đi.

Kim Đan Phì Kình có thể gánh vác áp lực cho Bản Mệnh Đan Điền của cậu ấy.

Bảy Tiểu Đan Điền còn lại, đang ở trạng thái Kết Anh Thai, chúng bất lực, không thể gánh vác áp lực cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hoàn toàn buông lỏng bản thân.

Cậu ấy chuyên tâm bắt đầu tăng cường trạng thái của mình.

Nếu nhất định phải đâm xe, vậy thì hãy biến mình trở nên chắc chắn hơn, kiên cố hơn.

Trên đỉnh đầu cậu ấy, có 88 hư ảnh Thánh Viên hiện ra.

Mỗi Thánh Viên dưới Nho phục đều có hình xăm chân long lấp lánh!

Số lượng Thánh Viên, từ 66 đột nhiên tăng vọt lên 88.

Hơn nữa, số lượng này vẫn đang từ từ tăng lên.

Tám mươi tám Thánh Viên hiện thân xong, mở kinh văn Nho gia, bắt đầu niệm tụng.

Nhưng vì bị ảnh hưởng bởi ‘thời gian trôi chảy’, âm thanh niệm tụng kinh văn của chúng, bị gia tốc thành một trận tiếng ‘ong ong ong ~’, căn bản không thể nghe rõ chúng đang niệm từ gì.

Đầu của cậu ấy, hóa thành màu kim loại đen kịt.

Ba Thánh Ấn lơ lửng trên đỉnh đầu, gia trì cơ thể cậu ấy.

Ong ~~ Khi Tống Thư Hàng cường hóa đầu lâu của mình đến cực hạn, trong đầu cậu ấy đột nhiên vang lên một trận ù tai.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu ấy cảm giác ý thức của mình thăng hoa lên.

Cậu ấy dường như đã nhảy ra khỏi một ‘dòng sông’, ‘nhìn’ thấy rất nhiều nhánh của dòng sông đó.

Nhưng ở xa của dòng sông, bao phủ bởi một mảng lớn sương mù, khiến cậu ấy không thể nhìn rõ chi tiết các nhánh. 【Đây là tình huống gì? 】【Là do bị ảnh hưởng bởi thời gian của Thiên Đế? 】【Nếu là hiệu ứng thời gian, đây không phải là đang dự kiến tương lai sao? 】 Tống Thư Hàng trong đầu hiện lên nhiều ý niệm.

Số lượng nhánh sông, vô cùng phức tạp.

Không có hướng dẫn, không có biển báo, căn bản không thể lựa chọn.

Ba ~ Thời gian cá nhảy khỏi mặt nước, rất ngắn ngủi.

Trạng thái này của Tống Thư Hàng, cũng chỉ kéo dài trong chớp mắt, liền rơi trở lại vào ‘dòng sông’. … … … Ý thức Tống Thư Hàng quay về nhục thân.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu ấy kinh hoàng phát hiện, cơ thể mình đã xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Trong bảy Tiểu Đan Điền.

Mỗi viên ‘ngụy Long Châu’ được nước Linh Hồ bao bọc, đều bắt đầu sinh trưởng.

Trong mơ hồ, có thể nhìn thấy chúng kết hợp sức mạnh của nước Linh Hồ, Hồ Phách, Luân Mệnh, hóa thành hình dáng sơ khai của một hài nhi.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Trọng điểm là, Tống Thư Hàng nhạy bén phát hiện, trên bụng của mỗi ‘hài nhi’, đều mọc ra một thứ giống như cái đuôi nhỏ. 【Vị trí này, hình dạng này…】 Bụng, rốn?

Rốn, dây rốn?

Dây, dây gì?

Đây thật sự là dây rốn a!

Là thế giới này điên rồi, hay tôi điên rồi?

“Thời gian tu luyện của tôi ngắn, ngài đừng gạt tôi.

Nguyên Anh là thứ này, có dây rốn sao?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Ra ngoài rồi, tối nay không có update nữa, đừng bận tâm… trong không say không về!

Liệu có phải dây rốn mọc sai vị trí, mọc đến tận rốn của cậu rồi

không?

Tống Thư Hàng lại lần nữa cẩn thận quan sát bảy tiểu Nguyên Anh phôi thai này.

Không sai.

Đúng là dây rốn.

Bảy sợi dây rốn này nối liền với Linh Hồ, toàn bộ Linh Hồ trong tiểu đan điền đều trở thành đài thai của chúng.

Nhưng bảy tiểu Nguyên Anh phôi thai này, không trực tiếp lấy năng lượng từ 'Linh Hồ', mà lấy Linh Hồ làm bước đệm, chuyển sang hấp thụ năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế, chuyển hóa thành dưỡng chất cho sự phát triển của bản thân.

Nói cách khác, dưỡng chất cần thiết cho bảy Nguyên Anh này thành hình và phát triển, đều đến từ Hà Chỉ Ma Đế. ...Vậy, Hà Chỉ Ma Đế mới là mẹ của bảy Nguyên Anh này?

"Phi phi phi, không thể so sánh như vậy được." Tống Thư Hàng liên tục lắc đầu.

Tác dụng lớn nhất của Hà Chỉ Ma Đế, cùng lắm cũng chỉ là 'đất', cung cấp dưỡng chất cần thiết cho hạt giống phát triển.

Nghĩ vậy trong lòng cậu thoải mái hơn nhiều.

Năng lượng cần thiết cho bảy Nguyên Anh phát triển, cực kỳ khổng lồ.

Con số 'năm mươi năm' mà Thần Long tiền bối dự kiến là một con số khá chuẩn.

Trong tình huống bình thường, dù Tống Thư Hàng có bật hết các loại "hack" phụ trợ tu luyện, thì muốn bảy Nguyên Anh này phát triển e rằng cũng phải mất mấy chục năm khổ luyện.

Dù sao, đây cũng là giai đoạn ‘mài dũa’ trong quá trình tu luyện, mà ‘mài’ chính là thời gian.

Nhưng Thần Long tiền bối tuyệt đối không ngờ tới, là Tát Tát Tát Tát Thiên Đế lại đột nhiên xuất hiện, ban cho Tống Thư Hàng một ‘buff thời gian’.

Cộng thêm bên ngoài Hà Chỉ Ma Đế truyền tống ác độc năng lượng ‘cấp Kiếp Tiên Cửu Phẩm’ đến điểm nút hư không, không ngừng rót xuống muốn làm nổ tung Tống Thư Hàng.

Công kích của hai đại lão vô cùng ăn ý, bộ kỹ năng kết hợp này tung ra, cho dù là Bát Phẩm Huyền Thánh cũng chỉ có đường chết.

Nếu không phải trong cơ thể Tống Thư Hàng có ‘Trình Lâm Tiên Tử + Linh Quỷ’ và ‘Long Châu số 2 của Bạch tiền bối’, âm thầm giúp cậu dẫn dắt năng lượng, thì Tống Thư Hàng hôm nay đã nổ tung từ sớm rồi.

Chương 2287

Hiện tại, giữa hai bên đã hình thành một sự cân bằng vi diệu, sự cân bằng này đã tạo cho Tống Thư Hàng không gian để thao tác.

Dưới sự cân bằng này, bảy Nguyên Anh của cậu bắt đầu lớn mạnh!

Hơn nữa, sự phát triển này là một phương pháp trưởng thành rất vương đạo, rất chính thống, dưới ảnh hưởng của 'Thời Gian Chi Đạo', sự trưởng thành này tuyệt đối không pha loãng, hoàn toàn khác với phương pháp trưởng thành bằng hormone kích thích!

Với tư cách là một đại đạo cấp VIP trong Trường Sinh Chi Đạo, Thời Gian Chi Đạo thâm sâu khó lường, diệu dụng vô cùng.

Nắm giữ Thời Gian Chi Đạo, ngươi có thể hưởng thụ những thú vui mà người bình thường không thể có.

"Nếu cứ thế này, mấy Nguyên Anh phôi thai của mình liệu có trực tiếp phát triển thành Nguyên Anh không?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu chúng trực tiếp phát triển thành 'Nguyên Anh', vậy mình có Độ kiếp tấn cấp không?

Hay là phải đợi Kim Đan Cá Voi trong bản mệnh đan điền cũng kết ra Nguyên Anh, rồi mới Độ Kiếp Thất Phẩm Tôn Giả?

"Dù có Độ kiếp hay không, lần này nhất định phải khiêm tốn." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tổ đội Độ kiếp nhất thời sảng khoái, nhưng thân tử đạo tiêu thì ra tro.

Chết không đáng sợ, đáng sợ là khi chết còn liên lụy đến những người mình quý trọng.

Tinh thần thể của Tống Thư Hàng nhẹ nhàng chạm vào cơ ngực trái của mình.

Không hiểu sao, cứ mỗi lần nghĩ đến ‘tổ đội Độ kiếp’, trong lòng cậu lại dâng lên một cảm giác bi ai khó tả.

Điều này khiến cậu vô thức kháng cự ‘tổ đội Độ kiếp’.

Vì vậy lần này, tuyệt đối không thể để những người cậu quý trọng bị cuốn vào Thiên kiếp nữa.

Đàn ông luôn sẽ rút kinh nghiệm từ đủ loại trải nghiệm. ...Sau đó, lại lén lút trưởng thành trong lúc không hay biết. *** **Ngoài giới.** Thần Long cố gắng dùng hai móng trước tạo dáng ‘khoanh tay’, nhưng vì móng quá ngắn, hai móng chỉ có thể miễn cưỡng móc vào nhau.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến khí chất của Thần Long.

Nó dùng một giọng trầm thấp, uy nghiêm nói: “Xem ra là buff tăng tốc thời gian?” “Ừm, hơn nữa hẳn là công hiệu tăng tốc thời gian chỉ tác dụng lên một cá thể.” Tô Thị A Thập Lục dùng giọng điệu dịu dàng, trưởng thành nói.

Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh thì dùng giọng lo lắng nói: “Thư Hàng sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Khí tức trên người cậu ấy thay đổi quá nhanh.” “Ngươi không cần lo lắng, đây chỉ là vì tốc độ trôi chảy của thời gian càng lúc càng nhanh.

Vì vậy, thực lực của Tống Thư Hàng hiện tại cũng đang tăng lên nhanh chóng.

Cậu ấy bây giờ, tương đương với đang ở trạng thái bế quan.

Thời gian chúng ta nói một câu, đối với nhục thân của cậu ấy mà nói, có lẽ đã là mấy tiếng đồng hồ, thậm chí là thời gian bế quan dài hơn.

Cộng thêm bên ngoài lại có năng lượng của Hà Chỉ đạo hữu rót vào cơ thể, cảnh giới tăng vọt rất bình thường.” Tô Thị A Thập Lục khoanh tay, nhẹ nhàng nhướng ngực một chút, dịu dàng lại điềm tĩnh đáp.

“Nếu cứ thế này, Thư Hàng có trực tiếp tấn cấp luôn không?” Trong giọng Bạch Long tỷ tỷ vẫn khó che giấu sự lo lắng.

Thần Long: “……” Nó cảm thấy mình bị vả mặt một cách kín đáo.

“Thần Long tiền bối, Nguyên Anh phôi thai của Tống tiền bối bắt đầu trưởng thành rồi.” Vũ Nhu Tử da đen nói với Thần Long tiền bối.

Thần Long tiền bối thở dài: “À, đúng vậy, ta thấy rồi, Vũ Nhu Tử.” Muốn giữ thể diện, nên đừng nói nữa, Vũ Nhu Tử tiên tử.

“Nếu tấn cấp, hẳn là vẫn còn thiếu một chút.” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh suy đoán: “Thứ nhất, Tống Thư Hàng lần tấn cấp này dựa vào năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế rót vào, căn cơ không vững, sẽ để lại ẩn họa.

Thứ hai, đừng quên cậu ấy bây giờ chỉ còn cái đầu, không có thân thể hoàn chỉnh.

Cậu ấy hẳn sẽ kẹt lại ở khâu cuối cùng của Lục Phẩm tấn Bảy Phẩm.” Bạch Long tỷ tỷ thở phào nhẹ nhõm nói: “Vậy thì tốt rồi, như vậy Thư Hàng có thể có chút thời gian chuẩn bị, không cần vội vã đối phó Thiên kiếp.” “Thay vì lo lắng cho Thư Hàng, chi bằng lo cho bản thân ngươi trước đi.” Tô Thị A Thập Lục lại nhướng ngực một chút, nói với Bạch Long tỷ tỷ: “Tống Thư Hàng lần này tu luyện «Viên Long Nguyên Anh Diệu Pháp», xét đến cùng vẫn là một môn công pháp ‘Long Hổ Giao Hối’.

Long Châu của ngươi đã cho cậu ấy mượn, khi Long Châu của ngươi trở về, ngươi cũng sẽ nhận được phản hồi từ Tống Thư Hàng.

Đến lúc đó, cảnh giới của ngươi cũng sẽ gần đạt đến cực hạn." "Không thể tiếp tục áp chế sao?" Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

"Không áp nữa, thời cơ cũng đã đến lúc rồi." Tô Thị A Thập Lục lên tiếng. ...

Tống Thư Hàng bây giờ đã không còn khái niệm về thời gian.

Cậu đắm chìm vào sự mỹ diệu của 'bế quan', không thể tự thoát ra.

Lần này nguyên thần của cậu không chạy lung tung, cũng không làm hai việc cùng lúc, mà là thật sự nghiêm túc bế quan tu luyện, bồi dưỡng bảy tiểu Nguyên Anh trong cơ thể, lại còn phân chia linh lực khổng lồ của Hà Chỉ Ma Đế cho 'Linh Quỷ' và 'Long Châu số 2 của Bạch tiền bối'.

Tu luyện khiến người ta vui vẻ.

Không biết đã qua bao lâu, năng lượng rót vào cơ thể từ Hà Chỉ Ma Đế càng lúc càng nhỏ, kình đạo càng lúc càng yếu.

Trùng hợp là, hiệu quả 'buff thời gian' của Thiên Đế cũng bắt đầu suy yếu.

Mà bảy tiểu Nguyên Anh trong cơ thể Tống Thư Hàng dường như cũng đã trưởng thành đến một giai đoạn then chốt, không tiếp tục phát triển nữa, mà đang chờ đợi thời cơ để bước ra bước cuối cùng.

"Là thân thể!" Tống Thư Hàng trong lòng chợt hiểu ra.

Thân thể của cậu vẫn chưa tái sinh, vô hình chung trở thành một 'hạn chế'.

Chỉ khi thân thể mọc lại, bảy tiểu Nguyên Anh này mới có thể thật sự hoàn thiện.

“Đã đến lúc kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu từ từ mở mắt.

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt.

Khoảnh khắc này, trên người cậu toát ra một loại khí chất của năm tháng.

Cành cây thân gỗ mọc um tùm không ngừng, dưới ảnh hưởng của Thời Gian Đại Đạo, cậu hôm nay cũng đang nỗ lực cống hiến cho công cuộc xanh hóa, hít vào carbon dioxide, thở ra oxy và Linh khí.

Chúng ta, những tu sĩ, phải có tinh thần cống hiến cho thế giới như đại thụ.

Cam chịu gian khổ, có khó khăn ta gánh vác, ăn đất, hít carbon dioxide, kết trái ngọt, thở ra Linh khí và oxy thơm mát.

Để thế giới này tốt đẹp hơn, thậm chí cành của ta cũng có thể bị chặt đi, không oán không hối.

Tống Thư Hàng vừa động thân, liền truyền đến âm thanh gió thổi qua rừng cây.

Cái đầu vùi trong cành cây, cứ như hòa mình vào thiên nhiên vậy. ...Cùng với sự lay động của cơ thể cậu, pháp thuật thời gian mà Thiên Đế giáng xuống cậu cũng vừa hay tiêu tán. ‘Công lực’ của Hà Chỉ Ma Đế tuy vẫn đang mạnh mẽ rót vào cơ thể, nhưng đã không còn gây được sóng gió gì nữa.

Cường độ năng lượng còn lại chỉ có thể coi là món tráng miệng sau bữa ăn, thậm chí Tống Thư Hàng chỉ cần liên tục thi triển «Dư Đao Thuật» 100 lần liên tiếp là có thể tiêu hao hết số năng lượng đó.

Âm mưu độc ác của Hà Chỉ Ma Đế đã hoàn toàn thất bại.

Nếu không phải để giữ khiêm tốn, Tống Thư Hàng bây giờ đã muốn nhảy tưng tưng dưới ‘tin nhắn vòng bạn bè’ của Hà Chỉ Ma Đế rồi.

“Khiêm tốn, khiêm tốn.

Chuyện này, mình cứ ghi vào sổ nhỏ đã, đợi mình Thất Phẩm tấn thăng Bát Phẩm, khi chân chính Nhân Tiền Hiển Thánh, sẽ lôi ra đâm Hà Chỉ Ma Đế một nhát vào tim.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ đâm vào tim trên ‘tin nhắn vòng bạn bè’, cảm giác thành tựu chỉ giới hạn trong một nhóm người trong danh sách bạn bè của mình, hơn nữa phần lớn trong số đó đều là người quen, độ thỏa mãn không đủ.

Cho nên, phải nhịn đã.

Đợi đến khi Nhân Tiền Hiển Thánh ở Chư Thiên Vạn Giới, khi giảng pháp, sẽ cảm ơn Hà Chỉ Ma Đế đã ban thưởng ‘một phần năng lượng cấp Kiếp Tiên đỉnh phong’, đến lúc đó cho dù Hà Chỉ Ma Đế là sắt thép đúc, cũng phải bị đâm thành khuôn kim loại lỗ chỗ!

“Đôi khi, chờ đợi nhất thời là để thu hoạch được quả ngọt hơn.” Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói.

Thời gian này cậu vẫn đợi được. ...

“Mệt rồi.” Lúc này, bên tai truyền đến tiếng của Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Ta mệt rồi.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, liền thấy Tiên tử Xà Mỹ Nhân với vẻ mặt mệt mỏi, cơ thể công đức vàng óng ban đầu cũng ảm đạm không chút ánh sáng, trông như sắp sụp đổ bất cứ lúc nào.

“Người vất vả rồi, tiên tử.” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Trong sự kiện lần này, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử, từ đầu đến cuối đều thay cậu dựng một tấm lưới lọc, lọc năng lượng mà Hà Chỉ Ma Đế truyền đến.

Nếu không có họ, 'cân bằng' trong cơ thể Tống Thư Hàng đã không thể hình thành.

"Ừm." Lần này, Xà Mỹ Nhân thật sự đã mệt, ngay cả sức để nháy mắt cũng không có.

Tạo Hóa Tiên Tử trong cơ thể thì càng không có sức để 'đáp lại một tiếng', trực tiếp đi vào trạng thái nghỉ ngơi.

Nhẹ nhàng đáp lại một tiếng, Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay nắm lấy 'Song Đao Ô Tặc Bạo Quân' đang lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sau đó.

Nàng tay trái một đao, tay phải một đao, dùng sức đâm thẳng vào cổ họng và tim mình.

Hai đao sắc bén vô song, trực tiếp đâm xuyên Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Tống Thư Hàng há hốc mồm trợn mắt: "!!!" "A a a ~a ~" Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra bốn tiếng kêu thảm thiết, cơ thể nàng ầm ầm đổ xuống. ...Lần này thì không phải giả chết.

Thân thể nàng trực tiếp vỡ tan, hóa thành ánh sáng công đức, tiêu tán.

Ngay sau đó, ánh sáng công đức trên người Tống Thư Hàng bắt đầu ngưng tụ trở lại.

Ước chừng mười mấy phút sau, một Công Đức Xà Mỹ Nhân hoàn toàn mới, tràn đầy sức sống, sẽ xuất hiện.

Tống Thư Hàng: "……" Không có thứ gì mà chết một lần không giải quyết được sao?

Nhưng Xà Mỹ Nhân vừa chết, bầu không khí liền trở nên rất kỳ quái.

“Khụ, Nặc Ngôn và Đẳng Đãi tiên tử quá mệt rồi, nên phải khởi động lại.

Lát nữa sẽ hồi phục thôi.” Tống Thư Hàng nói với mọi người.

Thần Long: “……” “Để mọi người lo lắng rồi.” Tống Thư Hàng nói xong, ánh mắt dừng lại trên người A Thập Lục nhỏ nhắn.

A Thập Lục khoanh tay, đáp lại bằng một nụ cười dịu dàng, hào phóng.

Hôm nay Thập Lục cười thật có ‘hương vị’.

Nụ cười đầy hoài niệm này, không khỏi gợi lại cảnh Tống Thư Hàng truyền ‘tình yêu’ vào ‘Ngụy Long Châu’ cho Tô Thị A Thập Lục.

Chương 2288

Cậu nhớ lại cảnh tượng trong đó, A Thập Lục ngồi cạnh đặc biệt trêu chọc Tô Thị A Thập Lục.

Đúng vậy, chính là hương vị đó.

Tô Thị A Thập Lục đang khoanh tay lúc này, cười hệt như A Thập Lục ngồi cạnh, vừa dịu dàng lại vừa quyến rũ.

“Thập Lục.” Tống Thư Hàng vui vẻ vẫy tay về phía nàng, nói: “Trêu mình không?” Cậu đột nhiên muốn xem, A Thập Lục trong hiện thực khi trêu chọc người khác sẽ như thế nào?

Nhớ rằng trong ‘cảnh tượng Ngụy Long Châu’ đó, A Thập Lục ngồi cạnh đã nói rằng A Thập Lục trong hiện thực quá ngại ngùng, không biết cách trêu chọc người khác.

Tống Thư Hàng không phục.

A Thập Lục trước đây còn biết làm người ta đau đầu cơ mà. ...Mặc dù lúc đó nàng đang ngồi.

Hơn nữa, ngại ngùng cũng có cách trêu chọc ngại ngùng riêng.

Thần Long: “……” Nó liếc nhìn mặt dày như kim loại của Tống Thư Hàng, quả không hổ là mặt sắt thép, loại lời lẽ vô liêm sỉ như vậy cũng có thể thản nhiên nói ra.

Ngươi không biết xấu hổ, nhưng người ta là cô nương, còn cần mặt mũi nữa chứ?

“Khụ khụ!” Tống Thư Hàng dường như cũng nhận ra lời mình có vấn đề, giữa thanh thiên bạch nhật, quang minh chính đại, cậu lại bảo một cô nương trêu chọc mình, chẳng phải có vấn đề sao.

“Hay là, để mình trêu cậu một cái nhé?” Thế là, Tống Thư Hàng cố gắng chữa cháy.

Mặt dày như thép, không sợ mất mặt.

Móng rồng nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ vươn dài, che mắt.

Tô Thị A Thập Lục lại lén lút nhướng ngực một chút, chớp chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Thập Lục, hôm nay cậu cười có hương vị đặc biệt.” Tống Thư Hàng đứng dậy, đi đến bên cạnh A Thập Lục: “Giúp mình cắt tỉa cành cây trước đã.” Tô Thị A Thập Lục cúi đầu rút đoản đao bên hông ra.

Lợi dụng lúc nàng cúi đầu, Tống Thư Hàng đưa tay ra, nhẹ nhàng nâng cằm nàng lên.

Trong đầu cậu hồi tưởng lại ánh mắt của Tô Thị A Thập Lục ngồi cạnh khi trêu chọc cậu trong ‘cảnh tượng Ngụy Long Châu’.

Sau đó cậu dùng ánh mắt tương tự, cúi đầu nhìn sâu vào Tô Thị A Thập Lục.

Cành cây rất um tùm.

Hơn nữa cũng có thể che khuất tầm nhìn của mọi người.

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào đôi môi của Tô Thị A Thập Lục.

Cậu không tự chủ được so sánh đôi môi của A Thập Lục với ‘Tiểu Thập Lục’ đã hôn trộm trong cảnh tượng Ngụy Long Châu.

“Khụ.” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục từ trong lùm cây khẽ ho một tiếng nói: “Dừng lại, dừng lại một chút.

Đừng trêu nữa, ta là Bạch Long.” Tống Thư Hàng: “……” “Thật ra mà nói, cái dáng vẻ cành lá um tùm của ngươi khi trêu chọc người khác, ta thật sự có chút không chịu nổi, cứ cảm giác bất cứ lúc nào cũng có thể bật cười thành tiếng.

Nhưng cười ra lại sợ làm tổn thương lòng tự tôn của ngươi, nên nhịn rất vất vả.” Tô Thị A Thập Lục khẽ vỗ Tống Thư Hàng, chỉ vào Bạch Long bên cạnh: “Kia mới là A Thập Lục.” Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt: “???” “Mặt nạ ‘Ngân Quái Thiên Tôn’ mà Bạch tiền bối đào được lần trước.” Bạch Long che mắt, lên tiếng giải thích.

Nhân sinh trăm vị, một khuôn mặt một cuộc đời, một cuộc đời một hưởng thụ.

Đeo mặt nạ vào, trải nghiệm cuộc đời khác.

Hệ dịch dung thuật quái vật kim loại, thật sự là một loại hack tà đạo lớn. [Đing~ có muốn đưa ‘tri âm’ Đồng Quái Tiên Sư của bạn vào danh sách đen không?

Có/Không?] Tống Thư Hàng nghiến răng, ngón tay mạnh mẽ nhấn xuống.

Nhấn vào... [Không] bên trên.

Tống Thư Hàng cậu không phải là người sẽ giận cá chém thớt.

Người chế tác mặt nạ là Ngân Quái Thiên Tôn, chứ không phải Đồng Quái tiền bối.

Vậy, làm sao cậu có thể đưa ‘tri âm’ Đồng Quái tiền bối của mình vào danh sách đen?

Nhẫn tâm đẩy người ta vào hố lửa sao?

VIP, ồ không phải, là danh sách đen, vào dễ, ra khó.

Cho nên việc thêm Đồng Quái tiền bối vào danh sách đen, cậu không thể làm được.

Cùng lắm sau này có cơ hội gặp ‘Ngân Quái Thiên Tôn’... thì lại thêm hắn vào danh sách đen.

Oan có đầu, nợ có chủ.

Vô cớ giận lây người vô tội chỉ là biểu hiện của kẻ thất bại.

Cho nên, Đồng Quái tiền bối cứ ở trong danh sách bạn bè là được!

...

Sau khi nghiến răng chọn xong, Tống Thư Hàng thở dài thật sâu, nhìn Bạch Long tỷ tỷ với dáng vẻ A Thập Lục trước mặt.

Lại lần nữa, cậu nhấn mạnh rằng hệ dịch dung thuật quái vật kim loại quả thực là một loại hack tà đạo lớn.

Rõ ràng chỉ là đeo mặt nạ dịch dung, lại có thể trực tiếp thay đổi cả hình thể?

Thật quá phi khoa học.

“Bạch Long tỷ tỷ, em đây khó khăn lắm mới lấy hết dũng khí đó.” Tống Thư Hàng thở dài nói, những cành lá um tùm hơi che đi sự xấu hổ của cậu lúc này.

Trêu chọc người khác giữa chốn đông người, cậu cả đời này cũng là lần đầu.

Lần này chủ yếu là vì cậu ban đầu lỡ lời, câu ‘Thập Lục, trêu mình không?’ đã thốt ra, sau đó cậu đành mặt dày tiếp tục kịch bản, trực tiếp mạnh mẽ trêu chọc A Thập Lục.

Muốn tái hiện cảnh tượng này, thiên thời, địa lợi, nhân hòa thiếu một không được.

Lần tới muốn có cơ hội như vậy, không biết phải đợi đến bao giờ.

Nhưng người tính không bằng trời tính.

Ai ngờ Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ lại đổi hình dạng cho nhau.

"Hay là, ta giữ im lặng, ngươi cứ tiếp tục trêu của ngươi?" Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói.

Dáng vẻ dịu dàng của nàng, cứ như đang nhìn một đứa trẻ ngốc vậy.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, sau đó cứng rắn chuyển chủ đề: "Bạch Long tỷ tỷ tại sao lại đổi hình dạng với A Thập Lục?" Chủ đề chuyển hơi gượng ép, nhưng có thể xua đi sự xấu hổ.

"Tống tiền bối, đại khái, có lẽ là do ta." Vũ Nhu Tử da đen bên cạnh yếu ớt giơ tay nói: "Vừa nãy lúc Tống tiền bối sắp kết thúc tu luyện, ta đã nghiên cứu một chút về mặt nạ 'Ngân Quái Thiên Tôn' mà Bạch tiền bối tặng ta." Khi Tống Thư Hàng sắp kết thúc tu luyện, trạng thái dần ổn định.

Thế là mọi người cũng không còn lo lắng cho cậu nữa, ai làm việc nấy.

Vũ Nhu Tử da đen liền nhớ đến mặt nạ 'Ngân Quái Thiên Tôn', muốn xem công năng của nó.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn Vũ Nhu Tử da đen: "Nếu ngươi nghiên cứu 'mặt nạ', tại sao cuối cùng lại biến thành A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ thay đổi hình dạng?" Một đầu bếp khổ luyện tài nghệ nấu ăn, cuối cùng tại sao lại trở thành một đại quốc họa đại sư?

Khi bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm, Vũ Nhu Tử da đen ngại ngùng cúi đầu, yếu ớt nói: "Vì ta phát hiện mình là Tâm Ma, không cần mặt nạ này cũng có thể biến hóa vạn thiên, cảm thấy mình căn bản không dùng đến mặt nạ này.

Cho nên, ta đã bảo Bạch Long tỷ tỷ thử một chút công năng của mặt nạ này." Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh nhẹ nhàng giải thích: "Còn ta, vì hiện tại người phàm mà ta quen thuộc nhất là A Thập Lục, nên ta đã chọn dùng ‘mặt nạ dịch dung’ hóa thành dáng vẻ A Thập Lục.

Mặt nạ + sự hiểu biết của ta về A Thập Lục, có thể mô phỏng ra khoảng năm thành khí chất của nàng.” Nếu không phải bị Tống Thư Hàng mạnh mẽ trêu chọc, cho nàng chút thời gian, nàng thậm chí có thể mô phỏng ra tám thành khí chất của A Thập Lục.

Tống Thư Hàng lại nhìn về phía A Thập Lục trong hình thái Bạch Long.

Vậy Thập Lục tại sao lại biến thành Bạch Long tỷ tỷ?

“Bạch Long tỷ tỷ phát hiện công năng của mặt nạ này vô cùng mạnh mẽ, không chỉ đơn giản là ‘dịch dung’.

Khi nàng dịch dung thành ta, cảm giác quá trình cứ như nàng trước đây lợi dụng thiên phú ‘Hóa Hình Vi Nhân’ của Long tộc vậy.

Cho nên, nàng đã bảo ta thử dịch dung thành dáng vẻ của nàng, xem có thu hoạch gì không.” A Thập Lục lên tiếng giải thích.

Tống Thư Hàng gật đầu, hỏi: “Vậy, có hiệu quả không?” “Ừm, hiệu quả rất tốt.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Khi nàng dịch dung thành ‘Bạch Long tỷ tỷ’, cũng cảm thấy cơ thể mình, phảng phất như hoàn toàn ‘hóa rồng’.

Hiện tại, mỗi vảy rồng, móng rồng, đuôi rồng trên cơ thể nàng đều cảm thấy vô cùng chân thực.

Nàng đã thật sự trải nghiệm, trải qua toàn bộ quá trình từ người biến thành rồng.

Bản thân nàng hiện tại đang ở trạng thái kích hoạt Chân Long huyết mạch, cơ thể ở giai đoạn ‘Long Hóa’.

Lần này sau khi sử dụng mặt nạ ‘Ngân Quái Tiên Sư’, sự lĩnh ngộ của nàng về ‘Long Hóa’ đã tăng cường rất nhiều, thậm chí ‘Chân

Long huyết mạch' trong cơ thể cũng bị kích thích, ở giai đoạn vô cùng hoạt động.

Bị ảnh hưởng bởi điều này, linh lực trong cơ thể A Thập Lục không ngừng tăng lên.

Cộng thêm Bạch Long tỷ tỷ cũng đã giải trừ sự áp chế thực lực đối với nàng, thực lực của nàng đã bước vào giai đoạn tăng vọt.

"Có hiệu quả là tốt rồi." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Chỉ là hơi có chút tiếc nuối.

Bên cạnh, Bạch Long tỷ tỷ đang trong trạng thái A Thập Lục liếc mắt một cái đã nhìn ra suy nghĩ trong lòng cậu, bèn truyền âm nhập mật nói: "Nếu tiếc nuối, thì đi mạnh dạn trêu chọc A Thập Lục thêm một lần nữa đi.

Với cái mặt dày như thép của ngươi, Thiên kiếp còn không đánh thủng được, sợ gì chứ?

Hơn nữa không chỉ ngươi tiếc nuối, ngươi xem vảy rồng của tiểu Thập Lục có đang khẽ lay động không, đó là biểu hiện nội tâm nàng hiện tại cũng rất tiếc nuối đó." Tống Thư Hàng trợn trắng mắt.

A Thập Lục bây giờ là trạng thái của Bạch Long tỷ tỷ đó, làm sao mình ra tay trêu chọc được?

Lúc này, Thần Long tiền bối bên cạnh lên tiếng: "Loại thủ pháp dịch dung này, thật sự đáng nói." Mắt nó đang lấp lánh, thi triển một loại thuật pháp chân thị của Long tộc.

Cộng thêm bản thân nó vốn có 'quyền hạn quan thử luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn', để phòng ngừa có người trà trộn vào trong số người thử luyện, nên trong công năng quyền hạn quan thử luyện vốn có khả năng nhìn thấu ngụy trang, huyễn hóa, dịch dung.

Nhưng bây giờ, Thần Long sử dụng quyền hạn + thuật pháp chân thị, đều không thể nhìn xuyên qua dịch dung của A Thập Lục và Bạch Long.

Cảm giác hai người họ ngay cả ‘chân thân’ cũng đã xảy ra biến hóa.

Thay vì nói là dịch dung, chi bằng nói nó giống với công năng hóa hình thành người của yêu tu Ngũ Phẩm hơn.

Yêu tu sau Ngũ Phẩm, bất kể là hình dạng yêu hay hình dạng người, đều là một phần ‘chân thân’ của họ.

Khi Huyền Thánh giảng pháp, họ đều có thể tự do lựa chọn hiển thánh dưới ‘hình dạng yêu’ hoặc ‘hình dạng người’.

Chương 2289

Thần Long thuật lại tình huống nó nhìn thấy và suy đoán của mình một lần.

Bạch Long tỷ tỷ phụ trách phiên dịch.

“Sau khi dịch dung, cứ như biến thành chân thân?” Tống Thư Hàng véo cằm trầm tư.

Nếu thật sự có công năng dịch dung như ‘yêu tu Ngũ Phẩm’ hóa hình, vậy sau này khi cậu tấn thăng Bát Phẩm, Nhân Tiền Hiển Thánh, có thể dùng cái ‘mặt nạ dịch dung’ này dịch dung thành một hình thái có mị lực cao không?

Nghĩ đến thôi đã thấy kích thích rồi.

Nhưng cậu nhanh chóng lắc đầu, mơ mộng thì vẫn nên làm vào buổi tối thì hơn, không gian Thiên kiếp Huyền Thánh há lại là một tấm mặt nạ dịch dung có thể lừa dối qua được sao?

Hoa~ Lúc này, năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế rót xuống từ điểm nút hư không trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng cuối cùng cũng cạn kiệt.

Khoảnh khắc tiếp theo, sáu viên Long Châu hiện lên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Sáu viên Long Châu xoay quanh cậu một vòng, như đang từ biệt.

Sau đó, chúng trở về vị trí cũ.

Trong hư không.

Đại lão “Cái Gì Cũng Bán” thò đầu qua: “Viên Long Châu mà ta cho ngươi mượn đâu?” “Cái Gì Cũng Bán tiền bối cứ yên tâm, Long Châu không chạy được đâu.” Tống Thư Hàng cười nói.

Hơn nữa viên đó là Long Châu số 2 của Bạch tiền bối, nên không cần lo lắng.

Nói xong, Tống Thư Hàng trước hết vung tay.

Sáu viên Long Châu đang lơ lửng bên cạnh cậu, mỗi viên đều về nhà mình, tìm mẹ mình.

Long Châu của Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Thần Long, con trai thứ hai của Ban Văn Long, cô Cone của thế giới Hắc Long, và viên Thận Long Châu mà Bạch tiền bối cho cậu mượn.

Vì Bạch tiền bối đã đi cày phó bản ẩn, nên viên Thận Long Châu kia do Tống Thư Hàng tạm thời bảo quản.

Long Châu của con trai thứ hai Ban Văn Long và Long Châu của cô Cone, dưới sự dẫn dắt sức mạnh của chủ nhân, phá vỡ cấm chế không gian, độn nhập hư không, biến mất.

Thần Long tiền bối thấy cảnh này, móng vuốt nhỏ run lên.

Nó không biết từ đâu lấy ra một bình đan dược, đổ hai viên vào miệng.

Ngay lúc nó nuốt đan dược, Long Châu của nó cũng quay về, thế là Long Châu và đan dược cùng lúc bị nuốt xuống.

Thần Long: “……” Cảm giác này cứ như đang ăn bánh trôi lớn, không cẩn thận nuốt liền hai cái, đặc biệt khó chịu.

Bạch Long tỷ tỷ bây giờ đang ở dạng A Thập Lục, nàng tay phải khéo léo đón lấy Long Châu, tay trái che miệng, miệng nhỏ khẽ hé, thu hồi Long Châu.

Duyên dáng, đẹp mắt.

Rõ ràng là thân hình nhỏ nhắn của A Thập Lục, nhưng nhất cử nhất động của Bạch Long tỷ tỷ lại toát ra một hương vị trưởng thành.

Cảm giác không hòa hợp mạnh mẽ này, lại mang đến một vẻ đẹp bất ngờ.

Tống Thư Hàng lén đổi vài góc nhìn, đều không thể thấy Bạch Long tỷ tỷ thu hồi Long Châu thế nào, là nuốt xuống?

Hay giấu trong miệng?

Cậu lại quay đầu nhìn về phía A Thập Lục. ...Kết quả bên A Thập Lục đã sớm thu hồi Long Châu rồi, cậu không thấy gì cả.

Sau khi Long Châu được thu hồi, cường độ khí tức trên người Tô Thị A Thập Lục lại tiến thêm một bước, sừng rồng trên đỉnh đầu thỉnh thoảng lại lóe lên tia điện.

Bây giờ nàng đã ở bước cuối cùng của Tứ Phẩm tấn thăng Ngũ Phẩm, Tiên Cốt cần ngưng tụ ở cảnh giới Tứ Phẩm đã sớm được Bạch Long tỷ tỷ hỗ trợ tạo hình, nối liền với Hư Đan.

Thực tế, A Thập Lục đã sớm đạt đến ‘ngưỡng tấn cấp Độ kiếp’.

Tuy nhiên, Bạch Long tỷ tỷ vẫn luôn áp chế sức mạnh của nàng, mục đích là để có ‘Long Văn khác’.

Bạch Long tỷ tỷ có yêu cầu cực cao đối với A Thập Lục, trong phương diện này nàng vô cùng nghiêm khắc.

Giới hạn thấp nhất là Kim Đan tám Long Văn!

Bởi vì nếu chỉ là Kim Đan bảy Long Văn... xác suất muốn bước vào cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’ trong tương lai gần như bằng không.

Còn Kim Đan tám Long Văn thì trong lịch sử cũng có vài tồn tại cấp sách giáo khoa trở thành Trường Sinh Giả.

Ví dụ như Hà Chỉ Ma Đế, người sống trong sách giáo khoa.

“A Thập Lục sắp Độ kiếp sao?” Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi, cậu ngửi thấy trên người Thập Lục một mùi vị đặc trưng trước khi Thiên kiếp đến.

Gần nửa năm nay, cậu và Thiên kiếp đại gia mỗi tháng đều gặp nhau một hai lần.

Nếu cộng thêm việc đứng xem người khác Độ kiếp, số lần gặp Thiên kiếp đại gia còn nhiều hơn, Tống Thư Hàng đã quen thuộc với Thiên kiếp đến mức không thể quen hơn được nữa.

Bệnh lâu thành lương y.

Tương tự, Độ Thiên kiếp nhiều rồi, Độ thường xuyên rồi, Tống Thư Hàng cũng đã trở thành nửa chuyên gia Độ kiếp.

Sở dĩ chỉ tính là nửa chuyên gia, là vì kinh nghiệm Độ kiếp của cậu không có giá trị tham khảo, cũng chỉ có những điều liên quan đến hiệu quả và uy lực của 'Thiên kiếp', cùng với những chiêu trò mới mỗi tháng của đại lão Thiên kiếp, là miễn cưỡng có thể mang ra cho hậu bối tham khảo một chút.

“Ừm, tích lũy của nàng đã gần đủ rồi.

Trải qua bao nhiêu sinh tử, trải qua bao nhiêu ma nạn, hiện tại nàng đã có điều kiện để xung kích Kim Đan chín Long Văn.

Bảo tám, xung chín.” Bạch Long tỷ tỷ gật đầu nói.

“Có hơi nhanh không?” Tống Thư Hàng có chút lo lắng nói.

Mặc dù khi hỏi câu này, cậu cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng cậu thật sự đang lo lắng cho A Thập Lục.

Tính theo thời gian Độ kiếp của tu sĩ bình thường, A Thập Lục lần trước Độ Tứ Phẩm Kiếp cách đây chưa đầy nửa năm.

“Không nhanh đâu.” Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng nói: “Ta từng đưa nàng thử luyện rất lâu trong một Long Giới Bí Cảnh.

Đó là một bí cảnh loại thời gian.

Cho nên việc Thập Lục tấn cấp là nước chảy thành sông, không phải nhổ mạ trợ trưởng, ngươi không cần lo lắng.” Nói cách khác, nửa năm gần đây, thời gian tu luyện thực tế của A Thập Lục đã rất dài rồi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Như vậy cậu đã yên tâm. ...

Đing~ Lúc này, một ngón tay gõ lên đầu Tống Thư Hàng, phát ra tiếng chuông trong trẻo.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, liền thấy vẻ mặt mệt mỏi của tiền bối ‘Cái Gì Cũng Bán’.

“Long Châu đâu?” Cái Gì Cũng Bán tiền bối hỏi, đây là bằng chứng thanh toán của hắn.

“Tiền bối cứ yên tâm.” Tống Thư Hàng há miệng nhổ ra, viên Long Châu số 2 của Bạch tiền bối bị nhổ ra, lơ lửng trong hư không.

Khóe miệng Cái Gì Cũng Bán tiền bối giật giật.

Hắn đưa tay thi pháp, hơi nước giữa trời đất ngưng tụ lại, bao bọc lấy viên Long Châu này, rửa sạch một lượt toàn diện không góc chết.

“Không ngờ tiền bối ngài còn có tính sạch sẽ nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Cái Gì Cũng Bán tiền bối trợn trắng mắt.

“Ta nhổ ra một viên châu từ miệng, ngươi thử dùng tay trực tiếp chạm vào xem?” “Có lý.” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Trước đây Long Châu mà A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ họ nhổ ra, cậu đều trực tiếp dùng tay đỡ lấy mà!

Đại lão Cái Gì Cũng Bán véo viên Long Châu này, cẩn thận đánh giá.

Trước đó ở Tà Liên thế giới, khi tiểu Thái Dương T233 bàn giao hàng, hắn đã không kiểm tra kỹ.

Lần này hắn đặc biệt lưu tâm, khi thu hồi Long Châu từ tay Tống Thư Hàng, hắn đánh giá lên xuống, quan sát tỉ mỉ.

Sợ rằng trên Long Châu xuất hiện vết nứt, ảnh hưởng đến việc hắn thu tiền cuối.

"Ừm, trông không có vấn đề gì." Đại lão Cái Gì Cũng Bán hài lòng gật đầu.

Sau đó hắn lấy ra cái hộp, dùng một miếng vải lụa cẩn thận véo Long Châu, giữ nó nhét vào trong hộp nhỏ.

Nhét một cái.

Không động.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán lại nhét một cái nữa.

Long Châu lơ lửng trong hư không, cứ như bị cố định lại, không hề nhúc nhích.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

"Mình chẳng làm gì cả!" Tống Thư Hàng liên tục xua tay, để chứng tỏ mình trong sạch, cậu lùi lại ba bước.

Cậu vừa lùi, Long Châu cũng lùi theo.

Tống Thư Hàng lùi bao nhiêu khoảng cách, Long Châu cũng lùi bấy nhiêu, luôn giữ khoảng cách một sải tay với cậu.

Tống Thư Hàng: "……" Đại lão Cái Gì Cũng Bán: "……" "Tiền bối, nếu em nói em thật sự không động chạm gì đến viên Long Châu này, ngài có tin không?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

“Ừm, ta tin.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán điềm tĩnh gật đầu.

Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán vẫn rất hiểu cậu mà.

“Vậy, khi nào ngươi có thể trả viên Long Châu này lại cho ta?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán tiếp tục bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: “……” Cậu thử đưa tay véo viên Long Châu này, sau đó đặt nó vào trong hộp của Cái Gì Cũng Bán tiền bối.

Lần này, Long Châu không còn kháng cự nữa.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán không yên tâm, kiểm tra lại một lần nữa rồi đóng hộp, cất viên Long Châu này đi.

“Vĩnh biệt rồi, Bá Tống đạo hữu.” Đại lão tiêu sái vẫy tay, xé toang cấm chế không gian.

“Lần trước tiền bối ngài cũng nói như vậy.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Bước chân của Đại lão Cái Gì Cũng Bán khựng lại, một lát sau, hắn không quay đầu lại độn nhập hư không, biến mất.

Chương 2290

Tống Thư Hàng thật ra rất muốn giữ lại đại lão 'Cái Gì Cũng Bán'.

Bởi vì trực giác mách bảo cậu, tiếp theo rất có khả năng sẽ có chỗ cần dùng đến đại lão 'Cái Gì Cũng Bán'. ...Ví dụ như trạng thái cơ thể của cậu hiện tại, hơi có chút không ổn.

Sau khi pháp thuật thời gian của Thiên Đế kết thúc, và lượng năng lượng 'cấp Kiếp Tiên đỉnh phong' của Hà Chỉ Ma Đế đã rót xong, Tống Thư Hàng luôn cảm thấy cơ thể mình có chút không đúng, nhưng cụ thể thì lại không nói rõ được chỗ nào không đúng.

Vừa nãy cậu chỉ lo trêu chọc Tô Thị A Thập Lục, cả người đều ở trong trạng thái 'căng thẳng, kích thích', sự kích thích về tinh thần đã át đi sự khó chịu của cơ thể.

Và khi việc trêu chọc kết thúc, Long Châu trở về, đại lão Cái Gì Cũng Bán rời đi, trạng thái không tốt của cơ thể Tống Thư Hàng liền bắt đầu phản ứng.

Đầu tiên là tứ chi ảo đau.

Rõ ràng cơ thể từ cổ trở xuống đều đã nổ tung, nhưng hiện tại cơ thể cậu lại truyền đến từng trận cảm giác đau khổ 'lửa cháy thiêu đốt', ngoài ra còn có ảo giác bị Đông Phương Lục Tiên Tử lái xe lu cán đi cán lại.

Cơn ảo đau chân thực đến mức khiến Tống Thư Hàng có cảm giác cơ thể mình đã mọc trở lại.

Tuy nhiên, mức độ đau khổ này đối với Tống Thư Hàng không đáng là gì, cậu đã trải qua nỗi đau còn nhiều hơn số gạo người cùng tuổi ăn.

Loại đau khổ này cậu còn có thể chịu đựng được mười lần!

Nhưng trong cơn ảo đau do lửa cháy thiêu đốt và xe lu cán, cứ khoảng hai mươi giây lại truyền đến một trận ‘đau lưng’, cái này mới là chí mạng nhất.

Cảm giác ‘đau lưng’ này, cứ như có người đang đá mạnh vào eo mình, thắt lưng và đan điền đều sắp bị đá nổ tung vậy, cả về tâm lý lẫn thể chất đều khó mà chịu đựng nổi cơn đau kịch liệt này.

Ngoài ra, trừ ảo đau, Tống Thư Hàng còn cảm thấy khí huyết của mình đang nghịch lưu.

Năng lượng trong cơ thể khi vận chuyển theo «Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», đang vận chuyển tốt lành, đôi khi lại đột nhiên giật một cái, phanh gấp hoặc lùi ngược tại chỗ.

Cảm giác này khiến cậu có một xung động muốn hộc máu.

Nhưng với trạng thái hiện tại của cậu, căn bản không thể hộc máu được, chỉ càng khó chịu hơn.

“Tẩu hỏa nhập ma rồi.” Lúc này, một sợi tóc ngớ ngẩn trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng yếu ớt vểnh lên, lên tiếng.

Đó là tóc ngớ ngẩn của Sở Các Chủ.

Lúc này giọng của nàng tỏ ra vô cùng suy yếu, cứ như sắp đứt hơi. ...Khi Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử dựng ‘lưới lọc’, sợi tóc ngớ ngẩn của Sở Các Chủ này cũng đã cống hiến sức mạnh ít ỏi của mình.

Nhưng vì trong ‘thử luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn’, thế giới hạt nhân bị san phẳng, tóc ngớ ngẩn không thể điều động năng lượng từ bản thể, nên sau khi năng lượng trong tóc ngớ ngẩn cạn kiệt, không được bổ sung, tỏ ra vô cùng suy yếu.

“Là di chứng sau.” Bạch Long tỷ tỷ trong dáng vẻ A Thập Lục, chậm rãi nói.

Nàng bước lên một bước, đưa tay đặt lên người Tống Thư Hàng, sử dụng một loại pháp thuật hệ tinh thần ‘dẫn dắt, an ủi’, làm dịu đi nỗi đau của Tống Thư Hàng lúc này.

Tống Thư Hàng cười khổ hỏi: “Là do đống năng lượng mà Hà Chỉ Ma Đế ‘tặng’ sao?” Cậu bây giờ đã không còn là người mới tu chân ngây thơ nữa.

Cho nên Sở Các Chủ và Bạch Long tỷ tỷ vừa nhắc đến, cậu liền lập tức hiểu ra nguyên nhân.

Khi cậu ngưng tụ Nguyên Anh phôi thai, đã sử dụng một lượng lớn năng lượng của Hà Chỉ Ma Đế.

Vì thời gian khẩn cấp, lô năng lượng được Hà Chỉ Ma Đế truyền tống từ xa này, đều chưa trải qua luyện hóa kỹ càng, đã trực tiếp điều động sử dụng.

Phương thức này, tự nhiên sẽ để lại ẩn họa.

Ảo đau và khí huyết nghịch lưu, vẫn chỉ là khởi đầu của sự bùng phát ẩn họa.

Nếu không sớm giải quyết di chứng này, trạng thái của cậu sẽ trở nên càng thêm tồi tệ.

“Tiền bối, có cách giải quyết không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Thật ra... lúc Tống tiền bối ngươi chuyên tâm tu luyện, Bạch tiền bối và Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã thảo luận về chuyện này rồi.” Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng: “Khi đó Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói, thật ra chỉ cần Tống tiền bối ngươi ‘chết’ một lần, là mọi chuyện sẽ ổn thôi.” “Đừng có nói mấy chuyện đáng sợ như ‘chết’ vậy chứ.” Tống Thư Hàng mệt mỏi nói.

“Ừm, ta cũng nghĩ vậy.

Cho nên lúc đó, ta đã rất nghiêm túc phản đối phương án của Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Vũ Nhu Tử da đen mỉm cười điềm tĩnh.

Nhưng cười mãi, khuôn mặt nhỏ của nàng lại nhăn thành một cục, nói: “Sau đó ta liền bị Xích Tiêu Kiếm tiền bối trách mắng nghiêm khắc, hắn dùng giọng nói trong trẻo đáng yêu nói lớn rằng ta không xứng làm Tâm Ma.” “……” Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Đợi Xích Tiêu Kiếm tiền bối trở về, mình sẽ cho hắn thấy thế nào là ‘Tâm Ma’ chân chính, mình nhất định phải khiến hắn sinh ra một tiểu Tâm Ma.” Bạch Long tỷ tỷ vẫn không ngừng phiên dịch.

Khóe miệng Thần Long bên cạnh giật giật.

“Ngoài việc ‘chết một lần’, còn có phương án nào khác không?” Tống Thư Hàng đầy hy vọng hỏi.

Trong lúc nói chuyện, cậu lại cảm giác vùng đan điền và bụng dưới của mình bị người ta đá mạnh một cước. ...Hơn nữa cảm giác đau khổ này còn đang mạnh lên.

Từ lúc đầu chỉ ở mức độ ‘đá mạnh một cước’, đã tiến hóa thành cường độ ‘nhảy tưng bừng ở vị trí bụng dưới’.

Nếu cứ thế này, cường độ co thắt vùng bụng dưới này tiến hóa thành cấp độ ‘nhảy quảng trường’ và ‘đập mộ đánh địch’ chỉ là chuyện sớm muộn.

“Thư Hàng, ngươi trước hết hãy nói về triệu chứng hiện tại của ngươi, sau đó các tiền bối mới dễ dàng đối chứng hạ dược.” Tô Thị A Thập Lục trong trạng thái Bạch Long bay đến bên cạnh Tống Thư

Hàng, dùng móng vuốt sắc bén nhẹ nhàng giúp Tống Thư Hàng cắt tỉa những cành cây quá um tùm trên người.

"Nói chung, thứ nhất là ảo đau của cơ thể, thứ hai là khí huyết nghịch lưu." Tống Thư Hàng bắt đầu mô tả đơn giản trạng thái của mình một lượt.

Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch hoàn hảo.

Nhưng Thần Long tiền bối vẫn nghe ngây người.

Bởi vì trong mô tả của Tống Thư Hàng, dường như có rất nhiều thuật ngữ chuyên môn.

Ví dụ như cảm giác như bị Đông Phương Lục Tiên Tử cán, còn có thứ gì đó lung tung như 'đập mộ đánh địch'.

Nghe cứ cảm giác như bệnh nặng giai đoạn cuối 'hết cứu' vậy.

"Chỉ có hai loại trạng thái này thôi sao?" Tóc ngớ ngẩn của Sở Các Chủ yếu ớt hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: "Tạm thời chỉ có hai loại phản ứng không tốt lớn này." "Ảo đau tứ chi hẳn là phản ứng 'nhập ma' trong tẩu hỏa nhập ma, thuộc về di chứng tinh thần." Bạch Long tỷ tỷ nói.

"Còn khí huyết nghịch lưu thì là nguyên nhân năng lượng trong cơ thể đang 'tẩu hỏa', nhưng có 'Thánh huyết' của Nho Gia Thánh Nhân trấn áp, nhìn chung loại phản ứng tẩu hỏa này không gây sóng gió lớn được." Sở Các Chủ bổ sung.

Máu của Nho Gia Thánh Nhân, là một thứ tốt.

Nếu không phải có nó trấn áp toàn bộ quá trình, chỉ riêng di chứng 'khí huyết nghịch lưu' thôi cũng có thể hành hạ Tống Thư Hàng đến mức bạo thể.

"Tổng thể mà nói thì tốt hơn chúng ta dự kiến." Bạch Long tỷ tỷ nói: “Còn về phương án giải quyết, vẫn phải dựa vào bế quan.

Ngươi dành thời gian bế quan một trận, luyện hóa kỹ càng tất cả năng lượng thuộc về ‘Hà Chỉ Ma Đế’ trong cơ thể, khiến chúng thật sự trở thành năng lượng của chính ngươi, đóng dấu ấn của ngươi lên đó.

Di chứng khí huyết nghịch lưu sẽ tự nhiên tiêu tán.” “Di chứng về tinh thần thì chỉ có thể dựa vào ý chí mạnh mẽ của chính ngươi để khắc phục.” Sở Các Chủ nói.

“Còn một phương án nữa, chính là khiến cơ thể mình trở nên mạnh mẽ hơn.

Chỉ cần cường độ cơ thể tăng lên, chút khí huyết nghịch lưu cỏn con, hít một hơi là có thể cưỡng chế trấn áp.” Thần Long chậm rãi nói: “Cho nên, vấn đề lại quay về điểm xuất phát.” Tổng cương truyền thừa của «Thánh Viên Long Lực Thần Công» đang triệu hoán thiếu niên Bá Tống.

“Mình hiểu rồi, truyền thừa tổng cương của «Thánh Viên Long Lực Thần Công».

Mình vốn dĩ đã nhắm vào nó, bây giờ... mình càng nóng lòng muốn có được nó.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nói xong, cậu nhìn về phía Thần Long tiền bối: “Tiền bối, thử luyện cuối cùng của Gia Nhĩ Thánh Sơn còn mấy khâu nữa?” Nói sao thì cậu cũng từng là ‘quan thử luyện lâm thời’, lúc này có tin tức nội bộ nào, tiết lộ một chút không?

Cậu muốn một hơi xông thẳng đến ‘khu vực thử luyện truyền thừa’!

Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch không biểu cảm.

“Đúng là còn mấy khâu sàng lọc nữa, hơn nữa độ khó không nhỏ.

Những người thử luyện vừa thông qua chỗ ta, ít nhất sẽ bị sàng lọc đi hơn sáu thành. ...Tuy nhiên đối với ngươi mà nói, mấy khâu đó không có nhiều ý nghĩa.” Thần Long tiền bối chậm rãi đáp.

Mặc dù thời gian nó tiếp xúc với Tống Thư Hàng không dài, nhưng trong khoảng thời gian tiếp xúc này, tam quan của nó đều chịu chấn động cực lớn!

Bảy tiểu đan điền còn ngưng kết bảy Nguyên Anh phôi thai, năng lượng ‘cấp Kiếp Tiên đỉnh phong’ rót vào cơ thể cũng có thể chịu đựng được, ánh sáng công đức lập tức chữa lành tất cả thần trí, vô số ngoại viện trên người.

Chỉ là trong quá trình mượn vài viên Long Châu từ người khác, tiểu hữu Bá Tống trong chốc lát đã tìm được một đám đại lão có năng lực phớt lờ ‘cấm cố không gian Gia Nhĩ Thánh Sơn’, xuyên thủng cả cấm cố không gian thử luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn, truyền tống Long Châu đến từ xa.

Với bộ ‘thần trang’ này, để cậu ta đi cùng những người thử luyện khác xông vào không gian thử luyện tiếp theo, thật quá bắt nạt người khác!

Những người thử luyện khác, áp lực trong lòng sẽ lớn đến mức nào?

Với tư cách là quan thử luyện của ‘địa điểm thử luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn’, vì tương lai của các tu sĩ tiềm lực trong Giới Tu Thú, Thần Long cảm thấy có cần thiết phải sử dụng suất bảo tống của mình, trực tiếp đưa Bá Tống đến điểm cuối, để tránh cậu ta trên đường đâm vào tim gan của những người thử luyện Giới Tu Thú.

Với khả năng đâm vào tim của Bá Tống, cho dù là sắt thép đúc từ siêu hợp kim, cũng phải bị đâm thành rỗ.

Dù sao, mỗi lần thử luyện, nó đều có bốn suất bảo tống đến điểm cuối.

Nhưng từ trước đến nay, những suất này đều thối rữa trong móng vuốt của nó, thậm chí bây giờ những thú tu tham gia thử luyện, cũng không biết Thần Long có suất vé thông hành thẳng đến điểm cuối như vậy.

“Ta trực tiếp đưa ngươi đến cửa truyền thừa tổng cương nhé. ...Còn về việc có thể đẩy cửa lớn ra, tiến vào địa điểm truyền thừa tổng cương được không, thì phải xem duyên phận của chính ngươi.” Thần Long tiền bối chậm rãi nói.

“Kênh nội bộ nhân viên?” Nghe Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch xong, mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Đây chính là lợi ích của việc làm ‘nhân viên tạm thời’ mà.

Thần Long tiền bối trợn trắng mắt.

“Thử thách, là suất bảo tống ta cho ngươi đó.” Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, nó lười giải thích.

Bởi vì nếu phải giải thích suất bảo tống, có lẽ còn phải giải thích tại sao mình lại cho Tống Thư Hàng ‘suất bảo tống’.

Vạn nhất giải thích không tốt, khiến Bá Tống Huyền Thánh hiểu lầm giữa nó và cậu ấy có tình cảm, lại được đà lấn tới... vậy nếu nó phải giải thích nữa, chẳng phải phiền phức chồng chất phiền phức sao?

Thế là, Thần Long gật đầu: “Đúng, chính là kênh nội bộ nhân viên.” Tống Thư Hàng nghe vậy, một trận mừng rỡ: “Nếu là kênh nội bộ nhân viên, vậy Bạch Long tỷ tỷ cũng có thể được truyền tống vào sao?

Nàng trước đây đã cùng Bạch tiền bối phối hợp với mình, cho nên, nàng cũng coi như là một thành viên nhân viên tạm thời chứ?” Bạch Long tỷ tỷ hiện tại và Tô Thị A Thập Lục là một thể, nàng muốn vào, A Thập Lục đương nhiên cũng phải vào.

Móng vuốt nhỏ của Thần Long cứng đờ.

Thế này mà còn có thể được đà lấn tới sao?

Bá Tống Huyền Thánh quả không hổ là tồn tại tự xưng ‘sâu bọ đứng đầu các phái’, thật sự khó đối phó.

“Thôi vậy, dù sao suất cũng dùng không hết.” Thần Long mệt mỏi thở dài: “Đúng vậy, kênh nội bộ nhân viên tiện lợi như vậy đó.

Chương 2291

Ta một hơi đưa các ngươi qua đó.” Tống Thư Hàng cảm kích nhìn Thần Long tiền bối.

Cậu cảm thấy giữa mình và Thần Long tiền bối, đã có hạt giống ‘tình bạn’ đang nảy mầm.

Hơn nữa, tính cách của Thần Long tiền bối, thật sự rất thích hợp để trở thành một người bạn tốt.

“Chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ đi đến trạm cuối.” Tống Thư Hàng cất cành cây mà A Thập Lục vừa cắt tỉa gọn gàng.

Đã đến lúc phải từ biệt thân gỗ, ngưng tụ ra nhục thân của chính cậu rồi!

“Tống tiền bối, chúng ta không đợi Bạch tiền bối sao?” Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục nói: “Nói đến, Bạch tiền bối chạy đi đâu rồi?” Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Nếu là Bạch đạo hữu, đợi khi hắn ra, ta cũng sẽ trực tiếp đưa hắn đến trạm cuối vậy.” Thần Long ở bên cạnh đáp.

“Cũng tốt.” Tống Thư Hàng chắp tay với Thần Long tiền bối: “Vậy thì làm phiền Thần Long tiền bối.” “Chỉ là chút sức lực móng vuốt.” Thần Long nói xong, đưa tay điểm vào phía sau mình một cái, mở ra một vầng sáng.

Vầng sáng xoay tròn, phóng thích ánh sáng bảy màu, cuối cùng hóa thành một thông đạo không gian.

“À phải rồi, Thần Long tiền bối.” Tống Thư Hàng đưa tay ra, viên ‘Kim Đan Mã QR’ kia được cậu tế xuất, lơ lửng trước mặt Thần

Long tiền bối.

Đã kết ra hạt giống tình bạn, vậy đoạn tình bạn quý giá này cứ bảo vệ cho tốt, tranh thủ cho nó nảy mầm.

“Đây là gì?” Thần Long tò mò dùng tinh thần lực quét qua ‘Kim Đan Mã QR’.

Đây là một trong những căn bệnh chung của tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới.

Gặp phải một thứ lạ lẫm lại không thể lý giải, thử truyền một chút linh lực vào đó, hoặc dùng tinh thần lực quét cấu tạo của nó, là thao tác cơ bản.

Thần Long cũng không ngoại lệ.

Sau khi tinh thần lực quét qua, liền có một thông báo bật ra. [Đing~ Ngài đã thêm ‘Bá Tống Huyền Thánh’ làm bạn bè.] Đoạn văn tự này không cần phiên dịch, bởi vì bản thân nó trực tiếp hình thành trong tinh thần của Thần Long, tự động có công năng phiên dịch.

Thần Long: “???” Làm cái quái gì vậy, đây là làm cái quái gì vậy?

Ta trở thành bạn bè với Bá Tống từ khi nào? [Đing~ Bá Tống đã tạo nhóm bạn bè mới ‘Đại Lão Tổ VIP’ và đưa ngài vào đó.

Đing~ Bá Tống đã đặt biệt danh cho ngài là ‘Thất Long Châu’.] Thần Long dùng một móng vuốt nhỏ, chết dí ấn lên ngực mình.

Từ ‘bạn bè’ này, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Lại còn cái biệt danh ‘Thất Long Châu’ đầy chu đáo này nữa.

Không, không tốt rồi, tim đập dường như hơi nhanh hơn.

Đây là, cảm giác tắc nghẽn... cơ tim.

Không, không đúng.

Không phải tắc nghẽn cơ tim!

Tắc nghẽn cơ tim không mạnh mẽ như vậy.

Cảm giác vi diệu này... chết tiệt, là cảm giác rung động...

đứt mạch máu!!

Những chuyện nó muốn tránh nhất, lại từng cái một hiện ra trước mắt nó.

Sợ gì thì cái đó đến.

Lần tới nếu còn cơ hội gặp mặt, nó nhất định phải dùng móng vuốt đè Bá Tống Huyền Thánh xuống đất, không cho cậu ấy cơ hội phát biểu, tiện thể để cậu ấy nếm trải sự đáng sợ của chiến lực Thất Long Châu. *** **Một bên khác.** Vũ Nhu Tử da đen, Bạch Long tỷ tỷ trước tiên quay về trong cơ thể hai người.

Sau đó, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục bước vào thông đạo bảy màu.

Thông đạo không phải là ngang, mà giống như một cái giếng sâu.

Hai người rơi thẳng xuống.

Tống Thư Hàng căng thẳng nắm lấy Tô Thị A Thập Lục... móng vuốt nhỏ.

“Ổn không?” A Thập Lục cười hỏi, nàng biết Tống Thư Hàng có chứng sợ độ cao + sợ tốc độ.

Đuôi rồng của nàng, cuộn lấy eo Tống Thư Hàng.

“Ổn.” Tống Thư Hàng cứng miệng nói: “Mình chỉ là đột nhiên nhớ ra, con chó con mình buộc ở bên ngoài địa điểm thử luyện, vẫn chưa mang theo.” Đó là quái thú hình chó mà Tống Thư Hàng bắt được ở địa điểm thử luyện đầu tiên của Kim Nguyệt, sau khi bị bắn từ ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn’ của Giới Tu Thú đến Kim Nguyệt.

Vì cấu tạo cơ thể của chúng rất gần với 'Tâm Ma', Tống Thư Hàng đã nảy sinh sự tò mò đối với chúng.

Thế là, cậu đã bắt một con quái vật chó lớn, xem có thể mang về nuôi không.

Trước khi gặp Thần Long tiền bối, Tống Thư Hàng đã buộc con chó lớn đó ở bên ngoài, bây giờ ước chừng vẫn còn đang buộc.

"Đợi về sau rồi nhớ mang nó về nhé." Tô Thị A Thập Lục cười nói.

"Chỉ có thể như vậy thôi." Tống Thư Hằng điềm tĩnh gật đầu, mượn việc trò chuyện với A Thập Lục để chuyển hướng chú ý, làm dịu đi triệu chứng của mình.

"Nói đến, di chứng của ngươi có biến hóa mới không?" Lúc này, tóc ngớ ngẩn của Sở Các Chủ đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: "Vẫn như cũ, muốn nôn và đau bụng." "Ừm." Tóc ngớ ngẩn của Sở Các Chủ có vẻ suy tư.

Trước đây nàng vẫn luôn nghĩ triệu chứng của Tống Thư Hàng là di chứng sau khi bị Hà Chỉ Ma Đế truyền công.

Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại... triệu chứng này có hơi giống với tình hình ốm nghén sau khi mang thai không?

Tống Thư Hàng: "Mình cứ cảm thấy từ sợi tóc ngớ ngẩn của Sở tiền bối, truyền đến từng trận ác ý." "Ngươi nghĩ nhiều rồi." Sở Các Chủ giọng nói bình thản, không chút cảm xúc dao động: "Ngoài ra, có lẽ di chứng của ngươi, không nghiêm trọng như chúng ta tưởng tượng." Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

"Từ khi di chứng phát tác đến bây giờ, triệu chứng của ngươi hầu như không hề nặng thêm.

Ta đã nghĩ đến một chuyện.” Sở Các Chủ tiếp tục nói: “Là tác dụng của ‘pháp thuật thời gian’ của Thiên Đế.” Trong pháp thuật thời gian đó, cơ thể Tống Thư Hàng và hệ thống tu luyện bị máu của Nho Gia Thánh Nhân bao bọc, đã được tăng tốc tương đương với việc tiến hành một lần ‘bế quan’ không hề ngắn.

Có lẽ chính vì vậy, di chứng của Tống Thư Hàng mới nhẹ nhàng đến vậy.

“Vậy, mình phải cảm ơn cô ta sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn thì thôi đi.” Sở Các Chủ nói, nàng và Thiên Đế không hợp nhau, hai bên là lập trường đối địch. ...

“Đến rồi.” Bạch Long tỷ tỷ trong hình dạng người ló đầu ra, lên tiếng.

Trước đây là Bạch Long tỷ tỷ ký sinh trên người Tô Thị A Thập Lục. ...Bây giờ xem ra, lại là Tô Thị A Thập Lục ký sinh trên người Bạch Long.

“Nhận được.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đạp một bước trong hư không.

Liên hoa đen hiện ra dưới chân cậu, nâng đỡ cơ thể cậu.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục hạ xuống thuận lợi.

Thông đạo không gian bảy màu trên đỉnh đầu đã biến mất.

Điểm hạ cánh là một không gian đen kịt cũ kỹ, không chút sáng tạo, giống như bị ném vào phòng tối, đặc biệt áp bức.

Đây cũng là lối mòn mà đa số ‘địa điểm thử luyện’ đều thích dùng.

Tuy nhiên, khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đặt chân xuống đất, xung quanh liền sáng bừng lên như được bật đèn.

“Thuyền?

Tiên Chu?” Tống Thư Hàng nhìn xuống chân.

Lúc này cậu và A Thập Lục, đang đứng trên một con Tiên Chu cổ kính khổng lồ.

Phía trước họ, chính là cánh cửa lớn lối vào của Tiên Chu khổng lồ.

Đây chính là nơi truyền thừa tổng cương của «Thánh Viên Long Lực Thần Công»?

Hơi có chút bất ngờ.

Tống Thư Hàng còn tưởng địa điểm truyền thừa sẽ ở trong một hang động khổng lồ, hoặc trong một bí cảnh độc lập.

“Vào đi.” Tóc ngớ ngẩn của Sở Các Chủ nói.

Nàng cũng hơi tò mò, truyền thừa tổng cương của «Thánh Viên Long Lực Thần Công» sẽ trông như thế nào.

Tống Thư Hàng đưa tay, đặt lên cánh cửa Tiên Chu kia, cố gắng đẩy cửa ra.

Nhưng trên cánh cửa, từng tầng phù văn cảnh cáo đỏ rực hiện lên, tạo thành lớp kháng cự, từ chối Tống Thư Hàng.

“Quả nhiên không dễ dàng tiến vào như vậy sao?” Tống Thư Hàng nói.

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục đoán: “Có liên quan đến ‘ấn ký’ mà Thanh Loan tiên tử đóng trên tay chúng ta không?” Cái ấn ký tư cách vào ‘thử luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn’ đó.

“Mình nhớ ấn ký của mình, đóng trên mặt.” Tống Thư Hàng nhớ ra chuyện này.

Thế là cậu đưa mặt mình đến gần, dán vào cánh cửa Tiên Chu kia.

Tích~ Cùng với một tiếng mở khóa điện tử dễ nghe, phù văn màu đỏ trên cánh cửa Tiên Chu khổng lồ liền biến mất.

Tống Thư Hàng giơ ngón cái về phía Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó, cậu hơi ngửa đầu, tạo dáng sẵn sàng, lại đưa tay đẩy cánh cửa lớn, chuẩn bị dùng một tư thế thật ngầu để tiến vào chiếc Tiên Chu khổng lồ này.

Đẩy một cái. ...Cánh cửa vẫn không hề nhúc nhích.

Lại đẩy một cái nữa.

Chương 2292

...Cánh cửa vẫn không nể mặt Bá Tống Huyền Thánh.

Cảnh tượng này quen thuộc quá.

Trước đó khi ‘đại lão Cái Gì Cũng Bán’ véo Long Châu, chẳng phải cũng là như thế sao?

Báo ứng cái thứ này, đến nhanh vậy sao?

Nhưng mình có động chạm gì đến viên Long Châu đó đâu, báo ứng dựa vào cái gì mà lại giáng xuống đầu mình?

“Để ta thử xem.” Tô Thị A Thập Lục thân hình khẽ động, móng rồng đưa ra phía trước ấn vào, phối hợp cùng Tống Thư Hàng đẩy cánh cửa lớn này.

Hai người cùng dồn sức.

Nhưng cánh cửa Tiên Chu này vẫn không nể mặt.

Tống Thư Hàng bực bội nhìn chiếc ‘Tiên Chu’ khổng lồ này.

Không nể mặt như vậy, tin không tôi trực tiếp cho ngươi vào thế giới hạt nhân, mang cả đi luôn đó!

“Ta nhớ Thần Long đạo hữu từng nói, nếu là người vô duyên, sẽ không thể tiến vào cửa lớn truyền thừa cuối cùng.” Giọng Bạch Long tỷ tỷ vang lên.

“Hoặc là tư thế mở cửa của các ngươi không đúng, có lẽ trước khi mở cửa, phải niệm chú văn gì đó?” Sở Các Chủ cũng nhắc nhở.

“Mình đi hỏi Thần Long tiền bối thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu kéo danh sách bạn bè nhóm ‘Tu Chân’ của mình ra, tìm ‘Thất Long Châu’ Thần Long tiền bối mới thêm.

“Có công năng thông tin không?” Tống Thư Hàng thử ra lệnh cho nhóm ‘Tu Chân’ này.

Dù sao ngay cả công năng ‘tin nhắn vòng bạn bè’ của Hà Chỉ Ma Đế cũng đã mở, thì công năng cơ bản hơn như thông tin liên lạc, theo lý mà nói cũng phải mở chứ? ...

Nửa ngày sau.

Tống Thư Hàng từ bỏ ý định dò tìm ‘công năng thông tin’, chuyển sang tìm cách khác.

“Có thể gửi từ xa 1 điểm năng lượng cho Thần Long tiền bối không?” Tống Thư Hàng tiếp tục ra lệnh.

Lần này, Kim Đan Mã QR lập tức thực hiện mệnh lệnh. [Đing, truyền tải năng lượng từ xa đến Thần Long ‘Thất Long Châu’, có muốn thêm lời nhắn không?] “Ha ha ha, cuối cùng mình cũng là người đàn ông có thao tác thần sầu rồi.” Tống Thư Hàng tâm trạng vui vẻ. [Đing~ Gửi thành công.] Tống Thư Hàng sững sờ, gửi thành công?

Gửi cái quái gì?

Khoan đã!

Vừa nãy rốt cuộc gửi cái gì vậy, thu hồi, mau thu hồi! ******** **Một bên khác.** Thần Long tiền bối đang nằm vắt vẻo trong hư không... xem trực tiếp ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ của giới này.

Vì nó mới tỉnh lại không lâu, nên việc xem Huyền Thánh Giảng Pháp là từ ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’ Bá Tống Huyền Thánh bắt đầu, xem từng người một.

Tốc độ xem trực tiếp của Thần Long tiền bối cực kỳ nhanh.

Một đại lão cảnh giới như nó, dù trạng thái tồn tại dị thường, nhưng vẫn có vài thủ đoạn đặc biệt.

Khi xem trực tiếp, nó có thể dùng tốc độ 'gấp mười' thậm chí nhanh hơn, nhanh chóng xem Huyền Thánh Giảng Pháp.

Dù sao đối với một tồn tại cảnh giới như nó mà nói, Huyền Thánh Giảng Pháp của Bát Phẩm cũng chỉ xem đại khái, tùy tiện lướt qua xem có điểm thú vị nào không.

Những Huyền Thánh Giảng Pháp thực sự hữu ích cho bọn họ, không nhiều.

Rất nhanh, Thần Long tiền bối đã xem xong bảy bài Huyền Thánh Giảng Pháp trước đó.

"Thú vị đấy, Bá Tống Huyền Thánh vậy mà vẫn là vị thánh đầu tiên trong ngàn năm." Thần Long tiền bối một hơi xem xong bảy vị Huyền Thánh trước đó giảng pháp, rồi nhấp vào bài giảng pháp thứ tám.

Với y mà nói, trong số bảy bài giảng pháp kia, không có nhiều bài thực sự xuất sắc.

Dù sao thì, những người giảng pháp đều chỉ là Huyền Thánh mới tấn thăng, cảnh giới và tầm nhìn đều hạn chế chiều sâu của bài giảng.

Thật ra, ngay cả những thiên chi kiêu tử kia, khi giảng pháp ở cấp Huyền Thánh, cũng chưa chắc đã giảng được nội dung siêu việt.

"Nhưng bài giảng pháp của Bá Tống lại có chút hương vị." Thần Long có thể chắc chắn, tuyệt đối có người đã soạn thảo bản thảo giảng pháp cho Bá Tống!

Bài giảng đó nói về cuốn 《Đạo Tàng》 lưu truyền rộng rãi, giảng về căn bản.

Trong đó quả thực có một loại hương vị siêu việt, đây tuyệt đối là bản thảo giảng pháp cấp Trường Sinh Giả.

Chỉ là khẩu tài và cảnh giới của Bá Tống Huyền Thánh không tốt, làm giảm đi hiệu quả của bản thảo, thật đáng tiếc.

Hy vọng có cơ hội được xem bản thảo gốc.

Vị thánh thứ hai ngàn năm, 'Thất Sinh Phù Phủ Chủ', giảng pháp theo kiểu Phật hệ, có chút điểm sáng.

Rồi đến vị thánh thứ sáu ngàn năm là 'Bạch Thánh' giảng pháp, rất bá đạo.

Khắp thân Bạch Thánh tràn ngập vẻ thần bí, ngay cả Thần Long cũng không thể nhìn thấu sâu cạn của y, y giảng pháp có hiệu quả, Thần Long có thể cho điểm cao.

Còn lại mấy vị khác, cơ bản chỉ ở mức đạt yêu cầu. …Đáng sợ nhất là vị thánh thứ ba ngàn năm, vậy mà còn dùng cơ hội 'Huyền Thánh giảng pháp' để tỏ tình, thao tác này suýt nữa làm lão yêu Thần Long choáng váng.

Tư tưởng của giới trẻ ngày nay, Thần Long thật sự có chút không hiểu. … "Cái thứ tám, nói thật, trừ Bá Tống Huyền Thánh cái đồ dỏm ra, dạo này sao lại xuất hiện nhiều Huyền Thánh thế này?" Thần Long tiền bối thầm nghĩ trong lòng.

Trước đây ngàn năm khó lắm mới xuất hiện vài vị Bát Phẩm Huyền Thánh, năm nay dường như lại xuất hiện một đống.

Quả nhiên… đại biến của trời đất sắp đến.

Loạn thế xuất anh hùng, đồng lý, thiên tài cũng sẽ đua nhau xuất đầu lộ diện khi đại biến của trời đất tới.

Một đại thế đã tới.

Đang suy nghĩ, Thần Long nhấp vào bài giảng pháp thứ tám.

"Bá Nho Huyền Ma giảng pháp?

Cái này, hình như cũng là Bá Tống tiểu hữu thì phải.” Thần Long lẩm bẩm.

Nhưng Huyền Ma chẳng phải là Thánh hiệu của ‘Cửu U thế giới’ sao? ‘Hiển Thánh giảng pháp’ của Cửu U thế giới, khi nào mà thế giới hiện tại cũng có thể nhận được rồi?

Chẳng lẽ thế giới hiện tại và Cửu U thế giới đã đạt được đồng thuận, tiến vào giai đoạn giao lưu hợp tác lẫn nhau sao?

Ta ngủ mấy năm nay, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Với tâm trạng phức tạp, Thần Long tiền bối nhấp vào bản thảo giảng pháp, bắt đầu xem nhanh.

Bài giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma nói về 《Đạo Tâm Chủng Ma》.

Giai đoạn đầu khá bình thường, không có điểm nổi bật, cũng không có lỗi sai gì.

Thần Long tiền bối xem thấy hơi buồn ngủ.

Thế là, y lại bật chế độ xem ‘tốc độ gấp mười’.

Đúng lúc này.

“Đinh ~” một tiếng.

Trong đầu Thần Long nhận được một tín hiệu. [Bá Tống Huyền Thánh truyền tống cho ngươi 1 điểm năng lượng, phụ lời: ha ha ha, cuối cùng ta cũng là một người đàn ông với mấy trò khó đỡ rồi.] Cũng giống như lần trước, tiếng nhắc nhở trực tiếp vang lên trong đầu Thần Long, tự động dịch.

Thần Long ngơ ngác.

Đây là ý gì?

Tin nhắn quấy rối?

Vừa mới thêm bạn bè đã gửi tin nhắn làm phiền, đây là đang thị uy sao?

Chờ một lát y sẽ nghiên cứu chức năng này, xem có thể chặn Bá Tống Huyền Thánh không.

Nhìn thấy Bá Tống, Thần Long lại nghĩ đến tâm hồn bị tổn thương của mình.

Thế là, Thần Long không đáp lại tin nhắn quấy rối của Tống Thư Hàng, chú ý lực lại chuyển sang ‘Bá Nho Huyền Ma giảng pháp’.

Vì đang ở tốc độ gấp mười, trong lúc lơ đãng này, nội dung giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma đã bỏ qua một đoạn lớn.

Bá Nho Huyền Ma trong giảng pháp, dường như đã lạc đề.

Y không còn giảng 《Đạo Tâm Chủng Ma》 nữa, mà đã chuyển sang một bản thảo giảng pháp khác.

“Thế nào là hiếu?” “Thế nào là yêu?” Giọng Bá Nho Huyền Ma trực tiếp chất vấn lòng người!

Thậm chí, ẩn ẩn cảm giác ‘khí chất’ của Bá Nho Huyền Ma cũng đã thay đổi.

Đã biến thành khí chất thư sinh của Nho gia.

“Thú vị đấy, vậy mà lại đổi bản thảo giữa chừng sao?” Thần Long tiền bối lập tức thấy hứng thú.

Khoảnh khắc tiếp theo… “Có biết tình mẹ vĩ đại không?” Giọng Bá Nho Huyền Ma, như tiếng vấn đạo, trực tiếp đi sâu vào lòng người, làm người ta phải chấn động.

“Nhìn vào mắt ta!” Bá Nho Huyền Ma quát lớn.

Khoảnh khắc này, y tựa như vị Thánh Nhân của Nho gia giáng lâm, tràn đầy uy nghiêm vô thượng.

Thần Long cũng không tự chủ mà dời ánh mắt về phía đôi mắt Bá Nho.

Rồi, Thần Long nhìn thấy một đạo quang mang quỷ dị, trong đó có một uy lực xuyên qua sự truyền bá của Huyền Thánh giảng pháp, trực tiếp giáng lâm lên thân y.

Thực lực cảnh giới của Thần Long rất mạnh, ngay cả Bạch Long tỷ tỷ cũng không dám coi thường y, cảnh giới thật sự của y rất có thể thuộc về cấp Trường Sinh Giả!

Nhưng, trạng thái tồn tại của y rất đặc biệt.

Điểm này Thần Long đã tự mình nói với Tống Thư Hàng.

Chương 2293

Cho nên… vì hạn chế trạng thái, y đã trúng chiêu.

Đạo ‘Thuật Giám Định Cường Giả’ của mắt Thánh Nhân này vượt qua mấy tháng thời gian, giáng xuống Thần Long, mang lại cho y trải nghiệm quý giá.

Khoảnh khắc Thuật Giám Định Cường Giả có hiệu lực, Thần Long liền hiểu được tại sao vị Trường Sinh Giả của Thú Tu Giới thời viễn cổ đi khiêu chiến Thánh Nhân Nho gia lại khóc lóc trở về.

Bây giờ y cũng muốn khóc.

Đồng thời, y nhớ lại lời nhắn ‘mấy trò khó đỡ’ mà Bá Tống đã gửi trước đó.

Đây chính là ‘mấy trò khó đỡ’ mà Bá Tống nói sao? [Đinh ~ Bá Tống Huyền Thánh truyền tống cho ngài 1 điểm năng lượng.

Phụ lời: tiền bối, trước đó là thử nghiệm, chưa điều chỉnh tốt, bây giờ bình thường rồi.

Tôi muốn hỏi tiền bối, cánh cửa truyền thừa Tổng Cương ở địa điểm cuối cùng, có cần khẩu quyết gì để mở không?

Hay cần dùng tư thế nào để mở nó?] Thần Long toàn thân run rẩy vì tức giận. ********* Trước cánh cửa truyền thừa của thuyền tiên khổng lồ.

“Đã gửi yêu cầu thành công cho Thần Long tiền bối, không biết Thần Long tiền bối có hiểu không?

Có cần chức năng phiên dịch không?” Tống Thư Hàng vẫn còn hơi lo lắng.

“Đinh ~” Đúng lúc này, âm thanh quen thuộc vang lên trong đầu cậu.

“Đến rồi, trả lời đến rồi.” Tống Thư Hàng nói. [‘Thất Long Châu’ Thần Long truyền tống cho ngươi 1 điểm năng lượng, phụ lời: Cút!

Mất hết lương tri!] Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Tôi đã làm gì?

Tôi đã chọc giận Thần Long tiền bối ở đâu?

Tại sao lại nói tôi mất hết lương tri?

Có phải có ai đó giả dạng tôi, chọc Thần Long tiền bối không?

“Có câu trả lời chưa?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Hay là, chúng ta phá cửa mà vào?” Sở Các Chủ đề nghị.

“Đừng vội, để tôi hỏi thêm các tiền bối khác đã.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, kéo ra lựa chọn Bạch tiền bối Two. [Chí hữu] Bạch tiền bối Two, trước chữ chí hữu, hình như còn có những chữ khác, nhưng bị gạch đi, không nhìn rõ.

Tương tự, Tống Thư Hàng thông qua cách truyền công lực, phụ lời hỏi: [Bạch tiền bối, có rảnh không?

Tôi đã tiến vào địa điểm truyền thừa cuối cùng của Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Nhưng bị chặn ngoài cửa, tiền bối có biết cách mở cửa không?] Bạch tiền bối Two nhanh chóng trả lời: [Hãy thử thi triển pháp quyết thu hồi khối bia đá của ta.] Thi triển pháp quyết khống chế bia đá?

Bia đá ở trong ‘thuyền tiên’ này sao?

Tống Thư Hàng nghe lời, thi triển bí pháp.

Vừa thi pháp, cậu liền cảm giác có vật gì đó dưới chân bị dẫn động.

Khoảnh khắc tiếp theo… “Oanh ~~” Sau một tiếng nổ như sấm sét… Con thuyền tiên phụ trách ‘truyền thừa Tổng Cương’ đó, nổ tung.

Tống Thư Hàng: “!!!” Lại là một tháng mới bắt đầu, khoan, đừng nổ, đừng nổ mà!

Phiếu đề cử bảo lãnh!

Và ngay khoảnh khắc thuyền tiên khổng lồ nổ tung, ‘bia đá’ vốn đang từ từ bị dẫn động, đáp lại pháp quyết của Tống Thư Hàng, cũng ngay lập tức đứt liên hệ!

Đạo diễn, kịch bản này không đúng!

Tôi chỉ muốn mở cửa thôi, căn bản không hề nghĩ đến việc phá hủy con thuyền tiên này, tôi đâu phải thành viên của tổ phá hoại, tôi là người theo chủ nghĩa hòa bình, chưa từng nghĩ đến việc dùng cách nổ tung để giải quyết vấn đề.

Tống Thư Hàng một lòng hướng về hòa bình, ngước nhìn trời.

Rõ ràng đã không còn trái tim nữa, nhưng lồng ngực vẫn truyền đến từng trận lạnh lẽo, lạnh toát.

Đặc biệt là, chỉ cần nghĩ đến giá trị của con thuyền tiên này, nghĩ đến số tiền khổng lồ phải bồi thường sau khi nó nổ tung, sắc mặt Tống Thư Hàng đều tái nhợt.

Cậu không chắc con thuyền tiên ‘truyền thừa Tổng Cương’ này cụ thể trị giá bao nhiêu tiền… cậu chỉ có thể chắc chắn, đây tuyệt đối là số tiền trên trời mà Tống mỗ nhân không thể bồi thường nổi.

Lần này thật sự xong rồi.

“Oanh long long ~” Uy lực của vụ nổ thuyền tiên truyền thừa cuốn về bốn phương tám hướng, vô tình san bằng mọi thứ.

Nhưng hai cánh cửa lớn của thuyền tiên vẫn đóng chặt, chúng kiên cố bất khả hủy, không những không nể mặt Tống Thư Hàng, thậm chí còn không nể mặt vụ nổ của thuyền tiên phía sau.

Chúng chẳng nể mặt ai!

Toàn bộ uy lực vụ nổ đều bị chúng một mình chặn lại.

Nhóm Tống Thư Hàng đứng trước cửa, không hề hấn gì.

“Tống tiền bối, thuyền tiên truyền thừa Tổng Cương, nổ rồi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử từ trong bóng của Tống Thư Hàng chui ra, nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng lập tức cảm thấy bệnh ‘nỗi đau ảo giác’ của mình trở nặng, trái tim đã biến mất của cậu truyền đến cơn đau xé rách: “À, tôi biết rồi, Vũ Nhu Tử.” Long trảo của Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng.

“Không sao, Thập Lục.

Đừng lo cho tôi.” Tống Thư Hàng đưa tay, vỗ vỗ má mình.

Người đàn ông chân chính dám đối mặt với cuộc đời đẫm máu, cũng dám đối mặt với những vụ nổ “oanh long long”.

Hơn nữa, cậu còn chọc cả ‘Đại Lão Bàn Cầu’ của Cửu U Chúa Tể không biết bao nhiêu lần, tố chất tâm lý không phải bình thường mà mạnh mẽ.

Cậu nhanh chóng buộc mình bình tĩnh lại.

Sau khi bình tĩnh lại, cậu bắt đầu suy nghĩ cách giải quyết vấn đề trước mắt.

Trốn tránh là hành vi yếu đuối, hơn nữa cậu muốn trốn cũng không trốn được.

“Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Sở tiền bối… mấy người nói xem, vụ nổ trước mắt, có phải là ảo giác không?” Tống Thư Hàng đưa tay sờ sờ hai cánh cửa lớn.

Dưới vụ nổ dữ dội như vậy, hai cánh cửa lớn vẫn không hề lay chuyển, trông vô cùng kỳ lạ.

“Là vụ nổ thật sự.” Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Tóc ngố của Sở Các Chủ lên tiếng: “Nhưng, hai cánh cửa này quả thật có chút kỳ lạ.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu nói: “Theo kinh nghiệm mà bản thể tôi đã lén đọc nhật ký của cha, có lẽ con thuyền tiên kia chỉ là một cái vỏ bọc đánh lừa tai mắt người khác. ‘Địa điểm truyền thừa’ thật sự, rất có thể ẩn giấu trong ‘bí cảnh’ phía sau hai cánh cửa này.” Tác dụng của cái vỏ bọc chỉ là một cái bẫy.

Nếu có một số thí luyện giả không thể vào ‘cửa’, trong lòng nảy sinh tà niệm, rồi cố gắng phá cửa xông vào, trực tiếp từ chỗ khác chui vào ‘thuyền tiên’, thì thuyền tiên đó có lẽ sẽ trở thành một cái bẫy lớn, khiến những thí luyện giả đó phải chịu thiệt thòi.

Đây cũng là một số thủ đoạn mà các Đại Năng tiền bối thích sử dụng.

Mặc dù chiêu trò cũ, nhưng rất thực dụng.

Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt sáng lên: “Vậy tức là, có lẽ con thuyền tiên bị tôi làm nổ, không đáng giá tiền?” “A a a, dùng ngón chân của ngươi mà nghĩ cũng biết chuyện này là không thể.

Giá trị của con thuyền tiên đó, tuyệt đối vượt quá sức tưởng tượng của ngươi.

Chúng ta tạm thời chưa nói đến giá trị lịch sử của nó, mà chỉ nói đơn thuần về giá cả của một con thuyền tiên cỡ lớn thôi.

Loại thuyền tiên khổng lồ dài gần ngàn mét này, giá phải tính theo trăm tấn, hơn nữa phải là linh thạch Cửu Phẩm.” Bạch Long tỷ tỷ đơn giản tính toán cho Tống Thư Hàng một chút.

“Tống tiền bối bây giờ không có ngón chân.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Sắc mặt vốn đã trắng bệch của Tống Thư Hàng, lại càng trắng hơn một chút, ngay cả 《Biến Dị Cương Thủ》 cũng không thể che giấu vẻ mặt trắng bệch lúc này của cậu.

“Hãy chuẩn bị bồi thường đi.” Sở Các Chủ bổ sung, đồng thời nàng đặc biệt chú ý đến thuyền tiên đã nổ tung.

Thuyền tiên bị nổ quá triệt để, không còn sót lại gì, một chút manh mối cũng không tìm thấy.

“Tiếp theo, phải làm sao đây?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhìn về phía Tống Thư Hàng, hỏi.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ mặt, ngẩng đầu nhìn hai cánh cửa lớn trước mắt.

Không biết vì sao, khi số linh thạch phải bồi thường đã hoàn toàn vượt quá giới hạn cá nhân cậu có thể chịu đựng, trong lòng cậu lại không còn cảm giác gì nữa.

Dù sao thì cũng đã nổ rồi… cũng chỉ có một con đường là bồi thường mà thôi.

Không bồi thường nổi thì chỉ có đường đi vay.

Vì không còn lựa chọn nào khác, Tống Thư Hàng ngược lại đã bình tĩnh lại.

“Đã nổ rồi, vậy thì làm dứt khoát hơn một chút.” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Sau đó, cậu lại kết ấn pháp quyết, một lần nữa dẫn động khối ‘bia đá’ đã được Bạch tiền bối Two mượn đi.

Dù sao thì thuyền tiên đã không còn gì để nổ, chỉ còn lại hai cánh cửa lớn kiên cố vô cùng này.

Nếu ‘bia đá’ có thể đâm mở hai cánh cửa lớn này, thì cậu ít nhất vẫn còn cơ hội để lĩnh ngộ thiên truyền thừa Tổng Cương của《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Cắt lỗ.

Sau khi một bộ pháp ấn hoàn thành, Tống Thư Hàng một lần nữa cảm ứng được sự tồn tại của ‘bia đá’ đó.

Bia đá bắt đầu đáp lại Tống Thư Hàng, tiếp nhận lực dẫn động, dường như đang nổi lên từ một ‘vực sâu’.

“Đến rồi!

Thập Lục em lùi ra sau tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Cơ thể gỗ của cậu đủ lớn, hoàn toàn có thể phòng ngự cho một A Thập Lục.

Theo bia đá lại lần nữa bị dẫn động, phía sau hai cánh cửa lớn, lại truyền đến một trận tiếng nổ “oanh long long”.

Vì lần này đã không còn ‘thuyền tiên’ để nổ, nên tiếng nổ “oanh long long” này không ngừng lại.

Suốt ba phút sau.

Hai cánh ‘cửa lớn’ không nể mặt bất kỳ ai cuối cùng cũng có phản ứng.

Chương 2294

Trong một trận âm thanh rợn người, cánh cửa từ từ mở ra.

Nó không phải là mở vào trong hay ra ngoài… mà giống như cửa cuốn, trong tiếng "kẽo kẹt", từ từ nâng lên.

Tống Thư Hàng: "……" Tô Thị A Thập Lục: "……" Bạch Long tỷ tỷ: "……" Mấy người đồng thời nghĩ đến một khả năng.

Trước đây cánh cửa này đẩy thế nào, kéo thế nào cũng không mở, có lẽ đơn giản chỉ là 'tư thế mở cửa' không đúng.

Cánh cửa này phải kéo lên trên.

"Thằng khốn nào thiết kế vậy?

Đã là cửa cuốn mở lên, tại sao còn phải làm thành hình dạng 'hai cánh cửa' để đánh lừa người khác?" Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi.

Cửa cuốn hoàn toàn nâng lên, để lộ ra thứ phía sau cửa.

Một con mắt khổng lồ vô cùng, hiện ra trước mắt mọi người.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục hiện tại.

Hình dạng con mắt này… là mắt rồng.

Mắt rồng mở ra, chăm chú nhìn Tống Thư Hàng.

Từ trong con mắt khổng lồ này, mọi người đều có thể cảm nhận được cảm xúc 'bất mãn' của chủ nhân mắt rồng.

Giống như đang ngủ ngon thì bị người khác đánh thức.

Uy Long đáng sợ lan tràn.

Đồng thời, trong mắt rồng có một pháp thuật hình xoáy nước, bao trùm Tống Thư Hàng.

“Đồng thuật?” Sở Các Chủ nói.

Tạo Hóa Tiên Tử mệt mỏi chui ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng, nàng đặt bàn tay nhỏ lên mắt Tống Thư Hàng.

Mắt phải của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu lóe sáng.

Hai con ngươi nhìn chằm chằm nhau, không nói lời nào.

Nhưng lúc này không tiếng động, thắng tiếng động.

Mắt rồng tuy không lên tiếng, nhưng xoáy nước và Long Uy trong con ngươi của nó, đều đang biểu đạt sự uy hiếp tới Tống Thư Hàng: Tiểu bối, quấy rầy giấc mộng của ta, ngươi có phải muốn chết không?

Muốn chết kiểu gì?

Mắt Thánh Nhân trong mắt phải của Tống Thư Hàng, lóe lên quang mang càng đáng sợ, quỷ dị: Nhìn vào mắt ta, ta cho phép ngươi sắp xếp lại ngôn ngữ một chút.

Hai con ngươi nổi danh khắp chư thiên vạn giới nhìn chằm chằm nhau, không ai chịu thua kém ai.

Xoáy nước trong mắt rồng, ngày càng lớn.

Quang mang quỷ dị trong mắt Thánh Nhân, thì dường như bị vặn vẹo, càng lúc càng đáng sợ.

Chỉ riêng áp lực tỏa ra khi hai con ngươi khổng lồ nhìn chằm chằm nhau, đã đủ để đè bẹp các tu sĩ bình thường.

Thậm chí, linh lực giữa trời đất, cũng không tự chủ mà điên cuồng tụ tập lấy hai con mắt làm trung tâm!

Linh lực nồng đậm, thậm chí hóa thành từng trận sương trắng.

Hít một hơi vào, chính là linh lực tinh thuần, vô cùng sảng khoái.

Nếu có tiểu tu sĩ mới Trúc Cơ có thể chịu đựng được áp lực, đi đến giữa hai con ngươi đó, chỉ cần hít thở một cái, đã tương đương với hiệu quả của một phần 'Dịch Tôi Luyện Thể' chất lượng cao. [Lúc này, nếu thế giới Hạch Tâm của mình có thể mở ra thì tốt rồi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, như vậy cậu có thể trực tiếp thu lượng lớn linh lực này vào thế giới Hạch Tâm.

Đang suy nghĩ, trên cơ thể gỗ của cậu, một lượng lớn cành cây bị ảnh hưởng bởi linh lực nồng đậm, bắt đầu phát triển điên cuồng.

Rất trùng hợp, có một cành cây mọc thẳng đến trước 'mắt rồng'.

Một bông hoa nhỏ rực rỡ, nở rộ ở chỗ chồi non.

Bông hoa nở rộ, vô cùng đẹp đẽ.

Cảnh tượng 'hai con ngươi đối diện' vốn uy nghiêm, đầy áp lực, bị cành cây và bông hoa nhỏ này phá vỡ, bầu không khí lập tức tan biến.

Mắt rồng không trừng nữa.

Quang mang quỷ dị trong mắt Thánh Nhân của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu tiêu tán.

Bầu không khí khá là khó xử. … Sau một lúc lâu.

"Các ngươi là thí luyện giả đến lĩnh ngộ truyền thừa Tổng Cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 sao?" Một âm thanh như sấm sét vang lên.

Đó là ngôn ngữ Long tộc, là chủ nhân mắt rồng đang lên tiếng.

Cứ khó xử thế này cũng không phải là cách, thế là y liền phá vỡ sự im lặng trước.

Đã là ngôn ngữ Long tộc, vậy thì đã đến lúc Bạch Long tỷ tỷ đóng vai máy phiên dịch rồi.

“Chính là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Vậy thì các ngươi có thể rời đi rồi.” Âm thanh như sấm sét kia tiếp tục nói.

“Vì sao?” Tống Thư Hàng không hề yếu thế nhìn chằm chằm mắt rồng: đã đến bước này rồi, cậu lại làm sao có thể dễ dàng bỏ cuộc?

“Bởi vì chúng ta vô duyên.” Trong mắt rồng hiện lên một tia vẻ trêu tức.

“Tương kiến tức hữu duyên.” Tống Thư Hàng biện luận: “Chúng ta đã gặp mặt rồi, sao có thể nói là vô duyên?” Có duyên hay không, mắt rồng này nói không tính.

Cậu không tự mình tiến vào địa điểm truyền thừa Tổng Cương xông pha một phen, sẽ không cam tâm rời đi.

“Lời này, không phải ta nói.” Mắt rồng nhìn chằm chằm vào mắt Tống Thư Hàng, đột nhiên nói: “Thật là một đôi mắt khiến người ta hoài niệm.” Nghe Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch lời nói gốc của mắt rồng, Tống Thư Hàng không biết vì sao, trong lòng lại truyền đến một đợt lạnh lẽo.

“Cho dù gặp mặt rồi, cũng là vô duyên, duyên phận thứ này, không thể cưỡng cầu.” Mắt rồng nhìn Tống Thư Hàng: “Thánh Nhân năm đó, cũng đã trả lời ta như vậy, ta và y một đời vô duyên.

Cho nên, ngươi còn cảm thấy mặt mình đặc biệt lớn, sẽ có duyên với ta sao?” “Ngươi là Trường Sinh Giả của Thú Tu Giới bị Thánh Nhân đánh khóc sao?” Tống Thư Hàng buột miệng nói ra.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Câu này, nàng vẫn không nên phiên dịch thì hơn.

Tống Thư Hàng gần đây chuyên chọc các loại siêu hợp kim lão thiết tâm, nàng không thể phối hợp với Thư Hàng tìm đường chết.

“Ồ?

Ngươi ngay cả chuyện này cũng biết sao?” Mắt rồng “a a” cười một tiếng, ngôn ngữ trong miệng y vẫn là Long ngữ, nhưng lại được bổ sung hiệu ứng pháp thuật, không cần Bạch Long tỷ tỷ phiên dịch, mọi người cũng có thể hiểu y đang nói gì.

Bạch Long tỷ tỷ lòng rất mệt mỏi, rất muốn dẫn A Thập Lục rời đi.

“Đi đi, ta có thể không truy cứu chuyện ngươi phá hủy thân thể yểm hộ của thuyền tiên.

Đừng làm phiền ta nữa, chúng ta chú định vô duyên, cả đời đều vô duyên.” Mắt rồng lại lần nữa lên tiếng nói.

Nói xong, mắt y lại từ từ khép lại.

“Tiền bối xin đợi một chút.” Tống Thư Hàng đưa tay nói.

Ý niệm trong đầu cậu nhanh chóng chuyển động.

Nhân lúc ‘mắt rồng’ chưa khép lại, Tống Thư Hàng hai tay khua một cái, một hình chiếu Kim Đan mã QR khổng lồ, hiện ra trên đỉnh đầu cậu.

Ánh vàng lấp lánh, vô cùng chói mắt.

Mắt rồng khi từ từ khép lại, vừa đúng lúc nhìn thấy hình chiếu mã QR này. [Cái gì vậy?] Ý niệm trong lòng y vừa động.

Rồi theo bản năng của tu sĩ chư thiên vạn giới, y vô thức dùng ‘tinh thần lực’ quét qua hình chiếu mã QR này. [Tích ~ Ngài đã thêm ‘Bá Tống Huyền Thánh’ làm bạn bè.] Âm thanh này, trực tiếp vang lên trong ý thức của y.

Mắt rồng đột ngột mở ra, trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Cái gì vậy?

Thêm Bá Tống Huyền Thánh làm bạn bè?

Bá Tống Huyền Thánh chẳng phải là cái tên tiểu côn trùng ở trước mặt này sao?

Sao ta lại thành bạn bè của cậu ta?

Đùa cái gì vậy!

Năm đó Thánh Nhân Nho gia đã vô tình từ chối, nói mình và y vô duyên.

Bây giờ, tên kế thừa Mắt Thánh Nhân Nho gia, lại không hiểu sao thành bạn bè của y?

Coi ta là gì đây? [Đinh ~ Bá Tống sẽ di chuyển ngài vào 'Tổ Đại Lão VIP', Đinh ~ Bá Tống đã đổi biệt danh cho ngài là 'Hữu Duyên Thiên Lý Năng Tương Ngộ'.] Mắt rồng: "……" "Xem, bây giờ chúng ta có duyên rồi." Tống Thư Hàng tựa người ra sau.

Trong pháp khí vòng tay có một bộ bàn ghế tự động bật ra.

Tống Thư Hàng vững vàng ngồi xuống, hai tay chống cằm, dùng tư thế đầy áp bức nhìn chằm chằm mắt rồng: "Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ." Mặc dù mặt tôi không đặc biệt lớn, nhưng mặt tôi rất dày đấy!

Cái này của tôi là mặt dày đến cả thiên phạt cũng không đánh xuyên được, dưới lớp da mặt cứng rắn như vậy, cái gì mà 'một đời vô duyên' gì đó, đều là hư ảo.

Mắt rồng: "……" Cái duyên quỷ quái gì thế này!

Y đang chuẩn bị phản bác Tống Thư Hàng thì, trong đầu y, hiện lên một loạt tin nhắn nhóm bạn bè dài dằng dặc.

Tên nhóm [Tu Chân].

Có danh sách bạn bè vô cùng phức tạp.

Và trong ‘Tổ Đại Lão VIP’ mà y đang ở, tạm thời chỉ có hai người.

Y và vị quan thí luyện thế giới Kim Nguyệt ‘Thần Long’ tiền bối, biệt danh là ‘Thất Long Châu’.

“A a a.” Mắt rồng liếc nhìn Tống Thư Hàng: “Đã có chức năng thêm bạn bè, vậy thì có chức năng xóa bạn bè.” “Rất tiếc, chức năng xóa bạn bè tạm thời chưa mở.” Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời, và trong lòng bổ sung một câu: nhiều nhất chỉ có chức năng danh sách đen thôi.

Mắt rồng nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không hề yếu thế nhìn lại y.

Chương 2295

Tình hình, dường như lại trở về trạng thái ban đầu.

“Ngươi thắng rồi.” Mắt rồng thở dài một hơi thật dài, bổ sung: “Tính ngươi may mắn, vòng thí luyện này là do ta chủ trì giai đoạn cuối cùng.

Nếu đổi thành một vị quan thí luyện khác, ngươi đã sớm bị ném ra khỏi thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn rồi.” “Dù sao chúng ta cũng có duyên mà, tiền bối.” Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ, thừa thắng xông lên.

“Xì.” Mắt rồng lạnh giọng nói: “Khi ra ngoài, nhớ thanh toán hóa đơn thuyền tiên bị phá hủy đấy.” Tống Thư Hàng ngẩn người: “Tiền bối không phải nói sẽ miễn hóa đơn cho tôi sao?” “Không truy cứu là dựa trên tiền đề ngươi cút đi.” Giọng nói trầm trọng của mắt rồng, vang lên như sấm.

Lại muốn vào ‘địa điểm truyền thừa Tổng Cương’, lại muốn miễn hóa đơn sao?

Trên đời này làm gì có chuyện tốt đẹp như vậy?

Tống Thư Hàng vô thức nói: “Vậy nếu bây giờ tôi cút thì sao?” “Bây giờ muốn cút sao?

Muộn rồi.” Trong mắt rồng hiện lên vẻ vui vẻ.

Lúc đầu bảo ngươi cút, ngươi không cút.

Bây giờ muốn cút ư?

Hắc, không còn cơ hội nữa đâu.

“Đừng mà, thật ra tôi cút rất đẹp mắt.” Tống Thư Hàng nói, thậm chí cậu có thể cút theo nhiều kiểu, cút một mạch vào ‘địa điểm truyền thừa Tổng Cương’ luôn.

Hai mí mắt của mắt rồng khẽ chớp.

Trong mắt Tống Thư Hàng và những người khác, chính là hai cánh cửa đó hạ xuống, rồi lại kẽo kẹt kẽo kẹt nâng lên.

“Đừng nói gì nữa, vào đi.” Âm thanh trầm trọng kia lại vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục bị hút vào xoáy nước của ‘mắt rồng’.

Xoáy nước trong mắt rồng, chính là lối đi thật sự để vào ‘địa điểm truyền thừa Tổng Cương’.

“Bốp ~” Khi bị hút vào xoáy nước, cành cây mới mọc trên người Tống Thư Hàng gãy lìa, bông hoa nhỏ trên đó chao đảo trong hư không, trông rất đẹp. … “Cuối cùng cũng vào rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Từ khi tiến vào Gia Nhĩ Thánh Sơn đến bây giờ, đã quẩn quanh gần nửa ngày trời, còn không hiểu sao nợ một khoản nợ khổng lồ, bây giờ cuối cùng cũng đã tiến vào địa điểm truyền thừa Tổng Cương của《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

“Chỉ cần có thể lĩnh ngộ được thiên truyền thừa Tổng Cương đó, thì với ngươi khoản nợ này cũng đáng giá.” Bạch Long tỷ tỷ từ từ nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử bổ sung: “Nhưng nếu Tống tiền bối lĩnh ngộ thất bại, thì khoản nợ này không những lãng phí thời gian, mà còn nợ một khoản nợ khổng lồ ‘vài trăm tấn’ linh thạch Cửu Phẩm.” “À, tôi biết rồi, Vũ Nhu Tử… nhưng đừng nói nữa, đừng nhắc đến chuyện đó nữa.” Tống Thư Hàng cảm thấy chứng bệnh ‘nỗi đau ảo giác’ ở vị trí trái tim mình lại tái phát.

Mỗi lần như vậy, cậu mới xác định Hắc Bì Vũ Nhu Tử thật sự là tâm ma, nàng chọc đúng vào chỗ hiểm, lại còn rất chính xác nữa.

“Vậy tiếp theo, ngươi định lĩnh ngộ ‘thiên truyền thừa Tổng Cương’ này như thế nào?

Có nắm chắc không?” Tóc ngố của Sở Các Chủ hỏi.

Địa điểm truyền thừa Tổng Cương trông giống như một thế giới được tạo thành từ ‘pha lê’ cong.

Trên mặt đất đầy những chùm pha lê lớn nhỏ kết hợp lại, trên đỉnh đầu cũng mọc lộn xộn các loại pha lê đủ màu sắc.

Vô cùng đẹp đẽ, trông giống như một thắng cảnh du lịch.

“Nếu nói nắm chắc, thì ít nhiều cũng có một chút.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, có thủ đoạn gian lận là ‘Giám Định Bí Pháp’, xác suất cậu lĩnh ngộ được ‘truyền thừa Tổng Cương’ lớn hơn rất nhiều so với thí luyện giả bình thường.

“Bí mật truyền thừa, chắc là nằm trong những pha lê này phải không?” Bạch Long tỷ tỷ nói, nàng trước đây cũng đã bố trí những bí cảnh truyền thừa tương tự.

“Tôi thử xem.” Tống Thư Hàng cuộn tóc, hóa thành một bàn tay tóc.

Cậu không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp thúc đẩy ‘Giám Định Bí Pháp’ để thu thập manh mối.

Bàn tay tóc đặt lên pha lê.

Giám Định Bí Pháp được kích hoạt, cái giá phải trả rất nhỏ, chỉ là trên mặt Tống Thư Hàng xuất hiện một vết thương nhỏ gần như không thể nhìn thấy.

Vết thương vừa xuất hiện, đã nhanh chóng phục hồi dưới khả năng tự lành mạnh mẽ của Tống Thư Hàng.

Rất nhanh, kết quả giám định phản hồi vào đầu Tống Thư Hàng. [Pha lê truyền thừa Gia Nhĩ Thánh Sơn của Thú Tu Giới, sắp xếp pha lê theo đúng thứ tự, sẽ có thu hoạch làm ngươi hài lòng.] “Sắp xếp những pha lê này theo đúng thứ tự sao?” Tống Thư Hàng nhìn số lượng pha lê khổng lồ, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Cái này phải sắp xếp như thế nào đây?

Thứ tự chính xác là gì?

“Số lượng pha lê này, e rằng có gần mười vạn khối phải không?” Tinh thần lực của Bạch Long tỷ tỷ quét qua, ước tính sơ bộ số lượng pha lê.

Nếu là từng khối từng khối một mà sắp xếp, thì phải sắp xếp đến bao giờ?

“Trong này chắc chắn có mánh khóe gì đó.” Tống Thư Hàng khẳng định.

Tô Thị A Thập Lục đứng một bên, tỉ mỉ nghiên cứu những pha lê này.

Bàn tay tóc của Tống Thư Hàng, đặt lên pha lê.

Suy nghĩ một lúc, cậu thử thi triển ‘Kim Đan Mã QR Đồ’ của mình.

“Ngươi làm gì vậy?

Nghiện thêm bạn bè rồi sao?” Sở Các Chủ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Tôi muốn xem, những ‘pha lê truyền thừa’ này có linh tính không?

Nếu đã có linh tính, có lẽ chúng có thể thêm tôi làm bạn bè?” Đã thêm bạn bè thì là người nhà, mọi chuyện đều dễ nói chuyện.

“Vấn đề là, ngươi làm sao biết chúng có linh tính hay không?

Chúng vốn dĩ là pha lê, nếu không muốn nói chuyện, chỉ cần giữ yên bất động, ai cũng không thể nhìn thấu chúng." Sở Các Chủ nói.

Lúc này, Tô Thị A Thập Lục bên cạnh nói: "Thư Hàng, thử dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 xem sao?" Nếu những pha lê này thật sự có linh tính, có lẽ chúng có thể tiếp nhận hiệu quả mát xa của 《Dưỡng Đao Thuật》?

"Thập Lục và tôi đã nghĩ đến cùng một ý tưởng rồi." Tống Thư Hàng mỉm cười nhẹ.

Tâm hữu linh tê nhất điểm thông.

Nói xong, tóc cậu tản ra, hóa thành 20 cánh tay, lần lượt đặt lên những chùm tinh thạch bên cạnh.

Các cánh tay tóc nhẹ nhàng hoạt động.

Ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》, bùng phát trong địa điểm truyền thừa.

"Ông ~~" Các chùm pha lê được 《Dưỡng Đao Thuật》 tưới nhuận bắt đầu phát sáng, và phát ra âm thanh tương tự như 'tiếng đao minh'.

Đồng thời, loại 'phát sáng' này giống như có thể lây lan, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, lan rộng ra bốn phương tám hướng.

Gần mười vạn pha lê, được thắp sáng, khuếch tán theo hình tròn.

Cảnh tượng vô cùng đẹp.

"Cái 《Dưỡng Đao Thuật》 này đơn giản là tà thuật." Bạch Long tỷ tỷ nói.

"Không, Bạch Long tỷ tỷ, lần này không phải hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 đâu." Tống Thư Hàng đột nhiên trả lời.

Nói rồi, trên đỉnh đầu cậu có 108 ảo ảnh Thánh Viên hiện ra!

Sau khi ảo ảnh Thánh Viên hiện ra, những ‘pha lê’ kia trở nên càng thêm sáng chói.

“Thực ra, chỉ cần thí luyện giả đã tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, quán linh lực của mình vào những chùm tinh thạch này, là có thể kích hoạt chúng.” Tống Thư Hàng vừa nói, 20 bàn tay tóc của cậu vẫn không ngừng hoạt động, không ngừng giải phóng 《Dưỡng Đao Thuật》.

Điều này khiến lời giải thích của cậu, hoàn toàn không có tính thuyết phục.

“Vậy Tống tiền bối tại sao vẫn không ngừng dùng 《Dưỡng Đao Thuật》?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Hỏi hay lắm.” Tống Thư Hàng nói, tôi đang chờ mấy người hỏi câu này, để tạo bậc thang cho chủ đề của tôi.

“Sở dĩ tôi vẫn dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 là vì so với cách truyền linh lực trực tiếp, 《Dưỡng Đao Thuật》 hiệu quả hơn.

Hơn nữa, 《Dưỡng Đao Thuật》 còn có thể tăng cường tỷ lệ đồng bộ giữa tôi và những chùm pha lê này.” Các bàn tay tóc của Tống Thư Hàng không ngừng ma sát, ma sát.

Trong nháy mắt, tất cả pha lê, đều được thắp sáng.

Hơn nữa… không biết có phải 《Dưỡng Đao Thuật》 khiến pha lê rất hài lòng hay không, sau khi những pha lê này phát sáng, chúng bắt đầu tự động sắp xếp lại.

Mỗi khối pha lê đều có một phù văn.

Nếu kết hợp lại, chính là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 trừ ‘thiên Tổng Cương’ ra.

Tống Thư Hàng lướt qua các chương công pháp được pha lê tạo thành, và so sánh chúng với bản 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 mà mình đang tu luyện, xem bản thân mình tu luyện có sai sót gì không.

Khi cậu từng chữ từng câu đối chiếu pha lê, dần dần, đôi mắt cậu bắt đầu trở nên mơ màng.

“Đã nhập định rồi.” Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh cẩn thận truyền âm cho mọi người, ý bảo mọi người đừng làm phiền Tống Thư Hàng. … Đôi mắt mơ màng của Tống Thư Hàng, đột nhiên một trận hoảng hốt.

Sau đó, cậu phát hiện ý thức của mình, đã tiến vào một căn nhà pha lê.

Trong căn nhà pha lê có một chiếc ghế bập bênh, trên đó có một bóng người hơi đung đưa.

Dường như cảm nhận được sự đến của Tống Thư Hàng, bóng người kia quay đầu lại, mỉm cười nhẹ với Tống Thư Hàng, dịu giọng nói: “Ngươi đến rồi.” Giọng nói trầm ấm, vô cùng dễ nghe.

Ngoài ra, chủ nhân của giọng nói này giống như đang chào hỏi một người bạn cũ, không hề có chút xa lạ nào.

Tống Thư Hàng hơi ngẩn người.

Chủ nhân căn nhà pha lê này, nhận ra cậu sao?

Nhưng cậu có thể khẳng định mình chưa từng đến căn nhà pha lê này, càng chưa từng tiếp xúc với vị chủ nhân này.

Cho nên, đối phương nhận nhầm người rồi!

Khi nghĩ đến đây, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên rất nhiều cảnh tượng.

Một cây trúc thông thiên triệt địa, một con rồng trắng nhỏ, Sở Các Chủ, Trường Sinh Giả hai tay mọc đầy mắt… những Đại Lão này khi lần đầu tiên nhìn thấy cậu, đều nhận nhầm cậu.

Ngoài ra, sau khi những Đại Lão này nhận nhầm người, phản ứng đầu tiên là đánh cậu.

“Không phải tôi!” Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói: “Tiền bối chắc chắn nhận nhầm người rồi, đừng ra tay nha!” Chủ nhân căn nhà pha lê, ngẩn người.

“Tiền bối chỉ cần nhìn kỹ một chút là có thể thấy rõ, tôi chỉ là một tiểu tu sĩ mới bước chân vào Tu Chân Giới không lâu.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Lỡ lời rồi, không cẩn thận lại lặp lại câu cửa miệng ‘tiểu tu sĩ mới bước chân vào Tu Chân Giới không lâu’.

Chương 2296

Câu cửa miệng này thực ra cậu đã dùng khá lâu rồi… ừm, có hai ba tháng không sử dụng.

Từ khi cậu ngưng tụ Kim Đan trở thành Ngũ Phẩm Linh Hoàng, câu cửa miệng này đã không thể nói ra khỏi miệng được nữa.

Ngược lại là Công Đức Xà mỹ nhân và Tạo Hóa Tiên Tử hai con rối nhỏ, thích dùng phiên bản nâng cấp của câu cửa miệng này để chọc cậu.

Chủ nhân căn nhà pha lê, một đôi mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mang theo phòng bị, nhìn lại y, sợ đối phương bạo phát làm tổn thương người khác.

Cuối cùng, chủ nhân căn nhà pha lê, lên tiếng: “Đạo hữu, chúng ta… trước đây có quen biết sao?” Tống Thư Hàng ngẩn người: “???” Câu này quá bất ngờ, Tống Thư Hàng nhất thời không thể phản ứng lại.

“Nếu ta không nhầm thì, tiểu đạo hữu… chúng ta là lần đầu gặp mặt phải không?

Ngươi trước đây đã từng đến đây sao?” Chủ nhân căn nhà pha lê đứng dậy, y thân cao lớn, khi đứng dậy thì đỉnh đầu suýt chạm đến nóc nhà pha lê.

Thân hình này nếu đi chơi bóng rổ, đứng ở mép sân bóng, không cần nhảy, chỉ cần đặt tay xuống là úp rổ, không cho người khác đường sống.

“Ha?

Ha ha ha ha!” Tống Thư Hàng cười gượng một trận, gật đầu mạnh nói: “Đúng đúng đúng, lần đầu gặp mặt, xin đa quan chiếu!” Hóa ra là hiểu lầm.

Nhưng mà, khi lần đầu gặp mặt, tiền bối đừng dùng giọng điệu thân mật như vậy để chào hỏi chứ, làm tôi sợ đến tim đập nhanh, còn tưởng lại gặp chủ nợ Tống Mộc Đầu rồi.

“Xin lỗi, tiền bối.

Tôi gần đây có lẽ hơi thần kinh quá mẫn.” Tống Thư Hàng gãi đầu nói.

“Ừm, ta có thể nhìn ra được, ngươi có chút ‘tẩu hỏa nhập ma’.

Chắc là gần đây có kỳ ngộ, cảnh giới có chút không ổn định.

Cho nên, huyết khí xông lên đầu, dẫn đến tư duy hỗn loạn.” Chủ nhân căn nhà pha lê mỉm cười nhẹ, dùng giọng nói hơi khàn nhưng rất trầm ấm nói: “Nhưng không sao, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 rất hiệu quả trong phương diện này.

Chỉ cần ngươi chăm chỉ tu luyện, chỉ cần một năm, triệu chứng ‘tẩu hỏa nhập ma’ mức độ này, có thể hoàn toàn loại bỏ.” “Một năm sao?” Tống Thư Hàng véo cằm, rồi giơ ngón cái lên với chủ nhân căn nhà pha lê, nói: “Tiền bối tuệ nhãn, tôi quả thật là vì một chút kỳ ngộ nhỏ, dẫn đến cảnh giới không ổn định.” Chủ nhân căn nhà pha lê khẽ gật đầu, dường như rất thích thú lời nịnh hót của Tống Thư Hàng, nói: “Nhưng vận may của ngươi không tệ.

Trạng thái ‘tẩu hỏa nhập ma’, huyết khí xông lên đầu, tư duy hỗn loạn hiện tại của ngươi, mới có thể khiến ngươi dễ dàng hơn thông qua sự dẫn dắt của ‘phù văn pha lê’, tiến vào đây.” Nói tóm lại, sự dẫn dắt của phù văn pha lê, người càng có đầu óc đơn giản, tư duy thô bạo, thì càng dễ bị ảnh hưởng, tiếp nhận dẫn dắt.

“Vận may không tệ sao?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, cậu cũng không biết vận may của mình hôm nay rốt cuộc phải hình dung thế nào.

Mặc dù đã thành công tiến vào ‘địa điểm truyền thừa Tổng Cương’, nhưng cậu đã nợ một khoản nợ khổng lồ ‘vài trăm tấn’ linh thạch Cửu Phẩm.

May mắn và bất hạnh như DNA xoắn vào nhau, không thể tách rời. [Đúng rồi, là do hộ thân phù hình người của mình đi lạc!] Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến nguyên nhân.

Bất hạnh của cậu đến khi hộ thân phù của cậu bị mất.

Nếu hộ thân phù vẫn còn, muốn mở cánh cửa mí mắt rồng, chắc chắn không phức tạp như vậy, chỉ cần chạm vào hộ thân phù, cánh cửa mí mắt đó chắc chắn sẽ ngoan ngoãn mở ra.

Tổn thất khổng lồ này, vốn dĩ có thể tránh được.

“Vậy thì, thời gian của ta không nhiều.

Tiếp theo, tiểu đạo hữu chúng ta vào thẳng vấn đề đi.” Chủ nhân căn nhà pha lê lên tiếng nói, y lại ngồi xuống chiếc ghế bập bênh, và ra hiệu cho Tống Thư Hàng ngồi đối diện y.

Tống Thư Hàng nghiêm chỉnh ngồi xuống, cậu biết, tiếp theo chính là lúc nhận được ‘truyền thừa Tổng Cương’.

Chỉ là không biết chủ nhân căn nhà pha lê, sẽ truyền thừa thiên Tổng Cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 như thế nào?

“Ngươi đã đến được đây rồi… vậy thì ngươi hẳn phải biết, thiên truyền thừa Tổng Cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, là một thiên công pháp tự mang ‘sức mạnh cấp pháp tắc’.

Nó không thể được thế giới hiện tại dung nạp, và vượt quá giới hạn của việc ghi chép bằng chữ viết.

Ngay cả khi sử dụng ‘văn tự viễn cổ’ hoặc ‘Long văn’ đặc biệt, cũng không thể dùng bút giấy để ghi lại chúng.

Ngay cả khi cố gắng ghi lại, những chữ viết xuống, cũng sẽ bị sức mạnh giữa trời đất xóa bỏ.

Thậm chí cả ‘ngọc giản truyền công’ cũng không thể ghi lại nội dung của nó.” Chủ nhân căn nhà pha lê từ từ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vâng, tôi biết.” Chính vì thiên truyền thừa Tổng Cương đặc biệt như vậy, nên để nó có thể được truyền thừa, người ta mới thành lập địa điểm thí luyện ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn’, dùng để truyền thừa thiên ‘truyền thừa Tổng Cương’ này.

Chủ nhân căn nhà pha lê mỉm cười nhẹ, tiếp tục nói: “Thiên truyền thừa Tổng Cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, ngay cả trong số các công pháp ‘sức mạnh cấp pháp tắc’, cũng là một sự tồn tại cực kỳ đặc biệt.

Thậm chí ngay cả thần vật cấp ‘Đại Đạo Chi Hoa’ cũng không thể dung nạp nội dung của nó.

Cho nên, phương thức truyền thừa của nó, vô cùng đặc biệt.

Ngươi phải chuẩn bị tâm lý sẵn sàng.” “Đại Đạo Chi Hoa là gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Một loại thần vật chuyên dùng để ghi lại ‘công pháp sức mạnh cấp pháp tắc’, nó nở lá một ngàn năm, rụng lá một ngàn năm.

Rụng lá xong hoa nở, hoa nở lại là một ngàn năm.

Mỗi đóa Đại Đạo Chi Hoa, đều có thể dùng để ghi lại một thiên công pháp ‘sức mạnh cấp pháp tắc’.

Nhưng, nó chỉ có thể được sử dụng một lần, cực kỳ quý giá.” Chủ nhân căn nhà pha lê từ từ giải thích.

“Thêm kiến thức.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Thiên truyền thừa Tổng Cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 thậm chí không thể được ghi lại trên ‘Đại Đạo Chi Hoa’, cho nên, chúng ta đã dùng một thủ đoạn vô cùng đặc biệt, để những người được truyền thừa có thể tiếp xúc với nó.” Chủ nhân căn nhà pha lê giơ hai tay lên, trong lòng bàn tay y xuất hiện một quả cầu năng lượng màu xanh lam, to bằng quả bóng rổ.

Vị tiền bối này quả nhiên là chơi bóng rổ!

“Tiền bối, xin hãy cho đối thủ một con đường sống ạ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Cái gì?” Chủ nhân căn nhà pha lê nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hỏi lại: “Cái gì?” “Ngươi vừa nãy trong lòng nghĩ ‘cho đối thủ một con đường sống’ là ý gì?” Chủ nhân căn nhà pha lê vẻ mặt nghi hoặc.

Ngọa tào… Cửu U Độc Tâm Thuật.

“Không phải Độc Tâm Thuật, chỉ là một loại cảm ứng tâm linh.

Lời ngươi nghĩ muốn nói với ta, ta sẽ có cảm ứng.

Độc Tâm Thuật quá xâm phạm riêng tư cá nhân, thông thường chúng ta không dùng.” Chủ nhân căn nhà pha lê giải thích.

Tống Thư Hàng: “……” “Hơn nữa thực ra khi đối mặt với đạo hữu, ta cảm thấy căn bản không cần dùng Độc Tâm Thuật gì cả.” Chủ nhân căn nhà pha lê bổ sung: “Biểu cảm khuôn mặt của đạo hữu sống động như thật, ta nhìn một cái là có thể đoán được đạo hữu đại khái đang nghĩ gì rồi.” Tống Thư Hàng: “……” Tiền bối, xin hãy cho tôi một con đường sống.

“A a.” Chủ nhân căn nhà pha lê cười “ha ha”, giơ quả cầu màu xanh lam trong tay lên: “Bước cuối cùng, đừng phản kháng, hãy tiếp nhận sức mạnh của nó.” Y đẩy quả cầu này về phía Tống Thư Hàng, nói: “Tiểu đạo hữu, hãy may mắn đi, ngươi sẽ được tiếp xúc với sức mạnh ‘thời gian’!” Đại Đạo thời gian, trong số các ‘Đại Đạo Trường Sinh Giả’, đều thuộc cấp VIP tối cao.

Nắm giữ thời gian, lừa gạt thời gian, cũng tương đương với việc nắm giữ thế giới.

So với ‘sức mạnh không gian’ mà Cửu Phẩm Kiếp Tiên đã có thể nắm giữ, sức mạnh thời gian vô cùng thần bí, phần lớn tu sĩ chư thiên vạn giới, cả đời cũng không thể tiếp xúc được ‘sức mạnh thời gian’.

Có thể ở cảnh giới Lục, Thất Phẩm, đã tiếp xúc với uy lực của thời gian, đối với tu sĩ mà nói là một cơ duyên trời ban.

Khi tiếp xúc với sức mạnh thời gian, chỉ cần nắm bắt được cơ hội, tâm hồn của tu sĩ đều có thể được thăng hoa.

Giống như một người vốn dĩ luôn sống ở tầng hai, tầng ba, một ngày nọ đột nhiên được đưa lên đỉnh tòa nhà trăm tầng, tầm nhìn lập tức sẽ được nâng cao.

Chủ nhân căn nhà pha lê, trước đây cũng đã tiếp xúc với vài thiên tài của Thú Tu Giới.

Trước kỳ thí luyện của Tống Thư Hàng… thỉnh thoảng vẫn sẽ có những thành viên thiên tài, vượt qua từng vòng thí luyện, cuối cùng đạt đến căn nhà pha lê này.

Mỗi lần, khi chủ nhân căn nhà pha lê thi triển quả cầu năng lượng màu xanh lam mang ‘sức mạnh thời gian’ này, ấn vào đối phương, những đệ tử thiên tài kia trên mặt đều sẽ lộ ra vẻ kinh ngạc mừng rỡ.

Sức mạnh của thời gian, chính là đẹp đẽ đến vậy, khiến người ta rung động + kinh ngạc.

Nhưng lần này, phản ứng của vị tiểu đạo hữu ‘tẩu hỏa nhập ma’ này, lại có chút kỳ lạ.

Chủ yếu là ‘mặt’ cậu ta dễ đọc.

Chủ nhân căn nhà pha lê chú ý thấy, vị tiểu đạo hữu này khi nghe đến ‘hãy may mắn đi’, trên mặt lộ ra vẻ mong đợi.

Khi nghe đến đoạn ‘ngươi sẽ được tiếp xúc với…’, vị tiểu đạo hữu này mắt càng sáng hơn.

Nhưng khi nghe đến từ khóa quan trọng nhất ‘sức mạnh thời gian’, trên mặt vị tiểu đạo hữu này rõ ràng ngẩn người.

Sau đó, trên mặt cậu ta còn xuất hiện vẻ ‘thất vọng’.

Đây là coi thường ‘sức mạnh của thời gian’ sao?

Hay là, vị tiểu hữu này không phải lần đầu tiên tiếp xúc với sức mạnh ‘thời gian’?

Thậm chí còn thường xuyên tiếp xúc?

Chủ nhân căn nhà pha lê đưa tay về phía trước, hơi dừng lại… rồi giơ tay lên, úp quả cầu năng lượng màu xanh lam vào mặt vị tiểu hữu này!

Đừng hiểu lầm, y không phải là loại người bụng dạ hẹp hòi.

Chủ yếu là khi y đang ấn quả cầu năng lượng vào ngực tiểu hữu, đột nhiên cảm ứng được trạng thái kỳ lạ của vị tiểu hữu này: bản thể của cậu ta dường như chỉ còn lại một cái đầu.

Vị tiểu hữu này lẽ nào là loại đặc biệt đầu thành tinh?

Hay là một chủng tộc đặc biệt tương tự ‘não ma’?

Chủ nhân căn nhà pha lê cũng là người kiến thức rộng rãi, cho nên cũng không kinh ngạc.

Thế là y giơ tay lên, úp quả cầu năng lượng chứa sức mạnh thời gian, vào mặt tiểu hữu.

Không biết vì sao, sau khi làm như vậy, trong lòng chủ nhân căn nhà pha lê dâng lên một cảm giác 'vô cùng sảng khoái'.

Có phải vì mình dùng quả cầu úp vào mặt người khác, cho nên cảm thấy đặc biệt sảng khoái không?

Chủ nhân căn nhà pha lê, rơi vào trầm tư.

Ừm… điểm này ghi nhớ lại đã.

Nếu còn có thí luyện giả thành công tiến vào đây, đến lúc đó thi triển quả cầu năng lượng 'sức mạnh thời gian', thì thử úp vào mặt xem sao.

Dù sao thì úp vào mặt và úp vào ngực hiệu quả cũng như nhau, trừ khi đối phương là kỵ sĩ đầu rỗng, hoặc là thân thể Hình Thiên.

Kể từ đó, chủ nhân căn nhà pha lê bắt đầu thay đổi cách thức dùng quả cầu năng lượng 'sức mạnh thời gian' để úp vào thí luyện giả. *********** Tống Thư Hàng đau mặt.

Rõ ràng là quả cầu thời gian đang được ấn vào ngực, đột nhiên đổi hướng, úp vào mặt cậu, cậu hoàn toàn không phòng bị, mặt nóng rát đau.

Sự thật này chứng minh rằng ngay cả lớp da mặt kiên cố nhất, cũng không thể ngăn cản sức mạnh của thời gian.

Sức mạnh của thời gian, thật đáng sợ.

Sau khi bị quả cầu năng lượng 'lực thời gian' úp vào mặt, cơ thể Tống Thư Hàng lại lần nữa trải nghiệm cảm giác mỹ diệu của 'phi thăng’.

Chương 2297

Toàn bộ người… nói chính xác hơn là toàn bộ đầu lâu, cảm giác như thoát khỏi sự ràng buộc, bắt đầu bay lên.

Ý thức của cậu, thoát ly ‘hiện tại’, thoát khỏi dòng thời gian.

Nhưng lần này, ý thức của cậu không ‘nhìn’ về tương lai, mà là nhìn trộm quá khứ!

Ý thức của cậu, ngược dòng mà đi lên.

Trong quá trình này, ý thức của cậu ngày càng mơ hồ, một trận buồn ngủ ập đến.

Tống Thư Hàng vội vàng tập trung tinh thần, giữ cho nguyên thần thanh tỉnh.

Có lẽ là cậu đã không chỉ một lần tiếp xúc ‘sức mạnh thời gian’, thậm chí ‘Giám Định Bí Pháp’ của cậu cũng có mối liên hệ nhất định với thời gian.

Cho nên, trong quá trình ‘nhìn trộm quá khứ’, cậu không hề hôn mê, toàn bộ quá trình đều giữ được sự thanh tỉnh.

Cậu cảm ứng rõ ràng ý thức của mình, bị ‘sức mạnh thời gian’ bao bọc.

Trong quá trình này, cậu cảm thấy sự hiểu biết của mình về【Giám Định Bí Pháp】ngày càng sâu sắc.

“Đọc vạn quyển sách không bằng đi vạn dặm đường, lăn lộn trong dòng sông dài của thời gian, khiến tôi tăng thêm kiến thức.” Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu.

“Oanh!!!” Cuối cùng, quả cầu màu xanh lam bao bọc đầu lâu của cậu, tiêu tán.

Ý thức của Tống Thư Hàng, đã đạt đến ‘điểm đến’.

Nhưng, cậu có thể cảm nhận được, trạng thái hiện tại của mình, bị hạn chế.

Cậu không thể mở miệng nói chuyện, không thể hành động.

Ngay cả tầm nhìn, cũng chỉ có thể nhìn thấy vật thể trong phạm vi 10 mét, sau đó là một vùng sương mù.

Hơn nữa, cậu không có thân hình, giống như một u linh trong suốt, đang trôi nổi trong không trung.

“Thì ra là vậy, đây chính là hạn chế đi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. ‘Quả cầu năng lượng thời gian’ của chủ nhân căn nhà pha lê, tuy cũng là đạo thời gian, nhưng hạn chế vô cùng lớn.

Chỉ có thể đưa ý thức của cậu đến một ‘quá khứ’ cụ thể, một ‘địa điểm’ cụ thể.

Hơn nữa, cậu chỉ có thể như một người đứng ngoài cuộc, lặng lẽ quan sát, không thể ảnh hưởng đến ‘quá khứ’. [Sao lại cảm giác có chút giống ‘nhập mộng’ của mình nhỉ.] Trong đầu Tống Thư Hàng nổi lên một ý nghĩ.

Đang suy nghĩ, cơ thể cậu đã không tự chủ hành động.

Cơ thể không ngừng trôi về phía trước.

Cuối cùng, đến một rừng trúc như tiên cảnh.

Trong rừng trúc, rồng bay phượng múa, các loại ‘tiên thú’ chỉ có trong thần thoại đang vui vẻ đùa giỡn trong rừng trúc.

Trong số rất nhiều thần thú, thu hút sự chú ý nhất là hai thần thú bên cạnh một cái giếng nước trong rừng trúc.

Một là rồng.

Một là vượn.

Giữa rồng và vượn, ngồi một lão giả với hình vẽ cơ bắp.

Trên hai cánh tay lão giả, cũng xăm hình rồng và vượn.

Y ngồi xếp bằng, một thanh cự nhận đặt ngang trên đầu gối.

Phong cách của y, cực kỳ không hợp với rừng trúc tiên cảnh này.

Sau khi Tống Thư Hàng đến, phát hiện ở vị trí rừng trúc, có bảy tu sĩ thú tộc ngồi nghiêm nghị.

“Mọi người đã đến đông đủ chưa?” Ánh mắt lão giả quét qua bảy tu sĩ thú tộc, rồi lại quét qua vị trí của Tống Thư Hàng.

“Hôm nay, ta sẽ truyền thụ cho các ngươi một môn thần công luyện thể, nó xếp thứ ba trong số các công pháp mà ta sáng tạo trong mấy năm gần đây.” Lão giả từ từ nói: “Tên là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.” Nói xong, lão giả bắt đầu từ từ giảng giải.

Phần đầu giảng là thiên cơ sở của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, chính là chương công pháp lưu truyền ở bên ngoài Thú Tu Giới.

Cũng là thiên cơ sở của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, qua lời lão giả, lại giảng ra một tầng thứ cực cao.

Giống như Trình Lâm giảng 《Đạo Tàng》 vậy.

Tống Thư Hàng nghe say mê.

Chỉ cảm giác sự hiểu biết của mình về 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, không ngừng sâu sắc hơn.

Cậu có thể khẳng định, chờ mình trở về, số lượng Thánh Viên lại sẽ tăng thêm một đợt!

Tiếc thật, trạng thái hiện tại dường như không thể kết nối với ‘QR code Kim Đan’, không thể đăng nhập hệ thống ‘tu chân’.

Nếu không, cậu nhất định phải ghi lại quá trình vị lão giả này giảng giải 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, sau đó đăng lên ‘mạng xã hội tu chân’ để khoe khoang.

Nội dung cậu cũng đã nghĩ sẵn rồi: Hôm nay vượt qua thời gian, trở về quá khứ, nghe một vị tiền bối lão giả giảng pháp.

Tiền bối giảng pháp thật sự tinh diệu, nghe mà tôi như si như dại.

Nhưng không sao, đợi khi cậu trở về, cũng có thể đăng thêm một bài lên mạng xã hội để bù đắp.

Ờm, trước khi đăng lên mạng xã hội, cậu cần nghiên cứu một việc — không biết hệ thống chat ‘tu chân’ có tính năng chặn bạn bè trên mạng xã hội không.

Ví dụ như khi đăng bài, đừng để ‘Hà Chỉ Ma Đế’ và ‘Bất Diệt Ma Chủ’ nhìn thấy.

Suy cho cùng, cậu còn định ở lần giảng pháp Huyền Thánh Bát phẩm tới, dành tặng Hà Chỉ Ma Đế một bất ngờ đầy cảm kích.

Bất ngờ sở dĩ là bất ngờ, chính là vì nó chứa đầy sự bất ngờ.

Nếu ngay từ đầu đã bị Hà Chỉ Ma Đế biết được thì sẽ không còn hiệu quả bất ngờ nữa.

Ý niệm này chỉ chợt lóe lên rồi tắt.

Tống Thư Hàng lại lập tức tập trung tinh thần, chuyên tâm lắng nghe vị lão giả này giảng pháp.

Khoảng mười vạn chữ đầu tiên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, lão giả giảng rất nhanh nhưng cực kỳ thấu đáo, để lại dư vị vô tận.

Sau khi nghe xong phần giảng pháp này...

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy mình hơi đầy bụng.

Nói chính xác hơn, là một loại cảm giác no đủ, một sự mãn nguyện từ tận đáy lòng.

“Bài giảng này bá đạo thật.” Tống Thư Hàng trong lòng vô cùng bội phục.

Đây là lần đầu tiên cậu tiếp xúc với kiểu giảng pháp mà chỉ cần nghe thôi đã khiến người ta cảm thấy no đủ.

Nếu kỹ năng giảng pháp này được áp dụng vào ‘Huyền Thánh giảng pháp’, rồi gia tăng ‘lượng no đủ’ lên, liệu có thể khiến tất cả chúng sinh vạn giới đều ‘no đến phát ớn’ không?

Cậu sẽ quay lại nghiên cứu kỹ năng giảng pháp này với các tiền bối, xem có thể học hỏi và áp dụng được không.

Học không ngừng nghỉ, sống không ngừng nghỉ.

Con người chỉ cần còn sống, mỗi ngày đều cần phải học hỏi.

Tống Thư Hàng mơ hồ có chút mong chờ ‘Huyền Thánh giảng pháp’ lần tới.

Hy vọng lần ‘Huyền Thánh giảng pháp’ thứ tư của mình có thể mang lại cho các đạo hữu chư thiên vạn giới những cảm nhận và trải nghiệm khác biệt.

Sáng tạo, con người sống là phải sáng tạo! ......

Bên bờ giếng trong rừng trúc, lão giả hơi dừng lại một lát.

Con thánh viên bên cạnh dâng cho ông một chén trà.

Lão giả nhấp một ngụm trà thơm, nhuận họng, sau đó tiếp tục nói: “Tiếp theo, là Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên

Long Lực Thần Công》, cũng là tinh túy của bộ thần công này.

Có thể nói, nó chính là nét bút họa rồng điểm mắt cho 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.” Đến rồi!

Tống Thư Hàng tập trung hai trăm phần trăm tinh thần.

Cậu chờ đợi chính là khoảnh khắc này.

Hơn nữa, cậu biết cách giảng pháp tiếp theo của lão giả sẽ hoàn toàn khác với những gì đã giảng trước đó.

Bởi vì Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, có một bước cần người thử thách ‘lĩnh ngộ’.

Không phải chỉ đơn thuần là nghe lão giả giảng pháp đơn giản như vậy.

Có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, có thể lĩnh ngộ ra ‘Thiên Tổng Cương Truyền Thừa’ phù hợp nhất với bản thân hay không, đều phải xem ngộ tính và tạo hóa của người thử thách.

Bảy con thú tu nhìn giống như đệ tử của lão giả, cũng đều nín thở ngưng thần, tập trung cao độ.

Một lát sau, lão giả mở miệng.

Khi ông vừa mở miệng, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu mình như muốn nổ tung, chỉ còn lại một làn âm thanh ‘ong ong ong ~’ khủng khiếp, tai ù đi, ngay cả tầm nhìn cũng chỉ là một khoảng trống.

Đây là ‘công pháp’ không thể dùng ngôn ngữ để ghi lại, không thể dùng lời nói để diễn đạt, không thể dùng mắt để nhìn.

Ngoại trừ tiếng ong ong ong, Tống Thư Hàng không cảm ứng được bất cứ điều gì.

Mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, ngay cả tinh thần lực cũng bị phong tỏa.

Như vậy thì làm sao có thể cảm ngộ ‘Thiên Tổng Cương Truyền Thừa’ của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》?

Lẽ nào, mình thật sự vô duyên với Thiên Tổng Cương?

Lần này sẽ lỗ nặng?

Thiên Tổng Cương Truyền Thừa không có được, ngược lại còn mắc thêm món nợ ‘tiên thuyền khổng lồ’.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, tiếng ‘nổ’ trong đầu hoàn toàn biến mất.

Tầm nhìn dần dần khôi phục.

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện, mình đã biến thành một trạng thái ‘phẳng lì’ 2D, hơn nữa còn bị thu nhỏ chỉ bằng bàn tay.

Không chỉ cậu, mà cả bảy đệ tử thú tu kia cũng đều biến thành giấy dán 2D.

Phương thức tấn công này, sao mà quen mắt thế?

Chương 2298

Lão giả đang giảng pháp, miệng vẫn không ngừng nói.

Nhưng Tống Thư Hàng không nghe thấy âm thanh của ông.

Lời nói không thể truyền.

Lão giả đưa tay chiêu một cái.

Tám tờ giấy dán, bao gồm cả Tống Thư Hàng, đều bị triệu hồi tới.

Thần long và thánh viên bắt đầu hành động, chúng dán bảy tờ giấy dán thú tu lên cánh tay lão giả.

Tờ giấy dán 2D trong suốt mà Tống Thư Hàng hóa thành, thần long và thánh viên không thể nhìn thấy.

Nhưng dưới sự hấp dẫn của lão giả, tờ giấy dán do Tống Thư Hàng hóa thành cũng ổn định dán lên cánh tay lão giả.

Cảm giác này thật là vi diệu.

Tống Thư Hàng không muốn diễn tả cảm giác này, thậm chí cũng không muốn hồi tưởng lại đoạn cảm giác này. ......

“Bảy ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa, cơ hội chỉ có một lần.” Lão giả cất tiếng nói.

Tống Thư Hàng lúc này mới chú ý, lão giả vẫn luôn dùng ‘ngôn ngữ viễn cổ’ để giảng pháp, nhưng cậu lại có thể nghe hiểu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Giữa mi tâm lão giả có một điểm sáng hiện lên.

Ông đang mở ra một phần ký ức của mình.

Bảy thú tu + Tống Thư Hàng trong suốt, bị ánh sáng bao phủ, ý thức được đưa vào một đoạn ký ức nào đó của lão giả.

Cơ hội học tập thuận lợi 'Thiên Tổng Cương Truyền Thừa' không thể dùng lời nói diễn đạt, không thể ghi chép, không thể quan sát...

Chính là lúc lão giả 'sáng tạo' ra nó.

Nói chính xác hơn, là lúc nó chưa hoàn thành triệt để.

Ý thức của Tống Thư Hàng và bảy thú tu được đưa vào một khoảng thời gian nào đó trong ký ức của lão giả.

Bọn họ như những tờ giấy dán, bám vào lão giả trong thời kỳ sáng tạo Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Bọn họ từ đầu đến cuối, quan sát toàn bộ quá trình lão giả sáng tác 'Thiên Tổng Cương'.

Từ việc lập đề án ban đầu đến bản nháp, đến chi tiết, đến từng lần thử nghiệm, sửa đổi, để đưa ra dữ liệu chính xác nhất.

Từng lần sửa đổi, hoàn thiện.

Ngay cả một tồn tại cấp bậc như lão giả, muốn sáng tạo một bộ công pháp 'cấp bậc pháp tắc' cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.

Quá trình này, khiến Tống Thư Hàng nghĩ đến việc các nhà khoa học làm thí nghiệm.

Quá trình sáng tác vô cùng dài.

Các phiên bản sửa đổi lên đến hàng vạn.

Bảy thú tu và Tống Thư Hàng, đều tỉ mỉ trải nghiệm đoạn quá trình này.【Hơi giống nhập mộng.

Nhưng không có cảm giác chân thật của nhập mộng.】Tống Thư

Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhập mộng là thân thể nhập vai vào nhân vật ‘bị nhập mộng’.

Còn pháp thuật ‘dán hình 2D’ của lão giả là để những người bị dán hình bằng góc nhìn của người xem, tiến vào ký ức của ông, tiến hành quan sát.

“Gần xong rồi.” Lão giả trong quá trình sáng tác cất tiếng nói.

Ông bắt đầu chính thức biên soạn chính thiên ‘Thiên Tổng Cương Truyền Thừa’.

Theo việc biên soạn bắt đầu, ý thức của bảy thú tu và Tống Thư Hàng bắt đầu mơ hồ.

Thiên Tổng Cương chính thức của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, ngay cả trong ký ức của lão giả, cũng không thể được nắm giữ hoàn chỉnh.

Nhưng mục đích truyền công của lão giả đã đạt được rồi.

Quan trọng là toàn bộ quá trình sáng tác Thiên Tổng Cương, từng lần sửa đổi, từng lần suy đi tính lại kinh nghiệm, mới là chủ thể của việc truyền công.

Từ phần trải nghiệm này, về mặt lý thuyết mà nói, đã đủ để lĩnh ngộ ra ‘Thiên Tổng Cương Truyền Thừa’.

Đường vòng cứu nước. ......

Ý thức của Tống Thư Hàng quay về căn nhà pha lê.

Chủ nhân căn nhà pha lê nhìn cậu, hơi mỉm cười: “Tiểu hữu, có thu hoạch gì không?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, vẻ mặt đầy bối rối.

Cậu thật sự chỉ là một tiểu thái điểu mới bước chân vào tu chân nửa năm thôi mà!

Thấy vẻ mặt bối rối của Tống Thư Hàng, chủ nhân căn nhà pha lê thoáng suy nghĩ, đoán: “Lĩnh ngộ thất bại rồi à?” Tống Thư Hàng không phản ứng, vẻ mặt vẫn kỳ lạ.

Chủ nhân căn nhà pha lê khẽ cười, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai thân gỗ của Tống Thư Hàng, an ủi: “Đừng buồn, lĩnh ngộ thất bại cũng là chuyện rất bình thường.

Con còn trẻ, còn có cơ hội.

Đợi khi con thăng cấp Thất phẩm Tôn Giả, lại có thể có một lần nữa tư cách tiến vào ‘thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn’.

Cố gắng lên, đừng nản chí.” “Cảm ơn tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Ngoài ra, thực ra phương thức lĩnh ngộ Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cũng chia thành nhiều loại.

Có người trong quá trình trải nghiệm việc sáng tạo thần công, sẽ từng bước lĩnh ngộ, ý thức quay về từ quá khứ, là có thể lập tức lĩnh ngộ được ‘Thiên Tổng Cương Truyền Thừa’.

Nhưng cũng có người tính tình chậm rãi, họ sẽ ghi nhớ phần lớn chi tiết quá trình sáng tạo thần công, đợi sau khi ra khỏi phó bản ‘thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn’, từ từ hồi tưởng, suy ngẫm.

Sau đó lĩnh ngộ ra ‘Thiên Tổng Cương Truyền Thừa’ của riêng mình.” Chủ nhân căn nhà pha lê lại hỏi: “Vậy, tiểu đạo hữu con đã ghi nhớ được bao nhiêu chi tiết sáng tạo thần công?” Tuy nhiên, phương thức lĩnh ngộ thứ hai này, vì chịu ảnh hưởng của ‘đạo thời gian’ + ‘sức mạnh thiên địa can thiệp khi thần công bắt đầu biên soạn’, phần lớn tu sĩ dù có cố gắng ghi nhớ, những ‘chi tiết quá trình sáng tạo’ mà họ có thể ghi nhớ cũng đều không hoàn chỉnh.

Dựa vào những ký ức không hoàn chỉnh này, có khả năng lĩnh ngộ ra ‘Thiên Tổng Cương Truyền Thừa’ độc đáo, nhưng rốt cuộc không thể sánh bằng sự hoàn mỹ khi trực tiếp lĩnh ngộ ra ‘Thiên Tổng Cương Truyền Thừa’ trong lúc ‘nghe trộm quá khứ’.

“Nếu nghĩ kỹ thì, phần lớn quá trình tôi đều ghi nhớ được.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Trạng thái hiện tại của cậu vô cùng kỳ lạ.

Chính cậu cũng không biết mình đã lĩnh ngộ được hay chưa?

Trong quá trình vị lão giả kia sáng tạo Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cậu dường như đã lĩnh ngộ được những thứ rất quan trọng.

Nhưng cụ thể đã lĩnh ngộ ra cái gì, cậu lại không thể nói ra vì không hiểu.

Chính mình lĩnh ngộ ra thứ mình không hiểu, bạn tin không?

Thực tế, toàn bộ quá trình thí nghiệm của lão giả, Tống Thư Hàng cơ bản không hiểu lắm.

Lão giả trong quá trình sáng tạo Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, đã sử dụng các cấp độ tri thức từ nông đến sâu, từ Thất phẩm cho đến cấp độ Kiếp Tiên.

Nhiều chỗ then chốt, còn ẩn chứa ‘pháp tắc đại đạo’.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng nản lòng.

Lượng kiến thức của cậu rất phiến diện, lượng dự trữ nghiêm trọng không đủ.

Khi xem lão giả sáng tạo thần công, đối với Tống Thư Hàng giống như một học sinh tiểu học vừa mới học phép nhân chia, lại phải trực tiếp đối mặt với các loại dữ liệu chế tạo bom hạt nhân, hoàn toàn mù mịt.

Cực kỳ tuyệt vọng.

Tống Thư Hàng thực ra đã rất chăm chỉ rồi.

Giờ đây, chỉ cần có thời gian rảnh, cậu đều chủ động bổ sung những kiến thức tu chân còn thiếu của mình...

Nhưng thời gian 'rảnh' của cậu rất ít.

Thời gian tu luyện chính là hạn chế lớn nhất. 'Kiến thức tu chân' mà cậu nắm giữ hiện tại, hơn một nửa là có được từ 'nhập mộng'.

Còn một phần là do kỳ ngộ mà có được.

Ví dụ như tương tự 'giảng pháp của Trình Lâm', hoặc trực tiếp dùng mắt thịt tiếp xúc 'pháp tắc tinh hà', còn có tiếp xúc với tin tức 'bất hủ', 'chấp niệm Bất Diệt Chi Chủ' và 'chấp niệm Thánh Nhân Nho gia' phụ thể, v.v...

Những trải nghiệm này, sau đó đều sẽ đi kèm một lượng kiến thức đáng kể.

Những kiến thức đi kèm này... cấp độ cực kỳ cao.

Phần lớn đều bị nhồi cứng vào đầu Tống Thư Hàng, với cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, căn bản không thể lý giải những kiến thức này.

Cũng chính vì trong đầu cậu nhồi nhét đầy các loại kiến thức cao cấp, nên khi xem lão giả sáng tạo Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cậu luôn vô cớ sản sinh một loại 'cộng hưởng'.

Là những kiến thức cao cấp trong đầu cậu, và quá trình lão giả sáng tạo Thiên Tổng Cương Truyền Thừa, đã xảy ra sự va chạm nồng nhiệt giữa tri thức và tri thức.

Trong quá trình va chạm tri thức này, Tống Thư Hàng đã lĩnh ngộ được rất nhiều... nhưng lại chẳng hiểu gì cả.

Đây chính là nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng có vẻ mặt kỳ lạ.

“Con đã ghi nhớ phần lớn thần công?” Chủ nhân căn nhà pha lê nhìn Tống Thư Hàng, trầm tư.

Đúng rồi, tiểu hữu này hẳn là thường xuyên tiếp xúc với ‘đạo thời gian’, nên cơ thể hắn đã thích nghi với ảnh hưởng của đạo thời gian.

Như vậy, so với những người thử thách khác, hắn tự nhiên có thể ghi nhớ được nhiều hơn ‘quá trình sáng tạo thần công’.

“Nếu đã vậy, con hãy nắm bắt thời gian, củng cố thật tốt những ký ức trong đầu, tốt nhất là ghi nhớ rõ từng chi tiết.

Đợi sau khi trở về, con có thể từ từ hồi tưởng, minh tưởng, có lẽ con có thể từ đó lĩnh ngộ ra ‘Tổng Cương Truyền Thừa’ của riêng con.” Chủ nhân căn nhà pha lê nói.

“Cảm ơn tiền bối đã an ủi.” Tống Thư Hàng chắp tay hành lễ.

Chủ nhân căn nhà pha lê hơi mỉm cười, nói: “Vậy thì, tiểu hữu chúng ta từ đây tạm biệt.

Hy vọng lần sau có cơ hội, chúng ta còn có thể gặp lại.” Hút mặt thật sảng khoái, lần sau gặp lại ông còn muốn hút má tiểu đạo hữu nữa.

Chương 2299

“Hy vọng có cơ hội gặp lại.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nhưng trong lòng cậu biết, mình hẳn là không còn cơ hội nữa.

Cậu lại không phải thành viên giới thú tu, suất thí luyện lần này, vẫn là Thanh Loan tiên tử đã ngoài lệ tranh thủ cho cậu.

“Tiếp theo, xin tiểu hữu hãy giữ tâm trạng thả lỏng.

Ta sẽ tiễn tiểu hữu rời đi.” Chủ nhân căn nhà pha lê đứng dậy.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Trước khi rời đi, cậu đột nhiên lại nghĩ đến một việc: “Đúng rồi, tiền bối.

Hay là, thêm bạn bè?” “Hả?” Chủ nhân căn nhà pha lê nghi hoặc nói.

“Thêm bạn bè, sau này tiện liên hệ ấy mà?

Tôi cảm thấy tôi và tiền bối rất hợp tính.” Tống Thư Hàng mặt đầy nghiêm túc nói.

Chủ nhân căn nhà pha lê có vẻ dễ nói chuyện, tính cách cũng tốt.

Cho nên, bất kể có hợp tính hay không, cứ thêm bạn bè đã rồi nói sau.

“Thao tác thế nào?” Chủ nhân căn nhà pha lê hiếu kỳ nói.

Tống Thư Hàng thành thạo lấy ra ‘đồ án Kim Đan QR code’ của mình.

Vừa lấy ra, vị chủ nhân căn nhà pha lê kia đã theo thói quen của tu sĩ, dùng tinh thần lực ‘quét’ một cái lên đồ án. 【Đinh ~】 Tiếng nhắc nhở đồng thời vang lên trong đầu Tống Thư Hàng và chủ nhân căn nhà pha lê.

Nhưng... chủ nhân căn nhà pha lê lại không thể thêm vào danh sách bạn bè.

“Trong đầu ta đinh một tiếng, đã thành công rồi sao?” Chủ nhân căn nhà pha lê cất tiếng hỏi.

“Không có hiệu quả?” Tống Thư Hàng nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn về phía chủ nhân căn nhà pha lê.

Ngay cả Trình Lâm tiên tử ‘chết không thể chết hơn được nữa’ còn có thể thêm bạn với cậu.

Ngay cả cấp bậc như Bạch Tiền Bối Two và Tiểu Ban Ban, khi thêm bạn cũng không có vấn đề.

Chủ nhân căn nhà pha lê này, đang sống sờ sờ, lại không thể thêm bạn bè?

“Xem ra, là vấn đề ở phía ta?” Chủ nhân căn nhà pha lê hơi mỉm cười: “Thôi vậy, nếu có duyên, còn có thể gặp lại.

Nếu vô duyên, cũng không cưỡng cầu.” Ông nhẹ nhàng vỗ tay một cái.

Thân hình Tống Thư Hàng tiêu tan không thấy, từ không gian căn nhà pha lê này lùi ra ngoài.

“Đừng mà, để tôi thử lại xem, duyên phận cái thứ này không phải là dựa vào cưỡng cầu sao!” Tống Thư Hưỡng nhịn không được cất tiếng nói.

Cậu vừa mở mắt ra, phát hiện mình đã quay về không gian đầy những cụm pha lê kia.

Bên cạnh, Bạch Long trạng A Thập Lục đang nằm bên cạnh cậu, tò mò nhìn cậu: “Cưỡng cầu?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đang nghiên cứu những cụm pha lê lấp lánh kia.

Ngốc Mao của Sở Các Chủ vẫn đang lay động trong gió.

“Anh gặp phải chuyện gì vậy?

Còn muốn cưỡng cầu duyên phận?” Sở Các Chủ cất tiếng hỏi.

Chị Bạch Long thò đầu ra, hỏi: “Có phải gặp phải tiên tử xinh đẹp nào không?” Nói thật, nếu thật sự gặp phải tiên tử xinh đẹp thì chất lượng phải cao đến mức nào, mới khiến Tống Thư Hàng phải kêu la muốn cưỡng ép duyên phận?

Suy cho cùng, các tiên tử bên cạnh Tống Thư Hàng...

đều có ‘tiêu chuẩn’ rất cao.

Nên chỉ cần Tống Thư Hàng không mù thì hẳn là đã gặp một đại mỹ nhân thật sự rồi?

“Không phải tiên tử nào cả, mà là một vị tiền bối cao lớn.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Cậu hẳn là không có cơ hội lại tiến vào ‘căn nhà pha lê’ kia.

Hơn nữa lại không thêm được bạn bè.

Lần lỡ mất này, có lẽ suốt đời cũng sẽ không còn cơ hội gặp lại.

“Một nhân vật tiền bối có sức hút đến vậy ư?

So với Bạch Thánh thì sao?” Sở Các Chủ hiếu kỳ hỏi.

Tống Thư Hàng cười khổ không nói nên lời: “Sở tiền bối chị đang nghĩ gì vậy?

Chuyện này liên quan gì đến sức hút?

Em chỉ muốn thêm bạn bè với đối phương, nhưng lại không thêm được.

Trực giác mách bảo em, tình huống đặc biệt này...

đối phương nhất định rất đặc biệt.

Cho nên muốn thử xem có phương pháp nào khác để lưu lại cách liên hệ gì đó không.

Kết quả lời còn chưa nói xong, đã bị đưa ra ngoài rồi.” “Không thể thêm bạn bè ‘QR code Kim Đan’ ư?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy tư: “Có khi nào không phải người thật không?

Ví dụ như một loại robot chỉ biết thực hiện chương trình?” “Không rõ.” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Ban đầu tôi còn định dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ để thử xem, nhưng đối phương không cho tôi cơ hội.

Tiếc thật.” “Vậy Thư Hàng, cậu đã có được Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 chưa?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Chuyện này, mới là quan trọng nhất.

Tống Thư Hàng ngồi dậy, gãi đầu, nói: “Chuyện này, hơi huyền ảo.” “Không lĩnh ngộ được à?” Chị Bạch Long hỏi.

Ngốc Mao của Sở Các Chủ an ủi: “Không lĩnh ngộ được cũng không cần phải cố gắng, mọi người có thể hiểu mà.” “Trong mắt các tiền bối tôi là học tra sao?” Tống Thư Hàng thở dài.

Cậu vốn là thành viên đỗ vào đại học Giang Nam Thành, tuy không phải học bá, nhưng chỉ cần nghiêm túc, khả năng học tập của cậu vẫn khá mạnh.

“Thực ra tôi đã lĩnh ngộ được một số thứ.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Các Chủ cười nói: “Vậy nghĩa là đã có được truyền thừa rồi?” “Ừm, nói thế nào nhỉ, thứ tôi lĩnh ngộ được, chính tôi lại không hiểu.

Đây chính là nguyên nhân tôi nói huyền ảo.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Chị Bạch Long: “......” Sở Các Chủ: “......” Thứ mình lĩnh ngộ được, chính mình lại không hiểu?

Cái nguyên lý gì đây?

Thứ mình không hiểu, làm sao mà lĩnh ngộ ra được?

“Nói ra nghe thử xem.” Sở Các Chủ nói: “Tôi và Bạch Long tiên tử sẽ phân tích giúp cậu.” Cô ấy, các chủ Bích Thủy Các, Trường Sinh Giả.

Cô ấy, thủy tổ Kim Long, Trường Sinh Giả.

Chỉ cần Tống Thư Hàng có thể mô tả đại khái một lần, với cảnh giới và nhãn lực của họ, việc giảng giải phân tích giúp Tống Thư Hàng vẫn rất dễ dàng.

Nếu trùng hợp là kiến thức thuộc lĩnh vực Đại Đạo Trường Sinh khác mà họ cũng không quen thuộc, thì trong chức năng chat 【Tu Chân】 của Tống Thư Hàng, vẫn còn vài vị đạo hữu có thể từ xa cung cấp trợ giúp giải đáp thắc mắc.

“Chuyện này lại liên quan đến một vấn đề khác.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Thiên Tổng Cương Truyền Thừa này, chỉ có thể hiểu mà không thể nói ra, tôi không thể giảng ra được.” Cậu căn bản không biết phải mô tả và diễn đạt loại ‘lĩnh ngộ’ của mình như thế nào.

“Cậu như vậy thì làm sao chúng ta giúp cậu được?” Sở Các Chủ thở dài.

Chuyện này không thể trách họ được, phải trách cậu tự mình không cố gắng.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Vậy Thư Hàng, cậu cần kiến thức về mặt nào?

Cậu sắp xếp lại một chút, sau đó có thể nhờ Sở tiền bối và chị Bạch Long bù đắp kiến thức cho cậu.” Thiếu gì bù nấy.

“Vấn đề là hiện tại tôi, ngay cả tôi cần bù đắp kiến thức gì cũng không biết.” Tống Thư Hàng nói.

“Tống tiền bối, theo mô tả của anh thì, trạng thái cá muối hiện tại của anh, có thể gọi là ‘học tra’.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử bên cạnh cẩn thận nhắc nhở.

Ngay cả mình cần bù đắp môn nào cũng không biết, thiếu gì bù nấy cũng không làm được, đây chính là vua của học tra.

Tống Thư Hàng: “......” Đâm tim rồi, Vũ Nhu Tử!

“Tuy nhiên, tôi vẫn có thể cứu vãn một chút.” Tống Thư Hàng ngồi thẳng dậy, nói: “Tôi đã ghi nhớ toàn bộ quá trình vị lão giả kia sáng tạo Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Từng chi tiết đều ghi nhớ kỹ càng trong đầu.

Tôi có thể mô tả lại quá trình này cho Sở tiền bối.” “Ừm, vậy thì vẫn còn chút giá trị cứu vãn.” Chị Bạch Long gật đầu: “Bắt đầu bài diễn thuyết của cậu đi.” Tống Thư Hàng nhắm mắt, sắp xếp lại suy nghĩ của mình.

Sau đó, cậu dựa vào ký ức, bắt đầu mô tả chi tiết nhất có thể quá trình sáng tạo thần công mà mình đã thấy trong quá trình ‘quay ngược thời gian’.

Khi Tống Thư Hàng từ từ mô tả, phía sau cậu, Công Đức Xà mỹ nhân xuất hiện để cướp diễn.

Nàng giơ hai tay lên.

Trên đỉnh đầu nàng, bắt đầu ảo hóa ra ‘hình chiếu 3D’.

Tống Thư Hàng giảng đến đâu, khung cảnh hình chiếu 3D này sẽ từ từ tiến triển đến đó.

Có hình ảnh, có âm thanh.

Chị Bạch Long khẽ gật đầu với Ngốc Mao của Sở Các Chủ, không lên tiếng làm phiền Tống Thư Hàng.

Quá trình sáng tạo công pháp cụ thể, vô cùng dài.

Tống Thư Hàng lại mô tả cực kỳ chi tiết.

Lần giảng này... kéo dài hai ngày hai đêm!

Tống Thư Hàng vừa giảng, Tô Thị A Thập Lục và Hắc Bì Vũ Nhu Tử ở bên cạnh im lặng lắng nghe.

Sở Các Chủ và chị Bạch Long, vừa nghe, vừa xem, vừa dùng bí pháp truyền âm thầm trao đổi.

“Cuối cùng, chính là quá trình vị lão giả kia chính thức biên soạn 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Ký ức về quá trình này, chịu ảnh hưởng của sức mạnh giữa thiên địa, tôi không thể ghi nhớ được gì cả.” Tống Thư Hàng dừng lại.

Sau đó, cậu nhìn về phía A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử và chị Bạch Long, nói: “Đúng rồi, mọi người có cảm thấy no không?” “Hả?” Ngốc Mao của Sở Các Chủ cuộn tròn.

Chương 2300

“Thư Hàng anh đói à?” A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, tiếc nuối nói: “Xem ra, thí nghiệm của tôi thất bại rồi.” Cậu vừa rồi trong quá trình mô tả, đặc biệt mô phỏng trạng thái, tiết tấu, và kỹ thuật khi lão giả giảng pháp, tiến hành thử nghiệm.

Muốn xem có thể bắt chước được kỹ năng ‘nghe no’ của lão giả hay không.

Quả nhiên, kỹ năng này không dễ bắt chước như vậy.

Cậu lại nhìn về phía Bạch Long, hỏi: “Chị Bạch Long, mọi người đã có manh mối gì chưa?” “Ừm, đại khái thì đã hiểu được một chút.

Nếu cậu muốn đọc hiểu những quá trình thí nghiệm này thì lượng kiến thức tu chân cần học, không hề nhỏ.” Chị Bạch Long từ từ nói.

“Lớn đến mức nào?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

“Nếu làm việc tăng ca ngày đêm, rồi học tập tập trung vào trọng điểm, học khoảng một hai năm, hẳn là có thể học được cái khung sườn.” Sở Các Chủ suy đoán.

Tống Thư Hàng: “......” Này, hai vị tiên tử, có chức năng ‘copy, paste’ không?

Cái kiểu mà trực tiếp copy các điểm kiến thức cần thiết vào đầu tôi ấy?

“Đang nghĩ gì vậy?” Chị Bạch Long nói.

Lần này vẻ mặt của Tống Thư Hàng quá phức tạp, nàng nhất thời không thể đọc ra ý tứ.

“Tôi đang nghĩ, tại sao trên thế giới này lại không có pháp thuật ‘copy, paste’ kiến thức vào đầu nhỉ?

Giống như quán đỉnh truyền công ấy?” Tống Thư Hàng nói.

Học cái khung sườn thôi cũng mất một hai năm, vậy toàn bộ các điểm kiến thức muốn học xong, phải mất bao lâu chứ?

Ngốc Mao của Sở Các Chủ lay động nói: “Cậu coi kiến thức là cái gì hả?

Thứ không trải qua học tập thì còn là kiến thức sao?” “Ơ, Thư Hàng nói vậy, tôi hình như cũng thật sự nghe nói qua pháp thuật tương tự.

Chính là dùng một số kiến thức đặc biệt, cất giữ trong thiên địa thần vật quý giá, đạt được mục đích truyền thừa kiến thức.” Chị Bạch Long nói: “Nhưng tiếc là, tôi chưa từng tận mắt thấy thủ đoạn tương tự.” Bất kể đã thấy hay chưa... chỉ cần là thứ Sở Các Chủ nói ‘tuyệt đối không thể’, nàng nắm bắt thời cơ phản bác một lần là chuẩn không sai.

Cà khịa thật sảng khoái!

“Đừng lãng phí thời gian, thời gian đã trôi qua lâu như vậy, những người thử thách khác hẳn cũng sắp đến rồi?” Sở Các Chủ nói: “Tiếp theo chúng ta nên đi ra ngoài trước?

Hay tiếp tục ở lại đây xem biến hóa?” “Ừm, ở lại đây đi.” Tống Thư Hàng quyết định: “Đến lúc đó nếu có người thử thách khác thuận lợi đến đây, và trong quá trình ‘nghe trộm quá khứ’ nắm giữ được Thiên Tổng Cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, chúng ta có thể cùng họ đối chiếu, biết đâu lại có thu hoạch.

Hơn nữa... nếu Bạch tiền bối quay lại, ông ấy hẳn cũng sẽ đến đây ngay lập tức.” “Cũng được.” Sở Các Chủ gật đầu.

Chị Bạch Long nói: “Vậy nhân lúc những người thử thách khác còn chưa đến, tôi sẽ bổ sung kiến thức cơ bản cho cậu trước.” “Tôi sẽ ở bên cạnh bổ sung cho Bạch Long tiên tử.” Sở Các Chủ nói.

Chỉ cần chỗ Bạch Long tiên tử giảng có một chút sai sót, cô ấy sẽ nghiêm khắc chỉ ra.

“Yên tâm đi, với trình độ của tôi, giảng giải những kiến thức cơ bản này, không thể giảng sai được.” Chị Bạch Long tự tin nói: “Cô vĩnh viễn không có cơ hội chỉ ra lỗi của tôi.” “Ba ~ không chắc đâu.” Sở Các Chủ từ từ nói.

Tống Thư Hàng: “......” Tô Thị A Thập Lục: “......” Trong thế giới pha lê nhỏ.

Chị Bạch Long bắt đầu giảng pháp.

Bài giảng của một Trường Sinh Giả chân chính, dù giảng những kiến thức pháp thuật tương đối cơ bản, bản chất cũng sẽ không thay đổi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc lắng nghe.

A Thập Lục ở bên trái cậu.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử khoanh tay ôm đầu gối ở bên phải cậu.

Theo lời giảng của chị Bạch Long bắt đầu, giữa thiên địa có âm thanh đại đạo chảy xiết bắt đầu hưởng ứng, lại có tiếng chuông đại diện hòa vang, các loại dị tượng không ngừng sinh ra.

Nếu có thể, Tống Thư Hàng thật sự muốn kéo đệ tử của mình, Thông Nương, và các vật nuôi trong thế giới hạt nhân ra ngoài, lắng nghe chị Bạch Long giảng pháp.

Đáng tiếc thế giới hạt nhân vẫn đang bị nhốt.

Bài giảng của chị Bạch Long, tiến vào cảnh giới vi diệu.

Sở Các Chủ mãi không thể tìm ra sơ hở của nàng, ngốc mao trở nên suy yếu tinh thần.

Trong thế giới pha lê nhỏ.

Mười vạn pha lê kia cảm ứng được sự cộng hưởng, bắt đầu không ngừng lấp lánh.

Linh lực trong hư không cũng bị bài giảng hấp dẫn, như xoáy nước tụ về thế giới này.

Thân gỗ của Tống Thư Hàng, được linh khí tư nhuận, lại lần nữa rục rịch.

Có chồi non tươi mới lại mọc ra từ chỗ bị cắt.

Sinh mệnh lực của thân gỗ, còn ngoan cường hơn cả cây hẹ, cắt một lần lại mọc một lần.

Chỉ trong hơn mười ngày ngắn ngủi, Tống Thư Hàng đã tích trữ được nửa căn nhà đầy nguyên liệu thô để làm 'phi kiếm dùng một lần'.

"Ơ?

Thơm quá." Hắc Bì Vũ Nhu Tử đang lắng nghe giảng pháp, đột nhiên nhịn không được hít hít mũi.

Có một mùi hương ngay cả 'giảng pháp Trường Sinh Giả' cũng không thể át chế được, khiến nàng không thể bỏ qua.

Không chỉ nàng, ngay cả Tô Thị A Thập Lục cũng chú ý đến mùi hương kỳ lạ này.

Hai người hít hít cái mũi nhỏ, cuối cùng ánh mắt đồng loạt đổ dồn về nguồn gốc mùi hương kỳ lạ — bên hông thân gỗ của Tống Thư Hàng.

Ở đó, một quả thực phát ra ánh sáng bảy màu, đã chín.

Quả lạ này, khác với những quả lạ khác trên thân gỗ của Tống Thư Hàng, những quả lạ khác chín rất nhanh, chỉ cần một đợt linh lực nhỏ nuôi dưỡng là có thể mọc ra một lứa.

Còn quả lạ này, đã trải qua việc Hà Chỉ Ma Đế truyền công từ xa + đạo thời gian của Thiên Đế, cộng thêm Tống Thư Hàng vài lần nuôi dưỡng linh lực hàng ngày, mãi đến tận bây giờ, dưới sự nuôi dưỡng của giảng pháp chị Bạch Long và linh lực dị tượng thiên địa, mới hoàn toàn chín.

Sự hiện diện của mùi hương kỳ lạ quá mạnh.

Chị Bạch Long đành phải tạm dừng quá trình giảng pháp, bài giảng này không thể tiếp tục được nữa.

Sở Các Chủ nhắc nhở: “Thư Hàng, cậu xử lý quả thực này trước đi, nếu không thì làm sao mà giảng bài?” Tống Thư Hàng ngại ngùng cười ngây ngô một tiếng, đưa tay nhéo chặt quả thực bảy màu kia, dùng sức hái nó xuống.

“Tê ~” Khi hái quả, cậu đột nhiên hít vào một hơi khí lạnh.

Khác với những quả trên cành khác, quả thực bảy màu này khi hái xuống, lại có một cảm giác đau nhói ‘xương thịt chia lìa’.

“Trông có vẻ rất ngon.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

“Nhưng quả thực có màu sắc quá tươi mới, thường ẩn chứa kịch độc.” Sở Các Chủ nhắc nhở.

“Để tôi giám định thử xem.” Mái tóc dài của Tống Thư Hàng hóa thành một bàn tay nhỏ, vỗ lên quả thực này.

Giám Định Bí Pháp được thi triển. 【Dị quả chưa đặt tên: do thân gỗ kết hợp với Bá Tống Huyền Thánh mà kết trái, vì mọc ở bên hông nên có ánh sáng bảo quang bảy màu.】【Trong quả thực thần kỳ này, ẩn chứa kiến thức và trí tuệ.

Đây là những kiến thức khổng lồ mà Bá Tống Huyền Thánh trong đầu không thể lý giải, sau khi được thân gỗ chuyển hóa, kết hợp với trí tuệ của thân gỗ, dưới sự tưới tắm của đủ loại kỳ ngộ, mà kết thành quả thực thần kỳ này.】【Cách dùng: uống.】Tống Thư Hàng nắm chặt quả thực này, mãi không nói nên lời.

“Tống tiền bối, quả thực này ăn được không ạ?” Mắt Hắc Bì Vũ Nhu Tử sáng rỡ.

“Ăn được, nhưng quả này tạm thời không thể cho cô.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng lau quả thực này: “Nó gọi là quả trí tuệ.

Tôi đã biết cách nó sinh trưởng, quả sau sẽ tặng mọi người.” “Quả trí tuệ?

Quả táo?” Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt.

“Ý tôi là, nó truyền thừa trí tuệ và kiến thức.” Tống Thư Hàng há miệng, cắn mạnh một miếng.

Ngon thật.

Không hổ là dị quả mọc ra từ thân cậu, hương vị không kém ‘Thiệt trán liên hoa’ bao nhiêu.

Chị Bạch Long ngẩn người: “Truyền thừa trí tuệ và kiến thức?” Là loại ‘thần vật truyền thừa trí tuệ kiến thức’ mà tôi nói bừa lúc trước sao?

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nuốt một ngụm nước bọt, nói: “Cứ cảm giác Tống tiền bối khi ăn quả này, có một cảm giác deja vu tự tương tàn.” “Dùng từ tự tương tàn thì hơi không phù hợp.” Sở Các Chủ nhắc nhở: “Tôi cảm thấy, nên dùng từ ‘tự ăn quả mình’ thì thích hợp hơn.” “Sở tiên tử dùng từ này rất hay.” Chị Bạch Long gật đầu.

Nàng vừa rồi cũng nghĩ đến từ này.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Có hiệu quả không?” “Chưa có, mới ăn xong.” Tống Thư Hàng lau tay.

“Tôi có một câu hỏi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở: “Tôi vừa nãy đã muốn nhắc rồi, Tống tiền bối bây giờ anh chỉ còn mỗi cái đầu, ăn ‘quả trí tuệ’ có tiêu hóa được không?” Lúc trước khi nuốt Long Châu, còn bị nghẹn họng nữa là.

Lần này ăn ‘quả trí tuệ’ liệu có bị nghẹn ở cổ họng không tiêu hóa được, lãng phí mất không?

Hắc Bì Vũ Nhu Tử có chút lo lắng.

Tống Thư Hàng: “......” Hắc Bì Vũ Nhu Tử chưa nhắc thì còn đỡ, nàng vừa nhắc, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy nghẹn họng.

Như mắc xương trong cổ!

“Tống tiền bối quả nhiên bị nghẹn họng, khá lãng phí.

Chi bằng đưa cho tôi...

Không đúng, tôi là tâm ma, không nhất định có thể ăn.

Tống tiền bối có thể xem xét đưa cho A Thập Lục.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đề nghị.

Tống Thư Hàng bóp cổ họng mình, ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu đang cân nhắc có nên nặn cái ‘quả trí tuệ’ này ra không.

“Không sao, đừng hoảng.” Sở Các Chủ nghiêm túc an ủi Tống Thư Hàng: “Vì quả thực này chứa đựng trí tuệ và kiến thức, nói không chừng Thư Hàng cậu có thể tiêu hóa được.” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

“Dù sao tiêu hao kiến thức là bộ não, cậu có thể thử dùng bộ não để tiêu hóa quả ‘trí tuệ’ này.” Sở Các Chủ nghiêm túc đề nghị, sau đó cô ấy bổ sung: “Trừ khi cậu không có não.” Tống Thư Hàng: “......”

Bộ não nhà ai mà có thể trực tiếp tiêu hóa thức ăn chứ?

Sở tiền bối rõ ràng là đang vòng vo nói cậu không có não.

Rõ ràng cậu ít nhiều cũng là một học bá mà.

Quả trí tuệ vẫn còn nghẹn trong cổ họng, cực kỳ khó chịu.

Thôi vậy, xem ra bảo vật này cậu tự mình không có phúc hưởng.

Chỉ có thể nặn nó ra.

Chương 2301

Tống Thư Hàng bóp cổ họng, chuẩn bị tư thế.

Đúng lúc này. ‘Quả trí tuệ’ trong cổ họng tự động tan chảy, hóa thành từng đạo năng lượng, dung nhập vào đầu Tống Thư Hàng.

Cùng với sự dung nhập của năng lượng quả thực, Tống Thư Hàng cảm thấy đầu óc mình trở nên vô cùng minh mẫn, đồng thời còn có một lượng lớn ‘kiến thức’ quán nhập vào đầu cậu.

Trong số những kiến thức này, có một số là những kiến thức ban đầu Tống Thư Hàng đã lưu trữ trong đầu, giờ đây cùng với sự dung nhập của năng lượng ‘quả trí tuệ’, những kiến thức trước đây không hiểu, giờ như đốn ngộ vậy, đột nhiên thông suốt.

Lại có một lượng lớn ‘kiến thức lý luận tu chân’, thuộc về thân gỗ tự mang, cũng quán nhập vào đầu Tống Thư Hàng.

Ngoài ra, thân gỗ này vô cùng đặc biệt.

Có thể được Thiên Đế cất giữ, trước khi mất đi bộ não, ít nhất nó cũng phải là cảnh giới Bát phẩm trở lên.

Bản thân nó chứa lượng kiến thức vô cùng phong phú.

Hơn nữa dường như có thể cảm ứng được trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng, những kiến thức truyền đến từ ‘quả trí tuệ’ vô cùng có tính nhắm mục tiêu.

Chính xác là phần kiến thức Tống Thư Hàng đang thiếu.

Toàn bộ là kiến thức cần thiết để giải mã Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, không một chút kiến thức thừa thãi nào khác.

Lượng ‘kiến thức’ mà một quả trí tuệ có thể chứa đựng là có hạn, nó không hề lãng phí.

Sâu thẳm trong thân gỗ, quả nhiên hẳn là vẫn còn lưu giữ một chút trí tuệ đơn giản? 【Lát nữa có khi mình lại chọc vào tim Sở tiền bối mất, mình vậy mà thật sự có thể dùng não để hấp thu quả trí tuệ này.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Điều hơi tiếc nuối là lượng kiến thức mà ‘quả trí tuệ’ có thể chứa đựng có hạn.

Nếu không thì, nói không chừng có thể trực tiếp biến mình thành một ‘tiền bối có kiến thức phong phú’ thật sự?

“Quá tham lam rồi, như vậy không tốt.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Tham lam là bản tính của con người, có rồi thì còn muốn nhiều hơn nữa.

Tham lam kiến thức về bản chất mà nói, là chuyện tốt.

Tuy nhiên đôi khi, tham lam vẫn cần phải kiềm chế một chút.

Thủ đoạn có được kiến thức thông qua quả trí tuệ, rốt cuộc không phải là vương đạo.

Kiến thức thật sự vẫn cần tự mình chăm chỉ học tập, không thể quá ỷ lại vào quả trí tuệ.

Nhưng thỉnh thoảng giống như trước đây mượn CPU vậy, dùng để hỗ trợ học tập, thì vẫn không có vấn đề gì.

Trong lúc suy tư, toàn bộ sức mạnh của quả trí tuệ đã được Tống Thư Hàng hấp thu.

“Thành công rồi.” Tống Thư Hàng ha ha cười.

Chị Bạch Long hơi gật đầu: “Xem ra, quả ‘trí tuệ’ này không cần tiêu hóa, bản thân nó chính là cấu trúc dạng năng lượng.” “Vậy nghĩa là, tôi cũng có thể ăn?" Mắt Hắc Bì Vũ Nhu Tử sáng lên, ánh mắt nàng lại một lần nữa hướng về phía hông Tống Thư Hàng.

A Thập Lục cũng vậy, đồng thời nhìn về phía hông thân gỗ của Tống Thư Hàng.

Ở đó, tại chỗ quả thực ban đầu bị hái, lại có hai nụ hoa nhỏ bắt đầu sinh trưởng.

Tốc độ sinh trưởng rất chậm, khác với những quả lạ trên cành khác.

Xem ra hai nụ hoa này, là 'quả trí tuệ'.

Hái một quả xong, có thể mọc ra hai quả.

Vậy lần sau hái hai quả xong, có phải có thể mọc ra bốn quả không?

"Sở tiền bối." Tống Thư Hàng ha ha cười, đang định chọc chọc Sở Các Chủ.

Sở Các Chủ: "Sao vậy?" "Không, không có gì.

Tôi chỉ muốn nói, lượng kiến thức dự trữ của tôi dường như đã rất phong phú rồi, nói không chừng có thể lý giải được Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Sở tiền bối, chị Bạch Long, chúng ta hãy cùng nhau thảo luận suy luận về Thiên Tổng Cương đi." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Chủ yếu là ngốc mao của Sở Các Chủ trên đầu, trong chốc lát, dường như không còn mềm mại nữa mà trở nên sắc bén như lưỡi dao, mơ hồ còn có cảm giác sắc nhọn.

Tống Thư Hưỡng cảm thấy da đầu lạnh toát, lập tức đổi lời.

Nói thật, chức năng ngốc mao của Sở Các Chủ này không tệ chút nào.

Đừng xem thường sợi ngốc mao này.

Đây chính là ngốc mao của Trường Sinh Giả, khi cần thiết quán nhập linh lực, là có thể sắc bén như thần binh.

Sau này khi giao thủ với kẻ địch, cậu có nên cân nhắc thêm kỹ năng ‘đâm đầu va chạm’ hay loại hình tấn công như vậy không?

Đặc biệt là kiểu nhảy thẳng lên, thân người như quả đạn lao về phía kẻ địch.

Trước khi đầu chạm vào kẻ địch, quán nhập linh lực vào ngốc mao của Sở Các Chủ, khiến nó trở nên sắc bén như kiếm.

Này, xem ta một ngốc mao đâm chết ngươi!

Ngốc mao của Trường Sinh Giả tự mang hiệu ứng phá phòng, phòng ngự lục thất phẩm bình thường, căn bản không trụ nổi, hiệu quả nhất định tuyệt vời.

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy hay.

Đúng lúc này, chị Bạch Long đột nhiên nhắc nhở: “Có người đến rồi.” Từ khi Tống Thư Hàng cùng đoàn người tiến vào thế giới pha lê nhỏ này hai ngày rưỡi, cuối cùng cũng có vị thử thách giả đầu tiên thành công tiến vào.

Cho nên, thông đạo khai viên công của Thần Long tiền bối vẫn rất có giá trị.

Rất có thể đã tiết kiệm cho Tống Thư Hàng một, hai ngày thời gian.【Cuối cùng cũng đến rồi.】Tống Thư Hàng lấy lại tinh thần.

Lát nữa các thử thách giả cũng sẽ phải tiến vào phần ‘sắp xếp pha lê’ đúng không?

Những cụm pha lê khắp nơi này, sau khi Tống Thư Hàng ý thức đi gặp ‘chủ nhân căn nhà pha lê’, đã khôi phục lại trạng thái ban đầu, biến thành những cụm pha lê lộn xộn, chờ đợi vị thử thách giả tiếp theo đến sắp xếp chúng.

Mười vạn viên pha lê, sắp xếp chính xác chắc chắn sẽ mất rất nhiều thời gian nhỉ?

Cậu, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh, có bí pháp độc môn, có thể dễ dàng sắp xếp chính xác mười vạn viên pha lê.

Một lần chỉ thu phí 1 khối linh thạch Cửu phẩm.

Vậy nên, có muốn cân nhắc dịch vụ tận tâm của Bá Tống Huyền Thánh không?

Tống Thư Hàng trong đầu còn nghĩ sẵn mấy kiểu khẩu hiệu bán hàng mô phỏng ‘đại lão bán mọi thứ’.

Đây cũng là một trong những lý do cậu muốn ở lại chờ các thử thách giả khác.

Trong tiếng pha lê va chạm thanh thúy, vị thử thách giả mới xuất hiện.

Lại là người quen cũ.

Chuyển Bàn Đạo Nhân với vóc dáng hổ báo.

Người quen cũ thật tốt, giao dịch với người quen cũ càng dễ dàng hơn.

Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ trên mặt, chuẩn bị tiến lên đón.

Ngay lúc này... bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, xuất hiện một cái lồng cầu.

Sức mạnh không gian phát động.

Bọn họ bị chuyển dịch vào không gian đặc biệt hình cầu này, lơ lửng trên không trung, bị cách ly.

“Chết tiệt, mình vừa mới nghĩ ra ý kiếm tiền mà.” Tống Thư Hàng lòng lạnh ngắt.

Ra ngoài... ngày mai về nhà.

Đợi mai về nhà, mình lại bắt đầu tăng ca cầu nguyệt phiếu!

Lẽ nào mình định mệnh không có thiên phú làm kinh doanh?

Mình có phải đã bỏ qua yếu tố nào đó không?

Tống Thư Hàng khổ sở suy nghĩ về sự khác biệt giữa mình và ‘đại lão bán mọi thứ’.

Khi Chuyển Bàn Đạo Nhân đang nghiêm túc sắp xếp mười vạn khối pha lê kia, Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên.

“Tôi cứ cảm thấy Thư Hàng cậu sắp làm chuyện ngốc nghếch rồi.” Ngốc Mao của Sở Các Chủ nói, ngốc mao vì mọc trên đỉnh đầu Tống Thư Hưỡng, đôi khi có thể bất ngờ tiếp nhận được một chút sóng não của Tống Thư Hàng, từ đó đọc ra một số thông tin.

Lời Sở Các Chủ vừa dứt, Tống Thư Hàng đưa tay từ pháp khí vòng tay kéo ra một cái chăn, quấn lấy mình – ‘chăn giả đại lão bán mọi thứ’ do Bạch Tiền Bối Two chế tác, sản phẩm của Cửu U Chúa Tể, đáng tin cậy.

Cái chăn rất lớn, đủ để Tống Thư Hàng bao bọc toàn bộ thân gỗ đồ sộ.

Chỉ có đôi mắt và ngốc mao của Sở Các Chủ, lộ ra ngoài chăn.

Sở Các Chủ: “......” Tô Thị A Thập Lục: “......” Chị Bạch Long: “......” “Tống tiền bối cũng thích loại chăn này giống bản thể tôi sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử có chút lo lắng: “Thực ra tôi cảm thấy dáng vẻ quấn chăn có chút quê mùa.” Nhưng bản thể nàng lại cảm thấy dáng vẻ ‘đại lão bán mọi thứ’ quấn chăn rất ngầu, bản thể nàng còn mua cho ba nàng một cái ‘chăn cùng kiểu đại lão bán mọi thứ’.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh bản thể và ba Linh Vũ Điệp ngồi cạnh nhau, cùng quấn chăn, Hắc Bì Vũ Nhu Tử liền cảm thấy khí chất ngầu của ba nàng đã bị phá hủy hoàn toàn.

Tống Thư Hàng cảm thán: “Trong thời đại tình người lạnh lẽo này, cũng chỉ có cái chăn trên người mới có thể mang lại cho người ta chút hơi ấm.” “Ngốc.” Chị Bạch Long nói.

“Tôi chỉ đang mô phỏng ngữ khí của ‘đại lão bán mọi thứ’ thôi, tất nhiên tôi và ông ấy vẫn khác nhau.” Tống Thư Hàng hơi mỉm cười: “Khi tôi cần hơi ấm, không cần chăn.” Sở Các Chủ: “Cậu dựa vào tình yêu để sưởi ấm à?” “Không, tôi tự mình có thể phát sáng phát nhiệt.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử thở dài: “Tống tiền bối, anh hết thuốc chữa rồi.” “Hoàn cảnh chứ, xem hoàn cảnh chứ.

Tuy tôi mặt dày thật, nhưng có một số lời vẫn phải xem hoàn cảnh mà nói chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục khẽ chuyển đề tài: “Vậy Thư Hàng, cậu quấn chăn để làm gì?” “Thực ra, tôi muốn trở thành một thương nhân.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng đáng tiếc, hiện tại xem ra, dù có khoác lên mình cái chăn đặc chế của Bạch Tiền Bối Two, cậu cũng không thể chuyển nghề.

“Thương nhân?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm thán: “Đàn ông, không thể không có tiền a.” Tiền không phải vạn năng, nhưng không có tiền thì vạn vạn lần không được.

Yêu cầu của Tống Thư Hàng không cao, cậu chỉ hy vọng túi tiền của mình đừng quá rỗng, ít nhất có thể có vài khối linh thạch lẻ tẻ, đủ chi tiêu hàng ngày.

Ngoài ra khi Tết đến, cậu phát lì xì cho hậu bối, đệ tử, hy vọng ít nhất có thể có linh thạch để làm lì xì.

Chương 2302

Yêu cầu của cậu, nhỏ bé đến mức khiến người ta đau lòng.

“Cậu định bán gì?” Tô Thị A Thập Lục hiếu kỳ hỏi.

“Bán kỹ thuật.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “《Dưỡng Đao Thuật》 của tôi có thể trong thời gian ngắn, sắp xếp xong mười vạn khối pha lê, mọi người nói nếu tôi ra giá 9 phẩm linh thạch một lần, Chuyển Bàn Đạo Nhân bên dưới có muốn mua không?” “Nếu cậu cứ nhìn chằm chằm Chuyển Bàn Đạo Nhân, trong mắt có ánh sáng kỳ dị lấp lánh thì tôi nghĩ Chuyển Bàn Đạo Nhân sẽ móc tiền ra mua đấy.” Chị Bạch Long từ từ nói.

Với cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả của Chuyển Bàn Đạo Nhân, thủ đoạn pháp thuật vô cùng phong phú – chỉ có thể vượt xa trí tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Sắp xếp mười vạn khối pha lê, hắn chắc chắn sẽ không dùng tay từng khối từng khối mà di chuyển.

Cho nên, trong trường hợp bình thường, hắn căn bản sẽ không dùng một khối linh thạch Cửu phẩm, để mua một phương án sắp xếp mười vạn pha lê một lần.

Trừ khi Tống Thư Hàng dùng ‘ánh sáng kỳ dị’ để tạo áp lực, ép mua ép bán.

Đang nói chuyện, bên dưới Chuyển Bàn Đạo Nhân quả nhiên bắt đầu thi pháp.

Hắn đưa tay vỗ lên trán mình một cái.

Trên trán hắn xuất hiện một phù văn ‘Vương’, hắn vốn là thú tu hổ, phù văn này là pháp thuật hắn tự sáng tạo kết hợp với thiên phú

của mình.

Phù văn chữ ‘Vương’ xuất hiện xong, không ngừng phân tách trong hư không.

Chỉ trong vài hơi thở, đã phân tách ra hàng vạn phù văn ‘Vương’ nhỏ.

“Đi!” Chuyển Bàn Đạo Nhân đưa tay chỉ một cái, hàng vạn phù văn chữ ‘Vương’ này, bay về phía mười vạn viên pha lê kia, bắt đầu di chuyển, sắp xếp.

Mười vạn khối pha lê, chỉ mất hơn mười lần di chuyển, đã được sắp xếp gọn gàng.

Một vị Thất phẩm Tôn Giả không pha tạp chút nào, dù ở đâu, cũng có thể được người ta gọi một tiếng ‘đại tiền bối’, bọn họ ai nấy đều nắm giữ lượng kiến thức pháp thuật phong phú và hàng trăm ngàn thủ đoạn pháp thuật.

“Thấy chưa?” Sở Các Chủ nói: “Đây chính là thủ đoạn mà một Thất phẩm Tôn Giả nên có.” “Cậu nói gì thì nói cũng phải xung kích cảnh giới Thất phẩm, ngưng tụ Nguyên Anh.

Đừng vẫn chỉ dựa vào ‘Chưởng Tâm Lôi’ và ‘Dẫn Lôi Thuật’ để chống đỡ cục diện.” Chị Bạch Long bình tĩnh nói bên cạnh.

Tống Thư Hàng im lặng vén chăn lên, vùi cả đầu mình vào trong – may mà mình không tiếp thị với Chuyển Bàn Đạo Nhân, nếu không thì mất mặt lắm.

Xin lỗi, tôi đã làm mất mặt tất cả Lục phẩm Chân Quân.

Hơn nữa không bao lâu nữa, tôi có thể còn làm mất mặt tất cả Thất phẩm Tôn Giả nữa.

Ông ~~ Bên dưới, có âm thanh cộng hưởng của pha lê vang lên.

Mười vạn phù văn, được Chuyển Bàn Đạo Nhân sắp xếp chính xác, bắt đầu cộng hưởng, kết hợp thành phần cơ sở của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Tô Thị A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, chị Bạch Long, Sở Các Chủ, lại một lần nữa quan sát bộ công pháp nổi danh khắp chư thiên vạn giới này.

“Chúng ta thế này có phải là ăn cắp học không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Nàng đã xem qua hai lần nội dung bộ 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 này, với trí nhớ của tu sĩ, tự nhiên đã ghi nhớ bộ công pháp này trong lòng.

Chỉ cần nàng muốn, lát nữa nàng có thể bắt đầu tu luyện bộ công pháp này.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử cũng vậy, tuy nàng là tâm ma, nhưng nàng có thể truyền nội dung bộ công pháp này cho bản thể, để bản thể tu luyện.

Chị Bạch Long và Sở Các Chủ thì càng không cần nói, với cảnh giới Trường Sinh Giả của họ, xem qua một lần xong, chỉ cần muốn tu luyện, rất nhanh là có thể tu luyện bộ công pháp này đến cảnh giới cực cao.

“Hẳn là không tính đâu nhỉ, chúng ta thế này là quang minh chính đại tiến vào địa điểm ‘thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn’, có được 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 hoàn chỉnh cũng là một phần của quá trình này mà.” Tống Thư Hàng nói: “Lát nữa A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, hai người đều có thể thử tu luyện bộ công pháp này.

Chỉ cần nhập môn xong, tôi sẽ xem có thể xin Bạch Tiền Bối Two một con thánh viên cho hai người không, để hai người có thể lập tức tu luyện xong môn thần công này.” Như vậy có thể trực tiếp bỏ qua quá trình vất vả ‘ngưng tụ con thánh viên đầu tiên’.

Tống Thư Hàng vừa nói, ánh mắt ngưng tụ nhìn mười vạn phù văn lấp lánh kia.

Cậu muốn xem mình còn có thể một lần nữa tiến vào căn nhà pha lê kia không, gặp lại vị tiền bối cao lớn kia.

Cùng với sự ngưng tụ tinh thần lực của cậu.

Trong ý thức của cậu, có một đồ án hồ lô ba chiều hiện lên.

“Ơ?” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đây không phải là ‘hệ thống Học Bá’ mà Bạch Tiền Bối trước đây đã đặt lên người cậu sao.

Ban đầu nó nằm ở vị trí bên hông cậu, nhưng bây giờ cậu ngay cả thân thể cũng không còn, hệ thống Học Bá này vậy mà vẫn còn sao?

Hệ thống tu luyện trong cơ thể gốc của Tống Thư Hàng, đã được máu Thánh Nhân Nho gia đóng gói mang theo.

Nhưng ‘hệ thống Học Bá’ nằm trên cơ thể gốc lại không được máu Thánh Nhân đóng gói.

Về mặt lý thuyết mà nói, ‘hệ thống Học Bá’ này hẳn phải cùng với cơ thể gốc, hóa thành tro bụi dưới thiên phạt.

Nhưng thứ Bạch Tiền Bối chế tác, quả nhiên vô cùng đặc biệt.

Nó không chỉ đơn thuần là nằm ở bên hông đơn giản như vậy, ngay cả khi cơ thể hóa thành tro bụi, nó vẫn đồng hành cùng Tống Thư Hàng, không rời không bỏ.

“Nhưng mà, tôi đâu có kích hoạt ‘hệ thống Học Bá’ đâu, tại sao nó lại đột nhiên xuất hiện?” Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc.

Trong lúc suy tư, đồ án hồ lô ba chiều trong đầu cậu khuếch tán ra.

Tống Thư Hàng bị dẫn vào hệ thống Học Bá.

Ngay khi bước vào, cậu liền hiểu tại sao hệ thống Học Bá lại đột nhiên xuất hiện – chính là quả dị quả trí tuệ bảy màu kia.

Tại trung tâm không gian bên trong hệ thống Học Bá, hư ảnh quả trí tuệ bảy màu, đang xoay tròn từng vòng, lơ lửng trong hư không.

Nó giống như một USB chứa đầy tài liệu học tập, được cắm vào 'hệ thống Học Bá', làm phong phú kho kiến thức và kho đề tài của hệ thống Học Bá.

"Thì ra là vậy." Quả thực kia, kết hợp một phần kiến thức trong đầu Tống Thư Hàng, và sau khi được thân gỗ chuyển hóa, cộng thêm kiến thức của chính thân gỗ.

Đồng thời, nó còn kết hợp sức mạnh của 'hệ thống Học Bá' của Bạch Tiền Bối.

Đại khái là vì, hệ thống Học Bá cũng nằm ở bên hông chăng?

Kiến thức cơ bản về 'thân gỗ' truyền đến từ quả trí tuệ, được hệ thống sắp xếp phân loại một cách có hệ thống, một lần nữa củng cố cho Tống Thư Hàng.

Những kiến thức cao siêu trong đầu Tống Thư Hàng, sau khi được thân gỗ giải thích sơ bộ, chuyển hóa, lại được hệ thống Học Bá tiếp tục truyền thụ.

Hệ thống Học Bá triển khai, chế độ học tập khởi động. 【Bắt đầu nhập tài liệu học tập bên ngoài, tiến vào khóa học đầu tiên.

Tạo ra học bá hạng nhất, hệ thống Học Bá phục vụ bạn!】 Đây vẫn là Bạch Tiền Bối tự mình lồng tiếng.

Nếu thất bại, hệ thống Học Bá sẽ nhân tính hóa theo khả năng chịu đựng của chủ nhân, cung cấp dịch vụ trừng phạt. ......

Trong hiện thực, hai mắt Tống Thư Hàng vô thần, lại rơi vào trạng thái thất thần.

“Ý thức Thư Hàng lại bay rồi.” Chị Bạch Long khẽ nói.

Sở Các Chủ đoán: “Ý thức cậu ấy sẽ không lại tiến vào căn nhà pha lê kia chứ?” “Cảm giác không giống lắm, có lẽ là đã lĩnh ngộ được điều gì?” Chị Bạch Long nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút: “Tống tiền bối có khi nào bị Bạch tiền bối lây nhiễm bệnh ‘thất thần’ không?

Gần đây anh ấy đột nhiên thất thần khá nhiều.” “Không cần lo lắng, Thư Hàng không có khả năng tự nhiên ngã lăn ra.

Thất thần cũng không cần sợ.” Tô Thị A Thập Lục an ủi.

Thời gian thất thần của Tống Thư Hàng, kéo dài gần một canh giờ.

Chuyển Bàn Đạo Nhân bên dưới cũng đã nhập vào trạng thái, hai mắt hắn mơ màng, ý thức tiến vào thế giới căn nhà pha lê kia.

Thế giới, lại khôi phục sự im lặng. ......

Tô Thị A Thập Lục rảnh rỗi không có việc gì làm, quan sát bộ công pháp 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 đang lơ lửng trong hư không, nhưng vì nàng chưa bắt đầu tu luyện nên không thể tiến vào thế giới căn nhà pha lê.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử thì tò mò quan sát trạng thái của Tống Thư Hàng, thích thú không ngừng.

Thời gian trôi qua từng chút một.

“Ơ?

Mau nhìn, Tống tiền bối có biến hóa rồi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên kêu lên.

Trên thân gỗ, đầu Tống Thư Hàng từ từ nổi lên, trông đặc biệt kinh dị.

Trên đỉnh đầu cậu, một đàn hư ảnh thánh viên hiện ra.

Số lượng thánh viên lại tăng lên một chút, từ 108 con tăng thẳng lên 123 con – đây là thu hoạch khi nghe vị lão giả kia giảng pháp trong lúc nghe trộm quá khứ; và phản hồi do kiến thức của Tống Thư Hàng không ngừng tăng cường, sự lý giải về 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 không ngừng sâu sắc hơn.

Vì số lượng đột ngột tăng lên 123 con, nên đại thánh viên còn chưa kịp sắp xếp trận hình mới.

Đành phải dùng phương pháp nguyên thủy nhất, lấy chính đại thánh viên làm trung tâm, các tiểu thánh viên khác xếp thành hai hàng dọc ngang, tạo thành đội hình chữ thập.

Sau khi miễn cưỡng xếp xong đội hình, đại thánh viên lật kinh văn Nho gia ra, đang chuẩn bị niệm.

Nhưng nó vừa mở miệng, dùng ngôn ngữ viễn cổ niệm ra từ đầu tiên, liền bị nghẹn lại.

Một lát sau, đại thánh viên vung tay một cái.

Một đàn tiểu thánh viên trùng điệp vây thành một ‘vòng tròn’, bảo vệ sự riêng tư của đại thánh viên.

Trong vòng tròn.

Đại thánh viên cẩn thận cởi áo nho sinh của mình, vén vạt áo trước ngực.

“Nó làm thế có ý nghĩa gì sao?” Chị Bạch Long ngẩng đầu nói.

Vòng tròn dù có vây kín đến mấy, ở vị trí của họ vẫn có thể nhìn rõ mồn một quá trình này.

Vây vòng tròn hay không, ý nghĩa không lớn.

“Bất kể có tác dụng hay không, thủ tục thì vẫn phải thực hiện một lần.

Liên quan đến mặt mũi mà.” Sở Các Chủ nói.

“Nghi thức vô cùng quan trọng.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Chị Bạch Long: “......” Trên không.

Đại thánh viên vén áo nho sinh, cẩn thận nhìn vào bên trong.

Ngay sau đó, nó nhắm mắt lại, cố gắng quay đầu đi, vẻ mặt đau khổ.

Chương 2303

Biểu cảm sống động như thật đó cực kỳ truyền thần.

Sống không còn gì luyến tiếc, không đành lòng nhìn thẳng, không dám tin, tuyệt vọng...

Khuôn mặt tròn của nó không ngừng biến hóa, vặn vẹo, kết hợp với ngôn ngữ cơ thể khoa trương.

Diễn xuất tầm ảnh đế.

Chị Bạch Long cũng có thôi thúc muốn vỗ tay cho nó.

“Nói thật, nó đã thấy cái gì vậy?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hiếu kỳ hỏi.

Đại thánh viên hít sâu, lại cẩn thận vén áo nho sinh của mình, mở mắt nhìn vào bên trong.

Một lát sau, nó im lặng khép áo nho sinh lại, ôm đầu ngồi xổm xuống.

Cứ như cả đời viên đều một màu xám xịt.

Đại thánh viên càng đau khổ, càng khiến Hắc Bì Vũ Nhu Tử bên dưới hiếu kỳ.

“Có khi nào hình xăm lại phát sinh biến hóa không?” Sở Các Chủ đoán.

Nàng nhớ rằng ở địa điểm thí luyện của Thần Long kia, phàm là người thử thách được Thần Long công nhận, trên người thánh viên đều có thể xuất hiện thêm một hình xăm loại rồng.

Đang nói chuyện, trên người đại thánh viên, đột nhiên phát ra một tiếng long ngâm kéo dài.

“Xem ra, cô đoán đúng rồi.” Chị Bạch Long nói.

Một hình ảnh rồng sống động như thật, từ trên người đại thánh viên chui ra, đầu rồng nhô ra khỏi áo nho sinh.

Đại thánh viên cố gắng hết sức muốn ấn nó trở lại.

Nhưng hình ảnh rồng đó cực kỳ linh hoạt, đầu rồng khẽ vẫy, né tránh bàn tay của đại thánh viên, nhẹ nhàng lướt một cái, liền chui ra khỏi người đại thánh viên.

Hình ảnh rồng mới sinh có kích thước không lớn, chỉ tương tự như kích thước của 'hình xăm'.

Nó uốn lượn quanh người đại thánh viên, xoay tròn từng vòng.

Tất cả tiểu thánh viên thấy vậy, đều cởi áo nho sinh của mình ra, cẩn thận liếc nhìn vào trong áo nho sinh.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả tiểu thánh viên đồng loạt đột nhiên quay đầu lại, vẻ mặt đau khổ, sống không còn gì luyến tiếc.

Không còn nghi ngờ gì nữa, hình xăm rồng trên người chúng, cũng đang hóa thành hư ảnh, muốn chui ra ngoài.

"Đây là dấu hiệu 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 bắt đầu biến hóa sao?" Tô Thị A Thập Lục hiếu kỳ hỏi.

Bóng dáng Công Đức Xà mỹ nhân, cũng từ trên người Tống Thư Hàng chui ra.

Nàng nhìn về phía các thánh viên trên không.

Sau đó, nàng lại cúi đầu nhìn lướt qua ngực mình.

Lớn quá, ảnh hưởng thị giác.

Hơn nữa, trên người nàng cũng không có hình xăm rồng tương tự.

Hơi có chút tiếc nuối.

Bạch Long Tả Tả thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa nhìn ngực mình, vừa nhìn Thánh Viên trên trời, vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Tiên tử đừng nghịch." Nàng sợ Công Đức Xà Mỹ Nhân học theo động tác của Thánh Viên, gây ảnh hưởng không tốt. "Ơ?

Nhanh nhìn kìa, Tống tiền bối bắt đầu mọc thịt rồi." Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử lại lên tiếng nói.

Chỉ thấy đầu lâu của Tống Thư Hàng đang lơ lửng giữa không trung, và phần cổ bắt đầu quá trình 'trọng sinh'.

Hơn nữa, tốc độ của quá trình này không tệ, gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Bạch Long Tả Tả thở dài: "Cứ cảm giác mình đang xem phim kinh dị vậy." Đầu của Tống Thư Hàng lơ lửng giữa không trung, cái chăn 'hàng hiệu đại lão' che phủ lấy nó, và một sợi tóc ngốc nghếch mềm mại đang xoay tròn.

Cảnh tượng này mà đặt ở thế giới hiện thực, không biết phải dọa sợ bao nhiêu người? "Chậc ~ Nói chung, hiệu quả của chương Tổng Cương Thiên trong 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》còn tốt hơn ta tưởng tượng." Giọng Sở Các Chủ tràn đầy vẻ vui mừng.

Nàng hiện tại và Tống Thư Hàng đang ở trạng thái đồng bệnh tương liên.

Nàng đã ngâm mình trong cái ao dưới suối nước nóng lâu như vậy, mà hiện giờ mới mọc đến xương quai xanh.

Không biết chương Tổng Cương Thiên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》có hiệu quả với nàng không?

Có thể giúp tốc độ mọc lại thân thể của nàng tăng lên một chút không?

Mặc dù trước đây nàng rất 'trạch', có thể ở lì trong Bích Thủy Các hàng ngàn năm không ra ngoài.

Nhưng ở lì và chỉ còn lại một cái đầu thì cảm giác hoàn toàn khác biệt.

Nàng hy vọng sau khi mọc ra một cơ thể hoàn chỉnh, sẽ lại tiếp tục tìm một nơi yên tĩnh để 'trạch' tiếp. "Ngươi không có hy vọng đâu, chỉ còn lại một cái đầu thì ngươi tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》kiểu gì?" Bạch Long Tả Tả cười khẩy nói.

Sở Các Chủ đáp lại bằng một nụ cười thâm sâu khó lường: "Hiện tại ta đâu chỉ có mỗi cái đầu.

Hơn nữa, nếu ta muốn tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》thì cũng không hề khó khăn.

Ngoài ra, Bạch Long Tiên Tử, so với ta chỉ còn lại một cái đầu, trạng thái của ngươi còn tệ hơn nhiều đấy chứ.

Trạng thái hiện tại của ngươi tương tự Tiên Tử @#%×, thậm chí còn chưa tiến vào giai đoạn phục sinh." Bạch Long Tả Tả: "......" "Chỉ cần ta có thể khôi phục thân thể sớm hơn ngươi một bước, thì ta sẽ nhanh hơn ngươi một bước." Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ đung đưa trong gió: "Chậc ~" "Đợi ngươi khôi phục thân thể rồi hãy nói." Bạch Long Tả Tả nhếch mép: "Đến lúc đó đừng có mà cầu xin ta giúp đỡ." Sở Các Chủ muốn tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, mà nàng, lại là Kim Long Thủy Tổ. "Ơ, tốc độ mọc thân thể của Thư Hàng giảm rồi." Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói.

Cổ của Tống Thư Hàng ban đầu mọc rất nhanh, trong thời gian ngắn đã mọc đến vị trí vai.

Nhưng khi mọc đến đây thì lại bị kẹt lại.

Bạch Long Tả Tả quay đầu nói: "Có khi nào là hết năng lượng, cậu ấy cần nghỉ ngơi một lát không?" "Cũng có thể là Thư Hàng vẫn đang lĩnh ngộ chương Tổng Cương Thiên tiếp theo của 《Thánh Viên

Long Lực Thần Công》.

Bộ Tổng Cương Thiên này vô cùng thâm ảo và phức tạp, cần phải từng bước một lĩnh ngộ." Sở Các Chủ đoán. "Vậy có cần cho Tống tiền bối uống chút đan dược không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân sáng lên, hai tay giữ lấy miệng Tống Thư Hàng, tự mình mở miệng cậu ra.

Tô Thị A Thập Lục lấy ra một viên đan dược 'Thất Phẩm Tôn Giả' mà Bạch tiền bối trước đó đã tặng Tống Thư Hàng, cẩn thận đặt vào miệng Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân giữ cằm Tống Thư Hàng, tự mình giúp cậu nhai. "Uống như vậy có vào được không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử có chút lo lắng nói. "Ngay cả 'Trí Tuệ Quả' trước đó còn hấp thu được, đan dược có lẽ cũng ổn?" Bạch Long Tả Tả nói.

Quả nhiên có hiệu quả.

Sau khi uống đan dược, tốc độ mọc lại nhục thân của Tống Thư Hàng đã tăng lên một chút.

Vũ Nhu Tử và A Thập Lục phối hợp với Công Đức Xà Mỹ Nhân để cho uống thuốc.

Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ thì chú ý đến trạng thái của Tống Thư Hàng, để tránh cậu bị ép uống no.

Đột nhiên, tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ như radar, xoay về hướng 8 giờ, hơi rung lên: "Có thí luyện giả mới vào." Bạch Long Tả Tả nói: "Vị trí hiện tại của chúng ta, thí luyện giả chắc không nhìn thấy đâu nhỉ." Nơi họ đang ở là một không gian nhỏ hình cầu, một tiểu thế giới không gian độc lập trong thế giới pha lê, thuộc dạng giới trung giới.

Họ có thể nhìn thấy thí luyện giả mới, nhưng từ góc độ của thí luyện giả thì lại không thể thấy họ. "Thế nhưng, vẫn sẽ có chút khí tức bị tiết lộ." Sở Các Chủ nói, nàng chính là thông qua cảm ứng khí tức mà phát hiện ra thí luyện giả mới đến.

Hơn nữa... trên người thí luyện giả mới đến ẩn chứa một loại sức mạnh khiến nàng vừa cảm thấy khó chịu, lại vừa có chút thân thuộc một cách kỳ lạ.

Thế là, tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ khẽ rung lên.

Chiếc chăn đang che phủ Tống Thư Hàng hoàn toàn mở ra, bao trùm lên Mộc thân thể, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long Tiên Tử và Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Khí tức của mấy người bọn họ, toàn bộ đều bị chiếc 'chăn' này che giấu.

Bạch Long Tả Tả và Tô Thị A Thập Lục phối hợp, đến gần vị trí của Tống Thư Hàng. "Có điều gì bất thường sao?" Bạch Long Tả Tả truyền âm hỏi. "Ta cảm ứng được một loại sức mạnh khó chịu, chúng ta hãy cố gắng ẩn mình trước, tĩnh quan kỳ biến." Sở Các Chủ nói.

Trong thế giới pha lê.

Thí luyện giả mới xông vào là một hán tử gầy gò, vác trường thương, thân mặc khinh giáp màu bạc.

Từ vẻ ngoài không thể nhìn ra đặc trưng chủng tộc của hắn.

Khi hắn vừa đặt chân vào khu thí luyện, Chuyển Bàn Đạo Nhân vốn vẫn đang trong trạng thái 'thất thần' đã bị sức mạnh không gian bao phủ, đưa vào một căn phòng 'giới trung giới' khác.

Gã hán tử gầy mặc khinh giáp lướt mắt nhìn vị trí của Chuyển Bàn Đạo Nhân.

Ánh mắt hắn dường như xuyên qua sự ngăn cách của 'không gian', trực tiếp nhìn thấy Chuyển Bàn Đạo Nhân bên trong giới trung giới. "Hổ Tu, hóa ra là hắn." Gã hán tử gầy mặc khinh giáp khẽ nói.

Hắn lại quay đầu nhìn quanh, nhưng không phát hiện ra Tống Thư Hàng cùng nhóm người đang được 'chiếc chăn' che phủ. "Không tệ, thời cơ vừa vặn." Gã hán tử gầy tinh anh mặc khinh giáp khẽ gật đầu.

Hắn giơ cây trường thương đang vác, hít sâu một hơi.

Sau đó, hắn dùng lực cánh tay một chút, cây trường thương trông không phải đồ phàm này liền bị bẻ gãy.

Trong thân thương, có một chiếc nhẫn tàn phá đen nhánh, tỏa ra khí tức đen kịt.

Gã nam tử gầy tinh anh mặc khinh giáp nhặt chiếc nhẫn lên, đeo vào ngón tay mình.

Trong hư không, dường như có những âm thanh lẩm bẩm văng vẳng bên tai hắn.

Âm thanh đó tràn đầy sự dụ hoặc, nó dường như có thể ban cho con người tất cả, dẫn dắt con người sa đọa.

Gã hán tử gầy tinh anh mặc khinh giáp dường như bị dụ hoặc, hai mắt trở nên mê ly. "Cảnh giới, thứ ta cần chỉ có một, đó chính là cảnh giới.

Hãy để ta đột phá Lục Phẩm cảnh giới, tiếp nối tuổi thọ đã cạn kiệt của ta bây giờ." Gã hán tử lẩm bẩm.

Chương 2304

Dường như là đang cầu nguyện, lại dường như là đang giao dịch với ác ma.

Âm thanh dụ hoặc trầm thấp trong hư không càng lúc càng mạnh.

Ngay khi khí tức đen kịt sắp nuốt chửng gã hán tử khinh giáp, gã ta đột nhiên cắn răng, tháo 'chiếc nhẫn' ra khỏi ngón tay. "Hắc hắc." Hắn đưa tay nhét chiếc nhẫn trở lại vào thân thương, phong ấn nó lại. "Quả nhiên chỉ là một màn dụ hoặc cấp thấp theo kiểu chương trình chết, thủ đoạn sáo rỗng như vậy mà còn muốn nuốt chửng ta sao?" Hắn lại vác trường thương, chậm rãi đi trong thế giới pha lê, vừa đi vừa tìm kiếm thứ gì đó.

Thú Tu Giới.

Tại một khu vực đầm lầy đầy quạ đen, có một khối bia đá lớn đúc từ đá đen kịt sừng sững.

Chính là khối bia đá lớn từng bị Bạch tiền bối 'Phi Kiếm Thuận Dây Leo Hái Dưa dùng một lần' đâm xuyên.

Sau khi nhận được tin tức 【Bạch】【Chuyển Di Trận Địa】, nó đã được chuyển từ di tích ban đầu đến khu đầm lầy này. "Lòng tham là bản tính của sinh vật, chỉ cần lợi dụng lòng tham, là có thể dễ dàng đạt được mục đích." Bia đá chậm rãi nói. 'Thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn' ở Thú Tu Giới là một mắt xích khá quan trọng trong thí nghiệm của nó tại Thú Tu Giới.

Nhưng trong khu thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn, không biết có thứ gì ổn định trấn áp, khiến nó bó tay.

Thế là, nó bắt đầu dụ dỗ một vài 'thú tu thông minh', bảo họ thăm dò thực hư của 'vật trấn áp' này, xem có cách nào phá hoại nó không.

Hiểu rõ lòng tham của nhân tính, mới có thể lợi dụng lòng người tốt hơn.

Những kẻ tự cho là thông minh, mới là con cờ dễ bị lợi dụng nhất.

Kế hoạch của bia đá lớn đen kịt ở Thú Tu Giới cho đến nay diễn ra rất thuận lợi – trừ việc bị 'Bạch' từ xa đâm một kiếm, toàn bộ kế hoạch đều nằm trong tầm kiểm soát của nó.

Lúc này.

Trong hư không, từng lối đi không gian đen kịt hiện ra.

Năm bóng người toàn thân bao phủ trong sương mù tà năng Cửu U đen kịt, bước ra từ lối đi không gian, đáp xuống trước bia đá đen kịt.

Bọn họ đều là cao thủ trong Thú Tu Giới, bị tà năng Cửu U nhiễm hóa, sa đọa thành tà ma.

Thực lực của các thú tu sa đọa không đạt đến Cửu Phẩm Kiếp Tiên cảnh giới, bọn họ phải nhờ vào sức mạnh của bia đá lớn đen kịt mới có thể sử dụng lối đi không gian đen kịt để xuyên toa không gian. "Tà khí đã phát tán hết rồi sao?" Bia đá lớn đen kịt hỏi.

Một thú tu có đặc điểm của thằn lằn gật đầu nói: "Theo kế hoạch, đợt tà khí này đã phát tán toàn bộ ở 'Bắc Hiên Giới' của Thú Tu Giới.

Tuy nhiên, hiện nay Thú Tu Giới đã có phòng bị đối với tà khí, sau khi tà khí phát tán bị người khác có được, rất nhanh sẽ bị mang đi phong ấn.

Hiện tại, số người bị nhiễm đã ngày càng ít đi." "Không sao." Bia đá lớn màu đen bình tĩnh nói: "Hiện tại, chúng ta chỉ cần phát tán tà khí ra ngoài là đủ rồi.

Giai đoạn hiện tại, việc lây nhiễm thêm nhiều sinh linh không còn là mục đích chính của ta nữa.

Mọi thứ đều nằm trong tính toán của ta." "Bước tiếp theo chúng ta phải làm gì?" Một thú tu khác có vảy đen hỏi. "Tiếp theo, cần phải kiên nhẫn chờ đợi." Bia đá lớn màu đen chậm rãi nói: "Trước khi tiến vào bước cuối cùng của kế hoạch, ta cần loại bỏ một thứ phiền phức bên trong Gia Nhĩ Thánh Sơn của Thú Tu Giới.

Con cờ đầu tiên của ta đã thành công tiến vào khu thí luyện Thánh Sơn." "Trong Gia Nhĩ Thánh Sơn có cường giả thủ hộ, con cờ có thể thành công không?" Thú tu thẫn lẫn hỏi. "Tác dụng của con cờ, chỉ là để thăm dò thông tin về 'vật trấn áp' bên trong Gia Nhĩ Thánh Sơn, chỉ khi biết được lai lịch của nó, ta mới dễ dàng ra tay lập kế hoạch, hủy diệt nó.

Đương nhiên, nếu con cờ có thể trực tiếp mang đi vật trấn áp đó hoặc hủy diệt nó thì càng tốt." Bia đá lớn màu đen chậm rãi nói. "Có cần chúng ta ra tay không?" Thú tu vảy đen hỏi.

Bia đá lớn nói một cách ổn trọng: "Không vội, mấy thủ hộ giả của Thánh Sơn không dễ đối phó, hiện tại không phải lúc đối kháng trực diện với bọn họ." "Vậy...

đợi sau khi vật trấn áp bị loại bỏ, chúng ta phải làm gì?" Một thú tu gầy đến mức chỉ còn da bọc xương, dùng giọng khàn khàn hỏi. "Đến lúc đó, toàn bộ Thú Tu Giới sẽ nằm dưới sự kiểm soát của ta.

Huyền bí mà 'Tiền Thiên Đạo' để lại ẩn giấu trong giới này, sẽ trở thành vật trong lòng bàn tay ta." Bia đá chậm rãi nói.

Thiên Đạo đời trước, cũng chính là Thiên Đạo tương ứng với Cửu U Bạch Chúa Tể, có thể nói là một tồn tại vô cùng tùy hứng.

Chỉ vì lý do 'không muốn tiếp tục làm Thiên Đạo', mà hắn đã từ bỏ vị trí Thiên Đạo.

Thế nhưng, đủ loại dấu hiệu cho thấy, vị Thiên Đạo tùy hứng này dường như đã nhận ra một số chuyện, hắn đã bố trí rất nhiều thứ lộn xộn.

Và ở Thú Tu Giới, có một huyền bí do 'Tiền Thiên Đạo' để lại.

Huyền bí này có liên quan đến 'thời gian'.

Thậm chí, rất có khả năng còn liên quan đến tin tức 'thoát thân'.

Sau khi Tiền Nhiệm Thiên Đạo 'không muốn làm Thiên Đạo', hắn đã cưỡng ép từ chức.

Những tồn tại đỉnh tiêm ở Chư Thiên Vạn Giới đều đang suy đoán Tiền Thiên Đạo liệu có phương pháp nào để thuận lợi thoát khỏi vị trí 'Thiên Đạo' hay không?

Vì vậy, đại kế hoạch của bia đá màu đen, ngoài việc kiểm soát Thú Tu Giới ra, còn một mục đích là thành công đào ra cái huyền bí của 'Tiền Thiên Đạo' này.

Khu thí luyện, trong thế giới pha lê.

Gã hán tử gầy tinh anh vác trường thương, chậm rãi bước đi, kiểm tra từng tấc đất dưới chân.

Sức mạnh của chiếc nhẫn tà khí trong trường thương, đang xuyên thấu qua phong ấn, lẩm bẩm bên tai hắn.

Nhưng mức độ lẩm bẩm này, đối với hắn mà nói, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Thú tu sau khi bị tà năng Cửu U trong tà khí nhiễm hóa, sẽ sa đọa thành tà ma, trở thành nô lệ của tà khí.

Tuy nhiên, những người như hắn, kiềm chế được bản thân, nhờ ý chí mạnh mẽ mà ngăn chặn sự nhiễm hóa của tà khí, thì ngược lại có thể từ nguồn gốc của 'tà khí' mà đọc ngược ra một số thông tin.

Trong mấy tháng gần đây, hắn nhờ vào những thông tin đọc ngược giải mã được, đã nhận được không ít lợi ích.

Lần này, mục tiêu của gã hán tử gầy tinh anh, là một kiện thần binh bên trong khu 'thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn'.

Đây là một kiện Kiếp Tiên Thần Binh, hiện tại là vật vô chủ.

Nó không thuộc về 'Gia Nhĩ Thánh Sơn', cũng không biết là ai đã đặt nó vào trong Thánh Sơn.

Còn về việc sau khi lấy đi kiện thần binh này có gây ảnh hưởng gì đến 'Gia Nhĩ Thánh Sơn' hay không?

Điều đó liên quan gì đến hắn?

Hắn tuy sống ở Thú Tu Giới, nhưng hắn lại không phải thú tu.

Sau khi lấy đi thần binh, hắn sẽ rời khỏi Thú Tu Giới.

Ý thức của gã hán tử gầy tinh anh mở rộng đến cực hạn, thâm nhập vào sâu dưới lòng đất của 'thế giới pha lê', từng tấc từng tấc tìm kiếm.

Vận khí của hắn khá tốt.

Sau hơn nửa giờ, hắn đã cảm ứng được khí tức của bảo vật! "Tìm thấy rồi!" Gã hán tử gầy tinh anh nhếch mép.

Hơn nữa, một điều rất kỳ diệu là.

Bảo vật này dường như đang ở trạng thái 'phá đất mà ra'.

Thông qua quét ý thức có thể thấy, ban đầu bảo vật đáng lẽ phải được chôn sâu hơn dưới lòng đất của 'thế giới pha lê'.

Nhưng hôm nay, có lẽ chính là ngày nó ra đời, bảo vật đã chủ động trồi lên một khoảng cách rất dài, để lại dấu vết di chuyển dài ngoằng phía sau.

Truyền thuyết, một khi thần binh bảo vật đạt đến cảnh giới Bát, Cửu Phẩm, đều có khả năng sản sinh linh tính.

Thiên tài địa bảo, hữu duyên giả đắc.

Bảo vật này, chẳng lẽ chính là cảm ứng được 'duyên' giữa nó và hắn, nên mới nôn nóng phá đất mà ra? "Đây quả nhiên là cơ duyên của ta." Gã hán tử gầy tinh anh ha ha cười lớn, tâm trạng rất tốt.

Hắn rút trường thương ra, mạnh mẽ đâm xuống đất.

Oanh long long.

Mặt đất bị đánh ra một hố sâu, thông thẳng đến nơi 'thần binh bảo vật' đang ở.

Gã hán tử gầy tinh anh tung người nhảy vọt, nhảy vào trong hố sâu, kích động lao về phía bảo bối đó.

Ngay lúc này, Tống Thư Hàng đang chìm sâu trong trạng thái học tập không thể dứt ra, đột nhiên tâm sinh cảm ứng.

Đầu lâu của cậu vẫn chưa tỉnh táo, vẫn đang chậm rãi mọc lại.

Tuy nhiên, dưới sự cảm ứng tâm linh của Tống Thư Hàng, Mộc thân thể bắt đầu kết pháp ấn, thi triển ấn quyết điều khiển 'bia đá pháp khí' mà Bạch tiền bối Two đã truyền thụ.

Theo đó, khi Mộc thân thể kết ấn thi pháp. 'Bia đá pháp khí' dưới đáy thế giới pha lê lại nhận được triệu hoán, nó rung động mạnh mẽ, lại một lần nữa lao lên phía trên. "Đây là, thần binh tự mình thức tỉnh!" Gã hán tử gầy tinh anh thấy thần binh bên dưới tỏa ra bảo quang, chủ động lao về phía mình, lập tức trong lòng mừng rỡ.

Quả nhiên ta chính là chủ nhân định mệnh của kiện thần binh này.

Nó đang chủ động đến gần ta!

Nó là của ta! "Đến đây nào, hãy cùng ta bước lên đỉnh phong thế giới!" Gã hán tử gầy tinh anh giang hai tay. "Ta, Ưng Đạt, hôm nay, sẽ bước lên một đỉnh cao mới trong đời!" Gã hán tử gầy tinh anh giang hai tay đồng thời kích hoạt toàn bộ phòng ngự của mình, cường hóa thể chất, kích hoạt hộ thể của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Bảo bối tự mình tìm chủ, tự động đến ôm là chuyện đại hỷ.

Nhưng đừng quên bảo bối này là Kiếp Tiên Thần Binh, dù cho vì bị chôn sâu dưới lòng đất mà phẩm chất có thể giảm sút, thì ít nhất cũng sẽ giữ lại uy năng của Huyền Thánh Thần Binh.

Một thần binh cấp bậc như vậy mà lao đến, lực xung kích chắc chắn không nhỏ.

Hắn không thể vì không làm tốt phòng ngự mà chết bởi cú va chạm của 'thần binh tìm chủ' được!

Hắn không muốn trở thành tiêu đề trang nhất của 'Thú Tu Nhật Báo' ngày mai.

Lên trang nhất là chuyện tốt, nhưng cũng phải xem là lên trang nhất bằng tư thế nào.

Nếu tư thế đúng thì sẽ khiến vô số thú tu ngưỡng mộ, một bước thành nhân vật nổi tiếng.

Chương 2305

Nếu tư thế không đúng, sẽ trở thành trò cười trong một thời gian dài của Thú Tu Giới.

Gã hán tử gầy tinh anh 'Ưng Đạt' cũng là một người đàn ông có kinh nghiệm.

Mặc dù chưa từng thấy Kiếp Tiên Thần Binh, nhưng chưa từng ăn thịt heo thì cũng đã từng thấy heo chạy rồi chứ gì?

Toàn lực phòng ngự, sau khi hộ thể gia trì, Ưng Đạt dùng sức mạnh lớn đón lấy bảo bối kia.

Oanh long long ~ Động tĩnh khi bảo bối này phá đất mà ra thật hùng vĩ, mặt đất rung chuyển, dường như muốn lật úp.

May mà, Ưng Đạt đã mở một lối đi nhân tạo cho kiện bảo bối này, nó chỉ cần dọc theo lối đi này mà lao lên, sẽ giảm đáng kể chấn động của cú va chạm khi phá đất. "Thấy rồi." Khi khoảng cách rút ngắn, Ưng Đạt đã thấy hình dáng bảo bối.

Đó là một khối bia đá, trông bình thường, đơn giản mà hùng vĩ, đúng là kiểu Ưng Đạt thích.

Oanh!

Bia đá và Ưng Đạt va vào nhau.

Hộ thể pháp thuật trên người Ưng Đạt bị đánh tan trực tiếp, sau đó linh lực hộ thể, pháp khí hộ thể, toàn bộ đều sụp đổ.

Tuy nhiên, sau nhiều tầng đệm như vậy, cơ thể Ưng Đạt thuận lợi bám chặt vào bia đá, sự gia trì cuối cùng của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cuối cùng cũng giúp hắn trụ vững. "Ha ha ha, tiểu gia hỏa ngươi thật là nhiệt tình." Ưng Đạt ha ha cười nói, toàn bộ cơ thể đều bám chặt vào khối bia đá này, sờ sờ khối bia đá. "Kiếp Tiên Thần Binh, đúng là Kiếp Tiên Thần Binh thật sự." Ưng Đạt rất nhanh đưa ra phán đoán.

Bởi vì hắn từng từ xa thấy qua một lần 'Huyền Thánh Pháp Khí', áp lực mà Huyền Thánh Pháp Khí tạo ra kém xa một phần vạn của khối bia đá này!

Hắn hạnh phúc sờ sờ, sờ sờ trên khối bia đá này.

Ta, ta, nó là của ta.

Hôm nay quả nhiên là cát vận.

Vận khí của Ưng Đạt hôm nay quả thực không tệ.

Sau khi bia đá bị 'pháp quyết' của Mộc thân thể Tống Thư Hàng khiên dẫn, nó chỉ phá đất mà ra với tốc độ và sức mạnh bình thường.

Tốc độ bị dẫn dắt cũng không tính là nhanh, không kích phát ra lực sát thương và uy năng của bia đá.

Nếu không, thì pháp khí mà Bạch tiền bối Two luyện chế trước khi thành Đạo, trong trường hợp kích hoạt lực sát thương, dù chỉ là một cú va chạm nhẹ, cũng đủ để khiến Ưng Đạt phấn thân toái cốt.

Oanh long long long ~ Sau khi bia đá va vào Ưng Đạt, dư thế không giảm, cứ thế lao thẳng lên khỏi mặt đất. "Được rồi được rồi, đừng có làm nũng nữa.

Mau dừng lại đi." Ưng Đạt đưa tay ấn lên bia đá, một đạo linh lực thâm hậu quán vào bia đá.

Bất kể gặp chuyện gì hay thứ gì, quét tinh thần lực một lượt + quán thâu linh lực, chắc chắn không sai.

Phương án này, ở Chư Thiên Vạn Giới đâu đâu cũng thông dụng.

Thế nhưng, khi linh lực của Ưng Đạt quán vào bia đá, nó lại bị phản bật ngược trở lại.

Khối bia đá này, không tiếp nhận linh lực của hắn.

Ưng Đạt mặt đầy ngơ ngác: "???" Chuyện gì thế này?

Thần binh bia đá không phải đã tự động tìm chủ, tự động đến ôm rồi sao?

Tại sao, lại không tiếp nhận linh lực của hắn.

Thậm chí, tại sao hắn còn mơ hồ cảm giác được, khối bia đá này đang bị sức mạnh khác triệu hoán, không ngừng bay lên? "Bị sức mạnh khác triệu hoán?" "Chẳng lẽ, nó không phải chọn ta làm chủ?" Ý niệm này, đột nhiên xuất hiện trong đầu Ưng Đạt.

Nhưng nếu nó không nhận hắn làm chủ, vậy là ai đang triệu hoán nó?

Ở đây ngoài ta ra, còn ai nữa? "Chuyển Bàn Đạo Nhân!" Ưng Đạt rất nhanh nghĩ đến 'Chuyển Bàn Đạo Nhân' râu hổ vừa lướt qua.

Trong 'thế giới pha lê' này, hiện giờ chỉ có hắn và Chuyển Bàn Đạo Nhân.

Không phải hắn, vậy thì chắc chắn là Chuyển Bàn Đạo Nhân không nghi ngờ gì. "Không đúng không đúng, Chuyển Bàn Đạo Nhân rõ ràng đang trong trạng thái lĩnh ngộ chương Tổng Cương Thiên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, làm sao có thể ra tay triệu hoán khối bia đá này?" Ưng Đạt lại nhíu mày.

Vậy rốt cuộc chuyện này là sao?

Chẳng lẽ còn có người đang ẩn nấp trong bóng tối, làm chuyện ngư ông đắc lợi sao? "Dừng lại cho ta!" Ưng Đạt hai tay ấn lên bia đá, mạnh mẽ trấn áp, cố gắng đè bia đá xuống.

Làm như vậy quá liều lĩnh, hắn tự mình cũng biết.

Nhưng lúc này, sợi dây 'lý trí' trong đầu hắn đã ở bên bờ đứt đoạn.

Bên tai hắn, âm thanh lẩm bẩm trên chiếc nhẫn tà khí đã phá vỡ phong ấn của trường thương, không ngừng thì thầm bên tai hắn. "Ngươi muốn sức mạnh không?

Ngươi muốn tuổi thọ không?

Ngươi muốn đột phá không?

Đeo ta vào, ngươi sẽ có được tất cả." Âm thanh lẩm bẩm đó, tràn đầy sự dụ hoặc tà ác.

Âm thanh dụ hoặc này, vậy mà còn được thăng cấp.

Nó dựa trên câu trả lời trước đó của Ưng Đạt, bắt đầu lấy 'tuổi thọ' làm điểm đột phá, điên cuồng dụ hoặc. "Cút đi, bản tọa còn lâu mới già, tuổi thọ còn dài lắm, căn bản không cần!" Ưng Đạt nghiến răng hét trầm.

Muốn đột phá là thật, nhưng tuổi thọ sắp cạn vốn là lời hắn dùng để lừa dối 'tà khí' này.

Thật thật giả giả, hư hư thực thực.

Nếu không, làm sao hắn có thể cưỡng ép thoát khỏi sự nuốt chửng của 'tà khí', khôi phục trấn định?

Âm thanh lẩm bẩm kia chợt khựng lại.

Một lát sau, âm thanh dụ hoặc đó lại vang lên: "Vậy, ngươi muốn bánh mochi sao?" Âm thanh dụ hoặc này, quả thực đã được thăng cấp.

Hiện tại nó có thể thống kê toàn bộ dữ liệu của tất cả 'người bị nhiễm' khi bị tà năng Cửu U nhiễm hóa, hình thành một cơ sở dữ liệu lớn.

Như vậy, sự dụ hoặc của nó không còn sáo rỗng nữa, mà biến hóa khôn lường.

Ví dụ, như khi đối mặt với Ưng Đạt.

Tà khí đầu tiên theo lối cũ hỏi 【có cần sức mạnh không】.

Sau khi bị Ưng Đạt từ chối... tà khí lập tức có thể điều động dữ liệu trong cơ sở dữ liệu khổng lồ, tìm kiếm những 'quá trình' tương tự từ đó, điều động ra và thực hiện bước dụ hoặc tiếp theo đối với Ưng Đạt.

Thế giới đang tiến bộ, vạn vật đang tiến bộ, không thăng cấp thì sẽ bị đào thải! "Xem ra, ngươi quả thực cần bánh mochi, đeo chiếc nhẫn vào, ngươi sẽ có được những chiếc bánh mochi đẹp nhất thế gian." Âm thanh lẩm bẩm kia, trở nên vô cùng từ tính.

Ưng Đạt: "......" Ngươi coi ta là biến thái sao?

Thứ ta muốn là sức mạnh để trấn áp khối bia đá này, ta muốn có được khối bia đá này! "Khoan đã...

đeo chiếc nhẫn vào, ta sẽ có thể 'mượn' được sức mạnh cường đại từ chiếc nhẫn, trấn áp bia đá.

Chỉ cần ta có thể nhanh chóng trấn áp bia đá, nhanh chóng tháo chiếc nhẫn ra, tà năng Cửu U sẽ không thể xâm thực ta.

Đúng vậy, chỉ cần ta đủ nhanh.

Ý chí của ta, hoàn toàn có thể trụ được." Ý niệm này, hiện lên trong đầu Ưng Đạt.

Ngay khi hắn đang nghĩ như vậy, cơ thể đã hành động.

Trường thương tách ra.

Chiếc nhẫn kia bay lơ lửng ra, lơ lửng trước người Ưng Đạt.

Ưng Đạt đưa tay, trịnh trọng đeo ngón tay vào chiếc nhẫn.

Khoảnh khắc tiếp theo, tà năng Cửu U đã sớm tụ thế chờ phát động từ trong chiếc nhẫn dũng mãnh tuôn ra, bám vào người hắn, cưỡng ép kích thích tiềm lực của hắn, và ban cho hắn sức mạnh cường đại vô cùng. "Chính là cảm giác này!

Tiếp theo, chỉ cần ta kiên trì, trấn...

áp... khối... bia...

đá... xuống..." Đang suy nghĩ, Ưng Đạt đột nhiên phát hiện tốc độ tư duy của mình trở nên chậm chạp.

Một cảm giác buồn ngủ mãnh liệt dâng lên.

Lý trí mà hắn vẫn tự hào, hoàn toàn sụp đổ, căn bản không thể chống đỡ được sự xung kích của tà năng Cửu U.

Hai hơi thở sau, ý thức của Ưng Đạt dần trở nên mơ hồ...

Trong mơ màng, hắn mơ hồ thấy mấy chiếc bánh mochi kim loại đang xoay tròn trên đỉnh đầu, còn phát ra âm thanh quái dị.

Mấy chiếc bánh mochi kim loại đó giống như có chức năng 'thôi miên', càng xoay càng nhanh, xoay đến mức Ưng Đạt choáng váng buồn nôn.

Cảm giác này chính là cảm giác say xe.

Sau đó, hắn liền mất đi ý thức.

Tà năng Cửu U khổng lồ hoàn toàn bao phủ cơ thể Ưng Đạt.

Chương 2306

Một ma ảnh từ trong bóng của hắn chui ra, nhe nanh múa vuốt, trong miệng phát ra tiếng kêu thê lương.

Nó khống chế cơ thể Ưng Đạt, sau đó tự tin đầy mình đưa hai tay ra, ấn lên bia đá, muốn chặn bia đá lại.

Xì xì xì ~ Sức mạnh của ma ảnh và lực va chạm của bia đá đối kháng, phát ra một trận âm thanh ma sát chói tai. "A a a ~" Ma ảnh phát ra một trận tiếng kêu thảm thiết, lòng bàn tay nó ấn lên bia đá đang không ngừng bị dung hóa, động tác của nó đã kích hoạt cơ chế phòng ngự của 'bia đá'.

Trong chiếc chăn lớn.

Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ lên tiếng nói: "Hóa ra là tà năng Cửu U, khó trách khiến ta vừa cảm thấy khó chịu, lại vừa có chút cảm giác thân thuộc kỳ lạ." Tà năng Cửu U là sức mạnh đối lập với linh lực, lại tự mang theo 'âm thanh dụ hoặc', nên khiến Sở Các Chủ cảm thấy khó chịu.

Nhưng vì Sở Các Chủ Two hiện tại đã chuyển hóa thành trạng thái tà ma Cửu U, nhập trú vào thế giới Cửu U, nên Sở Các Chủ lại cảm thấy tà năng Cửu U có một loại 'cảm giác thân thuộc'. "Nó có phải sắp va vào đây rồi không?" Tô Thị A Thập Lục khẽ hỏi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "Nhưng đây là một không gian nhỏ độc lập mà, khối bia đá này có vào được không?" "Có thể." Bạch Long Tả Tả khẳng định nói.

Đây là Kiếp Tiên Thần Binh, bản thân nó vốn sở hữu thuộc tính phá vỡ không gian.

Oanh ~~ Lời Bạch Long Tả Tả vừa dứt, khối bia đá kia đã va vào không gian nhỏ độc lập mà Tống Thư Hàng cùng mấy người đang ở.

Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ run lên, cuốn chiếc chăn lại, dẫn tất cả mọi người lùi về một khoảng cách, tránh cú va chạm.

Rầm...

Khối bia đá khổng lồ rơi vào trong không gian nhỏ.

Ưng Đạt và ma ảnh trong bóng của hắn cũng bị kéo theo vào.

Ma ảnh chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn về phía vị trí của Tống Thư Hàng và những người khác, hai mắt đỏ ngầu. "Trận!" Lúc này, Bạch Long Tả Tả giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng vẫy một cái.

Một trận pháp lớn hình thành, ngay lập tức bao phủ không gian nhỏ độc lập.

Không gian bị phong tỏa, thông tin bị phong tỏa, khí tức bị phong tỏa.

Như vậy, cho dù là con ma ảnh này, cũng không thể truyền tin tức từ tiểu thế giới độc lập ra ngoài.

Một chữ thành trận, thực lực của Bạch Long Tả Tả lại khôi phục không ít. "Hống ô ~" Ma ảnh cong người bám vào bia đá, cảnh giác nhìn Tống Thư Hàng một hàng người, đồng thời phát ra tiếng gầm gừ thị uy. "Xử lý nó đi." Sở Các Chủ nói. "Ai ra tay?

Ngươi ra tay hay ta?" Bạch Long Tả Tả hỏi ngược lại. "Tôi ra tay!" Lúc này, giọng Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên.

Tô Thị A Thập Lục quay đầu lại, nhìn về phía sau: "Thư Hàng, cậu tỉnh rồi...

ế?" Phía sau nàng, Tống Thư Hàng vốn đang chìm đắm trong học tập không thể dứt ra, vì 'bia đá' cộng hưởng mà tỉnh lại.

Vừa mở mắt, cậu đã nhìn thấy con ma ảnh kia.

Mặc dù không rõ đã xảy ra chuyện gì... nhưng Tống Thư Hàng vẫn lập tức có hành động chính xác.

Ngay khi nhận ra ma ảnh là 'vật bị nhiễm tà ma Cửu U', cậu nhanh chóng rút ra một tấm mặt nạ, dán lên mặt mình – đây là mặt nạ dịch dung của Ngân Quái Thiên Tôn.

Khi cậu ngẩng đầu lên, đầu lâu của cậu đã biến thành dáng vẻ của một đại nhân vật ở Chư Thiên Vạn Giới – người đàn ông từng sống trong sách giáo khoa ma môn cổ xưa, một Trường Sinh Giả chí lớn của ma môn, 'Hà Chỉ Ma Đế'.

A Thập Lục chính là thấy khuôn mặt Hà Chỉ Ma Đế nên hơi sững sờ.

Lúc này, nhục thân của Tống Thư Hàng đã mọc ra nửa trên của cơ ngực.

Mộc thân thể tiến lên một bước, đỡ lấy Tống Thư Hàng, đặt cậu lên vai mình. "Hơi cấn." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục: "......" Bạch Long Tả Tả: "......" "Tống tiền bối trông như thế này, giống như lúc dùng phần mềm PS để kéo dài cơ thể thì không cẩn thận kéo ra hai cái vai vậy." Hắc Bì Vũ Nhu Tử hình dung. "Đừng để ý dáng vẻ hiện tại của tôi." Tống Thư Hàng xua xua tay, lại nói: "Bạch Long Tả Tả, A Thập Lục, hai người xem ý thức có thể tiến vào hệ thống 【Tu Chân】 không, rồi ghi lại một đoạn tiếp theo của tôi." "Cậu định làm gì?" Bạch Long Tả Tả hỏi. "Đến lúc đó, giúp tôi đăng lên vòng bạn bè." Tống Thư Hàng nói xong, đi mấy bước đến ngay phía trước con ma ảnh kia.

Ma ảnh dường như cũng cảm ứng được Tống Thư Hàng là chủ mưu phía sau việc triệu hoán 'bia đá', liên tục gầm gừ với cậu, tụ thế chờ phát động. "Lần này, tôi đã lĩnh ngộ được một chiêu tuyệt kỹ, vừa hay lấy ngươi ra thử tay." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ lên tiếng hỏi: "Là võ học trên Tổng Cương truyền thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 sao?" "Ừm, cũng có chút liên quan đến 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》." Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, cậu vận chuyển ba bộ công pháp tôi thể lớn. 《Biến Dị Cương Thủ》 khoác lên đầu cậu một tầng màu kim loại đen kịt, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và 《Nho Gia Kim Cương Thân》 tăng cường mạnh mẽ độ cứng của đầu lâu cậu.

Chuẩn bị sẵn sàng.

Mộc thân thể của Tống Thư Hàng hai tay chắp sau lưng, bình tĩnh nói: "Chiêu này, có tên là..." Phía sau, Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long Tả Tả đang thử nghiệm chức năng của hệ thống chat 【Tu Chân】, thử quay phim.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình là một diễn viên bẩm sinh, khi đối mặt với ống kính, cậu đặc biệt nhập tâm.

Đáng tiếc là con ma ảnh đối diện không phối hợp.

Lời thoại của Tống Thư Hàng còn chưa nói xong, con ma ảnh kia đột nhiên lao tới, tà năng Cửu U đậm đặc hóa lỏng, như con sóng đen kịt, đè ép về phía Tống Thư Hàng.

Một vai phụ như vậy, diễn xong đừng hòng nhận cơm hộp.

Tống Thư Hàng thở dài, vươn tay hái đầu mình xuống, Mộc thân thể tay phải dồn toàn lực mạnh mẽ đập đầu lâu vào ma ảnh.

Sở Các Chủ: "......" Bạch Long Tả Tả: "......" Tô Thị A Thập Lục: "......" Hắc Bì Vũ Nhu Tử lấy tay che trán, không nỡ nhìn thẳng.

Do khoảng cách rất ngắn, đầu lâu của Tống Thư Hàng lập tức va chạm với ma ảnh. "Hống ~~" Ma ảnh mang theo làn sóng tà năng Cửu U khổng lồ, bao trùm Tống Thư Hàng. "Chết đi!" Tống Thư Hàng giận dữ nói.

Cậu lập tức quán một lượng lớn linh lực vào sợi tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ.

Sợi tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ, thẳng tắp như bút, thậm chí cả phần ẩn giấu cũng bị kéo ra.

Tóc Trường Sinh Giả dài ba mét, sợ chưa?

Sở Các Chủ: "!!!" Tư thế thi triển kỹ năng mới của Tống Thư Hàng, hoàn toàn vượt ngoài dự liệu của Sở Các Chủ.

Nàng hoàn toàn đánh giá thấp khả năng 'tác tử' hiện tại của Tống Thư Hàng – tên này bây giờ chiến đấu, vậy mà còn biết dùng não để công kích?

Vì vậy, nàng nhất thời không kịp phản ứng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Sợi tóc ngốc nghếch dài ba mét của Sở Các Chủ, như một lưỡi dao sắc bén, vô tình đâm xuyên vào thể nội ma ảnh – hơn nữa, thủ đoạn công kích này, giống như một con dao bật lò xo ti tiện, khi thân dao sắp chạm vào người địch, lưỡi dao mới mạnh mẽ bật ra, khiến địch nhân căn bản không thể né tránh.

Một giọt máu, một sợi tóc của Trường Sinh Giả, đều sở hữu uy năng chém biển, đốt sông.

Mà tóc của Sở Các Chủ trong số các 'Trường Sinh Giả', cũng là cấp bậc kiệt xuất, bởi vì bản thân tóc của nàng chính là thủ đoạn công kích của nàng, càng mang lực sát thương. "Chậc, ăn ta một tóc ngốc nghếch!" Tống Thư Hàng vừa công kích, vừa tự mình lồng tiếng.

Đầu lâu của cậu lăn tròn nhanh chóng trong hư không, nhảy 'vũ điệu lắc đầu'.

Vũ điệu lắc đầu thật sự Tống Thư Hàng chưa từng học qua... nhưng cậu biết một bí quyết.

Nếu không biết nhảy vũ điệu lắc đầu, thì cứ dùng đầu viết chữ trong hư không.

Lấy đầu làm bút, viết những ký tự phức tạp.

Cứ viết mãi, vũ điệu lắc đầu sẽ tự xuất hiện.

Đơn giản là như vậy.

Sau khi mấy ký tự phức tạp được viết xong, 'ma ảnh' trong hư không đã bị cắt thành mảnh vụn, nghiền nát thành tro bụi.

Dưới khí tức Trường Sinh Giả của Sở Các Chủ, ma ảnh tà năng Cửu U bị tiêu diệt triệt để.

Đây chính là uy năng của tóc Trường Sinh Giả.

Sau khi dùng một lần, sẽ khiến người ta muốn dừng mà không được – rõ ràng biết là 'tác tử", nhưng lại không thể kìm nén quyết tâm muốn dùng nó lần nữa.

Tống Thư Hàng ngầu lòi dừng đầu lâu lại.

Cậu lắc đầu một cái, sợi tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ mất đi sự hỗ trợ của linh lực, mềm nhũn ra, bị cậu hất ra sau đầu: "Có thể chết dưới tóc ngốc nghếch của Trường Sinh Giả, là vinh hạnh của ngươi." Dùng kiểu phách lối, chính là tự tin như vậy.

Tống Thư Hàng đặc biệt dùng một giọng trầm ổn để phát âm.

Cậu không học được giọng của Hà Chỉ Ma Đế, nên đành hạ giọng xuống – dù sao chỉ cần không để người khác nhận ra giọng của mình là được. "Tôi sắp không nhìn nổi nữa rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử hai tay che mặt. "Ta cảm thấy, cũng tạm ổn." Bạch Long Tả Tả ổn trọng nói: "Chiêu này, tuy nhìn có vẻ hoang đường, nhưng thực tế nó vô cùng hữu dụng.

Đầu tiên, khi người khác tưởng đây là công kích bằng đầu, thì sợi tóc ngốc nghếch ẩn giấu mới chính là thể công kích.

Hơn nữa, sợi tóc ngốc nghếch vô dụng này cũng chỉ có dùng như vậy, mới coi là vật tận kỳ dụng." Nói đến đây, Bạch Long Tả Tả dừng lại một chút.

Bởi vì nàng thực sự không còn lời nào để tâng bốc nữa.

Cần phải vắt óc suy nghĩ thêm từ mới, cố gắng tâng bốc thêm vài câu.

Không còn Bạch Long Tả Tả tâng bốc, không khí lập tức trở nên yên tĩnh.

Tống Thư Hàng vẫn duy trì tư thế 'lắc đầu' đó.

Cậu biết, tiếp theo... là phải gánh chịu nhân quả đến từ Sở Các Chủ.

Vũ Nhu Tử từng nói, mọi người đều là người trưởng thành, nhân mà mình đã 'tác tử' thì phải có giác ngộ tự mình nuốt lấy quả.

Chương 2307

Tống Thư Hàng cũng không thiếu giác ngộ này – tiền đề là, phải khống chế tốt mức độ 'tác tử'. "Ha ha ha ha." Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ phát ra một trận cười khẽ: "【Có thể chết dưới tóc ngốc nghếch của Trường Sinh Giả, là vinh hạnh của ngươi.】Câu nói này, ta thích." Ơ?

Sở Các Chủ vậy mà không tức giận, hơn nữa còn rất tán đồng?

Tống Thư Hàng lập tức an tâm không ít: "Ha ha, Sở tiền bối ngài cũng cảm thấy như vậy à, câu thoại này tôi nghĩ mãi mới ra, nói ra rồi bất ngờ thấy rất ngầu." "Ừm, vậy không bằng, ngươi cũng vinh hạnh một lần đi." Sở Các Chủ bình tĩnh nói. "Hả?" Tống Thư Hàng kêu thảm thiết: "Khoan đã, Sở tiền bối...

A a a ~a ~" Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ, quấn quanh cổ cậu, dùng sức siết chặt.

Uy lực của tóc Trường Sinh Giả, dù chỉ là một sợi, cũng đủ để đẽo núi chém biển!

Ngay khoảnh khắc cổ bị siết chặt, Tống Thư Hàng dường như nhìn thấy ông nội Hạc Tây Quy Tổ đang mỉm cười với cậu.

Sắp chết rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi. "Đoạn này cũng cần ghi lại sao?" Bạch Long Tả Tả ở một bên tận trách hỏi.

Mộc thân thể của Tống Thư Hàng dùng sức xua tay ra hiệu bỏ qua, đoạn này bỏ qua.

Cậu hiện tại vô cùng hối hận.

Cậu hối hận tại sao mình lại vội vàng mọc cổ ra sớm như vậy?

Nếu hiện tại, cổ của cậu vẫn trong trạng thái bị đứt, thì cách Sở

Các Chủ siết cổ sẽ không đe dọa được cậu! "Còn có di ngôn gì không?" Giọng Sở Các Chủ vang lên bên tai cậu.

Có... tôi còn muốn sống thêm năm trăm năm nữa.

Đương nhiên, câu thoại này Tống Thư Hàng chỉ nghĩ trong lòng, tuyệt đối không nói ra.

Cậu không muốn tiếp tục 'tác tử' nữa, vạn nhất Sở Các Chủ nổi điên, thật sự siết chết cậu thì sao?

Cơ hội phục sinh quý giá, không thể tiêu hao vào chuyện ngu xuẩn như 'tác tử' được. "Không có di ngôn nữa chứ?" Tóc dài của Sở Các Chủ bắt đầu siết chặt.

Lần này tuyệt đối phải cho Tống Thư Hàng một bài học, ít nhất cũng phải để cậu nếm thử mùi vị ngạt thở. "Khụ khụ." Tống Thư Hàng khó khăn nói: "Sở tiền bối, cái đó, ngài bây giờ có vui hơn chút nào không?" "Hả?" Sở Các Chủ nghi hoặc hỏi. "Từ khi tiến vào 'Gia Nhĩ Thánh Sơn' đến giờ, Sở tiền bối ngài luôn trông rất u sầu.

Vì vậy, tôi muốn làm ngài vui vẻ hơn một chút." Tống Thư Hàng khó khăn nói: "Hiện tại xem ra, ngài đã tinh thần hơn nhiều rồi." "Ta?

U sầu sao?" Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ sững sờ.

Chuyện khi nào?

Sao ta lại không biết mình u sầu khi nào?

Thế nhưng...

Tống Thư Hàng là vì muốn làm nàng tinh thần hơn một chút, nên mới dùng tóc ngốc nghếch của nàng để đâm con ma ảnh kia, là để tạo ra cảnh tượng trước mắt này, là để làm nàng thay đổi tâm trạng sao?

Có lúc 'tác tử'.

Nhưng có lúc, lại đột nhiên tinh tế đến mức khiến người ta muốn khóc.

Ngươi thậm chí căn bản không biết cậu ấy chỉ là đang 'tác tử' bình thường, hay là dùng cách 'tác tử' để che giấu sự quan tâm tinh tế của cậu ấy.

Tính cách kiểu này...

Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ đang siết chặt cổ Tống Thư Hàng, chậm rãi nới lỏng ra.

Nàng hơi cảm động.

Bởi vì nàng không khỏi nhớ đến kẻ họ Tống khác, cũng là một gã rất 'tác tử'.

Tống Thư Hàng cảm thấy sợi tóc ngốc nghếch trên cổ nới lỏng ra, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. 【Mẹ nó chứ mình đúng là quá cơ trí rồi, vậy mà có thể nghĩ ra được phương án cứu mạng thế này.】 Tống Thư Hàng thầm tự khen ngợi mình trong lòng.

Ngoài ra, để phòng ngừa 'tâm trạng thật' của mình bị các tiền bối đọc ra, Tống Thư Hàng cố gắng duy trì vẻ mặt 'đau khổ'.

Vẻ mặt nghiêm túc hay vô cảm đều không phù hợp với cậu.

Chỉ có biểu cảm 'đau khổ' mới là cách ngụy trang thích hợp nhất của cậu.

Bạch Long Tả Tả ở bên cạnh, cũng mang vẻ mặt trầm tư, không nói một lời.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt.

Mặc dù nàng không có độc tâm thuật, nhưng nàng biết Tống tiền bối tuyệt đối đang nói xàm. "Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục khẽ chỉ vào khối bia đá: "Khối bia đá này phải xử lý thế nào?" "Trước cứ thu nó lại đã." Tống Thư Hàng xoa xoa cổ mình.

Cảm giác ngạt thở sắp chết vừa rồi, trong thời gian ngắn cậu không muốn nếm thử lần thứ hai, cậu cần thời gian để thích nghi.

Tống Thư Hàng đi đến bên cạnh bia đá.

Tóc dài của cậu hóa thành lòng bàn tay, theo pháp quyết mà Bạch tiền bối Two đã truyền thụ, chuẩn bị thu lấy 'bia đá'.

Thế nhưng, khi lòng bàn tay bằng tóc của cậu ấn lên bia đá, muốn thu nó vào trong cơ thể như một pháp bảo bình thường, thì bia đá lại bắt đầu kháng cự.

Nó từ chối đi vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi sững sờ.

Một lát sau, cậu quay đầu nhìn về phía Mộc thân thể.

Từ trước đến nay tuy cậu là người sử dụng 'pháp quyết', nhưng người kết pháp ấn luôn là Mộc thân thể.

Vậy, chẳng lẽ phải do Mộc thân thể thu lấy khối 'bia đá' này?

Nhưng Mộc thân thể chỉ là thân thể tạm thời của cậu, nếu bị nó thu đi 'bia đá', liệu có xảy ra biến cố gì không? "Trực tiếp dùng Càn Khôn Pháp Khí có thể thu nó lại không?" Tô Thị A Thập Lục đề nghị. "Tôi thử xem." Tống Thư Hàng tế ra 'Pháp Khí Vòng Tay', lắc về phía bia đá.

Bia đá khẽ động một chút, nhưng lại không bị thu vào trong Càn Khôn Pháp Khí.

Thu lấy thất bại. "Không được." Tống Thư Hàng lắc đầu.

Cậu suy nghĩ một lát, sau đó khống chế Mộc thân thể kết pháp quyết – đầu tiên là để Mộc thân thể thu khối bia đá này, sau đó lại nhét Mộc thân thể vào trong 'Túi Thu Nhỏ Một Thốn'.

Túi Thu Nhỏ Một Thốn có thể đựng Thông Nương, vậy chắc cũng có thể nhét Mộc thân thể vào trong đó.

Mộc thân thể kết pháp ấn, đánh ra một đạo ấn quyết về phía bia đá. 'Ong ~' Bia đá khẽ rung lên, sau đó cũng từ chối đi vào thể nội Mộc thân thể.

Ngược lại, Mộc thân thể còn bị bia đá kéo ngược lại, suýt chút nữa bị hút vào thân bia đá.

Tống Thư Hàng vội vàng bảo Mộc thân thể dừng thi pháp.

Ngay cả Mộc thân thể cũng không được?

Chẳng lẽ pháp quyết mà Bạch tiền bối Two dạy cậu có sai sót?

Có nên thử liên hệ với Bạch tiền bối Two, xem là khâu nào hay tư thế nào bị sai không?

Đang suy nghĩ, khối bia đá vốn đang nằm trên mặt đất đột nhiên đứng thẳng dậy, hất Ưng Đạt đang hôn mê bám trên người nó ra.

Sau đó, các phù văn trên bia đá không ngừng sáng lên, thân bia đá không ngừng rung động. "Nó đang nhảy vũ điệu lắc đầu sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng đoán: "Trông có vẻ, nó muốn giao tiếp với chúng ta.

Có ai biết nó muốn biểu đạt ý gì không?" Bạch Long Tả Tả lắc đầu.

Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ cũng đung đưa.

Bia đá không có mặt, hơn nữa nó cũng không phải Tống Thư Hàng, không thể thông qua 'đọc mặt' mà đọc được suy nghĩ nó muốn biểu đạt. "Nếu lúc này Xích Tiêu Kiếm tiền bối còn ở đây thì tốt rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối là khí linh của pháp khí.

Đồng dạng thân là pháp khí, nói không chừng nó và khối bia đá này có thể giao tiếp?

Khi Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe thấy 'Xích Tiêu Kiếm', mắt nàng sáng lên – nàng đã đặt một lạc ấn trên Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Nếu phối hợp với công pháp 《Thần Binh Kỳ Giám》 của Tống Thư Hàng, là có thể khóa chặt vị trí của nó.

Từ đó, tiến một bước khóa chặt vị trí của Bạch tiền bối.

Bia đá vẫn không ngừng rung động, không ngừng lóe sáng.

Nó đang cố gắng biểu đạt ý của mình.

Đáng tiếc là... không thể giao tiếp. "Có thể sử dụng độc tâm thuật với nó không?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch Long Tả Tả. "Độc tâm thuật của ta còn chưa tu luyện đến mức có thể sử dụng với 'pháp khí'." Bạch Long Tả Tả đảo mắt trắng dã, đáng tiếc nàng hiện tại vẫn giữ dáng vẻ Tô Thị A Thập Lục – nếu không nàng mà đảo mắt trắng dã một cái, thì từ trên xuống dưới đều trắng hết cả rồi. "Nếu như vậy cũng không được, vậy thì chỉ có thể dựa vào tôi ra tay thôi." Tống Thư Hàng tóc dài bay lượn, khí thế mười phần.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "Giám định bí pháp?" Tô Thị A Thập Lục: "Dưỡng Đao Thuật?" "Sai!" Tống Thư Hàng tế ra hai lòng bàn tay bằng tóc: "Trẻ con mới hai chọn một, là người trưởng thành, tôi chọn tất cả!" "Người trưởng thành?" Bạch Long Tả Tả cảm thấy khi nghe từ này, có một cảm giác rất vi diệu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân ở bên cạnh cuối cùng cũng tìm thấy cơ hội phát ngôn, vội vàng giải thích cho Bạch Long Tả Tả: "Tại hạ Bá Tống, mười tám tuổi, xin chỉ giáo nhiều hơn.

Nếu tôi có chỗ nào đắc tội, các ngươi cứ đến đánh tôi đi?" Đúng, chính là cái cảm giác vi diệu này.

Chương 2308

Chậc ~ Ong ~ Hai cánh tay bằng tóc của Tống Thư Hàng, đồng thời vỗ lên bia đá.

Cái giá của Giám Định Bí Pháp đã được chi trả trước một bước.

Một vết máu nhỏ xuất hiện trên mặt Tống Thư Hàng – gần đây khi sử dụng Giám Định Bí Pháp, cái giá phải trả đều rất yếu ớt, loại đau đớn nhỏ bé này, Tống Thư Hàng căn bản không cảm thấy gì.

Điều này khiến cậu rất không thích nghi.【Bia đá kỳ lạ: Pháp khí mà A Bạch tế luyện trước khi thành Đạo, bị phượng hoàng của Thú Tu Giới mượn đi, đặt ở khu thí luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn.】Những thông tin này, đều là do Bạch tiền bối Two từng nói cho Tống Thư Hàng biết.

Vì vậy, cái giá phải trả khi giám định mới yếu ớt như vậy.

Ngoài ra, Giám Định Bí Pháp không thể thu được thêm nhiều thông tin.

Còn bên kia, khi《Dưỡng Đao Thuật》đặt lên bia đá, trên bề mặt bia đá có ánh sáng khẽ lóe lên, hiệu quả cũng không được tốt lắm. "Thất bại rồi sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử kinh ngạc nhìn khối bia đá này. "Ngay cả Dưỡng Đao Thuật loại tà pháp này cũng không có hiệu quả sao?" Bạch Long Tả Tả cũng hiếu kỳ nhìn qua, cái này thật sự là hiếm thấy.

Tống Thư Hàng khẽ trầm tư một lát, sau đó nói: "Chắc là 'tình yêu' của tôi không đủ." Trong lúc bồi dưỡng bảy phôi thai Nguyên Anh trong cơ thể, sự lý giải của cậu về《Dưỡng Đao Thuật》lại tiến thêm một tầng nữa.《Dưỡng Đao Thuật》bình thường và《Dưỡng Đao Thuật》bao hàm 'tình yêu', hiệu quả cũng hoàn toàn khác biệt.

Lòng bàn tay bằng tóc của cậu lại ấn lên bia đá, nói: "Thực ra, tôi hy vọng có thể mượn hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》, đạt đến cảnh giới 'đao nhân hợp nhất' với bia đá.

Từ đó, phần nào cảm nhận được suy nghĩ và ý mà nó muốn biểu đạt." Đao nhân hợp nhất, giống như đao ý, là kỹ xảo mà một đao tu hàng đầu chân chính phải nắm giữ. "Nhưng nó là một khối bia đá." Sở Các Chủ nhắc nhở.

Vì vậy, đừng có mơ mộng nữa.

Nó không phải đao. "Trong lòng có đao, trong tay liền có đao.

Chỉ cần trong lòng tôi khẳng định, vậy thì trong tay tôi, vạn vật đều là đao." Tống Thư Hàng nói.

Ban đầu khi có được 《Dưỡng Đao Thuật》, cậu còn thông qua nhập mộng, học tập lý luận đao pháp thuộc loại tri thức này của 《Tam Thiên Đao Kinh》.

Nền tảng tri thức lý luận tu chân khác của cậu không được, nhưng tri thức về đao đạo thì vẫn khá tốt, học sinh lệch tủ đều như vậy.

Chỉ cần trong lòng tôi có đao, vậy thì bất kể là cây cỏ, trong tay tôi đều là đao!

Ngay cả khối bia đá này... cũng là đao!

Tống Thư Hàng lại một lần nữa thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 về phía bia đá, đồng thời trong miệng lẩm bẩm: "Ngươi là đao, ngươi chính là đao!" Bia đá không ngừng rung động.

Sở Các Chủ: "......" Bạch Long Tả Tả: "......" Tẩy não thôi miên?

Tà thuật + thôi miên, đây thật sự là một tổ hợp tệ hại đến cực điểm.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái 'nhập định minh tưởng'. "Không phải thật sự đao nhân hợp nhất rồi chứ?" Bạch Long Tả Tả nói. "Bia nhân hợp nhất?" Sở Các Chủ sửa lời.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đoán: "Hoặc có lẽ là lại tiến vào 'chế độ học tập', Tống tiền bối từ đầu đã ở trạng thái học tập.

Chỉ là vì ảnh hưởng của bia đá, mới thoát ra khỏi trạng thái học tập." Mấy người vây thành một vòng, vây xem Tống Thư Hàng và bia đá.

Rất lâu sau...

Tống Thư Hàng vẫn không có động tĩnh. "Cứ nhìn chằm chằm như vậy cũng không phải cách đâu nhỉ?" Sở Các Chủ nói. "Ừm, vậy nên ta vừa nãy nhân lúc rảnh rỗi, đã đăng một tin nhắn trên vòng bạn bè của chức năng chat 'Tu Chân', tên là 【Chậc, ăn ta một tóc ngốc nghếch!】.

Đáng tiếc không có chức năng @, nếu không ta nhất định sẽ @ ngươi." Bạch Long Tả Tả chậm rãi nói.

Sở Các Chủ: "!!!" Nàng nhanh chóng tiến vào vòng bạn bè 'Tu Chân'.

Trong chức năng vòng bạn bè【Tu Chân】, sau Hà Chỉ Ma Đế, lại một tin nhắn vòng bạn bè mới, lặng lẽ xuất hiện.

Giống như tin nhắn vòng bạn bè 'Hà Chỉ Ma Đế' trước đó, tin nhắn vòng bạn bè 'Tu Chân' thứ hai này, cũng thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Những thứ mới mẻ, trong thời gian ngắn luôn thu hút sự chú ý của mọi người.

Tiêu đề:【Chậc, ăn ta một tóc ngốc nghếch!】Người đăng là 'Kim Long Thủy Tổ' Bạch Long Tiên Tử.

Nhìn xưng hào này, hình như lại là một vị đại lão tuyệt thế sao?【Bạn thân đáng tin cậy】Bắc Hà Tán Nhân: "Lần này là lão phu thắng lợi!" Ngai vàng thuộc về người vĩnh viễn online của hắn, hiện tại hắn vừa phải trông chừng 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', lại vừa phải trông chừng 'Tu Chân', hơi bận rộn một chút.【Sở thích là cầu nguyện】Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Nếu ta nhớ không nhầm, Kim Long Thủy Tổ là vị trong truyền thuyết của Long tộc đó nhỉ, thủ động triệu hoán Giao Bá tiền bối." Quỷ gì thế này, cái xưng hào "Giao Bá tiền bối" là sao?

Tống Thư Hàng tiểu hữu gần đây nghịch ngợm quá rồi.

Ban đầu Thất Sinh Phù Phủ Chủ nhận lời thỉnh cầu của một trưởng bối, vị trưởng bối đó vì nhân quả của 'Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông' trong Yến Tiên Thực mà muốn thông qua hắn tặng Tống Thư Hàng tiểu hữu một lô bảo vật.

Mà Thất Sinh Phù Phủ Chủ biết Tống Thư Hàng hiện tại đang thiếu linh thạch trầm trọng, nên đang nghĩ có nên tặng Tống Thư Hàng một lô linh thạch số lượng kha khá hay không.

Bây giờ nghĩ lại, quả nhiên vẫn là đổi thành bảo vật phù hợp thì thực tế hơn.

Dù sao Thư Hàng tiểu hữu cũng không giữ được linh thạch, nếu đổi thành bảo vật thì nói không chừng còn có thể ở trong tay cậu ấy lâu hơn một chút.【Danh sách đen】Hoàng Sơn Tôn Giả: "Bên ta tín hiệu hơi kém, lần này là video sao?

Ta đợi nửa ngày rồi mà vẫn chưa mở được.

Nội dung là gì vậy?"【Bạn thân chứng thực】Tuyết Lang Động Chủ: "Bên ta đã nhận được rồi, quả thật là video... nhưng không nhận ra chủ nhân video.

Tuy nhiên, sợi tóc ngốc nghếch của vị đạo hữu này thật lợi hại." 【Xạ Thần】Đông Phương Lục: "Hà...

Hà Chỉ Ma Đế?" 【Danh sách đen】Hà Chỉ Ma Đế: "Tôi sốc quá!" Chết tiệt bá chủ địa ngục, tại sao hắn lại xuất hiện trong video này?

Nhân vật chính trong video, chính là hắn.

Hoặc có thể nói, là hắn chỉ còn lại vai + đầu lâu.

Hơn nữa hắn còn đang dùng một phương thức công kích vô cùng đáng xấu hổ, công kích một con ma ảnh được hình thành từ tà năng Cửu U vô cùng rác rưởi – một con ma ảnh cấp bậc như vậy, hắn chỉ cần thổi một hơi cũng diệt được cả một quân đoàn được không?

Còn cần phải ném đầu, dùng tóc ngốc nghếch đâm người ta sao? "Hóa ra đây chính là Hà Chỉ Ma Đế?" 【Thất Long Châu】Thần Long tiền bối kinh ngạc nói: "Trước đây chỉ nghe danh, lần này mới thật sự thấy hắn.

Tóc ngốc nghếch của Hà Chỉ đạo hữu thật lợi hại!" 'Ta không có, không phải ta, đừng nói linh tinh, ta không có tóc ngốc nghếch!' Hà Chỉ Ma Đế trong lòng uất đến nội thương, nhưng để duy trì uy nghiêm của 'Ma Đế', hắn không xuất hiện nữa.

Hắn biết, lúc này hắn đã như bùn vàng rơi vào đũng quần, không thể giải thích rõ ràng...

Vì vậy, chi bằng giữ bình tĩnh, không phát ngôn.

Nói đi cũng phải nói lại, hắn và vị 'Kim Long Thủy Tổ' này chẳng hề quen biết, chưa từng gặp mặt.

Vị Kim Long Thủy Tổ này vì sao lại bôi nhọ hắn như vậy?

Còn một chuyện nữa, khiến hắn rất bận tâm.

Chức năng 'Kim Đan mã QR' vẫn còn.

Đây không phải là chuyện tốt. 【Cầm Đầu】Sở Các Chủ: "Hà Chỉ đạo hữu, tức giận rồi sao?" 'Thiên chân, khiêu khích cấp độ này, làm sao có thể lay động tâm trí ta?' Hà Chỉ Ma Đế âm thầm xem các bình luận.

Vị Sở Các Chủ này, hắn cũng chưa từng nghe qua. "Nếu tức giận rồi thì chúng ta liên thủ xử lý 'Kim Long Thủy Tổ' đi." 【Cầm Đầu】Sở Các Chủ nói.

Hà Chỉ Ma Đế: "......" Luôn có dân đen muốn hãm hại bổn đế!

Trong giới trung giới của thế giới pha lê.

Tóc ngốc nghếch của Sở Các Chủ, lại một lần nữa quấn chặt cổ Tống Thư Hàng – hôm nay Tống Thư Hàng mà không đổi cái biệt danh 'Cầm Đầu' đi, thì đừng hòng sống sót rời khỏi đây!

Thế nhưng... thấy Tống Thư Hàng vẫn còn trong trạng thái minh tưởng, nàng đành phải thu tóc ngốc nghếch lại.

Không thể quấy rầy tu sĩ đang trong trạng thái minh tưởng tu luyện, đó là lẽ thường.

Vì vậy, đợi đến khi Tống Thư Hàng kết thúc trạng thái minh tưởng, nàng sẽ siết chết cậu ta. "Trông có vẻ, thật sự là trạng thái đao nhân hợp nhất?" Bạch Long Tả Tả chậm rãi nói.

Bởi vì theo hơi thở của Tống Thư Hàng, 'bia đá' phía dưới cũng duy trì rung động với tần suất tương tự cậu.

Tần số của hai bên hiển nhiên đã khớp nhau. "Khối bia đá này thật sự có thể được coi là đao sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử hiếu kỳ nói.

Bạch Long Tả Tả: "Thiên phú đao pháp của Thư Hàng, thật sự có chút cảm giác bất hợp lý." Chỉ cần trong lòng nhận định bia đá là đao, vậy mà lại thật sự có thể tiến vào trạng thái đao nhân hợp nhất. "Trong trạng thái đao nhân hợp nhất, Thư Hàng sẽ có thể đọc hiểu ý của bia đá rồi chứ?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Lúc này, trong thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng. 'Chân Ngã' của cậu đang ôm một khối bia đá khổng lồ – nếu là đao nhân hợp nhất bình thường, đao sẽ xuất hiện trên đầu gối của 'Chân Ngã'.

Nhưng bia đá quá lớn, thể tích chiếu vào thế giới tinh thần cũng lớn tương tự.

Tống Thư Hàng chỉ có thể ôm nó, và giao lưu với nó.

Tuy nhiên việc giao lưu, hiện tại không được thuận lợi lắm.

Tống Thư Hàng: "Ngươi có chuyện gì muốn truyền đạt cho ta không?" Bia đá: "Vịt con vịt con... quạc quạc." Tống Thư Hàng: "???" Bia đá: "Mèo con mèo con...

Chương 2309

meo meo." Tống Thư Hàng: "Đừng đùa nữa, trạng thái đao nhân hợp nhất có thời hạn, tôi và ngươi lại là lần đầu tiên tiến vào trạng thái này, đừng lãng phí thời gian chứ!" Bia đá: "Gà con gà con?" "Cái này, không thể đọc tiếp nữa." Tống Thư Hàng khẽ vỗ vỗ bia đá.

Bia đá: "Gà con gà con... cúc... " "Khanh khách lại khanh khách, Mộc Lan quay tơ dệt vải.

Không nghe thấy tiếng máy dệt, chỉ nghe thấy tiếng thở dài của nàng." Tống Thư Hàng nhanh chóng tiếp lời.

Bia đá: "......" Nửa ngày sau.

Bia đá: "Ta chỉ đơn giản là...

đang nhập khẩu... ngôn ngữ của ngươi.

Để tiện, giao lưu với ngươi." "Nhập khẩu ngôn ngữ?" Tống Thư Hàng sững sờ. "Học bá... hệ thống.

Ta hơi, lợi dụng một chút.

Nó và ta, đồng xuất nhất nguyên." Bia đá chậm rãi nói.

Bia đá là kiệt tác của Bạch tiền bối Two khi thành Đạo, cũng chính là tác phẩm của vị 'Thiên Đạo Bạch' đó.

Mà hệ thống Học bá, là tác phẩm của Bạch tiền bối.

Vì vậy, ban đầu nó là đang học ngôn ngữ sao? "Ta gần đây đang trấn áp một thứ, vì vậy vẫn chưa thể rời khỏi đây." Ngôn ngữ của bia đá, càng nói càng trôi chảy.

Tống Thư Hàng hiếu kỳ nói: "Trấn áp thứ gì?

Quái vật sao?" Nếu là quái vật thì có mạnh không? "Là thứ chủ nhân ta để lại." Bia đá chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: "Không đúng nha, Bạch tiền bối Two còn bảo tôi đưa ngươi về mà.

Trừ phi... thứ lưu lại ở đây, là do Bạch sau khi thành Đạo, cũng chính là sau khi Bạch tiền bối Two ra đời ở Cửu U, Thiên Đạo Bạch tiền bối để lại?

Vì vậy, Bạch tiền bối Two mới không biết ở đây đang trấn áp bảo vật?" Trong đầu Tống Thư Hàng, mấy đầu mối đã xâu chuỗi lại với nhau.

Phượng hoàng mượn 'bia đá' từ tay Bạch tiền bối, đặt nó ở khu thí luyện 'Gia Nhĩ Thánh Sơn'.

Sau đó Thiên Đạo Bạch sau khi thành Đạo, lại đặt thứ gì đó vào đây?

Bạch tiền bối của thế giới hiện tại, lại từng nhắc đến 'quê hương của hắn' có thể ở gần Gia Nhĩ Thánh Sách.

Sau khi tiến vào Thánh Sơn, Bạch tiền bối và Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đã tiến vào bản đồ ẩn.

Cậu, Tống...

Thám tử đại tài...

Thư Hàng, đã phát hiện ra chân tướng.

Tống Thư Hàng đoán rằng, Bạch tiền bối hiện thế dưới tác dụng của vận khí nghịch thiên, đã tiến vào bản đồ ẩn, hẳn là tiểu thế giới bí cảnh do ‘Thiên Đạo Bạch’ năm xưa để lại.

Cũng chính là thứ mà bia đá vẫn luôn trấn áp.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng nhớ lại, khi Bạch tiền bối two và Bạch tiền bối trao đổi thông tin với nhau, từng nhắc đến một chuyện: ‘Thiên

Đạo Bạch’ năm xưa dường như đã nói, muốn để lại cho Bạch tiền bối two một cô em gái.

“Vậy nên, sự thật là Bạch tiền bối đi vào, Bạch muội muội đi ra.” Tống Thư Hàng thông minh nói.

Bia đá: “Cái gì?” “Không có gì, chỉ là đùa thôi, nói bừa ấy mà.” Bản năng cầu sinh của Tống Thư Hàng chợt bùng nổ, cậu mạnh mẽ đè nén suy đoán đang cuồn cuộn trong đầu, đóng đinh nó lại sâu trong tâm hồn.

Một vài ý nghĩ, có thể tự mình lén lút vui vẻ trong lòng, nhưng tuyệt đối không thể nói ra hay chia sẻ với người khác.

Nếu không, có thể sẽ chết.

Bia đá: “...” “Vậy nên, vì có nhiệm vụ trấn áp trên người, ngươi không thể rời khỏi đây, đúng không?” Tống Thư Hàng xác nhận.

Đi theo một trình tự, xác định câu trả lời của bia đá.

Đến lúc đó, cậu dễ bề bàn giao cho Bạch tiền bối two.

Bia đá đáp: “Đúng vậy, trước khi nhiệm vụ của ta kết thúc, ta không thể theo ngươi quay về.” “Vậy lát nữa ta sẽ thi pháp, đưa ngươi trở lại lòng đất.

Sau đó, ta sẽ thuật lại tình hình của ngươi cho Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng đáp.

“Bạch Thỏ?

Bạch Thỏ là ai?” Bia đá hơi ngẩn ra.

“Không có, ngươi nghe nhầm rồi, ta không hề nói Bạch Thỏ.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Ta nói là Cửu U Bạch tiền bối, Bạch Chúa Tể.” “Ồ, là Hắc Bạch à.” Bia đá đáp.

Tống Thư Hàng: “Cái gì?” “Không có gì, không có gì!

Ta lỡ lời.

Không đúng, là ngươi nghe nhầm rồi.” Bia đá cũng nghiêm túc nói: “Đúng, là ngươi nghe nhầm.” Tống Thư Hàng ôm bia đá, nhìn chằm chằm nó.

Dù bia đá không có mắt, nhưng nó dường như cũng đang ‘nhìn’ Tống Thư Hàng.

Một lát sau.

Đột nhiên, cả hai cùng bật cười sảng khoái.

Bạch Thỏ cũng được, Hắc Bạch cũng được, đều là những biệt danh riêng tư, không thể nhắc đến trước mặt Cửu U Bạch tiền bối.

Sau “cái nhìn trao nhau nụ cười”, Tống Thư Hàng và bia đá càng có nhiều tiếng nói chung hơn, thời gian duy trì cảnh giới ‘Bi Nhân Hợp Nhất’ thế mà cũng âm thầm kéo dài thêm một chút.

Cả hai đều cảm thấy rất hợp nhau.

“Sau khi ta hoàn thành sứ mệnh, chúng ta có thể hợp tác khi có thời gian.” Bia đá lên tiếng nói.

“Ta cũng có ý đó.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Tương lai khi ta đỗi các đại lão trong mọi ngành nghề, hy vọng có thể dẫn ngươi theo.

Ta cảm thấy chúng ta rất hợp nhau.” “Đỗi đại lão à, thật là chuyện xưa khiến người ta hoài niệm.

Năm xưa chủ nhân ta cũng từng mang ta chinh chiến khắp nơi, trung bình mỗi hai mươi năm sẽ ít nhất khiêu chiến một đại lão.

Năm đó, ta cũng đã tạo được danh tiếng khá lẫy lừng trong Chư Thiên Vạn Giới.” Bia đá hoài niệm.

Con người hễ có tuổi là thích hoài niệm quá khứ.

Pháp khí cũng không ngoại lệ.

Hoài niệm xong quá khứ, bia đá lại hỏi: “Ngươi cũng thích đỗi đại lão ư?

Đỗi nhiều không?” “Bình thường thôi, thật ra không có mấy ai.” Tống Thư Hàng xua tay nói: “Hơn nữa thật ra ta cũng không thích đỗi đại lão đến thế, nhưng có lúc không hiểu sao lại đỗi phải.

Có khi căn bản không phải lỗi của ta, ta đang yên đang lành ở nhà, họa từ trên trời rơi xuống.” Mặc dù lúc đỗi đại lão rất kích thích.

“Ngươi đây là vấn đề thể chất rồi.” Bia đá kinh nghiệm mười phần nói: “Mà nói, ngươi trung bình mấy chục năm đỗi một lần đại lão?” Mấy chục năm đỗi một lần?

Câu hỏi này làm khó Tống Thư Hàng.

“Nếu trung bình thì, một... trong vòng một năm?” Tống Thư Hàng có chút chột dạ nói.

Ngay cả ‘Thiên Đạo Bạch’ năm xưa cũng phải hai mươi mấy năm mới khiêu chiến một địch nhân cấp ‘đại lão’.

Tình trạng này của cậu có chút không đúng.

“Một năm đỗi một lần?

Tần suất của ngươi hơi bị cao đó.” Bia đá tặc lưỡi.

Sau đó, nó chú ý đến Tống Thư Hàng.

Cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng đang ở giai đoạn 6 lên 7.

Thì ra là vậy.

Nếu là cảnh giới Lục Phẩm, vậy tiểu tử này đỗi ‘đại lão’ hẳn là Thất Phẩm Tôn Giả hoặc Bát Phẩm Huyền Thánh rồi?

Như vậy thì, tần suất này cũng có thể hiểu được một chút.

“Ta đại khái hiểu rồi.

Nhưng không sao, cùng với việc thực lực của ngươi tăng lên, tương lai kẻ địch mà ngươi có thể đỗi còn nhiều và mạnh hơn nữa.

Đến lúc đó, ta và ngươi Bi Nhân Hợp Nhất, trước tiên sẽ quét sạch các vị đại lão mà ngươi muốn đỗi.

Sau đó, ta sẽ cùng ngươi đỗi những đại lão chân chính, loại đỉnh cấp trong Chư Thiên Vạn Giới.” Bia đá tự tin nói.

Tống Thư Hàng: “...” Đại lão mạnh hơn.

Cậu không khỏi nhìn danh sách đen của mình.

Hạt Chỉ Ma Đế, Bất Diệt Chi Chủ.

Còn có ‘Thiên Đế’ miễn cưỡng được coi là trung lập.

Cùng với đại lão hành tinh bàn cầu, đại lão hành tinh mắt dài hiện chưa có trong danh sách đen.

Đại lão còn bá đạo hơn tất cả những người trong danh sách trên...

Trời, Thiên Đạo ư?

“Được, vậy cứ quyết định như thế.” Tống Thư Hàng kiên định nói.

Tương lai nếu có một ngày, tiểu tu sĩ như cậu cũng có cơ hội đỗi Thiên Đạo, cậu nhất định phải dẫn bia đá theo.

“Quân tử nhất lời, tứ mã nan truy.

Chương 2310

Ta có dự cảm, nhiệm vụ của ta sẽ kết thúc trong vòng một năm.

Đến lúc đó, chúng ta cùng nhau xông pha thiên nhai.” Bia đá hào sảng nói.

Càng trò chuyện, Tống Thư Hàng và bia đá càng hợp nhau, tình cảm giữa hai người tăng tiến nhanh chóng.

Trạng thái Bi Nhân Hợp Nhất ngày càng vững chắc, thời gian duy trì cũng không ngừng tăng lên, tăng lên.

“Vậy, một năm sau gặp lại.” Tống Thư Hàng nói.

“Thật muốn cùng ngươi trò chuyện thêm một lát, đáng tiếc ta có nhiệm vụ trên người.” Bia đá cảm thán.

Cái gọi là tri kỷ chính là cảm giác này, càng nói chuyện càng hứng thú, hận không thể cùng nhau thắp đèn trò chuyện thâu đêm.

“Vậy để ta tiễn bia đá đạo hữu về.” Tống Thư Hàng nhiệt tình nói.

Bia đá: “Tiễn quân ngàn dặm, cuối cùng cũng phải chia ly.

Tống tiểu hữu cứ ở lại, ta tự mình đi là được rồi.” Ngay sau đó.

Trạng thái ‘Bi Nhân Hợp Nhất’ tiêu tán.

Ý thức của Tống Thư Hàng và bia đá đồng thời quay trở về. ‘Ong ~’ Bia đá phát ra một trận chấn động nhẹ.

Đầu lâu của Tống Thư Hàng nổi lên, tóc và các bàn tay tạo tư thế ‘ôm quyền tiễn biệt’.

Vù ~ Bia đá tự động bay lên, lần nữa xuyên qua không gian ‘Giới Trung Giới’, trở lại thế giới thủy tinh.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó lại đâm sầm trở lại cái ‘hố’ kia.

“Ấy!

Quên mất không hỏi nó là Bạch tiền bối có phải đã tiến vào bí cảnh mà nó trấn áp không?” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra chuyện này.

Cậu vội vàng vươn tay, chuẩn bị gọi bia đá lại.

Vút ~ Lúc này, một vật vụt ‘xoẹt’ qua bên cạnh cậu.

Là mộc thân thể.

Lúc này, mộc thân thể dường như bị một loại sức mạnh nào đó ‘kéo’ đi, bị lôi ra ngoài.

Tống Thư Hàng: “!!!” Cậu vội vươn cánh tay tóc, nắm lấy bàn tay to của mộc thân thể.

Mộc thân thể cũng nắm lấy Tống Thư Hàng.

Một lực hút cực lớn tuôn ra từ mộc thân thể.

Tống Thư Hàng và nó bị kéo ra khỏi ‘Giới Trung Giới’, rơi xuống cái hố mà bia đá vừa đâm vào.

Mộc thân thể, bị bia đá hấp dẫn!

Tống Thư Hàng: “...” Bia đá đạo hữu này thật không đạo đức chút nào, trước khi rời đi còn tiện tay dắt luôn mộc thân thể của cậu?

Giữa người với người có sự tương đồng, gặp gỡ muộn màng.

Đây là một loại duyên phận.

Trong đời người, tổng sẽ gặp đủ loại người, hoặc lướt qua vai, hoặc nhìn nhau một cái, hoặc trở thành bạn bè xã giao.

Và trong vô vàn cuộc gặp gỡ, hai người có thể trở thành tri âm, có vô số chủ đề chung để nói và cùng sở thích.

Đó là chuyện hiếm có đến nhường nào?

Thế nhưng...

“Cái kiểu vặt lông ngỗng qua đường này, quá đáng thật đó.

Tống mỗ ta tuyệt đối sẽ không làm chuyện như vậy!” Tống Thư Hàng nắm lấy cơ thể của mộc thân thể, khi bị kéo đi cùng, thầm nghĩ trong lòng.

Vậy nên, sao ta lại có thể “tinh tinh tương tích” với bia đá đạo hữu được chứ?

Pháp khí có thể “tinh tinh tương tích” với ta, sao lại có thể là loại tiện tay dắt dê, vặt lông ngỗng qua đường này?

Chẳng lẽ là ta đã chỉnh sai tần số?

Không, không đúng.

Tống Thư Hàng cẩn thận cảm ứng rồi đột nhiên phát hiện, không phải ‘bia đá’ đang kéo mộc thân thể, mà là mộc thân thể đang liên hệ chặt chẽ với bia đá!

Thế mà lại là phía ta chủ động?

Suýt chút nữa thì oan uổng bia đá đạo hữu rồi.

“Mộc thân thể đang làm cái gì vậy?” Tống Thư Hàng nhanh chóng ra lệnh cho mộc thân thể, bảo nó cắt đứt liên hệ với bia đá.

Mộc thân thể nhanh chóng bấm pháp quyết, nhưng vô dụng.

Giữa nó và bia đá dường như có một lực từ tính không thể cắt đứt, đang hút lẫn nhau.

“Là do pháp quyết trước đó.” Lúc này, cọng tóc ngốc của Sở Các Chủ trên đầu Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: “???” “Trước đó ở Giới Trung

Giới, ngươi đã điều khiển mộc thân thể sử dụng pháp quyết thu nạp đối với ‘bia đá’, muốn thu nó vào trong cơ thể mộc thân thể.

Nhưng vì bia đá chủ động kháng cự, nên không thu nạp thành công.

Ngược lại, mộc thân thể bị pháp quyết phản phệ, bị hút kéo về phía bia đá.” Sở Các Chủ giải thích.

Nếu lúc đó Tống Thư Hàng không quả quyết, lập tức bảo mộc thân thể kết thúc pháp ấn, nói không chừng mộc thân thể còn bị bia đá hút vào trong.

Chính vì vậy, giữa mộc thân thể và bia đá đã mơ hồ thiết lập một loại kết nối từ tính.

Khi khoảng cách giữa hai bên kéo ra đến một mức độ nhất định, chúng sẽ hút lẫn nhau.

Lại vì sức mạnh của bia đá quá cao so với mộc thân thể, nên khi bia đá chui xuống lòng đất, mộc thân thể cũng bị nó kéo theo xuống lòng đất.

Tống Thư Hàng: “...” Nói cách khác, mộc thân thể của cậu tạm thời không thể rời khỏi bia đá sao?

Đau đầu thật.

Tống Thư Hàng còn định đợi sau khi mình mọc ra đôi tay hoàn chỉnh, sẽ hợp thể với mộc thân thể, tạo thành hình thức bốn tay.

Nếu cộng thêm Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Linh Quỷ, cậu sẽ có thể tạo ra hình thức mười tay hoàn hảo!

Nếu cộng thêm 20 bàn tay tóc dài của cậu.

Ba mươi tay thần thông, sợ không?

Đến lúc đó, một mình cậu có thể đồng thời sử dụng ba mươi loại phương thức công kích, cùng cảnh giới, ai có thể chống lại?

Chân Quân mạnh nhất, hoặc thậm chí Tôn Giả mạnh nhất tiến thêm một bước!

Rất ngầu đó.

Nghĩ lại năm xưa, Tô Thị A Thất tiền bối trước khi tấn cấp Lục Phẩm, đã là ‘Linh Hoàng mạnh nhất’ được các thế lực Tu Chân Địa Cầu công nhận, trong Ngũ Phẩm thì chiến lực của y là mạnh nhất!

Các tu chân giả Địa Cầu chỉ cần nhắc đến Tô Thị A Thất, trong đầu liền hiện lên những ý nghĩ như ‘mạnh nhất’, ‘khí tràng cường đại’, ‘Ngũ Phẩm y là tôn’.

A Thất tiền bối cao khoảng một mét chín, nhưng khí tràng của y ít nhất là hai mét tám!

Nếu mình cũng có thể trở thành Lục Phẩm mạnh nhất hoặc Thất Phẩm mạnh nhất...

Ừm, nghĩ kỹ lại, hình như chẳng có ý nghĩa gì.

Dù sao Bá Tống Huyền Thánh cũng đã nổi tiếng là ác rồi.

Thật tiếc nuối, cứ cảm thấy mình đã bỏ lỡ một cơ hội xuất hiện thật ngầu.

“Nhưng mà, tác dụng phụ của loại pháp thuật phản phệ này không phải là vĩnh viễn.

Nhiều nhất là sau một hai tháng, kết nối từ tính này sẽ biến mất.” Sở Các Chủ suy đoán.

Tống Thư Hàng thở dài, nói: “Nhưng tôi không thể để mộc thân thể ở lại đây một hai tháng được.” Đây là Thí Luyện Chi Địa ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn’ của Thú Tu Giới, là thánh địa.

Chứ không phải là vườn hoa sau nhà, ít nhất với thực lực của

Tống Thư Hàng, không thể muốn vào là vào được.

Nếu để mộc thân thể ở lại bên trong, trời mới biết phải đợi đến bao giờ mới có cơ hội đưa nó đi lại được?

“Lúc này, nếu Thế Giới Hạch Tâm mà dùng được thì tốt quá.” Chỉ cần đưa mộc thân thể vào Thế Giới Hạch Tâm, tự nhiên sẽ không cần lo lắng về sự hấp dẫn của bia đá đối với nó. ‘Túi Thu Nhỏ Một Thốn’ trong tay Tống Thư Hàng thì có thể chứa mộc thân thể, nhưng vô dụng, đến lúc đó e rằng mộc thân thể sẽ cùng với ‘Túi Thu Nhỏ Một Thốn’ bị hút đi mất.

Còn Pháp Khí Càn Khôn vòng tay thì không thể chứa mộc thân thể, vì nó là vật sống, không phải vật phẩm.

Ầm ầm ~~ Lúc này, bia đá cuối cùng cũng đâm trở lại đáy hố, về vị trí ban đầu của nó.

“Ồ?

Tống tiểu hữu, sao ngươi lại theo qua đây?” Nó tò mò ‘nhìn’ về phía Tống Thư Hàng.

Sau khi nó rơi xuống, mộc thân thể và nhục thân của Tống Thư Hàng cũng rơi theo.

Chẳng lẽ, Tống tiểu hữu cuối cùng vẫn không nỡ, muốn tiếp tục thắp đèn trò chuyện thâu đêm với nó?

Tiếp tục giao lưu?

“Chuyện dài lắm.” Tống Thư Hàng thở dài.

Mộc thân thể ngoan ngoãn ngồi xuống, rồi nhấc đầu Tống Thư Hàng lên, đặt lên vai mình.

Tống Thư Hàng đơn giản giải thích tình trạng hiện tại của mộc thân thể cho bia đá nghe một lần.

“Xem ra giữa chúng ta quả nhiên là có duyên.” Bia đá tâm tình rất tốt: “Hay là Tống tiểu hữu cứ ở lại đây, bầu bạn với ta một hai tháng, đợi sau khi tác dụng phụ của pháp quyết phản phệ biến mất, ta sẽ tiễn các ngươi rời đi?” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Tuy rất muốn cùng bia đá đạo hữu trò chuyện thêm, nhưng ta còn nhiều việc phải xử lý.

Để ta hỏi Bạch tiền bối two, xem y có cách nào giải quyết pháp quyết phản phệ không.” “Ngươi có thể liên hệ được với Hắc Bạch sao?

Y ở Cửu U Thế Giới, giữa các ngươi giao tiếp tiện lợi vậy à?” Bia đá tò mò hỏi.

“Ta có một nhóm chat đặc biệt, tên là ‘Tu Chân’.

Là một chức năng rất không tồi, mà này... không biết bia đá đạo hữu có thể tham gia nhóm chat này không?

Chương 2311

Muốn thử không?” Tống Thư Hàng nói.

Cậu chưa từng thêm ‘pháp khí’ nào vào nhóm.

Ban đầu, cậu muốn thêm ‘Xích Tiêu Kiếm tiền bối’ vào nhóm, nhưng lúc đó ‘Chức Năng Kim Đan Mã QR’ chưa hoàn thiện, cộng thêm việc đang ở Hắc Long Thế Giới, bị hạn chế, nên Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã thêm bạn thất bại.

Nói rồi, Tống Thư Hàng vươn tay tế ra một ‘ảnh ảo Mã QR’.

“Đây là cái gì?” Tinh thần lực của bia đá phóng ra, quét một cái lên Mã QR.

“Đing ~ Ngài đã gia nhập ‘Tu Chân’, xin đừng thêm lặp lại.” Bia đá: “???” Tương tự, Tống Thư Hàng cũng nhận được tin nhắn phản hồi tương tự.

Nhưng rõ ràng, trong danh sách bạn bè của cậu, không hề có tên bia đá.

“Kỳ lạ, thêm bạn thất bại rồi.” Tống Thư Hàng nhíu mày.

“Tình huống gì vậy?” Sở Các Chủ hỏi.

Tống Thư Hàng kể lại chuyện bia đá thêm bạn thất bại cho Sở Các Chủ nghe một lần.

“Có hai khả năng.” Sở Các Chủ phân tích: “Khả năng thứ nhất là, ngươi và nó từng Bi Nhân Hợp Nhất, nên nó mặc định trở thành bạn của ngươi.” “Bia, xin chú ý một chút, ta là bia.” Bia đá phản đối.

“Nhưng trong danh sách bạn bè của ta không có nó.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Vậy khả năng thứ hai, dao động tinh thần của pháp khí và chủ nhân là giống nhau, có thể nào hệ thống ‘Tu Chân’ đã mặc định bia đá là một trong số bạn bè của ngươi không?” Sở Các Chủ tiếp tục nói.

Khả năng này, rất lớn!

Ở một bên khác.

Thú Tu Giới.

Trong đầm lầy đầy quạ đen.

Một khối bia đá đen cao lớn, tỏa ra sức mạnh hắc ám nồng đậm.

“Chuyện gì vậy, rõ ràng vừa nãy còn cảm ứng được vật ‘trấn áp’ bị di chuyển đi, sao giờ lại quay về?” Bia đá đen lớn nghi hoặc.

Có phải là tên Ưng Đạt bị lây nhiễm kia, đã thất bại trong việc lấy ‘bảo vật trấn áp’ rồi không?

Nhưng dù có thất bại, thì cũng phải có tin tức truyền về chứ?

Kỹ thuật truyền tin mà nó gắn trên Ưng Đạt rất tiên tiến, thậm chí có thể phân hóa thành hàng ngàn mảnh nhỏ, gần như không thể bị chặn hoàn toàn mới đúng.

Đang suy nghĩ... có một mảnh tin tức rời rạc, truyền đến tay nó.

Chính là tin tức truyền đến từ Ưng Đạt.

Bia đá đen lớn đọc mảnh tin tức này.

Một hình ảnh hiện ra.

Trong hình, một đầu lâu điên cuồng vẫy động, cọng tóc ngốc trên đỉnh đầu mạnh mẽ đâm ra, chém giết ma ảnh.

Tuy chỉ là mảnh vỡ, nhưng rất may mắn, ít nhất khuôn mặt của đầu lâu này, có thể nhận ra khoảng tám phần.

“Cái đầu lâu này là ai?

Đối chiếu với kho dữ liệu của ta ngay!” Bia đá đen lớn trầm giọng nói.

Nó muốn xem cái đầu lâu này rốt cuộc là ai.

Mặc dù chỉ là một mảnh tin tức nhỏ bé, nhưng bia đá đen lớn mơ hồ có thể cảm ứng được, cái đầu lâu này... hoặc nói là công kích của cọng tóc ngốc trên đầu lâu này, uy lực cực lớn.

Là công kích cấp bậc Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Nếu trong kho dữ liệu khổng lồ của nó có ghi chép, và đối chiếu ra được thân phận của đối phương, nó nhất định sẽ nghĩ cách, cho đối phương nếm mùi.

Món nợ này, không thể cứ thế mà bỏ qua.

Theo lệnh của bia đá đen lớn, kho dữ liệu khổng lồ bắt đầu vận hành, đối chiếu chủ nhân của cái đầu lâu này.

Đây là thời đại dữ liệu lớn!

Đừng tưởng phạm lỗi là có thể trốn thoát!

Ngoài ra, đối với kế hoạch trấn áp vật ở Thí Luyện Chi Địa ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn’, phải tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Vật trấn áp... trước đó đã rời đi, biến mất một lát.

Mặc dù nó lập tức quay lại, nhưng bia đá đen lớn vẫn tranh thủ thời gian, hoàn thành một chút bố trí.

Ở một bên khác.

Tống Thư Hàng lần nữa lật lại danh sách bạn bè ‘Tu Chân’ của mình một lượt, xác nhận không có bia đá được thêm vào.

“Nếu là lựa chọn thứ hai mà Sở Các Chủ tiền bối suy đoán, vậy nói không chừng tinh thần lực của bia đá đạo hữu bị nhận là một trong ‘Bạch tiền bối’ hoặc ‘Bạch tiền bối two’.

Nói không chừng ngươi đã có thể đăng nhập vào danh sách bạn bè này rồi?” Tống Thư Hàng nhìn về phía bia đá, ra hiệu nó thử một chút.

Cơ thể bia đá hơi rung lên như điện thoại nhận tin nhắn: “Không được.” “Xem ra, chỉ có thể đợi chức năng chat ‘Tu Chân’ của ta nâng cấp cập nhật một lần nữa thôi.” Tống Thư Hàng tiếc nuối thở dài.

Bia đá cũng tiếc nuối rung lên một cái, nó và Tống tiểu hữu thật hợp ý nhau, hận không gặp sớm hơn.

Nếu không có chức năng chat từ xa này, lần sau gặp mặt không biết phải đến khi nào?

“Bia đá tiền bối, ngươi cứ giữ kỹ cái hình ‘Kim Đan Mã QR’ này.

Tháng sau, ngươi hãy thử quét lại một lần nữa.

Nếu lúc đó chức năng chat ‘Tu Chân’ của ta đã nâng cấp cập nhật, nói không chừng có thể phân biệt được ngươi với Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối two, ngươi sẽ có thể thêm bạn với ta, chúng ta sẽ có thể trò chuyện, gọi điện bất cứ lúc nào.

Nếu không được, ngươi mỗi...

ừm, mỗi tháng cứ thử quét một lần.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Hiện tại, trong bụng cậu bảy phôi thai Nguyên Anh đã thành hình.

Tiếp theo, chỉ cần hoàn toàn nắm giữ Thiên Tổng Cương Truyền Thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, tái sinh cơ thể của mình, là có thể một hơi để bảy Nguyên Anh sinh trưởng!

Chỉ cần đợi Nguyên Anh ra đời, cậu sẽ coi như đã bước vào cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, đến lúc đó chức năng chat ‘Tu Chân’ chắc chắn có thể nâng cấp thêm một lần nữa.

“Ồn!” Bia đá cứ như chuyển sang chế độ rung, mỗi lần đáp lời đều rung không ngừng.

“Vậy, tiếp theo, ta sẽ liên hệ với Bạch tiền bối two trước.” Tống Thư Hàng nói.

Xem thử Bạch tiền bối two có cách nào giải quyết tác dụng phụ của pháp thuật phản phệ giữa mộc thân thể và bia đá không.

Tống Thư Hàng sử dụng hình thức truyền công từ xa của chức năng chat ‘Tu Chân’, truyền đi 1 điểm năng lượng về phía Bạch tiền bối two, kèm theo lời nhắn: “Bạch tiền bối có ở đó không?” “Đing ~ Bá Tống Hào đã truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng, kèm lời nhắn: Bạch tiền bối có ở đó không?” Cơ thể bia đá khẽ rung lên, nhận được một tin nhắn.

Bia đá: “...” Tống Thư Hàng: “...” Cả hai đều cảm ứng được quá trình truyền năng lượng vừa rồi: 1 điểm năng lượng của Tống Thư Hàng, chìm vào trong cơ thể bia đá.

Vì 1 điểm năng lượng này, sự liên hệ giữa một người và một bia đá trở nên sâu sắc hơn một bước.

“Xem ra, ngươi là dùng nick Bạch tiền bối two rồi.” Tống Thư Hàng đau răng nói.

Hơn nữa, vì lý do ‘khoảng cách’, bia đá đã trực tiếp chặn năng lượng mà Tống Thư Hàng ban đầu muốn truyền cho Bạch tiền bối two.

Khổ thật, như vậy chẳng phải là không liên hệ được với Bạch tiền bối two sao?

“Vì bia đá đạo hữu có thể nhận được năng lượng truyền đi, vậy nó có thể sử dụng chức năng ‘truyền năng lượng’ để truyền ngược lại một giọt năng lượng cho vị Cửu U Bạch tiền bối kia không?” Sở Các Chủ đề nghị.

“Không được, ta ngoài việc có thể bị động tiếp nhận tin tức, không có bất kỳ giao diện chức năng nào khác.” Cơ thể bia đá rung lên, đáp.

Tống Thư Hàng: “...” Cái này đúng là đủ phế thật, không có bất kỳ chức năng thao tác nào, chỉ có thể bị động nhận tin tức, chỉ có tác dụng gây rối, hắc hộ.

“Tiếc quá, Thế Giới Hạch Tâm của ta hiện tại không thể mở ra.

Nếu không, có thể trực tiếp liên hệ Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng nói.

“Thế Giới Hạch Tâm?

Tiểu thế giới?” Bia đá giật mình: “Hắc... không không không, Bạch, Cửu U Bạch Chúa Tể, ở trong tiểu thế giới của ngươi sao?” Đậu xanh rau má, Tống tiểu hữu ngươi cái đồ hố cha!

Hắc Bạch thần thông quảng đại, nếu y thật sự ở trong tiểu thế giới của ngươi, vậy từng lời nói, hành động của chúng ta y nhất định đều có thể thấy được a. ‘Không Gian Cấm Cố’ của Gia Nhĩ Thánh Sơn này tuy mạnh mẽ, nhưng làm sao có thể ngăn cản được sự dòm ngó của Cửu U Chúa Tể Hắc Bạch chứ.

Ngươi ta ăn thuốc bổ sớm!

Hơn nữa, ngươi một tiểu tu sĩ Lục Phẩm, vì sao lại có ‘tiểu thế giới’ cái loại đồ vật cao cấp như vậy?

Bia đá mơ hồ cảm thấy Tống tiểu hữu, có thể sẽ có chút hố.

Trước đó vì hai người hợp ý nhau, nói chuyện quá hăng say, nó có thể đã bỏ qua không ít thứ.

Nếu bình tĩnh lại mà suy nghĩ kỹ... thì tổng cảm thấy trên người Tống tiểu hữu có rất nhiều điểm kỳ lạ và hố.

“Bia đá đạo hữu không cần lo lắng, Hắc Bạch... two, y ở trong ‘Tà

Liên Tiểu Thế Giới' của Cửu U Thế Giới.

Y là Cửu U Chúa Tể, sao có thể ở trong tiểu thế giới của ta?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Bia đá nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm.

Đúng rồi, Hắc Bạch là Cửu U Chúa Tể, y không thể tiến vào hiện thế, nó suýt chút nữa quên mất chuyện này.

"Sở dĩ ta có thể thông qua Thế Giới Hạch Tâm để liên hệ Bạch tiền bối two là vì Thế Giới Hạch Tâm của ta, có thể kết nối với Tà Liên Tiểu Thế Giới của Bạch tiền bối two." Tống Thư Hàng giải thích.

"Ta chết mất!" Tim bia đá vừa thả lỏng lại bị thót lên.

Tống tiểu hữu ngươi cái đồ đại hố cha, nếu hai tiểu thế giới kết nối với nhau, thì có khác gì một tiểu thế giới đâu chứ a a a!

"Bia đá đạo hữu không cần lo lắng, gần đây Bạch tiền bối two vì đang đối nhau với một vị Cửu U Chúa Tể khác, bị vị Chúa Tể khoa học kỹ thuật cao đó ám toán một chiêu.

Chương 2312

Hiện tại y vẫn đang trong trạng thái phong ấn, còn phải rất nhiều năm nữa mới có thể thoát khỏi phong ấn.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Không chỉ Bạch tiền bối two, mà cả hình chiếu phân thân của y, đều bị Bàn Cầu Chúa Tể hố phong ấn rồi.

Ý thức của Bạch tiền bối two hiện tại đều bị ràng buộc trong Tà Liên Tiểu Thế Giới.

Trái tim bia đá vừa nhấc lên lại được đặt xuống: “Lần sau có gì thì nói hết một hơi đi, đừng có ba chìm bảy nổi, người già rồi, tim chịu không nổi.” “Ngươi có tim sao?” Tống Thư Hàng nói.

Bia đá ‘liếc’ Tống Thư Hàng một cái, cười lạnh nói: “Ngươi cũng có đâu?” Cả hai nói xong, lại ‘nhìn nhau’ lần nữa.

Một lát sau, một người một bia lại lần nữa bật cười sảng khoái.

Sở Các Chủ: “...” “Tống tiểu hữu, nếu ngươi muốn mở Thế Giới Hạch Tâm, ta có thể giúp ngươi một tay.” Bia đá nói.

“Một tay ư?” Tống Thư Hàng đánh giá bia đá từ trên xuống dưới.

Chọc tức là một loại bệnh, nhưng khi bệnh này tái phát thì cực kỳ sảng khoái, khiến người ta chìm đắm trong trạng thái mắc bệnh mà không thể tự thoát ra.

Trong đó nổi tiếng hơn cả phải kể đến ‘Huyền Trọng Phái’ của Lục Tu Tiên Tử.

Môn phái này say mê chọc tức khách hàng, nổi danh thiên hạ với kỹ thuật chọc tức tinh xảo và thực lực chú khí.

Đối với họ mà nói, niềm vui của việc chọc tức, người ngoài căn bản không thể tưởng tượng được.

“Dừng, ta biết ngươi tiếp theo muốn nói gì.” Bia đá ha ha cười một tiếng: “Nhưng ta thật sự có cánh tay!” Trong lúc nói chuyện, vô số bàn tay đột nhiên chui ra từ phía sau bia đá, tạo thành tư thế ‘Thiên Thủ Quan Âm’.

“Lợi hại thật, bia đá đạo hữu.” Tống Thư Hàng từ đáy lòng khâm phục nói.

Sở Các Chủ: “...” “Nói đi thì phải nói lại, bia đá đạo hữu ngươi có thể mở ‘Không Gian Cấm Cố’ không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Bia đá hơi cười nói: “Ta dù sao cũng đã ở Thí Luyện Chi Địa Gia Nhĩ Thánh Sơn này lâu như vậy, sớm đã trở thành một phần tử của Thí Luyện Chi Địa.

Không Gian Cấm Cố của Thí Luyện Chi Địa, ta quen thuộc không thể quen thuộc hơn.” “Bia đá đạo hữu có thể giải khai ‘Không Gian Cấm Cố’ trên người ta không?” Tống Thư Hàng mừng rỡ nói.

Nếu Thế Giới Hạch Tâm có thể mở ra, cậu sẽ có rất nhiều thao tác “cà khịa” có thể sử dụng.

“Ta không có quyền hạn đó, ta cũng không phải Quan Thí Luyện của Gia Nhĩ Thánh Sơn.” Bia đá chậm rãi nói: “Nhưng mà, ta có cách có thể khiến ngươi cảm ứng được sự tồn tại của ‘Không Gian Cấm Cố’ một chút, sau đó ngươi và ta tiến vào hình thức ‘Bi Nhân Hợp Nhất’, mượn sức mạnh của ta, trong thời gian ngắn can thiệp vào ‘Không Gian Cấm Cố’ xung quanh ngươi, từ đó mở ra Thế Giới Hạch Tâm của ngươi.

Lát nữa thao tác sẽ hơi khó một chút, ngươi phải nắm bắt thời cơ ‘mở Thế Giới Hạch Tâm’.” “Nghe không hiểu nhưng thấy ghê gớm.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Dù sao nghe có vẻ rất lợi hại.

“Cảm ứng trước Không Gian Cấm Cố?

Tức là, bia đá đạo hữu ngươi có thể khiến Tống Thư Hàng cảm ứng được sức mạnh ‘không gian’ trước sao?” Cọng tóc ngốc của Sở Các Chủ đã trở lại độ dài bình thường, hơi vểnh lên.

Sức mạnh không gian là quyền năng của Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Nếu bia đá có thể khiến Tống Thư Hàng ở cảnh giới Lục Phẩm đã ‘cảm ứng’ được sức mạnh của không gian, vậy thủ đoạn của nó có thể nói là nghịch thiên.

“Cảm ứng trước sức mạnh của không gian, khó lắm sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Sở Các Chủ: “Vớ vẩn!

Nếu không khó, thì sao nó lại trở thành đặc quyền của Kiếp Tiên Cửu Phẩm?” “Ta nhớ, ba của Vũ Nhu Tử, Linh Vũ Điệp Tôn Giả...

ừm, bây giờ là Thánh Quân.

Linh Vũ Điệp tiền bối lúc đó ở cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả đã nắm giữ một phần lý luận ‘không gian’.

Thậm chí có thể đơn giản ra tay can thiệp vào ‘không gian truyền tống’.” Tống Thư Hàng nói.

Còn có Bạch tiền bối, lúc Thất Phẩm Tôn Giả đã thức tỉnh thiên phú không gian, dùng rất mượt rồi.

Còn có Tối Huyễn Toàn Phong Tôn Giả của Tu Chân Giới, y khi mượn pháp khí tông môn cũng có thể làm được thủ đoạn can thiệp không gian.

“Ngươi đó, đừng lấy trường hợp đặc biệt làm quy tắc.” Cọng tóc ngốc của Sở Các Chủ khẽ gõ gõ đầu Tống Thư Hàng: “Chư Thiên

Vạn Giới lớn như vậy, tổng sẽ có vài người đặc biệt.

Nhưng điều đó không có nghĩa là tất cả mọi người đều có thể ‘ảnh hưởng không gian’ ở Thất Phẩm.” “Cái này ta biết mà.” Tống Thư Hàng gật đầu, nghiêm túc nói với bia đá: “Xin bia đá đạo hữu chỉ giáo cho ta.” Tống Thư Hàng nghiêm chỉnh ngồi thẳng.

Cọng tóc ngốc của Sở Các Chủ hơi lay động.

Công Đức Xà mỹ nhân lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Công Đức Phì Kình chống phía sau cậu, giúp cậu tựa lưng thoải mái.

Tạo Hóa Tiên Tử cũng rất hứng thú ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bia đá hắng giọng, bắt đầu giảng giải phương pháp ‘cảm ứng Không Gian Cấm Cố’: “Tống tiểu hữu, ngươi đã từng trải qua không gian truyền tống chưa?

Loại tiến vào tiểu thế giới thì không tính.” Kinh nghiệm này rất quan trọng, nếu ngay cả truyền tống không gian cũng chưa từng trải qua, thì các bước tiếp theo sẽ khó thao tác.

“Ừm, thường xuyên trải nghiệm.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ngoài mỗi lần đi nhờ cổng truyền tống của Bạch tiền bối và các vị đại lão, trong tay cậu còn có một Pháp Khí 【Tổ Vu Chúc Phúc】, có thể giúp cậu thực hiện bước nhảy không gian trong phạm vi 500 mét.

Bia đá: “...” Ừm, tên này quả nhiên là một cái hố.

Ngươi đã từng thấy tu sĩ Lục Phẩm nào ngày nào cũng trải nghiệm truyền tống không gian chưa?

Ngươi nghĩ Kiếp Tiên Cửu Phẩm ai cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, ngày nào cũng mở cổng truyền tống cho ngươi chơi sao?

“Có trải nghiệm rồi thì tốt, vậy khi truyền tống không gian, ngươi có cảm ngộ hay trải nghiệm gì không?” Bia đá tiếp tục hỏi.

“Có.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Ngồi trong thông đạo không gian nhiều rồi, ít nhiều cũng có trải nghiệm.

Thêm vào đó, sau lần từ ‘Thiên Kiếp Cửu Phẩm’ hoán đổi với phân thân ra ngoài, trong đầu cậu không hiểu sao lại có thêm một số kiến thức về ‘không gian’.

Chắc hẳn là phản hồi mà Thiên Kiếp Cửu Phẩm đã ban tặng?

Hơn nữa, bao tay của cậu 【Tổ Vu Chúc Phúc】 bản thân nó đã có thể tăng cường lực thân hòa của người đeo đối với ‘không gian’.

Thế là Tống Thư Hàng mở miệng, đại khái miêu tả hiểu biết của mình về sức mạnh ‘không gian’.

Cậu nói rất lộn xộn, dù sao bản thân cậu cũng chưa từng học qua kiến thức về ‘không gian’ một cách có hệ thống.

“Ồ?

Ngươi lĩnh ngộ về không gian không ít nhỉ.” Sở Các Chủ có chút kinh ngạc nói.

Y vốn dĩ cho rằng kiến thức lý luận tu chân của Tống Thư Hàng rất tệ, không ngờ trên lý luận cấp cao ‘không gian’, Tống Thư Hàng ngược lại có không ít kiến giải độc đáo.

“Thấy nhiều rồi, nên có thể hiểu một chút.” Tống Thư Hàng khiêm tốn nói.

“Đủ rồi.” Bia đá đáp: “Nếu ngươi có sự lý giải sâu sắc về không gian như vậy, chỉ là ‘can thiệp không gian’, hoàn toàn không thành vấn đề.” “Vậy tiếp theo, ta sẽ phụ gia một pháp thuật vào mắt ngươi, để mắt ngươi có thể nhìn thấy các loại nguyên tố của thế giới.

Phối hợp với sự lý giải của ngươi về ‘không gian’, ngươi cần phải tìm ra nguyên tố ‘không gian’ trong vô số nguyên tố.” Bia đá lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng tò mò hỏi: “Pháp thuật gì?” “Tên thì không nhớ rõ nữa, dù sao cũng là pháp thuật như vậy thôi, ngươi chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Bia đá nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Không thành vấn đề.” Phía sau bia đá, vô số bàn tay vẫy động, trong đó có một bàn tay hư ảo ấn về phía mắt Tống Thư Hàng.

Ngay khi bia đá đưa tay ấn xuống, mắt trái Tống Thư Hàng đột nhiên sáng rực lên!

Ánh sáng vàng chói lọi phóng ra từ mắt trái.

Ngay cả bia đá cũng cảm ứng được một cỗ sức mạnh khiến người ta kinh sợ từ đạo kim sắc quang mang này!

“Mắt ngươi bị làm sao vậy!” Bia đá kêu lên.

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra sự đặc biệt của mắt trái mình, vội vàng xin lỗi nói: “Xin lỗi, bia đá đạo hữu, ta quên nói với ngươi, con mắt này chính là Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn.” “Ngươi cái đồ hố cha.” Bia đá giận mình không rèn sắt thành thép được.

Nó vẫn luôn ở trong Thí Luyện Địa ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn’, duy trì nhiệm vụ trấn áp.

Nhưng nó cũng có chút hiểu biết về ‘Nho Gia Thánh Nhân’.

Những người thí luyện tiến vào ‘Thế Giới Thủy Tinh’ thời viễn cổ, đều từng nhắc đến vị Nho Gia Thánh Nhân bá đạo đã đánh khắp Chư Thiên Vạn Giới kia.

Tuy không biết vì sao con mắt của vị Nho Gia Thánh Nhân bá đạo đến thế lại được lắp vào hốc mắt của Tống tiểu hữu.

Nhưng mà... ngươi lắp con mắt bá đạo như vậy, sao không biết tận dụng nó tốt chứ?

Ngươi không thể khai thác khả năng của con mắt này, dùng nó để nhìn nguyên tố không gian sao?

Ngươi đây là ôm bát cơm vàng đi ăn xin à!

“Ngươi vì sao không thử khai thác chức năng của ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ này?” Bia đá hận rèn sắt không thành thép nói.

Sở Các Chủ: “...” Bia đá đạo hữu, nếu câu nói này của ngươi mà truyền ra hiện thế, ngươi có biết sẽ bị người ta đánh không?

Chư Thiên Vạn Giới, vô số tu luyện giả đều đang run rẩy dưới ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ của Bá Tống Huyền Thánh.

Bọn họ hận không thể Bá Tống Huyền Thánh đừng động đến khả năng của ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ nữa.

Mà ngươi thế mà còn khuyến khích Tống Thư Hàng nghiên cứu khai thác chức năng của Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn này?

Nếu Tống Thư Hàng khổ công nghiên cứu chức năng của ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’, nghiên cứu ra cái gì song thai, tam thai, hoặc là loại Ngưng Thị thai chết non, thì tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới tuyệt đối sẽ làm hình nhân rủa bia đá đó.

Tống Thư Hàng giải thích: “Thật ra, ta hiện tại vẫn đang trong trạng thái ‘thích ứng’ Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn.

Dù sao ta cũng mới có được nó vài tháng thôi.” Hơn nữa, Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn thực ra là vũ khí tự động hóa hoàn toàn.

Không cần cậu khai thác, Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn tự mình sẽ mở các chức năng tương ứng vào lúc thích hợp.

Ví dụ như Ngưng Thị thai nghén, ví dụ như cường hóa thị giác của Tống Thư Hàng, ví dụ như khi đối Hạt Chỉ Ma Đế thì ‘khóa điểm yếu’, tự động vận toán tính toán của Hạt Chỉ Ma Đế, đánh dấu điểm yếu của Hạt Chỉ Ma Đế ra.

“Thì ra là vậy, nếu mới có được vài tháng thì còn có thể hiểu được.” Bia đá đáp.

Sở Các Chủ: “...” Y có điều muốn chửi thề nhưng lại nghẹn ở cổ họng, không biết phải diễn đạt ra sao.

“Mà nói, bia đá đạo hữu, nguyên tố không gian cụ thể là màu gì?

Nó có điểm gì đặc biệt không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Trong lúc giao lưu với bia đá, Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn đã hoàn tất nâng cấp.

Dưới ảnh hưởng của ‘pháp thuật’ từ bia đá, Thánh Nhân Chi Nhãn được cài thêm phụ kiện mới, có thêm năng lực ‘Khuy Thị Nguyên Tố’.

Tống Thư Hàng nhìn thấy các loại nguyên tố giữa trời đất.

Các loại nguyên tố, tràn ngập cả thế giới.

Chương 2313

Chúng có màu sắc khác nhau, mỗi loại nguyên tố đều đang hoạt bát di chuyển, thế giới trở nên muôn màu muôn vẻ.

Muốn tìm ra ‘nguyên tố không gian’ trong số vô vàn nguyên tố này, không phải là chuyện dễ dàng.

“Làm thế nào để tìm nguyên tố không gian, không ai có thể giúp ngươi.” Bia đá nghiêm túc nói: “Hình thái nguyên tố trong mắt mỗi tu sĩ đều không giống nhau.

Ngay cả nguyên tố hỏa diễm bình thường, trong mắt một nghìn tu luyện giả cũng sẽ có một nghìn loại hình thái nguyên tố khác nhau.

Nguyên tố thế giới là tồn tại rất hoạt động, chúng thể hiện những mặt khác nhau của mình cho những người khác nhau.

Vậy nên, ngươi chỉ có thể thông qua sự lý giải về ‘không gian’, để chọn ra ‘nguyên tố không gian’ trong mắt ngươi.” Bia đá có một điều không nói rõ, đó là, trừ khi có ‘không gian thể chất’ bẩm sinh, nếu không thì ngay cả tu sĩ vô cùng lý giải ‘kiến thức không gian’, muốn tìm ra ‘nguyên tố không gian’ trong vô số nguyên tố cũng phải lặp đi lặp lại kiểm tra, không có mười ngày nửa tháng, rất khó để khóa ‘nguyên tố không gian’.

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Hèn chi trước đó bia đá đạo hữu lại hỏi cậu về sự lý giải ‘không gian’.

Nếu sự lý giải về không gian không đủ, muốn tìm ra ‘nguyên tố không gian’ trong vô vàn nguyên tố thế giới này, chẳng khác nào mò kim đáy biển.

“Hi hi hi.” Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử phát ra tiếng cười trong trẻo.

Nàng khẽ nhảy một cái, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Công Đức Xà mỹ nhân ngẩn ra, lập tức không cam chịu yếu thế mà rơi xuống phía sau Tạo Hóa Tiên Tử.

Hai vị tiên tử đồng thời tạo tư thế ‘Bạch Hạc Lưỡng Sí + Kim Kê Độc Lập’.

“Cầu ta nha ~ cầu ta nha ~ chỉ cần ngươi cầu ta ~ ta sẽ giúp ngươi ~” Tạo Hóa Tiên Tử hát.

“Tạo Hóa Tiên Tử có cách giúp ta sao?

Xin tiên tử giúp ta.” Tống Thư Hàng không chút do dự cầu cứu tiên tử.

Cậu là một người đàn ông mặt dày hơn cả thép.

Cái thứ da mặt này, khi cần vứt bỏ, cậu sẽ không chút do dự mà vứt bỏ.

Tạo Hóa Tiên Tử hi hi cười một tiếng, tiến lên phía trước, đặt tay lên hốc mắt Tống Thư Hàng.

Thánh Nhân Chi Nhãn, lần nữa hơi sáng lên, lại được cài thêm một chức năng mới.

Mặc dù hình thái nguyên tố thế giới trong mắt mỗi người nhìn thấy đều không giống nhau, nhưng Tống Thư Hàng hiện tại đang ‘nhìn’ bằng cách mượn Thánh Nhân Chi Nhãn.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong tầm nhìn của Tống Thư Hàng, tất cả ‘nguyên tố thế giới’ đều được gắn nhãn.

Hỏa diễm, Lôi Điện, hai loại nguyên tố này hoạt động mạnh nhất xung quanh Tống Thư Hàng, đây là do thể chất tự thân của Tống Thư Hàng ảnh hưởng.

Sau đó các loại khác như Đại Địa, Thủy và còn có một bảng nội dung ‘Bảng tuần hoàn nguyên tố’, đang lơ lửng trước mắt Tống Thư Hàng.

Trong số vô số ‘nhãn dán’, Tống Thư Hàng rất nhanh đã tìm thấy ‘nguyên tố không gian’.

Chủ yếu là tên ‘nguyên tố không gian’ được Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn đặc biệt đánh dấu, tên của nó tự động có hiệu ứng VIP lấp lánh.

Cảm giác bật hack có sướng không?

Sướng tê người!

“Tìm được ngươi rồi.” Tống Thư Hàng ha ha cười một tiếng: “Bia đá đạo hữu, tiếp theo chúng ta phải làm gì để can thiệp vào Không Gian Cấm Cố?” Bia đá: “...” Cái gì mà phải mất ít nhất mười ngày nửa tháng mới có thể khóa ‘nguyên tố không gian’ cơ chứ?

Tống tiểu hữu hoàn toàn không đi theo kịch bản tí nào.

May mà nó không nói rõ chuyện khóa nguyên tố không gian cần ‘mười ngày nửa tháng’ cho Tống Thư Hàng tiểu hữu, nếu không thì mặt nó đã sưng vù rồi.

Quả nhiên khi tiếp xúc với loại hố cha này, một số lời không thể nói quá chắc.

Nói quá chắc, rất dễ bị loại hố cha này vả mặt.

Trong ký ức, chủ nhân Bạch năm xưa cũng vậy, hết lần này đến lần khác vả mặt những tu sĩ nói quá chắc.

Vậy nên, bia đá cũng có chút kinh nghiệm.

Sau khi thầm thở dài trong lòng, bia đá lần nữa nghiêm túc nói: “Tiếp theo, chúng ta sẽ tiến vào trạng thái ‘Bi Nhân Hợp Nhất’.

Mượn sức mạnh của ta, ngươi có thể trong thời gian ngắn ‘thấy’ được Không Gian Cấm Cố, và dùng sức mạnh của ta để mở nó.

Thời gian sẽ rất ngắn ngủi, ngươi phải nắm bắt thời gian để mở Thế Giới Hạch Tâm.” “Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu và bia đá đạo hữu ngày càng hợp cạ.

Với sự đồng bộ hiện tại của hai người, việc tiến vào trạng thái ‘Bi Nhân Hợp Nhất’ rất dễ dàng.

Thánh Nhân Chi Nhãn, vẫn vững vàng khóa chặt ‘nguyên tố không gian’, làm nó sáng rõ lên.

Tống Thư Hàng điều khiển mộc thân thể, ôm lấy bia đá.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Bia đá nói.

“3, 2, 1, Bi Nhân Hợp Nhất!” Tống Thư Hàng trầm giọng quát.

Đồng thời, cậu thầm bổ sung một câu trong lòng: ‘Đao Nhân Hợp Nhất’.

Tinh thần lực của bia đá và Tống Thư Hàng đồng bộ, tâm linh hai bên phối hợp lẫn nhau, thuận lợi tiến vào trạng thái Bi Nhân Hợp Nhất.

Nhưng lần này, trong thế giới tinh thần của Tống Thư Hàng, có chút biến hóa.

Lần này, Tống Thư Hàng trong thế giới tinh thần hóa thành một người khổng lồ đứng sừng sững trời đất.

Cậu như đang nắm một tấm bia đá, nắm lấy bia đá.

“Ngày quỷ, dọa ta giật mình.

Sao ngươi lại biến lớn như vậy?” Bia đá kêu lên.

“Có lẽ là do kích hoạt Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn, dưới sự gia trì của Thánh Nhân tiền bối, tinh thần thể của ta đã được cường hóa?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Bia đá: “...” Thôi thôi, bây giờ không phải lúc bàn chuyện kích thước.

“Nắm chặt lấy ta, sau đó, ta sẽ đưa ngươi tự mình trải nghiệm một phen sức mạnh không gian.” Bia đá nghiêm túc nói.

Bên ngoài thế giới tinh thần.

Công Đức Xà mỹ nhân vươn tay vẫy một cái.

Công Đức Phì Kình dùng sức nhảy một cái, rơi lên người Tống Thư Hàng.

Bên trong cơ thể cậu, có một đoạn vật thể nhỏ đang lấp lánh.

Đó là một đoạn vật thể nhỏ giống ‘xương’.

Sau khi Công Đức Phì Kình rơi lên người Tống Thư Hàng, liền dung nhập vào trong đầu cậu.

Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà mỹ nhân cũng đồng dạng nhảy cao lên, với tư thế lặn đẹp đẽ quay trở lại trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Mơ hồ, dường như có tiếng hiệu ứng nước bắn tung tóe.

Đồng thời.

Trong trạng thái Bi Nhân Hợp Nhất.

“Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Tống tiểu hữu.” Bia đá nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Chuẩn bị xong rồi, bia đá đạo hữu.” “Tiếp theo, ta sẽ mở ‘quyền hạn không gian’ của cơ thể ta, để ngươi tạm thời có thể tiếp xúc với năng lực không gian.

Thời cơ thoáng qua rất nhanh, ngươi phải nắm bắt khoảnh khắc ta mở quyền hạn.

Ừm, nhìn chung ngươi không cần vội, chỉ cần chúng ta vẫn ở trong trạng thái Bi Nhân Hợp Nhất, chúng ta có thể thử liên tục, đừng lo lắng thất bại.” Bia đá nói.

“Được, bia đá đạo hữu!” Tống Thư Hàng cảm tạ.

Như vậy cậu sẽ không quá căng thẳng.

Đồng thời cậu thầm đoán trong lòng, khả năng ‘tiếp xúc không gian’ của bia đá này, hẳn là tương tự như năng lực cắt không gian mà ‘Tối Huyễn Dân Tộc Phong Tôn Giả’ sử dụng khi dùng ‘Đoạn Không Tử Mẫu Luân’.

Lợi dụng Pháp Khí Cửu Phẩm, tiếp xúc đến bản chất sức mạnh không gian.

Mạnh hơn một chút so với việc đơn thuần truyền Linh Lực để thực hiện ‘bước nhảy không gian’ của【Tổ Vu Chúc Phúc】.

“Chuẩn bị, 3, 2, 1, bắt đầu kết nối!” Bia đá kêu lên.

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần.

Trạng thái Bi Nhân Hợp Nhất, giữa cậu và bia đá có sự ăn ý cấp EX.

Ngay khoảnh khắc bia đá mở quyền hạn, Tống Thư Hàng đã thuận lợi tiếp cận được vào hạch tâm của nó.

Một lát sau.

“Thành công rồi sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Ừm, thành công rồi.

Sự ăn ý giữa chúng ta quả nhiên rất mạnh, thành công ngay lần đầu tiên, vô cùng hiếm có.” Bia đá đáp.

Tuy Tống tiểu hữu có chút hố, nhưng giữa cậu ta và mình vẫn có sự ăn ý phi thường.

Nhưng đồng thời, bia đá luôn cảm thấy có một khâu nào đó hơi kỳ lạ.

Trong phương án lần này, bia đá đóng vai trò là chức năng ‘Kiếp Cốt’ của Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Kiếp Cốt cũng được gọi là ‘giấy thông hành xuyên toa không gian’, là thứ chỉ ra đời trong cơ thể sau khi Bát Phẩm Huyền Thánh tấn thăng Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Nếu không có Kiếp Cốt, tu sĩ bình thường không có tư cách tiếp xúc ‘nguyên tố không gian’.

Bia đá thông qua trạng thái ‘Bi Nhân Hợp Nhất’ với Tống Thư Hàng, cộng thêm việc mở quyền hạn của mình, dùng bản thân đóng vai ‘Kiếp Cốt’, khiến Tống Thư Hàng có thể trong thời gian ngắn tiếp xúc ‘nguyên tố không gian’.

Nhưng hiện tại... sau khi Tống Thư Hàng thành công kết nối với nó, nó còn chưa kịp giới thiệu bước tiếp theo, Tống Thư Hàng đã tự nhiên, bản năng tiếp xúc được với ‘nguyên tố không gian’.

Một chút cũng không giống người mới.

Tên này thật sự là Chân Quân Lục Phẩm sao?

Chẳng lẽ là một Kiếp Tiên Cửu Phẩm giả vờ non nớt?

Chương 2314

“Thấy rồi, bia đá đạo hữu.

Ta cảm ứng được sức mạnh của không gian, hơn nữa cảm giác bản thân ra tay là có thể can thiệp vào không gian!

Năng lực này, quả thực bùng nổ a!” Tống Thư Hàng mừng rỡ nói.

Cậu ngày càng mong đợi sự hợp tác giữa mình và bia đá trong tương lai.

“Ha ha ha, ha ha ha.” Bia đá phát ra một trận cười sảng khoái.

Bởi vì ngoài cười ra, nó không biết phải trả lời thế nào.

“Tiếp theo, chúng ta phải làm thế nào để mở Không Gian Cấm Cố của Gia Nhĩ Thánh Sơn?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Ở nhục thân cậu, Thánh Nhân Chi Nhãn quét khắp bốn phía.

Mượn sự cộng hưởng giữa mình và ‘bia đá’, Tống Thư Hàng nhìn thấy một tầng sức mạnh không gian sâu hơn: lực Không Gian Cấm Cố của Gia Nhĩ Thánh Sơn, giống như nước biển tràn ngập mọi ngóc ngách không gian thí luyện của thánh sơn.

Cách cấm cố này, không nhìn thấy lỗ hổng rõ ràng nào.

Phải làm thế nào, mới có thể vượt qua lực Không Gian Cấm Cố như ‘nước biển’ này?

“Đây chính là cấm cố của thánh sơn sao?

Như nước biển, khắp mọi nơi, vô biên vô tận.

Chúng ta thật sự có thể phá vỡ cấm cố này sao?” Tống Thư Hàng cảm thán.

“Ha ha, cấm cố dù mạnh đến mấy, vẫn sẽ có lỗ hổng và cách phá giải.” Bia đá bình tĩnh nói.

Trong lòng nó, một chút cũng không bình tĩnh nổi.

Nó còn chưa bắt đầu giới thiệu, Tống Thư Hàng đã cảm nhận được ‘Không Gian Cấm Cố’ của Gia Nhĩ Thánh Sơn rồi ư?

Ngươi mà thông thạo như vậy, ta cái lão tài xế này tuyệt vọng lắm đó có biết không?

Còn cho người ta dẫn đường đàng hoàng không?

“Khụ!” Bia đá hắng giọng, nói: “Bước tiếp theo, chính là trước tiên can thiệp vào ‘Không Gian Cấm Cố’, tạo ra một khe hở.

Sau đó ngươi nắm lấy cơ hội, mở Thế Giới Hạch Tâm trong khe hở này.” “Làm thế nào để can thiệp không gian?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Thật ra có rất nhiều phương pháp, nhưng hiện tại chúng ta sẽ sử dụng phương pháp đơn giản và thô bạo nhất.” Bia đá lên tiếng nói: “Cách đơn giản nhất, là sử dụng năng lực của ta, chọn một vị trí có ‘Không Gian Cấm Cố’, dùng sức trấn áp.

Ép ra một khu vực chân không cấm cố.

Sau đó tranh thủ lúc cấm cố chưa khôi phục, nhanh chóng mở Thế Giới Hạch Tâm của ngươi.” Chức năng chính của nó, chính là trấn áp.

Một bia đè xuống, cái gì cũng có thể đè một chút.

Bia đá hào hứng nói: “Đến đây, dùng pháp quyết Hắc Bạch dạy ngươi, sử dụng ta đi!” “Được, bia đá đạo hữu!” Tống Thư Hàng cũng nhiệt huyết đáp lại.

Sở Các Chủ: “...” Tần số của hai tên này, đã hoàn toàn khớp nhau rồi.

Mộc thân thể bấm pháp quyết.

Bia đá khổng lồ bay lên, dùng sức đè xuống một điểm nút hư không.

Nơi đó là khâu yếu hơn của Không Gian Cấm Cố, là điểm nút được tìm thấy thông qua Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn.

Ầm!

Bia đá trấn áp xuống.

Tại một điểm nút nhỏ đó, lực 'Không Gian Cấm Cố' như nước biển bị đẩy lùi ra, hình thành một khu vực chân không.

Khu vực chân không này, nhiều nhất một hơi thở, sẽ bị lấp đầy.

"Chính là bây giờ!" Bia đá kêu lên.

"Mở ra đi, Thế Giới Hạch Tâm!" Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào khu vực chân không đó.

Thế Giới Hạch Tâm của cậu, thuận lợi mở ra.

Thành công rồi!

Trong lòng Tống Thư Hàng và bia đá đồng thời dâng lên một cảm giác vui sướng.

Cùng lúc đó.

Trong đầm lầy đầy quạ đen bay lượn.

"Chính là bây giờ!" Bia đá đen lớn lên tiếng.

Nó hiện tại đang một tâm nhị dụng.

Một mặt chú ý đến trạng thái kho dữ liệu, đối chiếu thân phận của cái 'đầu lâu' kia.

Một mặt điều khiển Ưng Đạt để lại điểm nút trong 'Thí Luyện Chi Địa Gia Nhĩ Thánh Sơn', kích hoạt bố trí của mình.

Bên cạnh bia đá.

Ngay khoảnh khắc Thế Giới Hạch Tâm mở ra, đột nhiên vô số rễ cây chui ra từ Thế Giới Hạch Tâm.

“Đây là cái gì?” Bia đá hỏi.

“Là rễ cây của Thế Giới Hạch Tâm của ta, nhưng ta đâu có triệu hoán chúng, sao chúng lại chui ra vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Vù vù vù ~ Vô số rễ cây, đột nhiên vượt qua Tống Thư Hàng và bia đá, cắm vào hư không phía sau.

Ở đó, có một điểm nút không gian nhỏ đang mở ra.

Một loại Cửu U Tà Năng đặc biệt, ẩn giấu đang chậm rãi chảy ra từ điểm nút nhỏ này.

Rễ cây của Thế Giới Hạch Tâm, vui mừng cắm rễ vào những ‘Cửu U Tà Năng’ đang chảy ra này.

Cửu U Tà Năng có độ thuần khiết cao, bị rễ cây nhanh chóng hấp thu, trở thành dưỡng chất cho ‘Thế Giới Hạch Tâm’.

“Cửu U Tà Năng?

Sao lại có thể thẩm thấu đến đây?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Chẳng lẽ là do gã hán tử gầy gò kia để lại?

Trong đầm lầy đầy quạ đen bay lượn.

“Chuyện gì vậy?

Chuyện gì vậy?” Bia đá đen lớn lớn tiếng nói.

Cửu U Tà Năng mà nó tốn bao công sức truyền đến Gia Nhĩ Thánh Sơn, dường như đã bị ai đó nuốt chửng?

Là ai, là ai to gan đến vậy!

Tin tức, lập tức truyền tin tức cho ta!

Một lát sau.

Có mảnh tin tức truyền đến chỗ bia đá đen lớn.

Trong tin tức, bao gồm một hình ảnh.

Một bia đá lớn, một đầu lâu quen thuộc.

Phía sau đầu lâu có vô số xúc tu vươn ra, cắm vào Cửu U Tà Năng.

“Lại là hắn!” Bia đá đen lớn gào thét phẫn nộ.

Oan gia ngõ hẹp.

Tên này ba lần năm lượt phá hoại kế hoạch của nó, quả thực là có mục đích nhắm vào nó.

Thế là, Đại Bi màu đen nghiến răng tăng tốc độ rà soát dữ liệu.

Hôm nay nếu không tìm ra tư liệu của tên này, trong lòng nó sẽ không thể thông suốt.

Dưới ý chí của Đại Bi màu đen, kho dữ liệu khổng lồ vô cùng toàn lực rà soát, đa luồng đồng bộ phát lực.

Không lâu sau, trong kho dữ liệu đã tìm thấy dữ liệu liên quan đến cái ‘đầu lâu’ này.

Đó là một quyển tư liệu giáo trình ma môn cổ xưa ở hiện thế, được một con ‘tà ma Cửu U’ trà trộn vào giới tu chân hiện thế tạo ra.

Trên giáo trình, có một bức ảnh đại diện của một người đàn ông, giống hệt với kẻ trong mảnh tin tức, có một cái đầu lâu hoàn chỉnh + bờ vai.

Có ngốc mao hay không thì không nhìn ra được, vì hình vẽ trên giáo trình, đầu của Ma Đế vừa vặn chạm đến khung trên của bức ảnh.

“Nhân vật chí lớn của Ma Môn, đại nhân vật thời Thái Cổ, Hà Chỉ Ma Đế.

Với tư chất Bát Long Văn, nhưng cuối cùng lại bước ra con đường Trường Sinh Giả, hơn nữa trong số các Trường Sinh Giả cũng là tồn tại đỉnh cao nhất nhì.

Từng… Có lời đồn rằng y còn từng tranh giành Thiên Đạo.” Đại Bi màu đen đọc tư liệu.

Chết tiệt!

Tên này còn từng tranh giành Thiên Đạo?

Giáo trình nhắc đến việc tranh giành Thiên Đạo, nhưng không phải là tùy tiện tham gia tranh giành Thiên Đạo đơn giản như vậy, mà là chỉ những cuộc Thiên Đạo chi chiến thực sự, tương tự như ‘Nho gia Thánh nhân VS Dịch Thái Kim Chúc Cầu’.

Chẳng lẽ Hà Chỉ Ma Đế đã phát hiện ra bí mật Thiên Đạo tiền nhiệm được chôn giấu trong ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa’?

Không sai rồi, cũng chỉ có loại bí mật liên quan đến ‘Thiên Đạo’ này, mới có thể hấp dẫn loại Trường Sinh Giả đỉnh cấp, loại Trường Sinh Giả cấp bậc này, nhằm vào Thiên Đạo, nhắm đến Bất Hủ.

“Tên này, không dễ đối phó.” Đại Bi màu đen trầm giọng nói.

Tồn tại cấp bậc này, ít nhất cũng chỉ kém Nho gia Thánh nhân một tầng.

Hàng vạn năm qua, có lẽ y đã đột phá, chen chân vào tầng cấp Nho gia Thánh nhân cũng không chừng.

“Nếu đúng là như vậy, nếu không dụ y vào thế giới Cửu U, thì gần như không thể đối phó với y.” Đại Bi màu đen suy tư nói.

Nó nhanh chóng chỉnh lý thông tin, truyền đến thế giới Cửu U, thỉnh cầu chúa tể quyết định.

Đối thủ cấp bậc này, đã vượt quá phạm vi xử lý của nó.

Nhưng nó lại vô cùng không cam lòng.

Chương 2315

Trong mảnh tình báo, Hà Chỉ Ma Đế đang ở trong ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa’, còn dính líu đến ‘vật trấn áp’ – chính là cái Thạch Bi đẹp trai kia!

Thạch Bi đẹp đẽ như vậy, quả thực là mỹ nam tử trong bia.

Nếu Hà Chỉ Ma Đế đả động Thạch Bi đẹp trai, có được bí mật Thiên Đạo tiền nhiệm, đại kế hoạch mà nó khổ tâm bố trí, tâm huyết của nó, sẽ hoàn toàn trở thành công cốc.

Tất cả nỗ lực, đều đổ sông đổ biển.

“Không thể cứ thế từ bỏ, bí mật Thiên Đạo tiền nhiệm vẫn chưa được tìm thấy.

Ta vẫn còn cơ hội.” Đại Bi màu đen kiên định nói. ********** Một bên khác.

Thạch Bi nhìn chằm chằm vào tiểu tiết điểm không gian kia, nghĩ thầm: “Xem ra là trong khoảnh khắc ta rời đi, đã có người động tay động chân ở đây, bố trí tiết điểm không gian này để truyền tà năng Cửu U từ xa tới.” Lượng tà năng Cửu U này chất lượng cực cao, nếu quy đổi sang linh lực thì đây ít nhất cũng là chất lượng phẩm cấp 8, 9.

Nói xong, y lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tiểu hữu Tống, không chỉ chơi khăm... mà còn hơi quỷ súc.

Hơn nữa, Tiểu Thế Giới Hạch Tâm của cậu ấy, lại có thể trực tiếp hấp thụ ‘tà năng Cửu U’.

Đây chính là tà năng Cửu U, loại năng lượng hoàn toàn trái ngược với tu luyện giả.

Đối với tu luyện giả mà nói, đây chính là kịch độc.

Tống Thư Hàng trong trạng thái người-bia hợp nhất, cảm ứng được ánh mắt của 'Thạch Bi', thậm chí mơ hồ đoán được suy nghĩ nội tâm của y.

Cậu ấy ha ha cười một tiếng, đáp: "Thạch Bi đạo hữu không cần ngạc nhiên, dù sao tôi là hệ thực vật mà.

Hấp thụ carbon dioxide, thải ra oxy, là thao tác cơ bản thôi." "Ngươi nói như vậy thì đúng là có thể hiểu được." Thạch Bi cảm thấy mình bị Tống Thư Hàng thuyết phục rồi.

Sở các chủ: "......" Ngươi lắp cái thân gỗ là thành hệ thực vật à?

Vậy bản thể của ta ngâm mình trong nước cả ngày thì tính là gì?

Hệ cá à?

Đang nói chuyện, trong cái tiết điểm không gian kia, tà năng Cửu U đang chảy đã dừng lại, ngay cả tiết điểm không gian đó cũng co lại, sụp đổ.

Đây là đối phương trực tiếp tự hủy tiết điểm không gian, để tránh Tống Thư Hàng thuận theo tiết điểm không gian, lần theo manh mối.

"Hết rồi, tôi còn tưởng nó có thể phun ra thêm ít tà năng Cửu U nữa chứ." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Lượng năng lượng này chất lượng khá, Tiểu Thế Giới Hạch Tâm hấp thụ rất hài lòng.

Vô số hình chiếu rễ sen kia xoay một vòng trong hư không, rồi bắt đầu chậm rãi rút về.

"Thạch Bi đạo hữu, phải cẩn thận tiết điểm này." Tống Thư Hàng lên tiếng nhắc nhở.

Tà năng Cửu U đã xuất hiện, thì phải đề phòng thêm chút.

Nói không chừng tà năng Cửu U còn có hậu chiêu khác, có thể mở lại một tiết điểm mới.

“Ngươi và ta nghĩ giống nhau.” Thạch Bi ha ha cười.

Tâm đầu ý hợp, một điểm thông.

Nói xong, y cũng thúc đẩy ‘lực trấn áp’ của mình, bao phủ xung quanh, hình thành một lãnh địa thuộc về y.

Thao tác xong, y nói với Tống Thư Hàng: “Xong rồi, tiếp theo đừng lãng phí thời gian.

Trước khi Tiểu Thế Giới Hạch Tâm của ngươi đóng cửa trở lại, hãy liên hệ… đen. ...đêm ngươi không hiểu lòng ta ~ yêu yêu yêu yêu ~ hắc ~” Sở các chủ: “......” Tống Thư Hàng: “......” Thầm trong lòng cậu ấy lặng lẽ giơ ngón cái cho Thạch Bi đạo hữu.

Ý chí cầu sinh mãnh liệt cỡ nào, giống hệt cậu ấy.

Sau đó, nguyên thần Tống Thư Hàng xuất khiếu, nguyên thần tiến vào Tiểu Thế Giới Hạch Tâm – ban đầu cậu ấy định trực tiếp nhét thân gỗ hoặc đầu lâu vào Tiểu Thế Giới Hạch Tâm.

Nhưng, ‘lối vào’ Tiểu Thế Giới Hạch Tâm quá nhỏ.

Vì vậy chỉ có thể lùi một bước, để nguyên thần của mình tiến vào trước, sau đó đi đến ‘Tà Liên Thế Giới’ tìm kiếm Bạch tiền bối Two trợ giúp.

Nguyên thần Tống Thư Hàng, bước vào Tiểu Thế Giới Hạch Tâm.

Điểm đến là vị trí ‘Điện Đông Chi’.

Cách lối vào ‘Tà Liên Thế Giới’ không xa.

“Phải nhanh lên, nếu không Tiểu Thế Giới Hạch Tâm bị đóng, nguyên thần của mình sẽ bị kẹt lại trong Tiểu Thế Giới Hạch Tâm.” Nguyên thần Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo, nguyên thần của cậu ấy biến mất tại chỗ, sử dụng quyền hạn, trực tiếp dịch chuyển đến lối vào Tà Liên Thế Giới.

Ở lối vào Tà Liên Thế Giới, trồng một mảng thực vật.

Đây là những linh thực vật mà Tống Thư Hàng chưa từng thấy, nhìn không giống vật ở hiện thế. ...

“Chẳng lẽ là linh thực vật Cửu U mà Bạch tiền bối Two trồng?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đồng thời, cậu ấy tâm tư lay động, quay đầu nhìn về hướng 6 giờ.

Vừa quay đầu, cậu ấy đã thấy một nhân vật quen thuộc.

Thân ảnh tuấn mỹ vô song, chỉ cần đứng đó, cũng đủ khiến trời đất thất sắc.

Bạch tiền bối Two?

“Bạch tiền bối, sao ngài lại ở đây?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Lần trước ngài không phải nói mình bị phong ấn, không cách nào thoát thân sao?

Cả bản thể và hình chiếu phân thân đều không thể nhúc nhích.

“Ừm, đây là một ‘phân thân nghiên cứu’ của ta.

Không có chiến đấu lực, chuyên dùng để nghiên cứu pháp thuật, pháp bảo, khoa kỹ.” Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two đứng dậy, lên tiếng đáp.

Ngài ấy đặt xuống cái xẻng sắt trong tay.

Dưới chân ngài ấy, trong rừng cây, có một cái hố lớn.

“Thư Hàng, ngươi có biết người-bia hợp nhất không?” Bạch tiền bối Two hỏi.

“Biết, biết chứ, tôi vừa mới trải qua người-bia hợp nhất.” Tống Thư Hàng ha ha cười nói.

“Hơn nữa tôi bây giờ đang ở trong trạng thái ‘người-bia hợp nhất’.” Tống Thư Hàng nói.

Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two khẽ mỉm cười: “Thư Hàng, nguyên thần thứ này, đôi khi thật sự rất yếu ớt.

Mỗi lần ngươi nguyên thần xuất khiếu, cần phải chú ý an toàn mới phải.” “Vâng, Bạch tiền bối.

Thực ra trước đây mỗi khi tôi nguyên thần xuất khiếu, đều có Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở bên cạnh trông chừng.

Lần này chủ yếu là tiến vào Tiểu Thế Giới Hạch Tâm của mình, khá an toàn.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, cậu ấy lại nhìn khu linh thực vật Cửu U rậm rạp này, hỏi: “Bạch tiền bối, những linh thực vật này đều là ngài trồng sao?” “Ừm, đây cũng là hạng mục nghiên cứu của phân thân này của ta.

Ta đang thử cấy ghép một số linh thực vật Cửu U sang hiện thế, xem sẽ có biến hóa gì.

Đồng thời dựa vào quá trình biến hóa này, ta đang thí nghiệm một pháp thuật.” Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two khẽ mỉm cười.

Số lượng phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two không ít.

Tống Thư Hàng đến bên cạnh cái hố lớn kia, nghi hoặc hỏi: “Vậy cái hố lớn như vậy, muốn trồng cái gì?” “Ừm, trồng Bá Tống xuống đó đi.” Bạch tiền bối Two ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng: “???

Nếu tôi không nhầm thì tôi chính là Bá Tống đó chứ?

Mẹ ơi!

Không ổn rồi!” Tống Thư Hàng tâm tư lay động, đột nhiên nhảy vọt sang phải, lăn lộn chiến thuật...

Tư thế dứt khoát gọn gàng, không chút chậm trễ.

Rầm! !

Một cái xẻng sắt đột nhiên giáng xuống, vừa vặn rơi trúng đầu của Tống Thư Hàng đang lăn lộn chiến thuật.

Nguyên thần Tống Thư Hàng chấn động, ý thức trở nên mơ hồ, yếu ớt ngã xuống đất.

Dù có lăn lộn né tránh, cũng không tránh khỏi xẻng sắt.

Dù là phân thân nghiên cứu ‘không có chiến đấu lực’, nhưng cái gọi là 【không có chiến đấu lực】 cũng là lấy bản thể của Bạch tiền bối Two làm tiêu chuẩn.

Nếu thật sự không có chút chiến đấu lực nào, thì những phân thân này còn nghiên cứu pháp thuật bằng cách nào?

“Thư Hàng, nguyên thần thật sự rất yếu ớt, ngươi phải cẩn thận nha.” Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two cười dịu dàng, xẻng sắt trong tay ngài ấy nhẹ nhàng khều, khều nguyên thần Tống Thư Hàng vào cái hố lớn kia.

Nguyên thần Tống Thư Hàng run rẩy đưa tay ra: “Bạch tiền bối...

Tôi không phải thân gỗ, không thể nảy mầm.” “Ừm, ta biết.” Bạch tiền bối Two lặng lẽ bắt đầu lấp đất.

“Bạch tiền bối, ngài đến Tiểu Thế Giới Hạch Tâm của tôi từ bao giờ vậy?” Tống Thư Hàng lại run rẩy hỏi, cậu ấy đã lờ mờ đoán ra sự thật.

“Ừm, hai ngày trước.” Bạch tiền bối Two cười rạng rỡ, dùng sức xúc một cục đất lớn: “Ngươi xem, mảng linh thực vật này, đều là ta mang đến trong hai ngày này, từng cây từng cây trồng xuống.” Nói cách khác...

Hôm nay cậu ấy và Thạch Bi đạo hữu tâm đầu ý hợp giao lưu, Bạch tiền bối Two rất có thể đều nghe thấy hết rồi.

“Yên tâm đi, ngươi sẽ không cô đơn đâu.” Phân thân của Bạch tiền bối Two thành thạo xúc đất, nhanh chóng lấp đầy cái hố đó.

Tống Thư Hàng mắt tối sầm. ‘Không cô đơn’ có nghĩa là sẽ có người đến bầu bạn với cậu ấy sao?

Lúc này mà có thể đến bầu bạn với cậu ấy, cũng chỉ có Thạch Bi đạo hữu thôi nhỉ?

Bạch tiền bối Two rất công bằng.

Chương 2316

Không hiểu sao, nội tâm Tống Thư Hàng lại hơi cân bằng lại một chút. 【Không đúng không đúng, tâm lý của mình sao lại ác độc như vậy chứ?

Thạch Bi đạo hữu và tôi là tri kỷ mà, tôi không thể chơi khăm hắn được.

Vậy nên...

Mau cảm ứng ý niệm của tôi đi! 】 Tống Thư Hàng và Thạch Bi vẫn đang trong trạng thái 'người-bia hợp nhất', hy vọng Thạch Bi đạo hữu có thể cảm ứng được ý niệm lúc này của cậu ấy, chuẩn bị tâm lý.

Bạch tiền bối Two nhanh chóng vung xẻng sắt, chôn vùi nguyên thần Tống Thư Hàng.

Sau khi chôn xong Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối Two cắm xẻng sắt vào đất, lẩm bẩm: "Quên mất, đáng lẽ phải dùng bùa san đất mới phải." Nguyên thần Tống Thư Hàng trong hố, lặng lẽ sử dụng quyền hạn của Tiểu Thế Giới Hạch Tâm, quan sát diễn biến sự việc.

Cậu ấy thậm chí không dám dùng tinh thần lực quét, sợ gây ra sự tức giận gấp đôi của Bạch tiền bối Two.

Chôn xong Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối Two lại vẫy tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, 'khí linh' của Thạch Bi bị cưỡng ép kéo tới, tiến vào Tiểu Thế Giới Hạch Tâm.

Thạch Bi đạo hữu lúc này trong lòng chỉ có một ý niệm – Tiểu hữu Tống này đúng là đồ chơi khăm.

Trong trạng thái người-bia hợp nhất, y quả thật đã nhận được ý niệm 'kỳ cảnh' mà Tống Thư Hàng truyền tới.

Nhưng cái kỳ cảnh này thì có tác dụng quái gì chứ?

Giống như bây giờ, Bạch chúa tể chỉ cần đưa tay ra, khí linh của y liền lon ton chạy tới.

“Những năm qua, ngươi vất vả rồi.” Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two nắm Thạch Bi, ngắm một vị trí đẹp, dùng sức cắm khí linh vào đất.

“Nhiệm vụ chủ nhân giao cho ta, dù ta có phấn thân toái cốt, cũng sẽ hoàn thành!” Thạch Bi hùng hồn nói.

“Vì ngươi vẫn còn nhiệm vụ trên người, vậy thì tiếp tục trấn thủ ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa’ đi, đợi khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ tìm người thu hồi ngươi.” Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two, dịu dàng nói.

Vừa nói, y vừa ngồi xổm bên cạnh Thạch Bi, lấy ngón tay làm bút, bắt đầu khắc chữ.

Đại tự: 【Mộ Tống Thư Hàng】 Tiểu tự: 【Bá Tống Huyền Thánh vĩnh viễn ngủ yên ở đây vào ngày 27 tháng 11 năm 2019】 Tiểu tự: 【Cửu U Bạch lập】 Phía dưới cùng, còn khắc một đồ án ‘Kim Đan mã QR’.

Bên cạnh mã QR có chú thích: 【Quét mã, viếng mộ Bá Tống Huyền Thánh】 Khắc xong, Bạch tiền bối Two gật đầu vẻ mặt hài lòng.

“Chủ nhân của ta ơi, thế này hơi không ổn phải không ạ?” Thạch Bi yếu ớt nói.

Dù sao y cũng là mỹ nam tử trong bia mà.

“Ta cảm thấy rất tốt.” Bạch tiền bối Two nhẹ nhàng vỗ vỗ Thạch Bi, nói: “Từ hôm nay trở đi, ngươi sẽ đổi tên thành ‘Bá Tống Mộ Bia’.

Đợi khi ngươi hoàn thành nhiệm vụ trấn áp, ta cho phép ngươi và Tống Thư Hàng cùng nhau lập đội, hành động một thời gian.

Nhưng ta có một yêu cầu, mỗi lần Thư Hàng tế ngươi ra nghênh địch, ngươi phải phối hợp mà hô to tên mới của mình.” Thạch Bi: “......” Tống Thư Hàng: “......” Cả hai trong trạng thái người-bia hợp nhất, trong đầu đồng thời hiện lên một cảnh tượng.

Kẻ địch của Tống Thư Hàng, trường kiếm xuất vỏ, khí chất như tiên, kiếm khí tung hoành.

Đối diện, Tống Thư Hàng đột nhiên tế ra một Đại Bi: “Tặc tử, ăn của ta một kích!” “Bá Tống Mộ Bia!” Thạch Bi phối hợp gào lên.

Đừng chọc ta, chọc ta tức giận, ta mà nổi điên lên, sẽ từ dưới đất bò ra, lật mộ bia đập ngươi. ...

“Ừm, tâm trạng tốt lên rất nhiều.” Bạch tiền bối Two hài lòng nói.

Ngài ấy lại vẫy tay.

Thương Thử Tà Ma, Đại Kim Cương Tinh Tinh Tướng Quân, Thận Long, Mỹ Nhân Kiểm Thụ Yêu, tất cả đều từ Tà Liên Thế Giới đi ra.

Bạch tiền bối Two hỏi: “Các ngươi ai muốn nhảy múa trên mộ Bá Tống?” “Chủ nhân, ta tới ta tới!” Thương Thử Tà Ma vui như hoa nở.

Y nhảy vọt lên mộ Tống Thư Hàng, dùng sức lắc cái mông nhỏ, nhảy nhót tưng bừng.

Xoay tròn, nhảy múa, ta nhắm mắt.

Bạch Two ngáp một cái, hài lòng rời khỏi Tiểu Thế Giới Hạch Tâm.

Sau khi Bạch tiền bối rời đi.

Thận Long khẽ mỉm cười, mở miệng nói: “Bá Tống, đừng quên người-bia hợp nhất.” Tống Thư Hàng: “......” “Đừng coi thường chữ mà chủ nhân ta đã viết được không?” Thương Thử Tà Ma dùng sức lắc eo: “Chủ nhân ta viết chữ trên Thạch Bi, có nghĩa là trao quyền hạn cho ngươi đó.” Chúa tể Cửu U viết chữ, mỗi chữ đều ẩn chứa quyền năng cấp pháp tắc.

Tống Thư Hàng tâm tư lay động.

Thạch Bi cũng tâm tư lay động.

Cả hai cách nhau lớp đất dày, từ tâm linh ‘đối mặt’ nhau.

Bạch tiền bối viết chữ trên khí linh ‘Thạch Bi’, có nghĩa là mở một loại quyền hạn nào đó?

Vậy có nghĩa là, giữa hai người họ, sẽ có một loại năng lực mới nào đó sao?

Nguyên thần Tống Thư Hàng và khí linh Thạch Bi đạo hữu, cách đất nhìn nhau, mỉm cười hiểu ý.

Thương Thử Tà Ma mồ hôi như mưa, sau khi liên tục nhảy mấy khúc, hài lòng dừng lại màn múa may.

“Có cần thắp hương không?” Đại Kim Cương Tinh Tinh Tướng Quân bên cạnh hỏi.

Thận Long nói: “Thắp ít đi.” Dù sao cũng là đến viếng mộ mà.

Thương Thử Tà Ma đẹp trai vuốt vạt áo kiếm sĩ bào, nói: “Nhưng chúng ta không mang hương nến.” “Dùng cành cây của ta đi, vừa hay ta có một đống cành cây đã già cỗi rồi, cần phải thay.” Mỹ Nhân Kiểm Thụ Yêu nói, vừa nói y vừa run run thân thể.

Một đống cành cây già cỗi liền bị y rung xuống.

Tống Thư Hàng trong mộ, học được kỹ năng mới.

Vài phút sau.

Thương Thử Tà Ma, Tinh Tinh Tướng Quân, Thận Long cắm từng cây ‘hương’ bằng gỗ lên mộ Tống Thư Hàng và châm lửa.

Vì là cành cây mà Thụ Yêu thay ra, nên ‘hương’ sau khi châm lửa thật sự thơm ngào ngạt, hơn nữa cháy đặc biệt lâu.

Thương Thử Tà Ma hai vuốt chắp lại: “Bá Tống, ngày này sang năm, ta vẫn sẽ đến viếng mộ và cắt cỏ cho ngươi.” Giọng Tống Thư Hàng từ dưới đất vọng lên: “Miễn đi.” Ngày này sang năm, sao tôi có thể vẫn còn chôn ở trong hố này chứ?

“Chủ nhân ta nói, ngày này sang năm sẽ chôn ngươi một lần nữa, để ăn mừng.” Thương Thử Tà Ma bổ sung: “Vì vậy, ngày này sang năm, ta vẫn sẽ đến nhảy múa và thắp hương cho ngươi.” Tống Thư Hàng: “......” Thạch Bi: “......” Ban đầu Thạch Bi đạo hữu muốn cười, nhưng y đột nhiên nghĩ đến, nếu ngày này sang năm Tống Thư Hàng lại bị bắt đến chôn một lần nữa, có nghĩa là y cũng phải bị đè trên mộ – như vậy, y tự nhiên không cười nổi nữa rồi.

Đồng bệnh tương liên, vinh cùng vinh, nhục cùng nhục.

“Hẹn gặp lại năm sau.” Thương Thử Tà Ma vẫy vẫy vuốt, rút về Tà Liên Thế Giới.

“Sống tốt nhé.” Thận Long cũng rời đi.

“Việc chôn cất hôm nay là vì sự phục sinh ngày mai, đừng tuyệt vọng.” Tinh Tinh Tướng Quân vỗ vỗ mộ bia.

Mỹ Nhân Kiếm Thụ Yêu chỉ cười hi hi, không để lại lời nào. ...

Đợi sau khi các sủng vật của Bạch tiền bối Two đều rời đi, Thạch Bi trầm trầm thở dài một tiếng.

Tống Thư Hàng dưới mộ đất, cũng thở dài thườn thượt: “Tôi suýt nữa thì nghĩ mình chết thật rồi.” “Ta cũng vậy.” Thạch Bi nói: “Một khoảng thời gian tới, chúng ta phải kiểm soát cái miệng của mình mới được.” “Chính có ý này.” Tống Thư Hàng nói.

Không ngờ Bạch tiền bối Two còn có thủ đoạn phân thân nghiên cứu như vậy, tiếp theo phải càng thêm cẩn thận.

Lại vài phút sau.

“Kia kìa, Tiểu hữu Tống, chúng ta khi nào thì ra ngoài?” Khí linh của Thạch Bi hỏi: “Tính thời gian thì lối ra của Tiểu Thế Giới Hạch Tâm, sắp đóng lại rồi nhỉ?” “Hay là bây giờ?” Nguyên thần Tống Thư Hàng, từ dưới đất chui ra.

Cậu ấy hiện giờ là nguyên thần chi thể, xuyên tường độn thổ không thành vấn đề.

Đất mộ dĩ nhiên cũng nằm trong phạm vi xuyên độn của cậu ấy.

“Ngươi không thể bình thường mà chui ra khỏi mộ đất sao?

Cứ như u linh bay thẳng ra từ mộ địa, làm ta giật mình.” Thạch Bi đạo hữu nói.

“Lạy hồn, chúng ta là hệ tu chân mà.

Sợ cái gì u linh chứ?” Nguyên thần Tống Thư Hàng vỗ vỗ lên thân thể không hề dính đất: “Với lại, chui ra từ mộ đất, thì có tư thế nào là bình thường?” “Ngươi nói như vậy, đúng là có chút đạo lý.” Thạch Bi khẽ chấn động nói.

Sở các chủ: “......” “Đi thôi, rời khỏi Tiểu Thế Giới Hạch Tâm rồi tính.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu cậu ấy còn ở đó nữa, Tiểu Thế Giới Hạch Tâm sẽ thật sự đóng...

đóng lại...

“Tôi chết tiệt!” Tống Thư Hàng đột nhiên kêu lên.

Thạch Bi: “Làm gì vậy?” “Tiểu Thế Giới Hạch Tâm đóng cửa rồi.” Tống Thư Hàng nghẹn họng nói: “Rõ ràng vừa nãy còn có lối ra không gian lớn bằng nắm tay, đột nhiên tất cả đều khép lại.” Thạch Bi ngẩng đầu ‘nhìn’ trời.

Tiểu hữu Tống, quả nhiên là một tên chơi khăm.

“Thạch Bi đạo hữu, chúng ta phải làm sao đây?” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai đây?” Thạch Bi cảm thấy mình đang tiến hóa, trong cơ thể y nói không chừng đã tiến hóa ra tim – hiện tại, y có cảm giác như bị tắc tim.

“Đúng rồi, Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến ngốc mao trên đầu.

Bản thể của Sở các chủ đang ở trong Tiểu Thế Giới Hạch Tâm.

Với thực lực Trường Sinh Giả của cô ấy, việc cưỡng ép mở Tiểu Thế Giới Hạch Tâm, mở một thông đạo ở ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn’ Thí Luyện Chi Địa, là chuyện dễ như trở bàn tay.

“Xin lỗi, Sở tiền bối mà ngươi kêu gọi đang ngủ trưa.” Từ ngốc mao của Sở các chủ phát ra giọng nói cứng nhắc.

Tống Thư Hàng: “......” Sở các chủ hiển nhiên dư hận chưa tiêu.

Đại khái là do sự kiện ‘kiếm ngốc mao’.

Nếu đã vậy, Tống Thư Hàng chỉ còn cách sử dụng phương án khác.

“Quy tiền bối, có thể giúp mở thông đạo giữa Tiểu Thế Giới Hạch Tâm và Gia Nhĩ Thánh Sơn được không?” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

“Ngước nhìn trời ~ Thư Hàng, tiền bối ta vô năng vi lực.” Quy tiền bối truyền âm đáp lại.

Dù y không bị Bắc Phương Đại Đế phong ấn thực lực, cũng chỉ là hải quy cấp Kiếp Tiên bình thường, căn bản không có khả năng phá vỡ cấm cố không gian của ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn’ Thí Luyện Chi Địa.

Huống chi thực lực y hiện tại, bị phong ấn áp chế đến chỉ còn cảnh giới Bát phẩm.

Làm sao bây giờ?

Chương 2317

Chẳng lẽ phải quay lại Tà Liên Thế Giới tìm Bạch tiền bối Two sao?

Lỡ lại bị chôn nữa thì sao?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thạch Bi cùng cậu ấy nhìn.

“Chúng ta chỉ có thể dựa vào chính mình.” Thạch Bi nói.

“Trùng hợp quá, tôi cũng nghĩ vậy.” Tống Thư Hàng nói: “Có một loại cô độc gọi là 【con người cuối cùng đều chỉ có thể dựa vào chính mình】.” Trái đắng do chính mình tự tìm đường chết mà ra, dù có nghiến răng cũng phải nuốt xuống.

“Tiểu hữu Tống, lại một lần nữa, trạng thái người-bia hợp nhất!” Thạch Bi hùng hồn nói.

“Đổi...

đổi từ khác đi.

Tôi cảm thấy gần đây mình hơi dị ứng với ‘người-bia hợp nhất’.” Tống Thư Hàng nói.

Thạch Bi hơi khựng lại, nói: “Ta cũng vậy, vậy đổi thành cái gì đây?” “Đao-người hợp nhất?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Ngươi mới là đao!” Thạch Bi tức giận phản bác: “Bia-đao hợp nhất.” “Được thôi, vậy thì bia-đao hợp nhất, dù sao cũng chỉ là cái tên mà.” Tống Thư Hàng thì thản nhiên chấp nhận.

Nguyên thần và khí linh cộng hưởng.

Cả hai tiến vào trạng thái đồng bộ, bia-đao hợp nhất.

Đồng thời, theo tâm niệm Tống Thư Hàng lay động, Tiểu trợ thủ Hạch Tâm hiện ra, giữa Tống Thư Hàng và Thạch Bi, cung cấp trợ giúp cho cả hai.

"Cảm ứng được rồi, nguyên tố không gian." Tống Thư Hàng nói.

Thạch Bi: "Rất tốt, bước tiếp theo, tìm cách để ta kết nối với bản thể của mình, trấn áp lần nữa, phá vỡ cấm cố không gian của Thí Luyện Chi Địa!

Ngươi có thủ đoạn nào liên quan đến không gian, đều thử xem." Tống Thư Hàng: "Tôi thử xem...

Tiểu trợ thủ Hạch Tâm, chuẩn bị mở lối ra của Tiểu Thế Giới Hạch Tâm." "Khoan đã, ngươi đang làm gì vậy?

Ta cảm thấy bia thân hơi lạnh." Thạch Bi đột nhiên kêu lên.

"《Thần Binh Kỳ Giám》, một loại thủ đoạn không gian mà tôi nắm giữ, yên tâm, cái này khác với 《Dưỡng Đao Thuật》, nó không phải tà thuật." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Đây cũng là bí pháp duy nhất trong tay cậu ấy liên quan đến 'không gian'.

Trong tay cậu ấy còn có một môn 《Tụ Lý Càn Khôn》 mà Bạch tiền bối đã ném cho, nhưng vẫn chưa học được.

"Ơ?

Hình như thật sự có hiệu quả.

Có không gian đang được mở ra." Thạch Bi kêu lên.

"Tôi cũng có cảm giác rồi, lần này ổn rồi." Tống Thư Hàng ha ha cười, cậu ấy đưa tay vào hư không!

Lòng bàn tay của cậu ấy, trực tiếp xuyên qua Tiểu Thế Giới Hạch Tâm, sau đó nắm lấy... một cái cán đao quen thuộc.

Bảo Đao Bá Toái. ...

Nguyệt phiếu muội muội, nguyệt phiếu đệ đệ, nguyệt phiếu ca ca, nguyệt phiếu tỷ tỷ đều ở trong tay tôi!

Mọi người theo tôi xông lên, hạ gục nguyệt phiếu ba ba, một nhà phải chỉnh tề!

Tống Thư Hàng: "......" Bảo Đao Bá Toái lúc này lẽ ra đang cắm trên Điền Thiên Đảo, lần trước khi cậu ấy rời khỏi Điền Thiên Đảo, không cẩn thận đã để Bá Toái Đao và đệ tử Sở Sở lại trên đảo.

Vốn định sau khi từ giới thú tu trở về, sẽ đón đệ tử và bảo đao về.

Không ngờ hôm nay đưa tay ra nắm, lại nắm được 'Bảo Đao Bá Toái'.

Nhớ kỹ lại, trên Bảo Đao Bá Toái quả thật có ấn ký 《Thần Binh Kỳ Giám》 do Công Đức Xà mỹ nhân để lại.

Tống mộc đầu để lại 《Thần Binh Kỳ Giám》 là một bộ công pháp treo đầu dê bán thịt chó.

Nghe tên, cảm giác đây là một bộ chuyên dùng để giám định thần binh pháp thuật.

Thực tế, tác dụng của nó là để lại ấn ký trên thần binh pháp khí, sau đó thông qua bí pháp 《Thần Binh Kỳ Giám》, dù ở chân trời góc biển, cũng có thể khóa tọa độ, rút thần binh pháp khí về.

Đây là bí pháp mà đại lão cấp Kiếp Tiên hoặc những thiên chi kiêu tử có thiên phú không gian đặc biệt mới có thể sử dụng.

"Mình cái này tính là đã nắm giữ 《Thần Binh Kỳ Giám》 sao?" Tống Thư Hàng nắm lấy cán đao của Bảo Đao Bá Toái.

Cậu ấy không có ý nghĩa thực sự của việc nắm giữ 'sức mạnh không gian'.

Lúc này, dựa vào gia trì của ‘Mắt của Nho gia Thánh nhân’ trên bản thể + ‘Bá Tống Mộ Bia’ + Tiểu Thế Giới Hạch Tâm, cùng với sự hỗ trợ từ Công Đức Xà mỹ nhân truyền đến, cậu ấy đã thành công kích hoạt 《Thần Binh Kỳ Giám》.

Hơn nữa, vì lấy ‘Tiểu Thế Giới Hạch Tâm’ làm trung chuyển... khi Tống Thư Hàng nắm cán đao Bảo Đao Bá Toái, liền có thể cảm giác được, thân thể của mình cũng có thể theo cánh tay mà trực tiếp đến vị trí của ‘Bảo Đao Bá Toái’!

“Tuyệt vời!” Tống Thư Hàng hắc hắc cười.

“Lại sao nữa vậy?” Thạch Bi nghi hoặc hỏi.

“Cái 《Thần Binh Kỳ Giám》 này hay thật, thú vị hơn tôi tưởng nhiều.” Tống Thư Hàng ha ha cười nói.

Đây là tọa độ!

Tiểu Thế Giới Hạch Tâm của cậu ấy, từ trước đến nay vào từ đâu thì ra từ đó, dễ bị người khác nhắm vào.

Khi phân thân còn ở đó, cậu ấy còn có thể dùng phân thân làm tọa độ tạm thời, có thể mở một lối ra khác trong Tiểu Thế Giới Hạch Tâm.

Nhưng sau khi phân thân tiến vào thế giới Thiên kiếp Cửu phẩm, Tống Thư Hàng lại mất đi tọa độ khả dụng.

Giờ đây, Bảo Đao Bá Toái lại đóng vai trò ‘tọa độ’ mới!

Hơn nữa tọa độ mới này, có khả năng sao chép.

Chỉ cần để Công Đức Xà mỹ nhân để lại tọa độ trên một số vật thể kiên cố bền bỉ, sau đó đặt những tọa độ này ở nơi cần thiết, Tống Thư Hàng liền có thể trực tiếp dùng tổ hợp 《Thần Binh Kỳ Giám》 + Tiểu Thế Giới Hạch Tâm, để xây dựng một mạng lưới truyền tống.

Thậm chí nếu phát triển 《Thần Binh Kỳ Giám》 ở tầng sâu hơn, pháp thuật này nói không chừng còn có thể dùng trong chiến đấu.

Đây là một pháp thuật có tiềm năng.

“Vậy, chúng ta có thể quay về ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa’ rồi sao?” Thạch Bi lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng: “......” Không thể, chỉ có thể ngồi chuyến xe không gian thẳng đến Điền Thiên Đảo.

“Vậy nên, đừng phí công vô ích nữa được không.” Thạch Bi giọng điệu đầy hàm ý nói.

“Cứ giao cho tôi đi, Thạch Bi đạo hữu.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, rồi nguyên thần buông tay đang nắm Bảo Đao Bá Toái ra.

Cậu ấy không thu hồi Bảo Đao Bá Toái, mà để nó tiếp tục làm một tọa độ.

Đợi sau khi rời khỏi ‘Gia Nhĩ Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa’, cậu ấy có thể thử lấy Bá Toái làm tọa độ, trực tiếp nhảy vọt đến Điền Thiên Đảo.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại thi triển 《Thần Binh Kỳ Giám》.

Lần này cảm giác rõ ràng hơn lần trước.

“Lần này trúng rồi, ta đã ngửi thấy mùi của Gia Nhĩ Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa.” Thạch Bi cười nói.

Nguyên thần Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu ấy đưa cánh tay nguyên thần ra, dùng sức vồ vào hư không.

Cú vồ này... lại nắm được một vật hình cán.

“Đệt!

Ai vậy, làm ông đây sợ chết khiếp, tin không ta chém ngươi!”

Giọng nói đáng yêu của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên: "Nếu chết thì chết một mình, đừng có kéo ta vào!" "Tiền bối khoan đao hạ thủ, là tôi đây, Tống Thư Hàng bên bờ Đại Minh Hồ đây." Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

"Hồ cái đầu ngươi, nếu không phải kịp thời cảm giác được là khí tức của ngươi, ta đã chém ngươi rồi." Vừa nói, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm dùng sức kéo một cái.

Nguyên thần Tống Thư Hàng, trực tiếp bị Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kéo qua.

"Khoan đã, đừng bỏ lại ta một mình!" Thạch Bi đạo hữu vội vàng nói, khí linh dùng sức nhảy một cái, bám lấy nguyên thần Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, y và Tống Thư Hàng cùng nhau bị Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kéo qua. ...

Oành ~ Nguyên thần Tống Thư Hàng ngã ra khỏi Tiểu Thế Giới Hạch Tâm, đâm sầm vào một vùng cát vàng.

Sa mạc?

Hơn nữa, sa mạc này đang vũ điệu đầy nhiệt tình – là bão cát!

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài chơi khăm tôi!" Tống Thư Hàng kêu lên.

"A a a, dù sao ta cũng là tâm ma mà." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười khà khà nói: "Hơn nữa, là ngươi chơi khăm ta trước." Tống Thư Hàng: "???" Thạch Bi: "..." Tóm lại, ta mới là người vô tội bị kẹp giữa đá.

Gió cát bão táp, cát vàng như sóng biển ập xuống.

Không lâu sau, Tống Thư Hàng, Thạch Bi, Xích Tiêu Kiếm liền cùng nhau bị chôn sống.

Bão cát đến nhanh, đi cũng nhanh – đây hiển nhiên không phải bão cát tự nhiên bình thường.

Sau cơn bão, sa mạc lại khôi phục yên tĩnh.

Trên sa mạc vô tận, xuất hiện thêm một Đại Bi.

Bên cạnh Đại Bi, còn cắm một thanh cổ kiếm màu đen.

Sa mạc, mộ bia, cổ kiếm... mang một hương vị cô tịch đặc biệt.

Nguyên thần Tống Thư Hàng bị chôn dưới cát, cổ họng co giật.

Cậu ấy đang đau lòng cho chính mình, liên tiếp hai lần bị chôn sống.

Chương 2318

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nói thật, Bạch tiền bối đâu rồi?” Cậu ấy lên tiếng hỏi.

Trước đây A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ từng nhắc đến với cậu ấy, Xích Tiêu Kiếm tiền bối là cùng với Bạch tiền bối biến mất.

“Ở gần đây thôi...

Trước khi ngươi nắm lấy ta, ta và ngài ấy đang tránh bão cát.

Nếu không phải ngươi đột nhiên đưa tay ra nắm lấy cán kiếm của ta, thì lúc này ta lẽ ra cũng giống như Bạch đạo hữu, đã thành công tránh được bão cát rồi.” Xích Tiêu Kiếm lên tiếng nói.

Đây chính là điểm mà Xích Tiêu Kiếm tiền bối trước đó cảm thấy uất ức.

Đang yên đang lành tránh bão cát, đột nhiên một bàn tay từ hư không đưa ra nắm lấy nó, khiến nó bị cuốn vào trong cơn bão.

“Xin lỗi.” Tống Thư Hàng là một người đàn ông dám thừa nhận sai lầm.

“Không sao, không cần để ý.

Dù sao thì mối thù này ta đã ghi nhớ rồi, lần sau có cơ hội sẽ trả lại ngươi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười khà khà nói: “Dù sao lão phu là tâm ma mà.” Tống Thư Hàng: “......” “Ơ?

Thư Hàng?” Đang nói chuyện, thân ảnh Bạch tiền bối từ trên không giáng xuống.

Bạch tiền bối trên người không dính một hạt bụi, ngài ấy rất khéo léo tránh được bão cát.

Ngoài ra, trong tay ngài ấy còn ôm một linh thạch hình cột – đây là một tiểu linh mạch bị phong ấn.

Là thu hoạch của Bạch tiền bối trong trận bão cát này.

“Thư Hàng, ngươi sao lại đến đây?” Bạch tiền bối hạ xuống, rồi lại nhìn thấy cái Thạch Bi kia: “Mộ Tống Thư Hàng?

Bá Tống Huyền Thánh vĩnh viễn ngủ yên ở đây vào ngày 27 tháng 11 năm 2019?

Phốc, Thư Hàng ngươi đây là tìm đường chết tự mang mộ bia sao?

Sợ mình chết rồi không ai nhận ra mình, không ai thu thập thi cốt cho mình, cho nên tự mang mộ bia, chết đến đâu chôn đến đó ư?” Gần đây tiểu hữu Thư Hàng còn khá tự giác nhỉ.

“Đang chơi gì vậy, có muốn ta đào ngươi ra không?” Bạch tiền bối ngồi xổm trước mộ bia, gõ gõ Thạch Bi hỏi.

“Bạch tiền bối, tôi không phải đang chơi đâu.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Thực ra, tôi bị mắc bệnh văn vẻ rồi.” “Cái gì?” Bạch tiền bối chớp chớp mắt.

Khối ‘Bá Tống Mộ Bia’ đối diện, bia thân đều phát sáng.

“Bạch tiền bối, khi nằm dưới đất, tôi đột nhiên nhớ đến một câu thơ.” Tống Thư Hàng nói: “Sau này, nỗi sầu tương tư là một nấm mộ lúp xúp.

Tôi ở trong đó, Bạch tiền bối ngài ở ngoài đó.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” Vẫn là câu nói cũ.

Không tìm đường chết sẽ không chết – đạo lý này, tại sao có vài người cứ không hiểu?

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cho rằng, lúc này dù Bạch tiền bối có lập tức lấy ra Lưu Tinh Kiếm, một kiếm đâm thẳng xuống mộ đất, đâm thủng nguyên thần Tống Thư Hàng bên dưới cũng không quá đáng!

“Yên tâm đi.” Bạch tiền bối vỗ vỗ Thạch Bi, giọng dịu dàng nói: “Đợi khi Thư Hàng ngươi thật sự quy tiên rồi, mỗi lần ta xuất quan, sẽ nhớ đến việc viếng mộ cho ngươi.

Tính thời gian, cũng gần đến ngày giỗ của Lục Nhĩ Kiếm Quân...

Nếu Thư Hàng ngươi quy tiên trong mấy ngày này, lần sau ta có thể cùng lúc viếng mộ cho ngươi và Lục Nhĩ Kiếm Quân.

Đến lúc đó, ngươi ở trong mộ, ta ở ngoài mộ, ta sẽ cắt cỏ trên mộ cho ngươi.” Lục Nhĩ Kiếm Quân là một vị hảo hữu mà Bạch tiền bối đã quen biết trước khi bế quan lần trước, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng có vài đạo hữu quen biết y.

Thực lực là cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Ba mươi năm trước, khi y xung kích cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả, tâm ma quấn thân, hóa thành tro tàn trong kiếp hỏa, thân tử đạo tiêu.

Lần này Bạch tiền bối xuất quan, sau khi nghe Hoàng Sơn nói tin tức Lục Nhĩ Kiếm Quân độ kiếp thất bại, đã thở dài một tiếng thật sâu.

“Nếu muốn quy tiên thì nhanh lên, tranh thủ mấy ngày này chọn một ngày đẹp đi.” Bạch tiền bối lại ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng vỗ vỗ cát trên mộ.

Tống Thư Hàng dưới mộ bia vội vàng kêu to: “Đừng, Bạch tiền bối ngài đừng nói nữa!” Kim khẩu của Bạch tiền bối một khi đã mở, lỡ đâu thành sự thật thì sao?

Tháng này đã là ngày 27 rồi, mục tiêu nhỏ của cậu ấy bây giờ là sống an toàn đến cuối tháng.

“Bạch đạo hữu thực ra ngài không cần lo lắng về vấn đề ngày giỗ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hắc hắc cười nói: “Trong lòng ta có một dự cảm, lần sau ngài xuất quan, dù là ngày nào cũng có thể viếng mộ Tống Thư Hàng.

Một năm có 365 ngày, mỗi ngày đều là ngày giỗ Tống Thư Hàng.” “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đừng có nói bậy nữa!

Tôi nhiều nhất là mười hai tháng, mỗi tháng sẽ có một ngày giỗ, cả năm 365 ngày đều là ngày giỗ của tôi thì quá đáng rồi!” Tống Thư Hàng phẫn nộ phản bác.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” Là một con tâm ma chuyên đâm chọt, không hiểu sao, lúc này nó lại hơi thương cảm cho Tống Thư Hàng. 365 ngày, mỗi ngày đều là ngày giỗ, vì nghe đã thấy là chuyện đùa, nên không có cảm giác chấn động lớn lắm.

Nhưng Thư Hàng tự mình nói ‘mười hai tháng, mỗi tháng sẽ có một ngày giỗ’, lại gần với lời thật.

Sự thật thường còn đâm chọt hơn lời đùa.

Thạch Bi: “......” Tiểu hữu Tống trước khi quen y, rốt cuộc đã trải qua những gì?

Rốt cuộc là quá khứ và kinh nghiệm như thế nào, mới khiến một người thừa nhận khả năng bi thảm ‘mỗi tháng sẽ có một ngày giỗ’ như vậy?

“Ngươi nói như vậy, ta đều không nỡ ra tay.” Bạch tiền bối cười khổ, vỗ vỗ cát trên mộ nói: “Vẫn chưa ra sao?

Ngươi thật sự muốn ở trong đó đón năm mới sao?” “Sắp ra ngay đây.” Tống Thư Hàng hắc hắc cười.

Lần này, nguyên thần cậu ấy trước tiên hất cát ra, sau đó mới chui ra – mỗi lần mình chui ra từ mộ, đều phải đổi kiểu khác.

Cuộc sống khô khan, phải thay đổi nhiều ở các chi tiết, mới càng thú vị.

Nguyên thần chui ra xong, Tống Thư Hàng trước tiên nắm lấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối, treo ở sau eo.

Lại đưa tay ôm lấy Thạch Bi đạo hữu, kéo y cũng từ dưới đất lên.

“Phốc, quét mã viếng mộ, tiến kịp thời đại, meo nha!” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhìn thấy hàng chữ dưới cùng của Thạch Bi, không nhịn được cười phá lên.

Thạch Bi khẽ rung động rồi nhanh chóng thu nhỏ lại.

Chớp mắt y thu nhỏ bằng bàn tay, rơi xuống bên cạnh Bạch tiền bối, bỏ lại tiểu hữu Tống.

“Ừm?” Bạch tiền bối đưa tay đón lấy khí linh của Thạch Bi.

“Đây là Thạch Bi đạo hữu, là tác phẩm của Thiên Đạo Bạch tiền bối ngày xưa.” Tống Thư Hàng lên tiếng giải thích.

Thạch Bi đạo hữu bổ sung: “Ta bây giờ tên là Bá Tống Mộ Bia.” “Phốc ~ Tên hay!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không nhịn được cười phá lên.

Tống Thư Hàng: “......” “Ra là thế.” Bạch tiền bối khẽ gật đầu, hóa ra là tác phẩm của Thiên Đạo Bạch, khó trách khi ngài ấy tiếp xúc với Thạch Bi lại cảm thấy một loại thân thiết.

“Vị này là Bạch tiền bối ở hiện thế của tôi, và Thiên Đạo Bạch tiền bối vẫn có sự khác biệt.” Tống Thư Hàng lại giới thiệu Bạch tiền bối với Thạch Bi, để tránh Thạch Bi nhầm lẫn Bạch tiền bối và Thiên Đạo Bạch.

Thạch Bi khẽ chấn động, dường như đang ‘đánh giá’ Bạch tiền bối.

Quả nhiên, so với ‘chủ nhân’ trong ký ức của y vẫn có sự khác biệt, và cũng khác biệt rõ ràng so với Cửu U hắc bạch.

“Nói thật Bạch tiền bối, đây là nơi nào?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi – trong lòng cậu ấy có một suy đoán, nơi này rất có thể chính là bí mật do ‘Thiên Đạo Bạch’ để lại, nơi do Thạch Bi trấn áp.

Thậm chí rất có thể là quê hương của Bạch tiền bối.

“Đây, có thể là quê hương của ta.” Bạch tiền bối đáp.

Nhưng, Bạch tiền bối chính mình cũng không xác định.

Trừ mảng sa mạc vô tận quen thuộc này ra, ngài ấy không phát hiện ra bất kỳ người hoặc sự vật nào.

“Thạch Bi đạo hữu, về thế giới này, ngươi có tình báo nào có thể cung cấp không?” Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Thạch Bi trong tay Bạch tiền bối.

Ngày xưa Thiên Đạo Bạch, đã để Thạch Bi tiếp tục trấn thủ nơi này, trấn áp thế giới này.

Vì vậy, y đối với thế giới này, hẳn là có chút hiểu biết mới đúng.

“Xem ra, nhiệm vụ của ta hôm nay sắp hoàn thành rồi.” Thạch Bi cảm khái nói.

Thế giới bị y trấn áp này, trước đây vẫn luôn ở trạng thái ‘đóng cửa’ – dù không có y trấn áp, thế giới này cũng không ai có thể tiến vào.

Hôm nay, y chủ động mở ra.

Nói cách khác, nhiệm vụ mà Thiên Đạo Bạch giao phó cho y sắp kết thúc.

“Chủ nhân của ta từng nói với ta, thế giới này là một thế giới ‘độc lập, tự do’.

Tự do thật sự, bất luận là từ phương diện không gian, thời gian, nó đều không bị hạn chế và ảnh hưởng.” Thạch Bi chậm rãi nói: “Nói chính xác thì, nó không thuộc về thế giới này.” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Cậu ấy nhớ lại tình báo mà mình đã thu được sau khi dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ giám định Bạch tiền bối. 【Đối với thế giới này mà nói, Bạch là tồn tại rất đặc biệt.

Ngài ấy độc nhất vô nhị, cội nguồn tồn tại của ngài ấy khác biệt.

Hãy thử tìm đến quê hương của Bạch, để thu được nhiều tình báo hơn.】 Mối manh mối đã ăn khớp.

Nơi này chín phần mười chính là quê hương của Bạch tiền bối.

Nếu đã vậy...

đã đến lúc thu được nhiều tình báo hơn rồi nhỉ?

Nguyên thần Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, lòng bàn tay phải dùng sức vỗ xuống sa mạc, khí thế mười phần: “Ăn của tôi một chiêu Giám Định Bí Pháp!” Giám Định Bí Pháp kích hoạt.

Nguyên thần Tống Thư Hàng bắt đầu run rẩy, cái giá đau đớn kịch liệt trực tiếp tác dụng lên nguyên thần.

Đau đớn kịch liệt đã lâu không gặp.

Khoảng thời gian gần đây khi sử dụng ‘Giám Định Bí Pháp’, cái giá phải trả chỉ là một vài vết thương nhỏ, thậm chí còn không đủ tư cách khiến Tống Thư Hàng cảm thấy ‘đau’.

Cái giá lần này, trực tiếp khiến Tống Thư Hàng tiến vào chế độ rung điện thoại.

Theo thân thể cậu ấy không ngừng chấn động, nửa cái nguyên thần chậm rãi lún vào trong cát.

Thạch Bi: “......” Bất luận là 《Dưỡng Đao Thuật》, 《Thần Binh Bảo Giám》 hay 《Giám Định Bí Pháp》 mà Tống Thư Hàng đang sử dụng, sao cảm giác không có cái nào bình thường cả, nhìn qua đều có vẻ tà thuật.

Kết quả giám định, rất nhanh hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. 【Cát 5 tỷ năm trước, mỗi hạt cát đều ẩn chứa mùi vị của năm tháng và khí tức cổ xưa, quan sát kỹ ngươi sẽ phát hiện, chúng ẩn chứa mị lực khó tả.】 Chết tiệt!

Mẹ Trái Đất của tôi trong sách vở ghi lại mới có 4.6 tỷ năm, hạt cát này còn lớn tuổi hơn cả Trái Đất được ghi trong sách!

Tống Thư Hàng thầm thở dài.

Theo cảnh giới thăng cấp, cậu ấy đối với ‘Giám Định Bí Pháp’ nắm giữ cũng càng ngày càng mạnh, hiện giờ nếu cậu ấy lỡ tay ấn vào Trái Đất kích hoạt Giám Định Bí Pháp, thì đã không còn gây ra cái kết cục lớn cho nhân sinh nữa.

Chương 2319

Nhưng phải trả cái giá cực lớn, giám định ra cát 5 tỷ năm trước...

Thế này không phải là hoàn toàn đổ thêm phiền muộn vào lòng người sao?

Còn không bằng trực tiếp giám định thất bại đi.

“Sẽ không còn tình báo ẩn giấu nào khác chưa được phản hồi về sao?” Nguyên thần Tống Thư Hàng duy trì động tác ‘Giám Định Bí Pháp’.

Nửa ngày sau...

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi: “Giám định ra kết quả gì chưa?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Vâng, đã thu được một tình báo vô cùng cổ xưa.” “Nói ra nghe xem?” Bạch tiền bối cũng tò mò hỏi, ngài ấy rất quan tâm đến vùng đất nghi là quê hương của mình này.

“Theo tình báo tôi thu được, cát trong sa mạc này, đã có lịch sử 5 tỷ năm.” Tống Thư Hàng véo cằm, trầm giọng nói.

Bạch tiền bối: “......” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhân cơ hội đề nghị Bạch tiền bối: “Tống Thư Hàng như vậy một chút tác dụng cũng không có, hay là chôn đi?

Bạch đạo hữu ngài có thể dùng ta đâm tên này một kiếm, đảm bảo vết thương bằng phẳng, đẹp mắt, lại còn có thể mang đến cho hắn mức độ đau đớn lớn nhất.” “Cái này không thể trách tôi được chứ?

Giám Định Bí Pháp giám định ra tình báo chính là như vậy mà.

Uổng công tôi đau đớn đến mức bật chế độ rung.” Nguyên thần Tống Thư Hàng trong lúc nói chuyện, thân thể vẫn duy trì chấn động biên độ nhỏ.

Vì là nguyên thần, nên trên người không hề xuất hiện vết thương.

...

Nhưng, cái giá vết thương khẳng định là do ‘bản thể’ gánh chịu rồi.

Đương nhiên, cũng có một xác suất rất nhỏ, vết thương sẽ do ‘linh quỷ’ hoặc hóa thân tương tự gánh chịu?

Trước đây linh quỷ đời đầu của cậu ấy, đã đau đến mức cầu bản thể an ủi.

“Nhưng, ngoài niên đại ra, thực ra còn có thu hoạch khác.” Chấn động nguyên thần Tống Thư Hàng chậm rãi dừng lại, sau khi thích nghi với mức độ đau khổ này, cậu ấy nghiêm túc nói: “Những hạt cát này ngoài lịch sử 5 tỷ năm ra... chúng còn rất có mị lực.” “Cái quỷ gì?” Cán kiếm của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm khẽ dựng lên, ‘nhìn’ chằm chằm Tống Thư Hàng – người ta nói độc thân lâu, nhìn thứ gì cũng thấy thanh tú, Thư Hàng bây giờ độc thân lâu rồi, nhìn sa mạc cũng thấy có mị lực sao?

“Là phản hồi của Giám Định Bí Pháp.” Tống Thư Hàng lại ngồi xổm xuống, vốc cát lên, cẩn thận quan sát.

Những hạt cát mịn mang một nhiệt độ thoải mái, chảy qua kẽ tay cậu ấy.

Tống Thư Hàng giơ tay lên, hai tay mở ra.

Cát vàng trong gió tung bay, mỗi hạt cát đều như được đúc bằng vàng, tự mang hiệu ứng ánh sáng, làm người ta mãn nhãn – quả nhiên, giống như cậu ấy đoán.

Cát trong sa mạc, có thuộc tính mị lực giống như Bạch tiền bối, chỉ là loại mị lực này bị phân tán ra toàn bộ sa mạc, nên không bá đạo như mị lực của bản thể Bạch tiền bối.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Chết tiệt...

Chẳng lẽ ta cũng độc thân quá lâu rồi sao?” Khi cát tung bay, nó lại cảm thấy những hạt cát này vô cùng có mị lực, thật muốn cứ thế ở lại trong sa mạc, bầu bạn với những hạt cát này, trải qua một đời một kiếp.

Quay đầu nó phải đi tìm ‘Xích Tiêu Tử đạo trưởng’ chủ nhân suýt bị nó quên lãng để tâm sự, tiện thể hỏi Xích Tiêu Tử, chư thiên vạn giới có kiếm linh nào thích hợp làm nửa kia của nó không?

“Thế giới, động rồi.” Lúc này, Thạch Bi đột nhiên dùng một giọng ngâm thơ trầm bổng nói.

Bạch tiền bối cũng ngồi xổm xuống, ngài ấy trước tiên ném linh mạch được bọc trong linh thạch hình cột lên không trung, dùng niệm lực đỡ lấy nó.

Sau đó ngài ấy mười ngón tay cắm vào cát, vốc cát lên, để chúng chảy qua kẽ mười ngón tay.

Khi cát mịn từ ngón tay Bạch tiền bối rơi xuống đồng thời... tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được thế giới, đang khẽ chấn động.

Nhưng đây lại không phải chấn động vật lý.

Như một chiếc đồng hồ cát, bị lật ngược lại, cát bắt đầu chảy xuống trở lại.

Thế giới vốn ngưng trệ, lại bắt đầu lưu động, vận chuyển.

Thế giới, lại sống lại.

Một vầng mặt trời rực rỡ, từ từ mọc lên, dưới ánh sáng chiếu rọi, cả sa mạc đều tỏa ra ánh sáng bảo thạch chói mắt.

Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm, Thạch Bi tất cả đều chuyển sự chú ý, nhìn về phía vầng mặt trời đang mọc.

Động ~ Lúc này, phía sau truyền đến tiếng vật nặng rơi xuống đất.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu, liền thấy cái 'linh mạch' hình cột mà Bạch tiền bối trước đó đào được, oanh nhiên rơi xuống đất.

"Bạch tiền bối?" Tống Thư Hàng ngây người.

Bạch tiền bối, lại biến mất rồi.

Dưới linh mạch hình cột, vị trí ban đầu Bạch tiền bối đứng, chỉ còn lại một bộ pháp bào, chính là pháp y vạn biến của Bạch tiền bối.

"Biến mất rồi?" Thạch Bi cũng ngây ngốc nói.

Y trước đó còn trôi nổi bên cạnh Bạch tiền bối, chớp mắt Bạch đã không còn.

Tống Thư Hàng cau mày, cậu ấy tiến lên, trước tiên thu linh mạch hình cột chiến lợi phẩm của Bạch tiền bối vào 'pháp khí vòng tay', lại nhặt bộ pháp bào kia lên.

"Có thể cảm ứng được khí tức của Bạch đạo hữu không?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi.

"Khắp nơi đều có." Thạch Bi đáp.

Cả thế giới, khắp nơi đều tràn ngập khí tức của 'Bạch', như vậy thì không thể thông qua khí tức để khóa vị trí của ngài ấy.

Tống Thư Hàng thu pháp bào vào 'pháp khí vòng tay' – nếu Bạch Hạc Chân Quân ở đây, điều đầu tiên cô ấy làm, hẳn là mặc bộ pháp bào này lên người mình nhỉ?

"Vùng sa mạc này, chính là Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Về thân phận 'Bạch', trong tay Tống Thư Hàng có vài phiên bản.

Tinh linh 'Tiểu Bạch' được sa mạc thai nghén.

Thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã vì muốn giữ lại 'Bạch' sắp biến mất, trực tiếp luyện hóa sa mạc, tạo thành một 'Bạch' phiên bản hợp thể.

Thậm chí bạch mã trong tay thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã, cũng rất thần bí.

Mà sự biến mất của Bạch tiền bối, hiển nhiên có liên quan đến vùng sa mạc này.

"Đi, chúng ta đến sâu trong sa mạc xem sao." Tống Thư Hàng đưa tay ôm lấy Thạch Bi đạo hữu đã thu nhỏ, treo Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở sau eo, sải bước đi về phía vầng mặt trời đang mọc.

"Chúng ta phải đi đâu?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu: "Không biết, hẳn là đi về nơi cần đến." "Bị mắc bệnh văn vẻ rồi sao?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

"Cái này có liên quan gì đến bệnh văn vẻ chứ?" Tống Thư Hàng cười khổ nói: "Chỉ là dựa vào trực giác, theo sự chỉ dẫn trong 'tâm', đi về nơi cần đến." Thạch Bi lại 'nhìn' Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lúc này, lại bất ngờ mang đến cho người ta một cảm giác đáng tin cậy.

Trừ mặt trời trên bầu trời ra, trong sa mạc này không có bất kỳ vật gì có thể nhận ra đường.

Trên đường Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thử dùng pháp thuật, làm dấu trên con đường đã đi qua.

Nhưng không lâu sau khi làm dấu, rời đi một đoạn khoảng cách, dấu hiệu liền biến mất. ...

"Chúng ta sẽ lạc đường sao?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Yên tâm đi, sẽ không lạc đường đâu.” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, cậu ấy nhảy vọt một cái, chân đạp Hắc Li, thi triển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 của Nho gia, tăng tốc lướt về phía trước.

Trong mắt cậu ấy, một kiến trúc hiện ra.

Có kiến trúc, có nghĩa là có khả năng có người.

Chương thứ hai, khoảng cách của chúng ta đến top ba nguyệt phiếu không lớn!

Chúng ta, dường như có hy vọng!

Tốc độ nguyên thần bản thân đã nhanh hơn nhục thân, lúc này vận dụng thân pháp, quả thật có thể dùng từ chớp mắt ngàn dặm để hình dung.

Chớp mắt, Tống Thư Hàng đã hạ xuống trước kiến trúc kia.

“Hóa ra là mộ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đánh giá kiến trúc kia.

Thạch Bi: “......” Từ khi y bị chủ nhân Cửu U hắc bạch đổi tên thành ‘Bá Tống Mộ Bia’ xong, y dường như không ngừng dính líu đến ‘mộ’ sao?

“Trông có vẻ còn rất mới.” Tống Thư Hàng đưa tay khẽ chạm vào ngôi cổ mộ này.

Nhìn chung, trông như mới xây không lâu.

Quy cách mộ không lớn lắm, cơ bản cũng do phần mộ + thân mộ + mộ bia cấu thành.

Trên mộ bia, khắc rất nhiều văn tự phức tạp...

Tống Thư Hàng một chữ cũng không nhận ra.

Không phải văn tự viễn cổ.

Tống Thư Hàng hỏi: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Thạch Bi đạo hữu, hai ngài ai nhận ra những văn tự này?” “Ta vô năng vi lực.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

“Văn tự này... hơi quen mắt.

Nhưng ta chưa học qua, khi ta được chủ nhân tạo ra, chủ nhân sử dụng đã là văn tự viễn cổ và một loại văn tự tự sáng tạo khác.

Văn tự này, hẳn là loại mà chủ nhân đã dùng khi còn trẻ.” Thạch Bi lên tiếng nói.

Chủ nhân mà y nói, đương nhiên là chỉ Thiên Đạo Bạch. 【Đáng tiếc, lúc này, nếu có thể liên hệ với Bạch tiền bối Two, thì có thể biết nội dung trên mộ bia rồi nhỉ?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thạch Bi hạ xuống, khẽ chạm vào ngôi mộ này, suy đoán: “Thời gian xây dựng mộ phần... không quá một năm!” Cũng không biết y làm sao mà có được số liệu chính xác như vậy.

“Nhưng, thời gian của thế giới này, không thể suy đoán theo lẽ thường.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Trước đó mọi người đều cảm ứng được, theo cát chảy qua kẽ ngón tay Bạch tiền bối, cả thế giới mới ‘sống’ lại, bắt đầu lưu động.

Lại kết hợp với thông tin ‘Thiên Đạo Bạch’ để lại ở chỗ Thạch Bi – thế giới này không bị hạn chế và ảnh hưởng bởi ‘thời gian, không gian’, là một không gian tự do thật sự.

Chương 2320

Vì vậy, ‘thời gian’ của thế giới này không thể nhìn theo lẽ thường.

Nói không chừng trước khi Bạch tiền bối tiến vào, thời gian của thế giới này vẫn luôn ở trạng thái ‘ngưng trệ’ cũng không chừng.

“Đúng rồi, những nét chữ này, có giống chữ của Bạch tiền bối không?” Tống Thư Hàng hỏi Thạch Bi.

“Hơi giống, nhưng tôi nói là giống ‘Bạch’ chủ nhân của tôi, nét chữ có chút tương tự.” Thạch Bi gật đầu nói.

“Nếu đây thật sự là nét chữ của Bạch tiền bối, nói không chừng tôi biết đây là mộ của ai.” Tống Thư Hàng nói, trong lúc nói chuyện cậu ấy lại nhìn chằm chằm Thạch Bi một lúc.

Trên Thạch Bi có chữ do Bạch tiền bối Two viết, vừa mới khắc xong không lâu, còn nóng hổi.

Tống Thư Hàng đối chiếu hai nét chữ một chút.

Tuy là văn tự khác nhau, nhưng nét chữ quả thật mơ hồ có chút tương tự.

Thạch Bi: “......” Y bị Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm như vậy, cảm thấy rất ngượng ngùng.

“Vậy giả sử... mộ bia này thật sự do Bạch tiền bối lập.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Nơi này là quê hương của Bạch tiền bối.

Theo ký ức của Bạch tiền bối, trong ngôi mộ này, rất có thể chính là vị ‘thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã’ kia.

Chính là vị đã đè Tống Thư Hàng xuống đất đánh tới tấp trong

Chân Thực Huyễn Tượng.

Trong ký ức của Bạch tiền bối hiện thế, kết cục của thiếu niên áo xanh là thân tử đạo tiêu.

Tống Thư Hàng: “Thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã.” “Có muốn mở ngôi mộ này ra xem không?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đề nghị – nó lại một lần nữa chính xác thực hiện chức trách tâm ma của mình, dụ dỗ Tống Thư Hàng đi làm một số việc ‘thú vị’.

“Mở nó ra xong, nói không chừng tôi sẽ phải đi vào đó.” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, nhìn thấu sự dụ dỗ của Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nói: “Tôi không muốn ngày này sang năm, Bạch tiền bối thật sự đến đây cắt cỏ trên mộ cho tôi.” Cậu ấy nhìn về phía sa mạc chói mắt dưới chân.

Giờ đây sa mạc này có lẽ đã trở thành hóa thân của Bạch tiền bối.

Cái chết này, cậu ấy không tìm đường chết.

Tống?

Không học hỏi Tam Lãng tiền bối?

Thư Hàng.

Hơn nữa, nếu đây thật sự là do Bạch tiền bối tự tay lập bia, xây mộ, dù không có bất kỳ cơ quan bẫy rập nào, Tống Thư Hàng cũng không dám động.

Ai đào kẻ đó chết!

Nói xong, cậu ấy trước tiên chắp hai tay lại, cúi lạy trước mộ: “Tiền bối, tuy rằng trong ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, ngài đã đánh tôi rất nhiều lần, nhưng tôi không để bụng.

Hơn nữa, trong ký ức của Bạch tiền bối Two, ngài chính là Bạch tiền bối Two, vì vậy tiếp theo, tôi phải hơi mạo phạm rồi. ...” Nói thật, cảm giác đứng ngoài mộ viếng mộ này, rất vi diệu.

Tống Thư Hàng đột nhiên hơi mong chờ kết cục của ‘kẻ địch cả đời’ Công Tử Hải – nếu Công Tử Hải có một ngày, lặng lẽ chết đi, bị mai táng.

Cậu ấy có lẽ... sẽ đến viếng mộ tế điện một chút?

Thạch Bi đạo hữu hỏi: “Ngươi muốn nhảy múa trên mộ sao?” “Làm sao có thể, tôi là loại người đó sao?” Tống Thư Hàng nói, sau khi tế bái xong, cậu ấy tiến lên một bước đến trước khối Thạch Bi kia, đưa tay ấn lên.

“Trước đó vừa mới dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ lên sa mạc một lần, không biết bản thể gánh chịu bao nhiêu vết thương.

Vì vậy lần này, phải cẩn thận một chút.

Nếu cái giá giám định quá cao, sẽ lập tức dừng lại.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Dù sao bản thể của cậu ấy chỉ còn lại đầu + vai, lượng máu dự trữ không đủ, cái giá giám định quá lớn không khéo sẽ phun não tương.

Cẩn thận một chút chắc chắn không sai.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, bí thuật giám định kích hoạt.

Lần này cậu ấy toàn bộ quá trình đều giữ thái độ cẩn thận, nghiêm ngặt giữ ‘ranh giới an toàn của cái giá’.

May mắn thay, cái giá giám định rất nhỏ.

Mức độ đau đớn ước chừng một phát ‘Cường Giả Giám Định Thuật’.

Loại đau đớn này, đối với Tống Thư Hàng mà nói thuộc phạm vi chấp nhận được – cậu ấy hiện tại, hoàn toàn có thể vừa chịu đựng tác dụng phụ của ‘Cường Giả Giám Định Thuật’, vừa đại chiến với người khác, mà còn không hề ảnh hưởng đến trạng thái chiến đấu.

Thông tin giám định, cũng rất nhanh truyền đến trong đầu cậu ấy. 【Mộ bia của kẻ vô danh, tên của chủ nhân trong mộ bia đã không còn ai nhớ đến, bị xóa bỏ hoàn toàn.

Thạch Bi do ‘Bạch’ tự tay dựng, chỉ là trong mộ phần, không có bất cứ thứ gì.】【Mở mộ phần, ngươi có thể thấy một chiếc quan tài trống.

Nằm vào đó, có lẽ ngươi sẽ có thu hoạch bất ngờ.】Tống Thư Hàng: “......” Ngay cả Giám Định Bí Pháp cũng muốn lừa mình nằm vào đó?

Ngây thơ.

Đây chính là mộ do Bạch tiền bối tự tay lập.

Tôi Tống Thư Hàng, thiên niên đệ nhất thánh Bá Tống, không muốn chết, càng không làm ra chuyện quật mộ!

Sinh mệnh đáng quý, tôi hiểu rõ hơn ai hết.

Sống... hơn nữa phải sống hạnh phúc hơn bất kỳ ai, đây là mục tiêu của tôi tháng này.

Nói xong, thân thể Tống Thư Hàng chậm rãi chìm xuống, lún vào trong cát.

Cậu ấy hiện tại là nguyên thần chi thân... xuyên tường độn thổ, vô sở bất năng.

Chỉ cần mộ địa này không có cấm chế hoặc phòng ngự do tu sĩ để lại, cậu ấy đều có thể tiềm nhập.

Để đề phòng vạn nhất.

Trong lúc tiềm nhập, tay còn lại của cậu ấy vẫn nắm chặt Thạch Bi – Thạch Bi hiện tại là trạng thái khí linh, và cậu ấy là huynh đệ khó khăn, đều có thể xuyên tường độn thổ.

Tổ hợp Thạch Bi + cậu ấy, có thể sử dụng 《Thần Binh Kỳ Giám》, lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối làm tọa độ.

Một khi gặp tình huống không ổn, họ có thể trực tiếp độn đến bên cạnh Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Quá trình tiềm nhập vô cùng thuận lợi, không có bất kỳ trở ngại nào.

Trong mộ quả nhiên chỉ có một chiếc quan tài trống.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó cẩn thận tiềm nhập vào trong quan tài.

Tôi, Tống mỗ, cho dù có bị đánh chết cũng sẽ không tìm đường chết mà đi khai quật phần mộ Bạch tiền bối xây cho thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã.

Có điều... nếu như không phá hoại 'mộ của thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã' mà dùng linh thể xâm nhập vào, thì cũng có thể thử.

Chuẩn bị sẵn đường lui, cẩn thận từng li từng tí.

Sau đó, bia đá và Tống Thư Hàng cùng nhau tiến vào trong cỗ quan tài rỗng kia.

Sau khi bước vào tu luyện, chiều cao của Tống Thư Hàng đã đón xuân thứ hai, chỉ trong nửa năm đã cao thêm 7cm, hiện tại đã đạt tới 1.82m khiến Tô Thị A Thập Lục phải ghen tị.

Với chiều cao này của cậu, khi nằm vào trong cỗ quan tài rỗng... lại vừa vặn!

Cao, thấp, mập, ốm, đều rất thích hợp.

Nằm bên trong, cảm giác như về đến nhà, khiến người ta an tâm.

Nhưng mà.

“Ngoài việc nằm khá thoải mái ra, chẳng có phát hiện gì khác cả.” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Giám định bí pháp trong những việc cụ thể này vẫn rất chính xác, nó báo hiệu sau khi vào quan tài rỗng sẽ có phát hiện khác, thế nhưng Tống Thư Hàng lật qua lật lại trong quan tài rỗng cũng chẳng tìm được manh mối mới.

Cậu còn cố ý quan sát nắp quan tài... nhưng trên nắp quan tài chẳng hề khắc họa tuyệt thế thần công nào, khiến cậu vô cùng thất vọng.

Nếu trong quan tài rỗng không khắc họa thứ gì, vậy có cần một loại thủ đoạn kích hoạt nào đó không?

Tống Thư Hàng rơi vào trạng thái trầm tư.

“Rung, rung lên rồi.” Bia đá đạo hữu đi cùng cậu đột nhiên run rẩy nói.

Tống Thư Hàng vừa cúi đầu, liền thấy Bia đá đạo hữu lại lần nữa rơi vào chế độ rung điện thoại.

Bây giờ thể tích của Bia đá đạo hữu cũng vừa vặn thu nhỏ lại bằng cỡ 'điện thoại cục gạch'.

Rung lên trông đặc biệt hài hước.

Nếu mấy chữ 'Mộ của Tống Thư Hàng' ở trên không nhấp nháy thì càng tốt.

Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi: “Ngươi kích hoạt cái bẫy gì vậy?

Chúng ta có cần ra ngoài không?” “Không phải ta kích hoạt, mà là ta bị kích hoạt.

Không cần ra ngoài, hẳn là chủ nhân của ta để lại manh mối, sẽ không có nguy hiểm.” Bia đá lên tiếng đáp.

Tống Thư Hàng vừa nghe là 'Thiên Đạo Bạch' để lại manh mối, suy nghĩ một lát, vội vàng đứng dậy chuẩn bị rời khỏi quan tài rỗng – Thiên Đạo Bạch tính cách hơi không đáng tin cậy.

Vì nghiên cứu, y từng lén lút đi cắt đùi Bạch tiền bối two.

Nghĩ đến đôi đùi của mình, quả nhiên vẫn là rút khỏi quan tài rỗng trước thì hơn.

“Đừng bỏ lại một mình ta!” Bia đá có linh tính với cậu hét lên, linh thể của nó đè một phát, áp Tống Thư Hàng xuống trong quan tài.

Khóe miệng Tống Thư Hàng co giật: “Ngươi không phải nói Thiên Đạo Bạch tiền bối để lại manh mối, sẽ không có nguy hiểm sao?

Tại sao lại đè chặt tôi?” “Ta...

Chương 2321

ta sợ cô đơn?” Bia đá đạo hữu nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “...” Suốt mấy vạn năm nay, ông không phải vẫn luôn ở trong 'Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ' đó sao?

Sợ cái quái gì mà cô đơn chứ!

Không thể tìm một cái cớ nào tốt hơn sao?

“Tống tiểu hữu, chỉ cần lần này ngươi không rời bỏ ta, ta sẽ nhận ngươi làm huynh đệ tốt.

Từ nay về sau, cho dù là đao sơn hỏa hải, ta cũng sẽ cùng ngươi xông pha.

Huynh đệ tốt, một đời!” Bia đá đạo hữu lại dụ dỗ.

“Hữu hạn.” Tống Thư Hàng nói – Bia đá đạo hữu ăn nói quá tệ, dụ dỗ người ta mà dùng kiểu dụ dỗ này sao?

Ngươi càng dụ dỗ như vậy, người bị dụ dỗ trong lòng càng sợ hãi hơn đó được không?

“Muộn rồi, huynh đệ tốt này, ta nhận định ngươi rồi.” Bia đá ghì chặt Tống Thư Hàng, áp chế nguyên thần của cậu trong quan tài.

“Buông tay, buông tay thì tôi nhận ông làm huynh đệ tốt!

Ông nặng quá...

Chết mất, chết mất thôi.” Nguyên thần Tống Thư Hàng đau khổ nói.

Cùng lúc đó.

Bên ngoài mộ 'thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã', khối bia mộ kia cũng bắt đầu rung lên, nó đang cộng hưởng với Bia đá đạo hữu trong mộ.

Dưới cái nhìn chăm chú của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, bia mộ bên ngoài bắt đầu biến hóa.

Các văn tự phức tạp, không thể nhận ra trên đó, trong thời gian ngắn đã chuyển hóa thành văn tự An Lạc.

Dòng chữ 'Mộ của Tống Thư Hàng' hiện ra.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “...” Một lát sau.

Chỗ hộ thủ trên chuôi kiếm của nó vươn ra, hóa thành hai cánh tay.

Hai cánh tay vẽ một dấu thập trên đầu kiếm, hộ thủ kiếm, và thân kiếm.

Tiếp đó lại chắp hai tay, dâng lên lễ bái cho Tống Thư Hàng.

Cái cần đến, cuối cùng cũng sẽ đến, không thể trốn tránh.

Cái cần chôn, cuối cùng cũng sẽ bị chôn vào lòng đất, đây chính là vận mệnh...

Trong quan tài trong mộ.

Trên nắp quan tài vốn bình thường không có gì đặc biệt, chiếu ra một xoáy nước tinh vân khổng lồ, trong xoáy nước lấp lánh vô vàn vì sao.

Cứ như đang xem phim kỹ xảo vậy.

Tống Thư Hàng và Bia đá đều đã bình tĩnh lại.

Kích hoạt đã kết thúc, manh mối Thiên Đạo Bạch để lại sắp sửa được triển khai.

“Tống tiểu hữu, huynh đệ tốt!” Bia đá nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “...” Trên hình chiếu nắp quan tài, xoáy nước tinh vân kia quay mười vòng sau, cuối cùng cũng ổn định lại.

“Chi tư tư ~” Đây là tiếng điều chỉnh âm thanh chói tai.

Một lát sau.

“Muốn ghi âm giọng của Thiên Đạo đúng là phiền phức thật, phải trải qua hết lần này đến lần khác chuyển đổi.

Rõ ràng ta chỉ muốn để lại một lời nhắn bình thường thôi mà.

Được rồi, điều chỉnh xong, bên dưới bắt đầu ghi âm lời nhắn.” “Chi chi chi ~” “Hello, Bạch U U, khi ngươi nghe thấy đoạn lời nhắn này của ta, Chư Thiên Vạn Giới nhất định đã xảy ra biến hóa lớn.

Ví dụ như, ta nhất định đã từ vị trí 'Thiên Đạo' thoái vị, còn ngươi, thì vẫn cứ ở lại vị trí Cửu U Chi Chủ, đúng không?

Có phải rất không thể tin được không, rõ ràng ta đã chạy khỏi Thiên Đạo rồi, mà ngươi lại vẫn còn có thể ngồi trên bảo tọa Cửu U Chi Chủ.

Bất ngờ không?

Vui không?” Giọng của Bạch vang lên.

Đây là cách nói chuyện của Thiên Đạo Bạch.

Thiên Đạo Bạch, Cửu U Bạch và Bạch tiền bối của hiện thế, ba người có giọng nói vô cùng giống nhau, Tống Thư Hàng thường phân biệt họ qua 'ngữ khí' và thói quen, cách nói chuyện.

“Nói chứ...

Bạch U U là ai?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bia đá trầm mặc một lát, đoán: “Chắc là Cửu U Hắc Bạch nhỉ?

Cũng chỉ có y và 'Bạch' 'U U' mới liên hệ được với nhau.” Tống

Thư Hàng: “...” “Cách xưng hô này, chúng ta cứ quên nó đi thì hơn.

Tuyệt đối không thể để nó lưu lại dấu vết trong lòng chúng ta, nếu không lần sau gặp Hắc Bạch, vạn nhất không phản ứng kịp, lỡ miệng nói ra, chờ đợi chúng ta chỉ có đường chết thôi.” Bia đá còn sợ hãi nói.

“Đồng cảm, từ này nhất định phải phong ấn chặt chẽ, tốt nhất là xóa sạch nó khỏi trí nhớ.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Lúc này, giọng Thiên Đạo Bạch trên nắp quan tài tiếp tục vang lên.

“Ta biết ngươi vẫn còn giữ cái quyền lực 'đi đến hiện thế' một lần kia của Cửu U Chi Chủ, cho nên sau khi ngươi phái người thu hồi bia đá, và phát giác ra manh mối ta để lại trong bia đá, ngươi nhất định sẽ không nhịn được mà dùng quyền lực 'đi đến hiện thế' đó, đến thế giới đặc biệt này mà ta đã để lại.

Tất cả, đều nằm trong tính toán của ta.

Bạch U U, ngươi sợ không?

Thiên Đạo Bạch đắc ý nói.

Tống Thư Hàng: “...” Phải, xin lỗi, tôi không phải Bạch tiền bối two.

Ngoài ra, nếu cậu ấy không nhớ nhầm... thì quyền lực 'đi đến hiện thế' của Bạch tiền bối two đã dùng hết rồi.

Dùng để vẽ đồ án Kim Đan 'chín văn rồng' cho cậu ấy.

Nói thật.

Tống Thư Hàng lúc đó hoàn toàn không ngờ, Bạch tiền bối two lại dùng quyền lực quý giá này lên người cậu.

Phải biết, quyền lực của Cửu U Chi Chủ để đến hiện thế vô cùng đáng giá, không, phải nói là vô giá.

“Bia đá đạo hữu, ông có chức năng ghi hình không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Xin lỗi, ta là bia đá, không phải điện thoại.

Đừng thấy ta biết rung mà cứ coi ta là điện thoại thật chứ.” Bia đá đạo hữu điềm đạm nói.

“Ông làm tôi thất vọng quá, ngay cả chức năng chụp ảnh cũng không có, làm bia mộ kiểu gì vậy?” Tống Thư Hàng thở dài. ...Hết cách rồi, vậy đến lúc đó chỉ có thể tự mình thuật lại cho Bạch tiền bối two thôi.

Đương nhiên, trong quá trình thuật lại, nhất định phải chú ý thay thế 'Bạch U U' bằng từ ngữ khác.

Bia đá: “...” Bia mộ thời đại gần đây đều cần có chức năng ghi hình sao?

Xoáy nước tinh vân trên nắp quan tài tiếp tục chuyển động.

Giọng Thiên Đạo Bạch tiếp tục chậm rãi truyền ra.

“Tiếp theo vào vấn đề chính, ngươi đã đến sa mạc này, lại đến trước bia mộ của chính chúng ta, vậy ngươi nhất định đã cùng 'Tiểu Bạch' tiến vào thế giới này rồi đúng không?

Vui không?

Ngoài ra, rất xin lỗi, năm xưa ta hứa sẽ để lại cho ngươi một muội muội, nhưng ta phải thất hứa rồi.” “Thất hứa?” Tống Thư Hàng và Bia đá cùng nhau rơi vào trạng thái trầm tư.

Kết hợp với lời nhắn của Thiên Đạo Bạch, chẳng lẽ Bạch tiền bối của hiện thế, thật sự là hậu chiêu Thiên Đạo Bạch để lại?

Là Thiên Đạo Bạch muốn để lại muội muội cho Bạch tiền bối two, nhưng lại thất bại?

“Tư tư tư ~” “Vừa rồi, ngươi có phải đang nghĩ 'Tiểu Bạch' có phải là muội muội ta để lại cho ngươi không?

Trong đầu ngươi nhất định đã nghĩ đến chuyện này rồi đúng không?

Có phải rất tiếc nuối không?

Nhưng rất đáng tiếc, Tiểu Bạch không phải là muội muội ta muốn để lại cho ngươi.” Giọng Thiên Đạo Bạch tiếp tục vang lên.

Tống Thư Hàng: “...” Bia đá: “...” Đây có tính là câu cá chấp pháp không?

Phía trước ném ra mồi nhử, cố ý dẫn người ta phạm lỗi.

“Tư tư tư ~” “Tiểu Bạch vẫn là Tiểu Bạch, y chỉ có thể là y, một quá khứ khác biệt với tất cả chúng ta, cuối cùng sinh ra một 'Bạch' khác biệt với chúng ta.

Y không liên quan gì đến thí nghiệm của ta, ta cũng không can thiệp y, nhưng cuối cùng y lại xuất hiện trước mắt ta.” “Tư tư tư ~” “《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, vẫn cần cải tiến, nhưng ta đã không còn thời gian.

Đây chỉ là 'duyên' ta tùy tay ném ra, coi như một bước cờ nhàn.

Cụ thể tương lai sẽ xảy ra biến hóa thú vị gì, Bạch U U ngươi tự mình xem mà làm đi.” “Tư tư tư ~” “Vị 'Thiên' đương nhiệm là đời thứ tám, chú ý... vị kế nhiệm tiếp theo cực kỳ quan trọng.

Đời thứ chín, sẽ là một bước ngoặt lớn.

Thế giới sẽ biến hóa vào thời của đời thứ chín.

Linh lực sẽ lại một lần nữa sôi động, một đại thời đại sắp đến.

Là hoàn toàn hủy diệt, hay là lại sống ra một kỷ nguyên mới, thì phải xem tạo hóa của đời thứ chín.” “Tư ~” “Chúc Bạch U U ngươi mỗi ngày vui vẻ, vẫn luôn nhớ ngươi nhé.

A Bạch kính gửi.” “Tư ~~” Theo sau tiếng vang chói tai cuối cùng, xoáy nước tinh vân trên nắp quan tài tan biến mất.

Lời nhắn của Thiên Đạo Bạch, kết thúc.

Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác: “Chỉ vậy thôi sao?” “Có vẻ là vậy, cứ thế kết thúc rồi.” Bia đá đạo hữu nói.

Tống Thư Hàng véo trán.

Chương 2322

Thiên Đạo Bạch tốn hết tâm tư để lại 'lời nhắn' mà lại quá ngắn gọn, hơn nữa cũng chẳng có manh mối quan trọng thực sự nào.

Nội dung lời nhắn lại còn lung tung, lộn xộn, không có trật tự.

Một lời nhắn cấp độ này, tùy tiện tìm một người mang về cho Bạch tiền bối two cũng được rồi chứ?

“Nếu chỉ vì vài câu lời nhắn này, mà lại để Bạch tiền bối two tiêu hao lần quyền lực 'tiến vào hiện thế' duy nhất, thì cho dù là Thiên Đạo Bạch, cũng không thể nào lại đùa cợt như vậy.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Thiên Đạo Bạch không thể nào không đáng tin cậy đến thế.

Trong lời nhắn này, ẩn giấu ám hiệu gì?

Ám hiệu mà chỉ Thiên Đạo Bạch và Bạch tiền bối two mới biết?

Hay là chỉ có Bạch tiền bối two đích thân nằm vào trong quan tài này, mới có thể kích hoạt lời nhắn thật sự?

Tống Thư Hàng tỉ mỉ hồi tưởng 'lời nhắn' Thiên Đạo Bạch để lại trong đầu, phân tích kỹ lưỡng.

“Tống tiểu hữu, đừng nghĩ nhiều nữa.” Bia đá thở dài nói: “Thật ra, chuyện thế này, chủ nhân của ta thật sự có thể làm ra.

Sau khi trở thành Thiên Đạo, y chính là cái tính cách như vậy.

Theo lời y tự nói, là vì y vừa nhậm chức không lâu, đã chơi quá đà, làm hỏng quyền năng Thiên Đạo, cho nên tính cách sẽ có chút di chứng.” Tống Thư Hàng: “...” Cậu đưa tay ấn lên nắp quan tài.

“Lời nhắn, có thể kích hoạt lại lần nữa không?” Tống Thư Hàng hỏi Bia đá.

“Ta không biết, vừa rồi ta cũng là 'bị động kích hoạt', không phải do ta chủ động.” Bia đá đáp.

Tay Tống Thư Hàng liên tục vuốt ve nắp quan tài.

Bia đá thấy vậy, hỏi: “Lại định dùng cái giám định bí pháp run rẩy khắp người của ngươi sao?” Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: “Tôi có lẽ đã phát hiện ra một chút manh mối.” Khi cậu tỉ mỉ phân tích 'lời nhắn' của Thiên Đạo Bạch, đột nhiên phát hiện tiếng 'tư tư tư ~' nhiễu loạn trong lời nhắn đó, có phải hơi thường xuyên không?

Tiếng nhiễu loạn ban đầu, là Thiên Đạo Bạch đang điều chỉnh tần số âm thanh, để 'giọng Thiên Đạo' được ghi lại.

Nhưng sau đó, trong mỗi khoảng cách giữa các lời nhắn, đều có tiếng 'tư tư tư ~' chói tai vang lên.

Với năng lực của Thiên Đạo, sau khi điều chỉnh tần số một lần, không thể nào liên tục xuất hiện vấn đề nữa chứ?

Cho nên...

đây là Thiên Đạo Bạch cố ý để lại manh mối?

Lời nhắn thật sự, rất có thể nằm trong những tiếng 'tư tư tư ~' đó.

“Nếu có thể nghe lại một lần nữa, nói không chừng sẽ có thể nhận được thông tin hoàn chỉnh mà Thiên Đạo Bạch muốn để lại cho Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng thở dài.

“Ta thử xem.” Bia đá đạo hữu lên tiếng nói.

Cơ thể nó lại lần nữa bắt đầu rung động, cố gắng kích hoạt mộ huyệt và nắp quan tài cộng hưởng.

Rung một hồi lâu, ngoài việc nguyên thần yếu ớt của Tống Thư Hàng bị rung đến tê dại ra, chẳng có hiệu quả gì.

“Ai, vẫn là câu nói đó, có một loại cô độc gọi là 【người cuối cùng đều chỉ có thể dựa vào chính mình】.” Tống Thư Hàng thở dài, nói xong đặt tay lên nắp quan tài, lòng bàn tay lóe sáng.

Giám định bí pháp lại lần nữa được kích hoạt.

Lần này phải giám định 'thông tin ẩn giấu' Thiên Đạo Bạch để lại, liên quan đến 'Thiên Đạo', cái giá phải trả để giám định chỉ cần dùng đầu óc nghĩ thôi cũng biết, khẳng định vô cùng lớn.

Tống Thư Hàng cẩn thận điều khiển 'giám định bí pháp' – nếu cái giá giám định quá lớn, cậu nhất định phải cưỡng chế dừng bí thuật.

Một lát sau, cái giá giám định đã trả.

Cái giá hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng – quá nhỏ, cậu hầu như không cảm thấy cái giá phải trả. 【Một nắp quan tài phổ thông từng thần bí: Mấy phút trước, bên trong nó dường như ẩn giấu một bí mật lớn.

Nhưng hiện tại, bí mật này đã được kích hoạt, nắp quan tài cũng đã trở lại bình thường. 】 Tống Thư Hàng: “...” Tôi cần cái 'giám định bí pháp' này để làm gì chứ?!

Nếu thật sự không được, có nên mang cỗ quan tài này đến 'Hạch Tâm Thế Giới' không, xem Bạch tiền bối two có cách nào đọc và phục hồi thông tin trên đó không?

Không được không được, nếu di chuyển quan tài, chẳng phải sẽ biến thành 'phá hoại kết cấu mộ' sao.

Cậu sao có thể làm cái việc tìm đường chết như vậy, để thử xem hôm nay mình có đủ may mắn không?

Thử xem pháp thuật phục sinh của mình có đáng tin cậy không?

Cho nên ý nghĩ muốn di chuyển quan tài vừa mới xuất hiện, đã bị

Tống Thư Hàng đè xuống sâu trong đầu, không cho nó cơ hội ngóc đầu dậy.

Bên cạnh, Bia đá đạo hữu lên tiếng hỏi: “Giám định ra được thứ gì hữu ích không?” Nguyên thần Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Vậy phải làm sao?

Mang quan tài đến Hạch Tâm Thế Giới của ngươi không?” Cách suy nghĩ của Bia đá đạo hữu, quả thật y hệt Tống Thư Hàng, sự ăn ý giữa hai người giống như cặp song sinh có thần giao cách cảm.

“Không ổn, vận chuyển quan tài quá mạo hiểm.

Thà đi hỏi Bạch tiền bối two xem y nghiên cứu phân thân có cách nào tiến vào hiện thế không.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Bia đá đạo hữu: “Nếu thật sự không được, ngươi thử vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 xem?

Xem có thể khiến nắp quan tài cộng hưởng không?” 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 và phiên bản ban đầu của ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, đều do Thiên Đạo Bạch sáng tạo.

Điểm này Thiên Đạo Bạch vượt thời gian đã từng nhắc đến khi ở trong 【không gian phong bế】 của 'Đảo Điền Thiên'.

Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, chính là 'nhân' Thiên Đạo Bạch gieo xuống, còn việc có thể rơi trúng ai, rơi trúng người nào, ai sẽ trở thành 'quả' và 'người hữu duyên', thì phải xem nhân phẩm và may mắn.

Từ xưa đến nay, truyền thừa của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 cũng trải qua nhiều thăng trầm.

Thời viễn cổ Thiên Đình, truyền thừa này hóa thân thành 'Thú Thần Bộ' của viễn cổ Thiên Đình, dung nhập vào Thiên Đình, trở thành một bộ phận vô cùng quan trọng của Thiên Đình.

Và khi viễn cổ Thiên Đình sắp bị phá diệt, Tống Mộc Đầu đã thao tác trong bóng tối, chuyển dời truyền thừa 'Thú Thần Bộ', chia truyền thừa Thú Thần Bộ thành hai loại hình thức: minh và ám để truyền xuống.

Khiến nó trong thời đại động loạn không đến nỗi bị đứt đoạn truyền thừa.

Bốn quyển đầu của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong tay Tống Thư Hàng, có được từ sát thủ của 'Tam Thập Tam Thú Thần Tông' đã tan rã, lại còn trải qua cải tiến của Bạch tiền bối hiện thế...

Nội dung các quyển sau, vì công pháp và thiết côn không khớp, từng khiến Tống Thư Hàng bạo thể mà chết, cho nên nội dung mấy quyển sau cũng đã trải qua lượng lớn chỉnh sửa, thay đổi.

Tống Thư Hàng tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, đã có sự khác biệt không nhỏ so với bản ban đầu.

Nhưng về bản chất, không thay đổi quá nhiều.

“Tôi thử xem.” Tống Thư Hàng im lặng vận chuyển công pháp.

Trên quan tài gỗ, vẫn không có bất kỳ dị biến nào.

Như giám định thuật đã phản hồi, nó đã hoàn toàn trở thành một cỗ quan tài gỗ bình thường.

Có điều.

Trong đầu Tống Thư Hàng, đoạn 'lời nhắn' của Thiên Đạo Bạch, tự động bắt đầu phát lại.

Từ đầu, bao gồm cả những tiếng “tư tư tư ~” đó.

Bia đá có chút căng thẳng nhìn cậu, hỏi: “Có hiệu quả rồi sao?”

“Đúng vậy, có tác dụng.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sau khi lời nhắn phát lại một lần, Tống Thư Hàng cẩn thận quả nhiên nghe thấy một số âm thanh từ những tiếng 'tư tư tư ~' đó.

Quả nhiên có thông tin, bị ẩn giấu trong tiếng vang tưởng chừng là 'tạp âm' đó.

Nhưng, ngôn ngữ mà âm thanh đó sử dụng, Tống Thư Hàng không nghe hiểu.

Nghe giống như Thiên Đạo Bạch đang lẩm bẩm vô nghĩa.

“Quả nhiên, vẫn phải đi tìm Bạch tiền bối two thôi.” Tống Thư Hàng nói, cậu đưa tay ấn lên linh thể bia đá, nói: “Bia đá đạo hữu, thời khắc chứng kiến tình hữu nghị của chúng ta đã đến rồi.” Cho dù chỉ là nguyên thần và linh thể, bọn họ cũng phải thử xem, có thể mở Hạch Tâm Thế Giới ra, đưa thông tin đến tay Bạch tiền bối two không. 【Không cần đâu, trong tiểu thế giới đặc biệt này, sự cấm cố mà Hạch Tâm Thế Giới phải chịu bắt đầu suy yếu, ý thức của ta có thể thông qua Hạch Tâm Thế Giới, xâm nhập đến bên cạnh nguyên thần của ngươi.】Giọng Bạch tiền bối two, đột nhiên vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tay nhỏ của Tống Thư Hàng cứng đờ.

Pháp thuật phong ấn của Đại lão Bàn Cầu, đặc biệt quá không đáng tin cậy!

Cái đồ hố cha, Đại lão Bàn Cầu đúng là đại đồ hố cha, tôi và Bia đá đạo hữu muốn “cùng hưởng lương” (cùng chết chung).

“Thư Hàng, ngươi sao vậy?” Bia đá đạo hữu cảm ứng được Tống Thư Hàng toàn thân cứng đờ, căng thẳng hỏi.

Chẳng lẽ trong tiếng 'tư tư'' nhiễu loạn đó, lẫn lộn thông tin đáng sợ?

“Bạch tiền bối, ý thức của ngài đến từ khi nào vậy ạ?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, Bia đá đạo hữu cũng cứng đờ.

“Vào lúc ngươi vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.” Bạch tiền bối two chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Nếu là thời điểm này, cậu và Bia đá đạo hữu hẳn là chưa nói gì cấm kỵ.

“Ngươi lại vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 một lần nữa, đừng để tạp niệm nào.” Giọng Bạch tiền bối two vang lên.

Y cảm ứng được khi Tống Thư Hàng không ngừng triệu hoán ý niệm của mình, đã bỏ lỡ lời nhắn trên 'nắp quan tài'.

Bây giờ, chỉ có thể để Tống Thư Hàng phối hợp, từ trên người cậu đọc lấy lời nhắn và thông tin của Thiên Đạo Bạch.

“Bạch tiền bối ngài muốn dùng đọc tâm thuật sao?” Tống Thư Hàng có chút căng thẳng.

Đọc tâm thuật không biết ai phát minh ra, quả thật là một pháp thuật tồi tệ nhất, người phát minh ra căn bản không hiểu gì gọi là riêng tư.

Bạch tiền bối two an ủi: “Yên tâm, trình độ này còn chưa cần dùng đọc tâm thuật, ta chỉ sẽ đọc lấy một số tín hiệu bề ngoài.

Ngươi cứ việc tâm không tạp niệm, toàn lực vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 là được.” Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức an tâm không ít.

Cậu bắt đầu vận chuyển công pháp.

Trong đầu, lời nhắn của Thiên Đạo Bạch, lại lần nữa bắt đầu phát lại.

Đồng thời, một tia ý thức nhỏ của Bạch tiền bối two, nhập vào nguyên thần của cậu.

Giọng nói hoạt bát của Thiên Đạo Bạch lại lần nữa vang lên.

Khi y giảng xong lời mở đầu, tiếng 'tư tư tư ~' đầu tiên vang lên.

Lần này, có một tia ý thức của Bạch tiền bối two nhập vào, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nghe thấy âm thanh ẩn giấu trong tạp âm đó.

Chương 2323

Thiên Đạo Bạch dùng một giọng rất trầm thấp, nghiêm túc để nói. 【Có thể nghe thấy âm thanh này, tức là ngươi cuối cùng cũng đến rồi, Bạch U U. 】 Bạch tiền bối two: “...” Tống Thư Hàng: “...” Cho dù là giọng nói có trầm thấp, nghiêm túc đến đâu, khi gọi ra cái tên 'Bạch U U', tất cả không khí đều bị phá hủy. 【Ta đã thất bại, trong đời là lần thứ hai thất bại triệt để đến vậy.

Lần thứ nhất là khi 'Tiểu Bạch' bắt đầu tan biến, lần thứ hai chính là hiện tại, từ lần 'Siêu Thoát' ngắn ngủi đó, và sau khi các ngươi gặp nhau ở bờ bên kia thời gian, ta đã bị kéo về từ trạng thái 'Siêu Thoát'.

Ta gánh vác quyền năng 'Thiên Đạo', giống như một sợi dây thừng, khi ta muốn siêu thoát, lại kéo ta về. 】 【Ta đã để lại chín loại phương pháp thoát thân, nhưng không có cái nào có hiệu lực. 】 【Xin lỗi, khả năng để lại một muội muội, có lẽ cũng đã thất bại rồi. 】 【Đương nhiên... ta cũng không phải không có thu hoạch.

Ta là Thiên Đạo đầu tiên suýt 'Siêu Thoát'.

Trước ta, không có bất kỳ Thiên Đạo nào làm được đến bước này của ta.

Ta đã có được một suy đoán vô cùng táo bạo. 】 【Nếu như, có hai cá thể khác nhau, cùng lúc chứng đạo, kế thừa thiên mệnh, trở thành Thiên Đạo... vậy sẽ trở thành chìa khóa! 】 【Cuối cùng, ta nghĩ ta sẽ chết hoàn toàn, giống như Công Đức đạo hữu.

Ta sẽ chết hẳn, không còn hy vọng quay đầu trở lại nữa.

Vĩnh biệt, Bạch U U. 】 Nói thật, khi 'Thiên Đạo Bạch' trong lời nhắn nói mình sắp chết hẳn, ngay cả cơ hội phục sinh cũng không có...

Tống Thư Hàng chẳng muốn nói gì.

Cậu chỉ muốn lặng lẽ ném một cái 'mã QR Kim Đan' lên.

Chết hẳn hay chưa, cứ dùng tinh thần lực quét mã QR của y là biết!

Ai còn sống thì đừng có nói với cậu ấy ba chữ 'chết hẳn rồi'.

Chủ yếu là cậu ấy đã tiếp xúc với những 'tiền bối chết hẳn rồi', 'đang trong quá trình chết', 'chết lâu rồi', 'vẫn chưa nguội hẳn', cộng lại đều có thể đủ một bàn mạt chược.

Trình Lâm tiên tử chết không thể chết hơn.

Nho gia Thánh Nhân chết đến mức không thể phục sinh.

Bạch Long tỷ tỷ đang trong trạng thái tử vong.

Tử thành Công Đức Chi Quang @#%×.

Tống Thư Hàng cảm thấy từ 'chết hẳn rồi' trong thế giới quan của mình đã hoàn toàn biến chất.

“Hết rồi sao?” Bạch tiền bối two lên tiếng hỏi.

“Vâng, hết rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối two: “...” Một lúc sau.

Bạch tiền bối two đột nhiên hỏi: “Nội dung lời nhắn, ngươi đều nhớ kỹ rồi chứ?” “Nhớ... không không không, Bạch tiền bối, tôi không nhớ một chữ nào cả.

Gần đây vì tôi chỉ còn lại mỗi cái đầu, không có tim cung máu, não thiếu oxy, cho nên có vài thứ, luôn không thể nhớ rõ.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay, đáp.

Bia đá đạo hữu thầm giơ ngón cái trong lòng cho Tống Thư Hàng.

“Đừng có bốc phét nữa, những thứ này mà ngươi không nhớ, ta làm sao mà đọc được?” Bạch tiền bối two mệt mỏi nói.

“Trí nhớ tạm thời, đúng, đây là trí nhớ tạm thời.

Loại mà vừa quay đầu có thể sẽ quên ngay ấy.” Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

Bạch tiền bối two thở dài, nói: “Thôi được rồi, ngươi tự kiểm soát cái miệng của mình là được.

Về cái khả năng 'hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo' mà A Bạch nói, ngươi có ý kiến gì không?” “Bạch tiền bối, thật không dám giấu, tôi chỉ là một Lục phẩm tiểu tu sĩ thôi mà.” Tống Thư Hàng nói.

Thứ cao siêu như Thiên Đạo này, với cậu còn cách mấy đại cảnh giới.

Kiến thức lý luận của cậu cũng chưa đạt đến trình độ có thể thảo luận Thiên Đạo.

Thậm chí cậu còn nghi ngờ dù mình có cao thêm mấy đại cảnh giới nữa, vẫn không có tư cách nói chuyện 'Thiên Đạo' với người khác – trừ khi để cậu nhập mộng một 'Trường Sinh Giả thích học tập', ở trong giấc mộng học được tất cả tri thức của Trường Sinh Giả.

Chủ đề này, không dám nói, không dám nói.

“Thư Hàng, ngươi có từng nghĩ đến việc làm Thiên Đạo không?” Bạch tiền bối two đột nhiên lại hỏi.

“Chắc là không có đâu, vì tôi luôn cảm thấy Thiên Đạo là một cái hố, mà tính cách của tôi cũng không phải loại 'trời sập xuống thì tôi gánh'.

Nếu có thể, tôi hy vọng có thể trở thành một Trường Sinh Giả, sống để xem từng đời Thiên Đạo thay thế, cố gắng sống đến đại kết cục.

Thậm chí sống đến khi thế giới mới mở ra.” Tống Thư Hàng thẳng thắn nói.

Nói thật, cậu có lẽ là Lục phẩm Chân Quân 'hiểu rõ Thiên Đạo nhất' trong Chư Thiên Vạn Giới.

Bởi vì hiểu biết nội tình hơi nhiều, càng biết nhiều, càng không muốn nhảy vào cái hố Thiên Đạo này.

Nếu có một ngày, trời thật sự sập, cậu hy vọng có thể nương nhờ sự che chở của vị Đại lão 'gánh trời' kia, trà trộn vào thế giới mới.

“Thiên Đạo không phải là một cái hố, cái hố là người trở thành Thiên Đạo.” Bạch tiền bối two chậm rãi nói: “Nếu sau khi trở thành Thiên Đạo, không tiến hành các loại thao tác vớ vẩn, không tìm đường chết, thì đó chính là sự tồn tại bất hủ bất diệt thực sự.

Thậm chí cho dù Chư Thiên Vạn Giới đón nhận ngày tận thế, Thiên Đạo bất hủ bất diệt cũng có thể sống đến chương mới.

Những điều này đều là A Bạch từng nói.

Nếu ngươi trở thành Thiên Đạo, không đi tìm đường chết thì... thôi được rồi, coi như ta chưa nói gì.” Bàn về khả năng Tống Thư Hàng sau khi trở thành Thiên Đạo mà không làm ra thao tác vớ vẩn ư?

Chủ đề này căn bản không có giá trị nghiên cứu.

Tống Thư Hàng: “...” “Chủ nhân, hai 'cá thể' khác nhau cùng lúc chứng đạo, có khả năng này không?” Bia đá lên tiếng hỏi.

“Ta không biết, cũng không nghĩ ra phải thao tác thế nào.

Có điều, có lẽ vào khoảnh khắc 'tấn thăng Thiên Đạo, thừa tải thiên mệnh', sẽ có khoảng trống để thao tác.” Bạch tiền bối two nói.

Y nhớ lại tình huống lần đầu tiên mình tranh đoạt Thiên Đạo.

Lần đầu tiên tranh đoạt Thiên Đạo thành công, y vẫn là cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên, mặc dù đã ngộ ra Trường Sinh Chi Đạo của mình, nhưng vẫn chưa bước ra bước cuối cùng, chưa trở thành Trường Sinh Giả.

Vào lúc sắp thừa tải thiên mệnh, thành tựu vị trí Thiên Đạo, y đột nhiên có cảm giác trong lòng – trực giác mách bảo y, vẫn chưa phải lúc y thành đạo.

Thế là, y đã giao dịch tư cách Thiên Đạo cho 'Công Đức Đạo Nhân'.

Bạch đích xác là một trong các đời Thiên Đạo, vô cùng đặc thù.

Y là sự tồn tại duy nhất đã hai lần thành công tranh đoạt 'Thiên Đạo', cũng là sự tồn tại duy nhất thật sự 'siêu thoát' Thiên Đạo nửa bước.

Bạch tiền bối two tỉ mỉ hồi tưởng xong, cảm thấy nếu thật sự muốn thao tác đối với việc 'kế thừa Thiên Đạo', cũng chỉ có vào khoảnh khắc đó, mới có cơ hội.

“Cũng có nghĩa là, một người thành tựu Thiên Đạo, người còn lại chỉ cần như cá muối, nương theo một chút, là có thể nương theo mà thành Thiên Đạo?” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Bạch tiền bối two: “...” “Thôi được rồi, chủ đề này đối với tôi vẫn còn quá sớm.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Không sớm đâu, có thời gian thì nghĩ kỹ về chủ đề này, cân nhắc xem làm thế nào để hai người cùng lúc trở thành Thiên Đạo.” Bạch tiền bối two nói: “Cứ coi như là bài tập ta giao cho ngươi, tháng sau ta sẽ kiểm tra.” “...” Tống Thư Hàng: “Có thể tìm người ngoài giúp không?” “Có thể.” Bạch tiền bối two chậm rãi nói.

Nếu không có người ngoài giúp, ngươi một Lục phẩm tiểu tu sĩ có kiến thức lý luận tu chân tệ hại như vậy, làm sao hoàn thành bài tập này?

“Được rồi, nếu không có việc gì thì ta rút đây.” Bạch tiền bối two lại nói, vừa nói vừa giải trừ trạng thái phụ thể.

“Khoan đã, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay nói: “Tôi có một chuyện.

Ở 'Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ' khi đó, Mộc thân thể của tôi vì tác dụng phụ của 'Khống Pháp Pháp Quyết' phản phệ, bị Bia đá đạo hữu hấp dẫn, trong thời gian ngắn không thể tách ra, có cách nào giải quyết không?” Trước đó cậu và Bia đá đã dùng trăm phương ngàn kế để vào Hạch Tâm Thế Giới, chính là muốn thỉnh giáo Bạch tiền bối two vấn đề này, nhưng thao tác thất bại, vừa vào Hạch Tâm Thế Giới đã bị Bạch tiền bối two cho qua mặt.

“Mang bia mộ của ngươi đi là được rồi, tạm thời cứ để nó ở chỗ ngươi.

Đợi ngươi chết xong, ta sẽ triệt để tặng nó cho ngươi.” Bạch tiền bối two lạnh nhạt đáp.

“Đúng rồi, nhiệm vụ của ta bây giờ đã kết thúc.

Thế giới này không cần ta ở lại trấn áp nữa, đến lúc đó ta trực tiếp đi theo Tống tiểu hữu là được rồi.” Bia đá hơi chấn động.

Khó khăn này, được giải quyết dễ dàng!

Khi nhìn thấy Bia đá vui vẻ, chỉ số vui vẻ của Bạch tiền bối two -1.

“À mà Bạch tiền bối.

Còn một vấn đề nữa.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói: “Bạch tiền bối của hiện thế trước đó đột nhiên biến mất, chỉ để lại y phục.

Tôi nghi ngờ y đã hòa làm một với sa mạc rồi, phải làm sao để tìm y ra nữa?" "Ta là Cửu U Chi Chủ, dựa vào đâu mà phải giúp ngươi?" Bạch tiền bối two A a cười một tiếng.

Ý thức của y rút khỏi hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

Tống Thư Hàng: "???" "Chắc chắn là ngươi lại không cẩn thận đắc tội chủ nhân của ta, cho nên chủ nhân của ta giận dỗi." Bia đá chính nghĩa trách cứ.

"Đừng đổ lỗi, nếu Bạch tiền bối thật sự giận dỗi, thì chắc chắn cả hai chúng ta đều có nguyên nhân, ai cũng đừng hòng trốn tránh trách nhiệm.

Hơn nữa, về chủ đề 'trách nhiệm' này, chúng ta tốt nhất đừng tiếp tục nữa.

Nếu không, chúng ta chắc chắn sẽ có kết cục lưỡng bại câu thương." Tống Thư Hàng đáp.

Bia đá đạo hữu thở dài: "Tống tiểu hữu nói đúng." Chủ đề này nếu tiếp tục nữa, sẽ tiến vào quá trình tự bóc phốt lẫn nhau giữa nó và Tống Thư Hàng – trong bóng tối... trước khi đêm đến, khi Cửu U Bạch chủ nhân vẫn có thể thông qua 'Hạch Tâm Thế Giới' để chú ý Tống Thư Hàng và nó hiện tại, tự bóc phốt chỉ sẽ khiến cả hai cùng thua.

"Tiếp theo chúng ta làm thế nào?" Bia đá lại lên tiếng hỏi.

Không thể cứ tiếp tục nằm trong quan tài mộ chứ?

Chương 2324

“Trước hết ra khỏi mộ đã, sau đó nghĩ cách tìm Bạch tiền bối ra, rồi rời khỏi thế giới này.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Bia đá đạo hữu hơi chấn động, đồng ý: “Được, đến lúc đó quay về 'Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ', bản thể của ta theo ước định, sẽ cùng ngươi xông pha giang hồ.

Chúng ta liên thủ, 'đỗi' các Đại lão Chư Thiên Vạn Giới!” “Một lời đã định.” Tống Thư Hàng ha ha cười một tiếng.

Cậu nắm lấy linh thể bia đá đã thu nhỏ, thân hình như bơi lội mà chui lên.

Phần mộ không sinh ra cấm chế hoặc phòng ngự.

Tống Thư Hàng và Bia đá rất thuận lợi chui ra khỏi phần mộ.

Khi cả hai chui ra khỏi gò mộ, vừa vặn thấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối ở vị trí hộ thủ chuôi kiếm, hóa thành hai cánh tay, đang nghiêm túc tế bái.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm dùng một ngữ khí trầm thấp, bi thương đáp: “Ta đang tế điện một người bạn của ta.” Nói xong, cánh tay nó chỉ vào bia mộ.

Tống Thư Hàng: “???” Cậu quay đầu nhìn về phía mộ huyệt.

Chỉ thấy bia mộ không biết từ lúc nào, đã biến thành dòng chữ 'Mộ của Tống Thư Hàng'.

Tống Thư Hàng: “...” Bia đá đạo hữu hơi suy nghĩ, nói: “Ta đoán, hẳn là khi ta và mộ huyệt cộng hưởng, khối bia mộ này cũng đã xảy ra biến hóa.” Lại vì trên người nó bị Cửu U Bạch chủ nhân khắc lên dòng chữ 'Mộ của Tống Thư Hàng', cho nên mấy chữ này đã được đồng bộ lên bia đá bên ngoài.

“Thật ra thế này cũng không tệ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm khoái chí nói: “Nếu có một cái mộ huyệt như vậy, thì Thư Hàng ngươi đỡ tốn tiền mua mộ huyệt rồi.

Hơn nữa ta đề nghị ngươi sau này, mỗi lần chết một lần, thì lập một cái mộ, dùng để tế điện chính mình.” Tống Thư Hư: “...” “Có cần thắp hương, hay dâng bó hoa không?

Tự mình tế điện chính mình, chắc có một hương vị khác biệt nhỉ?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lại nhân cơ hội chọc tức.

“Cũng được.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu trả lời, khiến Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hơi ngẩn ra.

Tâm lý của Tống Thư Hàng lại mạnh hơn rồi sao?

Bị chọc tức đến thế mà cậu ta vẫn không hề lay động?

Đang lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng đặt lòng bàn tay lên thân Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm. 《Dưỡng Đao Thuật》 x10!

Mười phát Dưỡng Đao Thuật vừa qua, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối thoải mái rơi xuống đất, như thể vừa trải qua một trận mát xa sảng khoái.

Bia đá đạo hữu bên cạnh không khỏi lùi lại một bước.

Pháp thuật này, nó lại không nhìn ra lai lịch, không nhìn ra nguyên lý, khá là tà môn!

Tống Thư Hàng cầm lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, cắm nó trước mộ.

Mộc thân thể không ở đây, không có cách nào dùng cây cối thay nến hương.

Cho nên, cứ cắm một thanh Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tượng trưng vậy.

Quan trọng là thành ý và cảm giác nghi thức.

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng lại há miệng phun ra, từng đóa bạch liên thuần khiết hiện ra trong hư không, từng mảng rơi xuống gò mộ.

Cậu có thể làm ra cũng chỉ có hoa sen...

Mặc dù dùng hoa sen khi tế điện hơi kỳ quái, nhưng lúc này điều kiện có hạn, đừng để ý nhiều như vậy nữa.

“Người đã khuất an nghỉ, người sống vẫn phải kiên cường sống tiếp.” Tống Thư Hàng chắp hai tay, nhẹ giọng nói: “Tôi, Tống mỗ, sẽ kiên cường sống tiếp, sống mãi cho đến tận thế giới kết thúc!” Sau khi tế điện xong, cậu vung tay: “Đi!” Bia đá đạo hữu lơ lửng, như nam châm hút Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên, theo sau Tống Thư Hàng.

“Tiếp theo phải tìm vị 'Bạch' của hiện thế kia đúng không?

Làm sao để tìm y?” Bia đá lên tiếng hỏi.

“Nếu Bạch tiền bối two không chịu giúp, chỉ có thể dựa vào trực giác thôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Câm miệng, đừng xưng hô tên chủ nhân của ta như vậy.” Bia đá vội vàng kêu lên.

Tống Thư Hàng vội vàng bịt miệng mình: “Miệng bô... may mà tôi không đọc ra một danh xưng cấm kỵ khác.” Một người, một bia, một kiếm, vừa nói chuyện, vừa dần dần biến mất trong sa mạc mênh mông.

Phía sau.

Từng mảng hoa sen bên mộ huyệt, lay động theo gió, tỏa ra từng đợt hương thơm nồng nàn.

Bạch liên ngưng tụ từ Thiệt Trán Liên Hoa, xét về hương vị, xét về khẩu cảm, đều có thể đạt đến cấp độ tiên yến của Biệt Tuyết Tiên Cơ Thực.

Cát vàng trong sa mạc dường như bị hấp dẫn.

Một dải cát nhỏ bị gió cuốn lên, lan đến bên cạnh những đóa bạch liên kia.

Một lát sau, cát ngưng tụ thành hình dáng một người nhỏ bé.

Ẩn hiện có thể thấy, đây là hình dáng 'Tiểu Bạch' trong 'Chân Thật Huyễn Tượng'. 'Tiểu Bạch' hóa thành từ cát đứng bên cạnh những đóa bạch liên, hai tay nâng một đóa bạch liên, há miệng thật lớn, cắn gọn cả nụ hoa.

Nhai nhai, nuốt xuống.

Sau đó, 'Tiểu Bạch' hóa thành từ cát lộ ra vẻ mặt thỏa mãn.

Y lại hái thêm một đóa bạch liên khác, há miệng nhét cả hoa lẫn lá vào.

Biểu cảm, trở nên càng thêm thỏa mãn.

Không lâu sau, toàn bộ 'Thiệt Trán Liên Hoa' mà Tống Thư Hàng để lại đều bị quét sạch. 'Tiểu Bạch' hóa thành từ cát tan ra, một lần nữa hóa thành một đống cát vàng nhỏ.

Gió thổi lên, cuốn những hạt cát vàng này đi, thổi chúng trở lại vào trong sa mạc...

Trong sa mạc.

Một người, một bia, một đao tiến về phía trước một cách vô định.

“Trực giác của ngươi có phản ứng không?

Có cảm ứng được vị trí của Bạch đạo hữu không?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu, cậu ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng ấn vào sa mạc nói: “Thật ra, cả sa mạc này có thể đều là 'Bạch tiền bối', y tồn tại ở bất kỳ ngóc ngách nào của sa mạc này.” “Vậy chúng ta còn tìm cái gì nữa?” Bia đá hiếu kỳ nói.

“Tôi đang thử xem có thể tìm thấy một 'ốc đảo' không, nếu tìm được, thì ở đó khả năng dẫn Bạch tiền bối ra là cao nhất.” Tống Thư Hàng đáp.

Ốc đảo cậu nói chính là nơi thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã và Tiểu Bạch thường xuyên luyện võ khi ở trong thế giới 'Chân Thật Huyễn Tượng'.

Nơi đó hẳn là nơi Bạch tiền bối có ký ức sâu sắc, khả năng câu dẫn Bạch tiền bối ra cũng sẽ lớn hơn một chút.

“Tìm được chỗ đó rồi, ngươi định câu dẫn Bạch đạo hữu ra bằng cách nào?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lại hỏi.

“Hiện tại thì, cũng chỉ có thể dựa vào mỹ thực thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Bản thân cậu có thể ngưng tụ ra Thiệt Trán Liên Hoa.

Chỉ cần phối hợp với Bia đá đạo hữu mở Hạch Tâm Thế Giới ra, còn có nước suối tươi mới từ mắt suối tuôn ra.

Trong Hạch Tâm Thế Giới còn lưu trữ một phần 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử', một số linh thực vật có thể ăn được hẳn cũng đã chín rồi.

Thật ra ngoài việc dùng 'mỹ thực' để hấp dẫn Bạch tiền bối ra, Tống Thư Hàng còn có một cách đơn giản và trực tiếp hơn.

Hơn nữa đảm bảo hiệu quả cực kỳ tốt.

Nhưng xét đến hiện tại, Bạch tiền bối two đang thông qua Hạch Tâm Thế Giới để chú ý cậu; sa mạc mà Bạch tiền bối hóa thành ở khắp mọi nơi; thế giới này lại càng là bí mật Thiên Đạo Bạch để lại.

Nếu dùng cái cách đơn giản, trực tiếp kia, e rằng hôm nay 'Mộ của Tống Thư Hàng' sẽ trở nên đầy đặn, từ mộ rỗng tiến hóa thành mộ đầy.

Cho nên chỉ có thể lui một bước, dùng phương pháp thức ăn để dụ 'Bạch tiền bối' ra.

“Có nắm chắc không?” Bia đá đạo hữu hỏi.

“Chỉ có thể thử thôi, nếu không cách nào dụ Bạch tiền bối ra được, thì nguyên thần của chúng ta cũng phải nghĩ cách rời khỏi đây rồi.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Nhục thân của bọn họ vẫn còn ở Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ... và ở đó, còn có một tọa độ không gian, sẽ hình thành điểm nút không gian.

Và khi điểm nút không gian thành hình, sẽ có Cửu U Tà Năng từ đó xâm nhập ra.

Nếu xử lý không thỏa đáng, những Cửu U Tà Năng kia sẽ gây phiền phức ảnh hưởng đến bản thể của cậu và khu thể pháp khí của bia đá.

May mắn là có Bạch Long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục ở đó trông coi, có thể yên tâm hơn một chút.

“Trực giác của ngươi có đáng tin cậy không?” Tâm Ma Xích Tiêu

Kiếm lên tiếng nói.

Dù sao một người, một bia, một kiếm đã đi trong sa mạc rất lâu, ngay cả bóng dáng ốc đảo cũng không thấy.

“Trước đây có thể không quá chuẩn, nhưng hôm nay trực giác của tôi cực kỳ mạnh mẽ.” Tống Thư Hàng đầy tự tin nói.

Trước đó, cậu chẳng phải dựa vào trực giác mà tìm thấy manh mối phần mộ đó sao.

“Tin ngươi một lần, nhưng nhiều nhất chỉ cho ngươi mười phút.

Nếu trễ hơn, chúng ta sẽ phải quay lại, ta có một dự cảm không hay lắm.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

“Đối với Tâm Ma mà nói, dự cảm không hay lắm, vậy đối với chúng ta hẳn là chuyện tốt chứ?” Tống Thư Hàng khoái chí nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “...” “Ốc đảo, ta thấy phía trước có một ốc đảo.” Lúc này, Bia đá lên tiếng nói.

“Chỗ nào?

Ta chẳng thấy gì cả.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc nói.

“Theo ta!” Bia đá ném Xích Tiêu Kiếm xuống, dẫn đường phía trước.

Trong 'quê hương' của Bạch tiền bối này, giác quan của bia đá nhạy bén hơn nhiều so với Tống Thư Hàng và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, dù sao nó cũng là pháp khí của Bạch tiền bối.

Dưới sự dẫn dắt của bia đá, hơn mười phút sau, cả ba quả thật đã đến được vị trí ốc đảo.

Một cái hồ nhỏ, mấy loại thực vật xanh biếc chưa từng thấy trên Trái Đất, và một bãi cỏ thưa thớt.

“Chính là chỗ này, không sai rồi.” Tống Thư Hư gật đầu nói.

Chương 2325

Chính là gần gò cát bên cạnh ốc đảo này, cậu đã bị thiếu niên áo xanh cưỡi bạch mã đè xuống đất mà xát, bị y dùng thập bát ban võ nghệ đánh cho khóc thét.

“Ta thấy vị trí bên hồ nhỏ không tệ, cứ ở đó dã ngoại...

Bày ra mỹ thực, hấp dẫn Bạch đạo hữu ra thì sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Được thôi, cứ ở đây đi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đầu tiên là 'Thiệt Trán Liên Hoa' đơn giản nhất, không cần mượn bất kỳ công cụ nào, bất kể khi nào, ở đâu cũng có thể thành hình – 'năng lực thiên phú'.

Ngoài việc ngon miệng, khi giảng pháp có thể ra vẻ, thì thật ra đây vẫn là một kỹ năng có thể kiếm tiền – chỉ là tốc độ kiếm tiền hơi chậm.

Tống Thư Hàng đến giờ, vẫn chưa biến một đống 'Đao Ý Thông Huyền Thảo' của Bạch tiền bối thành 'Đao Ý Thông Huyền Liên Tử'.

Theo sau khi thực lực thăng cấp, Tống Thư Hàng hiện tại thúc đẩy hoa sen sinh trưởng cực nhanh, không lâu sau đã ngưng tụ ra 5 mét vuông bạch liên.

“Tiếp theo, Bia đá đạo hữu, lại đến lúc chứng kiến tình hữu nghị của chúng ta rồi.” Tống Thư Hàng hô hoán.

Bia đá rơi vào tay cậu, nhắc nhở: “À đúng rồi, sau này hãy gọi ta là Bá Tống Mộ Bia.” Tống Thư Hàng: “...” Cậu không chút do dự kéo hai phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lên linh thể bia đá – đừng hiểu lầm, đây khác với 《Dưỡng Đao Thuật》 mang tính báo thù sau khi bị Xích

Tiêu Kiếm tiền bối chọc tức.

Hai phát 《Dưỡng Đao Thuật》 này, là để khiến mình và Bia đá đạo hữu nhanh chóng tiến vào 'trạng thái Bi Đao Hợp Nhất'.

Ừm, Tống Thư Hàng tự thôi miên mình là một khối bia.

Còn Bia đá đạo hữu trong tay, chắc chắn là 'đao'.

Nếu không phải 'đao', thì 《Dưỡng Đao Thuật》 này phải thi triển thế nào?

Lại làm sao tiến vào cảnh giới đồng bộ hợp nhất với đao?

Mượn sức mạnh của Bia đá đạo hữu.

Tiểu thế giới Hạch Tâm lại lần nữa hơi mở một lối ra nhỏ.

Đồng thời, tiểu trợ thủ Hạch Tâm đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Một thùng nước suối mới từ 'mắt suối sống' đã được chuyển ra, còn có một phần linh quả có thể hái được, cũng được một hơi đưa ra ngoài.

Thật ra Tống Thư Hàng còn muốn chuẩn bị một món 《Hồng Thiêu Thiên Kiếp》, nhưng đáng tiếc là thiếu một vị Dược Sư phối hợp với cậu.

Một tấm khăn trải bàn được trải ra, linh quả và nước suối sống được đặt đúng chỗ.

Tiểu thế giới Hạch Tâm chậm rãi đóng lại.

“Tiếp theo, chỉ xem Bạch tiền bối khi nào cắn câu thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đã cố gắng hết sức rồi.

Mặt khác.

Thú Tu Giới, Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ.

Người ta càng lo lắng điều gì, điều đó lại càng có khả năng cao xảy ra.

Tống Thư Hàng đang lo lắng tọa độ không gian kia sẽ lại lần nữa mở điểm nút, tiết ra Cửu U Tà Năng... và rồi chuyện đó quả nhiên đã xảy ra.

Cửu U Tà Năng không ngừng tuôn ra, cuồng bạo hơn cả lần trước.

Và lần này, không có rễ sen hình chiếu của Tống Thư Hàng để rút lấy tà năng, Cửu U Tà Năng tức thì tuôn ra, bao phủ khu thể của Tống Thư Hàng và Bia đá.

“Bạch Long tỷ tỷ!” Tô Thị A Thập Lục căng thẳng nói.

“Yên tâm, đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Bạch Long tỷ tỷ cười nói.

Nàng đưa tay điểm một cái, 'giới trung giới' của Vùng thử luyện bị nàng cưỡng ép mở ra, nàng dẫn Tô Thị A Thập Lục lao về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Cửu U Tà Năng như sóng triều, bao phủ Tống Thư Hàng và Bia đá.

Nhưng từ trên người Tống Thư Hàng có 'Công Đức Chi Quang' chói mắt bốc lên.

Công Đức Chi Quang hóa thành 'Điện Công Đức', bài xích tất cả tà năng ra ngoài.

Công Đức Chi Quang tự chủ hộ thể, căn bản không cần Tống Thư Hàng thao tác.

Trên bia đá phía dưới, cũng tuôn ra một cỗ lực trấn áp, trấn giữ chặt chẽ một phần Cửu U Tà Năng.

“Long Ấn!” Bạch Long tỷ tỷ khẽ quát một tiếng.

Toàn thân long uy hóa thành thực chất, hình thành một phương đại ấn, trực tiếp áp xuống Cửu U Tà Năng kia.

Oanh ~~ Đại bộ phận Cửu U Tà Năng bị đánh tan.

Nhưng vẫn còn một phần nhỏ Cửu U Tà Năng, xâm nhập vào trong 'bí bảo' mà bia đá đang trấn áp – trước khi bia đá bị Tống Thư Hàng triệu hoán, rời khỏi vị trí một lát, Cửu U Tà Năng đã xâm nhập một phần vào 'bí bảo' trấn áp.

Lần này, càng là một chiêu đã mở ra 'bí bảo' trấn áp 'Thiên Đạo tiền nhiệm'.

Một xoáy nước màu đen được mở ra.

Tống Thư Hàng, bia đá, Mộc thân thể, cùng với một phần Cửu U Tà Năng, toàn bộ bị xoáy nước nuốt chửng.

“Thư Hàng!” Tô Thị A Thập Lục lao lên, nắm lấy Tống Thư Hàng – sau đó, nàng cũng bị cậu kéo vào xoáy nước.

Bạch Long tỷ tỷ thở dài, chỉ đành đi theo sát.

Trong ốc đảo sa mạc.

“Đến rồi, có thứ gì đó xuất hiện!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Oanh long long ~ Khoảnh khắc tiếp theo, một cành non xanh biếc, từ dưới đất chui ra.

Trên cành cây, treo từng quả linh quả hấp dẫn.

Đây không phải Bạch tiền bối!

Tống Thư Hàng trừng lớn mắt: “Đây không phải Mộc thân thể của tôi sao?” Cái tên này sao cũng chạy vào đây rồi?

Hơn nữa cái cành non nhỏ này, lay động theo gió, trông thật phong tao.

Tống Thư Hàng đưa tay ngoan ngoãn nắm lấy cành non này, dùng sức kéo một cái.

Hoa ~~ Mộc thân thể vô tội bị cậu ngoan ngoãn kéo ra từ trong cát.

Hơn nữa, phía dưới Mộc thân thể, còn nối liền nhục thân của Tống Thư Hàng và khu xác pháp khí của bia đá.

Kéo một cái là ra cả một chùm.

“Không ổn.” Tống Thư Hàng nhìn thấy một chuỗi đồ vật này bị kéo ra, trong lòng thắt lại.

Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ, có vấn đề rồi!

Là vì cái điểm nút 'Cửu U Tà Năng' kia sao?

Dù có Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục trông chừng, cũng không thể tránh khỏi ngoài ý muốn.

Vậy Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục đi đâu rồi?

Tại sao không liên tiếp chui ra?

Không liên tiếp chui ra, thì không thể chỉnh tề được chứ.

Hay là Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục không bị cuốn vào?

Trong khoảnh khắc, trong đầu Tống Thư Hàng muôn vàn suy nghĩ.

“Khu xác pháp khí của ta?

Chuyện gì thế này, nó sao lại chui vào đây!” Linh thể của bia đá kêu lên – nếu không có khu xác pháp khí của nó trấn áp, thế giới bí mật Thiên Đạo Bạch chủ nhân để lại này, e rằng sẽ xảy ra vấn đề.

Không được, nó phải lập tức rời khỏi thế giới này, quay về Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ, trấn áp lại thế giới bí mật này!

Nghĩ đến đây, linh thể bia đá nhảy vọt một cái, quay trở lại khu xác pháp khí.

Vào lúc linh thể của nó quay về... trên bia đá pháp khí, cũng hiện lên dòng chữ Bạch tiền bối two đề.

Trong đó mấy chữ lớn 'Mộ của Tống Thư Hàng', quả thật là chói mắt.

Mặt khác, nguyên thần Tống Thư Hàng cũng quay trở về trong đầu lâu.

Bia đá sốt ruột nói: “Tống tiểu hữu, ngươi và ta hợp lực, giúp ta trước hết quay về Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ.” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi ngược lại: “Bia đá đạo hữu, ông không phải nói 'nhiệm vụ' của mình đã hoàn thành rồi sao?” Tại sao lại còn sốt ruột muốn quay về?

“Nếu như diễn ra bình thường, nhiệm vụ nói không chừng có thể kết thúc trong hôm nay.

Nhưng hiện tại, thế giới bí mật này vẫn chưa xuất hiện biến hóa. 'Bạch tiền bối' của hiện thế kia của ngươi cũng chưa khôi phục.

Như vậy, ta sẽ cần tiếp tục trấn áp thế giới bí mật này, ngăn cản những người khác hoặc thế lực khác dòm ngó nó.

Ví dụ như luồng Cửu U Tà Năng quỷ dị kia, ta tuyệt đối không thể để nó tiến vào thế giới này nửa bước.” Bia đá lên tiếng nói.

“Tôi hiểu rồi, Bia đá đạo hữu, tiến vào trạng thái Bi Đao Hợp Nhất!” Tống Thư Hàng đầu lâu + vai bay đến trên Mộc thân thể, đưa tay về phía bia đá.

“Bi Đao Hợp Nhất!” Bia đá bay tới, áp vào bàn tay phải của Mộc thân thể Tống Thư Hàng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lơ lửng trong không trung hơi chấn động – nó vừa nghe thấy 'Bi Đao Hợp Nhất' liền nhìn thấu mánh khóe của Tống Thư Hàng. 'Bia' ở đây chắc chắn không chỉ Bia đá đạo hữu.

Còn 'Đao' ở đây khẳng định cũng sẽ không phải Thư Hàng tiểu hữu.

Cho nên nó đang cân nhắc có nên nhân cơ hội chọc tức tâm linh của Bia đá đạo hữu một phen không?

Dù sao nó là Tâm Ma mà!

Oanh ~~ Ngay khi Tống Thư Hàng và Bia đá đạo hữu nắm tay nhau, dưới lòng sa mạc bắt đầu bạo động.

Có Cửu U Tà Năng như núi lửa phun trào ra, ô nhiễm thế giới sa mạc.

Cùng lúc đó, khắp nơi trên thế giới sa mạc, đều có Cửu U Tà Năng phun trào!

“Sao lại thế này, trong thời gian ngắn như vậy mà đã bị trộn lẫn nhiều Cửu U Tà Năng đến thế?

Chương 2326

Cái này không tu chân.” Bia đá sốt ruột nói.

Số lượng Cửu U Tà Năng này, quá bất thường.

Không thể để Cửu U Tà Năng tiếp tục tăng trưởng nữa!

“Tống tiểu hữu, không có thời gian!

Nhanh lên.” Bia đá kêu lên.

“Chuẩn bị sẵn sàng.” Tống Thư Hàng nói: “Sao có thể để các ngươi tùy ý phá hoại quê hương của Bạch tiền bối!” Bi Đao Hợp Nhất!

Nguyên thần và linh thể của cả hai tiến vào trạng thái cộng hưởng.

Dưới sự hợp tác của một người một bia, trong hư không, có hai điểm nút đồng thời hiện ra.

Một điểm nút nối liền 'Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ'.

Điểm nút còn lại nối liền 'Hạch Tâm Thế Giới' của Tống Thư Hàng.

“Hạch Tâm Thế Giới, xuất kích!” Tống Thư Hàng quát.

Hạch Tâm Thế Giới đã sớm cảm ứng được ý chí của chủ nhân, trong nháy mắt đã triển khai tất cả rễ sen 'hình chiếu liên hoa'.

Rễ sen hình chiếu liên hoa tràn ngập trời đất, tức thì lấp đầy tầm mắt của Tống Thư Hàng và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Nhìn khắp nơi, toàn là rễ sen hình chiếu liên hoa.

Tấn công toàn màn hình!

“Kinh... kinh khủng!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm chỉ cảm thấy chuôi kiếm tê dại.

Rễ sen của Tống Thư Hàng không biết từ khi nào, lại phát triển đến số lượng này.

Đại khái là theo cảnh giới của cậu thăng cấp, Hạch Tâm Thế Giới thăng cấp, những rễ sen hình chiếu này cũng đang cường hóa, sinh sôi.

Xích Tiêu Kiếm vốn muốn chọc tức tâm linh của Bia đá đạo hữu, đã lén lút rụt lại.

Nó sợ rằng nếu bây giờ nó đi chọc tức tâm linh của Bia đá đạo hữu, Tống Thư Hàng sẽ dùng những rễ sen liên hoa này đâm vào người nó.

Đối với nó mà nói, so với chọc tức tâm và đâm vào người, thì đâm vào người vẫn đau khổ hơn.

Dù sao chọc tức là tâm của người khác, còn đâm vào người thì đau là chính mình.

Thật sự?

Chọc vào tâm ngươi, đau là thân ta.

Loại làm ăn lỗ vốn này, nó đường đường là Tâm Ma mới không làm!

“Ta ra ngoài trước, trấn áp những Cửu U Tà Năng này.” Bia đá trầm giọng nói.

Thân thể nó thu nhỏ, xông vào điểm nút không gian nối liền 'Vùng thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ' kia.

Nhưng mà... khi thân thể nó xông vào điểm nút không gian, từ trong điểm nút không gian có Cửu U Tà Năng như hồng thủy tuôn ra, trực tiếp đẩy nó trở lại.

“Tống tiểu hữu!” Bia đá vội vàng kêu lớn.

“Yên tâm, cứ việc xông lên, tôi là hậu thuẫn kiên cường nhất phía sau ông và... thi thể.” Tống Thư Hàng vung tay, một lượng lớn rễ sen liên hoa ngưng tụ thành một bó, đâm về phía điểm nút không gian.

Trực tiếp nuốt chửng toàn bộ Cửu U Tà Năng đổ ngược vào.

Có cậu ấy ở đây, hôm nay tuyệt đối không để những 'Cửu U Tà Năng' này phá hoại thế giới sa mạc của Bạch tiền bối.

Toàn bộ trở thành dinh dưỡng cho Hạch Tâm Thế Giới của cậu.

Vừa hay tính toán thời gian, Hạch Tâm Thế Giới cũng cần tiến hóa thêm một lần nữa.

Cùng lúc đó.

Ở nơi đầm lầy quạ đen tràn ngập kia.

Trên bia đá đen hiện lên một khuôn mặt người, lúc này biểu cảm trên khuôn mặt đó, khó chịu như bị táo bón.

Quả nhiên, lại lại lại là y...

Ma môn nam tử trong sách giáo khoa, Hà Chỉ Ma Đế.

Y tốn hết tâm cơ để năng lượng của mình xâm nhập vào 'bí bảo' của Thiên Đạo tiền nhiệm, kết quả Hà Chỉ Ma Đế này quả nhiên lại đang đợi y trong bí bảo.

Điều càng khiến y để ý là, khi Cửu U Tà Năng thuộc về y, tiến vào 'bí bảo' của Thiên Đạo tiền nhiệm... dưới lòng đất của bí bảo sa mạc kia, lại đột nhiên có một lượng lớn 'Cửu U Tà Năng' thuần khiết tuôn ra!

Trong 'bí bảo' Thiên Đạo tiền nhiệm để lại, lại có thể ẩn chứa Cửu U Tà Năng sao?

Điều này càng khiến bia đá đen thêm hứng thú.

Y trước hết tổng kết chuyện này, gửi một báo cáo cho Chúa Tể trong Cửu U.

Sau đó, y bắt đầu thử thao túng những 'Cửu U Tà Năng' này.

Về mặt lý thuyết, chỉ cần là Cửu U Tà Năng, y đều có thể thao túng ở một mức độ nhất định mới đúng.

Bia đá đen đã thử thành công... một nửa.

Khi y dùng Cửu U Tà Năng của mình thao tác tà năng trong 'bí bảo', y liền cảm thấy mình và tà năng trong bí bảo hòa làm một thể, không phân biệt nhau.

Y thậm chí có thể trong phạm vi ý chí, thao tác những tà năng này ở mức độ nhỏ.

Nhưng, về phương hướng lớn, lại có một loại lực cưỡng chế, ép buộc y tiến vào một loại hình thức vận hành quỹ đạo nào đó.

Không ổn rồi!

Sao lại có cảm giác bị lừa thế này.

Đại Bi đen trong lòng hơi hoảng, nó lập tức quyết định, chuẩn bị cắt đứt lần nữa liên hệ giữa nó và bí bảo của Thiên Đạo tiền nhiệm, từ chối kết nối với ‘tà năng Cửu U’ trong bí bảo.

Ngay khi nó chuẩn bị hành động, một giọng cười the thé vang lên bên tai nó. 【Bạch U U yêu non trẻ, xem ra ngươi cuối cùng cũng đã tìm ra đáp án cho câu đố ta để lại rồi.

Rất tốt, xem ra cách tư duy của ngươi vẫn có thể theo kịp tiết tấu của ta.

Đã bị ngươi phát hiện, vậy ta sẽ không còn che giấu nữa.

Hãy thi triển tất cả sức mạnh của ngươi, dùng sức mạnh đó để kích hoạt bước cuối cùng này.

Dốc hết tất cả, ngươi sẽ đạt được điều mình mong muốn nhất!】 Đại Bi đen sửng sốt.

Đây là giọng nói của 'Bạch Chúa Tể Cửu U' sao?

Không đúng, đây rất có thể là lời nhắn của 'Bạch Thiên Đạo' tiền nhiệm!

Đại Bi đen hơi khựng lại, lập tức báo cáo tin tức này cho Chúa Tể trong Cửu U.

Thế nhưng, ngay khi nó vừa báo cáo xong, từ 'bí bảo của Thiên Đạo tiền nhiệm' đó, một lực hút cực kỳ mạnh mẽ vượt qua giới hạn không gian, trực tiếp đổ ập xuống người nó.

Sau đó, 'tà năng Cửu U' cực kỳ tinh thuần trên người nó bị cướp đoạt điên cuồng, tất cả bị hút vào, rót vào trong bí bảo đó.

Ngay cả tà năng Cửu U bản mệnh tinh thuần mà Chúa Tể đã chuyển hóa từng chút một thông qua phương thức phân hóa thành linh cũng bị cướp đi!

Những tà năng này chính là mạng căn của Đại Bi đen.

"Không ổn." Đại Bi đen vội vàng cưỡng chế ngắt kết nối.

Nhưng đã quá muộn… Lúc này, nó đã thân bất do kỷ.

Lấy nó làm trung tâm, một 'mạng lưới' khổng lồ hiện lên.

Mạng lưới này được tạo thành từ tất cả các bệnh nhân bị nhiễm 'tà năng Cửu U' như một đại trận.

Tất cả những người bị nhiễm đều là một phần của đại mạng lưới. 'Hạt giống tà năng Cửu U' trên người những người bị nhiễm, đều là tà năng tinh thuần mà Chúa Tể Cửu U đặc biệt tinh luyện, sau đó lấy những người bị nhiễm làm cây non, nảy mầm và phát triển mạnh mẽ.

Chỉ cần thao tác thuận lợi, thậm chí có thể biến phần lớn Giới Thú

Tu thành ‘tiểu thế giới Cửu U’ ở hiện thế, trở thành căn cứ của tà ma Cửu U ở hiện thế.

Nhưng hiện tại, tất cả tà năng cực kỳ tinh thuần trên người những bệnh nhân bị nhiễm trong mạng lưới khổng lồ này, đều bị hút ngược trở lại, rút vào người Đại Bi đen.

Rồi lấy Đại Bi đen làm trung tâm, không ngừng đổ ngược vào ‘bí bảo’ của Thiên Đạo tiền nhiệm.

Đại Bi đen vô cùng tuyệt vọng trong lòng.

Nó thậm chí không thể ngắt điện, chỉ có thể mặc kệ đối phương điên cuồng rút đi năng lượng của mình.

“Nếu lần này không thể kích hoạt ‘bí bảo’, không có thu hoạch gì, vậy thì thật sự tiêu đời rồi.” Đại Bi đen tuyệt vọng nói.

Những bệnh nhân này, chính là gốc rễ của nó.

Nếu tất cả những bệnh nhân nhiễm tà năng Cửu U đều gặp vấn đề, nó thậm chí sẽ không có cơ hội làm lại từ đầu!

Bây giờ, chỉ hy vọng Chúa Tể có thể nhanh chóng ban cho nó mệnh lệnh chính xác, nói cho nó biết tiếp theo phải làm gì. ********** Ở một bên khác.

Trong sa mạc.

“Cố lên, Tống tiểu hữu!” Thạch Bi gầm lên.

Sắp thành công rồi, nửa thân thể của nó đã chui vào trong nút không gian.

Ngay cả tà năng Cửu U đang dâng trào mạnh mẽ hơn cũng không thể ngăn cản nó.

Nó sắp có thể trở về ‘Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa’, đến lúc đó xem nó trấn áp triệt để tà năng Cửu U bằng một cú ngồi bệt!

Ngay khi Tống Thư Hàng đang đối kháng với tà năng Cửu U bằng căn tu và rót vào, liều mạng hỗ trợ Thạch Bi… Không ai phát hiện, tại vị trí tấm trải lục sắc, có một đống cát nhỏ cuộn tròn.

Chương 2327

Giống như trước đây.

Đống cát biến thành hình dáng ‘tiểu Bạch’, nó nghiêng đầu nhìn xuống đóa sen, suối nước, linh quả, hạt sen thâm huyền Đao Ý trên mặt đất.

Có lẽ vì đã ăn hoa sen rồi.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ một chút, nó cẩn thận bò đến bên cạnh ‘suối nước’, đưa lưỡi ra, liếm nhẹ một ngụm nhỏ.

“Ti~” Nó phát ra tiếng kêu mãn nguyện nhỏ xíu trong miệng.

Sau đó lại liếm nhẹ một ngụm nhỏ.

Lại liếm một ngụm nhỏ.

Rồi nó ngẩng đầu, nhìn lướt qua một người, một cây, một bia, một kiếm đang chiến đấu ở đằng xa, chớp chớp mắt, rồi lại cúi đầu uống một ngụm.

Gió cát cuộn lên.

Bên cạnh ‘tiểu Bạch’, lại có một khối cát nhỏ tụ lại.

Khối cát nhỏ này, cũng bắt đầu hóa hình.

Không lâu sau, một ‘thiếu niên Bạch’ hiện lên.

Nó nhìn lướt qua ‘ấu Bạch’, liền di chuyển sang một bên, nhặt ‘hạt sen thâm huyền Đao Ý’ lên, cẩn thận liếm liếm, sau đó mới nhét vào miệng.

“Ưm~” Thiếu niên Bạch mãn nguyện nheo mắt, khoanh chân ngồi bên cạnh hạt sen, chuyên tâm đưa hạt sen vào miệng mình.

Lại một trận gió cát cuộn lên.

Khối gió cát này có thể tích lớn hơn một chút.

Trong một hơi thở, nó biến thành hình dáng Bạch trưởng thành.

Bạch trưởng thành xuất hiện, khóe miệng nở nụ cười.

Nó ngồi xuống bên cạnh tấm trải, đưa tay gom tất cả hoa sen còn lại và số lượng lớn linh quả về phía mình.

Cũng không đi giành thức ăn của ấu Bạch và thiếu niên Bạch.

Ba 'Bạch' khác nhau hiện thân.

Một lát sau, một giọng nói vang lên trong tai tất cả mọi người. 【Bạch U U yêu non trẻ, lại đến lúc làm câu hỏi lựa chọn rồi.

Xin hỏi, ngươi đánh rơi là chú ấu Bạch đáng yêu này sao?

Hay là chú thiếu niên Bạch đẹp trai này?

Hay là Bạch trưởng thành này?】 Tống Thư Hàng: "???" Thạch Bi: "???" Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "???" Cả ba đồng loạt quay người, nhìn về phía vị trí tấm trải lục sắc.

Ở đó, ba hình thái khác nhau của Bạch tiền bối, không biết từ lúc nào đã xuất hiện.

"Bạch tiền bối, nhưng tại sao lại có ba người ạ!" Tống Thư Hàng cảm thấy đau đầu.

Kế hoạch mãi mãi không theo kịp thay đổi.

Cậu tính toán đủ kiểu, cũng không tính đến việc sẽ có ba Bạch tiền bối chui ra.

Mà theo lời nhắn của 'Thiên Đạo Bạch'… trong ba Bạch tiền bối này, rất có thể chỉ có một người là hàng thật.

Theo kịch bản, nếu chọn đúng thì sẽ phá quan mà ra, tìm lại Bạch tiền bối thật.

Nếu chọn sai, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì?

“Chọn thế nào đây?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

“Cái này còn phải chọn sao?

Chắc chắn là chủ nhân bản trưởng thành của tôi rồi.” Thạch Bi vừa chen lấn vừa kêu lên.

“Nhưng nếu là Bạch tiền bối bản trưởng thành, anh không thấy câu hỏi lựa chọn này quá dễ dàng sao?” Tống Thư Hàng phân tích bình tĩnh.

“Tôi có một phương án đáng tin cậy.” Lúc này, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trầm ổn nói.

Tống Thư Hàng: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối xin hãy nói.” “Phía chúng ta có ba người, chính xác hơn là một người, một bia, một kiếm.

Tổ hợp từ bi kiếm nghe thật ‘đã’, ha ha ha.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “……” “Tôi hiểu ý kiếm đạo hữu rồi, ba chúng ta, mỗi người chọn một cái.

Chắc chắn có người chọn trúng, đúng không?” Thạch Bi nói.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối lúc then chốt vẫn đáng tin cậy mà.” Tống Thư Hàng cười nói: “Vậy ai bắt đầu trước?” “Cậu đi, vận khí của cậu tệ hơn.

Vì vậy, vừa hay có thể dùng phương pháp loại trừ, nâng cao tỷ lệ trúng của tôi và Thạch Bi đạo hữu.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “……” Anh cứ chắc chắn như vậy là tôi sẽ không chọn trúng sao?

Nếu khẩu khí này tôi không tranh một chút, chẳng phải sẽ bị khinh thường triệt để sao?

Tống Thư Hàng nhìn ấu Bạch, thiếu niên Bạch, Bạch trưởng thành.

Hơi suy nghĩ một chút.

Cậu chỉ ngón tay vào Bạch tiền bối lúc nhỏ: "Chính là cậu, Bạch tiền bối!" Không phải vì ấu Bạch dễ thương nhất, Tống Thư Hàng lựa chọn cũng có căn cứ!

Trước hết, 'thế giới bí bảo' này là một thế giới sa mạc nhiệt tình.

Và trong 'huyễn tượng chân thực' của Bạch tiền bối, 'tiểu Bạch' đó cũng có hình dáng non nớt như vậy.

Vì vậy, thuận theo tư duy của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đã đưa ra lựa chọn.

Tống Thư Hàng tự tin mười phần.

Vận khí?

Trước thực lực chân chính, cần gì phải dựa vào vận khí để đoán mò?

Ngay khi Tống Thư Hàng đưa ra lựa chọn, cả thế giới bắt đầu chấn động, tạo ra phản ứng dây chuyền.

"Sát, Thư Hàng thật sự đoán trúng sao?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối không dám tin.

"Là thực lực!" Tống Thư Hàng cười ha ha: "Tôi Tống mỗ nhân, dựa vào suy luận, chứ không phải dựa vào đoán mò." "Thì ra là vậy, nói cách khác, thực ra vận khí của cậu vẫn thảm hại như cũ, chẳng đáng nhắc đến.

Như vậy tôi yên tâm rồi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: "……" Trên tấm trải lục sắc.

Bạch tiền bối trưởng thành ôm tất cả hoa sen và linh quả, hòa vào sa mạc, biến mất không dấu vết.

Thiếu niên Bạch cũng ôm hạt sen thâm huyền Đao Ý, lùi lại một bước, hóa thành gió cát tiêu tán.

Chỉ còn lại ấu Bạch, ngồi thẳng tắp.

"Bạch tiền bối, có phải tôi đã đưa ra lựa chọn chính xác không?" Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Ấu Bạch không trả lời.

Nó chắp hai tay lại, nhẹ nhàng nâng lên, trên người nó từng 'phù văn' hiện hình.

Theo động tác của nó, cả thế giới sa mạc rung động, hoan hô.

"Ha ha ha, nhiệm vụ của tôi, kết thúc rồi!

Tôi hoàn toàn tự do rồi!" Thạch Bi lớn tiếng kêu lên.

Ngay khi Tống Thư Hàng đưa ra lựa chọn, nó đã cảm ứng được, nhiệm vụ mà chủ nhân Bạch Thiên Đạo để lại cho nó, đã hoàn toàn kết thúc.

Từ bây giờ, nó chính là một khối Thạch Bi tự do.

Tiếp theo là lúc xuất sơn, để các đại lão chư thiên vạn giới, lần nữa nhớ lại uy danh của nó… Không đúng, nó đã đổi tên.

Vì vậy, là lúc để các đại lão chư thiên vạn giới, nhớ lại cái tên mới của nó – Bá Tống Mộ Bia!

Nhiệm vụ hoàn thành, không cần phải vội vàng trở về 'Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa' để trấn áp nữa.

Thạch Bi rút mình khỏi nút không gian, trở về bên cạnh Tống Thư

Hàng.

“Mọi người, hãy chuẩn bị sẵn sàng.” Lúc này, ấu Bạch nhìn Tống Thư Hàng, mở miệng nói.

Ánh mắt và biểu cảm trong đôi mắt ấu Bạch, trầm ổn lại dịu dàng, chính là Bạch tiền bối quen thuộc.

“Xung kích, sắp bắt đầu rồi.

Có thể sẽ có một lúc hôn mê ngắn ngủi, nhưng đừng lo lắng.” Ấu Bạch chậm rãi nói: “Ta sẽ bảo vệ các ngươi.” Dưới sự khống chế của ấu Bạch, tà năng Cửu U khổng lồ được rút ra, biến thành năng lượng – phải cảm ơn sự hỗ trợ nhiệt tình của Đại Bi đen đã cung cấp tà năng Cửu U.

Đồng thời, thế giới sa mạc bí bảo, hóa thành một đạo pháp thuật thức.

Năng lượng + thuật thức, Đạo pháp khởi động.

Ánh sáng pháp thuật bao phủ Tống Thư Hàng, Thạch Bi, Xích Tiêu Kiếm… và cả Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ ở một đầu khác của sa mạc.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng.

“Cảm giác say xe này… Đại đạo thời gian?” Ý thức của cậu trước khi hôn mê, một ý niệm hiện lên trong đầu.

Cũng gần giống với pháp thuật của chủ nhân nhà pha lê.

Cũng là một loại pháp thuật thời gian chuyển ‘ý thức’ của người bị thi triển về ‘quá khứ’.

Chẳng lẽ, giống như truyền thừa tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, Thiên Đạo Bạch có những điều bí ẩn, không thể dùng ngôn ngữ để ghi lại, chỉ có thể quay về quá khứ để quan sát sao?

Nếu thật sự giống như trải nghiệm pháp thuật thời gian kiểu ‘ý thức chiếu rọi vào quá khứ’ trong ‘nhà pha lê’, vậy lần này có cơ hội tiếp xúc với thời đại của Bạch tiền bối lúc nhỏ không?

Chắc sẽ rất thú vị nhỉ?

Trong lúc suy tư, ý thức của Tống Thư Hàng chìm vào trạng thái hôn mê đen tối. ……… ……… Thánh Sơn Gia Nhĩ, trong ‘nhà pha lê’ truyền thừa tổng cương.

Chủ nhân nhà pha lê thân hình cao lớn, đang mỉm cười, vui vẻ dán quả cầu năng lượng liên quan đến ‘thời gian’ lên mặt một con thú tu.

Cảm giác dán mặt thật sảng khoái, căn bản không thể dừng lại.

Chương 2328

Sâu thẳm trong nội tâm chủ nhân nhà pha lê, bắt đầu chúc phúc cho các thí luyện giả – hy vọng khóa này sẽ có nhiều 'thú tu' hoàn thành các thí luyện phía trước, thuận lợi đến được nhà pha lê của mình.

Như vậy, hắn có thể dán mặt nhiều hơn nữa.

Nhưng đột nhiên, cánh tay chủ nhân nhà pha lê hơi cứng lại.

Hắn cau mày, cảm ứng tình hình của 'Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa'.

"Đạo thời gian… Pháp tắc thời gian.

Hơn nữa, quá thâm sâu." Chủ nhân nhà pha lê lẩm bẩm nói.

Là ai, đang thi triển pháp thuật thời gian mạnh mẽ như vậy ở Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa?

Hắn điều động quyền hạn quan thí luyện của mình, kiểm tra lại Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa một lượt.

Nhưng lại không thu hoạch được gì.

Thế nhưng… dao động sức mạnh thời gian lại rõ ràng như vậy!

Chẳng lẽ sâu trong Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa, có một bản đồ ẩn giấu mà ngay cả bọn họ cũng không biết?

Không thể nào, Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa là địa bàn của bọn họ, làm sao có thể có một bản đồ ẩn giấu mà ngay cả bọn họ cũng không biết?

Nghĩ đến đây, chủ nhân nhà pha lê thông qua kênh thông tin nội bộ 'quan thí luyện', gửi một tin tức cho thần long và thánh viên, báo cáo sự việc này, và đính kèm suy đoán của mình. ……… ……… Tại địa điểm thí luyện thứ hai.

Khi thần long nhận được tin tức này từ chủ nhân nhà pha lê, trái tim nó co thắt từng trận, đau đớn kịch liệt.

Không gian cấm cố bị người ta đâm thành sàng đã đành, bây giờ lại còn có người đang làm bản đồ ẩn giấu trong Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa nữa sao?

Đồ khốn, coi 'Thánh Sơn Thí Luyện Chi Địa' của chúng ta là cái nơi quỷ quái gì chứ?

Mẹ ơi, gan đau quá.

Thần long cảm thấy gan mình bây giờ nếu lấy ra, chắc chắn có thể chế biến thành món đại tiệc 'gan rồng mật phượng' đỉnh cấp nhất – vì nghe nói, đại tiệc gan rồng mật phượng, phải lấy gan ra khi rồng đau khổ nhất thì mới tươi ngon nhất.

Từng có một thời gian trên thị trường tu chân giới, từng lưu hành một lượng lớn 'gan rồng', hơn nữa mỗi miếng gan rồng đều là cực phẩm.

Sau này theo điều tra, đó là một con rồng ngốc thích bị ngược, mỗi lần khi mình đau khổ nhất, lại tự mình lấy gan ra, đem đi đấu giá.

Dù sao đối với loại rồng đạt đến cảnh giới nhất định, chỉ là một cái gan, ngủ một giấc là có thể mọc lại.

Không ổn, vừa nghĩ đến sỉ nhục của Long tộc này, thần long lại cảm thấy gan mình càng đau nhức hơn. ********* Thế giới Cửu U.

Chúa Tể Bàn Cầu đã gửi một mệnh lệnh cho Đại Bi đen của Giới Thú Tu: 【Bất chấp mọi giá, kích hoạt bí bảo mà Thiên Đạo tiền nhiệm để lại, thâm nhập vào đó, và đoạt được bí mật của Thiên Đạo tiền nhiệm ẩn chứa trong 'bí bảo'.】 Đồng thời, Chúa Tể Bàn Cầu đã gửi một con tà ma sủng vật đặc biệt mà mình mới bồi dưỡng đến vị trí của Đại Bi đen.

Để con tà ma sủng vật này hỗ trợ Đại Bi đen.

Con tà ma sủng vật này, là sản phẩm mà Chúa Tể Bàn Cầu kết hợp ‘thành quả nghiên cứu xương bất hủ’ + ‘thành quả nghiên cứu yêu tử của Bá Tống hỗn đản’.

Đây là một quả cầu kim loại nhỏ dính một phần khí tức bất hủ, ở một mức độ nào đó, nó là phân thân mà Chúa Tể Bàn Cầu có thể điều khiển từ xa.

Vào lúc then chốt, con sủng vật tà ma này có thể trực tiếp dẫn dắt năng lượng của Chúa Tể Bàn Cầu, trong thời gian ngắn bùng nổ chiến lực mạnh mẽ… Cái giá phải trả là sau khi bùng nổ xong, con sủng vật phân thân quý giá này sẽ hóa thành tro bụi dưới Thiên Phạt.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, Chúa Tể Bàn Cầu bản thể vượt qua không gian, đến bên ngoài thế giới Tà Liên.

Y yết hầu một tiếng.

“Bạch U U ~~ Bạch U U, ngươi ra đây cho ta!

Ta biết ngươi có cách nghe thấy ta gọi.

Ra đây cho ta, có gan thì ra đây!” Đại lão Bàn Cầu nhảy nhót trên mặt đất.

Khóe miệng Thương Thử Tà Ma ở lối vào thế giới Tà Liên co giật.

“Bạch U U, đừng giả chết với ta.

Ra đây trả lời một tiếng, ta nói cho ngươi biết, hôm nay ta không phải đến gây sự, ta chỉ muốn nói chuyện với ngươi thôi.” Chúa Tể Bàn Cầu vẫn tiếp tục nhảy nhót.

“Tôi không nghe thấy gì cả.” Thương Thử Tà Ma bịt tai mình, lẩm bẩm nói.

“Không ngờ ngươi lại có sự kiên nhẫn không tệ nha, 【cười lạnh】, xem ra ngươi không thừa nhận cái tên Bạch U U này nữa rồi?

Không sao, ta đây còn có một cái tên khác, ngươi chắc chắn thích.

Bạch Two – đúng không, phát âm là thế này phải không?

Xem ra so với Bạch U U, ngươi càng thích phát âm Bạch Two này hơn?” Đại lão Bàn Cầu cười the thé nói.

Thương Thử Tà Ma thở dài.

Nó biết, Bá Tống Hào lại vô duyên vô cớ gánh vác tai họa.

Bá Tống Hào sẽ tèo.

Nói đến, tại sao cái danh xưng Bạch Two này, lại truyền đến tai Đại lão Bàn Cầu?

Bên ngoài thế giới Tà Liên.

Đại lão Bàn Cầu nhảy nhót loay hoay nửa buổi, thấy Bạch U U vẫn không thèm để ý đến mình, y liền cảm thấy hơi vô vị, mở cửa truyền tống không gian rời đi.

Dù sao y cũng là người bận rộn mà.

Để tranh thủ trước khi Thiên Đạo Bàn Cầu ‘không chịu cố gắng’ biến mất, khiến bản thân có thể giống như Bạch U U mà chiếm cứ ngôi vị Chúa Tể Cửu U, y còn phải triển khai một kế hoạch lớn nữa.

Thấy Đại lão Bàn Cầu rời đi, Thương Thử Tà Ma lặng lẽ thông qua chức năng ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’, truyền một giọt năng lượng cho Bá Tống Hào.

Và để lại lời nhắn cho Tống Thư Hàng: Tự cầu đa phúc đi, Bá

Tống Hào. 【Đinh ~ truyền năng lượng thất bại, Bá Tống Hào không có trong khu vực dịch vụ.】 Thương Thử Tà Ma mặt đầy ngơ ngác: “???” Không có trong khu vực dịch vụ là cái quỷ gì?

Bá Tống Huyền Thánh xuyên việt thời không đi rồi sao? ********** Ở một bên khác.

Ý thức của Tống Thư Hàng, chậm rãi tỉnh lại.

“Đã đến rồi sao?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Ngược dòng thời gian, truyền ý thức về ‘quá khứ’, tốc độ đều rất nhanh.

Chỉ cần nhắm mắt, mở mắt ra, là có thể đến nơi.

“Không, vẫn chưa.” Bên cạnh, giọng Xích Tiêu Kiếm vang lên.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu, liền phát hiện Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đang canh giữ bên cạnh cậu, bên cạnh là sức mạnh của ‘pháp tắc thời gian’, bọn họ lúc này vẫn đang trong quá trình ‘ngược dòng thời gian’.

“Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm ơn.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, miệng dao găm lòng đậu phụ.

Miệng nó tuy độc, nhưng mỗi lần vào lúc then chốt, nó đều âm thầm bảo vệ Tống Thư Hàng và những người khác.

“Ơ?

Thạch Bi đạo hữu đâu?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn quanh một vòng, phát hiện chỉ có cậu và Xích Tiêu Kiếm, không thấy Thạch Bi đâu.

“Nó không vào.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” “Sau khi đạo thuật thời gian mà sa mạc hóa thành vận chuyển, tuy hiệu quả pháp thuật cũng bao trùm Thạch Bi đạo hữu, nhưng ý thức của nó cuối cùng vẫn bị giữ lại ở nguyên chỗ cũ.

Nó trở thành một tọa độ, dùng để chúng ta quay về.

Đây hẳn là trình tự đã được chủ nhân đạo thuật thiết lập từ sớm." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm suy đoán.

Tống Thư Hàng hơi gật đầu, xem ra là sự sắp đặt của Thiên Đạo.

"Mà này, chúng ta còn bao lâu nữa mới thoát khỏi 'trạng thái thời gian' này?" Tống Thư Hàng tiện miệng hỏi.

"Muốn nghe lời thật hay lời dối?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng trong lòng lạnh toát, có một dự cảm không lành: "Đương nhiên là lời thật." Cách hỏi kiểu 【cậu muốn nghe lời thật hay lời dối 】này, vừa nghe đã biết chuyện chắc chắn có vấn đề rồi.

Tống Thư Hàng trong lòng đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất.

"Cậu vẫn là một người đàn ông thẳng thắn." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười nói.

Tống Thư Hàng: "……" Đây có phải là lời khen người không?

"Trước khi nói thật, tôi sẽ cho cậu xem một công năng mới của tôi – là công năng nhỏ tôi mới tự lắp đặt không lâu, rất thú vị và có phẩm vị." Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "???" Lúc này còn xem công năng mới gì nữa?

Không thể dứt khoát hơn, đi thẳng vào vấn đề sao?

Cách tư duy của tâm ma, quả nhiên khó lường.

Đặc biệt là cực phẩm tâm ma như Xích Tiêu Kiếm tiền bối này.

"Được rồi, công năng mới gì?" Tống Thư Hàng phối hợp hỏi.

“He he he.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đối diện với Tống Thư Hàng, lộ ra chuôi kiếm của mình, vị trí bảo vệ chuôi kiếm có một nắp tròn bật lên, lộ ra một mặt đồng hồ hình dạng đồng hồ đeo tay.

Tống Thư Hàng: “……” Anh muốn cho tôi xem chính là cái thứ này sao?

Nửa buổi sau.

Tống Thư Hàng phối hợp khen ngợi: “Ừm, kiểu đồng hồ rất thời thượng, Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngài có phẩm vị không tệ.” “Ai bảo cậu xem kiểu dáng?

Nhìn kim đồng hồ kìa.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Kim đồng hồ trên mặt số, đang chậm rãi quay ngược.

“Không có gì sai cả, chúng ta đang ở trong trạng thái thời gian đảo ngược, pháp tắc thời gian đang nghịch chuyển, kim đồng hồ quay ngược cũng rất bình thường mà?” Tống Thư Hàng nói.

“Vấn đề là tốc độ kim đồng hồ quay ngược.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở: “Nó đang quay ngược với tốc độ rất bình thường, từng giây từng giây một, đây mới là trọng điểm.

Từ khi chúng ta tiến vào tác dụng của ‘đạo thuật thời gian’, đồng hồ trên người tôi đã bắt đầu quay ngược, cho đến bây giờ đã quay ngược được khoảng một giờ, và tổng thời gian chúng ta ở trong ‘pháp thuật thời gian’ cũng xấp xỉ.” Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ, lập tức hiểu ý Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm muốn biểu đạt: “Nói cách khác, chúng ta không phải là ‘vèo~’ một cái, trực tiếp đến thời đại của Bạch tiền bối lúc nhỏ.

Mà là như thời gian thật sự nghịch chuyển vậy, phải từng phút từng giây lùi thời gian lại sao?” “Đúng, tôi muốn biểu đạt chính là ý này.

Chương 2329

Khả năng lý giải của cậu không tệ.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối khen ngợi.

Tống Thư Hàng hít một ngụm khí lạnh, cậu nghĩ đến một chuyện – không biết lần nghịch chuyển thời gian này là lấy ‘ấu niên Bạch tiền bối’ làm tọa độ, hay là lấy ‘ấu niên Thiên Đạo Bạch’ làm tọa độ?

Nếu là của Bạch tiền bối thì còn đỡ một chút.

Nếu là Thiên Đạo Bạch… Ngài ấy là Thiên Đạo tiền nhiệm, còn sớm hơn một thời đại so với thời đại của Nho Gia Thánh Nhân.

Nếu muốn vượt qua đến thời đại của Thiên Đạo Bạch, khoảng thời gian có thể đạt đến mấy trăm triệu năm!

Mấy trăm triệu năm, tôi Tống mỗ nhân đã sớm tèo rồi.

Một trăm cái thọ mệnh của Lục Phẩm Chân Quân, cũng không lấp đầy cái hố trời này.

“Tôi sẽ già đi trong ‘nghịch chuyển thời gian’ sao?” Tống Thư Hàng cảm thấy gan mình co thắt từng trận, như thể sắp xơ gan vậy.

“Cái đó thì không đến nỗi, bây giờ cậu là ‘ý thức’ bị cuốn vào pháp thuật này.

Thêm vào đó là pháp tắc ‘nghịch chuyển thời gian’.

Cậu cho dù trong ‘đạo thuật thời gian’ này trải qua ức vạn năm, đợi hiệu quả pháp thuật vừa biến mất, ý thức của cậu quay về, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến trạng thái thọ mệnh của cậu.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, hơi thở phào nhẹ nhõm: “Nếu vậy thì còn đỡ.” “Đỡ cái gì?

Cậu một người đàn ông to lớn ở cùng tôi một thanh đại bảo kiếm, nói không chừng phải ở hàng ức vạn năm, cậu chưa phát điên thì tôi cũng phát điên rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đóng nắp đồng hồ lại.

Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, hỏi: “Vậy Xích Tiêu Kiếm tiền bối, anh có phương án giải quyết không?” “Tôi quả thật có một phương án.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trầm ổn nói: “Trong thời gian dài đằng đẵng, để đảm bảo hai chúng ta không bị phát điên, cứ mỗi một giờ, cậu lại thi triển liên tục 《Dưỡng Đao Thuật》 cho tôi.

Chỉ cần có 《Dưỡng Đao Thuật》 ở đó, mấy trăm triệu năm tôi cũng có thể chịu đựng được.” Tống Thư Hàng: “……” “Lúc này, nếu có thêm mấy người nữa thì tốt rồi.” Cậu thở dài thườn thượt.

Ba người có thể chơi địa chủ, bốn người thì có nhiều kiểu chơi hơn nữa.

Đang suy tư, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên kêu lên: “Ơ?

Phía trước có một cỗ xe nhập vào, chú ý va chạm.” Tống Thư Hàng: “Gì cơ?” Oành~~ Bên cạnh truyền đến tiếng va chạm.

Đồng thời, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai cậu: “Thư Hàng!” Tống Thư Hàng vừa quay người, liền nhìn thấy Bạch Long tỷ tỷ đang hộ tống Tô Thị A Thập Lục, xuất hiện ở bên cạnh.

Tô Thị A Thập Lục vui mừng lao về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng dang hai tay ra, đỡ lấy cô gái nhỏ nhắn, ôm vào lòng.

“Thập Lục, hai em sao cũng đến rồi?” Tống Thư Hàng ôm cô bé, xoay một vòng, hóa giải lực xung kích.

Chủ yếu là Bạch Long tỷ tỷ bảo vệ A Thập Lục, sau đó khi A

Thập Lục nhảy đến, uy lực cứ như một viên đạn pháo nhỏ vậy.

Bạch Long tỷ tỷ cất tiếng giải thích: “Chúng ta theo nhục thân của cậu, và thể pháp khí của Thạch Bi tiến vào thế giới sa mạc.

Không lâu sau khi tiến vào, đã nhìn thấy một ‘Mộ của Tống Thư Hàng’.

Chúng ta đang chuẩn bị đào mộ ra xem thì đột nhiên sa mạc biến thành đạo thuật thời gian, ý thức của chúng ta liền bị rút ra, cuốn vào đạo thuật này.” “Thư Hàng, đạo thuật thời gian này là chuyện gì vậy?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng giải thích: “Theo suy đoán của tôi, đạo thuật thời gian này hẳn là đưa ý thức của chúng ta đến thời đại Bạch tiền bối lúc nhỏ.

Nhưng mà, đạo thuật thời gian này hơi cứng nhắc.” Tống Thư Hàng đã thuật lại một lần suy luận của mình và Xích Tiêu Kiếm tiền bối. ……… ……… “Nói cách khác, ý thức của chúng ta, có thể sẽ phải ở trong ‘đạo thuật thời gian’ này hàng ức vạn năm?

Ừm, đối với Thư Hàng mà nói, đây lại là một cơ hội.” Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ đẩy đẩy cặp kính không tồn tại, nói: “Vừa hay nhân cơ hội thời gian dài đằng đẵng này, dạy bổ túc cho cậu thật tốt, kiến thức tu chân của cậu nghèo nàn đến mức khiến ta đau lòng.” “Ngay cả có bổ túc, cũng không cần thời gian dài đằng đẵng như vậy chứ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

“Tới đâu hay tới đó, kiến thức của tôi và Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, vừa hay nhân cơ hội này dạy cho Thư Hàng và A Thập Lục.” Bạch Long tỷ tỷ lại nói với Tống Thư Hàng: “Nói không chừng sau khi hiệu quả ‘pháp thuật thời gian’ lần này kết thúc, lượng kiến thức của cậu cũng có thể theo kịp cảnh giới của cậu.

Thế nào, học không?” “Đương nhiên.” Tống Thư Hàng gật đầu mạnh mẽ – một trong những mục tiêu cuộc đời của cậu: trở thành một đại tiền bối đáng tin cậy, kiến thức uyên bác.

Bây giờ có một cơ hội học tập đặt trước mặt cậu, làm sao cậu có thể từ bỏ? ……… ……… Tống Thư Hàng cảm thấy mình có thể trở thành học bá hệ tu chân, dù sao bản thân cậu vốn đã có gen học bá.

Sở dĩ kiến thức tu chân nghèo nàn như vậy, chỉ là vì cậu không có thời gian học tập mà thôi.

Cậu bắt đầu tự tin mười phần theo Bạch Long tỷ tỷ học tập.

Ngày đầu tiên… Bạch Long tỷ tỷ đã dạy rất nhiều kiến thức.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã ghi nhớ tất cả.

Nhưng không lâu sau, cậu phát hiện mình chẳng nhớ được gì cả.

Không những vậy, rất nhiều ký ức trong đầu cậu cũng bắt đầu trở nên mơ hồ.

Theo thời gian từng chút một quay ngược.

Ngay cả Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Bạch Long tỷ tỷ trước mặt, dường như cũng trở nên xa lạ.

Cảm giác này không hề hay chút nào.

Ký ức của cậu về ‘Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm’ và ‘Bạch Long tỷ tỷ’ vẫn còn đó, nhưng không thể tránh khỏi việc trở nên mơ hồ.

Bị ảnh hưởng bởi điều này, một cảm giác xa lạ không thể diễn tả bùng lên.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta đã ở trong pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’ này bao lâu rồi?” Tống Thư Hàng cau mày, cất tiếng hỏi.

“Nếu tính theo mặt đồng hồ trên người tôi… chúng ta đã ở đây khoảng 30 giờ, tức là khoảng một ngày rưỡi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trả lời.

“Chỉ khoảng một ngày rưỡi?” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Vậy tại sao ký ức của cậu về Xích Tiêu Kiếm và Bạch Long tỷ tỷ lại trở nên mơ hồ?

Ngay cả khi quay ngược về một ngày trước, tình cảm giữa cậu và Xích Tiêu Kiếm, Bạch Long tỷ tỷ cũng sẽ không thay đổi chứ?

“Các tiền bối, tôi có một tin tức không hay lắm.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Long tỷ tỷ liếc nhìn Tống Thư Hàng: “Đừng nói với ta, kiến thức ta dạy ngươi đã quên rồi nhé?” “Vâng, vâng ạ.

Xin lỗi, Bạch Long lão sư.” Giọng Tống Thư Hàng lập tức yếu thế đi.

Bạch Long tỷ tỷ thở dài: “Quên bao nhiêu?” “Quên gần hết rồi.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng cúi đầu.

“……” Bạch Long tỷ tỷ: “Cậu dù sao cũng là học bá thi đậu Đại học Giang Nam thành, học lực yếu thế này sao?

Năm đó cậu đi học thêm mới thi đậu Đại học Giang Nam hả?” “Cái này không liên quan đến học lực, là ảnh hưởng của pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’.” Tống Thư Hàng giải thích: “Không chỉ kiến thức tôi học bị ảnh hưởng, trạng thái của tôi cũng bị ảnh hưởng bởi năng lực thời gian.

Ví dụ như bây giờ, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tôi cảm thấy tôi và anh đã phát sinh khoảng cách." "Vớ vẩn, nếu giữa chúng ta không có khoảng cách, cậu đã là người chết rồi, tôi là thần binh lợi kiếm mà." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kiêu ngạo nói.

Là một thanh thần binh, nếu không có khoảng cách với một sinh vật, điều đó có nghĩa là nó đã đâm vào trong cơ thể đối phương.

Mà với uy năng thần binh Trường Sinh Giả của nó, một kiếm đâm xuống, cho dù chỉ là một mũi kiếm nhỏ xíu đâm vào, cũng có thể khiến Tống Thư Hàng dùng hết một lần cơ hội phục sinh.

"……" Tống Thư Hàng: "Khoảng cách tôi nói không phải ý đó, tôi là nói, bị ảnh hưởng bởi pháp thuật 'nghịch chuyển thời gian', ký ức của tôi bắt đầu mơ hồ.

Thậm chí cảm thấy giữa tôi và Xích Tiêu Kiếm tiền bối xuất hiện một cảm giác xa lạ." "Gì?

Cảm giác xa lạ?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm sửng sốt, sau đó vội vàng nói: "Vậy mau thi triển một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 cho tôi để tăng cường tình cảm giữa chúng ta, dứt khoát xua tan cảm giác xa lạ đi." Tống Thư Hàng: "……" Thanh kiếm này phế rồi.

"Cho dù là 'nghịch chuyển thời gian' dẫn đến ký ức mơ hồ, cũng không có lý do gì trong một ngày rưỡi mà lại ảnh hưởng đến ký ức của Thư Hàng." Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh phân tích: "Vậy chỉ có một khả năng, việc mơ hồ hóa ký ức, cũng là một phần của 'pháp thuật nghịch chuyển thời gian' này." Pháp thuật nghịch chuyển thời gian này vốn đã kỳ lạ, khi nghịch chuyển thời gian, lại không phải là tức thời đến 'tọa độ thời gian', mà là với tốc độ -1, -1 để nghịch chuyển lại phía sau.

Trong đó chắc chắn còn ẩn giấu hiệu quả pháp thuật then chốt.

“Các tiền bối ký ức của người có bị ảnh hưởng không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ký ức của ta rất bình thường, với cảnh giới của ta, hình thức pháp thuật ảnh hưởng ký ức này, rất khó tạo ra hiệu quả đối với ta.” Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Đồng trên.” “A Thập Lục thì sao?” Tống Thư Hàng vội vàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục trong lòng.

Trong số những người có mặt, Tô Thị A Thập Lục có cảnh giới thấp nhất, hơn nữa cô bé lại đang trong Đại Thí Luyện Tô Thị Thiên Hà, trạng thái không tốt.

Cậu vừa cúi đầu, liền nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục đang ngơ ngác nhìn cậu.

Không ổn, cô bé quả nhiên đã bị ảnh hưởng rất lớn.

Chỉ là không biết ký ức của cô bé, đã bị mơ hồ hóa đến giai đoạn nào?

Vạn nhất ký ức của A Thập Lục bị khôi phục về trạng thái trước khi quen biết mình… đó không phải là cục diện mà Tống Thư Hàng muốn thấy.

Vì vậy, có nên tiêm phòng trước không?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng đối diện với Tô Thị A Thập Lục nở nụ cười mà cậu cảm thấy mình tốt nhất – nụ cười của cậu từng được các tiền bối trong nhóm đánh giá là nụ cười ‘vô hại với người và súc vật’.

Nụ cười như vậy, tuy không gây thiện cảm, nhưng ít nhất cũng không gây ác cảm.

Trong lòng, lông mi dài của Tô Thị A Thập Lục khẽ rung động.

“Chào, em.

Anh tên là Tống Thư Hàng.” Tống Thư Hàng nói với Tô Thị A Thập Lục.

Tăng cường ký ức, tăng cường ấn tượng.

Chỉ cần ấn tượng sâu sắc đến một mức độ nào đó, cho dù mất ký ức, cũng có thể để lại một số bản năng.

“Phụt ~ Thư Hàng anh làm gì vậy?” Tô Thị A Thập Lục không nhịn được cười nói.

Xem ra trạng thái của cô bé tạm thời không bị ảnh hưởng?

“Để em hiểu anh hơn, tránh việc em quên anh mất.” Tống Thư Hàng cười the thé nói.

Chẳng lẽ hiệu quả mất ký ức của pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’, chỉ có tác dụng với cậu sao?

Chỉ lừa mình cậu, có hơi quá đáng không?

Bên cạnh, Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời, thất vọng nói: “Ban đầu còn tưởng nhân cơ hội bồi dưỡng ngươi thành tu sĩ tinh anh kiến thức và cảnh giới cùng tiến bộ, bây giờ xem ra, ngươi định mệnh vô duyên với kiến thức của ta rồi.” “Không nhất định, nói không chừng khi hiệu quả ‘pháp thuật nghịch chuyển thời gian’ kết thúc, kiến thức mà Bạch Long đạo hữu dạy cho Thư Hàng, sẽ đổ ngược trở lại.

Vì vậy Bạch Long đạo hữu, người có thể tiếp tục giảng giải kiến thức tu chân hậu tục.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm suy đoán.

“Không có kiến thức cơ bản phía trước làm nền tảng, cho dù có dạy phía sau, cậu ấy cũng không thể hiểu được.” Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu nói.

“Thật là đáng tiếc.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lại nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Đột nhiên, kiếm thân nó phát sáng!

Nó nghĩ đến một khả năng.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, Tống Thư Hàng sẽ hoàn toàn quên nó, nó có thể lại tìm cách lừa 《Dưỡng Đao Thuật》 không?

Chương 2330

……… ……… Hiệu quả pháp thuật nghịch chuyển thời gian vẫn đang tiếp diễn.

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, đã bao lâu rồi?” Bạch Long tỷ tỷ cất tiếng hỏi.

Cô bé cảm thấy hơi chán nản + buồn ngủ.

“Tôi đã không còn chú ý đến kim đồng hồ quay nữa rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trả lời.

Niềm vui của nó bây giờ, tập trung vào Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

“Chào em, anh tên là Tống Thư Hàng.

Rất vui được gặp.” Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ngồi cạnh nhau.

“Em tên là Tô Thị A Thập Lục.” A Thập Lục hai tay chống má, trả lời.

Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ, sau đó nghiêm túc nói: “Anh cảm thấy A Thập Lục em rất quen, chúng ta trước đây có gặp nhau không?

Xin lỗi, anh không phải đang bắt chuyện, đây là suy nghĩ thật sự trong lòng anh.” “Ừm, trước đây có gặp rồi.” Tô Thị A Thập Lục kiên nhẫn trả lời.

“Chúng ta trước đây là quan hệ gì?” Tống Thư Hàng hơi căng thẳng hỏi: “Xin lỗi, ký ức của anh hơi mơ hồ, nhất thời không nhớ ra được.” “Chúng ta trước đây, là quan hệ thầy trò.” Tô Thị A Thập Lục quay mặt lại, ánh mắt chứa ý cười, lông mi dài khẽ rung động, rất quyến rũ.

“Thầy trò?

Hóa ra tôi là lão sư sao?” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Cậu ấy vậy mà quên mất sự thật mình là lão sư.

“Không, em là lão sư.” Tô Thị A Thập Lục trả lời.

“Hả?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ nhắn.

Cô bé nhỏ nhắn như vậy lại là lão sư của cậu sao?

Làm sao có thể?

Cô bé nhìn như một học sinh trung học, thậm chí có thể còn nhỏ hơn?

Sau khi suy nghĩ đi nghĩ lại, Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình: “A Thập Lục, em đã trưởng thành chưa?” “Dạ rồi, em trưởng thành rồi.

Còn có vấn đề gì muốn hỏi không, Thư Hàng?” Tô Thị A Thập Lục khoanh hai tay đặt trên đầu gối, đầu tựa vào hai cánh tay, cười mỉm nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng giữ nụ cười dịu dàng: “A Thập Lục lão sư em thật đáng yêu.” “Ừm, cảm ơn anh.” Tô Thị A Thập Lục ngọt ngào cười nói.

Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Tống?

Hôm nay lại thành công sống sót rồi?

Thư Hàng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đang lơ lửng xem kịch, đã nhịn cười đến nội thương.

Vở kịch này quả thực trăm xem không chán.

Hơn nữa mỗi lần lại có kiểu mới.

Hôm nay nó mới phát hiện, cô gái nhỏ Tô Thị này thú vị hơn nhiều so với ấn tượng của nó.

Khoảng thời gian trước, khi nó ở cùng Tống Thư Hàng, tiếp xúc được đều là mặt dịu dàng chu đáo của cô gái nhỏ Tô Thị – một giai đoạn nào đó của các cô gái, luôn đặt tất cả sự dịu dàng của mình lên người mình thích.

“Đúng rồi, A Thập Lục, chúng ta chỉ là quan hệ thầy trò thôi sao?” Lúc này, Tống Thư Hàng đã trầm mặc nửa buổi, lại cẩn thận hỏi.

Cậu nhạy bén cảm nhận được, tình cảm giữa A Thập Lục và cậu thân mật hơn một chút.

Tuyệt đối không chỉ đơn giản là thầy trò.

Để cẩn thận, cậu không hỏi quá thẳng thắn, mà là hỏi dò một cách vòng vo.

“Ê, Bạch Long đạo hữu mau nghe, lần này kịch bản có thay đổi.” Xích Tiêu Kiếm dùng truyền âm nhập mật kêu lên.

Thực tế, giữa Tống Thư Hàng và A Thập Lục, những cuộc đối thoại tương tự như 【Chào em, anh tên là Tống Thư Hàng.

Rất vui được gặp.】đã xảy ra ba lần rồi.

Cuộc đối thoại hiện tại, đã là lần thứ tư.

Nhưng mấy lần trước Tống Thư Hàng, đều chưa từng hỏi những câu hỏi tương tự.

Điều này khiến Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm có một cảm giác sảng khoái ‘tìm thấy cốt truyện ẩn’.

Bạch Long tỷ tỷ mệt mỏi mở mắt ra, liếc nhìn Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục ở đằng xa, sau đó cái đuôi của cô bé đè chặt Xích

Tiêu Kiếm, không cho Xích Tiêu Kiếm lên làm phiền.

Tô Thị A Thập Lục dường như cũng hơi sửng sốt, sau đó cô bé ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng gật đầu: “Đúng vậy, không chỉ đơn giản là thầy trò.” “Vậy quan hệ giữa chúng ta là gì?” Tống Thư Hàng vui mừng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục cười mà không trả lời. 【Ta có một trực giác, câu trả lời tiếp theo của Tống Thư Hàng sẽ rất tìm đường chết.

Chúng ta hãy mô phỏng mạch tư duy của Tống Thư Hàng, theo cách tư duy của cậu ấy, sau khi nhận được tiền đề điều kiện ‘không chỉ đơn giản là quan hệ thầy trò’, suy đoán đầu tiên trong đầu cậu ấy… hẳn là ‘anh em’.

Nếu không phải đã xác định A Thập Lục đã trưởng thành, cậu ấy nói không chừng sẽ cân nhắc khả năng ‘huynh muội’ thậm chí là ‘cha con’.】 Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm truyền âm cho Bạch Long tỷ tỷ nói.

Ngay khi Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tự tin suy đoán tâm tư của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lại đột nhiên đưa tay, dịu dàng ôm Tô Thị A Thập Lục vào lòng.

Thông tin nghiêm trọng không đủ, nên không thể suy đoán quan hệ giữa mình và A Thập Lục.

Nhưng có thể xác định là, mức độ thân mật giữa A Thập Lục và cậu ấy cực cao.

Vì vậy Tống Thư Hàng đã chọn một cái ôm thích hợp.

Bất kể là người thân, bạn bè thân thiết, hay là quan hệ thân cận hơn, lúc này một cái ôm cũng sẽ không tỏ ra quá đột ngột.

Cẩn thận, tỉ mỉ, nhưng vào lúc then chốt lại không thiếu dũng khí thử thách.

Đây chính là Tống Thư Hàng.【Có phải là ảo giác không?

Tống Thư Hàng sau khi mất ký ức, lại càng cơ trí hơn rồi?】Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm truyền âm cho Bạch Long tỷ tỷ nói.【Cậu ấy vẫn luôn là một tiểu gia hỏa cơ trí mà.】Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Cô bé từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng khi ở ‘đảo thần bí’.

Tô Thị A Thập Lục khẽ mím môi, thuận thế tựa vào lòng Tống Thư Hàng.

Trong suốt quá trình ôm, lực tinh thần của Tống Thư Hàng đều mật thiết chú ý đến phản ứng của Tô Thị A Thập Lục.

Nếu cô bé biểu hiện ‘kháng cự’, Tống Thư Hàng sẽ lập tức tự nhiên nới lỏng cái ôm.

Thấy A Thập Lục không kháng cự, thậm chí còn tựa vào, Tống Thư Hàng trong lòng liền thở phào nhẹ nhõm.

Cậu thuận theo bản năng của mình, ôm chặt cô gái quen thuộc mà xa lạ này vào lòng. ……… ……… Hiệu quả pháp thuật nghịch chuyển thời gian vẫn đang tiếp diễn, dường như thật sự muốn duy trì hàng ức vạn năm.

Ôm chặt Tô Thị A Thập Lục, hai mắt Tống Thư Hàng lại một trận mơ hồ.

Một lát sau.

Cậu nhìn cô gái nhỏ nhắn trong lòng, suy nghĩ một chút, sau đó cắn răng hỏi: “Chào em, xin hỏi… anh tên là gì?” Lông mi dài của Tô Thị A Thập Lục bất lực rung động.

Cuối cùng vẫn đến bước này.

Dưới pháp tắc nghịch chuyển thời gian, Tống Thư Hàng đã không còn ấn tượng gì về họ tên của mình nữa.

Hoàn toàn bị tẩy trắng.

“Thư Hàng, tên anh là Thư Hàng.” Tô Thị A Thập Lục kiên nhẫn trả lời – cô bé không hề ghét kiểu đối thoại này, ngược lại còn thích thú trong đó.

“Ồ.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm tên mình, hai tay vẫn ôm chặt cô gái trong lòng.

Khi ngay cả tên mình cũng không nhớ được, trong lòng cậu vô cớ sản sinh một cảm giác bất lực.

Dường như cả thế giới đều xa lạ với mình.

Và trong thế giới mình chẳng biết gì này, chỉ có cô gái xa lạ mà quen thuộc trong lòng, mới có thể mang lại cho cậu một tia ấm áp.

“Anh có thể mạo muội hỏi một câu không?” Tống Thư Hàng lại cẩn thận hỏi.

A Thập Lục trực tiếp trả lời: “Em tên là Tô Thị A Thập Lục.” Ơ?

Cô gái này sao lại biết mình muốn hỏi tên cô ấy?

Đây là tâm đầu ý hợp sao?

“Tô Thị A Thập Lục, họ Tô sao?

Su_Hang, Tô Hàng… Thì ra là vậy, anh cũng họ Tô.

Chúng ta là người một nhà sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Phụt ~” Tô Thị A Thập Lục không nhịn được bật cười.

Bạch Long tỷ tỷ và Xích Tiêu Kiếm bên cạnh cũng nhịn rất khổ sở, nhưng cả hai đều không thể phát ra tiếng, một kiếm một rồng chỉ có thể tiếp tục giả vờ làm nền.

“Trước đây, em từng ảo tưởng một khả năng nhỏ là anh đổi sang họ Tô, nhưng bây giờ, em tuyệt đối sẽ không để anh đổi họ.

Cũng không ai để anh đổi họ đâu.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

Hiện tại Tống Thư Hàng, danh hiệu ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’, chư thiên vạn giới ai mà không biết?

Cậu là người đầu tiên tấn thăng Bát Phẩm Huyền Thánh trong ngàn năm qua.

Tuy là thủy hóa, nhưng Tô Thị Thiên Hà ngoại trừ cô bé và A Thất ra, không ai biết cả.

Với uy danh vang xa của Tống Thư Hàng hiện tại… Trưởng lão nào của Tô Thị Thiên Hà dám để cậu ấy đổi họ?

Có gan thì đối diện với mắt Tống Thư Hàng, nói ra suy nghĩ táo bạo của mình xem?

Chương 2331

"Anh không họ Tô?

Vậy anh họ gì?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

"Họ Tống." A Thập Lục nói.

"Cái họ này không tệ." Tống Thư Hàng véo cằm: "Nhưng kết hợp với cái tên Su_Hang, cũng khá đấy." "Đúng rồi, A Thập Lục, quan hệ giữa chúng ta là gì?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

"Đương nhiên là… Ơ?" Tô Thị A Thập Lục đang trả lời được một nửa, đột nhiên sững sốt.

Cô bé từ lòng Tống Thư Hàng ngồi dậy, quay sang Bạch Long tỷ tỷ kêu lên: "Bạch Long tỷ tỷ, ký ức của em cũng bắt đầu xuất hiện vấn đề rồi." "Nhìn trời, chẳng lẽ mất ký ức cũng từng người một sao?

Xếp hàng tẩy trắng ký ức sao?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm giơ chuôi kiếm lên, ngửa mặt nhìn trời.

"Đừng sợ, mất ký ức chỉ là tạm thời thôi.

Em bây giờ mất ký ức, vừa hay cùng Tống Thư Hàng tạo thành tổ hợp hai người mất ký ức.

Nói không chừng đợi pháp thuật 'nghịch chuyển thời gian' kết thúc, hai em còn có thể nhớ lại đoạn quá khứ này, sẽ rất thú vị." Bạch Long tỷ tỷ dịu dàng an ủi.

Tô Thị A Thập Lục: "……" Cô bé xoa xoa thái dương, bình tĩnh phân tích: "Bạch Long tỷ tỷ, tốc độ mất ký ức của em nhanh hơn Thư Hàng rất nhiều, ký ức đang mơ hồ rất nhanh." Tống Thư Hàng dù sao cũng phải trải qua bốn lượt đối thoại, đến lượt thứ năm thì ký ức mới bị tẩy trắng hoàn toàn.

Còn cô bé cảm thấy ký ức của mình, đang mơ hồ hóa với tốc độ có thể nhận thấy được, rất nhanh.

Ví dụ như bây giờ.

Giây trước cô bé còn đang chuẩn bị trả lời Tống Thư Hàng, muốn giải thích quan hệ giữa mình và cậu ấy.

Trước khi mở miệng trả lời, trong đầu cô bé có mấy phiên bản đáp án.

Nhưng ngay khoảnh khắc mở miệng, tất cả các đáp án đều mơ hồ hóa trong đầu, khiến cô bé chẳng nói ra được lời nào.

Những thứ vừa mới ấn tượng sâu sắc giây trước, giây sau đã bị tẩy sạch.

“Không cần lo lắng, cứ thuận theo tự nhiên.

Pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’ này đã xuất phát từ tay Thiên Đạo tiền nhiệm, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Việc mơ hồ hóa ký ức hẳn là yếu tố then chốt của pháp thuật, đừng nên kháng cự.” Bạch Long tỷ tỷ dịu giọng nói.

A Thập Lục há miệng, dường như đang định nói gì… Lúc này, hai tay Tống Thư Hàng vòng qua ôm lấy vòng eo nhỏ của cô bé từ phía sau.

Trong thế giới xa lạ này, đối với Tống Thư Hàng mà nói, chỉ có Tô Thị A Thập Lục mới có thể mang lại cho cậu một tia quen thuộc và ấm áp.

Khi A Thập Lục đứng dậy từ trong lòng cậu, cậu liền cảm thấy toàn thân không thoải mái.

Tìm đúng thời cơ, lại ôm cô bé vào lòng.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Tô Thị A Thập Lục: “……” Cô bé quay đầu lại đối mặt với Tống Thư Hàng.

Khoảng ba hơi thở sau.

“À thì, chào em, xin hỏi anh tên là gì?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

“Thư, ừm?” Tô Thị A Thập Lục nhướng nhướng mày.

“Tô Ân?

Cái tên này hơi lạ.” Tống Thư Hàng ôm chặt cô gái trong lòng: “Tên em là gì?” “Tô, ơ?” Tô Thị A Thập Lục cau mày.

“Tô Y?

Tên em cũng lạ giống anh.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc nói.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Ký ức của A Thập Lục cũng gần như bị tẩy sạch rồi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bên cạnh, đã cười đến rung lên.

Nếu không phải nó là một thanh kiếm, bây giờ đã cười đến rơi lệ rồi.

Nhưng cười rồi cười nữa, tiếng cười của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm liền nghẹn lại.

Bạch Long tỷ tỷ liếc nhìn nó, đại khái đoán ra nguyên nhân tiếng cười của nó bị nghẹn: “Ngươi cũng bắt đầu mất ký ức rồi sao?” “Nhìn trời, ký ức của tôi cũng có vấn đề rồi.

Tôi quên mất chủ nhân của tôi là ai rồi, chết tiệt… Tôi còn tưởng tôi là thần binh Trường Sinh Giả, sẽ không bị ảnh hưởng.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm dùng một giọng ‘nghiến răng nghiến lợi’, hậm hực nói.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Trước đây ngươi từng nhớ chủ nhân của mình sao?

Ta còn tưởng ngươi đã sớm vui đến quên cả đường về, sớm đã coi Tống Thư Hàng tiểu hữu là chủ nhân của ngươi rồi. ……… ……… Tốc độ Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm quên ký ức, còn nhanh hơn cả Tô Thị A Thập Lục.

Chỉ năm hơi thở sau, nó đã bị tẩy trắng, lơ lửng bối rối bên cạnh Tống Thư Hàng, bản năng dựa sát vào cậu.

Sau khi mất đi nhận thức về thế giới, bất kể là sinh vật hay pháp khí, dường như đều sẽ tụ tập lại với nhau, bản năng tập hợp về phía những thứ mình ‘quen thuộc’.

“Tiếp theo, đến lượt ta rồi phải không?” Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Giống như cô bé suy đoán, sau khi Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bị tẩy trắng, ký ức của cô bé cũng bắt đầu bị ảnh hưởng.

Thực ra với cảnh giới và thực lực của Bạch Long tỷ tỷ, ngay cả khi hiện tại không phải là trạng thái bản thể, cho dù bản thể vẫn đang ở trạng thái chờ phục sinh, cô bé vẫn có thủ đoạn có thể chống lại tác dụng ‘mơ hồ hóa quên lãng’.

Là Trường Sinh Giả, đều đã bước ra ‘Đạo’ của riêng mình, dưới tay đều sẽ có một số thủ đoạn.

Nhưng, Bạch Long tỷ tỷ chủ động phối hợp với hiệu quả pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’, không đi kháng cự ảnh hưởng mơ hồ hóa ký ức.

Cô bé không lo lắng ký ức bị xóa sạch.

Bây giờ cô bé chỉ ở dạng ‘công đức hóa thân’, phụ thể trên người Tô Thị A Thập Lục.

Cho dù ký ức bị xóa sạch, ký ức trong bản thể của cô bé chôn cất ở ‘đảo thần bí’ vẫn được lưu giữ hoàn chỉnh.

Chỉ cần quay về thế giới hiện thực Địa Cầu, cô bé có thể đồng bộ với bản thể, khôi phục ký ức.

Pháp lưu trữ ký ức trên mây.

Thực ra, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hẳn cũng có công năng tương tự. ********** Lương cửu hậu.

Ký ức của Bạch Long tỷ tỷ cũng bị tẩy sạch.

Sau khi mất ký ức, cô bé không hề hoảng sợ, vẫn ổn định lượn lờ trong hư không.

Phía dưới, Tống Thư Hàng nắm tay Tô Thị A Thập Lục, cõng Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

A Thập Lục dường như có cảm ứng, ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ – cho dù đã mất ký ức, nhưng mối quan hệ cộng sinh giữa hai bên sẽ không biến mất.

Bạch Long tỷ tỷ hơi suy nghĩ, sau đó thân hình thu nhỏ, lượn lờ bên cạnh A Thập Lục.

Bốn người bây giờ đều ở trạng thái ‘ý thức’ mất ký ức, không có mục đích.

Tống Thư Hàng đột nhiên cất tiếng nói: “Tôi hơi đói rồi, mọi người thì sao?” “Em cũng hơi đói, có gì ăn không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Không hiểu vì sao, lần này, bốn người không hỏi lại tên của nhau nữa… Có lẽ là trực giác của tu sĩ nói cho bọn họ biết, hỏi cũng vô ích, nên không cần hỏi mò nữa.

Bạch Long tỷ tỷ quay đầu nhìn quanh, lắc đầu: “Không thấy gì ăn được cả.” Tống Thư Hàng nhìn lướt qua Bạch Long tỷ tỷ, hơi suy nghĩ, đột nhiên xua tay nói: “Nói trước nhé, tôi không ngon đâu.” Bạch Long tỷ tỷ: “……” Sau khi Tống Thư Hàng nói xong, lại quay đầu nhìn Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Anh ăn được không?

Anh nhìn có vẻ rất ngon.

Giòn giòn.” “Tôi là đao, cậu nhìn rõ đi, tôi là một thanh đao.

Đao có ăn được không?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm giận dữ nói.

“Đao là gì?” Tô Thị A Thập Lục bên cạnh hỏi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Đao là thứ không ăn được.” Nói xong, cậu lại ngẩng đầu nhìn Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Cô bé thề, nếu tên này dám đánh ý đồ của cô bé, muốn ăn cô bé, thì cô bé sẽ ra tay trước, một ngụm cắn đứt cái đầu ngu xuẩn của cậu ấy.

“Cô nhìn có vẻ rất ngon, cô ăn được không?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ há to miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn.

“Khoan đã, chị dài trắng, em không hỏi chị.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay, sau đó chỉ vào vị trí bên cạnh Bạch Long tỷ tỷ nói: “Em hỏi cái đó.” Mọi người nhìn theo hướng ngón tay Tống Thư Hàng.

Chỉ thấy ở đó có một vật thể to bằng viên kẹo tròn, đang lơ lửng trong hư không, trông mềm mại, rất ngon miệng.

Vật thể đó lơ lửng trong hư không, không nói gì.

“Nó không trả lời, xem ra là ăn được.” Tống Thư Hàng nói.

Nói rồi, cậu bước tới một bước, nắm lấy viên kẹo tròn màu trắng này, đưa cho Bạch Long tỷ tỷ: “Tỷ tỷ, chị có muốn ăn không?” Tuy đã mất ký ức, nhưng ‘gói ngôn ngữ’ và một số ‘kiến thức thường thức tối thiểu’ vẫn còn sót lại.

Thứ lạ tốt nhất không nên ăn, nếu thật sự muốn ăn thì tốt nhất cũng phải thử độc trước, xác định không có vấn đề gì rồi mới ăn.

Bạch Long tỷ tỷ khẽ mỉm cười, cô bé nhận lấy viên kẹo tròn màu trắng, đột nhiên móng vuốt nhỏ vung lên, vung ra một trận tàn ảnh, nhét viên kẹo tròn vào miệng Tống Thư Hàng.

Trên mặt tên này dường như viết đầy 【Không biết thứ này có ăn được không, cứ để chị dài trắng thử độc trước đi 】, một sinh vật với biểu cảm phong phú như vậy, cô bé vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Điều này đã không còn là ‘biểu cảm phong phú’ có thể hình dung được nữa, mà đơn giản là trên mặt tự động chiếu phụ đề luôn.

“Ưm ưm ưm ~” Tống Thư Hàng cũng chỉ giãy giụa vài cái mang tính tượng trưng.

Cái viên nhỏ đó cũng không biết được cấu thành từ thành phần gì, nhưng vừa vào miệng là tan chảy ngay.

Cậu ta còn chưa kịp phản ứng, viên nhỏ trong miệng đã biến mất, tan vào khoang miệng, trôi tuột xuống cổ họng.

Hơn nữa phải biết, mấy người Tống Thư Hàng hiện tại đang ở trạng thái tương tự như ‘tinh thần thể’.

Bạch Long tỷ tỷ tò mò nhìn cậu: “Ngon không?” “Ngon ạ, vào miệng là tan, thơm lừng cả răng miệng.” Tống Thư Hàng thành thật đáp.

Cậu còn chưa kịp nếm kỹ cái hương vị của ‘viên nhỏ’ đó, thì nó đã trôi vào bụng rồi.

Nhưng mùi hương còn vương lại giữa răng miệng, dư vị vô tận.

Với mùi vị này, cho dù có độc, Tống Thư Hàng cũng muốn thử lại lần nữa.

Nếu có cơ hội ăn thêm lần nữa, cậu nhất định phải từ từ thưởng thức, tuyệt đối không thể nào ăn ngấu nghiến được.

“Vậy muốn ăn nữa không?” Giọng Tô Thị A Thập Lục vang lên từ phía sau.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại, liền thấy trong tay thiếu nữ nhỏ nhắn kia đang cầm mấy thứ hình dạng viên nhỏ.

Viên lớn thì to bằng nắm tay, viên nhỏ thì chỉ bằng quả vải.

Chương 2332

“Nhiều vậy sao?” Tống Thư Hàng ngạc nhiên nói.

“Trên không thỉnh thoảng lại xuất hiện thêm, em tiện tay nhặt mấy viên thôi.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, rồi hùng hồn nói: “Để tôi ăn thêm một viên nữa, mấy phút sau nếu tôi chưa chết, mọi người có thể thử ăn vài viên!” Đằng nào cậu cũng đã ăn một viên rồi, cho dù có độc thì độc mỗi mình cậu là đủ.

Nếu thật sự chết, cũng coi như đã cống hiến cho mọi người.

Nói rồi, Tống Thư Hàng từ bàn tay nhỏ của thiếu nữ trước mặt đón lấy một viên to bằng nắm tay, lần này cậu cầm viên đó, chuẩn bị ‘thưởng thức tỉ mỉ’.

Các bước thưởng thức của Thái Sư: nhìn, ngửi, nếm.

Trước tiên là nhìn ngoại hình.

Tống Thư Hàng cầm viên nhỏ, ngắm nhìn đầy tình cảm: Ừm, rất đáng yêu, trông rất ngon miệng.

Sau đó là ngửi mùi vị.

Cậu nhẹ nhàng ngửi viên đó.

Bản thân viên đó không có mùi, hoặc nói đúng hơn là hương vị của nó chỉ được tỏa ra vào khoảnh khắc ‘vừa vào miệng là tan’.

Nhưng lúc này trên viên nhỏ đó, hình như vương vấn một mùi hương thoang thoảng.

Ừm, là mùi hương trên người thiếu nữ nhỏ nhắn trước mặt.

Bước cuối cùng là nếm.

Vì lo lắng thứ này vừa vào miệng là tan, sợ mình không thể hoàn hảo nếm được mùi vị của nó, Tống Thư Hàng chuẩn bị liếm nhẹ một chút.

Cậu cầm viên nhỏ giơ cao, thè lưỡi nhẹ nhàng liếm một cái.

Rồi sau đó... viên nhỏ đó liền theo lưỡi cậu tan chảy ra, tràn vào miệng, rồi cứ thế trôi thẳng vào bụng.

Cả quá trình nhanh đến không ngờ, cổ họng Tống Thư Hàng cứ như thể đã mở một đường VIP cho viên nhỏ, trôi tuột không hề vướng víu.

Tống Thư Hàng: "..." Trời ơi, cậu lại không nếm được mùi vị gì cả.

Thở dài một hơi, Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, nói với Bạch Long tỷ tỷ thân dài trắng muốt và thiếu nữ nhỏ nhắn: "Tiếp theo, chúng ta đợi vài phút, xem tôi có bị trúng độc mà chết không đã." Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Trong lúc đó, Bạch Long tỷ tỷ rảnh rỗi không có việc gì làm, cũng từ hư không hái xuống một đống viên trắng.

Mấy phút sau.

A Thập Lục ôm đầy những viên trắng trong lòng, mặt mũi mờ mịt.

Đuôi của Bạch Long tỷ tỷ cuộn thành một bán cầu, bên trong cũng chất đầy những viên trắng, đôi mắt cũng mơ màng tương tự.

"Đây là đâu?" "Mình đang làm gì vậy?" "Mấy viên trắng này là gì?" "Tại sao mình lại hái mấy viên trắng này?" Hai người phát ra hết nghi hoặc này đến nghi hoặc khác.

Tống Thư Hàng nhíu mày đứng dậy, cậu suy nghĩ một chút, rồi đoán: "Tôi nghi ngờ mấy viên trắng này chắc là đồ ăn." "Chúng nó ăn được không?

Sẽ không có độc chứ?” Tâm ma Xích Tiêu Kiếm trên lưng lo lắng nói.

Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục cũng lo lắng nhìn mấy viên trắng đó.

Lúc này, Tống Thư Hàng nghiến răng nói: “Đối với đồ ăn lạ, chúng ta phải giữ lòng cảnh giác.

Ở đây chúng ta có bốn sinh vật, chi bằng... cứ để tôi thử độc đi.

Tôi ăn trước một viên, sau khi tôi ăn xong, mọi người đợi ở bên cạnh một lát, xem tôi có bị trúng độc không.

Nếu tôi ăn mà không sao, mọi người ăn sau cũng không muộn.” “Được ạ.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Nói rồi, cô bé đến bên cạnh Tống Thư Hàng, ra hiệu cho cậu lấy một viên trắng từ trong lòng mình.

Tống Thư Hàng vươn tay, lại chọn một viên trắng to bằng nắm tay.

Cầm viên đó, cậu trước tiên nhìn rồi ngửi, sau đó ngẩng đầu cầm quả, nhẹ nhàng liếm một cái.

Viên trắng hóa thành chất lỏng, thuận lợi trôi theo đường VIP cổ họng vào bụng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” “Em cảm thấy có một cảm giác deja vu mạnh mẽ.” Tô Thị A Thập Lục nhíu nhíu cái mũi nhỏ.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu nói: “Tôi cũng vậy.” Tâm ma Xích Tiêu Kiếm dùng chuôi kiếm vỗ vỗ Tống Thư Hàng: “Thế nào, có cảm giác gì không?

Bụng có đau không?” “Cảm thấy ngon, không có cảm giác gì khác.

Chúng ta đợi thêm một lát nữa, nếu tôi không sao, thì viên trắng này có thể ăn được.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Nói rồi, cậu khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu chờ dược hiệu.

A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh mạnh mẽ ‘hóng hớt’.

“À, hình như có cảm giác rồi.” Tống Thư Hàng bắt đầu bình tĩnh phân tích trạng thái của mình: “Tôi cảm thấy cơ thể mình, lấy ‘vai’, ‘xương quai xanh’ làm đường phân cách, từ vị trí dưới đường đó đến vùng ngực, từng đợt ngứa ran.” “Viên này có độc sao?” Xích Tiêu Kiếm kinh hô.

“Không, không giống có độc.

Cảm giác này khác với trúng độc, cái cảm giác ngứa ngứa này, rất thoải mái.

Cứ như là được tái sinh vậy!

Cực kỳ sảng khoái!” Tống Thư Hàng nói ra.

“Vậy viên đó ăn được không?

Em cảm thấy hơi đói.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Bạch Long tỷ tỷ vung một cái, bình tĩnh nói: “Đợi đã, thường thì sau khi ‘ngứa, thoải mái’ xong, chính là lúc kịch độc thật sự phát tác.

Ngứa và thoải mái chỉ là ảo giác do kịch độc phát tác mang lại thôi!” Thế là, mọi người lại bắt đầu quan sát Tống Thư Hàng một lần nữa.

Cùng lúc đó.

Trong Bãi Luyện Gia Nhĩ Thánh Sơn.

Đã hai ngày trôi qua kể từ khi Tống Thư Hàng và những người khác bị cuốn vào Bí Cảnh Thời Gian.

Thời gian yên bình trên Trái Đất đã là ngày 29 tháng 11.

Trong thế giới 'bí bảo' của Thiên Đạo Bạch ở bãi luyện, Thạch Bi Đạo Hữu lặng lẽ canh giữ Tống Thư Hàng, thân thể gỗ.

Thân thể gỗ vì không có ý thức bản thể, nên không bị ảnh hưởng bởi 'pháp thuật nghịch chuyển thời gian'.

Ngoài ra, trong hai ngày đó, nó còn tìm thấy thân thể của Bạch Long và Tô Thị A Thập Lục, cùng đưa vào phạm vi bảo hộ của mình.

Phương thức bảo hộ của Thạch Bi Đạo Hữu đơn giản mà thô bạo: nó trực tiếp đào một cái hố, xây dựng một không gian pháp thuật đơn giản, nhét tất cả mấy người Tống Thư Hàng vào.

Cuối cùng, thân bia đè lên phía trên, tạo thành một lớp phòng ngự hoàn hảo.

Bia mộ, cây cổ thụ, bảo kiếm.

Một loại khí tức cô tịch lan tỏa ra.

"Hả?

Khí tức của Thư Hàng thay đổi rồi?" Thạch bi 'nhìn' về phía ngôi mộ.

Nhục thân Tống Thư Hàng ban đầu chỉ còn lại cái đầu và vai, lại một lần nữa bắt đầu sinh trưởng nhanh chóng.

Trong mấy hơi thở, đã mọc đến vị trí cơ ngực.

Sau khi mọc ra cơ ngực, cậu cuối cùng cũng có ngực để người khác dựa vào.

Cùng lúc đó, trên thân thể gỗ, một giọt huyết châu nổi lên.

Bên dưới giọt huyết châu này, kết thành một cái lưới máu, trong lưới máu tỏa ra ánh sáng bảy màu.

Huyết châu ‘vù ~’ một cái chui vào trong mộ, dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Sau khi giọt huyết châu của Thánh nhân tiến vào cơ thể Tống Thư Hàng, ‘vật phẩm quý giá’ vốn thuộc về Tống Thư Hàng mà lưới máu mang theo, đã về với chủ cũ.

Cùng lúc đó, huyết của Thánh nhân còn mang về sinh cơ và năng lượng khổng lồ, những sinh cơ và năng lượng này đều là do huyết của Thánh nhân tích lũy trong thời gian gần đây.

Ánh sáng bảy màu đã vào vị trí, hệ thống tu luyện đã vào vị trí, và hoàn thành kết nối liền mạch với cơ thể Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, tốc độ phục hồi cơ thể của Tống Thư Hàng lại tăng gấp đôi! 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》được tự động kích hoạt. 123 bóng Thánh Viên xuất hiện phía trên Tống Thư Hàng.

Vì cơ thể Tống Thư Hàng được đặt trong mộ, nên khi các bóng Thánh Viên xuất hiện, chúng vừa vặn ‘đứng’ trước phần mộ.

Với một Đại Thánh Viên dẫn đầu, 122 Thánh Viên còn lại xếp thành một hình chữ nhật.

Cùng lúc đó, trên mỗi Thánh Viên, đều quấn quanh một con Chân Long thu nhỏ.

Vừa viên lại vừa long, thật là Thánh Viên Long Lực!

Đại Thánh Viên dẫn đầu sau khi hiện thân, liếc nhìn bia mộ của Tống Thư Hàng, thân hình tròn trịa của nó đột ngột giật lùi lại, vô cùng kinh ngạc!

Mộ của Tống Thư Hàng? 122 tiểu Thánh Viên phía sau đồng loạt giật mạnh nửa thân trên về phía sau, cùng nhau bày ra vẻ mặt kinh ngạc.

Thạch Bi Đạo Hữu: “...” Đây là đang nhảy múa à?

Đại Thánh Viên rất khó khăn mới khôi phục lại bình tĩnh.

Nó run rẩy vươn tay ra, lấy ra Nho gia Thánh văn.

Bóng Chân Long cuộn trên người nó, thân hình di chuyển đến trước mặt nó, đầu rồng cúi xuống, sừng rồng tạo thành điểm tựa.

Đại Thánh Viên trịnh trọng đặt ‘kinh văn Thánh nhân Nho gia’ lên đỉnh đầu Chân Long, kẹp vào chỗ chạc sừng rồng. 122 tiểu Thánh Viên phía sau đồng loạt làm động tác tương tự.

Đồng đều tự nhiên mang theo cảm giác đẹp mắt.

Một khi đã đồng đều, liền trông rất có nghi thức.

Chương 2333

Đại Thánh Viên chắp hai tay, như một vị cao tăng, trang nghiêm niệm: “Điện điện điện ~ điện điện điện ~” Các tiểu Thánh Viên phía sau theo kịp nhịp điệu: “Điện điện điện ~ điện điện điện ~” Âm thanh uy nghiêm trầm trọng, vang vọng trên không ‘mộ của Tống Thư Hàng’.

Sa mạc, bia mộ, cây cổ thụ, tàn kiếm... còn có 123 Đại Viên như cao tăng.

Một loại không khí bi ai ngưng tụ.

Chỉ cần tiếp xúc với loại khí tức này, sẽ kích thích tuyến lệ của mọi người, khiến người ta không kìm được rơi lệ.

Điều này khiến Thạch Bi Đạo Hữu cũng sinh ra một loại ảo giác ‘Tống Thư Hàng thật sự đã chết’.

Thực tế, đừng thấy Đại Thánh Viên và các tiểu Thánh Viên trông có vẻ không đáng tin cậy.

Nhưng tác dụng của chúng cực kỳ lớn.

Sau khi hiện thân, chúng tự chủ phối hợp với sự sinh trưởng của nhục thân Tống Thư Hàng, vận chuyển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》ở mức độ tối đa, tăng cường tốc độ tái sinh của cơ thể.

Đặc biệt là Đại Thánh Viên dẫn đầu, cực kỳ huyền bí.

Nó là do Bạch tiền bối Two tặng cho Tống Thư Hàng, trong cơ thể nó ẩn chứa sự lý giải và cảm ngộ của Bạch tiền bối Two về 《Thánh Viên Kinh Lực Thần Công》.

Trước đây, Tống Thư Hàng cảnh giới chưa đủ, lại chưa nhận được truyền thừa tổng cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần

Công》.

Đại Thánh Viên chỉ lặng lẽ giúp Tống Thư Hàng điều giáo các tiểu Thánh Viên mới sinh, khiến chúng nhanh chóng hoàn thành phối hợp với Tống Thư Hàng, để khi Tống Thư Hàng vận chuyển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 sẽ không xảy ra sai sót.

Mà hiện tại, sự lý giải của Tống Thư Hàng đối với 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 đã đạt đến yêu cầu, chương truyền thừa tổng cương cũng đã nhận được.

Con Đại Thánh Viên này bắt đầu phối hợp với Tống Thư Hàng, từng chút một chia sẻ những cảm ngộ của Bạch tiền bối Two về 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cho Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối Two chưa từng học truyền thừa tổng cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, nhưng ông ấy là Cửu U Chi Chủ, có sự lý giải và suy nghĩ riêng về phần sau của bộ công pháp này.

Những lý giải và cảm ngộ này, sau khi được Đại Thánh Viên truyền lại cho Tống Thư Hàng, đã đạt được hiệu quả ‘mượn đá núi khác mài ngọc của mình’.

Cứ như vậy, tốc độ phục hồi cơ thể của Tống Thư Hàng lại +1.

Sau khi cơ ngực với hình dáng hoàn mỹ ra đời, một xương cột sống hoàn chỉnh đã hình thành.

Lại lấy xương cột sống này làm chủ, các bộ phận còn lại nhanh chóng sinh trưởng.

Huyết của Thánh nhân Nho gia tuần hoàn trên dưới xương cột sống, tăng cường hiệu quả phục hồi, tiện thể cường hóa nhục thân của Tống Thư Hàng. 《Nho Gia Kim Cương Thân》 cũng bắt đầu tự chủ vận chuyển, phối hợp với 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

《Cương Thủ》,《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 toàn bộ bắt đầu tự chủ vận chuyển.

Các loại công pháp, thần thông mà Tống Thư Hàng từng tu luyện đều bắt đầu được kích hoạt.

Đặc biệt là những thiên phú tự thân của cậu, từng cái một nổi lên.

Trên mộ địa, từng đóa sen trắng tinh khiết mọc lên, còn có một hàng liễu đen, ẩn hiện mờ ảo.

Trong lúc đó, lại có từng trận âm thanh trầm thấp tự động vang lên, không phải là tiếng ngâm xướng của các Thánh Viên, mà là hiệu quả của 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 và 《Cao Tăng Khổ Tu Nhật Ký》.

Ngay sau đó là 《Tam Thiên Đao Kinh》 mà Tống Thư Hàng học được từ trong giấc mơ, và cái mà cậu học được cùng với 《Dưỡng Đao Thuật》.

Tiếp theo nữa là quyển cơ sở 《Đạo Tàng》 do Trình Lâm giảng pháp.

Tất cả các loại 'kiến thức' mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc đều hòa vào trận âm thanh 'ngâm xướng trầm thấp' này.

Những âm thanh này cuối cùng hóa thành Đại Đạo Chi Âm.

Lúc này nếu có người ở bên mộ lắng nghe, chắc chắn sẽ thu hoạch được rất nhiều lợi ích.

"Trận thế phục sinh này thật không nhỏ à." Thạch Bi Đạo Hữu cảm thán.

Không đúng, không phải phục sinh, mà là 'tái tạo thân thể'.

Trận thế này, đơn giản là giống như 'bảo vật xuất thế', muốn gây ra biến hóa thiên địa.

May mà đây là thế giới bí mật của chủ nhân Thiên Đạo Bạch, không có người ngoài, nếu không, chỉ với từng trận dị tượng này, e rằng sẽ thu hút một lượng lớn tu sĩ đến tìm bảo vật?

Ông ~~ Cơ thể Tống Thư Hàng phát triển rất tốt, rất nhanh ngay cả phần eo cũng đã sinh trưởng hoàn tất, ánh sáng bảy màu đã định vị vào vị trí quen thuộc của mình, phát ra tiếng kêu mừng rỡ.

"Nếu mọc xuống nữa, thì là vùng cấm rồi." Thạch Bi Đạo Hữu nhẹ giọng nói, sau khi nghĩ một chút, nó bắt đầu điều động cát, chuẩn bị đến lúc đó sẽ che đậy cho Tống Thư Hàng một chút.

Đang lúc suy tư, từ nhục thể Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân.

"Hả?

Tiên tử cô không bị cuốn vào 'pháp thuật nghịch chuyển thời gian' sao?" Thạch Bi Đạo Hữu nghi hoặc nói.

Vị Công Đức Tiên Tử này, rõ ràng là có ý thức tự chủ, khác với thân thể gỗ.

Tại sao cô ấy không bị cuốn vào pháp thuật?

Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ lắc đầu, sau đó đôi cánh phía sau cô ấy mở rộng, bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, thân hình của Tạo Hóa Tiên Tử cũng chui ra từ trong cơ thể Tống Thư Hàng, cô ấy cũng không bị pháp thuật 'nghịch hành thời gian' mang đi.

Sau khi hiện thân, cô ấy trước tiên gỡ 'Nho gia Thánh nhân chi nhãn' của Tống Thư Hàng xuống.

Nhưng lại không lắp lại con mắt ban đầu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hiện tại đang ở trạng thái 'tái sinh nhục thể', cho nên cô ấy muốn thử xem, Tống Thư Hàng có thể sinh trưởng thêm một con mắt nữa không?

Sau khi Công Đức và Tạo Hóa hai vị tiên tử hiện thân, cơ thể Tống Thư Hàng chịu ảnh hưởng của ánh sáng công đức và năng lượng Nho gia của Tạo Hóa Tiên Tử, cộng thêm việc cậu tu luyện các loại công pháp rèn thể, cơ thể cậu sau khi được cường hóa đến một mức độ nhất định, bắt đầu trở nên trong suốt.

“Thân như lưu ly, trong ngoài thấu triệt?” Thạch bi kinh ngạc đánh giá Tống Thư Hàng.

Đây chính là đặc trưng thể chất được tu luyện ra sau khi công pháp rèn thể đạt đến một cảnh giới nhất định.

Đại biểu cho thể chất của Tống Thư Hàng đã đại thành.

“Còn thiếu ~ một chút ~” Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử hát.

Theo tiếng hát của cô ấy, Linh Quỷ của Tống Thư Hàng từ từ hiện lên.

“Tống tiểu hữu còn có Linh Quỷ sao?” Thạch Bi nhẹ giọng nói.

Tên này trang bị, quá cao cấp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tâm ma Xích Tiêu Kiếm...

Hiện tại lại còn có cả Linh Quỷ, hơn nữa vừa nhìn đã thấy là bản cấu hình cao cấp.

Trong lòng Thạch Bi Đạo Hữu, bắt đầu coi trọng cảnh giới ‘đối đầu’ với các đại lão trước đây của Tống Thư Hàng.

Nó mơ hồ cảm thấy, Tống tiểu hữu đối đầu với những ‘đại lão’ kia có lẽ không hề yếu như nó tưởng tượng.

Nó vốn còn nghĩ sau khi ra ngoài sẽ dẫn Tống Thư Hàng đi ‘quẩy’, đi đối đầu với Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Hiện tại nhìn trang bị của Tống Thư Hàng...

Cấu hình này, chỉ cần thao tác tốt, không cần nó trợ giúp, cũng có thể đối đầu với đại lão rất mạnh.

Trong khi Thạch Bi Đạo Hữu đang trầm tư, Linh Quỷ của Tống Thư Hàng đã bắt đầu phối hợp với Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử cùng nhau cường hóa cơ thể mới sinh.

Linh Quỷ của Thư Hàng rất kỳ lạ, nó trông có vẻ chỉ ở cảnh giới Lục Phẩm, nhưng khi phối hợp với Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử, những thủ đoạn mà nó thi triển lại căn bản không phải là thứ mà cảnh giới Lục Phẩm có thể sử dụng!

Linh Quỷ xuất hiện, lấp đầy chỗ trống cuối cùng.

Toàn bộ cơ thể Tống Thư Hàng, hóa thành trạng thái lưu ly trong suốt.

“Mặt trời mọc rồi ~ vui sướng quá ~ la la ~” Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên cất tiếng hát.

Sự chú ý của Thạch Bi Đạo Hữu lập tức bị cô ấy thu hút.

Lúc này Tạo Hóa Tiên Tử quỳ trên ngực Tống Thư Hàng, bàn tay nhỏ đè lên vành mắt trái của Tống Thư Hàng, ở đó, một con mắt hoàn toàn mới đã sinh trưởng ra.

Thí nghiệm của Tạo Hóa Tiên Tử đã thành công.

Hơn nữa con mắt này, cũng được đúc như lưu ly, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật bằng đá quý.

Sau khi Tạo Hóa Tiên Tử hát xong, cô ấy cười hì hì, bàn tay nhỏ vỗ nhẹ lên vành mắt trái của Tống Thư Hàng...

Con mắt mới sinh này lại bị cô ấy gỡ xuống.

Thạch Bi Đạo Hữu: “...” Làm gì thế, vị tiên tử này muốn làm gì thế!

Trước đây trong vành mắt Tống Thư Hàng lắp là Nho gia Thánh nhân chi nhãn, bị gỡ xuống thì còn chấp nhận được, nhưng bây giờ con mắt này là do Tống Thư Hàng tự mình mọc ra mà?

Sao lại gỡ xuống nữa?

Tạo Hóa Tiên Tử nheo mắt, cẩn thận thu lại con mắt mới sinh của Tống Thư Hàng.

Cô ấy làm vậy là để chuẩn bị một vài con mắt dự phòng cho Tống Thư Hàng.

Để tránh trường hợp sau khi xảy ra một số sự cố, mắt của Tống Thư Hàng bị hư, không có mắt mà thay.

Ví dụ như, mỗi khi Tống Thư Hàng siêu tần sử dụng ‘Nho gia Thánh nhân chi nhãn’, nhiệt độ trong vành mắt cậu ấy sẽ tăng đến cực hạn.

Lúc này, nếu gỡ Nho gia Thánh nhân chi nhãn xuống, và thay bằng con mắt ban đầu của Tống Thư Hàng... thì con mắt ban đầu của cậu ấy sẽ trực tiếp bị sức mạnh tàn dư trong vành mắt hủy hoại.

Con mắt ban đầu của Tống Thư Hàng, thực ra đã bị thương một lần, vẫn luôn tiềm ẩn nguy hiểm.

Vì vậy, nhân cơ hội hiện tại, Tạo Hóa Tiên Tử chuẩn bị để lại cho Tống Thư Hàng thêm vài con mắt dự phòng.

Cốc cốc cốc ~ Lúc này, lại có một tràng tiếng gõ giòn tan truyền đến từ phần bụng của Tống Thư Hàng.

Là Linh Quỷ của Tống Thư Hàng.

Nó ở bên cạnh Tống Thư Hàng, một tay đặt trên người cậu, hỗ trợ cường hóa cơ thể Tống Thư Hàng; tay kia lại vươn ra gõ vào phần bụng trong suốt của Tống Thư Hàng.

Lúc này, trong phần bụng trong suốt của Tống Thư Hàng, ẩn ước có thể thấy một đám ánh sáng bảy màu, cùng với ‘Bản mệnh Đan Điền’ đang được huyết của Thánh nhân Nho gia bảo vệ.

Huyết của Thánh nhân là vật ngoài, nó sẽ không triệt để dung hợp với Tống Thư Hàng.

Giống như con mắt, nó có thể tùy thời thoát ly cơ thể Tống Thư Hàng.

Mà công việc chủ yếu nhất của nó, chính là bảo hộ một số thứ quan trọng trong cơ thể Tống Thư Hàng...

Giả như khi cơ thể Tống Thư Hàng bị hủy diệt, nó có thể ngay lập tức cuộn đồ bỏ chạy, giảm thiểu tổn thất của Tống Thư Hàng đến mức tối đa.

Chương 2334

Có thể nói, nó là một tấm bảo hiểm.

Bản mệnh Đan Điền của tu sĩ, vốn là một sự tồn tại mang ý nghĩa trừu tượng, là thứ mà mắt thịt không thể nhìn thấy.

Nhưng dưới sự bao bọc của huyết Thánh nhân Nho gia, xuyên qua phần bụng trong suốt của Tống Thư Hàng, mọi người trong thời gian ngắn, lại có thể nhìn thấy Bản mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Bản mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng trông cực kỳ rộng lớn.

Trong đó, có một Phì Kình Kim Đan, đang lật bụng trong Bản mệnh Đan Điền...

“Hả?

Thứ này, là Kim Đan sao?” Thạch Bi nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng là cảnh giới Lục Phẩm đích thực, tại sao trong Bản mệnh Đan Điền lại còn có ‘Kim Đan’ tồn tại?

Trừ phi, cậu ấy cũng là một Kim Đan ‘vô long văn’ khác biệt?

Cũng chỉ có ‘Kim Đan vô long văn’, không cần cấu đồ Kim Đan, không cần họa long điểm tình.

Thậm chí ở cảnh giới Lục Phẩm, cũng không có cái gì luân mệnh trên hồ, Thập Trọng Thiên, hóa liên trên trời... những bước phiền phức đó.

Kim Đan vô long văn từ quá trình Ngũ Phẩm đến Thất Phẩm, không cần lo lắng gì cả, chỉ cần cắm đầu khổ tu, tích lũy sức mạnh.

Đến khi tu luyện đạt đến trình độ cảnh giới Lục Phẩm, Kim Đan sẽ phun ra ‘suối sống’ trực tiếp hình thành Linh Hồ.

Đến khi tu luyện đạt đến trình độ cảnh giới Thất Phẩm, Kim Đan sẽ chìm xuống hóa thành hạt giống, kết ra hoa sen, đản sinh Nguyên Anh.

Vì vậy, chỉ có ‘Kim Đan vô long văn’ ở cảnh giới Lục Phẩm thì trong cơ thể mới còn Kim Đan tồn tại.

Tu sĩ bình thường, khi Ngũ Thăng Lục, Kim Đan sẽ tan chảy ra, hóa thành Linh Hồ.

“Nhưng không đúng à!

Tôi đâu có mù, Kim Đan này không phải Cửu Long Văn sao?

Chín đạo long văn này, mỗi đạo đều vô cùng khủng bố, là long văn đích thực, đây căn bản không phải vô long văn!” Thạch Bi Đạo Hữu lẩm bẩm.

“Bởi vì là vẽ lên đó.” Lúc này, một giọng nói dịu dàng đáp.

Thạch Bi Đạo Hữu: “Hả?

Gì?

Vẽ lên á?” “Vâng, Tống tiền bối tự mình nói, long văn Kim Đan của cậu ấy là do Cửu U Bạch tiền bối vẽ.” Từ trong bóng của Tống Thư Hàng, Hắc Bì Vũ Nhu Tử hiện thân.

Cô ấy rất thục nữ ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử không hiểu vì sao, cũng không bị pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’ mang đi.

“Vậy ra, cậu ấy thật sự là vô long văn sao?” Thạch Bi Đạo Hữu nhẹ giọng nói.

Lẽ nào đây là lý do mà tên này, ở cảnh giới Lục Phẩm đã quen biết ‘Hắc Bạch’ sao?

Bởi vì vô long văn và vô long văn tương thân tương ái?

Nên ‘Hắc Bạch’ đặc biệt chiếu cố cậu ấy?

Nếu không, với sự đáng sợ của Cửu U Chi Chủ, tại sao lại phải giúp đỡ một tiểu tu sĩ mới Lục Phẩm khắp mọi nơi?

Lại không phải thú cưng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử lắc lắc đầu, nhẹ nhàng thì thầm đáp: “Nhưng nghe Tống tiền bối tự mình nhắc đến, khi cậu ấy mới ra đời vẫn có long văn.

Nhớ là có ba đạo thì phải?” “Ba long văn?

Yếu vậy sao?” Thạch Bi Đạo Hữu nhìn từ trên xuống dưới Tống Thư Hàng: “Có lẽ còn có ẩn tình khác?

Nhưng nếu đã có long văn, thì không phải vô long văn.

Cũng đúng, từ xưa đến nay, Kim Đan vô long văn chỉ có chủ nhân của ta một người.

Chủ nhân của ta là sự tồn tại độc nhất vô nhị.” “Ấy dà, tiền bối.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử cười rạng rỡ như hoa, chỉ chỉ vào mình: “Ta chính là Kim Đan vô long văn đây.” Đâm vào tim cứ như kiếm pháp tuyệt thế, tìm khe hở, một kích đoạt mệnh, nhanh, ác, chuẩn!

Thạch Bi Đạo Hữu: “...” Có còn trò chuyện vui vẻ được không đây!

“Nhưng mà, Kim Đan cá voi của Tống tiền bối trông cứ như sắp chết vậy.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử sau khi đâm chọc xong, lại rất lương thiện chủ động chuyển đề tài.

Trong Bản mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng, Phì Kình Kim Đan cứ như con cá vàng ăn no đến mức sình bụng, bụng quay lên trên, nổi lềnh bềnh trên Linh Hồ, trông rất đau khổ.

“Có phải ăn phải thứ gì đó nên bị sình bụng không.” Thạch Bi nói, nhưng vừa nói xong, nó liền thầm mắng mình ngu ngốc...

Đây là Kim Đan, tuy trông kỳ lạ, nhưng bản chất vẫn là Kim Đan.

Ngươi thấy Kim Đan nhà ai lại đi ăn đồ ăn chứ?

Ngay khi Thạch Bi đang ‘troll’ trong lòng.

Trong Bản mệnh Linh Hồ của Tống Thư Hàng, Phì Kình Kim Đan đang lật bụng như con cá ươn, nó dùng sức đập đuôi một cái, nước trong Linh Hồ đều bị nó đập cho sôi sục.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình nó nhảy vọt lên cao, va vào hư không.

Đồng thời cái miệng nó dùng sức mở to, cắn một ngụm vào hư không.

Mờ ảo giữa không trung, dường như có một viên trắng nhỏ, bị Phì Kình Kim Đan cắn một ngụm nuốt vào bụng.

“Khạch ~~” Sau khi nuốt viên trắng, bụng của Phì Kình Kim Đan lại càng trương to thêm một chút.

Ngay sau đó, cơ thể nó mất đi động năng, ‘ầm ~’ một tiếng, rơi trở lại Linh Hồ.

Rồi con cá voi ngốc nghếch này tiếp tục lật bụng, nổi lềnh bềnh trên Bản mệnh Linh Hồ, trông rất đau khổ.

Thực ra, không phải nó muốn lật bụng phơi mình.

Đơn thuần là thứ nó nuốt vào bụng, tự mang theo lực nổi.

Thế là, bụng nó cứ như vậy nổi trên mặt nước, khiến nó không thể lật mình.

Cho nên nó chỉ có thể lật bụng, duy trì tư thế cá ươn lật mình –

điều này cũng giống như việc ngực rồng quá lớn, khi rơi xuống nước sẽ nổi lên vậy.

Thạch Bi Đạo Hữu: "..." M* nó, đập bia có cần đập nhanh vậy không?

Mặt bia sắp sưng lên rồi đó!

Phì Kình này thật sự là Kim Đan sao?

Tại sao Kim Đan lại có thể nhảy lên ăn đồ ăn?

Rốt cuộc đây là loại Kim Đan gì?

Tu luyện ra bằng cách nào?

Nguyên lý đâu?

Cái này căn bản không phải tu chân.

Tôi sợ không phải đang nằm mơ chứ?

Khoan đã, tôi mơ cái quái gì?

Tôi chỉ là một khối bia đá mà thôi.

Trong khoảnh khắc này, những ý niệm hiện lên trong đầu Thạch Bi Đạo Hữu, có thể quay thành một bộ phim dài 24 tập liên tục.

"Xem ra là thật sự ăn no đến sình bụng, viên trắng mà nó vừa nuốt xuống là thứ gì vậy?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc nói.

"Ta cũng không nhìn rõ, thậm chí ta còn không để ý thứ này xuất hiện như thế nào?

Cứ như từ hư không xuất hiện trong Bản mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng vậy?" Trên mặt bia của Thạch Bi Đạo Hữu đầy vẻ hoang mang.

"Mặc kệ là thứ gì, nó ăn quá nhiều rồi, không tiêu hóa được." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói, rồi cô ấy nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân.

“Đến lúc thể hiện kỹ năng thật sự rồi!” Công Đức Xà Mỹ Nhân miệng niệm lời thoại đầy tự tin.

Đôi cánh ở eo cô ấy vẫn vững chắc che chắn sự riêng tư của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, eo cô ấy mềm mại uốn lượn, di chuyển đến trước Tống Thư Hàng, vươn hai tay, ấn vào phần bụng của cậu.

Tạo Hóa Tiên Tử ở bên cạnh vẻ mặt đầy ghen tị, bởi vì độc chiêu này, cô ấy không học được.

Đây là kỹ năng độc quyền của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Dưới ánh mắt khó tin của Thạch Bi Đạo Hữu, bàn tay nhỏ của vị Công Đức Tiên Tử này trực tiếp xuyên vào bụng Tống Thư Hàng, thậm chí một đường xuyên vào Bản mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng!

“Cái này cũng được sao?” Thạch Bi Đạo Hữu cảm thấy thế giới quan của mình bị chấn động.

Tống Thư Hàng tiểu hữu có quá nhiều ‘thao tác bá đạo’ trên người.

Nhưng lần này, từ lý thuyết mà nói thì lại hợp lý.

Ánh sáng công đức vốn là một thể với Tống Thư Hàng, nó có thể tiến vào Bản mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng, về lý thuyết mà nói thì không có vấn đề gì.

Nhưng thao tác tiếp theo, lại khiến Thạch Bi Đạo Hữu cảm thấy rùng mình.

Bàn tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân, không chút lưu tình tóm lấy Phì Kình Kim Đan.

Trong mắt cá của Phì Kình Kim Đan lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Lần này ăn no quá mức, nó không thể né tránh linh hoạt được.

Mấy lần trước, nó còn có thể đại chiến với Công Đức Xà Mỹ Nhân né tránh vài hiệp, rồi mới bị tóm.

Nó ngoan cường chống cự, kiên cường bất khuất, tuy bại nhưng vẫn vinh quang.

Nhưng lần này, nó ngay cả sức để né tránh cũng không có.

Mỹ thực quả nhiên là kẻ thù lớn nhất của sự kiên cường bất khuất.

Công Đức Xà Mỹ Nhân một tay tóm lấy đuôi Phì Kình Kim Đan, tay còn lại nhéo vào vị trí dưới bụng cá, nhẹ nhàng đẩy lên...

Động tác này, quá thành thạo rồi.

Đây tuyệt đối không phải là mức độ thành thạo mà một hai lần có thể đạt được.

Chương 2335

Công Đức Tiên Tử trong việc ‘nặn Kim Đan cá voi’, đã là ‘tay lái lụa’.

Phì Kình Kim Đan đau khổ há to miệng, từ trong miệng nó, một viên trắng khổng lồ bị cưỡng ép nặn ra.

Chỉ có một viên sao?

Hơn nữa rõ ràng có thể cảm nhận được, nó lớn hơn rất nhiều so với viên trắng mà Phì Kình Kim Đan đã nuốt.

“Lẽ nào tất cả các viên trắng bị Phì Kình nuốt xuống, lại hợp nhất thành một viên trong bụng nó sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đoán.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu, biểu thị tán đồng.

“Nhưng mà, viên trắng này là thứ gì?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử lại tò mò hỏi.

Phì Kình Kim Đan sau khi bị nặn viên trắng ra khỏi bụng, cứ như máy gacha cũ kỹ, đột nhiên bị người ta cướp hết tiền vàng, không còn gì lưu luyến cuộc đời.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thử vươn tay ra tiếp xúc với viên trắng này.

Cô ấy là ánh sáng công đức, cho dù có xảy ra ngoài ý muốn mà ‘bạo chết’, qua một thời gian cũng có thể ‘full máu hồi sinh’, cho nên những thử nghiệm không biết, nguy hiểm này, cô ấy đều sẽ xông lên.

Ngón tay của Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ chạm vào viên trắng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô ấy như bị điện giật, toàn thân run rẩy dùng sức, suýt chút nữa ngay cả đôi cánh che chắn sự riêng tư của

Tống Thư Hàng cũng buông lỏng.

May mà cô ấy rất nhanh khống chế được bản thân, vững vàng bảo vệ tiết tháo cuối cùng của Tống Thư Hàng.

“Hù ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân thở phào một hơi dài.

Vào khoảnh khắc tiếp xúc với viên trắng, ý thức của cô ấy cứ như bị kéo vào một ‘xoáy nước thời gian’, suýt bị kéo vào vực sâu thời gian.

“Sức mạnh thời gian.” Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng giọng điệu nguyên bản của mình, chậm rãi nói.

Chủ yếu là trong kho lời thoại nhất thời không tìm thấy từ thích hợp, cô ấy chỉ có thể tự mình diễn xuất với giọng điệu nguyên bản.

Nhưng cô ấy diễn xuất bằng giọng điệu nguyên bản, phí ra sân lại rất đắt, cho nên cô ấy cố gắng nói ít như vàng.

“Sức mạnh thời gian?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút, đoán: “Lẽ nào là do Tống tiền bối thu hoạch được trong pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’?” Viên nhỏ hình thành từ sức mạnh thời gian, lơ lửng phía trên Bản mệnh Linh Hồ của Tống Thư Hàng, bay lượn qua lại.

Nhưng lần này, Phì Kình Kim Đan không còn phát động công kích ‘nhảy xuống nước’ đối với nó nữa.

Đây là nguyên tắc của Phì Kình Kim Đan, chỉ cần là thứ nó đã nuốt, nó sẽ không nuốt lần thứ hai.

Đặc biệt là thứ bị người ta cưỡng ép nặn ra, nó sẽ không thèm để ý nữa – điều này hình như liên quan đến tôn nghiêm của nó?

“Mấy viên trắng này, sẽ không gây hại cho cơ thể Tống tiền bối chứ?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử có chút lo lắng hỏi.

Thạch Bi đáp: “Chắc là không, ta ngược lại cảm thấy nó đang cường hóa cơ thể mới sinh của Tống Thư Hàng.” Đang lúc nói chuyện.

Trong Bản mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng, lại có viên trắng nhỏ nổi lên.

Viên nhỏ mới sinh thể tích nhỏ hơn khoảng mười lần so với viên mà Phì Kình đã nặn ra.

Phì Kình Kim Đan dùng sức nhảy một cái, tư thế ưu mỹ, miệng há to cắn một cái, liền nuốt viên nhỏ vào bụng.

Lúc này bàn tay nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn còn trong Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Cô ấy không khách khí tóm lấy Phì Kình Kim Đan, dùng sức nặn một cái, nặn viên nhỏ mà nó vừa nuốt xuống ra ngoài – thứ này nuốt xuống lại không tiêu hóa được.

Cho nên, Phì Kình Kim Đan nuốt một viên, cô ấy liền nặn ra một viên.

Cứ như thế lặp đi lặp lại...

Sau khi viên lớn bị nặn ra, Phì Kình Kim Đan tổng cộng lại nuốt liên tiếp bảy viên nhỏ, và đều lần lượt bị Công Đức Xà Mỹ Nhân nặn ra.

Một lớn bảy nhỏ, tổng cộng tám viên trắng, đang lơ lửng trên không Bản mệnh Linh Hồ.

Điều trùng hợp là, chúng vừa vặn phù hợp với số lượng đan điền một lớn bảy nhỏ của Tống Thư Hàng.

Sau khi Bản mệnh Cá Voi Đan cuối cùng cũng dừng lại.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên lại phát hiện, trong cơ thể Tô Thị A

Thập Lục bên cạnh, cũng xuất hiện thêm dao động năng lượng thời gian ‘viên trắng nhỏ’.

“Xem ra, quả nhiên đây là kỳ ngộ mà Tống tiền bối và họ đã đạt được trong pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử phán đoán.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục liên tiếp xuất hiện loại viên trắng nhỏ ẩn chứa sức mạnh thời gian này, theo phán đoán của Thạch Bi, viên nhỏ này có lợi ích cực lớn đối với hai người.

“Thật khiến người ta ghen tị.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhẹ giọng nói.

Đáng tiếc cô ấy không phải bản thể ở đây, nếu không, ý thức bản thể của cô ấy nhất định cũng có thể cùng Tống tiền bối mạo hiểm, tiến vào pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’, thăm dò huyền bí của thời gian chứ?

Số lượng ‘viên trắng nhỏ’ xuất hiện trong cơ thể A Thập Lục không nhiều, ước chừng khoảng ba viên thì không còn nổi lên nữa.

Ngược lại, trong Bản mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng, lại xảy ra dị biến.

Khi một lớn bảy nhỏ viên trắng lơ lửng trên không Bản mệnh Đan Điền, Bản mệnh Kim Đan cá voi không biết vì sao lại trở nên bạo động.

Nó đột nhiên một lần nữa lao ra khỏi mặt Linh Hồ, giương đuôi lên vỗ đập liên hồi vào những viên trắng đó.

“Từng quen biết chim yến trở về ~.” Công Đức Xà Mỹ Nhân miệng phát ra tiếng ngâm thơ.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử sững sờ, theo bản năng nói: “Đành chịu hoa rơi đi?” Không đúng, Công Đức Tiên Tử không có ý đó.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử cẩn thận suy nghĩ một lát, rồi đoán: “Công Đức Tiên Tử muốn bày tỏ ý là, cảnh tượng này ‘từng quen biết’?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử là một Tâm ma hiểu lòng người.

Ba ba ba ba ~ Theo một tràng thao tác bạo động như hổ của Phì Kình Kim Đan, bảy viên trắng nhỏ đó bị đánh bay ra ngoài, dọc theo Linh Hồ bản mệnh và bảy đường thông đạo tiểu đan điền còn lại, nghịch lưu đi lên.

Còn viên lớn kia vì thể tích tương đối lớn, tuy bị Bản mệnh Kim Đan cá voi đánh một trận dữ dội, nhưng vẫn ở lại trong Bản mệnh Đan Điền, không bị đánh bay.

Bảy viên nhỏ, nghịch lưu tiến vào bảy tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, mỗi tiểu đan điền lưu lại một viên nhỏ.

Ngăn nắp chỉnh tề, đẹp mắt vô cùng.

Sau khi viên nhỏ tiến vào tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, cứ như chất xúc tác, bắt đầu ảnh hưởng đến từng Nguyên Anh phôi thai sắp thành hình kia.

Cùng lúc đó... hai bàn chân của Tống Thư Hàng, cuối cùng cũng hoàn thành tái sinh!

Sau khi gót chân cuối cùng tái sinh hoàn tất, trong cơ thể cậu, một loạt công pháp như 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Biến Dị Cương Thủ》...

đang vận chuyển điên cuồng, dần dần bình phục lại.

Tốc độ vận chuyển công pháp từ chế độ quá tải trở lại chế độ bình thường.

Một Tống Thư Hàng mới sinh, cho dù là Thiên kiếp diệt vong, cũng không thể triệt để hủy diệt cậu.

Đồng thời với việc cơ thể phục hồi, ‘di chứng truyền công của Hà Chỉ Ma Đế’ còn sót lại trong cơ thể Tống Thư Hàng cũng biến mất hoàn toàn.

Chương tổng cương truyền thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 huyền bí vô cùng, đồng thời với việc tái sinh nhục thân, nó còn nghiền nát luôn các hiệu ứng tiêu cực của nhục thân.

Ngoài ra, di chứng huyết tế của Đại lão Bàn Cầu khi huyết tế Tống Thư Hàng lúc trước cũng bị nghiền nát luôn.

Chỉ có một chút sức mạnh nguyền rủa cuối cùng còn sót lại từ huyết tế, đang giãy giụa thực hiện trận chiến của con thú cùng đường.

Sức mạnh nguyền rủa tàn dư, ngưng tụ thành một điểm, từ trên đầu Tống Thư Hàng nổi lên.

Sau đó nó hóa thành một tấm da lớn, phản phệ lao về phía nhục thân mới sinh của Tống Thư Hàng.

Bốp!

Linh Quỷ của Tống Thư Hàng đột ngột vươn tay ra, một tay tóm lấy sức mạnh nguyền rủa, đôi tay nó nhào nặn, nặn sức mạnh nguyền rủa thành một cục.

Sau đó... dưới ánh mắt kinh ngạc của Thạch Bi Đạo Hữu, nó tóm lấy sức mạnh nguyền rủa, một ngụm nuốt chửng, ngon lành liếm liếm khóe miệng: “Khạch ~” Nếu là nguyền rủa huyết tế hoàn chỉnh của Đại lão Bàn Cầu, nó chỉ có thể gặm nhấm từng chút một.

Nhưng với chút nguyền rủa huyết tế tàn dư này, nó đương nhiên có thể nuốt chửng một hơi.

“Linh Quỷ tại sao lại có năng lực thôn phệ nguyền rủa?” Thạch Bi Đạo Hữu nghi hoặc nói.

“Có thể là bị biến dị rồi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hồi ức nói: “Tôi nhớ Linh Quỷ trước đây của Tống tiền bối... không đúng, hình như là Linh Quỷ trước trước đây thì phải?

Tôi cũng không nhớ rõ nữa, dù sao thì Linh Quỷ của Tống tiền bối lúc đó, cũng có năng lực thôn phệ nguyền rủa.” Thạch Bi Đạo Hữu: “...” Nghe có vẻ, Tống Thư Hàng hình như còn từng sở hữu không chỉ một con Linh Quỷ?

Linh Quỷ, đặc biệt là Linh Quỷ cấu hình cao cấp là vật quý hiếm, chứ không phải rau cải trắng.

Linh Quỷ cấu hình trung cấp, thấp cấp đối với các đại lão thì không đáng kể, nhưng Linh Quỷ cấu hình cao cấp, một số đại lão cũng sẽ động lòng – tự mình không dùng, cũng có thể giữ lại cho đệ tử hậu bối chứ.

Thạch Bi Đạo Hữu cảm thấy mình lại phát hiện ra một điểm chung giữa Tống Thư Hàng và chủ nhân của mình: họ có lẽ đều có thiên phú ‘tìm bảo vật’?

Chính là cái loại ra ngoài vấp ngã một cái cũng có thể làm lộ ra một mỏ linh thạch đó?

Nếu thật sự là như vậy, Tống tiểu hữu hẳn là rất giàu có?

Trong nhà có thể sẽ có mấy ngọn núi mỏ linh thạch.

Đây lại là chuyện tốt, bởi vì rất nhiều chức năng VIP đặc biệt của nó, chỉ khi tiêu hao lượng lớn linh thạch mới có thể kích hoạt.

Dù sao chủ nhân Thiên Đạo Bạch của nó cũng là một người không thiếu tiền, có tiền cũng là một loại siêu năng lực thiên phú.

Nếu trong nhà không có vài ngọn núi mỏ linh thạch, thì thật sự không dùng nổi mấy chức năng VIP kia của nó.

Tống tiểu hữu nếu cũng có rất nhiều linh thạch, thì mấy chức năng kia của nó một khi kích hoạt, ngay cả Trường Sinh Giả cũng dám đối đầu trực diện một phen!

Vừa nghĩ đến đây, trong lòng Thạch Bi Đạo Hữu bắt đầu sung sướng.

“Ơ, cơ thể Thư Hàng cuối cùng cũng mọc xong rồi sao?” Lúc này, giọng Sở Các Chủ vang lên.

Sợi ngốc mao của cô ấy từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng chui ra.

Chủ ý thức của Sở Các Chủ ở trong thế giới hạch tâm, lưu lại trong ngốc mao chỉ là một phân ý thức, tương tự như trạm trung chuyển tín hiệu.

Vì vậy ý thức của cô ấy sẽ không bị cuốn vào pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’.

Chỉ là chịu ảnh hưởng của pháp thuật, tín hiệu của cô ấy bị nhiễu.

Mãi đến khi nhục thân Tống Thư Hàng hoàn toàn phục hồi, chủ ý thức của cô ấy mới kết nối lại với ngốc mao.

“Vâng, Sở tiền bối.

Nỗ lực của Tống tiền bối không uổng phí, cậu ấy đã thành công dùng chương tổng cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, tu phục nhục thân.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hiểu ý giải thích.

Ngốc mao của Sở Các Chủ vươn dài, đánh giá trạng thái của Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới: “Ba ~ Toàn thân trong suốt, thân như lưu ly, thằng nhóc này kiếm được lợi lớn rồi.

Chương 2336

Trạng thái thân thể trong suốt như lưu ly này, ngay cả nhiều Huyền Thánh Bát Phẩm bình thường cũng không làm được.” “Thể chất Tống tiền bối đạt đến cường độ Bát Phẩm sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

“Khó nói, loại thân thể trong suốt như lưu ly này là một loại cảnh giới rèn thể.

Nhưng mà, hiện tại cậu ấy ngay cả tổng cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cũng đã tu luyện thành công.

Thể chất tiếp xúc đến lãnh địa Bát Phẩm, cũng không phải chuyện gì kỳ lạ.” Sở Các Chủ đáp.

Chỉ riêng với cường độ thân thể này, Tống Thư Hàng nếu đi độ Thiên kiếp Lục Thăng Thất bình thường, phổ thông, không biến dị, thì sẽ dễ dàng vượt qua!

Hơn nữa, còn có thể tiện thể ‘trêu chọc’ Thiên kiếp một phen.

“Hơn nữa, cái thân lưu ly này còn có một diệu dụng.” Sở Các Chủ nói.

Mọi người đều dựng tai lên, lắng nghe Sở Các Chủ giảng giải.

“Có cái thân lưu ly trong suốt này rồi, đi bệnh viện khám bệnh cũng không cần chụp CT, X-quang gì nữa.

Chỉ cần khống chế tinh diệu, tầng trong suốt của cơ thể có thể tùy tâm sở dục, ngay cả khoa xương khớp cũng không cần đi.” Sở Các Chủ ha ha cười nói.

Thạch Bi Đạo Hữu: “...” “Theo ý của Sở tiền bối, nếu Tống tiền bối là con gái, thì ngay cả khi mang thai cũng có thể nhìn thấy đứa trẻ lớn lên thế nào rồi phải không?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử che miệng cười khẽ.

Nói rồi, cô ấy nhìn vào bên trong cơ thể Tống Thư Hàng, những ‘Nguyên Anh mập mạp đang ấp’.

Sau đó cô ấy liền thấy trong tiểu đan điền thứ nhất của Tống Thư Hàng, Nguyên Anh từ từ mở mắt.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử theo bản năng tránh ánh mắt đó – cô ấy là thân Tâm ma, khi cảm ứng được ánh mắt của Nguyên Anh tu sĩ thì sẽ bản năng né tránh.

Nguyên Anh vốn là vật chỉ đản sinh khi tu sĩ Lục Phẩm thăng lên Thất Phẩm.

Trong tình huống bình thường, Nguyên Anh của tu sĩ cả đời sẽ mở mắt hai lần.

Lần đầu tiên mở mắt đại biểu cho tu sĩ chính thức bước vào cảnh giới Thất Phẩm, sẽ dẫn đến Thất Phẩm Thiên kiếp.

Sau khi mở mắt, liền sẽ dẫn đến Thiên kiếp.

Mà khi tu sĩ vượt qua Thiên kiếp, đôi mắt của Nguyên Anh liền sẽ nhắm lại, lặng lẽ tích lũy sức mạnh.

Cho đến khi tu sĩ bước vào cảnh giới Huyền Thánh, tiến vào ‘Thế giới độ kiếp’ Bát Phẩm, nó mới lại một lần nữa mở mắt, bùng phát sức mạnh đã tích lũy trong một hơi, thăng lên cảnh giới cao hơn, mở ra một vòng tiến hóa tiếp theo.

Mà ánh mắt khi Nguyên Anh mở mắt, sở hữu các hiệu quả như ‘phá tà, diệt tâm chướng’, cho nên sẽ khiến Tâm ma Vũ Nhu Tử cảm thấy không thoải mái.

Kim Đan - Linh Hồ - Nguyên Anh, ba cảnh giới này, là một vòng tiến hóa hoàn chỉnh.

Tương tự như ba giai đoạn tiến hóa hoàn chỉnh của Tống Thư Hàng: 【Sâu bướm Giáp - Kén Lớn ai ai cũng thích ngủ - Sóc Nhỏ Giáp】.

Từ Bát Phẩm bắt đầu, chính là vòng quá trình tiến hóa hoàn toàn mới tiếp theo.

Vì vậy so với Tôn Giả Thất Phẩm, Huyền Thánh Bát Phẩm mới đặc biệt khác lạ – hiển thánh trước mặt người đời, Huyền Thánh giảng pháp.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử sau khi né tránh sang một bên, lên tiếng nói: “Không tốt rồi, Nguyên Anh trong bụng Tống tiền bối đã mở mắt.” Nguyên Anh mở mắt, liền đại biểu cho Thiên kiếp sắp đến.

Cho dù đây chỉ là Nguyên Anh tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, nhưng nó cũng là thật sự tồn tại.

“Sao lại mở mắt vào lúc này chứ?!” Ngốc mao của Sở Các Chủ xoay chuyển.

Tống Thư Hàng hiện tại đang ở trong pháp thuật ‘hồi nghịch thời gian’, ý thức cũng không ở trong bản thể, làm sao độ kiếp?

Hơn nữa, nếu lúc này Thiên kiếp giáng lâm, nói không chừng sẽ can nhiễu pháp thuật ‘hồi nghịch thời gian’ kia, dẫn đến pháp thuật phản phệ – pháp thuật phản phệ do Thiên Đạo bố trí, có thể trực tiếp lấy mạng Tống Thư Hàng.

“Không cần lo lắng, đây là thế giới bí bảo do chủ nhân của ta để lại, cho dù có dẫn đến Thiên kiếp, cũng khẳng định sẽ có một khoảng thời gian đệm.” Thạch Bi Đạo Hữu trầm giọng nói.

Hơn nữa, theo ký ức của nó, nếu Thiên kiếp quá mạnh mẽ, thì nó có thể ra tay trước đánh tan Thiên kiếp, kéo dài thời gian độ kiếp của

Tống Thư Hàng.

Trước đây khi tu sĩ độ kiếp, đều sẽ có hộ đạo nhân bảo hộ...

Hộ đạo nhân ngoài việc bảo vệ người độ kiếp không bị người ngoài quấy nhiễu ra, vào thời điểm then chốt còn có thể ra tay đánh tan Thiên kiếp.

Vì vậy, Thạch Bi Đạo Hữu vô cùng trấn định, nói: “Ta sẽ tùy thời chú ý tình hình Thiên kiếp bên ngoài, các ngươi chú ý trạng thái của Tống tiểu hữu.” “Nói chứ, Tống tiền bối sao lại đột nhiên thăng cấp vậy?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

“Ta nghi ngờ là do mấy viên trắng mà Phì Kình Kim Đan đã nuốt trước đó.” Thạch Bi suy nghĩ một chút, rồi lại nói: “Vũ Nhu Tử tiên tử, các ngươi cũng chú ý trạng thái của cô bé Tô Thị bên cạnh một chút, ta có một dự cảm không lành.” “Sở tiền bối, cô đến đi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Cô ấy là thân Tâm ma, nếu Tô Thị A Thập Lục sắp thăng cấp, thì cô ấy không tiện tiếp xúc A Thập Lục, để tránh dẫn ra Tâm ma sâu thẳm trong lòng cô bé, gây phiền phức cho việc độ kiếp của cô bé.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử không chỉ hiểu ý người khác, mà còn rất lương thiện.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, ngốc mao của Sở Các Chủ kéo dài ra, ngốc mao linh hoạt vén áo trên của A Thập Lục lên, dán vào bụng nhỏ của cô bé.

Có lẽ là do ngốc mao hơi lạnh, cơ thể A Thập Lục khẽ rụt lại một chút.

“Chín cây ‘tiên cốt’ đã hoàn mỹ dung nhập vào hư đan, đồng thời có sức mạnh công đức, sức mạnh chúc phúc của thị tộc, long lực và một loạt sức mạnh khác, gia trì lên hư đan, phụ trợ cô bé ngưng tụ

Bản mệnh Kim Đan, tăng thêm số lượng ‘long văn’ Kim Đan của cô bé.” Ngốc mao của Sở Các Chủ phản hồi trạng thái của Tô Thị A Thập Lục.

Quả nhiên giống như Thạch Bi đã đoán, A Thập Lục cũng đã tiến vào trạng thái sắp độ kiếp.

Trong Bản mệnh Đan Điền của cô bé, có ba viên trắng nhỏ lơ lửng lên xuống, phóng thích sức mạnh của thời gian, mờ ảo giữa những viên trắng nhỏ này, dường như còn mang theo khí tức ‘may mắn’.

May mắn loại thứ này trong tình huống bình thường là không thể cảm nhận được, nhưng có một số khí tức, từ một góc độ nào đó lại đại biểu cho ‘may mắn’.

Ví dụ như long mạch.

Lúc này trên viên trắng nhỏ trong đan điền của A Thập Lục, khí tức kia cứ như ‘long mạch’, đại biểu cho may mắn.

Có ba viên nhỏ này ở đó, khi A Thập Lục sau này ngưng tụ Kim Đan long văn, số lượng long văn sẽ thiên về giới hạn trên.

Ví dụ, với thực lực của A Thập Lục, số lượng long văn bản thân cô bé có thể ngưng tụ là từ 8 đến 9 đạo, có thể là 8 long văn hoặc 9 long văn, thì dưới sự gia trì của viên trắng nhỏ, số long văn sẽ được đẩy đến 9 long văn ở mức tối đa.

“Viên trắng nhỏ này là thứ tốt.” Sở Các Chủ lên tiếng nói.

Cũng không biết thứ này rốt cuộc có lai lịch gì, lại hình thành như thế nào?

Nếu có thể hái về một ít, ở giới tu sĩ nhất định có thể bán được giá cao. 【Nhưng mà, ta lại không thiếu tiền.】Sở Các Chủ a a cười, không nghĩ nhiều nữa.

“Cũng có nghĩa là, A Thập Lục cũng sắp độ kiếp rồi sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử xoa xoa thái dương, ánh mắt cô ấy nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Không thể bình an độ một lần Thiên kiếp bình thường sao?

Tống tiền bối.

“Ánh mắt cô ~ yếu đuối mang theo vết thương ~” Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử ngân nga khúc hát nhỏ, bàn tay lại nhẹ nhàng vỗ lên vành mắt trái của Tống Thư Hàng.

Lại một con mắt như đá quý, bị cô ấy gỡ xuống.

“Khoan đã, tiên tử!

Quá trình tái sinh của Tống tiểu hữu đã kết thúc rồi, cô bây giờ gỡ mắt của cậu ấy xuống, trong thời gian ngắn cũng sẽ không mọc lại đâu.” Thạch Bi Đạo Hữu vội vàng kêu lên.

Vị tiên tử Nho gia này gỡ mắt quá thành thạo, gỡ đến nghiện rồi.

Tạo Hóa Tiên Tử hì hì cười, vươn tay lắp Nho gia Thánh nhân chi nhãn lại cho Tống Thư Hàng...

Sắp độ kiếp rồi, đương nhiên phải thay trang bị mạnh nhất lên, đó là lẽ thường tình.

Đến lúc đối đầu với Thiên kiếp có thể dùng được.

Đây là chuyện thường ngày, cũng chỉ có Thạch Bi Đạo Hữu vị tân nhân này không hiểu, mới ở một bên la toáng lên.

Sau khi lắp Thánh nhân chi nhãn lại cho Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử lại vươn tay chỉ chỉ vào phần bụng của Tống Thư Hàng.

Ở đó, Nguyên Anh thứ hai, cũng từ từ mở mắt.

Ngay sau đó cứ như phản ứng dây chuyền.

Thứ ba, thứ tư... tổng cộng bảy tiểu Nguyên Anh, liên tiếp mở đôi mắt.

Bảy tiểu Nguyên Anh lúc này vẫn còn bị bao bọc trong một cái kén lớn được kết thành từ nước hồ 'Linh Hồ' dày đặc.

Sau khi mở mắt, chúng tò mò đánh giá thế giới này.

Sau đó, chúng vươn tay quẫy đạp trong kén, lơ lửng lên xuống.

Bảy tiểu Nguyên Anh trông cứ như những đứa trẻ sơ sinh thật sự.

Ít nhất Thạch Bi Đạo Hữu, cả đời cũng chưa từng thấy Nguyên Anh nào hoạt bát như vậy.

Sau khi bơi lượn một vòng, bảy tiểu Nguyên Anh lại an tĩnh lại.

Chúng bám vào thành kén, bất động.

Không có ý định muốn ra ngoài, cứ như vậy bám vào.

"Rất đáng yêu." Hắc Bì Vũ Nhu Tử cẩn thận tránh ánh mắt của các Nguyên Anh, quan sát chúng từ bên cạnh: "Chúng có thể 'sinh' ra ngoài không?" "Sinh ra ngoài thì sẽ biến thành phim kinh dị." Sở Các Chủ nói.

Lời Sở Các Chủ vừa dứt... phim kinh dị liền đến.

Bảy tiểu Nguyên Anh đồng loạt mang theo dây rốn, đâm xuyên qua kén, vươn ra ngoài.

Đây cũng là điểm khác biệt giữa Tiểu Nguyên Anh của Tống Thư Hàng và Nguyên Anh bình thường.

Chúng có dây rốn.

Không phải cái đuôi nhỏ mọc phía trước, mà là dây rốn thật sự mọc từ rốn, loại dùng để hấp thu dinh dưỡng từ cơ thể mẹ.

Trẻ con có dây rốn là chuyện bình thường, nhìn cũng không có gì sai.

Nhưng trong tình huống bụng của Tống Thư Hàng hiện tại, bảy sợi dây rốn của bảy Tiểu Nguyên Anh này như những xúc tu thật sự, vươn dài ra, dọc theo Tiểu Đan Điền một đường tiến về “Bản Mệnh Đan Điền”, chốc lát sau đã biến thành phim kinh dị.

Tóc ngốc của Sở Các Chủ dựng đứng.

Thằng nhóc Tống Thư Hàng này, có phải cố tình muốn vả mặt ta không?

Mối thù này, ta đã ghi nhớ.

Đến khi Tống Thư Hàng tỉnh lại, mối thù này sẽ được báo cùng với hai mối thù “Kiếm Tóc Ngốc” và “biệt danh Tần Thủ” luôn.

Ta nhất định phải cho Tống Thư Hàng hiểu thế nào là sự khủng bố đến nghẹt thở.

Và nhất định phải bắt nó hiểu phải tôn trọng tiền bối.

Giáo huấn vật lý!

Chương 2337

****** "Sở tiền bối, khi phụ nữ sinh con, cũng sẽ trải qua quá trình tương tự sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghiêng đầu nhìn Nguyên Anh, khẽ hỏi.

"Không biết, chưa sinh bao giờ, không rõ." Sở Các Chủ đáp.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử lẳng lặng gật đầu ừm, quả nhiên giống như nàng nghĩ, Sở tiền bối vẫn chưa có đạo lữ.

Điểm này ghi nhớ, sau này nói không chừng có thể dùng để chọc tức.

"Dây rốn cắm vào Bản Mệnh Đan Điền." Thạch Bi Đạo Hữu lên tiếng nói, khi câu này được nói ra, cứ cảm giác phong cách thật sự không đúng.

Tiểu hữu Tống đúng là quá đặc biệt, không đi theo lối thông thường.

Trong Linh Hồ Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Kim Đan Cá Voi Béo vốn dĩ đang bạo táo đánh bay cục tròn nhỏ màu trắng, giờ dường như đã xì hơi không ít.

Nó vẫn như thường lệ nổi trên mặt nước, trên đỉnh đầu, cục tròn lớn kia trôi nổi vô định.

Cục tròn lớn trôi nổi hồi lâu, rồi trôi đến đỉnh đầu của Kim Đan Cá Voi Béo.

Nó như một búi tóc giả, dừng lại trên đầu Kim Đan Cá Voi Béo, tiện thể bịt kín lỗ thở của nó.

Kim Đan Cá Voi Béo lập tức lại bạo táo lên.

Nó nhảy vọt lên, húc cục tròn lớn màu trắng lên không trung, sau đó vẫy đầu, hất nó bay ra khỏi đầu mình.

Đồng thời, cái đuôi của nó vung ra mười tám đòn liên hoàn vào cục tròn lớn.

Ba ba ba ba ~!

Đánh xong, Kim Đan Cá Voi Béo rơi xuống nước.

Cục tròn lớn lững lờ trôi lại, một lần nữa rơi xuống đầu nó, trong lúc đó còn đặc biệt điều chỉnh vị trí, lại lần nữa bịt kín lỗ mũi của Kim Đan Cá Voi Béo.

Quá trình này đã lặp lại vài lần.

Cuối cùng, Kim Đan Cá Voi Béo bị hành hạ đến chịu thua, nó nổi trên mặt nước, mặc cho cục tròn lớn làm tổ trên đỉnh đầu nó.

Dù sao thì nó cũng không cần dùng đến lỗ thở này.

Ngay khi Kim Đan Cá Voi Béo bị hành hạ đến mức vô lực, từ Tiểu Đan Điền, có bảy sợi dây rốn chui ra.

So với "rễ sen" của Tống Thư Hàng, bảy sợi dây rốn có thể kéo dài này mới thật sự giống xúc tu.

Kim Đan Cá Voi Béo cũng vừa lúc nhìn thấy bảy sợi dây rốn này.

Sau khi bảy sợi dây rốn nhìn thấy Kim Đan Cá Voi Béo, tất cả mừng rỡ lao tới, hệt như những đứa trẻ nhìn thấy mẹ mình.

Kim Đan Cá Voi Béo lại hiển nhiên như bị giật mình.

Sau đó, Kim Đan Cá Voi Béo lại bạo táo lên.

Nó mãnh liệt lao lên, cái đuôi nhằm vào bảy sợi dây rốn kia mà quật mạnh tới.

Ba ba ba ba!

Đuôi cá voi quét ngang ngàn quân.

Một tràng đập xuống, tất cả dây rốn đều dính chặt vào đuôi của Kim Đan Cá Voi Béo.

Dính chặt cứng, và hòa làm một thể.

Nhìn qua cứ như thể trên đuôi của Kim Đan Cá Voi Béo mọc ra bảy sợi dây rốn, vô cùng khôi hài.

“Hoàng hôn về tây, kẻ đoạn trường ở chân trời ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng một giọng điệu tuyệt vọng ngâm một bài thơ.

Giọng điệu tuyệt vọng này, hệt như tâm trạng của Kim Đan Cá Voi Béo hiện tại.

“Đây là tiết tấu gì vậy?” Tóc ngốc của Sở Các Chủ quay lại, chăm chú nhìn Bản Mệnh Đan Điền trong bụng trong suốt của Tống Thư Hàng.

Thạch Bi Đạo Hữu đoán: “Có phải năng lượng của bảy Tiểu Nguyên Anh của Tiểu hữu Tống khi ra đời vẫn chưa đủ, nên phải hấp thu dinh dưỡng từ Bản Mệnh Đan Điền không?” “Không đúng, năng lượng sớm đã đủ rồi.” Tóc ngốc của Sở Các Chủ lay động.

Khi đó, nhận được công lực do Ma Đế Hà Chỉ truyền từ xa, Nguyên Anh của Tống Thư Hàng đã có đủ năng lượng tiến hóa.

Sở Các Chủ có thể cảm ứng được, bảy Tiểu Nguyên Anh này bất cứ lúc nào cũng có thể phá kén mà ra, khiến Tống Thư Hàng bước vào cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả.

Nhưng chúng lại không làm như vậy.

“Nếu không phải hấp thụ năng lượng từ Bản Mệnh Đan Điền, vậy thì là muốn phản hồi năng lượng cho Bản Mệnh Kim Đan?” Thạch Bi Đạo Hữu đoán.

“@#%× Tiên Tử?” Sở Các Chủ nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay vào Đan Điền của Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng chạm vào Bản Mệnh Kim Đan của Tống Thư Hàng, rồi lại nhéo nhéo bảy sợi dây rốn nhỏ kia.

Sau đó nàng gật đầu.

Từ bảy Tiểu Nguyên Anh, từng đạo năng lượng tinh thuần cực điểm, được phản hồi trở lại, truyền vào thể nội của Bản Mệnh Kim Đan Cá Voi.

Bản Mệnh Kim Đan của Tống Thư Hàng, như thổi bong bóng, không ngừng trương lớn.

“Lúc này, nếu là ‘Vô Long Văn Kim Đan’, Kim Đan sẽ dung nhập xuống đáy hồ, hóa thành hạt giống, sinh trưởng ra hoa sen, sau đó kết ra ‘Nguyên Anh’.” Thạch Bi Đạo Hữu lên tiếng nói.

Hiện tại xem ra, Kim Đan Cá Voi Béo của Tống Thư Hàng, có nhiều điểm tương tự với Vô Long Văn Kim Đan.

Quả Kim Đan này liệu có rơi xuống đáy nước, kết ra hoa sen không?

“Tóm lại, xem tình hình thì Tống tiền bối sắp Độ Kiếp rồi, không chỉ Tiểu Đan Điền, ngay cả Bản Mệnh Kim Đan cũng sắp Độ Kiếp rồi sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

“Ừm.” Sở Các Chủ gật gật tóc ngốc, nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hai tay chống cằm, nhìn Tống Thư Hàng.

Nhanh thật, lại sắp Độ Kiếp rồi.

Bản thể của nàng lại sắp bị Tống tiền bối kéo giãn ra một cảnh giới nữa.

“Tình huống Độ Kiếp lần trước cùng Tống tiền bối, phảng phất như mới hôm qua.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử cảm khái nói, nhắc đến Thiên Kiếp, nàng lại đột nhiên nhớ đến ‘Thiên Kiếp Hồng Thiêu’.

Thế là, Hắc Bì Vũ Nhu Tử bổ sung: “Thiên Kiếp Hồng Thiêu vị thật ngon, đột nhiên lại hoài niệm mùi vị và cảm giác của nó.” Thạch Bi Đạo Hữu ngơ ngác.

Thiên Kiếp Hồng Thiêu?

Ta bi mỗ trong những năm trấn áp ở ‘Thánh Sơn Gia Nhĩ’ này, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra biến hóa gì?

“Đến rồi, có biến hóa rồi.” Lúc này, Sở Các Chủ lên tiếng nói.

Lúc này trong Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng, Kim Đan Cá Voi Béo cuối cùng cũng có dáng vẻ của một ‘Kim Đan’ thật sự!

Nó cuối cùng cũng được thổi thành hình cầu.

Tròn vo.

Đây mới là Kim Đan chứ, không tròn thì còn gọi gì là Kim Đan?

Đồng thời, Kim Đan Cá Voi Béo cũng đạt đến cực hạn. ...

Thổi nữa sẽ nổ mất.

Sau khi đạt đến cực hạn, Kim Đan Cá Voi Béo cuối cùng cũng sản sinh biến hóa.

Dưới bụng nó, một đóa sen đen khổng lồ nở rộ.

“Không phải hóa thành hạt giống, sinh trưởng ra hoa sen sao?” Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Quả nhiên có điểm khác biệt với Vô Long Văn Kim Đan.

“Sao nhìn lại hơi giống dị năng ‘Bước Bước Sinh Liên’ của Tống tiền bối vậy?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Sen đen nâng đỡ Kim Đan Cá Voi Béo.

Đồng thời, trên thân Kim Đan Cá Voi Béo, dải 'Tinh Lộ Đồ' kia sáng bừng lên.

Trên Tinh Lộ Đồ, từng bóng dáng thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' phản chiếu ra, sống động như thật.

Từng bóng dáng tiền bối có duyên với Tống Thư Hàng, lần lượt hiện lên.

Cứ như thể họ sống lại vậy.

"Đây là cái gì?

Kim Đan kết cấu đồ?" Thạch Bi Đạo Hữu ngẩn ra.

Không biết có phải ảo giác không, y ngửi thấy khí tức 'Đạo' từ dải Tinh Lộ Đồ này.

Khí tức 'Đạo' này, lóe lên rồi biến mất, nên Thạch Bi cũng không thể xác định.

"Nếu 'Tinh Lộ Đồ' này thật sự có khí tức 'Đạo', vậy có nghĩa là nó có tiềm lực đó?" Thạch Bi Đạo Hữu lẩm bẩm nói.

Tiềm lực đại diện cho tương lai.

Nhưng mà...

Tinh Lộ Đồ này, liên quan đến phương diện Đạo nào?

Thạch Bi quan sát đi quan sát lại cũng không nhìn ra đầu mối, thông tin quá thiếu, không thể đưa ra kết luận.

Ngược lại, hào quang công đức phía sau Tống Thư Hàng, ẩn ẩn chứa một con đường trường sinh hoàn chỉnh.

Nhưng vị tiên tử @#%× phía sau Tống Thư Hàng, lại hoàn toàn không có ý định bước ra con đường trường sinh này.

Nàng ta không hề vận dụng ‘Đại Đạo Công Đức Trường Sinh’ này.

Hơn nữa trạng thái của nàng kỳ lạ, công đức chi lực duy trì sự tồn tại của nàng lại đến từ Tống Thư Hàng. ...

Nếu nàng ta bước ra con đường trường sinh công đức này, đến lúc chứng Đạo không biết sẽ tính cho nàng ta?

Hay tính cho Tống Thư Hàng?

Sau khi nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân, Thạch Bi lại nhìn về phía vị Nho Gia Tiên Tử nói chuyện bằng cách hát. ...

Chương 2338

Nếu y không nhìn lầm, vị tiên tử này trên người cũng ẩn chứa con đường trường sinh, hơn nữa không chỉ một con.

Tiếp đó y lại nhìn về phía sợi tóc ngốc trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Đúng rồi, suýt nữa quên sợi tóc ngốc này.

Đây là sợi tóc ngốc của Trường Sinh Giả, một kích đoạt mạng, là một trong những linh kiện cấp mạnh nhất trên người Tống Thư Hàng.

Cuối cùng y lại an ủi nhìn Hắc Bì Vũ Nhu Tử, vẫn là vị Tâm Ma Tiên Tử này tương đối bình thường, tuy là Vô Long Văn, nhưng hiện tại nàng là vị bình thường nhất trong số các “phụ kiện” trên người Tống Thư Hàng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử dường như cảm ứng được ánh mắt của Thạch Bi tiền bối, nàng mỉm cười với Thạch Bi tiền bối.

Thạch Bi Đạo Hữu trong lòng khẽ gật đầu.

Người bình thường nhất lại là một hóa thân Tâm Ma, vô cớ có cảm giác bi ai. ****** Trong Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Kim Đan Cá Voi Béo tròn vo, được sen đen nâng đỡ, trên đuôi nối liền bảy sợi dây rốn.

Sức mạnh của bảy Tiểu Nguyên Anh và sức mạnh của Kim Đan Cá Voi Béo kết hợp lại với nhau.

Mã QR vào nhóm.

Mạng lưới.

Phân biệt kết nối với thế giới hiện tại, cổng Cửu U thế giới.

Hạch tâm công đức và hạch tâm Thiên Ma quản lý danh sách bạn bè và danh sách đen.

Còn có hạch tâm vận toán hệ thống khoa học kỹ thuật.

Thêm vào đó là chức năng ‘máy chủ chính’ của Bản Mệnh Cá Voi Béo.

Một khung sườn lớn hoàn chỉnh chính thức thành hình.

“Sắp đản sinh Nguyên Anh sao?” Thạch Bi mong đợi nói.

Không phải phương pháp đản sinh Nguyên Anh của Vô Long Văn Kim Đan, cũng không phải con đường Kim Đan có vân rồng bình thường, Nguyên Anh của Tống Thư Hàng, rốt cuộc sẽ biến hóa ra sao?

Biến hóa cuối cùng, từ từ triển khai.

Mọi người không chớp mắt nhìn chằm chằm Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Lúc này, Kim Đan Cá Voi Béo không còn ngây thơ ngu xuẩn nữa, nó bước vào một trạng thái nghiêm túc.

Miệng nó, hé ra khép vào, dường như đang niệm gì đó?

“Nhìn dáng vẻ của nó, bước tiếp theo là muốn nuốt Linh Hồ hồ thủy sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đoán.

Nàng nhìn Kim Đan Cá Voi Béo đã được thổi căng như quả cầu, không đành lòng.

Nếu nó đi lấy Linh Hồ hồ thủy, nhất định sẽ trương nổ mất thôi?

“Nó dường như đang nói chuyện?” Sở Các Chủ đột nhiên lên tiếng nói.

“Sao có thể, Kim Đan sao có thể nói...?” Thạch Bi Đạo Hữu vô thức nói, nhưng nói được nửa câu, y liền ngắc ngừng lại.

Kim Đan còn có thể ăn uống, còn có thể bị bắt cóc, nghe nói còn có thể sinh con, vậy nên... dựa vào đâu mà không thể nói chuyện?

Để tránh bản thân lại bị Kim Đan của Tống Thư Hàng đánh nứt bia, y kịp thời ngừng miệng.

Chỉ cần ta không nói chuyện, giữ im lặng, hiệu quả Đại Suất Bi Thủ sẽ không thể tác dụng lên người ta!

“Tu Chân.” Lúc này, Linh Quỷ vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt nàng ngây dại, như một cái máy dịch không có linh hồn.

“Tu Chân?” Thạch Bi Đạo Hữu nghi hoặc: “Là Kim Đan Cá Voi Béo này đang nói nội dung đó?” “Tu Chân.” Linh Quỷ lại nói, như thể đang trả lời Thạch Bi.

“Ý gì?” Thạch Bi Đạo Hữu thở dài, hận không thể dùng thuật đọc tâm lên Linh Quỷ.

Lúc này, Sở Các Chủ lên tiếng: “Ta nghĩ, hẳn là tên của ‘Kim Đan kết cấu đồ Mã QR’.” Tống Thư Hàng từng đặt một cái tên cho bộ ‘chức năng bạn bè Kim Đan Mã QR’ này, rất đơn giản nhưng rất có nội hàm: ‘Tu Chân’.

“Tu Chân?

Tên nhóm chat?

Danh sách bạn bè Mã QR đó?” Thạch Bi Đạo Hữu nhớ đến chuyện này, trong lòng thấy mệt mỏi.

Y không thể thêm Tống Thư Hàng làm bạn, y là một ‘hộ đen’.

Hiện tại y chỉ có thể nhận được một phần tin tức trắng đen Cửu

U.

“Xem ra, Kim Đan Cá Voi Béo cũng đang khẳng định cái tên này.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Đây hẳn là một bước trong quá trình tiến hóa Kim Đan của Tống tiền bối.

“Bốp ~” Lúc này, Kim Đan Cá Voi Béo khẽ nhả ra một cái bong bóng.

Sau đó, trên thân nó truyền đến một tràng âm thanh nứt vỡ.

Xem ra, Nguyên Anh của Tống Thư Hàng, là muốn trực tiếp từ trong thể nội Kim Đan Cá Voi Béo mà vọt ra.

“Ô?

Không thể sinh ra sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Nếu Kim Đan Cá Voi Béo nứt vỡ, thì có nghĩa là Kim Đan sẽ vỡ nát sao?

Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay ra, dường như muốn bóp bóp Kim Đan Cá Voi Béo. ...

Nhưng tay vươn được một nửa thì nàng lại dừng lại.

Quá trình đản sinh Nguyên Anh của Tống Thư Hàng khác với tu sĩ bình thường, không có tiền lệ.

Lúc này, nếu nàng ra tay bóp, vạn nhất phá hoại quá trình tiến hóa Nguyên Anh của Tống Thư Hàng thì sao?

Cho nên, trừ khi quá trình thăng cấp của Tống Thư Hàng xảy ra vấn đề, nếu không thì nên thuận theo tự nhiên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vào thời khắc then chốt, vô cùng bình tĩnh, đáng tin cậy.

Cạch ~ cạch ~!

Thân thể Kim Đan Cá Voi Béo không ngừng nứt ra.

Thậm chí ngay cả 'Tinh Lộ Đồ' trên thân nó, cũng bắt đầu hư hại.

Oong ~~ Ngay khi 'Tinh Lộ Đồ' bắt đầu vỡ nát, trên tinh đồ có vài bóng dáng kịch liệt lóe sáng.

Ngay sau đó, từng chút năng lượng, truyền đến từ xa.

Năng lượng đến từ 'Thiên Đế'.

Năng lượng đến từ 'Trình Lâm Tiên Tử'.

Năng lượng đến từ 'Tiểu Ban Ban'.

Sau đó còn có năng lượng của 'Đại lão Bán Vạn Năng', 'Quân Na Nữ Sĩ', 'Sở Các Chủ Two'.

Các vị đại lão này tâm có sở cảm, liền gửi một giọt năng lượng qua, xem Tống Thư Hàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cuối cùng, ngay cả Bạch tiền bối Two cũng bị kinh động.

Thạch Bi Đạo Hữu: "......" Đúng rồi, chính là cảm giác này.

Đây chính là khí tức 'Đạo' lóe lên rồi biến mất mà y cảm ứng được trên Tinh Lộ Đồ trước đó.

Hóa ra những khí tức này, không phải do 'Tinh Lộ Đồ' của Tống Thư Hàng tự mang.

Mà là khí tức của các vị đại lão ẩn chứa phía sau 'Tinh Lộ Đồ' này.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Thạch Bi Đạo Hữu đã cảm ứng được khí tức của hơn năm vị Đại lão Trường Sinh Giả thay đổi nhanh chóng. 【Chẳng trách ta sao cũng không nhìn ra Tinh Lộ Đồ của Tiểu hữu Tống thuộc về 'Đạo' nào, hóa ra căn bản không phải Đạo của cậu ấy, mà là các vị Đại lão Trường Sinh Giả đã từng đến đây, để lại mùi vị. 】Thạch Bi Đạo Hữu thầm nghĩ trong lòng.

Chẳng trách khí tức 'Đạo' kia, lại lóe lên rồi biến mất.

Nhưng mà... khoan đã.

Hơn năm vị, hơn nữa số lượng còn đang tăng lên khí tức của 'Đại lão Trường Sinh Giả' sao?

Hơn nữa, mỗi vị Trường Sinh Giả và Tiểu hữu Tống đều thân mật đến mức có thể trực tiếp truyền công lực từ xa.

Thạch Bi Đạo Hữu trong lòng lạnh toát.

Khiêm tốn, khiêm tốn.

Thạch Bi Đạo Hữu đã nghĩ kỹ rồi, đợi khi trở về hiện thế, y nhất định phải làm việc khiêm tốn trước.

"Vừa rồi lóe lên nhiều khí tức như vậy, xem ra Tinh Lộ Đồ vỡ nát đã kinh động rất nhiều người." Sở Các Chủ nói.

Ngay cả 'Sở Two' đang ở kẽ hở giữa Cửu U thế giới và hiện thế cũng bị kinh động.

"Tinh Lộ Đồ vỡ ra, còn có thể khôi phục không?

Ta cứ cảm thấy Tinh Lộ Đồ này rất quan trọng." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhíu mày nói.

Đây là trực giác của nàng, nhìn thấy Tinh Lộ Đồ vỡ nát, mỗi một nhân vật quen thuộc trên đó đều bắt đầu 'nứt' ra, trong lòng Hắc Bì Vũ Nhu Tử vô cùng bất an.

Đặc biệt là bản thể của nàng còn đang ở vị trí đầu tiên trên Tinh Lộ Đồ. ...

"Yên tâm đi, phá kén đản sinh Nguyên Anh chỉ là sự lột xác của

Kim Đan Cá Voi Béo, từ Kim Đan Cá Voi lột xác thành Nguyên Anh.

Vậy thì Tinh Lộ Đồ khẳng định sẽ chuyển dời lên Nguyên Anh của Thư Hàng, điểm này thì không cần lo lắng.” Sở Các Chủ giải thích.

Chương 2339

Trong Bản Mệnh Đan Điền.

Thân thể Kim Đan Cá Voi Béo, đột nhiên lại bắt đầu khôi phục.

Có lẽ là do kinh động các vị đại lão, sau đó các đại lão đều từ xa truyền công, dưới tác dụng của những năng lượng này, Kim Đan Cá Voi Béo vốn đã nứt vỡ, không cần thuốc cũng khỏi.

Kim Đan Cá Voi Béo từ từ ngẩng đầu lên, nhìn về phía ‘cục tròn trắng’ trên không trung.

Tuy nó không phát ra âm thanh.

Nhưng động tác này của nó, vô cớ lộ ra khí tức ‘tuyệt vọng’.

Loại tuyệt vọng này, nhìn bằng mắt thường, là có thể cảm nhận được.

“Cứ như thể sinh con sinh được nửa chừng, đầu đứa bé đã ra, nhưng lại có một đám bác sĩ nhiệt tình, vì lo lắng sản phụ xuất huyết quá nhiều, nên cứng rắn nhét đứa bé trở lại sao?” Sở Các Chủ ví von.

“Ta thấy Kim Đan Cá Voi Béo hẳn là đang sinh mổ. ...

Vết dao đã mở xong, đứa bé cũng sắp được lấy ra.

Nhưng lại bị người ta nhét trở lại, còn khâu vết dao lại.

Tiện thể còn dùng một thuật trị liệu, khôi phục vết thương triệt để.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Thẩm ~~ Công Đức Xà Mỹ Nhân như có điều suy tư, nàng đang cân nhắc có nên vẽ vài chữ thẩm lên thân Kim Đan Cá Voi Béo không.

Thạch Bi Đạo Hữu cảm thấy mình không thể xen vào chủ đề này, mỉa mai: “Đáng tiếc, ta chỉ là một khối bia đá, không thể hiểu cảm giác sinh con." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghe vậy, liếc nhìn Thạch Bi Đạo Hữu.

Nàng không nói chuyện, nhưng trong mắt nàng phảng phất chứa đựng ý tứ cực sâu.

Thạch Bi bị Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhìn đến sởn gai ốc, thân bia như thể sắp mọc rêu xanh vậy.

"Sao vậy?

Ta có vấn đề gì sao?" Thạch Bi lên tiếng hỏi.

"Không sao đâu, tiền bối.

Ta chỉ đang cân nhắc một chuyện." Hắc Bì Vũ Nhu Tử cười ấm áp, thân là một Tâm Ma, nụ cười của nàng lại vô cùng chữa lành, ấm áp lòng người.

Đợi đến khi về hiện thế, nàng sẽ dụ dỗ Thạch Bi tiền bối đi tiếp nhận trận 'Huyền Ma Giảng Pháp' của Tống tiền bối.

Chỉ là không biết 'Thai nghén ngưng thị' trong giảng pháp có hiệu quả với Khí Linh không?

Thạch Bi Đạo Hữu: "......" Và lúc này, trong Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Kim Đan Cá Voi Béo lại lần nữa nhúc nhích.

Thân thể hình cầu của nó dùng sức nhảy nhót trên sen đen, đang làm công tác chuẩn bị.

Lần này, nó muốn một hơi hoàn thành lột xác, từ Cá Voi Béo tiến hóa thành Nguyên Anh Béo!

Thân thể Kim Đan Cá Voi, lại lần nữa nứt vỡ ra.

Nhưng lần này, lực khống chế của Kim Đan Cá Voi Béo tốt hơn rất nhiều, nó cố gắng giữ 'Tinh Lộ Đồ' hoàn chỉnh, mở vết nứt ở 'lưng', lấy lỗ thở làm đường trung tâm, phân thành hai nửa.

Như vậy, tránh việc lột xác đến nửa chừng, lại có một đám lớn đại lão từ xa truyền năng lượng, làm phiền quá trình tiến hóa của nó.

Cạch cạch cạch ~!

Lưng Kim Đan Cá Voi nứt ra, có một đoàn ánh sáng hình người từ từ chui ra từ lưng.

"Đến rồi, là Nguyên Anh!" Hắc Bì Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Hơn nữa, rất kỳ diệu là, Nguyên Anh ánh sáng này, lại không mang đến cho nàng cảm giác 'bài xích'.

Bóng dáng ánh sáng nhỏ bé này, cố gắng chui ra khỏi thân thể Kim Đan Cá Voi Béo.

Khi nó chui ra ngoài, 'Tinh Lộ Đồ' và 'Vân Chín Rồng' trên thân Kim Đan Cá Voi Béo toàn bộ bắt đầu chuyển dời, cấy ghép lên thân Nguyên Anh.

Nguyên Anh thành hình.

"Tiếp theo, Tống tiền bối có thể đổi tên trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thành Tống Tôn Giả." Hắc Bì Vũ Nhu Tử che miệng khẽ cười.

"Đừng vội vui mừng, cậu ấy còn một trận đại kiếp phải Độ." Thạch Bi Đạo Hữu nghiêm túc nói.

Trong lòng y vô cùng bất an.

Bảy Tiểu Nguyên Anh, một Đại Nguyên Anh kỳ quái.

Không nói chất lượng, đơn giản chỉ nói số lượng thôi...

Một mình Tiểu hữu Tống tương đương với tám 'Tôn Giả' thăng cấp rồi sao?

Vậy thì Thiên Kiếp của cậu ấy, sẽ có uy lực như thế nào?

Tám trận Thiên Kiếp Thất Phẩm, nói không chừng sẽ trực tiếp cường hóa đến uy lực tiếp cận 'Thiên Kiếp Bát Phẩm Huyền Thánh' đó?

"Tiểu hữu Tống có chuẩn bị trận pháp Độ Kiếp không?

Ta ước tính, cường độ Thiên Kiếp của cậu ấy, nói không chừng sẽ đạt đến uy năng Thiên Kiếp cấp Bát Phẩm Huyền Thánh, nếu không có trận pháp Độ Kiếp, kiếp này e rằng không dễ vượt qua." Thạch Bi Đạo Hữu hỏi.

"Tống tiền bối trước đây dường như có chuẩn bị trận pháp Độ Kiếp, nhưng dù sao thì cậu ấy cũng chưa bao giờ dùng đến." Hắc Bì Vũ Nhu Tử mỉm cười nói.

Sở Các Chủ càng thở dài thườn thượt: "Nếu chỉ là Thiên Kiếp tiếp cận Bát Phẩm Huyền Thánh, thì tốt rồi." Nếu như Thạch Bi Đạo Hữu ước tính, chỉ là Thiên Kiếp cấp Thất Phẩm đỉnh phong, tiếp cận Bát Phẩm Huyền Thánh, với thủ đoạn hiện tại của Tống Thư Hàng, cơ bản không cần lo lắng.

"Hy vọng lần này có thể tin lời cát ngôn của Thạch Bi Đạo Hữu vậy." Sở Các Chủ từ từ nói.

Thạch Bi Đạo Hữu: "???" Cát ngôn?

Uy lực Thiên Kiếp ta nói là tiếp cận Thiên Kiếp Bát Phẩm Huyền Thánh mà!

"Nguyên Anh của Tống tiền bối vẫn chưa mở mắt sao?" Lúc này, giọng nói của Hắc Bì Vũ Nhu Tử, chuyển sự chú ý của Thạch Bi.

Trong Bản Mệnh Đan Điền.

Nguyên Anh của Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi.

Dáng vẻ của nó cũng rất đặc biệt.

Nguyên Anh của tu sĩ bình thường nhìn từ bên ngoài, đa số đều là 'phiên bản thu nhỏ' của bản thân.

Nguyên Anh của Tống Thư Hàng, lại là dáng vẻ một đứa trẻ sơ sinh thật sự, tóc trên đỉnh đầu còn rất thưa thớt.

Ấu Tống Nguyên Anh này nghiêm túc ngồi trên sen đen.

Hai mắt nhắm chặt, không mở mắt.

Dưới nó, 'thân thể cũ' của Kim Đan Cá Voi Béo từ từ chìm xuống.

"Chẳng lẽ là do bị ảnh hưởng bởi 'Bí Cảnh' của chủ ta, không thể dẫn xuống Thiên Kiếp, nên vẫn chưa mở mắt?" Thạch Bi đoán.

Khoảnh khắc Nguyên Anh mở mắt, chính là thời điểm Thiên Kiếp giáng lâm.

Có lẽ chính vì không thể dẫn xuống Thiên Kiếp, nên Nguyên Anh vẫn luôn ở trạng thái nhắm mắt.

"Nhưng không đúng, các Tiểu Nguyên Anh chẳng phải đều đã mở mắt rồi sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Sở Các Chủ hơi suy nghĩ: "Chẳng lẽ thăng cấp vẫn chưa hoàn thành?

Vẫn còn bước khác sao?" Đang nói chuyện, trong Bản Mệnh Đan Điền lại xảy ra dị biến.

Cục tròn lớn màu trắng kia, tan ra, hóa thành rất nhiều sợi lông tơ, rải rác trên Linh Hồ Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Đồng thời.

Thân thể cũ của Kim Đan Cá Voi Béo, cũng cuối cùng chìm vào đáy Linh Hồ.

Phảng phất như đã thỏa mãn một điều kiện nào đó.

Giữa trán Tống Thư Hàng, có ánh sáng rực rỡ.

Tiên Tử Tạo Hóa che miệng nhỏ, chăm chú nhìn chằm chằm giữa trán Tống Thư Hàng.

Đây là tiết tấu sắp mọc ra con mắt thứ ba sao?

Đáng tiếc, lại khiến tiên tử thất vọng rồi.

Giữa trán Tống Thư Hàng sáng lên, nhưng không phải con mắt thứ ba.

Mà là một đạo phù văn. 【Phù Văn Chuyển Sinh Long Phù】 bản bổ sung hoàn chỉnh.

Nguyên từ phù văn phục sinh của Hắc Long Thế Giới, một thủ đoạn phục sinh quý giá mà ngay cả cường giả Cửu Phẩm cũng có thể phục sinh.

Lúc này, rõ ràng Tống Thư Hàng vẫn còn sống, đạo phù văn phục sinh này lại bị kích hoạt.

Ngay sau đó lực phục sinh của phù văn, bao phủ trên thân thể cũ của Kim Đan Cá Voi.

Vỏ xác Kim Đan Cá Voi Béo vốn đã chìm xuống đáy, dưới ánh sáng của phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh', lại một lần nữa từ đáy 'Linh Hồ' nổi lên.

Vỏ xác vốn đã nứt vỡ, lại một lần nữa lành lại.

Thạch Bi Đạo Hữu ngơ ngác: "Đây lại là thao tác gì?" "Không biết, nhưng đạo phù văn này, là pháp thuật phục sinh." Sở Các Chủ nhắc nhở, điểm này rất quan trọng!

Hắc Bì Vũ Nhu Tử chỉ vào Kim Đan Cá Voi Béo: “Vết nứt của Kim Đan lại khôi phục rồi.” “Vô dụng thôi, dù vết nứt trên Kim Đan có khôi phục cũng không có hiệu quả, Kim Đan đã lột xác thành Nguyên Anh rồi.” Thạch Bi Đạo Hữu từ từ nói.

Tức là, hiện tại Kim Đan Cá Voi Béo không có linh hồn, chỉ là một vỏ xác.

Sở Các Chủ thở dài, nói: “Ta nói, đây là phù văn phục sinh mà.

Chú ý, là phù văn phục sinh.

Tống Thư Hàng hiện tại đâu có chết, cậu ấy tại sao lại bị kích hoạt rồi?” “Chẳng lẽ, là muốn phục sinh Kim Đan Cá Voi Béo?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử mắt sáng lên.

Thạch Bi Đạo Hữu phản bác: “Không đúng, Kim Đan đâu có ‘chết’ đi, nó chỉ là lột xác thành Nguyên Anh.

Giống như côn trùng tiến hóa thành hồ điệp vậy.

Không có lý do kích hoạt phù văn phục sinh chứ?” “Chẳng lẽ Tống tiền bối trong hiệu quả ‘pháp thuật nghịch chuyển thời gian’ lại chết rồi?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử véo cằm nói.

Thạch Bi Đạo Hữu hơi khựng lại, y nhạy bén chú ý đến chữ ‘lại’ trong lời của Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Chương 2340

Lại chết rồi?

Chuyện tử vong nghiêm túc như vậy, tại sao lại thêm chữ ‘lại’?

Trừ phi... tử vong đối với Tiểu hữu Tống đã không còn nghiêm túc nữa.

“Y y nha ~” Bên cạnh, Tiên Tử Tạo Hóa đang đưa tay nhỏ, cạy động giữa trán Tống Thư Hàng.

Nàng còn tưởng Tống Thư Hàng sắp mọc ra con mắt thứ ba, mừng hụt một trận. ‘Phù văn chuyển sinh’ ở giữa trán không phải mắt, Tiên Tử Tạo Hóa không thể cạy nó xuống, nàng chỉ là không cam tâm, tay nhỏ quật cường hết lần này đến lần khác cạy.

Ngay khi nàng cạy hơn mười lần thì... ‘Phù văn chuyển sinh’ ở giữa trán đột nhiên biến mất.

Tiên Tử Tạo Hóa: “!!!” Nàng vội vàng cúi đầu nhìn tay nhỏ của mình.

Nhưng, trong tay nàng trống không, không có gì cả.

Nàng lại vội vàng nhìn về phía Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Quả nhiên, đạo ‘phù văn chuyển sinh Long Phù’ đã chuyển dời vào Đan Điền của Tống Thư Hàng, hơn nữa, trực tiếp đi vào vỏ xác Kim Đan Cá Voi Béo. ‘Phù văn chuyển sinh Long Phù’ của Tống Thư Hàng có được từ Hắc Long Thế Giới, là lời chúc phúc của mỗi vị pháp sư cấp Chín Long tộc ban tặng cho những ai rời khỏi ‘Hắc Long Thế Giới’.

Ngay cả khi những pháp sư cấp Chín đó chết ở bên ngoài, cũng có thể mượn ‘phù văn chuyển sinh Long Phù’, trùng sinh ở Hắc Long Thế Giới, cái giá phải trả là hạ thấp tu vi.

Và ‘phù văn chuyển sinh Long Phù’ của Tống Thư Hàng, sau vài lần tiếp xúc với Bất Hủ Chi Cốt, đã được bổ sung hoàn chỉnh, và còn được tiến hóa.

Hiện tại, ngay cả Tống Thư Hàng bản thân cũng không biết đạo ‘Long Phù Chuyển Sinh’ này sẽ có hiệu quả như thế nào! ****** Dưới sự chú ý của mọi người, phù văn chuyển sinh Long Phù, dung nhập vào Kim Đan Cá Voi Béo.

Phù văn phục sinh được kích hoạt triệt để.

Kim Đan Cá Voi Béo, dưới tác dụng của phù văn ‘Long Phù Chuyển Sinh’, bắt đầu phục sinh.

Nó bắt đầu trở nên đầy đặn, thậm chí ‘Tinh Lộ Đồ’ vốn đã chuyển dời lên Nguyên Anh cũng bắt đầu khôi phục.

Thân Cá Voi vốn bị xì hơi, một lần nữa được thổi căng thành hình cầu.

Đồng thời, Tinh Lộ Đồ trên Kim Đan Cá Voi Béo và Tinh Lộ Đồ trên Nguyên Anh cộng hưởng, đồng bộ!

“Chao, Kim Đan vậy mà thật sự phục sinh rồi?” Thạch Bi Đạo Hữu chỉ cảm thấy mặt bia đau nhói, từng người từng người, đều luyện Đại Suất Bi Thủ, đánh vào mặt bia không chút lưu tình.

“Cái này có được tính là máy chủ dự phòng không?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng nói.

Để đảm bảo an toàn dữ liệu, nên ngoài máy chủ chính, còn phải có một máy chủ dự phòng sao lưu dữ liệu, để tránh khi máy chủ chính bị tổn hại, dẫn đến mất dữ liệu?

Trong lúc nói chuyện, Kim Đan Cá Voi Béo trùng sinh, lại một lần nữa nổi lên mặt hồ.

Nó nhảy vọt lên, rơi trên sen đen.

Nguyên Anh khoanh chân ngồi, thuận thế bày ra tư thế 'Ngũ Tâm Triều Nguyên'.

Kim Đan Cá Voi Béo vững vàng nằm trên hai tay nó, được Nguyên Anh giơ cao.

"Tranh chúc tết?

Tranh em bé ôm cá?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử mắt sáng lên.

Hình ảnh này, giống hệt như họa tiết em bé ôm cá trong tranh chúc tết.

Sở Các Chủ nhịn không được cười ra tiếng: "Cát lợi." "Mấy người nhìn đỉnh đầu Kim Đan Cá Voi Béo kìa." Thạch Bi Đạo Hữu lên tiếng nói.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Kim Đan Cá Voi Béo, hiện lên một dấu ấn của phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh'.

Nhưng mà, năng lượng bên trong phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' này, đã tiêu hao hết, chỉ còn lại một dấu ấn mờ nhạt, chứng kiến nó đã từng tồn tại trên thế giới này.

"Đạo phù văn chuyển sinh Long Phù này, còn có thể sử dụng lại không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc.

Phù văn từ giữa trán Tống tiền bối chuyển dời đến giữa trán Kim Đan Cá Voi Béo, không hề trực tiếp biến mất!

"Để ta xem." Sở Các Chủ tỉ mỉ kiểm tra Kim Đan Cá Voi Béo.

Chốc lát sau, Sở Các Chủ suy đoán: "Quả thật, đạo phù văn này dường như có thể sử dụng nhiều lần.

Nhưng mà... tốc độ tích lũy năng lượng của nó rất chậm.

Để nó tích lũy lại năng lượng, e rằng phải mất đến mười tám năm.” “Mười tám năm?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, khẳng định: “Vậy xem ra lần tiếp theo, Tống tiền bối sẽ không dùng được nó rồi.” Với lối sống ‘nhịp độ nhanh của người hiện đại’ của Tống tiền bối, luôn là chỉ tranh sớm chiều.

Mười tám năm quá lâu rồi, Tống tiền bối sao mà đợi kịp?

Tiết tấu của Tống tiền bối nhanh như vậy, muốn theo kịp bước chân của cậu ấy không hề dễ dàng.

Loại thủ đoạn phục sinh cần mười tám năm mới có thể sử dụng lại này, trên người Tống tiền bối, định sẵn sẽ bị đào thải.

Thân bia của Thạch Bi Đạo Hữu lại hơi cứng lại. 【Tống tiền bối lại chết rồi.】【Mười tám năm, Tống tiền bối sẽ không dùng được nó rồi.】Giọng nói của Hắc Bì Vũ Nhu Tử, vang vọng trong đầu y.

Sơ bộ suy đoán, Tiểu hữu Tống trong vòng mười năm, sẽ chết một lần sao?

Ghi lại trước đã. ...

Y thân là một bia mộ, đối với cái chết của Tiểu hữu Tống, nhất định phải chú ý.

Đây là sứ mệnh chủ nhân Hắc Bạch giao phó cho y.

Xem ra, ngoài việc đối đầu với đại lão ra, y còn có rất nhiều nơi có thể dùng đến, không cần quá lo lắng thất nghiệp.

“Nhưng mà, không ngờ phù văn chuyển sinh Long Phù, vậy mà thật sự sẽ dùng trên Kim Đan Cá Voi Béo.” Tóc ngốc của Sở Các Chủ từ từ xoay tròn.

Nói thật, cái này rất không tu chân.

Nếu ‘Kim Đan vỡ nát’ sẽ bị phán đoán là ‘tử vong’, vậy thì một số tu sĩ có thủ đoạn phục sinh trong chư thiên vạn giới, khi từ Ngũ thăng Lục, thủ đoạn phục sinh chẳng phải đều sẽ bị kích hoạt sao?

Nói không thông.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đoán: “Có phải ý thức của Tống tiền bối khi ở trong ‘pháp thuật nghịch chuyển thời gian’, cũng vừa vặn bị ảnh hưởng.

Nguy cơ ý thức + Kim Đan vỡ nát hai chuyện cùng lúc xảy ra, dẫn đến ‘phù văn chuyển sinh Long Phù’ bị kích hoạt?” “Khả năng này rất lớn.” Sở Các Chủ nói.

Tóc ngốc của nàng lại lần nữa chui vào trong áo A Thập Lục, dán vào bụng dưới của cô. ‘Hư Đan’ trong cơ thể A Thập Lục cũng đã ngưng tụ đến cực hạn, bất cứ lúc nào cũng muốn dẫn xuống Thiên Kiếp, thăng cấp Ngũ Phẩm Linh Hoàng. ****** Lúc này, trong pháp thuật nghịch chuyển thời gian.

Như Hắc Bì Vũ Nhu Tử đã đoán, Tống Thư Hàng cùng đoàn người vừa trải qua một khúc chiết.

Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long Tỷ Tỷ, bốn người đã hoàn toàn mất trí nhớ.

Xuất phát từ bản năng, bốn người đoàn tụ lại với nhau.

Tống Thư Hàng tay trái cầm Xích Tiêu Kiếm, tay phải dắt Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long Tỷ Tỷ cuộn quanh người A Thập Lục.

Pháp thuật nghịch chuyển thời gian, dường như cuối cùng đã đến hồi kết.

Bốn người đều có một loại trực giác, sắp tới họ sẽ thoát ly khỏi pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’ này.

Cho nên, bốn người liên kết chặt chẽ với nhau, không phân ly khỏi nhau.

Ngay khi hiệu quả pháp thuật sắp biến mất, đột nhiên có một tấm bia đá đen khổng lồ xông thẳng đâm tới.

Tấm bia đá cũng không có ký ức.

Khi nó nhìn thấy bóng dáng ‘Tống Thư Hàng’, liền bản năng lao tới, muốn nghiền nát Tống Thư Hàng cùng đoàn người.

“Cẩn thận!” Tống Thư Hàng hét lớn một tiếng, cậu lách mình chắn trước Tô Thị A Thập Lục, bảo vệ cô phía sau.

Đồng thời, tay trái cầm ‘Xích Tiêu Kiếm’, hung hăng chém về phía tấm bia đá đen kia.

Tấm bia đá đen trông vô cùng cường hoành, dường như có thể trấn áp tất cả.

Nhưng khi tiếp xúc thật sự...

Tống Thư Hàng phát hiện tên này yếu ớt đáng ngạc nhiên.

Khi cậu cầm Xích Tiêu Kiếm chém xuống một kiếm, tấm bia đá đen như đậu phụ bị cắt, bị cắt thành hai nửa, không hề ngừng lại!

Tấm bia đá đen bị cắt thành hai nửa trái phải, bay qua hai bên Tống Thư Hàng và những người khác, xông về phía cuối, lại như va phải thứ gì đó, phát ra tiếng ầm ầm.

“Yếu vậy sao?” Tống Thư Hàng bản thân cũng ngẩn ra.

Nhưng chốc lát sau, cậu vung Xích Tiêu Kiếm trong tay: “Không đúng, không phải đối phương quá yếu.

Mà là thanh kiếm trong tay tôi, khắc chế đối phương.” Trước đó, Bạch Long Tỷ Tỷ hình sợi dây trắng đã nói, họ hiện tại hẳn là trạng thái ‘ý thức’.

Và thanh kiếm đen này trong tay cậu, đối với thể ý thức, lại có lực sát thương cường đại!

“Đao, ta là đao.” Thanh trường kiếm trong tay nhắc nhở.

“Phải phải phải, ngài là đao.” Tống Thư Hàng gật đầu phụ họa.

Tuy cậu đã mất trí nhớ, nhưng một số kiến thức cơ bản, vẫn còn tồn tại.

Ví dụ như ngôn ngữ, lại ví dụ như sự khác biệt giữa ‘đao và kiếm’.

Thật là một thanh kiếm quái lạ, rõ ràng là kiếm, lại cứ khăng khăng nói mình là đao?

Trước khi mất trí nhớ, vị kiếm tiền bối này rốt cuộc đã trải qua điều gì, mới trong bản năng cho rằng mình là một thanh đao?

Vừa nói, Tống Thư Hàng đưa tay theo thói quen vuốt một cái lên ‘đao’.

Một pháp thuật không biết là nguyên lý gì, dựa vào ký ức bản năng của cơ thể thi triển ra, rơi trên ‘đao’.

“Oa nha nha nha ~ Sảng khoái cực kỳ ~ Đây là pháp thuật gì vậy?” Xích Tiêu Kiếm sảng đến mức thân kiếm run rẩy.

Chương 2341

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: “Không biết, tôi chỉ là bản năng dùng ra thôi.” “Lại lần nữa, lại lần nữa đi, loại cảm giác này, quả thực như là thoa dầu bảo vệ đao khắp người ta, lại dùng đá mài đao thượng hạng để mài vậy.” Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Tống Thư Hàng: “......” “Cẩn thận, chú ý xung kích vụ nổ!” Lúc này, Tống Thư Hàng nghe thấy Bạch Long Tỷ Tỷ hình sợi dây trắng phát ra cảnh báo.

Phía sau, tấm bia đá đen bị cắt thành hai nửa, trên thân nổi lên một trận điện quang hỏa hoa.

Oong ~~ Tấm bia đá đen nổ tung.

Đang ở trong hiệu quả pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’, Tống Thư Hàng cùng những người khác không chỗ nào trốn.

Trên người Tống Thư Hàng, mãnh liệt hiện lên đủ loại hiệu quả pháp thuật hộ thể, cậu đưa tay nhét thiếu nữ nhỏ nhắn vào lòng.

Phối hợp cùng Bạch Long Tỷ Tỷ, bảo vệ cô bé.

Cùng lúc đó, pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’, cuối cùng cũng đạt đến điểm cuối.

Thế giới, trong một sát na dừng lại.

Vụ nổ phía sau, sức phá hoại do xung kích vụ nổ sản sinh, động tác Tống Thư Hàng bảo vệ thiếu nữ nhỏ nhắn, Bạch Long trước mắt, Xích Tiêu Kiếm trong tay, tất cả đều dừng lại.

Ý thức của họ vẫn còn, vẫn có thể suy nghĩ, nhưng thân thể lại không thể hành động.

Ngay sau đó... 【Tử vong】 giáng lâm. 【Tử vong】 này là một mắt xích trong pháp thuật ‘nghịch chuyển thời gian’, là một mắt xích lừa trời dối biển, lừa dối thế giới.

Tống Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long Tỷ Tỷ, trong sát na này, đều rơi vào trạng thái tử vong. ‘Không sai, là mùi vị tử vong.’ Tống Thư Hàng trong lòng xác định.

Mùi vị quen thuộc, cậu tuyệt đối sẽ không nhận lầm. ...

Dù không có ký ức, nhưng mùi vị này đã khắc sâu vào xương cốt cậu, sâu thẳm linh hồn, tuyệt đối sẽ không quên.

Cứ như vậy, họ duy trì quá trình trạng thái tử vong, được lấy ra từ hiệu quả ‘pháp thuật nghịch chuyển thời gian’.

Cùng lúc đó... tương ứng với ý thức, thân thể Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục ở hiện thế, cũng trong một sát na ngắn ngủi, đi vào trạng thái 【tử vong】.

Muốn lừa dối thời gian, lừa dối thế giới, thì nhất định phải lừa dối chính mình trước.

Trạng thái 【tử vong】 này, chỉ duy trì trong một sát na.

Thậm chí ngay cả Sở Các Chủ và Thạch Bi cũng không phát giác.

Nhưng, ‘Long Phù Chuyển Sinh’ lại bắt giữ được trạng thái 【tử vong】 trong khoảnh khắc của Tống Thư Hàng, và bị kích hoạt. ****** Hoa hoa hoa ~!

Tống Thư Hàng và những người khác, duy trì trạng thái ‘thời gian dừng lại, tử vong’, thoát ly khỏi ‘pháp thuật nghịch chuyển thời gian’.

Bốn người và hai nửa tấm bia đá đen, xuất hiện trong một sa mạc quen thuộc mà xa lạ.

Cũng không biết bao lâu sau.

Trạng thái tử vong tan đi. ...

Tiếp đó hiệu quả thời gian dừng lại cũng tan đi. ...

Oong ~~ Tấm bia đá đen bị cắt thành hai nửa, ầm ầm nổ tung.

Nhưng lần này, nó cách Tống Thư Hàng và những người khác khá xa, dù nổ nát bét, cũng không làm bốn người Tống Thư Hàng bị thương chút nào.

"Đây là nơi nào?" Tô Thị A Thập Lục bò dậy, quay đầu nhìn bốn phía.

Tống Thư Hàng lắc đầu: "Rất quen thuộc, nhưng lại không nhớ ra là nơi nào." "Chúng ta xuất hiện ở đây, có sứ mệnh gì sao?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Bạch Long Tỷ Tỷ khẽ nói: "Dù có sứ mệnh gì, trong trạng thái mất trí nhớ, cũng không làm được gì cả." "Ai đã cuốn chúng ta vào pháp thuật đó?" Tống Thư Hàng hỏi: "Có lẽ người đó sẽ có an bài, sẽ nói cho chúng ta biết tiếp theo phải làm gì?" Leng ~ leng ~ leng ~!

Đang nói chuyện, theo tiếng chuông ngựa vui tai, có một con bạch mã từ từ đạp bước từ xa đến.

Tống Thư Hàng đột nhiên toàn thân run lên.

Tô Thị A Thập Lục nắm lấy tay cậu nghi hoặc: "Sao vậy?" "Không biết, tôi nghe tiếng chuông ngựa này, liền cảm giác có một thứ khủng khiếp sắp đến.

Trước khi mất trí nhớ, tôi chắc chắn đã bị thứ khủng khiếp đó hành hạ rồi." Tống Thư Hàng nói.

"Đừng sợ, lần này có chúng ta ở đây." Tô Thị A Thập Lục nhón chân, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu Tống Thư Hàng.

Bạch mã từ từ đến gần, đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng và những người khác.

“Ô?

Chỉ có ngựa?

Không có người?” Tống Thư Hàng hiếu kỳ.

Cứ cảm thấy, bên cạnh con bạch mã này, hẳn phải có một người mới đúng chứ?

Bạch mã hơi liếc nhìn Tống Thư Hàng, sau đó lại cúi đầu, đi đến chỗ tấm bia đá đen vừa nổ.

Ngay sau đó, móng trước bên trái của nó dẫm lên tàn hài tấm bia đá đen, một chuỗi tin tức, từ tấm bia đá đen hiện ra, bị nó đọc.

Động tác này, quá thuần thục rồi.

Cứ như thể tấm bia đá đen này là do nó thiết kế chế tác vậy!

“Thần thánh phương nào!” Tống Thư Hàng nắm Xích Tiêu Kiếm, cảnh giác nói.

Bạch mã đọc xong tin tức, lộ ra nụ cười nhân tính hóa.

Chỉ thấy nó đứng thẳng người lên, bày tư thế bạch hạc hai cánh + gà vàng độc lập: “Hí duật duật ~” Tống Thư Hàng: “......” Cậu giữ cảnh giác, tay nắm Xích Tiêu Kiếm, sau đó từng bước lùi lại.

Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long Tỷ Tỷ, cũng theo cậu từng chút lùi lại.

“Con ngựa này có vấn đề sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Vấn đề lớn, tuy không có ký ức, nhưng tôi nhìn thấy cái móng đó là đầu đau.” Cái móng ngựa đang bày tư thế ‘bạch hạc hai cánh’ đó mà gõ xuống, sẽ chết người đó.

Cứ cảm giác bản thân đã từng vào một thời điểm nào đó, ở một địa điểm nào đó, bị móng ngựa này ám toán.

Cho nên nhìn thấy cái móng này, liền có phản ứng bản năng.

Sau khi bạch mã phô diễn xong chiêu thức, nhìn Tống Thư Hàng lùi lại như một kẻ nhát gan, trong mắt lộ ra biểu cảm 'khinh thường' sống động.

Trên mặt một con ngựa, vậy mà lại có thể làm ra biểu cảm 'khinh thường' sống động như thật, cũng thật khó cho các dây thần kinh cơ mặt của nó.

Bốn móng ngựa chạm đất, xoay người bắt đầu quay lại chỗ tàn hài tấm bia đá đen.

Tàn hài tấm bia đá đen, sau khi bị đọc xong 'tin tức', liền bắt đầu mất màu, từ bia đá đen biến thành dáng vẻ bia đá bình thường.

"Cái đó, vị ngựa tiền bối này, có thể hỏi một vấn đề không?

Tấm bia đá đen này là bảo vật của ngài sao?" Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Tấm bia đá đen này là bị cậu cắt như cắt đậu phụ.

Nếu là bảo vật của vị bạch mã tiền bối này, vậy chẳng phải cậu gây họa rồi sao?

Bạch mã quay đầu lại, cười như không cười liếc nhìn Tống Thư Hàng.

"Nếu là bảo vật của ta, ngươi có muốn bồi thường tiền cho ta không?" Một âm thanh hư ảo, từ trên thân bạch mã truyền ra.

Không phải từ miệng, mà là trực tiếp từ trên thân bạch mã truyền đến.

Âm thanh này vô cùng dễ nghe, hơn nữa tự mang hiệu ứng 'tăng độ thiện cảm +99'.

Tống Thư Hàng vô thức sờ sờ túi.

Tuy trong đầu cậu khái niệm về ‘tiền’ có chút mơ hồ, nhưng có một chuyện cậu lại nhớ rõ, cậu không có tiền.

“Tiền bối, nếu không có tiền... có thể ‘nhục thường’ không?” Tống Thư Hàng cẩn thận nói: “Tôi có thể làm công trả nợ, tôi toàn thân trên dưới có chút sức lực, có thể làm một số việc chân tay.” Phía sau, Tô Thị A Thập Lục vội vàng kéo kéo Tống Thư Hàng: “‘Nhục thường’ từ này dùng sai rồi.” “Vậy phải dùng từ gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Tô Thị A Thập Lục khẽ nhíu mày, nhưng nhất thời nửa khắc cô cũng không nghĩ ra từ ngữ thay thế, ký ức mơ hồ hóa rất nghiêm trọng, càng cố gắng ‘hồi ức’ điều gì, lại càng không nhớ ra.

Trạng thái này, khiến cô vô cùng không thích nghi.

“Được thôi.” Lúc này, âm thanh trên thân bạch mã đột nhiên nói: “Vậy thì ‘nhục thường’ đi, đi theo ta.

Chỗ ta vừa hay có một thí nghiệm, cần ngươi phối hợp, Bá Tống tiên sinh.” “Bá Tống, là gọi tôi sao?” Tống Thư Hàng chỉ chỉ mình.

“Đúng vậy. ...

Bá Tống chính là tên của ngươi.” Bạch mã tiện miệng đáp, nó xoay người đi về phía trước, đồng thời móng sau bên phải dẫm lên tàn hài tấm bia đá đen.

Một móng dẫm xuống, những tàn hài này liền triệt để biến mất, như thể bị xóa khỏi thế giới.

“Sao tôi cứ cảm thấy tấm bia lớn này cũng rất quen mắt.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu cảm thấy mình hẳn là có một người bạn có khuôn mặt bia lớn.

“Chúng ta có nên đi theo nó không?” Tô Thị A Thập Lục khẽ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói: “Chúng ta hiện tại mất trí nhớ tập thể, muốn tìm manh mối thì chỉ có thể đi theo nó thôi.

Mà nói, con bạch mã này thật đẹp.

Nếu có thể có một con bạch mã làm tọa kỵ chắc chắn rất oai phong.” Kiếm hệ yêu tinh, ngựa tuấn tú thanh thường, nghĩ thôi đã thấy rất tiêu sái.

“Lời này của cậu sẽ bị con bạch mã phía trước nghe thấy đó.” Lúc này, Bạch Long Tỷ Tỷ nhắc nhở.

Họa từ miệng mà ra.

Chương 2342

Một số lời, trước khi nói ra, tốt nhất nên suy nghĩ qua một lần sẽ thỏa đáng hơn.

Con bạch mã phía trước quay đầu lại, khinh miệt liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Cứ như vậy.

Một ngựa, một rồng, một kiếm, hai người, đi lại trên sa mạc mênh mông.

Cũng không biết đi bao lâu, con bạch mã phía trước dừng lại.

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “Đến rồi sao?” “Đến rồi, lát nữa nghe khẩu lệnh của ta, ta đếm đến ba, các ngươi liền nhắm mắt lại.” Âm thanh trên thân bạch mã lên tiếng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhịn không được nói cợt nhả: “Ta không có mắt.” “Vậy lát nữa ngươi ở lại bên ngoài, ở cùng ta.” Bạch mã lên tiếng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “???” Khoan đã, muốn bỏ ta lại một mình sao?

Ở thế giới xa lạ này, cũng chỉ có nữ sĩ hình sợi dây trắng, cô nương nhỏ nhắn và thiếu niên mặt hiền, mới có thể mang lại cho ta một chút cảm giác quen thuộc, ta không muốn rời xa ba người đó.

“Đừng, bốn chúng ta là một thể.

Sống phải ở cùng nhau, chết cũng phải ở cùng nhau.

Tuyệt đối không phân ly.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vội vàng nói.

“Đừng làm loạn, đi xa hơn nữa, đối với ngươi chính là địa ngục

rồi.

Bá Tống, thanh kiếm này ở lại, trước tiên để ta thay ngươi bảo quản.” Bạch mã lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng do dự một lát, cuối cùng vẫn đưa Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cho bạch mã.

Tuy không có ký ức, nhưng trực giác mách bảo cậu, làm như vậy là lựa chọn chính xác nhất.

Tống Thư Hàng đưa Xích Tiêu Kiếm đồng thời, hỏi: “Tiền bối, kiếm muốn treo lên người ngài...

Ách.” Lời cậu còn chưa nói xong, liền thấy bạch mã há miệng, một ngụm cắn chặt Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, đầu ngựa ngẩng lên, Xích Tiêu Kiếm liền bị nó nuốt vào bụng.

Tống Thư Hàng: “......” Cảnh này, cảm giác deja vu cực mạnh, khiến người ta cảm thấy vô cùng thân thiết.

“Yên tâm đi, cái này gọi là màn nuốt kiếm, không phải ăn nó đâu.

Đợi ngươi ra ngoài, ta sẽ trả nó lại cho ngươi.” Âm thanh trên thân bạch mã đáp.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” “Được rồi, nghe khẩu lệnh của ta. 3, 2, 1, nhắm mắt, trong lòng đếm thầm đến mười, rồi mở mắt.” Bạch mã lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long Tỷ Tỷ, tất cả đều phối hợp nhắm mắt lại, và trong lòng đếm thầm.

Sau khi đếm đến mười, Tống Thư Hàng dẫn đầu mở mắt.

Ngay sau đó, cậu phát hiện trước mắt mình, xuất hiện một vùng cục tròn màu trắng.

Những cục tròn lớn nhỏ, lơ lửng trong hư không, vô cùng hùng vĩ.

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Tô Thị A Thập Lục không khỏi sờ sờ bụng mình, nhìn thấy những cục tròn nhỏ này, cô liền cảm thấy bụng hơi đầy.

“Đây là nơi thí nghiệm của ta, là một thí nghiệm thú vị của ta về ‘Đạo thời gian’.

Ngươi đã muốn ‘nhục thường’ thì vừa hay có thể phối hợp ta hoàn thành thí nghiệm này.” Âm thanh trên thân bạch mã cười khà khà nói.

“Có nguy hiểm tính mạng không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Có, nhưng nguy hiểm tính mạng đó, là do ngươi tự thân mang theo.

Thí nghiệm của ta, ngược lại có thể hạ thấp hệ số nguy hiểm tính mạng của ngươi.” Âm thanh trên thân bạch mã nói.

“Vậy để cô ấy và Bạch Long Tỷ Tỷ rời đi trước.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đẩy Tô Thị A Thập Lục ra: “Muốn ‘nhục thường’ chỉ có một mình tôi, đừng cuốn cô ấy vào.” “Ngươi sai rồi, không phải ta muốn cuốn cô ấy vào.

Mà là trong tương lai, ngươi và cô ấy đã bị cuốn vào cùng nhau rồi.” Âm thanh trên thân bạch mã nói.

Tống Thư Hàng: “Ý gì?” “Đừng sợ, ngoài ra... ta suy nghĩ kỹ rồi, vừa rồi ta có thể đã nhìn nhầm.

Tấm bia đá đen đó không phải đồ của ta.

Mà là có người đạo dụng thiết kế của ta, phỏng chế ra đồ vật đó.” Bạch mã lại bổ sung.

Nhìn nhầm rồi sao?

Tấm bia đá đen đó không phải đồ của bạch mã tiền bối?

Tức là, trên lý thuyết tôi căn bản không cần ‘nhục thường’ đúng không?

Vậy chẳng phải tôi bị thiệt rồi sao?

“Bạch mã tiền bối, ngài lừa tôi!” Tống Thư Hàng hét lớn.

“Không lừa không lừa. ...

Phải biết thí nghiệm của ta, người khác cầu xin đến làm vật thí nghiệm, ta còn không cần đó.” Âm thanh trên thân bạch mã cười khà khà nói.

“Trả ‘nhục thường’ của tôi lại cho tôi.” Tống Thư Hàng cảm thấy mình bị thiệt lớn rồi.

Bạch mã nghiêng đầu, dường như đang cân nhắc điều gì.

Chốc lát sau, nó nghiêm túc gật đầu: “Được, vậy ta nợ ngươi một lần ‘nhục thường’.

Đợi ngươi sống sót ra ngoài, ta cũng sẽ ‘nhục thường’ ngươi một lần.” Tống Thư Hàng: “......” Nghe lời này cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Ngay khắc tiếp theo, trước mắt cậu và Tô Thị A Thập Lục liền mơ hồ, như rơi vào sương mù, không thể nhìn thấy bóng dáng bạch mã.

Là những cục tròn màu trắng kia, chúng tan ra, hóa thành sương trắng, bao phủ toàn bộ không gian. ****** Bạch mã đứng yên ở rìa sương khí, chuyên chú nhìn về phía trước.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhịn không được hỏi: “Ngươi muốn làm thí nghiệm gì?

Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi muốn gây bất lợi cho thiếu niên mặt hiền đó, đừng trách ta không khách khí.” Ngươi có tin ta chọc thủng dạ dày ngươi không?

Màn nuốt kiếm đâu phải ai cũng làm được!

“Ngươi thật sự làm mất mặt Tâm Ma, ta chưa từng thấy Tâm Ma nào chính trực như ngươi.” Bạch mã cười khà khà nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vô thức nói: “Đừng sợ, còn có một Tâm Ma nữa làm nền cho ta.

Ô?

Còn có Tâm Ma nào vậy?” Chuyện mất trí nhớ này, đôi khi vô cùng đau đầu.

“Yên tâm đi, ta đang giúp cậu ấy.” Âm thanh trên thân bạch mã từ từ nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “???” “Vốn dĩ thí nghiệm này của ta, là chuẩn bị cho Bạch Thỏ.

Mục đích là giúp cô ấy thoát thân khỏi Cửu U thế giới, đạt được tự do thật sự.

Nhưng lần đó, khi ánh mắt ta nhìn về tương lai, thấy Bạch Thỏ vẫn là Chúa Tể Cửu U, ta liền biết cái cục (kế hoạch) mà ta bày ra này, thí nghiệm này, khẳng định sẽ kết thúc bằng thất bại.” Bạch mã từ từ nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trầm mặc nửa ngày sau, nói: “Có thể nói đơn giản hơn không?

Ta hiện tại mất trí nhớ rồi, nói quá chuyên nghiệp, ta không hiểu được.

Tốt nhất là có thể nói phổ thông dễ hiểu.” “Chuyện liên quan đến ‘thời gian’, vốn dĩ đã rất loạn, không dễ giải thích.

Nếu ngươi không thể hiểu được, vậy thì chỉ cần biết, ta đang tiến hành một thí nghiệm định sẵn sẽ thất bại, nhưng thí nghiệm này lại vừa hay có thể giúp Bá Tống.” Bạch mã từ từ nói.

“Ngươi có thể giúp cậu ấy điều gì?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Âm thanh trên thân bạch mã vang lên: “Giúp cậu ấy đưa ‘Thiên Kiếp’ từ ‘tương lai’ về ‘quá khứ’.” Trong tương lai, Bá Tống Hào vẫn đang trong trạng thái ‘Độ Thiên Kiếp Cửu Phẩm’.

Nếu cậu ấy lại bước vào ‘hình thức Độ Kiếp Lục Thăng Thất’ thì, Thiên Kiếp hai hợp một, bản thể sẽ trực tiếp dung nhập vào ‘Thiên Kiếp Cửu Phẩm’, và trực tiếp nâng cấp ‘Thiên Kiếp Cửu Phẩm’ đang Độ lên cấp độ khủng bố.

Cho nên, thí nghiệm của ta có thể kéo Thiên Kiếp ‘Lục Thăng Thất’ của Bá Tống, về ‘quá khứ’, để Bá Tống Độ Thiên Kiếp ‘Lục Thăng Thất’ của cậu ấy trong thời đại này.

“Chuyện như vậy, cũng có thể làm được sao?

Ngươi có lai lịch gì?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói.

“Người khác không làm được, ngay cả Thiên Đạo cũng không làm được.

Đạo thời gian cũng chỉ có thể ‘nhìn trộm quá khứ’, nhưng lại không thể ‘thay đổi quá khứ’.

Nhưng ta có thể.” Bạch mã nhìn về phía sương mù, ngay cả âm thanh cũng nhiễm một loại cảm giác ảo diệu, như thể âm thanh đến từ bốn phương tám hướng.

“Tại sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc.

“Vì ta ngầu a!” Bạch mã cười ha ha nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” Thật muốn chọc thủng dạ dày nó, lạnh thấu tim.

Nhưng mà, Đạo thời gian không thể thay đổi quá khứ, chỉ có thể 'nhìn trộm quá khứ'.

Cho nên, họ khi ở trong pháp thuật 'thời gian nghịch hành' đó, mới bị xóa đi tất cả ký ức, để tránh họ tạo thành ảnh hưởng đến 'quá khứ' sao?

"Đáng tiếc, ta đã chuẩn bị lâu như vậy, vốn dĩ đều là an bài cho Bạch Thỏ." Bạch mã lại tiếc nuối nói. ****** Hiện thế.

Thú Tu Giới, nơi thử luyện Thánh Sơn Gia Nhĩ.

"Mở mắt rồi, Nguyên Anh của Tống tiền bối mở mắt rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử kêu lên.

Nguyên Anh Bản Mệnh của Tống Thư Hàng ôm Kim Đan Cá Voi Béo, từ từ mở mắt.

Điều này đại diện cho Thiên Kiếp Thất Phẩm sắp giáng lâm.

"Thạch Bi Đạo Hữu!" Sở Các Chủ kêu lên, tóc ngốc của nàng như đôi chân dài, từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng bò xuống, cấy ghép lên đỉnh đầu Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

"Không vấn đề, ta sớm đã chuẩn bị xong." Thạch Bi đáp.

Ngay khắc tiếp theo, chỉ thấy cát trong huyệt mộ không ngừng di chuyển.

Chương 2343

Nhục thân của Tống Thư Hàng bị đất cát bao phủ, bắn ra như một quả pháo.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vững vàng bảo vệ nhục thân Tống Thư Hàng, Tiên Tử Tạo Hóa thì chui sâu vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Nếu Độ Kiếp muốn bắt đầu, trong phạm vi Độ Kiếp sẽ không thể có tu sĩ khác can thiệp.

Cũng chỉ có Công Đức Xà Mỹ Nhân mới có thể giúp Tống Thư Hàng một tay.

Tiên Tử Tạo Hóa thì là một biện pháp bảo hiểm.

Nàng không thể ra tay, trừ khi đến thời khắc sinh tử của Tống Thư Hàng, nàng mới ra tay kéo dài thời gian Thiên Kiếp một chút.

Lúc này, Sở Các Chủ lại kêu lên: “Bên này, Tô Thị A Thập Lục cũng sắp Độ Kiếp rồi.” “Cứ giao cho ta.” Thạch Bi Đạo Hữu lại lần nữa kêu lên.

Ngay khắc tiếp theo, Tô Thị A Thập Lục cũng như quả pháo bị bắn ra, và Tống Thư Hàng bắn theo hướng ngược lại.

Như vậy, sẽ khiến không gian Độ Kiếp của hai người không bị trùng lặp, có một vùng đệm.

“Vũ Nhu Tử tiên tử ngươi ở yên trong hố đi, ngươi là thân thể Tâm Ma, dính Thiên Kiếp không chết cũng tàn phế.

Ta đi hộ pháp cho Tiểu hữu Tống và cô nương nhỏ Tô Thị.” Thạch Bi bổ sung.

Có y ở đây, Tiểu hữu Tống và cô nương nhỏ Tô Thị tuyệt đối sẽ không xảy ra vấn đề.

Chỉ chờ Thiên Kiếp giáng lâm, nếu Công Đức Tiên Tử không thể bảo vệ Tống Thư Hàng, y sẽ ra tay trực tiếp đánh tan Thiên Kiếp!

Phía cô nương nhỏ Tô Thị cũng vậy. ****** Một bên khác.

Trong thế giới sa mạc sau khi nghịch chuyển thời gian.

Ý thức Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn lên trời.

Những cục tròn trắng hóa thành sương mù, bao phủ thể ý thức của cậu.

Thể ý thức bắt đầu ngưng thực lại, bắt đầu hóa thành thực chất.

Những 'cục tròn trắng' kia có lực thời gian, chúng như những thông đạo, xuyên suốt cổ kim tương lai.

Ý thức Tống Thư Hàng đang ở 'quá khứ', và nhục thân Tống Thư Hàng đang ở 'tương lai', dưới ảnh hưởng của những cục tròn trắng, được kết nối lại với nhau.

Trạng thái của Tô Thị A Thập Lục bên cạnh, cũng là như vậy.

Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn thân thể mình.

"Ô?

Thân thể tôi sao lại trở nên trong suốt vậy?" Cậu nghi hoặc.

"Thân như lưu ly, cậu làm thế nào được vậy?" Bạch Long Tỷ Tỷ hiếu kỳ.

Tống Thư Hàng lắc lắc đầu, cậu lại nhìn về phía bụng mình: "Bụng tôi có tám đứa trẻ. ...

Tôi, mang thai rồi sao?

Tôi cảm thấy chúng sắp ra đời, phải sinh mổ sao?" Không biết vì sao, đối mặt với chuyện 【bản thân có thể mang thai】, Tống Thư

Hàng lại tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

“Đó không phải là trẻ con, là Nguyên Anh.” Bạch Long Tỷ Tỷ chỉ ra chỗ sai của Tống Thư Hàng.

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục xấu hổ che mắt.

Oong ~~ Trên bầu trời, có kiếp vân hiện ra.

Là Thiên Kiếp Lục Thăng Thất.

Hiện tại, vẫn là loại bình thường, chưa biến dị.

Thiên kiếp thời kỳ này vẫn còn khá đơn giản, khi giáng xuống sẽ theo một quy trình cố định.

Đầu tiên là kiếp vân thông báo.

Đây là để báo cho người độ kiếp biết, Thiên kiếp sắp đến rồi, hãy chuẩn bị sẵn sàng.

Ngày xưa, kiếp vân chuẩn bị rất chậm, cho phép người độ kiếp có đủ thời gian đến địa điểm độ kiếp đã chuẩn bị sẵn.

Bước này giống như một lời ‘cảnh cáo bằng miệng’.

Tiếp đó là đợt ‘Lôi kiếp cảnh cáo’ đầu tiên.

Một đợt Lôi kiếp cảnh cáo rất tiêu chuẩn, uy lực không mạnh, cơ bản sẽ không gây ra tổn thương lớn cho người độ kiếp.

Đây là để báo cho người độ kiếp biết Thiên kiếp đã chính thức bắt đầu, bước này tương đương với ‘bắn chỉ thiên’.

Hiện tại, giáng xuống Tống Thư Hàng chính là loại Lôi kiếp cảnh cáo này.

Ầm ầm ~~ Một đạo Lôi kiếp uy lực khoảng Lục Phẩm, đánh xuống thân thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ xem làm thế nào để đối phó với đạo

Lôi kiếp này, thì đột nhiên trên người cậu ấy xuất hiện một luồng ánh sáng công đức nồng đậm.

Ánh sáng công đức mơ hồ ngưng tụ thành hình một xà mỹ nhân, nhưng do yếu tố môi trường, thân thể nàng rất mờ ảo, có chút thô ráp.

Thỉnh thoảng, thân thể nàng còn xuất hiện hiện tượng ‘nhiễu sóng’, giống như file phim bị hỏng, khi chiếu bị nhiễu màn hình.

Xà mỹ nhân công đức này hiện ra, trực tiếp dùng tay không bắt lấy đạo Lôi kiếp ‘cảnh cáo’ kia.

Đạo Lôi kiếp đơn thuần, bị bắt sống.

“Tách tách tách ~” Hồ quang điện của Lôi kiếp như một con rắn lớn, không ngừng uốn lượn, giãy giụa.

Nhưng cho dù nó giãy giụa thế nào, cũng không thoát khỏi hai tay của xà mỹ nhân công đức.

Đồng thời, phía sau xà mỹ nhân công đức, một con cá voi công đức béo hiện ra.

Cá voi béo há miệng.

Xà mỹ nhân công đức vươn tay, nhét đạo Lôi kiếp ‘hiền lành’ này vào miệng nó.

“Con cá voi ngốc này, sao lại nuốt bừa đồ lung tung nữa rồi...

Ơ, không đúng.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Mất trí nhớ, hỗn loạn, ở một vài chi tiết, đầu óc cậu ấy đau nhói.

Lôi kiếp cảnh cáo cứ thế bị phong ấn trong bụng cá voi công đức béo.

Hồ quang điện nổ tung trong bụng nó, nhưng không thể đột phá.

“Sao mình lại cảm thấy Thiên kiếp có chút đáng thương vậy nhỉ?”

Tống Thư Hàng gãi đầu nói.

Thiếu nữ nhỏ nhắn bên cạnh phụ họa gật đầu, nàng cũng có cùng cảm giác.

“Đừng chủ quan, đây chỉ là Lôi kiếp cảnh cáo nên uy lực còn nhỏ.

Theo ta nhớ thì Thiên kiếp phía dưới, uy lực sẽ rất mạnh.

Khác hoàn toàn với Lôi kiếp cảnh cáo.

Ngươi tuyệt đối đừng coi thường Thiên kiếp.” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nhắc nhở.

“Nhận được rồi, mình tuyệt đối sẽ không chủ quan.” Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu nói.

Khi nghe thấy hai chữ ‘Thiên kiếp’, trong lòng cậu ấy trỗi dậy một loại cảm xúc phức tạp khó tả.

Cảm giác sợ hãi, cảm giác thân thiết, đau khổ, mỹ vị...

Quá phức tạp rồi.

Tống Thư Hàng thậm chí không biết trước khi mất trí nhớ, rốt cuộc cậu ấy nhìn nhận Thiên kiếp như thế nào.

Nhưng cảm xúc phức tạp cũng đại diện cho một điều: trước khi mất trí nhớ, cậu ấy rất coi trọng Thiên kiếp.

Vì vậy, đối mặt với Thiên kiếp đại lão, cậu ấy phải dốc hết hai trăm phần trăm sự chú ý.

Kiếp vân trên đỉnh đầu trở nên càng thêm khổng lồ.

Ngũ hành chi lực, đang ngưng tụ trong kiếp vân.

“Nha nha nha nha nha!” Tống Thư Hàng nắm chặt hai tay, toàn thân cơ bắp nổi cuồn cuộn.

“Ngươi đang làm gì vậy?” Thiếu nữ nhỏ nhắn nghi hoặc hỏi.

“Mình đang vận công, nhưng vấn đề là mình quên mất công pháp này vận như thế nào rồi.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Nhìn trời.” Thiếu nữ nhỏ nhắn: “......” “Nhưng trực giác mách bảo mình, lúc này dựa vào ý chí là có thể dẫn xuất sức mạnh trong cơ thể.

Nha nha nha nha!” Tống Thư Hàng lại nắm chặt hai tay, trong miệng lại phát ra một tràng tiếng kêu kỳ lạ.

Thật sự thành công!

Theo ý niệm mạnh mẽ của cậu ấy, sức mạnh trong cơ thể được dẫn dắt ra, bắt đầu vận chuyển.

Đầu tiên, trên người cậu ấy nhuộm một tầng màu kim cương đen tuyền, thân thể lưu ly vốn có, giờ hóa thành màu kim cương đen.

Lại có từng đạo Nho văn của Nho gia ẩn hiện trên người cậu ấy.

Ngay sau đó, có 123 con Thánh Viên Nho phục ngưng tụ trên đỉnh đầu cậu ấy, mỗi con Thánh Viên còn quấn quanh cổ một dải lụa hình rồng.

Sau khi các Thánh Viên hiện ra, con Đại Thánh Viên kia giơ cao tay phải của mình. 122 con Tiểu Thánh Viên nhanh chóng xếp thành hàng, trong quá trình xếp hàng, các Tiểu Thánh Viên giơ hai tay ngang bằng, giữ khoảng cách đều đặn giữa các Thánh Viên.

Chớp mắt sau.

Một chữ ‘Điện’ khổng lồ, hình thành trên không trung.

Đại Thánh Viên ở vị trí chóp của chữ ‘Đại’ trong chữ ‘Điện’, biểu tượng cho địa vị thủ lĩnh Thánh Viên không thể công kích của nó!

Tống Thư Hàng: “......” Tô Thị A Thập Lục: “......” Bạch Long tỷ tỷ: “......” Gió nổi lên.

Nho phục trên người các Thánh Viên bay phấp phới theo gió, những dải lụa Chân Long trên cổ chúng vươn đầu ra, tạo dáng, biến đầu rồng và sừng rồng thành giá sách.

Đây là trận hình mới mà các Thánh Viên và Chân Long đã hẹn trước.

Các hình tam giác, tròn, vuông, ngũ giác thông thường đã không còn thỏa mãn cách xuất hiện của các Thánh Viên, chúng đang tìm kiếm sự đổi mới, sự đột phá.

Chương 2344

Cách xuất trận hình chữ 'Điện' này, không nghi ngờ gì là một sự sáng tạo, một sự đột phá táo bạo, là một thế giới mới của trận hình – bởi vì còn rất nhiều Hán tự, thậm chí là các loại chữ viết khác, để các Thánh Viên lựa chọn.

Có loại 'trận hình chữ viết' này rồi, Đại Thánh Viên sẽ không còn phải lo lắng về việc thay đổi trận hình cho lần xuất hiện tiếp theo nữa.

Ngoài màn sương.

Con Bạch Mã cười đến mất tiếng, giọng nói phát ra từ trên người nó, khi cười nghe rất dễ chịu.

Nghe tiếng cười trong trẻo đó, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cảm thấy mình đã yêu rồi.

"Tâm trạng, lập tức tốt lên rất nhiều." Giọng nói trên người Bạch Mã chậm rãi nói.

Hôm nay vốn dĩ tâm trạng nó khá tệ.

Vì, tính toán thời gian, cũng gần đến lúc nó phải rút lui rồi.

"Ta có thể giúp ngươi điều gì không?" Giọng nói đáng yêu của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghiêm túc hỏi.

"Ngươi chỉ cần đừng nghĩ đến việc đâm ta một lỗ chưa từng có, là đủ rồi." Giọng nói trên người Bạch Mã cười nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "......" "Thiên kiếp tiếp theo, cơ bản không thể làm khó Bá Tống.

Nhưng, tiểu tiên tử bên cạnh kia tính toán thời gian, cũng sắp bắt đầu độ kiếp rồi.” Bạch Mã vui vẻ nói.

Trong màn sương.

Tô Thị A Thập Lục nhìn những Thánh Viên đang bày ‘trận hình chữ Điện’ trên bầu trời, nhìn những Chân Long trên cổ chúng.

Sau đó, nàng quay đầu nhìn Bạch Long tỷ tỷ đang cuộn trên người mình.

Là cùng một loài!

Bạch Long tỷ tỷ màu trắng và những con trên cổ Thánh Viên, là cùng một loài, ngoài màu sắc ra, hình dáng cơ bản giống hệt nhau.

A Thập Lục chớp chớp mắt với Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ nhìn lại nàng.

Tô Thị A Thập Lục dùng tay nhỏ đỡ đỡ, muốn nâng Bạch Long tỷ tỷ lên một chút...

Nhưng, có lẽ là do nàng không đủ sức, không nâng lên được.

Một lát sau.

“Được rồi, chỉ một lần thôi.” Bạch Long tỷ tỷ thở dài, cưng chiều nói.

Sau đó, thân hình nàng bắt đầu thu nhỏ lại.

Trong chớp mắt đã thu nhỏ đến kích thước của một dải lụa quấn cổ.

Tô Thị A Thập Lục học theo dáng vẻ của các Thánh Viên trên không trung, quấn Bạch Long tỷ tỷ lên cổ.

Tống Thư Hàng bên cạnh thấy vậy, liền ganh tỵ.

“Bạch Long tỷ tỷ sợi dài ơi, hay tỷ biến dài ra một chút, một nửa quấn trên cổ tiểu tiên tử, nửa còn lại quấn trên cổ mình nhé?” Tống

Thư Hàng đề nghị.

"Cút!" Bạch Long tỷ tỷ quát, coi ta là cái gì chứ?

Trong tiếng quát đáng yêu của Bạch Long tỷ tỷ, dường như mang theo sức mạnh 'ngôn xuất pháp tùy'.

Nàng vừa nói 'cút', Tống Thư Hàng liền cút.

Hơn nữa còn cút cực nhanh.

Lăn lông lốc đi xa.

Chủ yếu là trên bầu trời, đạo Thiên kiếp chính thức 'Lục Tấn Thất' đầu tiên cuối cùng cũng giáng xuống, không còn là tấn công cảnh cáo nữa, vừa ra tay đã là Ngũ hành Thiên kiếp đạt chuẩn Lục Phẩm đỉnh phong.

Ngũ hành chi lực bao trùm gần nửa bầu trời, lửa và sấm sét gầm thét, băng tuyết hòa lẫn vào bão cát hoành hành trên không trung, toàn bộ bầu trời là cảnh tượng tận thế...

Tống Thư Hàng biết Thiên kiếp này nhắm vào mình, để tránh cuốn tiểu tiên tử bên cạnh vào, nên cậu ấy nhanh chóng chạy ra xa, dẫn dắt sát thương của Ngũ hành Thiên kiếp.

Sau khi chạy ra, Tống Thư Hàng đứng vững, bắt đầu nghênh đón Ngũ hành Thiên kiếp.

Ngũ hành Thiên kiếp khóa chặt cậu ấy, năm kiếp cùng lúc giáng xuống.

Trên trời dưới đất, đồng thời xuất hiện Thiên kiếp tấn công!

Lần này, xà mỹ nhân công đức trên không trung không ra tay bắt Thiên kiếp, nàng chỉ có hứng thú với 'Lôi kiếp'.

Nàng tản ra hóa thành ánh sáng công đức, trú nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng, cường hóa phòng ngự của cậu ấy.

Ngũ hành Thiên kiếp, đối với tu sĩ tu luyện ‘Thối Thể công pháp’ mà nói, là một hòn đá mài dao cực kỳ tốt.

Nếu đủ tự tin, không mượn bất kỳ pháp khí phòng ngự hay trận pháp phụ trợ nào, thuần túy dùng nhục thân để đối kháng ‘Ngũ hành Thiên kiếp’, sẽ rất có lợi cho Thối Thể công pháp.

Nếu may mắn, thậm chí có thể khiến ‘Thối Thể công pháp’ tiến thêm một tầng nữa.

Nhưng Tống Thư Hàng đang mất trí nhớ không biết điều này...

Mà cho dù cậu ấy không mất trí nhớ, cũng không biết điều này.

“Đến đây!” Tống Thư Hàng quát lớn một tiếng về phía Ngũ hành Thiên kiếp.

Sau đó cậu ấy ôm đầu, ngồi xổm xuống, bày ra tư thế phòng ngự ‘không thể hóa giải’.

Mất trí nhớ rồi, công pháp gì cũng không nhớ, thủ đoạn tấn công gì cũng không có ấn tượng.

Lúc này chỉ có thể bị động chịu đòn, xem mình có kỹ năng ‘phòng thủ phản kích’ nào không?

Ngũ hành Thiên kiếp hung ác lao tới, bao phủ cậu ấy từ đầu đến chân.

“Nha nha nha nha!” Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, gồng cứng toàn thân cơ bắp, chịu đựng sát thương của Thiên kiếp.

Nhưng gào mấy tiếng sau, cậu ấy liền im miệng.

Trong tư thế ôm đầu phòng thủ, cậu ấy nghi hoặc ngẩng đầu liếc nhìn bầu trời cảnh tượng tận thế.

Sau đó, cậu ấy đưa tay gãi đầu.

“Chỉ thế này thôi sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Ngũ hành Thiên kiếp khí thế hoành tráng, nhưng lực công kích này, có phải hơi bị ‘pha nước’ rồi không?

“Bá Tống, ngươi không sao chứ?” Ở đằng xa, Tô Thị A Thập Lục lo lắng nói.

Nàng nghe Bạch Mã gọi Tống Thư Hàng là ‘Bá Tống’, nên liền gọi theo.

Từ vị trí của nàng, nhìn thấy Tống Thư Hàng bị Ngũ hành Thiên kiếp bao phủ, trông cực kỳ nguy hiểm.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm kiếp, bao trùm thân thể Tống Thư Hàng, năm loại sức mạnh tạo thành một vòng tuần hoàn.

Có thể nói, bất kể là tu luyện giả thuộc tính nào, đều sẽ bị ‘Ngũ hành Thiên kiếp’ nhắm vào.

Nếu không cẩn thận, bị Ngũ hành Thiên kiếp chi lực xâm nhập vào cơ thể, năm kiếp sẽ trực tiếp từ bên trong bắt đầu hủy hoại nhục thân tu sĩ, cực kỳ đáng sợ.

“Không sao không sao, không đau không ngứa, mức độ đau khổ của Ngũ hành Thiên kiếp này cũng quá thấp rồi nhỉ?” Trong Ngũ hành Thiên kiếp, Tống Thư Hàng đứng dậy, vẫy tay trả lời.

Yếu ớt, quá yếu ớt rồi.

Đây chính là uy lực thật sự của Thiên kiếp ư?

Cảm giác bị tấn công này, giống như bị trẻ con vỗ, yếu ớt không sức lực.

Ngược lại còn có một loại cảm giác khá dễ chịu.

Bị ‘Ngũ hành Thiên kiếp’ ở mức độ này tấn công, Tống Thư Hàng thậm chí còn sinh ra tự tin.

Nếu đây chính là uy lực thật sự của Thiên kiếp ‘Lục Tấn Thất’, thì Bá Tống ta, nằm mà qua!

“Đến đây, mạnh thêm chút nữa đi, chưa ăn no sao?” Tống Thư Hàng lớn tiếng khiêu khích Thiên kiếp.

Thật ra... sự khiêu khích ngông cuồng thế này không phù hợp với tính cách cẩn thận, tỉ mỉ của cậu ấy.

Nhưng, khi bị Thiên kiếp oanh kích, sâu trong lòng Tống Thư Hàng không ngừng trào ra một loại ‘cảm giác quen thuộc, cảm giác thân thiết’.

Thế là, cậu ấy không kìm nén được lòng mình, buột miệng khiêu khích.

Ngũ hành Thiên kiếp, tăng cường lực độ tấn công.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ năm loại sức mạnh, tạo thành một vòng tuần hoàn, sản sinh cộng hưởng, tăng cường sát thương lẫn nhau.

Lôi hỏa, phong bạo, hàn băng thấu xương và các Ngũ hành chi lực khác bao trùm quanh Tống Thư Hàng, tiến vào trạng thái bạo tẩu.

“Chỉ có trình độ này thôi sao?

Lực sát thương của ngươi, chỉ mạnh thêm chút xíu thôi, gắng sức thêm chút nữa đi, dùng hết sức bú sữa của ngươi ra đi!

Để ta cảm nhận được một chút đau đớn nào!” Tống Thư Hàng tiếp tục khiêu khích.

Chỉ có như vậy, mới có thể ép ra tiềm lực của Thiên kiếp.

Lần này không còn là khiêu khích đơn thuần, mà là mưu lược của Tống Thư Hàng.

Chủ yếu là trong đầu cậu ấy, đột nhiên hồi tưởng lại một ‘điểm kiến thức’ tu chân, liên quan đến Thiên kiếp.

Khi Thiên kiếp giáng xuống, chỉ cần giữa chừng không biến dị, thì ‘tổng lượng’ công kích của Thiên kiếp sẽ không thay đổi.

Nếu tổng năng lượng công kích của Thiên kiếp lần này là 100, thì việc cố gắng để năng lượng Thiên kiếp tiêu hao ở ‘giai đoạn đầu’ là một việc rất đáng giá.

Dù sao, càng về sau, phương thức tấn công của Thiên kiếp càng đa dạng, càng sắc bén.

Với cùng một lượng năng lượng, sát thương do phương thức tấn công ở giai đoạn đầu gây ra và sát thương do phương thức tấn công ở giai đoạn sau gây ra, hoàn toàn là hai đẳng cấp khác nhau.

Vì vậy, Tống Thư Hàng lớn tiếng khiêu khích, hy vọng Thiên kiếp có thể tiêu hao hết năng lượng trong phương thức tấn công ‘Ngũ hành Thiên kiếp’.

Thiên kiếp tiếp tục ầm ầm giáng xuống, uy lực của Ngũ hành Thiên kiếp không ngừng được cường hóa.

Tống Thư Hàng vẫn hoạt bát nhảy nhót, lời nói bỗ bã không ngừng.

Tô Thị A Thập Lục ở đằng xa siết chặt Bạch Long tỷ tỷ, tuy nàng cũng mất trí nhớ, nhưng bản năng mách bảo nàng, cách độ kiếp này chắc chắn có gì đó không ổn.

“Đúng rồi, như vậy mới có chút sức lực, mình hơi cảm nhận được một chút đau đớn.

Chương 2345

Đại khái giống như bị móng tay cấu nhẹ một cái vậy.

Chỉ cần ngươi muốn làm, ngươi vẫn có thể làm được!

Tiếp tục tăng sức mạnh đi, đừng nương tay với ta!” Tống Thư Hàng lớn tiếng nói.

Ngũ hành Thiên kiếp trên bầu trời, cũng rất ‘nể mặt’ mà tăng cường uy lực.

Tất cả đều nằm trong kế hoạch của Tống Thư Hàng.

Tuyệt vời nha!

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư...

đột nhiên, từ trên người cậu ấy bốc lên một đạo đao ý lẫm liệt, vọt thẳng lên trời.

Đạo đao ý này, sở hữu uy năng chém trời, là một kích bùng nổ của kẻ trầm mặc!

Không bùng nổ trong im lặng, thì sẽ chết trong im lặng!

Đao ý chém ngược lên bầu trời, phàm là mọi thứ cản đường nó, toàn bộ đều bị nghiền nát.

Bất kể là lôi hỏa, bão cát băng tuyết, Thiên kiếp hệ Mộc, bão tố, toàn bộ đều bị một đao chém ra.

Ngay cả kiếp vân trên không trung, cũng bị một đao chém làm đôi.

Sau khi chém đôi kiếp vân, đao ý vẫn ngưng tụ không tan, tiếp tục chém về phía tinh không rộng lớn, dường như muốn xé nát cả tinh không.

Ngũ hành Thiên kiếp bị oanh diệt.

Kiếp vân trong hư không bắt đầu ngưng tụ lại, ủ mầm cho đợt Thiên kiếp tiếp theo.

Tống Thư Hàng: "......" Cái quái gì thế này!

Tại sao trên người mình lại đột nhiên xuất hiện đao ý thế này?

Khi hai chữ 'đao ý' hiện lên trong đầu cậu ấy, liền có một đạo đao ý vọt ra từ trong cơ thể cậu ấy.

Đao ý bao quanh thân thể cậu ấy, hóa thành một bộ bảo giáp hoa lệ.

Bộ bảo giáp này, khéo léo che đi sự 'xấu hổ' của Tống Thư Hàng.

"Ý giáp?" Tống Thư Hàng sờ vào bộ bảo giáp trên người mình.

Thảo nào mình không nhớ ra mình có công pháp tấn công nào.

Thì ra mình là một 'MT' chuyên tu phòng ngự sao?

"Tuyệt vời nha, không ngờ mình lại là dạng chuyên tu phòng ngự." Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Trong tình trạng 'mất trí nhớ', khi không thể nhớ ra bất cứ điều gì, đối mặt với Thiên kiếp thì tu sĩ chuyên tu phòng ngự có ưu thế tự nhiên.

Ít nhất phòng ngự cao, có thể trụ lâu hơn.

Chỉ cần mình phòng ngự cao, mình có thể sống sót tạm bợ trong Thiên kiếp.

Nếu là chuyên tu tấn công, đối mặt với Thiên kiếp mà quên mất thủ đoạn tấn công của mình, chỉ dựa vào đánh thường để đối phó Thiên kiếp, thì sẽ đau đến mức nào?

Sau khi 'Ý giáp' được dựng lên, Tống Thư Hàng càng thêm tự tin.

Ngoài màn sương.

Trong lúc kiếp vân đang ngưng tụ lại, trước khi đợt Thiên kiếp tiếp theo giáng xuống, Bạch Mã vui vẻ lên tiếng: “Nói chứ, Bá Tống tiểu hữu, ngươi khiêu khích Thiên kiếp như vậy, thật sự không có vấn đề gì sao?” “Bẩm tiền bối, đây là một loại sách lược của mình.

Tiêu hao năng lượng của Thiên kiếp ở mấy đợt đầu, giảm bớt nguy hiểm độ kiếp ở giai đoạn sau.” Tống Thư Hàng lớn tiếng trả lời.

“Ừm, tiểu hỏa có sáng kiến đấy.

Nhưng, nếu ngươi cứ khiêu khích Thiên kiếp như vậy, phải cẩn thận bị ghi vào cơ sở dữ liệu và đánh dấu trọng điểm đấy.” Ngữ khí của Bạch Mã tiền bối tràn đầy sự vui vẻ và mong đợi.

Tống Thư Hàng: “Gì?

Cơ sở dữ liệu?” “Về nguyên tắc mà nói, Thiên kiếp giáng xuống theo pháp tắc được lập trình sẵn, và để duy trì Thiên kiếp vận hành bình thường, mỗi lần Thiên kiếp đều sẽ được ghi lại, tạo thành một cơ sở dữ liệu khổng lồ.

Bằng cách này, mới có thể giáng xuống Thiên kiếp thích hợp nhất cho từng tu sĩ khác nhau.” Bạch Mã tiền bối giải thích: “Nếu ngươi cứ tiếp tục khiêu khích kiểu ‘quá yếu rồi, quá yếu rồi’ như vậy, rất có thể sẽ bị đánh dấu trọng điểm đấy.” Tống Thư Hàng: “......” Thiên kiếp còn có chức năng này sao?

Cậu ấy lại không hề biết.

“Mình biết rồi, cảm ơn tiền bối nhắc nhở.

Tiếp theo mình sẽ ‘co rúm’ lại.” Tống Thư Hàng nói.

Đại trượng phu sao có thể một ngày không vợ?

Không phải không phải.

Đại trượng phu có thể co có thể duỗi.

Khi cần ‘co rúm’, Tống Thư Hàng cũng có thể vứt bỏ sĩ diện của mình mà ‘co rúm’ lại.

“Người sĩ diện thì thường chết nhanh.” Bạch Mã tiền bối cười nói.

“Mình hiểu, vì chết cũng cần sĩ diện mà.” Tống Thư Hàng gật đầu phụ họa nói.

Vài hơi thở sau.

Trong màn sương.

Đợt Thiên kiếp thứ ba, hung mãnh giáng xuống.

Kiếp vân bị xé toạc, một vầng mặt trời đỏ rực từ trên trời rơi xuống!

Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời!

Uy lực Thiên kiếp, sau khi được tính toán, lập tức nhảy vọt vào cấp độ sát thương ‘Thất Phẩm’.

Đây đã là Thiên kiếp cấp mạnh nhất có thể trực tiếp xuất hiện ở ‘hiện thế’, nếu tiếp tục tăng cường thêm chút nữa, sẽ phải tiến vào ‘Huyền Thánh Thiên kiếp thế giới’.

Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời, với tư thế không thể địch nổi, oanh kích về phía Tống Thư Hàng.

“Phạm vi lớn thế này sao?” Tống Thư Hàng da đầu tê dại.

Phạm vi tấn công của Chân Hỏa mặt trời này, ước tính sơ bộ đã có diện tích bằng một sân vận động lớn... thậm chí có thể còn lớn hơn.

Nếu vậy, để đối kháng nó, thì không thể ở lại mặt đất được.

Bằng không, sẽ cuốn tiểu tiên tử vào.

Tống Thư Hàng hít sâu, cơ bắp hai chân gồng cứng, đột nhiên nhảy một cái.

Cậu ấy thậm chí đã quên mất khả năng ‘đạp không mà đi’ của mình, muốn lên trời, chỉ có thể dựa vào việc nhảy vọt.

Cú nhảy này, độ cao vượt xa tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Nhìn mặt đất, sa mạc không ngừng nhỏ dần, Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy hơi nhũn chân.

“Nhảy cao quá, dọa đến chính mình rồi.” “Chẳng lẽ mình bị chứng sợ độ cao sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thật sự quá mất mặt!

Thân là một tu sĩ, trượng kiếm thiên nhai, thậm chí có thể là nhân vật ngự kiếm phi hành, lại còn bị chứng sợ độ cao?

Bản thân trước khi mất trí nhớ, quả thực làm mất mặt toàn thể tu sĩ.

Tống Thư Hàng thầm khinh bỉ bản thân trước khi mất trí nhớ.

Sau đó, cậu ấy hít ngược một hơi, thông qua hô hấp để kiểm soát nhịp điệu, khiến hai chân đang run rẩy của mình, tiến vào chế độ run rẩy có tiết tấu.

“Một hai ba bốn, hai hai ba bốn, ba hai ba bốn, run thêm một lần nữa!” Rất tốt, nếu run theo nhịp điệu này, thì có thể khắc chế chứng sợ độ cao của mình đến mức tối đa.

Thế là Tống Thư Hàng vừa hô khẩu hiệu, vừa nắm chặt quyền, hung hăng đấm về phía Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời kia.

Khi một quyền tung ra, ký ức cơ bắp của cơ thể tự nhiên thức tỉnh.

Thức thứ hai của ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’, tự nhiên mà được tung ra.

Nắm đấm của Tống Thư Hàng, như sao băng không ngừng oanh kích.

Sức mạnh của tám Nguyên Anh + Kim Đan cá voi béo trong cơ thể, được điều động trong một hơi, toàn thân linh lực tự nhiên phối hợp ra quyền.

Lại thêm Tống Thư Hàng hiện giờ đang trong trạng thái được ba đại Thối Thể công pháp gia trì.

Mỗi một quyền cậu ấy tung ra, giữa trời đất đều có thể phát ra tiếng nổ vang dội.

“Ba hai ba bốn, run thêm một lần nữa, nổ cho ta!” Tống Thư Hàng vừa hô khẩu hiệu máu lửa, hai chân run rẩy dùng sức, nắm đấm ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, hung hăng đấm xuống. 123 con Thánh Viên trên đỉnh đầu phối hợp với Tống Thư Hàng ra quyền, phát ra: “A đát đát đát ~” tiếng trầm thấp, tự kèm hiệu ứng âm thanh.

Còn 123 con Thần Long kia, thì phối hợp với Tống Thư Hàng ra quyền, Tống Thư Hàng mỗi khi ra một quyền, liền có một con Thần Long theo quyền xuất kích!

Trong chớp mắt, Tống Thư Hàng đã vung ra một trăm hai mươi ba quyền. 123 con Thần Long và quyền kình cùng nhau oanh tạc vào ‘Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời’ kia.

Mỗi một quyền đều có Chân Long như hình với bóng, phong cách này rất phù hợp với thẩm mỹ của Tống Thư Hàng.

Nắm đấm và Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời không ngừng oanh kích.

Trời đất đều đang chấn động, thế giới dường như sắp bị hủy diệt.

Cái ‘Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời’ khổng lồ bị ảnh hưởng bởi quyền kình, liền như quả bóng thổi hơi phình ra, dao động không ổn định.

Quyền dừng.

Thân thể Tống Thư Hàng từ giữa không trung nhảy xuống.

Ầm ầm ~~ Và cái ‘Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời’ có tư thế xuất hiện ngầu lòi, khí thế hoành tráng kia, ầm ầm nổ tung!

Đợt Thiên kiếp thứ ba đáng sợ, đã bị Tống Thư Hàng cứng rắn đánh nổ tung ngay giữa không trung.

Chân hỏa mặt trời tản mát, hóa thành một trận mưa lửa, rơi xuống.

Thân hình Tống Thư Hàng đang rơi xuống cuộn tròn, dưới chân cậu ấy xuất hiện hai đóa sen đen, nâng đỡ thân thể cậu ấy, khiến cậu ấy vững vàng đứng trong hư không.

Chương 2346

Kiếp vân đen tuyền, mặt trời nổ tung, mưa lửa vụn vặt, sen đen lấp lánh, cùng với bóng hình vĩ đại mặc bảo giáp, ngạo nghễ đứng trên nền trời.

Cảnh tượng này, in vào mắt Tô Thị A Thập Lục.

Nàng không kìm được nắm chặt dải lụa Bạch Long tỷ tỷ trên cổ, kéo thân thể Bạch Long tỷ tỷ lên một chút, che khuất nửa khuôn mặt nhỏ của mình.

Tim đập không tự chủ được tăng tốc, ngay cả khuôn mặt nhỏ nhắn cũng bắt đầu nóng lên.

Hô hấp cũng trở nên dồn dập.

Cảm giác này, là... cảm giác Thiên kiếp đến rồi.

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn Bản Mệnh Đan Điền của mình.

Hư Đan ngưng thực.

Một viên Kim Đan định đại đạo, Kim Đan sắp thành hình.

Trong hư không, kiếp vân hiện ra.

Lần này không phải kiếp vân của Bá Tống, mà là của nàng.

"Thiên kiếp của Bá Tống vẫn chưa kết thúc, Thiên kiếp của ta lại đến rồi.

Tỷ tỷ, có thể giúp ta trấn áp Thiên kiếp của ta không?" Tô Thị A Thập Lục khẽ kéo Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ mở miệng, vừa chuẩn bị trả lời A Thập Lục.

"Không cần trấn áp, cũng không cần lo lắng." Giọng Bạch Mã vang lên từ ngoài màn sương: “Thí nghiệm mà ta đã sắp xếp cho các ngươi...

Ừm, cơ duyên!

Cơ duyên chính là lúc này, cần ngươi và Bá Tống liên thủ để khai mở.” “Thời gian của ta không còn nhiều, trước khi ta biến mất, ta sẽ bảo vệ ngươi và Bá Tống, kiên trì cho đến khi các ngươi bình an trở về.” “Đừng phản kháng.” “Ta sẽ luôn ở bên các ngươi.” Giọng Bạch Mã, càng lúc càng dịu dàng, nhưng cũng càng lúc càng xa xăm.

“Đừng tin lời quỷ quái của nó!” Dải lụa Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nhắc nhở.

“Tổ đội độ kiếp vui sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu hóa tro tàn.” Việc độ kiếp này sao có thể là trò đùa?

Vì vậy, kẻ khuyến khích người khác tổ đội độ kiếp, nội tâm hiểm ác đến mức nào?

Loại người này nên bị ghi vào ‘Tu Chân Gian Vọng Lục’ vào.

Quan trọng nhất là, cách nói chuyện của con Bạch Mã ngoài kia, khiến Bạch Long tỷ tỷ cảm thấy vô cùng không đáng tin...

Tin tưởng loại người nói chuyện không đáng tin này, kết cục rất có thể là bị lừa.

Tô Thị A Thập Lục lựa chọn tin tưởng dải lụa tỷ tỷ, vì nàng ấy cho mình cảm giác thân thiết hơn.

Hơn nữa, nàng cũng không muốn để ‘Thiên kiếp’ của mình ảnh hưởng đến việc độ kiếp của Bá Tống, nàng không hy vọng Bá Tống vì thế mà bị thương.

Thế là Tô Thị A Thập Lục quay người, nhanh chóng lướt về phía ngược lại với Tống Thư Hàng, kéo giãn khoảng cách với Tống Thư

Hàng.

Ngoài màn sương, Bạch Mã u sầu thở dài một tiếng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng an ủi: “Đừng buồn, dù sao ngươi và mọi người cũng mới gặp lần đầu, việc xây dựng lòng tin giữa người với người, cần có thời gian mà.” “Đáng tiếc, ta không còn thời gian nữa rồi.” Bạch Mã đau buồn nói: “Thân thể của ta, đã bắt đầu biến mất rồi.” “À... nói đến biến mất.

Nếu ngươi biến mất, ta có bị rớt ra khỏi bụng ngươi không?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên hỏi.

Thân là Tâm Ma, tuy đã yêu rồi, nhưng nó vẫn vô cùng ‘ích kỷ’, sự tồn tại của bản thân mới là điều quan trọng nhất.

“Ngươi đã ở trong thân thể ta, nếu ta biến mất, ngươi đương nhiên cũng sẽ biến mất cùng ta rồi.” Bạch Mã đương nhiên nói.

“Chờ, chờ đã!

Vậy trước khi ngươi biến mất, hãy nhổ ta ra đã chứ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vội vàng nói.

Nhưng lần này, Bạch Mã lại không trả lời câu hỏi của nó nữa.

Cho dù Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm có gào rách cổ họng, cũng không ai đến giúp nó.

Trong màn sương.

A Thập Lục đang nỗ lực kéo giãn khoảng cách với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng chân đạp sen hoa, hai chân run rẩy nhẹ nhàng theo tiết tấu, tay phải nắm chặt.

Vốn dĩ cậu ấy muốn ‘co rúm’ lại một chút, nhưng phạm vi của ‘Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời’ đã vượt quá dự đoán của cậu ấy, để tránh cuốn tiểu tiên tử kia vào, thế là cậu ấy chọn cách nghênh chiến Thiên kiếp giữa không trung.

Nhưng không ngờ, ‘Thiên kiếp Chân Hỏa mặt trời’ này lại là đồ giả vờ, trông thì khổng lồ, nhưng ngay cả một chiêu của cậu ấy cũng không chịu nổi.

Tùy tiện một trăm hai mươi ba quyền xuống, liền bị đánh nổ tung.

Mình thì muốn ‘co rúm’, mình thì muốn tỏ ra yếu ớt, nhưng ngươi ít nhất cũng phải cứng rắn một chút chứ!

Chết dễ dàng thế này, mình làm sao mà ‘co rúm’ được chứ!

Tống Thư Hàng trong lòng vô cùng sốt ruột.

“Đợt tiếp theo mình nhất định sẽ ‘co rúm’, khi ra quyền mình cũng sẽ giữ lại ba phần lực!” Cậu ấy thề trong lòng.

“Không cần ‘co rúm’ nữa.” Bên tai Tống Thư Hàng, truyền đến giọng của Bạch Mã vừa như gần, lại vừa như rất xa xôi.

Giống như đang đeo tai nghe, nghe nhạc vậy.

Âm nhạc lúc thì kéo gần, lúc lại kéo xa.

Tống Thư Hàng: “???” “Sân khấu ta đã chuẩn bị xong cho các ngươi rồi, cứ mạnh dạn mà lên đi.” Giọng Bạch Mã lại vang lên.

“Khoan đã, sân khấu là cái gì?” Tống Thư Hàng hoảng hốt nói: “Có kịch bản không?” Mơ hồ nhớ rằng diễn xuất của mình hẳn rất xuất sắc, nếu có kịch bản.

Khoan đã...

Kịch bản là cái gì vậy?

Ký ức bắt đầu hỗn loạn rồi.

“Cứ tùy ý phát huy đi.” Giọng Bạch Mã lại vang lên.

Tiếp đó, nó lại bổ sung nhắc nhở: “Tổ đội độ kiếp, vô cùng đặc biệt.

Ta phỏng đoán nó cực kỳ có thể là chìa khóa phá cục, những đạo hữu chưa từng cùng nhau tổ đội độ kiếp, căn bản không thể được coi là đạo hữu chân chính.

Vì vậy, sau này ngươi phải trân trọng mỗi đối tượng tổ đội độ kiếp.” “Tổ đội độ kiếp hoả táng trường a!” Tống Thư Hàng thốt ra.

Cho dù đã mất trí nhớ, cho dù không thể hồi ức lại những trải nghiệm trước đây, nhưng cậu ấy vẫn phải dùng miệng gào lên câu nói này!

“Bắt đầu.” Giọng Bạch Mã nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên không trung, ‘đại kiếp vân’ của Tống Thư Hàng ép sát đến bên cạnh tiểu kiếp vân của Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục tuy đang nỗ lực kéo giãn khoảng cách với Tống Thư Hàng, nhưng tốc độ chạy của nàng làm sao sánh được với hành động của đại kiếp vân kia.

Đồng thời, tất cả Nguyên Anh trong cơ thể Tống Thư Hàng, chỉnh tề nhắm mắt, sau đó lại mở mắt.

Uy lực tám Nguyên Anh toàn bộ khai mở.

Trên không trung, kiếp vân thuộc về Tống Thư Hàng liền như được bơm hơi, đột nhiên bành trướng lên, trong một hơi đã nuốt chửng kiếp vân của Tô Thị A Thập Lục.

Toàn bộ bầu trời sa mạc, đều bị kiếp vân đen tuyền bao phủ.

Rắn sấm sét luẩn quẩn trong mây đen.

Hệt như thế giới tận thế.

Nhưng ngay sau đó, đột nhiên tất cả mây đen, kiếp lôi, toàn bộ đều biến mất.

Giữa không trung, Tống Thư Hàng nhíu mày – loại cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ này, một dự cảm không lành bao trùm lấy lòng cậu ấy.

Thế giới Thiên kiếp, Không gian độ kiếp Huyền Thánh.

Hai danh từ như sao băng xẹt qua đầu Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu ấy và tiểu tiên tử nhỏ nhắn kia, dải lụa tỷ tỷ đồng thời biến mất.

“Ta lấy danh nghĩa ‘Bạch’ chúc phúc ngươi.” Bạch Mã lẩm bẩm nói.

Tuy lời chúc phúc của nó có độc, nhưng lúc này, lời chúc phúc của nó vẫn có thể tăng cường tỷ lệ sống sót của Bá Tống.

Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ, xuất hiện trong một thế giới tối tăm, hỗn độn.

“Đây là đâu?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Thế giới độ kiếp Huyền Thánh, chỉ những Thiên kiếp Thất Tấn Bát trở lên, mới bị kéo vào không gian này.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Lựa chọn tồi tệ nhất vẫn đến rồi.” Bạch Long tỷ tỷ tắc nghẹn nói.

“Dải lụa tỷ tỷ đừng sợ, tuy mất trí nhớ, nhưng mình cảm thấy rất quen thuộc với không gian này.

Chúng ta có thể sống sót.” Tống Thư Hàng an ủi.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” Trong lúc nói chuyện, thế giới Huyền Thánh đen tuyền phát sinh biến hóa.

Ầm ầm ~~ Ánh chớp từ bốn phương tám hướng càng lúc càng sáng, biến thành một biển lôi quanh Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục!

Biển lôi mênh mông, tràn ngập sức mạnh hủy diệt, mỗi đạo điện hồ đều sở hữu uy năng xé nát tu sĩ Lục Phẩm.

Hai người như bị mắc kẹt trên một hòn đảo cô độc giữa đại dương, bị bao vây chặt chẽ.

“Xì ~~” Tống Thư Hàng hít một ngụm khí lạnh.

Thế này thì còn chơi bời vui vẻ thế nào được nữa?

Biển lôi cuộn trào, sâu trong biển lôi, dường như đang ủ mầm cho một đợt tấn công đáng sợ.

“Chúng ta phải làm sao đây?” Tô Thị A Thập Lục không tự chủ được vươn tay ôm lấy cánh tay Tống Thư Hàng, nàng sợ.

Nàng sợ thiếu niên có khuôn mặt người tốt này, sẽ ‘đâm đầu’, lao thẳng vào biển lôi.

Vì vậy, nàng trước tiên kéo thiếu niên này lại, tránh cho cậu ấy không suy nghĩ mà liều lĩnh đối đầu với biển lôi.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn tiểu tiên tử nhỏ nhắn, khẽ mỉm cười: “Không cần lo lắng, có mình ở đây!” Cười xong, cậu ấy lại nhìn ‘Ý giáp’ đang lấp lánh trên cánh tay mình.

Chương 2347

Bảo giáp là một thứ tốt.

Nó có thể phòng ngự chủ nhân toàn diện, không góc chết.

Nhưng đôi khi, nó lại lạnh lùng chắn giữa người với người, cản trở sự thấu hiểu lẫn nhau.

Trong giao tiếp xã hội, việc bao bọc mình trong lớp bảo giáp dày đặc sẽ không thể kết giao được với những người bạn tri kỷ thật sự.

Vì vậy...

Tống Thư Hàng rất muốn tháo bảo giáp ra.

Nhưng xét thấy hiện tại bốn phía biển lôi bao vây, chỉ đành từ bỏ ý nghĩ này.

“Ngươi ở đây đi, mình đi thử xem uy lực của biển lôi này.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nói với tiểu tiên tử.

Cậu ấy vặn vặn cổ.

Chuẩn bị đi lướt sóng trong biển lôi.

“Đừng xông vào, trong thế giới Thiên kiếp này.

Bất kỳ đạo kiếp lôi nào trong biển lôi, uy lực cũng đủ để oanh sát một tu sĩ Lục Phẩm.” Dải lụa tỷ tỷ lên tiếng nhắc nhở.

Mà vị tiểu hữu mặt mũi thẳng thắn này, vốn dĩ đang độ Thiên kiếp Lục Tấn Thất, được coi là tu sĩ Lục Phẩm nửa bước đặt chân vào cảnh giới Thất Phẩm.

Tô Thị A Thập Lục cũng ôm chặt cánh tay Tống Thư Hàng, định luật Murphy, người sợ cái gì, cái đó đại khái sẽ xảy ra.

Nàng trước đó đang lo thiếu niên này sẽ 'đâm đầu', quả nhiên đối phương bắt đầu 'đâm đầu' rồi.

"Yên tâm đi, mình có chừng mực." Tống Thư Hàng vươn tay, nhẹ nhàng xoa đầu tiểu tiên tử nhỏ nhắn: "Mình sẽ bình an trở về, sau đó sẽ đưa ngươi an toàn ra khỏi thế giới độ kiếp.

Xin lỗi, đã cuốn ngươi vào không gian này." Nói rồi, cậu ấy hai tay đỡ nách thiếu nữ, bế nàng lên, đặt sang một bên.

Tô Thị A Thập Lục: "......" Tống Thư Hàng đứng dậy, bước lớn đi về phía biển lôi kia.

Cậu ấy đi cực kỳ hào sảng – trong lòng cậu ấy, cái bóng lưng mình để lại cho tiểu tiên tử nhỏ nhắn kia, nhất định là một bóng lưng rộng lớn, cao lớn.

Giống như một người cha vậy.

Không phải Tống Thư Hàng muốn làm ba của tiểu tiên tử kia, mà là cậu ấy cảm thấy bóng lưng của mình nhất định phải có khí chất đáng tin cậy như vậy.

Phía sau.

Tô Thị A Thập Lục bất đắc dĩ nhìn thiếu niên hào sảng đang đi xa, cùng với 123 con Thánh Viên đang lơ lửng trên đỉnh đầu cậu ấy.

Thật ra, thiếu niên này bây giờ trông hơi giống người bán bóng bay dạo, một mình cầm 123 quả bóng bay Thánh Viên.

Ngay cả ở nơi nguy hiểm như thế giới Thiên kiếp, không khí cũng không thể nào nghiêm túc nổi.

Bạch Long tỷ tỷ âm thầm bao bọc Tô Thị A Thập Lục, tuy nàng phụ sinh trên người thiếu nữ nhỏ nhắn này, nhưng trong trận Thiên kiếp này, nàng không thể can thiệp quá nhiều, bằng không có thể sẽ kích hoạt Thiên kiếp dị biến.

Sự tồn tại của Bạch Long tỷ tỷ, vẫn có sự khác biệt so với xà mỹ nhân công đức.

Công đức chi lực cấu thành xà mỹ nhân công đức, đều do Tống Thư Hàng tích lũy từng chút một, thuộc về bản thân Tống Thư Hàng.

Vì vậy, trong thế giới Thiên kiếp, xà mỹ nhân công đức cũng có thể toàn lực ra tay.

Trong phán đoán của thế giới Thiên kiếp, nàng và Tống Thư Hàng không phân biệt.

Còn sự tồn tại của Bạch Long tỷ tỷ, thuộc về 'Kim Long Thủy Tổ', vì vậy trong thế giới Thiên kiếp, nếu nàng muốn ra tay phải chú ý chừng mực.

Vài bước sau, Tống Thư Hàng liền đến bên bờ biển lôi.

Cậu ấy đầu tiên là cúi người, đưa tay ấn vào những đạo kiếp lôi không ngừng nổ vang kia, thích nghi một chút nhiệt độ nước...

Thích nghi một chút cường độ kiếp lôi.

Quả nhiên, giống như cậu ấy tưởng tượng.

Đạo kiếp lôi mà dải lụa tỷ tỷ gọi là có thể một kích hủy diệt 'tu sĩ Lục Phẩm', đối với cậu ấy mà nói căn bản không đau không ngứa, đặc biệt dưới sự phòng ngự của bảo giáp, ngay cả cảm giác tê dại do điện giật cũng không có.

Thật đáng thất vọng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, sau đó đứng dậy bước vào trong biển lôi – ánh mắt cậu ấy, ngưng tụ nhìn sâu trong biển lôi.

Ở nơi đó, có Thiên kiếp đang ngưng tụ khiến cậu ấy cũng cảm thấy bị uy hiếp.

Vì vậy, cậu ấy chuẩn bị trực tiếp xông lên, đánh nổ Thiên kiếp mang tính uy hiếp kia, tuyệt đối không thể để Thiên kiếp đang ủ mầm này, oanh kích lên người tiểu tiên tử nhỏ nhắn kia.

Sau khi bước một bước vào biển lôi, Tống Thư Hàng dừng lại một lát, sau khi xác định không có vấn đề gì, lại bước thêm một bước về phía trước.

Táo bạo, nhưng không thể mất đi sự cẩn thận.

Cứ như vậy, cậu ấy đã tiến vào một đoạn đường trong biển lôi.

“Thế này không được, đi thế này thì đến bao giờ mới tới?

Lướt sóng cũng phải có ván trượt chứ?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ý niệm vừa khởi.

Một tiếng ‘soạt ~’, một vật thể hình ván trượt, hiện ra bên cạnh cậu ấy.

Đó là một tấm khiên đúc từ mai rùa!

Hơn nữa, giữa tấm khiên này và cậu ấy, có một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Nhưng giống như ‘xà mỹ nhân công đức’, tấm ván trượt này...

à không, tấm khiên này, tấm khiên này cũng thỉnh thoảng xuất hiện hiện tượng ‘nhiễu sóng’, dường như ‘sự tồn tại’ của nó hơi không ổn định.

“Ha ha ha, mình đã nói mà, mình đã là MT chuyên tu phòng ngự, sao có thể không có khiên chứ?

Đây chính là bản mệnh pháp khí của mình rồi.” Tống Thư Hàng nắm lấy tấm khiên lớn này.

Một khiên trong tay, lòng cậu ấy vững vàng lại.

Có tấm khiên này... trong biển lôi này sẽ không còn Thiên kiếp nào có thể làm hại mình nữa!

Tống Thư Hàng đưa tay ấn một cái, đặt tấm khiên này lên mặt biển lôi, sau đó cậu ấy nhảy vọt lên, giẫm lên tấm khiên lớn mai rùa.

“Đi!” Tống Thư Hàng búng tay một cái.

Trên đỉnh đầu, 123 con Thánh Viên đồng loạt vươn tay phải, phối hợp búng tay.

Chỉnh tề thống nhất, tràn đầy cảm giác nghi lễ.

Vút ~~ Khiên lớn mai rùa chở Tống Thư Hàng, lướt đi trên biển lôi rộng lớn.

Tiếng sấm nổ vang, hồ quang điện không ngừng nổ tung dưới tấm khiên lớn mai rùa, nhưng tất cả những điều này đều không thể làm hại Tống Thư Hàng trên tấm khiên lớn.

Biển lôi Thiên kiếp dường như bị chọc giận.

Trên mặt biển, thỉnh thoảng sẽ có cột lôi, lưới lôi phun ra, trên bầu trời càng có những ngọn lôi mâu sắc nhọn đâm xuống.

Trên trời dưới đất, khắp nơi tràn ngập cạm bẫy và đòn tấn công.

Tống Thư Hàng giẫm trên khiên lớn mai rùa, linh hoạt né tránh những cạm bẫy này, xuyên qua biển lôi vô tận.

Thật sự?

Lướt sóng biển lôi!

“Tiếc thật, ban đầu cứ nghĩ mình có thể ngự kiếm phi hành, không ngờ mình lại là một khiên tu.

Chỉ có thể ngự khiên phi hành.” Tống Thư Hàng theo ý niệm, điều khiển nhịp điệu hoạt động của tấm khiên khổng lồ.

Nhưng, khiên tu cũng không tệ.

Tuy khi ‘ngự khí phi hành’, không ngầu bằng kiếm tiên; nhưng khi lướt sóng, kiếm tiên lại không thể tự do phóng khoáng như khiên tu!【Lúc này, chỉ thiếu BGM!】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Theo ý niệm của cậu ấy thay đổi nhanh chóng.

Xà mỹ nhân công đức và một vị tiên tử khác, lặng lẽ hiện thân.

Hai vị tiên tử, một vị tay cầm tì bà – bảo vật do Tái Tài Vương Tọa sản xuất.

Vị còn lại trên đuôi rắn đặt ngang một cây cổ cầm – một trong những bảo vật trong pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiếng cầm kích động vang lên. 123 con Thánh Viên, lại càng phối hợp với tiếng cầm, phát ra tiếng ngâm xướng trầm thấp, hùng tráng.

Những Chân Long trên cổ, dùng tiếng rồng gầm phụ họa.

Đoàn hợp xướng Viên Long Xà và mỹ nhân, hưởng ứng lời triệu tập của chủ nhân.

Trong tiếng cầm kích động và tiếng hợp xướng, Tống Thư Hàng ngự khiên mai rùa, cực tốc lướt về phía sâu trong biển lôi, vị trí ‘Thiên kiếp đang ủ mầm’.

Trong khu vực trống trải hình ‘hòn đảo cô độc’ của biển lôi, Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ nhìn thiếu niên ‘đâm đầu’ đang lướt sóng trong biển lôi.

“Tỷ tỷ, cậu ấy muốn làm gì?” A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

Nàng có thể nhìn ra, thiếu niên này không chỉ đơn thuần là muốn ‘lướt sóng biển lôi’ đơn giản như vậy.

“Mục tiêu của cậu ấy, có thể là Thiên kiếp đang ủ mầm sâu trong biển lôi.

Cậu ấy muốn thăm dò cường độ của Thiên kiếp đang ủ mầm đó.” Bạch Long tỷ tỷ đoán ra mục tiêu của Tống Thư Hàng.

“Quá nguy hiểm rồi.” Tô Thị A Thập Lục nhíu mày nói.

“Không cần lo lắng, vào thời khắc then chốt, ta sẽ kéo cậu ấy về.

Ta không thể chủ động chống cự Thiên kiếp, nhưng trong phạm vi lực của ta có thể, ta có thể cung cấp cho các ngươi một số hỗ trợ.” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nói.

“Chúng ta có thể vượt qua Thiên kiếp này không?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ trầm mặc lại.

Hỏi: Một tổ hợp tu sĩ Lục Tấn Thất + Tứ Tấn Ngũ, làm thế nào để vượt qua Thiên kiếp Bát Phẩm?

Chương 2348

Câu trả lời tiêu chuẩn: Nằm mơ.

Trong tình huống bình thường, trừ khi là nằm mơ, bằng không thật sự không thể tưởng tượng một tu sĩ Lục Tấn Thất và một tu sĩ Tứ Tấn Ngũ làm thế nào để vượt qua Thiên kiếp Bát Phẩm.

Tuy nhiên, nếu trong tình huống không bình thường.

Bạch Long tỷ tỷ nhìn về phía thiếu niên đang lướt sóng biển lôi kia.

Thiếu niên này, không thuộc phạm vi ‘bình thường’.

Tống Thư Hàng cưỡi gió rẽ sóng, một thân một mình... mang theo đoàn hợp xướng Thánh Viên của mình, xà mỹ nhân công đức + Tạo Hóa Tiên Tử, đi đến sâu trong biển lôi.

Cậu ấy cuối cùng cũng nhìn thấy ‘Thiên kiếp’ khiến cậu ấy cảm thấy bị uy hiếp.

Đó là một quả cầu lôi khổng lồ, đang ủ mầm trong biển lôi.

Phía dưới quả cầu lôi, là một bàn tay được cấu thành từ kiếp vân.

Tạo hình này, nhìn thấy quen mắt.

Cậu ấy không khỏi liếc nhìn lòng bàn tay mình.

Trên đỉnh đầu, xà mỹ nhân công đức vừa đàn vừa hát: “Chưởng ~ Tâm ~ Lôi ~” “Nói bậy.” Tống Thư Hàng chỉ vào quả cầu lôi khổng lồ trước mắt: “Chưởng Tâm Lôi làm sao có thể lớn đến thế này.” Năng lượng kiếp lôi trong biển lôi, không ngừng hội tụ vào ‘Chưởng Tâm Lôi’ kia.

Nếu cứ để nó tiếp tục ủ mầm, cuối cùng, uy lực của ‘Chưởng

Tâm Lôi' này e rằng đủ để một kích hủy diệt một thành phố.

Dường như cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng.

Trong biển lôi, bàn tay lôi kiếp kia giơ cao lên, nhắm vào Tống Thư Hàng – trong lòng bàn tay, quả cầu lôi đáng sợ hồ quang điện nổ lép bép.

Hơn nữa, không chỉ một bàn tay.

Giống như phản ứng dây chuyền, từng bàn tay lớn kiếp vân lại chui ra từ biển lôi, mỗi cánh tay đều như một cây cột, khóa chặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "......" Nhiều 'Chưởng Tâm Lôi' khổng lồ thế này mà cùng lúc đánh xuống, cho dù mình là thép đúc, cũng phải bị lột một lớp da chứ?

Không khí ngưng trọng, cả không gian đều yên tĩnh lại.

Ngay cả tiếng cầm của hai vị tiên tử trên không trung, cũng dừng lại. 123 con Thánh Viên, cũng ngừng tiếng ngâm xướng trầm thấp.

Tuy nhiên, những 'Chưởng Tâm Lôi' khổng lồ đang giơ cao kia, không tấn công ngay lập tức.

Chúng và Tống Thư Hàng đang đối đầu, dường như vẫn đang ngưng tụ sức mạnh.

Khoảng ba hơi thở sau.

Trên đỉnh đầu, hai vị tiên tử 'bĩ bĩ' lại bắt đầu đàn tấu.

Một cầm một tì bà hợp tấu.

Nhưng, phong cách khúc nhạc lại thay đổi, không còn kích động nữa.

Một khúc cầm ai oán vô cùng, được hai vị tiên tử đàn tấu.

Giai điệu này, rất quen tai.

Ngay cả Tống Thư Hàng đang mất trí nhớ, cũng cảm thấy giai điệu này hình như đã nghe ở đâu đó rồi.

Hai vị tiên tử đàn tấu, chính là khúc an táng.

Những năm trước, khi người chết được chôn cất, một số nơi có phong tục sắp xếp đội nhạc, bên cạnh thổi kèn, kéo đàn, gảy đàn, tấu lên khúc ai nhạc, đưa người đã khuất về đất.

Hai vị tiên tử hiện tại đàn tấu chính là loại ai nhạc này.

Điều tiếc nuối duy nhất là, hai vị tiên tử chỉ có thể biểu diễn tiếng cầm, thiếu đi tiếng thổi kèn trầm thấp, bi thương và các loại nhạc khí kéo dây, không thể diễn tả hoàn hảo không khí ai oán.

Các Thánh Viên dưới sự dẫn dắt của Đại Thánh Viên, hạ thấp giọng, dùng một loại giọng bi thương, hát lên khúc ai nhạc.

Tương lai, nếu Tống Thư Hàng 'chết' một lần, không chỉ tự mang bia mộ, mà còn tự mang dịch vụ trọn gói thổi kèn, kéo đàn, gảy đàn và tế điện Nho Hầu.

Chết cũng không cần làm phiền người khác.

Ầm ầm ~~ Dường như bị ai nhạc kích thích, từng bàn tay kiếp vân giơ 'Chưởng Tâm Lôi' khổng lồ kia, hung hăng đánh về phía Tống Thư Hàng.

Trên thực tế, năng lượng của chúng vẫn chưa ngưng tụ hoàn thành, được coi là Thiên kiếp sinh non.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay nâng tấm khiên lớn mai rùa lên – mục đích cậu ấy một mình tiến vào sâu trong biển lôi, chính là để thử uy lực của 'Thiên kiếp' đang ủ mầm sâu trong biển lôi.

"Số lượng Chưởng Tâm Lôi này hơi nhiều, có cách nào giảm bớt một chút không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, nếu là thử nghiệm cường độ, đối diện đỡ một phát ‘Chưởng Tâm Lôi khổng lồ’ là đủ rồi.

Ý niệm của cậu ấy vừa khởi, tám Nguyên Anh trong bụng liền nhận được chỉ lệnh.

Bảy Tiểu Nguyên Anh vươn tay, bảy ‘Mệnh Luân’ khác nhau xuất hiện trong tay chúng.

Các Tiểu Nguyên Anh vung tay một cái, Đao Luân răng cưa, Kiếm Luân kiếm rộng, Hiệt Luân kim loại, Luân cầu kiếm xoắn ốc, Xỉ Luân sắc bén chồng chất, Quyến Luân tạo thành từ sợi tơ sắc bén, cùng với Mệnh Luân bát giác trông có vẻ bình thường kia, toàn bộ đều được tế ra.

Bảy Mệnh Luân, gào thét chém ra, chém về phía từng ‘Chưởng Tâm Lôi’ khổng lồ kia.

Đồng thời, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, Mệnh Luân cá voi béo thuộc Bản Mệnh Đan Điền hiện ra, đó là một ‘Kinh cức pháo luân’ giống như vương miện, là Mệnh Luân hình thức tấn công tầm xa.

Mệnh Luân và pháp thuật khác nhau, nó được coi là tấn công thiên phú.

Cho dù Tống Thư Hàng không có ký ức, chỉ cần có ý niệm ‘tấn công’, Mệnh Luân sẽ tự chủ tế ra.

Cũng giống như ‘Bộ Bộ Sinh Liên’ là một nguyên lý.

Mệnh Luân vốn chỉ thuộc về phương thức tấn công Lục Phẩm, khi được các Tiểu Nguyên Anh tế ra, liền được gia cố bởi sự cường hóa của Tiểu Nguyên Anh.

Không chỉ vậy, phía sau mỗi Mệnh Luân, đều hiện ra hư ảnh của ba mươi ba pháp khí.

Đó là Bản Mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng, gia trì sức mạnh của bản thân lên những Mệnh Luân này.

Sau khi được cường hóa kép, những Mệnh Luân này phát huy ra uy năng vượt xa Lục Phẩm.

Chúng trực diện chém về phía những ‘Chưởng Tâm Lôi’ khổng lồ kia – những ‘Chưởng Tâm Lôi’ khổng lồ này, là sản phẩm sinh non, uy lực tương đương với một đòn toàn lực của Thất Phẩm Tôn Giả.

Mệnh Luân lướt qua, trực tiếp cắt đôi ‘Chưởng Tâm Lôi’ khổng lồ cùng với kiếp vân.

Đồng thời, ‘Kinh Cức Pháo Luân’ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng khai hỏa, kích nổ ‘Chưởng Tâm Lôi’ khổng lồ đã bị cắt thành hai nửa.

Sau khi Mệnh Luân quay một vòng, những ‘Chưởng Tâm Lôi’ khổng lồ kia liền chỉ còn lại một cái, để Tống Thư Hàng thử nghiệm uy lực của nó.

Ầm ầm ~~ Cái ‘Chưởng Tâm Lôi’ khổng lồ cố tình được bỏ qua, đánh về phía Tống Thư Hàng, đập vào khiên lớn mai rùa.

Tống Thư Hàng trong hư không bất động chút nào.

Uy lực của Thiên kiếp Chưởng Tâm Lôi, toàn bộ bị mai rùa đỡ xuống.

Những kiếp lôi tê dại còn lại đối với Tống Thư Hàng mà nói cũng không đau không ngứa.

Tống Thư Hàng vung vẩy tay, trong lòng đã có cái nhìn đại khái về uy lực của ‘Thiên kiếp Chưởng Tâm Lôi’.

“Nếu chỉ có thế này, nói không chừng mình có thể trụ được, chỉ cần cứ tuần tự tiến lên thôi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ cần Thiên kiếp không biến dị, đi theo quy trình bình thường, thì sẽ không đáng sợ đến thế...

Ý niệm này còn chưa kịp chuyển hết trong đầu.

“Chết tiệt!” Tống Thư Hàng ôm chặt khiên lớn mai rùa.

Biển lôi phát sinh biến hóa.

Thiên kiếp này, không đi theo con đường bình thường.

Sức mạnh của toàn bộ biển lôi, trong chớp mắt đã hoàn thành ngưng tụ.

Giống như có một hố đen đang ngưng tụ biển lôi.

Có lẽ là vì cho rằng quá trình Thiên kiếp tuần tự tiến lên là đang lãng phí sinh mệnh.

Vì vậy, đợt ‘Huyền Thánh Thiên kiếp’ này trực tiếp từ khai cục tiến vào kết cục.

Tập hợp tất cả Thiên kiếp chi lực, ngưng tụ thành kiếp cuối cùng.

Chung kiếp Suy Tử Chi Kiếp.

Đầu thời đại viễn cổ, nếu Bát Phẩm Huyền Thánh quá năng động trong không gian độ kiếp Huyền Thánh, sẽ có một xác suất cực nhỏ tiếp xúc với kiếp này.

Kiếp này, không phải vật lý, không phải pháp thuật, không phải tâm ma.

Mà là tấn công thuộc cấp độ ‘pháp tắc’.

Ngoài ra... sự xuất hiện của kiếp này, còn có một tiền đề.

Đối tượng độ kiếp mà nó nhắm vào, là loại tu sĩ sở hữu ‘thiên tung chi tư’, ở Thất Phẩm đã tiếp xúc với ‘Đạo’, bắt đầu mò mẫm ‘Đạo’ của mình.

Ví dụ như Xích Tiêu Tử, ở cảnh giới Tôn Giả đã minh ngộ ‘Đạo’ mình sẽ đi trong tương lai, bắt đầu đặt nền tảng cho ‘Đạo’ mình sẽ bước ra.

Chỉ khi trên người người độ kiếp có khí tức liên quan đến ‘Đạo’, mới có tư cách kích hoạt ‘kiếp’ ẩn giấu này.

Suy Tử Chi Kiếp, hóa thành một đạo tử quang màu đen, chiếu xạ lên người Tống Thư Hàng, rồi xuyên qua cơ thể Tống Thư Hàng, chiếu sáng lên người Tô Thị A Thập Lục ở đằng xa.

Ánh sáng bất tường liên kết hai người lại.

Hoặc là cùng sống, hoặc là cùng chết.

Cùng lúc đó.

Ngoài màn sương, Bạch Mã ngược lại cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thân thể của nó, bắt đầu hóa thành hạt nhỏ tiêu tán.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đang ẩn trong bụng nó, ‘ding ~’ một tiếng, rơi xuống đất.

“Không biến mất cùng nhau sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm sửng sốt.

Mũi kiếm của nó ngu ngơ cắm trong cát, cát bụi cuồn cuộn vỗ vào thân kiếm.

Rất lâu, rất lâu.

Chương 2349

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thở phào nhẹ nhõm: “Kẻ lừa đảo, dọa ta một phen rồi.” Nó còn tưởng mình thật sự phải biến mất cùng Bạch Mã chứ, thân là Tâm Ma ‘ích kỷ’, nó không muốn cứ thế mà ‘ngỏm’.

Thân hình Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm chậm rãi nổi lên không trung.

“Không biến mất nha.” Đột nhiên, nó không tự chủ được lẩm bẩm.

Rõ ràng không biến mất cùng Bạch Mã, tại sao trong lòng lại nghẹn ứ?

Nó dường như, thất tình rồi?

“Không đúng, chờ đã.” Đột nhiên, ý thức của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm quét qua phạm vi ‘màn sương’ – vị tiểu ca mặt người tốt khiến nó cảm thấy thân thiết và tiểu tiên tử nhỏ nhắn kia vẫn chưa ra.

Nghĩa là, Thiên kiếp vẫn chưa kết thúc.

Nhưng Bạch Mã, lại biến mất rồi!

Lừa bố mày à ~ Bị con Bạch Mã kia lừa rồi.

Trong không gian độ kiếp Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng giữ nguyên động tác ôm chặt khiên lớn mai rùa, đứng cứng đờ trong không gian, không thể nhúc nhích.

Đạo tử quang màu đen kia, xuyên qua lồng ngực cậu ấy, định hình động tác của cậu ấy.

Trên người cậu ấy, có từng luồng tử khí màu xám mắt thường có thể nhìn thấy hiện ra.

Những tử khí màu xám này tỏa ra khí tức mục nát, bao quanh trên người Tống Thư Hàng.

Chung kiếp Suy Tử Chi Kiếp.

Loại ‘tử vong’ trực tiếp này là kiếp nạn vô lý nhất.

Nếu không thể phá cục thoát ra khỏi Suy Tử Chi Kiếp này, thì chỉ có thể bị tử vong bao phủ, toàn thân bốc mùi, bước vào cái chết trong tiếng ai nhạc.

Cái chết này, chính là cái chết vĩnh hằng, ngay cả pháp khí phục sinh cũng không thể phát huy tác dụng.

Vì tu sĩ chết dưới ‘Suy Tử Chi Kiếp’, thuộc về ‘chết tự nhiên do lão suy’, không thỏa mãn điều kiện phục sinh.

Phía sau.

Tô Thị A Thập Lục cũng rơi vào cảnh tượng không thể động đậy.

Tử quang đen tuyền xuyên thấu từ sau lưng Tống Thư Hàng, xuyên qua trái tim nàng, xuyên thấu cơ thể nàng.

Khí tức tử vong bao phủ Tô Thị A Thập Lục, khiến làn da nàng mất đi vẻ sáng bóng.

Bạch Long tỷ tỷ trên cổ sốt ruột vạn phần, ‘chung kiếp’ này đến quá đột ngột, nàng căn bản không thể ngăn cản.

Đối mặt với Thiên kiếp quỷ dị này, chỉ có thể dựa vào Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tự mình.

Xem khí vận, ý chí, sinh mệnh lực của hai người, có thể phá giải kiếp nạn này không.

“A a a a!” Phía trước, Tống Thư Hàng đột nhiên phát ra một tràng tiếng kêu sảng khoái tột độ.

Khi tử khí quấn thân, mang đến cho cậu ấy đả kích kép về cả thể xác lẫn tinh thần.

Cơn đau kịch liệt đánh thức một phần ký ức của Tống Thư Hàng – đó là một phần nhỏ ký ức về việc ‘chính mình không ngừng tử vong’.

Cái chết tàn bạo, vĩnh viễn không thể dọa gục dũng sĩ chân chính.

Dũng sĩ trần trụi dám đối diện trực tiếp với cái chết đẫm máu.

Xà mỹ nhân công đức đang đàn cầm bên cạnh, một cái xoay mình đẹp mắt, trở về cơ thể Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử theo sát phía sau.

Công đức chi lực khổng lồ vô tận được kích hoạt toàn diện.

Khi độ kiếp, công đức chi lực là dầu vạn năng, bất kể ở khâu nào của độ kiếp, nó luôn có thể phát huy tác dụng.

Sau khi ánh sáng công đức bùng phát, bắt đầu đối kháng với tử khí màu xám, cản lại tốc độ nó xâm thực cơ thể Tống Thư Hàng.

Còn về mặt tinh thần, ‘nỗi sợ cái chết’ do Suy Tử Chi Kiếp mang lại, căn bản không thể trấn áp Tống Thư Hàng.

Đồng thời... dưới sự kích thích và nhắm vào của ‘Suy Tử Chi Kiếp’, sâu trong cơ thể Tống Thư Hàng, có một luồng sinh cơ khác thường, được kích phát.

Đó không phải là sinh cơ của tu sĩ bình thường, mà là một loại sinh cơ cực hạn vượt xa tu luyện giả bình thường – đây là sinh cơ Kiếp Tiên mà tu sĩ độ qua Thiên kiếp Cửu Phẩm mới có thể kích phát.

Trong khoảnh khắc sinh cơ Kiếp Tiên này được kích phát, tử khí màu xám bao quanh Tống Thư Hàng, nhanh chóng bị trấn áp, bị xua đuổi.

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt.

Trên khuôn mặt thiện lương của cậu ấy, dường như cũng nhuộm lên một đạo tiên khí.

“Hôm nay, khí vận của mình chắc chắn là đại cát.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói – ‘Suy Tử Chi Kiếp’ này lại bị cậu ấy khắc chế mạnh mẽ, thật sự may mắn.

Tổng cảm giác, khí vận của mình hôm nay được gia trì, vận khí tốt đến bay bổng.

Phía sau.

Tô Thị A Thập Lục bị tử quang màu đen đâm xuyên tim, cũng chịu ảnh hưởng của Tống Thư Hàng.

Lúc này, giữa nàng và Tống Thư Hàng, là mối quan hệ cùng sống cùng chết.

Tống Thư Hàng chiếm thế thượng phong trong việc chống lại ‘Suy Tử Chi Kiếp’, giảm bớt áp lực cho nàng – không chỉ vậy, từ chỗ Tống Thư Hàng, dường như còn có ‘may mắn’ được truyền sang.

Trên người Tô Thị A Thập Lục, cũng có ánh sáng trắng mờ ảo hiện ra, đó là sức mạnh kết hợp của ‘công đức chi lực, không khí, khí vận Tô Thị Thiên Hà + may mắn đặc biệt’.

Bạch Long tỷ tỷ phụ trợ dẫn đạo ánh sáng trắng mờ ảo này, bắt đầu đối kháng với ‘tử khí’.

Còn trong cơ thể A Thập Lục, cũng có một loại sinh cơ khác thường bắt đầu hiện ra.

Đó là sinh cơ ‘trí tử địa nhi hậu sinh’ (đặt vào chỗ chết để tìm đường sống).

Như cây khô gặp xuân.

Kiếp Tiên sinh cơ của Tống Thư Hàng và sinh cơ ‘khô mộc phùng xuân’ của A Thập Lục xa xa hô ứng, liên thủ cùng chống đỡ ‘Suy Tử Chi Kiếp’.

Cả hai đều ổn định tấn công. ‘Suy Tử Chi Kiếp’ khiến thiên chi kiêu tử chân chính cũng phải biến sắc khi nghe đến, khi đối mặt với Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, lại liên tục bại lui, mất hết thể diện.

Bất kể là Tống Thư Hàng hay Tô Thị A Thập Lục, sâu trong lòng đều không bị nỗi sợ cái chết ràng buộc, khiến hiệu quả của ‘Suy Tử Chi Kiếp’ bị giảm sút đáng kể.

Sức mạnh của Suy Tử Chi Kiếp, bắt đầu dần dần suy yếu.

Thiên kiếp cấp pháp tắc ngưng tụ từ toàn bộ ‘Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp’, thuộc về dạng tấn công bùng nổ, không kéo dài.

Bốn hơi thở sau...

Tử quang đen tuyền xuyên qua Tống Thư Hàng và A Thập Lục, dần dần thu nhỏ lại.

Cuối cùng, đạo tử quang này tiêu tán biến mất. ‘Suy Tử Chi Kiếp’ kết thúc!

Khí tức Thiên kiếp tiêu tán.

Thiên kiếp kết thúc!

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Hôm nay, Bá Tống ta, lại sống sót rồi.

May mắn nhờ Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp này cuối cùng hóa thành ‘Suy Tử Chi Kiếp’, mới khiến cậu ấy độ kiếp thuận lợi đến vậy.

“Thiên kiếp kết thúc rồi, Bạch Long tỷ tỷ sợi dài, chúng ta có thể rời khỏi thế giới Thiên kiếp này rồi chứ?” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn về phía tiểu tiên tử nhỏ nhắn phía sau.

Vừa nhìn qua, cậu ấy giật mình.

Chỉ thấy chỗ trái tim của tiểu tiên tử nhỏ nhắn kia, bị khoét một cái lỗ, nàng đang cứng đờ đứng tại chỗ.

Đạo ‘tử quang’ đen tuyền kia, khi xuyên qua mình và tiểu tiên tử nhỏ nhắn, còn mang theo sát thương xuyên thấu sao?

Tống Thư Hàng trong lòng nổi lên dự cảm không lành.

Cậu ấy cúi đầu nhìn lồng ngực mình.

Ở chỗ lồng ngực cậu ấy, cũng có một cái lỗ trống.

Tuy nhiên, lại không đau.

“Đây là di chứng của Thiên kiếp tử quang vừa nãy sao?” Tống Thư Hàng không hoảng sợ, bình tĩnh phán đoán.

Tiểu tiên tử nhỏ nhắn vươn ngón tay, chọc chọc vào vị trí trái tim rỗng của mình, lặng lẽ gật đầu trả lời: “Chắc là vậy rồi, ta vừa nãy chính là bị đâm xuyên tim.” Trong lúc nói chuyện, thân thể tiểu tiên tử nhỏ nhắn, đột nhiên ngả về phía sau.

Tống Thư Hàng thân hình lướt lên, đỡ lấy tiểu tiên tử nhỏ nhắn.

Đồng thời, cậu ấy đưa tay đào một cái trong hư không.

Một chiếc vương tọa cổ quái hiện ra trong tay cậu ấy.

Vương tọa được xây dựng từ xương cốt của sinh vật không rõ tên, trên đó cắm mười hai lưỡi đao đen tuyền âm u.

Có ngọn lửa âm u tuần hoàn lưu chuyển trong vương tọa.

Nhìn tổng thể, giống như loại vương tọa BOSS vong linh cỡ lớn trong game fantasy phương Tây, tràn ngập khí tức âm u và tử vong.

Ở vị trí ngồi của vương tọa, mọc đầy từng cái xương gai, gai xương dài nhất thậm chí dài bằng một ngón tay!

Tống Thư Hàng không chút do dự ngồi xuống vương tọa, và ôm tiểu tiên tử nhỏ nhắn vào lòng.

Vì lý do mất trí nhớ, Tống Thư Hàng đã hoàn toàn không nhớ rõ tại sao trong tay mình lại có một chiếc ghế kỳ quái như vậy... hay nói đúng hơn là pháp bảo Vương Tọa Tàn Bạo.

Sự tàn bạo của pháp bảo vương tọa này không phải nhắm vào kẻ địch, mà là nhắm vào chính chủ nhân của nó.

Ta tàn nhẫn lên thì đối với bản thân cũng đặc biệt tàn nhẫn, miêu tả chính là loại pháp khí này.

Tống Thư Hàng không kịp nghĩ nhiều.

Vào thời khắc nguy cấp, hắn theo bản năng tế chiếc vương tọa pháp bảo này ra.

Trực giác mách bảo hắn...

Chương 2350

chiếc vương tọa pháp khí này có thể dùng được.

Tại Tu Chân Giới, pháp khí càng có hình dáng cổ quái thì thường càng thú vị, hoặc sở hữu công dụng đặc thù.

Chỉ cần chiếc vương tọa này có thể giúp được vị tiên tử kiều nhỏ bị thủng một lỗ trên ngực và mất đi trái tim kia, thì hắn chẳng có gì phải do dự!

Đối mặt với vương tọa đầy gai xương, Tống Thư Hàng không hề do dự.

Dù sao thì... hắn có mặc bảo giáp!

Có bảo giáp lót dưới, mấy cái gai xương này không đáng để sợ.

Một lát sau. "Hít ~ hít ~" Ngồi trên chiếc vương tọa này, Bá Tống liên tục hít hà khí lạnh.

Từng đợt từng đợt đau đớn kịch liệt ập đến như sóng trào.

Sự "toan sảng" trong đó thật sự không thể miêu tả cho người ngoài nghe.

Hắn vừa nhẫn nại chịu đựng đau đớn, vừa đỡ lấy tiên tử kiều nhỏ trong lòng, quan sát trạng thái của cô.

Hiệu quả của chiếc vương tọa này đúng là hết sảy!

Vị tiên tử kiều nhỏ vốn đã mất đi trái tim, suýt chút nữa hôn mê, trạng thái đã ổn định lại.

Bản thân Tống Thư Hàng cũng vậy, cảm giác lọt gió ở ngực đã biến mất, không còn lạnh lẽo nữa.

Hai người ngồi trên chiếc vương tọa khủng bố này, không nhúc nhích. "Chiếc vương tọa này là pháp khí gì vậy?" Lúc này, chị gái dải lụa trắng lên tiếng hỏi. "Tôi không biết, tôi chỉ biết nó có thể dùng được.

Sự thật là, khi tôi ngồi lên chiếc bảo tọa này, thương thế trên cơ thể lập tức ngừng lại." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Chiếc vương tọa này sở hữu công hiệu 'treo mạng'.

Bất kể bị thương nặng đến đâu, chỉ cần ngồi lên trên đó là có thể giữ được một hơi tàn. "Tôi cũng vậy." Tô Thị A Thập Lục nói, tuy cô ngồi trên người Bá Tống, nhưng hiệu quả treo mạng của bảo tọa cũng tác dụng lên người cô...

Có khả năng là do diện tích cô chiếm khá nhỏ, khi ngồi cùng Bá Tống thì bị tính là 'một người' chăng? "Vấn đề duy nhất là hiện tại tôi không thể đứng dậy." Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Chỉ cần rời khỏi chiếc Vương Tọa Tàn Bạo này, hiệu quả treo mạng sẽ mất đi.

Hắn thì còn đỡ, lỗ thủng trước ngực đang khôi phục với một tốc độ chậm chạp.

Đây hẳn là hiệu quả tự chữa lành của mấy loại thối thể công pháp mà hắn tu luyện?

Nhưng trái tim của tiểu tiên tử trên người lại không có dấu hiệu khôi phục.

Đợi lỗ thủng trước ngực hắn lành lại, thì chỉ đành để tiểu tiên tử ngồi một mình trên chiếc vương tọa này. "Tóm lại, cứ rời khỏi không gian chết tiệt này trước đã rồi tính." Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần giữ được mạng, ra khỏi không gian độ kiếp này rồi sẽ nghĩ cách chữa trị trái tim cho tiểu tiên tử.

Bạch Long tỷ tỷ đáp: "Muốn rời khỏi đây thì có lẽ còn một bước nữa." Ẩn ước nhớ rằng sau khi độ xong Bát phẩm Huyền Thánh kiếp, lẽ ra còn một khâu vô cùng quan trọng nữa. "Vẫn còn các bước khác?

Chẳng lẽ thiên kiếp này còn chưa xong?" Tống Thư Hàng nhíu mày suy tư...

Chị gái dải lụa trắng nói như vậy, hắn mới mang máng nhớ ra, hình như đúng là còn các bước tiếp theo thật.

Hẳn là một khâu vô cùng ngầu. "Trong ký ức mơ hồ của ta, bước tiếp theo hẳn là khâu thu hoạch, sẽ không có nguy hiểm quá lớn." Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ gãi cằm nói, "Chỉ cần không tìm đường chết là được." "Vậy khâu tiếp theo bao giờ mới đến?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đợi đi, đừng nóng vội." Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng nghiến răng: "Tôi thì không vội lắm, chỉ là có chút đau." Chiếc vương tọa dưới thân không ngừng gây đau đớn cho hắn.

Đây chính là cái giá của việc 'treo mạng'. *** Thời gian chờ đợi thật đằng đẵng.

Khi chơi game hay giải trí, một tiếng đồng hồ trôi qua trong nháy mắt.

Nhưng khi chờ đợi, một phút lại dài tựa như một giờ.

Tống Thư Hàng dựa lưng vào Vương Tọa Tàn Bạo Thống Khổ, chịu đựng từng đợt đau đớn.

Kẻ phát minh ra chiếc vương tọa này tuyệt đối có tâm lý vặn vẹo!

Ngồi trên vương tọa để treo mạng thì phải liên tục chịu đựng đau đớn.

Dưới gầm trời này, có mấy người chịu đựng được cơn đau kịch liệt vô thời khắc nào?

Ngay khi đang nghĩ như vậy...

Tống Thư Hàng đột nhiên kinh khủng phát hiện ra, nhục thân của mình đang thích nghi với loại đau đớn này.

Tiếp nhận đau đớn, thích nghi đau đớn.

Sau đó, phớt lờ đau đớn! 'Tuy rằng ngay từ đầu đã biết sức chịu đựng đau đớn của mình rất mạnh.

Nhưng cái năng lực tiếp nhận và thích nghi đau đớn này cũng quá khoa trương rồi chứ?' Trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một dự cảm bất an.

Trước khi mất trí nhớ, rốt cuộc hắn là một người như thế nào?

Tại sao lại có năng lực thích nghi đau đớn mạnh mẽ đến thế?

Đây đã không còn là năng lực mà một tu sĩ kiểu 'MT phòng ngự' đơn thuần có thể giải thích được nữa rồi.

Thậm chí theo thời gian trôi qua, Tống Thư Hàng còn phát hiện ra một sự việc kinh khủng hơn.

Hắn... bắt đầu hưởng thụ đau đớn.

Cảm giác đau nhói trên Vương Tọa Tàn Bạo dần dần chuyển hóa thành một loại cảm giác sướng rơn như được 'mát-xa'.

Cơ bắp toàn thân hắn bắt đầu phóng thích tín hiệu kiểu như 'phê quá, tẩm quất, kỹ thuật mát-xa số một' lên đại não.

Vương tọa tàn nhẫn phảng phất biến thành một chiếc ghế mát-xa. 'Đây tuyệt đối không phải là năng lực bình thường!' Trong lòng Tống Thư Hàng hơi hoảng.

Cái năng lực này rất có khả năng sẽ khiến người ta hiểu lầm hắn.

Cho nên, tuyệt đối không thể để tiểu tiên tử và chị gái dải lụa trắng phát hiện ra hắn hiện tại đang 'hưởng thụ đau đớn'.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại hít một hơi khí lạnh, phát ra tiếng kêu thảm 'Hít ~ hít ~'.

Mỗi lần hắn hít khí lạnh kêu thảm, chỗ trái tim trống rỗng của tiểu tiên tử cũng sẽ lạnh theo từng cơn.

Tiểu tiên tử vươn tay, nắm chặt lấy bàn tay to lớn của Tống Thư Hàng. "Hít ~~" Tống Thư Hàng hít sâu một hơi khí lạnh rất đúng lúc.

Sau lưng hắn, kho từ vựng của Công Đức Xà Mỹ Nhân lặng lẽ cập nhật. *** Sau đó, không biết lại qua bao lâu.

Ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu có chút mơ hồ.

Công năng ghế mát-xa siêu tán, tuyệt vời ông mặt trời.

Đấm bóp một hồi là buồn ngủ.

Sau khi cơn buồn ngủ dâng lên, hắn đến cả tiếng 'hít hít ~' cũng không diễn nổi nữa.

Đầu hắn ngả về phía sau, dựa vào hai lưỡi đao đen sắc bén.

Lúc này, hiệu quả thối thể liền hiện ra.

Đầu sắt.

Lưỡi đao đen sắc bén không hề làm tổn thương da đầu Tống Thư Hàng mảy may.

Hắn cứ thế chìm vào giấc mộng.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." Ngươi 'hít ~' một tiếng đi chứ!

Ngươi tiếp tục 'hít ~' đi mà! *** Phù sinh nhược mộng, nhược mộng phi mộng.

Phù sinh hà như?

Như mộng chi mộng. (Kiếp phù du như mộng, như mộng mà chẳng phải mộng.

Kiếp phù du là gì?

Như mộng trong mộng.) Tống Thư Hàng phát hiện mình xuất hiện trong một xoáy nước khổng lồ.

Trong xoáy nước có một cầu thang đảo ngược, phảng phất như một thế giới trong gương.

Một nơi rất quen mắt.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn nhảy nhẹ một cái, nhảy vào trong xoáy nước này.

Sau khi tiến vào xoáy nước, cầu thang đảo ngược kia biến thành hình dạng kim tự tháp khổng lồ.

Tống Thư Hàng men theo cầu thang dài dằng dặc đi lên phía trên.

Chương 2351

Một cánh cửa gỗ xuất hiện trước mắt hắn.

Cánh cửa gỗ rất bình thường, không có bất kỳ trang trí nào, thậm chí không có bất kỳ phù văn hay điêu khắc nào.

Tống Thư Hàng vươn tay, đẩy cửa gỗ ra. "Ngươi đến rồi." Sau cánh cửa, có một thiếu niên ba mắt mỉm cười nói: "Ta vẫn luôn đợi ngươi đến lần nữa.

Đến đây đi, tiếp theo hãy tiến vào tiết mục đánh cược đã lâu không gặp, cược tất cả mọi thứ!" Đánh cược?

Cờ bạc chẳng phải thứ tốt đẹp gì. "Làm phiền rồi, cáo từ." Tống Thư Hàng ôm quyền, xoay người, khép cánh cửa gỗ nhỏ lại.

Tuy rằng ký ức bị mờ hóa, nhưng khái niệm cờ bạc không phải thứ tốt lành vẫn tồn tại trong đầu Tống Thư Hàng.

Cho nên, khi nghe thấy vị thiếu niên ba mắt bên trong vừa mở miệng đã muốn tiến hành một cuộc đánh cược lớn với hắn, Tống Thư Hàng không chút do dự lựa chọn rời đi.

Độc và cược, đây là những thói xấu mà đời người dễ dàng dính vào thì đừng nên dính.

Thân là người kế thừa tương lai của tổ quốc, sao hắn có thể dính vào những thói xấu này?

Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, người kế thừa là làm cái gì ấy nhỉ?

Thấy Tống Thư Hàng xoay người rời đi, vị thiếu niên ba mắt kia vội nói: "Khoan đã ~ Ngươi đứng lại cho ta!" Nhưng Tống Thư Hàng đã quả quyết đóng cửa gỗ lại.

Thiếu niên ba mắt: "..." Hắn hiện tại có thể xác định, tên Bá Tống này quả nhiên não có hố.

Đã như vậy, hắn chỉ đành sử dụng tuyệt chiêu. "Bá Tống, quay lại chúng ta nói chuyện tử tế nào.

Lần trước ngươi chẳng phải nói muốn ứng tuyển làm công nhân vệ sinh kho hàng của ta sao?

Quay lại đây, lần này chúng ta ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng, biết đâu ta có thể cho ngươi một cơ hội." Thiếu niên ba mắt dụ dỗ.

Dù sao trước mắt trong kho hàng của hắn cũng không tích lũy rác rưởi gì, Bá Tống dù có thành công nhân vệ sinh thì cũng định trước là tay trắng mà về.

Ngoài cửa gỗ, Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc.

Mình từng muốn ứng tuyển làm công nhân vệ sinh kho hàng ở đây ư?

Ta trước khi mất trí nhớ rốt cuộc phải thảm đến mức nào a.

Thân là tu sĩ mà lại mắc chứng sợ độ cao, còn có cái tật xấu [hưởng thụ đau đớn], thậm chí đến ứng tuyển làm công nhân vệ sinh cũng bị người ta từ chối.

Tống Thư Hàng cảm giác bản thân sau khi mất trí nhớ, tùy tiện lăn lộn sống qua ngày cũng có thể tốt hơn so với trước khi mất trí nhớ.

Sau khi cân nhắc nửa ngày, Tống Thư Hàng xoay người lần nữa đẩy cửa gỗ ra.

Hắn không phải muốn đi ứng tuyển làm công nhân vệ sinh kho hàng, mà là vì vị thiếu niên ba mắt này dường như có quen biết với hắn trước khi mất trí nhớ.

Cửa gỗ lại được đẩy ra.

Thiếu niên ba mắt ngồi trên ghế, trong tay bưng cái cốc, vẻ mặt thổn thức.

Hắn lúc này trông cứ như một ông già.

Tống Thư Hàng đánh giá thiếu niên.

Trên khuyên tai của thiếu niên có treo hai viên đá quý hình con mắt.

Còn trên ngón tay hắn, cũng có một chiếc nhẫn đính đá quý hình nhãn cầu.

Không chỉ như thế, trong không gian sau cánh cửa gỗ này, đâu đâu cũng có thể nhìn thấy những vật trang trí theo chủ đề 'con mắt'.

Thậm chí ngay cả người hầu dâng trà cũng là quái vật nhãn cầu.

Đâu đâu cũng là mắt.

Tống Thư Hàng toàn thân hơi ớn lạnh, hắn có chút dị ứng với nhãn cầu. "Tiền bối, vẫn chưa thỉnh giáo tôn tính đại danh?" Tống Thư Hàng ôm quyền với thiếu niên ba mắt.

Đừng nhìn đối phương có bộ dạng thiếu niên, nhưng đây tuyệt đối là một vị đại lão. "Tên của ta, lai lịch của ta, đều không thể nói cho ngươi biết.

Nhưng ngươi đừng để bụng, ta không phải đang nhắm vào ngươi, mà là đang nhắm vào toàn thế giới." Thiếu niên ba mắt thổi nhẹ ngụm trà, mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Nhìn cái bộ dạng ngốc nghếch dễ thương này của ngươi, ký ức xảy ra vấn đề rồi hả?" Con mắt thứ ba trên trán thiếu niên liếc nhìn Tống Thư Hàng, khóe miệng nhếch lên. "Ừm." Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Lúc mất trí nhớ thì đừng nói nhiều.

Nói càng nhiều, sai càng nhiều. "Ngồi đi, đừng câu nệ.

Ngươi lúc mất trí nhớ thú vị hơn nhiều so với lúc không mất trí nhớ." Thiếu niên ba mắt vui vẻ nói.

Dứt lời, người hầu nhãn cầu + xúc tu dâng trà tiên cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy chén trà: "Cảm ơn." Hắn cũng cảm giác bản thân sau khi mất trí nhớ có tiền đồ hơn bản thân trước khi mất trí nhớ. "Đã ngươi mất trí nhớ rồi, vậy ta cũng không nói nhảm nữa.

Ta giới thiệu đơn giản với ngươi một chút, nơi này là thế giới đặc thù của ta, bậc thang bên ngoài kia gọi là Tán Tài Vương Tọa.

Giữa ngươi và ta từng ký kết khế ước.

Khi ngươi ở bốn cảnh giới 6, 7, 8, 9 đều có thể nhận được một cơ hội đối cược với ta.

Hiện tại, ngươi đã ở vào giai đoạn 6 tấn thăng 7.

Nếu ngươi tấn thăng lên Thất phẩm, thì cơ hội đối cược ở Lục phẩm sẽ mất đi, ngươi sẽ bỏ lỡ mất một lần cơ hội đối cược.

Cho nên, ngươi của hiện tại có muốn tiến hành một cuộc đánh cược lớn với ta không?" Thiếu niên ba mắt giới thiệu đơn giản. "Tôi không có tiền." Tống Thư Hàng theo bản năng nói. "Ta không cần loại vật tục tĩu là tiền." Thiếu niên ba mắt nói.

Tống Thư Hàng hai mắt sáng lên, buột miệng nói: "Vậy nếu tiền bối có tiền không cần dùng, thì có thể đến chỗ tôi đổi lấy chậu rửa mặt inox không gỉ." Thiếu niên ba mắt: "..." "Khụ, xin lỗi tiền bối.

Hiện tại ký ức tôi mơ hồ, đôi khi có những hành vi mà ngay cả chính tôi cũng không kiểm soát được.

Thông cảm, thông cảm." Tống Thư Hàng xin lỗi dứt khoát nhanh gọn.

Đối mặt với loại đại lão quỷ dị này, lỡ như nghịch quá trớn bị chơi chết thì làm sao?

Đại trượng phu co được dãn được, khi cần làm theo trái tim (tòng tâm = tụng = sợ) thì tuyệt đối sẽ không đối đầu với trái tim.

Thiếu niên ba mắt nhấp một ngụm trà, từ từ nói: "Ở chỗ ta, chỉ cần là bảo vật có giá trị đều có thể trở thành vật tư 'đối cược'." "Nhưng trên người tôi hình như cũng chẳng có bảo vật gì.

Khỉ thì có một đống lớn." Tống Thư Hàng búng tay một cái, 123 con Nho Phục Thánh Viên và Chân Long vây khăn xuất hiện trên đỉnh đầu. "Đây là hình chiếu Thánh Viên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 à?

Cũng được, cái này cũng có thể trở thành vật tư đối cược.

Hơn nữa 123 con Thánh Viên này của ngươi rõ ràng là phiên bản biến dị, ta có thể định giá cao cho ngươi." Thiếu niên ba mắt gật đầu nói.

Tuy hắn vẫn luôn ở trong thế giới sau cánh cửa gỗ này, nhưng hắn có rất nhiều thủ đoạn để thu thập tin tức bên ngoài.

Cho nên cũng có hiểu biết đối với 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của Thú Tu Giới. "Thế cũng được á?" Tống Thư Hàng vẻ mặt nghệch ra.

Tuy hắn mất trí nhớ, nhưng mấy con Thánh Viên này chỉ là 'hình chiếu', là thứ cụ hiện hóa từ việc hắn tu luyện 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Có thể nói Thánh Viên là một bộ phận của công pháp hắn tu luyện, loại đồ vật này trở thành vật tư đối cược thì phải giao dịch thế nào? "Chỉ cần ngươi nguyện ý, trong 'nghi thức đối cược' của ta, cái gì cũng có thể bóc tách.

Ngay cả những khái niệm như 'trù tâm' (tâm hồn bếp núc), 'kiếm ý' ta đều có thể cắt ra được, huống chi là hình chiếu Thánh Viên của ngươi." Thiếu niên ba mắt từ từ nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: "Tuy đám khỉ này của tôi rất nghịch, nhưng nếu muốn biến chúng thành tiền đặt cược thì tôi không làm được." "Dù là mất trí nhớ thì điểm này của ngươi vẫn không đổi." Thiếu niên ba mắt cười nói.

Tống Thư Hàng ngại ngùng: "Cho nên tiền bối, tôi nghĩ mình chắc không lấy ra được tiền đặt cược thích hợp.

Xin lỗi tiền bối, cơ hội cá cược ở Lục phẩm tôi đành bỏ lỡ vậy." "Con mắt trong mắt trái của ngươi, ta rất thích." Thiếu niên ba mắt đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng hơi sững sờ.

Con mắt trong mắt trái?

Mắt cũng có thể thành tiền đặt cược?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư... có một bàn tay trắng nõn vươn ra từ trong mắt hắn.

Kinh dị vãi chưởng.

Bàn tay trắng nõn này mở ra, trong lòng bàn tay có hai cái nhãn cầu xinh đẹp đúc bằng lưu ly bảo thạch.

Đây là... nhãn cầu của Tống Thư Hàng.

Trong quá trình hắn dùng Tổng cương truyền thừa của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 để trùng sinh nhục thân, Tạo Hóa Tiên Tử đã móc ra làm nhãn cầu dự phòng.

Con Mắt Của Nho Gia Thánh Nhân trong hốc mắt trái Tống Thư

Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử khẳng định sẽ không để nó trở thành tiền đặt cược.

Cho nên, cô tế ra con mắt dự phòng của Tống Thư Hàng.

Thiếu niên ba mắt nhìn đôi mắt trong tay tiên tử, suy nghĩ một chút rồi nói: "Đôi mắt này cũng coi như thú vị.

Trong đó ẩn chứa huyền bí của Tổng cương truyền thừa 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, miễn cưỡng có tư cách trở thành vật sưu tầm của ta." 'Đây không phải là nhãn cầu của mình sao?' Thần thức Tống Thư Hàng quét qua đôi mắt ấy...

Chuẩn xác mà nói là hai con mắt trái.

Hai con mắt này có thể trở thành 'tiền đặt cược'.

Chương 2352

Tức là nói, chúng nó vô cùng đáng tiền?

Vậy tương lai chẳng phải mình có thể dựa vào việc bán mắt để kiếm sống?

Trong chớp mắt, có rất nhiều ý niệm vụt qua trong đầu Tống Thư Hàng.

Bên này, sau khi nhận được sự khẳng định của thiếu niên ba mắt, cánh tay còn lại của tiên tử vươn ra từ vị trí mắt phải của Tống Thư Hàng, làm một thủ thế 'OK' với thiếu niên ba mắt.

Hiệp nghị đạt thành.

Sau đó, cả hai bàn tay trắng nõn đều thu về.

Thiếu niên ba mắt gật đầu, nói với Tống Thư Hàng: "Ta sẽ chuẩn bị những bảo vật có giá trị tương ứng với đôi mắt này của ngươi làm tiền đặt cược đối ứng.

Ngươi có thể chọn ra hai món từ trong đống bảo vật này." Dứt lời, hắn vung tay lên.

Có một đống bảo vật lơ lửng giữa hư không, bay đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Chủng loại bảo vật rất nhiều: pháp khí, đan dược, thiên tài địa bảo, pháp thuật, công pháp, bí thuật, thậm chí còn có những bảo vật khái niệm hóa như 'đao ý, côn ý, quyền ý'.

Tống Thư Hàng nhìn lướt qua đống bảo vật, một viên đan dược quen mắt lọt vào tầm mắt hắn.

Hắn vươn tay nhón lấy viên đan dược này: "Đây là cái gì?" "Trọng

Sinh Đan, thánh dược chữa thương, nó có rất nhiều cái tên: Sinh Cơ Hoạt Huyết Đan, Phục Tô Đan, Tái Sinh Đan.

Tu sĩ dưới Lục phẩm có thể sử dụng.

Sau khi uống vào, dù có bị chặt ngang lưng, gọt thành 'nhân côn' (người lợn), chỉ cần còn một hơi thở là có thể khởi tác dụng đoạn chi trọng sinh...

Bất quá, những thương thế di chứng do 'Thiên kiếp chi thương' hoặc công pháp đặc thù tạo thành thì nó không chữa khỏi được." Thiếu niên ba mắt giải thích: "Dùng tốt thì nó tương đương với một kiện pháp khí phục sinh trân quý." Tống Thư Hàng xoa cằm, hắn cảm giác mình có thể đã từng ăn thứ tương tự. "Đúng rồi, tim mất rồi thì ăn viên đan dược này có mọc lại được không?" Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Thiếu niên ba mắt đột nhiên hỏi lại: "Ngươi thất tình à?" Tống Thư Hàng: "???" "Ừm, nhìn biểu cảm của ngươi thì không phải thất tình.

Vậy là trái tim thật sự bị người ta khoét một lỗ?

Tình huống bình thường, chỉ cần không phải thương tích do thiên kiếp, tim mất rồi ăn viên đan dược này vào cũng có thể mọc lại được." Thiếu niên ba mắt gật đầu nói. "Vậy thì đáng tiếc quá." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói...

Trái tim của tiên tử kiều nhỏ chính là thương tích do thiên kiếp, đan dược này không chữa được.

Nói xong, hắn tiếp tục tìm kiếm trong đống bảo vật.

Sau đó, hắn lại nhìn thấy trong đống bảo vật có một vật phẩm phong cách rất kỳ lạ.

Đó là một khối vuông kim loại, bên trên lơ lửng một hình chiếu

3D.

Hình chiếu 3D là hình dạng một con robot đơn giản...

Hơi giống mấy hình tượng 'chăm sóc khách hàng bằng trí tuệ nhân tạo' của các phần mềm dịch vụ.

Phong cách của món đồ chơi này hoàn toàn lạc quẻ với đan dược, pháp khí, bí tịch võ công bên cạnh.

Tại Tu Chân Giới, phong cách quái dị thường đại biểu cho tính đặc thù. "Đây là cái gì?" Tống Thư Hàng tò mò cầm lấy khối vuông kim loại nhỏ này.

Khoảnh khắc ngón tay hắn tiếp xúc với khối vuông, khuôn mặt của hình chiếu robot 3D kia liền hóa thành khuôn mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." "Thứ này là một kiện pháp khí ta mô phỏng khai phát gần đây...

Vẫn là vật thí nghiệm, nó tên là 'Trí tuệ nhân tạo giải đề online'.

Chỉ cần phối cho nó một cơ sở dữ liệu, nó có thể làm được việc giải đề trực tuyến.

Ừm, nhắc nhở ngươi một chút, cái trong tay ngươi chỉ là một cái 'máy con'.

Máy chủ giá trị rất cao, dựa vào tiền đặt cược là đôi mắt của ngươi thì không đổi được một cái máy chủ đâu." Thiếu niên ba mắt nói. "Vật thí nghiệm?

Lại còn là máy con?

Nó dùng được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trực giác mách bảo hắn, thứ này rất hợp với hắn.

Pháp khí này biết đâu có thể trở thành một tổ kiện quan trọng trong cuộc đời hắn. "Miễn cưỡng coi như thành công một nửa đi." Thiếu niên ba mắt đáp: "Chủ yếu là cơ sở dữ liệu quá khổng lồ, xây dựng rất phiền phức.

Thế là ta treo máy chủ của nó lên trên một phân thân của ta.

Để phân thân trở thành cơ sở dữ liệu, và để phân thân từng chút một điền đầy cơ sở dữ liệu máy chủ." Tống Thư Hàng: "..." Thế còn không bằng để phân thân của ngài trực tiếp ra mặt giải đề trực tuyến cho rồi!

Độ chính xác cao hơn, cũng thông minh hơn! "Cho nên, ta mới nói chỉ thành công một nửa." Thiếu niên ba mắt thở dài. "Vậy tôi lấy cái này!" Tống Thư Hàng quyết định.

Chưa nói đến cái khác, chỉ riêng cái tính năng 'máy chủ treo trên phân thân thiếu niên ba mắt' đã tuyệt đối đáng giá...

Thông qua cái máy con này, có thể trực tiếp liên hệ với phân thân của thiếu niên ba mắt.

Chỉ cần thao tác thỏa đáng, tuyệt đối diệu dụng vô cùng. "Được, một trong hai kiện bảo vật xác định là 'Trí tuệ nhân tạo giải đề online', nhắc nhở ngươi một chút, do cái trong tay ngươi là máy con, sau khi sử dụng một lần sẽ bị rớt mạng.

Cho nên, sau mỗi lần sử dụng, ngươi có thể đến tìm ta, để kết nối lại." Thiếu niên ba mắt nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "..." Lại còn có loại thao tác thần kỳ rớt mạng này nữa! "Kiện bảo vật còn lại ngươi muốn cái gì?" Thiếu niên ba mắt lại hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, chọn viên 'Trọng Sinh Đan' kia.

Viên đan dược này vô cùng trân quý, dùng tốt thì tương đương với một pháp khí phục sinh.

Tuy bản thân hắn không dùng được, nhưng bất kể dùng để bán lấy tiền hay cho hậu bối của mình sử dụng thì đều vô cùng hời. "Vậy thì hiệp nghị đạt thành!

Tiếp theo, chúng ta trực tiếp tiến vào giai đoạn đánh cược.

Để sự kích thích được tối đa hóa, mỗi ván cược nguyên tắc của ta chỉ có bốn chữ: Tuyệt đối công bằng." Thiếu niên ôn hòa nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Lần này ngươi muốn cược gì với ta?

Lần trước là ta quyết định hạng mục cược, lần này đổi thành ngươi.

Để giữ vững nguyên tắc 'công bằng', trong ván cược, ta sẽ áp chế cảnh giới, thể chất, tinh thần lực các loại thuộc tính của mình xuống ngang bằng với ngươi." Thiếu niên ba mắt nói.

Chơi chính là sự kích thích!

Tống Thư Hàng suy nghĩ, đột nhiên nhớ tới năng lực [hưởng thụ đau đớn] của mình. "Chúng ta cược xem ai có thể nhẫn nại đau đớn mạnh hơn thì sao?" Tống Thư Hàng vẻ mặt mong đợi đề nghị.

Sắc mặt thiếu niên ba mắt cứng đờ, hắn mãnh liệt xua tay: "Sáng tạo, Bá Tống, đời người cần phải có sự sáng tạo!

Lần trước chúng ta đã chơi trò nhẫn nại đau đớn rồi, lần này chúng ta nhất định phải chơi trò gì mới mẻ chút.

Đổi cách cược đi, đừng lần nào cũng cược xem ai chịu khổ giỏi hơn." Tống Thư Hàng: "..." Suy nghĩ một chút, hắn chợt nhớ tới cái 'vận khí' quỷ dị của mình hôm nay. "Vậy thì, cược đơn giản chút nhé?

Cược vận khí thuần túy." Tống Thư Hàng đề nghị.

Chủ yếu là thứ đem cược lần này là hai con mắt dự phòng của hắn.

Thắng thì tốt nhất, thua cũng không đau lòng. "Cược vận khí thuần túy?

Ngươi chắc chứ?" Thiếu niên ba mắt cười như không cười nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Tôi chắc chắn." "So thế nào?" Thiếu niên ba mắt hào khí dâng trào...

Bất luận là oẳn tù tì đơn giản, hay là đổ xúc xắc, hay là so điểm số, tung đồng xu sấp ngửa, hắn đều nắm chắc phần thắng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi đề nghị: "Chi bằng, chúng ta phong ấn triệt để linh lực trong cơ thể, dính thêm pháp thuật suy yếu thể chất, ừm...

đúng rồi, trên người còn dính thêm trận pháp 'gia tốc gấp mười' ngẫu nhiên, đồng thời nhảy xuống từ trên không trung vạn mét, xem xem đến lúc tiếp đất, ai bị thương nhẹ hơn thì người đó may mắn hơn?" Thiếu niên ba mắt: "..." DM, đây là phương án test may mắn kiểu quái gì vậy?

Ngươi có phải có hiểu lầm gì đó với từ 'may mắn' không? *** Vài phút sau...

Tại độ cao vạn mét, có hai bóng người đạp trên tầng mây, nhìn xuống phía dưới. "Chuẩn bị xong chưa?" Thiếu niên ba mắt lên tiếng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Trong miệng hắn dường như đang hô hào, loáng thoáng có thể nghe thấy tiếng nhịp 'một hai ba bốn, hai hai ba bốn'.

Thiếu niên ba mắt khẽ ho một tiếng, bổ sung: "Hai mươi giây sau, tất cả năng lực phù không như đạp không mà đi, bộ bộ sinh liên của chúng ta sẽ bị cấm cố toàn bộ." "Mười đạo linh lực tỏa trong cơ thể chúng ta sẽ phong kín triệt để mọi năng lượng, thậm chí bao gồm cả công đức chi lực cũng sẽ bị tạm thời cấm cố." "Lời nguyền suy yếu do ta đích thân thi triển sẽ làm suy yếu thể chất của chúng ta đến một trình độ vô cùng kích thích." "Còn có 'trận pháp gia tốc ngẫu nhiên gấp mười', cứ mười lăm giây sẽ reset một lần.

Mỗi lần sẽ tiến hành reset ngẫu nhiên trong khoảng từ 2 lần đến 11 lần tốc độ.

Đến lúc đó, ai rơi xuống đất trước, người nào bị thương nhẹ hơn, thì xem như người đó may mắn hơn!" Thiếu niên ba mắt cuối cùng vẫn đồng ý với 'hình thức đối cược' mà Tống Thư Hàng đưa ra.

Tuy hắn cảm thấy cách hiểu của Tống Thư Hàng về từ 'may mắn' vô cùng có vấn đề...

Nhưng hình thức thi đấu này, kích thích!

Hắn không ngại chơi cùng Tống Thư Hàng một chút.

Còn về kết quả trận đấu, thì trước khi thi đấu đã không còn gì hồi hộp nữa rồi.

Bởi vì ấn đường Bá Tống tiểu hữu đen thui a...

Cho nên, hưởng thụ quá trình thi đấu, hưởng thụ sự kích thích đi.

Chương 2353

Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Không thành vấn đề." "Ba, hai, một!" Thiếu niên ba mắt búng tay một cái.

Bốp ~ Giữa Tống Thư Hàng và hắn bị một tầng phù văn màu vàng bao bọc, đây là kích hoạt 'nghi thức cá cược'.

Đồng thời, phù văn cấm không bị kích hoạt.

Tất cả thủ đoạn bay lượn trên không, thiên phú đạp không mà đi, toàn bộ bị cấm.

Thân hình Tống Thư Hàng và thiếu niên ba mắt rơi xuống từ trong tầng mây. "A a a a ~ A a a a ~" Tống Thư Hàng hét toáng lên.

Quá kích thích, ngay cả tiếng 'hô nhịp' cũng biến thành một chuỗi tiếng la hét a a.

Trời mới biết thân là một tu sĩ, trước kia hắn mắc chứng sợ độ cao kiểu gì? "Ha ha ha ha ~" Thiếu niên ba mắt lại cười lớn điên cuồng.

Năng lượng trong cơ thể bị cấm cố triệt để, thể chất bị suy yếu đến mức máu đỏ (red HP), khi rơi từ độ cao vạn mét xuống, thậm chí sẽ nảy sinh cảm giác khó thở.

Cách chơi này đúng là cao cấp.

Trước kia sao hắn lại không nghĩ ra nhỉ?

Bá Tống tiểu hữu mất trí nhớ quả nhiên chơi vui hơn nhiều so với trước khi mất trí nhớ.

Theo việc hai người rơi xuống khoảng cách mấy trăm mét, 'trận pháp gia tốc ngẫu nhiên gấp mười' trên người bọn họ khởi động!

Thời khắc chứng kiến chỉ số may mắn đã đến.

Ai là Âu Hoàng (đỏ), ai là Phi Tù (đen), cứ nhìn hiện tại là biết. "Bá Tống tiểu hữu hôm nay ấn đường đen thui, gia tốc của hắn ít nhất phải trên 8 lần, còn ta hôm nay vận khí không tệ, chắc sẽ ở mức dưới 5 lần." Trong lòng thiếu niên ba mắt suy đoán.

Vụt! 'Trận pháp gia tốc ngẫu nhiên gấp mười' trên người hắn sáng lên trước một bước.

Ánh sáng gia tốc gấp 9 lần khiến sắc mặt thiếu niên ba mắt trắng bệch.

Vận khí của ta hôm nay lại đen đến thế ư?

Nhưng mà, không sao cả.

Cho dù vận khí hôm nay của ta có đen nữa, thì chắc chắn vẫn trắng hơn Bá Tống tiểu hữu một chút...

Ấn đường hắn đen đến mức vắt ra được dầu hỏa kia kìa.

Nghĩ đến đây, thiếu niên ba mắt liếc mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng. 'Trận pháp gia tốc' trên người Tống Thư Hàng cũng sáng lên, vừa mới kích hoạt, ánh sáng của trận pháp gia tốc đã lao thẳng về phía khu vực tốc độ gấp 10 lần. 'Ha ha, quả nhiên giống như ta dự đoán.' Trong lòng thiếu niên ba mắt vui vẻ.

Nhưng còn chưa đợi hắn vui xong, ánh sáng trận pháp gia tốc trên người Tống Thư Hàng bỗng nhiên ảm đạm xuống, hạ xuống mức tốc độ gấp 2 lần, sau đó kích hoạt triệt để.

Thiếu niên ba mắt: "???" Đây là thao tác gì, tại sao rõ ràng là xung kích trận pháp gia tốc gấp mười, lại đột nhiên biến thành gấp hai?

Bá Tống tiểu hữu ấn đường đen thui, lấy đâu ra khí vận như vậy?

Trừ phi...

Đây là khí vận kèm theo, là một loại chúc phúc nào đó?

Con mắt thứ ba của thiếu niên ba mắt gắt gao khóa chặt Tống Thư Hàng.

Tại một khoảnh khắc nào đó, hắn nhìn thấy trên người Tống Thư Hàng đã xảy ra biến hóa...

Tóc của Tống Thư Hàng trở nên nhu thuận mượt mà, dài đến lưng.

Thể hình cũng trở nên thon thả hơn đôi chút, quan trọng hơn là có mị lực vô cùng tận đang phóng thích từ trên người hắn. "Có nhầm không vậy, khí vận cũng bật hack?" Thiếu niên ba mắt giận dữ nói.

Rất hiển nhiên, trên người Bá Tống tiểu hữu đang khoác một cái 'chúc phúc' cường đại.

Dưới cái 'chúc phúc' cường đại này, khí vận vốn đen thui đến chảy dầu của Tống Thư Hàng tiểu hữu đã bị nghịch chuyển.

Hắn đang định phun một tràng về việc Bá Tống bật hack.

Nhưng khoảng cách giữa tốc độ gấp 8 và tốc độ gấp 2 đã vô tình kéo giãn khoảng cách giữa bọn họ.

Khoảng cách xa xôi nhất trên thế gian này chính là ngươi dùng tốc độ gấp 8 chạy phía trước, ta dùng tốc độ gấp 2 đuổi theo phía sau.

Ngươi càng chạy càng nhanh, ta tuy đã dốc hết toàn lực, lại vĩnh viễn không đuổi kịp ngươi.

Đây chính là sự lãng mạn thuộc về tốc độ gấp 8 và tốc độ gấp 2. 'Ta không tin, hiệu quả của cái chúc phúc này có thể duy trì mãi đến lúc trò chơi cá cược kết thúc!' Thiếu niên ba mắt thầm nghĩ.

Bất kỳ pháp thuật chúc phúc tăng cường khí vận, cầu nguyện nào đều có thời hạn.

Không thể nào tăng cường may mắn vĩnh viễn cho người thụ thuật

được.

Đợi hiệu quả 'chúc phúc' này tiêu tan, chỉ số may mắn đen thui của bản thân Bá Tống sẽ lộ ra thôi.

Mười lăm giây sau...

Hiệu quả trận pháp gia tốc ngẫu nhiên được reset.

Tốc độ gấp 8 trên người thiếu niên ba mắt biến thành gấp 9.

Tốc độ gấp 2 trên người Tống Thư Hàng vẫn duy trì không đổi.

Thiếu niên ba mắt: "..." Hắn cảm giác mình thật sự không đen đến mức này.

Chẳng lẽ...

Chúc phúc may mắn trên người Bá Tống còn tự mang theo hiệu quả phản đòn?

Khi chúc phúc cho Bá Tống, còn sẽ thuận tiện nguyền rủa người bên cạnh, hoặc là hút hết khí vận của người bên cạnh sang người Bá Tống?

Thiếu niên ba mắt cảm giác mình có thể đã nhận ra chân tướng.

Lại mười lăm giây sau...

Thiếu niên ba mắt tốc độ gấp 10.

Tống Thư Hàng tốc độ gấp 3.

Khoảng cách giữa hai người càng kéo càng dài.

Thiếu niên ba mắt trong mắt Tống Thư Hàng đã biến thành một chấm đen nhỏ. "Rơi càng nhanh, chết càng thảm a." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trận 'cá cược' này đã không còn gì hồi hộp nữa. "Quả nhiên, ta của hôm nay vô cùng may mắn." Tống Thư Hàng lẳng lặng gật đầu.

Cảm giác được may mắn bao vây này vô cùng hạnh phúc. "Nếu mỗi ngày tiếp theo của ta đều có được một nửa chỉ số may mắn của hôm nay thì tốt biết mấy." Ầm ~~ Một tiếng chấn động cực lớn vang lên, đại biểu cho 'trò chơi cá cược' kết thúc.

Thiếu niên ba mắt nện xuống đất trước một bước, dưới tốc độ gấp 5 lần ở lượt cuối cùng, hắn trực tiếp đập ra một cái hố thiên thạch trên mặt đất.

Cơ thể bị suy yếu đến cực hạn trọng thương. "Hít hít hít ~" Thiếu niên ba mắt nằm trong hố thiên thạch, đau đến hít khí lạnh. "Xem ra, cỗ thân thể này... phải đưa đi bảo dưỡng rồi." Hắn khẽ nói.

Nửa buổi sau.

Uỳnh ~~ Tống Thư Hàng đập ra một cái hố to bên cạnh hắn. "Tôi thắng rồi." Tống Thư Hàng nằm trong hố, run rẩy nói. "Ừm, ngươi thắng rồi." Thiếu niên ba mắt nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng trạng thái thê thảm.

Tuy Tống Thư Hàng thắng vụ cá cược.

Nhưng trận đấu này không có người thắng.

Cùng là trọng thương, một người là trọng thương cấp bậc năm mươi bước, một người là trọng thương cấp một trăm bước. "Cầm lấy đi, đan dược và pháp bảo.

Chúng là của ngươi." Nhìn thấy Tống Thư Hàng trọng thương, tâm tình thiếu niên ba mắt vui vẻ hẳn lên.

Vụ cá cược kết thúc.

Thiếu niên ba mắt lại một lần nữa thua cuộc.

Kẻ khát vọng thắng lợi như hắn, sau khi đổi một đối thủ, thành tích vẫn là chuỗi thua hai trận liên tiếp.

Trọng Sinh Đan và pháp khí Trí tuệ nhân tạo giải đề online chuyển dời đến tay Tống Thư Hàng.

Sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng dời khỏi không gian Tán Tài Vương Tọa, trở về. *** Trong thế giới Huyền Thánh độ kiếp.

Tống Thư Hàng trên Vương Tọa Nhẫn Nại chợt mở mắt.

Mình vừa nãy... ngủ quên mất?

Thật sự là chiếc vương tọa mát-xa này quá thoải mái, ngồi một hồi là ngủ mất tiêu.

Không ổn, vừa nãy mình ngủ bao lâu?

Trong thời gian đó vẫn luôn quên hét thảm, chuyện mình giả vờ thảm hại có phải đã bị tiểu tiên tử kiều nhỏ và chị gái dải lụa trắng nhìn thấu rồi không?

Chương 2354

Tống Thư Hàng len lén lau nước miếng, nhìn về phía ngực mình.

Dưới tác dụng của Tổng cương truyền thừa 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 + công pháp trùng sinh không biết tên, cái lỗ lớn trước ngực hắn đã tiếp cận lành hẳn, thương thế còn lại đối với hắn mà nói đã không còn là vấn đề, sẽ không ảnh hưởng đến hành động của hắn. "Cậu tỉnh rồi à?" Chị gái dải lụa trắng cười như không cười nói. "Ách, chị, vừa nãy em... dường như là đau ngất đi hả?" Tống Thư Hàng nói.

Cái cớ này tuyệt vời ông mặt trời a!

Tống Thư Hàng không khỏi like một cái cho sự nhanh trí của mình. "A a a." Chị gái dải lụa trắng cười mà không nói.

Tống Thư Hàng phối hợp cười khan một tiếng, lại nhìn về phía tiểu tiên tử trong lòng.

Lỗ hổng ở tim cô vẫn chưa lành lại.

Xem ra, chỉ có đợi sau khi ra khỏi thế giới Huyền Thánh độ kiếp mới nghĩ cách chữa trị vết thương trống rỗng ở tim cô.

Trước đó, phải dựa vào Vương Tọa Nhẫn Nại treo lấy một hơi thở, ổn định thương thế của cô.

Dường như cảm ứng được cảm xúc dao động của Tống Thư Hàng, tiểu tiên tử vươn tay vỗ vỗ bàn tay Tống Thư Hàng: "Ta không sao, không cần lo lắng." "Bao giờ chúng ta mới có thể ra khỏi cái 'Huyền Thánh không gian' này?" Tống Thư Hàng hỏi.

Đã có 'bước tiếp theo', tại sao còn chưa khởi động.

Hắn ngủ một giấc dậy luôn rồi.

Sẽ không phải là muốn nhốt bọn họ trong không gian Huyền Thánh này, không thả người đấy chứ? "Đến rồi!" Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng. 'Bước tiếp theo' đợi chờ đã lâu cuối cùng cũng đến.

Bước tiếp theo của Bát phẩm Huyền Thánh kiếp rốt cuộc là gì? *** Tại tương lai xa xôi, An Lạc thời gian địa cầu, ngày 29 tháng 11 năm 2019, thời khắc hoàng hôn.

Chư Thiên Vạn Giới, tất cả những người tu luyện đều có cảm ứng trong lòng.

Bất kể là người tu luyện hệ gì, hệ Tu chân cũng được, hệ Cổ Vu cũng được, hệ Thần đạo cũng được, hệ Pháp thuật viễn cổ, hệ Ma pháp cận cổ cũng thế, tóm lại chỉ cần là người tu luyện, bất kể thực lực thế nào, bất kể ngươi là đại lão tu luyện ngàn vạn năm hay là tay mơ vừa mới tu luyện không lâu, trong lòng toàn bộ đều nảy sinh cảm ứng! "Cảm giác này, lại có Huyền Thánh tấn thăng sao?" Một vị cư sĩ tướng mạo anh tuấn dùng ánh mắt khát khao ngước nhìn bầu trời.

Nửa năm gần đây, có lẽ do nguyên nhân một thời đại hoàng kim tu luyện sắp đến, Huyền Thánh ngàn năm không xuất hiện nay cứ nối đuôi nhau hiện thân.

Hiện tại, đám tay mơ của Chư Thiên Vạn Giới đều đã quen thuộc với loại cảm ứng đột ngột này là chuyện gì rồi. "Trừ đi một mình Bá Tống Huyền Thánh ba lần hiển thánh, cùng với một lần Cửu U thế giới Huyền Ma hiện thân, đây hẳn là lần hiển thánh thứ 12 nhỉ?" Trong Chư Thiên Vạn Giới, có người tu luyện thống kê.

Nửa năm, xuất hiện 12 vị Bát phẩm Huyền Thánh.

Kỷ lục này, cho dù là thời đại viễn cổ linh khí dồi dào cũng không làm được đâu.

Quả thực là tích lũy lâu dài chờ ngày bùng nổ. "Lần này, hiển thánh sẽ lại là người tu luyện hệ nào đây?" Người tu luyện trong Chư Thiên Vạn Giới đều ôm lòng mong mỏi.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Bắc Hà Tán Nhân: "@Bá Đao Tống Nhất, Thư Hàng tiểu hữu có đó không?

Có đó không?" "Lão Bắc Hà triệu hoán Thư Hàng làm chi?" Đông Phương Lục Tiên Tử tò mò hỏi.

Bắc Hà Tán Nhân: "[Biểu cảm thở dài] Để phòng ngừa vạn nhất, cho nên tôi thử triệu hoán Tống tiểu hữu trước một chút, xem xem cậu ta có online hay không.

Nếu cậu ta online, vậy thì người hiển thánh không phải cậu ta.

Nếu cậu ta không online... mọi người phải chuẩn bị tâm lý cho tốt." Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Lão Bắc Hà nói có lý quá, khiến người ta không cách nào phản bác.

Diệt Phượng Công Tử: "Tiện thể, tôi cũng triệu hoán mấy người. @Bạch, @Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, @Cuồng Đao Tứ Lãng." Một lát sau.

Lệ Chi Tiên Tử: "Thư Hàng không phản ứng." "Sẽ không thực sự là cậu ấy lại sắp hiển thánh đấy chứ?" Đông Phương Lục Tiên Tử day day thái dương.

Vô Song Vũ Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử): "Tống tiền bối có khi nào bị mất sóng không?

Em nhớ Tống tiền bối, Bạch tiền bối cùng đi Thú Tu Giới rồi mà nhỉ?

Vân Tước Tử tiền bối và Tam Lãng tiền bối hình như cũng cùng đi Thú Tu Giới.

Có khả năng là Thú Tu Giới không có sóng." "Vũ Nhu Tử nói có lý." Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu nói. "Hoàng Sơn tiền bối xin hãy gọi con là Vô Song Vũ Điệp Tiên." Vũ Nhu Tử nghiêm túc nhắc nhở.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Ngô Hữu Linh Vũ Điệp đạo hữu, vất vả rồi. "Ủa?

Khoan đã, mọi người có chú ý thấy không, Nhân Tiền Hiển Thánh lần này cảm giác hơi sai sai." Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu lên tiếng nhắc nhở.

Nói thế nào nhỉ, cứ có cảm giác Nhân Tiền Hiển Thánh lần này giống như là [phát lại], chứ không phải [trực tiếp].

Giống như là bế quan đi ra xong thì tiếp thu Huyền Thánh Giảng Pháp vậy. "Khoan đã, tôi nhớ Bạch tiền bối chẳng phải có cái tính năng lúc nào cũng lên mạng được sao?

Cho dù ở Thú Tu Giới, về mặt lý thuyết Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng có thể bắt được sóng mới đúng." Hiến Công Cư Sĩ đột nhiên nhắc nhở.

Vô Song Vũ Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử): "Trả lời Hiến Công tiền bối, Tống tiền bối lần này đi Thú Tu Giới là muốn đi xông pha bí cảnh Gia Nhĩ Thánh Sơn của Thú Tu Giới.

Ở loại bí cảnh giới đó, tin tức chắc là sẽ bị che chắn mới đúng.

Ngoài ra, các tiền bối trong nhóm, ai có thể dùng cái chức năng 'mã QR Kim Đan' kia gửi cho Tống tiền bối cái tin nhắn không?

Xem xem Tống tiền bối trả lời thế nào." "Để ta thử xem." Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Cái đó, mọi người có chú ý đến lời tôi nói không?

Cần tôi spam màn hình một chút không?" Tại một nơi an lạc nào đó.

Bắc Hà Tán Nhân đang uống trà hóng chuyện trong nhóm đột nhiên hai mắt sáng lên.

Hắn thành công bắt được phát ngôn của đạo hữu 'Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu'.

Sau đó, hắn vuốt lịch sử trò chuyện trong nhóm lên trên, lật đến phát ngôn trước đó của đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu. "Cảm giác Nhân Tiền Hiển Thánh không đúng?

Quả thực... cảm giác khác với 'Nhân Tiền Hiển Thánh' bình thường." Bắc Hà Tán Nhân ngẩng đầu, lẳng lặng quan sát.

Nhân Tiền Hiển Thánh lần này dường như có độ trễ.

Lại có loại cảm giác 'phát lại'.

Giống như là cái 'Nhân Tiền Hiển Thánh' này bị phong ấn rất lâu, mãi đến hôm nay mới được phóng thích ra.

Bắc Hà Tán Nhân gửi suy đoán của mình vào trong nhóm một lần.

Lại trích dẫn phát ngôn của đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu để trả lời, khiến mọi người đừng bỏ qua Minh Nguyệt cư sĩ. "Thời gian, Huyền Thánh Giảng Pháp này bắt nguồn từ quá khứ xa xôi.

Vô cùng cổ xưa, niên đại còn cổ xưa hơn cả Nho gia Thánh Nhân!" Lúc này, Vô Song Vũ Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử) lại lên tiếng nói.

Tình báo này của cô có được từ chỗ 'Thiên Đế'. "Huyền Thánh Giảng Pháp đến từ thời đại cổ xưa, tại sao lại giải phong vào hôm nay?

Hiển hiện ra?" Thất Tu Thánh Quân nhíu mày. "Đến rồi!" Tô Thị A Thất nói.

Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh cuối cùng cũng triển hiện ra.

Đầu tiên...

Một chiếc ghế tàn bạo, và hai đôi chân một lớn một nhỏ xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đôi mắt Tô Thị A Thất lập tức trợn to.

Tô Thị A Thất tuy không có mấy cái hiệu ứng đặc biệt kiểu 'nhìn chân biết người, nhìn đùi biết em gái'.

Nhưng hắn có thể 'nhìn giày biết người' a!

Trong cái hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' kỳ quái, phảng phất như xuyên việt vô số ngàn năm đến từ viễn cổ này, trong hai đôi chân một lớn một nhỏ trên vương tọa, chủ nhân đôi chân nhỏ đi một đôi giày đáng yêu.

Đôi giày này chính là sản phẩm đặc chế của Thiên Hà Tô Thị, là Thiên Hà Tô Thị đo ni đóng giày cho các 'thiên tài chữ số', mỗi một đôi giày đều là pháp khí chuyên thuộc.

Mà trên đôi giày nhỏ này có ký hiệu đặc thù độc quyền của Tô Thị A Thập Lục!

Cộng thêm kiểu dáng giày quen thuộc, Tô Thị A Thất tuyệt đối sẽ không nhận lầm. "[Tin nhắn thoại] Là A Thập Lục, trời ơi, là A Thập Lục không sai!" Tô Thị A Thất dùng tin nhắn thoại hét lớn.

Nội tâm hắn hiện tại vô cùng phức tạp, trong đầu cũng trống rỗng một mảng...

A Thập Lục sao cũng lẫn vào trong 'Nhân Tiền Hiển Thánh' rồi?

Chẳng lẽ là tổ đội độ kiếp?

Nhưng mà, tại sao A Thập Lục lại chạy về 'quá khứ'?

Hiển thánh ở thời đại viễn cổ?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Bắc Hà Tán Nhân khi nghe thấy câu tin nhắn thoại này, chỉ cảm giác tim gan thắt lại: "A Thất, anh chắc chắn đây là A Thập Lục chứ?" Nếu chủ nhân cái cẳng chân nhỏ này là Tô Thị A Thập Lục, vậy chủ nhân đôi bàn chân to còn lại trên vương tọa...

Chương 2355

Trong lòng Bắc Hà Tán Nhân có dự cảm không lành.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Nhìn trời." Cô đang rèn luyện kỹ thuật lái xe ở bãi tập nhà mình, giữa chừng cô vươn tay bấm mở tin nhắn thoại, sau đó suýt chút nữa thì tông vào cột sắt bên cạnh...

Quả nhiên, lái xe không được nghịch điện thoại, cũng không được xem trực tiếp.

Đồng Quái Tiên Sư đột nhiên chen vào: "Chậc chậc, chỉ nhìn chân nhỏ đã có thể nhận ra là A Thập Lục, không ngờ A Thất ngươi lại là muội khống như thế." "Đồng Quái đạo hữu, đêm trăng tròn tháng sau, chúng ta chiến một trận." Tô Thị A Thất dù cho đầu óc trống rỗng, nhưng hắn vẫn theo bản năng gửi chiến thư ước chiến cho Đồng Quái Tiên Sư, đánh nhau chính là sở thích nhất của Tô Thị A Thất.

Ngay sau đó, hắn lại bay nhanh trả lời: "Nhìn thấy đôi giày nhỏ trong hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh chưa?

Ở vị trí mũi giày có một ký hiệu hoa văn nhỏ, đó là ký hiệu đặc thù của Thiên Hà Tô Thị chúng ta, đại biểu cho ấn ký cá nhân của Tô Thị A Thập Lục." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Nhìn trời, không ổn." Trong hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh.

Bởi vì có độ trễ và giật lag kỳ quái, hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh hiển thị quá trình đặc biệt chậm chạp.

Các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào đã tán gẫu cả buổi trời, hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh mới vừa chiếu đến vị trí đùi của hai người trên vương tọa...

Góc nhìn của Nhân Tiền Hiển Thánh là đẩy từ dưới lên trên.

Khi hình ảnh đẩy đến góc độ này, mọi người đều có thể nhìn thấy, chủ nhân đôi chân to kia ngồi trên chiếc ghế dữ tợn đáng sợ, dùng nhục thân của mình làm 'đệm ghế' để chống đỡ gai xương và lưỡi dao sắc bén trên ghế.

Còn chủ nhân đôi chân nhỏ thì ngồi trong lòng hắn. [Hình ảnh gây khó chịu, vote 1 sao, vote 1 sao!] [Tại sao Nhân Tiền Hiển Thánh lại xuất hiện hai người, chẳng lẽ lại là tổ đội độ kiếp?] [Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh lần này có phải hơi cổ quái không?

Cảm giác trễ rất nghiêm trọng.] [Gần đây đã có mấy lần 'Nhân Tiền Hiển Thánh' là hình thức tổ đội độ kiếp, có lẽ, đây là tư thế mới để độ Huyền Thánh kiếp?] [Gia tăng nghiên cứu và khả năng đối với 'tổ đội độ kiếp', trong này chắc chắn có bí pháp thâm ảo.

Biết đâu khi tổ đội độ kiếp, chỉ cần nhân viên phối trí tốt, có thể tăng cường xác suất độ kiếp thành công!] [Lại là một hơi hai người, vậy thì trừ đi Bá Tống tiền bối một người hiển thánh ba lần, lần này xuất hiện hẳn là Thánh thứ 12 và 13 trong ngàn năm nay.

Nếu tính cả 'Bá Nho hiển thánh và Bá Long hiển thánh' của Bá Tống tiền bối, cộng thêm con Thương Thử Huyền Ma hiển thánh ở Cửu U thế giới kia, thì lần hiển thánh giảng pháp này chính là Thánh thứ 15 và thứ 16.] Chư Thiên Vạn Giới nhìn 'Nhân Tiền Hiển Thánh' mang cảm giác dị dạng rõ ràng này, nghị luận ầm ĩ. *** Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "[Biểu cảm thở dài] Nếu chủ nhân đôi chân nhỏ này là Tô Thị A Thập Lục, vậy thân phận tấm nệm thịt lót bên dưới...

Mọi người trong lòng hẳn là biết rồi đấy." "Có khả năng là Tống tiền bối." Vô Song Vũ Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử) trả lời, các tiền bối trong nhóm đều cơ trí giống cô, thoáng cái đã đoán ra thân phận Tống

tiền bối.

Đôi khi quá mức cơ trí sẽ không có niềm vui bất ngờ, hơi chút tiếc nuối. "Mười phần thì có chín phần là Tống Thư Hàng." Lệ Chi Tiên Tử trả lời. "Nhìn thể hình cũng giống." Bắc Hà Tán Nhân bổ sung. "Còn có bộ áo giáp phong tao kia nữa, rõ ràng là khải ý của Tống Thư Hàng." Giao Bá Muốn Sinh Một Đội Bóng Đá nói.

Tô Thị A Thất: "Là đao ý." Đối đãi phương diện 'đao', A Thất luôn so đo đặc biệt nghiêm túc.

Diệt Phượng Công Tử: "Vậy vấn đề đến rồi, nếu đây chính là Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng, vậy sao họ lại chạy đến 'thời đại viễn cổ' để hiển thánh?" Vừa nãy Vũ Nhu Tử đã nhắc tới, đoạn 'Nhân Tiền Hiển Thánh' này bắt nguồn từ 'thời đại viễn cổ' xa xôi, hơn nữa là niên đại còn sớm hơn cả Nho gia Thánh Nhân. "Nhân Tiền Hiển Thánh lần này chỗ nào cũng lộ ra vẻ quỷ dị, có một loại cảm giác mâu thuẫn không nói nên lời." Thất Tu Thánh Quân lên tiếng nói.

Không chỉ phương diện 'thời gian', mà còn có 'không gian' dường như cũng đang vặn vẹo.

Khi Thất Tu Thánh Quân nhìn hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' này, không biết vì sao, luôn sẽ nhớ tới [Cửu Tu Phượng Hoàng Đao].

Giữa 'hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh' này và 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', cứ cảm giác có điểm chung nào đó.

Nhưng điểm chung ở đâu thì hắn lại không nói ra được.

Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh từ từ di chuyển lên trên.

Cuối cùng, di chuyển đến vị trí ngực.

Trong khoảnh khắc này, Chư Thiên Vạn Giới đều chấn động.

Bởi vì nơi trái tim của tiên tử kiều nhỏ kia lại là một cái lỗ thủng trong suốt!

Không có vết máu, cứ như vậy là một cái lỗ trống thiên nhiên.

Xuyên qua cái lỗ thủng này còn có thể nhìn thấy hoa văn giáp ngực của nam tu sĩ đang ôm cô.

Nhịp điệu trò chuyện vốn náo nhiệt trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào bỗng chốc nguội lạnh.

Nửa buổi sau.

Bắc Hà Tán Nhân vội vàng gõ chữ: "Khoan đã, A Thất anh đừng vội.

Đối với tu sĩ chúng ta mà nói, dù cho mất đi trái tim cũng không nhất định là chết.

A Thập Lục nói không chừng chỉ là bị thương trong thiên kiếp thôi." Ngẩng đầu nhìn cái lỗ thủng trống rỗng nơi trái tim tiểu tiên tử trong hình ảnh hiển thánh, trong lòng Bắc Hà Tán Nhân cũng lạnh toát.

Tại sao bị thương luôn là Tiểu Thập Lục.

Bắc Hà Tán Nhân đặt chén trà xuống, khẽ thở dài.

Hồi thiên kiếp 3 tấn 4 lần trước, Tô Thị A Thập Lục trọng thương hấp hối, một độ vô phương cứu chữa.

Theo lời A Thất tìm hắn uống rượu miêu tả sau đó, nếu không phải có Tống Thư Hàng tiểu hữu hoành không xuất thế, kích thích dục vọng cầu sinh của A Thập Lục, thì A Thập Lục khi đó lành ít dữ nhiều.

Lần này thiên kiếp 4 tấn 5, cô lại xảy ra chuyện.

Cả đời này của cô quả thực bị thiên kiếp khắc chế khắp nơi.

Thiên kiếp đối với cô tàn khốc vô tình biết bao. *** Cùng lúc đó, các diễn đàn giao lưu của Chư Thiên Vạn Giới lại nổ tung lần nữa. [Tổ đội độ kiếp sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu hỏa táng tràng.] [Thảo nào trong Nhân Tiền Hiển Thánh lại xuất hiện hình ảnh một hơi hai tôn Huyền Thánh cùng hiện thân hiển thánh.

Rất có khả năng, một vị trong đó đã thân tử đạo tiêu, vị còn lại chỉ là đang bi thương ôm lấy thi thể của cô ấy.] [Nhìn tư thế, bọn họ hẳn là một đôi đạo lữ, cho nên chọn cùng nhau độ kiếp.

Chỉ là thiên kiếp vô tình, dưới thiên kiếp vị tiên tử này bất hạnh thân tử đạo tiêu.

Cho nên, vị Thánh thứ 12 ngàn năm này mới có thể ôm thi thể của cô, ngay cả trong khâu 'Nhân Tiền Hiển Thánh' cũng không đứng dậy, mà là bi thương ngồi trên vương tọa.] [Nói không chừng vị Thánh thứ 12 ngàn năm này đã nảy sinh ý muốn chết.] [Nếu thật sự như thế, lát nữa đến khâu 'Huyền Thánh Giảng Pháp', vị Thánh thứ 12 ngàn năm này còn có thể xốc lại tinh thần để giảng pháp không?] Nửa cái hình ảnh hiển thánh, đến đầu còn chưa lộ ra, đã khiến các tu luyện giả của Chư Thiên Vạn Giới não bổ ra vở kịch khổ tình cả triệu chữ.

Tình yêu và hiện thực, sinh tử luyến, sinh ly tử biệt, kịch bản kiểu này bất kể ở góc nào trong Chư Thiên Vạn Giới cũng đều ăn khách. *** Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Vô Song Vũ Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử): "A Thất tiền bối, tiền bối không cần lo lắng.

Tiền bối nhìn kỹ ngực A Thập Lục đi." "Hả?

Nhìn ngực? ...

Vẫn hơi phẳng, chưa phát dục a." Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên online.

Cũng không biết hắn còn ở Thú Tu Giới hay là đã trở về hiện thế.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." [Thông báo hệ thống: Cuồng Đao Tứ Lãng đã bị quần chủ Hoàng Sơn Tôn Giả cấm ngôn 5 phút.] Không cấm ngôn cả ngày là vì hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp' tiếp theo cần để lại cho Tam Lãng một cơ hội giao lưu. "Ý của em là nhìn lồng ngực A Thập Lục phập phồng.

Tuy có độ trễ, nhưng chỉ cần chú ý thì sau một khoảng thời gian, lồng ngực của cô ấy vẫn sẽ có phập phồng.

Tức là nói, cô ấy đang hô hấp. [Biểu cảm mỉm cười]" Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Bắc Hà Tán Nhân kiểm tra kỹ càng, quả nhiên như Vũ Nhu Tử nói, hô hấp của A Thập Lục vẫn còn.

Trước đó sự chú ý của mọi người toàn bộ tập trung vào cái lỗ thủng nơi trái tim A Thập Lục, cộng thêm nguyên nhân độ trễ, nhất thời lại không phát hiện ra điểm này.

Tô Thị A Thất: "Cảm ơn Vũ Nhu Tử. [Biểu cảm ngón cái]" Có Vũ Nhu Tử nhắc nhở, nội tâm hắn cũng an tâm hơn nhiều.

Tuy lỗ thủng tim vẫn còn, nhưng chỉ cần còn sống là còn hy vọng cứu chữa. "Đến rồi, sắp lộ mặt.

Tôi đã đang mong chờ biểu cảm của tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới khi lại một lần nữa nhìn thấy Thư Hàng tiểu hữu rồi.

Không nói nữa, cắn thuốc cái đã, tim cũng hơi không chịu nổi.

Hoàng Sơn tiền bối, lần sau có 'Trợ Tim Hoàn' cấp tốc mới ra thì để lại cho tôi một phần." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "[Biểu cảm uống thuốc]" Hắn đã lặng lẽ uống thuốc rồi, từ sau khi lập ra cái 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào', chi phí hắn tiêu tốn cho đan dược đặc phối 'Trợ Tim Hoàn' mỗi tháng hiện tại đã trị giá một viên Linh thạch ngũ phẩm.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Ngưỡng mộ quá." "[Tin nhắn thoại] Nói cho mọi người một chuyện còn đau lòng hơn." Thất Tu Thánh Quân đột nhiên gửi một tin nhắn thoại, là giọng nói êm tai của Lục Tu Tiên Tử tiếp tục từ tốn: "Nếu ta nhớ không lầm, Tống Thư Hàng trước khi hiển thánh lần này là tu vi Lục phẩm Chân Quân.

Tức là nói, nếu là độ kiếp bình thường thì tu vi của hắn..." "Lục Tu Tiên Tử im miệng, còn nói tiếp cô sẽ mất đi ta đấy." Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân bay nhanh nói.

Trong lúc nói chuyện, hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh kiên định mạnh mẽ di chuyển lên trên.

Đầu tiên xuất hiện là đầu của Tô Thị A Thập Lục, cô khá nhỏ nhắn, cho dù ngồi trong lòng thì mặt cũng sẽ lộ ra sớm hơn Tống Thư Hàng một bước.

Trong hình ảnh, chiếc cằm đáng yêu của cô từng chút một lộ ra.

Xè ~ Xè ~ Khi đầu của A Thập Lục sắp lộ ra, hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh dường như bị nhiễu sóng một chút, tựa như chịu phải sự quấy nhiễu.

Thất Tu Thánh Quân híp mắt lại.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, ai có thể ảnh hưởng đến hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh'?

Bất kể là tu luyện giả cấp bậc nào cũng không thể làm được, cho dù là Nho gia Thánh Nhân tại thế cũng không làm được!

Trừ phi...

Trong hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh.

Cái cằm vốn có của A Thập Lục không thấy đâu, thay vào đó biến thành một cái đầu Bạch Long oai phong soái khí!

Một cái đầu Bạch Long có kích thước thích hợp với cơ thể xuất hiện trên người A Thập Lục.

Tỷ lệ rõ ràng đã qua điều chỉnh.

Cái đầu rồng trắng này và cơ thể A Thập Lục khớp nhau không chê vào đâu được.

Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới lại trầm mặc.

Tuy đầu rồng và cơ thể nối với nhau rất hoàn hảo, nhưng phong cách tổng thể vẫn rất không hài hòa a.

Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Chương 2356

"Đầu...

đầu rồng?" Bắc Hà Tán Nhân vẻ mặt nghệch ra.

Tô Thị A Thất: "Có khả năng là A Thập Lục kích hoạt nguyên nhân huyết mạch Chân Long trong cơ thể.

A Thập Lục trước đó không lâu có mọc một đôi sừng rồng nhỏ, hiện tại có đôi khi ra ngoài đều dùng tóc che đôi sừng rồng nhỏ lại.

Mà khi Nhân Tiền Hiển Thánh sẽ ánh xạ 'bản thể' của Huyền Thánh cho Chư Thiên Vạn Giới.

Cho nên, A Thập Lục xuất hiện một cái đầu rồng cũng có thể hiểu được." "Có lý." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói.

Vân Trung Tiên Khách: "Tôi chỉ muốn biết, lần sau khi tổ đội độ kiếp, có thể đặt vé bán vé vào cửa không?" Sau khi hắn bế quan đi ra, cứ cảm giác cả thế giới đều thay đổi rồi.

Đại bộ phận các đạo hữu trong nhóm trên người đều cọ được một danh hiệu 'Cổ Thánh', tuy không có đãi ngộ Chư Thiên Vạn Giới Giảng Pháp, nhưng treo cái Thánh hiệu cũng rất oai phong, khiến người ta hâm mộ. "Tổ đội độ kiếp sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu hỏa táng tràng. [Biểu cảm mắt trái Bá Tống ngưng thị]" Vô Song Vũ Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử) nghiêm túc nhắc nhở.

Cô vô cùng nghiêm túc nhắc nhở, tổ đội độ kiếp sơ sẩy một cái là sẽ để lại di hám và tâm ma cả đời.

Đây là điều cô không muốn thấy, cô không hy vọng các tiền bối trong nhóm xảy ra chuyện. "Vũ Nhu Tử, đừng gửi cái ảnh này!

Cái tên Tam Lãng chết tiệt." Hoàng Sơn Tôn Giả đau lòng nói.

Bởi vì bức ảnh Tống Thư Hàng mắt trái ngưng thị này là Cuồng Đao Tam Lãng gửi vào trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào', cũng không biết Tam Lãng lấy được tấm ảnh này thế nào.

Đang nói chuyện.

Sau lưng rồng A Thập Lục, khuôn mặt người đàn ông kia cũng bắt đầu hiện lên.

Giống như trước đó, khi khuôn mặt người đàn ông kia sắp xuất hiện, hình ảnh cũng xuất hiện 'nhiễu sóng quấy nhiễu' trong nháy mắt. "Chẳng lẽ bộ dạng Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng xảy ra biến hóa?" Bắc Hà Tán Nhân chú ý tới chi tiết.

Diệt Phượng Công Tử đang bám trên cửa kính nhà mình, vừa cào cửa kính vừa ngẩng đầu nhìn trời xem Nhân Tiền Hiển Thánh.

Cào cào một hồi, hắn lại móc điện thoại ra trả lời: "Nói chứ, A Thập Lục biến ra một cái đầu rồng, Thư Hàng sẽ không biến ra một cái đầu phượng đấy chứ?" Trong hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh, khuôn mặt của người đàn ông kia cuối cùng cũng hiện ra trước mặt mọi người.

Đó là một khuôn mặt đàn ông uy nghiêm.

Không giận tự uy, tự mang vương giả chi khí.

Đây là một khuôn mặt Đế. [Hà...

Hà Chỉ Đại Đế!] Một số tu sĩ Ma môn cổ xưa ở Chư Thiên Vạn Giới trừng lớn mắt.

Khuôn mặt này, chính là người đàn ông sống trên sách giáo khoa Ma môn.

Trong truyền thuyết dùng thiên phú 8 long văn, cuối cùng thành công nghịch tập, trấn áp cùng thế hệ, bước ra con đường trường sinh của chính mình, trở thành nhân vật dốc lòng Ma môn Đại Đế - Hà Chỉ Ma Đế! [Nhân Tiền Hiển Thánh lần này là Hà Chỉ Ma Đế giảng pháp khi chứng đạo năm xưa sao?] [Nhưng mà, Hà Chỉ Ma Đế hiển thánh, tại sao lại xuất hiện vào lúc này?] Hiện thế.

Cấm địa Công Minh Giới.

Hà Chỉ Ma Đế ngẩng đầu, nhìn chằm chằm hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh: "???" Tôi làm sao lại chạy vào hình ảnh Huyền Thánh Hiển Thánh?

Người giảng pháp là tôi, vậy người đang nằm đây là ai?

Tôi đang trong trạng thái không tốt, đừng xuất tâm ma, xuất hiện ảo giác chứ?

Hà Chỉ Ma Đế chăm chú nhìn hình ảnh Hiển Thánh.

Mọi người đều biết, khi Huyền Thánh Hiển Thánh, giảng pháp, sẽ lộ ra chân diện mục, bất kể là dịch dung hay ngụy trang, trong lúc Huyền Thánh giảng pháp, đều không thể che giấu.

Ngay cả Yêu tu, cũng chỉ có thể chọn một trong hai chân diện mục là hình người hoặc hình thú, nhưng tuyệt đối không thể biến thành người khác.

Không có bất kỳ tu sĩ nào có thể can thiệp vào giai đoạn ‘Nhân tiền Hiển Thánh’ của Huyền Thánh, ngay cả tồn tại cấp bậc Nho gia Thánh Nhân cũng không làm được.

Vậy, ‘Hà Chỉ Ma Đế’ đang giảng pháp này là chuyện gì?

“Đây cũng không phải hình ảnh ‘Nhân tiền Hiển Thánh’ năm xưa của ta, ta cũng chưa từng ôm con gái cùng nhau độ kiếp, ta căn bản không có con gái.

Vậy, đây là ai?” Hà Chỉ Ma Đế lạnh lùng nhìn hình ảnh Nhân tiền

Hiển Thánh.

Sau khi suy nghĩ kỹ một lát, y nghĩ đến một khả năng.

Chư Thiên Vạn Giới, bất kỳ tu sĩ nào cũng không thể can thiệp vào giai đoạn 'Nhân tiền Hiển Thánh'.

Nhưng nếu là tồn tại siêu thoát khỏi 'tu sĩ' thì sao?

Hà Chỉ Ma Đế suy tư, cảm thấy vô cùng kinh hãi.

"Nhưng mà, không hợp lý.

Nếu là 'Thiên' siêu thoát khỏi tu sĩ, thì vì sao y phải kéo ta vào sự kiện này?

Vì sao lại muốn Huyền Thánh độ kiếp xuất hiện với diện mạo của ta?" Hà Chỉ Ma Đế cau mày.

Một lúc lâu sau.

"Xem ra, lại phải đổi địa bàn rồi." Ma Đế khẽ nói.

Luôn cảm thấy có người muốn ám hại y. *** Các đạo hữu của Cửu Châu Nhất Hào Quần đều ngơ ngác.

Bắc Hà Tán Nhân cau mày: "Không phải Thư Hàng?

Chúng ta đoán sai rồi?" "Hà Chỉ Ma Đế!" Đông Phương Lục Tiên Tử lên tiếng, đồng thời nàng nhanh chóng sao chép và dán đoạn văn về Hà Chỉ Ma Đế trong sách giáo khoa vào nhóm.

Thất Tu Thánh Quân: "Vị này chính là Hà Chỉ Ma Đế mà lần trước chúng ta đã nói sao?

Nếu là giai đoạn Ma Đế Hiển Thánh, vậy y thuộc về 'thời đại Viễn Cổ', còn xa xưa hơn cả Nho gia Thánh Nhân – điểm này thì hợp lý." "Không phải...

đây chính là Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Dù khuôn mặt không giống, nhưng trực giác mách bảo nàng, đây chính là Tống Thư Hàng. *** Hình ảnh Nhân tiền Hiển Thánh hoàn chỉnh hiện ra.

Hình ảnh bắt đầu xoay chậm rãi, từ trước ra sau để Huyền Thánh Hiển Thánh hiện diện trước các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Lên "TV" Chư Thiên Vạn Giới, có thể nói là vinh dự tột bậc nhất trong đời một tu sĩ.

Tống Thư Hàng ngồi trên chiếc ghế massage bá đạo, cậu đưa tay, nhẹ nhàng chạm vào mặt mình.

Cậu cảm thấy vào khoảnh khắc 'Nhân tiền Hiển Thánh', thời gian trên người cậu chồng chéo lên nhau.

Quá khứ và tương lai, chồng chéo lại với nhau.

Sau đó trên mặt cậu xuất hiện thêm một chiếc mặt nạ.

Khi Nhân tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh sẽ lộ ra chân dung.

Dịch dung hoàn toàn vô tác dụng trong giai đoạn Nhân tiền Hiển Thánh.

Nhưng cậu lại xuất hiện trong hình ảnh 'dịch dung' trên hình ảnh Nhân tiền Hiển Thánh.

"Thú vị, không biết bây giờ 'dịch dung' của mình là khuôn mặt ai đây?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bạch Long Tỷ Tỷ liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Nàng có thể cảm nhận được, khoảnh khắc vừa rồi, quá khứ và tương lai của Tống Thư Hàng chồng chéo, hiệu quả thí nghiệm mà Bạch Mã đã nói bắt đầu phát huy tác dụng.

Dưới sự can thiệp của thí nghiệm Bạch Mã, Tống Thư Hàng mới có thể Hiển Thánh với dáng vẻ 'mặt nạ dịch dung'.

Rốt cuộc đây là thí nghiệm gì?

Bạch Long Tỷ Tỷ trong lòng cũng cảm thấy tò mò.

Ngón tay Tống Thư Hàng lướt qua chiếc mặt nạ dịch dung trên mặt, khi trong lòng cậu nảy sinh ‘tò mò’...

Bí pháp giám định tự chủ kích hoạt.

Đầu ngón tay hơi nhói, cái giá của bí thuật giám định đã được trả.【Ngân Quái Thiên Tôn dịch dung diện cụ (đã sử dụng): Vật phẩm dùng một lần, dùng xong là bỏ.

Dịch dung nhân vật: Hà Chỉ Ma Đế của Ma Môn, một Trường Sinh Giả đỉnh cấp, một Chí Giả đã đặt chân lên Đạo Trường Sinh bằng 8 Long văn.】 “Hóa ra mình dịch dung thành Hà Chỉ Ma Đế?” Mặc dù không biết Hà Chỉ Ma Đế là ai, nhưng cảm giác rất ngầu.

Tống Thư Hàng sờ sờ chiếc mặt nạ này, trong lòng đột nhiên có một xung động mạnh mẽ.

Cậu muốn xé bỏ mặt nạ, đối diện với camera và mọi người... chính xác hơn là chào hỏi Hà Chỉ Ma Đế.

Nhưng cậu đã kiềm chế được xung động này.

Mọi xung động nhất thời đều là ma quỷ.

Cậu là một người cẩn thận, tỉ mỉ, có kiên nhẫn.

Vậy nên, việc chào hỏi Hà Chỉ Ma Đế không cần phải vội vàng như vậy.

Nóng vội không ăn được đậu phụ nóng.

Cậu muốn ủ rượu cảm xúc thật tốt, vào thời điểm thích hợp nhất, sẽ vén chiếc mặt nạ trên mặt, dành tặng cho Hà Chỉ Ma Đế một bất ngờ. *** Vô Cực Ma Tông.

Bản thể Công Tử Hải ngẩng đầu nhìn ‘Nhân tiền Hiển Thánh’ Hà Chỉ Ma Đế, chìm vào trầm tư.

Dù khuôn mặt này là khuôn mặt của Hà Chỉ Ma Đế.

Nhưng khí chất thì không phải.

Hắn đã nhận được truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, nên có phần hiểu về Ma Đế.

Bởi vậy, hắn có thể phân biệt được Hà Chỉ Ma Đế trong bài giảng pháp có vấn đề.

Chương 2357

Nhưng mà... nếu không phải Hà Chỉ Ma Đế, thì là ai?

Công Tử Hải chậm rãi nhắm mắt, đưa tay đặt lên ngực mình.

Tim đập, nặng nề bất thường.

Trái tim đang quá tải, giống như một chiếc xe chỉ chở được một xe nhưng lại chất mười xe đồ vật, mỗi lần đập đều vô cùng khó khăn. *** Trong không gian Huyền Thánh.

Sau khi Tống Thư Hàng hạ quyết tâm, cậu rời tay khỏi mặt nạ.

“Đều đã chuẩn bị xong chưa?

Sau Nhân tiền Hiển Thánh, sẽ ngưng tụ Thánh Ấn, sau đó là giai đoạn Huyền Thánh Giảng Pháp.” Bạch Long Tỷ Tỷ nhắc nhở.

Thông tin về các bước Hiển Thánh, ngưng tụ Thánh Ấn và Giảng Pháp của Huyền Thánh sẽ tự động xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Đây là quy tắc đã được lập ra từ thuở thái cổ.

Lời nhắc này cũng được xem là một loại chỉ dẫn.

Nếu thật sự có một Huyền Thánh tân binh, sau khi thành công độ kiếp mà không biết gì, lời nhắc này sẽ có thể hướng dẫn Huyền Thánh tân binh từng bước hành động.

“Giảng pháp?” Tống Thư Hàng cau mày.

“Không ổn rồi, mình đã mất trí nhớ, phải giảng nội dung gì đây?

Đến lúc đó sợ là sẽ bị quê độ.” “Tiểu tiên tử, cô đã chuẩn bị chưa?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục lắc đầu.

Bạch Sắc Trường Điều Tỷ Tỷ thay nàng trả lời: “Bài giảng của nàng ấy, ta có thể hỗ trợ một bên.

Dù ký ức có mơ hồ, nhưng cảnh giới của ta vẫn còn đó.

Chỉ cần nắm bắt một điểm trọng yếu, ta có thể lý giải ra rất nhiều thứ, đủ để ứng phó giảng pháp.” “Vậy Tỷ Tỷ cũng giúp mình một tay chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Xin lỗi, ta lực bất tòng tâm.

Huyền Thánh Giảng Pháp là việc cá nhân, ta phân thân khó bề ứng phó.” Bạch Sắc Trường Điều Tỷ Tỷ xòe bàn tay nhỏ ra.

Tống Thư Hàng: “...” Mẹ ơi, lúc này phải làm sao đây?

Đây là trong trạng thái Nhân tiền Hiển Thánh, ánh mắt của tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều đang dõi theo cậu.

Nếu đến giai đoạn giảng pháp mà không nói được gì, để lộ sơ hở thì chẳng phải là làm mất mặt ở Vạn Giới sao?

Đến lúc đó, chắc chắn sẽ trở thành trò cười của Vạn Giới.

Vậy cậu còn có thể làm người được không?

Ừm... khoan đã.

Mất mặt, bị Vạn Giới chế giễu?

Ha ha ha.

Mất mặt sao?

Hiện tại mặt của mình là mặt của vị ‘Hà Chỉ Ma Đế’ kia mà.

Cho dù có mất mặt, cũng đâu phải mặt của mình.

Tống Thư Hàng vui vẻ.

“Vài ba cái Huyền Thánh Giảng Pháp này, dù mình đã mất đi ký ức, cũng không thể làm khó mình.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Toàn thể tu luyện giả thiên hạ, đều giữ tư thế ngẩng đầu vọng thiên.

Tiếp theo, là giai đoạn ngưng tụ Thánh Ấn.

Đây là khoảnh khắc đáng được ghi nhớ.

Trong hình ảnh.

Vị ‘Hà Chỉ Ma Đế’ kia đứng dậy, cẩn thận đặt Long Thủ Tiên Tử lên chiếc ghế bá đạo kia.

Sau đó y đứng dậy bước tới, hai tay chắp lại, bắt đầu ngưng tụ Thánh Ấn.

Một vầng quang công đức khổng lồ tụ lại từ trên người vị ‘Hà Chỉ Ma Đế’ này.

Các tu sĩ Ma Môn đều ngơ ngác.

Vầng quang công đức khổng lồ này khiến bọn họ giật mình.

Vầng quang công đức này không chỉ lớn về lượng mà chất lượng cũng cao đến kinh người.

Ngay cả các cao tăng Phật Môn, Thánh hiền Nho gia, cũng không mấy người có thể ngưng tụ vầng quang công đức khổng lồ như vậy đúng không?

Tiếp đó.

Trong hư không, một Thánh Ấn sơ hình ngưng tụ, hạ xuống phía trước ‘Hà Chỉ Ma Đế’.

Nếu đây thực sự là cảnh tượng ‘Hà Chỉ Ma Đế’ thành Thánh, thì Thánh hiệu của y, hẳn sẽ là ‘Hà Chỉ’ đúng không?

Mọi người Ma Môn thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, giống như những gì họ nghĩ.

Vị 'Hà Chỉ Ma Đế' này đưa tay vẽ một nét trên Thánh Ấn.

Hai chữ 'Hà Chỉ' hiện ra.

Nhưng mà... hai chữ này không phải 'Văn tự Viễn Cổ', mà là văn tự An Lạc của Địa Cầu hiện thế, còn là chữ giản thể.

Trong giai đoạn 'Nhân tiền Hiển Thánh, ngưng tụ Thánh Ấn', có pháp tắc đóng vai trò phiên dịch, mấy chữ này mọi người đều có thể hiểu.

Nhưng ở hiện thế, các tu luyện giả từng tiếp xúc với văn tự An Lạc, đều đang giật giật khóe miệng.

Sau khi viết ra hai chữ 'Hà Chỉ', vị 'Hà Chỉ Ma Đế' này lại trầm tư.

Sau đó y lại đưa tay vẽ một nét, gạch bỏ chữ X trên hai chữ 'Hà Chỉ'.

Thao tác này khiến các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới nghẹn lời.

"Quả nhiên, Thánh hiệu vẫn không nên tùy tiện như vậy.

Hà Chỉ đã là Thánh hiệu của người khác, hơn nữa Thánh hiệu này, không được may mắn cho lắm." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi gạch bỏ Đạo hiệu 'Hà Chỉ', cậu bắt đầu suy nghĩ sâu xa.

Cuối cùng cậu thuận theo bản năng của mình, dùng tay làm bút viết lên Thánh Ấn một chữ 'Bá'.

Ừm, quả nhiên cậu vẫn khá ưng ý chữ này.

"Xì ~~" Không biết vì sao, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới khi nhìn thấy chữ này, vô thức hít một hơi khí lạnh.

Dạo gần đây... chính xác hơn là từ nửa cuối năm nay, mỗi khi đọc được chữ 'Bá', mọi người sẽ bị lắp bắp, một khi lắp bắp sẽ lặp lại chữ 'Bá' này hai lần trở lên.

Nếu không phải đã liên tục xác nhận khuôn mặt này, không phải là khuôn mặt người tốt quen thuộc kia, có lẽ đã có rất nhiều tu sĩ chọn ngắt mạng rồi. 【Sau chữ Bá, nên dùng tên gì thì tốt hơn?】 Tống Thư Hàng trong lòng suy tư.

Cậu nhớ lại cách Bạch Mã gọi cậu trước đây, Bá Tống.

Có nên viết Bá Tống không?

Không không, Bá Tống đã là một 'Thánh hiệu' của cậu rồi.

Không thể lặp lại.

Vậy thì, kết hợp chữ Bá và Hà Chỉ Ma Đế lại.

Bá Đế?

Cái tên này có khí thế!

Nhưng nó không phù hợp với phong cách khiêm tốn của cậu.

Trong tiềm thức, cậu muốn khiêm tốn một chút, ít nhất là trong thời gian gần đây cố gắng hết sức để khiêm tốn.

Vậy thì, thỏa hiệp một chút.

Bá Ma thì sao?

Khi Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, Thánh Ấn liền sinh ra cảm ứng.

Thánh hiệu Bá Ma được xác định. *** Hôm nay là một ngày trời đen.

Trong mắt các tu luyện giả không quen biết 'Hà Chỉ Ma Đế', hôm nay xuất hiện Thánh thứ mười hai của ngàn năm, tên là Bá Ma!

Còn những tu luyện giả biết ‘Hà Chỉ Ma Đế’, trong lòng đều động.

Nếu đây thật sự là hình ảnh Hiển Thánh của ‘Hà Chỉ Ma Đế’ trong quá khứ.

Vậy có nghĩa là, Thánh hiệu thực sự của Hà Chỉ Đại Đế, là ‘Bá Ma’ sao?

Bá Ma Hà Chỉ!

Thật bá khí biết bao. *** Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Bá Ma...” Bắc Hà Tán Nhân: “Phong cách cái tên này...” Tô Thị A Thất: “Trước là Bá Tống, Bá Nho, Bá Long...” Vô Song Vũ Điệp Tiên (Vũ Nhu Tử): “Vậy nên ta mới nói, đây chắc chắn là Tống tiền bối không sai rồi.” Lệ Chi Tiên Tử: “@Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu, [biểu cảm viên thuốc].” Hoàng Sơn Tôn Giả: “Đang ăn đây.” Lệ Chi Tiên Tử: “Uống nhiều nước vào, đừng nghẹn.” Hoàng Sơn Tôn Giả: “Ừm, ta đi đun một ấm nước đã.

Chương 2358

Luôn cảm thấy lát nữa còn dùng đến.” Diệt Phượng Công Tử đang lăn lộn trên đất: “Là có phải Tống Thư Hàng tiểu hữu hay không, đợi giảng pháp kết thúc, hỏi một câu là biết ngay.” Đông Phương Lục Tiên Tử chậm rãi bò ra từ xe lật nghiêng, trả lời: “Thực ra đây không phải vấn đề, vấn đề là... lát nữa Bá Ma giảng pháp, các ngươi có muốn xem không?

Ta muốn tìm người cùng xem với ta, vạn nhất là ‘Hà Chỉ Ma Đế’ của Ma Môn ta giảng pháp, ta tuyệt đối không thể bỏ lỡ.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Ta đi cùng muội, Lục Tử.” Vân Trung Tiên Khách đề nghị: “Không cần không khí căng thẳng như vậy, ta đề nghị lát nữa khi Bá Ma sắp giảng pháp, mọi người hãy vào chế độ bế quan tu luyện.

Lát nữa khi ra, hỏi các đạo hữu đã xem giảng pháp, hỏi về nội dung giảng pháp.

Sau đó hãy chọn có xem lại phát sóng hay không.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Cấm ngôn cuối cùng cũng kết thúc rồi...

Ha ha ha, mọi người đều là mẹ sinh, Tiên Khách đạo hữu sao ngươi lại đặc biệt thông minh như vậy?

Ta đề nghị, Quần chủ hãy đi xem giảng pháp trước, Quần chủ phải làm gương.” Đồng Quái Tiên Sư: “Hay!” Lệ Chi Tiên Tử: “@Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu, [biểu cảm viên thuốc].” Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Cái nhóm tồi tệ này, giải tán đi, giải tán đi! *** Thánh hiệu Bá Ma được chốt.

Chư Thiên Vạn Giới lại một lần nữa sôi nổi.

Bởi vì sau khi Hiển Thánh, Thánh hiệu, đã đến giai đoạn quan trọng nhất! 【Tiếp theo, là quá trình Huyền Thánh Giảng Pháp rồi đúng không?】【Nhưng mà, Bá Ma Huyền Thánh vừa mất đạo lữ, có thể điều chỉnh tâm trạng để giảng pháp tốt được không?】【Bá Ma Hà Chỉ Đại Đế, không phải loại đàn ông dễ dàng bị đánh gục.

Bài giảng của y, chúng ta có thể mong đợi.】【Đại Đế không phải loại người bị tình cảm đánh gục, theo ghi chép của Ma Môn, y là người đàn ông độc thân cả đời.

Độc thân bằng thực lực, tình cảm ngu xuẩn làm sao có thể đánh gục y?】Chính lúc các nơi ở Chư Thiên Vạn Giới đều đang sôi nổi phi phàm, thì hình ảnh Hiển Thánh lại chuyển sang vị Long Thủ Tiên Tử kia.

Có Thánh Ấn, thành hình bên cạnh nàng.【Oa!

Vị tiên tử này vẫn còn sống!】【Hơn nữa nàng ấy đang ngưng tụ Thánh Ấn, đại diện cho việc nàng đã độ kiếp thành công.】【Có lẽ trước đó chúng ta đã hiểu lầm, có lẽ tiên tử bẩm sinh ngực đã lõm vào một cái lỗ, chứ không phải bị thương trong thiên kiếp.】Việc tổ đội độ kiếp xem ra thật sự có triển vọng.

Thánh Ấn hiện ra bên cạnh Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng cũng tò mò nhìn về phía nàng, muốn xem nàng ấy, người cũng mất trí nhớ, sẽ lấy tên gì.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay, vẽ một nét trên Thánh Ấn.

Một chữ ‘Tô’ hiện ra.

Chữ Tô của Tô Thị đối với A Thập Lục mà nói, đã là bản năng ăn sâu vào xương tủy, khi lấy Thánh hiệu, tự nhiên sẽ không từ bỏ chữ này.

Sau khi định ra chữ ‘Tô’, nàng bắt đầu do dự.

Nên lấy Đạo hiệu gì đây?

Ký ức quá mơ hồ, nàng không nhớ rõ Đạo hiệu của mình rốt cuộc là gì.

Tô Thị A Thất đang xem trực tiếp, vô cùng nghi hoặc.

A Thập Lục rốt cuộc đang nghi hoặc điều gì?

Chẳng lẽ nàng không muốn lấy 'Tô Thị A Thập Lục' làm Thánh hiệu của mình?

Con số mười sáu này, có ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Tiểu Thập Lục không có lý do gì để từ bỏ nó.

Trong hình ảnh Hiển Thánh.

Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu, nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng, nàng muốn xin ý kiến của cậu.

"Tô, Tô?" Tống Thư Hàng véo cằm, suy tư.

Cậu lặp đi lặp lại chữ Tô.

Đột nhiên, một cụm từ, bản năng được cậu gọi ra: "Tô Hàng!" Mặc dù không biết Tô Hàng có ý nghĩa gì, nhưng cụm từ này, cậu có ấn tượng đặc biệt sâu sắc, cảm giác là một cái tên vô cùng quý giá.

"Tô Hàng?

Nghe có vẻ không giống một Đạo hiệu." Bạch Sắc Khăn Che Mặt Tỷ Tỷ nói.

Hơn nữa, nàng cũng cảm thấy cái tên này vô cùng quen thuộc, hình như đã nghe ở đâu đó rồi.

Tống Thư Hàng trả lời: "Đúng là không giống Đạo hiệu...

Nhưng nó hẳn rất có ý nghĩa, dù đã mất trí nhớ, mình vẫn cảm thấy cái tên này đối với mình vô cùng quan trọng." "Ta cũng cảm thấy cái tên này, vô cùng quan trọng.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói.

Nàng khi nghe thấy âm này, liền cảm thấy tràn đầy sức mạnh, dù đối mặt với khó khăn lớn đến đâu, nàng cũng sẽ không từ bỏ.

“Vậy thì, các ngươi có thể nhớ ra rốt cuộc nó có ý nghĩa đặc biệt gì không?” Bạch Sắc Khăn Che Mặt Tỷ Tỷ gãi gãi cằm: “Thánh hiệu là tôn hiệu đi theo tu sĩ suốt đời, không thể thay đổi cả đời.” Tống Thư Hàng véo cằm, lẩm nhẩm Tô Hàng, Tô Hàng.

Lẩm nhẩm mãi, đột nhiên cậu thuận miệng đọc ra: “Trên có Thiên đường, dưới có Tô Hàng?” Bạch Sắc Trường Điều Tỷ Tỷ: “...” “Ta cảm thấy hẳn không phải ý này.” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng: “Cái tên này đối với ta vô cùng quan trọng, nhưng ta lại không thể dùng nó làm Đạo hiệu của mình.” Tống Thư Hàng: “Na na nhĩ hữu thập yêu tưởng pháp? (Vậy cô có ý tưởng gì?)” “Tô Thị...

Tô...” Tô Thị A Thập Lục lẩm nhẩm, sau đó, nàng mơ hồ lại nghĩ đến một từ: “Tô Sơn?” “Thư Sơn chứ, Thư và Tô đọc khác nhau.” Bạch Sắc Trường Điều Tỷ Tỷ nói.

“Ừm, vậy thì Tô Sơn.” A Thập Lục quyết định.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: “Tô Sơn áp lực đại?” Vì ảnh hưởng của giọng địa phương, cậu rất không nhạy cảm với cách phát âm chữ ‘Thư’ và ‘Tô’.

Sau đó khi nghe Tô Sơn, cậu liền vô thức muốn nối tiếp ‘áp lực đại’.

Cậu cảm thấy Thư Sơn và áp lực đại vô cùng hợp nhau.

“Thiên phú đặt tên của cậu tệ thật.” Bạch Sắc Trường Điều Tỷ Tỷ khinh thường Tống Thư Hàng.

Nếu Thánh hiệu gọi là ‘Tô Sơn áp lực đại’ thì sẽ bị người ta cười rụng răng mất.

“Vậy, Tô Sơn Tiên Tử, Tô Sơn Tử, Tô Sơn Tiên Khách, Tô Sơn Tán Nhân, Tô Sơn Phủ Chủ, Tô Sơn Cư Sĩ?” Tống Thư Hàng đọc ra một tràng danh xưng.

“Những hậu tố danh xưng này không phải Đạo hiệu, mà là một loại xưng hô.

Giống như tiên sinh, tiểu thư vậy.” Bạch Sắc Trường Điều Tỷ Tỷ liếc một cái, nàng liếc một cái, toàn thân trên dưới trắng toát, không còn chút đen nào.

“Vậy thì Tô Sơn đi, nghe có vẻ rất khí thế.” Tống Thư Hàng nói.

Cuộc thảo luận kết thúc.

Ý niệm Tô Thị A Thập Lục vừa động, trên Thánh Ấn, danh hiệu ‘Tô Sơn’ hiện ra.

Sau khi viết Tô Sơn, ngón tay nàng điểm một cái, không tự chủ mà thêm con số ‘mười sáu’ vào phía sau ‘Tô Sơn’.

Nhưng suy nghĩ một chút, nàng lại gạch bỏ con số này.

Con số 16 này rất có duyên với nàng, nhưng vẫn nên để dành lần sau nàng chính thức Nhân tiền Hiển Thánh rồi hãy dùng.

Nếu không có gì bất ngờ, khi nàng từ Thất Phẩm thăng cấp Bát Phẩm, còn có thể Hiển Thánh một lần nữa.

Thánh hiệu chính thức được xác định.

Thánh thứ mười hai ngàn năm Tô Sơn Huyền Thánh.

Hoặc theo một cách tính khác, Thánh thứ mười sáu ngàn năm, Tô Sơn Huyền Thánh.

Thánh hiệu này, nghe có vẻ giống như một Đạo hiệu dạng địa vực của hệ Hoàng Sơn Tôn Giả.

Do trong quá trình ‘ngưng tụ Thánh Ấn’, hình ảnh Hiển Thánh đã khóa Tô Thị A Thập Lục.

Vì vậy Chư Thiên Vạn Giới không nhìn thấy Tống Thư Hàng và Bạch Long Tỷ Tỷ, cũng không biết quá trình giao lưu giữa bọn họ.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục viết chữ ‘Tô’ trên Thánh Ấn, rồi lại viết chữ ‘Sơn’ cũng như ‘mười sáu’.

Cuối cùng, lại tự tay xóa đi ‘mười sáu’, và xác định Thánh hiệu là ‘Tô Sơn’. *** Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Tô Thị A Thất: “...” Khi nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục gạch bỏ con số ‘mười sáu’, A Thất liền cảm thấy gan mình co thắt dữ dội.

Luôn cảm thấy A Thập Lục muốn vứt bỏ ‘Thiên Hà Tô Thị’ vậy.

Mười sáu, cô gái ngốc này, cô ta thà gạch bỏ chữ ‘Sơn’, để lại con số mười sáu thì hơn!

“Hơn nữa, cái Đạo hiệu Tô Sơn này rốt cuộc là cái quái gì!” Tô Thị A Thất than thở trong nhóm.

Bắc Hà Tán Nhân: “[Biểu cảm cười xấu xa] Cũng không biết Thiên Hà Tô Thị có bao nhiêu người nhận ra thân phận A Thập Lục.” Nếu các trưởng lão Tô Thị nhận ra thân phận A Thập Lục, lại nhìn thấy cảnh nàng gạch bỏ Đạo hiệu ‘mười sáu’ thì trái tim các trưởng lão Thiên Hà Tô Thị sẽ phải chịu kích thích lớn đến mức nào?

Thuốc bổ tim tu sĩ, e rằng sẽ bán chạy như tôm tươi.

Sau khi giảng pháp, A Thập Lục sẽ mang hiệu ứng ‘Thiên hạ vô nhân bất thức quân’.

Đến lúc đó, các trưởng lão Thiên Hà Tô Thị nhìn thấy nàng, sẽ phải đau dạ dày, đau gan, đau thận, đủ thứ đau.

A Thập Lục chỉ cần mỗi ngày đi dạo một vòng ở tộc địa Thiên Hà

Tô Thị, các trưởng lão Thiên Hà Tô Thị e rằng sẽ đau gan đến mức giảm thọ.

“Tô Sơn, Tô Sơn.

Đọc lên, giống hệt Thư Sơn. [Biểu cảm Bạch tiền bối búi tóc hai bên]” Vũ Nhu Tử trả lời.

Diệt Phượng Công Tử đang đối diện với một con chó hình bao cát không ngừng ra quyền, vừa luyện quyền, vừa thuần thục dùng ngón chân trả lời: “Thư Sơn, áp lực đại?” Tô Thị A Thất: “...” Bắc Hà Tán Nhân: “Đây là biệt danh của Tống Thư Hàng tiểu hữu khi mới vào nhóm đúng không, lúc đó cậu ấy còn chưa biết chúng ta là tu luyện giả.

Nghĩ lại, thời gian trôi nhanh thật, cậu ấy giờ đã không còn là tiểu tân binh nữa.” “@Tô Thị A Thất, A Thất, hội nghị thường niên Thiên Hà Tô Thị, ngươi phải cân nhắc mời Thư Hàng rồi đó.” Lệ Chi Tiên Tử nói.

Tô Thị A Thất: “...” “Quyết định rồi, lần sau khi ta Nhân tiền Hiển Thánh, Đạo hiệu sẽ là Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại!

Ta vẫn còn một cơ hội Hiển Thánh nữa.” Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Nói xong, nàng đổi biệt danh trong nhóm thành 【Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử)】.

Bắc Hà Tán Nhân: “[Biểu cảm ôm mặt khóc lóc]” Hoàng Sơn Tôn Giả: “@Linh Vũ Điệp Thánh Quân, [biểu cảm viên thuốc].” Một lát sau.

Một ID có tên Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Linh Vũ Điệp Thánh Quân) online: “...” Biệt danh giống nhau của hai cha con.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Y run rẩy lấy ra thuốc trợ tim cấp tốc, đổ ra một viên, vừa uống vừa nuốt chửng với nước sôi. *** Trên đảo Linh Vũ Điệp.

Vũ Nhu Tử ngồi trước máy tính, một tay chống cằm, tay còn lại nhẹ nhàng gõ trên máy tính.

Đồng thời, nàng ngẩng đầu nhìn Tô Thị A Thập Lục trong hình ảnh 'Nhân tiền Hiển Thánh', trầm ngâm suy nghĩ.

"Luôn cảm thấy không đúng." Nàng khẽ nói.

Chương 2359

Vô cùng không đúng.

Bởi vì hôm nay, nàng không thể nào phấn chấn lên được.

Ngay cả ý niệm trốn nhà đi chơi cũng không nảy sinh.

Có phải là do cuộc sống thiếu đi sự kích thích không? 【Ngươi muốn sự kích thích không?】 Một giọng nói đầy dụ hoặc, vang lên trong đầu Vũ Nhu Tử.

Không phải tâm ma.

Trái tim của nàng đã bị cắt ra, giao cho Tống tiền bối.

Giọng nói này, là giọng nói của Thiên Đế, kẻ đang chiếm giữ linh hồn nàng.

Vũ Nhu Tử cười hì hì.

Sự dụ hoặc của Thiên Đế đối với nàng chẳng có chút hấp dẫn nào.

Sự kích thích mà nàng muốn, Thiên Đế không thể cho. *** Giai đoạn ngưng tụ Thánh hiệu kết thúc.

Quy trình Nhân tiền Hiển Thánh, bước vào giai đoạn cao trào nhất.

Huyền Thánh Giảng Pháp!

Đây cũng là giai đoạn mà các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới mong đợi nhất.

Một bài giảng pháp tinh diệu của Huyền Thánh, có thể mang lại vô vàn lợi ích cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Lần này.

Các tu luyện giả Ma Môn, đều mong ngóng.

Bởi vì đây rất có thể là bài giảng pháp Hiển Thánh năm xưa của 'Bá Ma' Hà Chỉ Đại Đế!

Thật lòng mà nói, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới hiện nay, đối với 'Huyền Thánh Giảng Pháp' là vừa yêu vừa sợ.

Yêu thì đương nhiên không cần nói, Huyền Thánh giảng pháp miễn phí, người nghe pháp được lợi vô cùng.

Một lần giảng pháp phù hợp với bản thân Huyền Thánh, có thể trực tiếp mang lại đột phá cảnh giới cho tu luyện giả.

Sợ là vị Huyền Thánh đáng sợ mà ngay cả 'Thánh hiệu' cũng không dám nhắc đến ở nơi công cộng, y đã mang đến tổn thương sâu sắc cho Chư Thiên Vạn Giới.

Dù là phương diện tâm linh hay thể xác.

Mấy tháng qua, khi các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới nhắc đến 'Huyền Thánh Giảng Pháp', cơ thể liền truyền đến từng trận đau nhức.

Nhưng may mắn thay, trước khi Huyền Thánh giảng pháp có một giai đoạn 'Nhân tiền Hiển Thánh' quan trọng.

Trong giai đoạn này, tu sĩ chỉ có thể hiện thân bằng 'chân diện mục'.

Không thể không bội phục tồn tại đã thiết lập 'Nhân tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp' khi xưa, tầm nhìn xa trông rộng đến nhường nào!

Hiển Thánh trước, rồi giảng pháp sau, quan trọng biết bao!

Hiện tại, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều đã rút ra kinh nghiệm rồi.

Một khi tu luyện giả trong 'Huyền Thánh Giảng Pháp', là Bá Tống Huyền Thánh, thì bất kể là phiên bản nhi đồng, thiếu niên, thanh niên, trung niên hay lão niên... tóm lại, chỉ cần là Bá Tống Huyền Thánh, họ sẽ ngay lập tức cắt bỏ bài giảng pháp ngay khi 'Huyền Thánh Giảng Pháp' bắt đầu.

Chỉ cần sau giai đoạn 'Nhân tiền Hiển Thánh', ngay lập tức bước vào trạng thái bế quan, là có thể biến 'Huyền Thánh Giảng Pháp' từ trực tiếp thành phát lại.

Sau đó, có thể chờ đợi phản hồi của một nhóm mãnh sĩ dám xem giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, rồi mọi người sẽ quyết định có xem lại 'Huyền Thánh Giảng Pháp' lần này hay không.

Thế nào là mãnh sĩ?

Những người dám trực tiếp xem giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, đều là mãnh sĩ.

Và lần này.

Hiển Thánh là Hà Chỉ Ma Đế, hoàn toàn không giống Bá Tống.

Bởi vậy 'Huyền Thánh Giảng Pháp' lần này, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, có thể yên tâm sử dụng. *** Trong vạn chúng chú mục, Tống Thư Hàng mặt không đổi sắc, bước vào vị trí 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Vừa đặt chân lên vị trí này, cậu liền cảm thấy vô số ánh mắt từ Chư Thiên Vạn Giới, đang quan sát, dõi theo cậu trong hư không.

Bát Phẩm Huyền Thánh, Nhân tiền Hiển Thánh, ngưng tụ Thánh Ấn.

Từ nay về sau, thiên hạ không ai không biết quân.

Nếu là Huyền Thánh lần đầu giảng pháp, bước lên đài giảng pháp, bị vô số ánh mắt nhìn chằm chằm, thông thường sẽ có một khoảnh khắc không tự nhiên.

Tống Thư Hàng lại đã thích nghi với cảm giác này. ‘Vậy thì, tiếp theo nên giảng điều gì đây?’ Tống Thư Hàng sờ sờ mặt mình, chiếc mặt nạ trên mặt vẫn còn đó.

Trước tiên... hãy có một lời mở đầu!

“Các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới, các tiên tử, các tiền bối, tại hạ Hà Chỉ, Thánh hiệu Bá...

Ma.

Tại hạ đã trải qua thiên tử, cuối cùng cũng bước vào cảnh giới Huyền Thánh.

Hôm nay giảng pháp tại đây, nếu có điều gì không tốt, mong mọi người nể mặt.” Tống Thư Hàng hướng về các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới, phong thái phóng khoáng ôm quyền, giới thiệu đơn giản về mình.

Một lời mở đầu đơn giản, trực tiếp khiến các tu luyện giả Ma Môn Chư Thiên Vạn Giới sôi sục!【Thật sự là Hà Chỉ Đại Đế, thật sự là y!】【Đây chân là từ thời Viễn Cổ được phong ấn lại Huyền Thánh Giảng Pháp sao?

Có sinh chi niên vậy mà có thể thấy Hà Chỉ Đại Đế giảng pháp.】【Hà Chỉ Ma Đế vạn tuế!】【Nội dung giảng pháp năm xưa của Hà Chỉ Đại Đế là gì?

Có được lưu truyền lại không?】【Ma Đế của Ma Môn ta giảng pháp vượt thời không, hiển hiện vào hôm nay, Ma Môn ta sẽ hưng thịnh!】Những đệ tử Ma Môn Viễn Cổ có ghi chép về Hà Chỉ Ma Đế trong sách giáo khoa, đều hưng phấn lên.

Còn những tu luyện giả hệ khác không biết Hà Chỉ Ma Đế, cũng đều mong đợi, kỳ vọng vào bài giảng pháp của Ma Đế.

Duy chỉ có một bộ phận nhỏ người, cảm thấy không đúng, giữ im lặng.

Ví dụ như Giới Công Minh, một cấm địa nào đó.

Bản tôn Hà Chỉ Ma Đế mặt trầm như nước, sắc mặt đen đến muốn nặn ra mực: “Bá Ma Hà Chỉ, a a a.” Tên khốn này, đừng để y tóm được đuôi.

Với thực lực của Hà Chỉ Ma Đế, y cũng cảm nhận được mùi vị ‘xuyên thời không’ của bài giảng pháp lần này.

Bài giảng pháp này, dường như được hiển hiện vào thời Viễn Cổ, nhưng lại bị phong ấn, cho đến hôm nay mới được giải phong ấn.

Vào thời Viễn Cổ, mạo danh y giảng pháp, rốt cuộc tên này là ai? *** Trên đài giảng pháp Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng sau khi giới thiệu đơn giản về ‘mình’, khẽ vỗ vỗ bộ giáp trên người.

Ánh mắt cậu hơi trầm xuống, trong đầu vẫn đang suy nghĩ phương án đối phó với ‘giảng pháp’.

Ban đầu, cậu nghĩ rằng, dù sao mình cũng đang đội khuôn mặt ‘Hà Chỉ Ma Đế’, cùng lắm thì cứ cứng đầu lên, nghĩ đến cái gì thì giảng cái đó.

Cố gắng hết sức mình, giảng không tốt cũng không thể trách cậu.

Dù sao người mất mặt cũng không phải cậu.

Nhưng khoảnh khắc thực sự bước lên đài giảng pháp, ý niệm cậu đột ngột thay đổi.

Ký ức kinh nghiệm của cơ thể mách bảo cậu, sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, chỉ cần giảng tốt, lợi ích sẽ vô cùng.

Tu sĩ bình thường, cả đời chỉ có một lần 'Huyền Thánh Giảng Pháp', dùng ngón chân để nghĩ cũng biết giá trị của nó.

Bởi vậy, không thể lãng phí một cơ hội giảng pháp một cách vô ích.

Tính cách cẩn thận, táo bạo, cùng với trái tim lớn của Tống Thư Hàng, đã phát huy tác dụng vào thời điểm mấu chốt.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, một phương án 'về lý thuyết là khả thi' hiện ra trong đầu cậu.

Không còn lựa chọn nào khác, cậu liền không chút do dự chấp nhận phương án này! 【Mặc dù không biết hình thức giảng pháp trước đây là như thế nào, nhưng hôm nay, hãy để ta Bá Tống...

Bá Ma, trình bày cho mọi người một hình thức giảng pháp hoàn toàn khác biệt đi.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu khoanh chân ngồi xuống, bước vào 'chế độ giảng pháp'.

Chiếc mặt nạ 'Hà Chỉ Đại Đế' trên mặt, tự mang theo vẻ uy nghiêm.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đều dựng tai lên nghe.

"Vậy thì hôm nay, ta sẽ giảng cho mọi người nghe 《Năm năm mô phỏng ba năm thi đại học》." Tống Thư Hàng dùng giọng uy nghiêm, trầm thấp nói.

Phương án 'giảng pháp' mà cậu muốn thực hiện, cần một chút thời gian chuẩn bị.

Bởi vậy, vừa hay đội khuôn mặt 'Hà Chỉ Ma Đế', để điều tiết không khí giảng pháp, tiện thể kéo dài thời gian.

"Phụt ~~" Tô Thị A Thập Lục phía sau không nhịn được bật cười.

Cằm của Bạch Long Tỷ Tỷ cũng suýt rớt xuống.

Tên này bị điên rồi sao?

Giảng pháp mà cũng dám đùa giỡn như vậy?

Chẳng lẽ không sợ đến lúc đó không thể hội tụ lực lượng công đức của tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới, cuối cùng bị tâm ma kiếp phản phệ sao?

Trong lúc suy tư, Bạch Long Tỷ Tỷ đột nhiên nghĩ đến một chuyện... cái ‘Xà Mỹ Nhân Công Đức’ sống động như thật trên người Bá Tống.

Loại lực lượng công đức vật chất hóa này, mười Bát Phẩm Huyền Thánh cưỡi phi toa đỉnh cấp cũng không thể sánh kịp!

Với nền tảng lực lượng công đức hùng hậu như vậy, tên này quả thực có vốn liếng để ‘làm càn’ trong ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’.

Chương 2360

Có công đức thì có thể làm mọi thứ mình muốn.

Đồng thời.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, há hốc mồm, đều ngơ ngác.

Mọi người đều nghi ngờ tai mình có phải đã nghe lầm không. 《Năm năm mô phỏng ba năm thi đại học》?

Đây là cái quái gì? *** Giới Công Minh.

Hà Chỉ Ma Đế mặt đen đến mức có thể nặn ra than.

Y cảm nhận được ác ý nồng đậm từ cái 'Hà Chỉ giả mạo' này. *** Cửu Châu Nhất Hào Quần.

"Tên này mà không phải Thư Hàng tiểu hữu, ta sẽ cắt đầu xuống cho các ngươi đá!" Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng.

"[Tin nhắn thoại] Đây chắc chắn đều là lỗi của Tam Lãng." Dược Sư đau lòng nói.

Nhớ lại hồi mới gặp, Thư Hàng tiểu hữu thuần phác biết bao?

Đây nhất định đều là do Tam Lãng gây ra.

Cập nhật thứ hai của ngày hôm qua.

"Gì?

Liên quan gì đến ta?" Cuồng Đao Tam Lãng ngạc nhiên hỏi.

Diệt Phượng Công Tử sau khi hoàn thành việc bắt cửa, lăn lộn, đấm bao cát, bắt đầu nghiêm túc chat trong nhóm trên máy tính: "Đạo hữu lầu trên trong lòng chỉ có số AC." Đông Phương Lục Tiên Tử: "[Biểu cảm Tống Thư Hàng xoắn ốc thăng thiên] Tâm trạng ta bây giờ thật sự rất phức tạp.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Lục Tử sao lại tâm trạng phức tạp?” “Bởi vì Lục Thần nàng ấy là Thánh nữ của Ma Môn mà.” Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng trả lời.

Hà Chỉ Đại Đế là Ma Đế "gương mẫu" trong sách giáo khoa của Ma Môn, có uy vọng rất cao trong Ma Môn.

Bây giờ thấy Tống tiểu hữu đội khuôn mặt Hà Chỉ Ma Đế, làm loạn trong giai đoạn ‘Nhân tiền Hiển Thánh’, tâm trạng Đông Phương Lục Tiên Tử tự nhiên phức tạp.

Bắc Hà Tán Nhân: “Lục Thần?” “Lục Thủy Tiên?” Lệ Chi Tiên Tử tò mò tiếp lời.

Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): “Ta đoán, Tam Lãng tiền bối muốn nói là Đông Phương Lục Xa Thần.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Chính xác, [biểu cảm Vũ Nhu Tử chào].” Đông Phương Lục Tiên Tử: “...” Nàng im lặng lấy điện thoại ra, mở bản đồ định vị thế giới nội bộ chung của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, và tìm kiếm từ khóa ‘động phủ Cuồng Đao Tam Lãng’.

Rất nhanh, trên bản đồ cách nàng khoảng mười cây số, có một động phủ nhỏ dạng biệt thự của Cuồng Đao Tam Lãng.

Đông Phương Lục Tiên Tử đặt động phủ nhỏ này làm mục tiêu, bắt đầu định vị.

Tiếp đó nàng im lặng chụp màn hình, gửi hình lên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Chuẩn bị xuất phát, mục tiêu là ‘động phủ số 33 của Cuồng Đao Tam Lãng’, toàn bộ hành trình 11.3 cây số, ước chừng cần năm phút.

Ta sẽ vừa xem ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’, vừa đi đến động phủ Tam Lãng, xin mọi người chúc ta một đường bình an. [Biểu cảm Tống Thư Hàng từ trời rơi xuống kêu thảm thiết].” Đông Phương Lục

Tiên Tử trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: (Chết lặng).

“Lục Tử thủ hạ lưu tình, cư dân trên 11.3 cây số đó vô tội biết bao, tai họa không đến người ngoài, đừng vì Tam Lãng mà khiến cư dân trên 11.3 cây số gặp nạn.” Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử an ủi.

Đông Phương Lục Tiên Tử: “...” Tĩnh Tuyết cô nương ngốc, tuy chúng ta là người nhà, nhưng muội nói vậy có đau lòng ta không?

“Khụ.” Tô Thị A Thất trả lời: “Lục Tử đừng hoảng, đợi ta đi đến, đánh Tam Lãng một trận, rồi trói hắn lại chuyển phát nhanh cho muội.” Đông Phương Lục Tiên Tử: “Thiện!” Đồng Quái Tiên Sư: “Ta có một đề nghị, chúng ta cùng nhau phát triển một ứng dụng nhỏ, mỗi khi Tam Lãng phát ngôn quá 10 chữ trong nhóm, sẽ tự động cấm ngôn hắn.” Cuồng Đao Tam Lãng: “...” “Thiện.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói: “Sau khi nghiên cứu xong ứng dụng này, ta sẽ thêm cả Tam Lãng và Đồng Quái vào.” Đồng Quái Tiên Sư: “(⊙?⊙)” “Bưng đá đập chân mình.” Bắc Hà Tán Nhân nhấp một ngụm trà, nhìn thấy bộ dạng khó chịu của Đồng Quái, hắn cảm thấy sảng khoái trong lòng. *** Trên đài giảng pháp Huyền Thánh.

“Chỉ là đùa thôi, tiếp theo là giai đoạn giảng pháp chính thức.” Tống Thư Hàng mặt nghiêm túc nói.

Cậu bắt đầu nghiêm túc, bắt đầu bố trí không khí giảng pháp cho mình.

Trong hư không, từng đóa sen trắng tinh khôi hiện ra – kim liên nở rộ từ lưỡi.

Dưới chỗ ngồi, lại có một đóa hắc liên khổng lồ nở rộ – mỗi bước chân đều sinh ra liên hoa.

Vầng quang công đức trên người cậu bùng nổ, dưới ánh mắt của tất cả mọi người Chư Thiên Vạn Giới, vầng quang công đức hóa thành một Xà Mỹ Nhân khổng lồ.

Xà Mỹ Nhân Công Đức hai tay ôm ngang ngực, tấm lòng bao la thiên hạ.

Vầng quang công đức chói lọi, suýt làm lòa mắt các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới. 【Tại sao Hà Chỉ Ma Đế lại sở hữu lực lượng công đức khủng khiếp như vậy?】【Đợi, đợi chút.

Xà Mỹ Nhân này, sao nhìn có vẻ quen mắt?】【Hình dáng nữ tử công đức này, chẳng phải là hóa thân công đức nữ đế của Bá Tống Huyền Thánh sao?】【Bá...

Bá Ma?】【Bế quan, ta muốn bế quan.】【Biết đâu là trùng hợp, Xà Mỹ Nhân này, và nữ đế công đức dường như hơi khác.

Nữ đế uy nghiêm, Xà Mỹ Nhân này trông rất quyến rũ, là loại hình khác nhau?】【Đừng sợ, người giảng pháp là Hà Chỉ Ma Đế, không phải Bá Tống.

Huyền Thánh Giảng Pháp, nhất định phải dùng chân diện mục.

Ngay cả Bá Tống Huyền Thánh, cũng không thể biến thành dáng vẻ Hà Chỉ Ma Đế.

Đây là thiết tắc không ai có thể sửa đổi.】Lúc này, bế quan cũng đã muộn.

Huyền Thánh giảng pháp đã chính thức bắt đầu, đã bỏ lỡ giai đoạn ‘cắt ngang bế quan’.

“Ta không biết trước đây, các tiền bối đã giảng pháp như thế nào.

Nhưng hôm nay, ta chuẩn bị sử dụng một hình thức giảng pháp hoàn toàn mới.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Trong lúc nói, mắt trái của cậu bắt đầu sáng lên.

Ánh sáng quen thuộc, lóe lên trong mắt trái.

Chư Thiên Vạn Giới, không ai có thể quên con mắt này và ánh sáng này. 【Mắt Nho gia Thánh Nhân!!!】 Kèm theo ánh sáng của mắt trái của vị ‘Hà Chỉ Ma Đế’ này sáng lên.

Một giọng nói ma tính, dường như vang vọng trong đầu tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới. 《Trị Hiếu》 “Thế nào là hiếu?” “Thế nào là yêu?” “Có biết tình mẹ vĩ đại không?” Đây là ảo thanh.

Nhưng vô cùng chân thực. 【Biết, chúng ta biết.】 Loạn rồi, tất cả đều loạn rồi.

Tại sao Hà Chỉ Ma Đế, lại sở hữu Mắt Nho gia Thánh Nhân?

Tại sao Ma Đế, lại sở hữu lực lượng công đức khổng lồ?

Là thế giới bị bóp méo?

Hay là sự sa đọa của nhân tính?

Ngay từ khi Thánh hiệu ‘Bá Ma’ ngưng tụ thành hình, chúng ta lẽ ra nên cắt bỏ trực tiếp, trực tiếp bế quan!

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, bi thương.

Tuy nhiên...

ánh sáng hoài thai trong tưởng tượng, nỗi đau đớn khi sinh nở, lại không giáng xuống.

Ánh sáng mắt trái của ‘Hà Chỉ Ma Đế’, không phải là ánh mắt hoài thai.

Nó là một loại ‘kết nối’, thông qua sự gia trì, tăng cường của 【Thiên Đạo?

Huyền Thánh Giảng Pháp】, giúp mỗi tu luyện giả xem giảng pháp, và ‘Hà Chỉ Ma Đế’ đang giảng pháp, tạo ra một loại ‘kết nối’.

Trong quá trình 'Huyền Thánh Giảng Pháp', một số năng lực của Huyền Thánh giảng pháp sẽ được Thiên Đạo Pháp Tắc gia trì, tăng cường.

Giống như lúc Tống Thư Hàng 'Bá Nho Huyền Ma Giảng Pháp' trước đây, mượn Mắt Nho gia Thánh Nhân thi triển 'Hoài Thai Ngưng Thị', ngay cả phần lớn Cửu Phẩm Kiếp Tiên cũng không thể miễn dịch!

Đây chính là hiệu quả tăng cường của Huyền Thánh Giảng Pháp.

"Rất tốt, giống như mình tưởng tượng, mượn hiệu quả giảng pháp, kết nối thành công... công tác chuẩn bị đã hoàn tất." 'Hà Chỉ Ma Đế' đang giảng pháp khẽ nói.

Giọng nói của y vô cùng ôn hòa.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đang bất an, cảm xúc dần bình phục.

"Tiếp theo, bước vào giai đoạn cuối cùng." Tống Thư Hàng đưa tay, lấy ra một khối kim loại nhỏ hình vuông.

Đây là bảo vật 'Trí năng nhân tạo trả lời trực tuyến' mà cậu đã thắng được khi đánh cược với vị thiếu niên ba mắt trong mơ.

Vốn tưởng là mơ, nhưng hai bảo vật giành được, đều thực sự xuất hiện trong tay cậu!

Trí năng nhân tạo này, trực tiếp kết nối với một phân thân của thiếu niên ba mắt, lấy phân thân làm cơ sở dữ liệu.

Lần này, Tống Thư Hàng muốn mượn công năng của pháp khí này, để vượt qua bài giảng pháp lần này.

Pháp khí này sau khi sử dụng một lần sẽ bị mất kết nối... nhưng không sao, sau khi sử dụng xong, chỉ cần đi tìm thiếu niên ba mắt kết nối lại, là có thể sử dụng lại, đây là bảo bối có thể tuần hoàn sử dụng.

Tống Thư Hàng đã suy nghĩ kỹ lưỡng phương án giảng pháp táo bạo: Bá Tống quyến rũ, trả lời trực tuyến.

Nhưng, trước khi giảng pháp, cậu còn một chuyện phải làm.

Cậu muốn hỏi thăm Chân?

Hà Chỉ Ma Đế, và cảm ơn y đã "thưởng" cho cậu một năng lượng cấp Kiếp Tiên.

Ký ức của Tống Thư Hàng, đang đảo ngược khôi phục.

Có lẽ thí nghiệm của Bạch Mã sắp kết thúc.

Tống Thư Hàng phát hiện ký ức của mình đang khôi phục ngược, cậu bắt đầu hồi tưởng lại một số việc đã tiếp xúc trong mấy ngày gần đây.

Ví dụ như chính cậu, Bạch Sắc Trường Điều Tỷ Tỷ, Tiểu Tiên Tử yểu điệu, thanh kiếm tự xưng là đao, những chuyện trong hiệu ứng pháp thuật ‘Thời Không Nghịch Chuyển’... và cả việc cậu từng bị ‘Hà Chỉ Ma Đế’ rót năng lượng ký ức từ xa.

Ký ức khi khôi phục ngược, sẽ rất thú vị.

Chương 2361

Cuộc đời tua ngược.

Trong quá trình này, bạn sẽ phát hiện mình và một người xa lạ có những tiếp xúc thân mật một cách khó hiểu, sau đó mới là quá trình quen biết dần dần với họ, cuối cùng mới giữ trạng thái xa lạ với họ. *** “Bài giảng pháp lần này của ta, không còn là hình thức truyền thống ta giảng, các ngươi nghe nữa.

Nhân lúc ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ có hiệu quả gia trì, ta muốn cùng mọi người tiến hành một lần giảng pháp mang tính tương tác.

Các ngươi hỏi, ta trả lời... ta sẽ trực tuyến giải đáp thắc mắc cho mọi người.” Tống Thư Hàng khóe miệng nhếch lên, chậm rãi nói.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới nghe vậy, lập tức động lòng. 【Giảng pháp tương tác?】【Huyền Thánh Giảng Pháp sẽ tương tác như thế nào?】【Nghe nói khi Huyền Thánh giảng pháp, Huyền Thánh giảng pháp có thể tiếp nhận ý niệm của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, và chọn lọc một số thông tin phản hồi từ các tu luyện giả.

Chẳng lẽ, Bá Ma tiền bối muốn lợi dụng công năng này?】Không giống với loại Huyền Thánh "dỏm" như Tống Thư Hàng, Huyền Thánh chính thống khi giảng pháp, có thể tiếp nhận một số thông tin truyền đến từ Chư Thiên Vạn Giới – cảm giác giống như xem bình luận "đạn mạc".【Nhưng mà người nghe giảng pháp Chư Thiên Vạn Giới có đến hàng vạn hàng vạn, Bá Ma tiền bối sẽ tương tác với mọi người như thế nào?

Chẳng lẽ là chọn ra một số thành viên may mắn?】Mặc dù trong lòng còn nghi hoặc, nhưng các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, ai nấy đều rục rịch.

Phương pháp giảng pháp của Bá Ma tiền bối, quả là độc đáo, vô cùng sáng tạo.

Nếu... vấn đề mình đưa ra, có thể được Bá Ma tiền bối giải đáp trực tuyến, biết đâu có thể một mạch phá vỡ tâm giải, giúp cảnh giới đề thăng.

Mặc dù khả năng nổi bật giữa hàng vạn hàng vạn tu luyện giả là vô cùng nhỏ, nhưng chuyện này cũng giống như trúng số vậy, xác suất càng nhỏ càng phấn khích chứ. *** Cửu Châu Nhất Hào Quần Lệ Chi Tiên Tử nuốt một viên đan dược vị cam, nghi hoặc trong nhóm: “Khoan đã, Thư Hàng lại muốn trực tuyến giải đáp thắc mắc cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới sao?

Ta có nghe lầm không?” “Chẳng lẽ, đây thật sự không phải Thư Hàng tiểu hữu? [Biểu cảm kinh ngạc]” Bắc Hà Tán Nhân tay cầm một viên đan dược cặn, sẵn sàng bất cứ lúc nào.

Diệt Phượng Công Tử nói thẳng: “Xin thứ lỗi cho ta nói thẳng, với lượng kiến thức dự trữ của Thư Hàng, làm sao có thể giải đáp thắc mắc cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới?

Cậu ấy ngay cả giải đáp thắc mắc cho tu sĩ Nhị Phẩm còn không làm được, tuyệt đối không thể! [Biểu cảm Vũ Nhu Tử bắn súng].” “Hoàng Sơn tiền bối nghĩ sao?” Dược Sư hỏi.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu trả lời: “Ta đang nằm nghiêng xem.” Dược Sư: “...” Hằng Hỏa Tâm Hảo Luy Tưởng Thối Hưu: “Thật trùng hợp, ta cũng đang nằm nghiêng xem, tư thế này nếu mang thai, sẽ giảm bớt cảm giác áp bức đau bụng.

À đúng rồi, ta còn phối với đan dược vị quả sung.” Yêu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá: “Hóa ra không chỉ mình ta phối hợp thuốc, ta phối là vị thịt chó.” Tuyết Lang Động Chủ: “Thật trùng hợp, ta phối cũng là vị thịt chó.” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Động chủ, vốn là đồng căn sinh, sao phải vội vàng chiên quá kỹ? @Ta là chó trung thành của đại nhân Hoàng Sơn.” Ta là chó trung thành của đại nhân Hoàng Sơn: “[Biểu cảm Vũ Nhu Tử rải tiền]” “Tống tiền bối lượng kiến thức dự trữ quả thực không đủ...

Nhưng, biết đâu cậu ấy có thủ đoạn đặc biệt nào đó?

Ví dụ như trực tuyến thông qua công năng ‘chat bằng mã QR’ kia, nhờ đại lão giúp đỡ?

Hoặc có pháp khí đặc biệt nào đó?

Dù sao, Huyền Thánh Giảng Pháp cũng có thể dùng bản nháp giảng pháp mà.” Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử) nhắc nhở.

Thiên Thiên Đảo Chủ: “Có lý, dù cậu ấy không có lượng kiến thức dự trữ, nhưng cậu ấy có thể bật hack mà.” Thế là, các tiền bối trong nhóm lại bắt đầu tò mò, Tống Thư Hàng lần này muốn chơi trò mới gì. *** Tại đài giảng pháp Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng mỉm cười, tiếp tục nói: “Nhắc nhở các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới, mỗi người chỉ có một cơ hội đặt câu hỏi, vấn đề phải là những thắc mắc liên quan đến ‘tu luyện’.

Bởi vậy, muốn hỏi vấn đề gì, xin hãy suy nghĩ kỹ trong lòng trước.

Sau khi một vấn đề được trả lời, ta sẽ không hồi đáp câu hỏi thứ hai.

Xin các đạo hữu trân trọng cơ hội đặt câu hỏi này.

Ta cho mọi người một chút thời gian chuẩn bị.” Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, cuộc giao lưu Chư Thiên Vạn Giới lại bùng nổ. 【Chư

Thiên Vạn Giới, tất cả mọi người đều có một cơ hội đặt câu hỏi?】【Không phải là chọn ngẫu nhiên người dùng may mắn để trả lời sao?】【Làm thế nào?

Bá Ma tiền bối sẽ trả lời tất cả vấn đề của mọi người như thế nào?

Ngay cả khi mượn hiệu quả của 'Huyền Thánh Giảng Pháp', y phải trả lời hàng vạn hàng vạn vấn đề, thì phải trả lời đến bao giờ?

Ngay cả khi Bá Ma tiền bối có khả năng tính toán siêu việt, e rằng cũng phải mất mấy chục năm, mấy trăm năm để trả lời hết đúng không?】 Mặc dù trong lòng hoài nghi, nhưng các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, ai nấy đều nóng lòng chuẩn bị 'vấn đề' trong lòng.

Cơ hội đặt câu hỏi chỉ có một, nên nhất định phải sắp xếp ra vấn đề quan trọng nhất liên quan đến tu luyện, những thắc mắc mấu chốt nhất đối với việc tu luyện của mình.

Phần lớn tu luyện giả đều vô cùng trân trọng cơ hội đặt câu hỏi này.

Đương nhiên, rừng lớn chim gì cũng có.

Chư Thiên Vạn Giới rộng lớn như vậy, những người thích tìm đường chết, hoặc có mục đích khác, hoặc tự cho mình là thông minh, cũng không ít.

Trong hình ảnh giảng pháp.

Tống Thư Hàng canh thời gian, cảm thấy đã gần đủ rồi.

Nhân lúc các tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới đang chuẩn bị vấn đề, cậu vừa hay có thể điểm danh hỏi thăm Hà Chỉ Ma Đế, để cảm ơn Hà Chỉ Ma Đế đã "thưởng" cho một gói quà lớn.

"Khụ, thời gian gần đủ rồi.

Hà Chỉ tiền bối...

đúng vậy, chính là ngươi, Hà Chỉ Ma Đế tiền bối.

Ngươi nhất định đang xem giảng pháp, ta nghĩ, ngươi nhất định trong lòng vô cùng nghi hoặc đúng không?

Tại sao ta lại xuất hiện ở đây.” Tống Thư Hàng nheo mắt cười nói.

Cười như vậy, đặc biệt giống phản diện.

Phần lớn các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đều ngơ ngác.

Một số ít suy tư.

Còn một số ít hơn nữa biết rõ chân tướng, thì ôm trán, biểu cảm phức tạp.

Giới Công Minh.

Hà Chỉ Ma Đế trong mắt mang theo hàn ý, nếu ném hàn ý trong mắt y xuống Bắc Cực, thì gấu Bắc Cực sẽ không còn phải lo lắng mất đi nhà cửa nữa.

Hết chiêu rồi sao?

Đến đây đi, để ta xem rốt cuộc là ai, dám vào thời Viễn Cổ, giả mạo ta Hiển Thánh.

“Trước tiên, ta muốn cảm ơn ngươi, Hà Chỉ tiền bối.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Cậu đưa tay bắt đầu chậm rãi lột chiếc mặt nạ trên mặt mình.

Dưới khuôn mặt đế vương uy nghiêm, lộ ra chiếc cằm đầy đặn – có lẽ là do trước đây chỉ còn lại một cái đầu, chất dinh dưỡng đều bị đầu hấp thụ hết, nên cằm Tống Thư Hàng mọc thịt không ít.

“Cảm ơn Hà Chỉ tiền bối mấy ngày trước đã rót năng lượng cấp

‘Kiếp Tiên’ từ xa cho ta, chính nhờ phần năng lượng này, mà ta hôm nay mới có thể gặp gỡ mọi người.

Hà Chỉ tiền bối, từ hôm nay trở đi ngươi chính là lão cứng của ta!” Tống Thư Hàng dùng sức lột chiếc mặt nạ trên mặt.

Lộ ra khuôn mặt cười rất ấm áp, rất thiện lương. 【Bá...

Bá Tống! 】【Bá...

Bá Nho! 】【Bá...

Bá Long! 】【Bá...

Bá Ma! 】【Bá...

Bá, bá... 】Đôi khi, tật nói lắp là một bệnh, nó sẽ lây nhiễm. *** Sự ti tiện và thủ đoạn của Bá Tống, vượt xa tưởng tượng của thế nhân.

Không ai ngờ cậu ta lại có thể sử dụng thuật dịch dung để che giấu chân dung của mình khi ‘Nhân tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp’.

Hàng ngàn vạn năm qua, thiết tắc rằng tu sĩ phải hiện thân bằng chân thân khi ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’, không thể ngụy trang hay dịch dung, cũng đã bị Bá Tống Huyền Thánh "phá luật".

Đây là thật sự... không biết xấu hổ!

Lần trước Bá Tống xuất hiện với hình tượng ấu đồng, đã lừa gạt mọi người.

Thế là, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đã rút ra bài học... lần này mọi người đều đề phòng Bá Tống ở các độ tuổi khác nhau.

Nhưng không ngờ, Bá Tống lần này lại trực tiếp sử dụng thuật dịch dung, hơn nữa không biết vì sao, thuật dịch dung này còn có thể tránh được ‘thiết tắc Huyền Thánh Giảng Pháp’.

Vậy còn bảo người ta phòng bị thế nào?

Lần sau chúng ta trực tiếp xem Huyền Thánh Giảng Pháp không được sao?

Mọi người đều là tu sĩ, đều thành thật một chút, đi thẳng vào vấn đề.

Chúng ta trực tiếp xem một lần từ đầu đến cuối, nhưng ngươi trước khi giảng pháp, hãy cho chúng ta chút chuẩn bị tâm lý được không?

Rất nhiều tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới đều nghĩ như vậy, họ hy vọng những ‘tâm ý’ này có thể truyền đến Bá Tống tiền bối thông qua công năng đạn mạc của Huyền Thánh Giảng Pháp.

Hy vọng Bá Tống Huyền Thánh lần sau giảng pháp, có thể trực tiếp hơn, dứt khoát hơn, đừng quanh co vòng vèo như vậy nữa. 【Nói thật, các sư huynh đệ vừa rồi có chú ý không?

Bá Tống vừa nhắc đến, cảm ơn Hà Chỉ Ma Đế ‘một năng lượng cấp Kiếp Tiên’ đã thưởng?

Khiến cậu ấy lại một lần nữa bước lên đài giảng pháp Huyền Thánh?

Có được một cơ hội giảng pháp?】 Có người nhạy bén phát hiện ra lời cảm ơn của Bá Tống. 【Lần giảng pháp thứ tư của Bá Tống Huyền Thánh, rất có thể là do Hà Chỉ Ma Đế gây ra?】 【Bởi vậy khi Bá Tống Huyền Thánh lần này Hiển Thánh, khuôn mặt mới hóa thành dáng vẻ Hà Chỉ Ma Đế, biết đâu là Ma Đế đang âm thầm giúp đỡ cậu ấy?】 Trong lòng không ít tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, nảy sinh những suy đoán táo bạo. *** Giới Công Minh.

Khi khuôn mặt vô hại của Tống Thư Hàng hiện ra, và nghe thấy lời cảm ơn "hồ đồ" một cách nghiêm túc của cậu ta, lồng ngực Hà Chỉ

Ma Đế tức đến phồng to.

Chương 2362

Lồng ngực Ma Đế khó chịu, nếu không phải y có tâm chí kiên định, lúc này đã tức đến thổ huyết rồi.

Tính toán ngàn vạn lần, lại không ngờ tên này là Bá Tống.

Cái nghiệt chướng này... nhìn thấy Bá Tống hoạt bát nhí nhảnh như vậy, Hà Chỉ Ma Đế liền biết năng lượng cấp Kiếp Tiên mà y cưỡng ép rót vào, chẳng khác nào ném bánh bao thịt cho chó – có đi không có về, không những không làm hại được Tống Thư Hàng, mà còn đẩy cậu ta một lần nữa lên ngôi giảng pháp Huyền Thánh.

Người tốt không sống thọ, oan gia sống ngàn năm.

Bá Tống cái nghiệt chướng này rốt cuộc làm sao lại chạy đến ‘thời đại Viễn Cổ’, giảng pháp Hiền Thánh chứ?

“Vài ba cái năng lượng cấp Kiếp Tiên, ta tặng ngươi.” Hà Chỉ Ma Đế nghiến răng nói: “Nhưng đừng để ta tóm được cơ hội lần nữa.” Chỉ cần ngươi lộ ra sơ hở, ta nhất định phải... nói đến giữa chừng, Hà Chỉ Ma Đế nghiến răng, kìm nén những lời muốn nói tiếp theo.

Hiện tại Bá Tống đang ở trong chế độ ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’.

Vạn nhất ý niệm trong lòng y bị truyền đến trước mặt Bá Tống Huyền Thánh, chẳng phải sẽ trở thành tiếng sủa của kẻ thất bại sao?

Chỉ làm trò cười cho người khác.

Hà Chỉ Ma Đế đường đường là Ma Đế, còn chưa đến mức sa sút mà phải buông lời đe dọa để giữ thể diện.

Y chỉ ẩn mình trong bóng tối, rình rập thời cơ, hành động theo thời cơ, một đòn đoạt mạng. *** Vô Cực Ma Tông.

Công Tử Hải nhìn thấy khuôn mặt vô hại này, liền cảm thấy đau đầu.

Đồng thời, tâm ma phỏng theo giọng Bá Tống, vang lên trong lòng hắn: 【Hà Chỉ Ma Đế vô cùng mạnh mẽ đáng sợ.

Hôm đó, thiên thời, địa lợi, nhân hòa kết hợp lại, ta mới có thể "đánh bại" y.】 “Đánh bại” rồi, “đánh bại” rồi.

Ma Đế bị “đánh bại” rồi.

Giọng tâm ma tiếp tục vang lên: 【Công Tử Hải, ngươi đột nhiên trở nên yếu ớt như vậy, ta thật sự có chút không thích ứng.】 “Nhẫn hắn, nhượng hắn, do hắn, tránh hắn, nhịn hắn, kính hắn, đừng lý hắn.” Công Tử Hải chậm rãi niệm.

Tâm cảnh của hắn, dưới áp lực, lại càng lên một tầng lầu.

Công Tử Hải quả thực có rất nhiều điểm tương đồng với Hà Chỉ Ma Đế.

Ví dụ như cả hai đều có tư chất ‘tám Long văn’, ví dụ như cả hai đều có ý chí tuyệt không chịu thua, ví dụ như cả hai đều có dã tâm lớn lao, và ví dụ như cả hai đều giỏi mưu tính bố cục.

Điểm khác biệt duy nhất, có lẽ là Công Tử Hải không có thiên phú nấu ăn.

“Áp lực không thể đánh gục ta, chỉ khiến ta trở nên kiên cường hơn.” Công Tử Hải lẩm bẩm.

Tiếp theo, chỉ cần tránh ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Sau lần tiếp xúc trước, có thể thấy Bá Tống Huyền Thánh đã mất hứng thú với hắn... chỉ cần hắn không tự mình lao vào chỗ chết, Bá Tống Huyền Thánh đoán chừng cũng không có hứng thú đối phó với hắn.

Nhịn hắn, tránh hắn.

Không vì tình cảm mà hành động.

Tương lai, chắc chắn sẽ có một ngày. *** Trên đài giảng pháp Huyền Thánh.

Chiếc mặt nạ trong tay Tống Thư Hàng hóa thành tro tàn.

Thật đáng tiếc, một chiếc mặt nạ quý giá cứ thế bị lãng phí, nếu có thể sử dụng đi sử dụng lại, biết đâu còn có thể dùng vào việc khác.

“Vậy thì, vấn đề của mọi người đã chuẩn bị xong cả rồi chứ?” Tống Thư Hàng đưa tay, ngón trỏ vẽ trong không trung.

Một khối kim loại hình vuông mang phong cách khoa học kỹ thuật hiện ra.

Đồng thời, một hình chiếu robot Q-bản có khuôn mặt Tống Thư Hàng hiện lên.【Trí năng nhân tạo trả lời trực tuyến】Lúc này, pháp khí này thông qua ‘Mắt Nho gia Thánh Nhân + Gia trì Huyền Thánh Giảng Pháp’, kết nối với vô số tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Sự gia trì của Huyền Thánh Giảng Pháp thật sự mạnh mẽ!

Chỉ chờ Tống Thư Hàng kích hoạt pháp khí này, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới có thể hỏi pháp khí này một vấn đề liên quan đến ‘tu luyện’.

Cơ sở dữ liệu của nó kết nối với một phân thân của tiền bối thiếu niên ba mắt, Tống Thư Hàng tin tưởng vào khả năng trả lời của nó.

“Trả lời trực tuyến, đếm ngược bắt đầu.

Khi đồng hồ đếm ngược 20 giây về 0, xin mọi người lần đầu tiên gửi vấn đề muốn tư vấn cho ta.

Nhớ kỹ, cơ hội trả lời, mỗi người chỉ có một lần.

Chỉ trả lời những vấn đề liên quan đến tu luyện.

Xin đừng dùng thủ đoạn gian xảo trong việc đặt câu hỏi, những vấn đề không hợp quy tắc, ta sẽ không trả lời.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nhắc nhở.

Nói xong, cậu kích hoạt chương trình ‘Trí năng nhân tạo trả lời trực tuyến’. 20 giây đếm ngược bắt đầu.

Đồng thời, Tống Thư Hàng lại nhắc nhở: “Cuối cùng có lời nhắc nhở thân tình: Bởi vì thủ đoạn giảng pháp trực tuyến lần này vô cùng sáng tạo... bởi vậy, chỉ có các đạo hữu xem giảng pháp ‘trực tiếp’ mới có tư cách đặt câu hỏi.

Các đạo hữu xem phát lại, chỉ có thể xem một phần những vấn đề và câu trả lời đã được đưa ra.

Sau khi giảng pháp, còn xin các đạo hữu thông báo cho nhau.” Bá Tống quyến rũ, trả lời trực tuyến, đương nhiên phải trực tuyến mới có hiệu quả.

Giống như xem phát lại chương trình của streamer, khi phát lại mà ‘đặt câu hỏi’, streamer không trực tuyến, tự nhiên không thể trả lời. 【Thông báo cho nhau sao?

Bá Tống lão tặc xảo trá vô sỉ!】 Trong đầu các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, ý niệm này lập tức hiện ra.

Đây là ép mọi người phải xem trực tiếp mà!

Hơn nữa nghe giọng Bá Tống Huyền Thánh, là đang dọn đường cho lần giảng pháp tiếp theo sao?

Bốn lần Hiển Thánh, vẫn chưa thể thỏa mãn cậu ta sao?

Thôi thôi thôi...

đã tê liệt rồi.

Chuyện không quá ba.

Lần Hiển Thánh thứ nhất là thao tác bình thường, lần Hiển Thánh thứ hai là kinh ngạc, lần Hiển Thánh thứ ba mọi người đều chấn động, lần thứ tư đã tê liệt rồi.

Muốn hiển thì hiển.

Chỉ cần thành thật một chút, ngươi hiển, chúng ta sẽ xem.

Mọi người hãy thông báo cho nhau, đây chính xác là để tạo nền tảng vững chắc cho lần 'Hiển Thánh trước mặt người, Huyền Thánh giảng pháp' kế tiếp.

Tống Thư Hàng trông vẻ mặt trấn định, nhưng thực ra trong lòng cậu vô cùng xấu hổ.

Nếu không phải bây giờ ba đại công pháp rèn thể của cậu đã tiến thêm một tầng, da mặt trở nên dày hơn, cứng hơn, thì có lẽ hôm nay cậu đã phải phá công rồi.

Nhưng không có cách nào khác, cậu ấy bây giờ là Lục thăng Thất, phía dưới còn có một lần Thất thăng Bát, đó mới là Bát phẩm giảng pháp thật sự của cậu.

Nếu da mặt không dày hơn một chút, lỡ lần giảng pháp tới mọi người đều không xem trực tiếp, giảng pháp của cậu không có ai ủng hộ thì chẳng phải sẽ rất khó xử sao? 20 giây đếm ngược, nhanh chóng kết thúc. "Chào mọi người, tôi là trí tuệ nhân tạo trả lời câu hỏi trực tuyến.

Các vị có bất kỳ vấn đề gì trong tu luyện, cứ việc hỏi tôi." Ảnh chiếu Tống Thư Hàng phiên bản Q 3D lên tiếng nói.

Trong khoảnh khắc, tất cả tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới đang theo dõi 'Huyền Thánh giảng pháp' đều nhanh chóng gửi vấn đề của mình thông qua ý niệm tới 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Lần này, số lượng người xem trực tiếp 'Huyền Thánh giảng pháp' còn nhiều hơn cả ba lần giảng pháp trước của Tống Thư Hàng!

Những lần Huyền Thánh giảng pháp trước, luôn có tu luyện giả vì các loại ngoài ý muốn mà bỏ lỡ buổi trực tiếp giảng pháp.

Còn lần này, vì nguyên nhân 【Bá Tống Huyền Thánh trả lời trực tuyến】, rất nhiều tu luyện giả đang ở 'trạng thái bế quan có thể được đánh thức' đều được sư huynh đệ, đệ tử hoặc thân bằng hảo hữu của họ đánh thức, tiến vào trạng thái theo dõi trực tiếp Bá Tống.

Dù sao, chỉ có xem trực tiếp mới có thể hỏi vấn đề, phát lại thì không có công năng này!

Tự mình hỏi và xem người khác hỏi đáp, hoàn toàn là hai hiệu quả khác nhau.

Nếu như tiết mục 'Sexy Bá Tống, trả lời trực tuyến' của Tống Thư Hàng có thể kéo dài thêm một chút nữa, số lượng tu luyện giả xem 'Huyền Thánh giảng pháp' còn sẽ tăng lên nữa. "Cứ thế này, cũng phù hợp với nguyên tắc 'Tán Tài Vương Tọa' rồi.

Hai món bảo vật mà tôi thắng cược, một món dùng cho tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới sử dụng, tương đương với việc tán tài.

Một mũi tên trúng hai đích, tuyệt vời." Tống Thư Hàng, người lại khôi phục được một phần ký ức đảo ngược, giơ ngón cái tán thưởng sự cơ trí của mình. ......

Tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, mỗi người một vấn đề, trong đó có rất nhiều vấn đề trùng lặp, nhưng tổng cộng lại, số lượng câu hỏi vẫn không thể thống kê hết, vô cùng khủng bố.

Nếu không phải có pháp tắc gia trì cấp ưu tiên cao nhất như 'Huyền Thánh giảng pháp', thì với bấy nhiêu vấn đề được gửi đến cùng lúc, 'trí tuệ nhân tạo trả lời trực tuyến' trong tay Tống Thư Hàng sẽ trực tiếp bị sập nguồn.

Hiện tại.

Mắt của Nho gia Thánh Nhân + pháp tắc gia trì của Huyền Thánh giảng pháp + pháp tắc tán tài của Tán Tài Vương Tọa + cơ sở dữ liệu của phân thân Tam Nhãn Thiếu Niên, bốn loại pháp tắc đạo cụ cấp chí cường đồng thời hoạt động, liên thủ trở thành một máy chủ có thể chịu tải các vấn đề của tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới. "Tam Nhãn tiền bối, nghi thức tán tài của tôi sắp bắt đầu rồi, hãy chấp nhận sự tán tài của tôi đi." Tống Thư Hàng nội tâm hào hứng nói.

Thích tán tài, cũng thích xem người khác tán tài là một sở thích của Tam Nhãn tiền bối.

Cho nên lần này mình tán tài cho tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới cùng lúc, Tam Nhãn tiền bối nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ. ......

Thế giới sau cánh cửa gỗ.

Thế giới hôm nay đang ở trạng thái cầu vồng sau mưa.

Thế giới sau cánh cửa gỗ này, sẽ thay đổi theo tâm trạng của Tam Nhãn Thiếu Niên.

Chương 2363

Thế giới cầu vồng sau mưa đại diện cho tâm trạng của Tam Nhãn Thiếu Niên rất tốt, tâm trạng hôm nay là tươi mới nhẹ nhàng + màu cầu vồng.

Quản gia mắt tròn dùng xúc tu dâng trà thơm.

Tam Nhãn Thiếu Niên nâng chén trà thơm, dựa vào ghế bập bênh, khẽ đung đưa, nhấp một ngụm trà, nhàn nhã như lão nhân. "Lão gia tâm trạng rất tốt, có chuyện gì vui sao?" Quản gia mắt tròn lên tiếng hỏi.

Tam Nhãn Thiếu Niên khẽ gật đầu: "Vừa đánh một ván cược, tuy thua nhưng cách chơi rất kích thích.

Cho nên, có chút vui vẻ.

Ta đã ghi nhớ cách chơi này, đợi sau khi khế ước với Bá Tống tiểu hữu kết thúc, ta sẽ cùng người ký khế ước kế tiếp chơi trò này.

Vì rất mong đợi, nên tâm trạng rất tốt." Phong ấn toàn thân thực lực, từ trên trời giáng xuống, tốc độ liên tục biến hóa gấp mười lần, hạ cánh thành hộp xem nhân phẩm, thật thú vị biết bao.

So với Tiêu Dao Tán Tiên mấy ngàn năm trước không có cách cược mới mẻ nào, Bá Tống tiểu hữu có ý tưởng sáng tạo lớn hơn nhiều, cách cược mỗi lần một thú vị.

Quản gia mắt tròn: "......" "A ~~ a a a ~~ a ~~" Đột nhiên, Tam Nhãn Thiếu Niên phát ra một trận kêu thảm, chén trà tiên trong tay cũng rơi xuống. "Sao vậy, lão gia?" Quản gia mắt tròn vội vàng tiến lên, dùng xúc tu giữ chặt chén trà, đồng thời giữ cho ghế bập bênh ổn định. "Cái gì thế này, phân thân suýt chút nữa thì nổ tung rồi, lưu lượng thông tin này điên rồi!" Tam Nhãn Thiếu Niên run rẩy vịn vào tay vịn ghế bập bênh, nói chuyện đều lắp bắp.

Có phải Bá Tống tiểu hữu đang giở trò?

Trong nháy mắt, cứ như thể tất cả tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới cùng lúc gửi vấn đề tới phân thân của hắn.

Các loại ngôn ngữ, các loại vấn đề, các loại đẳng cấp...

ồ ạt đổ tới.

Cứ như hàng ức vạn con ruồi, muỗi, ve cùng lúc kêu bên tai vậy.

Phân thân không chịu nổi nữa, trực tiếp cầu cứu bản thể Tam Nhãn Thiếu Niên, đồng thời chia bớt một phần lượng thông tin khổng lồ cho bản thể Tam Nhãn Thiếu Niên, để tránh việc phân thân bị nổ tung.

Tam Nhãn Thiếu Niên lắp bắp, ngón tay cấu ra mấy vết hằn trên tay vịn ghế bập bênh.

Bá Tống tiểu hữu coi hắn là cái gì chứ, không lẽ coi hắn là Thiên Đạo sao?

Hơn nữa, tên này rốt cuộc đã làm thế nào, mà cùng lúc gửi tới lượng vấn đề của 'một Chư Thiên Vạn Giới' như vậy?

Năm hơi thở sau.

Tam Nhãn Thiếu Niên + phân thân, đã xử lý trước phần lớn các vấn đề đơn giản, trùng lặp.

Sau đó, ép ra không gian xử lý tính toán lớn hơn, nhanh chóng xử lý những vấn đề tu luyện phức tạp.

Sau khi có một phần tài nguyên tính toán nhàn rỗi, Tam Nhãn Thiếu Niên bắt đầu truy ngược lại thông tin của Tống Thư Hàng, xem tên này rốt cuộc đang làm gì. "Cảm giác này...

Huyền Thánh giảng pháp?

Chết tiệt, điên thật rồi!" Tam Nhãn Thiếu Niên dùng sức vỗ vào tay vịn ghế bập bênh.

Cũng phải, cũng chỉ có sự gia trì của Huyền Thánh giảng pháp mới có thể làm ra chuyện BUG (lỗi game) như vậy.

Ta lại ngu ngốc giao pháp khí 'trí tuệ nhân tạo trả lời trực tuyến' cho Bá Tống tiểu hữu, ta đúng là ngu mà.

Tam Nhãn Thiếu Niên thở dài: "Phải thừa nhận, ta đã quá coi thường năng lực gây rối của tên nhóc Bá Tống rồi." Ngay lúc này.

Thông qua Tán Tài Vương Tọa, một 'tâm ý' đến từ Tống Thư Hàng được gửi tới.【Tam Nhãn tiền bối, nghi thức tán tài của tôi sắp bắt đầu rồi, hãy chấp nhận sự tán tài của tôi đi.】【Lần này, tôi tán tài cho tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới cùng lúc, Tam Nhãn tiền bối nhất định sẽ rất vui vẻ nhỉ.】Tam Nhãn Thiếu Niên: "......" Đồng thời, hắn đã xử lý xong tất cả vấn đề, yếu ớt đổ vật xuống ghế, mười ngón tay nắm chặt tay vịn ghế bập bênh. "Ta, không, vui, vẻ." Tam Nhãn Thiếu Niên từng chữ từng câu nói.

Kiểu tán tài này, ta vui vẻ không nổi đâu.

Xoạt xoạt xoạt ~~ Thế giới cầu vồng sau mưa vốn có, bắt đầu đổ bão.

Quản gia mắt tròn im lặng mở dù.

Đồng thời trong lòng bắt đầu bội phục Bá Tống Huyền Thánh.

Dựa vào nghi thức tán tài mà lão gia thích nhất, lại tán tài đến mức khiến lão gia suy yếu.

Bá Tống Huyền Thánh, quả thật là đệ nhất nhân của Chư Thiên Vạn Giới.

Mưa bão ào ào trút xuống.

Trong thế giới sau cánh cửa gỗ, thời tiết đại diện cho tâm trạng của Tam Nhãn Thiếu Niên.

Trước đó còn là tâm trạng màu cầu vồng, giờ trực tiếp biến thành mưa như trút nước. 'Điều này đại biểu cho lão gia đang rất đau buồn.' Quản gia mắt tròn thầm nghĩ trong lòng, xúc tu của hắn im lặng che dù, đứng bên cạnh Tam Nhãn Thiếu Niên.

Chốc lát sau.

Tam Nhãn Thiếu Niên bị mưa bão làm ướt khắp người, quay đầu nhìn về phía quản gia của mình — quản gia đang che dù, lại chỉ lo cho bản thân, không che cho hắn.

Tam Nhãn Thiếu Niên cảm thấy tắc nghẽn trong lòng...

Thế là, mưa bão càng lúc càng lớn.

Vì mưa bão càng lớn, nên Tam Nhãn Thiếu Niên càng thêm tắc nghẽn trong lòng...

Sau đó, mưa bão càng đổ xuống lớn hơn nữa.

Vòng tuần hoàn vô hạn, căn bản không dừng lại được.

Mưa như trút nước, khu vườn xinh đẹp, Tam Nhãn mỹ thiếu niên bị ướt sũng trên ghế bập bênh, quản gia mắt tròn đứng bên cạnh che dù, tạo thành một bức tranh sơn dầu, một cảnh đẹp hài hòa nhưng có chút bi thương. ************ Ở một bên khác.

Tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, gửi vấn đề tới 'Bá Tống Huyền Thánh', đều lần lượt nhận được đáp án.

Hơn nữa, câu trả lời rất nhanh.

Vấn đề đơn giản, trong một hơi thở đã nhận được câu trả lời.

Vấn đề khó, cũng chỉ mất ba hơi thở.

Tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, sau khi nhận được đáp án cho vấn đề của mình, bắt đầu thảo luận với nhau.

Có người còn vượt giới để giao lưu thu hoạch với bạn bè của mình.

Ngay sau đó, các tu luyện giả phát hiện chỉ cần là vấn đề hỏi nghiêm túc, bất kể là tu luyện giả của 'hệ thống tu luyện' nào, bất kể dùng ngôn ngữ gì, bất kể là vấn đề về tâm cảnh, công pháp, pháp thuật... chỉ cần liên quan đến 'tu luyện', đều có thể nhận được câu trả lời thỏa đáng!

Là câu trả lời thực sự thỏa đáng!

Câu trả lời của Bá Tống Huyền Thánh, cứ như thể đứng trên đỉnh cao của mỗi hệ thống tu luyện, dùng góc độ chỉ điểm để giải đáp mọi nghi hoặc trong tu luyện của mỗi tu luyện giả. 【Kiến thức của Bá Tống Huyền Thánh, uyên bác đến thế sao?】 【Hệ thống tu luyện khắp Chư Thiên Vạn Giới nhiều như sao trời, mỗi hệ thống tu luyện lại có thể phân chia thành rất nhiều phái hệ khác nhau.

Một Bát phẩm Huyền Thánh bình thường, có thể nắm giữ phần lớn kiến thức của hệ thống tu luyện của mình đã là cực kỳ khủng bố rồi.

Còn Bá Tống Huyền Thánh, làm sao hắn có thể tinh thông tất cả các hệ thống tu luyện, tất cả các phái hệ khắp Chư Thiên Vạn Giới?】 Cứ lấy hệ Tu Chân mà nói, hệ Tu Chân còn phân thành Phật Môn, Nho Gia, Đạo Tông, Ma Môn, vân vân, mà chỉ riêng Đạo Tông nếu phân chia nhỏ hơn nữa, các lưu phái cũng nhiều như sao trời.

Phương pháp tu luyện, hệ thống tri thức tu luyện của mỗi môn, mỗi tông đều có sự khác biệt.

Tương tự như hệ Thánh Quang, hệ Ma Pháp, hệ Cổ Vu, hệ Chiến Sĩ, vân vân.

Hơn nữa còn có tu luyện giả của các Chư Thiên Vạn Giới khác, ví dụ như Thiên Nhân, Thú Tu Giới, Cổ Giới...

Công Minh Giới.

Một số hệ thống tu luyện khác nhau, lý luận tri thức là hoàn toàn khác nhau.【Chỉ cần là vấn đề hỏi nghiêm túc, tất cả mọi người đều nhận được câu trả lời thỏa đáng!】Khoảnh khắc này, tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, bị chấn động mạnh mẽ!

Hình tượng mới của Bá Tống Huyền Thánh, đã được dựng lên trong lòng tất cả tu luyện giả.

Không còn là vì cái nhìn 'hoài thai' đáng sợ, mà là vì học thức cao thâm mạt trắc của Bá Tống Huyền Thánh, đã dựng lên một hình tượng cao lớn.【Đây thực sự là 'Vạn pháp quy nhất' trong truyền thuyết sao?

Khi cảnh giới đạt đến cực điểm, bất kể là hệ thống tu luyện nào, môn phái nào trong Chư Thiên Vạn Giới, chỉ cần là vấn đề trong tu luyện, khi đặt trước mặt Bá Tống Huyền Thánh, hắn đều có thể từ 'bản nguyên' của 'Một' mà giải đáp cho mọi người sao?】【Cảnh giới học thức của Bá Tống Huyền Thánh, rốt cuộc đã đạt đến trình độ nào?】Tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, lần này tâm phục khẩu phục...

ừm, mắt cũng phục rồi, mắt đã phục từ mấy lần trước rồi. ......

Phàm là tu luyện giả đặt câu hỏi bình thường, đều nhận được câu trả lời khiến mình hài lòng.

Nhưng một số câu hỏi tìm đường chết, câu hỏi tự cho là thông minh, và những vấn đề không liên quan đến 'tu luyện', thì lại nhận được câu trả lời kỳ dị với hình ảnh mắt tròn.

Không phải 'mắt hoài thai' của Bá Tống, nhưng cũng vô cùng kỳ dị, nhìn thấy con mắt tròn này, trong lòng sẽ sản sinh từng trận bất an.

Những vấn đề không chính quy này, nội dung cũng thiên kỳ bách quái.

Có người hỏi một số riêng tư cá nhân của Bá Tống Huyền Thánh, có người hỏi cách liên lạc của vị Tô tiên tử bé nhỏ bên cạnh, có người hỏi Cổ Thánh Linh Vũ Điệp Tử lần trước cùng hiển thánh đã kết hôn chưa, có người hỏi cách liên lạc của 'Bạch Thánh Quân' lần trước cùng Bá Tống hiển thánh, có người hỏi 'Thất Sinh Phù Thánh Quân' có đạo lữ hay không... nhưng lại không có ai hỏi Bá Tống Huyền Thánh có kết hôn hay không.

Đáng xấu hổ nhất là, có người hỏi Công Đức Xà Mỹ Nhân có khả năng kết đạo lữ hay không?

Phàm là những câu hỏi vô liêm sỉ này, tất cả đều được gửi kèm một câu trả lời hình ảnh 'mắt tròn'. ......

Trong Chư Thiên Vạn Giới, có một nhóm nhỏ tồn tại ẩn thế, đứng trên đỉnh cao của thế giới, trên mặt cũng xuất hiện vẻ chấn động.

Đây là một nhóm nhỏ Kiếp Tiên lần trước vô tình trúng phải cái nhìn 'hoài thai' của Bá Tống.

Bọn họ vì nguyên nhân 'Thiên Đạo hoán giới' sắp tới, đều đang ẩn thế.

Nhưng khi biết Bá Tống lại một lần nữa giảng pháp, bọn họ đều thi triển thần thông của mình, bắt đầu tiếp nhận giảng pháp của Bá Tống.

Không phải nghiện hoài thai, đơn thuần chỉ là trong lòng không phục!

Cho nên khi tiết mục 'Sexy Bá Tống, trả lời trực tuyến' xuất hiện, nhóm Cửu phẩm Kiếp Tiên này hắc hắc cười một tiếng, cũng gửi những vấn đề khó khăn trong tu luyện mà mình gặp phải qua.

Chương 2364

Dùng vấn đề khó trong tu luyện của Cửu phẩm Kiếp Tiên, đi làm khó một Bát phẩm Huyền Thánh đang giảng pháp, chuyện mất mặt kiểu này, trước đây các Kiếp Tiên vạn vạn lần không làm.

Nhưng khi đối phương là Bá Tống Huyền Thánh, chuyện này các Kiếp Tiên làm được lưu loát.

Cái cần chính là làm khó Bá Tống, khiến hắn phải chịu thiệt!

Nhưng điều khiến trong lòng bọn họ chấn kinh là, sau năm sáu hơi thở, những vấn đề khó khăn trong tu luyện của họ cũng đã được giải đáp!

Phương thức trả lời vấn đề, ngắn gọn súc tích, không hề dùng những câu từ bá khí để tô điểm.

Nhưng từ những câu trả lời ngắn gọn này, các Kiếp Tiên lại cứ như nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh to lớn vô hạn.

Bóng dáng Bá Tống ấy, chống trời, đạp đất.

Bất kể tu vi, đơn thuần luận về 'tri thức', Bá Tống Huyền Thánh thực sự cao cao tại thượng.

Hắn dùng tư thái của một người thầy 'chỉ điểm, giáo đạo', giải đáp những nghi hoặc trong tu luyện cho nhóm Kiếp Tiên này.

Đạt giả vi tiên!

Những vấn đề khó khăn đã làm phiền các Kiếp Tiên hàng chục năm thậm chí hàng trăm năm, cứ thế trong ba lời hai tiếng trả lời của Bá Tống Huyền Thánh, đã nhận được đáp án thỏa đáng.

Nói thật, sự chỉ điểm ở trình độ này, nếu là giải đáp trực tiếp, đáng phải chịu một bái!

Đây là ân thụ đạo giải hoặc! 【Đây thực sự là một Huyền Thánh sao?】 【Không, Bá Tống tuyệt đối không phải Huyền Thánh.】 【Lần lượt Hiển Thánh trước mặt người, đã nói cho chúng ta biết, hắn tuyệt đối sẽ không phải là Huyền Thánh.】 【Rất có thể Bá Tống Huyền Thánh, là một tôn Kiếp Tiên đang bước ra 'Trường Sinh Chi Đạo' của mình, hắn lần lượt hiển thánh, là hắn đang hoàn thiện đạo của mình.

Đạo của hắn, nói không chừng có liên quan đến 'Hiển Thánh trước mặt người, giảng pháp'.

Cũng có nghĩa là, trong một khoảng thời gian tới, Bá Tống Huyền Thánh còn sẽ hiển thánh thêm lần nữa!】 Khoảnh khắc này, trong lòng các Kiếp Tiên khẽ động.

Có người bắt đầu hạ đạt ý chỉ ẩn mật cho hậu bối, đệ tử của mình. ......

Đồng thời, Thiên Hà Tô Thị.

Tộc trưởng Tô Thị, đột nhiên nhận được ý chỉ của một lão tổ tông 'đã khuất' — ý chỉ đến từ lão tổ 'Tô Thị Thừng Kết'.

Lão tổ, hy vọng có thể mời Bá Tống Huyền Thánh đến tham gia niên hội của Thiên Hà Tô Thị.

Đài Huyền Thánh giảng pháp.

Tống Thư Hàng khóe miệng lộ ra nụ cười cao thâm mạt trắc, sau khi suy nghĩ, cậu nhắm lại đôi mắt sẽ mang đến áp lực cực lớn cho tu luyện giả.

Tận thiện tận mỹ.

Cậu muốn tranh thủ khiến công đức chi lực phản hồi từ buổi giảng pháp lần này đạt tối đa.

Cho nên sau khi tiết mục 'Sexy Bá Tống, trả lời trực tuyến' kết thúc, cậu nhắm lại đôi mắt của mình.

Ai ngờ, khoảnh khắc cậu nhắm mắt lại, gan của tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới đều bắt đầu run rẩy.

Bởi vì nhớ lại lần 'Huyền Thánh Bá Nho' giảng pháp trước nữa cũng là như vậy, mắt của Bá Tống trước tiên nhắm lại, sau đó đột ngột mở ra, phối hợp với mắt của Nho gia Thánh Nhân, trực tiếp làm bùng nổ điểm cảm động đến rơi lệ của tất cả tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Bài học nhãn tiền.

Cho nên thấy Bá Tống Huyền Thánh nhắm mắt, mọi người liền căng thẳng.

Tu luyện giả có kinh nghiệm bắt đầu uống thuốc, hoặc nằm ngửa, hoặc nằm nghiêng, hoặc nằm lơ lửng.

Còn có một số tu luyện giả đang cố gắng gửi câu hỏi thứ hai cho Bá Tống...

Nhưng vì pháp khí 'trí tuệ nhân tạo trả lời trực tuyến' của Tống Thư Hàng sau khi sử dụng một lần sẽ bị mất kết nối, nên tất cả câu hỏi thứ hai của tu luyện giả đều chìm vào biển đá. "Buổi giảng pháp lần này kết thúc." Tống Thư Hàng nhắm mắt, bình tĩnh nói. 【Kết, kết thúc rồi sao?】【Không có cái nhìn hoài thai?】【Đây không phải Bá Tống, không khoa học chút nào!】【Nếu không có cái nhìn hoài thai, tôi luôn cảm thấy giảng pháp của Bá Tống thiếu thiếu gì đó.】【Chẳng lẽ thuốc của tôi uống là vô ích sao?】Tuy có chút tiếc nuối và cảm giác không hoàn mỹ.

Nhưng, 'ý nguyện' của tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới vẫn không ngừng ngưng tụ, hội tụ về phía Tống Thư Hàng.

Những sức mạnh ý nguyện tương tự lực lượng tín ngưỡng này, được nghi thức 'Huyền Thánh giảng pháp' thu thập, chuyển hóa, khi chúng rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, hóa thành công đức chi quang ngập trời!

Công đức chi quang của buổi giảng pháp lần này, đến mãnh liệt hơn so với mấy lần trước.

Một là vì số người nghe pháp nhiều hơn; hai là lần giảng pháp này áp dụng hình thức trả lời trực tuyến, giải đáp được rất nhiều nghi hoặc trong lòng tu luyện giả, đây là ân thụ đạo giải hoặc.

Ngay cả nhóm Cửu phẩm Kiếp Tiên kia, cũng tâm phục khẩu phục.

Cho nên, công đức mà Tống Thư Hàng nhận được lần này, đặc biệt rộng lớn.

Công đức như biển, từ trên đỉnh đầu giáng xuống. ......

Sau lưng Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay chắp lại, lòng bàn tay như hoa nở rộ, từ từ giơ cao.

Công Đức Phì Kình đỡ thân hình nàng, mơ hồ có thể thấy trong cơ thể Công Đức Phì Kình có ánh sét lóe lên...

đó là kiếp lôi!

Tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới dụi dụi mắt...

Bọn họ không nhìn nhầm, đó thực sự là thiên kiếp lôi quang.

Tu luyện giả không biết chuyện thì vẻ mặt nghi hoặc, không biết Bá Tống Huyền Thánh phong ấn kiếp lôi này để làm gì, chỉ âm thầm bội phục thủ đoạn của Bá Tống Huyền Thánh.

Một số ít tu luyện giả biết chuyện, khóe miệng giật giật, nhớ lại hương vị mỹ vị của thiên kiếp, nước miếng đều chảy ra.

Tống Thư Hàng vì để giữ hình tượng, không quay đầu lại nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng, tính toán vị trí thì, lần này Công Đức Tiên Tử hẳn là phải hóa đi đuôi rắn, ngưng tụ ra đôi chân rồi nhỉ?

Mà vị trí cấm kỵ kia, đã được một đôi cánh ở eo nàng che khuất, cho nên về mặt ngoại quan không thành vấn đề.

Tống Thư Hàng vẫn rất mong đợi dáng vẻ của Công Đức Tiên Tử sau khi hóa ra đôi chân.

Công đức chi lực ngập trời dung nhập vào cơ thể Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt.

Nàng theo thói quen muốn 'chết' một lần.

Nhưng nghĩ đến mấy lần hiển thánh trước, nàng đều đã 'chết' qua rồi, cảm thấy hơi thiếu sáng tạo.

Tiếc thật, Xích Tiêu Kiếm bản thể không ở đây.

Bằng không, nàng có thể biểu diễn nuốt sống kiếm cho tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới xem rồi.

Xoạt xoạt xoạt ~ Biển công đức, giáng xuống, dung nhập vào cơ thể Xà Mỹ Nhân.

Cường độ cơ thể công đức của Xà Mỹ Nhân không ngừng tăng lên, nếu không phải bị hạn chế bởi cảnh giới của Tống Thư Hàng, lần này cường độ cơ thể nàng có lẽ có thể trực tiếp tăng lên gần bằng cường độ thời kỳ 'Nguyên Tiên Tử [Tên bị che]'.

Cường độ cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân đang tăng lên, nhưng đôi chân nàng lại không tiến hóa — nàng đang cố ý duy trì trạng thái 'đuôi rắn'.

Công đức chi lực dư thừa, được nàng truyền cho Công Đức Phì Kình, cường hóa nó.

Chỉ là, công đức chi lực lần này quá mức rộng lớn.

Công Đức Phì Kình dù có bị nổ tung, cũng không thể dung nạp được công đức chi lực khổng lồ như vậy.

Mà trên đỉnh đầu, công đức chi lực vẫn không ngừng giáng xuống.

Công Đức Phì Kình không thể dung nạp công đức chi lực khổng lồ như vậy, chỉ có thể phun chúng ra từ lỗ thở.

Đợt sức mạnh biển công đức này, sau khi đi một vòng trong cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân, Công Đức Phì Kình, lại cùng với sức mạnh 'kiếp lôi' trong cơ thể Công Đức Phì Kình, bị phun ra ngoài.

Phần sức mạnh này, ở sau lưng Tống Thư Hàng hóa hình, hóa thành dị tượng thứ ba của công đức cụ hiện hóa của Tống Thư Hàng.

Một cây 'cây lôi' khổng lồ từ từ sinh trưởng ra.

Công đức làm thân cây, lực kiếp lôi làm lá cây.

Cây lôi khổng lồ này càng lúc càng lớn, trong chớp mắt hóa thành vật khổng lồ cao hai mươi mét.

Tiếng hồ quang điện không ngừng kêu "baba".

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn cây lôi này: "......" Cậu dở khóc dở cười nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Tiên tử đây là làm gì vậy?

Phần công đức chi lực này, dùng để cường hóa bản thân nàng, thúc đẩy bản thân tiến hóa không phải tốt hơn sao?

Vì sao lại phải phân ly nó ra?

Công Đức Xà Mỹ Nhân càng mạnh, an toàn của Tống Thư Hàng mới càng có bảo đảm.

Hơn nữa, cây lôi này có tác dụng gì?

Trong ký ức đang từ từ khôi phục, 'đại thụ' do công đức chi lực của Bạch tiền bối hóa thành ít nhất còn có thể kết trái ăn được mà.

Cây lôi này, có thể ra quả không?

Công Đức Xà Mỹ Nhân cười hì hì một tiếng.

Nàng đột nhiên vươn tay, ôm lấy cây lôi này, cây đại thụ hai mươi mét bị nàng một tay nhấc lên.

Sau đó nàng đuôi rắn khẽ búng, nhảy lên Công Đức Phì Kình.

Đây là Công Đức Xà Mỹ Nhân?

Chế độ kỵ sĩ.

Cây lôi khổng lồ, hóa thành trường thương kỵ sĩ, Công Đức Phì Kình hóa thành tọa kỵ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân không còn thỏa mãn với vai trò 'phòng thủ bị động' trước đây nữa, nàng đây là muốn phát triển chế độ tấn công.

Công Đức Xà Mỹ Nhân kỵ sĩ vung vẩy cây lôi trong tay xong, dường như lại nhớ ra điều gì đó.

Nàng lấy ra 'Bình Thiên Quan' đội lên.

Trên đỉnh đầu, 'công đức chi lực' còn lại quán nhập vào Bình Thiên Quan, hoàn thành sạc năng lượng.

Một thân đế bào hoa lệ, bao phủ cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Chương 2365

Công Đức Xà Mỹ Nhân?

Chế độ Đế Vương Kỵ Sĩ!

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy mắt mình sắp bị lóa mù rồi.

Cuối cùng, tất cả công đức chi lực trên đỉnh đầu, toàn bộ bị cây lôi hấp thu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, Công Đức Phì Kình, Công Đức Lôi Thụ, tất cả bắt đầu quay về trong cơ thể Tống Thư Hàng. "Nó là bảo bối." Khi quay về cơ thể Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên cúi người thì thầm bên tai Tống Thư Hàng.

Nàng nói là cây lôi.

Cây lôi không chỉ là thương kỵ sĩ của nàng, mà còn có công dụng lớn hơn.

Nó sẽ là một phần không thể thiếu trong hệ thống của Tống Thư Hàng. "Cái gì?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân không trả lời nữa, nàng mang theo cây lôi, dung nhập vào cơ thể Thư Hàng.

Dị tượng ngập trời tiêu tán.

Còn trong cơ thể Tống Thư Hàng, tất cả nguyên anh, từ từ nhắm mắt lại.

Thiên kiếp Lục thăng Thất, hoàn toàn kết thúc.

Tống Thư Hàng xoay người từ 'Đài Huyền Thánh giảng pháp' bước xuống.

Cậu khẽ bước một bước.

Nguyên anh đan điền nhỏ thứ nhất, khẽ sáng lên.

Cứ như có dòng điện chạy qua.

Ngay sau đó, có ảo ảnh từ trên nguyên anh đan điền nhỏ thứ nhất, khuếch tán ra.

Lúc này, trong không gian Huyền Thánh giảng pháp.

Tống Thư Hàng xoay người, từ đài Huyền Thánh giảng pháp bước xuống, đạp ra bước đầu tiên.

Đối diện, Bạch Long tỷ tỷ đẩy chiếc 'Nhẫn Nại Vương Tọa', mang theo Tô Thị A Thập Lục, bay về phía đài Huyền Thánh giảng pháp.

Hai người một rồng, sáu mắt nhìn nhau.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng, nguyên anh trong đan điền nhỏ thứ nhất, cứ như nhận được tín hiệu — nguyên anh đan điền nhỏ thứ nhất này, chính là nhờ 'Long Châu' của Tô Thị A Thập Lục mà thai nghén thành.

Lúc này, Tống Thư Hàng chính thức bước vào cảnh giới 'Thất phẩm', khi tiếp xúc với Tô Thị A Thập Lục, tiểu nguyên anh liền sản sinh cộng hưởng với Long Châu của A Thập Lục.

Có sức mạnh ảo ảnh, từ trên tiểu nguyên anh khuếch tán ra.

Đây là sức mạnh tượng trưng của Thất phẩm Tôn Giả 【Chân Thực Huyễn Tượng】.

Quyền năng Tôn Giả từng khiến Tống Thư Hàng chịu đủ khổ sở, nhưng cũng thu hoạch được rất nhiều lợi ích.

Thông thường mà nói, Lục phẩm tu sĩ sau khi tấn cấp Tôn Giả, cần một khoảng thời gian nhất định, để chuyển hóa những hình ảnh khắc sâu nhất trong não hải của mình thành 'Chân Thực Huyễn

Tượng', xây dựng thế giới ảo ảnh này.

Như 'Thế giới sa mạc' của Bạch tiền bối và 'phòng của Tống Thư Hàng' đang được xây dựng. 'Thế giới cổ mộ' của Thất Tu Tôn Giả.

Nhưng tiểu nguyên anh của Tống Thư Hàng, lại là sản phẩm được đản sinh không theo lối thông thường — cứ như sự khác biệt giữa em bé ống nghiệm và em bé bình thường vậy.

Tiểu nguyên anh này, sau khi cộng hưởng với Long Châu của Tô Thị A Thập Lục, trực tiếp kích hoạt năng lực 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Một tòa Thánh Thành hùng vĩ, uy nghiêm, phòng thủ cường đại phù hiện...

Cánh cổng Thánh Thành đóng chặt, trước cổng có một chiếc Hà Long Thần Hành Chiến Xa uy vũ và giáp vàng.

Chính là đồ án cấu đồ Kim Đan nhỏ thứ nhất của Tống Thư Hàng【Vẫn là Thánh Thành không bao giờ thất thủ】.

Tiểu nguyên anh này đang lười biếng.

Nó trực tiếp lấy 'cấu đồ Kim Đan', cụ hiện hóa nó thành cảnh tượng 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Vô liêm sỉ!

Chân Thực Huyễn Tượng cụ hiện hóa, Thánh Thành rộng lớn, bảo vệ Tô Thị A Thập Lục ở bên trong.

Tô Thị A Thập Lục trên bảo tọa, được Thánh Thành ủng hộ, đẩy lên đỉnh Thánh Thành, tựa như chủ nhân Thánh Thành.

Tống Thư Hàng trang bị vũ trang đầy đủ, được đưa lên Hà Long Thần Hành Chiến Xa, đẩy ra ngoài cổng Thánh Thành. "Chân Thực Huyễn Tượng?" Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời...

Trên bầu trời, có vô số thiên kiếp, đang thành hình.

Đó là tất cả lôi kiếp mà Tống Thư Hàng đã trải qua, ban đầu được cậu cấu họa vào 'cấu đồ Kim Đan', giờ đều được 'Chân Thực Huyễn Tượng' cụ hiện hóa ra.

Thiên kiếp mười một đợt 2 thăng 3 ngàn năm khó gặp.

Thiên kiếp 5+1 khi 3 thăng 4.

Thiên Ma kiếp do Cửu U Ma Kiếp và Thiên Kiếp lần đầu liên thủ hóa thành khi 4 thăng 5.

Biển lôi thiên kiếp, lôi của ma kiếp, thiên kiếp hình cầu lôi, kiếp lôi rồng lôi, mưa lôi, ngũ hành thiên kiếp, Tử Tiêu Thần Lôi, chưởng tâm lôi thiên kiếp, pháo hiện đại hóa thiên kiếp, đạn đạo thiên kiếp, vũ khí hạt nhân thiên kiếp.

Loại hình thiên kiếp phong phú, khiến người nhìn mà đau lòng + da đầu tê dại.

Hơn nữa.

Có thể là vì nguyên nhân Tống Thư Hàng đã ngưng tụ ra 'cây lôi thiên kiếp', nên trong 'Chân Thực Huyễn Tượng?

Vẫn là Thánh Thành không bao giờ thất thủ' này, thiên kiếp trên bầu trời đều mang theo hương vị thiên kiếp chính tông, không còn là sản vật ảo ảnh đơn thuần nữa.

Điều này thì vô cùng đáng sợ rồi.

Nếu có kẻ địch bị cuốn vào thế giới ảo ảnh này, chỉ riêng thiên kiếp ngập trời kia, cũng đủ cho kẻ địch uống một bình rồi. ......

Tống Thư Hàng đưa tay khẽ ấn lên bầu trời.

Thiên kiếp, ma kiếp ngập trời, tất cả đều như bị ấn nút tạm dừng, bất động.

Đây là 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Tống Thư Hàng, mọi thứ trong thế giới ảo ảnh đều chịu sự chi phối của ý chí cậu.

Dù sao thì cậu cũng là người đã từng trải nghiệm 'Giả?

Chân Thực Huyễn Tượng?

Thế giới sa mạc nhiệt tình phiên bản đạo' khi còn ở cảnh giới Lục phẩm.

Tống Thư Hàng vẫn có chút kinh nghiệm trong việc nắm giữ 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Trên đầu thành, ánh mắt A Thập Lục và Tống Thư Hàng nhìn nhau. "Đã nghĩ kỹ nội dung giảng pháp chưa?" Tống Thư Hàng mỉm cười hỏi. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Nhân lúc Tống Thư Hàng giảng pháp, tỷ tỷ khăn quàng cổ trên cổ đã chuẩn bị cho nàng một bản thảo giảng pháp.

Chỉ là... phía trước có hình thức giảng pháp trả lời trực tuyến độc đáo của Tống Thư Hàng, cũng không biết buổi giảng pháp của nàng, có thể hấp dẫn được hứng thú của tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới hay không?

Trong lòng nàng có chút bất an.

Ngoài ra, trước đó khi tiết mục 'Bá Tống trả lời trực tuyến' diễn ra, A Thập Lục cũng nhân cơ hội hỏi một câu hỏi...

Sau đó, nàng nhận được câu trả lời hình ảnh mắt tròn.

Chuyện này, nàng thậm chí còn chưa kể cho tỷ tỷ khăn quàng cổ. "Đi thôi, tự tin lên, giảng pháp chuyện này, thực ra rất nhẹ nhàng.

Chỉ cần nhớ kỹ, chúng ta là đang tán tài, chứ không phải ứng tuyển nhận khảo hạch.

Giữ tốt tâm thái." Tống Thư Hàng cười nói, nói xong cậu lại bước thêm một bước về phía trước, bước xuống đài Huyền Thánh giảng pháp.

Xoẹt ~ Thế giới Chân Thực Huyễn Tượng, chuyển động.

Tô Thị A Thập Lục bị chuyển dịch lên trên 'Đài Huyền Thánh giảng pháp'.

Mà lúc này, 'Chân Thực Huyễn Tượng' vẫn chưa giải trừ — vì Tống Thư Hàng gà mờ này, vẫn chưa tìm thấy phương pháp giải trừ cái 'Chân Thực Huyễn Tượng?

Vẫn là Thánh Thành không bao giờ thất thủ' này.

Phương thức giải trừ 'Giả?

Chân Thực Huyễn Tượng', khác với vật thật này.

Điều thú vị là, khi thân hình A Thập Lục xuất hiện trên đài giảng pháp, nội dung Chân Thực Huyễn Tượng cũng bị đưa vào đài giảng pháp, chiếu rọi khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Có thể là vì, chủ thể tiểu nguyên anh của Chân Thực Huyễn Tượng này, là nguyên nhân do Kim Đan của Tống Thư Hàng và Long Châu của Tô Thị A Thập Lục cùng nhau thai nghén mà ra.

Cho nên, đài Huyền Thánh giảng pháp mặc định 'Chân Thực Huyễn Tượng' này cũng là một phần của A Thập Lục?

Thấy vậy, Tống Thư Hàng lập tức dừng ý nghĩ muốn triệt tiêu 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Cậu muốn dùng 'Chân Thực Huyễn Tượng' để tạo thế cho vị tiên tử bé nhỏ này.

Ra oai phủ đầu.

Bất kể nội dung giảng pháp thế nào, khi bắt đầu giảng khí thế hoành tráng, liền có thể áp đảo người khác.

Ít nhất cũng có thể trấn nhiếp được những tiểu tân binh tu sĩ Nhất, Nhị phẩm kia. ************ Chư Thiên Vạn Giới, phần lớn tu luyện giả vẫn còn đắm chìm trong các đáp án của 'Bá Tống Huyền Thánh trả lời trực tuyến', hồi vị vô cùng.

Lúc này, vị Huyền Thánh thứ hai 'Tô Sơn' bắt đầu giảng pháp. 【Nói chứ, 'Tô Sơn' này nghe cứ như Tô Tam nhỉ?】【Nếu Tô Sơn Huyền Thánh và Bá Tống Huyền Thánh cùng giảng pháp, liệu có hình thức giảng pháp đặc biệt nào không?】【Bất kể là hình thức mới hay hình thức cũ, chỉ cần là Huyền Thánh giảng pháp, đều sẽ khiến chúng ta thụ ích vô cùng, đừng nghĩ nhiều, cứ nghe cho kỹ vào.】Ngay khi tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới đang giao lưu, hình chiếu giảng pháp của Huyền Thánh thứ hai bắt đầu.

Chương 2366

Oanh long long ~~ Một tòa Thánh Thành khổng lồ, xuất hiện trong mắt tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Thánh Thành rộng lớn, uy nghiêm, tự mang một loại cảm giác áp bách.

Tô Tam Huyền Thánh, lúc này đang ngồi trên đỉnh Thánh Thành.

Nàng tuy thân hình bé nhỏ, nhưng khí tràng lúc này ít nhất cũng phải năm mét tám!

Đồng thời, trên đỉnh đầu Tô Sơn Huyền Thánh, có vô số thiên kiếp hiển hiện.

Các loại kiếp lôi, ngũ hành thiên kiếp, tổ hợp thiên kiếp, thậm chí là ma kiếp, khiến người ta hoa cả mắt.

Nơi cao nhất trên bầu trời, thì bị biển ma lôi và biển thiên lôi chia đôi, một cảnh tượng tận thế.

Âm thanh 'oanh long long' kia, chính là chấn động do những thiên kiếp, ma kiếp này phát ra.

Tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, không kìm được nuốt nước miếng.

Tô Tam Huyền Thánh còn chưa bắt đầu giảng pháp, khí thế đã áp đảo người khác rồi!

Đặc biệt là phía dưới tòa 'Thánh Thành' này, còn luôn có một bóng người ẩn hiện.

Đó chính là Bá Tống Huyền Thánh trang bị vũ trang đến tận răng.

Rõ ràng giảng pháp của cậu ấy đã kết thúc, nhưng người đàn ông có cảm giác tồn tại cực kỳ mạnh này, dù đã ẩn vào phía sau, vẫn nổi bật như vậy.

Nhân lúc Tô Sơn Huyền Thánh giảng pháp còn chưa chính thức bắt đầu, tượng Bá Tống Huyền Thánh phía dưới Thánh Thành không ngừng biến đổi nhanh chóng.

Đôi mắt vẫn còn 'nhắm chặt' kia, cứ như đang muốn xin một chút thể diện từ các tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới.

Tang tâm bệnh cuồng! ......

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bắc Hà Tán Nhân gửi tin nhắn: "Tiết mục 'trả lời trực tuyến' của Thư Hàng vừa nãy, chắc là nhờ vào sức mạnh của pháp khí.

Vừa nãy ta hỏi một vấn đề tu luyện rất thâm ảo, không quá ba giây, tiểu hữu Thư Hàng đã đưa ra đáp án vô cùng đáng tin cậy.

Kiểu trả lời ngắn gọn, rõ ràng này, không phải phong cách của Thư Hàng." "Ta hỏi một vấn đề cấp Bát phẩm Huyền Thánh, cũng trong 5 giây đã nhận được câu trả lời." Thất Tu Thánh Quân mỉm cười gõ xuống câu trả lời trên bàn phím.

Hoàng Sơn, mệt quá, muốn nghỉ hưu: "Công năng trả lời trực tuyến, chắc là tác dụng của pháp khí khối kim loại mà tiểu hữu Thư Hàng tế ra khi giảng pháp.

Mỗi lần giảng pháp đều có thể thay đổi chiêu trò, tiểu hữu Thư Hàng...

ừm, cũng không dễ dàng gì." Cuồng Đao Tam Lãng: "Ơ?

Các ngươi nhận được câu trả lời đáng tin cậy sao?

Ta chỉ nhận được một hình ảnh mắt tròn thôi." "Tam Lãng, vì sao ngươi lại nhận được một hình ảnh mắt tròn, trong lòng ngươi phải tự hiểu rõ chứ. 【Biểu cảm Tam Lãng xoắn ốc thăng thiên】" Đông Phương Lục Tiên Tử trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: "Ta không tin chỉ có mình ta nhận được mắt tròn đâu nhé, @Đồng Quái Tiên Sư, @Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử), @Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai, @Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân, @Đông Phương Tĩnh Tuyết. @Bạch" Nhìn danh sách dài dằng dặc mà Cuồng Đao Tam Lãng @ ra, Hoàng Sơn Chân Quân im lặng tự giáng một phát chưởng tâm lôi vào tim mình.

Vật họp theo loài.

Phần lớn thành viên trong danh sách trên, đến lúc đó đều phải cân nhắc gia nhập 【danh sách tiểu chương trình cấm ngôn siêu thập tự】.

Diệt Phượng Công Tử: "......" Đồng Quái Tiên Sư: "......" Đông Phương Tĩnh Tuyết: "......" Ta Là Trung Khuyển Của Hoàng Sơn Đại Nhân: "......" Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai: "......" Im lặng hơn mọi lời.

Quả nhiên như Cuồng Đao Tam Lãng dự đoán, những tên này trả lời cũng là biểu cảm mắt tròn.

Nhưng, Vũ Nhu Tử không trả lời, trong số thành viên im lặng hơn mọi lời, lại có thêm Diệt Phượng Công Tử "Tam Lãng tiền bối, ta đã nghiêm túc hỏi một vấn đề về 'Đạo Thời Gian', và nhận được câu trả lời thỏa đáng.

Mọi người đều là tu sĩ, loại kỳ ngộ rõ ràng là để giải quyết nghi hoặc trong tu luyện này, sao có thể lãng phí nó một cách vô ích chứ? 【Biểu cảm Tống Thư Hàng xoắn ốc thăng thiên】" Vũ Nhu Tử nghiêm túc trả lời.

Hoàng Sơn Chân Quân trong lòng lập tức rất an ủi.

Tương tự an ủi còn có Linh Vũ Điệp Thánh Quân. "Nói chứ, các ngươi thấy A Thập Lục sẽ giảng cái gì?

Liệu có phải cũng mượn pháp khí kia của Tống Thư Hàng để giảng pháp không?" Diệt Phượng Công Tử chủ động chuyển đề tài.

Trên đài Huyền Thánh giảng pháp, khí tràng của Tô Thị A Thập Lục rộng lớn, Thánh Thành, lôi kiếp, Bạch Long khăn quàng cổ, còn có tượng Bá Tống Huyền Thánh không ngừng nổi bong bóng ở phía dưới.

Chỉ riêng cảnh mở màn này, đã khiến hình tượng A Thập Lục khắc sâu vào lòng người. "A Thập Lục nàng ấy mới vừa tấn thăng Ngũ phẩm mà, bản thảo giảng pháp của nàng ấy phải làm sao?" Tô Thị A Thất hoảng hốt nói.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Không sao, Thư Hàng trên người chắc chắn có bản thảo giảng pháp phù hợp, lần trước ta chính là mua một bản thảo giảng pháp từ vị khôi lỗi tiên tử trên người cậu ấy." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Hiển Thánh trước mặt người à." Tạo Hóa Pháp Vương: "A Thất, điện thoại của ngươi reo rồi." Tô Thị A Thất: "Ai gọi điện vậy?" "Tô Thị A Tứ?" Tạo Hóa Pháp Vương trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: "【Biểu cảm ngơ ngác】 Tạo Hóa, ngươi và A Thất ở cùng nhau sao?" "Ừm, ta chuẩn bị tổ chức một buổi hòa nhạc ở Thiên Hà Tô Thị, cho nên đã tìm đến động phủ của A Thất, ngày mai sẽ cùng nàng ấy đến tộc địa Thiên Hà Tô Thị.

Điện thoại của A Thất đang sạc ở bên cạnh ta." Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "Thiên Hà Tô Thị đồng ý cho ngươi tổ chức hòa nhạc sao?" "Ta bây giờ là gà cay đang hot của giới tu chân, lịch trình biểu diễn của ta đã kín đến tận năm sau rồi.

Nếu không phải vì phải kiêm lo tu luyện, ta mỗi ngày đều có thể tổ chức ba buổi hòa nhạc. 【Biểu cảm Vũ Nhu Tử hất đầu đàn guitar động thái】" Tạo Hóa Pháp Vương đắc ý nói.

Bắc Hà Tán Nhân cảm giác, giới tu chân tiêu đời rồi.

Ở một bên khác.

Tô Thị A Thất chạy từ phòng bên cạnh qua, nhấc điện thoại. "A Thất, người hiển thánh trên đỉnh đầu chúng ta là A Thập Lục sao?" Giọng Tô Thị A Tứ, truyền đến từ điện thoại. "Ừm, đúng là nàng ấy không sai.

Có vấn đề gì sao?" Tô Thị A Thất nói.

Tô Thị A Tứ trầm mặc nửa ngày sau, hỏi: "Cho nên, nàng ấy quả nhiên là muốn soán vị sao?" "Cái gì?" Tô Thị A Thất vẻ mặt ngơ ngác. "Thánh hiệu Tô Tam ấy." Tô Thị A Tứ nhắc nhở, đây là đạo hiệu trước đây của hắn mà.

Tô Thị A Thất: "......" Là Sơn đó, làm ơn uốn lưỡi mà đọc, là Sơn đó! "À đúng rồi, lão tổ có lời truyền cho tộc trưởng, tộc trưởng lại truyền cho ta, ta lại truyền cho ngươi." Tô Thị A Tứ tiếp tục nói.

Tô Thị A Thất: "Vị lão tổ nào?" "Lão tổ Thừng Kết." Tô Thị A Tứ hạ thấp giọng nói: "Nói nhỏ với ngươi thôi, ta chỉ nói với ngươi, ngươi đừng nói với người khác, hiện tại tộc trưởng đang lén lút dỡ bỏ linh bài đấy.

Vốn dĩ lão tổ Tô Thị Thừng Kết đã tiêu rồi, không ngờ hắn còn chưa tiêu hẳn.

Hại ta trước đây khi tế bái hắn, còn rơi không ít nước mắt.

Hồi nhỏ còn hướng hắn hứa không ít tâm nguyện, đều là công cốc." "......" Tô Thị A Thất hỏi: "Lão tổ đã nói gì?" "Lão tổ vẫn còn sống, ngươi lại không hề kinh ngạc sao?" Tô Thị A Tứ kinh ngạc nói. "Ừm, một thời gian trước đã có chút cảm giác." Tô Thị A Thất trả lời. "A Thất ngươi cũng lớn rồi, cũng có bí mật nhỏ của riêng mình." Tô Thị A Tứ cảm thán nói.

Tô Thị A Thất: "......" Lát nữa khi kéo Tam Lãng đi gặp Đông Phương Lục Tiên Tử, phải chiến mấy trận với hắn mới được. "Không nói nhiều nữa, phí điện thoại đắt quá.

Ta chỉ đơn giản truyền đạt lời của lão tổ cho ngươi thôi: Lão tổ hy vọng niên hội Thiên Hà Tô Thị lần này, có thể cố gắng mời 'Bá Tống Huyền Thánh' đến.

Nhiệm vụ này giao cho A Thất ngươi, ngoài ra nếu ngươi còn muốn mời người khác, sẽ cho ngươi hạn mức lớn nhất, muốn mời bao nhiêu thì mời bấy nhiêu, muốn mời ai thì mời.

Có hạn mức, tùy hứng!

Ngay cả khi ngươi muốn mời mèo mời chó cũng không thành vấn đề!" Tô Thị A Tứ nói. "Ta hiểu rồi." Tô Thị A Thất ngẩng đầu nhìn trời.

Lão tổ đã ra lệnh rồi.

Từng có lúc, hắn còn lo lắng tiểu hữu Tống sẽ chịu áp lực từ Thiên Hà Tô Thị.

Năm tháng trôi qua, tiểu hữu Tống đã trưởng thành đến cảnh giới đáng tin cậy. "Nói chứ, A Thập Lục thực sự muốn soán vị sao?" Tô Thị A Tứ lại hỏi.

Tô Thị A Thất dịu giọng nói: "Xin giới thiệu cho tiền bối một quyển sách, sách 'Ngữ Văn' tiểu học lớp một, tập một." Nói xong, hắn liền cúp điện thoại.

Đồng thời.

Trên đài Huyền Thánh giảng pháp.

Tô Thị A Thập Lục mở miệng: "Các đạo hữu khắp Chư Thiên Vạn Giới, hôm nay ta sẽ cùng mọi người đàm đạo về 《Lôi Pháp》." Oanh long long ~~ Thiên lôi, ma lôi trên đỉnh đầu càng thêm vang dội — là Bá Tống đang thao tác phía sau, tăng cường khí thế cho A Thập Lục. "Bá Tống, giảm âm thanh đi." A Thập Lục quay đầu, nhỏ giọng nói.

Âm thanh quá lớn, người khác sẽ không nghe rõ nội dung giảng pháp.

Tống Thư Hàng hiểu ý gật đầu, đưa tay khẽ bóp, tiếng lôi 'oanh long long' kia, giảm đi hơn nửa.

Tiếng lôi giảm xuống, mức tiêu hao khi Tống Thư Hàng khống chế 'Chân Thực Huyễn Tượng' cũng đồng bộ giảm theo, cậu liền dư ra một phần tinh lực.

Phần tinh lực dư thừa này đương nhiên không thể lãng phí.

Sau khi suy nghĩ, cậu dùng phần tinh lực dư thừa này để khống chế đèn chiếu sáng... trên ánh sáng lôi điện.

Những ma lôi, kiếp lôi trên bầu trời, bắt đầu theo ý chí của Tống Thư Hàng, nổ vang có tiết tấu.

Các loại thiên kiếp theo màu sắc khác nhau, lần lượt bùng nổ.

Ánh sáng do kiếp lôi bùng nổ, như đèn sân khấu bảy sắc, chiếu rọi Tô Thị A Thập Lục.

Bạch Sắc Khăn Quàng Cổ tỷ tỷ: "......" Ăn no rửng mỡ à?

Tinh lực nhiều đến mức không có chỗ dùng sao?

Nàng quay đầu nhìn vị trí của Tống Thư Hàng.

Chương 2367

Ừm, tên này đúng là ăn no rửng mỡ thật.

Độ kiếp kết thúc, lại dưới sự phản hồi của đại lượng công đức chi lực, trạng thái tổng thể của Tống Thư Hàng đã tăng lên một bậc.

Bất kể là nguyên thần, nhục thân, công lực, cường độ toàn phương vị đều được tăng lên.

Hiện tại Tống Thư Hàng, bành trướng ghê gớm, tinh lực bùng nổ, không có chỗ phát tiết.

Bạch Sắc Khăn Quàng Cổ tỷ tỷ thở dài, nói với Tô Thị A Thập Lục: "Bắt đầu giảng pháp đi." Đèn chiếu và âm thanh, cứ mặc cho Tống Thư Hàng giày vò vậy.

A Thập Lục khẽ mỉm cười, cơ thể dựa vào chiếc 'Nhẫn Nại Vương Tọa', mở miệng giảng thuật 《Lôi Pháp》.

Nỗi đau từ Nhẫn Nại Vương Tọa không ngừng truyền đến.

Nàng không có năng lực 'thích nghi với nỗi đau, hưởng thụ nỗi đau' như Tống Thư Hàng, chỉ có thể dựa vào ý chí mà gồng mình chịu đựng. 《Lôi Pháp》thông thiên từ nông đến sâu, trong quá trình giảng pháp, toàn bộ có Bạch Long tỷ tỷ từ bên cạnh hỗ trợ, trạng thái giảng pháp của Tô Thị A Thập Lục rất ổn định.

Lúc đầu, tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới khi nghe bài 《Giải Thích Lôi Pháp》này, còn cảm thấy bài giảng này, hơi quá đơn giản.

Những điểm cốt yếu của lôi pháp được giảng, hầu như là cơ sở của Nhất, Nhị phẩm.

Tu sĩ cảnh giới cao hơn một chút, đều đã sớm nắm vững những tri thức lôi pháp cơ sở này. 【Nội dung giảng pháp của Tô Sơn Huyền Thánh, chẳng lẽ quá đơn giản rồi sao?】【Những tri thức lôi pháp này, ta đã sớm nắm vững rồi.

Là cơ sở của cơ sở.】【Khi Huyền Thánh giảng pháp, giảng những tri thức lôi pháp cơ sở như vậy thực sự không thành vấn đề sao?】【Trình độ tri thức lôi pháp này, ta cũng có thể lên giảng pháp được mà.】【Chẳng lẽ đây là nguyên nhân Bá Tống Huyền Thánh liều mạng tạo thế, tạo dựng không khí cho Tô Sơn Huyền Thánh sao?】Bởi vì Bá Tống Huyền Thánh biết năng lực giảng pháp của Tô Sơn Huyền Thánh rất tệ, cho nên trước khi giảng pháp đã cố gắng hết sức nâng cao khí tràng giảng pháp của nàng sao?

Ngay khi tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới đang suy đoán đủ kiểu.

Nội dung giảng pháp của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu trở nên thâm ảo, càng giảng càng sâu.

Trên đài Huyền Thánh giảng pháp, các loại dị tượng thiên địa bắt đầu hiển hiện.

Cơ bản nhất là âm thanh đại đạo giảng pháp, tiếng chuông.

Tiếp theo là hoa đại đạo.

Rồi sau đó là tượng cá chép hóa rồng, các loại dị tượng cũng từ nhỏ đến lớn, không ngừng nở rộ.

Tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, bắt đầu dựng tai lên nghe giảng.【Tuyệt vời, đây mới là nội dung chúng ta khao khát.】【Đúng như vậy, giảng pháp của Tô Sơn Huyền Thánh, dần dần đi vào cảnh giới vi diệu, đại thiện.】【Bài giảng này thực sự là phúc âm của các tu luyện giả hệ lôi trong thiên hạ.】Phần lớn tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, đặc biệt là tu luyện giả hệ lôi, nghe mà như si như túy.

Nhưng nghe mãi nghe mãi...

Giảng pháp của Tô Thị A Thập Lục trở nên càng thêm thâm ảo.

Phần lớn tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, bắt đầu không nghe hiểu...

Nội dung giảng pháp quá mức thâm ảo, trong thời gian ngắn không thể lý giải.

Lúc này, mỗi một câu nói của Tô Sơn Huyền Thánh, phần lớn tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới đều cần phải suy nghĩ đi suy nghĩ lại trong lòng, mới có thể có chút thu hoạch. 【Đợi...

đợi một chút, Tô Sơn Huyền Thánh, chúng ta sai rồi.

Quá thâm ảo, dừng một chút đi!】【Đừng giảng nhanh thế, làm ơn cho chúng ta chút thời gian phản ứng ~】【Hoặc là chậm lại một chút tiết tấu cũng được mà.】Phần lớn các tu luyện giả, điên cuồng truyền đạt ý niệm của mình lên, hy vọng Tô Sơn Huyền Thánh đang giảng pháp có thể nhìn thấy bình luận chạy của bọn họ.

Nhưng rất đáng tiếc, Tô Sơn Huyền Thánh là thủy hóa, nàng khi giảng pháp, không có năng lực và quyền hạn 'xem bình luận chạy'.

Nàng từ từ theo kịch bản mà Bạch Long tỷ tỷ đã đưa, giảng giải một cách trôi chảy.

Đến cuối cùng, nội dung giảng pháp đã thâm ảo đến mức ngay cả phần lớn Kiếp Tiên, cũng không nghe hiểu.

Ví dụ như nhóm nhỏ Kiếp Tiên kia sau khi xem xong giảng pháp của Bá Tống, tiện thể xem giảng pháp của Tô Sơn Huyền Thánh, hiện tại đang vẻ mặt ngơ ngác. 【Đây là Huyền Thánh giảng pháp sao?】【Đùa, đùa cái gì chứ.

Đây tuyệt đối là Kiếp Tiên giảng pháp, thậm chí có thể là...】 thậm chí có thể là Trường Sinh Giả vượt qua Kiếp Tiên đang giảng pháp!【Không nghe hiểu, nội dung đoạn giảng pháp này, đã liên quan đến pháp tắc bản nguyên hệ lôi.】【Quả không hổ là tiên tử được Bá Tống Huyền Thánh ôm trong lòng khi hiển thánh.】【Cứ ghi lại trước, đợi sau khi giảng pháp xong rồi sẽ từ từ suy ngẫm kỹ.】【Hôm nay hai buổi giảng pháp này, một buổi độc đáo, một buổi cao thâm.

Xem hai buổi giảng pháp này, thực sự là một sự kiện đáng mừng.】 ************ Thấy trên người Tô Thị A Thập Lục không ngừng xuất hiện dị tượng giảng pháp, Tống Thư Hàng liền biết buổi giảng pháp lần này của nàng, ổn rồi!

Nội dung giảng pháp phía sau của A Thập Lục, quá mức thâm ảo, Tống Thư Hàng hoàn toàn không nghe hiểu.

Nhưng, 《Giải Thích Lôi Pháp》 phía trước đối với cậu mà nói, vô cùng hữu dụng.

Ít nhất hiện tại, sự lý giải của cậu về 'chưởng tâm lôi', 'Dẫn Lôi thuật' và 'Sạc Điện thuật', đã tiến thêm một tầng lầu.

Đặc biệt là đối với sự lý giải 'chưởng tâm lôi', giảng pháp kết hợp với uy năng 'Thiên Kiếp Chưởng Tâm Lôi' mà cậu đã tiếp xúc, trải nghiệm, khiến Tống Thư Hàng lý giải chưởng tâm lôi càng thêm thấu triệt.

Cậu đưa tay nâng lên.

Lần này không cần vẽ phù văn, chỉ cần ý niệm khẽ động, một đoàn chưởng tâm lôi chói mắt liền xuất hiện trong tay cậu.

Lòng bàn tay cậu khẽ lật, thể tích chưởng tâm lôi bùng lên.

Từ 'chưởng tâm lôi' hóa thành 'quả bóng rổ chưởng tâm', rất nhanh lại bành trướng đến kích thước đường kính 5 mét.

Hơn nữa, đây vẫn chỉ là hình thức sơ khai.

Chỉ cần cậu tiếp tục quán nhập năng lượng vào chưởng tâm lôi cỡ lớn này, thể tích của nó có thể điên cuồng bành trướng...

Tống Thư Hàng ước tính đại khái, giới hạn thể tích của 'chưởng tâm lôi cỡ lớn' hiện tại này, đường kính hẳn là 500 mét, có thể sẽ lớn hơn.

Miễn cưỡng coi là 'chưởng tâm lôi cấp làng nhỏ'?

Đợi sau khi cậu lý giải về 'chưởng tâm lôi' sâu hơn một chút, hẳn có thể mở rộng nó đến trình độ 'chưởng tâm lôi cấp làng lớn'.

Chỉ cần độ thông thạo tăng lên, rồi sẽ có một ngày, 'chưởng tâm lôi cấp thành phố' chỉ còn là trong tầm tay! ......

Giảng pháp của Tô Thị A Thập Lục, đi vào hồi kết.

Cùng với việc giảng pháp của nàng kết thúc, ý niệm của tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới tụ tập, hóa thành công đức chi lực khổng lồ, giáng xuống trên người nàng.

Bài giảng pháp này của A Thập Lục chung quy mà nói chính là: không rõ mà cảm động rơi lệ!

Chương cuối của giảng pháp, khắp Chư Thiên Vạn Giới không mấy ai nghe hiểu, dù sao nghe cũng có vẻ rất lợi hại.

Công đức chi lực cuối cùng hội tụ, còn nhiều hơn một chút so với dự liệu của Bạch Long tỷ tỷ. "Công đức chi quang của A Thập Lục cuối cùng sẽ ngưng tụ thành hình thái gì?" Tống Thư Hàng có chút hiếu kỳ.

Là dung nhập vào cơ thể Bạch Sắc Khăn Quàng Cổ tỷ tỷ, tăng cường sự tồn tại của nàng ấy sao?

Hay là lại cụ hiện hóa ra một thể chất công đức chi quang mới?

Chốc lát sau.

Công đức chi quang trong hư không, rơi xuống trên người A Thập Lục, cuối cùng... quán nhập vào lồng ngực trống rỗng của Tô Thị A Thập Lục.

Chỗ trống ở tim, được công đức chi lực lấp đầy.

Công đức chi quang khổng lồ, ngưng tụ, áp súc, hóa hình trong lồng ngực A Thập Lục.

Cuối cùng, công đức chi lực lại hóa thành một trái tim công đức hư ảo! 【Công đức chi quang này là muốn tu phục vết thương thiên kiếp ở ngực nàng sao?】 Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Công đức chi lực còn có cách thao tác này nữa sao?

Nhưng mà... nếu công đức chi quang có thể thành công tu phục vết thương tim ở ngực tiểu tiên tử, thì cũng không tệ.

Trong lúc suy tư, trái tim hư ảo thuần công đức kia, hoàn toàn thành hình.

Nó bắt đầu đập như một trái tim thật sự.

Cùng với tiếng tim đập mạnh mẽ, trên mặt Tô Thị A Thập Lục đều khôi phục chút huyết sắc.

Thình ~ thình ~ Trái tim công đức đập có tiết tấu.

Nhưng mà, đập mãi đập mãi...

Đột nhiên, nó lại vỡ vụn ra. "Ơ?

Chuyện gì thế này?" Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác, vừa nãy còn đập rất tốt mà. "Trái tim do thuần công đức cấu thành, thiếu sự lấp đầy.

Nó không có một chỗ dựa, như cây không rễ, nước không nguồn." Bạch Long tỷ tỷ từ từ nói. "Thiếu sự lấp đầy?

Dùng cái gì để lấp đầy?

Dùng tình yêu sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nói đến việc dùng tình yêu để lấp đầy, tay phải cậu liền không tự chủ được mà xoa xoa trong hư không.

“Ngươi có phải hiểu lầm gì về ‘tình yêu’ rồi không?” Bạch Long tỷ tỷ hơi nhướn mày nhìn Tống Thư Hàng.

Tên này thật sự nghĩ ‘tình yêu’ là vạn năng, thiếu cái gì cũng có thể dùng ‘tình yêu’ để bù đắp sao?

“Bởi vì chỉ cần nhắc đến ‘tim’ mà không có chỗ dựa… người bình thường đều sẽ lập tức nghĩ đến ‘tình yêu’.

Dùng tình yêu để lấp đầy nội tâm trống rỗng.” Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Đừng có liên hệ ‘trái tim không còn’ theo nghĩa vật lý với ‘tâm lý trống rỗng’ theo nghĩa tình cảm chứ.

“Ừm, nếu Công Đức Chi Quang cần vật dựa để ngưng tụ trái tim, có lẽ ta có một món bảo vật có thể dùng được.” Tống Thư Hàng vừa nói, ngón tay khẽ búng, một viên đan dược xuất hiện giữa các ngón tay cậu.

Thánh dược chữa thương ‘Trọng Sinh Đan’, tuy không có tác dụng với vết thương Thiên kiếp, nhưng dùng nó tạm thời làm chỗ dựa cho Công Đức Chi Quang thì chắc không thành vấn đề.

Tống Thư Hàng đưa tay búng một cái, viên đan dược bay vào lồng ngực trống rỗng của Tiên tử nhỏ nhắn.

Chương 2368

Chủ yếu là vì hiện tại vẫn đang ở đoạn cuối của ‘Huyền Thánh giảng pháp’, có vô số đôi mắt từ chư thiên vạn giới đang nhìn… nếu không, cậu chắc chắn sẽ chọn phương án ổn thỏa hơn, tự tay đặt đan dược vào ngực Tiên tử nhỏ.

Dù sao, khi búng đan dược ra, lỡ dùng lực quá mạnh, rất dễ khiến đan dược xuyên thủng lồng ngực Tiên tử nhỏ.

Không ổn thỏa bằng việc tự tay đặt vào.

Đúng như Tống Thư Hàng suy đoán, viên thánh dược chữa thương do Tam Nhãn Tiền bối chế tạo này hoàn toàn đủ để làm vật dựa cho ‘Công Đức Chi Quang’ ký thác.

Lấy nó làm trung tâm, Công Đức Chi Quang khổng lồ ngưng tụ thành một trái tim, lại một lần nữa chầm chậm đập.

Lần này, dù nó đập nhanh đến mấy cũng không tan vỡ nữa.

Phần Công Đức Chi Lực còn lại, sau khi lấp đầy chỗ trống trong lồng ngực Tiên tử nhỏ… liền dung nhập vào Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ không từ chối, phần Công Đức Chi Quang dung nhập này sẽ khiến mối liên hệ giữa cô và Tô Thị A Thập Lục trở nên khăng khít hơn.

Hiệu quả Huyền Thánh giảng pháp chậm rãi tiêu tán.

Hiệu ứng ‘Huyễn Tượng Chân Thực’ của Tống Thư Hàng cũng giải tán.

“Kết thúc rồi.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

“Tiếp theo, chúng ta sẽ ra khỏi không gian này phải không?” Tống

Thư Hàng hỏi.

Sau khi giảng pháp kết thúc, trong tình huống bình thường, không gian Thiên kiếp sẽ đóng lại, Huyền Thánh giảng pháp sẽ được chuyển ra ngoài.

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu, nhìn lồng ngực đã được Công Đức Chi Quang lấp đầy hoàn chỉnh của mình.

Sau một thoáng suy nghĩ, cô thử đứng dậy từ 'Ngai vàng Nhẫn Nại'.

Tống Thư Hàng vội vàng bước tới, đứng bên cạnh 'Ngai vàng Nhẫn Nại', đưa tay nắm lấy cánh tay mềm mại của Tiên tử nhỏ.

Một khi cơ thể Tiên tử nhỏ có gì bất trắc, cậu có thể đỡ lấy cô, ôm cô trở lại ngai vàng.

Bàn tay màu thép nắm lấy bàn tay nhỏ bé mong đợi.

Khoảnh khắc hai bàn tay chạm vào nhau… Tống Thư Hàng cảm giác linh hồn mình kích động như muốn chui ra khỏi nhục thân, cơ thể và ý thức như muốn bị chia cắt. 'Chỉ là nắm tay thôi mà, phải làm hiệu ứng khoa trương như vậy sao?' 'Không, không đúng… không phải hiệu ứng!' Tống Thư Hàng nhanh chóng nhận ra, hiện tượng linh hồn và nhục thân tách rời không phải là ảo giác.

Ý thức của cậu thật sự đang tách khỏi nhục thân.

Không chỉ cậu, Tiên tử Tô bên cạnh cũng vậy, cơ thể và linh hồn của cô cũng đang bị xé toạc.

Là thời gian vô tình!

Thời gian là thứ vô tình nhất, nó khiến cơ thể và linh hồn con người cùng nhau ra đời, kết nối với nhau thành mối quan hệ thân mật nhất.

Nhưng cuối cùng, thời gian lại vô tình xé tan chúng, khiến cơ thể và linh hồn chia cắt, khiến chúng âm dương cách biệt mãi mãi.

Lúc này, Tống Thư Hàng và Tiên tử Tô đang ở trong trạng thái đó.

Vô vàn năm tháng dài đằng đẵng vô tình xé toạc linh hồn và cơ thể, khiến cơ thể và linh hồn của họ bị dòng sông thời gian ngăn cách, không thể ở bên nhau.

Thê lương, thật sự thê lương.

Tống Thư Hàng cảm giác mình có thể dùng một bài văn 800 chữ để miêu tả sự chia ly thê lương đầy quyến luyến này.

Đồng thời, khi linh hồn và nhục thân của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tách rời, không gian Độ kiếp Huyền Thánh cũng đang thu nhỏ, sụp đổ.

“Xoẹt ~~” Lúc này, tiếng giấy bị xé vang lên.

Là không gian… bị người ta xé toạc.

Trong không gian Độ kiếp đen trắng, có một bóng người với phong cách thất thải bước vào.

Cô vừa xuất hiện, đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Mái tóc dài đen tuyền bay phấp phới, đây là một bảo vật thế giới tự mang hiệu ứng lấp lánh.

“Bạch tiền bối.” “Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đồng thanh gọi lớn.

“Kịp rồi.” Bạch tiền bối mỉm cười nói, sau lưng cô là thanh trường kiếm Xích Tiêu Kiếm Tâm Ma.

“Bạch tiền bối, cứu chúng tôi.” Tống Thư Hàng đưa tay gọi, cậu cảm giác chỉ còn mười tám giây nữa, linh hồn và nhục thân sẽ hoàn toàn tách rời.

Đến lúc đó, cậu sẽ hoàn toàn lạnh ngắt.

“Đừng lo lắng, ta đến là vì chuyện này.” Bạch tiền bối nói.

Cô chậm rãi bước đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Bạch tiền bối chụm ngón tay thành đao, đột nhiên đâm một đao vào lồng ngực Tống Thư Hàng.

“Sẽ hơi đau một chút, cắn răng chịu đựng nhé.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tiền bối ~ cô phải nói trước khi đâm tôi chứ ~ “Đau đau đau ~ đâm trúng tim rồi Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng cảm giác cơ ngực như thép của mình bị xé toạc, bàn tay Bạch tiền bối đâm vào lồng ngực, nắm lấy trái tim cậu.

Đây có phải là cảm giác trái tim bị bóp chặt, khiến người ta không thể thở được trong truyền thuyết không?

Điều kỳ lạ hơn là… chỗ vết thương không chảy ra một giọt máu nào.

Bạch tiền bối đưa tay đào ra.

Một trái tim hoàn chỉnh xuất hiện trong lòng bàn tay cô.

Hơn nữa, khác với trái tim đẫm máu của người bình thường, trái tim bị đào ra này như được đúc bằng bảo thạch, toàn thân lưu ly, hệt như một tác phẩm nghệ thuật.

“Trái tim cứng đờ, hóa cứng?” Tống Thư Hàng run rẩy nói.

Trong lúc nói, cơ thể cậu tự động vận chuyển ba bộ công pháp tôi luyện thân thể, cùng với một phương pháp tự lành bí ẩn phối hợp với công pháp tôi luyện thân thể.

Trong đan điền, Kim Đan Béo Bản Mệnh trên đỉnh đầu, có một phù văn lấp lánh, âm thầm phối hợp.

Không lâu sau, Tống Thư Hàng cảm giác lồng ngực mình ngưa ngứa, chỉ cần cho cậu thêm một chút thời gian, có thể lại sinh ra một trái tim lưu ly hóa nữa?

Bạch tiền bối một tay nâng trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng, tay kia nhẹ nhàng vỗ vào người cậu.

“Ba~” Nhục thân của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục hoàn toàn tách khỏi ý thức, biến mất không còn dấu vết.

Đây là thủ đoạn do ‘Thiên Đạo Bạch’ để lại.

Khi Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, giảng pháp, nhục thân và ý thức của họ đã vượt qua hàng nghìn hàng vạn năm thời gian, tạm thời hợp nhất.

Sau khi giảng pháp thăng cấp hoàn thành, linh hồn và nhục thân tách rời, ý thức vẫn dừng lại ở ‘quá khứ’, nhục thân trở về hiện thực.

“Chết rồi, chết rồi, chết rồi ~” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Thư Hàng tiểu hữu đừng náo, tiếp theo ta phải phong ấn ý thức của các ngươi, đưa các ngươi về.” Bạch tiền bối cười nói.

Tô Thị A Thập Lục tò mò nhìn trái tim lưu ly trong tay Bạch tiền bối.

Có liên quan gì đến việc quay về và Bạch tiền bối đào tim Bá Tống sao?

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng A Thập Lục, Bạch tiền bối nhẹ nhàng tung tung trái tim lưu ly nói: “Đây là vật dẫn, dùng để phong ấn ý thức của các ngươi.” Bạch tiền bối, đừng có tung hứng trái tim của tôi chứ, tim tôi đập nhanh hơn rồi kìa!

“Phong ấn ý thức?

Không phải kết thúc ‘pháp thuật nghịch chuyển thời gian’, kéo ý thức về tương lai sao?” Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nói.

Ký ức của cô khôi phục nhanh nhất, những ký ức gần đây đã khôi phục được tám chín phần.

Liên quan đến ‘phong ấn’, cô liền trở nên nhạy cảm.

Một tồn tại bất tử như cô, thường tuyệt đối không cho người khác cơ hội phong ấn mình.

“Pháp thuật nghịch chuyển thời gian đã kết thúc rồi.” Bạch tiền bối khẽ vỗ Xích Tiêu Kiếm Tâm Ma sau lưng, lên tiếng nói: “Cho nên, ta phải thông qua phương pháp khác, đưa ý thức của các ngươi về.” ‘Pháp thuật nghịch chuyển thời gian’ lần này là thí nghiệm + phúc lợi của Thiên Đạo Bạch, ngoài việc đưa ‘ý thức’ mọi người đến quá khứ, cô ấy còn tiến hành một số thí nghiệm trong khoảng thời gian này.

Để đảm bảo thí nghiệm thuận lợi, không bị gián đoạn giữa chừng, nên dù pháp thuật kết thúc, hiệu quả ‘nghịch chuyển thời gian’ cũng sẽ không biến mất.

Như vậy, muốn trở về thì phải nghĩ cách khác.

“Vậy, phải phong ấn ý thức của mọi người vào trái tim của tôi?

Trái tim của tôi có gì đặc biệt sao?

Có thể bảo vệ ý thức của mọi người, tiến hành xuyên không thời gian?” Tống Thư Hàng nhìn trái tim lưu ly nói.

Dù sao cậu bây giờ cũng ít nhiều là một Thất phẩm Tôn Giả.

Trái tim lưu ly này nếu đem ra bán tiền, có thể đổi được bao nhiêu linh thạch?

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Bởi vì trái tim của ngươi tương đối kiên cố.” Cô ấy tuyệt đối không phải thuận tay hái tim Tống Thư Hàng, mà cũng đã cân nhắc kỹ lưỡng.

Vừa rồi để nghĩ ra cái cớ này, cô ấy đã suy nghĩ rất lâu.

“Ngoài ra, sử dụng trái tim của ngươi làm vật chứa phong ấn, chủ yếu cũng là thêm một tầng bảo hiểm.” Bạch tiền bối bổ sung.

Nói rồi, cô ấy lại lấy ra một đĩa tròn to bằng cái mâm, trên đĩa tản ra làn khói mù mờ.

Đĩa tròn là bảo vật Thiên Đạo Bạch để lại, cũng là phương án cô ấy để lại để ý thức mọi người trở về tương lai.

Quy trình bình thường là trực tiếp để ý thức mọi người nhập vào đĩa tròn này, rồi trở về.

Thế nhưng, xét đến tính cách không đáng tin cậy của Thiên Đạo Bạch, Bạch tiền bối cảm thấy cần thiết phải tăng thêm một lớp bảo hiểm.

Ý thức của Bạch Long tỷ tỷ vươn tới, khẽ chạm vào làn khói mù mờ trên đĩa tròn này.

Sau một thoáng tiếp xúc, ý thức của cô lại nhanh chóng rút về, kinh hãi nói: “Khí tức Bất Hủ?” “Chính xác mà nói, đáng lẽ là khí tức Ngụy Bất Hủ.” Tống Thư Hàng trả lời.

Làn khói mù mờ trên đĩa tròn này, gần giống với Huyễn Thân khói sương của cậu.

Sau khi Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, ký ức của cậu cũng đã khôi phục được tám chín phần, chủ yếu là vì cậu tu luyện thời gian ngắn, nên các ký ức liên quan khôi phục đặc biệt nhanh.

Tô Thị A Thập Lục hỏi: “Bạch tiền bối, đĩa tròn này chính là pháp khí sẽ đưa ý thức chúng ta trở về sao?” Bạch tiền bối khẽ gật đầu.

“Vậy trong đĩa tròn này, ẩn chứa pháp thuật thời gian sao?” A Thập Lục lại hỏi.

“Đúng vậy.” Bạch tiền bối trả lời: “Ta sẽ dẫn ý thức của mọi người vào trái tim của Thư Hàng để phong ấn, cuối cùng lại đặt trái tim của Thư Hàng vào đĩa tròn.

Như vậy, nếu giữa chừng có ngoài ý muốn, vẫn còn trái tim của Thư Hàng làm vật đệm.” Tống Thư Hàng: “……” Đau lòng vì trái tim của chính mình.

“Vậy Bạch tiền bối cô thì sao?” Tô Thị A Thập Lục lại hỏi.

Ý thức của Bạch tiền bối không thông qua đĩa tròn này trở về sao?

Chương 2369

“Đương nhiên ta cũng sẽ nhập vào đĩa tròn để trở về… Ngoài ra, ta chỉ cần nửa thân thể trở về là được.

Việc thao tác đĩa tròn có thể giao cho nửa phân thân của ta.

Phân thân sau khi kích hoạt đĩa tròn, có thể trực tiếp giải trừ pháp thuật, tiêu tán.” Bạch tiền bối khẽ mỉm cười.

Nói rồi, Bạch tiền bối đưa tay ngắt một cái, tự mình nhấc nửa thân trên của mình lên.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Tô Thị A Thập Lục: “……” “Ha ha, đã như vậy, chúng ta trở về thôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nhìn thấy Bạch tiền bối phân ly thân thể, trong lòng cậu cuối cùng cũng có thể xác định, Bạch tiền bối trước mắt chính là Bạch tiền bối. ************ Bạch tiền bối trước tiên vẽ một chuỗi phù văn phức tạp lên trái tim của Tống Thư Hàng.

Mỗi khi cô vẽ một nét, Tống Thư Hàng lại cảm giác trong lòng ngứa ngứa, đây là một loại ảo giác.

Nhưng bất cứ ai, khi thấy trái tim mình bị người ta lấy ra vẽ vời, đều sẽ nảy sinh ảo giác tương tự.

Bạch Long tỷ tỷ quan sát toàn bộ quá trình, xác định nguyên lý vận hành của trận pháp phong ấn phù văn này.

“Xong rồi, hoàn tất.” Bạch tiền bối hài lòng giơ trái tim Tống Thư Hàng lên nói: “Pháp khí phong ấn trái tim dùng một lần… Tống 001 Hào.” Tống Thư Hàng vỗ tay mạnh mẽ, phong cách đặt tên này, rất Bạch tiền bối.

Ngoài ra, sau này cậu phải hỏi Dược Sư tiền bối xem có đan dược ‘bổ tim’ nào không, cậu có lẽ phải chuẩn bị một ít.

Bởi vì Tống 001 Hào là pháp khí dùng một lần, cậu phải cân nhắc việc bổ tim.

“Vậy, các ngươi chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng hai người, một rồng, một kiếm.

Bạch Long tỷ tỷ: “Ta không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng: “Đã sẵn sàng.” Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu.

Xích Tiêu Kiếm Tâm Ma khẽ thở dài.

Tên lắm lời này, từ đầu đến cuối vậy mà không nói một câu nào!

“Vậy thì, Thư Hàng!” Bạch tiền bối gọi.

Tống Thư Hàng: “Có!” Rồi sau đó… ý thức của cậu bị kéo dài như sợi mì, hút vào trái tim lưu ly.

Nhìn trời, pháp khí phong ấn dùng một lần Tống 001 Hào này mạnh mẽ đến vậy sao?

Tống Thư Hàng cảm giác trái tim mình rung động, sau này xem thử có thể đào thêm trái tim lưu ly nữa không, chế thành Tống 001 Hào, mang theo phòng thân.

“A Thập Lục.” Bạch tiền bối lại gọi tên.

“Có.” A Thập Lục cười đáp một tiếng, theo sau Tống Thư Hàng.

“Bạch Long đạo hữu.” Bạch tiền bối nhìn về phía Bạch Long.

“Đến đây.” Bạch Long tỷ tỷ gật đầu đáp lại… cơ thể cô không cần bị kéo thành sợi mì, vì vốn dĩ là hình dải lụa trắng, không cần biến hình đã bị kéo vào rồi.

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu.” Bạch tiền bối cuối cùng gọi.

Xích Tiêu Kiếm Tâm Ma chĩa chuôi kiếm về phía Bạch tiền bối:

“Ta ư, thất tình… a a a a ~” Ý thức của nó cũng bị cuốn vào.

Bạch tiền bối hài lòng gật gật đầu, một tay nâng trái tim Tống Thư Hàng, tay kia mở cái ‘đĩa tròn’.

Trong đĩa tròn, là một dị thứ nguyên kỳ lạ.

Bên trong có vô số tia sáng kỳ dị, mỗi tia sáng đều ẩn chứa sức mạnh ‘thời gian’.

Lúc này, tất cả các tia sáng đều đứng yên bất động.

Trong đĩa tròn, là một không gian ‘thời gian ngừng đọng’.

Bạch tiền bối nâng trái tim Tống Thư Hàng, cẩn thận từng li từng tí đặt nó vào trong ‘đĩa tròn’.

Trái tim lưu ly vốn thỉnh thoảng sẽ khẽ đập, vừa vào đĩa tròn thì cảnh tượng như bị đóng băng.

Bạch tiền bối khẽ gật đầu.

Sau đó, nửa thân cô hóa thành độn quang, tiến vào bên trong đĩa tròn.

Còn nửa phân thân của cô, khéo léo dùng chân đóng đĩa tròn lại, phong tỏa và kích hoạt nó.

Đĩa tròn sau khi được kích hoạt, hóa thành một đạo độn quang, biến mất trong ‘không gian Huyền Thánh giảng pháp’.

Nửa phân thân của Bạch tiền bối, lang thang tùy ý một vòng trong không gian Huyền Thánh giảng pháp này, sau khi tìm thấy một vị trí ưng ý, liền khoanh chân ngồi xuống.

“Phanh~” Pháp thuật phân thân giải trừ.

Nửa thân thể phân thân này, tiêu tán biến mất.

Sau khi trái tim Tống Thư Hàng được Bạch tiền bối đưa vào đĩa tròn, ý thức của tất cả mọi người đều ngừng đọng lại.

Trong thế giới đĩa tròn… mọi thứ đều ở trạng thái đóng băng.

Ngay cả nửa thân Bạch tiền bối cũng nằm trên trái tim lưu ly, rơi vào trạng thái ngừng đọng thời gian.

Đĩa tròn bay xa, dưới sự bảo vệ và ẩn giấu của khí tức ‘Ngụy Bất Hủ’, chỉ cần nó không hiện thân, chư thiên vạn giới không ai có thể tìm thấy sự tồn tại của nó.

Ý thức của Tống Thư Hàng cũng rơi vào trạng thái ngừng đọng, trong thế giới đĩa tròn, thời gian dường như đã mất đi khái niệm.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Tống Thư Hàng vốn ‘ngừng đọng’ đột nhiên bắt đầu nằm mơ.

Cậu mơ thấy một sa mạc nóng bỏng… không phải sa mạc của Bạch tiền bối.

Mà là một sa mạc xa lạ, nóng như luyện ngục.

Trong mơ, cậu đi chân trần trên sa mạc, như một khổ hạnh tăng.

Sa mạc nóng đến nỗi lòng bàn chân cậu đau rát.

Vì vậy, người đầu tiên phát minh ra giày dép cho nhân loại thật sự là một thiên tài!

Vì lòng bàn chân quá nóng, Tống Thư Hàng liền giật mình tỉnh dậy.

Ý thức của cậu ‘mở’ mắt ra.

Sau đó, liền nhìn thấy Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh mình.

Nói thật, Bạch Long tỷ tỷ trong tộc rồng chắc chắn là một đại mỹ nhân.

Nhìn cặp sừng rồng tuyệt đẹp của cô ấy, sáng bóng lấp lánh, hình dáng cũng vô cùng đẹp.

Ngư Kiều Kiều từng nói, đối với tộc rồng mà nói đẹp trai hay xinh đẹp, trước tiên phải xem sừng rồng.

Sau đó mới xem dáng người.

Dáng người Bạch Long tỷ tỷ mảnh mai, tỉ lệ hoàn hảo… rất thích hợp để làm khăn quàng cổ.

Không biết Bạch Long tỷ tỷ hóa thành hình người sẽ trông như thế nào?

Ý thức của Tống Thư Hàng lại quay người, nhìn sang bên kia.

Bên kia là Tô Thị A Thập Lục.

Trong trạng thái ngủ say, cô ấy cuộn tròn như con tôm, nhỏ nhắn đáng yêu.

Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh, nhìn chằm chằm Tô Thị A Thập Lục đang ở trạng thái 'thời gian ngừng đọng': "Nói chứ, A Thập Lục tương lai thật sự có thể trưởng thành thành Đại Thập Lục sao?" Cảm giác độ khó không phải là lớn bình thường.

Ngoài ra, cậu lại nhớ đến A Thập Lục trong giấc mơ khi dung hợp Long Châu lần trước.

Rất thú vị, đặc biệt là 'liêu nhân'.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại dáng vẻ 'liêu nhân' của Tô Thị A Thập Lục, rồi sau đó… cậu gối đầu lên hai tay, nghiêng mặt lộ ra mắt, nửa khuôn mặt còn lại ẩn trong hai tay, nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

Ừm, chắc là tư thế này.

Lần sau, cậu sẽ dùng tư thế tương tự đối mặt với A Thập Lục, xem thử A Thập Lục sẽ có phản ứng gì.

Bây giờ, nhân lúc A Thập Lục đang ở chế độ ‘thời gian ngừng đọng’, luyện tập một chút.

Cái này so với việc luyện tập trước gương có cảm giác hơn nhiều.

Tống?

Liêu nhân?

Thư Hàng.

Sau khi luyện tập vài lần, ý thức của Tống Thư Hàng lại thẩm thấu ra ngoài, xem thử có thể xuyên qua trái tim của mình, xem bên ngoài đang xảy ra chuyện gì không?

Khi cậu vừa nghĩ như vậy, ý thức liền thẩm thấu ra khỏi trái tim lưu ly.

Khoảnh khắc tiếp theo, ý thức của cậu liền nhìn thấy Bạch tiền bối đang nằm trên trái tim lưu ly!

Bạch tiền bối cũng ở trong trạng thái ‘thời gian ngừng đọng’.

Cô ấy khoanh tay, nghiêng mặt gối lên cánh tay, hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dài hơi cong vút.

Sợi tóc đen buông lỏng trên mặt, tự mang một vẻ lười biếng.

Bạch?

Đặc biệt liêu nhân.

“Học không được, học không được.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay.

Độ khó này quá lớn, không thể học được.

Ý thức của cậu lặng lẽ lướt qua Bạch tiền bối, lại thăm dò ra ‘thế giới bên ngoài’.

Nhưng còn chưa kịp hành động, từ trái tim lưu ly đã truyền đến một luồng ‘lực hút’, kéo cậu trở lại.

Ý thức của Tống Thư Hàng lại một lần nữa rơi vào trạng thái ‘thời gian ngừng đọng’.

Rồi sau đó, lại không biết bao lâu sau.

Tân Tấn Tống Tôn Giả lại bắt đầu nằm mơ.

Lần này, cậu mơ thấy mình bị lũ cuốn trôi, cậu vùng vẫy trong dòng lũ xiết, nhưng cuối cùng không đấu lại được sức mạnh của tự nhiên, bị lũ nhấn chìm, không thể thở được trong nước, vô cùng đau khổ.

Giấc mơ này, quá quen thuộc rồi.

Tống Thư Hàng mơ hồ nhớ lúc nhỏ, khi đái dầm hoặc sắp đái dầm, cũng sẽ mơ thấy những giấc mơ tương tự.

Chương 2370

Mỗi khi mơ thấy cảnh lũ lụt không thể chống cự, chỉ cần thả lỏng, từ bỏ chống cự, thì dòng lũ trong hiện thực sẽ ào ạt chảy ra, vẽ một bản đồ trên giường.

Vừa nghĩ đến việc mình có thể sẽ đái dầm, Tống Tôn Giả liền bừng tỉnh mở mắt.

Rồi sừng rồng của Bạch Long tỷ tỷ lọt vào mắt cậu.

Cảnh tượng quen thuộc, nhân vật quen thuộc.

Ý thức của Tống Thư Hàng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cậu trước tiên nhìn lướt qua Bạch Long tỷ tỷ, rồi quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

Sau khi suy nghĩ một chút… cậu lại luyện tập hai tư thế 'liêu nhân' bên cạnh Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó ý thức cậu thẩm thấu ra khỏi trái tim.

Trên trái tim lưu ly, Bạch tiền bối vẫn giữ tư thế đặc biệt liêu nhân.

Tống Thư Hàng không nhịn được nhìn thêm vài lần, sau đó ý thức nhanh chóng thẩm thấu ra 'thế giới bên ngoài'.

Lần trước chính là vì dây dưa phía trước quá lâu, kết quả thời gian vừa đến, ý thức của cậu bị kéo về trái tim lưu ly.

Lần này, cậu muốn xem thử, nếu nắm bắt thời gian, cậu có thể nhìn thấy 'thế giới bên ngoài' đang có biến hóa gì không?

Ý thức của Tống Thư Hàng dường như đã thẩm thấu ra ngoài thành công… chỉ trong một sát na!

Thời gian thẩm thấu thành công, ngắn đến nỗi khiến cậu đau lòng.

Sau một sát na, ý thức của cậu bị kéo về trái tim lưu ly.

Khi ý thức một lần nữa rơi vào trạng thái ‘thời gian ngừng đọng’, cậu cẩn thận hồi tưởng lại thông tin thế giới bên ngoài mà mình vừa tiếp xúc trong sát na đó.

Trước tiên, là nước.

Thế giới bên ngoài dường như là dưới đáy nước, phù hợp với giấc mơ cậu bị nước nhấn chìm.

Sau đó, mơ hồ nhìn thấy một thiếu nữ, đang đùa giỡn với nước.

Đôi chân thiếu nữ chìm trong nước, khẽ lắc lư.

Dáng vẻ của cô ấy, rất giống Sở Các Chủ… chính xác mà nói, đáng lẽ là dáng vẻ Sở Các Chủ two.

Nghĩ đến Sở Các Chủ two, Tống Thư Hàng không khỏi sờ sờ cổ mình.

May mắn, não vẫn còn.

Sau đó cậu lại rơi vào trạng thái ngừng đọng thời gian.

Trong đĩa tròn không có năm tháng, nhưng thời gian bên ngoài lại trôi đi không ngừng.

Tân nhiệm Bá Tống Huyền Thánh lại nằm mơ.

Lần này, cậu mơ thấy mình đang đi trên mây.

Dưới tầng mây, là nỗi sợ độ cao!

Cậu thậm chí không dám nhìn xuống, sợ mình đạp hụt một bước là sẽ rơi khỏi tầng mây.

Có một người tên là Edward Murphy từng đưa ra một định luật: nếu bạn lo lắng một tình huống nào đó sẽ xảy ra, thì nó càng có khả năng xảy ra.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ đến chuyện đạp hụt, khoảnh khắc tiếp theo cậu liền đạp hụt một bước, rơi từ tầng mây xuống.

“A a a ~a ~” Bá Tống Huyền Thánh bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy.

Lần này tỉnh dậy, cậu đã bình tĩnh hơn rất nhiều.

Cậu trước tiên nhìn lướt qua Bạch Long tỷ tỷ, sau đó như thường lệ luyện tập ‘tư thế liêu nhân’ bên cạnh Tô Thị A Thập Lục.

Tiếp theo nhanh chóng thẩm thấu ý thức ra ngoài, nhìn thêm một chút Bạch tiền bối đặc biệt liêu nhân, học hỏi tư thế liêu nhân của Bạch tiền bối.

Sau đó cậu nhanh chóng thẩm thấu ý thức ra bên ngoài.

Khi ý thức của cậu thẩm thấu ra ngoài, liền nhìn thấy Tử Khí Đông Lai, Tường Vân che trời, rồng bay phượng múa.

Cảnh tượng quen thuộc biết bao.

“Là hắn, Thánh Nhân Thập Điếu.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Không sai được, đây chính là dị tượng thiên địa khi Nho Gia Thánh Nhân ra đời.

Đây là một người đàn ông từ khi sinh ra đã định sẵn phi phàm, sự phi phàm cả đời của ông, từ xưa đến nay, ít ai có thể địch lại ông.

Ngay cả sau khi chết, chỉ còn lại đôi mắt.

Uy danh của ông, vẫn mượn danh ‘Bá Tống’, chấn nhiếp chư thiên vạn giới.

“Dù là sa mạc, Sở Các Chủ Bích Thủy Các, hay Nho Gia Thánh Nhân, đều là người hoặc vật có liên quan đến tôi, đây có phải là đánh dấu các mốc thời gian không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Điều quan trọng hơn là… sau khi Bạch tiền bối kích hoạt pháp khí ‘đĩa tròn’, vậy mà không trực tiếp đưa ý thức của mấy người họ trở về ‘tương lai’?

Từ thế giới sa mạc đến Sở Các Chủ rồi đến Nho Gia Thánh Nhân, đây rõ ràng là sự phát triển của lịch sử.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Nếu đã như vậy.

Đợi trở về hiện thực, khi cậu giao chiến với kẻ địch, chẳng phải có thể đọc câu thoại đó rồi sao?

“Ta đã bị giam cầm một vạn năm…” Không đúng… phải sửa lại.

“Ta đã lưu lạc trong thời gian vạn năm, trải qua hết thời đại này đến thời đại khác, bây giờ ngươi vậy mà dám đối địch với ta?

Các ngươi là tự tìm đường chết!” Cảm giác thật tuyệt vời.

Chỉ là hơi xấu hổ một chút… hơn nữa trong tình huống bình thường, câu thoại này có lẽ còn chưa đọc xong, kẻ địch đã cầm dao chém tới rồi, câu thoại quá dài.

Tống Thư Hàng đang nghĩ, ý thức lại bị kéo về, rơi vào trạng thái ngừng đọng thời gian.

Sau đó.

Tống Thư Hàng vẫn sẽ thỉnh thoảng thoát khỏi ‘trạng thái ngừng đọng thời gian’, và có thể tạm thời thẩm thấu ý thức ra ngoài ‘đĩa tròn’, thăm dò thông tin thế giới bên ngoài.

Đôi khi, cậu có thể nhận được một số thông tin chính xác.

Đôi khi cũng không thu hoạch được gì.

Sau Nho Gia Thánh Nhân, Tống Thư Hàng tiếp xúc thế giới bên ngoài, suy đoán được thông tin đại khái là có Bạch Long tỷ tỷ và Thiên Đế.

Thông tin về Bạch Long tỷ tỷ là cậu vừa 'nhìn' thấy trong bộ xương rồng của một Kim Long thái cổ đã chết, ấp nở ra một tiểu long trắng muốt, đây chính là nguồn gốc của Bạch Long tỷ tỷ.

Thông tin về Thiên Đế thì là tiếng chấn động mà chư thiên vạn giới đều có thể nghe thấy khi Thiên Đình được thành lập.

Sau đó, ý thức Tống Thư Hàng cũng đã nhiều lần thẩm thấu ra thế giới bên ngoài.

Nhưng những thông tin nhận được không có giá trị, không thể suy đoán được chi tiết cụ thể của thế giới bên ngoài.

Mặc dù không thể có được tình hình chi tiết, Tống Thư Hàng vẫn say sưa không ngừng thẩm thấu ý thức ra ngoài, dò la thế giới bên ngoài.

Thông qua phương thức này, cậu có thể đại khái phán đoán được khi nào mình có thể 'đến trạm'.

Lần này, cũng không ngoại lệ.

Ý thức của Tống Thư Hàng một lần nữa tỉnh táo lại.

Lần này, không có gặp ác mộng, là một lần tỉnh tự nhiên hiếm có.

"Vậy mà lại tỉnh tự nhiên, cái này thật sự có chút không quen." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Đã quen với việc giật mình tỉnh dậy sau ác mộng, đột nhiên lại tỉnh tự nhiên, tổng cảm giác thiếu chút thú vị.

Cũng như mấy lần trước, sau khi tỉnh dậy, đập vào mắt cậu là cặp sừng nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ.

Bởi vì đã nhìn rất nhiều lần, Tống Thư Hàng theo thói quen liếc một cái, sau đó quay người hướng về phía Tô Thị A Thập Lục.

“Cũng không biết khi nào mới đến trạm.” Vừa nói, cậu đối mặt với Tô Thị A Thập Lục, liên tiếp làm mấy tư thế ‘liêu nhân’.

Đây là toàn bộ ‘tư thế liêu nhân’ mà cậu đã mày mò ra trong quá trình ‘tỉnh dậy’ từng lần từng lần một, tổng cộng chín động tác, liêu nhân toàn diện không góc chết.

Với khuôn mặt dày đến mức Thiên Phạt cũng không phá vỡ được của cậu hiện tại, nếu đợi Tô Thị A Thập Lục tỉnh dậy, làm cho cô ấy một bộ ‘tư thế liêu nhân’ đầy đủ, cô ấy sẽ có phản ứng gì?

A Thập Lục có bị liêu không?

Sau khi một bộ động tác kết thúc, ý thức Tống Thư Hàng bay lên, “sưu~” một cái, thẩm thấu ra khỏi trái tim lưu ly.

Sau khi ý thức của Tống Thư Hàng rời đi.

Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục, đồng thời mở mắt.

Một người một rồng nhìn nhau.

“Vừa rồi kia, là Thư Hàng không sai chứ?” Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Ừm, là cậu ấy không sai.” Tô Thị A Thập Lục lau nước mắt ở khóe mắt, khóe miệng nhếch lên, trời biết cô ấy nhịn cười khổ sở đến mức nào.

Thư Hàng lúc ‘liêu nhân’ rất thú vị.

Bạch Long tỷ tỷ trầm mặc một lúc lâu rồi khẳng định nói: “Cậu ta uống nhầm thuốc rồi phải không?” Bộ ‘liêu nhân’ này là thế nào?

Khiến vảy rồng của cô ấy suýt dựng ngược lên rồi!

“Bạch Long tỷ tỷ, chúng ta bây giờ là thể ý thức.” Tô Thị A Thập

Lục nhắc nhở, thể ý thức thì uống thuốc kiểu gì?

“Vậy là hôm nay cậu ta ngừng thuốc, không uống thuốc.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Ngốc manh ngốc manh.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Nhưng mà, tên này vậy mà lại khai khiếu, bắt đầu học cách tán gái.

Mặc dù cách tán hoàn toàn sai… nhưng ít nhất cậu ta có ý thức này.” Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời, tốt hơn nhiều so với một khúc gỗ nào đó: “Lần sau ta sẽ dạy cậu ta tư thế tán gái thực sự.” Tô Thị A Thập Lục: “……” “Hiệu quả pháp thuật thời gian, dường như đã kết thúc, chúng ta đáng lẽ phải trở về rồi.

Tiếp theo, chỉ cần đợi Bạch đạo hữu mở phong ấn, thả chúng ta ra.” Bạch Long tỷ tỷ từ tốn nói.

Mặc dù chỉ là chuyện nhắm mắt, mở mắt.

Nhưng tổng cảm giác… dường như đã trải qua một khoảng thời gian rất rất dài.

Bên ngoài trái tim lưu ly.

Chương 2371

Ý thức Tống Thư Hàng như thường lệ trước tiên liếc nhìn Bạch tiền bối.

“Ô?

Sao cứ cảm giác Bạch tiền bối trở nên hấp dẫn hơn?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Bạch tiền bối trước đó, cứ như một tác phẩm nghệ thuật không có sinh khí.

Còn Bạch tiền bối hiện tại, như thể sắp sống dậy.

Gãi gãi đầu xong, ý thức Tống Thư Hàng lại thẩm thấu ra ngoài.

Dù sao thời gian có thể thẩm thấu ra thế giới bên ngoài rất ngắn, cậu phải nắm bắt thời gian, tránh việc còn chưa kịp thẩm thấu, ý thức đã bị kéo về trái tim lưu ly.

Khi ý thức Tống Thư Hàng thẩm thấu ra ngoài, phát hiện lần này ‘đĩa tròn’ lại rơi vào một sa mạc.

Nó dường như đặc biệt thích sa mạc.

Trong khoảng thời gian Tống Thư Hàng thẩm thấu ra ngoài vài lần, những thông tin cậu nhìn thấy đều là thế giới sa mạc.

“Sa mạc này, đại diện cho thời đại nào?

Lại tượng trưng cho nhân vật nào?

Hay là người quen của tôi?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cậu cố gắng hết sức để ý thức của mình thẩm thấu ra ngoài, khuếch tán.

Lần này… phạm vi khuếch tán ý thức của cậu đặc biệt lớn, lớn hơn rất nhiều so với mấy lần trước.

Rất nhanh, ý thức Tống Thư Hàng tiếp xúc được một vật quen thuộc.

Đó là một tấm bia đá cao lớn, sừng sững giữa sa mạc, chống đỡ trời đất.

“Ô?

Đây chẳng phải là Bi huynh sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Xem ra, ‘điểm mốc thời gian’ lần này là Thạch Bi đạo hữu, chỉ không biết là Bi huynh ở thời kỳ nào?

“Thư Hàng, ngươi tỉnh rồi?” Đột nhiên, bên tai Tống Thư Hàng vang lên một giọng nói.

Cậu giật nảy mình, phần lớn ý thức “sưu~” một tiếng, thu lại.

Sau khi ý thức thu lại, cậu liền nhìn thấy nửa thân Bạch tiền bối, đang ngáp dài.

Bạch tiền bối tỉnh rồi sao?

Ô!

Chẳng phải điều này có nghĩa là họ đã trở về thành công sao?

Tống Thư Hàng vội vàng một lần nữa thẩm thấu ý thức ra ngoài, tìm kiếm ‘Bi huynh’.

Sau khi ý thức quét qua một lượt, cậu liền nhìn thấy mặt khác của Bi huynh.

Trên đó khắc mấy chữ lớn ‘Mộ của Tống Thư Hàng’.

Ha ha, đúng rồi, là thời đại này.

Ý thức của họ đã trở về an toàn.

“Ngươi đang nhìn gì vậy?” Bạch tiền bối hỏi.

“Nhìn bia mộ của chính mình.” Tống Thư Hàng tâm tình rất tốt, nói đùa.

Bạch tiền bối liếc ra ngoài một cái: “Ồ, là bia đá à.

Nó đang đối chiến với ai vậy?” “Đối chiến?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Ý thức cậu lại khuếch tán một vòng.

Sau đó, một Tà Ma kỳ quái, xuất hiện trong phạm vi cảm ứng của cậu.

Khi ý thức ‘nhìn’ thấy con Tà Ma kỳ quái này, thể ý thức Tống Thư Hàng không tự chủ sờ vào phần eo… Không biết vì sao, nhìn thấy con Tà Ma kỳ lạ này, Tống Thư Hàng liền cảm thấy thắt lưng đau nhức.

Trên đời này, luôn có người âm thầm nhớ nhung cái eo lớn của ta!

“Thư Hàng ngươi đau eo sao?” Bạch tiền bối hỏi.

“Không phải, Bạch tiền bối, tôi không đau eo… không biết vì sao, tôi nhìn thấy con Tà Ma này, liền nhớ đến cái eo mà tôi từng mất.” Tống Thư Hàng cảm thương nói.

“Ừm, cảm giác của ngươi không sai.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Cấu tạo của con Tà Ma này, quả thật có liên quan đến cái eo bị hỏng của ngươi trước đây.” Tống Thư Hàng ngẩn người: “!!!” “Ngoài ra, ngươi có thấy những luồng tà năng Cửu U hóa sương mù trên người nó không?” Nửa thân Bạch tiền bối dựa sát vào Tống Thư Hàng, chỉ vào con Tà Ma kia nói.

Tống Thư Hàng cẩn thận quan sát, quả nhiên từ trên người con Tà

Ma Cửu U kia ‘nhìn’ thấy những luồng tà năng Cửu U hóa sương mù: “Làn khói này, sao lại có chút giống với ‘trạng thái khói sương’ của tôi.” “Đúng, trạng thái này có thể gọi là Ngụy Ngụy Ngụy?

Bất Hủ Hình Thức.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Xem ra, Chúa Tể Bàn Cầu Cửu U sau khi nghiên cứu ‘Khung Xương Bất Hủ’ và ‘cái eo lớn bị hỏng’ của ngươi, đã thu hoạch không ít.” Dù sao cũng là Chúa Tể Cửu U, tồn tại gần Thiên Đạo nhất.

“Cũng có nghĩa là, đây là tác phẩm của Chúa Tể Bàn Cầu?” Tống Thư Hàng cau mày.

Đây không phải là tin tức tốt lành gì.

Chúa Tể Bàn Cầu càng nghiên cứu sâu về ‘Bất Hủ’, thì nói không chừng ông ta có thể không cần ‘Khung Xương Bất Hủ’ mà trực tiếp giáng lâm hiện thế.

Quan trọng hơn là… nếu đây là tác phẩm của Chúa Tể Bàn Cầu, thì có nghĩa là cái eo bị cắt bỏ và bị hỏng của cậu trước đây, đã bị Chúa Tể Bàn Cầu nhặt được, thậm chí bị mang đi nghiên cứu rồi sao?

Chỉ cần nghĩ đến cái eo của mình, bị Chúa Tể Bàn Cầu ngày đêm nghiên cứu, Tống Thư Hàng liền cảm thấy eo lạnh toát.

Lạnh nữa, cậu e là phải âm hư mất.

Thế giới bên ngoài, Tà Ma cái eo của Tống Thư Hàng và bia mộ của Tống Thư Hàng chiến đấu bước vào giai đoạn quyết liệt.

Cái eo của tôi đang chiến đấu với bia mộ của tôi, nói ra ai mà tin?

Tống Thư Hàng vô cùng đau lòng.

“Oanh ~~” Lúc này, con Tà Ma cái eo kia hai tay giơ cao, một quả cầu sấm sét màu đen khổng lồ, ngưng tụ giữa hai tay nó.

Thể tích quả cầu sấm sét màu đen điên cuồng khuếch trương, trong chớp mắt hóa thành đường kính năm mét!

Tà Ma gầm lên giận dữ, điên cuồng ném quả cầu sấm sét xuống.

Các phù văn trên bia đá sáng lên, dựng lên pháp thuật phòng ngự dạng khiên, cứng rắn chống đỡ luồng sấm sét bạo liệt này.

Sấm sét màu đen và pháp thuật dạng khiên va chạm, ánh sáng tà lôi tràn ngập khắp không gian, tiếng sấm không ngừng vang dội.

“Ngày gì mà, dùng cái eo của tôi chế tạo Tà Ma thì thôi đi, ngay cả ‘Cự Hình Chưởng Tâm Lôi’ cũng phải mô phỏng sao?” Tống Thư Hàng bất mãn nói.

“Đây không phải Chưởng Tâm Lôi, người ta là dùng hai tay thi triển lôi pháp.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói: “Đây là lôi pháp cao cấp, Cuồng Lôi Bạo Cức.

Con Tà Ma này cải dùng tà năng Cửu U để thúc đẩy, sức phá hoại ngược lại còn tăng thêm một tầng.” Tống Thư Hàng: “……” “Đi, chúng ta phải ra ngoài.

Thạch Bi đạo hữu vừa đối kháng với Tà Ma, vừa phải bảo vệ nhục thân của mọi người, rất bị động.

Phương thức tấn công chính của nó là thủ đoạn trấn áp, nhưng hiện tại nó phải bảo vệ nhục thân của mọi người, thủ đoạn trấn áp không thể thi triển.

Chúng ta ra ngoài, phối hợp với Thạch Bi đạo hữu, bắt giữ con Tà Ma này.” Bạch tiền bối hai mắt sáng rực nói.

Tống Thư Hàng nhìn đôi mắt sáng rực của Bạch tiền bối, trong lòng khẽ động, hỏi: “Bắt giữ làm sủng vật sao?” Bất kể là Bạch U U ở thế giới Cửu U, hay Bạch tiền bối ở hiện thế, dường như đều có sở thích nuôi sủng vật.

Nhưng năng lực nuôi sủng vật của Bạch U U là hàng đầu… còn Bạch tiền bối thì dường như từng nuôi chết sủng vật?

“Không cần, xấu quá.

Bắt về giải phẫu đi.” Bạch tiền bối nói.

“Đó là cái eo của tôi mà.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi về trái tim lưu ly đi, ta thi pháp đưa mọi người ra ngoài.

Trước tiên bắt giữ con Tà Ma này đã.” Bạch tiền bối vừa nói, đưa tay vỗ vào ý thức Tống Thư Hàng.

Ý thức Tống Thư Hàng bị vỗ về trái tim lưu ly.

“Ầm ầm ầm ~” Thế giới bên ngoài, Tà Ma lại bắt đầu thúc đẩy từng cái lôi pháp cao cấp, giận dữ đối đầu với bia đá.

Và nhân lúc cuồng lôi che phủ khắp trời, Bạch tiền bối thi pháp, thúc đẩy ‘đĩa tròn’, tiếp cận nhục thân Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục.

Trong trái tim lưu ly.

Khi thấy ý thức Tống Thư Hàng đang quay về, Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng bày ra tư thế ‘thời gian ngừng đọng’ ban đầu, nhắm mắt, tiến vào trạng thái ‘thai tức’, bất động.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Làm gì vậy?

“Bạch Long tỷ tỷ cô cũng phối hợp một chút đi, nếu không vạn nhất Thư Hàng biết được bộ ‘liêu nhân’ trước đó của cậu ấy, bị chúng ta nhìn thấy thì chắc chắn sẽ cảm thấy rất mất mặt, sau này không ‘liêu nhân’ nữa thì sao?” Tô Thị A Thập Lục thông qua chức năng ‘Tâm linh câu thông’ nói với Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Chẳng lẽ A Thập Lục ngươi còn muốn xem bộ ‘liêu nhân cửu thức’ của Thư Hàng sao?

Vảy rồng của ta suýt dựng ngược lên rồi đó!

Nhưng đã là quyết định của A Thập Lục, cô ấy đành phối hợp với A Thập Lục, quay trở lại tư thế ‘thời gian ngừng đọng’, không động đậy nữa.

Sau khi Bạch Long tỷ tỷ đã bày tư thế xong, thể ý thức Tống Thư Hàng vừa hay bị vỗ về.

“Ô?

Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục đều còn chưa tỉnh?” Tống Thư Hàng nghi hoặc gãi gãi đầu.

Thời gian ngừng đọng đáng lẽ đã kết thúc rồi chứ.

Cái cảm giác ‘cứng ngắc’ của trạng thái ‘thời gian ngừng đọng’ trên người A Thập Lục, đều đã biến mất rồi.

“Chẳng lẽ phải đợi Bạch tiền bối thi pháp hoàn tất rồi mới khôi phục sao?” Tống Thư Hàng bước tới, nhẹ nhàng chọc chọc má A Thập Lục.

Cảm giác tay này, không sai, có thể xác định trạng thái ‘thời gian ngừng đọng’ đã giải trừ.

Phải biết rằng, trong trạng thái ‘thời gian ngừng đọng’, A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ mà cậu chạm vào, đều cứng ngắc, giống như tượng ngọc.

Nhẹ nhàng vén sợi tóc mái trên trán A Thập Lục ra sau tai, tiếp đó Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ.

Trong đầu, hiện lên một ý nghĩ táo bạo.

Ý nghĩ này, thật ra cậu đã muốn thử từ mấy lần ‘thời gian ngừng đọng’ trước khi tỉnh lại rồi.

Nhưng lúc đó cơ thể A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ đều như tượng ngọc, không thể thay đổi.

Chương 2372

Bây giờ, nhân lúc trạng thái ‘thời gian ngừng đọng’ đã giải trừ, Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục còn chưa tỉnh lại, cậu vừa hay có thể thử một chút.

Tống Thư Hàng cười ha ha.

Cậu bước tới, cẩn thận từng li từng tí nắm lấy Bạch Long tỷ tỷ.

Lúc này hình thể Bạch Long tỷ tỷ đã thu nhỏ, Tống Thư Hàng vừa hay có thể nắm trọn trong một tay.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Thư Hàng tên này muốn làm gì?

Mặc dù rất muốn dùng một cái đuôi quật bay tên này, nhưng xét đến tâm ý của A Thập Lục, cô ấy đành tạm thời nhẫn nhịn.

Tống Thư Hàng thấy Bạch Long tỷ tỷ không có phản ứng, trong lòng yên tâm.

Sau đó… cậu nhấc Bạch Long tỷ tỷ lên, quàng cô ấy lên cổ mình.

“Tuyệt vời.” Tống Thư Hàng mãn nguyện.

Khăn quàng cổ rồng trắng, ngài xứng đáng có tất cả.

Trước đó khi bị mất trí nhớ… cậu thấy Tô Thị A Thập Lục quàng Bạch Long tỷ tỷ, ở một bên ghen tỵ muốn chết.

Bây giờ nhân có cơ hội, cậu đương nhiên phải thử cảm giác khăn quàng cổ rồng trắng.

Cơ hội như Bạch Long tỷ tỷ trước mắt đang trong trạng thái ý thức chưa tỉnh, ngàn vàng khó kiếm, mất rồi không còn nữa!

Suy tư, Tống Thư Hàng lại đưa tay quàng Bạch Long tỷ tỷ lên cổ, quấn thành một vòng.

Khăn quàng cổ, không quấn mấy vòng thì sao gọi là khăn quàng cổ?

Thật trùng hợp, khi Tống Thư Hừng quàng Bạch Long tỷ tỷ hai vòng, đầu rồng của Bạch Long tỷ tỷ vừa hay đối diện với cậu.

Đôi mắt rồng uy nghiêm của Bạch Long tỷ tỷ, từ từ mở ra.

Uy áp rồng đáng sợ đang được phóng thích.

Một người một rồng, bốn mắt nhìn nhau.

Tống Thư Hàng: "……" Nhìn trời, cái này mẹ nó quá là ngại luôn rồi.

"Ngươi có thể nói cho ta biết, ngươi đang làm gì không?

Thư Hàng tiểu hữu." Bạch Long tỷ tỷ nghiến răng ken két nói.

Có phải tất cả những kẻ họ Tống đều bị nguyền rủa rồi không?

Có người trước khi đầu thai, được thiên sứ hôn.

Còn mấy thành viên họ Tống mà cô ấy tiếp xúc, trước khi đầu thai não có phải bị chó Husky đá qua rồi không?

Tống Thư Hàng vội vàng ứng biến: "Ha ha.

Cái đó, Bạch Long tỷ tỷ cô đừng hiểu lầm… thật ra, tôi thấy Bạch Long tỷ tỷ cô ngủ say quá, nên định bế cô sang cạnh A Thập Lục.

Lại vì khi vận chuyển, hình thể Bạch Long tỷ tỷ cô vừa hay thích hợp để quàng trên vai vận chuyển… Xin lỗi, tôi không bịa được nữa." "Tiếp tục bịa đi, nếu bịa mà khiến người ta hài lòng, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi một cái đầu." Bạch Long tỷ tỷ lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Trong lúc nói chuyện, khăn quàng cổ rồng trắng đột nhiên siết chặt.

Khăn quàng cổ rồng trắng tự động co rút chức năng giữ ấm, ngài xứng đáng có tất cả.

“Bạch Long tỷ tỷ, a a a ~a ~chết rồi… chết rồi…” Tống Thư Hàng đau khổ kêu thảm.

“Chết đi, đồ ngốc!” Bạch Long tỷ tỷ gào thét giận dữ.

Đáng tiếc, Sở Các Chủ hiện tại không online.

Nếu không cô ấy nhất định sẽ có cùng tiếng nói với Bạch Long tỷ tỷ hiện tại, hai người nói không chừng có thể bỏ qua quá khứ, chung tay hợp tác.

“Sưu ~~” Lúc này, Bạch tiền bối vừa hay hoàn thành thi pháp.

Cái đĩa tròn thần kỳ kia, phóng vút vào phía trên huyệt mộ được Thạch Bi đạo hữu bảo vệ.

Nhiệm vụ của đĩa tròn chia đôi đã kết thúc.

Nửa thân Bạch tiền bối nâng trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng, độn vào trong huyệt mộ.

Thạch Bi nhìn thấy Bạch tiền bối, trong lòng lập tức mừng rỡ.

“Chúng ta đã trở về.” Bạch tiền bối khẽ gật đầu với Thạch Bi, đồng thời nhấn vào trái tim lưu ly kia.

Ý thức của Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long, Xích Tiêu Kiếm trong trái tim lưu ly, toàn bộ được chuyển ra ngoài, trở về.

Trên không trung.

Con Tà Ma kia khi nhìn thấy Bạch tiền bối xuất hiện, lập tức cảm thấy bất ổn.

Nó hai tay vung lên.

Phía sau nó, gần trăm cái vòng lôi điện hiện lên.

Mỗi cái vòng lôi điện đều có một tia sét ngưng tụ thành hình.

“Cút ngay!” Tà Ma hô lớn.

Có lẽ vì trong cấu tạo thành phần của nó, có chứa nguyên nhân là cái eo bị hỏng của Thư Hàng, nên khi nó nói tiếng người, vẫn có thể phát ra giọng An Lạc Văn Châu phương ngữ tiêu chuẩn.

Hơn trăm đạo tia sét cường lực, từ hư không xuyên qua.

“A a a ~a ~ Bạch Long tỷ tỷ tha mạng, đứt rồi, đứt rồi, lần này là nhục thể đó.” Trong huyệt mộ, truyền ra tiếng kêu thảm thiết của Tống Thư Hàng.

Khi trở về nhục thân, Bạch Long tỷ tỷ vậy mà vẫn quấn trên cổ cậu.

Lần này, là thương tổn nhục thể thực sự!

Cổ bị siết chết, cảm giác nghẹt thở từng đợt dâng lên, cổ như muốn bị vặn đứt.

Chủ nhân bị tấn công, Công Đức Chi Quang lập tức hộ thể!

Trên người Tống Thư Hàng, Công Đức Chi Quang bùng lên.

Xà Mỹ Nhân Công Đức hiện thân hộ chủ… nhưng mà, cô ấy không đi ngăn cản Bạch Long tỷ tỷ, mà xuyên qua huyệt mộ, trực tiếp nghênh kích trăm đạo tia sét kia!

Khi nghênh kích, Xà Mỹ Nhân Công Đức đưa tay vén tóc dài của mình lên, lấy ra ‘Bình Thiên Quan’ đội lên, và cắm trâm ngọc vào tóc dài. ‘Lưu’ rủ xuống từ phía trước Bình Thiên Quan, theo động tác của Xà Mỹ Nhân Công Đức, khẽ lay động, trong mắt Xà Mỹ Nhân Công Đức phát ra vẻ uy nghiêm.

Khoảnh khắc tiếp theo, có sức mạnh Công Đức cường đại, từ

Bình Thiên Quan rơi xuống, dung nhập vào thể nội Xà Mỹ Nhân Công Đức.

Một bộ hư ảnh long bào nữ thức hoa mỹ hiện ra, khoác lên người cô ấy.

Vạt long bào dài thướt tha, che giấu cái đuôi rắn của cô ấy bên trong.

Trên long bào có chín con rồng đang bơi lượn, sống động như thật.

Xà Mỹ Nhân Công Đức?

Hình thái Nữ Đế.

Đồng thời, có một tiếng kình minh vang lên, một con Cá Voi Công Đức khổng lồ béo múp, từ hư không chui ra, đậu dưới đuôi Nữ Đế Công Đức.

Lại có tiếng hồ quang điện không ngừng bùng nổ, một cây Lôi Thụ Công Đức khổng lồ vô cùng, cũng vượt không gian, hiện ra trong tay Nữ Đế Công Đức.

Xà Mỹ Nhân Công Đức?

Chế độ Kỵ Sĩ Đế Vương!

“VENI_VIDI_VICI.” Xà Mỹ Nhân Công Đức lạnh lùng nói.

Ta đến, ta thấy, ta chinh phục!

Điểm duy nhất không hoàn hảo là, phát âm này là giọng nam, cũng không biết cô ấy lấy lồng tiếng phim nào.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lôi Thụ Công Đức trong tay Xà Mỹ Nhân Công Đức vung lên, quét ngang.

Hơn trăm đạo tia sét đáng sợ kia, đối với Lôi Thụ Công Đức khổng lồ mà nói, quá nhỏ bé.

Chúng nó dù có quấn chặt lại với nhau, cũng không địch lại độ thô của một cành cây Lôi Thụ Công Đức.

Hơn nữa, mỗi chiếc lá trên Lôi Thụ, đều ẩn chứa sức mạnh ‘Thiên kiếp Kiếp lôi’.

Có hiệu quả khắc chế cực lớn đối với pháp thuật tà lôi Cửu U do Tà Ma phóng ra.

Một cây quét ngang ngàn quân, các tia sét bị nổ tung từng cái một.

Đồng thời, Xà Mỹ Nhân Công Đức khí thế không giảm, ôm Lôi Thụ, phát động xung kích về phía Tà Ma: “Ta đã lưu lạc trong thời gian vạn năm, trải qua hết thời đại này đến thời đại khác!” Tạo Hóa Tiên Tử không biết từ lúc nào, hiện thân bên cạnh cô ấy: “Bây giờ ngươi vậy mà dám đối địch với ta?

Các ngươi là tự tìm đường chết!” Lần này họ không mang theo Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Bởi vì Công Đức Chi Quang + sức mạnh Thiên kiếp Lôi Thụ, đối với Hắc Bì Vũ Nhu Tử mà nói quả thực là tai nạn.

Lần này, họ thật sự không thể mang theo Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Khi Tạo Hóa Tiên Tử kêu ‘tự tìm đường chết’, Lôi Thụ Công Đức của Xà Mỹ Nhân Công Đức, như một cái chùy công thành, hung hăng va chạm vào Tà Ma.

Tà Ma cũng muốn né tránh, nhưng tán cây Lôi Thụ quá lớn, phạm vi tấn công khổng lồ… hơn nữa, tốc độ xung kích của Xà Mỹ Nhân Công Đức nhanh đến mức khiến Ma tuyệt vọng.

Tuyệt vọng hơn là, bên cạnh còn có một Tạo Hóa Tiên Tử, đang ném các pháp thuật dạng ‘trói buộc’ lên Tà Ma.

Đơn giản là không cho đường sống.

Tà Ma đau khổ nhắm mắt, cứng rắn chịu đựng cú đánh này của Xà Mỹ Nhân Công Đức.

"A a a ~a ~" Cơ thể Tà Ma, trực tiếp bị đánh thành phấn vụn, thành trạng thái khói sương… nhưng dù vậy, sức mạnh Thiên kiếp, không buông tha, truy kích những làn khói đen đó.

Và Xà Mỹ Nhân Công Đức sau khi đánh nát Tà Ma… không kịp phanh, thân hình một đường xung kích lên cao, không lâu sau liền hóa thành một ngôi sao nhỏ Công Đức lấp lánh.

Đây là tọa kỵ Cá Voi Công Đức béo ú, khi nó xông lên, không có chức năng phanh.

Trên lưng Cá Voi, Xà Mỹ Nhân Công Đức quay đầu lại, nhìn chằm chằm vào con 'Tà Ma' bị đánh tan, trong đôi mắt đẹp vậy mà hiện lên một tia 'công nhận' thần sắc.

Không phải công nhận sức mạnh của Tà Ma, mà là bốn tiếng kêu thảm thiết vừa rồi của Tà Ma, rất chuẩn.

Trong huyệt mộ.

Tống Thư Hàng vốn liên tục kêu thảm, đột nhiên dừng lại.

Chương 2373

Tổ hợp Xà Mỹ Nhân Công Đức + Tạo Hóa Tiên Tử vừa rồi niệm lớn ‘câu thoại’ vẫn còn vang vọng bên tai cậu.

“Vì sao câu thoại này, lại được ghi vào kho câu thoại của Xà Mỹ Nhân Công Đức?” Khi thật sự nghe thấy câu thoại này được niệm ra, cái cảm giác xấu hổ mãnh liệt như sóng thần ập đến.

Ngay cả khuôn mặt được ba bộ Thần Công tôi luyện thân thể gia trì của cậu cũng không chống đỡ nổi.

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng từ bỏ chống cự.

Cậu muốn chết.

“Đây là Công Đức Chi Quang sao?” Thạch Bi đạo hữu, lúc này sững sờ.

Sức phá hoại của Xà Mỹ Nhân Công Đức?

Chế độ Kỵ Sĩ Đế Vương, vượt xa sự tưởng tượng của Thạch Bi đạo hữu.

Cảnh giới Lục phẩm của Tống Thư Hàng… ừm, bây giờ là Thất phẩm.

Sức phá hoại bùng phát của Công Đức Chi Quang Thất phẩm, vậy mà có thể sánh ngang với pháp khí Cửu phẩm như ông ta sao?

Cái này không phải Tu chân!

Hơn nữa, Công Đức Chi Quang không phải lấy ‘hộ vệ, phòng ngự’ làm chủ sao, sức tấn công bùng nổ này là thế nào?

Cái này không phải cướp chén cơm sao?

Càng nghĩ Thạch Bi đạo hữu càng cảm thấy lo lắng trong lòng.

Thôi được rồi, chuyện này tạm gác sang một bên.

Hiện tại điều quan trọng là, trước tiên phải trấn áp 'Tà Ma' trên hư không, tuy bị Xà Mỹ Nhân Công Đức một đòn xung kích đánh nát thành khói sương, nhưng con Tà Ma này vẫn chưa chết hoàn toàn.

Hiện tại, Tống Thư Hàng và những người khác đã tỉnh lại, ông ta cuối cùng cũng có thể ra tay, trấn áp con Tà Ma này.

Chính khi Thạch Bi đạo hữu chuẩn bị ra tay, thân hình Bạch tiền bối lại độn ra khỏi huyệt mộ.

"Để ta, ngươi hoàn thành công việc bản chức của mình." Bạch tiền bối cười nói.

Trong tay cô ấy còn nắm một cái thân thể bằng gỗ.

"Công việc bản chức của ta?" Thạch Bi đạo hữu trước tiên ngẩn người, sau một khắc, ông ta liền hiểu ra.

Công việc bản chức của ông ta hiện tại đương nhiên là bia mộ của Bá Tống rồi!

Cũng có nghĩa là, Bá Tống trong huyệt mộ sắp chết rồi sao?

Nếu đã như vậy, ông ta quả thật không tiện rời vị trí.

Dù sao cũng là nhiệm vụ mới mà chủ nhân Cửu U Hắc Bạch để lại cho ông ta.

Thế là, Thạch Bi đạo hữu ngoan ngoãn đứng thẳng.

Bạch tiền bối đưa tay, vỗ vào cái thân thể bằng gỗ kia: "Thân thể gỗ, ngươi có thể thu nhỏ một đoạn không?" "Thân thể gỗ không có thần trí, nó chỉ có một số bản năng." Thạch Bi đạo hữu nhắc nhở.

Nếu có thần trí, nó cũng sẽ bị 'pháp thuật nghịch chuyển thời gian' đưa đến quá khứ rồi.

Nhưng lời của Thạch Bi đạo hữu vừa dứt, thân thể gỗ liền ngoan ngoãn bắt đầu thu nhỏ lại.

Không đúng, không phải thu nhỏ.

Mà là nửa thân trên của thân thể gỗ, bắt đầu co rút vào bên trong.

Cứ như ‘gậy’ co rút lại vậy, nửa thân trên của nó, từng đoạn từng đoạn co lại.

Trong chớp mắt, chỉ còn lại nửa thân dưới của thân thể gỗ, vừa hay lấy hai cái ‘quả thực đặc biệt’ ở eo làm ranh giới.

Thạch Bi đạo hữu: “……” Cái cảm giác ngoan ngoãn này, thân thể gỗ này thật sự là vật của Bá Tống sao?

“Rất tốt.” Bạch tiền bối hài lòng vỗ vỗ thân thể gỗ, sau đó cô ấy chuyển nửa thân trên của mình lên thân thể gỗ, hợp hai thành một.

Không hề có chút xung đột hay không thích nghi nào, sau khi nửa thân Bạch tiền bối nối vào thân thể gỗ, hai bên trực tiếp tiến vào trạng thái đồng bộ cao nhất.

Bạch tiền bối thử một lần đá chân, nâng cao chân, xoạc ngang và một loạt các động tác khó khác, hài lòng gật đầu.

Sau đó, cô ấy gọi Tống Thư Hàng trong huyệt mộ: “Thư Hàng, trả lại quần áo cho ta.” Thạch Bi đạo hữu lúc này mới phát hiện, Bạch Thánh lúc này trên người chỉ mặc một bộ nội y trắng.

Trong huyệt mộ.

Tống Thư Hàng run rẩy đưa tay, từ vòng tay pháp khí Càn Khôn của cậu, có một kiện pháp bào bay ra, rơi vào tay Bạch tiền bối.

“Chết đi!” Bạch Long tỷ tỷ gầm lên giận dữ, dùng sức vươn một cái eo.

“Rắc~” Cổ Tống Thư Hàng phát ra một tiếng giòn.

Tống Tôn Giả nghiêng đầu, hai mắt lật trắng.

“Bạch Long tỷ tỷ.” Tô Thị A Thập Lục lo lắng nhìn Tống Thư Hàng.

Bạch Long tỷ tỷ hừ một tiếng, thân rồng thon dài từ cổ Tống Thư Hàng giải khai.

Chỉ thấy lúc này, cổ Tống Thư Hàng bị vặn vẹo thành một góc độ quái dị, y như chiêu bí pháp: ‘Thiên Ti Vạn Lũ Vặn Đầu Chú!’ của tiểu thư Rùa Tai Nạn Bị Ba Ba đánh lần trước.

Thạch Bi đạo hữu thấy vậy, vội vàng đứng thẳng người.

Mấy chữ ‘Mộ của Tống Thư Hàng’ trên đó khẽ sáng lên.

Đáng tiếc, lần này Tống Thư Hàng không kích hoạt 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, không có Thánh Viên hát ai ca, không khí không đủ.

Tô Thị A Thập Lục thở dài, quỳ xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, cúi người ôm lấy đầu cậu nói: “Thật là, rõ ràng năm nay cậu mới gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sao lại bị Tam Lãng tiền bối lây nhiễm đến nông nỗi này?” Nói rồi, A Thập Lục hai tay ôm lấy đầu Tống Thư Hàng, khẽ vặn một cái.

“Rắc~” Đầu Tống Thư Hàng được trả về.

Truyền thừa thiên Tổng Cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, quả thật phi phàm.

Sau khi tu luyện thành công truyền thừa thiên Tổng Cương, cơ thể Tống Thư Hàng càng chịu đựng được sự giày vò, sức sống dị thường ngoan cường, muốn chết cũng khó!

Đôi mắt lật trắng của Tống Thư Hàng khôi phục.

Cậu nháy mắt với A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười.

Bạch Long tỷ tỷ phía sau dường như có cảm ứng, bỗng nhiên quay đầu lại.

Đôi mắt Tống Thư Hàng tức thì khôi phục trạng thái lật ngược… và diễn toàn bộ kịch bản lè lưỡi.

Bạch Long tỷ tỷ: "……" Lúc này lè lưỡi là ý gì?

Là khiêu khích đúng không?

"A Thập Lục tránh ra!" Bạch Long tỷ tỷ nghiến răng nói, thân hình cô ấy phóng lên, một lần nữa quấn lấy cổ Tống Thư Hàng.

Bên ngoài, Thạch Bi đạo hữu ngẩng đầu ưỡn ngực, mấy chữ 'Mộ của Tống Thư Hàng' trên đó, bắt đầu sáng lên, đây là báo hiệu tinh tượng tử vong của Tống Thư Hàng đang bùng nổ!

Bên ngoài huyệt mộ.

Bạch tiền bối nhận lấy pháp bào, khoác lên người.

Pháp bào tự động hóa hình, tạo thành một chiếc áo choàng màu trắng phong độ, đồng thời hóa ra quần áo phù hợp, che phủ lên thân thể gỗ.

"Xuất chiêu." Bạch tiền bối lại khẽ kêu một tiếng.

Lưu Tinh Kiếm phá không mà đến, 'xoẹt' một tiếng, xuất hiện trong tay Bạch tiền bối.

Trong hư không, luồng khói đen bị Xà Mỹ Nhân Công Đức đánh nát, khó khăn lắm mới ngưng tụ lại thành hình người.

Chỉ là thể tích, đã thu nhỏ một vòng lớn.

Sau khi ngưng tụ lại thành hình, thân hình hóa khói sương lập tức kích hoạt một loại độn pháp nào đó, muốn bỏ chạy.

Bạch tiền bối vung kiếm, tùy ý chém một nhát.

Kiếm khí phá không gian, trực tiếp chém vào hình người khói đen.

Hình người khói đen bị chém đứt ngang chân.

Hai cái đùi rơi từ không trung xuống… Ban đầu, Bạch tiền bối là muốn chém đứt ngang eo nó, nhưng khoảnh khắc Bạch tiền bối ra kiếm, hình người khói đen kia dường như có cảm ứng, cứng rắn nhích lên một chút, tránh được phần eo, chỉ bị chém đứt hai chân.

“Không hổ là cái eo của Thư Hàng?” Bạch tiền bối cười ha ha nói.

Cái eo của Thư Hàng có thể nói là bộ phận có ý chí cầu sinh mãnh liệt nhất toàn thân cậu, cũng là nơi phòng ngự mạnh nhất.

Con Tà Ma từ cái eo hỏng này dường như đã kế thừa đặc điểm này của Tống Thư Hàng.

Lúc này, nửa thân trên của Tà Ma hóa khói sương, điên cuồng độn đi xa.

Trong khi độn đi, nó còn tiện thể cuốn đi nửa cái ‘đĩa tròn’.

Nhiệm vụ chính của nó khi tiến vào ‘Bí Tàng Tiền Thiên Đạo’ lần này, chính là lấy đi ‘bí bảo’ ẩn giấu trong ‘bí tàng’.

Mà trên cái ‘đĩa tròn’ này, ẩn chứa khí tức của Tiền Thiên Đạo, vừa nhìn đã biết là bí bảo thật sự.

Thế là, Tà Ma khi bỏ trốn, còn không quên chấp hành nhiệm vụ, mang đi nửa cái đĩa tròn.

“Sưu ~~” Bí pháp đào độn của Tà Ma cực kỳ cao siêu, dù sao cũng là tác phẩm của Chúa Tể Bàn Cầu Cửu U, trong chớp mắt đã biến mất không còn dấu vết.

“Bạch Thánh, không bắt giữ nó sao?” Thạch Bi đạo hữu lên tiếng hỏi.

Ông ta cảm giác Bạch Thánh hoàn toàn có năng lực bắt giữ con Tà Ma này, tại sao lại thả nó đi?

“Để giải phẫu nghiên cứu thì phần này đã đủ rồi.” Bạch tiền bối lấy ra một cái hộp ngọc, đưa tay một chiêu, thu cặp chân khói sương bị cắt ra vào trong hộp ngọc.

Sau khi cất hộp ngọc xong, Bạch tiền bối lại cười bí ẩn: “Ngoài ra, phải thả dây dài mới câu được cá lớn.

Đừng chỉ nhìn thấy lợi ích trước mắt, tầm nhìn của chúng ta phải đặt xa hơn một chút.” Các phù văn trên người Thạch Bi đạo hữu lấp lánh, không rõ lý do mà rơi lệ.

Bạch tiền bối bước tới, nhặt lên nửa cái ‘đĩa tròn’ còn lại.

Đĩa tròn đã hoàn thành sứ mệnh lịch sử của mình, và bây giờ, nó có một chức năng hoàn toàn mới.

Vốn dĩ suýt nữa đã phế rồi, không chừng sẽ bị Bạch tiền bối lấy đi, nhét vào không biết kho báu số mấy để lót nền, khiến cho viên điệp này được tái sinh một tuổi xuân mới.

Mặc dù bị tách thành hai nửa, nhưng về bản chất, viên điệp vẫn là một thể.

Viên điệp trong tay Bạch tiền bối và viên điệp bị ‘Tống Thư Hàng yêu tử tà ma’ mang đi sẽ tạo ra liên hệ với nhau, đạt được công năng định vị từ xa.

Chương 2374

Thả dây dài mới câu được cá lớn, Bạch tiền bối xưa nay luôn là một tay câu cá lão luyện.

Thu viên điệp lại xong, Bạch tiền bối quay người gọi vào mộ huyệt: “Ngoài này xong xuôi rồi, Thư Hàng, Thập Lục, hai cậu có thể ra ngoài rồi.” Phù văn trên thân Thạch Bi Đạo Hữu lóe sáng, đáp: “Bạch Đạo Hữu, Thư Hàng cậu ấy hình như bị siết cổ ngất xỉu rồi.” Bạch tiền bối: “......” Đường đường một vị Tôn Giả, hơn nữa còn là Tôn Giả tu luyện ba đại Thối Thể Thần Công bí pháp, vậy mà lại bị người ta siết cổ đến ngất xỉu, đúng là rất hợp với phong cách của Thư Hàng tiểu hữu mà.

Rầm ~~ Đúng lúc này, trên bầu trời có một luồng sao băng cấp tốc đâm xuống, chính là Công Đức Xà Mỹ Nhân Kỵ Sĩ đã không phanh được xe lúc trước.

Nàng ta rất khó khăn mới quay đầu lại trên không trung, sau đó lại một đầu đâm xuống.

Xuất phát từ đâu thì lại đâm về chỗ đó.

“A a ~ Tống ~ A ngốc ngốc ngốc ~” Cùng với Công Đức Xà Mỹ Nhân đâm xuống còn có Tạo Hóa Tiên Tử đang kinh hoảng kêu lên.

Hai vị tiên tử đồng thời rơi xuống... như đạn pháo.

Trong tiếng nổ ‘ầm ầm ~’ cực lớn, Thạch Bi Đạo Hữu bị hất tung.

Bạch tiền bối lùi lại một bước nhỏ, vừa vặn tránh khỏi chấn động của vụ nổ.

Nhưng mộ huyệt chôn giấu Tống Thư Hàng mấy người lại trực tiếp bị nổ tung, cả mặt đất cũng bị hất bay.

“Phá hoại mộ tổ của người khác, mối thù này không đội trời chung!” Trong phần mộ bị nổ tung, tiếng gầm giận dữ của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vang lên.

Ý thức của nó vừa mới khôi phục...

Khí linh và sinh vật rốt cuộc vẫn có chút khác biệt, nên ý thức của Xích Tiêu Kiếm khôi phục chậm hơn.

Kết quả là ý thức nó vừa khôi phục, nơi tạm cư ‘mộ Tống Thư Hàng’ liền bị người ta phá nát.

Bị nổ đến mức nó nghi ngờ nhân sinh.

Cái này thật sự không thể nhẫn nhịn được.

Kẻ nào to gan như vậy, ngay cả mộ Bá Tống Huyền Thánh cũng dám phá?

Muốn tìm đường chết sao?

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vừa gầm xong, liền bị người ta nắm lấy chuôi kiếm nhấc lên.

“Ể?

Nè nè nè!” Xích Tiêu Kiếm kêu lớn.

Nó vừa nhìn lên chuôi kiếm, thấy bàn tay nhỏ đang nhấc nó lên chính là Công Đức Xà Mỹ Nhân.

“A a a ~ Tiên Tử, buông tay, mau buông tay!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kêu lên: “Ngươi là công đức, ta là tâm ma, chúng ta hai đứa miễn cưỡng ở bên nhau sẽ không có hạnh phúc đâu, chỉ làm tổn thương lẫn nhau thôi!” “Hì hì hì.” Công Đức Xà Mỹ Nhân hì hì cười.

Sau đó nàng ta nhấc Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên, ngửa đầu, nuốt nó vào bụng.

“@#%× Tiên Tử, đừng mà ~~ Ta còn trẻ, ta còn chưa muốn chết mà!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kinh hoàng kêu lớn.

Nó bây giờ là Tâm Ma phân thân, không phải bản thể.

Nếu bị Công Đức Xà Mỹ Nhân nuốt kiếm, vậy chẳng khác nào bị công đức chi lực thuần độ cao bao bọc, sẽ chết mất!

“Khụ ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân làm động tác ‘nuốt xuống’.

Từ khi bản thể Xích Tiêu Kiếm rời đi, tuyệt kỹ nuốt kiếm của nàng ta đã bị bỏ hoang rất lâu...

Hôm nay, cuối cùng cũng tái xuất giang hồ!

Để tuyệt kỹ của mình được phục sinh, lần này nàng ta đã tiến hóa ra công năng mới!

Lần này, Tống Thư Hàng giảng pháp cho chư thiên vạn giới, dùng phương thức ‘Bá Tống trực tuyến hỏi đáp’, tập hợp được công đức chi lực khổng lồ chưa từng có.

Nhiều hơn, mạnh hơn công đức chi lực thu hoạch được từ mấy lần giảng pháp trước rất nhiều!

Đợt công đức chi lực quán thể này, theo lý thuyết, đuôi rắn của Công Đức Xà Mỹ Nhân nên lột đi, hóa thành hai chân mới phải.

Nhưng nàng ta lại cưỡng chế ngừng lại sự tiến hóa của đuôi rắn mình.

Vậy, ‘công đức chi lực’ tác dụng lên người nàng ta đã đi đâu rồi?

Công đức chi lực mà nàng ta chuyển dời đến Công Đức Phì Kình và Công Đức Lôi Thụ, chỉ là một phần của ‘công đức chi lực’ quán thể từ lần giảng pháp đó!

Công đức chi lực mà Tống Thư Hàng ngưng tụ được từ lần giảng pháp này khổng lồ đến mức, tuyệt đối không chỉ có một chút như vậy.

Đáp án thực sự, chính là ở trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Lần tiến hóa này của nàng ta, là đã tiến hóa ra một 'không gian dị thứ nguyên' trong bụng mình.

Không gian dị thứ nguyên không thuộc tính, hoàn toàn thích hợp để chứa 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm'.

Cái 'không gian dị thứ nguyên' mới tiến hóa này, vào thời khắc then chốt còn có thể trở thành át chủ bài của nàng ta.

Công Đức Xà Mỹ Nhân rất hài lòng với chính mình.

Đinh ~ Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm rơi vào không gian dị thứ nguyên thuần khiết không thuộc tính này, nhất kiếm ngơ ngác.

Trên 'không gian dị thứ nguyên' này, có mấy ô cửa sổ nhỏ.

Một ô cửa sổ nhỏ kết nối với thị giác của Công Đức Xà Mỹ Nhân, một ô kết nối với thính giác của Công Đức Xà Mỹ Nhân, những ô còn lại thì kết nối với khứu giác, cảm ứng tinh thần và các loại công năng khác.

"Cái không gian này... không phải là @#%× Tiên Tử, ngươi đặc biệt tiến hóa ra vì ta đấy chứ?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trong lòng lạnh toát.

Tiên Tử, ta không đáng để ngươi phải đầu tư cái giá lớn như vậy đâu!

Vốn dĩ cho rằng mình thân là 'Tâm Ma', có thể thoát khỏi đãi ngộ 'nuốt kiếm đạo cụ' của bản thể...

Không ngờ ma cao một trượng, đạo lại cao một lý.

Bên cạnh, Tạo Hóa Tiên Tử lẳng lặng vỗ tay.

Sau khi mộ bị nổ tung, Bạch Long Tỷ Tỷ che chở Tô Thị A Thập Lục, A Thập Lục thì cõng Tống Thư Hàng, bị thổi bay lên trời, rất khó khăn mới ổn định lại thân hình.

A Thập Lục đáp xuống xong, Bạch tiền bối tiến lên, đưa tay đặt lên trán Tống Thư Hàng.

“Thật sự ngất xỉu rồi à.” Bạch tiền bối nói.

Bạch Long Tỷ Tỷ ngượng ngùng quay đầu đi.

“Bạch tiền bối, có cần đánh thức Thư Hàng không ạ?” Tô Thị A Thập Lục vất vả bế Tống Thư Hàng lên, hỏi.

“Chưa vội...” Bạch tiền bối lắc đầu.

Y cảm thấy trạng thái của Tống Thư Hàng có hơi giống ‘nhập định’, không đơn giản chỉ là hôn mê.

Rất có thể là khi bị Bạch Long Đạo Hữu siết chặt, cậu ấy đã có điều cảm ngộ, tiến vào trạng thái ‘nhập định’, nên trông có vẻ như là đã ‘hôn mê’ vậy.

“Chúng ta cứ ra khỏi ‘bí cảnh’ này trước đã.” Bạch tiền bối nói.

Về ‘Thánh Sơn Gia Nhĩ Thí Luyện Chi Địa’, sau đó lại về Thú Tu Giới.

Sau đó Bạch tiền bối muốn ở ‘Thú Tu Giới’ vài ngày, phơi nắng, câu cá.

Tốt nhất là câu được con cá lớn.

Ý thức của Tống Thư Hàng không hề tiến vào trạng thái ‘nhập định’, mà là thông qua 【Tán Tài Vương Tọa】, lần nữa tiến vào thế giới sau cánh cửa gỗ đó, đi gặp Tam Nhãn tiền bối.

Lần này không phải cậu ấy chủ động kích hoạt ‘Tán Tài Vương Tọa’, mà là sau khi ý thức của cậu ấy quay về nhục thân, ‘Tán Tài

Vương Tọa’ cảm ứng được cậu ấy đã tấn thăng Thất Phẩm, liền kéo cậu ấy qua đó – mỗi một cảnh giới đều có một cơ hội đánh cược với thiếu niên ba mắt.

Đẩy cánh cửa gỗ quen thuộc đó ra, Tống Thư Hàng cẩn thận dè dặt thò cái đầu vào.

Sau khi ký ức khôi phục, cậu ấy nhớ lại lúc mình bị mất trí, trong ‘Huyền Thánh giảng pháp’, đã lẩm bẩm nói ra tiết mục ‘Bá Tống gợi cảm, trực tuyến hỏi đáp’, có lẽ đã hơi hố Tam Nhãn tiền bối rồi.

Vì vậy, cậu ấy hơi thiếu tự tin.

Trước tiên nhìn xem thời tiết của ‘thế giới sau cánh cửa’, xem tâm trạng của Tam Nhãn tiền bối thế nào.

Thế là, cậu ấy cẩn thận dè dặt thò đầu vào nhìn.

Ào ào ~ Thế giới sau cánh cửa, đang đổ mưa như trút nước. 【Không ổn rồi, tâm trạng của Tam Nhãn tiền bối cực kỳ tệ.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Quân tử không đứng dưới chân tường nguy hiểm!

Thế là, Tống Thư Hàng quả quyết rụt đầu lại, chuẩn bị rút lui.

Có lẽ là do hôm nay tim của mình bị Bạch tiền bối móc ra, vẫn đang trong quá trình tái sinh, Tống Thư Hàng cảm thấy hôm nay mình đặc biệt nhát.

Mà nhát thì cứ nhát, đôi khi nhát một chút cũng không có gì xấu.

Và khi cậu ấy lặng lẽ đóng cửa...

Trong thế giới sau cánh cửa, truyền đến tiếng của vị Nhãn Châu Tử quản gia: “Lão gia, hay là nghe chút nhạc đi ạ?

Nghe nhạc có thể khiến người ta vui vẻ hơn.” Nói đoạn, Nhãn Châu Tử quản gia lấy ra một kiện pháp khí âm nhạc, bắt đầu thao tác.

Một tràng tiếng trống dồn dập vang lên.

Đoạn nhạc dạo này có tiết tấu gây nghiện, khiến người nghe tiếng trống không nhịn được mà lắc lư theo.

Khi Tống Thư Hàng nghe thấy phong cách âm nhạc này, trong lòng cậu ấy giật mình – bởi vì trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có một vị tiền bối sáng tác ca khúc, cũng đa số mở đầu bằng phong cách này.

Âm nhạc mà Nhãn Châu Tử quản gia đang phát, không lẽ lại đúng là ca khúc của vị tiền bối đáng sợ kia sao?

Mau đi mau đi, nếu thật sự là ca khúc của vị tiền bối kia, không đi nhanh có lẽ sẽ không đi được nữa!

Tống Thư Hàng kiên định quay người.

Đúng lúc này, tiếng trống và tiếng đàn dồn dập kết thúc phần dạo đầu.

Ngay sau đó, một giọng ca nữ trong trẻo vang lên.

Không phải giọng ca của Tạo Hóa Pháp Vương!

Hơn nữa, ngôn ngữ ca hát cũng rất đặc biệt, hẳn là ngôn ngữ của một dị thế giới nào đó trong chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng lập tức thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ cần không phải ca khúc của Tạo Hóa Pháp Vương là tốt rồi.

Chương 2375

Nếu là giọng ca của Tạo Hóa tiền bối, cậu ấy sợ mình còn chưa thoát khỏi Tán Tài Vương Tọa thì đã phải ngã xuống trước.

Thở phào một hơi xong, Tống Thư Hàng tiếp tục lặng lẽ lùi lại, tránh xa cánh cửa gỗ.

Hôm nay cậu ấy sẽ nhát gan đến cùng.

Sau cánh cửa gỗ, giọng ca nữ càng lúc càng lớn.

Giọng ca thậm chí còn xuyên qua cánh cửa mà thoát ra ngoài!

Tống Thư Hàng đang lùi lại đột nhiên phát hiện, cơ thể mình lại không tự chủ được mà bắt đầu rung động theo tiết tấu giọng ca nữ.

Tiếng trống dồn dập, tiếng đàn bùng lên, người phụ nữ hát một ca khúc tiết tấu nhanh.

Mỗi một nhịp điệu nàng ta hát đều có khả năng khiến người ta không tự chủ được mà nhún nhảy theo.

Với cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả của Tống Thư Hàng, vậy mà cũng không thể miễn nhiễm.

Cơ thể cậu ấy không ngừng rung động, giống như đang nhảy vũ đạo robot, lại giống như bị trúng đạn, mỗi bước một chấn động.

Đầu cậu ấy cứ như lên dây cót, không ngừng lắc lư lên xuống trái phải.

Giọng ca nữ này có sức mạnh tương tự ca khúc của Tạo Hóa Pháp Vương, có thể chi phối người nghe, vô cùng khủng bố.

Điều đau đầu hơn là, sau khi bị giọng ca chi phối, cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu không tự chủ được mà tiến gần về ‘nguồn gốc giọng ca'.

Nói cách khác, cậu ấy vốn chuẩn bị lặng lẽ rời đi, bây giờ lại vừa như bị trúng đạn mà nhảy vũ đạo robot rung lắc, vừa điên cuồng lắc đầu, lại tiến gần về cánh cửa gỗ.

Quỷ nhập!

Đừng nói với tôi đây là Trường Sinh Giả đang hát nhé.

Tống Thư Hàng thân bất do kỷ, lắc đầu văng vẳng, đẩy mở cánh cửa gỗ.

Kẽo kẹt ~~ Cánh cửa gỗ một lần nữa mở ra.

Sau cánh cửa, vẫn là mưa lớn như trút nước.

Thiếu niên ba mắt với vẻ mặt u sầu, nằm trên ghế bập bênh, mặc cho những hạt mưa rơi trên người.

Thời tiết của thế giới này, thay đổi theo tâm trạng của hắn, hoàn toàn do thiếu niên ba mắt chi phối.

Thế mà bây giờ, hắn lại mặc cho những hạt mưa này rơi trên người mình – điều đó cho thấy tâm trạng của hắn tệ đến mức nào.

Bên cạnh thiếu niên ba mắt, Nhãn Châu Tử quản gia cầm ô, nhưng chỉ che cho mình, mặc cho thiếu niên ba mắt bị ướt như chuột lột.

Khi Tống Thư Hàng đang lắc đầu văng vẳng nhìn thấy cảnh này, xương cụt liền từng đợt co rút.

Cảnh này khiến cậu ấy nhớ đến ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí 'Thánh Thành Vĩnh Không Hãm Lạc' của mình.

Ngoài ra, trong tay quản gia đang cầm một pháp khí hình loa, giọng ca nữ đầy tính chi phối đó, chính là truyền ra từ pháp khí loa này.

Ba ba ba ~ Tống Thư Hàng nhảy điệu bộ moonwalk, lùi lại trượt đến trước mặt thiếu niên ba mắt, tiến gần pháp khí loa đó.

Đồng thời, đầu cậu ấy theo điệu nhạc, không ngừng lắc lư, hất văng từng đợt nước mưa.

Khoảnh khắc này của cậu ấy, như Vũ Vương phụ thể.

Mãi cho đến khi Tống Thư Hàng trượt đến trước mặt thiếu niên ba mắt, khúc 'giọng ca chi phối' đó mới chậm rãi dừng lại.

Giọng ca tiêu tan, Tống Thư Hàng khôi phục tự do.

Con mắt thứ ba trên trán thiếu niên ba mắt nhìn thẳng vào cậu ấy.

Đây thật sự là cuộc gặp gỡ cưỡng chế tồi tệ nhất.

"Chào tiền bối." Tống Thư Hàng tạo dáng kết thúc điệu moonwalk Vũ Vương, nghiêng mặt nhìn thiếu niên ba mắt, cứng đờ da đầu chào hỏi.

"A a a, Bá Tống tiểu hữu." Thiếu niên ba mắt ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Trong nháy mắt, mưa lớn trên bầu trời tan biến không còn tăm hơi.

Mặt trời ấm áp lòng người, một lần nữa mỉm cười với thế giới này.

Ngay cả nước mưa trên người thiếu niên ba mắt cũng biến mất.

Bên cạnh, Nhãn Châu Tử quản gia lẳng lặng gập ô lại.

Bá Tống Huyền Thánh vừa đến, lão gia ngay cả tâm trạng cũng tốt lên, không hổ là đệ nhất Thánh ngàn năm sao?

Mặc dù là đồ dỏm.

"Chúc mừng ngươi tấn thăng cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, tiểu hữu." Thiếu niên ba mắt ngồi dậy từ ghế bập bênh, cười như không cười nói.

“Nhờ có pháp khí của tiền bối trợ giúp, nếu không có ‘trí tuệ nhân tạo trực tuyến hỏi đáp’ của tiền bối, tôi tuyệt đối không thể vượt qua Huyền Thánh giảng pháp, cũng không thể thuận lợi tấn thăng cảnh giới Thất Phẩm.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười chân thành: “Ngoài ra, tôi cũng nhân cơ hội Huyền Thánh giảng pháp, hoàn thành ước định của ‘Tán Tài Vương Tọa’, phát tán cơ hội hỏi đáp cho chư thiên vạn giới.” Nhìn biểu cảm của thiếu niên ba mắt, hiển nhiên là tiết mục ‘Bá Tống trực tuyến hỏi đáp’ đã hố tiền bối rồi.

Xem phản ứng của tiền bối và sự thay đổi thời tiết, Tam Nhãn tiền bối rõ ràng là muốn thu hậu tính sổ.

Đây đã là tình huống tệ nhất.

Vì vậy Tống Thư Hàng dứt khoát phá phủ trầm chu, đi trước một bước dùng ước định của ‘Tán Tài Vương Tọa’ chặn miệng Tam Nhãn tiền bối.

“Bá Tống tiểu hữu ngươi làm rất tốt.” Tam Nhãn tiền bối a a cười một tiếng, phất tay: “Lần này, ngươi đến tìm ta để tiến hành cuộc đánh cược Thất Phẩm Tôn Giả sao?” “Không không không, tôi vừa mới tấn cấp, chuyện đánh cược chưa vội.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói: “Hơn nữa, tôi còn chưa chuẩn bị xong tiền cược.

Vả lại, lần này tôi vào đây là ý thức thể, nhục thân còn chưa vào đâu.” Thiếu niên ba mắt nhìn Tống Thư Hàng, khóe miệng nhếch lên: “Vậy thật là đáng tiếc quá, ta đã nóng lòng muốn đánh cược một trận nữa với Bá Tống Đạo Hữu rồi.” “Ngày tháng còn dài, đợi tôi củng cố cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả rồi, đánh cược cũng chưa muộn.” Tống Thư Hàng chân thành nói – dù sao thì hôm nay cho dù Tam Nhãn tiền bối có nói hoa mỹ đến đâu, cậu ấy cũng tuyệt đối sẽ không mắc bẫy.

Bất kể Tam Nhãn tiền bối nói gì, cậu ấy đều xem là dụ hoặc, hoàn toàn phớt lờ!

“Cũng được, ngày tháng còn dài.” Thiếu niên ba mắt nói: “Ngoài ra, vì Thư Hàng tiểu hữu ngươi đã tấn thăng đến cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, ta ở đây có một bí ẩn liên quan đến cảnh giới Thất Phẩm, ngươi có muốn nghe một chút không?” “Tiền bối xin cứ giảng!” Tống Thư Hàng lập tức ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, nghiêm túc lắng nghe.

Tam Nhãn tiền bối ngồi thẳng người, nói: “Sau khi tấn thăng cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, ngươi chỉ cần dành ra vài năm, ma luyện tâm cảnh, là có thể ngưng tụ ra ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Điều ta muốn giảng chính là bí ẩn ẩn chứa trong ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Ngươi hiện tại chưa ngưng tụ ra ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ cũng không sao, cứ nghe ta nói đã...” Đối diện hắn, tân tấn Tống Tôn Giả, lẳng lặng khởi động ‘Chân Thực Huyễn Tượng Thánh Thành Vĩnh Không Hãm Lạc’ của mình.

Thiếu niên ba mắt: “......” Thiếu niên ba mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngoan ngoãn ngồi đối diện, phía sau cậu ấy, tòa ‘Thánh Thành Vĩnh Không Hãm Lạc’ đó sáng chói mắt.

“Lão gia, ngài bị vả mặt rồi.” Nhãn Châu Tử quản gia một bên nhẹ giọng nhắc nhở, một bên bắt đầu lấy ô ra lần nữa.

Ào ào ~~ Mưa lớn vừa tạnh trên bầu trời, lại một lần nữa giáng xuống.

Mây đen bao phủ, nhuộm cả ‘thế giới sau cánh cửa gỗ’ này thành màn đêm.

Nhãn Châu Tử quản gia thuần thục mở rộng ô lớn, chống đỡ toàn bộ mưa lớn, trên người không dính một giọt nước.

Thiếu niên ba mắt u oán nhìn Tống Thư Hàng, nói: “Ngươi không thể đi theo trình tự bình thường sao?” Một Thất Phẩm Tôn Giả bình thường, sau khi tấn cấp, bước đầu tiên là bế quan củng cố cảnh giới, tiếp đó là ma luyện tâm cảnh của mình, rồi khắc họa ký ức sâu sắc nhất trong nội tâm ra, sau đó mài giũa, dùng một năm hoặc vài năm để kiến tạo ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ thuộc về mình.

Tống Thư Hàng rõ ràng vừa mới tấn cấp, cái ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ này là chuyện gì vậy?

Đối diện, Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói: “Tiền bối, tôi thật sự không có ý gì khác.

Tôi chỉ đơn thuần muốn triển hiện ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ này cho tiền bối ngài xem.

Bởi vì nó khá đặc biệt, nó không phải là ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ do Bản Mệnh Nguyên Anh của tôi ngưng tụ ra, mà là do ‘Nguyên Kim Đan Cấu Đồ’ của tiểu Nguyên Anh thứ nhất của tôi diễn hóa mà thành.

Nó dường như có chút khác biệt so với ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ bình thường, tôi nghi ngờ sáu tiểu Nguyên Anh còn lại của tôi, sớm muộn gì cũng sẽ biến ra một bộ ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ nữa.” Thiếu niên ba mắt: “......” Nghĩa là, loại ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ như vậy ngươi ít nhất còn có sáu cái nữa đúng không?

Bá Tống, ngươi còn dám nói mình không có ý gì khác!

Mưa lớn trên bầu trời càng lúc càng nặng hạt, ẩn hiện bắt đầu xen lẫn những hạt băng.

Cái ô của Nhãn Châu Tử quản gia bị hạt băng đập thủng vài lỗ lớn.

Mấy khối băng lớn đập vào người hắn.

Nhãn Châu Tử quản gia lẳng lặng thở dài – lão gia tâm trạng thất thường như vậy, thật khó mà hầu hạ.

Hắn lẳng lặng gập cái ô tàn tạ lại, để sang một bên.

Sau đó, hắn lấy ra một cái ô sắt lớn hình khiên, một lần nữa lẳng lặng mở ra.

Đông đông đông ~ Hạt băng rơi trên ô sắt lớn, phát ra một tràng tiếng va chạm trong trẻo, vậy mà còn rất dễ nghe.

Đối diện, Tống Thư Hàng cũng đang cầm một cái khiên lớn hình mai rùa, chống đỡ những hạt băng trên bầu trời.

“Tiền bối, tôi thật sự không có ý gì khác.

Bởi vì ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, tôi thật ra ở cảnh giới Lục Phẩm đã nắm giữ một cái rồi, không tin ngài xem!” Tống Thư Hàng nhanh chóng giải thích.

Sở dĩ lựa chọn lúc này, còn triển khai một ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ khác để kích thích đại lão, không phải Tống Thư Hàng có dục vọng cầu sinh yếu ớt, mà ngược lại, đó là biểu hiện của dục vọng cầu sinh mạnh mẽ chưa từng có của cậu ấy hiện tại!

Bởi vì trong thế giới huyễn tượng ‘Sa Mạc Giả Bạch tiền bối’, có tồn tại một tôn Bạch tiền bối thời thơ ấu.

Trong tuyệt cảnh, Tống Thư Hàng hy vọng Tiểu Bạch có thể mang lại may mắn cho mình!

Dục vọng cầu sinh mãnh liệt, thúc đẩy cậu ấy làm như vậy.

Thiếu niên ba mắt: “???” “Lão gia, Bá Tống Huyền Thánh nói mình Lục Phẩm đã nắm giữ ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.” Nhãn Châu Tử quản gia nhắc nhở.

“Im miệng!” Thiếu niên ba mắt cảm thấy gan mình đều đang đau nhướng.

Lúc này, Tống Thư Hàng đối diện nóng lòng búng tay. ‘Thánh Thành Vĩnh Không Hãm Lạc’ tiêu tan, chuyển hóa thành một sa mạc nhiệt tình.

Mưa lớn, hạt băng toàn bộ rơi vào trong sa mạc nóng chảy.【Bạch tiền bối giúp con!】Tống Thư Hàng thầm cầu nguyện trong lòng.

Ra đi, Bạch tiền bối lúc nhỏ!

Thế nhưng...

Tiểu Bạch mà cậu ấy cầu nguyện lại không hiện thân.

Trong ‘Thế giới sa mạc nhiệt tình Giả Bạch tiền bối’, truyền đến một tràng tiếng ầm ầm.

Sau đó, có một cây trụ ma thần thô tráng, từ trong sa mạc trỗi dậy.

“Không hay rồi!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Khi nhìn thấy cây trụ ma thần này xuất hiện, lòng cậu ấy lạnh toát.

Chương 2376

Sau khi cây trụ ma thần này xuất hiện, mỗi lần đều sẽ treo cậu ấy lên rồi thiêu chết.

Mặc dù sẽ không thực sự chết, nhưng mùi vị trong đó thì không dễ chịu chút nào.

Quan trọng hơn là, bị treo lên thiêu vô cùng sỉ nhục...

Trong tiếng ầm ầm, trụ ma thần nhanh chóng vươn lên.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Thiếu niên ba mắt bị trụ ma thần đội lên, cứ thế đội đến độ cao hơn hai mươi mét, bị treo lủng lẳng trên đỉnh trụ ma thần.

Lại có ngọn ma hỏa khủng bố, từ trên trụ bốc cháy lên, trong nháy mắt đã thiêu thiếu niên ba mắt thành người lửa.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, cứng đờ nhìn người lửa trên trụ ma thần.

Xong rồi, hôm nay tôi Tống mỗ nhân xong đời rồi, xác định rồi.

Nhãn Châu Tử quản gia lẳng lặng ngẩng đầu, nhìn lão gia bị trụ ma thần treo lên.

“Ơ, đây chẳng phải là trụ ma thần của Hà Chỉ Ma Đế sao.” Nhãn Châu Tử quản gia lên tiếng nói – thảo nào lão gia không né tránh, cứ để trụ ma thần treo lên.

Có vẻ là nhìn thấy trụ của Hà Chỉ Ma Đế, gợi lại ký ức của quá khứ?

Sau đó Nhãn Châu Tử quản gia vươn ra hai xúc tu, làm động tác ‘chắp tay’ trước mặt, bắt đầu lẳng lặng niệm tụng.

Đồng thời hắn còn nói với Tống Thư Hàng: “Bá Tống Huyền Thánh, mau chóng nhân cơ hội này mà ước nguyện đi.

Đây chính là ‘Thần Trì’ sống sờ sờ đang bị treo lên thiêu đốt, nhân cơ hội mà ước nguyện, cơ hội ngàn vàng không thể mất, mất rồi sẽ không còn nữa.” Tống Thư Hàng: “......” Con Nhãn Châu Tử quản gia này sống đến bây giờ kiểu gì vậy?

Đơn giản là một kỳ tích.

Hay là nói, con Nhãn Châu Tử quản gia này cũng giống như ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’, có công năng vô hạn phục sinh nếu chủ nhân không chết sao?

Ngoài ra...

Nhãn Châu Tử quản gia dường như nhận ra Hà Chỉ Ma Đế.

Kết hợp với việc năm đó ‘Hà Chỉ Ma Đế’ từng tham gia vòng chung kết tranh đoạt vị trí Thiên Đạo, lẽ nào năm đó Hà Chỉ Ma Đế chính là tranh đoạt Thiên Đạo với thiếu niên ba mắt?

Hoặc giả, Hà Chỉ Ma Đế từng có ân oán với thiếu niên ba mắt?

Trên trụ ma thần.

Thiếu niên ba mắt bị treo lên thiêu khoảng mười nhịp thở sau, mới hoàn hồn.

Hắn khẽ động, thân hình liền thoát khỏi trụ ma thần, nhẹ nhàng bay xuống đất.

Trên bầu trời, mưa lớn, hạt băng đều tan biến mất.

Chỉ là trên bầu trời vẫn mây đen dày đặc...

Lão Nhãn Châu Tử quản gia thu cái ô sắt lại, lần nữa lấy ra một cái ghế bập bênh.

Thiếu niên ba mắt nằm xuống ghế bập bênh.

Ánh mắt hắn đột nhiên nhìn về hướng sáu giờ của sa mạc, rất lâu sau, hắn lại thu ánh mắt về.

“Giải trừ ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ này đi.” Thiếu niên ba mắt chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng búng tay, giải trừ huyễn tượng.

Cậu ấy lại ngoan ngoãn ngồi xuống đối diện thiếu niên ba mắt – cây trụ ma thần kia dường như vô tình lại giúp cậu ấy tránh được một kiếp!

“Thôi vào chuyện chính, vì ngươi đã thức tỉnh năng lực ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, vậy ngươi hẳn có thể cảm nhận được, năng lực thiên phú ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả là một năng lực vô cùng kỳ diệu.

Thậm chí năng lực này, theo lý thuyết mà nói, căn bản không nên là điều mà Thất Phẩm Tôn Giả có thể nắm giữ.

Bởi vì nó liên quan đến pháp tắc ‘Hư Thật’, và cả sáng tạo.” Thiếu niên ba mắt nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu ấy nhớ, có tiền bối cũng từng nói với cậu ấy những lời tương tự.

“Vì vậy, sau khi tấn thăng Thất Phẩm, ngươi đừng vội đi tấn thăng Bát Phẩm.

Kiến nghị của ta là, hãy nghiên cứu sâu về ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Ngoài ra, ta ở đây có một chút tâm đắc về ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, ngươi tiến lên đây, ta sẽ truyền thụ cho ngươi.” Thiếu niên ba mắt vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Nói đoạn, hắn đưa tay lên trán vuốt một cái, con mắt thứ ba trên trán liền bị hắn tháo xuống.

Quả nhiên, biết tháo mắt mới là trang bị tiêu chuẩn của đại lão.

Tống Thư Hàng tiến lên, đến trước mặt thiếu niên ba mắt, đồng thời trong lòng cậu ấy suy tư về vấn đề ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Tam Nhãn tiền bối vừa giảng đến tầm quan trọng của ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, cậu ấy liền lập tức nghĩ đến ‘Bích Thủy Các’ của Sở Các Chủ.

Bích Thủy Các của Sở Các Chủ thậm chí đã chân thực đến mức ngay cả tu sĩ cũng không thể nhìn ra thật giả.

Trong đó một cây một cỏ, một người một vật, đều như thể thật sự có sinh mệnh.

Trải qua vạn vạn năm, Sở Các Chủ vẫn luôn duy trì hình thái ‘Bích Thủy Các’, ‘Bích Thủy Các’ của nàng dường như đã siêu thoát khỏi giới hạn của ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại nghĩ đến Viễn Cổ Thiên Đình.

Một số thành phần của Viễn Cổ Thiên Đình, cũng đồng dạng là ‘Chân Thực Huyễn Tượng’!

Ban đầu, có những người sống sót của Viễn Cổ Thiên Đình đi tranh đoạt ‘Bích Thủy Các’ của Sở Các Chủ, muốn lấy Bích Thủy Các làm căn cơ, tái lập Thiên Đình.

“Rất tốt, thả lỏng đi.” Tam Nhãn tiền bối nghiêm túc nói, lòng bàn tay hắn dán con mắt thứ ba của mình, nhắm thẳng trán Tống Thư Hàng ấn xuống, nhắc nhở: “Đừng kháng cự, tiếp nhận thông tin mà ta muốn truyền đạt cho ngươi!” Bí ẩn ẩn chứa trong Chân Thực Huyễn

Tượng, là ở trong con mắt thứ ba này sao?

Trong lúc suy tư, lòng bàn tay của thiếu niên ba mắt đã ấn lên trán cậu ấy.

Con mắt này tiếp xúc với da Tống Thư Hàng, một cảm giác như bị điện giật, giật tê dại trên trán.

Cả não đều đang run rẩy!

Nỗi đau này, trong nháy mắt đạt đến tiêu chuẩn giới hạn chịu đựng đau đớn của Tống Thư Hàng.

“Hít ~” Tống Thư Hàng hít vào một ngụm khí lạnh.

Lạnh buốt người.

Rõ ràng không phải nhục thân, chỉ là ý thức thể, nhưng nỗi đau kịch liệt này lại chân thực đến thế.

“Sẽ hơi đau một chút, nhịn một lát.” Tam Nhãn tiền bối chậm rãi nói. 【Tiền bối ngài sao không nhắc sớm hơn chứ.】 Tống Thư Hàng thở dài.

“Nếu ta nhắc sớm cho ngươi, ngươi sẽ bản năng phòng bị ‘nỗi đau’, vậy sao có thể thả lỏng được?” Tam Nhãn tiền bối vừa quan sát biểu cảm của Tống Thư Hàng, vừa trả lời.

Sau đó, một số thông tin nghiên cứu liên quan đến ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, từ con mắt thứ ba này, ào ạt đổ vào não Tống Thư Hàng.

Đúng là dữ liệu kết quả nghiên cứu không nghi ngờ gì.

Tống Thư Hàng bắt đầu phối hợp, cố gắng thả lỏng, tiếp nhận những thông tin dữ liệu này.

Tốc độ truyền tin không nhanh, nhưng vì là cưỡng chế rót vào, nên mới sinh ra đau đớn. 【Nếu ‘chat group mã QR tu chân’ của mình, có thể phát triển ra công năng truyền tin tức thì hay biết mấy.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cậu ấy cảm thấy, ‘chat group mã QR tu chân’ của mình, còn có rất nhiều công năng có thể phát triển, hoàn thiện.

Công năng ‘tu chân’, ngay cả năng lượng thuần túy cũng có thể truyền từ xa, công năng truyền tin tức và tri thức hẳn cũng có thể phát triển ra.

Bây giờ cậu ấy là cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, đợi sau khi cậu ấy tiếp tục tấn cấp, nhất định có thể phát triển ra nhiều công năng và quyền hạn hơn nữa.

Đúng lúc cậu ấy đang suy tư, khóe mắt liếc thấy vị Nhãn Châu Tử quản gia bên cạnh, con mắt khổng lồ không ngừng chớp động, ra sức nháy mắt với cậu ấy.

Tống Thư Hàng: “???” Nhãn Châu Tử quản gia dùng sức nháy mắt, giống như đang đưa tình.

Hắn muốn truyền cho mình tín hiệu gì?

Không xong rồi, có lẽ Tam Nhãn tiền bối muốn hố mình!

Tống Thư Hàng hiểu ra.

Nhưng đã muộn rồi.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“A a a ~ a ~ Bùng rồi, bùng rồi, sắp bùng rồi!” Tống Thư Hàng kêu thảm thiết.

Từ ‘con mắt’ trong lòng bàn tay Tam Nhãn tiền bối, đột nhiên có thông tin khổng lồ vô tận, một hơi nhét vào não cậu ấy.

Thông tin như dòng điện mạnh, cưỡng chế rót vào não.

Chấn động tủy não!

Nếu nói trước đó thông tin dữ liệu nghiên cứu liên quan đến ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ là 1KB, thì lần này luồng dữ liệu cưỡng chế rót vào não trực tiếp kéo lên đến kích thước 1TB, sự chênh lệch giữa hai bên là hơn một tỷ lần.

Những thông tin này, không còn là dữ liệu nghiên cứu ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ nữa, mà là dữ liệu câu hỏi được tạo thành từ vô số loại ngôn ngữ, vô số giọng nói.

Toàn bộ đều là các câu hỏi mang tính tư vấn về phương diện ‘tu luyện’.

Của các cảnh giới khác nhau, các hệ tu luyện khác nhau, các tu luyện giả từ các thế giới khác nhau, đưa ra đủ loại vấn đề.

Giọng nói có nam có nữ, có già có trẻ, có thô có mảnh...

Một lượng thông tin lớn đến vậy một hơi nhét vào, Tống Thư Hàng cảm thấy não mình như muốn nổ tung. 【Những thứ này... là các câu hỏi từ chư thiên vạn giới trong tiết mục ‘Huyền Thánh giảng pháp?

Bá Tống trực tuyến hỏi đáp’ của mình sao?】 Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra.

Đây đều là ‘nhân’ mà mình đã gieo.

Nhân quả nhân quả, chính là kỳ diệu như vậy. ‘Nhân’ mà mình đã gieo, thì phải có giác ngộ nuốt xuống ‘quả’ – Trích: Cửu Châu Nhất Hào Quần, Vũ Nhu Tử tiên tử.

Tống Thư Hàng vẫn luôn cảm thấy lời này của Vũ Nhu Tử nói rất đúng.

Chương 2377

Mọi người đều là người trưởng thành, ‘nhân’ mình đã gieo, ‘quả’ mình đã kết thì đừng nên trốn tránh.

Thế nhưng... cái ‘quả’ này lớn quá.

Bây giờ, trả nợ còn có hình thức trả góp.

Khi nuốt ‘quả’, có thể chia thành mấy lần để ăn không?

Thế là Tống Thư Hàng nghiến răng ken két, run rẩy nói: “Tiền bối ~~ xin dừng lại một chút ~ sắp nổ rồi ~” “Đau không?” Thiếu niên ba mắt hỏi, giọng nói dịu dàng như anh trai nhà bên.

Tống Thư Hàng run rẩy gật đầu – lượng thông tin khổng lồ này một hơi rót vào não, đối với cậu ấy mà nói lại là một nỗi đau hoàn toàn mới, là phương thức đau đớn mà cậu ấy chưa thích nghi được.

Thêm nữa, cấp độ đau đớn này đột nhiên tăng đến cực hạn bạo kích, khiến Tống Thư Hàng ngay cả thời gian đệm để thích nghi cũng không có.

Nếu tốc độ truyền luồng thông tin chậm lại một chút, Tống Thư Hàng sẽ có tự tin dần dần thích nghi với nó.

“Ngươi đau đớn là đúng rồi.” Thiếu niên ba mắt nhẹ giọng nói: “Đừng sợ, tuy ngươi rất đau đớn, nhưng... nỗi đau của ta còn hơn cả ngươi!” Nhãn Châu Tử quản gia dùng xúc tu che mắt, không đành lòng nhìn thẳng cảnh tượng này.

Đồng thời, hắn dùng một xúc tu khác, kéo ghế đến, đẩy vào sau lưng Tống Thư Hàng, bảo cậu ấy ngồi xuống.

“Nỗi đau mà ngươi hiện tại đang chịu đựng chỉ là một phần trăm tỷ nỗi đau mà ta đã chịu khi ngươi ‘giảng pháp’.

Cảm nhận được không?

Lúc đó ta đau đến mức run rẩy, không thể xuống giường.

Nhiều năm như vậy, ngươi là người đầu tiên khiến ta đau đớn đến vậy.” Thiếu niên ba mắt vui vẻ a nói: “Cho nên, ngươi phải kiêu ngạo, Bá Tống tiểu hữu.

Ngẩng cao đầu ưỡn ngực, ngươi là người tuyệt vời nhất!

Vinh quang và kiêu ngạo này, ngươi xứng đáng nhận.” 【Vinh quang và kiêu ngạo này, tôi không muốn còn không được sao?】 Tống Thư Hàng hai tay siết chặt tay vịn ghế, thậm chí còn cào ra mấy vết móng tay trên tay vịn.

Chất lượng cái ghế này, bảy sao bảy kim cương, tốt đến mức bùng nổ.

“Đừng vội, Bá Tống tiểu hữu.

Đây vẫn chỉ là đợt đầu tiên của ‘luồng thông tin Bá Tống trực tuyến hỏi đáp’.

Ta tổng cộng đã chuẩn bị cho tiểu hữu mười đợt dữ liệu thông tin...

Vốn dĩ, đây là hạng mục ‘đánh cược Thất Phẩm’ ta chuẩn bị cho tiểu hữu, không ngờ lại được dùng sớm hơn.” Thiếu niên ba mắt ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng trợn trắng mắt.

Còn chín đợt nữa.

Chết rồi, chết rồi, chết rồi.

“Cố gắng chịu đựng đi, Bá Tống tiểu hữu.

Chỉ cần ngươi có thể chịu đựng đến đợt thứ mười, con mắt này, ta sẽ tặng ngươi.” Thiếu niên ba mắt dịu dàng nói.

Chín đợt luồng dữ liệu tiếp theo, đợt nào cũng tàn khốc hơn đợt trước.

Hắn cược Bá Tống nhiều nhất chỉ chịu đựng được đến đợt thứ tư!

Đau đầu quá!

Cảm giác giống như có một cây gậy sắt nung đỏ, đâm vào trong não, đang khuấy nát não, cả não đều đang run rẩy.

Đây mới là tinh túy của ‘rót kiến thức kiểu nhồi nhét’ – chỉ cần không một hơi chịu đựng đến nổ não, thì cứ rót cho đến chết!

Căn bản không cho người ta cơ hội thích nghi với nỗi đau, đơn giản là phạm quy.

Mười ngón tay Tống Thư Hàng nắm chặt tay vịn ghế, môi phát ra tiếng, ngón chân cũng vì đau kịch liệt mà căng cứng.

Bên cạnh, Tam Nhãn tiền bối còn không ngừng dùng giọng nói dịu dàng hỏi: “Đau không?

Vẫn chưa ngất xỉu sao?

Vẫn còn ý thức sao?

Còn chịu đựng được không?” Giọng nói của tiền bối, vừa mềm mại vừa ấm áp.

Nếu chỉ nghe giọng nói thôi, thì dịu dàng chữa lành cực độ.

Cái sự dịu dàng chết tiệt này ~~ Bên cạnh, Nhãn Châu Tử quản gia đang cân nhắc có nên xoa bóp thái dương cho Bá Tống tiểu hữu để giảm bớt nỗi đau của cậu ấy không?

Bá Tống tiểu hữu bây giờ thảm quá, hắn nhìn mà cũng thấy đau lòng, vì cậu ấy mà rơi xuống những giọt nước mắt khổng lồ.

“Cố lên, Bá Tống tiểu hữu.

Đợt đầu tiên sắp qua rồi, chiến thắng đang ở phía trước.

Ngươi làm được, nhất định phải kiên trì!” Tam Nhãn tiền bối ra sức cổ vũ Tống Thư Hàng.

Nếu Tống Thư Hàng ngay cả đợt đầu tiên cũng không chịu đựng được, thì mười đợt luồng dữ liệu mà hắn đã tinh tâm thiết kế phía sau chẳng phải là phí công rồi sao?

Vì vậy, Bá Tống ít nhất cũng phải chịu đựng đến đợt thứ tư, như vậy hắn mới có thể đạt được cảm giác thỏa mãn.

“Bá Tống Đạo Hữu, có cần cây gặm miệng không?” Nhãn Châu Tử quản gia ân cần hỏi.

Tống Thư Hàng lúc này đang nghiến chặt răng, phát ra tiếng rên rỉ đau đớn, nếu cứ tiếp tục như vậy không chừng sẽ cắn đứt lưỡi.

Vì vậy, Nhãn Châu Tử quản gia cảm thấy cậu ấy cần một cây gặm để cắn.

Thiếu niên ba mắt quay người lại, nhìn chằm chằm Nhãn Châu Tử quản gia – nếu không phải tên này không có miệng, hắn nhất định sẽ đeo cây gặm miệng cho hắn, khiến hắn triệt để im miệng!

Năm nhịp thở sau.

Tống Thư Hàng trên ghế, đột nhiên mềm nhũn ra.

Cậu ấy thở dốc từng hơi, sắc mặt tái nhợt, toàn thân toát mồ hôi lạnh – trong ‘thế giới sau cánh cửa gỗ’ của thiếu niên ba mắt, ý thức thể và nhục thân căn bản không có khác biệt.

Đợt ‘truyền dữ liệu’ đầu tiên kết thúc.

Trong não Tống Thư Hàng, có thêm vô số loại ‘vấn đề’, toàn bộ đều là những nghi hoặc mà các tu luyện giả chư thiên vạn giới đã gặp phải trong quá trình tu luyện, do họ đặt ra.

Theo lý thuyết mà nói, nghi hoặc cũng là một phần của ‘tri thức’.

Nhưng vấn đề là, trong luồng dữ liệu mà Tam Nhãn tiền bối truyền đến... chỉ có nghi hoặc, không có đáp án!

Hơn nữa, phần dữ liệu câu hỏi đầu tiên được rót vào, Tống Thư Hàng hoàn toàn không hiểu gì cả.

Không phải trình độ tri thức lý luận của cậu ấy thấp.

Mà là vì bất đồng ngôn ngữ.

Ngôn ngữ là một phần không thể thiếu trong giao tiếp giữa người với người, một khi ngôn ngữ giao tiếp giữa người với người không thông suốt, thì sẽ rất đau đầu.

Luồng dữ liệu ‘vấn đề’ nhiều đến vậy, đối với Tống Thư Hàng hoàn toàn là sách trời không chữ.

Trừ việc khiến não cậu ấy run rẩy, đau nhức ra, thì chẳng có tác dụng gì cả.

Tống Thư Hàng vô lực dựa vào ghế – nỗi đau này, sánh ngang với cái chết!

Năm đó khi cậu ấy học tập 【Giám Định Bí Pháp】, trong não không ngừng vang lên 88888 tiếng niệm kinh, so với nỗi đau truyền dữ liệu cưỡng chế này, quả thực là khác biệt một trời một vực.

Thế nhưng, sau một đợt đau đớn, Tống Thư Hàng cảm thấy mình cuối cùng cũng hơi thích nghi được với loại đau đớn mới này.

Trong cơ thể hắn bắt đầu sản sinh kháng thể chống lại nỗi đau này.

Hơn nữa, không biết có phải là ảo giác hay không.

Tống Thư Hàng cảm thấy cường độ ‘thần thức’ của mình cũng đã tăng lên không ít, tinh thần lực trong quá trình chịu đựng luồng dữ liệu truyền tải cưỡng chế đã trưởng thành nhất định.

“Bá Tống tiểu hữu, chúc mừng ngươi đã vượt qua khảo nghiệm đợt đầu tiên.

Nhưng, bây giờ không phải lúc nghỉ ngơi!

Còn chín đợt khảo nghiệm nữa đang chờ ngươi, chúng ta không có thời gian lãng phí vào những việc vô nghĩa như nghỉ ngơi.

Nghỉ ngơi chính là lãng phí sinh mệnh, chúng ta tiếp tục hành động đi.” Tam Nhãn tiền bối hăng hái nói.

“Đợi, đợi một chút, tiền bối.

Ít nhất hãy cho tôi thở một hơi!” Tống Thư Hàng run rẩy nói.

“Không thành vấn đề, dù sao ngươi cũng là tiểu bối.

Ta không thể để lại ấn tượng lấy lớn hiếp nhỏ cho người khác.

Ta sẽ cho ngươi thời gian thở một hơi.” Thiếu niên ba mắt gật đầu nói.

Nhãn Châu Tử quản gia bên cạnh, dùng ánh mắt thương cảm nhìn Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, lòng bàn tay của thiếu niên ba mắt lại lần nữa ấn lên trán Tống Thư Hàng: “Ngươi vừa rồi đã thở ba hơi rồi, đến đây đi, đợt xung kích luồng dữ liệu thứ hai, khởi động!

Rèn sắt phải nóng!” “A a a ~ a ~” Phương pháp kêu thảm bốn tiếng kinh điển của họ Tống.

Tam Nhãn tiền bối ti bỉ, vậy mà lại chơi chữ. 【Nếu nỗi đau này có thể phân chia cho người khác thì tốt quá, chỉ cần có thể phân chia nỗi đau một chút, mình có thể nhanh chóng thích nghi với nỗi đau này hơn, sau đó sản sinh thêm nhiều kháng thể để thích nghi với nó.】Đồng thời với việc não run rẩy, trong lòng Tống Thư Hàng vô thức hiện lên một ý niệm như vậy.

Đúng lúc đang nghĩ như vậy...

Đột nhiên, Tống Thư Hàng cảm thấy mức độ đau đớn trong não mình dường như đã giảm đi không ít!

Cứ như thể nỗi đau thật sự đã bị phân chia đi vậy.

Rõ ràng cường độ của 'luồng dữ liệu' mà Tam Nhãn tiền bối cưỡng chế rót vào không hề giảm, thậm chí so với đợt đầu tiên, cường độ của 'luồng dữ liệu' đợt thứ hai còn đang tăng lên.

Là tác dụng tâm lý sao?

Dữ liệu mà não Tống Thư Hàng tiếp nhận cũng không ngừng tăng lên, điểm này không thể giả được.

Nhưng mà, cấp độ đau đớn lại đang giảm nhanh chóng.【Lẽ nào mình bắt đầu thích nghi với nỗi đau này?】【Không đúng ~ Khả năng chịu đựng nỗi đau này của mình, vẫn còn rất yếu.】【Nỗi đau, thật sự đã bị phân chia!】【Lẽ nào là công năng mới của 'mã QR tu chân', đã phân chia nỗi đau của mình cho người khác?】【Cũng không đúng, nếu có phân chia, công năng bạn bè của 'mã QR tu chân' sẽ có nhắc nhở.

Chương 2378

Nhưng lần này, hoàn toàn không có nhắc nhở.】 Hơn nữa, Tống Thư Hàng đặc biệt đi kiểm tra một lượt công năng của ‘mã QR tu chân’, nó cũng không hề bị kích hoạt.

Vậy rốt cuộc nỗi đau của mình đã bị phân chia đi đâu rồi?

“Ngươi đang run rẩy, rất đau đớn sao, Bá Tống tiểu hữu?” Tam Nhãn tiền bối vẫn dùng giọng nói vừa mềm mại vừa ấm áp đó, dịu dàng nói.

Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, toàn thân co quắp, lại nhắm mắt lại – bởi vì mắt là cửa sổ tâm hồn, cậu ấy sợ thiếu niên ba mắt từ trong mắt mình nhìn ra nỗi đau của cậu ấy đang giảm xuống.

Do nỗi đau không biết vì sao lại bị phân chia, cấp độ đau đớn giảm xuống đến một giới hạn.

Năng lực ‘thiên phú chịu đựng đau đớn’ của Tống Thư Hàng hoàn toàn được khai mở.

Sức thích ứng đối với loại đau đớn mới này, tăng lên nhanh chóng.

Hai mươi nhịp thở sau, đợt ‘truyền dữ liệu’ thứ hai tiến vào giai đoạn kết thúc.

Lúc này, một bất ngờ mới xuất hiện.

Trong số các câu hỏi của đợt ‘truyền dữ liệu’ thứ hai, có một phần, Tống Thư Hàng có thể hiểu được.

Các tu luyện giả đặt câu hỏi trong đợt ‘truyền dữ liệu’ này, là các tu luyện giả trên Địa Cầu hiện thế.

Ngôn ngữ đã thông, những nghi hoặc vấn đề về tu luyện này, cho dù không có đáp án, cũng có thể trở thành kinh nghiệm của Tống Thư Hàng.

Ngoài ra... các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chắc hẳn cũng đã xem tiết mục ‘Bá Tống gợi cảm?

Trực tuyến hỏi đáp’ của cậu ấy rồi nhỉ?

Không biết các tiền bối trong nhóm đã hỏi những vấn đề gì?

Tống Thư Hàng bắt đầu có chút tò mò – con người ấy mà, chỉ cần đầu không đau nữa, cả người liền hoạt bát trở lại.

Từng câu hỏi một, ào ạt đổ vào não Tống Thư Hàng.

Toàn bộ đều là những nghi hoặc và vấn đề liên quan đến tu luyện, được đặt ra bằng ngôn ngữ của Địa Cầu hiện thế.

Ngôn ngữ các nước, còn có một số phương ngữ địa phương như ngôn ngữ của người ngoài hành tinh.

Ngôn ngữ lớn, ngôn ngữ nhỏ, ngôn ngữ ít dùng, tất cả đều ào ạt rót vào.

Tống Thư Hàng khổ sở chống đỡ, chờ đợi câu hỏi tiếng Trung đến – cậu ấy rất tò mò các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ sẽ hỏi những vấn đề kỳ quái gì?

Đợi rất lâu.

Cuối cùng, có một giọng thiếu niên, dùng tiếng Trung đặt câu hỏi: 【Bá Ma tiền bối, tôi bây giờ là cảnh giới Tam Phẩm, đang tu luyện Dẫn Lôi Thuật trong 《Thiên Sư Lôi Pháp》, hiện tại bị kẹt ở bình cảnh ‘Tứ Lôi’.

Rốt cuộc phải làm thế nào mới có thể đột phá đến giai đoạn ‘Ngũ Lôi Oanh Đỉnh’?

Có bí quyết gì không ạ?】 Trời ơi, đây là một thiên tài lôi pháp!

Cảnh giới Tam Phẩm đã tu luyện Dẫn Lôi Thuật trong 《Thiên Sư Lôi Pháp》 đến cảnh giới Tứ Lôi.

Tống Thư Hàng hiện tại cảnh giới Thất Phẩm, vẫn chỉ miễn cưỡng nắm giữ Dẫn Lôi Thuật Nhị Lôi, run bần bật.

May mà lúc giảng pháp đã dùng pháp khí 'trí tuệ nhân tạo trực tuyến hỏi đáp', nếu không chỉ riêng câu hỏi cấp độ này thôi, Tống Thư Hàng đã không trả lời được rồi!

Đồng thời với tiếng câu hỏi của thiếu niên này vang lên, trong nháy mắt lại có hàng trăm câu hỏi tiếng Trung, cùng với tiếng Anh, tiếng Nga, ào ạt rót vào não Tống Thư Hàng.

"A a a ~ a ~" Tống Thư Hàng kéo cổ họng, nhắm mắt, phát ra tiếng rống thê lương đau đớn, thậm chí còn phối hợp nặn ra nước mắt từ đôi mắt đang nhắm chặt.

Và trong lòng cậu ấy, đang vô cùng mong đợi: 【Đến đi, đến đi, tất cả các câu hỏi liên quan đến tiếng Trung, đều hội tụ lại đây, mình muốn trích xuất những câu hỏi của các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' từ trong đó ra...】 Nhưng đúng lúc này.

Đợt 'luồng dữ liệu câu hỏi giảng pháp' thứ hai, đột nhiên kết thúc rồi.

Dữ liệu rót vào não, bị cưỡng chế cắt đứt.

Tống Thư Hàng sững sờ. 【Không, không còn nữa?

Đừng mà, cố gắng thêm một lát nữa, để mình đọc được câu hỏi của các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã! 】 Luồng dữ liệu cưỡng chế rót vào, vậy mà còn kèm theo công năng 'chưa xong còn tiếp' sao?

Đâu phải xem phim truyền hình, hà cớ gì phải cắt dữ liệu kiểu này?

Nhưng mà, cậu ấy lại không thể đi ôm Tam Nhãn tiền bối, bảo hắn đừng dừng lại, hãy tiếp tục rót ‘luồng thông tin dữ liệu’ nữa.

Không chỉ vậy, để không để Tam Nhãn tiền bối phát giác ra sự khác thường của mình hiện tại, cậu ấy còn phải diễn cho tròn vai.

Tính đến hiện tại mà nói, diễn tròn vai cũng không khó khăn.

Trong quá trình ‘rót dữ liệu vào não’ đợt thứ hai, Tống Thư Hàng đối với ‘nỗi đau rót thông tin vào não’ vẫn chỉ miễn dịch được một chút xíu, nỗi đau kịch liệt vẫn đang kích thích cơ thể và thần kinh cảm giác đau của cậu ấy.

Cậu ấy chỉ cần phối hợp phản ứng của cơ thể đối với nỗi đau, sau đó hơi khoa trương một chút là được.

Thế là, sau khi xung kích đợt hai kết thúc.

Tống Thư Hàng lại lần nữa mềm nhũn ra trên ghế, thở dốc từng hơi, mồ hôi như mưa, trên mặt càng không phân biệt được là mồ hôi hay nước mắt, yếu ớt đến mức ngay cả âm thanh cũng không phát ra được – dáng vẻ thảm hơn lần trước gấp mấy lần.

Tam Nhãn tiền bối lớn tiếng cổ vũ Tống Thư Hàng: “Đây vẫn chỉ là đợt thứ hai, ngươi đã không chịu đựng nổi rồi sao?

Nghị lực của ngươi đâu?

Sự kiên cường mà ngươi đã đấu với ta trong cuộc đánh cược đợt đầu tiên đâu?

Hãy thể hiện nghị lực và sự kiên cường chịu đựng nỗi đau của ngươi ra đi, đừng thua kém nỗi đau cấp độ này!

Phải biết rằng, cho dù là nỗi đau đợt thứ hai, cũng không bằng một phần vạn nỗi đau của ta lúc đó!” Đồng thời, hắn phất tay một cái.

Nhãn Châu Tử quản gia bên cạnh lấy ra khăn bông, lau nước mắt và mồ hôi cho Tống Thư Hàng. 【Có vẻ tên này ngay cả đợt thứ ba cũng không chịu đựng nổi.】 Tam Nhãn tiền bối nhìn Tống Thư Hàng đang mất nước, thầm nghĩ trong lòng.

Hơi tiếc nuối một chút, nhưng lại vô cùng có cảm giác thành tựu.

Mười đợt xung kích luồng dữ liệu mà mình tinh tâm thiết kế, hiệu quả xuất sắc như vậy, thân là người sáng tạo hắn vô cùng hài lòng.

Nhãn Châu Tử quản gia lau mồ hôi cho Tống Thư Hàng xong thì lùi sang một bên.

Thiếu niên ba mắt lại nóng lòng ấn tay lên trán Tống Thư Hàng, thúc đẩy ‘xung kích luồng dữ liệu’ đợt thứ ba.

“Tiền... bối..., cho tôi nghỉ một, a a a ~ a ~” Tống Thư Hàng phối hợp phát ra tiếng kêu thảm.

Nên phối hợp với ngươi diễn xuất ~ ta dốc sức biểu diễn ~ Cường độ ‘xung kích dữ liệu’ đợt thứ ba, còn mạnh hơn hai đợt trước.

Lúc này biểu cảm đau đớn mà Tống Thư Hàng thể hiện, tám phần là thật, hai phần là diễn, diễn xuất ngẫu hứng vô cùng xuất sắc.

Rõ ràng sở hữu thuộc tính ‘trực diện’, nhưng lúc này nỗi đau trên mặt cậu ấy là sự thăng hoa chân thực, ngay cả Tam Nhãn tiền bối cũng không nhìn ra điều bất thường.

Cường độ đau đớn của xung kích dữ liệu đợt thứ ba, trước khi bắt đầu ‘phân chia’ là vô cùng khủng bố, Tống Thư Hàng cảm thấy mình suýt chút nữa đã ngất xỉu.

May mắn thay loại đau đớn mãnh liệt này, chỉ duy trì trong nháy mắt, rất nhanh đã bị phân chia.

Đồng thời, nội dung câu hỏi mà Tống Thư Hàng mong đợi từ các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng theo ‘luồng thông tin dữ liệu’ cưỡng chế rót vào, ào ạt đổ vào não cậu ấy!

“Cuối cùng cũng đến rồi!” Tống Thư Hàng nội tâm hân hoan nói.

Đồng thời, cậu ấy cũng phát hiện não mình, có chút thần kỳ.

Theo lý thuyết, nếu lượng dữ liệu khổng lồ như vậy rót vào não, tất cả dữ liệu đều sẽ hỗn loạn thành một mớ mới đúng.

Thế nhưng não cậu ấy tuy bị đau nhức vì căng trướng, nhưng chỉ cần tiếp nhận dữ liệu, đều có thể phân loại, lưu trữ một cách gọn gàng.

Nếu Tống Thư Hàng lúc này tự mình sử dụng 《Mạt Trừ Ký Ức Thuật》 mà Bạch tiền bối truyền thụ, thì có thể nhìn thấy trong não mình có mấy phân vùng ổ đĩa khác nhau.

Ổ C, Ổ D, Ổ E, Ổ F, còn có một ổ đĩa quang DVD Ổ G, cùng với biểu tượng ‘Network Neighbors’ và ‘IE’.

Ổ F là ổ đĩa ký ức của Công Đức Xà Mỹ Nhân – phụ kiện trên người Tống Thư Hàng.

Ổ E thì rất thần bí, mơ hồ liên quan đến Linh Quỷ của Tống Thư Hàng.

Ổ D là nơi Tống Thư Hàng lưu trữ ký ức bình thường – lúc này ổ đĩa này đang ngoại tiếp bảy ổ đĩa nhỏ, dung lượng khổng lồ vô tận.

Tất cả thông tin mà thiếu niên ba mắt rót vào, đều được phân loại vào Ổ D, tự động phân loại, chỉnh lý, nén lại.

Khi đau khổ, nghĩ đến những chuyện khác, có thể phân tán sự chú ý của mình, khiến mình bớt đau khổ.

Tống Thư Hàng hiện tại cũng coi như khổ trung tác lạc.

Tất cả các câu hỏi liên quan đến các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào

Quần', đều được cậu ấy trích xuất ra, lại sắp xếp theo thứ tự hỏi trước sau.

Đầu tiên là Bắc Hà Tán Nhân, hắn là thánh đấu sĩ vĩnh viễn trực tuyến của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', câu hỏi cũng là đầu tiên.

Vấn đề mà Bắc Hà tiền bối đưa ra, vô cùng chính quy, là những nghi hoặc về tu luyện.

Tống Thư Hàng nhìn một đầu sương mù... mỗi chữ mà Bắc Hà tiền bối nói cậu ấy đều hiểu, nhưng khi ghép lại với nhau, cậu ấy lại lùng bùng lỗ tai.

Sau câu hỏi của Bắc Hà tiền bối, là của Vũ Nhu Tử.

Phương thức tư duy của Vũ Nhu Tử vô cùng nhảy vọt, là tư duy kiểu thiên tài.

Nàng sẽ hỏi vấn đề gì?

Tống Thư Hàng vô cùng tò mò. 【Tống tiền bối, nếu tương lai của con nắm giữ 'thời gian chi lực', con có cách nào ảnh hưởng đến nó, từ đó nhận được thông tin tu luyện từ nó không ạ?】 Đến từ Vũ Nhu Tử với những ý tưởng kỳ diệu.

"Vũ Nhu Tử đây là muốn chơi hack sao?" Tống Thư Hàng cười nói.

Sau Vũ Nhu Tử, lại là câu hỏi của Tô Thị A Thập Lục.

"Ơ, lúc đó A Thập Lục đang mất trí nhớ, cùng mình hiển Thánh mà, nàng cũng hỏi vấn đề sao?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, cậu ấy mở câu hỏi của Thập Lục. 【Bá Tống, chúng ta có phải là quan hệ đạo lữ song tu không?】 Đây là nghi hoặc trong lòng A Thập Lục lúc mất trí nhớ.

Lúc đó ký ức của Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng toàn bộ bị mờ nhạt.

Trong tình huống này, hai người vì bản năng mà nương tựa vào nhau, trông vô cùng thân mật.

Chương 2379

Vì vậy, Tô Thị A Thập Lục lúc đó mới hỏi ra vấn đề này.

“Đạo lữ song tu sao?” Tống Thư Hàng trong lòng mặc niệm từ này, tư lự vạn thiên.

Đây là một từ ngữ vừa quen thuộc, lại vừa mang đến cảm giác xa lạ.

Cảm giác xa lạ này không phải là ý ‘không hiểu từ này’, mà là cảm giác xa lạ về mặt tâm lý – tương đương với cảm giác xa lạ về mặt tâm lý của một người độc thân bình thường khi đối mặt với từ ‘bạn gái’.

Đương nhiên, các đại lão độc thân bằng thực lực không nằm trong phạm vi ‘bình thường’ này.

Còn cái ‘cảm giác quen thuộc’ thì lại đến từ cái tật xấu ‘nhìn cái gì cũng thấy quen mắt, nghe cái gì cũng thấy quen tai’ gần đây của cậu ấy. 【Cũng không biết lúc đó ‘Bá Tống trực tuyến hỏi đáp’, đã trả lời vấn đề này của A Thập Lục như thế nào?】 Trong lòng Tống Thư Hàng như có mèo cào.

Theo nguyên tắc mà nói, ‘Bá Tống trực tuyến hỏi đáp’ chỉ trả lời những vấn đề liên quan đến ‘tu luyện’, phàm là vấn đề không liên quan đến tu luyện, đều sẽ không được giải đáp.

Nhưng vấn đề này của Tô Thị A Thập Lục cũng có thể kéo dính đến ‘tu luyện’ một chút – song tu cũng là một con đường tu luyện.

Vạn nhất ‘Bá Tống trực tuyến hỏi đáp’ lại gửi cho A Thập Lục mấy quyển 《Song Tu Công Pháp》 thì sao?

Chẳng phải sẽ rất khó xử sao?

Hơn nữa, nếu Tô Thị A Thập Lục lầm tưởng 《Song Tu Công Pháp》 là do mình gửi cho nàng, thì phải kết thúc thế nào.

Tống Thư Hàng nhíu mày, trong não tính toán ‘khả năng này’ phải xử lý và kết thúc thế nào.

Ơ...

đợi đã.

Nếu suy nghĩ kỹ một chút, cho dù ngoài ý muốn gửi cho A Thập Lục 《Song Tu Công Pháp》, dường như cũng không rơi vào tuyệt cảnh khó xử.

Hơn nữa, có lẽ đây là một cơ hội?

Hay là, tranh thủ thời gian tìm Tô Thị A Thập Lục xác nhận một chút, nàng đã nhận được đáp án gì?

Trong não Tống Thư Hàng nhanh chóng lướt qua rất nhiều ý niệm.

Khóe miệng cậu ấy không nhịn được mà hơi nhếch lên.

Vì quá nhập thần vào vấn đề của Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng nhất thời quên mất việc duy trì ‘chế độ biểu diễn’.

Nỗi đau từ xung kích rót dữ liệu vào não đợt thứ ba vẫn đang tiếp tục.

Trên mặt Tống Thư Hàng vẫn hiện lên vẻ đau khổ, trong miệng cũng phát ra tiếng kêu thảm thiết khiến người ta đau lòng – nhưng vì mất đi sự gia tăng của ‘biểu diễn’, nên cả biểu cảm lẫn tiếng kêu thảm thiết, ‘hệ số đau khổ’ đều giảm đi không ít, khiến người ta lập tức có thể nhìn ra ‘nỗi đau’ của cậu ấy đang giảm bớt.

“Chuyện gì thế?

Lẽ nào là đau đến tê liệt, sắp không chịu nổi nữa sao?” Thiếu niên ba mắt khẽ nhíu mày.

Hệ số kêu thảm của Tống Thư Hàng giảm xuống, hệ số vui vẻ của hắn cũng lập tức giảm theo.

Thiếu niên ba mắt nhìn chằm chằm mặt Tống Thư Hàng, rất nhanh phát hiện tên này, tuy đang đau khổ kêu thảm, nhưng khóe miệng lại không ngừng hơi nhếch lên, dường như gặp phải chuyện tốt đẹp hạnh phúc gì đó.

Biểu cảm vừa đau khổ vừa vui vẻ này, quả thực là sự vặn vẹo của nhân tính!

Thiếu niên ba mắt nhìn thấy biểu cảm này của Tống Thư Hàng, suýt chút nữa đã nổi khùng.

Tên này, là biến thái sao?

“Cậu ta đang tận hưởng nỗi đau sao?” Giọng thiếu niên ba mắt cũng trở nên không tự nhiên.

“Lão gia, con thấy mắt Bá Tống tiểu hữu vô thần.

E rằng cậu ấy đang dùng phương pháp ‘phân tán chú ý lực’, để giảm hệ số đau khổ.

Cậu ấy khi đang chịu đựng nỗi đau, nói không chừng đang suy nghĩ một số chuyện hạnh phúc, dùng để chống lại nỗi đau.” Nhãn Châu Tử quản gia bên cạnh phỏng đoán.

“Có lý, để ta đọc suy nghĩ của cậu ta.” Thiếu niên ba mắt nói.

Thân là tuyệt thế đại lão, Độc Tâm Thuật tự nhiên là trang bị tiêu chuẩn.

Nhưng để ý đến ‘quyền riêng tư cá nhân’ của Tống Thư Hàng, thiếu niên ba mắt khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng, trong tình huống bình thường không mở Độc Tâm Thuật...

Hơn nữa, dù sao thì hiệu quả đọc biểu cảm cũng gần như vậy.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng hiện tại đang tiếp nhận 'rót dữ liệu vào não', thiếu niên ba mắt cũng sợ khi mình sử dụng 'Độc Tâm Thuật', sẽ đọc được vô số dữ liệu khiến hắn buồn nôn.

"Để ta xem tên này đang nghĩ gì." Thiếu niên ba mắt nói, hắn khởi động hiệu quả Độc Tâm Thuật, nhẹ nhàng tiếp xúc tâm linh của Tống Thư Hàng.

Một lát sau, hắn cảm thấy dạ dày mình hơi khó chịu.

Bá Tống Huyền Thánh vậy mà thật sự đang dùng phương pháp 'phân tán chú ý lực', dùng hạnh phúc để chống lại nỗi đau.

Hơn nữa nguồn gốc 'hạnh phúc' của cậu ấy, vậy mà lại đến từ 'rót dữ liệu vào não'.

Thiếu niên ba mắt sờ sờ tay vịn ghế của mình, những dấu móng tay sâu trên đó đại diện cho mức độ đau đớn mà hắn đã chịu đựng trước đó.

"Hừ, nếu ngươi hạnh phúc, ta còn sao mà vui nổi?" Hắn hắc hắc cười.

Bá Tống tiểu hữu, hạnh phúc của ngươi, hãy để ta hủy diệt đi!

Thế là, hắn gia tăng tốc độ 'rót dữ liệu vào não'. 'Tổng lượng' dữ liệu rót vào não thì không thể thay đổi – những nhân vật lớn như hắn, một lời đáng ngàn vàng.

Đã nói là mười đợt thử thách rót dữ liệu vào não, thì sẽ không gia tăng 'tổng lượng' khảo hạch giữa chừng.

Nhưng gia tăng tốc độ truyền tải 'luồng dữ liệu' thì không có vấn đề gì.

Kêu thảm đi, Bá Tống tiểu hữu.

Tốc độ truyền tải dữ liệu rót vào não đột nhiên tăng vọt.

Hệ số kêu thảm và hệ số đau khổ của Tống Thư Hàng, lập tức lại tăng vọt trở lại.

Tâm trạng của thiếu niên ba mắt lập tức vui vẻ trở lại – nghe Bá Tống tiểu hữu kêu thảm, đúng là gây nghiện mà.

Rõ ràng là tiếng kêu chói tai, nhưng trong tai thiếu niên ba mắt nghe lại như âm thanh thiên lại, nghe mãi không chán.

Vài nhịp thở sau...

Đợt ‘rót dữ liệu vào não’ thứ ba kết thúc.

Vì đã gia tăng tốc độ rót vào não, nên thời gian tiêu hao cho thử thách đợt thứ ba đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng lần này, thiếu niên ba mắt không còn cho Tống Thư Hàng cơ hội thở dốc nữa.

“Đợt thứ tư, có thể chịu đựng đến đợt này, ngươi đã đáng để kiêu ngạo rồi, Bá Tống tiểu hữu.

Ngay cả một Bát Phẩm Huyền Thánh thực sự, cũng không chịu đựng nổi cường độ rót dữ liệu vào não đợt thứ tư này.

Kêu thảm đi, sau đó... ngã xuống đi!” Thiếu niên ba mắt trực tiếp khởi động rót dữ liệu vào não đợt thứ tư.

Tương tự, tốc độ rót dữ liệu vào não đợt thứ tư cũng đã tăng lên một đoạn.

“A a a a ~” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, xé họng kêu lớn.

Chú ý, đây không phải diễn kịch.

Mà là ‘phân chia nỗi đau’ đều đã đến cực hạn, đã không thể gánh vác thêm nỗi đau lớn hơn cho cậu ấy.

Nỗi đau còn lại, toàn bộ đều phải do một mình Tống Thư Hàng gánh vác.

Cổ họng cậu ấy đã kêu đến khản đặc.

Trong nỗi đau cực độ, cậu ấy căn bản không cách nào phân tâm đi suy tính ‘sự kiện vấn đề của A Thập Lục’.

Nỗi đau này, vậy mà vẫn chỉ là đợt thứ tư.

Phía sau còn có sáu đợt nỗi đau mạnh hơn đang chờ cậu ấy.

Cho dù cậu ấy có khả năng thích ứng cực mạnh với nỗi đau, cũng không thể chịu đựng đến đợt thứ mười đâu.

Nếu không có cách phân chia nào khác, hôm nay cậu ấy chết chắc rồi. 【Ơ?

Đợi đã, mình dựa vào cái gì mà phải chịu đựng hết mười đợt đau khổ chứ?】 Khi đau đến cực điểm, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Mặc dù nói sau khi mười đợt đau khổ kết thúc, Tam Nhãn tiền bối sẽ tặng ‘con mắt thứ ba’ cho cậu ấy.

Nhưng trong lòng cậu ấy đối với ‘con mắt thứ ba’ này cũng không có khao khát lớn lao gì – còn chưa biết nó có công năng gì nữa mà.

Vì vậy, cậu ấy có thể đầu hàng mà!

“Tiền ~ bối ~ tôi ~ nhận... thua ~” Tống Thư Hàng run rẩy kêu lên.

“Rất tiếc, trận thử thách này không có công năng đầu hàng, hoặc là triệt để mất đi ý thức, hoặc là chịu đựng đến cuối cùng.” Thiếu niên ba mắt ấn tay một cái: “Đợt thứ năm!” Đợt thứ tư, vậy mà lại không hạ gục được Bá Tống, khiến hắn có chút bất ngờ.

Thế nhưng, Bá Tống đã không chịu nổi rồi, cậu ấy đã muốn đầu hàng rồi.

Nỗi đau đợt thứ năm, tuyệt đối phải khiến cậu ấy đau đến mất đi ý thức!

Đợt thứ năm còn dữ dội hơn cả bốn lần trước, điên cuồng giáng xuống như một cơn bão tố.

Đúng như thiếu niên ba mắt dự đoán, Tống Thư Hàng kêu thảm thiết hơn, hai mắt trợn trắng, ý thức cũng bị dòng dữ liệu xung kích đến mơ hồ.

Đây là trạng thái 'mất ý thức' cận kề, chỉ thiếu một chút nữa là Tống Thư Hàng sẽ hôn mê!

Giờ không thừa thắng xông lên thì đợi đến bao giờ?

Thiếu niên ba mắt tăng thêm lực, tốc độ truyền 'dòng dữ liệu' lại tăng lên một bậc, cố gắng sớm khiến Bá Tống bại trận.

Rất nhanh...

đợt 'dòng dữ liệu' thứ năm rót vào não đã kết thúc.

Thiếu niên ba mắt im lặng nhìn Tống Thư Hàng trước mặt.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng lúc này đang thở gấp gáp, hai mắt không tự chủ trợn ngược, ngón tay và ngón chân co giật không kiểm soát, nhưng ý thức của cậu vẫn duy trì mức độ thanh tỉnh tối thiểu, không hề hôn mê!

Chương 2380

"Hay lắm, vậy mà ngươi vẫn may mắn trụ được qua đợt thứ năm, nhưng đợt thứ sáu thì ngươi tuyệt đối không trụ nổi đâu!" Thiếu niên ba mắt thề thầm trong lòng. "Đợt xung kích dữ liệu thứ sáu, khởi động!" Thiếu niên ba mắt bình tĩnh nói.

Đợt xung kích thứ sáu còn điên cuồng, tàn bạo hơn giáng xuống.

Tình trạng của Tống Thư Hàng càng thêm tệ, ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng trở nên yếu ớt, sắc mặt tái nhợt, toàn thân run rẩy thiếu đi cảm giác sức mạnh.

Cậu đã biến thành một con cá muối, trông như giây tiếp theo sẽ mất ý thức, chìm vào hôn mê.

Thiếu niên ba mắt lại tăng tốc, gia tăng lực độ xung kích 'dòng dữ liệu' bùng nổ.

Rất nhanh...

đợt thứ sáu cũng kết thúc.

Con cá muối Tống tưởng chừng giây tiếp theo sẽ mất ý thức, lại kiên trì được đến cuối cùng.

Rõ ràng trông cậu ta sắp thất bại đến nơi, vậy mà vẫn cố trụ thêm được hai đợt.

Thiếu niên ba mắt: "..." Tên này đúng là lì thật! "Cố trụ", "lì lợm" chính là nói về loại người như Bá Tống này đây. "Ta không tin ngươi còn có thể trụ tiếp!" Cường độ đợt thứ bảy đã sắp đạt đến cấp độ mà Kiếp Tiên Cửu Phẩm phải nhẫn nại, dù thế nào đi nữa, Bá Tống tuyệt đối không có lý do gì để trụ tiếp được. "Đợt thứ bảy, khai!" Thiếu niên ba mắt kêu lên.

Đợt xung kích thứ bảy tàn nhẫn hơn, gần như phi nhân tính giáng xuống.

Lần này, Bá Tống Huyền Thánh khẽ điều chỉnh tư thế ngồi, tiếng kêu thảm của cậu ta biến thành những tiếng rên rỉ trầm thấp, biên độ cơ thể run rẩy giảm đi, thậm chí sắc mặt trông cũng hồng hào hơn một chút.

Đôi mắt ban đầu trợn ngược cũng đã trở lại bình thường.

Cả người dường như tinh thần hơn?

Đợt thứ bảy... kết thúc. "Tiếp theo là đợt thứ tám, lão gia." Quản gia mắt châu bên cạnh nhắc nhở.

Thiếu niên ba mắt: "..." Tâm trạng ban đầu vui vẻ vì tiếng kêu thảm của Bá Tống lại trở nên tồi tệ.

Trên bầu trời thế giới phía sau cánh cửa, mây đen lại bay lượn. "Đợt thứ tám?

Còn ba đợt nữa sao?" Tống Thư Hàng yếu ớt nói.

Lúc này, cậu ấy cuối cùng cũng dần dần thích nghi với nỗi đau mạnh mẽ của kiểu 'rót thông tin vào não' này, thiên phú miễn dịch với nỗi đau đã được kích hoạt tối đa.

Nhẫn nại nỗi đau... thích nghi nỗi đau...

Chỉ cần từ căn bản đã thích nghi với nỗi đau này, thì dù cường độ nỗi đau có tăng lên, Tống Thư Hàng cũng có thể thích nghi trong thời gian ngắn nhất. "Đến đây, tiền bối, đợt thứ tám, tôi vẫn có thể trụ được!" Tống Thư Hàng kiên định nói. "Vậy ngươi chuẩn bị sẵn sàng đi, đợt thứ tám, nếu đầu nổ tung thì đừng trách ta." Thiếu niên ba mắt nghiến răng nói.

Sau đó... không biết có phải ảo giác không, nhưng hắn phát hiện

Bá Tống Huyền Thánh dường như còn tinh thần hơn?

Thiếu niên ba mắt có chút không tin tà, lần này hắn không nói nhiều nữa, trực tiếp nối sang đợt thứ chín.

Cường độ đợt thứ chín khiến Bá Tống Huyền Thánh lại run rẩy một chút.

Nhưng rất nhanh, cậu ta lại khôi phục như ban đầu.

Thậm chí Bá Tống không còn tiếng kêu thảm thiết nữa, chỉ thỉnh thoảng hít một ngụm khí lạnh, cho thấy cậu ta quả thực đang chịu đựng nỗi khổ 'rót thông tin dữ liệu vào não'. "Đợt cuối cùng, lão gia." Quản gia mắt châu nói. "Đợt cuối cùng, tiền bối!" Tống Thư Hàng cũng nói.

Thế giới phía sau cánh cửa, bắt đầu đổ cơn mưa phùn. "Nói thật cho ta biết, Bá Tống.

Từ đợt thứ bảy trở đi, ngươi có dùng thủ đoạn gì không?" Thiếu niên ba mắt hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Chỉ cần đã 'thích nghi nỗi đau' rồi, cậu ấy chẳng thèm dùng thủ đoạn nào!

Thiếu niên ba mắt im lặng một lúc, rồi nghiêm túc nói: "Ta không ngờ ngươi lại có thể trụ được đến đợt thứ mười." "Chính tôi cũng không ngờ." Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp, cậu ấy còn tưởng ở đợt thứ sáu là mình sẽ tạch rồi. "Trước khi kích hoạt thí luyện đợt thứ mười, có một chuyện ta phải nhắc nhở ngươi trước.

Thực tế, cường độ 'rót thông tin vào não' của đợt thứ mười hoàn toàn không được thiết lập nhắm vào tu sĩ cảnh giới như ngươi.

Uy lực của đợt thứ mười còn khủng khiếp hơn cả 1-9 đợt cộng

lại.

Cho nên, có muốn tiếp nhận thí luyện đợt thứ mười hay không, ngươi hãy tự mình suy nghĩ kỹ." Thiếu niên ba mắt nhìn Tống Thư Hàng, nghiêm túc nói. "Cứ đến đi, tiền bối.

Đối với 'nhẫn nại nỗi đau' tôi vẫn còn chút tự tin." Tống Thư Hàng tự tin nói.

Sự tự tin của cậu ấy là vì cậu ấy đã hoàn toàn thích nghi với nỗi đau tác dụng phụ của 'dòng dữ liệu rót vào não'.

Nhẫn nại nỗi đau - thích nghi nỗi đau - hưởng thụ nỗi đau.

Dù đợt thứ mười có mạnh hơn cả 1-9 đợt cộng lại, Tống Thư Hàng cũng có lòng tin để trải nghiệm một lần. "Hy vọng sự tự tin của ngươi sẽ không hại chết ngươi." Thiếu niên ba mắt nghiêm túc nói.

Nói rồi, hắn đưa tay ấn lên trán Tống Thư Hàng: "Đợt thứ mười!!" Oanh ~~ Đợt xung kích dòng dữ liệu cuối cùng, giống như một quả bom hạt nhân, nổ tung trong não Tống Thư Hàng.

Một đợt đau đớn kịch liệt không thể hình dung bùng nổ.

Nhưng nỗi đau chỉ là trong chớp mắt.

Sau cơn đau kịch liệt, Tống Thư Hàng cảm thấy trong não mình một vùng thanh lương, thoải mái đến cực điểm.

Tinh thần lực và thần thức, thăng cấp lên một cảnh giới hoàn toàn mới!

Cảm giác thanh lương thoải mái đó, chính là điểm diệu kỳ do sự biến hóa của thần thức mang lại.

Tống Thư Hàng không nhịn được lộ ra vẻ mặt hưởng thụ.

Thiếu niên ba mắt nhìn thấy vẻ mặt vặn vẹo hưởng thụ này, lông tơ trên cánh tay hắn dựng đứng cả lên. "Lão gia, Bá Tống bị ngài chơi hỏng rồi." Quản gia mắt châu nhắc nhở.

Thiếu niên ba mắt im lặng một lúc, không chút do dự gia tăng tốc độ 'dòng thông tin' truyền vào.

Mười lăm hơi thở sau, thí luyện đợt thứ mười, kết thúc.

Tống Thư Hàng dưới lòng bàn tay thiếu niên ba mắt, lộ ra vẻ mặt hưởng thụ và sảng khoái khó hiểu.

Thậm chí khi 'rót thông tin vào não' kết thúc, Tống Thư Hàng còn ngơ ngác mở mắt: "Kết thúc rồi sao?" Thiếu niên ba mắt: "..." Quản gia mắt châu bên cạnh nhắc nhở: "Vâng, đã kết thúc rồi.

Chúc mừng ngươi, Bá Tống Huyền Thánh, ngươi sẽ hân hoan nhận lấy con mắt thứ ba của lão gia!" "Kết thúc nhanh vậy sao?" Tống Thư Hàng lộ vẻ luyến tiếc trên mặt.

Cậu ấy có thể cảm nhận được, nếu 'rót thông tin vào não' tiếp tục thêm một chút nữa, tinh thần lực và thần thức của cậu ấy còn có thể tiến hóa thêm một lần nữa, thực hiện song liên tiến hóa!

Thiếu niên ba mắt: "..." Một lát sau. "Ngươi nên quay về rồi, Bá Tống." Thiếu niên ba mắt nói.

Tâm tình không tốt, không muốn nói nhiều, chỉ muốn nhanh chóng khiến tên đáng ghét trước mặt biến mất.

Nói xong, hắn đặt 'con mắt thứ ba' đó vào tay Tống Thư Hàng.

Sau đó hắn quay người, nắm lấy quản gia mắt châu, dùng sức bóp một cái.

Bóp ~ một con mắt nhỏ, từ đồng tử của quản gia bị bóp ra.

Thiếu niên ba mắt cầm con mắt nhỏ mới này, thuần thục lắp vào trán mình.

Quản gia mắt châu vậy mà còn có chức năng này! "Tiền bối, con mắt này có tác dụng gì không ạ?" Tống Thư Hàng nhìn con mắt trong lòng bàn tay, hỏi. "Một phần công năng của nó, ngươi không phải vừa trải nghiệm rồi sao." Thiếu niên ba mắt nói xong, nhẹ nhàng đẩy Tống Thư Hàng một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng bị đẩy bay ra ngoài, đâm vỡ cánh cửa gỗ, biến mất ở cuối ngai vàng Tán Tài.

Mãi đến khi Tống Thư Hàng biến mất, quản gia mắt châu mới cẩn thận nhắc nhở: "Lão gia, con mắt ngài vừa tặng vẫn còn kết nối với 'cơ sở dữ liệu'." Thiếu niên ba mắt: "!!!" Hủy kết nối, mau chóng hủy kết nối!

Tống Thư Hàng bị thiếu niên ba mắt một chưởng đánh bay, ý thức rơi vào ngai vàng Tán Tài, rồi từ đó trung chuyển nhảy trở lại thế giới Yêu tu hiện thế.

Thời gian An Lạc, ngày 30 tháng 11, 5 giờ sáng, năm Kỷ Hợi, tháng Kỷ Hợi, ngày Tân Mùi. "Oanh ~~ Hoa lạp lạp ~" Khi ý thức của Tống Thư Hàng trở về thể xác, cậu chỉ nghe thấy bên tai truyền đến tiếng nổ lớn, khí thế rộng lớn như trời sụp đất lở.

Bên tai là đủ loại tiếng kêu gọi cấp bách, tiếng kêu thảm thiết. "Chuyện gì xảy ra vậy?" Tống Thư Hàng chợt mở bừng mắt.

Tận thế đến rồi sao?

Ma giới xâm nhập thế giới hiện thực?

Hay là người ngoài hành tinh đổ bộ?

Vừa mở mắt, cậu ấy phát hiện mình đang nằm dưới một chiếc giường hoàng đế rộng ba mét...

Tống Thư Hàng: "???" Tôi nên ở dưới gầm giường chứ, không phải trong giường sao?

Trước khi hôn mê, cậu nhớ mình vẫn đang ở trong 'Địa điểm thí luyện núi Gia Nhĩ Thánh', vừa mở mắt đã phát hiện đổi sang một nơi khác.

Chương 2381

"Đây là đâu?

Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Tiếng động lớn ầm ầm vẫn tiếp tục, mặt đất đang rung chuyển điên cuồng.

Giường lớn lật đổ, đủ loại đồ nội thất đổ rạp, mái nhà sụp đổ, từng khối lớn vỡ vụn rơi xuống.

Công Đức Xà mỹ nhân hiện thân, bao bọc cơ thể Tống Thư Hàng, dựng lên một 'Điện Công Đức' nhỏ để bảo vệ chủ. "A Thập Lục đâu?

Bạch tiền bối đâu?" Thần thức của Tống Thư Hàng vừa tiến hóa thành thần thức radar, đặc biệt mạnh mẽ.

Một ý niệm khẽ động, một hiện trường diện tích lớn liền xuất hiện trong não Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục đang đứng ở cửa, trong tay bưng một chậu nước.

Cửa phòng mở rộng, xem ra trước khi động đất cô ấy định vào nhà.

Lúc này Bạch Long tỷ tỷ đang bảo vệ cô ấy.

Sau đó... là Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối lúc này đang mặc một chiếc áo gió dáng dài phong độ, nằm rạp trước mặt A Thập Lục!

Tống Thư Hàng thấy vậy chợt hiểu ra, nói: "Ngã tức?

Thì ra là Bạch tiền bối ngã tức à." Nhìn tình trạng động đất, Bạch tiền bối chắc vẫn kiểm soát được lực ngã, ít nhất là không tạo ra một cái hố lớn bên ngoài ngôi nhà. "Ta không có, không phải ta, đừng vu oan cho ta!" Bạch tiền bối bò dậy từ dưới đất, phủi phủi lớp bụi không hề tồn tại trên người, ngượng nghịu nói.

Tống Thư Hàng: "Không phải ngã tức, vậy Bạch tiền bối sao ngài lại ngã xuống đất?" "Là động đất, một trận động đất cực kỳ mạnh mẽ.

Thậm chí một số kiến trúc được pháp thuật cường hóa cũng không trụ nổi, đã đổ sập trong trận động đất này." Bạch tiền bối giải thích.

Nói rồi, hắn lại ngồi xổm xuống, đưa tay gõ gõ vào vị trí mình vừa nằm rạp.

Sau đó một chưởng ấn xuống.

Pháp thuật "Hóa Sa" kích hoạt, nơi Bạch tiền bối vừa ngã lập tức hóa thành một bãi cát.

Bạch tiền bối đưa tay đào, từ bãi cát đào ra một thứ hình dáng rễ cây.

Tống Thư Hàng: "Đây là gì?" "Một loại đặc sản của Yêu tu giới, Địa Long Quả.

Nghe nói nó chỉ xuất hiện khi xảy ra động đất lớn." Bạch tiền bối nói: "Địa Long Quả có thể dùng để củng cố cảnh giới, rất có ích cho tu sĩ vừa thăng cấp." Nói rồi, hắn đưa tay bẻ xuống hai cành rễ, một cành ném cho Tống Thư Hàng, một cành ném cho Tô Thị A Thập Lục.

Kiểu chia bảo bối của Bạch ư?

Ai thấy cũng có phần.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đều vừa thăng cấp xong, rất cần bảo vật như thế này. "Rửa sạch ăn sống là được, hương vị rất ngon." Bạch tiền bối đưa tay lại bẻ xuống một cành 'Địa Long Quả', tay gạt bỏ lớp vỏ bên ngoài, sau đó thuần thục thi triển một đạo pháp hệ thủy, lộ ra phần thịt quả trắng nõn, đưa vào miệng, cắn 'két' một tiếng.

Hương thơm tràn ngập khoang miệng, mùi vị linh quả lan tỏa khắp căn phòng. ...

Bên ngoài ngôi nhà.

Tiếng ầm ầm bắt đầu yếu dần, chấn động đi vào hồi kết.

Tiếng giao lưu của các tu sĩ Yêu tu giới bên ngoài truyền vào tai Tống Thư Hàng. "Chấn động kết thúc rồi sao?

Thương vong thế nào?" "Có hơn trăm người thường bị thương, nhưng đều là nhẹ, không có nguy hiểm đến tính mạng." "Chấn động mạnh như vậy mà chỉ có bấy nhiêu thương vong, coi như là khá may mắn rồi." "Dù sao thì chất lượng kiến trúc của chúng ta cũng đáng tin cậy, lại luôn có pháp thuật cường hóa gia trì." "Hơn nữa, ta nghe nói... lần này vì 'thí luyện Thánh Sơn' được mở ra, Thanh Loan tiên tử đã thỉnh một linh vật nổi danh chư thiên vạn giới đến tọa trấn Yêu tu giới.

Cho nên chúng ta lần này mới may mắn vượt qua trận động đất cấp độ này, tất cả đều nhờ linh vật khí vận bảo hộ." "..." Tống Thư Hàng không tự chủ nhìn về phía Bạch tiền bối.

Danh tiếng 'linh vật' của Bạch tiền bối đã truyền đến Yêu tu giới rồi sao? "Đừng nhìn ta, không phải ta, nhìn chính ngươi đi." Bạch tiền bối xua tay. "Tôi?

Linh vật?" Tống Thư Hàng nhìn mình.

Cậu ấy thật sự không thể nhìn ra trên người mình có điểm nào liên quan đến 'linh vật'. "Trong một năm lên 'Hiển Thánh trước mặt người' bốn lần, không phải linh vật thì là gì?" Tiếng của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vang lên từ bụng Công Đức Xà mỹ nhân.

Tống Thư Hàng im lặng gạt bỏ vỏ ngoài của 'Địa Long Quả' trong tay, đưa vào miệng cắn một miếng. "À đúng rồi, Thư Hàng.

Cái này trả cậu." Bạch tiền bối đưa tay thò vào túi, lấy ra một khối bảo thạch lớn bằng nắm tay ném về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay đón lấy.

Thì ra là quả tim, là trái tim lưu ly mà Bạch tiền bối đã đào ra.

Trên đó còn có dấu vết pháp thuật phù văn mà Bạch tiền bối từng vẽ. "Có cần lắp lại không?" Tống Thư Hàng nhìn về phía ngực mình.

Sau đó cậu ấy cảm thấy trong lồng ngực mình có một âm thanh đang nhảy múa theo nhịp điệu.

Trong lồng ngực cậu ấy, một trái tim mới đã nóng lòng sinh ra.

Như vậy, trái 'Tim Lưu Ly' trong tay liền trở nên thừa thãi.

Tim, thừa thãi, bán đi đổi tiền, hay tặng người?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía ngực Tô Thị A Thập Lục... "Làm gì đó, nhìn chằm chằm cái gì!" Bạch Long tỷ tỷ cúi đầu, dùng đầu rồng to lớn che khuất vị trí ngực A Thập Lục.

Bạch Long tỷ tỷ dụng tâm lương khổ, sợ ánh mắt của Tống Thư Hàng sẽ gây áp lực tâm lý cho A Thập Lục. "Trái tim công đức của A Thập Lục vận hành bình thường chứ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vâng, hiện tại vẫn chưa có vấn đề gì." Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói, lấy thánh dược chữa thương 'Trọng Sinh Đan' làm hạt nhân, lực lượng công đức có chỗ dựa, hoàn toàn thay thế chức năng của 'trái tim'.

Tống Thư Hàng đi đến trước mặt Tô Thị A Thập Lục, đặt 'Tim Lưu Ly' vào tay cô ấy: "Để phòng ngừa, em cứ mang theo trái tim lưu ly này trước." Nếu vạn nhất 'Tim công đức' có vấn đề, hoặc 'Trọng Sinh Đan' hạt nhân mất hiệu lực, thì trái 'Tim Lưu Ly' này có lẽ sẽ có ích.

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy Tim Lưu Ly, biểu cảm phức tạp. "Mang trái tim của ta tặng em." Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn Tô Thị A Thập Lục, giọng trầm thấp, đặc biệt 'cưa cẩm' kiểu Cửu Thức đệ ngũ thức.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." Vảy rồng dường như bị điện giật, suýt nữa thì dựng ngược lên.

Tô Thị A Thập Lục nở nụ cười tươi, cẩn thận thu hồi Tim Lưu Ly. "À đúng rồi, chúng ta đã ra khỏi núi Gia Nhĩ Thánh rồi sao?

Thạch Bi đạo hữu có đi theo ra không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thạch Bi đạo hữu đã hẹn với cậu ấy, sẽ cùng cậu ấy xông pha thiên nhai, đối đầu với các đại lão chư thiên vạn giới. "Ta ở đây." Lật sang một bên khác của chiếc giường lớn xa hoa, Thạch Bi đạo hữu đứng dậy, lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha, tiến lên cho Thạch Bi đạo hữu một cái ôm nhiệt tình: "Thạch Bi đạo hữu, sau này nếu tôi muốn đối đầu với đại lão, thì phải trông cậy vào ngươi đó!" "Bao... bao hết cho ta." Thạch Bi đạo hữu không được tự tin lắm. "Trình Lâm!" Đang nói chuyện, trên không trung, đột nhiên có một giọng nói phẫn nộ vang lên như sấm: "Ta ngửi thấy khí tức của ngươi, Trình Lâm, cút ra đây!" Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng kêu này, trên mặt cậu ấy lập tức thay đổi mấy biểu cảm.

Điều này cho thấy trong lòng cậu ấy thoáng qua rất nhiều ý niệm phức tạp.

Cuối cùng, cậu ấy chọn bỏ qua giọng nói gầm thét trên không trung.

Dù sao thì vị đạo hữu không rõ lai lịch trên trời kia gọi là 'Trình

Lâm', chẳng liên quan gì đến Bá Tống cậu ấy!

Ta Bá Tống hôm nay không nhận 'Trình Lâm' nhé.

Tô Thị A Thập Lục thu hồi Tim Lưu Ly xong, liếc mắt nhìn Bạch Long tỷ tỷ một cái, Bạch Long tỷ tỷ ăn ý gật đầu.

Cả hai đều biết mối quan hệ giữa 'Trình Lâm tiên tử' và Tống Thư Hàng.

Bên cạnh, Bạch tiền bối thu hồi 'Địa Long Quả', nghi hoặc nhìn lên trời. "Chà, giật mình hết hồn." Thạch Bi đạo hữu thầm thở phào trong lòng.

Hắn còn tưởng mình vừa mới trả lời Tống Thư Hàng xong, bên trên trời kia đã lập tức có đại lão nhảy ra muốn đối đầu với Tống Thư Hàng!

Hắn vừa mới ra khỏi 'bí cảnh núi Gia Nhĩ Thánh', còn chưa kịp khởi động, chưa chuẩn bị đối đầu với đại lão.

Nhưng, vì đại lão trên không trung không phải đến đối đầu với Tống Thư Hàng, vậy hắn nhân tiện hoạt động một chút, thể hiện 'tự tin' sẽ dẫn Tống Thư Hàng đi đối đầu với đại lão, phô trương nhiệt huyết của mình.

Nghĩ đến đây, Thạch Bi đạo hữu dựng thân bia, phù văn trên người lấp lánh phát sáng, trầm giọng nói: "Ta còn tưởng vị trên không trung kia là đến để đối đầu với chúng ta, không ngờ lại là đối đầu với cái tên 'Trình Lâm' đó, làm ta mừng hụt một phen, còn tưởng mình có thể đã lâu không ra tay, lại một lần nữa vang danh thiên hạ...

Nhưng không sao, Tống tiểu hữu.

Sau này cơ hội đối đầu với đại lão còn nhiều lắm, ngươi và ta liên thủ, xông pha thiên nhai!" Tống Thư Hàng suốt quá trình duy trì nụ cười lễ phép.

Công Đức Xà mỹ nhân quay đầu lại, nhìn chằm chằm Thạch Bi đạo hữu, đôi mắt đẹp lấp lánh phát sáng.

Đôi mắt đẹp ấy, cứ như thể biết nói vậy.

Từ khi tiếp xúc đến nay, Thạch Bi đạo hữu là lần đầu tiên thấy biểu cảm của Công Đức Xà mỹ nhân phong phú đến thế.

Trước đây, Công Đức Xà mỹ nhân luôn ở trạng thái 'giả chết, giả robot, giả sinh vật công đức vô ý thức', ít khi bộc lộ cảm xúc thật của mình.

Luôn cảm thấy trong mắt vị tiên tử công đức này ẩn chứa thâm ý.

Nhưng vì hắn không có công năng 'bị đọc khuôn mặt' như Tống Thư Hàng, nên nhất thời không thể đoán được suy nghĩ thật sự trong lòng cô ấy. "Trình Lâm, ngươi cút ra đây đi.

Có giỏi thì lại đây, không giỏi thì không dám ra sao?" Trên không trung, giọng nói phẫn nộ kia tiếp tục kêu gào.

Chương 2382

Thạch Bi đạo hữu khẽ ho một tiếng, nói: "Để ta xem tên này là ai mà lại kiêu ngạo đến thế!" Hắn muốn thăm dò xem 'giọng nói' đại lão trên không trung kia có lai lịch lớn không?

Một bên 'thăm dò' đại lão trên không trung, một bên Thạch Bi đạo hữu lại hỏi: "Nói thật, Trình Lâm là ai vậy?" "Chủ đề Trình Lâm là ai, nói ra thì dài lắm." Tống Thư Hàng thở dài một tiếng.

Thạch Bi đạo hữu: "Nói dài thành ngắn gọn!" Tu sĩ chúng ta tu luyện thì tranh từng phút từng giây, đâu có thời gian lãng phí. " 'Trình Lâm' mà người thường nhắc đến, hẳn là Dao Trì Nữ Đế thời Viễn Cổ Thiên Đình, vị Trình Lâm tiên tử đã chết không thể chết hơn được nữa." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Khi cậu ấy niệm mấy chữ 'chết không thể chết hơn được nữa', là nghiến răng mà niệm, nhấn mạnh trọng điểm.

Thạch Bi đạo hữu nghe vậy, trong lòng lập tức hoàn toàn thở phào.

Nghĩa là, vị Trình Lâm tiên tử này tuyệt đối sẽ không phải là Tống Thư Hàng. "Nhưng còn một khả năng nữa." Tống Thư Hàng chậm rãi nói. "Gì?" Thạch Bi đạo hữu nghi hoặc nói. "Thật ra tôi cũng là Trình Lâm." Tống Thư Hàng chỉ vào mình, nói.

Nói chính xác hơn, là 'Trình Lâm tiên tử đã chết không thể chết hơn được nữa' đã cưỡng chế truyền đạo hiệu 'Trình Lâm' này cho cậu ấy.

Cho nên, ngoài bảy đạo hiệu trước đây, và bốn Thánh hiệu hiện tại, 'Trình Lâm' cũng là đạo hiệu của cậu ấy.

Thạch Bi đạo hữu tức giận lật bàn: "Tại sao ngươi lại có cái tên nữ tính như 'Trình Lâm' chứ!" Nói tới nói lui, quanh co một hồi, đại lão trên không trung này chính là đến để đối đầu với ngươi đó!" "Nhưng mà Thạch Bi đạo hữu đừng vui vội, không có phần chúng ta xuất trận đâu.

Vị đại lão trên không trung này muốn đối đầu là Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm thời Viễn Cổ, chứ không phải tôi Tống mỗ." Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Thạch Bi đạo hữu: "..." Đã bảo ngươi nói dài thành ngắn gọn, có vài lời nói hết một hơi thì sẽ chết sao?

Có chết không?! "Đáng tiếc quá, ta vừa mới khởi động xong, đang chuẩn bị ra tay đây!" Phù văn trên người Thạch Bi đạo hữu lấp lánh, hắn dùng ngữ khí của đại tông sư, bình thản nói. "Yên tâm đi, Thạch Bi đạo hữu.

Đại lão chư thiên vạn giới nhiều như vậy, tổng có một vị phù hợp với chúng ta." Tống Thư Hàng mỉm cười nói, thấy vẻ nhiệt huyết sôi trào của Thạch Bi đạo hữu, Tống Thư Hàng cảm thấy mình cũng bị lây, trong lòng vậy mà nảy sinh ý niệm 'muốn trực tiếp xông lên đối đầu với vị đại lão trên đầu kia'.

Đang nói chuyện thì.

Đột nhiên, một tầng sức mạnh giống như 'mộng cảnh' bao trùm Tống Thư Hừng, lại cuốn cả Thạch Bi, Tô Thị A Thập Lục, Bạch tiền bối bên cạnh cậu ấy vào.

Loại sức mạnh hư huyễn giống như mộng cảnh này, thật quen thuộc.

Không phải là cái bệnh 'nhìn gì cũng thấy quen mắt, nghe gì cũng thấy quen tai' của mình, mà là thực sự quen thuộc.

Sức mạnh mộng cảnh khẽ bao phủ, đưa Tống Thư Hàng và những người khác vào một thế giới hư ảo.

Đó là một thảo nguyên rộng lớn vô tận.

Gió nhẹ thổi qua, bụi cỏ trên thảo nguyên cuộn sóng như sóng biển, ẩn ước truyền đến hương cỏ tươi mát và... mùi phân bò.

Lại có một làn hương rượu nồng nặc, truyền đến từ phía sau.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền thấy một cây đại thụ quen thuộc.

Dưới gốc cây có một nam tử trẻ tuổi, mặc áo khoác lông chồn, vẻ mặt bệnh tật nặng.

Bên cạnh hắn đặt một hũ rượu lớn, mùi rượu chính là từ hũ rượu này truyền ra. "Là ngươi?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Lần trước cậu ấy đến Yêu tu giới, cũng từng bị cuốn vào thế giới hư ảo này.

Lúc đó cũng là thanh niên mặc áo lông chồn này tiếp đón cậu ấy, nhớ lúc đó, còn có một vị Nha Tiên đạo hữu hệ 'quái vật răng voi' đã xem ba quẻ cho mình. "Ngươi tại sao lại đến nữa, Trình Lâm!" Nam tử trẻ tuổi mặc áo lông chồn, trong tay nâng chén rượu, uống rượu trong buồn bã.

Tống Thư Hàng: "..." Lại nữa rồi, lần trước hai người họ nhận mình là 'Trình Lâm', lần này cũng không ngoại lệ. "Thư Hàng?" Tô Thị A Thập Lục kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng, Bạch Long trên người cô ấy nheo mắt lại.

Thạch Bi đạo hữu cũng nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối véo cằm, gật đầu xác nhận: "Trường Sinh Giả, Trình Lâm." Trong mắt mấy người, Tống Thư Hàng lúc này đang đội đạo quan xiêu vẹo, khuôn mặt bị hào quang 'Luân nguyệt Trường Sinh Giả' che phủ, trông không rõ lắm, thân mặc đạo bào rộng thùng thình, chân đạp hoa sen trắng muốt.

Chính là trang phục và dáng vẻ của Trình Lâm.

Phía sau, Công Đức Xà mỹ nhân áp sát Tống Thư Hàng, đặt cằm lên vai Tống Thư Hàng, vô cùng thân mật. "Dừng lại." Tống Thư Hàng khoanh hai tay: "Dù không biết vì sao, mỗi lần ngươi kéo ta vào huyễn cảnh này, hình tượng của ta lại biến thành dáng vẻ Trình Lâm.

Nhưng mà... ta là Bá Tống!" "@#%× tiên tử, Kim Long tiên tử." Phía sau, vị Nha Tiên đạo nhân hệ quái vật răng voi xuất hiện, hắn hành lễ với Công Đức Xà mỹ nhân và Bạch Long tỷ tỷ.

Tiếp đó, hắn cũng nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Ngươi không nên đến đây, Trình Lâm.

Ngươi nên biết, trong Yêu tu giới hiện tại có một đám thành viên Thiên Đình cũ, hận ngươi thấu xương." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Trăm miệng không thể biện minh, chẳng khác gì.

Mấy tên này căn bản không nghe lời người khác.

Dù mình có biện giải thế nào, cũng chẳng có tác dụng.

Mỗi khi đến lúc này, Tống Thư Hàng đặc biệt có thể thấu hiểu tâm trạng của Hoàng Sơn mụ mụ: "Lòng tốt mệt mỏi quá, chỉ muốn ngửa mặt lên trời." "Chẳng lẽ nói sau khi ta 'kế thừa' đạo hiệu Trình Lâm, cũng sẽ kế thừa nhân quả của Trình Lâm sao?" Nhưng mà, nhân quả của Trình Lâm... lại là món nợ lớn hủy diệt Viễn Cổ Thiên Đình.

Không được, ta Bá Tống hôm nay không thể chịu nỗi uất ức này, nhân quả lớn như vậy, ta một tiểu tu sĩ Thất Phẩm, làm sao gánh nổi?

Oan có chủ, nợ có chủ.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng đã có chủ ý. "Vậy thì cứ đến đi!" Tống Thư Hàng hào sảng nói. "Ô?" Công Đức Xà mỹ nhân có chút kinh ngạc nhìn cậu ấy, sự hào sảng đột ngột của Thư Hàng, quả thực có chút đẹp trai. "Phàm là những ai hận Trình Lâm thấu xương, cứ đến đi." Tống Thư Hàng nắm chặt tay.

Các ngươi không phải muốn đối đầu với 'Trình Lâm' sao?

Ta cho các ngươi cơ hội đây!

Nếu cảm thấy chỉ đối đầu với một Trình Lâm không đủ kích thích, ta còn có thể giới thiệu cho các ngươi một người anh em của Trình Lâm là đại lão 'Rất muốn chụp một tấm ảnh bảy màu'.

Nếu ngay cả anh em của Trình Lâm cũng không thể thỏa mãn các ngươi, ta còn có thể giới thiệu cho các ngươi một người bí ẩn có biệt danh rất đáng yêu, tên là 'Tiểu Ban Ban' nữa! "Ngươi muốn chọc tức chết chúng ta sao?" Vị đạo nhân quái vật răng voi tức giận nói.

Thanh niên mặc áo lông chồn ho dữ dội, hắn nâng chén rượu lên, khó khăn lắm mới ngừng ho, nói: "Huyễn cảnh ta bố trí có thể tranh thủ cho ngươi một chút thời gian.

Trình Lâm, đây là lần cuối cùng ta và Nha Tiên giúp ngươi.

Mau rời khỏi Yêu tu giới đi!" Nha Tiên đạo nhân và thanh niên mặc áo lông chồn đồng thời nhìn 'Trình Lâm', sâu trong ánh mắt cả hai chứa đựng sự dịu dàng không thể nào tan chảy.

Công Đức Xà mỹ nhân không chút khách khí làm mặt quỷ với hai người. "Đi nhanh đi, đừng lãng phí thời gian nữa." Thanh niên mặc áo lông chồn nói rồi lại ho lên.

Nha Tiên đạo nhân bổ sung: "Trình Lâm...

đừng đến Yêu tu giới nữa." "Vô dụng, đã muộn rồi." Lúc này, Bạch tiền bối khẽ nói.

Nói rồi, hắn đưa tay vẫy một cái.

Một cây Công Đức thụ khổng lồ hiện ra, trên đó mọc đầy quả công đức.

Bạch tiền bối vung cây Công Đức thụ, dùng sức quét ngang.

Oanh ~~ Trong hư không, dường như có một sức mạnh quỷ dị, bị cây Công Đức thụ của Bạch tiền bối đánh nát, biến mất không còn. "Đã có người khóa định Tống Thư Hàng, và tiến hành công kích xuyên không gian đối với cậu ấy." Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Đánh xuyên không gian siêu xa, chỉ là thao tác cơ bản của đại lão từ Cửu Phẩm trở lên.

Tống Thư Hàng đặc biệt hâm mộ.

Là một tu sĩ Thất Phẩm, 'thủ đoạn công kích siêu xa' duy nhất của cậu ấy hiện tại vẫn là 'Ngự Đao Thuật' Tứ Phẩm, lấy đầu địch thủ cách ngàn dặm. "Sao lại nhanh vậy!" Nha Tiên đạo nhân sốt ruột nói.

Thanh niên mặc áo lông chồn cười khổ, uống cạn rượu đắng trong chén. "Hai ngươi, rời đi đi." Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi lên tiếng nói: "Các ngươi không cần phải cuốn vào ân oán giữa Trình Lâm và Viễn Cổ Thiên Đình nữa.

Các ngươi có lập trường của riêng mình." "Vậy Kim Long tiền bối, lập trường của ngài thì sao?" Thanh niên mặc áo lông chồn hỏi ngược lại Bạch Long. "Ta ư." Bạch Long tỷ tỷ kiêu ngạo ngẩng đầu rồng: "Ta đã chết rồi, chết cứng rồi.

Một người đã chết, lập trường có quan trọng không?" "Đi thôi, ở lại đây chỉ sẽ thành bia đỡ đạn thôi." Bạch tiền bối nói.

Nói rồi, hắn chụm tay thành kiếm nhẹ nhàng vạch một cái, một đạo kiếm quang bao phủ Tống Thư Hàng và mấy người.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu ấy rút khỏi thế giới hư ảo.

Nha Tiên đạo nhân và thanh niên mặc áo lông chồn im lặng nhìn về nơi Bạch tiền bối và nhóm người biến mất, lâu thật lâu không nói nên lời. "Bạch Thánh Quân ư." Thanh niên mặc áo lông chồn lẩm bẩm.

Nha Tiên đạo nhân: "Hả?" "Cảm giác mà Bạch Thánh mang lại cho ta, giống như mối tình đầu của ta vậy." Thanh niên mặc áo lông chồn đột nhiên nói.

Nha Tiên đạo nhân: "..." Hắn đột nhiên không biết phải tiếp lời bạn tốt của mình thế nào.

Là một thầy bói, hắn sống bằng miệng lưỡi, ăn nói linh lợi.

Nhưng khoảnh khắc này, hắn lại cảm thấy mình cạn lời.

Sau một lát im lặng, Nha Tiên đạo nhân trầm giọng nói: "Ta sẽ bí mật theo dõi Trình Lâm, nếu thực sự đến khoảnh khắc cuối cùng, ta sẽ ra tay." Nói rồi, không đợi thanh niên mặc áo lông chồn trả lời, Nha Tiên đạo nhân liền biến mất. "Khoan đã, Nha Tiên.

Chương 2383

Ta chỉ muốn nói, sự xung kích thị giác mà vị Bạch Thánh vừa rồi mang lại cho ta, khiến ta nhớ lại mối tình đầu của mình." Thanh niên mặc áo lông chồn kêu một tiếng, đặt chén rượu xuống, cũng biến mất khỏi thảo nguyên hư ảo này.

Yêu tu giới.

Kiếm quang của Bạch tiền bối bao phủ Tống Thư Hàng và những người khác, quay về Yêu tu giới.

Bên cạnh họ, tầng sức mạnh hư ảo kia đã tan đi. "Trình Lâm!" "Trình - Lâm -" "Trình ~ Lâm ~" Hơn mười âm thanh, đồng thời vang lên bên tai Tống Thư Hàng, mỗi một âm thanh đều nghiến răng nghiến lợi gọi tên Trình Lâm.

Trình Lâm tiên tử, quả là một nữ nhân tội nghiệt sâu nặng. "Ra tay!" Bạch tiền bối khẽ quát một tiếng, Lưu Tinh kiếm biến hóa nhanh chóng.

Hắn đưa tay nâng lên, Lưu Tinh kiếm bay ngược lên trời.

Oanh ~~ Trong hư không có một đoàn khói xanh biếc, đang từ trên trời giáng xuống.

Ẩn ước có thể thấy, phía sau đoàn khói này, có một thân ảnh hư ảo, lập pháp đàn, miệng lẩm nhẩm niệm chú, thi pháp từ xa.

Thông thường mà nói, khi các đại lão thi pháp siêu xa, tùy tiện vạch nhẹ một cái là có thể thi triển công kích uy lực khủng bố.

Còn khi đại lão nghiêm túc lập pháp đàn, thi chú làm phép... thì uy lực của pháp thuật sẽ tăng lên gấp bội.

Lưu Tinh kiếm của Bạch tiền bối bay vút lên hư không, trên thân kiếm có lực công đức gia trì, trực tiếp đâm vào trong làn khói xanh, kiếm khí bùng nổ, chém tan đoàn khói xanh đó.

Nhưng mà...

đoàn khói xanh này chỉ là 'quân tiên phong'.

Sau đó, lại có hơn mười loại pháp thuật từ khắp nơi trong Yêu tu giới hiện ra, tiến hành công kích Tống Thư Hàng từ khoảng cách siêu xa.

Có những luồng sáng thô to, trực tiếp bắn từ tầng khí quyển bên ngoài xuống, cực kỳ cao công nghệ.

Có lời nguyền chết người, vô hình vô chất, không biết xuất hiện từ lúc nào.

Có đao quang sắc bén, đột nhiên vọt ra, chém về phía Tống Thư Hàng.

Thậm chí có đại lão luyện thể cách vạn dặm vung ra một quyền từ xa, quyền kình khóa chặt Tống Thư Hàng, hung hãn đập tới, không thể chống đỡ nổi.

Các đại lão Viễn Cổ Thiên Đình sống sót đến nay, thủ đoạn công kích phong phú, khiến Tống Thư Hừng hâm mộ. "Thạch Bi đạo hữu!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Đã đến lúc đạo hữu xuất trận rồi.

Ngươi và ta liên thủ, cùng nhau tạo nên truyền kỳ đối đầu với đại lão.

Và truyền kỳ này, hãy bắt đầu bằng việc đối mặt với hơn mười đạo công kích siêu xa của 'các đại lão tàn dư Viễn Cổ Thiên Đình' đi!

Thạch Bi đạo hữu: "..." Hơn mười loại công kích siêu xa này, mỗi loại đều có uy năng cấp 'Kiếp Tiên Cửu Phẩm'.

Trong đó, có Kiếp Tiên Cửu Phẩm trực tiếp ra tay từ xa, cũng có Bát Phẩm Huyền Thánh vận dụng pháp khí Kiếp Tiên, thôi phát công kích cấp Kiếp Tiên.

Bá Tống Huyền Thánh, quả nhiên là một cái hố trời.

Dù ta đã nói sẽ dẫn ngươi đi đối đầu với đại lão, nhưng mở màn đã là mười đạo công kích cấp Kiếp Tiên, khai vị này không phải có hơi quá đáng rồi sao?

Thạch Bi đạo hữu cắn răng.

Khoảnh khắc tiếp theo, mấy chữ lớn 'Mộ của Tống Thư Hàng' trên người hắn bắt đầu lấp lánh phát sáng.

Tống tiểu hữu, ca ca ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi.

Ngươi cứ mạnh dạn xông lên đi, đừng sợ hãi cái chết.

Ta ở phía sau chi viện ngươi, nếu ngươi có vạn nhất, ta có thể tại chỗ đào hố, chôn ngươi.

Đối mặt với hơn mười đạo công kích cấp Kiếp Tiên, Công Đức Xà mỹ nhân đi trước một bước ra tay phòng ngự.

Trước đó, khi kiếm khí của Bạch tiền bối bảo vệ mọi người từ trong 'hư ảo' đi ra, Công Đức Xà mỹ nhân đã nhanh chóng cuốn mái tóc dài của mình lên, đội Bình Thiên Quan.

Khi công kích giáng xuống, Công Đức Xà mỹ nhân nắm đúng thời cơ, dựng lên 'hình chiếu Điện Công Đức' để phòng ngự.

Luồng sáng công kích từ tầng khí quyển bên ngoài trực tiếp giáng xuống, đến nhanh nhất, tiên phong đánh vào trên hình chiếu Điện Công Đức.

Ngay sau đó là đao quang sắc bén đến từ xuyên không gian, và một trường lực bóp méo vạn vật.

Hình chiếu Điện Công Đức sau khi duy trì được hai hơi thở, liền vỡ tan.

Nhưng, nó đã tranh thủ đủ thời gian phản kích cho mọi người. "Thạch Bi đạo hữu!" Tống Thư Hàng vung tay một cái, niệm lực vô hình thôi động, trực tiếp nhiếp hắn vào trong tay.

Pháp môn niệm lực này là thủ đoạn mà Thử Tà Ma hiển thánh giảng pháp lần trước đã truyền thụ cho chư thiên.

Bản chất thực ra là pháp môn vận dụng năng lượng mà Bạch tiền bối two thiết kế cho một số đối tượng đặc biệt.

Khi Tống Thư Hàng dùng niệm lực vô hình nhiếp Thạch Bi đạo hữu, liền cảm thấy niệm lực và Thạch Bi đạo hữu cực kỳ phù hợp.

Vận dụng niệm lực để thôi động Thạch Bi, giống như sử dụng 'pháp quyết khống bảo', không có trở lực, hơn nữa còn tiện lợi hơn! "Cuối cùng cũng đến lượt chúng ta xuất trận rồi, Thạch Bi đạo hữu." Tống Thư Hàng hào sảng nói.

Đại kế trong lòng cậu ấy, cần Thạch Bi đạo hữu tương trợ.

Thạch Bi đạo hữu thấy vậy, chỉ có thể liều mạng kích hoạt phù văn trên người mình, lập tức hoàn thành 'khởi động'.

Đồng thời, dòng chữ 'Mộ của Tống Thư Hàng' trên người hắn mờ đi.

Ngược lại, một chuỗi chữ nhỏ 'Cửu U Bạch Lập' bên dưới lại sáng lên.

Đừng xem thường dòng chữ này, mấy chữ này là do Cửu U Chi Chủ tự tay viết, hơn nữa còn để lại chân danh của hắn.

Mấy chữ này bản thân đã sở hữu sức mạnh cực lớn.

Tương đương với thánh chỉ.

Nếu ném Thạch Bi đạo hữu vào thế giới Cửu U, chỉ riêng mấy chữ trên thân bia hắn đã có thể điều động một phần tà năng Cửu U, hành sử một chút quyền năng 'Cửu U Chi Chủ'. "Lên đi, Bi đạo hữu!" Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên người Bi đạo hữu, một đạo 'đao ý' rơi xuống người hắn.

Sau đó, cậu ấy kháp động pháp quyết, tế ra Thạch Bi đạo hữu, trực tiếp nghênh đón công kích của Kiếp Tiên, lớn tiếng quát: "Trấn áp!" "Đậu xanh rau má, ngươi có xem hướng dẫn sử dụng không, ta không phải dùng như vậy!" Thạch Bi đạo hữu kêu lên.

Đâu có chuyện trực tiếp tế hắn lên mà cứ thế lao thẳng vào 'pháp thuật công kích' của kẻ địch chứ?

Hắn đâu phải là tấm khiên!

Nếu không biết dùng hắn, làm ơn đọc hướng dẫn sử dụng trước đi.

Oanh ~~ Thân bia đã va chạm với luồng 'sáng công kích'.

Luồng sáng công kích khi xuyên qua 'hình chiếu Điện Công Đức' của Công Đức Xà mỹ nhân đã tiêu hao phần lớn năng lượng.

Lúc này khi va chạm với Thạch Bi đạo hữu, vậy mà lại trực tiếp bị đánh nát, hóa thành pháo hoa chói mắt.

Công năng 'trấn áp phong ấn' của Thạch Bi đạo hữu, thậm chí còn không có chỗ để thi triển.

Sau khi pháo hoa chói mắt tan đi, liền có thể thấy trên người Thạch Bi đạo hữu, có thêm một bộ 'khôi giáp'.

Toàn bộ vũ trang, Thạch Bi đạo hữu mặc khôi giáp hình khối vuông, từ ngoại hình nhìn đặc biệt hung tàn! "Trấn áp!" Lực trấn áp trên bia đá phóng thích ra, hung hăng đè chết 'lực bóp méo' ẩn giấu trong bóng tối, trói buộc trong một khu vực nhỏ.

Xùy ~~ Lúc này, đạo đao quang sắc bén kia, đột nhiên lại từ hư không độn ra, chém về phía Tống Thư Hàng.

Đao quang trước đó phối hợp với 'luồng sáng' phá nát 'hình chiếu Điện Công Đức', cũng tiêu hao không ít.

Nhưng nó vẫn sắc bén như cũ, Tống Thư Hàng nếu trúng một đao, sẽ không dễ chịu đâu. "Hắc!" Tống Thư Hàng lắc đầu một cái...

Ăn ta 'Đột kích ngốc mao Trường Sinh Giả' này!

Ngốc mao của Sở Các Chủ lập tức dài hơn ba mét, quất vào đạo đao khí sắc bén kia.

Tóc dài bản thể của Sở Các Chủ, một sợi có thể chém núi xẻ biển.

Tóc dài và đao ý sắc bén va chạm, sau một lát giằng co, trực tiếp phá nát đao ý sắc bén.

Ngốc mao của Sở Các Chủ chậm rãi thu lại... cuối cùng quấn quanh cổ Tống Thư Hàng.

Sau này nếu Tống Thư Hàng còn muốn thôi động mái tóc dài của cô ấy, thì phải để mái tóc dài siết chặt cổ cậu ấy trước.

Cổ bị siết càng chặt, cô ấy sẽ truyền sức mạnh càng mạnh từ xa đến để giúp cậu ấy. "Cẩn thận lời nguyền." Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nhắc nhở.

Cô ấy không ra tay phản kích, chỉ phụ trách bổ sung phòng thủ cho mọi người.

Dù sao thì cô ấy cũng là một 'người sống sót của Viễn Cổ Thiên Đình'.

Lời Bạch Long tỷ tỷ vừa dứt, đoàn lời nguyền tiềm phục kia đột nhiên bùng phát, quấn về phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Vì Tô Thị A Thập Lục toàn thân được Bạch Long bảo vệ, nên lời nguyền bỏ qua A Thập Lục.

Lời nguyền chia làm hai đường, nhưng, khi một phần lời nguyền sắp tiếp cận Bạch tiền bối, đột nhiên dừng lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó quả quyết quay đầu!

Toàn bộ lực lượng lời nguyền đổ dồn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Đây là ý gì?

Luôn cảm thấy mình bị đối xử phân biệt.

Lực lượng lời nguyền hung mãnh, bao bọc Tống Thư Hàng. "A, máu ta chảy lênh láng ~" Công Đức Xà mỹ nhân hình thái Nữ Đế niệm những lời thoại không rõ ý nghĩa, chắn cứng lời nguyền bên ngoài cơ thể, khiến nó không thể chạm vào Tống Thư Hàng một chút nào.

Bạch Long tỷ tỷ liếc nhìn lời nguyền này, phân tích: "Đây là Thần Nhân Suy Tử Chú." "Cái tên này sao nghe quen tai vậy." Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Chương 2384

"Còn nhớ lúc ngươi và A Thập Lục độ kiếp, trải qua kiếp cuối cùng 'Chung Kiếp Suy Tử Chi Kiếp' không?

Lời nguyền này chính là mô phỏng Chung Kiếp mà sáng tạo ra, là một loại pháp thuật lời nguyền khá đau đầu." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Lời cô ấy vừa dứt, từ trong cơ thể Tống Thư Hàng có một đôi bàn tay nhỏ vươn ra, tóm lấy lực lượng lời nguyền 'Thần Nhân Suy Tử Chú'.

Là bàn tay nhỏ của Linh Quỷ.

Đồng thời, Công Đức Xà mỹ nhân ngẩng đầu, phun ra Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Xích Tiêu Kiếm liên tục chém vào lời nguyền đó mấy nhát.

Lực lượng lời nguyền đó bị cân đối chém thành mười phần.

Đôi tay của Linh Quỷ liên tục kéo, kéo lực lượng lời nguyền thành mười quả cầu nhỏ.

Cô bé tóm lấy một trong những quả cầu lời nguyền đó, trực tiếp nuốt chửng.

Chín quả cầu lời nguyền còn lại, thì bị Công Đức Xà mỹ nhân nuốt vào bụng, cất giữ lại, làm lương thực dự trữ.

Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời, lâu thật lâu không nói gì.

Oanh ~ Trên đỉnh đầu, Thạch Bi đạo hữu lại cứng rắn chịu một đòn 'quyền kình'.

Chính là đạo quyền kình vượt qua vạn dặm mà phóng tới. "Thật sự coi ta là tấm khiên sao, dù có mặc khôi giáp, ta vẫn là bia đá được không?" Thạch Bi đạo hữu tức giận nói.

Cùng với sự bực bội của hắn, chữ ký của Bạch tiền bối two trên người hắn bắt đầu lấp lánh phát sáng, như đang phát ra lệnh hiệu triệu.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong khu vực Yêu tu giới lân cận, có tà năng Cửu U khổng lồ được điều động lên, tuôn đến bên cạnh Thạch Bi đạo hữu.

Trong số tà năng này, phần lớn là do 'Bàn Cầu Chi Chủ' từng chút một bố trí trong Yêu tu giới.

Lúc này, dưới lệnh hiệu triệu của chữ ký Bạch tiền bối two, ngoại trừ tà năng mang dấu ấn của 'Bàn Cầu Chi Chủ', tà năng Cửu U trong khu vực này đều được điều động đến, cung cấp cho Thạch Bi sử dụng.

Trong tiếng gầm giận dữ của Thạch Bi, tà năng Cửu U hóa thành lực trấn áp, từng đạo công kích cấp Kiếp Tiên đều bị chặn đứng và trấn áp.

Cảm giác 'sân nhà, vô địch' này, khiến Bi đạo hữu nhiệt huyết sôi trào, không tự chủ nhớ về năm xưa...

Đợt công kích cấp Kiếp Tiên đầu tiên, toàn bộ đều bị chặn đứng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, khẽ mỉm cười.

Thời gian, chắc cũng sắp đến rồi.

Cậu ấy đưa tay vuốt lên trán mình.

Một con mắt mới toanh, sở hữu dao động năng lượng không kém gì 'Nho Gia Thánh Nhân', sáng rực lên.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại kháp một pháp ấn khống bảo.

Trên người Thạch Bi đạo hữu, một 'kim đan cấu đồ mã QR' lấp lánh hiện ra.

Đây là chức năng quét mộ mà Bạch tiền bối two để lại.

Bên cạnh mã QR có chú thích: "Quét mã, quét mộ cho Bá Tống Huyền Thánh." Tuy Bạch tiền bối two nói đây là mã QR dùng để quét mộ, nhưng trên thực tế, nó chính là 'mã QR Kim Đan kết bạn' của Tống Thư Hàng.

Lúc này, dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, 'mã QR' trên người Thạch Bi đạo hữu đại phóng quang minh.

Chỉ cần dùng tinh thần lực nhẹ nhàng quét lên mã QR này, là có thể ngay lập tức thêm 'Bá Tống' làm bạn, cơ hội không thể mất, mất rồi không đến nữa!

Đương nhiên...

Tống Thư Hàng không ngây thơ đến mức mong đợi hơn mười vị đại lão Viễn Cổ Thiên Đình kia sẽ nóng đầu mà trực tiếp dùng tinh thần lực quét 'mã QR' này.

Trong thời gian chiến đấu, hai bên chắc chắn sẽ duy trì mức độ cẩn trọng tối thiểu, sẽ không dùng tinh thần lực tùy tiện quét pháp thuật mà kẻ địch tế ra.

Cho nên, lúc này 'con mắt châu' mà Tam Nhãn tiền bối giao cho cậu ấy liền có thể phát huy tác dụng.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nghĩ như vậy... "Đinh ~ Quái vật răng voi?

Nha Tiên đã thêm ngươi làm bạn, xin hãy chọn nhóm cho hắn." "Đinh ~ Tửu Trung Tiên đã thêm ngươi làm bạn, xin hãy chọn nhóm cho hắn." Tống Thư Hàng: "..." Vậy mà thực sự có người trực tiếp dùng tinh thần lực quét 'mã QR' thật sao!! "Thêm vào nhóm 'Viễn Cổ Thiên Đình'." Cậu ấy nhanh chóng quyết định.

Đồng thời, Tống Thư Hàng kích hoạt 'con mắt châu' mà Tam Nhãn tiền bối đã 'tặng' cậu ấy.

Ngoại trừ hai vị đại lão lạc vào này, các đại lão Viễn Cổ Thiên Đình khác đã khóa định công kích Tống Thư Hàng, không hề mắc phải cái bệnh của tu sĩ là 'thấy cái gì lạ là dùng tinh thần lực quét một cái, hoặc truyền một chút linh lực vào'.

Vậy thì, chỉ có thể cưỡng chế kéo quan hệ!

Tam Nhãn tiền bối sau khi tặng con mắt này, cũng không kèm theo hướng dẫn sử dụng.

Nó cụ thể có công năng thần kỳ gì, vẫn cần Tống Thư Hàng tự mình nghiên cứu và phát triển.

Nhưng, có hai năng lực trong đó Tống Thư Hàng đã từng trải nghiệm.

Đó chính là "kết nối và cưỡng chế chia sẻ dữ liệu", cũng chính là công năng mà Tam Nhãn tiền bối đã dùng để 'rót dữ liệu vào não' trừng phạt Tống Thư Hàng.

Chỉ cần sử dụng con mắt thứ ba, là có thể cưỡng chế kết nối tinh thần với mục tiêu.

Sau đó, Tống Thư Hàng có thể trực tiếp rót 'mã QR' vào não mục tiêu.

Đây chính là 'hình thức ép buộc kết bạn', đơn giản giống như khả năng của hacker.

Nhưng, con mắt thứ ba khi tiến hành cưỡng chế kết nối với mục tiêu cũng có hạn chế.

Lúc đó Tam Nhãn tiền bối còn cần bóp con mắt châu xuống, dán con mắt châu lên trán Tống Thư Hàng, tiến hành rót dữ liệu vào não tối đa.

Cho nên lúc này, đến lượt 'Mắt Thánh Nho Gia' xuất trận.

Khi Tống Thư Hàng vừa động tâm niệm, Tạo Hóa tiên tử hiện ra bên cạnh cậu ấy, hai ngón cái và ngón trỏ của cô ấy tạo thành một vòng tròn, đặt trước mắt trái Tống Thư Hàng, phối hợp kích hoạt toàn lực hiệu quả của Mắt Thánh.

Mắt Thánh Nho Gia, phối hợp lấp lánh sáng lên.

Không phải 'Nhìn chằm chằm mang thai', mà là mượn một phần nguyên lý của 'Nhìn chằm chằm mang thai', khóa định đơn vị mục tiêu từ xa, tạo ra kết nối.

Tống Thư Hàng đã kích hoạt công năng này trong tiết mục "Bá Tống gợi cảm, trả lời câu hỏi trực tuyến".

Lúc đó nhờ sự cường hóa gia trì của 'Huyền Thánh giảng pháp', cậu ấy đã dùng Mắt Thánh Nho Gia kết nối với tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới xem livestream!

Hiện tại cậu ấy mượn sức mạnh của Tạo Hóa tiên tử, lợi dụng Mắt Thánh, dọc theo quỹ tích của hơn mười đạo 'công kích Kiếp Tiên' kia, ngược hướng khóa định các đại lão Viễn Cổ Thiên Đình, cũng không khó khăn.

Mắt Thánh Nho Gia khóa định mục tiêu, tạo ra liên hệ.

Thần nhãn thứ ba và Mắt Thánh tiến hành kết nối liền mạch, từ trong tay Mắt Thánh 'nhận' lấy liên hệ, sau đó tiến vào hình thức cưỡng chế kết nối, cưỡng chế chia sẻ dữ liệu.

Cưỡng chế kết nối, thành công!

Trong khoảnh khắc, Tống Thư Hàng cảm thấy ngay lập tức đã thiết lập kết nối cưỡng chế tạm thời với mười hai thành viên Viễn Cổ

Thiên Đình. "Hahahahaha, hãy đón nhận sự ô nhiễm tinh thần dung lượng Tera byte của ta đi!" Tống Thư Hàng lộ ra một nụ cười đau khổ quỷ dị.

Nhưng mà... trước khi cưỡng chế rót vào não, cậu ấy cần phải ổn định tính năng 'kết nối' giữa mười hai thành viên Viễn Cổ Thiên Đình này và cậu ấy.

Cũng chính là, trước tiên kết bạn một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, hình ảnh 'mã QR kết bạn tu chân' của Tống Thư Hàng, bị cưỡng chế rót vào não hải của mười hai thành viên Thiên Đình.

Hơn nữa, để đề phòng, Tống Thư Hàng còn chuẩn bị một phương án dự phòng.

Bởi vì không biết rót 'mã QR' vào não có hiệu quả hay không, Tống Thư Hàng còn thực hiện một chút kéo dẫn tinh thần lực đối với mười hai thành viên Thiên Đình.

Thạch Bi đạo hữu và hình ảnh 'mã QR' trên người hắn, được truyền đến trước mắt mười hai thành viên Thiên Đình.

Song quản tề hạ, hiệu quả siêu quần bạt tụy. "Đinh ~ Tinh Ngân tiên tử đã thêm ngươi làm bạn, xin hãy chọn nhóm của cô ấy." "Đinh ~ Ám Nguyệt Tinh Quân đã thêm ngươi làm bạn..." "Đinh ~ Tam Lộ Cư Sĩ đã thêm ngươi làm bạn..." "...

Đinh ~ Địch Tử Thiên Vương đã thêm ngươi làm bạn..." "...

Đinh ~ Thần Định Hiên đạo nhân đã thêm ngươi làm bạn..." "...

Đinh ~ Tiên Trù Thái Đan tiên tử đã thêm ngươi làm bạn..." Trong não hải Tống Thư Hàng, vang lên một chuỗi tiếng 'đinh'.

Sau mười hai tiếng liên tiếp, tất cả thành viên Viễn Cổ Thiên Đình bị Mắt Thánh Nho Gia + Thần nhãn thứ ba bắt giữ, toàn bộ đều bị cưỡng chế kéo vào danh sách bạn bè của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đặc biệt chú ý đến, trong đó vậy mà còn có một vị tiên tử là Tiên Trù.

Thời buổi này, ngay cả Tiên Trù cũng nóng tính vậy sao? "Toàn bộ kéo vào danh sách thành viên 'Viễn Cổ Thiên Đình'." Tống Thư Hàng cười ha ha.

Cùng lúc đó.

Mười hai vị đại lão Viễn Cổ Thiên Đình nóng tính, đồng loạt nhíu mày.

Trong đầu họ và trong não hải họ, đều vang lên một lời nhắc nhở. "Đinh ~ Ngài đã thêm Bá Tống Huyền Thánh làm bạn, được liệt vào danh sách bạn bè 'Viễn Cổ Thiên Đình'." Bá Tống Huyền Thánh?

Bạn bè?

Mười hai vị đại lão Viễn Cổ Thiên Đình nóng tính, nhất thời chưa phản ứng kịp.

Ngay sau đó, một tin tức khác lại vang lên trong não hải họ. "Đinh ~ Bá Tống Huyền Thánh đã truyền cho ngài 1 điểm năng lượng, phụ ngôn: Các vị Viễn Cổ Thiên Đình, xin chào, tôi là tiểu tu sĩ Bá Tống 'mới toanh'.

Có thể vì các vị ẩn mình tu luyện, ở trong 'bí cảnh cách biệt với thế giới' nên chưa từng nhận được pháp giảng của tôi, nhưng không..." Phụ ngôn đầu tiên nói được một nửa thì bị cắt đứt.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng không đủ, mỗi lần phụ ngôn vậy mà còn có giới hạn số chữ.

Cậu ấy cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này.

Bất đắc dĩ, Tống Thư Hừng chỉ có thể im lặng bổ sung thêm một đoạn phụ ngôn nữa. "Đinh ~ Bá Tống Huyền Thánh đã truyền cho ngài 1 điểm năng lượng, phụ ngôn: quan hệ.

Chúng ta đã trở thành bạn bè, sau này các vị sẽ có rất nhiều thời gian để làm quen với tôi.

Chương 2385

Điều tôi muốn nói với mọi người là..." Nói đến đây thì lại bị cắt.

Khi liên tục sử dụng công năng 'phụ ngôn', số chữ giới hạn vậy mà ngày càng ngắn lại.

Căn bản không cho cậu ấy 'làm màu' một cách trọn vẹn!

Tâm trạng Tống Thư Hàng đã sụp đổ.

Cậu ấy nghiến răng, phát lần cuối cùng. "Đinh ~ Phụ ngôn: Khi ta biến thành ác quỷ, thế giới này chính là địa ngục!" Tống Thư Hàng: "???" Lời này không phải cậu ấy gửi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, phát hiện Công Đức Xà mỹ nhân đang hất tóc một cách soái khí.

Đồng thời, cô ấy còn chuyển tiếp một bản 'phụ ngôn' này, cho Thiên Đế trong danh sách 'bạn bè tệ hại' của Tống Thư Hàng.

Chuyển phát bưu phẩm cấp tốc cho Thiên Đế?

Đó là thao tác chết người nhất!

Công Đức Xà Mỹ Nhân vốn là Đình Hoa của Viễn Cổ Thiên Đình, lại là khuê mật của Trình Lâm Tiên Tử, trời mới biết khi đối mặt với những đồng bạn Thiên Đình cũ, nàng sẽ đứng ở lập trường nào?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, cố gắng tìm kiếm một chút 'hoài niệm' hay 'thương cảm' trên khuôn mặt của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng rất tiếc, cậu không thể phát hiện ra bất kỳ cảm xúc tương tự nào từ tiên tử. [Đinh ~ 'Bạn bè xã giao' Thiên Đế đã gửi cho bạn 1 điểm năng lượng: Tống tiền bối, đây là năng lượng của hôm nay nha, ngoài ra ta dạo này rất bận, có việc hay không có việc thì đừng làm phiền ta.

Vẫy vẫy ~] Tống Thư Hàng: “......” Hết rồi?

Chỉ có vậy thôi sao?

Còn vẫy vẫy nữa chứ?

Ngươi không thấy ta đang đối đầu với các thành viên Viễn Cổ Thiên Đình sao!

Hơn nữa, những thành viên Thiên Đình này đều là người phe Thiên Đế, dù Thiên Đình đã sụp đổ bao năm, họ vẫn đang cố gắng trùng kiến Viễn Cổ Thiên Đình.

Ngươi ít ra cũng phải có chút phản ứng bình thường chứ!

Vừa nghĩ xong, Tống Thư Hàng lại xoa mạnh thái dương.

Cậu cảm thấy mình chắc chắn bị bệnh rồi, bệnh không hề nhẹ.

Thiên Đế không có phản ứng bình thường, không vượt không gian ra giúp những thành viên Thiên Đình cũ đối phó với cậu, vậy mà cậu lại cảm thấy toàn thân khó chịu?

Bất kể là bệnh gì, cũng phải chữa.

Nhưng mà... thôi bỏ đi.

Hiện tại quan trọng là hành động theo kế hoạch.

Dù bị Công Đức Xà Mỹ Nhân cướp mất câu thoại cuối cùng, nhưng câu thoại tiên tử bổ sung... thực ra khá có mùi vị.

Bởi vì việc cậu, Tống Mỗ, sắp làm tiếp theo, chính là hành vi của ma quỷ.

“Đến đây đi, hãy kiến thức địa ngục!” Tống Thư Hàng lại lộ ra nụ cười quỷ dị thống khổ đó.

Trên bầu trời...

Thạch Bi Đạo Hữu hạ xuống, cắm trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay đặt lên Thạch Bi Đạo Hữu, tay phải khẽ lướt: “Hình thái Bi Đao Hợp Nhất!” Khi cậu và Thạch Bi Đạo Hữu tiến vào trạng thái 'Người Đao Hợp Nhất', cậu sẽ nhận được sự cường hóa từ Bi Đạo Hữu, mang lại nỗi đau lớn hơn cho mười hai thành viên Viễn Cổ Thiên Đình!

Ông ~~ Thạch Bi Đạo Hữu vốn định tố cáo Tống Thư Hàng sử dụng sai phương pháp biến nó thành khiên chắn, nhưng dưới tác dụng của 《Dưỡng Đao Thuật》, nó tạm thời từ bỏ việc tố cáo Tống Thư Hàng, mà cùng cậu tiến vào hình thái 'Bi Đao Hợp Nhất'.

Bạch tiền bối đưa tay điểm một cái, Lưu Tinh Kiếm quay về, xoay quanh mọi người, hộ pháp cho Tống Thư Hàng.

“Ăn ta một cú T-dung lượng dòng dữ liệu nhồi não!” Nụ cười quỷ dị thống khổ trên mặt Tống Thư Hàng dần biến thành nụ cười dữ tợn, trông rất phản diện.

Dòng dữ liệu nhồi não mà Tống Thư Hàng chọn, phần lớn đến từ dữ liệu mà Tam Nhãn tiền bối dùng để nhồi cậu, đó là những câu hỏi từ các tu luyện giả chư thiên vạn giới... nhưng không có đáp án.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn thêm vào chút gia vị.

Cậu thêm cả ký ức trải nghiệm của Thông Nương trước khi hóa hình, hàng trăm năm trồng trên đỉnh núi, chịu gió thổi, nắng gắt, mưa dầm, và di chuyển phần dữ liệu ký ức này đến vị trí quan trọng nhất.

Cậu muốn thử xem, ký ức Thông Nương ba trăm năm chịu gió thổi, nắng gắt, mưa dầm, sau khi nhồi vào não, liệu có thể mang lại trải nghiệm 'thú vị' khác biệt cho mười hai vị đại lão Thiên Đình không?

Nếu thử nghiệm thành công, Tống Thư Hàng sẽ lại nắm giữ một tuyệt kỹ đáng sợ.

Thất bại cũng không sao, dù sao đây cũng chỉ là một thử nghiệm nhỏ kèm theo.

Con mắt Nho Gia Thánh Nhân + Thần Nhãn Tam Nhãn + cường hóa của Thạch Bi Đạo Hữu.

Dòng dữ liệu khổng lồ đồng thời tuôn vào mười hai thành viên Thiên Đình. ...

Một lát sau.

Ở mười một vị trí phía nam và bắc của Thú Tu Giới + vị trí trên cao đỉnh đầu của Tống Thư Hàng và những người khác, tiếng kêu thảm thiết đồng thời vang lên.

Mười hai thành viên Thiên Đình, trong đó có bảy vị là Bát Phẩm Huyền Thánh.

Họ là hậu duệ hoặc đệ tử truyền nhân của thành viên Thiên Đình sau khi Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ.

Trước đó, họ đã nhờ 'Kiếp Tiên Pháp Khí' để tấn công từ xa Tống Thư Hàng với uy lực cấp Kiếp Tiên.

Bảy vị Huyền Thánh này, khi bị 'dòng dữ liệu nhồi não', kêu thảm thiết nhất.

Cường độ dòng dữ liệu nhồi não của Tống Thư Hàng được tiêu chuẩn hóa theo cường độ 'con sóng thứ mười' trong thử thách của Tam Nhãn tiền bối, đây là cường độ nhồi não mà ngay cả Kiếp Tiên cũng phải chịu đựng thống khổ!

Với cảnh giới Huyền Thánh mà phải chịu đựng nỗi đau cấp Kiếp Tiên, đầu óc của họ đều đang run rẩy.

Năm thành viên còn lại với chiến lực Kiếp Tiên cũng ôm đầu, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Nỗi đau 'tươi mới' này, hầu như không ai trong chư thiên vạn giới có khả năng miễn dịch. [Đinh ~ Bá Tống phụ ngôn: Các ngươi đau khổ không?

Đau khổ là đúng rồi, nỗi đau mà ta đã chịu đựng là cả mười con sóng đó!

Bây giờ các ngươi đã hiểu nỗi đau của ta chưa?] Mười hai thành viên Viễn Cổ Thiên Đình, đầu óc căng trướng, như thể có ai đang đổ nước vào não họ.

Trong đó, bảy vị Bát Phẩm Huyền Thánh còn xuất hiện ảo giác: họ thấy mình biến thành một cây hành, bị trồng trên đỉnh núi, chịu gió thổi, nắng gắt, mưa dầm.

Hơn nữa, không phải một hai ngày, mà là kéo dài hàng trăm năm.

Khoảng thời gian dài đến mức đủ để họ bế quan một lần. [Đinh ~] Lúc này, trong đầu họ lại vang lên tiếng chuông chết tiệt đó.

Vẫn, vẫn còn nữa ư?

Nhưng lần này, Bá Tống Huyền Thánh không làm khó họ nữa. [Đinh ~ Bá Tống Huyền Thánh chuyển tiếp Trình Lâm Tiên Tử cho ngươi.] Một tin tức vang lên trong đầu mười hai thành viên Thiên Đình.

Trình Lâm?

Trình Lâm!!!

Mười hai thành viên Thiên Đình, nhịn đau đầu, gắng gượng bò dậy.

Trong lòng họ có vô vàn oán hận muốn trút lên Trình Lâm. [Đinh, chuyển tuyến thất bại ~~ Trình Lâm Tiên Tử đã chết, có việc thì đốt giấy tiền, việc nhỏ thì triệu hồn, việc lớn thì đào mộ.] Tống Thư Hàng: “......” Mười hai thành viên Thiên Đình: “......” Tống Thư Hàng nghiến răng, cậu gửi 1 điểm năng lượng cho Trình Lâm Tiên Tử. [Đinh ~ Gửi năng lượng thất bại, thành viên 'danh sách đen' Trình Lâm Tiên Tử, từ chối nhận tin tức.] Tống Thư Hàng cảm thấy đầu mình lại bắt đầu đau nhức.

Danh sách đen VIP, quả thực không thể lý giải.

Sau đó, cậu lại thử gửi năng lượng cho Ban Văn Long Two đại lão, con trai của Ban Văn Long Two đại lão trong danh sách đen, 'Muốn chụp một bức ảnh bảy màu', nhưng vị này cũng từ chối nhận năng lượng của Tống Thư Hàng. 'Lần tới mình nhất định phải đối xử tốt với Hoàng Sơn mẹ mẹ hơn!' Tống Thư Hàng thở dài thườn thượt trong lòng.

Rồi, cậu thực hiện lựa chọn cuối cùng. [Đinh ~ Bá Tống Huyền Thánh chuyển tiếp 'Bạn bè xã giao' Thiên Đế cho ngươi.] Lại một tin tức khác lóe lên trong đầu mười hai thành viên Thiên Đình.

Thiên Đế?

Đầu tiên là Trình Lâm Tiên Tử, tiếp theo là Thiên Đế.

Bá Tống Huyền Thánh này, đang trêu đùa họ sao? ...

Đồng thời, ngay khi Tống Thư Hàng vừa sử dụng chức năng 'chuyển tiếp', Thiên Đế đã nhanh chóng gửi tin tức đến. [Thiên Đế phụ ngôn: Khiêm tốn, sống khiêm tốn một chút đi, Tống tiền bối.

Ngươi có phải là không hiểu hai chữ 'khiêm tốn' viết thế nào không?] Tống Thư Hàng: “......” 'Đâu phải ta, lần này là các thành viên Viễn Cổ Thiên Đình chủ động tìm đến đối phó ta mà!' [Thiên Đế phụ ngôn: Chuyện này, Tống tiền bối ngươi tự mình xử lý đi nha, không cần chuyển tiếp cho ta nữa.

Bận, đừng hồi đáp.] Nói xong, cô từ chối chuyển tuyến cho Tống Thư Hàng đối với mười hai thành viên Thiên Đình.

Tống Thư Hàng ra sức xoa thái dương.

Ngay khi cậu đang khổ não không biết xử lý chuyện này thế nào thì. 'Tiểu Ban Ban' trong danh sách đen đột nhiên gửi một lời nhắn thêm: [Ngươi đã kế thừa 'Trình Lâm' đạo hiệu?] Ban Văn Long Two đại lão?

Ông ấy định ra mặt vì Trình Lâm Tiên Tử sao?

Tống Thư Hàng suy nghĩ kỹ lưỡng, cẩn thận trả lời: [Chắc là coi như kế thừa đạo hiệu này.] Một lát sau.

Ban Văn Long Two đại lão trả lời: [Vậy thì, gọi ba ba đi!] 'Gọi ba ba?' Không ngờ Ban Văn Long Two tiền bối lại có sở thích này?

“Tôi chỉ ăn hai cái, còn lại nhường hết cho anh.” Nếu là đối thoại giữa những người bạn bình thường, Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ chọn cách trả lời như vậy.

Chương 2386

Nhưng đối tượng là Ban Văn Long Two đại lão, cậu đương nhiên không thể 'tìm đường chết' như thế.

Chuyện 'tìm đường chết' cũng phải xem thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Tống Thư Hàng nghĩ vậy.

Nhưng ngay lúc này, Ban Văn Long Two đại lão đột nhiên lại gửi một lời nhắn thêm: [Ăn hai cái?] Tống Thư Hàng: “???” Đợi, đợi chút!

Vừa rồi tôi không gửi năng lượng kèm 'phụ ngôn', Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng không thay cậu trả lời mà. [Hay nha, trả lời tốt.] Ban Văn Long Two đại lão lại liên tiếp gửi lời nhắn thêm.

Ngay sau đó, trong đầu Tống Thư Hàng lại vang lên một thông báo. [Đinh ~ 'Tiểu Ban Ban' trong danh sách đen chuyển tiếp 'Trình Lâm', và gửi cho nàng một thức 《Đao Pháp》.] Ban Văn Long Two đại lão đang ở trong một thế giới bí ẩn, ẩn sâu trong động phủ di tích nguyên bản của Trình Lâm, về cơ bản không can thiệp vào thế giới bên ngoài.

Ngay cả khi có chức năng chat 'Tu Chân' của Tống Thư Hàng, khi ông ấy truyền một số thứ, đều sẽ thông qua 'Trình Lâm' làm trung chuyển.

Ngay cả việc truyền thụ 《Đao Pháp》 cũng không ngoại lệ. [Đinh ~ 'Trình Lâm Tiên Tử' trong danh sách đen đã gửi cho bạn một thức 《Đao Pháp》, phụ ngôn: Đao tên 'Nhân Đao', là đao của từ bi.] Tống Thư Hàng: “???” Tư duy của các đại lão, cậu, một động vật có vú nhỏ bé, đôi khi thực sự không thể nào hiểu nổi.

Bởi vì thực sự không nghĩ thông Ban Văn Long Two đại lão tại sao lại truyền thụ 《Đao Pháp》 cho cậu vào lúc này.

Vậy nên... 《Đao Pháp》 này có nên tiếp nhận không?

Tống Thư Hàng vừa bị động 'tìm đường chết' xong, có chút chột dạ. [Đinh, Trình Lâm Tiên Tử phụ ngôn: Thư Hàng à, thức đao pháp này ẩn chứa một tia đao ý của Tiểu Ban Ban, là ta xin từ hắn, để ngươi dùng làm phương tiện giải quyết sự kiện lần này.

Không cần cảm ơn ta ~] Thì ra là vậy.

Thảo nào Ban Văn Long Two đại lão vốn dĩ không thích để ý đến cậu, hôm nay lại tự động tìm đến trò chuyện, hóa ra là do Trình Lâm Tiên Tử thỉnh cầu. [Tóm lại, vẫn phải cảm ơn tiên tử.] Tống Thư Hưỡng dùng phụ ngôn trả lời.

Trình Lâm Tiên Tử nhanh chóng hồi đáp: [Không cần khách khí, ngoài ra...

Thư Hàng, ta đã chết hẳn rồi, nên lần sau gặp tình huống tương tự, ngươi hãy nhắn riêng cho ta.

Đừng chuyển tuyến những người không liên quan đến ta, như vậy sẽ khiến ta rất khó xử đó.] Tống Thư Hàng: “......” Thở dài một hơi thật sâu, Tống Thư Hàng chọn tiếp nhận 《Nhân Đao》.

Đao của từ bi, cái tên này nghe có vẻ rất 'Phật tính'.

Đao pháp này, phải đối phó với các thành viên 'Viễn Cổ Thiên Đình' thế nào đây?

Khi Tống Thư Hàng bắt đầu tiếp nhận 《Nhân Đao》, Tạo Hóa Tiên Tử đứng bên cạnh cậu đột nhiên vô thức lùi lại vài bước.

Từ trên người Tống Thư Hàng, có một đạo đao ý như vực sâu không đáy đang ngưng tụ.

Đạo đao ý này khiến Tạo Hóa Tiên Tử cảm thấy bị áp bức, rất khó chịu, nên vô thức lùi lại.

“Thư Hàng, cậu đang làm gì?” Bạch tiền bối quay đầu lại, nghi hoặc hỏi.

“Cái này... căn bản... không phải...

Nhân Đao...” Thân hình Tống Thư Hàng đổ về phía trước, cậu như người chết đuối, tuyệt vọng vươn tay lên.

Ban Văn Long Two đại lão truyền qua Trình Lâm Tiên Tử, căn bản không phải cái gì là 'đao của từ bi'.

Mà là 'đao của tuyệt chứng'.

Khi tiếp xúc với thức đao pháp này, Tống Thư Hàng trong khoảnh khắc đã nếm trải một ngàn loại bệnh tật đau khổ.

Những bệnh chứng đơn giản thường gặp như cảm cúm sốt, chấn thương xương cốt, bệnh về mắt, miệng, tai, mũi, họng, bệnh về nội tạng, bệnh máu, bệnh tâm thần, phong hàn, các loại ung thư... thậm chí bao gồm một số bệnh vảy cá, bệnh sừng mà loài người căn bản không mắc phải.

Bệnh nhẹ, bệnh trung bình, bệnh nặng, những bệnh hiểm nghèo mà Tống Thư Hàng biết và không biết, tất cả đổ ập đến.

Trong đó còn có một số bệnh tình là tuyệt chứng đối với tu sĩ: có những trường hợp tẩu hỏa nhập ma nghiêm trọng, cũng có những pháp thuật tấn công chuyên dùng để đối phó tu sĩ, thuộc loại tuyệt chứng do tu sĩ tự phát triển.

Một ngàn loại bệnh chứng, lại còn là phiên bản được cường hóa bằng đao pháp của Ban Văn Long Two đại lão, đồng thời bùng phát.

Khi Tống Thư Hàng ngã xuống, cậu nếm trải một ngàn loại bệnh chứng đau khổ, đồng thời thông qua 'liên kết', chia sẻ cho mười hai thành viên Viễn Cổ Thiên Đình.

Mười hai thành viên Viễn Cổ Thiên Đình, cũng không chịu đựng nổi.

Ở khắp các nơi của Thú Tu Giới, mười một vị đại lão Viễn Cổ Thiên Đình ngã vật xuống đất.

Nếu chỉ là một ngàn loại bệnh chứng cường hóa bản, có lẽ họ còn có hy vọng chống đỡ qua.

Nhưng trong một ngàn loại tuyệt chứng đau khổ đó, còn ẩn chứa một luồng đao ý.

Luồng đao ý cực kỳ đáng sợ này, trực tiếp phá hủy ý chí của họ.

Đồng thời.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng và những người khác, có một con Thần Thú Kỳ Lân thân hình khổng lồ đang rơi xuống... nó chính là thành viên thứ mười hai của Viễn Cổ Thiên Đình tấn công Tống Thư Hàng, cũng là chiến lực Kiếp Tiên đầu tiên cảm nhận được 'khí tức Trình Lâm'.

Thân thể khổng lồ rơi xuống, nếu để nó trực tiếp đâm xuống đất, đối với khu vực Thú Tu Giới này, sẽ là một tai họa.

Lực xung kích khi Thần Thú Kỳ Lân có chiến lực Kiếp Tiên rơi xuống sẽ không kém gì thiên thạch khổng lồ.

Bên dưới, Bạch tiền bối cảm nhận được Thần Thú Kỳ Lân mất thăng bằng trên hư không, y đưa Lưu Tinh Kiếm ra, chuẩn bị đỡ nó.

Tuy nhiên, khi Thần Thú Kỳ Lân rơi được một nửa, tốc độ rơi đột nhiên dừng lại.

Bên cạnh nó, một cánh cổng không gian mở ra.

Một móng vuốt chim nhỏ bé giữ chặt nó, từ từ hạ xuống.

Chủ nhân của móng vuốt chim không hoàn toàn hiện thân.

Nhưng chỉ từ khí tức tỏa ra từ móng vuốt chim này, đã vượt xa Kiếp Tiên.

Đây rất có thể là một Trường Sinh Giả, hoặc là một Kiếp Tiên cực mạnh đã gần đạt đến cấp Trường Sinh Giả, đã bước ra 'đạo' của chính mình.

Cũng chính vì có người này trấn giữ phía sau, mười hai thành viên Viễn Cổ Thiên Đình mới trực tiếp hung hăng phát động tấn công mạnh mẽ 'Yao Trì Nữ Đế' Trình Lâm. ...

Một lát sau.

Móng vuốt chim này mang theo Thần Thú Kỳ Lân, đáp xuống trước mặt Bạch tiền bối và Thư Hàng.

Trên móng vuốt chim, một con mắt mở ra.

Nó nhìn Bạch tiền bối trước, dừng lại một chút, rồi nháy mắt hữu hảo với Bạch tiền bối.

Sau đó, nó lại nhìn Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long, cùng với Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân đang ngã trên đất.

Trên móng vuốt chim, một giọng nữ vang lên: “Kim Long Đạo Hữu, đã lâu không gặp, ngươi vẫn ổn chứ?” “Không ổn lắm.” Bạch Long tỷ tỷ đảo mắt trắng dã, toàn thân trắng muốt không tì vết: “Ngươi không thấy ta đã chết rồi sao?” Móng vuốt chim co giật một chút, nó lại quay sang nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Ngươi cũng chết rồi sao?” Công Đức Xà Mỹ Nhân gật đầu mạnh.

Móng vuốt chim thở dài, nói: “Được rồi...

Vậy Trình Lâm đâu?

Không ra gặp ta sao?” “Nàng ta cũng chết rồi.” Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói.

“Vừa rồi, Kỳ Lân cảm ứng được khí tức của Trình Lâm.” Móng vuốt chim bình tĩnh nói: “Vậy nên, ta chỉ muốn biết, Trình Lâm đang ở đâu?” Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, sau đó, nàng đưa tay chỉ vào Tống Thư Hàng đang nằm úp sấp trên đất.

Móng vuốt chim nhìn Tống Thư Hàng dưới đất, móng vuốt lại co giật một chút: “Hắn?

Trình Lâm?” Nó đặt Thần Thú Kỳ Lân xuống, bay đến Tống Thư Hàng, định dùng móng vuốt lật cậu ấy lại. 'Thân thể có chút khó chịu, có thể là do ăn phải thứ gì đó hỏng vào buổi trưa, yếu ớt không có sức.

Hôm nay trước một chương, ngày mai bù lại.' 'Cá muối lật mình!' Móng vuốt chim nhỏ nhắn nắm chặt thân thể Tống Thư Hàng, lật cậu ấy lại.

Khoảnh khắc tiếp theo, một khuôn mặt với biểu cảm thống khổ, méo mó, giãy giụa, hệt như bức tranh 'Tiếng Thét' xuất hiện trước mặt mọi người.

Chỉ cần nhìn biểu cảm cũng đủ biết, chủ nhân của khuôn mặt này đã chịu đựng nỗi đau lớn đến mức nào trước khi ngã xuống.

Móng vuốt chim nhỏ bé cũng bị biểu cảm khoa trương này dọa nhảy dựng.

Nhưng ngay sau đó, đồng tử trên móng vuốt chim lại trợn to.

Bởi vì bỏ qua biểu cảm đau khổ khoa trương trên khuôn mặt đó, có thể thấy khuôn mặt 'cá muối lật mình' này là một khuôn mặt trẻ trung hiền hòa.

Khuôn mặt quen thuộc, nhưng quen thuộc hơn là một loại 'mùi vị'.

“Tống Mộc Đầu!” Móng vuốt chim nhỏ bé đó kêu to.

Ba chữ này, dường như tất cả ma tính, trong chốc lát đã kích thích vài 'người' có mặt ở đó.

Móng vuốt nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ không ngừng cào cấu trong hư không, như muốn xé nát thứ gì đó... dao động cảm xúc mạnh mẽ thậm chí còn ảnh hưởng đến Tô Thị A Thập Lục.

Trên cổ Tống Thư Hàng, một sợi tóc dài mảnh khảnh siết chặt ngay lập tức...

Tống Thư Hàng trong trạng thái úp sấp thống khổ co giật.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, đuôi uốn lượn, lùi lại một bước.

Khoảnh khắc tiếp theo, móng vuốt chim đang kêu to đó, vồ thẳng vào mặt Tống Thư Hàng.

Móng vuốt chim sắc bén như lưỡi dao, lấp lánh hàn quang.

Chí ~~ một tiếng ma sát chói tai vang lên, trên da mặt Tống Thư Hàng bùng lên một loạt tia lửa chói mắt.

Móng vuốt chim sắc bén, vậy mà không thể phá thủng da mặt cậu, chỉ để lại năm vết trắng mờ nhạt trên mặt.

Tuy nhiên sau đó, một lực xung kích thực sự tác động lên mặt Tống Thư Hàng, cổ Tống Thư Hàng phát ra tiếng 'rắc', đầu cậu bị vặn vẹo một góc quỷ dị.

Bên cạnh, trên Thạch Bi Đạo Hữu có phù văn bắt đầu lóe sáng, nó và Tống Thư Hàng vẫn duy trì trạng thái 'Bi Đao Hợp Nhất'.

Chương 2387

Cú tấn công bằng móng vuốt chim sắc bén này, nó đã gánh chịu phần lớn sát thương cho Tống Thư Hàng.

Thế nên sát thương từ móng vuốt chim mới không thể phá thủng lớp da mặt cứng rắn của Tống Thư Hàng.

“Ngươi là ai?” Giọng Sở Các Chủ vang lên.

Đầu tóc sắc nhọn chĩa thẳng vào móng vuốt chim.

Dựa vào đâu mà đánh Tống Mộc Đầu?

Dù là đánh Tống Thư Hàng, nhưng đối phương rõ ràng là vồ vào mặt 'Tống Mộc Đầu'.

Đánh Thư Hàng, nhưng thực sự muốn vồ là Tống Mộc Đầu.

“Tống Mộc Đầu trả lại máu và mồ hôi tiền của ta!” Móng vuốt chim sắc bén giận dữ nói.

Sở Các Chủ: “......” Vị này là đến đòi nợ máu và mồ hôi sao?

Thế là, khí thế của Sở Các Chủ trong chốc lát yếu đi một nửa.

Đầu tóc sắc nhọn cũng co lại.

Trong hư không, móng vuốt chim nhỏ nhắn mở ra, phía sau nó, một cánh cổng không gian khổng lồ xé toạc, bản thể của nó dường như muốn chui ra từ không gian.

Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nhắc nhở: “Bình tĩnh, Phượng Nghi Cầm Chủ, trước tiên hãy bình tĩnh lại.

Ngươi hãy nhìn kỹ lại, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt thiếu niên này.” “Bình tĩnh, ngươi bảo ta làm sao bình tĩnh được?

Kim Long Tiên Tử, ta biết ngươi luôn bảo vệ hắn, nhưng ngươi bây giờ không thể bảo vệ...

Ơ?” Móng vuốt nhỏ đó đột nhiên ngớ người.

Nhìn kỹ khuôn mặt thiếu niên này, nếu xem xét cẩn thận sẽ phát hiện, thiếu niên này và Tống Mộc Đầu, không hề giống nhau.

Hơn nữa... [Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma] Bốn Thánh hiệu khác nhau, lần lượt hiện lên trong đầu nó.

Không phải Tống Mộc Đầu?

Phượng Nghi Cầm Chủ lại quan sát kỹ hơn, con mắt trên móng vuốt nhỏ đến gần mặt Tống Thư Hàng, nghiên cứu từng tế bào một.

Thật sự không phải Tống Mộc Đầu!

Nhìn sơ qua thì có chút giống, nhưng càng nhìn kỹ sẽ càng phát hiện, đây căn bản không phải Tống Mộc Đầu.

“Chuyển thế?

Không, không đúng.

Tuyệt đối không phải trọng sinh hay chuyển thế.

Nhưng cảm giác quen thuộc vừa rồi là sao?” Móng vuốt nhỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ bồn chồn cào cấu trong hư không.

Nửa ngày sau.

“Khoan đã, ta đang nghiên cứu không phải Tống Mộc Đầu, ta muốn tìm Trình Lâm.” Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên tỉnh ngộ.

Hôm nay nó không phải đến để tranh giành với Tống Mộc Đầu, nó muốn lật Trình Lâm ra.

Ngay khi nó đọc lên cái tên 'Trình Lâm', từ trên người 'cá muối' Tống Thư Hàng, một đạo đao mang đột ngột chém ra, đạo đao mang này nhiễm khí vị của Trình Lâm!

Tên Trình Lâm, giống như một 'tín hiệu'.

Một khi tín hiệu được phát ra, đạo đao mang này sẽ xuất hiện.

Đạo đao mang này nhanh như điện giật, hơn nữa, khi nó hiện thân, toàn bộ không gian dường như không chịu nổi sức mạnh của nó, mặt đất sụp đổ, không gian vặn vẹo!

Phượng Nghi Cầm Chủ kinh hãi, móng vuốt nhỏ của nó 'soạt ~' một tiếng biến mất trong hư không, trực tiếp sử dụng năng lực không gian để độn thổ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình nó xuất hiện trên cao cách đó một lý.

Nhưng ngay khi móng vuốt của nó vừa xuất hiện, liền 'đáp' vào một đạo đao mang!

Đạo đao mang quỷ dị đó, vậy mà đã đợi sẵn ở 'tọa độ', chờ móng vuốt nhỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ tự động đáp vào đao mang. [Nhân Quả Tỏa Định?] Phượng Nghi Cầm Chủ kinh hãi.

Đạo đao mang đó khi 'chém ra', tự mang theo 'pháp tắc nhân quả', không thể tránh né.

Đao mang nhập thể.

Tiên năng hộ thể, pháp thuật của nó, toàn bộ đều bị đao mang phá vỡ!

Sau đó, hơn vạn loại hiệu ứng 'tuyệt chứng' khác nhau, bùng phát bên trong móng vuốt của nó.

“A a a ~ Trình Lâm!” Phượng Nghi Cầm Chủ phát ra tiếng kêu thảm thiết như ca hát, những giọt lệ lớn như hạt đậu rơi xuống từ con mắt trên móng vuốt, rơi xuống đất.

Giọt lệ rơi xuống đất, tạo thành một cái hố lớn, hóa thành một cái ao nhỏ đầy linh khí. ...

Phía dưới.

Vị trí ban đầu của Tống Thư Hàng đã sụp đổ thành phế tích.

Tô Thị A Thập Lục cõng thân thể Tống Thư Hàng lên: “Chúng ta có nên nhân cơ hội rời đi không?” “Ta đưa các ngươi đi.” Bạch tiền bối vung tay áo, miệng tay áo phong y đẹp trai mở rộng.

Kỹ xảo pháp thuật không gian 'Tụ Lý Càn Khôn'.

Tống Thư Hưỡng, A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, tất cả mọi người đều được Bạch tiền bối thu vào trong tay áo.

Lưu Tinh Kiếm quay về vỏ.

“Trước tiên tìm một nơi trong Thú Tu Giới, chơi một thời gian đi.” Bạch tiền bối nhẹ giọng nói, giữa các ngón tay của y xuất hiện nửa cái 'viên điệp', khẽ xoay tròn.

Nói xong, y thi triển sức mạnh không gian, mở ra một đường hầm không gian.

Nhưng suy nghĩ một chút, Bạch tiền bối đột nhiên nở một nụ cười rạng rỡ.

Y đưa tay xóa bỏ đường hầm không gian.

Rồi...

Bạch tiền bối lấy ra một tấm 'mặt nạ', đeo lên mặt mình.

Sau khi đeo mặt nạ, thân hình, dáng vẻ của y thay đổi một chút, rất nhanh biến thành dáng vẻ của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, theo ý niệm của y, Công Đức Xà Mỹ Nhân từ trong Tụ Lý Càn Khôn bay ra, bám vào phía sau y.

“Hoàn hảo.” Bạch tiền bối xoa xoa mặt, rồi thu nửa cái 'viên điệp' lại.

Cuối cùng, y tìm đến vị trí Tống Thư Hàng ngã xuống trước đó, nằm xuống, nhắm mắt lại.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cuộn đuôi thành một vòng, ngoan ngoãn 'ngồi' bên cạnh y. ...

Không lâu sau.

Con Kỳ Lân đó tỉnh lại trước tiên.

Nó thống khổ mở mắt ra, nhìn người đàn ông dưới đất phía xa.

“Trình Lâm đâu?” Nó nghi hoặc hỏi.

“Hắn chính là Trình Lâm.” Trong hư không, một cánh cổng không gian mở ra.

Móng vuốt nhỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ với đôi mắt đỏ hoe, chui ra từ cánh cổng không gian.

Nó nhìn đống phế tích, phát hiện ngoài Tống Thư Hàng ra, những người khác đã biến mất.

“Kéo hắn đi!” Phượng Nghi Cầm Chủ nghiến răng nói.

“Được.” Kỳ Lân đến trước mặt 'Tống Thư Hàng', nhẹ nhàng nâng cậu ấy lên, đặt lên lưng mình.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “......” Ta bảo ngươi kéo hắn đi, hung tàn một chút, tàn bạo một chút, ngươi hành động nhẹ nhàng như vậy là có ý gì? 'Bù chương, đã đến bệnh viện lấy ít thuốc, đỡ hơn một chút, nhưng buổi sáng lại lãng phí.

Một năm chỉ có 365 buổi sáng, buổi sáng này của ta thật vô nghĩa.

Ngoài ra giới thiệu một cuốn sách: 'Ta Có Thể Tu Tiên Giả' của tác giả Đao Nhất Phì, một tác phẩm thú vị. 'Hoàn Mỹ Nhân Sinh' của hắn là một cuốn sách ta rất thích.' “Ta không nhớ ngươi lại hiền lành như vậy nha!” Phượng Nghi Cầm Chủ trừng mắt nhìn Thần Thú Kỳ Lân.

Hung tàn một chút đi, cắn vào chân hắn, kéo hắn từ dưới đất lên, vung hắn như chong chóng, cho hắn thấy mùi vị thế nào chứ!

“Đừng quên, hắn là Trình Lâm.” Phượng Nghi Cầm Chủ nhắc nhở.

Dù trông có vẻ là một thiếu niên, nhưng hắn quả thực chính là Trình Lâm không nghi ngờ gì, nhát đao vừa rồi có thể chứng minh.

“Ta biết, nhưng...” Thần Thú Kỳ Lân cẩn thận nhìn người trẻ tuổi trên lưng mình.

Không biết tại sao, dù biết người trẻ tuổi này chính là 'Trình Lâm', nó cũng không thể ra tay tàn nhẫn.

Thậm chí, sau khi Phượng Nghi Cầm Chủ nhắc nhở nó rằng người trẻ tuổi này chính là Trình Lâm Tiên Tử, trong lòng nó ngược lại càng trở nên dịu dàng hơn.

Tim đập không tự chủ được mà nhanh hơn.

Không ổn... cảm giác rung động này. [Chẳng lẽ ta, vẫn luôn thầm yêu Trình Lâm?] Một ý niệm đáng sợ hiện lên trong đầu Thần Thú Kỳ Lân.

Nó vẫn luôn căm ghét Trình Lâm, thậm chí chỉ cần nghe đến cái tên này, nó sẽ đau khổ đến phát điên.

Chẳng lẽ đây là biểu hiện của 'yêu càng sâu, hận càng thiết'?

Vào thời Viễn Cổ Thiên Đình, Yao Trì Nữ Đế Trình Lâm là đối tượng song tu đạo lữ trong lòng không ít đạo hữu.

Chẳng lẽ ta khi xưa, trong lòng cũng ôm ấp tình yêu với Trình Lâm

Nữ Đế?

Nên khi nàng trở thành kẻ chủ mưu hủy diệt Thiên Đình, ta mới căm hận đến vậy?

Chương 2388

Thần Thú Kỳ Lân chìm vào nghi ngờ về chính mình.

Thậm chí trong đầu nó, hình ảnh Trình Lâm Tiên Tử bắt đầu hiện lên.

Người con gái luôn đội đạo quan xiêu vẹo đó, khi hồi tưởng lại, dường như thực sự mỹ lệ động lòng người như trong mơ vậy. ...

Bạch tiền bối trên lưng Thần Thú Kỳ Lân bí mật điều chỉnh góc độ, tìm một tư thế nằm thoải mái, nhắm mắt dưỡng thần... nhân cơ hội bế quan nhỏ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân ngoan ngoãn 'ngồi' bên cạnh y, lặng lẽ thủ hộ.

“Không đúng không đúng, không đúng.” Thần Thú Kỳ Lân đột nhiên lắc mạnh đầu.

Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc nhìn nó: “??” “Không sao, vừa rồi nhất thời tâm chướng.

May mà ta kịp thời tỉnh táo lại.” Thần Thú Kỳ Lân lại nhìn người thiếu niên trên lưng: “Trình Lâm Nữ Đế, quả nhiên đáng sợ.” Phượng Nghi Cầm Chủ: “......” “Chúng ta phải xử lý hắn thế nào?” Thần Thú Kỳ Lân trầm giọng hỏi.

“Trước tiên quay về.” Phượng Nghi Cầm Chủ nói: “Sau đó, triệu tập tất cả thành viên tản lạc lại.

Trước mặt tất cả thành viên, chúng ta sẽ thẩm vấn Trình Lâm... chuyển thế.” Thành thật mà nói, nó cũng không chắc 'người trẻ tuổi' này có phải là Trình Lâm chuyển thế hay không, trước đó khi nó quan sát kỹ đối phương, cảm thấy vị 'thiếu niên bốn thánh hiệu' này không phải là chuyển thế của bất kỳ ai.

Nhưng mối quan hệ giữa hắn và Trình Lâm, lại là thật sự.

Mọi thứ, cứ đợi đến lúc 'thẩm vấn', rồi hỏi rõ ràng!

Nghĩ đến đây, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ vạch một cái, cánh cổng không gian mở ra.

Nó và Thần Thú Kỳ Lân lần lượt bước vào cánh cổng không gian, biến mất. ********** Bạch tiền bối nhân cơ hội bế quan, bị Thần Thú Kỳ Lân đưa về một bí cảnh do các thành viên Viễn Cổ Thiên Đình bố trí trong Thú Tu Giới.

Bí cảnh này được ghép từ vài mảnh 'Viễn Cổ Thiên Đình' vỡ vụn.

Thần Thú Kỳ Lân đưa Bạch tiền bối đến 'Tỏa Tiên Ngục' trên mảnh vỡ Thiên Đình cũ, tạm thời giam giữ.

Trong Tỏa Tiên Ngục, có bảy mươi hai loại thủ pháp 'cấm chế không gian' khác nhau, tạo thành một mê cung không gian khóa chặt.

Ngay cả Trường Sinh Giả nếu rơi vào đó, cũng khó thoát ra trong một sớm một chiều.

Tuy nhiên, xét đến việc Trình Lâm Nữ Đế từng tham gia xây dựng 'Tỏa Tiên Ngục', để phòng vạn nhất, Thần Thú Kỳ Lân chọn đích thân trấn giữ, làm ngục tốt.

Nó nhẹ nhàng nhốt 'Bá Tống' vào một ngục trong đó, rồi lặng lẽ đứng bên cạnh, lặng lẽ giám thị cậu ấy.

Lúc này.

Trong Tụ Lý Càn Khôn của Bạch tiền bối.

Tô Thị A Thập Lục lau đi mồ hôi lạnh toát ra vì thống khổ của Tống Thư Hàng.

"Bạch Long tỷ tỷ, trạng thái của Thư Hàng bây giờ thế nào rồi?" Cô hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu nói: "Rất tốt, các chỉ số đều rất khỏe mạnh.

Còn việc cậu ấy vẫn chưa tỉnh lại, e là đang lĩnh ngộ nhát đao vừa rồi chăng?" Nhát đao ý vừa chém ra từ cơ thể Tống Thư Hàng vừa rồi, cao thâm mạt trắc, ngay cả nàng cũng không thể nhìn thấu huyền bí trong đao pháp đó.

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng rất tốt, thậm chí còn mạnh hơn thiên phú rèn luyện cơ thể của cậu ấy một chút.

Bạch Long tỷ tỷ có thể cảm nhận được, tinh thần Tống Thư Hàng rất hoạt bát, chắc là đang nhân cơ hội lĩnh ngộ huyền bí đao ý, hoặc là đang tiếp nhận truyền thừa.

"Bạch đạo hữu ngụy trang thành dáng vẻ Thư Hàng, bị đưa vào bí cảnh ẩn nấp của các thành viên Thiên Đình." Sở Các Chủ lên tiếng nói.

Thần thức của nàng lặng lẽ xuyên qua Tụ Lý Càn Khôn, quan sát diễn biến bên ngoài.

"Bạch đạo hữu có phải đã phát hiện ra điều gì không?

Muốn mạo hiểm thâm nhập vào căn cứ của thành viên Thiên Đình?" Bạch Long tỷ tỷ tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục dựa vào tính cách của Bạch tiền bối, đoán: "Có thể là vì... vui?" Bạch Long tỷ tỷ: "......" "Không gian ở đây bị phong tỏa, ta cảm nhận được mấy chục loại thủ pháp cố định không gian với các hình thái khác nhau." Sở Các Chủ lên tiếng nói.

Bạch Long tỷ tỷ đắc ý nói: "Bởi vì đây là Tỏa Tiên Ngục, khi thiết kế chế tạo nó, mục tiêu của chúng ta là tạo ra một cấm địa mà ngay cả

'Trường Sinh Giả' cũng không thể thoát ra trong một sớm một chiều, nó là tác phẩm đắc ý của chúng ta.” “Sau đó ngươi tuyệt đối không ngờ, có một ngày chính mình lại bị giam trong cái 'Tỏa Tiên Ngục' này, tự làm tự chịu.” Sở Các Chủ chế nhạo.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” “Sở tiền bối, Bạch tiền bối bây giờ đang làm gì?” Tô Thị A Thập Lục vội vàng chuyển đề tài.

Sở Các Chủ cảm nhận trạng thái của Bạch tiền bối xong, nói: “Hình như...

đang bế quan?” Tô Thị A Thập Lục xoa xoa giữa trán.

Ừm, cái này rất 'Bạch tiền bối'.

“Ơ, trong Tỏa Tiên Ngục này, còn giam giữ những người khác.” Đột nhiên, Sở Các Chủ lên tiếng nói.

Tuy nhiên, thần thức của nàng bị hạn chế ở đây, không thể nhìn rõ bên cạnh đang giam ai.

Khi Sở Các Chủ cảm nhận được đối phương, đạo hữu bên cạnh cũng phát hiện tình hình bên này.

Ngay sau đó, một giọng nam rất đặc sắc vang lên: “Ơ?

Thư Hàng tiểu hữu, ngươi sao cũng vào đây?” Là người quen sao?

Giọng nói này...

“Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối?” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi.

Giọng của Tam Lãng rất đặc trưng, hệt như con người y vậy.

Vì vậy, A Thập Lục lập tức nhận ra.

Nhưng, Tam Lãng tiền bối sao lại bị bắt, giam trong Tỏa Tiên Ngục?

Y đã làm chuyện gì, chọc giận thành viên Viễn Cổ Thiên Đình sao?

Khi biết Cuồng Đao Tam Lãng cũng bị giam giữ, suy nghĩ đầu tiên của A Thập Lục không phải là [Tại sao thành viên Thiên Đình lại bắt Tam Lãng?], mà là [Tam Lãng tiền bối đã gây ra chuyện gì?].

“Không phải Thư Hàng tiểu hữu.” Lúc này, lại có một giọng nữ vang lên: “Đây là Bạch đạo hữu dùng dịch dung thuật.” Nghe giọng, có lẽ là Vân Tước Tử tiên tử.

“Dịch dung thuật?” Cuồng Đao Tam Lãng ngớ người.

Nếu là dịch dung thuật thì...

“Vậy Vân Tước Tử tiền bối tại sao lại khẳng định đó là Bạch tiền bối?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

“Rất đơn giản, ngay cả khi nằm dưới đất bất động, mà vẫn có thể nằm đẹp trai như vậy, trừ Bạch đạo hữu ra, ta thực sự không nghĩ ra người nào khác.” Vân Tước Tử khẽ cười.

Suy đoán của Vân Tước Tử không có kẽ hở nào.

“Tuy không biết Bạch tiền bối tại sao lại ngụy trang thành dáng vẻ Thư Hàng, bị nhốt vào nhà lao này.

Nhưng, chỉ cần Bạch tiền bối ở đây, đối với chúng ta mà nói đó là chuyện tốt.” Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng nói.

Có Bạch tiền bối, có nghĩa là vận may đứng về phía họ.

Như vậy, kế hoạch vượt ngục của y và Vân Tước Tử tiên tử, tỷ lệ thành công sẽ càng lớn.

“Dịch dung thuật?

Ngụy trang?” Lúc này, Thần Thú Kỳ Lân đang lặng lẽ trấn giữ ở chỗ tối trong 'Tỏa Tiên Ngục' ngớ người.

Thì ra là vậy... thảo nào 'Trình Lâm' lại là dáng vẻ nam tử.

Hóa ra hắn vẫn luôn dùng dịch dung thuật để ngụy trang!

Thần Thú Kỳ Lân thầm đánh giá 'Trình Lâm' trong ngục với dáng vẻ trẻ trung.

Dưới khuôn mặt hiền hòa này, liệu có phải là dáng vẻ của Trình Lâm Tiên Tử?

Không ổn, tâm chướng lại nổi lên.

“Phá!” Thần Thú Kỳ Lân thầm hét một tiếng trong lòng, phá vỡ tâm chướng mang tên 'Trình Lâm'.

Sau khi phá vỡ tâm chướng, nó bắt đầu suy nghĩ bình tĩnh lại.

Một nam một nữ bị giam trong nhà lao bên cạnh, dường như quen biết 'Trình Lâm'?

Vậy thì, cặp nam nữ bên cạnh này cũng trở nên có giá trị.

Biết đâu có thể từ miệng hai người đó mà thu được một số thông tin liên quan đến Trình Lâm.

Nghĩ đến đây, Thần Thú Kỳ Lân bí mật bấm một đạo ấn, gửi tin tức này cùng tin tức Trình Lâm dịch dung cho Phượng Nghi Cầm Chủ.

Để đề phòng bất trắc, nó phải tấc bước không rời giám thị Trình Lâm, không thể dễ dàng rời đi. ...

“Bạch tiền bối ~ Bạch tiền bối ~ Tỉnh dậy đi.” Cuồng Đao Tam Lãng thử dùng 'Truyền Âm Nhập Mật' gọi Bạch tiền bối đang nằm trên đất.

Nhưng Bạch tiền bối không có phản ứng gì.

Vân Tước Tử lắc đầu, mái tóc dài màu xanh lam khẽ lay động:

“Bạch đạo hữu đang bế quan.” Bạch đạo hữu trong trạng thái bế quan, ngay cả Thiên Kiếp giáng xuống, cũng chưa chắc đã tỉnh lại.

“Vậy chúng ta phải làm sao?” Cuồng Đao Tam Lãng dùng phương pháp truyền âm hỏi.

“Đợi.” Vân Tước Tử nói.

Đợi Bạch đạo hữu tỉnh lại rồi tính.

Tỏa Tiên Ngục lại trở nên yên tĩnh.

Bạch tiền bối vẫn đang bế quan.

Vân Tước Tử và Cuồng Đao Tam Lãng cũng đang bế mắt dưỡng thần trong nhà lao bên cạnh.

Thần Thú Kỳ Lân vẫn đang âm thầm giám thị. ...

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Chương 2389

Không biết qua bao lâu sau, ở một vị trí mà Thần Thú Kỳ Lân không nhìn thấy, một sợi tóc dài thò ra từ trong tay áo của Bạch tiền bối.

Sợi tóc dài này tự mang hiệu ứng tàng hình bảo hộ sắc, lại càng có thể bình ổn mọi khí tức, là 'lông ngốc' của Trường Sinh Giả, có rất nhiều chức năng.

Lông ngốc càng vươn càng dài, tránh né cảm ứng của Thần Thú Kỳ Lân, lặng lẽ luồn vào bên tai Cuồng Đao Tam Lãng trong nhà lao bên cạnh. [Tam Lãng tiền bối.] Giọng Tô Thị A Thập Lục phát ra từ đầu sợi lông ngốc này, trực tiếp vang lên trong tai Cuồng Đao Tam Lãng.

Tam Lãng đang bế mắt dưỡng thần giật mình. [Là ta, A Thập Lục.

Ngươi đừng động, con Thần Thú Kỳ Lân bên ngoài vẫn đang lén lút rình mò chúng ta.

Ngươi trực tiếp dùng phương pháp 'Truyền Âm Nhập Mật', đối diện sợi tóc dài này, là có thể giao lưu với ta.] Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói.

Cuồng Đao Tam Lãng với kỹ năng diễn xuất tuyệt vời vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh, theo chỉ dẫn của A Thập Lục, bắt đầu giao lưu thông qua sợi lông ngốc này. [A Thập Lục, ngươi sao cũng ở đây?

Các ngươi đang ở đâu?] Cuồng Đao Tam Lãng tò mò hỏi.

Tô Thị A Thập Lục trả lời: [Chúng ta đang ở trong Tụ Lý Càn Khôn của Bạch tiền bối, Thư Hàng cũng ở đó.] [Ha ha, cả nhà chính là phải chỉnh tề, nói gì thì nói các ngươi tại sao lại bị bắt vào đây?]

Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: [Nói ra thì dài dòng, Thư Hàng hình như có chút hiểu lầm với thành viên Thiên Đình, sau đó Bạch tiền bối có thể cảm thấy vui, nên phối hợp bị Thần Thú Kỳ Lân bắt về.

Còn Tam Lãng tiền bối các ngươi thì sao?] [Chúng ta cố ý khiêu khích thành viên Thiên Đình, sau đó bị bắt vào đây.

Ta và Vân Tước Tử tiền bối muốn thâm nhập vào đây, để tìm một thứ gì đó... hoặc có thể nói là một nơi nào đó.] Cuồng Đao Tam Lãng cười hắc hắc. [Tiền bối muốn tìm thứ gì?] Tô Thị A Thập Lục tò mò hỏi.

Tai Cuồng Đao Tam Lãng khẽ động: [Cái này để Vân Tước Tử tiền bối giải thích với các ngươi.] Y vừa giao lưu với Tô Thị A Thập Lục, đồng thời thông qua phương thức truyền âm nhập mật, đồng bộ tin tức với Vân Tước Tử.

Sau đó.

Lông ngốc bên tai Cuồng Đao Tam Lãng khẽ đổi hướng, di chuyển đến bên tai Vân Tước Tử. 'Ơ?

Cái đầu này?' Sở Các Chủ cảm nhận được bên tai Vân Tước Tử thì trong lòng khẽ động.

Mái tóc dài màu xanh lam rực rỡ, hàng mi và đôi mắt màu xanh băng này chẳng phải chính là cái đầu mà Tống Thư Hàng đã tặng cho Sở Two trước đây sao?

Trước đây nàng không để ý, lần này tóc của nàng ấy đến gần Vân Tước Tử mới phát hiện ra chi tiết đó. [Vân Tước Tử tiền bối, thứ mà ngươi muốn tìm là gì?] Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Biết đâu họ có thể giúp được. [Một đại trận phục sinh, có thể là cấu trúc của một tế đàn, một thủ đoạn phục sinh do cố nhân bố trí.]

Vân Tước Tử nhẹ giọng trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: [Cố nhân?] Nghe giọng điệu của Vân Tước Tử tiền bối, cố nhân này chắc không phải thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', trong quần cũng không ai lại đặt đại trận phục sinh của mình ở Thú Tu Giới?

Trong hang ổ cũ của thành viên Thiên Đình. [Là thủ đoạn phục sinh do Nho Gia Thánh Nhân để lại.] Vân Tước Tử trả lời.

Gần đây, cùng với việc 'Bất Hủ Chi Cốt' của nàng được giành lại từ Chúa Tể Bàn Cầu, được Nho Gia Thánh Nhân mang theo hộp tro cốt bảo tồn, những ký ức hỗn loạn trong đầu nàng đã trở nên rõ ràng hơn một chút.

Nàng nhớ lại từng có một đại trận phục sinh ẩn giấu của Nho Gia Thánh Nhân trong Thú Tu Giới.

Trận pháp này rất đặc biệt, trước khi được kích hoạt, nó không có bất kỳ mối quan hệ nào với 'Nho Gia Thánh Nhân'.

Hoặc có lẽ... trận pháp này có một xác suất rất nhỏ, có thể bảo lưu lại, tránh được sự kiểm tra của 'Thiên Đạo' năm đó?

Nghĩ đến chuyện này, nàng liền muốn đến Thú Tu Giới xem sao.

Xem xem 'đại trận phục sinh' này còn ở đó không.

Nếu còn, nó có còn hiệu quả không?

Nàng cùng Cuồng Đao Tam Lãng cùng nhau tiến vào Thú Tu Giới tìm kiếm manh mối.

Cuối cùng, nguồn gốc của manh mối chỉ đến chỗ này.

Đại trận phục sinh mà Nho Gia Thánh Nhân năm đó để lại, chính là ở trong hang ổ cũ của các thành viên Thiên Đình này. [Thủ đoạn phục sinh của Nho Gia Thánh Nhân?] Tô Thị A Thập Lục nghe tin tức này thì sững sờ.

Đây quả thực là một tin tức cấp vũ khí hạt nhân.

Đồng thời, cô lại cúi đầu nhìn không gian 'Tụ Lý Càn Khôn', Bạch tiền bối chủ động bị đưa đến đây, chẳng lẽ là do thuộc tính vận may của y âm thầm dẫn dắt?

“Lại là vật phẩm liên quan đến Nho Gia Thánh Nhân và Viễn Cổ Thiên Đình sao.” Bạch Long tỷ tỷ thầm nghĩ.

Nàng nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Vị Nho Gia tiên tử kia, chắc là phải có phản ứng rồi chứ?

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Tạo Hóa Tiên Tử chui ra từ trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Tiên tử có biết chuyện này không?” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu.

Ngay cả nàng cũng không biết lão sư đã bố trí đại trận phục sinh ở đây.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử ẩn trong bóng tối của Tống Thư Hàng, lặng lẽ lưu trữ tất cả những gì mình nhìn thấy.

Đợi khi có tín hiệu, sẽ chia sẻ thông tin với bản thể.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đã ngửi thấy mùi của một sự kiện lớn.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút, rồi lại đến gần sợi lông ngốc trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, nói: “Vậy Vân Tước Tử tiền bối, các ngươi đã có kế hoạch chưa?” [Ta đã lên kế hoạch ba bước.

Đầu tiên, chúng ta sẽ vượt ngục.

Tiếp theo chúng ta đi tìm đại trận phục sinh đó.

Cuối cùng chúng ta rời khỏi đây.] Vân Tước Tử tiền bối nghiêm túc trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: “......” 'Cảm giác trạng thái của mình vẫn chưa hồi phục... vậy thì uống thêm một cốc sữa.

Sách mới của bạn thân Đao Nhất Phì 'Ta Thật Sự Không Phải Thần Tiên' đã được đăng tải, 'Hoàn Mỹ Nhân Sinh' của hắn là một cuốn sách ta rất thích.' 'Mình có nên vỗ tay cho ba bước của Vân Tước Tử tiền bối không?' Tô Thị A Thập Lục cười khổ không được nói: [Vậy Vân Tước Tử tiền bối, ngươi định làm thế nào để thoát khỏi cái Tỏa Tiên Ngục này?] Trước đó Bạch Long tỷ tỷ đã nói, Tỏa Tiên Ngục được cấu thành bởi hàng chục loại thủ đoạn cố định không gian lồng vào nhau, tạo thành mê cung không gian.

Ngay cả 'Trường Sinh Giả' nếu rơi vào đây, cũng không thể thoát ra trong một sớm một chiều.

Vân Tước Tử tiền bối có phương án để ra ngoài sao? [Cứ giao cho ta.

Chỉ cần Bạch đạo hữu vừa tỉnh lại, chúng ta sẽ phá cục vượt ngục.] Vân Tước Tử tự tin nói.

Vừa dứt lời, Bạch tiền bối vốn đang 'bế quan' dường như nghe thấy có người gọi mình, đột nhiên mở mắt.

Y thẳng tắp đứng dậy từ dưới đất.

Tỉnh rồi?

“Bạch tiền bối, ngươi tỉnh rồi đó.” Cuồng Đao Tam Lãng vui mừng trong lòng, truyền âm nói.

Bạch tiền bối đang đứng thẳng quay đầu lại, vẻ mặt mơ màng nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng.

Đồng tử của y không có tiêu cự, trông có vẻ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Cuồng Đao Tam Lãng thấy vậy, trong lòng chợt lạnh.

Bạch tiền bối chưa hoàn toàn tỉnh ngủ = thất thần = thiên tai di động.

“Vân Tước Tử tiền bối, chiến thuật né tránh!” Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên.

Đồng thời, thân hình y cúi xuống, lăn lộn theo chiến thuật, nhanh chóng rời xa Bạch tiền bối.

“Đừng căng thẳng như vậy, Bạch đạo hữu không có dấu hiệu sắp ngã đâu.” Vân Tước Tử điềm tĩnh nói.

Đồng tử của nàng chú ý đến bước chân của Bạch tiền bối, để phòng ngừa bất trắc.

Đối diện, Bạch tiền bối mơ màng nhìn vị trí của Tam Lãng một lúc lâu, rồi lại quay đầu đi.

Sau đó, y ngồi xổm xuống ngay tại chỗ, đưa tay đặt lên mặt đất.

Mặt đất của 'Tỏa Tiên Ngục' được cấu tạo từ từng khối đá phiến, mỗi khối đá phiến đều được cường hóa phòng ngự nhiều lớp, trên đó khắc họa phù văn trận pháp.

Kết hợp lại với nhau, đó là một đại trận phong ấn cấp cao, cực kỳ phức tạp, rất khó phá hủy.

Bạch tiền bối tùy ý ngồi xổm xuống, đưa tay nắm lấy một khối đá phiến, dùng sức nhấc lên!

Khối đá phiến nặng trịch liền bị y nhấc lên.

Hiệu quả của đại trận phong ấn cũng không được kích hoạt.

Thiếu đi một khối đá phiến, trận pháp phức tạp coi như bị đào một cái hố.

Thần Thú Kỳ Lân đang lén lút rình mò ngớ người.

Khối đá phiến bị nhấc lên, là 'điểm nút' của trận pháp?

Chính là điểm yếu của toàn bộ trận pháp?

Không được, phải ngăn cản y!

Ý niệm của Thần Thú Kỳ Lân vừa động... nhưng nó còn chưa kịp ra tay, Bạch tiền bối đã liên tiếp nhấc lên sáu khối đá phiến.

Y liên tục vung tay, sáu khối đá phiến được xếp thành một chiếc hòm đá hình vuông.

Chương 2390

Công Đức Xà Mỹ Nhân tiến lên, cái đuôi dài quấn chặt chiếc hòm đá, buộc chặt nó, khiến nó không dễ dàng tan vỡ.

Cuối cùng, Bạch tiền bối chui vào trong chiếc hòm đá này, cuộn tròn lại.

Nắp hòm đá đóng lại, chỉ để lại một khe hở.

Từng phù văn lại chui ra từ hòm đá, khắc lên khối đá.

Chỉ trong chớp mắt, liền cấu thành một trận pháp phòng thủ bế quan tinh diệu.

Cực kỳ thành thạo!

Thần Thú Kỳ Lân trong bóng tối: “......” Tô Thị A Thập Lục: “......” Vân Tước Tử tiên tử: “......” “Mộng du sao?” Sở Các Chủ từ 'lông ngốc' phát ra tiếng nói.

“Cũng có thể là một loại bản năng, trước đây từng nghe nói khi Bạch tiền bối bế quan, sẽ hình thành một lớp vỏ đá trên bề mặt cơ thể, hóa thành tượng đá.

Có lẽ điều kiện môi trường của 'Tỏa Tiên Ngục' không đạt tiêu chuẩn 'nơi bế quan' của Bạch tiền bối, nên y theo bản năng thôi thúc cơ thể, tạo ra một nơi bế quan an toàn đáng tin cậy.” Tô Thị A Thập Lục suy đoán.

“An toàn rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng lại lăn lộn theo chiến thuật chuẩn xác, lăn trở lại.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đánh giá 'Tỏa Tiên Ngục' và 'đại trận phong ấn' bị Bạch đạo hữu phá vỡ, nở một nụ cười rạng rỡ.

Bạch đạo hữu quả nhiên là một ngôi sao may mắn.

Vốn dĩ còn định đợi Bạch đạo hữu tỉnh lại, rồi phối hợp với y, tiến hành vượt ngục.

Bây giờ không cần nữa.

Bạch đạo hữu đã trải sẵn con đường vượt ngục cho nàng. [Mấy người chuẩn bị xong chưa, chúng ta sắp vượt ngục rời đi rồi!] Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử truyền âm nói.

Nói xong, mái tóc dài màu xanh lam của nàng khẽ vung lên.

Từng đợt hàn khí ngưng tụ trên mái tóc dài, mái tóc mềm mại dưới sự gia trì của hàn khí hóa thành lưỡi tóc sắc bén.

Tóc xanh như đao, chém một nhát vào cổ tay mình.

Hai tay cùng cổ tay đứt lìa.

Vết thương lập tức bị băng phong, không một giọt máu tươi nào vương vãi.

Đồng thời, chiếc còng tay 'phong ấn linh lực' đang đeo trên tay nàng cũng theo đó mà rơi xuống.

Cuồng Đao Tam Lãng bên cạnh đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Khi bàn tay của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử rơi xuống, y chớp hai tay, đỡ lấy đôi tay đó.

Sau đó, y đưa tay giơ cặp tay nhỏ này lên.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay đặt xuống, cổ tay và bàn tay nhỏ va vào nhau, vết thương liền lành lại như ban đầu.

“Tam Lãng lùi lại.” Vân Tước Tử nói.

Cuồng Đao Tam Lãng nhanh chóng lùi về phía sau.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay từ giữa ngực mình, lấy ra một lọ thuốc.

Thần Thú Kỳ Lân đang tiềm phục trong bóng tối, hôm nay phản ứng luôn chậm nửa nhịp.

Nó nhanh chóng ra tay, một bàn tay lớn cấu thành từ 'tiên năng', 'soạt ~' một tiếng vồ lấy Vân Tước Tử.

Dù không biết nàng muốn làm gì, nhưng ngăn cản thì cứ ngăn cản.

Đồng thời, nó kích hoạt báo động của 'Tỏa Tiên Ngục'.

Đinh ~ Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đập vỡ lọ thuốc đó.

Đồng thời trên người nàng, một pháp thuật đã chuẩn bị sẵn từ lâu được kích hoạt.

Pháp thuật này là nàng và Cuồng Đao Tam Lãng đã chuẩn bị trước khi bị bắt.

Nàng khắc phù văn pháp thuật lên người mình.

“Minh chí, chúng sinh vi giám.

Nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, thế giới ta cư ngụ, mọi ngoại đạo tà ma, vĩnh viễn không nhập thế.

Nếu không, ta thân chịu khổ phân thây.” Một pháp thuật kỳ lạ, lấy nàng làm trung tâm, bùng phát ra.

Pháp thuật này cực kỳ cổ xưa... khi thi triển, có khí tức của năm tháng xa xưa tỏa ra từ người Vân Tước Tử.

Đây dường như là pháp thuật căn nguyên khi thiên địa sơ khai.

Bàn tay lớn mà Thần Thú Kỳ Lân ấn về phía Vân Tước Tử, bị sức mạnh của pháp thuật đẩy lùi, không thể tiến thêm một tấc.

“Minh chí, chúng sinh vi giám.

Nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, mọi chúng sinh trong chư thiên vạn giới, đều được tự tại, công đức vô lượng.

Nếu không, ta thân chịu vạn kiếp gia thân, thân tử đạo tiêu.” Giữa thiên địa, có khí tức càng thêm khổng lồ tuôn về phía Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, vờn quanh nàng. [Điên rồi sao?] Thần Thú Kỳ Lân trừng lớn mắt.

Nó có thể cảm nhận được vị tiên tử này đang thi triển một thuật pháp tương tự đại hồng nguyện của Phật môn, nhưng càng cao thâm, càng cổ xưa hơn.

Loại thuật pháp tương tự hồng nguyện này, lời nói ra tất phải thực hiện.

Nếu không làm được, không phải là chuyện đùa đâu. [Chúng sinh đều được tự tại] loại nguyện vọng này, có thể tùy tiện hứa sao?

Hơn nữa, chỉ là 'chứng đạo Huyền Thánh', mà lại hứa lời thề lớn như vậy?

Điều này giống như ta hứa, ta muốn một khối linh thạch nhất phẩm, ta nguyện ý trả giá sinh mệnh làm đại giới, để đổi lấy khối linh thạch nhất phẩm này.

Đại giới và thứ nhận được từ lời hứa, về giá trị hoàn toàn không tương xứng!

Nhưng lúc này, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vẫn chưa kết thúc lời thề.

“Minh chí, chúng sinh vi giám.

Nếu ta chứng đạo Huyền Thánh, chư thiên vạn giới, thế giới hòa bình, không còn tranh đấu.

Nếu không, ta nguyện thân như tinh thần phấn toái.” Thế giới hòa bình?

Chuyện này ngay cả 'Thiên Đạo' cũng không làm được, một tồn tại muốn chứng đạo Huyền Thánh như ngươi, rốt cuộc ai đã cho ngươi dũng khí để thề lời thề lớn như vậy?

“Thề thốt ha ha ha, ta không sống nữa đâu.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử dang rộng hai tay.

Những lời minh chí này, nàng không thể thực hiện được.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể Vân Tước Tử thật sự như tinh thần phấn toái!

Năng lượng khổng lồ do ba lời thề đại hồng nguyện dẫn đến, bao phủ quanh nàng, bị kích nổ trong một hơi.

Năng lượng do ba lời thề này dẫn dắt đến, lần sau lớn hơn lần trước.

Oành long long ~~ Một đám mây nấm lấy vị trí thân thể Vân Tước Tử làm trung tâm, bùng nổ ra.

Toàn bộ 'Tỏa Tiên Ngục' đều đang rung chuyển.

Cuồng Đao Tam Lãng lăn lộn đến góc Tỏa Tiên Ngục, co mình lại thành một cục, vị trí này là 'khu an toàn' trong kế hoạch của Vân Tước Tử.

Chỉ cần y không lung tung, ít nhất sẽ không bị nổ chết.

Sợi 'lông ngốc' của Sở Các Chủ cũng co lại, quay về trong 'hòm đá' của Bạch tiền bối. [Bạch đạo hữu chế tạo chiếc hòm đá này từ trước, chính là vì khoảnh khắc này sao?] Sở Các Chủ trong lòng hiện lên ý niệm đó.

“Kẻ điên!” Thần Thú Kỳ Lân trong lòng cảm thấy vạn con Kỳ Lân con đang điên cuồng chạy.

Nó lần đầu tiên gặp phải tiên tử có tính cách như vậy, tính cách này quá tệ hại.

Nhưng mà... năng lượng của ba đại hồng nguyện này tuy khổng lồ, nhưng muốn phá vỡ 'Tỏa Tiên Ngục' vẫn còn kém chút hỏa lực.

Tỏa Tiên Ngục không dễ dàng phá vỡ như vậy.

Đồng thời, Thần Thú Kỳ Lân ra tay, bắt đầu trấn áp đám mây nấm bùng nổ.

Hôm nay nó, có thể vì tâm chướng, phản ứng luôn chậm nửa nhịp.

Dù là khi 'Trình Lâm' đào khối đá phiến, hay khi vị tiên tử tự bạo này thề hồng nguyện, phản ứng của nó đều chậm một bước.

Trong đầu, luôn không tự chủ được mà nhớ lại dáng vẻ của 'Trình Lâm'.

Hơn nữa, trong đầu nó, dáng vẻ Trình Lâm đang trùng khớp với hình ảnh người nam trẻ tuổi trong 'Tỏa Tiên Ngục' trước mắt.

Tâm chướng dường như muốn tiến hóa thành tâm ma, điều này khiến Thần Thú Kỳ Lân vô cùng tức tối.

Ngoài ra, ngoài tâm chướng... sát thương do 'Bá Tống Huyền Thánh' dùng dòng dữ liệu nhồi não, còn có tác dụng phụ của nỗi đau tuyệt chứng, cũng là một trong những nguyên nhân khiến hành động của nó chậm nửa nhịp.

“Bình tức!” Thần Thú Kỳ Lân đưa móng vuốt nhẹ nhàng ấn về phía đám mây nấm bùng nổ.

Nhưng nó vừa đưa tay ra, hai gian nhà lao 'Tỏa Tiên Ngục' trước mắt, đã bị phá vỡ!

Lại chậm nửa nhịp.

Thần Thú Kỳ Lân: “!!!” Điều này không thể nào, Tỏa Tiên Ngục sao có thể bị phá vỡ bởi mức độ bùng nổ này!

Ngay cả khi trận pháp phong ấn trên mặt đất bị 'Trình Lâm' đào đi vài khối, dẫn đến trận pháp phong ấn không hoàn chỉnh, nhưng Tỏa Tiên Ngục tổng thể cũng không giảm đi quá nhiều.

Nhưng lúc này, nó không thể suy nghĩ nhiều hơn nữa.

Đại lao Tỏa Tiên Ngục bị phá, nhưng những người bên trong tuyệt đối không thể để trốn thoát.

Thần Thú Kỳ Lân cố gắng vực dậy tinh thần.

Hai móng vuốt của nó liên tục vung lên, tung ra một đợt pháp thuật trói buộc mạnh mẽ, bao trùm hai vị trí nhà lao.

Chương 2391

Việc nó ở lại đây âm thầm giám thị quả thực là sáng suốt!

Hơn nữa, nó đã kích hoạt báo động nhà lao, rất nhanh sẽ có đồng bạn chạy đến.

Dù là 'Trình Lâm' hay người đàn ông trông giống như mắc bệnh truyền nhiễm kia, cũng đừng hòng thoát khỏi 'Tỏa Tiên Ngục'.

Còn về vị tiên tử điên rồ kia, nàng đã hóa thành tinh thần phấn toái, thân tử đạo tiêu, hơn nữa là kiểu chết mà ngay cả pháp thuật phục sinh cũng đừng hòng phục sinh.

Chúng sinh vi giám không phải là chuyện đùa, chết dưới sự phản phệ của lời thề đại hồng nguyện, bất kể thủ đoạn phục sinh nào cũng không cứu được nàng.

Thần Thú Kỳ Lân tung pháp thuật trói buộc, hóa thành một tấm lưới lớn, bao trùm về phía trước.

Pháp thuật trói buộc này, phạm vi rộng, năng lực trói buộc mạnh, là pháp thuật mà Thần Thú Kỳ Lân rất thích, rất giỏi.

Ba ~~ Lưới lớn bao trùm xuống, thành công bắt được sinh vật trong nhà lao.

“Các ngươi không thoát được đâu!” Thần Thú Kỳ Lân hiện thân, trầm giọng nói với hai nhà lao.

“Mị mị mị?” Lúc này, một tiếng kêu kỳ lạ, từ trong nhà lao truyền ra.

Năng lượng bùng nổ, khói bụi sau khi nhà lao bị phá tan đi.

Trong Tỏa Tiên Ngục... một con rùa khổng lồ, vô tội bị lưới trói buộc bao phủ, vẻ mặt ngơ ngác.

Tiếng 'mị mị' kỳ lạ vừa rồi chính là do nó phát ra.

Con rùa khổng lồ và đôi mắt của Thần Thú Kỳ Lân đối diện.

Thần Thú Kỳ Lân: “......” Hôm nay mạch não của nó cũng chậm nửa nhịp, nhất thời lại không phản ứng kịp!

Trong lưới lớn, con rùa khổng lồ đó phát ra giọng nữ ngọt ngào: “Meow meow?” Đây là đang làm nũng sao?

“Đạo hữu là thần thánh phương nào.” Thần Thú Kỳ Lân nghiến răng nói.

Con rùa khổng lồ này xuất hiện thế nào?

Nó có thể thấy, con rùa khổng lồ này tuyệt đối không phải do người đàn ông mắc bệnh truyền nhiễm kia hóa thành, người đàn ông đó là nhân loại, không phải yêu quái.

Cũng sẽ không phải là 'Trình Lâm'.

Vậy, con rùa khổng lồ này xuất hiện trong Tỏa Tiên Ngục bằng cách nào?

Từ đầu đến cuối, nó đều không cảm nhận được dao động không gian.

Mê cung không gian Tỏa Tiên Ngục cấm cố, chẳng lẽ là đồ bày biện vô dụng sao?

Con rùa tai họa nháy nháy mắt, cuối cùng mệt mỏi thở dài.

Ngôn ngữ bất đồng, không thể giao lưu.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Thân hình con rùa tai họa, hóa thành hư ảo, dường như muốn độn thổ rời đi.

“Đừng hòng chạy!” Thần Thú Kỳ Lân giận dữ nói.

Muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, xem Tỏa Tiên Ngục là nơi nào chứ?

Thần Thú Kỳ Lân vung móng vuốt, tấm lưới trói buộc siết chặt, trong pháp thuật trói buộc này, còn mang theo sức mạnh cố định không gian!

Bị pháp thuật trói buộc của ta trói trúng, còn muốn dễ dàng rời đi như vậy sao?

Đang nghĩ như vậy thì.

Phanh ~~ Con rùa tai họa hư ảo, biến mất.

Bên trong tấm lưới phong ấn trói buộc, chỉ còn lại không khí.

Móng vuốt của Thần Thú Kỳ Lân vô vọng cào cấu trong hư không.

Quan trọng hơn, cùng lúc con rùa khổng lồ biến mất, còn có 'hòm đá Trình Lâm', và cả người đàn ông 'mầm bệnh' kia.

“Ba Lỗ!” Thần Thú Kỳ Lân giận dữ nâng móng vuốt vỗ vào cái cột bên cạnh, chửi rủa bằng ngôn ngữ bản tộc của nó.

Oành ~ Trên cái cột to lớn bên cạnh để lại dấu móng vuốt sâu hoắm. [Chắc chắn là con rùa khổng lồ vừa rồi, đã cứu 'Trình Lâm' và người đàn ông kia đi rồi.] [Trình Lâm Tiên Tử vất vả lắm mới bắt được, bây giờ lại để chạy mất.] Thần Thú Kỳ Lân nghiến răng, quay người chạy ra ngoài Tỏa Tiên Ngục.

Hiện tại nó vô cùng tức giận.

Nó giận chính mình hôm nay trạng thái không ổn, luôn chậm nửa nhịp, không thể giữ được Tỏa Tiên Ngục.

Nó cũng giận đồng bạn không đủ mạnh.

Tại sao nó đã kích hoạt phòng ngự 'Tỏa Tiên Ngục', mà không một đồng bạn nào đến!

Ngay cả Phượng Nghi Cầm Chủ cũng không hiện thân?

Động tĩnh lớn như vậy trong Tỏa Tiên Ngục, đồng bạn và Phượng Nghi Cầm Chủ lẽ nào đều không phát hiện?

Trừ phi, bên ngoài xảy ra chuyện gì?

Trong lòng Thần Thú Kỳ Lân hiện lên một cảm giác bất an. ...

Lúc này, bên ngoài Tỏa Tiên Ngục.

Có một khối dịch thể màu xám không đáng chú ý, đang từ từ nhúc nhích.

Khối dịch thể màu xám này rất kỳ diệu, nó sở hữu một loại năng lực 'bị người khác bỏ qua'.

Giống như một vị đạo hữu rất đẹp trai trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vậy.

Ngay cả khi nhìn thấy nó, vừa ngẩng đầu lên, sẽ lại bỏ qua nó.

Khối dịch thể màu xám này, lặng lẽ nhúc nhích, khó khăn tiến về phía trước.

Và bên trong khối dịch thể màu xám này, bao bọc một người nhỏ bé, chỉ to bằng móng tay.

Người nhỏ bé này đang cõng một chiếc hòm đá, điều khiển khối dịch thể màu xám di chuyển.

Chính là Cuồng Đao Tam Lãng và chiếc hòm đá của Bạch tiền bối.

Khối 'dịch thể màu xám' này chính là lọ thuốc mà Vân Tước Tử đã lấy ra và đập vỡ trước khi thi pháp.

Lọ thuốc này vừa là dược liệu khi Vân Tước Tử thi pháp, vừa là một phần của kế hoạch đào thoát.

Hơn nữa, nó còn là một tọa độ.

Chỉ cần tìm được một nơi an toàn, một Vân Tước Tử hoàn toàn mới có thể mượn nó, lặng lẽ phục sinh.

Chất lỏng màu xám bao bọc Cuồng Đao Tam Lãng và Tượng đá Bạch tiền bối, sau khi thoát khỏi "Ngục Khóa Tiên", chúng liền tăng tốc di chuyển.

Tuy Cuồng Đao Tam Lãng đã thu nhỏ lại chỉ bằng móng tay, nhưng khi hắn bắt đầu tăng tốc chạy, ngay cả gió cũng không đuổi kịp hắn — thực lực Linh Hoàng Kim Đan Ngũ Phẩm đã chứng tỏ tất cả.

Từ khe hở của tượng đá, sợi tóc ngốc của Sở các chủ lại lần nữa vươn ra, vượt ra ngoài chất lỏng màu xám, thăm dò tình hình bên ngoài.

"Ơ?

Các thành viên Thiên Đình viễn cổ hình như đang gặp rắc rối, bọn họ đang giao chiến với người khác. ...Hèn chi sau khi chúng ta phá vỡ 'Ngục Khóa Tiên' mà ra, chỉ có con thần thú Kỳ Lân đó canh giữ." Sở các chủ lên tiếng nói.

Thần thức của Sở các chủ lặng lẽ quét qua khu vực gần đó, liền nhận thấy các thành viên Thiên Đình viễn cổ đang giao chiến với các thế lực khác.

Thế lực ngoại lai này trực tiếp xâm nhập sào huyệt của thành viên Thiên Đình, ngay cả Phượng Nghi Cầm Chủ, người sở hữu thực lực Trường Sinh Giả, cũng bị tấn công giữ chân.

Trong số những kẻ xâm phạm, liệu có chiến lực cấp Trường Sinh Giả?

Hay là có thủ đoạn nào hạn chế Phượng Nghi Cầm Chủ?

Cùng lúc đó, Sở các chủ lại dùng một pháp thuật hình chiếu, phóng hình ảnh mà thần thức của mình cảm ứng được vào không gian Túi Càn Khôn.

“Xem ra hôm nay chúng ta rất may mắn.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Nếu không phải thế lực ngoại lai này vừa hay xâm nhập sào huyệt của thành viên Thiên Đình, bọn họ muốn thoát khỏi “Ngục Khóa Tiên” sẽ không dễ dàng như vậy.

Thời điểm tính toán vừa vặn, quả thực còn hoàn hảo hơn cả kịch bản được sắp đặt.

“Dù sao chúng ta hiện tại đang mang theo Bạch tiền bối, có sự gia trì của Bạch Vận.

May mắn đang đứng về phía chúng ta.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử chui ra từ bóng Tống Thư Hàng, nhìn chằm chằm vào hình chiếu của Sở các chủ mà quan sát.

Trong bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình, chiến trường thảm khốc.

Những kẻ xâm nhập và các thành viên Thiên Đình thi triển thần thông, đối đầu xé xác nhau.

Máu tươi, tàn chi, pháp khí vỡ nát, phi kiếm gãy lìa, không ngừng rơi xuống từ trên không.

“Hiện tại chưa phát hiện dao động năng lượng đối kháng của Kiếp Tiên Cửu Phẩm, xem ra khi tu sĩ Cửu Phẩm chiến đấu, bọn họ đã chuyển chiến trường ra ngoài rồi.” Sở các chủ vừa hình chiếu, vừa phụ trách giảng giải những biến hóa trên chiến trường.

Khi giọng nói lười biếng của cô ấy giảng giải, đặc biệt có sức hấp dẫn.

“Dù sao đây là bí cảnh được ghép lại từ các mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, đối với các thành viên Thiên Đình có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Các trận chiến cấp Cửu Phẩm trở lên, chắc chắn phải tìm cách chuyển ra ngoài, tránh gây ra tổn hại thứ cấp cho ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ trong bí cảnh.

Không chỉ các trận đối đầu cấp Cửu Phẩm, ngay cả các trận chiến cấp Bát Phẩm cũng được chuyển đến những nơi khác.” Bạch Long tỷ tỷ nhẹ giọng nói.

“Đúng là như vậy.

Ngoài ra, hiện tại trong thế giới Thiên Đình viễn cổ, còn có hai Kiếp Tiên chiến lực tọa trấn trong bóng tối, nhưng bọn họ chưa ra tay.

Cộng thêm thần thú Kỳ Lân vừa thoát ra từ Ngục Khóa Tiên, tổng thể cục diện chiến đấu vẫn khá ổn định.” Sở các chủ nhanh chóng lướt camera qua sào huyệt mảnh vỡ Thiên Đình.

Một người là nam tử đầu trọc, hai tay khoanh lại.

Người kia là nữ tử rắn quấn eo, dùng quạt che nửa khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt tràn đầy vẻ cảnh giác.

Hai vị này là những Kiếp Tiên chiến lực phụ trách trấn thủ.

Nam tử đầu trọc kia là một Kiếp Tiên chân chính; còn nữ tử rắn quấn eo thì đang cầm một pháp khí Kiếp Tiên đỉnh cấp hùng mạnh, với tu vi Bát Phẩm cảnh giới của nàng, trong thời gian ngắn có thể bùng phát ra lực phá hoại gần với cấp Kiếp Tiên.

Chương 2392

“Thêm vào đó, khắp Thú Tu Giới còn có các thành viên Thiên Đình viễn cổ đang ẩn mình, bọn họ có thể nhanh chóng quay về sào huyệt.

Thời gian chiến đấu càng kéo dài, càng có lợi cho phía Thiên Đình.” Bạch Long tỷ tỷ bình tĩnh nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghe vậy, hơi có chút tiếc nuối.

Ban đầu, nàng còn muốn nghiêm túc quan sát các trận chiến chính thức giữa Huyền Thánh và Kiếp Tiên, để tăng trưởng kiến thức và kinh nghiệm.

Dù sao khó lắm mới có thể thông qua ‘truyền hình trực tiếp’ của Sở các chủ để xem các cao thủ đối quyết, khi xem trực tiếp không cần lo lắng quá trình quan chiến sẽ không chịu nổi áp lực của trận chiến Kiếp Tiên.

Thật đáng tiếc.

“Đừng buồn, tuy không thể nhìn thấy trận chiến Huyền Thánh.

Nhưng trên bầu trời cũng có mấy chỗ diễn ra trận chiến Tôn Giả đặc sắc.

Ví dụ như vị trí này, hai vị Tôn Giả này đều là cường giả Thể Tu, khi chiến đấu quyền quyền đến thịt, phong cách cực kỳ hung hãn, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.” Sở các chủ nói, chuyển hình ảnh đến một góc trên không.

Tàn đảng Thiên Đình viễn cổ tuy có mấy vị cường giả Kiếp Tiên và Huyền Thánh, nhưng số lượng Tôn Giả Thất Phẩm của bọn họ lại tương đối ít.

Sở dĩ lại xuất hiện cục diện Kiếp Tiên và Huyền Thánh nhiều hơn

Tôn Giả... chủ yếu là vì Kiếp Tiên và Huyền Thánh có thể sống lâu hơn!

Mấy vị Kiếp Tiên trong tàn đảng Thiên Đình đều là những người đã sống từ thời 'viễn cổ' cho đến nay.

Ngược lại, các Tôn Giả Thất Phẩm, phần lớn là hậu duệ hoặc đệ tử truyền nhân của 'thành viên Thiên Đình' năm xưa, cơ bản là những người mới tấn thăng trong mấy nghìn năm gần đây.

Cho nên so với đó, số lượng Tôn Giả Thất Phẩm lại ít hơn một chút.

Trong hình chiếu của Sở các chủ.

Hai Tôn Giả toàn thân cơ bắp, cánh tay còn thô hơn eo Vũ Nhu Tử, đang điên cuồng đối oanh.

Phong cách cực kỳ hung hãn.

"Không ngờ Sở đạo hữu lại thích kiểu nam tử như thế này?" Bạch Long tỷ tỷ khẽ cười nói: "Nếu đã như vậy, tại sao ngươi lại còn để ý đến Tống mộc đầu cái tên gầy gò tay chân khẳng khiu đó?" Sở các chủ dùng sợi tóc ngốc thêu một nơ bươm bướm đầy khiêu khích, cười mà không nói – ai nói Tống mộc đầu bây giờ vẫn là dáng vẻ tay khẳng chân khiu?

Phong cách của hắn bây giờ rất cứng cỏi, đánh Kiếp Tiên Cửu Phẩm cũng là dựa vào nắm đấm đối oanh trực diện.

Trong ký ức, hình ảnh hắn toàn thân vàng rực, như kim cương giáng thế, cứu nàng khỏi 'Song Thụ Sinh Tử', hung hãn đến nổ tung.

Cũng chính là sau sự kiện đó, nàng mới bắt đầu có hứng thú với kiểu chiến đấu của các tu sĩ luyện thể thuần túy này.

Tình báo của Bạch Long đạo hữu đã lạc hậu rồi, ván này nàng thẳng.

Ầm ầm ầm ~ Trong hình ảnh, khi hai tu sĩ luyện thể giao đấu, mỗi quyền mỗi kích đều phát ra tiếng vang như sấm.

“Sở tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ, hai vị tu sĩ Thất Phẩm này so với Tống tiền bối bây giờ thì thế nào?

Bất kể pháp thuật và những thứ khác, chỉ xét về cường độ thân thể, nếu cận chiến?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên tò mò hỏi.

Nàng nhớ Tống tiền bối cũng là tu sĩ luyện thể.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Sở các chủ: “……” Sau nửa buổi.

Sở các chủ nghiêm túc nói: “Vũ Nhu Tử, đừng dùng loại gia hỏa mà ngay cả Thiên Phạt cũng không phá vỡ được da mặt để so sánh với tu sĩ bình thường.

Như vậy không công bằng đâu.” Trong lúc nói chuyện, hai tu sĩ luyện thể trên hư không, tâm ý tương thông, đồng thời tung ra một quyền mãnh liệt vào mặt đối phương.

Trực diện oanh trúng mặt!

Hai bên đều không né tránh.

Nắm đấm của hai bên, dường như đều muốn lún vào mặt đối phương, mũi, miệng, mắt... ngũ quan dường như đều muốn bị đập lún xuống.

Máu tươi phun trào!

Răng cấp Tôn Giả rơi xuống từ trên không.

Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ khoa tay múa chân, nói: “Ví dụ như quyền này.

Nếu là bọn họ đối oanh với Tống Thư Hàng... mặt Tống Thư

Hàng chắc chắn sẽ không bị lún sâu như vậy!

Ngược lại, nắm đấm của bọn họ, rất có thể sẽ bị tổn thương phản chấn!" "Bạch Long tỷ tỷ, đừng tổn thương Thư Hàng như vậy chứ." Tô Thị A Thập Lục khẽ kéo móng vuốt của Bạch Long tỷ tỷ.

A Thập Lục cảm thấy Bạch Long tỷ tỷ chắc vẫn còn để bụng chuyện Tống Thư Hàng biến cô ấy thành dây buộc tóc, quấn quanh cổ.

"Tổn thương Thư Hàng?" Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ khẽ vỗ Tô Thị A Thập Lục.

Cô bé này vẫn còn quá trẻ.

Bọn họ làm gì có tổn thương Tống Thư Hàng?

Hoàn toàn là đang nói sự thật mà!

Nếu bọn họ thật sự muốn tổn thương Tống Thư Hàng, sẽ còn khoa trương hơn nữa.

Ví dụ, tu sĩ luyện thể đối diện tung một quyền vào mặt Tống Thư Hàng, mặt Tống Thư Hàng vẫn bình an vô sự, còn trên nắm đấm của tu sĩ luyện thể thì xuất hiện một vết in hình mặt.

Đó mới là tư thế tổn thương người khác chính xác.

Đang nói chuyện, trong hình chiếu của Sở các chủ, hai tu sĩ luyện thể đã phân định thắng bại.

Hai Tôn Giả Thất Phẩm này, thực lực tương đương, thể chất tương đương, cảnh giới tương đương, thậm chí ngay cả sức chịu đựng cũng tương đương.

Bọn họ trước khi Sở các chủ hình chiếu đã chiến đấu rất lâu rồi.

Khi đối oanh vào má đối phương, thực ra bọn họ đã bước vào giai đoạn cuối của trận chiến — hai bên đã dùng phương thức "lấy thương đổi thương" để liều mạng giao đấu.

Cứ thế, hai người lại giao đấu thêm mấy chiêu nữa, liền đồng loạt rơi xuống từ trên không.

Ở giữa không trung, cả hai lần lượt ngất đi. ... ...

“Kiểu chiến đấu như thế này, hoàn toàn không có hàm lượng kỹ thuật.

Đây là dược liệu phản diện, hai ngươi tuyệt đối đừng học theo.” Bạch Long tỷ tỷ bình luận xong, lại dặn dò Tô Thị A Thập Lục và Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Kiểu chiến đấu của kẻ hung hãn này thiếu kỹ xảo, chỉ mù quáng chú trọng một sức mạnh áp đảo mười trí tuệ, không phù hợp với A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

“Tôi lại cảm thấy kiểu chiến đấu như vậy đặc biệt nhiệt huyết, hơn nữa vào lúc cần thiết, kiểu chiến đấu này có thể kích phát tiềm lực.” Sở các chủ phản bác.

Những khối cơ bắp phồng lên cuồn cuộn, những gân xanh uốn lượn như mãng xà, khí tức cuồng phóng khi quyền cước giao nhau, nàng đều cảm thấy thú vị.

Yêu ai yêu cả đường đi, có lẽ là cảm giác này đi.

Hoa ~~ oanh ~~ Hai tu sĩ phái cơ bắp lần lượt rơi xuống đất, nhưng lại phát ra tiếng động không giống nhau.

Một người rơi vào hồ nước nhỏ của mảnh vỡ Thiên Đình, tạo ra sóng lớn, người kia lại vừa hay rơi xuống trước mặt Cuồng Đao Tam Lãng!

Vị trí rơi cách Tam Lãng chỉ một bước chân, mặt đất bị đập tạo thành một cái hố sâu — thân là tu sĩ luyện thể, thể chất của bọn họ cường hãn, không bị đập thành thịt nát, ngược lại mặt đất và hồ nước nhỏ mới chịu đựng tổn hại nặng nề.

Cuồng Đao Tam Lãng suýt nữa bị đập trúng, càng bị giật mình một phen.

“Chỉ kém một bước bị đập trúng!” Tam Lãng lòng còn sợ hãi.

Nếu bị tu sĩ luyện thể đang hôn mê từ trên trời rơi xuống đập trúng, cái thân hình nhỏ bé của hắn có lẽ sẽ trực tiếp bị nghiền nát.

May mắn là còn một bước chân, lại có chất lỏng màu xám bảo vệ, Tam Lãng rơi vào hố sâu cũng không bị tổn thương.

“Dù sao cũng là Bạch tiền bối, may mắn luôn đi kèm tai họa.” Giọng Tô Thị A Thập Lục truyền đến từ sợi tóc ngốc, nhắc nhở.

Trước đó khi thoát ra khỏi ‘Ngục Khóa Tiên’, bên mình may mắn bùng nổ.

Bây giờ gặp phải chút tai họa, cũng là thao tác bình thường.

“Không phải tai họa đều do Thư Hàng tiểu hữu gánh sao?

Lần này tại sao lại biến thành ta gánh?” Cuồng Đao Tam Lãng thầm nghĩ trong lòng – lời này hắn đương nhiên sẽ không nói ra miệng.

Đồng thời, Tam Lãng ngẩng đầu nhìn vào hố sâu, vị tu sĩ Thất Phẩm phái cơ bắp kia mặt đầy máu, khuôn mặt lún sâu, đang từ từ khôi phục.

Ngay cả trên người hắn, cũng đầy những vết quyền ấn sâu hoắm.

Cuồng Đao Tam Lãng suy nghĩ một chút, rồi hỏi sợi tóc ngốc: “Gia hỏa này là bên Thiên Đình viễn cổ?

Hay là kẻ xâm nhập?

Các tiền bối có thể phân biệt được không?” “Là thành viên hệ Thiên Đình, trên người hắn có ký hiệu ám hiệu, ngay ở vị trí cổ tay hắn.” Giọng Bạch Long tỷ tỷ truyền ra.

Cô ấy là thủy tổ Kim Long của Thiên Đình viễn cổ, biết ký hiệu ám hiệu này.

“Tuyệt vời.” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha ha: “Vừa rồi suýt bị đập trúng là họa, còn vị Tôn Giả đang hôn mê này là thành viên hệ Thiên Đình, thì lại là may mắn của chúng ta.” Nói rồi, hắn từ trong lòng lấy ra một chiếc mặt nạ.

Tác phẩm ‘Ngân Quái’ trong hệ Kim thuộc Quái, mặt nạ dịch dung dùng một lần, hiệu quả ai dùng người nấy biết.

Cuồng Đao Tam Lãng cẩn thận quan sát vị tu sĩ cơ bắp đang hôn mê này một lượt, rồi đeo chiếc mặt nạ lên.

Rất nhanh, hình dáng của hắn biến thành hình dáng của vị Tôn Giả cơ bắp Thiên Đình này, ngay cả ký hiệu ở cổ tay, vết thương trên mặt và trên người cũng được sao chép lại.

Nhưng vì vẫn bị chất lỏng màu xám bao bọc, nên cơ thể hắn vẫn chỉ nhỏ bằng móng tay.

Dịch dung... chính xác hơn phải nói là sau khi biến thân hoàn thành, Cuồng Đao Tam Lãng nắm chặt nắm đấm, tại chỗ đánh một bộ quyền pháp cơ bản.

“Cơ bắp toàn thân này, quả thực như sống lại vậy, đây hoàn toàn không phải dịch dung nữa rồi!” Tam Lãng lẩm bẩm.

Hắn cảm thấy mình dường như thật sự đã biến thành một nam tử cơ bắp.

Pháp thuật dịch dung hệ Đồng Quái, lại đáng sợ đến trình độ này.

Vậy trong tương lai, ai còn có thể nhận ra Đồng Quái nữa?

Đồng thời, Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nảy ra một ý tưởng táo bạo.

Đồng Quái...

Chương 2393

thật sự là Đồng Quái sao?

Nghe nói hệ Kim thuộc Quái, trên Đồng Quái là Ngân Quái, trên Ngân Quái là Kim Quái.

Nhưng Đồng Quái hầu như chưa bao giờ nhắc đến chuyện của sư tôn Ngân Quái, Kim Quái thì khỏi phải nói.

“Nói không chừng thực ra trên thế giới căn bản không có Kim Quái hay Ngân Quái, tất cả đều là một mình Đồng Quái?” Cuồng Đao Tam Lãng bóp cằm, suy tư.

“Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối còn có một đệ tử tên Thiết Quái nữa mà.” Lúc này, giọng Hắc Bì Vũ Nhu Tử truyền đến từ ‘sợi tóc ngốc’, ý là nhắc Cuồng Đao Tam Lãng đừng quên điểm này.

“Cũng đúng.” Tam Lãng cười ha ha, tạm thời không nghĩ chuyện này.

Sau đó hắn kết một đạo ấn, thân hình chui ra khỏi ‘chất lỏng màu xám’.

Khi hắn chui ra, thân hình nhanh chóng bành trướng, trong chớp mắt đã lớn bằng kích thước bình thường.

“Tam Lãng tiền bối muốn dựa vào dịch dung để tìm ‘Thánh Nhân Phục Sinh Trận’ sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Đúng vậy, hơn nữa hắn vừa hay bị trọng thương, có thể tạm thời rút lui khỏi chiến trường.

Thân phận như vậy, rất thích hợp để chúng ta lợi dụng.” Cuồng Đao Tam Lãng gật đầu.

“Vấn đề bây giờ là, vị Tôn Giả Thất Phẩm này phải xử lý thế nào?” Sở các chủ hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ do dự một lát nói: “Nếu có thể... thì giữ hắn một mạng đi.” Đang nói chuyện.

Thân hình Công Đức Xà Mỹ Nhân chui ra từ ‘chất lỏng màu xám’.

Nàng giơ tay ra hiệu, một con Công Đức Phì Kình mập mạp hiện thân.

Phì Kình nhắm vào tu sĩ cơ bắp trọng thương, một ngụm nuốt chửng hắn, giải quyết phiền phức làm thế nào để xử lý hắn.

“Tiên tử, Phì Kình của ngươi sẽ không tiêu hóa hắn đi chứ?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cười hì hì, nàng khẽ vỗ Công Đức Phì Kình.

Khoảnh khắc tiếp theo, bụng Phì Kình mềm mại cử động.

Vết thương trên người vị tu sĩ cơ bắp trong bụng bắt đầu hồi phục.

Công Đức Phì Kình, hóa ra còn có cả năng lực trị liệu.

Sau khi Công Đức Phì Kình nuốt tu sĩ luyện thể, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại triệu hồi nó về chất lỏng màu xám, thu nhỏ thành cỡ ngón tay.

Đồng thời, phía trên hố sâu, truyền đến tiếng bước chân dồn dập.

“Nhanh nhanh nhanh, mau cứu Tôn Giả Bích Lãng bị thương khỏi hố!” Nhân viên y tế phía Thiên Đình lên tiếng gọi.

Bích Lãng?

Cuồng Đao Tam Lãng: “……” Tam Lãng luôn cảm thấy đạo hiệu của đối phương đang chửi mình — chửi thẳng mặt hắn.

Thực ra, trong giới tu chân những chuyện tương tự không phải ít.

Ví dụ như ở An Lạc Bắc Địa, ‘Ngọc La Khí Tông’ có một vị Chú Khí Sư nổi tiếng, đạo hiệu là ‘Thương Sinh Đạo Nhân’.

Còn trong ‘Sát Đao Minh’ cùng địa phương với ‘Ngọc La Khí Tông’, có một Đao Khách nổi tiếng, đạo hiệu là ‘Trảm Thương Sinh’.

Hai tông môn vì cùng một địa phương mà thỉnh thoảng có hội nghị giao lưu.

Thân là tinh anh của hai phái, ‘Thương Sinh Đạo Nhân’ và Đao Khách ‘Trảm Thương Sinh’, giữa bọn họ luôn không tránh khỏi việc gặp mặt.

Khi người ta bắt đầu giới thiệu bọn họ, cảnh tượng là như thế này...

“Vị này là Thương Sinh Đạo Nhân của Ngọc La Khí Tông.” “Vị này là Đao Tu Trảm Thương Sinh của Sát Đao Minh.” Khí thuốc súng, lập tức bùng lên. ... ...

“Trước tiên đưa Tôn Giả Bích Lãng ra khỏi hố.” Thành viên trị liệu Thiên Đình, nhanh chóng nhảy vào hố sâu.

Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng nhắm mắt, áp chế khí tức, mô phỏng trạng thái trọng thương.

Đồng thời hắn đưa tay ôm lấy đoàn chất lỏng màu xám vào lòng.

Mọi việc tiến hành rất thuận lợi — trừ việc cái đạo hiệu ‘Bích Lãng’ hơi khiến hắn đau lòng.

Bây giờ điều duy nhất cần chú ý là thời gian tái sinh của ‘Vân Tước Tử môn Huyền Nữ’.

Chỉ hy vọng cô ấy đừng đột nhiên phục sinh vào lúc đội trị liệu

Thiên Đình đang vận chuyển ‘Tôn Giả Bích Lãng’.

Các thành viên đội y tế Thiên Đình, nhẹ nhàng khiêng Cuồng Đao Tam Lãng lên phi kiếm, dùng độn quang nâng hắn lên, ổn định đưa hắn ra khỏi hố sâu.

“Cẩn thận một chút, đừng chạm vào vết thương của Tôn Giả Bích Lãng.” “Động tác nhanh lên, đừng ngẩn người ra đó.

Còn rất nhiều đồng bạn đang chờ chúng ta vận chuyển.” Trên đường vận chuyển, có thành viên trị liệu Thiên Đình đề nghị: “Tôn Giả Bích Lãng bị thương rất nặng, trước tiên cầm máu vết thương ngoài cho hắn.” Tiếp đó từng pháp thuật trị liệu, rơi xuống người Cuồng Đao Tam Lãng, nhưng ‘vết thương’ trên người Tam Lãng lại không thấy hồi phục.

“Không được, thuật trị liệu cấp bậc quá thấp.

Vết thương của Tôn Giả Bích Lãng là do Tôn Giả Thất Phẩm đối phương oanh ra.

Thuật trị liệu cấp bậc quá thấp không có hiệu quả...

Trước tiên cho hắn uống đan dược trị liệu, ổn định vết thương đã.” Có người lên tiếng nói.

Bên cạnh, có một nhân viên y tế cạy miệng Cuồng Đao Tam Lãng ra, một hơi nhét mấy viên đan dược không biết có tác dụng gì vào miệng hắn.

Cuồng Đao Tam Lãng: “……” Anh ơi, tôi bây giờ đang trong trạng thái ‘hôn mê bất tỉnh’ trọng thương, anh một hơi nhét nhiều viên đan dược như vậy vào, mấy viên đan dược này lại không phải loại ‘nhập vị tức hóa’, viên đan dược lại to, không sợ làm nghẹn chết tôi sao?

Ngay lúc Tam Lãng đang đau lòng, vị thành viên trị liệu Thiên Đình nhét đan dược kia dùng tay bóp chặt cằm hắn, bật ‘chế độ nhai thủ công’, tự mình giúp hắn nhai nát đan dược.

Nhưng hắn không có kỹ thuật nhai thủ công tinh tế như ‘Tạo Hóa Tiên Tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân’, khi giúp Tam Lãng nhai đan dược bằng tay, bóp cằm Tam Lãng đau điếng.

Cảnh này được sợi tóc ngốc của Sở các chủ trực tiếp truyền hình toàn bộ.

Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Hắc Bì Vũ Nhu Tử im lặng đứng xem, không nói gì. ... ...

Tuy thủ pháp của thành viên trị liệu Thiên Đình thô bạo không đủ tinh tế, nhưng hiệu quả không tồi.

Không bao lâu, từng viên đan dược lớn trong miệng Cuồng Đao Tam Lãng đã bị nhai thành dạng vụn.

Nhưng vì không rõ mấy viên đan dược này có tác dụng cụ thể gì, Cuồng Đao Tam Lãng ngậm mấy mảnh đan dược này, không nuốt xuống ngay.

Hắn muốn trước tiên thử phân biệt dược hiệu của đan dược, rồi mới quyết định.

Về phương diện nếm mùi đan dược, hắn vẫn có chút kinh nghiệm.

Hồi trẻ, hắn từng cùng một con tiểu yêu trộm đan dược của một vị Đại Tiền Bối luyện đan, tại chỗ nuốt thử.

Cộng thêm những năm gần đây, vì các loại nguyên nhân, hắn đã ăn vô số loại đan dược trị thương, ít nhiều cũng hiểu một chút.

“Không được, Đổng tiền bối, Tôn Giả Bích Lãng hôn mê quá sâu, hắn không nuốt xuống được.” Vị thành viên trị liệu Thiên Đình đang bóp cằm Tam Lãng lo lắng nói.

Vị ‘Đổng tiền bối’ ở phía trước không quay đầu lại đáp: “Dùng pháp thuật, đổ đan dược đã nhai nát xuống cho Tôn Giả Bích Lãng." "Nhưng tôi không nắm giữ loại pháp thuật này." Thành viên giúp Tam Lãng bóp cằm đáp.

Đổng tiền bối lại nói: "Có ai biết không?

Có ai biết pháp thuật tương tự thì đổ đan dược xuống cho Tôn Giả Bích Lãng." "Tiền bối, chúng tôi là nhân viên trị liệu hệ tâm lý + tâm ma.

Không ai học loại pháp thuật này cả." Một đồng đội cười khổ đáp.

Bình thường bọn họ phụ trách tư vấn tâm lý cho các tu luyện giả Thiên Đình, khai thông tâm chướng của bọn họ, giảm tỷ lệ sinh ra tâm ma.

Các thành viên hệ bọn họ, chỉ biết một số pháp thuật trị liệu đơn giản...

Cho nên trong chiến loạn, nhiệm vụ ra ngoài cứu thương, đưa thương binh đến hậu phương chiến trường mới rơi vào đầu bọn họ.

Nhân viên y tế thực sự phụ trách trị thương, đã bận bù đầu ở hậu phương chiến trường, không thể phân thân làm nhiều việc.

"Không còn cách nào khác, dùng miệng đút thuốc cho Tôn Giả Bích Lãng.

Duy trì tốc độ vận chuyển, đừng dừng lại." Đổng tiền bối nghiến răng nói.

Vị nhân viên trị liệu đang bóp cằm Tam Lãng nghe vậy, bàn tay nhỏ bé không khỏi cứng đờ.

Cuồng Đao Tam Lãng chỉ cảm thấy cằm mình bị bóp đau nhói. ... ...

Trong không gian Túi Càn Khôn của Bạch tiền bối.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ ngồi thành hàng, xem trực tiếp.

Đối mặt với tình huống sắp bị 'miệng đối miệng' đút thuốc, Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối sẽ lựa chọn thế nào?

Phi kiếm vận chuyển Tam Lãng, vẫn đang ổn định bay về hậu phương chiến trường.

"Cứu mạng quan trọng!" Đổng tiền bối thúc giục.

Thần thức của Cuồng Đao Tam Lãng, lặng lẽ quét qua tiểu đội thành viên y tế đang vận chuyển thương binh 'Tôn Giả Bích Lãng' – không có tiên tử nào, toàn là những nam tử thô kệch.

Bên cạnh, vị thành viên trị liệu đang bóp cằm hắn, nghiến răng hạ quyết tâm.

Hắn vừa duy trì tốc độ tiến lên đồng bộ với phi kiếm, vừa cúi đầu ghé sát mặt 'Tôn Giả Bích Lãng'.

"Ực ~~ ực ~~" Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng dùng sức nuốt xuống.

Để đối phương có thể nghe thấy tiếng nuốt của mình, hắn nuốt rất mạnh, chỉ cầu phát ra tiếng động lớn nhất!

Hắn vừa xác nhận, đan dược trong miệng, phần lớn là một số đan dược trị nội thương, tăng cường linh lực.

Có bệnh trị bệnh, không bệnh bồi bổ thân thể.

Cứ xem như ăn kẹo.

Chỉ là số lượng 'kẹo' này hơi nhiều, một hơi nuốt xuống thì hơi nghẹn.

Chương 2394

“Tôn Giả Bích Lãng nuốt xuống!” Vị thành viên trị liệu kia như trút được gánh nặng.

Việc dùng miệng đút thuốc như vậy, đối với ‘người trị liệu’ mà nói, không phải là chuyện không thể chấp nhận.

Nhưng chấp nhận không có nghĩa là thích làm, nếu tránh được thì tốt nhất.

“A Lương ngươi giác ngộ không tồi.” Đổng tiền bối phía trước khen ngợi.

Sau đó hắn phất tay một cái, không xa đó lại có một thanh phi kiếm khác được người hộ tống đến.

Trên phi kiếm nằm một vị tiên tử xinh đẹp cũng đang trọng thương hôn mê.

“Chuyện đút đan dược cho Viên Viên tiên tử, cũng giao cho ngươi!” Đổng tiền bối khích lệ.

Không trải qua thử thách, làm sao thấy cầu vồng?

Người có giác ngộ mới có thể gánh vác những nhiệm vụ nặng nề hơn.

Trên phi kiếm bên cạnh, thân thể mềm mại của Viên Viên tiên tử đang hôn mê hơi run nhẹ, nhưng biên độ rất nhỏ, không ai chú ý.

Nhưng sợi tóc ngốc của Sở các chủ đang giám sát gần đó, đã mẫn cảm bắt được điểm này.

“Vị Viên Viên tiên tử này có vấn đề, cô ta có thể là một Tam Lãng khác!” Sở các chủ nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???” “Ý của Sở tiền bối là, Viên Viên tiên tử này cũng giống như Tam Lãng tiền bối, là kẻ giả mạo.

Viên Viên tiên tử thật... lành ít dữ nhiều.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử giải thích.

Đầu sợi tóc ngốc của Sở các chủ nhướn lên: “Không sai.” Bạch Long tỷ tỷ bổ sung: “Cô ta hẳn là thành viên của thế lực tấn công giả dạng.” “Một bên tấn công trực diện, một bên lại phái người giả dạng thành thương binh tiềm nhập vào hậu phương chiến trường...

Cũng tức là, mục tiêu thực sự của thế lực tấn công có thể là một vật thể nào đó trong ‘sào huyệt Thiên Đình’?

Thể tích hẳn không lớn, loại mà một người hoặc vài người có thể mang đi được?” Tô Thị A Thập Lục suy đoán.

“Cũng có thể là một bên tạo ra hỗn loạn, một bên tiềm nhập vào sâu bên trong ‘sào huyệt thành viên Thiên Đình’, một kích phá hủy trung tâm điều khiển của bí cảnh do ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ tạo thành này, đạt được mục tiêu.” Sở các chủ bổ sung phân tích.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: “Nhưng trong sào huyệt thành viên Thiên Đình còn có hai Kiếp Tiên cấp chiến lực trấn thủ.

Cho dù bọn họ mò đến gần vị trí trung tâm điều khiển, cũng không dễ dàng phá hủy trung tâm điều khiển.” “Thực ra, tôi có một dự cảm không hay.” Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nói.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ hơi gật đầu: “Tôi cũng vậy, tôi nghi ngờ mục tiêu của ‘Viên Viên tiên tử’ giả này, sẽ trùng với chúng ta.” Cuồng Đao Tam Lãng nghe đến đây, chỉ cảm thấy gan mình đau nhói.

Tôi chỉ muốn đi gặp ‘thủ đoạn phục sinh Thánh Nhân Nho gia’, xem có thể làm ấm lại Thánh Nhân Nho gia đã nguội lạnh một chút không, mà lại phải bày ra trận thế lớn như vậy sao?

Không thể để tôi thuận lợi tiềm nhập vào hậu phương, đến nơi ẩn chứa ‘thủ đoạn phục sinh Thánh Nhân Nho gia’, triệu hoán Vân Tước Tử tiền bối, sau đó rút công, bình an thoát khỏi ‘sào huyệt thành viên Thiên Đình’ sao? ... ...

Bên cạnh Tam Lãng.

Nội tâm của vị Viên Viên tiên tử kia dường như đang giằng xé, ngón tay co giật với biên độ cực nhỏ.

“Cô ta đang đấu tranh, đang cân nhắc có nên tỉnh lại từ trạng thái ‘hôn mê’ không.” Sợi tóc ngốc của Sở các chủ phóng to hình chiếu của vị Viên Viên tiên tử giả mạo này, giải thích: “Cô ta chắc chắn đã nghe thấy lời nói của ‘Đổng tiền bối’ trong đội y tế, nội tâm đang kháng cự việc bị ‘A Lương’ đút đan dược.

Nhưng nếu cô ta muốn tiềm nhập vào hậu phương, trạng thái hôn mê sẽ dễ trà trộn hơn.

Trạng thái hôn mê không cần giao lưu, tỷ lệ lộ sơ hở sẽ nhỏ hơn rất nhiều.” Tiếp đó Sở các chủ lại mở rộng phạm vi giám sát.

Trong hình ảnh, các thành viên của đội trị liệu Thiên Đình đang tiện mộ nhìn A Lương đạo hữu.

Phía trước đội, vị Đổng tiền bối lên tiếng nói: “Duy trì tốc độ, đừng dừng bước.

A Lương, đút Viên Viên tiên tử phục đan dược.” Viên Viên tiên tử giả mạo cuối cùng không ‘tỉnh lại’.

“Xem ra cô ta đã hạ quyết tâm, chuẩn bị hôn mê đến cùng rồi.” Sở các chủ nói.

Viên Viên tiên tử giả mạo quả thật đã hạ quyết tâm — cô ta nhớ lại quá trình ‘Bích Lãng Tôn Giả’ bên cạnh bị đút đan dược trước đó.

Đầu tiên là nhai thủ công, sau đó khi 'Bích Lãng Tôn Giả' không nuốt xuống được, mới là khâu dùng miệng đút đan dược đã nhai nát.

Vì vậy, cô ta có thể học theo 'Bích Lãng Tôn Giả'... vào lúc nhai thủ công, liền phối hợp nuốt đan dược xuống!

Nghĩ đến đây, Viên Viên tiên tử giả mạo lòng đã quyết.

Bên cạnh phi kiếm.

A Lương lấy ra mấy viên đan dược, tay kia bóp cằm Viên Viên tiên tử, cạy ra.

Thật thà!

Đây là một người thật thà chưa bị ô nhiễm.

Nếu giao cơ hội đút thuốc này cho đồng bạn của hắn, những đồng bạn đó có lẽ sẽ trực tiếp nhai nát đan dược trong miệng mình, rồi mới đút cho Viên Viên tiên tử uống.

Còn A Lương lại thành thật làm theo quy trình, chuẩn bị trước tiên đút cho Viên Viên tiên tử một lượt 'nhai thủ công' đan dược.

Các đồng bạn đều ném về phía hắn ánh mắt phức tạp.

Một cơ hội như vậy lại cho người thật thà này, lãng phí.

Nhưng... một cơ hội như vậy lại cho người thật thà này, lại thật sự may mắn.

Viên Viên tiên tử giả vờ hôn mê, cũng thầm thở phào một hơi.

Nhưng đúng lúc này, Đổng tiền bối phía trước nói: "Đừng lãng phí thời gian, vết thương của Viên Viên tiên tử còn nặng hơn Tôn Giả Bích Lãng.

Cô ta không phải tu sĩ luyện thể, cho dù nhai thủ công, cô ta cũng không thể nuốt xuống được.

Trực tiếp bỏ qua khâu ‘nhai thủ công’, lên bước thứ ba.” “A?

Ồ, ừ.” A Lương lặng lẽ gật đầu.

Sau đó, hắn nhét mấy viên đan dược vào miệng mình nhai nát...

Kịch bản đút thuốc một phen ba khúc, khiến người ta không kịp trở tay.

Tô Thị A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Bạch Long tỷ tỷ cách hình chiếu, đều có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc của vị Viên Viên tiên tử giả mạo kia!

Trong hình chiếu.

A Lương thật thà vừa duy trì tốc độ tiến lên giống với phi kiếm, vừa cúi đầu đút thuốc cho Viên Viên tiên tử.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ còn cố ý phóng to cảnh này — cô ấy chuẩn bị dạy cho A Thập Lục và Hắc Bì Vũ Nhu Tử một bài học.

Nhưng khi cô ấy vừa chuẩn bị giảng bài, đột nhiên phát hiện mình chỉ có kiến thức lý thuyết... không có kinh nghiệm thực tiễn.

Cuối cùng, Sở các chủ giữ im lặng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử chăm chú nhìn cảnh này, để giữ gìn tôn nghiêm của Tâm Ma, nàng buộc mình không rời mắt.

Tô Thị A Thập Lục nhìn cảnh này, lại cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, suy tư điều gì đó. ... ...

Ngoài kia.

“Ha ha ha.” Cuồng Đao Tam Lãng trong lòng không thể vui hơn.

Để ngươi giả dạng, để ngươi đến gây rối kế hoạch của ta.

Đúng lúc hắn đang vui vẻ trong lòng, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói nhỏ bé: “Cương Phong tiền bối, tại sao ngài có thể tránh được một kiếp, còn tôi lại phải bị cưỡng chế đút thuốc?

Thế giới này thật sự quá bất công.” Giọng nói nhỏ bé này, đang nói bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Cuồng Đao Tam Lãng gần đây đang học thêm ‘Ngôn Ngữ Viễn Cổ Cơ Bản’, câu nói này, hắn vừa hay miễn cưỡng nghe hiểu.

Nội dung truyền âm này, kết hợp với những gì đang xảy ra bên cạnh.

Chân tướng đã nổi lên mặt nước.

Giọng nói nhỏ bé này, chính là Viên Viên tiên tử giả mạo bị cưỡng hôn.

Còn cô ta dường như đã nhầm ‘Tôn Giả Bích Lãng’ mà Cuồng Đao Tam Lãng giả dạng, thành một vị tiền bối của mình là ‘Cương Phong’.

Cũng tức là, trong kế hoạch, vị ‘Cương Phong’ này đáng lẽ sẽ tìm cơ hội thay thế thành ‘Tôn Giả Bích Lãng’, tiềm nhập vào hậu phương của sào huyệt thành viên Thiên Đình.

Hiện tại, Viên Viên tiên tử đã nhận nhầm người rồi.

“Thú vị, thú vị!” Trong một khoảnh khắc, trong đầu Cuồng Đao Tam Lãng lóe lên hàng ngàn ý niệm.

Mỗi ý niệm đều tràn đầy sự kích thích và tính thử thách. ... ...

Trong Túi Càn Khôn của Bạch tiền bối.

Sở các chủ khóa tầm nhìn hình chiếu vào Tam Lãng và vị Viên Viên tiên tử kia, nhìn hai người được khiêng vào hậu phương, chờ đợi trị liệu.

Vị Đổng tiền bối kia lại dẫn theo tiểu đội của mình, vội vã chạy ra tiền tuyến, vận chuyển thương binh.

Tam Lãng và Viên Viên tiên tử nằm yên tĩnh, tìm kiếm thời cơ thoát thân, cả hai đều không hành động.

Hình ảnh chiếu trở nên nhàm chán. ‘Ọt ~~’ Lúc này, bụng Tống Thư Hàng phát ra một tiếng kêu lớn.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối đói rồi sao?” Theo lý mà nói, Tôn Giả Thất Phẩm đã rất ít nhu cầu về thức ăn, trừ khi tiêu hao quá lớn.

Tống tiền bối trong lúc hôn mê, vẫn luôn trong trạng thái tiêu hao lớn sao?

“Tôi đút hắn ăn ‘Bịch Cốc Đan’.” Tô Thị A Thập Lục từ trong túi lấy ra một cái lọ nhỏ, đổ ra một viên.

Chương 2395

Sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của Hắc Bì Vũ Nhu Tử, nàng bình tĩnh đặt viên Bịch Cốc Đan này vào miệng mình.

Học mà kịp thời vận dụng, chẳng phải cũng vui sao?

Trên đời này còn có chuyện gì vui hơn việc học được một kiến thức mới, lập tức có thể dùng được, đem nó thực hành sao?

Tô Thị A Thập Lục hiện tại chính là học và vận dụng ngay.

Nàng trước tiên nhai nát 'Bịch Cốc Đan', sau đó đỡ Tống Thư Hàng dậy, cúi người ghé sát vào hắn.

"Đợi...

đợi chút!" Hắc Bì Vũ Nhu Tử bên cạnh nói.

Trực giác của Tâm Ma mách bảo nàng, A Thập Lục làm như vậy hơi không đúng.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ: "……" Bạch Long tỷ tỷ: "……" Thực tế, Tô Thị A Thập Lục lúc này vô cùng căng thẳng.

Tim công đức như đang mở buổi hòa nhạc mà đập, cảm giác như nó có thể vỡ tan bất cứ lúc nào.

Nàng rất khó khăn mới lấy hết dũng khí, đưa mặt lại gần Tống Thư Hàng — việc tiếp theo phải làm, nàng về lý thuyết thì biết, trong lòng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Nhưng khi nhìn thấy mặt Tống Thư Hàng, động tác của nàng bắt đầu khựng lại, không thể trôi chảy như nàng tưởng tượng.

Đặc biệt là tiếng gọi của Hắc Bì Vũ Nhu Tử bên cạnh, càng khiến nàng có cảm giác lúng túng không biết phải làm sao.

“Nếu lúc này Tống Thư Hàng lại đột nhiên tỉnh lại thì sao...” Ý niệm này lóe lên trong đầu Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó...

ý niệm này của nàng như đã kích hoạt một ‘điều kiện tiên quyết’ nào đó, đạt được hiệu quả ước nguyện với một ngôi sao may mắn, ước nguyện này của nàng... lập tức được thực hiện.

Tống Thư Hàng vốn dĩ bị đánh vào mặt cũng không tỉnh, đột nhiên mở mắt.

Bốn mắt nhìn nhau.

Tô Thị A Thập Lục: “……” Sợi tóc ngốc của Sở các chủ quấn thành một vòng.

Bạch Long tỷ tỷ trong lòng âm thầm thở dài. ... ...

Tống Thư Hàng ban đầu đang tham ngộ đạo đao ý ‘nhân đao’ từ Đại lão Ban Văn Long Two.

Đạo đao ý này sau khi chém ra, vẫn còn một chút tàn dư trong cơ thể hắn.

Hắn không cầu triệt để tham ngộ đạo đao ý này, chỉ cầu có thể tham ngộ được chút ít là tốt rồi — hắn vẫn có tự mình hiểu rõ, loại đao ý cấp Cửu U Chủ Tể này, không phải tiểu tu sĩ như hắn có thể lĩnh ngộ thấu đáo.

Trong quá trình tham ngộ đạo đao ý này, thể năng, linh lực trong cơ thể, tinh thần lực của hắn, đều không ngừng tiêu hao.

Nếu không phải thần thức, tinh thần lực của hắn vừa trải qua sự cường hóa tổn thương ‘rót não dòng dữ liệu’ của Đại lão Tam Nhãn, hắn căn bản không chống đỡ nổi sự tiêu hao khi tham ngộ đạo đao ý này.

Nói không chừng tham ngộ đến một nửa thì đã nổ não.

Vì tiêu hao quá lớn, liền sinh ra cảm giác đói, Tống Thư Hàng bị đói đến phát khổ, cứng nhắc bị đói mà tỉnh lại.

Hắn vừa mở mắt liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Tô Thị A Thập Lục đang ghé sát vào hắn.

Má nàng phồng lên, nhìn qua dường như muốn hô hấp nhân tạo cho mình?

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Dễ thương.” Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý niệm này.

Tô Thị A Thập Lục với má phồng lên, nhìn giống như một con sóc nhỏ dễ thương.

Lý trí mách bảo Tống Thư Hàng, lúc này nhanh chóng nhắm mắt lại, giả vờ mình vẫn ‘hôn mê’, là phương án tốt nhất.

Nhưng Tô Thị A Thập Lục lúc này thực sự quá dễ thương, hắn không khỏi nhìn thêm mấy lần. ... ...

“Không thể nhìn tiếp được nữa.” Bạch Long tỷ tỷ cuối cùng không nhịn được.

Đầu rồng của cô ấy quay lại, một đôi đồng tử vàng rực trừng mạnh vào Tống Thư Hàng.

Một năng lực thiên phú được cô ấy phóng thích, quét qua người Tống Thư Hàng.

Đây là năng lực thiên phú cường hóa Long Uy mà Bạch Long tỷ tỷ mỗi tháng chỉ có thể sử dụng một lần.

Vốn dĩ Long Uy của cô ấy đã là cấp đỉnh tiêm trong Chân Long, sau khi được thiên phú cường hóa, Long Uy của cô ấy ngay cả Trường Sinh Giả cùng cảnh giới cũng sẽ bị nhiễu loạn chấn động.

Đương nhiên, khi cô ấy sử dụng Long Uy với Tống Thư Hàng, sẽ không kích hoạt toàn lực, mà chỉ quét Long Uy qua người Tống Thư Hàng trong một khoảnh khắc.

Như vậy, có thể trên cơ sở không làm hại Tống Thư Hàng, để hắn tiếp tục ngủ thêm một lát nữa.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm – lại là một loại thống khổ tinh thần hoàn toàn mới.

Là một loại thống khổ mới mà 'thiên phú nhẫn nại' của hắn còn chưa ghi nhận được.

Hơn nữa xung kích này chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, 'thiên phú nhẫn nại thống khổ' của hắn còn không kịp ghi nhận.

Tống Thư Hàng mắt trợn trắng, lại hôn mê bất tỉnh. ... ...

"Ngươi chơi ăn gian rồi đó." Sợi tóc ngốc của Sở các chủ truyền âm cho Bạch Long tỷ tỷ.

Hơn nữa, Thư Hàng tỉnh táo không phải càng thú vị hơn sao?

Tại sao phải làm hắn hôn mê?

Bạch Long tỷ tỷ: "Ngươi cắn ta à?" Sở các chủ: "……" Nếu không phải sợi tóc ngốc của ta chưa tiến hóa ra miệng và răng, ta đã dùng sợi tóc ngốc này cắn vào nghịch lân của ngươi rồi! ... ...

Tô Thị A Thập Lục thấy Tống Thư Hàng lại hôn mê, trong lòng có chút thất vọng, lại có chút may mắn.

Thật ra, từ khoảnh khắc Thư Hàng mở mắt, ý nghĩa 'đút thuốc' của nàng đã thay đổi hoàn toàn.

Nhưng, đã Thư Hàng đã phát hiện nàng muốn làm gì... nếu nửa đường bỏ dở, dường như càng không ổn. 'Ọt ~~' Bụng Tống Thư Hàng lại lần nữa phát ra tiếng kêu đói.

Tô Thị A Thập Lục không còn do dự nữa, nàng theo phương án đã diễn tập hàng chục lần trong đầu mình, đưa môi mình lại gần.

Lần này cứ làm quen cảm giác đã, lần sau nàng nhất định phải đút thuốc cho Tống Thư Hàng khi hắn tỉnh táo. ... ...

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ nhẹ nhàng xoay tròn.

Cắn 'Thủy Tổ Kim Long' là không cắn được, sợi tóc ngốc lại không có chức năng cắn người — mà đầu nàng lại không thể rời khỏi 'thế giới hạt nhân' của Tống Thư Hàng.

"Nếu ngươi muốn chơi ăn gian, thì đừng trách ta phản gian lận." Đầu sợi tóc ngốc của Sở các chủ trong không trung đánh một 'dấu hỏi', thầm dùng một bí pháp.

Tóc dài của Sở các chủ là vũ khí của nàng, là một phần quan trọng của cơ thể nàng.

Mỗi sợi tóc dài của nàng, đều đã được linh lực tôi luyện, có thể ký thác thần thức.

Sau khi bí pháp của nàng kích hoạt, 'thần thức' của Tống Thư Hàng bị bí mật rút ra, chuyển vào trong sợi tóc ngốc của nàng.

Khi Tô Thị A Thập Lục cúi người ghé môi vào...

ý thức của Tống Thư Hàng vừa hay được Sở các chủ chuyển vào sợi tóc ngốc, và được đánh thức từ trạng thái hôn mê.

Thần thức của Sở các chủ và thần thức của Tống Thư Hàng hiện hình thành dạng người, ngồi thành hàng trong sợi tóc ngốc, với góc độ 'người thứ ba', nhìn toàn bộ quá trình Tô Thị A Thập Lục dùng môi đút thuốc cho Tống Thư Hàng.

"Có cảm tưởng gì không?

Bá Tống tiểu hữu." Thần thức Sở các chủ tay phải hư nắm thành quyền rỗng, đưa đến miệng Tống Thư Hàng, hỏi với giọng điệu phóng viên.

“Thơm thật.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ngoài ra còn cảm tưởng gì nữa không?” Sở các chủ nói xong, lại đưa quyền rỗng đến miệng Tống Thư Hàng.

“Lần sau nếu có thể, tôi hy vọng Sở tiền bối cô có thể sau khi Bạch Long tỷ tỷ làm tôi ngất... lén lút đánh thức tôi dậy.” Tống Thư Hàng thành khẩn nói.

Thần thức rời khỏi cơ thể, chỉ có thể đứng cạnh mà trừng mắt nhìn.

“Ngươi còn muốn nếm thử vị ‘đút thuốc’?” Sở các chủ hỏi.

“Nếu có cơ hội.” Tống Thư Hàng phối hợp đáp.

Sở các chủ gật đầu, sau đó chỉ vào mình nói: “Vậy tôi đến hợp tác với ngươi nhé?” “Tiền bối cô?” Tống Thư Hàng nhìn đôi môi đỏ mọng của Sở các chủ, bình tĩnh xua tay — loại chuyện rõ ràng là khảo nghiệm này, hắn làm sao có thể mắc câu?

Đang xua tay, quyền rỗng của Sở các chủ hóa thành chưởng, nhẹ nhàng phất lên trên, Tống Thư Hàng bị một luồng nhu kình đánh ngã xuống đất.

Khi ngã lăn, hắn đột nhiên phát hiện bên cạnh mình và Sở các chủ, còn có một thể thần thức thứ ba.

Thể thần thức thứ ba này, là Linh Quỷ của Tống Thư Hàng.

Linh Quỷ và hắn là một thể, cho nên khi thần thức của hắn bị bí pháp của Sở các chủ rút ra, thần thức Linh Quỷ cũng được rút ra cùng chuyển vào trong sợi tóc ngốc.

Tình huống bình thường, ngoại hình Linh Quỷ sẽ đồng hóa theo dáng vẻ của ký chủ, đến lúc đó hai vị là một thể, cùng tiến cùng lùi.

Nhưng Linh Quỷ nhà Tống Thư Hàng lại khác hoàn toàn với bản thể của hắn, ngay cả giới tính cũng là nữ.

Hơn nữa ‘thần thức’ Linh Quỷ sau khi hiện hình thì rất nhỏ, chỉ khoảng năm sáu tuổi.

Chương 2396

“Kỳ lạ, tại sao thần thức Linh Quỷ lại yếu như vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng, chẳng lẽ Linh Quỷ của mình có vấn đề?

“Thấy chưa, đây chính là ý thức thể Linh Quỷ của ngươi.” Sở các chủ bước qua Tống Thư Hàng, đưa tay ôm Linh Quỷ vào lòng, giống như ôm một con búp bê đồ chơi.

Linh Quỷ với vẻ mặt đờ đẫn, mặc cho Sở các chủ ôm, cũng không phản kháng.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Thấy rồi.” “Ngươi hẳn biết, cảm quan của Linh Quỷ có thể đồng bộ với ký chủ.

Cho nên... nếu ngươi muốn lại nếm thử cảm giác được người khác ‘đút thuốc’, ta có thể thông qua Linh Quỷ của ngươi, gián tiếp để ngươi nếm thử loại mùi vị này.” Sở các chủ ôm Linh Quỷ của Tống Thư Hàng, nói.

“Tiền bối, tôi cảm thấy nếu tôi trả lời ‘muốn’ thì sẽ bị cô đánh chết.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói, không hề bị sắc đẹp của Sở các chủ mê hoặc.

Đạo tâm của hắn kiên định đến mức nào, há lại là sự mê hoặc ở trình độ này có thể ảnh hưởng được?

“……” Sở các chủ lười biếng ngả về phía sau, không giữ hình tượng: “Ngươi quả nhiên có duyên với Phật môn.” “Đừng nói lung tung, tôi không có, không thể nào.” Tống Thư Hàng liên tục lắc đầu.

Dù không cẩn thận tấn thăng đến cảnh giới Tôn Giả Thất Phẩm, nhưng hắn không hề muốn kết duyên với Phật.

Hắn còn muốn như người bình thường, kết hôn sinh con — tốt nhất là sinh một trai một gái, hưởng ứng chính sách hai con của quốc gia.

Sau đó nhìn con gái lớn lên từng ngày, đợi con gái đến tuổi gả chồng, hắn nắm tay con gái, trao tay nàng cho một nam tử trẻ tuổi mặt mũi mơ hồ, dành tặng lời chúc phúc cho nàng.

Đêm khuya, hắn và vợ rúc vào chăn, lén lút khóc như mưa.

Tuy Tôn Giả Thất Phẩm không dễ có con, nhưng không phải là không thể có — Tôn Giả Linh Vũ Điệp không phải sau khi đạt cảnh giới Tôn Giả mới sinh ra Vũ Nhu Tử sao.

Chỉ cần cần cù một chút, Tôn Giả Thất Phẩm vẫn có thể sinh con gái.

Tiền bối Linh Vũ Điệp chính là tấm gương của hắn.

Thậm chí chỉ cần có lòng tin và chịu khó, sau khi con gái gả chồng, hắn còn có thể sinh thêm đứa thứ hai.

Như vậy tính toán thời gian sinh đứa con gái thứ hai, có thể giảm bớt, làm loãng nỗi buồn sau khi con gái lớn gả chồng.

Sở các chủ ngồi dậy, nàng nhìn khuôn mặt biến hóa phong phú của Tống Thư Hàng, cảm giác mình vừa xem một đoạn phim ngắn.

“Nếu ta đảm bảo không đánh chết ngươi thì sao?

Ngươi có muốn thử không?

Dù sao cũng chỉ là dùng miệng đút thuốc cho Linh Quỷ của ngươi, Linh Quỷ của ngươi thân cận với ta, ta cũng không phản cảm.” Sở các chủ tiếp tục hỏi.

Linh Quỷ này của Tống Thư Hàng, cho nàng một cảm giác rất dị thường.

Ngoài sự thân cận, còn có một cảm giác sâu hơn nhưng không thể dùng ngôn ngữ hình dung được.

Tống Thư Hàng lần này lắc đầu còn nhanh hơn: “Thôi đi, dù sao Sở tiền bối cô làm thái tổ tôi cũng đủ rồi, tôi hơi không thích ứng.” Sở các chủ: “???” Cái quả dưa Tống Thư Hàng này, cái gì cũng tốt, chỉ là đôi khi miệng không có não, không biết nói tiếng người.

Nàng đưa tay tóm lấy Linh Quỷ nhỏ nhắn của Tống Thư Hàng, lấy nó làm vũ khí, hung hăng vả vào mặt Tống Thư Hàng.

Linh Quỷ và Tống Thư Hàng là hai mà một, dùng Linh Quỷ đập Tống Thư Hàng có thể mang lại nỗi đau gấp đôi cho hắn!

Bốp ~~ Dù bị vung lên làm vũ khí, Linh Quỷ vẫn giữ vẻ mặt đờ đẫn, không phản kháng.

Nó bị xoay một vòng rồi vả vào mặt Tống Thư Hàng.

“Đi!” Sở các chủ hét lên.

Nàng dùng sức vung tay, thần thức của Tống Thư Hàng và Linh Quỷ bị văng ra khỏi không gian sợi tóc ngốc, quay trở về nhục thân.

Nhưng lần này, hắn có kinh nghiệm, không mở mắt.

Khi quay trở về, Tô Thị A Thập Lục đang từ từ đứng dậy.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trong miệng mình, môi răng vẫn còn mùi hương.

Có mùi Bịch Cốc Đan vị trái cây thơm ngào ngạt, cũng có mùi của Tô Thị A Thập Lục.

Hôm nay có nên đánh răng không?

À đúng rồi... hắn bây giờ là Tôn Giả Thất Phẩm, căn bản không cần đánh răng.

Đừng nói hôm nay, cả năm nay không đánh răng cũng là thao tác bình thường.

Đồng thời, hắn cảm thấy cảm giác đói trong bụng mình bắt đầu biến mất.

Bịch Cốc Đan là một thứ tốt.

Ngon miệng mà còn vui nữa.

“Tỉnh rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng hỏi.

“Không dám tỉnh, không dám tỉnh.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Vạn nhất hắn mở mắt, Bạch Long tỷ tỷ lại tặng hắn một phát ‘Long Uy’ thì sao?

Cho nên hắn tiếp tục giả vờ hôn mê, bất động.

Trong bóng tối, hắn tập trung sự chú ý vào môi mình.

Trên môi dường như vẫn còn lưu lại hơi ấm và xúc cảm của Tô Thị A Thập Lục.

Ngoài ra... trên môi hắn dường như còn có một xúc cảm khác.

Nếu hồi vị kỹ càng, cảm giác xúc cảm này hơi kỳ quái, cứ như là chính hắn tự hôn mình vậy, một cảm giác quỷ dị khó tả.

“Tống tiền bối còn đói không?” Bên cạnh, Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng nói.

Thân là một Tâm Ma, nàng cảm thấy mình phải làm gì đó, thỉnh thoảng cũng phải thực hiện chức trách của Tâm Ma.

“Tạm thời không đói nữa, cảm ơn ngươi nhé, Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng?

Quái Lệ Lục Đậu Phượng.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, nhưng hắn không dám đáp lời, cũng không dám sử dụng ‘truyền âm nhập mật'.

Bạch Long tỷ tỷ là nhân vật cấp Đại lão, nếu hắn sử dụng 'truyền âm nhập mật', dao động pháp thuật sinh ra chắc chắn sẽ bị phát giác.

… …

Cùng lúc đó.

Cuồng Đao Tam Lãng và vị Viên Viên tiên tử kia, cuối cùng cũng tìm được cơ hội thoát thân.

Lợi dụng lúc bệnh nhân ngày càng nhiều, các thành viên trị liệu trong thời gian ngắn không thể dành thời gian trị liệu cho bọn họ, hai người lặng lẽ trượt khỏi giường bệnh, không gây chú ý.

Mọi việc tiến hành vô cùng thuận lợi.

May mắn đồng hành cùng bọn họ.

Sau khi rời khỏi nơi trị liệu thương binh, hai người thuận lợi tiềm nhập vào hậu phương 'sào huyệt thành viên Thiên Đình'.

Trên đường không gặp phải trở ngại nào.

"Cương Phong tiền bối, tiếp theo chúng ta chia nhau hành động đi." Vị Viên Viên tiên tử kia truyền âm cho Cuồng Đao Tam Lãng: "Theo tình báo, trận pháp phục sinh Thánh Nhân Nho gia trong truyền thuyết, hẳn là ẩn giấu trong khu vực này." Cuồng Đao Tam Lãng mặt không biểu cảm gật đầu.

Quả nhiên bị hai vị tiền bối đoán trúng, mục tiêu của thế lực xâm nhập, thật sự là trận pháp phục sinh Thánh Nhân Nho gia.

Bọn họ muốn làm gì?

Muốn cho Thánh Nhân Nho gia phục sinh sao?

Chẳng lẽ bọn họ là thành viên 'Nho gia'?

Trong đầu Cuồng Đao Tam Lãng lóe lên mấy suy đoán.

“Tiền bối, trận pháp phục sinh Thánh Nhân Nho gia trong truyền thuyết, nhất định có thể chịu đựng sức mạnh của Đế Tôn.

Những kẻ Thiên Đình viễn cổ muốn cải tạo nó thành trận pháp phục sinh chuyển sinh của Thiên Đế, không ngờ lại tiện cho chúng ta.” Viên Viên tiên tử lại truyền âm cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng lặng lẽ gật đầu.

Thì ra là vậy.

Hèn chi các thành viên Thiên Đình viễn cổ lại thu thập trận pháp phục sinh Thánh Nhân Nho gia, hóa ra là muốn cho Thiên Đế phục sinh?

Còn việc mà thế lực xâm nhập muốn làm, cũng tương tự như các thành viên Thiên Đình viễn cổ, đều muốn mượn trận pháp để phục sinh ‘Đế Tôn’.

Thánh Nhân Nho gia vĩ đại như vậy, dù là một trận pháp phục sinh tàn dư sau khi chết, cũng có thể hấp dẫn các thế lực, khiến bọn họ vì nó mà khởi vũ.

Sau khi từ biệt Cuồng Đao Tam Lãng, Viên Viên tiên tử giả mạo và Tam Lãng đã hẹn trước ám hiệu liên lạc, sau đó chia nhau hành động, tìm kiếm trận pháp phục sinh Thánh Nhân Nho gia.

Đợi Viên Viên tiên tử giả mạo đi xa, Tam Lãng nhanh chóng chia sẻ tình báo mình thu được cho sợi tóc ngốc của Sở các chủ, thông qua sợi tóc ngốc truyền đạt cho mọi người.

“Các thành viên Thiên Đình đang cải biến trận pháp phục sinh Thánh Nhân Nho gia?

Muốn phục sinh Thiên Đế?” Bạch Long tỷ tỷ nhíu mày — xem ra, sau khi Thiên Đế chiếm giữ Linh Quỷ của Vũ Nhu Tử, vẫn luôn không liên hệ với cựu bộ của mình.

Thậm chí, cô ta còn cố ý giấu giếm một số cựu bộ.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ nói: “Còn thế lực xâm nhập kia thì muốn ngầm cải biến trận pháp phục sinh, cải biến đối tượng phục sinh thành ‘Đế Tôn’ của bọn họ.

Mà nói đến, Đế Tôn là ai, các ngươi có nghe nói qua không?” Nàng từ sau khi Bích Thủy Các bị hủy, liền luôn ở ẩn trong ‘huyễn tượng chân thật’, nắm giữ tình báo bên ngoài không đủ, chưa từng nghe qua sự tồn tại mang danh hiệu ‘Đế Tôn’ này.

“Nghe có vẻ rất lợi hại, nhưng tôi chưa từng nghe qua truyền thuyết về ‘Đế Tôn’.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử lắc đầu.

Nàng ngồi bên cạnh Tống tiền bối đang hôn mê, muốn xem Tống tiền bối khi nào thì đói thêm lần nữa, để nàng thực hiện chức trách của Tâm Ma.

Tô Thị A Thập Lục cũng lắc đầu: “Thiên Hà Tô Thị cũng không có ghi chép liên quan.” Tống Thư Hàng đang nằm ‘hôn mê’, cũng chìm vào trầm tư, tìm kiếm từ khóa ‘Đế Tôn’ trong đầu mình.

Sau một lát...

“Tôi tìm kiếm cái quỷ gì chứ, hôm nay tôi vẫn là lần đầu tiên nghe đến danh hiệu ‘Đế Tôn’ này của vị Đại lão.

Tống Thư Hàng cảm thấy bây giờ đầu óc mình hơi hồ đồ, không linh hoạt, chắc chắn là do di chứng ‘Long Uy’ của Bạch Long tỷ tỷ còn chưa tiêu tan.

Lúc này, mình không phải là tìm kiếm ký ức của mình, mà là phải lên mạng hỏi mới đúng.

Phải biết vận dụng linh hoạt chức năng trò chuyện ‘Tu Chân’.

Chương 2397

Thế là, Tống Thư Hàng bắt đầu thầm kích hoạt năng lực trò chuyện 'Tu Chân' của mình.

"Hai ~ Tu Chân, biên tập cho ta một tin nhắn cầu cứu gửi nhóm!" Tống Thư Hàng bắt đầu thử sử dụng chức năng mới của trò chuyện 'Tu Chân'.

Hắn nhớ chỉ cần là 'ý nguyện' mãnh liệt của mình, là có thể thông qua chức năng trò chuyện 'Tu Chân', gửi cho tất cả hảo hữu.

Theo ý nguyện mãnh liệt của Tống Thư Hàng, chức năng trò chuyện 'Tu Chân', đã thuận lợi kích hoạt chức năng cầu cứu gửi nhóm.

"Đinh ~ Bá Tống đã phát khởi cầu cứu từ xa đến quý vị, nội dung cầu cứu cụ thể như sau: 'Các vị tiền bối, đạo hữu, tiên tử, có ai biết 'Đế Tôn' là gì không?

Đang chờ online, rất gấp.' Quý vị có nguyện ý giúp Bá Tống một tay không, có/không?" "Đúng, chính là như vậy.

Sau đó giúp ta loại trừ những hảo hữu trong danh sách 'Thiên Đình viễn cổ' để gửi nhóm!" Các thành viên trong danh sách 'Thiên Đình viễn cổ' là đương sự của sự kiện lần này, nhất định phải loại trừ trước.

Tiếp theo, thì xem trong danh sách hảo hữu khác có tiền bối, đạo hữu, tiên tử nào biết tình báo rồi.

Cơ trí, Tống Thư Hàng tự khen mình.

Ngoài ra lần sau tiến hóa, nếu có thể thêm chức năng 'dịch vụ AI' cho trò chuyện 'Tu Chân' thì tốt rồi, quản lý chắc chắn sẽ tiện lợi hơn nhiều. ... ...

Một lát sau.

Tin nhắn cầu cứu gửi nhóm này, đã được gửi đến tất cả hảo hữu trong danh sách.

Sau đó...

Bạch Long tỷ tỷ, Sở các chủ, Tô Thị A Thập Lục đều cúi đầu, nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang ‘hôn mê’, cảm ứng được mấy đạo ánh mắt đang hội tụ trên người mình, toàn thân run lên — mẹ ơi, lạnh.

Khi gửi tin nhắn cầu cứu... chỉ nhớ loại trừ ‘danh sách Thiên Đình viễn cổ’, lại quên loại trừ Bạch Long tỷ tỷ và Sở các chủ.

Di chứng ‘Long Uy’ của Bạch Long tỷ tỷ, thật sự đáng sợ.

Đầu óc hồ đồ, luôn bỏ qua một số chi tiết nhỏ.

Lúc này, giả vờ hôn mê đã không kịp nữa.

Tống Thư Hàng chỉ đành ngượng ngùng mở mắt: “Hai ~ thực ra tôi đang mộng du, mọi người có tin không?” “Chức năng trò chuyện ‘Tu Chân’ của ngươi, ngày càng thực dụng rồi đó.” Sở các chủ cười nói.

“Đinh ~ Sở các chủ đã từ chối cứu trợ từ xa của ngươi.” Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ móc cằm, nhìn Tống Thư Hàng, suy tư điều gì đó.

“Đinh ~ Thủy Tổ Kim Long đã từ chối cứu trợ từ xa của ngươi.” “Có ai hồi đáp không?” Tô Thị A Thập Lục vô thức tránh ánh mắt của Tống Thư Hàng, khẽ hỏi.

Xem ra Bạch Long tỷ tỷ, Sở các chủ và A Thập Lục đều không truy cứu chuyện hắn giả vờ hôn mê?

Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Tạm thời vẫn chưa có.” “Đinh ~ Hà Chỉ Ma Đế đã từ chối cứu trợ từ xa của ngươi.

Phụ lời: bíp bíp bíp bíp ~ bíp ~~” Hà Chỉ Ma Đế xem ra đã tức điên rồi.

Khi nhìn thấy dòng phụ lời này, Tống Thư Hàng còn có thể hình dung ra bộ dạng Ma Đế tức giận thành cá nóc.

“Đinh ~ Bất Diệt Chi Chủ đã từ chối cứu trợ từ xa của ngươi.

Phụ lời: khò khò ~ khò khò ~” “Đinh ~ ‘Cái Gì Cũng Có Thể Bán’ từ danh sách đen đã truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng, phụ lời: Tôi có tình báo.” “Có tình báo?!” Tống Thư Hàng từ dưới đất bật dậy.

“Ai gửi tình báo?” Bạch Long tỷ tỷ tò mò hỏi.

“Là Đại lão ‘Cái Gì Cũng Có Thể Bán’, hắn nói hắn có tình báo về ‘Đế Tôn’...

Ơ, khoan đã.

Đại lão không đồng ý cứu trợ từ xa của tôi.” Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện, Đại lão ‘Cái Gì Cũng Có Thể Bán’ là thông qua phương thức truyền công từ xa, thêm phụ lời.

Chẳng lẽ...

“Phụ lời của Cái Gì Cũng Có Thể Bán: Muốn không?

Nếu muốn tình báo của tôi, một ngày một viên ‘Ngũ Phẩm Linh Thạch’ phổ thông, tôi sẽ bán cho ngươi tất cả tình báo liên quan đến ‘Đế Tôn’!” Quả nhiên là như vậy.

“Một, một nghìn viên Ngũ Phẩm Linh Thạch.” Tống Thư Hàng nghe thấy con số này, liền cảm thấy chột dạ.

Có nên mua tình báo này không?

“Đinh ~ Phụ lời của ‘Trình Lâm Tiên Tử’ từ danh sách đen: Ngươi hỏi chuyện Đế Tôn làm gì?” Ơ?

Trình Lâm Tiên Tử dường như biết một số tin tức?

Tống Thư Hàng vội vàng gửi một giọt năng lượng trả lại, phụ lời: “’Cựu bộ Đế Tôn’ đang tấn công một sào huyệt của ‘cựu bộ Thiên Đình’, muốn từ đó tìm ra một trận pháp phục sinh do Thánh Nhân Nho gia để lại, sau đó thông qua trận pháp này để phục sinh ‘Đế Tôn’.

Trình Lâm Tiên Tử có thông tin gì về ‘Đế Tôn’ không?” Sau khi hồi đáp xong, Tống Thư Hàng đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện.

Hắn quay đầu nhìn sang bên cạnh.

Ở đó, Tạo Hóa Tiên Tử hôm nay đặc biệt ngoan ngoãn, im lặng ngồi bên cạnh, không nói một lời.

“Mà nói đến, Tạo Hóa Tiên Tử, Nho gia có biết về trận pháp phục sinh Thánh Nhân này không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Thiên Đình viễn cổ, cựu bộ Đế Tôn, Vân Tước Tử môn Huyền Nữ... nhiều người như vậy đều biết về ‘hậu thủ trận pháp phục sinh’ mà Thánh Nhân Nho gia để lại.

Vậy Nho gia thì sao?

Tạo Hóa Tiên Tử ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng, nàng trước tiên gật đầu, sau đó lại lắc đầu.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử vẻ mặt nghi hoặc: “???” Vừa gật đầu, lại vừa lắc đầu là có mấy ý nghĩa?

“Trước đây thì biết, nhưng ‘Nho gia’ hiện tại thì không biết.” Tống Thư Hàng giải thích.

Nho gia bị đả kích quá triệt để.

Không chỉ ‘cao thủ’ bị đứt gãy thế hệ, ngay cả ‘truyền thừa tri thức’ cũng xuất hiện đoạn tầng rất lớn.

Lúc này, Trình Lâm Tiên Tử lại gửi phụ lời: “Tôi lẽ ra nên nghĩ tới sớm hơn, trước đây ngươi gây rắc rối ở Thú Tu Giới, hôm nay lại đối đầu với thành viên Thiên Đình cổ đại.

Vậy, ngươi hiện tại...

đang ở sào huyệt tàn đảng Thiên Đình ở Thú Tu Giới sao?” Cách một chức năng trò chuyện ‘Tu Chân’, Tống Thư Hàng đều ngửi thấy sự bất lực trong giọng điệu của Trình Lâm Tiên Tử.

Cái giọng điệu bất đắc dĩ này khiến Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến một khả năng.

Cậu vội vàng nhắn: 【Chẳng lẽ... là ngươi, Trình Lâm tiên tử.

Ngươi chính là Đế Tôn? 】 Tống Thư Hàng nhắn tin cực nhanh, Trình Lâm tiên tử trả lời còn nhanh hơn. 【Trình Lâm tiên tử nhắn: Ngươi cái đầu!

Nếu ta là Đế Tôn, việc đầu tiên ta sẽ làm là cho đám thuộc hạ cũ tìm ra ngươi, đào hố chôn ngươi thật sâu, để khỏi phải ở đây làm loạn phá cục. 】 Tống Thư Hàng: “......” Tuy rằng tôi đúng là rất hay phá cục làm loạn, nhưng lần này tiến vào chuyện “hang ổ tàn dư Thiên Đình” thật sự không phải do tôi.

Tôi bị Bạch tiền bối đưa vào đây lúc đang hôn mê.

Ngoài ra, hiện giờ người đang làm loạn bên ngoài là Tam Lãng tiền bối. 【Trình Lâm tiên tử nhắn: Đế Tôn xuất hiện từ niên đại cực kỳ xa xưa, đã tồn tại trước kỷ nguyên Thiên Đạo thứ ba.

Các ngươi không hiểu về y cũng là bình thường.

Đế Tôn là “Thần linh bẩm sinh”, thống quản một nhóm thần linh cũng là bẩm sinh, từng chinh phục gần hết chư thiên vạn giới.

Chỉ là bị hạn chế bởi thân phận “Thần linh bẩm sinh”, cả đời y điểm khởi đầu cũng là điểm kết thúc, vô duyên với “Thiên Đạo”, cả đời số phận đã định chỉ là một phần quyền hành thuộc về “Thiên Đạo”.

Y muốn đột phá hạn chế, đã thực hiện rất nhiều thử nghiệm.

Sau đó, y đã thất bại.

Thân tử đạo tiêu, từ sau Thiên Đạo thứ ba thì không ai còn thấy y nữa.

Ngay cả các “Thần linh bẩm sinh” dưới trướng y cũng đều ẩn mình. 】Trình Lâm tiên tử nhanh chóng kể lại lai lịch của “Đế Tôn” một lần.

Tống Thư Hàng véo cằm, trầm tư.

Sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, cậu nghiêm túc hỏi: 【Trình Lâm tiên tử, vì sao ngươi một lần nhắn tin lại có thể gửi nhiều chữ đến vậy?

Có bí quyết gì không? 】Vì có những lúc chữ cậu gửi đi quá dài thì tin nhắn sẽ không gửi được mà bị cắt làm đôi. ......

Ở một nơi xa xôi, khi Trình Lâm tiên tử nhận được tin nhắn trả lời của Tống Thư Hàng thì ngón tay nàng cứng đờ.

Trong nháy mắt, trong lòng tiên tử hiện lên hàng triệu phương án, tất cả đều là cách làm sao để véo bẹp vị Thiên Niên Đệ Nhất Thánh kia.

Trước đây, chỉ có nàng nhảy nhót đi khiêu chiến “giới hạn lý trí bình tĩnh” của người khác, nhưng từ khi kết duyên với Bá Tống, nàng phát hiện đôi khi mình lại muốn véo vài con vật nhỏ đáng yêu, tâm tình đặc biệt bực bội.

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng bên kia lại gửi thêm một tin nhắn.

Lần này là tin nhắn xin lỗi: 【Cảm ơn Trình Lâm tiên tử đã cung cấp thông tin, tôi vừa bị Bạch Long tỷ tỷ dùng Long uy đánh trúng, đầu óc vẫn còn hơi mơ hồ.

Đôi khi lỡ lời thì sẽ nói sai.

Nên nếu có chỗ nào đắc tội... tiên tử cứ đến đánh tôi a! (Gạch bỏ).

Xin tiên tử tha thứ. 】 Trình Lâm tiên tử: “......” Nàng lấy ra một pháp khí hình điện thoại, mở khóa, lặng lẽ mở một phần mềm tên là “Tích Tích Đánh Sấm”, sau đó đặt một gói đánh sấm từ xa cho “Bá Tống”.

Chương 2398

Thời gian hẹn là “trong vòng một tháng tới”, địa điểm là “Hiện thế?

Địa cầu?

An Lạc?

Khu vực Giang Nam”.

Chỉ cần trong vòng một tháng tới, Tống Thư Hàng trở lại phạm vi khu vực Giang Nam của hiện thế, là có thể tận hưởng một gói sấm sét.

Trình Lâm tiên tử hài lòng gật đầu, gói sấm sét này không làm Tống Thư Hàng bị thương, nhưng ít nhiều cũng giúp nàng xả giận được một chút.

Lúc này, Tống Thư Hàng lại nhắn: 【Trình Lâm tiên tử, ngươi có biết tin tức Đế Tôn xâm nhập “hang ổ tàn dư Thiên Đình” không? 】 Ngay cả tin tức “Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận” cũng không làm Trình Lâm tiên tử kinh ngạc.

Thêm vào giọng điệu bất đắc dĩ trước đó của Trình Lâm tiên tử.

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một giả thuyết táo bạo, cậu lại nhắn hỏi: 【Trình Lâm tiên tử, ngươi có phải lại từ phần mộ nhảy ra, đi lung tung khắp nơi không? 】 Nửa lúc sau...

Trình Lâm tiên tử trả lời: 【Chuyện tàn dư Đế Tôn tiến công “hang ổ tàn dư Thiên Đình” là do ta ngầm dẫn đường.

Ta đã tiết lộ tin tức về Nho gia Thánh Nhân Đại Trận cho tàn dư Đế Tôn. 】 Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “......” Trình Lâm tiên tử quả nhiên là một người phụ nữ tội nghiệp chồng chất. ......

Bên kia.

Trình Lâm tiên tử nhận được tin tức mới: 【Đinh ~ Bá Tống nhắn: Trình Lâm tiên tử quả nhiên là một người phụ nữ tội nghiệp chồng chất. 】 Cho vào danh sách đen!

Cho vào danh sách đen!

Hết chịu nổi!

Trình Lâm tiên tử đang chuẩn bị cho Tống Thư Hàng vào danh sách đen, nhưng sau đó nàng phát hiện, mình đã nằm trong danh sách đen VIP của Tống Thư Hàng rồi.

"Lát nữa ta sẽ rút Linh quỷ của ngươi một lần, rồi chia sẻ nỗi đau cho ngươi." Trình Lâm tiên tử thầm hận trong lòng.

Nàng thầm não bổ một trăm linh tám kiểu tư thế rút Linh quỷ của Tống Thư Hàng, tâm tình bình tĩnh hơn rất nhiều.

Sau khi bình tâm lại, Trình Lâm tiên tử lại nhắn cho Tống Thư Hàng: 【Trên chuyện Đế Tôn tàn dư tiến công "hang ổ tàn dư Thiên Đình", ngươi đừng phá cục, cứ đứng yên một bên xem là được rồi, đừng nhúng tay vào làm loạn. 】 Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: 【Trình Lâm tiên tử, ngươi cũng muốn mượn "Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận" để trọng sinh sao? 】 【Ta đã chết yên ổn rồi, tại sao phải phục sinh?

Một đồng bạn của ta là Đạo Tử trong Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên, tin tức về Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận là y tiết lộ ra.

Cái đại trận phục sinh này, y muốn lấy lại. 】 Trình Lâm tiên tử dặn dò.

"Đạo Tử?

Cái tên này mình quen.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn sang Tạo Hóa tiên tử.

Tạo Hóa tiên tử hơi suy nghĩ rồi vươn tay vẽ một cái, phóng ra một phép thuật hình chiếu.

Sau đó, hình ảnh “chú tài xế” lần trước đi Nho gia hiện ra trong phép thuật hình chiếu.

“Ồ, hóa ra là y à.

Lạ thật, sao mình cứ quên y mãi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đã là “Đạo Tử” trong Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên đứng sau mưu tính, vậy thì sự kiện Thánh Nhân phục sinh đại trận lần này, cậu cứ ngoan ngoãn đứng ngoài quan sát, đừng làm loạn. 【Yên tâm đi, Trình Lâm tiên tử.

Tống mỗ ta cũng là người biết nặng nhẹ, sự kiện lần này, tôi sẽ cố gắng kiềm chế mình, yên lặng đứng ngoài quan sát. 】 Tống Thư Hàng đảm bảo với Trình Lâm tiên tử.

Lời cậu vừa dứt...

Cái quan tài đá nơi Bạch tiền bối bế quan mở ra, Bạch tiền bối đang giả dạng khuôn mặt Tống Thư Hàng mở mắt, tỉnh lại từ trạng thái “bế quan ngắn hạn”.

Bạch tiền bối (giả dạng Tống Thư Hàng) chui ra khỏi quan tài đá, vươn vai một cái.

Sau đó y nhẹ nhàng ngửi ngửi.

“Ngửi thấy rồi, mùi vị của bảo vật!” Bạch tiền bối nói.

Cùng lúc đó, chất lỏng màu xám bao bọc mọi người tản ra.

Nó chia thành hai luồng, lao về phía hư không.

Trong hư không, hai luồng chất lỏng màu xám quấn quýt vào nhau, giống như cấu trúc DNA.

Lấy chất lỏng màu xám này làm trung tâm, một cơ thể nữ tử bắt đầu thành hình trong hư không.

Giống như in 3D.

Sau khi phác thảo cơ thể hoàn thành, mái tóc dài màu xanh lam xõa xuống.

Mái tóc dài màu xanh dày đặc như một ngọn gió bay phấp phới, che phủ cơ thể nữ tử.

Đôi mắt màu lam từ từ mở ra, hàng mi dài khẽ động.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, phục sinh trở lại.

“Là ở đây sao?” Vân Tước Tử khẽ nói.

Lúc này giọng nói của nàng không còn sức sống như trước.

Trong giọng nói trầm thấp, có một sự kìm nén không phù hợp với tính cách của Vân Tước Tử.

Nàng khẽ vươn tay, nhẹ nhàng ấn một cái trong hư không.

Một chấm đen nhỏ, hiện ra trong lòng bàn tay nàng.

“Đại trận phục sinh” do Nho gia Thánh Nhân để lại, ẩn chứa trong chấm đen này.

Dù cho Vân Tước Tử không có pháp quyết “khai mở không gian đại trận phục sinh”, nhưng sau khi cảm ứng được khí tức của Vân Tước Tử, lối vào không gian này vẫn tự động mở ra.

Đây là cánh cửa sau mà Nho gia Thánh Nhân để lại cho Vân Tước Tử.

Ngay cả tàn dư Thiên Đình thời viễn cổ, dù đã đặt thêm rất nhiều cấm chế, phòng ngự và các loại biện pháp chống trộm ở lối vào không gian “Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận”, cũng không thể ngăn cản được Vân Tước Tử.

Vì những gì được gia cố chỉ là cánh cửa chính của không gian.

Cánh cửa sau này chỉ dành riêng cho Vân Tước Tử, ngoài Thánh Nhân ra, không ai biết.

Cảnh này được Sở Các Chủ ngốc mao truyền phát lại hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng: “......” Tống mỗ ta đúng là một người biết nặng nhẹ, nói không phá cục thì sẽ không đến làm loạn thật.

Nhưng không gian Nho gia Thánh Nhân tự mình mở cửa, không thể trách tôi được chứ?

Cậu lặng lẽ gửi một chút năng lượng đến Trình Lâm tiên tử đang ở tận chân trời, nhắn: 【Trình Lâm tiên tử, cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, tôi muốn yên tĩnh, nhưng ngay cả Nho gia Thánh Nhân cũng không cho tôi cơ hội này. 】 Trình Lâm tiên tử: 【Hả?

Ngươi đã làm gì, ngươi đã làm gì với không gian phục sinh của Nho gia Thánh Nhân vậy? 】 【Tôi không làm gì cả, tôi lặng lẽ đứng một bên quan sát.

Nhưng sau khi Vân Tước Tử tiền bối xuất hiện, không gian Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận đã tự mình mở ra. 】 Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời bằng chức năng nhắn tin.

Trình Lâm tiên tử: “......” Thánh Nhân chính thức mở cửa sau sao?

......

Ngoài không gian phục sinh của Thánh Nhân.

“Vào đi.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối khẽ nói.

Nói xong, “chấm đen nhỏ” trước mặt nàng sản sinh một lực hút,

hút cả nàng, Bạch Thánh và Bích Lãng bài Tam Lãng vào trong.

Chấm đen nhỏ đó, vô hạn nhỏ lại vô hạn lớn.

Khi Cuồng Đao Tam Lãng bị hút vào chấm đen, y cảm thấy mình giống như đang chơi game, tải lại để tiến vào thế giới "phó bản" vậy...

Đầu tiên là một màn hình đen, chờ phó bản tải xong, khi ánh sáng trở lại, họ đã xuất hiện bên trong thế giới phó bản.

Sau khi tiến vào không gian phục sinh, Bạch tiền bối khẽ vung tay áo, chuyển Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ và Hắc Bì Vũ Nhu Tử ra ngoài.

Thế nhưng, Tống Thư Hàng vẫn bị nhốt trong "Tụ Lý Càn Khôn", không được thả ra.

Tống Thư Hàng: "???" Bạch tiền bối, làm gì vậy, thả tôi ra chứ!

"Bạch tiền bối, Bạch tiền bối, đừng quên tôi nha." Tống Thư Hàng kêu lên.

Bạch tiền bối khẽ đáp: "Ngươi hiện giờ không thể ra ngoài." Bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng cũng ngơ ngác hỏi: "Vì sao?

Chẳng lẽ nói... trong đại trận phục sinh này có yếu tố bất lợi với tôi sao?" Đúng rồi, chẳng lẽ là "Nho gia Thánh Nhân chi Nhãn" đang nằm trong hốc mắt của mình, hay là giọt "Thánh Nhân chi Huyết" trong cơ thể mình?

Một khi mình mang Thánh Nhãn và Thánh Huyết xuất hiện, có khi sẽ trực tiếp kích hoạt đại trận phục sinh?

Không hổ là Bạch tiền bối, suy nghĩ sâu sắc, tỉ mỉ như tơ tóc.

Bạch tiền bối nghiêm túc đáp: “Bởi vì hiện tại, ta mới là Tống Thư Hàng, nếu ngươi đi ra, chẳng phải có hai Tống Thư Hàng sao?

Ngươi muốn giành vai diễn với ta à?” Tống Thư Hàng: “???” Tô Thị A Thập Lục: “......” Hắc Bì Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt.

Chương 2399

“Ngươi cứ ở yên trong Tụ Lý Càn Khôn của ta trước đã, Tạo Hóa tiên tử cũng đừng ra ngoài vội.

Đợi đến khi ta cảm thấy thích hợp, sẽ thả hai ngươi ra.” Lúc này, Bạch tiền bối lại khẽ nói.

Bạch Long tỷ tỷ cười nói: “Bạch đạo hữu lo lắng khi Thư Hàng và Tạo Hóa tiên tử ra ngoài sẽ gây ra biến số cho đại trận phục sinh.

Nên y muốn quan sát tình hình trước, rồi mới đưa ra quyết định.” Tô Thị A Thập Lục hiểu ra gật đầu.

Bạch Long tỷ tỷ quay đầu nhìn quanh “không gian phục sinh của Nho gia Thánh Nhân”, nói: “Nơi này, ta khá thích.” Vì trong không gian này, màu sắc của mọi người đều trở nên giống nàng.

Đây là một thế giới chỉ có màu đen và trắng.

Cát trắng, cỏ hồ trắng và một cái hồ lớn màu đen.

Những người đứng trên bãi cát, cũng bị ảnh hưởng bởi không gian, biến thành màu đen trắng.

“Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận đâu?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Trong không gian này, không thấy “trận pháp” nào.

“Cả không gian này đều là một phần cấu thành của đại trận phục sinh.” Vân Tước Tử lên tiếng, nàng tiến lên vài bước, đứng bên bờ hồ lớn màu đen, vươn tay chạm vào nước hồ đen kịt.

Bích Lãng bài Tam Lãng trầm tư nói: “Và cái hồ lớn đen kịt này, chính là hạt nhân của đại trận phục sinh?” “Không sai.” Vân Tước Tử gật đầu.

Sau đó, nàng giơ bàn tay thon dài ra sau, hướng về phía Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng giao một chiếc pháp khí càn khôn hình vòng tay vào tay Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử đứng dậy đeo pháp khí vào, lấy ra một bộ váy từ trong đó, bình tĩnh thay vào.

Cuồng Đao Tam Lãng quay đầu, tránh đi ánh nhìn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vươn tay, che mắt Bạch tiền bối.

“Mà nói, trong không gian này, không có người bảo vệ sao?” Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Khi bị che mắt, y lập tức muốn nhân cơ hội này bế quan một lúc.

Để ngăn chặn ham muốn bế quan của mình, y chỉ có thể dựa vào việc trò chuyện để chuyển hướng sự chú ý.

“Có lẽ tàn dư Thiên Đình rất tự tin vào kỹ thuật phong tỏa ‘không gian Nho gia Thánh Nhân’ của mình, hoặc là trong không gian phục sinh này không thể ở lâu, nên không thể phái người canh giữ lâu dài ở đây?” Tống Thư Hàng lên tiếng từ trong Tụ Lý Càn Khôn.

“Xem ra là nguyên nhân thứ hai, có người đến rồi.” Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn lên mặt hồ.

Trên mặt hồ đen kịt, một hư ảnh cánh cổng màu trắng hiện ra.

Sau đó, một người đàn ông đầu trọc bước ra từ trong cánh cổng.

Chính là một trong hai Kiếp Tiên chiến lực đang ngầm trấn thủ “hang ổ Thiên Đình cũ”.

Y vừa ngầm trấn thủ hang ổ Thiên Đình cũ, vừa phụ trách canh giữ không gian “Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận” này.

Vừa rồi, y cảm ứng được có kẻ xâm nhập vào không gian này, liền dùng tốc độ nhanh nhất thi triển pháp quyết, từ “cửa chính” tiến vào không gian.

“Không ngờ chúng ta đã tốn nhiều tâm tư như vậy, bố trí cấm cố, thủ đoạn phòng ngự ở lối vào không gian, mà vẫn bị người khác xâm nhập.” Người đàn ông đầu trọc khoanh tay, đạp hư không, nhìn xuống những người trên bãi cát: “Ta rất tò mò, các ngươi đã chui vào không gian này bằng cách nào?

Ta vẫn luôn trấn thủ lối vào không gian, tức là... các ngươi không phải từ lối vào đi vào?” Không gian phục sinh của Thánh Nhân còn có những lối vào khác, điều này không phải là tin tốt cho bọn họ.

Đang nói, ánh mắt y vừa vặn quét qua “Bạch Long”.

“Kim Long Thủy Tổ, hóa ra là ngươi.” Người đàn ông đầu trọc trầm giọng nói: “Nếu là ngươi thì ta cũng có thể hiểu được rồi.

Xem ra, là ngươi đã ngầm phá giải cấm cố thủ pháp của chúng ta.” “Đừng oan uổng ta, ta giữ lập trường trung lập.” Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu nói.

Không phải Kim Long Thủy Tổ sao?

Người đàn ông đầu trọc hiển nhiên rất tin tưởng Bạch Long.

Vậy là ai đã phá giải cấm cố?

Ánh mắt y, rơi vào “Bạch tiền bối (giả dạng Tống Thư Hàng)”.

“Ta nhận ra ngươi, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh.

Ta tình cờ từng ra bí cảnh, xem qua cảnh ngươi hiển thánh trước mặt người khác.” Người đàn ông đầu trọc vặn vẹo cổ, phát ra tiếng kêu “rắc rắc”, châm biếm nói: “Không ngờ ngoài thiên phú tu luyện, ngươi còn rất có tiềm chất làm chuột nhắt.” Bạch tiền bối (giả dạng Tống Thư Hàng) khẽ gật đầu nói: “Rất nhiều người đều gọi ta là chuột nhắt của Sở Các Chủ.” Tống Thư Hàng: “......” Người đàn ông đầu trọc: “......” Bạch tiền bối, cái xưng hiệu này thực ra không phải là xưng hiệu đáng tự hào đâu ạ.

Tống Thư Hàng trong không gian Tụ Lý Càn Khôn khổ sở đập vào tay áo.

“Tuy nhiên... người đột nhập vào không gian này, không phải ta.” Bạch tiền bối (giả dạng Tống Thư Hàng) nói.

Người đàn ông đầu trọc lộ ra nụ cười lạnh tiêu chuẩn như sách giáo khoa: “Ngươi tưởng ta sẽ tin ngươi sao?” “Không quản ngươi tin hay không, dù sao cũng không phải ta làm.” Bạch tiền bối khẽ cười.

Người đàn ông đầu trọc hơi cứng đờ.

Nụ cười lạnh tiêu chuẩn như sách giáo khoa của y cũng không thể duy trì được nữa.

Một lát sau.

Y chuyển mục tiêu sang bên cạnh... nơi đó có một khối cơ bắp lớn đang co rút thành một cục, hai tay ôm mặt, giống như một con đà điểu vùi đầu vào cát.

“Bích Lãng!!” Người đàn ông đầu trọc nhìn rõ hình dạng khối cơ bắp lớn đó xong, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

Hiển nhiên, giữa Bích Lãng và y có mối quan hệ sâu hơn đồng bạn bình thường, từ phong cách cơ bắp mà nhìn, hai người rất có thể là quan hệ sư đồ.

Cuồng Đao Tam Lãng bị tiếng hét lớn này dọa nhảy dựng.

Y đang ở đó, là để tháo mặt nạ dịch dung, vì đã đến “không gian

Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận” rồi, việc duy trì khuôn mặt “Bích Lãng Tôn Giả” đã không còn ý nghĩa.

Vốn dĩ trong lòng y còn có vài kế hoạch táo bạo lợi dụng thân phận “Bích Lãng Tôn Giả” để làm chuyện lớn.

Nhưng hiện giờ, mục đích đã đạt được, những kế hoạch táo bạo này liền không còn chỗ dùng.

Bị dọa nhảy dựng, Tam Lãng ngẩng đầu lên, nhìn người đàn ông đầu trọc đang giận dữ trên không trung.

Biểu cảm giận dữ và tiếng gầm thét này, Bích Lãng Tôn Giả và người đàn ông đầu trọc này có quan hệ gì?

Cuồng Đao Tam Lãng nghĩ mãi, đột nhiên đầu óc lại nổi hứng.

Y đưa tay ôm mặt, dùng một giọng nói đau khổ nói: “Tiền bối, ngươi là người tốt, chúng ta... chia tay đi.” Không khí, lập tức tĩnh lặng.

Tĩnh lặng như chết.

“Ngươi không phải Bích Lãng...

Thì ra là vậy, đây cũng là thủ đoạn của các ngươi sao?” Gân xanh trên đầu người đàn ông đầu trọc nổi lên.

Đã mấy tên này không chịu nói ra làm sao mà lẻn vào “không gian phục sinh của Thánh Nhân”, vậy thì chỉ có cách là bắt chúng lại trước, dùng cực hình tra khảo, hoặc trực tiếp đọc lấy ký ức.

“Các ngươi tự mình bó tay chịu trói, hay là muốn ta bắt từng người một?” Người đàn ông đầu trọc xòe mười ngón tay, nắm chặt lại thành quyền.

Ngọn lửa trắng bệch bùng cháy từ trên người y.

Khí tức Kiếp Tiên khủng bố, hung hăng trấn áp xuống.

Với tư cách là người bảo vệ không gian này, y không thể để "không gian phục sinh của Thánh Nhân" xảy ra bất trắc.

Bên dưới.

Bạch tiền bối hai tay đút túi áo gió, vẻ mặt bình tĩnh.

Bạch Long tỷ tỷ bảo vệ Tô Thị A Thập Lục.

Cuồng Đao Tam Lãng bị khí tức Kiếp Tiên áp bức, co rút thành một cục.

Lúc này, Vân Tước Tử bên hồ đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: "Ngươi muốn giết ta sao?" Người đàn ông đầu trọc lạnh giọng nói: "Ta cho các ngươi cơ hội bó tay chịu trói." "Sau đó nhốt chúng ta vào Tỏa Tiên Ngục sao?" Vân Tước Tử hất mái tóc dài ra sau lưng: "Ta khó khăn lắm mới thoát khỏi Tỏa Tiên Ngục, không muốn quay lại đó đâu." "Chuyện này không do ngươi quyết định!" Người đàn ông đầu trọc vươn tay, hư không ấn về phía Vân Tước Tử — Thất Phẩm Tôn Giả, y có thể dễ dàng bắt được bằng một tay.

Một dấu tay lớn chụp lấy Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử không hề sợ hãi, ưỡn ngực đón lấy dấu tay lớn.

Ngay lúc này...

Trong hồ nhỏ đen kịt ban đầu, một trận kim quang dâng lên.

Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận, đã sản sinh phản ứng.

Kim quang xông thẳng lên trời, hóa thành một "Nho văn", ấn lên người người đàn ông đầu trọc.

Đây là một chữ "Phong".

Người đàn ông đầu trọc và dấu tay lớn y vừa đánh ra, giống như bị "thời gian ngưng đọng" vậy, dừng lại giữa không trung. 【Chuyện gì thế này? 】Người đàn ông đầu trọc nghi hoặc.

Trận pháp phục sinh của Thánh Nhân vì sao đột nhiên kích hoạt?

Cảm giác như trận pháp phục sinh của Thánh Nhân đang bảo vệ vị nữ Tôn Giả Thất Phẩm này vậy? ......

Trong Tụ Lý Càn Khôn của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng cười ha ha – đã nhảy nhót trên đầu mộ Thánh Nhân thì thôi đi, còn muốn bắt nạt Vân Tước Tử trên đầu mộ Thánh Nhân nữa sao?

Oanh ~~ Mặt nước đen kịt lại bùng lên, lại một “Nho văn” nữa xuất hiện nhanh chóng.

Đây là một chữ “Trục”.

Người đàn ông đầu trọc và dấu tay lớn y vừa đánh ra, bị Nho văn thứ hai đánh trúng, bị đánh bay ra ngoài, máu Kiếp Tiên vương vãi.

Cuối cùng, y bị đánh ra khỏi “không gian phục sinh của Nho gia Thánh Nhân”, bị trục xuất ra ngoài. 【Chúc mừng, ngươi đã bị Chủ nhóm Nho gia Thánh Nhân đá ra khỏi không gian ~】 Tống Thư Hàng lồng tiếng cho vị Kiếp Tiên đầu trọc kia.

Trong thời gian ngắn, người đàn ông đầu trọc không thể quay lại.

Chương 2400

Hơn nữa, những người khác tạm thời cũng không thể tiến vào không gian đại trận phục sinh của Thánh Nhân... vì cửa chính của không gian đã bị khóa trái.

“Thánh Nhân sắp phục sinh sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Vân Tước Tử khẽ lắc đầu.

Hai “Nho văn” vừa được kích hoạt từ đáy hồ, chỉ là thủ đoạn mà Nho gia Thánh Nhân đã để lại khi còn sống.

Khi nàng bị tấn công trong không gian đại trận, chúng sẽ được kích hoạt.

“Đại trận phục sinh này, đã không còn hoàn chỉnh.” Vân Tước Tử khẽ nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi: “Không hoàn chỉnh?

Bị thành viên Thiên Đình phá hoại sao?” Lúc này, Bạch tiền bối đến bên hồ, đưa tay thăm dò vào trong nước hồ.

Một lát sau.

Bạch tiền bối lên tiếng nói: “Đại trận phục sinh này, từ căn nguyên đã bị xóa đi một tầng.” Đại trận này là hậu thủ phục sinh mà Nho gia Thánh Nhân ngầm bố trí, nhưng y rốt cuộc vẫn không thể tránh khỏi Thiên Đạo đương kim, bị Thiên Đạo xóa đi thông tin căn nguyên phục sinh.

Nho gia Thánh Nhân đã không thể dựa vào đại trận phục sinh này mà phục sinh được nữa.

“Thì ra là vậy...

Chính vì nó bị xóa mất một tầng từ căn nguyên, nên thành viên Thiên Đình và tàn dư Đế Tôn mới nhắm vào nó.

Chỉ cần bổ sung thông tin của “Thiên Đế” hoặc “Đế Tôn” vào tầng căn nguyên đã bị xóa đó, bổ sung lại nó, thì có thể biến đại trận phục sinh này thành đại trận phục sinh của Thiên Đế hoặc Đế Tôn.” Bạch Long tỷ tỷ suy đoán.

Cũng chỉ có loại đại trận phục sinh do Nho gia Thánh Nhân bố trí này, mới có hy vọng phục sinh Thiên Đế và Đế Tôn với cảnh giới tương đương.

“Nếu tế xuất Thánh Nhân chi Nhãn và Thánh Huyết, có thể bổ sung lại đại trận này không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Không có tác dụng đâu, trận pháp này đã không thể phục sinh y nữa.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử thở dài.

Người xóa bỏ thông tin căn nguyên là Thiên Đạo đương kim, dưới ảnh hưởng của Thiên Đạo chi lực, thông tin của Nho gia Thánh Nhân không thể được điền vào nữa. 【Vậy thì, trận pháp phục sinh này, cứ giao cho chúng ta đi. 】 Lúc này, từ trên người Bích Lãng bài Cuồng Đao Tam Lãng vang lên một giọng nữ.

Sau đó, một cành cây nhỏ mọc ra từ sau lưng Tam Lãng.

Cành cây này lớn lên cực nhanh, chớp mắt đã vươn thẳng đến hồ đen, cắm rễ vào trong hồ.

Điều kỳ lạ là, Vân Tước Tử, Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ, đều không động thủ với cành cây này.

Cành cây nở rộ trong hồ.

Sau đó, vị Viên Viên tiên tử giả đó, đứng dậy từ đỉnh cành cây.

Nàng nhìn về phía Bích Lãng bài Tam Lãng, mỉm cười ngọt ngào:

“Xin lỗi, đạo hữu.

Ngươi là người tốt, nên... ta đã lợi dụng ngươi.” “Ngươi vẫn luôn ký sinh trên người ta sao?” Cuồng Đao Tam Lãng quay đầu lại, dùng một giọng điệu bi thương nói: “Ngươi đã gieo hạt giống trên người ta, còn sinh ra sinh mệnh mới.

Ngươi làm như vậy, là phải chịu trách nhiệm đấy!” Vị Viên Viên tiên tử giả bên kia lập tức cứng đờ.

Nàng hoàn toàn không biết phải tiếp lời của Cuồng Đao Tam Lãng như thế nào.

Trong cuộc giao phong ngôn ngữ này, nàng đã thua thảm hại.

“Ha ha ~” Thấy cảnh tượng này, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vui vẻ cười phá lên.

Trước đây khi còn ở “Cửu Châu Nhất Hào Quần”, nàng đã rất thích thấy những cảnh tượng tương tự.

“Vị tiên tử bị cưỡng hôn này đã tìm nhầm đối tượng khiêu khích rồi.” Tô Thị A Thập Lục dùng ánh mắt thương hại nhìn Viên Viên tiên tử giả.

“Trừ khi có tất cả năng lực ‘pháp thuật cấm ngôn’ của Hoàng Sơn tiền bối, nếu không mà nói chuyện nhảm nhí với Tam Lãng tiền bối... sẽ bị lây nhiễm đó.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Nhớ lại thì, thuật cấm ngôn do Hoàng Sơn tiền bối phát triển thực sự là thủ đoạn tốt nhất để đối phó Đậu Đậu, Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối và Tống tiền bối.

Vị Viên Viên tiên tử bên kia thầm nghiến răng.

Nàng không nói thêm lời vô nghĩa nào nữa... khả năng nói nhảm không địch lại đối phương, nói thêm nữa cũng chỉ là tự chuốc lấy nhục.

Nhưng không sao, nhiệm vụ của nàng đã hoàn thành.

Khi cành cây của nàng vươn ra từ người Cuồng Đao Tam Lãng và cắm vào hồ đen, nàng đã đánh pháp khí ẩn chứa thông tin “Đế Tôn” vào trong hồ đen, dùng để bổ sung cho “đại trận phục sinh” cấp cao nhất chư thiên vạn giới này.

Pháp khí đó là vật Đế Tôn để lại trước khi biến mất, cũng là chìa khóa để Đế Tôn phục sinh.

Nhiệm vụ kết thúc!

Nàng nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng và nhóm người, khẽ mỉm cười. 【Các ngươi không ngăn cản ta, là sai lầm lớn nhất. 】“Nhìn thấy nụ cười rạng rỡ như hoa của ngươi là ta biết rồi, kế hoạch và nhiệm vụ của ngươi nhất định đã hoàn thành.” Bích Lãng Tôn Giả do Cuồng Đao Tam Lãng hóa thân đứng dậy, đáp lại Viên Viên tiên tử giả một nụ cười.

Viên Viên tiên tử giả có kinh nghiệm từ trước, không dám tùy tiện trả lời, sợ mình bị gài bẫy.

“Nàng đã ném một pháp khí vào trong hồ đen.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử hơi nheo mắt, nàng vẫn luôn đứng bên bờ hồ đen, ngón tay vẫn luôn chạm vào nước hồ đen.

Bên cạnh, Bạch tiền bối véo cằm suy nghĩ... sau đó y vươn tay búng ngón tay.

Một “Thần Đăng” được y chuyển ra từ pháp khí càn khôn.

Trong Thần Đăng có khói mù phun ra — Đăng Linh?

Lư Sơn Lộ Ma Tôn hiện thân.

Sau khi Lư Sơn Lộ Ma Tôn hiện ra, y vươn tay lấy ra một chiếc ghế, một chiếc bàn, đặt trước mặt Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối (giả dạng Tống Thư Hàng) đường hoàng ngồi xuống, hai tay mười ngón đan vào nhau, đặt dưới cằm.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn lẳng lặng lơ lửng bên cạnh y.

Tô Thị A Thập Lục dở khóc dở cười.

Bạch tiền bối ngài nhập tâm quá rồi đấy ạ.

“Ta nghĩ, pháp khí nàng vừa ném vào hồ đen, hẳn là bảo vật ẩn chứa thông tin của ‘Đế Tôn’ nhỉ?

Tương tự như ‘Đế Châu’ mà Thiên Đế đã giao cho một số thành viên Thiên Đình trước khi Thiên Đình bị phá diệt?” Bạch tiền bối dùng một giọng điệu đầy áp lực nói.

Viên Viên tiên tử giả nghe vậy, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng do Bạch tiền bối hóa thân.

Nhịp tim không khỏi hơi tăng tốc một chút.

Đây là cảm giác rung động đã xa cách hàng ngàn năm.

“Nhưng vị tiên tử này, trước khi ngươi ném bảo vật ẩn chứa thông tin ‘Đế Tôn’ này vào, ngươi có từng nghĩ đến một khả năng rằng dưới đáy hồ đen này, có khi đã sớm chôn giấu ‘bảo vật thông tin’ của người khác không?

Ví dụ như, Thiên Đế?” Bạch tiền bối tiếp tục lên tiếng nói.

Cái “Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận” này nằm trong tay các thành viên Thiên Đình viễn cổ nhiều năm như vậy, nếu chỉ cần ném một “pháp khí” chứa thông tin vào là có thể bổ sung lại trận pháp phục sinh này, thì các thành viên Thiên Đình viễn cổ có lý do gì mà không sớm chôn giấu vài “Đế Châu” xuống đó?

Số lượng “Đế Châu” trong tay thành viên Thiên Đình, không hề ít.

“Vậy đến lúc đó phục sinh rốt cuộc là Thiên Đế?

Hay là Đế Tôn?” Cuồng Đao Tam Lãng xen vào nói.

“Không chừng trước khi phục sinh, thông tin của Thiên Đế và thông tin của Đế Tôn phải đánh nhau một trận cái đã?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghiêm túc suy nghĩ nói.

“Ý hay đó, chi bằng cứ làm vậy đi.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử hi hi cười nói.

Viên Viên tiên tử giả khẽ nắm chặt tay, trên mặt nàng không hề hoảng sợ, ngược lại còn có cảm giác tự tin nắm chắc trong lòng.

Khi họ biết rằng tàn dư Thiên Đình viễn cổ đang nắm giữ thông tin về “Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận”, đương nhiên họ đã đoán được khả năng này.

Họ tiến công hang ổ tàn dư Thiên Đình viễn cổ, và lẻn vào “không gian đại trận phục sinh” này, mỗi bước đi và thời gian hành động đều được lên kế hoạch tỉ mỉ.

“Pháp khí” mà nàng ném vào hồ đen đã được cải tạo, trong đó có phương án ứng phó với thông tin của “Thiên Đình Thiên Đế”.

Cụ thể về phương án cải tạo và nguyên lý của “pháp khí” này, nàng không hiểu.

Dù sao đây cũng không phải chuyên môn của nàng.

Nhiệm vụ của nàng, chính là ném “pháp khí” xuống đáy hồ, và cắm rễ nhánh cây của mình xuống đáy hồ – tiếp theo, chỉ cần chờ “pháp khí thông tin Đế Tôn” phát huy hiệu quả là được. ......

“Vị tiên tử này và Tống tiểu hữu nhất định rất có nhiều chủ đề chung.” Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc: “Vì sao?” “Vì nàng ấy cũng giống

Tống Thư Hàng, mặt đơ.” Bạch Long tỷ tỷ nhếch mép.

Ngay cả là khuôn mặt đã dịch dung, biểu cảm trên mặt vị Viên Viên tiên tử giả này vẫn sinh động như thật.

Nếu xé bỏ mặt nạ dịch dung trên mặt nàng, e rằng khuôn mặt nàng cũng sẽ giống Tống Thư Hàng, tự động mang theo thông tin dữ liệu – loại mà chỉ cần nắm được phương án là có thể đọc được.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “......” Hóa ra là kỹ năng đọc mặt này lại vô cùng bất lợi với Tống tiền bối.

“Bạch Long tỷ tỷ, chúng ta thật sự không cần ngăn cản nàng ấy sao?” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi.

“Ta là phái trung lập.” Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở: “Nhưng vị Viên Viên tiên tử giả này là phe Đế Tôn, là thế lực thứ ba.” “Có lý đó, nhưng ta không thể lên được.” Bạch Long tỷ tỷ dùng móng vuốt nhỏ nhẹ nhàng vỗ vỗ lên đầu A Thập Lục: “Ta còn chưa đến lúc phục sinh.” Nàng đã sớm chuẩn bị xong phương án phục sinh, nếu nàng nhúng tay vào “Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận”, lỡ bị phục sinh thì sẽ làm đảo lộn kế hoạch của nàng.

“Hơn nữa, Vân Tước Tử tiên tử từ đầu đến cuối đều không hoảng sợ, nàng ấy là người trong cuộc, các ngươi cũng bình tĩnh một chút đi.” Bạch Long tỷ tỷ lại nói.

“Ấy?” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nghe vậy, đột nhiên quay đầu lại nói: “Ta vẫn luôn không hoảng sợ, là vì thấy Bạch Long đạo hữu và Bạch đạo hữu đều rất trấn định, nên ta cũng theo đó mà trấn định.” “Ừm, ta thấy Bạch Long đạo hữu và Vân Tước Tử đạo hữu rất bình tĩnh, ta cũng theo đó mà bình tĩnh.” Bạch tiền bối nói.

Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “......” Tô Thị A

Thập Lục: “......” “Hoa ~~” Đang nói chuyện, hồ đen bỗng cuồn cuộn dâng trào.

Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận vậy mà thật sự đã được bổ sung hoàn chỉnh, kích hoạt.

Chương 2401

Viên Viên tiên tử giả mặt lộ vẻ vui mừng.

Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ và Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh.

Trong đại trận phục sinh, có kim sắc quang trụ xông thẳng lên trời.

Quang trụ chia thành bốn.

Mỗi một đạo quang trụ, đều ẩn chứa một thân ảnh cao lớn.

Viên Viên tiên tử giả sững sờ.

Đây là có bốn người, được phục sinh cùng lúc sao?

Thiên Đế và Đế Tôn cùng trọng sinh?

Vậy còn hai người kia là ai?

Viên Viên tiên tử giả chăm chú nhìn bốn thân ảnh trong quang trụ.

Trong bốn thân ảnh này, rốt cuộc thân ảnh nào mới là “Đế Tôn”?

Chỉ có nhận ra “Đế Tôn” xong, đợi Đế Tôn trọng sinh, nàng mới có thể đi tới bảo vệ.

Tuy nhiên, ánh sáng của bốn đạo quang trụ quá chói mắt, trong đó ẩn chứa quy tắc pháp thuật trọng sinh, phục hồi chí cường.

Viên Viên tiên tử giả nhìn đến mức hai mắt đau rát, cũng chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét của bốn thân ảnh cao lớn.

Thậm chí sau khi nhìn lâu hơn một chút, nàng cảm thấy hai mắt mình bắt đầu sưng đau, như muốn nứt ra vậy.

Viên Viên tiên tử giả vội vàng nhắm đôi mắt sưng đau lại, nhưng lúc này, nước mắt đẫm máu đã chảy ra từ hốc mắt nàng.

Đại trận phục sinh do Nho gia Thánh Nhân bố trí, đẳng cấp quá cao.

Trong đó ẩn chứa huyền bí trọng sinh của Trường Sinh Giả, với thực lực của nàng, nếu nhìn lâu, đừng nói là hai mắt nứt ra, thậm chí thần hồn cũng sẽ bị tổn thương.

Cảnh giới không đủ, ánh mắt chỉ có thể tạm thời tránh né bốn đạo quang trụ.

Hơn nữa, cũng may Viên Viên tiên tử giả đạo tâm kiên định — nếu tâm trí không kiên định, khi nhìn chằm chằm vào bốn đạo quang trụ này, sẽ bị cuốn hút, không thể rời mắt, cho đến khi nhãn cầu nổ tung mới thôi.

Khi Viên Viên tiên tử giả quay đầu lại, mở đôi mắt đau nhức ra lần nữa, liền nhìn thấy vị "Bá Tống" kia, Bạch Long và A Thập Lục được nàng bọc lại, cùng với Vân Tước Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, lúc này tất cả đều đang chăm chú nhìn bốn đạo quang trụ.

Ánh mắt của họ, không hề có bất kỳ sự khó chịu nào!

Làm sao có thể?

Trong số mấy người này có vài người, thực lực cảnh giới đều kém xa nàng, vì sao mấy người này có thể liên tục nhìn chằm chằm vào quang trụ của Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận?

Mà ta lại không thể?

Chẳng lẽ từng người bọn họ đều đã gian lận sao?

Viên Viên tiên tử giả lại quay đầu đi, nhìn về phía vị "Bích Lãng Tôn Giả" giả cuối cùng "có thể an ủi" nàng.

Vị Bích Lãng Tôn Giả này không có gì đặc biệt, trước đây khi bị "áp chế khí tức Kiếp Tiên" thì đã co rúm lại thành cục.

Nếu là y thì nhất định có thể mang lại sự an ủi về mặt tâm lý cho nàng?

Khi nàng nhìn về phía Cuồng Đao Tam Lãng, lại thấy đối phương cũng đang nhìn chằm chằm vào nàng.

Bốn mắt nhìn nhau.

Đồng thời, Cuồng Đao Tam Lãng trong tay nắm một cây đại đao rất có phong cách cá nhân, đang qua lại mài cưa một “cành cây” — không sai, chính là cành cây đã vươn ra từ người Cuồng Đao Tam Lãng.

“Cuối cùng cũng phát hiện rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng sảng khoái cười một tiếng, bắt đầu tăng tốc cưa động.

Viên Viên tiên tử giả: “......” “Tiên tử, hỏi một câu.

Khi ta cắt cái cành cây này, ngươi có đau không?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi, đại đao của y cưa càng thêm mạnh mẽ, trên cành cây bị cưa tóe lửa.

Kẻ này hoàn toàn không làm theo lẽ thường!

Hơn nữa, kẻ này hoàn toàn không bị quy tắc “Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận” hấp dẫn.

Là đạo tâm kiên định?

Hay là nguyên nhân khác?

Ánh sáng vàng của bốn đạo quang trụ, càng ngày càng mạnh, ngưng tụ thành thực chất.

Bốn thân ảnh bị quang trụ bao phủ, hoàn toàn bị ánh sáng che lấp.

“Mà nói, lần phục sinh này là mua một tặng ba sao?” Bạch Long tỷ tỷ nghi hoặc nói.

“Nếu ‘Nho gia Thánh Nhân Phục Sinh Đại Trận’ được bổ sung bởi thông tin của Thiên Đế và Đế Tôn, thì hẳn là mua hai tặng hai.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng nói.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân đang lơ lửng phía sau Bạch tiền bối, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thông qua nàng, cũng đang đánh giá bốn đạo quang trụ kia.

Tô Thị A Thập Lục đưa ra nghi vấn, nói: “Vấn đề là, người phục sinh thật sự là Thiên Đế và Đế Tôn sao?” 【Tôi có cách để kiểm chứng một chút.】 Trong Tụ Lý Càn Khôn, Tống Thư Hàng sử dụng chức năng truyền âm nhóm.

Cậu nhanh chóng mở chức năng chat “Tu Chân”, gửi cho Thiên Đế một giọt năng lượng.

Sau đó nhắn: 【Thiên Đế tiên tử có đó không, hỏi ngươi một vấn đề...

Ngươi đã bắt đầu phục sinh chưa?】 Đơn giản thô bạo.

Có cách kiểm chứng nào đơn giản và rõ ràng hơn việc hỏi đương sự không?

Một lát sau.

Thiên Đế gửi lại một giọt năng lượng, và nhắn: 【Tống tiền bối, ta lại chưa chết, vì sao phải phục sinh?

Ngươi không phải đang nguyền rủa ta đó chứ?

Cẩn thận ta nguyền rủa giết chết ngươi đó!】 Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, sau đó truyền âm nhóm cho Bạch tiền bối và những người khác: “Thiên Đế vẫn sống khỏe mạnh, không hề phục sinh.

Có thể khẳng định trong bốn nhân ảnh này, không có nàng ta.” Nói xong, cậu lại nhớ đến Trình Lâm tiên tử — suýt nữa thì quên mất người phụ nữ tội nghiệp chồng chất này rồi, nàng ta mới là kẻ đứng sau màn của sự kiện lần này, tại sao trận pháp của Nho gia Thánh Nhân lại là mua một tặng ba, nàng ta nhất định biết nguyên nhân.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nhanh chóng gửi cho Trình Lâm tiên tử một giọt năng lượng, nhắn: 【Trình Lâm tiên tử, trận pháp của Nho gia Thánh Nhân đã được kích hoạt.

Tàn dư Đế Tôn đã bổ sung lại trận pháp phục sinh này, hiện giờ tổng cộng có bốn đạo quang trụ xông lên từ hồ đen, có bốn thân ảnh đang phục sinh. 】 Lần này, Trình Lâm tiên tử trả lời cực nhanh: 【Cái gì?

Có bốn thân ảnh đang phục sinh?

Sao có thể! 】 Nàng tỏ ra rất kinh ngạc.

Là kẻ đứng sau màn, nàng dường như cũng không ngờ rằng sẽ có bốn thân ảnh đồng thời phục sinh.

Tống Thư Hàng: “......” Tiên tử à, ngươi làm kẻ đứng sau màn thế này không chuyên nghiệp chút nào cả.

Tống Thư Hàng lại gửi một giọt năng lượng, nhắn: 【Trình Lâm tiên tử, các ngươi đã hấp dẫn tàn dư ‘Đế Tôn’ công nhập ‘hang ổ tàn dư Thiên Đình viễn cổ’, lại mang theo pháp khí Đế Tôn đã cải tạo, vậy người các ngươi muốn phục sinh là ai? 】 Tàn dư Đế Tôn muốn phục sinh Đế Tôn.

Tàn dư Thiên Đình muốn phục sinh Thiên Đế còn chưa chết.

Trình Lâm tiên tử và Đạo Tử liên thủ, cuối cùng chắc chắn cũng có đối tượng muốn phục sinh.

Nhưng lần này, Trình Lâm tiên tử không trả lời ngay — hiện giờ nàng đang đi tìm Đạo Tử và vài thành viên khác.

“Xuất hiện rồi.” Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Ánh sáng của bốn đạo quang trụ bắt đầu tiêu tán.

Sau đó có bốn vị nam tử thân hình cao lớn, khí chất nho nhã, hiện ra trong hư không.

Bốn vị nam tử xếp thành hàng.

Vị đầu tiên ôn hòa nhã nhặn, trông rất dễ gần.

Vị thứ hai thần thái phi dương, tràn đầy tự tin, trông rất tài khí.

Vị thứ ba thanh tân tuấn dật, thoát tục.

Vị thứ tư vẻ mặt đờ đẫn, nhìn qua là thư ngốc tử.

“Ô?” Tống Thư Hàng sững sờ.

Bốn vị nam tử này, cậu vậy mà đều nhận ra.

Nói chính xác thì...

Tống Thư Hàng nhận ra thi thể kim thân của bốn vị này.

Lần trước chính cậu đã đích thân đưa thi thể kim thân của bốn vị Kiếp Tiên này về Nho gia, để Nho gia sắp xếp an táng.

Bốn vị trong Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên.

Sự phục sinh của bốn vị này, có thể nói là nằm ngoài dự liệu của tất cả mọi người.

Dù là tàn dư Thiên Đình, tàn dư Đế Tôn hay Trình Lâm, kẻ đứng sau màn, đều không nghĩ đến khả năng này.

“Các ngươi là ai?

Đế Tôn đâu!” Viên Viên tiên tử giả trợn to mắt.

Hy vọng càng lớn, thất vọng càng lớn.

Cuồng Đao Tam Lãng cười ha ha, nhấc đao chém xuống, một đao chém đứt cái “cành cây” chỉ còn lại một lớp da mỏng vừa cưa.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử bàn tay nhỏ vẫn không rời hồ đen.

Biểu cảm trên mặt nàng rất bình tĩnh.

Dường như đã sớm đoán được khả năng này.

Chương 2402

“Đây là hậu lộ mà y đã ngầm để lại cho đệ tử của mình.” Vân Tước Tử nói.

Ngay từ đầu, đây đã không phải là đại trận phục sinh của Thánh Nhân.

Đại trận này, là do y sắp xếp cho các đệ tử của mình.

“Tức là, đây là dùng để phục sinh ‘Thập Tam Kiếp Tiên’ đã chết sao?

Nếu đã vậy... vậy Lưu Ly Thư Sinh đâu?” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Cái người đã hố mất Linh quỷ đầu tiên của cậu là Lưu Ly Thư Sinh, không phải cũng đã chết rồi sao?

Đã là trận pháp phục sinh mà Nho gia Thánh Nhân để lại cho đệ tử, thì Lưu Ly Thư Sinh đã chết yểu cũng nên được phục sinh mới phải chứ?

Sở Các Chủ ngốc mao đáp: “Ba khả năng.” “Một là đã chết thật sự rồi, ngay cả trận pháp phục sinh cũng mất đi hiệu quả đối với y.

Thật sự Thần hình câu diệt, không còn khả năng phục sinh trọng sinh.” “Hai và một vừa vặn trái ngược, khả năng thứ hai, chính là vị ‘Lưu Ly Thư Sinh’ trong Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên vẫn chưa chết hoàn toàn.

Đã chưa chết hoàn toàn, tự nhiên không tồn tại lựa chọn ‘phục sinh’ này.” “Còn về thứ ba, thì là xem vận khí.

Có lẽ vận khí của Lưu Ly Thư Sinh kém hơn một chút...

Ngươi phải biết, trận pháp phục sinh cũng có tỷ lệ phục sinh.

Cảnh giới tu sĩ càng cao, độ khó phục sinh càng lớn, tỷ lệ thành công phục sinh càng nhỏ.

Giống như ngươi vậy, mỗi lần đều có thể phục sinh thành công, thực ra rất không dễ dàng.” Tống Thư Hàng trầm tư gật đầu: “Tức là, lần sau nếu tôi cần ‘pháp khí phục sinh’ thì tốt nhất là phải kiếm được loại phục sinh trăm phần trăm, nếu không nói không chừng sẽ phục sinh thất bại?

Hoặc là, tôi phải chuẩn bị vài phương án phục sinh.

Khi phương án một thất bại, phương án hai có lẽ có thể thuận lợi kích hoạt, cứ thế mà suy ra.” Nghe Tống Thư Hàng nói vậy, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cuối cùng cũng không nhịn được: “Không, Thư Hàng.

Ta cảm thấy ngươi tốt nhất là không cần phương án phục sinh!

Thật đấy, nghe ta đi.” Mỗi lần trong người có một phương án phục sinh, Tống Thư Hàng đều dùng nó rất dứt khoát.

Nếu cậu phải chuẩn bị “phương án phục sinh 1, 2, 3” thì Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lo lắng tương lai 365 ngày trong năm, mỗi ngày đều là ngày giỗ của Tống Thư Hàng.

Thậm chí nghiêm trọng hơn, trong 365 ngày giỗ này, còn phải chia ra thành sáng, trưa, chiều.

Kiểu như sáng một lễ, trưa một lễ, tối còn một lễ nữa.

“Vì sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghiêm túc suy nghĩ một lát, sau đó nghiêm chỉnh đáp: “Là một tu sĩ, nếu ngươi quá ỷ lại vào một loại bảo vật nào đó, sẽ sinh ra tính ỷ lại.

Điều này không có lợi cho sự phát triển tương lai của ngươi...

Ngươi không thể quá ỷ lại vào thủ đoạn phi thường quy như ‘phục sinh’ này.

Vạn nhất ngươi đã quen với việc phục sinh, rồi một ngày nào đó, trên người ngươi không còn pháp khí phục sinh thì sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói vô cùng có lý, khiến người ta có cảm giác như bị đánh thức.

Tống Thư Hàng lại trầm tư gật đầu.

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu nói không sai, nhưng vì y là Tâm Ma, nên lời y nói Thư Hàng ngươi nghe năm phần là được rồi.

Trong lời y, một nửa thật một nửa giả.” Sở Các Chủ nhắc nhở.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” Lời y nói đúng là một nửa thật một nửa giả.

Nhưng một nửa giả kia của y cũng là vì tốt cho Tống Thư Hàng mà!

Y chỉ là không nói ra thuộc tính “có phục sinh là sẽ dùng” của Tống Thư Hàng mà thôi.

Ý xuất phát của ta là tốt mà...

Đợi, đợi đã!

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên dùng sức đâm chuôi kiếm của mình vào vách không gian trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Ta là Tâm Ma mà, ta là Tâm Ma mà!

Là Tâm Ma, y vậy mà lại quan tâm Tống Thư Hàng đến mức đó... y đã làm mất hết mặt mũi của các đời Tâm Ma rồi.

Nhưng mà. 《Dưỡng Đao Thuật》 thật sảng khoái. ......

Trên hồ đen, trong hư không.

Ánh sáng vàng trên hồ, hoàn toàn tiêu tán.

Bốn vị Nho gia Kiếp Tiên đồng loạt mở mắt.

“Sao lại như vậy?” Viên Viên tiên tử giả đứng trên đỉnh cành cây, một trái tim như rơi vào vực sâu không đáy, không ngừng chìm xuống.

Bốn vị Nho gia Kiếp Tiên, nhấc bước lơ lửng đi về phía bờ.

Họ đi ngang qua Viên Viên tiên tử giả.

Trong đó, vị Kiếp Tiên “thư ngốc tử” kia, khi đi ngang qua Viên Viên tiên tử giả, khẽ vỗ vỗ đầu nàng: “Vất vả rồi, tiên tử.” Viên Viên tiên tử giả cảm nhận được bàn tay ấm áp trên đỉnh đầu, cứng ngắc ngẩng đầu lên, nhìn vị Kiếp Tiên thư ngốc tử.

Vị Kiếp Tiên thư ngốc tử nở một nụ cười ngốc nghếch với nàng, sau đó tiếp tục bước tới.

Bốn vị Kiếp Tiên cùng đến bên bờ, đáp xuống bên cạnh Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Họ hành một lễ với Vân Tước Tử — Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử có lai lịch thần bí, nàng từng là lão sư khai sáng con đường tu luyện của Thánh Nhân, dẫn Thánh Nhân bước vào con đường tu hành.

Vì vậy, xét về thân phận, nàng xứng đáng nhận một lễ này từ Thập Tam Kiếp Tiên.

Vân Tước Tử nhìn bốn người này một cái, khẽ cau mày: “Các ngươi...” Vị Kiếp Tiên thư ngốc tử khẽ gật đầu, nhẹ giọng nói: “Đúng vậy, Vân Tước Tử tiền bối.

Tóm lại, chúng ta... phục sinh thất bại rồi.” “Trận pháp do lão sư để lại đã bị hủy hoại, tuy đã được bổ sung, nhưng bị thay đổi quá nhiều.” Vị Kiếp Tiên tuấn thoát tục bổ sung.

“Hơn nữa, thời gian đã quá lâu rồi.” Vị Kiếp Tiên ôn hòa nhã nhặn

khẽ nói.

Nếu là năm đó, khi họ vừa vẫn lạc, cái “đại trận phục sinh” này có thể lập tức kích hoạt, thì dưới tác dụng của thủ đoạn cường đại do Thánh Nhân để lại, bốn người họ có thể phục sinh với tư thái gần như “hoàn hảo”.

Nhưng hiện tại... thời đại viễn cổ đều đã kết thúc từ lâu, đã qua hàng vạn vạn năm kể từ thời đại Thánh Nhân.

Thời gian như dao găm.

Ngay cả với thủ đoạn do Nho gia Thánh Nhân để lại, cũng không thể triệt để phục sinh những đệ tử đã vẫn lạc hàng vạn vạn năm trước.

Vân Tước Tử là chuyên gia “phục sinh”, từ xưa đến nay, không thể tìm ra tồn tại nào có “kinh nghiệm phục sinh” phong phú hơn nàng.

Vì vậy, nàng chỉ cần nhìn một cái là đã nhận ra trạng thái tàn khuyết của bốn vị đệ tử Nho gia này.

Họ sau khi “phục sinh”, lại không thoát khỏi trạng thái “tử vong”.

Giống như một loại trạng thái “hồi quang phản chiếu”.

Chậm nhất là vài ngày sau, họ sẽ lại tiêu tán.

Và lần tiêu tán này, chính là cái chết vĩnh hằng.

Không còn bất kỳ thủ đoạn nào, có thể khiến họ phục sinh lần nữa.

“Chúng ta muốn tranh thủ thời gian cuối cùng, về Nho gia xem một chút.” Vị Kiếp Tiên tràn đầy tài khí lên tiếng nói, cuối cùng y lại bổ sung hỏi: “Nho gia... hiện tại còn tồn tại không?” “Còn!” Từ xa, giọng Tống Thư Hàng vọng lại.

Bạch tiền bối khẽ vung tay áo, Tống Thư Hàng và Tạo Hóa tiên tử trong Tụ Lý Càn Khôn, cùng bị ném ra ngoài.

Tống Thư Hàng ổn định đáp xuống đất.

Tạo Hóa tiên tử lại co người phía sau cậu, giấu thân hình nhỏ bé của mình sau lưng Tống Thư Hàng...

Nàng dường như không dám gặp bốn vị sư huynh của mình.

Trong Tụ Lý Càn Khôn, nàng đã nghe được tin tức bốn vị Nho gia Kiếp Tiên, phục sinh thất bại.

Vị Kiếp Tiên thư ngốc tử nhìn về phía Tống Thư Hàng và Tạo Hóa tiên tử phía sau cậu, trên khuôn mặt đờ đẫn, lần đầu tiên hiện lên một nụ cười bình thường.

Y bước chân động đậy, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện bên cạnh Tạo Hóa tiên tử.

Sau đó, y khẽ đặt tay lên...

đỉnh đầu Tống Thư Hàng, xoa xoa: "Xin lỗi, sư muội.

Rõ ràng đã hẹn nếu gặp lại thì sẽ không còn phải ly biệt theo cách 'tử vong' nữa.

Nhưng lần này, chúng ta dường như phải thất hẹn rồi." Tống Thư Hàng: "???" Ngươi xin lỗi Tạo Hóa tiên tử thì xoa đầu tôi làm gì?

Bàn tay lớn của Kiếp Tiên thư ngốc tử, lại xoa đi xoa lại trên đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi ngờ nhìn đối phương.

Vị này... chẳng lẽ có bệnh về mắt sao?

Hay là, thân phận thật sự của tôi cuối cùng cũng sắp lộ diện?

Thực ra... tôi là chuyển thế của Tạo Hóa tiên tử sao?!

Nếu nghĩ như vậy, cảm giác có vài chuyện lại hợp lý rồi.

Ví dụ như, vì sao Tạo Hóa tiên tử lại chuyển từ trên người Tạo Hóa Pháp Vương sang người cậu, sau đó rất ít khi quay về.

Tống Thư Hàng não động mở rộng — chủ yếu là đầu óc vẫn đang chịu ảnh hưởng của "Long uy" của Bạch Long tỷ tỷ, khá mơ hồ.

Cảm giác như lúc say rượu vậy, có chút không logic, những suy nghĩ nửa đúng nửa sai cũng không ngừng xuất hiện.

Chương 2403

Lúc này, vị Kiếp Tiên thư ngốc tử kia đột nhiên lên tiếng nói: “Khi xoa đầu tiểu hữu, ta phát hiện ánh mắt của lão sư sẽ chú ý đến ta, trong lòng ta liền có một cảm giác khó tả, không khỏi nhớ đến lão sư.

Vừa chua xót vừa hoài niệm.” Tống Thư Hàng khóe miệng co giật: “......” Tin hay không thì tùy, ánh mắt của lão sư ngươi sẽ lóe lên một cái?

Khiến ngươi càng thêm hoài niệm và chua xót?

Nhưng đột nhiên, Tống Thư Hàng phát hiện, Kiếp Tiên thư ngốc tử nói đều là “ngôn ngữ viễn cổ”, nhưng kỳ lạ là, cậu nghe không hề khó khăn.

Là khả năng học hỏi của cậu tăng vọt, có thể hiểu hầu hết “ngôn ngữ viễn cổ” sao?

Hay là, ai đó đang ngầm giúp cậu phiên dịch?

Đang suy nghĩ...

Tạo Hóa tiên tử cuối cùng cũng chui ra khỏi sau lưng Tống Thư Hàng.

Nàng nhìn về phía Kiếp Tiên thư ngốc tử và ba vị Nho gia Kiếp Tiên ở xa.

Ba vị Nho gia Kiếp Tiên đó, từ xa khẽ mỉm cười với nàng.

Tạo Hóa tiên tử khẽ hít một hơi, nàng chăm chú nhìn bốn vị sư huynh một lúc lâu, như muốn khắc hình ảnh của họ vào tận tâm trí.

Lát lâu sau.

Nàng quay người, vùi đầu vào lòng Tống Thư Hàng.

Nàng trông rất buồn.

Tống Thư Hàng theo bản năng vươn tay, muốn đỡ lấy Tạo Hóa tiên tử đang bi thương.

Thậm chí trong đầu cậu đã nghĩ sẵn lời an ủi nàng...

Tuy nhiên, Tạo Hóa tiên tử như lặn xuống nước vậy, lặn vào trong cơ thể cậu.

Tống Thư Hàng cứng ngắc giữ nguyên động tác "vươn tay", có chút ngượng nghịu.

Kiếp Tiên thư ngốc tử thấy vậy, tiến lên ôm Tống Thư Hàng một cái nhiệt tình, kịp thời hóa giải sự ngượng ngùng cho cậu: "Tiểu hữu, sư muội nhà ta đành phiền ngươi chiếu cố rồi.

Nàng tuy có chút nghịch ngợm, còn thề một đời không sinh con, nhưng nội tâm nàng rất lương thiện." Tống Thư Hàng há miệng, đang chuẩn bị nói gì đó.

Nhưng khi cậu vừa há miệng, một trận tiếng ca thảm họa như từ thiên tai vang lên từ trong miệng cậu.

Lời ca cũng được hát bằng ngôn ngữ viễn cổ.

Tiếng ca càng lúc càng vang vọng, truyền khắp cả "không gian phục sinh của Nho gia Thánh Nhân".

Trong tiếng ca thảm họa này mang theo sức mạnh mê hoặc lòng người, khiến tất cả mọi người không tự chủ chìm đắm trong tiếng ca này.

Bốn vị Nho gia Kiếp Tiên, thành thạo phối hợp đánh nhịp.

Khi còn sống, họ cầm kỳ thư họa, vũ kiếm ngâm thơ đều tinh thông.

Nếu không phải hiện tại trong tay không có nhạc cụ phù hợp, bốn vị Nho gia Kiếp Tiên chắc chắn sẽ tại chỗ phối hợp với Tạo Hóa tiên tử, tấu một khúc cho nàng.

Ba vị Nho gia Kiếp Tiên đứng bên cạnh Vân Tước Tử, khẽ ngân nga, đánh nhịp.

Còn Kiếp Tiên thư ngốc tử đang ôm Tống Thư Hàng, thì ra sức vỗ vào lưng Tống Thư Hàng.

Mỗi lần vỗ đều như dùng sức đánh trống lớn!

Tống Thư Hàng bị vỗ đến khí huyết cuộn trào, nội tạng như muốn văng ra ngoài — vị Kiếp Tiên thư ngốc tử này nhất định là cố ý.

Một lát sau.

Ba đại công pháp luyện thể tự chủ hộ thể, lần lượt kích hoạt. 《Biến Dị Cương Thủ》 phủ lên lưng Tống Thư Hàng một lớp màu đen kim loại.

Kiếp Tiên thư ngốc tử ban đầu như đang đánh trống, giờ thì biến thành gõ chuông.

Âm thanh từ tiếng “đùng đùng” của trống da trước đó, biến thành tiếng kim loại va chạm.

Âm thanh đột nhiên chuyển biến, khiến Kiếp Tiên thư ngốc tử sững sờ, suýt nữa thì vỗ sai nhịp.

Không chỉ vậy, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, có một trăm hai mươi ba con Thánh Viên Nho trang tay cầm sách hiện thân.

Các Thánh Viên xếp thành cấu trúc hình tam giác lập thể trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng — lần này chúng đã nể mặt chủ nhân, không xếp thành trận hình chữ “Điện”.

Sau khi Thánh Viên hiện thân, bắt đầu chủ động tiến vào chế độ “Đại hợp xướng hòa âm”.

Một trăm hai mươi ba con Thánh Viên này, tất cả đều tinh thông âm luật.

Khi tiếng ca của Tạo Hóa tiên tử cần "hòa âm", chúng sẽ tinh xảo tiếp nối, phối hợp thêm một đợt phụ xướng.

Con Thánh Viên lớn dẫn đầu lần này đóng vai trò "chỉ huy".

Kiếp Tiên thư ngốc tử ngẩng đầu nhìn "đoàn hợp xướng Thánh Viên" hùng hậu này, mắt trợn tròn miệng há hốc: "Đây là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 của Thú Tu Giới phải không, đợi đã, hình như còn có 《Nho gia Kim Cương Thân》 của chúng ta nữa?" Y cả đời, chưa từng thấy ai có thể luyện thành hai đại thần công này đến mức như vậy.

Chẳng trách, sư muội lại nguyện ý phụ thân trên người tiểu hữu này.

Hóa ra là thú vị hợp nhau!

Cái loại tồn tại mang theo một đoàn hợp xướng bên người này, mỗi con Thánh Viên đều tinh thông âm luật, có thể phát huy tối đa khả năng ca hát của sư tỷ!

Tống Thư Hàng thấy dáng vẻ "kinh ngạc" của Kiếp Tiên thư ngốc tử, trong lòng vui thầm.

Chưa hết đâu!

Theo ý niệm của Tống Thư Hàng vừa động.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đứng dậy bơi tới, đuôi nàng cuộn lại, "ngồi" lên Công Đức Phì Kình.

"Nhạn Vĩ Tiên Sinh Tiên Cầm" trong Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí bay ra từ bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng, đáp xuống trên đuôi rắn của nàng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân phủ cầm, hơi điều chỉnh xong, hoàn hảo "hòa nhập" vào giai điệu hợp tấu, đệm đàn cho Tạo Hóa tiên tử — Công Đức Xà Mỹ Nhân có tài nghệ đỉnh cao về âm luật.

Đồng thời, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đứng dậy.

Muốn trở thành Tâm Ma đạt chuẩn, khả năng vũ đạo tuyệt đối không thể yếu.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử bắt đầu múa phụ họa, thân hình nàng cao ráo, đôi chân dài miên man, trời sinh đã thích hợp để nhảy múa. 【Nếu không phải thế giới hạt nhân của mình không thể mở ra ở đây, mình còn có thể bày ra nhiều tiết mục hơn nữa. 】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ca sĩ chính, đoàn hợp xướng, ban nhạc, múa phụ họa, thậm chí là hiệu ứng ánh sáng, chỉ cần cho Tống Thư Hàng thời gian, cậu đều có thể chuẩn bị đầy đủ.

"Lợi hại đó, tiểu hữu." Kiếp Tiên thư ngốc tử thán phục.

Trong chư thiên vạn giới, việc sắp xếp một bộ "đoàn hợp xướng" mạnh hơn Tống Thư Hàng không phải là khó.

Nhưng Kiếp Tiên thư ngốc tử có thể nhận ra, "đoàn hợp xướng" của Tống Thư Hàng đều là đồ treo hack của cậu!

Đây là tập hợp một đoàn hợp xướng vào trong một thân, cậu một người chính là một đội hợp xướng.

Một khúc kết thúc.

Dù là người hát, người đệm đàn, người hợp xướng, người nghe, đều mãn nguyện.

Bốn vị Kiếp Tiên cũng rất hài lòng với "cơ bắp" mà Tống Thư Hàng thể hiện ra — đoàn hợp xướng cường đại này, chỉ cần chuyển đổi một chút liền là lực tấn công đỉnh cấp.

Như vậy, họ cũng có thể yên tâm để sư muội ở bên cạnh vị tiểu hữu này.

“Vậy thì, Vân Tước Tử tiền bối, tiểu hữu, các vị đạo hữu, chúng ta xin cáo biệt ở đây.” Kiếp Tiên thư ngốc tử hành một lễ với mọi người — thời gian tồn tại của họ có hạn, nên muốn tranh thủ trước khi mình và đồng bạn hoàn toàn biến mất, quay về Nho gia một chuyến.

Nếu có thể, họ muốn tranh thủ trước khi tiêu tán, để lại nhiều thứ hơn cho Nho gia — quan trọng nhất chính là tri thức truyền thừa.

Tri thức mới là tài sản lớn nhất.

“Bốn vị tiền bối một đường thuận buồm xuôi gió.” Tống Thư Hàng chắp tay nói.

Lời vừa dứt, trong đôi mắt cậu, có hai bàn tay thon dài nắm chặt quyền vươn ra.

Là nắm đấm của Tạo Hóa tiên tử.

Tống Thư Hàng: “......” Hai bàn tay của Tạo Hóa tiên tử xòe ra, trong lòng bàn tay mỗi bên có một đôi mắt xinh đẹp, như ngọc lưu ly đúc thành.

“Mắt của sư đệ sao?” Kiếp Tiên thư ngốc tử sững sờ.

“Không, đây là mắt của tôi.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

“Nàng muốn bốn người các ngươi, ký sinh vào đôi mắt này.

Bên trong đôi mắt này ẩn chứa lực trọng sinh tổng cương của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Chúng có lẽ có thể khiến thời gian bốn người các ngươi tồn tại trên thế giới này, kéo dài thêm một chút.” Trên đỉnh đầu Tống Thư

Hàng, Sở Các Chủ ngốc mao lên tiếng nói.

“Ngốc, ngốc mao thành tinh?” Kiếp Tiên tuấn thoát tục kinh ngạc nói.

Sở Các Chủ: “......” Đồ ngốc, ăn ta một chiêu “Trường Sinh Giả Ngốc Mao Đột Thích”!

Trong ánh mắt kinh ngạc của vị thanh tân tuấn dật kia, sợi ngốc mao này “vụt” một cái vươn dài ra, đâm thẳng tới y.

Sau đó... bốn vị Nho gia Kiếp Tiên bị một cọng lông ngốc xâu lại cùng một chỗ, ngay ngắn chỉnh tề.

Thư Ngốc Tử (Mọt sách) Kiếp Tiên: "......" Ôn Văn Nhĩ Nhã (Nho nhã) Kiếp Tiên: "......" Thần Thải Phi Dương (Tự tin) Kiếp Tiên: "......" Tại sao ba người bọn họ cũng bị xâu thành một chuỗi vậy hả?

Ba người bọn họ vô tội biết bao nhiêu? "Quá đáng rồi đó, Sở tiên tử.

Nói sai chỉ có một người, tại sao cô lại xâu cả bốn người thành một chuỗi?" Bạch Long tỷ tỷ kịch liệt khiển trách nói: "Hơn nữa, vị đạo hữu Nho gia này thực ra cũng không nói sai, hiện tại chẳng phải cô đang ở trạng thái một cọng lông ngốc sao?

Nếu muốn trách, thì phải trách Tống Thư Hàng cắm cô ở trên đỉnh đầu mới đúng chứ!" Tống Thư Hàng: "???" Cho nên, là lỗi của tôi sao?

Cọng lông ngốc của Sở các chủ từ từ co lại, sau đó quấn một vòng quanh cổ Tống Thư Hàng.

Có điều lông ngốc không siết chặt, đây là tuyên án tử hình treo cho Tống Thư Hàng, nếu tiếp theo cậu biểu hiện tốt, có lẽ có thể đổi thành tù chung thân? "Được rồi, lỗi của tôi, đều là lỗi của tôi!" Tống Thư Hàng thở dài, nhìn về phía bốn vị Nho gia Kiếp Tiên, hỏi: "Bốn vị tiền bối, hai con mắt, có đủ dùng không?" Mắt chỉ có hai cái, Nho gia Kiếp Tiên lại có bốn người.

Khi cậu dùng tổng cương thiên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 để trọng sinh nhục thể, Tạo Hóa tiên tử chỉ móc hai con mắt xuống.

Chương 2404

Sớm biết mắt của mình quý giá như vậy, lúc đó cậu nhất định sẽ bảo tiên tử móc thêm một ít để dự phòng.

Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên lên tiếng nói: "Nói thật, nếu có thể thêm hai con mắt nữa thì càng tốt." Bàn tay nhỏ của Tạo Hóa tiên tử từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng vươn ra, giống như một đôi sừng hươu, liên tục xua tay.

Cho dù bây giờ có móc 'nhãn cầu' của Tống Thư Hàng ra nữa, cũng không có công hiệu của hai con 'mắt lưu ly' này.

Trừ phi... chém đầu Tống Thư Hàng xuống lần nữa, phá hủy triệt để cơ thể cậu.

Sau đó để cậu vận chuyển tổng cương thiên 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, trọng sinh một lần.

Lúc trọng sinh, lại móc nhãn cầu của cậu xuống. "Bất quá, có hai cái cũng đủ cho bốn người chúng ta 'ký thác' theo nhu cầu." Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên lên tiếng nói.

Y nhận lấy đôi mắt dạng lưu ly này, ôm quyền với Tống Thư Hàng, nói: "Như vậy Bá Tống đạo hữu, tạm thời mượn đôi mắt này của ngươi dùng một lát.

Đợi sau khi bốn người chúng ta biến mất, chúng ta sẽ để đệ tử Nho gia mang chúng trả lại cho tiểu hữu.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ để lại một chút quà tặng trong mắt của Bá Tống tiểu hữu, hy vọng ngươi sẽ thích." Tống Thư Hàng nghe thấy lời này, nội tâm đột nhiên dâng lên cảm giác 'mất mát' mãnh liệt, cứ như thể đôi 'lưu ly song nhãn' trân quý này của mình sắp một đi không trở lại. "Vậy Bá Tống đạo hữu, chúng ta từ biệt tại đây." Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên nói.

Tống Thư Hàng nhắc nhở: "Mọi người lúc đi ra ngoài nhớ chú ý an toàn, bên ngoài hiện tại là sào huyệt của 'dư đảng Thiên Đình', có các loại thủ đoạn cấm cố không gian." Tống Thư Hàng đang nói chuyện, lại thấy Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên đưa tay chống lên một cánh cửa không gian.

Cánh cửa không gian chói mắt, tản ra ánh sáng trắng.

Nơi này là đại trận phục sinh do Nho gia Thánh Nhân bố hạ, chuyên dùng để phục sinh đệ tử của mình.

Để đảm bảo tính an toàn cho đệ tử sau khi phục sinh, trong không gian phục sinh này, các đệ tử của ngài có thể sử dụng sức mạnh không gian.

Ngoại trừ đệ tử của ngài ra, năng lực không gian của những người khác đều sẽ bị cấm cố, không cách nào thi triển. "Đạo hữu yên tâm, chúng ta sẽ trực tiếp thông qua thông đạo không gian rời xa nơi này, trực tiếp trở về vị trí của Nho gia tại Hiện Thế." Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên mỉm cười với Tống Thư Hàng.

Vị Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã kia vẫy tay với nhóm người Tống Thư Hàng: "Từ biệt tại đây." "Chờ một chút!" Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: "Cho chúng tôi đi nhờ xe, chúng ta cùng đi!" Có thông đạo không gian có thể trực tiếp rời đi, vậy đương nhiên là tranh thủ cơ hội đi cùng rồi, nếu không bọn họ còn phải đi ra từ 'không gian đại trận phục sinh của Nho gia Thánh Nhân', đi xông vào sào huyệt dư đảng Thiên Đình. "Bá Tống đạo hữu cũng muốn đi cùng?

Như vậy rất tốt." Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên cười nói.

Bọn họ đã chết hàng ngàn hàng vạn năm, tịnh không hiểu rõ tình hình Nho gia hiện tại.

Nếu vị Bá Tống tiểu hữu có uyên nguyên cực sâu với Nho gia này nguyện ý cùng bọn họ đi đến Nho gia, giới thiệu hiện trạng Nho gia cho bọn họ, thì đúng là hợp tâm ý của y. "Bạch tiền bối, chúng ta có nên rời đi trước không?

Nếu đến lúc đó Bạch tiền bối muốn về Thú Tu Giới câu cá, thì từ Hiện Thế - Địa Cầu quay lại Thú Tu Giới cũng không muộn." Tống Thư Hàng quay đầu hỏi. "Ta không thành vấn đề." Bạch tiền bối nói, dù sao cũng chỉ là một lần xuyên qua không gian. "Vậy thì, đi đi đi!" Tống Thư Hàng cười ha ha. "Bá Tống tiểu hữu mời ~" Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên duy trì cửa không gian, làm tư thế 'mời vào' với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thu hồi 'hư ảnh Thánh Viên' đầy trời, lại nhét toàn bộ Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa tiên tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử trở về.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, cậu chạy chậm đến trước mặt cửa không gian, nhẹ nhàng nhảy lên.

Thông ~~ Tống Thư Hàng nhảy vào cửa không gian, một khắc sau, tại không trung phía trên Hắc Hồ lại có một thông đạo không gian sinh ra, Tống Thư Hàng từ trong thông đạo không gian này ngã văng ra, rơi vào trong Hắc Hồ.

Tống Thư Hàng: "???" Cậu trầm bổng trong Hắc Hồ, mắt trái không có ý tốt nhìn chằm chằm Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên.

Vị Nho gia Kiếp Tiên này khá là phúc hắc (bụng dạ đen tối).

Sẽ không phải là muốn trả thù cái mối thù bị 'Sở các chủ' xâu thành kẹo hồ lô đấy chứ? "Hả?" Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên cũng sững sờ.

Y có thể xác định vị trí cửa không gian của mình mở ra là vị trí Nho gia ở Hiện Thế.

Nhưng khi Bá Tống tiểu hữu nhảy vào cửa không gian, thông đạo không gian liền bị 'vặn vẹo', Bá Tống tiểu hữu liền ngã vào trong Hắc Hồ. "Là biện pháp an toàn thầy để lại." Lúc này, vị Kiếp Tiên thanh tân tuấn dật kia đoán.

Thánh Nhân vì sự an toàn của đệ tử sau khi phục sinh, đã phí hết khổ tâm.

Tại không gian phục sinh này, đệ tử của ngài sở hữu năng lực mở ra thông đạo không gian...

Nhưng để phòng ngừa kẻ địch lợi dụng đệ tử của ngài mở cửa không gian, truy kích đệ tử phục sinh, Thánh Nhân còn để lại biện pháp 'vặn vẹo không gian'.

Kẻ địch cho dù nhảy vào thông đạo không gian của Thập Tam Kiếp Tiên, cũng sẽ bị không gian vặn vẹo ảnh hưởng, không cách nào rời đi. "Thầy vì chúng ta, đã phí hết tâm tư.

Chỉ tiếc là..." Tâm trạng Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên có chút sa sút.

Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã bổ sung nói: "Xin lỗi, Bá Tống tiểu hữu.

Chúng ta e rằng không cách nào đưa ngươi rời đi rồi." Tống Thư Hàng trong Hắc Hồ cũng phản ứng lại, gật đầu: "Không hổ là Thánh Nhân 'bá đạo', loại phong cách này, có thể hiểu được." Thánh Nhân để lại thủ đoạn bảo hiểm cho 'Vân Tước Tử', cũng là từng vòng từng lớp như thế, đoạn tuyệt tất cả khả năng ngoài ý muốn.

Thậm chí ngay cả Chúa tể Cửu U cũng bị thủ đoạn Thánh Nhân di lưu lại 'mưu toán', bị hố liền hai ván. "Thánh Nhân bá đạo?" Khóe miệng Thư Ngốc Tử Kiếp Tiên giật một cái. ...

Một lát sau.

Bốn vị Kiếp Tiên lần nữa ôm quyền cáo biệt với nhóm người Tống Thư Hàng, thông qua thông đạo không gian thoát ly khỏi không gian này, biến mất không còn tăm tích. "Tiếp theo, chúng ta cũng phải cân nhắc xem làm thế nào rời khỏi nơi này rồi." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Cơ thể cậu bơi lội trong Hắc Hồ, chuẩn bị lên bờ hội hợp với nhóm Bạch tiền bối.

Nhưng ngay khi cậu chuẩn bị đi lên...

đột nhiên cảm giác có một bàn tay lớn túm lấy chân lông lá của cậu, muốn kéo cậu xuống đáy hồ!

Thủy quỷ?

Quá đáng!

Khu khu một con thủy quỷ mà lại dám vươn bàn tay lông lá ra, tới túm đùi người kế tục tương lai của tổ quốc như cậu?

Hơn nữa khí lực của bàn tay lông lá này còn không nhỏ.

Chân phải Tống Thư Hàng phát lực, hung hăng đạp một cái.

Oanh ~~ Trong Hắc Hồ bạo khởi một cột nước.

Với thực lực hiện tại của Tống Thư Hàng, một quyền vung ra đủ để khiến thác nước chảy ngược!

Một cước đạp ra, cột nước nổ tung quy mô cỡ này chỉ là thao tác cơ bản.

Đồng thời, thần thức của cậu quét về phía vị trí chân mình, để xem xem thứ ẩn núp dưới đáy Hắc Hồ túm chân cậu rốt cuộc là cái gì?

Vì an toàn, cậu còn nhân cơ hội niệm một đạo 'Thiên Sư Chính Pháp - Dẫn Lôi Thuật'.

Tổng cộng ba đạo lôi điện bị dẫn dắt xuống, oanh tạc về phía bản thể Tống Thư Hàng — tới đi, cùng nhau nếm thử mùi vị lôi điện ngọt ngào này!

Với thực lực cấp bậc thất phẩm Tôn Giả hiện tại của cậu, cho dù là 《Dẫn Lôi Thuật》 rất phổ thông, ở trong tay cậu cũng có thể bộc phát ra uy lực khủng bố.

Hơn nữa theo cảnh giới tăng lên, cậu cảm giác mình nắm giữ đối với 《Dẫn Lôi Thuật》 lại tinh tiến thêm một bước.

Không dùng được bao lâu nữa, cậu hẳn là có thể sử dụng Tứ Lôi Pháp, sau đó bước tiếp theo chính là cảnh giới đại thành 'Ngũ Lôi Oanh Đỉnh'.

Quan trọng nhất là, ba đạo lôi điện này là để cảnh báo cho Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ.

Nói cho hai vị tiền bối biết, cậu bị tấn công.

Nếu bàn tay lớn dưới đáy hồ quá mạnh mẽ, vậy thì Bạch tiền bối và Bạch Long tỷ tỷ cũng có thể ra tay viện trợ cho cậu ngay lập tức.

Lông ngốc của Sở các chủ trên cổ cũng sát giác được dị trạng, cô cởi ra khỏi cổ Tống Thư Hàng, ngọn tóc khóa chặt quái thủ dưới đáy hồ, tóc như kiếm, hung hăng đâm ra!

Tiếp theo đó là hộ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân chịu ảnh hưởng của Hắc Hồ, thân là công đức chi quang, lần này cô không thể tự động hộ chủ ngay lập tức.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cảm giác mình bị khiêu khích, cô hiện thân bao bọc lấy Tống Thư Hàng, đồng thời trực tiếp mở đại chiêu, hai tay chắp lại trực tiếp thi triển pháp thuật công đức cường lực 《Công Đức • Mặt Trời》.

Cột nước nổ tung, lôi điện giáng xuống, kiếm ý Trường Sinh Giả hung hãn, một vầng mặt trời công đức chói mắt nổ tung trong Hắc Hồ.

Tràng diện thanh thế hạo đại.

Bàn tay lông lá trong Hắc Hồ kia cũng không ngờ Tống Thư Hàng có thể trong nháy mắt, bộc phát ra công kích khủng bố như vậy.

Một trận bọt khí 'ùng ục' nổi lên.

Bàn tay túm lấy Tống Thư Hàng không cam lòng buông ra, bị 《Công Đức Mặt Trời》 và lông ngốc của Sở các chủ liên thủ, đấm xuống đáy hồ.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội nhảy lên một cái, chân đạp hư không, từng đóa hoa sen đen từ dưới chân cậu hiện lên, nâng đỡ cơ thể cậu. "Vừa rồi đó là thứ gì?" Tống Thư Hàng cau mày nhìn Hắc Hồ.

Hắc Hồ thân là khu vực hạch tâm của đại trận phục sinh do Nho gia Thánh Nhân bố trí, 'thần thức' của tu sĩ khi thẩm thấu vào đó sẽ bị hạn chế.

Thần thức Tống Thư Hàng chỉ quét được một bàn tay lông lá túm lấy mình, đó dường như là móng vuốt của một loài thú. "Là một con thủy thú xấu xí...

Hơn nữa, con thủy thú này lại có thể vẫn luôn sinh tồn trong không gian phục sinh do Nho gia Thánh Nhân bố trí." Lông ngốc Sở các chủ lên tiếng nói. "Nó đi về phía vị Ngụy • Viên Viên tiên tử kia rồi." Vân Tước Tử lên tiếng nói, lòng bàn tay của cô vẫn ấn trong Hắc Hồ... không biết rốt cuộc cô muốn làm gì.

Ngụy • Viên Viên tiên tử vẫn luôn đứng trên đầu ngọn 'chi nha' kia, đứng trên mặt hồ Hắc Hồ.

Sau khi nghe thấy giọng nói của Vân Tước Tử, cô lập tức tung người nhảy một cái, chân đạp hư không tránh né con thủy thú kia.

Ào ào ~ Con thủy thú kia sau khi tới gần vị trí ban đầu của Ngụy • Viên Viên tiên tử, vươn tay chộp một cái, liền kéo ngọn 'chi nha' kia vào đáy hồ. "Đây là thủ đoạn của các ngươi sao?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Ngụy • Viên Viên tiên tử.

Đối phương liên tục lắc đầu.

Chương 2405

"Vậy chẳng lẽ là thủ đoạn của dư đảng Viễn Cổ Thiên Đình?" Tống Thư Hàng nhìn về phía chân mình, nơi đó còn có mấy sợi lông tóc, là lúc con thủy thú kia túm đùi cậu, bị kiếm khí từ lông ngốc Sở các chủ gọt xuống.

Tống Thư Hàng vươn tay phải, đốt ngón tay của 'Găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ' mở ra, lộ ra ngón tay.

Sau đó cậu khom lưng nhặt mấy sợi lông tóc kia lên, kích hoạt 《Giám Định Bí Pháp》.

Sau khi bí pháp kích hoạt, trên cổ tay cậu xuất hiện một vết thương nông, có vài giọt huyết châu từ trong vết thương lăn ra, rơi vào Hắc Hồ. "Quên mất yên vụ hóa cơ thể, lãng phí mất mấy giọt máu." Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Hiện tại cậu chính là thất phẩm Tôn Giả hàng thật giá thật, hơn nữa còn thối thể đại thành, tu luyện tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Ngày nay giá trị dược dụng của nhục thân cậu không kém gì những linh thú kia, mỗi một giọt máu đều là bảo bối.

Rút một ống máu thêm chút dược liệu, là có thể luyện ra một lò đan tốt.

Giám định bí pháp rất nhanh phản hồi 'thông tin' vào trong đầu cậu.

Đồng thời, vết thương trên cánh tay cậu rất nhanh lành lại. 【Biến dị Thủy Thú: Nguyên thân là sủng vật mang tính thưởng ngoạn do Nho gia Thánh Nhân thu nuôi, từng thả nuôi trong Hắc Hồ của đại trận phục sinh, để tăng thêm chút mỹ cảm cho Hắc Hồ khô tịch.

Sau khi Thánh Nhân ngã xuống, đàn thủy thú xảy ra ngoài ý muốn, nhiều lần biến dị.

Sinh sôi đến nay, chỉ còn lại một con thủy thú biến dị cuối cùng.】 Sủng vật mang tính thưởng ngoạn?

Nói cách khác, thứ này là năm đó Nho gia Thánh Nhân cảm thấy Hắc Hồ quá khô tịch, thả nuôi một đám sủng vật mang tính thưởng ngoạn kiểu như cá vàng vào.

Kết quả không ngờ tới, sau khi bọn chúng đời đời sinh sôi, lại xảy ra biến dị?

Nuôi cá vàng ở nơi phục sinh của đệ tử mình, loại chuyện này cũng chỉ có Thánh Nhân bá đạo mới có thể làm ra được a.

Tống Thư Hàng vươn tay ném mấy sợi lông tóc đi, đang chuẩn bị truyền tin tức cho đám người Bạch tiền bối.

Nhưng lúc này, vết thương nông trên cánh tay cậu lại nứt ra lần nữa, lại có vài giọt máu tươi nhỏ xuống.

Tống Thư Hàng: "???" Từ khi nào cái giá của giám định bí pháp còn có thể trả góp vậy? 【Thủy thú biến dị bị cải tạo: Thành viên Viễn Cổ Thiên Đình đã bắt giữ 'biến dị thủy thú', chôn Đế Châu vào trong cơ thể nó, lại chôn pháp khí ẩn chứa tin tức của Thiên Đế vào trong vảy của nó.

Chỉ đợi thời cơ chín muồi, Thiên Đế có thể mượn nhờ trận pháp phục sinh, quay về lần nữa.】 "Dư đảng Thiên Đình đúng là phí hết khổ tâm a." Tống Thư Hàng cảm thán nói.

Nhưng vấn đề là...

Thiên Đế còn chưa chết, cô ta còn nhảy nhót tưng bừng, căn bản không cần trận pháp phục sinh.

Bất quá, có một đám cựu bộ trung thành như vậy, thực sự khiến người ta hâm mộ.

Viễn Cổ Thiên Đình ngã xuống bao nhiêu năm như vậy, những cựu bộ này vẫn không từ bỏ, cũng không biết năm đó Thiên Đế đã rót cho bọn họ thứ mê hồn thang gì. "Bạch tiền bối, con thủy thú biến dị này là do Nho gia Thánh Nhân nuôi...

A a a ~~" Tống Thư Hàng nói được một nửa, vết thương trên cánh tay lại một lần nữa nứt ra, lần này vết thương sâu hơn một chút.

Thậm chí còn có cảm giác đau đớn kịch liệt như ngón chân đá vào chân bàn.

Rõ ràng vết thương không nặng, lại đau thấu tim.

Lại có 'huyết châu' từ trên cánh tay chảy ra, nhỏ vào Hắc Hồ. "Còn có hết hay không hả!" Tống Thư Hàng nổi giận.

Trả góp rốt cuộc phải chia làm mấy kỳ?

Đừng nói với ta là loại mười hai kỳ một năm nhé, còn không bằng cho ta một cái thống khoái, để ta một hơi đau xong đi. 【Thủy thú biến dị thôn phệ 'Chi nha tin tức Đế Tôn' bị cải tạo: Bởi vì tham lam, thôn phệ chi nha dưới chân Ngụy • Viên Viên tiên tử, trong cơ thể thủy thú xuất hiện thêm tin tức trọng sinh của Đế Tôn.

Hai loại tin tức cường đại, sinh ra xung đột trong cơ thể nó.】 Tống Thư Hàng: "......" Cậu biết 《Giám Định Bí Pháp》 của mình khẳng định tiến hóa rồi, kết quả giám định vậy mà còn tự động cập nhật. "Hiện tại cập nhật xong rồi chứ?" Tống Thư Hàng nhìn cánh tay mình.

Thủy thú sau khi ăn xong chi nha, hẳn là không có thứ gì khác để thôn phệ nữa, tin tức hiện tại hẳn đã là tình báo mới nhất...

Đang suy tư, cái vết thương chết tiệt kia lại nứt ra.

Tống Thư Hàng: "......" Trừ 'chi nha' ra, con thủy thú này còn ăn cái gì?

Trong cái Hắc Hồ này, còn có thứ gì có thể để thủy thú ăn?

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn về phía vết thương cánh tay đang ẩn ẩn đau đớn, cùng huyết châu của mình.

Một loại dự cảm bất diệu dâng lên trong lòng.

Dự cảm của tu sĩ, thường thường phi thường tinh chuẩn.

Tin tức giám định bí pháp phản hồi truyền về. 【Thủy thú biến dị ẩn chứa ba loại tin tức Thiên Đế, Đế Tôn, Bá Tống: Ba loại dữ liệu tin tức phục sinh khác nhau, hình thành trạng thái đối lập ba bên trong cơ thể thủy thú, quả là thần kỳ.】 Tống Thư Hàng: "......" Mỗi lần thủy thú biến dị biến hóa, đều phải cập nhật tình báo một lần, ăn chút đồ mới sẽ kích hoạt 'giám định bí pháp' cập nhật thời gian thực.

Vậy thủy thú biến dị đánh cái rắm, ngủ một giấc, uống chút nước, chẳng phải đều phải kích hoạt 《Giám Định Bí Pháp》? "Lần này phương hướng tiến hóa của 《Giám Định Bí Pháp》 không ổn lắm, nếu loại phương thức trả góp, cập nhật tình báo thời gian thực này không chịu khống chế mà nói, sẽ chết người đấy." Tống Thư Hàng khổ não nói.

Nếu loại cập nhật thời gian thực này không cách nào thủ công đình chỉ...

Hôm nay cậu giám định cái bóng, ngày mai giám định cái lông, ngày kia giám định con quỷ.

Sau đó, cậu mỗi ngày việc gì cũng không cần làm nữa.

Cứ nằm trên giường, chờ tiếp nhận bóng, lông, quỷ cập nhật thời gian thực, bắt đầu tiêu máu, trả giá.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại.

Tin tức phục sinh của con cá mặn là cậu đây, vậy mà có thể hình thành thế chân vạc ba bên đối lập với tin tức của Thiên Đế, Đế Tôn trong cơ thể thủy thú biến dị.

Điểm này ngược lại rất nằm ngoài dự liệu của cậu. "Cậu không sao chứ?" Lông ngốc Sở các chủ lên tiếng hỏi. "Chút đau đớn này không thành vấn đề, chỉ cần nó đừng tiếp tục cập nhật tình báo nữa... tôi liền không sao." Tống Thư Hàng nhìn thoáng qua cánh tay mình — vết thương trên cánh tay lành lại, rốt cuộc không có dấu hiệu nứt ra nữa. "Ta đưa cậu lên bờ trước." Lông ngốc Sở các chủ lên tiếng nói.

Sau đó tóc dài của Sở các chủ bắt đầu xoay tròn, giống như một cái cánh quạt trực thăng, đưa Tống Thư Hàng trở về bãi cát.

Tống Thư Hàng: "......" Cất cánh thẳng đứng, hạ cánh đơn giản, đây chính là ưu điểm của phương thức bay cánh quạt. ...

Sau khi hạ cánh xuống bờ.

Tô Thị A Thập Lục tiến lên, đỡ lấy cậu, hỏi: "Thư Hàng, vừa rồi anh muốn nói lai lịch của con thủy thú kia?

Thủy thú có quan hệ với Nho gia Thánh Nhân?" Tống Thư Hàng gật đầu, thuật lại một lần lai lịch thủy thú và quá trình biến dị của nó cho mọi người.

Bạch tiền bối nghe vậy, hứng thú hẳn lên: "Thủy thú là sủng vật mang tính thưởng ngoạn do Nho gia Thánh Nhân nuôi?" "Ta không nhìn rõ toàn bộ diện mạo thủy thú, bất quá Sở các chủ nói nó lớn lên khá xấu xí.

Thủy thú trải qua từng đời biến dị, hẳn là không còn cụ bị hiệu quả thưởng ngoạn lúc ban đầu nữa." Tống Thư Hàng đoán.

Bạch tiền bối nghĩ nghĩ, nói: "Vậy thì thôi, thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta rời khỏi không gian phục sinh này trước đi." "Được." Tống Thư Hàng nói.

Tô Thị A Thập Lục quay đầu nhìn về phía Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn, gọi: "Vân Tước Tử tiền bối, Tam Lãng tiền bối, chúng ta về thôi." Vân Tước Tử gật đầu, rụt tay từ trong Hắc Hồ về.

Cô vẫn luôn thử đưa linh lực vào trong Hắc Hồ, muốn xem thử 'trận pháp phục sinh' liệu còn có biến hóa mới nào không — sâu trong Hắc Hồ liệu có thủ đoạn chung cực ẩn tàng do Nho gia Thánh Nhân bố trí hay không.

Hiện tại xem ra, tin tức liên quan đến bản thân Nho gia Thánh Nhân đã bị xóa sạch sẽ, cái gì cũng không để lại.

Sau khi đứng dậy, Vân Tước Tử nhìn cổ tay của mình, đột phát kỳ tưởng nói: "Mọi người nói xem, nếu ta thả chút máu vào trong hồ, liệu có biến hóa gì không?" Tinh thần lực quét hình, đưa vào linh lực, đều là thao tác cơ bản của tu sĩ.

Mà sau hai loại thao tác cơ bản này, còn có bước nhỏ máu thử nghiệm.

Trong máu tươi ẩn chứa ấn ký của tu sĩ, có đôi khi một vài chuyện tinh thần lực quét hình, đưa vào linh lực đều không giải quyết được, nhỏ chút máu có lẽ sẽ có kinh hỉ ngoài ý muốn. "Nhất định sẽ có biến hóa." Tống Thư Hàng khẳng định nói: "Đến lúc đó trong hồ sẽ xuất hiện thêm một con rùa khổng lồ, tranh đoạt địa vị 'bá chủ hồ' với thủy thú biến dị." Đến lúc đó, nói không chừng thủy thú biến dị nuốt máu tươi của Vân Tước Tử tiền bối, sẽ lại khiến nó cập nhật tình báo 'giám định bí pháp'.

Sau đó, thủy thú biến dị bị rùa tai nạn nuốt, lại sẽ cập nhật báo cáo thời gian thực một phen.

Nghĩ đến khả năng này, đau cả đầu.

Vân Tước Tử nghe vậy, cười xấu hổ, từ bỏ ý định nhỏ máu thử nghiệm. ...

Bên cạnh.

Bạch tiền bối lấy ra một xấp phôi kiếm 'nhánh cây gỗ', bắt đầu điêu khắc trên phi kiếm.

Từng thanh 'Phi kiếm một lần • bản phá phòng tối' được chế tạo ra, mỗi người một thanh.

Tống Thư Hàng hỏi: "Bạch tiền bối, 'đích đến' của phi kiếm một lần thiết lập ở chỗ nào?" Bạch tiền bối hơi tư sách, nói: "Đến Hiện Thế - Mặt Trăng đi.

Ta chuẩn bị mở một động phủ mới ở đó, dùng để thực thi kế hoạch câu cá Thú Tu Giới.

Đúng rồi, Thư Hàng hiện tại ngươi đã là cảnh giới thất phẩm, cũng đến lúc chính thức khai mở một động phủ thuộc về mình rồi." "Tôi chắc không cần mở động phủ đâu nhỉ, tôi có Thế Giới Hạch Tâm.

Hơn nữa trước kia Nho gia cũng từng tặng tôi tiểu động phủ." Tống Thư Hàng trả lời — lúc nói đến 'Thế Giới Hạch Tâm', cậu đổi sang phương thức truyền âm. "Khai mở động phủ đại biểu cho thể diện của một vị tu sĩ, tháng mười hai ngươi phải đi tham gia đại hội thường niên của Thiên Hà Tô Thị, cần một động phủ chính thức để chống đỡ tràng diện, đừng để mất mặt mũi của các đạo hữu trong nhóm chúng ta.

Còn về tiểu động phủ Nho gia tặng ngươi lúc trước thì quá nhỏ, miễn cưỡng làm nơi nghỉ ngơi nghỉ mát thì được, không thích hợp với thân phận hiện tại của ngươi." Bạch tiền bối nói: "Đến lúc đó, ta giúp ngươi khoanh một mảnh đất trên Mặt Trăng.

Đến lúc đó ngươi học theo ta, khai mở một cái động phủ phù hợp với thân phận ra." Bạch tiền bối nói thật có lý. "Vậy đến lúc đó, mời Bạch tiền bối dạy tôi khai mở động phủ." Tống Thư Hàng cười nói. "Khai mở động phủ kỳ thực vô cùng đơn giản, đầu tiên thiết kế một cái tên động phủ, sau đó đập một cái hố ở địa bàn mình đã khoanh vùng ra, ví dụ như..." Nói nói, hai mắt Bạch tiền bối mê ly hẳn lên. "Không ổn ~" Tô Thị A Thập Lục kêu lên. "Đừng hoảng!" Tống Thư Hàng lách mình về phía trước, vận chuyển ba đại thối thể công pháp, vươn tay đi đỡ Bạch tiền bối.

Oanh ~~ Tống Thư Hàng thành công đỡ được Bạch tiền bối...

Chương 2406

Nhưng cơ thể cậu giống như một cái cọc sắt, bị sức mạnh cường đại đóng vào mặt đất.

Cả không gian đều đang chấn động, Hắc Hồ cuộn trào.

Con thủy thú trong Hắc Hồ bị kinh động, nhảy ra khỏi mặt nước.

Đây là một con thủy thú xấu xí nhưng dễ thương giống như cá giọt nước, bụng nó có lân giáp, hai bên thân cá mỗi bên có một bàn tay lông lá thô to.

Trước đó chính là đôi tay lông lá này, túm lấy đùi Tống Thư Hàng.

Khéo là, hai mắt của thủy thú biến dị, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau với Tống Thư Hàng. "Hắc, không ngờ ngươi tự mình từ trong nước chui ra rồi?" Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Mắt trái của cậu không chút khách khí sáng lên.

Vốn dĩ tưởng rằng sắp rời khỏi không gian này, mình và con thủy thú này vô duyên gặp lại.

Không ngờ cú ngã này của Bạch tiền bối, lại nện con thủy thú biến dị ra!

Để cậu có thể trước khi đi, tặng cho thủy thú một cái nhìn quan tâm.

Thấy mắt trái Tống Thư Hàng sáng lên, con thủy thú xấu xí dễ thương kia phát ra tiếng kêu kinh khủng.

Nhân tố sợ hãi in sâu trong gen của nó bộc phát.

Đồng thời, trong cơ thể nó.

Ba loại tin tức phục sinh thuộc về Thiên Đế, Đế Tôn, Tống Thư

Hàng bắt đầu hoạt động.

Một cuộc tranh đấu giữa các dữ liệu tin tức, bộc phát!

Con thủy thú bản cá giọt nước này, là kết tinh sau hàng triệu lần truyền thừa biến dị của đám sủng vật mang tính thưởng ngoạn của Thánh Nhân năm đó.

Cả đời này nó chưa từng gặp Nho gia Thánh Nhân, cũng chưa tiếp xúc qua con mắt của Thánh Nhân.

Nhưng nhân tố sợ hãi khắc sâu trên linh hồn đời đời tương truyền, khiến bản năng nó bùng nổ.

Thế nhưng, muộn rồi.

Ngay sát na thân thể mập mạp của nó nhảy ra khỏi mặt nước, bốn mắt nhìn nhau với Tống Thư Hàng, nhân quả này đã kết nối. "Thời khắc kiến chứng ngươi có phải là cường giả hay không đã đến!" Tống Thư Hàng uy nghiêm nói.

Lông ngốc Sở các chủ trên đỉnh đầu đánh một cái 'móc câu'.

Nói đi cũng phải nói lại, rõ ràng chỉ là đổi cái tên, nhưng 'Cường Giả Giám Định Thuật' cảm giác tốt hơn 'Hoài Thai Ngưng Thị' nhiều lắm, cả ý cảnh đều phát sinh biến hóa...

Cho nên nói, biết đặt tên là một chuyện quan trọng biết bao.

Phía sau.

Bạch Long tỷ tỷ nói nhỏ với A Thập Lục: "Đặt lớn hay đặt nhỏ?" Tô Thị A Thập Lục vẻ mặt nghi hoặc: "Cái gì lớn nhỏ?" Bạch Long tỷ tỷ là muốn cá cược bụng của con 'thủy thú biến dị' này lớn bao nhiêu sao? "Ta đặt lớn." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đáp. "Ta cũng vậy." Cuồng Đao Tam Lãng phi nhanh tiếp lời.

Bạch Long tỷ tỷ cười hi hi, nói: "Vậy ta đặt nhỏ đi, ta cho rằng

Cường Giả Giám Định Thuật chỉ là 'mang một thai', trước mắt còn chưa có 'song bào thai ngưng thị' hoặc đẳng cấp cao hơn.

Mà đối với loài cá thì, 'mang một thai' chỉ là mang một hạt trứng cá.

Cho nên, ta cược bụng của con thủy thú biến dị này, căn bản không lớn lên được." "Vậy tôi giống Bạch Long tỷ tỷ, đặt nhỏ đi." Tô Thị A Thập Lục nói.

Bên cạnh, Bạch tiền bối nghĩ nghĩ nói: "Ta đặt..." "Suỵt ~~ Bạch đạo hữu đừng lên tiếng." Vân Tước Tử dựng ngón tay trước miệng, nói.

Bạch tiền bối vẻ mặt nghi hoặc: "???" "Bạch tiền bối chỉ cần yên lặng nâng cao trình độ nhan sắc chỉnh thể bình quân của nhóm chúng ta là được, đừng để giá trị bình quân bị Thư Hàng kéo xuống.

Chuyện tham gia cá cược này, cứ giao cho chúng ta đi." Cuồng Đao Tam Lãng vỗ ngực nói.

Chuyện đặt lớn đặt nhỏ này, Bạch tiền bối vừa tham gia, liền không còn tính khả thi để chơi nữa.

Bạch tiền bối: "......" Ủy khuất.

Tô Thị A Thập Lục thấy thế, nghĩ nghĩ, lặng lẽ lùi lại mấy bước, kéo dài khoảng cách với tiền bối Cuồng Đao Tam Lãng — miễn cho lát nữa bị tai nạn lan đến gần.

Bạch Long tỷ tỷ like cho hành vi cẩn thận của A Thập Lục.

Phía trước.

Tống Thư Hàng lúc này hận không thể quay tay bồi thêm cho Tam Lãng tiền bối một phát 'Cường Giả Giám Định Thuật', cái gì gọi là đừng để Thư Hàng kéo thấp nhan sắc bình quân?

Ngoài ra... con thủy thú biến dị phía trước này, có chút quỷ dị!

Nó ăn 'Cường Giả Giám Định Thuật' xong, lơ lửng trên mặt nước, trong miệng phát ra tiếng kêu đau đớn, sợ hãi.

Nhưng mà, hiệu quả của 'Cường Giả Giám Định Thuật', lại không thể hiện ra trên người nó!

Bình thường mà nói, sau khi ăn một tia sáng từ mắt trái 'Thánh Nhân Chi Nhãn' của cậu, tối đa trong vòng mười giây, trên người người trúng thuật sẽ xuất hiện hiệu quả pháp thuật.

Nhưng hiện tại, nhóm người Bạch tiền bối phía sau đều giao lưu xong một đợt rồi, trên người thủy thú biến dị vẫn chưa xuất hiện hiệu quả pháp thuật. "Chẳng lẽ là có kháng thể tổ truyền?" Sở các chủ đoán. "Ngay cả ta cũng không thể sinh ra kháng thể như vậy a." Tống Thư Hàng trả lời.

Đối với năng lực sinh ra kháng thể của cơ thể mình, Thư Hàng vẫn rất có tự tin.

Đang nói chuyện, thủy thú biến dị cuối cùng cũng sinh ra phản ứng.

Cơ thể nó giống như cá nóc, bắt đầu không ngừng nạp khí, phồng lên.

Rất nhanh liền phồng thành hình cầu. "Xem dáng vẻ, ngươi không phải là tuyệt thế cường giả." Công Đức Xà Mỹ Nhân phi nhanh từ sau lưng Tống Thư Hàng chui ra, dùng giọng điệu lãnh khốc phát lời thoại.

Tạo Hóa tiên tử không cam lòng yếu thế, khí thế mười phần: "Tống ~ A Ngốc, A Ngốc!" Tống Thư Hàng: "???" Tạo Hóa tiên tử cô giành lời thoại không thắng, mắc mớ gì lôi tôi vào?

Bất quá... thấy Tạo Hóa tiên tử vẫn nhảy nhót tưng bừng, khôi phục sự hoạt bát, Tống Thư Hàng cũng yên tâm hơn chút.

Chuyện 'bốn vị Nho gia Kiếp Tiên' phục sinh thất bại, Tống Thư Hàng cũng không biết phải an ủi Tạo Hóa tiên tử thế nào. "Xem ra là ta thắng." Cuồng Đao Tam Lãng tự tin nói: "Cho dù là thai đá, trúng 'Hoài Thai Ngưng Thị' cũng phải phồng lên.

Càng đừng nói là khu khu một con thủy thú thưởng ngoạn." "Thua rồi thua rồi, làm cái giá cho việc thua cuộc, ta có thể giúp ngươi và Vân Tước Tử tiên tử một việc nhỏ.

Nếu có nhu cầu, cứ liên hệ ta." Bạch Long tỷ tỷ hóa thành khăn quàng cổ, quấn trên cổ A Thập Lục, cười nói.

Bạch tiền bối u oán nhìn mọi người một cái.

Sau đó, ngài chỉ vào bụng con cá kia nói: "Vậy lần này ta làm nhà cái, trong bụng con cá này có mấy thai?

Đoán đúng ta tặng một thùng 'Quả công đức'.

Đừng dùng thần thức và pháp thuật đi nhìn trộm thủy thú." Trên cây công đức của ngài, quả thực lại mọc đầy, cần hái xuống, vừa vặn có thể dùng để tặng cho người đoán đúng. "Một thai đi?" Trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân, giọng nói của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vang lên truyền ra. "Chờ chút!" Tô Thị A Thập Lục phát hiện 'trọng điểm', lên tiếng hỏi: "Con thủy thú này, thật sự mang thai?!" 'Cường Giả Giám Định Thuật' của Thư Hàng chỉ có thể khiến người trúng thuật trải nghiệm nỗi đau 'mang thai', nhưng tịnh không có công hiệu quỷ súc thực sự khiến người trúng thuật mang thai.

Chẳng lẽ thể chất con thủy thú này đặc thù, sau khi trúng 'Cường Giả Giám Định Thuật', sẽ thật sự mang thai? "Bạch đạo hữu chỉ là để mọi người cược trong bụng nó có 'mấy thai', nhưng tịnh không nói là hiệu quả 'Hoài Thai Ngưng Thị' của Thư Hàng." Bạch Long tỷ tỷ nhẹ nhàng vỗ vỗ A Thập Lục, cười nói. "Ta đoán là hai thai." Cuồng Đao Tam Lãng suy tư rồi nói: "Thành viên Viễn Cổ Thiên Đình và cựu bộ Đế Tôn, đều động tay chân với 'trận pháp phục sinh của Nho gia Thánh Nhân'.

Quan trọng nhất là... trong bụng con thủy thú biến dị này có hai luồng ánh sáng, vừa vặn đối ứng với sức mạnh của Thiên Đế và Đế Tôn." Tô Thị A Thập Lục ngước mắt nhìn lại, quả nhiên nhìn thấy trong bụng con thủy thú phồng thành hình cầu, có hai luồng ánh sáng đang lấp lóe.

Hai luồng ánh sáng độ sáng ngang nhau, dường như đang đối kháng. "Đích xác, trong đó có một luồng ánh sáng thuộc về 'Thiên Đế'." Bạch Long tỷ tỷ chứng thực nói.

Vậy đối kháng với ánh sáng Thiên Đế, chắc chắn là Đế Tôn không nghi ngờ gì nữa. "Vậy chúng tôi cũng đặt là hai thai?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bên cạnh, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử giơ ba ngón tay ra nói: "Vậy ta đặt là ba thai.

Một thai và hai thai đều có người đoán rồi, cân nhắc đến khí vận của Bạch đạo hữu, chúng ta tốt nhất đừng đoán trùng một số.

Miễn cho bị nhà cái ăn tất." "Có lý, vậy ta đặt bốn thai." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Được rồi, vậy tôi đặt năm thai." Tô Thị A Thập Lục thuận miệng báo.

Bạch tiền bối: "......" Phía trước.

Tống Thư Hàng thần tình ngưng trọng.

Trong cơ thể thủy thú biến dị, tin tức thuộc về Thiên Đế và Đế Tôn, đang dây dưa, can nhiễu lẫn nhau.

Mà tin tức thuộc về cậu, bị tin tức của Thiên Đế và Đế Tôn triệt để áp chế.

Đây là chuyện rất bình thường, vốn dĩ cậu chính là bên yếu nhất trong ba bên.

Nhưng khi tin tức của cậu bị áp chế, tin tức thuộc về Thiên Đế và Đế Tôn vậy mà bắt đầu xâm phệ phần tin tức kia của cậu.

Loại xâm phệ này, ẩn ẩn lan tràn về hướng bản thể cậu.

Cửa thành cháy, vạ lây cá dưới ao.

Nếu cậu cứ mặc kệ tin tức Thiên Đế và Đế Tôn tranh đấu tiếp, bản thân cậu đều sẽ chịu ảnh hưởng. "Đã như vậy, thì đừng trách ta không khách khí." Tống Thư Hàng vươn tay điểm một cái lên trán mình.

Thần nhãn do Tam Nhãn đại lão tặng mở ra.

Ăn một phát 'quán thâu tin tức rác' của ta đi!

Nhất hồi sinh, nhị hồi thục.

Chương 2407

Sau khi dùng con mắt thần thứ ba mấy lần, Tống Thư Hàng thao túng con thần nhãn này càng thêm thuận tay.

Thậm chí còn không thầy dạy cũng tự hiểu một số thao tác mới.

Lần này, cậu đánh loạn, đánh tan toàn bộ câu hỏi đề bài giảng pháp có được từ 'Tam Nhãn tiền bối', sau đó gửi lặp lại chúng cho mục tiêu.

Công kích tin tức rác thực sự.

Những dữ liệu này gần như không có giá trị, thắng ở chỗ lượng lớn bao no.

Cậu trút một mạch lượng tin tức khổng lồ này về phía mục tiêu — thủy ngư biến dị, tin tức Thiên Đế, tin tức Đế Tôn.

Phương thức công kích kiểu này, người tu luyện chư thiên vạn giới gần như đều chưa từng tiếp xúc qua, là thủ đoạn công kích rất mới mẻ.

Thủy ngư biến dị là kẻ đầu tiên không chịu nổi.

Hai mắt nó đảo một cái, bụng nạp khí lật lên trên, hai tay vô lực rũ xuống.

Tiếp theo đó, tin tức rác khổng lồ lại dũng mãnh lao về phía 'tin tức Thiên Đế' và 'tin tức Đế Tôn'.

Cho các ngươi thuận dây mò dưa đến ảnh hưởng bản thể ta a, tới a, tổn thương lẫn nhau a!

Tống Thư Hàng trong lòng rất mong đợi, trong 'tin tức phục sinh' của Thiên Đế và Đế Tôn, nếu bị rót vào lượng lớn tin tức rác, sẽ phát sinh biến hóa như thế nào?

Pháp công kích tin tức rác quả nhiên hữu hiệu, cộng thêm thần nhãn do Tam Nhãn tiền bối tặng, không yếu hơn con mắt của Nho gia Thánh Nhân, có thần nhãn gia trì, 'tin tức phục sinh' của Thiên Đế và Đế Tôn căn bản không cách nào đề kháng.

Hai luồng ánh sáng bắt đầu ảm đạm đi.

Tống Thư Hàng cười ha ha, tâm tình thư sướng. 【Đinh ~ Thiên Đế truyền cho bạn 1 giọt năng lượng, lời nhắn: Tống tiền bối anh có phải đã làm gì tôi không?

Vừa rồi đột nhiên cảm giác có chút rợn người, cảm giác có người đang nhắm vào tôi.

Thế là bói một quẻ, kết quả quẻ tượng hiển thị Tống tiền bối anh đang 'đỗi' tôi!

Anh đang làm cái gì, tin hay không tôi 'đát đát đát' anh?】 Tống Thư Hàng: "......" Thiên Đế mẫn cảm như vậy?

Rót chút tin tức rác vào 'tin tức phục sinh' của cô ta, cô ta ở xa tận chân trời vậy mà lại cảm ứng được mình bị nhắm vào?

Đại lão sau khi thực lực đạt đến cảnh giới nhất định, quá mức đáng sợ.

Nói không chừng ngươi ở sau lưng nói xấu người ta một câu, người ta đều có thể tâm có sở cảm, sau đó bói một quẻ liền tính ra ngươi. "Tất cả các đại lão, đều mẫn cảm giống như Thiên Đế sao?" Trong đầu Tống Thư Hàng, mãnh liệt hiện lên một ý tưởng thú vị.

Cậu vừa nghĩ, vừa trả lời một tin tức cho Thiên Đế. 【Lời nhắn: Ngoài ý muốn, đây là một tai nạn ngoài ý muốn, lần sau rảnh tôi giải thích với cô.

Tóm lại, lần này tôi không phải đang 'đỗi' cô.】 Sau khi trả lời xong, Tống Thư Hàng kéo danh sách bạn tốt chức năng trò chuyện 'Tu Chân' của mình ra, mở danh sách 'Danh sách đen'.

Nhân lúc hiện tại có chút thời gian rảnh rỗi, cậu muốn thực nghiệm ý tưởng vừa rồi của mình một lần.

Lý thuyết nếu không có thực tiễn thì mãi mãi là sáo rỗng.

Có ý tưởng thì phải đi làm thật chắc chắn, mới có thể có kết quả. "Đầu tiên là Hà Chỉ Ma Đế, thử hắn trước đi." Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu nhìn tên Hà Chỉ Ma Đế, trong lòng ra sức nguyền rủa một trận — cậu lôi hết tất cả từ ngữ nguyền rủa trong đầu mình ra, quét một lượt lên người 'Hà Chỉ Ma Đế'.

Nguyền rủa cũng là việc tốn não lực, lần đầu tiên Tống Thư Hàng phát hiện nguyền rủa từ xa một người cũng là việc mệt mỏi như vậy. "Tiếp theo, gửi cho Hà Chỉ Ma Đế một tin nhắn hỏi tình hình." Tống Thư Hàng vươn tay, gửi cho Hà Chỉ Ma Đế một giọt năng lượng, sau đó kèm lời nhắn. 【Lời nhắn: Hà Chỉ tiền bối, vừa rồi có cảm giác toàn thân phát lạnh không?】 Xa tại cấm địa Công Minh Giới dưỡng thương, Hà Chỉ Ma Đế đột nhiên 'Đinh ~' một tiếng, nhận được một tin tức mới.

Hắn ý niệm khẽ động, mở tin tức ra. "Bá Tống!" Hà Chỉ Ma Đế nghiến răng nói.

Khi nhìn thấy cái tên này, hắn liền ý niệm tắc nghẽn, toàn thân khó chịu.

Bất quá...

Bá Tống mắc mớ gì gửi tin nhắn cho hắn?

Hắn có âm mưu gì? 【Đinh ~ Bá Tống gửi cho bạn 1 giọt năng lượng, lời nhắn: Hà Chỉ tiền bối, vừa rồi có cảm giác toàn thân phát lạnh không?】Hà Chỉ Ma Đế: "???" Vừa rồi?

Toàn thân phát lạnh?

Tên Bá Tống này đã làm gì với mình?

Mình vẫn luôn ở trong tối muốn mưu hại Bá Tống này; ngược lại Bá Tống khẳng định cũng sẽ không ngoại lệ, chỉ cần bị nắm được cơ hội, đối phương khẳng định cũng sẽ nghĩ hết biện pháp tới mưu hại hắn!

Hà Chỉ Ma Đế nghiến răng một cái, trả về cho Tống Thư Hàng một chút năng lượng, lời nhắn: 【Ngươi đã làm gì ta?】 Đồng thời, Hà Chỉ Ma Đế phi nhanh khởi quẻ, bắt đầu suy tính.

Tên Bá Tống này chẳng lẽ tìm được phương pháp nguyền rủa đáng sợ gì, thi pháp từ xa với hắn?

Hay là, tìm được pháp khí cường đại gì, khóa chặt vị trí của hắn, muốn phát động đả kích xuyên giới vực với hắn? ...

Trong không gian đại trận phục sinh của Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng vừa duy trì con mắt thần thứ ba 'đả kích tin tức rác', vừa tiếp nhận câu trả lời của Hà Chỉ Ma Đế. "Hả?

Hà Chỉ Ma Đế không có phản ứng?

Xem ra hắn không mẫn cảm bằng Thiên Đế, cho dù tôi ở sau lưng liều mạng nguyền rủa hắn, đều không phản ứng.

Đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông và phụ nữ sao?" Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Lông ngốc Sở các chủ trên đỉnh đầu: "......" Trong lòng cô hiện tại có ngàn vạn lời muốn nói, nhưng lại cảm giác không có một câu thích hợp.

Cấm địa Công Minh Giới.

Hà Chỉ Ma Đế bói một quẻ lớn, sau khi ra sức suy tính một hồi... vậy mà thật sự để hắn tính ra đáp án.

Kết quả quẻ tượng là: Vài phút trước, Bá Tống Huyền Thánh ở sau lưng hung hăng nguyền rủa hắn một trận.

Nguyền rủa khoảng chừng ba phút — đừng nhìn thời gian chỉ có ba phút, đây là vì tốc độ nguyền rủa của Bá Tống phi thường nhanh.

Thời gian ba phút, hắn tổng cộng sử dụng ngôn ngữ của sáu quốc gia + hai loại tiếng địa phương thổ ngữ tiến hành spam nguyền rủa với hắn.

Sau khi tính ra kết quả quẻ, Hà Chỉ Ma Đế cầm thẻ quẻ, trầm mặc nửa ngày. "Đồ thiểu năng!" Ma Đế dùng sức ném thẻ quẻ xuống đất.

Ta mẹ nó cũng là một tên thiểu năng, ta vậy mà còn lo lắng Bá Tống Huyền Thánh ngầm thi pháp với ta, hoặc là có động tác lớn.

Làm nửa ngày chỉ là ở sau lưng nguyền rủa ta một trận...

Tên này não có hố!

Sau khi thật vất vả mới bình tĩnh lại.

Đột nhiên, trong lòng Hà Chỉ Ma Đế lạnh lẽo. "Thì ra là thế, đây là đang thăm dò ta sao?" Hà Chỉ Ma Đế trầm giọng nói.

Kẻ có thể tấn thăng đến Huyền Thánh, không có ai là đèn cạn dầu.

Hoán vị suy nghĩ một chút, Bá Tống Huyền Thánh cố ý bố trí một cái cục như vậy, rất có thể là một sự thăm dò.

Tiếp theo, e rằng đả kích thực sự của Bá Tống Huyền Thánh, sẽ ẩn tàng trong một lần thăm dò nào đó. "Phải cẩn thận một chút, kế hoạch đổi địa điểm bế quan cũng phải đẩy nhanh rồi." Hà Chỉ Ma Đế thầm nghĩ. *********** Bên kia.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng đình chỉ phương án tấn công tin tức rác của con mắt thần thứ ba. 'Tin tức phục sinh' thuộc về Thiên Đế và Đế Tôn đã bị giày vò đến thoi thóp, ảm đạm vô quang. "Đã tin tức phục sinh của bọn họ suy yếu như vậy..." Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Sau đó, cậu trầm giọng nói: "Công Đức, Tạo Hóa tiên tử, Sở các chủ, xin hãy thủ hộ tôi!" Đồng thời cậu còn tế ra Đạo hữu Bia Đá, một đao 《Dưỡng Đao Thuật》 đi xuống, song phương tiến vào trạng thái bia đao hợp nhất.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng.

Mắt phải Tống Thư Hàng mở ra — so với thần nhãn của Tam Nhãn tiền bối và con mắt Nho gia Thánh Nhân, mắt phải của Tống Thư Hàng kéo chân sau.

Bất quá, mắt phải của cậu rất có tiềm lực. "Phôi Thai Ngưng Thị!" Mắt phải Tống Thư Hàng, ký sinh một thiên phú pháp thuật độc quyền!

Pháp thuật thiên phú này, tiền đồ vô hạn.

Sẽ có một ngày, uy danh của nó sẽ vang vọng chư thiên vạn giới. 'Phôi Thai Ngưng Thị' khóa chặt thủy thú biến dị, mượn cơ thể nó tiến thêm một bước khóa chặt đoàn tin tức phục sinh 'Thiên Đế'.

Dù sao cậu và Thiên Đế tương đối quen thuộc, 'đỗi' nhau cũng tương đối nắm chắc.

Ngoài ra thông qua 'lời nhắn' vừa rồi của Thiên Đế có thể suy đoán ra, Thiên Đế có cảm ứng nhất định đối với đoàn 'tin tức phục sinh' này, nhưng sự can nhiễu của cô ta đối với đoàn 'tin tức phục sinh' này tịnh không mạnh.

Đương nhiên, lời nhắn Thiên Đế gửi cho cậu, cũng có thể là bom khói giả dối, dùng để can nhiễu phán đoán của cậu.

Cho nên tin hay không, phải xem phán đoán của mình.

Mà câu trả lời trước đó Tống Thư Hàng gửi cho Thiên Đế, là câu trả lời mang tính ngoại giao tiêu chuẩn, trong câu trả lời dài ngoằng không có bất kỳ tin tức hữu dụng nào.

Hiệu quả của Phôi Thai Ngưng Thị, rất nhanh liền sinh ra tác dụng.

Từng đạo hoa văn hình vảy xuất hiện trên người thủy thú biến dị, tịnh ngưng tụ ra một cái đế hoa trên bụng của nó.

Theo nụ hoa này thành hình, 'tin tức phục sinh Thiên Đế' trong cơ thể thủy thú biến dị bị lược đoạt, rút ra.

Chương 2408

"Thành rồi." Tống Thư Hàng tạm thời nhắm mắt phải lại, để mắt phải nghỉ ngơi một chút.

Chờ sau khi rút thành công 'tin tức phục sinh Thiên Đế' ra, bước tiếp theo muốn rút ra chính là tin tức phục sinh 'Đế Tôn'.

Tống Thư Hàng không dám rút tin tức phục sinh Thiên Đế và Đế Tôn cùng lúc, miễn cho lúc 'Phôi Thai Ngưng Thị' khai hoa kết quả, quả thực tin tức phục sinh của hai vị đại lão phát sinh va chạm, sinh ra ngoài ý muốn. ...

Bờ đối diện Hắc Hồ.

Ngụy • Viên Viên tiên tử nhìn chằm chằm thủy thú biến dị và quả thực kết ra trên bụng nó, cô muốn hành động, nhưng lại không động đậy được — trước người cô, có một thanh linh phi kiếm, đang vui vẻ bơi lội như cá.

Phi kiếm bơi lội bất định, nhưng kiếm ý sắc bén đến khiến người ta tim đập nhanh trên người nó, vẫn luôn khóa chặt cô.

Đây là Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối.

Chỉ cần Ngụy • Viên Viên tiên tử dám có dị động, thanh thần binh đã sinh ra kiếm linh này, sẽ không chút lưu tình lưu lại một cái lỗ thủng trong suốt trên người cô.

Mới đầu, Ngụy • Viên Viên tiên tử kiêng kị uy hiếp của phi kiếm, không dám động đậy.

Đến cuối cùng, cô muốn động cũng không động được nữa — Lưu Tinh Kiếm trong lúc bơi lội từng vòng, đã lặng lẽ bố hạ một trận pháp bên cạnh cô.

Cô bị trói chặt tại chỗ, ngay cả ngón tay cũng không động đậy được.

Trong lòng Ngụy • Viên Viên tiên tử vô cùng hoảng loạn.

Trình độ trận pháp của người bố trận, là người khủng bố nhất cô từng gặp.

Bố trận lúc nào, bố trận như thế nào, thủ pháp bố trận, cô hoàn toàn nhìn không thấu.

Lặng lẽ, cô đã trở thành cá nằm trên thớt, mặc người chém giết.

Cô len lén nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng ở phía xa và một Tống Thư Hàng khác, không biết đến lúc đó hai vị 'Tống đạo hữu' này sẽ xử trí mình như thế nào? ...

Trên bụng thủy thú biến dị, đóa hoa 'Phôi Thai Ngưng Thị' kia rốt cuộc nở rộ.

Hoa nở, hoa tàn, kết ra quả thực thắng lợi.

Quả thực lần này là một vật thể dạng trân châu.

Tống Thư Hàng vẫy tay một cái, quả thực ẩn chứa 'đạo phục sinh của Thiên Đế' này, liền rơi vào trong tay cậu.

Trân châu nhập thủ ấm áp, ẩn ẩn có khí tức thuộc về Thiên Đế, từ trong đó truyền ra. "Nhìn trông giống như Đế Châu cỡ lớn?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Nhắc tới Đế Châu, cậu liền nhớ tới mình trước kia, mỗi lần tiếp xúc với 'Đế Châu', Đế Châu sẽ 'bẹp' một cái vỡ ra.

Vì chuyện này, cậu suýt chút nữa gánh mấy cái nồi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử từ trong cái bóng chui ra, nhìn quả thực này nói: "Tống tiền bối, quả thực này cho em một loại cảm giác thân thiết." "Thân thiết?" Tống Thư Hàng hơi tư sách rồi đoán: "Có khả năng là bởi vì nó có liên hệ với Thiên Đế, Thiên Đế và Vũ Nhu Tử cùng Linh Quỷ tạm thời ở vào trạng thái nhất thể, cho nên khi em nhìn thấy nó, sẽ cảm thấy nó thân thiết." Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu. "Nếu muốn nghiệm chứng quả thực này có liên hệ với Thiên Đế hay không, chúng ta có thể làm một thí nghiệm nhỏ." Tống Thư Hàng nói xong, tay phải nhẹ nhàng vuốt một cái trên 'quả thực' này.

Một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 vuốt lên trên 'quả thực' này. "Chỉ cần xem thử hiệu quả 《Dưỡng Đao Thuật》 có tác dụng lên người Thiên Đế hay không, là có thể từ đó suy đoán ra đáp án." Tống Thư Hàng nói: "Tiếp theo chúng ta xem xem, Thiên Đế có liên hệ lại với anh hay không." Cậu vừa dứt lời, trân châu lớn trong tay, 'bẹp ~' một cái, vỡ ra.

Tống Thư Hàng: "......" Sở các chủ: "......" "Tống tiền bối, quả thực này, vỡ rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Anh nhìn thấy rồi, Vũ Nhu Tử." Sau khi Đế Châu cỡ lớn vỡ ra, có một quả thực đầy hoa văn, xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Phôi Thai Ngưng Thị, bảo vật kết ra mỗi lần, đều không giống nhau. "Trông có vẻ ăn được." Bạch tiền bối nhìn quả thực, bình luận. "Ngửi cũng rất thơm." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Trong quả thực này, dường như ẩn tàng 'Đạo'?" Sở các chủ nói. "Có lẽ có thể gọi nó là 'Đạo Quả', nó là quả thực ngưng tụ từ tin tức phục sinh của Thiên Đế, bên trong có thể giấu bí mật của Thiên Đế." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói. "Quả thực này tính là một thai không?" Góc độ để ý của Cuồng Đao Tam Lãng luôn khác biệt với mọi người.

Vân Tước Tử lắc đầu nói: "Không thể tính." "Nếu 'Thế Giới Hạch Tâm' của tôi có thể mở ra thì tốt rồi." Tống Thư Hàng nhìn 'Đạo Quả' này, nếu Thế Giới Hạch Tâm có thể mở, chỉ cần rút rễ tu của Hình

Chiếu Hoa Sen ra, cắm vào trong quả thực, là có thể rút 'Đạo' của Thiên Đế trong đó ra, dung nhập vào trong Thế Giới Hạch Tâm. "Tống tiền bối, quả thực dường như đang biến mất." Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nhìn một cái, quả nhiên quả thực đầy hoa văn trên lòng bàn tay này, đang dần dần tan chảy. "Hay là, Thư Hàng ngươi giám định một chút, sau đó trực tiếp ăn đi." Bạch tiền bối nói. "Tôi thử xem." Tống Thư Hàng kích hoạt giám định bí pháp.

Hấp thu kinh nghiệm lần trước, trước khi cậu sử dụng giám định bí pháp, kích hoạt yên vụ hóa thân trước.

Kết quả giám định rất nhanh phản hồi đến trong đầu cậu. 【Đạo Quả thần bí: Quả thực này có khả năng là nóng quá, đang bốc hơi, chi bằng chúng ta cắt nó ra ăn đi.】 Tống Thư Hàng: "......" Sau đó cậu há miệng, nuốt quả thực này xuống. "Ngon không?" Bạch tiền bối mong đợi nói.

Tống Thư Hàng hồi vị một chút: "Mùi vị cũng không tệ lắm." "Vậy, chi bằng làm lại một lần Phôi Thai Ngưng Thị với con thủy thú biến dị kia?" Bạch tiền bối chỉ vào thủy thú nói — trên người thủy thú còn có 'tin tức phục sinh Đế Tôn', về lý thuyết còn có thể kết thêm một quả nữa. "Đang có ý đó!" Tống Thư Hàng xoay người, mắt phải sáng lên, lại phóng thích một phát Phôi Thai Ngưng Thị với con thủy thú biến dị đang lật bụng.

Nhưng lần này, trên người thủy thú biến dị không hiện lên hoa văn mới.

Bộp ~~ Cái bụng phồng lên của thủy thú như quả bóng nạp quá nhiều khí, nổ tung ra.

Uy lực vụ nổ dấy lên một đợt sóng hồ.

Cơ thể thủy thú biến dị, bị nổ thành hơn mười phần, tán loạn ra. "Chết rồi?" Tống Thư Hàng sững sờ.

Chẳng lẽ là sau khi hai phát 'Phôi Thai Ngưng Thị' liên tiếp bắn trúng mục tiêu, đánh ra thuộc tính ẩn tàng 【Phân Thây Bạo Thể】?

Thuộc tính Nhị Kích Bạo Thể?

Bõm ~ Bõm ~ Hơn mười phần thi thể thủy thú biến dị rơi vào Hắc Hồ...

Sau đó, mỗi một khối thi thể thủy thú đều bắt đầu biến hóa.

Rất nhanh, liền hóa thành hơn mười con thủy thú biến dị cỡ nhỏ. "Thứ này là sinh sản phân liệt?" Cuồng Đao Tam Lãng khổ não rồi.

Nếu là sinh sản phân liệt, cái này tính là mấy bào thai? "Tính mười bào thai?

Dù sao các người đều thua rồi." Tống Thư Hàng cười nói.

Cười cười...

Cậu đột nhiên cắm đầu ngã xuống bãi cát. 'Đạo Quả' ăn vào trước đó bắt đầu phát huy hiệu quả.

Tác dụng phụ của Đạo Quả dâng lên.

Chủ yếu là sách hướng dẫn nhắc nhở phải 'cắt ra ăn', Tống Thư Hàng lại là một ngụm nuốt vào, cho nên, tác dụng phụ khó tránh khỏi lớn hơn một chút. "Vui quá hóa buồn?" Lông ngốc Sở các chủ nhẹ nhàng gõ gõ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Cơ thể Tống Thư Hàng nhẹ nhàng co giật một chút, nhưng lại không thể bò dậy từ trong bãi cát.

Cậu lúc này, lúc cắm đầu xuống bãi cát tư thế không đúng, mặt hướng xuống đất, nửa khuôn mặt đều chôn vào trong cát, không nói ra lời — nếu không phải hiện tại cậu tu luyện có thành tựu, rất có thể sẽ chết ngạt.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngồi xổm bên cạnh Tống Thư Hàng, hỏi: "Cần uống thuốc không?

Tống tiền bối?

Ích Cốc Đan hay là đan dược chữa thương?" Tống Thư Hàng run rẩy vươn cánh tay, xua xua tay.

Cậu hiện tại, hiệu quả của 'Thiên Đế Đạo Quả' trong cơ thể toàn khai, mỗi một ngóc ngách cơ thể đều giống như đang thiêu đốt.

Lúc này nếu ăn thêm chút đan dược, nói không chừng sẽ bạo thể mà chết.

Hiện tại trên người cậu cũng không có thủ đoạn phục sinh hoặc pháp khí, chết không nổi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay nâng Tống Thư Hàng lên, lật người cậu lại.

Tô Thị A Thập Lục lấy khăn tay ra, lau cát trên mặt thay cho Tống Thư Hàng. "Muốn làm một phát trị liệu thuật không?" Bên cạnh Bạch Long tỷ tỷ hỏi thăm.

Tống Thư Hàng tiếp tục run rẩy xua xua tay.

Nguyên lý giống như trên, cậu sợ trị liệu thuật cũng sẽ làm mình nổ tung.

Bạch tiền bối tiến lên, đưa tay đặt lên mạch tay Tống Thư Hàng, thần thức quét qua, tiến hành một lần quét hình toàn phương vị cho Tống Thư Hàng.

Thần thức quét hình ở phương diện này phi thường tiện lợi, cho nên tu sĩ ngày xưa khi tiến hành 'hồng trần lịch luyện', thường thường đặc biệt thích ngụy trang thành thần y du phương, chủ yếu chính là vì thần thức nhẹ nhàng quét một cái, bất luận bệnh tình tiềm tàng sâu bao nhiêu, đều có thể bị tìm ra, độ tương thích giữa chức năng quét hình của thần thức và thần y cực cao.

Sau khi quét hình xong, Bạch tiền bối nói: "Phương diện cơ thể không có vấn đề, không có tai họa ngầm." Bạch Long tỷ tỷ đoán: "Có thể là bị cái 'Thiên Đế Đạo Quả' vừa rồi làm đầy bụng.

Đó chính là Đạo Quả dính dáng đến 'tin tức phục sinh Thiên Đế', một hơi nuốt toàn bộ, không bạo thể mà chết là tốt rồi." Lần này Tống Thư Hàng run rẩy vươn tay, ra hiệu tay 'OK'. "Nhìn có vẻ không có vấn đề quá lớn, chỉ cần bế quan đàng hoàng một khoảng thời gian, tiêu hóa 'Thiên Đế Đạo Quả', là có thể khôi phục rồi." Bạch tiền bối nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thấm thía nói: "Đã tấn thăng thất phẩm Tôn Giả, Thư Hàng ngươi cũng đến lúc bế quan đàng hoàng một lần rồi." Tống Thư Hàng: "......" "Nếu muốn bế quan, cái thất đá tạm thời kia của ta có thể cho ngươi mượn." Bạch tiền bối cười nói, đồng thời vẫy tay một cái.

Thất đá tạm thời?

Là pháp khí bế quan gì sao?

Rất nhanh, Tống Thư Hàng liền biết thất đá tạm thời là cái gì rồi — chính là cái rương đá do những tảng đá sàn nhà 'Tỏa Tiên Ngục' mà Bạch tiền bối lật lên trước đó tổ hợp thành.

Cái rương đá này vậy mà cũng theo mọi người cùng nhau bị cuốn vào trong 'không gian đại trận phục sinh của Thánh Nhân'.

Rương đá mở ra.

Chương 2409

Bạch tiền bối đưa tay hư thác, cơ thể Tống Thư Hàng được linh lực nâng lên, được đưa về phía rương đá.

Bên cạnh...

Bạch tiền bối, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Tạo Hóa tiên tử, Vân Tước Tử của Huyền Nữ Môn, Cuồng Đao Tam Lãng vây quanh rương đá, đưa mắt nhìn Tống Thư Hàng bị bỏ vào rương đá.

Cứ cảm giác màn này, có loại nghi thức cảm trầm trọng. "Bế quan cho tốt, thời gian bế quan lần này của ngươi có khả năng sẽ hơi dài." Bạch tiền bối lên tiếng nói. 【Phải... phải bao lâu?】 Tống Thư Hàng có chút lo lắng dùng phương thức truyền âm nhập mật hỏi.

Đừng có đột nhiên làm một quả bế quan đằng đẵng trăm tám mươi năm a.

Cậu còn rất nhiều chuyện chưa làm, trước khi bế quan siêu dài, một số chuyện thế tục và chuyện trên Tu Chân Giới phải giao đại xong trước, rồi mới bế quan siêu dài đàng hoàng được. "Cái này phải xem khi nào ngươi có thể hấp thu năng lượng 'Đạo Quả'.

Ngươi có tám cái Nguyên Anh + một viên Phì Kình Kim Đan, ở phương diện hấp thu năng lượng hẳn là có ưu thế.

Ngoài ra, chuyện thế tục hoặc là tạp sự của Tu Chân Giới, ngươi cũng không cần lo lắng." Bạch tiền bối đưa tay chỉ chỉ mặt mình, ngài còn chưa tháo mặt nạ dịch dung xuống, vẫn giữ bộ dạng Tống Thư Hàng.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian Tống Thư Hàng bế quan này, ngài có thể chơi trò chơi 'sắm vai Tống Thư Hàng', chơi đến khi chán thì thôi. "Cho nên, ngươi cứ an tâm bế quan cho tốt đi." Bạch tiền bối nói.

Sau đó, tiền bối đưa tay phong rương đá lại.

Trong rương đá rơi vào hắc ám.

Ngay sát na rương đá bị đóng lại, khóe mắt Tống Thư Hàng vừa vặn nhìn thấy Đạo hữu Bia Đá, đứng vững vàng trước phương rương đá, bắt đầu phóng thích công năng 'thủ hộ'.

Tống Thư Hàng: "......" Nhìn trời, cuối cùng cũng nhớ ra cái nghi thức cảm trầm trọng này là chuyện gì rồi.

Cảm giác mình giống như bị hạ táng vậy.

Bia mộ, quan tài đá, toàn bộ đều đủ cả.

Cái quan tài đá này có duyên với Bá Tống ta... quay về ta sẽ tế luyện nó, xem xem có thể biến nó thành pháp khí hay không.

Sau này nhìn ai không thuận mắt, trực tiếp nhét hắn vào quan tài đá chôn sống. 【Bất quá, có Bạch tiền bối thay ta xử lý chuyện thế tục, sắp xếp chuyện vặt Tu Chân Giới, ta ngược lại có thể an tâm bế quan.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cậu nhắm mắt lại, bắt đầu yên lặng vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 — trong tay cậu tuy rằng có bản đầy đủ của bộ công pháp này, nhưng vì nguyên nhân bản thân cậu tương đối đặc thù, mỗi lần sau khi tấn thăng cảnh giới, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 này cũng phải tiến hành một số tinh chỉnh.

Nếu không sẽ không phát huy được uy lực tám hạch Nguyên Anh của cậu.

Đồng thời, ba đại thối thể công pháp yên lặng vận hành, phụ trợ Tống Thư Hàng tiêu hóa dược hiệu 'Thiên Đế Đạo Quả'.

Theo công pháp vận chuyển từng lần một, trạng thái tinh thần của Tống Thư Hàng, tiến vào trạng thái 'bế quan' chân chính.

Ở trong loại trạng thái tinh thần này, sẽ có cảm giác 'bế quan một ngày, trong động đã nghìn năm'.

Thất phẩm Tống Tôn Giả, cuối cùng lần đầu tiên trên ý nghĩa thực sự, bước vào cánh cửa 'bế quan'. 【Đinh ~ Danh sách đen • Hà Chỉ Ma Đế truyền tống cho bạn một giọt năng lượng, lời nhắn: Không không không không không. 】 Tống Thư Hàng thật vất vả mới tiến vào 'chế độ tinh thần bế quan', lập tức bị đánh về nguyên hình.

Hà Chỉ Ma Đế đây là làm cái gì thế? 【Đinh ~ Danh sách đen • Trình Lâm tiên tử truyền tống cho bạn một giọt năng lượng, lời nhắn: Thư Hàng ngươi lại làm cái gì rồi?

Ta có thể cảm giác được công năng trò chuyện 'Tu Chân' đang phát sinh biến hóa! 】 Tống Thư Hàng: "!!!" Công năng của trò chuyện 'Tu Chân' đang phát sinh biến hóa?

Tại sao chính tôi cũng không biết?

Tại sao Trình Lâm tiên tử cô còn rõ ràng cái công năng 'Tu Chân' này hơn tôi? 【Đinh ~ Bạn bè hồ bằng cẩu hữu • Thiên Đế truyền tống cho bạn một giọt năng lượng, lời nhắn: Tống tiền bối, anh lại đang chơi cái gì?

Một ngày giày vò mấy lần, có thể thực tế một chút hay không? 】 Liên tục ba người gửi tin tức cho mình, xem ra mấy vị đại lão này, đều chú ý tới công năng trò chuyện 'Tu Chân', đang dị biến!

Mà nguyên nhân dị biến này, khẳng định là vì nguyên nhân cậu ăn 'Thiên Đế Đạo Quả'.

Tiếp theo đó, ngay cả Bạch tiền bối Two cũng bị kinh động, gửi tới lời nhắn: 【Thư Hàng, ngươi có phải lại đỗi Bàn Cầu rồi không?】 Cái này thật không có!

Tống Thư Hàng trả lời một lời nhắn cho Bạch tiền bối Two: 【Không có đỗi, thật sự không đỗi!

Lần này tôi ăn một quả 'Đạo Quả', sau đó dẫn đến năng lực trò chuyện 'Tu Chân' thay đổi.】 Đạo quả?

Ăn?

Bạch tiền bối Two thở dài thườn thượt, ngài đoán thứ 'Đạo quả' trong miệng Tống Thư Hàng và thứ ngài hiểu hẳn không phải là cùng một thứ. "Bất quá cũng được, chỉ cần không phải đang đi đỗi Bàn Cầu là tốt rồi." Bạch tiền bối Two khẽ nói.

Đồng thời, ngài tùy tay gửi lại cho Tống Thư Hàng một giọt năng lượng, kèm tin nhắn: [Cái 'Đạo quả' cậu ăn là thứ gì thế?] Tại sao lại gây ra chấn động cho cả chức năng 'Tu Chân' liêu thiên?

Ngài suýt chút nữa tưởng rằng Tống Thư Hàng lén lút trốn ngài đi kiếm chuyện với Bàn Cầu...

Sau đó bị Bàn Cầu phát hiện ra cái chức năng 'Tu Chân' liêu thiên này.

Trong số các đại địch của Tống Thư Hàng, cũng chỉ có Bàn Cầu mới có năng lực này, khi cưỡng ép can nhiễu 'Tu Chân' sẽ gây ra chấn động kịch liệt như vậy. [Là quả kết ra từ 'tin tức Thiên Đế phục sinh' bị 'Hoài Thai Ngưng Thị' của tôi bắn trúng.

Mùi vị không tệ, chỉ là ăn xong thấy no căng...

Tôi hiện tại đang bế quan, chuẩn bị hảo hảo tiêu hóa nó.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đồng thời, hắn lại sao chép tin nhắn gửi cho Bạch tiền bối Two một lần nữa, gửi cho Trình Lâm tiên tử.

Cuối cùng là bên phía Thiên Đế.

Trả lời Thiên Đế thì không thể copy paste được, nhưng lại không thể không trả lời...

Lỡ như Thiên Đế thấy hắn lâu không hồi âm, lại gieo một quẻ, tính ra 'tin tức phục sinh' của chính mình bị biến thành quả để hắn ăn mất, chắc chắn sẽ gây sự.

Sau khi suy tư một chút, Tống Thư Hàng gửi cho Thiên Đế một tin nhắn kèm theo: [Đừng quậy, lần này là thao tác bình thường.

Là chức năng nhóm 'Tu Chân' liêu thiên đang thăng cấp.

Trong thời gian thăng cấp có thể sẽ dẫn đến một chút chấn động, nhưng không cần lo lắng, sau khi thăng cấp hoàn tất, công năng của nó sẽ đầy đủ hơn, tiện lợi hơn.

Để nó có thể thăng cấp tốt, tôi chuẩn bị bế quan một thời gian.] Sau khi trả lời xong, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Như vậy, phía Thiên Đế cũng đã an ủi thỏa đáng.

Còn về chuỗi 'Không không không' mà Hà Chỉ Ma Đế gửi tới, có thể không cần để ý.

Dù sao thì Hà Chỉ Ma Đế cũng không thể cách chức năng 'Tu Chân' liêu thiên mà tới cắn hắn được. "Tiếp theo, hảo hảo bế quan." Tống Thư Hàng nhắm mắt, một lần nữa vận chuyển « Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công », điều chỉnh trạng thái tinh thần, chuẩn bị tiến vào trạng thái bế quan lần nữa.

Đúng lúc này... [Ting ~ Bạn bè xấu Thiên Đế gửi cho bạn một giọt năng lượng, kèm tin nhắn: Tống tiền bối, đồ lừa đảo to gan này, có phải ngươi có chuyện gì đang giấu giếm ta không?] Tim Tống Thư Hàng hẫng đi một nhịp.

Thiên Đế phát hiện ra dị trạng?

Không ổn...

Đây là câu hỏi mất mạng, phải trả lời thế nào mới tốt?

Một khi đáp sai, không chừng sẽ bạo thể thân vong.

Đang suy tư, lại có một tin nhắn gửi tới, lần này là tin nhắn kèm theo của Trình Lâm tiên tử: [Ngươi là thiếu niên to gan nhất mà ta từng gặp, ngay cả quả kết từ 'tin tức Thiên Đế phục sinh' cũng dám ăn trực tiếp.

Ngươi sợ là không phải trúng thực chứ.] Tôi không có, tôi rất khỏe mạnh, mỗi ngày tôi đều uống thuốc đúng giờ, hơn nữa cơm lượng của tôi cũng nhỏ.

Tống Thư Hàng còn chưa kịp trả lời Trình Lâm tiên tử...

Lại có tin nhắn mới vang lên.

Lần này là tin nhắn kèm theo từ Long Lạc của Hắc Long thế giới: [Quản trị viên Bá Tống, có cần hỗ trợ kỹ thuật không?

Chức năng 'Tu Chân' liêu thiên của ngươi đang dung hợp 'dữ liệu' tương tự, đang bổ khuyết, tiến hóa.

Có cần hỗ trợ kỹ thuật từ 'Long Lạc Bàn Cầu' không?

Có / Không?] Xem ra lần tiến hóa này của chức năng 'Tu Chân' liêu thiên, ngay cả quý cô Long Lạc Côn Na cũng chịu ảnh hưởng.

Ngoài ra... [Tu Chân] đang dung hợp 'dữ liệu' tương tự?

Tống Thư Hàng lập tức nhận ra trọng điểm.

Dữ liệu trong 'tin tức Thiên Đế phục sinh' tương tự với chức năng

'Tu Chân' liêu thiên của hắn.

Đạo của Thiên Đế là 'Đạo của Thiên Đình'.

Cả Thiên Đình đều là Đạo của cô ta, mỗi một thành viên trong Thiên Đình đều là một phần tử trong Đại Đạo của cô.

Mà chức năng 'Tu Chân' liêu thiên của hắn, lại là kết bạn với từng vị đạo hữu đã 'nhận thức'.

Dường như có chút điểm tương tự, nhưng về tính chất thì hoàn toàn khác biệt.

Bổ khuyết, tiến hóa...

Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào chữ [Có] bên trên, hắn xác thực cần hỗ trợ kỹ thuật từ phía Long Lạc. [Ting ~ Long Lạc Bàn Cầu cung cấp hỗ trợ kỹ thuật cho bạn, bắt đầu kết nối...

Trung chuyển kết nối 'Tiểu trợ thủ hạch tâm', kết nối thành công.] Giọng nữ máy móc của ý chí Long Lạc thế giới Hắc Long 'Bàn Cầu' vang lên liên tục trong đầu Tống Thư Hàng.

Vì sự ngăn cách giữa 'Thế giới Hắc Long' và 'Hiện thế', khi cô cung cấp 'hỗ trợ kỹ thuật' cho Tống Thư Hàng cần dùng 'Tiểu trợ thủ hạch tâm' làm trung chuyển – tiểu trợ thủ hạch tâm là bản sao của trợ thủ Long Lạc, đã dung hợp làm một thể với Thế giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng.

Dùng nó làm 'trạm trung chuyển' thì vừa có thể nâng cao hiệu suất, lại có thể giảm thấp tiêu hao.

Theo sự hỗ trợ kỹ thuật từ xa của ý chí Long Lạc bắt đầu, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đại não mình mát lạnh.

Chương 2410

Vô số 'thông tin, dữ liệu' biến đổi nhanh chóng trong ý thức của hắn.

Tống Thư Hàng cảm giác chính mình... hoặc nói là chức năng 'Tu Chân liêu thiên' của mình, hóa thân thành một con rắn tham ăn khổng lồ.

Con rắn tham ăn này đang du tẩu trong một không gian đen kịt.

Trong không gian đen kịt này có vô số quầng sáng lớn nhỏ không đều.

Những quầng sáng này đều là thông tin ẩn chứa trong 'Thiên Đế Đạo Quả', trong đó có 'Đạo' thuộc về Thiên Đạo.

Dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng, con rắn khổng lồ mẫn tiệp xuyên qua, thôn tính những quầng sáng kia.

Trong lúc đó, ý chí Long Lạc còn cung cấp 'dẫn đường', để Tống Thư Hàng tránh né một vài 'quầng sáng', những quầng sáng đó là thông tin không thể nuốt.

Chức năng 'Tu Chân' liêu thiên là muốn bổ khuyết, tiến hóa, chứ không phải đồng hóa với 'Đạo' của Thiên Đế. [Hỗ trợ kỹ thuật này quả thực mạnh đến nổ tung, cảm ơn cô, ý chí Long Lạc.] Tống Thư Hàng gửi lại một tin nhắn kèm theo. [Chuyện nhỏ, xin hãy gọi nick name của ta là Bàn Cầu.] Ý chí Long Lạc rất nhanh trả lời.

Khóe miệng Tống Thư Hàng giật một cái.

Trời mới biết tại sao ý chí Long Lạc của thế giới Hắc Long lại thích cái tên 'Bàn Cầu' này – nói thật, mỗi lần nghe thấy từ 'Bàn Cầu', Tống Thư Hàng sẽ sinh ra hai loại bản năng hoàn toàn trái ngược.

Hai loại bản năng tuy trái ngược, nhưng hiểu theo nghĩa đen thì lại có một nửa là giống nhau...

Một là đỗi (chiến), hai là túng (sợ). [Ting ~ Trình Lâm tiên tử nhắn kèm: Trên người ngươi còn đạo cụ phục sinh không?] Tống Thư Hàng: "???" Trình Lâm tiên tử muốn làm gì? [Hết rồi, hết rồi.

Vốn có một cái phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh', nhưng lúc tấn thăng cảnh giới thất phẩm đã tiêu hao trên người 'Phì Kình Kim Đan' rồi.

Hiện tại phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' vẫn đang nạp lại năng lượng, vẫn chưa khôi phục.

Trình Lâm tiên tử cô đừng xúc động!] Tống Thư Hàng bay nhanh nhắn lại.

Trình Lâm tiên tử thở dài một hơi, nhắn rằng: [Trong quả kết từ 'tin tức Thiên Đế phục sinh' chắc chắn ẩn chứa Đạo của ả. 'Đạo' của ả vô cùng bá đạo, một khi bị quấn lên, trừ phi 'thân tử đạo tiêu', nếu không thì không cách nào thoát thân.

Bạch Long đạo hữu bên cạnh ngươi, còn có Bắc Phương đạo hữu đều là vết xe đổ.

Ngươi khoan hãy vội hấp thu Đạo quả, trước tiên nghĩ cách làm một cái trận pháp phục sinh đi.

Đến lúc đó, hấp thu xong Đạo quả thì chuẩn bị chết một lần để thoát thân.] Tống Thư Hàng: "..." Hắn im lặng nhìn thoáng qua 'Tu Chân' đang hóa thân thành 'Rắn Săn Mồi'.

Có lẽ, khả năng, hình như... muộn rồi.

Kính yêu tiền bối đang thúc giục tôi mau chóng chết một lần, nhưng tôi còn chưa chuẩn bị phục sinh xong, phải làm sao bây giờ?

Online chờ, rất gấp.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng gửi cho Trình Lâm tiên tử một giọt năng lượng, nhắn kèm: [Khả năng muộn rồi, Trình Lâm tỷ tỷ.

Rắn Săn Mồi của em đã dài gấp mười sáu lần rồi, vẫn đang không ngừng dài ra, đã không thể dừng lại được nữa.] Nhận được tin nhắn của Tống Thư Hàng, Trình Lâm tiên tử vẻ mặt ngơ ngác.

Cái quái gì vậy?

Rắn Săn Mồi là cái quỷ gì?

Ta nói chuyện chính sự với ngươi, ngươi nói chuyện Rắn Săn Mồi với ta?

Chủ đề căn bản không cùng một tần số, ta còn cứu ngươi thế nào?

Có một khoảnh khắc, Trình Lâm tiên tử muốn mặc kệ Tống Thư Hàng, để hắn tự sinh tự diệt.

Nếu không phải bên cạnh có một vị tiên tử đáng yêu cứ khuyên giải, cô nói không chừng sẽ thuận theo chức năng 'Tu Chân' liêu thiên, xuyên không gian bò tới bên cạnh Tống Thư Hàng, bóp hắn từ 'sóc nhỏ biết hát' thành 'rắn săn mồi dài ngoằng'.

Khó khăn lắm mới bình phục tâm tình, Trình Lâm tiên tử gửi cho Tống Thư Hàng một giọt năng lượng, nhắn: [Ta nói với ngươi về sự nguy hiểm của 'Thiên Đế chi Đạo', ngươi nói với ta Rắn Săn Mồi?

Hôm nay ngươi nếu không thể lái câu chuyện này quay lại, ngày mai ta sẽ cho ngươi biến thành một con Rắn Săn Mồi.] Tống Thư Hàng: "..." Hắn đột nhiên phát hiện, khoảng cách thật là một thứ tốt!

Chỉ cần cách một khoảng cách nhất định, cho dù là Trình Lâm tiên tử cũng không thể sử dụng Độc Kiểm Thuật và Độc Tâm Thuật với hắn...

Thậm chí ngay cả não bộ cũng không theo kịp tiết tấu của hắn, một số chuyện không nói rõ ràng, Trình Lâm tỷ tỷ sẽ không hiểu. [Là lỗi của em...

Em vừa rồi không giải thích rõ.

Lúc trước khi em hấp thu 'Thiên Đế Đạo Quả', quý cô Long Lạc của thế giới Hắc Long đã cung cấp hỗ trợ kỹ thuật từ xa, giúp đỡ em hấp thu những thứ ẩn chứa trong 'Thiên Đế Đạo Quả'] Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

Khó khăn lắm mới từ 'côn trùng nhỏ biết hát' tiến hóa thành 'động vật có vú nhỏ biết hát', hắn cũng không muốn thoái hóa thành loài bò sát.

Nhưng mà, khi hắn bán mạng giải thích, chức năng giới hạn số chữ của 'tin nhắn kèm' lại ngẫu nhiên xuất hiện.

Tống Thư Hàng: "..." Giải thích đang đến lúc quan trọng lại bị cắt đứt.

Quan trọng thời khắc rớt xích, làm người ta phát gấp.

May mà hắn chú ý tới giới hạn số chữ...

Nếu không nhỡ đâu chỉ gửi có nửa câu này, không có đoạn sau, ngày mai hắn sợ là sẽ bị Trình Lâm tiên tử bóp thành vật hình dải.

Thế là hắn bay nhanh soạn thêm một tin nhắn gửi qua: [Dưới sự hỗ trợ kỹ thuật của cô ấy, hiện tại hệ thống 'Tu Chân' liêu thiên của em hóa thành một con Rắn Săn Mồi, đang thôn tính thông tin trong 'Thiên Đế Đạo Quả'.

Trình Lâm tiên tử, em còn cứu được không?] Phía bên kia, Trình Lâm tiên tử nhận được tin nhắn xong thì lâm vào trầm tư.

Tiên tử nửa ngày đều không trả lời, trong lòng Tống Thư Hàng không khỏi lạnh toát.

Một lúc lâu sau, tin nhắn của Trình Lâm tiên tử rốt cuộc cũng tới: [Con Rắn Săn Mồi kia của ngươi, là có chọn lọc thôn tính 'thông tin Thiên Đế', hay là thôn tính toàn bộ tất cả 'thông tin Thiên Đế'?] [Hiện tại là đang có chọn lọc thôn tính một số thông tin, quý cô Long Lạc có một cái dẫn đường, sẽ tránh né một số thông tin Thiên Đế nguy hiểm.] Tống Thư Hàng trả lời.

Bên kia, Trình Lâm tiên tử lại trầm mặc.

Một lúc lâu sau.

Cô trả lời: [Ta đi liên hệ quý cô Long Lạc, trực tiếp đàm đạo với cô ấy.

Cô ấy có trong danh sách bạn bè của ngươi không?

Chuyển máy giúp ta một chút.] Chuyện liên quan đến an nguy của chính mình, Tống Thư Hàng không dám nghịch ngợm.

Hắn nhanh chóng chuyển tiếp 'Ý chí Long Lạc Bàn Cầu' trong danh sách 'Đồng minh' cho Trình Lâm tiên tử.

Quý cô Long Lạc rất nể tình, hoàn thành kết nối với Trình Lâm tiên tử.

Hai vị đại lão bắt đầu âm thầm tiếp xúc.

Tống tiểu hữu thành thật ngồi ngốc một bên, không đi quấy rầy đại lão hội đàm bí mật. ...

Khoảng sáu phút sau, trong đầu Tống Thư Hàng vang lên giọng nói của quý cô Long Lạc lần nữa. [Ting, Long Lạc Bàn Cầu cung cấp hỗ trợ kỹ thuật mới, nhập vào cổng tiếp nhập 'Trình Lâm tiên tử'.

Nhập vào thành công!] Hỗ trợ kỹ thuật nâng cấp.

Một khắc sau, trò chơi 'Rắn Săn Mồi' trong thức hải Tống Thư

Hàng lại phát sinh biến hóa mới.

Trên cơ sở Rắn Săn Mồi nguyên thủy, tăng cường năng lực 'phân loại quầng sáng thông tin Thiên Đế'.

Quầng sáng thuộc về thông tin Thiên Đế được chia thành màu đỏ, màu vàng cùng với màu xanh lá, giống như đèn tín hiệu giao thông.

Màu xanh lá là thông tin an toàn, thuộc loại dữ liệu có thể yên tâm mạnh dạn nuốt.

Màu đỏ là thông tin nguy hiểm, thuộc loại khối dữ liệu tuyệt đối không thể hấp thu.

Màu vàng là thông tin mập mờ, thuộc loại dữ liệu Trình Lâm tiên tử nhất thời nửa khắc còn chưa thể xác định, cần tốn thời gian đi giám định, đến lúc đó sẽ quy loại cho nó.

Hoặc quy về màu xanh, hoặc quy về màu đỏ.

Thân là cựu 'Thiên Đình Dao Trì Nữ Đế', cũng như một trong những tội nhân hủy diệt Thiên Đình viễn cổ, Trình Lâm tiên tử có sự hiểu biết cực sâu về 'Thiên Đế'.

Thậm chí, cô hiểu rõ Đạo của Thiên Đế như lòng bàn tay!

Cho nên mới có thể dễ dàng phân biệt ra tính an toàn của dữ liệu trong 'Thiên Đế Đạo Quả'.

Sau khi có thêm 'ngoại hack Trình Lâm tiên tử', phối hợp với chức năng 'dẫn đường' của quý cô Long Lạc, con Rắn Săn Mồi Tống Thư Hàng như cá gặp nước, du tẩu càng thêm phong tao.

Quầng sáng xanh thì ăn, quầng sáng đỏ thì tránh, quầng sáng vàng có thể để đó trước...

Cứ như vậy, Rắn Săn Mồi lớn nhanh hơn, tốc độ hấp thu Thiên Đế Đạo Quả cũng tăng lên một khúc. [Cảm ơn Trình Lâm tiên tử.]

Tống Thư Hàng cảm động gửi một tin nhắn.

Trình Lâm tiên tử bình tĩnh trả lời: [Không cần khách sáo, đây là báo thù việc ngươi vẫn luôn chiếu cố @#%×.

Đồng thời, thuận tiện cũng cảm tạ mấy người các ngươi loạn nhập, để bốn vị Nho gia Kiếp Tiên có thể phục tô.] [Đáng tiếc, bốn vị Nho gia Kiếp Tiên kia không lâu sau sợ là phải 'lương'.] Tống Thư Hàng trả lời.

Trình Lâm tiên tử: [Hả?] [Ơ?

Trình Lâm tiên tử cô không biết sao?

Bốn vị Nho gia Kiếp Tiên phục sinh cũng không hoàn mỹ, e rằng không qua được mấy ngày nữa, bọn họ sẽ tiêu tán vào thiên địa.] Tống Thư Hàng đáp lại.

Hắn còn tưởng rằng Trình Lâm tiên tử thân là kẻ chủ mưu phía sau màn của sự kiện 'Nho gia phục sinh đại trận' lần này thì cái gì cũng biết.

Kết quả Trình Lâm tiên tử cái hắc thủ sau màn này lại không đạt chuẩn.

Lại qua một lát sau.

Trình Lâm tiên tử lại bổ sung một tin nhắn tới: [Đạo Tử nhờ ta cảm ơn ngươi, cảm ơn ngươi tặng cho bốn vị Kiếp Tiên tròng mắt.

Đợi ngươi lần này xuất quan, ngài ấy muốn hảo hảo cảm tạ ngươi.

Ngươi gần đây thiếu chút gì, có thể hảo hảo cân nhắc.] Tống Thư Hàng nhìn thấy nửa câu đầu thì khóe miệng giật một cái – không phải tặng mà, là cho mượn a, là cho mượn a!

Ngoài ra, gần đây thiếu chút gì?

Chương 2411

Phải rồi...

Hắn hẳn là thiếu chút dược liệu kiến tạo 'Động phủ'.

Bạch tiền bối muốn giúp hắn chế tạo một cái động phủ trên Mặt Trăng, đến lúc đó ở 'Tô Thị niên hội' dùng để chống đỡ thể diện.

Cái này có thể liệt vào phạm vi cân nhắc. [Cố lên, hảo hảo bế quan chơi Rắn Săn Mồi đi.

Sớm chút hấp thu hết thông tin hữu dụng trong 'Thiên Đế Đạo Quả'.] Trình Lâm tiên tử lại nhắn một câu, sau đó không liên hệ với Tống Thư Hàng nữa.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Hắn đổi tư thế trong thạch quan, đổi thành nằm sấp, bắt đầu nghiêm túc bế quan.

Trong quá trình bế quan, hắn vất vả chơi thể hình của con Rắn Săn Mồi 'Tu Chân' đến độ dài gấp hai mươi lần. [Ting ~ Thiên Đế nhắn: Tống tiền bối, ngài có thể nói cho ta biết, tại sao khi 'Tu Chân' thăng cấp lại xuất hiện rất nhiều mùi vị mà ta quen thuộc không?] Tống Thư Hàng chột dạ.

Có cảm giác trộm quả bị chủ nhân bắt được.

Mỗi một lời nói dối đều cần dùng gấp mười lần lời nói dối mới để lấp liếm nó.

Tống Thư Hàng ngược lại không dùng kỹ năng nói dối với 'Thiên Đế' – đối phương là đại lão đỉnh tiêm của chư thiên vạn giới, kỹ năng sơ cấp như nói dối rất có thể bị nhìn thấu ngay lập tức.

Cho nên Tống Thư Hàng trả lời Thiên Đế bằng cách dùng phương thức 'cố ý ngộ đạo' và 'giấu giếm một phần sự thật'.

Nhưng mà hiện tại, chung quy vẫn xuất hiện lỗ hổng.

Mà nếu muốn giải quyết nghi hoặc của Thiên Đế, thì cần càng nhiều 'ngộ đạo'...

Như vậy sẽ lâm vào vòng tuần hoàn chết.

Tổng cảm giác vô luận trả lời thế nào, đều sẽ xảy ra vấn đề.

Kinh nghiệm nhân sinh của bản thân chung quy quá ngắn, xử sự vẫn không đủ trơn tru. "Xem ra, chỉ có cầu viện mấy vị tiền bối quen thuộc Thiên Đế thôi." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Ví dụ như Bạch Long tỷ tỷ, ví dụ như Trình Lâm tiên tử.

Bọn họ là nhóm người hiểu rõ Thiên Đế nhất, có lẽ có thể giúp hắn nghĩ ra một phương pháp hoàn mỹ ứng đối nghi vấn của Thiên Đế.

Bất quá cầu viện thế nào mới tốt? [Tiền bối, đại sự không ổn.

Thiên Đế phát hiện chức năng 'Tu Chân' liêu thiên của tôi khi thăng cấp xuất hiện rất nhiều khí tức và pháp tắc mà cô ta quen thuộc, cô ta đang hưng sư vấn tội tôi, tôi phải trả lời cô ta thế nào?] "Ừm, định dạng này không tệ, cứ cầu viện như vậy đi.

Đáng tiếc Bắc Phương Đại Đế tôi còn chưa kết bạn, nếu không trong đội ngũ có thể tư vấn giải hoặc lại có thêm một vị đại lão." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đang suy tư, dưới ảnh hưởng của 'nguyện vọng' mãnh liệt của hắn, chức năng 'Tu Chân' nhanh chóng hình thành một lời cầu viện...

Đầu tiên là các đại lão trong Danh Sách Đen VIP lại tập thể nhận được lời cầu viện từ Tống Thư Hàng.

Tâm tình rất ác liệt Hà Chỉ Ma Đế lại, lại, lại nhận được phần cầu viện này. [Ting ~ Bá Tống Huyền Thánh nội tâm thập phần khổ não, hắn đang nghĩ cách giải thích với Thiên Đế.

Có nguyện ý trợ giúp hắn một tay hay không?

Có / Không?] Hà Chỉ Ma Đế nghĩ cũng không nghĩ, trực tiếp ấn 'Không', đồng thời trả lời một tiếng 'Ha ha' đầy khinh bỉ trong phần tin nhắn kèm.

Nhưng vừa mới chọn xong, Hà Chỉ Ma Đế đột nhiên dùng sức đấm xuống mặt đất – phương viên mười dặm phát sinh địa chấn kịch liệt. "Ta lẽ ra nên chọn 'Có' mới đúng a!" Hà Chỉ Ma Đế ruột gan hối đứt từng khúc.

Loại sự tình tương tự 'giải quyết hiểu lầm' này, nên để loại đại ma đầu như hắn ra tay giúp đỡ điều giải, sau đó khiến Tống Thư Hàng và 'Thiên Đế' nảy sinh hiểu lầm lớn hơn...

Cuối cùng quan hệ tan vỡ.

Cho dù thất bại, hắn cũng không có tổn thất bao lớn.

Đừng nói là chuyện tổn người không lợi mình, đối mặt với Tống Thư Hàng, cho dù là chuyện giết địch tám trăm tự tổn một ngàn hắn cũng làm.

Tiếp theo sau Hà Chỉ Ma Đế...

Bất Diệt Chi Chủ, Ban Văn Long Two, đại lão 'Cái gì cũng có thể bán', 'Thật muốn chụp tấm ảnh màu', Hoàng Sơn Tôn Giả, lần lượt cự tuyệt lời cầu viện của Tống Thư Hàng.

Trình Lâm tiên tử gửi tin nhắn tới: [Ngươi lại đang quậy cái gì?

Không phải đã nói phải hảo hảo bế quan sao?] Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng đã không rảnh trả lời Trình Lâm tiên tử.

Thao tác lẳng lơ đột ngột của chức năng 'Tu Chân' liêu thiên làm Tống Thư Hàng sụm cả eo già.

Thông báo từng đại lão trong danh sách đen VIP từ chối phản hồi về trong đầu Tống Thư Hàng. "Mau dừng lại, mau dừng lại!" Tống Thư Hàng vội vàng kêu dừng.

Tạm thời dường như chỉ có thành viên danh sách đen VIP nhận được tin cầu cứu này.

Thành viên trong các danh sách khác thuộc về danh sách cầu cứu đợt hai.

Hiện tại dừng lại, còn kịp!

Tin cầu viện này tuyệt đối không thể gửi đến trên người bạn bè xấu 'Thiên Đế'.

Nếu không thì 'lương' chắc rồi.

Ngay lúc này. [Ting ~ Bạn bè xấu 'Thiên Đế' của ngài đã chấp nhận sự cầu cứu của ngài.

Cầu viện bắt đầu, mở ra mô-đun chức năng mới, chức năng thông thoại video tạm thời.] Tống Thư Hàng: "..." Tống mỗ ta thề, lần này đợi chức năng 'Tu Chân' liêu thiên thăng cấp xong, nhất định phải cài một bộ 'trí tuệ nhân tạo' lên cho nó.

Không được rồi, gan đau quá.

Eo cũng bắt đầu đau rồi.

Trước mặt hắn, một màn sáng kích thước bằng màn hình điện thoại dần dần thành hình – do là mô-đun chức năng mới, còn đang ở giai đoạn thử nghiệm, ngay cả lựa chọn 'tắt' cũng không có.

Một phần mềm thành công trước khi đưa ra thị trường luôn phải trải qua vô số lần thất bại.

Cho dù như thế, sau khi đưa ra thị trường nó vẫn sẽ có rất nhiều lỗ hổng cần giải quyết.

Cọng tóc ngốc của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng nhẹ nhàng cuộn thành hình lò xo, trực giác nói cho cô biết, Tống Thư Hàng sắp tiêu rồi.

Trên màn sáng nhỏ chiếu ra hai cửa sổ một lớn một nhỏ.

Trong hình ảnh cửa sổ lớn là Thiên Đế 'giúp Tống Thư Hàng một tay'.

Trong cửa sổ nhỏ đen kịt một màu, loáng thoáng có thể nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ bị 'màn sáng' chiếu sáng...

Chính là Tống Thư Hàng đang bị nhét trong quan tài đá. "Hi, Tống tiền bối.

Đây là chức năng mới do 'Tu Chân' liêu thiên thăng cấp ra sao?

Rõ ràng ngay cả cửa sổ trò chuyện văn bản cũng chưa hoàn toàn tiến hóa ra, nhưng chức năng trò chuyện video lại xuất hiện trước một bước.

Tống tiền bối, cây kỹ năng và cây công nghệ của ngươi đều mọc lệch thật đấy." Trong cửa sổ lớn, Thiên Đế ngồi trên một chiếc vương tọa, một tay chống má, đôi chân thon dài vắt chéo.

Rõ ràng sở hữu bộ dáng hoàn toàn nhất trí với Vũ Nhu Tử, nhưng chỉ cần nhìn thấy khí chất, là có thể lập tức phân biệt được cô ta và Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng: "..." Lúc này, hắn tận lực giữ vẻ mặt không cảm xúc, tránh để bị Độc Kiểm.

Đồng thời, hắn cũng không biết mình phải trò chuyện với Thiên Đế thế nào. "Tống tiền bối, đừng áp lực.

Tuy rằng ta rất bận, nhưng chúng ta vẫn nên hảo hảo trò chuyện một chút đi.

Thả lỏng chút...

Chỗ ngươi rất tối a." Thiên Đế nheo mắt lại. "Bởi vì tôi đang bế quan." Tống Thư Hàng dùng sức gật đầu nói: "Hiện tại trong cơ thể tôi có vô số ý niệm đốn ngộ, cần gấp rút bế quan để tiêu hóa những đốn ngộ này.

Cho nên, chi bằng đợi sau khi tôi xuất quan, chúng ta lại nói chuyện?" "Vậy ngươi cứ bế đi, ta ở đây nhìn ngươi bế quan." Thiên Đế a a cười một tiếng.

Tống Thư Hàng: "..." "Quả nhiên, ngươi đang hấp thu 'Đạo' của ta nhỉ.

Còn về lai lịch của 'Đạo', ta cũng có thể đoán được, là dữ liệu được bảo lưu trong tin tức phục sinh đi." Thiên Đế chậm rãi nói.

Tiêu rồi tiêu rồi, không giấu được rồi. "Tống tiền bối, 'Đạo' của ta rất nguy hiểm." Thiên Đế cúi người, nghiêm túc nói: "Vô cùng nguy hiểm, nếu có thể, ta hy vọng ngươi có thể lập tức đình chỉ hành vi này." "Cụ thể nguy hiểm đến mức độ nào?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi – hắn đã hấp thu rất nhiều, cho nên mới có câu hỏi này. "Ngươi và Kim Long Thủy Tổ quen biết, Bắc Phương cũng có quen biết cũ với ngươi.

Ngươi chắc hẳn đã biết, 'Đạo' của ta bao dung vạn vật, nhưng đi vào thì dễ, muốn thoát thân lại khó chứ?" Thiên Đế chậm rãi nói. "Ừm." Tống Thư Hàng gật đầu nói. "Nhưng mà, đây vẫn chỉ là độ khó nguy hiểm trên mặt ngoài." Thiên Đế đưa tay chỉ lên bầu trời: "Nguy hiểm chân chính bắt nguồn từ nơi này. 'Đạo' của ta, từng là một phần trong kế hoạch 'tự bổ khuyết' của vị kia.

Ngươi hấp thu Đạo của ta, ngươi cũng sẽ có khả năng trở thành một phần của 'kế hoạch bổ khuyết'." "Ơ?

Cô vậy mà biết việc này?" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Thiên Đế: "!!!" Bộ dáng uy nghiêm của cô ta cũng không duy trì nổi.

Cái quỷ gì a, tại sao Tống tiền bối ngươi dường như đã sớm biết việc này?

Tràng diện nhất thời vô cùng yên tĩnh.

Tống Thư Hàng tuyệt đối thuộc về cường giả hệ 'quỷ tài tán gẫu' – nói chuyện một hồi là có thể đem câu chuyện nói cho chết ngắc. "Tống tiền bối, ngươi dường như đã sớm biết chuyện này?

Biết 'Đạo' của ta là một phần trong kế hoạch tự bổ khuyết của vị hiện nay?" Thiên Đế nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, hỏi từng chữ một.

Chương 2412

Chuyện này rõ ràng là bí mật lớn nhất của cô ta, chưa từng nói cho người khác...

Tại sao Tống Thư Hàng lại biết chuyện này?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn... nắp quan tài.

Thạch quan bị nhét đầy ắp, y như trái tim hắn, cũng bị nhét đầy.

Phiến khắc sau, Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù và một chút duyên phận, ta xác thực biết một chút chuyện về 'kế hoạch bổ khuyết'." Bởi vì một chút duyên phận kia, hắn từng 'nhập mộng' vào nguyên hình của Thiên Đế.

Nhớ lại thì đó là một đoạn hồi ức thống khổ chỉ đứng sau 'hành tây mấy trăm năm đời hành' của Thông Nương.

Nói thật, lúc trước nhập mộng vào nguyên hình Thiên Đế bị 'coi như dược liệu thực nghiệm', thống khổ và tịch mịch còn hơn cả cuộc đời Thông Nương.

Chỉ là vì lúc nhập mộng nguyên hình Thiên Đế, đạo tâm của hắn đã vô cùng kiên định, không phải con gà mờ mới tiếp xúc tu hành như lúc đầu.

Cho nên, thống khổ và tịch mịch tuy rằng tăng lên, nhưng ấn tượng để lại cho hắn ngược lại yếu hơn 'hành tây mấy trăm năm đời hành'.

Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo làm đủ loại thực nghiệm trên người nguyên hình 'Thiên Đế', Tống Thư Hàng cảm đồng thân thụ.

Đoạn 'ký ức' này, có khả năng ngay cả chính Thiên Đế cũng không có – khi bị coi như vật thí nghiệm, cô ta tương tự như trạng thái phôi thai.

Cho nên muốn nói về thông tin lai lịch của 'Thiên Đế', Tống Thư Hàng là người biết rõ nhất chư thiên vạn giới.

Thiên Đạo không phải người, loại trừ ra ngoài.

Từ nguyên hình Thiên Đế trưởng thành trong từng lần thực nghiệm, cuối cùng bị bồi dưỡng thành 'Thiên Đế 01 bản đồng tử", đến bản đồng tử Thiên Đế được an bài đến nhân gian bắt đầu tu luyện, cuối cùng đến một lần ngoài ý muốn, bản đồng tử Thiên Đế nghe được 'lời triệu hồi bí ẩn' của Bá Tống, tìm được một chỗ vách núi, triển hiện cú nhảy dùng sức đầu tiên trong đời.

Có thể nói Tống Thư Hàng rõ như lòng bàn tay.

Bất quá về sau trên người Thiên Đế rốt cuộc xảy ra chuyện gì, vì sao bản đồng tử Thiên Đế lại biến thành Nữ Đế?

Những nghi hoặc này đành phải đợi Tống Thư Hàng lần sau nhập mộng Thiên Đế mới có thể đạt được đáp án. ...

Sau một hồi trầm mặc thật lâu. "Đột nhiên nhìn không thấu ngươi, Tống tiền bối." Thiên Đế lên tiếng nói.

Cách màn hình, lại thêm Tống Thư Hàng cố ý giữ vẻ mặt lạnh lùng, cô ta không thể đọc được thông tin hữu dụng gì từ trên mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dùng một loại giọng nói trầm thấp, thành thục nói: "Đàn ông thì phải tràn đầy cảm giác thần bí." "Là phụ nữ, cảm ơn." Sở các chủ trên đỉnh đầu đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "..." "Đã Tống tiền bối ngươi biết cái 'kế hoạch bổ khuyết' này, vậy thì nguy cơ mang đến sau khi hấp thu 'Đạo' của ta, trong lòng ngươi tự mình nắm chắc rồi chứ." Thiên Đế ngả người ra sau, dựa vào vương tọa.

Cô ta không quá muốn cuốn Tống Thư Hàng vào trong 'kế hoạch bổ khuyết' của Thiên Đạo đương kim, bởi vì cô ta có đặt tiền cược trên người Tống Thư Hàng – chuẩn xác mà nói, là cô ta có một số kế hoạch trên người phân thân sắt thép của Tống Thư Hàng.

Ngoài ra...

Vừa rồi Tống Thư Hàng dùng cái thanh tuyến 'trầm thấp, thành thục' kia phát âm, khiến cô ta cảm thấy quen tai từng trận.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Hắn trong lòng biết rõ, nhưng không có tác dụng gì.

Năng lực 'Tu Chân' liêu thiên đã hấp thu lượng lớn 'Đạo' của Thiên Đế, cho dù hiện tại dừng lại cũng không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa chức năng 'Tu Chân' liêu thiên vừa hấp thu vừa thăng cấp, muốn lại nhả ra đã là chuyện không thể nào.

May mà trong quá trình hấp thu 'Đạo' của Thiên Đế, có quý cô Long Lạc cung cấp hỗ trợ kỹ thuật từ xa, lại nhập vào hệ thống phụ trợ của Trình Lâm tiên tử, phân chia 'Đạo' của Thiên Đế làm ba loại màu sắc.

Hiện tại hắn hấp thu đều là màu xanh khỏe mạnh, hẳn là có thể tránh được kết cục xấu nhất ở trình độ nhất định. "Vậy ta liền không nói thêm gì nữa...

Quay đầu ngẫm lại, kỳ thực Tống tiền bối ngươi cùng ta cùng nhau bị cuốn vào 'kế hoạch bổ khuyết' này, đối với ta mà nói là chuyện vô cùng có lợi đát ~ Ngươi ở phía trước thu hút hỏa lực của 'vị kia', ta ở phía sau cố lên trợ uy cho ngươi." Thiên Đế nói đến đây, lộ ra nụ cười vui vẻ.

Tống Thư Hàng: "..." "Vậy thì, lần sau gặp mặt, nói không chừng chúng ta chính là cùng một trận doanh.

Bye bye." Thiên Đế vẫy vẫy tay.

Chức năng thông thoại video tạm thời kết thúc.

Màn sáng tan đi.

Tống Thư Hàng vuốt cằm – vốn tưởng rằng mình sắp 'lương', không nghĩ tới sau khi kết thúc cuộc gọi với Thiên Đế, lại còn khá êm đẹp.

Lập trường của Thiên Đế vô cùng cổ quái.

Trên đỉnh đầu, ngốc mao của Sở các chủ lười biếng nói: "Nói tóm lại, ngươi coi như qua được một ải." "Ừm." Tống Thư Hàng gật đầu.

Lúc này, trong đầu hắn bắt đầu hồi ức lại quá trình nguyên hình Thiên Đế bị Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo thực nghiệm hết lần này đến lần khác khi xưa nhập mộng. [Quá trình thực nghiệm này, hẳn chính là quá trình Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo bố trí một số thủ đoạn khống chế trong 'mô hình Thiên Đế'.

Có lẽ, có thể tìm được một số manh mối hữu dụng trong đó, dùng để tránh né phương án 'kế hoạch bổ khuyết' của Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo?] ...

Đồng thời, trên một tiểu hành tinh nơi Thiên Đế ở.

Thiên Đế ngồi trên vương tọa, lâm vào trầm tư.

Trước mặt cô ta bày một quẻ tượng, nhưng kết quả quẻ như mộng như ảo, không có được kết quả rõ ràng. "Đàn ông thì phải tràn đầy cảm giác thần bí." Cô ta mở miệng, mô phỏng cái giọng nói trầm thấp, thành thục mà Tống Thư Hàng phát ra lúc gọi video vừa rồi.

Trực giác nói cho cô ta biết, giọng nói này chính là chìa khóa giải mã bí mật của Tống Thư Hàng.

Chỉ là nhất thời cô ta thực sự không nghĩ ra manh mối.

Thế là, Thiên Đế đành phải tạm thời bỏ qua.

Sau đó cô ta đứng dậy, đi về phía căn phòng sau vương tọa.

Nơi đó chứa 'Thuyền Mặt Trời' mà cô ta kiếm được từ 'Thế giới Hắc Long', trong vầng mặt trời nhỏ này còn phong ấn phân thân sắt thép của Tống Thư Hàng. [Cô đang phiền não điều gì?] Một giọng nói điện tử trồi lên từ trên Thuyền Mặt Trời.

Giọng nói này có tính xuyên thấu đặc thù, như ma âm rót vào não. "Không tính là phiền não, chỉ là hôm nay ấn tượng đối với Bá Tống Huyền Thánh lại thay đổi một chút." Thiên Đế khẽ cười nói: "Không lãng phí thời gian nữa, tiếp theo, trở về Hiện thế - Trái Đất đi.

Ở nơi đó, có một mảnh vỡ Thiên Đình quan trọng cần thu hồi." [Đảo Thần Bí sao?] Giọng nói điện tử kia nói. "Đúng, Đảo Thần Bí." Thiên Đế gật đầu.

Cô ta đi về phía trước, Thuyền Mặt Trời mở ra một cánh cửa lớn, Thiên Đế sải bước đi vào trong đó. [Khởi hành, khóa tọa độ Hiện thế - Trái Đất - bầu trời Đông Hải.] Giọng nói điện tử kia tiếp tục nói.

Thuyền Mặt Trời trạng thái mặt trời nhỏ bay lên không, sau một cú gia tốc ngắn ngủi, xuyên việt không gian. ********** Lúc này, trong thạch quan.

Trình Lâm tiên tử lần nữa gửi tin nhắn tới: [Ngươi vừa rồi đang giao lưu với Thiên Đế?] [Thao tác lẳng lơ của 'Tu Chân' liêu thiên suýt chút nữa làm ta gãy cái eo thon.] Tống Thư Hàng soạn một tin nhắn kèm trả lời.

Tiếp đó, hắn miêu tả đơn giản một lần nội dung trò chuyện giữa Thiên Đế và hắn, chuyện về 'kế hoạch bổ khuyết' của Thiên Đạo với Trình Lâm tiên tử.

Đồng thời, hắn lại triệu hoán Bạch tiền bối Two...

Một hơi mở mấy cái cửa sổ trò chuyện, đa luồng trò chuyện cùng lúc.

Tống Thư Hàng cảm giác mình trở lại thời thiếu niên, cảm giác thời kỳ mới tiếp xúc các loại phần mềm chat.

Khi đó chỉ riêng chat chit hắn cũng có thể chat cả đêm...

Chính là một đêm chat xong, bản thân hắn cũng không biết mình rốt cuộc đã tán gẫu gì với người ta.

Về sau, từ khi hắn mê đọc sách, thời gian tán gẫu thủy quần liền dần dần ít đi.

Đây chính là mị lực của tri thức!

Tống Thư Hàng cũng miêu tả đơn giản một lần về 'kế hoạch bổ khuyết' của Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo với Bạch tiền bối Two.

Đồng thời, hắn cũng giới thiệu đơn giản một lần với Bạch tiền bối Two về phần ký ức bị đại lão Quả cầu kim loại lỏng nghiên cứu khi hắn nhập mộng Thiên Đế lúc trước.

Bạch tiền bối Two nhắn lại: [Thư Hàng, cậu còn nói mình không có đang đỗi Bàn Cầu?] Cái này là muốn trực tiếp đỗi bản tôn Bàn Cầu luôn rồi được không?

Tống Thư Hàng: "..." Không có sự tình!

Ta chỉ là người trong giang hồ phiêu, mạc danh kỳ diệu liền ăn dao.

Người trong giang hồ, thân bất do kỷ.

Đồng thời, Trình Lâm tiên tử nhắn lại: [Không ngờ Thiên Đế lại đã phát giác sự tình chính mình là 'kế hoạch bổ khuyết' của Thiên Đạo, điều này ngược lại ngoài dự liệu của ta.] Tống Thư Hàng: "..." Hóa ra ngay cả Trình Lâm tiên tử cô cũng biết cái 'kế hoạch bổ khuyết' này?

Tại sao cảm giác bí mật này của Thiên Đế, toàn thế giới những người khác đều biết, chỉ có bản thân Thiên Đế lúc đó còn bị che trong hồ lô?

Đang suy tư, Bạch tiền bối Two bổ sung một tin nhắn: [Cậu an tâm bế quan, nên hấp thu thì hảo hảo hấp thu.

Bất quá lúc hấp thu Thiên Đế Đạo Quả, nhớ ghi chép dữ liệu lại.

Đợi về Hiện thế, chuyển di những dữ liệu này cho ta, ta nghiên cứu cho cậu một chút.

Ngoài ra...

đem cái tình báo 'mô hình Thiên Đế' bị nghiên cứu thực nghiệm kia, cũng giao một bản chi tiết cho ta.

Thủ đoạn của Bàn Cầu, không có ai hiểu rõ hơn ta.

Đợi ta hảo hảo nghiên cứu một chút, xem xem có thể chế tạo cho cậu một cái phương pháp phá giải hay không.] Tuy rằng Cầu Cửu U và Cầu Thiên Đạo vẫn có khác biệt, nhưng hai người trước khi tấn thăng Thiên Đạo thì ký ức tương đồng, thủ đoạn cá nhân cũng sẽ không thay đổi quá nhiều.

Thuận theo tư duy của Cầu U U, có thể đại khái tính toán ra thủ pháp của Quả cầu kim loại lỏng Thiên Đạo.

Kết hợp ký ức Tống Thư Hàng bị thực nghiệm Thiên Đế, cùng với dữ liệu hắn hấp thu Thiên Đế Đạo Quả, Bạch tiền bối Two có... hai phần nắm chắc chế tạo cho Tống Thư Hàng một bộ phương án hình người, phá giải 'phương pháp bổ khuyết'.

Đương nhiên, ngài không có đem chuyện 'chỉ có hai phần nắm chắc' nói cho Tống Thư Hàng.

Có một số việc nhìn thấu không nói toạc, nói toạc thì không còn ý nghĩa.

Cũng sẽ mất đi rất nhiều niềm vui.

Chương 2413

Mà đối với Tống Thư Hàng mà nói – câu trả lời này của Bạch tiền bối Two, quả thực chính là Định Hải Thần Châm.

Trong lòng hắn lập tức an tâm hẳn lên. [Không thành vấn đề, Bạch tiền bối.

Tôi sẽ ghi chép hết dữ liệu lại, đến lúc đó chúng ta đỗi lật 'kế hoạch bổ khuyết' của đại lão Cầu Thiên Đạo!] Tống Thư Hàng hào sảng nói. [Ừ, cố lên.

Ngoài ra nhắc nhở cậu một chút, bản thể ta hiện tại vẫn đang ở trạng thái bị Bàn Cầu phong ấn, cậu đừng lãng quá trớn, kẻo ta không thể ra tay cứu cậu.] Bạch tiền bối Two bình tĩnh trả lời.

Khí thế hào sảng của Tống Thư Hàng lập tức xì hơi quá nửa. ...

Kết thúc cuộc gọi với Trình Lâm tiên tử, Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng đổi tư thế nằm nghiêng tiếp tục bế quan.

Lần này, không có đại lão nào lại thông qua phương thức 'nhắn kèm' quấy rầy hắn.

Trong ý thức hải, con Rắn Săn Mồi đại biểu cho chức năng 'Tu Chân' liêu thiên đã trưởng thành quái vật khổng lồ.

Phần dữ liệu khế hợp với chức năng 'Tu Chân' trong Đạo của Thiên Đế không ngừng bị hấp thu.

Tống Thư Hàng có loại dự cảm, đợi sau khi đợt bế quan này kết thúc, chức năng 'Tu Chân' sẽ chính thức thành hình!

Tư thế nằm nghiêng hơi cấn, nhưng điều này cũng không ảnh hưởng bế quan.

Theo sự vận chuyển của « Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công » và ba đại thối thể công pháp, Tống Thư Hàng lần nữa tiến vào hình thức bế quan.

Lần này, hắn rốt cuộc có thể yên tâm bế quan một trận. ********** Trong không gian Nho gia Thánh Nhân phục sinh. "Cuối cùng cũng tìm được." Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng nói.

Cô giơ cái lưới lớn trong tay lên, trong lưới có một con thủy thú xấu xí đang liều mạng giãy dụa. "Đây hẳn là con cuối cùng rồi chứ?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Trước khi rời khỏi không gian Thánh Nhân phục sinh, Bạch tiền bối đột nhiên nhất thời hứng khởi, muốn bắt những con thủy thú 'phân liệt sinh sôi' trước đó mang đi.

Do cái 'Hắc Hồ' này khá quỷ dị, việc bắt mười mấy con thủy thú này tiêu tốn chút thời gian. "Xấp xỉ là được rồi, ta cũng không có ý định bắt hết tất cả thủy thú mang đi." Bạch (Tống Thư Hàng) Thánh mỉm cười.

Ngài thi triển Tụ Lý Càn Khôn thu hồi mười hai con thủy thú bắt được, lại thu luôn quan tài đá của Tống Thư Hàng và Mộ Bia đạo hữu.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tạo Hóa, Công Đức nhị tiên tử tạm thời quay về nhục thân Tống Thư Hàng. "Chuẩn bị xong chưa?" Bạch tiền bối lấy ra phi kiếm dùng một lần, nói.

Tô Thị A Thập Lục, Vân Tước Tử tiên tử, Cuồng Đao Tam Lãng gật đầu, nắm lấy mộc kiếm Bạch tiền bối chia cho mọi người trước đó. "Mục đích, Hiện thế - Mặt Trăng.

Đi!" Bạch tiền bối bắt một cái kiếm quyết.

Lưu Tinh Kiếm quay về, trận pháp trói buộc trên người Ngụy

Viên Viên tiên tử giải khai.

Ngay sau đó phi kiếm dùng một lần trong tay mọi người sáng lên, bắt đầu xuyên độn không gian.

Thân ảnh Tô Thị A Thập Lục và Bạch tiền bối biến mất đầu tiên. "Đi thôi, Tam Lãng." Vân Tước Tử tiên tử gọi một tiếng, cô lại nhìn sâu vào Hắc Hồ một cái, đồng dạng độn tẩu rời đi.

Cuồng Đao Tam Lãng là người rời đi cuối cùng.

Hắn nắm mộc kiếm đang phát sáng trong tay, ánh mắt rơi vào trong 'Hắc Hồ'.

Trong Hắc Hồ, có một con cá béo nhẹ nhàng nhảy lên – là ấu tử thủy thú may mắn không bị bắt giữ phân liệt.

Con thủy thú này nhảy ra khỏi mặt nước, muốn công kích vị Ngụy Viên Viên tiên tử kia, nuốt chửng cô ta.

Nhưng ngay trong sát na nó nhảy ra khỏi mặt nước...

Ánh mắt vừa vặn đối diện với đôi mắt của Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng toét miệng cười nhìn về phía con thủy thú may mắn còn sống sót này.

Thân thể thủy thú cứng đờ, nhảy ra khỏi mặt nước đình trệ giữa hư không hai giây sau, 'Thông ~' một tiếng, cấp tốc rơi lại Hắc Hồ – vậy mà còn có người chưa đi! 'Vèo ~~' Lúc này, mộc kiếm trong tay Tam Lãng phát sáng, mang theo hắn độn nhập không gian, biến mất khỏi Nho gia Thánh Nhân phục sinh đại trận.

Tự do rồi – Ngụy Viên Viên tiên tử vội vàng từ trên không Hắc Hồ độn ly.

Cô không có thủ đoạn xuyên toa không gian của Bạch tiền bối, càng không có đặc quyền của Vân Tước Tử.

Cô muốn rời khỏi 'Nho gia Thánh Nhân phục sinh trận', chỉ có thể đi theo quy trình chính quy, không có cửa sau. ...

Bên ngoài không gian phục sinh đại trận.

Vị Kiếp Tiên đầu trọc của dư đảng Thiên Đình mặt trầm như nước.

Ai cũng không ngờ tới, không gian Nho gia Thánh Nhân sẽ chủ động đuổi người, còn biết khóa cửa thông minh.

Kiếp Tiên đầu trọc đang chờ đợi, chờ không gian mở ra lần nữa.

Đồng thời phái người vây không gian nghiêm ngặt.

Đến lúc đó vô luận là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống hay là tên giả trang thành 'Bích Lãng' kia, đều đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Ào ~~ Không lâu sau khi Vân Tước Tử rời đi, sự phong tỏa của không gian Thánh Nhân phục sinh đại trận kết thúc.

Cửa vào không gian mở ra lần nữa.

Kiếp Tiên đầu trọc là người đầu tiên chen vào không gian, hắn đã không thể chờ đợi được muốn hồ lên mặt Bá Tống một quyền...

Nhưng vừa vào không gian, ngoại trừ vị Viên Viên tiên tử kia ra, Bá Tống ngay cả cọng lông cũng không để lại.

Rõ ràng để đề phòng Bá Tống bọn người từ 'cửa sau' đào thoát, Kiếp Tiên đầu trọc đã phái người bao vây đoàn đoàn 'không gian Nho gia Thánh Nhân phục sinh'.

Nhưng Bá Tống bọn người vẫn không rõ tung tích.

Cũng tức là, Bá Tống bọn người không có đi ra từ trong 'tiểu thế giới Thánh Nhân phục sinh trận pháp', mà là trực tiếp ở trong tiểu thế giới vận dụng 'năng lực không gian' độn ly! "Hệ thống cấm cố không gian của chúng ta chắc chắn có lỗ hổng." Kiếp Tiên đầu trọc nghiến răng hận hận nói – hệ thống cấm cố không gian phức tạp mà bọn họ lấy làm tự hào, vốn tưởng rằng ngay cả 'Trường Sinh Giả' cũng có thể vây khốn một thời gian.

Không ngờ Bá Tống một nhóm người, lại có thể đi lại tự như.

Quả thực coi hệ thống cấm cố không gian mà bọn họ lấy làm tự hào thành hậu viện nhà mình.

Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.

Bá Tống Huyền Thánh bọn người khẳng định đã tìm được lỗ hổng trong hệ thống cấm cố không gian của bọn họ. "Trước tiên mang ả ta đi cho ta!" Kiếp Tiên đầu trọc liếc nhìn Ngụy Viên Viên tiên tử một cái.

Ngụy Viên Viên tiên tử không có đề kháng, cô rất phối hợp bị thành viên dư đảng Thiên Đình mang đi – chờ đợi cô sẽ là đại lao Tỏa Tiên Ngục. "Thông tri đồng bọn tản mát tại chư thiên vạn giới, bảo bọn họ mật thiết quan chú hành tung của Bá Tống Huyền Thánh.

Có tin tức thì lập tức truyền lại...

Chú ý, khi đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh, tuyệt đối đừng khinh cử vọng động." Kiếp Tiên đầu trọc lên tiếng nói.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, danh bất hư truyền, thực lực và thủ đoạn cũng không phải chuyện đùa.

Kiếp Tiên đầu trọc nhớ lại tràng diện nhìn thấy 'Bá Tống Huyền Thánh' trước đó – chân nhân Bá Tống Huyền Thánh so với bộ dáng khi hắn quan khán 'Nhân Tiền Hiển Thánh' lúc trước, còn muốn có khí chất hơn, khiến người ta không muốn làm địch với hắn.

Lại thêm Bá Tống Huyền Thánh rất có thể có liên quan đến 'Trình Lâm'.

Cho nên, khi đối phó Bá Tống, nói không chừng còn phải thỉnh Phượng Nghi Cầm Chủ đích thân ra tay.

Dặn dò xong xuôi, Kiếp Tiên đầu trọc bắt đầu tỉ mỉ kiểm tra Nho gia Thánh Nhân phục sinh đại trận và Hắc Hồ.

Kiểm tra xong, sắc mặt Kiếp Tiên đầu trọc càng thêm khó coi.

Toàn bộ 'tin tức Thiên Đế trùng sinh' bọn họ bố trí trong Hắc Hồ đều biến mất.

Hơn nữa, năng lượng của Nho gia Thánh Nhân phục sinh đại trận cũng tiêu hao một phần cực lớn. "Bá Tống!

Trình Lâm!" Kiếp Tiên đầu trọc hung hăng đấm một quyền vào hư không. ...

Đợi sau khi Kiếp Tiên đầu trọc và thành viên dư đảng Thiên Đình rời đi.

Dưới đáy Hắc Hồ, có một cành cây nhỏ chui ra.

Con thủy thú tàn tồn kia vừa vặn bơi qua phía trên cành cây nhỏ.

Lúc này, trên cành cây có một hạt giống, lặng yên không một tiếng động dán lên người thủy thú, tiềm phục – chính là thủ đoạn của vị Ngụy Viên Viên tiên tử kia.

Cô có gan gánh vác nhiệm vụ sấm nhập 'không gian Thánh Nhân phục sinh đại trận', thì sẽ không dễ dàng xong đời như vậy.

Nho gia Thánh Nhân phục sinh đại trận, một hơi phục sinh bốn vị Nho gia Kiếp Tiên, tiêu hao cực lớn.

Nhưng nó vẫn chưa sụp đổ, vẫn có được hiệu quả phục sinh – dù sao, đại trận này khi Thánh Nhân thiết lập lúc trước, là chuẩn bị cho 'Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên'. [Vẫn còn cơ hội.] Chân thân của Ngụy Viên Viên tiên tử ẩn tàng trong hạt giống, chờ đợi thời cơ.

************ Hiện thế - Mặt Trăng.

Kiếm quang của Cuồng Đao Tam Lãng xuất hiện cuối cùng.

Phi kiếm dùng một lần mở ra một vết nứt không gian trên tọa độ Mặt Trăng.

Cuồng Đao Tam Lãng một nửa thân thể chui ra từ trong vết nứt không gian, liền nhìn thấy Bạch tiền bối bản Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Vân Tước Tử đều đang ở trên mặt đất, đang chờ hắn. "Tam Lãng tiền bối, ngài chậm quá." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Chương 2414

Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm trang trả lời: "Bởi vì ta đang suy nghĩ một vấn đề, Vũ Nhu Tử." "Suy tư vấn đề?

Tam Lãng tiền bối đang nghĩ gì?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng chỉ chỉ bản thân, nói: "Cô nói xem, giống như ta hiện tại thế này, một nửa kẹt ở Hiện thế - Mặt Trăng, nửa thân thể kia kẹt trong vết nứt không gian.

Khi vết nứt không gian biến mất trong sát na, ta sẽ phát sinh biến hóa gì?" "Ngài sẽ chết." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghiêm túc đáp.

Cuồng Đao Tam Lãng xua tay nói: "Sẽ chết chỉ là một trong những khả năng, ta đang nghĩ một khả năng khác, liệu có phải khi nửa phần trên và nửa phần dưới cơ thể ta bị không gian cắt thành hai nửa, nhưng lại có thể tự do hoạt động, giống như hai cá thể?" "Đừng tìm đường chết." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử đưa tay kéo Cuồng Đao Tam Lãng từ trong vết nứt không gian ra.

Sau khi Tam Lãng tiếp đất, thanh 'phi kiếm dùng một lần' trong tay hắn liền hóa thành vụn gỗ, tiêu tán ra – đây là do năng lượng trong 'phi kiếm dùng một lần' tiêu hao hầu như không còn.

Nếu chậm thêm một lát, vết nứt không gian sẽ đóng lại.

Bạch Long tỷ tỷ a a cười một tiếng: "Tam Lãng tiểu hữu, nếu ngươi chậm thêm một chút từ trong vết nứt không gian đi ra, thì sẽ giống Bạch đạo hữu hiện tại." Cuồng Đao Tam Lãng nghi hoặc nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ: "Giống Bạch tiền bối?

Vì sao?" "Bởi vì ta hiện tại chính đang ở hình thức mà ngươi khát vọng." Bạch tiền bối bản Tống Thư Hàng nói xong, đưa tay nhấc eo mình lên...

Hai bộ phân thân thể trên dưới tách ra.

Cuồng Đao Tam Lãng trừng lớn mắt.

Bạch tiền bối đạm định tiếp thân thể mình lại, hỏi: "Vân Tước Tử đạo hữu tiếp theo muốn đi đâu?

Cần ta tiễn các ngươi một đoạn không?" Vân Tước Tử suy tư một lát rồi nói: "Tiếp theo ta phải về Trái Đất trước một chuyến, sau đó, có thể sẽ đi Nho gia một chuyến." "Muốn ta tiễn các ngươi không?" Bạch tiền bối nói.

Vân Tước Tử lắc đầu: "Không cần, về phương diện thời gian cũng không cấp bách." ...

Vân Tước Tử và Cuồng Đao Tam Lãng lựa chọn bay về Trái Đất.

Sau khi cáo biệt với mọi người, hai người ngự kiếm, đao, xông vào vũ trụ, biến mất không thấy.

Tô Thị A Thập Lục móc điện thoại ra, nhẹ nhàng lắc lư một chút.

Trên Mặt Trăng có phân bộ của Thiên Hà Tô Thị, tín hiệu điện thoại của cô duy trì trạng thái đầy vạch. "Mùng 1 tháng 12 rồi." Tô Thị A Thập Lục khẽ nói. "Tiểu Thập Lục phải về rồi sao?" Bạch tiền bối hỏi, Thiên Hà Tô Thị niên hội sắp mở ra, thân là thiên tài kế thừa 'đạo hiệu kỹ thuật số' trong Thiên Hà Tô Thị, Tô Thị A Thập Lục là nhân vật chính của niên hội, bình thường cần chạy về trước thời hạn, phối hợp hoạt động niên hội. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục gật đầu.

Bạch tiền bối cười xoa xoa đầu A Thập Lục, nói: "Vậy đến lúc đó gặp ở Thiên Hà Tô Thị niên hội, nếu Thư Hàng đến lúc đó xuất quan, ta sẽ đưa cậu ấy qua đó." "Cảm ơn Bạch tiền bối." Tô Thị A Thập Lục nhỏ giọng nói.

Mị lực của Bạch tiền bối + mô dạng Tống Thư Hàng, đối với cô mà nói quả thực là tồn tại cấp bậc phạm quy.

Dẫn đến cô ngay cả nói chuyện cũng, hiển lộ khí thế không đủ. "Cần ta đưa em về Thiên Hà Tô Thị không?

Ta biết vị trí của Thiên Hà Tô Thị." Bạch tiền bối lại hỏi.

Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút, gật đầu.

Tống Thư Hàng hiện tại vẫn đang bế quan, cô không cần thiết phải một mình từ Mặt Trăng bay về Trái Đất.

Bạch tiền bối đưa tay ấn lên người A Thập Lục, năng lực thiên phú không gian khởi động, trực tiếp đưa cô về Trái Đất – phụ cận tộc địa Tô Thị. "Nói chứ, A Thập Lục hôm nay tản ra ánh sáng may mắn.

Xem ra cô bé sẽ gặp được chuyện vui vẻ." Bạch tiền bối cười nói.

Bên cạnh, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đang nhân cơ hội thử nghiệm câu thông bản thể, muốn chia sẻ 'trải nghiệm' gần đây cho bản thể. "Vậy Bạch tiền bối, tôi gần đây may mắn không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử thuận miệng hỏi. "Ừm, nhìn không ra." Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Bởi vì ấn đường Hắc Bì Vũ Nhu Tử vốn dĩ là màu đen.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "???" "Đi thôi, chúng ta tìm một vị trí trên Mặt Trăng, đào một cái động phủ cho Thư Hàng." Bạch tiền bối cười nói.

Bạch tiền bối mang theo Hắc Bì Vũ Nhu Tử, lang thang trên Mặt Trăng, chuẩn bị tìm một nơi thích hợp, khoanh địa bàn, đào một cái động phủ ra.

Do trình độ khoa học kỹ thuật nhân loại hiện nay đã vươn 'tay' tới vũ trụ, tham hướng Mặt Trăng và các hành tinh Thái Dương hệ khác, cho nên một số tu sĩ không thích bị quấy rầy bắt đầu ẩn tàng động phủ của mình thật sâu, hoặc là dứt khoát di dời động phủ.

Hiện tại Mặt Trăng so với mấy trăm năm trước, ngược lại muốn vắng vẻ hơn nhiều.

Hơn nữa rất nhiều địa bàn không tệ, đều để trống.

Bạch tiền bối mang theo Hắc Bì Vũ Nhu Tử, dạo chơi trên Mặt Trăng hơn nửa ngày – nhìn ra được tâm tình ngài rất tốt.

Đặc biệt là nhìn thấy tràng diện đại bộ phận tu sĩ xa xa nhìn thấy mô dạng ngài hiện tại, liền cúi đầu đi đường vòng, Bạch tiền bối liền cảm thấy mới mẻ, thú vị.

Trước đây bởi vì nguyên nhân mị lực quá lớn không cách nào tự khống chế, ngài vô luận đi đến đâu đều là tiêu điểm, chưa từng hưởng thụ qua đãi ngộ này.

Chính vì chưa từng trải qua, cho nên cảm thấy mới mẻ.

Đặc biệt là khi Bạch tiền bối nhìn thấy một số đạo hữu từng có vài lần chạm mặt trong mấy trăm năm qua, cũng đang xa xa né tránh 'Tống Thư Hàng', thì cảm thấy đặc biệt có ý tứ.

Có đôi khi, Bạch tiền bối còn có thể cố ý sán lại gần như cố nhân.

Chơi đến quên cả trời đất. "Bạch tiền bối, chúng ta dạo hơn nửa ngày, có tìm được địa bàn thích hợp chưa?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi – cô cảm giác Bạch tiền bối chơi hăng rồi, liệu có quên mất việc phải chọn địa bàn động phủ cho Tống tiền bối không?

Bạch tiền bối đang dẫn đường phía trước, thân hình rõ ràng hơi cứng lại.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử âm thầm thở dài một hơi – quả nhiên, Bạch tiền bối chơi hăng, quên mất việc chọn địa bàn rồi. "Ha ha, vừa rồi dạo một vòng, tuy rằng nhìn thấy mấy khối địa bàn không tệ.

Nhưng mà tổng thể cách cục không đủ khí thế!" Bạch tiền bối nghiêm trang trả lời: "Chúng ta tiếp theo đi một khu vực khác xem xem, nhất định có thể tìm cho Thư Hàng một khối phong thủy bảo địa." Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "..." Ngoài ra, Bạch tiền bối vừa rồi vẫn luôn nói, phong thủy bảo địa, đào cái hố các loại từ.

Sao tổng cảm giác không phải đang tìm động phủ cho Tống tiền bối? "Ơ, lại gặp một người quen." Bạch tiền bối dẫn đường phía trước, lại lên tiếng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử thở dài, yên lặng đi theo – trước khi Bạch tiền bối chưa chơi đủ, xem ra là sẽ không chuyên tâm đi làm chính sự.

Cho nên nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là để Bạch tiền bối phát tiết hết tinh lực, chơi đủ rồi lại bàn chính sự đi. "Người quen lần này cũng có quen biết với Thư Hàng tiểu hữu.

Lúc trước ta đưa Thư Hàng lên vũ trụ, còn từng nhờ ông ta giúp đỡ bố trí 'trận pháp thí luyện' trong không gian, để Thư Hàng trong vũ trụ cũng có thể hảo hảo tu luyện một chút.

Bất quá về sau, trận pháp kia không dùng tới." Bạch tiền bối vừa bay, vừa giải thích với Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Nghe Bạch tiền bối giới thiệu xong, Hắc Bì Vũ Nhu Tử cũng có hứng thú, đi theo Bạch tiền bối bay về phía trước: "Vậy vị tiền bối này tên là gì?" "Đạo hiệu là Khốc Lão Nhân, là một đạo hữu rất thú vị, chính là ở chung với ông ta lâu, sẽ có chút chịu không nổi." Bạch tiền bối giải thích nói. ...

Phía trước, Khốc Lão Nhân vừa từ một khu chợ tu sĩ gần đó trở về, trong tay ông ta mang theo một hộp thiên tài địa bảo phụ trợ tu luyện và đan dược.

Ông ta về tới tiểu động phủ của mình trên Mặt Trăng, bắt một cái pháp quyết, mở ra cửa động phủ. "Khốc đạo hữu, đã lâu không gặp."

Lúc này, sau lưng ông ta truyền đến một giọng nói quen thuộc.

Khốc Lão Nhân vừa quay đầu, liền nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh đang bay nhanh tới gần ông ta, sau lưng Bá Tống Huyền Thánh còn đi theo một vị tiên tử chân vô cùng dài.

Tiểu tiên tử này là con gái bảo bối của Linh Vũ Điệp Huyền Thánh, Vũ Nhu Tử tiên tử đi.

Bất quá Vũ Nhu Tử tiên tử sao đột nhiên biến thành đen thui thế này?

Là tu luyện công pháp đặc thù gì? "Là ngài, Bá Tống Huyền Thánh." Khốc Lão Nhân sau khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, kích động đến lệ rơi đầy mặt, nước mắt không ngừng nhỏ xuống từ trên mặt.

Bá Tống Huyền Thánh và ông ta hữu duyên.

Mấy tháng trước, Khốc Lão Nhân muốn gia nhập Bích Thủy Các, Bá Tống Huyền Thánh còn giúp ông ta không ít...

Đáng tiếc Sở các chủ Bích Thủy Các cự tuyệt thu ông ta làm đồ đệ.

Về sau Khốc Lão Nhân lui mà cầu việc khác, muốn bái nhập môn hạ Thư Hàng, gián tiếp đạt tới mục đích bái nhập Bích Thủy Các – nhưng trong lúc đó có một phần ký ức bị mơ hồ hóa, không biết vì sao, chuyện ông ta bái nhập môn hạ Bá Tống Huyền Thánh, cứ thế không giải quyết được gì.

Thời gian trước, Khốc Lão Nhân vẫn luôn muốn tìm được Bá Tống Huyền Thánh, lại vẫn luôn không có cơ hội gặp mặt.

Hôm nay Bá Tống Huyền Thánh đích thân tìm tới cửa, ông ta nhịn không được một trận cảm động, liền khóc thành bộ dáng này.

Bạch tiền bối phanh gấp một cái: "..." Ngài lo lắng Khốc đạo nhân kích động quá trớn sẽ khóc lóc lao về phía ngài, sau đó dùng nước mắt nhấn chìm ngài.

Nói thật, Bạch tiền bối vẫn luôn rất lo lắng Khốc Lão Nhân sẽ vì thiếu nước, thoát nước mà chết. "Khốc tiền bối chào ông." Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngoan ngoãn vấn an. "Vũ Nhu Tử tiên tử cô cũng chào." Khốc Lão Nhân khó khăn lắm mới khống chế được cảm tình của mình, ôm quyền đáp lễ với Vũ Nhu Tử.

Bạch tiền bối tiến lên vỗ vỗ Khốc Lão Nhân: "Gần đây vẫn khỏe chứ?" Ngài nhớ Tống Thư Hàng từng đáp ứng, phải nghĩ cách cho chuyện Khốc Lão Nhân bái sư gia nhập Bích Thủy Các, hiện tại Sở các chủ đều thành ngốc mao của Tống Thư Hàng, chuyện gia nhập Bích Thủy Các, chắc là có hy vọng. "Ừm, vẫn an hảo.

Ngoài ra, mấy ngày trước có vị tiên tử tìm tới cửa, chỉ đạo ta phần sau của « Thiên Khấp Bảo Điển », ta gần đây đang chuẩn bị bế quan, trùng kích cảnh giới tiếp theo." Khốc Lão Nhân vừa thút thít, vừa trả lời. [Chỉ đạo tu luyện « Thiên Khấp Bảo Điển »?

Ai?] Ngốc mao Sở các chủ thò ra một cái đầu nhọn từ trong Tụ Lý Càn Khôn của Bạch tiền bối, tham tra tin tức bên ngoài.

Nghe thấy lời này của Khốc Lão Nhân, Sở các chủ ngẩn người.

Trên mặt Bạch tiền bối cũng lộ ra biểu tình nghi hoặc: "Tiên tử?

Chỉ đạo ông tu luyện?

Vị tiên tử nào?" "Là... là..." Khốc Lão Nhân theo bản năng muốn mở miệng trả lời, nhưng khi nói được một nửa, lại nhíu mày.

Bởi vì ông ta đột nhiên kinh khủng phát hiện, chính mình không nhớ nổi vị tiên tử kia là ai.

Rõ ràng gần đây, đều là vị tiên tử kia đang chỉ đạo ông ta bộ phận kế tiếp của « Thiên Khấp Bảo Điển », nhưng ông ta hoàn toàn không nhớ nổi hết thảy về vị tiên tử kia. "Sao lại như thế này!" Khốc Lão Nhân ôm đầu mình, sốt ruột đến lệ như mưa tuôn. "Khốc đạo hữu không cần nóng nảy." Bạch tiền bối cười vỗ vỗ Khốc đạo nhân.

Chương 2415

Nụ cười của ngài tự mang một loại sức mạnh trấn định lòng người.

Cảm xúc của Khốc đạo nhân rất nhanh bình phục lại. "Vị tiên tử kia hiện tại ở đâu?" Bạch tiền bối lên tiếng hỏi. "Ta... nhớ không rõ nữa." Khốc đạo nhân cười khổ lắc đầu. "Đừng vội, Khốc đạo hữu.

Có lẽ là vị tiên tử kia không muốn để ông biết thân phận của cô ấy.

Trên đời này luôn có những đạo hữu thiện lương như vậy, làm việc tốt xong sẽ không lưu lại tên của mình." Bạch tiền bối an ủi.

Khốc đạo nhân suy tư một lát, gật đầu. ...

Một lát sau.

Bạch tiền bối, Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhận lời mời của Khốc đạo nhân, vào động phủ của ông ta nghỉ ngơi một chút.

Khốc đạo nhân xoay người, đi châm trà cho hai người.

Sau khi Khốc đạo nhân tạm thời rời đi, Bạch tiền bối đột nhiên xoay người, cười nói: "Thần bí tiên tử, không ra gặp mặt một chút sao?" Nghe Bạch tiền bối nhắc nhở xong, Vũ Nhu Tử da đen vội vàng quay đầu nhìn ra phía sau.

Nàng ta lại không hề cảm ứng được phía sau có người!

Năng lực thu liễm khí tức của đối phương mạnh mẽ đến vậy sao?

Là cao nhân tiền bối nào?

Vừa xoay người, nàng đã thấy một vị tiên tử dáng vẻ tài nữ, yên tĩnh ngồi trong góc, tay ôm một cuốn sách dày cộp, đang nhìn bọn họ từ xa.

Nàng ấy mặc trường váy màu tím nhạt, mái tóc dài màu nâu được tết thành bím, mái dài che đi đôi mắt, trông vô cùng đáng yêu.

Vấn đề là, đối phương căn bản không hề thu liễm khí tức.

Vũ Nhu Tử da đen: "... ..." Không hề thu liễm khí tức, vậy mà nàng ta lại không cảm ứng được đối phương từ đầu đến cuối, cái cảm giác tồn tại này yếu quá rồi còn gì.

Vũ Nhu Tử da đen không khỏi nghĩ đến một vị tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nhớ đến vị tiền bối kia, Vũ Nhu Tử da đen trong lòng hơi chua xót.

Cảm giác tồn tại của vị tiên tử này quá thấp, đến cả khi dạy công pháp xong, lão nhân khốc cũng không nhớ ra nàng, nàng ấy sẽ không lạnh lòng chứ?

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen nhìn chằm chằm vị tiên tử thần bí kia.

Tiên tử thần bí cũng không chớp mắt nhìn chằm chằm Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen. "Ngươi làm sao phát hiện ra ta?" Vị tiên tử thần bí nghi hoặc hỏi. "Ta vừa vào, đã thấy ngươi rồi." Bạch tiền bối đáp.

Tiên tử thần bí chớp chớp mắt, nở một nụ cười ngọt ngào.

Bạch tiền bối bổ sung: "Đã lâu không gặp, Diệp Tư tiên tử." Tiên tử thần bí lập tức sững sờ.

Bởi vì, nàng ấy đã bị gọi đúng tên! "Ta trước đó vẫn luôn đoán, rốt cuộc là ai lại đến dạy lão nhân khốc《Thiên Khấp Bảo Điển》?

Nghĩ tới nghĩ lui, quả nhiên chỉ có ngươi, giống hệt ta đoán."

Giọng Bạch tiền bối thay đổi, trở lại giọng nói của chính y. "Bạch tiền bối, ngài quả nhiên thật đặc biệt." Diệp Tư cũng cất cuốn sách lớn đi, nàng vừa nhìn thấy 'Bá Tống' này, liền biết y không phải Tống Thư Hàng.

Giữa nàng và Tống Thư Hàng có tồn tại khế ước.

Loại cảm ứng khế ước này sẽ không bị dung mạo giả che mắt.

Tiếp theo, chỉ cần thông qua mị lực mê người trên người đối phương, nàng rất nhanh đã có thể suy đoán ra thân phận 'Bạch tiền bối'. "Là hiệu ứng tương tự 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' sao?" Bạch tiền bối hỏi.

Có điều khá đặc biệt là, mang theo hiệu ứng 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' mà Diệp Tư lại vẫn có thể hoạt động ở hiện thế. "Ừm." Diệp Tư khẽ gật đầu, lại nói: "Người hành động bên ngoài là một phân thân đặc biệt." Vũ Nhu Tử da đen không nói gì, âm thầm ghi lại tất cả cảnh tượng nhìn thấy trước mắt, đến lúc đó sẽ truyền một lần cho bản thể. "Có muốn gặp Thư Hàng không?

Cậu ấy đang ở trong Tú Lý Càn Khôn của ta." Bạch tiền bối vẫy vẫy ống tay áo.

Diệp Tư khẽ lắc đầu: "Không cần đâu, thật ra ta vẫn luôn ở bên cạnh cậu ấy." Vũ Nhu Tử da đen chớp chớp mắt. "Vậy có muốn gặp Sở các chủ không, tuy nàng ấy bây giờ chỉ còn một cọng ngốc mao, này ~ đầu ngọn ngốc mao này chính là nàng ấy." Bạch tiền bối chỉ vào đầu ngốc mao đang thò ra khỏi ống tay áo.

Diệp Tư dở khóc dở cười.

Đầu ngốc mao của Sở các chủ hơi co giật.

Vũ Nhu Tử da đen tiếp tục âm thầm quay lại cảnh tượng. "Tại sao ngươi đột nhiên lại nghĩ đến việc dạy lão nhân khốc 《Thiên Khấp

Bảo Điển》?" Bạch tiền bối cuối cùng cũng vào thẳng vấn đề. "Duyên." Diệp Tư ngồi thẳng, khẽ đáp.

Rất nhiều rất nhiều duyên, nàng đang âm thầm bắt đầu từng cái từng cái kết thúc. "Xem ra, ngươi sắp có hành động lớn, sắp làm chuyện lớn rồi?" Bạch tiền bối nói.

Kết duyên, duyên.

Sau khi kết duyên, giải quyết nhân quả không còn vướng mắc, thêm vào đó Diệp Tư hiện đang ở hình thức 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc', đây là tiết tấu của một sự kiện lớn. "Ừm." Diệp Tư khẽ gật đầu. "Chú ý an toàn, có việc gì cần giúp đỡ, có thể thông qua Thư Hàng tìm ta." Bạch tiền bối khẽ nói, y không hỏi Diệp Tư muốn làm chuyện gì.

Dù sao... chỉ cần là làm chuyện lớn thật sự, y đều rất có hứng thú. "Cảm ơn Bạch tiền bối." Diệp Tư ngoan ngoãn đáp.

Bạch tiền bối cười ha ha nói: "Tuổi trẻ thật tốt." Đang lúc giao lưu, lão nhân khốc pha trà cuối cùng cũng trở lại.

Lúc lão thấy Diệp Tư, đầu tiên là sững sờ, rồi dường như rơi vào hồi ức, mãi một lúc sau lão mới chợt nhớ ra điều gì đó. "Tiên tử, ngài vẫn còn ở đây sao!" Lão nhân khốc cảm động đến chảy nước mắt.

Đây mới là phản ứng bình thường của một tu sĩ khi gặp Diệp Tư lúc này. "Ta vẫn luôn ở đây." Diệp Tư lên tiếng an ủi. "Bá Tống Huyền Thánh, chính là vị tiên tử này đã dạy ta các chương tiếp theo của 《Thiên Khấp Bảo Điển》." Lão nhân khốc kích động nói với Bạch tiền bối. "Đúng vậy, ta biết rồi." Bạch tiền bối cười đáp.

Lão nhân khốc bưng ấm trà, rót cho mỗi người một chén linh trà.

Diệp Tư nhận lấy linh trà, khẽ nhấp một ngụm: "Các phần tiếp theo của 《Thiên Khấp Bảo Điển》, ta đã dạy hết cho ngươi.

Ngươi chỉ cần từng bước tu luyện, với tư chất của ngươi, đạt đến Thất Phẩm Tôn Giả cũng có hy vọng.

Việc tu luyện tiếp theo, chỉ dựa vào ngươi mà thôi." "Vâng, cảm ơn tiên tử đã chỉ dạy." Lão nhân khốc gật đầu, trong tay lấy ra một cuốn sổ, ghi lại toàn bộ lời Diệp Tư, để tránh bản thân mình lại vô cớ quên mất lời chỉ dạy của tiên tử. "Như vậy, duyên giữa ta và ngươi đã xong.

Từ nay về sau, hữu duyên gặp lại." Diệp Tư khẽ cười, nói.

Lão nhân khốc lấy ra một cái hộp, đặt vào tay Diệp Tư.

Đó là tàn thiên truyền thừa của 《Thiên Khấp Bảo Điển》 mà lão từng có được khi còn trẻ, cùng với vị trí nơi lão tìm thấy truyền thừa năm xưa.

Diệp Tư nhận lấy chiếc hộp rồi cất đi, xoay người nhìn về phía Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen: "Vậy Bạch..." "Khụ!" Bạch tiền bối khẽ ho một tiếng, dùng giọng Tống Thư Hàng nói: "Vậy Diệp Tư tiên tử, chúng ta hậu hội hữu kỳ." Diệp Tư lập tức hiểu ý của 'Bạch tiền bối'. "Vậy Bá Tống đạo hữu, Vũ Nhu Tử tiên tử, chúng ta hậu hội hữu kỳ." Nàng vẫy vẫy tay về phía Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối.

Ngay sau đó, một thông đạo không gian mở ra bên cạnh nàng.

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen đột nhiên hỏi: "Diệp Tư tiên tử, tiếp theo ngài muốn đi đâu?" "Bước tiếp theo, chắc là phải đi Văn Châu Thị một chuyến." Diệp Tư đáp: "Vũ Nhu Tử tiên tử muốn đi cùng ta không?" Vũ Nhu Tử da đen lắc đầu: "Ta chỉ hỏi vậy thôi." Diệp Tư cưng chiều xoa xoa đầu Vũ Nhu Tử da đen đang ngồi, sau đó bước vào cổng không gian biến mất. "Vậy tiếp theo, chúng ta sẽ không quấy rầy lão nhân khốc bế quan nữa." Bạch tiền bối đứng dậy, cáo biệt lão nhân khốc, đã đến lúc phải rời đi.

Vũ Nhu Tử da đen vẻ mặt khó hiểu sờ sờ đỉnh đầu mình, cũng đứng dậy theo Bạch tiền bối cáo biệt lão nhân khốc.

Bạch tiền bối dẫn theo Vũ Nhu Tử da đen, rời khỏi động phủ của lão nhân khốc. "Bạch tiền bối, tiếp theo chúng ta đi hướng nào?" Vũ Nhu Tử da đen hỏi. "Ừm..." Bạch tiền bối vuốt cằm trầm tư một lát, rồi từ pháp khí không gian lấy ra một cành 'Bá Tống Thụ Chi', khẽ tung lên không trung.

Cành cây xoay tròn, lăn lộn.

Khi chạm đất, nó chỉ về hướng ba giờ. "Rất tốt, cứ đi theo hướng này.

Chắc chắn sẽ tìm được một cái hố lớn thích hợp." Bạch tiền bối nói.

Đang nói chuyện... y liếc nhìn vị trí phía sau động phủ của lão nhân khốc.

Có người đang lén lút theo dõi bọn họ. "Thú vị đấy." Bạch tiền bối cảm thấy rất có ý tứ, khi mọi người đều không dám nhìn thẳng 'Bá Tống' mà vẫn có người lén lút theo dõi y.

Bạch tiền bối đưa tay, âm thầm lật một chiếc thẻ bạc nhỏ trên cổ tay.

Chiếc thẻ bạc này và cục đá trong 'Tú Lý Càn Khôn' của y liên kết với nhau thành một thể, hai bên thông suốt.

Chương 2416

Như vậy, khi y giả dạng thành Tống Thư Hàng, các tu sĩ chư thiên vạn giới khi nhìn y sẽ không cảm ứng được Thánh hiệu 'Bạch Thánh', mà là các Thánh hiệu 'Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma' vân vân.

Có điều vì Thánh hiệu của Tống Thư Hàng có bốn cái, Bạch tiền bối cứ cách một khoảng thời gian lại lật thẻ bạc, đổi Thánh hiệu...

Một trò chơi đổi Thánh hiệu, vô cùng có ý tứ.

Bạch tiền bối đi trước dẫn đường, trong tay y cầm cành cây kia, khẽ vung vẫy.

Vũ Nhu Tử da đen theo sát phía sau.

Kẻ theo dõi trong bóng tối xa xa bám theo.

Bạch tiền bối đi không nhanh, nếu đi quá nhanh, lỡ kẻ theo dõi bị mất dấu thì sao?

Đang đi, đột nhiên trên không trung có một đạo kiếm mang xuyên không mà đến, bay xuống vị trí của Bạch tiền bối. "Tiền bối cẩn thận." Vũ Nhu Tử da đen kêu lên. "Đừng hoảng, không phải địch nhân." Bạch tiền bối vẫy tay một cái, đạo kiếm mang trên không trung liền rơi vào tay y.

Là Đái Sao Lưu Tinh Kiếm.

Trên thân Lưu Tinh Kiếm còn treo một tờ giấy, trên đó viết một chữ 'Tốt' thật lớn.

Vũ Nhu Tử da đen chớp chớp mắt, vẻ mặt nghi hoặc. "Ta vừa đặt Tiên Hào một bàn từ Biệt Tuyết Tiên Cơ, nàng ấy vừa hay đang ở trên mặt trăng.

Lát nữa chúng ta tìm được địa bàn, trước khi đào động phủ, có thể ăn chút đồ đã." Bạch tiền bối giải thích.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu.

Hơn nửa tiếng sau.

Bạch tiền bối dẫn Vũ Nhu Tử da đen, rời khỏi khu vực tập trung tu sĩ trước đó, bước ra khỏi phạm vi bảo hộ của trận pháp bảo hộ của khu tập trung.

Sau đó, lại bay thật lâu về phía mà cành cây trước đó đã chỉ, Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử da đen hạ xuống một khu vực hoang lương. "Ừm, nơi này không tệ...

Vũ Nhu Tử, ngươi đợi ở bên cạnh." Bạch tiền bối gật đầu, truyền âm nói.

Đã rời khỏi trận pháp bảo hộ, giao lưu trên mặt trăng sẽ khá phiền phức.

Nói xong, Bạch tiền bối rất chuyên nghiệp lấy ra một cái la bàn, nhìn trái nhìn phải, trong miệng lẩm bẩm, ngón tay bấm đốt tính toán.

Vũ Nhu Tử da đen không hiểu biết nhiều về việc tìm kiếm bảo địa, liền an tĩnh ngồi bên cạnh chờ đợi.

Lại qua nửa ngày. "Cũng gần xong rồi." Bạch tiền bối cất la bàn, gật đầu nói.

Để tiện giao lưu, Bạch tiền bối vừa rồi khi đo đạc mặt đất, bước chân tùy ý vạch ra một trận pháp trên mặt đất.

Trong trận pháp này, có thể phát ra âm thanh giao lưu bình thường, không cần mỗi lần đều phải 'truyền âm nhập mật'.

Vũ Nhu Tử da đen hỏi: "Tiền bối, đã xác định được vị trí cụ thể chưa?" "Không, ý ta là Tiên Hào đặt từ Biệt Tuyết Tiên Cơ chắc đã đến rồi, ta hơi muốn ăn gì đó." Bạch tiền bối đáp.

Vũ Nhu Tử da đen chớp chớp mắt.

Rầm ~~ Đang nói chuyện, đột nhiên từ xa có một chiếc pháp bảo hình dạng 'động xa', ầm ầm lao tới.

Chiếc 'động xa pháp khí' này tổng cộng có mười toa, tốc độ cực kỳ khủng khiếp. "Đừng nói với ta đây là xe ăn Tiên Hào mà Biệt Tuyết Tiên Cơ gửi đến nhé!" Vũ Nhu Tử da đen nói.

Chiếc xe ăn này đơn giản cứ như xe công thành, muốn đâm tan mọi thứ cản đường nó.

Bạch tiền bối gật đầu nói: "Không sai, chính là xe ăn.

Một thời gian trước, Biệt Tuyết Tiên Cơ khi thiết kế mẫu xe ăn này, còn liên hệ ta trên mạng, ta đã chỉ điểm cho nàng ấy cách làm cho xe ăn nhanh hơn, ổn định hơn và có lực xung kích mạnh hơn." Vũ Nhu Tử da đen ngẩng đầu nhìn trời.

Ngay lúc này, đột nhiên, chiếc xe ăn phanh gấp...

Dường như đã đâm vào thứ gì đó?

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết đau đớn vang lên: "A a ~ a ~" Quả nhiên có thứ gì đó bị đâm trúng!

Tiếng kêu này, thảm thiết đến mức khiến người ta đau lòng.

Dưới hiệu quả của trận pháp của Bạch tiền bối, tiếng kêu thảm thiết vang vọng từng trận ~~ Công Đức Xà Mỹ Nhân từ 'Tú Lý Càn Khôn' của Bạch tiền bối chui ra, trong tay giơ lên một tấm thẻ [3.2 điểm].

Tạo Hóa Tiên Tử ngay sau đó biến hóa, trong tay giơ lên một tấm thẻ [3.3 điểm].

Góc dưới bên phải tấm thẻ còn viết chữ 'Điểm tối đa: 10 điểm'.

Sau khi giơ thẻ xong, hai vị tiên tử đồng loạt nhìn về phía Vũ Nhu Tử da đen. "Ơ?

Ta cũng phải chấm điểm sao?" Vũ Nhu Tử da đen chỉ vào mình.

Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêm túc gật đầu.

Vũ Nhu Tử da đen nghĩ nghĩ, giơ bốn ngón tay lên nói: "Vậy, chấm 4 điểm đi?

Tuy chỉ có ba đoạn kêu thảm, nhưng cảm xúc 'thảm liệt' trong tiếng kêu rất cao, phương diện này có thể cộng thêm điểm." Đến lúc này, Vũ Nhu Tử da đen cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của Tâm ma.

Là một Tâm ma đạt chuẩn, người khác càng thống khổ, nàng càng nên bình tĩnh, thậm chí còn phải ở bên cạnh trào phúng mới đúng.

Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân nhìn nhau, cuối cùng gật đầu tán thành, Vũ Nhu Tử da đen đã vượt qua vòng chấm điểm.

Chiếc xe ăn động xa dừng lại ổn định giữa màn điện quang hỏa hoa.

Phía trước đầu xe động xa, một bóng người từ 'trạng thái ẩn thân' hiện ra, tiếng kêu thảm thiết chính là do y phát ra.

Bởi vì ở trên mặt trăng, lại không có 'trận pháp bảo hộ' như các chợ tu chân, cảnh tượng y bị đâm bay liền có vẻ đặc biệt khoa trương.

Sau khi liên tục thực hiện vài cú nhào lộn cấp độ 10 điểm trên không trung, bóng người này chật vật rơi xuống đất, bất động. "Chết rồi sao?" Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Trong bụng Công Đức Xà Mỹ Nhân vang lên tiếng của Tâm ma Xích Tiêu Kiếm: "Vẫn còn sống, vẫn còn khí tức.

Tu luyện giả không dễ dàng chết như vậy." "Có điều nhìn có vẻ bị thương khá nặng, không còn giá trị cứu chữa nữa rồi." Vũ Nhu Tử da đen nghiêm túc suy nghĩ, bản tính Tâm ma của nàng rất có tính nhắm mục tiêu, chỉ nhắm vào một số đối tượng nhất định.

Kẻ theo dõi bị đâm ngã trên đất, ngón tay không ngừng co giật.

Y cảm thấy mình vẫn còn có thể cứu vãn một chút. "Đừng từ bỏ chữa trị, sinh mệnh vô cùng quý giá." Bạch tiền bối nói xong, từ pháp khí càn khôn lấy ra một thiết bị.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc nhìn thiết bị: "Đây là cái thứ gì?" "Máy X-quang y tế, thứ ta rút được khi quay số may mắn lần trước, vẫn luôn để trong pháp khí không gian.

Hôm nay cuối cùng cũng có đất dụng võ." Bạch tiền bối giải thích.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm: "... ..." Ta chưa từng nghe nói ở đâu quay số lại rút ra được thứ này.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bay về phía trước, dùng đuôi cuốn lấy tên bị xe ăn đâm ngã, đưa y lên máy X-quang. "Không có điện thì dùng cái thiết bị này kiểu gì?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Bạch tiền bối cầm lấy đầu cắm điện: "Có ta ở đây, ta dùng 'sạc điện thuật' để cung cấp điện." Có Bạch tiền bối làm nguồn điện, máy X-quang bắt đầu quét.

Rất nhanh, ảnh X-quang hiện ra. "Từ ảnh X-quang mà xem, là gãy xương...

Các ngươi nhìn xem, xương sườn chỗ này gãy mấy cái rồi." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nói. "Dùng trị liệu thuật đi, nhưng tốt nhất là nên phục hồi xương trước đã." Ngốc mao Sở các chủ nói. "Việc phục hồi xương cốt cứ giao cho ta." Vũ Nhu Tử da đen nói, vừa nói nàng vừa mượn điện thoại của Bạch tiền bối, mở một phần mềm chỉnh ảnh.

Bản thể Vũ Nhu Tử giỏi làm biểu cảm meme, nàng thân là Tâm ma, thiên phú phương diện này cũng không kém, đảm bảo có thể phục hồi và ghép lại các xương bị gãy trên ảnh X-quang. "Cho ta một phút, ta có thể dùng phần mềm phục hồi xương cốt của hắn." Vũ Nhu Tử da đen hăng hái nói.

Vị tu sĩ bị đâm ngã trên mặt đất, cơ thể khẽ co giật: "???

Dùng phần mềm, để phục hồi xương cốt của ta?

Ta có nghe nhầm không?

Hay là, đây là một loại pháp khí trị liệu tiên tiến, tự động tích hợp phần mềm?" "À đúng rồi... sau khi phục hồi xương cốt xong, ta tiện thể còn chỉnh sửa da cho hắn, điều chỉnh độ sáng xương cốt trên ảnh X-quang một chút, để độ sáng của bức ảnh trông hài hòa hơn, không hại mắt." Vũ Nhu Tử da đen bổ sung.

Vị tu sĩ bị đâm ngã: "!!!

Vị tiên tử này, ngươi là ác quỷ sao?" "Làm rất đẹp, Vũ Nhu Tử da đen.

Ngươi bây giờ cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của Tâm ma rồi." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm lớn tiếng tán thán.

Vũ Nhu Tử da đen hôm nay là ngày mà nó tiếp xúc, giống Tâm ma nhất.

Vị tu sĩ bị đâm ngã cuối cùng không chịu nổi, mắt trợn trắng, ngất xỉu.

Tâm ma...

đây là Tâm ma của ta sao? "Thế này đã ngất rồi sao?

Năng lực chịu đựng tâm lý của tu sĩ giới này thật kém." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm bình luận, đến chút đau đớn và đả kích tâm lý này cũng không chịu nổi: "Kém hơn cả Tống Thư Hàng." Bạch tiền bối đang mở cửa lớn của 'xe ăn' hơi khựng lại.

Y hiện tại chính là thân phận 'Tống Thư Hàng', vậy y có nên thay 'chính mình' nói vài câu phản bác không?

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở: "Năng lực chịu đựng của Tống tiền bối không thể lấy làm tham khảo cho tu sĩ bình thường được, dù sao một người là chuyên nghiệp, một người là nghiệp dư, không cùng đẳng cấp." Lời Vũ Nhu Tử da đen nói rất có lý, Bạch tiền bối muốn thay 'Tống Thư Hàng' phản bác vài câu cũng không biết nói gì.

Ngốc mao Sở các chủ: "... ..." Khoan đã, vị tu sĩ ngất xỉu này, thật sự không cứu chữa một chút sao?

Chương 2417

Bạch tiền bối bước vào 'xe ăn', đẩy từng món Tiên Hào mà Biệt Tuyết Tiên Cơ vận chuyển đến ra.

Mười toa xe, nhưng mỗi toa lại chỉ để một món Tiên Hào. "Lần sau phải thiết kế thêm một mẫu xe ăn cỡ nhỏ cho Biệt Tuyết Tiên Cơ mới được." Bạch tiền bối nói.

Nói xong, y lại lấy ra một chiếc bàn ăn, bày Tiên Hào gọn gàng.

Ở một bên, Tâm ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi: "Khoan đã, vị tu sĩ này phải xử lý thế nào?

Có cần đánh thức y không?" "Ta sẽ đánh thức hắn, chỉ cần ta bấm một pháp quyết, chiếc xe ăn này sẽ quay đầu trở về Tiên Phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Các ngươi đặt vị đạo hữu này lên quỹ đạo quay về của xe ăn, xe ăn cứ thế cán trở về, hắn sẽ tỉnh lại." Bạch tiền bối đề nghị. "Ý hay đấy!" Vũ Nhu Tử da đen nói: "Ta sẽ chuyển hắn lên quỹ đạo." "Khụ, khụ, khụ!" Vị tu sĩ kia ho sặc sụa, dục vọng cầu sinh mãnh liệt khiến y tỉnh lại từ cơn mê.

Nếu không tỉnh lại, y thật sự sẽ chết mất.

Làm gì có chuyện dùng xe lửa cán tỉnh thương binh, đám người này đều là Tâm ma sao?

Bạch tiền bối khẽ vỗ hai tay.

Bốp ~ Ngay sau đó, chiếc xe ăn hình dạng xe lửa kia ầm ầm khởi động, lướt qua bên cạnh 'thương binh' này, quay về Tiên Phủ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Vị tu sĩ bị thương sợ toát mồ hôi lạnh. "Chất lượng tâm lý kém quá." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm châm chọc, công kích.

Là một Tâm ma đạt chuẩn, mục tiêu của nó chính là làm sụp đổ nội tâm của các tu sĩ bình thường, khiến trong cơ thể bọn họ sinh ra tiểu Tâm ma. "Nói đi, ngươi là ai, tại sao lại theo dõi ta?" Bạch tiền bối ổn định ngồi ở ghế chủ bàn ăn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thắt khăn ăn cho y, đồng thời chịu trách nhiệm mở từng hộp Tiên Hào.

Tạo Hóa Tiên Tử chịu trách nhiệm đút cho Bạch tiền bối ăn.

Vũ Nhu Tử da đen chịu trách nhiệm đưa trà.

Bạch tiền bối thậm chí không cần động tay, Tạo Hóa Tiên Tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Vũ Nhu Tử da đen và y ăn ý vô cùng, khi nào cần ăn, khi nào cần uống, ngay cả một mệnh lệnh cũng không cần. "Ta cảm thấy Thư Hàng tương lai, nhất định sẽ bị nuôi thành phế nhân." Ngốc mao Sở các chủ thở dài.

Ba vị tiên tử này, có thể công có thể thủ, có thể ca múa, có thể tranh lời thoại, có thể tạo dáng, bây giờ đến cả việc đút cơm dâng trà cũng một tay bao biện.

Vậy ý nghĩa tồn tại của Tống Thư Hàng là gì?

Hoặc nói cách khác, Tống Thư Hàng còn cần làm gì nữa?

Trên mặt đất... vị tu sĩ bị thương kia nuốt một ngụm nước bọt. "Không chịu nói sao?" Bạch tiền bối uy nghiêm nhìn xuống vị tu sĩ bị thương, mắt trái mô phỏng ra ánh sáng chói mắt. "Đợi...

đợi chút, Bá Tống tiền bối tay dưới lưu tình, không không không, không cần lưu tình." Vị tu sĩ bị thương lộ ra vẻ mặt bi thương: "Ta nào có không chịu nói, ta cũng không có gì không thể nói.

Ta chỉ là một Tán tu bình thường, đôi khi kiêm chức nhân viên tình báo, kiếm chút tiền thôi." "Có người muốn mua thông tin của ta sao?" Bạch tiền bối ngón tay khẽ gõ bàn, hỏi: "Là ai?" "Thân phận người mua ta không rõ, loại hình kinh doanh tình báo này, người mua đều sẽ cố ý che giấu thân phận, đôi khi còn thông qua trung gian để truyền đạt nhiệm vụ.

Việc ta cần làm, chỉ là cung cấp tọa độ của Bá Tống tiền bối ngài, liền có thể nhận được một khoản linh thạch không nhỏ." Vị tu sĩ bị thương cười khổ: "Ta cũng là bị tiền làm mờ mắt, mới làm ra chuyện theo dõi Bá Tống tiền bối ngài." Lời y vừa dứt, ngốc mao Sở các chủ cuộn tròn lại: "Ngươi không nói thật!" "Tiên tử oan uổng, ta đã nói ra tất cả những gì mình biết rồi.

Thật đó!" Vị tu sĩ bị thương vội vàng nói. "Dùng Độc Tâm Thuật đi, hoặc trực tiếp rút ra ký ức." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm đề nghị.

Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen lại giơ tay nói: "Các tiền bối, ta có một phương án không tệ, không bằng để ta thử xem sao?" Bạch tiền bối nhìn nàng một cái, gật đầu nói: "Được thôi, dù sao chúng ta cũng không vội." Vũ Nhu Tử da đen khẽ cười, đi về phía vị tu sĩ bị thương.

Vị tu sĩ bị thương nhìn thấy nàng tiến đến gần mình, tim đập không khỏi tăng tốc.

Y muốn chạy trốn.

Nhưng lúc này, sợi tóc từ ống tay áo của 'Bá Tống Huyền Thánh' chỉ vào y một cái, cơ thể y liền như bị hóa đá, không thể động đậy.

Vũ Nhu Tử da đen đến bên cạnh vị tu sĩ bị thương, trước tiên mở danh bạ điện thoại của Bạch tiền bối, gọi cho một vị tiền bối. "Alo, tiền bối, hôm nay sao lại nghĩ đến việc gọi cho ta?

Tìm ta có chuyện gì sao?" Trong điện thoại truyền ra một tiếng cười sảng khoái. "Tạo Hóa tiền bối, là ta, Tâm ma Vũ Nhu Tử." Vũ

Nhu Tử da đen tiếp tục nói: "Tiền bối, gần đây ngài có bài hát mới nào không, loại bùng nổ một chút, giống như 《Thất Sát Ca》 ấy?" "Có chứ, đương nhiên là có!

Ta hôm trước vừa viết một bài hát mới, tên là 《Tái Sát Cửu Trọng Thiên》, hôm nay vừa hoàn thành phối âm." Tạo Hóa Pháp Vương ha ha cười nói. "Vậy tiền bối, ngài có thể hát thử cho ta nghe một lần không?" Vũ Nhu Tử da đen ngoan ngoãn nói. "Không vấn đề...

Đợi ta một lát, ta đi lấy nhạc cụ." Tạo Hóa Pháp Vương không chút do dự đáp ứng.

Trong lúc vui vẻ, y thậm chí còn bỏ qua việc đối phương là Tâm ma Vũ Nhu Tử.

Một lát sau, trong điện thoại truyền ra tiếng đàn dạo đầu.

Vũ Nhu Tử da đen hai tay nhanh chóng hành động, nàng trước tiên lấy ra một sợi tai nghe đã chuẩn bị sẵn, cắm vào điện thoại.

Bước tiếp theo, nàng nhét nút tai nghe vào tai của vị tu sĩ bị thương đang bị định thân.

Phía sau, Tâm ma Xích Tiêu Kiếm trợn mắt há hốc mồm.

Vũ Nhu Tử da đen hôm nay, chính là ác ma.

Ngay cả Bạch tiền bối cũng nhìn Vũ Nhu Tử da đen hôm nay bằng ánh mắt khác.

Cứ tưởng Vũ Nhu Tử da đen là Tâm ma cấp Thanh Đồng, bây giờ xem ra... nàng ấy là một Tâm ma cấp Vương Giả tiềm ẩn.

Ngoài ra, bài hát mới 《Tái Sát Cửu Trọng Thiên》 của Tạo Hóa Pháp Vương có hiệu quả tuyệt vời!

Tuy mọi người không nghe được chi tiết cụ thể của bài hát, nhưng từ biểu cảm của vị tu sĩ bị thương này có thể thấy, bài hát mới này hùng tráng và sôi nổi đến mức nào.

Khuôn mặt của vị tu sĩ bị thương giống như có thể đổi màu vậy, đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím thay phiên nhau biến đổi. "Có thể thấy, bài hát mới của Tạo Hóa đạo hữu mang phong cách cầu vồng." Bạch tiền bối âm thầm gật đầu, nghiêm túc từ xa bình luận về bài hát mới của Tạo Hóa Pháp Vương.

Lại qua một lát, vị tu sĩ bị thương mắt trợn trắng, miệng sùi bọt mép...

Dù đã trúng pháp thuật trói buộc, cơ thể y vẫn không ngừng run rẩy, chấn động.

Ngôn ngữ cơ thể có sức biểu hiện rất mạnh, có sức căng hơn nhiều so với ngôn ngữ lời nói.

Hiện tại vị tu sĩ bị thương đã phát huy ngôn ngữ cơ thể đến cực hạn, từ các động tác nhỏ của y có thể cảm nhận được trải nghiệm nghe nhạc nghẹt thở của y.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm bổ sung: "Hiện tại bên cạnh tiểu hữu Tạo Hóa Pháp Vương, không có âm thanh thiên lại của Tạo Hóa Tiên Tử trung hòa, lực sát thương của tiếng hát chỉ càng tàn bạo hơn." Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu nói: "Tống ~ ngốc nghếch ~" Hai phút trôi qua...

Thủ đoạn của Vũ Nhu Tử da đen, hiệu quả vượt trội!

Vị tu sĩ bị thương này, khai hết sạch rồi. "Thế lực muốn mua tọa độ của Bá Tống tiền bối, là một thế lực cổ lão trong Thú Tu giới 'Quảng Đình Đường', bọn họ chỉ cần tọa độ của Bá Tống tiền bối.

Hơn nữa, bọn họ còn nhấn mạnh trong nhiệm vụ, yêu cầu không được làm phiền Bá Tống tiền bối, không được động thủ với Bá Tống tiền bối, chỉ cần tọa độ.

Đây là một nhiệm vụ tương đối nhẹ nhàng...

Ta đã vài lần giao thiệp với Quảng Đình Đường, bọn họ trả tiền rất sòng phẳng, chưa bao giờ nợ tiền." "Ta vốn định khi ở chợ mặt trăng thì sẽ cung cấp tọa độ.

Nhưng nhìn thấy bối cảnh của Bá Tống tiền bối, không biết từ lúc nào, ta đã theo dõi tiền bối đến đây rồi.

Ta có lẽ thật sự bị tiền làm mờ mắt..." vị tu sĩ bị thương không ngừng khai báo.

Nghe đến đây, ánh mắt của mọi người đều chuyển sang Bạch tiền bối. "Khụ...

được rồi, cái này là do ta." Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn trời.

Ngay cả khi khoác lớp vỏ 'Bá Tống Huyền Thánh' có thể khiến trẻ con nín khóc, mị lực của y vẫn không hề bị che giấu.

Chỉ cần chú ý y trong thời gian dài, vẫn sẽ bị hấp dẫn. "Quảng Đình Đường là thế lực gì?

Tống Thư Hàng đắc tội... hay chọc vào thế lực này khi nào thế?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

Ngốc mao Sở các chủ khẽ cười: "Thạch bi đạo hữu hiện tại rất hoảng loạn." Thạch bi đạo hữu hiện tại thông qua nàng, luôn chú ý đến thế giới bên ngoài. "Đừng hoảng, không sao đâu, Thạch bi đạo hữu.

Ta trước đây cũng hoảng như ngươi, nhưng chọc mãi rồi sẽ quen thôi, bây giờ ta một ngày không chọc đại lão là toàn thân khó chịu." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm lớn tiếng an ủi. "Quảng Đình Đường, chắc là 'Thiên Đình tàn đảng' rồi." Vũ Nhu Tử da đen phỏng đoán: "Chúng ta vừa phá hủy kế hoạch phục sinh Thiên Đế của bọn họ, lại còn hiên ngang rời đi từ 'Đại trận phục sinh Nho gia Thánh Nhân'.

Đối phương chắc chắn sẽ tìm cách tìm chúng ta, báo thù trở lại."

"Nhưng tại sao chỉ thông báo truy nã một mình Tống Thư Hàng?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi. "Có phải là vì lúc đó có hai Thư Hàng không?

Không đúng...

được rồi, có lẽ lại là do ta?" Bạch tiền bối tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời.

Lúc đó tại hiện trường có Vân Tước Tử, Cuồng Đao Tam Lãng và y giả dạng thành Tống Thư Hàng, cùng với Vũ Nhu Tử da đen, Công Đức Xà Mỹ Nhân và các thành viên khác.

Nhưng có lẽ là vì bản thân y giả dạng Tống Thư Hàng nổi bật nhất, nên Thiên Đình chỉ thông báo truy nã 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Vũ Nhu Tử da đen tổng kết: "Nói tóm lại, chúng ta trên mặt trăng đã không còn an toàn.

Có lẽ bây giờ đã có người báo tin lên 'Quảng Đình Đường', thành viên Thiên Đình viễn cổ xuyên không gian tấn công, bất cứ lúc nào cũng có thể giáng lâm.

Bạch tiền bối, bước tiếp theo chúng ta phải ứng phó thế nào?" Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: "Không cần lo lắng, có ta ở đây.

Một khi tình huống không ổn, chúng ta có thể dùng tốc độ nhanh nhất để trốn thoát." Năng lực xuyên toa không gian đến từ 'Tai Nạn Cự Quy', có thể tiến có thể thoái, Bạch tiền bối có nắm chắc ít nhất có thể đảm bảo an toàn cho mọi người.

Chương 2418

"Hơn nữa, tốt nhất là tìm một cơ hội, giải quyết chuyện Thiên Đình truy nã 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Nếu không, có lệnh truy nã này trên người, Tống Thư Hàng trong một khoảng thời gian rất dài sau này, đều sẽ ở trong trạng thái phiền phức quấn thân." Bạch tiền bối lại bổ sung.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm gật đầu: "Thư Hàng hiện tại không có khả năng phục sinh, quả thật nên cẩn thận một chút thì hơn." "Vậy, chọc sao?" Ngốc mao Sở các chủ nói: "Có điều, năng lượng của ta hiện tại phục hồi không nhiều, nếu đối phương có Trường Sinh Giả xuất thủ, ta nhiều nhất chỉ có thể giúp Bạch đạo hữu cản được hai hiệp." "Hai hiệp là đủ rồi." Bạch tiền bối gật đầu nói: "Lát nữa, chúng ta trước tiên đào động phủ ra đã...

Ta có một ý tưởng pháp thuật mới rất hay, vốn định dùng để đối phó với những 'con cá lớn' trong Thú Tu giới.

Bây giờ, nói không chừng có thể thử trước trên đám đạo hữu 'Quảng Đình Đường' này." "Có cần chúng ta giúp gì không?" Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu nói: "Ta cần rất nhiều 'Phi kiếm dùng một lần' để bố trận, lát nữa mọi người giúp ta gọt thêm vài thanh phi kiếm gỗ." "Cứ giao cho chúng ta." Vũ Nhu Tử da đen nói xong, lại xoay người đối mặt với vị tu sĩ bị thương: "Ngươi còn có gì muốn khai báo không?" Vị tu sĩ bị thương nhổ hết bọt trắng trong miệng ra, bắt đầu tuôn ra như trút đậu, khai báo tất cả thông tin trong đầu mình.

Không chỉ sự kiện theo dõi lần này, thậm chí cả tất cả tin tức mà y biết, đều đổ hết ra. ['Thất Tu Thánh Quân' Huyền Thánh mới tấn cấp đã đào được một bảo vật tàn tồn ở một mỏ khoáng nào đó, nghe nói bảo vật này có liên quan đến Trường Sinh Giả khôi lỗi thiên tài của 'Mặc Gia'.

Bảo vật xuất thế, kích nổ cấm chế mỏ khoáng.

Trong đó có vài thợ mỏ mang theo bảo vật chạy thoát.

Trong số các thợ mỏ bỏ trốn có Tán tu Thiên Nham Tán Nhân, Đại yêu hình người Mặc Nhiễm, cùng với Bảo Bình Phong Chủ của Vô Cực Ma Tông và bảy Phong Chủ khác của Vô Cực Ma Tông.

Thất Tu Thánh Quân đã công bố tin tức, muốn tọa độ của mấy thợ mỏ bỏ trốn này.] ['Lý Đạo Quân' ở khu Tây mặt trăng trở về từ sâu trong vũ trụ, mang về một bảo vật, nghe nói bảo vật này có thể kích thích 'bản mệnh pháp khí' của tu sĩ, khiến bản mệnh pháp khí có xác suất nhỏ ngưng tụ ra ý thức yếu ớt... hoặc khiến ý thức pháp khí yếu ớt tiến hóa, có xác suất nhỏ tiến hóa thành 'Khí Linh'.

Có người nguyện ý trả một khoản linh thạch khổng lồ, hy vọng có thể mượn bảo vật của Lý Đạo Quân dùng một lần.

Hiện tại hành tung của Lý Đạo Quân bất định, không ai biết vị trí của y.

Thực lực của Lý Đạo Quân rất mạnh, khuyến nghị nên cố gắng hòa bình chung sống, phương án cùng có lợi.] [Ở hiện thế? 'Đảo Thần Bí' trên Địa Cầu gần đây lại có dấu hiệu xuất thế, một nhóm đạo hữu không cam lòng và vài vị tiền bối muốn lấy lại ký ức, đang treo giá cao để thu thập tọa độ hiện thân của Đảo Thần Bí.] [Ma đạo đại tông 'Vô Cực Ma Tông' gần đây đang tổ chức một Ma Đạo Thịnh Điển, sau thịnh điển sẽ là Lễ Tế Nhập Ma hai trăm năm một lần của Vô Cực Ma Tông.

Có Tán tu muốn gia nhập Vô Cực Ma Tông, đang thu mua 'Nhập

Ma Bài' với giá cao, hy vọng có cơ hội tiến vào Vô Cực Ma Tông tu luyện.] Từng tin tức một, tuôn ra từ miệng vị tu sĩ bị thương.

Không ngờ tên yếu ớt này, lại thật sự là một người buôn bán tình báo chuyên nghiệp? "Tên nhóc con này biết thông tin thật không ít." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu nói: "Dù sao người ta cũng là chuyên nghiệp mà." Nàng tháo tai nghe ra khỏi tai vị tu sĩ bị thương.

Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương đã dừng lại, do tai nghe được vị tu sĩ bị thương đeo, Vũ Nhu Tử da đen cũng không biết bài hát của Pháp Vương rốt cuộc kết thúc khi nào.

Tai nghe vừa tháo xuống, trên mặt vị tu sĩ bị thương lộ ra vẻ giải thoát, mí mắt y sung sướng trợn trắng, cuối cùng không chịu nổi nữa, thật sự ngất lịm. "Ta cảm thấy sợi tai nghe này có thể xem xét cường hóa một chút, nói không chừng sau này có ngày có thể dùng đến." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Vũ Nhu Tử da đen: "???" "Mỗi lần tra hỏi đều phải sử dụng Tạo Hóa đạo hữu, có phải hơi tàn nhẫn quá không?" Bạch tiền bối hình dung cảnh tượng, cảm thấy vừa mang cảm giác kích thích lại vừa tàn nhẫn.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm phát ra một trận cười sảng khoái, giải thích: "Ta là vì Thư Hàng mà suy nghĩ...

Ta nhớ còn có một vị Bạch khác từng nhắc nhở Thư Hàng, nói rằng phương thức chiến đấu phù hợp nhất với cậu ấy là lao lên, rồi ép đối phương so đấu nội công với cậu ấy.

Dưới cùng cảnh giới so đấu nội công, Thư Hàng có ưu thế cực lớn." Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử da đen nghe vậy, liên tục gật đầu, ngốc mao Sở các chủ cũng cong lại.

Dưới cùng cảnh giới, nếu ép người khác so đấu nội công, Tống Thư Hàng có Bát Hạch Nguyên Anh Hoàn + Kim Đan Phì Kình 1 hạch, 8+1 đánh một đối phương, quả thật vô cùng chiếm ưu thế. "Các ngươi thử nghĩ xem, nếu trong quá trình ép người khác so đấu nội công với mình, tốt nhất là vào thời khắc mấu chốt, Tống Thư Hàng đột nhiên lấy ra sợi tai nghe này, nhét vào tai địch nhân, phóng thích tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, có phải sẽ rất hợp không?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Theo lời mô tả của Tâm ma Xích Tiêu Kiếm, một cảnh tượng sống động hiện lên trong đầu mọi người...

Đây là một đoạn giảng giải tự kèm hình ảnh. "Tẩu hỏa nhập ma?" Bạch tiền bối nói. "Linh lực bạo tẩu?" Sở các chủ bổ sung. "Tống, ngốc ngốc ngốc ~ ngốc ~" Tạo Hóa Tiên Tử nói. "Tạo Hóa Tiên Tử nói rất có lý." Vũ Nhu Tử da đen gật đầu nói.

Sự kết hợp giữa ép người so đấu nội công + tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương rót vào não, đây là muốn từ thể xác và tinh thần cùng nhau hủy diệt địch nhân. "Đợi hôm nay sau khi xoa dịu mâu thuẫn với 'Quảng Đình Đường' tàn đảng Thiên Đình, ta sẽ tìm cách luyện chế cặp tai nghe này." Bạch tiền bối bị lời mô tả của Tâm ma Xích Tiêu Kiếm khơi dậy hứng thú. "Bạch tiền bối, ta đề nghị chúng ta luyện chế một cặp 'tai nghe không dây' hiệu quả sẽ tốt hơn, tính ẩn mật cũng cao hơn." Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Sở các chủ phụ họa nói: "Cảm giác tốt nhất là có thể tự động mang theo chức năng 'khóa tai địch nhân', sau khi phóng ra có thể chủ động tìm kiếm tai thật của địch nhân, chủ động nhét chặt vào.

Cảm giác tốt nhất là luyện chế hai cặp, có một số yêu tộc đạo hữu sau khi hóa thành hình người, ngoài một cặp tai người còn có thêm một cặp tai thú.

Bốn âm đạo, trải nghiệm gấp đôi, kích thích gấp bội." "Cường độ của tai nghe không dây vô cùng quan trọng, nếu không nếu tu sĩ địch nhân chấn động linh lực một cái, làm vỡ chúng thì chẳng còn ý nghĩa gì." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm lại nói.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, lấy ra một cuốn sổ tay, ghi lại tất cả những điều này, tiện thể còn phác thảo một hình thái ban đầu của pháp khí. "Thứ này chế tạo ra không khó, chúng ta còn có thể ghi âm các ca khúc kinh điển của Tạo Hóa đạo hữu vào pháp khí tai nghe.

Dù sao, Tạo Hóa đạo hữu cũng không phải lúc nào cũng online, không thể mỗi lần đều ứng triệu hát đối diện.

Đến lúc đó, các ca khúc ghi âm cũng có thể tạm thời ứng phó một chút, tuy không có lực sát thương mạnh bằng 'trực tiếp'... nhưng cũng đủ dùng." Bạch tiền bối nói.

Hơn nữa, độ khó chế tạo thứ này cũng không lớn, nếu hiệu quả tốt, y dự định Tết năm nay sẽ luyện chế khoảng trăm bộ, phát cho tất cả thành viên của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mỗi người hai cặp, làm quà năm mới.

Đến lúc đó, khi các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đối phó địch nhân, sẽ ra tay trước, ném ra hai hoặc bốn chiếc tai nghe không dây, khóa chặt tai địch nhân.

Chỉ cần địch nhân không phải fan cuồng của 'Tạo Hóa Pháp Vương', ra tay trước một bước là có thể định đoạt thắng lợi.

Ăn uống no đủ xong, Bạch tiền bối bắt đầu bố trí 'động phủ'.

Còn về vị 'tu sĩ bị thương' kia, bị Bạch tiền bối dùng 'Phi kiếm dùng một lần bản 005' bắn đi, điểm đến là Thất Tu Phủ của Thất Tu Thánh Quân.

Chỗ Thất Tu Thánh Quân vừa hay có một nhóm thợ mỏ bỏ trốn, vừa hay có thể bổ sung cho y một người.

Giao hàng tận nhà, phục vụ chu đáo.

Ngoài ra, Bạch tiền bối còn đính kèm một tờ giấy trên 'Phi kiếm dùng một lần', yêu cầu Thất Tu Thánh Quân sắp xếp vị đạo hữu này đào khoáng ba tháng.

Ba tháng thời gian đối với tu sĩ mà nói, thật ra cũng chỉ là chuyện thoáng qua mà thôi.

Dù sao, vị tu sĩ bị thương này đã trải qua lễ tẩy trần bị xe ăn đâm bay + tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, hình phạt đã đủ rồi.

Chỉ là để phòng ngừa trong khoảng thời gian tới, y lại chạy ra gây rắc rối, nên Bạch tiền bối trước tiên đưa y đến chỗ Thất Tu Thánh Quân đào khoáng ba tháng, coi như là cấm bế. "Tiếp theo, trước tiên phải đào một cái hố lớn." Bạch tiền bối đến khu vực 'động phủ' đã chọn, đưa tay khẽ ấn xuống mặt đất.

Mặt đất như đang hưởng ứng lời kêu gọi của y, tự động lún xuống, tạo ra một cái hố khiến Bạch tiền bối hài lòng.

Bạch tiền bối bản thân có thuộc tính 'Thổ', pháp thuật thuộc tính Thổ mà y dùng thành thạo nhất là 'Bình Thổ Chú'.

Đừng coi thường Bình Thổ Chú, trước đây nếu Bạch tiền bối nghiêm túc thi triển pháp thuật này, có thể trong một khoảnh khắc san phẳng một thành phố bằng đất.

Cộng thêm hiện tại Bạch tiền bối đã thăng cấp đến Bát Phẩm, lực sát thương của Bình Thổ Chú chỉ càng cao hơn. "Ơ?

Lại không dùng phương thức 'Đánh bẹp xuống đất' sao?" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói.

Trước đó khi nó nghe Bạch đạo hữu nói muốn đào một cái hố, trong đầu nó liền hình dung Bạch đạo hữu tìm một chỗ, bổ một cái xuống đất, tạo ra một cái hố.

Bạch tiền bối: "... ..." Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, nàng đột nhiên đưa tay lấy ra mấy quả 'Công Đức Quả Thực' - chính là những quả Công Đức kết trên cây Công Đức của Bạch tiền bối, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng còn có một ít tồn kho.

Sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân một hơi nuốt chửng mấy quả đó... "Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi." "A nha, tiên tử đừng đùa!" Tâm ma Xích Tiêu Kiếm kêu the thé, nó là Tâm ma mà, mấy quả Công Đức Quả Thực này rơi xuống, gây ra hàng tấn sát thương cho nó.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử da đen nhanh chóng chuyển sang chế độ ngoan ngoãn, nàng ngồi cạnh Bạch tiền bối, bắt đầu miệt mài gọt kiếm gỗ, mười thanh một bó, rồi đưa cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối nhận lấy phi kiếm gỗ, ôn nhu xoa xoa đầu Vũ Nhu Tử da đen.

Sau đó, Bạch tiền bối bắt đầu chế tạo tất cả những phi kiếm này thành kiểu dáng 'phá tiểu hắc ốc bản'.

Đồng thời bố trí những phi kiếm này trong hố động phủ, dường như muốn dùng chúng để làm nền móng. "Bạch đạo hữu chẳng lẽ muốn chế tạo một cái động phủ có thể 'chuyển dời không gian' sao?" Ngốc mao Sở các chủ nghi hoặc hỏi. "Ừm, chính là vậy." Bạch tiền bối gật đầu nói. "Nhưng mà, để chế tạo động phủ có thể di động trong không gian, dùng 'Phi kiếm dùng một lần bản 005' bình thường làm nền móng không được sao?" Vũ Nhu Tử da đen hỏi. "Nếu là bước nhảy không gian bình thường thì đương nhiên không vấn đề gì... " Bạch tiền bối nói.

Nói xong, y mở điện thoại, gửi một tin nhắn cho đạo hữu 'Minh

Nguyệt Kỷ Thì Hữu': "Cư sĩ, ta chuẩn bị thêm một nhóm thành viên cho gia tộc ngươi." "Nhưng mà, lần này mục tiêu của ta là để động phủ thực hiện một lần 'nhảy vọt không gian' phi thường quy.

Cho nên, nhất định phải là mẫu 'phá tiểu hắc ốc bản' mới được." Bạch tiền bối khẽ cười với Vũ Nhu Tử da đen, giải thích.

Vũ Nhu Tử da đen và ngốc mao Sở các chủ nghe vậy, như có điều suy nghĩ.

Ở phía đối diện, cư sĩ 'Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu', gần nửa năm nay lần đầu tiên nhận được tin nhắn riêng của người khác, vui đến mức suýt khóc thành tiếng.

Vào nửa cuối năm nay, y đã thuận lợi đột phá, cảnh giới tiến thêm một tầng...

Sau đó, y phát hiện cảm giác tồn tại của mình lại càng thấp hơn.

Trước đây khi trò chuyện trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', các đạo hữu nhiều nhất là không nhớ đạo hiệu của y, nhưng vẫn luôn có thể đáp lời y.

Còn gần nửa năm nay, y đã gần như trở thành người 'trong suốt' trong nhóm.

Nếu y đăng tin tức quan trọng, chỉ có thể dùng phương án 'nhắn tin tràn màn hình', nếu không sẽ bị các đạo hữu trong nhóm vô tình bỏ qua.

Thật lòng mà nói, cư sĩ Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu gần đây sắp bị ép ra Tâm ma rồi.

Nhưng hôm nay, đột nhiên có người trong nhóm gửi tin nhắn riêng cho y, hơn nữa không phải là loại tin nhắn riêng gửi hàng loạt.

Cư sĩ Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu nhanh chóng mở tin nhắn. "Là

Bạch tiền bối, quả nhiên Bạch tiền bối là người đặc biệt nhất." Cư sĩ cảm khái nói.

Sau đó y liếc nhìn tin nhắn Bạch tiền bối gửi cho y.

Chương 2419

Khoan đã, tin nhắn này có ý gì?

Bạch tiền bối chuẩn bị thêm một nhóm thành viên cho gia tộc của y? "Ta có gia tộc từ khi nào vậy?" Cư sĩ Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu vẻ mặt mờ mịt.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối gửi nhầm tin nhắn rồi sao?

Y có phải là muốn gửi cho một vị 'cư sĩ' khác trong nhóm, ví dụ như Hiến Công cư sĩ?

Hoặc là vài vị cư sĩ khác trong nhóm, kết quả vô tình lại gửi đến chỗ mình?

Nghĩ nghĩ xong, cư sĩ gửi một tin nhắn lại cho Bạch tiền bối: "Bạch tiền bối, ngài có phải gửi nhầm tin nhắn rồi không?" "Không gửi nhầm... trong mấy ngày này, ta sẽ chế tạo cho ngươi một nhóm tri âm." Bạch tiền bối trả lời bằng một biểu cảm 'mặt cười'.

Ngay sau đó, Bạch tiền bối lại gửi một tin nhắn trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

A Bạch: "@Hoàng Sơn Tôn Giả, Hoàng Sơn đạo hữu, ngươi có danh sách động phủ của các đạo hữu trong nhóm năm nay không.

Ta mấy ngày nay chuẩn bị quà Tết năm nay, đến lúc đó sẽ gửi cho các đạo hữu trong nhóm." Một số đạo hữu trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', đôi khi đổi động phủ khá nhanh, cần phải thống kê lại một chút.

Bắc Hà Tán Nhân hôm nay vẫn là người đầu tiên xuất hiện trả lời: "Bạch tiền bối đã trở về từ Thú Tu giới rồi sao?

Về danh sách, có cần ta giúp gì không?" A Bạch: "Hôm nay vừa về ~" Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: "Trong tay ta có địa chỉ động phủ của một bộ phận đạo hữu năm nay.

Có điều có mấy tên vô định cư sở. @tất cả thành viên, tất cả những tên vô định cư sở, đồng quái, còn có Tiên Khách vừa xuất quan, còn có Đông Phương Tĩnh Tuyết... những người còn lại ta không điểm danh từng người nữa, tự mình gửi địa chỉ có thể nhận hàng cho Bạch Thánh." Ngoài ra, Hoàng Sơn Tôn Giả chú ý thấy nickname của Bạch tiền bối trong nhóm lại đổi rồi...

Xảy ra chuyện gì thế, Bạch tiền bối sẽ không lại thăng cấp nữa chứ?

Bắc Hà Tán Nhân: "Hoàng Sơn tiền bối, trong tay ta có một bộ phận danh sách.

Đến lúc đó sẽ gửi trước cho ngươi, bổ sung thêm." Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu: "Tốt!" Hiện tại trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cũng chỉ có Bắc Hà Tán Nhân, mới có thể khiến Hoàng Sơn tiền bối trong lòng được an ủi đôi chút – với tiền đề là Quái Đen đừng xuất hiện.

Lệ Chi Tiên Tử: '[Biểu cảm Vũ Nhu Tử báo cáo], báo cáo quần chủ và Bạch tiền bối, ta sẽ kịp về Địa Cầu trước năm mới.

Hiện tại đang cùng các sư tỷ muội lập đội đi làm một nhiệm vụ.' Hoàng Sơn Tôn Giả: "Ổn!" A Bạch: "Ổn!" Vân Trung Tiên Khách: "Ơ?

Vậy ta không phải rất may mắn sao, kịp xuất quan trong năm nay rồi.

Vừa xuất quan là có thể nhận được quà năm mới của Bạch tiền bối." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Bạch tiền bối muốn phát quà năm mới sao?

Năm nay muốn phát quà gì? [Biểu cảm Tống Thư Hàng xoắn ốc thăng thiên]" Ta là Tiểu Bạch Hạc bên Thiên Giác Nhai: "Chỉ cần là quà Bạch tiền bối tặng, ta đều thích." A Bạch: "Quà cụ thể tạm thời giữ bí mật trước...

Năm nay chơi khá vui, nên đến lúc đó quà năm mới có thể sẽ không chỉ có một loại, có thể sẽ chuẩn bị cho mọi người một gói quà." Năm nay thu hoạch khá nhiều, chơi cũng vui hơn mấy lần xuất quan trước, nên ngoài 'pháp khí tai nghe không dây' chuẩn bị đưa vào sản xuất, Bạch tiền bối còn chuẩn bị thêm một số quà nữa, gom thành một gói quà năm mới lớn. "Ta đột nhiên bắt đầu mong chờ năm mới năm nay sớm đến rồi." Diệt Phượng công tử xuất hiện, trả lời.

Vừa nghĩ đến Bạch tiền bối muốn phát gói quà năm mới lớn, trong lòng công tử liền bắt đầu mong đợi...

Nhưng không hiểu vì sao, rõ ràng nội tâm vô cùng mong đợi, mà trong lòng lại luôn có một tia lạnh lẽo, không thể tan đi.

Là do thời tiết chuyển lạnh, mình cần đổi 'ổ' rồi sao?

Ừm, tranh thủ phải tìm tiểu hữu Thư Hàng xin ít lông linh thú.

Nghe nói thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đang phát triển nghiệp vụ nuôi linh thú, đến lúc đó y có thể chiếu cố việc kinh doanh của tiểu hữu Thư Hàng.

Đông Phương Tĩnh Tuyết: '[Biểu cảm Vũ Nhu Tử gõ cửa] Khoan đã, nếu là Tết năm nay, có nên tổ chức một buổi liên hoan lớn không?

Đến lúc đó, ta và Đậu Đậu sẽ lên hát tặng mọi người một bài nhé.' [Thông báo hệ thống: Đông Phương Tĩnh Tuyết đã bị Quần Chủ Hoàng Sơn Tôn Giả cấm ngôn 5 phút.] Ta là Chó Trung Thành của Hoàng Sơn Đại Nhân: "... ..." Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử, đã hoàn hảo cho mọi người thấy thế nào là tinh thần 'tích cực nhận lỗi, chết không hối cải'.

Ngay lúc mọi người đang giao lưu, một nickname mới online.

Tống Tôn Giả: "Bạch tiền bối muốn phát gói quà năm mới sao?

Vậy... ta hiện tại xin phép cho đệ tử của ta gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thì còn kịp không?" Dược Sư: "... ..." Diệt Phượng công tử: "... ..." Lệ Chi Tiên Tử: "... ..." Bắc Hà Tán Nhân: "... ..." Sau đó là một hàng Giao Bá Chân Quân, Hằng Hỏa Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Lạc Trần Chân Quân, Cổ Hồ Quan Chân Quân, đồng loạt là dấu ba chấm.

Tống Tôn Giả.

Rõ ràng là một danh hiệu thấp hơn 'Bá Tống Huyền Thánh' một cấp bậc, nhưng ba chữ 'Tống Tôn Giả' lại mang đến lực xung kích xa hơn so với 'Bá Tống Huyền Thánh'.

A Bạch: "???

Thư Hàng, ngươi không phải đang bế quan sao, tại sao lại xuất hiện trong khung chat 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'?" Bạch tiền bối đang cân nhắc, có nên thực hiện biện pháp 'cấm cố bế quan' đối với Tống Thư Hàng không – cắt mạng của cậu ấy, tịch thu điện thoại, đóng tất cả các kênh liên lạc với thế giới bên ngoài? "Ơ?

Nickname của ta sao lại đổi rồi?" Tống Tôn Giả lại nghi hoặc hỏi. "Ta đổi đấy ~ Thích không? [Biểu cảm Tống Thư Hàng xoắn ốc thăng thiên]" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử online, trả lời.

Vân Tước Tử tiên tử cũng là quản lý viên.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Đau lòng quá, Vân Tước Tử tiền bối." A Bạch: "Ta đi cắt mạng cho Thư Hàng. [Biểu cảm vẫy đồng hồ]" Tống Tôn Giả: "Khoan đã, Bạch tiền bối.

Nghe ta giải thích...

Ta đang bế quan, ta không có lười biếng!

Đừng cắt mạng của ta!" "Ta online là có chuyện quan trọng.

Chức năng chat 'Tu Chân' của ta đang thăng cấp.

Long Lạc nữ sĩ hỏi ta có muốn mẫu cụ thể nào để thăng cấp không, cho nên ta mới online một lát, để giới thiệu cho Long Lạc nữ sĩ các thao tác cơ bản của phần mềm chat!" Tống Tôn Giả liều mạng giải thích.

Tống Thư Hàng nói thật.

Dưới sự giúp đỡ của Long Lạc nữ sĩ, Trình Lâm tiên tử và các đại lão khác, Xà Tham Ăn mà chức năng chat 'Tu Chân' của cậu ấy hóa thành, không ngừng nuốt chửng dữ liệu trong 'tin tức phục sinh Thiên Đế', hấp thu những ưu điểm trong đó, bổ sung cho bản thân, khiến mình thăng cấp.

Và khi dữ liệu nuốt chửng tích lũy đến một trình độ nhất định, chức năng chat 'Tu Chân', cần phải tiến hành một lần điều chỉnh khung tổng thể trên cơ sở ban đầu.

Long Lạc nữ sĩ, người chịu trách nhiệm hỗ trợ từ xa, liền bảo Tống Thư Hàng chọn một mẫu khung yêu thích, để nàng có thể điều chỉnh chức năng 'Tu Chân' thành mẫu mà Tống Thư Hàng thích và quen dùng nhất, như vậy cũng tiện cho Tống Thư Hàng quản lý và thao tác sau này.

Cho nên, Tống Thư Hàng mới vào lúc 'bế quan', bận rộn vẫn tranh thủ online, mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', tiện thể lên nói một câu.

Thật ra cậu ấy không phải đang 'buôn chuyện' trong nhóm, cậu ấy đang thông qua hành vi buôn chuyện để giới thiệu cho 'Long Lạc nữ sĩ' mẫu phần mềm chat mà mình quen dùng và thích hợp.

Tống Thư Hàng cũng không quá xa vời, cậu ấy giới thiệu cho Long Lạc nữ sĩ đều là một số chức năng cơ bản của 'phần mềm chat', ví dụ như chat cá nhân, chat nhóm, khung chat, nhập liệu bằng giọng nói vân vân các chức năng cơ bản.

Các chức năng khác, có thể đợi sau khi chức năng chat 'Tu Chân' hoàn thiện lần nữa, thì thêm vào trên khung chính là được.

Và khi đang giới thiệu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cho 'Long Lạc nữ sĩ'... cậu ấy lại vừa hay nhìn thấy Bạch tiền bối muốn phát gói quà năm mới lớn, thế là không nhịn được gửi một tin nhắn. "Thư Hàng, thiên phú 'Tu Chân' mà ngươi nói, chính là chức năng chat mã QR Kim Đan kia sao?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Tống Tôn Giả: "Đúng, chính là năng lực đó.

Bạch tiền bối đã chuẩn bị cho nó vài cái tên, sau đó ta chọn 'Tu Chân' làm tên cho thiên phú này, cảm giác cái tên này là phù hợp nhất...

Hiện tại năng lực thiên phú 'Tu Chân Chat' này, đã dần dần hoàn thiện." "Cho nên ngươi đây là muốn trở thành quần chủ mới sao? @Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu, Hoàng Sơn tiền bối, Thư Hàng muốn mưu triều soán vị." Cuồng Đao Tam Lãng xuất hiện nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhìn màn hình máy tính của mình, không hề đáp lại Cuồng Đao Tam Lãng...

Hoàng Sơn Tôn Giả lúc này, đang rất vui vẻ!

Y cảm thấy mình quả thật sắp có thể nghỉ hưu rồi.

Tiếp đó, ánh mắt y nhìn về phía mấy lọ nhỏ trên bàn, đã đến lúc phải nói lời tạm biệt với chúng, thời khắc chia ly đã đến. "Tam Lãng tiền bối ngài đừng có nói bừa!

Thực tế mà nói, trong thiên phú 'Tu Chân Chat' của ta, ta không hề đảm nhiệm trách nhiệm của 'quần chủ'.

Ta chỉ là một máy chủ, một vật chứa, một thể chính." Tống Thư Hàng phản bác.

Nhìn thấy chỗ này, Ta là Tiểu Bạch Hạc bên Thiên Giác Nhai đột nhiên trả lời: "Một thể chính?

Giống như cơ thể của chim vậy sao?" Bản thể của Bạch Hạc Chân Quân là một con hạc trắng, cho nên nhắc đến 'cơ thể' mà y vô thức nghĩ đến cơ thể chim cũng rất bình thường. "Bạch Hạc tiền bối nghĩ như vậy cũng không vấn đề gì, dù sao cũng là ý đó." Tống Thư Hàng trả lời. "Cho nên... chúng ta đều là cánh của Tống tiền bối sao?" Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử) đột nhiên online nói.

Tống Tôn Giả: "Gì? [Biểu cảm ngơ ngác]" "Ta không phải, [Biểu cảm động tác Vũ Nhu Tử lắc đầu], ta là cánh của Bạch tiền bối." Bạch Hạc Chân Quân nhanh chóng trả lời.

Bắc Hà Tán Nhân: "Ví dụ của Bạch Hạc tệ quá." Tuyết Lang Động Chủ: "Khoan đã, ta vừa tiến hóa ra một đôi cánh.

Đột nhiên, ta lại không muốn chúng nữa." Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): "Tống tiền bối, ngài bế quan lần này, bế được bao lâu rồi?" "Ta hiện tại vẫn đang bế đây mà!" Tống Thư Hàng trả lời.

A Bạch: "... ..." Tống Tôn Giả: "Từ hôm qua, ta đã bắt đầu bế quan rồi, vẫn luôn bế đến bây giờ.

Chương 2420

Tuy đang nói chuyện với mọi người, nhưng ta nhất tâm nhị dụng, vẫn đang điều khiển 'Xà Tham Ăn' nuốt chửng tin tức.

Trạng thái bế quan không bị gián đoạn." "Khi bế quan để điện thoại bên ngoài, là thao tác cơ bản của bế quan hiện tại." Bắc Hà Tán Nhân bình tĩnh nói.

A Bạch: "Cũng đủ rồi." Ngay sau đó, trong danh sách thành viên nhóm, ảnh đại diện của Tống Thư Hàng tối sầm lại.

Bạch tiền bối đã cắt đứt tín hiệu mạng của cậu ấy.

Trong quan tài đá.

Tống Thư Hàng cầm chiếc điện thoại mất tín hiệu, cả người chìm vào tuyệt vọng như cá muối.

Vừa rồi cậu ấy không thể kiểm soát được bản thân, vì đã một thời gian không chat trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', khó tránh khỏi hơi tham lam một chút, vô tình 'buôn' hơi nhiều trong nhóm một lúc, kết quả liền bị Bạch tiền bối nhìn ra sơ hở, cắt mạng của cậu ấy. [Thông tin thu thập hoàn tất, ta sẽ theo nhu cầu của quản lý viên Bá Tống, cố gắng điều chỉnh khung 'Tu Chân Chat'.] Tiếng nhắc nhở của Long Lạc nữ sĩ vang lên đã một lúc. "Bế quan bế quan." Tống Thư Hàng cất điện thoại.

Đồng thời, trong lòng cậu ấy có một mục tiêu hoàn toàn mới trong tương lai, cậu ấy muốn kết nối chức năng 'Tu Chân Chat' của mình vào mạng lưới.

Tốt nhất là có thể kết nối 'Tu Chân' một cách liền mạch với vài phần mềm chat đang lưu hành trên thị trường hiện nay.

Đến lúc đó, dù là 'buôn chuyện' trong nhóm chat, cũng đều là bế quan + tu luyện thật sự, hơn nữa ngay cả Bạch tiền bối cũng không thể cắt mạng của cậu ấy.

Hiện tại cảnh giới và kỹ thuật cũng như kinh nghiệm của cậu ấy đều chưa đủ.

Nhưng cậu ấy còn trẻ, còn có cơ hội.

Đời người nếu không có mục tiêu, thì có khác gì cá muối?

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): "Tống tiền bối đi đường bình an. [Biểu cảm vẫy đồng hồ]" "Khoan đã, Vũ Nhu Tử hôm nay không đổi đạo hiệu mới sao?

Linh Vũ Điệp tiền bối hôm nay được nghỉ phép à?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Y vừa hỏi xong, trong danh sách bạn bè 'Linh Vũ Điệp Thánh Quân' liền bật lên một cửa sổ chat riêng, đồng thời gửi cho y một bức ảnh mây nấm. "Cảm ơn Tam Lãng tiền bối đã nhắc nhở, chủ yếu là ta hôm nay vừa kết thúc tu luyện, vừa phục hồi từ trạng thái đả tọa.

Ta sẽ đi tìm ba để xin đạo hiệu mới hôm nay." Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Ngay sau đó, Linh Vũ Điệp Thánh Quân lại spam một loạt các loại hình ảnh bạo động cho Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng: "... ..." Linh Vũ Điệp tiền bối trông rất bạo động, không ổn rồi.

Vậy, không bằng ta khiến y bạo động hơn nữa?

Thế là, Cuồng Đao Tam Lãng chụp ảnh màn hình lịch sử chat riêng của Linh Vũ Điệp Thánh Quân... chuyển tiếp cho Vũ Nhu Tử.

Khi chuyển tiếp, y còn dùng chức năng đánh dấu, khoanh tròn 'thời gian' Linh Vũ Điệp Thánh Quân gửi tin nhắn cho y bằng bút đỏ.

Chỉ cần cô nương Vũ Nhu Tử đi xem thời gian lịch sử chat trong nhóm, rồi đối chiếu thời gian chat riêng giữa Linh Vũ Điệp Thánh Quân và Cuồng Đao Tam Lãng, là có thể hiểu được ý nghĩa trong đó.

Tất cả đều không cần nói thành lời.

Sau khi chat riêng với Vũ Nhu Tử xong, Tam Lãng vẫn chưa hết hứng.

Y lại chuyển tiếp lịch sử chat riêng của mình với Vũ Nhu Tử cho Linh Vũ Điệp tiền bối. "Linh Vũ Điệp tiền bối, không cần cảm ơn ta ~ ta chỉ là người vận chuyển của tự nhiên thôi." Tam Lãng nhắn lại.

A ~ Sảng rồi.

Trên không trung, Tam Lãng cất điện thoại đi.

Tiếp đó, y lại đột nhiên bắt đầu tự mắng mình. "Sao vậy?" Vân Tước Tử nghi hoặc truyền âm hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng truyền âm đáp: "Vừa rồi...

đột nhiên không khống chế được bản thân, liên tục làm một cú chết chóc liên hoàn ba đòn.

Cảm giác đã đắc tội chết Linh Vũ Điệp tiền bối rồi.

Hay là, Vân Tước Tử tiền bối, chúng ta đừng vội về Địa Cầu, cứ ở lại ngoài không gian chơi một vòng đã?" Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử khẽ cười, nàng vuốt mái tóc dài màu lam của mình, rồi đưa bàn tay thon dài về phía Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt nghi hoặc.

“Nắm tay ta đi.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nhẹ nhàng truyền âm.

“Vân Tước Tử tiền bối đã đồng ý rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng lại không trực tiếp nắm tay Vân Tước Tử mà cảnh giác hỏi.

Dù sao... hắn cũng bị lừa không ít lần rồi.

“Đừng nói nhảm.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vươn tay, túm lấy Tam Lãng.

Sau đó, nàng tăng tốc độ ngự kiếm phi hành: “Thời gian của ta rất quý báu, sao có thể lãng phí ở không gian được?

Chúng ta tăng tốc quay về Địa Cầu thôi.

Nắm chặt vào, Tam Lãng!” Hai đạo độn quang lóe lên trên bầu trời, nhanh chóng bay về phía Địa Cầu.

Một đạo độn quang vui vẻ chớp động, còn đạo kia thì tỏa ra mùi vị tuyệt vọng.

Bên khác, trên Linh Vũ Điệp Đảo.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân nhìn điện thoại của mình: “...” Một lát sau, ông ấy lặng lẽ lấy quẻ bói ra.

Nghe nói Tam Lãng đang từ mặt trăng trở về, ông ấy chuẩn bị tính toán xem Cuồng Đao Tam Lãng bao giờ đến Địa Cầu.

Đừng để ông ấy bói ra quẻ xấu, nếu không, năm nay khi Linh Vũ Điệp Đảo ăn tết, ông ấy sẽ giết một Cuồng Đao Tam Lãng để tế trời!

Năm nay giết Tam Lãng, năm sau giết Tứ Lãng, mỗi năm giết một Lãng để trấn giữ khí vận Linh Vũ Điệp Đảo. ...

Trên mặt trăng.

Bạch tiền bối vươn vai.

Trong hố đã trải một lớp ‘phi kiếm dùng một lần’.

A Bạch mới là người vừa tám chuyện vừa làm việc không ngừng.

Y có thể dùng ‘thân cây thể’ khéo léo để ‘tán gẫu’, còn hai tay thì không ngừng chế tác ‘phi kiếm dùng một lần’ phiên bản phá tiểu hắc ốc.

Cùng lúc khi nhóm chat kết thúc, ‘hố’ động phủ cũng đã được phủ đầy phi kiếm dùng một lần.

Bước đầu tiên đã hoàn thành!

“Tiền bối, còn cần kiếm gỗ không ạ?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngoan ngoãn hỏi, bàn tay nhỏ bé của nó đã khẽ run rẩy.

Chém quá nhiều phi kiếm như vậy, bàn tay nhỏ của nó đã hình thành một loại quán tính.

Dù trong tay không còn cành cây, nó vẫn vô thức làm động tác chém phi kiếm.

Nó có lẽ là con Tâm Ma cần cù nhất thế giới.

Bạch tiền bối lại xoa đầu Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “Vất vả rồi, tạm thời không cần nữa.” “Bước tiếp theo là xây động phủ sao?

Bạch đạo hữu định làm thế nào?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Bạch tiền bối khẽ vẫy tay, thi triển một ảo thuật thị giác đơn giản.

Sau đó, vài kiểu ‘động phủ’ trượt qua trên hố.

Cái đầu tiên là động phủ phong cách cổ xưa, kiểu này cũng là chủ đạo trên mặt trăng, phù hợp với thẩm mỹ của các tu sĩ hàng trăm, thậm chí hàng nghìn năm trước.

Nhìn bây giờ cũng có một hương vị đặc biệt.

Bạch tiền bối vung tay, một động phủ phong cách khoa huyễn làm bằng thép hiện ra, giống như phong cách trong các tác phẩm điện ảnh khoa học viễn tưởng.

Tiếp đó còn có phong cách ma huyễn, phong cách điền viên tự nhiên, phong cách rừng rậm nguyên thủy... v.v, đủ các loại phong cách động phủ nhanh chóng biến đổi trên đó.【Chẳng lẽ Bạch đạo hữu định xây một động phủ ảo thuật cho Tống Thư Hàng?】Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thầm nghĩ.

Lúc này, Bạch tiền bối hỏi: “Các ngươi thấy phong cách nào sẽ tốt hơn?”【À thì ra không phải làm động phủ ảo thuật, chỉ là xem phong cách thiết kế thôi à.】Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm có chút thất vọng.

Nhưng lần này nó đã học khôn hơn, ngoan ngoãn hợp tác trả lời: “Ta cảm thấy cái phong cách nguyên thủy ban nãy, loại động phủ hình hang núi đó, rất thích hợp với Thư Hàng.” Nếu xây thành động phủ như vậy, Tống Thư Hàng mỗi ngày từ động phủ ra, có thể đứng ở cửa hang, ngửa mặt lên trời hú dài, bao ngầu chứ?

“Thật ra ta thấy đằng nào cái hố cũng có sẵn rồi, trực tiếp cho quan tài đá của Tống Thư Hàng vào, lấp đất lên.

Sau đó dựng Thạch Bi đạo hữu dậy, cây công đức cũng có thể trồng, thế là một cái động phủ đơn giản mà thực dụng đã thành hình.” Sở Các Chủ Ngốc Mao dùng giọng lười biếng nói.

“Sở Các Chủ, Tống tiền bối sẽ khóc đó ạ.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Sở Các Chủ Ngốc Mao cười nói: “Không đâu, đến lúc đó sẽ có đám khỉ của cậu ta khóc lóc.

Thật sự không được thì ông lão hay khóc ban nãy cũng rất hợp, đằng nào cũng đang ở mặt trăng, mời ông ấy qua cũng không mất nhiều thời gian.” “Các ngươi chắc chắn đều bị Tam Lãng lây bệnh rồi...

Bệnh rồi, lát nữa ta sẽ kiểm tra thân thể cho các ngươi.” Bạch tiền bối nói.

Động phủ mà y sắp xây là vật dẫn dụ, đến lúc đó người ở trong sẽ là ‘Tống Thư Hàng’ do y giả dạng.

Đã là vật dẫn dụ, thì không thể đùa giỡn như vậy.

“Nói nghiêm túc thì, ta thấy tòa tháp cao ban nãy rất đẹp, chính là cái tháp cao hình trụ tròn, nhìn rất nổi bật.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói: “Ngoài ra ta đề nghị, trên đỉnh tòa tháp cao đó, có thể đặt một con Thánh Nhãn rực lửa khổng lồ làm dấu hiệu.

Dấu hiệu của Tống tiền bối chính là ‘Mắt Thánh Nhân’, người khác vừa nhìn thấy tháp cao hình trụ và Thánh Nhãn rực lửa là có thể đoán ngay ra đây là động phủ của Tống tiền bối.” Khi tòa tháp cao dựng lên, các tu sĩ ở khu vực mặt trăng này sẽ bị bao phủ dưới ánh nhìn chăm chú của ‘Thánh Nhãn rực lửa’ trên tháp cao của Tống tiền bối, hồi tưởng lại nỗi sợ hãi bị ‘Mắt Thánh Nhân’ chi phối.

Bạch tiền bối thoáng suy nghĩ rồi gật đầu: “Được, vậy cứ quyết định thế.

Ghi thêm một công cho Vũ Nhu Tử, đến lúc ta phát quà năm mới sẽ phát cho ngươi và bản thể của ngươi mỗi người một cái.” “Cảm ơn Bạch tiền bối.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nở nụ cười dịu dàng, thục nữ.

Chương 2421

“Tiếp theo... bắt đầu làm thôi.” Bạch tiền bối kết ấn ‘Bình Thổ Chú’ pháp quyết, cái hố trên mặt đất được lấp đầy một lớp, che phủ toàn bộ ‘phi kiếm dùng một lần’.

Nhưng Bạch tiền bối vẫn chưa dừng lại, linh lực vẫn không ngừng thôi động.

Mặt đất dường như nhận được mệnh lệnh, lấy cái hố làm cơ sở, cuộn lên trên, ngưng tụ, từng lớp từng lớp chồng lên nhau như in 3D, hóa thành một tòa tháp cao.

“Xây tháp cao như vậy không có linh hồn!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không nhịn được mà châm chọc.

“Chúng ta không có nhiều thời gian rảnh như vậy...

đành phải làm trước cái khung đại khái.” Bạch tiền bối giải thích.

Thiên Đình tàn đảng rất có thể đã tập kết, bắt đầu hành động, nên không thể cẩn thận từng lớp từng lớp xây ‘tháp cao’.

Chỉ có thể tạo trước cái vỏ bên ngoài, sau đó ngụy trang.

Đợi sự kiện kết thúc, rồi làm lại một cái cẩn thận là được.

Trong tiếng ầm ầm, một tòa tháp cao khoảng năm trăm mét đã thành hình.

“Đại khái là đủ dùng rồi.” Bạch tiền bối dừng ‘Bình Thổ Chú’ pháp quyết, hài lòng gật đầu.

“Nhưng tiếp theo ‘Mắt Lửa’ sẽ làm thế nào đây?” Sở Các Chủ Ngốc Mao hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử nháy mắt mấy cái, sau đó nàng bày ra động tác ‘móc mắt’: “Tống ~ala xừ~” “Hay là thôi đi ạ, mắt lưu ly của Tống tiền bối đều tặng cho bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia rồi.

Nếu lại móc mắt, lỡ không mọc ra nữa thì sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân hơi khựng lại.

Nàng nhận được chỉ lệnh của Tống Thư Hàng.

Sau đó nàng vươn tay mở thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, từ trong đó lấy ra một con mắt rực lửa khổng lồ.

Con mắt này có lai lịch không hề tầm thường.

Từng là nhãn cầu của một ‘thần linh’ cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Kết quả lần đó, Bạch tiền bối đã “tuýt” cho Tống Thư Hàng 2346 con Thánh Viên hư ảnh...

Con mắt thần linh này liền bị đập nát, để lại con mắt rực lửa khổng lồ này, vẫn luôn nằm trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

“Không tệ.” Bạch tiền bối cười tiếp lấy con mắt này.

Sau đó... y phong tỏa hoàn toàn quan tài đá của Tống Thư Hàng, ngay cả ‘thần thức thẩm thấu’ cũng khóa chặt, không cho cậu ta nhìn trộm thế giới bên ngoài.

Tối quá tối quá tối quá...

Mạng bị cắt, thần thức bị phong, chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ đang nâng cấp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử và Hắc Bì Vũ Nhu Tử đều ở bên ngoài.

“Sở Các Chủ... cô còn ở đó không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, trên người cậu lúc này chỉ còn lại Sở Các Chủ.

Nhưng lần này, Sở Các Chủ vốn luôn ở trên đỉnh đầu cậu lại không đáp lời.

Tống Thư Hàng vội vàng vươn tay vồ lên đỉnh đầu mình...

Vị trí vốn là của Sở Các Chủ Ngốc Mao giờ đây trống rỗng.

“Chẳng lẽ Sở Các Chủ cũng bị Bạch tiền bối cưỡng chế trả về rồi sao?” Tống Thư Hàng gãi đầu.

Hết cách rồi, bây giờ cậu chẳng làm được gì, đành phải im lặng bế quan, chơi con rắn tham ăn của mình cho thật đã.

Trong tay áo của Bạch tiền bối, Sở Các Chủ Ngốc Mao như có chân dài, tự động di chuyển ra ngoài từ cửa tay áo.

Để phối hợp Tống Thư Hàng bế quan, nàng không thể ở trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng nữa.

Nếu không, khi nàng nhìn trộm thế giới bên ngoài, đồng nghĩa với việc chia sẻ thông tin đó cho Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối hợp tác vươn tay tiếp lấy Sở Các Chủ Ngốc Mao, cắm nó lên đỉnh đầu mình.

Lại nói với mọi người: “Đi thôi, chúng ta treo ‘con mắt khổng lồ’ cuối cùng lên đỉnh tháp, vậy là cái động phủ tạm thời này coi như hoàn thành.” Các vật phẩm treo trên người Tống Thư Hàng đều tụ tập lại bên cạnh Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối vừa động ý niệm, năng lực thiên phú không gian được thi triển, tức thì chuyển dịch mọi người lên đỉnh tháp.

Ở đỉnh của tháp cao hình trụ, có hai cấu trúc hình bàn tay khổng lồ, hai bàn tay như hoa sen nở rộ, giống như đang nâng đỡ vật gì đó, đây là để đặt ‘nhãn cầu rực lửa’.

Bạch tiền bối nâng con mắt rực lửa khổng lồ đó lên, đặt nó vào giữa hai bàn tay.

“À đúng rồi, làm thế nào để kích hoạt nó?

Nhập linh lực vào sao?” Bạch tiền bối quay đầu nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân, hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lắc lắc đầu.

Sau đó nàng tiến đến gần, cuộn đuôi lại ‘chát~’ một tiếng, vỗ vào nhãn cầu rực lửa.

“Ui~ nhẹ tay thôi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bóp cổ họng lồng tiếng cho nhãn cầu.

Bị vỗ mạnh một cái, nhãn cầu được kích hoạt.

Nó có chức năng tự động điều chỉnh kích thước.

Sau khi kích hoạt, hình thể của nó bắt đầu bành trướng, chỉ trong chớp mắt biến thành con ngươi khổng lồ đường kính hơn hai mươi mét, vừa vặn nằm gọn giữa hai bàn tay đó.

Con mắt rực lửa khổng lồ bắt đầu chủ động từ từ xoay tròn, ánh mắt của nó quét qua bốn phương như radar, từng vòng từng vòng.

Hơn nữa, vì trước đó nó luôn được đặt trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, nên đã bị thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng đồng hóa, nhiễm một luồng khí tức ‘Bá Tống’.

Trong Mắt Lửa khổng lồ, dường như không ngừng hiện lên những tia sáng quỷ dị, mang lại cho người ta một cảm giác áp bách khó tả.

“Xong việc rồi.” Bạch tiền bối vỗ vỗ tay.

“Có muốn chụp một tấm ảnh chung không ạ?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử đề nghị, dù sao đây cũng là động phủ đầu tiên ‘Tống tiền bối’ lập trên mặt trăng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm mắt sáng lên, khen: “Sau đó đợi Tống Thư Hàng xuất quan thì, chúng ta có thể dùng tấm ảnh chung này đâm vào tim cậu ta, ý hay đó, Hắc Bì Vũ Nhu Tử!” Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “...” Ta không có nghĩ như vậy, đừng có vu oan ta.

“Vậy thì chụp ảnh chung đi, tranh thủ trước khi tòa bảo tháp này bị hủy diệt, lưu lại chút kỷ niệm cũng tốt.” Bạch tiền bối lại tế ra ‘thần đăng’ khẽ xoa, triệu hoán Lư Sơn Lộ Ma Tôn ra.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn hiện thân xong, lặng lẽ nhận lấy điện thoại trong tay Bạch tiền bối, bay lơ lửng ra xa tháp.

Đưa ống kính nhắm vào Bạch tiền bối, đồng thời cố gắng chụp cả ‘tháp cao’ vào.

Bạch tiền bối bản ‘Tống Thư Hàng’ dang rộng hai tay, đồng thời kích hoạt 《Tứ Tý Thần Thông》 pháp thuật.

Tiếp đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tạo Hóa Tiên Tử nhẹ nhàng bay lượn, mỗi người đứng trên một bàn tay của Bạch tiền bối, phối hợp ăn ý.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cũng được tạm thời thả ra, bị Bạch tiền bối nắm chặt trong tay phải.

Lưu Tinh Kiếm thì như cá bơi lội quanh Bạch tiền bối.

Lư Sơn Lộ Ma Tôn điều chỉnh góc độ xong, ‘cạch cạch cạch’ là một loạt chụp nhanh.

Y từ mọi góc độ, lưu lại ảnh chung cho mọi người.

Chụp xong, Lư Sơn Lộ Ma Tôn lại lặng lẽ trở về ‘thần đăng’.

Lúc này y tuyệt nhiên không đề cập đến chuyện ‘bao giờ được tự do’ nữa.

Ở trong thần đăng suốt thời gian này, y đã nhìn ra điểm đặc biệt của Bạch Thánh.

Vốn dĩ Lư Sơn Lộ Ma Tôn tuổi thọ sắp hết, nên bế tử quan, muốn đột phá cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả.

Nhưng nói thật, chính y cũng biết, tỉ lệ đột phá của bản thân rất mong manh.

Nếu Bát Phẩm Huyền Thánh dễ đột phá đến vậy, thì trước đó đã không xuất hiện 'kỳ trống Huyền Thánh' kéo dài gần ngàn năm.

Nhưng chỉ cần tiếp tục đi theo bên cạnh Bạch Thánh, nói không chừng sau này sẽ có cơ hội hưởng ké phúc duyên 'gà chó lên trời'.

Hiện tại Ma Tôn điều duy nhất lo lắng là... năng lực nuôi sủng của Bạch Thánh không được tốt cho lắm.

Hi vọng mình đừng bị nuôi riết rồi chết.

Bạch tiền bối nhận lại điện thoại, hài lòng gật đầu.

Kỹ thuật chụp ảnh của Lư Sơn Lộ Ma Tôn cực mạnh, mỗi góc độ đều bắt rất chuẩn, kỹ thuật này đã sắp đuổi kịp Lệ Chi Tiên Tử rồi.

Bạch tiền bối thuận tay mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chọn một tấm cận cảnh và một tấm toàn cảnh, gửi vào nhóm.

Lại truyền những bức ảnh này vào không gian cá nhân của mình.

"Tiếp theo, mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn thiếu gió đông nữa thôi." Bạch tiền bối cất điện thoại.

Trong lúc chờ cá cắn câu, Bạch tiền bối rảnh rỗi bắt đầu làm đẹp cho tòa tháp cao, vẽ lên đủ loại phù văn, tăng thêm vẻ đẹp và cường hóa thân tháp.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Các thành viên trong nhóm vốn đang thảo luận về ‘gói quà năm mới’ của Bạch tiền bối, đồng thời ‘ngấm ngầm’ ám chỉ nhóm trưởng Hoàng Sơn tiền bối cũng phát lì xì năm mới cho mọi người.

Lúc này, A Bạch đột nhiên lại gửi hai bức ảnh.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ơ?

Đây là trên mặt trăng sao?

Kiến trúc này trước đây chưa từng thấy nhỉ, là động phủ mới của vị đạo hữu nào vậy?” Lệ Chi Tiên Tử: “Kỹ thuật chụp ảnh này không tệ nha.” Diệt Phượng Công Tử: “Là ta ảo giác sao?

Sao tự nhiên thấy Thư Hàng đẹp trai hơn nhiều vậy?

Vừa nhìn thấy ảnh ban nãy, ta đã động lòng rồi.” Đông Phương Lục Tiên Tử: “@Diệt Phượng Công Tử, thì ra không phải mỗi mình ta có cảm giác này, nói thật, ban nãy ta cũng vậy.

Có cảm giác rung động đã lâu.” Đông Phương Tĩnh Tuyết: “Tiểu tử năm nào, không ngờ cũng đã trưởng thành thành một người đàn ông có phong vị rồi.” Dược Sư: “...” Y cố gắng gõ trên điện thoại【Năm nào?】 Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Chẳng lẽ, sau khi tấn thăng Thất Phẩm Tôn Giả, khí tràng của Thư Hàng tiểu hữu đều đã thay đổi?” Minh Nguyệt Kỷ Thì Hữu: “Nói bậy, sau khi tấn thăng Thất Phẩm Tôn Giả căn bản sẽ không có thay đổi lớn đến vậy.” Ngã Thị Thiên Giác Nhai Biên Tiểu Bạch Hạc: “Bạch tiền bối đâu?

Bạch tiền bối ở đâu?

Đã là ảnh chung thì sao Bạch tiền bối lại không có, ta không muốn nhìn đồ ngốc Thư Hàng.” Đồng Quái Tiên Sư: “Hít hà~ luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng.

Chương 2422

Thư Hàng tiểu hữu đang bế quan mà...

Hơn nữa còn bị Bạch tiền bối cắt mạng.

Sao Bạch tiền bối lại kéo Tống Thư Hàng ra chụp ảnh?

Hơn nữa, 'Tống Thư Hàng' này trên khí chất lại càng giống Bạch tiền bối." Hoàng Sơn tâm thật mệt thật muốn về hưu: "Có lẽ, chính là Bạch đạo hữu?" Bên khác.

Sau khi Bạch tiền bối cuối cùng đã làm đẹp xong xuôi cho tòa tháp cao, trên đỉnh đầu y, dao động không gian cuối cùng cũng truyền đến.

"Đến rồi đến rồi." Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Các tu luyện giả ở một khu vực nào đó trên mặt trăng, hôm nay lòng rất hoang mang.

Nửa ngày trước, có người thấy 'Bá Tống Huyền Thánh' lang thang ở khu chợ mặt trăng, dường như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Lúc đó đã có một số tu luyện giả nảy sinh dự cảm chẳng lành.

Nửa ngày sau... khi một tòa tháp cao năm trăm mét mọc lên giữa không trung ở một khu đất trống không xa 'khu chợ', dự cảm chẳng lành của nhóm tu luyện giả có tiên kiến này cuối cùng đã thành sự thật.

Bá Tống Huyền Thánh đây là muốn khai phá động phủ mới trên mặt trăng.

Xem ra, Bá Tống Huyền Thánh muốn ở lại trên mặt trăng?

Theo quan niệm thời gian của Bát Phẩm Huyền Thánh, lần ở lại này e rằng sẽ kéo dài mấy trăm năm.

Điều khiến mọi người càng hoảng sợ hơn là, trên tòa tháp cao năm trăm mét đó, có một con nhãn cầu rực lửa hiện ra.

Con nhãn cầu rực lửa này tràn ngập khí tức của Bá Tống Huyền Thánh, dấu ấn cá nhân vô cùng rõ ràng.

Nhìn thấy nó, người ta không khỏi hồi ức lại đoạn ký ức không muốn nhớ lại kia.

Sau đó... con nhãn cầu rực lửa này còn tự động xoay tròn.

Nếu nó chỉ lẳng lặng lơ lửng trên đỉnh tháp thì thôi, áp lực tâm lý của mọi người sẽ không lớn đến vậy.

Nhưng, con nhãn cầu này cứ xoay tròn từng vòng, mỗi khi xoay một vòng lại khiến người ta cảm thấy 'nó' đang nhìn mình.

Hơn nữa nó còn xoay rất nhanh, xoay như quạt điện...

Đơn giản là không cho người ta đường sống.

"Có ai gan to, cùng ta đi đến chỗ Bá Tống Huyền Thánh nói vài lời không?" Một vị tu sĩ có uy vọng, cứng đầu đứng ra.

Y chuẩn bị triệu tập một nhóm tu sĩ đi, đến chỗ Bá Tống Huyền Thánh thỉnh cầu hi vọng con nhãn cầu rực lửa này đừng xoay nhanh như vậy.

Tốc độ xoay này cứ như quạt điện số sáu, hi vọng Bá Tống Huyền Thánh có thể giảm bớt một nấc.

Ngay khi vị tu sĩ có uy vọng này chuẩn bị hành động.

Đột nhiên có tu sĩ mắt tinh phát hiện, trên đỉnh tháp động phủ mới của Bá Tống Huyền Thánh, có vết nứt không gian khổng lồ hiện ra!

"Dao động không gian?

Chẳng lẽ có 'Kiếp Tiên' hiện thân?" Vị tu sĩ cực kỳ có uy vọng kia ngẩn ra.

“Có khi nào là có Kiếp Tiên tiền bối, vừa hay ẩn cư ở khu vực chúng ta.

Rồi Kiếp Tiên tiền bối cũng không chịu nổi nhãn cầu tốc độ quạt điện số sáu trên đỉnh tháp của Bá Tống tiền bối, nên tìm đến rồi sao?” Một vị tu luyện giả hệ pháp thuật phương Tây đoán.

Mọi người nghĩ nghĩ, cảm thấy rất có lý.

“Tuyệt vời quá, như vậy thì dù là Bá Tống tiền bối, cũng phải nể mặt Kiếp Tiên tiền bối chứ?” Một vị đạo trưởng xoa xoa ngực mình, cảm thấy trái tim đang tắc nghẽn của mình cuối cùng cũng có thể ngừng đập một lát.

Nhưng lúc này, có một vị yêu tu lên tiếng nhắc nhở: “Bây giờ thả lỏng còn quá sớm...

Các ngươi đừng quên, Tu Chân giới luôn có một lời đồn.

Truyền thuyết, Bá Tống Huyền Thánh thật ra không phải ‘Huyền Thánh’.

Thực tế, y là một vị Kiếp Tiên chân chính.

Hơn nữa, là loại Kiếp Tiên sắp bước ra ‘Đạo’ của chính mình.

Sở dĩ y hết lần này đến lần khác hiển thánh, chỉ là vì y đang thực hành ‘Đạo’ của chính mình mà thôi.” “Hơn nữa, Kiếp Tiên tiền bối hiện thân tìm đến tận cửa mới là đáng sợ nhất...

Bởi vì điều này đại biểu, ngay cả Kiếp Tiên tiền bối cũng không chịu nổi áp lực của nhãn cầu ‘Bá Tống Huyền Thánh’ liên tục quét.” Một vị tiên tử dáng vẻ đồng nhan bên cạnh yêu tu, bổ sung thêm.

Tức là...

Bá Tống Huyền Thánh rất có thể còn đáng sợ hơn cả Kiếp Tiên

tiền bối.

Mọi người vừa nghĩ đến khả năng này, trong lòng liền dâng lên một trận tuyệt vọng.

“Nhưng nếu nghĩ theo hướng tốt, nói không chừng Bá Tống Huyền Thánh sẽ nể mặt Kiếp Tiên tiền bối thì sao?

Dù sao, mặt mũi của Kiếp Tiên tiền bối, luôn lớn hơn mặt mũi của chúng ta.” Một vị tán tiên lên tiếng nói.

Thế là, toàn bộ khu vực tu sĩ đều bắt đầu chú ý đến ‘tháp cao Bá Tống Huyền Thánh’.

Thậm chí bọn họ bắt đầu hô bằng gọi hữu...

Chỉ trong vài hơi thở, chuyện có Kiếp Tiên đến thăm tháp cao Bá Tống Huyền Thánh đã truyền khắp giới tu luyện trên mặt trăng.

Biệt Tuyết Tiên Cơ từ trong động phủ của mình đi ra, nhíu mày nhìn tòa tháp cao năm trăm mét ở đằng xa: “Bạch Thánh sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?” Đồng thời, trong Thất Tu Phủ.

Thất Tu Thánh Quân vốn đang minh tưởng tu luyện cũng bị Lục Tu Tiên Tử đánh thức, vội vàng từ trong động phủ đi ra.

Y nhanh chóng chuyển tiếp chuyện này vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Lúc này.

Mắt Lửa ngẩng lên, con mắt khổng lồ khóa chặt vết nứt trên bầu trời.

Vết nứt không gian từ từ mở rộng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một con phượng hoàng khổng lồ vô cùng, từ vết nứt không gian chui ra.

Con phượng hoàng này có thân dài gần hai trăm mét, khi sải cánh ra thì che kín cả trời đất.

Nó chỉ có một cái móng vuốt, trên móng vuốt mọc ra một con mắt xoay chuyển linh hoạt.

Chính là BOSS cũ của thú tu giới Thiên Đình viễn cổ, 'Phượng Nghi Cầm Chủ' với chiến lực của Trường Sinh Giả.

Lần trước khi nó hiện thân bắt Tống Thư Hàng, chỉ nặn ra một cái móng vuốt thu nhỏ.

Lần này, nó trực tiếp chân thân giáng lâm.

Sự xuất hiện của nó, đại biểu cho 'Đế Tôn Cựu Bộ' tấn công sào huyệt Thiên Đình tàn đảng thất bại.

Kế hoạch của Đế Tôn Cựu Bộ thất bại, ước chừng đã rút lui...

Lửa trên người Phượng Nghi Cầm Chủ hùng hồn cháy, cứ như là sự phẫn nộ của nó. 'Tống Thư Hàng' do Bạch tiền bối hóa thành, hai tay ôm ngực, sắc mặt bình tĩnh.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bay lượn phía sau y.

Tạo Hóa Tiên Tử ho nhẹ một tiếng, chuẩn bị hát vang một khúc bất cứ lúc nào, tự tay phối một khúc BGM.

Trên bầu trời.

Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ cúi đầu, một đôi mắt phượng + con mắt trên móng vuốt chăm chú nhìn chằm chằm Bá Tống Huyền Thánh.

Sau đó, bên cạnh nó lại có một cánh cửa không gian mở ra.

Quang Đầu Kiếp Tiên dẫn theo hai vị Bát Phẩm Huyền Thánh hiện hình.

Hai vị Bát Phẩm Huyền Thánh này, toàn bộ đều nắm giữ 'Kiếp

Tiên Thần Binh’, vào thời khắc mấu chốt có thể chém ra công kích ‘cấp Kiếp Tiên’.

“Ngươi đến rồi.” Bạch tiền bối khẽ cười.

Ánh mắt y quét qua đội hình ‘Thiên Đình tàn đảng’ này...

Số lượng thành viên Thiên Đình đến ít hơn y dự kiến.

Nhưng nghĩ lại cũng phải, dù sao Thiên Đình tàn đảng vừa đại chiến một trận với Đế Tôn Cựu Bộ, trong sào huyệt chắc chắn vẫn cần người trấn giữ, để tránh Đế Tôn Cựu Đảng phản công bất ngờ.

Phượng Nghi Cầm Chủ có thể đích thân đến, thậm chí còn dẫn theo Quang Đầu Kiếp Tiên + hai vị Huyền Thánh, đây đã là giới hạn huy động của ‘Thiên Đình tàn đảng’ hiện tại rồi.

“Ta không muốn nói chuyện với ngươi.” Phượng Nghi Cầm Chủ nghiến răng nói.

Nói thật, nó mang theo đầy bụng phẫn nộ giết qua đây.

Bá Tống Huyền Thánh, tên này nghi là quân cờ hậu chiêu của Trình Lâm, không chỉ phá nát Tỏa Tiên Ngục, còn phá hủy ‘đại trận phục sinh Thánh Nhân Nho gia’, triệt để phá hoại đại kế của nó.

Lúc nó qua đây, hận không thể trực tiếp bóp chết Bá Tống Huyền Thánh.

Nhưng khi thực sự gặp mặt... khi nhìn thấy ‘Bá Tống Huyền Thánh’... cái bụng đầy phẫn nộ kia, lại bắt đầu tiêu tan.

Lửa cháy trên người nó cũng bắt đầu dần yếu đi.

Cho nên, không thể nói chuyện với Bá Tống Huyền Thánh nữa.

Trực tiếp động thủ.

Nếu cứ nói chuyện tiếp, nó sợ mình sẽ mềm lòng, không ra tay

được.

Thế là, Phượng Nghi Cầm Chủ không còn do dự.

Móng vuốt của nó trực tiếp ấn về phía ‘tháp cao Mắt Lửa’.

Một kích này đánh xuống, có thể trực tiếp bóp nát tòa tháp cao cùng Bá Tống.

Và ngay khi Phượng Nghi Cầm Chủ động thủ, trong hư không, một trận dao động không gian yếu ớt truyền đến.

Sau đó, một khối hư ảnh bia đá màu đen khổng lồ, lặng lẽ hiện ra.

Chương 2423

Một bóng đen nâng bia đá đen, xen lẫn trong bóng tối công kích của Phượng Nghi Cầm Chủ, cùng lúc phát động công kích về phía 'Tống Thư Hàng'.

Mắt Bạch tiền bối sáng lên.

Không ngờ, cá vẫn cắn câu!

Đây thật là một niềm vui bất ngờ.

Bạch tiền bối vốn nghĩ trước tiên dùng 'Thiên Đình tàn đảng' làm một lần thí nghiệm, xem phương án xây động phủ trên mặt trăng để câu cá có khả thi đến mức nào.

Đợi sau khi thí nghiệm kết thúc, lại xây một động phủ khác, sau đó đi đến thú tu giới lan truyền tin tức, câu con cá lớn của thú tu giới lên.

Không ngờ con cá lớn của thú tu giới lại tự mình tìm đến cửa.

Bạch tiền bối trên mặt lộ ra nụ cười rạng rỡ, khẽ nói: "Hôm nay ta thật may mắn." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh nghe vậy, muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói gì.

Dù sao Bạch đạo hữu ngày nào cũng rất may mắn, thật sự không có gì để nói.

Trên đỉnh đầu, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ chụp xuống.

Không gian cũng không chịu nổi sức mạnh của nó, bắt đầu đổ vỡ.

Từng vết nứt không gian, bao phủ không gian bên dưới móng vuốt.

Trong vết nứt không gian có tia điện đen kịt, chảy ra như chất lỏng, đó là tác dụng phụ sau khi không gian bị xé rách cưỡng chế.

Những tia điện đen kịt này không phải là sấm sét... mà là ‘máu’ chảy ra sau khi không gian bị tổn thương, không có cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên, tiếp xúc với những tia điện đen kịt này sẽ trực tiếp bỏ mạng.

Mỗi khi những cường giả tuyệt thế chân chính chiến đấu, cái đầu tiên bị thương luôn là không gian vô tội.

Phía dưới, ‘tháp cao nhãn cầu’ vừa mới xây dựng không chịu nổi áp lực từ móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, bắt đầu vỡ nứt.

Dù sao đây cũng là kiến trúc Bạch tiền bối tạm thời dựng lên...

Không trực tiếp tan thành bùn đã là rất nể mặt rồi.

Nó sở dĩ có thể chống đỡ đến bây giờ, còn nhờ vào các phù văn Bạch tiền bối khắc trên thân tháp đã phát huy tác dụng phòng ngự.

Cùng lúc Phượng Nghi Cầm Chủ ra tay, con mắt rực lửa đó, đột nhiên bắn ra một cột sáng đỏ rực, bắn về phía móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Chức trách của bản thân nó chính là phòng ngự.

Chỉ tiếc, cột sáng nó bắn ra, ngay cả chống cự chút xíu móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ cũng không làm được.

Cột sáng trực tiếp bị móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nghiền nát thành các hạt bụi sáng.

Mắt Lửa rực cháy liền sợ hãi, không bắn ra lửa nữa.

Và cùng lúc đó, bóng đen ẩn mình trong công kích của Phượng Nghi Cầm Chủ, giương cao bia đá đen kịt, phong tỏa không gian phía dưới ngăn cản ‘Bá Tống Huyền Thánh’ ở dưới dùng thủ đoạn không gian đào tẩu.

Nó cố ý phối hợp công kích của Phượng Nghi Cầm Chủ, đồng thời cố gắng không quấy nhiễu Phượng Nghi Cầm Chủ.

Thiên la địa võng, cộng thêm vị Quang Đầu Kiếp Tiên kia ở bên cạnh nhìn chằm chằm.

Trong mắt bất kỳ ai, đây đều là tuyệt cảnh.

Giờ khắc này, tất cả tu sĩ ở khu vực mặt trăng này còn có thể đứng vững, ánh mắt đều tập trung vào Bá Tống Huyền Thánh trên 'tháp cao Mắt Lửa'.

Những tu sĩ thực lực không đủ, khi Phượng Nghi Cầm Chủ phát động công kích đã không chống đỡ được mà ngã xuống.

Còn lại, các tu sĩ có đủ tư cách, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Ai cũng không ngờ đại lão bước ra từ cửa không gian, chẳng nói chẳng rằng trực tiếp phát động tấn công về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Hơn nữa nhìn uy thế công kích này, kẻ đến chắc chắn là một trong những tồn tại đỉnh cao nhất trong số các Kiếp Tiên.

Đối mặt với tồn tại đáng sợ như vậy, Bá Tống Huyền Thánh sẽ ứng phó thế nào? 【Đã đến lúc kiểm chứng lời đồn!】 Một ý niệm như vậy hiện lên trong lòng một bộ phận tu sĩ.

Bá Tống Huyền Thánh, rốt cuộc có phải như truyền thuyết, là tồn tại cấp Kiếp Tiên không?

Trên tháp cao nhãn cầu rực lửa, Bá Tống Huyền Thánh một thân phong y màu trắng, bay phấp phới trong gió.

Dưới uy áp công kích của móng vuốt, mái tóc ngắn của Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên bắt đầu mọc dài ra, trong chớp mắt dài đến ngang lưng.

Đối mặt với tuyệt cảnh, công kích hủy diệt thế giới, Bá Tống Huyền Thánh không hề sợ hãi, y đẹp trai dang rộng hai tay, trực diện công kích.

Đẹp trai?

Hay nói là tuấn mỹ?

Trong khoảnh khắc, tất cả tu sĩ, bất kể là hệ tu sĩ, hệ yêu tu, hệ thú tu, hệ ma pháp, hệ thánh quang... chỉ cần còn sống, đều phát hiện tim mình bắt đầu đập nhanh hơn.

Hô hấp cũng bắt đầu dồn dập.

Bá Tống Huyền Thánh, sẽ nghênh kích thế nào?

Y sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Người ta phát hiện mình không hiểu vì sao, lại bắt đầu lo lắng cho Bá Tống Huyền Thánh.

Rầm rầm ~~ Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, đè xuống cách đỉnh đầu Bá Tống Huyền Thánh hơn mười mét.

Nhưng... cái móng vuốt này của nó, lại không thể đè xuống thêm nữa.

“Chuyện gì vậy?” Tất cả mọi người nghi hoặc nhìn Bá Tống Huyền Thánh.

“Là tóc!

Là một sợi tóc!

Hít hà~~” Một tu luyện giả có ánh mắt sắc bén, nhìn rõ chi tiết trận chiến.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Bá Tống Huyền Thánh tuấn mỹ vô song, có một sợi tóc ngốc thẳng đứng, kéo dài đến hơn mười mét, chống đỡ trong móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Một sợi tóc, đã chặn đứng một kích phẫn nộ của Phượng Nghi Cầm Chủ!

Thật là nhẹ nhàng tùy ý.

Quyết đấu giữa các tu sĩ, nếu là cảnh đối kháng cận thân... dùng một ngón tay chặn đứng công kích toàn lực của đối phương, thì sẽ có cảm giác xung kích thị giác cực mạnh.

Mà Bá Tống Huyền Thánh, còn đáng sợ hơn tất cả mọi người tưởng tượng.

Y chỉ dùng một sợi tóc, đã chặn đứng công kích của vị tiền bối phượng hoàng khổng lồ này.

“Ngốc Mao Trường Sinh Giả Đột Kích~” Lúc này, một tiếng hát du dương vang lên bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh, dùng cách hát để xướng lên tên của một kích này của Bá Tống Huyền Thánh.

“Có thể chết dưới ngốc mao của ta~ là vinh hạnh của ngươi~” Lại một giọng hát du dương vang lên, là tiếng hát không cam chịu yếu thế của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng sau khi hát xong, nàng phát hiện lời thoại và cảnh không khớp.

Thế là Công Đức Xà Mỹ Nhân lại bổ sung hát: “Không ngờ~ ngươi lại có thể chặn được một ngốc mao~ công kích của ta!

Ta Bá Tống~ hôm nay~ công nhận ngươi~~” “Hai đứa ngốc này, đợi về ta sẽ siết cổ hai đứa!” Sở Các Chủ Ngốc Mao tức đến bành trướng.

Bên cạnh, Hắc Bì Vũ Nhu Tử vừa chuẩn bị tiếp tục hát lời thoại, lập tức ngoan ngoãn im lặng.

May mà... hôm nay không hiểu vì sao, Bá Tống Huyền Thánh đặc biệt tuấn mỹ không hề bị tiếng hát của hai tiên tử ảnh hưởng.

Y vẫn khí chất xuất trần như trích tiên.

Tóc dài trên đỉnh đầu khẽ vẫy, hóa giải công kích của Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Sở Các Chủ.” Giọng Phượng Nghi Cầm Chủ vang lên trong hư không.

Nó nhận ra khí tức trên sợi tóc ngốc này.

Lúc đó, Thiên Đình tàn đảng của thú tu giới từng âm mưu với Bích Thủy Các của Sở Các Chủ.

Không ngờ Sở Các Chủ của Bích Thủy Các lại dây dưa cùng ‘truyền nhân của Trình Lâm’.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ xoay tròn.

Khoảnh khắc tiếp theo, tổng cộng năm loại đạo thuật công kích siêu quy mô, ngưng tụ thành hình trên đầu móng vuốt của nó.

“Xích Tiêu Kiếm đạo hữu.” Bạch tiền bối khẽ quát một tiếng, vươn tay vẫy.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm rơi vào tay phải y.

Lưu Tinh Kiếm trở về tay trái Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối vung một đao một kiếm này... chém xuống.

Rầm!!

Đỉnh tháp cao bị chém nứt.

Con nhãn cầu rực lửa đó bị Công Đức Xà Mỹ Nhân thu hồi.

Sau đó, Bạch tiền bối dẫn theo tất cả mọi người, một bước nhảy vào trong tháp cao hình trụ.

“Bye bye~~” Thân hình Bạch tiền bối rơi xuống trong trụ tròn, đồng thời còn vẫy tay hôn gió lên trên.

Ở đáy không gian trụ tròn, tất cả ‘phi kiếm dùng một lần’ được kích hoạt.

Sức mạnh không gian khổng lồ kinh người ngưng tụ.

“Không hay rồi, y muốn thoát thân bằng trận pháp không gian...

Đây là trận pháp gì, lại không thể phong tỏa được.” Bóng đen trong âm ảnh vội nói.

Nó thoáng suy nghĩ, liền từ trong âm ảnh nhảy ra, nhảy vào tháp trụ tròn truy kích.

Chương 2424

Phượng Nghi Cầm Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, nó trực tiếp vung ra móng vuốt của mình.

Móng vuốt của nó lại được tế ra như một pháp khí, bay về phía trụ tròn.

“Chúng ta cũng đi theo!” Quang Đầu Kiếp Tiên trầm giọng nói.

Y dẫn theo hai vị Huyền Thánh một nam một nữ, cũng nhảy vào tòa tháp trụ đó, truy kích Bá Tống Huyền Thánh.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, cần bọn họ phối hợp.

Lần này, tuyệt đối phải bắt Bá Tống Huyền Thánh trở lại.

Cứ như vậy...

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, bóng đen ẩn mình trong âm ảnh, Quang Đầu Kiếp Tiên, hai vị Huyền Thánh, lần lượt nhảy vào không gian tháp trụ đó.

Trong tháp.

Bá Tống Huyền Thánh nhanh chóng rơi xuống dưới.

Ngay cả khi đang rơi xuống, y vẫn không hề luống cuống chút nào, rơi cũng rơi ra khí chất.

“Bá Tống, ngươi nghĩ mình đã trốn thoát rồi sao?” Quang Đầu Kiếp Tiên gầm lên.

Y bám sát phía sau móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, hai nắm đấm siết chặt, khóa chặt Bá Tống, chuẩn bị táng vào mặt y.

“Đáng tiếc, không ngờ lại chỉ có mấy người các ngươi đi theo vào.” Bá Tống Huyền Thánh ở phía trước quay đầu lại nhìn, trên mặt lộ ra một tia tiếc nuối.

Bá Tống Huyền Thánh với vẻ mặt tiếc nuối, vẫn đẹp trai đến vậy.

Xoẹt ~~ Lúc này, hàng trăm đạo ‘kiếm quang’ từ đáy tháp cao tuôn ra.

Sức mạnh không gian quỷ dị, không thể bị phong tỏa được kích hoạt.

Toàn bộ tháp cao hình trụ, trở nên trong suốt.

Ngay sau đó, tháp cao hình trụ và tất cả mọi người trong tháp, toàn bộ biến mất.

Tại vị trí tháp cao Mắt Lửa, chỉ còn lại một cái hố khổng lồ.

Các tu sĩ ở khu vực mặt trăng này, nuốt nước bọt. 【Bá Tống Huyền Thánh, quả nhiên là Kiếp Tiên!】 Lời đồn này, hôm nay cuối cùng đã được kiểm chứng.

Đối mặt với công kích tuyệt cảnh, Bá Tống Huyền Thánh an toàn thoát thân, thậm chí trước khi đi còn mang theo cả tòa tháp cao động phủ mới xây xong của mình.

Đủ để chứng minh Bá Tống Huyền Thánh ung dung bình tĩnh.

Các tu sĩ còn tỉnh táo, bắt đầu thảo luận với nhau.

Có người nóng lòng thông qua các loại thủ đoạn khoa kỹ hoặc thủ đoạn tu chân, muốn truyền bá chuyện này ra ngoài.

Tuy nhiên, ngay khi mọi người lấy điện thoại ra hoặc pháp khí thông tin, chuẩn bị ghi lại chuyện này, các ngón tay lại đồng loạt dừng lại.

“Khoan đã, Bá gì ấy nhỉ?” Vị tiên tử đồng nhan kia lên tiếng hỏi.

“Là Bá Mộc Huyền Thánh sao?” Một vị đạo trưởng nhíu mày nói.

“Không phải, hình như là Vũ Miên Huyền Thánh.” Vị yêu tu bên cạnh phản bác.

“Các ngươi đều nhớ sai rồi, ta nhớ là Hoài Dựng Thánh Quân.” Một vị Vu sư trầm giọng nói.

Các tu luyện giả nhìn nhau, vẻ mặt mờ mịt.

Khoảng mười mấy giây sau khi nhìn nhau.

“Khoan đã, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Có người lại hỏi.

“Chúng ta vì sao lại ở đây?” “Hình như đã xảy ra một trận đại chiến, là vị tiền bối phượng hoàng trên không kia và một người khác chiến đấu.

Nhưng, vị tiền bối phượng hoàng này đang chiến đấu với ai?” Ký ức của mọi người, càng lúc càng mơ hồ.

Ở đằng xa, Thất Tu Thánh Quân đang âm thầm quan sát nhíu mày.

Y từng là chủ nhân của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, nên biết một vài bí mật mà người khác không biết.

“Lục Tu, ký ức của ngươi cũng bị ảnh hưởng rồi sao?” Thất Tu Thánh Quân hỏi.

Lục Tu Tiên Tử lặng lẽ gật đầu.

“Ngay cả ngươi cũng bị ảnh hưởng, vậy thì là từ căn nguyên bị xóa bỏ ‘thông tin tồn tại’.” Thất Tu Thánh Quân khẽ nói.

Y lại nhìn con phượng hoàng khổng lồ trên hư không.

Lúc này, Phượng Nghi Cầm Chủ lặng lẽ lơ lửng trên không trung.

“Ta đang ở đâu?

Ta vì sao lại ở đây?

Ta ở đây làm gì?” Phượng Nghi Cầm Chủ trong lòng nghi hoặc.

Nó muốn dùng móng vuốt gãi đầu mình.

Nhưng ý niệm vừa khởi, nó phát hiện mình lại không có móng vuốt.

Vị trí vốn phải là móng vuốt, lúc này lại trống rỗng, khiến nó vô cùng không thích ứng.

Phượng Nghi Cầm Chủ lại trầm mặc nửa buổi.

“À, đúng rồi.

Ta vốn dĩ không có móng vuốt.” Phượng Nghi Cầm Chủ bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Lại qua nửa buổi.

Phượng Nghi Cầm Chủ vẫy cánh, mở cửa không gian, chui vào trong đó, biến mất.

Không gian phía trên mặt trăng, lại khôi phục bình tĩnh.

Không gian trước đó bị Phượng Nghi Cầm Chủ ra tay xé rách, cũng đang từ từ khôi phục, lành lại.

Tại Thiên Hà Tô Thị Tộc Địa.

Tô Thị A Thập Lục vốn đang tắm rửa, đột nhiên khựng lại.

“Thư Hàng...” Nàng lẩm bẩm trong miệng.

Nàng nhíu chặt mày, nhanh chóng dùng ngón tay khắc ba chữ ‘Tống Thư Hàng’ lên tường phòng tắm.

Tuy nhiên, những chữ nàng vừa khắc xong, sau một hơi thở lại từ từ biến mất, dường như bị một bàn tay vô hình xóa đi.

“Sự tồn tại của Thư Hàng bị phong bế từ căn nguyên, cậu ta lại đang làm trò gì vậy?” Bạch Long tỷ tỷ hiện ra, lên tiếng nói.

“Lần này Thư Hàng đang bế quan mà, chắc là Bạch tiền bối lại kích hoạt kỳ ngộ rồi.” Tô Thị A Thập Lục lập tức biện giải cho Tống Thư Hàng.

Chỉ là giọng nàng rất nhỏ, lộ rõ vẻ chột dạ.

Vừa nói, nàng lại vươn tay khắc lại hai chữ ‘Tô Hàng’ lên tường.

Lần này hai chữ đó không bị xóa đi nữa.

Tô Thị A Thập Lục hài lòng gật đầu, cười ngọt ngào.

Không nhớ được Tống Thư Hàng, vậy thì cứ nhớ ‘Tô Hàng’ cũng được.

Dù sao bất kể nàng niệm ‘Thư Hàng’ hay niệm ‘Tô Hàng’, Tống Thư Hàng thân là người Ôn Châu cũng không phân biệt được.

Tại khu vực Ôn Châu.

Bố Tống và mẹ Tống kết thúc hành trình, tạm thời trở về.

Hai người chuẩn bị ở nhà nghỉ ngơi một chút, sau đó lại xuất phát đến địa điểm tiếp theo.

Tranh thủ trước khi con trai cả Tống Thư Hàng chưa nghỉ học, đi chơi thêm một chút.

Vợ chồng hai người thân mật ngồi trên ghế sô pha, tựa vào nhau.

“Em nói đợi đứa con thứ hai chào đời, Thư Hàng có thích không?” Mẹ Tống xoa bụng mình.

Nhưng bố Tống lại hơi ngẩn ra: “Đứa con thứ hai?

Đây không phải là đứa con đầu tiên của chúng ta sao?” Mẹ Tống cũng hơi ngẩn ra, lát sau nàng cười ngọt ngào: “Đúng vậy, đây là đứa con đầu tiên của chúng ta mà.” Vợ chồng hai người nhìn nhau cười, tựa vào nhau.

Cách đó không xa phía sau, một vị tiên tử ẩn thân bị chọc trúng điểm yếu, lặng lẽ rơi lệ.

Thư Hàng lại bị bố và mẹ quên mất rồi.

May mà lần này, em gái hoặc em trai còn chưa chào đời...

Nếu không, sau khi bố Tống và mẹ Tống quên mất Thư Hàng, nói không chừng còn muốn ‘có thêm đứa thứ hai’.

Đến lúc đó đứa thứ hai biến thành đứa thứ ba, địa vị của Thư Hàng sẽ trở nên khó xử.

Trên Linh Vũ Điệp Đảo.

Vũ Nhu Tử đang hướng phụ thân đòi đạo hiệu ngày hôm nay, hơi khựng lại.

Nàng và ‘Tâm Ma Vũ Nhu Tử’ bị cắt đứt liên kết.

Hơn nữa ký ức về Tâm Ma Vũ Nhu Tử cũng đang biến mất, cùng lúc phai nhạt đi cả ký ức về Tống tiền bối, Bạch tiền bối. 【Hiệu quả tiểu hắc ốc sao?】 Vũ Nhu Tử khẽ nói.

May mà nàng đã đặt Hắc Bì Vũ Nhu Tử bên cạnh Tống tiền bối, như vậy đợi Tống tiền bối và Bạch tiền bối từ ‘Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo’ đi ra, nàng có thể từ Hắc Bì Vũ Nhu Tử mà có được những trải nghiệm thú vị.

“Cha.” Vũ Nhu Tử nói: “Đạo hiệu hôm nay của con, hay là gọi là Di Vong Tiên Tử đi ạ.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân vẻ mặt ngơ ngác: “???” Lúc này.

Trong một không gian thuần trắng.

Tháp trụ tròn nhãn cầu, từ từ trôi nổi.

Tất cả ‘phi kiếm dùng một lần’ phiên bản phá tiểu hắc bản đều bị Bạch tiền bối dẫn nổ, lần nữa chặn đứng móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Sau vụ nổ.

Chương 2425

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ dừng lại, Quang Đầu Kiếp Tiên và hai vị Huyền Thánh, đứng phía sau móng vuốt.

“Đây là nơi nào?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng nói.

Nó cảm ứng được, liên hệ giữa mình và bản thể, lại bị cắt đứt rồi.

“Đây là góc bị thế giới lãng quên.” Tống Thư Hàng do Bạch tiền bối hóa thành, dùng một giọng tang thương nói: “Ở đây, ngươi, ta, tất cả mọi người, đều sẽ bị thế giới hoàn toàn lãng quên.” “Ý gì?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng hỏi.

“Thiên Đạo Ngục!” Lúc này, con tà ma trong âm ảnh kinh hãi thét lên, nó nhận ra ‘nơi bị thế giới lãng quên’ này, là nơi ‘pháp tắc Thiên Đạo’ chuyên dùng để giam giữ một số ‘cá thể đặc biệt’.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghe thấy từ ‘Thiên Đạo Ngục’ xong, thần sắc trong đồng tử kịch biến.

Mặc dù nó chưa từng tiếp xúc với ‘Thiên Đạo Ngục’, nhưng đã từng nghe qua những lời đồn tương tự.

“Là không gian mà một khi bị giam vào, sẽ bị xóa bỏ từ ‘bản nguyên’, bị tất cả sinh linh chư thiên vạn giới lãng quên sao?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bồn chồn gãi động.

Phía sau Bạch tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử cất cao giọng: “Ala xừ~, đây chính là~ Tiểu Hắc Ốc~ Thiên Đạo~” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm mặc một lát, đột nhiên nói: “Bản thể của ta vẫn còn ở bên ngoài!” “Nhưng bản thể của ngươi chắc chắn sẽ cho rằng mình trời sinh đã không có móng vuốt...

Bởi vì ký ức liên quan đến móng vuốt này của ngươi trong ký ức của nó, sẽ toàn bộ bị phai nhạt.

Bản thể của ngươi vốn dĩ chỉ có một móng vuốt, bây giờ thì hay rồi, biến thành chim không móng vuốt.” Sở Các Chủ Ngốc Mao nhân cơ hội đâm thọc.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đối diện, run rẩy như bị chuột rút.

“Vì sao ngươi có thể mở không gian này!” Con tà ma quỷ dị kia lên tiếng nói, do là sản phẩm nghiên cứu từ ‘Xương Bất Hủ + yêu tử Bá Tống Phôi Tử’, trên người con tà ma này tản ra một làn khói mờ ảo, có chút tương tự với ‘Ngụy Bất Hủ Chi Thân’ của Tống Thư Hàng.

Đúng vậy, vì sao ‘Thiên Đạo Ngục’ này, vốn chỉ có Thiên Đạo mới có thể mở ra, lại bị Bá Tống Huyền Thánh mở ra?

Quang Đầu Kiếp Tiên, Phượng Nghi Tiên Tử đều nhìn chằm chằm Bá Tống Huyền Thánh.

“Bởi vì~ ta đẹp trai mà~” Công Đức Xà Mỹ Nhân tranh lời đáp.

Bạch tiền bối vươn tay, nhét cả Công Đức và Tạo Hóa hai vị tiên tử vào ‘Tụ Lý Càn Khôn’.

Y không phải Tống Thư Hàng, không thể mãi thả hai vị tiên tử nghịch ngợm như vậy.

“Ngươi đã lợi dụng quy tắc gì?” Con tà ma Bá Tống yêu tử kia nghĩ đến một khả năng.

Thiên Đạo hiện tại thiếu một mảnh, nên tư duy cứng nhắc, theo trình tự.

Trong tình huống này, e rằng chỉ cần thỏa mãn một điều kiện tiên quyết nào đó, pháp tắc Thiên Đạo sẽ ra tay theo thiết lập, bắt mục tiêu vào trong ‘Thiên Đạo Ngục’.

Bá Tống Huyền Thánh rất có thể đã biết ‘điều kiện tiên quyết’ này, lợi dụng quy tắc, dẫn dắt ‘Thiên Đạo Ngục’ mở ra, cá chết lưới rách, cuốn tất cả mọi người vào trong ‘Thiên Đạo Ngục’.

Yêu tử tà ma vừa nhắc nhở như vậy, Phượng Nghi Cầm Chủ lập tức cũng nghĩ đến khả năng này.

Đối diện.

Bạch tiền bối nhét xong hai vị tiên tử nghịch ngợm, khẽ vung phong y, nói: “Trọng điểm không phải ta vì sao có thể mở không gian này, trọng điểm là, mọi người hiện tại đều đang ở trong ‘Thiên Đạo Ngục’, hiện tại thế giới bên ngoài đã hoàn toàn lãng quên chúng ta.

Cho nên, mọi người có muốn gạt bỏ mọi ân oán, nhân cơ hội này tâm sự với nhau, trở thành bạn tốt không?

Bởi vì trong khoảng thời gian dài đằng đẵng sắp tới, chúng ta ngoài lẫn nhau ra, sẽ không còn ai để dựa dẫm.” Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” Quang Đầu Kiếp Tiên: “...” Hai vị Huyền Thánh: “...” Cứ cảm thấy mình dường như thật sự sắp bị Bá Tống Huyền Thánh thuyết phục rồi. ‘Thiên Đạo Ngục’ có vào mà không có ra, trừ phi Thiên Đạo ra tay thả bọn họ đi.

Nếu không, nói không chừng bọn họ thật sự chỉ có thể vĩnh viễn ở lại trong ‘Thiên Đạo Ngục’, bị thế giới bên ngoài hoàn toàn lãng quên.

Vậy trong không gian trống rỗng này, mấy người bọn họ phải đối xử với nhau thế nào, là một vấn đề lớn.

“Tâm sự với nhau?

Ta ngay cả tim cũng không có, làm sao tâm sự.” Con tà ma quỷ dị lạnh lùng cười.

Xích Tiêu Kiếm trong tay Bạch tiền bối gật đầu nói: “Cũng đúng, tên này chỉ có yêu tử không có tim.” “Cho nên, ngươi vẫn muốn đối đầu với ta?” Bạch tiền bối nhìn tà ma.

“Ít nhất, ta phải hạ gục ngươi.” Con tà ma quỷ dị trầm giọng nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ búng: “Chính có ý này.” Vừa nói, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ lại lần nữa bắn ra, móng vuốt vung lên, linh lực ở nơi Bạch tiền bối đứng bắt đầu vặn vẹo.

Quang Đầu Kiếp Tiên liên tục nện hai quyền vào Bạch tiền bối, quyền áp đáng sợ như đạn pháo ập đến.

“Vậy các ngươi đến đuổi ta đi.” Bạch tiền bối ha ha cười một tiếng, y tế lên Lưu Tinh Kiếm, thân hóa độn quang, ‘vút~’ một tiếng lao về phía xa.

Đồng thời, bộ ‘Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ của y hóa thành vỏ kiếm biến ảo, ở chỗ chuôi Lưu Tinh Kiếm biến hóa ra hai cấu trúc động cơ phản lực xoáy.

Trong tiếng ầm ầm, cung cấp lực đẩy khổng lồ cho Bạch tiền bối bay lượn.

Bộ ‘Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ này của Bạch tiền bối là được lấy từ 【không gian phong bế】 trên Điền Thiên Đảo... là tác phẩm của Thiên Đạo Bạch.

Lúc này bộ ‘Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ này đã thể hiện uy năng của mình, trong chớp mắt tăng tốc độ bay của Bạch tiền bối lên hơn mười lần.

Thế là.

Trong không gian ‘Thiên Đạo Ngục’ này.

Tống Thư Hàng do Bạch tiền bối hóa thành ngự kiếm, xuyên qua ở phía trước.

Quỷ dị tà ma + Phượng Nghi Cầm Chủ + Quang Đầu Kiếp Tiên cùng một nhóm người, đuổi theo phía sau.

Phía trước, thỉnh thoảng vang lên tiếng cười vui vẻ của Bạch tiền bối, và cả tiếng gào thét của động cơ phản lực xoáy.

Tận hưởng tốc độ, tận hưởng kích thích.

Đối với Bạch tiền bối mà nói, cảm giác bị kẻ địch lớn phía sau điên cuồng truy đuổi, buộc y phải phát huy tốc độ của mình đến cực hạn, thật khó mà diễn tả bằng lời.

Kẻ địch lớn phía sau đuổi càng gắt, tiềm lực của Bạch tiền bối càng được giải phóng lớn hơn, độn quang ngự kiếm bay càng thêm thần tốc.

Lúc này tốc độ độn quang của y, ngay cả móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ phía sau cũng không đuổi kịp.

Trò chơi mèo vờn chuột này, diễn ra suốt cả một ngày.

Phượng Nghi Cầm Chủ cùng nhóm người đuổi đến mệt rã rời.

Mỗi lần nó tăng tốc, cảm giác chỉ còn thiếu chút nữa là đuổi kịp Bá Tống Huyền Thánh, thì động cơ phản lực xoáy lại ầm ầm nổ vang, tiếp đó tốc độ của ‘Bá Tống Huyền Thánh’ lại tăng lên một cấp nữa.

“Chán rồi.” Lúc này, Bạch tiền bối đang bay phía trước đột nhiên lên tiếng nói.

Trò chơi hay đến mấy, chơi lâu cũng sẽ nảy sinh mệt mỏi tâm lý.

Tốc độ kích thích đến mấy, sau khi chơi suốt một ngày một đêm, Bạch tiền bối cũng cảm thấy chán.

“Ta không chơi nữa.” Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Nói xong, y vươn tay vung ra một thanh kiếm gỗ.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ phía sau, trong đồng tử một trận nghi hoặc: “???” Khoảnh khắc tiếp theo, ‘Bá Tống Huyền Thánh’ ở phía trước hóa thành ánh sáng.

Không phải độn quang, mà là ‘chùm sáng’ thật sự.

Sau đó, Bá Tống Huyền Thánh liền biến mất không thấy.

“Sao có thể!” Con yêu tử tà ma bị tụt lại mấy bước gầm lên.

Bá Tống Huyền Thánh lại thoát thân khỏi ‘không gian Thiên Đạo Ngục’ sao?

Ngay cả ‘Cửu U Chúa Tể’ bị giam vào cũng không thoát thân được ‘Thiên Đạo Ngục’, Bá Tống Huyền Thánh vì sao lại thoát thân được?

Trừ phi...

Bá Tống Huyền Thánh chính là Thiên Đạo?

Nhưng điều này không thể nào, Bá Tống Huyền Thánh tuyệt đối không thể là Thiên Đạo.

Điểm này, nó thân là tác phẩm và thể giáng lâm của Cửu U Chúa Tể hiện tại, rõ ràng hơn ai hết.

Không phải Thiên Đạo, nhưng lại có quyền hạn Thiên Đạo. 【Chẳng lẽ... y chính là phần Thiên Đạo bản thể bị thất lạc kia?】 Một suy đoán táo bạo, hiện ra.

Phần bị Thánh Nhân Nho gia dùng năng lực thiên phú ‘gặm’ đi kia, trong vạn ngàn năm tháng, chuyển sinh thành người sao?

Bạch tiền bối đưa Tống Thư Hàng hóa thành luồng sáng biến mất, để lại Phượng Nghi Cầm Chủ không có móng vuốt, Kiếp Tiên đầu trọc và vị tà ma quái dị kia ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Nói rồi là sẽ ở lại, cùng nhau tâm sự mà?

Nói rồi là về sau, ngoài việc dựa vào nhau ra thì không còn nơi nào để nương tựa nữa mà?” Vị Kiếp Tiên đầu trọc kia hướng về hư không hét lớn.

Quả nhiên người càng đẹp thì càng hay nói dối, Bá Tống Huyền Thánh của hôm nay và hôm qua thì miễn cưỡng cũng có thể xếp vào hàng ngũ ‘tuấn mỹ’.

“Chúng ta có cách nào biến thành ánh sáng mà rời đi không?” Vị Huyền Thánh nam kia suy tư hỏi.

Yêu tử tà ma nói với vẻ khổ sở: “Trừ phi Thiên Đạo hôm nào đó nhìn thấy chúng ta, phóng thích chúng ta, nếu không bằng sức mạnh của chính chúng ta, căn bản không thể thoát ra khỏi không gian Thiên Đạo Ngục.” “Vậy chúng ta tiếp theo, phải luôn sống trong không gian này sao?” Nữ Huyền Thánh nhíu mày.

Yêu tử tà ma im lặng một lát, đột nhiên nói: “Vậy nên chúng ta, phải cùng nhau tâm sự, trở thành bạn bè chứ?” Kiếp Tiên đầu trọc: “...” Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” “Hay là nói xem ngươi vì sao muốn đối phó Bá Tống Huyền Thánh?” Nam Huyền Thánh hỏi.

Tâm sự thì phải bắt đầu từ giao lưu.

Một bên khác.

Bạch tiền bối không trực tiếp đưa Tống Thư Hàng và những người khác trở về thế giới hiện thực.

Anh ấy ngự ‘nhất thứ tính phi kiếm’ xông vào khe hở của ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’.

Thiên Đạo tiểu hắc ốc không chỉ có một cái, mà là do nhiều không gian ‘Thiên Đạo Ngục’ tổ hợp thành, lớn nhỏ cũng khác nhau.

Không gian ‘Thiên Đạo Ngục’ nhỏ thì bay mấy chục phút là đến cuối, tiến vào chế độ ‘không gian rắn hình tròn’.

Còn không gian ‘Thiên Đạo Ngục’ lớn như cái hôm nay, Bạch tiền bối bay một ngày một đêm vẫn chưa đến cuối.

Mỗi không gian ‘Thiên Đạo Ngục’ đều có một điểm chung, chúng đều rất sạch sẽ.

Chủ yếu là vì, mỗi khi các tù nhân trong Thiên Đạo tiểu hắc ốc chết hoặc được phóng thích, những thứ hoặc thi cốt mà tù nhân để lại đều sẽ bị bức tường này hấp thụ, lưu trữ, để giữ cho mỗi không gian Thiên Đạo tiểu hắc ốc thuần khiết, trống rỗng.

Bên trong khe hở của bức tường này, có đủ thứ.

Có Hoàng Tuyền kịch độc, có mảnh vỡ pháp khí, có lượng lớn vật chất kim sa...

Một số là di vật người đời trước để lại, một số là vật chất đã tồn tại từ khi không gian ‘Thiên Đạo Ngục’ ra đời.

Có thứ hữu dụng, vô dụng, có hại, đủ loại đồ vật đều có.

Chương 2426

Bạch tiền bối hạ xuống một khối đất.

Đây là một khối đất lớn rất bình thường, cũng không biết nó làm sao lại bị ‘thu vào’ trong khe hở bức tường của Thiên Đạo tiểu hắc ốc.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu: “Chỗ này không tồi.” “Bạch tiền bối, chúng ta không ra ngoài sao?” Hắc bì Vũ Nhu Tử từ trong bóng tối ló đầu ra, nhìn quanh bốn phía.

Cô ấy thấy xung quanh toàn là nước Hoàng Tuyền kịch độc, còn có đủ thứ nhìn khiến cô ấy sởn gai ốc.

“Chưa ra ngoài vội, ta muốn chuẩn bị một nơi bế quan tốt cho Thư Hàng.” Bạch tiền bối giẫm giẫm khối đất dưới chân, thôi động pháp thuật.

Khối đất này điên cuồng phát triển, trong quá trình phát triển đã cuốn rất nhiều ‘rác rưởi’ xung quanh vào lòng đất, dùng để tăng cường độ cứng của đảo.

Sau mấy chục nhịp thở, khối đất nhỏ ban đầu đã phát triển thành một hòn đảo lớn.

Hòn đảo lớn nổi lơ lửng trên mặt nước Hoàng Tuyền kịch độc.

Nước Hoàng Tuyền kịch độc lại không làm tổn thương hòn đảo chút nào, ngược lại còn nhẹ nhàng nâng đỡ hòn đảo.

Bạch tiền bối lại vươn tay thi pháp, triệu hồi kim sa ở xa đến, trải lên đảo.

“Bảo vật trong khe hở lần trước chúng ta đã đào một lần rồi, lần này bảo vật hữu dụng không nhiều.” Bạch tiền bối có chút tiếc nuối

nói.

Trong khi nói như vậy, anh ấy lại không biết từ lúc nào đã thu thập được gần nửa cái pháp khí không gian chứa đủ loại ‘bảo vật’, tất cả đều có phẩm chất từ Bát Phẩm trở lên.

“Sau khi ra ngoài, mỗi người một phần.” Bạch tiền bối vỗ vỗ pháp khí không gian.

Hắc bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi: “Ta cũng có phần sao?” “Đương nhiên.” Bạch tiền bối nhẹ nhàng xoa đầu Hắc bì Vũ Nhu Tử.

Công Đức Xà mỹ nhân từ trong ‘Tụ lý Càn Khôn’ của Bạch tiền bối chui ra, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi: “Có muốn để Tống Thư Hàng ở lại đây không?” Bạch tiền bối gật đầu: “Ừm, để cậu ấy ở lại đây bế quan một thời gian.

Chỗ này vẫn còn hiệu quả của ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’, như vậy, trong đầu của những đại địch kia ở chư thiên vạn giới, ký ức về Thư Hàng đều sẽ ở trạng thái phai nhạt và biến mất.” Ví dụ như bản thể của Phượng Nghi Cầm Chủ, sẽ không nhớ Tống Thư Hàng.

Đợi anh ấy ra ngoài, sẽ nghĩ cách đưa cả bản thể Phượng Nghi Cầm Chủ vào đây. ...

Đến lúc đó lại phóng thích Tống Thư Hàng ra.

Còn có bản thể của tấm bia đá lớn màu đen ở Thú Tu Giới, cũng phải đưa vào cùng.

Để khỏi mất công.

Tạo Hóa Tiên Tử cũng từ trong ‘Tụ lý Càn Khôn’ chui ra.

Ba vị tiên tử đứng cạnh nhau, đứng trong cái hố ở giữa hòn đảo lớn – đây là nơi bế quan mà Bạch tiền bối đã chuẩn bị sẵn cho Tống Thư Hàng khi chế tạo ‘đại đảo’.

Tụ lý Càn Khôn của Bạch tiền bối mở ra. ‘Thạch tương’ của Tống Thư Hàng được phóng thích ra, vừa vặn nằm gọn trong cái hố này.

Kim sa xung quanh tựa như có sinh mệnh, chủ động tràn đến, che lấp ‘quan tài bế quan’ của Tống Thư Hàng.

Sau đó Thạch Bi đạo hữu cũng được Bạch tiền bối phóng thích ra, trấn giữ nơi bế quan của Tống Thư Hàng.

“Thạch Bi đạo hữu, khoảng thời gian tới, làm phiền ngươi trông nom Thư Hàng.” Bạch tiền bối nói.

“Cứ giao cho ta!

Có ta ở đây, nhất định sẽ bảo hộ Bá Tống chu toàn.” Thạch Bi đạo hữu đảm bảo.

Hắc bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút: “Hay là, ta cũng ở lại trông Tống tiền bối?” “Không cần, Tâm Ma Vũ Nhu Tử ngươi cùng ta ra ngoài, kế hoạch tiếp theo của ta cần dùng đến sức mạnh của ngươi và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đạo hữu.” Bạch tiền bối khẽ mỉm cười nói: “Yên tâm đi, rất nhanh chúng ta sẽ trở lại, đón Thư Hàng xuất quan.” Ngoài ra, trừ Thạch Bi đạo hữu ra, Bạch tiền bối thật ra còn để lại một vị đạo hữu khác chăm sóc Tống Thư Hàng. ‘Lư Sơn Lộ Ma Tôn’, được đựng trong thần đăng, đã được Bạch tiền bối đặt trước mộ Tống Thư Hàng.

Sau khi sắp xếp xong xuôi nơi bế quan của Tống Thư Hàng...

Bạch tiền bối lại một lần nữa kích hoạt ‘nhất thứ tính phi kiếm’, triệt để độn thoát khỏi không gian Thiên Đạo Ngục. ********* Lúc này, ở Thú Tu Giới, trong bí cảnh nơi Thiên Đình dư đảng ‘Quảng Đình Đường’ tọa lạc.

Phượng Nghi Cầm Chủ từ thế giới hiện thực?

Mặt trăng trở về Thú Tu Giới, liền quay về nơi tu luyện của mình, trong động phủ ổ cây Ngô Đồng.

Về đến động phủ, thân thể khổng lồ của nàng nằm phủ phục trên một cái giường lớn hình tổ ong.

“Tổng cảm thấy rất không quen.” Phượng Nghi Cầm Chủ lẩm bẩm.

Mặc dù trong ký ức, mình vốn dĩ không có ‘móng vuốt’, nhưng cái cảm giác không quen quỷ dị này là sao chứ?

Không có móng vuốt, bụng trực tiếp nằm phủ phục trên giường, vô cùng khó chịu.

Sau khi khó khăn lắm mới thích nghi với trạng thái này, nàng bắt đầu phân tâm xử lý các công việc của ‘Quảng Đình Đường’.

Vừa mới đối đầu với cựu bộ của Đế Tôn một trận, Quảng Đình Đường có rất nhiều việc cần xử lý.

“Kỳ lạ, vì sao những việc này đều phải do ta xử lý?

Cứ cảm giác trước đây đáng lẽ phải có người thay ta xử lý loại chuyện này mới đúng.” Phượng Nghi Cầm Chủ vừa phê duyệt các công việc, vừa lẩm bẩm: “Xem ra, ta cần phải đề bạt một nhân tài.” “Cầm Chủ, có người cầu kiến.

Nói là cố hữu thời Thiên Đình.” Lúc này, có người truyền âm từ xa đến nàng.

“Cố hữu Thiên Đình?” Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ nhíu mày, thần thức nàng lướt ra ngoài.

Chỉ thấy ở lối vào bí cảnh, đứng một nam tử toàn thân màu vàng.

...

Nam tử tay trái cầm một cây chổi.

Nam tử màu vàng tay trái cầm một cây chổi, tay phải xách một cái thùng, dáng người trông có vẻ gầy gò, dường như là khổ tu giả.

Ai vậy?

Phượng Nghi Cầm Chủ nhíu mày, nàng không nhớ mình có vị cố hữu như vậy trong thời Thiên Đình viễn cổ.

Ngược lại, bộ da vàng óng này lại có chút quen thuộc, thời Thiên Đình có vài vị Đạo hữu đều sở hữu lớp da vàng óng như vậy.

Dường như cảm ứng được thần thức của Phượng Nghi Cầm Chủ đang quét qua, bóng dáng màu vàng kia đột nhiên ngẩng đầu, khẽ mỉm cười về phía Phượng Nghi Cầm Chủ. [Bị cảm ứng được sao?] Phượng Nghi Cầm Chủ hơi kinh ngạc, khi thần thức nàng quét qua, đã cố gắng đảm bảo ẩn giấu, không muốn bị đối phương phát giác.

Nhưng không ngờ giác quan đối phương lại nhạy bén đến thế.

Rất mạnh!

Phượng Nghi Cầm Chủ có thể cảm nhận được, trong thân thể gầy gò của nam nhân màu vàng này, ẩn chứa năng lượng kinh khủng như bão tố, hoàn toàn không kém gì nàng.

Nếu đối phương muốn xông vào mạnh mẽ, phòng ngự của bí cảnh Thiên Đình căn bản không thể ngăn cản hắn.

Xét việc vừa mới giao chiến với cựu bộ của Đế Tôn một trận, Phượng Nghi Cầm Chủ không muốn gây thêm rắc rối.

“Cho hắn vào, mời hắn trực tiếp đến động phủ của ta.” Phượng Nghi Cầm Chủ truyền âm.

Động phủ của nàng là địa bàn của nàng, là mảnh vỡ cung điện của nàng khi còn ở ‘thời Thiên Đình’.

Ở đây, nàng có thể phát huy sức mạnh mạnh nhất. ...

Vài phút sau.

Vị nam tử gầy gò màu vàng kia mới dưới sự dẫn dắt của thành viên 'Quảng Đình Đường', đến được cửa vào động phủ của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Tốc độ tiến lên của tiểu đạo trưởng dẫn đường là cố ý làm chậm, bởi vì vừa mới giao chiến với cựu bộ của Đế Tôn một trận, mọi người trong lòng đều ôm sự cảnh giác.

Nam tử gầy gò màu vàng kia lại không để ý, hắn rất phối hợp đi theo sau tiểu đạo trưởng dẫn đường, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh xung quanh.

"Đến rồi, tiền bối.

Đây chính là động phủ của Cầm Chủ." Tiểu đạo trưởng dẫn đường cung kính nói.

Lời vừa dứt, chính tiểu đạo trưởng cũng giật mình trong lòng, khi đối diện với vị nam tử gầy gò màu vàng này, hắn không biết từ lúc nào trong giọng nói đã mang theo vẻ cung kính.

Rõ ràng từ đầu đến cuối, vị nam tử gầy gầy màu vàng này đều không hề phóng thích uy áp, toàn bộ quá trình đều hòa nhã, giữ vững nụ cười. [Đáng sợ, vị này có lẽ giống Cầm Chủ, là một đại tiền bối sống sót từ thời Thiên Đình!] Tiểu đạo trưởng thầm nghĩ trong lòng.

"Đa tạ tiểu hữu, tiểu hữu có muốn quét một lớp da vàng không?

Làm quà cảm ơn đã dẫn đường, ta có thể miễn phí quét cho ngươi một lớp, Kim Bá Khí, rất thời thượng." Nam tử gầy gò màu vàng mỉm cười nhấc cái thùng trong tay mình lên, bên trong chứa đầy sơn vàng lấp lánh.

Tiểu đạo trưởng liên tục lắc đầu, xua tay nói: "Đa tạ hảo ý của tiền bối, vãn bối không cần đâu ạ." "Đáng tiếc rồi, ngươi đã bỏ lỡ một cơ duyên.” Nam tử màu vàng thu lại thùng sơn, nói: “Đây chính là bảo bối mà ngay cả Trường Sinh Giả cũng phải ngưỡng mộ, từng có lúc ở thời Thiên Đình viễn cổ, người ta cầu ta quét một lớp mà ta còn không nỡ đó.” Tiểu đạo trưởng ngẩn ra.

Lớp sơn vàng này, quý giá đến vậy sao?

“Gặp lại sau, tiểu đạo trưởng ngươi cũng tốt bụng lắm.” Nam tử màu vàng cắm cây chổi vào túi quần, sau đó đẩy cửa bước vào.

Khi đẩy cửa, cây chổi trong túi quần vẫn còn đung đưa, vô cùng nổi bật.

Tiểu đạo trưởng đứng ở cửa động phủ, ngây người hồi lâu.

Hắn sờ sờ ngực mình...

Hồi tưởng lại lời nói của nam tử màu vàng kia, trong lòng hắn không khỏi dâng lên từng đợt mất mát.

Cứ cảm giác mình dường như thật sự đã bỏ lỡ một cơ duyên lớn.

...

Phượng Nghi Cầm Chủ đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này.

Thời Thiên Đình viễn cổ, thế nhân quét sơn, kim sơn quý giá, Kim Bá Khí.

Dựa vào những từ khóa này, Phượng Nghi Cầm Chủ tìm kiếm trong đầu mình.

Rất nhanh, một cảnh tượng kinh điển xuất hiện trong ký ức của nàng.

Đó là một nam tử đã không nhớ rõ dung mạo, thảm thiết kêu la từ đầu Thiên Đình bị người ta đánh bay đến tận đầu kia, vô cùng hùng vĩ.

Tiếng kêu thảm thiết đó, tất cả mọi người ở Thiên Đình đều nghe rõ mồn một.

Cũng chính từ ngày hôm đó, ‘Bạch Long Hoàng’ vốn dĩ đã biến thành ‘Kim Long Thủy Tổ’.

“Tống Mộc Đầu?” Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ nói.

Chương 2427

Nhưng mà... không giống lắm.

Nam tử gầy gò màu vàng này, bất luận là hình tượng, khí chất, hay vóc dáng đều có sự khác biệt rất lớn so với Tống Mộc Đầu.

Đang suy nghĩ, nam tử màu vàng đã đến trước mặt nàng.

Hắn cũng không câu nệ, cứ thế ngồi xuống tại chỗ.

Phượng Nghi Cầm Chủ lúc này thân hình đã thu nhỏ lại, nhưng cơ thể vẫn còn gần mười mét.

Nam tử màu vàng lại thiên về gầy gò, khi ngồi trước mặt nàng, so sánh thì giống như con gà con và con sâu.

“Chậc, cứ cảm giác ngươi vừa cúi đầu là muốn mổ ta ăn thịt vậy.” Nam tử màu vàng ngồi khoanh chân xong, cười ha ha nói.

“Ngươi là ai?” Mặc dù trong lòng đã có suy đoán, nhưng Phượng Nghi Cầm Chủ vẫn hỏi lại một lần.

Nam tử màu vàng giơ tay nói: “Đối ám hiệu à?

Ta chính là ta, là pháo hoa có màu sắc khác biệt!” Phượng Nghi Cầm Chủ hung hăng trừng đối phương, đang cân nhắc có nên thật sự mổ tên này ăn thịt không.

“Trong lòng ngươi đã có suy đoán, hà tất phải hỏi nhiều vậy.” Nam tử màu vàng hai tay nắm chân mình, ngồi trên đất lắc lư như con lật đật.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” “Mà nói, móng vuốt của ngươi đâu?

Sao lại không thấy?” Nam tử màu vàng đột nhiên hỏi.

“Ta không có móng vuốt.” Phượng Nghi Cầm Chủ lạnh lùng nói.

“Hả?” Nam tử màu vàng ngẩn ra, sau đó bật cười thành tiếng.

Cười đến mức nước mắt cũng chảy ra.

“Cười cái gì!” Phượng Nghi Cầm Chủ giận dữ nói, ngọn lửa trên người lập tức bùng lên.

“Phượng Nghi tiên tử, ngươi vốn dĩ là Phượng loại thần thú sở hữu huyết thống ‘Tất Phương’ mà.

Bây giờ ngay cả chân cũng bị người ta nhổ đi rồi, bản thân lại còn không hay biết.

Xem ra, ngươi bị lừa một vố rồi.” Nam tử màu vàng vẫn lắc lư như con lật đật, bổ sung: “Ngươi có phải cảm thấy gần đây mình rất không quen, cứ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó không?” Ánh mắt Phượng Nghi Cầm Chủ trở nên ngưng trọng.

Nếu không có người nhắc nhở, nàng có lẽ sẽ luôn cảm thấy mình ‘thật sự không có móng vuốt’.

Nhưng chỉ cần có người vạch trần, với cảnh giới của nàng, lập tức có thể cảm ứng ra sự bất thường.

“Vậy nên, móng vuốt của ta đâu?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Nam tử màu vàng cười nói: “Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai đây?” Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” “À đúng rồi, Phượng Nghi tiên tử.

Có muốn quét sơn vàng không?

Hôm nay ưu đãi, quét một lớp da vàng giảm nửa giá.” Nam tử đột nhiên lấy cây chổi trong túi quần ra, vẫy vẫy.

“Cút!” Phượng Nghi Cầm Chủ giận dữ nói.

Nàng tuyệt đối không muốn đổi đạo hiệu thành ‘Kim Phượng Cầm Chủ’.

“Ngươi đã bỏ lỡ một cơ duyên.” Nam tử màu vàng lắc đầu nói.

“Đừng có lừa gạt nữa, nói đi, ngươi đến tìm ta có chuyện gì?” Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng nói.

“Ngươi đúng là chịu đựng giỏi thật...

Ta với ngươi nói huyên thuyên nãy giờ, ngươi mới nhịn không được vào thẳng vấn đề.

Nếu đổi thành ta là ngươi, nói huyên thuyên lâu như vậy, sớm đã mổ một cái rồi.” Nam tử màu vàng cười nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” Ngươi mà còn nói huyên thuyên nữa, tin hay không ta thật sự mổ một cái xuống đó?

Nam tử màu vàng đứng dậy, hắn vươn tay ấn một cái, thùng sơn vàng và cây chổi đều được thu vào pháp khí không gian.

Sau đó hắn làm động tác ôm Phượng Nghi Cầm Chủ: “Đến đây, trở thành chim của ta đi!” Sau đó...

Phượng Nghi Cầm Chủ không chút do dự mổ một cái xuống!

Một cú mổ này còn nhanh hơn cả tia chớp.

Hơn nữa cú đánh này của Phượng Nghi Cầm Chủ không hề lưu tình, hoàn toàn muốn mổ nát nam tử màu vàng như mổ một con côn trùng nhỏ.

“Nói mổ ngươi còn thật sự mổ à, thân là Trường Sinh Giả, thủ đoạn công kích của ngươi thật sự nghèo nàn đến vậy sao?” Nam tử màu vàng cười khúc khích nói, hắn không tránh không né, mặc cho mỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ mổ lên người hắn.

Đang ~~ một tiếng vang lên như tiếng chuông hồng.

Phượng Nghi Cầm Chủ dốc sức một kích, nhưng chỉ tạo ra một vết xước nhỏ trên người nam tử màu vàng, để lộ ra thân thể màu bạc dưới lớp sơn vàng của hắn. [Sao có thể chứ?] Ánh mắt Phượng Nghi Cầm Chủ trừng về phía nam tử màu vàng bên cạnh, cú đánh này của nàng không hề lưu tình, nhưng khi đánh vào người nam tử màu vàng, không những không mổ bay hắn, ngược lại còn truyền đến lực phản đòn từ đối phương, chấn cho mỏ nhỏ của nàng đau nhức.

Lúc này...

Mỏ của nàng cắm vào mặt đất, cắm ở vị trí bên cạnh nam tử màu vàng.

Nếu không phải đây là động phủ của nàng, đã được cường hóa từng lớp, cú mổ này sẽ trực tiếp tạo ra một hố sâu thăm thẳm, và gây ra trận động đất cường độ cao trong bí cảnh.

Nam tử màu vàng vẫn như ‘con lật đật’ xoay nửa vòng, hắn đưa nắm đấm vừa nắm chân ra, lắc lư trước mắt Phượng Nghi Cầm Chủ, đắc ý nói: “Thấy chưa, nếu bây giờ ta đấm một quyền qua, mắt của ngươi sẽ bị nhiễm khí chân của ta đó.” Phượng Nghi Cầm Chủ nhanh chóng nhắm mắt phải lại, chỉ để lộ một khe hở.

“Ta không có ác ý, vậy nên phản ứng của ngươi không cần phải quá khích như vậy.” Nam tử màu vàng vừa nói, vừa lấy ra một cuộn băng dính, cẩn thận dán lên vết ‘xước’ trên người mình, dùng băng dính bao quanh vết xước.

Tiếp đó, hắn lấy ra sơn vàng và một cây cọ nhỏ, cẩn thận sơn lại vết xước trên người mình, rồi dùng giấy nhám chà thật mịn.

Sau khi sửa xong vết xước, nam tử màu vàng xé bỏ lớp băng dính ở cạnh vết xước, còn đánh bóng khu vực đó trên người mình.

Phượng Nghi Cầm Chủ không biết mình bây giờ nên dùng biểu cảm gì để diễn tả nội tâm đang sụp đổ lúc này.

“Thấy chưa, lần này ta dùng là Kim Sơn số 1, nên mới bị ngươi mổ ra một vết xước.

Nếu ta dùng Kim Sơn Chí Tôn Hào đã dùng ở Thiên Đình viễn cổ năm đó, cú đánh này của ngươi ngay cả vết xước cũng không tạo ra được.” Nam tử tóc vàng vẫy vẫy cái thùng sơn trong tay mình.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” Nàng chậm rãi ngẩng đầu lên, lần nữa nhìn chằm chằm nam tử màu vàng.

Đồng thời, trong đầu nàng tái hiện lại cảnh tượng cú đánh vừa rồi của mình.

“Cú đánh vừa rồi của ta, khi mổ lên người ngươi... uy lực đã bị suy yếu.” Giọng Phượng Nghi Cầm Chủ trong trẻo, cảm xúc cũng đã trở lại bình tĩnh.

Nàng bình tĩnh đưa ra nghi vấn của mình.

“Bởi vì ngươi dựa vào Đạo của ‘Thiên Đế’ để bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả.

Vậy nên, ngươi tất nhiên sẽ bị hạn chế bởi Đạo của Thiên Đế.

Đây là chuyện đương nhiên.” Nam tử màu vàng chậm rãi nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ, khi gia nhập ‘Thiên Đình viễn cổ’, cũng không phải Trường Sinh Giả.

Khác với Tứ Phương Đại Đế, Bạch Long Hoàng, Trình Lâm Tiên Tử và một nhóm các đại lão ‘Trường Sinh Giả’ nguyên sinh khác.

Khi nàng chứng đạo cảnh giới Trường Sinh Giả, đã mượn nền tảng Đạo của Thiên Đình, Thiên Đạo.

Mượn nền tảng của Thiên Đế, tự nhiên sẽ bị hạn chế.

Phượng Nghi Cầm Chủ nghe đến đây, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Cơ thể nàng bật mạnh từ trên ‘giường tổ ong’ lên, chết lặng nhìn chằm chằm nam tử màu vàng: “Ngươi, ngươi, ngươi...” “Đúng, ngươi đoán không sai.” Nam tử màu vàng dang hai tay: “Bây giờ, ta...

Trẫm chính là Thiên Đế!

Đạo Thiên Đình, Đạo Thiên Đế, đã được ta kế thừa!” Phượng Nghi Cầm Chủ bật lên giữa không trung, lơ lửng không rơi xuống, nàng dùng sức lắc đầu nói: “Điều này không thể nào.” “Trên đời này không có gì là không thể, phong thủy luân phiên chuyển, năm nay đến nhà ta.” Nam tử màu vàng ngồi thẳng thớm, bày ra vẻ uy nghiêm: “Sự thật là, ngươi cẩn thận cảm ứng sẽ cảm ứng ra được, ta hiện tại là ‘Thiên Đế’ là sự thật.” Phượng Nghi Cầm Chủ không có móng vuốt trông giống như một quả khí cầu, suýt nữa thì nổi lên đến nóc động phủ – đây là vì nàng bản năng muốn tránh né, muốn rời xa nam tử màu vàng.

“Đừng sợ, ta và Thiên Đế khác nhau...

Ngoan, xuống đây, ta sẽ không ăn ngươi.” Nam tử màu vàng vẫy tay với Phượng Nghi Cầm Chủ.

Phượng Nghi Cầm Chủ không trả lời, vẫn đóng vai quả khí cầu.

“Vậy nên lần này ta đến, là muốn cho ngươi giải thoát.” Nam tử màu vàng chậm rãi nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” “Ngươi vẫn luôn thu thập ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’, thậm chí còn lên kế hoạch phục sinh Thiên Đế, nói trắng ra là vì ngươi và các đạo hữu may mắn sống sót năm đó, đều bị hạn chế bởi ‘Đạo Thiên Đình’.

Nếu không có sự ủng hộ của mảnh vỡ Thiên Đình, không có sự ủng hộ của Đạo Thiên Đế, ‘Trường Sinh Chi Đạo’ của ngươi sẽ sụp đổ, thậm chí ngươi rất có thể sẽ rớt xuống cảnh giới Kiếp Tiên.” Nam tử màu vàng ngẩng đầu nói.

Sự tồn tại như Phượng Nghi Cầm Chủ, là nạn nhân lớn nhất sau khi ‘Thiên Đình viễn cổ’ sụp đổ. ‘Đạo’ của nàng dựa vào ‘Thiên Đình viễn cổ’, chịu sự hạn chế lớn hơn cả Tứ Phương Đại Đế và Kim Long Thủy Tổ.

“Và ta có cách để ngươi được giải thoát. ...

Hai vị Đại Đế phương Bắc và phương Tây đều đã đạt được tự do rồi.” Nam tử màu vàng đứng dậy, nhìn về phía Phượng Nghi Cầm Chủ: “Đây là cơ hội duy nhất của ngươi.” “Ta cần phải làm gì?” Phượng Nghi Cầm Chủ cẩn thận hỏi.

Đối mặt với lời dụ hoặc như vậy, không động lòng là không thể.

“Rất đơn giản.” Nam tử màu vàng lộ ra nụ cười rạng rỡ: “Ngươi chỉ cần chết một lần, những việc khác ta sẽ sắp xếp thay ngươi.” “...” Phượng Nghi Cầm Chủ chìm vào im lặng, một lát sau: “Cho ta chút thời gian để suy nghĩ.” “Không vấn đề, chuyện đại sự cả đời này, ngươi quả thực cần phải suy nghĩ kỹ một chút.

Nhưng mà, đừng suy nghĩ quá lâu.

Bởi vì ta như bây giờ, cơ hội trực tiếp hiện thân tiếp xúc với ngươi không nhiều.

Ta không thể đảm bảo lần tới xuất hiện trước mặt ngươi như vậy là khi nào.” Nam tử màu vàng chậm rãi nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ im lặng gật đầu.

“Nếu ngươi đã cân nhắc muốn giải thoát, vậy thì có một số việc ngươi có thể buông bỏ.

Ngươi không cần phải tiếp tục mưu tính phục sinh ‘Thiên Đế’, cũng không cần chấp niệm vào việc thu thập ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ nữa, ngươi có thể sống thoải mái hơn một chút.” Nam tử màu vàng nói.

“Ngươi muốn mảnh vỡ Thiên Đình?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Nam tử màu vàng lắc đầu: “Ta và Thiên Đế khác nhau, mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ đối với ta không có ý nghĩa.” “Nếu đã như vậy, thì cứ để ta thu thập thêm một ít nữa đi.” Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Nàng có thể giải thoát... nhưng trong cựu bộ Thiên Đình mà nàng tập hợp, có rất nhiều thành viên chỉ một lòng muốn tái hiện Thiên Đình năm đó.

Chương 2428

Ngay cả khi nàng giải thoát rồi, nàng vẫn muốn bảo vệ nhóm cố hữu Thiên Đình ngày xưa này.

Ít nhất là cho bọn họ một nơi an thân.

“Ngươi vẫn như xưa tâm thiện, vậy nên gặp phải người như ta, ngươi luôn bị thiệt thòi, rất dễ bị ta lừa bán thân, còn thay ta đếm tiền.” Nam tử màu vàng thẳng thắn nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” Biết nói chuyện không vậy?

Có thể nói chuyện tử tế không?

Nói chuyện bình thường thì ngươi chết sao?

“Cũng có nghĩa là, nếu ngươi có thể đạt được giải thoát, thì sẽ không còn truy cứu chuyện ‘trận pháp phục sinh’ nữa phải không?” Lúc này, đột nhiên có một giọng nói vang lên bên cạnh nam tử màu vàng và Phượng Nghi Cầm Chủ.

Một Bá Tống đẹp trai, bước ra từ vết nứt không gian.

Vị Bá Tống đẹp trai này mặc một chiếc áo gió cũng đẹp trai không kém, trong tay cầm một cây dù.

Nếu nhìn kỹ có thể phát hiện, cây dù này thực ra là kiếm + vỏ kiếm + mặt dù có gai ngược.

Cây dù này chỉ cần rung một cái, là có thể rũ ra những gai ngược sắc bén, đâm vào cơ thể địch nhân sẽ gây ra tổn thương như rách toác, chảy máu ồ ạt.

Là đại hung khí!

“Ai?” Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm nam tử đột nhiên xuất hiện này, vô cùng cảnh giác.

Nơi này là bí cảnh do mảnh vỡ Thiên Đình tạo thành, khắp nơi đều bố trí 'không gian cấm cố'.

Đặc biệt nơi nàng đang ở, là động phủ của nàng, hơn nữa là nơi bế quan cốt lõi nhất của động phủ.

Trên mỗi tấc đất ở đây, đều có thủ đoạn cấm cố không gian do nàng tự tay khắc họa.

Nhưng nam tử đột nhiên xuất hiện này lại thông qua thủ đoạn không gian, trực tiếp đi vào bên cạnh nàng.

Như vào chốn không người. [Không gian cấm cố của ta lại tệ đến vậy sao?] Phượng Nghi Cầm Chủ bắt đầu nghi ngờ.

"Ừm, các ngươi có thể gọi ta là...

Bá Tống." Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Diễn kịch thì phải diễn cho trọn vẹn, cho dù Tống Thư Hàng hiện tại bị anh ấy đưa vào bức tường của 'Thiên Đạo tiểu hắc ốc' bế tử quan, thế nhân không thể nhớ đến uy danh của 'Bá Tống'.

Nhưng chỉ cần anh ấy còn đóng vai Tống Thư Hàng, thì nhất định phải có tố chất diễn viên.

Vốn dĩ Bạch tiền bối đã chuẩn bị tìm cơ hội, đóng gói Phượng Nghi Cầm Chủ và những nhân vật quan trọng của 'Thiên Đình dư đảng' đưa vào 'Thiên Đạo tiểu hắc ốc', đợi sau này Tống Thư Hàng có sức tự vệ rồi sẽ phóng thích bọn họ ra.

Nhưng vừa rồi, anh ấy nghe thấy cuộc đối thoại của nam tử màu vàng và Phượng Nghi Cầm Chủ, liền thay đổi chủ ý. ...

"Bá Tống?" Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm 'Bá Tống' trước mặt.

Khoảnh khắc tiếp theo... hiệu ứng ‘Thiên hạ vô nhân bất thức quân’ phát huy tác dụng.

Bá cái quái gì Tống ~ “Bạch Thánh Quân!” Phượng Nghi Cầm Chủ kêu lên.

Bạch tiền bối cứng đờ cả tay, bị người ta vạch trần Thánh danh ngay trước mặt, thật là xấu hổ.

Cái này còn diễn tiếp kiểu gì nữa?

Anh ấy giơ tay vẫy vẫy tấm thẻ bạc nhỏ trên cổ tay, thở dài: “Quả nhiên, sau khi Thư Hàng bị giữ lại trong tiểu hắc ốc, chức năng đổi Thánh hiệu của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm sẽ mất hiệu lực, vậy thì không vui nữa rồi.” Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” Nam tử màu vàng: “...” Suy nghĩ một chút, Bạch tiền bối lật tay một cái.

Một ‘Thánh Ấn’ hiện ra trong lòng bàn tay anh ấy.

Nhìn Thánh Ấn, Bạch tiền bối chìm vào trầm tư.

“Không... không hay rồi, Bạch tiền bối lại mất tập trung rồi!” Hắc bì Vũ Nhu Tử chui nửa thân mình từ trong bóng tối ra, nhắc nhở.

“Không mất tập trung, ta chỉ đang suy nghĩ vấn đề thôi.” Bạch tiền bối khom lưng, cưng chiều xoa đầu Hắc bì Vũ Nhu Tử.

Sau đó, anh ấy nhìn về phía nam tử màu vàng kia, cất tiếng hỏi: “Đạo hữu, sơn vàng trong tay ngươi có bán không?” “Đương nhiên bán, hôm nay ưu đãi chào hàng mới, bán nửa giá, mua một tặng một.” Nam tử màu vàng lộ ra nụ cười sảng khoái, cứ như thể đã tìm được tri âm.

“Xin cho ta một thùng.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Nam tử màu vàng lấy ra một thùng sơn vàng mới, đưa cho Bạch Thánh, ngoài ra còn tặng kèm một hàng chổi lớn nhỏ: “Kim Sơn số 1 giá gốc một viên Linh Thạch Cửu Phẩm, nửa giá thu của ngươi 5 viên Linh Thạch Bát Phẩm.

Nếu khách nhân ngươi thích, ta ở đây còn có mấy loại mẫu mã, loại Chí Tôn chỉ cần 888 viên Linh Thạch Cửu Phẩm, là có thể mang về nhà.” Bạch tiền bối nhận lấy sơn vàng, sau đó lật ngược Thánh Ấn của mình.

Anh ấy dùng cây cọ nhỏ cẩn thận quét một lớp sơn vàng dày lên Thánh Ấn, che đi Thánh hiệu ‘Bạch Thánh Quân’ ban đầu. [Đây là đang làm gì vậy?] Phượng Nghi Cầm Chủ mặt đầy ngơ ngác.

Quét sơn vàng cho Thánh Ấn?

Nhưng Thánh Ấn của Bát Phẩm Huyền Thánh, là một loại vật phẩm khái niệm.

Chỉ cần thu hồi lại, lần sau phóng thích ra, vẫn sẽ là bộ dạng mới tinh.

Ngay cả khi quét sơn vàng lên, cũng không thể khiến nó biến thành Kim Ấn chứ?

Đang suy nghĩ, vị Bạch Thánh trước mắt này đã dùng ‘sơn vàng’ quét lên Thánh Ấn một lớp sơn dày một milimet.

Sau đó, anh ấy bắt đầu khắc lại trên lớp sơn trên Thánh Ấn, khắc lên chữ 【Bá?

Tống】.

Nhiều hơn ‘Bá Tống’ một dấu chấm... nhưng khi đọc lên thì hiệu quả vẫn như nhau.

“Xong rồi.” Bạch Thánh nhẹ nhàng thổi một hơi lên Thánh Ấn.

Hơi thở này, giống như một loại ‘ban tặng’, truyền linh tính mới vào Thánh Ấn.

Thánh Ấn lấp lánh phát sáng.

Tiếp đó, Phượng Nghi Cầm Chủ phát hiện khi mình nhìn chằm chằm Bạch Thánh, hiệu quả ‘Thiên hạ vô nhân bất thức quân’ lại biến thành hiệu quả ‘Bá?

Tống’.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “!!!” Đây là thao tác gì vậy?

Nàng sống lâu như vậy, từ thời viễn cổ cho đến tận bây giờ, chưa bao giờ nghe nói còn có thể thay đổi ‘Thánh hiệu’ của mình như thế.

Đơn giản là quá tùy tiện.

Chẳng lẽ là công năng của sơn vàng này?

Sơn vàng này, thần kỳ đến vậy sao?

Phượng Nghi Cầm Chủ quay đầu nhìn về phía nam tử màu vàng...

Nhưng, nam tử màu vàng cũng trợn to mắt, há hốc mồm, mặt đầy biểu cảm ‘ngơ ngác’ tiêu chuẩn, nhìn chằm chằm Bạch Thánh.

Biểu cảm này đã rất rõ ràng, sơn vàng hoàn toàn không có hiệu quả ‘thay đổi Thánh hiệu’.

“Rất tốt ~ Bây giờ, ta chính là Bá Tống Huyền Thánh rồi.” Bạch tiền bối hài lòng nói, anh ấy giao Thánh Ấn của mình cho Hắc bì Vũ Nhu Tử, nhờ cô ấy bảo quản.

Bởi vì nếu thu hồi Thánh Ấn, nó sẽ bị phục hồi nguyên trạng.

Để duy trì hiệu quả của sơn vàng, tạm thời chỉ có thể để Thánh Ấn treo ở bên ngoài.

“Tiếp theo, chúng ta nói chuyện đi.” ‘Bá?

Tống Huyền Thánh’ mới sinh ra nói với Phượng Nghi Cầm Chủ và nam tử màu vàng.

Nam tử màu vàng khẽ mỉm cười: “Đạo hữu xin cứ nói.” “Ngươi vào bằng cách nào?” Phượng Nghi Cầm Chủ tranh hỏi.

“Thông qua năng lực thiên phú không gian của ta mà vào, yên tâm đi, không gian cấm cố của ngươi rất phức tạp, người bình thường không thể phá giải, không cần lo lắng.” Bạch tiền bối an ủi.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” “Vừa rồi ta nghe hai vị giao lưu, chỉ cần Phượng Nghi tiên tử giải thoát, thì không cần để ý chuyện ‘trận pháp phục sinh’ nữa, chuyện về quá khứ, có thể xóa bỏ hết sao?” Bạch tiền bối cất tiếng hỏi.

“Chuyện quá khứ?” Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc nói.

“Ừm, ngươi chắc là không có ký ức.

Thật ra chủ yếu là ‘trận pháp phục sinh Nho gia Thánh nhân’ mà các ngươi thu thập, vì nguyên nhân của chúng ta mà xảy ra chút ngoài ý muốn.

Móng vuốt của ngươi không còn, cũng xem như là do ta gây ra...

Nhưng mà, là ngươi chủ động đến đối đầu với chúng ta, nên nói lại, chuyện móng vuốt là do chính ngươi thôi.” Bạch tiền bối giải thích.

Phượng Nghi Cầm Chủ khổ sở hồi ức, nhưng lại không thể nhớ ra bất cứ điều gì.

“Về chuyện này, mọi người có thể ngồi xuống nói chuyện tử tế, bàn bạc phương án giải quyết được không?

Không cầu xóa bỏ hết, nhưng tổng phải nói chuyện tử tế, xem xem có thể giải quyết được không.” Bạch tiền bối hai tay đút vào túi áo gió, âm thầm bấm kiếm quyết.

Vẫn chưa đợi Phượng Nghi Cầm Chủ trả lời, nam tử màu vàng bên cạnh đột nhiên cất tiếng nói: “Bá Tống đạo hữu, ta nói chuyện riêng với Phượng Nghi tiên tử trước được không?” Bạch tiền bối nhìn về phía Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Ta và Phượng Nghi tiên tử nói chuyện riêng tử tế.” Nam tử màu vàng cất tiếng.

Hắn dường như đã phát hiện Bạch tiền bối đang âm thầm bấm kiếm quyết?

“Cũng tốt.” Bạch tiền bối gật đầu.

“Phượng Nghi tiên tử, giữa ngươi và Bá Tống Huyền Thánh, quả thực có tồn tại một số hiểu lầm.” Nam tử màu vàng nói.

“Ngươi quen cái người tên Bá Tống đó sao?” Phượng Nghi tiên tử hỏi thẳng.

Nam tử màu vàng nghe thấy câu hỏi này, nhanh chóng trả lời: “Nam, Bá Tống là nam.” Phượng Nghi Cầm Chủ: “???” Câu trả lời lạc đề này là ý gì?

“Không đúng, đợi đã. ...

Để ta bình tĩnh lại.” Nam tử màu vàng vươn tay, liên tục vẫy: “Ta có chút dị ứng với cách ngươi vừa hỏi chuyện.” Phượng Nghi Cầm Chủ: “Không đúng?

Vậy Bá Tống là một tiên tử sao?” “Không phải ý này, đừng lạc đề.” Nam tử màu vàng ngồi thẳng thớm, tiến vào trạng thái nghiêm túc: “Tiếp theo ta muốn nói là một bí mật lớn, liên quan đến thân phận của Bá Tống Huyền Thánh.

Chương 2429

Bí mật này, tốt nhất đừng truyền ra ngoài.” “Ngươi nói đi.” Phượng Nghi Cầm Chủ nói: “Ta cũng không phải người lắm lời, chỉ cần thân phận của hắn quả thực rất quan trọng, ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài.” “Thật ra không chỉ ta, Phượng Nghi tiên tử ngươi thực ra cũng biết hoặc từng nghe qua Bá Tống Huyền Thánh, bởi vì... hắn là Nho gia Thánh nhân chuyển thế!” Nam tử màu vàng trầm giọng nói: “Đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lại xông vào không gian ‘Đại trận phục sinh Nho gia Thánh nhân’ mà ngươi bố trí âm thầm.

Bởi vì đó vốn dĩ là hậu chiêu mà kiếp trước của hắn đã bố trí.

Kiếp này, hắn tự nhiên sẽ quay lại.

Giống như con người bình thường lớn lên thì luôn phải ăn cơm uống nước vậy, là một loại bản năng.” Phượng Nghi Cầm Chủ: “Nho gia Thánh nhân chuyển thế?” Bên cạnh, Bạch tiền bối xoa cằm, trầm tư: Thánh nhân chuyển thế?

Tự nhiên mà đến hậu chiêu do kiếp trước bố trí?

“Điểm này không cần nghi ngờ, tạm thời tin tức về ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đang bị phong tỏa, ngươi nhất thời không thể nhớ ra hắn.

Nhưng bây giờ ngươi chỉ cần nhớ kỹ lời ta nói đây, đợi sau khi tin tức về ‘Bá Tống Huyền Thánh’ trong đầu ngươi khôi phục, ngươi sẽ đối chiếu kỹ lời ta nói, ngươi sẽ phát hiện rất nhiều manh mối.

Bất luận là ánh mắt của hắn, năng lực của hắn, khắp nơi đều mang đặc sắc của Nho gia Thánh nhân.” Nam tử màu vàng biểu cảm nghiêm túc.

Phượng Nghi Cầm Chủ như có điều suy nghĩ, nói: “Nếu hắn thật sự là Nho gia Thánh nhân chuyển thế, vậy chuyện ‘Đại trận phục sinh’ ta cũng không tiện so đo với hắn.” “Nếu ngươi không tin, ngươi có thể dùng thủ đoạn, lén lút đến Nho gia dò la tin tức.

Nho gia phong tỏa chuyện này rất nghiêm ngặt, nhưng với thủ đoạn của ngươi, chỉ là đi xác nhận tin tức này thì chắc không khó.” Nam tử màu vàng nhắc nhở.

“Ngươi không nói, ta cũng sẽ tự nghĩ cách xác định.” Phượng Nghi Cầm Chủ đáp.

Nam tử màu vàng lại nói: “Ngoài ra, có một chuyện ta nhất định phải nhắc với ngươi.” “Ngươi nói đi, ta nghe.” Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Nam tử màu vàng bổ sung: “Nếu ngươi hồi ức lại tin tức về ‘Bá Tống Huyền Thánh’, nói không chừng trong ký ức của ngươi sẽ liên hệ hắn với ‘Trình Lâm’.

Nhưng ngươi đừng căng thẳng, bởi vì khí tức Trình Lâm trên người hắn chỉ là ngoài ý muốn, không phải tự thân mang theo, mà là bị nhiễm phải...

Sau khi tháng này kết thúc, khí tức Trình Lâm trên người hắn sẽ tiêu tan.” Vừa nhắc đến ‘Trình Lâm’, khí tức toàn thân Phượng Nghi Cầm Chủ liền không thể kiểm soát.

Nỗi oán hận của nàng đối với Trình Lâm, không hề giảm bớt.

“Nho gia Thánh nhân chuyển thế, vì sao lại dính dáng đến Trình Lâm?” Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm nam tử màu vàng.

“Hoàn toàn không dính dáng gì cả, Thánh nhân chuyển thế từng đi qua di tích của Trình Lâm, bị nhiễm khí tức của nàng, chỉ vậy thôi.” Nam tử màu vàng đáp: “Hơn nữa, Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm... nàng đã hoàn toàn vẫn lạc rồi.” “Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?” Phượng Nghi Cầm Chủ cười lạnh nói.

Nam tử màu vàng đứng dậy, tự tin nói: “Lần này không giống, nàng lần này là thật sự hoàn toàn vẫn lạc, sẽ không còn cơ hội phục sinh nữa.

Ngay cả Trường Sinh Chi Đạo của nàng, cũng đã không thể tái sinh nàng.

Một tháng sau, chư thiên vạn giới, sẽ không còn khí tức Trình Lâm nữa.” Phượng Nghi Cầm Chủ chìm vào im lặng.

Một lát sau, nàng đột nhiên nhìn về phía Bạch Thánh Quân, hỏi: “Bạch Thánh Quân và Bá Tống Huyền Thánh lại có quan hệ gì?” “Từng cảm thấy là một hậu bối bình thường... bây giờ cảm thấy Bá Tống rất đặc biệt.” Bạch tiền bối đáp.

“Bá Tống Huyền Thánh thật sự là Nho gia Thánh nhân chuyển thế sao?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Bạch tiền bối đáp: “Ta từng thấy, hắn lấy tư thái ‘Nho gia Thánh nhân’ hiện thân, đối kháng đại địch.” Hiền lành như anh ấy, lúc này tự nhiên sẽ đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Vào thời điểm quan trọng như vậy, anh ấy ít nhất không thể làm vướng bận.

Chỉ cần thuận theo tự nhiên để sự việc phát triển là được.

Phượng Nghi Cầm Chủ lại im lặng một lát, đột nhiên lại hỏi: “Móng vuốt của ta đâu?” “Khi nào gặp mặt lại... ta sẽ mang móng vuốt của ngươi về.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

“Được, vậy thì...

đợi ‘Bá Tống Huyền Thánh’ trạng thái khôi phục, ta sẽ đích thân đi xác định xem hắn có phải là Nho gia Thánh nhân hay không.

Nếu phải, ta và hắn có thể ngồi xuống nói chuyện tử tế.” Phượng Nghi Cầm Chủ xác nhận.

“Như vậy rất tốt, sự tình đã giảng rõ ràng, vậy ta xin cáo từ trước một bước.” Nam tử màu vàng cười nói, hắn đứng dậy, chuẩn bị rời đi, trông có vẻ rất vội vàng, dường như muốn tránh né.

“Vậy thì, giữa ngươi và Bá Tống lại có quan hệ gì?” Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên lại nhìn chằm chằm nam tử màu vàng: “Nếu nói, Bạch Huyền Thánh là hảo hữu của Bá Tống, quan hệ rất tốt, vậy nên hắn đến tìm ta, muốn giải quyết hiểu lầm giữa ta và Bá Tống Huyền Thánh.

Còn ngươi thì sao?” Nam tử màu vàng khi đối mặt với sự kiện ‘Bá Tống Huyền Thánh’, rõ ràng đã quan tâm thái quá.

Thậm chí nếu nàng hồi tưởng kỹ... những phương án mà nam tử màu vàng nói để giúp nàng ‘giải thoát’, hoàn toàn là để giải quyết ân oán có thể tồn tại giữa ‘Bá Tống Huyền Thánh’ và nàng, một sự dàn xếp.

Chỉ cần hồi tưởng một chút là có thể phát hiện, hắn đang ‘dọn dẹp tàn cuộc’ cho ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Trong ký ức, giữa hắn và Nho gia đâu có quan hệ gì chứ?

“Vẫn là bị ngươi phát hiện rồi, Phượng Nghi tiên tử ngươi vẫn tinh tế như vậy.” Nam tử màu vàng thở dài, quay người.

Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm hắn.

“Thật ra... ta là mẹ của Bá Tống Huyền Thánh.” Nam tử màu vàng đắc ý nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, một sợi tóc dài sắc bén như trường mâu, hung hăng đâm tới eo hắn.

Sợi tóc dài đâm ra, có ‘pháp tắc sinh tử, khô vinh’ đi kèm.

Đinh ~~ âm thanh trong trẻo êm tai vang lên.

Nam tử màu vàng đắc ý nói: “Thấy chưa, dựa theo tính cách đối tượng khác nhau, âm thanh phát ra khi đánh ta cũng sẽ khác nhau.

Phượng Nghi tiên tử ngươi đối đầu với ta thì phát ra tiếng chuông ngân dài, còn vị tiên tử ngốc nghếch này lại phát ra tiếng đinh đinh trong trẻo.” Đang nói chuyện, sợi tóc dài kia cuộn thành hình kiếm xoắn ốc, bắt đầu điên cuồng xoay tròn.

“Đừng xoay, đừng xoay.

Thân thể lần này của ta cứng rắn đáng sợ, không kém hơn lần trước.

Thân thể lần trước, ngươi còn cắn không động, thân thể lần này, ngươi dùng tóc đâm, chắc chắn cũng không xuyên thủng được.” Nam tử màu vàng cúi đầu, nhẹ nhàng cười nói: “Thấy ngươi vẫn bình an vô sự, ta liền yên tâm rồi.” Sợi tóc dài xoay tròn, dừng lại trong chốc lát.

“Xin lỗi, lần sau ta đổi một thân thể yếu ớt hơn, để ngươi đánh một trận hả giận.

Ta bây giờ, rất tự tin về việc bị đánh.” Nam tử màu vàng nhẹ nhàng gật đầu với sợi tóc dài của Sở các chủ.

Sau đó, thân hình hắn lùi về phía sau, hòa vào không gian biến mất: “Phượng Nghi tiên tử, xin hãy cân nhắc thật nhanh.” Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” Quay lại ta sẽ cường hóa trận pháp ‘không gian cấm cố’ gấp mười lần!

Phượng Nghi Cầm Chủ lại nhìn về phía Bạch Huyền Thánh:

“Ngươi có phải cũng muốn dùng năng lực không gian, ‘vút ~’ một cái bỏ chạy không?” Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, lễ phép hỏi: “Vậy ta đi cửa chính nhé?” Phượng Nghi Cầm Chủ dùng đầu cánh nhọn nhẹ nhàng xoa xoa đầu mình, cảm thấy đầu đau nhức: “Thôi được, ngươi vẫn cứ ‘vút ~’ một cái rời đi đi.” Ngươi mà đi cửa chính, ta biết giải thích với người khác thế nào về ngươi đây?

“Vậy Phượng Nghi tiên tử, chúng ta tạm biệt tại đây.” Bạch tiền bối cười ôm quyền cáo biệt.

“Hậu hội hữu kỳ, mặc dù ngươi đã lừa lấy móng vuốt của ta.

Nhưng ta cảm thấy Bạch đạo hữu ngươi thuộc loại người rất trọng nghĩa khí, ta cũng không ghét đạo hữu có tính cách như ngươi.

Sau này chúng ta có lẽ có thể kết giao bằng hữu.” Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên nói.

Bạch tiền bối khẽ mỉm cười: “Nếu có duyên gặp lại, ta cùng ngươi uống một chén.” “Thiện.” Phượng Nghi Cầm Chủ gật đầu nói.

Bạch tiền bối vươn tay vạch một cái, kiếm quang chợt lóe, thân thể hắn hòa vào hư không, biến mất không thấy.

Thân thể khổng lồ của Phượng Nghi Cầm Chủ chậm rãi hạ xuống giường tổ ong của mình.

“Là độn thuật đặc biệt sao?

Vừa rồi loáng thoáng thấy kiếm quang lướt qua. ...

Kiếm quang đó ẩn chứa dao động không gian kỳ lạ.” Cánh nàng khẽ vẫy, viết một chuỗi phù văn công thức pháp thuật trong hư không.

Nàng muốn thăng cấp động phủ của mình, chế tạo lại trận pháp ‘cấm cố không gian’. ‘Độn thuật đặc biệt’ của vị Bạch Thánh vừa rồi, cũng phải đưa vào phạm vi đối tượng phòng bị trọng điểm. ...

Bạch tiền bối sau khi độn khỏi bí cảnh Thiên Đình dư đảng, hạ xuống một đỉnh núi ở Thú Tu Giới.

“Sở tiền bối, người màu vàng vừa rồi là ai?” Hắc bì Vũ Nhu Tử chui ra, tò mò hỏi.

Tóc dài của Sở các chủ đã co lại về độ dài bình thường, im lặng cuộn tròn trên đỉnh đầu Bạch tiền bối.

Nghe thấy câu hỏi của Vũ Nhu Tử, Sở các chủ suy nghĩ một chút, đáp: “Tống Mộc Đầu.” “Ồ, Tống tiền bối là kẻ chủ mưu khiến người ta thường xuyên bị đánh một cách khó hiểu trước đây.” Hắc bì Vũ Nhu Tử ghi lại tin tức này, và vẽ một vòng tròn đỏ lên đó, đến lúc đó chuẩn bị chia sẻ cho bản thể.

“Nhưng mà, vị Tống Mộc Đầu kia và Thư Hàng không giống nhau chút nào, ngay cả khí chất cũng khác biệt rất lớn.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cất tiếng hỏi.

“Trước đây hắn không phải như vậy. ...

Hơn nữa lần này xuất hiện cũng không phải chân diện mục của hắn.” Sở các chủ đáp, nàng hôm nay dường như không có hứng thú cao.

Hắc bì Vũ Nhu Tử liền không nhắc đến chủ đề này nữa.

“Bạch đạo hữu ngươi đang nghĩ gì vậy?

Đừng mất tập trung chứ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên cất tiếng nói.

Bạch tiền bối lắc đầu, nói: “Không mất tập trung, ta đang nghĩ chuyện Nho gia Thánh nhân.” Hắc bì Vũ Nhu Tử: “Tống tiền bối thật sự là Nho gia Thánh nhân chuyển thế sao?” “Trước khi chưa xác định hoặc phủ định một trăm phần trăm, ta không tiện trả lời câu hỏi này.” Bạch tiền bối nheo mắt lại, nhìn xuống phía dưới.

Dưới đỉnh núi là một nơi ‘Cửu U tà năng’ vô cùng nồng đậm.

Chuyện Thiên Đình dư đảng viễn cổ, vì nguyên nhân của vị đạo hữu ‘Tống Mộc Đầu’ kia, xem như đã được giải quyết.

Vậy tiếp theo, trước khi Thư Hàng xuất quan, ẩn họa ở Thú Tu Giới này, xem xem có thể xử lý một phần nào không.

Nếu tiếp tục để tấm bia đá lớn màu đen kia tồn tại, hiện tại rất bất lợi cho Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, hỏi: “@#%× tiên tử, ngươi có thể thỉnh cầu Thư Hàng mở quyền hạn ‘Thế giới Hạch Tâm’ một chút không?

Tiếp theo, chúng ta cần Thế giới Hạch Tâm của Thư Hàng phối hợp.” Công Đức Xà mỹ nhân khẽ gật đầu.

Cùng với việc Tống Thư Hàng thăng cấp, Thế giới Hạch Tâm cũng gần đến lúc cần cho ăn một lần nữa rồi. ********** Thiên Đạo Ngục?

Trong khe hở bức tường.

Thạch Bi đạo hữu ngẩng đầu nhìn trời.

Chương 2430

Trên đỉnh bia của hắn, là một bầu trời xanh biếc, dưới thân lại là một thị trấn vô cùng phồn vinh.

Thị trấn nằm ở vị trí gần biển.

Trên thị trấn nhỏ phồn vinh này, người qua kẻ lại, xe cộ không ngừng.

Những tòa nhà cốt thép xi măng cao lớn, những con phố rộng rãi.

Trong mắt Thạch Bi đạo hữu, nó mang phong cách dị vực vô cùng.

“Đây chính là thành phố mà Bá Tống đạo hữu sinh sống sao?” Thạch Bi chậm rãi nói.

Vị trí hắn đang ở, tất cả những gì nhìn thấy, đều là những gì toát ra từ Tống Thư Hàng đang bế quan.

Đây là ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Không còn là thế giới sa mạc giả được hình thành nhờ ‘Ma Thần Trụ’, cũng không còn là sự chiếu rọi của ‘Kim Đan Cấu Đồ’.

Lần này là huyễn tượng do một tia ý niệm của Tống Thư Hàng chân chính dựa vào sức mạnh Thất Phẩm Tôn Giả mà hóa thành khi bế quan.

Có thể nói, trước đây Tống Thư Hàng ‘bế quan’ đều chỉ là bế quan nông.

Còn lần này, cậu ấy thật sự đã tiến vào chế độ ‘bế quan sâu’.

Đây là một bước tiến mang tính cột mốc!

Trong ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, các loại nhân vật hư huyễn, như thật vậy, đang diễn giải cuộc đời của chính mình.

Có lẽ, ngay cả những người trong huyễn tượng này, chính bản thân họ cũng tin rằng mình tồn tại thật.

Từ xưa đến nay, rất nhiều đại lão đều cho rằng thiên phú 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Thất Phẩm Tôn Giả, là một năng lực rất đặc biệt.

Thông thường mà nói. ...

Năng lực này không nên là sức mạnh mà Thất Phẩm Tôn Giả có thể nắm giữ.

Thất Phẩm Tôn Giả bất luận là đối với sự lý giải pháp tắc, hay nắm giữ sức mạnh bản nguyên, theo lý mà nói, đều không đủ để sản sinh kỳ tích như 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Nhưng trớ trêu thay, tu luyện giả chư thiên vạn giới, vừa đạt đến cảnh giới Thất Phẩm, liền có thể sản sinh và nắm giữ thủ đoạn 'Chân Thực Huyễn Tượng' này. 'Huyễn tượng' mà Tống Thư Hàng chiếu rọi ra lúc này chính là hình dáng Văn Châu Thị quê hương cậu ấy.

Nhưng rất nhanh, 'Chân Thực Huyễn Tượng' này lại xảy ra biến hóa.

Cảnh tượng từ 'Văn Châu Thị' chuyển đổi sang 'Giang Nam Đại Học Thành'.

Những tòa nhà cao tầng biến thành từng tòa nhà học... quảng trường biến thành sân thể dục và sân vận động, khu dân cư biến thành ký túc xá...

Đồng thời, những cư dân trước đây sống trong huyễn tượng Văn Châu Thị, thân thể nhanh chóng xảy ra biến hóa.

Trong quá trình họ tiến lên, quần áo trên người biến hóa, thay đổi, dung mạo cũng không ngừng thay đổi.

Trong vòng mười bước, tất cả cư dân đều biến hóa thành học sinh, giáo viên và nhân viên nhà trường, trở thành một phần của ‘trường học’.

Toàn bộ quá trình chuyển đổi, diễn ra trôi chảy như mây trôi nước chảy.

Thậm chí nếu có người tiến vào ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ này, đi tiếp xúc với những nhân vật trong Chân Thực Huyễn Tượng này, sẽ phát hiện trong vòng mười bước, nhận thức của họ về bản thân cũng đã từ ‘cư dân’ chuyển đổi thành ‘học sinh’.

Thạch Bi đạo hữu im lặng cảm thán.

Đây chính là năng lực ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của Thất Phẩm Tôn Giả.

Chúng sinh như mộng.

Vạn vật như mộng.

Thế giới như mộng.

Trước đây, trong không gian nhà gỗ sau ‘Tán Tài Vương Tọa’, Tam Nhãn tiền bối đã đặc biệt nhắc nhở Tống Thư Hàng, sau khi thăng Thất Phẩm đừng vội thăng cấp.

Mà là cố gắng hết sức để nắm giữ, lý giải ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Lời của Tam Nhãn tiền bối, Tống Thư Hàng đã nghe vào.

Tống Thư Hàng hiện tại, dường như đang thử xây dựng một khung ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ thực sự thuộc về chính mình.

Thạch Bi đạo hữu rất tò mò, rốt cuộc Tống Thư Hàng cuối cùng sẽ diễn dịch ra một thế giới như thế nào.

Đang suy nghĩ, bầu trời của Chân Thực Huyễn Tượng Giang Nam

Đại Học Thành, trở nên tối tăm.

Có một bóng tối khổng lồ bao trùm toàn bộ thế giới, nuốt chửng thế giới.

Không gian Chân Thực Huyễn Tượng, hóa thành hỗn độn.

Sau một thời gian dài nữa, trong hỗn độn xuất hiện ánh sáng.

Ánh sáng đó là từng ký tự.

Vô số 0 và vô số 1.

“Cái quái gì đây?” Thạch Bi đạo hữu mặt đầy ngơ ngác.

“Cái quái gì đây?

Thư Hàng, ra đây một lát, mắt ta hoa rồi.” Thạch Bi đạo hữu kêu lên.

Trước mắt hắn có hàng trăm triệu số 0 và số 1.

Nếu mô tả toàn bộ, dùng mấy quyển sách cũng không ghi hết được.

Khiến hắn hoa mắt chóng mặt.

Khi Thạch Bi đạo hữu hô hoán, một chuỗi 0 và 1 tạo thành hình người, đối mặt với hắn: “Thạch Bi đạo hữu, đừng hoảng, có cần ta cho ngươi một cái ôm không?” Thạch Bi đạo hữu: “...” Hắn không trả lời Tống Thư Hàng, chỉ là mấy chữ lớn ‘Mộ Tống Thư Hàng’ trên người hắn bắt đầu lấp lánh phát sáng.

Bây giờ hắn phát hiện, mấy chữ này trên người hắn đôi khi thật hữu dụng!

Lúc này, Tống Thư Hàng bắt đầu giải thích: “Đây là những con số, hình tròn là 0, hình đứng là 1.” “Ngươi làm nửa ngày... lại chỉ tạo ra cái Chân Thực Huyễn Tượng này sao?” ‘Mộ Tống Thư Hàng’ trên người Thạch Bi đạo hữu càng thêm sáng lấp lánh.

Nếu những luồng sáng trong hỗn độn này chỉ là các số một và không, thì đây có lẽ là ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ kỳ lạ nhất và vô dụng nhất mà hắn từng tiếp xúc.

“Thạch Bi đạo hữu ngươi đừng xem thường hai chữ số này, trong mắt một loại người gọi là ‘lập trình viên’, chúng sở hữu năng lực sáng tạo mọi thứ!” Tống Thư Hàng hùng hồn đáp: “Chỉ cần là mọi thứ ngươi có thể nghĩ đến, đều có thể thông qua hai con số này để hoàn thành!” Dù sao thì bạn cùng phòng Lý Dương Đức cũng là một lập trình viên, Tống Thư Hàng đối với phương diện này vẫn có chút nghe nói.

“Sáng tạo mọi thứ?” Thạch Bi đạo hữu ngẩn ra.

Cái này thì lợi hại rồi!

Nếu thật sự như vậy, ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ này tiềm lực vô hạn, tiến có thể công, lùi có thể thủ, diệu dụng vô cùng.

Nhưng mà, Thạch Bi đạo hữu rất nhanh lại nghĩ đến một điểm then chốt, hỏi: “Vậy thì, ngươi có quen thuộc với loại sinh vật lập trình viên kia không?

Ngươi có biết làm thế nào để biến những số 0 và 1 này thành thứ mình cần không?” “Khi tôi học đại học, tôi học về chế tạo máy móc.

Đối với phương diện lập trình, tôi chỉ đọc vài quyển sách, nhưng thiếu sự hiểu biết hệ thống.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thạch Bi đạo hữu ngẩn ra: “Đại học là ai?” Tống Thư Hàng: “...” “À, đợi đã.

Ngươi không cần trả lời nữa, từ trên mặt ngươi ta đã nhìn ra ý nghĩa rồi.” Thạch Bi đạo hữu cất tiếng nói.

Khuôn mặt lớn của Tống Thư Hàng do mấy ngàn số 0 và 1 tạo thành, biểu cảm càng thêm ‘sống động như thật’.

Trước đây còn cần ‘Độc Diện Thuật’ phối hợp, mới có thể đọc được ý của cậu ấy.

Bây giờ những số 0 và 1 này có thể trực tiếp tổ hợp thành văn tự, ‘viết’ tâm tư của Tống Thư Hàng lên mặt.

Tống Thư Hàng: “...” “Vậy nên, nói nửa ngày, ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ này của ngươi không có một chút tác dụng nào.” Thạch Bi đạo hữu yếu ớt nói: “Tranh thủ lúc ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ còn chưa định hình, nhanh chóng quay lại lò đúc làm lại đi.” ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của Thất Phẩm Tôn Giả là hiện thực hóa cảnh tượng + ký ức sâu sắc nhất trong nội tâm của chính mình, sau đó trải qua hàng chục thậm chí hàng trăm năm nghiền ngẫm, mới có thể hoàn toàn thành hình.

Tống Thư Hàng bây giờ quay lại lò đúc làm lại vẫn còn kịp.

“Không vội không vội, thật ra với khả năng học tập hiện tại của tôi, tôi tranh thủ thời gian đi học lập trình máy tính các kiểu, chắc vẫn còn kịp.

Chỉ cần cho tôi mười ngày nửa tháng, tôi sẽ có thể tiến hóa thành một lập trình viên.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Mười ngày nửa tháng sau, nói không chừng ngươi đã thăng cấp rồi.” Thạch Bi đạo hữu nói.

“Đừng nói bừa, tôi trước đây sau khi Độ kiếp ý thức từng tiến vào ‘Tán Tài Vương Tọa’, tiếp xúc với Tam Nhãn đại lão.

Đại lão dặn dò tôi rằng, khi ở cảnh giới Thất Phẩm đừng vội thăng cấp, nhất định phải nghiền ngẫm kỹ năng lực ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.

Lần này tôi nhất định phải nghiền ngẫm kỹ, cố gắng lĩnh hội hoàn toàn năng lực ‘Chân Thực Huyễn Tượng’.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Cố lên, Bá Tống đạo hữu.

Ngươi là tuyệt vời nhất.” Thạch Bi đạo hữu cổ vũ cậu ấy.

Đồng thời, mấy chữ ‘Mộ Tống Thư Hàng’ trên người hắn, bắt đầu nhấp nháy có nhịp điệu như những ngôi sao nhỏ.

Tống Thư Hàng: “...” Khi nói chuyện nghiêm túc, Thạch Bi đạo hữu ngươi đừng phô diễn như vậy được không?

Thạch Bi đạo hữu dừng hành động nhấp nháy, cất tiếng nói: “Ngươi hiện tại đang ở trạng thái bế quan, ngươi định học tập tiến hóa thành lập trình viên như thế nào?” “Đây là một vấn đề lớn.” Tống Thư Hàng nói.

Có lẽ tôi nên cân nhắc xuất quan sớm?

“Muốn xuất quan thì, ít nhất đợi ngươi hấp thu xong ‘Thiên Đế Đạo Quả’ rồi hãy nói.” Thạch Bi đạo hữu cất tiếng nói.

Lượng thông tin chứa trong Thiên Đế Đạo Quả quá lớn, Tống Thư Hàng đến bây giờ vẫn chưa hấp thu xong.

“Nếu không có cách nào, thì phải cân nhắc quay lại lò đúc làm lại.” Khuôn mặt của Tống Thư Hàng do 1 và 0 tạo thành run rẩy một trận.

Một lát sau, cậu ấy đột nhiên lại nói: “À đúng rồi, nhắc đến nghiên cứu ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, tôi đột nhiên có một ý tưởng.” [Chủ đề lại nhảy rồi.] Thạch Bi đạo hữu trong lòng thầm thở dài.

May mà lần nhảy này không quá đột ngột.

“Nói đi, trong đầu ngươi có ý tưởng táo bạo nào?” Thạch Bi đạo hữu hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ngươi nói xem, trong thế giới do 1 và 0 tạo thành này, nếu tôi triệu hoán thêm một ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ nữa, sẽ xảy ra tình huống gì?” Thạch Bi đạo hữu: “Gì cơ?” Chuyện như vậy làm sao có thể làm được?

Ngay cả Thất Phẩm Tôn Giả nắm giữ hai loại năng lực ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ khác nhau, cũng không thể chồng chất hai ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ khác nhau lên nhau.

“Năng lực ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ đầu tiên của tôi, là khi Lục Phẩm dựa vào ngoại lực mà thành hình.

Chương 2431

Về mặt lý thuyết, nó và ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của bản thân tôi đáng lẽ sẽ không xung đột.” Tống Thư Hàng nói.

Nói thử là thử.

Sau đó, cậu ấy bắt đầu triệu hoán huyễn tượng ‘thế giới sa mạc giả’.

Trong thế giới do 0 và 1 tạo thành, từng cây Ma Thần Trụ dựng lên.

“Đến rồi đến rồi, thật sự xuất hiện rồi.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Trong hỗn độn, từng cây Ma Thần Trụ này chống đỡ lên một mảnh thiên địa.

Một thế giới sa mạc vô hạn thành hình.

Và mảnh hỗn độn tối đen cùng vô số 0 và 1 lấp lánh bao bọc sa mạc này, trở thành bầu trời sa mạc.

Thạch Bi đạo hữu rơi vào trong sa mạc.

Bên cạnh hắn, khuôn mặt Tống Thư Hàng do 0 và 1 tạo thành, cũng hạ xuống trong sa mạc.

“Xem, tôi thành công rồi.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Thạch Bi đạo hữu: “...” “Bạch tiền bối, Tiểu Bạch tiền bối.” Khuôn mặt Tống Thư Hàng số hóa, hét lớn trong thế giới sa mạc.

Rất nhanh, ở bên bờ hồ Lục Châu, cậu ấy tìm thấy ‘Tiểu Bạch’ đó.

Tiểu Bạch mặt đơ, đang yên lặng lật một quyển sách.

Nghe thấy âm thanh của Tống Thư Hàng, anh ấy quay đầu lại.

“Chân Thực Huyễn Tượng?” Tiểu Bạch cất tiếng hỏi.

“Đúng vậy đúng vậy, tôi đang xây dựng ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ thực sự thuộc về bản thân tôi.

Nhưng hiện tại vẫn còn ở trạng thái mò mẫm.” Tống Thư Hàng nói.

“Không tồi.” Tiểu Bạch khẽ gật đầu: “Ngươi mang theo ‘thế giới sa mạc giả’ này, lại có bảy tiểu đan điền Kim Đan Cấu Đồ hóa thành ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ cho ngươi lựa chọn.

Vậy nên, ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của bản thân ngươi có thể không cần theo đuổi lực sát thương.

Ngươi có thể nghiên cứu kỹ, mày mò ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ của mình, để nghiên cứu và lý giải nó.” Đây là tư bản độc quyền của Tống Thư Hàng.

Nói trắng ra, chính là có tiền, có thể tùy tiện.

“Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Vậy tranh thủ lúc bế quan, mình sẽ tiếp tục vọc vạch một lúc nữa, xem thử có phát hiện gì mới không.” “Đi đi.” Bạch tiền bối khẽ gật đầu.

“Vậy Bạch tiền bối tạm biệt.” Tống Thư Hàng quay người, dắt theo Thạch Bi Đạo Hữu, chuẩn bị rời đi.

“Khoan đã.” Lúc này, Bạch tiền bối phía sau hình như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, lên tiếng gọi.

Khuôn mặt số liệu hóa của Tống Thư Hàng quay lại, trên mặt hiện lên hai chữ ‘nghi hoặc’.

“Bắt tay một cái.” Bạch tiền bối vươn bàn tay nhỏ ra nói.

Khuôn mặt số liệu hóa của Tống Thư Hàng không tự chủ được liếc nhìn cuốn sách trong tay Bạch tiền bối.

Cậu nghi ngờ không biết Bạch tiền bối đang đọc có phải là 《Bách Khoa Nuôi Thú Cưng》 không.

Bạch tiền bối thở dài, nói: “Đừng nghĩ linh tinh, bắt tay.” Tống Thư Hàng cười gượng, phía dưới khuôn mặt số liệu hóa biến hóa ra một bàn ‘tay’, bắt lấy bàn tay nhỏ của Bạch tiền bối.

Hai tay vừa chạm vào nhau.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm giác mình như thể đọc được rất nhiều thông tin từ trên người Bạch tiền bối.

Ví dụ như số lượng số 0 và số 1 cấu thành cơ thể cậu hiện tại đều tăng lên một khúc.

“Cái này là gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Là thủ đoạn pháp thuật để ta hòa tan vào ‘Huyễn Tượng Chân Thực’ này của cậu...

Nói chính xác hơn, là số liệu hóa một phần ký ức của mình, sau đó dung nhập vào ‘Huyễn Tượng Chân Thực’.

Nhưng thủ pháp này, còn có rất nhiều công dụng.

Ta đọc được rằng cậu có lẽ vừa vặn cần một thủ đoạn như vậy.” Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ gật đầu.

Từ biệt Bạch tiền bối, cậu trở về trong hỗn độn, và đóng ‘Thế giới huyễn tượng sa mạc giả’ lại. ....

Tống Thư Hàng rơi vào trầm tư sâu sắc.

Sau khi nhận được thông tin pháp thuật do Bạch tiền bối truyền tới, cậu dường như đã hiểu ra điều gì đó, đi vào trạng thái lĩnh ngộ tương tự.

Thạch Bi yên tĩnh trấn thủ bên cạnh cậu, không làm phiền cậu.

Sau một lúc lâu.

“Dường như thật sự khả thi!” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng kêu lên.

Thạch Bi Đạo Hữu: “Cậu đã nghĩ thông điều gì rồi?” Tống Thư Hàng đáp: “Trước đây tôi vẫn luôn suy tính, đợi sau khi chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ thăng cấp, thì sẽ cài đặt một trí tuệ nhân tạo cho nó, để tôi có thể tiện lợi hơn trong việc nắm giữ các chức năng mới của ‘Tu Chân Liêu Thiên’, tiện quản lý.

Bây giờ có thủ đoạn pháp thuật do Bạch tiền bối truyền tới, có lẽ phương án này thật sự khả thi.” Thạch Bi Đạo Hữu nghi hoặc hỏi: “Cậu định làm thế nào?” “Tôi sẽ tính toán một lượt trong ‘Huyễn Tượng Chân Thực’ trước, xem thử phương án này có khả thi không.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếp đó, dưới sự thúc đẩy của ý niệm cậu, vô số số 0 và số 1 bắt đầu vận chuyển.

“Cậu học được năng lực lập trình viên rồi?” Thạch Bi ngẩn ra.

“Không...

Nhưng dù sao nó cũng là ‘Huyễn Tượng Chân Thực’ của tôi, tôi có thể thực hiện một số thao tác đơn giản.

Hơn nữa còn có thủ đoạn pháp thuật Bạch tiền bối cho nữa.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu bắt đầu dùng thủ đoạn pháp thuật do Bạch tiền bối truyền tới, số liệu hóa một phần ‘ký ức’ của mình, lưu trữ vào ‘Huyễn Tượng Chân Thực’, xây dựng một thể tồn tại đặc biệt trong ‘Huyễn Tượng

Chân Thực’.

Cũng giống như Bạch tiền bối trong ‘Thế giới sa mạc giả’.

Đồng thời, cậu thông qua chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, bắt đầu thử liên hệ với Long Lạc nữ sĩ.

Ngay cả khi cậu tiến vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, chư thiên vạn giới đều đã lãng quên cậu, nhưng sự tồn tại của Long Lạc nữ sĩ rất đặc biệt, cô ấy vẫn đang ‘hỗ trợ từ xa’ cho Tống Thư Hàng.

Ở thế giới hắc long, sự tồn tại của Long Lạc nữ sĩ tương đương với ‘Thiên Đạo’, có lẽ chính vì thân phận này mà cô ấy không bị ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ ảnh hưởng?

Tống Thư Hàng thử gửi năng lượng cho ‘Long Lạc nữ sĩ’, và dùng cách nhắn tin kèm lời nhắn.

Cậu gửi ý tưởng và thiết tưởng của mình cho Long Lạc nữ sĩ.

Nhưng mà... lời nhắn của cậu như đá chìm đáy biển.

Long Lạc nữ sĩ không hề hồi âm lại cho cậu. 【Là không nhận được tin tức, hay là nhận được tin tức nhưng không thể hồi âm cho tôi?】 Tống Thư Hàng cau mày.

Xem ra, ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ vẫn gây ra một số giới hạn nhất định cho Long Lạc nữ sĩ.

Nếu là nhận được tin tức nhưng không thể hồi âm thì...

Long Lạc nữ sĩ có lẽ đã dựa theo thiết tưởng của cậu, tiến hành thay đổi thiết kế khung sườn rồi sao?

Tống Thư Hàng bắt đầu chuyển sự chú ý đến năng lực ‘Tu Chân Liêu Thiên’ đang thăng cấp.

Quả nhiên!

Long Lạc nữ sĩ rất có năng lực.

Khung sườn 'Tu Chân Liêu Thiên' đang được điều chỉnh.

Tống Thư Hàng duy trì 'Huyễn Tượng Chân Thực' của 0 và 1, còn Long Lạc nữ sĩ có thể trực tiếp trích xuất một phần thông tin từ đó, và thiết kế một 'trí tuệ nhân tạo' cho Tống Thư Hàng.

Đây vốn là hạng mục mà Long Lạc nữ sĩ sở trường.

Long Lạc trợ thủ, mạng lưới Long Lạc, quyền hạn quản lý Long Lạc, những thứ này Long Lạc nữ sĩ từng mày mò qua rồi.

Về cốt lõi không thay đổi, cô ấy thay vỏ 'Long Lạc trợ thủ', đưa dữ liệu của Tống Thư Hàng vào, rất nhanh đã điều chỉnh ra một 'Tu Chân trợ thủ' cho Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, Tu Chân trợ thủ và 'Hạch Tâm trợ thủ' của Hạch Tâm Thế Giới Tống Thư Hàng có cùng nguồn gốc.

Tương lai, nếu Tống Thư Hàng có nhu cầu, có thể để hai trí tuệ nhân tạo này kết nối với nhau. ********** Thời gian trôi nhanh.

Một ngày lặng lẽ trôi qua.

Chuyển đổi thành thời gian ở An Lạc Thủ Đô, đã là ngày 3 tháng 12. 【Thông báo: Tu Chân trợ thủ xây dựng hoàn tất, đi vào giai đoạn điều chỉnh thử nghiệm, có đặt tên cho nó không?

Có/Không?】 "Cứ gọi là Bá Tống đi...

Khoan đã, không ổn.

Cái tên này sẽ gây áp lực cho người mới, đổi cái thân thiện hơn một chút.

Cứ gọi 'Tiểu Tống' thì sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

"Không bằng gọi là Các Chủ Tiểu Chuột Nhỏ đi." Thạch Bi Đạo

Hữu khẽ nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tiền bối, ngươi đang xem thường ta đó.

Ta từ Các Chủ Tiểu Sâu Bọ tiến hóa thành Các Chủ Tiểu Chuột Nhỏ, tương lai ta nhất định còn sẽ tiến hóa nữa.【Có đặt tên là ‘Các Chủ Tiểu Chuột Nhỏ’ không?

Có/Không?】Tiếng thông báo lại vang lên.

Xem ra ngay cả Long Lạc nữ sĩ cũng rất vừa ý cái tên này.

“Không ổn không ổn, chuột nhỏ không dễ thương lắm, đổi cái tương tự, kiểu đáng yêu hơn.” Tống Thư Hàng suy tư.

Chương 2432

【Có đổi thành ‘Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ’ không?

Có/Không?】 “Cái này không tệ.” Thạch Bi Đạo Hữu nói.

“Được, vậy cứ tạm dùng như vậy.

Sau này có cơ hội thì đổi vậy.” Tống Thư Hàng thỏa hiệp.

Quan trọng là chức năng, tên gọi có thể tạm chấp nhận một chút.【Tu Chân trợ thủ ‘Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ’ phục vụ ngài, có muốn trải nghiệm chức năng mới của bản nâng cấp lần này không?】 Một giọng nói trẻ con, vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Đó là giọng nói của Tống Thư Hàng thời niên thiếu.

“Chức năng mới?

Chức năng gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chức năng nhóm chat nhiều người, có muốn tạo một nhóm chat nhiều người không?” Giọng nói trẻ con hỏi.

“Cái này được đó.” Tống Thư Hàng đắc ý nói: “Trước tiên thử tạo một nhóm chat nhiều người tên là ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’.” Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ: “Thông báo: ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ tạo lập thành công.” “Sau đó, có thể kéo ‘Mẹ Hoàng Sơn’ trong danh sách đen của tôi vào, để cô ấy trở thành trưởng nhóm không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ: “Có muốn bổ nhiệm Mẹ Hoàng Sơn làm trưởng nhóm không?

Có/Không?” “CÓ!” Tống Thư Hàng lớn tiếng đáp.

Trong số rất nhiều ‘tiền bối’ mà cậu quen biết, không có ai là lựa chọn trưởng nhóm đáng tin cậy hơn Hoàng Sơn tiền bối.

Ngay cả Bắc Hà Tán Nhân hay Hằng Hỏa Chân Quân... về phương diện trách nhiệm ‘trưởng nhóm’, cũng không đáng tin cậy và có uy nghiêm bằng Hoàng Sơn tiền bối.

Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ: 【Thực hiện lệnh, nhóm chat nhiều người ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ đã thành lập thành công, trưởng nhóm là Hoàng Sơn Tôn Giả với biệt danh ‘Mẹ Hoàng Sơn’, danh sách thành viên hiện tại: Tống Tôn Giả ‘Bá Tống Nho Long Ma’.

Có thêm thành viên mới không?

Có/Không?】“Có!

Tôi sẽ xem thử có những thành viên nào, có thể thêm từng người một vào ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’, ngoài ra Các Chủ Sóc Nhỏ, cậu hãy gửi một thông báo hệ thống cho Hoàng Sơn tiền bối trước.

Trên thế giới này không ai thích hợp làm trưởng nhóm hơn Hoàng Sơn tiền bối đâu.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Việc thêm người, giai đoạn đầu có thể do cậu thêm một loạt các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũ, cùng với một loạt ‘tiền bối đã chết yêu dấu’, số thành viên còn lại thì do Hoàng Sơn tiền bối bổ sung.

Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ: 【Thực hiện lệnh.】...... ......

Thế giới hiện thực?

Trái Đất?

Trong một Động phủ ở hải ngoại của Hoàng Sơn tiền bối.

Đậu Đậu đeo một vòng cổ pháp bảo mới trên cổ, đang nhàm chán ném từng viên ‘thức ăn chó vị châu quả’, rồi dùng miệng bắt lấy.

Số ‘châu quả’ này là do Bạch tiền bối dùng phi kiếm truyền tới cho nó lần trước, vốn là quà Bạch tiền bối hứa tặng cho nó khi xuất quan, một thời gian trước Bạch tiền bối cuối cùng cũng nhớ ra chuyện này, dùng phi kiếm dùng một lần gửi ‘châu quả’ tới.

Hoàng Sơn Tôn Giả đã luyện chế nó thành thức ăn cho chó, cung cấp cho Đậu Đậu dùng làm linh thực.

“Đậu Đậu, sau năm nay có lẽ ta sẽ bồi dưỡng ra một trưởng nhóm mới.

Đến lúc đó, nhiệm vụ quản lý ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có thể chuyển giao cho trưởng nhóm mới.” Hoàng Sơn Tôn Giả dựa vào ghế, tay cầm chén rượu, khẽ nhấp một ngụm rượu ấm.

“Meo~” Đậu Đậu tùy ý đáp một tiếng.

Gần đây nó cảm thấy kỳ sinh sản của mình có lẽ sắp đến, vô cùng bực bội.

Ngoài ra... hiện tại nó đã là Ngũ Phẩm Đại Yêu Khuyển, cũng coi như đã ‘trưởng thành’.

Vì đã trưởng thành, việc bỏ nhà đi liền trở nên vô nghĩa.

Chó trưởng thành phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình, cho dù có bỏ nhà đi, Hoàng Sơn cũng sẽ không phái người đi đưa nó về nữa.

Hơn nữa, đừng nói bỏ nhà đi, hiện tại Hoàng Sơn ngốc lớn thậm chí còn đang suy nghĩ có nên mở cho nó một Động phủ, để nó sống tự lập không.

Lòng chó hoảng loạn!!!

Đậu Đậu nhất thời vẫn không thể thích nghi với sự thay đổi của việc ‘trưởng thành’ này.

Đây chính là phiền não của tuổi dậy thì a.

Đậu Đậu thầm thở dài trong lòng, ném một viên thức ăn chó châu quả... nhưng lần này, vì nguyên nhân phiền não, góc độ ném thức ăn chó của nó bị lệch.

Thức ăn chó vị châu quả bay lên, đập vào màn hình máy tính của Hoàng Sơn Tôn Giả, rồi lại bật ra.

“Gâu~” Đậu Đậu thân hình nhanh như chớp, phóng về phía trước, phóng lên bàn làm việc của Hoàng Sơn Tôn Giả, há miệng ngậm lấy thức ăn chó rất ngầu.

“Phụt~~” Lúc này, Hoàng Sơn Tôn Giả đang nhấp rượu ấm, đột nhiên phun hết cả ngụm rượu ra.

Rượu và nước bọt phun đầy người, đầy mặt Đậu Đậu.

Bất ngờ không kịp trở tay!

“Gâu gâu?” Đậu Đậu quay đầu lại, hai mắt nhìn chằm chằm Hoàng Sơn: “Hoàng Sơn ngốc lớn, ngươi cố ý sao?” “Không... không phải.” Hoàng Sơn Tôn Giả đặt chén rượu xuống, lau miệng.

Đồng thời, hắn còn lẩm bẩm: “Nhất định là ảo giác, nhất định là ta gần đây quá mệt mỏi, dẫn đến trong đầu xuất hiện ảo giác.” Hắn nhắm mắt lại, cẩn thận cảm ứng. 【Đinh~ Hệ thống thông báo: Chức năng nhóm chat nhiều người ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ đã thành lập thành công, chúc mừng ‘Mẹ Hoàng Sơn’ ngài đã trở thành trưởng nhóm của ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’.

Danh sách thành viên hiện tại: trống trống trống trống.】 Hoàng Sơn Tôn Giả: “......” “Ngươi bệnh rồi sao?

Hoàng Sơn ngốc lớn?” Đậu Đậu nghi hoặc hỏi.

Hoàng Sơn Tôn Giả run rẩy vươn tay, sờ lấy bình đan dược trên bàn, đổ ra một viên đan dược tròn xoe, nuốt một hơi. ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ là cái quái gì vậy?

Hơn nữa tại sao hắn lại trở thành trưởng nhóm?

Cái ‘trống trống trống trống’ trong danh sách thành viên kia lại là cái gì?

Đang lúc suy tư, trong đầu hắn lại liên tiếp vang lên tiếng thông báo.

Từng cái tên quen thuộc, được thêm vào ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ này.

Bạch Thánh Quân, Linh Vũ Điệp Thánh Quân, Thất Tu Thánh Quân, Lục Tu Tiên Tử, Lệ Chi Tiên Tử, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Tiếp đó là Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, Bắc Hà Tán Nhân, Tô Thị A Thất, Cuồng Đao Tam Lãng, Đồng Quái Tiên Sư, Dược Sư, Giang Tử Yên, Diệt Phượng Công Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử, Hiến Công Cư Sĩ, Cổ Hồ Quan Chân Quân, Bạch Hạc Chân Quân, Giao Bá Chân Quân, Hằng Hỏa Chân Quân... và những gương mặt cũ của Cửu Châu Nhất Hào Quần, được thêm từng người một vào nhóm.

Sau đó là Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Ngư Kiều Kiều, Đậu Đậu, Tiểu Quả Quả, Thi, Chúc, Sở Sở, Thông Nương, Tước Yêu Tiểu Thải đều được thêm vào. ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ vốn trống rỗng bỗng chốc trở nên náo nhiệt.

Đợi sau khi các thành viên cũ của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cơ bản đều được thêm vào, động tác thêm người hơi chậm lại.

Nhưng không bao lâu, lại có một loạt thành viên mới được kéo vào.

Sở Các Chủ của Bích Thủy Các, Trình Lâm Tiên Tử, Bạch Long Tiên Tử, Long Lạc nữ sĩ ‘Bàn Cầu’, Cái Gì Cũng Có Thể Bán, Thú Tu Giới Thần Long, Long Đồng... và những người khác.

Tống Thư Hàng gần như kéo tất cả thành viên trong danh sách bạn bè của mình vào, trừ Thiên Đế và danh sách 'thành viên Thiên Đình' vừa thêm không lâu.

Đương nhiên, Hà Chỉ và Bất Diệt Chi Chủ hiện tại chắc chắn bị giam giữ bên ngoài.

Còn có Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng không thêm vào...

Thân phận của Bạch tiền bối Two tương đối đặc thù, Tống Thư Hàng định hỏi riêng ý kiến của hắn trước, sau đó mới tiến hành thao tác.

Thân phận tương tự còn có Ban Văn Long Two Đại Lão.

Chỉ là 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' vừa mới mở, các chức năng còn đang tải.

Các thành viên đã được thêm vào nhóm, hiện tại chỉ có thể nhìn thấy các cái tên trong danh sách, vẫn không thể giao lưu.

Vì không thể phát biểu trong 'Cửu Châu Nhị Hào Quần', thế là một số thành viên nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở giao diện 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Bắc Hà Tán Nhân: "@Hoàng Sơn tiền bối mệt muốn nghỉ hưu, Hoàng Sơn tiền bối, vừa nãy trong đầu ta đột nhiên xuất hiện cái 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' này là sao vậy?

Là do Hoàng Sơn tiền bối ngươi tạo ra sao?" Vì Tống Thư Hàng vẫn đang bế quan trong Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, về căn nguyên bị giam giữ, các thành viên nhất thời lại hoàn toàn không nhớ ra sự tồn tại của Bá Tống.

Cứ như vậy, ánh mắt mọi người đương nhiên tập trung vào 'trưởng nhóm' Hoàng Sơn Tôn Giả.

“Cửu Châu Nhị Hào Quần, Hoàng Sơn tiền bối ngươi thức tỉnh năng lực thiên phú gì sao?” Tuyết Lang Động Chủ hỏi.

Diệt Phượng Công Tử: “【Giọng nói】 Meo~” Thất Tu Thánh Quân: “Ta còn thấy rất nhiều thành viên đặc biệt trong nhóm đó.” “Các ngươi nói Cửu Châu Nhị Hào Quần là gì vậy?” Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta thấy một số gương mặt mới trong ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’...

Hoàng Sơn tiền bối, Nhị Hào Quần phải chat thế nào?

Ta đã nóng lòng muốn trò chuyện với những gương mặt mới này rồi.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “Tam Lãng Đạo Hữu, ngươi quay đầu nhìn về hướng 5 giờ phía sau lưng một chút, sẽ có kinh ngạc đó.” Cuồng Đao Tam Lãng: “???” Bắc Hà Tán Nhân: “Tam Lãng lần này lại làm gì rồi?” “Hắn hình như trong nhóm đã nhắc nhở Vũ Nhu Tử đi tìm Linh Vũ Điệp tiền bối để đặt đạo hiệu mới sắp nổ tung thì phải.” Tuyết Lang Động Chủ vô thức đáp.

Tô Thị A Thất lên tiếng nói: “E rằng Tam Lãng lại bị lạnh mấy ngày rồi...

Mà nói đến, vốn dĩ ta đã dùng vệ tinh khóa định tọa độ của hắn, chuẩn bị đi tìm hắn, không ngờ Linh Vũ Điệp tiền bối đã nhanh hơn một bước.” Di Vong Tiên Tử (Vũ Nhu Tử) đột nhiên online nói: “Đúng vậy, hôm nay lại là một ngày mới bắt đầu, đạo hiệu của cha hôm nay còn chưa cho con nữa.

Cảm ơn các tiền bối đã nhắc nhở~” Tuyết Lang Động Chủ: “【Biểu cảm Husky trầm mặc.】” Chẳng lẽ mình cũng bị lạnh rồi sao?

“Mà nói, Hoàng Sơn tiền bối đâu?

Hoàng Sơn tiền bối vẫn không trả lời sao?” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nghi hoặc hỏi.

Rõ ràng là đã tạo ra ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’, nhưng Hoàng Sơn tiền bối vẫn im lặng, ngay cả Đạo Hữu trong nhóm @hắn cũng không trả lời.

Lúc này, Đậu Đậu đang phiền não đáp: “Hoàng Sơn ngốc lớn vừa ăn thuốc xong, vẫn còn đang ngẩn ngơ.

Dường như đang nghiên cứu chức năng ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’.

Chương 2433

Ngoài ra, xét từ phản ứng vừa nãy của Hoàng Sơn ngốc lớn, cái ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ này hình như không phải do hắn mày mò ra.” “Nhưng Hoàng Sơn tiền bối không phải trưởng nhóm sao?” Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc hỏi.

Đậu Đậu đang phiền não: “【Ảnh động Vũ Nhu Tử lắc đầu.】 Cụ thể thế nào ta cũng không rõ.

Đợi Hoàng Sơn ngốc lớn tỉnh táo lại từ trạng thái ngẩn ngơ rồi nói.” ....

Một bên khác.

Thiên Hà Tô Thị Tộc Địa.

Tô Thị A Thập Lục dựa vào một tòa tháp cao, tai kẹp tai nghe, dường như đang nghe nhạc.

“Khoan đã, cái Cửu Châu Nhị Hào Quần này là sao vậy?” Bạch Long tỷ tỷ đang quấn quanh cổ cô đột nhiên lên tiếng, trong ý thức của cô ấy xuất hiện thông báo hệ thống.

Tô Thị A Thập Lục mở mắt, lúc này trong hai mắt cô một mảnh tĩnh lặng, không một chút dao động cảm xúc.

“Cái nhóm này có gì không đúng sao?” Cô khẽ hỏi. 【Ta cảm ứng được trong đó có cảm giác tương tự Thiên Đế Đạo.】 Bạch Long tỷ tỷ cau mày, đổi sang phương thức giao tiếp bằng tâm linh.

Thật là gặp quỷ rồi.

Cô ấy khó khăn lắm mới mượn ‘cái chết’ để thoát thân khỏi ‘Thiên Đình Chi Đạo’ của Thiên Đế, chớp mắt đã không hiểu sao lại bị thêm vào ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ này.

Vừa ra khỏi hang hổ, quay đầu đã vào hang sói sao?【Không phải Thiên Đế Đạo, Bạch Long tỷ tỷ đừng hoảng.】Tô Thị A Thập Lục khẳng định đáp.

Bạch Long tỷ tỷ hơi khựng lại.

Sau đó cô ấy cẩn thận cảm ứng.

Quả nhiên, 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' này cho cô ấy cảm giác tuy rất giống Thiên Đế Đạo, nhưng về căn nguyên mà nói lại hoàn toàn khác – 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' này không có loại ràng buộc cường đại kia.

"Không được, ta phải nghiên cứu một chút cái thứ này.

Nếu có nguy hiểm thì ta lập tức kéo em ra khỏi đó luôn." Bạch Long tỷ tỷ vẫn không yên tâm.

"Vâng." Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh gật đầu. ********** Cùng lúc đó.

Trong tầng kẽ hở Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Tống Thư Hàng nhận được mấy thông báo từ 'Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ'.【Trưởng nhóm Mẹ Hoàng Sơn kích hoạt 'chức năng trò chuyện văn bản nhóm', có muốn mở không?】"Có!" Tống Thư Hàng gật đầu, lập ra 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' chính là đợi khoảnh khắc này.【Trưởng nhóm Mẹ Hoàng Sơn kích hoạt 'quyền hạn trưởng nhóm', 'quyền hạn quản trị viên'.

Có muốn mở không?】"Mở mở mở." Tống Thư Hàng liên tục đáp.

Khoảnh khắc tiếp theo, các chức năng của 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' bắt đầu lần lượt kích hoạt, hoạt động.

"Ơ?

Dường như có thể trò chuyện rồi?” Bắc Hà Tán Nhân gửi tin tức đầu tiên trong ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’.

Từ khi được thêm vào ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’, hắn đã luôn thử các loại thao tác.

Cùng với tin nhắn trả lời đầu tiên được gửi đi, cả ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ bắt đầu trở nên náo nhiệt.

Lệ Chi Tiên Tử: “Chỉ có thể gửi văn bản, không thể gửi ảnh các thứ.

Cũng không có chức năng giọng nói, khung sườn tổng thể còn rất nguyên thủy.

Chỉ có chức năng cơ bản nhất.” Đậu Đậu: “Cũng không có chức năng biểu cảm, chỉ có thể gửi văn bản.

Lúc này, ta đột nhiên muốn @Thông Huyền Đại Sư.” “Cũng không có chức năng @, nhưng ta có thể hiểu ý Đậu Đậu.

Nếu không thể gửi biểu cảm, thì Thông Huyền Đại Sư sẽ không thể sử dụng chức năng ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ này rồi.

Hắn bế khẩu thiền...

Dường như phải tu luyện đến Bát Phẩm.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Lệ Chi Tiên Tử: “Thông Huyền Phương Trượng xin nén bi thương.” Cái Gì Cũng Có Thể Bán: “Cửu Châu Nhị Hào Quần này là gì?

Tại sao tôi lại bị thêm vào đây?” Phía sau, Tống Thư Hàng thấy Cái Gì Cũng Có Thể Bán Đại Lão ló đầu ra, trong lòng vui vẻ.

“Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ, có thể thêm hiệu ứng thất sắc cực ngầu lên biệt danh của Cái Gì Cũng Có Thể Bán Đại Lão không?

Để hắn gây chú ý hơn?” Tống Thư Hàng hỏi.

Các Chủ Tiểu Sóc Nhỏ: “Xác nhận lệnh, thực hiện thành công.” Ngay sau đó, trên tên của Cái Gì Cũng Có Thể Bán Đại Lão, bắt đầu tỏa ra ánh sáng thất sắc ảo diệu.

Một thao tác khiến người ta nghẹt thở.

Ngoài Cái Gì Cũng Có Thể Bán Đại Lão, mấy vị Đại Lão và thành viên khác, có lẽ vẫn đang âm thầm theo dõi.

“Lần tới nếu có cơ hội, phải kéo Bắc Phương tiền bối, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng và các Đại Lão khác vào.

Đại lão cấp bậc này, nếu có tâm tình chỉ điểm một hai câu, đối với mọi người mà nói đều là cơ duyên lớn lao.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nói xong, ý thức của cậu tạm thời thoát khỏi ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’.

Đúng lúc này, trong đầu cậu lại có một giọng nói vang lên.【Đinh~ Bạn bè của ngươi ‘Thiên Đế’ gửi cho ngươi một chút năng lượng, kèm lời nhắn: Tống tiền bối à, đây là năng lượng hôm nay nè.】Tống Thư Hàng: “!!!” Thiên Đế cũng không bị ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ ảnh hưởng sao?

Chẳng lẽ hắn cũng đặc biệt giống Bạch tiền bối? ....

Thế giới hiện thực?

Trái Đất?

Trên không Đông Hải.

Thiên Đế một tay chống cằm, ngồi trong ‘Thái Dương Thuyền’.

Lúc này Thái Dương Thuyền đã thu lại ánh sáng và nhiệt độ, lẳng lặng lơ lửng, ẩn trong kẽ hở không gian.

Trên tay trái của Thiên Đế, có một chiếc gương cổ.

Trong gương, phản chiếu ba chữ ‘Tống tiền bối’.

“Ký ức trở nên vô cùng mơ hồ, là hiệu quả của ‘Thiên Đạo Ngục Không Gian’ sao.” Thiên Đế khẽ nói.

Một lát sau, hắn lại khẽ gõ lên gương.

Một đoạn lời nói đã ‘lưu trữ’ sẵn hiện ra.

Sau đó hắn lại gửi một giọt năng lượng cho ‘Tống tiền bối’, dùng lời nhắn kèm theo để giao lưu. 【Khi nhận được tin tức này của ta, Tống tiền bối ngươi chắc hẳn đã dung hợp rất nhiều ‘thông tin’ của ta, hơn nữa ngươi chắc hẳn đã tiếp xúc với ‘đạo’ loại này rồi chứ?

Vậy thì hiện tại ngươi, nhất định đã có cảm ứng rồi chứ?

Thế giới này, từ những góc khuất mà con người không biết, đã bắt đầu sụp đổ.

Đây là dấu hiệu Thiên Đạo hiện tại, bắt đầu mất đi quyền hành.

Cuối cùng, chúc ‘Tống tiền bối’ bình an.】 Đạo của hắn là phương án Thiên Đạo Cầu Kim Loại Lỏng bù đắp cho bản thân.

Vì vậy, chỉ cần tiếp xúc với đạo của hắn, sẽ cảm ứng được trạng thái của Thiên Đạo, cảm ứng được thế giới sụp đổ.

Thiên Đạo hiện tại, đã đến hồi kết. 【À ừm, xin lỗi.

Tôi không cảm ứng được gì cả...

Ngài có thể nói cho tôi biết, phải cảm ứng thế nào không?】 Lúc này, hồi đáp của Tống Thư Hàng vang lên.

Thiên Đế vốn dĩ vẫn bình tĩnh, đột nhiên ngây người ra.

Không đúng a, theo lý mà nói chỉ cần tiếp xúc với ‘đạo’ của hắn, đối phương sẽ tự nhiên cảm ứng được trạng thái Thiên Đạo hiện tại, cảm ứng được thế giới sụp đổ mới đúng.

Hoàn toàn không cần phải học hỏi phương pháp ‘cảm ứng’ gì cả.

Tại sao Bá Tống lại không cảm ứng được biến hóa của Thiên Đạo?

Chẳng lẽ... là nguyên nhân đặc biệt của ‘Thiên Đạo Ngục Không Gian’ sao?

Hay là, ‘đạo’ của Bá Tống khác biệt?

Thiên Đế lại vươn tay, vuốt trên gương cổ.

Nhưng thật đáng tiếc, trên gương cổ không có phương án trả lời nào thích hợp với vấn đề ngớ ngẩn này của Tống Thư Hàng.

Thế là, suy tư một lát sau, Thiên Đế hồi đáp Tống Thư Hàng hai chữ: 【Cố lên!】 ********** Trong tầng kẽ hở Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác nhìn hồi đáp của Thiên Đế.

Cố lên?

Trên thế giới này không phải chuyện gì cũng có thể hoàn thành bằng cách ‘cố lên’ a.

Luôn cảm giác các Đại Lão trên thế giới này đều có sở thích ‘nói chuyện không nói hết, nói một nửa chừa một nửa’.

Có lẽ nói như vậy trông bí ẩn hơn?

Nhưng kiểu truyền tin này, đối với tân thủ ‘nghe lời’ mà nói, thật sự là tai họa.

Vạn nhất hiểu sai, liền sẽ rơi vào vực sâu không đáy, sai một bước sai cả đường.

Nhưng mà may mắn thay...

Chương 2434

mình có viện trợ bên ngoài!

Tống Thư Hàng bắt đầu thông qua chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, liên hệ với Bạch tiền bối Two.

Thân là Cửu U Chúa Tể, Bạch tiền bối Two hiểu rõ nhất về những chuyện liên quan đến Thiên Đạo.

Hơn nữa, vừa hay cậu cũng muốn hỏi Bạch tiền bối Two có muốn gia nhập ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ không.

“Chỉ cần chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của tôi thăng cấp đủ nhanh, cho dù là Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc cũng không ngăn được tôi liên hệ với thế giới bên ngoài!” Tống Thư Hàng tìm niềm vui trong khổ sở nói.

Sau đó, cậu gửi một chút năng lượng cho Bạch tiền bối Two, kèm lời nhắn hỏi: 【Có đó không?

Bạch tiền bối?】 Bạch tiền bối Two một lát sau gửi lại hồi đáp: 【Sau này có chuyện cứ nói thẳng, đừng hỏi ta có đó không.

Để ta còn phải lãng phí thời gian hồi đáp cho ngươi câu ‘có đó không?’.

Rất mệt.】 Tống Thư Hàng: “......” Có lý.

Được rồi, vậy cứ đi thẳng vào trọng tâm vậy. 【Bạch tiền bối, ngài có biết khi ‘Thiên Đạo’ bắt đầu mất đi quyền hành, chư thiên vạn giới bắt đầu sụp đổ từ những góc khuất mà con người không biết thì sẽ là tình huống thế nào không?】 Tống Thư Hàng thuật lại tin tức Thiên Đế vừa gửi cho cậu một lần. 【Thiên Đạo dần dần mất đi quyền hành?

Ngươi từ đâu có được tình báo này?】Bạch tiền bối Two kèm lời nhắn hỏi.

Chuyện Thiên Đạo sắp thoái vị, các Đại Lão chư thiên vạn giới đều có cảm ứng, rất nhiều Đại Lão đã chuẩn bị tâm lý.

Nhưng mà, chuyện Thiên Đạo hiện tại đã dần mất đi quyền hành, ngay cả Bạch tiền bối Two cũng chưa phát giác.

Tống Thư Hàng hồi đáp: 【Là Thiên Đế.】【Xem ra trạng thái Thiên Đạo đời này, còn tệ hơn ta tưởng tượng.

Thực ra, chuyện tương tự, thời viễn cổ cũng từng xảy ra, khi Thiên Đạo thay đổi, Thiên Đạo tiền nhiệm biến mất, Thiên Đạo kế nhiệm chưa kế thừa thiên mệnh.

Quyền hành Thiên Đạo nắm giữ chư thiên vạn giới trở thành vật vô chủ, thế là từ những góc khuất thế giới mà không ai biết, pháp tắc thế giới bắt đầu sụp đổ.】Bạch tiền bối Two hồi đáp.

Nhưng những chuyện như vậy trước đây đều xảy ra sau khi Thiên Đạo biến mất.

Còn Thiên Đạo hiện tại vẫn đang tại vị, đã xảy ra chuyện như vậy – trạng thái Thiên Đạo hiện tại, có thể tưởng tượng được. 【Vậy Bạch tiền bối, trong quá trình này, tôi có điều gì cần chú ý không?】Tống Thư Hàng hỏi.

Trước đó Thiên Đế trong lúc giao lưu, đầu tiên là chúc cậu bình an, sau đó lại bảo cậu cố lên.

Luôn cảm giác có một thứ gì đó cần cậu giữ cảnh giác.

Vì thế, Tống Thư Hàng mới hỏi như vậy. 【Ừm...

Nếu 'vị trí' ngươi đang ở vừa vặn nằm trong phạm vi 'góc khuất thế giới sụp đổ', thì ngươi phải chú ý một chút.

Ở khu vực mất đi sự bao phủ của pháp tắc Thiên Đạo, có thể sẽ xuất hiện một số Thiên Đạo Di Vật hung tàn.】 Bạch tiền bối Two đáp.

Cái gọi là Di Vật, chỉ là 'Thiên Đạo Di Vật'.

Nhưng khác với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Tinh Cầu Mọc Mắt loại 'di vật đạo khí' này.

Quái vật xuất hiện trong 'thế giới sụp đổ', có thể được coi là thi thể tinh thần Thiên Đạo để lại sau khi 'chết'.

Không có một cách gọi cố định, vì hầu như không ai trong chư thiên vạn giới từng tiếp xúc với loại thứ này.

Mỗi lần Thiên Đạo thay đổi, những 'Thiên Đạo Di Phế' này đều chỉ xuất hiện trong 'thế giới sụp đổ'.

Nhưng thế giới sụp đổ đều bắt nguồn từ 'góc khuất thế giới mà thế nhân không biết'.

Bạch tiền bối Two giới thiệu sơ qua cho Tống Thư Hàng một lần.

Tống Thư Hàng nghe xong giới thiệu, đáp: 【Tôi hiện tại đang ở Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, nơi này lẽ ra là nơi Thiên Đạo trọng điểm chú ý.

Nơi như vậy, lẽ ra không nên là nơi đầu tiên trở thành thế giới sụp đổ mới đúng.】 Bạch tiền bối Two trầm mặc một lát sau, hồi đáp: 【Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc?

Thư Hàng... ngươi không cảm thấy nơi này, mới rất phù hợp với miêu tả 'góc khuất thế giới mà thế nhân không biết' sao?】 Một không gian đặc biệt vĩnh viễn không bị người chư thiên vạn giới nhớ tới, ngay cả người bị nhốt vào đó cũng sẽ bị xóa khỏi ký ức của thế nhân – nơi này mới là nơi nguy hiểm nhất.

Tống Thư Hàng: “!!!” Tôi không đến mức xui xẻo vậy chứ?

Hơn nữa, nơi này dù sao cũng là do Bạch tiền bối tự tay lựa chọn.

Ít nhiều cũng sẽ nhiễm chút vận khí của Bạch tiền bối chứ?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, phía dưới tiểu đảo bế quan của cậu, Hoàng Tuyền Chi Hà cuộn trào lên.

Dường như có thứ gì đó muốn chui ra từ Hoàng Tuyền Đại Hà. 【Bá Tống Hào, cẩn thận, có thứ gì đó sắp ra rồi.】 Thạch Bi Đạo Hữu trầm giọng nói.

Nó bắt đầu phát huy chức năng của mình, trấn áp và bảo vệ chặt chẽ nơi Tống Thư Hàng bế quan.

Tống Thư Hàng: “......” Chẳng lẽ bị Bạch tiền bối Two nói trúng rồi sao?

Tiếp theo, Thiên Đạo Di Vật hung tàn, sắp sửa hiện thân từ Hoàng Tuyền Hà. 【Bạch tiền bối...

đã là Thiên Đạo Di Vật, thì có phải là bao hàm cả ‘Thiên Đạo Di Phế’ của các đời Thiên Đạo không?】 Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi Bạch tiền bối.

Nếu là Thiên Đạo Di Phế của các đời Thiên Đạo, trong đó có Thiên Đạo Bạch, Thiên Đạo Ban Văn Long, Thiên Đạo Tam Nhãn tiền bối hay Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân di phế không?

Nếu là Thiên Đạo Bạch ‘di phế’, vậy đó là Bạch tiền bối Four sao? 【Không rõ.

Về nguyên lý mà nói, lẽ ra Thiên Đạo Di Phế của các đời Thiên Đạo đều sẽ có mới đúng.】 Bạch tiền bối Two đáp.

Xoẹt~ Bóng dáng trong Hoàng Tuyền Hà hoàn toàn chui ra.

Đó là một vật thể hình cầu màu bạc, cơ thể nó dường như được đúc bằng kim loại, nhưng lại có tính lưu động của chất lỏng. 【Không ổn, quẻ xấu nhất...

Là Thiên Đạo Di Phế của Bàn Cầu Đại Lão.】 Tống Thư Hàng đau khổ nói.

Thiên Đạo Di Phế Cầu Kim Loại Lỏng chui ra từ Hoàng Tuyền Hà.

Nó dừng lại một chút giữa hư không, sau đó liền hạ xuống ngay trên mộ của Tống Thư Hàng.

Thạch Bi Đạo Hữu truyền âm hỏi: 【Thư Hàng, tên này là ai?】 【Thiên Đạo hiện tại... di phế phải không?

Yên tâm, không phải Cửu U U U Cầu, cũng không phải Thiên Đạo Cầu.

Thạch Bi tiền bối đừng hoảng!】 Tống Thư Hàng truyền âm đáp: 【Mà nói, Thạch Bi Đạo Hữu, đây mới là Đại Lão cấp cao đầu tiên chúng ta thực sự đối mặt.

Ngươi có cảm giác muốn bùng cháy không?】 【Muốn ta bùng cháy ư?】 Thạch Bi Đạo Hữu đột nhiên truyền âm nói: 【Ngươi có Linh Thạch không?】 Tống Thư Hàng trong hố sâu, lúc này thực ra trong lòng rất hoảng.

Đối mặt với ‘Thiên Đạo Di Phế’ mà ngay cả Bạch tiền bối Two cũng gọi là thứ hung tàn, lòng cậu lạnh toát...

Trực giác mách bảo cậu, thứ này tuyệt đối không phải thứ cậu có thể đối phó một mình.

Nhưng mà, đồng thời với sự kinh hoàng, cậu lại cực kỳ bình tĩnh về mặt cảm xúc.

Một là do kinh nghiệm đối phó kẻ địch phong phú, Cửu U Bàn

Cầu Chúa Tể cậu đã đối đầu nhiều lần – có một số thứ, một khi đã quen thuộc thì sẽ mất đi cảm giác thần bí, ví dụ như Bàn Cầu và U U Cầu.

Cái cầu trước mắt tuy không phải Cửu U Bàn Cầu, nhưng về bản chất đều đến từ 'Thiên Đạo Cầu Kim Loại Lỏng'.

Đó là thi thể 'tinh thần Thiên Đạo' còn sót lại trong thế giới sụp đổ sau khi quyền hành Thiên Đạo rút đi, về bản chất đều là cầu.

Nói chung...

Thiên Đạo Di Phế sẽ sinh ra khi Thiên Đạo biến mất.

Còn Thiên Đạo hiện tại lại không đi theo lối thông thường, còn chưa thoái vị, Thiên Đạo Di Phế đã nóng lòng xuất hiện.

Hai là, khi lòng lạnh đến một mức độ nhất định, ở trong tuyệt cảnh tuyệt vọng, con người ngược lại sẽ cực kỳ bình tĩnh.

Tương tự trạng thái 'đau đớn lớn nhất không gì hơn tâm chết'.

Tống Thư Hàng hiện tại đang ở trong trạng thái hai trong một này, trong lòng thì hoảng hốt, nhưng cảm xúc lại vô cùng bình tĩnh, vô cùng mâu thuẫn. 【Linh Thạch?

Có thể có một ít.】 Tống Thư Hàng đáp, trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu quả thực vẫn còn một khoản Linh Thạch phong phú, đó là tiền bồi thường phải trả cho 'Âm Ảnh Lãnh Chúa'.

Chỉ là vẫn không có cơ hội gặp lại Âm Ảnh Lãnh Chúa, nên khoản Linh Thạch này vẫn luôn được lưu trữ trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng. 【Nếu ngươi có đủ Linh Thạch, thì có thể kích hoạt chức năng ẩn của ta.

Chỉ cần số lượng Linh Thạch đủ, cho dù là Trường Sinh Giả chúng ta cũng có thể đấu một trận!】 Thạch Bi Đạo Hữu hăng hái nói.

Tống Thư Hàng: “......” Lại là một thứ phá của!

Cái ‘nếu’ này, làm người ta đau lòng nhất.

Nếu tôi có vô số Linh Thạch hoặc bảo vật, tôi chỉ cần dựa vào việc phát động ‘Khắc Kim Nhất Kích’ là đã có thể chính diện đại chiến mấy chục hiệp với Trường Sinh Giả rồi! 【Đến đây, lúc này không phải lúc tiếc rẻ, lấy Linh Thạch của ngươi ra, chúng ta bùng cháy một trận.】 Lời truyền âm của Thạch Bi Đạo Hữu vô cùng gấp gáp.

Cái ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu Kim Loại Lỏng’ kia tuy yên tĩnh đứng trước mộ Tống Thư Hàng, bất động.

Nhưng loại khí tức ‘thế giới sụp đổ, tan vỡ, kết thúc’ không ngừng phóng thích ra từ trên người nó.

Nó là đối lập với mọi vật chất.

Cho dù không ra tay, chỉ đứng yên bất động, vạn vật xung quanh nó đều sẽ bắt đầu sụp đổ.

Thạch Bi lúc này đang toàn lực kích hoạt chức năng ‘bảo vệ’ của mình, nếu không có nó ở đó, mộ huyệt của Tống Thư Hàng đã sớm sụp đổ thành mảnh vụn rồi. 【Không phải tôi tiếc rẻ...

Mà là Linh Thạch của tôi hiện tại không lấy ra được.】 Tống Thư Hàng cười khổ đáp.

Nếu Hạch Tâm Thế Giới hiện tại có thể mở, cậu đã sớm dẫn Thạch Bi Đạo Hữu độn vào trong đó rồi.

Chương 2435

Đồng thời, cậu nhanh chóng báo cáo tình hình hiện tại của mình cho Bạch tiền bối Two: 【Bạch tiền bối, không ổn rồi.

Thiên Đạo Di Phế thật sự xuất hiện ở nơi tôi bế quan, hiện tại nó đang đứng trước mộ của tôi.

Là Bàn Cầu, là Thiên Đạo Di Phế tương ứng với Bàn Cầu Đại Lão.】“Đứa trẻ xui xẻo này~” Bạch tiền bối Two hơi trầm mặc, sau đó hồi đáp: 【Nó có ra tay với ngươi không?】【Không có, nó chỉ đứng yên bất động...

Giống như là đang viếng mộ cho tôi vậy.

Nhưng ngay cả khi nó đứng yên không động, loại khí tức sụp đổ vạn vật trên người nó, cũng đủ để hủy diệt nơi tôi bế quan rồi.

Bạch tiền bối, có phương án hoặc kế sách hay nào có thể giúp tôi không?】Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Bạch tiền bối Two hồi đáp: 【Đừng hoảng loạn, bình tĩnh, đừng động.

Khi Thiên Đạo Di Phế vừa xuất hiện, hành động của nó có hình thức và quy tắc cố định, vì nó không ra tay với ngươi, điều đó có nghĩa là các ngươi chưa thỏa mãn điều kiện để nó ‘ra tay’.

Các ngươi đừng động, giữ nguyên trạng thái.】【Ngoài ra...

×&%￥$】Bạch tiền bối Two đã gửi hai lần lời nhắn ‘kèm theo’.

Nhưng lời nhắn ‘kèm theo’ thứ hai, lại là một mảnh mã hóa lộn xộn.

Có chuyện gì vậy?

Nếu đối tượng trò chuyện là Dược Sư tiền bối, hắn đột nhiên phát ra một mảnh mã hóa lộn xộn, có thể là đầu hắn bị Giang Tử Yên đè lên bàn phím.

Nhưng đầu của Bạch tiền bối Two, ai dám đè?

Vậy nên...

Bạch tiền bối Two bên đó sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?

Nghĩ đến việc Bạch tiền bối Two vẫn đang ở trạng thái bị Bàn Cầu Đại Lão phong ấn, lòng Tống Thư Hàng thắt lại.

Lúc này, giọng nói của Thạch Bi Đạo Hữu lại vang lên bên tai Tống Thư Hàng: 【Nếu không có Linh Thạch, chúng ta đều tiêu đời.

Thật sự không ổn thì ta sẽ bảo vệ ngươi, ngươi tìm cách rời đi.

Trong tay ngươi có phương pháp rời khỏi tầng kẽ hở không gian 'Thiên Đạo Ngục' này không?】【Đừng hoảng loạn!

Thạch Bi Đạo Hữu bình tĩnh!】Tống Thư Hàng vội vàng thuật lại lời của Bạch tiền bối Two một lần.

Đồng thời, cậu lại nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Bạch tiền bối Two, hỏi về trạng thái của Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two rất nhanh hồi đáp, nhưng, hồi đáp của hắn lại là một mảnh mã hóa lộn xộn.

Vẫn có thể hồi đáp, điều này có nghĩa là trạng thái của Bạch tiền bối Two không có vấn đề.

Vậy vấn đề có lẽ xuất hiện ở bên mình sao?

Tống Thư Hàng cau mày.

Có lẽ nào là do ảnh hưởng của 'Thiên Đạo Di Phế Cầu' trước mộ, dẫn đến liên hệ giữa thế giới Cửu U nơi Bạch tiền bối Two đang ở và cậu bị nhiễu loạn?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng nhanh chóng liên hệ với một vị Bạch tiền bối khác ở thế giới hiện thực – muốn rời khỏi không gian ‘Thiên Đạo Ngục’, phải nhờ vào ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên bản phá Tiểu Hắc Ốc’ của Bạch tiền bối.

Chỉ cần số lượng đùi vàng trong danh sách bạn bè của tôi đủ nhiều, Thiên Đạo Di Phế sẽ không ngăn được tôi liên hệ với đủ loại tiền bối.

Tống Thư Hàng kết nối với Bạch tiền bối, nhanh chóng phát tín hiệu cầu cứu: 【SOS, Bạch tiền bối mau đến cứu tôi, sắp chết rồi, sắp chết rồi.】 Bạch tiền bối: 【⊙⊙●○◎¤】 Không ổn, lại là mã hóa lộn xộn.

Một ngày nào đó, đợi khi chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của tôi hoàn toàn thăng cấp xong, ai cũng đừng hòng ngăn cản tôi!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Hiện tại, chỉ là không biết tín hiệu mình gửi cho Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two, có biến thành mã hóa lộn xộn không.

Nếu tín hiệu mình gửi đi vẫn bình thường, hai vị Bạch tiền bối liền có thể thấy lời cầu cứu của cậu.

Nhưng nếu tín hiệu mình phát xạ đi cũng biến thành mã hóa lộn xộn thì... có lẽ tình huống lần này phải tự mình đối phó rồi.

Khi đang nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng lại gửi mấy tin nhắn cầu cứu cho Bạch tiền bối Two và Bạch tiền bối – cho dù tin nhắn có biến thành mã hóa lộn xộn.

Nhưng mình một hơi gửi đi nhiều ‘mã hóa lộn xộn’ như vậy, Bạch tiền bối chắc chắn cũng sẽ phát giác ra hoàn cảnh nguy hiểm của cậu. ....【Không ổn, nó bắt đầu động rồi.】Thạch Bi Đạo Hữu, lại truyền âm nói.

Trên thân cầu ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’ vốn dĩ đứng yên bất động trước mộ, vươn ra hai bàn tay kim loại.

Hai cánh tay kim loại này cắm vào cát vàng trong hố, bắt đầu đào bới.

Xoẹt~~ Cánh tay kim loại vừa vén lên, một mảng cát lớn bị vén ra.【Không thể đợi thêm nữa!】Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Đợi nữa, chỉ có đường chết.

Ầm~~ Lời Thạch Bi Đạo Hữu vừa dứt, ‘quan tài đá’ của Tống Thư Hàng liền nổ tung ra, bắn về phía ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’.

Nổ quan tài?

Tống Thư Hàng trong quan tài đá vẻ mặt ngơ ngác.

Tôi không họ Ngưu, cũng không tên Isaac a, tại sao nắp quan tài của tôi lại không đè được nữa?

Mất đi nắp quan tài, cậu liền bằng với việc đối mặt trực tiếp ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’, áp lực này lớn đến cỡ nào?

Ầm~ Rầm rầm~ Lúc này, nắp quan tài đã nổ tới trước mặt Thiên Đạo Di Phế Cầu, mỗi mảnh nắp quan tài đều kèm theo kiếm khí sắc bén, chém về phía Thiên Đạo Di Phế Cầu!

Kiếm quang đầy trời hóa thành lưới kiếm, bao phủ Thiên Đạo Di Phế Cầu, kéo nó lại.

Đồng thời... có một thanh kiếm gỗ từ khe hở của ‘quan tài đá’ đang tan rã rơi xuống, xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Đó là ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên bản phá Tiểu Hắc Ốc' của Bạch tiền bối.

Vụ nổ quan tài là cơ chế phòng ngự Bạch tiền bối để lại trước khi đi.

Chỉ cần cát vàng nơi Tống Thư Hàng bế quan bị người chạm vào, bị vén ra mấy lớp, cơ chế phòng ngự này liền sẽ được kích hoạt.

Cuộc tấn công nổ tung quan tài, có thể tranh thủ cho Tống Thư Hàng một chút thời gian, đồng thời cũng sẽ đánh thức Tống Thư Hàng từ trạng thái 'bế quan'... tuy nhiên chức năng đánh thức này không được dùng đến.

Đồng thời với việc nổ quan tài, 'Phi Kiếm Dùng Một Lần' sẽ kích hoạt, mang Tống Thư Hàng và Thạch Bi Đạo Hữu rời khỏi 'tầng kẽ hở Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc'.

Để Tống Thư Hàng bế quan thật tốt, để cậu bế quan an toàn, Bạch tiền bối đã bố trí vô cùng tỉ mỉ.

Lúc này, Phi Kiếm Dùng Một Lần đã chuẩn bị xong.

Kiếm gỗ hóa thành một đạo cầu vồng kiếm, cuộn lấy Tống Thư Hàng và Thạch Bi.

Sau đó, Tống Thư Hàng và Thạch Bi Đạo Hữu đều hóa thành ánh sáng, bay vụt lên trời.

Thiên Đạo Di Phế Cầu ngơ ngác đứng đó, chịu đựng tất cả kiếm quang chém... nó không thể ngăn cản ánh sáng độn của Phi Kiếm Dùng Một Lần. 【Ha ha ha~】 Sau khi hóa thành ánh sáng, Tống Thư Hàng phát ra tiếng cười sảng khoái.

An toàn rồi! 'Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên bản phá Tiểu Hắc Ốc' của Bạch tiền bối, chỉ cần kích hoạt xong, ngay cả Cửu U Bàn Cầu Đại Lão cũng không thể ngăn cản.

Trái tim đang treo ngược của Tống Thư Hàng, cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Thạch Bi Đạo Hữu cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mắn thay Bạch Thánh đã sắp xếp tỉ mỉ, cuối cùng lại thoát khỏi kiếp nạn này.

Ánh sáng do Phi Kiếm Dùng Một Lần hóa thành đâm xuyên 'không gian', bắt đầu độn về thế giới hiện thực.

Tống Thư Hàng cảm ứng được liên hệ giữa mình và 'Hạch Tâm Thế Giới', lại kết nối lại.

Đây mới là an toàn thực sự!

Hạch Tâm Thế Giới không sợ hãi, liền có nghĩa là nguy cơ đã qua.

Chỉ cần Hạch Tâm Thế Giới có thể mở ra, Tống Thư Hàng liền có hàng trăm nghìn loại thao tác không trùng lặp.

Có thể đánh có thể trốn, tiến có thể công, lùi có thể thủ.

Ngay khi ý niệm cậu chợt lóe...

đột nhiên, một lực hút đáng sợ từ phía sau tuôn ra.

Ánh sáng kiếm vốn đã phá vỡ không gian 'Thiên Đạo Ngục', vậy mà bị cứng nhắc kéo lại.

Tống Thư Hàng: "!!!" Ngay cả Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên bản phá Tiểu Hắc Ốc cũng không thể thoát khỏi lực hút này sao?

Tinh thần lực của cậu vừa quét về phía sau, kết quả sợi tinh thần lực đó trực tiếp bị lực hút mạnh mẽ kéo lại, bị nuốt chửng không thấy đâu.

Phía sau.

Thiên Đạo Di Phế Cầu hóa thành một ‘hố đen’ không thể quan sát được, hiện tại, chỉ có thể nhờ vào phương thức gián tiếp để cảm ứng sự tồn tại của nó.

Gần hố đen, vạn vật đều bị nuốt chửng.

Cát vàng, hòn đảo, nước độc Hoàng Tuyền... thậm chí là ánh sáng!

Chương 2436

Ngay cả ‘ánh sáng’ do Phi Kiếm Dùng Một Lần hóa thành cũng không thể thoát khỏi lực hút của hố đen này, bị cưỡng chế kéo về.

Cùng với ánh sáng kiếm bị kéo về, Tống Thư Hàng cảm ứng được ‘Hạch Tâm Thế Giới’ của mình đang dần mất đi liên kết với mình. 【Mở Hạch Tâm Thế Giới, độn vào!】 Tranh thủ lúc Hạch Tâm Thế Giới vẫn chưa sợ hãi, lúc này không chạy, thì đợi đến bao giờ?

Hạch Tâm Thế Giới nhanh chóng mở ra.

Nhưng mà...

Tống Thư Hàng lại không thể tiến vào trong đó.

Lực hút của Thiên Đạo Di Phế Cầu, có sức mạnh nhiễu loạn không gian, sụp đổ không gian, hơn nữa trong cổ lực hút này, còn ẩn chứa một tia sức mạnh Thiên Đạo tàn khuyết.

Đây cũng là nguyên nhân ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần’ cũng bị kéo lại.

Sức mạnh Thiên Đạo, đứng trên vạn vật, đây là sự đứng trên cấp độ quy tắc.

Hạch Tâm Thế Giới không thể an toàn đưa Tống Thư Hàng và Thạch Bi đi, không chỉ vậy, trong Hạch Tâm Thế Giới còn có rất nhiều vật thể phát sáng, bị lực hút của hố đen do ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’ hóa thành kéo ra ngoài.

Là Linh Thạch!

Các vật thể phát sáng, là từng rương Linh Thạch.

Còn có hạt quả ‘Quả Thực Bảo Thạch’ được trồng trong Hạch

Tâm Thế Giới – tất cả hạt quả Quả Thực Bảo Thạch có hình thái giống Linh Thạch!

Tống Thư Hàng há hốc mồm, nhưng không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Đau lòng đến không nói nên lời.

Đây chính là tiền nợ của cậu a, là Linh Thạch dùng để trả nợ cho Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối, là chút tiền ít ỏi duy nhất của cậu.

Nhưng lúc này, cậu lại không thể đóng Hạch Tâm Thế Giới.

Mạng sống và tiền bạc so sánh, quả nhiên vẫn là tiền... không đúng, quả nhiên vẫn là mạng sống quan trọng hơn một chút.

Nếu cửa vào của Hạch Tâm Thế Giới hiện tại đóng lại, liền bằng với việc đóng cửa sinh mệnh.

Mở ra, vẫn còn một chút cơ hội sống sót.

Vì vậy... cho dù nhìn Linh Thạch không ngừng bị hút ra ngoài, Tống Thư Hàng cũng tuyệt đối không thể đóng cửa vào.

Điều cậu có thể làm chỉ là để ‘Hạch Tâm trợ thủ’ nhanh chóng chuyển giao tài sản, chuyển giao các bảo vật, Linh Thạch vẫn chưa bị cuốn ra ngoài, giảm thiểu tổn thất.

“Linh Thạch?

Tốt lắm!” Thạch Bi Đạo Hữu trong lòng vui mừng.

Nó mạnh mẽ cuộn tròn trong ánh sáng độn.

Linh Thạch bị kéo ra từ ‘Hạch Tâm Thế Giới’, đều được nó đón lấy, dung nhập vào thân bia.

Tống Thư Hàng đau lòng muốn chết... nhưng trong lòng vẫn hơi được an ủi.

Linh Thạch bị Thạch Bi Đạo Hữu ăn, tổng cộng còn hơn bị hố đen do 'Thiên Đạo Di Phế Cầu' hóa thành nuốt chửng, nước màu mỡ không chảy ra ruộng người ngoài.

Sau khi Thạch Bi Đạo Hữu nuốt chửng một lượng lớn Linh Thạch, bên trong thân bia, có một tầng hoa văn sáng lên.

Thân bia của nó, vậy mà còn chia thành hai tầng trong và ngoài.

Trong tầng bên trong, ẩn chứa những bí ẩn và thủ đoạn tấn công thực sự, chỉ là cần một lượng lớn Linh Thạch để kích hoạt.

Nó là pháp khí đại gia, nói thật lòng người như Tống Thư Hàng, căn bản không dùng nổi nó.

Một lượng lớn Linh Thạch bị đốt cháy.

"Trấn Thần!" Thạch Bi Đạo Hữu trầm giọng nói.

Trong bia đá bên trong của nó, có hai văn tự Thái Cổ sáng lên – không phải ngôn ngữ viễn cổ, mà là văn tự Thái Cổ cổ xưa hơn.

Sau đó, một khối ảnh bia lớn trắng tinh, xuyên qua cơ thể Thạch Bi Đạo Hữu mà ra.

Khi bia lớn trắng tinh vừa hiện lên, vẫn có kích thước bằng Thạch Bi Đạo Hữu.

Nhưng rất nhanh, trên người nó có ánh sáng trắng tinh bùng cháy.

Ánh sáng trắng tinh này như ngọn lửa, điên cuồng đốt cháy mọi vật chất xung quanh nó.

Trong khoảnh khắc, nó đã hóa thành một vầng mặt trời trắng chói mắt, rực rỡ vô cùng.

Bên trong mặt trời, hai chữ phù văn Thái Cổ 'Trấn Thần', ẩn chứa sức mạnh vô song, đè xuống hố đen do 'Thiên Đạo Di Phế Cầu' hóa thành.

Phía sau, Tống Thư Hàng cảm thấy ‘lực hút kéo’ trên người đột nhiên nhẹ bớt.

Nhưng mà... vẫn còn thiếu một chút.

Nếu lực hút giảm bớt một chút nữa, cậu liền có thể độn về ‘Hạch Tâm Thế Giới’.

Trong đầu Tống Thư Hàng, trong nháy mắt hiện lên rất nhiều thủ đoạn.

Đầu tiên, kỹ năng giơ tay quen thuộc của cậu là Thánh Nhân Hoài Dựng Ngưng Thị, đối với ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’ chắc chắn không có hiệu quả.

Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cần phối hợp với Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nhưng hiện tại Xích Tiêu Kiếm tiền bối không ở bên cạnh. 《Dưỡng Đao Thuật》 cần cận chiến tay không, cậu hiện tại chạy còn không kịp, cận chiến tay không chỉ là tìm chết.

Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí tấn công?

Không ổn, đây là pháp khí bản mệnh của cậu, nếu bị hút vào hố đen, tổn thất cực lớn.

Nhân Quả Đao?

Không được, thời gian tích lực quá dài, hơn nữa còn phải trông cậy vào vận may, nếu không có Đại Lão nào nguyện ý viện trợ, Nhân Quả Đao căn bản không phát huy được hiệu quả.

Suy đi nghĩ lại, cái thích hợp nhất, hơn nữa còn có uy lực gây sát thương cho ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’, vậy mà chỉ có kỹ năng Tống Thư Hàng không muốn dùng nhất... nạp tiền.

Mạng sống quan trọng hay tiền bạc quan trọng?

Là tiền...

đợi, đợi đã, là mạng sống.

Thực ra nói thật lòng, nếu trước Lục Phẩm, đối với cá nhân Tống Thư Hàng mà nói, có lẽ tiền bạc quan trọng hơn.

Không có gì khác, chỉ vì... pháp khí phục sinh trước Lục Phẩm, tương đối rẻ.

Cậu rất quen với Cái Gì Cũng Có Thể Bán Đại Lão, và càng hợp tác nhiều lần với Cái Gì Cũng Có Thể Nhận Tiên Tử.

Ở chỗ Tiên Tử đó, khi mua 'Kim Hồn Tệ Phục Sinh', số lượng lớn còn có ưu đãi, mua mười còn tặng hai.

Trước cảnh giới Lục Phẩm, tiền bạc quan trọng hơn mạng sống.

Nhưng sau cảnh giới Lục Phẩm, việc phục sinh trở nên phiền phức.

Pháp khí phục sinh bình thường, không thể thỏa mãn nhu cầu của tu sĩ Lục Phẩm.

Nếu Lục Phẩm Chân Quân muốn phục sinh, bắt buộc phải bố trí trận pháp phục sinh ở một nơi nào đó trong chư thiên vạn giới, và phải trải qua các quá trình nhỏ máu, khóa hồn, ràng buộc... mới có thể phục sinh.

Như vậy, cái giá phải trả để phục sinh tự nhiên cũng tăng cao.

Mà Tống Thư Hàng hiện tại đã là Thất Phẩm Tôn Giả, giá cả trận pháp phục sinh cấp Tôn Giả, căn bản không phải Tống Thư Hàng có thể gánh vác.

"Khắc Kim Nhất Kích Thần Kích!" Tống Thư Hàng vươn ngón tay, run rẩy chỉ về phía trước.

Hạch Tâm trợ thủ tuân theo lệnh của Tống Thư Hàng, chuyển toàn bộ mấy rương Linh Thạch còn lại vừa chuyển đi ra, ném ra từ Hạch

Tâm Thế Giới.

Còn có mấy viên Linh Thạch vụn cuối cùng mà Tống Thư Hàng lén lút cất giấu, cũng bị Hạch Tâm trợ thủ lật tìm ra...

Đồng thời, còn có một loạt lông thú và các bảo vật luyện khí tương tự vừa lấy từ trên người 'Linh Thú, Ma Thú' trong Hạch Tâm Thế Giới, cũng bị một hơi ném ra.

Sau một kích này, trên người Tống Thư Hàng sẽ không còn một khối Linh Thạch vụn nào, hoàn toàn trở về thời kỳ trước giải phóng!

Tất cả Linh Thạch và gia sản ít ỏi duy nhất Tống Thư Hàng vừa tích góp được, toàn bộ đầu tư vào 'Khắc Kim Nhất Kích', dung nhập vào quả cầu ánh sáng giữa các ngón tay cậu.

Vì lo lắng số liệu Linh Thạch và pháp bảo không đủ dẫn đến uy lực 'Khắc Kim Nhất Kích' không đủ, Tống Thư Hàng còn rót toàn bộ linh lực của mình, một hơi vào 'Khắc Kim Nhất Kích', dùng để tăng cường uy lực hiến tế.

"Bàn Cầu Đại Lão, tiếp nhận đi, đây là gia sản cuối cùng của tôi!" Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Thạch Bi Đạo Hữu bên cạnh nghe Tống Thư Hàng nói câu này, trong lòng không hiểu sao dâng lên cảm giác chua xót. 'Khắc Kim Nhất Kích' triển khai!

Một kiến trúc hình bậc thang ngược hiện ra phía sau cậu, trên đỉnh của kiến trúc hình bậc thang đó, có một ngai vàng, là ảo ảnh Tán Tài Vương Tọa.

Ngay sau đó, tóc của Tống Thư Hàng từng sợi dựng ngược, vút lên trời.

Vốn dĩ là mái tóc ngắn tức thì mọc dài ra, mỗi sợi tóc dài đều nhuộm màu vàng kim.

Sức mạnh Tán Tài Vương Tọa, bám vào phía sau Tống Thư Hàng, hóa thành một đôi cánh sáng khổng lồ.

Trên cánh sáng, có một con ‘mắt’ xinh đẹp hiện lên.

Đôi cánh sáng này là một cầu nối, nó có thể cho phép sức mạnh của con mắt này, chiếu rọi tới.

Con mắt trên cánh sáng chậm rãi mở ra, nhìn chằm chằm ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’.

Đồng thời, con mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng, cũng đồng bộ mở ra.

Con mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng, có nguồn gốc từ Tam Nhãn tiền bối.

Mà ‘Khắc Kim Nhất Kích’ này cũng có nguồn gốc từ Tam Nhãn tiền bối.

Chương 2437

Hai bên bổ sung cho nhau!

Tống Thư Hàng cảm thấy uy lực ‘Khắc Kim Nhất Kích’ của mình được cường hóa – không ngờ ‘con mắt thần thứ ba’ còn có hiệu quả ẩn như vậy!

“Ăn một phát nạp tiền của người nghèo này của ta đi!” Xoẹt~~ Ánh sáng giữa các ngón tay, mạnh mẽ oanh tạc vào hố đen do ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’ hóa thành!

Khi một ngón tay này điểm ra, trong tầng kẽ hở ‘Thiên Đạo Ngục Không Gian’, tất cả bảo vật ở xa dường như bị hấp dẫn, những cát vàng, mảnh vụn pháp khí, nước độc Hoàng Tuyền, các loại pháp vật lung tung vẫn chưa bị ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’ hấp thu, toàn bộ bị ‘Khắc Kim Nhất Kích’ hấp dẫn tới, bị hiến tế, dung nhập vào giữa các ngón tay Tống Thư Hàng.

Đây cũng là công hiệu của con mắt thần thứ ba trên trán.

Đó là nó chủ động kéo tất cả bảo vật có thể ‘hiến tế’ xung quanh tới, tăng cường uy năng ‘Khắc Kim Nhất Kích’ của Tống Thư Hàng.

Mặt trời bia đá trắng tinh ‘Trấn Thần’. ‘Thần Kích’ Khắc Kim Nhất Kích chói mắt.

Hai đòn tấn công xa hoa phá sản, nặng nề đánh vào ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’.

Hai đòn tấn công xa hoa này, đang truyền đạt danh ngôn ‘tiền tài chính là sức mạnh’ đến thế nhân!

Chỉ cần chịu chi tiền, kẻ địch liền sẽ bị sức mạnh của tiền bạc làm cho suy yếu.

Cũng như hiện tại, lực hút của ‘Thiên Đạo Di Phế Cầu’ đối với Tống Thư Hàng, lại một lần nữa bị suy yếu.

“Chính là lúc này!” Tống Thư Hàng nắm chặt thời gian.

Cậu cuộn lấy Thạch Bi Đạo Hữu, nhảy vọt lên.

Hạch Tâm Thế Giới không sợ hãi, hôm nay vô cùng có năng lực, phối hợp hút Tống Thư Hàng và Thạch Bi Đạo Hữu vào.

Đồng thời, từ sâu trong ‘Hạch Tâm Thế Giới’, có mấy sợi tóc đen cuộn ra, cuộn lấy Tống Thư Hàng, dùng sức kéo một cái!

Ầm~~ Phía sau truyền đến tiếng nổ dữ dội.

Nhưng tất cả những điều này đã không còn liên quan gì đến Tống Thư Hàng.

Phía sau... lực hút kéo cuối cùng của Thiên Đạo Di Phế Cầu, chỉ cuốn đi đôi giày trên chân Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng và Thạch Bi Đạo Hữu an toàn tiến vào ‘Hạch Tâm Thế Giới’.

Hạch Tâm Thế Giới tức thì phong bế, không cho Thiên Đạo Di Phế Cầu cơ hội xâm nhập.

“Ha~” Tống Thư Hàng chân trần, đổ vật xuống bên cạnh hồ ‘suối sống’: “Sống, sống lại rồi!” Cậu vừa nãy đã rót toàn bộ linh lực vào ‘Khắc Kim Nhất Kích’, lúc này đang ở trạng thái suy yếu cạn kiệt.

Sở Các Chủ chậm rãi thu hồi mái tóc dài của mình, nhìn Tống Thư Hàng chật vật, hỏi: “Lần này đối phó với ai vậy?

Nếu không phải ta ra tay kéo ngươi về, ngươi nói không chừng sẽ bị kéo ngược lại đó.” Có thể khiến Tống Thư Hàng chật vật như vậy, thực lực đối phương không tệ a.

“Thiên Đạo Di Phế Cầu.” Tống Thư Hàng yếu ớt nói.

Sở Các Chủ: “Hả?” Nghe hai chữ ‘Thiên Đạo’, cô liền cảm thấy da đầu tê dại.

“Theo Bạch tiền bối Two giới thiệu, đó là thi thể tinh thần lực Thiên Đạo hình thành trong thế giới sụp đổ khi quyền hành Thiên Đạo bắt đầu suy thoái, cho nên là Thiên Đạo Di Phế.

Dù sao cũng là một quái vật đáng sợ.” Tống Thư Hàng nói.

Sở Các Chủ: “......” Đã đối phó xong Bàn Cầu rồi lại đối phó Thiên Đạo Cầu?

Thư Hàng lại tiến bộ rồi a.

“Suýt chút nữa đã nghĩ mình hôm nay bi kịch rồi.” Thạch Bi Đạo Hữu bên cạnh yếu ớt nói, nó cũng không khá hơn Tống Thư Hàng là bao, một kích ‘Trấn Thần’ kia của nó cũng thuộc về kỹ năng bùng nổ, dùng xong nó cảm thấy bên trong thân bia của mình như bị đào rỗng.

“Thế nào, Thạch Bi Đạo Hữu, có kích thích không?” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Thạch Bi Đạo Hữu, cười ha ha nói.

Vì chân trần, có thể thấy ngón chân của cậu co giật, run rẩy – đây là di chứng của kích thích quá độ tức thì.

Thạch Bi Đạo Hữu không muốn nói chuyện.

Khi nó được Tống Thư Hàng đưa ra từ ‘Cấm Địa Gia Nhĩ Thánh Sơn của Thú Tu Giới’, trong lòng đã có giác ngộ – lúc đó nó đã lờ mờ cảm thấy Bá Tống là một cái hố, việc cậu đối phó Đại Lão có thể sẽ vượt quá sức tưởng tượng của mình.

Nhưng cuối cùng, Thạch Bi phát hiện mình vẫn đánh giá thấp Bá Tống.

Đối phó Đại Lão là đối phó như thế này sao?

Đối phó Đại Lão cũng phải theo luật cơ bản chứ?

Nó hiện tại biết Tống Thư Hàng là Huyền Thánh thủy hóa, chính thức mới ở cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả.

Thất Phẩm Tôn Giả lại chạy đi đối phó ‘Thiên Đạo Di Phế’, nước đối phó Đại Lão cũng sâu quá rồi đó?

Vì vậy, nó không muốn nói chuyện.

Chỉ muốn yên tĩnh một chút.

Thượng nguồn suối sống, Thông Nương dùng cốc lấy một phần suối sống, đưa đến bên miệng Tống Thư Hàng.

“Ực ực ực~” Tống Thư Hàng uống rất gấp: “A, sảng khoái quá~ Cảm ơn Thông Nương, cảm giác như được sống lại vậy.” Phía sau Thông Nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay ra, xoay tròn thân mật quanh Tống Thư Hàng.

Lại có rễ hình chiếu ‘Liên Hoa’ hiện ra, chúng dường như đang thu hồi từ thế giới bên ngoài.

“Ơ?” Tống Thư Hàng phát hiện, những rễ cây này, đang hấp thu năng lượng?

Không ngừng nghỉ Cửu U tà năng bị Liên hoa căn tu của Hạch tâm thế giới rút lấy, dung nhập vào Hạch tâm thế giới.

“Ồ, Cửu U tà năng từ đâu ra vậy?” Tống Thư Hàng nhắm mắt cảm ứng, rất nhanh đã phát hiện Liên hoa căn tu xuất hiện ở vị trí Thú tu giới, lúc này nó đang tham lam hấp thu Cửu U tà năng chất lượng cao.

Với phẩm chất tà năng cao như vậy, Tống Thư Hàng dùng đầu ngón chân cũng đoán ra, đây là thủ bút của Chúa Tể Bàn Cầu Cửu U để lại ở Thú tu giới.

Nàng ta ở trong kẽ hở ‘Không gian ngục Thiên Đạo’ đối phó ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo', Hạch tâm thế giới của y ở Thú tu giới đối phó 'quả bóng Chúa Tể Cửu U', quả bóng trắng quả bóng đen, y một hơi đối phó hết.

Sở các chủ uể oải trả lời: "Là Mỹ nhân rắn công đức, nàng ấy xin cậu mở công năng chiếu rọi của Liên hoa căn tu trong Hạch tâm thế giới, để nuốt chửng một đợt Cửu U tà năng.

Tính toán thời gian, hẳn là vừa hay Cửu U tà năng ở chỗ nàng ấy bắt đầu bị hấp thu vào." "Trời ơi, Mỹ nhân rắn công đức vậy mà lại xin tôi ư?" Tống Thư Hàng kinh ngạc, mặt trời hôm nay mọc đằng Tây à?

Mỹ nhân rắn công đức vậy mà còn biết đi theo quy trình?

Điều này không phù hợp với hình tượng rắn tinh nghịch của nàng ấy.

Mỹ nhân rắn công đức ngay cả Liên đài từ cũng dám cướp, vậy mà lại còn biết lo lắng cảm nhận của y, chủ động gửi yêu cầu xin phép ư?

Mỹ nhân rắn công đức là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, cùng y một thể đồng nguyên, vì vậy Tống Thư Hàng đã cấp cho nàng ấy một phần quyền hạn của 'Hạch tâm thế giới'.

Điều này là để vào những lúc nguy cấp, Mỹ nhân rắn công đức có thể thay Tống Thư Hàng thao tác Hạch tâm thế giới, tranh thủ một tia sinh cơ trong tuyệt cảnh!

Nhưng vì trước đây 'Hạch tâm thế giới' cấp bậc khá thấp, công năng ít.

Mỹ nhân rắn công đức dù có một phần quyền hạn, nhưng sau khi rời xa Tống Thư Hàng một khoảng cách nhất định, liền không làm được gì.

Bây giờ, cùng với việc 'Hạch tâm thế giới' không ngừng tiến hóa, không biết từ lúc nào, Mỹ nhân rắn công đức đã có thể cùng Tống Thư Hàng đồng thời mở lối vào 'Hạch tâm thế giới' ở 'những nơi khác'.

Như vậy, giống như Tống Thư Hàng và phân thân của y trước đây, có thể lợi dụng 'Hạch tâm thế giới' làm trạm trung chuyển không gian, để thực hiện nhảy vọt không gian đường dài.

"Nhưng mà… tôi đâu có nhận được lời thỉnh cầu nào?" Tống Thư Hàng hồi tưởng lại, khi mình ở trong kẽ hở 'căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo' thì không hề nhận được 'lời thỉnh cầu' của Mỹ nhân rắn công đức.

"Vì lời thỉnh cầu của Mỹ nhân rắn công đức không thể gửi đến chỗ cậu được, tín hiệu của cậu lúc đó bị phong tỏa.

Lời thỉnh cầu này cuối cùng đã rơi vào 'Trợ lý Hạch tâm nhỏ' đây… Dưới sự phối hợp của Trợ lý Hạch tâm nhỏ, Mỹ nhân rắn công đức mới ở Thú tu giới thành công mở một lối ra nhỏ, dẫn chiếu Liên hoa căn tu tiến vào Thú tu giới, cướp đoạt Cửu U tà năng." Sở các chủ giải thích.

Cọng tóc ngốc của nàng ta bây giờ đã được luyện chế, giống như một phân thân đặc biệt của nàng ta.

Cọng tóc ngốc đó bây giờ đang cắm trên đỉnh đầu Bạch Thánh Quân, cho nên Sở các chủ luôn có thể nắm được thông tin đầu tiên.

"Thì ra là vậy." Tống Thư Hàng đưa tay hư không về phía bên phải.

Trợ lý Hạch tâm nhỏ bé xíu theo lời gọi đến.

Tống Thư Hàng đưa tay xoa đầu nó: "Vất vả cho cậu rồi." Trợ lý Hạch tâm nhỏ phối hợp cọ cọ lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

“À phải rồi, Sở các chủ.

Bạch tiền bối định làm gì?” Tống Thư Hàng uống chút nước suối trong suối hoạt hóa, khôi phục được chút thể lực, liền hỏi.

“Mục tiêu ngắn hạn của Bạch đạo hữu là dọn dẹp một lượt Cửu U tà năng ở ‘Thú tu giới’, cố gắng để Hạch tâm thế giới của cậu đủ năng lượng thăng cấp một lần.

Tôi đã chuyển lời cho y về việc cậu đã an toàn thoát khỏi ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’.” Sở các chủ từ tốn nói.

Tống Thư Hàng cảm thấy ấm áp trong lòng.

Sau đó, y thông qua công năng ‘Tu chân liêu thiên’, gửi một lời nhắn cho Bạch tiền bối: 【Tôi ra rồi, Bạch tiền bối.

Bế quan bị gián đoạn.

Tuy nhiên, trò chơi rắn tham ăn của tôi vẫn tiếp tục, quá trình hấp thu Thiên Đế Đạo Quả không dừng lại, chỉ là chuyển sang chạy nền thôi.】 Tiếp đó, y cũng gửi một lời nhắn báo bình an cho Bạch tiền bối thông qua Twitter.

Bạch tiền bối nhanh chóng hồi âm: 【Không sao là tốt rồi, tôi bảo Mỹ nhân rắn công đức chuyển cho cậu hai thanh ‘Phi kiếm dùng một lần?

Phiên bản phá nhà tù đen nhỏ’, để phòng bất trắc.】 Tống Thư Hàng: “!!!” Gửi cho tôi thêm hai thanh ‘Phi kiếm dùng một lần?

Phiên bản phá nhà tù đen nhỏ’ ư?

Vừa mới xảy ra sự kiện ‘Thiên Đạo di thuế’, Bạch tiền bối chắc chắn sẽ không tàn nhẫn đẩy y vào ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’ nữa.

Nhưng lúc này, Bạch tiền bối lại gửi cho y hai thanh phi kiếm, để phòng bất trắc.

“Thế… chẳng phải có nghĩa là tôi vẫn còn gặp bất trắc sao?” Tống Thư Hàng lòng hoảng sợ.

Trong lúc nói chuyện, có hai thanh mộc kiếm bao bọc bởi công đức kim quang, được đưa vào Hạch tâm thế giới, rồi lại được ‘Trợ lý Hạch tâm nhỏ’ chuyển đến, đặt trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vuốt ve hai thanh mộc kiếm, nghĩ một lát rồi cất một thanh vào ‘Pháp khí càn khôn vòng tay’.【Bên tôi hơi bận… nếu muốn đến tìm tôi thì hãy liên hệ trước, tôi phải xác định xung quanh an toàn rồi cậu mới đến.

Ngoài ra, còn mấy chuyện: Trước đó tôi thấy cư sĩ ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’ trong nhóm Nhất Hào đang ngơ ngác không chen lời được, cậu quên kéo y vào ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ rồi.】【Hiện tại cậu đã là cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả, đợi tôi ở Thú tu giới tiêu hao hết tầng ‘Cửu U tà năng’ này xong, chúng ta sẽ lén lút về Địa Cầu, thu lấy ‘Dao Trì Bí Cảnh’.

Đến lúc đó, cũng cứ cất vào Hạch tâm thế giới của cậu trước.

Sơ bộ tính toán, đợi thu Dao Trì Bí Cảnh xong, ‘Hạch tâm thế giới’ của cậu hẳn là có thể tiến hóa thêm một lần nữa… Hơn nữa, khi thu hồi ‘Dao Trì Bí Cảnh’, nói không chừng chúng ta còn có thể nhân cơ hội đối phó Vô Cực Ma Tông một đợt, một công đôi việc.】【Chuyện khai tịch động phủ trên mặt trăng, chúng ta phải suy nghĩ lại.

Cậu hiện giờ đã là cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả, mặc dù thời gian tu luyện ngắn, nhưng trong Tu chân giới cũng coi như là nhân vật ‘tiền bối’.

Vậy nên chuyện ở thế tục, cậu phải có sự sắp xếp.

Tránh để sau này, chuyện thế tục trở thành gánh nặng của cậu.】Bạch tiền bối cẩn thận dặn dò rất nhiều chuyện.

Chương 2438

Mỗi chuyện, y đều nói riêng.

Mỗi lần đều truyền một ít năng lượng, để lại lời nhắn.

Đối với Tống Thư Hàng đang bị vắt kiệt sức lực, mỗi lần Bạch tiền bối để lại lời nhắn truyền qua, những năng lượng đó như cam lộ giữa sa mạc, thật mỹ mãn.【Vâng, Bạch tiền bối.】Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó y mở danh sách bạn bè của ‘Tu chân liêu thiên’, bắt đầu tìm kiếm cư sĩ ‘Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu’.

Từ đầu đến cuối, rồi từ cuối đến đầu.

“Tôi nhớ mình từng thêm cư sĩ mà, sao lại không tìm thấy?

Khoan đã, cảm giác lại như chưa từng thêm cư sĩ thì phải.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Hay là, gửi lại cho cư sĩ một ‘mã QR Kim Đan’ nữa nhỉ?

Chuyện này phải đợi ra khỏi ‘Hạch tâm thế giới’, trở về thế giới hiện thực rồi nói.

Ngoài ra, về ‘Dao Trì Tiên Cảnh’, đó là hang ổ của Trình Lâm tiên tử… Trước đây không quen Trình Lâm tiên tử, dù có dọn hang ổ cũng không có áp lực tâm lý.

Nhưng bây giờ đã quen thân với Trình Lâm tiên tử rồi, trước khi dọn hang ổ của nàng ấy, có nên nói trước với nàng ấy một tiếng không?

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng kéo Trình Lâm tiên tử ra khỏi danh sách đen, gửi cho nàng ấy một lời nhắn:【Có ở đó không?

Trình Lâm tiên tử, mấy hôm nữa tôi chuẩn bị dọn 'Dao Trì Tiên Cảnh' vào Hạch tâm thế giới, cho phép không?】【Đing ~ Trình Lâm tiên tử trong danh sách đen đã tắt máy, cuộc gọi được chuyển tiếp… Chuyển tiếp đến 'Tiểu Ban Ban' trong danh sách đen.】Trình Lâm tiên tử thao tác vẫn 'láo' như vậy… …… Trong kẽ hở ngục Thiên Đạo.

Quả bóng di thuế Thiên Đạo đã giải trừ trạng thái hắc động, một cánh tay hóa lỏng của nó đang nắm một đứa trẻ, lại một lần nữa rơi vào trạng thái trầm mặc.

Vốn có hai đứa trẻ, kết quả một đứa trong cuộc đối đầu giữa hắc động của 'quả bóng di thuế Thiên Đạo' và Trấn Thần Bạch Nhật, cùng với một đòn Kim Tinh Nhất Kích, đã bị dư uy của chiêu lớn nghiền nát thành bột, cuối cùng chỉ còn lại đứa trẻ này. 'Trấn Thần Bạch Nhật' và 'Kim Tinh Nhất Kích' đều có lai lịch phi thường lớn, quả bóng di thuế Thiên Đạo không thể suy toán ra được những thứ hữu ích từ hai đòn tấn công này.

Ngược lại, từ đứa trẻ trông có vẻ bình thường này, có thể suy toán ra rất nhiều thứ.

Quả bóng di thuế Thiên Đạo nắm đứa trẻ này, bắt đầu hành động theo bản năng – hiện tại quả bóng di thuế Thiên Đạo không có khả năng tư duy độc lập, nó sẽ hoạt động theo một số quy tắc và hình thức cố định, cùng với một chút bản năng.

Ví dụ như khi nắm đứa trẻ này, nó sẽ tiến hành một loạt thao tác 'suy toán khí tức, bắt giữ thông tin, khóa mục tiêu từ xa' để khóa chủ nhân của đứa trẻ.

Tuy nhiên, vì thế giới nó đang ở hiện tại là kẽ hở của 'căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo' nguyên thủy.

Cho nên, rất nhiều thủ đoạn của quả bóng di thuế Thiên Đạo, khi thi triển đều bị ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’ hạn chế, hiệu quả kỹ năng chỉ giới hạn trong khu vực ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’, không thể truy tìm đến Tống Thư Hàng.

Nhưng quả bóng di thuế Thiên Đạo không từ bỏ, hay nói cách khác, hiện tại nó căn bản không hiểu từ bỏ là gì.

Trước khi có ‘sự kiện’ mới thu hút sự chú ý của nó, nó sẽ luôn nắm đứa trẻ này, không ngừng sử dụng các loại pháp thuật, kỹ năng để khóa chủ nhân của đứa trẻ – dù là trăm năm, ngàn năm, nó cũng sẽ tiếp tục như vậy.

Hơn nữa, thân là Thiên Đạo tinh thần di thuế, tất cả các thủ đoạn tìm kiếm của nó, nhiều như sao trời.

Nó bắt đầu thử từng kỹ năng một, hết lần này đến lần khác thi triển pháp thuật lên đứa trẻ này.

Trên đứa trẻ này, bắt đầu không ngừng lóe lên ánh sáng pháp thuật.

Nếu… đứa trẻ này sau khi chịu hết lần này đến lần khác tẩy lễ pháp thuật, còn có thể tồn tại, nói không chừng nó sẽ trở thành một pháp khí cường đại cũng không chừng.

Bởi vì nó là đứa trẻ được ‘Thiên Đạo di thuế’ khai quang!

Công sức không phụ lòng người.

Nửa ngày trôi qua… Sau không biết đợt pháp thuật thứ mấy, cuối cùng, trên đứa trẻ trong tay quả bóng di thuế Thiên Đạo, bắt đầu lóe lên ánh sáng vàng!

Nó đã được cường hóa.

Bây giờ nó, có thể được gọi là ‘giày thể thao +10’.

Sau khi được cường hóa, từ đứa trẻ này có một ‘sợi dây’ mờ ảo, xuyên vào hư không, bắt đầu quá trình dò tìm theo dây.

Quả bóng di thuế Thiên Đạo tiếp tục nắm đứa trẻ, bất động. …… Bên kia.

Trong Hạch tâm thế giới.

Tống Thư Hàng đang ngồi thiền tu luyện, khôi phục linh lực đã tiêu hao.

Y hiện tại có 1+7 Nguyên Anh, còn kèm theo một Kim Đan béo ú được phục sinh, tương đương với 1+7+1, tốc độ khôi phục linh lực cực nhanh.

Nhiều người sức mạnh lớn, chính là đạo lý này.

Ngay lúc này… trong đầu y đột nhiên hiện lên một thông báo. 【Đing ~ 'Tiểu Ban Ban' trong danh sách đen đã đồng ý chuyển tiếp cuộc gọi của 'Trình Lâm tiên tử', 'mô-đun dữ liệu' đã thiết lập thành công.】 Tống Thư Hàng mở mắt: "Ồ?

Ban Văn Long Two tiền bối vậy mà lại kết nối liên lạc?" Nửa ngày trước, y đã liên hệ 'Trình Lâm tiên tử', muốn hỏi xem có thể dọn 'Dao Trì Bí Cảnh' của nàng ấy về nhà mình không.

Kết quả Trình Lâm tiên tử thao tác 'láo' không ngừng, vậy mà còn tự động có công năng chuyển tiếp cuộc gọi.

Mà Ban Văn Long Two tiền bối cũng như mọi khi, dường như không hề để ý đến lần 'chuyển tiếp cuộc gọi' này.

Vì vậy, Tống Thư Hàng liền từ bỏ việc gọi Trình Lâm tiên tử, bắt đầu ngồi thiền tu luyện, khôi phục linh lực.

Không ngờ sau nửa ngày, Ban Văn Long Two tiền bối đột nhiên lại kết nối 'chuyển tiếp cuộc gọi'.

Ai cũng nói, quan niệm thời gian của các đại lão khác với người mới.

Hoặc có lẽ đối với Ban Văn Long Two tiền bối, nửa ngày chỉ là một khoảnh khắc mà thôi? 【Lại là cái tên Bá Tống không đẹp trai này, tìm ta có chuyện gì?

Ồ, công năng ‘Tu chân’ này lại thăng cấp à?】 Ban Văn Long Two tiền bối là người hỏi trước.

Tống Thư Hàng véo cằm, y không bận tâm mình có đẹp trai hay không, dù sao cũng là đại gia rồi, trông thô ráp một chút cũng không sao.

Hơn nữa, Ban Văn Long Two tiền bối là loài rồng, thẩm mỹ của loài rồng khác với người thường.

Cho nên dù mỗi lần Ban Văn Long Two tiền bối trò chuyện đều phải đặc biệt chỉ ra Tống Thư Hàng không đủ đẹp trai, Tống Thư Hàng cũng không hề bận tâm chút nào. 【Thực ra tôi tìm ‘Trình Lâm tiên tử’ có việc, nhưng nàng ấy tắt máy rồi… Tôi không biết nàng ấy đang làm gì.

Sau đó nàng ấy lại chuyển tiếp cuộc gọi của tôi cho tiền bối rồi.】 Tống Thư Hàng trả lời.

Ban Văn Long Two tiền bối: 【Nàng ấy lại đang bày trò gì nữa vậy?】 【Cũng có thể là đang làm động cơ chăng?】 Tống Thư Hàng vô thức trả lời – Ban Văn Long Two tiền bối tuy vẫn ở trong bí cảnh đặc biệt đó, nhưng gần đây nàng ấy dường như vẫn luôn chú ý đến thông tin bên ngoài.

Hiện tại khi giao lưu với nàng ấy, sẽ không có cảm giác khoảng cách lớn.

Ban Văn Long Two tiền bối: 【Cẩn thận ta đánh ngươi đó… Chuyện Trình Lâm tạm gác lại, ngươi lại định bày trò gì?】 【Tôi không bày trò, tôi vốn chỉ muốn hỏi Trình Lâm tiên tử, tôi muốn dọn ‘Dao Trì Bí Cảnh’ của nàng ấy về nhà, hỏi nàng ấy có đồng ý không.】Tống Thư Hàng trả lời.

Ban Văn Long Two tiền bối lại hỏi:【Dọn đến đâu?】【Dọn đến Hạch tâm thế giới của tôi.】Tống Thư Hàng thành thật nói.

Ban Văn Long Two tiền bối nhanh chóng hồi âm:【Không thành vấn đề, đi dọn đi.

Dọn sớm đi, để nàng ta không có nhà để về.

Như vậy nàng ta mới biết lúc nào nên về nhà, nhìn xem lão rồng cô độc ta đây này.

Chuyện này ta cho phép ngươi, nếu Trình Lâm sau này hỏi đến, cứ nói là ta bảo ngươi làm vậy.】【Tuyệt!】Tống Thư Hàng cười ha ha.

Dù sao ‘chuyển tiếp cuộc gọi’ là do Trình Lâm tiên tử tự thao tác ‘láo’, đây chính là nhân quả!

Ban Văn Long Two tiền bối:【Trình Lâm còn có hang ổ cũ nào khác không, nếu có ta đều cho phép ngươi đi dọn hết.

Nếu ngươi dọn không nổi, ta có thể hỗ trợ từ xa cho ngươi.】【Hiện tại tôi chỉ biết có mỗi cái này thôi.】Tống Thư Hàng trả lời.

Ban Văn Long Two tiền bối:【Cố lên.

Còn chuyện gì khác không?】Tống Thư Hàng nghĩ một lát, tạm thời chưa nghĩ ra chuyện gì khác… nhưng y không lập tức kết thúc cuộc gọi với Ban Văn Long Two tiền bối.

Khó khăn lắm mới kết nối được với Ban Văn Long Two tiền bối một lần, nên y phải suy nghĩ kỹ xem có còn chuyện gì cần hỏi không, giải quyết một lần luôn.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang khổ sở suy nghĩ. 【Kìa, cái thứ quỷ quái gì đây?】 Ban Văn Long Two tiền bối đột nhiên gửi một tin nhắn đến.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: 【Sao vậy, Tiểu Ban Ban tiền bối?】 【Ngươi bị người ta truy tung?

Phi, một tồn tại như xác chết, cũng dám ám toán ta.】 Ban Văn Long Two tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng lại càng ngơ ngác.

Chuyện gì đã xảy ra vậy?

Có người xuyên qua mình, để ám toán Ban Văn Long Two tiền bối sao? 【Không có việc gì thì kết thúc liên lạc trước, trong thời gian ngắn đừng liên hệ với ta, tránh bại lộ.】 Ban Văn Long Two tiền bối dặn dò. 【Vâng, tiền bối.】 Tống Thư Hàng gãi đầu, kết thúc liên hệ với Ban Văn Long Two tiền bối.

Cây ngơ ngác ra quả ngơ ngác, quả ngơ ngác rơi trúng Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Tống Thư Hàng gãi đầu, lại quay đầu nhìn Sở các chủ, Quy tiền bối, Thông nương trong suối hoạt hóa.

Thạch Bi đạo hữu bên cạnh không nhịn được nói: “Bá Tống đạo hữu, cậu không bế quan thì thôi đi, ngay cả tu luyện bình thường cũng không trụ nổi nửa ngày à?” “Có nguyên nhân cả, vừa rồi Tiểu Ban Ban tiền bối đột nhiên liên hệ với tôi, tôi đành tạm thời thoát khỏi trạng thái tu luyện.

Nhưng không sao, vừa rồi tu luyện nửa ngày, linh lực của tôi đã khôi phục được phần lớn.

Thêm nữa trong cơ thể tôi còn có linh quỷ, tiếp theo dù tôi không chủ động tu luyện, linh quỷ cũng có công năng treo máy.

Tôi sẽ để 1+7+1 Nguyên Anh và Kim Đan phối hợp linh quỷ, nhanh chóng khôi phục linh lực.” Tống Thư Hàng nói.

Thạch Bi đạo hữu: “……” Linh quỷ vẫn luôn được coi là hack chính thức trong giới tu sĩ, quả nhiên không phải hư danh.

“Ngoài ra vừa rồi, có người khóa mục tiêu tôi, xuyên qua ‘tôi’, để ám toán Ban Văn Long Two tiền bối.

Chuyện này, các vị tiền bối thấy sao?” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Trong Hạch tâm thế giới mà cũng có thể trực tiếp khóa mục tiêu cậu sao?” Sở các chủ nhíu mày.

Sức mạnh của Hạch tâm thế giới, nàng ta rất rõ ràng, chỉ cần Hạch tâm thế giới tự bảo vệ… chỉ cần nó ở trạng thái đóng, ngay cả Trường Sinh Giả cũng không thể xông vào!

Đừng thấy nó luôn nhút nhát, nhưng thực ra đây chỉ là do tốc độ thăng cấp của Hạch tâm thế giới không theo kịp tốc độ Tống Thư Hàng đối phó với kẻ địch, mỗi lần đều bị thủ đoạn ‘cấm cố không gian’ của kẻ địch mạnh mẽ cô lập mà thôi.

Nếu Tống Thư Hàng thăng cấp nó lên cấp độ tương xứng với kẻ địch của mình, nó tuyệt đối sẽ không nhút nhát đến mức này.

“Thấy sao à?

Chương 2439

Hay là, ta bò ra xem cái mông nhé?” Quy tiền bối nói.

“Vậy ta nằm xem.” Thông nương cười hì hì nói.

“Quy tiền bối và Thông nương đừng đùa nữa, bây giờ đang nghiêm túc mà.” Tống Thư Hàng xua tay.

Đồng thời, trong lòng y đã mơ hồ nghĩ đến một khả năng.

Để xác định khả năng này, y còn cần xác nhận với Sở các chủ: “Sở tiền bối, vừa rồi trên người tôi, có cảm giác bị người ta khóa mục tiêu không?” “Ta không có bất kỳ cảm giác nào.” Sở các chủ lắc đầu, khi nàng ta lắc đầu, mái tóc dài tung tóe nước, thân thể nàng ta hơi nổi lên, lộ ra xương quai xanh khiến Quy tiền bối ghen tị.

“Cậu đã đoán ra được gì sao?” Thạch Bi đạo hữu hỏi.

“Ừm.” Tống Thư Hàng nhấc chân lên: “Tôi nghi ngờ là ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’ đang tiến hành tấn công từ xa đối với tôi, các đại lão bình thường theo đường dây mạng đến đánh người đều là thao tác bình thường.

Mà ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’ theo mạng không dây đến đánh người, cũng có thể hiểu được.

Lại vì nó có thể dùng thủ đoạn cấp ‘Thiên Đạo’, nên ngay cả Sở các chủ cũng không thể phát giác.” Dù sao cũng vừa mới đối phó xong, còn nóng hổi.

Cho nên, đối tượng nghi ngờ đầu tiên của Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ nghĩ đến ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’.

Suy đi nghĩ lại, hiện tại cũng chỉ có ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’ là có khả năng nhất làm được chuyện này.

“Nếu cậu trốn trong Hạch tâm thế giới, vẫn sẽ bị nó khóa mục tiêu thì tình cảnh của cậu rất nguy hiểm.” Thạch Bi đạo hữu trầm giọng nói.

Điều này tương đương với một lưỡi kiếm treo lơ lửng trên đầu, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Cho nên Thạch Bi đạo hữu, chúng ta đừng tùy tiện đối phó đại lão.

Các đại lão có quá nhiều thao tác ‘láo’, mỗi lần đối phó đều có di chứng.

Lần trước tôi thảm đến mức chỉ còn một cái đầu, chính là vì đối phó đại lão, bị Thiên phạt oanh tạc.” Tống Thư Hàng vẻ mặt hư hỏng nói.

Thạch Bi đạo hữu: “……” Cậu có mặt mũi nào mà nói lời này?

Ai cho cậu dũng khí?

“Cậu định xử lý thế nào?” Quy tiền bối lật mình, nghiêm túc hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, rồi nói: “Tôi sẽ liên hệ Long Lạc nữ sĩ trước, xem nàng ấy có bắt được tín hiệu gì không.” Long Lạc nữ sĩ vẫn luôn hỗ trợ y từ xa, giúp y hấp thu ‘Thiên Đế Đạo Quả’, thăng cấp công năng chat ‘Tu chân’.

Hơn nữa, Long Lạc nữ sĩ còn sở hữu quyền hạn ‘loại Thiên Đạo’.

Tống Thư Hàng mở danh sách bạn bè, gọi Long Lạc nữ sĩ.

Vì ‘công năng dữ liệu’ đã kích hoạt, tiếp theo Tống Thư Hàng giao lưu với các đại lão trong danh sách bạn bè, không còn cần đến ‘truyền công lưu ngôn’ phức tạp như vậy nữa. 【Quản lý Bá Tống, từ lúc ‘Thiên Đế Đạo Quả’ được hấp thu hoàn toàn còn cần 60 ngày 03 giờ, cậu còn có chuyện gì không?】 Long Lạc nữ sĩ trả lời. 【Là thế này, vừa rồi ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’ có thể đã phát động khóa mục tiêu từ xa đối với tôi, Long Lạc nữ sĩ ngài ở đây có bắt được tín hiệu nào không?】Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu có tín hiệu tấn công từ xa tức thời từ ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’, thì Tống Thư Hàng sẽ có nhiều thao tác ‘láo’ để đối phó hơn.【Quản lý Bá Tống đợi một chút.】Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Khoảng năm sáu phút sau.

Long Lạc nữ sĩ hồi phục:【So sánh tín hiệu lịch sử hoàn thành… Quy đổi thành đơn vị thời gian thế giới của quản lý Bá Tống, chín phút trước, có tín hiệu ngoại lai gây nhiễu.

Có cần thời gian chính xác hơn không?】Tống Thư Hàng sau khi nhận được câu trả lời chính xác, trong lòng vui mừng:【Thời gian chính xác thì không cần… biết đại khái là được rồi.

Long Lạc nữ sĩ, ngài có thể đánh dấu tín hiệu gây nhiễu ngoại lai này không?

Giả như lần sau, nó lại lần nữa gây nhiễu cho tôi, thì lập tức nhắc nhở tôi?】【Xác định hạng mục, bắt đầu suy toán… Suy toán hoàn thành.

Phương án khả thi, tôi sẽ bổ sung một công năng nhỏ vào công năng ‘Tu chân’.】Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm:【Cảm ơn Long Lạc nữ sĩ, ân huệ lớn này Tống mỗ xin ghi nhớ trong lòng!】【Cập nhật nhật ký, xác nhận: ‘Quản lý Bá Tống nợ ta một ân huệ lớn’ +1.】Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Tống Thư Hàng: “Hahaha.” Long Lạc nữ sĩ thật thú vị.

Kết thúc cuộc gọi với Long Lạc nữ sĩ xong, Tống Thư Hàng mở mắt.

“Xử lý ổn thỏa rồi sao?” Thạch Bi đạo hữu hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Trong nhật ký của Long Lạc nữ sĩ có ghi lại nhiễu loạn từ xa đó, sau đó tôi đã bảo Long Lạc nữ sĩ phát triển công năng cảnh báo virus.

Chỉ cần lần sau ‘nhiễu loạn từ xa’ này xuất hiện lần nữa, tôi sẽ nhận được cảnh báo trước.” “Công năng này cũng không tệ.” Sở các chủ gật đầu, sau đó chỉ ra điểm mấu chốt: “Nhưng vấn đề là, cậu sẽ xử lý cuộc tấn công từ xa của đối phương như thế nào?” Chỉ cảnh báo thôi, vẫn thiếu thủ đoạn xử lý nhiễu loạn.

“Điểm này thực ra đã có phương án giải quyết rồi.” Tống Thư Hàng khẽ cười, lôi danh sách đen của mình ra: “Vừa rồi khi tôi đang giao lưu từ xa với ‘Ban Văn Long Two tiền bối’, cuộc tấn công gây nhiễu của quả bóng di thuế Thiên Đạo đã bị chuyển đến chỗ ‘Ban Văn Long Two’ tiền bối rồi.” Hiện tại chỉ có công năng cảnh báo virus, tương lai một ngày nào đó y nhất định phải nghiên cứu ra công năng diệt virus!

Quy tiền bối mắt sáng rực: “Tức là…” Sở các chủ: “Chỉ cần dùng thủ pháp tương tự…” Thông nương: “Là có thể chuyển dịch nhiễu loạn.” “Nhưng cậu sẽ chuyển dịch cho ai?” Thạch Bi đạo hữu nghi hoặc hỏi.

“Trong danh sách bạn bè của tôi, cũng đâu phải tất cả đều là bạn hữu đâu.” Tống Thư Hàng cười nói.

Ví dụ như Hà Chỉ Ma Đế, Hà Chỉ Ma Đế, và cả Hà Chỉ Ma Đế nữa.

Cùng với Bất Diệt Chi Chủ.

Thực sự không được thì, thực ra còn có các thành viên ‘Tàn đảng Thiên Đình’ đã thêm vào trước đó để đủ số lượng.

"Thư Hàng cậu thật là hư hỏng hết sức." Thông nương một tay xoa thân hành, trách mắng.

Tống Thư Hàng khẽ búng vào ngọn hành của nàng ấy một cái: "Vậy tôi chuyển tiếp tín hiệu cho cô nhé?" Bốp ~ Do Tống Thư Hàng đã thăng cấp Thất phẩm Tôn Giả, thêm vào đó ba công pháp luyện thể lớn đã tu luyện thành công, y cảm thấy đó chỉ là một cái búng nhẹ… nhưng lại trực tiếp búng bay ngọn hành của Thông nương.

Tống Thư Hàng thề với trời, y thực sự không cố ý.

Xoẹt ~ Ngọn hành của Thông nương xoay một vòng, cuối cùng như một lưỡi dao sắc bén, cắm vào đất béo ở rìa suối hoạt hóa.

"Ơ?

Chuyện gì vậy, sao thế giới đột nhiên tối đen rồi?" Thông nương vẫn giữ nguyên tư thế một tay xoa thân hành, ngơ ngác hỏi.

Quy tiền bối: "……" Sở các chủ: "……" Ngay lúc Thông nương ngốc nghếch vẫn chưa phản ứng lại, Tống Thư Hàng đã làm một hành động ngay cả y cũng không ngờ tới!

Thân hình y khẽ động, chân đạp thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, tốc độ biến đổi tức thì, đến vị trí ngọn hành của Thông nương bị y búng rơi, đưa tay kẹp lấy ngọn hành.

Sau đó, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vung một cái – lần này y chú ý kiểm soát sức lực của mình.

Ngọn hành của Thông nương lại xoay một vòng, ổn định rơi lại trên thân hành của nàng ấy.

Đồng thời, trong khoảnh khắc đó, Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, lấy ra một cuộn băng dính trong suốt nhỏ từ Hạch tâm thế giới.

Ngay khoảnh khắc ngọn hành của Thông nương rơi lại trên thân thể, y lại một lần nữa lóe người đến bên cạnh Thông nương, hai tay khéo léo dùng băng dính quấn cẩn thận một vòng quanh vết đứt của ngọn hành.

Toàn bộ quá trình diễn ra trôi chảy, hoàn thành chỉ trong một giây.

Thực ra nếu dùng keo 502 để dán thì hiệu quả sẽ tốt hơn… nhưng Tống Thư Hàng trong Hạch tâm thế giới không có keo dán.

Sau khi dán lại ngọn hành của Thông nương, Tống Thư Hàng trở về chỗ cũ, mỉm cười.

"Ơ, tầm nhìn lại hồi phục rồi, nhưng mà… cảm giác hơi chóng mặt." Thông nương lên tiếng nói, vừa nói vừa đưa tay chạm vào vị trí ngọn hành của mình.

Sau đó, nàng ấy chạm vào lớp băng dính trong suốt trơn nhẵn.

Thông nương dùng ngón tay nhỏ chọc chọc vào lớp băng dính trong suốt: "……" Nàng ấy lại ngẩng 'đầu' nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng có chút chột dạ tránh ánh mắt.

"Tên họ Tống kia, ngươi lại làm gì ngọn hành của ta vậy?" Thông nương bực bội nói.

Tống Thư Hàng rõ ràng đã hứa sẽ không động vào ngọn hành của nàng ấy nữa.

Quả nhiên, con trai toàn là những kẻ đáng ghét.

Tống Thư Hàng chột dạ nói: "Tai nạn thôi, đây thật sự là một tai nạn." "Đứt rồi, hay là cứ bỏ đi.

Cố chấp dán lại sẽ không hạnh phúc đâu." Quy tiền bối khẽ an ủi nói.

Thông nương nghe vậy, không khỏi rơi lệ hành lá ngọt ngào.

May mắn là Biệt Tuyết tiên cơ không ở gần đó.

“Tăng lương.” Thông nương đưa tay xé lớp băng dính trong suốt trên người mình, vung vẩy ngọn hành dính trên băng dính, phản đối Tống Thư Hàng.

Thông nương gần đây ngoài việc cố gắng tu luyện, còn phối hợp với ‘Trợ lý Hạch tâm nhỏ’ để quản lý Hạch tâm thế giới.

Là một nhân viên, nàng ấy rất đủ tiêu chuẩn.

“Không thành vấn đề!” Tống Thư Hàng khoát tay.

Chuyện tăng lương này, chỉ là chuyện nhỏ.

Mặc dù y hiện tại không một xu dính túi, nhưng trong Hạch tâm thế giới của y khắp nơi đều tràn ngập cơ hội kinh doanh, khắp nơi đều là mỏ vàng.

Chỉ cần khai thác hợp lý, tài nguyên sẽ cuồn cuộn.

Ngay cả khi y không có bất kỳ thiên phú kinh doanh nào, y vẫn có thể bán đất bì mưu sinh, trở thành nhà bất động sản lớn trong Tu chân giới.

Sau khi khó khăn lắm mới an ủi xong Thông nương, Tống Thư Hàng đứng dậy, hít thở sâu.

Thậm chí còn đánh một bộ 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 để khởi động.

“Cậu định làm gì?” Sở các chủ hỏi.

“Chúng ta không thể cứ mãi trốn trong Hạch tâm thế giới, sớm muộn gì cũng phải ra ngoài.

Tôi chuẩn bị mở một khe hở xem thử, chúng ta hiện đang ở vị trí nào.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Hạch tâm thế giới trước đó đã độn ra từ khe hở ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’, không biết bây giờ đã thoát ly khỏi phạm vi ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’ chưa.

Nếu vẫn còn trong phạm vi ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’, thì phải cẩn thận ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’ gây khó dễ.

Sở các chủ và Quy tiền bối nghe vậy, đều phấn chấn tinh thần, đề phòng bất trắc.

Tống Thư Hàng đưa tay, cẩn thận mở một lỗ nhỏ ở lối vào ‘Hạch tâm thế giới’.

Bên ngoài lỗ nhỏ, tối đen như mực.

Dường như không phải thế giới ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’, cũng không thấy tung tích của ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’.

“Đây là nơi nào?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Một sợi tóc dài của Sở các chủ thò ra từ lỗ hổng, thăm dò thế giới bên ngoài.

Một lát sau, nàng ta suy đoán: “Trông có vẻ, cậu hiện đang mắc kẹt giữa ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’ và ‘thế giới hiện thực’.” Nói đơn giản, giống như khi sử dụng ‘truyền tống không gian ngẫu nhiên’, bị kẹt trong tường vậy.

Chương 2440

Nếu Tống Thư Hàng không có ‘Hạch tâm thế giới’ tồn tại, một cái kẹt này đã có thể lấy mạng y rồi.

“Mắc kẹt giữa căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo và thế giới hiện thực?

Vậy hiệu quả ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’ trên người tôi còn không?” Tống Thư Hàng mắt sáng rực.

“Cái này thì không rõ.” Sở các chủ lắc đầu.

“Tôi tìm một người thử xem sao.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Y đưa tay mở danh sách bạn bè, tìm ‘Hà Chỉ Ma Đế’, phát động chức năng dữ liệu mới này cho y, nhất định phải để Hà Chỉ Ma Đế trải nghiệm thử.

“Hà Chỉ tiền bối, đoán xem tôi là ai ~” Tống Thư Hàng gửi tin nhắn.

“Cút!” Hà Chỉ Ma Đế nhanh chóng hồi âm.

Chỉ một chữ đơn giản, Tống Thư Hàng đã biết Hà Chỉ Ma Đế vẫn nhớ y.

“Chậc, xem ra hiệu quả ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’ đã mất rồi.” Y tiếc nuối nói.

Thực lòng mà nói, y hơi nhớ hiệu quả cường hóa của bài viết trái phải của cư sĩ lần trước cùng Bạch tiền bối lén lút thoát ra từ ‘căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’.

Ở trạng thái trong suốt nhỏ, y có thể làm rất nhiều chuyện.

“Cậu muốn trở về thế giới hiện thực không?

Tôi có thể cảm nhận được ở tọa độ này, năng lực không gian của tôi sẽ không bị hạn chế.

Cậu cứ bước ra khỏi Hạch tâm thế giới, tiến vào hư không bên ngoài, tôi có thể hỗ trợ cậu một tay, đưa cậu trở về tọa độ hiện thực.” Sở các chủ lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng giơ tay hỏi: “Sở các chủ, nếu tôi bước ra khỏi Hạch tâm thế giới, có bị ‘bức tường không gian’ kẹt chết không?” “Với thể chất của cậu, hẳn là có thể chịu đựng được một lúc.

Thời gian đó đủ để tôi đưa cậu về thế giới hiện thực.” Sở các chủ ngáp một cái, trông có vẻ hơi buồn ngủ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, đột nhiên mắt sáng rực: “Hoặc có lẽ… tôi có cách trực tiếp trở về thế giới hiện thực.” Nói xong, y bắt đầu vận chuyển môn thuật pháp 《Thần Binh Kỳ Giám》.

Đây là công pháp mà Tống Mộc Đầu đã sáng tạo ra, có thể đánh dấu cá nhân lên ‘thần binh’, và thông qua năng lực không gian để thu hồi ‘thần binh’.

Mà trong tay Tống Thư Hàng, khi phối hợp với ‘Hạch tâm thế giới’… có thể biến thần binh đã đánh dấu thành một tọa độ.

“Tìm kiếm, khóa mục tiêu, tìm thấy rồi!” Tống Thư Hàng mở mắt.

Bàn tay phải của y khẽ nắm lại.

Xa xôi ở thế giới hiện thực, trên Điền Thiên Đảo, một thanh bảo đao phát ra tiếng chấn động yếu ớt.

Một nữ tiên tử váy đen đang tỉ mỉ nấu nướng, chế biến món ngon, quay đầu lại nhìn về phía thanh bảo đao đó.

“Sở Sở tỷ tỷ, sao vậy?” Một nữ tiên tử rửa rau bên cạnh, ngẩng đầu nghi hoặc hỏi.

Nữ tiên tử phụ trách rửa rau này, thần thái như một đứa trẻ, có cảm giác ngây thơ trong sáng… ẩn ẩn toát ra một tia ngốc nghếch.

“Đao kêu rồi.” Sở Sở khẽ nói.

Thanh đao này hẳn là vật do người rất quan trọng của nàng ấy để lại, nhưng ký ức của nàng ấy dường như có chút mơ hồ, nhất thời không nhớ ra cụ thể dung mạo chủ nhân thanh đao này.

Ngay lúc này, một lối ra không gian hiện lên bên cạnh ‘đao’.

Tống Thư Hàng vai đứng Thông nương không đầu, bước ra từ không gian.

Ngay khoảnh khắc y bước vào thế giới hiện thực, tất cả ký ức về ‘Bá Tống Huyền Thánh’ trong đầu mọi người khắp chư thiên vạn giới, đều khôi phục hoàn toàn như thủy triều dâng.

“Kính chào Bá Tống tiền bối!” Đồng thời, tất cả tu sĩ có mặt, đều đứng dậy, cung kính hành lễ với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

Thật lòng mà nói… y vẫn chưa quen với việc bị nhiều người cùng lúc cung kính hành lễ như vậy.

“Sở Sở kính chào sư phụ.” Sở Sở đặt dụng cụ tiên trù trong tay xuống, theo sau hành lễ.

Trong thời gian Tống Thư Hàng bị khóa vào ‘không gian ngục Thiên Đạo’, ký ức của các tu luyện giả chư thiên vạn giới về y đều mơ hồ hóa, mất đi ấn tượng về y.

Mà khi y bị mắc kẹt giữa ‘ngục Thiên Đạo’ và ‘thế giới hiện thực’, hiệu quả của căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo bắt đầu dần dần tiêu biến.

Nhưng đại bộ phận tu luyện giả chư thiên vạn giới, vẫn còn cảm giác xa lạ sâu sắc đối với ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Bây giờ, khi y thực sự bước vào ‘thế giới hiện thực’, ký ức của các tu luyện giả chư thiên vạn giới về y, như thủy triều dâng trào trở lại.

Thế là mọi người khi đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh thật, liền có một cảm giác rất vi diệu.

Vừa xa lạ, lại vừa quen thuộc; ký ức về Bá Tống vừa mơ hồ, lại vừa rõ ràng.

Vô hình chung, liền xuất hiện một loại ‘khoảng cách’.

Dưới ảnh hưởng của ‘khoảng cách’ này, các tu sĩ Điền Thiên Đảo có mặt, ngay khi nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh thật hiện thân, liền vô thức cung kính hành lễ.

“Các vị đạo hữu bình an, các đạo hữu không cần câu nệ.” Tống Thư Hàng khẽ búng tay, Ngự Đao Thuật thi triển, bảo đao Bá Toái quay về, ổn định rơi vào tay y.

Nghe thấy giọng nói ôn hòa của Bá Tống Huyền Thánh, tất cả tu sĩ có mặt không hiểu sao, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm – tổng thể cảm giác như vừa tránh được một kiếp nạn.

Đồng thời, có tu sĩ lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh – những người dám làm vậy đều là gan lớn.

Vừa nhìn, liền không thể tin nổi!

Chỉ thấy trên người Bá Tống Huyền Thánh, dường như bao quanh một tầng ánh sáng nhàn nhạt, đó là ánh sáng của Đạo và pháp tắc.

Tống Thư Hàng vừa đối phó ‘quả bóng di thuế Thiên Đạo’, trên đường lại phóng thích hai chiêu tuyệt kỹ bại gia.

Sau chiến đấu, trên người y khó tránh khỏi nhiễm phải một số dư uy hiệu ứng pháp thuật.

Thêm vào đó ‘kẽ hở căn phòng nhỏ màu đen của Thiên Đạo’ là một nơi đặc biệt, và quyền hạn Thiên Đạo ở đó vừa mới mất đi, Tống Thư Hàng từ đó đi ra, trong thời gian ngắn trên người y liền mang theo khí tức đặc biệt.

Sau đó, cộng thêm Thông nương trên vai Tống Thư Hàng cắm rễ vào đá ngộ đạo.

Các loại hiệu ứng đặc biệt kết hợp lại, ánh sáng phát ra, vô cùng huyền diệu.

Mấy vị tu sĩ gan lớn này, sau khi nhìn Tống Thư Hàng một cái, chỉ cảm thấy trong lòng có rất nhiều linh quang bùng nổ mà sinh ra.

Những khó khăn gặp phải trong tu luyện, những chỗ không hiểu trong công pháp, hoặc cần một chút ‘lĩnh ngộ’ để phá vỡ tầng giấy cuối cùng… sau khi ngẩng đầu nhìn Bá Tống Huyền Thánh một cái, đều nhận được câu trả lời.

Đây chính là Thánh đầu tiên ngàn năm, Bá Tống Huyền Thánh!

Cũng chỉ có tiền bối với trí tuệ vĩ đại như vậy, mới dám khi ‘giảng pháp trước mọi người’, một hơi giải đáp nghi hoặc trong lòng tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Có tu sĩ gan lớn dẫn đầu xong, các tu sĩ khác cảm thấy có gì đó, lần lượt ngẩng đầu, nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh.

Sau đó, liền rơi vào trạng thái ‘lĩnh ngộ’, không thể tự thoát ra.

Toàn bộ hiện trường trở nên im phăng phắc, tĩnh lặng đến đáng sợ.

Không một ai lên tiếng, thậm chí ngay cả hơi thở cũng vô thức nín lại.

Tống Thư Hàng: "……" Chuyện quỷ dị lạnh lẽo này là sao vậy?

"Chúc mừng sư phụ, cảnh giới càng tiến một tầng." Sở Sở là người đầu tiên tỉnh táo lại, truyền âm cho Tống Thư Hàng.

Nàng ấy không trực tiếp lên tiếng, để tránh ảnh hưởng đến trạng thái 'lĩnh ngộ' của các tu sĩ xung quanh.

Xuất thân từ tiểu thế gia tu sĩ, nàng ấy rất rõ ràng trạng thái 'lĩnh ngộ' này quan trọng đến mức nào đối với các tu sĩ bình thường.

Nắm bắt được, nói không chừng chính là 'duyên' ảnh hưởng đến cả đời.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu với Sở Sở, ý bảo nàng ấy cất bộ dụng cụ tiên trù đó đi, đi theo y.

Với tiền đề không làm phiền các tu sĩ đang 'lĩnh ngộ', Tống Thư Hàng dẫn Sở Sở lặng lẽ rời đi.

Đằng sau, vị tiên tử với vẻ mặt ngốc nghếch kia, không rời nửa bước mà theo sau.

"Ơ?

Điền Điềm phó đảo chủ?

Cô tỉnh rồi à?" Tống Thư Hàng lúc này mới phát hiện, vị tiên tử ngây thơ này, lại chính là Điền Điềm tiền bối.

Hồn phách của Điền Điềm bị tổn thương trong sự kiện Điền Thiên Đảo lần trước, sau đó dường như vẫn luôn hôn mê bất tỉnh.

"Hả?" Điền Điềm nghiêng đầu, vẻ mặt tò mò nhìn lại Tống Thư Hàng.

Sở Sở ở một bên giới thiệu: "Sư phụ, trạng thái của Điền Điềm tiền bối vẫn đang điều chỉnh, theo lời Điền Thiên tiền bối nói, nàng ấy còn cần khoảng một năm nữa mới hoàn toàn hồi phục.

Hiện tại nàng ấy, đôi khi sẽ như trẻ con vậy.” “Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, lại hỏi Sở Sở: “Sở Sở, gần đây tu luyện thế nào?” Y cũng là lần đầu làm sư phụ, không có kinh nghiệm.

Sở Sở gật đầu nói: “Gần đây tu luyện rất thuận lợi, sau khi tiếp xúc với Trù tâm mà sư phụ cấp cho đệ tử, đệ tử tiến triển trong phương diện tiên trù cũng rất nhanh.

Hơn nữa, Điền Thiên tiền bối cũng luôn cung cấp nguyên liệu cho đệ tử luyện tay.” Nói thật, Sở Sở cảm thấy cảnh giới của mình gần đây, quả thực có thể dùng đột phi mãnh tiến để hình dung.

Nàng ấy rất thích hợp với đạo ‘tiên trù’, từ khi kết hợp tiên trù và tu luyện, nàng ấy đã đột phá mấy tiểu cảnh giới rồi.

Trước đây nàng ấy, nằm mơ cũng không nghĩ đến tu luyện có thể dễ dàng như vậy… không cần lo lắng về đan dược, không cần chạy vạy tìm tài nguyên.

Vừa mới tiếp xúc với ‘tiên trù’ không lâu, sư phụ ngay cả ‘Trù tâm’ cũng đã chuẩn bị cho nàng ấy rồi.

Đối với Sở Sở, cuộc sống hiện tại, cơ bản chính là cuộc đời trong mơ của nàng ấy khi còn nhỏ.

“Phương diện tu luyện tiên trù tôi không có cách nào dạy cậu, đến lúc đó tôi sẽ liên hệ với Biệt Tuyết tiên cơ, xem nàng ấy có thể hướng dẫn cậu một chút không.” Tống Thư Hàng cười nói.

Trong Hạch tâm thế giới của y, nuôi dưỡng không ít linh thú, còn có ma thú đến từ ‘thế giới Hắc Long’, những ma thú đó khác với hệ thống chư thiên vạn giới hiện thực.

Đối với Biệt Tuyết tiên cơ mà nói, chắc chắn sẽ rất có sức hấp dẫn.

Hơn nữa, thực đơn ‘combo Thiên kiếp’ trong tay y, càng có sức hấp dẫn trí mạng đối với Biệt Tuyết tiên cơ.

Thêm vào đó Sở Sở còn có một Trù tâm của ‘Hà Chỉ Ma Đế’.

Ba vòng cùng hạ, nhờ Biệt Tuyết tiên cơ chỉ đạo Sở Sở, tuyệt đối không thành vấn đề.

Ngay lúc y đang nghĩ như vậy, điện thoại đột nhiên reo lên.

Tống Thư Hàng mở ra xem, lại chính là Biệt Tuyết tiên cơ gọi đến – đây là vì sau khi ký ức của Biệt Tuyết tiên cơ về Tống Thư Hàng hoàn toàn khôi phục, nàng ấy liền lập tức gọi điện thoại cho y.

“Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.” Tống Thư Hàng dùng ‘Thuật Sạc Điện’ vào điện thoại, sau đó kết nối cuộc gọi của tiên cơ.

“Bá Tống đạo hữu, cậu đang ở khu vực Giang Nam à?” Biệt Tuyết tiên cơ hỏi.

“Không, tôi đang ở Điền Thiên Đảo.

Chương 2441

Nhưng tôi sắp phải về khu vực Giang Nam một chuyến, tiên cơ tìm tôi có việc gì à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bạch đạo hữu… có ở cùng cậu không?” Biệt Tuyết tiên cơ nhỏ giọng hỏi.

“Không, Bạch tiền bối giữa đường có việc nên hành động riêng với tôi rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết tiên cơ: “Ồ, vậy tạm biệt.” “Khoan đã, Biệt Tuyết tiên tử đợi một chút.” Tống Thư Hàng kêu lên: “Tôi muốn làm một giao dịch với nàng ấy.” “Giao dịch?

Thông tin của Bạch đạo hữu?” Biệt Tuyết tiên cơ hớn hở hỏi.

“Không… là giao dịch bình thường.

Trong tay tôi có một số loại nguyên liệu đặc biệt, tiên cơ có hứng thú không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tôi đợi cậu ở khu vực Giang Nam, đợi xem hàng xong, chúng ta hẵng nói chuyện.” Biệt Tuyết tiên cơ có vẻ không mấy hứng thú.

Kết thúc cuộc gọi với Biệt Tuyết tiên cơ xong, Tống Thư Hàng rơi vào trạng thái trầm tư.

“Sao vậy sư phụ?” Sở Sở nghi hoặc hỏi.

“Tôi đang mang thai… không đúng, tôi đang nghi ngờ giá trị quan của Biệt Tuyết tiên cơ.” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Có lẽ, mình có thể bán một ít thông tin của Bạch tiền bối cho Biệt Tuyết tiên cơ, sau đó nhờ Biệt Tuyết tiên cơ chỉ điểm Sở Sở tu luyện tiên trù?

Trực giác mách bảo y, nếu làm vậy, Biệt Tuyết tiên cơ và y sẽ cùng hoan hỷ?

“Đôi bên cùng có lợi!” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sở Sở vẻ mặt ngơ ngác. …… Tống Thư Hàng dẫn Sở Sở và Điền Điềm phó đảo chủ, đến chỗ động phủ của Điền Thiên đảo chủ.

“Điền Thiên tiền bối, mở cửa đón sự ấm áp này!” Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Lời y vừa dứt, Điền Điềm phó đảo chủ bên cạnh đột nhiên nhấc chân, đá thẳng một cú vào cánh cửa động phủ, trực tiếp đá bay cửa.

Đơn giản thô bạo.

“À phải rồi, sư phụ.

Điền Thiên đảo chủ sáng nay hình như đã ra ngoài mua dược liệu.” Đồng thời, Sở Sở bên cạnh chợt nhớ ra chuyện này, lên tiếng nói: “Điền Thiên tiền bối gần đây vẫn luôn thu thập dược liệu dưỡng hồn phách, cố gắng để Điền Điềm tiền bối sớm ngày hồi phục.” Tống Thư Hàng: “……” Y vốn muốn gặp Điền Thiên đảo chủ một mặt, tiện thể từ biệt Điền Thiên đảo chủ, đưa Sở Sở rời đi.

Không ngờ tiền bối lại đúng lúc ra ngoài.

Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, gọi cho Điền Thiên đảo chủ.

Điện thoại nhanh chóng kết nối.

“Thư Hàng đạo hữu, tìm ta có việc?” Điền Thiên đảo chủ hỏi.

Tống Thư Hàng nói: “Điền Thiên tiền bối, tôi vừa đến Điền Thiên Đảo, chuẩn bị đưa Sở Sở rời đi.

Vốn muốn từ biệt tiền bối, nhưng Sở Sở nói tiền bối sáng sớm đã ra ngoài rồi, nên tôi gọi điện thoại cho tiền bối.” Điền Thiên đảo chủ cười nói: “Hay là các cậu nghỉ lại trên đảo một đêm, ngày mai ta sẽ về đảo.” “Lần sau vậy, tiền bối cứ bận việc đi.” Tống Thư Hàng cười trả lời – dù cách điện thoại, cũng có thể nghe ra sự mệt mỏi trong giọng nói của Điền Thiên đảo chủ.

Để Điền Điềm phó đảo chủ sớm ngày hồi phục, Điền Thiên đảo chủ đã hao tốn rất nhiều tâm huyết.

Mà nói đến, Điền Thiên đảo chủ và Điền Điềm phó đảo chủ là huynh muội ruột à?

Tống Thư Hàng vẫn luôn rất tò mò chuyện này… nhưng lại cảm thấy không tiện hỏi.

Kết thúc cuộc gọi với Điền Thiên tiền bối xong, Tống Thư Hàng lại lấy ra một cành ‘cây’ từ pháp khí càn khôn.

Đây là cành cây từ thân gỗ của y.

Sau đó, y học Bạch tiền bối dùng ngón tay làm kiếm… làm đao, khẽ gọt trên cành cây, gọt thành hình dạng một thanh đoản đao.

Sở Sở và Điền Điềm tiên tử bên cạnh, đều tò mò nhìn y.

“Kích thước cũng tương đối rồi.” Tống Thư Hàng nắm lấy mộc đao, ý niệm khẽ động, công đức phì kình hiện ra sau lưng y.

Sau đó, Tống Thư Hàng vận chuyển 《Thần Binh Kỳ Giám》, công đức phì kình sau lưng y duy trì đồng bộ, hợp lực lưu lại một dấu ấn 《Thần Binh Kỳ Giám》 trên thanh mộc đao này.

Khi thi triển 《Thần Binh Kỳ Giám》, người thi thuật cần có năng lực không gian hoặc cảnh giới Kiếp Tiên.

Với cảnh giới của Tống Thư Hàng chưa đủ để thi pháp độc lập, cần mượn sức mạnh của Mỹ nhân rắn công đức.

“Thành rồi.” Tống Thư Hàng giơ thanh đoản đao này lên.

Chỉ cần có thể lưu lại dấu ấn 《Thần Binh Kỳ Giám》, thanh đoản đao này có thể trở thành một tọa độ.

Như vậy, y có thể mượn Hạch tâm thế giới, để thực hiện nhảy vọt không gian.

“Sư phụ cậu đã học được ‘Phi kiếm dùng một lần’ của Bạch Thánh Quân sao?” Sở Sở tò mò hỏi.

“Đây không phải Phi kiếm dùng một lần, đây là vật thay thế cho Bá Toái.” Tống Thư Hàng khẽ vung mộc đao: “Ừm, nếu có thể cường hóa thêm một chút nữa thì tốt hơn.” Đáng tiếc… y chưa từng học thuật luyện khí.

Thế là, Tống Thư Hàng chỉ có thể triệu hoán ra bốn Thánh ấn của mình, lần lượt đóng lên mộc đao.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma.

Bốn đại Thánh ấn lưu lại dấu ấn trên mộc đao, tăng cường đáng kể độ bền của mộc đao.

“Mặc dù tôi không biết thuật luyện khí, nhưng tôi có nhiều Thánh ấn mà.” Tống Thư Hàng tự trào, sau đó đưa thanh ‘mộc đao’ này cho Điền Điềm tiên tử.

“Tặng ta chơi sao?” Điền Điềm tiên tử nghi hoặc hỏi.

“Ừm… đúng vậy, tặng cô.” Tống Thư Hàng nói.

“Cảm ơn.” Điền Điềm tiên tử rất lễ phép, nàng ấy muốn giấu món quà của mình… ví dụ như chôn ở sâu trong hẻm núi Điền Thiên Đảo, đó là nơi nàng ấy cất giấu đồ chơi của mình.

“Lát nữa tôi sẽ đến Văn Châu, khu vực Giang Nam, động phủ của Hoàng Sơn… tiền bối, và các địa điểm quan trọng khác, mỗi nơi để lại một thanh mộc đao.” Tống Thư Hàng suy nghĩ bay bổng.

Trước đây không tìm được vật phẩm thích hợp để chứa dấu ấn 《Thần Binh Kỳ Giám》, vật phẩm bình thường sẽ không chịu nổi sức mạnh của dấu ấn mà sụp đổ, dùng pháp khí làm tọa độ thì lại quá lãng phí, Tống Thư Hàng cũng không có tư bản đó.

Hiện tại, cành cây thân gỗ xuất hiện, hoàn hảo giải quyết vấn đề khó khăn này.

Chỉ cần chôn vài thanh mộc đao ở những nơi bí mật khắp chư thiên vạn giới, là có thể tiết kiệm rất nhiều chi phí đi lại. …… Từ biệt Điền Điềm tiên tử xong, Tống Thư Hàng tế ra 'Thỏ Ngọc Tiên Tử Phi Phong' trong ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, chở Sở Sở, bắt đầu hành trình trở về khu vực Giang Nam.

Khi ngự phi phong phi hành, sẽ có cảm giác như ngồi thảm bay, rất sảng khoái!

Điểm tuyệt vời nhất của ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí chính là có thể chuyển đổi tùy ý.

Khi đã chán ngự đao, ngự kiếm phi hành, có thể đổi khẩu vị.

Có 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa' kiểu cool ngầu, có bốn bức tường vua kiểu an toàn đáng tin cậy, thậm chí còn có pháp khí hình trụ.

Ngự khiên phi hành, ngự nhẫn phi hành, ngự mũ giáp phi hành, ngự phất trần phi hành, ngự cầm phi hành, ba mươi ba loại khẩu vị cho quân lựa chọn.

Nếu cảm thấy ba mươi ba loại khẩu vị vẫn chưa đủ thỏa mãn, ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí còn có thể tiến hành phối hợp tổ hợp, biến hóa vạn thiên.

Hiện giờ Tống Thư Hàng đã là cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả, tốc độ phi hành bằng phi phong cũng nhanh kinh người.

Từ Điền Thiên Đảo trở về khu vực Giang Nam, không tốn bao nhiêu thời gian. …… Sáng sớm hôm sau, ngày 4 tháng 12, thứ Tư.

Vị trí khu vực Giang Nam.

Trên bầu trời, có một bóng người đang ngự kiếm quang, trên kiếm quang còn chở hai người, phủ một trận pháp ẩn thân, xuyên qua hư không.

Điểm đến của ba bóng người này chính là khu vực Thành phố Đại học Giang Nam.

"Nhắc đến Bá Tống Huyền Thánh, lợi hại lắm luôn!

Lần trước tôi lén ra ngoài tìm A Thập Lục thì đã gặp y một lần.

Lúc đó y ngự ván cửa phi hành… cái ván cửa đó vậy mà lại là pháp khí Bát phẩm.

Tôi đã chạm vào rồi, cảm giác đó, không có gì để nói!" Trong số đó có một bóng người trông như thiếu niên, vừa ngự kiếm bay, vừa giới thiệu cho hai người bạn phía sau.

Hai người bạn bên cạnh đều đồng loạt lộ vẻ kinh ngạc, ngưỡng mộ.

Hai người bạn, một nam một nữ, đều là thiếu niên.

"Không chỉ vậy, bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh còn có một thần binh biết nói chuyện, đó là thần binh Trường Sinh Giả!

Tôi suýt nữa cũng đã chạm vào rồi." Thiếu niên ngự kiếm tiếp tục nói.

"Thần binh Trường Sinh Giả?

Còn biết nói chuyện?

Vậy chẳng phải có khí linh sao?" Tiểu tiên tử phía sau kinh ngạc

hỏi.

“Đúng, không sai.

Chính là thần binh có khí linh… Hơn nữa, tôi mơ hồ nhớ, mình còn chạm vào một thứ cấp Trường Sinh Giả, cũng biết nói chuyện.

Nhưng ký ức hơi mơ hồ.” Thiếu niên ngự kiếm gãi đầu: “Tóm lại cảm giác siêu tuyệt.” Nghe thiếu niên ngự kiếm đã chạm vào nhiều bảo vật như vậy, hai người bạn nhỏ phía sau vừa ngưỡng mộ lại vừa phục sát đất.

“À phải rồi, còn Bạch Thánh Quân, các cậu biết không?

Chính là vị Bạch Thánh mà các cậu biết đó, tôi suýt nữa cũng chạm vào rồi!” Thiếu niên ngự kiếm tiếp tục giới thiệu.

Lúc đó chỉ còn một chút nữa, cậu ta đã có thể chạm vào Bạch Thánh Quân trong truyền thuyết.

Đáng tiếc, chỉ còn một chút nữa.

Tiểu tiên tử phía sau không nhịn được hỏi: “Vậy Không Vân sư huynh, lần này chúng ta có thể gặp Bạch Thánh Quân không?” “Cái này thì tôi không chắc, có gặp được Bạch Thánh Quân hay không, phải xem vận may của chúng ta.” Tô Không Vân khẽ cười.

Thiếu niên ngự kiếm này chính là Tô Không Vân, em họ của Tô Thị A Thập Lục… Lần này cậu ta dẫn tộc đệ và tộc muội của mình, đến Thành phố Đại học Giang Nam để tìm Bá Tống Huyền Thánh, gửi thiệp mời cho y.

Kể từ khi thành công thăng cấp cảnh giới Tam phẩm, đãi ngộ của Tô Không Vân trong tộc lại tăng lên không ít.

Lần này nhận nhiệm vụ gửi thiệp mời cho Bá Tống, cậu ta còn nhận được một pháp khí phi hành được làm riêng theo số đo.

Phi kiếm ván cửa sạc điện… là một loại đồ vật cùng hệ với ‘Khôi Lỗi Phi Long’ của Tống Thư Hàng lúc đó, nhưng có hình dạng phi kiếm.

Cần linh thạch để khởi động, tốc độ phi kiếm bình thường, ngoài phi hành ra không có công năng nào khác, nhưng có thể cho tu sĩ dưới Tứ phẩm sớm trải nghiệm cảm giác sảng khoái của ‘ngự kiếm phi hành’.

“Nếu lần này cũng có thể gặp được Bạch Thánh Quân thì tốt quá.” Tiểu tu sĩ phía sau mong đợi nói.

Sau đó, vị tiểu tiên tử kia đột nhiên lại nhỏ giọng hỏi: “Vậy Không Vân sư huynh… cậu đã chạm vào Bá Tống Huyền Thánh chưa?” “Đương nhiên rồi, Bá Tống Huyền Thánh lúc đó ngay bên cạnh tôi, tôi sao có thể bỏ lỡ chứ?

Chương 2442

Tôi đã đưa tay chạm vào rồi, cảm giác cũng siêu tuyệt.” Tô Không Vân đắc ý nói.

Tiểu tiên tử và tiểu tu sĩ không khỏi nuốt nước bọt, kính phục nhìn Tô Không Vân.

Thật lòng mà nói, nghe Tô Không Vân đã chạm vào Bá Tống Huyền Thánh, cảm giác chấn động còn hơn cả việc nghe cậu ta chạm vào thần binh Trường Sinh Giả!

“Có, có thai rồi sao?” Tiểu tiên tử lại rụt rè hỏi.

“Cái gì?” Tô Không Vân ngây người, sau đó cười khan nói: “Không khoa trương đến thế đâu, Bá Tống Huyền Thánh không đáng sợ như trong truyền thuyết.

Bắt tay y, tiếp xúc một chút, sẽ không mang thai đâu, yên tâm đi.” Tiểu tiên tử nghe đến đây… cuối cùng cũng yên tâm được một chút.

“Hơn nữa, Bá Tống Huyền Thánh lúc đó mạnh lắm.

Các cậu biết Thiên kiếp không?

Lúc tôi Nhị phẩm tấn Tam phẩm thì Thiên kiếp, Bá Tống Huyền Thánh trực tiếp dùng tay bắt Thiên kiếp, Thiên kiếp kêu lốp bốp, đó là Thiên kiếp thảm nhất mà tôi từng thấy trong đời, không có chút uy nghiêm nào.” Tô Không Vân nói.

Thậm chí, Bá Tống Huyền Thánh còn có thể lấy Thiên kiếp làm món ăn, nuốt chửng Thiên kiếp, vô cùng đáng sợ.

Thật lòng mà nói, lúc đó cậu ta vô cùng may mắn khi tìm Tô Thị A Thập Lục lại gặp được Bá Tống Huyền Thánh.

Thời gian ở cùng Bá Tống Huyền Thánh rất ngắn ngủi, nhưng những trải nghiệm đó… đủ để cậu ta khoe khoang mấy năm.

“Thật lòng mà nói, tôi nghi ngờ Bá Tống Huyền Thánh là Lôi Thần chuyển thế, căn bản không sợ lôi điện Thiên kiếp.” Tô Không Vân lại bổ sung: “Thậm chí dù Bá Tống Huyền Thánh mỗi lần xuất hiện, đều có tiếng sấm ‘ùng ùng ~’ đi kèm, tôi cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ.” Bá Tống Huyền Thánh, đó chính là người trời sinh được lôi điện ưu ái.

Đang nói chuyện… Đột nhiên, trên bầu trời không xa, mây đen vần vũ, tiếng sấm ầm ầm cuồn cuộn vang lên.

“Có người độ kiếp?

Không đúng, đây không phải kiếp vân.” Tô Không Vân kết một thủ ấn, giữ vững pháp khí phi kiếm dưới chân.

Vị tiểu tiên tử mắt tinh: “Phía dưới đám mây đen có người!” Ba người vận đủ mục lực, nhìn chằm chằm vào vị trí mây đen.

“Ơ?” Tô Không Vân ngây người.

Chỉ thấy dưới đám mây đen đó, có một tấm thảm đang bay lượn.

Trên tấm thảm cũng có ba bóng người.

Một người là tiên tử xinh đẹp mặc váy đen, tất lụa đen, thân hình cao ráo, khuyết điểm duy nhất là vòng ngực hơi khiêm tốn.

Một tiên tử khác thì có phần kinh dị hơn… đó là một tiên tử mặc sườn xám xanh lá cây, thân hình nóng bỏng, nhưng nàng ấy không có đầu.

Người điều khiển tấm thảm bay, lại là một nam tử trẻ tuổi.

Từ khí chất nhìn thì dường như khoảng hơn 40 tuổi, toát lên một vẻ tang thương.

Nhưng nhìn kỹ lại thì dường như chỉ là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi mà thôi.

“Bá… Bá Tống!” Tiểu tiên tử thốt lên, đọc tên Thánh hiệu của nam tử này.

“Bá… Bá Long.” Tiểu tu sĩ cũng không ngoại lệ.

Tô Không Vân nuốt nước bọt, quả nhiên là Bá Tống tiền bối.

Cậu ta lại ngẩng đầu nhìn đám mây đen.

Ầm ầm ầm ~~ Tiếng sấm lớn vang lên.

Sau đó, một loạt lôi điện giáng xuống, đánh thẳng vào Bá Tống Huyền Thánh!

Những tia lôi điện này, vô cùng khủng khiếp.

So với uy lực Thiên kiếp Nhị phẩm tấn Tam phẩm của cậu ta lúc đó còn đáng sợ hơn.

Mỗi một tia lôi quang, đều có uy lực đủ để oanh sát tu sĩ Tam phẩm, thậm chí là Tứ phẩm.

Nhưng mà… đối với Bá Tống Huyền Thánh mà nói, uy lực của loạt lôi điện này có vẻ quá yếu.

Bá Tống Huyền Thánh dưới lôi quang, thậm chí còn lười biếng không ra tay chống đỡ.

Tuy nhiên, để chăm sóc hai vị tiên tử kia, y tung người lên, như một kim thu lôi, hấp dẫn lôi quang.

Lôi quang vô tận đánh vào người y, nhưng lại không thể làm y bị thương chút nào.

Khoảnh khắc này, Bá Tống Huyền Thánh cứ như đang tắm trong lôi quang, cứ như Lôi Thần giáng thế. …… Đối diện.

Tống Thư Hàng vẻ mặt ngơ ngác.

Ngay khi y vừa đặt chân vào vị trí ‘khu vực Giang Nam’, đột nhiên có một âm thanh vang lên bên tai y. 【Đinh đing sấm sét, phục vụ quý khách.

Bá Tống Huyền Thánh thân mến, gói ‘sấm sét’ mà ngài đã đặt đã có hiệu lực, uy lực cấp Ngũ phẩm, tổng cộng 20 phát thần lôi, phạm vi là khu vực Giang Nam.

Thiên phạt giáng lôi, chính nghĩa đã đến.

Chúc ngài có một cuộc sống vui vẻ.】 Khoảnh khắc tiếp theo, y cảm thấy mình bị khóa mục tiêu.

Sau đó, một đợt Thiên lôi lớn từ trời giáng xuống.

“Là tập kích lén?

Không đúng, nhà ai tập kích lén mà còn báo trước chứ?

Hơn nữa còn đặc biệt báo trước uy lực và phạm vi của Thiên lôi?” Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên rất nhiều ý nghĩ.

Hơn nữa, trong âm thanh nhắc nhở vừa rồi, còn thông báo rằng ‘gói sấm sét’ này là một loại dịch vụ đặt trước.

Tống Thư Hàng xác định mình chưa từng đặt dịch vụ này.

Y cũng đâu có bệnh, tự dưng đi đặt Thiên lôi đánh mình làm gì?

Rảnh rỗi sinh nông nổi à?

Quan trọng hơn là… y không có tiền.

Đã không có tiền, làm sao đi đặt cái dịch vụ ‘đing đing sấm sét’ này?

“Chẳng lẽ có người, cố ý đặt Thiên lôi, muốn oanh sát tôi?

Nhưng mà, là ai?” Tống Thư Hàng nhíu mày.

Ầm ầm ầm ầm ~~ Kiếp lôi không ngừng giáng xuống. 20 phát thần lôi, đến nhanh đi nhanh.

Tống Thư Hàng không hề bị tổn thương chút nào, ‘Đao ý khôi giáp’ tự chủ hộ thể bảo vệ y vô cùng nghiêm ngặt.

Ngoại trừ ngơ ngác ra, đợt đing đing sấm sét này không hề tạo ra hiệu quả nào khác.

Tống Thư Hàng gãi đầu, thu lại đao ý khôi giáp trên người, chân đạp hắc li, từ từ hạ xuống. 【Dịch vụ kết thúc, nếu ngài hài lòng với dịch vụ lần này, xin nhớ đánh giá năm sao nhé.】 Âm thanh nhắc nhở đó lại vang lên.

Thần thức của Tống Thư Hàng nhanh chóng quét ngang.

Nhưng vị trí được thần thức bao phủ, không hề tìm thấy đối tượng khả nghi nào.

Ngược lại, ba tiểu gia hỏa ở đằng xa, bị thần thức của Tống Thư Hàng khóa mục tiêu.

“Ồ, là tiểu gia hỏa này à.” Tống Thư Hàng nhanh chóng nhận ra thiếu niên muốn chạm vào mọi thứ kia.

Cuối tháng rồi, còn tiểu khả ái nào có phiếu nguyệt không?

Chấm điểm cho manga của Tu Liêu.

Thế nhưng, thời gian tiếp xúc không dài, nhưng tính cách 'cái gì cũng muốn sờ sờ' của vị đường đệ Tô thị A Thập Lục gia này khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Khi đó, nếu không phải Tống Thư Hàng kịp thời dùng niệm lực bắt lấy cậu ta, Tô Không Vân e rằng đã xông lên sờ sờ Bạch tiền bối rồi. [Nói đi thì phải nói lại, Tô Không Vân không phải đã về Tô thị Thiên Hà rồi sao?

Sao lại chạy đến khu Giang Nam nữa?

Chẳng lẽ, lại bỏ nhà đi rồi sao?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đang suy nghĩ, Tô Không Vân ở đằng xa niệm một pháp quyết, điều khiển 'phi hành khí kiếm ván cửa' dưới chân bay về phía Tống Thư Hàng.

Đôi mắt Tô Không Vân sáng rực, nhìn tấm thảm ma dưới chân Bá Tống Huyền Thánh, tấm thảm này không phải lại là một kiện pháp khí Bát phẩm chứ?

Rất muốn lên sờ sờ, cảm giác mềm mại này nhất định phải hơn hẳn cái ván cửa cứng ngắc lần trước.

Ngoài ra, trong truyền thuyết, Thánh Quân, Kiếp Tiên ai nấy đều có thủ nhãn thông thiên.

Chỉ cần trong miệng nhắc đến Thánh Quân hoặc Thánh hiệu Kiếp Tiên, bọn họ sẽ sinh ra cảm ứng trong lòng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán!

Mình vừa mới cùng hai người bạn nhỏ nói chuyện về đề tài 'Bá Tống Huyền Thánh' của Quan Vũ, Bá Tống Huyền Thánh liền sinh ra cảm ứng, xuất hiện trước mặt bọn họ!

Hơn nữa ngay cả cách xuất hiện cũng giống như cậu ta miêu tả, tắm rửa trong vạn lôi, bá khí xuất hiện.

Thế là, trong mắt Tô Không Vân, hình tượng Bá Tống Huyền Thánh càng trở nên cao lớn hơn.

Sau khi kiếm ván cửa đến gần Tống Thư Hàng, Tô Không Vân và hai người bạn nhỏ phía sau đồng thời hành lễ: “Bái kiến Bá Tống Thánh Quân.” Lần này, Bá Tống Huyền Thánh không còn là dáng vẻ 'thiếu niên' nữa, càng thêm uy nghiêm — cũng có thể là vì lần này không có Tô thị A Thập Lục bên cạnh, cho nên Tô Không Vân cảm thấy áp lực khi đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh lần này mạnh hơn mấy lần so với lần trước.

“Không Vân, cậu không phải lại lén lút bỏ trốn khỏi Tô thị Thiên Hà đấy chứ?” Tống Thư Hàng ngồi giữa tấm thảm ma.

Bên trái cậu là Sở Sở, bên phải là Thông Nương.

Sở Sở và Thông Nương giống như hàng rào bảo vệ, có thể mang lại cho Tống Thư Hàng một cảm giác an toàn vững chãi.

“Không có, không có, lần này ta là mang theo nhiệm vụ từ chính môn Tô thị Thiên Hà ra ngoài, ta phụ trách đến đưa thiệp mời cho Tống tiền bối.” Tô Không Vân liên tục xua tay nói.

Nói xong, cậu ta lấy ra một cái bình nhỏ, từ trong đó lấy ra một phong thiệp mời, đưa từ xa cho Tống Thư Hàng.

Tiểu tu sĩ và tiểu tiên tử phía sau, nhìn thấy cái bình nhỏ mà Tô Không Vân lấy ra thì cực kỳ hâm mộ — cái pháp khí tương tự ‘một tấc thu nhỏ đại’ này, chính là quà gặp mặt Bá Tống tiền bối tặng cho Tô Không Vân.

Tống Thư Hàng vươn tay vẫy một cái, niệm lực vô hình đỡ lấy thiệp mời, đưa đến trước mặt mình.

“Thì ra là thiệp mời Niên hội Tô thị.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Chương 2443

Khi nghe Tô Không Vân nói muốn đưa thiệp mời cho mình, cậu đã đoán được rồi.

Tống Thư Hàng vươn tay cất thiệp mời vào pháp khí càn khôn đeo tay, gật đầu nói: “Không vấn đề, khi Niên hội Tô thị, tôi nhất định sẽ đến.

Ngoài ra, các cậu còn nhiệm vụ nào khác không?” “Ta trong tay còn có một phong thiệp mời, muốn chuyển giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Nhưng Biệt Tuyết Tiên Cơ hành tung bất định, ta nhất thời còn chưa liên hệ được.” Tô Không Vân gật đầu nói.

Cậu ta đang chuẩn bị sau khi đưa thiệp mời cho Bá Tống Huyền Thánh xong, sẽ gọi điện cho Tô thị A Thất, hỏi thăm vị trí hiện tại của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

“Trùng hợp ghê.” Tống Thư Hàng cố gắng duy trì nụ cười ôn hòa — bởi vì cậu có thể cảm nhận được, tiểu tu sĩ và tiểu tiên tử phía sau Tô Không Vân, giống như nai con bị chim ưng dọa sợ, sau khi hành lễ xong thì co rúc lại phía sau Tô Không Vân.

Để không dọa sợ các em nhỏ, Tống Thư Hàng cố gắng giữ nụ cười dịu dàng, cố gắng tạo cho người ta một cảm giác thân thiện.

“Tôi tiếp theo cũng đúng lúc muốn đi gặp Biệt Tuyết Tiên Cơ, cậu đi cùng tôi đi.” Tống Thư Hàng thân thiết nói.

“Trùng hợp vậy sao?

Cảm ơn Bá Tống tiền bối!” Tô Không Vân không khỏi xoa xoa tay — nếu cậu ta muốn theo kịp Bá Tống tiền bối thì cái 'phi hành pháp khí hình kiếm bay' này tốc độ chắc chắn không theo kịp.

Cho nên tiếp theo, Bá Tống tiền bối hẳn là sẽ cho bọn họ lên cái 'thảm ma' kia nhỉ?

Đã đến lúc để cậu ta sờ sờ cảm giác của tấm thảm ma Bát phẩm.

Bá Tống tiền bối hôm nay thật là người đàn ông ấm áp.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu nhìn thấy Tô Không Vân liên tục xoa tay, liền biết thiếu niên này chắc chắn là tật cũ tái phát.

Mặc dù rất muốn như lần trước, dùng niệm lực hóa thành bàn tay lớn túm lấy Tô Không Vân bay đi, nhưng làm vậy, e rằng sẽ dọa sợ tiểu tu sĩ và tiểu tiên tử kia.

“Phi hành pháp khí của các cậu tốc độ quá chậm. .....Lên đây đi.” Tống Thư Hàng nói, vươn tay điểm một cái vào hư không.

Một luồng bảo quang từ đan điền cậu nhanh chóng biến thành Hà Long Thần Hành Chiến Xa hiện ra.

Đây là pháp khí có ngoại hình bắt mắt nhất trong pháp khí tổ hợp ba mươi ba con thú.

Long thú vàng kéo xe, chiến xa xa hoa, còn có khí tức pháp khí Bát phẩm không ngừng hiện ra trên đó!

Tô Không Vân không thể chờ đợi hơn nữa mà kéo tiểu tiên tử và tiểu tu sĩ, nhảy lên chiến xa.

Đợi ba người ngồi ổn, Tống Thư Hàng hỏi: “Hai vị tiểu đạo hữu cũng là thành viên Tô thị Thiên Hà sao?” “Đúng vậy, Bá Tống tiền bối.” Tô Không Vân gật đầu đáp, đồng thời ngầm ra hiệu cho hai hậu bối — Bá Tống Huyền Thánh đây là muốn phát quà gặp mặt rồi!

Nữ tiểu tiên tử vội vàng đứng dậy: “Vãn bối Tô Tiểu Tiểu, bái kiến Bá Tống tiền bối.” Trước đó vì e ngại uy nghiêm của Bá Tống tiền bối, bọn họ vậy mà quên mất tự giới thiệu.

“Vãn bối Tô Nghịch, bái kiến Bá Tống tiền bối.” Tiểu tu sĩ cũng theo sau, tự giới thiệu.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Sau đó cậu vươn tay vẫy một cái, hai luồng ánh đao từ ngón tay cậu nhanh chóng biến thành, rơi vào tay Tô Tiểu Tiểu và Tô Nghịch.

Tô Tiểu Tiểu và Tô Nghịch cúi đầu nhìn, liền thấy trong tay mình có thêm một thanh đoản đao.

Thanh đoản đao này tựa gỗ không gỗ, tựa kim không kim.

Chất liệu của đoản đao cực kỳ mạnh mẽ, nhìn qua căn bản không hề được luyện chế, nhưng đã cảm thấy không kém gì pháp kiếm pháp đao trong tay bọn họ là bao.

Nhưng đây không phải trọng điểm.

Quan trọng không phải đoản đao, mà là dấu Thánh ấn 'Bá Tống' trên đoản đao và một luồng đao ý mạnh mẽ vô cùng.

“Lần đầu gặp mặt, hai thanh mộc đao này tặng cho hai vị tiểu đạo hữu phòng thân.

Trong thân đao ẩn chứa một luồng đao ý của tôi, lúc nguy cấp có thể bảo vệ các cậu một lần.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Hai thanh đoản đao này, chính là ‘mộc đao Thánh ấn’ có thể dùng làm tọa độ không gian.

Khác với những thanh tặng cho Điền Điềm tiền bối, trên hai thanh đao này chỉ có một Thánh ấn, ngoài ra Tống Thư Hàng còn phong ấn một đạo ‘đao ý Khôi Giáp’ vào trong mộc đao.

Những thanh đoản đao này, trong không gian đeo tay của Tống Thư Hàng còn một đống lớn.

Đều là lúc bay từ ‘đảo Điền Thiên’ về khu Giang Nam, lúc buồn chán đã chế tạo.

Đến lúc đó, cậu sẽ dùng đống đoản đao này, cắm tọa độ khắp nơi trong tổ quốc của mẹ.

Và đối với hai vị tiểu đạo hữu này mà nói, ‘mộc đao Thánh ấn’ này có thể coi là một vật phẩm bảo mệnh.

“Cảm ơn Bá Tống tiền bối!” Hai vị tiểu đạo hữu vui mừng nói.

Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên ra tay hào phóng, giống như sư huynh Tô Không Vân nói, là một tiền bối hào phóng hiếm thấy trong giới Huyền Thánh.

Tô Không Vân mắt long lanh nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Cậu cũng muốn à?” Tô Không Vân trái lương tâm vẫy tay nói: “Không cần không cần, Bá Tống tiền bối lần trước đã tặng quà gặp mặt cho ta rồi.

Ta không phải loại người tham lam vô độ.” Tống Thư Hàng cười ha ha, lại lấy ra hai thanh bảo đao cùng loại, ném về phía Tô Không Vân: “Một cái cho cậu, một cái cậu mang về đưa cho A Thập Lục.” Cứ như vậy, khi Niên hội Tô thị Thiên Hà, cậu có thể khóa tọa độ, trực tiếp xuyên không gian qua đó.

Tô Không Vân nhận lấy hai thanh ‘mộc đao Thánh ấn’, cất chúng vào cái bình nhỏ, rồi bảo đảm với Bá Tống Huyền Thánh: “Tuyệt đối hoàn thành nhiệm vụ, Bá Tống tiền bối cứ yên tâm!” “Ngồi vững đi, đi thôi.” Tống Thư Hàng nở nụ cười sảng khoái, tâm niệm vừa động, ‘Phi phong Thỏ Ngọc Tiên Tử’ và ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ xé rách bầu trời.

Phi phong và chiến xa bay rất nhanh, nhưng lại cực kỳ ổn định.

Đây là kiểu ngự khí phi hành độc quyền của Tống Thư Hàng —

tìm một điểm cân bằng giữa tốc độ và sự ổn định, như vậy mới không bị lật xe. . . . . . .

Khu Giang Nam?

Thực Uyên Các.

Đây là một động phủ mới được Biệt Tuyết Tiên Cơ khai thác ở khu Giang Nam — chủ yếu là sau khi Bạch Thánh Quân xuất quan lần này, cứ điểm ở gần thành Đại học Giang Nam, vẫn luôn ở cùng Tống Thư Hàng.

Thế là Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng âm thầm khai thác một động phủ tửu lầu ở 'khu Giang Nam'.

Chỉ cần khoảng cách gần, Bạch Thánh Quân muốn ăn ngon, sẽ lập tức nghĩ đến tửu lầu của nàng. 'Thực Uyên Các' này vừa mới hoàn thành việc xây dựng nửa tháng trước, các loại thiết bị tiên trù cũng vừa được lắp đặt xong.

Lúc này, Biệt Tuyết Tiên Cơ ngồi ở vị trí cạnh cửa sổ tầng hai, trên mặt nàng che khăn che mặt, một tay chống cằm, đôi mắt vô thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ hôm nay vẫn không có tinh thần.

“Tính toán thời gian, Bá Tống chắc phải đến rồi nhỉ.” Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ nói.

Đáng tiếc Bạch Thánh Quân không đến cùng Bá Tống.

Bá Tống Huyền Thánh thân là nhân vật nổi bật nhất trong giới tu chân hiện nay, thể diện ít nhiều gì cũng phải giữ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ đổi tay, đổi hướng tiếp tục chống cằm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Không có chút tinh thần nào cả.” Biệt Tuyết Tiên Cơ thở dài một hơi.

Nguyên nhân nàng không có tinh thần có hai điểm. . .

Hai điểm trên. . .

Ưm.

Nguyên nhân chính là Bạch đạo hữu không đến.

Nguyên nhân khác là 'tà vọng' sinh sôi nảy nở bên cạnh 'Thực Uyên Các'.

Chỉ thấy xung quanh trận pháp bảo vệ Thực Uyên Các, có một làn sương mù màu xám bao phủ, trong sương mù ẩn hiện những ngọn lửa màu đen, đang công kích trận pháp bảo vệ 'Thực Uyên Các'.

Đây chính là 'tà vọng'. 'Tà vọng' có rất nhiều loại, bao la vạn tượng.

Mà tà vọng bao vây Thực Uyên Các của Biệt Tuyết Tiên Cơ, lại là một loại tồn tại quỷ dị tương tự tâm ma.

Mặc dù chúng không đột phá trận pháp bảo vệ, nhưng lực ảnh hưởng của chúng, thậm chí có thể xuyên qua trận pháp bảo vệ để ảnh hưởng đến tu sĩ.

Bởi vậy Biệt Tuyết Tiên Cơ mới cảm thấy không có tinh thần.

Những tà vọng này vẫn đang trong giai đoạn sơ sinh, dù cho để chúng thiêu đốt mười năm tám năm, cũng không thể đột phá trận pháp bảo vệ của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Hơn nữa, Biệt Tuyết Tiên Cơ cũng không ra tay tiêu diệt chúng — lợi dụng lúc 'tà vọng' sơ sinh, còn yếu ớt, có thể dùng chúng để tôi luyện đạo tâm.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Loại tà vọng tương tự tâm ma này, trong giới tu sĩ có thể bán với giá cao.

Thủ đoạn tu sĩ tôi luyện đạo tâm, thiên kỳ bách quái.

Đạo tâm này muốn tôi luyện, không có gì là khuôn mẫu cố định, cũng không có giáo trình.

Những người khác nhau, phương pháp tôi luyện đạo tâm cũng khác nhau.

Từng có tu sĩ, ra giá cao để mời tiên tử Ma môn nhảy vũ điệu bí truyền của Ma môn, dùng để tôi luyện đạo tâm.

Xoạt ~~ Lúc này, trên bầu trời có hai luồng bảo quang nhanh chóng biến đổi.

Một kiện phi phong và một chiếc chiến xa xuất hiện trong mắt Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Chiếc chiến xa phong tao này, Bá Tống Huyền Thánh đã từng điều khiển trong Tiên Yến Ẩm Thực lần trước.

“Cuối cùng cũng đến rồi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lên tiếng nói.

Chương 2444

Nàng vươn tay vỗ một cái, đỉnh đại trận bảo vệ các mở ra một thông đạo, cho Tống Thư Hàng đi qua.

Một lát sau.

Cái phi phong thẩm ma cosplay kia dẫn đầu hạ xuống.

“Ồ?” Khi Tống Thư Hàng hạ xuống, liếc mắt một cái liền phát hiện những tà vọng bao vây 'Thực Uyên Các'.

Những luồng sương mù màu xám và ngọn lửa màu đen này, mang lại cho Tống Thư Hàng một cảm giác quen thuộc.

“Tâm ma?” Bá Tống Huyền Thánh hai mắt đều sáng lên.

Những tà vọng bao vây Thực Uyên Các. . .

đột nhiên ngừng lại.

Ngay sau đó, chúng bắt đầu lặn xuống lòng đất, độn về sâu trong lòng đất.

“Tâm ma chớ chạy!” Tống Thư Hàng cười ha ha.

Mặc dù tâm ma không phải tâm ma kiếp, làm thành 'lát thịt tâm ma tự chế biến' và 'tâm ma kiếp tự chế biến' có chút khác biệt, không thể cung cấp cho tất cả tu sĩ hưởng dụng, nhưng Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối thích ăn mà.

Ít nhiều gì cũng có thể trừ nợ. . .

Đại khái vậy.

“Bá Tống đạo hữu đừng làm loạn, đó không phải tâm ma.

Đó là vật tà vọng.” Biệt Tuyết Tiên Cơ trên lầu các uể oải nói.

Đồng thời Biệt Tuyết Tiên Cơ trong lòng vô cùng nghi hoặc kỳ lạ, tại sao những tà vọng này vừa tiếp xúc với Tống Thư Hàng lại trốn chạy?

Cứ như thể gặp phải khắc tinh vậy. [Đúng rồi, suýt nữa quên mất công đức chi lực to lớn trên người Tống Thư Hàng.] Công đức chi quang là khắc tinh của mọi tà vật, vật tà vọng cũng không ngoại lệ, bị công đức chi quang khắc chế.

Tống Thư Hàng nghe vậy, ngẩng đầu nhìn về phía Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Mặc dù cách một lớp khăn che mặt, Tống Thư Hàng vẫn cảm nhận được từ Biệt Tuyết Tiên Cơ một mùi uể oải.

Đó là khí tức đồi phế đã lười biếng đến tận xương.

Giống như Sở các chủ trong Bích Thủy Các ngày xưa.

Phía sau, Hà Long Thần Hành Chiến Xa cũng chậm rãi hạ xuống.

Tống Thư Hàng thu lại hai kiện bản mệnh pháp khí, dẫn theo Sở Sở, Thông Nương và ba đứa nhỏ Tô Không Vân, lên tầng hai Thực Uyên Các.

“Cứ tự nhiên mà ngồi, vốn dĩ muốn pha trà tiếp đãi các ngươi, nhưng hôm nay ta không có tinh thần.

Các ngươi tự chuẩn bị trà nước đi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ cuối cùng ngay cả động tác chống cằm cũng không muốn làm, hai tay khoanh lại, gối đầu lên cằm.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu đành phải lặng lẽ từ thế giới hạch tâm lấy ra linh mạch bích trà, tự mình pha trà.

“Biệt Tuyết tiên tử, tà vọng là cái gì vậy?” Tống Thư Hàng bưng chén trà, hỏi.

Một bên Sở Sở bắt đầu rót trà cho tất cả đạo hữu.

“Trời sắp đại loạn, tà vọng sinh sôi.

Dù sao thì cũng là một số thứ quỷ dị, tiêu cực.

Những thứ này xuất hiện, không phải chuyện tốt.

Thực Uyên Các của ta vừa mới được thành lập, ta từ mặt trăng di chuyển một đoạn linh mạch nhỏ đến đây, kết quả những tà vọng này liền hiện ra.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lười biếng trả lời.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Cậu lập tức hiểu ra, chuyện này có liên quan đến ‘quyền hành Thiên Đạo thu nhỏ, thế giới sụp đổ’.

Thế giới đã bắt đầu sụp đổ từ những góc mà người ta không hay biết.

Trong thế giới sụp đổ, Thiên Đạo di dân hiện thân.

Và những nơi khác trên thế giới hiện tại, cũng chịu ảnh hưởng.

Những tà vọng này. . . e rằng rất nhanh sẽ xuất hiện khắp nơi trên thế giới.

Trước khi Thiên Đạo chính thức hạ nhiệm, Thiên Đạo mới nhậm chức, Chư Thiên Vạn Giới sẽ có một khoảng thời gian hỗn loạn.

Hoặc có lẽ, ngay cả người bình thường cũng sẽ bị cuốn vào, chịu ảnh hưởng lớn.

Cậu lại không khỏi nhớ đến lời nhắc nhở của Bạch tiền bối, Bạch tiền bối bảo cậu tranh thủ xử lý chuyện thế tục một chút, e rằng cũng có những lo lắng tương tự.

“Nhìn vẻ mặt của ngươi, ngươi biết một số nội tình?” Biệt Tuyết Tiên Cơ hỏi.

"Ưm." Tống Thư Hàng gật đầu: "Đợt hỗn loạn này e rằng sẽ khá lớn, tôi. . . ." "Trước đừng nói, hôm nay ta lười nghe, bữa khác nói chuyện sau." Biệt Tuyết Tiên Cơ đột nhiên ngắt lời nói.

Tống Thư Hàng: "......" Để tôi nói đi chứ, có mấy câu thôi mà!

"Nói đến đây, ta cảm ứng được sức mạnh trù tâm trên người ngươi?" Biệt Tuyết Tiên Cơ đột nhiên hỏi.

"Ha ha, Biệt Tuyết tiên tử cô cuối cùng cũng cảm ứng được rồi sao?

Đúng, đó chính là sức mạnh trù tâm.

Không chỉ là tôi, tiên cơ cô nhìn đệ tử của tôi xem." Tống Thư Hàng chỉ về phía Sở Sở: "Lần này đến, kỳ thực mục đích chính là muốn mời tiên cơ chỉ điểm Sở Sở một chút." Biệt Tuyết Tiên Cơ ngước mắt nhìn về phía Sở Sở.

Đối mặt với vị 'tiên trù số một' giới tu chân hiện nay, Sở Sở hơi gò bó — dù sao cô bé cũng không có thần kinh thép và trái tim lớn như sư phụ.

Thế nhưng, cô bé biết đây là Biệt Tuyết Tiên Cơ đang thẩm thị mình.

Cho nên, cô bé cố gắng điều chỉnh trạng thái của mình.

"Đệ tử của ngươi, cũng đã tiếp xúc đến ngưỡng cửa 'trù tâm' rồi?" Biệt Tuyết Tiên Cơ hơi kinh ngạc nói.

Nàng có thể nhìn ra, tuổi thật của Sở Sở không hề lớn.

Trẻ như vậy đã tiếp xúc đến ngưỡng cửa trù tâm, tuyệt đối là một tiên trù có thiên phú.

Đáng tiếc lại bái nhập môn hạ Bá Tống.

Còn về Tống Thư Hàng cái tên rõ ràng là người ngoại đạo trong giới ‘tiên trù’ này, tại sao trên người lại có trù tâm. . .

Biệt Tuyết Tiên Cơ không muốn nghĩ, hôm nay nàng cũng lười nghĩ.

Bởi vì chỉ cần nghĩ đến các loại khả năng, nàng liền đau đầu.

“Tiếp xúc đến ngưỡng cửa ‘trù tâm’?” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Đúng đúng, đại khái là như vậy.

Hơn nữa chỉ cần đợi cô bé thăng cấp xong, cô bé sẽ có trù tâm của riêng mình, trù tâm tôi đều đã chuẩn bị sẵn rồi.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nghe thấy lời này, thái dương liền giật giật đau nhức — bởi vì nàng từ trong miệng Tống Thư Hàng nghe thấy ý tứ ‘không đi theo lối thông thường’.

Trù tâm này, giống như kiếm ý, đao ý, là một loại tồn tại khái niệm hóa.

Cho nên [trù tâm đều đã chuẩn bị sẵn rồi] là cái quỷ gì?

Chẳng lẽ trù tâm này là trái tim, cắt xuống còn có thể thay cái mới à?

Nàng há miệng, muốn phun tào.

Nhưng nàng hiện tại thực sự không có tinh thần, ngay cả động lực phun tào cũng không có.

Lúc này, nếu có ai đó có thể thông qua biểu cảm trên mặt nàng mà đọc được suy nghĩ trong lòng nàng, thì hay biết bao?

Thực sự hy vọng mình có thể nói chuyện bằng biểu cảm.

“Cho nên, tôi cảm thấy mình không thể lãng phí thiên phú tiên trù của Sở Sở, liền muốn mời Biệt Tuyết tiên tử chỉ đạo cô ấy tu hành phương diện tiên trù một thời gian.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Trong tay tôi có một đống nguyên liệu ma thú mà ‘Chư Thiên Vạn

Giới' đều không có, đến từ một thế giới thần bí.

Biệt Tuyết tiên tử nếu như có hứng thú, tôi muốn dùng chúng để trả học phí cho Sở Sở." Trừ nguyên liệu ra, Tống Thư Hàng còn có một át chủ bài 'Thiên Kiếp Thái Đan', không sợ Biệt Tuyết Tiên Cơ không cắn câu.

"Hay là, bữa khác?" Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ nói.

Tống Thư Hàng: "......" "Không được sao?" Biệt Tuyết Tiên Cơ vùi đầu vào cánh tay.

"Tiên cơ, cô không phải là bị bệnh rồi chứ?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Từ lúc mới gặp mặt, Biệt Tuyết Tiên Cơ hôm nay nhìn cứ như bị Đại sư huynh Lưu Kiếm Nhất của Vũ Nhu Tử nhập hồn vậy, một chút tinh thần cũng không có.

Bệnh tình này so với Sở các chủ uể oải lúc đó còn nghiêm trọng hơn nhiều. [Không phải bị bệnh, chỉ là bị ảnh hưởng bởi những tà vọng bên ngoài kia, nhưng mà trạng thái này rất thoải mái a.] Biệt Tuyết Tiên Cơ trong lòng trả lời.

Trong lòng nghĩ rất nhiều, nhưng khi nói ra miệng lại bị nàng cô đọng thành hai chữ: "Tà vọng." "Tà vọng phụ thể?

Tôi sẽ xua đuổi tà vọng cho tiên cơ!" Tống Thư Hàng liền vội vàng đứng dậy.

"Không, chỉ là bị ảnh hưởng." Biệt Tuyết Tiên Cơ xua xua tay.

Tống Thư Hàng: "......" "Hơn nữa ta bây giờ rất ổn, cứ để ta tiếp tục một lát nữa đi." Biệt Tuyết Tiên Cơ nín nửa ngày, nặn ra được câu nói này.

"Tiên cơ, cô đây là trúng tà rồi." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói, cậu vươn tay, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ đang vẫy của Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Tôi có một pháp, chuyên trị các triệu chứng ‘không có tinh thần, uể oải’ các kiểu — để tôi thi pháp cho tiên cơ!” Biệt Tuyết Tiên Cơ muốn tránh né, nhưng trạng thái hiện tại của nàng căn bản không thể tránh được tốc độ của Tống Thư Hàng.

Chương 2445

Tống Thư Hàng nắm lấy bàn tay nàng, chân khí vận chuyển, công đức chi quang trên người bùng lên.

Ngay sau đó, Biệt Tuyết Tiên Cơ chỉ cảm thấy toàn thân các huyệt đạo như được đả thông, toàn thân thư sướng.

Tinh thần lập tức chấn tác trở lại, cả người đều tràn đầy sức sống.

Hơn nữa, nàng cảm thấy toàn thân có sức lực dùng không hết, có một loại thôi thúc muốn lập tức chạy vào bếp, làm ra một bàn sơn hào hải vị tiên gia.

“Ngươi đây là pháp thuật gì?

Quả thật lợi hại.” Biệt Tuyết Tiên Cơ thẳng lưng, rút bàn tay mình về.

“《Dưỡng. . .

Ngô Pháp!》” Tống Thư Hàng vừa nói, công đức chi quang trên người càng bùng lên mạnh mẽ, ngay cả mặt cậu cũng bị công đức chi quang che phủ, không nhìn rõ biểu cảm của cậu.

“Trên người ngươi đúng là không thiếu một số pháp thuật thần thần bí bí.” Biệt Tuyết Tiên Cơ không nghi ngờ gì: “Vậy tiếp theo nói chuyện giao dịch đi.

Nhìn mặt Bạch Thánh Quân và ngươi, chỉ cần vật phẩm ngươi giao dịch ổn thỏa, ta chỉ điểm cô nương Sở Sở này cũng không vấn đề.” “Tiên tử cứ xem.” Tống Thư Hàng vươn tay vẫy một cái, trong tay liền xuất hiện một vật: “Đây là đặc sản ma thú đến từ thế giới Hắc Long, chúng có hệ thống năng lượng rất đặc biệt, là chúng ta. . .

ách.” Nói đến giữa chừng, cậu phát hiện trong tay mình không phải ma thú, mà là Khôi Lỗi tiên tử.

“Tiên tử cô sao lại chạy ra rồi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói — cậu vừa nãy bảo ‘trợ thủ hạch tâm’ chuyển ra một con ma thú mà.

“Ta dung hợp. . . hạch tâm, có thể hoạt động. . . phạm vi nhỏ một chút, thế là. . . ra rồi.” Khôi Lỗi tiên tử dùng giọng nói cà lăm trả lời.

Nàng khẽ nhảy một cái, từ lòng bàn tay Tống Thư Hàng nhảy xuống.

Tống Thư Hàng lần đầu tiên đánh cược với Tam Nhãn tiền bối, ngoài hai trù tâm ra, còn thắng được một ‘hạch tâm’ về, liền lắp cho Khôi Lỗi tiên tử.

Xem ra Khôi Lỗi tiên tử đã gần như thích ứng được với khối hạch tâm mới này.

Sau khi hạ xuống đất, Khôi Lỗi tiên tử vươn tay hư không nâng, trong lòng bàn tay nàng có một con ma thú giống cừu nhỏ xíu của thế giới Hắc Long được nâng ra, con ma thú giống cừu này trên người đã mất hết lông cừu.

Khôi Lỗi tiên tử vươn tay buông, đặt nó xuống đất.

Ma thú giống cừu đón gió bùng lớn, khôi phục lại kích thước bình thường.

“Phật quốc trong lòng bàn tay?” Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Đây là thủ đoạn không gian của cường giả cấp Cửu phẩm sao?

“Không phải Phật quốc trong lòng bàn tay, đây là pháp thuật súc vật thành tấc.” Khôi Lỗi tiên tử chậm rãi nói.

Đồng thời, nàng nhìn thoáng qua Sở Sở.

Ưm. . . quả nhiên, trạng thái của Sở Sở đã gần như thành thục rồi.

Bên cạnh, Biệt Tuyết Tiên Cơ đặt tay lên con ma thú giống cừu, tỉ mỉ giám định nó, lên tiếng hỏi: “Lông đâu?” “Mấy ngày trước lúc chọi với một đại lão, đã dùng để hiến tế rồi.” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “......” Thứ lỗi cho nàng suy nghĩ không đủ lớn, nàng thực sự không thể liên kết chuyện ‘chọi đại lão’ với chuyện lông cừu lại với nhau.

“Có bao nhiêu con ma thú tương tự?” Biệt Tuyết Tiên Cơ lại hỏi.

“Chủng loại phong phú, nhưng hiện tại số lượng lớn vẫn cần dùng để phối giống sinh sản.” Tống Thư Hàng lên tiếng trả lời.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “......” “Ngoài ra, kỳ thực những ma thú này chỉ là vật giao dịch phụ thôi.” Tống Thư Hàng hắng giọng: “Trong tay tôi có một thái đan, Biệt Tuyết tiên tử cô nhất định sẽ cảm thấy hứng thú.” Biệt Tuyết Tiên Cơ: “??” “《Thiên Kiếp Thái Đan》, đây là một thái đan biến thiên kiếp thành mỹ thực.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Tô Tiểu Tiểu và Tô Nghịch phía sau nghe đến đây, há hốc mồm, cảm thấy tốc độ vận chuyển của não không theo kịp.

“Ngươi không phải là mất trí rồi chứ?” Biệt Tuyết Tiên Cơ dùng một ánh mắt thương hại nhìn Tống Thư Hàng.

“Đúng, chính là phản ứng này!” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười nói.

Lần đầu tiên cậu nghe thấy 《Thiên Kiếp Thái Đan》, trong lòng sâu thẳm cũng là vạn mã bôn đằng, cho nên cậu rất thích chia sẻ tâm trạng này với người khác.

Bên cạnh, Khôi Lỗi tiên tử túm lấy ma thú giống cừu, đặt nó vào lòng bàn tay, thu nhỏ lại rồi quay người bắt đầu dùng con ma thú nhỏ này trêu chọc tiểu tu sĩ chơi đùa.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng: “......” Não của tên Tống Thư Hàng này cuối cùng cũng hóa thành chất lỏng rồi sao?

“Mặc dù nghe có vẻ hoang đường, nhưng trên thực tế, 《combo Thiên kiếp》 cực kỳ ngon.

Hương vị Lôi kiếp om hồng, tôi đến giờ nhớ lại vẫn chảy nước miếng.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, lại bổ sung một chú thích quan trọng, để lời nói của mình trở nên đáng tin cậy hơn: “Bạch tiền bối cũng rất thích ăn.” Biệt Tuyết Tiên Cơ: “!!!” Không ngờ cái tên lông mày rậm mắt to này, vậy mà lại cướp công việc của ta?

“Nếu ngươi nói có thái đan, vậy thì để ta xem thực đơn.” Biệt Tuyết Tiên Cơ vén khăn che mặt của mình lên, nói: “Chỉ cần thực đơn về mặt lý thuyết không có vấn đề, ta sẽ dốc toàn lực dạy dỗ đệ tử của ngươi.” Tiên cơ đã cố gắng hạ thấp ‘yêu cầu’ hết mức, không cần hiệu quả thực tế, chỉ cần thực đơn về mặt lý thuyết không có vấn đề.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Không vấn đề, kết bạn đi, tôi gửi cho cô một bản thực đơn 《Lôi kiếp om hồng》.” Phía sau.

Các bạn nhỏ Tô thị chỉ cảm thấy cuộc trò chuyện giữa Bá Tống tiền bối và Biệt Tuyết Tiên Cơ, đặc biệt mang khí thế nói chuyện của đại lão.

Giữa cuộc trò chuyện của hai vị tiền bối, phong khinh vân đạm, lại dường như có một loại thiền ý trong đó.

“Ta chưa kết bạn với ngươi sao?

Nhớ là đã kết bạn rồi mà.” Biệt Tuyết Tiên Cơ nghi hoặc lấy điện thoại ra, mở ứng dụng chat.

“Tôi nói không phải cái này.” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, ngón cái và ngón trỏ tay phải của cậu kéo ra, một mã QR vàng chói lóe lên giữa các ngón tay cậu.

Từ khi thăng cấp Tôn Giả Thất phẩm, sau khi chiếu mã QR ra, cậu đã có thể tùy tâm sở dục điều khiển kích thước của mã QR.

Thất phẩm thật là tiện lợi.

“Cái gì vậy?” Biệt Tuyết Tiên Cơ vô thức dùng tinh thần lực quét qua mã QR chiếu ra. [Đinh, ngươi đã thêm Bá Tống Huyền Thánh làm bạn.

Biệt danh là ‘Cực ngon’.] Biệt Tuyết Tiên Cơ: “???” Cái biệt danh này. . .

Ngươi có tin lần sau ta sẽ bỏ độc vào món tiên hào mà ngươi đặt không?

Đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đã gửi tư liệu cho nàng.

Đồng thời, cậu gửi thực đơn ‘Lôi kiếp om hồng’, cũng như quá trình tự mình chế tác ‘Lôi kiếp om hồng’, dùng văn tự miêu tả chi tiết nhất có thể cho Biệt Tuyết Tiên Cơ một lần.

Thực đơn khá dài, phần miêu tả phía sau cũng là nội dung dài dòng, Biệt Tuyết Tiên Cơ lặng lẽ xem.

Trong mắt các tiểu tu sĩ Tô thị, Bá Tống Huyền Thánh vươn tay vẫy một cái, dường như thi triển một pháp thuật.

Tiếp đó, cậu và Biệt Tuyết Tiên Cơ rơi vào sự im lặng kéo dài.

Lờ mờ có thể cảm ứng được Biệt Tuyết Tiên Cơ và Bá Tống Huyền Thánh đang giao lưu. . .

Đây chính là cách giao lưu của các vị đại tiền bối sao?

Nửa ngày sau.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhíu mày: “Tổng thể là dùng thủ pháp tiên trù

Ma môn?” “Đúng vậy, bởi vì người sáng tạo ra 《Thiên Kiếp Thái Đan》 là một cường giả tuyệt thế Ma môn, cho nên thiên về thủ pháp tiên trù Ma môn.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Khi đó cậu chế tác 《Thiên Kiếp om hồng》, trong quá trình đó cũng cần sự phối hợp của ‘trù tâm Ma môn’ của Hà Chỉ Ma Đế.

“Về mặt lý thuyết không có vấn đề, khả thi cực cao.

Ta cần một chút thời gian để thử.” Biệt Tuyết Tiên Cơ lên tiếng nói.

Lúc này nàng, giống như một kiếm khách nhận được tuyệt thế kiếm phổ, hận không thể lập tức thử ngay.

Nhưng mà nguyên liệu dược của 《Thiên Kiếp om hồng》 này, không dễ kiếm như vậy.

Trước tiên phải tìm tu sĩ cấp Nhị thăng Tam phẩm, còn phải tìm cách phong ấn thiên lôi của họ. . .

Quan trọng là, trong quá trình phong ấn thiên lôi còn không thể can thiệp vào quá trình độ kiếp của tu sĩ thăng cấp, tránh bị cuốn vào thiên kiếp, tăng cường uy lực thiên kiếp.

“Thực đơn tương tự 《Thiên Kiếp om hồng》 như vậy, trong tay tôi còn có cả bộ.” Tống Thư Hàng chậm rãi bổ sung.

Đây chính là sự cám dỗ bày ra trên bàn.

Biệt Tuyết Tiên Cơ: “......” “Ngoài ra, nếu tiên cơ cô muốn lập tức thí nghiệm 《Thiên Kiếp om hồng》, tôi có thể cung cấp cho cô một ít nguyên liệu dược.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Cậu vươn tay từ ‘thế giới hạch tâm’ lấy ra lôi kiếp bị phong ấn.

“Là lôi kiếp Nhị thăng Tam phẩm của ta!” Tô Không Vân không nhịn được lên tiếng nói.

Chương 2446

“Không, không phải lôi kiếp của cậu.

Lôi kiếp Nhị thăng Tam phẩm của cậu lần trước ở đảo Điền Thiên đã ăn xong rồi.

Đây là lôi kiếp mà tôi sau này lấy từ một tiểu hữu tên Đinh Cam.” Tống Thư Hàng quay đầu trả lời.

Vị tiểu đạo hữu Đinh Cam kia rất cao sản, không chỉ cống hiến một đống lôi kiếp Nhị thăng Tam phẩm, còn cống hiến một con tâm ma kiếp hoàn chỉnh.

Tô Không Vân: “......” Biệt Tuyết Tiên Cơ nhìn lôi kiếp bị phong ấn trong tay Tống Thư Hàng, nghi hoặc hỏi: “Tại sao lại là hình trụ tròn?” Tống Thư Hàng nói: “Để tiện cất giữ, tôi và Bạch tiền bối đã kéo nó thành hình trụ tròn rồi mới tiến hành phong ấn.

Trong thực đơn cũng có giải thích, lôi kiếp hình trụ tròn dễ thấm vị hơn.” Biệt Tuyết Tiên Cơ khẽ thở ra một hơi trọc khí, hạ quyết tâm nói: “Vậy thì, thực đơn và trụ lôi kiếp ta xin nhận.

Việc chỉ điểm đệ tử Sở Sở của ngươi tu luyện, ta sẽ dốc lòng dạy dỗ cô bé.” “Hợp tác vui vẻ.” Tống Thư Hàng vươn lòng bàn tay, khẽ bắt tay với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Sau đó cậu quay người, đưa một thanh mộc đao cho Sở Sở, nói: “Sở Sở, thời gian tới, con hãy ở lại chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ này tu luyện thật tốt.

Nếu có chuyện gì, thì liên hệ với ta.” Sở Sở hiện tại đã rất gần với việc thăng cấp, chỉ còn thiếu một khế ước, bất cứ lúc nào cũng có thể đột phá cảnh giới.

Cho nên, phải để lại cho cô bé một chút phòng bị.

“Sư phụ, người thì sao ạ?” Sở Sở hỏi.

“Tôi ư?

Tôi định về trường Tranh Học xem sao. . .

Cũng đã một thời gian không về rồi.” Tống Thư Hàng nhìn về phía thành Đại học Giang Nam.

Từ khi chính thức bước vào cảnh giới tu chân, không biết từ lúc nào, cuộc sống học đường đã dần xa rời cậu.

Hiện tại cậu, đã không thể trở thành học sinh Tống Thư Hàng bình thường kia nữa.

Đây là lựa chọn của chính cậu, cũng chưa từng hối hận.

Nhưng mà, thỉnh thoảng về thăm một chút, ở lại một hoặc hai ngày, thư giãn một chút cũng có lợi cho tâm cảnh.

Khôi Lỗi tiên tử ngẩng đầu nói: “Ta, ở lại đây, cùng Sở Sở, một mình.” Sở Sở bất cứ lúc nào cũng có thể độ kiếp, có nàng ở bên cạnh thì chính là một sự bảo đảm.

“Được, dù sao thì ở đây cũng rất gần thành Đại học Giang Nam.” Tống Thư Hàng đứng dậy vươn vai: “Không Vân, tôi và tiên cơ đã nói chuyện xong rồi.

Thiệp mời của các cậu, cũng nhân lúc này đưa cho tiên cơ đi.” Tô Không Vân lúc này mới nhớ ra, mình còn gánh vác nhiệm vụ đưa thiệp mời. . . . . . .

Vị trí Đại học Giang Nam.

Liễu Yêu Khinh Vũ cẩn thận từng li từng tí nhổ rễ từ trong ‘rừng cây’ ra.

“Đất gần đây, mùi không đúng lắm, có phải bị thiu rồi không?” Khinh Vũ lẩm bẩm.

Cứ cảm thấy dưới lòng đất rừng cây trong trường gần đây, tràn ngập một mùi lạ làm cậu khó chịu.

Xem ra phải đổi loại phân bón mới rồi. . . . . . .

Một bên khác.

Diệt Phượng công tử cuộn tròn thành một cục.

“Đúng rồi, suýt nữa quên mất chuyện này.” Diệt Phượng công tử lấy điện thoại ra, tìm tên Tống Thư Hàng — đột nhiên nhớ ra, mình muốn mua lông thú của Tống Thư Hàng, chuẩn bị chiếu cố việc làm ăn của cậu ấy.

Để Sở Sở và Khôi Lỗi tiên tử ở lại ‘Thực Uyên Các’ của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng đứng dậy đi về phía thành Đại học Giang Nam.

Thời gian còn sớm.

Tống Thư Hàng không ngự khí phi hành, cậu phủ lên người một huyễn thuật đơn giản ẩn giấu thân hình, dựa vào thực lực cảnh giới của bản thân, chậm rãi tiến về phía trước trên cao không, bước qua tầng mây.

Mỗi bước chân đạp xuống, liên hoa màu đen liền xuất hiện trước, hiện ra ở vị trí bước chân tiếp theo của cậu.

Thông Nương không đầu hóa thành trạng thái hành, ngồi trên vai cậu, hai chân khẽ đung đưa.

“Cuối cùng cũng sống sót ra khỏi Thực Uyên Các rồi.” Thông Nương nhỏ giọng nói.

Trong Thực Uyên Các, khi đối mặt với Biệt Tuyết Tiên Cơ, nàng cứ như đang đối mặt với thiên địch, ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng.

Từ đầu đến cuối, nàng đều cố gắng kìm nén sự tồn tại của mình, luôn cảm thấy nếu nói lớn tiếng một chút, sẽ bị Biệt Tuyết Tiên Cơ bắt đi thái lát.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

Trong thời gian ngắn, Biệt Tuyết Tiên Cơ hẳn là sẽ không để ý đến Thông Nương — nàng từng thu mua một đống hành lá tiện thể sao chép từ trong tay Tống Thư Hàng, tạm thời vẫn đủ dùng trong một thời gian.

“Chứng sợ độ cao của cậu khỏi rồi sao?” Thông Nương đột nhiên hỏi.

“......” Tống Thư Hàng thở dài một hơi: “Đừng phá hoại bầu không khí.” Cậu chậm rãi bước đi trong tầng mây, khí tràng mạnh mẽ tạo ra, lập tức bị Thông Nương phá hủy sạch sẽ.

“Ngoài ra, chỉ cần tốc độ không nhanh, thì tôi không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Hiện tại cậu, dù cho từ trong tầng mây nhìn xuống mặt đất, cũng không cần lo lắng — dù sao với cảnh giới Tôn Giả Thất phẩm + thể chất được ba đại thần công tôi luyện thân thể hộ thể, cho dù ngã xuống bị thương thì cũng chỉ là đại địa mẫu thân, chứ không phải cậu.

. . . . . .

Thực Uyên Các và thành Đại học Giang Nam cách nhau không xa.

Khoảng cách này, đều là khoảng cách hoàn hảo được Biệt Tuyết Tiên Cơ tính toán đi tính toán lại — vừa không quá gần, lại không quá xa.

Ngay cả khi không ngự khí phi hành, Tống Thư Hàng vẫn rất nhanh đã đến bầu trời thành Đại học Giang Nam.

Thời điểm này, chính là lúc các sinh viên trẻ đang vội vàng đến lớp buổi sáng.

Các cổng vào thành đại học, đầy ắp dòng người đông đúc.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng phía dưới. . . trong lòng dâng lên một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Kinh nghiệm sẽ khiến người ta trưởng thành.

Dù là trưởng thành theo chiều hướng đi lên, hay trưởng thành một cách lệch lạc, thì cũng sẽ khiến người ta thay đổi.

“Rõ ràng chưa cách quá lâu, vậy mà lại cảm thấy mình đã không hòa hợp với trường học.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Thông Nương trả lời thẳng thắn: “Bởi vì tuổi tâm lý của cậu đã là một ông già rồi.” Thật ra mà nói. . . từ khi nàng chiếm giữ ‘Ngộ Đạo Thạch’ bị Tống Thư Hàng bắt giữ cho đến nay, những gì Tống Thư Hàng đã trải qua nàng đều biết rõ.

Đổi một người khác đi trải nghiệm những gì Tống Thư Hàng đã trải qua, tâm lý e rằng sớm đã sụp đổ rồi.

Không có mấy người sau khi chết đi sống lại, bị người ta nhào nặn hết lần này đến lần khác, từng lần từng lần chịu đựng thống khổ đỉnh cấp thế giới, mà còn có thể hoạt bát nhảy nhót như Tống Thư Hàng.

Chính vì có chút bị kích thích, gần đây Thông Nương cũng đang cố gắng tu luyện, nghiêm túc cầu xin các vị tiền bối chỉ dạy tri thức. . . . .

“Nói bậy, tuổi tâm lý của tôi nhiều nhất là 40 tuổi.” Tống Thư Hàng phản bác.

Sau đó cậu ý thức quét qua rừng cây nhỏ cách ký túc xá nam sinh không xa, khóa chặt vị trí của Liễu Yêu Khinh Vũ.

Đúng lúc cậu chuẩn bị hạ xuống, tiếng chuông điện thoại vang lên.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra.

“Cẩn thận, đừng từ trên cao rơi xuống.

Cao như vậy, điện thoại rơi xuống trúng người thì sẽ chết người đấy.” Thông Nương nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “......” Thông thường mà nói, trong giới tu sĩ hẳn là không có người nào bất cẩn như vậy chứ?

Chương 2447

Điện thoại là Diệt Phượng tiền bối gọi đến.

“Diệt Phượng tiền bối sao lại gọi điện cho tôi sớm vậy?” Tống Thư Hàng nghe máy.

“Alo, Thư Hàng.

Ở Địa Cầu không?” Giọng Diệt Phượng công tử vang lên.

Tống Thư Hàng cười nói: “Có đây, vừa về khu Giang Nam.

Tiền bối có chuyện gì không?” “Không biết vì sao, khi cậu bây giờ gọi ta là tiền bối, ta đột nhiên muốn đánh người.” Diệt Phượng công tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “......” Nói chuyện tử tế đi, Diệt Phượng tiền bối.

Anh như vậy tôi sao mà tiếp lời?

“Ta nghe nói cậu nuôi một đống linh thú và ma thú, cho nên chuẩn bị mua một ít đồ của cậu, để cậu kiếm chút tiền tiêu vặt.” Diệt Phượng công tử tiếp tục nói.

“Diệt Phượng tiền bối, anh có biết chuyện tôi ngay cả linh thạch vụn cũng bị hiến tế rồi không?” Tống Thư Hàng trong lòng vậy mà lại nổi lên một cảm xúc cảm động, Diệt Phượng tiền bối quả thực là giun đũa trong bụng cậu.

Diệt Phượng công tử: “??” Linh thạch vụn cũng bị hiến tế rồi, Tống Thư Hàng đã thảm đến mức này sao?

“Tiền bối anh muốn mua gì?” Tống Thư Hàng cười nói.

“Mua lông, các loại lông linh thú, lông ma thú, chỉ cần là loại mềm mại, ta đều muốn.” Diệt Phượng công tử nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Sao không có tiếng động?

Tín hiệu không tốt sao?” Diệt Phượng công tử nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng u u thở dài một hơi: “Lông thú, toàn bộ đã hiến tế rồi.

Hay là, Diệt Phượng tiền bối anh cho tôi chút thời gian?” Mấy tháng sau, lông thú mới lại có thể mọc ra.

Nếu thực sự không được. . . cậu xem xem có thể cải tiến ‘Tăng Phát thuật’ hay không, biến pháp thuật này thành loại có thể thi triển lên linh thú được không?

“Bao lâu?” Diệt Phượng công tử hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng: “Hai ba tháng?” “Tạm biệt.” Diệt Phượng công tử không chút do dự cúp điện thoại.

Tống Thư Hàng cầm điện thoại, ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó cậu vươn tay gãi gãi đầu đinh của mình — không biết Diệt Phượng tiền bối có thu ‘tóc dài Bá Tống Huyền Thánh’ không?

Xét về độ mềm mại, tuyệt đối không kém lông linh thú.

Đồng thời cậu mở sổ ghi chú điện thoại, ghi lại [Cải tiến ‘Tăng Phát thuật’].

Dù cho không thể dùng lên linh thú. . . nhưng nếu cải tiến xong, dùng lên kẻ địch có lẽ cũng là một chiêu hay bất ngờ.

Một phát ‘Tăng Phát thuật biến dị’ xuống, lông tóc trên người đối phương điên cuồng bùng lên, trong chốc lát biến thành một cục lông.

Cảm giác khá thích thú. . . . . . .

Trong rừng cây nhỏ.

Liễu Yêu Khinh Vũ cảm ứng được khí tức tinh thần lực quét qua của ‘Bá Tống Huyền Thánh’.

Vốn dĩ chuẩn bị đứng dậy, đi mua bữa sáng cho bạn cùng phòng, Khinh Vũ liền dừng lại, ở lại chỗ cũ chờ Bá Tống.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng hạ xuống bên cạnh cậu, hỏi: “Khinh Vũ, gần đây trong trường có chuyện gì lớn xảy ra không?” Cành Liễu Khinh Vũ khẽ rung, sau đó cậu ấy kể đại khái một lần những gì đã trải qua khi ngụy trang thành Tống Thư Hàng gần đây.

“Cậu vất vả rồi.” Tống Thư Hàng lấy ra một phần nước suối ‘Hoạt Tuyền’ đã đóng gói, giao cho Liễu Yêu.

Không có gì tốt để tặng, cũng chỉ có thể tặng một số đặc sản thổ sản của thế giới hạch tâm.

“Ngoài ra, Bá Tống Thánh Quân, đất trong trường dường như đã xảy ra một số dị biến.” Khinh Vũ nhận lấy nước suối xong, suy nghĩ một lát lại đưa chuyện này ra.

“Dị biến?

Vùng đất này sao?” Tống Thư Hàng nhíu mày, cậu lập tức nghĩ đến những tà vọng bên ngoài Thực Uyên Các.

“Ưm, mùi vị cứ như bị thiu vậy.” Khinh Vũ khẽ gật cành cây.

Tống Thư Hàng vươn tay, ấn xuống mặt đất.

Thần thức của cậu thấm sâu vào lòng đất, kéo dài xuống.

Quả nhiên, ở sâu trong lòng đất, có khí tức tương tự những tà vọng bên ngoài ‘Thực Uyên Các’ lưu lại.

Nhưng mà ‘tà vọng’ kia có lẽ là cảm ứng được trên cao có sự tồn tại của Liễu Yêu Khinh Vũ, đã sớm tránh đi và biến mất.

Loại ‘tà vọng’ này lan rộng với tốc độ nhanh hơn tưởng tượng.

Theo lý mà nói quyền hành Thiên Đạo mới vừa bắt đầu thu nhỏ, các góc thế giới bắt đầu sụp đổ. . . thế giới hiện tại chịu ảnh hưởng luôn sẽ có một thời kỳ đệm.

Không ngờ thế giới căn bản không cho thời gian đệm.

Đương nhiên, cũng có thể là thời kỳ đệm đã qua rồi?

“Bá Tống Thánh Quân, đất đai có phải bị ô nhiễm rồi không?” Liễu Yêu Khinh Vũ hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: “Vùng đất này tạm thời không sao, chỉ là có tà vọng lưu lại, để lại khí tức.

Nhưng mà, về chuyện tà vọng, tôi hiểu biết không nhiều. . . tôi phải tìm người hỏi tình hình.” Ngoài ra, đã khu Giang Nam đều xuất hiện tà vọng, không biết tình hình thành Văn Châu bên kia thế nào?

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, gọi điện cho đệ tử Yêu Tước Tiểu Thải.

“Sư phụ, sư phụ, người tìm con có chuyện gì không ạ?” Tiểu Thải tràn đầy sức sống, cô bé khi nghe điện thoại dường như còn đang luyện đao pháp, tiếng đao kình vù vù không ngừng vang lên.

“Tình hình thành Văn Châu bên đó hiện tại thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bình an vô sự ạ, sư phụ người bên đó xuất hiện tình huống sao?” Tiểu Thải trả lời.

“Ừm, bên tôi có tà vọng tiềm phục.

Con ở thành Văn Châu cũng chú ý một chút, nếu có tình huống lập tức báo cho tôi.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Tà vọng?

Thứ này sao lại xuất hiện?

Con hiểu rồi sư phụ, con sẽ lập tức đi liên hệ đệ tử Nho gia gần đó.” Tiểu Thải trả lời.

Gần nhà Tống Thư Hàng, có một học đường Nho gia mới khai thác không lâu.

Vốn dĩ trong học đường này chỉ có đệ tử Nho gia cảnh giới Tam phẩm trấn thủ. . . sau này, cùng với chuyện ‘Bá Tống Huyền Thánh là Nho gia Thánh nhân chuyển thế’ truyền ra trong nội bộ Nho gia, hiện tại trong học đường này có cao thủ Nho gia cấp Ngũ phẩm lưu lại.

Thỉnh thoảng còn có các hệ Nho gia Chân Quân đi ngang qua, để từ xa thu thập một chút ‘địa điểm Thánh nhân đản sinh’ nơi Nho gia Thánh nhân Tống Thư Hàng lần này chuyển thế giáng trần.

Tiểu Thải dường như đã tiếp xúc với tà vọng, khi nghe đến tà vọng, cô bé liền lập tức nghĩ đến việc liên hệ đệ tử Nho gia.

Thấy Tiểu Thải trở nên đáng tin cậy như vậy, Tống Thư Hàng trong lòng cũng yên tâm hơn một chút: “Tốt. . . ngày mốt tôi sẽ về thành Văn Châu.

Đến lúc đó, tôi sẽ chế tạo ‘bản mệnh pháp khí’ cho con, con mấy ngày này chuẩn bị sẵn trạng thái đi.” Không chỉ là Tiểu Thải, đợi Sở Sở thăng cấp đến Tam phẩm, cũng có thể bắt đầu chuẩn bị dược liệu rèn đúc bản mệnh pháp khí. . . . . . .

Chương 2448

Kết thúc cuộc gọi với Yêu Tước Tiểu Thải, Tống Thư Hàng lại nhanh chóng hô hoán Bạch tiền bối two trong đầu.

“Bạch tiền bối, có đó không?” Vừa hô xong, Tống Thư Hàng lại đột nhiên nhớ ra lần trước Bạch tiền bối two nói, có chuyện hay không có chuyện đừng cứ hỏi ‘có đó không’, có chuyện thì nói thẳng, đừng lãng phí thời gian.

Thế là cậu nhanh chóng bổ sung báo cáo: [Bạch tiền bối, 1: Tà vọng thứ này phải đối phó thế nào hiệu quả nhất?

Có cách nào tìm ra tà vọng không?] [2: Có cách nào để hơi áp chế hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết quân’ không?] [3: Bạch tiền bối người bên đó còn ‘lông đuôi Thánh Viên Bát phẩm’ không?] Sau khi phát xong một hơi, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Cảm giác này giống như ước nguyện với thần minh, báo lên nguyện vọng 1, 2, 3 của mình.

Nhưng mà, từ một ý nghĩa nào đó mà nói, Bạch tiền bối two cũng không có gì khác thần minh — Cửu U Chúa Tể, một mặt khác của Thiên Đạo. [Cậu có phải hiểu lầm gì về bốn chữ ‘Cửu U Chúa Tể’ không?] Giọng Bạch tiền bối two vang lên trong đầu Tống Thư Hàng — thật sự coi ta là đèn thần ước nguyện sao?

Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối two đã cắn câu. . . không đúng, là sau khi trả lời, lập tức đưa ra bản nháp mình đã chuẩn bị sẵn: “Bạch tiền bối, kỳ thực tôi gần đây sau khi ‘tu chân’ công năng thăng cấp, đã có được rất nhiều công năng thú vị.

Trong đó có một cái là công năng ‘chat nhóm nhiều người’.” “Rồi sao nữa?” Bạch tiền bối two bình tĩnh nói, cậu ta đối với công năng này cũng không cảm thấy hứng thú.

“Sau khi thăng cấp, với tư cách là ‘server’ của nhóm, tôi có thể có rất nhiều quyền hạn.

Đợi cảnh giới của tôi thăng tiến thêm một chút, chúng ta sẽ tìm cách để đại lão Bàn Cầu quét ‘mã QR’ của tôi, xem có thể thêm hắn vào danh sách bạn bè của tôi không.

Tiếp đó, tôi sẽ lập một nhóm, trong đó chỉ có chúng ta và đại lão Bàn Cầu.

Sau đó, tôi sẽ cấm ngôn đại lão Bàn Cầu. . . chúng ta hai người trong nhóm chọi hắn tới tấp.

Thế nào?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Đương nhiên. . . chuyện thêm đại lão Bàn Cầu vào ‘danh sách bạn bè’, hiện tại vẫn chỉ là một kế hoạch.

Hiện tại cảnh giới của Tống Thư Hàng không đủ, lo lắng sau khi thêm đại lão Bàn Cầu, đại lão sẽ như Trình Lâm tiên tử mà thao tác liên tục.

Cho nên, cậu chuẩn bị đợi cảnh giới thăng tiến thêm một chút, sau khi hoàn thiện hệ thống chat ‘tu chân’, rồi mới thêm đại lão Bàn Cầu vào danh sách bạn bè.

Như vậy, có thể thông qua công năng chat ‘tu chân’, âm thầm khóa chặt đại lão Bàn Cầu ở hậu trường.

Để đạt được diệu dụng ‘biết mình biết người’.

“Thú vị, cái này thú vị.” Quả nhiên trong chuyện chọi Bàn Cầu này, Bạch tiền bối two có vô cùng sức sống và hứng thú: “Phương án này ta sẽ tìm cách giúp cậu hoàn thiện thêm một chút.” Chỉ cần nghĩ đến cảnh Bàn Cầu không cẩn thận bị kéo vào nhóm, vừa không có công năng rời nhóm, lại bị cấm ngôn, chỉ có thể bị cậu và Tống Thư Hàng chọi tới tấp, Bạch tiền bối two liền nở hoa trong lòng.

“Tình báo tà vọng và phương pháp xử lý, lát nữa ta sẽ phái Thương Thử Hào đưa cho cậu.

Nếu gặp phải tà vọng thú vị, cậu cứ phong ấn nó, giao cho Thương Thử Hào mang về cho ta.” “Hiệu quả thiên hạ không ai không biết quân, áp chế một chút cũng rất đơn giản.

Lát nữa ta đồng thời sẽ để Thương Thử Hào đưa cho cậu một chiếc nhẫn, sạc năng lượng một tiếng, là có thể sử dụng hai mươi bốn tiếng.” “Lông đuôi Thánh Viên Bát phẩm. . .

đợi cậu mang combo Tâm ma kiếp đến đổi đi.” Bạch tiền bối two trả lời từng câu một.

“Cảm ơn Bạch tiền bối, combo Tâm ma kiếp tôi đã chuẩn bị sẵn dược liệu, khoảng thời gian này tôi sẽ cùng Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiên cứu thật kỹ một chút, cố gắng chế tác nó càng thêm mỹ vị.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ở nhà nhờ cha mẹ, ra ngoài nhờ tiền bối.

Nhận biết nhiều tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ như vậy, rồi lại nhận biết Bạch tiền bối two, Trình Lâm tiên tử, đại lão cái gì cũng bán, Tam Nhãn tiền bối và một loạt các đại lão tiền bối khác, thực sự là hạnh phúc của đời người. . . . . . .

“Bá Tống Thánh Quân đã tìm được phương pháp giải quyết tà vọng rồi sao?” Liễu Yêu Khinh Vũ thấy Tống Thư Hàng đứng dưới gốc cây ngẩn người, hỏi.

“Phương án giải quyết đến rồi!” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

Cậu vươn tay mở thế giới hạch tâm.

Thương Thử Tà Ma nhảy vọt ra.

Hôm nay cậu ta, vẫn đẹp trai như mọi khi.

Thậm chí còn thay một bộ đạo bào kiếm khách đẹp trai phiêu dật hơn, kèm thêm phi phong đỏ rực.

“Sau Ngũ phẩm, Nhiễm Chân đạo hữu càng thêm đẹp trai.” Tống Thư Hàng tán thán.

“Đó là tự nhiên.” Thương Thử Tà Ma đẹp trai vuốt phi phong, lời Bá Tống hào hôm nay nghe thật dễ chịu: “Lại đây, Bá Tống hào cậu vươn tay đi.

Ta đưa đồ cho cậu.” “Cậu có thể gọi tôi là Tống Tôn Giả.

Thánh hiệu Bá Tống này dù sao cũng là thánh hiệu giả tạo.” Tống Thư Hàng vươn tay nói.

Thương Thử Tà Ma: “......” Cút đi!

Thương Thử Tà Ma đưa chiếc nhẫn có thể tạm thời áp chế hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết quân’ và một cuốn sách dày cho Tống Thư Hàng xong, liền cuốn chiếc phi phong đỏ rực lên người, tiến vào trạng thái ẩn thân.

Tiếp theo, cậu ta còn cần đứng bên cạnh quan sát hỗ trợ. . .

đúng vậy, hỗ trợ Tống Thư Hàng đối phó tà vọng bằng cách quan sát.

Nếu có tà vọng khá thú vị, cậu ta tự nhiên sẽ hiện thân, phong ấn tà vọng mang về cho chủ nhân.

Nếu không có tà vọng đáng để sưu tầm, thì cậu ta sẽ đứng bên cạnh quan sát. . . hỗ trợ Bá Tống hào xử lý tà vọng.

Chiếc phi phong của Thương Thử Tà Ma là một bảo bối, sau khi tiến vào trạng thái ẩn thân, ngay cả Tống Thư Hàng cũng không thể phát giác ra sự tồn tại của cậu ta.

“Thư Hàng, cậu thấy chiếc phi phong của Nhiễm Chân đạo hữu chưa, cái màu đỏ rực kia?” Thông Nương không đầu lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng: “???” Tôi lại không mù, đương nhiên thấy rồi.

“Ông chủ nhà người ta, trang bị đưa đều mạnh mẽ như vậy, cậu cũng đừng yếu thế chứ.

Cho nên Thư Hàng cậu trên người có trang bị cấp bậc này, cũng nhớ trang bị cho ta một chút.

Để ta sau này ra ngoài lăn lộn, không làm mất mặt cậu.

Ta chính là nhân viên số một của công ty Bá Tống đó.” Thông Nương vỗ vai Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng: “......” Trang bị cấp bậc này tôi còn thèm đến chảy nước miếng, lấy đâu ra mà kiếm một bộ cho cậu?

Hơn nữa. . .

“Thông Nương cậu đã là nhân viên chính thức, chứ không phải yêu sủng.” Tống Thư Hàng khẽ vỗ Thông Nương, lần này cậu khống chế lực đạo, không vỗ Thông Nương dẹt lép.

Tiềm ý là: đãi ngộ của nhân viên và sủng vật là không giống nhau.

Thông Nương: “!!!” Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, từ khi khôi phục thân tự do, trở thành nhân viên dưới trướng ông chủ Tống Thư Hàng, đãi ngộ của nàng có phải càng ngày càng tệ rồi không?

Có một khoảnh khắc, nàng đang do dự có nên vứt bỏ tự do khó khăn lắm mới có được, bán thân lại làm yêu sủng không?

Nhưng may mắn thay vào thời khắc then chốt. . . trái tim tự do kia, đã khiến nàng không đưa ra lựa chọn sai lầm.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, sau đó mở cuốn sách dày kia.

Đây là một cuốn sách phổ biến khoa học giới thiệu chi tiết về ‘tà vọng’.

Trên đó ghi chép hàng trăm hàng nghìn loại đặc điểm, nhược điểm, cách khắc chế, cách bắt giữ tà vọng. . .

Có thể nói, trong cuốn sách này gần như bao gồm tất cả các loại tà vọng thường thấy trên thị trường.

Hơn nữa. . .

Chương 2449

Bạch tiền bối two rất chu đáo đã dịch văn tự sang tiếng Trung.

Tống Thư Hàng lật vài trang, không khỏi xoa xoa thái dương.

Không phải cậu không thích đọc sách. . . ngược lại, bất kể là sách gì, cậu đều có thể đọc một cách say sưa.

Cuốn sách này có thể giúp Tống Thư Hàng trải qua một buổi sáng tuyệt vời.

Nhưng mà, theo ghi chép trên sách, mỗi loại tà vọng đều khác nhau, cách cảm ứng, bắt giữ các loại tà vọng khác nhau cũng không giống nhau.

Vậy nếu đối mặt với tà vọng chưa biết thì chẳng lẽ không thể dùng tất cả các 'pháp cảm ứng tà vọng' được ghi chép trong sách một lần sao?

Chỉ đứng thi triển hàng nghìn loại 'pháp cảm ứng tà vọng' cũng phải mất nửa ngày.

"Vậy thì, còn cần phối hợp kinh nghiệm sao?" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Một lão thợ săn giàu kinh nghiệm và một thợ săn mới chỉ biết lý thuyết săn bắn là hai tồn tại khác biệt.

Và việc biến tri thức thành kinh nghiệm của mình, cần một quá trình.

"Đau đầu rồi, chẳng lẽ không có một phương pháp nào có thể cảm ứng, truy tung tất cả các tà vọng sao?" Tống Thư Hàng nói.

"Có, chỉ cần thực lực của cậu đủ mạnh, dùng thần thức đơn giản nhất quét một cái, tà vọng nào cũng không thể ẩn hình.

Trên thế giới này, chỉ cần đủ mạnh, thì có đặc quyền.” Giọng Thương Thử Tà Ma vang lên: “Nếu cậu không đủ mạnh, thì hãy tìm cách biến thành ngây thơ như ta, là có thể xin được pháp khí trinh sát chuyên dụng, khóa chặt tà vọng.” Tống Thư Hàng; “......” Tuổi tâm lý của tôi đã qua cái tuổi ‘ngây thơ’ rồi.

Nói đến ‘pháp khí trinh sát’, Tống Thư Hàng liền nghĩ đến một vật — cậu sờ sờ ‘Mắt Thánh nhân Nho gia’ bên mắt trái, không biết mặt dây chuyền mắt Thánh nhân, đến lúc đó có thể dùng được không.

Ngoài ra, tri thức chính là sức mạnh.

“Cố gắng dùng một buổi sáng để ghi nhớ tất cả tri thức trên cuốn sách này đi.” Tống Thư Hàng khẽ vỗ cuốn sách.

Bây giờ, đi mua bữa sáng trước, gọi các bạn cùng phòng của mình dậy — Khinh Vũ ngày nào cũng mang bữa sáng cho bọn họ, nếu hôm nay mình đột nhiên không mang thì các bạn cùng phòng chắc chắn sẽ rất không quen.

Tiện thể cũng xem xem, mấy tháng nay Cao Mỗ Mỗ, Dương Đức và Thổ Ba đã dọn đi bao nhiêu. . . . . . .

Gần thành Đại học Giang Nam, một khu dân cư.

Kỷ Song Tuyết dụi mắt mơ màng từ trong phòng bước ra.

Bữa sáng đơn giản đã bày sẵn trên bàn.

“Ba ba đâu?” Kỷ Song Tuyết buộc gọn mái tóc vàng của mình, hỏi.

“Ở ngoài đang rèn luyện đó.” Mẹ đang chơi đùa với mèo cưng, đồng thời quay đầu nhìn về phía sân nhỏ, trong mắt mang theo ý cười.

Ở đó, một người đàn ông trung niên tóc vàng đang vung vẩy thanh đại kiếm nặng nề, đang từng bước thi triển một loại ‘kiếm pháp’.

Kỷ Song Tuyết ôm trán, không nỡ nhìn thẳng.

Mỗi khi nhìn thấy ba ba chuyên tâm luyện kiếm pháp, nàng lại trong lòng nhỏ giọng oán trách 'Tống sư phụ' kia một chút.

Trước đây ba ba luyện 'Thời đại đang triệu hoán' thì thôi đi, dù sao cũng là thể thao công cộng, luyện luyện cũng có ích cho sức khỏe thân tâm.

Nhưng sau này không biết từ lúc nào, ba ba vậy mà lại học một bộ kiếm pháp khác từ 'Tống sư phụ', sau khi về nhà ngày nào cũng bắt đầu vung đại kiếm, gà gáy dậy múa kiếm.

Luyện luyện 'Thời đại đang triệu hoán' không phải rất tốt sao, thật sự không được thì tiến hóa thành 《Vũ Động Thanh Xuân》, 《Phóng Phi Lý Tưởng》 cũng được mà.

"Mẹ mẹ cũng không khuyên ba ba đi." Kỷ Song Tuyết nhỏ giọng nói.

"Khuyên làm gì?

Không phải rất vui sao?" Mẹ cười nói.

Ước Sắt Phu là thế hệ bị văn hóa 'Âu Lạc Công Phu' hấp dẫn sâu sắc.

Hơn nữa, luyện kiếm cũng không tệ mà.

Ít nhất mấy tháng nay, chồng nhìn trông khỏe mạnh hơn hẳn một vòng.

"Mẹ quá chiều ba ba rồi." Kỷ Song Tuyết nhỏ giọng nói: "Con ăn xong rồi, đi học đây." Hôm nay có nên đến khoa kỹ thuật tìm 'Tống sư phụ' kia không, bảo cậu ấy đổi dạy ba ba thứ khác. . .

Sáng sớm đã ở trong sân luyện đại kiếm, thực sự có hơi quá kỳ lạ.

Kỷ Song Tuyết trang điểm đơn giản một chút, đẩy cửa bước ra:

"Con đi đây, ba ba." "Trên đường cẩn thận nha." Ước Sắt Phu đáp một tiếng, động tác luyện kiếm trong tay lại không ngừng. [Thánh quang a, cái ác kia trông đáng để chiến đấu!] Mờ mịt giữa chừng, Kỷ Song Tuyết nghe thấy ba ba lẩm bẩm như vậy.

Kỷ Song Tuyết: "......" Đừng tưởng con không hiểu khái niệm 'Âu Lạc Công Phu' nha?

Thánh quang thứ này có phải là thứ trong 'Âu Lạc Công Phu' không? 'Tống sư phụ' kia đúng là xấu tệ.

Nhưng nghĩ lại, đối phương là bị cha mình quấy rầy không ngừng, cho nên mới dạy cha mình 《Thời đại đang triệu hoán》 và bộ kiếm pháp này.

Nàng liền u u thở dài một hơi, không thể giận nổi — tính cách này của nàng là giống mẹ nàng.

Đẩy cánh cổng sân nhỏ nhà mình ra, Kỷ Song Tuyết bước một bước ra ngoài.

"Ồ?

Có sương mù sao?" Nàng nghi hoặc nói.

Chỉ thấy ngoài cửa, sương mù dày đặc.

Tầm nhìn thậm chí thấp hơn ba mét.

Nhưng mà. . . nàng vừa quay đầu lại, trong sân nhỏ nhà mình một chút sương mù cũng không có!

Kỷ Song Tuyết vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Tại sao sương mù bên ngoài lại dày đặc như vậy, nhưng trong tiểu viện nhà mình lại không có lấy một tia sương mù nào?

Chẳng lẽ là do ba ba lúc luyện kiếm, vì kiếm thân tương đối lớn nên đã khuấy động xua tan sương mù?

Một lát sau.

Kỷ Song Tuyết dùng lực xoa xoa mặt mình...

Cô cảm giác mình cũng bị ba ba lây bệnh rồi, kiếm lại không phải là quạt điện, làm gì có phong lực mạnh như thế? "Sao vậy?" Joseph thấy con gái đứng bất động ở cửa, bèn dùng tiếng Trung tương đối tiêu chuẩn hỏi. "Bên ngoài nổi sương mù rồi ạ." Kỷ Song Tuyết đáp. "Nổi sương mù?

Dự báo thời tiết hôm nay đâu có nói có sương mù." Joseph nghi hoặc thu kiếm, đi về phía cửa.

Trong lúc hai cha con nói chuyện, sương mù bên ngoài phòng trở nên càng lúc càng dày đặc, tầm nhìn lại giảm xuống thêm một bậc.

Hơn nữa, sương mù còn đang tăng cường với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Cảnh tượng này có chút quỷ dị rồi.

Ngay cả Kỷ Song Tuyết cũng cảm giác được sự dị thường và khó chịu. "Kỳ quái." Joseph nhíu mày nhìn sương mù này.

Dù sao ông cũng từng trải qua sóng to gió lớn, từng kiến thức qua sự tồn tại của 'cao thủ' chân chính.

Joseph đưa thanh đại kiếm trong tay ra, khuấy động vào trong sương mù. "Chí ~~" Lúc này, trong sương mù đột nhiên phát ra một tiếng kêu bén nhọn chói tai.

Kỷ Song Tuyết theo bản năng lùi lại phía sau vài bước.

Uỳnh ~ Uỳnh ~ Uỳnh ~ Ngay sau đó, từ phía nhà hàng xóm cách vách truyền đến tiếng đập cửa nặng nề.

Một lát sau, giọng nói của ông bác hàng xóm vang lên: "Ai đấy?" Tiếp đó là tiếng cửa sắt nặng nề bị mở ra — cửa sắt nhà ông bác hàng xóm đã có chút tuổi đời, mỗi lần mở cửa đều sẽ phát ra âm thanh rất lớn.

Joseph vừa định lên tiếng ngăn cản, nhưng lại không kịp. "Ủa?

Sương mù lớn thế?" Giọng nói của ông bác hàng xóm tiếp tục vang lên.

Joseph lớn tiếng hét: "Cẩn thận chút, sương mù này có chút không bình thường." Tuy nhiên...

Giọng nói của ông dường như bị ngăn cách, cũng không truyền được vào tai hàng xóm. "Không có ai à?

Vậy vừa rồi là ai gõ cửa?" Ông bác hàng xóm lên tiếng.

Sau đó, cửa sắt nặng nề từ từ đóng lại.

Chương 2450

"A ~~" Ngay lúc cửa sắt sắp đóng vào, một tiếng kêu kinh hãi vang lên.

Tiếp đó là tiếng hàng xóm ngã gục.

Kỷ Song Tuyết vội vàng ngẩng đầu, hét lên với mẹ đang đứng ở cửa sổ tầng hai: "Mẹ, mẹ có nhìn thấy tình hình bên nhà hàng xóm không?" Mẹ cô nhẹ nhàng lắc đầu, cả căn nhà đều bị sương mù bao bọc, bà chỉ có thể nhìn thấy tiểu viện nhà mình, ngay cả tình hình cách vách cũng nhìn không rõ. "Sự kiện tâm linh?" Kỷ Song Tuyết không khỏi rùng mình một cái, hôm qua vừa xem xong một bộ phim kinh dị, trong lòng đang có bóng ma đây.

Joseph rất bình tĩnh, ông một tay cầm kiếm, một tay từ từ đóng cổng viện lại — vừa rồi hàng xóm chính là lúc đóng cửa thì phát ra tiếng thảm thiết, ngã xuống đất.

Cho nên, ông cần phòng bị 'thứ gì đó' trong sương mù đánh lén lúc đóng cửa.

Sau khi đóng kỹ cổng viện, Joseph nhanh chóng móc điện thoại ra — trong điện thoại của ông có số của Sư phụ.

Nhưng mà, điện thoại không có sóng. "Gặp quỷ rồi." Joseph nói.

Lần này, có thể triệt để khẳng định sương mù bên ngoài có vấn đề lớn. "Vào nhà trước." Joseph trầm giọng nói, đồng thời ông đưa tay ra hiệu cho vợ đóng toàn bộ cửa sổ lại.

Ngay khi vợ Joseph ở trên lầu vừa đóng cửa sổ lại, bốp ~ một tiếng, dường như có thứ gì đó đâm sầm vào kính.

Kính bị đâm xuất hiện vết nứt. "Trong sương mù có cái gì đó."

Người vợ khẩn trương kêu lên.

Joseph một tay cầm kiếm, hộ tống con gái vào nhà.

Đối với một người cha bình thường mà nói, con gái là sự tồn tại quan trọng hơn cả mạng sống của mình, bản thân xảy ra chuyện không sao, nhưng con gái ngàn vạn lần không thể chịu tổn thương.

Kỷ Song Tuyết được đưa vào phòng, cô day day thái dương, cứ nghi ngờ mình vẫn đang nằm mơ, có phải là chưa tỉnh ngủ hay không.

Bốp bốp bốp ~ Cửa sổ trên lầu không ngừng vang lên tiếng va chạm.

Cửa sổ của mấy hộ hàng xóm cách vách thậm chí đã truyền đến tiếng vỡ vụn.

Ẩn ước còn có tiếng la hét kinh hoàng, nhưng tiếng la hét dường như lại bị cách tuyệt, nghe có vẻ rất xa xôi. "Bảo mẹ con xuống lầu đi, kính trên lầu không chống đỡ được bao lâu đâu." Joseph quả đoán nói. "Vâng." Sự trấn định của người cha vô hình trung đã cho Kỷ Song Tuyết một loại ủng hộ, cô suốt quá trình không hề hoảng loạn.

Joseph nắm chặt thanh đại kiếm.

Sương mù bắt đầu thẩm thấu vào từ cổng viện.

Cảnh tượng này quả thực giống như mở màn của phim kinh dị. "Hiện thực thường kịch tính hơn phim ảnh, là đạo lý này sao." Joseph lẩm bẩm, lần sau ông có phải nên thay kính chống đạn cho ngôi nhà ở khu vực Giang Nam này của mình không?

Ào ~~ Sương mù gia tăng tốc độ thẩm thấu.

Chỉ trong nháy mắt đã bao trùm cả tiểu viện.

Joseph trừng mắt.

Tại một sát na nào đó, ông đột nhiên nhận ra trong sương mù có bóng đen đang lao về phía mình. "Đến hay lắm!" Joseph dùng lực nắm kiếm, phát ra một tiếng gào thét cực lớn: "Thánh Quang à, tà ác kia xem ra xứng đáng để đánh một trận!

Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!" Chiêu Thánh Quang Trảm Ác Kiếm này rất không giống với kiếm pháp của tu sĩ bình thường, trong kiếm quyết của nó ẩn chứa sức mạnh 'Ngôn Linh'.

Sức mạnh gào thét càng lớn, thì càng có thể dẫn dắt ra uy lực của thức 'Thánh Quang Trảm Ác Kiếm' này.

Ngược lại, nếu như chỉ niệm thầm, uy lực của nhát kiếm này sẽ giảm đi rất nhiều.

Kỷ Song Tuyết ở sau lưng trong lòng nháy mắt lo lắng — bộ 《Kiếm Thuật》 này vừa nghe đã cảm giác là đùa giỡn, cha lại tin là thật, dùng nó đi đối phó sương mù.

Lo lắng cho sự an nguy của cha, cô nhanh chóng xoay người nhìn về phía vị trí của cha.

Tại sát na cô xoay người...

Phảng phất là ảo giác, loáng thoáng cô dường như thật sự nhìn thấy trên kiếm của cha có quang mang nhàn nhạt hiện lên.

Đại kiếm mang theo quang mang, chém về phía sương mù. "Chí ~~~" Trong sương mù, vang lên một tiếng thảm thiết.

Hiển nhiên 'thứ gì đó' trong sương mù đã bị thống kích dữ dội.

Uỳnh ~ 'Thứ gì đó' trong sương mù bị một kiếm chém bay, đập vào trên cổng viện, phát ra tiếng nổ vang.

Mà sau một kiếm này, Joseph cứ như bị hư thoát.

Mồ hôi như không cần tiền từ trên người ông tuôn ra.

Thậm chí ngay cả cơ bắp đã tráng kiện lên một vòng nhờ rèn luyện mấy tháng nay cũng nháy mắt co rút lại, cả người đều gầy đi một vòng!

Nói thật, phương pháp giảm béo và hiệu suất gầy đi này, tuyệt đối là thủ đoạn mà người béo toàn thế giới mơ ước. ...

Trong Đại học thành Giang Nam ở xa xa.

Tống Thư Hàng vừa mua bữa sáng cho bạn cùng phòng, tranh thủ lúc chưa lên lớp đang lẳng lặng đọc sách, bỗng ngẩng đầu lên, nhìn về phía nhà của Joseph. [Có khí tức.] Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Tại bên hông hắn có một tấm lệnh bài nhỏ dùng truyền âm đáp lại: [Là Tà Vọng và sức mạnh tương tự 'Thánh Quang' đang đối kháng.

Nhưng Thánh Quang kia quá yếu.] Tấm lệnh bài nhỏ này là do Thạch Bi đạo hữu thu nhỏ biến thành. [Xin Thạch Bi đạo hữu tạm thời thủ hộ nhục thân của tôi.] Tống Thư Hàng nói. [Có ta ở đây, ngươi yên tâm.] Trên người Thạch Bi đạo hữu có văn tự lặng lẽ phát sáng.

Một khắc sau, Nguyên Thần của Tống Thư Hàng xuất khiếu, dùng tốc độ nhanh nhất độn về nơi vừa bộc phát khí tức.

Sau khi đạt cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, Nguyên Thần của hắn đã cường đại vô cùng, không giống lúc Ngũ Phẩm thúy nhược như vậy.

Đồng thời, còn có một bộ 'Bộ Pháp Khí Tổ Hợp 33 Thú' được hắn triệu hoán qua, hành động cùng với Nguyên Thần của hắn.

Thông Nương trên vai suy tư một chút, đưa tay tế 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' ra, để nó đi theo Tống Thư Hàng.

Nguyên Thần chớp mắt ngàn dặm, chỉ trong nháy mắt đã đến hiện trường.

Sau khi đến mục đích, Nguyên Thần Tống Thư Hàng đứng giữa hư không, nhìn chăm chú xuống phía dưới.

Lúc này, khu dân cư này bị một tầng sương mù nồng nặc bao trùm.

Bất quá, người bình thường đi ngang qua bên ngoài khu dân cư lại coi sương mù này như không có gì, bình thản đi qua từ bên cạnh.

Họ không nhìn thấy đám sương mù này.

Ngay cả âm thanh trong khu dân cư cũng bị sương mù phong tỏa, không thể truyền ra ngoại giới. "Thế giới thật sự sắp thay đổi rồi..." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Trong vòng một ngày, khu vực Giang Nam nhiều nơi bộc phát Tà Vọng.

Dùng lời của Tam Lãng tiền bối mà nói, cái này ít nhất là điềm đại hung cỡ G-cup. "Phải đi vào xem thử." Bộ Pháp Khí Tổ Hợp 33 Thú xoay quanh bên người Tống Thư Hàng.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng từ xa bay tới, gia nhập đại quân Pháp Khí Tổ Hợp 33 Thú, vui vẻ chuyển động quanh Nguyên Thần Tống Thư Hàng. "Sao ngươi cũng tới rồi?" Nguyên Thần Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vuốt ve Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra một trận tiếng kêu nhẹ nhàng vui vẻ. "Đi thôi, độn vào xem thử, nếu không sẽ không thể đoán ra chân thân của Tà Vọng." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đám sương mù phía dưới này là chướng nhãn pháp do Tà Vọng phóng xuất ra, cũng không phải bản thể Tà Vọng.

Tà Vọng này mới sinh, cũng không mạnh.

Với cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả + Công đức chi lực khổng lồ hộ thể của hắn, tự nhiên không sợ loại Tà Vọng sơ sinh này.

Dưới sự thủ hộ của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và Bộ Pháp Khí Tổ Hợp 33 Thú, hắn bước vào trong sương mù, khóa chặt vị trí bộc phát 'Thánh Quang' yếu ớt lúc trước.

Đồng thời, trong đầu Tống Thư Hàng nhanh chóng nhớ lại nội dung trên cuốn 'Bảo điển phổ cập khoa học về Tà Vọng' mà Bạch tiền bối Two đưa cho hắn, đem thông tin về 'Tà Vọng' phía dưới đối chiếu từng cái một với nội dung trong sách, hy vọng có thể xác định chân thân của Tà Vọng. ...

Sau khi Nguyên Thần nhập trận, nhanh chóng lướt đến tọa độ nơi Thánh Quang yếu ớt từng lóe lên.

Một khắc sau, Nguyên Thần Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra.

Người đàn ông trung niên tóc vàng quen thuộc phía dưới, hai tay đang nắm chặt đại kiếm, thở hồng hộc.

Lại chính là 'đệ tử ký danh' thủ tịch của hắn, Joseph?

Cư Y?

Mạc Bá Tang. [Thánh Quang vừa rồi, là bộc phát từ trên người Joseph?] Tống Thư Hàng kinh ngạc nhìn Joseph.

Bản thân đúng là từng dạy ông ấy một chiêu 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 Thánh Quang Trảm Ác Kiếm.

Nhưng tuổi tác của Joseph đã rất lớn, sớm đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện.

Thánh Quang Trảm Ác Kiếm ở trong tay ông ấy, tối đa luyện cái mã ngoài, theo lý thuyết căn bản không thể nào tu luyện ra năng lượng.

Bất luận là Thánh Quang hay là khí huyết Trúc Cơ của tu sĩ, đều không phải thứ mà Joseph hơn 40 tuổi có thể luyện ra được.

Nhưng Joseph cứ thế chém ra được 'Thánh Quang'. "Thứ như hiện thực này, luôn không cách nào dùng 'lý luận' để định nghĩa." Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi Joseph chém ra một kích 'Thánh Quang Trảm Ác Kiếm', tiêu hao rất lớn.

Có thể nhìn ra khí huyết chi lực dự trữ trong thân thể ông bỗng chốc bị tiêu hao sạch sẽ, thậm chí còn bị thấu chi.

Chương 2451

Nếu khí huyết không được bổ sung, tiếp theo Joseph không thể không bệnh nặng một trận.

Mà ở trước mặt Joseph, có một cái bóng đen dữ tợn đang co lại ở chỗ cổng viện, cảnh giác nhìn ông.

Bóng đen này nhìn qua giống như cục lông, nhưng lại sở hữu hai cái vuốt sắc khổng lồ.

Trên người nó có một vết thương, trong vết thương có khí tức 'Thánh Quang' tàn lưu.

Tà Vọng Vuốt Sắc bồi hồi ở cổng viện, giống như sói đói đang nhìn chằm chằm con mồi.

Chướng nhãn pháp sương mù che lấp thân hình của nó, Joseph không thể xác định rõ ràng vị trí của nó.

Nhưng loại chướng nhãn pháp sơ cấp này căn bản không thể mê hoặc Tống Thư Hàng. "Chí ~" Tà Vọng Vuốt Sắc trước tiên kêu to một tiếng, lao về phía Joseph...

Nhưng khi lao được một nửa, nó lại lặng lẽ không một tiếng động chuyển đổi vị trí, vòng ra bên sườn Joseph.

Tà Vọng này lại còn hiểu được dương đông kích tây.

Joseph đang suy yếu quả nhiên bị tiếng kêu 'Chí' trước đó hấp dẫn, ánh mắt nhìn chằm chằm vị trí ban đầu của Tà Vọng Vuốt Sắc, hồn nhiên không biết Tà Vọng Vuốt Sắc đang tập kích từ bên sườn về phía ông.

Cái vuốt tà ác sắc bén tàn nhẫn móc về phía thắt lưng Joseph. "Quá đáng rồi đấy!" Sắc mặt Nguyên Thần Tống Thư Hàng cứng đờ.

Đánh người không đánh mặt, đâm người không đâm thận.

Chút tố chất ấy cũng không có, còn làm Tà Vọng cái gì?

Thế là, mắt trái của Nguyên Thần Tống Thư Hàng sáng lên, một tia sáng nhanh chóng quét về phía Tà Vọng.

Tuy rằng không có nhục thân 'Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn' gia trì, nhưng hắn hiện tại đã là cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, một phát 'Cường Giả Giám Định Thuật' này xuống, tồn tại thấp hơn Thất Phẩm đều phải trải nghiệm một phen tình mẫu tử.

Mà con Tà Vọng sơ sinh này, tố chất đơn thể cũng chỉ tầm Nhị Phẩm, kịch kim là Tam Phẩm.

Sau khi Cường Giả Giám Định Thuật đánh trúng Tà Vọng, con Tà Vọng này 'Bộp ~' một cái rơi xuống đất.

Thân thể hình cầu của nó phồng lên một vòng, thống khổ lăn lộn trên mặt đất.

Mà Joseph mẫn cảm nghe được tiếng Tà Vọng Vuốt Sắc rơi xuống đất, ông múa may đại kiếm, dùng lực chém về phía nơi phát ra âm thanh.

Một kiếm này vừa vặn chém lên thân thể đang phồng lên của Tà Vọng...

Một kiếm mổ bụng này phối hợp đến thiên y vô phùng, không hổ là truyền thừa một hệ của Tống Thư Hàng. "Chí chí chí chí ~" Tà Vọng Vuốt Sắc thảm thiết kêu liên hồi, lần nữa điên cuồng lùi lại.

Nó ngẩng đầu nhìn lên trên.

Nhưng với cảnh giới của nó căn bản không thể phát giác được Nguyên Thần Thất Phẩm của Tống Thư Hàng.

Sau khi nhìn quanh một vòng, nó không phát hiện bất kỳ vật thể nào, liền nghi hoặc cúi đầu xuống — Tà Vọng sơ sinh, trí lực cũng không quá cao. "Chí chí chí ~" Lúc này, xung quanh vang lên một trận tiếng kêu.

Từ cách vách, có hơn mười con Tà Vọng Vuốt Sắc bay tới, chui vào sân nhà Joseph.

Những con Tà Vọng Vuốt Sắc này là trạng thái quần cư.

Trong tiểu viện.

Sương mù nồng nặc thối lui — là hiệu quả một kích 'Cường Giả Giám Định Thuật' kia của Tống Thư Hàng.

Hiệu quả Cường Giả Giám Định Thuật cực kỳ bá đạo, không chỉ khiến Tà Vọng Vuốt Sắc chịu đựng nỗi đau của tình yêu thương, mà còn trực tiếp xua tan sương mù chướng nhãn pháp trong vòng năm mét.

Sau khi sương mù tản da, sắc mặt Joseph cứng đờ: "F~Q~, chết chắc rồi." Ông nhìn thấy mười một con quái vật đang hổ thị đăm đăm nhìn mình.

Bản thân liều mạng chém ra một kiếm cũng chưa xử lý được một con quái vật.

Mà quái vật cường đại tương tự, lại còn có mười con.

Cái này còn chơi thế nào?

Joseph khổ sở nhìn lại phía sau.

Nhà của ông, vợ của ông, con gái của ông, tất cả những gì quan trọng nhất trong cuộc đời ông đều ở phía sau.

Đã lui không thể lui.

Không thể lui lại.

Dù cho là chết, cũng không thể lui lại.

Joseph gắt gao nắm lấy đại kiếm, nhưng cảm giác suy yếu trong cơ thể không ngừng dâng lên, thanh đại kiếm ngày thường múa hổ hổ sinh uy, hiện tại lại trở nên vô cùng trầm trọng.

Ngay cả mí mắt cũng bắt đầu nặng trĩu. "Đáng tiếc, nếu như có thể học thêm một chiêu nửa thức từ sư phụ...

Nếu như có thể cường đại như sư phụ..." Joseph lẩm bẩm.

Trước mắt, mười một con Tà Vọng Vuốt Sắc nhìn ra sự suy yếu của Joseph.

Trong một sát na, chúng đồng bộ phát động công kích về phía Joseph...

Mười một đôi vuốt sắc muốn xé xác Joseph thành mảnh vụn. "A A A A!" Joseph gào to, dùng hết tất cả khí lực giơ cao đại kiếm. [Nắm chặt vào, nắm thật chắc kiếm của con.] Có khả năng là sắp chết nên xuất hiện ảo giác, bên tai Joseph lại nghe thấy giọng nói của sư phụ.

Bên bờ môi khô khốc, có một giọt 'nước' rơi xuống, thuận theo cổ họng ông chảy vào cơ thể.

Phảng phất có một luồng sức mạnh tân sinh không ngừng trào ra từ trong cơ thể ông. [Vung kiếm.] Giọng nói của sư phụ lại vang lên.

Đồng thời, có sức mạnh vô hình đang dẫn dắt thân thể hắn, để ông bày ra một tư thế 'vung kiếm' hoàn toàn mới.

Joseph thuận thế, dùng lực chém kiếm ra.

Thánh Quang chói mắt đến mức lóa mắt bạo trướng từ trên kiếm của ông.

Thánh Quang hóa thành thập tự giá khổng lồ, bao trùm toàn bộ mười một con Tà Ma Vuốt Sắc trước mặt vào trong kiếm mang.

《Thánh Quang Kiếm Thuật》 Thức thứ hai: Thánh Quang Thập Tự Kiếm.

Kiếm quyết: Chiến đấu vì vinh quang! ...

Thánh Quang lập lòe trên thanh đại kiếm giống như thánh hỏa trong đêm đen.

Joseph đang vung kiếm toàn thân tắm trong Thánh Quang, uyển chuyển như Thánh Kỵ Sĩ trong truyền thuyết.

Lại thêm chút 'Nước Hoạt Tuyền' uống vào trước đó, khí huyết thâm hụt trong cơ thể ông được nhanh chóng bổ sung, thân thể hoạt tính hóa, thậm chí ngay cả nếp nhăn nơi khóe mắt cũng mờ đi rất nhiều. "Chiến đấu vì vinh quang!" Joseph hô cao kiếm quyết.

Kiếm khí Thánh Quang Thập Tự khổng lồ, chói mắt bao trùm lấy mười một con Tà Vọng Vuốt Sắc.

Nội tâm mười một con Tà Vọng Vuốt Sắc lạnh toát — với trí lực hiện tại của chúng hoàn toàn không thể lý giải sự tình phát sinh trước mắt.

Rõ ràng là một tên suy yếu đến mức đứng cũng không vững, tại sao đột nhiên lại có thể chém ra một kiếm kinh khủng như thế?

Chúng muốn né tránh, nhưng lúc 'Thánh Quang Thập Tự' chém xuống, chúng đã bị khóa chặt.

Ngay sau đó, kiếm khí Thánh Quang Thập Tự hung mãnh chém lên người chúng, cắt nát xé rách Tà Vọng Vuốt Sắc...

Lần này, mười một con Tà Vọng Vuốt Sắc ngay cả tiếng 'thảm thiết' cũng không kịp phát ra.

Thân thể bị cắt nát của chúng nhao nhao rơi xuống đất, nện xuống bùn đất trong tiểu viện, lưu lại từng cái ấn ký màu đen trên nền đá.

Đại kiếm trong tay Joseph suy yếu buông thõng xuống đất.

Lần này ông triệt để bị móc rỗng.

Kiếm khí tiêu tán.

Nhưng mà Thánh Quang lại không tắt.

Chúng hóa thành ngọn lửa, bám vào trên thân thể bị cắt nát của Tà Vọng Vuốt Sắc, thiêu rụi Tà Vọng triệt để, không cho chúng cơ hội làm lại từ đầu. "Sống, sống sót rồi?" Joseph mệt mỏi nhìn về phía trước.

Ông lặng lẽ nhìn thi thể Tà Ma bị Thánh Quang thiêu rụi.

Cảm giác tất cả những gì vừa xảy ra đều phảng phất như giấc mộng.

Thế là.

Bốp ~ Joseph không chút do dự tự tát mình một cái.

Đau...

Răng đều bị mình tát cho đau nhức.

Mặt có khả năng cũng sưng lên rồi.

Nhưng mà, không phải mơ, thật sự sống sót rồi!

Sống sót thật tốt. ...

Phía sau.

Kỷ Song Tuyết và người mẹ đã xuống lầu đều nhìn đến ngẩn ngơ.

Họ bất luận thế nào cũng không ngờ tới, 'Kiếm Thuật' mà Joseph khổ luyện mỗi ngày lại cường đại như vậy.

Nhát Thánh Quang Thập Tự Trảm kia khắc sâu vào võng mạc của họ, xua đi không được.

Khoảnh khắc đó, Joseph với thân phận người cha, người chồng, quả thực giống như nhân vật chính trong phim điện ảnh.

Chương 2452

"Là sư phụ!

Nhất định là sư phụ." Joseph chống đại kiếm, mở miệng nói.

Vừa rồi, vào lúc sắp chết, ông đã nghe thấy giọng nói của sư phụ.

Thậm chí thân thể cũng thuận theo một loại dẫn đạo thần bí, bày ra tư thế xuất kiếm...

Quan trọng hơn là, thức thứ hai này: Thánh Quang Thập Tự Kiếm, ông chỉ là một cái 'máy phát', cũng không phải thật sự do ông chém ra.

Cái này nhất định chính là Truyền công cách không trong Kungfu Âu Lạc — sư phụ thông qua truyền công, để ông chém ra một kiếm vừa rồi!

Joseph ngẩng đầu nhìn bốn phía, nhưng ngay cả 'Trúc Cơ' cũng chưa hoàn thành như ông không cách nào nhìn thấy Nguyên Thần Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ... sư phụ đang ở ngoài ngàn dặm, truyền công cách không cho ông?

Joseph rơi vào trầm tư.

Sau khi mười một con Tà Vọng Vuốt Sắc bị tiêu diệt, 'Mê vụ chướng nhãn' bao trùm tiểu khu cũng bắt đầu dần dần tan đi.

Nguyên Thần Tống Thư Hàng bình tĩnh nhìn Joseph.

Joseph là một kỳ tích không lớn không nhỏ.

Với độ tuổi hơn 40, trong tình huống chưa Trúc Cơ, chỉ dựa vào một chiêu 《Thánh Quang Kiếm Thuật》 thức thứ nhất Thánh Quang Trảm Ác Kiếm luyện bừa, lại có thể tiếp xúc đến sức mạnh 'Thánh

Quang'.

Có khả năng là thiên phú, cũng có khả năng là thể chất đặc thù?

Nói như vậy...

Không chừng Joseph là một 'Thiên tài tu luyện Thánh Quang' bị mai một cũng không biết chừng. [Vậy thì, tới tìm ta đi.] Nguyên Thần Tống Thư Hàng đi vào trong nhà.

Tuy rằng đã bỏ lỡ độ tuổi tu luyện, nhưng nếu như Joseph thật sự có 'Cầu Đạo chi tâm', nhận ông làm đệ tử này cũng không sao.

Có lẽ thành tựu tương lai sẽ không quá cao, có lẽ cả đời cũng chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Nhất Phẩm hoặc Nhị Phẩm.

Nhưng không sao cả, hữu duyên quan trọng hơn bất cứ thứ gì.

Cùng lắm chỉ tiêu hao một chút Thối Thể Dịch và Khí Huyết Đan...

Hơn nữa, Thối Thể Dịch bản thân hắn cũng biết chế tác.

Tống Thư Hàng đi đến trước mặt Kỷ Song Tuyết và mẹ cô, đưa tay điểm vào mi tâm họ.

Phù văn 《Mạt Trừ Ký Ức Thuật》 truyền thụ từ Bạch tiền bối sáng lên. "Có muốn xóa bỏ không?" Ngón tay Tống Thư Hàng hơi dừng lại.

Trong tình huống bình thường, để không cuốn người bình thường vào sự hỗn loạn của Tu Chân Giới, khi gặp sự kiện tương tự, đại bộ phận tu sĩ sẽ lựa chọn thủ đoạn xóa bỏ ký ức.

Làm như vậy không nói được là tốt hay xấu, nói tóm lại là kinh nghiệm do vô số tiền bối tu sĩ tổng kết ra. "Xóa hay không xóa đều như nhau." Lúc này, giọng nói của Tà ma Hamster đột nhiên vang lên bên tai Nguyên Thần Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười khổ nói: "Nhiễm Chân, ngươi lúc đột nhiên nói chuyện có thể nhắc nhở trước một chút không?" Chức năng ẩn hình của cái áo choàng màu đỏ lẳng lơ kia của Tà ma Hamster quá mạnh, không kém gì trang bị Đan Dược của đại lão 'Cái gì cũng có thể bán'.

Cho dù là trạng thái Nguyên Thần, Tống Thư Hàng cũng không cảm ứng được đối phương. "Không thể." Tà ma Hamster vui vẻ nói: "Người bình thường sau khi chịu ảnh hưởng của sương mù Tà Vọng, một lát nữa ý thức sẽ rơi vào trạng thái hôn mê." Nó vừa dứt lời, Kỷ Song Tuyết và mẹ cô liền ôm đầu, mày nhíu chặt.

Tiếp đó, hai người mềm nhũn ngã xuống đất, rơi vào trạng thái hôn mê. "Đợi sau khi bọn họ tỉnh lại, chịu ảnh hưởng của Tà Vọng, ký ức vừa rồi sẽ trở nên mơ hồ.

Thậm chí nếu thể chất suy yếu, không chừng còn sẽ bệnh nặng một trận.

Vận khí tốt, thể chất mạnh thì không chừng có thể lưu lại một vài mảnh vỡ ký ức." Tà ma Hamster bổ sung. "Như vậy cũng tốt." Nguyên Thần Tống Thư Hàng khẽ gật đầu.

Giả như bọn họ có thể nhớ được dáng vẻ Joseph liều chết chống lại Tà Vọng thì tốt biết bao.

Ở cửa, Joseph nghe thấy tiếng động sau lưng, xoay người nhìn thấy vợ con mình hôn mê trên đất, một trận kinh hoảng.

Ông kéo đại kiếm lao vào nhà, khóa cửa lại — tuy rằng kinh hoảng nhưng ông vẫn chưa thất thố, còn biết phòng bị Tà Vọng Vuốt Sắc có khả năng xuất hiện lần nữa.

Nguyên Thần Tống Thư Hàng bước ra khỏi phòng, hắn đưa tay vạch một cái, lấy từ trong Thế Giới Hạch Tâm ra một thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao', chôn nó dưới đất trong sân nhà Joseph.

Vốn dĩ định lưu lại vài tọa độ ở khu vực Giang Nam, lưu trước một cái ở đây cũng tốt.

Sau đó, hắn đứng dậy đi về phía mấy hộ gia đình cách vách.

Chịu sự tập kích của Tà Ma Vuốt Sắc, mấy hộ cư dân cách vách đều rơi vào trạng thái hôn mê, toàn thân suy yếu. "Cũng may ngươi đến sớm một bước...

Trễ chút nữa thì tất cả cư dân có khả năng sẽ bị Tà Vọng mang đi, bốc hơi khỏi nhân gian." Tà ma Hamster lên tiếng.

Thân là một con Tà ma Cửu U thuần chủng, chỉ số chính nghĩa của Hamster hào lại ở trạng thái trung lập, cái này ở Thế Giới Cửu U cũng là hàng hiếm thấy. "Những Tà Vọng Vuốt Sắc này là chủng loại gì?" Tống Thư Hàng dò hỏi.

Hắn đối ứng nội dung 'Bảo điển phổ cập khoa học về Tà Vọng' mà mình đã ghi nhớ trong đầu một lượt, bất quá không tìm ra tư liệu về Tà Vọng Vuốt Sắc.

Dù sao cuốn bảo điển dày cộp kia hắn mới xem được chưa đến một phần mười. "Một loại Tà Vọng sơ cấp hệ hồn, tên khoa học gọi là【Quỷ Trảo】.

Như ngươi thấy đó, sẽ bị các loại sức mạnh thuộc tính chính khí, thánh quang khắc chế.

Loại Tà Vọng này không có địa bàn cố định, lưu lạc tứ xứ, giống như thú đàn." Tà ma Hamster lên tiếng. "Dọn dẹp sạch sẽ chưa?" Tống Thư Hàng dò hỏi.

Tà ma Hamster đáp: "Chỉ cần sương mù tiêu tán, chính là đã bị dọn dẹp triệt để, đám sương mù đó là nơi dung thân của chúng.

Bất quá trong tình huống bình thường, Quỷ Trảo đều là xuất hiện cả trăm con cùng lúc, lần này chẳng lẽ là vì nguyên nhân sơ sinh nên số lượng tương đối ít ỏi?" Tà ma Hamster lại bổ sung một câu. "Cả trăm con?" Trong lòng Tống Thư Hàng bất an, thần thức toàn lực triển khai, bao trùm cả tiểu khu, thậm chí thẩm thấu thật sâu vào lòng đất.

Trong phạm vi thần thức hắn bao trùm, không cảm ứng được khí tức Tà Vọng. "Chẳng lẽ... thật sự là nguyên nhân sơ sinh sao." Đang nói chuyện, từ ngoài cửa sổ có một ánh đao lướt về.

Là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nó lại vui vẻ xoay quanh bên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: "???" Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rời khỏi bên cạnh hắn lúc nào?

Nó không phải luôn ở bên cạnh mình, cùng Bộ Pháp Khí Tổ Hợp 33 Thú quay quanh mình sao? "Chẳng lẽ là ngươi làm?" Tống Thư Hàng vỗ vỗ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Ong ~~ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra một trận đao minh.

Xem ra, mười có tám chín là nguyên nhân của nó, cho nên 'Tà Vọng Vuốt Sắc' trong tiểu khu mới bị khu trừ triệt để.

Đạo Khí không hổ là Đạo Khí.

Tay phải Nguyên Thần Tống Thư Hàng hoạt động, một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi vào trên thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Tiếng đao minh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trở nên càng vang dội hơn. "Tà đạo." Tà ma Hamster lầm bầm. "Đây là Đao Đạo." Tống Thư Hàng phản bác — Đao Đạo do Cự Hào lão tổ độc sáng.

Nói xong, hắn đi đến bên cạnh cư dân hôn mê, kích hoạt pháp thuật trị liệu tự mang theo của 'Bộ Pháp Khí Tổ Hợp 33 Thú', quét cho mỗi cư dân hôn mê một phát.

Trị Dũ Thuật là thứ tốt — có bệnh chữa bệnh, không bệnh cũng có thể khu trục thương hại của sương mù Tà Vọng. "Nói chứ, Bá Tống hào.

Ngươi sử dụng 'Sung Điện Thuật' với người bình thường không thỏa đáng lắm đâu nhỉ?" Tà ma Hamster ở một bên lên tiếng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt mộng bức: "Sung Điện Thuật?

Ta đang dùng Trị Dũ Thuật mà." "Cái gì?

Ngươi ngoại trừ Sung Điện Thuật ra, vậy mà còn biết Trị Dũ Thuật?" Tà ma Hamster chấn kinh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Một dao này, đâm vào tim đau nhói.

Đợi ta tu luyện 'Chưởng Tâm Lôi cấp Thị' thành công, nhất định phải cho ngươi kiến thức uy lực khủng bố của nó.

Để ngươi ngày đêm bị ác mộng 'Chưởng Tâm Lôi cấp Thị' bao trùm.

Trước kia Chưởng Tâm Lôi của hắn đã có uy lực 'cấp Đại Thôn', hiện tại tấn thăng Thất Phẩm Tôn Giả, uy lực Chưởng Tâm Lôi khẳng định có thể lại tăng lên một khúc, biến thành 'Chưởng Tâm Lôi cấp Trấn' không thành vấn đề. ...

Đợi sau khi trị liệu xong cho tất cả cư dân hôn mê trong khu, Nguyên Thần Tống Thư Hàng đạp lên cao không, nhìn xuống dưới. "Mấy cái cửa sổ vỡ nát các loại kia, không thuận tiện bổ sung sao?" Tà ma Hamster lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng nói: "Ta không có kỹ năng tu phục cửa sổ kính, hơn nữa ta cũng không phải Hoàng Sơn ma ma, có thể bảo đảm cư dân bình an là đủ rồi.

Những chuyện còn lại, cứ để người khác phiền não đi." "Gà mờ, nếu Chủ ta có mặt, chỉ cần búng tay một cái, tất cả cửa sổ đều có thể khôi phục nguyên trạng." Tà ma Hamster nói.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn cảm giác 'Chưởng Tâm Lôi cấp Thị' có khả năng vẫn còn hơi không đủ, hắn phải cần phấn tu luyện, tranh thủ sớm ngày làm ra 'Chưởng Tâm Lôi cấp Tỉnh', cho Tà ma Hamster biết sự khủng bố của lôi pháp. "Đi ~" Nguyên Thần Tống Thư Hàng lướt lên, chớp mắt ngàn dặm, quay về ký túc xá. "Nguyên Thần xuất khiếu giỏi lắm chắc...

Ta khó khăn lắm mới bay qua đây, lại sắp phải bay về." Tà ma Hamster đang trong trạng thái ẩn thân thở dài, ngự kiếm tăm xỉa răng, phi tốc lướt về Đại học thành Giang Nam.

Ngự kiếm phi hành chậm hơn Nguyên Thần lướt độn quá nhiều. *** Ký túc xá Đại học Giang Nam.

Chương 2453

Nguyên Thần Tống Thư Hàng quy vị.

Hắn từ từ mở mắt, trong ký túc xá ba người bạn cùng phòng đang từ từ dậy. "Yo, Thư Hàng cậu lại dậy sớm thế.

Bữa sáng là gì đấy, thơm thật..." Cao Mỗ Mỗ lên tiếng.

Tống Thư Hàng gấp 'Bảo điển phổ cập khoa học về Tà Vọng' lại, cười nhẹ với cậu ta: "Sắp lên lớp rồi, các cậu mau chuẩn bị chút đi." "Thời gian tuyệt đối kịp, yên tâm đi." Cao Mỗ Mỗ bò xuống giường. "Mỗ Mỗ, cậu có phải lại béo lên rồi không?

Lúc cậu bò xuống giường, cái giường này của tớ đều đang chấn động." Thổ Ba mơ mơ màng màng nói.

Cao Mỗ Mỗ: "..." Cậu không phải cũng thế sao?

Tống Thư Hàng đưa mắt nhìn qua ba vị bạn cùng phòng, trong lòng một mảnh an ủi — giống như hắn nghĩ, Liễu Yêu Khinh Vũ nuôi ba vị bạn cùng phòng tốt lắm.

Có Khinh Vũ ở đây, ba vị bạn cùng phòng ăn uống khỏe mạnh, chất lượng giấc ngủ cũng đặc biệt tốt.

Mùa hạ không cần lo muỗi, mùa đông không cần lo nhiệt độ.

Ngay cả Dương Đức, rõ ràng đã thuê phòng ở bên ngoài, nhưng hiện tại đại bộ phận thời gian lại vẫn thích về ký túc xá ở.

Đợi sau khi tốt nghiệp...

Ba vị bạn cùng phòng nếu đột nhiên rời khỏi Khinh Vũ, không biết bọn họ có thể thích ứng hay không? "Nói chứ, hôm nay Thư Hàng cậu có chút kỳ quái." Thổ Ba rời giường đánh răng xong, đột nhiên lên tiếng. [Dù sao tớ cũng không phải Khinh Vũ mà.] Tống Thư Hàng mỉm cười nói: "Hôm nay đang đọc một quyển sách, có khả năng chịu ảnh hưởng nội dung trong sách." "Không, tớ là nói hôm nay lúc nhìn thấy cậu, cứ muốn mở miệng gọi cậu là Bá Ma." Thổ Ba lên tiếng. "Tớ cũng thế, nhưng tớ cứ muốn mở miệng gọi là Bá Nho." Cao Mỗ Mỗ bổ sung.

Dương Đức: "..." "Dương Đức cậu thì sao?

Có loại cảm giác này không?" Thổ Ba hỏi.

Trên mặt Dương Đức lộ ra nụ cười không tự nhiên: "Tớ giống Thổ Ba, cứ muốn mở miệng gọi là Bá Ma." Bá Ma và Bá Nho thì cũng thôi, nhưng tại sao cậu ta cứ muốn mở miệng gọi là 'Bá...

Bá...

Tống.' Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, hắn nhìn về chiếc nhẫn trên ngón út của mình.

Hiệu quả của nhẫn vẫn còn, hiệu quả 'Thiên hạ không ai không biết quân' hẳn là bị áp chế. [Là điện lượng không đủ rồi, lúc ta giao nhẫn cho ngươi, điện lượng đã không nhiều.] Giọng nói của Tà ma Hamster lại vang lên, loáng thoáng nghe giọng nó có chút hổn hển.

Tống Thư Hàng: "..." Cho nên, phải sạc điện sao? "Đi thôi đi thôi, lên lớp rồi." Dương Đức lớn tiếng nói — cậu ta không muốn nhắc lại đề tài 'Bá Bá Tống' này nữa, thế là cưỡng ép dẫn dắt tiết tấu.

Tống Thư Hàng cười ha ha, thuận theo tiết tấu của Dương Đức, tạm thời tránh né đề tài này.

Đồng thời tay phải hắn không ngừng ma sát trên nhẫn, điên cuồng sử dụng Sung Điện Thuật, sạc năng lượng cho chiếc nhẫn này. ...

Tiết học đầu tiên buổi sáng bắt đầu.

Tống Thư Hàng và ba người bạn cùng phòng chiếm cứ vị trí cũ.

Sau đó, Tống Thư Hàng thi triển một cái huyễn thuật đơn giản lên cuốn 'Bảo điển phổ cập khoa học về Tà Vọng', ngụy trang nó thành sách giáo khoa, tranh thủ thời gian lên lớp, nỗ lực ghi nhớ nội dung trong sách.

Đồng thời, hắn tế Bá Toái Bảo Đao ra, để Bá Toái ở trạng thái ẩn hình, ngự đao phi hành, tiến hành tuần tra trong phạm vi Đại học thành, tìm kiếm 'Tà Vọng' tiềm phục.

Bá Toái Đao tuần tra từng vòng.

Tà Vọng không nhìn thấy, ngược lại tìm được vài thân ảnh thú vị.

Ba thân ảnh trên vai đeo 'Phù văn', thân mang ẩn hình pháp thuật, lặng lẽ lẻn vào Đại học thành Giang Nam. "Chúng ta lẻn vào như vậy không sao chứ?

Nghe nói nơi này là đạo trường của vị kia, là nơi lịch luyện hồng trần của ngài ấy." Một thiếu niên gầy gò nhỏ giọng nói. "Chúng ta chỉ là qua đây tìm kiếm Tà Vọng, Bá Tống Huyền Thánh hẳn là sẽ không để ý chứ?" "Đừng nhắc tên vị kia, sẽ mang thai đấy!

Hơn nữa nơi này là đạo trường của vị kia, ngươi nhắc tới Thánh hiệu của ngài ấy, khẳng định sẽ bị cảm ứng được." Trong hư không, Bá Tống Bảo Đao hơi chấn động.

Có muốn thỏa mãn nguyện vọng của ba vị đạo hữu này chút không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. "Hai vị huynh trưởng, các anh đã đang nhắc tên vị kia rồi." Tróc Yêu Nhân gầy nhỏ Trương Tiểu Phiền đau lòng nói.

Cứ không thể để ý chút sao?

Cái thiệt thòi mà Tróc Yêu Nhân ăn trên sự 'đầu sắt' còn chưa đủ nhiều à?

Hai vị Tróc Yêu Nhân lớn tuổi hơn ở bên cạnh nghe vậy, sắc mặt cứng đờ. "Lục Phong cái đồ ngốc này, trước khi ra cửa đã nhắc đi nhắc lại với ngươi, ngàn vạn lần đừng nhắc tới Thánh hiệu vị kia, tại sao ngươi lại nhắc?" Vị Tróc Yêu Nhân nói 'nhắc tên sẽ mang thai' hạ thấp giọng nói.

Lục Phong phản bác: "Nhưng tôi không nhắc chuyện mang thai, nhắc tới từ khóa mang thai này là anh." "Hay là, hôm nay chúng ta rút trước đi, tôi cảm giác đã có ánh mắt đang chú thị chúng ta." Trương Tiểu Phiền khẽ nói.

Bọn họ nói không chừng đã bị Bá Tống Huyền Thánh để mắt tới.

Lại thêm bên cạnh hai vị huynh trưởng này thuộc kiểu 'bế môn khổ tu', ngoại trừ bắt giữ yêu tà ra thì cái gì cũng không biết.

Đối với nhân tình thế thái lại không hiểu, đầu sắt cực kỳ.

Cứ tiếp tục như vậy, đừng nói là khu trừ 'Tà Vọng', nói không chừng còn chưa thấy Tà Vọng, bọn họ đã bị Bá Tống tiền bối dạy làm người rồi.

Cảm giác vẫn là quay về điều chỉnh trạng thái chút, trọng chỉnh kỳ cổ.

Vị Tróc Yêu Nhân nhắc tới 'mang thai' suy tư một chút rồi trầm giọng nói: "Hay là, chúng ta trực tiếp đi bái hội Bá Tống tiền bối đi." Vị Tróc Yêu Nhân tên Lục Phong bên cạnh lắc đầu nói: "Muốn đi thì anh đi, tôi cho dù là nhảy từ trên lầu xuống, cũng sẽ không đi gặp Bá...

Bá..." Anh ta suýt chút nữa lại muốn gọi ra Thánh danh của vị kia.

Tróc Yêu Nhân gầy nhỏ Trương Tiểu Phiền thở dài: "Tôi có một kiến nghị, chúng ta vẫn là đừng lén lén lút lút đi vào như vậy nữa.

Đã vị kia đang 'lịch luyện hồng trần', vậy chúng ta cứ dùng thân phận chính quy đi vào, cứ như vậy, chỉ cần chúng ta không việt tuyến, sẽ không xảy ra vấn đề." "Thân phận chính quy?

Học sinh chuyển trường?" Tróc Yêu Nhân Lục Phong sờ cằm nói.

Trương Tiểu Phiền nhìn Lục Phong râu ria xồm xoàm một cái, hồi lâu sau nói: "Thân phận linh hoạt chút, học sinh dự thính, sinh viên trao đổi hoặc là thân phận tương tự, thậm chí có thể là nhân viên vệ sinh, nhân viên hộ lý, chỉ cần là thân phận chính quy là được.

Tôi đi thao tác một chút." Ba vị Tróc Yêu Nhân đang ẩn thân lại tạm thời lui đi.

Tống Thư Hàng: "..." Vừa rồi hắn thật sự có ý niệm muốn làm một lần 'Đèn Thần Hứa Nguyện', bất quá nghĩ nghĩ vẫn là tạm thời bỏ đi.

Mục tiêu của ba tên Tróc Yêu Nhân này là Tà Vọng ẩn tàng trong 'Đại học thành Giang Nam'.

Nói không chừng có thể phái thượng dụng tràng.

Bất quá vẫn cần nhắc nhở bọn họ trước, đừng quá đà — đặc biệt là Liễu Yêu Khinh Vũ vẫn cắm rễ trong rừng cây.

Thế là, Tống Thư Hàng đưa tay điểm nhẹ vào mi tâm mình.

Đệ Tam Thần Nhãn kích hoạt.

Hắn truyền một đạo ý niệm thông qua Đệ Tam Thần Nhãn, trực tiếp truyền đạt đến trong đầu ba tên Tróc Yêu Nhân — Quán thâu dữ liệu viễn trình. ...

Ba vị Tróc Yêu Nhân đang lặng lẽ tạm thời rút lui, chuẩn bị dùng thân phận chính quy lại tiến vào trường học, đột nhiên thân hình cứng đờ.

Trong nháy mắt bọn họ bước ra khỏi cổng trường, có một đạo ý niệm uy nghiêm vô cùng, khủng bố vô cùng, trực tiếp hiện lên trong ý thức của bọn họ.

Đạo ý niệm kia, hạo hãn vô hạn, giống như vũ trụ.

Đối mặt đạo ý niệm kia, bọn họ cứ phảng phất như một hạt bụi trần không bắt mắt chút nào trong vũ trụ vô hạn.

Ba vị Tróc Yêu Nhân suýt chút nữa thì không chịu đựng nổi.

Cũng may, đạo ý niệm đáng sợ này cũng không có ác ý, chỉ là đơn giản đang truyền đạt cho bọn họ vài tin tức. [Trong rừng cây sau ký túc xá nam, có một cây Liễu Yêu, đó là sủng vật của Bạch Thánh Quân, đừng quấy rầy nó.

Trong trường ngẫu nhiên sẽ có một cây Hành Yêu đi dạo, đó là nhân viên của ta, đừng đánh chủ ý lên nó.

Nếu như nhìn thấy một con Chuột Hamster ngự kiếm phi hành, cũng đừng có ý tưởng to gan gì, nếu không ai cũng không cứu được các ngươi.] Tróc Yêu Nhân khi đối mặt 'yêu vật', sẽ có một loại xúc động sôi trào.

Bất quá theo thời gian trôi qua, Tróc Yêu Nhân đương đại đã khác với thời kỳ viễn cổ, loại xúc động này đã có thể ức chế.

Sau khi tin tức truyền đạt xong xuôi, ý niệm uy nghiêm kia liền thu hồi, tiêu tán.

Ba vị Tróc Yêu Nhân ẩn thân như trút được gánh nặng, ba người thở hồng hộc, mồ hôi như mưa.

Trương Tiểu Phiền tu vi yếu nhất thậm chí phải dựa vào tường, mới có thể miễn cưỡng đứng vững. [Liễu Yêu, Hành Yêu, Hamster Yêu.] "Ý niệm vừa rồi, chính là Bá Tống Huyền Thánh sao?" "Quá khủng bố, ý niệm kia giống như vũ trụ vô hạn, khiến ta căn bản không sinh ra được tâm phản kháng." "Xem ra lời đồn quả nhiên không sai...

Bá Tống Huyền Thánh căn bản không phải Huyền Thánh bình thường.

Ngài ấy là Kiếp Tiên đỉnh phong đang thực tiễn 'Đạo' của mình, tùy thời có khả năng bước ra Đạo của mình, chứng đạo Trường Sinh Giả." Ba vị Tróc Yêu Nhân nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu. "Bất quá, Bá Tống Huyền Thánh cũng không ngăn cản chúng ta tiến vào Đại học thành Giang Nam.

Đạo tin tức vừa rồi này, coi như là cho phép chúng ta tiến vào." Trương Tiểu Phiền lên tiếng.

Cho nên, mới cảnh cáo bọn họ, không được đi đụng chạm ba con sủng vật sinh sống trong Đại học Giang Nam. "Về trước, chuẩn bị thân phận chính quy rồi vào lại.

Nhưng đến lúc đó hành động ngàn vạn lần đừng quá đà." Trương Tiểu Phiền lại bổ sung.

Sau khi nghỉ ngơi một lát, trạng thái ba vị Tróc Yêu Nhân khôi phục một chút, lặng lẽ lui ra. *** Theo kim đồng hồ quy vị, khóa trình buổi sáng kết thúc.

Tà Vọng cũng không hiện thân.

Tống Thư Hàng gấp cuốn 'Bảo điển phổ cập khoa học về Tà Vọng' trong tay lại, thời gian một buổi sáng, hắn rốt cuộc đã ghi nhớ toàn bộ nội dung trong lòng.

Chương 2454

Thậm chí thôi diễn một lượt tất cả phương án khu trừ, phong ấn Tà Vọng trong đầu.

Hiện tại hắn ít nhiều coi như một chuyên gia trên lý thuyết.

Tiếp theo, phải xem hiệu quả thực chiến. "Thư Hàng, sao còn ngẩn người thế?

Ăn cơm thôi." Thổ Ba lên tiếng gọi.

Tống Thư Hàng cười phất phất tay: "Đến đây.

Đúng rồi...

Chiều nay, chúng ta gọi đồ ăn ngoài nhé?" Cao Mỗ Mỗ vẻ mặt nghi hoặc.

Tống Thư Hàng gần đây vẫn luôn treo câu 'nạp thức ăn phải chú ý phối hợp dinh dưỡng' bên miệng, vậy mà lại lựa chọn gọi đồ ăn ngoài? "Gần đây tớ có một vị... bạn tốt, mở một nhà hàng tên là 'Thực Uyên Các', tớ xem thử có thể gọi một phần đồ ăn ngoài qua đây không." Tống Thư Hàng nói.

Sở Sở đang tu luyện ở chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ, vừa vặn có thể để Sở Sở luyện tay nghề.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, mở phần mềm chat.

Sau đó, theo thói quen bấm mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong nhóm hôm nay y nguyên náo nhiệt.

Bắc Hà Tán Nhân: "Phương pháp Dược Sư cung cấp cũng không được sao?" Tố Tố Tâm Hệ Thương Sinh: "Không được, không hiệu quả.

Sầu người, đệ tử nhà ta hiện tại ra cửa chỉ có thể dựa vào bay." Tố Tố Tiên Tử là vị tiên tử lần trước xuất quan cùng đạo trưởng 'Vân Trung Tiên Khách', là Phó tông chủ Thương Sinh Đạo.

Các tiền bối đang nói chuyện gì vậy?

Tống Thư Hàng ngón tay nhanh chóng lướt động, kéo lịch sử trò chuyện ra, nhanh chóng xem lướt qua một lượt. [Lại là Tà Vọng?] Thậm chí ngay cả phụ cận môn phái của một số tu sĩ cũng xuất hiện Tà Vọng.

Những Tà Vọng này, có con bị tu sĩ thuận tay giải quyết, nhưng có một số Tà Vọng hiếm thấy, nhất thời nửa khắc không tìm được phương pháp giải quyết.

Bên cạnh Thương Sinh Đạo, liền xuất hiện một con Tà Vọng kỳ quái giống như con sông lớn.

Con Tà Vọng này hiển hiện chỉ trong một đêm, vây quanh hộ tông đại trận của 'Thương Sinh Đạo' một vòng.

Con Tà Vọng sông lớn này, không ăn phong ấn pháp thuật.

Hơn nữa năng lực tự phục hồi siêu mạnh, pháp thuật công kích xuống, rất nhanh liền có thể khôi phục...

Hơn nữa sau vài đợt sẽ sinh ra kháng tính đối với pháp thuật tương tự.

Tống Thư Hàng sờ cằm, trong đầu nhanh chóng đối chiếu Tà Vọng sông lớn với tư liệu trong đầu.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Dược Sư: "Thất Tu tiền bối có tra được tư liệu hông?" Dược Sư gần đây đang dùng ngữ âm nhập văn bản, rõ ràng hắn tự cảm giác tiếng phổ thông còn khá chuẩn, nhưng sau khi biến thành văn bản thường xuyên sẽ xuất hiện sai chữ.

Còn không bằng để Giang Tử Yên đánh máy cho nhanh...

Tiện thể còn có thể làm chút chuyện vui vẻ. "Trong các Tà Vọng xuất hiện trong mấy trăm năm gần đây, không có loại hình này.

Ta vẫn đang tiếp tục tìm, cho ta chút thời gian.

Cảm giác có chút manh mối rồi." Thất Tu Thánh Quân đáp.

Thất Tu Thánh Quân thân là thành viên có học thức uyên bác nhất trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', các thành viên khi gặp phải vấn đề khó giải quyết thường thường sẽ nghĩ tới ngài.

Hoàng Sơn tâm rất mệt rất muốn nghỉ hưu: "Ta bên này tìm được một phần ghi chép Tà Vọng tương tự, nhưng chỉ đơn giản nhắc tới một câu, không kể lại Tà Vọng bị giải quyết như thế nào.

Sự tình ở bảy trăm năm trước, tại vị trí duyên hải Địa Trung Hải từng xuất hiện Tà Vọng tương tự như sông lớn.

Cho dù là pháp thuật công kích cấp Ngũ Phẩm Linh Hoàng, đối với nó cũng không hiệu nghiệm.

Thất Tu tiền bối, ngài tìm thử xem có ghi chép liên quan bảy trăm năm trước không." "Ta đi xem thử tư liệu khoảng thời gian đó." Thất Tu Thánh Quân đáp: "Ngoài ra, liên hệ được với Bạch đạo hữu chưa?" Đông Phương Lục Tiên Tử đáp: "Bạch tiền bối vẫn chưa hồi phục." "Nói chứ, có khi nào là Tà Vọng này phi thường quỷ dị, năng lực xu cát tị hung của Bạch tiền bối phát động không?" Diệt Phượng Công Tử lên tiếng. "!!!" Tố Tố Tâm Hệ Thương Sinh: "Công tử đừng dọa ta...

Hiện tại con Tà Vọng sông lớn này vẫn chưa có động tác khác, chỉ là bao vây lấy hộ tông đại trận, khiến người ta không thể vượt qua sông lớn.

Thương Sinh Đạo bọn ta chỉ là cái môn phái bình thường, không chịu nổi giày vò đâu." "Tố Tố Tiên Tử, ngài có thể chụp ảnh 'Tà Vọng sông lớn' gửi qua đây không?" Tống Thư Hàng nhập vào trong nhóm — hắn vừa đi theo ba người Cao Mỗ Mỗ về ký túc xá, vừa nhanh chóng nhập liệu trên điện thoại.

Cảm quan cường đại của tu sĩ có thể bảo đảm hắn vừa chơi điện thoại vừa đi đường cũng sẽ không xảy ra sự cố.

Vừa rồi, Tống Thư Hàng lướt lên trên trong lịch sử trò chuyện, không tìm thấy ảnh chụp Tà Vọng. "Ta đây có mấy tấm hình, gửi cho ngươi ngay đây." Tố Tố Tiên Tử đáp.

Ta là tiểu bạch hạc bên bờ Thiên Giác Nhai: "Thư Hàng, Bạch tiền bối không ở cùng một chỗ với ngươi sao?" "Chưa đâu, Bạch tiền bối đang ở Thú Tu Giới.

Cho nên điện thoại có khả năng liên hệ không được...

Mọi người có thể lên 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' mà ta lập, dùng Nhị Hào Quần liên hệ Bạch tiền bối á." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nghe thấy Tống Thư Hàng hồi phục, tâm tình Bạch Hạc Chân Quân sướng rên.

Hoàng Sơn tâm rất mệt rất muốn nghỉ hưu: "!!!" Tống Thư Hàng không nhắc tới chuyện này thì thôi, vì tác dụng của 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc', Hoàng Sơn Tôn Giả nhất thời không nhớ ra sự việc mình bị đề thăng làm chủ nhóm 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' — ngài đều cố ý không nghĩ tới 'Cửu Châu Nhị Hào Quần'.

Hiện tại Tống Thư Hàng vừa nhắc tới, tâm can Hoàng Sơn Tôn Giả liền bắt đầu đau tức.

Bắc Hà Tán Nhân: "Ta thử rồi, nhưng Nhị Hào Quần lại đang ở trạng thái nâng cấp, cự ly nâng cấp hoàn tất còn ba ngày." "Ủa?

Sao lại nâng cấp?" Tống Thư Hàng nghi hoặc đem ý thức tiềm nhập vào chức năng trò chuyện 'Tu Chân'. [Gia tăng mô đun chức năng 'Dự cảnh virus', dự tính nâng cấp cần ba ngày thời gian.] Tống Thư Hàng: "..." Đúng rồi, là chính hắn thỉnh 'Long Lạc nữ sĩ' lâm thời thêm chức năng dự cảnh virus, để phòng ngừa 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' phát động công kích từ xa đối với hắn.

Lúc này, Tố Tố Tiên Tử đã gửi ảnh chụp vào trong nhóm, lại gửi riêng cho Tống Thư Hàng một bản tư liệu.

Cô còn gửi lại một số đặc trưng của Tà Vọng sông lớn một lần nữa.

Con sông lớn Tà Vọng này sở hữu một số đặc trưng 'quỷ đánh tường', sau khi xâm nhập vào trong đó, bất luận xâm nhập sâu bao nhiêu, đi vòng vo một hồi lại sẽ quay về nguyên vị.

Nhưng chỉ cần bay lướt qua từ trên không của nó, lại không chịu ảnh hưởng chút nào.

Tống Thư Hàng sờ cằm, nhìn chằm chằm những tấm ảnh và manh mối này.

Một lát sau...

Có tình báo và ảnh chụp tường tận, hắn rất nhanh đối ứng 'Tà Vọng sông lớn' này với số liệu trong đầu mình. "Hẳn chính là nó, 'Đoạn Long Tà Vọng' hóa thành từ 'Long Mạch' bị chém đứt, bất luận là từ hình thái hay là đặc trưng đều không có sai biệt.

Sau đó là phương án giải quyết nó..." Trong đầu Tống Thư Hàng điều ra tin tức.

Đồng thời, hắn truyền âm cho Hamster hào: [Nhiễm Chân... nội dung trên cuốn 'Bảo điển phổ cập khoa học về Tà Vọng' mà Bạch tiền bối Two đưa cho ta, có thể truyền ra ngoài chứ?] [Ngươi tùy ý, Tà

Vọng đối với chúng ta mà nói chỉ là thứ tương đối vui vẻ ở hiện thế, chỉ cần mang mấy con hình thú vị về Thế Giới Cửu U thực nghiệm là được.] Tà ma Hamster đáp. "Vậy thì tốt." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn biết sẽ là đáp án này, bất quá cẩn thận hỏi thăm một câu là lễ phép.

Dù sao trên cuốn bảo điển Tà Vọng này, không chỉ sở hữu tri thức về Tà Vọng, còn sở hữu đa dạng pháp môn phong ấn, hoàn toàn có thể quy vào một loại 'Công Pháp'. ...

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Tống Tôn Giả: "@Tố Tố Tâm Hệ Thương Sinh, Tố Tố Tiên Tử.

Nếu như ta không nhìn lầm, Tà Vọng sông lớn này hẳn chính là 'Đoạn Long Tà Vọng'.

Nó là do Long Mạch đại biểu khí vận sau khi bị người ta chém đứt, ngưng tụ mà thành trong năm tháng đằng đẵng.

Bởi vì bản thân nó đại biểu cho 'Khí Vận', cho nên đối phó có chút khó giải quyết.

Pháp thuật bình thường hiệu quả không lớn với nó." "Vậy phải giải quyết nó thế nào?" Tố Tố Tiên Tử nhanh chóng đáp. "Đơn giản nhất chính là dùng sức mạnh vượt quá cực hạn thừa nhận của nó, một hơi oanh tán nó.

Hoặc là, tìm một vị đạo hữu sở hữu đại khí vận, để người đó đi vào trong 'Đoạn Long Tà Vọng' đứng một cái, Đoạn Long Tà Vọng này không công tự phá." Tống Thư Hàng trả lời. "Ném một Bạch tiền bối vào?" Đồng Quái Tiên Sư đáp.

Bắc Hà Tán Nhân: "Ta cảm giác ném một Đồng Quái vào hiệu quả cũng không tệ." "Rải chút ảnh chụp của Bạch tiền bối vào có hiệu quả không?" Bạch Hạc Chân Quân đề nghị.

Tố Tố Tâm Hệ Thương Sinh: "Nhưng mà hiện tại không liên hệ được Bạch tiền bối a." "Tố Tố Tiên Tử không cần hoảng, Đoạn Long Tà Vọng bản thân là 'Long Mạch' biến thành.

Cho nên, ngài có thể dùng 'Kim Châm Phong Long Trận' phong ấn Long Mạch để tiến hành hạn chế nó trước, khiến nó không thể nhanh chóng trưởng thành nữa.

Đồng thời 'Kim Châm Phong Long Trận' còn có thể đóng đinh nó tại chỗ, Tà Vọng không được bổ sung, sẽ không ngừng suy yếu." Tống Thư Hàng lại bổ sung. 'Kim Châm Phong Long Trận' là một trận pháp phong ấn Ngũ Phẩm, bình thường dùng để hạn chế Long Mạch hoặc là Linh Mạch, người biết trong Tu Chân Giới không ít. "《Kim Châm Phong Long Trận》 ta biết, ta đi thử ngay đây. @Tống Tôn Giả, cảm ơn ~" Tố Tố Tiên Tử nhanh chóng trả lời, offline đi thử nghiệm.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

A ~ Sướng rồi!

Chính là loại cảm giác này!

Loại cảm giác trở thành một đại tiền bối đáng tin cậy này, sướng thấu tim!

Ân, đợi Tố Tố Tiên Tử thật sự định trụ Tà Vọng sông lớn xong, hắn còn có thể phi kiếm chuyển phát nhanh một miếng 'ngọn hành' cho tiên tử, xem thử có thể phá toái con sông lớn Tà Vọng kia không.

Thông Nương chính là tồn tại được Tam Nhãn tiền bối kim khẩu xác định sở hữu 'Thiên Đạo chi tư'.

Còn có Xích Tiêu Tử đạo trưởng, cũng là coi Thông Nương thành Thiên Đạo tương lai mà bồi dưỡng.

Đây chính là ngọn hành sở hữu khí vận Thiên Đạo, trấn áp Tà Vọng sông lớn hẳn là được!

Chương 2455

"Nói chứ...

Thư Hàng, ngươi có phải bị hack nick rồi không?" Tuyết Lang Động Chủ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng: "???" Lời nói của Tuyết Lang tiền bối cứ như một nhát cắn đau điếng vào tận tim Tống Thư Hàng vậy.

Cậu cảm thấy... nếu trong tương lai mình còn có thể sản sinh tâm ma, thì nhất định sẽ liên quan đến chấp niệm 'trở thành một đại tiền bối' này.

Nghĩ tới thôi là thấy vị đắng chát nhưng lại khiến người ta hồi vị vô cùng.

Càng nghĩ, Tống Thư Hàng đột nhiên lại có chút mong chờ.

Kiếp tâm ma là một cửa ải rất khó tránh khỏi trong con đường tu luyện của tu sĩ.

Cho dù đạo tâm có kiên định đến mấy, cũng có khả năng bị tâm ma quấy nhiễu.

Cậu ta hẳn cũng không phải ngoại lệ.

Thời gian ăn uống, trò chuyện, nghỉ trưa trôi qua rất nhanh.

Bữa trưa là những món ăn thử nghiệm do Sở Sở làm, được lấy từ 'Thực Uyên Các' của Biệt Tuyết Tiên Cơ, dùng 'Thánh Ấn Mộc Đao' làm tọa độ.

Những món ăn thử nghiệm này chủ yếu được chế biến từ các nguyên liệu có hàm lượng linh lực cực nhỏ.

Do tài nấu ăn của Sở Sở chưa đạt tiêu chuẩn, lô món ăn này chưa đủ hoàn hảo nên sẽ không được bán ra ngoài.

Vì vậy, sau khi được Biệt Tuyết Tiên Cơ cho phép... những món ăn thử nghiệm này đều được Tống Thư Hàng lấy đi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ thậm chí còn không thu bất kỳ khoản phí nào.

Việc Tống Thư Hàng để lại phần 'Hồng Thiêu Thiên Kiếp' và 'Phong Ấn Tam Phẩm Lôi Kiếp' đối với Biệt Tuyết Tiên Cơ mà nói, đơn giản là đã mở ra một cánh cửa mới cho 'Tiên Trù'.

Hiện tại, nàng đang vùi đầu khổ cực nghiên cứu thực đơn 'Hồng Thiêu Thiên Kiếp', càng nghiên cứu, nàng càng cảm thấy vị tiền bối đã sáng tạo ra thực đơn Thiên Kiếp này có gan lớn tày trời và tràn đầy sức sáng tạo.

Chỉ có Tiên Trù chân chính mới có thể đọc hiểu thông tin ẩn chứa sau thực đơn này, cũng như sự vĩ đại của vị tiền bối đã sáng tạo ra nó.

Loại cảm giác này, một người ngoại đạo về Tiên Trù như Tống Thư Hàng không thể nào lý giải.

Biệt Tuyết Tiên Cơ hiện tại đang để mắt tới 'Thực đơn Thiên Kiếp' hoàn chỉnh trong tay Tống Thư Hàng.

Với tư cách là một Tiên Trù, việc "ăn trong bát, nhìn trong nồi" là thao tác cơ bản.

Bởi vậy, Tiên Cơ hiện tại đối với Tống Thư Hàng đặc biệt thân thiết, có bất cứ việc nhỏ gì cũng đều đáp ứng...

Buổi chiều vào học.

Trên đường tới giảng đường, thần thức của Tống Thư Hàng đã bắt được một gương mặt mới quen thuộc.

Đó là vị Tróc Yêu Nhân gầy gò 'Trương Tiểu Phiền'.

Lần này, cậu ta đã thông qua thủ tục chính quy, với thân phận sinh viên dự thính, tiến vào khu Đại học Giang Nam.

Thân phận sinh viên dự thính cho phép cậu ta không cần theo chương trình học, có thể đến bất kỳ giảng đường nào mình muốn để nghe giảng, tiện cho việc tìm kiếm tung tích 'tà vọng'.

Thế nhưng... cậu ta hoàn toàn không ngờ buổi chiều mình tùy tiện chọn một giảng đường lại chính là nơi 'Bá Tống Huyền Thánh' học bài.

Khóe miệng Tống Thư Hàng khẽ nhếch, đây chính là duyên phận sao.

Cậu nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn Bạch tiền bối two tặng trên ngón tay, áp chế hiệu quả 'Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân'.

Sau khi cảm nhận được 'Trương Tiểu Phiền', Tống Thư Hàng liền cố ý tránh né cảm ứng của đối phương, cùng bạn cùng phòng đi vào giảng đường từ cửa sau, cố gắng không gây ra xao động.

Ngoài Trương Tiểu Phiền, một Tróc Yêu Nhân khác tên Lục Phong và người bạn thứ ba cũng đã trà trộn vào Đại học Giang Nam với thân phận nhân viên vệ sinh và bảo vệ.

“Chỉ cần không gây ra hỗn loạn là được.” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, lấy ra một cuốn sách dày cộp.

Cuốn sách này là giáo trình 《Ngôn Ngữ Viễn Cổ》.

Hiện giờ cậu đã ở cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, nếu không học thêm Ngôn Ngữ Viễn Cổ nữa thì sẽ trở thành nỗi sỉ nhục của Tôn Giả.

Quan trọng hơn, Bạch tiền bối và mấy vị tiền bối đã từng nhắc nhở cậu phải sớm nắm vững 'Ngôn Ngữ Viễn Cổ'.

Ngôn Ngữ Viễn Cổ, mỗi một chữ cái bản thân nó đã ẩn chứa 'sức mạnh', chúng rất hữu ích cho Bát Phẩm Huyền Thánh 'Giải Độc Pháp Tắc'.

Có thể nói 《Ngôn Ngữ Viễn Cổ》 là môn học bắt buộc của đỉnh cấp Thất Phẩm Tôn Giả và Bát Phẩm Huyền Thánh.

Buổi học chiều, trong sự chăm chú học tập của Tống Thư Hàng, trôi qua rất nhanh.

Học tập thật vui vẻ, chỉ là Ngôn Ngữ Viễn Cổ hơi khó đọc... chỉ đơn thuần nhận mặt chữ thì được, nhưng muốn đọc chúng lên, dẫn dắt sức mạnh của chúng ra thì không dễ chút nào.

Ngoài ra, con 'tà vọng' kia vẫn chưa xuất hiện, không biết nó thuộc loại tà vọng gì?

“Tan học rồi, Thư Hàng, đi thôi.” Thổ Ba gọi.

Tống Thư Hàng cất cuốn 《Ngôn Ngữ Viễn Cổ》, đi theo bạn cùng phòng, đồng thời lén lút tránh né cảm tri của Trương Tiểu Phiền.

“Tối nay có kế hoạch gì không?” Cao Mỗ Mỗ hỏi.

Lúc này Dương Đức nói: “Gần đây tốt nhất là cứ ở trong ký túc xá đừng ra ngoài, mình vừa nhận được tin, một tiểu khu gần khu Đại học Giang Nam xảy ra án mạng bí ẩn, nhiều hộ dân bị đập vỡ kính cửa, cửa ra vào, cư dân rơi vào hôn mê.

Địa điểm gây án khá gần khu đại học, có thể là do băng nhóm gây ra, mọi người cẩn thận chút.” Tống Thư Hàng khẽ khựng lại, là chuyện ở tiểu khu Joseph.

Tính thời gian, sau khi an trí vợ con xong hôm nay, ngày mốt Joseph sẽ tìm cách đến tìm cậu phải không?

Mà đúng rồi... nhắc đến tà vọng, 'Đoạn Long Tà Vọng' bên chỗ Tô Tố tiên tử thế nào rồi nhỉ?

Cậu lấy điện thoại ra, mở lên.

Tô Tố tiên tử đã gửi tin nhắn cho cậu vào khoảng hơn một giờ chiều.

Nàng đã làm theo phương pháp của Tống Thư Hàng, sử dụng 《Kim Châm Phong Long Trận》 để đối phó với 'Đoạn Long Tà Vọng', quả nhiên 'Đoạn Long Tà Vọng' vốn dĩ vẫn luôn phát triển chậm chạp liền bị định lại, không còn phát triển hay di chuyển nữa.

Thậm chí, Đoạn Long Tà Vọng bị định trụ đã bắt đầu suy yếu dần.

Chỉ là tốc độ suy yếu khá chậm, nếu không xử lý thì e rằng phải mất mười tám năm con 'Đoạn Long Tà Vọng' này mới hoàn toàn tiêu tan.

Tô Tố tiên tử hiện tại đang tìm cách liên hệ Bạch tiền bối, xem có thể mời Bạch tiền bối đến Thương Sinh Đạo của họ làm khách không.

Đồng thời, Tô Tố tiên tử hỏi địa chỉ của Tống Thư Hàng, chuẩn bị gửi một ít đồ làm quà cảm ơn.

“Quà cảm ơn, càng tục càng tốt.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Ban đầu, tiền bồi thường cho 'Ảnh Tử Lãnh Chúa' đã bị cậu trừ đi rồi.

Giờ cậu vẫn cần tìm cách kiếm một khoản tiền để trả nợ.

Suy nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn cho Tô Tố tiên tử: “Tiên tử, có tiện nhận 'truyền thư bằng phi đao' không?” “Thư Hàng đạo hữu cuối cùng cũng online rồi sao?

Ta lúc nào cũng tiện nhận truyền thư bằng phi kiếm, ngoài ra Thư

Hàng đạo hữu cho ta địa chỉ nhận hàng của ngươi đi.” Tô Tố tiên tử nhanh chóng trả lời.

“Vừa tan học, lúc học không để ý điện thoại.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Tô Tố tiên tử: “???” “Tôi gửi cho cô một bảo vật 'đại khí vận' bằng phi kiếm truyền thư, xem thử có cách nào phá giải 'Đoạn Long Tà Vọng' đó không.

Nhanh lên kẻo để lâu tôi sợ bảo vật này sẽ héo đi, mất hiệu quả.” Tống Thư Hàng đáp, đồng thời cậu đính kèm địa chỉ nhận hàng của tiểu lâu Dược Sư.

Thông Nương không lâu trước đây vừa bị cậu vô tình làm gãy một cọng hành, vẫn còn tươi, vừa hay có thể gửi bằng phi đao truyền thư cho Tô Tố tiên tử.

Sau khi hẹn tọa độ xong, Tống Thư Hàng hướng về vị trí 'Thương Sinh Đạo' của Tô Tố tiên tử, phóng Bảo Đao Bá Toái đi.

Trên Bá Toái đao có dấu ấn của 《Thần Binh Kì Giám》.

Đợi khi Bảo Đao Bá Toái đến nơi, Tống Thư Hàng còn có thể tùy thời thông qua dịch chuyển không gian, trực tiếp nhảy đến vị trí 'Thương Sinh Đạo'.

Đến lúc đó sẽ mang theo Thương Thử Hào, xem thử 'Đoạn Long Tà Vọng' có ngon không... không đúng, là xem thử nó có tư cách được Bạch tiền bối two để mắt tới không.

Thật ra cũng giống như Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Kể từ khi tiếp xúc với 《Thiên Kiếp Thái Phổ》, thế giới quan của Tống Thư Hàng cũng lại một lần nữa mở ra một cánh cửa mới.

Hiện tại, khi cậu tiếp xúc với một số sự vật kỳ quái, đều sẽ không tự chủ mà nghĩ đến chủ đề 'có ngon không'.

Ngay cả Thiên Kiếp còn có thể ăn được, hà cớ gì tà vọng lại không thể ăn?

Sau khi gửi Bảo Đao Bá Toái đi, Tống Thư Hàng lặng lẽ từ ban công trở về ký túc xá, thoải mái nằm trên giường nghỉ ngơi một lát.

“Thái!” Lúc này, Thông Nương không đầu đột nhiên từ đầu giường nhảy bật dậy, dùng đôi chân nhỏ bé đá vào mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng liếc nhìn nàng bằng khóe mắt, không hề động đậy.

Đôi khi, không hề động đậy lại là thứ làm người khác tổn thương nhất.

Đôi chân nhỏ bé của Thông Nương ra sức đá vào mặt Tống Thư Hàng, sau đó... nàng tự mình đau đớn co rúm lại, phát ra tiếng kêu đau nhỏ bé.

Dù là về mặt vật lý hay tâm lý, Thông Nương đều rất tổn thương.

Tống Thư Hàng truyền âm hỏi: 【Sao tự nhiên lại nghĩ không thông, muốn đá vào mặt tôi?】 “Ngươi gửi cọng hành của ta đi đâu rồi?” Thông Nương vung nắm đấm nhỏ hỏi. 【Ố?

Ngươi phát hiện ra rồi sao?】 Tống Thư Hàng hơi ngây người, cậu đã tránh né Thông Nương rồi mà.

“Là Nhiễm Chân Thương Thử nói cho ta biết.” Thông Nương tức giận, lại nhẹ nhàng đá đá vào má Tống Thư Hàng, không dám dùng sức quá mạnh, dùng sức mạnh quá thì người bị phản chấn bị thương lại là nàng.

Tống Thư Hàng: “...” Tên Thương Thử Hào này.

Sẽ có một ngày cậu ta chọc thủng tim nó.

Do có nguyên nhân bất ngờ xảy ra gần Đại học Giang Nam, tối nay ba người bạn cùng phòng cứ ở trong ký túc xá, chơi game, trò chuyện.

Cảnh tượng trò chuyện bình thường đã lâu không thấy này khiến Tống Thư Hàng thư thái cả thân tâm.

Chương 2456

Mười giờ tối.

Thụ Yêu Khinh Vũ hiện thân ẩn mình, vẫy tay với Tống Thư Hàng ở ban công.

Tống Thư Hàng cảm nhận được nàng, liền viện cớ đứng dậy, ra ban công mở cửa sổ.【Có chuyện gì sao?

Tà vọng hiện thân rồi?】Tống Thư Hàng khẽ hỏi.

Khinh Vũ lắc cành cây nói: “Không có, tà vọng không hề xuất hiện.

Nhưng đã mười giờ rồi, Cao Mỗ Mỗ và bọn họ đã đến lúc đi ngủ.” Tống Thư Hàng: “???” Cậu nhìn đồng hồ.

Đúng mười giờ.

Không sai, chính là mười giờ, thời điểm mà trước đây cậu và các bạn cùng phòng tỉnh táo nhất, sung sức nhất.

Đây là một thời gian biểu nghiêm ngặt đến mức nào?

“Ngủ sớm dậy sớm, có lợi cho sức khỏe.” Thụ Yêu Khinh Vũ nhắc nhở.

Ngoài ra, mỗi khi đến thời điểm này, cũng là lúc nàng phải hấp thụ tinh hoa nguyệt quang.

Vì vậy, cứ mỗi mười giờ, nàng sẽ phóng ra mùi hương đặc biệt, khiến ba người bạn cùng phòng sớm đi vào giấc ngủ.

Tống Thư Hàng quay người nhìn về phía ba người bạn cùng phòng: “...” Ngủ sớm dậy sớm, có lợi cho sức khỏe.

“Đi đi.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Thế là, Khinh Vũ nhẹ nhàng đi vào phòng, bắt đầu phóng thích hương thơm nhẹ nhàng.

“Ố?

Lại đến lúc này rồi sao?” Cao Mỗ Mỗ gãi gãi đầu, cảm thấy buồn ngủ ập đến.

Hai tháng nay, ba người họ không biết từ lúc nào đã hình thành một thói quen tốt, cứ đến mười giờ là lại buồn ngủ một cách tự nhiên.

Chất lượng giấc ngủ cực kỳ tốt.

Không lâu sau, ba người bạn tốt lần lượt kết thúc công việc đang làm.

Tắt game, lưu chương trình, lưu bản thảo, ngáp ngắn ngáp dài, rửa mặt đi ngủ.

Thụ Yêu Khinh Vũ hài lòng khẽ lay động, vẫy cành cây với Tống Thư Hàng, rồi lại lặng lẽ rời đi.

Tống Thư Hàng trở lại ký túc xá, nhìn về phía Thông Nương không đầu ở đầu giường cũng đã ngủ.

Ký túc xá đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Tống Thư Hàng thậm chí còn cảm thấy hơi không quen.

Một lát sau, cậu đứng dậy đi đến bên giường Cao Mỗ Mỗ, đưa tay nhẹ nhàng sờ vào đầu Cao Mỗ Mỗ.

Cậu không có sở thích sờ đầu người khác.

Lý do làm vậy là có một chuyện quan trọng cần xác minh.

Sờ nửa ngày trời xong...

“Trời ạ, không được, hoàn toàn không biết phải kiểm nghiệm thế nào.” Thất Phẩm Tống Tôn Giả vẻ mặt chột dạ.

Với tư cách Thất Phẩm Tôn Giả mà ngay cả việc nhỏ này cũng không biết, thật chột dạ.

“Không còn cách nào, chỉ đành dùng chiêu lớn.” Ngón tay của găng tay phải Tống Thư Hàng mở ra, lộ ra đầu ngón tay.

Bí pháp giám định được thôi động.

Trả giá.

Cái giá phải trả để giám định Cao Mỗ Mỗ thực sự không đáng kể.

Trên ngón tay Tống Thư Hàng xuất hiện một vết xước nhỏ... thậm chí còn chưa rách da.

Điều này chứng tỏ giá trị của Cao Mỗ Mỗ chỉ đáng thế thôi.

Đồng thời, kết quả giám định trả về trong đầu cậu. 【Cao Mỗ Mỗ, nam, sinh viên Đại học Giang Nam, không phải thân đồng tử.

Tư chất tu luyện: Yếu ớt.

Ghi chú 1: Đã hoàn toàn bỏ lỡ tuổi vàng tu luyện, nguyên dương đã tiết, tư chất tu luyện yếu.

Ghi chú 2: Trừ khi nghịch thiên cải mệnh, nếu không cả đời khó có thể đột phá cảnh giới Nhất Phẩm.】 Tống Thư Hàng: “...” Tức là, cho dù có cấp cho Cao Mỗ Mỗ công pháp + tài nguyên đỉnh cấp, thì cùng lắm cũng chỉ là cảnh giới Nhất Phẩm mà thôi.

Con đường tu chân, ở phương diện này thật vô tình.

Còn việc nghịch thiên cải mệnh, ngay cả Trường Sinh Giả cũng không làm được.

Trừ khi...

Thiên Đạo ra tay!

Giống như lúc trước Bạch tiền bối two đã dùng quyền hành của

Thiên Đạo để vẽ 'Kim Đan Long Văn' cho cậu vậy.

Nhưng Thiên Đạo hiện tại, không bóp chết con sóc cát cứ nhỏ bé là cậu đã là may mắn lắm rồi, làm sao có thể nghịch thiên cải mệnh cho bạn bè cậu?

Tống Thư Hàng rụt tay về, lại đến bên Thổ Ba và Lý Dương Đức, dùng bí pháp giám định kiểm tra tư chất cho họ. 【Lâm Thổ Ba, nam, sinh viên Đại học Giang Nam, không phải thân đồng tử.

Tư chất tu luyện: Kém cỏi.

Ghi chú: Như trên.】 Tống Thư Hàng: “...” Thổ Ba còn thảm hơn cả Cao Mỗ Mỗ, tư chất tu luyện là 'kém cỏi'. 【Lý Dương Đức, nam, sinh viên Đại học Giang Nam, không phải thân đồng tử.

Tư chất tu luyện: Trung bình yếu.

Ghi chú: Như trên.】 Tống Thư Hàng: “...” Ba bạn cùng phòng, đã chiếm trọn các mức kém cỏi, yếu ớt, trung bình yếu.

Nếu có thêm một 'khá yếu' nữa thì phải chăng đã chiếm trọn 'thiên phú tu luyện yếu' rồi?

Yếu yếu yếu yếu.

Khi lặp đi lặp lại chữ này trong đầu, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện mình không còn nhận ra chữ 'yếu' này nữa.

“Ngươi đang làm gì vậy?” Thạch Bi Đạo Hữu hỏi.

“Kiểm nghiệm thiên phú tu luyện của bạn cùng phòng, tuy rằng họ đã bỏ lỡ tuổi vàng tu luyện, nhưng tôi vẫn hy vọng họ có thể có thiên phú tu luyện, sau đó tôi có thể dìu dắt họ một tay.

Dù sao thì, hiện tại tôi ít nhiều cũng được coi là một Tôn Giả.” Tống Thư Hàng thở dài nói: “Thế nhưng, không dìu nổi.” Trừ khi cậu có được quyền hành của Thiên Đạo, sau đó nghịch thiên cải mệnh cho họ... thậm chí là cha mẹ mình, những người mình coi trọng.

Giai đoạn hiện tại, cậu lực bất tòng tâm.

“Họ đã bỏ lỡ tuổi vàng tu luyện, bản thân vốn dĩ đã không còn khả năng tu luyện nữa rồi.

Ta từ Viễn Cổ đến nay, đã thấy biết bao nhiêu tu luyện giả, những người thật sự thành đại khí, đều bắt đầu tu luyện từ nhỏ.

Sau khi trưởng thành mới bắt đầu tu luyện, muốn đạt được thành tựu, đơn giản là nằm mơ.” Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Thạch Bi Hào, Bá Tống Hào chính là năm nay mới bắt đầu tu luyện.” Âm thanh của Thương Thử Tà Ma vang lên, trong âm thanh tràn ngập sự mệt mỏi – không phải mệt mỏi về thể xác, mà là về tâm hồn.

Thạch Bi Đạo Hữu: “!!!” “Bạch tiền bối trước đây nhắc nhở tôi, bảo tôi có thời gian thì sắp xếp ổn thỏa những chuyện ở thế giới hiện tại.

Ban đầu tôi cứ nghĩ là chuyện rất dễ dàng...” Tống Thư Hàng nói, mở nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần, liên hệ Hoàng Sơn tiền bối.

“Thư Hàng, tìm ta có việc sao?” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “Hoàng Sơn tiền bối, tôi muốn mượn một lô 'nick phụ', khoảng ba mươi cái là được.” Cậu chuẩn bị dùng ba mươi mấy nick này để tạo ba nhóm.

Sau đó kéo ba người bạn cùng phòng vào nhóm riêng... còn kết quả thế nào thì tùy vào tạo hóa của các bạn cùng phòng.

“Ngươi muốn làm gì?” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

Không biết có phải là ảo giác không, Tống Thư Hàng dường như ngửi thấy mùi 'cảnh giác' từ bốn chữ trả lời của Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn tiền bối làm sao có thể cảnh giác cậu?

Chắc chắn là ảo giác.

Dù sao thì mấy tháng trước, Hoàng Sơn tiền bối còn vì cậu đáng tin cậy mà gửi cho cậu lì xì lớn.

“Là thế này, Hoàng Sơn tiền bối.

Tôi chuẩn bị dùng ba mươi tài khoản này, tạo ba nhóm khác nhau.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Tin không ta kéo ngươi vào danh sách đen?” Hoàng Sơn Tôn Giả nhanh chóng đáp.

Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt: “???” “Hoàng Sơn tiền bối hiểu lầm rồi, tôi tạo ba nhóm này là để làm việc chính đáng.

Tôi đang nghĩ, hiện giờ tôi đã là cảnh giới Thất Phẩm, nên muốn xử lý một số người, một số việc quan trọng ở thế gian.

Trong đó, ngoài cha mẹ và người thân của tôi ra, còn có một số người bạn quan trọng.

Ví dụ như ba người bạn cùng phòng của tôi, tư chất tu luyện của họ khá kém cỏi... nên tôi muốn tạo một nhóm kéo họ vào, tìm cách âm thầm chỉ điểm họ.” Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Cậu muốn lấy kinh nghiệm của mình làm mẫu, tạo cơ hội cho ba người bạn cùng phòng tiếp xúc với 'thế giới tu chân'.

Thậm chí sau này, cậu còn có thể tạo cho ba người bạn cùng phòng một nền tảng phát triển lớn hơn.

Đến lúc đó, tương lai sẽ có tạo hóa lớn đến đâu, thì tùy vào nỗ lực của chính ba người bạn cùng phòng.

Chủ yếu là bản thân cậu hiện tại không có thủ đoạn 'nghịch thiên cải mệnh', có thể làm rất hạn chế.

Hoàng Sơn Tôn Giả nghe đến đây, vui mừng nói: “May mắn thay...

Chương 2457

tính cách trong xương tủy của ngươi vẫn chưa thay đổi, xứng đáng với bốn chữ 'hữu tình hữu nghĩa'.” Tổng thể vẫn chưa bệnh nặng đến tận xương tủy... có lẽ vẫn còn giá trị cứu chữa.

Hoàng Sơn Tôn Giả lại nói: “Về mặt tài khoản, ta có bao nhiêu tài khoản đều có thể cho ngươi.

Gần đây không có thời gian chơi với Vân Vụ... hơn nữa lần này cũng không muốn phong ấn nó quá lâu, một thời gian nữa sẽ thả nó ra.” “Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối!” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Hoàng Sơn tiền bối trong mắt cậu, vĩnh viễn là một trưởng bối đáng tin cậy.

“Ngoài ra, sau khi ngươi dùng nick phụ tạo nhóm, định thao tác thế nào?

Ngươi không thể cứ dựa vào chính mình thao tác nhiều nick phụ như vậy, tự nói chuyện với chính mình chứ?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

“Tôi đang nghĩ đến việc kiếm một lô khôi lỗi thế thân về để spam nhóm... sau đó trong thế giới hạt nhân của tôi cũng có mấy tiểu tinh linh có thể giúp đỡ, còn có Công Đức Xà mỹ nhân và Tạo Hóa Tiên Tử cũng như Hắc Bì Vũ Nhu Tử, và linh quỷ của tôi, họ đều có thể góp đủ số lượng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Số lượng vật phẩm cậu mang trên người rất nhiều, mọi người cùng nhau giúp đỡ một chút... sau đó cậu sẽ tìm cách kiếm một lô khôi lỗi spam nhóm để tăng nhân khí, miễn cưỡng tạo đủ một nhóm chat ba mươi người chắc không vấn đề gì.

Lúc này, Hoàng Sơn tiền bối nói: “Nếu ngươi muốn spam nhóm bằng khôi lỗi thế thân, trong tay ta vừa hay có một lô, sẽ gửi cho ngươi cùng một lúc, tạm thời cho ngươi sử dụng.

Ngươi chỉ cần để lại một luồng thần thức trong những khôi lỗi thế thân spam nhóm này, chúng sẽ có thể hành động theo ý nghĩ của ngươi.

Những khôi lỗi thế thân này là sản phẩm thất bại khi ta trước đây học chế tạo khôi lỗi thế thân, tuy không thể dùng để chiến đấu, nhưng dùng để làm một số việc đơn giản thì vẫn không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: “Cảm ơn tiền bối!” Hoàng Sơn tiền bối vẫn là vị tiền bối chu đáo như vậy. 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thiếu ai cũng không thể thiếu Hoàng Sơn tiền bối, ngài ấy là xương sống của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', là vài lương tâm cuối cùng trong nhóm.

“Đương nhiên, lô 'khôi lỗi' này của ta cũng không phải cho ngươi mượn không.” Hoàng Sơn Tôn Giả bổ sung.

Nguyên tắc của Cửu Châu Nhất Hào Quần là muốn thu hoạch thì phải bỏ ra.

“Tiền bối, tôi không có tiền... có thể nợ trước không?” Tống Thư Hàng sờ sờ túi áo trống rỗng của mình, chột dạ nói. 'Khắc Kim Nhất Kích' và 'Trấn Thần - Bạch Nhật' của Thạch Bi Đạo Hữu, hai đại gia đốt tiền này, khiến Tống Thư Hàng hiện tại ngay cả một viên linh thạch vụn cũng không có.

Vốn dĩ có cơ hội nhận được một khoản linh thạch từ Diệt Phượng công tử, kết quả là Khắc Kim Nhất Kích đã moi cả sợi lông cũng không còn... khoản linh thạch đó đã tuột khỏi tay cậu.

“Ố?

Ta nhớ không lầm thì lúc trước Hằng Hỏa đạo hữu không phải đã bổ sung cho ngươi một lô linh thạch sao?

Số lượng cũng khá lớn mà.” Hoàng Sơn Tôn Giả tò mò nói.

Tống Thư Hàng gửi một biểu tượng cảm xúc 'cười thảm': “Khắc kim hết rồi, mấy hôm trước mọi người không phải đã 'quên' tôi sao.

Tôi lúc đó đã vào tầng giáp đen của Thiên Đạo, ở đó đối đầu với một đám đại lão, linh thạch đều bị đốt cạn rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả: “...” Nghe thật đau lòng.

“Yên tâm đi, ta không cần tiền của ngươi.” Hoàng Sơn Tôn Giả an ủi: “Tháng tới, tức là giữa tháng 1 năm sau, ta muốn lập đội tiến vào sâu trong vũ trụ khám phá một 'Hóa Linh Di Tích'.

Hiện tại đang thiếu một thành viên phòng ngự mạnh mẽ, thế là ta liền nghĩ đến ngươi.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

“Hóa Linh Di Tích?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Hóa Linh Di Tích chỉ là tên do Nguyệt Lăng Lý Đạo Quân tự đặt, tên cụ thể của di tích là 'Thái Cổ Ngữ Ngôn', Lý Đạo Quân không nhận ra.

Lần này ngài ấy hẹn ta, bảo ta kéo thêm vài đạo hữu mạnh mẽ nữa, muốn tiến vào di tích đó lần nữa.

Nghe nói, di tích đó chứa đựng vật chất có thể khiến 'bản mệnh pháp khí' của tu sĩ sản sinh ý thức yếu ớt, hoặc khiến ý thức pháp khí yếu ớt có tỷ lệ nhất định tiến hóa thành 'khí linh'.

Lý Đạo Quân lần trước đã mang ra một khối nhỏ... lần này muốn tiến sâu hơn để thám hiểm.” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

“Ồ, hóa ra là Nguyệt Lăng Lý Đạo Quân!” Tống Thư Hàng nhớ ra.

Lần trước ở trên mặt trăng, từ miệng của vị 'kẻ theo dõi' của Bạch tiền bối chúng, cậu đã thu được một số thông tin.

Trong đó có một thông tin liên quan đến Nguyệt Lăng Lý Đạo Quân.

“Không thành vấn đề, Hoàng Sơn tiền bối.

Đến lúc đó nhiệm vụ đỡ quái cứ giao cho tôi.” Tống Thư Hàng đảm bảo.

Cậu rất tự tin vào khả năng phòng ngự của ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' của mình.

“Hơn nữa, bản mệnh pháp khí của ngươi là loại tổ hợp ba mươi ba thú.

Muốn khiến toàn bộ chúng sản sinh khí linh, độ khó cực lớn.

Đến lúc đó, khi khám phá di tích đó, ngươi cũng phải nắm bắt cơ hội.” Hoàng Sơn tiền bối dặn dò.

Hoàng Sơn tiền bối đây là mượn danh nghĩa 'thu phí', thực tế căn bản là tặng cơ duyên.

“Tôi sẽ chuẩn bị thật kỹ, Hoàng Sơn tiền bối.” Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

“Ừm, ngươi hiểu ý ta là được.

Cho ta một địa chỉ... ta sẽ cho người gửi hàng cho ngươi.” Hoàng Sơn tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: 【Biểu cảm ngoan ngoãn】 “Tôi hiện giờ đang ở khu Đại học Giang Nam.” “Sao lại về trường rồi?

Cũng đúng, ngươi hiện tại đã là cảnh giới Thất Phẩm.

Thời gian có thể ở lại trường không còn nhiều nữa... quả thực phải trân trọng khoảng thời gian này.

Cuối cùng nhắc nhở ngươi một chuyện: Khôi lỗi thế thân khi khởi động cần linh thạch.

Ngươi không thể trông mong khôi lỗi thế thân uống gió tây bắc là có thể khởi động được đúng không?” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” Đợi khi thực lực cậu mạnh mẽ, nhất định phải nghiên cứu một loại khôi lỗi thế thân chỉ cần uống gió tây bắc là có thể khởi động, chuyên phục vụ các tu sĩ nghèo khổ.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Ngoài ra, tài khoản và mật khẩu của các nick chat phụ, ta đã đóng gói thành một tài liệu gửi cho ngươi.” Một lát sau, Hoàng Sơn tiền bối gửi cho Tống Thư Hàng một tài liệu.

Trên đó dày đặc, có gần ba trăm tài khoản.

Trong ba trăm tài khoản này...

ẩn chứa nước mắt của Vân Vụ Đạo Trưởng.

Tống Thư Hàng tùy cơ lựa chọn ba tài khoản trong số ba trăm tài khoản này.【Bạch Nhận Kiếm Khách】【Hồng Mai Chân Quân】【Đông Phương Nguyệt Dạ】Trong ba trăm tài khoản của Hoàng Sơn Tôn Giả, có đủ mọi loại tên, giới tính, tuổi tác cũng đa dạng.

“Chính là ba đạo hiệu này.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu muốn dùng ba tài khoản này, tạo ra ba nhóm chat với phong cách khác nhau, để chúng trở thành tài khoản chủ nhóm.

Trong ba tài khoản, đạo hiệu 'Bạch Nhận Kiếm Khách' nghe đặc biệt có cảm giác.

Tống Thư Hàng chuẩn bị ghi nhớ ba đạo hiệu này, đến lúc cần 'thay đổi thân phận' trong một số trường hợp, vẫn có thể lấy ra sử dụng.

Ánh trăng dịu dàng chiếu vào từ cửa sổ.

Tống Thư Hàng mở máy tính của mình, đăng nhập vào tài khoản 'Bạch Nhận Kiếm Khách'.

Không biết vì sao, khi đăng nhập vào tài khoản này, sâu trong nội tâm cậu lại có chút căng thẳng.

Dường như khi đăng nhập vào tài khoản này, cậu thật sự có thể biến thành 'Bạch Nhận Kiếm Khách' vậy.

Sau khi đăng nhập tài khoản, Tống Thư Hàng trước tiên tạo một nhóm có tên là dãy số ngẫu nhiên, rồi một hơi kéo chín mươi ba tài khoản vào nhóm.

Các tài khoản Hoàng Sơn tiền bối cấp vừa hay có thể chia thành ba đợt.

Hơn nữa, ba trăm tài khoản này đã tự động kết bạn với nhau từ trước, thao tác tạo nhóm khá dễ dàng.

“Sau đó, tên nhóm nên gọi là gì nhỉ?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Cao Mỗ Mỗ.

Khi thêm Cao Mỗ Mỗ, chắc chắn không thể dùng tên nhóm là dãy số ngẫu nhiên này... phải đổi một cái tên hay ho.

Tống Thư Hàng lướt ngón tay trên bàn phím: “Hay là...

Cửu Châu Tam Hào Quần?” Không ổn không ổn, 'Cửu Châu (số) Hào Quần' nên được tạo thành một series, hơn nữa chủ nhóm phải là Hoàng Sơn tiền bối.

Tương lai có thể sẽ có Cửu Châu Tam Hào Quần, Tứ Hào Quần, Ngũ Hào Quần, nhưng không nên dùng ở đây.

Vậy thì tạo một cái tên nhóm phù hợp với tính cách của Cao Mỗ Mỗ đi.

“Nhóm giao lưu tác giả tu chân?

Nhóm kịch bản tiên nhân?

Nhóm nha y?

Nhóm diễn viên điện ảnh võ giả?” Tống Thư Hàng suy tư về phong cách của Cao Mỗ Mỗ, cố gắng hình dung trong đầu.

Cuối cùng, ngón tay cậu gõ trên bàn phím, nhập một tên nhóm phù hợp nhất với phong cách của Cao Mỗ Mỗ: 【La...】.

“Sai sai.” Tống Thư Hàng lại nhấn phím 【←Backspace】, xóa chữ vừa nhập, sau đó nghiêm túc nhập 【Giang Hồ Họa Quyển】.

Cậu đã nghĩ kỹ rồi, dùng vỏ bọc 'võ hiệp' để gói ghém nội dung 'tu chân', để tiếp xúc với ba người bạn cùng phòng.

Dù sao thì, so với truyền thuyết tu chân cưỡi gió đạp kiếm, những thứ như võ thuật thần công này, càng dễ khiến người ta chấp nhận hơn.

Bởi vì, không phải ai cũng có thể có được trải nghiệm như cậu lúc đó, liên tiếp tiếp xúc A Thập Lục độ kiếp, Vũ Nhu Tử, linh quỷ, đan phương luyện dược và hàng loạt sự kiện khác, phá vỡ thế giới quan trong một đêm.

Còn với tính cách của Cao Mỗ Mỗ, một tên nhóm theo phong cách 'Giang Hồ Họa Quyển' chắc chắn sẽ khiến cậu ấy dễ chấp nhận hơn.

Tiếp theo, trước tiên phải dùng tài khoản 'Bạch Nhận Kiếm Khách', kết bạn với Cao Mỗ Mỗ... rồi kéo cậu ấy vào nhóm 'Giang Hồ Họa Quyển'.

Chương 2458

Tống Thư Hàng mở chức năng tìm kiếm bạn bè, nhập tài khoản chat của Cao Mỗ Mỗ.

Tìm thấy tài khoản của Cao Mỗ Mỗ xong, Tống Thư Hàng nhấn Enter, gửi lời mời kết bạn.

Cú nhấp chuột nhẹ nhàng này của cậu, Cao Mỗ Mỗ sẽ lập tức bước lên con đường tu chân siêu phàm thoát tục.

Giống như lúc đầu, Hoàng Sơn Tôn Giả nhập nhầm tài khoản của Vũ Nhu Tử, kết bạn với cậu vậy.

Dùng thủ pháp miêu tả phóng đại trong tiểu thuyết mà nói: Cú nhấp chuột nhẹ nhàng của cậu ấy trong nháy mắt, chính là bước ngoặt cuộc đời của Cao Mỗ Mỗ!

Đang nghĩ như vậy thì... trang nhảy.

Sau đó, một cửa sổ【Xác minh bạn bè】bật ra.

Muốn kết bạn với Cao Mỗ Mỗ, cần xác minh ba câu hỏi.

Vấn đề một: Chào mọi người, cảm ơn các vị đã kết bạn với tôi.

Vấn đề hai: Nhưng thật sự rất xin lỗi.

Vấn đề ba: Danh sách bạn bè đã đầy rồi, không thể thêm người nữa, xin thông cảm.

Tống Thư Hàng: “...” Ngón tay cậu cứng đờ.

Cậu không ngờ phần mềm chat còn có chức năng này.

Ba câu hỏi xác minh bạn bè này, rõ ràng là Cao Mỗ Mỗ không muốn thêm bạn bè nữa...

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. 【Tôi còn có thể làm gì?

Tôi cũng rất tuyệt vọng mà.】 Loạt 'kế hoạch' trong đầu cậu, ngay từ bước đầu tiên đã chết yểu trong bụng.

Kịch bản không tệ, nhưng vô ích, các diễn viên căn bản không diễn theo kịch bản.

“Tôi có nên may mắn vì lúc đó mình không cài đặt 'xác minh bạn bè' này không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nếu... nếu lúc đó cậu cũng giống như Cao Mỗ Mỗ, cài đặt ba chức năng 'xác minh bạn bè', hoặc bật chức năng 'từ chối kết bạn'.

Rồi khi Hoàng Sơn tiền bối kết bạn với cậu lúc đó.

Kết bạn, cần xác minh.

Sau đó Hoàng Sơn tiền bối nhìn kỹ, phát hiện mình kết nhầm người... thế là...

Tống Thư Hàng không thể gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nếu mọi chuyện cứ phát triển như vậy, cậu bây giờ có lẽ vẫn là một sinh viên bình thường, sống một cuộc đời bình thường, không quá phong phú cũng không có quá nhiều sóng gió phải không?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng chợt rùng mình.

Chỉ cần nghĩ đến việc nếu mình không thể tuần tự nhận ra Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, Dược Sư tiền bối, Bạch tiền bối... và các tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần, nội tâm cậu liền cảm thấy bị hai bàn tay vô hình nắm chặt, vặn vẹo đau đớn vô cùng.

Cảm giác này... có phải tâm ma sắp xuất hiện rồi không?

Hay quá.

“Không sai được, đây chắc chắn là một điểm khởi đầu cho 'tâm ma' của tôi!

Giả định 'nếu tôi không gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần', nếu phát triển bình thường, hơn tám mươi phần trăm sẽ hóa thành tâm ma của tôi.” Tống Thư Hàng mở điện thoại, ghi lại điểm này.

Thạch Bi Đạo Hữu: “...” Ni mã, mạch não của Bá Tống Hào nhảy nhót quá ghê.

“Nhưng mà... tôi có thể gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thật là quá tốt rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Tài khoản của tôi và Vũ Nhu Tử chỉ khác một chữ số, thật là quá tốt rồi.

Hoàng Sơn tiền bối lúc đó không kick tôi ra khỏi nhóm, thật là quá tốt rồi.

Gặp phải thiên lôi kiếp Tứ Phẩm của Tô Thị A Thập Lục, thật là quá tốt rồi.

Có thể nhìn thấy đan phương mà Dược Sư tiền bối gửi, thật là quá tốt rồi.

Các tiền bối sắp xếp cho tôi đi đón Bạch tiền bối xuất quan, thật là quá tốt rồi.

Sâu trong nội tâm, sự cảm động không ngừng trào dâng.

Chết đi sống lại bao lần, chịu đựng nỗi đau cực hạn của thế gian, đau khổ đến tột cùng, mỗi ngày có thể sống sót đã là may mắn.

Hối hận không?

Không hề... chưa bao giờ có một chút hối hận nào!

Từ lúc dùng sức gõ bàn phím, lần đầu tiên phát ngôn trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cho đến nay, Tống Thư Hàng chưa từng hối hận về sự lựa chọn của mình.

“Hoàng Sơn tiền bối, tôi có thể gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần thật là quá tốt rồi, cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối lúc đó đã không kick tôi ra khỏi nhóm.” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, gửi một tin nhắn cho Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn Tôn Giả đối diện vẻ mặt mờ mịt, gửi một chuỗi dấu hỏi qua.

Thư Hàng tiểu hữu uống nhầm thuốc rồi sao?

“Mà nói, Hoàng Sơn tiền bối lúc đó đã bói một quẻ, là quẻ gì vậy?

Rồi quyết định giữ tôi lại?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Chuyện này, cậu thực ra vẫn luôn rất tò mò, chỉ là chưa bao giờ có cơ hội hỏi.

Hôm nay nhân lúc trong lòng cảm động, tiện thể hỏi về tình hình lúc đó.

Rốt cuộc là quẻ tượng gì, đã khiến Hoàng Sơn tiền bối quyết định giữ cậu, một người bình thường, lại trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', để lại cho cậu một tạo hóa lớn!

Tống Thư Hàng rất tò mò về kết quả của quẻ đó.

Thế nhưng, Hoàng Sơn tiền bối đối diện lại mãi không trả lời.

Rõ ràng vừa nãy vẫn còn online, tin nhắn đều trả lời tức thì.

“Ố?

Chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Hoàng Sơn tiền bối lâu như vậy không trả lời tin nhắn, chắc chắn không phải là mất mạng.

Cậu ta cẩn thận bắt đầu suy đoán tâm lý tiền bối.

Lẽ nào, Hoàng Sơn tiền bối không muốn trả lời?

Vậy thì nguyên nhân gì, sẽ khiến Hoàng Sơn Tôn Giả không muốn tiết lộ kết quả quẻ tượng?

Quẻ đó, chẳng lẽ ẩn chứa bí mật gì?

Phía đối diện.

Trong động phủ của Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hoàng Sơn Tôn Giả với vẻ mặt ngưng trọng, ngón tay đang lướt danh sách bạn bè, nhấn vào avatar của Tống Thư Hàng, kéo ra tùy chọn 'xóa bạn bè'.

Lúc này ngài ấy... nội tâm dường như đang đấu tranh và lựa chọn.

Ngài ấy đang nghiêm túc cân nhắc.

Cùng lúc đó, Đậu Đậu từ khe cửa của Hoàng Sơn Tôn Giả lén lút chui vào, chuẩn bị tìm đồ ăn.

Vừa vào phòng, nó tinh mắt nhìn thấy ngón tay của Hoàng Sơn Tôn Giả đang nhấn vào avatar của Tống Thư Hàng, hiển thị tùy chọn 'xóa bạn bè'.

“!!!” Đậu Đậu chấn kinh.

Hoàng Sơn đại ngốc vậy mà bị bức đến mức muốn xóa bạn bè!

Trời sập rồi sao?

Hay là Tống Thư Hàng đã gây ra một cái tác tử chưa từng có tiền lệ?

Thế là, Đậu Đậu nhanh chóng lùi ra khỏi phòng của Hoàng Sơn Tôn Giả, hưng phấn gửi một tin nhắn cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, ngươi đã làm chuyện gì, bức Hoàng Sơn đến mức này?

Ta vẫn là lần đầu tiên thấy Hoàng Sơn bị bức đến vậy, mau nói ra cho ta nghe với.” Tống Thư Hàng đối diện vẻ mặt mờ mịt: “Tôi đâu có làm gì đâu, hôm nay tôi cũng đâu có làm trò gì trong nhóm.

Ban ngày, tôi còn giúp giải quyết khủng hoảng 'Đoạn Long Tà Vọng' ở cạnh môn phái của Tô Tố tiên tử, tràn đầy năng lượng chính diện.” Khoan đã... lẽ nào là do tôi vừa hỏi vấn đề liên quan đến 'quẻ tượng' đó?

Vừa trả lời xong Đậu Đậu, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

“Làm sao có thể, nếu ngươi không làm gì cả, Hoàng Sơn làm sao có thể mở avatar của ngươi, thậm chí còn mở tùy chọn 'xóa bạn bè'.

Vẻ mặt ngài ấy ngưng trọng, là đang nghiêm túc cân nhắc việc này.” Đậu Đậu nhanh chóng nhập.

“Trời... trời ơi?” Tống Thư Hàng nội tâm bị chấn động đến rối loạn.

Quẻ tượng đó rốt cuộc ẩn chứa điều gì?

Vậy mà lại khiến Hoàng Sơn tiền bối muốn xóa bạn bè với cậu.

Lẽ nào, quẻ tượng đó liên quan đến lịch sử đen tối mà Hoàng Sơn tiền bối không muốn ai biết?

Giống như vấn đề 'tóc dài' của Bạch tiền bối?

Chương 2459

Nhưng lúc này, Tống Thư Hàng không có thời gian suy nghĩ nhiều như vậy.

Nếu cậu ta không tự cứu, Hoàng Sơn tiền bối sẽ thật sự xóa bạn bè hoặc kéo cậu vào danh sách đen.

Thế là cậu nhanh chóng gõ trên bàn phím: “Hoàng Sơn tiền bối, tôi đột nhiên cảm thấy sự thần bí cực kỳ quan trọng.” Đối diện, Hoàng Sơn Tôn Giả ngây người.

“Càng thần bí thì càng khiến người ta cảm thấy tốt đẹp, tôi vừa nãy cố chấp hỏi đến cùng, nhưng lại thành ra thất bại.

Quẻ tượng mà tiền bối đã bói lúc đó rốt cuộc là gì, tôi đã không muốn hỏi đáp án nữa.

Bởi vì tôi đã ở trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', lại vì các tiền bối mà có được tạo hóa lớn như ngày nay.

Nội tâm tôi một mảnh vô hối.” Ngón tay Tống Thư Hàng nhanh chóng gõ phím, nhanh đến mức tạo ra tàn ảnh.

“Ừm, ngươi nói có lý.” Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm... xem ra, cửa ải này tạm thời đã vượt qua.

Cứ như vậy, cậu vẫn có thể yên tĩnh nằm trong danh sách bạn bè của Hoàng Sơn tiền bối, an phận làm một tiểu đạo hữu.

Đang suy nghĩ, Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên lại trả lời: “Ta vừa nãy nửa ngày không trả lời tin nhắn của ngươi, ngươi chắc hẳn đã đoán được chút gì rồi chứ.

Dù sao thì Thư Hàng tiểu hữu nội tâm ngươi thực ra rất cẩn trọng, khả năng suy luận cũng rất tốt.” Tống Thư Hàng nhìn thấy những lời này, nội tâm lại vô cùng cảm động, không ngờ Hoàng Sơn tiền bối lại đánh giá cậu cao đến vậy.

“Đoán được gì?

Hoàng Sơn tiền bối ngươi đang nói gì vậy?” Nhưng cậu vẫn nhanh chóng trả lời.

“Không sao, sự việc đã đến nước này cũng không có gì phải giấu giếm.” Hoàng Sơn Tôn Giả từ tốn nói.

Tống Thư Hàng: “...” Sao lại cảm thấy Hoàng Sơn tiền bối sắp buông xuôi rồi?

“Ban đầu khi quyết định có nên giữ ngươi lại trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hay không, ta đã bói liền ba quẻ.” Hoàng Sơn Tôn Giả tiếp tục trả lời.

Tống Thư Hàng hơi ngây người.

Ba quẻ?

Để quyết định một 'sinh viên đại học bình thường' như cậu lúc đó có thể ở lại 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hay không, Hoàng Sơn tiền bối vậy mà lại cẩn thận đến thế?

“Ban đầu quẻ thứ nhất, liên quan đến thần điểu và cây cối.” Hoàng Sơn Tôn Giả tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng véo cằm suy nghĩ một lát, thần điểu + cây cối... là cậu!

“Phượng hoàng và cây ngô đồng?” Cậu nhanh chóng đáp.

“Ừm, vậy nên quẻ thứ nhất đại diện cho việc ngươi sẽ dục hỏa trọng sinh, sau này kinh nghiệm của ngươi cũng phù hợp với quẻ thứ nhất, ngươi là đạo hữu mà ta từng thấy chết siêng năng nhất.

Mặt khác, sau khi ngươi gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', quả thực là dục hỏa trọng sinh.

Quẻ này, đại diện cho việc ngươi và 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thật sự có duyên.” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” “Còn quẻ thứ hai liên quan đến thời gian, lần lượt đại diện cho ban ngày và ban đêm.” Hoàng Sơn Tôn Giả tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng cau mày suy nghĩ, liên quan đến thời gian.

Ban ngày và ban đêm.

Trắng và đen.

“Chẳng lẽ là Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng đột nhiên linh quang lóe lên, hỏi.

“Đúng... chính là như vậy.

Ta lúc đó cho rằng quẻ này liên quan đến Bạch đạo hữu.

Vì vậy, khi bói được quẻ này, liền quyết định giữ ngươi lại.

Còn giao nhiệm vụ đón Bạch đạo hữu xuất quan cho ngươi.” Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời.

Hoàng Sơn Tôn Giả cảm thấy lời giải thích của Tống Thư Hàng rất có lý, thậm chí ngài ấy còn bắt đầu tin!

“Vậy quẻ thứ ba thì sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Quẻ thứ ba, thì liên quan đến quay đầu, ánh sáng đèn, và người.

Thực tế, quẻ thứ ba này, ta đến bây giờ vẫn chưa hoàn toàn nghĩ thông, không hiểu ý nghĩa của nó.

Đây cũng là lý do ta vừa nãy do dự không biết phải giải thích với ngươi thế nào.” Hoàng Sơn Tôn Giả trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng lại một lần nữa rơi vào trầm tư.

Quay đầu, ánh sáng đèn, nhân vật?

Quẻ này quả thật không dễ giải thích.

“Nhưng mà, tuy không giải được quẻ thứ ba, nhưng hai quẻ đầu tiên đã đủ để ta giữ ngươi lại rồi.” Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ mỉm cười, đưa tay nhấc chén trà lên, nhấp một ngụm trà tiên.

“Thì ra là vậy... cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối đã giải đáp thắc mắc cho tôi.

Ngoài ra, Hoàng Sơn tiền bối.

Tôi muốn dùng nick phụ kết bạn với bạn cùng phòng của tôi, nhưng cậu ấy gần đây lại cài đặt xác minh bạn bè, có cách nào tự nhiên hơn để kết bạn với cậu ấy không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Nếu vấn đề vật lý không thể giải quyết, ngươi có thể dùng một số tiểu pháp thuật.

Linh hoạt sử dụng thân phận tu sĩ của ngươi.” Hoàng Sơn Tôn Giả nhắc nhở.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn tiền bối chỉ điểm.” Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “Không có gì.” Giữa tiền bối và hậu bối, không khí hài hòa, giao lưu thuận lợi.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Hoàng Sơn tiền bối, Tống Thư Hàng lấy ra một tờ giấy trắng, viết lên đó.

Thần điểu + cây cối.

Ban ngày + ban đêm.

Quay đầu + ánh sáng đèn + người.

Ba quẻ này chắc chắn không đơn giản như Hoàng Sơn tiền bối đã nói.

Bởi vì nếu chỉ là đáp án đơn giản như vậy, Hoàng Sơn tiền bối tuyệt đối sẽ không đến mức phải xóa bạn bè với cậu.

Con người là sinh vật như vậy, tràn đầy ham muốn tìm tòi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy đáp án chỉ cách một lớp giấy mỏng manh, sẽ càng khao khát tìm ra đáp án.

Chính ham muốn tìm tòi mạnh mẽ đã thúc đẩy sự phát triển của loài người.

Phía đối diện.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhấp một ngụm trà tiên.

“Nói đến nửa chừng, suýt nữa thì ngay cả ta cũng tin.” Ngài ấy thầm nghĩ trong lòng.

Đồng thời, Hoàng Sơn Tôn Giả liếc nhìn phía sau, nếu không có gì bất ngờ, Đậu Đậu chắc hẳn đã lén lút liên hệ với Thư Hàng tiểu hữu rồi chứ?

Đậu Đậu là do ngài ấy một tay nuôi lớn, ngài ấy chỉ cần nhấc mông là biết hôm nay nó muốn ị loại phân gì.

Chính vì biết Đậu Đậu chắc chắn sẽ lén lút liên hệ với Tống Thư Hàng tiểu hữu, nên Hoàng Sơn Tôn Giả đã thuận nước đẩy thuyền, mô tả cho Tống Thư Hàng ba quẻ nửa thật nửa giả.

Nếu không có gì bất ngờ... ba quẻ này, chắc chắn sẽ khiến Thư Hàng tiểu hữu phải đau đầu một thời gian.

Ừm, một tiểu linh quỷ như thế này, chắc chắn sẽ không tin đáp án ba quẻ mà ngài ấy đã nói.

Năng lượng dư thừa và ham muốn tìm tòi của tuổi trẻ sẽ thúc đẩy cậu ta đi tìm sự thật.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Hoàng Sơn Tôn Giả khẽ nói.

Quan trọng hơn... dù Tống Thư Hàng tiểu hữu có tìm được sự thật như thế nào, cũng vĩnh viễn không có cơ hội tự mình xác minh đáp án với ngài ấy.

Dù là sự thật nào đi chăng nữa, không được xác minh thì không thể khẳng định đó có phải là 'sự thật' hay không, điều này thật đau đầu.

Trong khu Đại học Giang Nam.

Tống Thư Hàng nhìn ra ngoài cửa sổ, lẳng lặng thất thần.

Thời gian đã là 0 giờ ngày 5 tháng 12.

“Đến!” Đột nhiên, Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Cái gì đến?” Âm thanh nhỏ bé của Thương Thử Hào vang lên, nó dường như đang ngủ, bị một tiếng 'đến' của Tống Thư Hàng làm giật mình tỉnh giấc.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, nói: “Cái phi đao truyền thư tôi gửi cho Tô Tố tiên tử hôm qua đã đến nơi rồi.” “Phi đao truyền thư nghe cứ như là muốn đâm con dao vào người vị Tô Tố tiên tử đó vậy, quả nhiên vẫn là phi kiếm truyền thư nghe thuận tai hơn.” Thương Thử Hào mơ mơ màng màng nói.

Tống Thư Hàng: “...” Cái này cũng có thể đâm tôi một nhát à?

Lúc này, màn hình điện thoại của cậu khẽ sáng lên.

Là tin nhắn từ Tô Tố tiên tử: “Tống đạo hữu, phi đao của ngươi ta đã nhận được.

Nhưng trên đó không có gì cả.” “Có đồ mà, ồ đúng rồi, tôi hình như quên nhắc tiên tử.

Tiên tử nhìn kỹ đi, trên bảo đao chắc hẳn có dính một cọng hành.

Đó chính là bảo bối đại khí vận.” Tống Thư Hàng nói.

Tô Tố tiên tử: “...” Nếu không phải Thư Hàng đạo hữu đã chỉ điểm nàng dùng 《Kim Châm Phong Long Trận》 để định trụ 'Đoạn Long Tà Vọng', nàng nhất định sẽ nghĩ Thư Hàng đạo hữu đang trêu chọc nàng.

“Tiên tử thử dùng cọng 'hành tiêm' này cắm vào 'Đoạn Long Tà Vọng' xem hiệu quả thế nào.

Nguồn gốc của cọng hành tiêm này không tầm thường, chắc hẳn sẽ có hiệu quả.” Tống Thư Hàng trả lời.

Chương 2460

Thấy Tống Thư Hàng nói vậy, Tô Tố tiên tử gật đầu chọn tin tưởng: “Ta sẽ đi thử ngay.” Trong môn phái Thương Sinh Đạo xa xôi.

Tô Tố tiên tử cất Bảo Đao Bá Toái đi, treo ở bên hông.

Sau đó nàng dùng ngón tay kẹp lấy cọng hành tiêm, đi về phía 'Đoạn Long Tà Vọng'.

“Phó tông chủ, ngài có cách giải quyết 'Đoạn Long Tà Vọng' này rồi sao?” Đệ tử Thương Sinh Đạo phụ trách duy trì trận pháp, giám sát 'Đoạn Long Tà Vọng', nhìn thấy Tô Tố phó tông chủ đi đến, mắt liền sáng lên.

Hôm qua, chính là Tô Tố tiên tử đã sử dụng trận pháp, định trụ 'Đoạn Long Tà Vọng'.

Lần này nàng đến, là đã có phương án giải quyết rồi sao?

“Có một phương án, chuẩn bị thử nghiệm một chút. 'Đoạn Long Tà Vọng' này thực sự quá quỷ dị, ta cũng không có mười phần chắc chắn.

Chỉ có thể thử mọi thủ đoạn một lượt.” Tô Tố tiên tử bình tĩnh nói.

Có câu nói này ở đây, bất kể lát nữa nàng thành công hay thất bại, cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng.

Dù sao thì, sự khó đối phó của 'Đoạn Long Tà Vọng', tất cả đệ tử Thương Sinh Đạo đều đã tận mắt chứng kiến.

Tô Tố tiên tử đưa bàn tay thon dài ra, nhắm thẳng vào 'Đoạn Long Tà Vọng'.

Dưới sự chú ý của mọi người, nàng không tiện trực tiếp ném cọng 'hành tiêm' đó vào tà vọng... dù sao nàng cũng là một phó tông chủ, phải duy trì hình tượng của bản thân.

Thế là, nàng bắt đầu thi pháp, giữa hai tay Tô Tố tiên tử một pháp thuật phức tạp bắt đầu hình thành... trong lõi pháp thuật, bao bọc lấy cọng 'hành tiêm'.

“Đây là pháp thuật gì vậy?” Đệ tử Thương Sinh Đạo đang canh giữ trận pháp ở bên cạnh, vẻ mặt nghi hoặc.

“Có lẽ là pháp thuật mới do Phó tông chủ nghiên cứu ra?” Có đệ tử đoán.

“Đi!” Lúc này, Tô Tố tiên tử khẽ quát một tiếng.

Một cột sáng rực rỡ từ tay nàng, trực tiếp bắn vào con sông 'Đoạn Long Tà Vọng'.

Đồng thời, cọng 'hành tiêm' kia cũng lặng lẽ theo 'cột sáng' bị đánh vào 'Đoạn Long Tà Vọng'.

Oanh! !

Cột sáng tưởng chừng mạnh mẽ, khi bắn vào Đoạn Long Tà Vọng lại như trâu đất xuống biển, rất nhanh biến mất.

Vài nhịp thở sau.

Ánh sáng của cột sáng hoàn toàn tiêu tan.

Mà Đoạn Long Tà Vọng không hề thay đổi!

“Thất bại rồi sao?” Tô Tố tiên tử thầm nghĩ.

“Ngay cả khi bị định trụ, con sông tà vọng này vẫn khó đối phó đến vậy.” Đệ tử Thương Sinh Đạo bên cạnh thở dài.

Đang nói chuyện, đột nhiên, giữa con sông Đoạn Long Tà Vọng, xuất hiện một luồng ánh sáng xanh lục.

Lấy luồng ánh sáng xanh lục đó làm trung tâm...

Đoạn Long Tà Vọng bị đẩy lùi!

Tô Tố tiên tử mắt sáng bừng: “Có hiệu quả!” Cọng hành tiêm kia, không làm nàng thất vọng!

Hoa hoa hoa ~~ Trong âm thanh cuồn cuộn như sóng lớn, con sông tà vọng đã bị 'đoạn' ra!

Cứ như bị người ta chém một nhát từ giữa! 'Nước sông tà vọng' dâng lên hai bên, tách ra! 'Nước sông tà vọng' tạo thành tường nước ở hai bên, lộ ra lòng sông khô cạn.

Thương Sinh Đạo vốn bị 'Đoạn Long Tà Vọng' phong tỏa, đã mở ra một con đường thông với thế giới bên ngoài.

“Thành công rồi, thành công rồi!” Đệ tử Thương Sinh Đạo reo hò.

Tô Tố tiên tử khẽ mỉm cười.

Nàng suy nghĩ một lát, rồi bước vào con đường giữa con sông tà vọng bị 'đoạn' ra, đi thẳng đến vị trí phát ra luồng 'ánh sáng xanh lục' kia.

Ở đó, một cọng hành tiêm nhỏ bé không bắt mắt, đang phát ra ánh sáng xanh lục u u.

“Lại nợ một nhân tình rồi.” Tô Tố tiên tử khẽ nói.

Sau đó nàng đưa tay lấy ra một con dấu pháp khí, nhẹ nhàng đặt con dấu bên cạnh 'hành tiêm', dùng con dấu pháp khí bảo vệ cọng hành tiêm.

Đồng thời lại xây thêm trụ đá bao quanh cọng hành tiêm.

Có cọng hành tiêm này ở đây, con sông tà vọng mới bị chia cắt.

Nếu cọng hành tiêm bị phá hủy, con sông tà vọng sẽ lại khôi phục trạng thái ban đầu.

“Truyền lệnh xuống... bất cứ ai cũng không được tiếp xúc con dấu pháp khí và trụ đá này.” Tô Tố tiên tử quay người, dặn dò.

Các đệ tử Thương Sinh Đạo phía sau liên tục gật đầu.

Họ có thể thấy, thứ chia cắt con sông tà vọng chính là luồng ánh sáng xanh lục đó, chỉ cần không bị điên, tự nhiên sẽ không đi tiếp xúc, phá hủy luồng ánh sáng xanh lục đó.

Tô Tố tiên tử khẽ gật đầu, quay người rời đi.

Nàng nhanh chóng trở về động phủ của mình, báo cáo sự việc này với Tống Thư Hàng đạo hữu.

Cọng hành tiêm này, đơn giản là thần kỳ!

Tống Thư Hàng nhận được phản hồi của Tô Tố tiên tử xong, gật đầu.

Sự thật chứng minh Thông Nương, quả nhiên có đại khí vận tồn tại!

Tiếp theo, cậu phải huấn luyện Thông Nương càng hà khắc hơn nữa, cố gắng trong tương lai một ngày nào đó, trong đám đại lão tranh giành Thiên Đạo, nàng có thể có một chỗ đứng.

Sau đó, cậu bắt đầu liên hệ Bạch tiền bối two. 【Bạch tiền bối, ngài có hứng thú với Đoạn Long Tà Vọng không?】 Tống Thư Hàng liên hệ Bạch tiền bối two trong đầu.

“Ta hiện giờ đối với 'quay đầu' hứng thú hơn.” Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng: “???” Ngay sau đó, cậu đột nhiên linh quang lóe lên, cúi đầu nhìn tờ giấy trắng.

Quẻ thứ ba: Quay đầu + ánh sáng đèn + người.

Chẳng lẽ, đáp án của quẻ thứ ba nằm trên người Bạch tiền bối two?

Nếu 'quay đầu' đại diện cho Bạch tiền bối two, vậy 'người' đại diện cho chính cậu.

Dù sao cậu hiện tại là người duy nhất Bạch tiền bối two tiếp xúc, dù sao không phải bất kỳ nhân loại nào cũng có thần kinh thô kệch như cậu, dám đối mặt với Chúa Tể Cửu U.

Vậy 'ánh sáng đèn' đại diện cho cái gì?

“Chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối two hỏi.

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ vấn đề, đột nhiên nghe thấy câu hỏi của Bạch tiền bối two, theo bản năng đáp: “Chuẩn bị?

Ồ, ánh sáng đèn sao!” Bạch tiền bối two đối diện: “...” Một lát sau.

“Thỏa mãn nguyện vọng của ngươi.” Bạch tiền bối two trả lời.

Ngay sau đó, mấy đạo ánh sáng đèn bảy màu, chiếu rọi lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???” Lúc này, Thương Thử Hào từ trạng thái ẩn hình hiện thân, nó đang phùng mang trợn má, hai móng vuốt liều mạng di chuyển, từ trong móng vuốt của nó có ánh sáng bảy màu chiếu rọi ra, rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Với tư cách là một Cửu U Tà Ma tà ác thuần túy, Thương Thử Hào tu luyện Cửu U tà năng thuần khiết.

Để có thể khiến Cửu U tà năng màu đen biến hóa thành ánh sáng bảy màu, nó cũng đã dốc hết toàn lực.

“Đây chính là ánh sáng đèn sao?” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Ngay sau đó, một luồng sức mạnh quỷ dị bao quanh cổ cậu.

Đó là một loại sức mạnh 'lời nguyền'.

Vượt qua không gian mà đến, quấn quanh cổ cậu, khẽ vặn một cái.

Rắc ~~ Cổ Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu giòn tan, xoay một trăm tám mươi độ như đầu chim cú mèo.

“A ~ đứt rồi đứt rồi, sắp đứt rồi.” Tống Thư Hàng hạ thấp giọng thảm thiết kêu lên.

Cậu không dám kêu quá to, sợ làm tỉnh ba người bạn cùng phòng đang ngủ say.

Đau đớn nhưng không thể tận tình thảm thiết kêu la, tư vị trong đó vô cùng cay đắng.

Cho đến bây giờ, Tống Thư Hàng vẫn không biết Bạch tiền bối two vì sao lại đột nhiên vặn cổ cậu.

Chuyện gì đã xảy ra?

Tôi lại chọc giận Bạch tiền bối two vào lúc nào?

“Khi ngươi đau khổ thật đẹp trai.” Thương Thử Hào dừng móng vuốt di chuyển, phát ra tiếng cười âm trầm.

Hôm nay nó cuối cùng lại phát hiện ra trạng thái 'vui mắt' thứ hai của Tống Thư Hàng.

Đó chính là Tống Thư Hàng lúc đau khổ thảm thiết kêu la, thật khiến nó xem mãi không chán.

Tống Thư Hàng: “...” Hơn mười nhịp thở sau, lực lời nguyền quấn quanh cổ mới dần dần rút đi.

Tống Thư Hàng thuần thục giữ chặt cổ mình, nhẹ nhàng xoay một cái, đưa nó trở lại.

“Ngươi vì sao lại thuần thục như vậy?

Ngươi rốt cuộc đã bị người ta vặn cổ bao nhiêu lần rồi?” Thạch Bi Đạo Hữu không nhịn được hỏi.

“Mới là lần thứ hai, hơn nữa lần đầu tiên lúc đó 'Quy tiểu thư' phụ thân thi pháp còn thất bại.” Tống Thư Hàng xoa xoa cổ mình, đau khổ nói: “Chủ yếu là không lâu trước đây tôi ở dưới 'Thiên Phạt' mất thân, chỉ còn lại cái đầu.

Chương 2461

Lúc đó đã tích lũy không ít kinh nghiệm. 'Thiên Phạt' cái thứ này thật sự khủng bố, ngoài 'chết' ra, căn bản không có cách nào đối phó.” Nếu trong tương lai có thể tìm ra cách ứng phó 'Thiên Phạt' thì tốt quá, đến lúc đó cậu có thể cùng Thiên Phạt và Thiên Kiếp bày lên bàn ăn của tu sĩ. 【Mà nói, Bạch tiền bối còn ở đó không?

Tôi vừa cắm một cái mắt ở chỗ 'Đoạn Long Tà Vọng', tùy thời có thể truyền tống qua đó.

Nếu ngài có hứng thú với 'Đoạn Long Tà Vọng' thì chúng ta đi thu nó về chứ?】 Tống Thư Hàng tiếp tục triệu hoán Bạch tiền bối two, hỏi.

Nếu Bạch tiền bối two nhúng tay vào, Đoạn Long Tà Vọng bé tí tẹo sẽ dễ dàng bị thu phục, như vậy sẽ hoàn toàn giải quyết được rắc rối của môn phái Tô Tố tiên tử. 【Ta đối với Đoạn Long Tà Vọng không có hứng thú, loại tà vọng hóa từ long mạch bị chặt đứt này, nếu tiếp xúc nhiều sẽ bị nhiễm thuộc tính 'bất hạnh'.

Mặc dù ta là Chúa Tể Cửu U, có thể miễn dịch, nhưng ta đâu phải là người cô đơn cô độc.】 Bạch tiền bối two trả lời. 【Tiếp xúc nhiều sẽ trở nên bất hạnh sao?

Vậy thì không thể ăn nó rồi.】 Tống Thư Hàng nghe vậy, tiếc nuối nói.

Ngay cả tiếp xúc nhiều còn trở nên bất hạnh, vậy ăn nó vào chẳng phải ngày nào cũng đau bụng sao?

Bỏ qua bỏ qua... 【Đừng có thứ gì cũng nghĩ đến việc nhét vào bụng, ta không muốn đến ngày nào đó thấy ngươi sống lại ở chỗ ta, là vì ăn phải thứ không nên ăn mà chết.】 Bạch tiền bối two nói. 【Yên tâm đi, Bạch tiền bối.

Bất kể muốn ăn thứ gì trước đó, nhất định phải cẩn thận tôi vẫn sẽ có.】Tống Thư Hàng tự tin nói.

Ở phương diện này, dục vọng sinh tồn của cậu vẫn rất mạnh mẽ. 【Ngươi tự mình liệu mà làm... gần đây trạng thái của đại lão Bàn Cầu U U trở nên hơi phức tạp, ta vì bị phong ấn nên có chút không hiểu rốt cuộc nó đã làm gì.

Suy đoán rất có thể liên quan đến sự thay đổi của 'Thiên'.

Ngươi chú ý một chút.】Bạch tiền bối two nhắc nhở.

Tống Thư Hàng hỏi:【Bạch tiền bối, về cái phong ấn của ngài, có manh mối nào để giải khai không?】【Phong ấn này vẫn như cũ... sống khá thoải mái.

Muốn giải khai thì phải dựa vào công phu mài nước.

Tóm lại, ngươi gần đây làm việc gì cũng phải cẩn trọng hơn.】Bạch tiền bối two nói.

Nói xong, ý niệm của Bạch tiền bối two liền rút về.

Tống Thư Hàng nhìn đôi tay của mình.

Lần trước, cậu liên tục dùng《Dưỡng Đao Thuật》lên phong ấn của Bạch tiền bối two thì dường như có chút hiệu quả.

Nhưng khi cậu vừa ngừng dùng《Dưỡng Đao Thuật》, phong ấn đó lại lập tức trở mặt không nhận người.

Vậy có cách nào để cường hóa hiệu quả của《Dưỡng Đao Thuật》không?

“Ngươi đang nghĩ gì vậy?” Thương Thử Tà Ma không đi vào trạng thái ẩn thân, ngồi trên bàn của Tống Thư Hàng, nhổ ra một quả từ trong má, rồi cắn ăn.

Tống Thư Hàng nhìn nó phùng mang trợn má, không ngờ Thương Thử Tà Ma cũng giống như chuột hamster bình thường, dùng má để tích trữ thức ăn?

“Ngươi làm gì vậy, đừng có ý định với thức ăn trong má ta.” Thương Thử Tà Ma cảnh giác nói.

Tống Thư Hàng dùng ngón tay chọc chọc vào đầu nó: “Cho dù tôi có sa sút đến mấy, cũng không thể từ trong má ngươi đào thức ăn ra được.

Tôi vừa nãy đang nghĩ, ngoài 'tóc tay' ra, còn có cách nào để tăng cường hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 nữa không, xem có thể sớm giải cứu Bạch tiền bối ra khỏi phong ấn không.” “Khó lắm, ngươi vậy mà lại chủ động nghĩ cho chủ nhân của ta.

Hay là, ta thưởng cho ngươi một quả?” Thương Thử Hào nói.

“Cảm ơn, nhưng không cần.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Sau đó, cậu tĩnh tâm nhớ lại những gì Bạch tiền bối two đã nhắc nhở cậu.

Đại lão Bàn Cầu U U, gần đây trạng thái trở nên kỳ lạ, có thể liên quan đến sự thay đổi của Thiên Đạo hiện thế.

Và...

“Ố?

Vừa nãy Bạch tiền bối two có nói, tôi ăn phải đồ hỏng sẽ sống lại ở chỗ ngài ấy sao?” Tống Thư Hàng đột nhiên nhìn về phía Thương Thử Hào.

Chẳng lẽ, tôi có một đại trận phục sinh ở thế giới Cửu U?

Bạch tiền bối two âm thầm chuẩn bị phục sinh cho tôi?

“Ừm... nếu trên người ngươi không có vật phẩm phục sinh, sau khi chết đi sẽ có thể trở thành một con Cửu U Tà Ma ở thế giới Cửu U.” Thương Thử Hào lườm một cái nói.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu.

Phục sinh trở thành Cửu U Tà Ma?

Vậy thì tạm thời vẫn không nên. 【Đinh ~ nhắc nhở: Thành viên 'Viễn Cổ Thiên Đình' trong danh sách bạn bè, 'Long Quyền Già Lam' đã tử vong.】 “Đinh ~ thông báo: Thành viên 'Cổ Thiên Đình' trong danh sách bạn bè, 'Kim Hồ Đạo Nhân' đã tử vong.” “Đinh ~ thông báo: Thành viên 'Cổ Thiên Đình' trong danh sách bạn bè, 'Thải Vu Vương' đã tử vong.” “Đinh ~ thông báo: Thành viên 'Cổ Thiên Đình' trong danh sách bạn bè, 'Thiên Ngoại Hàn Tinh' đã tử vong.” Cứ như một dòng tin nhắn liên tục, bốn tiếng thông báo tử vong cùng lúc vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Những người bạn trong danh sách này là các đại lão Cổ Thiên Đình, ít nhất cũng là Huyền Thánh nắm giữ 'Pháp khí Cửu phẩm Kiếp Tiên', thậm chí có cả Kiếp Tiên tồn tại, từng bị cậu khóa định và tấn công từ xa ở Thú Tu Giới.

Khi đó, họ bị Tống Thư Hàng kéo vào 'danh sách bạn bè', rồi bị cậu dùng con mắt thứ ba cưỡng ép dội một đống 'dữ liệu rác' vào não, kết một mối 'duyên' phân.

Sau đó...

Tống Thư Hàng từ 'Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo' đi ra, họ vẫn yên vị trong danh sách bạn bè của cậu.

Một hơi bốn vị cường giả cấp bậc Kiếp Tiên và Huyền Thánh của Cổ Thiên Đình tử vong, hơn nữa, đây còn là dưới tình huống được Phượng Nghi Cầm Chủ, một cường giả Trường Sinh Giả bảo hộ!

Chuyện gì đã xảy ra với 'Quảng Đình Phái' tàn dư Thiên Đình?

Chẳng lẽ là Bạch tiền bối?

Không phải...

Với phong cách hành sự của Bạch tiền bối, có lẽ sẽ tống thành viên Thiên Đình vào 'Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo'.

Hay là, tàn dư của 'Đế Tôn' lại phát động tấn công vào tàn dư Thiên Đình?

Hoặc là vị 'Đế Tôn' kia thật sự đã sống lại?

Tống Thư Hàng cau mày.

Tóm lại, trước tiên phải tìm cách liên hệ với Bạch tiền bối đã.

“Long Lạc nữ sĩ, 'Tu chân' nâng cấp xong chưa?” Cậu thầm hỏi trong lòng.

“Còn cần một ngày rưỡi nữa mới hoàn thành nâng cấp, Quản lý Bá Tống nếu cần liên hệ người nào thì có thể trực tiếp sử dụng chức năng 'Truyền Công Lưu Ngôn'.” Long Lạc nữ sĩ nhắc nhở.

“Cảm ơn đã nhắc nhở.” Tống Thư Hàng kéo Bạch tiền bối trong danh sách ra, truyền cho người một chút năng lượng.

Lời nhắn kèm: “Bạch tiền bối, người còn ở Thú Tu Giới không?

Thú Tu Giới có phải xảy ra chuyện gì không?” Một lúc lâu sau.

“Gần đây ta đang hút lông cừu năng lượng tà ác Cửu U ở Thú Tu Giới, chuẩn bị tìm ra tấm bia đá màu đen kia...

Sau đó, đang nghiên cứu một chuyện quan trọng, nên bận rộn, không chú ý Thú Tu Giới xảy ra chuyện gì.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: “...” “Bạch tiền bối, người đang nghiên cứu gì vậy?” Cậu có chút bất an hỏi.

Bạch tiền bối đang nghiên cứu chuyện quan trọng; sau đó tàn dư

Cổ Thiên Đình cùng lúc có bốn vị Huyền Thánh, Kiếp Tiên tử vong.

Hai chuyện tưởng chừng không liên quan, nếu liên tưởng lại với nhau thì lại cảm thấy có chút nguy hiểm.

Bạch tiền bối sẽ không phải trong lúc nghiên cứu, vô ý làm nổ tung Thú Tu Giới đó chứ?

“Ta luôn cảm thấy ngươi đang lo lắng chuyện gì đó kỳ lạ, nhưng yên tâm đi, chuyện ta đang nghiên cứu không phải là thứ nguy hiểm gì.” Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng nói: “Tiền bối, trước đây, mỗi lần người tháo đồ điện trong nhà, cũng an ủi tôi như vậy.

Đến cả lúc lắp lại đồ điện đã tháo ra cũng vậy.” Bạch tiền bối: “...” Thư Hàng tiểu hữu không còn đáng yêu như trước nữa.

“Ta đang nghiên cứu làm thế nào để trở thành 'Thần'.” Bạch tiền bối trả lời.

Lần này đến lượt Tống Thư Hàng: “...” Trở thành Thần?

Đối với người bình thường mà nói, sự tồn tại có thể bay lượn độn thổ, giơ tay nhấc chân hủy thiên diệt địa, đã có thể gọi là 'Thần'.

Còn đối với tu luyện giả mà nói, cũng chỉ có 'Thiên Đạo' mới là sự tồn tại có ý nghĩa gần giống với 'Thần' trong khái niệm.

“Bạch tiền bối muốn tranh đoạt vị 'Thiên Đạo' lần này sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta phát hiện gần đây Thư Hàng ngươi có thể đã 'tự mãn' rồi, bất kể nghĩ gì cũng thích nghĩ về phương diện 'Thiên Đạo' đó.

Cái 'Thần' mà ta muốn nghiên cứu để trở thành, chỉ trạng thái tồn tại giống như Ảnh Chi Lãnh Chúa.

Gần đây ta đã có chút manh mối, vẫn đang suy tính và xây dựng công thức lý luận, cảm thấy khả năng thực hiện cực cao.” Bạch tiền bối trả lời.

Tôi đây thật sự không phải tự mãn a, chủ yếu là Bạch tiền bối người muốn trở thành 'Thần', tôi tự nhiên sẽ lấy 'Thiên Đạo' làm khuôn mẫu để gán vào khái niệm 'Thần'.

Tuy nhiên, Bạch tiền bối lại đang nghiên cứu trạng thái tồn tại như Ảnh Chi Lãnh Chúa, hơn nữa còn gán cho trạng thái tồn tại này danh hiệu 'Thần'...

Đánh giá của Bạch tiền bối về Ảnh Chi Lãnh Chúa có chút ngoài dự kiến.

“Ta bên này còn cần nghiên cứu một thời gian, Thú Tu Giới có chuyện gì sao?” Bạch tiền bối lại hỏi.

“Cụ thể mà nói, là bên tàn dư Cổ Thiên Đình xảy ra chuyện, cùng lúc có bốn vị cường giả cấp Huyền Thánh hoặc Kiếp Tiên tử trận.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cũng không biết những Kiếp Tiên và Huyền Thánh này, có thủ đoạn phục sinh nào không?

“Cậu làm sao?” Bạch tiền bối hỏi rất nhanh.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối người cảm thấy tôi làm được sao?

Bản thân tôi có mấy cân mấy lạng thì vẫn biết rõ.

Chương 2462

“Vậy lúc ta hút năng lượng tà ác Cửu U và làm thí nghiệm, ta sẽ chú ý giùm cậu vậy...

Vừa hay bây giờ còn đang ở Thú Tu Giới.” Bạch tiền bối lại trả lời.

Tống Thư Hàng: “Không cần không cần, dù sao cũng là chuyện của tàn dư Thiên Đình, không liên quan nhiều đến chúng ta.

Bạch tiền bối không cần đặc biệt lãng phí tinh lực.

Nhưng chuyện này xảy ra có chút kỳ quái, Bạch tiền bối người tự mình chú ý an toàn.” “Được, ta biết rồi...

Thực ra ta vẫn luôn rất an toàn, nếu có nguy hiểm thì ta nhất định sẽ rời đi trước.” Bạch tiền bối đáp. ... ...

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đưa tay lật mở cuốn sách 'Ngữ Pháp Cổ Đại'.

Đêm khuya thanh tĩnh, chính là thời gian tốt để học tập.

Dưới ánh trăng, tà ma chuột hôi bầu bạn, thư sinh trẻ tuổi chăm chú học bài.

Lật vài trang sách xong.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, cậu nghĩ ra một thao tác liên quan đến chuyện Thiên Đình, tại sao cậu không trực tiếp hỏi người trong cuộc?

Mặc dù trong danh sách bạn bè cùng lúc chết bốn cường giả cấp cao của tàn dư Cổ Thiên Đình, nhưng vẫn còn không ít bạn bè.

Tống Thư Hàng mở danh sách, tìm đến vị 'Yêu tinh răng voi Nha

Tiên' kia.

Lời nhắn kèm: “Nha Tiên tiền bối, bên các người xảy ra chuyện gì vậy?” “Bá Tống?

Trình Lâm?

Ngươi đừng qua đây, là Thiên Phạt...

Thiên Phạt đang khóa định bí cảnh của chúng ta.

Chỉ cần bước ra nửa bước khỏi bí cảnh, sẽ bị Thiên Phạt oanh diệt, không thể tránh được.” Nha Tiên nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng: “!!!” Sức mạnh của Thiên Phạt, cậu rõ ràng hơn ai hết.

Trừ phi 'Cửu U Chi Chủ' bước vào thế giới hiện tại, nếu không thì Thiên Phạt này rất hiếm khi xuất hiện.

“Các người đã làm gì mà lại dẫn đến Thiên Phạt?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Chúng ta chẳng làm gì cả, Thiên Phạt này đột nhiên giáng xuống.

Thiên cơ hỗn loạn, ta chẳng tính toán được gì cả.” Nha Tiên đau khổ trả lời.

Tống Thư Hàng dựa vào ghế, trong đầu bắt đầu sắp xếp các manh mối.

Từng dòng thông tin, được cậu trích xuất ra.

Thành viên Thiên Đình vô cớ bị Thiên Phạt giáng xuống.

Quyền hạn Thiên Đạo đang dần mất đi, các Địa Tà Vọng nổi lên, thế giới đang sụp đổ ở những nơi mọi người không biết.

Trạng thái của đại lão Bàn Cầu Cửu U trở nên kỳ quái.

Thiên Đế từng nhắc nhở cậu, sau khi hấp thụ 'Đạo' của nàng, tình cảnh sẽ trở nên nguy hiểm.

Kế hoạch của Cổ Thiên Đình là 'Thiên Đạo Cầu' để bổ sung cho bản thân.

Các manh mối, bắt đầu rõ ràng hơn.

“Thiên Đạo đã bắt đầu 'nhảy tường', cưỡng chế thu hồi 'Thiên Đình Chi Đạo' để bổ sung cho bản thân sao?” “Các người có đại trận phục sinh không?” Tống Thư Hàng lại nhắn tin hỏi.

“Vô dụng thôi, dưới Thiên Phạt, dù có đại trận phục sinh cũng vô ích, dưới Thiên Phạt mọi thứ đều sẽ hóa thành tro bụi, thân tử đạo tiêu.

Trình Lâm... ngươi đừng liên hệ với ta nữa, bí cảnh đã không chống đỡ nổi, đã bị Thiên Phạt bao phủ.

Ngươi mà còn thông qua cách truyền năng lượng từ xa để liên hệ với ta, ngươi cũng sẽ bị cuốn vào Thiên Phạt này đó, đừng nhắn nữa...

Được nhận tin tức của ngươi vào giây phút cuối cùng của cuộc đời, ta rất vui.” Nha Tiên nhanh chóng trả lời.

Trả lời xong, ông ta chuẩn bị không liên hệ với 'Trình Lâm' nữa.

Tống Thư Hàng: “...” Trình Lâm tiên tử cái người tội nghiệt nặng nề này.

Khoan đã, Trình Lâm tiên tử trước đó 'tắt máy' không liên lạc được, thậm chí 'thông tin' còn bị kết nối đến chỗ đại lão Rồng Vằn, có khi nào nàng đã nhận được tin tức sớm, đang trốn Thiên Phạt không?

Không đúng a, Trình Lâm tiên tử không phải đã 'thoát ly' khỏi Thiên Đình Chi Đạo rồi sao, tại sao vẫn cần phải trốn tránh?

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, liền lại gửi một tin nhắn cho Nha Tiên: “Nếu như đại trận phục sinh của các người ẩn giấu ở thế giới khác, không ở trong 'bí cảnh' thì các người vẫn còn cách tránh Thiên Phạt.

Dưới Thiên Phạt, chỉ có 'người chết' mới có thể tránh được.

Cho nên, trước khi bị Thiên Phạt oanh diệt, hãy tìm cách tự mình kết liễu.

Đây là cách tôi đã đích thân kiểm chứng, hiện tại là phương pháp duy nhất có thể thoát thân dưới 'Thiên Phạt'.

Các người liệu mà làm!” Ngoài ra còn một phương án nữa là do Bạch tiền bối Two ra tay, dùng thủ đoạn đặc biệt của người, cắt đôi hoàn toàn đầu lâu và thân thể, khiến đầu lâu và thân thể trở thành hai 'cá thể'.

Sau đó, để thân thể chịu Thiên Phạt, bỏ thân giữ đầu, để lại đầu lâu tìm cách gây dựng lại giang sơn.

Nhưng phương án này cần Bạch tiền bối Two ra tay, nên đành bỏ qua.

Bạch tiền bối Two không thể vì một đám tàn dư Thiên Đình mà mạo hiểm, tiến vào phạm vi 'Thiên Phạt'.

Cửu U Chi Chủ không phải Chúa cứu thế.

Kết thúc liên lạc với Nha Tiên, Tống Thư Hàng lướt qua danh sách bạn bè của mình.

Lướt tới lướt lui, ánh mắt dừng lại ở cái tên 'Bằng hữu chó má' kia.

Suy nghĩ một chút, cậu nhấn mở 'Bằng hữu chó má' gửi cho nàng một tin nhắn: “Vị 'Thiên Đạo' đương nhiệm đã bắt đầu cưỡng ép thu hồi Thiên Đình Chi Đạo, ngươi hãy cẩn thận một chút.” Từ mọi góc độ và lập trường mà nói, Thiên Đế không bị đại lão 'Thiên Đạo Cầu' hấp thu, đối với Tống Thư Hàng và những người khác đều có lợi hơn.

“Đinh ~ 'Bằng hữu chó má' Thiên Đế của ngươi đã truyền cho ngươi 1 điểm năng lượng, lời nhắn kèm: Tống tiền bối, đây là năng lượng của ngày hôm nay đó.

Tin tức ta đã nhận được, ta sẽ cẩn thận khi oanh oanh liệt liệt.

Ngoài ra, Tống tiền bối người cũng liệu mà làm đó ~ trên người người có đồ vật đeo, những mảnh vỡ Thiên Đình mà người thu thập, người còn hấp thu 'Đạo Quả của ta', toàn thân người đều nhiễm mùi 'Cổ Thiên Đình'.

Nói không chừng cũng sẽ bị vị 'Thiên Đạo' đương nhiệm liệt vào mục tiêu thu hồi, Tống tiền bối người cũng liệu mà làm đó ~” Tống Thư Hàng: “...” Tôi chắc không đen đủi vậy đâu?

Khoan, khoan đã.

Đừng quá tự tin mù quáng vào bản thân.

Người ta luôn như vậy, luôn ôm tâm lý may mắn.

Khi người ta cho rằng mình sẽ không đen đủi đến thế... thì thường kết quả sẽ còn đen đủi hơn tưởng tượng.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình cần kiểm tra toàn thân.

“Nhiễm Chân đạo hữu, tôi muốn đi Thế giới hạch tâm một chuyến.

Cậu giúp tôi trông chừng bạn cùng phòng của tôi.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Để một con tà ma Cửu U trông chừng bạn cùng phòng của cậu, cậu nghiêm túc đó sao?” Tà ma chuột hôi nhả một hạt quả hạch, nhả vào thùng rác – nó thích sạch sẽ, giữ vệ sinh.

Thạch Bi đạo hữu giải thích: “Nếu không có Bá Tống đạo hữu ở bên cạnh, chỉ riêng tà khí Cửu U tỏa ra từ Thương Thử Hào cũng đủ khiến bạn cùng phòng đang ngủ say của cậu rơi vào ác mộng vô biên.

Ta ở lại trông chừng bạn cùng phòng của cậu đi.” Tống Thư Hàng: “Cũng được.” Sau đó, Tống Thư Hàng dẫn Thương Thử Hào, độn nhập Thế giới hạch tâm, chuẩn bị đi tìm Sở Các Chủ và Bạch tiền bối Two.

Thạch Bi đạo hữu bắt đầu âm thầm phóng thích phòng ngự, bảo vệ ký túc xá.

Trong giấc ngủ, Cao Mỗ Mỗ đột nhiên cau mày.

Ba người Cao Mỗ Mỗ đang ngủ say, đột nhiên cảm thấy một loại áp lực vô cùng to lớn đè lên người họ, giống như bị bóng đè, ngay cả thở cũng trở nên khó khăn, ngủ thật vất vả.

Thạch Bi đạo hữu là pháp khí mà Thiên Đạo Bạch Thành Tử luyện chế trước kia, nằm giữa pháp khí Cửu phẩm Kiếp Tiên và thần binh Trường Sinh Giả, vô cùng mạnh mẽ.

Cho dù nó đang áp chế sức mạnh của mình, cũng sẽ gây ảnh hưởng đến sinh vật xung quanh. ... ...

Ở một bên khác.

Trong bí cảnh nơi tàn dư Thiên Đình ở Thú Tu Giới.

Nha Tiên tìm Phượng Nghi Cầm Chủ.

Lúc này, Phượng Nghi Cầm Chủ vẫn đang duy trì bí cảnh.

Người đang cố gắng di chuyển toàn bộ bí cảnh, nhưng do ảnh hưởng của Thiên Phạt, không gian trở nên cực kỳ bất ổn.

“Phượng Nghi tiên tử, vừa rồi... có một vị đạo hữu đã truyền cho ta một tin tức.” Nha Tiên trầm giọng nói.

Ông ta không dám nhắc đến tên 'Trình Lâm', sợ sẽ chọc giận

Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Nói đi.” Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Nha Tiên cất tiếng nói: “Muốn tránh 'Thiên Phạt', có một phương án khả thi là trước khi Thiên Phạt giáng xuống, hãy đi vào trạng thái 'tử vong' trước.

Chỉ cần chết rồi, Thiên Phạt sẽ không truy kích nữa.

Cho nên, chỉ cần những thành viên nào mang theo trận pháp phục sinh, và trận pháp phục sinh không nằm trong 'bí cảnh', đều có thể thông qua phương án này, thoát khỏi sự khóa định của 'Thiên Phạt'.”
“Khả thi bao nhiêu?” Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

“Tuyệt đối khả thi.” Nha Tiên đảm bảo.

Phượng Nghi Cầm Chủ im lặng một lúc.

Chết một lần sao?

Người không khỏi nhớ đến đề nghị của Tống Mộc Đầu.

Chương 2463

Tiền đề để thoát khỏi Thiên Đình Chi Đạo, giành được tự do, cũng là 'chết' một lần.

Cuối cùng, vẫn không tránh khỏi nhát dao này sao?

Chỉ là, cái tên Tống Mộc Đầu không đáng tin kia, từ sau lần biến mất trước, đã không xuất hiện nữa.

“Tống Mộc Đầu.” Phượng Nghi Cầm Chủ thở dài một tiếng.

“Tiên tử gọi ta sao?” Đột nhiên, một giọng nói trầm thấp vang lên.

Sau đó, một gã mập mạp chui ra từ trong không gian.

Đây là một gã mập đến mức cúi đầu cũng không thấy mũi chân của mình, toàn thân phủ một lớp vàng óng ánh.

“Ngươi vẫn luôn ở đây sao?” Phượng Nghi Cầm Chủ trừng lớn mắt.

“Không có, ta khó khăn lắm mới tìm được thời gian ra ngoài một chuyến, lại vừa hay nghe Phượng Nghi tiên tử người gọi ta.

Thế nào, đề nghị lần trước, câu trả lời của người là gì?

Nói thật, thời gian của ta không nhiều lắm.

Lần sau không biết khi nào mới có thể ra ngoài.” Kim Tích Bàn Tử nói, vừa nói xong hắn lại vẫy tay về phía Nha Tiên: “Yo, đã lâu không gặp, Nha Xỉ đạo hữu.” Nha Tiên: “...” “Ta đồng ý rồi, hơn nữa chúng ta bây giờ đã không còn lựa chọn nào.

Đằng nào cũng phải 'chết' một lần...

Thiên Phạt bên ngoài, ngươi cũng hẳn là có thể cảm ứng được.” Phượng Nghi Cầm Chủ cúi đầu nói: “Nhưng mà, ở chỗ chúng ta, không phải tất cả mọi người đều có trận pháp phục sinh...” “Vậy thì làm một giao dịch với ta đi.” Kim Tích Bàn Tử khẽ cười: “Dùng những mảnh vỡ Thiên Đình ngươi thu thập được, đổi lấy cơ hội phục sinh.

Người nào không có cách phục sinh, trận pháp phục sinh cứ để ta lo.

Ngươi tập trung tất cả mọi người lại, chúng ta vui vẻ 'chết' một lần.” “Ta có thể tin tưởng ngươi không?” Phượng Nghi Cầm Chủ buồn bã nhìn Tống Mộc Đầu.

Người tuyệt đối không ngờ rằng, có một ngày, người lại cần phải dựa dẫm vào người đàn ông không đáng tin nhất của Thiên Đình.

“Lòng tin thật sự là một gánh nặng nặng nề, cho nên Tống mỗ nhân ta chưa bao giờ yêu cầu người khác tin tưởng ta, như vậy chỉ càng làm tăng gánh nặng trên người ta, khiến ta ăn không ngon, ngủ không yên.” Kim Tích Bàn Tử đắc ý nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” Chính là cái cảm giác này, cái cảm giác khó chịu này, chính vì như vậy, cho nên người đàn ông này thực sự khiến người ta không thể tin tưởng được.

“Nhưng Phượng Nghi tiên tử, ngươi bây giờ không có lựa chọn nào.

Hoặc là chọn tin tưởng ta, hoặc là chọn chết dưới Thiên Phạt.

Cho nên, cứ như vậy thôi.” Kim Tích Bàn Tử cất tiếng nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ nghẹn họng nói: “Lúc này, ngươi không thể nói dối, dù chỉ là hứa hẹn suông thôi có được không?” “Ta chưa bao giờ lừa phụ nữ, trước đây không, bây giờ không, sau này cũng không.” Kim Tích Bàn Tử vỗ ngực nói.

“Ta mãi vẫn không hiểu...

Người như ngươi, tại sao vẫn có bạn gái?

Kim Long tiên tử rốt cuộc là con mắt nào bị mù mà lại nhìn trúng ngươi?” Phượng Nghi Cầm Chủ vừa nói, vừa bắt đầu triệu tập tất cả thành viên.

Thực tế khắc nghiệt là vậy, người căn bản không có lựa chọn, chỉ có thể chọn tin tưởng người đàn ông không đáng tin trước mắt này.

“Ngươi không hiểu thì đúng rồi a...

Chính vì ta có tính cách như vậy, cho nên dù bên cạnh có mấy vị tiên tử quan hệ mật thiết, nhưng ta đến bây giờ vẫn là thân xử nam.” Kim Tích Bàn Tử bi thương nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “...” “Ngươi vẫn là thân xử nam ư?” Nha Tiên bên cạnh mắt sáng lên.

“Ngươi đừng có vui mừng, cho dù ta vẫn là thân xử nam, cũng không có nghĩa là ngươi có cơ hội có được Trình Lâm.

Trừ phi ngươi đi thay đổi tính cách?” Kim Tích Bàn Tử cười khanh khách nói.

Nha Tiên tức giận nghiến răng: “Ngươi chưa từng nghĩ đến việc xác định quan hệ với một trong các tiên tử sao?” “Ngươi muốn nguyền rủa ta chết sao?

Để ta chết rồi ngươi dễ bề kế thừa số Linh Thạch ta cất giấu sao?” Kim Tích Bàn Tử trả lời.

Nha Tiên: “???” “Đừng bàn chuyện này nữa, ta còn muốn sống thêm vài năm nữa.

Sau đó, ta có thể theo kịch bản tiến vào đại kết cục cuộc đời của mình.

Cuối cùng, mọi phiền não, đều có thể đổ trách nhiệm cho người khác.

Hiện tại, ta chỉ cần chịu trách nhiệm chơi bời là được.” Kim Tích Bàn Tử cười ha ha nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ nhắm mắt lại, thở dài nói: “Người ta đều đã tập hợp lại rồi...

Vậy thì, giao dịch thành lập.

Tất cả mảnh vỡ Thiên Đình đều thuộc về ngươi.” Người vung cánh một cái, một 'ngọc ấn' bay ra, rơi vào tay Kim Tích Bàn Tử.

Đây là pháp khí điều khiển trung tâm của toàn bộ bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình.

“Giao dịch thành lập, vậy thì...

Duy nhất vào khoảnh khắc này, ngươi có thể yên tâm tin tưởng ta.

Sau đó, ta sẽ nói cho ngươi một tin tốt nữa.

Già Lam, Kim Hồ, Thải Vu Vương, Hàn Tinh bốn vị đạo hữu, tuy đã thân tử đạo tiêu dưới Thiên Phạt, nhưng họ vẫn chưa hoàn toàn chết.

Tương lai, nếu có duyên, nói không chừng mọi người còn có cơ hội gặp lại.” Kim Tích Bàn Tử đột nhiên nói giọng dịu dàng.

Sự dịu dàng trong khoảnh khắc này, đối với Phượng Nghi Cầm Chủ là vô cùng chí mạng.

“Sau đó, hãy mở 'yến tiệc tử vong' đi.

Phối hợp với ta, Phượng Nghi tiên tử.” Kim Tích Bàn Tử giơ cao hai tay.

Phượng Nghi Cầm Chủ im lặng đặt cánh tay mình lên lòng bàn tay Kim Tích Bàn Tử.

Sức mạnh của người bị dẫn dắt ra ngoài.

Ngay sau đó, từng vòng đao mang sắc bén mang theo pháp tắc hình thành, lấy Phượng Nghi tiên tử làm trung tâm, khuếch tán ra xung quanh.

Thành viên Thiên Đình, đối với Phượng Nghi Cầm Chủ có lòng tin tuyệt đối.

Hơn nữa, thà chết dưới tay Phượng Nghi Cầm Chủ, còn hơn chết dưới 'Thiên Phạt'.

Cái chết bao phủ toàn bộ 'bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình'.

Máu chảy thành sông.

Kim Tích Bàn Tử khẽ gật đầu, cuối cùng đưa tay lần lượt đặt lên người Phượng Nghi Cầm Chủ và Nha Tiên: “Nhắm mắt lại.” Ánh sáng vàng rực bùng lên.

Một lát sau, lại có một cái ngọc ấn nhỏ, được tế ra từ 'bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình'. ... ...

Ầm ầm ầm ~ 'Lôi Thiên Phạt' đang cuộn trào bên ngoài, đột nhiên bắt đầu thu liễm lại.

Nó đã mất mục tiêu, liền dần dần thu liễm.

Và ngay bên ngoài bí cảnh Thiên Đình, một thân ảnh tuấn mỹ như tinh thần hiện ra.

Chính là Bạch tiền bối!

Người sau khi nhận được 'tin tức' của Tống Thư Hàng, liền tạm dừng việc hút năng lượng tà ác Cửu U, trực tiếp chạy đến 'bí cảnh mảnh vỡ Cổ Thiên Đình', muốn xem tàn dư Thiên Đình đã xảy ra chuyện gì.

“Lôi phạt đáng sợ quá.” Vũ Nhu Tử da đen run rẩy, trốn trong bóng của Bạch tiền bối không dám hiện thân.

Tạo Hóa tiên tử im lặng không nói.

Công Đức Xà mỹ nhân nhìn bí cảnh Thiên Đình bị 'Thiên Phạt' bao bọc, trong mắt hiện lên vẻ bi ai.

Ngay lúc này, đột nhiên có một cái ngọc ấn nhỏ, bay ra từ trong mảnh vỡ Thiên Đình, lướt về phía Bạch tiền bối.

Công Đức Xà mỹ nhân bảo vệ Bạch tiền bối đưa tay, đỡ lấy ngọc ấn.

Sau đó trên ngọc ấn phát ra một giọng nói trong trẻo: “@#%×, đây là pháp khí điều khiển trung tâm của mảnh vỡ Thiên Đình, chuyển giao cho Bá Tống yêu ngươi Trình Lâm.” Công Đức Xà mỹ nhân: “...” “Là đưa cho Thư Hàng sao?” Bạch tiền bối hỏi.

Công Đức Xà mỹ nhân gật đầu, đưa cái ngọc ấn nhỏ này vào tay Bạch tiền bối.

“Tất cả 'khí tức' bên trong đều tiêu tán rồi, là tự sát sao?” Lúc này, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cất tiếng nói – nó có thể cảm ứng được, bên trong mảnh vỡ Cổ Thiên Đình, đột nhiên tất cả 'khí tức' đều bắt đầu tiêu tán.

Đồng thời, 'Thiên Phạt' trên bầu trời cũng dần dần biến mất.

“Vào xem đi.” Bạch tiền bối cất tiếng nói.

Người cầm ngọc ấn nhỏ, dựa vào nó trực tiếp độn nhập vào mảnh vỡ Thiên Đình.

Lúc này, trong mảnh vỡ Thiên Đình máu chảy thành sông.

Nhưng lại không có thi thể...

Tất cả thi thể đều đã bị người ta mang đi.

Bạch tiền bối đưa tay lấy ra một cái bình ngọc, khẽ vung lên về phía máu tươi trên đất, toàn bộ máu tươi lập tức bị hấp thu vào bình ngọc.

Đây là máu của nhiều thành viên Thiên Đình cấp Thất phẩm, Bát phẩm, Cửu phẩm...

Hơn nữa trong đó không ít còn có huyết mạch cổ xưa quý giá.

Dù dùng để luyện khí hay tế huyết, đều vô cùng hiệu quả.

Bạch tiền bối lại dẫn mọi người đi dạo một vòng trong 'bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình'.

“Trống rỗng...

Đồ đạc đều bị chuyển đi hết rồi, chỉ còn lại mảnh vỡ Thiên Đình.

Nhanh gọn như vậy, tuyệt đối là cao thủ làm.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

“Mảnh vỡ Thiên Đình vốn đã là bảo vật lớn nhất, đặc biệt là đối với Thư Hàng có Thế giới hạch tâm, nó là vô giá chi bảo.” Bạch tiền bối nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm “ha ha” cười nói: “Ta cảm thấy nếu đổi nó thành Linh Thạch Cửu phẩm tương đương thể tích, Thư Hàng chắc chắn sẽ vui đến ngất xỉu mất.” “Tôi cảm thấy Tống tiền bối sẽ tự tát mình một cái, rồi cho rằng mình đang mơ.” Vũ Nhu Tử da đen thành thật nói.

Bạch tiền bối: “...” Các người đừng quá coi thường Thư Hàng tiểu hữu a, mấy tháng trước, cậu ấy cũng có được số tài phú khổng lồ...

Là ta mượn của cậu ấy.

Lúc này, Tạo Hóa tiên tử cất tiếng hát: “Đại trận phục sinh Thánh Nhân ~” “Đúng rồi, chúng ta đi xem trận pháp phục sinh còn không.

Chương 2464

Sau đó, chuyển toàn bộ bí cảnh đến Thế giới hạch tâm của Thư Hàng.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Có Công Đức Xà mỹ nhân ở bên cạnh phối hợp, nếu lại tìm cách thu nhỏ 'bí cảnh' một chút, thì có thể tiến hành di chuyển.

Bạch tiền bối và mọi người đến vị trí không gian của 'Đại trận phục sinh Nho gia Thánh Nhân'.

Tiểu không gian độc lập của trận pháp phục sinh vẫn còn đó, nhưng có từng tầng phong ấn mà thành viên Cổ Thiên Đình thiết lập, ngay cả dùng ngọc ấn trung tâm để mở cũng cần nửa giờ đồng hồ – đây là một loại thủ đoạn phòng ngự.

Ngay cả khi ngọc ấn trung tâm bị kẻ địch cướp đi, cũng không thể mở không gian phục sinh Thánh Nhân trong thời gian ngắn.

“Dùng 'Phi Kiếm dùng một lần?

Bản phá Tiểu Hắc Ốc' của ta thì có thể xông vào, nhưng thôi đi...

Đại trận phục sinh Thánh Nhân vẫn còn là được.” Bạch tiền bối nói.

Sau đó, Bạch tiền bối lại đi đến vị trí 'Tỏa Tiên Ngục' xem xét một lần.

Tỏa Tiên Ngục trước đó bị họ phá nát đã được tu sửa, hơn nữa dường như còn được cường hóa thêm một lần.

Bạch tiền bối hài lòng gật đầu: “Vậy tiếp theo, hãy tìm cách thu nhỏ 'bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình' này, cho vào Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.” Túi Càn Khôn có thể thu nhỏ đồ vật, nhưng thể tích cũng có hạn.

Không thể trực tiếp cho toàn bộ bí cảnh khổng lồ này vào 'Túi Càn Khôn' được.

“Mảnh vỡ Thiên Đình có chức năng tự thu nhỏ không?” Sở Các Chủ ngốc mao hỏi.

“Ta đã nghiên cứu rồi, không có khả năng này.” Bạch tiền bối lắc đầu nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên “ha ha” cười nói: “Cái này đơn giản, chỉ cần mở Thế giới hạch tâm, cho mảnh vỡ Thiên Đình vào, đóng Thế giới hạch tâm lại, hoàn hảo ba bước!” Đang cười, đột nhiên tiếng cười của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghẹn lại, nó thở dài thườn thượt nói: “Chậc, quên mất bây giờ không ở bên Thư Hàng, không có cách nào đâm vào tim cậu ấy, phí hoài một cơ hội đâm vào tim.” Bạch tiền bối: “...” Tranh lời thoại với Công Đức, Tạo Hóa, Vũ Nhu Tử da đen ba người.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm chuyên đâm vào tim.

Sở Các Chủ ngốc mao sẽ nắm cổ.

Cuộc sống của Thư Hàng vẫn thật đa sắc đa thái.

“Sở Các Chủ có thần thông thu nhỏ vật phẩm tương tự không?” Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

“Có, nhưng thuật pháp của ta cần phối hợp công pháp chuyên dụng của Bích Thủy Các mới có thể thi triển.

Nhưng với trạng thái hiện tại của ta, không thể thi triển được thần thông như vậy.

Ít nhất phải đợi sau khi hai cánh tay và ngực ta mọc hoàn chỉnh thì mới có thể thi triển thuật pháp cấp độ này.” Sở Các Chủ trả lời.

Dù sao thì 'bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình' này thể tích quá lớn.

“Vậy có cần liên hệ với tiền bối 'Cái Gì Cũng Bán' không?” Vũ Nhu Tử da đen đề nghị – cô nhớ trong chức năng 'Tu chân' chat của Tống Thư Hàng, có cách liên hệ với đại lão 'Cái Gì Cũng Bán'.

“Ừm, suýt nữa thì quên mất vị đạo hữu tiện lợi dễ dùng này rồi.” Bạch tiền bối nở một nụ cười rạng rỡ.

Chỗ đại lão Cái Gì Cũng Bán, chỉ cần có tiền thì hầu như cái gì cũng mua được.

Và Bạch tiền bối, có tiền.

Cho nên đối với Bạch tiền bối mà nói, đại lão Cái Gì Cũng Bán là một sự tồn tại vô cùng tiện lợi.

Trước kia, vì đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' thần xuất quỷ một, muốn liên hệ được người là chuyện rất tùy duyên.

Nhưng bây giờ có chức năng 'Tu chân chat' của Tống Thư Hàng, việc tìm kiếm 'Cái Gì Cũng Bán' trở nên đơn giản hơn nhiều.

Bạch tiền bối mở chức năng 'Tu chân chat', rồi nhấn vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mà Tống Thư Hàng đã lập trước đó, tìm nickname hiệu ứng ánh sáng bảy màu 'Đại lão Cái Gì Cũng Bán'.

“Chuyện này, vẫn nên nói chuyện riêng đi.” Bạch tiền bối khẽ nói.

“Đinh ~ hệ thống 'Tu chân' đang trong trạng thái nâng cấp, chức năng trò chuyện riêng tạm dừng sử dụng.

Phát hiện người sử dụng là 'Bạch đạo hữu', đã tạm thời thêm kênh giao tiếp đặc biệt cho 'Bạch đạo hữu'.

Chúc bạn sử dụng vui vẻ.” “Chức năng nhân tính hóa thật, 'Tu chân chat' của Thư Hàng ngày càng hoàn thiện.” Bạch tiền bối khen ngợi.

Sở Các Chủ ngốc mao: “...” Người nhớ, ngay cả bản thân Tống

Thư Hàng cũng không có chức năng này phải không?

Bản thể của nàng ở trong Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng, vẫn luôn có liên hệ với bản thể Tống Thư Hàng.

Trong thời gian hệ thống 'Tu chân' nâng cấp, Tống Thư Hàng liên hệ với thành viên trong danh sách bạn bè, đều là dùng phương thức 'tặng năng lượng + lời nhắn kèm' nguyên thủy.

Kênh giao tiếp đặc biệt nhanh chóng được kết nối.

“Alo, Bạch Thánh Quân?

Liên hệ với tôi có chuyện gì sao?” Giọng nói dịu dàng của đại lão Cái Gì Cũng Bán vang lên – Bạch Thánh Quân trong danh sách của người là VIP siêu cấp chí tôn, là sự tồn tại hoàn toàn khác đẳng cấp so với Tống Thư Hàng.

“Ta muốn một thủ đoạn có thể thu nhỏ 'mảnh vỡ Thiên Đình' khổng lồ, dù là pháp khí, pháp thuật, quyển trục hay do đạo hữu Cái Gì Cũng Bán ngươi ra tay, đều được.

Giá cả dễ nói chuyện.” Bạch tiền bối nói.

Hào khí vạn trượng!

Đại lão Cái Gì Cũng Bán thích nhất chính là điểm này của Bạch Thánh Quân.

Mặc cả ư?

Hoàn toàn không tồn tại.

“Mảnh vỡ Thiên Đình lần này thể tích rất lớn sao?

Tôi nhớ Bạch đạo hữu có pháp thuật Túi Càn Khôn phải không?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán hỏi lại.

“Túi Càn Khôn không chứa nổi, mảnh vỡ Thiên Đình lần này, là một bí cảnh được hợp thành từ hơn trăm mảnh vỡ Thiên Đình khác nhau.” Bạch tiền bối trả lời.

Bí cảnh này đã được Phượng Nghi Cầm Chủ và những người khác kết nối thành một thể, nếu lại cắt chúng ra lại thì có vẻ hơi lãng phí.

“Tôi hiểu rồi, phương án đơn giản nhất là tôi ra tay, giá cả cũng rẻ nhất.

Nhưng mà... xét đến việc Bạch đạo hữu lần sau có thể vẫn gặp phải tình huống tương tự.

Cho nên, tôi xin tiến cử Bạch đạo hữu một pháp thuật thực dụng 【Thánh Viên Luyện Giới】.

Pháp thuật này, uy lực vô cùng.

Từng có cường giả Trường Sinh Giả thi triển pháp thuật này, một hơi luyện hóa thu nhỏ một thiên thạch lớn bằng 'mặt trăng' xuống còn cỡ nắm tay.

Mặc dù giá cả đắt đỏ, nhưng pháp thuật này tôi dốc sức tiến cử.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán vỗ ngực nói.

Nếu thành công vụ làm ăn này...

ít nhất cũng bằng thành tích hai tháng của người.

“Cần bao nhiêu tiền?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ba tấn Linh Thạch Cửu phẩm, khoảng mười lăm vạn khối, nhưng pháp thuật này đáng giá cái giá đó.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán ra giá nói: “Chủ yếu là vì pháp thuật này cần dùng vật chứa đặc biệt để truyền thừa, cho nên giá cả sẽ đắt hơn một chút.” “Thành giao.” Bạch tiền bối không đổi sắc gật đầu nói.

Nghĩ đến đây, Bạch tiền bối đưa tay lục lọi trong kho báu của mình một lúc, sau đó... người chuyển ra một thiên thạch khổng lồ.

Đây là thứ người cất giữ trước khi bế quan lần trước.

Lần trước bế quan, người từng cân nhắc tìm một vị trí bế quan trong vũ trụ...

Sau đó bay tới bay lui thất thần, vô ý đâm vào một thiên thạch.

Trong thiên thạch đó có một mỏ Linh Thạch phẩm chất cao, tính ra hẳn có ba tấn Linh Thạch Cửu phẩm.

Thiên thạch này chính là phần lõi mỏ khoáng mà Bạch tiền bối giữ lại sau khi bóc vỏ thiên thạch.

“Làm ăn với Bạch đạo hữu thật sảng khoái.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán cười ha ha nói.

Ngay sau đó, thân thể hắn xuyên không gian mà đến.

Trong lòng bàn tay hắn, có một trận bàn màu vàng kim, trên đó ẩn chứa dao động 'pháp tắc không gian': “Trận bàn này, chính là bảo vật truyền thừa 【Thánh Viên Luyện Giới】, Bạch đạo hữu kích hoạt nó, là có thể nhận được truyền thừa.” “Ngoài ra, Bạch đạo hữu sau khi sử dụng truyền thừa xong, 'trận bàn' này còn có thể tận dụng lại.

Chỉ cần dùng sức mạnh không gian tôi luyện lại một lần, là có thể giao nó cho hậu bối có 'thiên phú không gian' sử dụng, chỉ cần hậu bối đó thường xuyên tiếp xúc với trận bàn này, sẽ sớm nắm vững 'pháp tắc không gian', rất hữu ích cho việc tấn thăng Kiếp Tiên trong tương lai.” “Thậm chí nếu may mắn, còn có thể thức tỉnh một chút tiểu thiên phú liên quan đến không gian.

Mặc dù thông thường đều là một vài thủ đoạn không gian nhỏ.” Cái Gì Cũng Bán nói.

Bạch tiền bối gật đầu nói: “Đa tạ đạo hữu Cái Gì Cũng Bán đã nhắc nhở.” “Khách khí khách khí, vậy thì Bạch đạo hữu, chúng ta hẹn gặp lại.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán cuốn lấy thiên thạch, mở cửa không gian, chuẩn bị lại độn đi.

Làm ăn với Bạch Thánh Quân thật kích thích – điều này hoàn toàn là hai thái cực so với làm ăn với Bá Tống.

Cái trước là hưởng thụ, cái sau là khó chịu.

May mà hắn đã quyết định, cố gắng không tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh nữa.

“Ừm, đợi dùng xong trận bàn, Sở Các Chủ ngươi có thể tôi luyện lại nó một lần, giao cho Thư Hàng sử dụng không?” Giọng Bạch Thánh Quân vang lên từ phía sau.

Nghe thấy hai chữ 'Thư Hàng', bước chân của đại lão Cái Gì Cũng Bán không khỏi trượt một cái, vô ý bước quá dài, bị trẹo háng.

“Không vấn đề, đưa cho ta đi.

Coi như đó là phí thuê tháng này của ta.” Sở Các Chủ ngốc mao bình tĩnh trả lời.

“Làm phiền Sở Các Chủ.” Bạch tiền bối mỉm cười nói – nếu Tống Thư Hàng có thể thức tỉnh một chút thiên phú 'không gian', nói không chừng cuốn 《Túi Càn Khôn》 mà người ném cho Thư Hàng lần trước có thể phát huy tác dụng.

Sau đó, người đưa tay kích hoạt trận bàn vàng kim, tiếp nhận truyền thừa pháp thuật 《Thánh Viên Luyện Giới》 trong trận bàn.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán xoa xoa mặt mình, nhảy mạnh một cái, bổ nhào vào cửa không gian, biến mất không thấy tăm hơi...

Hắn cảm thấy đời này mình có nghiệt duyên với 'Bá Tống', chuyện gì cũng không tránh khỏi Bá Tống. ... ...

Khoảng hơn mười phút sau.

Bạch tiền bối mở mắt, truyền thừa 《Thánh Viên Luyện Giới》 đã hoàn tất.

“Pháp thuật này thú vị, khoản tiền này tiêu đáng giá.” Bạch tiền bối tâm trạng đại hảo.

Nói rồi, người đưa tay múa may liên tục, bắt đầu thi pháp.

Sức mạnh không gian theo ý chí của người bắt đầu ngưng tụ, hóa thành từng phù văn.

Chương 2465

Một lát sau, trong hư không có sáu con Thánh Viên to lớn hiện ra.

Bạch tiền bối dẫn mọi người, trước tiên lui ra khỏi 'bí cảnh mảnh vỡ Thiên Đình'.

Sáu hư ảnh Thánh Viên cơ bắp cuồn cuộn, trên dưới trái phải, tạo thành một vòng tròn.

Cánh tay Thánh Viên vươn ra, hư án về phía trung tâm.

Thánh Viên Luyện Giới, dưới tiếng gào thét của sáu con Thánh Viên to lớn, 'bí cảnh mảnh vỡ Cổ Thiên Đình' khổng lồ bắt đầu thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một căn phòng lập thể kích thước 5x5 mét.

“Đây đã là giới hạn hiện tại ta có thể làm được rồi, @#%× tiên tử, mở Thế giới hạch tâm.” Bạch tiền bối gọi.

Công Đức Xà mỹ nhân bày ra động tác 'kính lễ'.

Sau đó, lối vào Thế giới hạch tâm mở ra, trực tiếp thu mảnh vỡ Thiên Đình kích thước 5x5 vào trong.

Trợ lý nhỏ hạch tâm bên trong đã sớm nhận được tín hiệu.

Sau khi bí cảnh mảnh vỡ Cổ Thiên Đình được di chuyển vào, nó đã ngay lập tức chuyển mảnh vỡ khổng lồ này đến vị trí thích hợp, sắp đặt nó.

Đợi 'mảnh vỡ Thiên Đình' giải trừ hiệu quả pháp thuật, khôi phục nguyên trạng, lại một lần nữa làm 'Thế giới hạch tâm' của Tống Thư Hàng mở rộng thêm một chút.

Đồng thời, Bạch tiền bối cũng ném ngọc ấn trung tâm vào Thế giới hạch tâm, giao cho trợ lý nhỏ hạch tâm kiểm soát.

Sau khi dung nhập mảnh vỡ bí cảnh Thiên Đình khổng lồ này, Thế giới hạch tâm tổng thể lại một lần nữa được cường hóa.

“Tiếp xúc bắt đầu, tiếp xúc thành công...

Trận pháp phòng ngự mở, kết nối vào hệ thống phòng ngự Thế giới hạch tâm...

Chuyển một phần mảnh vỡ Thiên Đình, chuyển 'Tỏa Tiên Ngục', chuyển 'Phượng Nghi Cung', chuyển 'Tháp Yêu tinh răng voi'...

Tìm kiếm khóa định 'không gian phục sinh Nho gia Thánh Nhân', trích xuất Đại trận phục sinh Thánh Nhân...

Dung hợp bắt đầu.” Một loạt tin tức, được trợ lý nhỏ hạch tâm báo cáo.

Có nó ở đó, Thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng được quy hoạch gọn gàng ngăn nắp.

Các hệ thống phòng ngự hỗn loạn ban đầu cũng được dệt vào 'Long Lạc hạch tâm', tạo thành một phần của hệ thống phòng ngự khổng lồ.

Và một số cung điện đặc biệt như nơi ở của các vị Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả, đều được trích xuất ra, đặt xung quanh 'Điện Đông Chi' của Bắc Phương Đại Đế ban đầu.

Trong vài ngày tiếp theo, trợ lý nhỏ hạch tâm sẽ đi vào trạng thái bận rộn.

“Thành công rồi.” Vũ Nhu Tử da đen giữ tư thế thanh lịch, có chút hưng phấn nói – Thế giới hạch tâm của Tống tiền bối càng phức tạp, càng thú vị, càng có thể thu hút bản thể của cô.

Đến lúc đó, bản thể của cô không cần phải chạy khắp thế giới nữa, chỉ riêng Thế giới hạch tâm của Tống tiền bối cũng đủ để cô mạo hiểm trong một thời gian dài.

Nói không chừng trong tương lai, bản thể của cô cũng có thể trưởng thành thành một vị thục nữ chân chính.

Như vậy, với tư cách là Tâm Ma tương ứng với bản thể, cô sẽ trở thành một Tâm Ma chân chính, hóa chân giới thực!

Bên cạnh, Bạch tiền bối vung vẩy tay.

Pháp thuật 《Thánh Viên Luyện Giới》, còn dễ dùng hơn người tưởng tượng.

Như vậy, một số bảo vật có thể tích quá lớn, khó thu giữ mà người gặp phải khi mạo hiểm trước đây, lần tới gặp lại đều có thể thu lại được.

"Hơn nữa, cảm giác 《Thánh Viên Luyện Giới》 này còn có chỗ để cải tiến, đợi ta cải tiến nó một chút, hiệu quả nói không chừng sẽ tốt hơn." Bạch tiền bối khẽ nói.

"Mà nói, các người có cảm thấy khi con khỉ to của 《Thánh Viên Luyện Giới》 xuất hiện, và những con khỉ của Tống Thư Hàng chỉ biết kêu 666 có chút tương tự không?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên cất tiếng hỏi.

"Tên đều có hai chữ 'Thánh Viên', có khi nào là công pháp bộ đôi không?" Vũ Nhu Tử da đen cũng cất tiếng đoán.

"Ừm, vậy đợi ta cải tiến pháp thuật này một chút, sẽ cho Thư Hàng học thử xem." Bạch tiền bối vỗ vỗ tay: "Tiếp theo, chúng ta đi!" Sở ngốc mao: "Tiếp tục hút năng lượng tà ác Cửu U sao?" "Hôm nay trước tiên thí nghiệm phương án 'thành Thần', ta muốn hoàn thành phương án 'thành Thần' này khi chứng đạo Cửu phẩm." Bạch tiền bối trả lời.

"Thiện ~ ta đến trợ Bạch đạo hữu một tay." Sở ngốc mao nói – Sở

Các Chủ cũng rất hứng thú với thiết kế 'thành Thần' của Bạch tiền bối.

Tạo Hóa tiên tử đột nhiên hát: “Một ~ mẩu ~ lực ~” Ngay sau đó, Tạo Hóa tiên tử tinh nghịch liền bị Sở ngốc mao quấn lấy câu lên, như diều bị ném lên không trung trôi nổi. ... ...

Ngay tại lúc này, trong thế giới tà liên của Bạch tiền bối Two.

Tống Thư Hàng vừa hoàn thành một lần kiểm tra toàn thân.

Bạch tiền bối Two đã dùng những thiết bị pháp khí công nghệ cao trong Tổ ấm Bàn Cầu, kiểm tra toàn diện cho Tống Thư Hàng một lần.

“Dữ liệu cho thấy thân thể của cậu không có vấn đề, không dung nhập 'Đạo của Thiên Đế', và những mảnh vỡ Thiên Đình mà cậu thu thập cũng do nguyên nhân Thế giới hạch tâm, khí tức sẽ không ảnh hưởng đến thân thể của cậu.” Bạch tiền bối Two cầm một tờ phiếu kiểm tra, trả lời.

“Phù, vậy là tôi yên tâm rồi.” Tống Thư Hàng thở phào một hơi dài.

“Cậu bây giờ có cảm giác thân thể có dị trạng gì không?” Tà ma chuột hôi khoác áo choàng trắng, hỏi.

“Dị trạng thân thể?

Ừm...

Vừa rồi trong lúc kiểm tra, tôi phát hiện năng lượng trong cơ thể mình lại tăng lên một chút.

Chắc là Thế giới hạch tâm đã xảy ra biến hóa, phản hồi lại trên thân thể tôi.

Không biết từ lúc nào lại mạnh lên rồi, rõ ràng là muốn áp chế cảnh giới, không muốn thăng cấp nhanh như vậy mà.” Tống Thư Hàng cau mày nói.

“Chít ~~” Tà ma chuột hôi kêu lên một tiếng chói tai rồi lao tới, vung bảo kiếm điên cuồng đâm vào mặt Tống Thư Hàng: “Ai đừng cản tôi, hôm nay tôi nhất định phải đâm thủng cái mặt không biết xấu hổ của cậu ta.” Tống Thư Hàng cũng không phản kháng, mặc cho Tà ma chuột hôi điên cuồng đâm.

“Bạch tiền bối, tôi muốn thử lại một lần nữa, có thể giải trừ phong ấn bên cạnh người không.” Cậu nghiêm túc nói với Bạch tiền bối Two.

“Phong ấn ở ngay đây, cậu muốn thử thì cứ thử đi.” Bạch tiền bối Two không bận tâm nói.

Thực ra nếu ngủ trong phong ấn thì còn thơm ngon hơn ngủ trong kén, người có chút không nỡ ra ngoài – nhưng vì Tống Thư Hàng muốn thử, người cũng không tiện từ chối ý tốt của Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trước đây đã nghĩ rất lâu, muốn nâng cao cường độ xuất chiêu tức thời của 《Dưỡng Đao Thuật》, để phá giải phong ấn giam cầm Bạch tiền bối Two.

Tuy nhiên...

Ngoài cách dùng 'Khống Phát Thuật' hóa ra hai mươi bàn tay làm từ tóc, thì cũng chỉ có thể mượn đôi tay của 'Linh Quỷ' để góp số, tăng cường số lượng xuất chiêu tức thời của 《Dưỡng Đao Thuật》.

Ngoài ra, trong thời gian ngắn đã không có phương án nào để nâng cao đáng kể 《Dưỡng Phát Đao》.

Vì chất lượng và số lượng đều không thể nâng cao, vậy thì chỉ có thể dựa vào 'thời gian' để mài mòn thôi!

Hiện tại cậu đã tấn thăng cảnh giới Thất phẩm, lại còn tu luyện thành Tổng Cương Thiên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》 và 《Biến Dị Cương Thủ》 cũng được nâng cao, cường độ thân thể so với trước kia đã tăng không chỉ bốn năm cấp độ.

Hiện tại cậu, có thể chịu đựng phản phệ của 'Phong Ấn Thuật' lâu hơn, dù có mài mòn mấy ngày mấy đêm cũng không thành vấn đề.

“Trước tiên...

Tăng Phát Thuật!” Tống Thư Hàng lắc đầu một cái, một mái tóc dài nhanh chóng mọc ra, trong nháy mắt mọc dài đến đầu gối.

Độ dài này vừa đủ.

Tống Thư Hàng từng nghĩ đến việc truyền thụ pháp thuật này cho Bạch tiền bối, đáng tiếc đến nay vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp.

“Tiếp theo...

Khống Phát Thuật!” Theo ý niệm của cậu, một mái tóc dài bay múa, kết thành hai mươi bàn tay.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, cậu cảm thấy mình ngoài có thiên phú về 'đao pháp', thì về 'phát thuật' cũng có thể rất có thiên phú.

Có lẽ trong tương lai có thể cân nhắc tìm thêm một số pháp thuật, thần thông, võ kỹ liên quan đến 'tóc'.

Cho đến ngày nay Tống Thư Hàng vẫn không biết 'Khống Phát Thuật' mà Sở Các Chủ truyền thụ cho cậu, được cải biên từ đao thuật cổ xưa 《Biện Đao Cửu Trảm》.

“Bước cuối cùng, phối hợp với tôi một chút, Linh Quỷ tiên tử.” Tống Thư Hàng gọi trong lòng.

Đôi tay của Linh Quỷ chui ra từ phía trên vai cậu, cùng cậu tạo thành 'trạng thái bốn tay' – đây là một trạng thái mà Tống Thư Hàng hoài niệm, mơ hồ nhớ rằng cậu từng cùng Linh Quỷ, Công Đức Xà mỹ nhân cùng nhau ghép thành 'trạng thái ba đầu sáu tay'.

Đôi tay của Linh Quỷ sau khi ổn định vị trí, trao 'quyền sử dụng' cho Tống Thư Hàng, để cậu điều khiển và sử dụng đôi tay này.

“Sẵn sàng rồi, tôi muốn 'lên' Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng tiến lên một bước, đi đến bên cạnh cột phong ấn mà đại lão Bàn Cầu thiết lập.

Bạch tiền bối Two với dáng người nghiêng nước nghiêng thành lơ lửng trong cột, ngáp một cái: “Lúc nào cũng có thể bắt đầu.” Tống Thư Hàng hít sâu, trong lòng chuẩn bị chịu đựng phản phệ của 'cột phong ấn', sau đó cậu hai mươi bàn tay tóc + hai tay của mình + hai tay của Linh Quỷ, đồng thời ấn vào cột phong ấn. 《Dưỡng Đao Thuật》 x 24!

Ánh sáng chói mắt tràn ngập toàn bộ đại điện.

“A a a a ~” Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu thảm thiết như bị điện giật, diện tích thân thể tiếp xúc với 'cột phong ấn' càng lớn, phản phệ như điện giật kia càng khủng khiếp.

Giá trị đau đớn phản phệ, trong nháy mắt đã đạt đến 'tiêu chuẩn tuyến khiến Tống Thư Hàng cảm thấy đau đớn'.

Chỉ có thể nói không hổ là tác phẩm của đại lão Cửu U.

“Chít chít chít chít ~~” Bám trên mặt Tống Thư Hàng, điên cuồng chọc vào mặt cậu, Tà ma chuột hôi cũng phát ra từng trận tiếng kêu thảm thiết – nó chọc quá hăng, khi tay Tống Thư Hàng trượt mà ấn vào cột phong ấn, nó đã không kịp rời khỏi mặt Tống Thư Hàng.

Kết quả là sức mạnh phản phệ của cái cột phong ấn quỷ quái này, lại thật sự truyền điện, thông qua Tống Thư Hàng mà truyền đến người nó.

Sau đó nó cũng bị điện giật và phải chịu ít nhất một phần mười giá trị 'nỗi đau của Tống Thư Hàng'.

Một phần mười nỗi đau này, đối với Tống Thư Hàng có thể thuộc cấp độ có thể bỏ qua trực tiếp, nhưng đối với Tà ma chuột hôi đây là nỗi đau không thể chịu đựng được.

Trong nhất thời, Tà ma chuột hôi kêu thảm thiết hơn cả Tống Thư Hàng.

“Ơ?

Nhiễm Chân đạo hữu sao người vẫn chưa rời khỏi mặt tôi?” Tống Thư Hàng kêu thảm một lúc, dần dần bắt đầu thích ứng với nỗi đau, thậm chí có sức lực bắt đầu trò chuyện với Tà ma chuột hôi.

“Chít chít chít chít ~” Tà ma chuột hôi lật mắt trắng dã.

Tống Thư Hàng cười ha ha: “Chủ yếu là khi người chọc vào mặt tôi, tôi không có cảm giác gì cả, tôi còn tưởng người đã rời khỏi mặt tôi từ lâu rồi.” Tà ma chuột hôi ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được nữa.

Tống Thư Hàng 'niệm lực' khẽ động, cẩn thận đỡ lấy Tà ma chuột hôi, gỡ nó ra khỏi mặt mình, đặt nó sang một bên.

Ngay sau đó, hai mươi bàn tay tóc + hai tay của cậu + hai tay của Linh Quỷ, hoạt động điên cuồng.

Hào quang của 《Dưỡng Đao Thuật》 x 24 bùng nổ điên cuồng.

Chỉ cần cậu không buông tay, hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 tác dụng lên cột phong ấn sẽ không giảm bớt.

Độ 'hảo cảm' của phong ấn đại lão Bàn Cầu đối với Tống Thư Hàng không ngừng +1.

Sau khi hơn hai trăm lần 《Dưỡng Đao Thuật》 giáng xuống, Tống Thư Hàng rõ ràng cảm nhận được giá trị nỗi đau của phản phệ phong ấn bắt đầu giảm xuống.

Chương 2466

Sau năm trăm lần 《Dưỡng Đao Thuật》, cậu đã không còn cảm thấy đau đớn nữa.

Mặc dù ánh sáng thương tổn phản phệ vẫn thỉnh thoảng nhấp nháy trên người cậu, nhưng đối với Tống Thư Hàng loại đau đớn này tương đương với cấp độ gãi ngứa, không những có thể bỏ qua...

Thậm chí còn có chút thoải mái.

Thế là, Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian, dùng niệm lực lấy ra một cuốn sách dày cộp bắt đầu lật xem 《Ngữ Pháp Cổ Đại Căn Bản》.

Cậu không vội, lần này cậu có cả một đêm để mài mòn với cột phong ấn của đại lão Bàn Cầu.

Hành động liên tục dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 này, có thể dựa vào bản năng để điều khiển, căn bản không cần cậu tiêu hao nhiều tinh thần.

Vậy thì vừa hay nhân lúc này, thỉnh giáo Bạch tiền bối Two về cách phát âm 'Ngữ Pháp Cổ Đại'.

Khi tự học, vì thiếu sự trình bày 'phát âm', Tống Thư Hàng học được ngôn ngữ cổ đại, có thể đọc hiểu, biết ý nghĩa của chúng, nhưng lại không thể đọc ra được.

Tương đương với một 'pháo câm'.

“Bạch tiền bối, từ này phát âm thế nào?” Dưới hào quang của 《Dưỡng Đao Thuật》 bao phủ, Tống Thư Hàng cuộn sách lại, khiêm tốn cầu học.

“Từ nào?” Bạch tiền bối Two thân thể chìm xuống trong cột phong ấn, lơ lửng ngược bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Hàng thứ sáu trang bên trái đoạn đó.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Ta xem nào.” Bạch tiền bối Two liếc nhanh một cái, rồi bắt đầu dùng ngữ âm cổ đại chuẩn mực để hướng dẫn Tống Thư Hàng.

Bao gồm cả cách uốn lưỡi, cách phát âm từ cổ họng, đôi khi còn phải dùng âm mũi hỗ trợ.

Mặc dù không có ánh trăng, nhưng có hào quang của 《Dưỡng Đao Thuật》.

Mặc dù không có tà ma chuột hôi, nhưng có Bạch tiền bối Two bầu bạn.

Hiệu quả học tập, cực kỳ tốt.

Hiệu suất học tập của Tống Thư Hàng +10.

Cậu không ngừng nắm vững từ ngữ mới, và có thể miễn cưỡng đọc chúng ra. ... ...

Học tập khiến người ta vui vẻ, tri thức khiến người ta quên đi thời gian.

Tống Thư Hàng chìm đắm trong trạng thái học tập, ngoài việc bản năng sử dụng 《Dưỡng Đao Thuật》, hoàn toàn quên mất khái niệm thời gian.

Cho đến khi tiếng chuông báo thức điện thoại của cậu, kéo cậu ra khỏi biển tri thức.

Đây là tiếng chuông bảy giờ sáng.

Một đêm đã kết thúc.

“Nhanh vậy sao?” Tống Thư Hàng vẫn còn lưu luyến.

Cậu lại nhìn về phía cột phong ấn.

Sau một đêm nỗ lực, cột phong ấn bắt đầu tỏa ra bảo quang bảy màu – giống như cảm giác trang bị trong game muốn hợp thành tiến hóa thành thần khí vậy.

“Dường như có hiệu quả?” Tống Thư Hàng nói.

“Ừm, công sức một đêm không uổng phí.” Bạch tiền bối Two như cá bơi lội linh hoạt trong cột phong ấn.

“Vậy làm thêm một đợt cuối cùng nữa, nếu không được thì lần sau chúng ta lại tìm thời gian thử.” Tống Thư Hàng dùng niệm lực thu cuốn sách ngữ pháp cổ đại lại.

Sau đó năng lượng linh lực trong cơ thể cậu điên cuồng thúc đẩy.

Hai mươi bốn bàn tay ma sát dữ dội, ma sát ra tia lửa trên cột phong ấn.

Chịu đựng đi, đây là đợt 《Dưỡng Đao Thuật》 cuối cùng của tôi!

“Tà thuật.” Tà ma chuột hôi bên cạnh đã dùng nửa đêm để phục hồi lại từ nỗi đau 'phản phệ phong ấn'.

Bá Tống Hào quả thực là quái vật, cấp độ đau đớn này vậy mà cũng có thể dễ dàng chịu đựng được.

Nó chỉ bị nỗi đau lan đến một chút, mà cũng dùng mất nửa đêm mới hồi phục.

“Cậu dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 như vậy là không có linh hồn!” Tinh Tinh tướng quân ngồi bên cạnh, không kìm được nói.

Nó chưa từng thấy ai điên cuồng dùng cùng một loại pháp thuật như vậy.

Cột phong ấn còn bị ma sát đến tóe lửa.

“Đúng vậy, cậu dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 như vậy, làm sao truyền 'tình yêu' ra ngoài được?

Tình yêu của cậu chẳng lẽ là hai trăm mấy lần mỗi giây sao?

Dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 như vậy là không có linh hồn.” Tà ma chuột hôi đồng tình nói.

Tà ma chuột hôi đại khái hiểu một chút lý luận 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tống Thư Hàng, biết rằng pháp thuật này cần truyền 'tình yêu' vào mục tiêu.

Hiện tại Tống Thư Hàng nhanh như điện chớp hoạt động 24 bàn tay, truyền 'tình yêu' ra ngoài như vậy thì quá là rẻ tiền rồi.

“Ba Trát Hắc ~~” Tống Thư Hàng gầm lên một tiếng lớn.

Ngay sau đó, một trong số 'bàn tay tóc' của cậu nổ tung – bàn tay tóc cuối cùng cũng không chịu nổi cường độ cao, liên tục thi triển pháp thuật, nổ thành tóc vụn.

Đôi tay của Tống Thư Hàng và Linh Quỷ, lớp kim loại đen tuyền bao bọc đều trở nên đỏ rực, như những khối sắt nung đỏ.

“Đến cực hạn rồi.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi, lùi lại một bước. 'Ba ba ba ~' Trên cột phong ấn, lại một lần nữa phủ lên một lớp lôi quang phòng ngự.

Nhưng, bảo quang bảy màu trên thân cột lại không biến mất, vẫn nhẹ nhàng nhấp nháy, khiến Tống Thư Hàng cảm thấy từng trận thân thiết.

Chất liệu của cột phong ấn, dường như cũng đã xảy ra biến hóa?

Cây cột phong ấn này là do đại lão Bàn Cầu dùng một khối 'Ngụy Bất Hủ Chi Cốt' làm cái giá, chuyên môn thiết kế chế tạo ra để đối phó với Bạch tiền bối Two. 'Nguồn gốc' của nó chính là khối Ngụy Bất Hủ Chi Cốt kia.

Lúc này, dưới tác dụng của 《Dưỡng Đao Thuật》 cả một đêm của Tống Thư Hàng, cột phong ấn này đã tiến hóa.

“Có hiệu quả, công sức một đêm này cuối cùng cũng không uổng phí.

Chỉ cần bảo quang bảy màu này không biến mất, đợi tối nay chúng ta lại thử một đợt nữa, kéo dài vài ngày, nhất định có thể phá giải nó!” Tống Thư Hàng thu đôi tay của Linh Quỷ lại, hài lòng nói.

“Ừm, đúng là có biến hóa.” Bạch tiền bối Two nhẹ nhàng gõ gõ vào vách cột trong cột phong ấn, nói: “Ta có thể cảm nhận rõ ràng, phong ấn này đã tiến hóa, nó trở nên mạnh mẽ hơn, kiên cố hơn.

Nếu nói trước đây, ta mất khoảng năm nghìn năm là có thể cưỡng ép phá phong ấn... thì bây giờ cho ta một vạn năm cũng không có hy vọng.” Tống Thư Hàng cũng sững sờ đến không nói nên lời.

Tà ma chuột hôi: ∑(°△°|||) Tinh Tinh tướng quân: “Bá Tống Hào, cậu đã làm gì!” “Khoan đã, cái này không đúng a.” Tống Thư Hàng tiến lên gõ gõ vào cột phong ấn.

Cột phong ấn truyền cho cậu một luồng ý tứ 'thân thiết'.

“Không có gì không đúng cả, thực ra khả năng này ta đã đoán được từ sớm rồi.” Bạch tiền bối ngáp một cái, nói: “《Dưỡng Đao Thuật》 của cậu có chức năng kích thích pháp khí, khiến chúng tiến hóa sau khi bị kích thích.

Chỉ cần là pháp khí có tiềm lực, đều có thể tiếp nhận sự tư nhuận của 《Dưỡng Đao Thuật》 của cậu.

Vậy thì, cột phong ấn sau khi tiếp nhận tư dưỡng, tiến hóa trở nên mạnh hơn, chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?” Tống Thư Hàng không cam lòng vỗ vỗ vào cột phong ấn: “Vậy chẳng phải tôi làm chuyện tốt thành chuyện xấu sao?” “Yên tâm đi, năm nghìn năm và một vạn năm đối với ta căn bản không có khác biệt.

Đều là chuyện ngủ một giấc thôi.

Hơn nữa, cột phong ấn sau khi tiến hóa ngủ còn thoải mái hơn.

Cơn buồn ngủ không ngừng ập đến, độ thoải mái gấp mười lần kén lớn, gấp năm lần cột phong ấn cũ.” Bạch tiền bối Two trong lúc nói chuyện, giọng nói càng lúc càng nhỏ.

Không biết từ lúc nào người đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Như vậy, cậu đã vất vả cả đêm, thật sự là vô nghĩa.

Thậm chí, còn kéo dài thời gian Bạch tiền bối Two ra khỏi phong ấn.

Một vạn năm đối với Bạch tiền bối Two căn bản không đáng là gì, nhưng một vạn năm thời gian, thế giới bên ngoài chắc chắn đã trời long đất lở.

“Nếu đã có biến hóa... có thể nể mặt tôi, mở một cánh cửa sau được không?” Tống Thư Hàng sờ vào cột phong ấn khiến cậu cảm thấy 'thân thiết', cất tiếng hỏi.

“Bá Tống Hào cuối cùng vẫn điên rồi.” Tà ma chuột hôi bên cạnh dùng giọng trầm thấp nói thầm.

Tinh Tinh tướng quân bên cạnh phối hợp nói tiếp: “Ngày này, Bá Tống Huyền Thánh cuối cùng cũng không chịu nổi đả kích, lại bắt đầu nói chuyện với một 'phong ấn'...

Trời ơi!” Dưới sự chứng kiến của mọi người, cột phong ấn vốn trói buộc Bạch tiền bối Two, vậy mà thật sự mở ra một cánh cửa sau nhỏ bé.

Một lỗ hổng lớn khoảng nắm tay, mở ra ở góc dưới cùng của phong ấn.

“Mở rồi, thật sự mở rồi!

Chủ nhân của tôi, mau tỉnh dậy, phong ấn mở cửa sau!” Tà ma chuột hôi kêu to.

Nhưng mà, Bạch tiền bối Two trong cột phong ấn đã ngủ say như chết, dù có gọi qua cột phong ấn cũng không thể đánh thức người.

“Kích thước lỗ hổng này, Tà ma chuột hôi vừa vặn có thể chui vào.” Lúc này, giọng nói của Tiểu Thái Dương T233 vang lên, nhắc nhở.

“Đúng vậy, tôi vào gọi Chủ nhân tỉnh dậy.” Tà ma chuột hôi nhảy lên, nhanh chóng lao về phía lỗ hổng lớn bằng nắm tay kia.

Tuy nhiên, khi thân thể nó va vào vị trí 'lỗ hổng', lớp 'lưới điện' kia rơi xuống người nó.

“Chít chít chít chít ~” Tà ma chuột hôi kêu thảm một tiếng, ngã vật xuống đất, bộ lông xinh đẹp đều cháy đen một mảng.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay, đỡ lấy nó, mang nó ra khỏi phạm vi cột phong ấn.

“Không được, cột phong ấn tuy đã mở một cửa nhỏ, nhưng không cho phép người khác đi vào.” Tinh Tinh tướng quân cau mày nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: “Không có cách nào, chỉ có tôi đi vào thôi.” Cậu trước tiên lấy ra một cây 'Thánh Ấn Mộc Đao' cắm bên ngoài cột phong ấn, lại lấy ra một thanh 'Phi Kiếm dùng một lần?

Bản phá Tiểu Hắc Ốc' mà Bạch tiền bối để lại cho cậu để mang theo.

“Chẳng lẽ Bá Tống Hào có thần thông thu nhỏ thân thể sao?” Tinh Tinh tướng quân kinh ngạc nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Cậu học được từ khi nào vậy?” Tống Thư Hàng: “...” Tôi không có thần thông thu nhỏ thân thể, thật sự khiến các người thất vọng rồi.

“Không có sao?

Chương 2467

Ha ha, vậy mới đúng chứ.” Tinh Tinh tướng quân từ biểu cảm rõ ràng của Tống Thư Hàng mà đọc ra đáp án.

“Mặc dù không có thần thông thu nhỏ thân thể, nhưng tôi có phương pháp thực dụng hơn.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Ngay sau đó, thân thể cậu hóa thành một khối thân thể khói đen.

Dưới sự khống chế của ý niệm, khối thân thể khói đen co lại thành một khối, lớn bằng nắm tay, lăn về phía 'cửa sau' của cột phong ấn.

Khối khói đen nhẹ nhàng lăn vào cột phong ấn.

Quả nhiên, cây cột phong ấn bị 'Dưỡng Đao Thuật' 'vuốt ve' cả đêm này, không còn chống cự Tống Thư Hàng nữa.

Khi Tống Thư Hàng đi vào cột phong ấn, cái 'cửa sau' kia ầm ầm đóng lại.

“Khoan đã, đừng vội đóng.

Để tôi gọi Bạch tiền bối tỉnh dậy trước, đóng lại cũng không muộn.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng mà...

Lần này cánh cửa sau của cột phong ấn, không mở ra nữa.

Tống Thư Hàng trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Khả năng xấu nhất, cậu và Bạch tiền bối Two cùng nhau bị phong ấn trong 'cột phong ấn'.

“Trước tiên hãy gọi Chủ nhân tỉnh dậy, Bá Tống Hào.” Tinh Tinh tướng quân nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ở trạng thái khói đen gật đầu, cậu tiến gần Bạch tiền bối Two, đưa tay vỗ vào người: “Bạch tiền...” Ba ~ Bạch tiền bối Two đang ngủ say tùy ý vung tay một cái, Tống Thư Hàng hóa khói đen liền bị đánh tan.

Khói đen bùng nổ, bao phủ toàn bộ cột phong ấn, nhuộm đen bên trong cột.

Tinh Tinh tướng quân: “...” Đây là bị một cây cột vỗ sao?

“Bá Tống, ngươi còn sống không?” Tinh Tinh Tướng Quân khẽ hỏi.

Cả cây cột đều bị nhuộm thành màu đen kịt, điều này cho thấy Bá Tống đã phải chịu một đòn tấn công thảm khốc đến mức nào.

Đây là công kích của Cửu U Chúa Tể, nói không chừng trong khi công kích nhục thân còn có thể gây tổn thương đến linh hồn.

Nếu là y, chắc chắn đã chết rồi.

Nghĩ đến đây, Tinh Tinh Tướng Quân quay đầu gọi: “Thương Thử Hào, mau đi xem trận pháp phục sinh có phản ứng gì không.” Thương Thử Hào giậm giậm chân nhỏ, há mồm phun ra một làn khói đặc...

Cậu ta bị phong ấn điện giật, hiện tại vẫn chưa hoàn hồn lại, cơ bắp cơ thể thỉnh thoảng lại co giật một cái.

Xem ra Thương Thử Hào trong thời gian ngắn không thể ra trận được. ‘Chỉ có thể tự ta đi kiểm tra thôi.’ Tinh Tinh Tướng Quân thầm nghĩ trong lòng.

“Tôi còn sống không?” Lúc này, từ trong phong ấn trụ truyền ra một âm thanh.

Sau đó, một luồng khói đen phong ấn trụ từ từ thu lại, cuối cùng hóa thành hình người.

Chính là Bá Tống ngưng tụ lại lần nữa!

“Lợi hại thật đấy, Bá Tống.

Thế mà vẫn chưa chết.” Tinh Tinh Tướng Quân cảm thán nói.

“Không được, mình cảm giác toàn thân sắp nát bấy rồi.” Tống Thư Hàng thân khói hình người yếu ớt nằm sấp trên phong ấn trụ, không thể nhúc nhích.

May mắn là đòn đánh vừa rồi của Bạch tiền bối Two chỉ là công kích thuần ‘vật lý’.

Ngay cả trong trạng thái ngủ say, cơ thể của Bạch tiền bối Two cũng vô thức kiểm soát lực đánh.

Nhờ sự huyền diệu của ‘Ngụy Bất Hủ trạng thái’, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng sống sót được.

“Ngươi còn sống là tốt rồi, thà sống lay lắt còn hơn chết.” Tinh Tinh Tướng Quân an ủi nói.

“Thế nhưng, mình cứ cảm giác trên người thiếu mất cái gì đó.

Thận của mình còn tốt không?” Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Tinh Tinh Tướng Quân: “……” Ngươi hiện tại chỉ là một cục khói, ta làm sao xem được thận của ngươi?

“Trên người mình có phải đã xảy ra biến hóa gì đó không, cảm giác là lạ.” Tống Thư Hàng lại lẩm bẩm nói.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên trong đầu cậu vang lên tiếng nhắc nhở. 【 Đinh ~ cảnh báo virus (chưa hoàn thành) phát hiện tín hiệu ‘gây nhiễu từ xa’. 】 Công năng cảnh báo virus vẫn chưa hoàn toàn được đưa vào công năng ‘tu chân’, cho nên hiện tại công năng ‘tu chân’ vẫn đang nâng cấp.

Tuy nhiên, công năng ‘cảnh báo virus’ độc lập đã được phát triển hoàn tất, đã có thể phát hiện sự tìm kiếm từ xa của ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’.

“Cuối cùng cũng đến rồi!

Nhanh, mau kết nối với Hà Chỉ Ma Đế tiền bối ~” Bộ não vốn hơi mơ hồ của Tống Thư Hàng, khi nghe thấy cảnh báo này thì lập tức tỉnh táo lại.

Hà Chỉ tiền bối, ngài đã thấy cục khoai này chưa?

Nó vừa tròn vừa lớn như vậy, hôm nay tôi nhất định phải tặng nó cho ngài. 【 Đinh ~ gửi tin nhắn thất bại, công năng gửi tin nhắn ‘tu chân’ đang trong trạng thái nâng cấp. 】 Tiếng hệ thống nhắc nhở đặc biệt vô tình.

“Đau lòng quá đi mất ~~” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Một cục khoai tốt như vậy, vậy mà lại không quăng đi được. 【 Phát hiện tình huống nguy cấp, cấp độ nguy hiểm năm sao, mở kênh liên lạc đặc biệt VIP tối thượng, kết nối Hà Chỉ Ma Đế. 】 Tống Thư Hàng: “……” Lại còn có công năng ẩn giấu thế này sao?

Nếu cấp độ nguy hiểm không đủ, thì kênh này không thể mở sao? 【 Đinh ~ Hà Chỉ Ma Đế trong danh sách đen đã từ chối kênh liên lạc đặc biệt. 】 Lạy trời, cái loại kênh liên lạc VIP tối thượng này, chẳng lẽ không có cưỡng chế mở sao? 【 Mau chuyển hướng tới Bất Diệt Chi Chủ! 】 Đại não của Tống Thư Hàng chuyển động cực nhanh, lập tức đưa ra quyết định chính xác nhất.

Hà Chỉ Ma Đế có ý thức, sẽ từ chối kênh liên lạc... nhưng Bất Diệt Chi Chủ thì lại mắc kẹt trong trạng thái ngủ say vĩnh hằng, chỉ hành động theo bản năng.

Cậu ấy có khả năng rất lớn sẽ kết nối ‘kênh liên lạc đặc biệt’, sau đó nhận lấy cục khoai to tròn này. 【 Xác định chỉ lệnh, kết nối bạn tốt ‘Bất Diệt Chi Chủ’. 】【 Đinh ~ kết nối thành công, kết nối Bất Diệt Chi Chủ trong danh sách đen bắt đầu. 】 “Ha ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng phát ra tiếng cười sảng khoái.

Trời đất ơi ~ cục khoai to tròn này, cuối cùng cũng quăng đi được rồi.

Quả nhiên, thêm vài vị đại tiền bối dự phòng vào danh sách là một lựa chọn sáng suốt.

Tống Thư Hàng hạ quyết tâm, tương lai sẽ thêm vài người bạn tương tự như Hà Chỉ tiền bối và Bất Diệt Chi Chủ vào.

Chỉ có hai tiền bối, đôi khi không đủ dùng.

Tinh Tinh Tướng Quân và Tiểu Thái Dương T233 Hào ngơ ngác nhìn Tống Thư Hàng.

Trong mắt họ, Bá Tống đột nhiên lại kêu, lại nhảy, lại cười.

Xem ra là hỏng rồi?

“Có thuốc không?

Có cần cho Bá Tống ăn một ít không?” Tinh Tinh Tướng Quân hỏi.

“Không có thuốc...

Mà dù có thuốc cũng không đưa vào được.” Tiểu Thái Dương T233 Hào bình tĩnh phân tích nói.

Thương Thử Hào: “Chí ~~” “Hello, Bất Diệt Chi Chủ tiền bối, đây chắc là lần đầu tiên chúng ta chính thức giao lưu nhỉ, dù ngài đang ngủ say.” Vì đã kết nối thành công, Tống Thư Hàng liền chuẩn bị tùy tiện trò chuyện vài câu với Bất Diệt Chi Chủ tiền bối.

Đồng thời, cậu hô hoán Long Lạc Nữ Sĩ trong lòng, nhờ cô ấy giúp xem xét công năng ‘cảnh báo virus’, xem sự khóa chặt từ xa của

‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ đã kết thúc chưa.

Phía Bất Diệt Chi Chủ không có phản ứng, trạng thái ngủ say của ngài là vì đã vượt cấp cưỡng ép tiếp xúc thông tin ‘Bất Hủ Bất Diệt’, muốn tỉnh lại không dễ dàng như vậy.

“Mặc dù là lần đầu tiên trò chuyện, nhưng tôi và Bất Diệt Chi Chủ tiền bối đã thần giao cách cảm đã lâu rồi.

Nói tóm lại, quen ngài thật tốt.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói. 【Chuyển hướng thành công.】 Long Lạc Nữ Sĩ nhắc nhở nói.

Giống như Hòa Thượng Ba, khi Tống Thư Hàng sử dụng công năng trò chuyện ‘tu chân’ để kết nối với một người nào đó trong danh sách bạn bè, sự gây nhiễu và khóa chặt từ xa của Thiên Đạo Di Thuế Cầu liền sẽ bị dẫn dắt ra ngoài.

Đợt gây nhiễu và khóa chặt này của Thiên Đạo Di Thuế Cầu đã rơi xuống người Bất Diệt Chi Chủ.

Khoảnh khắc tiếp theo...

“Cốc ~~” Đột nhiên, trong ‘kênh liên lạc’ giữa Bất Diệt Chi Chủ và Tống Thư Hàng vang lên một tiếng kêu kỳ lạ.

Sau đó, kênh liên lạc giữa ngài và Tống Thư Hàng bị ngắt.

“Quăng khoai thành công.” Thân thể khói của Tống Thư Hàng lập tức yếu ớt nằm sấp trong phong ấn.

Đây là giao phong vô hình giữa cậu và ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’.

Trông thì nhẹ nhàng như không, nhưng trên thực tế Tống Thư Hàng đã ba lần sượt qua cái chết.

Vô cùng kinh hiểm, lại vô cùng kích thích.

“Hôm nay, Tống mỗ tôi lại bình an sống sót rồi.” Tống Thư Hàng khẽ cười nói. 【Chúc mừng Bá Tống quản lý viên.

Chương 2468

】Long Lạc Nữ Sĩ gửi tin nhắn chúc mừng từ xa.【Đinh ~ Hà Chỉ Ma Đế truyền cho ngươi một giọt năng lượng, phụ chú: Ngươi lại muốn làm gì ta?

Ta nói cho ngươi biết, dù thế nào, ngươi đừng hòng.】Hà Chỉ Ma Đế vừa rồi lại nổi lên một quái tượng, quái tượng hiển thị Bá Tống Huyền Thánh muốn âm thầm mưu hại ngài!

Lần này không phải loại sự kiện quái lạ ‘nói xấu sau lưng’ như lần trước, mà là thật sự đang thiết kế mưu hại ngài.

Quả nhiên, lần trước Bá Tống ‘dùng ngôn ngữ nguyền rủa sau lưng’ chỉ là một loại thăm dò.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, gửi lại cho Hà Chỉ Ma Đế một giọt năng lượng, phụ chú:【Vừa rồi tôi muốn tặng Hà Chỉ tiền bối ngài một món quà, là một món quà cấp độ phi thường cao, tiếc là tiền bối ngài đã không nắm bắt được cơ hội.

Món quà này tôi vừa tặng cho một vị tiền bối khác rồi.】Hà Chỉ Ma Đế cười lạnh một tiếng, ta tin ngươi là quỷ chắc?

“Đợi khi công năng trò chuyện ‘tu chân’ của mình khôi phục, tôi sẽ trực tiếp gửi tin nhắn cho Hà Chỉ tiền bối, đến lúc đó xem ngài từ chối kiểu gì.” Tống Thư Hàng trong phong ấn trụ khẽ nói.

Lần này chủ yếu là công năng trò chuyện ‘tu chân’ đang nâng cấp, tin nhắn không mở được.

Nếu không, cục khoai nóng hổi vừa rồi, Hà Chỉ tiền bối nhất định đã nhận rồi!

Ngoài ra... cũng không biết vừa rồi ‘Bất Diệt Chi Chủ’ sau khi nhận khoai, đã xảy ra chuyện gì?

Nhớ lần trước khi cậu liên lạc với đại lão Ban Văn Long Two, khi đại lão Ban Văn Long Two nhận phải công kích gây nhiễu từ xa của ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’, đã vô cùng bá khí trực tiếp phản kích lại công kích, tiện thể còn hố ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ một phen.

Bất Diệt Chi Chủ lại sẽ phản ứng thế nào với công kích gây nhiễu từ xa của Thiên Đạo Di Thuế Cầu?

Bất kể là Hà Chỉ Ma Đế hay Bất Diệt Chi Chủ, cảnh giới đều thuộc top những Trường Sinh Giả đỉnh cao nhất, vô hạn tiếp cận với cấp độ ‘Nho gia Thánh Nhân’.

Tuy nhiên Hà Chỉ Ma Đế hiện tại trọng thương, Bất Diệt Chi Chủ thì đang ngủ say, chiến lực thật sự sẽ bị ảnh hưởng.

“Ừm, điều duy nhất có thể khẳng định là, ‘Bất Diệt Chi Chủ’ chắc chắn vẫn còn sống.” Tống Thư Hàng nói, vì danh sách bạn bè không nhắc nhở ngài đã tử trận.

Có thực lực, thật tốt.

Tống Thư Hàng cảm thán trong lòng.

Nếu đổi lại là cậu cưỡng ép chống đỡ công kích gây nhiễu từ xa của ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’, e rằng chỉ có con đường ‘phục sinh’ để đi.

Vấn đề là cậu hiện tại trên người không có thủ đoạn phục sinh thông thường.

Bạch tiền bối Two thì đã chuẩn bị cho cậu một lần phục sinh, nhưng có thể sau khi phục sinh sẽ biến thành ‘Cửu U Tà Ma’ thì sao.

Đang lúc suy nghĩ. 【 Đinh ~ cảnh báo virus (chưa hoàn thành) phát hiện tín hiệu ‘gây nhiễu từ xa’. 】 【 Lại đến nữa rồi. 】 Long

Lạc Nữ Sĩ nhắc nhở nói. ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ hôm nay là thật sự nghiêm túc, nó dường như đã nhận ra đợt khóa chặt và đánh từ xa trước đó của mình đã đánh nhầm đối tượng.

Cho nên sau khi đợt công kích gây nhiễu khóa chặt từ xa kết thúc, nó lập tức mở ra đợt khóa chặt tiếp theo, tìm kiếm lại Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “C-còn... còn đến nữa?

Nhiều quá hại thân đấy chứ.” Nhưng lúc này, cậu đã không còn thời gian nghĩ nhiều nữa.

Phải lập tức đưa ra lựa chọn!

Kết nối Hà Chỉ Ma Đế là không thể, Hà Chỉ tiền bối đã cảnh giác, tuyệt đối không thể nhận cuộc gọi.

Vậy thì lựa chọn còn lại không nhiều. 【 Còn có thể kết nối lại với Bất Diệt Chi Chủ tiền bối không? 】 Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi. 【 Xác định chỉ lệnh, kết nối lại ‘Bất Diệt Chi Chủ’. 】 【 Đinh ~ kết nối thành công, trò chuyện bắt đầu. 】 【 Xin hãy bắt đầu trò chuyện với ‘Bất Diệt Chi Chủ’. 】 Tống Thư Hàng: “……” Thành thật mà nói, lần thứ hai mà vẫn có thể kết nối thành công, có chút nằm ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng.

Mặc dù bóc lột một vị tiền bối ‘Bất Diệt Chi Chủ’ quá mức thì hơi không hay, nhưng lúc này trong danh sách bạn bè không có thành viên nào thích hợp hơn Bất Diệt Chi Chủ...

Cho nên, đây cũng là điều bất đắc dĩ.

“Lại gặp mặt rồi, Bất Diệt Chi Chủ tiền bối.

Thành thật mà nói, hôm nay tôi có chút cảm động vì ngài.

Không nói nhiều lời, chúc hai chúng ta hôm nay có thể thuận lợi vượt qua đại kiếp.” Tống Thư Hàng nói.

Rồi sau đó, qua không lâu. 【 Lại một lần nữa chuyển hướng thành công. 】 Long Lạc Nữ Sĩ nhắc nhở nói.

“Cốc ~~” Tiếng kêu quái lạ quen thuộc từ kênh liên lạc của ‘Bất Diệt Chi Chủ’ truyền đến.

Kênh liên lạc VIP giữa Bất Diệt Chi Chủ và Tống Thư Hàng bị ngắt.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Nhưng cậu không thả lỏng cảnh giác, thân thể hóa khói nén lại ở mức độ cao.

Quả nhiên...

Vài hơi thở sau. 【 Đinh ~ cảnh báo virus (chưa hoàn thành) phát hiện tín hiệu ‘gây nhiễu từ xa’. 】 Lần thứ ba hôm nay rồi!

Điều Tống Thư Hàng lo lắng nhất cuối cùng vẫn xảy ra.

Thiên Đạo Di Thuế Cầu hiện tại không có nhiều thần trí, ở trong trạng thái một đường thẳng và không có việc gì làm.

Cho nên, hiện tại ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ đã bắt tay vào làm một việc thì sẽ không bỏ cuộc, bất kể đụng tường bao nhiêu lần cũng vậy.

Không bắt được Tống Thư Hàng thì quyết không bỏ cuộc.

Lần này, không đợi Tống Thư Hàng phát ra chỉ lệnh, công năng trò chuyện ‘tu chân’ đã rất nhân tính hóa tự động bắt đầu kết nối ‘Bất Diệt Chi Chủ’. 【 Đinh ~ kết nối ‘Bất Diệt Chi Chủ’ thành công, trò chuyện bắt đầu. 】 Tống Thư Hàng: “……” Không chỉ ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ bên kia cứng đầu, ‘Bất Diệt Chi Chủ’ bên này đầu cũng không mềm.

Hiệp thứ ba.

Hiệp Thiên Đạo Di Thuế Cầu: Khóa chặt gây nhiễu từ xa.

Hiệp kết thúc.

Hiệp Tống Thư Hàng: Triệu hoán ‘Bất Diệt Chi Chủ’, đỡ lấy.

Hiệp kết thúc.

Cuối cùng tiếng ‘Cốc ~’ quen thuộc kia đã khép lại hiệp này.

Tống Thư Hàng thân khói, dựa vào trong ‘phong ấn trụ’.

Cậu âm thầm lật cuốn sách 《Ngữ Pháp Viễn Cổ Cơ Bản》.

Sau đó líu lưỡi, dùng ngôn ngữ viễn cổ niệm nói: “Lần thứ ba đã đến rồi, lần thứ tư còn xa sao?” “Bá Tống, ngươi còn tốt không?” Tinh Tinh Tướng Quân khẽ hỏi.

Tống Thư Hàng lại lần nữa lật cuốn sách trong tay, sau đó líu lưỡi nói: “Nếu tôi chết, xin đừng bi thương.

Xin hãy chôn tôi dưới gốc cây, cài lên cho tôi một đóa hoa nhỏ trắng tinh.” Tinh Tinh Tướng Quân âm thầm vỗ tay cho cậu.

Sau đó... hiệp thứ tư bắt đầu.

Hiệp kết thúc.

Hiệp thứ năm bắt đầu.

Hiệp kết thúc.

Cứ thế tuần hoàn... mãi đến hiệp thứ mười một.

Tống Thư Hàng đã tê dại rồi.

Cậu đã không nỡ lòng nào hố Bất Diệt Chi Chủ tiền bối nữa.

Trong lòng đã có gánh nặng rồi.

Lúc này, nếu ‘Bất Diệt Chi Chủ’ từ chối ‘liên lạc trò chuyện’ của cậu, cậu cảm giác nội tâm mình có lẽ sẽ dễ chịu hơn một chút. 【

Đinh ~ kết nối ‘Bất Diệt Chi Chủ’ thất bại. 】【 Bất Diệt Chi Chủ đã từ chối kết nối. 】“Hiệp thứ mười một bắt đầu...

Di, trời đất ơi, Bất Diệt Chi Chủ từ chối rồi!” Tống Thư Hàng cả người bật dậy.

Mười hiệp sau, Bất Diệt Chi Chủ cứng đầu, cuối cùng cũng không cứng đầu nữa.

Nhưng vấn đề là, Thiên Đạo Di Thuế Cầu vẫn chưa bỏ cuộc.

Chương 2469

Vậy tiếp theo phải chuyển hướng tới ai?

Trong toàn bộ danh sách bạn bè, trừ ‘Bất Diệt Chi Chủ’ và ‘Hà Chỉ Ma Đế’ ra, những thành viên khác đều không tiện hố.

Vốn dĩ còn có một nhóm thành viên ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ làm ứng cử viên nhận khoai.

Thế nhưng, trong sự kiện Thiên Phạt trước đó, thành viên bạn bè của Viễn Cổ Thiên Đình đã chết một hơi bốn người...

Avatar của những người bạn khác cũng đang ở trạng thái xám xịt, đây là trạng thái ‘đang phục sinh’.

Hơn nữa, cho dù trạng thái của họ vẫn tốt, Tống Thư Hàng cũng không tiện hạ giếng ném đá đi hố họ khi người ta vừa mới chịu xong ‘Thiên Phạt’.

“Chẳng lẽ phải hố Thiên Đế?” Ánh mắt Tống Thư Hàng lướt qua danh sách bạn bè.

Trong số các thành viên tiếp theo, xét về thực lực và mối quan hệ, dường như chỉ có ‘Thiên Đế’ là ứng cử viên tốt nhất.

Đang lúc suy nghĩ, Bạch tiền bối Two đột nhiên mở mắt ra: “Ai đang khóa chặt nơi này?” Bạch tiền bối Two đang ngủ say cảm ứng được nguy cơ, cuối cùng cũng tỉnh lại.

Ngay sau đó.

“Xì, một tồn tại như thi thể, cũng dám ám toán ta?” Bạch tiền bối Two nói.

Sau đó ngài thò tay vào hư không tóm một cái.

Có một cục khói đen, bị Bạch tiền bối Two nghiền nát.

Tống Thư Hàng không hiểu sao lòng chợt thắt lại.

Cục khói đen kia, trông y như một phần 'thân hóa khói Ngụy Bất Hủ' của cậu.

"Bạch tiền bối... ngài vừa bóp nát cái gì vậy, có thể cho tôi một chút chuẩn bị tâm lý không?" Tống Thư Hàng vẫn duy trì 'Ngụy Bất Hủ trạng thái' cất tiếng hỏi.

Lúc này, cậu căn bản không dám khôi phục nguyên hình.

Vạn nhất bị bóp nát là bộ phận quan trọng của cơ thể, ví dụ như não hạch gì đó, sau đó vừa khôi phục nguyên hình thì não hạch chưa kịp trọng sinh, cậu liền chết luôn thì sao đây?

Bạch tiền bối Two mơ mơ hồ hồ nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, ngài đột nhiên tỉnh táo lại, hiếu kỳ nói: "Di?

Thư Hàng, ngươi làm sao mà vào đây được?" Cái phong ấn mà Bàn Cầu bố trí này kiên cố đến mức nào, ngài rõ ràng không thể rõ hơn, Tống Thư Hàng đã độn vào bằng cách nào?

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, đáp: "Tôi đã vào được một lúc rồi, còn bị ngài vỗ cho một chưởng, cả người đều nát bấy rồi. " "Ngươi đã làm gì ta?" Bạch tiền bối chất vấn nói.

Không không không không, ngài tự nhiên làm gì lại vỗ Tống Thư Hàng một chưởng?

Tống Thư Hàng: "???" Tại sao hình như là tôi đã làm sai chuyện gì vậy?

"Trước đó tôi đã mở một cửa sau trên phong ấn của Bàn Cầu đại lão, định vào gọi Bạch tiền bối dậy.

Sau đó... ngài liền một chưởng chấn tôi thành nát bấy, hiện tại tôi toàn thân vẫn đang đau nhức.” Tống Thư Hàng nhắc nhở nói.

“Cho nên, sau này khi người khác ngủ, tuyệt đối đừng đi quấy rầy, biết chưa?” Bạch tiền bối Two đưa tay vỗ vỗ Tống Thư Hàng thân khói, ôn nhu nói.

Tống Thư Hàng: “……” “Nói đi thì phải nói lại, vừa rồi ta cảm ứng được một tên như thi thể, khóa chặt vị trí này từ xa.

Có thể xuyên qua phong ấn của Bàn Cầu, trực tiếp khóa chặt khu vực này... là Thiên Đạo Di Thuế sao?” Bạch tiền bối Two sau khi hiểu rõ, hỏi.

“Không sai, chính là nó.

Tôi từ kẽ hở của ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ trốn thoát ra ngoài, nó liền vẫn luôn dùng bí pháp tìm kiếm tôi từ xa.

Vị này căn bản không hiểu bỏ cuộc là cái gì, gặp phải đối thủ kiên trì không bỏ cuộc như vậy, tôi đau đầu quá đi mất.” Tống Thư Hàng cảm giác mình hiện tại chính là Lý Bạch mài kim, cứ bị kiên trì mài như vậy, sẽ có một ngày bị mài thành kim thêu thôi.

“Hiểu hiểu.” Bạch tiền bối Two phát ra một trận cười vui vẻ.

Tống Thư Hàng lại hỏi: “Vậy, vừa rồi Bạch tiền bối ngài đã bóp nát cái gì?” “Không chú ý, chắc là bộ phận ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ vừa khóa chặt ngươi, ta trực tiếp ra tay bóp nát.

Đồng thời chấn phản lại một đòn vào ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’, khiến nó trong thời gian ngắn không thể truy lùng nữa.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng vội vàng sờ soạng trên thân khói của mình, sờ lên sờ xuống một lượt.

Từ vẻ bề ngoài mà nói, chắc là không có bộ phận nào bị mất, về nội tạng thì không rõ rồi.

Hy vọng một lát nữa sau khi khôi phục nguyên hình, có thể nhờ《 Thánh Viên Long Lực Thần Công 》 chương truyền thừa tổng cương, trọng sinh lại bộ phận bị Bạch tiền bối bóp nát.

“Hy vọng không có chuyện gì.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu giải trừ ‘trạng thái khói’ bắt đầu khôi phục nguyên hình.

Thân Ngụy Bất Hủ tan đi, khói bắt đầu ngưng tụ thành nhục thân.

Khoảnh khắc nhục thân khôi phục, Tống Thư Hàng nhanh chóng kích hoạt ba đại công pháp tôi luyện thân thể + 《 Trình Lâm Tự Dũ Pháp 》, tranh thủ khiến hiệu quả ‘đoạn chi trọng sinh’ đạt đến mức lớn nhất. 《 Biến Dị Cương Thủ 》 bao phủ thân thể cậu thành màu kim loại đen kịt.

Hiệu quả của 《 Thánh Viên Long Lực Thần Công 》+《 Nho Gia Kim Cương Thân 》 đồng thời hiển hiện.

Khoảnh khắc tiếp theo, một Đại Thánh Viên dẫn theo 132 Tiểu Thánh Viên, hiện lên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Nhưng do bị hạn chế bởi phong ấn trụ của Bàn Cầu đại lão, tổng cộng 133 Thánh Viên, bị cưỡng ép chen chúc vào nhau, nhét vào không gian đỉnh chật hẹp của phong ấn trụ. 133 Thánh Viên, chen chúc, chồng chéo lên nhau, tạo thành hiện tượng xuyên mô nghiêm trọng.

Nếu không phải chúng là ‘hư ảnh’ thì hiện tại chắc chắn đã bị chen nổ rồi.

“Phong ấn của Bàn Cầu đại lão, thật đáng sợ.” Tống Thư Hàng cảm thán nói.

“Ta cảm giác ngươi hiện tại không phải là lúc cảm thán chuyện này.” Bạch tiền bối Two ôn nhu nhắc nhở nói.

Tống Thư Hàng: “Sao vậy?” Khoảnh khắc tiếp theo, cậu cảm giác sau lưng mình có chút ngứa ngứa, thế là cậu đưa tay vươn ra sau lưng...

Khi tay vừa nhấc lên, Tống Thư Hàng mới thấy trên cánh tay mình, có vô số tổ chức cơ thể giống như ‘mạch máu’ kéo dài ra, nối liền với phía sau cơ thể!

Không chỉ cánh tay, mà trên lưng cậu, cũng đầy rẫy tổ chức ‘mạch máu’, giống như ‘rễ sen’, cắm sâu ra phía sau.

Vì thường xuyên sử dụng ‘rễ sen’ để cắm vào người khác, nên Tống Thư Hàng sớm đã thích nghi với cảnh tượng xúc tu này.

Cho nên cậu không có một chút hoảng hốt nào, mà dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào những ‘mạch máu’ này.

Vừa chạm vào, mát lạnh...

đau đau.

Cảm giác mát lạnh là do ngón tay truyền đến xúc cảm.

Mà cảm giác đau đớn là từ những tổ chức giống ‘mạch máu’ này truyền đến.

“Lạy trời, những thứ này sẽ không thật sự là mạch máu của mình chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu còn có thể thấy từ trong những mạch máu này, có máu đang chảy, không ngừng tuôn ra ngoài.

Đó là tiểu cầu, hồng cầu và bạch cầu đáng yêu của cậu, đang thông qua mạch máu làm đường hầm, thoát ly cơ thể, bắt đầu con đường chạy trốn dài.

Cậu đây hà chỉ là máu chảy đầy đất, đây là truyền máu ra ngoài vô hạn!

Tống Thư Hàng quay đầu 180 độ nhìn về phía sau.

Kể từ khi chịu đựng 'chú nguyền xoay đầu' của Bạch tiền bối Two, cổ cậu đã thức tỉnh công năng mới.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu liền thấy mạch máu kéo dài ra từ lưng, vai, cánh tay mình, cắm rễ vào 'phong ấn trụ' của Bàn Cầu đại lão, và dung hợp thành một thể với phong ấn trụ.

Giữa phong ấn trụ và cậu, không phân biệt ranh giới, tựa như đã trở thành một thể.

Máu của cậu, được không ngừng truyền vào trong phong ấn trụ.

Phong ấn trụ bảy màu vốn có, sau khi tiếp nhận sự tẩm bổ của máu Tống Thư Hàng, trở nên càng thêm rực rỡ.

Sự rực rỡ này, hệt như làn da khô ráp được bổ sung nước trở nên Q-đạn mịn màng vậy.

Tống Thư Hàng: "……" Tại sao lại thế này?

Cậu chỉ là đưa cơ thể từ 'trạng thái khói Ngụy Bất Hủ' khôi phục nguyên trạng mà thôi, tại sao lại kết nối với phong ấn trụ của Bàn Cầu đại lão?

"Đau đầu quá đi mất." Tống Thư Hàng quay đầu lại, đưa tay dùng sức xoa huyệt thái dương...

Do cả hai tay và vai đều mang theo mạch máu, động tác của cậu không thể quá lớn, động tác vừa lớn, khi kéo mạch máu thì sẽ sinh ra từng trận đau đớn nhẹ.

"Có vài khả năng." Bạch tiền bối Two hạ trầm, hai chân khoanh lại, một tay chống cằm nói: "Phong ấn trụ này vốn dĩ là do Bàn Cầu dùng ‘Ngụy Bất Hủ Chi Cốt’ làm cơ sở mà mò ra.

Mà hình thức khói vừa rồi của ngươi là ‘Ngụy Bất Hủ hình thức’, có thể nói khi ngươi ở hình thức khói, và phong ấn trụ là ‘cùng một nguồn gốc’.

Như vậy, khi ngươi từ hình thức khói khôi phục lại, và nó dung hợp thành một thể, cũng có thể lý giải được.” Tống Thư Hàng: “……” Vì đều là tính chất ‘Ngụy Bất Hủ’, cho nên sao và sao hút nhau?

“Ngoài ra, cũng có thể liên quan đến việc ngươi đã cày 《Dưỡng Đao Thuật》 suốt một đêm trước đó.” Bạch tiền bối Two tiếp tục nói.

Ngoài ra, Bạch tiền bối Two còn cảm ứng được có một loại lực lượng, từ một không gian quỷ dị mà ngài cũng không thể nhìn thấu truyền đến, rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Lực lượng đó, mới là nguyên nhân chính.

Không phải ‘Thiên Đạo Di Thuế’.

Mà là lực lượng Bất Hủ Chi Cốt chính tông.

Chỉ là ngay cả Bạch tiền bối Two cũng không thể nhìn thấu, lực lượng ‘Bất Hủ Chi Cốt’ này đã chiếu rọi lên người Tống Thư Hàng bằng cách nào?

Dưới sự thôi hóa của lực lượng Bất Hủ Chi Cốt chính tông này, Tống Thư Hàng ở trạng thái ‘Ngụy Bất Hủ’ và phong ấn hình thành từ xương ‘Ngụy Bất Hủ’, đã dung hợp thành một thể.

Hơn nữa trong cơ thể Tống Thư Hàng, còn có một loại lực lượng bị lôi kéo, đó là ‘Long Phù Chuyển Sinh Lạc Ấn’ trên trán Kim Đan béo ú của cậu.

Ấn ký ‘Long Phù Chuyển Sinh Lạc Ấn’ này cũng có liên hệ thiên ti vạn lũ với Bất Hủ Chi Cốt, tương tự có thể xếp vào loại đồ vật cấp độ ‘Ngụy Bất Hủ’ này.

“Nói tóm lại, chúc mừng ngươi, Thư Hàng.

Ngươi đã thành công dung hợp thành một thể với phong ấn cấp Cửu U Chúa Tể, nếu ngươi có thể thúc đẩy phong ấn này một hai phần uy lực... ngươi liền có thể tung hoành thiên hạ.” Bạch tiền bối Two vui vẻ nói.

Chương 2470

Tống Thư Hàng ngừng một lát rồi nói: “Tôi và phong ấn dung hợp thành một thể, vậy tôi hiện tại được tính là trạng thái gì?

Tôi tự phong ấn chính mình?

Tôi tự ở trong cơ thể mình?

Đúng rồi, Bạch tiền bối ngài cũng ở đây...” “Dừng lại!” Bạch tiền bối Two đưa tay ngăn chặn nửa câu sau của Tống Thư Hàng, mặc dù là sự thật, nhưng nói ra lời này thì thật là gây ngượng. 【Quả không hổ là Bá Tống đệ nhất thiên hạ gây ngượng. 】 Tinh Tinh Tướng Quân bên cạnh thầm cảm thán trong lòng.

Bá Tống Huyền Thánh cái gì cũng dám nghĩ, cái gì cũng dám nói, đôi khi còn dám làm, sao mà không gây ngượng được chứ?

Tống Thư Hàng: “……” Mạch máu trên người cậu, máu vẫn đang không ngừng bị rút ra.

“Bạch tiền bối, trên người ngài có nước không?” Lúc này, Tống Thư Hàng run rẩy hỏi.

Vì máu trong cơ thể không ngừng bị truyền vào trong ‘phong ấn trụ’, Tống Thư Hàng mất máu quá nhiều cảm giác khô miệng khát nước.

Với nhục thân Thất Phẩm Tôn Giả + ba đại công pháp tôi luyện thân thể + Trình Lâm Tự Dũ Pháp hỗ trợ, mỗi khắc trong cơ thể đều đang điên cuồng tạo máu.

Nhưng tốc độ tạo máu vậy mà vẫn không theo kịp tốc độ hút máu của ‘phong ấn trụ’.

Tốc độ hút máu này, đổi một Bát Phẩm Huyền Thánh chính tông lên, cũng phải bị rút cạn.

Tống Thư Hàng vốn định mở một lối vào ‘Hạch Tâm Thế Giới’ gần đó, lấy nước suối sống.

Lần này Hạch Tâm Thế Giới thì không hề sợ hãi, vì Tống Thư Hàng và ‘phong ấn trụ’ đã hợp thành một thể, phong ấn trụ không hạn chế việc mở Hạch Tâm Thế Giới.

Thế nhưng... lối ra của Hạch Tâm Thế Giới, vậy mà lại mở ở bên ngoài ‘phong ấn trụ’, và Tống Thư Hàng chỉ cách một lớp kính.

“Có.” Bạch tiền bối Two đáp.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: “Bạch tiền bối, tôi hơi mất máu quá nhiều, cần uống nước bổ sung một chút.” “Nhưng có độc, ngay cả Cửu Phẩm Kiếp Tiên cũng rất khó chống đỡ kịch độc, ngươi có muốn uống không?” Bạch tiền bối Two nói.

“……” Tống Thư Hàng điên cuồng lắc đầu.

Cậu cũng không phải Tam Lãng tiền bối, cũng không có sở thích điên cuồng thử thách ở ranh giới tử vong.

“Yên tâm đi, với cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả thật sự của ngươi hiện tại, cho dù bị rút cạn tiên huyết, cũng sẽ không chết, nhiều nhất là biến thành trạng thái xác khô, chỉ cần cho ngươi chút thời gian, rất nhanh sẽ có thể khôi phục.” Bạch tiền bối Two an ủi nói.

Lúc này, Tinh Tinh Tướng Quân ngoài phong ấn trụ đột nhiên nhắc nhở nói: “Bá Tống, ngươi đã hợp làm một với cây ‘phong ấn trụ’ này rồi, vậy ngươi thử xem có thể mở thêm một cánh cửa trên đó, rồi từ đó đi ra không?

Chỉ cần có thể đi ra, muốn uống gì cũng không thành vấn đề nữa phải không.” “Đúng vậy!” Tống Thư Hàng vỗ vỗ đầu.

Mất máu quá nhiều, khiến não cậu có chút mơ hồ, vậy mà không nghĩ đến phương án đơn giản này. 【 Mở ra đi ~ phong ấn trụ! 】 Tống Thư Hàng gửi yêu cầu mở cửa đến phong ấn trụ.

Theo ý chí của cậu, phong ấn trụ bảy màu bắt đầu từ từ mở ra.

Mở rồi, thật sự mở rồi!

Không uổng công cậu khổ cực cày 《 Dưỡng Đao Thuật 》 suốt một đêm, một đêm khổ cực không phí hoài.

Tống Thư Hàng bước chân, từ từ đi ra khỏi phong ấn trụ.

Sau đó cậu quay người nhìn về phía Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two thở dài thườn thượt, cái gì đến rồi cuối cùng cũng sẽ đến.

Lúc này Bạch tiền bối Two giống như một người trong chăn vào mùa đông lạnh giá, hận không thể dung hợp thành một thể với chiếc chăn.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng cất tiếng gọi.

“Đến rồi đến rồi.” Bạch tiền bối Two cất bước, bước ra ngoài.

Lúc này, Tinh Tinh Tướng Quân nhắc nhở nói: “Chủ nhân của ta xin hãy cẩn thận một chút, trước đó phong ấn trụ đã mở cửa, nhưng khi Thương Thử Hào muốn ra ngoài, vẫn bị phong ấn trụ.” Bạch tiền bối Two khẽ gật đầu, một bước bước ra.

Khoảnh khắc ngài bước ra, trước phong ấn trụ, dường như có một tầng bình chướng trong suốt, đang ngăn cản Bạch tiền bối Two.

Nhưng lực cản của bình chướng trong suốt rất nhỏ, Bạch tiền bối Two chỉ hơi dùng sức liền thoát ra khỏi phong ấn trụ!

“Thành công rồi!” Tống Thư Hàng khẽ siết chặt nắm đấm.

“Năm ngàn năm... mười ngàn năm đã trôi qua.” Bạch tiền bối Two khẽ nói.

Tiểu Thái Dương T233 Hào và Tinh Tinh Tướng Quân đồng thanh nói: “Chúc mừng chủ nhân đã thành công thoát khỏi cảnh khốn khó.” Thương Thử Hào dùng giọng yếu ớt: “Chí ~~” Bạch tiền bối Two nhìn phong ấn trụ trống rỗng, suy nghĩ một lát.

Sau đó, ngài đưa tay triệu hồi.

Ở đằng xa có một phân thân chuyên nghiên cứu, không có chiến lực đi tới.

Những phân thân này là do Bạch tiền bối Two dùng để nghiên cứu pháp thuật, phân tích pháp khí công nghệ cao của Bàn Cầu đại lão.

Phân thân nghiên cứu giả này đến bên cạnh phong ấn trụ, nhẹ nhàng nhảy một cái, rơi vào trong phong ấn trụ.

“Rất tốt, như vậy, sẽ không cần lo lắng Bàn Cầu sẽ có cảnh giác nữa.” Bạch tiền bối Two hài lòng gật đầu.

Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Bàn Cầu đại lão có thể giao tiếp từ xa với cây ‘phong ấn trụ’ này sao?” “Khi ta vừa bị phong ấn, mơ hồ có thể cảm ứng được có người đang nhìn chằm chằm phong ấn.

Thế là ta đã mò ra rất nhiều pháp thuật thú vị trong phong ấn trụ, gây nhiễu sự giám sát từ xa đó.” Bạch tiền bối Two đáp.

Tống Thư Hàng nghiền chặt cằm trầm tư.

Nếu...

Bàn Cầu đại lão thật sự sẽ thỉnh thoảng ‘quan tâm’ đến phong ấn trụ này, vậy chẳng phải có nghĩa là ngài ấy thường xuyên có thể ‘thấy’ tình hình bên trong phong ấn trụ sao?

Thế là, Tống Thư Hàng đưa tay bấm một cái.

Một Kim Đan mã QR hiện lên trong tay cậu.

Cậu đưa tay ấn một cái, Kim Đan mã QR này được đặt vào bên trong phong ấn trụ.

Bất kể có tác dụng hay không, cứ để lại một mã QR trước đã.

Nói không chừng Bàn Cầu đại lão sẽ mắc câu thì sao?

“Thư Hàng, ngươi và ta nghĩ giống nhau rồi.” Bạch tiền bối Two hài lòng gật đầu, trong bố cục ‘hố Bàn Cầu’ mà ngài đã lên kế hoạch, cũng có một khâu như vậy.

“Nhưng Bạch tiền bối, vấn đề tiếp theo là... tôi phải làm sao để tách khỏi ‘phong ấn trụ’ đây?” Tống Thư Hàng nhìn chỗ mình và phong ấn trụ liên kết, nghẹn lòng nói.

Bạch tiền bối Two đã giành được tự do, rồi sau đó cậu lại bị khốn, phạm vi hoạt động bị giới hạn quanh phong ấn trụ.

“Ừm, có vài phương án có thể dùng.

Phương án thứ nhất, chỉ cần cắt ngươi thành mảnh vụn, rồi trọng sinh trong trận phục sinh, vấn đề liền giải quyết dễ dàng.” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng điên cuồng lắc đầu.

Gần đây ý chí cầu sinh của cậu mạnh mẽ như vậy, chính là để tránh việc ba trăm sáu mươi lăm ngày trong năm, ngày nào cũng là ngày giỗ của cậu.

“Phương án thứ hai, dùng trái tim của ngươi thay thế cơ thể ngươi.” Bạch tiền bối đưa tay chạm vào ngực Tống Thư Hàng.

“Mổ trái tim sao?” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Bạch tiền bối Two: “Đúng.” “Tôi chọn phương án hai!” Tống Thư Hàng không chút do dự nói.

Bạch tiền bối Two đưa tay xé rách y phục của cậu, lộ ra bộ ngực màu kim loại đen kịt.

Sau đó, Bạch tiền bối Two chụm ngón tay thành kiếm, đâm vào ngực Tống Thư Hàng.

Thấy Bạch tiền bối Two chụm ngón tay thành kiếm đâm tới.

Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: “Khoan đã, Bạch tiền bối, hãy để tôi chuẩn bị tâm lý trước...

Di?” Ngón tay tiền bối Two đâm vào ngực cậu, nhưng lại không hề có chút đau đớn nào.

Ngực cậu chỉ có thể cảm ứng được hàn ý lạnh băng từ ngón tay Bạch tiền bối Two, mà không hề có chút cảm giác đau đớn nào.

“Không đau sao?

Bạch tiền bối, ngài đã dùng thủ đoạn gây tê cục bộ cho tôi sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Hơn nữa, chỗ ngực cậu bị xé rách cũng không có tiên huyết chảy ra.

Mặc dù bị phong ấn trụ hút đi rất nhiều máu, nhưng theo lý mà nói gần trái tim cậu vẫn phải có máu mới đúng chứ?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối Two đồng thời sử dụng cả thủ đoạn gây tê cục bộ + cầm máu?

“Đừng làm ồn, ta đang mổ...

đang phẫu thuật, cần chuyên tâm tập trung chú ý lực.” Bạch tiền bối Two nghiêm túc xé rách ngực Tống Thư Hàng, lộ ra trái tim lưu ly khác biệt đó.

Khi Tống Thư Hàng vận chuyển ‘ba đại công pháp tôi luyện thân thể’, đặc biệt là chương tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần

Công 》 trong đó, trái tim cậu liền sẽ phát sinh biến hóa.

Trái tim lưu ly vô cùng đẹp đẽ, hệt như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo.

Tống Thư Hàng lờ mờ nghe thấy từ 'mổ' thì lập tức ngậm miệng không dám nói chuyện, ý chí cầu sinh mãnh liệt khiến cậu giữ im lặng.

Chỉ là trái tim lưu ly lộ ra, lại bắt đầu không chịu thua kém mà đập nhanh hơn.

"Đừng nhảy lung tung, thân là Thất Phẩm Tôn Giả, ngươi cần phải biết cách khống chế bản thân." Bạch tiền bối Two nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng khẽ nói: "Bạch tiền bối, trái tim đập mới chứng minh tôi còn sống chứ." "Chuẩn bị sẵn sàng chưa?

Ba, hai, một!" Bạch tiền bối Two ra tay nhanh như chớp.

Ngay sau đó, trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng liền bị lấy xuống.

Vì không có một chút đau đớn nào, Tống Thư Hàng có chút không thích ứng.

Sau khi bị lấy xuống, trái tim lưu ly vẫn chưa bỏ cuộc, nó vẫn đang điên cuồng đập, giãy giụa trong tuyệt vọng.

Phẫu thuật lấy trái tim hoàn thành!

Chương 2471

Tống Thư Hàng lập tức lấy ra pháp khí giữ mạng đặc biệt ‘Nhẫn Nại Vương Tọa’, một phát đặt mông ngồi lên.

Nhưng vì phần lưng và phong ấn trụ vẫn chưa tách rời, cậu chỉ có thể thẳng lưng mà ngồi, không thể dựa vào Nhẫn Nại Vương Tọa.

“Xì ~~” Tinh Tinh Tướng Quân bên cạnh, Thương Thử Hào đã khôi phục lại, Tiểu Thái Dương T233 Hào trong trạng thái ý thức, tất cả đều đồng loạt hít hà một hơi khí lạnh.

Chiếc Nhẫn Nại Vương Tọa kia thật là gồ ghề, chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta da đầu tê dại rồi.

Bá Tống vậy mà lại không đổi sắc mặt ngồi lên...

Đúng là một người gan lì!

Điều này vô cùng phù hợp với Cửu U thế giới.

Cửu U thế giới cần những người gan lì như vậy, để chấn hưng Cửu U.

“Hô ~” Tống Thư Hàng trên Nhẫn Nại Vương Tọa thở ra một hơi, sau đó điên cuồng thúc đẩy 《 Thánh Viên Long Lực Thần Công 》 chương tổng cương + Trình Lâm Tự Dũ Pháp. 133 Thánh Viên mặc Nho phục lần lượt từ trong ‘phong ấn trụ’ bò ra, tụ tập trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Mà trên cổ chúng đều quàng một hư ảnh chân long tương ứng.

Kể từ khi tiếp xúc với ‘khăn quàng cổ kiểu Bạch Long tỷ tỷ’ của Tô Thị A Thập Lục, tất cả những Thánh Viên có tiềm chất Nho gia này, lập tức học đi đôi với hành, nhanh chóng phát triển ra tạo hình mới này.

Sau khi từ phong ấn trụ chen chúc đi ra, 133 Thánh Viên lập tức triển khai trận hình mới của mình.

Lần này, dưới sự sắp xếp của Đại Thánh Viên, tất cả Thánh Viên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng bày ra một chữ TÂM khổng lồ!

Chữ này lúc này thật sự rất linh tính và phù hợp với cảnh tượng.

“Thật là một tạo hình độc đáo.” Tinh Tinh Tướng Quân cảm khái vạn phần.

Cũng là 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, duy độc Bá Tống Huyền Thánh lại cố tình chơi ra đủ trò với hư ảnh Thánh Viên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, vẻ mặt tuyệt vọng nhìn chữ ‘TÂM’ khổng lồ.

Trong ngực, trái tim bị lấy đi bắt đầu trọng sinh.

Cũ không đi, mới không đến.

Trái tim mới sinh, trẻ hơn, đập sẽ mạnh mẽ hơn.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn về phía Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two đang không ngừng vẽ phù văn trên trái tim lưu ly của cậu.

Sau khi có phù văn của Bạch tiền bối Two gia trì, trái tim lưu ly này phát ra ánh sáng ‘thần khí’.

Trái tim lưu ly được Cửu U Chúa Tể tự tay ký tên chứng nhận, nếu cái này mà lộ ra ngoài Cửu U thế giới, chắc chắn sẽ khiến các Cửu U Tà Ma tranh giành, sau đó sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu trong Cửu U thế giới.

“Đại công cáo thành, thủ pháp của ta vẫn như năm đó, không hề thoái bộ.” Bạch tiền bối Two hài lòng nói.

Trái tim lưu ly này bị ngài mò ra tinh xảo đến mức này, có chút không nỡ lãng phí.

Ừm...

Lần sau có thời gian, nhân lúc Tống Thư Hàng ngủ, lại lén đi đào một trái tim nữa đi ~ Bạch tiền bối Two nâng trái tim đã được cải tạo này lên, đặt nó bên cạnh phong ấn trụ.

Trên trái tim lưu ly hiện lên từng đạo quang mang nhu hòa, nối vào các xúc tu phía sau Tống Thư Hàng.

Di Hoa Tiếp Mộc.

Tất cả xúc tu sau lưng Tống Thư Hàng đều được chuyển hướng, nối vào trên trái tim lưu ly.

Trái tim lưu ly thay thế Tống Thư Hàng, và ‘phong ấn trụ’ duy trì trạng thái hợp nhất.

Bản thể Tống Thư Hàng tức thì cảm giác một trận nhẹ nhõm, như trút được vạn tấn gánh nặng.

Chương tổng cương 《 Thánh Viên Long Lực Thần Công 》 vận chuyển toàn lực, cơ thể cậu bắt đầu khôi phục.

“Hôm nay, lại bình an sống sót rồi.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Thương Thử Hào: “Chí ~~ một ngày mới vừa bắt đầu, ngươi đang nói mớ gì vậy?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu: “Vọng trời.” Trên đỉnh đầu, hư ảnh Thánh Viên lập tức biến trận hình.

Một phần Tiểu Thánh Viên ra trận, tạo thành một chữ ‘Nhận’, cắm trên chữ ‘Tâm’, tạo thành chữ ‘Nhẫn’.

Chữ Nhẫn, chính là lưỡi dao trên tim, ẩn chứa ý đâm vào tim.

“Sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ hóa những lũ khỉ tinh ranh các ngươi thành thực thể, sau đó cho các ngươi làm việc ngày đêm cho ta.” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói.

“Xong rồi.” Lúc này, Bạch tiền bối khẽ vỗ vỗ tay nói.

Lúc này, trái tim lưu ly ‘dung nhập’ vào trong phong ấn trụ, lơ lửng ở đỉnh phong ấn trụ.

Từ trong trái tim lưu ly có vô số quang tuyến nhu hòa thay thế công năng mạch máu, dung nhập vào ‘vách cột’ phong ấn trụ.

Trong những quang tuyến này, mơ hồ có thể thấy có máu đang chảy.

Đó đều là tiên huyết của Tống Thư Hàng.

Phong ấn trụ bảy màu như được thêm hoa văn, trở nên càng thêm đẹp đẽ.

“Như vậy, cây phong ấn trụ này càng giống một pháp khí hơn rồi.” Tinh Tinh Tướng Quân nói.

Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng ‘Nhẫn Nại Vương Tọa’ lên, đưa mình đến trước phong ấn trụ.

Cậu đưa tay ấn vào ‘phong ấn trụ’.

Khoảnh khắc tiếp theo, phong ấn trụ bắt đầu phát sáng.

Giữa hai bên truyền đến một loại cảm giác ‘huyết mạch tương liên’.

“Con ngoan.” Tống Thư Hàng ôn nhu cười một tiếng, đưa tay phát ra một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi xuống.

Thương Thử Tà Ma: “Tà Đạo.” Tống Thư Hàng quay người, đột nhiên đưa tay chỉ một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, phong ấn trụ ‘vù ~’ một tiếng, biến mất tại chỗ.

Trong lòng Thương Thử Tà Ma dâng lên dự cảm không lành.

Cậu ta vừa ngẩng đầu, liền thấy ‘phong ấn trụ’ bay vút lên cao, trấn áp xuống phía mình.

“Ngươi có thể khống chế phong ấn trụ này sao?” Thương Thử Hào kêu lớn.

Phong ấn trụ dừng lại ở vị trí cách ‘Thương Thử Hào’ nửa mét.

“Cho nên tôi mới nói nó là con ngoan.” Tống Thư Hàng đáp.

Hiệu quả của huyết mạch tương liên cộng thêm 《Dưỡng Đao Thuật》, cậu có thể điều động phong ấn trụ.

Tuy nhiên, mỗi lần ‘di chuyển’ đều cần tiêu hao một chút ‘độ thiện cảm’ của phong ấn trụ, sẽ làm giảm chất lượng thần quang bảy màu của nó.

Cho nên sau khi điều động xong, phải bổ sung ma lực cho nó.

Sau khi phong ấn trụ trở về vị trí cũ, Tống Thư Hàng đưa tay lên liền là 22 phát 《Dưỡng Đao Thuật》...

Trong khoảng thời gian tiếp theo, cậu phải mỗi tối đến hang ổ của Bạch tiền bối Two một chuyến.

Một là có thể học cách phát âm ‘ngôn ngữ viễn cổ’ tiêu chuẩn, hai là mỗi ngày đều phải bổ sung 《Dưỡng Đao Thuật》 cho ‘phong ấn trụ’.

Chỉ cần cày 《Dưỡng Đao Thuật》 đủ nhiều trên phong ấn trụ, nói không chừng có thể trực tiếp triệu hoán nó từ ‘Tà Liên thế giới’ đến ‘Hạch Tâm Thế Giới’, sau đó lấy ‘Hạch Tâm Thế Giới’ làm bàn đạp, kéo nó đến hiện thế!

Và chỉ cần có thể kéo ‘phong ấn trụ’ đến hiện thế, thì thủ pháp có thể thao tác sẽ nhiều vô kể.

Đây là phong ấn có thể phong ấn ‘Cửu U Chúa Tể’ đến vạn năm, trước đó Bạch tiền bối Two cần năm ngàn năm thời gian mới có thể phá vỡ phong ấn này.

Loại phong ấn cường lực cấp độ này, ai bị trùm lên thì người đó xong đời!

“Bạch tiền bối, tôi về hiện thế trước đây.

Tối nay tôi đi cùng Biệt Tuyết Tiên Cơ thảo luận nghiên cứu phương pháp chế tác 《Tâm Ma Kiếp》, chúng ta tối nay gặp.” Tống Thư Hàng từ Nhẫn Nại Vương Tọa đứng dậy, thu vương tọa lại.

“Cùng đi đi, phân thân hình chiếu của ta cũng vừa vặn có thể đi đến hiện thế.” Bạch tiền bối Two nói.

Sau khi được giải phóng khỏi phong ấn, phân thân hình chiếu của Bạch tiền bối Two lại có thể thông qua ‘Hạch Tâm Thế Giới’ của Tống Thư Hàng mà tiến vào hiện thế.

Mà đây, cũng chính là động lực để Tống Thư Hàng khổ cực cày ‘phong ấn trụ’ cả một đêm.

Bạch tiền bối Two có thể tự do hành động, mới là ‘đại sư huynh cứu mạng’ của Tống Thư Hàng, có thể khiến cậu an toàn có bảo đảm.

......

Thành phố Đại học Giang Nam?

Ký túc xá.

Khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối Two từ Hạch Tâm Thế Giới trở về hiện thế, phát hiện thời gian đã gần đến trưa, giờ tan học.

Bạn cùng phòng đã sớm đi học rồi.

Thông nương không đầu cũng không thấy tung tích.

“Đã là thời điểm này rồi sao.” Tống Thư Hàng ‘thần thức’ khuếch tán ra, lặng lẽ bao trùm khuôn viên trường đại học.

Trong phòng học, Thụ yêu Khinh Vũ đã thay thế Tống Thư Hàng đi học.

Sau khi cảm ứng được ‘thần thức’ của Tống Thư Hàng, Khinh Vũ ngẩng đầu, khẽ mỉm cười, sau đó tiếp tục cúi đầu, chăm chú học bài, ghi chép.

Ba người bạn cùng phòng tinh thần tràn đầy...

Vì tinh thần rất tốt nên họ đi học căn bản sẽ không có cảm giác buồn ngủ gì cả.

Tống Thư Hàng ha ha cười một tiếng, ý thức lại chuyển sang sân vận động.

Ở đó, Thông nương không đầu đang nhàn rỗi đi dạo.

Một đêm trôi qua, ngọn hành của cô đã khôi phục được một chút.

Cách đó không xa, một thợ săn yêu giả trang thành công nhân vệ sinh đã sớm chú ý đến Thông nương, nhưng cậu ta không có hành động, mà là cẩn thận từng li từng tí tránh né Thông nương, và giữ khoảng cách nhất định với cô.

Yêu hành này chính là nhân viên nhà của Bá Tống Huyền Thánh, không thể động vào.

Hơn nữa, bên cạnh yêu hành này vẫn luôn có Bính Thần Đao hộ chủ, thần đao này vô cùng đáng sợ, chỉ cần nhìn từ xa một cái cũng sẽ cảm giác tâm thần bị chấn nhiếp.

Quả không hổ là ‘Thiên Niên Đệ Nhất Thánh’ Bá Tống Huyền Thánh, loại thần đao cấp độ này vậy mà lại phái ra để bảo hộ một yêu hành nhỏ bé.

Chương 2472

Thông nương đang nhàn rỗi đi dạo, cũng không cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng.

Cô đi đến cửa hàng tiện lợi, lấy linh thực mình muốn trên kệ hàng, rồi lại đặt tiền linh lên quầy hàng.

Mua đồ phải trả tiền, đây là kiến thức cơ bản.

Tống Thư Hàng hài lòng thu hồi thần thức.

“Bạch tiền bối, giữa trưa...

Di?” Khi Tống Thư Hàng vừa quay người, lại phát hiện phân thân hình chiếu của Bạch tiền bối đã biến mất từ lâu.

“Tính ra, chỉ cần phân thân của Bạch tiền bối Two có thể đi lại ở hiện thế là được.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu ngồi xuống giường mình, nhìn máy tính, suy nghĩ.

Tiếp theo, muốn thêm ba người Cao Mỗ Mỗ vào nhóm, phải phối hợp một số thủ đoạn huyễn thuật mới được.

Về huyễn thuật, cậu chỉ học được vài loại cơ bản nhất.

Nhưng thận bảy màu của cậu và một Nguyên Anh do ‘Thận Long Châu’ ấp ủ trong cơ thể, đều có năng lực thao túng huyễn tượng.

Vậy thì hãy thiết kế một cốt truyện, để ba người Cao Mỗ Mỗ thêm ba tài khoản 【 Bạch Nhận Kiếm Khách 】, 【 Hồng Mai Chân Quân 】, 【 Đông Phương Nguyệt Dạ 】 vào đi.

Tống Thư Hàng đưa tay, lấy tấm bảng trên bàn.

Trên một trang trống của tấm bảng ghi lại ba câu đố của Hoàng Sơn tiền bối.

Chim thần + cây.

Ban ngày + đêm tối.

Xoay đầu + ánh đèn + người.

Và trong tấm bảng này kẹp một tờ giấy trắng. 【Chim thần + cây: Trên trời nguyện làm chim Bỉ Dực Điểu, dưới đất nguyện làm cây Liên Lý Chi. 】【Ban ngày + đêm tối: Loại tương tự này quá nhiều, không dễ xác định.

Nhưng từ phù hợp hơn nên là sớm sớm chiều chiều. 】【Xoay đầu + ánh đèn + người: Cái này quá đơn giản, Tân Khí Tật 《Thanh Ngọc Án》: Đột nhiên ngoảnh lại, người ấy lại ở nơi đèn hoa thưa thớt. 】【Cho tôi một like ~ 】Đó là bút tích của Cao Mỗ Mỗ.

Khi Cao Mỗ Mỗ viết đáp án, rất cẩn thận kẹp một tờ giấy trắng, không viết trên giấy gốc của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn đáp án Cao Mỗ Mỗ đưa ra, trong khoảnh khắc đã thay đổi mấy loại biểu cảm trên mặt.

Chim thần + cây... không sai, Bỉ Dực Điểu có thể coi là chim thần, Liên Lý Chi là cây không có vấn đề gì.

Ban ngày + đêm tối... sớm sớm chiều chiều.

Rồi câu cuối cùng, đột nhiên ngoảnh lại = xoay đầu, ánh đèn + người bằng nửa câu sau.

Hợp tình hợp lý.

Biểu cảm của Tống Thư Hàng trở nên phong phú hơn.

Chính vì đáp án Cao Mỗ Mỗ đưa ra quá hợp tình hợp lý, nên trong lòng cậu có chút hoảng sợ.

Quái tượng mà Hoàng Sơn tiền bối đã tính ra khi đó, sẽ không phải là ba câu đố này chứ? 【Hay là, tìm cơ hội bí mật xác minh một chút?

Ví dụ như tìm một cơ hội khéo léo, nhắc đến ba câu thơ và từ này trước mặt Hoàng Sơn tiền bối? 】 Trong đầu Tống Thư Hàng chợt lóe lên rất nhiều ý niệm.

“Khoan đã, đừng hoảng.

Khi đó Hoàng Sơn tiền bối tính là duyên phận của tôi và ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Nếu theo hướng suy nghĩ này...” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào câu cuối cùng.

Đột nhiên ngoảnh lại... cậu dường như thật sự có trải nghiệm này.

Nếu theo hướng suy nghĩ này.

Có lẽ ba đáp án này, lần lượt đại diện cho những trải nghiệm khác nhau của cậu?

Đặc biệt là câu thứ nhất, trên trời nguyện làm chim Bỉ Dực Điểu, dưới đất nguyện làm cây Liên Lý Chi.

Có phải đại diện cho đạo lữ tương lai sẽ trở thành Bỉ Dực Điểu và Liên Lý Chi với cậu, chính là ở trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’?

Nghĩ như vậy là đúng rồi!

Khả năng tự lấp đầy của não người luôn mạnh mẽ đến vậy.

Bất kể là chuyện gì, khi tự lấp đầy, luôn có thể khiến nó hướng về phía ‘tốt’ hoặc nói là ‘có lợi cho mình’ mà tự lấp đầy.

Tống Thư Hàng khép tấm bảng lại.

Nói tóm lại... có cơ hội thì trước tiên tìm Hoàng Sơn tiền bối xác minh một chút, xem phản ứng của Hoàng Sơn tiền bối.

Đầu tiên, hãy bắt đầu từ Bỉ Dực Điểu. 【 Nhưng Bỉ Dực Điểu loại đồ vật này, phải tìm ở đâu? 】 ********** Một bên khác, trong kẽ hở của Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Thiên Đạo Di Thuế Cầu lại lần nữa đặt đứa bé trong tay xuống.

Đây là lần thứ hai rồi, khi nó khóa chặt Tống Thư Hàng, đã chịu sự gây nhiễu của lực lượng cường đại.

Và còn bị đối phương phản kích, dẫn đến việc nó trong thời gian ngắn không thể khóa chặt vị trí của Tống Thư Hàng nữa.

Tuy nhiên... không sao cả.

Mấy lần khóa chặt trước đó, nó vẫn nhận được một sợi thông tin hữu ích.

Ví dụ như, trong ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, dường như có một vật gì đó có liên hệ thiên ti vạn lũ với chủ nhân của đứa bé này!

Điều nó phải làm bây giờ, chính là tiến vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, lật tìm ra ‘sinh vật’ đó.

Lúc này, trong Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Một móng vuốt có mắt, một Kiếp Tiên đầu trọc cơ bắp cuồn cuộn, hai vị Huyền Thánh một nam một nữ, và một Tà Ma thân thể như khí mù, năm người tụ lại cùng nhau, tám chuyện câu được câu chăng.

“Càn Khôn pháp khí trong không gian ‘Thiên Đạo ngục’ này vẫn có thể mở ra, điều đó cũng có nghĩa là thế giới này đối với ‘bên trong’ không có hạn chế, chỉ là nhốt chúng ta ở ‘bên trong’ không thể ra ngoài, giống như mạng cục bộ của quốc gia vậy.” Kiếp Tiên đầu trọc cơ bắp nói, y từ trong Càn Khôn pháp khí của mình lấy ra bàn, ghế, và một lô tiên quả.

Vị Huyền Thánh nam tính kia cũng lấy ra trà tiên và ấm trà.

Huyền Thánh nữ tính thì thi pháp ngưng tụ cam lộ, dùng để pha trà.

Bàn ghế bày sẵn, mọi người ngồi xuống, bắt đầu pha trà và trao đổi tình báo.

Tà Ma dạng khí mù gật đầu nói: “Bên trong Thiên Đạo ngục không hạn chế pháp khí không gian, nhưng đa số ‘Thiên Đạo ngục’ đều hạn chế nhảy không gian.

Cho dù có một số ít ngoại lệ, nhưng việc sử dụng năng lực không gian trong đó cũng rất nguy hiểm.

Đa số ‘không gian Thiên Đạo ngục’ giống như khối rubik, không ngừng biến hóa.

Nếu nhảy không gian mà vừa lúc gặp phải khối rubik’ chuyển động, đó chính là tai nạn.” “Thật sự không có cách nào ra ngoài sao?” Huyền Thánh nam tính hỏi.

Huyền Thánh nữ tính suy nghĩ nói: “Bản thể Cầm Chủ vẫn còn ở bên ngoài, nói không chừng có thể viện trợ cho chúng ta?” “Rất đáng tiếc, bản thể của Phượng Nghi Tiên Tử, nói không chừng đã quên mất chuyện mình sở hữu móng vuốt rồi.

Sinh vật trong không gian ‘Thiên Đạo ngục’, đều sẽ bị thế giới bên ngoài lãng quên.” Tà Ma dạng khí mù thở dài một hơi.

Mọi người một trận trầm mặc.

Điều đó cũng có nghĩa là, muốn nhận được viện trợ từ ‘bên ngoài’ là điều không thể.

“Hơn nữa... bản thể của ta, đã xảy ra chuyện.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói, cô cảm ứng được bản thể của mình đã ‘chết’, trận pháp phục sinh bắt đầu kích hoạt.

Vậy thì vấn đề đến rồi, khi bản thể của cô phục sinh, có còn sinh ra một cái móng vuốt nữa không?

“Nói đi nói lại, muốn ra ngoài thì, chỉ có đợi ‘Thiên Đạo’ dọn dẹp tiểu hắc ốc, hoặc là đợi cơ duyên khác.” Kiếp Tiên đầu trọc nói.

“Vậy Bá Tống Huyền Thánh đã làm thế nào?” Huyền Thánh nữ tính hỏi.

“Cũng không thể lý giải được.” Tà Ma dạng khí mù nói: “Bá Tống Huyền Thánh vô cùng quỷ dị, có thể xác định cậu ta tuyệt đối không phải Huyền Thánh đơn giản như vậy.” Huyền Thánh bình thường, đã sớm bị mấy người họ tóm gọn rồi!

“Vậy...

Bá Tống Huyền Thánh còn sẽ quay lại sao?” Huyền Thánh nữ tính ý nghĩ chợt lóe lên.

“Chắc là không. ...Ngay cả khi cậu ta có năng lực xâm nhập không gian ‘Thiên Đạo ngục’, nhưng không gian Thiên Đạo ngục lại không chỉ có một, lần tiếp theo cậu ta tiến vào không nhất định sẽ là thế giới ‘Thiên Đạo ngục’ này.” Tà Ma dạng khí mù từ từ nói.

Đang lúc nói chuyện, đột nhiên Tà Ma dạng khí mù bật dậy khỏi ghế.

“Đạo hữu, có chuyện gì vậy?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc nói.

Bất kể xảy ra chuyện gì, đều đại diện cho ‘biến cục’.

Đối với những người bị mắc kẹt trong ‘Thiên Đạo ngục’, đều là chuyện tốt.

“Có người đang khóa chặt vị trí của ta!

Không thể nào, trừ phi là ‘Thiên Đạo’, nếu không làm sao có thể từ bên ngoài khóa chặt tình hình bên trong ‘Thiên Đạo ngục’?” Tà Ma khí mù trầm giọng nói.

Chương 2473

“Chuẩn bị chiến đấu.” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ lập tức quyết đoán.

Đối phương có thể khóa chặt bên trong Thiên Đạo ngục, vậy nói không chừng cũng có cách xâm nhập vào.

Nếu đối phương có thể vào, đó chính là cơ hội để họ rời đi!

“Đến rồi.” Tà Ma dạng khí mù nói.

Hoa ~~ Không gian Thiên Đạo ngục nứt ra, có một ‘không gian kẽ hở’ xuất hiện trước mắt mọi người.

Từ trong kẽ hở, có nước Hoàng Tuyền kịch độc chảy ra.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ có chút thất vọng.

Không phải bên ngoài, mà là kẽ hở giữa các không gian Thiên Đạo ngục.

Tuy nhiên... kẽ hở cũng tốt hơn không gian ‘Thiên Đạo ngục’.

Thông qua kẽ hở nói không chừng có cơ hội rời đi?

Đùng ~ đùng ~ đùng ~ Một trận tiếng kim loại va chạm mặt đất vang lên.

Sau đó, một vật thể hình cầu kim loại lỏng, nhảy ra từ kẽ hở ‘Thiên Đạo ngục’.

Tà Ma khí mù ngẩn ra. 【 Chúa Tể?! 】 Nhưng rất nhanh, cậu ta lại điên cuồng lắc đầu.

Không đúng, đây không phải Chúa Tể.

Mặc dù vẻ ngoài tương tự, nhưng khí tức cũng vậy, tính chất năng lượng cũng thế, hoàn toàn khác nhau.

Vậy thì... là Thiên Đạo?

Không thể nào, Thiên Đạo không dễ dàng hiện thân trước mặt người khác.

Hơn nữa, nếu nói đây là 'Thiên Đạo' thì, miễn là có hơi yếu ớt quá rồi.

"Trong tay hắn, là đứa bé?" Huyền Thánh nữ tính cất tiếng nói.

Chỉ thấy trong 'cánh tay' hóa thành từ quả cầu kim loại lỏng này, đang xách một chiếc giày thể thao phát sáng.

Chiếc giày thể thao này trông như đã được pháp thuật cường hóa hết lần này đến lần khác, lấp lánh ánh sáng thần khí.

Vị đại lão này phải rảnh rỗi đến mức nào, mới không ghét bỏ phiền phức đi cường hóa một chiếc giày thể thao bình thường?

"Là đứa bé của Bá Tống, tôi từ đứa bé này cảm ứng được mùi vị của Bá Tống." Tà Ma khí mù đột nhiên cất tiếng nói.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: "……" Chân... mùi chân sao?

Nó là móng vuốt, chắc không có mùi chân chứ?

"Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh, đã bị hắn xử lý rồi?" Kiếp Tiên đầu trọc cảnh giác nói.

Kẻ đến không có ý tốt. ......

Thiên Đạo Di Thuế Cầu chính thức bước vào 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc', nó 'nhìn' về phía Tà Ma khí mù kia.

Không sai rồi, khí tức giống hệt chủ nhân của đứa bé.

Sau khi khóa chặt mục tiêu, Thiên Đạo Di Thuế Cầu quả quyết ra tay.

Thân thể nó hóa thành sóng biển, áp tới Tà Ma dạng khí mù.

Phượng Nghi Cầm Chủ móng vuốt bên cạnh, Kiếp Tiên đầu trọc, và cả cặp Kiếp Tiên nam nữ kia, tất cả đều trở thành đối tượng công kích của nó.

“Hát!!” Kiếp Tiên đầu trọc quát lớn một tiếng, mạnh mẽ vung quyền.

Nắm đấm của y lấp lánh quyền mang vàng óng, trong một sát na đã vung ra hàng vạn quyền.

Hàng vạn quyền mang nghênh đón làn sóng do thân thể Thiên Đạo Di Thuế Cầu hóa thành.

“Cẩn thận, đừng tiếp xúc trực diện với kim loại lỏng này!” Tà Ma khí mù bên cạnh lớn tiếng nhắc nhở.

Cậu ta có thể xác định thứ đối diện này có liên quan đến ‘Thiên Đạo’.

Cho nên cẩn thận là trên hết.

Từ từ từ từ ~~ Hàng vạn quyền mang vàng óng trực tiếp xé nát, bốc hơi làn sóng do thân thể ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ hóa thành!

Làn sóng kim loại lỏng bị oanh lên đỉnh đầu mọi người, rồi lại như những hạt mưa rơi xuống.

Kiếp Tiên đầu trọc nhướn mày, yếu quá!

Yếu như vậy, có trò gian!

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhẹ nhàng lướt một cái, trận phòng ngự khổng lồ bao vây tất cả mọi người, chống đỡ những ‘hạt mưa’ kia.

Những hạt mưa kim loại ào ào rơi xuống, trong nháy mắt bao vây tất cả mọi người.

“Dừng lại rồi.” Kiếp Tiên đầu trọc nhìn chằm chằm kim loại lỏng trong hư không.

Kim loại lỏng vốn dĩ rơi xuống như hạt mưa, dừng lại trong hư không, cấu thành một nhà tù, phong tỏa tất cả mọi người.

Ngay sau đó... tất cả mọi người phát hiện mình không thể cử động nữa.

Thế giới dường như bị ngưng đọng.

Ngay cả ý thức cũng bắt đầu ngưng đọng.

“Thời gian ngưng đọng?” Phượng Nghi Cầm Chủ thực lực mạnh nhất, ý thức của cô ngưng đọng chậm nhất.

Trong quá trình ý thức của cô từ từ ngưng đọng, cô thấy kim loại lỏng xung quanh ngưng tụ thành một bàn tay lớn, cắm vào eo của ‘Tà Ma khí mù’, lấy đi một vật thể màu đen.

Đây mới là mục tiêu của nó?

Sau đó, bàn tay lớn cầm vật thể màu đen, bắt đầu thi pháp.

Lấy vật thể màu đen này làm vật tế, một cổng không gian được mở ra.

Phượng Nghi Cầm Chủ trước khi ý thức hoàn toàn ngưng đọng, đã nhìn thấy cảnh sắc đối diện cổng không gian.

Một tinh cầu sinh mệnh màu xanh lam quen thuộc.

Đó là hiện thế?

Cảnh tượng Địa Cầu.

Thiên Đạo Di Thuế Cầu không hề đuổi tận giết tuyệt đám người

Phượng Nghi Cầm Chủ.

Tư duy đơn giản của nó hiện tại đang khóa chặt lấy Tống Thư Hàng.

Đối với nó lúc này, Tống Thư Hàng chính là miếng mồi thơm ngon độc nhất vô nhị trên thế gian.

Trừ phi giết chết được kẻ thực sự thơm ngọt là Tống Thư Hàng này, bằng không vạn vật khác trên thế gian đều không thể thu hút sự chú ý của nó.

Cho dù đám người Phượng Nghi Cầm Chủ đang rơi vào trạng thái 'thời gian ngừng trôi', nó chỉ cần vươn ngón tay là có thể chọc chết vài người, nó cũng chẳng thèm quan tâm.

Thông vãng hiện thế?

Sau khi cánh cửa không gian dẫn tới Trái Đất mở ra, Thiên Đạo Di Thuế Cầu không chút do dự nhảy vào hiện thế.

Trong bàn tay to lớn do nó huyễn hóa ra vẫn đang nắm chặt thứ vật chất màu đen móc ra từ trên người Tà Ma Vụ Khí và chiếc giày thể thao kia.

Thiên Đạo Di Thuế Cầu tung người nhảy một cái rời đi, cánh cửa không gian biến mất.

Ý thức của đám người Phượng Nghi Cầm Chủ, Phượng Trảo, Quang Đầu Kiếp Tiên bắt đầu khôi phục. "Ta còn sống?" Quang Đầu Kiếp Tiên sờ sờ thân thể mình, không chỉ còn sống, mà trên dưới toàn thân một chút thương tích cũng không có!

Sao có thể chứ, vừa rồi cục kim loại lỏng kia rõ ràng đã sử dụng pháp thuật hệ 'Thời Gian', định thân tất cả bọn họ tại chỗ.

Trong trạng thái thời gian ngừng trôi, bọn họ chính là cá nằm trên thớt, mặc người chém giết.

Nhưng cục kim loại lỏng kia lại buông tha bọn họ? "Thông đạo không gian!" Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm vào nơi cục kim loại lỏng biến mất.

Hết rồi, thông đạo không gian đã biến mất...

Cô không nắm bắt được cơ hội rời đi. "A..." Lúc này, ý thức của Tà Ma Vụ Khí cũng rốt cuộc khôi phục.

Ngay khoảnh khắc thân thể khôi phục, hắn phát ra một tiếng thảm thiết.

Hai tay hắn gắt gao ôm chặt lấy vị trí eo bụng của mình.

Ở nơi đó, có một cái lỗ hổng lớn trống rỗng, không cách nào lấp đầy.

Cho dù là thân thể mô phỏng 'Yên Vụ Bất Hủ' của hắn, cũng không cách nào tu phục lỗ hổng này.

Hắn đã đánh mất một thứ quan trọng. "Ngươi không sao chứ?" Quang Đầu Kiếp Tiên hỏi.

Người bị thương chỉ có Tà Ma Vụ Khí. "Cần Trị Dũ Thuật không?" Nữ tính Huyền Thánh hỏi.

Tà Ma Vụ Khí thống khổ phất phất tay, thể chất của hắn phi thường đặc thù, Trị Dũ Thuật của tu sĩ bình thường không có hiệu quả với hắn.

Sau khi mất đi thứ 'vật chất màu đen' kia, thân thể hắn bắt đầu co rút lại.

Chương 2474

"Cái cục vừa rồi, đã lấy đi thứ gì từ trong cơ thể ngươi?" Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Thân thể Tà Ma Vụ Khí đã rút nhỏ hơn một nửa, hắn thống khổ nói: "Đó là bộ phận quan trọng nhất trong cơ thể ta, là hạch tâm của ta.

Nếu không có nó, ta thậm chí không cách nào sinh tồn lâu dài tại hiện thế." "Vì sao cái 'Cầu' kia lại lấy đi hạch tâm của ngươi?" Quang Đầu Kiếp Tiên nghi hoặc nói. "Ta cũng không biết." Tà Ma Vụ Khí lắc đầu, lại hỏi: "Cái cục đó, cuối cùng đã đi đâu?" Phượng Nghi Cầm Chủ đáp: "Hiện thế." "Hoặc là, nó muốn mượn hạch tâm của ta để đi tới hiện thế." Tà Ma Vụ Khí nghiến răng nói.

Hạch tâm của hắn phi thường đặc thù, gánh chịu ký ức của hắn.

Hơn nữa, hạch tâm còn sở hữu đặc trưng tương tự 'Ngụy Bất Hủ Chi Cốt'.

Có thể để cho một số tồn tại đặc thù hoạt động ngắn ngủi tại hiện thế.

Bất quá...

Muốn sử dụng 'hạch tâm' của hắn cũng không dễ dàng như vậy.

Đối phương cho dù lấy đi hạch tâm, muốn nghiên cứu và sử dụng công năng của hạch tâm khẳng định còn cần một chút thời gian.

Hy vọng trong khoảng thời gian này, 'Chúa Tể' có thể cảm ứng được hạch tâm, cũng thu hồi nó lại.

Như vậy, 'Chúa Tể' sẽ có thể đạt được tin tức hữu dụng từ trong đó. *** Một bên khác.

Đại học Giang Nam.

Sau khi ăn cơm trưa xong, Khinh Vũ mượn cớ đi vệ sinh, hoàn thành việc giao tiếp với bản thể Tống Thư Hàng. "Vất vả rồi, Khinh Vũ." Tống Thư Hàng cảm tạ nói. "Không có chi ~ Bá Tống Thánh Quân.

Tôi cũng rất vui vẻ." Khinh Vũ cười nói: "Bất quá lần sau, lúc Bá Tống Thánh Quân chuẩn bị 'biến mất', tốt nhất là có thể thông báo cho tôi một tiếng, bên này tôi dễ chuẩn bị tùy thời tiếp nhận." Sau khi giao tiếp xong, Tống Thư Hàng cùng ba người bạn cùng phòng quay về ký túc xá.

Lúc này trong ký túc xá, linh khí nồng đậm hơn bình thường — Tống Thư Hàng đã âm thầm kích hoạt sức mạnh mê huyễn của Thận Long.

Tiếp theo, chỉ chờ các bạn tốt của mình nhập cuộc thôi.

Ba người bạn cùng phòng vẫn giống như bình thường, hoặc mở máy tính, hoặc xem sách báo tạp chí.

Cao Mỗ Mỗ sau khi mở máy tính, theo thói quen đăng nhập tài khoản chat của mình.

Sau đó, cậu ta bắt đầu mở văn bản, hoạt động cổ tay, chuẩn bị viết bản thảo.

Ở giường đối diện, Tống Thư Hàng cũng mở máy tính của mình, đăng nhập tài khoản 'Bạch Nhận Kiếm Khách'.

Vạn sự đã chuẩn bị...

Cao Mỗ Mỗ mở văn bản, viết bản thảo được một lúc, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Cậu ta mở phần cài đặt phần mềm chat, nhìn vào module 'xác minh kết bạn' của mình.

Bên tai, phảng phất có một thanh âm đang ôn nhu kể lể với cậu ta.

Thanh âm kia nghe giống hệt giọng của bạn gái Nha Y.

Ma xui quỷ khiến thế nào, Cao Mỗ Mỗ vươn tay tắt tính năng 'xác minh kết bạn' đi.

Sau khi tắt xác minh, cậu ta lại bắt đầu cắm đầu viết bản thảo.

Mười phút sau...

Khi Cao Mỗ Mỗ kết thúc tình tiết một đoạn ngắn, phần mềm chat có người add friend cậu ta.

Hệ thống nhắc nhở: [Bạch Nhận Kiếm Khách (*******) thỉnh cầu thêm bạn làm bạn tốt] kèm theo tin nhắn: Hữu duyên. "Thời đại này còn có người đặt cái biệt danh quê mùa thế này sao?" Khóe miệng Cao Mỗ Mỗ nhếch lên.

Cậu ta vươn tay di chuột, định bấm vào 'Từ chối'.

Nhưng ngay khi con trỏ chuột đặt lên tuyển hạng 'Từ chối', chuẩn bị bấm xuống, trong đầu cậu ta có một đoạn ký ức bị trần phong bỗng chịu kích thích.

Ký ức rất mơ hồ, hơn nữa rất vụn vặt.

Ký ức hiện lên chỉ là vài hình ảnh.

Cậu ta bị một con thần ưng khổng lồ quắp lấy, bay về phía trời cao...

Phía dưới là tường thành cổ xưa.

Nha Y cùng một đám người dung mạo mơ hồ đứng ở phía dưới tường thành, Nha Y trong hình ảnh đang cất tiếng khóc lớn.

Hình ảnh tiếp theo.

Tống Thư Hàng từ xa cuồng bôn mà đến, trong tay hắn nắm một thanh trường đao đen kịt.

Tống Thư Hàng trong hình ảnh vẻ mặt dữ tợn, định luật vạn vật hấp dẫn bị hắn đạp dưới chân...

Hắn men theo vách tường thẳng đứng kia, chạy như điên lên trên.

Tường thành cao ít nhất mười tầng lầu, Tống Thư Hàng lại cứ như vậy chạy lên, không hề dừng lại.

Tiếp đó, trường đao trong tay Tống Thư Hàng bùng cháy ngọn lửa chói mắt, hung hăng chém về phía con cự ưng kia.

Cao Mỗ Mỗ buông chuột ra, day day thái dương: "???" Lúc này trong đầu cậu ta một mảnh hỗn loạn.

Đoạn ký ức này là sao đây?

Nếu nói, đoạn ký ức này là 'chân thật', vậy cũng quá khoa trương rồi.

Nếu nói, đoạn ký ức này là 'hư giả', nhưng cái loại cảm giác người lạc vào cảnh giới kỳ lạ kia lại là chuyện gì xảy ra? [Chẳng lẽ gần đây mình viết bản thảo quá nhập tâm, dẫn đến việc chính mình không phân biệt rõ hiện thực và hư ảo nữa?] [Đây là tiết tấu sắp tẩu hỏa nhập ma rồi.] Bất quá...

Cái thiết lập 'Bạn cùng phòng của tôi là võ lâm cao thủ' này, tựa hồ lại rất có cảm giác.

Không tồi không tồi, ghi lại, quyển sách sau sẽ viết về cái này.

Trong đầu nghĩ như vậy, khi nhìn lại cái ID 'Bạch Nhận Kiếm Khách' kia, đột nhiên cảm giác cái biệt danh này vậy mà lại có chút soái khí.

Thế là, Cao Mỗ Mỗ thay đổi chủ ý.

Cậu ta di chuột, bấm vào tuyển hạng 'Đồng ý'.

Cậu ta vừa bấm đồng ý, một khắc sau lại có một cái nhắc nhở hệ thống nhảy ra. [Bạch Nhận Kiếm Khách mời bạn gia nhập nhóm 'Giang Hồ Họa Quyển', có đồng ý hay không?] Cao Mỗ Mỗ lược suy tư một chút, tiếp tục bấm 'Đồng ý'.

Bạn tốt cũng đã thêm rồi, thêm cái nhóm nữa cũng có thể chấp nhận.

Dù sao nhóm thì sau này có thể thoát, bạn tốt cũng có thể xóa mà.

Nghĩ tới đây, Cao Mỗ Mỗ bình tĩnh tắt phần mềm chat, tiếp tục cắm đầu viết bản thảo.

Ở đối diện, khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên.

Rất tốt, xong một người.

Tiếp đó, hắn lại đăng nhập tài khoản 'Đông Phương Nguyệt Dạ' và 'Hồng Mai Chân Quân'.

Cao Mỗ Mỗ thành công, đại biểu cho ảo thuật của hắn có hiệu quả.

Tuy rằng chỉ là ảo pháp 'âm thầm dụ đạo' cơ sở nhất, nhưng có Thận Long Nguyên Anh gia thành, hiệu quả ảo thuật còn tốt hơn Tống Thư Hàng dự tưởng.

Chờ thêm được ba người bạn cùng phòng vào nhóm xong, 'con rối' mà Hoàng Sơn tiền bối gửi tới cũng sắp đến nơi.

Đến lúc đó, hắn sẽ kích hoạt từng con rối này, an trí tại tiểu lâu của Dược Sư tiền bối, sau đó điều khiển từ xa những con rối này, yên lặng dẫn dắt bạn bè bước lên con đường tu luyện.

Lúc cần thiết, còn có thể phái Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Thông Nương... sắm vai các nhân vật trong nhóm.

Giống như lúc trước Vũ Nhu Tử, A Thập Lục, Dược Sư tiền bối mở ra con đường tu hành cho hắn vậy.

Năng lực hiện tại của hắn có hạn, có thể làm cho bạn cùng phòng cũng chỉ có bấy nhiêu thôi.

Chờ tương lai, sau khi năng lực của hắn mạnh hơn...

Có lẽ có thể làm tốt hơn một chút.

Thế là Tống Thư Hàng lại thi triển lại chiêu cũ.

Lợi dụng ảo thuật âm thầm dẫn dụ, dùng tài khoản Đông Phương Nguyệt Dạ kết bạn với Thổ Ba, dùng tài khoản Hồng Mai Chân Quân kết bạn với Dương Đức, lại thêm bọn họ vào hai nhóm [Giang Nam Phái] và [Người Cần Phấn].

Đại công cáo thành. "Thư Hàng." Lúc này, Thổ Ba đột nhiên ngẩng đầu lên, hỏi: "Cậu nói xem trên thế giới này có võ lâm cao thủ không?" "Tớ nghĩ...

Chắc là có đi.

Cá nhân tớ cảm giác thế giới này khẳng định có võ công chân chính." Tống Thư Hàng khẽ gật đầu nói.

Công hiệu dẫn dụ của ảo thuật mạnh như vậy sao?

Nhanh như thế mà Thổ Ba đã bắt đầu cân nhắc đề tài 'võ lâm cao thủ' rồi? "Ừm, đây chính là nguyên nhân cậu dạy ba của Kỷ Song Tuyết bài « Thời đại đang vẫy gọi » sao?" Dương Đức đột nhiên ngẩng đầu, đẩy mắt kính, mỉm cười.

Tống Thư Hàng: "..." "Tớ sau này nghe Gia Cát Nguyệt nhắc tới, ba của Kỷ Song Tuyết mỗi ngày đều chăm chỉ luyện « Thời đại đang vẫy gọi », trong thời gian nghỉ hè này, còn chạy tới Văn Châu mua một căn nhà, dọn đến gần nhà Thư Hàng cậu?" Cao Mỗ Mỗ đầu cũng không ngẩng, lên tiếng hỏi.

Khi nhắc tới Gia Cát Nguyệt và Kỷ Song Tuyết, cùng với ba của Kỷ Song Tuyết là Joseph, Cao Mỗ Mỗ liền cảm giác ký ức bị trần phong trong đầu mình càng lúc càng rõ ràng.

Tống Thư Hàng cười khan hai tiếng.

Đang nói chuyện, điện thoại của Thư Hàng vang lên.

Là một số lạ, địa chỉ cuộc gọi đến là khu vực Giang Nam. "Là chuyển phát nhanh tới sao?" Tống Thư Hàng quẹt mở điện thoại — Hiệu suất làm việc của Hoàng Sơn tiền bối thật cao. "Alo, là Thư Hàng đồng học sao?" Trong điện thoại truyền đến một giọng nữ. "Là tôi, xin hỏi ai vậy?" Tống Thư Hàng lễ phép hỏi.

Chương 2475

Giọng nữ, vậy đa phần không phải giao hàng.

Dù sao thời buổi này xác suất shipper nữ khá nhỏ. "Tôi là Kỷ Song Tuyết, cậu còn ấn tượng không?" Giọng nữ kia đáp.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thật trùng hợp, mọi người mới vừa nhắc tới cô ấy.

Thế là hắn gật đầu nói: "Là Song Tuyết đồng học à, tìm tôi có việc gì không?" Khi nghe thấy hắn nói thế, Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba, Dương Đức lập tức dừng động tác trong tay lại, tất cả mọi người nín thở, vểnh tai lên.

Vừa nhắc tới 'Kỷ Song Tuyết', đối phương liền lập tức gọi điện thoại tới, thật trùng hợp.

Cho nên Kỷ Song Tuyết gọi điện thoại tìm Tống Thư Hàng có chuyện gì?

Là rốt cuộc nhịn không được, muốn gọi điện thoại trách cứ chuyện Tống Thư Hàng dạy phụ thân cô ấy « Thời đại đang vẫy gọi » sao? "Cái đó, Thư Hàng đồng học...

Trên thế giới này thật sự có công phu sao?" Kỷ Song Tuyết ở đầu dây bên kia lên tiếng hỏi.

Lúc này Kỷ Song Tuyết rất khẩn trương.

Sáng hôm qua cô đột nhiên rơi vào hôn mê, còn có hàng xóm trong tiểu khu, toàn bộ đều rơi vào sự kiện hôn mê.

Hôm qua xảy ra chuyện gì, cô hoàn toàn nhớ không nổi.

Ấn tượng tàn lưu duy nhất, chính là cảnh tượng phụ thân Joseph giơ cao cự kiếm, lớn tiếng gào thét.

Trong ký ức, trên kiếm của phụ thân lấp lánh quang mang khiến người ta ấm áp. "Cậu tin tưởng không?" Tống Thư Hàng đáp lại — Lời vừa ra khỏi miệng, hắn liền cảm giác câu trả lời này của mình đặc biệt thần côn.

Bất quá, dù sao có lịch sử đen tối là dạy phụ thân người khác « Thời đại đang vẫy gọi », Tống Thư Hàng cũng không tiện trả lời theo kiểu khẳng định trực tiếp.

Đối diện, Kỷ Song Tuyết một trận trầm mặc.

Hình ảnh phụ thân mỗi ngày khổ luyện « Thời đại đang vẫy gọi » cứ lảng vảng trong đầu cô không tan. "Cảm ơn ~ Sau khi có câu trả lời của Thư Hàng đồng học, tôi cảm giác tốt hơn nhiều." Kỷ Song Tuyết ở đầu dây bên kia tựa hồ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tạm biệt, Thư Hàng đồng học." Tống Thư Hàng kết thúc cuộc gọi với vẻ mặt mộng bức.

Vừa rồi mình đã nói lời gì đặc biệt ngầu, đặc biệt có thiền ý sao?

Hay là giọng nói của mình tự mang hiệu quả chữa lành?

Thấy Tống Thư Hàng kết thúc cuộc gọi, Cao Mỗ Mỗ nhịn không được hỏi: "Bị mắng à?" "Không có." Tống Thư Hàng lắc đầu. "Tính cách cô nàng này thật tốt đến không còn gì để nói, nếu đổi lại là tớ, đã sớm âm thầm đánh cho Thư Hàng cậu một trận rồi." Thổ Ba cảm thán nói.

Tống Thư Hàng thương hại nhìn Thổ Ba một cái — Không phải hắn chém gió, cứ cái lực công kích của Thổ Ba, hắn nằm bất động thả ra hộ thể linh lực, Thổ Ba cũng không phá nổi phòng ngự của hắn.

Thổ Ba: "..." Tại sao khi cậu ta nói đến khả năng 'âm thầm đánh cho Thư Hàng một trận', Thư Hàng ngược lại mặt mang nụ cười ôn nhu, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cậu ta? ...

Buổi chiều lên lớp.

Tống Thư Hàng cùng ba người bạn cùng phòng chọn vị trí bên trái phòng học sát cửa sổ, ánh sáng tương đối tốt, thỉnh thoảng có thể nhìn ra ngoài cửa sổ ngẩn người.

Chương trình học buổi chiều tương đối quan trọng, ba người bạn cùng phòng nghe giảng tương đối nghiêm túc.

Tống Thư Hàng tiếp tục lấy ra cuốn « Ngôn Ngữ Viễn Cổ Cơ Sở », dùng ảo thuật ngụy trang, đồng thời hắn nhất tâm đa dụng, trong ý thức lấy lịch sử trò chuyện của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' làm mẫu, bắt đầu chế tạo lịch sử trò chuyện trong nhóm riêng cho Cao Mỗ Mỗ, Thổ Ba và Dương Đức.

Lúc trước khi hắn mới vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cả ngày nhìn các tiền bối trong nhóm tán gẫu về kinh nghiệm tu luyện, sấm bí cảnh, luyện đan các loại.

Hắn liền lấy những lịch sử trò chuyện này làm cơ sở, gia công cải tạo.

Đến lúc đó, chờ con rối Hoàng Sơn Tôn Giả đưa tới, là có thể an bài những phân thân con rối này, dựa theo thiết lập nhân vật và kịch bản, bắt đầu tán gẫu spam nhóm, tranh thủ sáng tạo bầu không khí của ba cái 'Nhóm chat võ lâm cao thủ'.

Tống Thư Hàng làm không biết chán.

Lúc tiết thứ hai, Thông Nương đi dạo mệt rồi tìm đến vị trí của Tống Thư Hàng, lặng lẽ trở về, nhảy vào túi áo Tống Thư Hàng. [Chơi mệt rồi à?] Tống Thư Hàng truyền âm hỏi. [Ừm.] Thông Nương nhỏ nhẹ đáp một tiếng.

Ngoài ra, cô có một chuyện ngại nhắc tới — Lúc đang đi dạo, cô đột nhiên có chút tim đập nhanh.

Xuất phát từ bản năng, cô bay nhanh tìm đến vị trí của Tống Thư Hàng.

Trong tiềm thức, đối với cô mà nói vị trí của Tống Thư Hàng là một nơi an toàn.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ Thông Nương.

Sau đó, hắn khép lại cuốn sách « Ngôn Ngữ Viễn Cổ Cơ Sở ».

Choang ~ Choang choang ~ Một trận âm thanh thủy tinh vỡ vụn vang lên.

Cửa kính bên trái phòng học tựa hồ chịu trọng kích, nổ tung ra! "Tới rồi!" Lúc này, vị Tróc Yêu Nhân gầy yếu Trương Tiểu Phiền ở bên cạnh phòng học mạnh mẽ đứng lên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu liếc nhìn cửa kính vỡ vụn.

Niệm lực quét ngang qua.

Toàn bộ mảnh kính vỡ bên người bị đẩy ra.

Nhìn đống thủy tinh vỡ đầy đất, Tống Thư Hàng bay nhanh liên hệ Bạch tiền bối Two: [Bạch tiền bối, Bạch tiền bối có đó không?

Có việc cầu trợ giúp ~] Bạch tiền bối Two: "..." Thở dài một hơi, ngài đáp: [Bên cậu lại gặp phải tai nạn gì rồi?] Ngài mới vừa rời đi có một chút thôi mà. [Bạch tiền bối, nghe nói ngài có một chiêu pháp thuật có thể làm cho thủy tinh trong nháy mắt khôi phục?] Tống Thư Hàng hỏi, nhớ mang máng Thương Thử Hào (Chuột Hamster) từng nhắc tới chuyện này.

Bạch tiền bối Two: "..." Có như vậy một khoảnh khắc, Bạch tiền bối Two đều hoài nghi 'kênh thông thoại' giữa mình và Tống Thư Hàng có phải bị hacker hack rồi không...

Tống Thư Hàng tìm ngài, vậy mà chỉ để sửa cửa kính???

Cậu từng thấy Cửu U Chúa Tể gợi cảm nào online đi sửa cửa kính chưa? [Ai nói với cậu ta có loại kỹ năng vô liêu như khôi phục thủy tinh hả?] Bạch tiền bối Two vặn hỏi.

Tống Thư Hàng nói: [Ừm...

Thương Thử Hào, nó nói Bạch tiền bối sở hữu năng lực búng tay một cái làm mảnh vỡ thủy tinh khôi phục.] Bạch tiền bối Two trầm mặc.

Tin hay không hôm nay ta liền giết chết hai con chuột nhắt các ngươi.

Sau đó ném các ngươi vào cùng một cái chảo dầu chiên đến vàng giòn? [Đùa chút thôi, Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng khép sách lại, biểu tình nghiêm túc lên.

Lúc này tinh thần hắn tiến vào trạng thái vận chuyển tốc độ cao, dưới loại trạng thái này, trong thời gian hữu hạn, hắn có thể tiến hành giao lưu phong phú hơn với Bạch tiền bối Two.

Đây chính là chỗ tốt của phương thức giao lưu tư duy, trong một khoảnh khắc lẫn nhau có thể trao đổi rất nhiều ý niệm.

Còn mạnh hơn cả tâm hữu linh tê, chỉ cần tinh thần lực đầy đủ, hắn và Bạch tiền bối Two trong một khoảnh khắc có thể giao lưu cả trăm lần.

Tống Thư Hàng liên hệ Bạch tiền bối Two, đương nhiên không thể nào là vì chuyện ngu xuẩn như 'nhờ Bạch tiền bối Two sửa cửa kính'.

Hắn là chân chính cảm ứng được nguy cơ.

Từ lúc trở thành tu sĩ đến nay, trực giác nguy cơ tu sĩ của Tống

Thư Hàng phát tác không nhiều lắm, nhưng lại phi thường tinh chuẩn.

Mà lần này, giác quan thứ sáu tu sĩ của Tống Thư Hàng cảm ứng được nguy cơ áp bách vô cùng tận.

Cho nên, hắn mới đi trước một bước liên hệ Bạch tiền bối Two, để phòng bất trắc. [Cậu muốn học?] Lúc này, thanh âm của Bạch tiền bối Two đột nhiên vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Muốn học?

Bạch tiền bối Two chỉ chẳng lẽ là... kỹ năng tu phục thủy tinh? [Thật sự có loại kỹ năng tiện lợi này?] Tống Thư Hàng hỏi.

Pháp thuật kỳ quái như vậy cũng có người đi nghiên cứu sao? [Có, năng lực 'Thời Gian Hồi Tố' của hệ Thời Gian, khu khu một tấm kính, khinh tùng liền có thể khôi phục.] Bạch tiền bối Two bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Loại kỹ năng này vừa nghe chính là cao đại thượng, đẳng cấp cao của học bá.

Hơn nữa quang nghe tên, liền cảm giác không có duyên với hắn.

Thanh âm Bạch tiền bối Two lại bình tĩnh nói: [Muốn học thì chờ đến khi cậu cửu phẩm, ta cho cậu một cơ hội nắm giữ 'Thời Gian Hồi Tố', muốn không?] [Tôi có thể học?

Vậy khẳng định muốn a.] Tống Thư Hàng truyền lại ý niệm hồi phục, loại kỹ năng nghịch thiên như Thời Gian Hồi Tố, ai có thể cự tuyệt loại dụ hoặc này?

Cửu phẩm tuy rằng cảm giác rất xa xôi, nhưng người sống luôn phải có cái gì để mong chờ không phải sao?

Bạch tiền bối Two nói: [Rất tốt, người cần cù hiếu học, ta luôn sẽ cho cơ hội.

Ta sẽ an bài cơ hội cho cậu, mà chính cậu tốt nhất sau khi tấn thăng cửu phẩm, chuẩn bị ít nhất chín cái trận pháp phục sinh Kiếp Tiên trở lên.] Tống Thư Hàng: "!!!" [Được rồi, tạm biệt.

Hôm nay ta muốn đi dắt ngựa, cho nên hôm nay cậu đừng liên hệ ta nữa...

Ta muốn tắt máy.] Bạch tiền bối Two lại bổ sung nói. [Chờ...

Chờ chút Bạch tiền bối, lúc nãy tôi là nói đùa.

Tôi chỉ nghịch một chút thôi, bên tôi sợ là sẽ có đại tai nạn!] Tống Thư Hàng vội vàng bổ sung nói. [Không sao, ta ở Cửu U thế giới để lại phục sinh đại trận cho cậu rồi, nếu cậu chết, có thể trọng sinh làm một con Cửu U Tà Ma quang vinh.

Cúp đây, 886 ~] Bạch tiền bối Two dùng một loại ngữ khí nhẹ nhàng hồi phục nói, dứt lời, ngài liền kết thúc thông thoại với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cứng ngắc cầm sách.

Nghịch dại một chút, sau đó liền lật xe.

Chương 2476

Không biết vì sao, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên lý luận của Vũ Nhu Tử — Mọi người đều là người trưởng thành, 'Nhân' chính mình gieo xuống, kết ra 'Quả' thì đừng có đi trốn tránh. ...

Lúc này, bên cạnh vang lên thanh âm thủy tinh rơi xuống đất.

Những mảnh vỡ thủy tinh bị Tống Thư Hàng dùng niệm lực quét ngang đẩy ra kia, rơi xuống đất, không làm bị thương học sinh trong phòng học.

Nhưng đám học sinh vẫn chịu kinh hách, phát ra các loại tiếng kêu.

Đặc biệt là mấy vị ngồi sát cửa sổ, tim gan đều sắp rớt ra ngoài — Bất luận là ai, cửa kính bên cạnh mình đột nhiên nổ tung, đều sẽ giật mình.

Giáo viên đang giảng bài mở micro, đồng dạng bị tiếng nổ dọa sợ, thầy hướng về phía micro hét to một tiếng...

Trực tiếp khuếch đại trình độ kinh hoảng.

Thổ Ba trực tiếp từ trên chỗ ngồi nhảy dựng lên. "Xảy ra chuyện gì rồi?

Vì sao cửa kính toàn bộ nổ tung?" Cao Mỗ Mỗ bay nhanh sửa sang vật phẩm, cùng tất cả bạn học cùng nhau rời xa bức tường sát cửa sổ. "Chuyện tương tự...

Một tiểu khu gần đại học thành Giang Nam cũng bị như vậy." Dương Đức trầm giọng nói.

Thổ Ba: "Lui sang một bên trước đã, có ai bị thương không?" "Vận khí tốt, mảnh vỡ thủy tinh rơi xuống thành mảng, không làm ai bị thương." Bên cạnh có bạn học trả lời.

Cùng thời gian, vị Tróc Yêu Nhân gầy nhỏ Trương Tiểu Phiền kia vén áo khoác của mình lên, lộ ra phù văn dán trên vai.

Cậu ta có thể cảm ứng được khí tức của 'Tà Vọng'.

Là con Tà Vọng tiềm phục tại đại học thành Giang Nam kia, hôm nay rốt cuộc hiện thân. [Tà Vọng chịu chết!] Tróc Yêu Nhân Trương Tiểu Phiền kêu lên trong nội tâm, sau đó cậu ta giật xuống một tấm phù văn trên vai mình, ném về phía ngoài cửa sổ!

Do Bá Tống Huyền Thánh trước đó đã cảnh cáo bọn họ, bảo bọn họ lúc hành động phải giữ điệu thấp, đừng làm ra tin tức lớn.

Cho nên lúc hành động, Trương Tiểu Phiền vẫn tận lực giữ điệu thấp.

Trên phù văn chuyên dụng của Tróc Yêu Nhân, bạo khởi kiếm quang sắc bén, chém về phía ngoài cửa sổ...

Bất quá kiếm quang này, chỉ có người tu luyện mới có thể nhìn thấy.

Cho nên trong mắt người bình thường, vị bạn học gầy nhỏ này đột nhiên vén áo ngoài, sau đó giật xuống một lá bùa, dùng sức ném ra ngoài cửa sổ, toàn bộ tràng diện mê tín đến rối tinh rối mù.

Thậm chí còn có vài vị bạn học, cũng móc các loại bùa bình an của mình ra, ném ra ngoài cửa sổ để trừ tà. ...

Tế xuất phù bảo công kích xong, Tróc Yêu Nhân Trương Tiểu Phiền lại âm thầm thi pháp, cậu ta để lại một cái phân thân ảo thuật có thể hành động đơn giản tại chỗ.

Mà chân thân của cậu ta khoác lên trận pháp ẩn hình, từ cửa sổ vỡ vụn nhảy ra ngoài.

Ở ngoài cửa sổ, hai người đồng bạn của cậu ta đã chạy tới, kết trận tiếp ứng!

Bọn họ tựa hồ đã biết chủng loại Tà Vọng, hơn nữa có phương án tiêu diệt nhắm vào nó.

Tống Thư Hàng không trực tiếp ra tay can dự, chỉ ở bên cạnh lược trận cho Tróc Yêu Nhân.

Hắn một bên quan sát Tà Vọng, đối chiếu tư liệu tin tức trong đầu.

Một bên khác, thần thức của hắn giống như radar tận lực khuếch đại phạm vi trinh sát.

Con Tà Vọng xuất hiện này, cũng không phải là ngọn nguồn 'trực giác nguy cơ' của hắn.

Trong bóng tối, có khả năng ẩn tàng tai họa lớn hơn. ...

Bên cạnh.

Cao Mỗ Mỗ lui về phía sau, lặng lẽ nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng bên cạnh.

Lúc tất cả mọi người đều kinh hoảng thất thố, Tống Thư Hàng lại phi thường trấn định, không có chút kinh hoảng nào.

Trong đầu Cao Mỗ Mỗ không khỏi lần nữa hiện lên ký ức hình ảnh 'Tống Thư Hàng đạp lên định luật vạn vật hấp dẫn, chạy thẳng lên tường thành cao mười tầng'. [Trên thế giới này, có phải hay không thật sự có võ học?] Ý niệm này không khỏi nổi lên trong đầu cậu ta.

Ngay khi cậu ta đang suy tư.

Oanh ~~ Vị trí dưới lầu ngoài cửa sổ, truyền đến một trận tiếng nổ vang.

Sau đó có thứ gì đó từ cửa sổ đập tới, vừa vặn rơi về phía đám người bọn họ.

Từ tiếng rít gào để phán đoán, hẳn là thứ gì đó rất trầm trọng. 'Bốp ~' Lúc này, Tống Thư Hàng bên cạnh giơ tay, huy chưởng nhẹ nhàng vỗ một cái.

Thứ đập tới kia liền lấy tốc độ nhanh hơn lại một lần nữa bay ngược trở về.

Tới nhanh, đi càng nhanh.

Nhanh đến mức tất cả mọi người đều không thấy rõ vừa rồi từ ngoài cửa sổ đập vào rốt cuộc là thứ gì... "Thư Hàng?" Sau lưng có vài ánh mắt rơi vào trên người Tống Thư Hàng.

Vừa rồi từ ngoài cửa sổ đập vào là cái gì?

Quá nhanh, căn bản nhìn không rõ.

Ngoài ra Tống Thư Hàng vừa rồi một kích kia, ẩn ẩn có mùi vị của võ lâm cao thủ! ...

Ánh mắt Tống Thư Hàng thấu qua cửa sổ, nhìn về phương xa. [Cảnh báo ~ Kiểm trắc đến tín hiệu 'trinh sát đến từ can nhiễu viễn trình'...

Tin tức gián đoạn, can nhiễu viễn trình bị cắt đứt.] Chức năng 'dự cảnh bệnh độc' mới tăng thêm phát ra nhắc nhở trong đầu hắn.

Bất quá lần này, không cần năng lực 'dự cảnh bệnh độc', Tống Thư Hàng liền đã sớm cảm ứng được khí tức của 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'.

Thiên Đạo Di Thuế Cầu trực tiếp từ 'Thiên Đạo Ngục Giáp Tầng' tiến vào hiện thế.

Từ đầu tới cuối, đối phương đều không che giấu khí tức, cho nên vừa tiến vào Trái Đất, liền bị Tống Thư Hàng phát giác.

Quá trình thế giới sụp đổ, đã đến hiện thế — vị trí Trái Đất rồi?

'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' hiện thân, đại biểu cho những ngày tháng an nhàn của tất cả người tu luyện tại hiện thế — Trái Đất triệt để kết thúc.

Đêm nay, người tu luyện Trái Đất sẽ không ai ngủ được.

Tất cả người tu luyện đều sẽ lâm vào hình thức sẵn sàng chiến đấu.

Thần thức Tống Thư Hàng lại lướt qua ba vị bạn tốt.

Kỳ thật, những ngày tháng bình phàm thuộc về hắn, đã sớm kết thúc.

Từ lúc học kỳ này bắt đầu đến hiện tại, những ngày hắn sinh hoạt trong trường học đếm được trên đầu ngón tay.

Chỉ là xuất phát từ thói quen và lưu luyến, hắn mới tận lực duy trì thân phận 'sinh viên Tống Thư Hàng' tại đại học Giang Nam — Trên thực tế, hắn đã là thất phẩm cảnh giới, đã không thích hợp tiếp tục lưu lại nơi này.

Hắn hiện tại, nếu như không áp chế khí tức bản thân, chỉ cần ngồi ở đó thôi, sẽ mang đến áp bách lực trầm trọng cho người bình thường bên cạnh. [Cuối cùng, vẫn là đến lúc này.] Ba vị bạn tốt bên này, coi như có an bài — Bọn họ không có thiên phú tu luyện, điểm này trước mắt Tống Thư Hàng cũng vô năng vi lực.

Có lẽ tương lai sẽ có cơ hội, nhưng không phải hiện tại.

Cho nên hiện tại, Tống Thư Hàng lưu lại cho bọn họ một cơ hội, xem chính bọn họ phát triển.

Như vậy...

Đã đến lúc tạm biệt.

Hiện tại là thời gian thường ngày cuối cùng của hắn.

Tiếp theo, về một chuyến thành phố Văn Châu, an đốn tốt người nhà của mình, tất cả việc thế tục coi như tạm thời kết thúc. [Thạch Bi đạo hữu, chuẩn bị xong chưa.] Hắn truyền âm nói.

Thạch Bi đạo hữu treo ở ngang hông hồi phục nói: [Điện điện điện.] Tống Thư Hàng: "..." ...

Oanh ~~ Phía dưới, Tà Vọng và Tróc Yêu Nhân dây dưa tiến vào hồi kết.

Tróc Yêu Nhân có chuẩn bị mà đến, chuẩn bị mấy loại thủ đoạn khắc chế Tà Vọng.

Tất cả Tà Vọng có năng lực 'độn thổ', dưới sự liên thủ công kích của ba vị Tróc Yêu Nhân, không chỗ ẩn nấp.

Ngay khi ba vị Tróc Yêu Nhân liên thủ, muốn cưỡng chế phong ấn Tà Vọng, con Tà Vọng có năng lực 'độn thổ' này đột nhiên bạo tạc ra.

Khí lãng bạo tạc trực tiếp đẩy lùi ba vị Tróc Yêu Nhân. "Tự bạo?" Trương Tiểu Phiền sửng sốt.

Tà Vọng từ khi nào mà ninh tử bất khuất thế này?

Nhưng ngay sau đó, Tiểu Trương Phiền phát hiện Tà Vọng sau khi tự bạo cũng không tiêu tán.

Mà là giống như sương mù màu đen, mạnh mẽ cuốn lấy sư huynh 'Lục Phong' ở bên cạnh.

Lục Phong giống như chết đuối, thống khổ cào lấy cổ họng.

Sương mù màu đen hóa lỏng, bọc lấy hắn, dùng thân thể hóa lỏng làm vật liệu, chế tác cho Lục Phong một bộ quần áo bó sát — Đáng tiếc là, Lục Phong là một gã to con, quần áo bó sát màu đen mặc trên người hắn không có một chút mỹ cảm nào. "Chi chi ~" Lục Phong trong hình thái quần áo bó sát trong miệng phát ra tiếng kêu quái dị, sau đó hắn tung người nhảy một cái, nhảy về phía phòng học trên lầu.

Ở nơi đó, hắn cảm ứng được mấy cái nhân loại bình thường có khí huyết tương đối sung túc.

Chỉ cần hút khô một hai người, hắn là có thể khôi phục như cũ.

Phanh ~ Thân thể to lớn của Lục Phong đụng nát khung cửa sổ tàn tồn, rơi vào trong phòng học.

Lúc này hắn nhìn qua chính là tạo hình Boss phản diện, vừa lên sân khấu liền chấn hám toàn trường.

Chương 2477

Học sinh trong phòng học, không chút do dự chạy về phía ngoài phòng học để tránh tai họa — Đây là bản năng của nhân loại.

Nhưng vấn đề là...

Người bên trong muốn đi ra ngoài, người bên ngoài lại có người muốn chen vào.

Là nhân viên ở gần đó, sau khi nghe thấy một trận tiếng nổ, tiếng kính vỡ, có một bộ phận người muốn qua xem xảy ra chuyện gì.

Hiện trường hỗn loạn một mảnh. "Tư ~" Tà Vọng Lục Phong quay đầu nhìn chằm chằm về phía đám người Tống Thư Hàng.

Ánh mắt của hắn rơi vào trên người ba người bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng.

Ba vị bạn cùng phòng làm việc và nghỉ ngơi khỏe mạnh, ăn ngon, ngủ ngon, thỉnh thoảng còn có linh trà Tống Thư Hàng mang đến tẩm bổ, thậm chí còn có cơ hội ăn được tiên hào.

Ở trạng thái này, khí huyết của ba người bọn họ vượng thịnh hơn người bình thường rất nhiều.

Cho nên bọn họ tự nhiên trở thành mục tiêu của Tà Vọng.

Tà Vọng khống chế thân thể Lục Phong, sải bước lao về phía Thổ Ba, bàn tay to vươn ra, giống như nhìn thấy tuyệt thế mỹ vị.

Một đám người vội vàng trốn tránh, ai cũng không muốn bị tên to con trang phục biến thái này tóm được.

Thời buổi này, biến thái + bệnh thần kinh là vô giải và cũng đáng sợ nhất. "Tuy rằng có chút khẩn cấp...

Đã đến lúc nói tạm biệt với mọi người." Tống Thư Hàng nói với ba người Cao Mỗ Mỗ.

Thổ Ba: "???" "Sau này, hữu duyên tái ngộ." Tống Thư Hàng mỉm cười, hắn nhẹ nhàng bước về phía trước một bước huyền diệu, chắn trước mặt Tróc Yêu Nhân bị Tà Vọng phụ thể. "Cậu lần này cười vẫn không đẹp bằng trước kia." Dương Đức đột nhiên nói.

Có đoạn thời gian Tống Thư Hàng, hồi mâu nhất tiếu bách mị sinh (quay đầu cười một cái trăm vẻ đẹp sinh ra).

Hiện tại lại mất đi cảm giác lúc đó. [Có cơ hội tớ dẫn các cậu kiến thức một chút cái gì gọi là khuynh quốc nhất tiếu, cười một cái xong thế giới đều phai màu là như thế nào.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Hắn khống chế lực đạo, nhẹ nhàng dùng một chưởng nghênh đón Lục Phong bị Tà Vọng phụ thể — Không thể dùng sức quá lớn, sức quá lớn mà nói, sơ sẩy một chút sẽ đánh chết Tróc Yêu Nhân đẳng cấp này.

Tróc Yêu Nhân bị Tà Vọng phụ thể theo bản năng muốn tránh một chưởng này của Tống Thư Hàng.

Nhưng trong một chưởng của đối phương ẩn chứa rất nhiều biến hóa, một chưởng này hắn làm thế nào cũng tránh không thoát.

Phanh ~ Oanh ~ Song chưởng chạm nhau, phát ra tiếng va chạm cực lớn.

Cứ phảng phất là hai chiếc xe hơi tốc độ cao va chạm vậy. "A ~~ Tư ~~" Lục Phong bị Tà Vọng phụ thể đồng thời phát ra hai tiếng kêu thảm thiết bất đồng, thân thể ngã văng ra ngoài.

Các bạn học vốn đang hỗn loạn, muốn chạy thoát khỏi phòng học đều tề tề sửng sốt.

Loại hình ảnh chỉ xuất hiện trong phim điện ảnh, phim truyền hình này, vậy mà xuất hiện trong trường học?

Tuy nói Tống Thư Hàng đích xác từng đóng phim...

Đông ~ Tà Vọng Lục Phong đâm vào tường, cả phòng học đều đang chấn động. [Vẫn dùng sức quá lớn.] Tống Thư Hàng lật bàn tay.

Muốn bắt một con kiến nhỏ, lại không bóp chết nó, đối với hắn vừa mới tấn thăng không lâu, thể chất bạo trướng mà nói, thật đúng là có chút khó khăn.

Nhẹ nhàng vẩy vẩy tay, Tống Thư Hàng vài bước đi tới chỗ Tà Vọng Lục Phong.

Trước khi hắn từ dưới đất bò dậy, một tay túm lấy cổ hắn, giơ thân thể to lớn của hắn lên cao.

Tà Vọng bắt đầu toàn lực giãy dụa, song quyền đấm mạnh vào cánh tay Tống Thư Hàng.

Chỉ là với công kích yếu ớt này của hắn, nắm đấm đập vào cánh tay Tống Thư Hàng, chỉ có thể phát ra một trận tiếng rèn sắt thanh thúy. "Thật ngại quá, hôm nay rất bận, không có thời gian chơi đùa với ngươi." Tống Thư Hàng nói.

Trong đầu hắn đã đối chiếu ra thuộc tính và tư liệu của con 'Tà Vọng' này. [Bệnh độc Tà Vọng...

Sở hữu tính tiềm phục, tính sinh sôi cường đại, đồng thời sở hữu năng lượng phụ thể ngắn ngủi.] Tà Vọng không quá cường đại, phong ấn nhắm vào nó có tới hơn hai mươi loại.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng một cái cũng không biết.

Cũng may trên người Tống Thư Hàng có một thứ có thể khắc chế hoàn mỹ loại Tà Vọng này — Thiên Kiếp.

Loại Tà Vọng này cực kỳ sợ hãi uy lực của 'lôi kiếp' trong Thiên Kiếp.

Uy lực Thiên Kiếp càng mạnh, thương hại đối với bọn chúng càng lớn.

Tống Thư Hàng một tay xách Tà Vọng Lục Phong, một bên khác mở ra thông đạo 'Thế giới Hạch Tâm' sau lưng mình.

Một cái đầu đạn 'Thiên Kiếp Hạch Đạn' bị Tống Thư Hàng triệu hoán ra từ 'Thế giới Hạch Tâm' — Chỉ lộ ra mũi nhọn đầu đạn, cũng sẽ không chiếm quá nhiều không gian.

Mà vô luận là Thế giới Hạch Tâm hay là 'Thiên Kiếp Hạch Đạn', người bình thường đều không cách nào nhìn thấy, cũng không cần lo lắng sẽ khiến khủng hoảng.

Tống Thư Hàng một tay nắm Tà Vọng Lục Phong, một bên khác khống chế cửa ra của 'Thế giới Hạch Tâm', dùng đầu đạn 'Thiên Kiếp Hạch Đạn', giống như cái bàn ủi ịn lên người Tà Vọng Lục Phong. "A a ~ Tư tư tư ~" Tà Vọng Lục Phong không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Đây chính là 'đầu đạn Thiên Kiếp Hạch Đạn' chỉ xuất hiện khi bát phẩm Huyền Thánh độ kiếp, cho dù ở trạng thái phong ấn, nhưng thiên kiếp chi lực kèm theo trên đó, đối với Tà Vọng đẳng cấp này mà nói vẫn là thương hại trí mạng.

Tà Vọng điên cuồng giãy dụa, muốn bẻ tay Tống Thư Hàng ra...

Nhưng sức mạnh nhỏ yếu kia của hắn, căn bản không cách nào lay động cánh tay Tống Thư Hàng nửa phần.

Tống Thư Hàng khống chế 'đầu đạn Thiên Kiếp Hạch Đạn', ủi Tà Ma Lục Phong từ đầu đến chân, từ trước ra sau.

Ủi xong, tiếng kêu của Tà Vọng tan đi.

Con Tà Vọng đáng thương này, ngạnh sinh sinh bị 'đầu đạn Thiên Kiếp Hạch Đạn' ủi chết trên người Lục Phong.

Hắn là 'Bệnh độc Tà Vọng' chết uất ức nhất, thống khổ nhất.

Tại địa điểm sai lầm, gặp phải sai lầm là Bá Tống, chú định cuộc đời Tà Vọng bi kịch của hắn.

Do bị ủi từ đầu tới đuôi, cho nên thi thể của hắn vẫn giống như bộ quần áo bó sát trùm lên người Lục Phong.

Tống Thư Hàng vươn tay rạch một cái, rạch xuống một khối nhỏ thi thể 'Bệnh độc Tà Vọng', thu vào trong pháp khí thủ xuyến Càn Khôn.

Sau đó, hắn vươn tay ném một cái, ném thân thể to lớn của Lục Phong từ cửa sổ xuống.

Hai vị Tróc Yêu Nhân phía dưới bay nhanh đỡ lấy đồng bạn của mình. [Cảm ơn Bá Tống tiền bối ra tay tương trợ.] Trương Tiểu Phiền truyền âm cảm tạ nói — Không ngờ Bá Tống Huyền Thánh vậy mà lại ở bên cạnh cậu ta, ngay tại phòng học này.

Ở cùng Bá Tống Huyền Thánh lâu như vậy, cậu ta vậy mà có thể bình an vô sự, thật sự là may mắn. [Ừm.] Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Thông Nương từ trong túi áo hắn thò ra cái ngọn hành mới, truyền âm hỏi: [Kết thúc rồi à?] [Khởi động làm nóng người kết thúc, tiếp theo muốn lên món chính.] Tống Thư Hàng trả lời.

Thông Nương: "..." Tống Thư Hàng nhìn vụn thủy tinh đầy đất và khung cửa sổ bị Lục Phong đụng hỏng — Đối với việc này, hắn vô năng vi lực. [Ngoài ra, đã đến lúc rời đi rồi.] Lại không rời đi, chờ 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' hàng lâm, tai nạn sẽ lan đến xung quanh.

Hắn xoay người, nhìn về phía ba người bạn cùng phòng: "Hẹn gặp lại." Không đợi ba người bạn cùng phòng trả lời, Tống Thư Hàng tung người nhảy một cái, từ cửa sổ nhảy xuống.

Tống Thư Hàng từng luôn cảm thấy đại hiệp nhảy cửa sổ là có bệnh cần trị, không biết từ lúc nào cũng quen với phương thức xuống lầu 'giữa hai điểm, đường thẳng là ngắn nhất' này.

Đây chính là sức mạnh của thời gian, nó luôn sẽ thay đổi con người trong lúc lơ đãng.

Ba người Cao Mỗ Mỗ sửng sốt, bọn họ chạy nhanh đến bên cửa sổ nhìn xuống...

Nhưng Tống Thư Hàng đã không thấy tăm hơi.

Mãi cho đến khi Tống Thư Hàng biến mất, đám người ngẩn ngơ phía sau đột nhiên phản ứng lại. "Vừa rồi người kia, thật sự là Tống Thư Hàng?" "Chỗ cao như vậy trực tiếp nhảy xuống?" "Vừa rồi cậu ta hai cái liền chế phục tên to con kia, Tống Thư Hàng lợi hại như vậy?" "Đây là đang quay phim sao?" Cả phòng học, đều cảm giác thế giới quan của mình đang bạo tạc. "Cao Mỗ Mỗ, các cậu là bạn cùng phòng của Thư Hàng, các cậu biết võ công không?" "Các cậu biết chuyện Thư Hàng biết võ công không?" Tống Thư Hàng chạy rồi, thân là bạn cùng phòng, ba người Cao Mỗ Mỗ bị các bạn học vây quanh, các loại vấn đề điên cuồng oanh tạc.

Mọi người có quá nhiều vấn đề muốn biết, hết thảy về Tống Thư Hàng, bọn họ muốn từ trong miệng ba người Cao Mỗ Mỗ đạt được đáp án. ...

Trong quá trình nhảy xuống, Tống Thư Hàng liền thi triển ảo thuật.

Lúc rơi xuống đất liền tiến vào trạng thái ẩn hình, độn vào trong bóng tối.

Sau đó, hắn nhanh chóng gửi cho Khinh Vũ một cái 'Thiên Lý Truyền Âm', miêu tả lại toàn bộ sự tình vừa phát sinh cùng với quyết định của mình cho Khinh Vũ một lần. [Tôi đã hiểu, Bá Tống Thánh Quân.

Chuyện tiếp theo, cứ giao cho tôi xử lý đi.] Liễu Yêu Khinh Vũ đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: [Được, tôi cần rời đi một đoạn thời gian.

Cô có muốn tiến vào Thế giới Hạch Tâm của tôi trước không, tôi sẽ chuyển dời cô đến chỗ Bạch tiền bối?] [Tôi giúp Bá Tống Thánh Quân xử lý xong hỗn loạn trong trường học trước, rồi sắp xếp chuyện rời đi sau đi.] Liễu Yêu Khinh Vũ trả lời, khoảng thời gian này, cô chơi rất vui vẻ ở ngôi trường này.

Cho nên trước khi rời đi, quyết định giúp một tay làm dịu hỗn loạn. [Được, vậy tôi sẽ chuyển lời cho Bạch tiền bối, đến lúc đó để ngài ấy tới đón cô.] Tống Thư Hàng nói.

Liễu Yêu Khinh Vũ trả lời: [Thỏa.] ...

Sau khi kết thúc thiên lý truyền âm, Tống Thư Hàng nhìn về phía bầu trời.

Hắn có thể cảm ứng được 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' đã xuất hiện tại hiện thế — vị trí Trái Đất.

Bất quá...

Thiên Đạo Di Thuế Cầu ở hiện thế tựa hồ đã bị hạn chế, không có lập tức hàng lâm.

Trước đó, lúc nó sử dụng 'công kích can nhiễu viễn trình' với Tống Thư Hàng, cũng bị cưỡng ép cắt đứt.

Điều này đối với Tống Thư Hàng mà nói là chuyện tốt, ít nhất cho Tống Thư Hàng thời gian chuẩn bị và hòa hoãn.

Chương 2478

[Thiên Đạo Di Thuế Cầu hàng lâm đã thành định cục, chỉ là chuyện sớm hay muộn, không thể tránh né.

Như vậy thì chỉ có tận lực hạ thấp tổn thất.] "Như vậy tiếp theo, làm theo kế hoạch." Tống Thư Hàng nắm tay nói. "Trực tiếp đối nó sao?

Nhưng cậu đã không còn linh thạch, 'Khắc Kim Nhất Kích' và 'Trấn Thần - Mặt Trời' của ta đều dùng không ra." Thạch Bi đạo hữu nhắc nhở nói. "Ta không lỗ mãng như vậy...

Ta có một kế hoạch, đã biết 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' khóa chặt tọa độ của ta, cũng có nghĩa là khi nó hàng lâm đến hiện thế, rất có thể sẽ hàng lâm tại đỉnh đầu ta.

Như vậy, trong khoảng thời gian nó chưa hàng lâm, chúng ta có rất nhiều thao tác." Tống Thư Hàng nói.

Hắn vươn tay, chôn một thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao' dưới lòng đất ở vị trí đại học thành Giang Nam.

Tiếp đó, hắn dùng tốc độ nhanh nhất bay khỏi khu vực Giang Nam.

Hắn muốn đi tới 'Vô Cực Ma Tông'.

Bị 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' khóa chết, hắn hiện tại chính là tai nạn nguyên di động.

Như vậy, ân oán nhiều như thế giữa hắn và 'Vô Cực Ma Tông', cũng đã đến lúc kết thúc một chút rồi nhỉ?

Bất quá, kế hoạch này có một vấn đề nhỏ.

Sào huyệt của Vô Cực Ma Tông ẩn tàng rất sâu, A Thất tiền bối lúc ấy ở trạng thái bạo nộ, cũng chỉ có thể tìm 'phân đà' của Vô Cực Ma Tông phát tiết lửa giận.

Hiện tại manh mối duy nhất có dụng trong tay Tống Thư Hàng, chính là 'An Tri Ma Quân' thuộc bộ ba quà tặng đang bị trói trong 'Thế giới Hạch Tâm'.

An Tri Ma Quân khẳng định biết vị trí của 'Vô Cực Ma Tông'.

Vấn đề là làm sao để hắn mở miệng nhả ra tình báo?

Ngoài ra, Tống Thư Hàng lại gửi tin tức 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' sắp hàng lâm đến hiện thế — Trái Đất vào trong nhóm.

Rất nhiều đại lão trong nhóm đều có sản nghiệp tại Trái Đất, đến lúc đó cần chú ý một chút, hạ thấp tổn thất.

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Tống Tôn Giả: "@Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu, Hoàng Sơn tiền bối, còn có các vị tiền bối trong nhóm, có một tin tức không tốt lắm, tôi phải nói cho mọi người.

Trong tin tức xấu này, có một phần trách nhiệm của tôi." Diệt Phượng Công Tử là người đầu tiên trả lời: "Đừng nói chuyện, tin tức không tốt cứ chặn lại trong bụng ngươi đi.

Gần đây tin tức không tốt quá nhiều rồi, ta muốn nghe chút tin tốt." Tống Thư Hàng: "..." "Diệt Phượng gần đây tâm tình không tốt?

Gặp chuyện gì à?

Nói ra để mọi người vui vẻ một chút?" Đậu Đậu vui vẻ nói, còn kèm theo một cái biểu tình đầu chó manh manh — là ảnh chụp đầu to của chính nó.

Phá Dương Kích Quách Đại: "[Xoa đầu chó lầu trên], A ~ Sướng rồi!" Lần trước Đậu Đậu ngốc nghếch ác ý muốn cắn đứt đầu chó của hắn, Quách Đại vẫn luôn nhớ kỹ trong lòng.

Gần đây hắn vẫn luôn tiềm phục tại trong nhóm, không có gửi đầu chó, chờ chính là ngày Đậu Đậu tự mình gửi biểu tình đầu chó.

Đậu Đậu: "..." "Đậu Đậu, Quách Đại và Diệt Phượng đều đừng làm rộn.

Thư Hàng đừng để ý mấy tên này, có tin tức gì thì nói ra đi.

Tin xấu này, có liên quan tới cậu?" Bắc Hà Tán Nhân hiện thân nói.

Dược Sư đồng dạng phát ngôn nói: "Cứ nói đừng ngại, ta đã gửi thuốc bảo gan hộ thận cứu tim cho các đạo hữu trong nhóm rồi, mọi người có thể chịu đựng được. [Giang Tử Yên đánh máy]" Dược Sư hiện tại không tiện dùng ngữ âm, lý do mọi người đều hiểu. "Vậy tôi nói, thế giới...

Chuẩn xác mà nói là hiện thế — Trái Đất tiếp theo sắp tiến vào giai đoạn sụp đổ rồi." Tống Thư Hàng bay nhanh nhập chữ.

Sự tình cần nói nghiêm trọng một chút, mới có thể hấp dẫn sự chú ý của các tiền bối.

Cho nên Tống Thư Hàng đưa ra khả năng 'xấu nhất' trước.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Cái gì? 2012 lại muốn tới nữa sao?" "Nếu thế giới muốn hủy diệt, khẳng định có một phần lỗi của Đông Phương Lục Tiên Tử, khẳng định là cô đâm hỏng Trái Đất." Cuồng Đao Tam Lãng phát ngôn nói.

Đông Phương Lục Tiên Tử: "Thư Hàng đều nói là lỗi của cậu ta rồi được không?" [Hệ thống nhắc nhở: Đông Phương Lục Tiên Tử, Cuồng Đao Tam Lãng bị quần chủ 'Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu' cấm ngôn 1 phút.] Hoàng Sơn tiền bối yên lặng móc ra loại thuốc mới Dược Sư nghiên cứu, bẻ miệng Đậu Đậu ra, đút cho nó mấy viên — Chủ yếu là ngài gần đây uống thuốc uống đến dạ dày không thoải mái, cho nên liền để Đậu Đậu thay thế ngài uống thuốc.

Chỉ cần bên tai có thể nghe thấy thanh âm 'nhai thuốc', Hoàng Sơn tiền bối liền có thể cảm giác thoải mái hơn nhiều.

Đậu Đậu nhai đan dược, trên mặt chó vẻ mặt tuyệt vọng.

Sau đó Hoàng Sơn Tôn Giả nhập chữ trong nhóm: "Tiếp tục nói." "Chuyện 'Thiên' hiện nay dị biến, các tiền bối hẳn là đều biết chứ?

Hôm nay...

Thế giới đã bắt đầu sụp đổ tại góc nào đó mà mọi người không biết.

Mà lúc thế giới sụp đổ, sẽ có một quái vật di thuế có quan hệ với lịch đại 'Thiên' hiện thân.

Mà hiện tại, con quái vật di thuế đại biểu cho thế giới sụp đổ kia, xuất hiện ở gần hiện thế — Trái Đất rồi.

Khả năng xấu nhất: Trái Đất có lẽ sắp tiến vào thời đại 'sụp đổ'." Tống Thư Hàng trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, đem những chuyện mình biết toàn bộ nói ra.

Hắn vừa nói xong, trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' một mảnh tịch tĩnh.

Nửa ngày không có một tin nhắn trả lời, làm cho Tống Thư Hàng suýt chút nữa tưởng rằng mình rớt mạng. "Vốn tưởng rằng tin tức ngươi nói là pháo đạn, không nghĩ tới ngươi trực tiếp ném cái đầu đạn hạt nhân xuống." Bắc Hà Tán Nhân nói.

Tống Thư Hàng nói: "Nhưng tin tức này rất quan trọng, cho nên tôi nhất định phải thông báo cho các vị tiền bối." Lệ Chi Tiên Tử tế tâm như phát (lòng tỉ mỉ như tóc), hỏi: "Nhưng chuyện này cậu có lỗi gì?

Cậu đã làm gì?" Bạch Hạc Chân Quân đồng thời hỏi: "Đừng hoảng...

Con quái vật kia thực lực mạnh bao nhiêu?

Có thể đỗi không?" "Vấn đề của Lệ Chi Tiên Tử và Bạch Hạc tiền bối, tôi có thể trả lời cùng một lúc.

Về thực lực con quái vật kia, lần trước tôi tiêu hao toàn bộ gia đương, ngay cả lông thú cũng hiến tế, mới miễn cưỡng đào mạng từ trong tay nó." Tống Thư Hàng trả lời.

Đối phương dù sao cũng là 'Thiên Đạo Di Thuế', thứ dính dáng đến quan hệ với 'Thiên Đạo', hẳn là ít nhất cũng cấp Trường Sinh Giả bảo kê đi. "Ngươi đỗi nó?" Đậu Đậu hỏi. "Không có, tôi chỉ là chạy thoát từ trong tay nó...

Nhưng con quái vật kia bước tiếp theo liền đi tới Trái Đất." Tống Thư Hàng nói, trong đó tự nhiên có nguyên nhân do hắn. "Bạch tiền bối đâu?" Diệt Phượng Công Tử hỏi.

A Bạch: "Ở đây, ta vẫn luôn tàu ngầm.

Ngoài ra, cái nồi của chuyện này cũng có phần của ta, là ta chôn Thư Hàng vào trong lớp kẹp không gian Thiên Đạo Tiểu Hắc để bế quan." "Bạch tiền bối không cần tự trách, chuyện này thấy thế nào cũng là do Tống Thư Hàng tướng mạo không tốt, mới hấp dẫn quái vật." Bạch Hạc Chân Quân vội vàng nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Bạch đạo hữu, ngài thấy thế nào?" Thất Tu Thánh Quân lên tiếng hỏi. "Ừm, tuy rằng Thư Hàng là Huyền Thánh hàng dỏm.

Nhưng hắn toàn lực bộc phát, cộng thêm đồ trang sức trên người hắn, cho dù đối phương là Trường Sinh Giả, hắn cũng có thể chu toàn mấy chiêu.

Như vậy, chúng ta bảo thủ ước tính, con quái vật kia là cấp bậc 'Trường Sinh Giả' đi." Bạch tiền bối trả lời.

Thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lại là một trận trầm mặc.

Bất tri bất giác, Thư Hàng tiểu hữu đã trưởng thành đến tồn tại có thể chu toàn mấy chiêu với 'Trường Sinh Giả' rồi?

Giản trực giống như nằm mơ vậy.

A Bạch lại hỏi: "Thư Hàng, con quái vật kia khi nào sẽ hàng lâm?" "Lúc chiều hôm nay mới vừa xuất hiện ở bên ngoài hiện thế — Trái Đất.

Nhưng nó tựa hồ bị hạn chế, tạm thời không cách nào hành động.

Nói không chừng khi nào sẽ chính thức hàng lâm." Tống Thư Hàng trả lời. "Vậy mọi người đừng hoảng trước, ta nghĩ biện pháp đi thăm dò một chút con quái vật này, tìm hiểu chút địch tình.

Bất quá để cho an toàn, mọi người tốt nhất làm tốt chuẩn bị dời đi tài sản, để phòng vạn nhất." Bạch tiền bối trả lời.

Ngài nắm giữ sức mạnh không gian, thích hợp nhất đảm nhiệm công tác thăm dò, hơn nữa ngài cũng không cần bản tôn đi tới, nếu chỉ là thăm dò, có rất nhiều phương án an toàn.

Có Bạch tiền bối ra mặt, đại bộ phận thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' nội tâm đều ổn định hơn nhiều.

Nhắc tới sức mạnh không gian, Bạch tiền bối liền lại nghĩ tới một chuyện. "Đúng rồi Thư Hàng, ta chỗ này có một kiện bảo vật, là một cái trận bàn màu vàng, đã chuyển dời đến Thế giới Hạch Tâm của cậu.

Cậu mang nó ở trên người, tốt nhất ngày đêm đều đừng rời thân." Bạch tiền bối lại bổ sung nói.

Bạch tiền bối mua một bộ bí thuật không gian « Thánh Viên Luyện Giới » từ chỗ 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán'.

Sau khi truyền thừa bí thuật hoàn tất, lưu lại cái trận bàn này.

Cái trận bàn này cũng là kiện bảo vật, sau khi trải qua luyện chế, chỉ cần ngày ngày mang theo trên người, liền có cơ hội thức tỉnh một cái tiểu thiên phú hệ không gian.

Tống Thư Hàng nghe vậy, hai mắt tỏa sáng — Bảo vật, màu vàng, ngày đêm đừng rời thân, đây là bùa hộ mệnh a!

Chẳng lẽ Bạch tiền bối thấy hắn gần đây tương đối xui xẻo, cho nên chế tác cho hắn bùa hộ mệnh may mắn? "Cảm ơn Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng mở ra Thế giới Hạch Tâm, quả nhiên phát hiện cái trận bàn màu vàng kia.

Di?

Không phải bùa hộ mệnh, mà là một kiện pháp khí?

Tống Thư Hàng lược suy tư một chút, liền thu trận bàn này vào trong 'Bản Mệnh Đan Điền' của mình, dùng lực lượng Linh Hồ đi tẩm bổ trận bàn.

Trong tình huống bình thường, lục phẩm tu sĩ sau khi tấn thăng thất phẩm, Linh Hồ sen nở, đản sinh Nguyên Anh.

Sau đó, Linh Hồ liền sẽ biến mất không thấy.

Nhưng Bản Mệnh Kình Đan của Tống Thư Hàng được 'Long Phù Chuyển Sinh' phục sinh, Nguyên Anh và Kim Đan cộng tồn, cho nên Bản Mệnh Linh Hồ cũng không biến mất, cùng tồn tại với Nguyên Anh.

Hơn nữa, Linh Hồ cấp thất phẩm, hiệu quả tẩm bổ pháp khí trở nên càng mạnh.

Sau khi chuyển cái trận bàn vàng đó đến linh hồ, để nó trấn áp đan điền, Tống Thư Hàng cảm thấy toàn thân mình nhẹ nhõm như được ban phước, vận rủi dường như đã rời xa cậu.

Chương 2479

Tuy nhiên… cái cảm giác này chắc là do tâm lý thôi.

Gần đây cậu ấy đặc biệt hiểu rõ về bản thân.

Có lẽ đây chính là lý do của việc ‘nhận rõ chính mình’.

“À phải rồi, còn một chuyện nữa.

Các tiền bối, mọi người có thông tin gì về sào huyệt của Vô Cực Ma Tông không?

Hoặc có thủ đoạn nào để cưỡng chế đọc thông tin trong não của tu sĩ địch không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Tu vi của kẻ bị đọc thông tin kém cậu bao nhiêu?” Thất Tu Thánh Quân hỏi.

“Cảnh giới Tứ Phẩm thì phải.” Tống Thư Hàng đáp.

Bởi vì An Tri Ma Quân độ kiếp thất bại, vẫn chưa lên đến Ngũ Phẩm.

Nói đến đây, hồi đó An Tri Ma Quân bắt cậu như bắt một con gà con.

Một nửa chứng sợ độ cao của Tống Thư Hàng đều là do gã ta gây ra.

Thất Tu Thánh Quân đáp: “Nếu là cảnh giới Tứ Phẩm, với cảnh giới Thất Phẩm hiện tại của cậu, những thủ đoạn đọc ký ức thông thường trên thị trường cũng có thể đọc được rất nhiều ký ức.

Dù sao thì chênh lệch tinh thần lực đặt ở đó, không cần kỹ xảo gì cả.” Đông Phương Lục Tiên Tử vừa hết lệnh cấm ngôn liền không nhịn được nhắc nhở: “Tiền bối, Thư Hàng cậu ấy khẳng định không biết thủ đoạn ‘đọc ký ức thông thường’ đâu.” Tống Thư Hàng: “……” “Về Vô Cực Ma Tông, gần đây bọn họ không phải đang tổ chức ‘nhập ma bài’ sao?

Dường như muốn chiêu mộ một nhóm tán tu, chắc là có hoạt động lớn gì đó.” Tô Thị A Thất nói: “Ngoài ra… vị trí tông môn thật sự của Vô Cực Ma Tông, chắc là giống như ‘Thiên Nhai Vân Du Tự’, nằm giữa hiện thế và bán vị diện, có thể ngẫu nhiên xuất hiện ở các nơi trên thế giới.

Muốn tìm ra thì không dễ đâu.” Bạch tiền bối: “Thủ đoạn đọc ký ức, dùng ‘Ký ức san trừ thuật’ ta dạy cậu cũng có thể làm được.

Pháp thuật đó rất tiện lợi, khi cậu sử dụng, đừng bấm ‘xóa’, bấm ‘đọc’ là được.

Có thể thử xem.” “Ký ức san trừ thuật cũng có thể làm được ư?

Được rồi, Bạch tiền bối, tôi sẽ đi thử ngay.” Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.

Đóng điện thoại lại, cậu nhìn ra xung quanh.

Lúc này cậu đã bay một mạch ra khỏi khu vực Giang Nam, đến gần khu vực núi sâu ít người ở.

Ở vị trí này, cho dù ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ đột nhiên giáng lâm và khóa chặt cậu, cũng sẽ không cuốn người thường vào tai họa.

Tống Thư Hàng vung tay, một thanh ‘Thánh ấn mộc đao’ cắm phập xuống mặt đất, sâu vào lòng đất.

Để tiện hành động, cậu quyết định cứ đến một vị trí thích hợp là cắm một tọa độ, tiện cho việc dịch chuyển không gian sau này.

Tiếp đó, sau một hồi suy nghĩ, Tống Thư Hàng lại tế ra bản mệnh pháp khí ‘Ô Tặc Bạo Quân Song Đao’, treo mỗi thanh song đao một thanh ‘Thánh ấn mộc đao’, dùng Ngự đao thuật đưa chúng lên không trung.

Khó khăn lắm mới nắm được cách dùng ‘Thánh ấn mộc đao’ để ghi lại tọa độ dịch chuyển không gian, tự nhiên phải tận dụng triệt để thủ đoạn này.

Nếu ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ giáng lâm sẽ lấy cậu làm tọa độ, thì cậu có thể thông qua ‘Thánh ấn mộc đao’ nhảy tức thì lên không trung, dẫn ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ đi nơi khác.

“Cứ làm hết sức mình vậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Sau khi chuẩn bị xong, cơ thể cậu chìm vào ‘Hạch Tâm Thế Giới’.

…… Trong Hạch Tâm Thế Giới.

An Tri Ma Quân đã sớm tỉnh lại từ hôn mê, nhưng vì vết thương Thiên Kiếp nên gã vẫn còn yếu không thể hành động.

Thật ra, cho dù gã lành vết thương phục hồi cũng không có hiệu quả gì.

Bởi vì gã hiện tại đã bị di chuyển đến một nơi ở mới — Tỏa Tiên Ngục.

Chính là cái bí cảnh ‘Thiên Đình viễn cổ mảnh vỡ’ mà ‘Phượng Nghi Cầm Chủ’ của Thú Tu giới và các thành viên Thiên Đình viễn cổ thu thập, đã bị Bạch tiền bối dùng bí pháp 《Thánh Ngục Luyện Giới》 chuyển dịch toàn bộ vào đây.

Tỏa Tiên Ngục là nơi có thể giam cầm ngay cả Trường Sinh Giả một thời gian ngắn.

Thật lòng mà nói, vào thời ‘Thiên Đình viễn cổ’, được giam vào Tỏa Tiên Ngục là một chuyện vô cùng oách.

Những kẻ bị đưa vào đó đều là những đại lão một phương.

An Tri Ma Quân yếu ớt dựa vào một góc ‘Tỏa Tiên Ngục’.

Nhìn nhà tù đáng sợ này, lòng An Tri Ma Quân tràn ngập tuyệt vọng.

Bá Tống Huyền Thánh, còn đáng sợ hơn tất cả những gì mọi người tưởng tượng.

Cái danh xưng Thiên niên đệ nhất thánh, căn bản không đủ để thể hiện được một phần vạn sự khủng bố của đối phương.

Thật ra, An Tri Ma Quân đến giờ vẫn không thể liên kết thiếu niên mà gã từng bắt như bắt gà con với ‘Bá Tống Huyền Thánh’ hiện tại.

Công Tử Hải và Chính Năng từng đoán rằng, bọn họ cảm thấy Tống Thư Hàng yếu ớt trước kia là hóa trang của ‘Bá Tống Huyền Thánh’ khi lịch luyện hồng trần.

Nhưng khi An Tri Ma Quân cẩn thận hồi tưởng lại, lại luôn cảm thấy có gì đó không đúng, rất nhiều chi tiết không giải thích được.

Suy đi tính lại, An Tri Ma Quân cảm thấy khả năng gần với sự thật hơn là Bá Tống Huyền Thánh bị đoạt xá.

Hoặc là, cậu ấy là chuyển sinh của viễn cổ đại năng, sau khi trưởng thành cuối cùng đã lấy lại được truyền thừa và công lực thuộc về mình?

Lộp bộp ~ Lúc này, từ xa truyền đến một tràng tiếng bước chân.

“An Tri đạo hữu, đã lâu không gặp.” Tống Thư Hàng đến bên cạnh Tỏa Tiên Ngục, mỉm cười nhìn An Tri Ma Quân.

An Tri Ma Quân yếu ớt ngẩng đầu.

“Tôi muốn hỏi cậu một vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

An Tri Ma Quân im lặng không nói, không gật đầu cũng không lắc đầu.

“Cậu có biết tổng bộ của Vô Cực Ma Tông nằm ở đâu không?” Tống Thư Hàng hỏi.

An Tri Ma Quân im lặng một lát rồi lắc đầu nói: “Bá Tống tiền bối quá coi trọng ta rồi, một đệ tử Tứ Phẩm như ta, căn bản không thể tiếp xúc đến ‘Hạch Tâm’ của Vô Cực Ma Tông.

Tổng bộ thần bí khó lường rốt cuộc ở đâu, ta không biết được.” Tống Thư Hàng: “Thật sự không biết sao?” “Thiên chân vạn xác.” An Tri Ma Quân nói.

Gã và Công Tử Hải, Chính Năng ba người tu luyện ‘Ma Hầu Phong’ cũng chỉ là đỉnh thứ sáu mươi chín của Vô Cực Ma Tông.

Đừng nói đến Hạch Tâm Vô Cực Ma Tông, trong số các đỉnh núi cũng không có thứ hạng cao.

Vị trí của Ma Hầu Phong, đối với các đệ tử phân đà của Vô Cực Ma Tông mà nói, đã là vị trí ‘tổng bộ’ của Vô Cực Ma Tông.

Nhưng gã tự biết trong lòng, nơi đó căn bản không phải là tổng bộ gì cả.

Gã, Công Tử Hải, Chính Năng, đã bỏ ra nỗ lực và cái giá cực lớn, muốn ngưng tụ Kim Đan thất long văn thậm chí là bát long văn trở lên, mục đích là để có được địa vị cao hơn trong ‘Vô Cực Ma Tông’, tiến vào Hạch Tâm Vô Cực Ma Tông thật sự.

Sau đó mới có cơ hội tiếp xúc với ‘đại kế hoạch’ mà Công Tử Hải đã nói, có được nhiều tài nguyên và kỳ ngộ hơn.

“Thạch Bi tiền bối cảm thấy lời gã nói có bao nhiêu phần đáng tin?” Tống Thư Hàng cúi đầu hỏi.

“Trong trường hợp bình thường, lời nói của đệ tử Ma Tông toàn là lời quỷ, cậu mà tin là thua.” Thạch Bi Đạo Hữu thẳng thừng nói.

“Cũng đúng.” Tống Thư Hàng nói.

An Tri Ma Quân: “……” Khoảnh khắc này, An Tri cuối cùng cũng cảm nhận được tầm quan trọng của ‘thanh danh’.

“Thật giả thế nào, vẫn nên để tôi tự mình xem xét một chút vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Ý niệm vừa động, cửa lao Tỏa Tiên Ngục mở ra.

Lúc này An Tri Ma Quân, giống như một con gà con run rẩy, không chút sức phản kháng.

Phong thủy luân phiên chuyển.

Ai cũng không thể đảm bảo, thiếu niên hôm nay bị mình bắt như bắt gà con đùa giỡn, trong tương lai một ngày nào đó sẽ không quay lại, bắt mình như bắt gà con sao? … … Một bên khác.

Trong không gian.

Thiên Đạo di thuế cầu hiện tại tiến thoái lưỡng nan.

Trước tiên, ‘pháp tắc Thiên Đạo’ ở hiện thế vẫn chưa sụp đổ, sau khi nó tiến vào hiện thế, cảm giác giống như bị rót vào trong thép, khó đi từng bước.

Một bên khác, nó phát hiện ‘hạch tâm’ mà nó khó khăn lắm mới có được, lại bị một ý chí cường đại khóa chặt. … … Thế giới Cửu U.

Cơ thể của Bàn Cầu đại lão phình trướng lên, rõ ràng đang trong trạng thái nổi giận. ‘Hạch tâm’ sản phẩm thí nghiệm mà gã khó khăn lắm mới tạo ra, lại bị người khác moi mất.

Chết tiệt, ai đã làm vậy?

“Bất kể là ai, dám moi mất hạch tâm sản phẩm thí nghiệm của ta, đều đừng hòng sống yên ổn.” Ngươi khiến ta nhất thời không vui, ta liền khiến ngươi cả đời không vui!

Mặc dù bị Nho gia Thánh Nhân lạnh lùng chơi một vố, mất đi Bất Hủ Chi Cốt, sức mạnh của đại lão kim loại lỏng Bàn Cầu không thể tùy tiện truyền đến thế giới hiện thế như trước kia.

Nhưng 'Bất Hủ Chi Cốt' đã nằm trong tay gã nghiên cứu lâu như vậy, cộng thêm tử yêu tử của Tống Thư Hàng mà gã vô tình có được trước đó, đối chiếu lẫn nhau, Bàn Cầu đại lão đã mò ra một chút manh mối, xây dựng phương án thuộc về chính gã.

Hơn nữa, thân là 'Cửu U Chúa Tể' tương ứng với Thiên Đạo của giới này, trong tay gã tự nhiên không thiếu một số bảo vật đặc biệt, đặc biệt là một số vật phẩm Thiên Đạo đời trước để lại.

Đột nhiên, Bàn Cầu đại lão nghiến răng nghiến lợi nói: "Cái con Bạch U U giết Thiên Đạo đáng chết." Cái tên Bạch U U đó đơn giản là không phải người, không chỉ vác đi toàn bộ sào huyệt của gã, mà ngay cả thổ địa màu mỡ mà gã cực khổ bồi dưỡng cũng không buông tha.

Mảnh đất màu mỡ đó, là bảo địa để trồng linh thực vật cần thiết cho nghiên cứu.

"May mà ít nhất trong năm nghìn năm tới, không cần nhìn thấy cái mặt đáng ghét của Bạch U U." Bàn Cầu đại lão nghĩ đến đây, lại thở phào nhẹ nhõm.

Nếu có cơ hội, gã hy vọng có thể kéo dài thời hạn phong ấn của Bạch U U thêm một chút, ít nhất là phong ấn vạn năm.

Năm nghìn năm… một vạn năm… Nghĩ đến đây, Bàn Cầu đại lão đột nhiên lại như bị xì hơi, toàn thân xẹp xuống.

Tai họa Bạch U U này chắc chắn có thể sống thêm năm nghìn năm, một vạn năm, thậm chí lâu hơn nữa.

Nhưng, gã thì chưa chắc.

Nếu gã không nỗ lực thêm nữa, nói không chừng lúc nào đó sẽ tiêu thất.【Đôi khi, thật sự hâm mộ Bạch U U, có một ‘Thiên Đạo’ đáng tin cậy.】 Nói xong, thân hình Bàn Cầu đại lão tức thì dịch chuyển đến một góc thế giới Cửu U.

Đây là khu vực bình tế đặc biệt mà gã bố trí, chính là loại khu vực mà Bạch U U dù có dùng ‘quyền năng Cửu U Chúa Tể’ cũng không thể kiểm tra được, là nơi gã cất giấu một kho báu.

Rõ ràng là Cửu U Chúa Tể, tồn tại nắm giữ Cửu U… nhưng vì cất giấu bảo vật, lại giống như cất giấu tiền riêng vậy.

May mắn thay, Bàn Cầu đại lão ngay từ đầu đã quen với cách sinh tồn này.

Chương 2480

Sau khi tiến vào, Bàn Cầu đại lão lấy ra một chiếc binh phù hình rồng từ trong kho báu.

Hình rồng trên binh phù khác với rồng thật thông thường, nó được tạo thành từ hai màu đen trắng, và chỉ có một chân.

Đây chính là bảo vật mà Thiên Đạo thứ ba 'Ban Văn Long Thiên Đạo' để lại thế gian, đã được Bàn Cầu đại lão thu thập.

Mượn sức mạnh của chiếc 'Hình Long Binh Phù' này, cộng thêm sự hiểu biết của gã về Bất Hủ Chi Cốt, gã có thể trong thời gian ngắn dùng sức mạnh của mình ảnh hưởng đến hiện thế. 【Bất kể là ai, hãy đối mặt với cơn thịnh nộ của Cửu U Chúa Tể đi.】 Bàn Cầu đại lão đau lòng cắt ra một phần nhỏ cơ thể lỏng của mình.

Sau đó gã lại lấy ra một số dược liệu luyện khí quý giá, hòa vào phần cơ thể lỏng này, bắt đầu trực tiếp tế luyện.

Dưới thủ đoạn luyện khí siêu việt của Bàn Cầu đại lão, rất nhanh phần cơ thể lỏng này liền hóa thành một khối 'Ngụy Bất Hủ Chi Cốt' sơ hình.

Tuy nhiên không có 'Bất Hủ Chi Cốt' thật sự cung cấp năng lượng, chỉ dựa vào khối 'Ngụy Bất Hủ Chi Cốt' sơ hình này, vẫn không thể khiến phân thân của Bàn Cầu đại lão hành động ở hiện thế.

"Bước cuối cùng." Bàn Cầu đại lão lại liên tục thi pháp, dung hợp khối 'Ngụy Bất Hủ Chi Cốt' này vào 'Hình Long Binh Phù': "Hóa hình!" Ầm ầm ~~ Chiếc Hình Long Binh Phù trong tay dường như sống lại, trên đó xuất hiện những luồng khói đen tương tự 'trạng thái bất hủ sương mù' của Tống Thư Hàng.

Con rồng khói này nhe nanh múa vuốt trong hư không.

Một cánh 'cổng không gian' thông đến hiện thế mở ra.

Rồng khói trực tiếp chìm vào hiện thế?

Vị trí Địa Cầu, thẳng tắp lao về phía khối 'hạch tâm' kia.

Vì thời gian rồng khói hoạt động ở hiện thế có hạn, Bàn Cầu đại lão không lãng phí một giây nào.

Vừa lên là một làn sóng tấn công dữ dội! … … Cùng lúc đó.

Bạch tiền bối thi triển năng lực không gian, lặng lẽ dịch chuyển đến gần Địa Cầu ở hiện thế.

Để đảm bảo an toàn, Sở Các Chủ ngốc mao, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đều được gã đưa trở lại Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng, để họ quay về bên Tống Thư Hàng.

Chỉ có Công Đức Xà Mỹ Nhân, vì sự tồn tại đặc biệt, căn bản không cần lo lắng chuyện 'cái chết' nên cô ấy đi cùng Bạch tiền bối khám phá.

Hơn nữa nếu vạn nhất có chuyện gì, vào thời khắc then chốt, Công Đức Xà Mỹ Nhân còn có thể giúp Bạch tiền bối giành thời gian để thoát thân.

Dù sao cô ấy có nổ tung thì cũng có thể sống lại trên người Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối và Công Đức Xà Mỹ Nhân cẩn thận hiện thân, trên người Bạch tiền bối còn khoác một chiếc chăn 'Đại lão cái gì cũng bán' đồng kiểu, ẩn giấu khí tức của bản thân.

Vừa hiện thân, gã và Công Đức Xà Mỹ Nhân đã nhanh chóng cảm ứng được vị trí của 'Thiên Đạo di thuế' mà Tống Thư Hàng đã nói.

“Vận khí không tệ, vừa ra đã tìm thấy mục tiêu.” Bạch tiền bối truyền âm nói.

Trên không gian, một khối cầu kim loại lỏng khổng lồ đang không ngừng phình trướng.

Trông nó giống như loại ‘căn cứ hành tinh nhân tạo’ trong phim khoa học viễn tưởng.

Giống như Tống Thư Hàng đã đoán, khối cầu kim loại lỏng khổng lồ này rõ ràng đã bị hạn chế, bị giam cầm tại chỗ không thể nhúc nhích. 【Vậy, phải thăm dò nó thế nào thì tốt hơn?】 Bạch tiền bối thầm nghĩ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, chỉ vào mình.

Thuộc tính bất tử của cô ấy, rõ ràng rất phù hợp để làm những việc nguy hiểm như thế này.

Đang nói chuyện, đột nhiên trên không gian có một cánh cổng không gian mở ra.

Đối diện cánh cổng không gian này, tràn ngập khí tức Cửu U khủng bố.

Từ trong đó, một con rồng khói khổng lồ gào thét lao ra.

Xem ra, nó đang lao về phía khối cầu khổng lồ trong không gian?

Bạch tiền bối vội vàng dùng chăn quấn chặt lấy mình. 【Thật tốt, vừa mới nghĩ có thể thăm dò ‘Thiên Đạo di thuế’ này không, không ngờ ngay lập tức có thứ thay ta thăm dò.】 Bạch tiền bối nói nhỏ.

Ầm ầm ~~ Rồng khói hung hãn, đối mặt với khối cầu có kích thước lớn hơn nó mấy vòng, lại không hề né tránh, mà lao thẳng vào!

Trong không gian, Thiên Đạo di thuế cầu khổng lồ không thể né tránh, thậm chí không thể phản kháng.

Nó đang bị ‘quy tắc Thiên Đạo’ của hiện thế áp chế, không thể nhúc nhích.

Trong trạng thái này, con rồng khói đại diện cho toàn lực tấn công của ‘Cửu U Chúa Tể’ đã trực tiếp đâm nát ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ khổng lồ thành bụi phấn!

Thiên Đạo di thuế cầu bị đâm thành vô số giọt nước, khuếch tán trong không gian.

Trong đó, có một chiếc giày thể thao và một hạch tâm, rơi ra từ ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ bị nổ tung.

Quả không hổ là giày thể thao +10 thần khí, dưới cú va chạm của sương khói lại tồn tại được.

Thiên Đạo di thuế cầu liều mạng thúc đẩy các đòn công kích tinh thần, quấy nhiễu con rồng khói kia.

Đây là thủ đoạn chống cự duy nhất của nó hiện tại.

Nhưng con rồng khói kia căn bản không * để tâm đến công kích tinh thần, nó cuốn lấy chiếc giày thể thao và hạch tâm, trực tiếp phản lại sự quấy nhiễu tinh thần đó.

“Xì, một tồn tại như cái xác chết, cũng dám tranh hạch tâm của ta, còn dám dùng tinh thần xung kích với ta, tìm đường chết.” Rồng khói phát ra tiếng khinh thường.

Nói xong, rồng khói cuốn lấy hạch tâm và giày thể thao, thân hình xoay chuyển, quay về cánh ‘cổng không gian’ kia.

“Rì rì rì ~” ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ bị biến thành giọt nước phát ra tiếng kêu gọi đầy sốt ruột.

Trong đó, một phần ‘giọt nước’ cuối cùng đã thoát khỏi sự trói buộc, không chút do dự đuổi theo rồng khói… Trong một trận pháo hoa, cánh cổng không gian thông đến ‘Thế giới Cửu U’ đóng lại.

Bạch tiền bối quấn trong chăn, nhìn những giọt nước ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ đang trôi nổi trong không gian.

“Kết thúc rồi.” Bạch tiền bối nói nhỏ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng gật đầu.

Từ cú đâm bất ngờ của rồng khói, Thiên Đạo di thuế cầu bị nổ tung, rồng khói cuốn đi giày thể thao và hạch tâm, rồi hai bên rồng khói và Thiên Đạo di thuế cầu giao tranh tinh thần trong thời gian ngắn, biến hóa nhanh đến mức không ai kịp phản ứng.

Trong không gian, Thiên Đạo di thuế cầu bị phân thây, như vô số giọt nước, lặng lẽ trôi nổi.

Nhưng nó không bị hủy diệt hoàn toàn, mỗi giọt nước vẫn còn hoạt động.

Tuy nhiên, trong thời gian ngắn không có hiện tượng tụ hợp.

Bạch tiền bối nhìn những giọt nước này.

Đây là cơ hội tốt để nghiên cứu cấu tạo của ‘Thiên Đạo di thuế cầu’!

Muốn hóa giải nguy cơ mà ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ mang lại cho hiện thế, thì cần phải hiểu rõ cấu tạo của nó trước, xem có phương pháp nào có thể gây sát thương cho nó, hoặc phong ấn nó không.

Thế là Bạch tiền bối lấy ra mấy chiếc hộp ngọc, thu thập hơn mười giọt cơ thể ‘Thiên Đạo di thuế cầu’, rồi lại phong ấn từng lớp hộp ngọc.

Ban đầu gã còn muốn thu thập thêm một ít, dù sao số lượng giọt nước ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ rải rác trong không gian là cực kỳ nhiều.

Chỉ là khi gã muốn thu thập thêm ‘Thiên Đạo di thuế cầu’, lại kích thích những giọt nước ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ còn lại, chúng bắt đầu bạo động, muốn cưỡng chế tập hợp.

Bạch tiền bối đành phải dẫn Công Đức Xà Mỹ Nhân lùi lại.

Mãi cho đến khi gã lùi ra một khoảng cách đủ xa, những giọt nước Thiên Đạo di thuế cầu mới bình tĩnh trở lại.

“Đáng tiếc rồi.” Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

Nếu những giọt nước không nhạy cảm như vậy, gã có thể dùng ‘phi kiếm dùng một lần’ đưa tất cả giọt nước đến những vị trí khác nhau, hoàn toàn phân tán chúng ra, chắc là có thể kéo dài thêm một chút thời gian.

Bên cạnh, Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt. ‘Thiên Đạo di thuế’ vừa nhìn đã thấy là thứ vô cùng nguy hiểm, không thích hợp để trở thành bảo vật cất giữ đâu nhỉ?

“Tôi cảm thấy thứ này rất thú vị… Có lẽ có thể nghiên cứu ra thông tin hữu ích từ nó.

Hơn nữa, chúng ta muốn giải quyết nguy cơ mà ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ mang lại, thì phải nghiên cứu cấu tạo của nó, xem có phương án nào có thể tiêu diệt hoặc phong ấn nó.

Chỉ khi giải quyết được nó, mới có thể từ căn nguyên giải trừ nguy cơ hiện thế.” Bạch tiền bối đáp.

Công Đức Xà Mỹ Nhân im lặng gật đầu, bị Bạch tiền bối làm cho suy nghĩ sâu xa.

“Tuy nhiên, thứ này cũng rất nguy hiểm.

Như Tống Thư Hàng đã nói, thứ này đại diện cho ‘sự khởi đầu của thế giới sụp đổ’, bất kể đưa nó đến thế giới vị diện nào, đều có thể mang lại tai họa cho thế giới.” Bạch tiền bối nói.

Thứ này trước khi nghiên cứu thấu đáo, không thể đặt vào Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng, tránh gây ra sự sụp đổ của Hạch Tâm Thế Giới.

Vậy thì, vị trí thích hợp để bảo quản nó, chỉ có một nơi tốt.

Bạch tiền bối lấy ra một cành ‘Bá Tống thụ chi’, tước thành một thanh phi kiếm dùng một lần?

Bản tiểu hắc ốc bị vỡ, sau đó gã đặt sáu hộp ngọc lên kiếm gỗ, dùng tay bấm kiếm quyết, đưa nó vào một ‘Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo’ khác.

Trực giác mách bảo Bạch tiền bối, cơ thể ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ này, có trợ giúp cực lớn cho kế hoạch ‘tạo thần’ của gã.

Đến lúc đó, gã sẽ lại đưa một lô pháp khí nghiên cứu, dược liệu đến ‘Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo’ này.

Nghiên cứu ‘thành thần, tạo thần’ sẽ được tiến hành trong Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo.

Đương nhiên, trứng không thể đặt vào một giỏ.

Ba hộp ngọc còn lại, được Bạch tiền bối đưa vào sâu trong không gian, gửi đến những hành tinh không có người ở.

Theo mô tả trước đó của Tống Thư Hàng, ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ là sau khi tiến vào ‘hiện thế’ mới bị hạn chế, không thể nhúc nhích.

Vạn nhất sau khi được đưa vào ‘Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo’, nó có thể khôi phục hành động, thì muốn nghiên cứu nó sẽ không dễ dàng như vậy.

Vì vậy, phải để lại một phần nhỏ dược liệu nghiên cứu ở hiện thế, để phòng bất trắc. … … “Xong rồi, chúng ta đi trước.” Bạch tiền bối nói xong, lại âm thầm để lại một thanh ‘phi kiếm dùng một lần’ trong không gian này.

Thanh phi kiếm dùng một lần này vẽ hình ‘con mắt’… tác dụng của nó là giám sát.

Thông qua thanh phi kiếm này, có thể tùy thời nắm bắt động hướng của cơ thể ‘Thiên Đạo di thuế’ trong không gian.

Công Đức Xà Mỹ Nhân gật đầu, cô ấy đưa tay lướt qua mắt mình, cũng âm thầm để lại một con mắt của mình.

Có con mắt này ở đó, cô ấy có thể trực tiếp truyền hình ảnh trong không gian cho Tống Thư Hàng.

“Đi thôi.” Bạch tiền bối dẫn Công Đức Xà Mỹ Nhân, lặng lẽ rời đi.

Chương 2481

Sau khi rời khỏi vị trí không gian, Bạch tiền bối lấy điện thoại ra, mô tả đơn giản cảnh tượng vừa xảy ra với các đạo hữu trong nhóm chat.

“Từ thế giới Cửu U có rồng khói xuất hiện, công kích ‘di thuế của Thiên’?

Thế giới Cửu U và ‘di thuế của Thiên’ có thù oán sao?” Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói.

“Cái ‘di thuế của Thiên’ này có thể tiêu diệt hoặc phong ấn không?” Linh Vũ Điệp Thánh Quân hỏi.

“Có cách nào giải quyết cái ‘di thuế của Thiên’ này không?” Thất Tu Thánh Quân đồng thời hỏi.

Bạch tiền bối: “Ta đã thu thập một vài giọt di thuế, phân biệt đặt ở thế giới ‘Tiểu Hắc Ốc’ và hiện thế.

Có đạo hữu nào muốn cùng ta nghiên cứu di thuế này không?” Thất Tu Thánh Quân: “Ta đến đây.” “Tính ta một người.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân nói.

“Ta nghĩ ta có thể giúp được.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Bạch tiền bối: “Ta đi đón mọi người ~” Đã lâu không cùng mọi người làm nghiên cứu, Bạch tiền bối tâm tình rất tốt. ********** Thế giới Cửu U.

Rồng khói thuận lợi trở về, nó đã thành công mang ‘hạch tâm’ về, đồng thời còn mang về một chiếc giày thể thao +10.

Cửu U Chúa Tể Bàn Cầu đưa một bàn tay lỏng ra, đón lấy rồng khói.

Hạch tâm, giày thể thao và chiếc Hình Long Binh Phù rơi vào lòng bàn tay gã.

“Cái hài tử này là cái quỷ gì?” Bàn Cầu đại lão không chút do dự ném chiếc giày thể thao sang một bên.

Ngay sau đó, luồng tinh thần lực phụ trên ‘Hình Long Binh Phù’ quay về, mang theo ký ức vừa xảy ra về cho Bàn Cầu.

Thông qua luồng tinh thần lực quay về này, Bàn Cầu ‘thấy’ rồng khói lao vào không gian hiện thế.

Sau đó, rồng khói đâm vào một khối cầu khổng lồ… kim loại lỏng.

Bàn Cầu đại lão: “!!!” Ta đã thấy cái gì?

Cái sinh vật hình cầu khổng lồ trôi nổi trong không gian này… cái tạo hình này, không phải là ta sao?

Đây là tình huống gì?

Bạch U U cái đồ giết Thiên Đạo này, lại làm cái gì nữa?

“Chờ, chờ đã!” Bàn Cầu đại lão kêu lên.

Ầm ~ Trong ký ức quay về, rồng khói một phát đâm nát ‘khối cầu kim loại lỏng’ trong không gian thành bụi phấn.

Nát rất triệt để… Bàn Cầu đại lão lập tức cảm thấy cơ thể mình, âm ỉ nhói đau.

Cái khối cầu kim loại lỏng trong không gian này rốt cuộc là thứ gì?

Ký ức quay về tiếp tục mở ra.

Sau khi đâm nát khối cầu kim loại lỏng trong không gian, rồng khói lại cùng đối phương tiến hành ‘đối kháng tinh thần’ ngắn ngủi.

Và chính đợt đối kháng tinh thần này, đã khiến Bàn Cầu đại lão tức thì xác định được thân phận của đối phương. 【Thiên Đạo di thuế!】 Chỉ khi Thiên Đạo tiêu thất, pháp tắc Thiên Đạo thoái lui, thì loại quái vật này mới xuất hiện.

“Chết tiệt!” Bàn Cầu đại lão tâm thái đều sụp đổ.

Bản thể chết rồi?

Tính toán vạn lần, gã cũng không ngờ bản thể của gã lại rớt xích vào thời điểm mấu chốt này.

Thân là bản thể Thiên Đạo chết rồi, vậy Bàn Cầu đại lão thân là Cửu U Chúa Tể tự nhiên sẽ tiêu tan theo.

Có thể là ngày mai, có thể là ngày mốt… Tóm lại, nếu gã vẫn không tìm được thủ đoạn để mình giống như ‘Bạch U U’ vậy, tiếp tục bá chiếm vị trí Cửu U Chúa Tể, gã sẽ tiêu tan bất cứ lúc nào.

Sinh mệnh của gã đã bắt đầu đếm ngược.

“Hận sắt không thành thép.” Cánh tay lỏng của Bàn Cầu đại lão nắm chặt ‘hạch tâm’ và ‘Hình Long Binh Phù’, hằn học nói.

Rõ ràng chỉ cần cho gã thêm một chút thời gian, chỉ cần vài chục năm, nghiên cứu của gã sẽ có thành quả.

Nhưng bản thể lại không chống đỡ nổi dù là chút thời gian đó.

“Kít kít ~ Bạch U U.” Bàn Cầu đại lão lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Hoa ~ Lúc này, trong hư không đột nhiên lại có mấy giọt ‘giọt nước’ lao về phía gã.

Là những giọt nước từ cơ thể ‘Thiên Đạo di thuế’ bị ‘rồng khói’ đâm nát.

Những giọt nước này lao đến sau đó chia làm hai đường.

Một phần lao về phía ‘hạch tâm’ trong tay Bàn Cầu đại lão, phần còn lại lại lao về phía chiếc giày thể thao trên mặt đất.

“Khi ngươi còn sống, chưa từng giúp ta.

Khi chết rồi, còn muốn gây rắc rối cho ta!” Bàn Cầu đại lão giận dữ nói.

Gã siết tay lại, nắm chặt những giọt nước ‘Thiên Đạo di thuế’ đang lao về phía hạch tâm trong tay gã.

Một bên là bán thân Thiên Đạo ‘Cửu U Chúa Tể’, một bên là thể thân tinh thần của Thiên Đạo ‘Thiên Đạo di thuế’.

Trong đêm trăng gió cao đen kịt này, hai bên cứ thế gặp nhau.

Ngay lập tức, những giọt nước hóa thành từ ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ liền bị Cửu U Chúa Tể Bàn Cầu thôn phệ.

Đồng là cấu trúc kim loại lỏng, hai bên tuy có chút khác biệt, nhưng khi va chạm vào nhau, liền trực tiếp hòa lẫn vào nhau.

Những giọt nước ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ bị cơ thể Cửu U Chúa Tể Bàn Cầu bao bọc, bị phân cắt lại lần nữa, phân tán vào mỗi phần của cơ thể Bàn Cầu đại lão.

“Ơ?” Bàn Cầu đại lão hơi sửng sốt.

Thiên Đạo di thuế, vậy mà có thể bị gã dung hợp? 【Vậy, nếu ta thôn phệ toàn bộ Thiên Đạo di thuế, sẽ có hiệu quả gì?】 Ý niệm này, nổi lên trong lòng Bàn Cầu đại lão.

Đã cảm thấy mình ‘có thể chết bất cứ lúc nào’ Bàn Cầu đại lão, đang trong trạng thái bệnh nặng vái tứ phương.

Vì vậy, bất kể có tác dụng hay không, chỉ cần cảm thấy có hy vọng, gã đều muốn thử một chút.

“Vậy thì thử đi!

Mặc dù là thứ giống như xác chết, nhưng lúc này ta còn kén chọn cái gì nữa?” Bàn Cầu đại lão nhẹ giọng nói.

Gã mạnh mẽ quay đầu nhìn về vị trí chiếc giày thể thao.

Nhưng mấy giọt ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ kia đã cuốn lấy chiếc giày thể thao, sử dụng ‘sức mạnh không gian’, chuẩn bị đào tẩu!

“Chạy đi đâu!” Bàn Cầu đại lão đưa tay hút lấy những giọt nước trên ‘giày thể thao’.

Đồng thời, ‘truyền tống không gian’ của giọt nước khởi động.

Tách ~ Một phần giọt nước bị Bàn Cầu đại lão hút đi.

Nhưng dường như còn một chút ‘giọt nước’ vẫn bám trên chiếc giày thể thao, cùng với cánh cổng không gian biến mất!

Bàn Cầu đại lão: “……” Chiếc giày thể thao đó, đối với ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ mà nói, dường như có ý nghĩa phi phàm?

Là vật phẩm do người quan trọng của nó để lại sao? 【Khí tức trên chiếc giày thể thao đó, dường như rất quen thuộc.

Đó là mùi vị của ai?

Chắc là ta đã tiếp xúc qua… Hơn nữa, ‘giày thể thao’ thứ này, chắc là gần đây khi mượn ‘Bất Hủ Chi Cốt’ đi hiện thế đã tiếp xúc qua.

Cũng có nghĩa là, là đồ của cậu ta.】 Bàn Cầu đại lão hơi suy nghĩ, liền suy đoán ra câu trả lời. ‘Nhân loại’ mà gã đã tiếp xúc, mặc giày thể thao chứ không phải giày pháp khí… là Bá Tống đáng chết giống như Bạch U U.

Gần đây có thể để lại ấn tượng sâu sắc cho gã ngoài Bá Tống ra, không có ai khác.

Con côn trùng nhỏ này… con chuột nhỏ này.

Nhưng mà, tại sao Thiên Đạo di thuế cầu lại giữ chiếc giày của Bá Tống như bảo vật?

“Quả nhiên là thứ giống như xác chết, thứ nó thích cũng khiến ta ghét.” Bàn Cầu đại lão trầm giọng nói. ‘Thiên Đạo di thuế’ như vậy không có ý nghĩa tiếp tục tồn tại, vậy thì cứ để gã ăn ‘Thiên Đạo di thuế’ đi! 【Ta cần phải đến hiện thế một chuyến, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ ‘Thiên Đạo di thuế cầu’.】 Bàn Cầu đại lão nhìn chiếc ‘Hình Long Binh Phù’ trong tay.

Để có thể lừa qua ‘Thiên cơ’, khiến toàn bộ cơ thể gã trực tiếp lén lút tiến vào hiện thế, gã cần phải nâng cao uy năng của ‘Hình Long Binh Phù’.

Bàn Cầu đại lão đứng dậy đi vào sâu trong kho báu.

Nơi đó cất giấu trường luyện khí của gã.

Gã cần phải nâng cấp, tối ưu hóa toàn diện cho ‘Hình Long Binh Phù’. ********** Một bên khác.

Tống Thư Hàng bước ra từ Hạch Tâm Thế Giới.

Cậu không ngờ An Tri Ma Quân lại thành thật hơn cậu tưởng… những gì gã nói trước đó đều là thật.

Tổng bộ thật sự của Vô Cực Ma Tông, An Tri Ma Quân không hề hay biết. ‘Tổng bộ’ mà gã biết thật ra là tổng đà khu vực được tạo thành từ 20 ‘phong chủ’ của Vô Cực Ma Tông.

“Tuy không phải tổng bộ thì cảm thấy hơi tiếc nuối, nhưng tổng đà khu vực cũng tốt, độ khó xâm nhập thấp hơn tổng bộ rất nhiều.

Cũng tiện cho tôi dẫn dụ ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ đến đó.” Tống Thư Hàng vuốt cằm thầm nghĩ.

Vậy thì, chi bằng nhân lúc ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ còn chưa giáng lâm, đến Vô Cực Ma Tông tổng đà khu vực trước?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, đột nhiên một ‘cổng không gian’ xuất hiện cách cậu không xa.

Tống Thư Hàng theo bản năng lùi lại một bước, mở Hạch Tâm Thế Giới của mình, sau đó chui nửa người vào Hạch Tâm Thế Giới.

Mỗi lần gặp phải ‘cổng không gian’ đột nhiên giáng lâm trước mặt cậu, hầu như đều không có chuyện gì tốt.

Kẻ xuất hiện từ cổng không gian ít nhất cũng là cường giả cấp Kiếp Tiên.

Chương 2482

Tống Thư Hàng không thể không đề phòng. ‘Cổng không gian’ trước mắt trông hơi nhỏ, ước tính thì thể tích của cường giả xuất hiện từ ‘cổng không gian’ tương đương với kích thước của năm hợp thể chuột chũi lớn.

Hoa ~ Từ trong cổng không gian có thứ gì đó bắn ra.

Một chiếc giày thể thao lóe lên ánh sáng bảo khí ngũ sắc từ cổng không gian phun ra, đâm vào Tống Thư Hàng.

“Ơ?

Giày cùng kiểu với mình sao?” Tống Thư Hàng đưa tay đỡ lấy chiếc giày thể thao này.

Kiểu giày bóng rổ này là kiểu cậu rất thích đi… “Khoan đã, đây chính là giày của mình mà!” Tống Thư Hàng đỡ lấy chiếc giày này, đột nhiên từ trên đó cảm nhận được khí tức thuộc về mình.

Cậu giơ cao chiếc giày nhìn nó lấp lánh sáng, ánh hào quang thần khí, Tống Thư Hàng chìm vào suy tư.

Tại sao chiếc giày của mình lại biến thành bộ dạng này?

Thật lóa mắt.

Khiến cậu không dám thừa nhận chiếc giày này là đồ của mình.

“Nhớ là chiếc giày này, hình như đã rơi vào chỗ ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng suy nghĩ.

Tại sao nó lại đột nhiên từ ‘cổng không gian’ xuất hiện, quay về tay cậu.

“Chẳng lẽ chiếc giày này đã thành pháp khí, đản sinh ra giày linh?”

Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa đưa tay đặt lên ‘chiếc giày’, thi triển bí pháp giám định.

Sau một trận đau không quá đau, và một vết thương sâu một ly mi-li-mét bình thường làm cái giá, kết quả giám định quay trở lại não Tống Thư Hàng. 【Bá Tống Huyền Thánh chiến ngoa (chân trái), ban đầu là giày bình thường, sau khi được ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ không ngừng cường hóa, giờ đã thăng cấp thành giày bóng rổ phẩm chất +10.】 【Trong chiến ngoa còn phụ kèm một sợi nhục thân ‘Thiên Đạo di thuế’, tại sao cậu không thử luyện hóa nó vào trong chiến ngoa?】 Quỷ mới muốn luyện hóa ‘Thiên Đạo di thuế’ vào giày chứ!

Nếu thật sự luyện hóa chiếc giày này, thì chiếc giày này sẽ được gọi là gì?

Bá Tống giẫm lên xác Thiên Đạo?

Cái tên này quá kiêu ngạo, hơn nữa nếu mệnh cách không đủ cứng thì mặc vào e là sẽ đoản thọ.

Quan trọng hơn, chiếc giày chỉ có một chiếc ‘chân trái’, điều này khiến cậu, người hơi mắc chứng cưỡng chế, rất khó chịu.

Sau khi nghĩ một hồi, Tống Thư Hàng lấy ra ‘Nhất Thốn Súc Tiểu Đại’, đựng chiếc giày vào trong đó.

Sau đó cố gắng nhét nó vào ‘pháp khí vòng tay’.

Nhưng chiếc giày có phụ kèm một sợi ‘Thiên Đạo di thuế’ lại không thể nhét vào ‘pháp khí vòng tay’.

Mà Tống Thư Hàng lại không muốn đặt nó vào ‘Hạch Tâm Thế Giới’.

Hạch Tâm Thế Giới vô cùng quan trọng đối với cậu, là một trong những bí mật lớn nhất của cậu.

Nếu đưa chiếc giày này vào Hạch Tâm Thế Giới, vạn nhất bị ‘Thiên Đạo di thuế’ thuận dây leo mà sờ ra, khóa chặt Hạch Tâm Thế Giới, thì sẽ phiền phức lắm.

Lẽ nào cứ thế treo trên người? 【Đưa nó đến thế giới Tà Liên đi.】 Đột nhiên, giọng Bạch tiền bối Two vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

“Ơ?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Bạch tiền bối Two không phải nói hôm nay sẽ không để ý đến cậu sao?

Hiện tại cách nửa đêm vẫn còn một chút thời gian, sao lại chủ động liên hệ với mình.

Bạch tiền bối là một tsundere sao ~ Đương nhiên, suy nghĩ này Tống Thư Hàng thậm chí còn không dám ‘nghĩ qua đầu’, vừa mới hiện lên đã bị cậu đè nén sâu tận đáy lòng.

Bởi vì một khi suy nghĩ ‘đã qua đầu’, rất có thể sẽ bị Bạch tiền bối Two đọc được. 【Bạch tiền bối có hứng thú với chiếc giày này sao?】 Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi trong đầu.

Bạch tiền bối Two: 【Ta có hứng thú với sợi Thiên Đạo di thuế trên giày của cậu, đừng nói nhảm nữa, đưa nó đến thế giới Tà Liên đi.】 【Rõ!】 Tống Thư Hàng chìm vào Hạch Tâm Thế Giới, chuyển sang thế giới Tà Liên.

Thế giới Tà Liên?

Trong sào huyệt kim loại Bàn Cầu đại lão.

Bản thể Bạch tiền bối Two… đang nằm bò trên đỉnh trụ phong ấn.

Trong trụ phong ấn, phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two đang yên tĩnh đọc sách, một tay khác vẫn đang tính toán gì đó.

Ngay cả khi đang trong trạng thái phong ấn, phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two vẫn chăm chỉ cần mẫn.

Tống Thư Hàng nhìn về phía đỉnh trụ phong ấn.

Bạch tiền bối Two đang làm gì vậy?

Sau khi nghĩ một hồi… “Chẳng lẽ ngủ trên đỉnh trụ thì thoải mái hơn?” Tống Thư Hàng chợt hiểu ra.

“Ta đâu phải yêu mèo, làm sao có thể cảm thấy đỉnh trụ thoải mái?” Bản thể Bạch tiền bối Two lườm một cái nói: “Ta chỉ đang thử dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên trụ phong ấn, xem nó có thể mở cửa cho ta không.

Kết quả cày cả ngày rồi, chẳng có tác dụng gì cả.” Tống Thư Hàng: “……” “《Dưỡng Đao Thuật》 của ta về lý thuyết không khác gì của cậu, tại sao trụ phong ấn không ăn 《Dưỡng Đao Thuật》 của ta?” Bản thể Bạch tiền bối Two bất mãn nói.

Tống Thư Hàng bước tới, đưa chiếc Bá Tống chiến ngoa +10 cho Bạch tiền bối Two, sau đó đặt tay lên trụ phong ấn, liên tục cày mười mấy phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Trụ phong ấn lập tức trở nên sáng hơn rất nhiều, ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng ngũ sắc rực rỡ này, đơn giản là có thể sánh ngang với hiệu quả của Tống Thư Hàng cày cả đêm!

Bản thể Bạch tiền bối Two tức giận dùng lực đập mạnh vào trụ phong ấn.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy giá trị hảo cảm của mình và trụ phong ấn, đột nhiên tăng vọt một đoạn lớn.

Dường như, hình như… giá trị hảo cảm của Bạch tiền bối Two cày cả buổi sáng bằng 《Dưỡng Đao Thuật》, đều quy về trên người cậu rồi?

Cho nên chỉ mười phát 《Dưỡng Đao Thuật》 đã có hiệu quả bằng cả đêm.

Tống Thư Hàng im lặng thu tay lại.

Chuyện này vẫn là không nên nói cho Bạch tiền bối Two thì hơn.

Kẻo hôm nay cậu phải dùng đến đại trận phục sinh 'Thế giới Cửu U'.

"Chiếc giày này, là của cậu đúng không?" Bạch tiền bối Two trên trụ phong ấn lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

"Xem ra, Thiên Đạo di thuế cầu chính là dùng chiếc 'giày' này để khóa chặt cậu." Bạch tiền bối Two lên tiếng nói: "Hiện tại chiếc giày này đã đến tay ta, vậy thì nó sẽ không thể từ xa khóa chặt và quấy nhiễu cậu nữa.

Cậu vận khí không tệ, xem như đã giải quyết được một hậu hoạn." Tống Thư Hàng: "!!!" Khoan đã, không có chiếc giày này, Thiên Đạo di thuế cầu không thể khóa chặt cậu sao?

Vậy kế hoạch dùng bản thân làm tọa độ để dẫn dụ 'Thiên Đạo di thuế cầu' đến Vô Cực Ma Tông, chẳng phải đã phá sản rồi sao?

Kế hoạch của cậu, lại chết non trong bụng rồi sao?

"Nhìn biểu cảm của cậu có vẻ rất tiếc nuối… Cậu muốn làm gì với 'Thiên Đạo di thuế cầu'?" Bạch tiền bối Two quỳ trên trụ phong ấn, hỏi.

"Không có gì, như vậy cũng tốt.

Tránh việc tôi không kiểm soát được, không cẩn thận lại chơi quá đà mà chết mất." Tống Thư Hàng từ từ nói.

Thương Thử Hào ban đầu đang gọt trái cây ăn một trận kinh hãi, trái cây trong tay đều rơi xuống.

Nó nhanh chóng chạy đến bên cạnh Bạch tiền bối Two, nói nhỏ: “Chủ nhân của tôi, Bá Tống Hào có phải bị đoạt xá rồi không?” Tống Thư Hàng: “……” “Bạch tiền bối, ngoài đối đầu trực diện ra, còn có phương án nào để đối phó với ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ không?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

“Chờ cậu ít nhất đạt đến cảnh giới Kiếp Tiên rồi, hãy lo lắng vấn đề này đi.” Bạch tiền bối lắc lắc chiếc Bá Tống chiến ngoa +10: “Tuy nhiên về nhược điểm của ‘Thiên Đạo di thuế’, ta có thể nghiên cứu một chút.” “Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trần nhà sào huyệt Bàn Cầu đại lão, lẩm bẩm: “Nếu như… cái ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ bên ngoài hiện thế đột nhiên bị người khác đánh nát thì tốt rồi.” Nói rồi, khóe mắt cậu không ngừng liếc về phía Bạch tiền bối Two.

“Cậu đừng mong ta đi làm chuyện này.” Bạch tiền bối Two nheo mắt cười nói: “Đừng có nghĩ đến.” Tống Thư Hàng cười gượng một trận.

“Cậu đã lớn rồi, bây giờ đã là Thất Phẩm Tôn Giả, đừng chuyện gì cũng muốn dựa vào tiền bối để giải quyết.

Cậu nên nghĩ cách tự mình giải quyết vấn đề.” Bạch tiền bối Two ngáp một cái.

“Nhưng mời cứu binh không phải cũng là một con đường để giải quyết vấn đề sao?” Tống Thư Hàng đáp.

“Cút ~” Bạch tiền bối Two giận dữ nói.

Thương Thử Hào: “Chít ~” “Thật ra, trong lòng tôi có một phương án, chỉ là cần chút thời gian.” Tống Thư Hàng nói, rồi đặt tay lên trụ phong ấn, mạnh mẽ cày mười mấy phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Hy vọng độ hảo cảm giữa mình và trụ phong ấn, sẽ tăng nhanh hơn một chút. ********* Ngày hôm sau, sáng sớm.

Những giọt nước 'Thiên Đạo di thuế cầu' trong không gian hiện thế, cuối cùng cũng bắt đầu dung hợp lại.

Cơ thể dạng giọt nước phân tán xung quanh bắt đầu tụ tập về trung tâm.

Hiệu quả áp chế của 'pháp tắc Thiên Đạo' đối với Thiên Đạo di thuế cầu bắt đầu giảm xuống.

Bạch tiền bối để lại tại chỗ một 'phi kiếm dùng một lần' giám sát được cảnh tượng này, ngay lập tức truyền hình ảnh quay về.

Cùng lúc đó.

Tống Thư Hàng đã đến gần 'Vô Cực Ma Tông', lặng lẽ tìm một chỗ cắm mắt.

Ngay cả khi không thể dẫn dụ 'Thiên Đạo di thuế' đến, thì việc cắm mắt bên cạnh Vô Cực Ma Tông cũng không có gì xấu.

Ngay lúc này, từ chỗ 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' có hình ảnh truyền về.

Là cảnh tượng trong không gian hiện thế.

Cơ thể vỡ nát của Thiên Đạo di thuế cầu bắt đầu ngưng tụ… Sau khi nhìn thấy cảnh tượng này, Tống Thư Hàng da đầu tê dại.

Tống Thư Hàng cảm thấy da đầu tê dại… Thế là, tóc cậu hóa thành hai mươi bàn tay nhỏ, dùng các loại lực độ cương nhu tịnh tế, gãi da đầu cậu, giảm bớt áp lực.

"Làm gì thế, làm gì thế, trước khi dùng 《Biến Đao… Khống Phát Thuật》, thì phải báo trước cho ta một tiếng chứ." Sở Các Chủ ngốc mao bất mãn nói.

Cô ấy còn bám rễ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, khi hai mươi bàn tay nhỏ gãi đỉnh đầu, cô ấy rất khó chịu.

“Có chuyện gì vậy?” Thanh Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm treo sau lưng đồng thời lên tiếng hỏi.

Ngoài ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ vẫn còn ở trên người Bạch tiền bối ra, tất cả các vật phẩm thuộc về Tống Thư Hàng đã quay về.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn còn nhiệm vụ, cô ấy cần mở ‘Hạch Tâm Thế Giới’ cho Bạch tiền bối, để tiếp tục tiêu hao Cửu U tà năng, tiện thể chuyển một số bảo vật vào Hạch Tâm Thế Giới.

“Cơ thể ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ trong không gian, đã bắt đầu dung hợp lại rồi.” Tống Thư Hàng phiền não nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử chui ra từ bóng tối, nhắc nhở: “Tống tiền bối, liên hệ Bạch tiền bối xem sao.

Chương 2483

Bạch tiền bối và Thất Tu tiền bối, Vân Tước Tử tiền bối cùng ba tôi đang nghiên cứu cấu trúc của ‘Thiên Đạo di thuế cầu’, xem họ có thu hoạch gì không?

Có tìm được nhược điểm của ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ không?” Tống Thư Hàng gật đầu, lập tức sử dụng chức năng tin nhắn của chat ‘Tu Chân’, kết nối với Bạch tiền bối.

Vừa kết nối, Tống Thư Hàng còn chưa kịp nói, Bạch tiền bối đã hồi đáp trước một bước: “Tình hình dung hợp của ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ trong không gian, ta bên này cũng đã thấy rồi.

Hiện tại, nghiên cứu của ta mới bắt đầu, vẫn chưa có tiến triển.

Bất kể là Công Đức Chi Lực, các hệ thuật pháp, công kích vật lý, vu thuật… đều gây sát thương rất hạn chế cho ‘Thiên Đạo di thuế cầu’.

Hiện tại chúng ta, chỉ riêng việc ngăn cản giọt nước ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ quay về bản thể, đã dùng hết mọi thủ đoạn rồi.” Trường thí nghiệm của Bạch tiền bối được bố trí trên một tiểu hành tinh trong vũ trụ không gian, hiện tại vẫn chưa dùng đến phòng thí nghiệm ‘Tiểu Hắc Ốc Thiên Đạo’.

Bạch tiền bối lại nói: “Ta đã liên hệ các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ và các hảo hữu trên Địa Cầu, chuẩn bị sẵn sàng triệt ly.

Thư Hàng bên cậu cũng chuyển những người quan trọng của mình vào Hạch Tâm Thế Giới đi.” “Tôi hiểu rồi.” Tống Thư Hàng trịnh trọng gật đầu.

Hiện tại, cậu đã cắm mắt ở mấy địa điểm quan trọng ở hiện thế, quê nhà Văn Châu Thị cũng đã dùng bản mệnh pháp khí gửi một thanh ‘Thánh ấn mộc đao’ về định tọa độ.

“Lần này, Hạch Tâm Thế Giới cậu nhất định đừng có nhát gan đó.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Đối mặt với tai họa cấp thế giới, Hạch Tâm Thế Giới là chỗ dựa lớn nhất của cậu.

Sau đó… Tống Thư Hàng nhìn về phía ‘tổng đà khu vực Vô Cực Ma Tông’ không xa.

Đã đến rồi, vậy thì thử một chút đi?

Mặc dù ‘Bá Tống chiến ngoa’ đang ở trong tay Bạch tiền bối Two, nhưng nói không chừng ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ bên kia, vẫn còn thủ đoạn để khóa chặt vị trí của cậu?

Thử một chút đi.

Nghĩ là làm.

Tống Thư Hàng trước tiên mở Hạch Tâm Thế Giới, co nửa người vào trong đó, tránh việc xuất hiện ngoài ý muốn, Hạch Tâm Thế Giới đột nhiên không thể mở ra.

Tiếp đó, cậu thu lại ‘chiếc chăn đồng kiểu đại lão cái gì cũng bán’ trên người, khí tức trên người cũng không còn bị áp chế.

Chiếc nhẫn Bạch tiền bối Two’ đưa trên ngón tay cũng được tháo xuống.

Khí tức độc nhất của ‘Bá Tống Huyền Thánh’ được giải phóng.

… … Vô Cực Ma Tông, tổng đà khu vực.

Đệ tử phụ trách canh giữ sơn môn đột nhiên cảm ứng được có khí tức cường hoành xuất hiện cách đó không xa.

Có cường giả tiền bối quang lâm Vô Cực Ma Tông sao?

Cùng lúc đó, bên trong tổng đà khu vực, có hơn mười đạo kiếm quang lướt lên.

Đây đều là các phong chủ của Vô Cực Ma Tông, mỗi vị đều có thực lực cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng.

Hơn mười đạo kiếm quang này rơi xuống gần sơn môn, đưa tay thi pháp mở ra pháp khí lớn có chức năng tương tự 'giám sát'.

Rất nhanh, bóng dáng Tống Thư Hàng từ xa, hiện lên trên màn hình giám sát.

"Bá Tống Huyền Thánh!" "Bá Nho Huyền Ma!" "Bá Long Cổ Thánh!" "Bá Ma Thánh Quân!" Mười vị phong chủ hỗn loạn kêu lên.

"Bá Tống Huyền Thánh vì sao lại xuất hiện ở Vô Cực Ma Tông chúng ta?" Có phong chủ nghi hoặc nói.

Trong đó, phong chủ 'Ma Hầu Phong' ở đỉnh thứ sáu mươi chín sắc mặt biến đổi.

Gã chính là người dẫn đường cho Công Tử Hải, lúc này Công Tử Hải đang tu luyện trên đỉnh núi của gã.

Lần này Bá Tống Huyền Thánh đến, sẽ không phải là nhắm vào Công Tử Hải chứ?

"Ơ?

Nửa thân trên của Bá Tống Huyền Thánh đâu rồi?

Tại sao cậu ấy chỉ có nửa thân trên tồn tại?" Có người nghi hoặc nói.

"Ta nhớ Bá Tống Huyền Thánh có tu luyện bí pháp quái dị, theo lời đồn, đầu và thân thể của cậu ấy có thể tách ra…" Có người đáp.

“Có nên lên tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh không?” Lại có phong chủ lên tiếng nói.

Người ta đã đến sơn môn tổng đà khu vực Vô Cực Ma Tông rồi, rõ ràng là biết vị trí của Vô Cực Ma Tông.

“Ai đi?” Phong chủ Ma Hầu Phong một câu nói trúng tim đen, nói ra vấn đề chí mạng nhất.

Phải rồi… ai đi tiếp xúc với Bá Tống Huyền Thánh?

Tất cả các vị có mặt, đều là phong chủ của Vô Cực Ma Tông, trong giới tu chân cũng là những nhân vật có tiếng tăm, nhưng khi gặp phải tồn tại như Bá Tống Huyền Thánh, ai nấy đều hoảng sợ.

Ngay khi các vị phong chủ Vô Cực Ma Tông đang tranh nhau đẩy, trên màn hình giám sát Bá Tống Huyền Thánh lại có động tác mới.

Chỉ thấy Bá Tống Huyền Thánh ngẩng đầu nhìn về phía bầu trời sao, ánh mắt cậu ấy dường như xuyên thấu tầng khí quyển, chiếu thẳng vào vũ trụ bao la.

Sau nửa ngày… Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên thở dài một hơi, thân hình từng tấc từng tấc tiêu thất trong hư không.

Các vị phong chủ Vô Cực Ma Tông, mặt mũi ngơ ngác, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi.

“Bá Tống Huyền Thánh đến đây làm gì vậy?” “Có lẽ là tình cờ đi ngang qua chăng?” “Khoan đã, thủ đoạn mà Bá Tống Huyền Thánh vừa tiêu thất… là sức mạnh không gian đúng không!” “Kiếp Tiên!

Đây là thủ đoạn không gian của Kiếp Tiên.” “Lời đồn quả nhiên không sai, lần trước từ mặt trăng đã có lời đồn, Bá Tống Huyền Thánh lực kháng Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Bá Tống Huyền Thánh, chính là Kiếp Tiên!” Phong chủ ‘Ma Hầu

Phong’ im lặng một lát, truyền đạt thông tin này cho Công Tử Hải.

Từ ngày hôm nay trở đi, sự thật Bá Tống Huyền Thánh là ‘Kiếp Tiên’, bất kể là Nho, Đạo, hay những người tận mắt chứng kiến trên biển.

Trong giới tu chân, chỉ cần là tu sĩ không bị phong tỏa thông tin, đều bắt đầu tin vào sự thật này. ********** Một bên khác.

Tống Thư Hàng lặng lẽ quay lại Hạch Tâm Thế Giới.

Trong tình huống không có ‘Bá Tống chiến ngoa’, ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ quả nhiên đã mất hứng thú với cậu.

Vậy thì chi bằng trước tiên lấy lại ‘Bá Tống chiến ngoa’ từ chỗ Bạch tiền bối Two, rồi trước hết hố ‘Vô Cực Ma Tông’ một vố?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. 【Đến thế giới Tà Liên trước.】 Đang suy tư, giọng Bạch tiền bối Two vang lên bên tai Tống Thư Hàng: 【Ta có một thí nghiệm cần cậu phối hợp một chút.】 Thí nghiệm?

Chẳng lẽ là thí nghiệm về Thiên Đạo di thuế cầu? 【Tôi đến ngay.】 Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó cậu ý niệm vừa động, triệu hoán ‘trợ thủ Hạch Tâm’ đến.

Cậu đã đặt tọa độ ở Văn Châu Thị, khu vực Giang Nam.

Vì vậy, cậu muốn trợ thủ Hạch Tâm, Vũ Nhu Tử và Tạo Hóa Tiên Tử, giúp đỡ chuyển cha mẹ và bạn bè thân thiết vào Hạch Tâm Thế Giới trước.

Từ hình ảnh truyền về từ mắt ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ có thể thấy, Thiên Đạo di thuế cầu đã khôi phục như cũ, hóa thành khối cầu khổng lồ.

Lúc này, nó đang từ từ ép xuống vị trí ‘Địa Cầu’!

Nếu ‘Hạch Tâm Thế Giới’ có thể lớn hơn một chút, lớn đến mức có thể một hơi đựng toàn bộ sinh vật ở khu vực tai họa nơi ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ giáng lâm.

Sau đó có thể đợi sau khi tai nạn qua đi, lại thả bọn họ ra.

Chỉ là, hiện tại Hạch Tâm Thế Giới vẫn chưa làm được điều này.

Vì vậy tốt nhất là có thể giải quyết ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ ngay khi nó còn ở trong không gian.

Tống Thư Hàng nghĩ như vậy.

Trùng hợp là, một nhóm tu luyện giả biết chuyện ở hiện thế Địa Cầu, cũng nghĩ như vậy.

Và, đã triển khai hành động.

Đa số các tu luyện giả đều là phái hành động. … … Hạch Tâm Thế Giới.

Sau khi giao phó xong cho trợ thủ Hạch Tâm, Tống Thư Hàng nhanh nhất tốc độ tiến vào ‘thế giới Tà Liên’.

Thí nghiệm mà Bạch tiền bối Two muốn cậu phối hợp, tám chín phần mười là có liên quan đến ‘Thiên Đạo di thuế cầu’.

Sau khi tiến vào hang ổ kim loại của Bàn Cầu đại lão.

“Bạch tiền bối, có phát hiện gì không?” Tống Thư Hàng vừa chú ý đến quỹ đạo của ‘Thiên Đạo di thuế cầu’, vừa hỏi.

“Ừm, có chút phát hiện.

Ví dụ như…” Bạch tiền bối Two lấy ra hai khối linh thạch, ném về phía chiếc ‘Bá Tống chiến ngoa’ kia.

“Linh thạch!” Mắt Tống Thư Hàng đều sáng lên.

“Ai bảo cậu nhìn linh thạch?

Nhìn sợi nhục thân ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ bám trên giày của cậu ấy.” Bạch tiền bối Two lên tiếng nói.

Chỉ thấy sợi nhục thân ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ bám trên ‘Bá Tống chiến ngoa’, cuốn lấy hai khối linh thạch, nhanh chóng thôn phệ, dung hợp.

Thoáng chốc, sợi nhục thân ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ đó, đã lớn hơn mấy phần.

“Thiên Đạo di thuế cầu có thể mạnh lên bằng cách ăn linh thạch sao?” Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, trong lòng liền biết thứ này tuyệt đối là tử địch của mình.

Đồ phá gia chi tử, vậy mà lại ăn linh thạch.

Mà nói đi thì phải nói lại… linh thạch thứ này thật sự vạn năng, giống như điện năng vậy, cảm giác chỗ nào cũng có thể dùng đến nó.

Tống Thư Hàng tổng kết: “Vậy thì, tuyệt đối không thể để ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ chạm vào linh thạch đúng không?” “Không phải ý đó, ta muốn cậu xem một phản ứng thú vị khác.” Bạch tiền bối Two bình tĩnh nói.

Nói xong, Bạch tiền bối Two đưa ngón tay ra, dùng thanh kiếm dài màu đen của mình nhẹ nhàng lướt qua đầu ngón tay.

Đầu ngón tay của gã xuất hiện một vết thương nhỏ, một chút ‘Tiên huyết Cửu U Chúa Tể’ nhỏ xuống.

Mặc dù lượng nhỏ, nhưng đây là một giọt ‘bản thể chi huyết Cửu U Chúa Tể’ nguyên vẹn.

Nếu không tính yếu tố ‘Thiên Phạt’, giọt máu này nếu nhỏ xuống hành tinh hiện thế, e rằng sẽ trực tiếp hóa thành thiên tai, lan tràn khắp hành tinh, gây ra đủ loại dị biến.

Cho nên nói, ‘bản thể Cửu U Chúa Tể’ vừa tiến vào hiện thế, liền sẽ dẫn đến ‘Thiên Phạt’ cũng không phải không có lý.

Đối với hiện thế mà nói, Cửu U Chúa Tể quá khủng bố.

Chương 2484

Xoẹt ~~ Khi tiên huyết của Bạch tiền bối Two nhỏ xuống ‘Bá Tống chiến ngoa’, trên chiến ngoa lập tức bốc lên một trận khói trắng.

Là sợi nhục thân ‘Thiên Đạo di thuế cầu’, giống như bị ăn mòn vậy, tan chảy mất hơn nửa!

Đây chính là lý do Bạch tiền bối Two dụ nó ăn ‘linh thạch’ trước đó, chỉ có để nó lớn hơn một chút, mới có thể biểu diễn cho Tống Thư Hàng xem ‘nhỏ máu ăn mòn Thiên Đạo di thuế’.

Tống Thư Hàng nhìn cảnh này, trợn mắt há hốc mồm.

“Thấy rồi chứ?” Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng cảm khái: “Thấy rồi, hai khối linh thạch khổng lồ, cứ thế biến mất.” Bạch tiền bối Two: “……” Thân là Thất Phẩm Tôn Giả trẻ nhất lịch sử, tầm nhìn của cậu không thể cao hơn một chút sao?

“Cũng có nghĩa là, tiên huyết của Bạch tiền bối có tác dụng khắc chế nhục thân ‘Thiên Đạo di thuế cầu’?” Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, lại tổng kết.

“Không sai.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Vậy tôi chỉ cần dùng tiên huyết của Bạch tiền bối, rải lên ‘Thiên Đạo di thuế cầu’, là có thể hủy diệt nó sao?” “Ý nghĩ của cậu rất tốt, tiền đề là cậu có cách dẫn ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ đến thế giới Cửu U.

Nếu không thì, trước khi cậu dùng tiên huyết của ta rải lên ‘Thiên Đạo di thuế cầu’, cậu sẽ bị ‘Thiên Phạt’ của hiện thế đánh chết trước.” Bạch tiền bối Two nhàn nhạt nói.

Tống Thư Hàng: "……" "Ngoài ra, đây cũng là lý do ta gọi cậu đến, ta cần cậu giúp ta làm hai việc.

Thứ nhất, liên hệ Bạch tiền bối ở hiện thế của cậu, bảo gã cung cấp một ít tiên huyết qua đây, thử rải lên 'Thiên Đạo di thuế cầu' xem có hiệu quả không." Bạch tiền bối Two lên tiếng nói.

"Thì ra là vậy, nếu tiên huyết của Bạch tiền bối cũng có lực sát thương đối với 'Thiên Đạo di thuế cầu', vậy thì có nghĩa là chức năng này là do thân phận 'Bạch' gây ra?

Tôi sẽ liên hệ Bạch tiền bối ngay." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Trong tay Bạch tiền bối cũng có nguyên liệu 'Thiên Đạo di thuế cầu', thí nghiệm này gã có thể trực tiếp tiến hành.

Nếu phương án này thật sự hiệu quả, vậy Bạch tiền bối chính là khắc chế tối thượng của 'Thiên Đạo di thuế cầu'!

Tống Thư Hàng nhanh nhất tốc độ, dùng chức năng tin nhắn của chat 'Tu Chân', kể lại suy đoán của Bạch tiền bối Two cho Bạch tiền bối ở hiện thế.

Tiếp theo, chỉ chờ kết quả thí nghiệm của Bạch tiền bối!

"Việc thứ hai là gì?" Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu hỏi.

Lúc này, Bạch tiền bối Two lại cho sợi nhục thân 'Thiên Đạo di thuế cầu' trên Bá Tống chiến ngoa ăn hai khối linh thạch, để cơ thể bị tiêu hao của nó mọc lại.

"Việc thứ hai, cần cậu mở 'trụ phong ấn'.

Ta đã nghiên cứu, bên trong trụ phong ấn này có một 'Ngụy Bất Hủ Chi Cốt', là căn nguyên của trụ phong ấn.

Đó là do Bàn Cầu dùng bản thân làm nguyên liệu chế tác, có thể coi nó là 'máu' của Bàn Cầu.

Ta cần thử xem ‘máu’ của Bàn Cầu có hiệu quả với ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ không.” Bạch tiền bối Two lại suy đoán.

Trước khi triệu hoán Tống Thư Hàng đến giúp đỡ, gã còn bảo Thương Thử Hào, Tinh Tinh Hào đều nhỏ máu thử một lần, nhưng đều không có hiệu quả.

Cũng có nghĩa là ‘Thiên Đạo di thuế’ sợ tiên huyết của gã, hoặc là vì thân phận ‘Cửu U Chúa Tể’ của gã, hoặc là vì yếu tố ‘Bạch của Thiên Đạo’.

Vì vậy ngoài việc để ‘Bạch của hiện thế’ làm thí nghiệm ra, gã còn muốn dùng ‘Bàn Cầu’ cũng là Cửu U Chúa Tể làm thí nghiệm.

Hơn nữa, với mối quan hệ giữa Thiên Đạo di thuế cầu và Bàn Cầu, hai bên tiếp xúc vào nhau, có lẽ sẽ xảy ra biến hóa thú vị hơn?

“Tôi hiểu rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cậu đặt tay lên ‘trụ phong ấn’, liên tục cày mấy phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Trụ phong ấn tản ra ánh sáng bảo quang rực rỡ.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội truyền ý niệm ‘cần mở một lối đi nhỏ’ cho trụ phong ấn.

Với độ thân mật mà Bạch tiền bối Two đã cày bằng 《Dưỡng Đao Thuật》 trước đó, giá trị hảo cảm giữa trụ phong ấn và Tống Thư Hàng đã trở nên cao hơn.

Một mệnh lệnh của cậu truyền xuống, trụ phong ấn liền mở một cánh cửa nhỏ.

Bên cạnh, Bạch tiền bối Two đưa ngón tay thon dài ra, véo lấy ‘Thiên Đạo di thuế’, véo sợi Thiên Đạo di thuế này thành hai nửa.

Sau đó gã bắn một nửa sợi cơ thể ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ vào trong trụ phong ấn.

Cửa sau của trụ phong ấn đóng lại.

Rì rì rì ~ Thiên Đạo di thuế cầu sau khi bị ném vào trụ phong ấn, phát ra tiếng kêu nhỏ.

Sau đó, nó liền hoàn toàn dừng lại, mất đi hoạt tính.

Giống như, thật sự đã ‘chết’ vậy.

“Ngụy Bất Hủ Chi Cốt vậy mà không phản ứng?” Bạch tiền bối Two thất vọng nói.

“Nhưng mà, trụ phong ấn dường như có thể khiến nó mất đi hoạt tính!” Tống Thư Hàng hai mắt sáng lên nói.

Cậu hai tay đặt lên trụ phong ấn, lại điên cuồng cày 《Dưỡng Đao Thuật》.

Hy vọng có thể kịp!

Bởi vì thông qua hình ảnh truyền về từ mắt ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’, cậu thấy rất nhiều tu luyện giả, bước vào không gian, đối mặt với ‘Thiên Đạo di thuế cầu’ đang từ từ hạ xuống.

Những tu luyện giả này đến từ các hệ thống tu luyện khác nhau, Đạo Nho Phật Vu, Thánh Quang, vu thuật.

Đa số các tu luyện giả đều là phái hành động!

Các tu luyện giả mị lực không đủ, Thiên Đạo Di Thoái Cầu chậm rãi hạ xuống cũng không vì bọn họ mà dừng lại.

Nó vẫn giữ nhịp độ của mình, không nhanh không chậm, ổn định hạ xuống.

Giai đoạn hiện tại, sự cố chấp của Thiên Đạo Di Thoái Cầu đối với mục tiêu thật đáng sợ.

Dù đã mất đi Bá Tống Chiến Ngoa, nhưng trong lòng nó vẫn chỉ có Tống Thư Hàng.

Đối mặt với quả cầu kim loại khổng lồ dạng lỏng này, phần lớn tu luyện giả của Hiện Thế – Địa Cầu không dám đến quá gần.

Những tu luyện giả cảnh giới không đủ, chỉ cần đến quá gần, sẽ cảm thấy thân thể mình như muốn sụp đổ, tan rã.

Thể chất cường đại của tu luyện giả dường như trở nên dễ vỡ như gốm sứ thông thường.

Nếu đến gần hơn nữa, ngay cả linh lực, thánh quang, vu lực trong cơ thể cũng sẽ bạo tẩu.

Mà đây, vẫn là trong tình trạng Thiên Đạo Di Thoái Cầu bị pháp tắc Thiên Đạo của Hiện Thế áp chế một cách nặng nề.

Nếu sự áp chế pháp tắc trên Thiên Đạo Di Thoái Cầu hoàn toàn biến mất, nó không cần làm gì cả, chỉ cần hạ xuống, lấy nó làm trung tâm, thuộc tính ‘phá hủy vạn vật’ lan rộng ra là đủ để đạt đến hiệu quả diệt thế.

Ngay cả khi thế giới khá lớn, nó cũng chỉ cần lăn vài vòng trên hành tinh là có thể đạt được hiệu quả. … “Trước tiên tìm cách giảm tốc độ hạ xuống của nó, tốt nhất là có thể chặn nó lại.” Một vị Phật môn Tôn Giả bước ra, trầm giọng nói.

Sau đó, lấy vị Phật môn Tôn Giả này làm trung tâm, một đài sen khổng lồ nổi lên.

Chân thực huyễn tượng, quyền năng của Thất phẩm Tôn Giả.

Đây là phương án tốt nhất mà các tu luyện giả Hiện Thế – Địa Cầu đã thảo luận và lựa chọn hàng đầu.

Chân thực huyễn tượng, đối với tu luyện giả mà nói, là một năng lực rất BUG (lỗi game).

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đã từng nói với Tống Thư Hàng rằng, về lý thuyết mà nói, ‘Chân thực huyễn tượng’ không nên là quyền năng mà một Thất phẩm Tôn Giả có thể nắm giữ.

Đây là thủ đoạn biến huyễn tượng thành sự thật, tạo ra một thế giới ảo thuật tâm tượng thuộc về Thất phẩm Tôn Giả.

Tâm tượng rộng lớn đến đâu, thế giới sẽ rộng lớn đến đó.

Đây là thủ đoạn hóa hư thành thực!

Và trong ‘Chân thực huyễn tượng’ của Thất phẩm Tôn Giả, Thiên Đạo Di Thoái Cầu dù có hạ xuống vài cây số, vài chục cây số, thì sau khi ‘Chân thực huyễn tượng’ được giải trừ, có lẽ nó chỉ dịch chuyển một hai milimet.

Phật môn Tôn Giả mở rộng ‘Liên Đài Phật Quốc Chân thực huyễn tượng’ của mình, một hơi bao trọn Thiên Đạo Di Thoái Cầu vào trong.

Phía sau hắn, còn có hai vị Tôn Giả đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ khi Phật môn Tôn Giả không chống đỡ nổi ‘Chân thực huyễn tượng’, hai vị Tôn Giả này sẽ đứng dậy tiếp nối.

Phía dưới, một đám tu luyện giả Ngũ phẩm, mỗi người cầm trên tay một tấm khiên lóe sáng ‘Thánh Quang’.

Những tấm khiên này là tổ hợp pháp khí, là tổ hợp pháp khí thông thường, không phải pháp khí bản thể.

Pháp khí có tên là [Thiên Đường Sơn], sau khi tất cả các tấm khiên được kích hoạt, có thể dựng lên một hư ảnh ‘Thiên Đường Sơn’, đối kháng, chống đỡ Thiên Đạo Di Thoái Cầu.

Bộ pháp khí này tuy là bảo vật hệ ‘Thánh Quang’, nhưng tu luyện giả ba nhà Nho gia, Đạo môn, Phật tông cũng có thể miễn cưỡng kích hoạt và sử dụng nó.

Ở bên cạnh tổ hợp pháp khí [Thiên Đường Sơn], là các chiến hạm Ma Đạo phong cách ma huyễn và tiên thuyền tu chân phong cách cổ điển.

Chiến hạm và tiên thuyền điều chỉnh họng pháo, khóa chặt vị trí Thiên Đạo Di Thoái Cầu, sẵn sàng chi viện bất cứ lúc nào.

Phía sau nữa, các tu luyện giả hệ Vu thuật bắt đầu gia trì các loại vu pháp cường hóa cho các thành viên phía trước.

Các thủ đoạn của vô số tu luyện giả khiến người ta hoa mắt chóng mặt.

Bá Tống Huyền Thánh nhìn bãi chiến trường từ xa qua ‘Mắt Công Đức Xà Mỹ Nhân’, thầm ghen tị chảy nước miếng.

Biết bao pháp thuật thần thông, pháp khí thần binh như vậy, bao giờ cậu ấy mới có thể đạt đến trình độ này?

Nghĩ đến đây, hai tay + hai mươi cánh tay tóc của cậu ấy càng quét nhanh hơn trên ‘Phong Ấn Trụ’. … Khoảng bốn phút sau.

Hoa ~~ ‘Chân thực huyễn tượng’ của Phật môn Tôn Giả vỡ vụn, sắc mặt của Tôn Giả tái nhợt, gân xanh nổi lên trán. ‘Chân thực huyễn tượng’ quả thực là một cách hay để trì hoãn Thiên Đạo Di Thoái Cầu.

Sau khi ‘Chân thực huyễn tượng’ giải trừ, Thiên Đạo Di Thoái Cầu gần như vẫn ở vị trí cũ, chỉ dịch chuyển khoảng một milimet.

Tuy nhiên, tốc độ vỡ vụn của ‘Chân thực huyễn tượng’ của Phật môn Tôn Giả cũng nhanh hơn rất nhiều so với mọi người tưởng tượng.

“Quả cầu kim loại khổng lồ này sở hữu sức mạnh ‘phá hủy thế giới’… Dưới tác dụng của sức mạnh đó, thế giới ‘Chân thực huyễn tượng’ nhanh chóng bắt đầu sụp đổ.” Tây Trùng Tôn Giả, vị Phật môn Tôn Giả đó, dùng ‘truyền âm nhập mật’ trầm giọng nói.

Hơn nữa, sau khi thế giới ‘Chân thực huyễn tượng’ bị phá hủy, hắn trong thời gian ngắn không thể triệu hoán ‘Chân thực huyễn tượng’ trở lại, cần một thời gian rất dài để hồi phục.

“Ta tiếp nối, Tây Trùng Tôn Giả huynh hãy hồi phục nghỉ ngơi.” Một vị Đạo gia Tôn Giả bên cạnh bình tĩnh đáp.

Tây Trùng Tôn Giả gật đầu, truyền âm nói: “Nhờ ngươi vậy, Phúc Hắc Tôn Giả.” Đạo gia Tôn Giả: “……” Ngươi mới phúc hắc, Phật môn các ngươi không chỉ phúc hắc, mà lỗ rốn cũng đen nữa!

Nhưng lúc này đã không còn thời gian lãng phí, vị ‘Phúc Hắc Tôn Giả’ này bước nhanh lên phía trước, tiếp nhận vị trí của Tây Trùng Tôn Giả, triển khai ‘Chân thực huyễn tượng’ của mình, một lần nữa bao phủ Thiên Đạo Di Thoái Cầu vào trong.

“Hy vọng Phúc Hắc Tôn Giả có thể chống đỡ lâu hơn một chút.” Tây Trùng Tôn Giả nuốt đan dược, cảm thán nói.

Vị Thánh Quang hệ Tôn Giả bên cạnh gật đầu.

Chương 2485

“Nhân tiện, nếu cứ tiếp tục để ‘quả cầu kim loại’ này hạ xuống, nó sẽ hạ cánh ở vị trí nào trên Địa Cầu?” Vị Thánh Quang hệ Tôn Giả đột nhiên hỏi.

“Chắc là sẽ hạ xuống gần An Lạc, nhưng cụ thể là ở đâu thì chưa xác định.” Tây Trùng Tôn Giả nói, hy vọng đừng hạ xuống ở Thâm Xuyên Động phủ của hắn hiện tại.

“An Lạc à… Ta nhớ Bá Tống tiền bối đang ở khu vực Giang Nam của ‘An Lạc’ phải không?

Bá Tống tiền bối vẫn chưa đến sao?” Vị Thánh Quang hệ Tôn Giả truyền âm hỏi.

Chủ yếu là Bá Tống Huyền Thánh gần đây quá nổi tiếng, chỉ cần nhắc đến An Lạc, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới sẽ lập tức nghĩ đến Bá Tống Huyền Thánh.

Ngay cả Bạch Thánh Quân mị lực vô song, về ‘danh tiếng’ cũng kém Bá Tống một bậc.

Đây chính là lợi ích của việc lên TV nhiều, xuất hiện nhiều trước công chúng.

Tây Trùng Tôn Giả lắc đầu nói: “Bá Tống Huyền Thánh thần bí khó lường, lần trước còn lộ mặt trên mặt trăng… Không biết giữa chừng đã xảy ra chuyện gì, người của Chư Thiên Vạn Giới đột nhiên đều ‘quên’ mất cậu ấy.

Mấy ngày trước mới nhớ lại cậu ấy.

Một tồn tại cấp bậc như cậu ấy, nắm giữ ‘sức mạnh không gian’, thiên hạ rộng lớn, nơi nào cũng có thể đến.” “Thật đáng tiếc, Đông

Qua Thánh Quân của chúng ta vẫn còn niệm thao về hắn." Vị Thánh Quang hệ Tôn Giả nói.

"Đông Qua Thánh Quân đã đến rồi sao?" Tây Trùng Tôn Giả mắt sáng rực.

Vì thời gian gấp rút, hiện tại mạnh nhất đến được không gian là ba vị Tôn Giả bọn họ, nếu có Thánh Quân ra trấn giữ, có thể an tâm không ít.

"Đông Qua Thánh Quân sẽ đến rất nhanh thôi." Vị Thánh Quang hệ Tôn Giả đáp.

Ầm ~~ Phúc Hắc Tôn Giả chống đỡ lâu hơn Tây Trùng Tôn Giả một chút.

Nhưng cũng chỉ chống đỡ được khoảng sáu phút, Chân thực huyễn tượng đã bị phá vỡ.

"Ta lên đây!" Vị Thánh Quang hệ Tôn Giả xông lên, lập tức triển khai 'Chân thực huyễn tượng'.

"Không ổn, ta cảm giác quả cầu kim loại này càng ngày càng linh hoạt." Phúc Hắc Tôn Giả nuốt mấy viên đan dược xong, trầm giọng nói.

Đặc biệt là khi cuốn 'quả cầu kim loại' vào thế giới 'Chân thực huyễn tượng', cảm giác nó trở nên linh hoạt hơn nữa.

Hắn có thể chống đỡ lâu như vậy, không phải vì hắn mạnh hơn Tây Trùng Tôn Giả, dường như quả cầu kim loại đang mượn thế giới 'Chân thực huyễn tượng' của hắn để hồi phục trạng thái.

Có lẽ, dùng 'Chân thực huyễn tượng' để đối phó nó không phải là một lựa chọn tốt.

Quả nhiên, đúng như Phúc Hắc Tôn Giả suy đoán, 'Chân thực huyễn tượng’ của Ô Sắt Tôn Giả (Thánh Quang hệ Tôn Giả) kiên trì được lâu hơn! ‘Chân thực huyễn tượng’ của tên này vậy mà kiên trì được mười phút mà vẫn chưa kết thúc, đến bây giờ vẫn đang tiếp tục… Xem ra, hắn dường như còn có thể kiên trì lâu hơn nữa.

“Ta yếu đến vậy sao?” Tây Trùng Tôn Giả bắt đầu hoài nghi nhân sinh.

Hắn ra trận đầu, là vì ‘Chân thực huyễn tượng’ của hắn mạnh nhất trong ba vị Tôn Giả.

Kết quả hắn lại là người kiên trì được thời gian ngắn nhất, chỉ vỏn vẹn bốn phút.

“Không đúng, quả nhiên có vấn đề.

Mau bảo Ô Sắt Tôn Giả kết thúc ‘Chân thực huyễn tượng’, quả cầu quái dị kia đang lợi dụng ‘Chân thực huyễn tượng’ của chúng ta để thích nghi với pháp tắc của Hiện Thế!” Phúc Hắc Tôn Giả lớn tiếng kêu lên.

Đúng lúc nói chuyện, ‘Chân thực huyễn tượng’ của Ô Sắt Tôn Giả cũng bạo vỡ.

Thiên Đạo Di Thoái Cầu chui ra khỏi ‘Chân thực huyễn tượng’, tuy vẫn là một bán cầu, nhưng hiện tại trông nó giống như một bán cầu linh hoạt.

Thân hình Ô Sắt Tôn Giả như bị xe tải đâm phải, bay ngược ra, hiển nhiên đã chịu thiệt lớn trong ‘Chân thực huyễn tượng’.

Phúc Hắc Tôn Giả đưa tay đỡ lấy hắn.

“Phúc Hắc Tôn Giả… cẩn thận… quả cầu.” Ô Sắt Tôn Giả run rẩy truyền âm nói.

Phúc Hắc Tôn Giả: “……” Trong hư không, tốc độ hạ xuống của

Thiên Đạo Di Thoái Cầu tăng lên một đoạn lớn, nó cũng không sử dụng kỹ năng gì, chỉ là dùng thân thể hung hăng đâm xuống phía dưới.

“Nghênh đón xung kích!” Tây Trùng Tôn Giả của Phật gia dùng quần thể truyền âm quát.

Phía dưới, đám Linh Hoàng Ngũ phẩm giơ cao khiên.

Tổ hợp pháp khí Thánh Quang ‘Thiên Đường Sơn’ nghênh đón lên.

Pháo hỏa từ tiên thuyền và chiến hạm ma đạo hai bên khóa chặt Thiên Đạo Di Thoái Cầu, đã chuẩn bị sẵn sàng bắt đầu đổ xuống nó.

Ầm ~ Thiên Đạo Di Thoái Cầu đâm vào ‘Thiên Đường Sơn’, tiếng va chạm trầm đục vang vọng trực tiếp trong đầu của tất cả mọi người.

Đây không phải là âm thanh chân thực, mà là một loại công kích tinh thần.

Phòng ngự của ‘Thiên Đường Sơn’ cực kỳ mạnh mẽ, các tu sĩ cầm khiên phối hợp càng ăn ý, phòng ngự của Thiên Đường Sơn càng mạnh.

Ngược lại, phòng ngự của Thiên Đường Sơn sẽ bị suy yếu.

Dưới công kích tinh thần của Thiên Đạo Di Thoái Cầu, các tu sĩ Ngũ phẩm cầm khiên chỉ cảm thấy đầu óc mình như bị úng nước, đầu nặng trĩu, nhẹ nhàng lắc lư thậm chí còn có tiếng nước réo trong đầu.

Trong khoảnh khắc, độ ăn ý của các tu sĩ Ngũ phẩm giảm mạnh.

Tổ hợp pháp khí ‘Thiên Đường Sơn’ trở nên không ổn định.

Và pháo hỏa không ngừng oanh kích từ tiên thuyền hai bên, đối với Thiên Đạo Di Thoái Cầu mà nói, giống như mưa phùn, tuy dày đặc nhưng không có tác dụng gì.

Dù vẫn bị pháp tắc Thiên Đạo của Hiện Thế áp chế, nhưng cường độ của nó vẫn ở đó.

Muốn gây thương tổn cho nó, dù chỉ là vết thương ngoài da, ít nhất cũng phải là uy lực cấp Bát, Cửu phẩm mới được.

Và nếu muốn thực sự gây ra vết thương có uy hiếp cho nó, thì phải là uy lực cấp độ 'một đòn nạp tiền' trở lên.

"Thiên Đường Sơn sắp sụp đổ rồi." Phúc Hắc Tôn Giả truyền âm nói.

Tây Trùng Tôn Giả của Phật gia đồng thời hô: "Đừng hoảng, Liên Hoa Phục Ma Đồ phía sau đỉnh lên!" Liên Hoa Phục Ma Đồ tương tự như 'Thiên Đường Sơn', là pháp khí do nhiều người liên thủ thi triển.

Tuy nhiên nó không phải là tổ hợp pháp khí, mà là một tấm bản đồ lớn, do nhiều tu sĩ Phật gia Ngũ phẩm đứng đúng vị trí, kích hoạt uy lực của Phục Ma Đồ.

Đồng thời, Tây Trùng Tôn Giả đưa tay tế ra một chiếc chùy vàng nhỏ, đặt lên 'Liên Hoa Phục Ma Đồ', trở thành trận nhãn của Phục Ma Đồ.

"Đông Qua Thánh Quân đến rồi!" Đồng thời, Ô Sắt Tôn Giả phấn khích kêu lên.

Đông Qua Thánh Quân là người đã ba lần chính diện khiêu chiến Bá Tống Huyền Thánh, tuy là Huyền Thánh mới tấn chức, nhưng phòng ngự của hắn cực kỳ mạnh mẽ, ngay cả Bá Tống Huyền Thánh cũng đã từng tán dương phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân.

Theo tiếng kêu của Ô Sắt Tôn Giả, trong không gian có một người khổng lồ vàng bước tới.

Đó là người khổng lồ được cụ hiện hóa từ 'Công Đức Chi Quang' của Đông Qua Thánh Quân.

Sau khi người khổng lồ hiện ra, trực tiếp đưa tay chặn lấy Thiên Đạo Di Thoái Cầu.

Công Đức Chi Quang là một sức mạnh vạn kim du (dầu vạn năng) phi thường, bất kể đối mặt với kẻ địch nào, nó dường như đều có thể phát huy tác dụng.

Chặn lấy Thiên Đạo Di Thoái Cầu xong, Đông Qua Thánh Quân tế ra bản mệnh pháp khí của mình, bắt đầu bố trí từng tầng phòng ngự chồng chất lên nhau.

Không hổ danh là thiên tài đặc biệt quyết định bước ra 'Đạo phòng ngự'.

Một mình Đông Qua Thánh Quân, trong thời gian ngắn đã bố trí mười hai đường phòng tuyến.

Tốc độ hạ xuống của Thiên Đạo Di Thoái Cầu, một lần nữa bị hắn chặn lại.

Về mặt phòng ngự, Đông Qua Thánh Quân là một người đàn ông tuyệt đối đáng tin cậy. … Tống Thư Hàng nhìn thấy 'Đông Qua Thánh Quân' đến, thầm thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, tin nhắn của Bạch tiền bối truyền đến trong đầu cậu ấy. [Hiệu quả, bên ta đã thử nghiệm dùng tiên huyết của Thất tu đạo hữu, Linh Vũ Điệp đạo hữu, Vân Tước Tử tiên tử và của ta, tiến hành thí nghiệm lên giọt 'Thiên Đạo Di Thoái' kia.

Trong đó, tiên huyết của Linh Vũ Điệp đạo hữu có hiệu quả rất nhỏ, tiên huyết của Thất tu đạo hữu hiệu quả tốt hơn một chút, còn tiên huyết của ta và tiên huyết của Vân Tước Tử tiên tử gây ra thương tổn cao nhất cho 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu'.] Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: "!!!" Không chỉ Bạch tiền bối, tiên huyết của ba vị tiền bối khác cũng gây thương tổn cho 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu'

sao?

Chẳng lẽ, chỉ cần là tiên huyết của tu sĩ Hiện Thế, đều sẽ có hiệu quả?

Tống Thư Hàng vội vàng ngẩng đầu, nói với Bạch tiền bối Two: “Bạch tiền bối Two… trả lời tôi đi!” Bạch tiền bối Two: “……” “Bên Bạch tiền bối đã thí nghiệm lên nhục thân ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, sau đó tiên huyết của bốn vị tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bao gồm cả Bạch tiền bối, đều gây thương tổn cho ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, chỉ là mức độ thương tổn lớn nhỏ khác nhau.” Tống Thư Hàng nói nhanh.

“Tiên huyết của bốn người, tất cả đều gây thương tổn cho ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’?” Bạch tiền bối Two hơi ngẩn ra.

Kết quả này vượt ngoài dự liệu của hắn.

Chẳng lẽ yếu tố gây thương tổn cho ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ không phải là thân phận ‘Cửu U Chúa Tể’, cũng không phải yếu tố ‘Thiên Đạo Bạch’?

Nghĩ đến đây, Bạch tiền bối Two lại cho Thiên Đạo Di Thoái Cầu trên Bá Tống Chiến Ngoa ăn hai viên linh thạch.

Sau đó, hắn nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, ngươi thử nhỏ máu xem.” “Đúng là ý đó, Bạch tiền bối ngài và tôi nghĩ đến cùng một chỗ rồi!” Tống Thư Hàng cười ha ha, tế ra ‘Thánh Sư Lợi Kiếm’ trong Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí, vạch vào ngón tay mình.

Tư lưu ~ Một trận tia lửa ma sát vang lên ở giữa ngón tay cậu ấy!

Giữa ngón tay Tống Thư Hàng, xuất hiện một vết trắng, nhưng không ra máu.

Bạch tiền bối Two: “……” Tống Thư Hàng: “……” Thánh Sư Lợi Kiếm là pháp khí phẩm chất Bát phẩm, tuy rằng vì cảnh giới Thất phẩm của Tống Thư Hàng, trong trạng thái không giải phong ấn, nó chỉ có thể phát huy uy năng của pháp khí Thất phẩm.

Nhưng độ sắc bén của nó, vẫn là trình độ Bát phẩm.

“Phòng ngự của tôi khi nào mạnh như vậy rồi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, công pháp luyện thể của cậu ấy vẫn chưa mạnh đến trình độ này mà?

Bạch tiền bối Two cẩn thận quan sát một lượt xong, đáp: “Là cây Phong Ấn Trụ này, hào quang bảy màu của nó bao phủ lấy ngươi, lặng lẽ gia tăng vòng sáng cường hóa cho ngươi.” Tống Thư Hàng: “!!!” Cây Phong Ấn Trụ này quả là đáng yêu, cậu ấy đưa tay về phía ‘Phong Ấn Trụ’ lại thi triển hai mươi phát 《Dưỡng Đao Thuật》 liên tục.

Hào quang trên Phong Ấn Trụ càng thêm chói mắt, thậm chí nó còn thân mật phát ra tiếng chấn minh.

“Không hổ là tà thuật.” Thương Thử Hào bĩu tai nói.

Bạch tiền bối Two: “……” Tống Thư Hàng lùi ra khỏi phạm vi bao phủ của vòng sáng Phong Ấn Trụ, một lần nữa dùng lợi kiếm khẽ vạch vào đầu ngón tay mình, cắt một vết thương nông.

Một giọt tiên huyết nhỏ lên nhục thân ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ trong Bá Tống Chiến Ngoa.

Tư tư tư ~ Nhục thân Thiên Đạo Di Thoái Cầu, quả nhiên cũng chịu thương tổn.

Nhưng so với tiên huyết của Bạch tiền bối Two, thương tổn của tiên huyết Tống Thư Hàng chỉ có thể dùng từ không đáng kể để hình dung.

“Vậy mà thật sự có hiệu quả?” Bạch tiền bối Two chớp chớp mắt.

Đây chính là ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ a… Sao nói thế nào cũng có liên quan đến ‘Thiên Đạo’, vậy mà ngay cả tiên huyết của Tống Thư Hàng cũng không chịu nổi.

Hơn nữa, từ phản hồi thí nghiệm của Bạch ở Hiện Thế mà xem, dường như chỉ cần là tu sĩ, tiên huyết đều có hiệu quả đối với ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’?

Cái phong cách của Thiên Đạo Di Thoái Cầu, lập tức tụt dốc không phanh.

“Nếu chỉ cần tiên huyết của ‘tu sĩ’ đều có hiệu quả đối với Thiên Đạo Di Thoái Cầu, vậy thì chỉ cần mọi người quyên góp một ít máu, phun đầy mặt nó là được sao?” Tống Thư Hàng suy tư nói.

“Chắc không đơn giản vậy đâu, nếu tiên huyết của tất cả tu sĩ đều có hiệu quả đối với Thiên Đạo Di Thoái Cầu, vậy thì nó quá mất giá rồi.

Chương 2486

Ba vị tu sĩ nhân loại cùng thí nghiệm với Bạch của Hiện Thế, có điểm gì đặc biệt không?" Bạch tiền bối Two nói.

"Người cùng Bạch tiền bối thí nghiệm là Vân Tước Tử tiền bối của Huyền Nữ Môn, Linh Vũ Điệp Thánh Quân và Thất Tu tiền bối.

Nếu nói đặc biệt thì…" Tống Thư Hàng đáp: "Vân Tước Tử tiền bối là chủ nhân của Bất Hủ Chi Cốt.

Thất Tu tiền bối từng là người nắm giữ 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

Linh Vũ Điệp tiền bối có điểm gì đặc biệt, nhất thời tôi không nhớ ra." "Linh Vũ Điệp Thánh Quân là cha của Vũ Nhu Tử tiểu tiên tử đúng không?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Đúng vậy." "Ta cảm giác có thể sinh ra một cô con gái như Vũ Nhu Tử tiểu tiên tử, Linh Vũ Điệp Thánh Quân nhất định cũng rất đặc biệt." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trầm giọng nói.

Hắn phải giành chút thể diện cho Vũ Nhu Tử da đen.

Nếu không, những người khác đều đặc biệt, mà cha Vũ Nhu Tử lại rất bình thường, thì Vũ Nhu Tử còn mặt mũi nào nữa?

Tống Thư Hàng: "……" Bạch tiền bối Two suy đoán: "Có lẽ, là tiên huyết của cấp Bát phẩm Huyền Thánh trở lên, hoặc là tiên huyết của tất cả tu sĩ có năng lực đặc biệt, mới có thể phát sinh hiệu quả đối với 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu'.

Về mặt cụ thể, chúng ta còn cần phải thí nghiệm lại một lần để kiểm chứng." Hơn nữa chắc còn có một tiền đề, chủ nhân của tiên huyết phải là sinh linh của Hiện Thế, không thể là sinh vật Cửu U.

Ngay cả tiên huyết của Tinh Tinh Tướng Quân, loại vốn là sinh linh Hiện Thế, giờ đã chuyển hóa thành sinh vật Cửu U, cũng không có tác dụng.

“Vậy tôi đi tìm mấy vị đạo hữu tiền bối đến thử xem sao.” Tống Thư Hàng nói.

Đúng lúc nói chuyện, đột nhiên tình hình trong không gian lại phát sinh biến hóa.

Thông qua mắt của ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’, Tống Thư Hàng nhìn thấy ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ vốn đang thẳng đứng hạ xuống, đột nhiên thay đổi quỹ đạo.

Phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân rất đáng tin cậy, từng tầng từng lớp chồng chất lên nhau, ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ bị pháp tắc Hiện Thế áp chế, đột phá rất chậm chạp.

Thậm chí ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ đột phá một tầng phòng ngự, Đông Qua Thánh Quân đã có thể bổ sung thêm hai ba tầng phòng ngự.

Chuyên gia phòng ngự, danh bất hư truyền.

Nhưng mà, còn chưa kịp để mọi người hoan hô, trên cầu thể Thiên Đạo Di Thoái Cầu đột nhiên triển khai một đôi cánh khổng lồ.

Đông Qua Thánh Quân: “!!!” Sau đó, ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ vỗ cánh, linh hoạt bay đi… Nó bay vòng một vòng, né tránh từng tầng phòng ngự mà Đông Qua Thánh Quân đã bố trí, đổi một con đường khác để tiếp tục hạ xuống.

Thật là cứng nhắc, quả cầu thật là linh hoạt.

“Chết tiệt!

Đúng như ta suy đoán, tên này không biết dùng thủ đoạn gì, sau khi trải qua ‘Chân thực huyễn tượng’, trở nên linh hoạt hơn rất nhiều.” Phúc Hắc Tôn Giả nghiến răng nói. [Đông Qua đạo hữu, dùng máu phun nó!] Lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên trong đầu Đông Qua Thánh Quân.

Đây là Tống Thư Hàng thông qua ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’, truyền đạt giọng nói đến Đông Qua Thánh Quân.

Lúc này, ngựa chết thành ngựa sống, thử một chút cũng không sai.

“Bá Tống đạo hữu?” Đông Qua Thánh Quân ngẩn ra.

Giọng nói này, chính là Bá Tống không sai!

Vậy thì thử xem!

Đông Qua Thánh Quân đối với Bá Tống, vẫn rất tín nhiệm.

“Dùng máu phun nó!” Đông Qua Thánh Quân kích hoạt ‘quần thể truyền âm’ kêu lên.

Sau đó hắn cấp tốc lao về phía trước, đuổi đến phía sau ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, một ngụm tiên huyết phun tới!

Là tu sĩ cao cấp, việc phun máu là thủ đoạn cơ bản, dù sao cũng có không ít pháp thuật, phù chú liều mạng, đều cần ‘phun một ngụm tinh huyết’ để phối hợp.

Nghe thấy truyền âm của Đông Qua Thánh Quân xong, một đám tu sĩ phía sau, lần lượt đuổi theo Thiên Đạo Di Thoái Cầu, ở khoảng cách gần nhất mà bản thân có thể chịu đựng được, phun đại lượng tiên huyết vào cầu thể.

Cảnh tượng… cực kỳ đẫm máu và quỷ dị.

Một quả cầu khổng lồ, mọc cánh đang bay phía trước.

Phía sau một đám tu sĩ, phun đại lượng nước bọt… à không, tiên huyết vào nó.

Những tiên huyết này hoặc như mũi tên máu, hoặc như cột máu, hoặc ngưng tụ thành sợi, hoặc thành mạng lưới máu, mỗi người thi triển thần thông khác nhau.

Mỗi ngụm tiên huyết đều ẩn chứa linh lực, khiến tiên huyết trong không gian cũng ngưng lại không tan, bắn mạnh về phía trước.

Vị trí phía sau của Thiên Đạo Di Thoái Cầu – tính từ vị trí cánh – bị tiên huyết nhuộm đỏ.

Cảnh tượng cực kỳ quỷ dị.

Tống Thư Hàng không thể dùng ngôn ngữ nào để hình dung cảnh tượng này.

Đồng thời, kết quả cũng đã rõ ràng.

Không có bất kỳ hiệu quả nào!

Bất kể là tiên huyết của Bát phẩm Đông Qua Thánh Quân, hay tiên huyết của các hệ tu sĩ có mặt, đều không có một chút hiệu quả nào đối với ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’.

Thậm chí, Thiên Đạo Di Thoái Cầu sau khi bị phun máu, còn bay nhanh hơn.

Trong nháy mắt, nó đã đâm vào tầng khí quyển… Khi bay, nó vài lần điều chỉnh góc độ và điểm đến, là khu vực Giang Nam của An Lạc.

Đây là tọa độ cuối cùng mà nó đã khóa chặt Tống Thư Hàng khi mất đi ‘Bá Tống Chiến Ngoa’.

Hiện tại không thể khóa chặt tọa độ Tống Thư Hàng nữa, nó liền lao thẳng xuống khu vực này.

“Bá Tống, ta tin ngươi lầm rồi ~” Đông Qua Thánh Quân tức giận mắng.

“Đợi đã… Tọa độ hạ xuống của cầu thể là khu vực Giang Nam, đó là đạo trường của Bá Tống Huyền Thánh!” Phúc Hắc Tôn Giả đột nhiên kêu lên.

Đông Qua Thánh Quân nghe vậy ngẩn ra: “Chẳng lẽ, Bá Tống Huyền Thánh bảo ta phun máu vào cầu thể, là để đánh dấu nó, muốn dẫn nó đến đạo trường của mình?” Cân nhắc đến sự thần bí của Bá Tống Huyền Thánh, rất có thể! … Thế giới Tà Liên.

“Không có hiệu quả, tiên huyết của tu sĩ bình thường và tiên huyết của Huyền Thánh, đều không có tác dụng với Thiên Đạo Di Thoái Cầu.” Tống Thư Hàng hai tay điên cuồng thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 trên ‘Phong Ấn Trụ’, đồng thời sốt ruột nói.

Hiện tại, Thiên Đạo Di Thoái Cầu đã hạ xuống vị trí ‘khu vực Giang Nam’.

Thời gian đã vô cùng gấp gáp.

“Quả nhiên… Bất kể là ngươi, hay ba vị tu sĩ nhân loại kia, đều có điểm đặc biệt.” Bạch tiền bối Two nói. [Thư Hàng, ngươi có ở khu vực Giang Nam không?

Ta sẽ chuyển tiên huyết của ta và tiên huyết của Vân Tước Tử tiên tử cho ngươi.] Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên trong đầu cậu ấy.

Sự chi viện của Bạch tiền bối đến quá đúng lúc rồi. [Tôi sẽ để Tạo Hóa Tiên Tử tiếp nhận ở khu vực Giang Nam!] Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Đồng thời, cậu ấy một tay vươn về phía Bạch tiền bối Two: “Bạch tiền bối, cho tôi sờ ngài một chút!” Bạch tiền bối Two: “???” Tống Thư Hàng cố gắng giơ tay lên, chạm vào cánh tay Bạch tiền bối Two.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên người cậu ấy nổ tung hàng trăm vết thương, tiên huyết phun trào – đây là hiệu quả của bí pháp giám định.

Ngốc Mao của Sở các chủ cuộn lại, thu thập tất cả tiên huyết của ‘Tống Thư Hàng’.

“Tiếp theo, làm phiền Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng yếu ớt nói, đồng thời, hào quang của 《Dưỡng Đao Thuật》 vẫn không ngừng lại.

“Cứ giao cho ta, ta sẽ giao tiên huyết của ngươi cùng với tiên huyết kia cho Tạo Hóa Tiên Tử.” Sở các chủ đáp.

Tiên huyết của Bạch tiền bối + Vân Tước Tử tiền bối + Tống Thư Hàng, chỉ cần có thể tạo ra hiệu quả đối với Thiên Đạo Di Thoái Cầu, thì ít nhất có thể chặn nó thêm một khoảng thời gian trên bầu trời khu vực Giang Nam.

Trên bầu trời khu vực Giang Nam.

Một quả cầu kim loại khổng lồ dạng lỏng, mọc cánh, từ trên không hạ xuống, cái bóng khổng lồ bao trùm khu vực Giang Nam.

Hơn hai mươi tu luyện giả các hệ đang cư trú ở khu vực Giang Nam, đồng loạt ngẩng đầu, ngưng vọng lên bầu trời.

Kể từ khi biết ‘khu vực Giang Nam’ là đạo trường của Bá Tống Huyền Thánh, một số tán tu và tu luyện giả bắt đầu di chuyển đến khu vực Giang Nam, mong đợi có thể gặp được cơ duyên.

Vì vậy, chỉ riêng khu vực Giang Nam đã tập hợp hơn hai mươi tu luyện giả.

Cảnh giới của hai mươi tu luyện giả này không cao, đối mặt với ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ đang áp bức hạ xuống từ không trung, cảm nhận được khí tức ‘phá hủy’ đang tuôn ra từ cầu thể, phần lớn tu luyện giả thậm chí không thể đứng vững.

“Đây là cái quái gì?” Một vị tán tu dựa vào tường, tuyệt vọng nhìn quả cầu khổng lồ đang chậm rãi hạ xuống trên bầu trời.

Dù không phát động bất kỳ công kích nào, nhưng khí tức tỏa ra từ quả cầu khổng lồ này, cũng đủ để khiến thế giới sụp đổ.

Lấy quả cầu khổng lồ này làm trung tâm, bầu trời dường như cũng đang vặn vẹo!

Ngược lại, người thường, vì không thể nhìn thấy ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, nên không có áp lực lớn như vậy.

Họ chỉ cảm thấy trời đang u ám, và hơi có chút áp lực.

Trước khi ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ hạ xuống đến tuyến nguy hiểm, người thường tạm thời sẽ không bị ảnh hưởng quá lớn. … Trong một bệnh viện gần thành phố đại học Giang Nam.

Ước Sắt Phu đứng cạnh giường bệnh của vợ, đang gọt táo.

Đột nhiên, hắn ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ mặt ngưng trọng.

Hắn lờ mờ nhìn thấy trên cao có một khối bóng đen đang lơ lửng.

Chỉ là vì chưa khai mở ‘nhãn khiếu’, hắn cũng không thể nhìn rõ hình dạng của ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’.

“Sao vậy?” Vợ hắn trên giường bệnh lên tiếng hỏi.

Ước Sắt Phu nhẹ nhàng lắc đầu: “Có lẽ dạo này thần kinh tôi hơi quá mẫn.” Hắn cười đưa quả táo đã gọt cho vợ: “Tôi đi gọi điện thoại.” “Ừm.” Vợ hắn mỉm cười gật đầu.

Ước Sắt Phu đến ngoài phòng bệnh, nhanh chóng gọi điện thoại cho Tống Thư Hàng.

Lần này, tín hiệu điện thoại không còn bị chặn nữa.

Tống Thư Hàng nhanh chóng nhấc máy: “Alo, vị nào?” “Sư phụ, con là Ước Sắt Phu đây ạ.” Ước Sắt Phu đáp.

Tống Thư Hàng: “……” Ngước nhìn trời, Ước Sắt Phu lấy được số điện thoại của cậu ấy từ khi nào vậy?

“Khụ, có chuyện gì không?” Tống Thư Hàng đáp.

Ước Sắt Phu nói nhỏ: “Sư phụ, trên không thành phố đại học Giang Nam, dường như xuất hiện một khối bóng đen khiến người ta rất bất an.

Con không thể nhìn rõ đó là cái gì, rất có thể là quái vật xuất hiện lần trước, sư phụ ngài có ở thành phố đại học Giang Nam không?” Ước Sắt Phu dường như đã nhầm ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ thành loại ‘tà vọng’ lần trước.

“Yên tâm đi, tôi đã biết chuyện này rồi.

Chương 2487

Tiếp theo, cứ giao cho tôi đi.” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi.

Ước Sắt Phu nghe vậy, thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

Kể từ ‘sự kiện tà vọng’ lần trước, hắn đối với tu vi ‘u lạc công phu’ của sư phụ, đã đạt đến một mức độ mê tín.

Trong việc đối mặt với sự kiện linh dị, u lạc công phu trong lòng hắn, gần như đã trở thành loại vô sở bất năng.

Kết thúc cuộc gọi với Tống Thư Hàng xong, Ước Sắt Phu mặt mày tươi cười trở lại phòng bệnh.

“Mọi chuyện đã giải quyết xong rồi sao?” Vợ hắn đột nhiên hỏi.

Ước Sắt Phu ngẩn ra, sau đó hắn gật đầu nói: “Sư phụ nói ngài ấy sẽ tự mình ra tay, cho nên, chắc là không có vấn đề gì nữa rồi.” [Sư phụ?

Tức là học sinh mà Tiểu Tuyết nói đó sao?] Vợ hắn dựa vào giường bệnh, cắn táo từng miếng nhỏ.

Cô ấy không dây dưa mãi về vấn đề này. … “Không ổn, nếu cứ tiếp tục hạ xuống như vậy, sẽ đạt đến tuyến nguy hiểm rồi.” Đông Qua Thánh Quân ở phía sau liều mạng đuổi theo, hắn không ngừng muốn chặn ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’.

Nhưng ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ lúc này trở nên cực kỳ linh hoạt, luôn có thể né tránh sự quấn lấy của Đông Qua Thánh Quân.

“Tiền bối còn thủ đoạn nào không?

Thời gian quá gấp gáp… Muốn sơ tán người dân khu vực Giang Nam cũng không thực tế.” Phúc Hắc Tôn Giả nghiến răng nói.

Tây Trùng Tôn Giả: “Nếu có Toàn Phong Tôn Giả thì tốt rồi, có lẽ pháp khí cắt không gian của hắn có thể phát huy tác dụng.” “Có ai có thể liên hệ được với Bá Tống Huyền Thánh không?” Đông Qua Thánh Quân kêu lên.

Tất cả tu luyện giả đồng loạt lắc đầu.

Hoa ~~ Đúng lúc nói chuyện, bên cạnh ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, có một cánh cửa không gian mở ra.

Tất cả tu luyện giả lập tức mắt sáng rực.

Nhìn cánh cửa không gian này, vừa lớn vừa sáng, lẽ nào có Cửu phẩm Kiếp Tiên đến trợ trận rồi sao?

Bên trong cánh cửa không gian, một bàn chân nhỏ bước ra.

Tạo Hóa Tiên Tử tay ôm hai cái thùng lớn, xuất hiện trước mắt tất cả tu luyện giả.

“Dì?

Vị này… là tiên tử treo bên người Bá Tống Huyền Thánh!” Phúc Hắc Tôn Giả vừa nhìn đã nhận ra thân phận của Tạo Hóa Tiên Tử.

Bá Tống Huyền Thánh trong nhiều lần xuất hiện công khai, đều mang theo hai vị tiên tử treo bên mình.

Một vị là Công Đức Nữ Đế, là Công Đức Chi Quang của Bá Tống Huyền Thánh cụ hiện hóa, lần đầu tiên hiển thánh trước mọi người, ai cũng đã quen mặt nàng.

Vị còn lại chính là Tạo Hóa Tiên Tử trước mắt, là một vị Nho gia tiên tử.

Tiên tử treo bên người Bá Tống Huyền Thánh đã đến, vậy bản thể Bá Tống Huyền Thánh còn xa sao?

“Y y nha ~~” Tạo Hóa Tiên Tử mở cổ họng, hát một câu.

Đồng thời, nàng đưa tay dùng sức vung mạnh, ném hai cái thùng lớn về phía 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu'.

Thiên Đạo Di Thoái Cầu theo bản năng né tránh.

Nhưng mà, bất kể nó né tránh thế nào, cuối cùng vẫn bị hai cái thùng lớn này đập trúng!

Tất cả các động tác né tránh và lộ tuyến của nó, dường như đều nằm trong tính toán của Tạo Hóa Tiên Tử.

Khi Tạo Hóa Tiên Tử ném ra hai cái thùng lớn, kết cục đã định sẵn!

"Cầu ~~ A ngốc ~" Tạo Hóa Tiên Tử đắc ý nói.

Trên đỉnh đầu nàng, một con mắt khiến tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đau bụng, khẽ lóe lên.

Dưới sự tính toán của Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn, tất cả hành động của Thiên Đạo Di Thoái Cầu bị 'pháp tắc Thiên Đạo' áp chế, đều không thể trốn thoát.

"Đồ ngốc ~~" Tạo Hóa Tiên Tử bổ sung.

Hai cái thùng gỗ vỡ tung ra, trong đó máu tươi đỏ rực đổ hết lên Thiên Đạo Di Thoái Cầu.

Một cái thùng gỗ đựng tiên huyết của Bạch tiền bối và Vân Tước Tử tiên tử của Huyền Nữ Môn, trong đó tiên huyết của Vân Tước Tử là nhiều nhất, Vân Tước Tử phóng huyết cực kỳ hào sảng.

Thùng còn lại là tiên huyết của Tống Thư Hàng, lượng máu của cậu ấy cũng cực kỳ lớn.

Tư tư tư tư ~~ Trên nhục thân Thiên Đạo Di Thoái Cầu, không ngừng bốc lên khói trắng.

Thân thể hắn tiếp xúc với ba loại tiên huyết, liền không ngừng bị bốc hơi!

Đông Qua Thánh Quân và các tu luyện giả ở một bên, mắt trợn tròn, miệng há hốc.

Đây là ‘tiên huyết’ sao?

Cùng là tiên huyết, lực sát thương của hai thùng tiên huyết này lại bùng nổ đến vậy. [Đây là loại tiên huyết nào?

Sản xuất năm nào?

Nơi sản xuất là ở đâu?] Cùng một ý nghĩ, không khỏi hiện lên trong đầu tất cả tu sĩ.

Tư tư tư ~ Thiên Đạo Di Thoái Cầu phát ra những âm thanh như ‘đau đớn’.

Thân thể nó không ngừng co lại, cũng không còn tiếp tục hạ xuống, chỉ lơ lửng dừng lại giữa không trung.

“Dừng lại rồi!” Đông Qua Thánh Quân nhẹ giọng nói.

Ổn định rồi, ít nhất đã ổn định được quả cầu lớn này rồi.

Tư ~ Trên Thiên Đạo Di Thoái Cầu, từng tiếng cháy xèo xèo vang lên.

Cuối cùng, một lớp vật thể dạng ‘vỏ ngoài’ tách ra khỏi thân nó.

Lớp vỏ ngoài tỏa ra khí tức ‘hủy diệt’ này, mang theo tiên huyết còn sót lại, rơi xuống.

Đông Qua Thánh Quân thấy cảnh này, lớn tiếng gào thét, lao về phía khối ‘vỏ ngoài’ đang rơi xuống kia.

Không phải đau lòng vì tiên huyết trên vỏ ngoài, mà là lớp vỏ ngoài này vẫn còn mang theo sức mạnh ‘hủy diệt’, nếu để nó rơi xuống thành phố phía dưới, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Khối vỏ ngoài khổng lồ trong quá trình rơi xuống, còn vỡ thành những mảnh lớn nhỏ không đều.

Đông Qua Thánh Quân mấy lần lướt đi, đuổi kịp lớp vỏ ngoài. ‘Người khổng lồ Công Đức’ của hắn vươn hai tay ra, cố gắng tóm lấy những lớp vỏ ngoài dính máu này.

Những mảnh vỏ ngoài lớn nhỏ nằm trong lòng bàn tay người khổng lồ Công Đức, dù có sót lại, chắc cũng chỉ là những mảnh rất nhỏ, trong quá trình rơi xuống sẽ bị ‘tiên huyết’ phá hủy, không đáng lo ngại.

“Phong ấn!” Đông Qua Thánh Quân liên tục kích hoạt mấy cái phong ấn, phong ấn những lớp vỏ ngoài này trong tay ‘người khổng lồ Công Đức’.

Trong kết giới phong ấn, vỏ ngoài của quả cầu tiếp tục bị tiên huyết ăn mòn… Cuối cùng, biến mất không còn dấu vết.

“Mấy giọt máu này thật đáng sợ, tiếc là số lượng hơi ít.” Đông Qua Thánh Quân nhẹ giọng nói.

Hắn giải phong ấn, tiên huyết và vỏ cầu đồng quy vu tận.

Lờ mờ, Đông Qua Thánh Quân cảm nhận được ‘người khổng lồ Công Đức’ của mình dường như mạnh mẽ hơn một chút!

Năng lượng phát sinh sau khi tiên huyết và vỏ cầu đồng quy vu tận, vậy mà có thể cường hóa Công Đức Chi Lực sao?

“Nếu chủ nhân của những giọt tiên huyết này có thể phóng ra nhiều tiên huyết hơn nữa thì tốt rồi.” Đông Qua Thánh Quân không nhịn được cảm thán.

Tạo Hóa Tiên Tử nghe thấy lời này, từ xa liếc nhìn Đông Qua Thánh Quân.

Sau đó nàng nghiêng đầu nhớ lại trạng thái của Tống Thư Hàng.

Nếu để Tống Thư Hàng bạo thêm chút tiên huyết nữa, cậu ấy sẽ chết mất thôi?

“Cầu thể tạm thời đã ổn định… nhưng tổng thể cảm giác nó lại càng trở nên nguy hiểm hơn.” Phúc Hắc Tôn Giả nhíu mày.

Hắn và hai vị Tôn Giả khác nhân lúc ‘cầu thể’ dừng lại, bắt đầu bố trí các loại kết giới phong tỏa xung quanh nó, ít nhất khi cầu thể khôi phục hành động, có thể chặn nó lại một chút.

Ô Sắt Tôn Giả gật đầu nói: “Phúc Hắc Tôn Giả, ngươi cũng có cảm giác này à!” Phúc Hắc Tôn Giả đã không còn sức phản bác, chỉ có thể lặng lẽ gật đầu.

Tạo Hóa Tiên Tử lặng lẽ đứng bên cạnh, lần này đổi nàng trực tiếp truyền hình ảnh cho Tống Thư Hàng. … Thời gian từng phút trôi qua, mặt trời lặn về tây. ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ lơ lửng giữa không trung cuối cùng cũng có biến hóa mới.

Hình thái của nó bắt đầu chuyển đổi.

Từ phía dưới cầu thể có một cái ‘mũi khoan’ vươn ra, cầu thể thì bắt đầu thu nhỏ lại.

Trong vài hơi thở, Thiên Đạo Di Thoái Cầu đã biến thành một mũi khoan thon dài, bắt đầu xoay tròn.

Đây chính là lợi ích của thân thể lỏng, muốn béo thì béo, muốn gầy thì gầy, muốn dài thì dài, muốn ngắn thì ngắn, biến hóa tùy tâm.

“Tiên tử, Bá Tống Huyền Thánh đâu rồi?” Đông Qua Thánh Quân giương phòng ngự, vừa xoay người vừa kêu về phía Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, chớp mắt với hắn.

"Xin Bá Tống Huyền… a ~~" Đông Qua Thánh Quân chưa nói xong, liền phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Mũi khoan do Thiên Đạo Di Thoái Cầu biến thành, gần như trong nháy mắt đã đột phá tất cả các kết giới phòng ngự mà các tu sĩ vất vả bố trí, hung hăng xoáy vào phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân.

Các tầng phòng ngự của Đông Qua Thánh Quân, vừa tiếp xúc liền tan rã.

Không phải phòng ngự của hắn không đủ mạnh, mà thực sự là chênh lệch giữa hắn và 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu' quá lớn, bị áp chế về cảnh giới một cách mạnh mẽ.

Tạo Hóa Tiên Tử lóe người, đáp xuống bên cạnh Đông Qua Thánh Quân, nàng khẽ phất tay, kéo Đông Qua Thánh Quân lại.

Đồng thời, nàng lấy ngón tay làm bút, liên tục thư họa trong không trung.

Từng phù văn Nho gia được vẽ ra, chặn lại phía trước, miễn cưỡng chống đỡ mũi khoan của Thiên Đạo Di Thoái Cầu… Trong một khoảnh khắc.

Tranh thủ chút thời gian này, Tạo Hóa Tiên Tử đã thành công kéo Đông Qua Huyền Thánh ra ngoài.

"Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa đến sao?" Đông Qua Huyền Thánh hỏi.

Tạo Hóa Tiên Tử đưa tay rút từ bên hông ra một thanh kiếm gỗ.

Đông Qua Huyền Thánh: "???" "Ừm." Tạo Hóa Tiên Tử nắm chặt kiếm gỗ, gật đầu.

Chương 2488

Sau đó nàng dùng sức ném mạnh, sử dụng ngự kiếm chi pháp, tế kiếm gỗ về phía Thiên Đạo Di Thoái Cầu.

Thanh kiếm gỗ này, không phải là 'Thánh Ấn Mộc Đao' bình thường, mà là loại đặc biệt được Tống Thư Hàng nhờ Bạch tiền bối Two cường hóa.

Vốn là thân đao, dưới sự cường hóa của Bạch tiền bối Two đã cứng rắn biến thành hình kiếm.

Kiếm quang lóe lên, thanh 'Thánh Ấn Mộc Kiếm' này hung hăng đâm vào thân 'Thiên Đạo Di Thoái Mũi Khoan'.

Cạch ~ Nửa thân kiếm gỗ cắm sâu vào thể nội của 'Thiên Đạo Di Thoái Mũi Khoan', kiếm gỗ được Cửu U Chúa Tể đích thân cường hóa, uy lực sánh ngang thần khí!

Thiên Đạo Di Thoái Mũi Khoan cảm thấy đau đớn, điên cuồng vẫy vùng.

Khí tức phá hủy, hỗn loạn từ thân nó bùng nổ, như một quả bom nổ tung.

Tất cả tu sĩ dưới Lục phẩm trong hư không, đều bị ảnh hưởng bởi khí tức phá hủy, hỗn loạn, không thể giữ vững 'đạp không mà đi', lần lượt từ không trung rơi xuống.

Đồng thời, trong số người thường phía dưới, cũng có một số thành viên bị ảnh hưởng.

Người thường sống trên khoảng ba mươi tầng lầu trở lên, vừa vặn nằm trong phạm vi ảnh hưởng của khí tức phá hủy, hỗn loạn.

Đám người thường bị quấy nhiễu, trong lòng dâng lên nỗi kinh hoàng lớn, đồng loạt ôm đầu ngã rạp xuống đất, cảm giác như động đất đến nơi vậy.

Tiếng kêu kinh hãi, tiếng khóc lóc tràn ngập bầu trời thành phố khu vực Giang Nam. … Tạo Hóa Tiên Tử bình tĩnh nhìn mọi thứ trước mắt, nàng đã cố gắng hết sức rồi.

Trạng thái của nàng vẫn chưa hồi phục, đối mặt với cảnh tượng như vậy, có tâm mà vô lực.

Trong Thế giới Hạch Tâm.

“Phong Ấn Trụ!” Tống Thư Hàng điên cuồng thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》, nhưng độ hảo cảm giữa cậu ấy và Phong Ấn Trụ, vẫn còn thiếu một chút.

Một chút hảo cảm này, lại ít nhất phải mất nửa ngày nữa để cày.

Nửa ngày sau… Khu vực Giang Nam đã lạnh tanh rồi.

Không có thời gian.

Phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối trong Phong Ấn Trụ, đã mang theo ‘Bá Tống Chiến Ngoa’ ra ngoài, đứng sang một bên.

Bạch tiền bối Two ngồi trên đỉnh Phong Ấn Trụ, một tay chống tai nhìn Tống Thư Hàng.

Sự kiện lần này, hắn muốn xem Tống Thư Hàng tự mình giải quyết.

Tuy nhiên để đề phòng vạn nhất, ‘phân thân chiếu ảnh’ của hắn đã lặng lẽ tiềm phục ở khu vực Giang Nam.

Phân thân chiếu ảnh của hắn không định giúp Tống Thư Hàng xử lý ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, xuất hiện ở đây, chỉ để đề phòng ‘U U Cầu đại lão’ ra gây rối.

“Không được, không có thời gian… Số 《Dưỡng Đao Thuật》 còn lại tôi sẽ nợ trước, đợi trở về tôi sẽ bù cho ngươi được không?” Tống Thư Hàng kêu về phía Phong Ấn Trụ.

Hào quang bảy màu của Phong Ấn Trụ khẽ lóe lên, cuối cùng, thân trụ tự động lơ lửng lên.

Dù vẫn chưa sinh ra khí linh, nhưng nó dường như vẫn đồng ý với đề nghị của Tống Thư Hàng.

Nó đồng ý để số 《Dưỡng Đao Thuật》 còn lại được nợ trước.

“Cảm ơn!” Tống Thư Hàng túm lấy Phong Ấn Trụ, ý niệm vừa động, trực tiếp nhảy vào ‘Thế giới Hạch Tâm’.

Bạch tiền bối Two khẽ nhảy, khi Tống Thư Hàng mang ‘Phong Ấn Trụ’ đi, hắn nhẹ nhàng đáp xuống đất.

Hắn không thể bị Tống Thư Hàng mang đến Hiện Thế, sẽ dẫn đến Thiên Phạt.

“Chúng ta lên!” Tống Thư Hàng nắm Phong Ấn Trụ, lấy ‘Thế giới Hạch Tâm’ làm bàn đạp, lại lấy thanh kiếm gỗ kia làm tọa độ, tiến hành chuyển dịch không gian.

Trên Thiên Đạo Di Thoái Mũi Khoan, một cánh cửa không gian mở ra.

Thân hình Tống Thư Hàng, từ đó nhảy ra.

Cậu ấy vung vẩy Phong Ấn Trụ trong tay, dùng sức đập vào Thiên Đạo Di Thoái Cầu.

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng từ ‘Thế giới Hạch Tâm’ chui ra, hiện thân, ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ vốn đang điên cuồng rơi xuống phía dưới đột nhiên dừng lại đột ngột.

Nó ngửi thấy khí tức, xác định đây là người mà nó khổ sở truy tìm.

Từ thân nó, phát ra một âm phù ngôn ngữ kỳ lạ.

Đây là ký hiệu ngôn ngữ đầu tiên có ý nghĩa mà Thiên Đạo Di Thoái Cầu phát ra từ khi xuất hiện cho đến nay.

Đáng tiếc, tất cả mọi người có mặt đều không hiểu nó nói gì.

Đông ~~ Cùng lúc đó, hai tay và hai mươi cánh tay tóc của Tống Thư Hàng, nắm chặt Phong Ấn Trụ thần khí bảy màu, đập vào thân 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu'.

Cường độ của Phong Ấn Trụ thì không cần nói nhiều, dù sao nó cũng có cường độ có thể giam cầm ngay cả Cửu U Chúa Tể vạn năm.

Và ngoại trừ đỉnh trụ, các bộ phận còn lại của Phong Ấn Trụ đều tự động có hiệu quả 'Lôi Điện Bình Chướng'.

Trừ phi giống như Tống Thư Hàng, cày đủ độ hảo cảm với trụ, nếu không chỉ cần tiếp xúc với 'Phong Ấn Trụ', sẽ chịu phải sự tê liệt do lôi kích khủng bố.

Ba ba ba ~ Hồ quang điện bùng nổ.

Thân thể Thiên Đạo Di Thoái Cầu bị đập lõm một mảng, đồng thời hiệu quả tê liệt mạnh mẽ của 'Lôi Điện Bình Chướng' tác dụng lên thân nó, toàn thân 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu' bùng lên lôi quang. … [Là Bá Tống Huyền Thánh!

Bá Tống tiền bối cuối cùng cũng đến rồi!] [Được cứu rồi, thành phố này được cứu rồi!] [Nhìn nó, nhìn quả cầu này, cho nó mang thai!

Cho nó biết sự đáng sợ của danh xưng 'Bá Tống Huyền Thánh'!] [Không biết quả cầu lớn này có sinh ra quả cầu nhỏ không?] [Sau khi mang thai thì phá thai ~] Ngay khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, trong đầu các tu sĩ phía sau lập tức dâng lên rất nhiều ý nghĩ phức tạp pha lẫn chút chua xót.

Đáng tiếc, Bá Tống Huyền Thánh không sử dụng Cường Giả Giám Định Thuật lên 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu'… Vì trước đây đã dùng rồi, không có tác dụng.

Hiệu quả tê liệt của ‘Lôi Điện Bình Chướng’ của Phong Ấn Trụ, dường như cũng có chút tác dụng đối với ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’.

Thân hình nó cứng đờ dừng lại giữa hư không, toàn thân lóe lên hồ quang điện… [Lần này tuyệt đối không thể để nó thi triển kỹ năng ‘hố đen’ kia!] Lúc này, ý niệm trong đầu Tống Thư Hàng nhanh chóng thay đổi.

Kỹ năng hố đen của Thiên Đạo Di Thoái Cầu, thực sự rất BUG, hơn nữa nếu bị nó thi triển trên bầu trời ‘thành phố Giang Nam’, sẽ còn đáng sợ hơn cả tận thế.

Vị Thạch Bi đạo hữu ‘tâm hữu linh tê’ với Tống Thư Hàng, cũng có cùng ý nghĩ!

Khi Tống Thư Hàng dùng Phong Ấn Trụ đập vào ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, nó đồng thời từ thắt lưng Tống Thư Hàng nhảy ra, chủ động kích hoạt sức mạnh của thân bia, trấn áp xuống ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’.

Ngốc Mao của Sở các chủ cũng không chịu thua, cây bút ngốc thẳng đứng lên, trực tiếp ‘cấm cố’ không gian xung quanh.

Nàng cũng đã từng chứng kiến kỹ năng hố đen của ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, lúc đó chính nàng là người cuối cùng kéo Tống Thư Hàng từ ‘tầng áo giáp nhà tù nhỏ Thiên Đạo’ vào Thế giới Hạch Tâm.

Vì vậy nàng trực tiếp phong tỏa khu vực không gian này, một khi tình hình không đúng, nàng có thể trực tiếp chuyển dịch cưỡng bức khu vực không gian ‘cấm cố’ này, ngẫu nhiên chuyển dịch ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ và Tống Thư Hàng cùng nhau ra không gian.

Đồng thời, Tạo Hóa Tiên Tử ôm Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn, nhẹ nhàng nhảy vài bước, với tư thế ưu nhã nhảy vào thể nội Tống

Thư Hàng.

Khoảnh khắc nhập thể, nàng còn tiện tay móc mắt của Tống Thư Hàng ra, thay bằng Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn.

Chuỗi động tác này, cực kỳ thuần thục. [Các tiền bối phối hợp thật đẹp!] Tống Thư Hàng lúc này căn bản không có thời gian nói chuyện, chỉ có ý niệm lóe lên trong đầu.

Ngay sau đó, hai mươi bốn bàn tay của cậu ấy, đối với 'Phong Ấn Trụ' điên cuồng thi triển hai mươi bốn phát 《Dưỡng Đao Thuật》. [Mở ra đi, Phong Ấn Trụ!] Tống Thư Hàng truyền ý nghĩ của mình cho 'Phong Ấn Trụ'.

Phong Ấn Trụ sau khi nhận được hai mươi bốn phát 《Dưỡng Đao Thuật》, phối hợp mở ra đáy trụ và nửa thân trụ bên cạnh.

Như vậy, Phong Ấn Trụ liền biến thành một cái xẻng.

"Thu!" Tống Thư Hàng ôm Phong Ấn Trụ xẻng về phía 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu'.

Thân thể Thiên Đạo Di Thoái Cầu, liền thuận thế bị xẻng lên.

Thân thể của nó là do 'kim loại lỏng' cấu thành, thực sự quá thích hợp để bị xẻng như vậy.

Chỉ một nhát xẻng nhẹ nhàng, hơn nửa thân thể của Thiên Đạo Di Thoái Cầu, liền tư lưu một cái bị đựng vào trong 'xẻng' Phong Ấn Trụ.

"Ổn rồi!" Tống Thư Hàng mắt sáng rực.

Tiếp theo cậu ấy dùng sức lắc cái 'xẻng' Phong Ấn Trụ, sau đó chỉ cần rung rung cái xẻng, là có thể đổ toàn bộ 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu' vào trong xẻng Phong Ấn Trụ.

Đến lúc đó… thân trụ Phong Ấn Trụ đóng lại, con 'Thiên Đạo Di

Thoái Cầu' này ít nhất vạn năm cũng đừng hòng chui ra khỏi 'Phong Ấn Trụ'.

Sau đó đưa nó vào 'Thế giới Tà Liên' để Bạch tiền bối Two nghiên cứu, thật là sướng đời.

Biết đâu còn có thể đổi được một ít vật phẩm khen thưởng từ chỗ Bạch tiền bối Two về. … Ở một bên khác, trong Thế giới Cửu U.

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng mang theo 'Phong Ấn Trụ' nhập vào Hiện Thế… U U Cầu đại lão đang luyện chế 'Hình Rồng Binh Phù' do Thiên Đạo thứ ba để lại, đột nhiên toàn thân cứng đờ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn mạnh mẽ chui ra từ kho báu riêng của mình.

U U Cầu đại lão đang luyện chế 'Hình Rồng Binh Phù', hắn muốn kết hợp 'ngụy Bất Hủ Chi Cốt phôi thai' của mình và binh phù lại, sau đó để nó có thể trực tiếp truyền sức mạnh đến Hiện Thế trong một khoảng thời gian, rồi bắt 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu' về, hòa hợp với bản thân.

Nhưng lúc này, hắn đột nhiên cảm nhận được tâm thần bất an.

Sự bất an của tâm thần có hai nguồn gốc, một là từ Bạch U U, hai là từ 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu'.

"Bạch U U của Sát Thiên Đao, ngươi lại làm gì nữa?" U U Cầu đại lão hậm hực đập xuống đất một cái.

Hắn nhìn 'Hình Rồng Binh Phù' trong tay mình, tuy vẫn chưa luyện chế đến mức 'hoàn mỹ', nhưng đã có thể sử dụng được!

Lúc này, đã không còn thời gian để theo đuổi sự 'hoàn mỹ'.

U U Cầu đại lão ý niệm vừa động, thông đạo không gian giữa Cửu U và Hiện Thế – Địa Cầu mở ra, đồng thời hắn khóa chặt tọa độ

‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’, trực tiếp tế ‘Hình Rồng Binh Phù’ đã cường hóa ra ngoài.

Hình Rồng Binh Phù một lần nữa hóa thành một con rồng khói đen, gào thét đâm vào Hiện Thế.

Khi xâm nhập Hiện Thế, hình thái của rồng khói lại một trận biến hóa.

Năng lượng tà ác Cửu U khổng lồ từ thể nội nó tuôn ra, rồng khói hóa thành một ‘thân hình Chúa Tể U U Cầu Cửu U’ cỡ nhỏ.

Lần này, sức mạnh của U U Cầu đại lão được chiếu trực tiếp lên ‘Hình Rồng Binh Phù’. ‘Hình Rồng Binh Phù’ + ‘ngụy Bất Hủ Chi Cốt phôi thai’ kết hợp, trong thời gian ngắn có thể bình ổn khí tức của Chúa Tể U U Cầu, dù tiến vào Hiện Thế, cũng sẽ không nhanh chóng bị ‘pháp tắc Thiên Đạo’ bắt giữ.

Chỉ cần tốc độ nhanh, kịp thời trở về Cửu U trước khi ‘Thiên Phạt’ giáng xuống, thì sẽ không có vấn đề gì.

Ý thức của U U Cầu đại lão, ngay khi chiếu ảnh đến Hiện Thế, vừa vặn nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng dùng một cây ‘Phong Ấn Trụ’ quen thuộc xẻng lên hơn nửa ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’!

U U Cầu đại lão ngẩn ra.

Chương 2489

Cây Phong Ấn Trụ kia, vì sao trông quen thuộc đến vậy?

Quỷ quái, đó không phải là phong ấn mà hắn dùng để phong ấn Bạch U U sao?

Đừng tưởng rằng nhuộm nó bằng hào quang thần khí bảy màu, là hắn không nhận ra đâu!

Trong khoảnh khắc này, U U Cầu đại lão suýt nữa phát điên. [Tại sao cây Phong Ấn Trụ này lại xuất hiện ở đây?] [Bạch U U đâu?

Bạch U U vốn ở trong phong ấn lại đi đâu rồi?

Một Bạch U U lớn như vậy, vì sao lại biến mất?

Theo lý mà nói, phong ấn này ít nhất phải phong ấn Bạch U U năm ngàn năm chứ!] [Tại sao cây Phong Ấn Trụ của ta lại bị chuyển dịch đến Hiện Thế?

Hơn nữa lại còn dùng để đối phó với thân thể ‘Thiên Đạo Di Thoái’ của ta?] Trong một khoảnh khắc, trong đầu U U Cầu đại lão hiện lên một trăm khả năng và nghi hoặc.

Nhưng mà… hiện tại hắn không có thời gian để cảm thán và suy tư.

Nếu chậm trễ thêm một bước nữa, toàn bộ ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ đều sẽ bị xẻng vào Phong Ấn Trụ mang đi mất.

“Dừng tay!!!” U U Cầu đại lão giận dữ gào thét.

Phong Ấn Trụ là tác phẩm của hắn, hắn là chủ nhân của Phong Ấn Trụ, cho nên, hắn có thể điều khiển từ xa Phong Ấn Trụ này!

Một cánh tay kim loại lỏng từ thân U U Cầu đại lão vươn ra, từ xa chộp về phía Phong Ấn Trụ bảy màu trong tay Tống Thư Hàng: "Dừng lại cho ta ~ A a ~" Phong cách xuất hiện của U U Cầu đại lão còn chưa khoe khoang xong, đã phát ra một đợt kêu thảm thiết.

Một thân ảnh ti tiện, đột nhiên chui ra từ bóng của hắn.

Ngay sau đó, một thanh chủy thủ 'hệ Thánh Quang', hung ác đâm vào thân cầu của hắn.

Thanh chủy thủ này, hiển nhiên không phải vật phàm, vậy mà có thể dễ dàng đâm xuyên vào phân thân chiếu ảnh của 'U U Cầu đại lão'.

"Ha ha ha ha ha ~ U U Cầu đạo hữu, ta chờ lâu như vậy, chờ chính là khoảnh khắc này a!" Một giọng nói độc ác, vang lên phía sau U U Cầu đại lão.

U U Cầu đại lão không cần quay đầu cũng biết là ai có thể làm ra chuyện ti tiện như vậy đối với hắn, chỉ có Bạch U U.

Thực tế, U U Cầu đại lão cũng không có đầu.

"Chủy thủ hệ Thánh Quang, tên bẩn thỉu nhà ngươi." U U Cầu đại lão tức giận mắng, hắn làm sao cũng không ngờ tên Bạch này vậy mà lại dùng đồ hệ Thánh Quang để làm tổn thương hắn!

Thân thể hắn co lại, trong thể nội có tiếng rồng ngâm vang lên, sức mạnh pháp khí Thiên Đạo thứ ba 'Hình Rồng Binh Phù' thôi động, trực tiếp bắn bay thanh chủy thủ 'hệ Thánh Quang' này.

Trong quá trình bị bắn bay, thanh chủy thủ hệ Thánh Quang này đã bị 'tà năng Cửu U' của U U Cầu đại lão ăn mòn, tan chảy thành tro bụi.

Thật đáng tiếc cho một thanh chủy thủ Thánh Quang phi phàm như vậy.

Bạch tiền bối Two cười ha ha, tháo găng tay trên tay, dùng Cửu U Ma Hỏa thiêu găng tay thành tro bụi.

Sau đó, Bạch tiền bối Two dang hai tay ra, chặn trước mặt U U Cầu đại lão, nghĩa khí lẫm liệt nói: "Có ta ở đây, hôm nay ngươi muốn đi qua, thì hãy bước qua xác ta." Nếu ta có thể bước qua xác ngươi, sớm đã đạp xác ngươi thành thịt nát rồi!

U U Cầu đại lão suýt nữa phát điên.

Và khi Bạch tiền bối Two chen vào ngăn cản U U Cầu đại lão, Tống Thư Hàng lập tức hành động quyết đoán.

Càng lúc nguy cơ càng đến gần, đầu óc Tống Thư Hàng lại càng tỉnh táo.

Cái 'xẻng' Phong Ấn Trụ trong tay cậu ấy sau khi cuốn một vòng, với tốc độ nhanh nhất thi triển một phát 《Dưỡng Đao Thuật》, khiến Phong Ấn Trụ đóng lại.

Cạch cạch ~ Thân trụ và đáy trụ Phong Ấn Trụ nhanh chóng hợp nhất.

U U Cầu đại lão vốn muốn ra lệnh cho nó, nhưng lệnh bị gián đoạn giữa chừng.

Phong Ấn Trụ trong khoảnh khắc khép lại.

Gần chín phần mười khu thể 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu', toàn bộ được đựng vào trong 'Phong Ấn Trụ'.

Chỉ còn lại một phần nhục thân 'Thiên Đạo Di Thoái Cầu' lớn bằng chậu rửa mặt, bị Phong Ấn Trụ đóng lại cưỡng bức cắt đứt… rơi ra ngoài.

Tống Thư Hàng lúc này vô cùng lý trí, không tham lam.

Phong Ấn Trụ là tác phẩm của U U Cầu đại lão, điểm này cậu ấy rõ hơn ai hết.

Nếu bị U U Cầu đại lão nắm bắt cơ hội, biết đâu Phong Ấn Trụ cùng với chín phần mười ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ bên trong, đều sẽ bị U U Cầu đại lão cuốn đi mất.

Vì vậy, Tống Thư Hàng trực tiếp lựa chọn đóng ‘Phong Ấn Trụ’, và với tốc độ nhanh nhất nhét nó vào ‘Thế giới Hạch Tâm’.

Trong Thế giới Hạch Tâm, tiểu trợ thủ Hạch Tâm cần cù siêng năng, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Phong Ấn Trụ vừa tiến vào ‘Thế giới Hạch Tâm’, nó liền với tốc độ nhanh nhất chuyển dịch Phong Ấn Trụ đến ‘Thế giới Tà Liên’, giao cho bản thể Bạch tiền bối Two bảo quản.

Có bản thể Bạch tiền bối Two ở đó, Phong Ấn Trụ và ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ bên trong vạn phần an toàn!

Còn về phần nhục thân ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ còn sót lại ở Hiện Thế, Tống Thư Hàng chuẩn bị bạo huyết thêm một lần nữa, phun đầy máu vào nó. … Hành động quả quyết của Tống Thư Hàng, khiến U U Cầu đại lão từ xa mất đi cơ hội chen tay vào ‘Phong Ấn Trụ’.

“Bạch U U.” U U Cầu đại lão giận dữ gầm lên.

“Tại tại ~ ta đây nè ~” Bạch tiền bối Two dùng giọng vui vẻ đáp.

U U Cầu đại lão tức đến nổ tung: “Ngươi cái đồ đáng bị thiên đao vạn quả.” “Cảm ơn đã khen ~” Bạch tiền bối Two không nhường nhịn chấp nhận lời khen của U U Cầu, là một Cửu U Chúa Tể, bản thân vốn dĩ nên là một tồn tại bị người khác oán hận, sợ hãi.

Đặc biệt là khi nhìn thấy U U Cầu tức đến nổ tung, Bạch tiền bối Two cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cơ hội vui vẻ như vậy, đã không còn nhiều nữa, cho nên… phải trân trọng từng khoảnh khắc.

Đáng tiếc, quên dùng cách ghi hình để quay lại cảnh này.

Nếu không tương lai, sau khi U U Cầu biến mất, hắn vẫn có thể thông qua xem lại đoạn ghi hình, để hồi vị sự vui vẻ này.

Trong khi Bạch tiền bối Two và U U Cầu đại lão đối đầu, Tống Thư Hàng đột nhiên nghiến răng dùng một ‘cánh tay tóc’ chạm vào nhục thân ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ còn sót lại. ‘Bí pháp giám định’ được kích hoạt.

Dưới sự khống chế có chủ đích của Tống Thư Hàng, lần này lượng máu chảy ra vẫn cực kỳ lớn.

Lượng lớn Bá Tống Bảo Huyết, phun lên thân ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ còn sót lại.

Tư tư tư ~ Phần cuối cùng của Thiên Đạo Di Thoái Cầu bốc lên khói trắng ăn mòn.

Khi ăn mòn, khói trắng tiếp xúc với thân thể Tống Thư Hàng, hóa thành Công Đức Chi Lực, cường hóa công đức của Tống Thư Hàng.

Thấy phần cuối cùng của ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ cũng chịu độc thủ của Tống Thư Hàng, lý trí của U U Cầu đại lão cũng tan nát.

“[Cười lạnh] Bạch U U, ta đã nói rồi, ai khiến ta nhất thời không thoải mái, ta sẽ khiến kẻ đó cả đời không vui vẻ.” Thân thể phân thân của U U Cầu đại lão, mạnh mẽ bành trướng ra.

Đồng thời, ý chí U U Cầu khuếch tán, phong tỏa không gian mạnh mẽ trải ra, trong nháy mắt đóng băng không gian xung quanh.

Lần này hắn thực sự bị tức đến muốn nổ tung.

Không chơi giả dối nữa, hắn muốn nổ tung cụ phân thân quý giá

này.

“Không ổn, U U Cầu thực sự muốn nổ tung rồi.” Bạch tiền bối Two truyền âm cho Tống Thư Hàng.

Nếu để U U Cầu nổ tung, tất cả tu sĩ có mặt, toàn bộ khu vực Giang Nam phía dưới, đều sẽ bị xóa sổ.

Thậm chí nếu ‘pháp tắc Thiên Đạo’ không kịp thời can thiệp ngăn chặn, sự phá hủy do phân thân U U Cầu nổ tung, có thể giống như ‘công cụ sửa đổi bản đồ’ thực sự, tùy ý xóa bỏ trên bản đồ thế giới.

“Đi!” Bạch tiền bối Two thân hình vừa động, lóe đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nhấc cậu ấy lên, độn đi về phía xa.

Còn về các tu sĩ khác, không nằm trong phạm vi cứu viện của Cửu U Chúa Tể, chỉ có thể tự cầu đa phúc.

Ầm ~~ Thân thể U U Cầu đại lão bạo tạc.

Nhưng mà… uy lực của vụ nổ lại không lớn như Bạch tiền bối Two tưởng tượng.

Xịt?

Và nhân lúc vụ nổ xảy ra, một ‘Hình Rồng Binh Phù’ hóa thành lưu quang, xông vào trong ‘Thiên Đạo Di Thoái Cầu’ còn sót lại, cuốn lấy nó.

“Vậy mà bị U U Cầu lừa một vố, U U Cầu cũng càng ngày càng học hư rồi.” Bạch tiền bối Two nói.

“Tôi cứ tưởng Bàn Cổ đại lão thật sự sẽ nổ tung.” Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi trong lòng.

Nếu Bàn Cổ mà thật sự nổ, trừ khi 'Thiên Đạo pháp tắc' có thể can thiệp ngay lập tức, nếu không toàn bộ khu vực Giang Nam và các thành phố lân cận đều sẽ bị ảnh hưởng.

Ngoài ra... tính cách của Bàn Cổ đại lão mấy tháng gần đây quả thực đã thay đổi rất nhiều.

Nếu là Bàn Cổ đại lão mà Tống Thư Hàng mới tiếp xúc không lâu, tuyệt đối sẽ không chịu nổi sự ủy khuất như vậy, đã sớm nổ tung rồi.

“Chuyện lần này, ta đã nhớ kỹ.

Bạch U U, món nợ này đợi về Cửu U thế giới rồi ta sẽ tính sổ với ngươi.” Phân thân Bàn Cổ đại lão điều khiển 'Long hình binh phù' cắm vào trong 'Thiên Đạo di thuế cầu', trực tiếp bắt đầu từ bên trong đồng hóa tàn dư của 'Thiên Đạo di thuế cầu'. 'Thiên Đạo di thuế cầu' vốn khổng lồ trước tiên bị Tạo Hóa Tiên Tử đổ hai thùng tiên huyết, dung hóa chỉ còn lại lõi.

Sau đó lại bị Tống Thư Hàng dùng 'Phong Ấn Trụ' xúc đi chín phần mười tàn dư, cuối cùng chỉ còn lại một phần nhỏ đáng thương.

“Bàn Cổ, chúng ta không hẹn.” Bạch tiền bối Two xua tay đáp: “Về Cửu U rồi, quên ta đi.” “......” Bàn Cổ đại lão: “【Cười giận】 Các ngươi cứ nhớ lấy cho ta!” Y nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng một cái, khắc sâu cái dáng vẻ nhân loại đáng ghét này vào trong lòng.

Con côn trùng nhỏ dễ dàng bị bóp chết này, không ngờ đã vô tri vô giác tiến hóa thành sinh vật móng vuốt cắn người.

Tốc độ trưởng thành của hắn vượt xa dự liệu của Bàn Cổ.

Vì vậy, nếu có cơ hội, nhất định phải bóp chết hắn càng sớm càng tốt, không thể để hắn tiếp tục trưởng thành nữa.

Nếu không, tương lai hắn có thể sẽ trở thành Bạch U U thứ hai.

Ngay khi ý niệm này vừa hiện lên trong đầu phân thân Bàn Cổ đại lão, tàn dư 'Thiên Đạo di thuế cầu' mà y đang thôn phệ đột nhiên hưng phấn rung động.

Giữa nó và Bàn Cổ đại lão đã sản sinh 'cộng hưởng', đồng thời còn like cho ý niệm của Bàn Cổ đại lão.

Bàn Cổ đại lão muốn bóp chết Bá Tống, mục tiêu của Thiên Đạo di thuế cầu cũng là Bá Tống.

Sau đó, nó bắt đầu chủ động phối hợp với Bàn Cổ đại lão, tỷ lệ đồng bộ giữa hai bên trực tiếp tăng lên tối đa.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, phân thân Bàn Cổ đại lão đã hoàn thành đồng hóa với Thiên Đạo di thuế cầu.

Thế nhưng... trạng thái đồng hóa này lại không phải là hình thức mà Bàn Cổ đại lão mong muốn.

Chương 2490

Phân thân Bàn Cổ đại lão không thể trực tiếp thôn phệ và hấp thu 'Thiên Đạo di thuế cầu', mà ngược lại, giống như đã tiến vào trạng thái hợp thể bình đẳng.

Mặc dù thoạt nhìn không có khác biệt, nhưng đối với Bàn Cổ đại lão mà nói, sự khác biệt này lại rất lớn.

“Ngươi, con móng vuốt cắn người này, lại phá hỏng đại sự của ta!” Bàn Cổ đại lão nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, nghiến răng nghiến lợi nói.

Tống Thư Hàng chỉ vào mình, mặt đầy mờ mịt.

Tôi vừa làm gì thế?

Chẳng lẽ tôi vừa vô tình gây sát thương cho Bàn Cổ đại lão à?

“Đứng yên không làm gì cũng có thể vô hình 'đỗi' đại lão?

Ngươi làm thế nào vậy?” Thạch Bi đạo hữu kinh ngạc nói.

“Có lẽ Bàn Cổ đại lão đang nói về việc tôi đã phong ấn phần lớn 'Thiên Đạo di thuế' chăng?” Tống Thư Hàng nói.

“Hắc, được rồi...

Ta và bản thể đã hoàn thành đồng bộ.

Các ngươi đứng vững vào, ta sẽ giữ lại phân thân Bàn Cổ này!” Bạch tiền bối Two đưa tay đẩy Tống Thư Hàng sang một bên, sau đó tế ra một thanh bảo kiếm đen tuyền.

Bất kể Bàn Cổ muốn làm gì, y chỉ cần chịu trách nhiệm phá hoại là được.

“Bạch tiền bối, chuyển chiến trường đi ạ?” Tống Thư Hàng vội vàng nhắc nhở.

Đây là bầu trời phía trên khu vực Giang Nam, hai tôn Cửu U Chúa Tể phân thân giao chiến, chỉ cần không cẩn thận là sẽ hủy diệt thế giới người phàm bên dưới. 【Ta chính là Cửu U Chúa Tể a. 】Bạch tiền bối khẽ thở dài một tiếng, nhưng vẫn vung kiếm một nhát, chuẩn bị hất trạng thái hợp thể của Bàn Cổ và Thiên Đạo di thuế cầu ra ngoài không gian.

“【Cười giận】Bạch U U... hôm nay ngươi còn muốn khiêu khích ta?

Hôm nay ta sẽ đánh nát phân thân này của ngươi, khiến ngươi mất đi thủ đoạn tiến vào thế giới hiện thực.” Cơ thể mới của Bàn Cổ đại lão biến đổi, thân thể y bành trướng, hóa thành một pháo đài chiến tranh không gian khổng lồ, vô số nòng pháo khóa chặt Bạch tiền bối Two.

“Đến đây, hôm nay ngươi mà không thể đánh nát ta, vậy ta sẽ đánh chết ngươi, kẻ nào chạy kẻ đó là sâu bọ.” Bạch tiền bối Two nói.

Kiếm quang vung lên, nhưng kiếm quang này không phải là một nhát chém sắc bén, mà là một đạo 'xích lực'.

Pháo đài chiến tranh không gian khổng lồ mà Bàn Cổ đại lão hóa thành trực tiếp bị xích lực đẩy bay, bị bật về phía không gian.

“Sâu bọ, chạy đi đâu ~ ~” Bạch tiền bối Two cười ha hả đuổi theo.

Bàn Cổ đại lão tức giận đến mức không nói nên lời.

Ta đang chạy trốn à?

Rõ ràng là ngươi dùng xích lực đẩy ta đi!

Bàn Cổ đại lão tức giận điên cuồng khai pháo.

Trong pháo đài Bàn Cổ khổng lồ, hàng ngàn vạn loại hỏa lực pháo nhắm vào Bạch tiền bối Two, hỏa lực như mưa đạn trút xuống.

Toàn màn hình đều là hỏa lực, mỗi một đòn tấn công đều đủ sức hủy thiên diệt địa.

“Nhanh rút lui, tất cả rút lui!” Đông Qua Thánh Quân gầm lên.

Kiểu tấn công như vậy, dù là Bát phẩm Huyền Thánh, nếu bị chạm vào cũng không chết thì bị thương nặng.

Ngay cả y, người giỏi phòng ngự nhất, dù có sớm triển khai phòng ngự mạnh nhất cũng không dám chắc có thể sống sót dưới 'một đòn tấn công'.

Huống hồ là màn mưa hỏa lực tràn ngập bầu trời như thế này.

Tất cả tu sĩ có mặt, trừ việc bỏ chạy, không còn lựa chọn thứ hai.

Lúc này nếu thật sự muốn cứng đầu lên chống cự, chỉ có một con đường chết. ...

Ngay lúc này, kiếm quang của Bạch tiền bối Two xoay tròn một vòng, kiếm quang màu đen tung hoành mấy chục dặm, hóa thành một vòng kiếm.

Tất cả mưa đạn hỏa lực từ pháo đài Bàn Cổ khổng lồ đều bị kiếm quang của Bạch tiền bối Two chặn lại, không lọt một giọt nước nào.

Tuy nhiên, dư ba từ cuộc giao chiến của hai tôn Cửu U Chúa Tể phân thân vẫn xuyên qua vòng kiếm, ào ào tràn xuống.

Những dư ba này, đối với các tu sĩ phía dưới mà nói, vẫn là sát thương trí mạng!

Đông Qua Thánh Quân lập tức triển khai phòng ngự mạnh nhất 'Cương Thiết Bảo Lũy' để chống lại dư ba.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' bay ra từ bản mệnh Linh Hồ, tổ hợp thành hai tòa 'Vĩnh

Bất Hãm Lạc Thánh Thành', phong ấn Bát phẩm trên pháp khí tạm thời được giải phóng, thể tích hai tòa Thánh Thành trong thời gian ngắn đã khuếch trương đến cực hạn!

Hai tòa Thánh Thành khổng lồ bảo vệ tất cả tu sĩ và thành phố phía dưới.

Bản thể Tống Thư Hàng toàn thân trang bị bản mệnh pháp khí, hai tay khoanh lại, trực diện dư ba từ cuộc giao chiến của 'Cửu U Chúa Tể'. 【Hỏi quân có mấy phần sầu...

Hai bộ Thánh Thành không thể kẹp tôi ở giữa sao?】Tống Thư Hàng thấy lòng chua xót.

Cậu vốn muốn đồng thời tế ra hai bộ Thánh Thành, một trước một sau phóng thích.

Như vậy, Thánh Thành A và Thánh Thành B tuy cùng lúc đặt cậu ở 'ngoài thành', nhưng lại vừa hay có thể kẹp cậu ở giữa.

Kết quả cậu không ngờ tới, hai tòa 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' lại thân thiết như anh em, sóng vai chết dí cạnh nhau.

Khoảnh khắc tiếp theo, 'dư ba giao chiến của Cửu U Chúa Tể' hung mãnh va vào trước người Tống Thư Hàng.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, một đám hư ảnh Thánh Viên quấn quanh Chân Long hiện lên, bọn chúng cũng giống Tống Thư Hàng, hai tay khoanh lại, trực diện xung kích của dư ba đầy máu me.

Uy lực dư ba cuồng bạo, trong tình huống bình thường dù là Bát phẩm Huyền Thánh cũng rất khó chống đỡ.

Nhưng Tống Thư Hàng lại như tảng đá giữa đại dương, đứng sừng sững bất động trong xung kích cuồng bạo của dư ba.

Chỉ có chiếc 'Thỏ Ngọc Tiên Tử Phi Phong' trên người cậu bay phấp phới trong gió.

Khoảnh khắc này, trong mắt các tu sĩ phía dưới, Bá Tống Huyền Thánh quả thực bá đạo và đẹp trai đến mức không thể hình dung.

Khoảnh khắc này, các tu sĩ phía dưới đối với Bá Tống Huyền Thánh, bội phục đến mức ngũ thể đầu địa!

Nếu giới Tu Chân có bảng xếp hạng những kẻ cứng đầu nhất, Bá Tống Huyền Thánh tuyệt đối nằm trong top ba!

Còn lúc này, Tống Thư Hàng ở ngay phía trước... nước mắt đã bị nổ bắn ra ngoài.

Đây vẫn là kết quả của việc Thạch Bi đạo hữu và Sở ngốc mao bảo vệ cậu một tay vào thời khắc then chốt.

Dư ba giao chiến của Cửu U Chúa Tể, dù chỉ là dư ba từ cuộc chiến giữa các phân thân, uy lực vẫn đáng sợ đến kinh người.

Đặc biệt là trong đó còn xen lẫn sát thương phụ kèm theo pháp tắc cấp Cửu U Chúa Tể.

Loại sát thương này so với sát thương vật lý còn đau hơn.

Tống Thư Hàng đã rất lâu rồi không trải qua loại đau đớn đến mức khóc ra nước mắt như thế này.

Nếu vừa rồi không có Thạch Bi đạo hữu và Sở ngốc mao bảo hộ vào thời khắc then chốt, lúc này cậu có lẽ đã chỉ còn lại mỗi cái đầu, phải dựa vào 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' tổng cương thiên để trọng trúc nhục thân.

Có lẽ là cảm ứng được nỗi đau của cậu, bàn tay nhỏ của Tạo Hóa Tiên Tử thò ra từ bên cạnh mũ giáp của Tống Thư Hàng, lén lút lau đi nước mắt ở khóe mắt cậu, tránh cho nước mắt bắn ra bị các tu sĩ phía sau nhìn thấy, phá hỏng hình tượng.

Đây chính là lợi ích của việc có nhiều vật phẩm treo trên người. ...

Trên bầu trời, Bạch tiền bối Two trực diện đón đỡ công kích của Bàn Cổ đại lão, một trận 'đỗi' kịch liệt, cứng rắn 'đỗi' pháo đài chiến tranh không gian khổng lồ do Bàn Cổ đại lão hóa thành bay vào tận không gian.

Cuộc chiến giữa hai tôn Cửu U Chúa Tể phân thân, nhất cử nhất động đều đạt đến hiệu quả diệt thế, sau khi đến không gian, Bạch tiền bối Two có thể thoải mái ra tay hơn.

Hai bên càng đánh càng xa, cuối cùng không biết đã đánh đến hành tinh nào rồi.

“An toàn rồi.” Đông Qua Thánh Quân chậm rãi nói.

“Sống sót rồi... ta cứ tưởng lần này sẽ chết.” Phúc Hắc Tôn Giả thở dài nói.

Phật gia Tây Trùng Tôn Giả âm thầm kết một pháp ấn, thu hồi một viên 'Phật châu'.

Trong viên Phật châu này cất giấu một phong di thư của y.

Y vốn tưởng lần này mình sẽ chết triệt để, loại chết mà ngay cả trận pháp phục sinh cũng không thể phục sinh được.

Ô Sắt Tôn Giả lên tiếng nói: “Lần này, đa tạ Bá Tống tiền bối và bằng hữu của Bá Tống tiền bối.” Tuy nhiên, nhắc đến vị bằng hữu của Bá Tống tiền bối kia... tất cả tu sĩ có mặt đều âm thầm rùng mình.

Mặc dù vị bằng hữu kia của Bá Tống tiền bối luôn cười mỉm, lại tuấn mỹ, lại rất gần gũi.

Nhưng tất cả tu sĩ khi nhìn thấy y, lại như nhìn thấy cái chết khủng khiếp nhất, luyện ngục thảm khốc nhất, bạo lực tàn nhẫn nhất.

Khi vị bằng hữu kia của Bá Tống tiền bối xuất hiện, tất cả tu luyện giả đều không dám nói lớn tiếng.

Không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh, hay nói đúng hơn, là Bá Tống Kiếp Tiên, vòng bạn bè tiếp xúc cũng khủng khiếp vô cùng.

“Bá Tống tiền bối, vị vừa rồi, là Bạch Thánh Quân sao?” Lúc này, một vị tu nữ hệ Thánh Quang đột nhiên lên tiếng hỏi.

Câu hỏi này của nàng khiến tất cả tu sĩ có mặt đột nhiên bừng tỉnh.

Vừa rồi bị uy áp đáng sợ trên người vị bằng hữu kia của Bá Tống tiền bối chấn nhiếp, tất cả mọi người đều không quá chú ý đến dung mạo của vị bằng hữu đó, chỉ cảm thấy tuấn mỹ vô cùng.

Giờ đây vị tu nữ Thánh Quang này vừa nhắc nhở, mọi người hồi ức một chút, liền phát hiện vị bằng hữu đáng sợ kia của Bá Tống lại có tướng mạo y hệt 'Bạch Thánh Quân'!

Thế nhưng, thực lực của vị bằng hữu đáng sợ này của Bá Tống lại cao hơn Bạch Thánh Quân một chút, hơn nữa khí chất cũng có sự khác biệt khá lớn.

“Vị vừa rồi, không phải Bạch Thánh Quân.

Thân phận của anh ấy, tôi không tiện nói thẳng.” Tống Thư Hàng đứng trên Hà Long Thần Hành Chiến Xa, trầm giọng đáp.

Các tu sĩ im lặng gật đầu.

“Bá Tống tiền bối, bằng hữu của ngài có tự tin giải quyết quả cầu kia không?” Đông Qua Thánh Quân vừa hỏi, y mẫn cảm phát hiện Bá Tống Huyền Thánh, dư ba đã kết thúc, nhưng Bá Tống Huyền Thánh vẫn chưa giải trừ phòng ngự của hai tòa 'Thánh Thành'.

Chương 2491

Chẳng lẽ, cuộc chiến vẫn chưa kết thúc?

“Chư thiên vạn giới này, không có bất kỳ ai dám chắc nói rằng có thể giải quyết được vị Bàn Cổ đại lão kia.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Ngay cả Bạch tiền bối Two, thực lực cứng rắn kỳ thực cũng ngang hàng với Bàn Cổ đại lão.

Tuy nhiên, vì bản thể của Bàn Cổ đại lão bị Nho gia Thánh Nhân cắn mất một miếng, nên Bàn Cổ đại lão không hoàn mỹ.

Dẫn đến vô số lần giao phong giữa Bàn Cổ đại lão và Bạch tiền bối Two, y luôn là người bị hố nhiều hơn.

Đông Qua Thánh Quân nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Và ngay lúc này, Bá Tống Huyền Thánh ở phía trước, đột nhiên ra tay!

Chỉ thấy Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên nhảy lên, chân đạp hắc ly, lao về phía đông.

Tay phải cậu giơ cao, một phù văn huyền ảo hiện lên trong lòng bàn tay.

Ba ba ba ~ Tiếng hồ quang điện vang lên, sức mạnh lôi điện ngưng tụ trong tay Bá Tống Huyền Thánh, một quả cầu sấm sét có uy lực khủng bố hình thành trong lòng bàn tay cậu.

Đông Qua Thánh Quân: “......” Phúc Hắc Tôn Giả: “Chưởng...

Chưởng Tâm Lôi?” “Không, đây chắc chắn không phải Chưởng Tâm Lôi.

Đây tuyệt đối là một pháp thuật đặc biệt có uy lực cực lớn, chỉ là trông hơi giống Chưởng Tâm Lôi mà thôi!” Tây Trùng Tôn Giả khẳng định.

Khi Bá Tống Huyền Thánh tấn công, làm sao có thể dùng 'Chưởng Tâm Lôi' loại pháp thuật sơ cấp như vậy?

Dùng ngón chân mà nghĩ cũng biết điều này là không thể.

Dù sao, với cảnh giới Kiếp Tiên của Bá Tống Huyền Thánh, nếu dùng Chưởng Tâm Lôi tấn công, còn không bằng trực tiếp dùng bàn tay vỗ mạnh còn có uy lực hơn.

Đang khi nói chuyện, quả cầu sấm sét trong lòng bàn tay Bá Tống Huyền Thánh quả nhiên đã xảy ra biến hóa!

Quả cầu sấm sét trong nháy mắt đã bành trướng.

Đường kính mười mét... trăm mét... nghìn mét... năm nghìn mét!

Chưởng Tâm Lôi cấp thị trấn thành hình.

Nhưng điều này vẫn chưa kết thúc.

Phía sau Tống Thư Hàng, một 'Công Đức Cự Thụ' lóe sáng lôi quang hiện lên, dung nhập vào trong Chưởng Tâm Lôi cấp thị trấn.

Trên Công Đức Cự Thụ này, ẩn chứa uy lực 'Thiên Kiếp Kiếp Lôi', sau khi dung nhập vào Chưởng Tâm Lôi, uy lực của Chưởng Tâm Lôi đã được nâng cao về chất!

Trong mắt các tu sĩ, trên bầu trời dường như xuất hiện mặt trời nhỏ thứ hai, một mặt trời nhỏ được tạo thành từ lôi điện.

Đây quả nhiên không phải Chưởng Tâm Lôi, mà là pháp thuật mới được Bá Tống Huyền Thánh khai phá.

Một đạo thuật thật đáng sợ, lại sở hữu uy lực khủng khiếp như vậy.

“Đó là đâu!” Tống Thư Hàng trầm giọng hô một tiếng.

Quả Chưởng Tâm Lôi cấp thị trấn trong tay cậu, hung hăng ấn về phía một điểm nào đó trong hư không.

Ba ba ba ba ~ Không gian dường như muốn vỡ nát dưới đòn tấn công này của Bá Tống Huyền Thánh.

Chưởng Tâm Lôi cấp thị trấn, sau khi đè lên tiết điểm hư không, lại bị một tầng sức mạnh vô hình chặn lại.

Một trường lực phòng ngự khổng lồ tương tự chặn lại trước quả cầu sấm sét khổng lồ.

Oanh ~~ Cuối cùng, Chưởng Tâm Lôi cấp thị trấn nổ tung.

Tầng trường lực phòng ngự khổng lồ kia cũng biến mất.

Và sau trường lực phòng ngự đó, một thân ảnh hiện ra, đó là một 'Bàn Cổ' cỡ nhỏ.

Trong lõi của Bàn Cổ cỡ nhỏ này, có một Long hình binh phù ẩn hiện.

“【Cười lạnh】Bá Tống.” Bàn Cổ cỡ nhỏ lên tiếng nói.

“Bàn Cổ đại lão.” Tống Thư Hàng trầm giọng đáp.

“Trạng thái hợp thể thú vị hơn ta tưởng một chút, ta dùng một phần thân thể để chiến đấu với Bạch.

Phần còn lại, đặc biệt giữ để tiếp đãi ngươi.

Bá Tống, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của ngươi.” Bàn Cổ cỡ nhỏ khẽ vung tay, trên người y ngưng tụ hàng trăm nòng pháo thu nhỏ.

“Xin lỗi, Bàn Cổ đại lão.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Ngày giỗ lần trước của tôi là ngày 27 tháng 11 năm 2019.” Nói xong, trên người Thạch Bi đạo hữu phía sau cậu, có những dòng chữ lóe sáng.

Bàn Cổ đại lão sững sờ.

Và trong khoảnh khắc y ngẩn người, Tống Thư Hàng không chút do dự quay người bỏ chạy — điều đáng nói là, thế giới Hạch Tâm lại co rút rồi.

Cũng chính vì thế giới Hạch Tâm co rút, nên Tống Thư Hàng mới suy đoán ra rằng chắc chắn có kẻ địch lớn đang ẩn nấp bên cạnh, cuối cùng đã tìm ra tiểu hào của Bàn Cổ đại lão!

Long hình binh phù kia xuất từ tay Thiên Đạo Ban Văn Long thứ ba, mà Tống Thư Hàng và Thiên Đạo Ban Văn Long cũng như Ban Văn Long Two đại lão có mối quan hệ mật thiết.

Thế giới Hạch Tâm, Linh Quỷ, Thông Nương bảo đao của cậu đều có liên quan đến Thiên Đạo Ban Văn Long.

Trong tình huống này, tự nhiên cậu đã may mắn tìm ra tọa độ của tiểu hào Bàn Cổ đại lão.

Sau đó...

Tống Thư Hàng xông lên 'đỗi' tiểu hào Bàn Cổ đại lão một trận! 'Đỗi' xong là trực tiếp bỏ chạy.

Cậu chân đạp 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa', trên đỉnh đầu còn có Sở ngốc mao phụ gia 'Trận pháp gia tốc' cho cậu, tốc độ bỏ chạy nhanh như chớp.

Trong khi bỏ chạy, Tống Thư Hàng còn không quên quay đầu lại kéo cừu hận với tiểu hào Bàn Cổ đại lão: “Đến đây, Bàn Cổ ~ muốn biến ngày giỗ của ta thành ngày 8 tháng 12 thì đến mà đuổi ta đi!

Xem ngươi có thủ đoạn đuổi kịp ta không!” Kỳ thực, Tống Thư Hàng cũng không muốn vô não khiêu khích như vậy.

Nhưng phía dưới vẫn còn Đông Qua Thánh Quân và một nhóm tu sĩ.

Bàn Cổ đại lão nhắm vào cậu, nên cậu không thể kéo nhóm đồng minh này vào ân oán giữa mình và Bàn Cổ đại lão — hơn nữa, nhóm đồng minh này khi đối mặt với kẻ địch cấp độ Bàn Cổ đại lão cũng không có tác dụng.

Cách làm bình tĩnh nhất là dẫn tiểu hào Bàn Cổ đi, dẫn đến vùng không người trong không gian, sau khi thoát ly khu vực giam cầm không gian, rồi lại thông qua 'thế giới Hạch Tâm' mà co rút một lần nữa.

Nếu thế giới Hạch Tâm vẫn không thể mở ra được, trong tay Tống Thư Hàng còn có hai thanh 'Phi kiếm dùng một lần?

Phiên bản phá nhà tù đen' mà Bạch tiền bối đã đưa cho cậu.

Khi bất đắc dĩ, cậu có thể trực tiếp thôi động phi kiếm dùng một lần, độn vào trong 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc'.

Đến lúc đó, Bàn Cổ đại lão sẽ hoàn toàn lãng quên cậu.

Tất cả ân oán, tạm thời sẽ tan thành mây khói.

Đợi một thời gian sau, cậu sẽ từ 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' đi ra.

Đến lúc đó, vẫn là một Bá Tống sống động như thường. ...

“Ngây thơ, ngươi nghĩ mình có thể thoát khỏi lòng bàn tay ta sao?” Tiểu hào Bàn Cổ không chút do dự nâng nòng pháo, hàng trăm nòng pháo nhắm vào Tống Thư Hàng bắn ra một đợt toàn xạ.

Tống Thư Hàng đang bỏ chạy không ngoảnh đầu lại, mái tóc dài của cậu vươn ra tóm lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Thạch Bi đạo hữu, cùng lúc vung lên.

Trên thân kiếm, ngọn lửa hùng hùng bốc cháy, Tâm Ma Xích Tiêu

Kiếm đã tích trữ hơn nửa tháng năng lượng, toàn bộ hóa thành năng lượng 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', mạnh mẽ chém về phía sau.

Thạch Bi đạo hữu càng chủ động kích hoạt năng lực 'trấn áp' của mình, cưỡng ép trấn áp đợt toàn xạ kia.

Oanh ~~ Phía sau vang lên tiếng nổ chói tai.

Một đợt toàn xạ của tiểu hào Bàn Cổ đã bị Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Thạch Bi đạo hữu chặn lại phần lớn.

Tiểu hào thì vẫn là tiểu hào, đợt toàn xạ này uy lực yếu hơn đáng kể so với màn mưa đạn của đại hào trước đó.

Nhưng dù uy lực giảm yếu, vẫn là công kích của Cửu U Chúa Tể... nếu bị bắn trúng, không chết cũng trọng thương.

Nửa còn lại của đợt công kích pháo hỏa toàn xạ, sau khi xuyên qua 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' và phong tỏa 'Thạch Bi Trấn Áp', vô tình lao đến tấn công Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng điên cuồng thôi động Hà Long Thần Hành Chiến Xa, nói: “Thạch Bi đạo hữu, còn có thủ đoạn nào khác không!” “Nạp tiền, chỉ cần ngươi nạp tiền, ta một bia là có thể chặn lại tất cả công kích.” Thạch Bi đạo hữu tự tin đáp.

Tống Thư Hàng: “Tiền thì không có, mạng thì có một đường.” Thạch Bi đạo hữu không còn trả lời, trên thân bia 'Mộ Tống Thư Hàng' lóe sáng.

“Thôi động 【Chân Thực Huyễn Tượng】, dùng 'Sa Mạc Huyễn Tượng' chặn một đợt.” Lúc này, Sở ngốc mao nhắc nhở — sau khi thế giới Hạch Tâm bị phong tỏa, việc truyền năng lượng giữa Sở các chủ ngốc mao và bản thể sẽ bị cắt đứt, không thể trở thành chủ lực chiến đấu, chỉ có thể cung cấp các loại phụ trợ.

Tống Thư Hàng nghe vậy, lập tức kích hoạt 'Chân Thực Huyễn

Tượng - Giả?

Thế giới Sa Mạc'.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa lao vào thế giới sa mạc này.

Những đòn công kích pháo hỏa kia cũng theo sát xông vào thế giới sa mạc, chúng tự mang theo chức năng khóa mục tiêu định vị, sau khi tiến vào Chân Thực Huyễn Tượng, vẫn bám chặt lấy bóng dáng Tống Thư Hàng.

“Bàn Cổ đại lão ti tiện, lại còn bật hack khóa mục tiêu tuyệt đối.” Tống Thư Hàng nhìn về phía sau, tay phải nắm chặt, một hư ảnh đài cao treo ngược lặng lẽ hiện lên.

Đây là hình chiếu của Tán Tài Vương Tọa — ở cuối Vương Tọa nối liền một cánh cửa gỗ nhỏ, sau cánh cửa là lão ổ của một 'Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối'.

Nếu thật sự không thể tránh được 'pháo hỏa' phía sau, Tống Thư Hàng liền chuẩn bị xông vào Tán Tài Vương Tọa, xem xem Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối có thu 'Cửu U Chúa Tể Bàn Cổ đại lão tiểu hào phân thân' món bảo vật này không?

Nếu thu thì còn gì bằng — sau khi cậu thăng cấp Thất phẩm Tôn Giả, lời cá cược giữa cậu và Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối vẫn chưa thực hiện.

Vừa hay có thể lấy tiểu hào phân thân Bàn Cổ đại lão làm tiền cược, cùng Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đánh cược một ván thật đã.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trên 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa' không biết từ lúc nào đã xuất hiện thêm một thân ảnh.

Đó là Tiểu Bạch trong 'Giả?

Thế giới Sa Mạc'.

“Đưa kiếm cho ta.” Tiểu Bạch lên tiếng nói.

Chương 2492

Tống Thư Hàng giao 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm' cho Tiểu Bạch.

“Ta chỉ có thể chặn giúp ngươi đòn tấn công này, những đòn công kích khác của Bàn Cổ Chúa Tể tiếp theo, ngươi phải tự mình nghĩ cách.” Tiểu Bạch không chút biểu cảm nói.

Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu: “Được.” Tiểu Bạch giơ kiếm ngang, sau đó chém ra một kiếm.

Khi kiếm chém xuống, thế giới theo đó mà khởi vũ — tất cả sức mạnh thiên địa hội tụ vào một kiếm này, thế giới hóa kiếm.

Cát trong thế giới sa mạc cuộn trào lên, hóa thành bão cát.

Toàn bộ đòn công kích toàn xạ của tiểu hào Bàn Cổ đại lão đều oanh tạc lên bão cát, bị từng cái một chặn lại.

Và Chân Thực Huyễn Tượng?

Thế giới Sa Mạc cũng không chịu nổi mà tiêu tán, tiến vào thời gian hồi phục.

Trong thời gian ngắn, Tống Thư Hàng không thể triệu hoán nó ra nữa.

Sau khi Chân Thực Huyễn Tượng tiêu tán...

Tống Thư Hàng tiếp tục thôi động 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa', liều mạng độn về phía không gian.

Phía sau, phân thân Bàn Cổ đại lão nhanh chóng đuổi kịp.

Y không chút do dự bỏ qua những tu sĩ bình thường kia, mục tiêu chỉ có một: bóp chết con chuột cắn người Tống Thư Hàng này.

Nhìn thấy tiểu hào Bàn Cổ nhanh chóng rút ngắn khoảng cách, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “Sở tiền bối, có cách nào để tôi tăng tốc độ bỏ chạy thêm nữa không?” “Có!” Giọng Thương Thử Hào vang lên như quảng cáo truyền hình, đột nhiên chen vào đúng lúc then chốt.

Ngay sau đó, một chiếc tiên toa xinh đẹp xuất hiện trước người Tống Thư Hàng — đó là 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa' của Bạch tiền bối Two.

Thương Thử Hào vẫn luôn cuộn mình trong chiếc phi phong màu đỏ chói kia, ở trạng thái ẩn thân im lặng nằm trong túi Tống Thư Hàng.

Lúc này, thấy Tống Thư Hàng thật sự bị dồn vào đường cùng, thế là nó lại ra tay một lần nữa để xoay chuyển cục diện.

Lần này khi Tống Thư Hàng đối mặt với 'Thiên Đạo di thuế cầu', Bạch tiền bối Two đã đoán trước Bàn Cổ có thể sẽ ra mặt quấy phá.

Vì vậy, y đã giao chiếc 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa' này cho Thương Thử Hào.

Nếu thật sự đến thời khắc nguy cấp, Tống Thư Hàng và Thương Thử Hào có thể mượn nó để bỏ chạy bảo toàn tính mạng. 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa' sở hữu tốc độ phi độn nhanh nhất chư thiên vạn giới, là tác phẩm trước khi Thiên Đạo thứ sáu chứng đạo.

Sau này y đã giao dịch với Thiên Đạo Bạch, giao chiếc tiên toa này cho Thiên Đạo Bạch.

Không lâu trước đây, khi Bạch tiền bối Two lấy lại đùi mình từ tay 'Thiên Đạo Bạch', y còn nhận được chiếc tiên toa này. 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa' đã sớm thiết lập chương trình.

Ngay khi được Thương Thử Hào tế ra, cửa khoang của nó liền mở ra, một luồng hấp lực tuôn ra.

Tống Thư Hàng và Thương Thử Hào liền bị hút vào trong phi toa.

Cửa khoang tự động đóng lại.

Không cần người điều khiển, 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa' lấy tốc độ nhanh nhất lao vút về phía không gian.

Sau khi khởi động toàn tốc, tốc độ tiên toa đạt đến cực hạn, tiên toa dường như hóa thành một đạo ánh sáng, trong nháy mắt đã độn nhập vào sâu trong không gian, để tiểu hào Bàn Cổ đại lão ở phía sau hít khói.

Tiểu hào Bàn Cổ đại lão điên cuồng gia tốc, nhưng chỉ có thể nhìn tiên toa bay càng lúc càng xa — cứ tiếp tục như thế này, tiên toa e rằng sẽ thoát khỏi phạm vi khóa mục tiêu của y.

Tiểu hào Bàn Cổ đại lão đành phải tạm thời giải trừ 'không gian giam cầm' xung quanh mình, sau đó thi triển năng lực không gian, độn về phía tiên toa — y biết Tống Thư Hàng có năng lực độn không gian, nếu không hạn chế, trời biết đối phương sẽ co rút đến góc nào của vũ trụ?

Vũ trụ quá rộng lớn, nếu đối phương đột nhiên co rút quá xa, trong thời gian ngắn y cũng không làm gì được đối phương.

Để ngăn chặn tình huống này, tiểu hào Bàn Cổ đại lão khi xuất hiện, đã gia trì lên người mình trận pháp 'không gian giam cầm' có phạm vi khủng khiếp vô cùng.

Trận pháp 'không gian giam cầm' mạnh mẽ này đã trực tiếp biến 'không gian' thành tường sắt, cũng trực tiếp khiến thế giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng co rút thành một khối.

Chỉ là tiểu hào Bàn Cổ đại lão làm sao cũng không ngờ tới, trong tay Tống Thư Hàng lại có một 'phi toa' như vậy, tốc độ phi độn lại nhanh đến thế.

Cứ tiếp tục như thế này, đừng nói là đuổi kịp Bá Tống Huyền

Thánh, rất nhanh đối phương sẽ bay ra khỏi phạm vi 'không gian giam cầm' — đến lúc đó, đối phương sẽ trực tiếp dùng thủ đoạn không gian để bỏ chạy.

“【Cười giận】Muốn thoát khỏi tay ta, đừng hòng!” Bàn Cổ đại lão liên tục sử dụng bước nhảy không gian, cắn chặt 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa'.

Đồng thời, trong cánh tay kim loại của y vẫn luôn nắm giữ pháp thuật 'không gian giam cầm'.

Mỗi lần thông qua 'bước nhảy không gian' để đến gần, y liền lập tức bổ sung 'không gian giam cầm', giữ chặt tiên toa trong phạm vi 'không gian giam cầm', không cho nó có cơ hội độn chạy. ...

Sau khi Bàn Cổ đại lão và Tống Thư Hàng đều độn nhập vào không gian, các tu sĩ trên bầu trời khu vực Giang Nam nhìn nhau, im lặng không nói.

“Bá Tống Huyền Thánh sẽ không sao chứ?” Phúc Hắc Tôn Giả có chút lo lắng nói.

Thực lực của 'quả cầu lớn' đã biến dị kia, bọn họ tận mắt chứng kiến — đó là đại năng có thể diệt thế chỉ trong từng cử chỉ.

Đông Qua Thánh Quân suy nghĩ một chút, nói: “Bá Tống Huyền Thánh là một Kiếp Tiên sắp bước ra khỏi Trường Sinh Chi Đạo của mình, nhất định sẽ không có vấn đề gì.

Y cũng dẫn quả cầu lớn kia vào không gian, nhất định là để tránh kéo chúng ta vào.” Trong khi nói chuyện, hai tòa Thánh Thành 'Vĩnh Bất Hãm Lạc' trước người bọn họ, chậm rãi dung nhập vào hư không, biến mất — đó là trợ thủ Hạch Tâm thu hồi pháp khí.

“Bá Tống Huyền Thánh bản mệnh pháp khí đã biến mất thông qua sức mạnh không gian, nhất định là đang ở trong không gian, tiến hành đối chiến với 'quả cầu lớn' kia.” Ô Sắt Tôn Giả gật đầu nói.

Một nhóm tu sĩ im lặng ngẩng đầu nhìn hư không... nhưng lại không tản đi. ********** Trong không gian.

“Vẫn chưa kéo giãn khoảng cách được sao?” Tống Thư Hàng nhìn ra phía sau.

Thương Thử Hào đáp: “Đó là Cửu U Chúa Tể mà, làm sao dễ dàng kéo giãn khoảng cách được như vậy?” Phía sau, Bàn Cổ đại lão đuổi rất sát, y thỉnh thoảng lại thực hiện bước nhảy không gian, cắn chặt 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa'.

Thấy Bàn Cổ đại lão đang sử dụng bước nhảy không gian, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu thử liên hệ 'thế giới Hạch Tâm'.

Trong một khoảnh khắc, thế giới Hạch Tâm dường như có phản ứng... nhưng rất nhanh lại co rút thành một khối.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi.

Tiểu hào Bàn Cổ đại lão quá cẩn thận, căn bản không cho cậu cơ hội thao tác 'không gian'.

Nếu không, cửa thế giới Hạch Tâm của cậu vừa mở ra, trực tiếp dẫn tiểu hào Bàn Cổ đại lão vào.

Sau đó, thế giới Tà Liên vừa mở ra, bản thể Bạch tiền bối Two có thể cười đón tiểu hào Bàn Cổ đại lão nhảy vào trong bát, há chẳng phải mỹ diệu sao?

“Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa còn có thể bay bao lâu nữa?” Thạch Bi đạo hữu đột nhiên lên tiếng hỏi.

Muốn bay nhanh, đương nhiên phải tiêu hao năng lượng.

Năng lượng không thể tự dưng mà có.

“Về mặt nhiên liệu thì rất đầy đủ, nhưng trạng thái phi hành toàn tốc không thể duy trì quá lâu.” Thương Thử Hào đáp.

Tống Thư Hàng nặng nề gật đầu — vì tốc độ phi độn của tiên toa quá nhanh, cậu cũng gần đến giới hạn rồi.

Sau khi suy nghĩ một chút, cậu đưa tay chỉ vào tiểu hào Bàn Cổ đại lão, hỏi: “Thạch Bi đạo hữu, cậu nói y có phải là một 'bảo vật' không?” “Chắc là vậy, ít nhất cái 'Long hình binh phù' trong cơ thể y tuyệt đối là một bảo vật.” Thạch Bi đạo hữu gật đầu nói.

Có câu nói này của Thạch Bi đạo hữu, Tống Thư Hàng trong lòng đã định.

“Nhiễm Chân, vào túi của ta đi.

Sau đó, ta hô một hai ba, ngươi liền thu 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa' lại!” Tống Thư Hàng nói với Thương Thử Hào.

“Ngươi thật sự muốn biến hôm nay thành ngày giỗ mới của ngươi sao?” Thương Thử Hào trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Yên tâm, tôi không muốn chết dễ dàng như vậy.

Tôi có một diệu kế để đối phó với tiểu hào Bàn Cổ đại lão!” “Được, ta tin ngươi một lần.” Thương Thử Hào cuối cùng vẫn chọn tin Tống Thư Hàng.

“Một, hai, ba!” Tống Thư Hàng hô lớn một tiếng, kích hoạt 'Tán Tài Vương Tọa'.

Tán Tài Vương Tọa là một pháp khí rất đặc biệt, nó là thông đạo nối liền 'thế giới cửa gỗ' của Tam Nhãn tiền bối, nhưng nó không tính là thủ đoạn không gian — đây là thông đạo VIP cá nhân độc quyền của Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, vì vậy nó cơ bản không bị ảnh hưởng bởi 'không gian giam cầm'.

Tán Tài Vương Tọa vừa mở, Tống Thư Hàng tóm lấy Thương Thử Hào, nhẹ nhàng rơi vào trong 'Vương Tọa'.

Còn Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thử Phi Toa thì bị Thương Thử Hào thu lại.

Sau khi tiến vào 'Vương Tọa', Tống Thư Hàng nhanh chóng leo lên tầng cao nhất của Tán Tài Vương Tọa, chạy đến trước cánh cửa gỗ nhỏ kia.

Ngay sau đó... tiểu hào Bàn Cổ đại lão không chút do dự đâm vào trong Tán Tài Vương Tọa.

“Bàn Cổ tiên sinh, hoan nghênh quang lâm 'Tán Tài Vương Tọa'.” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đưa tay đẩy cửa gỗ ra: “Tam Nhãn tiền bối, tôi đến tìm ngài đây ~” “Là tiểu Bá Tống à, hôm nay đến tìm ta là muốn tiến hành cá cược Thất phẩm Tôn Giả rồi sao?” Tam Nhãn tiền bối lười nhác nói.

“Chính xác.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tam Nhãn tiền bối ngáp một cái: “Đồ cược mang đến chưa?” “Đồ cược ngay phía sau.” Tống Thư Hàng nghiêng người, để lộ tiểu hào Bàn Cổ đại lão đang lao về phía đài cao của Vương Tọa.

Tam Nhãn tiền bối khi nhìn thấy 'Bàn Cổ', ba mí mắt đồng thời giật giật.

Xoẹt ~ Khoảnh khắc tiếp theo, trong thế giới sau cánh cửa gỗ, sắc trời đột nhiên thay đổi lớn.

Bầu trời vốn nắng đẹp, liền không kẽ hở tiếp nối thời tiết bão táp, khiến người ta không kịp đề phòng.

Tống Thư Hàng trong lòng ngược lại có chút B số (biết trước), thậm chí trong lòng mơ hồ đã chuẩn bị sẵn sàng phòng bị sắc trời đại biến — nhưng trận bão táp này đến quá mãnh liệt, Tống Thư Hàng còn chưa kịp giương khiên, đã bị bão táp làm ướt sũng.

Trong tình huống bình thường, với thực lực cấp Tôn Giả của Tống Thư Hàng, dù đứng trong cuồng phong bão táp cũng sẽ không bị ướt người.

Nhưng trận bão táp trong thế giới của Tam Nhãn Thiếu Niên, lại không phải là những hạt mưa bình thường.

Ngay cả Tam Nhãn tiền bối bản thân cũng bị ướt như chuột lột, huống chi là Tống Thư Hàng.

Người duy nhất an nhiên vô sự, chỉ có vị quản gia mắt châu kia.

Khi Tống Thư Hàng xuất hiện, y đã nhanh nhẹn lấy ra một chiếc ô sắt lớn, lặng lẽ giương chiếc ô sắt, vừa che mưa vừa che sương, một ô đa dụng.

Trừ việc hơi nặng một chút, không có bất kỳ khuyết điểm nào.

Ngoài cửa gỗ, tiểu hào Bàn Cổ đại lão đã nhảy lên tầng cao nhất của 'Tán Tài Vương Tọa', đến bên ngoài cửa gỗ.

Mặc dù lúc này trên thân cầu của Bàn Cổ đại lão không có mô phỏng ra 'mắt', nhưng Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối vẫn có thể cảm nhận được 'ánh mắt' của Bàn Cổ đã đối diện với y.

Là một 'người sưu tầm nhãn châu', y cực kỳ mẫn cảm với ánh mắt, tuyệt đối không sai được.

Chương 2493

Hai vị đại lão, cách cửa nhìn nhau, tĩnh mịch không tiếng động, bất động.

Nửa lúc sau.

Tam Nhãn tiền bối quay đầu, lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng ba mắt.

Tống Thư Hàng sắc mặt bình tĩnh, không hề hoảng sợ đáp lại — chỉ là bão táp đã làm ướt khuôn mặt cậu, khiến cậu trông có vẻ hơi luộm thuộm, làm cho sự trấn định và bình tĩnh của cậu lúc này hơi giảm giá trị một chút. 【Ta vẫn là đã đánh giá thấp ngươi rồi, tiểu Bá Tống. 】Tam Nhãn Thiếu Niên u u truyền âm nói.

Lúc này chuyển sang dùng 'truyền âm nhập mật', tự nhiên là không muốn Bàn Cổ nghe thấy cuộc nói chuyện giữa y và Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lau đi nước mưa trên mặt, truyền âm đáp: 【Tiền bối ngài quá khen rồi, nhưng...

để đưa món 'đồ cược' này đến đây, vãn bối cũng đã tốn không ít tâm tư. 】 Tam Nhãn Thiếu Niên: “......” Ngươi nhìn con mắt nào thấy ta đang khen ngươi?

Ngoài ra...

đồ cược là đứa em gái chưa sinh của nhà ngươi à?

Đừng tưởng ta ở ẩn trong thế giới này thì tin tức sẽ bị phong tỏa — quả cầu này là 'Cửu U Chúa Tể' tương ứng với Thiên Đạo đương đại đấy được không?

Đây tính là cái loại đồ cược gì? 'Quả nhiên, Tam Nhãn tiền bối đã nhận ra thân phận 【Cửu U Chúa Tể】 của Bàn Cổ đại lão.' Tống Thư Hàng thấy Tam Nhãn tiền bối dùng ánh mắt nhìn 'kẻ lừa đảo' mà nhìn mình, liền lập tức đoán ra đáp án này.

Thế là, cậu mở cửa nói thẳng: 【Đến đây, Tam Nhãn tiền bối.

Đồ cược của ta là tiểu hào phân thân của Cửu U Chúa Tể Bàn Cổ đại lão.

Chỉ cần có y, tiền bối ngài có lẽ có thể từ đó nghiên cứu ra kỹ xảo 'phân thân đi dạo thế giới hiện thực'.

Không chỉ vậy, trong cơ thể tôn tiểu hào phân thân Bàn Cổ đại lão này, còn ẩn giấu một 'Long hình binh phù' pháp khí cường đại, là tác phẩm trước khi Thiên Đạo thứ ba chứng đạo, trân quý vô cùng. 】【Một món đồ cược không tồi. 】Tam Nhãn tiền bối ngón tay siết chặt trên tay vịn ghế dựa, tạo ra những dấu vân tay sâu hoắm.

Trên bầu trời bão táp lại càng thêm mãnh liệt.

Tâm tình của Tam Nhãn tiền bối dường như lại càng tệ hơn — tâm tình của y thay đổi quả thực quá dễ đoán, còn dễ đoán hơn cả 'thuật độc khẩu' của Tống Thư Hàng.

“Đồ cược của ngươi, ta có thể chấp nhận.” Ba con mắt của Tam Nhãn Thiếu Niên đồng thời ngưng thị Tống Thư Hàng, sau đó y truyền âm bổ sung: 【Nhưng vì đã là đồ cược của ngươi, thì ngươi ít nhất phải đưa y vào thế giới này.

Nếu ngay cả cửa cũng không vào được, món đồ cược này ta sẽ không thừa nhận. 】 Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Bàn Cổ đại lão.

Chỉ thấy tiểu hào Bàn Cổ đại lão lúc này như bị ma ám, 'nhìn chằm chằm' Tam Nhãn Thiếu Niên...

Thậm chí ngay cả tiểu Thư Hàng cắn người mà y đã thề sẽ bóp chết, cũng tạm thời bị lãng quên.

Nhưng nửa ngày trôi qua, y lại không có ý muốn tiến vào cửa gỗ.

Sau một lúc lâu nữa, Bàn Cổ đại lão dùng giọng kim loại, trầm giọng nói: “Cửu U Chúa Tể.” Luôn luôn, Bàn Cổ đại lão đều nghĩ rằng mấy đời 'Cửu U Chúa Tể' trước đó của Cửu U thế giới, đã cùng với 'Thiên Đạo' thoái vị mà biến mất.

Chỉ có tên Bạch U U này chiếm hố mà không ỉa, Thiên Đạo đều đã chạy rồi, Bạch U U lại vẫn còn chiếm giữ vị trí 'Cửu U Chúa Tể' trong Cửu U thế giới, cưỡng ép phân chia quyền lực vốn thuộc về y.

Nhưng không ngờ, hôm nay ở đây, y lại phát hiện thêm một tôn 'Cửu U Chúa Tể'.

Nhìn qua, đối phương vẫn còn sống động, sống rất tốt.

Cảm giác này, quả thực nhói lòng.

Nhưng đồng thời, cũng khiến Bàn Cổ đại lão động lòng.

Ngoại trừ những kẻ như Bạch U U tiếp tục ở lại 'Cửu U thế giới' làm Chúa Tể đinh tử hộ, không ngờ lại còn có Cửu U Chúa Tể đã rời khỏi 'Cửu U thế giới', quang minh chính đại ẩn mình trong thế giới hiện thực.

Tống Thư Hàng im lặng nhìn 'Tam Nhãn Thiếu Niên' một cái, gật đầu.

“Tiền, làm ơn thêm chữ tiền... ta đã nhậm chức rất nhiều năm rồi.” Tam Nhãn tiền bối yếu ớt nói.

Trong bão táp trên bầu trời bắt đầu xen lẫn một vài hạt băng nhỏ.

“Luôn luôn, ta đều nghĩ rằng sau khi Thiên Đạo biến mất, Cửu U Chúa Tể cũng sẽ biến mất theo.” Bàn Cổ đại lão chậm rãi nói.

“Không sai, là như vậy.” Tam Nhãn tiền bối chỉ vào mình: “Ta chỉ là tương đối đặc biệt mà thôi.” Tống Thư Hàng bên cạnh im lặng gật đầu — thực không giấu gì, loại Cửu U Chúa Tể đặc biệt như Tam Nhãn tiền bối, cậu còn biết đến hai người nữa.

Hai vị Cửu U Chúa Tể, lại nhìn nhau 'đối thị'.

Hiện trường lại rơi vào bầu không khí tĩnh lặng như chết, vô cùng xấu hổ.

“Bàn Cổ đại lão.” Tống Thư Hàng lên tiếng, phá vỡ sự tĩnh mịch này.

Trước đó, nhân lúc hai vị đại lão đang giao lưu, cậu đã lén lút đến bên cạnh Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, đứng trong phạm vi bảo hộ của Tam Nhãn tiền bối. 'Ánh mắt' của Bàn Cổ chuyển sang người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lấy hết dũng khí, hỏi: “Ngày này năm sau, có còn là ngày giỗ của tôi nữa không?” “Hôm nay tạm tha cho ngươi một mạng...

Có bản lĩnh thì ngươi cứ trốn mãi ở đây đừng ra.” Tiểu hào Bàn Cổ đại lão lạnh giọng nói.

Nói xong, thân cầu xoay tròn một vòng, dường như muốn rời khỏi 'Tán Tài Vương Tọa'.

“Lại không chịu vào.” Tống Thư Hàng nói nhỏ.

“Ngươi nghĩ vị cầu Chúa Tể này mất trí rồi sao, nếu không mất trí thì y việc gì phải vào?” Tam Nhãn tiền bối ba con mắt đồng thời nhìn Tống Thư Hàng một cái — một 'Tiền?

Cửu U Chúa Tể' lớn như y lại đang tọa trấn tại thế giới nhỏ này.

Mà vị Cửu U cầu Chúa Tể này chỉ là một 'phân thân' giáng lâm, ngay cả dùng rốn mà nghĩ cũng biết cái 'thế giới nhỏ' này chắc chắn không thể tiến vào.

Một khi tiến vào, sẽ trở thành cá nằm trên thớt, mặc người xẻ thịt.

“Tôi chỉ hơi tiếc một chút...

Nếu vừa rồi Tam Nhãn tiền bối ngài hơi che giấu thân phận của mình đi một chút, nói không chừng Bàn Cổ đại lão đã vào rồi.” Tống Thư Hàng nói, đột nhiên dùng sức vỗ vỗ mặt mình: “Không đúng, tôi quá đỗi hiển nhiên rồi.” Nghĩ quá đẹp, là bệnh chung của con người.

Nhưng đôi khi, rõ ràng biết là chuyện 'hiển nhiên', trong lòng lại vẫn mong chờ nó sẽ xảy ra.

“Hết cách rồi... vốn không muốn dùng chiêu này.” Tống Thư Hàng đứng dậy, đi đến bên cạnh cửa gỗ.

Đã đến lúc thể hiện một màn thao tác 'dơ bẩn'.

Thấy Tống Thư Hàng vẫn không bỏ cuộc, thậm chí chạy đến bên cạnh cửa gỗ, muốn giữ lại Cửu U cầu Chúa Tể.

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối dựa vào ghế dựa, chậm rãi nói: “Tiểu Bá Tống, ngươi không cần giãy giụa nữa, dù ngươi có châm chọc thế nào, y cũng sẽ không vào đâu.

Theo như đã hẹn, vì y không vào, món đồ cược này coi như bỏ.” Trên bầu trời, mưa vẫn cứ rơi.

Không hiểu vì sao, dù thấy Tống Thư Hàng đã mất đồ cược, nhưng tâm tình của Tam Nhãn tiền bối lại vẫn không tốt hơn.

“Chủ ta, cố nhân đã mất.

Dù ngài có nhớ nhung y đến đâu, y cũng không thể sống lại được.” Quản gia mắt châu giương ô khẽ an ủi nói, nhưng cuối cùng, y đột nhiên lại bổ sung một câu: “Vì vậy, kính xin chủ ta thu lại trận bão táp này đi ạ, gần đây mưa rơi nhiều quá, tôi cảm thấy bệnh thấp khớp của tôi sắp tái phát rồi.” Tam Nhãn tiền bối: “......” Ngươi nhìn con mắt nào thấy ta đang nhớ nhung cố nhân? 【Tam Nhãn tiền bối, chỉ cần có thể kéo Bàn Cổ đại lão vào thế giới nhỏ này, là đồ cược được xác định thành lập, đúng không ạ? 】Tống Thư Hàng nhìn tiểu hào Bàn Cổ đại lão đang từng bước nhảy xuống từ 'Tán Tài Vương Tọa', vừa âm thầm truyền âm hỏi.

“Chỉ cần ngươi có bản lĩnh.” Tam Nhãn Thiếu Niên đáp.

Tống Thư Hàng dùng sức gật đầu.

“Bá Tống tiểu hữu, ngươi không phải là muốn lấy thân làm mồi nhử, câu dẫn Cửu U cầu Chúa Tể vừa rồi đấy chứ?” Quản gia mắt châu lên tiếng hỏi.

Trong khi nói chuyện, chiếc ô sắt lớn trong tay y hơi nghiêng về phía Tam Nhãn Thiếu Niên một chút... một lượng lớn nước mưa theo mặt ô sắt đổ xuống, làm ướt Tam Nhãn Thiếu Niên.

Tam Nhãn Thiếu Niên: “......” “Yên tâm đi, tiền bối.

Tôi sẽ không làm chuyện 'tác tử' như vậy đâu.” Tống Thư Hàng đảm bảo — chuyện lấy thân làm mồi nhử này, cấp độ nguy hiểm quá cao.

Dù sao con cá quá lớn.

Nói không chừng cậu vừa thò nửa người ra, đã bị Bàn Cổ đại lão một đòn cuốn đi, chết không toàn thây.

“Cơ không thể mất, mất không trở lại.

Vì vậy lúc này, tôi phải đánh cược một phen.” Tống Thư Hàng âm thầm kết một pháp ấn trong tay, để phòng bất trắc.

Sau đó, cậu hướng về Bàn Cổ đại lão kêu lên: “Bàn Cổ đại lão, xin hãy dừng bước.” Tống Thư Hàng có thể nhìn ra, lần này phân thân Bàn Cổ đại lão có thể hoạt động trong 'thế giới hiện thực', một là vì đã dung hợp tàn dư 'Thiên Đạo di thuế cầu', hai là vì 'Long hình binh phù' trong cơ thể y.

Pháp khí còn sót lại từ Ban Văn Long đại lão trước khi chứng đạo, quả nhiên phi phàm.

Nếu có thể rút 'Long hình binh phù' ra, thì sức chiến đấu của Bàn Cổ đại lão ở thế giới hiện thực, chắc chắn sẽ bị giảm giá đáng kể.

Vì vậy... nếu có thể giữ lại tiểu hào Bàn Cổ đại lão, đáng để liều một phen.

Dù thao tác 'dơ bẩn' có chút mạo hiểm, cũng đáng để liều một phen. ...

Bàn Cổ đại lão trên bậc thang Tán Tài Vương Tọa, nghe thấy tiếng Tống Thư Hàng, lại không hề quay đầu lại.

Y đã quyết định, hôm nay sẽ không để ý đến Bá Tống Huyền Thánh.

Bất kể đối phương có kích động hay châm chọc y thế nào, cũng vô dụng.

Y tiếp tục theo tiết tấu của mình, từng bước từng bước nhảy xuống bậc thang — tiểu hào Bàn Cổ đại lão không chỉ đơn giản là nhảy, trong khi nhảy, y dường như còn để lại ký hiệu trong 'Tán Tài Vương Tọa'.

“Bàn Cổ đại lão... ngài còn nhớ năm xưa, thời viễn cổ, ngài bị Thánh Nhân nào cắn mất một phần đó không?” Phía sau, Tống Thư Hàng trực tiếp tung ra một tin tức cực kỳ chấn động.

Chương 2494

Đây cũng là chuyện Bàn Cổ đại lão quan tâm nhất!

Khác với các Thiên Đạo khác, bản thể Bàn Cổ đại lão đối mặt với việc 'từ chức' mang tính bị động, chứ không phải chủ động từ chức.

Ban đầu sau trận chiến với Nho gia Thánh Nhân, 'sự tồn tại' của y đã không còn hoàn chỉnh, khi thăng cấp Thiên Đạo liền lưu lại ẩn hoạn.

Vừa nói ra chủ đề này, tiểu hào Bàn Cổ đại lão vốn đang nhảy từng bước, đột nhiên quay phắt người lại.

“Ngươi biết sao?” Bàn Cổ đại lão từng chữ một nói.

“Thực ra, trên người tôi có một bí mật lớn.” Tống Thư Hàng nói: “Thực ra, tôi...” “Ngươi quả nhiên là chuyển thế của Nho gia Thánh Nhân!” Bàn Cổ đại lão đột nhiên kêu lên.

Biểu cảm của Tống Thư Hàng, trong nháy mắt hóa thành mờ mịt: “???” “Ta vẫn luôn chú ý đến Nho gia ở thế giới hiện thực, mặc dù bây giờ ta không có cách nào trực tiếp giám sát Nho gia, nhưng ta vẫn luôn thông qua thủ đoạn gián tiếp để thăm dò tình báo của bọn họ.

Ta thật sự không ngờ, Nho gia Thánh Nhân ngươi lại ẩn giấu sâu đến vậy.

Trong tình huống đó, ngươi lại còn có thể thông qua bí pháp chuyển thế trọng sinh, sống thêm một đời.

Ngươi đã lừa dối Thiên Đạo của ta, lừa dối chư thiên vạn giới.” Phân thân Bàn Cổ đại lão trầm giọng nói.

“Khoan đã, Bàn Cổ đại lão.

Bí mật tôi nói không phải cái này.” Tống Thư Hàng nói.

Kịch bản này không đúng a.

Màn thao tác 'dơ bẩn' mà cậu muốn thực hiện, là lợi dụng thao tác 'dơ bẩn', để câu dẫn Bàn Cổ đại lão đến.

Nhưng thao tác 'dơ bẩn' của cậu vừa mới bắt đầu, đã bị Bàn Cổ đại lão phản chiêu một vố.

“Ngươi không cần nói gì nữa, chỉ cần ngươi đi ra khỏi thế giới nhỏ này, ta nhất định sẽ thôn phệ ngươi.” Tiểu hào Bàn Cổ đại lão trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: “......” “Mặc dù ngay từ đầu đã quyết định bóp chết ngươi, nhưng bây giờ sau khi bóp chết ngươi, ta còn muốn thôn phệ ngươi, không để lại cả cặn bã.

Lần này, ngươi sẽ không còn cơ hội chuyển thế nữa, Nho gia Thánh Nhân.” Tiểu hào Bàn Cổ đại lão nói.

“Tôi không phải chuyển thế của Nho gia Thánh Nhân.” Tống Thư Hàng rất nhanh bình tĩnh lại.

“Bất kể ngươi có phải hay không, kết quả đều như nhau.” Bàn Cổ đại lão chậm rãi nói.

Dù sao cũng đều là bị bóp chết.

“Ngươi dù có bóp chết tôi, thôn phệ tôi, ngươi cũng sẽ không có được thông tin về khối 'tồn tại' bị Nho gia Thánh Nhân cắn mất kia.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Thân thể tiểu hào Bàn Cổ đại lão cứng đờ.

“Thực ra, tôi có phải là chuyển thế của Nho gia Thánh Nhân hay không, Bàn Cổ đại lão ngài trong lòng hiểu rõ nhất rồi.

Không cần tự lừa dối mình, ngài có thể nhìn ra, tôi không phải chuyển thế của bất cứ ai.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Tiểu hào Bàn Cổ đại lão im lặng không nói.

“Muốn biết khối 'tồn tại' mà ngài đã mất ở đâu không?

Muốn biết khối 'tồn tại' đó bây giờ đang ở đâu không?” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Trong giọng nói của cậu, mang theo sự dụ hoặc của quỷ dữ.

Ít nhất đối với Bàn Cổ đại lão mà nói, đây là một sự dụ hoặc không thể chống cự — dù sao đây là thứ mà y đã khổ sở tìm kiếm suốt mấy vạn năm qua.

“Ngươi biết thứ đó ở đâu sao?” Trên thân cầu của Bàn Cổ đại lão, một con mắt độc hiện lên, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

“Đúng vậy, tôi biết.

Tôi rất rõ thứ đó ở đâu.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Ta sẽ đợi ngươi ở bên ngoài 'Vương Tọa' này.” Phân thân Bàn Cổ đại lão trầm giọng nói.

Nói xong, y không ngoảnh đầu lại, tiếp tục nhảy xuống phía dưới.

“Không cần đâu, Bàn Cổ đại lão.

Sự thật là, tôi bây giờ có thể nói cho ngài biết 'thứ' mà ngài đã mất ở đâu rồi.” Tống Thư Hàng sắc mặt bình tĩnh, không tiết lộ chút cảm xúc nào.

Bàn Cổ đại lão sững sờ.

“Thứ đó, xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Tống Thư Hàng chỉ vào Tam Nhãn tiền bối: “Tán Tài Vương Tọa có một quy tắc, chỉ cần cùng chủ nhân sau Vương Tọa tiến hành đánh cược, thắng cược sẽ đạt được lượng lớn bảo vật.

Còn nếu thua cược, thì phải hai tay dâng lên đồ cược của mình.” Con mắt độc của Bàn Cổ đại lão, trong nháy mắt đã nhìn chằm chằm Tam Nhãn Thiếu Niên.

“Và tôi, đã cùng Tam Nhãn tiền bối tiến hành hai ván cược.” Tống Thư Hàng bổ sung. 【Nghĩa là, 'tồn tại' của bản thể ta bị Nho gia Thánh Nhân cắn mất, là ở trên người vị Cửu U Chúa Tể chưa biết đã nhậm chức này sao? 】Trên thân cầu của Bàn Cổ đại lão hiện lên con mắt độc, nhìn chằm chằm Tam Nhãn Thiếu Niên.

Trong con mắt độc trên cầu, tràn đầy khát vọng và sự thôi thúc không thể kiềm chế.

Tam Nhãn Thiếu Niên đối diện bị nhìn chằm chằm đến đau đầu, dù y có thích 'mắt' đến đâu, bị con mắt độc của phân thân Bàn Cổ nhiệt tình nhìn như vậy, y vẫn thấy sởn gai ốc.

Tam Nhãn tiền bối xoa xoa huyệt thái dương — tiểu Bá Tống thật không đạo đức, trước mặt y lại hố y, quả thực không coi y ra gì.

Ngươi đã bất nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa a.

Nhưng, phải trên tiền đề không vi phạm quy tắc và lời hứa... nghĩa là, trước tiên phải để 'Bàn Cổ' trở thành đồ cược của tiểu Bá Tống.

“Muốn lấy lại 'bảo vật' của ngươi sao?

Muốn từ tay ta đạt được thứ ngươi muốn sao?” Tam Nhãn tiền bối chậm rãi đứng dậy từ ghế dựa, nói với phân thân Bàn Cổ.

Trong khi nói chuyện, cuồng phong bão táp trên bầu trời dừng lại.

Ánh nắng xé tan tầng mây dày, chiếu rọi lên người Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối.

Lại vì Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối vừa bị bão táp làm ướt, khi ánh nắng chiếu rọi lên người y, lại phản xạ ra ánh sáng cầu vồng.

Tâm tình của Tam Nhãn Thiếu Niên vậy mà lại trở nên mỹ diệu?

Quản gia mắt châu bên cạnh im lặng gập chiếc ô sắt lớn của mình lại — bão táp đã qua, lão gia đã tìm thấy điểm vui thú mới.

Tống Thư Hàng có chút kinh ngạc nhìn Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối.

Vốn dĩ cậu cảm thấy Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối chỉ cần ở bên cạnh giữ im lặng, đã là sự ủng hộ lớn nhất đối với cậu rồi.

Không ngờ, Tam Nhãn tiền bối lại còn chủ động phối hợp cậu, dụ hoặc Bàn Cổ đại lão?

“Nếu muốn, thì cứ mạnh dạn đi vào, cùng ta đánh cược một trận đi, ta luôn vui vẻ tạo cơ hội cho hậu bối.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng nghe thấy lời này, thân thể hơi cứng lại: “?” Cậu có một dự cảm rằng kịch bản e rằng lại sắp đi chệch hướng rồi...

Tiểu hào Bàn Cổ đại lão im lặng một lát, nói: “Các ngươi đang đào hố, muốn hố ta.” Mỗi lần Bạch U U âm thầm đào hố muốn hại y, đều là loại không khí quỷ dị này.

“Không, nói chính xác thì, đáng lẽ là Bá Tống muốn hố ngươi, ta muốn hố Bá Tống, còn Bàn Cổ đạo hữu ngươi lại muốn từ tay ta lấy được thứ mình muốn, chúng ta ba người đã hình thành một chuỗi tuần hoàn hoàn chỉnh.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối giơ cao hai tay, giống như một kẻ đa cấp đầu sỏ, ra sức diễn thuyết.

Tiểu hào Bàn Cổ đại lão im lặng nửa lúc sau, nói: “Ta không gọi là Bàn Cổ.” “Đây không phải trọng điểm, hơn nữa về đạo hiệu hay tên của ngươi, ta cũng không hứng thú muốn biết.

Quan trọng là, nếu ngươi muốn lấy lại thứ mình muốn, thì hãy đi vào và cùng ta đánh cược một ván đi!” Tam Nhãn Thiếu Niên khẽ vung tay, một 'nghi thức cá cược' được triển khai, hiện ra trước mắt tiểu hào Bàn Cổ đại lão.

Trong trận nhãn của nghi thức ẩn giấu một 'Thần Nhãn' sáng chói.

Nghi thức cá cược này, là Hạch Tâm 'cá cược' của Tam Nhãn Thiếu Niên.

Mượn nghi thức cá cược này, Tam Nhãn Thiếu Niên có thể rút ra các loại thứ 'khái niệm hóa', trở thành đồ cược.

Ví dụ như 'Đao ý, Kiếm ý' và cả 'Trù tâm'.

“Với nhãn lực của Bàn Cổ đạo hữu ngươi, chỉ cần lướt qua 'nghi thức cá cược' này một cái, là có thể biết được chỗ đặc biệt của nó rồi đúng không?

Quy tắc cá cược, quá trình triển khai cá cược, tất cả đều bày ra rõ ràng, không hề làm giả.

Sự thật là, mối quan hệ giữa ta và tiểu Bá Tống, cũng chỉ là hai lần bạn cược mà thôi.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiếp tục nói.

Chỉ cần bày 'nghi thức cá cược' ra rõ ràng, với nhãn quan của Cửu U cầu Chúa Tể tự nhiên có thể nhìn thấu lượng lớn quy tắc ẩn chứa trong nghi thức này.

Sau khi hiểu rõ quy tắc, y sẽ có một nửa khả năng lựa chọn tiến vào thế giới nhỏ.

Tiểu hào Bàn Cổ đại lão im lặng, y đang lặp đi lặp lại tính toán được mất.

“Cơ hội, ta đã cho ngươi.

Ngươi có nắm bắt được hay không, thì phải xem chính ngươi.” Tam Nhãn Thiếu Niên 'bổ đao' nói — tiếp theo có thành công hay không, thì xem sức hấp dẫn của 'sự tồn tại bị cắn mất' mà Bá Tống tiểu hữu nói, đạt đến trình độ nào đối với Bàn Cổ đạo hữu.

“Hừ.” Bàn Cổ đại lão lạnh lùng hừ một tiếng, cuối cùng y dùng sức nhảy một cái, vọt về phía thế giới cửa gỗ.

Ở đây, dù sao cũng chỉ là một tôn phân thân của y.

Ngay cả khi phân thân thật sự bị hủy, tổn thất cũng nằm trong phạm vi chấp nhận được.

Mà nếu có thể lấy lại khối 'tồn tại' bị Nho gia Thánh Nhân cắn mất từ 'Thiên Đạo cầu' kia, dù phải trả giá lớn đến đâu cũng không sao.

“Lại một lần nữa hoan nghênh quang lâm, Bàn Cổ tiên sinh.” Bên cạnh cửa gỗ, Tống Thư Hàng mỉm cười, phục vụ chu đáo.

Lúc này, trong con mắt độc của Bàn Cổ đại lão, có một luồng quang mang lóe lên.

Oanh ~~ Thân cầu của Bàn Cổ đại lão trực tiếp đè lên người Tống Thư Hàng, y biết trong 'thế giới nhỏ' này, mình e rằng không giết được Bá Tống, nhưng ít nhất cũng kiếm chút lợi tức trước.

Tống Thư Hàng phía dưới không tránh né, cũng không thể tránh né — vừa rồi, luồng quang mang từ con mắt độc của Bàn Cổ đại lão là một loại pháp thuật tương tự 'Định thân thuật'.

Thân thể Bàn Cổ đại lão, trực tiếp đè lên người Tống Thư Hàng, nghiền nát cậu.

Trong một trận hỏa quang, một 'Tống Thư Hàng' bị nổ tung thành hoa lửa...

đây là 'Hỏa Diễm Thế Thân Thuật' mà Tống Thư Hàng học được nhưng cơ bản chưa có cơ hội sử dụng.

Bị nổ tung thành hoa lửa là 'Đại Thập Lục' còn chưa thành hình, chưa kịp hóa hình, đã bị Bàn Cổ đại lão đè thành hoa lửa.

Đồng thời, bên cạnh Tam Nhãn Thiếu Niên, một Tống Thư Hàng khác ngưng tụ thành hình, trong lòng vẫn còn sợ hãi: “Tam Nhãn tiền bối, vừa rồi tôi có phải suýt chết không?” “Ừm, không sai.” Tam Nhãn tiền bối khẽ gật đầu nói.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối ngài không ngăn cản một chút sao?” “Lời hứa của ta và ngươi là sau khi 'Bàn Cổ đạo hữu' tiến vào thế giới cửa gỗ của ta...

Còn cú nghiền nát vừa rồi của y, điểm xuất phát là ở ngoài cửa gỗ, không nằm trong phạm vi lời hứa giữa ta và ngươi.

Vì vậy, nếu vừa rồi ngươi bị nghiền chết, ta đành phải đổi đối tượng cá cược khác.” Tam Nhãn tiền bối nở nụ cười đẹp trai với Tống Thư Hàng: “Đây chính là hiểm ác lòng người, tiểu Bá Tống ngươi còn phải học hỏi nhiều.” Tống Thư Hàng im lặng nửa lúc lâu, nói: “Rốn mắt đen tối.” Cùng lúc đó, tiểu hào Bàn Cổ đại lão phát hiện mình không thể cử động — y bị trói chặt tại chỗ, không thể di chuyển, không thể nói chuyện.

Chương 2495

【Quả nhiên vẫn là muốn hố ta...

Ta lại còn tin lời hứa của một Cửu U Chúa Tể khác. 】Tiểu hào Bàn Cổ đại lão truyền âm châm chọc nói.

“Ngài đã là đồ cược của tôi rồi, Bàn Cổ đại lão.” Tống Thư Hàng nở nụ cười dịu dàng với Bàn Cổ: “Tôi và Tam Nhãn tiền bối đã hẹn, chỉ cần dẫn ngài vào thế giới nhỏ này, thì ngài chính là đồ cược của tôi.” Bàn Cổ đại lão: “......” “Đúng là như vậy, vậy thì thời gian cấp bách, Bá Tống tiểu hữu, chúng ta bắt đầu cá cược thôi.

Đồ cược của ngươi là một tiểu hình phân thân Cửu U Chúa Tể đang sống động, bên trong hàm chứa một pháp khí trân quý của Thiên Đạo thứ ba.

Vậy thì đồ cược bên ta cũng không thể kém được.

Ta đã chuẩn bị cho ngươi một lọ dược dịch 'Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy' trân quý vô cùng.” Tam Nhãn Thiếu Niên chậm rãi nói.

Tam Nhãn Thiếu Niên không nói lời thừa, nhanh chóng đi vào vòng cá cược, y rõ ràng đang tranh thủ thời gian.

Sau khi ván đầu tiên kết thúc, y còn phải lập tức bắt đầu ván thứ hai, quả là bận rộn.

Tống Thư Hàng: “???

Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo à?

Thiên Đạo không phải là bất hủ bất diệt sao?

Cần thuốc nhỏ mắt làm gì?” Tiền bối Ba Mắt thấy biểu cảm của Tống Thư Hàng thì biết cậu đang nghi hoặc điều gì.

Theo một nghĩa nào đó, giao tiếp với Tiểu Bá Tống chẳng hề mệt mỏi, xem hình trò chuyện rất thư giãn; nhưng lại rất mệt, mệt ở trong tâm.

“Thiên Đạo tại sao lại cần thuốc nhỏ mắt?

Đại khái là vì thói quen thôi. ...

Khi ngươi đã quen bảo dưỡng đôi mắt của mình rồi, cho dù chứng đạo thành tựu vị trí ‘Thiên Đạo’, vẫn sẽ theo thói quen mà khai phá các loại ‘thuốc nhỏ mắt’ mới, để bảo dưỡng đôi mắt của mình.

Dù sao thì, mắt là bảo bối đẹp nhất thế gian, bảo dưỡng thế nào cũng không quá đáng.” Tiền bối Ba Mắt cảm thán nói.

Tống Thư Hàng: “......

Vậy tức là, đây là sản phẩm do vị ‘Thiên Đạo’ tương ứng với Tiền bối Ba Mắt khai phát ra sao?

Quả nhiên lại là một vị Thiên Đạo rất có cá tính.” Tiền bối Ba Mắt tiếp tục nói: “Ta sẽ giới thiệu đơn giản công năng của ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ cho ngươi: Ngoài việc dùng để tư nhuận tròng mắt Thiên Đạo ra, công năng lớn nhất của nó là khai trí và điểm hóa.

Dù sao thì, loại thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo này có thể nói là nơi ánh mắt của ‘Thiên Đạo’ ngưng tụ, hiệu quả tư nhuận vô cùng kinh người.

Bởi vậy, cho dù là để thực vật khai mở linh trí, hay là điểm hóa pháp khí khiến nó sản sinh ý thức yếu ớt, đều rất hiệu quả.” Nói đến đây, y lại nhìn ‘Mắt Thánh Nhân Nho gia’ của Tống Thư Hàng, bổ sung: “Còn đối với Tiểu Bá Tống ngươi mà nói, nếu ‘Mắt Thánh Nhân Nho gia’ của ngươi quá tải, phát nhiệt, nhỏ một giọt ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ cũng sẽ có diệu dụng không ngờ.

Sao rồi, vật cược của ta, ngươi có hài lòng không?” “Vậy... ‘Bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’ của tôi cũng có thể dùng ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ để điểm hóa sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nếu khả thi, vậy trước tiên dùng ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ điểm hóa bản mệnh pháp khí của mình, khiến bản mệnh pháp khí sản sinh linh trí yếu ớt, giống như kiếm Lưu Tinh của Bạch tiền bối.

Sau đó, đợi đi cùng Hoàng Sơn tiền bối cày phó bản, là có thể khiến ‘Bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’ thăng cấp lên một tầng nữa, nếu may mắn, nói không chừng có thể sinh ra vài khí linh.

Ngoài ra, thao tác ‘nhỏ thuốc nhỏ mắt cho Mắt Thánh Nhân Nho gia’ mà Tiền bối Ba Mắt nói, cũng khiến Tống Thư Hàng rất động lòng.

“Ngươi đang xem thường công năng của ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ sao?” Tiền bối Ba Mắt hỏi ngược lại.

Chỉ cần thứ gì đó có liên quan đến ‘Thiên Đạo’, thì tuyệt đối đều là cực phẩm. ‘Bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’ của Tống Thư Hàng tuy đặc thù, nhưng sau khi nhỏ thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, cũng có thể phát huy công hiệu ‘điểm hóa’.

“Thành giao!” Tống Thư Hàng không chút do dự nói.

Đây chính là bảo vật cậu ấy cần nhất hiện tại!

Tiền bối Ba Mắt quả nhiên là một tiền bối chu đáo, mỗi lần cá cược đều chọn bảo vật thích hợp nhất cho đối phương làm vật cược.

“Vậy tiền bối, lần này chúng ta cược gì?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Lần này ta đã sớm chuẩn bị rồi, từ khi biết Tiểu Bá Tống ngươi thăng cấp, ta vẫn luôn chuẩn bị phương thức cá cược mới, chuẩn bị mấy loại rồi, đảm bảo công bằng.” Tiền bối Ba Mắt khẽ cười, búng tay một cái.

Quản gia Nhãn Châu Tử bên cạnh xoay người lấy ra một cái hộp lớn, mở ra.

Trong hộp là một cái trường đua ngựa phức tạp... mô hình.

Ở vạch xuất phát, còn có mười bảy con ngựa đồ chơi, trên đó có các chìa khóa dây cót, chờ chủ nhân lên dây cót cho chúng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Tiền bối Ba Mắt: "......

Đừng nói với tôi, lần này định thắng thua ván cược bằng cách chơi trò 'đua ngựa đồ chơi' này nhé?

Nếu thật sự như vậy, cái 'nghi thức cá cược' cao cấp sang trọng kia, đẳng cấp sẽ lập tức rớt xuống vực sâu mất." "Cái vẻ mặt như táo bón của ngươi là ý gì?

Khinh thường pháp khí do ta tốn công chế tác sao?" Tiền bối Ba Mắt ngồi trên ghế bập bênh, ngón tay khẽ gõ vào tay vịn.

"Không có, không có." Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói: "Không ngờ tiền bối ngài lại thích thứ này, lần sau tôi sẽ mang thêm vài bộ đồ chơi từ thế giới hiện tại đến cho ngài." Tướng do tâm sinh, Tiền bối Ba Mắt có dáng vẻ thiếu niên, tính cách quả nhiên cũng ham chơi như trẻ con.

Tiền bối Ba Mắt: "......" Y mệt mỏi trong lòng nhìn Quản gia Nhãn Châu Tử bên cạnh, ra hiệu cho Quản gia Nhãn Châu Tử giải thích công hiệu của pháp khí do mình tốn công chế tác cho Tống Thư Hàng.

"Khụ, Bá Tống Huyền Thánh ngài hiểu lầm rồi." Quản gia khẽ ho một tiếng nói: "Lần sau Bá Tống Huyền Thánh ngài đến, xin hãy mang đồ chơi 'mô hình tàu chiến' đến, chủ nhân của tôi chắc sẽ thích hơn." Lời của Quản gia Nhãn Châu Tử vừa dứt, dưới đất đột nhiên có một cây cột totem xông thẳng lên trời, treo Quản gia Nhãn Châu Tử lên đầu cột.

Đồng thời, trên đầu cột có ngọn lửa bùng lên dữ dội, thiêu đốt khiến Quản gia Nhãn Châu Tử kêu la thảm thiết.

Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra, sau đó chắp hai tay lại trước cột totem bắt đầu ước nguyện: “Nguyện tôi có thể bình an sống đến ngày mai~” Tiền bối Ba Mắt từ trên ghế bập bênh ngồi dậy, đưa bàn tay ra.

Chiếc ‘hộp’ trong tay Quản gia Nhãn Châu Tử trên đầu cột vừa vặn rơi xuống, lọt vào tay y.

Sau đó, Tiền bối Ba Mắt đành phải tự mình ra trận, giải thích diệu dụng của pháp khí này cho Tống Thư Hàng: “Kiện pháp khí này, tên là ‘Trường đua Thần Mã’.

Sử dụng pháp khí này, có thể triệu hồi ra 108 loại trường đua ngựa với đường đua khác nhau.

Còn mười bảy con ngựa sơ hình ở vạch xuất phát, về thuộc tính đều khác nhau, có loại thiên về sức bền, có loại thiên về bùng nổ, có loại thích hợp chạy nước rút quãng ngắn, có loại giỏi vượt chướng ngại vật.” “Sau đó, chúng ta mỗi người chọn một con, lên dây cót, rồi thi đấu?” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Lên dây cót chỉ là bước cuối cùng, pháp khí do ta tự tay chế tác không đơn giản như vậy.

Đã được gọi là ‘Trường đua Thần Mã’, công năng lớn nhất của nó chính là thông qua những ‘ngựa sơ hình’ này để triệu hồi ra thần mã.

Tất cả các ‘thần mã’ đã từng tồn tại thật sự trong Chư Thiên Vạn Giới từ xưa đến nay, đều có thể được triệu hồi ra, xuất hiện trên trường đua.

Xét đến tính công bằng của cuộc thi, những ‘thần mã’ được triệu hồi này sẽ bị hạn chế bởi thuộc tính của ‘ngựa sơ hình’.

Điều này tăng cường đáng kể tính giải trí.” Tiền bối Ba Mắt khóe miệng nhếch lên.

Tống Thư Hàng gật đầu, quả nhiên Tiền bối Ba Mắt là người có tính cách ham chơi.

“Có hai cách để triệu hồi thần mã.” Lúc này, Quản gia Nhãn Châu Tử đang bị treo trên cột totem bị thiêu đốt kêu lên: “Thứ nhất, là sử dụng môi giới triệu hồi, tiến hành triệu hồi thần mã cố định, có thể triệu hồi ra thần mã của Chư Thiên Vạn Giới mà ngươi muốn.” “Nếu không có môi giới thì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vậy thì dùng cách thứ hai, triệu hồi ngẫu nhiên.

Không cần bất kỳ môi giới triệu hồi nào, tự tay ấn vào dây cót, là có thể tiến hành triệu hồi.

Có thể triệu hồi ra thần mã cực mạnh, cũng có thể triệu hồi ra thần mã yếu ớt.” Quản gia Nhãn Châu Tử vừa kêu thảm thiết vừa tiếp tục trả lời.

“Vừa công bằng, lại không tuyệt đối công bằng, đúng là phong cách của Tiền bối Ba Mắt ngài.” Tống Thư Hàng gật đầu, cậu không có bất kỳ môi giới nào, đương nhiên chỉ có thể chọn phương án thứ hai.

Suy nghĩ một lát, cậu đưa tay từ trong hộp lấy ra một con ngựa sơ hình ‘thiên về bùng nổ’.

Cậu cũng chỉ có thể sử dụng phương án thứ hai để triệu hồi.

Khi ngón tay cậu chạm vào chiến mã...

Trò chơi bắt đầu.

Ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo vào một trường đua ngựa khổng lồ.

Đồng thời, thân hình Tiền bối Ba Mắt cũng bị kéo vào không gian

‘Trường đua Thần Mã’.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, trò chơi bắt đầu luôn sao?

“Trên thế giới này không có chuyện công bằng tuyệt đối, ta chỉ có thể cung cấp sự công bằng tương đối.” Tiền bối Ba Mắt khẽ cười, tâm tình vui vẻ nói: “Xem ra Tiểu Bá Tống ngươi cũng sốt ruột muốn bắt đầu ván cược rồi, đúng ý ta.

Vậy thì, ván cược bắt đầu!

Trong Trường đua Thần Mã, thần mã mà ngươi và ta triệu hồi, con nào đến đích trước, người đó sẽ thắng!” Y khẽ vỗ tay, nghi thức cá cược triển khai, ván cược thành lập.

Vật cược của hai bên là 【một phân thân Bàn Cầu Chúa Tể Cửu U】 và 【một bình (lớn) thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo】.

Kết quả ván đấu đầu tiên, cho dù thắng hay thua, đối với Tiền bối Ba Mắt đều là một kết cục vui vẻ.

Bởi vậy, y hiện tại tâm tình vô cùng tốt.

Theo sau ván cược chính thức thành lập, Tiền bối Ba Mắt cũng tự tay chọn một ‘ngựa sơ hình’, sau khi y chọn xong, tám con ngựa còn lại đồng thời tiến vào ‘chế độ ngẫu nhiên’, trên đỉnh đầu chúng có vô số hư ảnh ‘thần mã’ của Chư Thiên Vạn Giới từ xưa đến nay hiện lên.

Cuối cùng, có tám con thần mã mang huyết mạch thần thú, xuất hiện ở vạch xuất phát trường đua.

Có chiến mã thân phủ vảy rồng; có thần mã chân đạp lửa, toàn thân bốc cháy; có chiến mã nguyên tố toàn thân làm từ tia chớp; có yêu mã mọc chín cái đuôi; có con kỳ lạ đến mức chỉ có đầu ngựa, thân lại là thân thần thú Kỳ Lân; đến phía sau thì cả Thiên Mã và Kỳ Lân Đơn Giác cũng lần lượt xuất hiện...

Tám con ngựa đua đủ loại, được triệu hồi ngẫu nhiên, không ngừng hí vang ở vạch xuất phát, khí thế phi phàm.

Đồng thời, trên khán đài xuất hiện vô số bản sao ‘Quản gia Nhãn Châu Tử’, cao giọng hò hét, làm nóng bầu không khí.

Loáng thoáng có thể nghe thấy phần lớn ‘khán giả’ đều đang hô hào những khẩu hiệu như 【Bá Tống Huyền Thánh cố lên】.

“Triệu hồi ngẫu nhiên, nhất định phải triệu hồi ra một con ngựa tốt nha.” Tống Thư Hàng đưa tay dùng sức vặn ‘dây cót’.

Nếu triệu hồi ra ‘ngựa phàm’ thì xong đời rồi.

Thế nên Bạch tiền bối phù hộ, hãy cho tôi ra cực phẩm đi!

Trên đỉnh đầu, một đám Thánh Viên hiện ra, cao giọng hát bài《Số 666 May Mắn》, tăng cường khí vận cho Bá Tống Huyền Thánh.

“Yên tâm đi, triệu hồi ra kém nhất cũng là cấp bậc ‘thần mã’.

Ta đã nói rồi, ít nhất sẽ đảm bảo ‘công bằng tương đối’, vậy mới có tính giải trí và thử thách.” Tiền bối Ba Mắt chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, khi vặn dây cót, cậu đột nhiên cảm ứng được giữa mình và ‘ngựa dây cót’ trong tay, sản sinh một loại liên hệ.

Thông tin về ‘ngựa’ trên người cậu dường như bị trích xuất ra, rơi vào ‘ngựa dây cót’ này.

Ngay cả khi là triệu hồi ngẫu nhiên, cũng không phải hoàn toàn ngẫu nhiên.

Chương 2496

Khi triệu hồi ngẫu nhiên, dường như cũng sẽ cố gắng triệu hồi ra thần mã có liên quan đến người triệu hồi.

Trừ khi người triệu hồi cả đời chưa từng tiếp xúc với ‘ngựa’.

Trong đầu Tống Thư Hàng, rất nhiều hình ảnh ‘ngựa’ lướt qua từ ký ức.

Cuối cùng, một con ngựa chiến đen tuyền dừng lại.

Tống Thư Hàng: “!!!

Là nó, con ngựa đực lớn!

Con tinh ngựa đực kỳ lạ đến từ tổ chức ‘Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại thành một nhà’, dường như là cảnh giới Ngũ Phẩm.” Cảnh giới Ngũ Phẩm trong giới tu sĩ cũng coi như là đại yêu.

Nhưng trong ‘Trường đua Thần Mã’ của Tiền bối Ba Mắt, tuyệt đối là tồn tại đội sổ.

Nếu thật sự triệu hồi con tinh ngựa đực này ra... thì thà tự mình lên sân chạy còn hơn!

Không thể là nó!

Đổi con khác, đổi con khác.

Tống Thư Hàng âm thầm niệm trong lòng.

Ong ~~ Nhưng lúc này, nghi thức triệu hồi hoàn thành.

Một hư ảnh tuấn mã, thành hình trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu âm thầm ngẩng đầu nhìn trời, vẻ mặt tuyệt vọng.

Quay lại có nên đánh con tinh ngựa đực kia một trận không?

Nhưng nghĩ lại thì thôi, chuyện này cũng đâu phải lỗi của tinh ngựa đực.

Có đánh nó cũng không thể dùng lý do này.

“Nhìn biểu cảm của ngươi, dường như không triệu hồi ra được con ngựa ưng ý sao?” Tiền bối Ba Mắt khóe miệng nhếch lên, lên tiếng nói: “Thật ra, ta vừa định nhắc ngươi, ta muốn nói nếu ngươi không muốn ‘rút ngẫu nhiên’ thì ta có thể cung cấp cho ngươi hai loại môi giới triệu hồi, ngươi có thể chọn một loại.

Chỉ là ta còn chưa mở miệng, ngươi đã bắt đầu triệu hồi rồi.” “Lần sau tiền bối ngài có thể mở miệng sớm hơn không?” Tống Thư Hàng thở dài.

“Không thể, vì như vậy ta rất vui.” Tiền bối Ba Mắt cười khì nói.

Nói xong, y lấy ra một cây roi ngựa.

Y đặt roi ngựa vào một trận pháp, sau đó vặn dây cót của ‘ngựa sơ hình’, đặt nó vào trung tâm trận pháp: “Ra đi, hãy làm lóa mắt Bá Tống Hào đi, Mã Đế vương giả trong các loài ngựa của Chư Thiên Vạn Giới!” Khoảnh khắc tiếp theo, một con tuấn mã đẹp trai từ trong trận pháp nhảy ra.

Không có vảy rồng khoa trương, không có lửa, gió lốc hay sấm sét đi kèm, không có sừng hay cánh, trông giống hệt một con ngựa bình thường, không hề biến dị.

Nhưng vừa xuất hiện, nó lập tức khiến người ta cảm thấy nó khác biệt.

Nó ngẩng đầu hí một tiếng, tám con ngựa khác trên trường đua dường như có chút rụt rè.

Tiếng hí này chính là nhạc nền xuất hiện (BGM) của con tuấn mã này.

Và khi nó nhấc vó đi, trong cỏ trên thảo nguyên lại không ngừng có những bông hoa tươi nở rộ, dường như là để chào đón sự xuất hiện của nó.

Ngoài việc tự mang nhạc nền xuất hiện (BGM), lại còn tự mang hiệu ứng bối cảnh.

Hoàn toàn là đãi ngộ của nhân vật chính.

Thế này thì chơi thế nào nữa?

Tống Thư Hàng nhìn con chiến mã của mình, vẻ ngoài đen thui...

Là bộ dạng của con ‘tinh ngựa đực’ kia.

Xong rồi, xong rồi.

Ngay khi cậu đang suy tư, con tinh ngựa đực kia sau khi thấy ‘Mã Đế’ thì lại vui vẻ hẳn lên.

Nó lao nhanh về phía ‘Mã Đế’ kia, không chút sợ hãi. 【Đừng nói với tôi là vừa vào trận đã động dục rồi nhé!】 Tống Thư Hàng vẻ mặt tuyệt vọng, nói: “Tiền bối Ba Mắt, tôi có thể thay chiến mã ra trận không?” “Ngươi là ngựa sao?

Nếu ngươi là ngựa, ta sẽ cho phép ngươi ra trận.” Tiền bối Ba Mắt cười khì nói.

Mà lúc này, tinh ngựa đực đã vui vẻ nhảy đến bên cạnh ‘Mã Đế’, dường như muốn lấy lòng ‘Mã Đế’ kia. ‘Mã Đế’ khẽ ngẩng đầu, thân là vương giả trong loài ngựa, một tiếng hí vang, ngay cả tám con thần mã được triệu hồi ngẫu nhiên kia cũng không chịu nổi, tự nhiên có sự kiêu ngạo thuộc về riêng mình.

Ngay lúc này, con ngựa đen của Tống Thư Hàng đột nhiên đứng bằng hai chân sau, một vó đạp thẳng vào mặt 'Mã Đế'.

Bốp ~~ Mã Đế bị đạp ngã xuống đất, không ngừng giãy giụa, phát ra tiếng kêu đau đớn.

Tống Thư Hàng: "!!!" Tiền bối Ba Mắt: "!!!" Tất cả Quản gia Nhãn Châu Tử trên khán đài cũng ngây người, ngay cả tiếng cổ vũ cũng ngừng lại.

Tất cả mọi người và ngựa đều im lặng, nhưng con tuấn mã đen lại không ngừng bạo hành.

Sau khi một vó đạp ngã Mã Đế, nó tiếp tục dùng vó trước giẫm mạnh mấy cái lên người Mã Đế.

"Dừng, dừng lại!" Tống Thư Hàng vội vàng kêu dừng.

Đồng thời, trong lòng cậu dâng lên một dự cảm.

Tinh ngựa đực tuyệt đối không to gan đến thế.

"Hí duật duật ~~" Con ngựa đen đứng bằng hai chân sau, hai vó trước dang rộng sang hai bên, tạo tư thế 'Bạch Hạc Lưỡng Sí', đồng thời hai chân sau của nó cấu tạo hơi ngược khớp, tạo tư thế 'Kim Kê Độc Lập'.

Tống Thư Hàng ôm trán...

Quả nhiên là con Hí Tinh Mã của Thiên Đạo Bạch gia!

Tống Thư Hàng cũng không ngờ, Hí Tinh Mã lần này lại nhuộm màu xuất hiện, nhuộm mình thành đen giả dạng tinh ngựa đực, ngay cả cậu cũng bị lừa.

Nếu là Hí Tinh Mã thì...

Lần này có lẽ thắng được!

"Ngươi đây là ngựa gì?

Tàn bạo quá rồi đó?” Tiền bối Ba Mắt mắt tròn miệng há, mãi một lúc sau mới hoàn hồn từ cảnh tượng bạo lực này.

Y dùng con mắt thứ ba trên trán quét qua con ngựa đen lớn của Tiểu Bá Tống này, nhưng thông tin nhận được rất mơ hồ.

Thông tin hiển thị: Đây là một con tinh ngựa thuộc liên minh yêu quái đến từ 《Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Lại Thành Một Nhà》, thiên phú đặc biệt là: Ngựa đực giống.

Nhưng cái thông tin này, Tiền bối Ba Mắt chẳng tin một chữ nào.

Bởi vì nếu thông tin thật sự không sai, vậy một con tinh ngựa đực bình thường nhỏ nhoi, khi đối mặt với ‘Mã Đế’, sẽ ngay lập tức co rúm thành một cục.

Sao có thể còn to gan lên đánh vào mặt Mã Đế chứ?

Tống Thư Hàng quay người lại, hai tay ôm lấy mặt mình, bắt đầu xoa nắn.

Cậu muốn xoa nắn ra một vẻ mặt ‘không biểu cảm’, để tránh cho Tiền bối Ba Mắt đọc được đáp án từ trên mặt mình.

Khó khăn lắm mới xoa nắn đi nụ cười trong lòng mình khỏi mặt, Tống Thư Hàng bày ra vẻ ‘mặt đơ’, nói với Tiền bối Ba Mắt: “Sự thật là, vừa nãy khi triệu hồi, tôi còn tưởng mình triệu hồi ra là một con ngựa yêu của 《Toàn Thế Giới Yêu Quái Liên Hợp Lại Thành Một Nhà》.

Nhưng hiện tại xem ra, trong quá trình triệu hồi chắc đã xuất hiện biến hóa.” “Vậy, thân phận của con ngựa này là gì?” Tiền bối Ba Mắt hỏi.

“Tiền bối Ba Mắt...

Ván cược đã bắt đầu rồi, thông tin tiếp theo là cơ mật.

Tôi không thể để ngài từ thông tin của tôi mà biết được cách khắc chế!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Tiền bối Ba Mắt gật đầu: “Có lý.” “Mời quý vị vào vị trí xuất phát, cuộc thi sắp bắt đầu rồi.” Lại có một Quản gia Nhãn Châu Tử mặc trang phục trọng tài, lớn tiếng kêu lên.

“Ngựa tiền bối, thắng hay thua, tất cả trông cậy vào ngài đó!” Tống Thư Hàng lớn tiếng kêu với ‘Hí Tinh Mã’.

Nếu có thể thắng được 【Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo】 từ tay ‘Tiền bối Ba Mắt’, cậu ấy sẽ phải phát tài một phen...

Lượng thuốc nhỏ mắt rất đủ, có thể chia cho mỗi thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ một phần nhỏ, vẫn còn thừa rất nhiều.

Đến lúc đó, cậu ấy có thể lại dùng chút thủ đoạn trong ‘khâu phát tài’: trước tiên dùng ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ đổi lấy một số bảo vật từ các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, sau đó dùng những bảo vật này để bổ sung cho ‘Ngai vàng Phát Tài’.

Hai lần phát tài trước, cậu ấy đều dùng thủ đoạn.

Lần này, cậu ấy phải nghiêm túc tổ chức một đại hội ‘Ngai vàng Phát Tài’ đúng theo lời hẹn.

Dù sao đây cũng là một phần quan trọng trong lời hẹn với Tiền bối Ba Mắt, không thể cứ mãi dùng thủ đoạn trốn tránh.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng trong lòng có một địa điểm phát tài thích hợp: Niên hội Tô Thị Thiên Hà.

Thân là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, khi tham gia Niên hội Tô Thị Thiên Hà, tự nhiên không thể tay không đến.

Đến lúc đó, ‘Ngai vàng Phát Tài’ vừa mở ra, vừa có thể giữ thể diện, lại vừa hoàn thành lời hẹn với Tiền bối Ba Mắt.

Hí Tinh Mã tiền bối đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nó đứng bằng hai chân sau, một vó trước gác lên vai Tống Thư Hàng, bộ dạng đặc biệt lưu manh.

Sau khi vỗ vỗ Tống Thư Hàng, Hí Tinh Mã tiền bối tiến lên, đi vào vị trí xuất phát.

"Tiểu Bá Tống...

Nhắc nhở trước, đua ngựa có quy tắc đua ngựa, sau khi cuộc thi bắt đầu, tuyệt đối không được phép đá đạp các con ngựa khác.

Nếu không, sẽ mất tư cách thi đấu, trực tiếp thất bại." Tiền bối Ba Mắt nhắc nhở.

Y sợ con ngựa đen lớn mà Tống Thư Hàng triệu hồi, khi đua lại đột nhiên đá hậu các con ngựa khác.

Cảm giác con ngựa đen lớn này, tuyệt đối sẽ làm vậy.

"Yên tâm đi, Tiền bối Ba Mắt.

Quy tắc thi đấu tôi vẫn hiểu mà." Tống Thư Hàng gật đầu nói, đồng thời lại âm thầm dặn dò Hí Tinh Mã tiền bối một phen.

"Vậy thì tốt." Tiền bối Ba Mắt gật đầu nói, chỉ cần trong cuộc thi con ngựa đen lớn không chơi bẩn, đơn thuần thi đấu, thì Mã Đế mà y triệu hồi ra vẫn có hy vọng lớn giành chiến thắng.

Các thần mã được triệu hồi đã xếp vào vị trí, Mã Đế đứng ở vị trí số 5, còn Hí Tinh Mã đứng ở vị trí số 8...

Cổng đường đua mở ra.

Mã Đế số 5 dẫn đầu, nhất kỵ tuyệt trần.

Chương 2497

Phía sau, tám con thần mã được triệu hồi ngẫu nhiên khác cũng thi triển thần thông, bám sát theo sau.

Chỉ có Hí Tinh Mã màu đen dường như lơ đãng, không thể xuất phát ngay lập tức...

Rơi vào vị trí cuối cùng.

Tống Thư Hàng: "......" Rất nhanh, 'Mã Đế' phía trước đã chạy được nửa đường đua.

Còn Hí Tinh Mã vẫn không nhanh không chậm chạy theo sau tất cả các con ngựa khác.

Nó chạy rất bình thường, không chơi bẩn, không dùng bất kỳ năng lực đặc biệt nào, nghiêm túc tuân thủ quy tắc.

"Thì ra là vậy, ngựa giỏi đánh nhau, chưa chắc đã giỏi chạy." Tiền bối Ba Mắt an tâm không ít.

"Bá Tống Huyền Thánh cố lên!" "Đừng thua cho ba con mắt!" "Chạy đi, vượt qua Mã Đế!" Tất cả bản sao Quản gia Nhãn Châu Tử trên khán đài đều phát ra tiếng kêu khản cả cổ.

"Lát nữa sẽ nướng thằng cha này lên đống lửa." Tiền bối Ba Mắt nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng thở dài: "Là tiền bối ngài quá chiều nó thôi." "Ngươi thua rồi." Tiền bối Ba Mắt tâm tình rất tốt.

"Chưa đến giây phút cuối cùng, đừng bao giờ nói thắng thua." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Đang lúc nói chuyện, Hí Tinh Mã bắt đầu vượt từng con một, những ‘thần mã’ vốn ở phía trước nó, từng con một bị nó vượt qua.

Tốc độ của Hí Tinh Mã không hề tăng lên, chỉ là tốc độ của các thần mã khác, đang giảm đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Từng con thần mã, thở hổn hển như trâu, mồ hôi như mưa.

Tiền bối Ba Mắt nhíu mày, lông mày kẹp chặt con mắt thứ ba giữa trán.

Trạng thái của những thần mã này không ổn!

Thân là ‘thần mã’ nổi tiếng của Chư Thiên Vạn Giới, cho dù bị ‘ngựa sơ hình’ hạn chế thuộc tính, thì sức chịu đựng cũng không thể kém đến thế.

Chúng dường như đang chịu áp lực rất lớn?

Tiền bối Ba Mắt đoán không sai.

Lúc này, tất cả ‘thần mã’ trên trường đua đều đang chịu áp lực rất lớn, áp lực lớn đồng bộ cả về thể chất và tâm lý.

Trời đất đều đang hạn chế chúng tiến lên, không gian đang ngưng đọng, khi các thần mã chạy về phía trước thì giống như đang va chạm vào một bức tường rắn.

Đồng thời, trong lòng chúng, còn có một loại áp bức không thể diễn tả bằng lời.

Con ngựa đen lớn kia, giống như một ma vương, trở nên khổng lồ vô cùng.

Còn chúng thì đều biến thành những con côn trùng nhỏ dưới vó của ngựa đen lớn, sắp bị nghiền nát dễ dàng.

Hai hơi thở sau.

Tám con thần mã được triệu hồi ngẫu nhiên đã bị Hí Tinh Mã bỏ lại phía sau, nó không nhanh không chậm chạy đến sau ‘Mã Đế’, cách nửa thân ngựa.

Mã Đế không kìm được nhìn con ngựa đen lớn, trong mắt hiện lên vẻ hoảng sợ.

“Hí duật duật ~” Con ngựa đen lớn đột nhiên đứng bằng hai chân sau.

Mã Đế kinh hãi kêu to, liều mạng lao về đích.

Con ngựa đen lớn lộ ra nụ cười mang tính người.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó bắt đầu sải bước hết sức, hai chân sau của nó đạp ra một bộ ‘bộ pháp’ huyền ảo, giữ nguyên tư thế đứng bằng hai chân sau, lao nhanh về phía trước.

“《Quân Tử Vạn Lý Hành》 thân pháp tấn giai 《Thiên Hành Kiện》?!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Con ngựa đen lớn chân đạp 《Thiên Hành Kiện》, trong nháy mắt vượt qua Mã Đế, dẫn trước một thân ngựa, đạp vào đích.

Nó cao cao giơ hai vó, hướng về phía khán giả ‘ôm quyền’ hành lễ.

Ván cược kết thúc.

Người thắng: Tống Thư Hàng.

“Lại thua rồi à.” Tiền bối Ba Mắt đau lòng nói.

Nhưng mà, thua cũng tốt.

Tống Thư Hàng sau khi thắng, không chỉ cần mang đi ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’, mà càng cần mang đi vật cược của y: ‘Bàn Cầu Chúa Tể Cửu U’.

Bởi vậy, cho dù thắng hay thua, đều là chuyện tốt.

Nếu thắng, vật cược của Tống Thư Hàng y sẽ thu.

Nếu thua, y có thể ngồi xem vở kịch hay 'Bàn Cầu Chúa Tể Cửu U' truy sát Tiểu Bá Tống.

Tâm tình, đột nhiên vui vẻ không tả nổi.

Nghi thức cá cược kết thúc. 'Trường đua Thần Mã' khổng lồ bắt đầu khôi phục.

Đồng thời, trong tay Tống Thư Hàng xuất hiện một chai thủy tinh, lớn cỡ lon nước ngọt, bên trong chứa đầy chất lỏng màu xanh nhạt.

Đây chính là 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo', bảo vật vô cùng quý giá.

Nếu ném vào giới tu chân, tuyệt đối sẽ khiến các tu sĩ tranh giành đến vỡ đầu.

Pháp khí có khí linh và pháp khí không có khí linh, là hai khái niệm khác nhau.

Bất kể là thứ gì, chỉ cần được chú nhập linh hồn, đều sẽ trở nên khác biệt.

Tống Thư Hàng giơ chai thủy tinh lên, nhìn chằm chằm vào 'thuốc nhỏ mắt' bên trong, không biết có phải ảo giác không, cậu dường như cảm ứng được 【pháp tắc】 yếu ớt từ trong những 'thuốc nhỏ mắt' này?

Pháp tắc này, là thứ mà Bát Phẩm Huyền Thánh mơ ước.

Bát Phẩm Huyền Thánh muốn thăng cấp đến cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên, thì cần phải trải qua ba giai đoạn không thể tránh khỏi: 'tiếp xúc pháp tắc, thích ứng pháp tắc, dung nhập pháp tắc'.

Quá trình này vô cùng dài, thời gian tiêu hao để hoàn thành ba giai đoạn này đều được tính bằng 'vạn năm'.

Đặc biệt là giai đoạn ‘tiếp xúc pháp tắc’, Bát Phẩm Huyền Thánh cần tự mình lĩnh ngộ pháp tắc.

Bắt đầu từ con số không, việc từ không thành có, là khó khăn nhất.

Nhưng nếu ở giai đoạn Bát Phẩm Huyền Thánh, có thể ‘trải nghiệm pháp tắc’ trước, dù chỉ là tiếp xúc một chút, cũng có thể tiết kiệm cho Huyền Thánh mấy ngàn năm, thậm chí cả vạn năm khổ tu.

Các Huyền Thánh mới tấn cấp trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thì tương đối may mắn, họ từng dùng ‘mắt thịt’ nhìn thấy pháp tắc, suýt chút nữa thì mù.

“Nếu trong đó thật sự ẩn chứa ‘pháp tắc’ yếu ớt, vậy giá trị quả thực không thể đong đếm được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Hí Tinh Mã chạy nhanh đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Nó đưa vó trước ra, chỉ vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn nó: “???” Hí Tinh Mã liên tục nháy mắt với Tống Thư Hàng, ánh mắt nhìn ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ trong tay Tống Thư Hàng, giơ vó trước của mình lên.

“À, Ngựa tiền bối ngài muốn nhỏ thuốc nhỏ mắt sao?” Tống Thư Hàng đoán hỏi.

Hí Tinh Mã liên tục gật đầu.

Thư Hàng tiểu tử này vẫn có chút năng lực hiểu biết.

“Không thành vấn đề, dù sao trận đấu này nhờ phúc của Ngựa tiền bối mới thắng được.” Tống Thư Hàng hào sảng nói.

Sau đó...

Cậu đưa tay trái ra, mở to đôi mắt long lanh của Hí Tinh Mã, trong ánh mắt nghi hoặc của nó, nhỏ một giọt thuốc nhỏ mắt vào mắt nó.

Hí Tinh Mã chớp chớp mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo.

“A a a a ~” Hí Tinh Mã phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết.

Nó cao giọng hí, một vó đá bay Tống Thư Hàng.

Uy lực của cú đá này vô cùng đáng sợ, Tống Thư Hàng sau khi bị đá bay, liên tục lộn mười mấy vòng trên không, cuối cùng ầm ầm rơi xuống đất, tạo ra một cái hố trên mặt đất.

Thông nương trong túi lộ ra cái chóp nhọn, nói nhỏ nhẹ: “Thư Hàng Thư Hàng, để tôi phiên dịch giúp cậu một chút.

Vị Ngựa tiền bối này đang nói: Thư Hàng cậu ngu ngốc quá, tôi muốn cậu nhỏ một chút thuốc nhỏ mắt lên vó của tôi, chứ không phải nhỏ vào mắt tôi.” 【Mình biết, nhưng mình chính là không nhịn được muốn nhỏ vào mắt nó.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, cậu bình tĩnh bò dậy khỏi mặt đất, vỗ vỗ người.

Hí Tinh Mã dùng vó lau lau mắt mình, lại vắt ra giọt ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ kia, sau đó nó nhìn chằm chằm vào ‘thuốc nhỏ mắt’, bắt đầu ngẩn người nghiên cứu.

Tiền bối Ba Mắt: “......” Lúc này, ‘Trường đua Thần Mã’ đã thu lại, trường đua và chín con thần mã khác đều đã khôi phục nguyên trạng, trở về trong cái hộp nhỏ kia.

Duy chỉ có con ngựa lưu manh mà Tiểu Bá Tống triệu hồi ra, lại vẫn chưa khôi phục, giữ nguyên bộ dạng ngựa đen, xuất hiện trong tiểu thế giới Mộc Môn của y.

Có thể khẳng định, bản tôn của con ngựa đen lớn này, thực lực vô cùng khủng bố...

Ít nhất không kém hơn y, mới có thể duy trì hình thái ‘ngựa’ trong tiểu thế giới của y. 【Nhưng mà, trong các đời Thiên Đạo, có ai chứng đạo bằng thân ngựa không?】 Tiền bối Ba Mắt trầm tư.

Lúc này, trên cột totem trong tiểu thế giới, Quản gia Nhãn Châu Tử cuối cùng cũng thoát khỏi cột.

Y khẽ vỗ người, phủi sạch tro đen.

Sau đó, y nhiệt tình đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cúi mình chào cậu: “Chúc mừng ngài, Bá Tống Huyền Thánh.” “Cảm ơn.” Thông nương thay Tống Thư Hàng trả lời.

“Bá Tống Huyền Thánh ngài có thể giành chiến thắng trong trận đua ngựa lần này, quả là chúng vọng sở quy.

Từ khi cuộc thi bắt đầu, tôi đã biết Tiên tử May Mắn vẫn luôn đứng bên cạnh ngài.

Hoàn toàn khác với ai đó xui xẻo đã thua liên tiếp hơn ba mươi lần.” Quản gia Nhãn Châu Tử tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: “......” Tiền bối Ba Mắt: “......” Thông nương suy nghĩ một chút rồi nói: “Quá khen, quá khen.” “À, Bá Tống Huyền Thánh ngài bây giờ còn tuyển quản gia không?

Nếu tuyển người, có muốn cân nhắc tôi không?” Quản gia Nhãn Châu Tử cười tủm tỉm nói: “Tôi đã muốn nhảy việc từ lâu rồi.” Lời y vừa dứt, Tống Thư Hàng liền nghe thấy một tiếng lợi khí xé gió...

Sau đó, một cây trường mâu đâm xuyên tim Quản gia Nhãn Châu Tử.

Tiền bối Ba Mắt bình tĩnh đi tới, nhấc Quản gia Nhãn Châu Tử đã bị xiên lên, đặt lên đống lửa bên cạnh để nướng.

Nhìn động tác thành thạo của y, Tống Thư Hàng không khỏi đau lòng thay Tiền bối Ba Mắt vài giây.

Cái này phải bị Quản gia Nhãn Châu Tử chọc tức bao nhiêu lần, bị nướng bao nhiêu lần, mới có thể luyện ra động tác thuần thục như vậy?

Chương 2498

Con mắt trên trán Tiền bối Ba Mắt khẽ liếc Tống Thư Hàng một cái, nói: “Ngươi có thời gian thương hại ta, còn không bằng thương hại chính mình ngươi đi.

Đừng quên, nghi thức cá cược đã kết thúc rồi.

Vật cược cũng không còn đóng băng, đã thuận lợi trả lại cho ngươi.” Vật cược không còn đóng băng?

Tống Thư Hàng không chút do dự, điên cuồng vận chuyển thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, liều mạng lao về phía Tiền bối Ba Mắt: “Tiền bối Ba Mắt, vật cược không thể đợi sau khi tôi rời khỏi tiểu thế giới của ngài rồi mới giải phong sao?” “Xin lỗi, chỗ ta không có dịch vụ này.” Tiền bối Ba Mắt cười khì nói.

Phía sau, phân thân Đại lão Bàn Cầu đã khôi phục năng lực hành động.

“【Cười giận】 Vật cược?

Bá Tống, ngươi là người đầu tiên coi ta là vật cược.

Ngay cả Bạch U U cũng chưa từng đối xử với ta như vậy!” Phân thân Đại lão Bàn Cầu đã giận đến cực điểm.

Thân thể phân thân Đại lão Bàn Cầu, hóa thành hình dạng một khối kim cương cắt gọt, đầu mũi khoan chĩa thẳng vào Tống Thư Hàng: “Một phát pháo này sẽ xuyên thủng cơ thể ngươi, ngoan ngoãn đứng yên chịu chết đi cho ta!” “Đáng sợ, đòn tấn công này mang theo pháp tắc ‘vạn vật quán xuyên’, chuyên phá các loại công pháp phòng ngự, hộ thể, rèn luyện thân thể.” Tiền bối Ba Mắt vừa nướng Quản gia Nhãn Châu Tử, vừa giải thích cho Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng đã lao đến bên cạnh Tiền bối Ba Mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu khởi động 'Thân Bất Hủ Sương Khói', hóa thành một làn sương mù lớn bằng nắm tay, trốn ra sau lưng Tiền bối Ba Mắt.

"Ngươi muốn dùng ta làm lá chắn thì lầm rồi." Tiền bối Ba Mắt bình tĩnh nói: "Trong thế giới này, ta vừa vô sở bất tại, lại vừa không ở bất cứ đâu.

Ngươi thấy ta ở đây, nhưng thật ra ta không ở đây.

Nếu phát pháo này bắn tới, sẽ như thế này đây." Oanh ~~ Một phát pháo 'vạn vật quán xuyên' của phân thân Đại lão Bàn Cầu, trực tiếp xuyên qua thân thể Tiền bối Ba Mắt, bắn trúng Tống Thư Hàng.

Bùm ~ Lửa quang tứ xạ.

Thân thể Tống Thư Hàng, nổ tung thành một đám lửa.

Lại là thế thân.

Đại Thập Lục trong 《Pháp Thân Hỏa Diễm》 còn chưa ngưng tụ thành hình, lại một lần nữa bị nổ thành hoa lửa.

"Ồ?

Lại là cái pháp thế thân đó sao?" Tiền bối Ba Mắt hơi ngẩn ra.

Chiêu này của Tiểu Bá Tống thật đáng ghét, ngay cả y cũng không phát hiện ra, thậm chí Bàn Cầu Chúa Tể Cửu U cũng bị lừa.

Không đúng, Tiểu Bá Tống không thể làm được đến mức này, là có người âm thầm trợ giúp cậu ấy!

Tiền bối Ba Mắt không khỏi lén nhìn con ngựa đen lớn đang giơ vó ngẩn người kia, e rằng chính con ngựa đen lớn này đang âm thầm giúp Tống Thư Hàng che đậy thiên cơ, lừa được y và Bàn Cầu Chúa

Tể Cửu U đối diện.

Đồng thời, Tiền bối Ba Mắt phát hiện chân thân của Tống Thư Hàng, đã xuất hiện ở mép cánh cửa gỗ.

Lúc này, Tống Thư Hàng đã nửa thân người bước ra ngoài.

Phân thân Đại lão Bàn Cầu một kích chỉ làm nổ một thế thân, cũng phản ứng kịp.

Miệng pháo của y xoay một cái, nhanh chóng khóa chặt cánh cửa gỗ.

“Ha ha ha, Đại lão Bàn Cầu tạm biệt nha ~ ngài đừng đuổi theo tôi, vì còn có chuyện quan trọng hơn đang chờ ngài đó.” Tống Thư Hàng lúc này ha ha cười lớn, dùng sức nhảy một cái.

Phân thân Đại lão Bàn Cầu tức đến phình to, nhưng y chỉ có thể ép mình bình tĩnh lại.

Mặc dù lúc này y hận không thể xông lên xé xác Tống Thư Hàng thành vạn mảnh.

Nhưng bây giờ, không phải lúc truy đuổi Bá Tống.

Y phải từ tay vị ‘Tiền Chúa Tể Cửu U’ này, cược thắng lại ‘sự tồn tại’ mà bản thể mình đã bị cắn mất!

Phần ‘sự tồn tại’ mà bản thể bị cắn mất, quan trọng hơn Bá Tống.

Trong tình huống cá và tay gấu không thể có cả hai, y chỉ có thể chọn ‘cá vàng’.

Đại lão Bàn Cầu hậm hực quay người lại, ánh mắt khóa chặt Tiền bối Ba Mắt.

Tiền bối Ba Mắt: “......” Quản gia Nhãn Châu Tử trên vỉ nướng run rẩy nói: “Chủ nhân, ngài lại bị hố rồi.” Bá Tống Huyền Thánh cái tên bụng dạ đen tối này, khi đào hố lại đào hố liên hoàn, hố này nối tiếp hố kia, hố này lồng hố kia.

“Ti tiện, trong mấy năm ta ẩn cư này, nhân tính lại ti tiện đến mức này, thật khiến ta đau lòng.” Tiền bối Ba Mắt nghiến răng nói: “May mà ta cũng đã sớm chuẩn bị.” Nói xong, y khẽ búng tay.

Một cánh cửa không gian vốn đã mở ra nhưng đang ở trạng thái ‘tàng hình’ hiện lên bên cạnh y.

Cùng lúc đó, Bá Tống Huyền Thánh đang vui vẻ đã một mạch nhảy đến lối ra của ‘Ngai vàng Phát Tài’.

Phía trước, chính là tự do.

Cậu ấy ngân nga một khúc ca nhỏ, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, cao cao nhảy lên, dang rộng hai tay, chào đón vũ trụ không có phân thân Đại lão Bàn Cầu truy đuổi.

Xoạt ~ Ngay khoảnh khắc cậu ấy dùng sức nhảy ra khỏi ‘Ngai vàng Phát Tài’, trời đất quay cuồng.

Cảm giác này, là cảm giác truyền tống không gian.

Sau đó, Tống Thư Hàng với vẻ mặt tươi cười rạng rỡ, cao cao giơ hai tay, giữ nguyên tư thế sải bước lớn, rơi xuống bên cạnh Quản gia Nhãn Châu Tử đang bị xiên nướng trong tiểu thế giới.

Nụ cười trên mặt Tống Thư Hàng cứng đờ lại.

Sự thật chứng minh, giữa hai điểm, khoảng cách truyền tống không gian gần nhất từ thiên đường đến địa ngục, chỉ cần một cánh cửa truyền tống.

“Hoan nghênh trở lại, Bá Tống tiên sinh.” Ngay cả khi bị xiên trên vỉ nướng, Quản gia Nhãn Châu Tử vẫn giữ nguyên nghi lễ của quản gia, cung kính chào hỏi.

Tống Thư Hàng cứng nhắc quay đầu, nhìn Tiền bối Ba Mắt.

“Lại gặp mặt rồi, Tiểu Bá Tống.” Tiền bối Ba Mắt dịu dàng cười nói: “Thật là hữu duyên mà.” “Tiền bối Ba Mắt...

Ngài đây lại hà tất phải thế chứ?” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

“Vì ta sảng khoái mà ~” Tiền bối Ba Mắt ba con mắt đều cười đến híp lại, trên bầu trời nắng rực rỡ, gió hòa nắng đẹp.

Mấy năm nay, Tiền bối Ba Mắt là lần đầu tiên vui vẻ đến vậy.

“Bá ~ Tống ~” Đối diện, phân thân Đại lão Bàn Cầu cũng vừa vui vừa phẫn nộ.

Y lại lần nữa khóa chặt miệng pháo vào Tống Thư Hàng.

Lần này, xem ai có thể giúp ngươi!

“Hết cách rồi, đành phải dùng tuyệt chiêu thôi.” Tống Thư Hàng lớn tiếng gào lên: “Dẫn Thiên Phạt đến!” Tiền bối Ba Mắt ngẩn ra, Thiên Phạt há lại là thứ muốn dẫn là có thể dẫn đến được?

Nhưng Đại lão Bàn Cầu đối diện lại đột nhiên dừng lại, bởi vì y tin rằng Tống Thư Hàng có thủ đoạn dẫn Thiên Phạt đến.

Không nói đến chuyện khác, tên Bạch U U kia chỉ cần cho Tống Thư Hàng một giọt tiên huyết, lúc này tế xuất tiên huyết, là có thể dẫn Thiên Phạt đến.

Và ngay khi phân thân Đại lão Bàn Cầu đang ngẩn ra, một vó ngựa đen kịt nặng nề giáng xuống người y, đá bay y.

Phân thân Đại lão Bàn Cầu lộn nhào một trận, thân thể vốn có hình dạng ‘kim cương’ sau một cú lộn lại khôi phục thành hình cầu.

“Bạch U U!!” Trong lúc lộn nhào, Đại lão Bàn Cầu phẫn nộ gào thét.

Cú đá này, có cảm giác của Bạch U U, tuyệt đối không sai.

Y đột nhiên nhảy lên, khóa chặt con ngựa đen lớn, tràn đầy cảnh giác.

Hí Tinh Mã lộ ra một nụ cười trêu chọc sống động như thật với phân thân Bàn Cầu.

Tiền bối Ba Mắt thở dài.

Có con ngựa đen lớn quỷ dị này ở đây, vở kịch hay ‘Bàn Cầu truy sát Bá Tống thành quả bóng’ mà y muốn xem, đã không thể diễn ra nữa rồi.

Nếu thật sự để Bàn Cầu và ngựa đen lớn tiếp tục náo loạn, tiểu thế giới của y cũng không chịu nổi sự giày vò.

“Dừng lại ở đây thôi, các vị.” Tiền bối Ba Mắt dùng sức vỗ tay, trầm giọng nói: “Ta có một đề nghị...

Ân oán của mọi người, không bằng đặt lên bàn cược mà giải quyết đi!” Ván cược với Bá Tống Huyền Thánh, chỉ là món khai vị.

Tiếp theo mới là ván cược đỉnh cao thật sự của Chư Thiên Vạn Giới.

Tống Thư Hàng, phân thân Đại lão Bàn Cầu, ngựa đen lớn, đồng thời nhìn về phía Tiền bối Ba Mắt.

“Chúng ta hãy chơi một ván cược bốn người đi.” Tiền bối Ba Mắt lên tiếng nói.

“Tôi chỉ muốn ‘sự tồn tại’ đã mất của tôi, cần vật cược tương ứng cấp bậc nào?” Phân thân Đại lão Bàn Cầu trầm giọng hỏi.

Tiền bối Ba Mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Xin lỗi, Tiền bối Ba Mắt.

Tôi hiện tại đã vô dục vô cầu, tôi vừa cược thắng một ván, bây giờ đang ở chế độ hiền giả.” Tống Thư Hàng khẽ cười. 【Không sao, Tiểu Bá Tống đã ở chế độ hiền giả, vậy ta đành phải nói cho y biết sự thật là ‘thứ’ mà Bàn Cầu Chúa Tể Cửu U muốn không ở chỗ ta, mà ở trên người Tiểu Bá Tống ngươi.】Tiền bối Ba Mắt mỉm cười, truyền âm bí mật nói.

Tống Thư Hàng hắc hắc cười, truyền âm đáp lại:【Nhưng mà, thứ đó cũng không ở trên người tôi.】【Không sao đâu, Tiểu Bá Tống.

Bây giờ điều quan trọng không phải là ‘thứ’ đó ở trên người ai, mà là Đạo hữu Bàn Cầu tin rằng thứ đó ở trên người ai.

Hơn nữa, Tiểu hữu Thư Hàng ngươi biết ‘thứ’ đó ở đâu đúng không?

Bởi vậy, vật cược của ngươi có thể là thông tin ‘thứ đó ở đâu’.】Tiền bối Ba Mắt đáp.

Tống Thư Hàng khẽ lắc đầu.

Thông tin ‘thứ đó ở đâu’, cậu tuyệt đối sẽ không tiết lộ cho Đại lão Bàn Cầu.

Cho dù bị Đại lão Bàn Cầu truy sát khắp vũ trụ cũng không sao.

Ngay cả nếu hôm nay sang năm là ngày giỗ của cậu, cũng tuyệt đối không thể tiết lộ nửa phần!

Có một số người, một số việc, có một giới hạn tuyệt đối không thể vượt qua.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang cảm thấy kích động trong lòng, giọng nói của Tạo Hóa tiên tử vang lên trong đầu cậu.【Cược với y đi, Tống Thư Hàng.】Tạo Hóa tiên tử không còn làm nũng nữa, người phát ngôn là nhân cách khác của cô ấy, giọng điệu khác với bình thường.

Tống Thư Hàng: “???” 【Vừa nhận được thông tin nội bộ, mấy vị sư huynh đang bố trí âm thầm, muốn chuyển ‘thứ đó’ đến một khu vực đặc biệt trong Thế giới Kim Liên.

Sau khi chuyển dời thành công, Chư Thiên Vạn Giới sẽ không ai nhớ đến ‘thứ đó’.

Bởi vậy nhân lúc này, ngươi hãy lên cược một ván đi.

Nếu vạn nhất ngươi thua, bên Nho gia sẽ lập tức tiến hành chuyển dời khẩn cấp.】 Không ai nhớ đến thứ đó, căn phòng đen nhỏ Thiên Đạo?

Thế giới Kim Liên của Nho gia đã khai phá ra công năng căn phòng đen nhỏ sao?

Chương 2499

Tuyệt vời!

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, ngẩng đầu nói: “Tiền bối Ba Mắt, tôi đã hiểu rồi, trong ván cược đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới này, làm sao có thể thiếu tôi được?” 【Đã như vậy, ngươi muốn Bàn Cầu Chúa Tể Cửu U phải trả vật cược như thế nào?】 Tiền bối Ba Mắt hỏi.

Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ: 【Tiền bối Ba Mắt, nghi thức cá cược có thể tước đoạt thứ gì đó trên ‘khái niệm’, vậy có thể tước đoạt ‘sức mạnh không gian’ của phân thân Đại lão Bàn Cầu ra không?】 Nếu Đại lão Bàn Cầu không còn năng lực không gian, phi thuyền tốc hành của Bạch tiền bối sẽ trong phút chốc khiến y hít khói. 【Ý nghĩ ác độc đến mức nào, nhưng ta thích.】 Tiền bối Ba Mắt đáp. 【Thật sự có thể tước đoạt sao?】 Tống Thư Hàng nghe vậy, hai mắt sáng bừng lên.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh Đại lão Bàn Cầu mất đi ‘năng lực không gian’, lòng cậu ấy liền không nhịn được mà vui sướng.

Đôi khi, niềm vui lại dễ dàng có được như vậy.

Một ý nghĩ chợt lóe qua, là có thể khiến người ta ngây ngô vui sướng cả nửa ngày. 【Có thể tước đoạt một phần, sẽ có không ít hạn chế...

Chủ yếu đối phương là Chúa Tể Cửu U, muốn hoàn toàn tước đoạt sức mạnh không gian của y căn bản không thực tế, nghi thức cá cược của ta không có uy lực mạnh đến vậy.】 Tiền bối Ba Mắt truyền âm bí mật đáp. 【Hơn nữa, ước tính ‘nghi thức cá cược’ chỉ có thể tước đoạt quyền hành năng lực không gian của y ở thế giới hiện tại, sau đó ngưng tụ thành một ‘hạt giống quyền hành không gian’ làm vật cược.

Nhưng khẳng định không thể ảnh hưởng đến bản thể của y ở Thế giới Cửu U, ở Thế giới Cửu U, y mới là chúa tể.

Ngoài ra...

Việc tước đoạt ‘năng lực không gian’ còn có giới hạn thời gian, tối đa một tháng, nếu ít hơn có thể chỉ cần bảy tám ngày, ‘quyền hành không gian’ của y sẽ khôi phục.】Tiền bối Ba Mắt lại bổ sung.【Thế này thì không đáng rồi.】Tống Thư Hàng xoa cằm nói, nếu chỉ là tước đoạt quyền hành không gian bảy tám ngày đến một tháng, vật cược trên bề mặt sẽ không còn tương xứng.【Thật ra, một ‘hạt giống quyền hành không gian’ ngươi đã không lỗ rồi.】Tiền bối Ba Mắt nói:【Ngươi có thể mặc cả thêm, tước đoạt ‘quyền hành không gian’ một tháng cộng thêm bảo vật khác mà ngươi muốn, cố gắng làm cho vật cược tương xứng là được.】Mặc dù thắng thua ván cược chưa định, nhưng trước khi bắt đầu cược, vật cược phải công bằng, đây là nguyên tắc công bằng.【Ổn ~ vậy làm vậy đi.】Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Bên cạnh.

Phân thân Đại lão Bàn Cầu và Hí Tinh Mã âm thầm nhìn Tống Thư Hàng và Tiền bối Ba Mắt liếc mắt đưa tình.

Hai tên này ‘truyền âm bí mật’ quá lâu rồi, phân thân Đại lão Bàn Cầu cảm thấy chắc chắn có gian tình.

“Cầu chúa tể xin đừng lo lắng, chủ nhân của tôi chỉ đang xác định vật cược với ‘Bá Tống Huyền Thánh’.” Quản gia không biết từ lúc nào đã bò xuống khỏi vỉ nướng, thay một bộ quần áo mới, bắt đầu mang trà đến cho phân thân Đại lão Bàn Cầu và Hí Tinh Mã: “Công bằng luôn là điểm nhấn của ‘nghi thức cá cược’ của chủ nhân tôi.”

Phân thân Đại lão Bàn Cầu: "......" Lúc này, Tiền bối Ba Mắt khẽ vỗ tay: "Ta và Tiểu Bá Tống đã thỏa thuận xong rồi, y nguyện ý đưa ra thông tin vị trí chi tiết về 'bảo vật' mà Cầu Chúa Tể Cửu U ngươi muốn, làm vật cược.

Ngươi cảm thấy thế nào?" Con mắt độc nhãn của phân thân Đại lão Bàn Cầu trợn lớn, nhìn chằm chằm Tiền bối Ba Mắt: "Ngươi gạt ta?

Bảo vật không ở trong tay ngươi?" "Ta từ trước đến nay chưa từng nói bảo vật ở trong tay ta." Tiền bối Ba Mắt khẽ cười nói: "Ta chỉ nói với ngươi rằng, muốn có được thứ ngươi muốn, thì hãy vào đây cược một ván với ta.

Bây giờ, ngươi cược một ván với ta, chẳng phải sẽ có cơ hội từ tay Bá Tống mà có được thông tin vị trí 'bảo vật' rồi sao?" Phân thân Đại lão Bàn Cầu lại chuyển mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mặt không biểu cảm, nhàn nhạt nói: "Tôi từ đầu đến cuối cũng không nói bảo vật ở trong tay Tiền bối Ba Mắt, tôi chỉ nói tôi biết địa điểm 'bảo vật' ở đâu.

Sau đó, tôi lại đề xuất mình và Tiền bối Ba Mắt cược hai lần, nhưng tôi đâu có nói mình cược thua đâu...

Không sai, Đại lão Bàn Cầu, tôi đang lừa ngài đó!" Đại lão Bàn Cầu âm thầm ghi nhớ mối thù này trong lòng, hôm nay Bá Tống Hào đã chọc tức y nhiều lần, hôm nay chỉ cần ra khỏi tiểu thế giới này, y nhất định phải nghiền chết Bá Tống.

Quản gia Nhãn Châu Tử đúng lúc dâng lên cho Tống Thư Hàng một tách trà thơm, bổ sung: "Vậy Bá Tống Huyền Thánh ngài có nhận quản gia không?

Tôi càng ngày càng xem trọng ngài, cảm giác ngài và tôi rất có tiếng nói chung.” Thạch Bi Đạo hữu treo trên eo Tống Thư Hàng nghe thấy lời này, đột nhiên trầm mặc một trận.

Không lâu trước, nó cũng cảm thấy mình và Tống Thư Hàng rất hợp nhau, còn hẹn sau khi ra khỏi ‘Cấm địa Gia Nhĩ Thánh Sơn’ của giới thú tu sẽ cùng nhau đối đầu với đại lão.

Nhưng bây giờ, trên chủ đề ‘đối đầu với đại lão’, nó không muốn nói chuyện.

“Ha ha ha ha.” Hí Tinh Mã trong miệng phát ra một tràng ‘tiếng cười lồng tiếng’, chính là loại âm thanh mà khi phát thanh viên kể chuyện cười, sẽ tự động lồng tiếng ‘ha ha ha’ tiếng cười của khán giả.

“Vậy Cầu Chúa Tể Cửu U, ngươi có đồng ý vật cược này không?” Tiền bối Ba Mắt hỏi.

“Tôi làm sao đảm bảo tính chính xác của thông tin?” Phân thân Đại lão Bàn Cầu nói.

Nếu không phải vì ‘phần Thiên Đạo cầu bị Thánh Nhân Nho gia cắn mất’, y đã sớm bùng phát rồi!

Nhưng chuyện liên quan đến tương lai của mình, liên quan đến việc mình có thể tiếp tục tồn tại hay không, cho nên dù có bị oan ức lớn đến đâu, y tạm thời cũng chỉ có thể nghiến răng nhịn xuống.

Tiểu bất nhẫn tắc loạn đại mưu, có một số thù, tương lai báo cũng không muộn.

“Cầu Chúa Tể ngươi cũng đã xem qua ‘nghi thức cá cược’ của ta, bởi vậy ở phương diện này ngươi có thể hoàn toàn tin tưởng ta.

Sau khi nghi thức cá cược được kích hoạt, tất cả vật cược đều sẽ bị tước đoạt ra, cuối cùng sẽ được giao hoàn toàn cho người thắng cuộc.” Tiền bối Ba Mắt tự tin nói.

Đại lão Bàn Cầu trầm mặc một lát, cuối cùng gật gật hình cầu.

“Tốt ~ Vì Cầu Chúa Tể ngươi đã đồng ý vật cược của Bá Tống, vậy tương ứng, Bá Tống cũng có một số yêu cầu về vật cược của đạo hữu.

Bất kể cuối cùng ai thắng ai thua, vật cược phải đạt được sự công bằng.” Tiền bối Ba Mắt chậm rãi nói.

Mắt kim loại của Đại lão Bàn Cầu lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng: “Ngươi muốn gì?” “Tôi muốn ‘quyền hành không gian’ một tháng của Đại lão Bàn Cầu, ngoài ra...

Ừm, binh phù hình rồng.” Tống Thư Hàng nói.

Sư tử ngoạm, lát nữa mới dễ mặc cả.

“Binh phù không thể được, đừng đánh chủ ý của nó.

Tương ứng, tôi có thể dùng thông tin của một kiện pháp khí làm vật cược.” Phân thân Đại lão Bàn Cầu chậm rãi nói: “Vị trí của pháp khí Thánh Nhân Nho gia 《Nho Điển》.” Tống Thư Hàng thở dài: “Đại lão Bàn Cầu ngài đã chạm đúng chỗ yếu của tôi rồi, được...

Tôi đồng ý vật cược này.” Vừa nãy, khi phân thân Đại lão Bàn Cầu nhắc đến 《Nho Điển》, Tống Thư Hàng rõ ràng cảm ứng được Tạo Hóa tiên tử trong cơ thể có dị động, đây là do cảm xúc của cô ấy không thể tự khống chế mà ra.

Tiền bối Ba Mắt hài lòng gật đầu, lại nhìn Hí Tinh Mã nói: “Ngựa đạo hữu này, ngươi muốn chuẩn bị vật cược như thế nào?” Hí Tinh Mã nhe miệng cười.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó há miệng phun ra một ‘phù văn’.

Phù văn này vừa xuất hiện, sắc mặt Bàn Cầu và Tiền bối Ba Mắt đại biến, hai người đầu tiên là nhanh chóng lùi lại...

Nhưng ngay sau đó, cả hai lại nhanh chóng tiến đến gần phù văn này, cẩn thận quan sát.

Bản năng mách bảo họ, ‘phù văn’ này rất nguy hiểm, nhưng họ lại cảm thấy phù văn này phi thường, bên trong ẩn chứa thứ vô cùng vô cùng quan trọng đối với ‘Chúa Tể Cửu U’.

Nhưng với nhãn lực của họ, lại hoàn toàn không thể nhìn thấu bên trong ‘phù văn’ này.

Bất minh giác lệ.

Tiền bối Ba Mắt và Bàn Cầu nhìn nhau, ba mắt đối một mắt, Đại lão Bàn Cầu hoàn toàn thua.

“Tôi đồng ý vật cược này.” Đại lão Bàn Cầu dẫn đầu mở miệng, y nghi ngờ phù văn này có liên quan đến huyền bí của Bạch U U.

Nếu có thể có được ‘phù văn’ này, có lẽ ngay cả khi không đi tìm ‘sự tồn tại’ đã mất của Thiên Đạo cầu, y cũng có thể giống như Bạch U U mà tiếp tục làm một hộ đinh tử ở Thế giới Cửu U!

“Ta cũng không có ý kiến.” Tiền bối Ba Mắt gật đầu nói.

Sau đó, Tam Nhãn tiền bối và clone của Bàn Cầu đại lão cùng lúc nhìn về phía Tống Thư Hàng. "Tôi đương nhiên cũng đồng ý." Tống Thư Hàng đáp.

Bị hai vị chúa tể Cửu U (một người dùng một con mắt, người kia dùng ba bốn con mắt) nhìn chằm chằm, áp lực lớn lắm.

Hơn nữa 'phù văn' này là đồ đặt cược do Hí Tinh Mã làm ra, đừng nói là phù văn, kể cả Hí Tinh Mã có lấy móng ngựa ra làm đồ cược thì Tống Thư Hàng cũng sẽ gật đầu đồng ý, dù sao cũng là ngựa nhà mình. "Vậy cuối cùng đến lượt ta." Tam Nhãn thiếu niên nói, tay lấy ra ba hạt giống: "Hiện tại ta không có bảo vật đơn lẻ nào có giá trị tương đương, chất lượng không đủ thì lấy số lượng bù vào vậy.

Trong ba hạt giống này lần lượt ẩn chứa ba loại bản thiết kế pháp khí đặc biệt.

Một loại là 'Pháp khí chiến lược cấp hành tinh', một loại là pháp khí siêu uy lực loại tiêu hao 'Khai Thiên Nhãn', một loại là 'Khiên trường lực tuyệt đối' có thể bao phủ cả hành tinh.

Ba bản thiết kế này của ta đủ để làm tiền đặt cược cho ván này." Nghe Tam Nhãn tiền bối giới thiệu, não bộ Tống Thư Hàng lập tức nhớ ngay đến vị đại lão 'Tinh cầu mọc mắt' đã từng vài lần đâm hắn đau thấu gan.

Đó là một trong ba kẻ địch mà Tống Thư Hàng không muốn gặp nhất, cũng là đại địch duy nhất hiện tại từng đâm đòn tấn công vào tận Hạch tâm thế giới của Tống Thư Hàng.

Thân hình cấp hành tinh, pháp khí tấn công uy lực khủng bố, khiên trường lực tuyệt đối bao phủ toàn thân.

Ba bản thiết kế của Tam Nhãn tiền bối tổ hợp lại, rõ ràng chính là mô hình sơ khai của 'Đại lão tinh cầu mọc mắt'.

Tam Nhãn tiền bối thế mà lại lôi cả thứ này ra làm tiền cược.

Có điều... luôn cảm thấy bản thiết kế ba trong một này hình như còn thiếu cái gì đó?

Tống Thư Hàng xoa cằm suy tư.

Một lát sau. "Tiền bối, có bản thiết kế lò động lực trái tim không?" Hắn nghĩ tới điểm mấu chốt, lên tiếng hỏi.

Câu hỏi này của Tống Thư Hàng vừa thốt ra, Tam Nhãn tiền bối lập tức dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn — Vấn đề cốt lõi cơ mật này, tại sao tên nhóc Tống Thư Hàng này lại biết? "Đây chính là chỗ ti tiện của chủ nhân ta, bất kể là pháp khí chiến lược hành tinh, vũ khí, hay bản thiết kế khiên chắn, ngài ấy đều lấy ra hết.

Nhưng bản thiết kế trái tim động lực cốt lõi thì ngài ấy lại lén lút giấu đi, đây chính là tâm tạng (tim) rồi, đặc biệt tạng (bẩn)." Nhãn Châu Tử quản gia vừa châm nước trà cho mọi người, vừa dùng cái giọng thì thầm 'nhỏ nhẹ' mà ai cũng nghe thấy để lẩm bẩm.

Tam Nhãn thiếu niên: "......" Lúc này, clone của Bàn Cầu đại lão đột nhiên lên tiếng: "Tuy rằng không có hạch tâm, nhưng giá trị của ba bản thiết kế đã đủ rồi." Hắn không cần bản thiết kế hạch tâm, bản thân hắn đã sở hữu kỹ thuật hạch tâm lò động lực xuất sắc, đủ để vận hành món pháp khí chiến lược này.

Cho nên, tiền cược này hắn có thể chấp nhận.

Hí Tinh Mã hắt hơi một cái, biểu thị đồng ý.

Sau đó, ba con mắt của Tam Nhãn tiền bối, hai con mắt của Hí Tinh Mã, độc nhãn của clone Bàn Cầu đại lão, đồng loạt nhìn sang. 1, 2, 3, áp lực như núi. "Tôi cũng đồng ý." Tống Thư Hàng gật đầu nói — Chẳng vì lý do gì khác, bởi vì Bạch tiền bối Two nắm giữ kỹ thuật hạch tâm!

Bạch tiền bối Two đã lừa được một cái lò động lực trái tim từ tay 'Đại lão tinh cầu mọc mắt', lắp vào trong cơ thể Tiểu Thái Dương số T233.

Tiện thể còn tiến hành nghiên cứu nó.

Với kỹ thuật của Bạch tiền bối Two, sao chép một cái 'Lò động lực hạch tâm trái tim' cũng chẳng phải việc khó.

Hơn nữa, với thực lực cảnh giới, tài lực, nhân lực hiện tại của Tống Thư Hàng, cũng không đủ để xây dựng một món pháp khí đẳng cấp này...

Vận khí không tốt thì nói không chừng cả đời cũng chẳng có cơ hội chế tạo, tài lực thực sự là vấn đề lớn nhất.

Cho nên, dù hắn có thắng ván cược, bản thiết kế cũng chỉ có thể đem về lót đáy hòm, hoặc chia sẻ với Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two. "Mấy vị thực sự quá ngây thơ, đổi lại là ta, ta nhất định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cái gã có trái tim như chủ nhân ta đâu.

A a a a ~~" Nhãn Châu Tử quản gia vừa dứt lời, lại lần nữa bị treo lên cột totem.

Chương 2500

Cột totem lần này tạo hình rất đẹp, giống như một ngọn đuốc.

Nhãn Châu Tử quản gia rơi vào trung tâm ngọn đuốc, hóa thành ngọn lửa hừng hực thiêu đốt.

Cát tường quá!

Tống Thư Hàng lén lau mồ hôi trán — Không biết có phải ảo giác hay không, lúc mới gặp Tam Nhãn tiền bối, Nhãn Châu Tử quản gia đâu có 'nhây' như vậy.

Nhưng sau nhiều lần tiếp xúc với Tam Nhãn tiền bối, cảm giác Nhãn Châu Tử quản gia ngày càng thả bay bản thân.

Đặc biệt là khi càng đông người, hành động của Nhãn Châu Tử quản gia càng phóng túng.

Rốt cuộc là vì thân quen rồi nên bắt đầu không ngụy trang nữa, lộ ra bộ mặt thật?

Hay là... bị lây bệnh? "Dù sao khẳng định không phải do mình lây." Tống Thư Hàng tự nhủ.

Tam Nhãn thiếu niên nhìn thoáng qua Nhãn Châu Tử quản gia đang cháy thành ngọn đuốc, im lặng sờ sờ cơ ngực trái của mình.

Hắn cũng cảm giác được Nhãn Châu Tử quản gia hôm nay đặc biệt năng nổ, giống như con công xòe đuôi, nôn nóng muốn thể hiện bản thân.

Không phải là thật sự muốn nhảy việc đấy chứ? ... "Đã xác định xong vật cược, vậy nghi thức đánh cược bắt đầu." Tam Nhãn thiếu niên lên tiếng: "Bước tiếp theo, chúng ta chuẩn bị cược tiết mục gì?" "Oẳn tù tì?" Tống Thư Hàng đề nghị — Dù sao vừa mới cược xong một ván với Tam Nhãn tiền bối, hắn nghĩ đừng chơi cái gì quá phức tạp, đơn giản chút, phương thức sống đơn giản chút.

Lời vừa dứt, bên cạnh liền có một cái móng ngựa đưa đến trước mặt hắn.

Hí Tinh Mã nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng...

Hôm nay Thư Hàng mà không thể dùng cái móng ngựa này biến ra tạo hình oẳn tù tì, nó sẽ cân nhắc mời Tống Thư Hàng ăn móng ngựa, ăn bằng mặt. "Cược quyết đấu sinh tử đi." Bàn Cầu đại lão lạnh lùng nhìn Tống Thư Hàng. "Nếu Bàn Cầu đại lão ngài hạn chế cảnh giới ở cấp bậc Tôn Giả thất phẩm thì tôi không thành vấn đề." Tống Thư Hàng lúc này một chút cũng không ngán.

Khi Tam Nhãn tiền bối cược 'Ai khóc trước' với hắn, cũng đã áp chế thực lực, cảnh giới, thuộc tính xuống cùng cấp bậc với hắn.

Công bằng mới là điểm bán hàng cốt lõi trong nghi thức đánh cược của Tam Nhãn tiền bối.

Chỉ cần áp chế cảnh giới Bàn Cầu đại lão ở thất phẩm...

Tống Thư Hàng tự tin có thể cuộn thành một cục, tuyệt đối sẽ không bị Bàn Cầu đại lão dễ dàng xử đẹp. "Hí duật duật ~" Hí Tinh Mã phát ra một tiếng hí dài. "Hiểu rồi, vậy chỗ ta có một trò chơi, chắc rất thích hợp với mọi người." Tam Nhãn tiền bối thò tay sờ soạng, lại lần nữa lấy ra một cái hộp.

Nhưng trong hộp lần này là một đoàn hỗn độn đen kịt, không còn là mô hình đồ chơi nữa. "Luật chơi rất đơn giản...

Người sống sót đến cuối cùng là người chiến thắng, giữa chừng có thể bỏ cuộc.

Trò chơi này tên là 'Thế Giới Nguyện Vọng', trước khi vào game, nguyện vọng lớn nhất trong lòng mọi người sẽ được hiện thực hóa, trở thành thiên phú sau khi các ngươi vào game." Tam Nhãn tiền bối giải thích. "Nguyện vọng?

Ví dụ như thế giới hòa bình?" Tống Thư Hàng hỏi. "Chỉ là hiện thực hóa nguyện vọng, biến thành thiên phú.

Nếu nguyện vọng của ngươi là thế giới hòa bình, thì thiên phú hiện thực hóa có thể là một năng lực phòng ngự mạnh mẽ nhưng không thể tấn công." Tam Nhãn tiền bối giải thích.

Nói xong, hắn mở toang toàn bộ cái hộp ra: "Chuẩn bị xong chưa?" Tống Thư Hàng, clone Bàn Cầu đại lão, Hí Tinh Mã nhìn nhau. [Nếu là nguyện vọng...

Mình muốn đập nổ Bàn Cầu đại lão, để hắn cũng trải nghiệm cảm giác đau gan khi bị hắn truy sát.] Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Bàn Cầu đại lão, trong lòng không ngừng trào lên ý niệm này.

Bàn Cầu đại lão cũng nhìn chằm chằm Thư Hàng, không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Một lát sau.

Trò chơi bắt đầu...

Thân ảnh bốn người biến mất, tiến vào thế giới trò chơi.

Trong thế giới hỗn độn.

Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện... mình biến thành một quả cầu.

Cơ thể tròn vo, không có tay, chân, rốn, mắt hay bất kỳ cơ quan nào.

Nhưng không mắt lại có thể nhìn, không tai lại có thể nghe, không miệng lại có thể nói.

Chỉ cần tập trung chú ý một chút, còn có thể đạt được tầm nhìn

360 độ không góc chết.

Thậm chí ý niệm vừa động, còn có thể kéo cao 'tầm nhìn' của mình lên, từ trên cao nhìn xuống bản thân và phương xa, vô cùng tiện lợi.

Tống Thư Hàng sau khi biến thành cầu, không hề có chút kinh hoảng nào.

Dù sao hắn cũng có kinh nghiệm 'nhập mộng' nhiều lần, cho nên sau khi đổi hình dạng, biểu hiện của hắn vô cùng bình tĩnh...

Bình tĩnh đến mức khiến hắn tự thấy đau lòng cho chính mình.

Ngoài ra, lúc thử nghiệm tầm nhìn thứ hai, Tống Thư Hàng 'nhìn' rõ bộ dạng hiện tại của mình.

Tạo hình rất độc đáo, một quả cầu kim loại lỏng, tròn vo, mập mạp. "Quả nhiên, đây chính là tạo hình của Bàn Cầu đại lão." Cơ thể Tống Thư Hàng lăn lộn giữa không trung, không phải đang tỏ ra dễ thương, mà là mượn lúc lăn lộn để nhanh chóng làm quen với cơ thể mới này — Đây là kinh nghiệm quý báu tích lũy từ nhiều lần 'nhập mộng'. [Có điều, tại sao mình lại biến thành bộ dạng của Bàn Cầu đại lão?

Chẳng lẽ... là vì cái nguyện vọng xuất hiện trong lòng lúc mình tiến vào thế giới này?] Tống Thư Hàng nhớ lại nguyện vọng mình đã ước khi vào thế giới: Muốn đập nổ Bàn Cầu đại lão, để hắn cũng trải nghiệm cảm giác đau gan khi bị hắn truy sát.

Sau đó hắn liền biến thành Bàn Cầu đại lão.

Vậy thì, nguyện vọng trước đó sẽ thể hiện theo phương thức nào?

Sau khi mình biến thành Bàn Cầu đại lão...

Là phải bị người khác đập nổ, bị truy sát?

Để cho [Tống Bàn Cầu] hiện tại trải nghiệm cảm giác đau gan khi bị đập nổ hoặc bị truy sát?

Hay là... hiện tại mình biến thành Bàn Cầu đại lão, còn Bàn Cầu đại lão hiện tại lại biến thành 'Tống Thư Hàng'?

Sau đó, mình có thể trải nghiệm một đợt truy sát Tống Thư Hàng, đập nổ [Bàn Cầu Hàng], để hắn trải nghiệm loại đau gan này? [Theo nguyện vọng của mình mà xem, chắc là khả năng thứ hai hợp lý hơn.] Tống Thư Hàng suy tư, phán đoán.

Nhưng mà, lúc Tam Nhãn tiền bối mở ra 'Thế giới trò chơi' này đã nhắc nhở, nguyện vọng chỉ là sẽ được 'hiện thực hóa' thành một thiên phú hoặc năng lực nào đó, cho nên sẽ có rất nhiều biến số.

Nói không chừng Bàn Cầu đại lão không hề biến thành 'Tống Thư Hàng', vẫn giữ nguyên bộ dạng 'Bàn Cầu'.

Nói không chừng Bàn Cầu đại lão biến thành 'Cầu Thư Hàng' nhưng vẫn có thể bạo hành hắn - cái tên 'Tống Bàn Cầu' này. "Cho nên, bất kể đáp án là gì, mấu chốt nằm ở chỗ có tìm được một 'Tống Thư Hàng' khác hay không, nếu thực sự tồn tại một 'Tống Thư Hàng' khác, vậy thì có thể thử đập nổ hắn, hoặc là bị hắn đập nổ." Ý niệm Tống Thư Hàng vừa động, tầm nhìn từ hình thức nhìn xuống đổi về tầm nhìn 360 độ.

Tóm lại, đầu tiên phải tìm ra 'Tống Thư Hàng' có khả năng tồn tại trong thế giới này.

Nếu đối phương là Bàn Cầu đại lão, thì hiện tại chắc chắn cũng đang trong trạng thái ngơ ngác, nhân lúc đối phương ngơ ngác, đập hắn một trận chuẩn không sai.

Vừa nghĩ đến việc mình có thể dùng thân phận 'Bàn Cầu' truy sát 'Cầu Thư Hàng', Tống Thư Hàng đột nhiên cảm thấy có chút kích thích.

Chính mình bắt nạt chính mình, nhìn thấy chính mình bị truy sát, phát ra tiếng thảm thiết, có lẽ rất thú vị?

Tống Thư Hàng lại lăn lộn trong hư không vài vòng, ổn định thân hình.

Hắn đã cơ bản làm quen được phương thức điều khiển cơ thể 'Bàn Cầu đại lão'. "Biến hình!" Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, cơ thể chất lỏng theo ý chí của hắn, biến thành bộ dạng một chiếc phi thuyền vũ trụ.

Sau đó, hắn cấp tốc xuyên qua tinh không trong thế giới hỗn độn.

Khi bay đi, thần thức quét ngang bốn phía.

Thế giới hỗn độn này là thế giới dùng để đánh cược, vậy bản đồ chắc chắn sẽ không lớn vô hạn, kiểu gì cũng để bốn tuyển thủ tham gia có cơ hội gặp nhau.

Một cái tôi khác ở thế giới này, ngươi đang ở đâu?

Sau khi bay vài phút...

Tại một vệ tinh trọc lóc cách đó không xa, Tống Thư Hàng nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc.

Đó là một nam tử trẻ tuổi mặt mũi hiền lành, tóc ngắn, mặc trang phục bình thường, ngay cả một bộ pháp bào để tôn lên đẳng cấp bản thân cũng không có, nhìn thôi đã khiến người ta cảm thấy chua xót.

Thư Hàng, tìm thấy ngươi rồi ~ Nếu 'cá thể' Tống Thư Hàng này tồn tại, vậy đại biểu cho việc nguyện vọng của hắn đã hiện thực hóa thành công, hắn biến thành Bàn Cầu đại lão, còn Bàn Cầu đại lão đã biến thành Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, phải xem phương diện thực lực cảnh giới có biến hóa lớn thế nào.

Để đảm bảo 'tính công bằng' của ván cược, thực lực cảnh giới của bốn vị tuyển thủ nhập cuộc rất có khả năng sẽ bị áp chế xuống cùng một trình độ.

Nếu cùng một trình độ cảnh giới, cho dù không đập lại Bàn Cầu đại lão, nhưng tự vệ chắc chắn không thành vấn đề.

Tống Thư Hàng phát hiện ra 'nam tử trẻ tuổi hàn toan' đối diện, 'nam tử trẻ tuổi' đối diện cũng phát hiện ra hắn!

Trong mắt nam tử trẻ tuổi kia lộ ra vẻ kinh khủng!

Ngay sau đó, nam tử trẻ tuổi nhanh chóng xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại mà bỏ chạy — Tống Thư Hàng còn chưa tiến hành tấn công, hắn đã bắt đầu chạy trốn! [Phản ứng này...

Không sai được, cái 'tôi' hiện tại này chính là Bàn Cầu đại lão.

Chương 2501

Hắn biến thành bộ dạng của mình, nhìn thấy 'Quả cầu kim loại lỏng' hiện tại lao về phía hắn, liền đoán ra 'Quả cầu kim loại lỏng' là ta - Tống Thư Hàng.

Cho nên, hắn mới trực tiếp bỏ chạy.] Tống Thư Hàng trong lòng vui vẻ.

Bàn Cầu đại lão, ngươi cũng có ngày hôm nay à!

Hôm nay, hãy để ngươi trải nghiệm một chút xem 'Tống Thư Hàng' đáng thương bất lực bị 'Cửu U Chúa Tể Cầu' ức hiếp, truy sát, đập nổ như thế nào!

Nỗi đau gan của ta, đau khổ của ta, hôm nay hãy để ngươi cảm đồng thân thụ một lần.

Cầu Thư Hàng chớ chạy, ăn một pháo của ta!

Bá Tống Huyền Thánh vui vẻ điều khiển cơ thể kim loại lỏng, ngưng tụ ra nòng pháo thô to trên phi thuyền vũ trụ, khóa chặt 'Cầu Thư Hàng' phía trước.

Ý niệm vừa động, 'Ầm ~~' một luồng sáng uy lực cực đại bắn về phía Cầu Thư Hàng đang bỏ chạy.

Phương thức tấn công của Bàn Cầu đại lão, vừa đơn giản, uy lực lại lớn, dễ sử dụng, còn tự mang chức năng 'khóa mục tiêu', chiến đấu quả thực quá sướng.

Cầu Thư Hàng phía trước di chuyển kiểu rắn bò, hiểm hóc tránh thoát một đòn này.

Tống Thư Hàng có thể nhìn ra đối phương không hề thích ứng với cơ thể 'Bá Tống' này, lúc bỏ chạy, cơ thể có loại cảm giác 'không hài hòa' khó tả. "Ngươi không trốn thoát đâu, Cầu Bá Tống." Trên người Tống Thư Hàng lại hiện ra chín nòng pháo, mười pháo cùng lúc khóa chặt Cầu Bá Tống.

Ầm ầm ầm ~ Pháo chùm sáng, tên lửa tự động truy tung, pháo đạn chùm, pháo điện từ...

Đủ loại hỏa lực đồng loạt gầm thét.

Vệ tinh trọc lóc ban đầu bị tạc ra hết hố bom này đến hố bom khác.

Cầu Bá Tống phía trước chỉ có thể chật vật né tránh, thậm chí mấy lần đều bị uy lực vụ nổ hất bay.

Sướng rồi.

Tống Thư Hàng cảm giác sự uất ức trong lòng mình quét sạch sành sanh.

Con người cuối cùng đều sẽ sống thành cái dạng mà mình ghét nhất, có lẽ chính là nói về tình huống này của Tống Thư Hàng chăng? [Thừa thắng xông lên, bắt lấy Cầu Bá Tống!] Phần bụng Tống Thư Hàng lại vươn ra năm nòng pháo, gia tăng hỏa lực càn quét Cầu Bá Tống.

Cầu Bá Tống chật vật chạy trốn tứ phía, nhưng trong quá trình chật vật, hắn dần dần nắm giữ, làm quen với cơ thể 'Tống Thư Hàng'.

Động tác của hắn càng ngày càng linh hoạt, tốc độ chạy trốn cũng càng ngày càng nhanh.

Mười lăm nòng pháo cùng bắn, thế mà vẫn không thể hạ gục hắn.

Đúng là Cầu Bá Tống.

Sau khi Cầu Bá Tống trở nên ngày càng linh hoạt, tốc độ bỏ chạy cũng tăng nhanh vùn vụt.

Hắn bắt đầu nhanh chóng làm quen với cơ thể 'Tống Thư Hàng' hiện tại, sau khi bị nổ mấy đợt, hắn thậm chí đã có thể thông qua cơ thể này thi triển một số chiêu phòng ngự để chống lại hỏa lực phía sau.

Hai bên ngươi truy ta đuổi, thủ đoạn thi nhau xuất ra, không bao lâu sau liền chạy một vòng quanh vệ tinh trọc lóc.

Mười lăm khẩu pháo của Tống Thư Hàng cũng oanh tạc ra một dải hố bom chỉnh tề trên vệ tinh.

Cầu Bá Tống phía trước tuy chật vật, nhưng vẫn nhảy nhót tưng bừng. "Không được, cứ tiếp tục như thế này đợi Bàn Cầu ngày càng thành thạo hơn, ưu thế của mình sẽ dần dần biến mất." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn tuy biến thành bộ dạng Bàn Cầu đại lão, nhưng chung quy không phải Bàn Cầu đại lão.

Một số bí pháp, thần thông, hắn căn bản không biết thi triển.

Nếu trong thời gian ngắn không thể hạ gục Cầu Bá Tống, lát nữa cục diện sẽ đảo ngược lại.

Đến lúc đó, sẽ là Cầu Bá Tống truy sát Tống Bàn Cầu hắn. "Chuyển đổi hình thái...

Chuyển thành hình thức 'Chiến Tranh Bảo Lũy' mà Bàn Cầu đại lão từng sử dụng ở Trái Đất trước kia." Tâm niệm Tống Thư Hàng vừa động.

Trong một trận hiệu ứng đặc biệt cực ngầu, cơ thể Tống Thư Hàng lại lần nữa biến hình, chuyển hóa thành Chiến Tranh Bảo Lũy, vô số hòng pháo hiện lên trên người.

Cầu Bá Tống đối diện cảm ứng được dao động năng lượng cường đại, hắn tạm dừng bước chân bỏ chạy, hai tay chéo nhau —

Sau đó, 'Pháp khí tổ hợp 33 Thú' được triệu hồi ra, hình thành 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành', chắn trước mặt hắn.

Là chắn trước mặt, chứ không phải chắn sau lưng!

Pháp khí tổ hợp 33 Thú là 'Bản mệnh pháp khí', mặc định là một phần cơ thể tu sĩ — Giống như đạo lý Tống Thư Hàng sau khi biến thành Bàn Cầu đại lão có thể sử dụng 'năng lực biến thân'; Cầu Bá Tống đối diện sau khi biến thành Tống Thư Hàng cũng có thể sử dụng bộ phận chức năng này.

Khi nhìn thấy cảnh này, Tống Thư Hàng cảm giác vùng thắt lưng mình đau ẩn ẩn. "Tấn công toàn màn hình!" Thế là, hắn cắn răng hạ lệnh.

Ầm ~~ Vô số hỏa lực thắp sáng tinh không.

Ức vạn tháp pháo, ức vạn vinh quang!

Nhiều chính là tốt, to chính là đẹp!

Đạn mạc tấn công đầy màn hình, phàm là phạm vi mắt có thể nhìn thấy đều nằm trong tầm tấn công của đợt 'hỏa lực' này của Tống Thư Hàng.

Ngoại trừ ngạnh kháng ra, không cách nào né tránh. [Hãy ngã xuống dưới đòn tấn công đắc ý nhất của chính mình đi, Cầu Bá Tống!] Pháo hỏa như mưa rào, vừa mạnh vừa dữ dội.

Cầu Bá Tống nấp sau phòng ngự của 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành', co lại thành một cục.

Nhưng 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' dưới sự tẩy lễ của hỏa lực mãnh liệt như vậy cũng không thể chống đỡ quá lâu — Chỉ cần nòng pháo đủ to, chỉ cần số lượng hỏa lực đủ nhiều, cho dù là Thần cũng phải bị bắn rụng từ trên trời xuống.

Đáng thương nhất phải kể đến vệ tinh trọc lóc nhỏ bé, dưới sự tẩy lễ của hỏa lực siêu đại uy lực, vỏ địa chất của nó không ngừng suy yếu, bị cưỡng ép gọt mặt.

Bốn giây sau...

Rắc rắc ~~ 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' chung quy vẫn không chống đỡ nổi, nó phân tán ra hóa thành pháp khí tổ hợp 33 Thú, quay về trong cơ thể Cầu Bá Tống. [Chính là lúc này!] Tống Thư Hàng nắm lấy thời cơ thoáng qua tức thì này, dưới sự yểm hộ của ức vạn pháo hỏa, hắn lao mạnh đến đỉnh đầu Cầu Bá Tống.

Ào ~ Cơ thể chất lỏng chia làm hai.

Một phần duy trì hỏa lực, một phần cơ thể khác bành trướng ra, hóa thành một tấm lưới lớn, chụp về phía Cầu Bá Tống.

Tống Thư Hàng muốn thử thôn phệ Cầu Bá Tống — Đây là cơ hội hiếm có để cưỡng ép kết nhân quả với 'Bàn Cầu đại lão', nếu có thể kết nhân quả, tối đi ngủ nhập mộng Bàn Cầu đại lão một phát thì lời to.

Cho dù thất bại cũng không sao, hắn chia cơ thể làm hai chính là để đề phòng điểm này.

Thất bại rồi, hắn có thể mang theo một nửa cơ thể kia nhanh chóng bỏ trốn.

Đối phương là Cửu U Bàn Cầu chúa tể, cho nên dù nhất thời chiếm thượng phong, mỗi bước đi vẫn phải cân nhắc khả năng 'thất bại'.

Ngay khi Tống Thư Hàng kết lưới chụp lấy Cầu Bá Tống, sắp sửa thôn phệ hắn...

Trong hư không, vang lên một trận tiếng móng ngựa dồn dập.

Lúc này, một con ngựa lớn toàn thân đen kịt, không đóng móng sắt, không đeo yên ngựa, với tư thế cực ngầu lướt qua bên cạnh.

Đồng thời khi con ngựa đen này lướt qua, tiện tay tung một cú đá vào 'Quả cầu kim loại lỏng' — cũng chính là Tống Thư Hàng hiện tại.

Bốp ~ Bộ phận cơ thể Tống Thư Hàng đang duy trì 'Chiến Tranh Bảo Lũy' bị một cú đá bay ra ngoài.

Tấm lưới lớn vốn đang chụp về phía Cầu Bá Tống cũng mất đi khống chế.

Cầu Bá Tống vung tay lên, trở tay nâng lấy tấm lưới lớn do nửa thân thể Tống Thư Hàng hóa thành, nhanh chóng lùi sang một bên.

Ầm ~ Nửa thân thể kia của Tống Thư Hàng bị móng ngựa đá bay, lại đập ra một cái hố to trên thân vệ tinh trọc lóc.

Tống Thư Hàng: "!!!" Hắn đau khổ nhìn về phía Hí Tinh Mã trên bầu trời, nội tâm có một vạn con ngựa tiền bối cuồng bôn chạy qua.

Cộp cộp cộp ~ Ngựa lớn đen kịt đạp bước trong hư không, ánh mắt khóa chặt Tống Thư Hàng đang ở dạng 'Bàn Cầu'. "Đợi, đợi một chút!" Tống Thư Hàng hóa thành Chiến Tranh Bảo Lũy vội vàng kêu lên: "Mã tiền bối ngài dừng móng, tôi là Thư Hàng a!" Ngựa đen trong hư không hắt hơi một cái, trong mắt lộ ra vẻ khinh thường rõ rệt.

Sau đó, nó bày ra tư thế xung kích, khóa chặt Tống Thư Hàng, phát động đợt xung phong điên cuồng!

Cảnh tượng Hí Tinh Mã xung phong cháy nổ luôn!

Tuy chỉ là một con ngựa, nhưng khi nó xung phong lại mang theo khí thế thiên quân vạn mã cùng chạy.

Đặc biệt là hai cái móng trước của nó, khi xung phong còn kèm theo bảo quang thần khí thất thải...

Cái này mà bị đạp trúng hai phát, cơ bản ván cược lần này coi như GG.

Mà Tống Thư Hàng lúc này mới vừa bò ra từ trong 'hố bom', mắt thấy Hí Tinh Mã sắp tông vào người mình.

Tránh cũng không thể tránh.

Trong lòng Tống Thư Hàng lạnh toát.

Nguyện vọng hắn ước phải đi song song hai tuyến truyện sao?

Vừa muốn ngược đãi, truy sát Bàn Cầu đại lão biến thành 'Tống Thư Hàng'; lại vừa phải bị Hí Tinh Mã tiền bối đá nổ?

Tống Thư Hàng không cách nào né tránh đành phải biến cơ thể mình trở lại thành một đoàn cầu thể chất lỏng — Lúc này hắn chỉ có thể đánh cược lấy nhu khắc cương, dùng hình thức mềm mại nhất của mình để đón nhận cú xung kích móng ngựa sắp tới.

Ào ~ Ngay khi Hí Tinh Mã sắp tông vào Tống Thư Hàng, một tấm lưới lớn đột nhiên từ trên trời giáng xuống, chụp lấy Hí Tinh Mã.

Ngay sau đó, thân hình Cầu Bá Tống khởi động thân pháp thuấn di, lóe lên bên cạnh Hí Tinh Mã. "A đát!" Cầu Bá Tống hét lớn một tiếng, hắn vung nắm đấm, giáng một đợt tấn công như mưa rào gió giật vào Hí Tinh Mã.

Quyền như sao băng, vừa trầm vừa nặng.

Mỗi một quyền nện xuống, cứ như thiên thạch rơi xuống mặt đất, chấn cho vệ tinh trọc lóc dưới chân run rẩy từng hồi.

Hí Tinh Mã kêu thảm một tiếng, cú xung phong của nó bị cắt ngang...

Nhưng vì quán tính, cơ thể nó vẫn tông vào người Tống Thư Hàng.

Cầu Bá Tống không buông tha tiếp tục áp sát, nắm đấm của hắn như hình với bóng, liên tục nện vào người Hí Tinh Mã.

Ầm ầm ầm ~ Cầu Bá Tống đè lên người Hí Tinh Mã, vung quyền đánh tơi bời; Hí Tinh Mã đè lên người Tống Thư Hàng, đau đớn hí vang; Tống Thư Hàng lúc này ở hình thái 'Quả cầu kim loại lỏng' mềm mại, chịu đựng từng đợt trọng kích. [Cho nên...

Đây rốt cuộc là cái diễn biến thần thánh gì?] Tống Thư Hàng đau đầu.

Chương 2502

Bình tĩnh lại, Tống Thư Hàng bắt đầu suy đoán, hắn nghi ngờ [Cầu Thư Hàng] và [Hí Tinh Mã] trước mắt...

đều không phải bản tôn!

Không chỉ có hắn và clone Bàn Cầu đại lão đổi cơ thể, bốn vị tuyển thủ tham gia tiến vào tiểu thế giới này có khả năng toàn bộ đều đổi thân phận.

Nhưng vấn đề là, ngoại trừ hắn biến thành 'clone Bàn Cầu đại lão' ra, ba vị đại lão khác biến hóa thế nào, hiện tại lại biến thành bộ dạng gì, căn bản không cách nào đoán được.

Nếu người vào chơi trò này là Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối Two thì phân biệt sẽ dễ hơn.

Nhưng nếu là Hí Tinh Mã tiền bối, vì không có mị lực khủng bố bẩm sinh như hai vị Bạch tiền bối, độ nhận diện cũng không cao.

Đang lúc suy tư, [Bá Tống] đang đè Hí Tinh Mã ra đánh tơi bời (người mà Tống Thư Hàng lầm tưởng là 'Cầu Bá Tống') hai tay ôm quyền, dùng giọng điệu kích ngang bộc phát của nhân vật chính điện ảnh lớn tiếng gầm lên: "Đây là đòn cuối cùng của ta, chịu chết đi, Hắc Mã!" [Hí Tinh Mã!!!] Trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện lên phỏng đoán này. 'Cầu Bá Tống' không phải Bàn Cầu đại lão, mà là Hí Tinh Mã?

Loạn rồi, quá loạn rồi.

Bá Tống không phải Bá Tống, Cầu Bá Tống không phải Cầu, mà Bá Tống mới là Cầu, nhưng Cầu lại không phải Bá Tống... "Ầm ~~~" Một tiếng nổ vang trời. [Bá Tống] hai tay ôm quyền, hung hăng nện vào người ngựa đen.

Trong đòn này ẩn chứa pháp tắc hủy diệt chi lực. "Tê duật duật ~" Ngựa đen phát ra tiếng kêu thảm thiết cùng cực, giống như ngựa bị dắt vào lò mổ, bị chọc một dao vậy.

Tống Thư Hàng - 'Quả cầu kim loại lỏng' bị ngựa đen đè dưới thân, ngược lại không cảm thấy đau đớn bao nhiêu, hắn chỉ cảm thấy cơ thể chấn động, có một luồng quyền kình xuyên qua ngựa đen truyền đến người hắn, lại thông qua cơ thể hắn truyền xuống vệ tinh trọc lóc phía sau.

Vài giây sau, một tiếng nổ càng lớn hơn vang lên.

Là vệ tinh trọc lóc nhỏ bé mà Tống Thư Hàng dựa lưng vào bị đập nổ.

Tống Thư Hàng: "!!!" Nhìn trời, quá khoa trương rồi đấy.

Thể tích vệ tinh nhỏ tuy không lớn, nhưng trực tiếp bị một quyền đập nổ, uy lực quyền này phải cường hoành đến mức nào?

Cho dù Tống Thư Hàng quay về bản thể, bật tất cả pháp khí, kích hoạt tất cả công pháp thối thể, triển khai tất cả thủ đoạn phòng ngự, ăn một quyền như vậy cũng phải đi đời nhà ma. "A a a a ~" Xung kích khủng bố do vệ tinh nhỏ phát nổ hất bay cả Tống Thư Hàng, ngựa đen, [Bá Tống] ra ngoài.

Nhưng ngay khoảnh khắc sau khi vụ nổ phát sinh, vệ tinh nhỏ nổ tung kịch liệt đột nhiên biến mất, cùng với uy lực vụ nổ đồng thời biến mất — Giống như bị người ta xóa khỏi thế giới vậy.

Đây có vẻ là sức mạnh quy tắc của không gian trò chơi này.

Ba người Tống Thư Hàng bị ném vào trong tinh không.

Trong quá trình bị ném bay, đột nhiên có một bàn tay to tóm lấy

Tống Thư Hàng, xách hắn lên, nhét vào một cái hộp. [Phong ấn?] Tống Thư Hàng trong lòng kinh hãi.

Hắn vừa ngẩng đầu liền thấy [Bá Tống] đang vui vẻ đóng gói hắn lại, còn thắt một cái nơ bướm trên hộp.

Tống Thư Hàng: "......" Người sẽ làm như vậy, tuyệt đối không phải Bàn Cầu đại lão.

Bàn Cầu đại lão nếu bắt được hắn, trước tiên sẽ bóp chết hắn ngay lập tức.

Cho nên, cái tên [Bá Tống] này hoặc là Tam Nhãn tiền bối, hoặc là Hí Tinh Mã.

Mà nhìn từ tình hình trước mắt, khả năng là Hí Tinh Mã lớn hơn. [Bá Tống] sau khi đóng gói Tống Thư Hàng dạng lỏng xong, thân hình hắn bắt đầu biến hóa.

Trong nháy mắt, hắn từ [Bá Tống] biến thành một quả cầu kim loại lỏng.

Tống Thư Hàng: "......" "[Cười lạnh] Cầu đại gia ta thiên hạ vô địch." Con 'Quả cầu kim loại lỏng' mới sinh này bóp cổ họng, đọc một câu thoại vô cùng gượng gạo.

Tiếp đó, hắn phong ấn cái hộp đựng Tống Thư Hàng vào trong một tảng thiên thạch.

Sau khi bố trí thỏa đáng, thân hình hắn bắt đầu lăn lộn trong hư không, đồng thời phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết kinh điển: "A a ~ a ~" Con ngựa đen phương xa cuối cùng cũng ổn định được thân hình.

Nó quay đầu nhìn bốn phía, lại phát hiện [Bá Tống] ban đầu đã biến mất không thấy, may mà [Quả cầu kim loại lỏng] bề ngoài, bên trong là Tống Thư Hàng Cầu, vẫn chưa chạy xa.

Ngựa đen hơi cúi đầu, thân hình vừa động, lại lần nữa lao về phía 'Quả cầu kim loại lỏng' nghi là Tống Thư Hàng này.

Ầm ~~ Thân hình ngựa đen nhanh như tia chớp, trong nháy mắt lóe đến trước mặt 'Quả cầu kim loại lỏng', đôi móng trước vô tình nện xuống. 'Quả cầu kim loại lỏng' dường như không kịp né tránh, ngạnh sinh sinh dùng cơ thể đỡ lấy hai cú đá này, lại lần nữa bị đánh bay đi. "Mã tiền bối, mau dừng móng, tôi thật sự là Thư Hàng mà, tôi không lừa ngài...

Không tin thì tôi biết mặt trong đùi ngài có một nốt ruồi!

Bí mật này trời biết đất biết, ngài biết tôi biết." Quả cầu kim loại lỏng lúc bị đánh bay vẫn không ngừng kêu to.

Nhưng ngựa đen căn bản không hề lay động, sau khi đuổi kịp Quả cầu kim loại lỏng, móng trước của nó liên tục vung vẩy, trong một giây ngắn ngủi nó ngạnh sinh sinh tung ra mấy chục vạn cú đá!

So ra, nỗi khổ bị thiên quân vạn mã giẫm đạp trên chiến trường có là gì?

Sát thương một giây mấy chục vạn cú đá mới là sự đáng sợ chân chính.

Cơ thể Quả cầu kim loại lỏng trực tiếp bị đạp nổ, hóa thành vô số giọt nước nhỏ, tán lạc vào tinh không.

Nhưng ngựa đen vẫn chưa buông tha đối phương, nó chồm người lên, há mồm phun ra một làn lửa, tráng liệt như rồng phun lửa.

Ngọn lửa này cực kỳ đáng sợ, không gì không thiêu, mục tiêu không chết nó liền không tắt.

Mỗi một giọt 'nước kim loại lỏng' đều dính lửa, cả vùng tinh không hóa thành biển lửa. "Ta biết rồi, ngươi căn bản không phải Mã tiền bối.

Ngươi là ai?

Ngươi là Tam Nhãn tiền bối hay là Bàn Cầu đại lão?" Trong hư không, Quả cầu kim loại lỏng bị đánh nổ lại tụ tập, biến thành một quả cầu rực lửa.

Ngựa đen đối diện không nói một tiếng, cắm đầu mở đợt xung kích mới, lao về phía 'Quả cầu kim loại lỏng'.

Một cầu, một ngựa lại quấn lấy nhau.

Tống Thư Hàng bị nhốt trong hộp, thông qua tầm nhìn thiên phú độc hữu của 'clone Bàn Cầu đại lão', xem trọn vẹn cục diện chiến đấu bên cạnh.

Hiện tại hắn có thể xác định, [Bá Tống] trước đó, hiện tại là [Quả cầu kim loại lỏng] chính là Hí Tinh Mã không còn nghi ngờ gì nữa.

Ngoài nó ra, không ai 'diễn sâu' nhiều như thế.

Trong chiến cục nhìn nó có vẻ chật vật, nhưng từ đầu tới đuôi nó đều đang diễn, hoàn toàn là đang trêu chọc 'Ngựa đen'.

Không biết con ngựa đen này rốt cuộc là Tam Nhãn tiền bối?

Hay là Bàn Cầu đại lão?

Nhưng bất kể là ai, đối mặt với Hí Tinh Mã đang diễn, e rằng đều phải chịu thiệt.

Tống Thư Hàng trong lòng thầm suy tính, phỏng đoán.

Nhưng ngay khắc sau, hắn liền bị vả mặt. 'Quả cầu kim loại lỏng' - Hí Tinh Mã vốn đang trêu chọc ngựa đen, bị ngựa đen đè chặt xuống đất, bị đánh cho không ngóc đầu lên nổi, không hề có sức phản kháng.

Ngựa đen ngẩng đầu, uy phong lẫm liệt. 'Quả cầu kim loại lỏng' dưới chân nhũn thành một bãi, ngay cả hình cầu cũng không duy trì nổi.

Thắng bại đã định!

Tống Thư Hàng: "......" Hí Tinh Mã chơi lầy quá đà rồi à? [Cho nên...

đây rốt cuộc là cái diễn biến thần thánh gì?] Hắn cảm giác não mình đau không chịu nổi.

Cùng lúc đó.

Khi ngựa đen giơ cao móng, chuẩn bị cho 'Quả cầu kim loại lỏng' một đòn cuối cùng, khóa chặt thắng cục, trong bóng tối tinh không có một bóng người lặng lẽ hiện ra, phát động một đợt đánh lén ti tiện vào ngựa đen.

Người mới đăng tràng, là Nho gia Thánh Nhân!

Vị 'Nho gia Thánh Nhân' này vừa xuất hiện, không chút do dự đâm một lưỡi dao độc về phía ngựa đen — Đồng thời, tay hắn vung lên, ném một lưỡi dao độc tẩm thuốc khác về phía 'Quả cầu kim loại lỏng' đang nhũn thành một đống.

Cực kỳ tham lam, vừa xuất hiện đã muốn gặt đầu hai người!

Nhưng thời cơ hắn ra tay thực sự quá tốt, vừa đúng khoảnh khắc ngựa đen và 'Quả cầu kim loại lỏng' nghi là Hí Tinh Mã quyết định thắng bại.

Đây chính là cơ hội tốt nhất để đánh lén và thu hoạch đầu người.

Đợt tập kích này, có lẽ sẽ thành công thật.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc lưỡi dao độc sắp đâm trúng ngựa đen, ngựa đen đột nhiên vùng lên — Vốn đang dùng móng trước điên cuồng giẫm đạp 'Quả cầu kim loại lỏng', nó mạnh mẽ chồm người lên, né tránh đòn đánh lén của 'Nho gia Thánh Nhân' ở một góc độ xảo diệu.

Đồng thời, chân phải nó giơ cao, tung một cú đá xoay cực đẹp, quét về phía 'Nho gia Thánh Nhân'.

Né tránh, phản kích đều hoàn thành trong nháy mắt!

Tống Thư Hàng bàng quan nhạy bén phát hiện...

Mặt trong đùi phải của ngựa đen, căn bản không có nốt ruồi.

Ngoài ra, chuỗi động tác chồm người phản kích của ngựa đen này, nước chảy mây trôi, cứ như thể nó vốn dĩ là ngựa vậy. ...

Đùng ~~ Móng ngựa đen và 'Nho gia Thánh Nhân' va chạm, âm thanh chấn động đinh tai nhức óc. 'Nho gia Thánh Nhân' bị đá lùi lại, hắn thấy đánh lén thất bại liền không cưỡng cầu nữa, thuận thế mượn lực kéo giãn khoảng cách với ngựa đen.

Nhưng bãi 'Quả cầu kim loại lỏng' dưới đất thì không may mắn như vậy, nó bị lưỡi dao độc Nho gia Thánh Nhân ném trúng, cơ thể đang nhũn thành một đống bắt đầu bốc khói bốc hơi, chẳng còn sống được bao lâu... "[Cười điên cuồng] Ít nhất giải quyết được Bá Tống trước rồi, đáng tiếc nơi này là tiểu thế giới trò chơi." Vị 'Nho gia Thánh Nhân' này lên tiếng, trong giọng điệu tràn đầy tiếc nuối.

Tống Thư Hàng bị nhốt trong hộp lập tức đoán ra thân phận vị 'Nho gia Thánh Nhân' này — Đây mới là Bàn Cầu chân chính.

Ước chừng nguyện vọng của Bàn Cầu đại lão có liên quan đến 'Nho gia Thánh Nhân'...

Tống Thư Hàng đại khái có thể đoán ra nguyện vọng của hắn, chắc là [Giành thắng lợi, thu hồi sự hiện diện bị 'Nho gia Thánh Nhân' cắn mất.] Cho nên sau khi vào tiểu thế giới này, hắn sẽ xuất hiện với hình tượng Nho gia Thánh Nhân.

Chương 2503

Nếu 'Nho gia Thánh Nhân' mới là Bàn Cầu đại lão, vậy thì ngựa đen là...

Tam Nhãn tiền bối?

Khi đoán được khả năng này, Tống Thư Hàng thầm lau mồ hôi lạnh.

Vừa rồi đại hắc mã đối với [Quả cầu kim loại lỏng] chính là một đợt cuồng nộ, dùng móng ngựa giẫm đạp chết bỏ.

Đây là dưới tiền đề hắn biết 'Quả cầu kim loại lỏng' là Tống Thư Hàng — Nói cách khác, người mà Tam Nhãn tiền bối muốn 'đập' chính là Tống Thư Hàng hắn, hận không thể dùng móng giẫm nát hắn! [Quay về mình có phải nên đối tốt với Tam Nhãn tiền bối chút không, dù sao tiền bối cũng là 'Cửu U Chúa Tể', không thể quá tin tưởng vào giới hạn của ngài ấy.

Nhỡ đâu ngày nào đó Tam Nhãn tiền bối đang cùng ta nâng chén rượu vui vẻ, lại lén lút cắt đầu ta thì sao?] Đợi sau khi trò chơi này kết thúc, ta nhất định phải thiện đãi Tam Nhãn tiền bối...

Không dễ dàng hố ngài ấy nữa.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ...

Lúc này.

Đại hắc mã và Bàn Cầu đại lão hóa thân thành Nho gia Thánh Nhân đã chiến thành một đoàn.

Đủ loại pháp thuật, kiếm thuật, thần thông mà Tống Thư Hàng căn bản nhìn không hiểu, hoa cả mắt, cứ như không cần tiền mà giáng xuống.

Cả vùng tinh vực đều bao trùm trong ánh sáng pháp thuật của đại hắc mã và Bàn Cầu đại lão, quần tinh phấn toái.

Thân hình hai bên hóa thành ánh sáng, không ngừng nhảy nhót, lóe lên, va chạm trong tinh không.

Tiểu thế giới đều sắp không chịu nổi thủ đoạn của hai bên, có dấu hiệu sắp sụp đổ.

So ra, ức vạn ánh pháo mà Tống Thư Hàng mô phỏng Bàn Cầu đại lão diễn hóa 'Chiến Tranh Bảo Lũy' bắn ra, trở nên như trò trẻ con.

Hai vị chiến đấu đến gay cấn.

Đánh tới đánh lui, bất tri bất giác, bọn họ lại đánh về điểm xuất phát, quay về bên cạnh tảng thiên thạch Tống Thư Hàng ẩn nấp và bãi chất lỏng do 'Hí Tinh Mã' hóa thành.

Chiến đấu đến giờ khắc này, hai bên gần như đều dốc toàn bộ tinh lực, thậm chí không thể bận tâm đến hoàn cảnh xung quanh.

Nổ tung, hủy diệt trở thành chủ đề chính của vùng tinh vực này.

Giữa Nho gia Thánh Nhân do Bàn Cầu hóa thành và đại hắc mã, có vô số pháp tắc đang triệt tiêu lẫn nhau.

Trong thoáng chốc, dường như có hư ảnh thế giới không ngừng sinh ra rồi lại không ngừng hủy diệt trong giao tranh của hai bên. ...

Khi Bàn Cầu đại lão dốc toàn bộ tinh lực vào cuộc kháng chiến này, lại không phát hiện...

Bãi 'chất lỏng kim loại' bị cắm dao độc cách đó không xa, đang lặng lẽ ngưng tụ thành hình.

Đại hắc mã đang đối kháng với hắn, khóe miệng nhếch lên một cách sinh động.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó đột nhiên phát khó, cú 'xung kích' âm thầm tích thế đã lâu hung hăng tông vào người Bàn Cầu đại lão.

Bàn Cầu đại lão bị tông lùi lại, nhưng sự chú ý của hắn vẫn đặt trên người đại hắc mã.

Một cơ hội, cứ thế được khéo léo tạo ra.

Bãi 'chất lỏng kim loại' kia bùng lên, hóa thân thành một con ngựa trắng tinh khiết.

Móng trước ngựa trắng lấp lánh phù văn đại biểu cho pháp tắc 'Tai nạn', hung hăng gõ vào lưng 'Nho gia Thánh Nhân' do Bàn Cầu đại lão hóa thành.

Trong cú đá này, ngoại trừ hiệu quả pháp tắc 'Tai nạn' ra...

Thấp thoáng còn mang theo một tia sức mạnh 'Chí cao vô thượng'.

Thân phận Hí Tinh Mã đã được xác nhận! "Phụt ~~" Bàn Cầu đại lão há miệng phun máu, đối đầu với đại hắc mã lâu như vậy hắn đều không bị trọng thương, lại bị đôi móng phía sau lưng này chơi xấu hai phát.

Không đợi Bàn Cầu phản ứng lại, đại hắc mã phía trước lại lần nữa lóe thân áp sát, nó chồm người lên, móng phải đánh ra một chiêu quyền pháp ẩn chứa 'Chí cao đại đạo'.

Quyền chưa đến, quyền ý đã tới trước.

Một quyền oanh ra, chư thiên vạn giới dường như đều ẩn chứa trong quyền này, đối kháng với quyền này chính là làm địch với chư thiên vạn giới!

Bàn Cầu đại lão chỉ kịp bày ra tư thế phòng ngự, liền bị đề quyền khủng bố này của ngựa đen đánh trúng, tiếp nhận toàn bộ uy lực của quyền này, thương càng thêm thương.

Một đen, một trắng hai con ngựa lớn, đồng loạt chồm người lên, đối mặt với Bàn Cầu. [Tam Nhãn tiền bối và Hí Tinh Mã liên thủ?] Tống Thư Hàng trong thiên thạch ngẩn ra.

Đây là muốn cường cường liên thủ, loại bỏ Bàn Cầu đại lão ra khỏi trò chơi trước sao? ...

Đối diện. 'Nho gia Thánh Nhân' do Bàn Cầu đại lão hóa thành lại lần nữa thổ huyết, cơ thể bắt đầu dần trở nên trong suốt.

Hắn nhìn chằm chằm một đen một trắng hai con ngựa lớn: "Ta đánh giá thấp thủ đoạn của các ngươi, thế mà còn có phương án gian lận này." "Ta không hề gian lận." Ngựa trắng lớn miệng phun tiếng người, phát ra giọng nói của Bạch tiền bối.

Bàn Cầu đại lão nói: "Một người chơi hai acc, còn gì để giải thích?

Ngươi và ta đều là Cửu U Chúa Tể, chuyện gian lận này là thiên kinh địa nghĩa, chỉ có thể trách thủ đoạn ta không đủ." "Ta có thể giải thích cho ngươi, đáp án rất đơn giản...

Bởi vì vị Tam Nhãn đạo hữu kia, vừa vào game gặp ta, không lâu sau liền chọn bỏ cuộc." Ngựa trắng lớn nở nụ cười nhân tính hóa: "Nguyện vọng của ta trước khi vào game là để 'kỹ năng diễn xuất' lên một tầm cao mới, kỹ năng hiện thực hóa từ nguyện vọng này vô cùng thú vị, năng lực tên là 'Diễn xuất tối thượng'.

Mà trong năng lực này có một tiểu kỹ xảo nhánh gọi là 'Một ngựa đóng hai vai'.

Ta dùng năng lực 'Một ngựa đóng hai vai', tạm thời mượn dùng cơ thể của 'Tam Nhãn đạo hữu' đã bỏ cuộc." "......" Bàn Cầu đại lão: "Ta không tin 'Tam Nhãn' sẽ bị ngươi đấm nổ nhanh như vậy, thực lực hắn không dưới ngươi và ta." "Cho nên, ta đã nói hắn bỏ cuộc rồi.

Sau khi bỏ cuộc, tiền cược của hắn, tổng cộng ba bản thiết kế, sẽ trực tiếp chia cho ba chúng ta." Ngựa trắng lớn từ tốn nói.

Tức là, từ đầu đến cuối chính là Hí Tinh Mã một mình diễn tuồng!

Tống Thư Hàng quyết định sau khi trò chơi kết thúc, sẽ đi đặt làm một cái cúp 'Ngựa Vằn', tặng cho Hí Tinh Mã tiền bối.

Ngoài việc cảm thấy Hí Tinh Mã tiền bối rất tuyệt ra, Tống Thư Hàng đã không còn gì để nói. "Tại sao Tam Nhãn lại bỏ cuộc?

Bảo vật trong ván cược, hắn không thể nào không động lòng...

Khoan đã, ta hiểu rồi, ngươi hối lộ hắn!" Thân hình Bàn Cầu đại lão càng lúc càng nhạt, hắn đã bị loại, chỉ có thể giãy giụa nói nốt mấy câu cuối.

Hắn nghĩ thông rồi.

Ván cược lần này, Tam Nhãn lấy ra ba bản thiết kế pháp khí; Tống Thư Hàng lấy ra tình báo về 'bộ phận sự hiện diện bị Thiên Đạo Cầu cắn nuốt', tiền cược của chính Bàn Cầu là 'Hạt giống quyền hành không gian ngưng tụ từ sức mạnh không gian một tháng' + tình báo nơi ở của pháp khí Thánh Nhân Nho gia "Nho Điển".

Nhưng những bảo vật này, thực ra đều không hấp dẫn được Tam Nhãn.

Hạt giống quyền hành không gian, pháp khí Thánh Nhân, sự hiện diện thất lạc của Thiên Đạo Cầu đối với Tam Nhãn mà nói, thực ra đều là vật gân gà.

Duy chỉ có 'Chí Tôn Phù Văn' mà ngựa lớn 'Bạch' cược mới có thể khiến Tam Nhãn động lòng.

Cho nên, nếu phù văn của ngựa lớn 'Bạch' không chỉ có một cái, muốn hối lộ Tam Nhãn là rất đơn giản.

Bàn Cầu đại lão không cam lòng nói: "Bạch, ngươi còn ti bỉ hơn ta tưởng tượng." Hai con Hí Tinh Mã: "......" Tại sao không nghe ngựa giải thích hả, ta rốt cuộc ti bỉ chỗ nào chứ?

Đang nói chuyện, thân ảnh Bàn Cầu đại lão từ từ biến mất không thấy.

Nhưng hắn vẫn chưa từ bỏ.

Tuy thua ván cược, nhưng Tống Thư Hàng vẫn còn đó.

Chỉ đợi rời khỏi 'Không gian tán tài' này, hắn sẽ quay lại, bắt lấy Tống Thư Hàng, đoạt lấy tình báo.

Ngựa đen lớn giữ nguyên động tác chồm lên, nhún nhún đôi móng trước.

Ngựa trắng lớn xoay người đối diện tảng thiên thạch Tống Thư Hàng ẩn nấp, dùng giọng của 'Bạch' trầm giọng nói: "Ra đây đi, Bá Tống.

Ta biết ngươi trốn ở đó, ta ngửi thấy mùi của ngươi." Tống Thư Hàng: "......" Ra cái khỉ gì, tôi hiện tại bị ngài đích thân phong ấn trong hộp, vận mệnh giống hệt 'Hà Chỉ Ma Đế' thân bất do kỷ, căn bản không ra được được không?

Ngựa đen lớn hạ móng trước xuống, sau đó đạp bước ưu nhã đến bên cạnh thiên thạch, lấy cái hộp ra, mở ra.

Tống Thư Hàng bị nén giống như được thổi khí, nhanh chóng phồng lên, khôi phục thành cầu.

Tam Nhãn tiền bối đã bỏ cuộc, Bàn Cầu đại lão đã GG, hiện tại trong ván cược chỉ còn lại Tống Thư Hàng và Hí Tinh Mã.

Tống Thư Hàng mở miệng nói: "Tiền..." Hắn muốn hỏi Hí Tinh Mã tiền bối, có cần hắn chủ động bỏ cuộc, kết thúc ván cược hay không — Đánh thì đánh không lại Hí Tinh Mã tiền bối.

Hơn nữa, hiện tại chỉ còn lại hắn và Hí Tinh Mã, bất kể ai thắng cũng như nhau. "Phụt ~~" Đột nhiên, Hí Tinh Mã trắng phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể cao lớn của nó mềm nhũn ngã xuống, ngã lên người Tống Thư Hàng cầu.

Tống Thư Hàng: "???" Sao thế này?

Xảy ra tình huống gì vậy? "Thư Hàng, ta không xong rồi." Lúc này, Bạch Mã tiền bối dùng giọng yếu ớt nói: "Vừa rồi trong trận chiến với Bàn Cầu, ta bị đâm dao độc, trúng độc không nhẹ.

Hiện tại cơ thể ta, như lửa đang thiêu, đau đớn vô cùng.

Ta nghĩ, ta có lẽ sắp chết rồi." Tống Thư Hàng: "......" Tôi tuy mới cảnh giới Tôn Giả thất phẩm, nhưng tôi vẫn có thể cảm ứng được sinh cơ bàng bạc vô cùng và sức sống tràn trề trong cơ thể ngài. "Giết ta đi, giết ta rồi nhận lấy thắng lợi cuối cùng, sinh mệnh của ta sắp đi đến hồi kết, mà ngươi sẽ đạp lên thi cốt của ta, bước lên vương tọa, gia miện làm vua!" Bạch Mã tiền bối dùng giọng điệu kích ngang nói.

Bên cạnh, miệng ngựa đen lớn phát ra một số âm thanh không rõ nghĩa...

Nghe kỹ thì hình như là đang hát một khúc ca thê lương.

Nó đây là đang phối nhạc nền cho tình cảnh này, làm nổi bật bầu không khí bi thương.

Tống Thư Hàng: "......" Tôi có nên triệu hồi đám Thánh Viên ra, tăng thêm cường độ không khí không? "Trả lời ta, ngươi nguyện ý không?" Đột nhiên, lời thoại của Bạch Mã đổi phong cách.

Tống Thư Hàng thở dài: "Tôi chọn cái chết." Câu trả lời của hắn quá không phối hợp, bầu không khí mà Bạch Mã Hắc Mã tạo ra bay biến.

Tiếng hát bi thương của Hắc Mã dừng lại. "Vậy sao, đây là lựa chọn của ngươi à?

Chương 2504

Đáp án thật đắng chát làm sao." Bạch Mã yếu ớt nói, nó vươn một cái móng ngựa ra, run rẩy vuốt ve thân cầu của Tống Thư Hàng.

Ngay khi móng ngựa 'vất vả' chạm vào Tống Thư Hàng, cái móng kia của nó đột nhiên xuất thủ như điện.

Một lưỡi dao độc tẩm thuốc, đâm vào thân cầu Tống Thư Hàng. "Đi đi, con trai.

Nguyện vọng của con thành hiện thực rồi." Bạch Mã dùng giọng từ bi nói.

Tống Thư Hàng kêu thảm một tiếng: "A ~" Vết thương đau rát, như lửa thiêu đốt, kịch độc trong nháy mắt lan ra toàn thân.

Nỗi đau trúng độc, đối với Tống Thư Hàng mà nói vẫn là trải nghiệm khá mới mẻ — Chủ yếu là cảnh giới Tôn Giả thất phẩm + sau khi ba đại công pháp thối thể đại thành, kịch độc bình thường đối với hắn mất đi ý nghĩa.

Mà trước kia lúc hắn còn yếu, cũng không có kinh nghiệm trúng kịch độc.

Tống Thư Hàng chìm đắm trong 'nỗi đau trúng độc', sinh mệnh dần dần đi đến hồi kết.

Hôm nay, Tống mỗ hắn, lại chết rồi. [Nhãn Châu Tử quản gia quả nhiên không phải thần linh, lúc bị treo lên cột phong ấn thiêu, hứa nguyện với hắn quả nhiên không có hiệu quả.] Trước khi chết, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý niệm này.

Chung quy mà nói, Nhãn Châu Tử quản gia chỉ có thể coi là 'Thần bộc', pháp lực có hạn.

Nếu đổi lại là Tam Nhãn tiền bối bị treo lên cột phong ấn thiêu, hiệu quả hứa nguyện sẽ mạnh hơn nhiều. ********* Tống Thư Hàng sau khi 'chết' trong tiểu thế giới, ý thức rơi vào bóng tối.

Sau gần mười phút, ý thức mới từ trong bóng tối khôi phục lại. [Từ tiểu thế giới 'thoát game' cần thời gian dài như vậy sao?] Tống Thư Hàng trong lòng nghi hoặc, mười phút đồng hồ, đủ để hắn phục sinh từ 'Phục sinh đại trận' một lần rồi!

Khoan...

Khoan đã!

Đừng nói với tôi là sau khi chết trong cái 'tiểu thế giới trò chơi' kia, là chết thật nhé.

Rồi cái gọi là 'thoát game' là dùng trận pháp phục sinh Tam Nhãn tiền bối chuẩn bị để phục sinh lại một lần?

Tống Thư Hàng mạnh mẽ mở mắt ra. "Ồ, người thứ ba tỉnh lại là tiểu Bá Tống à, xem ra người chiến thắng cuối cùng là Mã đạo hữu." Giọng nói lười biếng của Tam Nhãn tiền bối vang lên. "Tôi chết rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Khẳng định rồi, chẳng lẽ ngươi ngay cả việc mình chết hay chưa cũng không biết?

Ngươi bị Mã đạo hữu đánh lén giết chết sao?" Tam Nhãn tiền bối nghi hoặc nói. "Không, ý tôi không phải thế.

Ý tôi là, chết trong game thì có phải ngoài hiện thực cũng chết luôn, rồi Tam Nhãn tiền bối ngài dùng trận pháp phục sinh cứu tôi sống lại?" Tống Thư Hàng sờ sờ cơ thể mình, sợ mình thiếu mất linh kiện quan trọng nào. "Ngươi nghĩ nhiều rồi, trận pháp phục sinh cao cấp đâu phải cải trắng.

Càng đừng nói đến cảnh giới của Mã đạo hữu và Cửu U Cầu Chúa Tể, ta đi đâu kiếm ra trận pháp phục sinh cho bọn hắn?" Tam

Nhãn tiền bối đảo cả ba con mắt: "Phiền ngươi dùng ngón chân mà nghĩ đi." "Có lý." Tống Thư Hàng gật đầu.

Tam Nhãn tiền bối nói rất có lý, hắn không có luận điểm phản bác.

Khi ở cảnh giới lục phẩm trở lên, trận pháp phục sinh của tu sĩ phải được chế tạo riêng, các loại Phục sinh kim hồn tệ, Thập tự giá phục sinh bình thường đều không dùng được.

Thực lực càng mạnh, việc phục sinh tu sĩ càng khó khăn.

Càng đừng nói đến tồn tại đẳng cấp như Hí Tinh Mã và Bàn Cầu đại lão, trong thời gian ngắn căn bản không thể tìm được trận phục sinh thích hợp. [Cho nên, là mình nghĩ nhiều rồi sao?] Tống Thư Hàng vừa suy tư, vừa nhìn chằm chằm Tam Nhãn tiền bối.

Luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng nhất thời lại không tìm ra rốt cuộc không đúng ở chỗ nào. "Đúng rồi, Bàn Cầu đại lão đâu?" Tống Thư Hàng chợt nhớ tới một chuyện quan trọng.

Bàn Cầu đại lão bị Hí Tinh Mã tiền bối 2 đánh 1 đập nổ trước hắn, thoát game sớm hơn hắn.

Hiện tại Bàn Cầu đại lão đang ở đâu? "Hắn lấy đi một phần 'bản thiết kế pháp khí', đã đi trước một bước rồi.

Yên tâm đi, hắn tuy rời đi, nhưng tiền cược đều để lại đây." Tam Nhãn tiền bối nói xong, lại lấy ra hai bản thiết kế, đưa cho Tống Thư Hàng: "Ngươi cũng chọn một bản thiết kế trong đó đi." Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: "Đây không phải là tiền cược của Tam Nhãn tiền bối ngài sao?" "Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, ta sau khi vào ván cược không lâu đã bỏ cuộc, coi như cái giá phải trả cho việc bỏ cuộc, ba tờ bản thiết kế này của ta sẽ lần lượt tặng cho ngươi, Bàn Cầu đạo hữu và Mã đạo hữu.

Ngươi có thể chọn một bản thiết kế trong đó, phần còn lại là của

Mã đạo hữu." Tống Thư Hàng nhìn về phía hai bản thiết kế còn lại.

Một phần là bản thiết kế pháp khí chiến lược hành tinh, một phần là bản thiết kế [Khiên trường lực tuyệt đối] bao phủ hành tinh.

Mà Bàn Cầu đại lão chọn lấy đi bản thiết kế pháp khí tấn công siêu uy lực [Khai Thiên Nhãn].

Tống Thư Hàng: "......" Bàn Cầu đại lão vốn dĩ hỏa lực đã hung mãnh, nếu cộng thêm đòn tấn công [Khai Thiên Nhãn] của 'Đại lão tinh cầu mọc mắt' nữa, quả thực không cho con sinh vật có vú tay ngắn là hắn đường sống mà. "Tôi sao cũng được, dù sao thiết kế đồ cho tôi, tôi cũng không tạo ra được mấy thứ này." Tống Thư Hàng tùy tiện rút một tờ bản vẽ 'Khiên trường lực tuyệt đối'. "Vậy tiếp theo chờ Mã đạo hữu ra, nhận thưởng thôi." Tam Nhãn tiền bối mỉm cười nói, tuy thua ván cược, nhưng tâm trạng hắn có vẻ rất vui vẻ.

Ánh nắng rực rỡ trên bầu trời chính là minh chứng cho sự vui vẻ của Tam Nhãn tiền bối. 'Chẳng lẽ đúng như Bàn Cầu đại lão đoán, Tam Nhãn tiền bối đã giao dịch với Hí Tinh Mã tiền bối trong ván cược, đạt được thứ hắn muốn?' Tống Thư Hàng thầm nghĩ. "Hí duật duật ~" Lúc này, Hí Tinh Mã bên cạnh cũng tỉnh lại, nó là người chiến thắng cuối cùng.

Khi nó tỉnh lại, ánh sáng nghi thức đánh cược rơi xuống người nó.

Một hạt giống 'Quyền hành không gian' cùng với khối ký ức chứa 'Tình báo pháp khí Nho gia Thánh Nhân "Nho Điển"'; còn có khối ký ức chứa 'tình báo bộ phận thất lạc của Thiên Đạo Cầu'; cùng với 'Chí Tôn Phù Văn' của chính Hí Tinh Mã.

Bên cạnh, Tam Nhãn thiếu niên đưa tờ bản vẽ 'Pháp khí chiến lược hành tinh' cuối cùng cho Hí Tinh Mã.

Hí Tinh Mã gật đầu, tất cả chiến lợi phẩm đánh cược lơ lửng trước mặt nó, giống như vệ tinh xoay quanh nó.

Sau đó, nó híp mắt nhìn về phía Tống Thư Hàng. [Muốn không?

Muốn không?

Muốn không?] Mặt ngựa của nó cứ như biết nói, dường như khắc đầy ba chữ 'Muốn không'.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hiểu cảm giác của các đại lão đỉnh cấp chư thiên vạn giới khi nhìn thấy mặt hắn thì biết suy nghĩ trong lòng hắn là gì — Trong mắt các đại lão, mặt hắn giống như bộ dạng hiện tại của Hí Tinh Mã tiền bối, phảng phật khắc chữ. "Bạch Mã tiền bối, tôi muốn tình báo "Nho Điển"." Tống Thư Hàng đưa bản thiết kế trong tay mình lên: "Tương ứng, bản thiết kế tôi không dùng đến, chúng ta trao đổi đi!" Dù sao, "Nho Điển" đối với Tạo Hóa Tiên Tử mà nói, ý nghĩa vô cùng trọng đại. "Ngươi vẫn còn quá non nớt, thiếu niên." Hí Tinh Mã tiền bối mở miệng dùng tiếng Anh lưu loát đọc — Giọng nói lần này không phải giọng 'Bạch', mà là lời thoại phim Âu Mỹ.

Hí Tinh Mã tiền bối luôn luôn học tập, luôn luôn tiến bộ, chưa bao giờ bị thời đại bỏ rơi.

Chiêu phát lời thoại phim này, rõ ràng là học từ 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' của Tống Thư Hàng. "Chỉ có trẻ con mới làm câu hỏi lựa chọn, người lớn như ta lấy hết!" Hí Tinh Mã tiền bối lại phát tiếng nói.

Tống Thư Hàng: "......" "Hí duật duật ~" Mã tiền bối chồm người lên, rống dài một tiếng.

Lúc này, Thông Nương trong túi áo Tống Thư Hàng thò mầm hành ra, phiên dịch: "Ý của tiền bối là: Đọc theo ta.

Ngài ấy bảo Thư Hàng ngươi đọc lời thoại theo ngài ấy." Tống Thư Hàng: "Không, không cần đâu, ngại lắm." Hí Tinh Mã tiền bối cười ha ha, xoay người bỏ đi, tất cả bảo vật xoay quanh nó, cùng rời đi. "Đợi đã, đợi đã tiền bối.

Tôi chỉ làm màu tí thôi, không phải ngại thật đâu, tôi đọc ngay đây." Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

Hắn dù sao cũng là người đàn ông mặt dày.

Da mặt là thứ, lúc cần thì có thể đắp lên.

Lúc không cần thì phải bỏ xuống.

Bên cạnh Tam Nhãn tiền bối bưng tách trà, hớp một ngụm ngon lành — Thân tâm sảng khoái.

Kẻ ác còn cần kẻ ác hơn trị mà.

Loại người không da mặt như Bá Tống, chính là cần Hí Tinh Mã đến trị. "Chỉ có trẻ con mới làm câu hỏi lựa chọn, người lớn như ta lấy hết!" Tống Thư Hàng học theo giọng điệu Hí Tinh Mã tiền bối, đọc câu thoại này.

Thực ra diễn xuất của hắn rất khá, nếu không cũng không thể diễn sống lại cái vai 'Cao Thăng sư huynh' người gặp người hận kia.

Hí Tinh Mã chớp chớp mắt, hài lòng gật đầu.

Nó vươn móng đập vào đống bảo vật bên người một cái.

Ngoại trừ cái 'phù văn' kia ra, tất cả các bảo vật đánh cược khác, toàn bộ bay đến bên cạnh Tống Thư Hàng, rơi vào tay hắn.

Ký ức "Nho Điển", bản vẽ thiết kế...

Còn có hạt giống ngưng tụ từ 'quyền hành không gian' một tháng của Bàn Cầu. "Hí duật duật ~" Mã tiền bối chồm người lên, bày ra tư thế kinh điển.

Sau đó, cơ thể nó tiêu tán, biến lại thành một mô hình ngựa nhỏ.

Nhãn Châu Tử quản gia nhặt mô hình ngựa nhỏ lên, lau lau, trả lại cho Tam Nhãn thiếu niên.

Đồng thời, hắn chúc mừng Tống Thư Hàng: "Chúc mừng Bá Tống đạo hữu, ngươi đã thành người chiến thắng cuối cùng!

Hoàn toàn khác với cái tên ba mắt nào đó vừa vào game đã bị loại." "Cảm ơn." Thông Nương thay mặt Tống Thư Hàng nhận lời chúc mừng.

Tống Thư Hàng: "......" "Ngoài ra, Bá Tống đạo hữu.

Vừa rồi lúc Bàn Cầu chúa tể rời đi, hình như muốn tiềm phục bên ngoài 'Vương tọa tán tài' để mai phục ngươi.

Cho nên, trước khi ngươi rời khỏi Vương tọa tán tài, chi bằng dung hợp hạt giống 'quyền hành không gian' kia trước đi, xem xem có thể thức tỉnh một cái tiểu thiên phú không gian nào đó không, nói không chừng có thể nhờ đó mà giữ được trinh tiết bản thân trong tay Bàn Cầu chúa tể." Nhãn Châu Tử quản gia nhắc nhở. "Bàn Cầu đại lão quả nhiên không từ bỏ ý định." Tống Thư Hàng thở dài.

Tam Nhãn tiền bối vui vẻ nói: "Đổi lại là ta, ta cũng sẽ không từ bỏ.

Có điều hắn tạm thời mất đi quyền hành không gian, tỷ lệ chạy trốn thành công của ngươi cũng có thể tăng lên rất nhiều." Tống Thư Hàng: "Bàn Cầu đại lão không có năng lực không gian, hì hì hì." "Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi.

Tuy mất đi quyền hành không gian, nhưng một số trận pháp, pháp thuật phong tỏa không gian của Cầu Chúa Tể vẫn sẽ có hiệu quả, ngươi đừng chủ quan." Tam Nhãn tiền bối lại dặn dò thêm một câu.

Chương 2505

Chủ yếu là tâm trạng hắn hiện tại vô cùng tốt, cho nên mới nhắc nhở Tống Thư Hàng một chút, tránh để hắn lật xe.

“Cảm ơn Tam Nhãn tiền bối đã nhắc nhở.” Thông Nương thay Tống Thư Hàng bày tỏ lòng cảm ơn Tam Nhãn tiền bối.

Đại lão Bàn Cầu là Cửu U Chúa Tể, những thao tác gây khó dễ của y nhiều đến mức khiến người ta rợn tóc gáy, cẩn thận một chút cũng không có gì sai.

Nghĩ một lúc, Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, triệu hoán ‘Công Đức Phì Kình’ ra.

Lúc này ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ vẫn còn ở bên cạnh Bạch tiền bối, phối hợp với Bạch tiền bối thu hoạch Cửu U tà năng.

Vì vậy, Tống Thư Hàng chỉ triệu hoán Công Đức Phì Kình ra, bảo nó rời khỏi ‘Tán Tài Vương Tọa’ đi ra tinh không thăm dò.

Công Đức Phì Kình cũng giống như Xà Mỹ Nhân, cho dù bị đánh tan thì cũng có thể tái sinh trên người Tống Thư Hàng.

Việc thăm dò này, nó là thích hợp nhất.

Công Đức Phì Kình nhận được mệnh lệnh, liền lững lờ bay ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, độn vào tinh không.

Đồng thời, nó không ngừng truyền cảnh tượng mình nhìn thấy cho Tống Thư Hàng.

Sau năm giây.

Nhưng khi Công Đức Phì Kình vừa lách vào tinh không, đột nhiên có một đạo hàn quang lướt qua trước mắt nó.

Khoảnh khắc tiếp theo, Công Đức Phì Kình liền bị cắt thành những hạt nhỏ bằng đậu phộng, bạo thể mà chết, quay về trên người Tống Thư Hàng độc lập phục sinh.

Hàn quang đến vừa nhanh vừa mạnh, Công Đức Phì Kình thậm chí còn không nhìn thấy kẻ địch ẩn nấp ở đâu, và đòn tấn công được phát ra từ đâu.

Tống Thư Hàng: "..." Xem ra, tiểu hào của đại lão Bàn Cầu đã canh giữ ở lối vào Tán Tài Vương Tọa, hoàn toàn không cho cậu cơ hội chạy trốn.

Đường đường Cửu U Chúa Tể đích thân canh giữ một người, từ một khía cạnh nào đó mà nói thì đây là một vinh dự tối cao. 【Ngươi biết không?

Hồi đó Cửu U Chúa Tể vì muốn giết ta, đã đích thân canh giữ ở cửa bí cảnh để bắt ta. 】Nói theo lời của Tô Không Vân, thì cái sự 'ngầu' này có thể khoe vài năm.

"Đúng rồi Tam Nhãn tiền bối, tiểu thế giới này của tiền bối có thể hơi hơi mở ra một khe hở không gian cấm chế không?

Chỉ cần một khe thôi...

Rồi tôi sẽ trực tiếp độn đi qua khe hở đó?" Tống Thư Hàng quay người nhìn về phía Tam Nhãn thiếu niên, thử hỏi.

"Được, nhưng nguy hiểm quá cao.

Cho dù chỉ mở một khe nhỏ, nơi ta ẩn thân cũng có thể bị pháp tắc Thiên Đạo hiện tại phát giác." Tam Nhãn thiếu niên khẽ cười, nói: "Ta tuy rất vừa ý tiểu Bá Tống, nhưng lại không thể đặt cược an nguy của mình để giúp ngươi, cho nên ngươi cứ việc oán ta, ta sẽ không để ý đâu." Quản gia Mắt Châu bên cạnh bổ sung: "Chủ yếu là Bá Tống Huyền Thánh ngươi không phải tiên tử, hơn nữa dáng vẻ của ngươi cũng không hợp với thẩm mỹ quan của chủ ta.

Nếu ngươi toàn thân có thể mọc đầy mắt châu thì chủ ta nói không chừng sẽ vì ngươi mà đánh cược một phen.” Tống Thư Hàng: “...” Cậu không khỏi nhớ đến vị Trường Sinh Giả ‘Thợ Săn Yêu hai tay mọc đầy mắt’ kia.

Vị đại lão Thợ Săn Yêu đó, có lẽ sẽ rất được Tam Nhãn tiền bối yêu thích?

Lúc này, Thạch Bi đạo hữu trên eo Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Cho nên, Thư Hàng ngươi có thể thử dùng ‘Hạt giống quyền hạn không gian’ đó, xem có thể đạt được năng lực thiên phú không gian hữu dụng nào không, nói không chừng có thể giúp ngươi đột phá phong tỏa của đại lão U U Cầu.” “U U Cầu?

Ha ha ha, hay đấy.” Tam Nhãn tiền bối cười phá lên: “Nếu theo cách gọi này thì ngoài U U Cầu ra còn có U U Long sao?” “Lão gia người vui mừng quá sớm rồi, vì theo cách gọi này thì người chính là U U Nhãn, hoặc gọi Nhãn U U cũng không tệ.

Nhưng ta thích U U Nhãn hơn, nghe có một loại mùi vị oán nữ thâm khuê.” Quản gia Mắt Châu nói.

Nói xong, hắn chủ động nhảy vọt một cái, nhảy lên giá nướng bên cạnh, bị nướng đến xèo xèo.

Còn chưa kịp chờ Tam Nhãn tiền bối ra tay.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “...” Bầu trời vốn quang đãng vạn dặm, lặng lẽ nổi lên chút âm u.

Tống Thư Hàng quay đầu đi, cố ý tránh ánh mắt của Quản gia Mắt Châu và Tam Nhãn tiền bối.

Cậu lấy ra ‘Hạt giống quyền hạn không gian’ đó, quan sát kỹ lưỡng.

Trong hạt giống này, ẩn chứa sức mạnh quyền hạn không gian cấp ‘Cửu U Chúa Tể’, mạnh hơn cả sức mạnh không gian của Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Nếu Tống Thư Hàng có thể dung hợp nó, thì trong một tháng tới cậu sẽ không phải lo lắng về phong tỏa không gian cấp ‘Cửu Phẩm Kiếp Tiên’, có thể trực tiếp cưỡng chế đột phá.

“Tam Nhãn tiền bối, hạt giống này phải dung hợp thế nào?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Hay là, cậu nuốt xuống thử xem?” Tam Nhãn tiền bối lười nhác đáp.

Tống Thư Hàng: “...” “Loại đồ vật này, ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Ta thiết lập nghi thức đánh cược đến bây giờ, ngươi là người đầu tiên nghĩ đến việc rút ra ‘quyền hạn không gian’ từ đối thủ đánh cược.

Cho nên dung hợp nó thế nào, ta cũng không có kinh nghiệm.” Tam Nhãn tiền bối nói.

Quản gia Mắt Châu đang ‘xèo xèo~’ trên giá nướng nói: “Nhưng nói chung, thủ đoạn dung hợp một bảo vật thì chỉ có mấy loại đó thôi.

Hoặc là ăn, hoặc là trực tiếp rút lấy pháp tắc bên trong nó dung nhập vào cơ thể mình.” Tống Thư Hàng thở dài, ý niệm khẽ động, cơ thể hóa thành khói mù tiến vào chế độ ‘Ngụy Bất Hủ’.

Ba con mắt của Tam Nhãn tiền bối híp lại, đánh giá hình thái khói mù của Tống Thư Hàng.

Nói thật, hắn thực sự rất tò mò một tiểu tu sĩ có kiến thức lý luận tu chân một mớ hỗn độn như Tống Thư Hàng, lại làm sao nắm giữ được thông tin pháp tắc cao sâu như vậy?

Lúc này, Tống Thư Hàng đưa tay phải ra, đặt lên ‘Hạt giống quyền hạn không gian’, kích hoạt 《Bí pháp giám định》.

Lượng lớn khói mù từ trên người cậu bùng ra, hình người khói mù ban đầu bùng thành hình đám mây hình nấm.

Sau một hồi lâu, khói mù mới từ từ tụ lại, một lần nữa hóa thành hình người.

“Đau đau đau...” Tống Thư Hàng kêu thảm.

Thông tin liên quan đến Cửu U Chúa Tể, quả nhiên không thể giám định lung tung.

Thấy Tống Thư Hàng kêu thảm không ngừng, ba con mắt của Tam Nhãn tiền bối lóe sáng.

Chút âm u trên bầu trời lại lặng lẽ tan đi.

Trời quang đãng vạn dặm, ánh nắng chiếu rọi.

Cái giá phải trả rất lớn, nhưng thông tin thu được cũng không ít.【Hạt giống quyền hạn không gian Cửu U Chúa Tể: Ngưng tụ từ cái giá là một tháng quyền hạn không gian của Cửu U Chúa Tể, sở hữu quyền hạn không gian tối cao.】【Phương án hấp thu một: Trực tiếp nuốt phục, có ba phần trăm khả năng hấp thu sức mạnh hạt giống quyền hạn không gian, lĩnh ngộ ra một năng lực thiên phú về không gian, hoặc trong thời gian ngắn mượn sức mạnh hạt giống để đạt được hiệu quả thi triển sức mạnh không gian.

Có năm phần trăm khả năng bạo thể mà chết.】【Phương án hấp thu hai: Do linh quỷ nuốt xuống hấp thu, linh quỷ có năm phần trăm khả năng sinh ra tiến hóa, có hai phần trăm khả năng không có gì xảy ra.

Ưu điểm: Sẽ không có nguy cơ bạo thể.】【Phương án hấp thu ba: Phương án ba vẫn đang được tính toán, xin vui lòng kích hoạt lại bằng bí pháp sau ít phút.】 Tống Thư Hàng: “...” Vậy thì phương án ba có thể trực tiếp bỏ qua rồi.

Vậy bây giờ, chọn giữa một và hai.

Mặc dù vừa nãy tiền bối hí tinh đã dạy cậu, là một người trưởng thành thì cái gì cũng phải... nhưng ‘Hạt giống quyền hạn không gian’ chỉ có một, không thể để cậu và linh quỷ cùng dùng.

“Cho nên...

đương nhiên là phương án hai rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Phương án một có năm phần trăm khả năng bạo thể đấy, ăn vào có một nửa khả năng nổ tung.

Vừa mới trải nghiệm mùi vị ‘trúng độc mà chết’ xong, hôm nay cậu không muốn chết thêm lần nữa.

Thế là, Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, triệu hoán ‘linh quỷ’ có cảm giác tồn tại rất thấp trong cơ thể ra, rồi đưa ‘Hạt giống quyền hạn không gian’ đó đến trước mặt nó.

Linh quỷ há miệng, một ngụm liền nuốt cả hạt giống lẫn bàn tay khói mù của Tống Thư Hàng xuống.

Con linh quỷ này, cũng là một con linh quỷ trưởng thành a!

Linh quỷ trưởng thành, mới không làm lựa chọn, dù là bàn tay hay hạt giống, nó đều muốn hết.

“Khoan đã... bàn tay của tôi.

Ngươi cắn quá lớn rồi, mau nhổ bàn tay của tôi ra!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

“Cô ~” Linh quỷ hai tay che miệng mình, sợ Tống Thư Hàng tranh thức ăn với nó, sau đó dùng sức nuốt hạt giống + bàn tay khói mù của Tống Thư Hàng xuống.

Nuốt xong, nó không biểu cảm nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu mất đi cảm ứng với ‘bàn tay’, bàn tay và hạt giống, dường như đều bị linh quỷ tiêu hóa rồi.

Một lúc sau.

Tống Thư Hàng dùng bàn tay còn lại nhẹ nhàng xoa đầu linh quỷ, tán thán: “Hệ thống tiêu hóa của ngươi thật lợi hại.” Linh quỷ tiếp tục không biểu cảm, bất động.

Nó đã đi vào giai đoạn ‘tiêu hóa hạt giống’, bắt đầu thăng cấp tại chỗ.

Không biết nó cần bao lâu để thăng cấp?

“Hy vọng sẽ không gây ra biến dị gì.” Tống Thư Hàng hơi lo lắng.

Bàn tay của cậu vừa ở trạng thái ‘Ngụy Bất Hủ’, lại cùng với hạt giống bị linh quỷ nuốt xuống.

“Ngươi còn không khôi phục nguyên trạng sao?

Cứ tiếp tục giữ hình thái khói mù thì nói không chừng ngươi lại bị cắn một miếng nữa.” Thông Nương lên tiếng nhắc nhở.

Cô cảm thấy linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng có lẽ là đói rồi, vừa nãy ánh mắt cô nhìn Tống Thư Hàng ở trạng thái khói mù, cứ như đang nhìn một đống ‘thức ăn’.

Tống Thư Hàng thở dài, ý niệm khẽ động, giải trừ trạng thái ‘Ngụy Bất Hủ’.

Khi khôi phục trạng thái nhục thân, vị trí cổ tay phải của cậu trống trơn, cứ như cậu trời sinh đã không có ‘bàn tay’.

May mà loại tổn thương cụt chi này, chỉ cần vận chuyển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 Tổng Cương Thiên thì có thể mọc lại, vấn đề không lớn.

Bên cạnh, Thông Nương lặng lẽ lấy điện thoại của Tống Thư Hàng ra, chụp vài tấm ảnh cho cậu và cánh tay bị đứt.

Sau đó cô đăng nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, muốn đăng tấm ảnh này lên không gian nhóm.

Nhưng khi tải lên, cô mới phát hiện mạng không thông.

Khu vực này là khu vực bị bình phong tín hiệu mạng.

May mà... vẫn còn chức năng chat ‘Tu Chân’ của Tống Thư Hàng và ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’.

Chức năng chat ‘Tu Chân’ đã hoàn thành nâng cấp.

Chương 2506

Thông Nương vẫn là lần đầu tiên chủ động thử sử dụng chức năng chat ‘Tu Chân’ này.

Sau khi được Long Lạc nữ sĩ nâng cấp, giao diện thao tác của chức năng chat ‘Tu Chân’ càng thêm đơn giản và thực dụng.

Trước đây, một số quyền hạn chỉ có các đại lão cấp cao mới có thể sử dụng, sau khi đợt nâng cấp này hoàn thành, chúng đều được mở ra cho tất cả thành viên ‘Mã QR Kim Đan’.

Thông Nương nghiên cứu một hồi, liền tìm ra chức năng ‘Bảng tin’ và đăng một tin lên đó.

Tiêu đề: 【Bi thảm, Bá Tống Huyền Thánh bất cẩn mất tay, trở thành tàn phế.】 Nội dung: Người có lúc vấp ngã, ngựa có lúc mất vó.

Bá Tống Huyền Thánh hôm nay bất cẩn mất tay, phải trả cái giá thảm khốc là tàn phế.

Tiếp theo cô tải lên vài tấm hình.

Tống Thư Hàng và cánh tay phải trống rỗng, cũng như vài tấm ảnh cận cảnh cổ tay phải.

Cùng lúc đó, tất cả thành viên trong Chư Thiên Vạn Giới đã thêm ‘Mã QR Kim Đan’ của Tống Thư Hàng, chỉ cần đang ở trạng thái rảnh rỗi, đều nhận được thông báo tin nhắn. 【Đấu Sĩ Luôn Trực Tuyến】Bắc Hà Tán Nhân nhanh chóng phản ứng, hắn nhanh chóng hồi đáp dưới tin tức bảng tin của Thông Nương: “Hả?

Nâng cấp hoàn thành rồi sao?

Ngoài ra, tiểu hữu Thư Hàng xảy ra chuyện gì vậy?

Sao lại cụt tay?” 【Danh sách đen】Hà Chỉ Ma Đế: “Ha ha ha ha, Bá Tống ngươi cũng có ngày hôm nay sao.” 【Danh sách đen】Bất Diệt Chi Chủ: “A a a.” “Oa...

Trời đất ơi!” Tống Thư Hàng dụi dụi mắt.

Cậu tập trung tinh thần, lần nữa xem kỹ tin tức bảng tin mà Thông Nương đăng, tin thứ ba.

Danh sách đen, Bất Diệt Chi Chủ, cùng với cái ‘a a a’ mà y đăng.

Tống Thư Hàng hung hăng xoa thái dương, đầu óc từng trận đau nhức, giống như bị rót kim loại lỏng của đại lão Bàn Cầu vào trong não, vô cùng khó chịu.

Về lý thuyết thì đã rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng, ngủ từ thời thái cổ đến nay, Bất Diệt Chi Chủ lại tỉnh dậy.

Vấn đề là, lập trường của vị này và Tống Thư Hàng đang ở trạng thái đối lập.

Đây không phải là tin tức tốt lành gì.

Phải khiêm tốn, tiếp theo cậu nhất định phải khiêm tốn, đừng thu hút sự chú ý của mấy vị đại lão này.

Đang suy nghĩ, có người gửi cho cậu một tin nhắn.

Là tin nhắn từ bản thể của Sở các chủ. 【Tô Hung】Sở các chủ: “Thư Hàng, tình hình bên ngươi thế nào rồi, đã tránh được sự truy kích của Chúa Tể Cầu chưa?

Ta và cái sợi tóc dài không thể liên lạc được, xảy ra chuyện gì vậy?” Dưới sự hạn chế của thế giới Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, bản thể Sở các chủ và ngốc mao mất tín hiệu đồng bộ, không thể biết diễn biến tiếp theo, nên nàng liên hệ Tống Thư Hàng hỏi về tình hình.

Nhưng vừa hỏi xong, Sở các chủ liền sững người.

Nàng thấy ảnh đại diện của mình lại thay đổi...

“Ta cảm giác Thư Hàng ngươi gần đây sống quá lâu rồi.” Sở các chủ lạnh lùng bổ sung một câu.

Cho dù chỉ là văn tự, Tống Thư Hàng cũng có thể cảm nhận được khí lạnh từ bản thể Sở các chủ qua mấy chữ đơn giản này.

“Khoan đã, Sở các chủ.

Không phải tôi làm, tôi bị oan.

Lần này tôi thật sự không sửa ảnh đại diện!” Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi phục. 【Tô Hung】Sở các chủ lặng lẽ hồi ba chữ: “Sửa lại đi.” Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, kéo ra ‘sóc nhỏ các chủ’ AI trong chức năng chat ‘Tu Chân’, ra lệnh cho nó.

Một lát sau, ảnh đại diện của Sở các chủ biến đổi một trận.

“Sở tiền bối, sửa thành công rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Sở các chủ lại lặng lẽ gửi cho Tống Thư Hàng một dấu chấm hỏi, kiểm tra ảnh đại diện mới của mình. 【Tô Hung (gạch ngang) Tần Thủ】Sở các chủ: “.” Tống Thư Hàng: “...” 【Tô Hung (gạch ngang) Tần Thủ】Sở các chủ: “Đợi sau khi thế giới hạch tâm của ngươi khôi phục, ta sẽ tặng ngươi một món quà.

Là bảo vật mà ta đã không còn dùng đến, vốn dĩ muốn tìm cơ hội tặng ngươi, nghĩ lại thì bây giờ chính là cơ hội.” Trong thế giới hạch tâm.

Sở các chủ nhìn pho tượng pha lê đỏ hình dáng mình, lặng lẽ phun ra một bọt khí.

Bức tượng pha lê đỏ kích thước người thật này là vật nàng tạm gửi trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng... là pháp khí phục sinh cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên mà nàng tự chuẩn bị cho mình, vô cùng quý giá.

Lúc đó nàng còn chưa phân liệt ra Sở Two, vẫn là một cá thể hoàn chỉnh.

Trước khi Tân Bích Thủy Các bị hủy diệt, nàng đã ký gửi pháp khí pha lê đỏ này ở chỗ Tống Thư Hàng, đề phòng vạn nhất.

Hiện tại, nàng đã đặt chân vào cảnh giới Trường Sinh Giả, pháp khí phục sinh pha lê đỏ này liền không còn chỗ dùng.

“Đã đến lúc để ngươi phát huy tác dụng rồi.” Sở các chủ khẽ nói.

“Sở tiên tử muốn tặng nó cho tiểu hữu Thư Hàng sao?

Pháp khí này tiểu hữu Thư Hàng có thể sử dụng được không?” Quy tiền bối hỏi.

Pháp khí này là hình dáng của Sở các chủ, nếu tiểu hữu Bá Tống sử dụng pháp khí này để phục sinh... liệu có phục sinh thành hình dáng của Sở các chủ không? ...

Trong thế giới của Tam Nhãn thiếu niên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Cậu vừa nhận được hồi đáp từ Long Lạc nữ sĩ, rằng cấp độ trí năng của AI ‘sóc nhỏ các chủ’ còn quá thấp, nên khi ra lệnh phải càng chi tiết càng tốt.

Đợi sau này nó từ từ trưởng thành, mới có thể trở thành trợ thủ đáng tin cậy thực sự.

“Bây giờ tôi giải thích với Sở các chủ, nàng còn tin không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thông Nương: “Nếu là tôi thì chắc chắn sẽ không tin đâu.” Tống Thư Hàng: “...” Bên cạnh, linh quỷ vẫn đang ở trạng thái tiến hóa, dù sao cũng là hạt giống cấp Cửu U Chúa Tể, dung hợp không đơn giản như vậy.

Tranh thủ còn chút thời gian, Tống Thư Hàng chuẩn bị nắm bắt thời gian để nâng cao thực lực, dù sao thì cậu sắp phải đối mặt với sự truy kích của đại lão Bàn Cầu.

Đương nhiên, cậu không phải là muốn lâm trận mới bắt đầu tu luyện.

Với chút thời gian này, cho dù dùng để tu luyện thì cũng không nâng cao được bao nhiêu thực lực.

Chỉ thấy Tống Thư Hàng vung tay, hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' bay ra từ Linh Hồ Đan Điền.

Cậu lại lấy ra 'Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy', mở nắp lọ thuốc.

Hai bộ 66 món bản mệnh pháp khí, nếu toàn bộ kích hoạt một tia ý thức, thực lực của hắn nhất định sẽ tăng lên rất nhiều! 66 món pháp khí xếp thẳng hàng, chúng đều là bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng!

Sau khi 66 món pháp khí hiện thân, chúng liền sinh ra cộng hưởng với Tống Thư Hàng.

Bởi vì là 'bản mệnh pháp khí', chúng tâm ý tương thông với Tống Thư Hàng.

Lờ mờ cảm nhận được thời cơ bản thân biến đổi sắp đến từ trên người Tống Thư Hàng. 66 món 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' ngoan ngoãn xếp hàng.

Chúng giống như những con chim non đang há mỏ chờ đợi, chờ chim bố Tống Thư Hàng cho ăn.

"Không cần vội, từng cái một." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Khí linh, đối với mỗi tu chân giả mà nói đều là sự tồn tại trong mơ.

Pháp khí có khí linh và pháp khí không có khí linh, đơn giản là hai chủng loại khác nhau.

Sự ra đời của khí linh quá khó khăn, không những cần tu sĩ kiên trì đầu tư tình cảm, mà còn cần Thiên thời, Địa lợi, Cơ duyên phối hợp.

Cho nên ngay cả một số pháp khí Kiếp Tiên, cũng không thể sinh ra khí linh.

Đại đa số tu sĩ trong Chư Thiên Vạn Giới, cả đời cũng không nhìn thấy thần binh có 'khí linh'.

Tống Thư Hàng đối với 'khí linh' thì không xa lạ, còn từng đích thân chạm vào mấy vị tiền bối khí linh.

Ví dụ như Xích Tiêu Kiếm tiền bối, thần binh Trường Sinh Giả.

Sở thích là bị Công Đức Xà Mỹ Nhân nuốt kiếm và 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tống Thư Hàng...

Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm tiền bối có tình cảm cực kỳ tốt, cả hai sớm tối ở bên nhau.

Cho dù sau này Xích Tiêu Kiếm không thể không quay về tay Xích Tiêu Tử đạo trưởng, vẫn để lại cho Tống Thư Hàng một thanh 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm' để duy trì tình hữu nghị.

Rồi đến Thạch Bi đạo hữu mới có được, nàng là pháp khí được Thiên Đạo Bạch thành đạo trước đó luyện chế, cảnh giới nằm giữa pháp khí Kiếp Tiên và thần binh Trường Sinh Giả.

Nhưng chỉ cần nạp tiền, uy lực của nàng còn bạo hơn đa số thần binh Trường Sinh Giả!

Sở thích của nàng là cùng Tống Thư Hàng đối đầu với các đại lão Chư Thiên Vạn Giới, và ghi lại những ngày tế của Tống Thư Hàng.

Ngoài ra, trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng còn có một tòa ‘Nam Thu Tự’, đó là cung điện của Tứ Phương Đại Đế ‘Nam Phương Đại Đế’ của Thiên Đình viễn cổ.

Nhưng bây giờ, nó mang họ Bạch.

Hiện tại đang được Bạch tiền bối ký gửi trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Nam Thu Tự vô cùng đặc biệt, nó là một cung điện có ‘khí linh’, là khí linh có thể tích lớn thứ hai mà Tống Thư Hàng từng thấy.

Còn về khí linh có thể tích lớn nhất, đó là ‘đại lão Hành Tinh Mắt Dài’, y là ‘Đạo Khí’ có đẳng cấp cao nhất, thể tích thuộc cấp tiểu hành tinh.

Thuộc về tai nạn di động, pháp khí cấp hành tinh.

Tống Thư Hàng hy vọng y có thể giảm béo một chút, nếu không khi đối mặt với y thì áp lực thực sự quá lớn.

Trừ mấy vị ‘đại lão khí linh’ kể trên, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trong tay Thông Nương nghi ngờ cũng sở hữu khí linh, dù sao nó và ‘đại lão Hành Tinh Mắt Dài’ đều thuộc cấp độ 【Đạo Khí】.

Chỉ là khí linh của nó hơi đặc biệt, ý thức thần trí giống như một con thú cưng.

Có lẽ phải đợi nó hoàn thành Cửu Chuyển, thực sự tiến vào cảnh giới ‘Cửu Tu’ thì khí linh mới có thể hoàn toàn khôi phục?

Mà Tống Thư Hàng sở hữu cả hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.

Chương 2507

Nếu chúng toàn bộ sinh ra khí linh thì đó sẽ là 66 món pháp khí khí linh, nghĩ thôi cũng thấy kích thích.

Người trong giới tu chân e rằng sẽ ghen tị đến phát khóc.

Bên cạnh.

Quản gia Mắt Châu lặng lẽ bò xuống khỏi giá nướng, tiện thể còn đi tắm rửa, rồi lại im lặng quay về đứng bên cạnh Tam Nhãn thiếu niên.

“Chủ của ta, Bá Tống Huyền Thánh sẽ thành công sao?” Quản gia Mắt Châu hỏi.

Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí rất đặc biệt, nó vừa là tổng thể, vừa là ba mươi ba món pháp khí.

Nếu ba mươi ba món pháp khí toàn bộ kích hoạt ra ‘một tia ý thức yếu ớt’, thì khi hợp thể có dẫn đến lượng biến gây ra chất biến không?

Khi ở hình thái hợp thể, trực tiếp tổ hợp ra một ‘khí linh’ thực sự?

“Cho nên nói, các ngươi đừng coi thường ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’, cho dù sản phẩm này có không đáng tin cậy đến đâu, thì nó cũng là bảo vật do đích thân ‘Thiên Đạo’ chế tác.” Tam Nhãn thiếu niên nói, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Hắn vung tay, trong tay lại xuất hiện thêm một lọ ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ mới.

Sau đó hắn búng ngón tay, một giọt ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ bị búng vào trong cơ thể Quản gia Mắt Châu.

Quản gia Mắt Châu: “...” “Có cảm giác không?” Tam Nhãn thiếu niên hỏi.

“Có chút muốn khóc.” Quản gia Mắt Châu nói: “Ta nghi ngờ ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ này có phải đã hết hạn rồi không, cay cay thế nào ấy.” Tam Nhãn thiếu niên: “...” Ta còn tưởng nhỏ thuốc nhỏ mắt cho ngươi, rửa mắt xong ngươi có thể trở nên bình thường một chút, xem ra ngươi hết cứu rồi. ...

Đối diện.

Tống Thư Hàng trước tiên vận chuyển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 Tổng Cương Thiên, làm cho bàn tay bị linh quỷ ăn mất của mình mọc lại.

Khi thấy mình mọc lại chi thể đã đứt một cách thành thạo và tiện lợi như vậy...

đột nhiên, trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một ý nghĩ táo bạo.

Nhưng ý nghĩ này vừa nảy sinh, liền lập tức bị chính cậu kìm nén vào sâu trong tâm linh...

Mặc dù cậu đã trải qua mấy trăm năm ‘cuộc đời hành’ của Thông Nương, nhưng không cần thiết phải mô phỏng cả những kỹ năng như bị nhéo đau hay bị xiên cháy.

Hơn nữa, dùng cơ thể mình cho linh quỷ ăn, quá tà ác, cả về thể chất lẫn tâm lý đều không thể chấp nhận được.

Sau khi bàn tay mọc lại, Tống Thư Hàng mở nắp lọ ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’, đưa ngón tay khẽ động trong hư không, dùng ‘niệm lực’ lấy ra một giọt thuốc nhỏ mắt từ trong lọ.

Dù sao Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy vô cùng quý giá, không thể lãng phí dễ dàng, cho nên cần kiểm soát tốt lượng thuốc cần thiết để 【kích hoạt ý thức yếu ớt của bản mệnh pháp khí】.

Nhưng kích hoạt ý thức pháp khí cần bao nhiêu thuốc, Tống Thư Hàng cũng không có kinh nghiệm.

Thế là Tống Thư Hàng trước tiên dùng ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ ở tay phải làm thí nghiệm, kiểm tra lượng thuốc cần thiết cho ‘pháp khí biến đổi’.

Trong 66 món bản mệnh pháp khí, ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ này là món pháp khí đặc biệt nhất, có thể nói là bản mệnh trong các bản mệnh pháp khí, tương đương với ‘Hoàng Hậu’ trong hậu cung của đế vương thời cổ đại.

Bởi vì ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ này đã dung nhập một sinh mệnh ‘Tống Thư Hàng’, là Tống Thư Hàng lấy thân luyện khí, trả giá bằng sinh mệnh mà luyện chế thành.

Thuộc tính, công năng và cường độ của nó đều vượt xa ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ trong bộ pháp khí còn lại.

Một giọt ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ rơi xuống ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’.

Thuốc nhỏ mắt màu xanh lam lăn tròn trên quyền sáo, trong đó ẩn chứa thủ đoạn kỹ thuật của Thiên Đạo.

Lăn tròn một vòng, giọt thuốc nhỏ mắt này nhanh chóng bị ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ hấp thu.

Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo phát ra tiếng chấn minh, lại có tiếng ‘kình minh’ không ngừng vang lên từ trên nó.

Trên quyền sáo, có rất nhiều ý chí rời rạc, dưới sự tẩm bổ của ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’, đã được se lại thành một sợi!

Một tia ‘ý thức’ mới sinh không kịp chờ đợi mà ra đời.

Quá trình này thuận lợi hơn Tống Thư Hàng tưởng rất nhiều.

Hơn nữa, ngay cả tiến triển cũng nằm ngoài dự liệu của mọi người.

Sau khi ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’ này sinh ra ý thức yếu ớt, quyền sáo dường như được ‘đánh thức’.

Tất cả các ‘phong ấn’ nguyên bản trên đó đều được giải trừ, biến mất.

Tia ‘ý thức yếu ớt’ mới sinh này không ngừng lớn mạnh, cường hóa.

“Đây là trực tiếp muốn sinh ra khí linh sao?” Tam Nhãn tiền bối ngồi dậy từ ghế bập bênh.

Công hiệu của Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy, lại cường đại đến thế ư?

Oành ~~ Trên ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, phát ra tiếng nổ vang dội.

Sau đó, một hư ảnh thành hình trên quyền sáo.

Hư ảnh đó khoanh chân mà ngồi, bên dưới nó có một thần kình đang chậm rãi bơi lội.

Nếu nhìn kỹ, có thể thấy bóng dáng đó có ba phần giống Tống Thư Hàng.

Nhưng trên người nàng, lại mặc một bộ váy tiên tử.

“Thư Hàng nữ trang?” Thông Nương nhanh chóng lấy điện thoại ra, bấm chụp liên tục.

Thông Nương thành thạo chuyển đổi góc chụp, liên tục chụp mấy chục tấm ảnh.

Tiêu đề tin tức cô đã nghĩ sẵn rồi: 《Ký sự Bá Tống Huyền Thánh gặp nạn: Bị ép nữ trang》.

Tin tức này còn kích thích hơn 《Bá Tống Huyền Thánh mất tay》 rất nhiều, cũng càng thu hút ánh mắt của các đại lão hơn.

Thông Nương gần đây dự định sẽ đăng thêm nhiều tin tức về Tống Thư Hàng gặp nạn trên bảng tin chat 'Tu Chân'... làm như vậy tuy rất có thể sẽ mất đi phúc lợi thưởng cuối năm từ ông chủ Tống Thư Hàng, nhưng không sao, cô có mục tiêu lớn hơn và nhóm khách hàng rộng hơn!

Ví dụ như Hà Chỉ Ma Đế, người mỗi lần thấy tin tức 'Tống Thư Hàng gặp nạn' liền rất vui vẻ, chính là một đối tượng tiềm năng.

Chỉ cần Hà Chỉ Ma Đế vui vẻ, tùy tiện tặng cho mình chút quà thì đã phát tài rồi.

So với tiền thưởng của các đại lão, phúc lợi cuối năm của ông chủ liền trở nên không quá quan trọng.

Huống hồ, Tống Thư Hàng từ trước đến nay chưa từng phát phúc lợi cuối năm cho cô.

Tuy nhiên, còn một thời gian nữa mới đến Tết.

Chụp liên tục mấy chục tấm ảnh 'Tống Thư Hàng nữ trang' xong, Thông Nương chọn ra những tấm ảnh hoàn hảo nhất, và bắt đầu soạn bản nháp tin tức trong lòng.

Tống Thư Hàng nhìn hư ảnh tiên tử cưỡi kình hiện ra trên quyền sáo, chìm vào trầm tư.

"Ô ~ ô ~" Khí linh tiên tử Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo, phát ra tiếng kình kêu trầm thấp.

Tam Nhãn thiếu niên đối diện cười càng thêm rạng rỡ, mặt trời trên bầu trời cũng trở nên ấm áp hơn.

Khi được ánh nắng ấm áp này chiếu rọi, Thông Nương cảm thấy thực lực của mình cũng được nâng cao một chút.

Là tác dụng của quang hợp?

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm dùng ngữ khí trầm trọng nói: “Thư Hàng, không ngờ trong lòng ngươi lại có loại sở thích này.” “Không sao đâu, chúng ta sẽ không chê cười sở thích này của ngươi.” Thạch Bi đạo hữu lên tiếng an ủi: “Thực ra, hồi chủ ta còn trẻ, có một người bạn chuyên làm tiên thường.

Chủ ta từng làm mẫu cho bạn, trong thời gian đó cũng mặc nữ trang, rất đẹp.

Thư Hàng ngươi tuy không đủ đẹp, nhưng may mà khí linh của ngươi chỉ có ba phần giống ngươi, theo con mắt kén chọn của ta mà nói, dáng vẻ nữ trang của nàng cũng đạt đến tiêu chuẩn rất đáng yêu.” Tống Thư Hàng: “...” Ngốc mao của Sở các chủ đang ở chế độ tiết năng từ từ chuyển động, một lúc sau nói: “Thực ra, năm đó khi ta vất vả chống đỡ 《Bích Thủy Các》, rảnh rỗi vô vị cũng từng học làm tiên thường.

Thư Hàng nếu ngươi thích, ta có thể làm cho ngươi mấy bộ.

Về mặt phòng ngự sẽ không kém đâu.” “Tiền bối tiền bối, y phục của em cũng có thể tặng anh.

Bản thể của em có rất nhiều tiên thường chỉ mặc có một lần, rồi không mặc nữa.

Lần sau em có thể bảo nàng gửi thư cho anh.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử không cam chịu yếu thế mà giơ tay nói.

“Mấy người xem tôi là loại người gì vậy?” Tống Thư Hàng cười khổ không thôi: “Khí linh hình tượng là tiên tử, tại sao tôi lại nhất định phải thích nữ trang?

Hơn nữa hình tượng khí linh cũng không phải tôi có thể khống chế mà.” “Bá Tống Huyền Thánh, không sao đâu.

Sinh vật giống đực biến thái một chút rất bình thường, ví dụ như một người bạn của chủ ta, chính là cuồng mắt châu, say mê thu thập mắt châu không thể dứt ra.” Quản gia Mắt Châu lớn tiếng nói.

“Ha ha ha.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bên cạnh thậm chí còn không tức giận.

Câu nói này của Quản gia Mắt Châu đồng thời đâm vào lòng hắn và lòng Tống Thư Hàng, nhưng so với đó, lực đâm vào Tống Thư Hàng lớn hơn một chút.

Cho nên hắn không tức giận, ngược lại còn hơi vui.

“Mấy vị tiền bối nghiêm túc một chút được không?

Không ai quy định khí linh nhất định phải cùng giới tính với chủ nhân chứ?

Hơn nữa, khí linh rốt cuộc có giới tính hay không vẫn còn là vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

“Ô ~ ô ~” Tiểu tiên tử khí linh Nghịch Kình tiếp tục phát ra tiếng kình kêu trầm thấp.

Tạo Hóa tiên tử không biết từ lúc nào xuất hiện, đứng đối diện tiểu tiên tử Nghịch Kình, phồng má: “Ô ~ ô ~” Tiểu khí linh Nghịch Kình không cam chịu yếu thế: “Ô ~ ô ~” Một lớn một nhỏ hai tiên tử, chơi rất vui vẻ, lại còn đang giao lưu?

“Đúng vậy, khí linh có giới tính sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò hỏi, nàng nhìn về phía Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Thạch Bi tiền bối.

Thạch Bi đạo hữu đáp: “Ta thì chắc là không có giới tính.” “Ta trước đây chắc cũng không có giới tính, nhưng gần đây hơi mông lung.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng kinh ngạc: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngài muốn chuyển giới?” “Chuyển cái mẹ nhà ngươi!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng đột nhiên mắt sáng lên: “Đúng rồi, chính là cảm giác này!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “???” Ni mã, cách tư duy của Tống Thư Hàng quá nhảy vọt, đối thoại căn bản không thể tiếp theo.

Ngay cả khi đã sớm tối ở bên nhau mấy tháng, nó đôi khi vẫn không thể theo kịp nhịp độ trò chuyện của Tống Thư Hàng.

“Tống tiền bối, chẳng lẽ là muội muội?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử cũng mắt sáng lên, nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng, chính là cảm giác này!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “...” Cái ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đó rốt cuộc là cái nhóm gì vậy, những kẻ được bồi dưỡng ra từng người một đều là thiên tài trò chuyện.

Mạch não của Hắc Bì Vũ Nhu Tử vậy mà lại có thể theo kịp tư duy nhảy vọt của Tống Thư Hàng.

“Khi khí linh này ra đời tôi đã có cảm giác, vừa nãy lời của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đã nhắc nhở tôi.” Tống Thư Hàng giơ quyền sáo lên, nhìn tiểu tiên tử có ba phần giống mình này.

Tiểu tiên tử cưỡi kình phồng má, ra sức kêu: “Ô ô ô ~” Còn Tạo Hóa tiên tử đối diện, bằng phương thức biểu diễn siêu việt, trong khoảnh khắc đã trình diễn cho nàng thấy ba mươi hai cách hát ‘ô ô ~’.

Tiểu khí linh cưỡi kình hoàn toàn không theo kịp nhịp điệu của Tạo Hóa tiên tử, chỉ biết kêu vội vàng.

“Nếu tôi có em gái, chắc hẳn sẽ là dáng vẻ này nhỉ.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Hơn nữa, tôi cảm giác khi khí linh ra đời, tôi rất có thể đã nghĩ đến khái niệm ‘em gái’, dẫn đến nàng hóa hình thành dáng vẻ này?” “Vậy Tống Thư Hàng ngươi dùng nước mắt Thiên Đạo điểm hóa 65 món pháp khí khác thử xem?” Thông Nương nhắc nhở.

Chương 2508

65 món ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ còn lại, liệu có trực tiếp sinh ra khí linh hoàn chỉnh không?

“Tôi thử ngay!” Tống Thư Hàng dựa theo lượng vừa nãy, dùng niệm lực lấy ra 65 giọt thuốc nhỏ mắt từ trong lọ, rồi nhỏ đều lên tất cả các pháp khí còn lại.

“Đây gọi là mưa móc đều thấm.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Bá Tống, ngươi đúng là một người đàn ông tội nghiệt sâu nặng.” Tống Thư Hàng: “...” Cậu vung tay liền là một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi xuống trên người Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối khẽ chấn minh một cái, sau đó nó phát hiện một chuyện khủng khiếp—có lẽ gần đây đã ăn quá nhiều 《Dưỡng Đao Thuật》, nó vậy mà lại sinh ra kháng thể với 《Dưỡng Đao Thuật》!

Điều này không hay rồi, kháng thể sẽ ảnh hưởng đến việc nó tận hưởng 《Dưỡng Đao Thuật》. 65 món ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ cũng nhanh chóng hấp thu tất cả ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’, mỗi thứ đều xảy ra tiến hóa.

Trên người chúng ngưng tụ ra một tia ‘ý thức’ tinh tế, rất yếu ớt, yếu hơn cả ý thức của ‘Kiếm Sao Băng’ của Bạch tiền bối gấp ngàn lần.

Tất cả mọi người đều nín thở chờ đợi, muốn xem 65 món pháp khí tiếp theo sẽ biến hóa như thế nào.

Vài phút sau... 65 món pháp khí, bắt đầu vui vẻ nhảy nhót.

Chúng không như Nghịch Kình Quyền Sáo mà tiếp tục tiến hóa, mà lại giống như những con husky hoạt bát, điên cuồng nhảy nhót, tràn đầy năng lượng, không ngừng nghỉ.

“Bá Tống Huyền Thánh, xin hãy thử tổ hợp chúng lại một chút.” Lúc này, Quản gia Mắt Châu nhắc nhở.

Lượng biến, liệu có thể dẫn đến chất biến không?

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu vừa nãy cũng nghĩ đến điểm này.

Nếu muốn tổ hợp cả hai bộ pháp khí lại cùng nhau, thì chỉ có phương án hợp thể đó thôi.

“Sau khi Thánh Thành sụp đổ... tên người khổng lồ hủy diệt vạn vật đó!” Tống Thư Hàng ra lệnh cho hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.

Mặc dù hoạt bát như husky, nhưng khi Tống Thư Hàng ra lệnh, các pháp khí liền nhanh chóng hành động.

Sau khi sinh ra ý thức yếu ớt, lực thực hiện của chúng tăng lên rất nhiều, sự ăn ý với Tống Thư Hàng cũng được nâng cao hơn nữa.

Rào rào ~ Trong một tràng hiệu ứng biến hình tổ hợp cực ngầu, một Người Khổng Lồ Hủy Diệt khổng lồ ra đời!

Khi ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’ này xuất hiện, Tam Nhãn tiền bối bên cạnh đều nhìn ngây người.

Không phải vì ngạc nhiên khi thấy 66 món pháp khí hợp thể.

Mà là khi ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’ này tổ hợp thành hình, cái cảm xúc tuyệt vọng cực độ bùng lên.

Đó là một loại tuyệt vọng tột cùng khi mất đi tất cả, thật là mỹ diệu vô cùng!

“Đã lâu rồi không nhìn thấy loại tuyệt vọng đến mức này.” Tam Nhãn tiền bối dùng ngữ khí thưởng thức nói.

Tuyệt vọng đối với ‘Cửu U Chúa Tể’ mà nói, giống như bức tranh của đại tông sư, khiến người ta say mê.

“Không ngờ trên người tiểu Bá Tống, lại ẩn chứa nỗi thống khổ và tuyệt vọng sâu sắc đến thế, người không thể nhìn mặt mà bắt hình dong mà.” Tam Nhãn thiếu niên ghi lại cảnh này.

Mỗi ngày chỉ cần nhìn cảnh tượng tuyệt vọng tột cùng này, hắn cảm thấy mình có thể ăn thêm hai bát cơm.

Ầm ầm ầm ~ Người Khổng Lồ Hủy Diệt đứng dậy, nó đưa tay cúi xuống, tóm lấy Tống Thư Hàng, đặt vào trong quyền phải của mình.

Quyền phải chính là khoang điều khiển của Tống Thư Hàng!

“Tống tiền bối ~ Khoang điều khiển của anh không thể di chuyển đến ngực hoặc đầu sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hai tay đặt cạnh miệng, lớn tiếng hỏi.

“Cái này đâu phải tôi có thể quyết định, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng thở dài nói, nội tâm vô cùng ấm ức.

Tam Nhãn tiền bối nghe vậy, giá trị niềm vui +1.

Để ăn mừng, trên bầu trời thậm chí còn xuất hiện cầu vồng không trung, vô cùng xinh đẹp.

Đáng tiếc, niềm vui của Tam Nhãn tiền bối không duy trì được bao lâu... rất nhanh hắn liền phát hiện một chuyện.

Ở vị trí ngực của ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’ của Tống Thư Hàng, có một ‘trái tim’ đang đập.

Trái tim này cực kỳ mạnh mẽ, có thể ổn định truyền vào động năng sánh ngang với Cửu Phẩm Kiếp Tiên, là hạch tâm động lực của ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’.

Như vậy, Người Khổng Lồ Hủy Diệt khi hoạt động có thể không cần mượn năng lượng của Tống Thư Hàng.

“Quản gia, gần đây ta có phải hơi hoa mắt không.

Ngươi giúp ta nhìn xem, hạch tâm trái tim ở ngực ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’ của tiểu Bá Tống, cấu tạo có phải rất quen mắt không?” Tam Nhãn thiếu niên lên tiếng hỏi.

“Xin lỗi chủ ta, bây giờ mắt ta đang cay, không nhìn thấy gì cả.” Quản gia Mắt Châu lên tiếng nói.

Tam Nhãn thiếu niên: “...” “Nhưng cho dù không cần mắt, ta cũng có thể cảm ứng ra hạch tâm trái tim của ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’ Bá Tống Huyền Thánh này, phương án kỹ thuật chế tạo sử dụng chính là kỹ thuật hạch tâm ‘Pháp khí chiến lược hành tinh’ của chúng ta.” Quản gia Mắt Châu già bổ sung.

Trong 66 món ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của Tống Thư Hàng, có một bộ quyền sở hữu thuộc về Bạch tiền bối Two.

Trong bộ ‘Kiếm Chung Yên’ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí đó, còn tự mang theo một hạch tâm.

Hạch tâm này là tác phẩm mà Bạch tiền bối Two đã mô phỏng sau khi nghiên cứu kỹ thuật trái tim của 【đại lão Hành Tinh Mắt Dài】.

Hiện tại chỉ có thể xuất ra năng lượng cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên, kém xa so với sản phẩm chính thức mạnh mẽ.

Nhưng cùng với sự cập nhật kỹ thuật, trưởng thành của Bạch tiền bối Two, việc chế tạo ra một hạch tâm mạnh mẽ như sản phẩm chính thức, cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Tam Nhãn thiếu niên: “...” “Tức là, hành động xé toạc ẩn giấu ‘bản vẽ thiết kế trái tim’ của lão gia trước đây, hoàn toàn vô nghĩa.

Nói không chừng Bá Tống Huyền Thánh còn đang cười thầm trong bóng tối, nhìn người bằng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc.” Quản gia Mắt Châu nhắc nhở.

Ầm ầm ầm ~~ Trên bầu trời mây đen che kín, bầu trời vốn quang đãng trong nháy mắt biến thành một mảng đen kịt, sấm sét nổ vang.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tâm trạng của Tam Nhãn tiền bối quả thật như thiếu nữ, biến hóa khó lường, nói thay đổi là thay đổi.

Nhưng rất nhanh, mây đen trên bầu trời lại tan ra, khôi phục lại ánh nắng rực rỡ và tươi sáng.

Tam Nhãn tiền bối trong thời gian ngắn đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình.

Quản gia Mắt Châu hơi tò mò, rốt cuộc là loại niềm vui gì, có thể khiến lão gia luôn giữ được tâm trạng lạc quan và vui vẻ? ...

Mặt khác, linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng mở mắt.

Nó đã tiêu hóa ‘Hạt giống quyền hạn không gian’ + một cánh tay ngụy bất hủ của Tống Thư Hàng.

Không biết nó đã thức tỉnh được loại ‘năng lực không gian’ nào?

Tam Nhãn tiền bối hơi suy nghĩ, đưa tay búng ngón tay, mở thông một phần nhỏ ‘quyền hạn’ cho linh quỷ tiên tử, cho phép nó thi triển ‘năng lực không gian’ trong phạm vi tiểu thế giới.

Nhưng chỉ giới hạn trong phạm vi tiểu thế giới, không thể kết nối với thế giới bên ngoài hoặc không gian khác.

Linh quỷ tiên tử cảm ứng được ‘gông xiềng’ trên người mình được nới lỏng, nó liền đưa tay tóm lấy Hắc Bì Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình nó độn vào hư không, lóe lên đến vị trí của Tống Thư Hàng.

Là năng lực không gian!

Linh quỷ tiên tử đã thành công thức tỉnh năng lực xuyên không gian thực sự.

Đối với Tống Thư Hàng mà nói, đây không nghi ngờ gì là kết quả tốt nhất!

Bởi vì hấp thu ‘Hạt giống quyền hạn không gian’, không phải trăm phần trăm có thể đạt được sức mạnh không gian, nếu vận khí không tốt nói không chừng chỉ đạt được một ‘thiên phú không gian nhỏ’.

Mà các loại thiên phú không gian nhỏ rất đa dạng, không ai có thể xác định sẽ thức tỉnh thiên phú nhỏ về phương diện nào.

“Hay quá, có năng lực không gian thật sự, chúng ta chạy thoát khỏi tay đại lão Bàn Cầu sẽ càng có nắm chắc hơn.” Tống Thư Hàng vui mừng thầm nghĩ trong lòng.

Đang nghĩ như vậy, đột nhiên cậu phát hiện thân hình mình đang đứng trên mặt đất bên ngoài ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’.

Mây đen trên bầu trời tuy đã tan, nhưng gió lớn vẫn còn.

Gió mạnh, hơi lạnh.

Tống Thư Hàng: “???” Chuyện gì vậy?

Tôi vừa nãy không phải đang ở trong khoang điều khiển của ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’ sao?

Tại sao tôi lại xuất hiện ở bên ngoài?

Tuyến thế giới đã dịch chuyển trong khi tôi không biết?

Lúc này, ngốc mao của Sở các chủ trên đỉnh đầu đoán: “Đây hẳn là năng lực không gian đặc biệt của linh quỷ tiên tử, khi nàng thực hiện bước nhảy không gian, có thể trực tiếp hoán đổi vị trí của nàng và mục tiêu.” Thạch Bi đạo hữu bổ sung: “Cho nên vừa nãy trong nháy mắt, linh quỷ tiên tử và vị trí của ngươi đã thực hiện ‘hoán đổi’.

Ngươi xuất hiện ở vị trí của linh quỷ tiên tử, còn nàng xuất hiện trong khoang điều khiển.” Tống Thư Hàng: “...” Năng lực không gian này có hơi hố cha không?

Tưởng tượng một chút.

Nếu có một ngày, cậu rơi vào tình thế một mình đối mặt đại lão Bàn Cầu, không thể tránh, chỉ có thể nghênh chiến.

Cậu triệu hoán tất cả ngoại quải trên người ra, chống đỡ đại lão Bàn Cầu.

Trong quá trình đại chiến kịch liệt, linh quỷ tiên tử đột nhiên đứng sai vị trí.

Nhìn thấy sắp bị đại lão Bàn Cầu oanh kích.

Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, linh quỷ tiên tử thi triển ‘năng lực không gian’ này, hoán đổi vị trí của Tống Thư Hàng và nàng.

Sau đó, Tống Thư Hàng hứng trọn đòn phẫn nộ của đại lão Bàn Cầu...

Tốt, hưởng niên mười tám.

Không được, vừa nghĩ đến khả năng này, gan liền đau quá.

Cái năng lực không gian hố chủ nhân như vậy, có hơi không nhân đạo không?

Đang suy nghĩ, đột nhiên thân ảnh linh quỷ tiên tử lại xuất hiện trên... eo Tống Thư Hàng.

Thân thể mềm mại của nó như một sợi dây thắt lưng, quấn quanh eo Tống Thư Hàng.

Còn ‘Thạch Bi đạo hữu’ vốn treo trên eo Tống Thư Hàng thì bị kéo vào trong khoang điều khiển của ‘Người Khổng Lồ Hủy Diệt’!

Chương 2509

Đối tượng mà linh quỷ tiên tử có thể ‘hoán đổi vị trí không gian’ không giới hạn ở Tống Thư Hàng, chủ nhân của nàng.

“Tức là, năng lực không gian này có thể dùng để hố người khác sao?” Tống Thư Hàng xoa cằm, trong đầu hiện lên nhiều phương án vận dụng ‘năng lực không gian’.

Một lát sau, cậu ha ha cười một tiếng: “Đi, chúng ta đi hội ngộ đại lão Bàn Cầu!” Linh quỷ tiên tử gật đầu, thân hình nàng dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Giữa nàng và Tống Thư Hàng là sự tồn tại nhất thể, khi nàng dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng, trong đầu Tống Thư Hàng liền tự nhiên hiện lên một phần kiến thức liên quan đến ‘không gian’, và có thể thông qua linh quỷ để thi triển ‘năng lực không gian’.

Nhưng những kiến thức này tương đương với việc cắm USB vào, đọc tạm thời.

Tống Thư Hàng cần đọc hết những kiến thức này, sao chép vào trong đầu mình, mới có thể thực sự nắm giữ phần kiến thức này.

“Tam Nhãn tiền bối, chúng ta từ biệt tại đây!” Tống Thư Hàng chắp tay hành lễ với Tam Nhãn tiền bối.

“Không ở lại thêm một chút nữa sao?” Tam Nhãn tiền bối đang chờ câu nói này của Tống Thư Hàng, thấy Thư Hàng cuối cùng cũng muốn đi, trên mặt hắn không khỏi hiện lên nụ cười chân thành.

Tống Thư Hàng thấy Tam Nhãn tiền bối cười ý muốn giữ lại, khó từ chối thịnh tình nên nói: “Được thôi, vậy thì tôi ở lại thêm vài ngày, vừa hay cũng để đại lão Bàn Cầu canh cửa thêm một lúc.

Dù sao một vị Cửu U Chúa Tể cam tâm tình nguyện canh cửa, cơ hội như vậy quá khó có được, cả đời e rằng cũng chỉ thấy được một lần.” Tam Nhãn thiếu niên: “...” Ngươi không thấy ta chỉ khách sáo một chút sao?

“Nhưng nghĩ lại thì thôi vậy, tuy rất muốn ở lại thêm vài ngày.

Nhưng sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, tôi vẫn quyết định đi gặp đại lão Bàn Cầu.

Nếu thất bại, Tam Nhãn tiền bối người có thể để lại cho tôi một khe cửa, để tôi có thể thuận lợi trốn về tiểu thế giới này được không?” Tống Thư Hàng thành khẩn nói.

“Yên tâm đi, lát nữa ta sẽ đổi cửa gỗ thành cửa sắt, rồi hàn chết nó lại.” Tam Nhãn thiếu niên nhẹ giọng nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Tiếp theo, đợi khi ngươi Bát phẩm rồi chúng ta gặp lại.

Trước khi ngươi Bát phẩm, đừng đến tìm ta nữa.” Tam Nhãn tiền bối vẫy tay nói.

“Được thôi, vậy đợi đến một ngày nào đó, tôi thực sự Hiển Thánh trước mặt mọi người, liền đến tìm tiền bối!” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay. ...

Trên bậc thang Tán Tài Vương Tọa.

Tống Thư Hàng thu Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tạo Hóa tiên tử vào hết.

Cậu cẩn thận đi đến lối ra giữa Tán Tài Vương Tọa và thế giới bên ngoài.

“【Cười lạnh】, cuối cùng cũng chịu ra rồi sao?” Giọng nói của đại lão Bàn Cầu vang lên.

Đồng thời, thân hình đại lão Bàn Cầu xuất hiện ngay phía trước

Tán Tài Vương Tọa, trên người y có một đồng tử dữ tợn hiện ra—đó là mắt châu cùng kiểu với 'đại lão Hành Tinh Mắt Dài'.

"Khai Thiên Nhãn?" Tống Thư Hàng kinh ngạc, đại lão Bàn Cầu mới vừa có được bản vẽ không lâu chứ?

Nhanh như vậy đã làm ra 'Khai Thiên Nhãn' rồi sao?

Cửu U Chúa Tể có thể muốn làm gì thì làm như vậy ư?!

"Vừa hay để ngươi thử uy lực của món đồ này." Đại lão Bàn Cầu nhe răng nói.

Y không trực tiếp phát động công kích, Tán Tài Vương Tọa được sức mạnh của 'Tam Nhãn thiếu niên' bảo hộ, cho nên tiểu hào của đại lão Bàn Cầu đang chờ Tống Thư Hàng từ cái vòng xoáy 'Tán Tài Vương Tọa' này đi ra.

Hoặc, y cũng có thể xông vào 'Tán Tài Vương Tọa' bắt Tống Thư Hàng ra, rồi giải quyết Tống Thư Hàng ở bên ngoài.

Tống Thư Hàng dứt khoát vẫy tay: "Tôi nghĩ kỹ rồi, quả nhiên tôi vẫn nên quay lại thôi.

Tạm biệt, đại lão Bàn Cầu." "Không sao, ngươi có thể tiếp tục ở bên trong." Tiểu hào của đại lão Bàn Cầu nói.

Y ở đây chỉ là một phân thân tiểu hào, mười năm tám năm thậm chí một trăm tám mươi năm, đối với y mà nói cũng chỉ là chớp mắt.

Lời tuy nói vậy... nhưng trong lúc nói chuyện, một đạo sức mạnh của đại lão Bàn Cầu lại tiềm phục trong bóng tối, lặng lẽ độn vào 'Tán Tài Vương Tọa', muốn tóm lấy Tống Thư Hàng.

Ngay lúc đó, Tống Thư Hàng đột nhiên tóm lấy 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm', một đòn Phần Thiên Hỏa Diễm Đao chém về phía cửa Tán Tài Vương Tọa.

Ngọn lửa hùng hồn bùng cháy ở cửa Tán Tài Vương Tọa tạo thành một đống lửa bất diệt.

Năng lượng mà đại lão Bàn Cầu âm thầm đưa tới, bị 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' ngăn cản.

"Tiền bối Bàn Cầu, tôi nói cho ngài biết, tôi Bá Tống dù có chết cũng sẽ không khuất phục ngài.

Hơn nữa, dù cho thật sự phải chết, tôi cũng phải chết trong tay mình!" Tống Thư Hàng kích động nói.

Trong lúc nói chuyện, 'Lửa Phần Thiên' ở cửa càng cháy càng mạnh.

Nhưng vẫn chưa kết thúc.

Ngốc mao của Sở các chủ cống hiến phần năng lượng cuối cùng của mình, ngốc mao khẽ cuộn lại, từng cây gai gỗ nhiễm 'sức mạnh sinh tử' mọc ra từ trong 'Lửa Phần Thiên' đó, gai gỗ sắc nhọn dữ tợn khủng khiếp, nhìn thôi đã khiến người ta rợn tóc gáy.

Thạch Bi đạo hữu trên eo tự nhiên cũng không thể thua kém, nàng cũng thi triển tất cả sức mạnh của mình, toàn lực âm thầm ngưng tụ một pháp thuật trấn áp trong ngọn lửa.

Đại lão Bàn Cầu khó hiểu nhìn động tác của Tống Thư Hàng.

"Đến đây, đại lão Bàn Cầu.

Kẻ sợ chết không phải là người an lạc!" Tống Thư Hàng hét lớn một tiếng, thu lại tất cả pháp khí phòng ngự trên người, nhảy vọt một cái!

Ngọn lửa, những gai gỗ sắc bén, hóa thành địa ngục lửa tàn nhẫn, đón chào sự xuất hiện của Tống Thư Hàng.

Đại lão Bàn Cầu ở xa xa cười lạnh trong lòng, mặc kệ Tống Thư

Hàng có âm mưu quỷ kế gì... chỉ cần cậu ta nhảy ra khỏi ‘Tán Tài Vương Tọa’ thì ngày hôm nay chính là ngày giỗ của cậu ta vào năm sau!

Trong khoảnh khắc, bẫy mà đại lão Bàn Cầu đã bố trí sẵn trong hư không nhanh chóng biến đổi, hóa thành ‘hàn quang’ cắt về phía Tống Thư Hàng.

Công Đức Phì Kình thăm dò trước đó đã chết dưới những hàn quang này.

Đồng thời, đại lão Bàn Cầu ở xa xa phóng ra ‘Khai Thiên Nhãn’ mới chế tác.

Khai Thiên Nhãn tuôn ra thánh quang âm lạnh, oanh kích về phía Tống Thư Hàng, phía sau còn có mấy ngàn đạo hỏa lực hạng nặng của đại lão Bàn Cầu tạo thành thiên la địa võng.

Đây là tuyệt cảnh thực sự.

“Trái đất vạn tuế ~” Tống Thư Hàng hô lớn khẩu hiệu loạn thất bát tao, đồng thời khóa chặt ‘đại lão Bàn Cầu’, trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc, kích hoạt năng lực không gian của linh quỷ tiên tử. ‘Vụt ~~’ Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Tống Thư Hàng đã thành công hoán đổi vị trí với tiểu hào của đại lão Bàn Cầu!

Đại lão Bàn Cầu tuy đã bố trí trận pháp ‘phong tỏa không gian’ bằng pháp khí gần Tán Tài Vương Tọa.

Nhưng trận pháp phong tỏa không gian do pháp khí bố trí, cường độ và hiệu quả hoàn toàn không thể so sánh với phong tỏa không gian do chính đại lão Bàn Cầu bố trí.

Hơn nữa, phong tỏa không gian do pháp khí bố trí, cũng không thể khóa được năng lực không gian của linh quỷ tiên tử, vốn hình thành từ ‘quyền hạn không gian của đại lão Bàn Cầu’.

“A ~” Thân thể tiểu hào của đại lão Bàn Cầu bị những gai gỗ nhiễm ‘đạo sinh tử’ đâm xuyên, ngọn lửa Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cùng lúc tăng cường đến uy lực lớn nhất.

Cùng lúc đó, công kích của 【Khai Thiên Nhãn】 và mấy ngàn hỏa lực hạng nặng tiếp theo của đại lão Bàn Cầu, điên cuồng ập tới.

Vụ nổ giống như nghệ thuật tuyệt vời nhất, bùng nổ trong hư không thành những màn pháo hoa đẹp nhất.

Còn Tống Thư Hàng, người đã hoán đổi vị trí với tiểu hào của đại lão Bàn Cầu, không quay đầu lại nhìn vụ nổ.

Điều này không liên quan đến việc cậu có phải là đàn ông thực sự hay không.

Mà là Tống Thư Hàng biết, địa ngục lửa và công kích của chính đại lão Bàn Cầu, vẫn không thể giết chết tiểu hào của đại lão Bàn Cầu.

Chỉ sẽ khiến tiểu hào của đại lão Bàn Cầu càng thêm phẫn nộ.

Vì vậy, ngay khoảnh khắc hoán đổi vị trí thành công, Tống Thư Hàng nhanh chóng lấy ra Tà Ma Chuột Hamster.

Tà Ma Chuột Hamster lại ngay lập tức tế ra Thoi Đưa Xuyên Thoa Chư Thiên Vạn Giới.

Một người một chuột với tốc độ tuy chật vật nhưng nhanh chóng, lăn vào trong thoi đưa.

Khoảnh khắc tiếp theo, tiên thoi khởi động, thể hiện tốc độ khủng khiếp số một vật lý của nó trong Chư Thiên Vạn Giới!

“Bá ~ Tống ~” Phía sau, truyền đến tiếng gào thét điên cuồng của đại lão Bàn Cầu, âm thanh này như ma âm, trực tiếp quán não.

Xa hơn nữa, Tán Tài Vương Tọa lặng lẽ tan ra, biến mất.

Trên bậc thang Tán Tài Vương Tọa, một con đại thập lục lửa cũng từ từ tan biến—đó là bảo hiểm của Tống Thư Hàng.

Nếu trước đó cậu nhảy ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, và thất bại trong việc hoán đổi vị trí với đại lão Bàn Cầu, thì đại thập lục lửa chính là một lá bài bảo hiểm của cậu.

May mà cậu đã thành công.

Lối vào Tán Tài Vương Tọa biến mất, Thế Thân Thuật hình người lửa của A Thập Lục cũng đồng thời tan biến.

Phân thân tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão nhất thời bị đủ loại công kích quấn lấy, gầm thét liên hồi.

Cửu U Chúa Tể nổi giận, đáng lẽ phải thây phơi ngàn dặm.

Nhưng bất lực thay, đây là Hiện Thế, không phải thế giới Cửu U.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.

Bàn Cầu đại lão chỉ có thể trơ mắt nhìn Tống Thư Hàng và Chuột Hamster bỏ trốn mất dạng, vừa gấp gáp vừa tức giận.

Cơn phẫn nộ của hắn hôm nay chỉ đứng sau lúc bị tên Bạch kia vác cả sào huyệt bỏ trốn. [Ta thề, tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho ngươi, Bá Tống.] Toàn thân Bàn Cầu đại lão bùng cháy ngọn lửa 'Phần Thiên Chi Hỏa' bất diệt.

Ngọn lửa này tuy mạnh, nhưng còn kém xa lửa giận trong lòng Bàn Cầu đại lão lúc này gấp vạn lần. ...

Ở một bên khác, Tống Thư Hàng và Chuột Hamster đang không ngừng lăn lộn bên trong 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa'.

Tốc độ của chiếc phi toa này thực sự quá nhanh, Tống Thư Hàng và Chuột Hamster lại nhảy vào khoang trong lúc vội vàng.

Sau khi phi toa khởi động, cơ thể bọn họ bị hất văng, lăn lộn chật vật va đập trong khoang. "Quá ~ nhanh ~~" Tống Thư Hàng cảm giác nói chuyện cũng không được trôi chảy. "Hiệu Bá Tống, cái đồ nặng nề nhà ngươi, lăn sang bên cạnh một chút đi, ngươi đè lên đuôi ta rồi, cấn làm ta khó chịu khắp cả người!" Chuột Hamster kháng nghị. "Chuột Hamster mà cũng có đuôi sao?" Tống Thư Hàng trong lúc thảm thiết vẫn miễn cưỡng đáp trả. "Xin lỗi, cái này là lỗi của ta.

Thân bia của ta hơi cứng, lại hơi nặng, làm cấn đạo hữu Hamster rồi.

Chương 2510

Không còn cách nào khác, dù sao ta cũng mạnh mẽ như thế mà." Thạch Bia đạo hữu lên tiếng, chủ động nhận lỗi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không cam lòng yếu thế, dũng cảm đứng ra tranh nhận lỗi: "Cũng có khả năng là do nguyên nhân của ta, nếu bàn về độ cứng, ta còn cứng hơn Thạch Bia đạo hữu." Thân là tâm ma của một thanh thần binh... cho dù là tâm ma, thì về phương diện 'độ cứng', nó tuyệt đối không thể yếu thế hơn các pháp khí khác.

Thạch Bia đạo hữu nói thân thể mình cứng, vậy nó nhất định phải tỏ vẻ mình càng cứng, càng cấn tay hơn.

Thông Nương thống khổ kêu lên: "Sắp nôn rồi, sắp nôn rồi, Thư Hàng ngươi đừng lăn nữa được không?" "Cô tưởng tôi muốn lăn chắc?" Tống Thư Hàng tuyệt vọng nói.

Tôi lăn cũng là thân bất do kỷ, dù sao đây cũng là tốc độ vật lý đệ nhất Chư Thiên Vạn Giới mà, tôi không lăn vài vòng thì làm sao thể hiện được tốc độ trâu bò của nó?

Lúc này, cọng tóc ngốc trên đầu Sở các chủ đột nhiên giống như được sạc điện, dựng đứng lên: "Cuối cùng cũng kết nối lại được rồi.

Thư Hàng, ta chuẩn bị tặng ngươi một món quà." "Để hôm khác đi ~ Sở tiền bối, hiện tại tôi đang bận lăn, hoàn toàn không dừng lại được." Tống Thư Hàng đáp.

Sở các chủ: "..." Lúc Tống Thư Hàng lăn lộn, đầu không ngừng va đập với 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa', cọng tóc ngốc của cô là thứ chịu trận đầu tiên.

Sở tóc ngốc phát ra một tiếng thở dài thườn thượt: "Ta giúp ngươi vậy." "Cảm ơn Sở tiền bối." Tống Thư Hàng cảm kích nói.

Sở các chủ đúng là vị tiền bối tốt thực sự, tâm địa rộng lượng.

Khoảnh khắc tiếp theo, cọng tóc ngốc của Sở các chủ vươn dài ra, trong nháy mắt kéo dài đến gần năm mét.

Tiếp đó, cọng tóc ngốc dứt khoát tròng vào cổ Tống Thư Hàng, quấn một vòng quanh cái cổ rắn chắc của cậu.

Tống Thư Hàng: "???" Thông Nương: "..." Đồng thời, đầu nhọn của tóc ngốc Sở các chủ quăng lên trên, buộc vào một thanh xà ngang trên trần của 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa', thắt một nút chết.

Tống Thư Hàng trợn mắt há hốc mồm. [Đợi, đợi chút Sở tiền bối!] Cậu đang muốn lên tiếng xin tha, nhưng 'tốc độ vật lý đệ nhất Chư Thiên Vạn Giới' không phải chuyện đùa.

Quan trọng hơn là, để không bị Bàn Cầu đại lão dễ dàng truy tung, quỹ đạo bay của phi toa không phải là đường thẳng đơn giản.

Sau khi bay nước rút một đoạn, nó sẽ đột ngột đổi hướng, chuyển sang một vị trí khác rồi tiếp tục phi độn – đây cũng là nguyên nhân khiến Tống Thư Hàng và Chuột Hamster lăn lộn liên tục lúc nãy.

Lúc này, vừa đúng lúc phi toa thực hiện cú cua khét lẹt 90 độ.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy cơ thể mình và Chuột Hamster như đang 'drift bằng thịt người', bị quăng mạnh ra ngoài.

Tóc ngốc của Sở các chủ buộc chặt cổ Tống Thư Hàng, ngay lúc phi toa đổi hướng, cọng tóc ngốc phối hợp thu ngắn lại. "Ư ư ư ~" Tống Thư Hàng trợn ngược mắt.

Cơ thể hắn bị treo lơ lửng trên trần phi toa, lắc lư kịch liệt, giống hệt một con cá mặn (cá ướp muối) bị đem ra phơi.

Tốc độ vật lý đệ nhất Chư Thiên Vạn Giới cộng thêm tóc ngốc của Trường Sinh Giả, đối với một thất phẩm Tôn Giả vừa thăng cấp như cậu mà nói, vô cùng tàn khốc.

Tuy nhiên, bộ dạng sủi bọt mép, trợn ngược mắt này của Tống Thư Hàng có đến tám phần là diễn.

Trừ việc mắc chứng 'sợ tốc độ' và 'sợ độ cao' ra, thì mức độ đau đớn thực sự ở cổ lại không tính là quá mãnh liệt. "Cho ngươi nói nhiều này, cho ngươi cà khịa này, cho ngươi vốn từ vựng phong phú này, tiếp theo ngươi còn muốn đặt danh hiệu gì cho ta nữa?

Nói đi, cho ngươi cơ hội đấy!" Tóc ngốc của Sở các chủ giống như một vị giáo viên nghiêm khắc đang trách phạt học sinh phạm lỗi.

Chuột Hamster trong lúc lăn lộn nhìn thấy Tống Thư Hàng bị treo lên phơi, lặng lẽ nuốt nước miếng.

Sinh vật giống cái khi nổi giận thật đáng sợ.

May mắn là 'Bàn Cầu đại lão' không có giới tính, nếu không Tống Thư Hàng chắc chắn đã chết từ lâu rồi.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy bộ dạng cá mặn lắc lư kịch liệt của Tống Thư Hàng, trong lòng Chuột Hamster lại ẩn ẩn hiện lên một loại cảm xúc tên là 'vui sướng'.

Dù sao nó tuy không phải ác quỷ, nhưng lại là tà ma Cửu U.

Một tà ma Cửu U huyết thống thuần chủng, sinh ra và lớn lên ở đó.

Sự tuyệt vọng, đau đớn, tiếng kêu thảm thiết của con người đối với nó lại vô cùng ngọt ngào.

Nhưng mà lăn lộn một hồi, Chuột Hamster đột nhiên cảm thấy không đúng lắm.

Hiệu Bá Tống biểu hiện tuyệt vọng, kinh khủng như vậy.

Nhưng nỗi đau khổ và tuyệt vọng mà nó nếm được, luôn cảm thấy như bị pha nước vậy – sự đau khổ và kinh khủng mà Bá Tống thực tế biểu hiện ra không hề sâu sắc như vẻ bề ngoài?

Có nên vạch trần Bá Tống đang diễn kịch không nhỉ?

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên rơi ra từ trên người Tống Thư Hàng, cô vươn tay tóm lấy Thông Nương trong túi áo cậu, giơ Thông Nương lên cao.

Cơ thể Tiên Tử không ngừng lắc lư, nhưng đôi tay cô lại ổn định vô cùng, giống hệt như đầu gà vậy, chống rung cực tốt.

Thông Nương hướng về phía Tống Thư Hàng đang bị treo như cá mặn chụp liên tiếp mấy tấm ảnh.

Cô còn chọn ra mấy tấm 'thống khổ' nhất, đăng lên dòng thời gian của chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Tiêu đề: [Tai nạn, bị Cửu U Chúa Tể truy sát, Bá Tống thống khổ nhất lịch sử mới ra lò.] Nội dung: Ngày 8 tháng 12, đây là một ngày khó quên.

Chúng tôi gặp phải nguy cơ lớn nhất trong đời, Cửu U Chúa Tể Bàn Cầu đại lão đang truy sát ở phía sau.

Chúng tôi đang trong quá trình đào mệnh chật vật, bất cứ lúc nào cũng có thể bị Bàn Cầu đại lão đuổi kịp, bóp chết.

So với Cửu U Chúa Tể Bàn Cầu đại lão mạnh mẽ, chúng tôi thật nhỏ bé và mong manh biết bao, dù chỉ cảm ứng được khí tức của hắn, chúng tôi cũng sẽ run lẩy bẩy.

Dưới đây là Bá Tống Huyền Thánh thống khổ nhất lịch sử, hắn trông rất khó chịu, có lẽ không sống được bao lâu nữa.

Hình ảnh: Ảnh Tống Thư Hàng bị treo như cá mặn x6.

Thông Nương hôm nay đăng liền hai bài lên dòng thời gian, vô cùng tích cực. [Danh Sách Đen] Bất Diệt Chi Chủ: "Ha ha ha." Sau đó, trong đầu Tống Thư Hàng lại hiện ra tin nhắn riêng của Bất Diệt Chi Chủ: "Cần giúp đỡ không?

Bá Tống Huyền Thánh." Tống Thư Hàng: "???" Bất Diệt Chi Chủ?

Muốn giúp cậu?

Tôi tin ông cái quỷ ấy!

Chồn chúc tết gà thì làm gì có lòng tốt, Tống Thư Hàng không muốn trở thành con gà bị chúc tết đó đâu.

Gần đây, trong lòng Thư Hàng đặc biệt biết rõ mình là ai.

Cậu biết mình không phải kiểu người ai gặp cũng yêu, cộng thêm việc thời gian trước cậu ngấm ngầm hố Bất Diệt Chi Chủ nhiều lần, bây giờ đối phương còn trông mong chạy tới giúp cậu?

Trừ khi Bất Diệt Chi Chủ là khổ dâm (M), người khác ngược hắn ngàn trăm lần, hắn đãi người khác như mối tình đầu.

Nếu không, hắn căn bản không có lý do gì để giúp Tống Thư Hàng. "Cảm ơn ý tốt của tiền bối, hiện tại tôi không cần giúp đỡ, tôi còn có thể tự cấp cứu một chút." Tống Thư Hàng khách sáo trả lời một câu, cậu không trực tiếp dùng lời lẽ gay gắt đáp trả Bất Diệt Chi Chủ.

Gần đây khát vọng sống của cậu mãnh liệt chưa từng thấy, đại khái là vì không có một bộ 'trận pháp phục sinh' đáng tin cậy bên người.

Bạch tiền bối Two tuy đã bố trí cho cậu một trận pháp phục sinh, nhưng cái trận pháp đó sau khi sống lại sẽ chuyển nghề thành 'Cửu U tà ma', triệt để vĩnh biệt nhân sinh. "Ngươi có thể tin tưởng ta, dù sao ta có thể từ giấc ngủ say vô tận tỉnh lại, tạm thời thoát khỏi ảnh hưởng của 'quy tắc Bất Hủ' khủng bố, đều là nhờ ngươi cách không truyền kích thích cho ta.

Ta nợ ngươi một ân tình." Giọng điệu của Bất Diệt Chi Chủ vô cùng thành khẩn.

Quả nhiên, Bất Diệt Chi Chủ có thể tỉnh lại là do Tống Thư Hàng trước đó đã chuyển tiếp đòn tấn công từ xa của [Thiên Đạo Di Thuế Cầu] sang người Bất Diệt Chi Chủ. "Bất Diệt tiền bối ngài quá khách sáo rồi, chuyện nhỏ ấy mà.

Người An Lạc chúng tôi đều là Lôi Phong sống, làm việc tốt không cầu lưu danh, giúp người làm niềm vui là gốc rễ của hạnh phúc, ngài không cần cảm ơn tôi." Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời một câu, sau đó không thèm để ý đến 'Bất Diệt Chi Chủ' nữa, chuyên tâm diễn vai cá mặn bị 'tóc dài Trường Sinh Giả' treo lên.

Cậu biểu hiện càng thống khổ, nộ khí của Sở các chủ sẽ giảm đi càng nhiều.

Đợi Sở các chủ hết giận, cậu lại có thể nhảy nhót tưng bừng.

Ngay lúc Tống Thư Hàng chuyên tâm diễn kịch, đột nhiên chức năng 'Cảnh báo virus Tu Chân Liêu Thiên' trên người cậu phát ra cảnh báo.

Chức năng mới mà Long Lạc nữ sĩ thêm cho cậu đang nhắc nhở Tống Thư Hàng có người đang dùng loại pháp thuật 'khóa mục tiêu từ xa', chiêm bặc để khóa vị trí của cậu, thậm chí có thể đang phát động công kích tinh thần từ xa về phía cậu.

Được lắm cái tên Bất Diệt Chi Chủ này, một bên nói muốn giúp ta, một bên âm thầm khóa vị trí của ta.

Nếu không phải ta vừa nâng cấp cài đặt hệ thống cảnh báo chống virus trong cơ thể, nói không chừng đã bị ngươi chơi xấu rồi!

Suy nghĩ đầu tiên và đối tượng nghi ngờ trong đầu Tống Thư Hàng chính là Bất Diệt Chi Chủ.

Dù sao [Thiên Đạo Di Thuế Cầu] tạm thời đã bị phá nát, phần còn lại thì bị Bàn Cầu đại lão hấp thu. [Thiên Đạo Di Thuế Cầu] mới muốn sinh ra cần một khoảng thời gian, cho nên kẻ khóa vị trí cậu lần này chắc chắn không phải là 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'.

Kết hợp với hiện trạng, cậu cảm thấy kẻ khóa cậu mười phần thì có tám chín phần là 'Bất Diệt Chi Chủ'.

Nhưng cậu nghĩ lại, trong đầu lại hiện lên một phỏng đoán khác. [Không đúng, trừ Bất Diệt Chi Chủ ra, có lẽ còn có khả năng là tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão!

Tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão không đuổi kịp ta, chắc chắn sẽ dùng pháp thuật xác định vị trí của ta.] Bất kể là Bàn Cầu Chúa Tể hay Bất Diệt Chi Chủ, kết quả đều nguy hiểm như nhau.

Thế là, Tống Thư Hàng nhanh chóng gửi một tin nhắn riêng cho 'Hà Chỉ Ma Đế' tiền bối.

Giao lưu giữa cậu và Hà Chỉ tiền bối luôn luôn đơn giản thô bạo.

Tống Thư Hàng: "Có đó không?" Bên kia, Hà Chỉ Ma Đế vừa trả lời một tin dưới bài đăng của Thông Nương: "Vị tiên tử này, còn có thêm ảnh Bá Tống thống khổ nữa không?

Chúng ta nhắn tin riêng." Kết quả ngay lập tức có người gửi tin nhắn riêng cho hắn.

Hắn còn tưởng là Thông Nương nhắn cho hắn.

Kết quả vừa mở tin nhắn ra, lại phát hiện là cái tên Tống Thư

Hàng xui xẻo đang bị 'treo như cá mặn' kia.

Thế là, Hà Chỉ Ma Đế trả lời một câu: "He he." Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Chỉ cần Hà Chỉ tiền bối trả lời cậu là được, vừa trả lời liền đại biểu cho việc giữa cậu và Hà Chỉ tiền bối đã thiết lập một 'thông đạo liên hệ giao lưu' ngắn ngủi.

Như vậy, 'khóa mục tiêu tinh thần' thậm chí là 'công kích từ xa' mà Bất Diệt Chi Chủ có thể phát động sẽ rơi xuống đầu Hà Chỉ Ma Đế.

Quả nhiên rất nhanh sau đó, Hà Chỉ Ma Đế nhanh chóng trả lời: "Quét tinh thần, ngươi muốn chơi xấu ta!

Ngươi muốn dẫn Cửu U Chúa Tể về phía ta hả?

Nằm mơ!" Bên phía Hà Chỉ Ma Đế không chút do dự đập ngược lại cái 'quét tinh thần' kia – hắn tuy bị trọng thương, nhưng phần lớn là thương tổn về mặt thể xác, phương diện tinh thần lực đã khôi phục được bảy tám phần.

Về khoản công kích tinh thần, hắn đếch sợ bố con thằng nào!

Chương 2511

Tống Thư Hàng đang bị treo như cá mặn thè lưỡi...

Giả vờ bộ dạng rất đau khổ.

Hà Chỉ tiền bối phối hợp quá.

Tóc ngốc của Sở các chủ có chút ghét bỏ cuộn lại – tên Tống Thư Hàng này sắp chảy cả nước miếng ra rồi, cảm giác nước miếng có thể sẽ nhỏ lên mái tóc trân quý của cô.

Cô đang cân nhắc có nên thả Tống Thư Hàng xuống hay không. ...

Trong khi đó, ở bên cạnh, Thông Nương đang xem từng dòng bình luận trên bảng tin của mình. [Khăn Quàng Cổ Rồng Vàng] Bạch Long tỷ tỷ: "Ta và Tiểu Thập Lục mới rời đi mấy ngày, các ngươi lại làm cái gì rồi?" [Bạn Bè Cáo Cầy] Thiên Đế: "Tống tiền bối, đợi sau khi ngày giỗ của ngươi hiện ra, xin hãy báo mộng cho ta biết ngày giỗ nhé ~" Xem được vài tin, cô rất nhanh đã nhìn thấy hồi âm của Hà Chỉ Ma Đế.

Hà Chỉ Ma Đế bảo cô nhắn tin riêng, đây là tiết tấu muốn giao dịch sao?

Cô tưởng tượng đến viễn cảnh Hà Chỉ Ma Đế dùng bảo vật đổi lấy 'tin tức bi kịch của Tống Thư Hàng', sắp triển khai rồi ư?

Tiếp theo, cô có phải sắp dựa vào việc giao dịch ngầm với các vị đại lão để bước lên đỉnh cao cuộc đời hành không? 'Vậy thì, có nên trả lời Hà Chỉ Ma Đế không?' Thông Nương thầm nghĩ trong lòng.

Đúng lúc này, trên bảng tin lại xuất hiện một hồi âm mới. [Chủ Nhân Thú Cưng (gạch bỏ) Bạn Thân] Bạch tiền bối Two: "Thư Hàng, lúc các ngươi chạy trốn đừng thả lỏng cảnh giác.

Đừng quên sự thật Bàn Cầu là Cửu U Chúa Tể." "Thư Hàng, Bạch Chúa Tể nói bảo ngươi đừng quên sự thật 'Bàn Cầu đại lão' là Cửu U Chúa Tể.

Tuy không biết câu này có ý gì, nhưng ta vẫn chuyển lời cho ngươi một chút." Thông Nương kêu to. "Ư ư ~" Tống Thư Hàng kêu mấy tiếng, nhưng phát hiện mình không nói ra lời, đành phải đổi sang phương thức 'Truyền âm nhập mật': [Chúng tôi chưa bao giờ quên hắn là Cửu U Chúa Tể mà, dù là phân thân tài khoản phụ, tôi đều trực tiếp coi hắn như bản thể để đối đãi.] "Đồ ngốc, ý của chủ ta là danh hiệu 'Cửu U Chúa Tể' không chỉ đại biểu cho bản thân Bàn Cầu đại lão, mà còn đại biểu cho quyền hành của hắn." Chuột Hamster giải thích.

Tống Thư Hàng: "!!!" Quyền hành Cửu U Chúa Tể, cũng chính là tà ma của cả thế giới Cửu U thực ra đều chịu sự điều động của Bàn Cầu đại lão.

Bàn Cầu đại lão sẽ không triệu hồi đàn em đến hội đồng cậu chứ?

Ý niệm vừa khởi lên, 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa' đột nhiên phanh gấp.

Cầu được ước thấy, linh nghiệm cái xấu.

Chỉ thấy phía trước phi toa, có mấy cánh cổng không gian mở ra.

Phân thân tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão mang theo sáu con 'Cửu phẩm tà ma' lại lần nữa lên sàn. "Bá ~ Tống ~" Hàn ý trong giọng nói của Bàn Cầu đại lão khiến người ta run lẩy bẩy.

Bàn Cầu đại lão trực tiếp sử dụng thủ pháp bói toán, tính ra phương hướng Tống Thư Hàng muốn tiến tới, trực tiếp chặn đường Tống Thư Hàng ở phía trước.

Cửu U Chúa Tể đích thân gieo quẻ, độ chính xác cao đến đáng sợ.

"Thư Hàng, nhìn tình hình hiện tại, nếu cậu không nắm giữ một pháp thuật hoặc pháp khí 'che giấu thiên cơ', thì cả đời này cũng đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của Bàn Cầu đại lão." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng nghiến răng: "Đi, nhân lúc Hạch Tâm Thế Giới chưa 'túng', trốn vào đó trước!" Bàn Cầu đại lão vừa mới mượn thông đạo không gian của Cửu phẩm tà ma để hiện thân, còn chưa kịp bố trí thủ đoạn 'phong tỏa không gian'.

Cho nên Tống Thư Hàng vẫn còn có thể nhân cơ hội mở ra 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Vốn dĩ, Tống Thư Hàng định dùng 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa' kéo giãn một khoảng cách an toàn với Bàn Cầu đại lão trước, sau đó mới trốn vào 'Hạch Tâm Thế Giới' ẩn nấp né tránh.

Nhưng không ngờ Bàn Cầu đại lão lại đuổi theo nhanh như vậy.

Kế hoạch không theo kịp sự thay đổi...

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, Hạch Tâm Thế Giới mở ra một lối thoát bên trong 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa'. "Đi mau, đối phương sắp bắt đầu bố trí thủ đoạn phong tỏa không gian rồi!" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Tống Thư Hàng vươn tay dùng niệm lực tóm lấy Chuột Hamster và Thông Nương, tóc ngốc của Sở các chủ buộc cổ Tống Thư Hàng dùng sức quăng một cái, ném toàn bộ bọn họ vào trong Hạch Tâm Thế Giới!

Cùng lúc đó, Chuột Hamster thi triển pháp quyết thu 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa' lại.

Hạch Tâm Thế Giới nhanh chóng đóng lại. "An toàn rồi." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, nhân lúc 'Hạch Tâm Thế Giới' và bên ngoài vẫn còn một khe hở nhỏ, Tống Thư Hàng liếc nhìn Bàn Cầu đại lão ở phía xa.

Bàn Cầu đại lão không truy kích...

Hắn gặp phải một vài rắc rối nhỏ.

Trong hư không, có sức mạnh Thiên Kiếp ngưng tụ, khóa chặt đám 'Cửu phẩm tà ma' kia.

Cửu phẩm tà ma có thể ra vào giữa Hiện Thế và thế giới Cửu U, nhưng khi chúng tiến vào Hiện Thế sẽ phải chịu rất nhiều hạn chế.

Hơn nữa linh lực ở Hiện Thế và tà năng ở thế giới Cửu U không giống nhau, không thể trực tiếp hấp thu lợi dụng, thực lực của Cửu phẩm tà ma ở Hiện Thế sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Mà lần này Bàn Cầu đại lão một hơi kéo sáu tôn Cửu phẩm tà ma ra chặn đường Tống Thư Hàng, kết quả lại dẫn đến Thiên Kiếp khủng bố, tập kích giết Cửu phẩm tà ma.

Tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão không khỏi cảm thấy chua xót trong lòng.

Bởi vì hắn đột nhiên nhớ đến tôn Tam Nhãn Chúa Tể trong 'Tán Tài Vương Tọa', lại nhớ đến Bạch trong thế giới Cửu U. 'Thiên Đạo' nhà người ta đối với 'Cửu U Chúa Tể' của mình đều nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa, cho dù Thiên Đạo thoái vị, vẫn sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để Cửu U Chúa Tể của mình sống sót.

Lại nhìn xem 'Thiên Đạo' tương ứng với hắn, động một chút là dùng thiên phạt sét đánh hắn.

Thiên phạt thì cũng thôi đi, dù sao cũng là thiết tắc không thể thay đổi.

Nhưng mà, mỗi lần hắn muốn hành động một chút ở Hiện Thế, Thiên Đạo sẽ gây rắc rối cho hắn.

Lần này hắn chỉ kéo có mấy con Cửu phẩm tà ma, Thiên Đạo liền trực tiếp giáng Thiên Kiếp xuống.

Ta cmn là con ghẻ đấy à? "Tản ra, trở về đi.

Để lại một đứa đi theo ta." Bàn Cầu đại lão nghiến răng nghiến lợi nói.

Trong sáu con Cửu phẩm tà ma, có năm con trực tiếp độn vào hư không, biến mất không thấy – Thiên Kiếp đối với bọn nó mà nói sát thương tăng gấp bội, vô cùng đau đầu, một cái không cẩn thận nói không chừng có nguy cơ tử vong.

Chỉ có một con tà ma Cửu U tinh thông năng lực 'không gian' là ở lại.

Thiên Kiếp trên bầu trời lúc này mới lẳng lặng tan đi. "[Cười Giận] Ngươi cứ ở lại vị trí 'Thiên Đạo', ngoan ngoãn mà tiêu tán đi.

Ta cho dù có đoạt lại phần tồn tại bị Nho gia Thánh Nhân thôn phệ kia, cũng sẽ không giúp ngươi hoàn thiện thân thể đâu." Bàn Cầu đại lão gào to với hư không.

Thời gian dành cho hắn đã không còn nhiều nữa.

Hắn tuyệt đối sẽ không cam lòng tiêu tán, hắn muốn giống như Bạch ở lại thế giới Cửu U, hoặc là giống như tên Tam Nhãn Chúa Tể kia khai mở một phương tiểu thế giới trong Hiện Thế, tiếp tục sống lay lắt.

Nói xong, Bàn Cầu đại lão tiếp tục lấy bàn quẻ dùng để bói toán của mình ra, bắt đầu bói toán vị trí Tống Thư Hàng sẽ xuất hiện sau đó.

Đợt này, hắn tính sai tốc độ bùng nổ của 'Chư Thiên Vạn Giới

Xuyên Thứ Phi Toa', dẫn đến việc khi hắn từ thông đạo không gian đi ra thì đều không kịp bố trí thủ đoạn 'phong tỏa không gian'.

Đợt sau, hắn sẽ kéo dài khoảng cách, đi ra sớm từ thông đạo không gian, bố trí xong xuôi tất cả, đợi Bá Tống hiện thân. "Ta nhất định phải lấy lại từ trong tay Bá Tống...

Hả?" Tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão đang bói toán đột nhiên cứng đờ.

Ký ức trở nên mơ hồ.

Ta muốn lấy lại cái gì từ trong tay Bá Tống?

Là thứ rất quan trọng, nhưng rốt cuộc thứ muốn lấy lại là cái gì?

Cảm giác quỷ dị này... [Là hiệu quả của 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc'?

Đã xóa bỏ ký ức về 'thứ đó' từ tận căn nguyên?] Bàn Cầu đại lão rất nhanh phản ứng lại.

Có người đã đưa thứ mà hắn muốn lấy lại từ trên người 'Bá Tống' vào trong 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc'?

Tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão nóng nảy nhảy dựng lên trong hư không.

Nhưng một lát sau, hắn ép buộc bản thân bình tĩnh lại.

Cho dù 'thứ đó' là gì đã bị hắn lãng quên, nhưng hắn biết thứ đó chắc chắn có liên quan đến Bá Tống!

Thế là, hắn tiếp tục cầm bàn quẻ, bói toán vị trí của Tống Thư Hàng. ...

Trong vũ trụ, tại một tinh vực chưa sinh ra sự sống.

Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối Two và phân thân chủ lực của Bàn Cầu vẫn đang chiến đấu.

Các ngôi sao trong tinh vực này đều bị năng lượng cuồng bạo sụp đổ trong cuộc giao tranh của hai vị phân thân Chúa Tể.

Phân thân chủ lực của Bàn Cầu đại lão đang rơi vào thế hạ phong – bởi vì hắn đã mất đi 'Quyền hành Không gian'.

Trong tình huống thực lực hai bên ngang nhau, phân thân chủ lực Bàn Cầu mất đi sức mạnh không gian bị kiềm chế khắp nơi, mệt mỏi chống đỡ, thủ nhiều công ít.

Bạch tiền bối Two không hề nương tay, lần này ngài quyết tâm muốn tiêu diệt cỗ 'phân thân' này của Bàn Cầu – ngài không muốn để phân thân Bàn Cầu tiếp tục ở lại Hiện Thế làm mưa làm gió.

Ngay lúc hai bên đang chiến đấu kịch liệt, đột nhiên phân thân chủ lực của Bàn Cầu thất thần một cái, bị Bạch tiền bối Two nắm lấy cơ hội, tung một combo liên hoàn, chém bay một phần trăm thể hình của phân thân chủ lực Bàn Cầu. "Làm sao có thể, lại quên mất rồi!" Phân thân chủ lực Bàn Cầu đại lão lẩm bẩm. "Quên mất, quên mất cái gì?

Ồ... ngươi đang chỉ tình báo về thứ đó sao?" Bạch tiền bối Two vừa tiếp tục tấn công điên cuồng, vừa bắt đầu dùng võ mồm công tâm.

Phân thân chủ lực Bàn Cầu gào lên: "Bạch, ngươi nhớ?

Ngươi không quên?" "Ta cũng đang quên, nhưng chúng ta thân là Cửu U Chúa Tể, chỉ cần bản thể còn ở thế giới Cửu U, cho dù chịu ảnh hưởng xóa bỏ căn nguyên ký ức của 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc', ký ức tiêu tán... nhưng dưới sự hỗ trợ của 'thế giới Cửu U', ký ức bị lãng quên vẫn có thể trong nháy mắt được bù đắp lại." Bạch tiền bối Two cười nói: "Nhưng nhìn bộ dạng của ngươi, chẳng lẽ ngươi đã triệt để lãng quên, không cách nào khôi phục ký ức?" "Tại sao lại như vậy!" Phân thân chủ lực Bàn Cầu gầm lên giận dữ, lắc mình biến hóa thành cầu gai kim loại.

Vô số tia sáng hủy diệt từ trong gai nhọn trên người hắn quét ra.

Chương 2512

Phàm là tất cả sự vật bị tia sáng quét trúng, đều giống như đậu phụ bị cắt ra vậy.

Bạch tiền bối Two biết sự lợi hại của những tia sáng này, đành phải tạm thời lui lại một chút, từ bỏ chuỗi liên kích. "Có khả năng Bàn Cầu ngươi trong số các Cửu U Chúa Tể, cũng là tồn tại khá đặc biệt đi." Bạch tiền bối Two nói.

Sau khi tia laser hủy diệt của Bàn Cầu bắn xong, Bạch tiền bối Two lại lần nữa áp sát, không cho đối phương cơ hội chạy trốn. [Ta quả nhiên là con ghẻ!] [Có đôi khi... thật sự hâm mộ Bạch.] Trong nội tâm Bàn Cầu đại lão hiện lên một ý niệm như vậy.

Càng hâm mộ, hắn lại càng cảm thấy Bạch đáng hận, làm hắn chán ghét. "Chết chung đi, Bạch!" Phân thân chủ lực của Bàn Cầu đại lão gào to một tiếng, trực tiếp húc về phía hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối Two, bộ dạng như muốn liều mạng. "Đến đây, Bàn Cầu." Bạch tiền bối Two vẫy tay chào đón, nghênh đón: "Trong khoảng thời gian cầu sinh cuối cùng của ngươi, ta sẽ tranh thủ bầu bạn với ngươi mỗi ngày, để ngươi không cảm thấy cô đơn." "Nếu có kiếp sau, cả đời này ta cũng không muốn gặp lại ngươi!!" Bàn Cầu giận dữ gào lên.

Cuộc chiến giữa phân thân của hai vị Cửu U Chúa Tể bước vào giai đoạn cuồng bạo nhất. ...

Ở một bên khác, trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng bị tóc ngốc của Sở treo lên, trôi lơ lửng giữa hư không.

Cậu chuẩn bị trốn (túng) trong Hạch Tâm Thế Giới một thời gian.

"Sở tiền bối, chúng ta đã về Hạch Tâm Thế Giới rồi, đã vào khu vực an toàn...

Cho nên, ngài có thể thả tôi xuống rồi." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Xung quanh, Trợ thủ Hạch tâm nhỏ, một đàn Kiếm Cổ Vô Hình, thú nhỏ trồng cây [?] được tám con Thanh Loan Tiên Tử tặng đều đang nhìn kìa.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình cứ bị treo bay lơ lửng như 'cá mặn' thế này, có tổn hại đến uy nghiêm 'Chủ nhân Hạch Tâm Thế Giới' của cậu. "Từ từ, đừng vội.

Ta muốn tặng ngươi một món quà." Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc: "Quà gì?" Gấp gáp muốn tặng cho cậu như vậy?

Sẽ không phải là...

Tống 'Tử' (tìm chết) chứ?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, tóc ngốc của Sở các chủ kéo cậu đến bên cạnh hồ Suối Sống của Hạch Tâm Thế Giới. "Ui chà, Thư Hàng hôm nay ngươi tạo dáng gì đây, thật độc đáo." Quy tiền bối vẫy vẫy tay nói.

Thông Nương nhẹ nhàng nhảy xuống từ trong túi áo Tống Thư Hàng, chủ động đi xách nước tưới cây, sau đó cho linh thú, ma thú ăn.

Cô lúc làm việc luôn rất nghiêm túc. "Quy tiền bối, tôi đây là đang rèn luyện cơ bắp vùng cổ, ngài cũng có thể thử xem." Tống Thư Hàng vẻ mặt bình tĩnh nói. "Ta thì thôi khỏi, loài rùa chúng ta cổ linh hoạt lắm." Quy tiền bối vui vẻ nói.

Lúc này, mái tóc dài của bản thể Sở các chủ bay múa, lấy bức tượng 'tượng điêu khắc thủy tinh đỏ' kia qua, đặt trước mặt Tống

Thư Hàng. [Đây chẳng phải là figure thủy tinh tỷ lệ 1:1 của Sở các chủ sao?] Tống Thư Hàng liếc mắt một cái liền nhận ra bảo vật này, nhớ không nhầm thì đây là pháp khí phục sinh của Sở các chủ? "Bức tượng này là 'thủ đoạn phục sinh' ta chuẩn bị cho mình từ rất lâu trước kia, nhưng hiện tại ta đã bước ra con đường Trường Sinh, bức tượng thủy tinh này ta không dùng đến nữa." Sở các chủ chậm rãi nói.

Thạch Bia đạo hữu bên hông Tống Thư Hàng lên tiếng: "Không đâu, pháp khí phục sinh đẳng cấp này vẫn còn không gian để cải tiến.

Cộng thêm nó lại liên kết với ngươi, tiếp nhận sức mạnh của ngươi tư dưỡng nhiều năm, chỉ cần thêm một ít dược liệu nữa là có thể nâng cấp nó thành thủ đoạn phục sinh 'cấp Trường Sinh Giả'." Sở các chủ: "..." "Vọng thiên, Thạch Bia đạo hữu, ngươi không nói chuyện không ai bảo ngươi bị câm đâu." Quy tiền bối thở dài nói: "Ngươi xem sự tình phát triển thế này, rõ ràng là Sở các chủ đang tìm một cái cớ, muốn tặng bức 'tượng điêu khắc màu đỏ' này cho Tống Thư Hàng.

Ngươi bây giờ nói toạc ra, cô ấy làm sao còn mặt mũi tiếp tục tặng bức tượng đỏ này nữa?" Thạch Bia đạo hữu ngại ngùng nói: "Xin lỗi, ta cô độc một mình một bia ở trong cấm địa quá lâu, đối với phương diện này hơi chậm chạp." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm u u nói: "Thực ra, không tặng Thư Hàng cũng tốt.

Ta cảm thấy Tống Thư Hàng vẫn nên duy trì trạng thái không có 'pháp khí phục sinh' thì tốt hơn.

Như vậy trong lòng cậu ta sẽ biết mình là ai, hành sự cũng sẽ cẩn thận hơn." Nói xong nó lại bổ sung thêm một câu trong lòng: 'Chết cũng sẽ không nhanh như vậy.' Tống Thư Hàng cũng không ngờ Sở các chủ lại muốn tặng bảo vật phục sinh 'cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên' trân quý cho mình... "Sở các chủ, bức tượng này quá quý giá.

Hơn nữa nó đối với ngài có ý nghĩa kỷ niệm vô cùng quan trọng, Sở các chủ ngài vẫn nên nâng cấp nó một chút, diễn hóa thành 'pháp khí phục sinh của Trường Sinh Giả' đi." Tống Thư Hàng điềm đạm nói.

Cậu tuy rất cần một món pháp khí phục sinh bên người, nhưng cảnh giới thực sự hiện tại của cậu mới là Thất phẩm Tôn Giả, dùng pháp khí phục sinh 'cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên', thực sự có chút lãng phí. "Đừng nói nữa, ta quyết định tặng nó cho ngươi cũng là quyết định sau khi đã suy nghĩ kỹ càng.

Huống hồ, ngươi tưởng với trạng thái hiện tại của ngươi, trận pháp phục sinh cấp 7 bình thường có thể phục sinh được ngươi?" Sở các chủ đáp.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng là thất phẩm, nhưng nếu thực sự dùng đại trận phục sinh thất phẩm để phục sinh cậu, tuyệt đối sẽ phục sinh thất bại.

Không nói cái khác, chỉ riêng việc cậu tu luyện ba đại công pháp thối thể cộng thêm Tổng cương thiên của "Thánh Viên Long Lực Thần Công", đã trực tiếp kéo thể chất cậu lên trình độ bạo biểu.

Tống Thư Hàng ngày nay, nếu chỉ bàn về thể chất, đã sớm là cấp bậc Bát phẩm Huyền Thánh thực thụ.

Trừ cái đó ra, Tống Thư Hàng còn có bảy cái tiểu đan điền cộng thêm một cái bản mệnh đan điền, bấy nhiêu cái Nguyên Anh còn có Kim Đan Cá Voi Mập...

Thêm nữa trong cơ thể cậu còn có hầm bà lằng các loại linh kiện cơ thể quy cách siêu thất phẩm.

Mười cái trận pháp phục sinh thất phẩm Tôn Giả đều không thể phục sinh được cậu. "Hơn nữa với trạng thái hiện tại của ta, trong vòng trăm tám mươi năm cũng không thể ra khỏi 'Suối Sống', bức tượng này giữ trong tay ta cũng không có tác dụng gì.

Ngược lại vạn nhất nếu ngươi thực sự chết rồi, cái 'Hạch Tâm Thế Giới' này sẽ sụp đổ...

Đến lúc đó ta mất đi 'Suối Sống', e rằng sẽ lại tiêu tán không thấy." Sở các chủ chậm rãi nói. "Đừng có lằng nhằng, ngươi mà từ chối nữa, Sở các chủ muốn tìm một cái cớ mới để tặng 'tượng phục sinh' cho ngươi, phải lãng phí bao nhiêu tế bào não ngươi biết không?" Quy tiền bối bổ sung ở một bên.

Tống Thư Hàng: "..." "Nhận lấy đi, Bá Tống." Thạch Bia đạo hữu nói: "Dù sao tiếp theo ngươi phải đối mặt là phân thân của 'Cửu U Chúa Tể', một cái không cẩn thận là sẽ chết, ta cảm thấy ngươi sẽ dùng đến món 'pháp khí phục sinh cấp Cửu phẩm' này đấy, đừng lãng phí một tấm lòng tốt của Sở các chủ." "Tại sao tôi luôn cảm thấy, chỉ cần tôi nhận món pháp khí phục sinh này, không lâu sau tôi sẽ chết vậy." Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Cuối cùng, cậu vẫn chọn nhận lấy món quà của Sở các chủ – Thạch Bia đạo hữu nói rất đúng, tiếp theo cậu phải đối mặt với sự truy sát của Bàn Cầu đại lão.

Xác suất tử vong sẽ rất lớn.

Sở các chủ giải trừ sự ràng buộc giữa mình và tượng điêu khắc thủy tinh, lại dẫn đường cho linh lực và tinh thần lực của Tống Thư Hàng, lưu lại lạc ấn bên trong tượng thủy tinh.

Tuy nhiên thủ đoạn phục sinh cấp Cửu phẩm, muốn có hiệu lực cũng không đơn giản như vậy.

Tống Thư Hàng cần mang theo nó, dùng linh lực ôn dưỡng nó thật tốt.

Ít nhất phải ôn dưỡng bảy ngày, mới có thể để nó triệt để chuyển hóa thành pháp khí phục sinh của mình.

Tượng điêu khắc thủy tinh dưới sự khống chế của Sở các chủ, thu nhỏ lại thành kích thước mặt dây chuyền, đeo lên người Tống Thư Hàng, thuận tiện cho cậu ngày đêm ôn dưỡng.

Tống Thư Hàng nhìn mặt dây chuyền nhỏ, tay phải đột nhiên rục rịch – ôn dưỡng pháp khí, cậu có diệu chiêu.

Nhưng mà diệu chiêu này, vẫn là đừng dùng trước mặt Sở các chủ thì tốt hơn. ... "Thư Hàng ~" Ở phía xa, Thông Nương chạy chậm tới nói: "Ngươi có thể cho ta một giọt 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo' không?

Ta muốn làm một thí nghiệm...

Cái giá phải trả thì, ngươi có thể trừ vào lương công ty của ta?" "Cô muốn dùng 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo' để tiến hóa?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Không phải, lúc nãy ta tưới nước cho cây 'Mễ Lộ Lộ', đột nhiên nảy ra ý tưởng lạ.

Đã là 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo' có thể khải linh cho pháp khí, vậy nếu nhỏ một giọt lên 'Mễ Lộ Lộ' thì sẽ xảy ra biến hóa gì?" Thông Nương giải thích.

Tống Thư Hàng: "!!!" Hay nha, ý tưởng này của Thông Nương quả thực thiên tài.

Tống Thư Hàng vươn tay nhẹ nhàng điểm lên chóp cọng hành của Thông Nương: "Đi, chúng ta đi nhỏ thuốc nhỏ mắt cho Mễ Lộ Lộ, nói không chừng cô ấy có thể thức tỉnh ý thức trước thời hạn." Mễ Lộ Lộ từng là một con thụ yêu trẻ tuổi, là fan hâm mộ nhỏ của 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống Huyền Thánh'...

Trước khi độ thiên kiếp, cô đã gặp được Tống Thư Hàng lúc đó vừa trở thành 'Bá Tống Huyền Thánh', và trở thành người may mắn đầu tiên được 'Bá Tống Huyền Thánh' đóng dấu Thánh Ấn.

Chỉ là sau này Mễ Lộ Lộ độ kiếp thất bại, cả yêu thân bị sức mạnh Thiên Kiếp phá hủy.

Duy chỉ có vị trí in Thánh Ấn 'Bá Tống Huyền Thánh' là bảo lưu lại được, mọc ra một chồi non mới, giữ lại được một đường sinh cơ.

Tống Thư Hàng lúc đó trong lòng cảm khái, đã di thực chồi non của Mễ Lộ Lộ vào 'Hạch Tâm Thế Giới', và dùng nước Suối Sống pha loãng để tưới tắm cho chồi non này, hy vọng Mễ Lộ Lộ có một ngày có thể mở lại linh trí, lần nữa bước lên con đường tu luyện. "Đi, chúng ta đi gặp Mễ Lộ Lộ." Tống Thư Hàng tóm lấy Thông Nương, đặt lên vai, sải bước đi về phía trước.

Tàn chi của Mễ Lộ Lộ dưới sự tư dưỡng của Hạch Tâm Thế Giới, nay đã trưởng thành thành một cây non.

Dường như cảm ứng được Tống Thư Hàng đến, cành lá khẽ rung rinh.

Vị trí 'gốc' của cô hiện nay là do tàn khu có in Thánh Ấn 'Bá Tống Huyền Thánh' của Tống Thư Hàng hóa thành, cho nên dù vẫn chưa sinh ra linh trí, nhưng cô trời sinh đã thân thiết với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay, nhẹ nhàng vuốt ve cây non này.

Con đường tu luyện, nơi nào cũng ẩn chứa sự tàn khốc – ví dụ như cậu hiện tại, cũng bị Cửu U Chúa Tể truy sát, hiện tại trốn (túng) trong Hạch Tâm Thế Giới không dám ra.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng: "Trên con đường tu luyện nguy cơ và kỳ ngộ cùng tồn tại, có người thành công, có người thất bại.

Có người ngã xuống còn có thể giãy giụa bò dậy, có người ngã xuống là vĩnh viễn ngã xuống; giống như Thư Hàng ngươi loại tồn tại như 'lật đật' này, bất luận ngã xuống bao nhiêu lần đều sẽ đứng dậy, chung quy vẫn là thiểu số." "Chuyện may mắn nhất đời này của tôi chính là gặp được nhiều tiền bối tốt như vậy.

Không có các tiền bối giúp đỡ và đủ loại pháp khí phục sinh, tôi đã sớm lạnh ngắt rồi." Tống Thư Hàng cảm thán nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Thực ra Thư Hàng, cậu có phát hiện không, mỗi khi trong tay cậu không có 'pháp khí phục sinh', cậu nhất định sẽ không chết?" Tống Thư Hàng: "..." Thạch Bia đạo hữu: "Xích Tiêu Kiếm đạo hữu lời này sai rồi, đây là 'thiên kiến kẻ sống sót', bởi vì Bá Tống hiện tại còn sống, cho nên ngươi mới sinh ra ảo giác cậu ta trong tay không có 'pháp khí phục sinh' thì sẽ không chết.

Nhưng trên thực tế, nếu không có pháp khí phục sinh, Bá Tống chết sớm rồi." Tống Thư Hàng thở dài, vươn tay ấn lên một đao một bia, làm liền mười phát "Dưỡng Đao Thuật": "Còn xin hai vị tiền bối nể mặt tôi, chúng ta đừng nói chuyện chủ đề này nữa được không?" Chết chóc là chủ đề nặng nề như vậy, nói chuyện quá xui xẻo.

Nói nhiều sẽ làm giảm giá trị may mắn.

Cậu hiện tại còn phải nhỏ thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo cho Mễ Lộ Lộ, khải linh cho cô ấy, nhất định phải đảm bảo giá trị may mắn của mình ở trên mức bình thường.

Tống Thư Hàng lần nữa lấy 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo' ra, mở nắp bình.

Ngón tay cậu khẽ điểm một cái, một giọt thuốc nhỏ mắt bay lên, ngưng tụ ở đầu ngón tay cậu.

Trên mu bàn tay cậu, 'Nghịch Kình Khí Linh Tiên Tử' có ba phần giống Thư Hàng hiện ra.

Cô hóa thành kích thước bằng bàn tay, hai tay nâng giọt 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo' này lên, cẩn thận từng li từng tí rưới lên người thụ yêu 'Mễ Lộ Lộ'.

Mễ Lộ Lộ theo bản năng tham lam hấp thu giọt 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo' này, hấp thụ sức mạnh của nước thuốc.

Sau đó, một đám người vây quanh cây non Mễ Lộ Lộ, xem Mễ Lộ Lộ tiến hóa.

Chương 2513

Khác với 'pháp khí' tiếp nhận khải linh, tất cả vật thể [Sinh mệnh] khi tiếp nhận khải linh đều có dị tượng đi kèm.

Một con mắt xinh đẹp hiện ra trên ngọn cây Mễ Lộ Lộ, từ trong con mắt xinh đẹp này có 'truyền thừa' trực tiếp rót xuống, trực tiếp khải linh cho cây non.

Hơn mười phút sau.

Con mắt xinh đẹp tan biến.

Cây non Mễ Lộ Lộ không gió mà lay, trên mỗi chiếc lá đều lấp lánh ánh huỳnh quang nhàn nhạt.

Sau đó, có một luồng ý thức yếu ớt ngưng tụ trên cây non 'Mễ Lộ Lộ'. "Thành công rồi!" Thông Nương vui vẻ nói. "Đúng vậy, lần này đa tạ Thông Nương." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng điểm lên chóp cọng hành, hiện tại cậu cũng không dám dùng sức, sợ bóp nát chóp hành của Thông Nương. "Tuy nhiên, Mễ Lộ Lộ hiện tại chỉ là vừa sinh ra linh trí, khoảng cách đến khi thành yêu lần nữa còn cần thời gian rất dài." Tống Thư Hàng nói.

Năm đó Thông Nương có Xích Tiêu Tử đạo trưởng sắp xếp ở phía sau, cũng đã trải qua mấy trăm năm đời hành mới hóa hình thành người.

Mễ Lộ Lộ tư chất không bằng Thông Nương, thời gian cô cần nói không chừng sẽ càng dài hơn. "Cố lên nhé, đợi cô lần nữa bước lên con đường tu luyện, tôi sẽ nhận cô làm đồ đệ." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu không phải là một sư phụ đạt chuẩn, đặc biệt là phương diện dự trữ tri thức còn kém xa 'đại tiền bối đáng tin cậy', nhưng cậu đảm bảo mình sẽ tận tâm đi làm.

Cành non của Mễ Lộ Lộ thân thiết quấn lấy bàn tay to của Tống Thư Hàng – rễ của cô bắt đầu lan rộng ra. 'Trợ thủ Hạch tâm' ở bên cạnh chớp chớp mắt, sau đó nó chủ động phối hợp hành động của 'Mễ Lộ Lộ'.

Chủng tộc của Mễ Lộ Lộ rất đặc thù, nếu rễ của cô tản ra toàn bộ sẽ to lớn hơn thân cây bên trên gấp trăm lần.

Bộ rễ của cô có thể hỗ trợ quản lý, chăm sóc linh thực vật, cây cối trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

Chỉ cần bồi dưỡng tốt, một cái cây Mễ Lộ Lộ có thể sánh bằng nhiều vị 'Linh thực vật sư', thậm chí tương lai sau khi cảnh giới của cô tăng lên, năng lực còn có thể tiến thêm một bước, có thể giải quyết triệt để phiền não thiếu 'Linh thực vật sư' trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

Trợ thủ Hạch tâm nhìn ra tiềm lực của Mễ Lộ Lộ, bắt đầu cố ý dẫn dắt Mễ Lộ Lộ, bồi dưỡng, phát huy thiên phú của cô.

Ngoài ra, Trợ thủ Hạch tâm còn đang đợi một vị đệ tử khác của Tống Thư Hàng là 'Kim Cương Quân Tử Đao' Tiểu Thải trở về – đó là một con tước yêu trầm mê tu luyện không thể tự thoát ra được, tu luyện làm cô vui vẻ.

Mà cái cô tu luyện chính là "Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công" của Tống Thư Hàng, môn công pháp này nếu phối hợp với "Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn", hiệu quả tu luyện tương đương với bật một cái 'hack Linh Quỷ' cỡ nhỏ, trong lúc thuần dưỡng linh thú còn có thể tăng cường công lực bản thân, lại có thể thông qua việc thôn phệ tinh khí linh thú để tăng cường tu vi.

Chỉ cần bồi dưỡng Tiểu Thải thật tốt, tương lai tuyệt đối có thể trở thành tông sư thuần thú.

Trong bản kế hoạch tương lai của Trợ thủ Hạch tâm, Mễ Lộ Lộ, Tiểu Thải đều là những bộ phận không thể thiếu. ...

Đêm xuống.

Tống Thư Hàng dựa lưng vào 'Cây Quả Bảo Thạch', nhắm mắt thiền định.

Bên cạnh, Tạo Hóa Tiên Tử ôm tỳ bà nhẹ nhàng gảy, Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẽ ngâm nga ca khúc.

Linh Quỷ Tiên Tử ngồi trên cây quả, thú nhỏ [?] phụ trách chăm sóc cây quả đưa cho cô trái cây chín.

Nghịch Kình Khí Linh Tiên Tử thu nhỏ thành hình dạng bé xíu, bò lên cánh tay Tống Thư Hàng, trượt xuống theo giáp tay; sau đó lại bò lên, rồi lại trượt xuống.

Chuột Hamster thì đang cần cù tu luyện kiếm pháp, luyện đến ướt cả lông.

Một lát sau...

Đột nhiên Tống Thư Hàng mở mắt ra, thở dài: "Lại nổ rồi." Đồng thời, Công Đức Chi Quang trên người cậu hiện ra, vỡ thành tinh quang bên cạnh cậu.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhăn mặt lại thành một đoàn, ngồi xa ra một chút, tránh né Công Đức Chi Quang, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và cô giữ cùng một khoảng cách tiến lui.

Tóc ngốc của Sở các chủ lười biếng hỏi: "Công Đức Cá Voi Mập lại vỡ rồi?" "Ừm, tôi vừa cẩn thận thả Công Đức Cá Voi Mập ra từ một tọa độ trong vũ trụ, kết quả vừa ra liền bị nổ tung...

Bàn Cầu đại lão vẫn luôn bói toán vị trí của tôi.

Lần này là thật sự bị nhốt trong Hạch Tâm Thế Giới rồi." Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Cậu bố trí rất nhiều tọa độ 'Thánh Ấn Mộc Đao' ở Trái Đất, nhưng tọa độ bố trí trong vũ trụ lại không nhiều.

Mà chỉ có vài cái tọa độ trong vũ trụ, sau khi thăm dò thả 'Công Đức Cá Voi Mập' ra dò đường, liền bị Bàn Cầu đại lão san bằng, phá hủy.

Điều này chứng tỏ Bàn Cầu đại lão vẫn luôn bói toán khóa chặt vị trí cậu có khả năng xuất hiện.

Cửu U Chúa Tể đích thân chặn cửa, đáng sợ như vậy đấy.

Thậm chí lần này, Bàn Cầu đại lão suýt chút nữa thì thuận theo thông đạo Hạch Tâm Thế Giới do 'Công Đức Cá Voi Mập' mở ra, lần theo dây leo tìm tới quả dưa mà chui vào! "Tọa độ trên Trái Đất tạm thời không thể đi, vừa qua đó, Bàn Cầu đại lão trực tiếp phá hoại trên Trái Đất, ảnh hưởng quá lớn." Tống Thư Hàng nói. "Hay là, ngươi mượn Bạch U U chủ nhân một khoản linh thạch, sau đó chúng ta trực tiếp bạo chủng (bùng nổ sức mạnh) lên đập nát trấn áp phân thân Bàn Cầu Chúa Tể?" Thạch Bia đạo hữu nói. "Đừng coi thường Cửu U Chúa Tể, cho dù Thạch Bia đạo hữu và tôi cùng nhau bạo chủng, cũng chưa chắc đã áp chế được Bàn Cầu đại lão.

Tôi có một ý tưởng – tôi đang cân nhắc có nên trực tiếp mở 'Hạch Tâm Thế Giới' ra, thả tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão vào hay không." Tống Thư Hàng vuốt cằm nói.

Hạch Tâm Thế Giới là một trong những con bài tẩy bảo mệnh lớn nhất của cậu, trong tình huống bình thường cậu không muốn để kẻ địch tiếp xúc với Hạch Tâm Thế Giới, tránh đem lại phá hoại cho

Hạch Tâm Thế Giới.

Nhưng nếu thực sự đến lúc không còn cách nào, cậu có thể cân nhắc dẫn kẻ địch vào Hạch Tâm Thế Giới – bởi vì Hạch Tâm Thế Giới có liên kết với thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối Two.

Tiến vào Hạch Tâm Thế Giới cũng đồng nghĩa với việc tiến vào hậu hoa viên của Bạch tiền bối Two, đến lúc đó...

Nắm đấm to lớn của bản thể Cửu U Chúa Tể, tìm hiểu một chút không?

Tính khả thi của phương án này cực cao. "Đáng tiếc, nếu lúc đó tôi trực tiếp ném 'phân thân tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão' cho Tam Nhãn tiền bối thì tốt rồi." Tống Thư Hàng đứng dậy.

Nhưng lúc đó giá trị của 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo' quá hấp dẫn, lại đúng là thứ Tống Thư Hàng muốn...

Cậu thừa nhận mình đã nổi lòng tham, lúc đó căn bản không nghĩ đến lựa chọn 'giả thua' cho Tam Nhãn tiền bối. "Trợ thủ Hạch tâm, dọn dẹp một khoảng đất trống ra, hoặc là trực tiếp kéo quảng trường Hạ Cung ra trước.

Lát nữa, chúng ta trực tiếp mở 'cổng vào Hạch Tâm Thế Giới' ở quảng trường Hạ Cung, dẫn tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão đến quảng trường." Tống Thư Hàng nói.

Trợ thủ Hạch tâm gật đầu nói: "Xác nhận chỉ lệnh, bắt đầu di chuyển." "Vậy thì...

Tôi đi thế giới Tà Liên một chuyến, thương lượng với Bạch tiền bối Two tiền bối về hành động tiếp theo." Tống Thư Hàng hạ quyết định.

Cứ trốn (túng) mãi thế này không phải là cách, cậu không thể sống mãi trong Hạch Tâm Thế Giới được. ********* Ở một bên khác.

Tộc địa Thiên Hà Tô Thị - Viện nhỏ tư nhân của Tô Thị A Thập Lục.

Thân là tu sĩ số, cô có một chút đặc quyền nhỏ ở Thiên Hà Tô Thị, viện nhỏ tư nhân này chính là một trong những đặc quyền đó.

A Thập Lục mở mắt, khẽ thở dài. "Lại nằm mơ rồi?" Bạch Long tỷ tỷ nhẹ nhàng hỏi. "Vâng, lại mơ thấy cảnh tượng lúc đó trải qua thiên kiếp tứ phẩm xong, trọng thương sắp chết." Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói: "Lúc đó trọng thương xong lưu lạc đến gần khu đại học Giang Nam, nhiều lần gặp gỡ với Thư Hàng, lại nhiều lần được cậu ấy cứu mạng." "Anh hùng cứu mỹ nhân tuy rằng mô típ cũ rích, nhưng đích thực là cơ hội tăng độ hảo cảm nhanh nhất." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Chủ yếu là Thư Hàng trông cũng đẹp trai." Tô Thị A Thập Lục nói.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." Bạch Long tỷ tỷ vươn móng vuốt, banh to mắt Tô Thị A Thập Lục ra, quan sát kỹ càng.

Tô Thị A Thập Lục: "..." "Không có đeo kính áp tròng bộ lọc làm đẹp (filter) nha." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Bạch Long tỷ tỷ đừng quậy." Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng gạt móng vuốt Bạch Long tỷ tỷ ra, đứng dậy gấp chăn thành khối vuông vức chỉnh tề, sau đó đi vào phòng tắm rửa mặt.

Nhân lúc A Thập Lục đi rửa mặt, cái chăn được Bạch Long tỷ tỷ gấp thành khối vuông nhỏ mở ra, gấp lại thành hình thanh dài, sau đó hài lòng gật đầu. "Bạch Long tỷ tỷ, gần đây em cứ mơ về đoạn ký ức thời gian đó, có phải thí luyện của em sắp kết thúc rồi không?" Trong phòng tắm, Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi. "Ừm, chắc là điềm báo thí luyện sắp kết thúc, dù sao chúng ta đã thu hồi không ít 'Tiểu Thập Lục', mà cảnh giới ngũ phẩm của ngươi hiện nay cũng củng cố tàm tạm rồi.

Đợi sau khi Tiệc niên hội Thiên Hà Tô Thị lần này kết thúc, ta lại đưa ngươi đi Bí cảnh Thời Gian một chuyến, lần này tranh thủ tiến vào tầng tiếp theo của Long Bí Cảnh, tranh đoạt đạo duyên lớn hơn." Bạch Long tỷ tỷ đáp. "Được." Tô Thị A Thập Lục gật đầu, nói: "Lúc niên hội, Thư Hàng chắc là sẽ qua nhỉ?

Như vậy thì... tính toán thời gian, vừa đúng có thể gặp mặt Thư Hàng một lần trước khi thí luyện kết thúc." "Sau đó ngươi sẽ tiếp tục làm sâu sắc thêm mặt hiền thê lương mẫu của ngươi trong ấn tượng của cậu ta?" Móng vuốt nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ gãi gãi cằm, nói: "Thập Lục nha, thực ra ta đã muốn nói với ngươi từ rất sớm rồi.

Nếu ngươi biểu hiện quá mức hiền huệ trước mặt Thư Hàng, sẽ biến thành A Thập Lục tỷ tỷ đấy...

Ta chính là vết xe đổ này." "Yên tâm đi, Bạch Long tỷ tỷ, trong lòng em biết rõ mà." Tô Thị A Thập Lục từ trong phòng tắm đi ra, nhìn thấy cái chăn biến thành hình thanh dài, thở dài. "Ngoài ra, việc Thư Hàng lần này có thể tham gia Tiệc niên hội Thiên Hà Tô Thị hay không, vẫn còn là một vấn đề." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tô Thị A Thập Lục sững sờ: "Thư Hàng xảy ra vấn đề gì rồi sao?" Cô mấy ngày gần đây vẫn luôn bế quan củng cố cảnh giới, tình báo về thế giới bên ngoài vẫn chưa kịp cập nhật. "Cậu ta đang bị tài khoản phụ của Cửu U Chúa Tể Bàn Cầu đại lão truy sát khắp vũ trụ, hiện tại còn đang trốn trong Hạch Tâm Thế Giới không ra được.

Nếu cậu ta không giải quyết tài khoản phụ Cửu U Chúa Tể Bàn Cầu, e rằng ngay cả Tiệc niên hội Thiên Hà Tô Thị cũng không thể hiện thân." Bạch Long tỷ tỷ đáp. "Cửu U Chúa Tể." Tô Thị A Thập Lục đau đầu day day mi tâm.

Danh từ này là tượng trưng cho sự chí cao vô thượng, bán thân của Thiên Đạo, tồn tại mạnh nhất trừ Thiên Đạo ra.

Tu sĩ bình thường... không đúng, đừng nói là tu sĩ bình thường, cho dù là các Trường Sinh Giả, rất có khả năng cả đời cũng sẽ không gặp được 'Cửu U Chúa Tể' một lần. "Chúng ta có gì có thể giúp được không?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ thần long vẫy đuôi, nói: "Tại sao ngươi không trực tiếp hỏi Thư Hàng tiểu hữu thần kỳ xem?" "Đúng nha, có cái chức năng mã QR Kim Đan kia." Tô Thị A Thập Lục thử kích hoạt chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', kéo nick Tống Thư Hàng ra gửi một tin nhắn: [Thư Hàng, đến giờ ngủ rồi.] Bạch Long tỷ tỷ: "..." [Thập Lục, cô online rồi à.

Tôi mấy đêm liền chưa chợp mắt, hiện tại đang chuẩn bị làm chuyện lớn, thành công thì tôi có thể nghỉ ngơi một chút!] Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời – nếu thất bại, cậu có thể ngủ một giấc dài hơn một chút.

Tô Thị A Thập Lục tiếp tục gửi: [Cần giúp đỡ không?] [Không cần không cần, tiếp theo tôi chỉ cần tìm một tọa độ an toàn, phát động trào phúng với kẻ địch, rất đơn giản.

Không giải quyết xong cái tài khoản phụ phân thân này của Bàn Cầu đại lão, hắn cứ dùng quẻ bói toán khóa vị trí của tôi mãi, sầu người.] Tống Thư Hàng đáp. "Thư Hàng nói cậu ấy cứ bị Bàn Cầu đại lão dùng quẻ toán khóa mục tiêu." Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ suy tư một chút rồi nói: "Trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu ta chẳng phải có Sở các chủ sao?

Để Sở các chủ ra tay thi pháp, vận dụng pháp thuật che giấu thiên cơ, xem có thể tránh được sự khóa mục tiêu của Cửu U Chúa Tể Bàn Cầu không." Sở các chủ dù sao cũng là cảnh giới Trường Sinh Giả.

Chương 2514

Tô Thị A Thập Lục gật đầu, chuyển lời của Bạch Long tỷ tỷ cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng rất nhanh trả lời: [Thử rồi, mấy phương án nhiễu loạn thiên cơ mà Sở các chủ nắm giữ đều không qua mặt được Bàn Cầu đại lão.

Có một loại thì có thể có hiệu lực, nhưng cần phối hợp với 'Chân Thực Huyễn Tượng - Bích Thủy Các' của Sở các chủ để thi triển.

Một khi rời khỏi phạm vi 'Bích Thủy Các' của Sở các chủ, sẽ mất hiệu lực.

Chẳng khác gì đổi việc tôi từ 'trốn trong Hạch Tâm Thế Giới' thành 'trốn trong Bích Thủy Các', đổi chỗ khác để trốn (túng) thôi.] "Hết cách, pháp cơ nhiễu loạn thiên cơ, thông thường đều là dùng cho bản thân.

Dùng lên người khác, hiệu quả sẽ kém đi rất nhiều.

Cho nên Thư Hàng hoặc là tự mình đi tu luyện một loại pháp nhiễu loạn thiên cơ, hoặc là tìm kiếm một pháp khí có chức năng tương tự." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Loại pháp khí này giá cả sẽ rất đắt sao?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ: "Pháp khí có thể tránh được sự bói toán khóa mục tiêu của Cửu U Chúa Tể, chắc chắn là giá trên trời không nghi ngờ gì nữa." "Bạch Long tỷ tỷ, chúng ta đi Long Bí Cảnh trước thời hạn đi!" Tô Thị A Thập Lục đứng dậy nói. "Không đợi Tiệc niên hội Tô Thị kết thúc à?" Bạch Long tỷ tỷ cười nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Trước khi Tiệc niên hội Tô Thị bắt đầu, chúng ta sẽ quay lại." "Vậy, bây giờ xuất phát luôn?" Bạch Long tỷ tỷ lại bổ sung: "Nói trước nhé, trong Long Bí Cảnh cũng chưa chắc có thể tìm ra loại pháp khí 'nhiễu loạn thiên cơ'.

Đến lúc đó, ngươi cũng đừng thất vọng." ********** Ở một bên khác.

Thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối Two.

Tống Thư Hàng hiện tại vào thế giới Tà Liên cứ như về nhà mình vậy, quen cửa quen nẻo. "Bạch tiền bối, tôi đến rồi." Tống Thư Hàng đẩy cửa 'Sào huyệt cũ của Bàn Cầu Chúa Tể', sải bước đi vào.

Người đầu tiên ra đón tiếp cậu lại là cái 'Cột Phong Ấn' kia, nó vui vẻ nhảy đến bên cạnh Tống Thư Hàng, nhảy nhót quanh cậu.

Bên trong Cột Phong Ấn, đang chứa phần lớn thân thể của 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'.

Tống Thư Hàng nhìn thấy Cột Phong Ấn nhảy nhót tưng bừng, đột nhiên nhớ ra mình còn nợ nó một khoản "Dưỡng Đao Thuật" – mấy ngày nay bị Bàn Cầu đại lão truy sát nhảy loạn khắp vũ trụ, đều không kịp vào trả nợ. "Xin lỗi, gần đây hơi bận, đều không có thời gian qua đây." Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, sử dụng 'Tăng Phát Thuật' biến ra một đầu tóc dài, ngưng kết ra 20 bàn tay, ấn lên Cột Phong Ấn làm một đợt "Dưỡng Đao Thuật" kịch liệt. 'Ong ong ong ~' Ánh sáng bảy màu trên Cột Phong Ấn càng thêm chói mắt.

Ngay cả 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' bị Cột Phong Ấn nhốt bên trong dường như cũng chịu một chút ảnh hưởng. "Thư Hàng ngươi đến đúng lúc lắm, thả một phần 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' trong Cột Phong Ấn ra đi, để ta làm cái nghiên cứu." Sau lưng truyền đến giọng nói của Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two hôm nay mặc áo khoác dài trắng, hai tay đút trong ống tay áo. "Bạch tiền bối, chúng ta khoan hãy vội nghiên cứu Thiên Đạo Di Thuế Cầu.

Dù sao Di Thuế Cầu đặt ở đây, không chạy được.

Chúng ta đi làm chuyện vui vẻ hơn đi." Tống Thư Hàng dụ dỗ: "Tôi định dụ tài khoản phụ của Bàn Cầu đại lão đến 'Hạch Tâm Thế Giới' của tôi, đến lúc đó xin Bạch tiền bối ra tay, bắt hắn lại.

Sau đó chúng ta nghiên cứu tài khoản phụ phân thân của Bàn Cầu đại lão đi!" "Cũng được, vậy ngươi đi dẫn phân thân tài khoản phụ của Bàn Cầu đến đây, ta phụ trách đấm hắn." Bạch tiền bối Two vui vẻ nói. "Vậy Bạch tiền bối, tôi xuất phát ngay đây!" Tống Thư Hàng làm thêm một lượt "Dưỡng Đao Thuật" điên cuồng lên 'Cột Phong Ấn', sau đó nhảy về Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Bạch tiền bối Two nhìn 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' trong Cột Phong Ấn, nụ cười trên mặt dần dần nhạt đi. "Cứ nghĩ đến việc Bàn Cầu không qua bao lâu nữa, có khả năng sẽ biến mất...

Gần đây ta đối với việc đấm bẹp hắn, cũng không còn quá nhiều hứng thú." Bạch tiền bối khẽ nói. "Dù sao cũng là một đối thủ tốt hiếm có." Mặt Trời Nhỏ T233 lên tiếng trả lời. "Có điều, chính vì Bàn Cầu sắp biến mất.

Cho nên, ta mới phải tranh thủ trong khoảng thời gian cầu sinh cuối cùng của hắn, cày điểm tồn tại nhiều một chút." Bạch tiền bối Two lại lần nữa tìm được lý do 'vui vẻ' cho mình.

Không thể để Bàn Cầu cô đơn được. ...

Sâu trong vũ trụ.

Tọa độ điểm nút không gian vũ trụ cuối cùng còn sót lại của Tống Thư Hàng.

Hạch Tâm Thế Giới mở ra.

Cơ thể Công Đức Cá Voi Mập nhảy ra, Tống Thư Hàng ngồi trên lưng Cá Voi Mập – cái Tống Thư Hàng này là chân thân, nhưng lại không phải chân thân hoàn chỉnh.

Để dụ dỗ Bàn Cầu đại lão, Tống Thư Hàng đã tháo hai chân của mình xuống, lại mượn nhờ Công Đức Chi Quang, ngưng tụ ra một cái bộ dạng 'Tống Thư Hàng'.

Đây là linh cảm cậu có được từ chỗ Bạch tiền bối – Bạch tiền bối tách cơ thể mình ra làm hai nửa, nửa thân trên đi ra từ không gian Thiên Kiếp, nửa thân kia ở lại thế giới Thiên Kiếp tiếp tục độ kiếp.

Sau cảnh giới thất phẩm, thao tác của Tống Thư Hàng cũng biến ảo nhiều hơn.

Tống Thư Hàng giả do hai chân hóa thành, cho dù bị Bàn Cầu đại lão bắt đi, cùng lắm là tổn thất hai cái đùi, mượn nhờ Tổng cương thiên của "Thánh Viên Long Lực Thần Công", còn có thể mọc lại!

Cụm Tống Thư Hàng giả do hai chân hóa thành này, vừa từ Hạch Tâm Thế Giới đi ra, liền cảm ứng được hiệu quả 'Cấm cố không gian' – Hạch Tâm Thế Giới sau lưng nhanh chóng bắt đầu 'túng' (trốn).

Cùng lúc đó, công kích ngợp trời ập đến, Công Đức Cá Voi Mập dưới trướng cậu lần nữa bị nổ thành mảnh vỡ công đức. "Quá hung tàn." Tống Thư Hàng không chút do dự, xoay người theo kế hoạch, nhảy ngược về phía Hạch Tâm Thế Giới.

Cậu vốn còn đang nghĩ xem nên khiêu khích Bàn Cầu đại lão thế nào...

Kết quả, cậu ngay cả cơ hội mở miệng nói chuyện cũng không có.

Không cần ngôn ngữ khiêu khích, cậu hiện thân đối với Bàn Cầu đại lão mà nói chính là sự khiêu khích tốt nhất.

Sau lưng, cơ thể dạng lỏng của Bàn Cầu đại lão ngưng tụ ra một bàn tay lớn, trong nháy mắt vượt qua phạm vi gần ngàn mét, túm chặt lấy cơ thể Tống Thư Hàng.

Bùm ~ 'Tống Thư Hàng' trong tay Bàn Cầu đại lão nổ tung thành một đoàn lửa, hóa thành một con A Thập Lục lửa.

Mà 'chân thân' Tống Thư Hàng, đã về đến lối vào của 'Hạch Tâm Thế Giới'.

A Thập Lục lửa quay đầu nhìn bốn phía, sau đó cô đột nhiên ngưng tụ ra một thanh 'Hỏa Diễm Đao', một đao đâm vào ngực mình, tự làm nổ tung bản thân.

Cái tính khí nóng nảy này, làm Bàn Cầu đại lão trợn mắt há hốc mồm.

A Thập Lục lửa trong tay tiêu tán, ánh mắt Bàn Cầu đại lão lướt về phía Tống Thư Hàng ở vị trí lối vào 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Sau đó, thân hình hắn chớp mắt ngàn dặm, lướt đến lối vào Hạch Tâm Thế Giới. [Đến rồi!] Trong lòng 'chân thân' Tống Thư Hàng vui vẻ.

Nhưng diễn kịch phải diễn trọn bộ, 'chân thân' của cậu điên cuồng lao vào bên trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tiếp theo, phải xem Bàn Cầu đại lão có nắm bắt được cơ hội, đi theo xông vào Hạch Tâm Thế Giới hay không.

Thân hình Bàn Cầu đại lão, lóe lên đến lối vào Hạch Tâm Thế Giới.

Sau đó... hắn dừng lại.

Phân thân nhỏ của Bàn Cổ Đại Lão vững vàng đứng trước lối vào thế giới hạch tâm, hoàn toàn không có ý định truy kích vào. "Chân thân" của Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn lối vào "thế giới hạch tâm" bắt đầu đóng lại.

Cậu ta nên phối hợp diễn xuất với mình nhưng lại giả vờ không thấy gì.

Lúc này Bàn Cổ Đại Lão, lạnh lùng như một tảng băng. [Lẽ nào phải dùng năng lực không gian của Linh Quỷ Tiên Tử?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cánh cửa thế giới hạch tâm sắp đóng, nếu cậu muốn kéo Bàn Cổ Đại Lão vào, chỉ có thể dùng "năng lực không gian của Linh Quỷ Tiên Tử" mà thôi.

Tại lối vào thế giới hạch tâm.

Quanh thân Bàn Cổ Đại Lão lặng lẽ hiện ra hơn trăm thanh "tiên kiếm", mỗi thanh đều mang theo pháp tắc hủy diệt.

Mà đối tượng những tiên kiếm này khóa chặt lại không phải Tống Thư Hàng, mà là chính Bàn Cổ Đại Lão.

Bàn Cổ Đại Lão tiếp tục lạnh lùng nhìn "chân thân" của Tống Thư Hàng.

Đến đi, đến hại nhau đi!

Trước đó vừa bị Tống Thư Hàng lừa một lần, y há lại không phòng bị gì?

Nếu Tống Thư Hàng thật sự dùng "năng lực hoán đổi vị trí không gian" để đổi tọa độ với y, ngoài sát thương hủy diệt từ những "đại bảo kiếm" này, y còn sẽ mang đến cho Tống Thư Hàng bất ngờ lớn hơn!

Cuối cùng... "chân thân" của Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn lối vào "thế giới hạch tâm" đóng lại, cậu không hề có hành động gì.

Không phải cậu sợ hại nhau, dù sao thì đây cũng chỉ là "chân thân một phần ba" hóa thành từ một cặp đùi, dù có bị Bàn Cổ Đại Lão đánh nát cũng không sao, đằng nào cũng có thể tái sinh, nhiều nhất là sau này ăn thêm chút bổ phẩm.

Nhưng vấn đề là Bàn Cổ Đại Lão rõ ràng đã sớm có phòng bị.

Hơn nữa, khi dùng pháp thuật không gian của "Linh Quỷ Tiên Tử", cần phải giữ Linh Quỷ Tiên Tử và "chân thân một phần ba" của mình ở trạng thái hợp thể, đến lúc đó Linh Quỷ Tiên Tử cũng sẽ theo "chân thân một phần ba" mà hoán đổi vị trí với Bàn Cổ Đại Lão.

Hy sinh "chân thân một phần ba" thì không tiếc, nhưng nếu mất cả Linh Quỷ Tiên Tử thì lỗ nặng rồi. "Kế hoạch thất bại rồi." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Chân thân của cậu đến bên "chân thân một phần ba".

Sở Ngốc Mao nói: "Kế hoạch của ngươi vốn đã quá thô sơ, muốn câu dẫn Cửu U Chi Chủ đâu có dễ vậy." Thạch Bi Đạo Hữu nói: "Hơn nữa, hôm qua ngươi vừa mới dùng thủ đoạn tương tự, dụ Bàn Cổ Đại Lão vào tiểu thế giới của Tam Nhãn Đại Lão, biến y thành vật cược.

Có vết xe đổ rồi, y hiện tại há lại dễ dàng tiến vào tiểu thế giới chưa biết?" "Nhưng xác định Bàn Cổ Đại Lão không dám khinh suất tiến vào 'thế giới hạch tâm', vậy thì không gian để chúng ta thao tác sau này sẽ lớn hơn nhiều." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu giơ tay điểm một cái, "chân thân một phần ba" trước mặt tan biến, chỉ còn lại cặp đùi.

Chân thân của Tống Thư Hàng lướt qua, cầm lấy đôi chân của mình, tiếp vào chân thân. 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 phần tổng cương vận chuyển, chỗ chân bị đứt nối lại, hoàn toàn như mới.

Sau đó cậu gửi một tin nhắn cho Bạch Tiền Bối Two: [Bạch tiền bối, Bàn Cổ Đại Lão không chịu vào thế giới hạch tâm của cháu, kế hoạch thất bại rồi.] [Ừm.] Bạch Tiền Bối Two chỉ trả lời một chữ, cực kỳ bình tĩnh, hiển nhiên y đã sớm đoán được kế hoạch của Tống Thư Hàng khả năng cao sẽ thất bại. [Bạch tiền bối, có khi nào mồi nhử của chúng ta không đủ sức không?

Vậy chúng ta có nên dùng "Thiên Đạo Di Thuế Cầu" để hấp dẫn Bàn Cổ Đại Lão không?] Tống Thư Hàng lại hỏi. [Dùng Thiên Đạo Di Thuế Cầu làm mồi nhử?

Chương 2515

Nếu ngươi muốn chết thê thảm hơn một chút, ta có thể giúp ngươi, không cần khách khí với ta.] Bạch Tiền Bối Two đáp.

Cấp độ uy hiếp của Thiên Đạo Di Thuế Cầu cao hơn phân thân nhỏ của Bàn Cổ.

Hơn nữa, giữa hai thứ đó có thể hợp thể, nếu thao tác không đúng, chẳng khác nào ném bánh bao thịt cho chó, ngược lại còn tăng cường sức chiến đấu cho Bàn Cổ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, nói: [Bàn Cổ Đại Lão có sự e ngại đối với "thế giới hạch tâm", cháu dùng cả bản thân mình làm mồi nhử cũng không thể dụ y vào.

Bạch tiền bối, y có cách nào để ngụy trang lối vào "thế giới hạch tâm" một chút, để Bàn Cổ khi đuổi theo cháu, vô ý lại rơi vào "thế giới hạch tâm" không?] [Ta biết ngay ngươi sẽ hỏi vậy mà!

Cho đến nay, khi ta đặt bẫy Bàn Cổ, tổng cộng đã dùng mười bảy loại thủ đoạn ngụy trang bẫy, trong đó chỉ có năm loại thành công.

Mà thủ đoạn đã dùng với Bàn Cổ một lần, lần sau sẽ không còn hiệu quả nữa.

Ta hiện tại đang nghiên cứu phương án ngụy trang bẫy thứ mười tám... nhưng vẫn chưa có manh mối.] Bạch Tiền Bối đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Thảo nào Bàn Cổ Đại Lão cảnh giác đến vậy, hóa ra là bị Bạch Tiền Bối Two lừa nhiều quá, "cửu bệnh thành lương y" (bệnh lâu thành thầy thuốc).

Lần trước ở ngoài tiểu thế giới của Tam Nhãn tiền bối, nếu không phải mồi nhử đủ lớn, Bàn Cổ Đại Lão e rằng sẽ không dễ dàng mắc câu.

Bạch tiền bối chưa nghiên cứu ra phương án thứ mười tám, cậu muốn dụ Bàn Cổ Đại Lão vào "thế giới hạch tâm" thì không dễ dàng vậy.

Đánh thì không thắng, dụ thì không vào.

Đến cả muốn tìm "Đại Lão Bán Hết Thảy" mua một bảo vật phá cục cũng không có tiền. [Bạch tiền bối, y có pháp thuật nào có thể che giấu khí tức của cháu, quấy nhiễu thiên cơ không?

Để cháu không bị Bàn Cổ Đại Lão dùng quái toán khóa chặt?] Không còn cách nào, Tống Thư Hàng chỉ có thể tiếp tục mặt dày cầu xin Bạch tiền bối giúp đỡ. [Có chứ, nhưng sau khi ta dùng pháp thuật để quấy nhiễu thiên cơ của ngươi, bản thể Bàn Cổ hẳn sẽ rất nhanh tính ra cách hóa giải.

Ta và y thật sự quá quen thuộc, quá hiểu rõ khung pháp thuật của đối phương.] Bạch Tiền Bối Two đáp.

Người hiểu rõ ngươi nhất, chính là đối thủ của ngươi. [Cho nên, ta đề nghị ngươi tự mình đi học một pháp thuật che giấu thiên cơ, do ngươi tự mình thi triển, hiệu quả cũng sẽ tốt hơn.] Bạch Tiền Bối Two bổ sung.

Bạch tiền bối giải thích rất có lý, nhưng vấn đề là Tống Thư Hàng hiện tại đang trốn trong thế giới hạch tâm, đi đâu mà học loại pháp thuật này?

Dường như đọc được suy nghĩ của Tống Thư Hàng, Bạch Tiền Bối Two lại nói: [Ngươi đến Tà Liên Thế Giới đi, ta sẽ tính một quẻ cho ngươi, sau đó chỉ rõ một con đường sống cho ngươi.] [Đến ngay ~] Tống Thư Hàng mặt mày hớn hở. "Đi, đến Tà Liên Thế Giới." Tống Thư Hàng nói.

Phía sau, một loạt "quải kiện" hùng hậu đi theo cậu, đi đến tận mắt chiêm ngưỡng phong thái của Cửu U Chi Chủ.

Theo bên cạnh Tống Thư Hàng có một lợi ích, kiến thức tăng rất nhanh.

Bên cạnh Bá Tống, chưa bao giờ thiếu bóng dáng của các tuyệt thế Đại Lão, địch nhân, trung lập, hay phe mình đều có cả.

Tống Thư Hàng lại lần nữa nhảy vào Tà Liên Thế Giới, đồng thời khi tiến vào Tà Liên Thế Giới, mái tóc dài của cậu đã ngưng tụ thành bàn tay.

Cánh cửa ổ Bàn Cổ mở ra, người đầu tiên ra đón cậu quả nhiên là một thân ảnh hình cột.

Tống Thư Hàng không chút do dự tung ra liên tiếp 20 phát 《Dưỡng Đao Thuật》, nghênh chiến. "A nha nha nha ~" Một trận âm thanh õng ẹo vang lên.

Thụ Yêu "Thụ Thụ" với khuôn mặt mỹ nhân bảy sắc, được Bạch Tiền Bối Two ra lệnh đến đón Tống Thư Hàng, mềm mại ngã xuống đất. "Tà thuật." Thương Thử Hào kéo thi thể "Thụ Thụ" sang một bên, trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng lúng túng rút bàn tay về: "..." Trong phòng thí nghiệm của ổ Bàn Cổ.

Bạch Tiền Bối Two đang điên cuồng dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 để "xoát" cây cột phong ấn.

Thấy Tống Thư Hàng đến, y nói với Tống Thư Hàng: "Đến đây, đến lượt ngươi." Tống Thư Hàng tiến lên, liên tục "xoát" 20 phát 《Dưỡng Đao Thuật》 vào cây cột phong ấn.

Ánh sáng trên cây cột phong ấn càng thêm rực rỡ. "Bảo nó mở một cánh cửa nhỏ, ta muốn cắt một phần nhỏ 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' ra để thí nghiệm." Bạch Tiền Bối Two mặc áo choàng trắng, tay đeo găng tay đặc chế dùng trong thí nghiệm.

Tống Thư Hàng bắt đầu giao tiếp với cây cột phong ấn, phối hợp với Bạch tiền bối hoàn thành một loạt các quy trình thí nghiệm.

Cắt ra một khối nhỏ thân thể "Thiên Đạo Di Thuế Cầu", bỏ vào một chiếc hộp đen, sau đó Bạch Tiền Bối Two nói với Tống Thư Hàng: "Ta vừa tính một quẻ cho ngươi, sau đó có được một tọa độ mơ hồ, nơi đó chính là đường sống của ngươi." Tống Thư Hàng: "Là tọa độ thế giới hiện tại sao?

Nhưng cháu vừa ra khỏi 'thế giới hạch tâm' sẽ lập tức bị phân thân nhỏ của Bàn Cổ Đại Lão dùng quái toán khóa chặt vị trí." "Đừng hoảng, ta có thể tạm thời quấy nhiễu thiên cơ cho ngươi.

Nhưng ngươi hành động phải nhanh, nếu không Bàn Cổ một khi phá giải pháp thuật của ta, vị trí của ngươi sẽ bị khóa chặt lại.

Cho nên, lát nữa ta đưa ngươi đến thế giới hiện tại, thời gian chính là sinh mệnh của ngươi, phải tranh giành từng giây từng phút." Bạch Tiền Bối Two đáp.

Tống Thư Hàng: "Cháu hiểu rồi, Bạch tiền bối.

Nhưng 'đường sống' của cháu sẽ trông như thế nào?

Có manh mối không?" "Không có manh mối, ngoài việc tính ra 'đường sống' của ngươi nằm ở tọa độ mơ hồ này, ta không tính được gì cả.

Chính vì thế, ta mới cảm thấy nơi đó đáng để ngươi đi một chuyến." Bạch Tiền Bối Two tự tin nói: "Thứ mà ta còn không tính ra được, Bàn Cổ cũng rất khó tính ra.

Cho nên ở đó, nhất định có thứ ngươi muốn." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng gật đầu.

Ngay cả Bạch Tiền Bối Two cũng không tính ra được vị trí, tuyệt đối không đơn giản! ********* Lúc này, tại một ngọn núi hình vòng cung trên mặt trăng.

Nơi đây cách xa chợ tu sĩ, linh khí mỏng manh.

Lúc này trong ngọn núi hình vòng cung, có hai bóng người đang ngồi.

Một thân ảnh cao lớn, râu dài đến ngực, mang đến cảm giác thị giác mạnh mẽ.

Y lẳng lặng đứng trong ngọn núi hình vòng cung, một tay vuốt râu, một tay cầm một cuốn sách, vừa đọc vừa gật đầu.

Thân ảnh khác bên cạnh y thì lơ lửng nhẹ nhàng, dường như đang chìm vào giấc ngủ.

Thân ảnh đang ngủ có tướng mạo cũng có thể xếp vào hàng tuấn tú, y mặc một chiếc áo sơ mi đen bình thường, trên người mang một loại khí chất "ẩn giả cư sĩ".

Hơn nữa, rõ ràng là dung mạo tuấn tú mê người.

Nhưng chỉ cần bạn rời mắt khỏi y, sẽ vô thức bỏ qua y.

Bóng hư ảnh đang ngủ đột nhiên chuyển mình, sau đó giật mình tỉnh dậy.

Y mở mắt, nhìn vào hư không. [Mặt trăng?] Nam tử mặt đầy ngơ ngác.

Y không phải đang nghỉ ngơi trong động phủ của mình sao?

Sao chớp mắt đã đến mặt trăng rồi?

Chẳng lẽ dạo này ta áp lực quá lớn, mắc bệnh mộng du rồi? "Ngươi tỉnh rồi, Thố Dã." Nam tử râu đẹp cao lớn kia quay người lại, truyền âm nhập mật nói. "Xin hãy gọi ta là Túy Duyệt, cảm ơn." Túy

Duyệt Cư Sĩ bình tĩnh ngồi dậy, nhìn nam tử đã đưa y đến mặt trăng: "Xin hỏi ngươi là vị nào?" Bị người ta mang ra khỏi động phủ của mình, trong lòng y lại không hề kinh hoàng, thậm chí mơ hồ, y cảm thấy nam tử trước mặt mang lại cho y một cảm giác ấm áp khó tả. "Ngươi quả nhiên vẫn là quên ta rồi." Nam tử râu đẹp bi thống tột độ: "Ta là cha của ngươi mà." Túy Duyệt Cư Sĩ: "..." Cư Sĩ và nam tử râu đẹp bốn mắt nhìn nhau.

Một lúc lâu sau. "Ngươi không có phản ứng gì sao?" Nam tử râu đẹp uất ức nói. "Ngươi muốn ta có phản ứng gì?" Túy Duyệt Cư Sĩ bình tĩnh đáp.

Nam tử râu đẹp tức đến râu cũng dựng đứng: "Nghịch tử!" Túy Duyệt Cư Sĩ: "À à." Lời nói chỉ dừng lại ở người trí, mà trò chuyện chỉ dừng lại ở "à à".

Cuộc trò chuyện này căn bản không thể tiếp tục.

Thế là, cả hai lại bốn mắt nhìn nhau, tiếp tục trầm mặc một lúc lâu.

Tiếp tục nhìn chằm chằm nhau như vậy cũng không phải cách, hơn nữa hai người đàn ông to lớn nhìn nhau lâu sẽ cảm thấy sởn gai ốc.

Túy Duyệt Cư Sĩ đành phải lên tiếng phá vỡ sự im lặng chết chóc này, hỏi: "Ngươi đưa ta từ động phủ lên mặt trăng, có chuyện gì sao?" Nam tử râu đẹp thở dài, nói: "Ngươi bây giờ hẳn đã tu luyện đến cảnh giới Lục Phẩm Chân Quân rồi nhỉ?" "Thất Phẩm." Túy Duyệt Cư Sĩ bình tĩnh đáp.

Nam tử râu đẹp ngẩn ra, y không dám tin nói: "Sao có thể, sao ngươi lại thăng cấp Thất Phẩm cảnh giới nhanh đến vậy?" "Vì áp lực." Túy Duyệt Cư Sĩ chậm rãi nói: "Nếu không nỗ lực tu luyện thăng cấp, sẽ bị hậu bối vượt qua." "Thì ra là vậy." Nam tử râu đẹp vuốt râu, mỉm cười nhẹ nói: "Thật ra ngươi không cần lo lắng, vì dù ngươi có bị hậu bối vượt qua, hậu bối của ngươi rất có thể cũng không nhớ đến ngươi là ai cả." Túy Duyệt Cư Sĩ: "..." Đột nhiên lại không muốn nói chuyện nữa, vẫn là tiếp tục giữ im lặng thì hơn. "Thương Não Trợ, vốn dĩ ta cứ nghĩ ngươi vẫn chỉ ở cảnh giới Lục Phẩm, nên ta vẫn luôn cảm thấy thời gian còn nhiều.

Không ngờ ngươi không biết từ lúc nào đã thăng cấp Thất Phẩm, quỷ ước, tiếp theo ta phải đưa ngươi đến một nơi, tiến hành huấn luyện bí mật." Nam tử râu đẹp nói. "Lý do?" Túy Duyệt Cư Sĩ kiệm lời như vàng. "Sau Thất Phẩm, chính là chứng Đạo Huyền Thánh, nghi thức Hiển Thánh trước mặt người đời.

Đến lúc đó, thiên hạ không ai không biết đến ngươi, đây hẳn là điều ngươi mong đợi nhất phải không?" Nam tử râu đẹp hỏi ngược lại.

Túy Duyệt Cư Sĩ gật đầu.

Nhắc đến Hiển Thánh trước người đời, Cư Sĩ liền có chút nhớ Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Rõ ràng y và Thư Hàng tiểu hữu có mối quan hệ không tồi, ban đầu còn nạp tiền điện thoại cho Tống Thư Hàng, nhưng Thư Hàng tiểu hữu mấy lần Hiển Thánh trước người đời đều không đưa y đi. "Ta có thể hiểu, Hiển Thánh trước người đời đối với chúng ta mà nói, thật sự quá quý giá.

Hệ phái của chúng ta cũng chỉ có vào khoảnh khắc Hiển Thánh trước người đời, mới có thể có được thời khắc rực rỡ bùng nổ trong chớp mắt." Nam tử râu đẹp nói.

Túy Duyệt Cư Sĩ nghe đến đây, hơi ngẩn ra: "Chớp mắt?

Vậy hiệu quả 'thiên hạ vô nhân bất thức quân' thì sao?" "Hiệu quả vẫn sẽ có, đừng lo." Nam tử râu đẹp an ủi.

Túy Duyệt Cư Sĩ: "..." Lời an ủi của nam tử râu đẹp ngược lại càng khiến y lo lắng hơn. "Chính vì Hiển Thánh trước người đời quan trọng như vậy, nên trước khi ngươi xông lên Bát Phẩm Huyền Thánh, ta cần huấn luyện bí mật cho ngươi một thời gian.

Cảnh giới Thất Phẩm là phát triển 'Nguyên Anh', ta sẽ chỉ dẫn ngươi kỹ xảo thao tác Nguyên Anh độc quyền của hệ phái chúng ta.

Đến lúc đó... trong nghi thức Hiển Thánh trước người đời của ngươi, khi tiến vào giai đoạn giảng pháp, phối hợp với bí pháp mà ta chỉ dẫn, cảm giác tồn tại của ngươi có thể bùng nổ trong một hơi, trong chớp mắt tỏa ra tư thái đẹp nhất, thu hút ánh mắt của tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới." Nam tử râu đẹp giải thích.

Nếu không có kỹ xảo thao tác Nguyên Anh tương ứng, sau khi giảng pháp Hiển Thánh trước người đời kết thúc, nói không chừng các tu luyện giả chư thiên vạn giới sẽ quên mất "tân tấn Huyền Thánh" đó.

Chương 2516

"Thì ra là vậy." Túy Duyệt Cư Sĩ gật đầu nói: "Vậy cho ta chuẩn bị một chút, sau đó chúng ta sẽ tiến hành đặc huấn." "Đừng chuẩn bị nữa, đan dược, dược liệu cần dùng để tu luyện ta đều đã chuẩn bị sẵn cho ngươi rồi.

Hơn nữa, nếu ngươi quay về động phủ của mình để chuẩn bị, ta sợ quay đầu một cái sẽ quên mất ngươi." Nam tử râu đẹp vội vàng nói.

Hôm nay y khó khăn lắm mới nhớ ra "Tổn Dương", lần sau muốn nhớ ra y thì không biết là đến bao giờ, cho nên không thể chậm trễ.

Túy Duyệt Cư Sĩ: "..." Tuy đau lòng, nhưng đây đúng là sự thật. "Vậy thì trực tiếp xuất phát đi." Túy Duyệt Cư Sĩ gật đầu nói: "Ngồi tiên thuyền hay ngự kiếm bay?" Đang nói chuyện, đột nhiên một cánh cửa không gian mở ra trên đỉnh đầu của Cư Sĩ và nam tử râu đẹp.

Túy Duyệt Cư Sĩ cảm ứng được một khí tức quen thuộc, từ trên không giáng xuống.

Mà nam tử râu đẹp thì sắc mặt biến đổi, bày ra tư thế cảnh giới. "Không cần khẩn trương, đến là một vị hậu bối trong nhóm của ta." Cư Sĩ bình tĩnh nói.

Cánh cửa không gian đóng lại, một thiếu niên tướng mạo hiền lành từ trên không rơi xuống.

Lúc này thiếu niên này mắt lấp lánh sao vàng, trận truyền tống không gian này của cậu ta không hề ổn định.

Trực tiếp từ Tà Liên Thế Giới cưỡng ép chen vào thế giới hiện tại, đơn giản là còn kích thích hơn gấp trăm lần so với đi tàu lượn siêu tốc.

Túy Duyệt Cư Sĩ tiến lên một bước, nhẹ nhàng đỡ lấy thiếu niên.

Tống Thư Hàng mơ mơ màng màng, thấy một thân ảnh quen thuộc đỡ lấy mình.

Là tiền bối của "Cửu Châu Nhất Hào Quần".

Tên cụ thể là...

Chờ một chút, để mình lật danh bạ điện thoại xem.

Một tia ý thức của cậu đi vào túi, dùng mật mã mở khóa, mở danh bạ điện thoại, nhanh chóng lật đến đạo hiệu có âm gần giống của vị tiền bối này: "Tối Ước Cư Sĩ". "Tối Ước tiền bối, trùng hợp quá, sao tiền bối lại ở đây?" Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương, vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 để làm dịu khí tức trong cơ thể mình.

Túy Duyệt Cư Sĩ mặt mày hớn hở, y nhướng mày với nam tử râu đẹp bên cạnh: Ngươi thấy chưa, hậu bối trong nhóm của ta, còn nhớ đạo hiệu của ta! "Ta là bị người ta đưa từ động phủ đến mặt trăng, còn ngươi thì sao?" Cư Sĩ hỏi.

Tống Thư Hàng đứng thẳng người, Linh Quỷ Tiên Tử trong cơ thể chui ra, đưa tay xoa bóp thái dương cho cậu, làm dịu di chứng sau khi truyền tống không gian kịch liệt. "Cháu là vì Bạch tiền bối tính cho một quẻ, sau đó thông qua truyền tống không gian mà đến đây.

Bạch tiền bối nói, ở gần đây có thể có một cơ duyên của cháu." Tống Thư Hàng đáp. "Cơ duyên?

Gần đây?

Bạch tiền bối?" Túy Duyệt Cư Sĩ vuốt cằm, sau đó nhìn về phía nam tử râu đẹp.

Quẻ tượng là do Bạch tiền bối chiêm bốc, đương nhiên không phải quẻ của gã yêu diễm này có thể so sánh, kết quả quẻ tượng tuyệt đối đáng tin cậy.

Mà cơ duyên gần đây, nghĩ tới nghĩ lui đều cảm thấy sẽ liên quan đến vị nam tử râu đẹp này.

Đồng thời, nam tử râu đẹp này cũng đang nhìn Tống Thư Hàng. "Bá Tống?" Nam tử râu đẹp hỏi. "Chính là tại hạ, xin hỏi tiền bối là?" Tống Thư Hàng ôm quyền hỏi. "Đạo hiệu của ta có nói cũng vô dụng, dù sao nói ra ngươi cũng không nhớ." Nam tử râu đẹp xua tay.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu, cậu lại âm thầm nhìn danh bạ điện thoại, nói: "Thì ra là đồng môn của Tối Ước tiền bối." "Không, ta là cha của y." Nam tử râu đẹp nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu âm thầm liếc nhìn Túy Duyệt Cư Sĩ. "À à." Túy Duyệt Cư Sĩ cười như không cười.

Tống Thư Hàng nhất thời không thể hiểu rõ mối quan hệ giữa Túy Duyệt Cư Sĩ và nam tử râu đẹp này.

Lúc này, nam tử râu đẹp kia lại lần nữa chằm chằm nhìn Tống Thư Hàng... và Linh Quỷ Tiên Tử phía sau cậu.

Đôi mắt y bắt đầu sáng lên.

Ánh mắt của nam tử râu đẹp, giống như thợ săn bảo vật phát hiện ra mỏ vàng.

Tống Thư Hàng bị nhìn chằm chằm đến sởn cả gai ốc.

Lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử nhanh chóng xuất hiện, giúp Tống Thư Hàng giải vây — chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Tạo Hóa Tiên Tử hiện lên từ khuôn mặt Tống Thư Hàng, trông như Tống Thư Hàng đang đeo một mặt nạ mỹ nhân vậy. "Ngươi nhìn cái gì?!" Ngay sau đó, Tạo Hóa Tiên Tử không chút khách khí trừng mắt lại, và dùng một giọng nói thô khàn phát ra cảnh cáo.

Tống Thư Hàng: "..." Túy Duyệt Cư Sĩ: "..." Nhưng vị tiền bối râu đẹp kia không hề để ý, ngược lại còn vỗ mạnh vào đùi, kêu to: "Diệu quá!" Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác: "???" "Bá Tống đạo hữu, xin hỏi vị tiên tử này có quan hệ gì với ngươi?" Nam tử râu đẹp đột nhiên hỏi. "Tiền bối nói là vị tiên tử nào?" Tống Thư Hàng hỏi ngược lại.

Trong lúc nói chuyện, phía sau cậu có vài vị tiên tử hiện thân.

Linh Quỷ Tiên Tử, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Sở Các Chủ (hình chiếu ngốc mao hiện ra hư ảnh bản thể), Thông Nương (ngưng tụ ra hình dạng người), trên găng tay của Nghịch Kình Võ Sĩ còn có một "Khí Linh Tiên Tử" hiện ra.

Sáu vị tiên tử như chim công xòe đuôi, đẹp đến chói mắt.

Đáng tiếc "Công Đức Xà Mỹ Nhân" còn ở bên Bạch tiền bối, nếu không vừa hay có thể gom đủ Thất Tiên Nữ. "Kinh khủng thật!" Nam tử râu đẹp ôm quyền nói.

Y chưa từng thấy tu sĩ nào mà "quải kiện" trên người lại phong phú đa sắc như Tống Thư Hàng, hơn nữa ngoài sáu vị tiên tử quải kiện này, y còn chú ý đến bia đá nhỏ bên hông Tống Thư Hàng, và đại bảo kiếm sau lưng đều là những "quải kiện" mạnh mẽ.

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là Thánh nhân số một nghìn năm, người khác tối đa vũ trang đến tận răng, cậu ấy thì vũ trang đến tận nội tạng. "Ta chỉ vị tiên tử đầu tiên xuất hiện ấy, vị đã xoa bóp thái dương cho ngươi." Nam tử râu đẹp chỉ vào Linh Quỷ nói. "À, tiền bối nói vị tiên tử này à... cô ấy là Linh Quỷ của cháu." Tống Thư Hàng gật đầu đáp. "Linh Quỷ?" Nam tử râu đẹp ngẩn ra.

Tống Thư Hàng xác nhận nói: "Vâng, tuy là Linh Quỷ, nhưng cô ấy khá đặc biệt.

Ở một mức độ nào đó, cũng coi như là một cá thể độc lập." Nam tử râu đẹp nhíu mày.

Một lát sau, y lên tiếng: "Ngay cả là Linh Quỷ cũng không vấn đề gì, cô ấy thật sự quá tuyệt vời." Tống Thư Hàng: "Tiền bối... cháu sẽ kiện tiền bối tội quấy rối cháu đó." Linh Quỷ chính là cậu, nói Linh Quỷ quá tuyệt vời, vậy không phải là đang nói cậu quá tuyệt vời sao? "Ta là nói trạng thái của cô ấy, các ngươi hẳn có thể cảm nhận được cảm giác tồn tại gần như 'không' của cô ấy, cực kỳ đặc biệt.

Còn có trạng thái của cô ấy, phi sinh phi tử.

Cô ấy đơn giản là một khối mỹ ngọc, nếu là cô ấy, nhất định có thể thành công!

Bá Tống đạo hữu, ta có một cơ duyên muốn tặng cho Linh Quỷ của ngươi.

Ngươi có nguyện ý để cô ấy theo ta tu luyện một thời gian không?" Nam tử râu đẹp nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "!!!" Cảnh này, mang lại cho cậu một cảm giác deja vu mạnh mẽ.

Trong sâu thẳm ký ức của cậu, Linh Quỷ đầu tiên của cậu cũng từng có kinh nghiệm tương tự, sau đó bị Nho gia Lưu Ly Thư Sinh mượn đi, có mượn mà không trả. "Đừng hòng." Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói.

Vết xe đổ đã ở đó, cho nên ai cũng đừng hòng mang Linh Quỷ đi khỏi tay cậu.

Bất kể dùng lý do gì cũng đừng hòng. "Bá Tống đạo hữu, vì cô ấy là Linh Quỷ của ngươi, nên mối liên hệ giữa ngươi và cô ấy không ai có thể cắt đứt...

Ta đây thật sự có một cơ duyên lớn muốn tặng cho cô ấy.

Khi tặng cơ duyên cho cô ấy, bên ta cũng sẽ có thu hoạch, nhưng cả hai bên tuyệt đối là cục diện cùng có lợi." Nam tử râu đẹp thành khẩn nói. "Trước kia cháu cũng từng nghĩ vậy." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: "Sau đó Linh Quỷ đầu tiên của cháu, bị người ta mượn đi, đến giờ vẫn chưa trả lại cháu." Nam tử râu đẹp: "..." Hóa ra Bá Tống Huyền Thánh đã có vết xe đổ? "Cho nên, nếu tiền bối thật sự có đại cơ duyên muốn tặng cho Linh Quỷ của cháu, vậy thì cứ để cháu cùng tiền bối đi theo.

Linh Quỷ chính là cháu, cháu chính là Linh Quỷ, chúng cháu vốn là một thể.

Nếu cháu và cô ấy cùng đi, thì cháu đồng ý chấp nhận cơ duyên này." Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Quẻ mà Bạch Tiền Bối Two tính cho cậu trước đó, quẻ tượng hiển thị khu vực này sẽ có cơ duyên và đường sống thuộc về cậu, trong cơ duyên lần này cậu có cơ hội đạt được phương pháp che giấu thiên cơ.

Bây giờ xem ra, cơ duyên này hẳn là nằm trên người nam tử râu đẹp này không sai. "Nếu có thể, ta cũng muốn đưa Bá Tống đạo hữu đến bí cảnh mà chúng ta sắp đặc huấn... nhưng Bá Tống Huyền Thánh ngươi không có cách nào tiến vào đó được." Nam tử râu đẹp cảm khái nói.

Tống Thư Hàng: "Tại sao?" "Vì ngươi quá chói mắt." Nam tử râu đẹp nói: "Một mình ngươi trên người mang bốn Thánh hiệu Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, cảm giác tồn tại mạnh đến mức bùng nổ...

Ngươi hoàn toàn không đủ tư cách để tiến vào bí cảnh đặc huấn." Tống Thư Hàng không nói nên lời.

Không biết từ lúc nào, Tống Thư Hàng cậu đã trở thành một người đàn ông có cảm giác tồn tại mạnh mẽ đến mức bùng nổ.

Trong lòng cậu dường như vẫn cảm thấy mình là một tân binh tu chân khiêm tốn.

Nam tử râu đẹp lại nói: "Về cơ duyên, Bá Tống Huyền Thánh ngươi đừng vội từ chối.

Ta sẽ cho Bá Tống Huyền Thánh xem nội dung cơ duyên trước, sau đó đạo hữu hãy đưa ra quyết định, thế nào?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía các vị tiên tử phía sau. "Vậy thì cứ xem trước rồi quyết định sau đi." Sở Ngốc Mao nói.

Dù sao xem cũng không mất gì.

Hơn nữa có cô ấy, Xích Tiêu Kiếm, Thạch Bi ở đây, cũng không cần lo đối phương sẽ lén lút làm gì.

Thấy Tống Thư Hàng đồng ý, nam tử râu đẹp thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó y vuốt râu mỉm cười, giơ tay vẽ một cánh cửa trong hư không, nói: "Bá Tống đạo hữu, các ngươi hãy đặt tay lên cánh cửa, đọc nội dung 'cơ duyên' mà ta nói." "Cháu vừa đặt tay lên sẽ không bị hút vào chứ?" Tống Thư Hàng cảnh giác nói.

Nam tử râu đẹp: "..." Hãy tin tưởng chút đi, Bá Tống Huyền Thánh.

Chương 2517

"Xin lỗi, cháu là 'một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng'." Vừa nói, Tống Thư Hàng vừa đặt tay lên "cánh cửa" được vẽ ra này.

Sáu vị tiên tử phía sau cậu cũng tò mò đặt tay lên, cùng Tống Thư Hàng đồng thời đọc thông tin. [Khoan đã, các ngươi đừng chen chúc vậy chứ.] Chưa đợi Tống Thư Hàng mở miệng, đã có một số thông tin từ "cánh cửa" tràn vào ý thức mọi người.

Cảm giác này... giống hệt như việc Tam Nhãn tiền bối truyền thông tin bằng "Thần Nhãn thứ ba", nhưng về hiệu suất thì kém hơn nhiều.

Nội dung "cơ duyên" mà nam tử râu đẹp nói rất phong phú, tương đương với một gói quà lớn.

Bên trong có "kỹ xảo thao tác Nguyên Anh" đặc biệt; còn có bí quyết làm thế nào để khai thác tối đa "tiềm lực Nguyên Anh" ở cảnh giới Thất Phẩm, giúp tu sĩ không còn bối rối ở cảnh giới Thất Phẩm, mà ổn định thăng cấp.

Nhưng quan trọng nhất là, sau khi thông qua thí luyện "cơ duyên" lần này, Linh Quỷ Tiên Tử có khả năng rất lớn để rèn luyện ra một loại Thần Thể đặc biệt.

Thể chất này mạnh vô địch, nếu có thể ngưng tụ thành công, khi Độ kiếp có thể ảnh hưởng đến "Thiên kiếp", âm thầm làm giảm cường độ Thiên kiếp!

Tống Thư Hàng xem đến đây thì kinh ngạc đến ngây người.

Ngoài việc công đức chi lực vì lý do "đại công đức" mà tự động triệt tiêu một phần cường độ Thiên kiếp, đây là lần đầu tiên cậu thấy có thủ đoạn có thể làm suy yếu uy lực Thiên kiếp!

Nguyên lý này, chẳng lẽ là để Thiên Lôi khi đánh, đánh mãi rồi quên hoặc bỏ qua người Độ kiếp, dẫn đến uy lực Thiên kiếp giảm xuống?

Nếu thật sự như vậy, hệ phái của Thánh Ước Cư Sĩ đơn giản là mạnh vô địch! "Cái Thần Thể đặc biệt này, đơn giản là Thần khí Độ kiếp." Tống Thư Hàng nói.

Nếu chỉ là suy yếu "Bát Phẩm Thiên kiếp" thì đối với Bá Tống Huyền Thánh mà nói cũng không có cảm giác gì đặc biệt — không phải cậu xem thường Bát Phẩm Huyền Thánh kiếp, chủ yếu là "Bá mỗ nhân" cậu dạo gần đây trải qua quá nhiều sóng gió mạnh mẽ.

Đặc biệt là mấy ngày gần đây, kinh nghiệm của cậu có thể khiến Tô Không Vân khoe khoang mấy năm — công kích màn đạn của Cửu U Chi Chủ, một đòn diệt thế của hành tinh Mắt Dài, Thiên Đạo Di Thuế Cầu nuốt chửng hố đen, và Thiên Phạt khủng bố vô cùng.

So với những điều đó, Bát Phẩm Huyền Thánh kiếp, quả thật có chút không đáng nhắc đến.

Ngay cả Tống Thư Hàng lúc này, đối mặt với Bát Phẩm Huyền Thánh kiếp cũng không hề sợ hãi — đây là nói về Bát Phẩm Huyền Thánh kiếp bình thường, chính đáng.

Nhưng "Thần Thể" có thể ngưng tụ trong cơ duyên thí luyện của hệ phái Cư Sĩ, có thể suy yếu uy lực của *tất cả* Thiên kiếp, không chỉ Bát Phẩm, mà còn bao gồm cả Cửu Phẩm Thiên kiếp trong tương lai!

Cái này thì "ngưu" rồi.

Xét thấy mình và Thiên Kiếp Đại Lão duyên phận sâu sắc như vậy, trung bình mỗi tháng phải gặp một lần, có một khoảnh khắc, Tống Thư Hàng đã động lòng!

Không động lòng là không thể, dù sao mỗi lần Thiên kiếp của cậu đều mạnh mẽ đến vậy — đây vẫn là cục diện sau khi mỗi lần Thiên kiếp đã được "đại công đức" vô cùng to lớn của cậu triệt tiêu.

Nếu cậu không có công đức to lớn như vậy, uy lực Thiên kiếp mà cậu đối mặt mỗi lần còn phải tăng cường gấp mấy lần nữa!

Huống hồ phân thân của cậu, còn đang bị kẹt trong "không gian Cửu Phẩm Thiên kiếp", chờ bản thể viện trợ.

Nếu có thể ngưng tụ được Thần Thể đặc biệt này, đơn giản là "mỹ tư tư" rồi.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến Linh Quỷ phải rời xa mình, đi theo tiền bối tu luyện.

Rồi lại nghĩ đến Linh Quỷ đầu tiên của mình, đến nay vẫn chưa trở về, Tống Thư Hàng liền không thể yên tâm. "Tống tiền bối, người động lòng rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Sở Ngốc Mao: "Không động lòng là không thể, dù sao y và Thiên kiếp có duyên đến vậy, mỗi lần Thiên kiếp đối với y lại đặc biệt nhiệt tình." "Nhưng cháu vẫn không yên tâm." Tống Thư Hàng lắc đầu nói.

Tu sĩ, đôi khi phải chịu đựng được cám dỗ.

Linh Quỷ đối với cậu quá quan trọng...

Cậu đã mất một Linh Quỷ rồi, không thể mất thêm con thứ hai.

Dù sao trên đời này cũng không có con "Linh Quỷ cao cấp" thứ ba đang đợi cậu.

Nhưng đúng lúc này, Linh Quỷ Tiên Tử đột nhiên nhẹ nhàng đưa hai tay ra, kẹp lấy má Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "???" "Linh Quỷ Tiên Tử muốn đi thử cái 'cơ duyên' kia, cô ấy có hứng thú với cơ duyên đó." Hắc Bì Vũ Nhu Tử phiên dịch. "Không được, nếu cô gặp bất trắc, cháu làm sao mà...

ăn nói được?" Tống Thư Hàng nhíu mày nói.

Linh Quỷ Tiên Tử khúc khích cười.

Sau đó, cô đột nhiên lật người, thoát ly khỏi Tống Thư Hàng, vọt nhanh đến bên cạnh Cư Sĩ.

Cô khác với Linh Quỷ bình thường, tuy cô và Tống Thư Hàng là một thể, nhưng lại có ý chí độc lập — cô có thể tự mình đưa ra một số quyết định. [Tạm biệt ~ Thư Hàng, tôi sẽ mang Thần Thể trở về.] Linh Quỷ Tiên Tử vẫy tay với Tống Thư Hàng, dùng khẩu hình nói.

Không phát ra tiếng, cũng không dùng truyền âm nhập mật.

Tống Thư Hàng thở dài, nói: "Nhớ mỗi ngày báo bình an đấy." Linh Quỷ Tiên Tử quay người, vẫy tay tiêu sái, không hề quay đầu lại. "Tại sao ta lại có cảm giác mình trở thành kẻ buôn người, trong lòng dâng lên một trận tội ác cảm?" Nam tử râu đẹp cười khổ không thôi.

Rõ ràng là có một đại cơ duyên muốn tặng cho Linh Quỷ Tiên Tử, rõ ràng là một chuyện đôi bên cùng có lợi, tại sao y lại cảm thấy tràn đầy tội ác cảm?

Sau đó... cứ như vậy, Linh Quỷ Tiên Tử theo Cư Sĩ và nam tử râu đẹp, rời khỏi ngọn núi hình vòng cung trên mặt trăng.

Tống Thư Hàng đứng tại chỗ, chìm vào trầm tư. "Đang nghĩ gì vậy?

Không nỡ Linh Quỷ Tiên Tử sao?" Sở Ngốc Mao hỏi. "Cháu đang nghĩ, quẻ mà Bạch Tiền Bối Two tính cho cháu, thực ra người được tính có khi nào là Linh Quỷ Tiên Tử không?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Linh Quỷ và cậu vốn là một thể.

Bạch Tiền Bối Two tính ra cậu ở tọa độ này sẽ có một đường sống và đại cơ duyên.

Bây giờ, Linh Quỷ Tiên Tử theo "đại cơ duyên" rời đi rồi, để lại một mình cậu cô đơn... "Ngươi hỏi Cửu U Bạch Chi Chủ đi?" Thông Nương nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Sau đó cậu kết nối với Bạch Tiền Bối Two qua kênh liên lạc. [Bận, có chuyện gì thì báo cáo cho ta trong phạm vi năm mươi chữ.] Bạch Tiền Bối Two nói rất nhanh. [Bạch tiền bối, cháu đến nơi sau đó gặp Cư Sĩ trong nhóm và trưởng bối của y.

Họ đưa Linh Quỷ Tiên Tử của cháu rời đi, nói muốn cho Linh Quỷ Tiên Tử của cháu một cơ duyên.] Tống Thư Hàng gọt giũa từng chữ, sửa đi sửa lại, mới khống chế số chữ hồi đáp trong vòng năm mươi chữ. [À.] Bạch Tiền Bối Two đáp một chữ. [Thế nên Bạch tiền bối, 'đường sống' và 'cơ duyên' mà người nói trong quẻ trước đó, không lẽ là chỉ Linh Quỷ của cháu sao?

Vậy cháu bây giờ phải làm sao?

Cháu sẽ 'lạnh lẽo' (chết) mất sao?] Tống Thư Hàng hỏi.

Đang nói chuyện, đột nhiên chức năng cảnh báo virus của "Tu Chân Liêu Thiên" lại lần nữa báo động.

Có người đang khóa chặt vị trí của cậu!

Không phải Bàn Cổ thì cũng là Bất Diệt Chi Chủ... [Không xong rồi, Bạch tiền bối, pháp thuật che giấu thiên cơ trên người cháu có lẽ đã mất hiệu lực, có người đang khóa chặt vị trí của cháu!] Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Đồng thời cậu nhanh chóng lấy ra một xấp "Lạc Ấn Mộc Đao" ném vào hư không.

Sở Ngốc Mao phối hợp quất mạnh, ngốc mao không ngừng đánh vào "Lạc Ấn Mộc Đao", ngẫu nhiên bắn chúng đi khắp các ngóc ngách của vũ trụ tinh không, để lại các tọa độ khác nhau cho Tống Thư Hàng trong vũ trụ.

Cậu vừa làm xong chuyện này, trong hư không đã có "dao động không gian" hiện ra. "Đi!" Tống Thư Hàng không chút do dự mở "thế giới hạch tâm", dẫn theo các quải kiện nhảy vào, và tiện tay để lại "Công Đức Phì Kình" đã hồi sinh tại chỗ để quan sát tình hình địch.

Lối vào thế giới hạch tâm nhanh chóng đóng lại.

Trong hư không, "dao động không gian" vốn đang hình thành lại chậm rãi tiêu tán.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đau đầu, Bàn Cổ Đại Lão cắn quá chặt, căn bản không cho cậu thời gian thở dốc. [Ừm, Bàn Cổ phá giải thủ pháp "che giấu thiên cơ" của ta càng ngày càng thuần thục rồi.

Lần này phá giải nhanh hơn ta tưởng tượng năm phút.] Bạch Tiền Bối Two hồi phục.

Tống Thư Hàng: [Quả nhiên là Bàn Cổ Đại Lão, Bạch tiền bối tiếp theo phải làm sao?] [Thư Hàng, ngươi bây giờ có tuyệt vọng không?] Bạch Tiền Bối Two lên tiếng hỏi. [Tuyệt vọng thì chưa đến mức, dù sao vẫn còn có thể trốn trong thế giới hạch tâm.] Tống Thư Hàng đáp. [Nếu ngươi không tuyệt vọng thì ta không tiện giúp ngươi.] Bạch Tiền Bối Two lặng lẽ hồi đáp.

Tống Thư Hàng: "..." [Thôi được rồi, trước tiên gửi cho ngươi một thứ, nó hẳn là có thể giúp ngươi.

Ngươi hãy mở quyền hạn "Tu Chân Liêu Thiên" cho ta.] Bạch

Tiền Bối Two nói.

Tống Thư Hàng nghe lời, để "Tiểu Trợ Thủ Tu Chân - Sóc Chuột Gác Cửa" mở quyền hạn cho Bạch Tiền Bối Two.

Vài hơi thở sau. [Đinh ~ Tiểu chương trình Tu Chân "Hệ Thống Tự Động Toán Quẻ Bạch Two (Bản Dùng Thử Ba Ngày)" đã thêm thành công.] Tống Thư Hàng: "!!!" Hệ Thống Tự Động Toán Quẻ Bạch Two?

Bạch Tiền Bối Two đây là mặc nhận danh xưng này rồi sao?

Cậu thử kích hoạt tiểu chương trình này. [Có muốn sử dụng Hệ Thống Tự Động Toán Quẻ Bạch Two (Bản Dùng Thử Ba Ngày) không?

Mỗi lần sử dụng cần tiêu hao 10 điểm tuyệt vọng, điểm tuyệt vọng hiện tại là 11.] Tống Thư Hàng: "..." Cậu nghi ngờ Bạch Tiền Bối Two dạo này không làm việc chính đáng. ********* Đồng thời.

Sau khi Bàn Cổ Đại Lão hủy bỏ "kênh không gian" ở vị trí mặt trăng, y lại chuyển đến một vành đai thiên thạch.

Y ẩn mình trong bóng tối, nhìn hai nhân loại có cảm giác tồn tại rất thấp, mang theo một Linh Quỷ có cảm giác tồn tại rất thấp, tiến vào trong vành đai thiên thạch. "Bá Tống, ngươi nghĩ 'đánh đông dẹp tây' là có thể tránh được ta sao?" Phân thân nhỏ của Bàn Cổ Đại Lão trầm giọng nói.

Chương 2518

Sau đó, y cũng lén lút đi theo vào vị trí "vành đai thiên thạch" đó.

Hệ Thống Tự Động Toán Quẻ Bạch Two (Bản Dùng Thử Ba Ngày), mỗi lần chỉ cần tiêu hao 10 điểm tuyệt vọng, 10 điểm tuyệt vọng ngài mua không lỗ, 10 điểm tuyệt vọng ngài mua không bị lừa, đúng là vật đáng giá ~ Tống Thư Hàng cảm thấy tiểu chương trình này có vô số điểm đáng chê trách.

Chú thích "Bản Dùng Thử Ba Ngày" trong ngoặc đơn càng giống như một lời nguyền, không ngừng nhắc nhở Tống Thư Hàng nạp tiền để mua bản VIP chính thức.

Nhưng muốn tránh sự truy sát của phân thân nhỏ Bàn Cổ Đại Lão, cậu cũng chỉ có thể dựa vào tiểu chương trình "Tu Chân Liêu Thiên" này. "Xác nhận sử dụng." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Bạch tiền bối đã tặng cậu 11 điểm tuyệt vọng, tương đương với việc tặng miễn phí một cơ hội toán quẻ.

Tiểu chương trình kích hoạt, ý thức Tống Thư Hàng tiến vào một bức họa tinh mỹ.

Đó là hình ảnh Bạch Tiền Bối Two tay cầm quẻ bàn, cúi đầu mỉm cười.

Đáng tiếc "Tu Chân Liêu Thiên" hiện tại không có chức năng chụp ảnh màn hình.

Ngay sau đó, quẻ bàn trong tay Bạch Tiền Bối Two nhanh chóng xoay tròn, từng đạo phù văn viễn cổ từ quẻ bàn bay ra, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Nếu tách rời những phù văn viễn cổ này, Tống Thư Hàng miễn cưỡng có thể nhận ra vài chữ.

Nhưng khi chúng liên kết lại với nhau, Tống Thư Hàng liền mù tịt, cảm giác giống như khó khăn lắm mới học thuộc 26 chữ cái tiếng Anh, sau đó trực tiếp bị ném một bài luận tiếng Anh cả trang vào mặt vậy.

Làm khó người khác.

May mắn là, Hệ Thống Tự Động Toán Quẻ Bạch Two vẫn có chức năng giải quẻ. [Tiểu Cát, cổ thần xuất thế, tế sống chúng sinh, thế giới 2:3:56.] [Trong một mảnh vỡ tiểu thế giới bị cô lập với thế gian, có một tôn cổ thần đang ngủ say sắp thức tỉnh, ở nơi đó ngươi sẽ nhận được bảo vật phong ấn phân thân Bàn Cổ, và cả tài phú khổng lồ.] Tống Thư Hàng nhìn thấy mở đầu quẻ tượng này, hai mắt và "Thần Nhãn thứ ba" mà Tam Nhãn tiền bối tặng cùng lúc sáng bừng.

Tiểu Cát ~ là "cát" (may mắn) mà!

Bất kể là đại cát, trung cát, hay hạ cát, đều là cát cả.

Ngoài ra, trong quẻ tượng còn nhắc đến bảo vật phong ấn phân thân Bàn Cổ Đại Lão!

Nếu thật sự có bảo vật như vậy, cậu sẽ không cần phải bị Bàn Cổ Đại Lão truy đuổi khắp vũ trụ, trốn trong thế giới hạch tâm không dám ra ngoài nữa.

Thậm chí có thể "phản khách vi chủ", đuổi phân thân Bàn Cổ Đại Lão chạy tán loạn khắp vũ trụ sao?

Chỉ nghĩ thôi đã thấy "đã" không chịu nổi rồi.

Điều đáng nói là, cuối quẻ tượng còn nhắc đến tài phú khổng lồ — trên mặt Tống Thư Hàng không khỏi lộ ra nụ cười. "Bình tĩnh, trước tiên bình tĩnh lại, dù có đạt được bảo vật này cũng không thể tự mãn.

Chuyện đuổi phân thân Bàn Cổ Đại Lão chạy khắp vũ trụ thì nghĩ trong đầu cho sướng là được rồi...

Trong thực tế thì tốt nhất là phải một kích tất trúng, một lần bắt được phân thân Bàn Cổ Đại Lão phong ấn, không thể cho y cơ hội thứ hai." Tống Thư Hàng xoa xoa má.

Cẩn thận, nhưng vào thời khắc mấu chốt lại không thiếu dũng khí, đây là ưu điểm hiếm hoi của cậu, không thể từ bỏ. "Thấy Thư Hàng cười ngu một trận, ta cũng không khỏi lộ ra nụ cười ngu tương tự, ta khẳng định là bị vầng sáng cười ngu của cậu ấy bao phủ, bị giảm trí thông minh rồi." Lúc này, Thông Nương nói nhỏ với mấy vị tiên tử quải kiện còn lại. "Tống tiền bối đó là cười mỉm." Hắc Bì Vũ Nhu Tử phản bác. "Sao ta lại cảm thấy đó là nụ cười xấu xa, trong nụ cười tràn đầy ác ý." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhỏ giọng bổ sung. "Các ngươi đều sai rồi, đây là nụ cười kinh điển của trùm phản diện BOSS, trong phim truyền hình trùm phản diện BOSS mỗi lần phát ra tiếng cười này thì cách cái chết không còn xa.

Bá Tống hào cũng không ngoại lệ." Thương Thử Hào nghiêm túc nói.

Thạch Bi Đạo Hữu bên cạnh lập tức phối hợp nhấp nháy.

Tống Thư Hàng: "..." Người nhiều rồi, đội ngũ liền khó dẫn dắt. "Có thu hoạch không?" Sở Các Chủ (ngốc mao) lười biếng hỏi. "Có thu hoạch, Bạch Tiền Bối Two vừa gửi cho cháu một chương trình, tính một quẻ.

Kết quả quẻ tượng là Tiểu Cát, tiếp theo chúng ta sẽ đón một giai đoạn may mắn.

Ngoài ra, quẻ tượng của Bạch Tiền Bối Two còn đưa ra một tọa độ chi tiết, mảnh vỡ tiểu thế giới 2:3:56.

Sở Các Chủ người có biết vị trí này ở đâu không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Tọa độ không gian này hơi mơ hồ, không gian phù hợp với loại tọa độ đơn giản này thì có đến hàng vạn.

Hơn nữa lại là mảnh vỡ tiểu thế giới, muốn tìm ra nó thì càng phiền phức hơn...

Lát nữa ngươi lại cắt một phân thân đùi ra, mang ngốc mao của ta đến vị trí thế giới hiện tại, ta dùng năng lực không gian thử xem sao." Sở Các Chủ đáp.

Tọa độ không gian mà quẻ tượng đưa ra, nhìn có vẻ rất chi tiết, nhưng thực ra lại rất mơ hồ, "nhìn hoa trong sương", đây cũng là thao tác cơ bản của những thứ như quẻ tượng.

Cái gọi là quẻ tượng, chính là phải miêu tả những chuyện rất đơn giản thành rất huyền huyễn. "Làm phiền Sở Các Chủ." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sau đó, cậu thuần thục cắt ra phân thân đùi của mình, dùng công đức chi quang bổ sung thành một "chân thân một phần ba".

Ngốc mao của Sở Các Chủ nhẹ nhàng nhảy một cái từ đỉnh đầu cậu, nhảy lên "chân thân một phần ba". "Thượng lộ bình an." Tống Thư Hàng cẩn thận mở cánh cửa thế giới hạch tâm. "Đừng 'mồm quạ đen'." Sở Các Chủ (ngốc mao) đáp.

Chân thân một phần ba mang theo ngốc mao của Sở Các Chủ, nhảy vào vị trí thế giới hiện tại, và đợi một lúc tại chỗ. "Bàn Cổ Đại Lão không đến sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Sở Các Chủ (ngốc mao): "Có lẽ y đã tính ra đây không phải bản thể thật của ngươi, nên lười xuất hiện." "Có lý." "Chân thân một phần ba" của Tống Thư Hàng nói. "Ta đi trước đây, ngươi về đi." Sở Các Chủ (ngốc mao) lên tiếng nói, năng lực không gian thúc đẩy, ngốc mao biến mất vào hư không. "Chân thân một phần ba" của Tống Thư Hàng ở bên ngoài chịu gió lạnh nửa khắc, sau đó lặng lẽ quay về thế giới hạch tâm.

Xem ra, nếu bản thể thật của mình không ra ngoài, thì đã không thể câu dẫn được bóng dáng Bàn Cổ Đại Lão nữa rồi. [Nếu vậy, không gian để mình thao tác lại lớn hơn không ít.] Tống Thư Hàng vuốt cằm trầm tư nói.

Cậu đang từng chút thăm dò ranh giới của Bàn Cổ Đại Lão, để chuẩn bị cho việc "phong ấn phân thân Bàn Cổ Đại Lão" sau này. ******* Tà Liên Thế Giới.

Bạch Tiền Bối Two đặt một phần thân thể "Thiên Đạo Di Thuế Cầu" vào thiết bị pháp bảo công nghệ cao, bắt đầu phân tích cấu tạo của nó. "Chủ nhân, Bá Tống Hào đã bắt đầu hành động." Tiểu Thái Dương T233 Hào báo cáo. "Ừm, tiếp tục theo dõi cậu ta.

Lần này chuyện phân thân nhỏ của Bàn Cổ truy sát Thư Hàng, chúng ta đừng can thiệp quá nhiều, hãy để cậu ta tự mình đối mặt với phân thân Bàn Cổ, như vậy cậu ta mới có thể thật sự trưởng thành.

Trừ khi đợi cậu ta sắp chết, còn lại thì không cần quan tâm đến cậu ta." Bạch Tiền Bối Two nói. "Vâng, chủ nhân." Tiểu Thái Dương T233 đáp.

Thật ra nó cảm thấy Bá Tống Huyền Thánh trưởng thành khá nhanh, ít nhất trong số các tu sĩ chư thiên vạn giới, tu sĩ Thất Phẩm dám thở mạnh trước Bàn Cổ Đại Lão, đếm trên đầu ngón tay. ...

Tiểu thế giới sau cánh cửa gỗ.

Tam Nhãn thiếu niên vẫn giữ tâm trạng lạc quan vui vẻ.

Ánh nắng trong tiểu thế giới sáng chói đến đáng sợ.

Quản gia Nhãn Châu Tử cảm thấy mình bị phơi khô, khó chịu.

Cho nên, nó có chút nhớ thời tiết mưa lớn như trút nước.

Lúc này, Tam Nhãn thiếu niên đang ôm "không gian trò chơi" trước đó, vẻ mặt vui vẻ.

Hí Tinh Mã, Cửu U Bàn Cổ Chi Chủ và một Tống Thư Hàng "đủ số" đã cùng nhau chơi một ván game trong đó, nhờ phúc của Cửu U Bàn Cổ Chi Chủ và Hí Tinh Mã, pháp tắc thế giới này đã được hoàn thiện rất nhiều.

Đáng tiếc, tương lai muốn tìm đối tượng cấp độ Cửu U Chi Chủ nữa thì quá khó. "Cầu Chi Chủ đã đuổi kịp Bá Tống Huyền Thánh chưa?" Tam Nhãn thiếu niên hỏi. "Vẫn chưa có tin tức." Quản gia Nhãn Châu Tử đáp. "Tiếp tục chú ý tình báo về phương diện này." Tam Nhãn thiếu niên nói.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh ở trong tình huống nguy cấp tuyệt vọng, y có thể cân nhắc ra tay giúp cậu ấy một lần làm giao dịch, y muốn từ Bá Tống có được thông tin liên quan đến "Cửu U Mã Chi Chủ" kia.

Theo y quan sát... "Cửu U Mã Chi Chủ" kia có chút khác biệt.

Trong thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng ngồi bên cạnh ao suối nước nóng, đang chăm chú lắng nghe Sở Các Chủ giảng giải kiến thức pháp thuật.

Lúc này mái tóc dài của Sở Các Chủ tản ra, nổi trên mặt nước — tóc dài có thể tùy ý làm điều mình muốn, tóc dài có thể tự động thay thế hiệu quả của thánh quang và mục tiêu bóng tối.

Bên cạnh Sở Các Chủ, còn có Quy tiền bối, Xích Tiêu Kiếm, Thạch Bi Đạo Hữu không ngừng bổ sung một số điểm kiến thức quan trọng.

Tống Thư Hàng vừa nghe vừa chăm chú ghi lại cảm ngộ của mình. "Kiến thức lý luận pháp thuật về khống chế 'tóc' cơ bản là như vậy, cũng không có gì phức tạp huyền bí.

Ngươi muốn dùng pháp thuật 'tóc sinh trưởng' trên người linh thú, ma thú sao?" Sở Các Chủ hỏi.

Trong phương diện khống chế tóc, Sở Các Chủ chính là quyền uy...

Phải biết rằng cô ấy tùy tiện nhổ một sợi tóc, sau khi luyện chế một chút là có thể hóa thành "Sở Ngốc Mao" giống như phân thân. "Cháu có ý tưởng này, ngoài ra cũng là để cường hóa hiệu quả của một pháp thuật 'Tăng Phát Thuật' của cháu." Tống Thư Hàng lên tiếng nói. "Tăng Phát Thuật" được truyền thụ từ Tạo Hóa Pháp Vương, có thể khiến đầu hói trong nháy mắt mọc ra mái tóc dài óng ả.

Điều đáng tiếc duy nhất là pháp thuật này chỉ có thể dùng cho bản thân, không thể dùng cho người khác.

Cho nên Tống Thư Hàng muốn cải thiện pháp thuật này, cải tiến nó một chút.

Nếu "Tăng Phát Thuật" này có thể dùng cho linh thú, một pháp thuật xuống, linh thú bị cạo lông xong lại có thể mọc lại, cắt hết đợt này đến đợt khác, thế giới hạch tâm của cậu sẽ có lông cừu cắt không hết!

Chương 2519

Cắt lông linh thú, đều là linh thạch cả!

Diệt Phượng tiền bối nhất định rất thích.

Ngoài việc dùng cho "linh thú", pháp thuật này nếu dùng trong chiến đấu, có lẽ cũng có diệu dụng không ngờ. "Ngươi hãy nói nguyên lý của Tăng Phát Thuật cho ta nghe, ta sẽ giúp ngươi tham khảo một chút." Sở Các Chủ lên tiếng nói. "Tiền bối chờ một chút ~" Tống Thư Hàng mặt mày hớn hở — nếu Sở Các Chủ bằng lòng giúp đỡ, thì còn gì bằng.

Nhưng, trước khi công bố nguyên lý của "Tăng Phát Thuật", cậu phải hỏi ý kiến của Tạo Hóa tiền bối trước đã.

Dù sao Tạo Hóa tiền bối là người sáng tạo ra "Tăng Phát Thuật".

Tống Thư Hàng tìm Tạo Hóa tiền bối trong danh sách bạn bè của "Tu Chân Liêu Thiên", gửi một tin nhắn: "Tạo Hóa tiền bối, có một chuyện muốn xin ý kiến của người." "Muốn nghe bài hát mới sao?

Không vấn đề gì, ta vừa viết mấy bài hát mới.

Trong đó có một bài, là đặc biệt sáng tác cho ngươi và Vũ Nhu Tử." Tạo Hóa tiền bối vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử là hai "fan cứng" của y trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần", là những tiểu hữu thật sự có thể thưởng thức mị lực âm nhạc của y. "Khái, cái đó... tiền bối, cháu đang bị người ta truy sát khắp vũ trụ đây, chuyện bài hát thì đợi cháu về Địa Cầu rồi nói.

Cháu muốn xin tiền bối đồng ý là, cháu muốn truyền 《Tăng Phát Thuật》cho một vị tiên tử.

Để báo đáp, sau khi chúng cháu cường hóa, cải tiến 《Tăng Phát Thuật》, sẽ hoàn trả bản cải tiến cho Tạo Hóa tiền bối." Tống Thư Hàng nhanh chóng hồi phục. "OK Đại K, không vấn đề gì." Tạo Hóa Pháp Vương tiếc nuối nói: "À đúng rồi Thư Hàng, ta đang chuẩn bị viết một bài hát liên quan đến 《Đào Vong》, ta muốn phổ tả cảm xúc tuyệt vọng bị áp bức, kinh hoàng, không lối thoát, không đường lùi khi chạy trốn.

Ngươi đang bị truy sát, có cảm ngộ nào liên quan không?

Đợi ngươi bị truy sát xong, kể cho ta nghe kinh nghiệm và tâm trạng của ngươi nhé?" Tống Thư Hàng: "..." Một lúc lâu sau, cậu trả lời một câu: "OK Đại K, nói chứ Tạo Hóa tiền bối người không lo lắng an nguy của cháu sao?" Tiền bối đối với việc cháu có thể sống sót trở về, có niềm tin lớn đến vậy sao?

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng cảm thấy mình có chút được chữa lành. "Ta rất lo lắng, nhưng thân là một tiền bối, ta lại không thể giúp ngươi được gì.

Cho nên, ta đang thay ngươi viết một khúc tang lễ.

Nhưng ta hy vọng khúc tang lễ này sẽ không có ngày được dùng đến." Tạo Hóa Pháp Vương cảm thán nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Thấy ngươi vẻ mặt máu huyết không thông, xảy ra chuyện gì rồi?" Thông Nương hỏi. "Tạo Hóa tiền bối đang thay cháu viết khúc tang lễ...

Cháu hiện tại tâm trạng vô cùng phức tạp." Tống Thư Hàng nói. "Xin chia buồn." Thông Nương nói.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Pháp Vương ở xa trên Địa Cầu nhận được tin nhắn riêng từ Sở Các Chủ, Thương Thử Hào, Quy, Thông Nương, và cả của chính Tạo Hóa Pháp Vương.

Mấy vị bạn bè "Tu Chân Liêu Thiên" này, những người hầu như chưa bao giờ nhắn tin riêng cho y, mục tiêu nhất trí, đều hy vọng Tạo Hóa Pháp Vương sau khi viết xong "khúc tang lễ" của Tống Thư Hàng, có thể gửi bài hát đó cho họ một bản.

Tạo Hóa Pháp Vương thấy vậy, cảm thấy trong lòng ấm áp.

Thế là y trả lời tất cả những người nhắn tin cho y một câu [OK Đại K].

Trong đó bao gồm cả việc Tạo Hóa Pháp Vương tự nhắn tin cho chính mình và tự trò chuyện với mình.

Trong thế giới hạch tâm, mấy vị thành viên nhận được hồi đáp, trên mặt đều lộ ra nụ cười vi diệu.

Tạo Hóa Pháp Vương fan tạm thời +4.

Tống Thư Hàng lúc này không biết chuyện này, sau khi cậu nhận được sự đồng ý của Tạo Hóa Pháp Vương, liền giao phù văn và lý luận pháp thuật của 《Tăng Phát Thuật》cho Sở Các Chủ.

Sở Các Chủ không đổi sắc mặt, nghiêm túc bắt đầu nghiên cứu cải tiến 《Tăng Phát Thuật》 cùng Tống Thư Hàng.

Ở một bên khác.

Trong vũ trụ bao la.

Một sợi ngốc mao không ngừng thực hiện nhảy vọt không gian.

Nó đã nhảy vọt trong vũ trụ bao la gần 20 giờ. "Không phải chỗ này, chỗ này cũng không có tiểu thế giới ẩn giấu.

Vị trí tiếp theo, đi!" Sở Ngốc Mao lại lần nữa mở kênh không gian, lóe lên rồi rời đi.

Trong thời gian Tống Thư Hàng và những người khác nghiên cứu 《Tăng Phát Thuật》, Sở Ngốc Mao đã dò xét hàng trăm hàng nghìn vị trí tọa độ không gian! "Nói chứ, tại sao ta lại phải tốn công tốn sức như vậy đi trinh sát 'tiểu thế giới ẩn giấu' và tọa độ chứ?" Sở Ngốc Mao sau khi lại dò xét xong một tọa độ, đột nhiên nói.

Tại sao nó, đường đường là Trường Sinh Giả... một sợi ngốc mao, lại phải chạy loạn khắp vũ trụ như một nhân viên thị trường vậy?

Sau một tiếng thở dài thật dài, Sở Ngốc Mao cam chịu mở cánh cửa không gian, lại lần nữa nhảy vào trong.

Ngay khi nó tiếp tục dò xét thêm mười hai tọa độ không gian, cuối cùng cũng có manh mối. "Vị trí này, có dấu vết tiểu thế giới ẩn giấu!" Sở Ngốc Mao hơi cong lên.

Thế là, ngốc mao của nó cuộn lại, ở vị trí này cắm một thanh "Thánh Ấn Mộc Đao", và bắt đầu liên hệ với bản thể của mình.

Trong thế giới hạch tâm.

Sở Các Chủ và Tống Thư Hàng cùng những người khác đã hoàn thiện lý luận của 《Tăng Phát Thuật·Cải》, trong gần 20 giờ phấn đấu, Sở Các Chủ đã cố gắng làm cho 《Tăng Phát Thuật》 trở nên hoàn mỹ hơn, khiến hiệu quả của nó không bị giới hạn cấp bậc.

Bất kể là Bát Phẩm Huyền Thánh hay Cửu Phẩm Kiếp Tiên, đều không thể miễn dịch pháp thuật này.

Tiếp theo chỉ chờ đợi hiệu quả thí nghiệm.

Lúc này, Sở Các Chủ đột nhiên lên tiếng nói: "Khoan đã, tóc của ta đã tìm thấy tọa độ quẻ tượng." "Tiểu thế giới nơi cổ thần hồi sinh?" Sự mệt mỏi tinh thần của Tống Thư Hàng lập tức tan biến. "Nhưng thế giới đó ẩn giấu rất sâu, vẫn chưa tìm thấy cách mở ra và tiến vào." Sở Các Chủ nói. "Để cháu đi thử xem." Tống Thư Hàng nói xong, trước tiên hóa thành Ngụy Bất Hủ Chi Khu, sau đó vươn ra bàn tay phải khói mù của mình.

Cậu mở thế giới hạch tâm, chỉ thò bàn tay phải của mình ra khỏi thế giới hạch tâm — chỉ cần bản thể của cậu còn ở trong thế giới hạch tâm, Bàn Cổ Đại Lão sẽ không sinh ra hứng thú với cậu.

Dưới sự dẫn dắt của Sở Ngốc Mao, bàn tay phải của Tống Thư Hàng tiếp xúc với khu vực "tiểu thế giới ẩn giấu". "Giám Định Bí Pháp!" Tống Thư Hàng kích hoạt bí pháp khiến cậu đau khổ này.

Nỗi đau sẽ khiến đàn ông trưởng thành.

Mỗi loại nỗi đau khác nhau đều là một trải nghiệm khác nhau; người đàn ông chưa từng trải qua nỗi đau thì cuộc đời không hoàn chỉnh!

Tống Thư Hàng lần này lại trải qua một nỗi đau mới.

Lần này, thân thể hư ảo giả Bất Hủ của cậu không nổ tung, mà lại áp dụng phương thức hòa tan hoàn toàn mới, giống như sáp nến tan chảy dưới nhiệt độ cao, chảy xuống phía dưới.

Nước mắt than củi khô như muốn cạn.

Chậm rãi dùng dao róc thịt, càng là một kiểu tra tấn.

“Tê ~ Cảm giác đau đớn này trước đây chưa từng trải qua, là chủng loại mới sao?” Tống Thư Hàng vừa tan chảy thân thể, vừa hít hà khí lạnh.

Sở Các Chủ: “……” Quy tiền bối: “……” Khoảng ba mươi hơi thở sau, Tống Thư Hàng mới từ từ bình tĩnh lại, nghiến răng chịu đựng nỗi đau thân thể tan chảy này.

Đồng thời, thông tin phản hồi từ Bí pháp Giám định xuất hiện trong đầu cậu.

Chỉ là thông tin phản hồi lần này cứ đứt đoạn, như thể khó sinh vậy. 【Mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo chưa đặt tên: Đây là một tiểu thế giới nhân tạo có lịch sử lâu đời, có thể truy ngược về thời kỳ Thái Cổ.

Hiện nay đã vỡ nát, chỉ còn lại một mảnh vụn tiểu thế giới nhỏ. …Nhưng trong đó vẫn tồn tại một lượng lớn khí tức sinh mệnh.】Quả nhiên là vật phẩm đã tồn tại từ thời kỳ Thái Cổ, trách sao lại kích hoạt một chủng loại nỗi đau hoàn toàn mới. 【Ẩn sâu trong tiểu thế giới có Cổ Thần đáng sợ, sắp hoặc đã thức tỉnh, xin chú ý an toàn.】【Gợi ý 1: Tiểu thế giới hạt nhân của ngươi chắc hẳn sẽ rất thích 'mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo' này, nếu không có vị Cổ Thần đáng sợ kia tồn tại, có lẽ có thể để tiểu thế giới hạt nhân và 'mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo' tiếp xúc một chút?】【Gợi ý 2: Trên người ngươi có một bảo vật nhuốm 'may mắn', có thể hỗ trợ ngươi tiến vào 'tiểu thế giới nhân tạo' này để thám hiểm.】【Gợi ý 3: Nếu ngươi cảm thấy đau thì vỗ tay, khi vỗ tay, xin hãy thu tay phải về để giảm cấp độ đau đớn.】Tống Thư Hàng thu tay phải của mình từ hư không về tiểu thế giới hạt nhân.

Đau đớn sao?

Đúng là rất đau, nhưng cấp độ đau đớn không đến mức khiến cậu sụp đổ. …Rõ ràng là chủng loại nỗi đau mới, nhưng cậu lại dần thích nghi sau ba mươi hơi thở.

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ nhìn tay phải của mình.

Tiên tử Khí Linh Nghịch Kình hiện ra, nàng cắn ngón tay mình, quỳ ngồi trên mu bàn tay bao tay, ngẩng đầu nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

"Không có gì, mình không có triệu hoán cậu." Tống Thư Hàng nặn ra một nụ cười hàm chứa nỗi đau.

Bên cạnh, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi: "Đã có kết quả chưa?" "Vâng, tiểu thế giới này không phải tự nhiên sinh ra, mà là tiểu thế giới nhân tạo.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Ba ~” Sở Các Chủ nhả một bong bóng nói: “Những thông tin quái tượng này đã nhắc đến trong kết quả, ngươi đã có cách tiến vào tiểu thế giới chưa?” “Đã nhận được một gợi ý.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Gợi ý nói, trên người tôi có một bảo vật nhuốm thuộc tính ‘may mắn’, có thể giúp tôi tiến vào tiểu thế giới này.

Ngoài ra, tiểu thế giới này có lẽ có duyên với tiểu thế giới hạt nhân của tôi.” “Bảo vật nhuốm thuộc tính ‘may mắn’ ư?

Thì ra là thế, nói chính là ta đây rồi!” Thạch Bi Đạo Hữu tự tin nói.

Nàng là tác phẩm của Thiên Đạo Bạch, bản thân nàng chắc chắn mang thuộc tính ‘may mắn’.

Hơn nữa, năng lực ‘trấn áp’ của nàng, khi phát huy đến cực hạn có thể tạm thời trấn áp cả không gian, nói không chừng nàng có thể mở ra một lối vào tiểu thế giới cho Tống Thư Hàng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm dùng giọng nói đáng yêu chọc Thạch Bi Đạo Hữu: “Thạch Bi Đạo Hữu, không phải ta đả kích ngươi. …Nói thật, ta không thể cảm ứng được ‘mùi may mắn’ từ trên người ngươi.” Xích Tiêu Kiếm cảm thấy vị ‘Thạch Bi Đạo Hữu’ này khá bi kịch, đi theo Tống Thư Hàng từ cấm địa Thú Tu Giới ra, đã chọc ghẹo bao nhiêu đại lão?

Phượng Nghi tiên tử của Thiên Đình Viễn Cổ, Cầu Thiên Đạo Di Thuế, Đại lão Cầu U U. …Thật bi kịch như vậy, và từ ‘may mắn’ thật sự không ăn nhập gì.

“Ngươi có đầu mối nào trong lòng không?” Sở Các Chủ hỏi.

“Ừm, cũng có chút suy đoán.” Tống Thư Hàng nói xong, thân thể vặn vẹo. ‘Thân thể khói sương’ vốn đang tan chảy thành một vũng trên mặt đất lại khôi phục như cũ.

Sau đó cậu vung tay, một vật phẩm từ tiểu thế giới hạt nhân bay ra, rơi vào lòng bàn tay cậu.

Chương 2520

Đó là một trận bàn vàng kim, bên trên ẩn chứa một chút khí tức quy tắc ‘không gian’.

“Đây là kim sắc hộ thân phù mà Bạch tiền bối đã đưa cho tôi lần trước.” Tống Thư Hàng nói.

Trong các bảo vật của cậu, thứ có thể liên quan đến ‘may mắn’, hẳn là nó.

“Đây là một pháp khí sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

“Nói chính xác thì, là một pháp khí truyền thừa đã qua sử dụng.

Là Bạch tiền bối đã mua một bộ bí thuật không gian 《Thánh Viên Luyện Giới》 từ đại lão ‘Cái gì cũng bán’.

Sau khi bí thuật truyền thừa hoàn tất, trận bàn này được để lại.” Tống Thư Hàng đáp.

Trận bàn này là một bảo vật, đã trải qua luyện chế, Tống Thư Hàng chỉ cần hằng ngày mang nó bên mình, sẽ có cơ hội thức tỉnh một thiên phú không gian nhỏ.

Còn có thể thức tỉnh thiên phú nhỏ nào, thì phải xem nhân phẩm.

Thạch Bi Đạo Hữu nói: “Vậy, phải sử dụng trận bàn vàng kim này như thế nào?” “Có lẽ cần tôi từ nó lĩnh ngộ ra một ‘thiên phú không gian nhỏ’, sau đó thiên phú không gian nhỏ này lại vừa hay có thể dùng được?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Vậy ngươi đã lĩnh ngộ ra chưa?” “Đâu dễ thế.” Tống Thư Hàng lắc đầu, nói chuyện giữa chừng thân thể cậu đột nhiên lại bắt đầu ‘tan chảy’.

Rõ ràng là thân thể khói sương, lại như chất lỏng chảy xuống, hóa thành một vũng.

Trận bàn vàng kim vốn đang nắm trong tay rơi xuống một bên.

“Tống tiền bối, thân thể của ngài… lại tan chảy rồi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn xuống đất, ngẩng đầu nhìn lên trời, nhẹ giọng nói: “À, mình thấy rồi, Vũ Nhu Tử.” May mà cậu chưa giải trừ ‘thân thể hư ảo giả Bất Hủ’. …Nếu không nói không chừng đã chết thêm lần nữa.

“Tôi có một ý tưởng táo bạo.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

“Tôi cũng vậy.” Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Tống Thư Hàng đang hóa thành một vũng nói: “Hai vị tiền bối xin mời nói.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Dưỡng Đao Thuật!” Thạch Bi Đạo Hữu nói: “Dung nhập trận bàn vàng kim này vào thân thể Bá Tống đạo hữu đang hóa thành vũng, nói không chừng sẽ có hiệu quả kỳ diệu?” Mỗi người một ý nhưng không đồng thanh.

Hai vị khí linh đại lão nói xong, nhìn nhau một cái.

“Ta vốn tưởng rằng giữa chúng ta hiếm khi có sự ăn ý.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Thạch Bi Đạo Hữu: “Ta ban đầu cũng nghĩ vậy.” Tiên tử Khí Linh Nghịch Kình: “Ô ~” “Hai phương án cùng thử xem sao.” Sở Các Chủ đề nghị.

Thế là, Hắc Bì Vũ Nhu Tử chạy đến, nhặt trận bàn vàng kim lên, cẩn thận đặt trận bàn vào thân thể Tống Thư Hàng đang hóa thành vũng.

Tống Thư Hàng miễn cưỡng dùng thân thể khói sương bao bọc trận bàn vàng kim, kích hoạt 《Dưỡng Đao Thuật》.

Khói đen bao bọc trận bàn vàng kim.

Trong khói sương, ánh sáng thất sắc không ngừng nhấp nháy!

Cảnh này nhìn qua, ẩn ẩn có cảm giác như một trường hợp pháp khí cấp sử thi sắp ra đời.

“Tuy là tà thuật, nhưng không thể không nói là một kỹ năng rất tiện lợi.” Thương Thử Hào nhìn ánh sáng thần khí thất sắc, cảm thấy mắt mình khó chịu từng trận, bảo quang thất sắc thật chói mắt.

Thạch Bi Đạo Hữu khẳng định nói: “《Dưỡng Đao Thuật》 của Bá Tống chắc chắn đã biến dị, ta dám cá 《Dưỡng Đao Thuật》 ban đầu nhất định không có hiệu quả mạnh mẽ như vậy.” Thương Thử Hào bỗng nhớ đến chủ nhân trong Tà Liên Thế Giới, mỗi lần Bạch Chúa Tể sau khi Bá Tống Hào rời đi, đều sẽ điên cuồng thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 trên ‘cột phong ấn’, nhưng mãi không có hiệu quả.

Nghĩ vậy thì lời Thạch Bi Đạo Hữu nói có lý.

“Có hiệu quả chưa?” Thông Nương tò mò hỏi.

“Chưa có cảm giác. …Trận bàn vàng kim cũng không có phản ứng.” Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng cậu không hề vội, hồi đó khi “buff” ‘cột phong ấn’, cậu cũng đã làm gần cả một ngày, cậu không thiếu kiên nhẫn.

Hơn nữa, đừng quên trong tay cậu còn có ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’, nếu 《Dưỡng Đao Thuật》 cũng không có tác dụng, thì sẽ dùng một giọt Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy, thử xem có thể tạo ra phản ứng hóa học không. … … Cùng lúc đó.

Trong một không gian vàng kim không thuộc về hiện thế, cũng không thuộc về Cửu U.

Một bóng người lặng lẽ cuộn tròn thành một cục, trông có vẻ rất đau khổ.

Ngoài nỗi đau, thỉnh thoảng y còn đưa hai tay ra vỗ nhẹ.

Lúc này, lại có một bóng người như u linh lặng lẽ hiện ra, lên tiếng nói: “Bệ hạ, đất lạnh, mau đứng dậy đi.” “Để ta nằm thêm lát nữa, tê ~ đau chết ta rồi ~” Bóng người cuộn tròn đau khổ nói.

Bóng người như u linh nghi hoặc nói: “Vậy bệ hạ vì sao lại liên tục vỗ tay?” “Vì nếu ngươi cảm thấy đau thì vỗ tay?” Bóng người cuộn tròn vừa nói, vừa đau đớn vỗ tay.

Bóng người u linh: “……” MDZZ. … Thời gian từng chút một trôi qua.

Trong tiểu thế giới hạt nhân.

Tống Thư Hàng đang hóa thành một vũng dùng thân thể bao bọc trận bàn vàng kim, không ngừng thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》.

Thân thể cậu vẫn hoạt động, nhưng ý thức của cậu đã chìm vào trạng thái ngủ say.

Bên cạnh, Thông Nương và Hắc Bì Vũ Nhu Tử tựa vào nhau, nằm ngủ say ở không xa Tống Thư Hàng.

Thương Thử Hào thì tựa vào Thạch Bi Đạo Hữu, nhắm mắt chuột.

Tiểu trợ thủ hạt nhân mang chăn đến, đắp cho bọn họ.

“Bọn họ có lẽ là quá mệt mỏi rồi.” Sở Các Chủ nhẹ giọng nói.

Trốn tránh sự truy sát của Cửu U Chúa Tể không phải là một việc dễ dàng.

Quy tiền bối gật đầu nói: “Dù sao, nếu một Thất Phẩm Tôn Giả bình thường đối mặt với Cửu U Chúa Tể, Cửu U Chúa Tể chỉ cần thổi một hơi là có thể tiêu diệt tu sĩ Thất Phẩm.

Tống Thư Hàng còn sống nhăn răng đã là rất khó có được rồi.” Sở Các Chủ nhẹ nhàng gật đầu.

Lúc này, Tống Thư Hàng vốn đang ở ‘trạng thái ngủ say’ đột nhiên co giật mạnh, thân thể dạng khói sương bắt đầu cuộn tròn.

Quy tiền bối đưa móng vuốt ra, trấn áp thân thể Tống Thư Hàng: “Chuyện gì vậy?

Là trận bàn vàng kim được kích hoạt sao?” “Không có.” Sở Các Chủ nói.

“Cậu ta như đang gặp ác mộng vậy?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm suy đoán.

Thạch Bi Đạo Hữu áp lên thân thể khói sương của Tống Thư Hàng, kiểm tra trạng thái cơ thể cậu.

Một lát sau, Thạch Bi Đạo Hữu đáp: “Không cần lo lắng, không có gì lớn.

Bởi vì Bá Tống đạo hữu trước đó giám định ‘mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo’ đau đớn, mất đi sự áp chế của ý chí, cho nên thân thể hắn bắt đầu co giật vì đau.” “Thì ra… cậu ta vẫn cảm thấy đau sao?” Sở Các Chủ nói.

Quy tiền bối phụ họa nói: “Ta cũng tưởng thần kinh cảm giác đau của cậu ta đã hỏng rồi.” Thân thể Tống Thư Hàng sau khi co giật thêm một lúc, từ từ bình tĩnh lại.

Lúc này ý thức của cậu đang chìm vào một giấc mộng rất ‘tiên khí’.

Trong một tiểu thế giới như cảnh tiên, Tống Thư Hàng cảm thấy thân thể mình bị ‘chôn’ sâu dưới lòng đất.

Nhưng ý thức của cậu lại có thể xuyên qua tầng đất, khuếch tán ra bên ngoài, trinh sát môi trường xung quanh. 【Cảm giác này, là nhập mộng sao?】 Không sai, là cảm giác ‘nhập mộng’ đã lâu không gặp.

Dù sao đã có nhiều kinh nghiệm, Tống Thư Hàng đã quen thuộc với cảm giác ‘nhập mộng’.

Vậy thì… lần này mình nhập mộng đối tượng là ai?

Tống Thư Hàng bắt đầu suy nghĩ những tồn tại gần đây tiếp xúc với mình và đạt ‘tiêu chuẩn điều kiện nhập mộng’.

Gần đây đáp ứng điều kiện có Sở Các Chủ – nàng vẫn ở trong tiểu thế giới hạt nhân, và thân thể đã hồi phục được một phần ba.

Tiếp đó là ‘Thiếu niên ba mắt’ hoặc Thiên Đạo tương ứng với hắn – mối liên hệ giữa hai bên là ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ và ‘Thần Nhãn thứ ba’.

Ngoài ra, Ma Đế Hà Chỉ cũng có khả năng rất lớn – Ma Đế Hà Chỉ đã truyền cho cậu một thân công lực, chính là kết duyên.

Cầu Thiên Đạo Di Thuế, ở một phương diện nào đó, cũng phù hợp với ‘tiêu chuẩn nhập mộng’.

Vậy thì, lần nhập mộng này rốt cuộc là ai?

Trong mấy vị tiền bối này, có vị nào đã từng bị chôn sâu dưới đất, không thể động đậy?

Sẽ không lại giống như ‘nhập mộng Thông Nương’ vậy, nhập mộng đến giai đoạn đầu của yêu tinh hình thực vật, chờ đợi ở dưới đất mọc rễ nảy mầm chứ?

Đang suy nghĩ, đằng xa có một vị Thú tu tiên tử từ xa đến gần, dừng lại trên đỉnh đầu ‘Tống Thư Hàng’.

Vị Thú tu tiên tử này có lẽ có huyết thống ‘Phượng Hoàng’, nàng đứng đó như một khối lửa cháy không dập tắt.

Thú tu tiên tử chọn vị trí xong, bắt đầu đào bới.

Không lâu sau, nàng liền đào đến vị trí đối tượng nhập mộng lần này của Tống Thư Hàng đang chôn.

Sau đó nàng đào ‘Tống Thư Hàng’ ra.

Và ‘Tống Thư Hàng’ cuối cùng cũng nhìn rõ hình dạng của mình lúc này, lần này cậu… đã biến thành một khối kim loại kỳ lạ!

Không sai, là một khối kim loại.

Công năng ‘nhập mộng’, không chỉ có thể nhập mộng sinh vật, thực vật, thậm chí còn có thể trực tiếp nhập mộng kim loại sao?

Thú tu tiên tử lau lau khối kim loại này, nhìn chằm chằm hồi lâu.

Một lát sau, trên mặt nàng nổi lên hai vệt mây hồng.

Tống Thư Hàng: “……” Vị tiên tử này, ngài nhìn một khối kim loại mộc mạc làm gì mà phải đỏ mặt?

Ngài rốt cuộc đã thấy gì?

Sau khi đào ‘Tống Thư Hàng’ khối kim loại này lên, Thú tu tiên tử liền nhảy ra khỏi hố, và lấp đầy hố.

Nàng mang theo khối kim loại, vui vẻ quay về.

Sau đó… mười năm trôi qua.

Trong mười năm này, Thú tu tiên tử cứ cách một khoảng thời gian lại đến, thưởng thức khối ‘kim loại’ này, và truyền linh lực vào khối kim loại này.

Mỗi lần thưởng thức khối kim loại, đôi mắt Thú tu tiên tử lại mơ màng, chìm vào hồi ức.

Một lát sau, hai má nàng lại ửng hồng.

Chương 2521

Tống Thư Hàng: “……” Mười năm thời gian, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Có kinh nghiệm thông sinh mấy trăm năm của Thông Nương làm nền tảng, đối với những ngày tháng nhàm chán, vô vị, thân bất do kỷ này, Tống Thư Hàng đã có kháng thể.

Đạo tâm kiên cường như hợp kim của cậu, hoàn toàn có thể chịu đựng được mấy chục năm tháng vô vị.

Đến năm thứ mười một, tình tiết nhập mộng cuối cùng cũng có biến hóa.

Thú tu tiên tử bắt đầu chế tạo khối ‘kim loại’ này.

Nàng chế tạo kim loại thành hình dạng một trận bàn.

Lần này mình nhập mộng là trận bàn sao?

Tống Thư Hàng mặt mày mờ mịt.

Cuối cùng, Thú tu tiên tử trong một ngày trời đẹp gió hòa, mang theo trận bàn tiến vào dưới một cây cổ thụ khổng lồ.

Trên người nàng đột nhiên bùng cháy ngọn lửa hừng hực.

Cây cổ thụ khổng lồ, trận bàn, Thú tu tiên tử, tất cả đều bị ngọn lửa nuốt chửng.

Tống Thư Hàng một lần nữa nếm trải nỗi đau ‘thân thể tan chảy’.

Lâu rồi chưa đẩy truyện phải không?

Vậy thì đẩy một đợt ~ Giới thiệu sách mới của Khô Huyền: 《Tu Chân Giới Duy Nhất Cẩm Lý》 vẫn là phong cách hài hước.

Vị Thú tu tiên tử này có độc!

Tống Thư Hàng thông qua nhập mộng trận bàn vàng kim có thể cảm ứng được, ngọn lửa hừng hực này không phải lửa phàm.

Ngọn lửa này khủng bố lại quỷ dị, có thể trực tiếp thiêu đốt 'linh lực'.

Linh khí hộ thể của Thú tu tiên tử và linh lực vận chuyển trong cơ thể nàng, tất cả đều trở thành nhiên liệu của ngọn lửa.

Lửa càng cháy càng mạnh, nuốt chửng Thú tu tiên tử và cây cổ thụ to lớn.

Tống Thư Hàng bắt đầu càng kỳ vọng diễn biến tiếp theo – khối trận bàn vàng kim bị tan chảy này sau đó đã trải qua những gì, trở thành vật mang truyền thừa pháp thuật không gian 《Thánh Viên Luyện Giới》?

Cuối cùng lại rơi vào tay đại lão 'Cái gì cũng bán'?

Vị Thú tu tiên tử này mang lại cảm giác 'Hỏa Phượng Hoàng', nàng có phải sẽ niết bàn trùng sinh không?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy đoán như vậy, cây cổ thụ chọc trời, Thú tu tiên tử hay đỏ mặt… tất cả đều bị thiêu thành tro tàn!

Cảnh tượng 'niết bàn trùng sinh' trong tưởng tượng, không hề xuất hiện; cây cổ thụ cũng không hiển hiện ra năng lực thần thông đặc biệt nào.

Không lâu sau, cây cổ thụ và Thú tu tiên tử chết.

Tống Thư Hàng: "……" Lừa đảo vậy chứ!

Không phục sinh được mà cũng dám chơi trò niết bàn sao? 【Nhưng, tình tiết 'nhập mộng' vẫn chưa kết thúc!】Tống Thư Hàng còn tưởng rằng mọi chuyện sẽ có chuyển biến. …Kết quả, tình tiết còn lại chỉ là ngọn lửa quỷ dị kia sau khi thiêu trụi cây cổ thụ và Thú tu tiên tử, dần dần mất đi sự bùng cháy, bắt đầu tắt ngúm.

Theo sợi lửa cuối cùng biến mất, 'nhập mộng' của Tống Thư Hàng kết thúc, cậu tỉnh lại từ giấc mộng kéo dài mười một năm này.

Cậu đau đớn mở mắt, kết thúc lần nhập mộng này.

Vừa mở mắt, đôi mắt Tống Thư Hàng liền chạm phải một đôi mắt sáng ngời, đó là Tạo Hóa Tiên Tử.

Đồng thời, Tống Thư Hàng phát hiện đầu mình đang tựa vào… một mai rùa cứng rắn.

Lúc này thân thể cậu đã khôi phục từ 'trạng thái khói sương', trận bàn vàng kim được cậu ôm chặt trong lòng, lòng bàn tay cậu bản năng đang giải phóng 《Dưỡng Đao Thuật》.

Tạo Hóa Tiên Tử đang quỳ ngồi bên cạnh mai rùa, bàn tay nhỏ linh hoạt đang nghịch tóc cậu.

"Tiên tử, làm gì vậy?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu vừa ngẩng đầu, liền cảm thấy đỉnh đầu như có hơn ba mươi sợi tiên tử đang vung vẩy.

Là bím tóc!

Tạo Hóa Tiên Tử đã tết cho cậu hơn ba mươi bím tóc nhỏ!

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, nói: "Quy tiền bối, Tạo Hóa Tiên Tử. …Mấy người rảnh rỗi vậy sao?" "Không, chúng ta chỉ muốn tiến hành một thí nghiệm." Quy tiền bối nghiêm túc nói: "Số lượng tối đa của 'tay tóc biến đao' của ngươi là 20 ngón phải không?" Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Hiện tại là con số này, nhưng theo thực lực của tôi tăng cường, chắc chắn sẽ tăng lên." "Vậy nên ta đưa ra một suy đoán, nếu trước tiên tết tóc của ngươi thành 30 bím, sau đó thi triển ‘tay tóc biến đao’, có thể một hơi ngưng tụ ra số lượng 30 ngón không?” Quy tiền bối nghiêm túc nói.

“Quy tiền bối ngài đúng là một con rùa thông minh.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, cậu đưa tay ấn một cái lên mai rùa của Quy tiền bối.

“Đừng dùng tà pháp 《Dưỡng Đao Thuật》 với ta, ta không ăn cái đó đâu.” Quy tiền bối kêu to.

Tà thuật đó sẽ gây nghiện, hắn không muốn phản bội Bắc Phương Đại Đế.

Kêu xong, hắn phát hiện mình không có cảm giác ‘thông thể sảng khoái, như được mát xa toàn thân’, ngược lại trên mai rùa của hắn, dường như có ‘lông’ đang mọc ra.

Quy tiền bối: “……” “《Tăng Phát Thuật?

Bản cường hóa》 thí nghiệm thành công, dưới pháp thuật này, Quy tiền bối ngài cũng có thể sở hữu một bộ tóc dài tuyệt đẹp trên mai rùa.” Tống Thư Hàng vung tay: “Tạo Hóa Tiên Tử, tết cho Quy tiền bối một bộ bím tóc trên mai rùa!” “Ngươi là ác quỷ sao?” Quy tiền bối kêu to: “Hơn nữa, tóc dài của nhà ngươi mọc trên lưng sao?” Ngay lập tức, hắn bị Tạo Hóa Tiên Tử đè lại. …Tạo Hóa Tiên Tử nghiêm túc tết những bím tóc nhỏ trên ‘lông’ mai rùa của hắn.

Quy tiền bối ngẩng đầu nhìn trời, đôi mắt tràn ngập sự tuyệt vọng.

“Tiểu trợ thủ tu chân Các Thủ Tiểu Tùng Thử, hãy gửi một bản 《Tăng Phát Thuật》 đã sửa đổi cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Ngoài ra, gửi cho Sở Sở và Tiểu Thải mỗi người một bản.” Tống Thư Hàng ra lệnh chi tiết cho tiểu trợ thủ hệ thống ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Trong hồ nước suối sống hạ du, Sở Các Chủ nhả một chuỗi bong bóng, hỏi: “Có thu hoạch gì không?” “Một chuyến nhập mộng, ngoại trừ lại rèn luyện Đạo tâm mười năm ra, không có thu hoạch thực tế nào.

Lần này có lẽ là lần nhập mộng thu hoạch ít nhất của tôi. …Ơ?” Tống Thư Hàng đang nói, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Cậu đưa hai tay ra, cầm lấy trận bàn vàng kim, tỉ mỉ quan sát.

“Ba ~ Xem ra là có thu hoạch rồi.” Sở Các Chủ nói.

Lúc này, Tống Thư Hàng cảm thấy mình và ‘trận bàn vàng kim’ dường như đã hòa làm một thể – trận bàn hình như đã trở thành pháp khí của cậu, thân mật không kẽ hở giữa cậu và nó, độ thân mật chỉ kém pháp khí bản mệnh!

Sau đó, từ trận bàn vàng kim này có rất nhiều thông tin truyền ra.

Là kiến thức về phương diện 《Không Gian》, và thông tin về pháp thuật 《Thánh Viên Luyện Giới》.

Và kiến thức về không gian dũng mãnh từ ‘trận bàn vàng kim’ lại kích hoạt mấy ‘bí ẩn’ trên người Tống Thư Hàng.

Đầu tiên là kình cưỡi do công đức chi quang hóa thành, trong cơ thể cậu có ‘Kiếp Cốt’ ẩn ẩn phát sáng.

Tiếp đó là sự liên hệ giữa Tống Thư Hàng và Linh Quỷ Tiên Tử bắt đầu xảy ra cộng hưởng – dù không ở bên cạnh, sự liên hệ giữa Linh Quỷ và chủ nhân vẫn luôn tồn tại.

Linh Quỷ Tiên Tử đã dung hợp ‘hạt giống quyền hành không gian một mặt trăng’ của Bán Cầu Chúa Tể, bây giờ từ đó có nguồn thông tin không gian không ngừng phản hồi về bản thể Tống Thư Hàng.

Tiếp đến là thông tin truyền về từ ‘phân thân thép’ đã lâu không có phản ứng – phân thân thép bị Thiên Đế mang đi làm chiến lợi phẩm, sự liên hệ với bản thể lúc có lúc không.

Lần này, phân thân thép chủ động đột phá từng tầng trở ngại, truyền về bản thể những thông tin liên quan đến ‘không gian’ đã lĩnh ngộ được từ Thiên Đế.

Cuối cùng là tiểu thế giới hạt nhân, nó là tác phẩm của Thiên Đạo Văn Long có hoa văn Thiên Đạo thứ ba, hơn nữa trong ba không gian đặc biệt, tiểu thế giới hạt nhân có tiềm năng tiến hóa cao hơn ‘Thế Giới Kim Liên Quân Tử’ của Nho Gia và ‘Tà Liên Thế Giới’ của Bạch tiền bối two.

Từ tiểu thế giới hạt nhân cũng có thông tin phản hồi về Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ôm ‘trận bàn vàng kim’ trong tay, dưới tác dụng của sức mạnh trận bàn, ba mươi sợi bím tóc trên đầu cậu bắt đầu xoay tròn.

Các bím tóc xoay càng lúc càng nhanh.

Xoay tròn một hồi, Tống Thư Hàng liền bay lơ lửng trên không.

Quy tiền bối, Sở Các Chủ, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Thạch Bi Đạo Hữu đều tò mò nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Thông Nương dụi dụi mắt, bị tiếng ồn làm tỉnh giấc.

Nàng ngẩng đầu nhìn, liền thấy Tống Thư Hàng với các bím tóc xoắn ốc bay lên, vẻ mặt mờ mịt: “Đây là kỹ năng bay mới sao?” Cứ như vậy, Tống Thư Hàng bay lượn trên không hơn một giờ, mới từ từ hạ xuống.

Trận bàn vàng kim trong tay hóa thành một đạo lưu quang, tiến vào linh hồ đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, nhận linh hồ tư dưỡng.

“Bá Tống Hào có cảm giác gì không?” Thương Thử Hào tò mò hỏi, đồng thời chuẩn bị báo cáo ngay cho chủ nhân.

“Có.” Tống Thư Hàng nặng nề gật đầu nói: “Chân tóc xoay chuyển sinh đau, tóc dường như muốn rụng hết vậy.” Sở Các Chủ: “Ba ~” Con Bá Tống này có lẽ sắp ngốc rồi.

“Ai quản tóc của ngươi chứ, ta là hỏi ngươi có thu hoạch gì không!” Thương Thử Hào kêu to: “Chi ~” Nó cảm thấy lần sau nếu còn có cơ hội gặp quản gia nhãn cầu ba mắt Chúa Tể, nhất định phải khuyến khích đối phương “nhảy việc” đến chỗ Bá Tống này – con quản gia chuyên chọc chủ nhân đau lòng, rất thích hợp với Bá Tống Hào, hai người họ quả thực là cặp trời sinh.

“Chân tóc đau không phải sợ, ta giúp ngươi cạo sạch, ngươi có thể dùng ‘Tăng Phát Thuật’ mọc ra tóc mới.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bay đến, kiếm khí tung hoành, cạo lên da đầu Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Xích Tiêu Kiếm tiền bối có lòng tốt.” Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, đầu cậu có hai mươi sợi bím tóc hóa thành bàn tay nhỏ, ấn lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối, 《Dưỡng Đao Thuật》 ×20.

Sự thật chứng minh, khi cảnh giới chưa đủ, dù có tết ba mươi bím tóc, số lượng bàn tay tóc có thể ngưng tụ vẫn chỉ là hai mươi.

Suy đoán của Quy tiền bối không chịu đựng được thử thách thực tiễn, thất bại.

Tống Thư Hàng xoay tay, treo Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang hưởng thụ sau lưng, sau đó nghiêm túc nói: “Ừm, quả thực có rất nhiều thu hoạch.” “Lĩnh ngộ được sức mạnh không gian sao?” Sở Các Chủ hỏi.

“Lĩnh ngộ được một phần, tuy rằng vẫn chưa thể xuyên không, nhưng có thể sử dụng một phần quyền hành không gian.” Tống Thư Hàng đáp.

Sau Bạch tiền bối, Linh Vũ Điệp tiền bối, Thất Tu tiền bối, cậu đã trở thành thành viên thứ tư trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có thể sử dụng một phần năng lực không gian ngay cả ở cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả!

Tương lai đợi Hoàng Sơn tiền bối thêm thành viên mới, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng có thể hơi hơi có dáng vẻ ‘tiền bối’ rồi.

Thương Thử Hào: “Lĩnh ngộ một phần?

Ví dụ như?” “Ví dụ như có thể tu luyện một phần pháp thuật không gian.” Tống Thư Hàng duỗi thẳng hai tay, tạo dáng hai cánh tay dang rộng trong thể dục phát thanh.

Tiểu trợ thủ hạt nhân lặng lẽ hiện ra, mang đến một chiếc áo choàng dài rộng tay áo, khoác lên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mặc áo choàng dài, lại bất ngờ có chút đẹp trai – thân hình cậu bây giờ rất thích hợp với kiểu quần áo này.

“《Tụ Lý Càn Khôn》!” Tống Thư Hàng đối diện Thương Thử Hào mạnh mẽ vung ống tay áo.

Từ ống tay áo rộng rãi có một lực hút khủng bố phóng ra, hút Thương Thử Hào về phía đó.

“Chi?” Thương Thử Hào kinh hãi kêu lên một tiếng, thân thể nhỏ bé của nó không thể chống lại lực hút này, rơi vào trong ống tay áo Tống Thư Hàng.

Chương 2522

“Ngươi biết 《Tụ Lý Càn Khôn》 từ khi nào vậy?” Thông Nương kinh ngạc hỏi.

“Bạch tiền bối sau khi học pháp thuật 《Tụ Lý Càn Khôn》 lần trước, liền ném bí tịch thần thông cho tôi, tôi sớm đã thuộc lòng lý thuyết 《Tụ Lý Càn Khôn》 rồi.” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

“Đáng tiếc ngươi vẫn thất bại rồi.” Quy tiền bối nói.

Thương Thử Hào chui ra từ ống tay áo Tống Thư Hàng: “Ngươi căn bản không phải 《Tụ Lý Càn Khôn》, chỉ là trong ống tay áo sản sinh ra lực hút, hút ta lại mà thôi.” Tống Thư Hàng cũng không xấu hổ, ha ha cười nói: “Lần đầu thao tác, thất bại không phải rất bình thường sao?

Tôi đâu phải thiên tài tuyệt thế, không thể giống Bạch tiền bối như vậy, nhìn một cái công pháp liền có thể thi triển pháp thuật, thuận tiện còn có thể cải tiến pháp thuật.

Nếu là đao pháp, có lẽ tôi còn chút tự tin.” “Có lẽ ngươi có thể thôi miên chính mình, tự nhủ 《Tụ Lý Càn Khôn》 không phải pháp thuật không gian, mà là một môn đao pháp không gian cao thâm?” Thạch Bi Đạo Hữu đề nghị: “Ngươi và ta khi tiến vào trạng thái ‘nhân bi hợp nhất’, không phải là tự tưởng tượng mình là ‘đao’, sau đó hô ‘bi đao hợp nhất’, liền có thể thuận lợi tiến vào trạng thái hợp nhất sao?” “Thực tế, mỗi lần tôi hô ‘bi đao hợp nhất’, tôi đều tự tưởng tượng mình là bia.” Tống Thư Hàng nói.

Thạch Bi Đạo Hữu: “……” Ngươi tự tưởng tượng mình là bia, vậy ta vẫn là đao sao?

“Đáng tiếc, nếu Diệt Phượng tiền bối đã là Cửu Phẩm Kiếp Tiên thì tốt biết mấy?” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng nói.

Như vậy cậu có thể mượn CPU của Diệt Phượng tiền bối, tu luyện 《Tụ Lý Càn Khôn》 và thành thạo việc vận dụng năng lực không gian.

“Hoặc giả, CPU Thánh Nhân Nho Gia nếu có phương pháp khởi động ổn định cũng tốt.” Tống Thư Hàng lại tiếc nuối nói.

Lần trước mượn pháp khí của Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối, thiêu đốt chấp niệm của Thánh Nhân Nho Gia, đã từng mượn CPU Thánh Nhân Nho Gia một lần.

Cảm giác đó dư vị vô tận.

CPU Thánh Nhân có hiệu năng siêu cường, dùng một lần rồi sẽ muốn dùng lần thứ hai.

“Ngươi không thể tự mình tu luyện một cách chân thật sao?” Quy tiền bối khinh bỉ nói – lúc này trên lưng hắn ‘lông’ đã được Tạo Hóa Tiên Tử tết thành hơn hai mươi bím tóc nhỏ đáng yêu.

“Có chứ, thực ra mỗi ngày công pháp, đao pháp, pháp thuật, tu luyện minh tưởng tôi đều không bỏ qua.” Tống Thư Hàng đáp, cậu rất yêu tu tiên, tu tiên khiến cậu vui vẻ.

Bên cạnh Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu: “Tống ~ A Ngốc ~ Mai mai mai ~” Nàng có thể chứng minh, Tống Thư Hàng trong phương diện tu luyện thực ra rất cần cù, chỉ cần có thời gian nghỉ ngơi, Tống Thư Hàng không ở trong minh tưởng, thì cũng đang tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Tuy nhiên Tống Thư Hàng đã sớm nắm giữ năng lực một tâm đa dụng, cậu khi minh tưởng hoặc tu luyện công pháp, còn có thể đọc sách, hoặc là “lướt nhóm” trong group chat.

“Nếu tu luyện bình thường, nắm giữ 《Tụ Lý Càn Khôn》 phải mất mấy tháng thời gian phải không?

Đừng nói chi còn có thần thông 《Thánh Viên Luyện Giới》 cao thâm hơn cả 《Tụ Lý Càn Khôn》.” Tống Thư Hàng nói.

Và bọn họ muốn tiến vào ‘mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo’ kia, rất có thể cần mượn thần thông 《Thánh Viên Luyện Giới》 này.

Bọn họ không có nhiều thời gian để chờ đợi.

“Hay là thử trực tiếp mời Bạch tiền bối đến?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử cũng tỉnh lại, đề nghị.

“Để tôi hỏi Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cậu mở chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, chuẩn bị liên lạc với Bạch tiền bối.

Lúc này, cậu đột nhiên thấy ‘Hệ thống bói toán tự động Bạch Two (bản dùng thử ba ngày)’ có thông báo tin tức mới.

Tống Thư Hàng đưa tay nhấp vào xem.【Hệ thống thông báo: Giá trị tuyệt vọng +1, giá trị tuyệt vọng hiện tại: 2.】 Tống Thư Hàng: “???” Chuyện này xảy ra khi nào vậy?

Cậu nhìn nhìn thời gian. …Giá trị tuyệt vọng +1 này xảy ra khi nhập mộng sao?

Đại khái hẳn là lúc cậu cuối cùng nhìn Thú tu tiên tử và cây cổ thụ triệt để hóa thành tro bụi, sản sinh ra giá trị tuyệt vọng.

“Quá trình nhập mộng cũng có thể sản sinh giá trị tuyệt vọng sao?

Hụt mất, hụt mất, nếu năm đó lúc tôi nhập mộng Thông Nương mà có hệ thống này, tôi đã bước lên đỉnh cao nhân sinh rồi!” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Mấy trăm năm thông sinh đó, gió thổi nắng táp, cô độc trồng trên đỉnh núi, Tống Thư Hàng lúc đó tuyệt vọng đến muốn chết, nhưng ngay cả chết cũng không làm được.

Nếu chuyển hóa tuyệt vọng của cậu lúc đó thành giá trị tuyệt vọng, ít nhất cũng đáng giá mấy ngàn?

Bây giờ thì, Đạo tâm của cậu quá cứng rắn, mấy trăm năm cô độc hay phòng tối, đều đã không thể khiến cậu tuyệt vọng. …Vô hình trung mất đi một ức.

Thở dài một tiếng, Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn cho Bạch tiền bối: "Bạch tiền bối, ngài bây giờ có bận không?

Có thể đến tiểu thế giới hạt nhân một chuyến không?" Mỹ nhân rắn công đức ở bên cạnh Bạch tiền bối, bất cứ lúc nào cũng có thể giúp Bạch tiền bối mở tiểu thế giới hạt nhân.

"Bận ~ Ngoài ra ta đã biết phiền não của ngươi, ta có thể giúp ngươi giải quyết." Bạch tiền bối trả lời.

"Bạch tiền bối vạn năng, xin hãy thỏa mãn nguyện vọng của tôi." Tống Thư Hàng cảm động.

Đồng thời cậu còn lẩm nhẩm trong lòng mấy nguyện vọng.

"Đây là thần thông 《Thánh Viên Luyện Giới》 đã được ta sửa đổi, siêu đơn giản, ngươi thử học xem." Bạch tiền bối gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn.

Mua một tặng một, ngoài thần thông 《Thánh Viên Luyện Giới》, còn tặng kèm một bản sửa đổi đơn giản của 《Tụ Lý Càn Khôn》. 《Thánh Viên Luyện Giới》 và 《Tụ Lý Càn Khôn》 sau khi được sửa đổi, theo lời Bạch tiền bối nói thì là 'học siêu đơn giản', chuyên môn chế tạo riêng cho tu sĩ có kiến thức lý thuyết không vững chắc như Tống Thư Hàng.

Thực ra trong phương diện tu luyện, Tống Thư Hàng cũng có thể coi là một học bá thiên khoa – cậu có thiên phú siêu cao khi học 'đao pháp’, ‘công pháp rèn luyện thân thể’ và ‘quyền pháp’.

Ngoài ba loại công pháp đao, quyền, thể ra, cậu giỏi nhất là học các pháp thuật thần thông đã được Bạch tiền bối sửa đổi.

Tu chân giả bình thường, đều là người đi thích ứng công pháp, nhiều nhất là đợi thực lực mình cường đại, cảnh giới và kiến thức lý thuyết đề thăng sau, sửa đổi nhỏ trong phạm vi nhỏ công pháp mình tu luyện, để mình và công pháp thích ứng tính trở nên mạnh hơn.

Mà phần lớn công pháp Tống Thư Hàng tu luyện, đều là ‘công pháp’ đến thích ứng cậu.

Vì vậy nói, trên con đường tu chân, có một nhóm tiền bối đáng tin cậy thân thiết hoặc người dẫn đường là việc quan trọng đến nhường nào.

Chỉ cần tiền bối hoặc sư phụ đủ mạnh, ngươi trên khởi đầu tu hành liền có thể “đập” chết các tu sĩ khác.

“Đã nhận, cảm ơn Bạch tiền bối, tôi sẽ học thử ngay.” Tống Thư Hàng vui vẻ đáp.

“Cố lên Thư Hàng, ngươi làm được!

À đúng rồi, ta cần một phần nước ‘suối sống’. …Tốt nhất là phần nước suối đã ngâm Sở Các Chủ.

Thư Hàng ngươi chuẩn bị mấy thùng, đặt ở cổng Nam Thu Tự.

Lát nữa, ta và @#%× tiên tử sẽ cùng đến lấy nước suối sống.” Bạch tiền bối trả lời.

“Không vấn đề, Bạch tiền bối ngài cần bao nhiêu thùng, tôi sẽ chuẩn bị ngay.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói đi thì nói lại, phần nước suối đã ngâm Sở Các Chủ… lời này nghe sao lại thấy lạ lạ.

Nhưng nghĩ kỹ cũng hiểu được, Sở Các Chủ là một Trường Sinh Giả thật sự.

Nàng ngâm lâu trong suối sống, hồ nước nhỏ hạ du chắc hẳn đã nhiễm không ít khí tức Trường Sinh Đạo của Sở Các Chủ, hiệu quả có lẽ còn tốt hơn cả thượng du? 【Mình quang dựa vào bán 'nước suối ngâm Trường Sinh Giả bí chế' là có thể phát tài rồi!】 Tống Thư Hàng trong lòng lại nổi lên một phương án kiếm tiền.

Trong hồ suối sống nhỏ, Sở Các Chủ liếc nhìn Tống Thư Hàng: "……" Không hiểu sao, nàng đột nhiên muốn treo Tống Thư Hàng lên cột rồi thiêu.

Bạch tiền bối trả lời: "Trước tiên giúp ta chuẩn bị mười thùng, kích thước thùng nhựa bình thường là được.

Bên ta dược liệu đã chuẩn bị xong, tiếp theo sẽ tiến vào giai đoạn thí nghiệm 'kế hoạch tạo thần', cần dùng đến nước 'suối sống'." Bạch tiền bối mấy ngày nay vẫn luôn nghiên cứu 'giọt nước Thiên Đạo Di Thuế' trong tay – ngoài ra nàng còn nhận được rất nhiều tài liệu thí nghiệm cộng hưởng từ Bạch Two.

Hai vị Bạch tiền bối, sau khi chính thức gặp mặt lần trước, đã đạt được sự đồng thuận trên nhiều phương diện, và bắt đầu nghiên cứu tài liệu cộng hưởng.

Trong 'kế hoạch tạo thần' của Bạch tiền bối, Bạch Two cũng có tham gia, thậm chí hắn còn cung cấp rất nhiều dữ liệu bản thân trong kế hoạch này, Cửu U Chúa Tể cũng là một khâu nghiên cứu vô cùng quan trọng. 'Âm Ảnh Lãnh Chúa' loại Trường Sinh Giả đặc thù như vậy, và Cửu U Chúa Tể ở nhiều phương diện vô cùng tương tự.

"Vâng, Bạch tiền bối.

Ngoài ra, lần này tôi từ chỗ Tam Nhãn tiền bối đánh cược được một bình 'Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy', có thể kích hoạt ý thức yếu ớt của pháp khí, hoặc làm cho ý thức yếu ớt của pháp khí tiến hóa.

Tôi đến lúc đó sẽ để lại một phần nhỏ ở bên cạnh 'suối sống', Bạch tiền bối 'Lưu Tinh Kiếm' của ngài chắc hẳn có thể dùng đến loại dược thủy này." Tống Thư Hàng đáp.

"Nghe có vẻ rất tốt, vậy ta sẽ không khách khí nhận lấy." Bạch tiền bối khẽ mỉm cười, lại bổ sung một câu: "À đúng rồi. …Thân thể gỗ của ngươi, cũng cho ta mượn thí nghiệm một thời gian.

Đến lúc đó, ta sẽ trả lại ngươi một thân thể gỗ mạnh mẽ hơn!" Bạch tiền bối không nhắc đến chuyện này, Tống Thư Hàng suýt nữa đã quên mất thân thể gỗ.

Dù sao thân thể mình đã mọc lại, hơn nữa bây giờ còn có thể liên tục mọc lại như đuôi tắc kè, thì không cần dùng đến 'thân thể gỗ' này nữa.

"Không vấn đề." Tống Thư Hàng sảng khoái đáp, cậu suy đoán mười thùng nước 'suối sống' mà Bạch tiền bối cần, liệu có phải là để dùng cho thân thể gỗ không?

"Vậy trước mắt cứ như vậy, có chuyện gì ta sẽ tìm ngươi nữa. …" Bạch tiền bối nói đến đây thì hơi ngừng lại, nàng lại nhớ đến một chuyện, thế là lại bổ sung một câu cho Tống Thư Hàng: "À đúng rồi, Thư Hàng.

Nếu rảnh thì giúp ta chú ý một chút, có yêu tinh thực vật nào sắp ngưng tụ 'linh trí' hoặc vừa mới ngưng tụ 'linh trí' yếu ớt không?

Nếu có, hãy mang nó đến cho ta, ta muốn tặng một cơ duyên cho nó." "Có liên quan đến 'kế hoạch tạo thần' sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối: "Ừm." "Mức độ nguy hiểm cao không?" Tống Thư Hàng hỏi – nói đến yêu tinh thực vật sắp ngưng tụ 'linh trí', cậu đương nhiên lập tức nghĩ đến Mễ Lộ Lộ.

Chỉ là Mễ Lộ Lộ khác với tinh quái bình thường, nàng là đệ tử mới mà Tống Thư Hàng chuẩn bị thu nhận, ngay cả đạo hiệu ‘Mộc Đạo Nhân’ cũng đã giữ lại cho nàng.

Tống Thư Hàng và nàng có một đoạn nhân quả sư đồ, nếu quá nguy hiểm thì không thích hợp để nàng tham gia.

“Có một mức độ nguy hiểm nhất định, nếu vận khí không tốt, ‘linh trí’ khó khăn lắm mới ngưng tụ được lại sẽ bị đánh tan, thậm chí đạo hạnh toàn bộ thất lạc, biến thành thực vật bình thường.” Bạch tiền bối nói. 【Linh trí bị đánh tan sao?】 Tống Thư Hàng véo cằm, trong tay cậu có ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’, nếu linh trí Mễ Lộ Lộ bị đánh tan, có lẽ còn có thể thông qua ‘dược thủy mắt’ để khôi phục cho nàng.

Điều duy nhất đáng lo lắng là… linh trí mới ngưng tụ và linh trí bị đánh tan, liệu có còn là cùng một Mễ Lộ Lộ không?

“Ngươi có mục tiêu thích hợp không?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Trong tiểu thế giới hạt nhân của tôi có một cây thụ yêu, năm đó độ kiếp thất bại, chỉ còn lại một nhánh non mới.

Nhánh non đó bây giờ vừa hay đã ngưng tụ lại ‘linh trí’, nàng và tôi có một đoạn nhân quả sư đồ.

Bạch tiền bối chờ một chút, tôi đi hỏi nàng, xem nàng tự mình quyết định thế nào.” Tuy rằng chỉ là vừa mới ngưng tụ linh trí, nhưng một số phán đoán đơn giản hẳn là có thể đưa ra phản hồi.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, thân hình trực tiếp chuyển dịch đến bên cạnh nhánh non mới của thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

Cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, lá cây non vui vẻ vẫy vẫy, phát ra tiếng sột soạt.

Giống như một thú cưng đáng yêu vậy ~ Tống Thư Hàng nhẹ nhàng chạm vào nhánh non của Mễ Lộ Lộ, không dám dùng sức quá mạnh, sợ không cẩn thận lại bóp chết nàng.

“Mễ Lộ Lộ, có một cơ duyên rất lớn, loại ảnh hưởng cả đời, nhưng đồng thời cũng đi kèm nguy hiểm to lớn.

Chương 2523

…Con có muốn thử không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cơ duyên mà Bạch tiền bối cung cấp, là cơ duyên chính tông của Bạch thị, nguy cơ và kỳ ngộ cùng tồn tại!

Nhánh non Mễ Lộ Lộ nhẹ nhàng lay động.

Một lát sau, nhánh non của nàng khẽ gật một cái, ý thức yếu ớt truyền đến Tống Thư Hàng một câu trả lời khẳng định.

Giống như Tống Thư Hàng ban đầu gõ bàn phím, gửi câu đầu tiên trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Cho dù con đường tu hành đầy rẫy nguy cơ… nhưng đã lựa chọn con đường này, sẽ không vì ‘nguy cơ’ có thể đến mà bỏ lỡ cơ duyên cả đời.

Nếu nói nguy cơ, Thiên Kiếp, Tâm Ma, tu luyện sai lầm, cái nào mà không phải tai họa diệt thân?

Nhận được câu trả lời khẳng định của Mễ Lộ Lộ, Tống Thư Hàng vui mừng bật cười – quả nhiên, Mễ Lộ Lộ và cậu có duyên.

“Đợi gặp Bạch tiền bối xong, hãy thân cận với nàng nhiều hơn.

Đặc biệt là mỗi lần thí nghiệm hãy tiếp xúc với nàng nhiều hơn, dựa vào vận khí của Bạch tiền bối.

Như vậy, có thể giảm đáng kể cơ hội con gặp nguy hiểm trong ‘kế hoạch tạo thần’.” Tống Thư Hàng bắt đầu dặn dò Mễ Lộ Lộ.

Cậu cũng không quản Mễ Lộ Lộ bây giờ có nghe hiểu và ghi nhớ lời cậu nói được không, dù sao cậu cứ như một bà mẹ già vậy, truyền thụ tất cả ‘kinh nghiệm’ đối xử với Bạch tiền bối của mình cho Mễ

Lộ Lộ.

Ví dụ như cơ duyên ‘phú quý hiểm trung cầu’ của Bạch thị, và những vấn đề cần chú ý khi tiếp xúc với Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng kể lại từ đầu đến cuối một lượt.

Đáng tiếc Mễ Lộ Lộ bây giờ quá yếu ớt, nếu không Tống Thư Hàng có thể kích hoạt ‘Thần Nhãn thứ ba’, trực tiếp truyền ép phần thông tin này vào ký ức của nàng.

Nhánh cây non Mễ Lộ Lộ không ngừng khẽ gật đầu, cũng không biết nàng có thực sự hiểu không hay chỉ biết gật đầu cây non?

Tống Thư Hàng vừa dặn dò, vừa cẩn thận đào Mễ Lộ Lộ cả gốc lẫn đất ra.

“Thư Hàng ngươi làm gì vậy?” Thông Nương ở xa thấy cảnh này, sốt sắng kêu lên – mỗi cây thực vật trong tiểu thế giới hạt nhân đều là bạn bè + tiểu đệ, tiểu muội tương lai của nàng.

Thông Nương sớm đã nghĩ kỹ rồi, tương lai nàng muốn bồi dưỡng tất cả thực vật trong tiểu thế giới hạt nhân thành những yêu tinh nhỏ quyến rũ.

Đến lúc đó, nàng cái “đầu công” này có thể tiến vào trạng thái bán nghỉ ngơi.

Có chuyện gì thì giao cho những tiểu đệ, tiểu muội này làm là được, nàng chỉ cần phụ trách quản lý.

Trong số nhiều thực vật như vậy, Mễ Lộ Lộ và nàng thân cận nhất, Thông Nương chăm sóc nàng như chăm sóc em gái.

Thấy Tống Thư Hàng muốn đào Mễ Lộ Lộ lên, nàng liền lo lắng.

“Mễ Lộ Lộ cần chuyển vị trí tu luyện.” Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng Mễ Lộ Lộ, sau đó nhẹ nhàng đỡ Thông Nương đang lao tới, chạm vào chóp hành của nàng: “Tiếp theo tôi sẽ đưa nàng đến chỗ Bạch tiền bối, trong khoảng thời gian này Bạch tiền bối sẽ chăm sóc nàng, và tặng nàng một cơ duyên.” Nghe đến ‘Bạch tiền bối tặng cơ duyên’, Thông Nương liền an tâm.

Trong nhận thức của Thông Nương, Bạch tiền bối = siêu giàu = may mắn nhất = máy ước nguyện vạn năng.

Thông Nương không nhớ đến thuộc tính ‘phú quý hiểm trung cầu’ của Bạch tiền bối. …Bởi vì mỗi lần ở cùng Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng đều ở bên cạnh.

Tất cả tai nạn đều bị Tống Thư Hàng hấp thụ, Thông Nương từ trước đến nay chưa từng trải qua phần ‘hiểm’ trong cơ duyên Bạch thị.

Từ phương diện này mà nói, Bạch tiền bối + Tống Thư Hàng + đồng đội kiểu cấu hình này, quả thực là tiêu chuẩn tối ưu để thám hiểm các loại bí cảnh tu chân, di tích, cấm địa.

Đồng đội có thể trở thành cá ướp muối nằm ăn chơi.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đặt Thông Nương xuống đất, sau đó cậu lại lấy ra mười chiếc thùng nước bình thường, đi đến bên cạnh Sở Các Chủ.

Sở Các Chủ ngước mắt nhìn Tống Thư Hàng.

“Sở Các Chủ tiền bối, ngài dịch sang bên cạnh một chút, tôi muốn lấy nước suối sống.” Tống Thư Hàng giải thích.

Sở Các Chủ dịch sang một chút, tò mò hỏi: “Không dùng suối sống thượng du sao?” “Lần này cần chính là nước suối sống đã ngâm Sở tiền bối, chính là cần hiệu quả này.” Tống Thư Hàng khen ngợi.

Sở Các Chủ: “……” “Ngâm sống Sở Thang?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không nhịn được thốt lên.

Lời này vừa nói ra, ánh mắt của tất cả mọi người trong tiểu thế giới hạt nhân nhìn Tống Thư Hàng đều thay đổi.

“Là Bạch tiền bối cần dùng trong thí nghiệm.” Tống Thư Hàng thở dài, nói với Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lần sau khi tôi chiến đấu với người khác, ngài có thể hoạt bát hơn một chút.

Tôi phụ trách tấn công vật lý, ngài phụ trách ‘pháo miệng’ + sát thương tâm lý.

Cứ đâm vào tim thế nào thì làm vậy, không cần bận tâm cảm nhận của kẻ địch của tôi.” “Cũng chỉ có tên đầu óc đen tối như ngươi, mới có thể nghĩ ra phương án tấn công ti tiện như vậy.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: “???” Ti tiện?

Tiền bối, ngài thật sự là tâm ma sao?

Mười thùng nước suối sống được lấy đi. …Mực nước trong hồ suối sống hạ du liền giảm đi hơn một nửa.

Quy tiền bối bình tĩnh bò đến, chen vào giữa Tống Thư Hàng và Sở Các Chủ, che khuất tầm nhìn một cách nghiêm ngặt.

“Tôi đi rồi về ngay.” Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng mười thùng nước suối, sau đó cậu ý niệm vừa động, chuyển dịch đến bên cạnh Nam Thu Tự.

“Hải, Bá Tống Hào.” Nam Thu Tự phát ra tiếng kêu ầm ầm.

Tống Thư Hàng cười đặt nước suối sống và Mễ Lộ Lộ xuống, đáp: “Ở trong tiểu thế giới hạt nhân có quen không?” “Rất thoải mái, chỉ là từ bên cạnh thỉnh thoảng sẽ truyền đến khí tức đáng sợ, khá dọa người.

Hơn nữa luôn cảm giác mỗi lần ngủ, có người sẽ xâm nhập vào thân thể tôi, nhưng tôi lại không biết trong thân thể đã xảy ra chuyện gì.” Nam Thu Tự thành thật đáp.

Bên cạnh… chắc là chỉ Tà Liên Thế Giới của Bạch tiền bối two?

Bạch tiền bối two gần đây thường xuyên đến thăm Nam Thu Tự sao? 【Chủ nhân của ta thỉnh thoảng sẽ đến mượn ‘Hộp thời gian nhỏ’ trong Nam Thu Tự, dùng để tiến hành một số thí nghiệm.

Tiện thể đôi khi, sẽ xóa bỏ một số trận pháp khóa từ xa trong Nam Thu Tự.】 Thương Thử Hào trong túi truyền âm nói.

Trách sao ‘Nam Thu Tự’ dọn đến tiểu thế giới hạt nhân lâu như vậy rồi, vị Nam Phương Đại Đế thù dai, khó đối phó kia lại vẫn không đến tìm mình gây phiền phức.

Thì ra là trận pháp mà hắn dùng để khóa ‘Nam Thu Tự’ đều bị phá hủy?

“Giúp tôi cảm ơn Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng cười nói.

Thương Thử Hào khoanh tay, hừ một tiếng: 【Chủ nhân của ta chỉ là vì tiện lợi cho thí nghiệm, không cần ngươi cảm ơn.

Tuy nhiên, trong Nam Thu Tự có ba thủ đoạn khóa đặc biệt hơn, liên kết thành một thể với toàn bộ Nam Thu Tự.

Nếu xóa bỏ, sẽ phá hủy toàn bộ cấu trúc Nam Thu Tự, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến khí linh.

Ngươi sau này tự mình cẩn thận một chút, đừng mở tiểu thế giới hạt nhân trước mặt Nam Phương Đại Đế, tránh bị phát giác.】 “Tôi biết rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cậu trốn Nam Phương Đại Đế còn không kịp, sẽ không chủ động đi tìm đối phương. …Tương lai cũng sẽ cố gắng tránh xa Nam

Phương Đại Đế. … Sau khi để những thứ Bạch tiền bối cần và ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ ở lối vào Nam Thu Tự, Tống Thư Hàng quay người trở lại vị trí suối sống.

“Sở tiền bối, ngọn tóc ngốc của ngài còn ở vị trí ‘tiểu thế giới nhân tạo’ không?” Cậu lên tiếng hỏi.

Sở Các Chủ gật đầu.

“Vậy chúng ta tiếp theo thử lại lần nữa.” Tống Thư Hàng trong đầu hồi tưởng lại thần thông 《Thánh Viên Luyện Giới》 bản sửa đổi mà Bạch tiền bối đã truyền thụ, vẽ mèo vẽ hổ, từng bước thi triển.

Sau khi thử vài lần, cậu đã nắm được điểm mấu chốt của thần công này – chủ yếu là trong quá trình thử, 《Thánh Viên Luyện Giới》 lại xảy ra cộng hưởng với 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Hai bộ công pháp mang danh hiệu ‘Thánh Viên’ này, rõ ràng đều xuất phát từ cùng một người.

Như vậy, Tống Thư Hàng nắm giữ tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, học tập 《Thánh Viên Luyện Giới》 liền đạt được hiệu quả gấp đôi!

“Thành công rồi!” Tống Thư Hàng nhanh chóng mở tiểu thế giới hạt nhân.

Đồng thời cậu đưa hai tay ra, vươn ra khỏi tiểu thế giới hạt nhân, ấn vào hư không: “Thánh Viên Luyện Giới!” Hoa lạp lạp ~ Tổng cộng 133 hư ảnh Thánh Viên hiện ra, mỗi con Thánh Viên trên cổ đều đeo dải lụa chân long. 133 Thánh Viên lấy Đại Thánh Viên làm trung tâm, tay trong tay tạo thành một vòng lớn, bắt đầu nhảy múa.

Cứ nhảy ba bước, miệng bọn họ lại phát ra những âm tiết chỉnh tề.

Trong tiếng ca vũ của Thánh Viên, mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo cuối cùng cũng mở ra một con đường nhỏ.

Tống Thư Hàng nhìn về phía tiểu thế giới.

Sau đó, cậu liền phát hiện một hành tinh xanh rất giống Địa Cầu, trông như hình chiếu của Địa Cầu, có lẽ hơi nhỏ hơn một chút.

Kiến trúc trên hành tinh, cũng tương tự Địa Cầu, nhưng lại có cảm giác công nghệ hơn, gọn gàng hơn.

“Ai muốn cùng tôi đi dạo tiểu thế giới này không?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

Thông Nương, ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Thương Thử Hào và tất cả các “phụ kiện” khác, lần lượt vào vị trí.

Tống Thư Hàng tạo dáng xong, dũng mãnh nhảy về phía trước một cái.

Cậu từ tiểu thế giới hạt nhân nhảy vào trong mảnh vụn tiểu thế giới, độn nhập vào tầng khí quyển của hành tinh xanh, bắt đầu hạ xuống.

Cấu trúc thế giới nhân tạo tồn tại từ thời Thái Cổ này cực kỳ giống Địa Cầu hiện nay.

Vì vậy khi Tống Thư Hàng nhảy vào tầng khí quyển và hạ xuống nhanh chóng, thân thể cậu ma sát với không khí, trở nên nóng bỏng.

Đương nhiên, mức độ nhiệt độ cao này đã không làm Tống Thư Hàng bị thương, nhưng để chăm sóc Thông Nương và Thương Thử Hào trong túi, Tống Thư Hàng ý niệm vừa động liền tế ra ‘Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.

Một bộ áo giáp sáng chói + áo choàng bao bọc chặt chẽ lấy cậu.

Nhưng cậu không đội mũ trụ. …Không phải vì cậu đầu sắt, mà là đội mũ trụ sẽ ảnh hưởng đến việc thi triển 'Khống Phát Thuật' của cậu. 20 bàn tay tóc của cậu đang ở trạng thái 'sẵn sàng', có thể ứng phó các tình huống đột xuất. 【Thư Hàng, ngươi không đội mũ bảo hiểm có sao không?】 Thông Nương truyền âm hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười: 【Không sao, đầu mình sắt mà.】 Thông Nương: "……" Hoa ~~ Khi giao lưu truyền âm, tốc độ hạ xuống của Tống Thư Hàng tiếp tục tăng nhanh, da mặt cậu ma sát dữ dội với không khí, cuối cùng bắt đầu bùng cháy!

Ngọn lửa hừng hực bao phủ khuôn mặt Tống Thư Hàng, ngay sau đó là ba mươi sợi bím tóc, cuối cùng là cổ.

Phần bên dưới cổ, thì được 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' bảo vệ, an toàn không hề hấn gì. 【Uy, Thư Hàng, mặt ngươi cháy rồi.】 Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ha ha cười, truyền âm cho cả nhóm: 【Không sao, mặt cậu ta dày mà.】 Tống Thư Hàng: "……" 【Đáng tiếc Tống Thư Hàng vẫn còn tóc, không để ta cạo đi.

Nếu không hình dạng cậu ta bây giờ, rất giống nhân vật chính trong một bộ phim, vô cùng đẹp trai.】 Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm truyền âm nói.

Chương 2524

【Tống?

Kỵ Sĩ Hắc Ám?

Thư Hàng.】Thông Nương nhanh chóng đáp, bất kể là phim điện ảnh, phim truyền hình, hay hoạt hình, nàng đều rất tinh thông.【Đúng đúng đúng, chính là cái đó.

Tốt nhất là quần áo còn phải đổi thành kiểu bó sát nữa.】Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng lặng lẽ đưa tay, nắm lấy chuôi kiếm Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Xích Tiêu Kiếm, xuất vỏ!

Sau đó, Tống Thư Hàng cắm Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên đỉnh đầu mình, dùng hai bàn tay tóc nắm chặt lấy nó, và điều chỉnh tư thế hạ xuống thành đầu dưới chân trên.

Hoa ~ Trên thân Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, ngọn lửa hừng hực cũng bùng cháy.

Đây không phải là lửa phàm do ma sát, mà là Tống Thư Hàng thi triển bản 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' bình thường, phủ lên Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối một tầng chân hỏa – có Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm mở đường, Tống Thư Hàng cảm thấy tốc độ hạ xuống của mình ổn định hơn rất nhiều.

"……" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm truyền âm nói:【Ấu trĩ!】Hắc Bì Vũ Nhu Tử hi hi cười, truyền âm nói:【Tống tiền bối đây là đồng tâm chưa bị vẩn đục.】Bị Vũ Nhu Tử khen như vậy, ngọn lửa trên mặt Tống Thư Hàng cháy càng mãnh liệt hơn.

Thực ra ý ban đầu của cậu là thiêu Thông Nương.

Sau khi cậu cắm Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên đỉnh đầu để thiêu, Thông Nương lập tức im lặng – thân hình nhỏ bé của nàng nếu cũng bị Tống Thư Hàng cắm lên đỉnh đầu để thiêu, e rằng sẽ hóa thành tro tàn trong nháy mắt. 【Bá Tống đạo hữu, ngươi còn có thể liên kết với tiểu thế giới hạt nhân không?】 Lúc này, Thạch Bi Đạo Hữu lên tiếng hỏi. 【Đã không thể rồi, tiểu thế giới nhân tạo này là một tiểu thế giới bị phong bế, tiểu thế giới hạt nhân bị ngăn cách ở bên ngoài.

Nhưng 《Tụ Lý Càn Khôn》 và 《Thánh Viên Luyện Giới》 đều vẫn có thể thi triển.】 Tống Thư Hàng đáp.

Trong phương diện hạn chế không gian, 'mảnh vụn thế giới nhân tạo' này có chút tương tự 'Phòng tối Thiên Đạo'.

Những thủ đoạn như 'tiểu thế giới hạt nhân', truyền tống không gian trực tiếp độn ra khỏi thế giới nhân tạo, đều sẽ bị che chắn.

Nhưng bên trong tiểu thế giới nhân tạo này, một số pháp thuật không gian phạm vi nhỏ lại có thể sử dụng.

Ví dụ như Tụ Lý Càn Khôn, Súc Địa Thành Thốn, pháp khí không gian vân vân đều có thể được kích hoạt.

Tống Thư Hàng suy đoán, nếu muốn mở 'tiểu thế giới hạt nhân' bên trong tiểu thế giới nhân tạo, e rằng phải đợi 'Cổ Thần' rời khỏi tiểu thế giới này, giải trừ cấm cố mới được. 【Nếu 《Thánh Viên Luyện Giới》 vẫn có thể sử dụng, vậy chỉ cần tìm tọa độ, sau đó lại mở ra 'tiểu thế giới nhân tạo' này là có thể rời đi phải không?】 Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: 【Cho nên tôi đã ghi nhớ vị trí thời không mà chúng ta tiến vào, khi chúng ta rời đi, tìm lại vị trí đã vào, rồi thi triển 《Thánh Viên Luyện Giới》 mở không gian.】 Đang nói chuyện, đột nhiên thân thể Tống Thư Hàng hơi cứng lại, cậu cảm thấy có một đạo 'giám sát' quét qua người mình.

Không phải thủ đoạn thần thức của tu luyện giả, cảm giác càng giống như một loại thiết bị giám sát nào đó? 【Ngươi bị phát hiện rồi.】 Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ đồng thời nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu: 【Dường như 'người' trong tiểu thế giới nhân tạo này đã khóa vị trí của tôi.

Sở Các Chủ, xin hãy giúp tôi che giấu thân hình.】 Bằng thủ đoạn huyễn thuật "ba chân bốn cẳng" của chính cậu, dường như không thể qua mắt được người của tiểu thế giới này.

Nhưng lời cậu vừa dứt, phía dưới đã có những cột sáng khủng bố xuyên qua tầng mây, tập hỏa về phía cậu! 【Vọng Thiên.】 Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, tám bức tường vương giả trong hai bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' hiện ra trước mặt cậu, phía sau còn có hai tòa 'Thần môn Tiên Cơ Miêu Yêu' và hai chiếc 'Hộ thuẫn chuyên gia Vương Bá'.

Mười hai lớp phòng ngự, mười hai lớp an tâm. … Ngay vị trí phía dưới Tống Thư Hàng đang hạ xuống, là một khu đô thị lớn.

Sinh mệnh trí tuệ của tiểu thế giới nhân tạo và loài người vô cùng tương tự.

Tuy nhiên thân thể của họ cao lớn hơn, chiều cao trung bình trên ba mét, cá thể đặc biệt có thể cao đến năm mét.

Làn da lại năm màu sáu sắc.

Lúc này, trên không toàn bộ thành phố vang lên tiếng còi báo động chói tai, khẩu hiệu đại biểu nguy cơ đồng thời hiện ra trên màn hình ở mỗi góc phố.

Vũ khí phòng không ẩn giấu ở bốn phía thành phố, dẫn đầu phát xạ lên không trung, tiếng pháo chấn động trời đất.

Cư dân trong thành phố không hề hoảng sợ, tất cả mọi người với tốc độ nhanh nhất tiến vào các kiến trúc gần đó.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, thành phố vốn phồn hoa trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Trong một tiếng ầm ầm, tất cả kiến trúc trong thành phố bắt đầu chìm xuống, lặn sâu vào lòng đất.

Thay vào đó là từng tòa vũ khí tấn công khổng lồ trông vô cùng bạo lực, những vũ khí tấn công khổng lồ này chiếm cứ gần nửa thành phố.

Oanh oanh oanh oanh ~ Nửa thành phố toàn bộ hóa thành hệ thống phòng ngự, bắt đầu điên cuồng tập hỏa về phía Tống Thư Hàng.

Quá thuần thục!

Bộ động tác này, cứ như đã diễn tập qua mấy trăm lần, mấy ngàn lần vậy.

Hiệu suất mạnh đến đáng sợ. 【Xem ra là… trước khi tôi đến, sinh vật trí tuệ của tiểu thế giới này, vẫn luôn đối kháng một loại ‘kẻ xâm nhập’ nào đó từ không gian đến?】 Tống Thư Hàng nói. 【Xem ra, ngươi cũng bị coi là một ‘kẻ xâm nhập’.】 Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ đáp. 【Thực tế ngươi đích xác là ‘kẻ xâm nhập’, hơn nữa còn là nhập cảnh trái phép.

Bọn họ bắn ngươi không có gì sai cả.】 Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói.

Oanh ~ Mười hai lớp phòng ngự của Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí, dưới sự tập hỏa tấn công của hệ thống phòng ngự nửa thành phố, từng lớp bị hóa giải – mỗi khi phòng ngự của chúng sắp đạt đến giới hạn, Tống Thư Hàng sẽ nhanh chóng thu hồi chúng, kéo về ‘Linh hồ bản mệnh’ để ôn dưỡng, tránh cho chúng bị tổn hại.【Uy lực tấn công này thật bùng nổ, mỗi một đòn đều đạt đến cấp độ Thất Phẩm, thậm chí còn mạnh hơn.】Tống Thư Hàng ước tính nói.

Sở Các Chủ bổ sung:【Trong đợt tấn công này, còn ẩn chứa năng lượng vô cùng quái dị, là dị năng lượng ngay cả ta cũng không nhận ra.】Chính là loại năng lượng mà ngay cả Sở Các Chủ cũng không thể nhận ra này, nó khiến uy lực tấn công của hệ thống phòng ngự thành phố phía dưới được cường hóa, trở nên kinh khủng đến vậy.

Trung bình các đòn tấn công đạt trên cấp 7 Phẩm, một phần vũ khí phòng ngự thậm chí có thể đạt tới cận 8 Phẩm.

Không những thế, dưới sự dẫn dắt của nguồn năng lượng vô danh đó, uy lực công kích phòng ngự của thành phố sẽ tạo ra một loại cộng hưởng, chúng tương hỗ cường hóa hiệu quả tấn công lẫn nhau, cứ như đổ dầu vào lửa vậy.

Uy lực của đòn tập hỏa, khi đạt đỉnh phong có thể tiếp cận cấp độ '9 Phẩm'!

Hơn nữa, cường độ tấn công vẫn không ngừng tích lũy và tăng lên.

Chỉ cần liên kích không ngừng, giá trị tấn công sẽ liên tục tích lũy.

Đối mặt với kiểu tấn công "đầy màn hình" thế này, ẩn nấp cũng trở nên vô nghĩa. "Nếu không mở phong ấn, phòng ngự của 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' của ngươi sẽ không chống đỡ nổi đâu." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Phía dưới là nửa thành phố đang tập trung hỏa lực tấn công, mười hai tầng phòng ngự dưới số lượng hỏa lực này trở nên yếu ớt.

Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí của Tống Thư Hàng có chất lượng Bát Phẩm, nhưng vì ảnh hưởng của cảnh giới Thất Phẩm của cậu, vẫn còn một tầng phong ấn.

Tầng phong ấn này có thể tạm thời được giải khai, nhưng trước khi giải khai, Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí chỉ có thể phát huy uy lực cảnh giới Thất Phẩm. "Thư Hàng, đã đến lúc tế xuất 'Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc' để chống đỡ một phen rồi!" Thông Nương lại không nhịn được lên tiếng: "Từ trước đến nay, 'Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc' của ngươi đều sẽ đặt ngươi ở bên ngoài cổng thành.

Vậy nên ta đang nghĩ, nếu ngươi quay lưng về phía công kích của địch nhân, rồi tế xuất 'Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc' thì sẽ thế nào?

Ngươi có muốn thử không?" Thông Nương sau khi ở chung lâu với Quy tiền bối cũng học được một vài sự lanh lợi nhỏ. "Nghe có vẻ rất có lý thì phải?" Thạch Bi Đạo Hữu tán đồng nói.

Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc từ trước đến nay đều xuất hiện ở phía sau lưng Tống Thư Hàng.

Vậy nếu Tống Thư Hàng quay lưng về phía công kích của địch nhân, rồi lại triệu hoán 'Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc' ra, thánh thành có xuất hiện ở phía sau lưng Tống Thư Hàng để chặn tất cả các đòn tấn công không? "Có muốn thử không?" Sở Các Chủ tóc ngốc cũng rất hứng thú.

Dù sao có y ở đây, bảo đảm Tống Thư Hàng sẽ không chết dưới đòn tập hỏa cấp độ này. "Để lần sau hẵng thực nghiệm đi." Tống Thư Hàng đáp.

Trong thế giới xa lạ này, lại đang trong cơn nguy hiểm, tính cách cẩn thận khiến cậu giữ được sự bình tĩnh.

Cậu nhẹ nhàng nắm tay phải: "Người Khổng Lồ Hủy Diệt Vạn Vật!" So với 'Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc' dùng để bảo vệ những nhân vật quan trọng của mình, lúc này rõ ràng 'Người Khổng Lồ Hủy

Diệt Vạn Vật' phù hợp với cảnh tượng hiện tại hơn.

Trên nắm tay phải của Tống Thư Hàng, Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử hiện ra, nàng dùng sức vỗ tay.

Hai bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' lập tức hiện ra quanh người Tống Thư Hàng.

Lấy Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử làm trung tâm, hai bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' nhanh chóng dung hợp.

Đây chính là ưu điểm của 'khí linh', sau khi có khí linh thì bản mệnh pháp khí sẽ được nâng cấp toàn diện.

Trong một luồng sáng chói mắt, người khổng lồ tuyệt vọng đó đã xuất hiện.

Người khổng lồ này tương ứng với cấu đồ Kim Đan của Tống Thư Hàng, sau khi thánh thành sụp đổ. ...

Người Khổng Lồ Hủy Diệt Vạn Vật đó.

Tống Thư Hàng và tất cả các "treo kèm" trên người đều được chuyển vào trong nắm tay phải.

Sau khi vào trong nắm tay phải, Tống Thư Hàng lập tức có cảm giác an toàn tràn đầy, còn ổn định hơn nhiều so với việc cậu trực tiếp rơi từ trên không xuống, đáng tin cậy hơn cả lan can.

Cậu đưa tay, lau đi ngọn lửa trên mặt mình.

Ngọn lửa này đã cháy nửa ngày mà ngay cả da mặt Tống Thư Hàng cũng không hề bị thiêu đốt.

Đồng thời, trong lồng ngực Người Khổng Lồ Hủy Diệt Vạn Vật, một "Ngụy?

Đại lão tinh cầu Mắt Dài" hạt nhân làm động cơ, bắt đầu đập mạnh, cung cấp năng lượng hành động không ngừng nghỉ cho người khổng lồ.

Người khổng lồ hủy diệt chắp hai tay lại, hai chiếc khiên rùa khổng lồ chắn trước mặt, chống đỡ một làn mưa pháo.

Nhờ đó, người khổng lồ hủy diệt ổn định được thân hình.

Dưới đôi chân khổng lồ của nó, những đóa sen đen hiện lên, nâng đỡ cơ thể đồ sộ của nó.

Trong đôi mắt Người Khổng Lồ Hủy Diệt Vạn Vật, ánh sáng đỏ rực hung bạo bùng lên.

Sự xuất hiện của nó tượng trưng cho 'Thành Thánh Vĩnh Bất Hãm Lạc' đã bị phá hủy; nguồn sức mạnh của nó là sự tuyệt vọng sâu thẳm như vực thẳm. "Hệ thống nhắc nhở: Tuyệt vọng trị +3, tuyệt vọng trị hiện tại: 5." Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên một thông báo từ 'Hệ thống tự động bói toán của Bạch tiền bối số hai'.

Tuyệt vọng trị?

Chương 2525

Tôi đâu có tuyệt vọng, tôi vẫn ổn mà, sao lại có tuyệt vọng?

Nhưng rất nhanh, cậu liền nghĩ đến 'Người Khổng Lồ Hủy Diệt Vạn Vật'...

Chẳng lẽ giá trị tuyệt vọng này bắt nguồn từ người khổng lồ?

Chỉ cần triệu hoán nó ra là có thể thu hoạch được 3 điểm tuyệt vọng.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã tìm được "lối tắt để cày điểm"!

Lát nữa có thời gian, cậu sẽ thu người khổng lồ lại, rồi lại triệu hoán, lại thu lại, xem có thể liên tục thu hoạch 'tuyệt vọng' không.

Trong hư không.

Khiên rùa tản ra.

Người Khổng Lồ Hủy Diệt Vạn Vật há miệng, phát ra tiếng gầm gừ không thành tiếng, nhưng lại không có âm thanh nào thoát ra. ...

Đôi chân nó sải bước trong hư không, đồng thời, một số phương thức tấn công kỳ quái, bạo ngược được phóng ra từ tay người khổng lồ hủy diệt.

Đoạn đầu đài Vương Giả!

Tháp hình kiếm!

Thiết Nương Tử Gấu Khổng Lồ!

Đảo Thứ Tra Tấn Chuột Ma!

Những đòn tấn công quỷ dị này nghênh chiến với các đòn tấn công của hệ thống phòng ngự thành phố.

Cột sáng bị nghiền nát, pháo lửa vật lý bị chém đứt, vật chất thủy tinh quỷ dị bị Thiết Nương Tử phong tỏa đâm nát. ...

Người khổng lồ hủy diệt cứ thế chống chịu gần nửa thành phố pháo hỏa phòng ngự, cưỡng chế hạ xuống thành phố! "Tống tiền bối, chúng ta cứ thế này mà 'đỗi' xuống à?" Vũ Nhu Tử da đen lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Cứ 'đỗi' một phen đã, rồi sau đó tìm cơ hội chúng ta lén lút chuồn đi." Đã lỡ "đỗi" rồi thì đừng lãng phí cơ hội.

Tống Thư Hàng định trong phạm vi có thể bảo đảm an toàn cho mình, trước tiên thăm dò giá trị uy lực của thế giới xa lạ này, thu thập một ít thông tin, xem thế giới xa lạ này rốt cuộc có thủ đoạn gì.

Đợi khi gần đủ rồi, cậu sẽ mượn thủ đoạn của Sở Các Chủ tóc ngốc để trốn đi, tiềm phục vào thế giới này. "Xuyên toa không gian trực tiếp bị hạn chế trong tiểu thế giới này, ta đã chuẩn bị cho ngươi một độn pháp.

Khi cần, chúng ta sẽ trực tiếp thi triển bí độn, tạm thời tránh né." Sở Các Chủ tóc ngốc đáp. "Dự kiến nhiều nhất ba phút là có thể hạ xuống mặt đất." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tính toán.

Thạch Bi Đạo Hữu: "Ngoài những hệ thống phòng không này ra, đối phương chắc chắn còn có những thủ đoạn phòng ngự mặt đất tương ứng.

Bá Tống đạo hữu hãy chú ý một chút." Hệ thống phòng không đã mạnh như vậy, thủ đoạn phòng ngự mặt đất chắc chắn cũng không yếu kém. "Yên tâm đi, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng để trốn thoát bất cứ lúc nào." Tống Thư Hàng gật đầu nói. ...

Lúc này, ở sâu dưới lòng đất thành phố phía dưới.

Một nhóm người khổng lồ mặc đồng phục bình tĩnh nhìn màn hình giám sát. "Cuối cùng cũng hiện nguyên hình rồi à?" Một người khổng lồ màu xanh lam nhìn 'người khổng lồ hủy diệt', lạnh lùng nói. "Độ cao mục tiêu ước chừng 60 kạp đặc." Người khổng lồ xanh lục bên cạnh nói: "Từ hình thể mà xem, là mẫu trung đẳng.

Nhưng thực lực lại mạnh hơn rất nhiều so với các mẫu trung đẳng trước đây, bất kể là tấn công hay phòng ngự đều cực kỳ mạnh mẽ." Ở phía cuối cùng.

Một người khổng lồ màu vàng gật đầu, trầm giọng nói: "Thí Thần Giả, xuất kích!

Hạ gục nó, chế tạo thành vũ trang mạnh mẽ hơn!" Ầm ầm ~~ Người khổng lồ hủy diệt vô cùng dũng mãnh, cứng rắn chống đỡ hỏa lực của gần nửa thành phố, thành công hạ xuống, để lại hai vết chân khổng lồ trên mặt đất.

Hai chiếc khiên rùa khổng lồ lơ lửng bên cạnh nó, chặn đứng toàn bộ pháo hỏa nhắm vào nó.

Sau khi hạ xuống mặt đất, số lượng pháo hỏa tấn công hiệu quả nhắm vào người khổng lồ hủy diệt lập tức giảm đi đáng kể.

Phần lớn pháo hỏa phòng ngự của thành phố là loại đối không, sau khi người khổng lồ hủy diệt hạ xuống, lực độ tấn công tự nhiên sẽ suy yếu.

Người khổng lồ hủy diệt há miệng, gào thét không thành tiếng.

Nó sải bước chân dài ba mươi mét, đặt bước đầu tiên đến thế giới mới này trong thành phố.

Bước đi này có thể bằng mấy chục đến cả trăm bước của người thường, chân dài chính là tùy hứng như vậy.

Trong nắm tay phải của người khổng lồ hủy diệt.

Sở Các Chủ tóc ngốc giống như một thiết bị trinh sát, khẽ xoay tròn, y lên tiếng nhắc nhở: "Có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận từ mặt đất." Tống Thư Hàng gật đầu, nói: "Chắc là thủ đoạn phòng ngự mặt đất của 'tiểu thế giới nhân tạo' này." Tạo Hóa Tiên Tử lật một quyển sách ra, dùng giọng nữ điện tử cơ khí đọc tụng: "A a a ~ Hy vọng lát nữa tuyệt chiêu của ngươi đừng làm ta thất vọng." "Tiên tử, đây là lời thoại của phản diện mà?" Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Lời thoại này, không có vấn đề gì!" Tống Thư Hàng: "..." Trong lúc nói chuyện, mặt đất rung chuyển, phát ra một trận tiếng va đập như sấm sét.

Thứ sắp sửa chui ra từ lòng đất này có thể tích rất lớn.

Đồng thời, hệ thống phòng ngự thành phố tạm dừng tấn công, hỏa lực tập trung vào 'người khổng lồ hủy diệt' cũng yên tĩnh lại. "Đến rồi!" Thông Nương hưng phấn nói.

Ở ngay phía trước người khổng lồ hủy diệt, một lối đi khổng lồ mở ra.

Sau đó, một lớn một nhỏ hai bóng người phóng ra từ lối đi.

Cái lớn thì cực lớn, cái nhỏ thì cực nhỏ.

Bóng người lớn đó cao đến hơn trăm mét, cao hơn người khổng lồ hủy diệt gần gấp đôi.

Còn bóng người nhỏ kia, chỉ lớn bằng nửa Tô Thị A Thập Lục, bé nhỏ xinh xắn.

Người khổng lồ hủy diệt ngẩng đầu nhìn người khổng lồ trăm mét đó. "Cơ giáp?" Vũ Nhu Tử da đen chớp chớp mắt.

Khối thân hình khổng lồ trăm mét này trông hệt như một cỗ cơ giáp kim loại thường xuyên xuất hiện trong các bộ phim khoa học viễn tưởng, toàn thân trên dưới tràn ngập vẻ đẹp bạo lực.

Mỗi một khối kim loại trên cơ thể nó đều được đánh bóng sáng loáng. "Người khổng lồ hủy diệt đại chiến chiến sĩ cơ giáp." Thông Nương gật đầu, cảm thấy cảnh tượng này kích thích hơn xem phim nhiều. "Thứ nhỏ nhỏ đó ra làm gì vậy?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm chú ý đến bóng dáng nhỏ bé kia.

Bóng dáng nhỏ bé đó cũng có hình người, nàng đạp trên một kiện phi hành khí tinh xảo, lượn lờ trên đỉnh đầu cơ giáp trăm mét.

Thạch Bi Đạo Hữu: "Không biết có giống như thánh viên của Bá Tống đạo hữu, chuyên phụ trách hô 666 không?" Tống Thư Hàng: "..." Khỉ của tôi không chỉ biết hô 666, mà còn biết niệm "điện điện điện". "Muốn 'đối' hay muốn 'túng'?" Sở Các Chủ tóc ngốc hỏi: "Độn pháp đã chuẩn bị sẵn sàng, muốn 'túng' thì có thể độn đi ngay lập tức." Tống Thư Hàng đáp: "Đợi tôi thử xem thực lực của người khổng lồ cơ giáp trăm mét này sâu cạn thế nào, đấu với nó mấy chiêu, rồi sau đó 'túng' cũng chưa muộn." Người khổng lồ cơ giáp trăm mét này không thuộc hệ thống 'tu luyện giả', cũng không thể từ khí tức mà phán đoán cường độ thực lực của nó. "Khi nào muốn 'túng' thì hô một tiếng." Sở Các Chủ tóc ngốc nói. ...

Phía trước, người khổng lồ cơ giáp trăm mét đó duỗi ra bốn cánh tay.

Ở mặt đất bên cạnh lại mở ra mấy lối đi khổng lồ, sau đó hai cây 'trường thương' vũ khí có tạo hình cổ quái được phóng ra.

Người khổng lồ cơ giáp trăm mét đón lấy trường thương, chĩa mũi thương về phía Tống Thư Hàng. "Tiên hạ thủ vi cường!" Tống Thư Hàng bình tĩnh phán đoán.

Người khổng lồ hủy diệt nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, đi trước một bước thi triển tuyệt chiêu Quyền Bay Sắt Thép vào người khổng lồ cơ giáp trăm mét!

Ầm ầm ~~ Trong tiếng pháo vang vọng đến nhức tai, nắm tay phải của người khổng lồ hủy diệt vô tình nện về phía người khổng lồ cơ giáp trăm mét.

Thông Nương: "A a a a ~" Thạch Bi Đạo Hữu: "Tại sao lại phóng nắm tay phải ra ngoài?

Đây không phải là điều khiển thương à?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Quả nhiên, cho dù đã sinh ra khí linh, nhưng bản tính của bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' này vẫn không thay đổi!" Vũ Nhu Tử da đen: "Chuẩn bị đón xung kích, 3, 2, 1 ~ va chạm!" Quyền Bay Sắt Thép mạnh mẽ 'đỗi' thẳng vào mặt người khổng lồ cơ giáp trăm mét.

Đánh người không đánh mặt, nhưng đối phương là cơ giáp, không phải người, không được quy tắc này bảo vệ.

Đùng ~ một trận tiếng kim loại va chạm vang lên, du dương như tiếng chuông.

Đầu của người khổng lồ cơ giáp trăm mét trực tiếp bị đánh bay ra ngoài, cơ thể khổng lồ của nó chấn động, suýt chút nữa thì ngã.

Quyền Bay Sắt Thép một kích lập công. "Bị nổ đầu rồi?

Yếu ớt thế sao?" Thông Nương mặt đầy hoang mang.

Rõ ràng trông rất mạnh mẽ, kết quả ngay cả 'Quyền Bay Sắt Thép' của người khổng lồ hủy diệt cũng không đỡ nổi, bộ cơ giáp trăm mét này là hữu danh vô thực à?

Thiết Giáp Phi Quyền sau khi đánh bay đầu đối phương, lượn một vòng, rồi quay về cổ tay phải của người khổng lồ hủy diệt. "Chưa kết thúc đâu!" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng.

Ngay cả khi bị đánh bay đầu, nhưng bộ cơ giáp trăm mét này vẫn không mất khả năng hành động.

Lúc này, bóng dáng nhỏ bé ban đầu ở trên đỉnh đầu cơ giáp trăm mét bắt đầu hành động, nàng đạp phi hành khí, xoay quanh đỉnh đầu người khổng lồ cơ giáp.

Trên phi hành khí, có cột sáng bảy màu bắn ra.

Tiếp đó, bóng dáng nhỏ bé kia bắt đầu hát vang.

Nàng dùng ngôn ngữ mà Tống Thư Hàng và những người khác đều không hiểu, nhưng âm nhạc thì không có biên giới.

Nhịp điệu vui tươi này; giai điệu mỹ diệu này, còn có giọng hát du dương này, thật tuyệt vời. "Có cảm giác như đang mở buổi hòa nhạc vậy." Vũ Nhu Tử da đen nói.

Thạch Bi Đạo Hữu nói: "Có khi nào là chiến ca không?

Giới yêu tu có một loại tu luyện giả gọi là tế tự chiến tranh, bọn họ lấy tiếng ca làm chú ngữ, mỗi khúc ca đều ẩn chứa sức mạnh thần bí khác nhau, là một chức nghiệp phụ trợ vô cùng mạnh mẽ." Theo tiếng ca của bóng dáng nhỏ bé kia, cơ thể người khổng lồ trăm mét bắt đầu hoạt động trở lại.

Cái đầu bị đánh bay ban đầu vậy mà lại chủ động bay về, rơi vào tay người khổng lồ trăm mét.

Ngay sau đó, cái đầu này bắt đầu biến hình.

Chương 2526

Trong một trận biến hóa tổ hợp cực kỳ ngầu, cái đầu ban đầu đã biến thành một tấm khiên lớn!

Trung tâm tấm khiên là 'mặt' của người khổng lồ trăm mét, đôi mắt của người khổng lồ trên tấm khiên chăm chú nhìn chằm chằm vào người khổng lồ hủy diệt của Tống Thư Hàng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Lấy mặt làm khiên?

Điều này khiến ta nhớ đến một truyền thuyết." "Hình Thiên lấy vú làm mắt?" Thông Nương nhanh chóng đáp.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lắc đầu: "Nhất thời không nhớ ra được, nhưng ta nhớ Xích Tiêu Tử trước đây từng tiếp xúc với một kẻ ngoan cường dùng đầu làm khiên.

Ngoài ra...

Thư Hàng, khi ngươi nhìn thấy cảnh này, có cảm thấy thân thiết lắm không?" Tống Thư Hàng mặt đầy hoang mang: "???" "Độ dày da mặt của ngươi, e rằng không kém gì người khổng lồ cơ giáp trăm mét này.

Nó có thể dùng mặt làm khiên, ngươi cũng có thể đó.

Tin tưởng chính mình, ngươi là mạnh nhất." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: "..." Đối diện, tiếng ca của bóng dáng nhỏ bé kia càng lúc càng trong trẻo, trên người người khổng lồ cơ giáp trăm mét khoác lên từng vòng hào quang.

Quả nhiên là chiến ca?

Đối mặt với lời khiêu khích bằng chiến ca của bóng dáng nhỏ bé, phe Tống Thư Hàng tự nhiên sẽ không yếu thế.

Tiếng ca trong trẻo như thiên lại, phát ra từ đỉnh đầu người khổng lồ hủy diệt.

Tạo Hóa Tiên Tử tay cầm tỳ bà, hiện thân từ trên người người khổng lồ hủy diệt.

Đồng thời, cơ thể Tống Thư Hàng hơi chấn động. 133 con thánh viên hiển hình, tăng cường khí thế cho Tạo Hóa Tiên Tử!

Tạo Hóa Tiên Tử gần đây hơi cô đơn một chút, vì đã mất đi đối thủ ngang sức là Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân gần đây rất bận, bận phối hợp Bạch tiền bối "vặt lông dê" nâng cấp 'Thế giới Hạt Nhân' của Tống Thư Hàng, cũng như phối hợp Bạch tiền bối thực nghiệm kế hoạch tạo thần.

Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được một đối thủ khơi dậy dục vọng tranh đấu trong lĩnh vực biểu diễn của nàng, nàng đương nhiên phải dốc toàn lực!

Tỳ bà trong tay nàng tấu lên khí thế kim qua thiết mã, quanh người nàng khẽ rung động, âm thanh thiên lại dường như không thuộc về nhân gian vang lên, chấn động toàn trường. 133 con thánh viên cũng không làm Tống Thư Hàng mất mặt.

Con đại thánh viên dẫn đầu giơ cao kinh văn trong tay, vung vẩy theo gió. ...

Kinh thư Nho gia hóa thành kính đen tuyền.

Đại thánh viên ung dung đeo kính đen lên.

Tiếp đó nó lại cởi nho bào trên người ra, dùng sức vung một cái, mặc ngược nho bào lại. ...

Giữa ánh mắt mọi người, nho bào mặc ngược hóa thành một bộ lễ phục đuôi tôm đen tuyền.

Và hư ảnh chân long ban đầu quấn quanh cổ khẽ xoay tròn, hóa thành một chiếc nơ hình hồ điệp.

Phía sau đại thánh viên, 132 con tiểu thánh viên xếp thành một phương trận, đồng loạt thực hiện các động tác giống nhau.

Một trăm ba mươi ba con thánh viên áo đen đẹp trai xuất hiện.

Trong ánh mắt không thể tin được của bóng dáng nhỏ bé đối diện, một trăm ba mươi ba con thánh viên bắt đầu nhảy múa một cách chỉnh tề.

Trang phục chỉnh tề, hình thể chỉnh tề, động tác chỉnh tề, khi kết hợp lại mang đến một vẻ đẹp chấn động.

Ngay cả khi 133 con thánh viên đồng thời thi triển động tác 'tinh tinh đấm ngực', chỉ cần chỉnh tề là sẽ có sức công kích thị giác cực kỳ lớn.

Có 133 con thánh viên bạn vũ, Tạo Hóa Tiên Tử từ khí thế đã hoàn toàn áp chế vị tế tự chiến ca nhỏ bé đối diện kia.

Hơn nữa, tiếng ca của Tạo Hóa Tiên Tử cũng có hiệu quả tăng cường các loại pháp thuật phụ trợ.

Từng pháp thuật phụ trợ mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không nhận ra, từ tiếng đàn của Tạo Hóa Tiên Tử rơi xuống trên người người khổng lồ hủy diệt.

Trong lồng ngực người khổng lồ hủy diệt, "Ngụy?

Trái tim Đại lão tinh cầu Mắt Dài" kia mạnh mẽ đập lên, cung cấp sức mạnh không ngừng nghỉ cho người khổng lồ hủy diệt!

Đúng lúc này, người khổng lồ cơ giáp trăm mét đối diện đột nhiên cuồng bạo lên.

Từ loa phát thanh trên người nó phát ra tiếng gào thét khổng lồ, dường như đang dùng ngôn ngữ của thế giới này để giận dữ mắng mỏ gì đó.

Sau đó, người khổng lồ cơ giáp trăm mét hai tay cầm khiên, hai tay còn lại mỗi tay cầm một thương, xông thẳng về phía người khổng lồ hủy diệt của Tống Thư Hàng.

Người khổng lồ hủy diệt không hề yếu thế, dù hình thể nhỏ hơn đối phương khoảng gấp đôi, nhưng về mặt man lực nó lại chiếm ưu thế.

Về sức mạnh vật lý thuần túy, dưới sự hỗ trợ toàn công suất của trái tim, người khổng lồ hủy diệt có thể bùng phát cường độ cấp 9 Phẩm.

Hai chiếc khiên rùa lơ lửng bên cạnh nó, chủ động chống đỡ trường thương và tia xạ của đối phương thay nó.

Nó trực tiếp vung nắm đấm sắt, lao lên.

Đồng thời cơ thể nó sẽ tự động ngưng tụ các loại công kích hình khí tàn khốc, lao về phía người khổng lồ cơ giáp trăm mét.

Hai quái vật sắt thép khổng lồ va chạm, đánh nhau loạn xạ.

Các kiến trúc xung quanh nhanh chóng co rút vào lòng đất, dọn dẹp một không gian chiến đấu cho hai bên giao chiến.

Một số vũ khí hệ thống phòng ngự ở xa bắt đầu cung cấp hỏa lực yểm trợ tầm xa cho cơ giáp trăm mét. "Người khổng lồ cơ giáp này dường như đã bị kích thích?

Cảm giác giá trị phẫn nộ của nó lập tức tăng lên mấy bậc." Thương Thử Hào nói, y là tà ma Cửu U, có thể cảm ứng được một số dao động cảm xúc của sinh vật.

Bất kể là tuyệt vọng, bi thương, phẫn nộ, hay kinh khủng, y đều có thể cảm nhận được một giá trị đại khái. "Là vì màn biểu diễn âm nhạc bị Tạo Hóa Tiên Tử áp đảo, nên nó tức giận sao?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm suy đoán.

Thạch Bi Đạo Hữu: "Không biết có phải nó nghĩ Tạo Hóa Tiên Tử là con tin bị Tống Thư Hàng bắt giữ, nên mới trở nên cuồng bạo không?" Tống Thư Hàng vuốt cằm, lúc này cậu đang ở trong trạng thái vô cùng bình tĩnh. "Là do trái tim của 'Ngụy?

Đại lão tinh cầu Mắt Dài' kia đập mạnh.

Khi trái tim được kích hoạt toàn lực, đối phương dường như bị chọc giận, trở nên bạo nộ." Tống Thư Hàng phân tích.

Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi: "Tại sao vậy?" "Có lẽ bọn họ đã từng tiếp xúc với loại sức mạnh tương tự." Sở Các Chủ tóc ngốc nói.

Vũ Nhu Tử da đen: "Chẳng lẽ 'Đại lão tinh cầu Mắt Dài' đó từng tấn công nơi này sao?" "Có khả năng này, nhưng không nhất định là 'Đại lão tinh cầu Mắt Dài' đó, có lẽ là một tạo vật tương tự với nó." Tống Thư Hàng suy đoán.

Bản thể của 'Đại lão tinh cầu Mắt Dài' là một tiểu hành tinh, vô cùng to lớn.

Thể tích quá đồ sộ của nó khiến nó rất khó cưỡng chế xâm nhập vào mảnh vỡ tiểu thế giới này.

Nếu nó đã từng cưỡng chế xâm nhập vào tiểu thế giới này, và phát sinh xung đột với các sinh vật trí tuệ ở đây... thì mảnh vỡ tiểu thế giới này e rằng đã sớm bị phá hủy hoàn toàn, ngay cả một chút dấu vết cũng không còn. "Cường hóa tấn công." Tống Thư Hàng hạ lệnh cho 'người khổng lồ hủy diệt', đồng thời cậu điều động năng lượng của 8

Nguyên Anh + 1 Kim Đan đặc thù của mình, truyền vào thể lực người khổng lồ hủy diệt, kích hoạt tuyệt chiêu của người khổng lồ hủy diệt.

Đây là lần thăm dò cuối cùng, thăm dò xong cậu sẽ chuẩn bị chuồn.

Sau khi nhận được mệnh lệnh, người khổng lồ hủy diệt đột nhiên nhẹ nhàng nhảy lên, đá một cước vào vị trí đầu gối của cơ giáp trăm mét.

Vị trí then chốt của cơ giáp trăm mét bị chấn động, động tác tấn công khựng lại.

Nắm bắt khoảnh khắc này, tay phải người khổng lồ hủy diệt hư nắm, ấn vào vị trí bụng mình, dùng sức rút ra!

Một thanh lợi kiếm tràn ngập sự hủy diệt, chấm dứt vạn vật đã rút ra từ trong cơ thể nó.

Chung Yên Thánh Kiếm!

Tên đầy đủ: Chung Yên Thánh Kiếm mang đến sự kết thúc cho thế giới.

Nó là hình thái tổ hợp của bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' của Bạch tiền bối số hai.

Người khổng lồ hủy diệt sau khi hợp thể, có thể tạm thời rút ra hình thái 'Chung Yên Thánh Kiếm', chém ra một kiếm uy lực cực lớn, coi như là tuyệt kỹ tất sát hiện tại của người khổng lồ hủy diệt.

Người khổng lồ hủy diệt hai tay nắm kiếm, giơ kiếm lên cao.

Khí tức và pháp tắc chung kết vạn vật, bao quanh thân kiếm.

Trong đó mang theo một tia khí tức pháp tắc Cửu U của Bạch tiền bối số hai, tất cả sinh linh khi tiếp xúc với tia khí tức Cửu U này đều sẽ bị ảnh hưởng!

Ngay cả các "treo kèm" bên cạnh Tống Thư Hàng cũng cảm thấy hơi khó chịu.

Hống ~ trên Chung Yên Thánh Kiếm, đột nhiên bốc cháy ngọn lửa hừng hực.

Cổ tay người khổng lồ hủy diệt linh hoạt xoay chuyển.

Một đạo hủy diệt + đao mang lửa thiêu trời, được nó chém ra.

Đao ý kinh khủng xông thẳng lên trời.

Là Đao Lửa Thiêu Thiên.

Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra, người khổng lồ hủy diệt có thể sử dụng Đao Lửa Thiêu Thiên sao? "Ô ~ ô ~" Trên mu bàn tay cậu, Nghịch Kình Khí Linh tiên tử vỗ tay, phát ra tiếng kêu vui vẻ.

Người khổng lồ hủy diệt có thể chém ra đao này, tự nhiên là vì nguyên nhân của nàng!

Đối mặt với đao kinh khủng vô cùng này, người khổng lồ cơ giáp trăm mét đối diện giơ cao khiên, chặn đao mang.

Rắc ~ tấm khiên mặt da khổng lồ, nặng nề trực tiếp bị 'Đao Lửa Thiêu Thiên' chém nứt toác ra.

Đao mang dư thế không giảm, tiếp tục chém xuống cơ thể cơ giáp trăm mét.

Còn người khổng lồ hủy diệt tay cầm 'Chung Yên Thánh Kiếm', một bước đạp tới, một kiếm theo sát sau 'Đao Lửa Thiêu Thiên', chém xuống cơ giáp trăm mét.

Vị tế tự chiến ca nhỏ bé phía sau cơ giáp trăm mét hét lên một tiếng chói tai.

Cơ giáp khổng lồ hai tay cầm thương, dùng thương bắt chéo chặn phía trước.

Đồng thời, trên người nó hiện ra một trường lực phòng ngự khổng lồ.

Chương 2527

Tuyệt Đối Lực Trường Hộ Thuẫn!

Đây là phòng ngự tối thượng được mệnh danh là có thể bao phủ một hành tinh.

Tống Thư Hàng cách đây không lâu vừa mới có được bản thiết kế của nó, nên cậu có chút hiểu biết về nó.

Tống Thư Hàng dám đảm bảo mình tuyệt đối không nhìn nhầm!

Bản thiết kế [Tuyệt Đối Lực Trường Hộ Thuẫn], cậu từng xem kỹ từ đầu đến cuối một lần.

Mặc dù cậu không thể tạo ra pháp khí hộ thuẫn như vậy, hiện tại cũng không có thủ đoạn để cung cấp năng lượng cho trường lực hộ thuẫn cấp độ này.

Nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc cậu nghiên cứu bản thiết kế 《Tuyệt Đối Lực Trường Hộ Thuẫn》 này, từ đó hấp thụ kiến thức và linh cảm về 'phòng ngự' của nó.

Trường lực hộ thuẫn trên người cơ giáp trăm mét trước mắt này, tuyệt đối chính là [Tuyệt Đối Lực Trường Hộ Thuẫn]... chỉ là phạm vi phòng ngự đã thu nhỏ rất nhiều.

Ban đầu, hộ thuẫn đủ sức cung cấp phòng ngự cho cả một hành tinh, giờ đây chỉ bao bọc xung quanh người khổng lồ cơ giáp trăm mét, tạo thành một trường lực phòng ngự.

Xì ~ một tiếng, đao mang 'Đao Lửa Thiêu Thiên' mà người khổng lồ hủy diệt chém ra, sau khi chém vào trường lực hộ thuẫn, liền như ngọn đuốc rơi vào ao nước, trực tiếp tắt ngấm.

Ngay cả Chung Yên Thánh Kiếm trong tay người khổng lồ hủy diệt cũng bị chặn lại.

Giữa Chung Yên Cự Kiếm và trường thương bắt chéo của cơ giáp trăm mét, có một tầng trường lực vô hình, kiên cố chặn đứng mũi nhọn của Chung Yên Thánh Kiếm.

Tầng trường lực vô hình này bị Chung Yên Thánh Kiếm ép đến biến dạng... nhưng cuối cùng vẫn chặn được Thánh Kiếm! "Tuyệt Đối Lực Trường Hộ Thuẫn...

Quả nhiên, nơi này có liên quan đến 'Tam Nhãn tiền bối', hay nói cách khác là Thiên Đạo tương ứng với Tam Nhãn tiền bối." Tống Thư Hàng lên tiếng. [Tuyệt Đối Lực Trường Hộ Thuẫn] hình thu nhỏ trước mắt này, cộng thêm việc cơ giáp trăm mét trước đó cảm ứng được 'trái tim Đại lão tinh cầu Mắt Dài' thì mất kiểm soát cảm xúc.

Ngoài ra, mảnh vỡ tiểu thế giới nhân tạo này có lịch sử lâu đời, đã tồn tại từ thời Thái Cổ.

Về mặt thời gian cũng có thể tương ứng với Tam Nhãn tiền bối.

Người khổng lồ hủy diệt hai tay phát lực, nắm Chung Yên Thánh Kiếm, kiên quyết đè xuống.

Chiếc cơ giáp cụt đầu chỉ còn 90 mét, bốn tay nắm chặt hai cây thương, duy trì 'Tuyệt Đối Lực Trường Hộ Thuẫn' đó.

Hai bên rơi vào giai đoạn giằng co.

Mặt đất bắt đầu lún xuống do man lực và năng lượng bùng nổ của hai bên. ...

Trong nắm tay phải người khổng lồ hủy diệt.

Tống Thư Hàng hơi gật đầu.

Thăm dò gần xong rồi, cậu cũng đã thu được một số thông tin hữu ích.

Chuồn thôi, chuồn thôi. "Sở Các Chủ ~ hô một tiếng!" Tống Thư Hàng quay sang Sở Các Chủ tóc ngốc nói.

Sở Các Chủ tóc ngốc: "???" Đột nhiên kêu ta hô một tiếng làm gì?

Chẳng lẽ là muốn phối hợp với người khổng lồ hủy diệt, để phá hủy 'trường lực hộ thuẫn' vô hình sao?

Sở Các Chủ tóc ngốc suy nghĩ một lát, sau đó chuẩn bị hô lên một tiếng thật tao nhã để phối hợp với Thư Hàng. "'Túng' rồi, 'túng' rồi." Tống Thư Hàng lại nói.

Sở Các Chủ tóc ngốc: "..." Vũ Nhu Tử da đen ở một bên ân cần giải thích: "Sở tiền bối trước đó không phải đã bảo Tống tiền bối khi nào 'túng' thì 'hô một tiếng' sao, Tống tiền bối vừa rồi đã 'hô một tiếng' đó." "Ta bóp chết ngươi cái họ Tống này!" Sở Các Chủ tóc ngốc thành thạo quấn một vòng quanh cổ Tống Thư Hàng, mạnh mẽ thắt chặt, đến nỗi lưỡi Tống Thư Hàng cũng bị thè ra.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Tiên Tử nhận được tín hiệu, dừng tiếng tỳ bà, nhanh chóng độn trở lại bên trong người khổng lồ hủy diệt.

Sở Các Chủ tóc ngốc kích hoạt bí độn chi pháp đã chuẩn bị sẵn.

Ánh sáng bí độn bao phủ Tống Thư Hàng, các "treo kèm" và toàn bộ người khổng lồ hủy diệt.

Ngay sau đó, người khổng lồ hủy diệt hóa thành quang.

Vụt một tiếng, ánh sáng do người khổng lồ hủy diệt hóa thành lướt về phía bầu trời, biến mất ở phương xa.

Tốc độ độn pháp này cực nhanh, chỉ đứng sau 'Xuyên Thứ Phi Toa Chư Thiên Vạn Giới'.

Có thể nói, đây là một trong số ít những tốc độ hàng đầu, ngoại trừ 'thủ đoạn không gian'.

Nói đi là đi, căn bản không cho đối phương cơ hội phản ứng.

Cơ giáp không đầu 90 mét ngây người nắm chặt hai cây trường thương, đứng tại chỗ với vẻ mặt mơ màng. ...

Vừa mới phút trước còn dùng lợi kiếm áp chế đối thủ đến chết, đột nhiên đối thủ hóa thành quang biến mất độn đi, tâm lý nó còn chưa kịp chuyển biến.

Khi nó phản ứng lại thì dù có muốn truy kích cũng đã muộn.

Huống hồ về tốc độ độn xa, nó căn bản không có tốc độ nhanh như vậy.

Cuối cùng, nó chỉ có thể phát tiết mà vung vẩy hai cây trường thương quỷ dị, loa phát thanh lớn phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, có lẽ là đang mắng mỏ những từ ngữ như 'đồ hèn nhát, có giỏi thì ra đây chiến ba trăm hiệp nữa, kẻ nào chạy thì là XX'. ...

Trong không gian sâu dưới lòng đất thành phố.

Nhóm người khổng lồ mặc đồng phục đủ màu sắc rơi vào sự im lặng chết chóc. "Bắt giữ thất bại, nhưng tác chiến coi như thành công, các vị không cần trầm mặc như vậy.

Ít nhất, chúng ta lại một lần nữa bảo vệ được tòa thành phố này." Người khổng lồ màu xanh lam ngồi ở vị trí trung tâm trầm giọng nói.

Chỉ là ngữ khí của y dù có thoải mái đến mấy, cũng khó che giấu sự nặng nề trong lòng. "Lần 'cổ thần' giáng lâm này quá quỷ dị." Người khổng lồ xanh lục bên cạnh từ từ nói: "Bất kể là cấp độ trí tuệ, lực chiến đấu, hay trang bị, đều đã được nâng cấp vượt bậc.

Hơn nữa, cổ thần lại còn biết chạy trốn." "Quan trọng hơn là, cổ thần lại còn biến hóa ra 'tế tự chiến ca'...

Đây là điều chưa từng gặp phải trước đây.

Thông tin này, phải truyền đạt ngay lập tức đến các căn cứ Thí Thần Giả khác." Một người khổng lồ màu vàng bên cạnh nói thẳng vào vấn đề.

Các cổ thần xâm nhập trước đây, cấp độ trí năng không cao.

Ngay cả trang bị trên người cũng chỉ có vài loại.

Bọn họ từng 'thí sát' (giết thử) vài cổ thần, và lột bỏ trang bị trên người cổ thần để nghiên cứu, dung nhập vào hệ thống khoa kỹ của mình.

Hiện nay vũ khí chủ lực 'Thí Thần Giả' mà bọn họ dùng để đối kháng 'cổ thần', chính là được chế tạo từ nguyên liệu cổ thần. "Cổ thần lại một lần nữa tiến hóa, đây là tai nạn đối với chúng ta." Người khổng lồ màu xanh lam dẫn đầu siết chặt nắm đấm: "Vậy nên, tiếp theo chúng ta phải xác nhận một chuyện.

Lần cổ thần giáng lâm này, rốt cuộc là một thể đặc thù, hay là tất cả cổ thần giáng lâm trong tương lai đều có khả năng tiến hóa đến trình độ này?" "Tuyệt đối phải tìm ra cổ thần đã trốn thoát, và hạ gục nó.

Hãy truyền đạt thông tin này với tốc độ nhanh nhất đến các căn cứ chiến hữu khác của chúng ta, lần này là nguy cơ sinh tử tồn vong.

Ngoài ra... hãy sao chép cảnh chiến đấu lần này với cổ thần, đồng thời truyền đạt cho tất cả mọi người." Người khổng lồ màu xanh lam đứng dậy.

Mấy người khổng lồ đủ màu sắc bên dưới nhanh chóng chấp hành mệnh lệnh. "Ngoài ra, hãy để Thí Thần Giả trở về, vất vả rồi." Người khổng lồ màu xanh lam thở dài: "Nhớ thu hồi phần đầu về." Trên mặt đất.

Cỗ cơ giáp 90 mét lặng lẽ nhặt lại tấm 'khiên mặt da' bị chém thành hai nửa, thu hồi nó.

Sau đó nó đứng lên đài nâng hạ khổng lồ, chuẩn bị hạ xuống trở về.

Tuy nhiên, khi cơ giáp 90 mét hạ xuống được một nửa, hệ thống phòng ngự bốn phía thành phố đột nhiên lại vang lên tiếng cảnh báo chói tai.

Bốn tòa tháp phòng không phòng ngự nhắm vào không gian, khóa tọa độ, một làn tập hỏa!

Tất cả mọi người đồng loạt ngẩn ra.

Đây là tín hiệu lại có 'cổ thần' giáng lâm. "Có phải là cổ thần đã trốn thoát quay lại không?" Người khổng lồ màu xanh lam nhíu mày.

...

Ngoài tầng khí quyển.

Tống Thư Hàng đang độn đi trong hình thái ánh sáng, hai mắt đều trợn trắng, cậu dùng giọng đau đớn truyền âm: "Sở Các Chủ, đợi một chút, hình như chúng ta đâm vào thứ gì đó rồi?" Người khổng lồ hủy diệt hóa thành quang độn đi vào không gian, hình như đã va chạm với một vật thể khổng lồ?

Nhưng vì tốc độ độn quá nhanh, Tống Thư Hàng cũng không chắc chắn lắm mình đã đâm vào cái gì. "Ta không có hứng thú với việc đâm vào cái gì, ta đang bận." Sở Các Chủ tóc ngốc lạnh giọng nói.

Sau đó, sợi tóc quấn quanh cổ càng lúc càng siết chặt!

Tống Thư Hàng: "..." "Làm tốt lắm." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ở một bên vỗ tay reo hò.

Gần đây nó cảm thấy 'năng lực kháng đâm tâm' của Tống Thư Hàng đã tăng lên rất nhiều, mấy ngày nay nó đã có vài lần 'đâm tâm' chính xác, tự cho rằng đã đâm trúng điểm yếu.

Nhưng Tống Thư Hàng vậy mà không 'cày' 《Dưỡng Đao Thuật》 của nó, điều này khiến Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm sinh ra một cảm giác nguy cơ. "Sở tiền bối, nếu người cứ siết như vậy nữa, đầu Tống tiền bối sẽ rớt mất." Vũ Nhu Tử da đen cẩn thận nói.

Lời nàng vừa dứt. ...

Đùng ~ một tiếng, đầu Tống Thư Hàng liền rơi xuống, lăn hai vòng trên mặt đất như một quả bóng cao su.

Cảnh tượng hệt như phim kinh dị.

Vũ Nhu Tử da đen: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Sở Các Chủ tóc ngốc cũng ngẩn ra.

Y từ đầu đến cuối đều kiểm soát lực đạo, mức độ siết cổ như vậy, về lý thuyết căn bản không thể bóp đứt cổ Tống Thư Hàng.

Chương 2528

"Bá Tống Hào, ngươi lại thức tỉnh năng lực thiên phú gì vậy?" Thương Thử Hào bình tĩnh hỏi.

Dù sao y cũng từng chứng kiến cảnh tượng tương tự, cách đây không lâu Bạch chúa tể đã lén lút "cắt" đầu Tống Thư Hàng, sau này dưới tổn thương của thiên phạt, Bá Tống càng chỉ còn lại một cái đầu lơ lửng trên trời.

Tống Thư Hàng nhục thân bình thản tiến lên, túm bím tóc của mình nhấc đầu lên: "Đây là một thần thông tôi thuận tiện thức tỉnh sau khi thức tỉnh năng lực 'thiên phú không gian', hình thái kỵ sĩ không đầu." Sở Các Chủ tóc ngốc: "..." "Sở dĩ tôi thức tỉnh thần thông này, chắc là có liên quan đến những trải nghiệm của tôi gần đây.

Bạch tiền bối số hai từng tự tay tách tôi ra, sau đó cơ thể tôi còn hóa thành tro bụi trong thiên phạt.

Đại khái là do những nguyên nhân này kết hợp lại, đầu tôi bây giờ có thể tách khỏi nhục thân tùy ý." Tống Thư Hàng lắp đầu mình trở lại, nói: "Tương tự, chỉ cần đặt trở lại là có thể tự nhiên dung hợp, hoàn toàn không cần pháp thuật chữa trị." "Thần thông thiên phú mà ngươi thức tỉnh, không có cái nào ra hồn à?" Thạch Bi Đạo Hữu thở dài. "Thạch Bi đạo hữu, người nhìn xem ~ trên thế giới này không có thiên phú thần thông 'vô dụng', chỉ có tu luyện giả không biết cách khai thác kỹ năng." Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

Cậu lại rất thích dị năng không gian 'hình thái kỵ sĩ không đầu' này, vì cậu biết đủ loại lợi ích của hình thái này.

Sau khi có hình thái này, một số pháp thuật, công kích, nguyền rủa như 'chém đầu, vặn đầu' sẽ không có tác dụng với cậu nữa.

Trong giới tu luyện, không thiếu tu sĩ có năng lực tấn công tương tự.

Có những cường giả có thể vượt qua mấy vị diện, trực tiếp thi triển nguyền rủa, vặn đứt đầu người khác, không thể không đề phòng.

Quan trọng nhất là, thân thể có thể tự phân ly nó, vô hình trung tương đương với việc có thêm nửa cái mạng.

Chỉ cần 'máu Thánh Nhân Nho Gia' này vẫn còn là 'bảo hiểm', khi cần thiết cậu có thể từ bỏ nhục thân, để 'máu Thánh Nhân Nho Gia' bảo quản những vật phẩm quan trọng trong nhục thân và mang đi.

Sau đó, cậu có thể dựa vào 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 tổng cương thiên +《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》 để nhục thân mọc lại.

Hiện tại, muốn giết chết cậu đã trở nên ngày càng khó khăn!

Sở Các Chủ tóc ngốc lặng lẽ co rút lại, nói: "Đây chính là nguyên nhân mà gần đây ngươi hoạt bát đến vậy?" "Thật ra tôi muốn tìm cơ hội cho mọi người xem thần thông mới của tôi, khụ ~" Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, chuyển đề tài: "Sở tiền bối, chúng ta vào chủ đề chính đi.

Thứ mà chúng ta vừa đâm vào, tôi nghi ngờ rất có thể chính là thứ mà sinh vật trí tuệ của mảnh vỡ thế giới này đang thực sự đối kháng.

Tôi muốn tiếp xúc từ xa với thứ vừa đâm vào đó, để kiểm chứng suy đoán của tôi." Thứ mà cậu đâm phải đó, rốt cuộc có phải là tạo vật Thiên Đạo tương ứng với 'Tam Nhãn tiền bối' không? "Ừ, lát nữa ta sẽ dừng độn quang lại.

Sau đó ngươi tìm cơ hội, lén lút lẻn trở lại thành phố đó, chú ý đừng để bị phát hiện.

Nếu lại bị cuốn vào chiến đấu, ta đã không còn năng lượng dư thừa để mang các ngươi dùng độn quang thoát thân nữa." Sở Các Chủ tóc ngốc lên tiếng nói.

Thạch Bi Đạo Hữu lên tiếng hỏi: "Năng lượng của Sở đạo hữu lại hao cạn rồi sao?" "Dù sao ta bây giờ chỉ là một sợi tóc, không thể tích trữ được bao nhiêu năng lượng.

Mang theo người khổng lồ hủy diệt to lớn như vậy thi triển độn thuật, năng lượng tiêu hao cực nhanh.

Lát nữa ta sẽ tiến vào trạng thái ngủ đông, lặng lẽ hồi phục." Sở Các Chủ tóc ngốc nhắc nhở.

Y là muốn Tống Thư Hàng sắp tới đừng có "lãng" (liều mạng). "Yên tâm đi, Sở tiền bối." Vũ Nhu Tử da đen nói: "Tôi sẽ ở bên cạnh nhắc nhở Tống tiền bối, bảo cậu ấy giữ sự khắc chế." Sở Các Chủ tóc ngốc điểm vào trán Tống Thư Hàng, nói: "Ngươi thấy chưa?

Đừng quên Vũ Nhu Tử da đen là tâm ma đó, ngươi bây giờ đã thảm đến mức cần tâm ma ở bên cạnh nhắc nhở ngươi, bảo ngươi giữ sự khắc chế rồi.

Ngươi không đau lòng sao?" Tống Thư Hàng cố gắng nở một nụ cười chua chát. "Chuẩn bị xong rồi, ta sẽ dừng độn pháp." Sở Các Chủ tóc ngốc tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng và các "treo kèm" vội vàng chuẩn bị đón phanh gấp.

Hai nhịp thở sau.

Độn quang đạt đến tọa độ chỉ định, lập tức dừng lại.

Xung kích dự liệu lại không hề đến.

Người khổng lồ hủy diệt từ cực động lập tức chuyển sang cực tĩnh, giữa chừng hoàn toàn không cần đệm giảm xóc.

Đây chính là thủ đoạn của Trường Sinh Giả, dù chỉ là một sợi tóc của Trường Sinh Giả, thủ đoạn cũng huyền diệu vô cùng. ...

Sau khi dừng ổn, Tống Thư Hàng trước tiên thu 'người khổng lồ hủy diệt' lại.

Cơ giáp khổng lồ phía dưới có thể cảm ứng được 'trái tim Ngụy?

Đại lão tinh cầu Mắt Dài', vậy nên muốn tiềm phục vào, phải trước tiên thu người khổng lồ hủy diệt lại, che giấu khí tức.

Hơn nữa, lần này Tống Thư Hàng không trực tiếp tiến vào tầng khí quyển.

Cậu đưa tay chạm nhẹ vào giữa trán, thần nhãn thứ ba mở ra.

Thông qua thần nhãn này, dù đang ở trong không gian, cậu vẫn có thể trực tiếp 'nhìn' thấy tình hình thành phố phía dưới.

Ánh mắt của thần nhãn thứ ba quét xuống, tìm kiếm.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng đã tìm thấy thứ mình muốn xem.

Lúc này, thành phố lại một lần nữa pháo hỏa ầm ầm!

Những pháo hỏa phòng ngự trước đó đã tập trung tấn công Tống Thư Hàng thế nào, giờ đây cũng tương tự tập trung tấn công mục tiêu lần này. "Quả nhiên, thứ chúng ta đâm phải trước đó chính là kẻ địch mà sinh vật trí tuệ của thế giới này thực sự muốn phòng ngự." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thần nhãn thứ ba xoay chuyển, bắt đầu phóng đại từng tầng, bắt lấy sinh vật bị tập hỏa đó.

Ngay sau đó, thần nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng trừng lớn.

Sinh vật bị tập hỏa đó, có hình dạng con người.

Y có một mái tóc dài trắng như tuyết, tóc cực kỳ dài... ngang ngửa với sợi tóc của Sở Các Chủ, rủ xuống tận chân, trải ra khắp mặt đất.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là khuôn mặt của bóng người tóc trắng này, Tống Thư Hàng vô cùng quen thuộc. "Bạch tiền bối số ba sao?" Sinh vật bị tập hỏa này, mang một khuôn mặt của Bạch tiền bối.

Tại sao 'Bạch tiền bối' này lại xuất hiện ở đây?

Tại sao y lại trở thành kẻ địch của thế giới này?

Nhiều nghi hoặc hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. "Khoan đã...

Thứ dẫn dắt tôi tiến vào tiểu thế giới này, là dị tượng của Bạch tiền bối số hai.

Chẳng lẽ Bạch tiền bối số hai biết chuyện này?" Tống Thư Hàng trong lòng lại nghĩ đến một manh mối. "Thư Hàng, ngươi nhìn thấy gì mà mặt đầy kinh ngạc vậy?" Thông Nương hỏi. "Tôi nhìn thấy... một vị Bạch tiền bối tóc dài cuối cùng đã dài đến eo." Tống Thư Hàng đáp.

Phải biết rằng trong số rất nhiều phiên bản Bạch tiền bối mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc, không có ai tóc dài quá eo.

Bạch tiền bối hiện thế, mỗi lần tóc dài chưa đến eo thì sẽ vì một loạt trùng hợp mà lại cắt tóc lại đến vị trí ngang lưng.

Tóc của Bạch tiền bối số hai Cửu U, từ khi tiếp xúc đến nay, chưa từng dài thêm.

Mấy lần tình cờ gặp Bạch tiền bối thời niên thiếu thì càng khỏi phải nói, tóc còn ngắn hơn cả khi trưởng thành.

Lần này khó khăn lắm mới gặp được một Bạch tiền bối tóc dài đến tận đất, cảm giác cứ như khi chơi game nổ ra trang bị cực phẩm vậy, loại có thuộc tính mạnh hơn trang bị bình thường một bậc, đặc biệt khiến người ta vui vẻ. "Tống tiền bối, tức là chúng ta vừa rồi đâm phải Bạch tiền bối sao?

Mặc dù không biết là hình thái Bạch tiền bối nào, nhưng thuộc tính cơ bản chắc là không khác biệt mấy.

Vậy nên, chúng ta có phải "trả giá" không?" Vũ Nhu Tử da đen bất an nói.

Dưới gầm trời này chưa có ai sau khi đâm phải Bạch tiền bối mà vẫn còn có thể tiếp tục sống sót nhảy nhót được.

Không đúng, Bạch tiền bối từ trước đến nay chưa từng bị ai đâm phải...

Ngay cả khi Thiên Lý Phi Thi Tống Pháp Bảo, cũng chỉ đâm vào Tống Thư Hàng bên cạnh Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng nắm tay nhỏ cứng đờ.

Cậu không khỏi đưa tay sờ vào 'Sở Các Chủ hồng thủy tinh điếu trụy' đang đeo trên người.

Pháp khí phục sinh vừa mới có được này, còn chưa kịp 'mài ấm', sẽ không nhanh như vậy mà phải dùng đến chứ?

Phía dưới...

Vị Bạch tiền bối tóc trắng đang bị tập hỏa đó dường như cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, y quay đầu lại nhìn về phía Tống Thư Hàng đang đứng.

Trên mặt vị Bạch tiền bối số ba này, không có một chút biểu cảm nào, hệt như phân thân mặt liệt của Bạch tiền bối thuở ban đầu.

Đồng tử của y cũng khác so với mấy vị Bạch tiền bối khác...

Sâu trong đồng tử của y dường như được tạo thành từ vô số chùm sáng hội tụ, trong đó ẩn chứa lượng thông tin dữ liệu khổng lồ khó mà tưởng tượng được.

Thần nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng và đôi mắt của Bạch tiền bối số ba đối mặt trong khoảnh khắc, liền tiếp nhận vô số thông tin hỗn loạn.

Những thông tin này dồn dập đổ vào, không có lựa chọn từ chối tiếp nhận. "A nha ~ Thủ đoạn 'tấn công dữ liệu rác hàng tỉ T' của Tam Nhãn tiền bối!" Tống Thư Hàng đau khổ nhắm thần nhãn thứ ba lại.

Thần kinh đầu cậu một trận căng trướng, đau nhói.

May mắn thay, khi ở chỗ Tam Nhãn tiền bối, cậu đã từng được huấn luyện để đối kháng với loại đau đớn này, nên đã có sức miễn dịch mạnh mẽ đối với kiểu đau đớn này. "Đây rốt cuộc là Bạch tiền bối hay Tam Nhãn tiền bối?" Tống Thư Hàng đau khổ xoa thái dương.

Rõ ràng là vẻ ngoài của Bạch tiền bối, nhưng năng lực sử dụng lại đều có liên quan đến Tam Nhãn tiền bối.

Ngay cả mảnh vỡ tiểu thế giới phía dưới này, cũng khắp nơi ẩn chứa dấu vết của Tam Nhãn tiền bối.

Vũ Nhu Tử da đen chủ động tiến lên, giúp cậu xoa thái dương, làm dịu cơn đau đầu.

Tống Thư Hàng thử giải thích dữ liệu thông tin mà Bạch tiền bối số ba truyền đến, nhưng thử giải thích một lát, đầu óc cậu đã muốn nổ tung.

Đó là hàng trăm triệu đoạn dữ liệu, không có cái nào hoàn chỉnh.

Mỗi một đoạn dữ liệu đều đại diện cho một cá thể độc lập, không có khả năng ghép nối.

Chương 2529

Đây dường như là dữ liệu rác thuần túy?

May mắn là chỉ đối mắt với Bạch tiền bối số ba một cái, nếu đối mắt lâu hơn, Tống Thư Hàng nghi ngờ đầu mình sẽ bị những dữ liệu rác này lấp đầy, mà nổ tung! "Chúng ta có cần xuống dưới không?" Lúc này, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi. "Không vội, trước tiên hãy xem diễn biến phía dưới." Tống Thư Hàng lắc đầu, sau đó một lần nữa mở thần nhãn thứ ba.

Trong tiểu thế giới nhân tạo này, vừa có dấu vết của Bạch tiền bối lại vừa có dấu vết của Tam Nhãn tiền bối, thậm chí Bạch tiền bối số ba còn biết sử dụng kỹ năng của Tam Nhãn tiền bối.

Vậy rất có khả năng trước khi tiểu thế giới này vỡ nát, nó là tác phẩm của Tam Nhãn tiền bối.

Sau khi vỡ nát, bị Bạch tiền bối Thiên Đạo từng có được, và đã trải qua một mức độ cải tạo nhất định?

Thần nhãn thứ ba một lần nữa mở ra, quét xuống dưới.

Lần này Tống Thư Hàng không còn khóa chặt Bạch tiền bối số ba nữa, mà là bao quát toàn bộ thành phố. ...

Lúc này trên người Bạch tiền bối số ba hiện lên một tầng 'Tuyệt Đối Lực Trường Hộ Thuẫn', đây lại là tác phẩm của Tam Nhãn tiền bối.

Lợi dụng tầng trường lực hộ thuẫn này, y đã chặn đứng toàn bộ các đòn tấn công pháo hỏa.

Sau khi hạ xuống đến một độ cao nhất định, trên người Bạch tiền bối số ba hiện lên rất nhiều ánh sáng, tổng cộng ba mươi ba kiện pháp khí hiện ra quanh người y. "Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Bạch tiền bối số ba kích hoạt bộ pháp khí này, sau đó vung tay một cái, ba mươi ba kiện pháp khí ngưng tụ quanh người y, tổ hợp lại, cuối cùng hóa thành một con sư tử sắt thép khổng lồ.

Trên người con sư tử sắt thép này, đột nhiên bùng phát ra ánh sáng rực rỡ như mặt trời.

Ánh sáng chói mắt đột ngột bùng phát, khiến thần nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng suýt chút nữa bị mù, thần nhãn một trận đau nhói.

Cứ như vậy, con sư tử sắt thép do Bạch tiền bối số ba hóa thành, như mặt trời mọc rơi xuống mặt đất.

Ầm ầm ~~ đất rung núi chuyển, trung tâm thành phố bị Bạch tiền bối số ba tạo ra một cái hố khổng lồ.

Trong lối đi không xa, cỗ cơ giáp Thí Thần đã hạ xuống được một nửa, bị Tống Thư Hàng chặt mất đầu, từ trong lối đi bò ra.

Thiết bị phóng mỗi lần sử dụng đều cần nạp năng lượng, vậy nên cơ giáp Thí Thần chỉ có thể dựa vào đôi tay cường tráng của mình, bò thủ công ra khỏi hố.

Sau khi đứng vững, cơ giáp Thí Thần vung vẩy hai cây trường thương, gào thét một trận vào con sư tử sắt thép do Bạch tiền bối số ba hóa thành, phát tiết nỗi uất ức trong lòng.

Con sư tử sắt thép như mặt trời nhỏ không chịu yếu thế, đáp lại bằng tiếng gào thét lớn hơn.

Sau đó hai quái vật khổng lồ, trực tiếp bắt đầu xé xác nhau trực diện.

Trên người cơ giáp Thí Thần, hiệu ứng chiến ca vẫn chưa tan đi, đã bỏ qua tiết mục hát chiến ca mở màn!

Tống Thư Hàng cố gắng trừng lớn thần nhãn thứ ba, đồng thời hai mắt cậu bắt đầu lặng lẽ chảy lệ. "Tống tiền bối, cậu không sao chứ?" Vũ Nhu Tử da đen bất an hỏi. "Không sao, chỉ là bị ánh sáng mạnh làm cay mắt thôi." Tống Thư Hàng đáp.

Vũ Nhu Tử da đen gật đầu, sau đó cẩn thận lấy ra một chiếc cốc, thu thập nước mắt của Tống Thư Hàng.

Nước mắt của Bá Tống Huyền Thánh, thuộc về bảo vật luyện khí.

Tống Thư Hàng: "..." "Tình hình chiến đấu phía dưới thế nào rồi?" Thạch Bi Đạo Hữu có chút lo lắng hỏi.

Bất kể là phiên bản 'Bạch' nào đối với y đều là chủ nhân, y hơi lo lắng cho an nguy của Bạch tiền bối số ba. "Sư tử sắt thép đang ở thế bất lợi." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Phía dưới, con sư tử sắt thép của Bạch tiền bối số ba ban đầu còn đè vũ trang Thí Thần xuống đất mà ma sát, giờ đây lại lực bất tòng tâm, dần dần ở vào thế hạ phong.

Trông có vẻ như y đang cố ý "nhả nước".

Lại qua một lúc lâu sau, sư tử sắt thép hoàn toàn mất đi khả năng chống cự, bị cơ giáp Thí Thần đè ngã, bị hai cây trường thương quái dị đóng đinh xuống đất!

Cơ giáp Thí Thần đánh một trận sảng khoái toàn thân, không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét.

Tống Thư Hàng: "..." "Tình hình chiến đấu có thay đổi không?" Thạch Bi Đạo Hữu lại hỏi. "Sư tử sắt thép bị đóng đinh xuống đất, dường như đã bị đánh bại." Tống Thư Hàng đáp. "Vậy chúng ta xuống giúp y." Thạch Bi Đạo Hữu nhanh chóng nói.

Bất kể sinh vật trí tuệ của tiểu thế giới này thuộc phe thiện lương hay phe tà ác, là một pháp khí, điều y cần làm là giúp chủ nhân nghiền nát đối thủ. "Đợi chút." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thần nhãn thứ ba của cậu trực tiếp nhìn xuyên qua lớp vỏ ngoài của 'sư tử sắt thép', nhìn thấy Bạch tiền bối số ba bên trong.

Ánh mắt hai người lại một lần nữa đối diện.

Bạch tiền bối số ba bình an vô sự.

Khi đối mặt với đôi mắt Tống Thư Hàng, y nắm bắt thời gian liền 'tấn công dữ liệu rác hàng tỉ T' vào Tống Thư Hàng.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng đã sớm có chuẩn bị, thần nhãn thứ ba của cậu đột nhiên sáng rực lên!

Không phải là muốn trả đũa Bạch tiền bối số ba một đợt 'tin tức rác'.

Xét đến việc mỗi vị Bạch tiền bối đều rất có khả năng tự mang buff 'vận may', việc trả đũa bằng tin tức rác chắc chắn là tự tìm đường chết, hơn nữa còn là loại tự đào hố chôn mình.

Vì vậy, chiến lược của Tống Thư Hàng là "kết bạn", trước tiên kết bạn Bạch tiền bối số ba với mình!

Bất kể là Bạch đen, Bạch trắng, Bạch màu hay Bạch khác, kết bạn chắc chắn không sai.

Vào khoảnh khắc Bạch tiền bối số ba bắt đầu 'tấn công dữ liệu rác', thần nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng sáng lên, chiếu ra một đồ án 'Mã QR Kim Đan'. "Kết bạn đi, Bạch tiền bối số ba!" Khi Bạch tiền bối số ba 'tấn công dữ liệu rác', chắc chắn phải kèm theo thao tác tinh thần lực, tinh thần lực là công cụ để 'tấn công' ký ức.

Và chỉ cần tinh thần lực của Bạch tiền bối số ba khẽ quét qua 'Mã

QR Kim Đan' này, thì Tống Thư Hàng sẽ có cơ hội kết bạn một Bạch tiền bối số ba.

Thành bại tại đây! "Đinh ~ 'Bạch Vô Danh 23' đã thêm bạn làm hảo hữu, tạo danh sách hảo hữu: Hảo hữu thần bí." Không lâu sau khi tế xuất Mã QR Kim Đan, trong đầu Tống Thư Hàng lập tức hiện ra một thông báo.

Thành công rồi!

Tống Thư Hàng: "Hắc hắc." Bạch tiền bối số ba thuận lợi trở thành một thành viên trong danh sách hảo hữu của cậu, tiếp theo cậu có thể tiến hành thêm nhiều thao tác 'thao túng'. 'Vậy tiếp theo, trước tiên hãy nói chuyện với Bạch tiền bối số ba.' Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị bắt đầu biểu diễn các loại thao tác 'thao túng', đôi mắt Bạch tiền bối số ba phía dưới càng lúc càng sáng rực, việc truyền dữ liệu không ngừng lại, ngược lại còn tăng cường lực độ 'tấn công dữ liệu'!

Vỏ não Tống Thư Hàng một trận căng trướng, gần như muốn nổ tung.

Đùng đùng đùng... 'Có nên dừng đối mắt không?' Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng, dù sao cũng đã thành công thêm Bạch tiền bối số ba làm hảo hữu, đối mắt tiếp cũng không có ý nghĩa gì.

Một lát sau...

Tống Thư Hàng nghiến răng, lựa chọn chịu đựng đợt 'tấn công dữ liệu' này.

Cậu muốn đánh cược một lần nữa, cược rằng thông tin mà Bạch tiền bối số ba 'tấn công' tới không phải là dữ liệu rác đơn thuần, trong đó nhất định ẩn chứa điều gì đó.

Chỉ là chịu đựng một chút đau đớn khi 'tấn công dữ liệu', đối với

Tống Thư Hàng mà nói không đáng là gì.

Phàm là đau đớn cắn răng chịu đựng được, thì đó không phải là đau đớn.

Nói lùi một bước, cho dù thông tin mà Bạch tiền bối số ba 'tấn công' tới thật sự là dữ liệu rác, sau này cậu cũng có thể dùng 'Thuật Xóa Ký Ức' để xóa những thông tin này, không hề gây trở ngại. "Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, hãy chú ý trạng thái của tôi!" Tống Thư Hàng nói.

Hai vị tiên tử có thể trở thành một lớp bảo hiểm cho cậu.

Một khi tình hình của cậu không ổn, Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen có thể cưỡng chế cắt đứt việc đối mắt giữa cậu và Bạch tiền bối số ba, ngắt kết nối. ...

Dưới sự phối hợp chủ động của Tống Thư Hàng, trong khoảnh khắc đã có hàng chục tỉ thông tin truyền đến từ Bạch tiền bối số ba.

Theo sự tích lũy của những thông tin được truyền đến...

Tống Thư Hàng cuối cùng có thể xác định suy đoán của mình: "Quả nhiên, những thông tin này không phải là dữ liệu rác đơn thuần!" Cậu tập trung tinh thần bắt đầu xử lý những thông tin này.

Vô số thông tin hỗn loạn được ghép nối, tổ hợp trong đầu cậu, cứ như đang xếp hình vậy.

Tình huống này kéo dài khoảng mười lăm nhịp thở thì việc truyền thông tin đột nhiên bị gián đoạn.

Phía dưới.

Không còn nữa. "Ể?" Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

Cậu cảm thấy mình vẫn có thể chịu đựng được, không gian bộ nhớ trong đầu cũng còn rất nhiều, hoàn toàn không vấn đề gì, sao việc truyền tải lại bị cắt đứt?

Hơn nữa cậu có thể cảm nhận được những thông tin này còn chưa hoàn chỉnh, cứ như tải tập tin vậy, cảm giác mới chỉ tải được ba phần trăm, phía sau còn rất nhiều nội dung nữa.

Tống Thư Hàng cố gắng trừng lớn thần nhãn thứ ba, nhìn chằm chằm vào đôi mắt của Bạch tiền bối số ba, mong đợi dữ liệu có thể tiếp tục truyền tải từ điểm gián đoạn.

Nhưng Bạch tiền bối số ba phía dưới lại dứt khoát nhắm mắt lại.

Tống Thư Hàng: "..." Cảm giác truyền thông tin một chút, nhưng lại không truyền tải hoàn chỉnh thế này, thật sự khiến người ta bực bội.

Nếu xóa đi, cảm giác sẽ có lỗi với nỗi đau khổ cực lớn mà mình đã chịu đựng; nếu không xóa, những thông tin không hoàn chỉnh này để lại chỉ chiếm không gian ổ cứng trong não, không có chút tác dụng nào. ...

Phía dưới.

Cỗ cơ giáp Thí Thần không đầu kéo lê con sư tử sắt thép của Bạch tiền bối số ba, bắt đầu di chuyển về phía lối đi hạ cánh.

Khó khăn lắm mới lại săn được một cổ thần, đương nhiên phải tận dụng thật tốt.

Nếu may mắn, thành phố này có thể lại có thêm một cỗ cơ giáp Thí Thần nữa.

Bạch tiền bối số ba bên trong sư tử sắt thép rõ ràng trông rất sung sức, trên người không hề có chút tổn hại nào, nhưng y lại không hề chống cự, mặc cho cơ giáp Thí Thần kéo đi.

Lúc này Bạch tiền bối số ba, trông hệt như một con cá muối, đang đợi người khác đến cứu y.

Chương 2530

Tống Thư Hàng: "..." Tính cách của Bạch tiền bối số ba tóc dài đến đất, quả nhiên hoàn toàn khác với hai vị Bạch tiền bối kia.

Cậu thử điều động chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' gửi tin nhắn cho Bạch tiền bối số ba, nhưng Bạch tiền bối số ba không hề động đậy, không có phản hồi. "Đi, xuống dưới đưa Bạch tiền bối số ba về." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối số ba là manh mối quan trọng, không thể để y bị đưa vào lòng đất thành phố. "Đã sớm đợi câu nói này của ngươi." Thạch Bi Đạo Hữu nói: "Bia người hợp nhất, Bá Tống Hào!" Tống Thư Hàng đặt tay phải lên người Thạch Bi Đạo Hữu, một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 giáng xuống, hai bên bắt đầu cộng hưởng, lập tức tiến vào hình thức 'bia người hợp nhất'.

Ngay sau đó, thân hình Thạch Bi Đạo Hữu lướt đi, vắt kiệt tất cả năng lượng của mình, bùng phát tốc độ cấp Kiếp Tiên 9 Phẩm, lao xuống.

Tống Thư Hàng bám chặt trên người Thạch Bi Đạo Hữu, hai mắt nhắm nghiền. "Đã nghĩ xong cách cứu Bạch tiền bối số ba chưa?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Có một phương án, nhưng phải tiếp cận Bạch tiền bối số ba trước." Trên mặt đất, cơ giáp Thí Thần 90 mét đang kéo lê con sư tử sắt thép, chuẩn bị trở về, lại một lần nữa dừng bước.

Hệ thống phòng ngự thành phố nhắc nhở nó, 'cổ thần' đã trốn thoát trước đó lại đến rồi! 'Lần này, tuyệt đối phải hạ gục tên đó!' Cơ giáp Thí Thần quay người lại, đối mặt với không trung.

Lần này, hệ thống phòng ngự thành phố không khai hỏa.

Tốc độ mà Thạch Bi Đạo Hữu vắt kiệt sức mạnh của mình bùng phát ra, gần bằng tốc độ độn thuật mà Sở Các Chủ tóc ngốc thi triển trước đó.

Còn chưa kịp đợi hệ thống phòng ngự thành phố khai hỏa, Thạch Bi Đạo Hữu đã mang Tống Thư Hàng vọt đến trước mặt cơ giáp Thí Thần. "Bá Tống đạo hữu, tiếp theo giao cho ngươi đó!" Thạch Bi Đạo Hữu kêu lên. "Tụ Lí Càn Khôn!" Tống Thư Hàng khoác trên người một chiếc phong y tay áo rộng, cậu vung tay phải về phía cơ giáp Thí Thần đó.

Vút!

Dưới ánh mắt mọi người, cỗ cơ giáp Thí Thần khổng lồ 90 mét, biến mất không thấy đâu.

Cả thành phố đều ngây người.

Cơ giáp Thí Thần của chúng ta đâu rồi?

Một tên khổng lồ 90 mét, không phải là con sâu, sao có thể nói biến mất là biến mất? "Trời ạ, tại sao lại thu vào là tên này?" Tống Thư Hàng đang bám trên người Thạch Bi Đạo Hữu đau đầu.

Rõ ràng cậu nhắm vào con sư tử sắt thép của Bạch tiền bối số ba, kết quả thu vào lại là cơ giáp Thí Thần.

Tên khổng lồ 90 mét, đã vượt quá giới hạn thu nạp của Tống Thư Hàng.

Tụ Lí Càn Khôn tùy thời đều có thể không chống đỡ nổi, dù sao Tống Thư Hàng cũng mới vừa nắm giữ pháp thuật này.

Lúc này, Bạch tiền bối số ba trong sư tử sắt thép mở mắt ra.

Y bình tĩnh vỗ vỗ cơ thể mình, sau đó như một 'linh thể', từ trong sư tử sắt thép bay ra, bay thẳng đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, y đưa tay vén áo thun của Tống Thư Hàng lên, nhẹ nhàng ấn một chưởng vào bụng Tống Thư Hàng.

“Tê ~” Tống Thư Hàng hít vào một ngụm khí lạnh.

Bàn tay của Bạch tiền bối three lạnh đến đáng sợ, khiến người ta run cầm cập.

Ngay cả Tống Thư Hàng, người đã cường hóa thể chất qua ba bộ thần công rèn thể, cũng không chịu nổi cái lạnh thấu xương này. [Hàn Băng Chưởng?] Trong đầu cậu lập tức hiện lên tên một môn chưởng pháp nổi tiếng.

Trong lúc suy tư, một luồng năng lượng quỷ dị từ lòng bàn tay của Bạch tiền bối three truyền vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Luồng năng lượng quỷ dị này chính là năng lượng đặc sản của thế giới nhân tạo nhỏ này, ngay cả Sở Các Chủ tóc ngốc cũng không nhận ra tính chất của nó.

Linh lực hộ thể, công pháp rèn thể, Công Đức Chi Quang và các biện pháp phòng vệ khác của Tống Thư Hàng đều không ngăn cản được luồng năng lượng này xâm nhập.

Thậm chí, linh lực của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 mà Tống Thư Hàng tu luyện còn bắt đầu hoạt bát lên.

Luồng năng lượng quỷ dị này cứ thế dũng mãnh chảy vào Đan Điền Bản Mệnh của Tống Thư Hàng.

Đan Điền Bản Mệnh của Tống Thư Hàng khá đặc biệt, tuy đã tấn thăng Thất Phẩm, ngưng tụ Nguyên Anh, nhưng Linh Hồ Bản Mệnh của cậu vẫn còn đó, không hề biến mất.

Hơn nữa, trong Linh Hồ Bản Mệnh còn có một Anh và một Kình cùng tồn tại hòa thuận.

Bạch tiền bối three cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng, trên khuôn mặt vốn vô cảm giờ đây hiện lên vẻ nghi hoặc.

Chưa từng có ai sau khi tấn thăng Thất Phẩm mà vẫn có thể bảo tồn Kim Đan Ngũ Phẩm và Linh Hồ Lục Phẩm trong Đan Điền Bản Mệnh.

Ngũ, Lục, Thất Phẩm tượng trưng cho việc tụ họp một thân, cùng tồn tại hòa thuận.

Trong tình huống như vậy mà không nổ tung cơ thể thì quả là một kỳ tích.

“Bạch tiền bối three không cần kinh ngạc, nhờ phúc của Bạch tiền bối hiện thế và Bạch tiền bối two, Đan Điền Bản Mệnh của tôi có chút đặc biệt.

Nhưng nó rất khỏe mạnh, không có bệnh gì cả.” Tống Thư Hàng lên tiếng, cũng không biết Bạch tiền bối three trước mặt có nghe hiểu lời cậu nói hay không.

Bạch tiền bối three trầm mặc gật đầu, hình như đã nghe hiểu?

Tiếp đó, một bàn tay lạnh như băng khác của y cũng ấn vào cơ thể Tống Thư Hàng, một luồng năng lượng đặc biệt nữa truyền vào Đan Điền Bản Mệnh của Tống Thư Hàng.

Nhận được sự kích thích từ hai luồng năng lượng của Bạch tiền bối three, linh lực 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của Tống Thư Hàng hoạt bát không ngừng, như thể đã uống thuốc bổ vậy, tự động bôn tẩu, từng vòng tuần hoàn trong cơ thể cậu.

Sau vài hơi thở.

Trong Đan Điền Bản Mệnh của Tống Thư Hàng, xuất hiện một thay đổi nhỏ.

Bên cạnh Nguyên Anh Bản Mệnh và Kình Đan Bản Mệnh, đều hiện lên một hư ảnh sư tử nhỏ đen kịt.

Hư ảnh tương tự, Tống Thư Hàng cũng từng tiếp xúc qua.

Khi cậu ở cảnh giới Tứ Phẩm, trước khi ngưng tụ ‘Kình Đan Bản Mệnh’, trong đan điền đã từng ngưng tụ hư ảnh tương tự, nhưng lúc đó những hư ảnh ba mươi ba con thú đều có màu vàng óng, mang lại cảm giác sinh cơ bừng bừng ấm áp.

Mà hư ảnh sư tử nhỏ đen kịt trước mắt này lại mang theo hàn ý chết chóc ở cấp độ tuyệt đối không độ.

“Đây là pháp môn phụ trợ của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》?” Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối three, nghi hoặc hỏi. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 có rất nhiều thủ đoạn tu luyện phụ trợ, lúc trước ‘Kình Thôn Thuật’ của Tống Thư Hàng chính là một trong số đó, có thể trực tiếp tu luyện thông qua việc nuốt chửng linh thú. ‘Bách Thú Tuần Dưỡng Đại Toàn’ cũng là thủ đoạn tu luyện phụ trợ, thông qua việc bồi dưỡng linh thú, có thể đạt đến trình độ ‘Tiểu Linh Quỷ ngoại quải’.

Bạch tiền bối three không trả lời, lúc này y vẻ mặt ngưng trọng, bởi vì y cảm nhận được ngoài tiểu đan điền Bản Mệnh của Tống Thư Hàng, khi nghịch lưu mà lên, còn có tới 7 tiểu đan điền khác.

Mỗi một tiểu đan điền đều có một Tiểu Nguyên Anh béo đáng yêu cư ngụ.

Bạch tiền bối three lại nhìn Tống Thư Hàng, hai mắt tràn đầy kinh ngạc.

Lúc này đôi mắt của Bạch tiền bối three như biết nói vậy, đôi mắt y toát ra một thông điệp: Người như ngươi, tại sao vẫn chưa nổ tung?

“Không giấu Bạch tiền bối, để tạo ra bảy tiểu đan điền này, tôi đã từng nổ tung rồi.” Tống Thư Hàng u u thở dài một tiếng.

Bạch tiền bối three: “......” Oanh ~ Oanh ~ Oanh ~ Lúc này, hệ thống phòng ngự thành phố điên cuồng khai hỏa về phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối three.

Thí Thần cơ giáp đã biến mất, bọn họ tuyệt đối không thể để cho ‘Cổ Thần’ quỷ dị này chạy thoát, hơn nữa, con sư tử thép trên mặt đất tuyệt đối không thể bị mang đi, con sư tử thép này là hy vọng để bọn họ chế tạo Thí Thần cơ giáp mới!

Bạch tiền bối three lại giơ tay, ấn vào bụng Tống Thư Hàng, dũng mãnh truyền vào năng lượng.

Xem ra y muốn ngưng tụ một con sư tử nhỏ đen kịt bên cạnh tất cả Nguyên Anh trong các tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

Đây là một Bạch tiền bối three rất tận tâm.

Đồng thời, hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ trên người Tống Thư Hàng tự chủ kích hoạt.

Hai tòa ‘Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc’ hiện ra, bảo vệ Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối three bên trong.

Hai kỵ sĩ giáp vàng hợp thành, bên ngoài Thánh Thành chống đỡ các đòn tấn công của hệ thống phòng ngự thành phố.

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, cậu xúc động đến rơi nước mắt.

Đây là lần đầu tiên, ‘Thánh Thành Vĩnh Bất Hãm Lạc’ chủ động bảo vệ cậu bên trong!

Cái cảm giác vi diệu và mừng rỡ ‘con gấu nhà mình cuối cùng cũng lớn rồi’ này, thật sự không thể dùng lời nào để diễn tả.

Sau khi hai tay của Bạch tiền bối three truyền vào một lượng lớn năng lượng, y chia đều chúng thành bảy phần, truyền đến mỗi tiểu đan điền của Tống Thư Hàng.

“Tê ~ tê ~” Tống Thư Hàng run rẩy vì lạnh, xương cốt toàn thân như muốn đóng băng.

Cũng không biết đã qua bao lâu...

Trong bảy tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, bên cạnh mỗi Tiểu Nguyên Anh đều ngưng tụ một con sư tử nhỏ màu đen.

Bạch tiền bối three cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, lần này, y không nhìn thấy tiểu đan điền và Nguyên Anh mới nào trên người Tống Thư Hàng nữa.

Một hơi ngưng tụ sư tử nhỏ màu đen cho 8+1 hạt nhân của Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối three tiêu hao cực lớn, cơ thể y đều trở nên trong suốt.

Sột soạt ~ sột soạt ~ Tóc, lông mày, lông mi của Tống Thư Hàng đều phủ đầy băng vụn.

Khí lạnh từ trong ra ngoài, dần dần đóng băng cậu thành một cây kem.

Triệu chứng này, rất giống với đứa con gái nuôi Lý Âm Trúc của Tống Thư Hàng.

Mỗi lần cô bé phát bệnh, cũng là khí lạnh từ trong ra ngoài, đóng băng cô bé thành một bức tượng băng.

Bạch tiền bối three rút tay ra khỏi bụng Tống Thư Hàng, thở ra một ngụm khí lạnh.

Sau đó, y chắp hai tay lại, khôi phục vẻ mặt vô cảm.

Dưới ánh mắt của mọi người, cơ thể Bạch tiền bối three hóa thành hạt bụi tiêu tán, nhìn qua cứ như một linh hồn thăng thiên sau khi nguyện vọng được thỏa mãn.

Cùng biến mất còn có con sư tử thép trên mặt đất.

Cùng với sự biến mất của Bạch tiền bối three, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng không thể chống đỡ được.

Cơ thể cậu hóa thành tượng băng rơi xuống, ý thức chìm vào trạng thái hôn mê.

Cùng bị đóng băng còn có Thông nương, Thương Thử trong túi, và tất cả các vật phẩm treo trên người cậu.

Khi Tống Thư Hàng rơi xuống, hai bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí tự động hộ chủ, chúng kích hoạt một hình thái mới!

Hai bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí ngưng tụ thành một ‘sư tử thép’, bảo vệ Tống Thư Hàng bên trong, và rơi xuống đất.

Đồng thời...

Chương 2531

Càn Khôn Trong Tay Áo của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng không thể chống đỡ được.

Một luồng sáng lướt qua từ tượng băng bùng nổ.

Con Thí Thần cơ giáp cao 90 mét đó, mang theo đầy băng vụn, một lần nữa xuất hiện.

“Rống a a ~” Từ loa lớn của Thí Thần cơ giáp phát ra tiếng gào giận dữ.

Lại một lần nữa, lại một lần nữa bị ‘Cổ Thần’ quỷ dị kia trêu chọc.

May mắn thay... ‘Cổ Thần sư tử thép’ vẫn còn đó.

Thí Thần cơ giáp sau khi trút giận một hồi, lặng lẽ nâng ‘Cổ Thần sư tử thép’ lên, đi đến bệ hạ cánh của đường hầm.

Bọn họ sẽ cải tạo ‘Cổ Thần sư tử thép’ này thành một Thí Thần cơ giáp!

Thí Thần cơ giáp thiếu 10 mét đầu, kéo theo con sư tử thép, bước những bước chân nặng nề đến bệ thăng hàng trở về lòng đất.

Tuy nhiên, lần này nó không lập tức quay về.

Nó giả vờ bước một chân ra, sau đó lén lút quan sát bầu trời.

Tuy không có đầu, nhưng nó là Thí Thần cơ giáp, việc quan sát thế giới bên ngoài không chỉ đơn giản dựa vào thiết bị ‘mắt’ này.

Sau khi quan sát nửa ngày, ‘Cổ Thần’ đặc biệt kia vẫn không xuất hiện trở lại.

Cũng không biết là thật sự đã trốn đi, hay lại giống như trước kia, muốn nhảy nhót lặp đi lặp lại?

Thí Thần cơ giáp trước tiên đặt ‘sư tử thép’ lên bệ thăng hàng, để bệ thăng hàng mang sư tử thép hạ xuống.

Còn bản thân nó thì tiếp tục canh gác bên ngoài lối vào đường hầm.

Bệ thăng hàng có trọng tải hạn chế, vận chuyển cần phải tiến hành theo đợt.

Cứ như vậy, Thí Thần cơ giáp lại canh gác bên ngoài hơn nửa ngày, thấy con Cổ Thần đặc biệt kia không xuất hiện nữa, nó thở dài một hơi.

Cuối cùng nó nhấc cẳng chân dài bốn mươi mét, một bước bước vào bệ thăng hàng, hạ xuống lòng đất thành phố.

Khoảng năm mươi phút sau (theo thời gian Trái Đất)...

Cảnh báo trên không thành phố được dỡ bỏ.

Hệ thống phòng ngự vũ trang khổng lồ của thành phố bắt đầu hạ xuống, trở về lòng đất.

Từng tòa nhà cao tầng, cầu cống bắt đầu nổi lên mặt đất.

Một thành phố phồn hoa lại xuất hiện trước mắt mọi người.

Khoảng mười lăm phút sau, cư dân từ tất cả các tòa nhà bắt đầu quay trở lại.

Thành phố lại khôi phục trạng thái náo nhiệt.

Phải nói, cư dân của thế giới nhân tạo nhỏ này có tâm lý rất mạnh mẽ!

Mỗi người đều có tâm thái ‘trời sập xuống thì lấy chăn đắp’, sau khi tai nạn đủ để hủy diệt thành phố qua đi, họ phủi mông đứng dậy, tiếp tục làm những gì cần làm.

Tâm thái này, đã không thể đơn giản dùng 'tê liệt' hay 'thói quen' để hình dung.

Có cảm giác, cư dân thành phố ai nấy đều giống như những tinh linh khổng lồ đã sống hàng vạn năm, tâm trí kiên cường đến mức vô lý. ... ...

Dưới lòng đất thành phố.

Sau khi xác định 'sư tử thép' đã bị bắt thành công, đưa vào căn cứ dưới lòng đất, nhóm người khổng lồ mặc đồng phục cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Việc cải tạo sư tử thép, hãy bắt tay vào ngay lập tức, chúng ta không có nhiều thời gian để lãng phí.

Đầu của Thí Thần cơ giáp hẳn vẫn còn phụ tùng thay thế, hãy thay thế phụ tùng đó trước." Người khổng lồ màu xanh lam dẫn đầu trầm giọng nói.

"Thông tin về con Cổ Thần dị thường 'Quan Vũ' kia, chúng ta đã truyền đạt cho các căn cứ Thí Thần khác xung quanh.

Tất cả các căn cứ Thí Thần lân cận đều sẽ đặc biệt chú ý, cố gắng tìm ra và tiêu diệt con Cổ Thần dị thường đó càng sớm càng tốt." Người khổng lồ xanh bên cạnh lên tiếng nói.

Người khổng lồ màu đỏ thở phào nhẹ nhõm, nói: "May mắn thay, chỉ có con Cổ Thần đó là sự tồn tại khá đặc biệt." Từ quá trình chiến đấu giữa sư tử thép và Thí Thần cơ giáp để suy đoán, sư tử thép và 'Cổ Thần' trước đây giống nhau, thô lỗ, phương thức tấn công đơn nhất, thần trí không cao.

Điều đó có nghĩa là, hiện tại chỉ có con Cổ Thần biết chạy trốn, hơn nữa còn biết 'hồi mã thương' là một cá thể dị biến.

Những người khổng lồ khác trong căn cứ cũng lặng lẽ gật đầu.

“Dù vậy, chúng ta vẫn phải nâng cao cảnh giác.

Có một thì sẽ có hai, không loại trừ khả năng còn có những Cổ Thần dị biến khác sẽ ra đời.” Người khổng lồ xanh đứng dậy: “Tiếp theo việc giám sát Cổ Thần sẽ giao cho mọi người, tôi đi kiểm tra sư tử thép.” “Cứ giao cho chúng tôi đi.” Người khổng lồ xanh lên tiếng nói.

Người khổng lồ xanh gật đầu, đứng dậy rời khỏi phòng điều khiển căn cứ.

Ngoài việc là thủ lĩnh của căn cứ này, y còn là chuyên gia trong lĩnh vực cải tạo Cổ Thần.

Việc cải tạo sư tử thép thành Thí Thần cơ giáp cũng nằm trong phạm vi công việc của y. *********** Ngày hôm sau.

Trong một không gian cải tạo khổng lồ dưới lòng đất căn cứ. ‘Sư tử thép’ do Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí hóa thành lặng lẽ nằm trong dung dịch bảo dưỡng, bất động.

Bên trong sư tử thép.

Tống Thư Hàng bị đóng băng từ trong ra ngoài.

Nhưng 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong cơ thể cậu lại hoạt động cực kỳ chăm chỉ, không ngừng bôn tẩu, còn hơn cả khi bế quan!

Bên cạnh tám Nguyên Anh lớn + một Kim Đan Kình béo, mỗi cái đều có một hư ảnh sư tử nhỏ màu đen.

Mỗi khi 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 vận chuyển một chu thiên, hư ảnh sư tử nhỏ màu đen này lại càng ngưng cố thêm một phần.

Thực lực của Tống Thư Hàng cũng sẽ đồng bộ tăng cường.

Cậu đang lặng lẽ thăng cấp.

Vì sự kích thích của khí lạnh, Sở Các Chủ tóc ngốc tỉnh lại, đang kiểm tra tình trạng cơ thể Tống Thư Hàng. [Cơ thể nhìn qua không có vấn đề gì.] [Công pháp vận chuyển nhanh thế?

Đây là chế độ bế quan cưỡng chế sao?] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng đang kiểm tra cơ thể Tống Thư Hàng, lên tiếng bổ sung: [Kể từ khi Thư Hàng tấn thăng cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, nhịp độ thăng cấp của cậu ấy đã bắt đầu chậm lại.

Về mặt này chúng ta cũng không thể giúp gì được, kinh nghiệm tấn cấp của Tôn Giả Thất Phẩm bình thường không thể áp dụng lên Thư Hàng. ...Sau khi cậu ấy ngưng tụ tám Nguyên Anh, phương thức và con đường thăng cấp đã khác biệt so với tu sĩ bình thường.

Hiện tại xem ra, cơ duyên Thất thăng Bát của cậu ấy có thể nằm ở đây.] [Lại muốn tấn cấp?] Thạch Bi đạo hữu sửng sốt, Đạo hữu Bá Tống Lục thăng Thất còn chưa được bao lâu mà! [Chỉ là nói cơ duyên thăng cấp, chứ không phải nói cậu ấy lập tức sẽ tấn cấp.

Có thể là thăng cấp một tiểu cảnh giới. ...Ngoài ra, khi ở bên cạnh Bá Tống, Thạch Bi đạo hữu ngươi phải học cách quen dần.] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm với thân phận ‘Kiếm đời trước’ truyền thụ kinh nghiệm cho Thạch Bi đạo hữu, những điều này đều là tổng kết bằng máu và nước mắt. [Ngay cả khi chỉ thăng cấp một tiểu cảnh giới, cũng quá nhanh rồi. ...Đạo tâm của Bá Tống đạo hữu có vấn đề gì không?] Thạch Bi đạo hữu có chút lo lắng, nếu đạo tâm không ổn định thì dễ xảy ra tình trạng mất kiểm soát thực lực, nguy hiểm như trẻ con cầm hung khí vậy.

Hơn nữa, còn dễ xuất hiện Tâm Ma.

Nhưng lời vừa dứt, Thạch Bi đạo hữu đột nhiên khựng lại, y lập tức nghĩ đến Xích Tiêu Kiếm đạo hữu và Hắc Bì Vũ Nhu Tử tiên tử bên cạnh, hai kẻ này chính là Tâm Ma thật sự a!!

Từ trước đến nay, y đều vô tình bỏ qua điểm này.

Bá Tống chưa bao giờ bận tâm đến Tâm Ma.

Thậm chí, Tâm Ma ngược lại còn sợ Bá Tống. [Ngươi nghĩ ra rồi sao.] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm u u nói: [Ta chính là Tâm Ma.] [Ta cũng vậy.] Hắc Bì Vũ Nhu Tử cũng u u nói.

Sở tóc ngốc: [Nếu thật sự xuất hiện Tâm Ma, Thư Hàng có lẽ ngược lại sẽ rất vui.] Thạch Bi đạo hữu: “......” Trong lúc các vật phẩm treo trên người Tống Thư Hàng đang giao lưu, cánh cửa kho hàng mở ra.

Một nhóm người khổng lồ đủ màu sắc đổ vào như cá.

Những người khổng lồ này mang theo rất nhiều dụng cụ, thiết bị trong tay.

Thần thức của Sở Các Chủ tóc ngốc khẽ lướt qua, liền nhìn thấy một số vật phẩm quen thuộc: các cấu kiện của [Lá chắn trường lực tuyệt đối].

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được bản thiết kế từ Hí Tinh Mã, cậu cũng đã xem qua hai bản thiết kế đó.

Những người khổng lồ đủ màu sắc này hẳn là sinh vật trí tuệ của thế giới này?

Bọn họ muốn làm gì?

Ầm ầm ầm ~~ Lúc này, một cánh cửa lớn bên cạnh mở ra.

Con Thí Thần cơ giáp cao trăm mét trước đó bước vào, nó đã thay một cái đầu màu xanh lục.

Tiếp đó, dưới sự dẫn đầu của người khổng lồ màu xanh lam, một nhóm người khổng lồ cầm bản thiết kế bắt đầu giao lưu.

Không lâu sau, sư tử thép được vớt ra khỏi dung dịch dinh dưỡng.

Một nhóm người khổng lồ thao tác các loại dụng cụ, bắt đầu cải tạo sư tử thép.

“Bọn họ muốn cải tạo Tống tiền bối sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

“Ha ha, đây là pháp khí của Thư Hàng, chứ không phải cơ giáp.

Loài khác nhau, định sẵn sẽ...

đệt, đánh vào mặt ta rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm giận dữ nói.

“Đánh vào mặt ta thì đều phải chết hết!” Lời thoại của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lúc này cực kỳ Tâm Ma.

Thạch Bi đạo hữu an ủi: “Bình tĩnh, Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, ngươi phải bình tĩnh.

Thân là một thanh kiếm, ngươi không có mặt, cho nên ngươi không cần lo lắng bị đánh vào mặt.” Thạch Bi đạo hữu nói rất có lý, nếu là hai tháng trước.

Chương 2532

“Vấn đề là ta có mặt a, ta còn có hình thái thứ hai.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm buồn bực nói, bản thể của nó đã tiến hóa một lần, tiến hóa ra khuôn mặt.

Thân là Tâm Ma, tự nhiên nó cũng có thể biến thành hình thái thứ hai.

Hình thái thứ hai của nó, quả thực có khuôn mặt.

Thạch Bi đạo hữu: “......” Cũng là pháp khí có linh trí, tại sao ngươi lại có mặt?

“Nếu không chịu nổi, vậy thì đâm Thư Hàng một đao đi.” Sở tóc ngốc thản nhiên đề nghị.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “......” “Đánh vào mặt ta không phải Thư Hàng, ta đâm cậu ấy làm gì.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Muốn đâm thì cũng phải đâm đám người khổng lồ đủ màu sắc này.” Ăn hiếp kẻ yếu cũng là đặc sắc của Tâm Ma.

Nếu tâm linh của tu sĩ không có điểm yếu, Tâm Ma sẽ không xuất hiện.

Nhất định là tu sĩ phải yếu mềm trước, mới có thể ép Tâm Ma xuất hiện.

Cô nương Vũ Nhu Tử là trường hợp đặc biệt, không có ý nghĩa tham khảo.

Trong thời gian các vật phẩm treo trên người Tống Thư Hàng giao lưu, con sư tử thép do hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ hóa thành bắt đầu bị nhóm người khổng lồ đủ màu sắc cải tạo từ đầu đến cuối.

Rõ ràng là hai hệ thống hoàn toàn khác biệt, chủng loại cũng khác nhau.

Nhưng ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của Tống Thư Hàng lại có thể chủ động tiếp nhận sự cải tạo của các kỹ sư người khổng lồ đối với nó.

Những người khổng lồ chia các cấu kiện [Lá chắn trường lực tuyệt đối] thành sáu mươi sáu phần, lần lượt lắp vào sáu mươi sáu bộ phận của sư tử thép.

Như vậy, sáu mươi sáu cấu kiện này có thể kích hoạt độc lập, cũng có thể sử dụng liên hợp, hình thành [Lá chắn trường lực tuyệt đối].

Ngoài ra, các kỹ sư người khổng lồ còn thay đổi và cường hóa nhiều vị trí của ‘sư tử thép’.

Quá trình này Sở tóc ngốc, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Thạch Bi đạo hữu và các vật phẩm treo khác không hiểu rõ lắm, dù sao cũng không phải là đồ cùng một hệ.

Những quá trình trên là công việc chuẩn bị của các kỹ sư người khổng lồ để chuyển hóa sư tử thép thành Thí Thần cơ giáp.

“Tiếp theo là bước cuối cùng.” Người khổng lồ xanh lam lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

Cũng là bước then chốt nhất: chuyển hóa hạt nhân ‘Cổ Thần’, biến Cổ Thần thành ‘Thí Thần cơ giáp’ bảo vệ thế giới.

Kỹ thuật chuyển hóa hạt nhân Cổ Thần trong tay các kỹ sư người khổng lồ đã rất thành thục, bọn họ không phải lần đầu tiên chuyển hóa Cổ Thần.

“Hạt nhân của con sư tử thép này nằm ở vị trí trái tim của nó, là Cổ Thần kiểu truyền thống.” Một nữ kỹ sư người khổng lồ màu hồng

nói.

Người khổng lồ xanh lam mỉm cười, khẽ gật đầu.

Truyền thống thì tốt!

Càng là kiểu truyền thống, tỷ lệ thành công khi chuyển hóa càng cao.

Sau đó, một nhóm kỹ sư người khổng lồ bắt đầu gõ vào vị trí trái tim của sư tử thép.

Bên cạnh, con Thí Thần cơ giáp đầu xanh cao trăm mét cầm Thí Thần Thương, giữ cảnh giác, đề phòng vạn nhất.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử và những người khác đang ở trong móng vuốt của sư tử thép đều vẻ mặt mơ hồ. ... ...

Với nỗ lực không ngừng của các kỹ sư người khổng lồ, ngực của sư tử thép mở ra, lộ ra một hạt nhân trái tim.

Nhìn thấy trái tim hạt nhân đang đập này, tất cả các kỹ sư người khổng lồ đều nở nụ cười.

Một nhóm kỹ sư người khổng lồ lấy ra đủ loại dụng cụ, bắt đầu tiến hành chuyển hóa hạt nhân trái tim này. [Tại sao ta cứ có cảm giác Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí đang chủ động phối hợp với những người khổng lồ này?] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi. [Ta cũng có cảm giác tương tự.] Thạch Bi đạo hữu gật đầu.

Sở tóc ngốc nhắc nhở: [Găng tay Nghịch Kình của Thư Hàng không phải đã ngưng tụ khí linh rồi sao?

Bảo nó ra hỏi tình hình đi.] Lời của Sở Các Chủ tóc ngốc vừa dứt, dáng vẻ bé nhỏ của Tiên tử khí linh Nghịch Kình đã hiện ra. [Khí linh tiên tử, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí hiện tại đang làm gì vậy?] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi.

“Oa ~ oa ~” Tiên tử khí linh Nghịch Kình ngửa cái đầu nhỏ, bắt chước động tác hú của sói.

Thạch Bi đạo hữu lắc thân bia: [Không được, không thể giao tiếp.

Ngoại trừ tiếng ‘oa oa’ hú ra, tiểu gia hỏa này căn bản không biết nói chuyện.] [Tiên tử Tạo Hóa dường như có thể giao tiếp với nó.] Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

Sở tóc ngốc: [Nhưng vấn đề là...

Tiên tử Tạo Hóa bản thân cũng không thể giao lưu với chúng ta.

Ngoại trừ Tống Thư Hàng, những người khác rất khó hiểu những lời thoại khó hiểu của nàng ấy rốt cuộc muốn biểu đạt ý gì?

Chỉ một câu ‘Tống ~ A Ngốc ~’ của nàng ấy đã bao hàm mấy chục ý nghĩa khác nhau.] “Tống ~ A Ngốc ~” Tiên tử khí linh Nghịch Kình nhỏ bé đột nhiên phát ra âm thanh trong trẻo. [Nó đang học nói sao?] Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói. [Nói thêm hai câu đi ~] Thạch Bi đạo hữu hứng thú, trêu chọc Tiên tử khí linh Nghịch Kình nhỏ bé.

“Oa ~ oa ~” Khí linh nhỏ bé ngẩng đầu, cố gắng kêu to. ... ...

Việc cải tạo hạt nhân trái tim của sư tử thép bởi các kỹ sư người khổng lồ kéo dài suốt một ngày.

Sau khi kết thúc cải tạo, những người khổng lồ lại đặt sư tử thép vào dung dịch bảo dưỡng, để nó bắt đầu lột xác.

Thông thường, từ Cổ Thần lột xác thành Thí Thần cơ giáp cần khoảng một tháng.

Thế giới nhân tạo nhỏ này và Trái Đất có độ tương đồng cực cao, chênh lệch rất nhỏ trong cách tính thời gian ‘một ngày’ của Quan Vũ.

Sau khi cải tạo kết thúc, người khổng lồ xanh lam để lại hai kỹ sư để quan sát sư tử thép, thống kê tiến độ lột xác, những kỹ sư khác đều rút lui, đổ xô rời đi.

Không gian cải tạo khổng lồ lại trở nên yên tĩnh. *********** Tống Thư Hàng bị đóng băng, đã có một giấc mơ.

Lần này không phải nhập mộng, mà là một giấc mơ phàm tục bình thường đã lâu không thấy.

Trong mơ, Tống Thư Hàng thấy mình biến thành một con sư tử nhỏ, bắt đầu đuổi theo một con mồi.

Con mồi đó có hình dạng quả cầu.

Sư tử Tống ở phía sau đuổi, con mồi hình cầu ở phía trước chạy trốn.

Mơ thấy giấc mơ như vậy, hẳn là do đói bụng.

“Ha ha ha ha, sợ ta không?

Sợ ta không?” Tống Thư Hàng vừa đuổi vừa gào lớn.

Con mồi hình cầu ở phía trước cố gắng chạy trốn, chạy rất nhanh.

“Sợ ta không?

Ha ha ha ha!” Sư tử Tống bổ nhào lên con mồi hình cầu, móng vuốt sắc bén ấn nó xuống dưới, rồi lật nó lại, thè lưỡi: “Sợ ta không?” Con mồi hình cầu run rẩy.

Sư tử Tống há to miệng, chuẩn bị nuốt chửng con mồi.

Nhưng đúng lúc này, trên người con mồi hình cầu bùng lên ánh sáng.

Quả cầu lớn ban đầu đột nhiên hóa thành một con hổ khổng lồ... lớn hơn rất nhiều so với sư tử nhỏ Tống Thư Hàng.

Hổ khổng lồ trở tay một chưởng liền đánh bay sư tử Tống.

Giấc mơ là thứ không nói lý như vậy, ngươi càng muốn ăn đồ thì càng không ăn được, ngươi càng muốn đi vệ sinh thì càng không tìm thấy vệ sinh, ngươi càng muốn chạy trốn thì càng không chạy nổi.

“Sợ ta không?” Hổ khổng lồ gầm lên.

Sư tử Tống: “......” Tình thế đảo ngược.

Sư tử Tống bắt đầu chạy trốn thoát thân ở phía trước, con hổ lớn ở phía sau bắt đầu truy kích, vừa truy kích vừa gào lớn: “Sợ ta không?

Sợ ta không?

Ha ha ha!” Hổ lớn vừa gào, vừa không ngừng thò móng vuốt cào vào đuôi sư tử Tống. ... ...

Dưới lòng đất thành phố.

Nhóm người khổng lồ đủ màu sắc nhìn màn hình giám sát, đều không nói nên lời.

Quả nhiên, Thí Thần cơ giáp sinh non là không đáng tin cậy.

“Sức chiến đấu này...” Người khổng lồ xanh xoa thái dương.

“Quá yếu.” Người khổng lồ đen cười khổ nói.

“Thực ra yếu cũng không đến nỗi nào, trước đó nó còn đuổi theo quả cầu chạy.

Nhưng mà hơi nhát gan một chút.” Người khổng lồ xanh lam dẫn đầu suy tư nói.

Nữ người khổng lồ màu hồng thở dài: “Dù sao cũng là sinh non, nên trước đó tôi đã đề nghị, để nó tiếp tục ở trong dung dịch nuôi dưỡng đủ ba mươi ngày.” Trong tình huống bình thường, Cổ Thần sau khi được cải tạo kỹ thuật, cần một tháng để chuyển hóa.

Mà con sư tử thép này có tư chất khác biệt, chỉ dùng một ngày rưỡi, nó đã tỉnh lại từ trạng thái chuyển hóa.

Hơn nữa, sự chuyển hóa của nó khá thành công.

Từ các số liệu cho thấy, nó không phải là sản phẩm thất bại.

Các kỹ sư người khổng lồ đã nghiên cứu, tìm tòi nửa ngày trời, cũng không thể tìm ra nguyên nhân tốc độ chuyển hóa nhanh như vậy.

Một kỹ sư người khổng lồ kỳ cựu phỏng đoán, có thể là do sư tử thép tại chủ động phối hợp 'quá trình chuyển hóa', nên mới khiến nó trong thời gian ngắn như vậy đã chuyển hóa thành 'Thí Thần cơ giáp'.

Tuy nhiên...

Chương 2533

ba mươi ngày chuyển hóa bị rút ngắn xuống một ngày rưỡi, không biết có di chứng gì không?

Các người khổng lồ trong căn cứ hy vọng có thể thử nghiệm ‘Thí Thần Sư Tử Cơ Giáp’, xem hiệu suất của nó có bị ảnh hưởng bởi việc sinh non hay không.

Đáng nói là, con ‘Thí Thần Sư Tử Cơ Giáp’ này có một cái tên kỳ quái khó đọc: Bá Tống hào.

Thí Thần cơ giáp mới ra đời đương nhiên phải đặt một cái tên.

Khi các người khổng lồ trong căn cứ vây quanh ‘Thí Thần Sư Tử Cơ Giáp’ này, suy nghĩ về cái tên của nó, không hiểu sao một cái tên lại hiện lên trong tâm trí mọi người.

Bá Tống!

Đây là một âm đọc kỳ quái, ý nghĩa không rõ ràng.

Nhưng cái tên này đã nhận được sự chấp thuận của tất cả người khổng lồ trong căn cứ.

Thí Thần Sư Tử Cơ Giáp cuối cùng được đặt tên là ‘Bá Tống hào’. ... ...

Thật trùng hợp, khi các người khổng lồ trong căn cứ muốn thử nghiệm hiệu suất của ‘Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào’, căn cứ Thí Thần của thành phố bên cạnh đã gửi tín hiệu cầu cứu!

Nửa tiếng trước, thành phố bên cạnh bị Cổ Thần tấn công, có một Cổ Thần hình cầu kỳ lạ giáng lâm.

Cổ Thần hình cầu này có khả năng đặc biệt ‘phân liệt’, một chia thành ba, lấy nhiều đánh ít.

Căn cứ Thí Thần của thành phố bên cạnh có chút khó chống đỡ, liền gửi tín hiệu cầu cứu đến các căn cứ Thí Thần lân cận.

Đây là một cơ hội tốt hiếm có!

Thế là, để thử nghiệm trạng thái của ‘Thí Thần Sư Tử Cơ Giáp’ này, dưới sự chủ đạo của người khổng lồ xanh lam, ‘Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào’ đã được phóng đến thành phố bên cạnh, chủ động hỗ trợ ‘Căn cứ Thí Thần’ của thành phố bên cạnh tiến hành phòng ngự.

Sau khi Bá Tống hào đến chiến trường, các người khổng lồ dưới lòng đất, thông qua màn hình giám sát quan sát trận chiến đầu tiên của ‘Sư Tử Cơ Giáp Bá Tống hào’.

Lúc ban đầu, ‘Sư Tử Cơ Giáp Bá Tống hào’ vừa được phóng ra không làm người ta thất vọng, nó rất hoạt bát.

Nó chủ động truy kích thể phân liệt của Cổ Thần hình cầu đó, đồng thời trong miệng phát ra một số âm thanh kỳ quái.

Những tiếng kêu kỳ quái này không rõ ý nghĩa, nhưng nghe có vẻ hơi giống âm tiết ‘Bá Tống’.

Thể phân liệt của Cổ Thần dường như không địch lại ‘Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào’, bị đuổi chạy tán loạn khắp nơi.

Cuối cùng còn bị ‘Bá Tống hào’ áp chế dưới móng vuốt, nhìn thấy là sắp bị xé thành mảnh vụn.

Khi các người khổng lồ trong căn cứ nhìn thấy cảnh này, trên mặt đều nở nụ cười. [Tuy là sinh non ngoài ý muốn, nhưng số liệu của Bá Tống hào vẫn ổn.] Ý niệm như vậy, hiện lên trong đầu tất cả người khổng lồ.

Nhưng đúng lúc này, thể phân liệt của Cổ Thần hình cầu đó đột nhiên lắc mình biến hóa, hóa thành một con mãnh hổ, một đòn liền đánh cho Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào nghi ngờ nhân sinh.

Và tiếp đó chính là cảnh tượng trước màn hình giám sát hiện tại.

Mãnh hổ Cổ Thần bắt đầu truy kích ngược lại Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào, vừa đuổi vừa trong miệng còn phát ra những âm tiết vô nghĩa mà Bá Tống hào đã phát ra trước đó.

“Thực ra từ số liệu mà nói, Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào và Cổ Thần có sức chiến đấu ngang ngửa.” Người khổng lồ xanh nói.

Người khổng lồ đen: “Nhưng nó bị đánh ngã xong, liền lập tức nhát gan.” “Trưởng quan, thử nghiệm đã gần xong rồi.

Hay là trước tiên triệu hồi ‘Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào’ về?” Nữ người khổng lồ màu hồng lên tiếng nói, cô cảm thấy mặt mũi của căn cứ mình đã mất gần hết rồi, thử nghiệm của Bá Tống hào cũng đã hoàn thành.

Bá Tống hào sinh non, quả thực có khuyết điểm.

Tốt nhất là nên để nó tiếp tục ở đủ ba mươi ngày, hoàn thành triệt để giai đoạn chuyển hóa, nói không chừng có thể cải thiện khuyết điểm.

“Không cần hoảng sợ, số liệu của Bá Tống hào sẽ không kém Cổ Thần quá nhiều.

Hiện tại nó trông có vẻ thảm hại, nhưng không có nguy hiểm.

Có nó ở đó, ít nhất có thể cầm chân một thể phân liệt của Cổ Thần, tạo cơ hội cho Thí Thần cơ giáp của căn cứ bên cạnh tiêu diệt Cổ Thần.” Người khổng lồ xanh lam mặt trầm như nước, bình tĩnh phân tích.

Đúng lúc người khổng lồ xanh lam đang nghiêm túc phân tích...

Con mãnh hổ do Cổ Thần hình cầu hóa thành đột nhiên bổ nhào ‘Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào’ xuống dưới.

“A a a, chết mất, chết mất.” Bá Tống hào phát ra từng đợt tiếng kêu thê lương.

Con mãnh hổ do Cổ Thần hóa thành thè lưỡi, trên lưỡi đầy gai nhọn: “Sợ ta không?

Sợ ta không?” “A a a a ~” Bá Tống hào ra sức giãy dụa.

“Sợ ta không, sợ ta không!” Con mãnh hổ do Cổ Thần hóa thành dùng sức liếm lên cơ giáp Bá Tống hào, chỉ một liếm liền khiến ‘Lá chắn trường lực tuyệt đối’ trên cơ giáp Bá Tống hào bị kích hoạt, phát ra một trận tiếng ‘chi chi ~’.

Lá chắn trường lực tuyệt đối suýt chút nữa bị liếm nát!

“Sợ rồi, sợ rồi.” Cơ giáp Bá Tống hào liên tục kêu.

“Sợ ta không, sợ ta không!” Con mãnh hổ do Cổ Thần hóa thành lại không buông tha cơ giáp Bá Tống hào, tiếp tục dùng sức liếm.

Hệ thống phòng ngự thành phố khóa chặt mãnh hổ, điên cuồng khai hỏa, cung cấp hỏa lực viện trợ cho cơ giáp Bá Tống hào.

Nhưng mãnh hổ Cổ Thần căn bản không bận tâm đến những hỏa lực đó, mặc cho hỏa lực điên cuồng oanh tạc lên người nó.

“Chuyển đổi chế độ điều khiển của Bá Tống hào, ra lệnh cho Bá Tống hào, phóng ‘Vuốt thép bay’ đánh bay mục tiêu.” Người khổng lồ xanh lam ra lệnh.

Chiêu này lấy cảm hứng từ ‘Quyền thép bay’ của Cổ Thần biến dị trước đó, cực kỳ bất ngờ.

Thí Thần cơ giáp có ba chế độ: chế độ tự động, chế độ bán dẫn đường, chế độ thao tác thủ công.

Trong đó chế độ thao tác thủ công là để phi công điều khiển đi vào bên trong ‘Thí Thần cơ giáp’, tiến hành thao túng.

Chế độ bán dẫn đường thì là điều khiển từ xa để hỗ trợ chiến đấu cho Thí Thần cơ giáp.

Oanh ~~ Thí Thần cơ giáp Bá Tống hào giơ vuốt trước bên phải, đánh về phía mãnh hổ do Cổ Thần hóa thành.

Mãnh hổ do Cổ Thần hóa thành há miệng, dùng sức nhảy lên, giống như đón đĩa bay vậy cắn chặt ‘Vuốt thép bay’ của cơ giáp Bá Tống hào.

Sau đó ‘gô ~’ một tiếng, ‘Vuốt thép bay’ của Bá Tống hào bị nuốt xuống.

Quyền thép bay, không phải kỹ năng mà ai cũng có thể chơi mượt được.

Hiện trường, một mảnh yên tĩnh ngượng ngùng.

Và sau khi nuốt ‘Vuốt thép bay’ của Bá Tống hào, con mãnh hổ do Cổ Thần hóa thành cũng dừng lại, không tiếp tục tấn công nữa.

Mà ‘cơ giáp Bá Tống hào’ cũng dừng lại, như thể đã mất đi hạt nhân.

Bên trong Vuốt thép bay.

“Chúng ta bị nuốt rồi sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

“Không cần lo lắng, ta và Sở đạo hữu đã hồi phục, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi.” Thạch Bi đạo hữu chậm rãi nói.

“A a a, tay phải của ta ~~” Tống Thư Hàng bị đóng băng đột nhiên mở mắt ra, gào lên một tiếng lớn.

Trong giấc mơ phàm tục của sư tử và hổ đó, móng vuốt trước bên phải của sư tử Tống bị con hổ tàn nhẫn cắn đứt.

Tống Thư Hàng trong mơ giật mình, liền tỉnh dậy.

Khoảnh khắc cậu mở mắt ra, lớp băng lạnh trên người cậu nhanh chóng rơi xuống.

Những lớp băng này sau khi rơi xuống, lại không tan chảy, như những viên đá quý phát ra khí lạnh.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút, liền nhặt một số khối 'tinh thể băng' lớn lên, nói không chừng sau này có thể dùng được?

"Ơ?

Đây là đâu vậy?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đáp: "Là bên trong móng vuốt mới của 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' của ngươi." Tống Thư Hàng vỗ vỗ cơ thể, rũ sạch tất cả tinh thể băng trên người.

Cậu sắp xếp lại suy nghĩ, hỏi: "Sau khi tôi hôn mê đã xảy ra chuyện gì?" Thạch Bi đạo hữu: "Một lời khó nói hết." "Tống tiền bối, chúng ta bị một Cổ Thần hình cầu nuốt chửng." Hắc Bì Vũ Nhu Tử đáp.

"Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí của ngươi đã được cải tạo và thăng cấp." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

"Ngươi bị đưa đến thành phố bên cạnh, đang trong cuộc chiến với Cổ Thần." Sở Các Chủ tóc ngốc nói.

Tống Thư Hàng: "......" Tôi chỉ nhắm mắt một cái, mở mắt ra, đã xảy ra nhiều chuyện như vậy sao?

"Mọi người đều không sao chứ?" Tống Thư Hàng giơ tay, toàn thân phát ra Công Đức Chi Quang, chiếu sáng toàn bộ không gian.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Thạch Bi đạo hữu, Sở tóc ngốc, Tiên tử khí linh Nghịch Kình nhỏ bé, Tiên tử Tạo Hóa, Thông nương và Thương Thử hào trong túi, tất cả đều ở đó.

Tuy nhiên, ngoài Tống Thư Hàng và các vật phẩm treo trên người cậu, trong không gian còn có thêm một cái đầu người.

Đó là một bóng người tóc dài chấm đất, tự động phát ra hiệu ứng lấp lánh.

Bạch tiền bối three?

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Bóng người đó quay lại nhìn Tống Thư Hàng, không nói gì.

Một lát sau, y giơ tay ấn vào eo Tống Thư Hàng.

“Lại, lại đến sao?” Tống Thư Hàng kinh ngạc.

Cậu vừa tỉnh lại từ hôn mê, lại sắp hôn mê nữa sao?

Bàn tay của Bạch tiền bối three vẫn lạnh thấu xương, nhưng lần này y không truyền công, mà là ấn vào một vết ấn trên eo Tống Thư Hàng.

Đây là ‘Hệ thống học bá siêu cấp’ do Bạch tiền bối hiện thế chế tạo.

Bạch tiền bối three dường như đang đọc dữ liệu thông tin từ đó.

Mặc dù là những ‘Bạch’ khác nhau, nhưng bọn họ lại rất tương tự trong tư duy sáng tạo pháp thuật, có nhiều điểm chung.

Khi đó, Thạch Bi đạo hữu, tạo vật của ‘Thiên Đạo Bạch’, cũng có thể đọc thông tin từ ‘Hệ thống học bá’ của Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối three cũng không ngoại lệ.

Một lát sau.

Bạch tiền bối three mở mắt ra, y lên tiếng nói: “Trả lại số 23 cho ta.” Tống Thư Hàng: “???” “Trả lại số 23 cho ta.” Bạch tiền bối three tiếp tục nói.

Chương 2534

Tống Thư Hàng lập tức nhớ đến khi thêm bạn bè bằng mã QR Kim Đan, trong danh sách bạn bè hiển thị tên [Bạch không rõ 23].

Chẳng lẽ... trong đầu cậu hiện lên một phỏng đoán.

Đồng thời, cậu giơ tay ra, trong lòng bàn tay hóa ra hình ảnh ‘mã QR Kim Đan’, đưa về phía ‘Bạch tiền bối three’ trước mặt.

Vị Bạch tiền bối three này cúi đầu nhìn ‘mã QR Kim Đan’, trầm mặc một lát, sau đó thần thức của y lướt lên trên. [Đinh ~ Bạch không rõ 20-30 thiếu 23 đã thêm ngươi làm bạn, gia nhập danh sách bạn bè: bạn bè bí ẩn.] Tống Thư Hàng: “......” 20-30 thiếu 23?

Nếu hiểu theo nghĩa đen.

Bạch tiền bối three trước mặt là sự hợp thể của số 20 đến số 30, trong đó thiếu số 23?

Và số 23 chính là vị đã để lại ‘hư ảnh sư tử’ trong Đan Điền Bản Mệnh của mình trước đó?

Điều đó có nghĩa là, nếu tách ra, thì có ít nhất hơn 30 Bạch tiền bối tương tự?

Xem xét thuộc tính của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, nói không chừng có 33 Bạch tiền bối?

Nếu ném Bạch Hạc tiền bối vào thế giới này, y sẽ hạnh phúc đến chết mất.

“Bây giờ, trả lại số 23 cho ta.” Vị Bạch 20-30 thiếu 23 này nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, vẻ mặt vô cảm nói.

Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Bạch tiền bối, tôi không biết số 23 của ngài đi đâu rồi.

Thực tế, sau lần gặp mặt trước, y đã biến mất rồi.” “Vậy ta tự mình lấy lại.” Bạch không rõ 20-30 thiếu 23 nói.

Sau đó, y giơ tay ấn vào bụng Tống Thư Hàng.

Một lực hút khủng khiếp từ lòng bàn tay lạnh như băng của y tuôn ra, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy lỗ rốn của mình cũng muốn bị hút ra ngoài.

Nhưng ngoài ra, cậu không có bất kỳ cảm giác nào khác.

Bạch không rõ 20-30 thiếu 23: “......” Y hai tay ấn vào bụng Tống Thư Hàng, dùng sức hút.

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nhắc nhở: “Bạch tiền bối, cái đó, xin nhẹ tay một chút, lỗ rốn nó rất yếu ớt.” Bạch không rõ 20-30 thiếu 23: “......” Một lát sau, y thay đổi phương án.

Từ trong tay y có năng lượng lạnh lẽo trực tiếp truyền vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Lộ trình này Tống Thư Hàng quá quen thuộc rồi!

Cơ thể cậu không kháng cự năng lượng của vị ‘Bạch không rõ’ trước mặt này, thậm chí 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 còn chủ động hoạt bát lên.

Một lát sau, xung quanh Nguyên Anh Linh Hồ Bản Mệnh của Tống Thư Hàng bắt đầu ngưng tụ từng hư ảnh.

Tượng thánh, lạc đà, mèo, hổ, cá mập, chim ưng, chuột ma, điêu đá quý, heo rừng, gấu khổng lồ...

Tổng cộng mười hư ảnh, cộng thêm sư tử nhỏ màu đen trước đó, xếp hàng chỉnh tề.

Tiếp theo Nguyên Anh Bản Mệnh, bên cạnh Kim Đan Kình béo, cùng với bảy Tôn Tiểu Nguyên Anh, cũng đồng dạng bắt đầu hiện lên mười hư ảnh thú.

Khí tức trên người Tống Thư Hàng ngày càng ngưng trọng, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trở nên càng hoạt bát hơn.

Lần này, trên người cậu không còn ngưng tụ băng tinh nữa, cơ thể cậu dường như đã quen với sự thay đổi này.

Hơn nữa, tốc độ thành hình của tất cả các hư ảnh Thánh Thú lần này cũng nhanh hơn rất nhiều so với lần trước, một lần sinh, hai lần quen.

Cùng lúc đó, hai tay của Bạch không rõ 20-30 thiếu 23 cũng buông khỏi người Tống Thư Hàng.

Cơ thể y trở nên có chút trong suốt.

“Bạch tiền bối, ngài không sao chứ?” Tống Thư Hàng giơ tay đỡ vị ‘Bạch không rõ 20-30 thiếu 23’ này, đồng thời tay phải của cậu lén lút kích hoạt ‘Bí pháp giám định’, cơ thể thì tiến vào ‘trạng thái ngụy bất hủ’.

Cậu rất tò mò về thân phận của ‘Bạch tiền bối three’.

Bạch tiền bối hiện thế thân phận đặc thù, Bạch tiền bối two vừa là Chúa tể Cửu U, Bạch tiền bối Thiên Đạo hiện tại đang trong trạng thái ẩn thân, chỉ để lại một con Hí Tinh Mã.

Vậy Bạch tiền bối three sẽ có thân phận gì?

Là hậu thủ mà Thiên Đạo Bạch năm xưa để lại?

Hay là y từng để lại ‘đệ đệ hoặc muội muội’ cho Bạch tiền bối?

Hơn nữa, những ‘Bạch tiền bối three’ này, dường như còn có thể hợp thể, phân ly.

Bùm ~~ Cơ thể sương mù của Tống Thư Hàng nổ tung như một quả bóng bị thổi căng.

Đại giá của giám định rất lớn, đây là điều Tống Thư Hàng đã dự liệu. [Bạch không rõ 20-30 thiếu 23: Giám định thất bại.] Phải trả một cái giá cực lớn, nhưng lại không thu được gì.

Lúc này, Bạch không rõ như có suy nghĩ, sau đó giơ tay ra tóm.

Trong hư không, một con mắt bị y tóm lấy, đó là Thần Nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng.

Đôi mắt của Bạch không rõ sáng lên, hai mắt y hóa thành vô số hình thái dữ liệu.

Một làn sóng dữ liệu lấy đơn vị ‘ức triệu’ ập về phía Tống Thư Hàng.

Chính là phần dữ liệu bị gián đoạn mà Bạch tiền bối 23 đã truyền đến trước đó.

Vô số dữ liệu dũng mãnh chảy vào Thần Nhãn thứ ba, rồi truyền vào não Tống Thư Hư.

Kết hợp với dữ liệu của Bạch tiền bối 23 trước đó, bắt đầu ghép nối lại.

Một bản phác thảo dữ liệu thành hình.

Những dữ liệu khổng lồ này chính là dữ liệu chi tiết về cấu tạo của tất cả sinh vật trong thế giới nhân tạo này!

Những dữ liệu này quá mức khổng lồ và chi tiết.

Tên của mỗi cư dân người khổng lồ ‘mảnh vỡ thế giới nhân tạo’, cùng với dữ liệu của họ từ khi sinh ra cho đến nay, đều được bao gồm.

Chỉ là do gói dữ liệu trong não Tống Thư Hàng không đầy đủ, nên ‘dữ liệu đời người’ của những cư dân này cũng bị đứt đoạn.

Không chỉ vậy, những dữ liệu này còn bao gồm nhiều nội dung hơn.

Sinh vật, phi sinh vật.

Tất cả động vật, hoa cỏ cây cối, thậm chí là cấu trúc của thế giới nhân tạo nhỏ, đều được bao gồm trong gói dữ liệu này.

Có thể nói, gói dữ liệu này... chính là một thế giới hoàn chỉnh!

Tại sao những ‘Bạch không rõ’ này lại mang theo những dữ liệu như vậy?

Sau khi truyền tất cả ‘gói dữ liệu’ cho Tống Thư Hàng, Bạch không rõ 20-30 thiếu 23 buông ‘Thần Nhãn thứ ba’.

“Bạch tiền bối.” Cơ thể của Tống Thư Hàng đang nổ thành một cục bắt đầu khôi phục ngưng tụ trở lại, lên tiếng nói: “Ngài có thể cho tôi biết ngài là sự tồn tại như thế nào không?” Những thứ mà Bí Pháp Giám Định không thể cho cậu biết, tại sao không trực tiếp hỏi bản thân họ?

“Sự tồn tại như thế nào?” Bạch không rõ ngẩng đầu lên, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Một lát sau, y đột nhiên lộ ra vẻ mặt hiền hòa, chắp hai tay lại... giống như số 23 trước đó, thân hình hóa thành hạt bụi tiêu thất.

Tống Thư Hàng: “!!!” Khi vị Bạch không rõ 20-30 thiếu 23 này biến mất, ‘Cổ Thần’ bên ngoài cũng biến mất. ‘Móng vuốt trước bên phải’ của sư tử thép rơi xuống đất.

Nguy cơ Cổ Thần, không hiểu sao đã được giải trừ. *********** Hiện thế?

Đảo Linh Vũ Điệp.

Tại một bờ hồ trên đảo, Bạch Thánh Quân chậm rãi mở mắt.

Vừa tỉnh giấc, đôi mắt y vẫn còn mơ màng, chưa hoàn toàn tỉnh táo.

"Bạch tiền bối tỉnh rồi." Từ xa truyền đến tiếng của Vũ Nhu Tử.

Lúc này nàng đang cùng Công Đức Xà mỹ nhân chạy nhảy nô đùa trên mặt nước.

Thấy Bạch tiền bối tỉnh lại, Công Đức Xà mỹ nhân nhẹ nhàng bơi, cùng Vũ Nhu Tử đạp sóng, chạy đến bờ.

"Bạch tiền bối vừa nãy ngủ mất rồi." Vũ Nhu Tử tựa vào bờ, cười hì hì nói.

Bạch tiền bối mỉm cười nói: "Không phải ngủ, mà là đang thử nghiệm 'Kế hoạch tạo Thần'... nhưng giữa chừng thì ngủ gật mất." Từ xa, Thất Tu Thánh Quân và Lục Tu tiên tử tay trong tay đi đến.

Phía sau là Linh Vũ Điệp Thánh Quân và Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Mấy người đến bên cạnh Bạch Thánh Quân, ngồi xuống.

"Đạo hữu Bạch, Kế hoạch tạo Thần của ngài đã có manh mối nào chưa?" Thất Tu Thánh Quân tò mò hỏi.

"Ừm, không lâu trước ta đã thành công kết nối với 'Mộng Giới', Mộng Giới là một vị diện chư thiên vạn giới cực nhỏ, rất thích hợp với kế hoạch của ta.

Lần này, ta đã thành công xây dựng tám thành hình thái phác thảo pháp thuật trong Mộng Giới, đợi ta hoàn thành hai thành cấu trúc pháp thuật còn lại, liền có thể tiến vào khâu tiếp theo của kế hoạch." Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Bởi vì để thử nghiệm 'Tạo Thần', vị diện là 'Mộng Giới', cho nên khi thực hiện kế hoạch, Bạch tiền bối cần đi vào trạng thái ngủ say.

“Bạch tiền bối, lần này ngài tỉnh dậy sớm hơn thời gian dự kiến, có chuyện gì xảy ra sao?” Vũ Nhu Tử cố gắng giữ tư thế ngồi thục nữ, lên tiếng nói.

“Ừm, ban đầu là muốn một hơi hoàn thành tất cả cấu trúc phác thảo trong ‘Mộng Giới’, nhưng giữa chừng thì ngủ gật mất.” Bạch tiền bối nói.

Khi y ngủ gật, không hiểu sao lại mơ thấy Tiểu Hữu Thư Hàng...

Chuyện này, y ngại không tiện kể với các đạo hữu.

Bạch tiền bối nói: “Ta cần nghỉ ngơi một chút, sau đó sẽ lại tiến vào ‘Mộng Giới’, hoàn thiện công tác chuẩn bị ban đầu.

Đến khâu tiếp theo, ta cần sự hỗ trợ của vài đạo hữu.” Thất Tu Thánh Quân mỉm cười gật đầu, bọn họ chính là nghe nói về ‘Kế hoạch tạo Thần’ của Bạch Thánh Quân nên mới ở lại.

Mục đích là để có thể tham gia vào kế hoạch này.

Kế hoạch như vậy, tuyệt đối là một cơ duyên lớn.

“Bạch tiền bối không nghỉ ngơi thêm chút nữa sao?” Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

Chương 2535

“Ừm, không thể nghỉ ngơi thêm nữa.

Cảm giác... không còn thời gian.” Bạch tiền bối cau mày nói.

“Không còn thời gian?” Thất Tu Thánh Quân nghi hoặc.

“Đúng vậy.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Y có thể cảm nhận được, thời gian vô cùng khẩn cấp, ‘Kế hoạch tạo Thần’ này càng hoàn thành sớm càng tốt!

“Có nguy cơ nào sắp giáng lâm sao?

Thiên Đạo thoái vị?” Linh Vũ Điệp Thánh Quân hỏi.

“Không rõ, chỉ là có một cảm giác như vậy.” Bạch tiền bối nói.

Mấy vị Thánh Quân sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Rốt cuộc là chuyện gì hay thứ gì, mà ngay cả Bạch Thánh Quân cũng có cảm giác nguy cơ?

“Ta đi liên hệ Đạo hữu Hoàng Sơn, bảo huynh ấy thông báo cho các thành viên trong nhóm, mọi người gần đây đều chuẩn bị tốt.

Đảo Linh Vũ Điệp gần đây sẽ đi vào trạng thái cảnh giới cao độ.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân lập tức quyết đoán.

Thất Tu Thánh Quân gật đầu nói: “Ta cũng sẽ thông báo cho các vị đạo hữu.” Vũ Nhu Tử vẻ mặt nghi hoặc: “???” “Mọi người không cần quá căng thẳng, cảm giác cấp bách này và cảm giác nguy cơ hơi khác biệt.

Nếu không ta đã nhắc nhở mọi người từ sớm rồi.” Bạch tiền bối vội vàng bổ sung bên cạnh.

Mọi người nghe xong lời này, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

“Ta lại đi Mộng Giới một chuyến, cố gắng hôm nay sẽ khắc họa xong hình thái phác thảo pháp thuật.” Bạch tiền bối lấy ra một bình đan dược, nuốt một viên, lại nhắm mắt, giữ tư thế tọa thiền mà ngủ thiếp đi.

Vũ Nhu Tử từ ‘Đại Túi Thu Nhỏ Một Thốn’ lấy ra một chiếc ô lớn, cắm bên cạnh Bạch Thánh Quân.

“Vậy chúng ta còn cần thông báo cho Đạo hữu Hoàng Sơn không?” Linh Vũ Điệp Thánh Quân hỏi.

“Tốt nhất vẫn nên thông báo một chút, để các đạo hữu trong nhóm chuẩn bị sẵn sàng, hơn nữa ta cũng phải thông báo cho các thành viên tông môn của ta.” Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử nói.

Nàng chú ý thấy, vừa nãy Bạch Thánh Quân tỉnh lại, thực ra không hề nghỉ ngơi, chỉ nói chuyện vài câu với mọi người, liền lại uống đan dược và đi vào ‘Mộng Giới’.

Điều đó có nghĩa là, lần tỉnh dậy này của y rất có thể là để mang thông điệp ‘cảm giác cấp bách’ đến cho mọi người.

Cho nên bất kể cảm giác cấp bách là gì, trước tiên để mọi người chuẩn bị thì tuyệt đối không sai. *********** Thế giới nhân tạo nhỏ.

Thí Thần cơ giáp sư tử bị thu hồi, đưa về căn cứ dưới lòng đất thành phố. ‘Móng vuốt’ đã phóng ra ban đầu cũng được lắp lại.

Tống Thư Hàng không kháng cự, cậu và các vật phẩm treo trên người ẩn mình trong móng vuốt, không bị những người khổng lồ đủ màu sắc này phát hiện.

Cứ như vậy, coi như đã đột nhập thành công, cậu tự nhiên lười bộc lộ mình.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang cùng các vật phẩm treo trên người họp bàn giao lưu.

“Các vị tiền bối, các ngài nói những Bạch tiền bối liên tiếp xuất hiện từ ‘Cổ Thần’ rốt cuộc là gì?” Tống Thư Hàng đưa ra chủ đề trọng tâm của cuộc họp hôm nay.

“Trước hết chúng ta sử dụng phương pháp loại trừ, những ‘Bạch’ liên tiếp xuất hiện chắc chắn không phải là robot.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng vung tay liền phát ra hai mươi hai phát 《Dưỡng Đao Thuật》 liên hoàn, khiến Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối yên tĩnh lại.

“Chúng ta sử dụng phương pháp loại trừ, trước hết những ‘Bạch’ liên tiếp xuất hiện, chắc chắn sẽ không phải là Bạch Thánh Quân hiện thế.” Thạch Bi đạo hữu tiếp lời.

Đang nói chuyện, giữa trung tâm những người đang họp vây thành một vòng tròn, một bóng người chậm rãi thành hình.

Khuôn mặt tuấn mỹ, tóc dài chấm đất, mặc bộ chiến phục bó sát.

“Ơ?

Sao lại là Tiểu Hữu Thư Hàng vậy.” Vị Bạch tiền bối này lên tiếng nói.

Thạch Bi đạo hữu: “......” Giọng điệu quen thuộc này, cùng với khí chất thân thiện trên người này.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng thử hỏi.

“Đau đầu quá.” Vị Bạch tiền bối vừa ngưng tụ thành hình xoa xoa thái dương: “Tuy cảm giác rất thú vị, nhưng ta bây giờ đang vội.” Tống Thư Hàng vẻ mặt mộng lung.

“Bạch tiền bối, là Bạch tiền bối hiện thế!” Hắc Bì Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Bộ phận hộ thủ chuôi kiếm của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bên cạnh hóa thành một cánh tay thon dài, một chưởng đánh vào mặt bia của Thạch Bi đạo hữu.

“Làm gì vậy!” Thạch Bi đạo hữu kêu lên.

“Thế là ta đánh vào mặt bia của ngươi đó.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm a a cười nói, lúc này hành động của nó đặc biệt phù hợp với thân phận Tâm Ma của nó.

Thạch Bi đạo hữu tuy không có mặt, nhưng nó đặc biệt có mặt bia, mà còn không chỉ một mặt bia, chính là đánh rất đã tay.

Thạch Bi đạo hữu: “......” Y bây giờ cuối cùng cũng khẳng định, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thật sự là Tâm Ma.

“Có phải là Bạch tiền bối hiện thế không, thử một cái là biết ngay!” Tống Thư Hàng vỗ vỗ ngực, vẻ mặt hào sảng.

Muốn thử Bạch tiền bối thì cậu có một câu chân ngôn mười hai chữ.

Điều quan trọng nhất là, các loại hình ‘Bạch không rõ’ trước mắt, tóc đều dài chấm đất.

Trước mặt, vị Bạch tiền bối vừa ngưng tụ thành hình này: “......” Y giơ tay ra phía sau vén, liền cảm thấy mái tóc dày, dài chấm đất của mình.

Sau đó y nhìn về phía Tống Thư Hàng, lập tức cảm thấy đầu mình bắt đầu đau nhức.

“Bất kể ngươi muốn nói gì... cũng nhịn xuống cho ta.

Sau đó hãy suy nghĩ kỹ những gì muốn nói, rồi mới cân nhắc có nên nói hay không." Vị Bạch tiền bối mới xuất hiện này, thiện lương nhắc nhở.

Sau khi được Bạch tiền bối nhắc nhở thiện ý, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, cậu giơ tay tế ra một 'mã QR Kim Đan'.

Thần thức của Bạch tiền bối mới này lướt qua 'mã QR Kim Đan'. [Đinh ~ Bạch không rõ 1-19 đã thêm ngươi làm bạn, gia nhập danh sách bạn bè: bạn bè bí ẩn.] Tống Thư Hàng: "Vẫn là Bạch không rõ?

Hơn nữa là phiên bản từ 1 đến 19." Bạch tiền bối: "......" Y lại giơ tay xoa xoa thái dương.

Cả hai bên đều trầm mặc.

"Nói thật, ta bây giờ khá vội.

Nhưng quả nhiên giấc mơ lần này có chút kỳ lạ.

Cho nên, ta đến để xác định một số chuyện." Bạch tiền bối thở dài, giơ tay buộc mái tóc dài phía sau thành đuôi ngựa.

Tống Thư Hàng, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tiên tử Tạo Hóa... cùng với một chuỗi các vật phẩm treo trên người, lập tức ngồi ngay ngắn.

Mọi người đã mơ hồ cảm nhận được, vị trước mắt này tuy vẻ ngoài là 'Bạch không rõ 1-19', nhưng bên trong rất có thể chính là Bạch tiền bối hiện thế.

"Thư Hàng, các ngươi hiện tại đang ở đâu?" Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa trước mặt hỏi.

"Một mảnh vỡ thế giới nhân tạo, niên đại vô cùng xa xưa, là thế giới nhỏ tồn tại từ thời Thái Cổ.

Nghi ngờ có liên quan đến Thiên Đạo thứ hai." Tống Thư Hàng đáp.

"Hơn nữa cũng nghi ngờ có liên quan đến chủ nhân Thiên Đạo

Bạch, vì bên trong cũng có dấu vết của y để lại.” Thạch Bi đạo hữu bổ sung.

“Không phải Mộng Giới?” Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa lên tiếng hỏi, ngoài ra nghe thấy ‘dấu vết của Thiên Đạo Bạch để lại’, trong lòng y đã có số.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, đáp: “Dường như không có quan hệ, chúng ta là từ lối vào hiện thế trực tiếp tiến vào thế giới nhân tạo nhỏ này.

Tuy nhiên, thế giới này thực sự khá kỳ lạ, thực tế, tôi trước đó đã tiếp xúc với hai Bạch không rõ, một là ‘Bạch không rõ 23’, một là ‘Bạch không rõ 20-30 thiếu 23’, trên người bọn họ đều mang rất nhiều dữ liệu, cùng với năng lượng ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ đặc biệt.

Dữ liệu trên người bọn họ, gần như bao hàm tất cả mọi thứ của toàn bộ thế giới nhân tạo nhỏ.

Nếu dựa theo những dữ liệu đó, gần như có thể tái tạo lại một thế giới hoàn chỉnh.” “Dữ liệu?

Năng lượng Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công đặc biệt?” Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa véo cằm suy tư.

Sau đó mắt y sáng lên: “Những dữ liệu của ngươi, cho ta xem.” Dữ liệu cấu thành một thế giới nhỏ hoàn chỉnh, có lẽ y sau này có thể dùng được.

Chẳng lẽ đây là hậu thủ mà ‘Thiên Đạo Bạch’ để lại?

“Không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng giơ tay vạch ngang giữa trán, Thần Nhãn thứ ba mở ra.

Đôi mắt của Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa, đối diện với Thần Nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Đầu Tống Thư Hàng lại bắt đầu đau nhói dữ dội.

Khi cậu truyền dữ liệu cho Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa, từ đôi mắt của ‘Bạch không rõ 1-19’ cũng có dữ liệu khổng lồ ập đến cậu.

Thông tin đang được trao đổi. ‘Gói dữ liệu’ trong não Tống Thư Hàng càng được hoàn thiện hơn.

Lần này gói dữ liệu tư thế có nội dung vô cùng khổng lồ, thời gian trao đổi dữ liệu cũng lâu hơn một chút.

Khi đầu Tống Thư Hàng sắp nổ tung, nội dung gói dữ liệu 1-19 cuối cùng cũng truyền tải xong.

Như vậy, chỉ còn thiếu dữ liệu 31-33.

“Gói dữ liệu không đầy đủ sao?” Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa lên tiếng hỏi.

“Nếu Bạch không rõ của thế giới này tương ứng với thuộc tính ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, thì hẳn còn thiếu 31, 32, 33 phần dữ liệu.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa gật đầu, một lát sau y đứng dậy đến bên cạnh Tống Thư Hàng: “Phía ta thời gian rất gấp, ta dùng cơ thể này để hoàn thành việc truyền công cho ngươi.

Sau đó, ta sẽ lập tức rời đi.

Ngươi tìm cách tập hợp đủ ba phần dữ liệu còn lại, sau đó khi trở về hiện thế thì giao cho ta.

Thân thể ta hiện tại đang nghỉ ngơi ở Đảo Linh Vũ Điệp.” “Bạch tiền bối, có chuyện gì khẩn cấp đến vậy sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Chương 2536

“Cụ thể không rõ, nhưng ta cảm giác có một chuyện rất quan trọng sắp xảy ra...

Ta cần phải hoàn thiện ‘Kế hoạch tạo Thần’ trước lúc đó.

Thư Hàng, ngươi cũng đừng lơ là tu luyện.” Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa nhắc nhở.

Lời nói của Bạch tiền bối, lập tức mang đến cho Tống Thư Hàng cảm giác nguy cơ và cấp bách cực lớn.

Ngay cả Bạch tiền bối, đứa con cưng của thế giới, cũng cảm thấy nguy cơ, sẽ không phải là nguy cơ vũ trụ sắp hủy diệt chứ?

“Tôi nhất định sẽ cố gắng tu luyện.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa gật đầu, giơ tay ấn vào bụng dưới của Tống Thư Hàng, năng lượng đặc biệt lạnh lẽo dũng mãnh chảy vào Đan Điền của Tống Thư Hàng.

“Ơ?

Loại năng lượng này...” Bạch tiền bối tóc đuôi ngựa trong quá trình truyền năng lượng, đột nhiên khẽ gọi.

“Bạch tiền bối, ngài nhận ra loại năng lượng đặc biệt này sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Nhưng trong lúc nói chuyện, sắc mặt của ‘Bạch không rõ 1-19’ trước mắt trở nên mơ hồ, biểu cảm dần ngưng đọng, trở nên vô cảm.

Nhưng tay y không rời khỏi bụng dưới Tống Thư Hàng, việc truyền năng lượng vẫn tiếp tục.

Tống Thư Hàng đành phải lặng lẽ cắn răng, bắt đầu chịu đựng sự thay đổi của Đan Điền Bản Mệnh.

Từng hư ảnh thú lại bắt đầu thành hình bên cạnh Nguyên Anh Bản Mệnh, Kim Đan Kình béo của cậu.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, Sở tóc ngốc vi vi toàn chuyển trừ.

Cảm giác cấp bách...

Tống Thư Hàng thăng cấp, đã có cảm giác cấp bách cực độ rồi a.

Nếu cậu ấy còn cấp bách hơn nữa, các tu sĩ khác sẽ rất tuyệt vọng.

Ngoài ra, nếu Tống Thư Hàng lại tấn cấp, thì sẽ là Bát Phẩm Huyền Thánh thật sự sao?

Lần tiếp theo, sẽ là lúc cậu ấy thực sự hiển Thánh trước mặt người đời, Huyền Thánh giảng pháp.

Cũng là lần cuối cùng.

“Đúng rồi, giảng pháp.” Sở Các Chủ nhắc nhở.

Lần tới, Tống Thư Hàng giảng pháp phải làm sao đây?

Thư Hàng bốn lần hiển Thánh, mỗi lần đều có chiêu trò mới.

Lần này, bên cạnh Thư Hàng còn chưa có tài liệu giảng pháp sao?

“Đúng vậy, tiếp theo nếu Tống tiền bối lại thăng cấp thì chính là chính thức Thất Phẩm tấn Bát Phẩm.

Đến lúc đó sẽ là giai đoạn ‘Hiển Thánh trước nhân gian’, Huyền Thánh giảng đạo thật sự của cậu ấy.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Người tu luyện ở chư thiên vạn giới đau lòng lắm đây, sắp tới họ lại phải chứng kiến Bá Tống lên đài diễn giảng lần thứ năm.

Nhưng may mà lần này đã là lần giảng đạo cuối cùng của Tống tiền bối rồi, ừm, nếu không có gì ngoài ý muốn.

Thạch Bi Đạo Hữu hỏi: “Bản nháp giảng đạo đã chuẩn bị xong chưa?” “Bản nháp giảng đạo thì không cần lo, nhưng mà... lần giảng đạo tiếp theo là lần cuối cùng của tôi, tôi hy vọng có thể dựa vào bản lĩnh thật sự của mình để giảng.” Tống Thư Hàng trầm tư nói.

Mấy lần giảng đạo trước, cậu ấy đều là 'Huyền Thánh nước'.

Đã là Huyền Thánh nước thì việc dùng bản nháp mua sẵn hoặc dùng thủ đoạn hack để giảng đạo là chuyện đương nhiên.

Nhưng sắp tới, nếu cậu ấy thật sự thăng cấp Huyền Thánh, mà vẫn dùng bản nháp của người khác thì có hơi khó chấp nhận.

Lần giảng đạo cuối cùng, cũng là lần quan trọng nhất, cậu ấy muốn dựa vào bản lĩnh thật sự của mình để giảng.

“Kể một chuyện cười nè, Thư Hàng nói khi giảng đạo sẽ dùng bản lĩnh thật sự của mình.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghiêm túc nói.

“Hahahahaha, tôi cười rồi, mấy người thì sao?” Thương Thử Hào hưởng ứng nói.

“Tống~ à~ Cười cười cười~” Tạo Hóa Tiên Tử hát.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “...” Tống Thư Hàng: “...” “Ý tưởng của cậu rất tốt, cũng đáng được khuyến khích.” Sở Các Chủ Ngốc Mao lên tiếng an ủi: “Nhưng mà, cậu có cái gì để dùng làm tài liệu giảng đạo không?” “Thật ra thì vẫn có, ví dụ như tôi có sự lý giải khá tốt về ‘Thối Thể công pháp’, tôi có thể giảng giải kinh nghiệm tu luyện Thối Thể công pháp cho mọi người...

Hơn nữa, thật ra tôi còn có một đề tài giảng đạo rất hay nữa.” Tống Thư Hàng khẽ cười, nụ cười tràn đầy tự tin.

“Nhìn xem, đây là nụ cười tự tin!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Các Đạo hữu ở chư thiên vạn giới ơi, ta có một dự cảm không lành, muốn hát trước một bài ca tặng các ngươi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử giơ tay nói: “Thật ra giai đoạn Huyền Thánh giảng đạo của Tống tiền bối không cần lo lắng đâu, Hiển Thánh trước nhân gian, Huyền Thánh giảng đạo nói chung là để tích lũy nguyện lực của người tu luyện chư thiên vạn giới, hóa thành Công Đức Chi Quang, dùng để chống lại kiếp Tâm Ma cuối cùng của Thiên kiếp Bát Phẩm!” Thạch Bi Đạo Hữu nghe đến đây thì lập tức bia mặt sáng lên: “Ta hiểu rồi!

Bá Tống đạo hữu mang theo Công Đức Chi Quang đã thâm hậu đến mức khiến người ta phải khiếp sợ.

Vậy nên cho dù giảng đạo thất bại, Tâm Ma kiếp cũng không làm gì được cậu ấy!” Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu: “Chính là như vậy.” Còn một lý do khác, nhưng nàng không muốn nói...

Nói ra nàng sẽ cảm thấy hoảng loạn.

“Tại sao các người lại lấy 'giảng đạo thất bại' của tôi làm tiền đề?

Tôi không muốn bỏ lỡ đợt giảng đạo cuối cùng này, nếu có thể... tôi muốn ngưng tụ đợt Công Đức Chi Lực mạnh mẽ cuối cùng, để Công Đức Xà mỹ nhân tiên tử tiến hóa thêm một lần nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Lần Huyền Thánh giảng đạo cuối cùng này, cơ hội không thể bỏ lỡ, mất đi sẽ không trở lại.

Hơn nữa, đây rất có thể là cơ hội cuối cùng để cậu ấy thu hoạch một lượng lớn Công Đức Chi Quang, nếu bỏ lỡ thì lần sau muốn ngưng tụ Công Đức Chi Quang mạnh mẽ như vậy, không biết phải đợi đến bao giờ.

Đây là cơ hội tiến hóa quy mô lớn cuối cùng của Công Đức Xà mỹ nhân, không thể bỏ lỡ.

Hơn nữa...

Tống Thư Hàng tiềm thức cảm thấy, lần Hiển Thánh trước nhân gian cuối cùng này của mình, vô cùng quan trọng.

Thậm chí có thể là một bước ngoặt.

Sau khi cảnh giới thăng lên, 'trực giác tu sĩ' của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu từ từ phát huy tác dụng.

“Ừm, thật ra... tôi cảm thấy Thư Hàng giảng đạo không thể thất bại được.” Sở Các Chủ Ngốc Mao u u nói: “Chúng ta biết đây là lần 'Huyền Thánh giảng đạo' cuối cùng của cậu ấy, nhưng người tu luyện ở chư thiên vạn giới khác thì không biết mà.” “Có lý, trong tình huống không biết Bá Tống Huyền Thánh lần sau còn Hiển Thánh giảng đạo nữa hay không, chỉ cần Tống Thư Hàng lên đài lộ mặt một cái... thì chư thiên vạn giới sẽ không có ai dám đánh giá tệ cho cậu ấy.” Thương Thử Hào dùng móng vuốt nhỏ vuốt vuốt râu chuột, gật đầu nói.

Lỡ mà bị đánh giá tệ, lần giảng đạo tiếp theo Bá Tống Huyền Thánh đổi sang một dáng vẻ khác lên đài, giảng được một nửa lại đột nhiên phát điên thi triển 'Cường giả Giám định thuật' để trả thù mọi người thì sao?

Quy tắc cứng của Huyền Thánh giảng đạo: người giảng phải lộ diện mặt thật.

Nhưng quy tắc này đã bị Bá Tống Huyền Thánh vô tình chà đạp, đè xuống đất mà giẫm nát trong lần giảng đạo trước.

Người ở chư thiên vạn giới đều biết Bá Tống Huyền Thánh nắm giữ 'Phép thuật lách qua quy tắc Huyền Thánh giảng đạo', thủ đoạn thay đổi tuổi tác thậm chí trực tiếp đổi mặt để lên đài giảng đạo.

Vì vậy, chỉ cần Bá Tống Huyền Thánh lên đài giảng đạo, người tu luyện chư thiên vạn giới ít nhất cũng sẽ nể mặt.

Ngay cả khi Bá Tống Huyền Thánh không nói một lời nào, 'nguyện lực' cơ bản nhất mọi người vẫn sẽ ngoan ngoãn dâng lên.

Ngay cả khi Tống Thư Hàng lên đài nói với mọi người 'đây là lần giảng đạo cuối cùng của tôi', số người ở chư thiên vạn giới thật sự tin tưởng, e rằng cũng không quá mười người.

“Nghĩ như vậy thì Thư Hàng giảng đạo đúng là ổn định không thể tả, khiến người ta đố kỵ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Lúc này, Thông Nương đột nhiên nghĩ ra một điều, lên tiếng hỏi: “Mà nói đi thì nói lại, Thư Hàng cậu trước đó đầy mặt tự tin, cậu có ý tưởng giảng đạo nào không?” “Ừm, tôi muốn giảng cho người tu luyện ở chư thiên vạn giới nghe về năng lực ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của mình.” Tống Thư Hàng hai tay nâng hờ, một Kim Đan mã QR hiện lên trong lòng bàn tay cậu ấy.

Nhưng, hiện tại ý tưởng này chỉ là một ý tưởng, nếu thật sự muốn dùng chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' làm nội dung giảng đạo, thì cần phải tổng kết, quy nạp thật tốt, viết thành bản nháp giảng đạo mới được.

“Còn sớm chán để tôi thăng cấp Bát Phẩm, tôi có đủ thời gian để chuẩn bị bản nháp giảng đạo này.” Tống Thư Hàng tản đi 'Kim Đan mã QR', cười nói.

Hiện tại, cậu ấy hoàn toàn không có manh mối gì về việc thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh. 'Vị Tri Bạch' tặng cậu ấy ba mươi ba thú hư ảnh đúng là một phương án nâng cao thực lực, nhưng Tống Thư Hàng không chắc sau khi tập hợp đủ ba mươi ba thú hư ảnh, có thể đẩy cảnh giới của mình lên một tầng cao hơn hay không.

“Đáng sợ.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên nói.

“Run rẩy.” Thạch Bi Đạo Hữu nói.

“Cũng chỉ có Tống tiền bối mới nghĩ ra thủ đoạn giảng đạo đáng sợ như vậy.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử phụ họa nói.

Tống Thư Hàng đầy mặt mờ mịt.

Tôi dùng 'Tu Chân Liêu Thiên' làm nội dung giảng đạo thì có gì đáng sợ chứ?

“Tạm thời không nói đến chuyện 'Huyền Thánh giảng đạo' nữa.” Sở Ngốc Mao nhẹ nhàng xoay tròn: “Cứ nói trước xem cậu định nâng cao thực lực thế nào đã.” “Hiện tại xem ra, bước tiếp theo chắc là phải tìm được ‘Vị Tri Bạch số 31, 32, 33’.” Tống Thư Hàng nói xong, mở danh sách bạn bè của mình ra.

Lúc này, 'danh sách bí ẩn' trong danh sách bạn bè của cậu ấy đã có sự thay đổi.

Ba 'Vị Tri Bạch' trong danh sách đã hợp nhất thành một, trở thành 'Vị Tri Bạch 1-30 có thể tách rời'.

Muốn tìm được ba 'Vị Tri Bạch' còn lại, thì phải xem có thể giao tiếp với 'Vị Tri Bạch' trong danh sách bạn bè hay không.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, gửi một tin nhắn cho 'Vị Tri Bạch 1-30 có thể tách rời': [Bạch tiền bối, ngài có biết ba Bạch số 31, 32, 33 còn lại đang ở đâu không?] [Khi 'Cổ Thần' đang ngủ say trong thế giới này thức tỉnh, tất cả sinh linh của thế giới này sẽ biến mất, 31, 32, 33 là lớp bảo hiểm cuối cùng phong ấn Cổ Thần.] Vị Tri Bạch rõ ràng trả lời.

Lớp bảo hiểm phong ấn? 33 Vị Tri Bạch đều là những khâu phong ấn bảo vệ sinh linh của tiểu thế giới nhân tạo này ư? [Nếu đã vậy, tại sao các ngài lại tấn công những người khổng lồ của thế giới này?] Tống Thư Hàng hỏi.

Bảo vệ những người khổng lồ này, nên thỉnh thoảng phải đánh họ một trận ư?

Chẳng lẽ đây chính là câu nói truyền thuyết đánh là thương, mắng là yêu sao?

Yêu càng sâu, đánh càng độc. [Là trách nhiệm.] Vị Tri Bạch 1-30 trả lời.

Tống Thư Hàng: “???” [Mỗi khi luân hồi khởi động, chúng ta sẽ giáng lâm, hành động với tư thái của 'Cổ Thần', kích hoạt và duy trì khái niệm 'Cổ Thần' của sinh linh thế giới này, để họ không quên 'Cổ Thần'.

Đây chính là ý nghĩa tồn tại của chúng ta.] Vị Tri Bạch trả lời.

Bọn họ giống như một 'cái gai', dùng nỗi đau để giữ cho sinh vật thế giới duy trì một trạng thái nào đó.

Tống Thư Hàng không khỏi trầm mặc.

Chương 2537

Mỗi lần luân hồi?

Tức là, không chỉ một lần luân hồi?

Lại nghĩ đến 'gói dữ liệu' khổng lồ mà các Vị Tri Bạch truyền cho cậu ấy, chứa đựng tất cả thông tin của thế giới này.

Tống Thư Hàng hỏi: [Sinh mệnh của thế giới này, vẫn luôn luân hồi ư?] [Đúng vậy.] Vị Tri Bạch trả lời.

Tống Thư Hàng: [Hiện tại, đã là lần luân hồi thứ mấy rồi?] [Chúng ta...

đã không nhớ rõ nữa rồi.] Vị Tri Bạch trả lời.

Trong câu trả lời của họ, có một loại mệt mỏi không thể diễn tả được.

Sinh linh trên thế giới này vẫn luôn luân hồi, nhưng các Vị Tri Bạch lại không tham gia vào vòng luân hồi đó.

“Tống tiền bối, ngài đã hỏi được gì chưa?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi, nàng thấy sắc mặt Tống Thư Hàng trở nên nghiêm túc, chẳng lẽ là tin tức xấu nào sao?

Tống Thư Hàng thuật lại một lượt cuộc đối thoại vừa rồi của mình với 'Vị Tri Bạch' và các phụ kiện cho họ nghe.

Sở Ngốc Mao khẽ lay động nói: “Rất rõ ràng, ngoài các ‘Vị Tri Bạch’ này ra, tất cả sinh linh của thế giới này cũng là một khâu trong phong ấn.” “Cái 'Cổ Thần' bị phong ấn trong thế giới này rốt cuộc là thứ gì?

Cần phải trả cái giá lớn như vậy để phong ấn nó sao?

Ngay cả Bạch chủ nhân năm đó cũng không thể giải quyết được nó ư?” Thạch Bi Đạo Hữu nghi hoặc nói.

Hay là 'Cổ Thần' này có ý nghĩa tồn tại vô cùng quan trọng, nên Thiên Đạo Bạch lúc đó đã không chọn xóa bỏ nó, mà lại tốn hết tâm tư, để lại 33 Vị Tri Bạch để phối hợp với chúng sinh của thế giới nhân tạo, phong ấn 'Cổ Thần' này?

“Nếu vậy thì sinh linh của thế giới này chẳng phải rất đáng thương sao?” Thông Nương nhỏ tiếng nói.

Vô số lần luân hồi, vô số lần trọng sinh, suốt đời đều bận rộn đối phó với 'Cổ Thần' do các Vị Tri Bạch diễn, từ khi sinh ra đến khi chết đều sống trong một 'kịch bản' đã được sắp đặt sẵn.

Thông Nương cảm thấy mình có thể cảm nhận được nỗi bi ai này. [Họ là tự nguyện...

Trở thành một khâu phong ấn, rơi vào vòng luân hồi không có hồi kết, đều là sự lựa chọn của chính họ.] Vị Tri Bạch đột nhiên trả lời Tống Thư Hàng một tin nhắn.

Các Vị Tri Bạch, vậy mà có thể nghe thấy cuộc trò chuyện giữa Tống Thư Hàng và các phụ kiện.

Họ dường như ở khắp mọi nơi.

“Tự nguyện?” Tống Thư Hàng gật đầu.

Đã là lựa chọn của chính mình, vậy thì dù kết quả có cay đắng đến đâu cũng phải nghiến răng chấp nhận.

Con người phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, ví dụ như tìm đường chết thì sẽ chết, đây chính là nhân quả. [Vậy thì Bạch tiền bối, tại sao các ngài lại chọn tiếp xúc với tôi?

Có phải là duyên phận được định sẵn trong số mệnh không?] Tống

Thư Hàng lại gửi một tin nhắn hỏi.

Đã là 'Vị Tri Bạch' là một khâu phong ấn, tại sao họ lại muốn tiếp xúc với mình, và giúp mình nâng cao cảnh giới của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》?

Là duyên phận sao?

Có lẽ là do tiếp xúc với quá nhiều 'Bạch' rồi, Tống Thư Hàng có một sự tự tin khó hiểu, luôn cảm thấy tất cả 'Bạch tiền bối' trong chư thiên vạn giới đều có duyên với mình. [Là mệt mỏi, chúng ta mệt rồi...

Hay nói đúng hơn là tôi mệt rồi.] Vị Tri Bạch số 23 đột nhiên trả lời.

Tống Thư Hàng: "..." Bị vả mặt thì sẽ đau. [Vậy nên, các Bạch tiền bối muốn giao nhiệm vụ phong ấn 'Cổ Thần' cho tôi sao?

Để tôi thay các ngài kích thích những sinh linh trong vòng luân hồi?] Tống Thư Hàng hỏi. [Số 23 nghĩ như vậy, một phần thành viên trong chúng ta, có lẽ cũng có suy nghĩ này.] Vị Tri Bạch 1-30 trả lời. [Nhưng tôi có suy nghĩ cao cả hơn.] Vị Tri Bạch số 1 trả lời.

Nếu không phải khi trả lời, số phía sau 'Vị Tri Bạch' sẽ thay đổi, Tống Thư Hàng đã cảm thấy mình đang trò chuyện với một Bạch tiền bối bị 'đa nhân cách' rồi. [Bạch tiền bối, xin ngài cứ nói.] Tống Thư Hàng trả lời. [Chỉ có tôi mới cảm nhận được, phong ấn Cổ Thần đã đạt đến cực hạn.

Số lượng 'sinh linh' luân hồi đang giảm đi, sau khi vòng luân hồi trước kết thúc, rất nhiều sinh linh đã rơi vào giấc ngủ vĩnh cửu, không bao giờ tỉnh lại nữa.

Chúng ta đã không còn cách nào ngăn cản sự phục sinh của nó.] Vị Tri Bạch số 1 nói. [Chuyện này tại sao chúng ta lại không biết?] Vị Tri Bạch 2-30 nói. [Vậy nên tôi là 1, còn các ngài là 2-30.] Vị Tri Bạch số

1 nói.

Tống Thư Hàng: [Quả thật, Cổ Thần sắp thức tỉnh.] Khi cậu ấy tiến vào thế giới này, 'hệ thống tự động bói toán của Bạch tiền bối hai' đã đưa cho cậu ấy một lời nhắc nhở rõ ràng.

Cổ Thần đang ngủ say trong tiểu thế giới sắp thức tỉnh, tất cả sinh linh của cả thế giới sẽ trở thành vật tế cho sự phục sinh của nó.

Mà thủ đoạn Tống Thư Hàng muốn dùng để đối phó với phân thân tiểu hào của đại lão Bàn Cầu, thì đang ẩn giấu trong tiểu thế giới.

Hiện tại xem ra, 1-33 Vị Tri Bạch rất có thể chính là cơ duyên của cậu ấy. [Cổ Thần phục sinh là không thể tránh khỏi...

Nó ngủ say từ thời Thái Cổ đến nay, đợi chính là thời điểm hiện tại.

Tôi không biết bên ngoài sắp xảy ra biến hóa gì, nhưng cơ hội mà Cổ Thần chờ đợi chắc hẳn đã đến hoặc sắp đến.] Vị Tri Bạch số 1 nói.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Nếu nói về biến hóa lớn nhất sắp xảy ra ở bên ngoài, chẳng phải là Thiên Đạo cầu sắp sụp đổ sao?

Hơn nữa, Thiên Đạo Bạch từng tốn hết tâm tư để lại lời nhắn: Thiên Đạo kế nhiệm tiếp theo, là một khâu vô cùng quan trọng. ‘Nếu, có hai cá thể khác nhau, đồng thời Chứng Đạo, kế thừa Thiên Mệnh, trở thành Thiên Đạo... thì sẽ trở thành chìa khóa!’ Đây là thông tin quan trọng mà Thiên Đạo Bạch để lại cho Bạch tiền bối hai ở cấm địa 'Gia Nhĩ Thánh Sơn' của giới thú tu.

Cổ Thần này ngủ say từ thời Thái Cổ đến nay, chờ đợi chính là kiếp này?

Nó muốn Chứng Đạo trong kiếp này, nắm giữ chìa khóa Siêu Thoát thật sự sao? [Vậy, Bạch tiền bối số 1, ngài tiếp xúc với tôi, là muốn tôi làm gì sao?] Tống Thư Hàng hỏi. [Cổ Thần phục sinh đã không thể tránh khỏi, vậy thì phong ấn cũng không còn ý nghĩa nữa...

Tôi muốn chuyển tất cả sinh linh bị kẹt trong luân hồi của thế giới này đi.

Sự hy sinh của họ đã đủ rồi, đã đến lúc họ được giải thoát.] Vị Tri Bạch số 1 nói.

Nghe có vẻ... hợp tình hợp lý.

Nhưng trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên một ý nghĩ.

Người có tư duy nhảy vọt, đôi khi chính là có thể nghĩ ra những thứ kỳ quái. 'Nếu Vị Tri Bạch số 1, chính là Cổ Thần thì sao?' Ý nghĩ này cứ văng vẳng trong đầu Tống Thư Hàng, không sao xua đi được.

Nếu chuyển tất cả sinh linh của thế giới này đi, thì phong ấn Cổ Thần sẽ biến mất, sau đó Cổ Thần có thể dễ dàng thoát ra...

Ý nghĩ trong đầu giống như con ếch lò xo được lên dây cót, cứ nhảy qua nhảy lại trong đầu Tống Thư Hàng. [Vậy Bạch tiền bối, tôi có thể làm gì?

Thực lực của tôi thấp kém, chuyện mang đi toàn bộ sinh linh của cả thế giới, tôi căn bản không làm được.] Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời. [Không, cậu có thể làm được.] Vị Tri Bạch số 1 khẳng định trả lời.

Tống Thư Hàng: [?] [Những dữ liệu đó, chính là cội nguồn luân hồi của tất cả sinh linh.

Cậu chỉ cần có được gói dữ liệu hoàn chỉnh, là có thể đóng gói mang đi tất cả sinh linh.] Vị Tri Bạch số 1 nói.

Tống Thư Hàng nghe thấy lời này, đột nhiên não bộ khai thác mạnh mẽ.

Một ngày nào đó trong tương lai, Thiên kiếp giáng lâm.

Sau đó một sinh viên đại học tên Tống Thư Hàng, đứng ra...

đằng sau cậu ấy mang theo cả một thế giới, hàng tỷ 'chai dầu' (bình xăng, ý chỉ những kẻ gây rắc rối) của cậu ấy, cứng rắn đối đầu Thiên kiếp.

Độ kiếp theo đoàn thì sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu hỏa táng tràng.

Nếu số lượng 'đoàn độ kiếp' lên đến hàng tỷ, thì Thiên kiếp đại gia sẽ xảy ra biến hóa như thế nào?

Khi hình dung ra cảnh tượng đó, tim gan Tống Thư Hàng đều đang run rẩy.

Cậu ấy cố gắng giữ vẻ mặt đơ, trả lời: [Nhưng 31-33 không phải là khâu cuối cùng của phong ấn sao?] [Chúng tôi có cách để cậu tiếp xúc với 31-33.] Vị Tri Bạch số 1 trả lời. [Phương pháp gì?] Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi. [Hợp toàn bộ sức lực của chúng tôi 1-30, có thể tạm thời mở một giao diện lâm thời, đưa cậu vào căn nguyên của thế giới này, gặp mặt 31-33, tiếp nhận dữ liệu của họ, có được gói dữ liệu hoàn chỉnh.] Vị Tri Bạch số 1 trả lời.

Vị Tri Bạch 2-30: [Đồng ý, có thể thử một lần.] Tống Thư Hàng véo cằm, trầm tư một lát rồi nói: [Bạch tiền bối số 1, trước đó, tôi có thể nhắn riêng với ngài một chút được không?] [Nhắn riêng?

Tại sao?] Vị Tri Bạch số 1 nghi hoặc hỏi. [Nhắn riêng?

Tại sao?] Vị Tri Bạch 2-30 cũng nghi hoặc hỏi, có chuyện gì phải tránh mặt họ, nhất định phải nói chuyện riêng với số 1? [Bởi vì chuyện tôi sắp hỏi, sau khi hỏi xong rất có thể sẽ bị ăn một trận đòn.

Nếu tôi hỏi vấn đề này cùng lúc với ba mươi vị Bạch tiền bối, thì tôi sẽ phải ăn ba mươi trận đòn cùng lúc.

Vì vậy, tôi muốn hỏi từng người một, mỗi lần chỉ ăn một trận đòn.

Như vậy, tôi cảm thấy mình có thể chịu đựng được.] Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Vị Tri Bạch 2-30: [...] Vị Tri Bạch số 1: [...] Đã biết chuyện mình sắp hỏi xong sẽ bị đánh, tại sao cậu nhất định phải hỏi? [Có thể nhắn riêng không?] Tống Thư Hàng lại hỏi.

Chương 2538

[Tôi hiểu rồi, vậy tôi sẽ tạm thời tách ra khỏi tổng thể.] Vị Tri Bạch số 1 nói.

Một lát sau, 'Vị Tri Bạch 1-30 có thể tách rời' trong danh sách bạn bè của Tống Thư Hàng chia làm hai.

Vị Tri Bạch số 1 tách ra xong, gửi cho Tống Thư Hàng một dấu chấm: [.].

Đã Tống Thư Hàng thích ăn đòn nhất, họ cũng vui lòng thành toàn. [Bạch tiền bối, trong kiếp này, ngài có thật sự yêu một người nào chưa?] Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi.

Vị Tri Bạch số 1: [???] [Bởi vì tôi thấy ngài đã cắt tóc dài đi rồi.] Tống Thư Hàng đầy mặt nghiêm túc nói.

Vị Tri Bạch số 1 trả lời: [Chúng tôi từ khi sinh ra đã có tóc dài rồi.] Tống Thư Hàng véo cằm suy nghĩ.

Vị Tri Bạch số 1 không né tránh chủ đề 'tóc dài' này.

Vậy có nên thăm dò thêm một bước nữa không?

Tống Thư Hàng cảm thấy mình bây giờ giống như đang đứng bên bờ vực sâu vạn trượng, mà vẫn không ngừng nhón chân ra thử.

Nhưng sau một thoáng do dự, cậu ấy lại cảm thấy tiếp tục thăm dò trên chủ đề này chẳng có ý nghĩa gì.

Các Vị Tri Bạch có lẽ chỉ là hậu thủ do 'Thiên Đạo Bạch' để lại, việc họ không bận tâm đến chủ đề 'tóc dài' cũng rất bình thường.

Tiếp tục chủ đề này không thể có được câu trả lời mà cậu ấy muốn.

Hơn nữa, Tống mỗ nhân cậu ấy cũng không thể mỗi lần gặp một 'Bạch tiền bối' không biết rõ lai lịch nào, lại hùng hùng hổ hổ chạy đến hét lớn 'mười hai chữ chân ngôn'.

Tìm đường chết thì sẽ chết, mà chết xong còn sẽ phục sinh. [Có vấn đề gì cứ hỏi đi, đừng dài dòng.] Vị Tri Bạch số 1 nói.

Tống Thư Hàng: [Vậy tôi sẽ nói thẳng luôn Bạch tiền bối, các ngài là một khâu quan trọng của 'phong ấn', có khả năng bị 'Cổ Thần' lây nhiễm không?

Giống như virus trong hệ thống ấy?] Khi Tống Thư Hàng đang trò chuyện với Vị Tri Bạch, cậu ấy lặng lẽ thi triển một ảo thuật quang học đơn giản bên cạnh mình.

Dưới sự che giấu của ảo thuật, cậu ấy thu 'sư tử sắt' do Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí biến thành, sau đó chuyển nó sang hình thái 'Người khổng lồ hủy diệt'.

Người khổng lồ hủy diệt đầy tuyệt vọng xuất hiện trong một tràng âm thanh ầm ầm.

Mà trong màn hình giám sát, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí vẫn giữ nguyên hình dạng sư tử sắt.

Đồng thời, trong đầu Tống Thư Hàng vang lên một tiếng nhắc nhở: [Hệ thống nhắc nhở: Điểm tuyệt vọng +3, điểm tuyệt vọng hiện tại: 8.] Hắc hắc hắc, Bạch tiền bối hai~ tôi đã tìm thấy lỗ hổng rồi.

Tranh thủ trước khi Bạch tiền bối chưa sửa lỗ hổng, Tống Thư Hàng nhanh chóng thu 'người khổng lồ hủy diệt' lại, rồi lại phóng thích ra. [Hệ thống nhắc nhở: Điểm tuyệt vọng +3, điểm tuyệt vọng hiện tại: 11.] Vui vẻ ~ Tìm thấy lỗ hổng và lợi dụng lỗ hổng, thật là một chuyện khiến người ta vui sướng cả thân tâm. 11 điểm tuyệt vọng, đã đủ để Tống Thư Hàng sử dụng 'hệ thống tự động bói toán của Bạch tiền bối hai' một lần.

Cơ hội bói toán này đến thật đúng lúc.

Mà ngay khi Tống Thư Hàng tập hợp đủ 11 điểm tuyệt vọng, Vị Tri Bạch trầm tư một lúc rồi trả lời: [Về lý thuyết sẽ không bị ảnh hưởng, bởi vì chúng ta được chia thành 33 ý thức khác nhau, nhưng lại có thể kết hợp lại với nhau.

Ngay cả khi một 'cá nhân' nào đó bị Cổ Thần ảnh hưởng, sau khi hợp thể, ảnh hưởng sẽ bị thanh lọc.] Sau khi nhận được câu trả lời của Vị Tri Bạch số 1, Tống Thư Hàng nhanh chóng khởi động 'hệ thống tự động bói toán của Bạch tiền bối hai', bói cho mình một quẻ hung cát sắp tới!

Hệ thống tự động bói toán kích hoạt.

Ý thức Tống Thư Hàng tiến vào hệ thống, thưởng thức 'hình nền tinh xảo Bạch tiền bối hai tay cầm đĩa bói cúi đầu mỉm cười'. 10 điểm tuyệt vọng được nạp vào, đĩa bói trong tay Bạch tiền bối hai nhanh chóng xoay tròn.

Từng phù văn cổ xưa hiện ra từ đĩa bói, nhảy nhót rơi trước mặt Tống Thư Hàng, tạo thành quẻ tượng.

Đồng thời, chức năng giải quẻ tự động của hệ thống vận hành. [Trung Cát: Địch yếu ta mạnh, địch già ta trẻ.] [Cổ Thần vừa mới phục sinh đang trong trạng thái vô cùng suy yếu, chỉ cần không cho nó cơ hội bổ sung năng lượng, nó sẽ yếu ớt dễ bắt nạt.

Đây là cơ hội ngàn năm khó gặp...

Tranh thủ lúc nó suy yếu, cậu có cơ hội có được bảo vật, tài phú mà mình muốn.

Chỉ cần cậu không quá tham lam, cậu có thể toàn thân rút lui.] Câu trả lời của Bạch tiền bối hai là bảo mình xông lên ư?

Ổn rồi, ổn rồi.

Tranh thủ cơ hội này, có nên 'cày' thêm điểm 'tuyệt vọng', sau đó bói thêm vài quẻ không?

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cậu ấy đang nghĩ như vậy thì, 'hệ thống tự động bói toán của Bạch tiền bối hai' trong đầu đột nhiên bật ra một dòng nhắc nhở. [Đinh~ Hệ thống nhắc nhở: Thời gian dùng thử 3 ngày kết thúc, hệ thống đóng, hẹn gặp lại.] Tống Thư Hàng: "!!!" Sau đó, cậu ấy trơ mắt nhìn 'hệ thống tự động bói toán của Bạch tiền bối hai' chuyển sang trạng thái xám xịt, không thể kích hoạt nữa.

Lát nữa phải tìm Bạch tiền bối đòi bản chính thức, bản dùng thử này lừa đảo quá. [Cậu còn có vấn đề gì muốn hỏi nữa không?] Lúc này, Vị Tri Bạch số 1 lại hỏi. [Không còn nữa, Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng nói. [Không, cậu chắc chắn còn vấn đề chưa hỏi.

Tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi, vấn đề sau khi hỏi xong có thể bị ăn một trận đòn rốt cuộc là gì?] Vị Tri Bạch số 1 truy hỏi. [Vấn đề đó, đợi sau khi tôi sống sót trở về từ căn nguyên phong ấn rồi nói sau vậy.] Tống Thư Hàng khẽ cười nói.

Vị Tri Bạch số 1: [...] [Hành động đi thôi, các Bạch tiền bối.

Thời gian không chờ đợi ai, Cổ Thần phục sinh đã cận kề, chúng ta không thể lãng phí thời gian nữa.

Hãy đưa tôi đi tiếp xúc với 31, 32, 33 đi!] Tống Thư Hàng đồng thời gửi một tin nhắn cho Vị Tri Bạch số 1 và 2-30.

Nhắm mắt một cái, mở mắt một cái.

Thân thể Tống Thư Hàng đã được đưa vào căn nguyên thế giới, nơi đặt khâu phong ấn cuối cùng của Cổ Thần.

Đó là một quỹ đạo hình tròn.

Trên quỹ đạo có ba pho tượng, tất cả đều là dáng vẻ Bạch tiền bối tóc dài.

Nhìn thấy ba pho tượng này, Tống Thư Hàng không khỏi nhớ lại tình hình khi mình đón Bạch tiền bối xuất quan lúc trước.

“Ba pho tượng này chắc là Vị Tri Bạch số 31, 32, 33 rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng nói.

Là phụ kiện của Tống Thư Hàng, nó cũng được truyền tống theo cùng.

Tống Thư Hàng vốn tưởng rằng sẽ chỉ có một mình mình được truyền tống vào...

Nhưng như vậy cũng tốt, nếu các phụ kiện đều ở đây, an toàn của cậu ấy càng được đảm bảo hơn.

“Có cần lên tiếp xúc với họ không?” Thông Nương hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đã đến đây rồi, đương nhiên phải lên tiếp xúc với họ.” “Cẩn thận một chút.” Sở Ngốc Mao nhắc nhở.

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu, ánh mắt cậu ấy xuyên qua Vị Tri Bạch số 31, 32, 33, nhìn về phía căn nguyên cốt lõi sâu trong quỹ đạo.

Ở đó có một quả trứng hóa thạch khổng lồ đang khẽ rung động, tựa như có nhịp tim vậy.

Cổ Thần dường như đang ở trong quả trứng hóa thạch khổng lồ này?

Nếu nó phục sinh, thì sẽ có thực lực hủy diệt toàn bộ 'tiểu thế giới nhân tạo' chỉ trong một cử chỉ, tính toán sơ qua thì ít nhất cũng là cấp bậc Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, sau đó cậu ấy lấy ra hai thanh

'Mộc Kiếm' từ 'Càn Khôn Thủ Xuyến Pháp Khí'.

Đây là vật bảo mệnh mà Hiện Thế Bạch tiền bối để lại cho cậu ấy... phiên bản phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc.

Hai thanh Mộc Kiếm có tác dụng giống nhau, một thanh có thể dùng để đưa Tống Thư Hàng trốn vào 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' để tránh tai nạn, thanh còn lại có thể dùng để thoát ra khỏi 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc'.

Chính vì có hai thanh phi kiếm này, Bạch tiền bối rất yên tâm về sự an toàn của Tống Thư Hàng.

Nắm chặt hai thanh Mộc Kiếm, Tống Thư Hàng sải bước về phía 'quả trứng hóa thạch khổng lồ' đó, đồng thời tránh né ba pho tượng Bạch tiền bối.

“Cậu chuẩn bị làm gì?” Thương Thử Hào nghi hoặc hỏi.

“Tôi muốn làm một thí nghiệm.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu ấy thuận lợi đi qua quỹ đạo.

Khâu phong ấn cuối cùng, ba pho tượng 'Vị Tri Bạch' không hề ngăn cản Tống Thư Hàng, bởi vì trong cơ thể Tống Thư Hàng có sức mạnh của Vị Tri Bạch 1-30.

Đến bên cạnh quả trứng khổng lồ, Tống Thư Hàng vươn tay chạm vào quả trứng, thi triển 'Giám Định Bí Pháp'.

Cậu ấy không phải muốn giám định lai lịch của 'quả trứng khổng lồ', với cảnh giới hiện tại của cậu ấy, dù có muốn giám định cũng không đủ khả năng.

Tống Thư Hàng khống chế 'Giám Định Bí Pháp', chỉ muốn giám định một thông tin: 'quả trứng hóa thạch khổng lồ' này có phải là Cổ Thần không?

Mặc dù phỏng đoán quả trứng hóa thạch khổng lồ này chính là Cổ Thần, nhưng để cẩn thận, vẫn giám định một chút thì thỏa đáng hơn, tránh xảy ra ngoài ý muốn.

Vì vậy, cậu ấy không giám định lai lịch của Cổ Thần, chỉ giám định thông tin đơn giản nhất mà mình muốn biết. [Thành công rồi.] Sau khi phải trả cái giá đau đớn không lớn không nhỏ, Tống Thư Hàng đã nhận được thông tin mình muốn.

Giám Định Bí Pháp truyền cho cậu ấy thông tin khẳng định: quả trứng hóa thạch khổng lồ này chính là 'Cổ Thần' bị phong ấn.

“Lần đầu gặp mặt, Cổ Thần tiên sinh.” Tống Thư Hàng đặt hai thanh 'phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc' vào hai bên quả trứng hóa thạch.

Sau đó, cậu ấy lùi lại một bước, chắp hai tay lại: “Tạm biệt, Cổ Thần tiên sinh.” Thật xin lỗi, Giám Định Bí Pháp của tôi chưa đủ thành thục, ngay cả tên ngài cũng không giám định ra được.

Nhưng mà, dù sao cũng vậy, cho dù giám định ra, cũng không có ý nghĩa.

Bởi vì rất nhanh, chư thiên vạn giới sẽ không ai còn nhớ đến ngài nữa rồi~ Đây chính là ý tưởng táo bạo của Tống Thư Hàng.

Bất kể Vị Tri Bạch số 1 có vấn đề gì hay không, có bị 'Cổ Thần' ảnh hưởng hay không, đều không quan trọng!

Từ khi nhận được sự ủng hộ của quẻ tượng từ Bạch tiền bối hai, Tống Thư Hàng đã quyết định không đi theo lối mòn, khiến người khác không còn đường để đi.

Cậu ấy nhẹ nhàng xoa hai tay vào nhau, trực tiếp kích hoạt hai thanh 'phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc'!

Bởi vì sợ một thanh phi kiếm không đủ động lực, nên cậu ấy dùng cả hai thanh cùng lúc.

“Đi thôi nào~” Tống Thư Hàng vươn hai tay, hạc trắng tung cánh.

Xoẹt ~~ Ánh sáng chói lọi nhanh chóng biến đổi, ánh sáng của phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc bao phủ 'quả trứng hóa thạch khổng lồ', phá vỡ giới hạn không gian!

Chương 2539

“Dù xem bao nhiêu lần đi nữa, tôi vẫn cảm thấy 'phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc' của Bạch tiền bối thật sự là vô lý.” Tống Thư Hàng đứng thế gà vàng một chân nói.

Bất kể phong ấn không gian của ngươi có lợi hại đến đâu, bất kể tính chất phong bế của tiểu thế giới có tốt đến mấy.

Dưới hiệu quả của 'phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc', đều không có bất kỳ ý nghĩa gì!

Phong ấn hay phong tỏa không gian, tất cả đều bị 'phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc' phá vỡ.

Hai thanh Mộc Kiếm, một trái một phải kẹp lấy quả trứng hóa thạch, biến mất vào trong không gian.

Khoảnh khắc tiếp theo, chúng độn nhập vào một 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' hoàn toàn mới.

Nhanh chóng và dứt khoát.

Tống Thư Hàng và các phụ kiện đứng tại chỗ, im lặng không nói nên lời.

Sở Ngốc Mao còn kinh ngạc đến ngây người, cô thật sự không ngờ Tống Thư Hàng lại có thao tác kiểu này.

Đôi mắt chuột của Thương Thử Hào càng kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng: Bá Tống hào, lại thông minh đến thế ư?

Điều này hoàn toàn khác với hình tượng trước đây của cậu ấy!

“Hắc Bì Vũ Nhu Tử, sau này chúng ta phải cẩn thận một chút, đừng dễ dàng đắc tội Tống Thư Hàng.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Bá Tống này bề ngoài nhìn thì hiền lành vô cùng... nhưng có khi cậu ấy trở nên đen tối, thì cả hiện trường đều sẽ biến thành màu đen.

“Ừm, gần xong rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, ký ức về 'quả trứng hóa thạch', 'Cổ Thần' trong tiểu thế giới nhân tạo, v.v. trong đầu mọi người bắt đầu mờ dần, biến mất.

Sau khi nhận được phản hồi, Tống Thư Hàng bình tĩnh gật đầu.

Điều này đại diện cho việc 'Cổ Thần tiên sinh' kia đã được đưa thành công vào Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc là một nơi đặc biệt mà ngay cả 'Cửu U Chúa Tể' cũng không thể đột phá được, nếu không có gì ngoài ý muốn, 'Cổ Thần tiên sinh' này sẽ phải ở đó cho đến già.

Mà hai thanh 'phi kiếm dùng một lần phá tiểu hắc ốc' sau khi đưa Cổ Thần vào Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc sẽ tự động hóa thành tro tàn, sẽ không cho Cổ Thần cơ hội nghiên cứu phi kiếm.

Tống Thư Hàng vỗ vỗ tay, trở lại quỹ đạo.

Sau đó, cậu ấy đưa tay ấn lên một pho tượng.

Cũng không biết vị này là Vị Tri Bạch số mấy?

“Tỉnh lại đi, Bạch tiền bối!!!” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Sau đó, là sự tĩnh lặng như chết.

“Là giọng cậu gọi không đủ tha thiết, cậu thử dùng tình cảm gọi lại lần nữa xem?” Sở Ngốc Mao đoán.

Tống Thư Hàng: “...” Cậu ấy trực tiếp vận chuyển 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, rót Linh lực vào trong pho tượng.

Có hiệu quả!

Sau khi tiếp xúc với Linh lực của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, pho tượng nhanh chóng vỡ vụn, chốc lát sau, liền lộ ra một Bạch tiền bối tóc dài bên trong.

Vị Tri Bạch này đầy vẻ mờ mịt, nhìn Tống Thư Hàng.

“Chào ngài, Bạch tiền bối.

Hoan nghênh ngài tỉnh lại.” Tống Thư Hàng nói, vừa nói cậu ấy vừa chủ động vén áo mình lên, để lộ 'hệ thống học bá' ở eo, kéo bàn tay của Vị Tri Bạch này qua, ấn lên 'hệ thống học bá'.

Vị Tri Bạch: “!!!” May mà chiêu này có hiệu quả, rất nhanh Vị Tri Bạch đã đọc được những kiến thức và văn tự hữu ích từ 'hệ thống học bá' của Tống Thư Hàng.

“Chào cậu, tôi là số 31.” Vị Tri Bạch lên tiếng nói.

“Bạch tiền bối, chúng ta trực tiếp vào vấn đề chính đi.

Quy trình tôi đều quen thuộc cả rồi.” Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Đối mặt với Tống Thư Hàng chủ động như vậy, Vị Tri Bạch số 31 có cảm giác trở tay không kịp.

Ngài vừa mới thoát ra khỏi trạng thái tượng đá, cơ thể chưa hoạt động trơn tru, tư duy cũng còn hơi chậm chạp.

“Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đợi đã...

để tôi từ từ đã.” Vị Tri Bạch số 31 lẩm bẩm nói: “Người trẻ tuổi gần đây lại chủ động như vậy sao?” Nói xong, ngài lại quay người nhìn về phía sau.

Phía sau trống rỗng, không có gì cả.

Vị Tri Bạch số 31 đầy vẻ nghi hoặc, hỏi: “Tôi lờ mờ nhớ hình như ở đây có một thứ gì đó?” “Đúng là có một thứ, chắc là thứ mà các Bạch tiền bối đã phong ấn.” Tống Thư Hàng trả lời: “Tôi đã đưa nó vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ rồi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, nó đời này không thể ra ngoài được nữa đâu.” “Ồ.” Vị Tri Bạch số 31 gãi gãi đầu, rồi lại nhíu mày trầm tư một lúc.

Thương Thử Hào trong túi Tống Thư Hàng nói: “Chủ của tôi cũng cùng kiểu, ngay cả khi nhíu mày cũng đẹp.” Thông Nương đồng tình nói: “Tôi nói thật với mấy người, ngay khoảnh khắc Bạch tiền bối số 31 từ trong tượng đá bước ra, tôi đã yêu rồi.” “Tôi nhớ ra rồi, bên cạnh thứ chúng ta phong ấn, hình như có một bảo vật rất hữu ích.

Mặc dù tôi đã quên cả bảo vật đó là gì, nhưng tôi nhớ bảo vật đó có thể ảnh hưởng đến Cửu Phẩm Thiên kiếp, khiến Thiên Nhật chi kiếp xảy ra biến hóa.

Cậu có giữ lại bảo vật đó không?” Vị Tri Bạch số 31 nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Không cần trả lời.

Biểu cảm của cậu đã nói cho tôi biết, cậu không giữ lại.

Thôi vậy, dù sao cũng chỉ là thứ ảnh hưởng đến Cửu Phẩm Thiên kiếp, không có tác dụng lớn.” Vị Tri Bạch số 31 xua tay nói.

Tống Thư Hàng cười gượng, đồng thời ghi nhớ thông tin này.

Đợi trở về Hiện Thế, cậu ấy sẽ giao thông tin này cho Bạch tiền bối.

Nếu Bạch tiền bối có hứng thú, nói không chừng họ còn có thể tiến vào 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' để tìm kiếm bảo vật đó.

“Vậy, bây giờ chúng ta bắt đầu chứ?” Vị Tri Bạch số 31 hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Vị Tri Bạch số 31 đưa tay ấn lên bụng Tống Thư Hàng, bắt đầu truyền loại năng lượng đặc biệt đó.

Quá trình truyền năng lượng đặc biệt Tống Thư Hàng đã vô cùng quen thuộc, cậu ấy cũng đã có kháng thể với hơi lạnh trên tay Vị Tri Bạch.

“Bạch tiền bối, năng lượng mà ngài truyền vào cơ thể tôi rốt cuộc là gì vậy?” Trong quá trình tiếp nhận năng lượng, Tống Thư Hàng tò mò hỏi, dù sao thì loại năng lượng này ngay cả Sở Các Chủ cũng không thể nhận ra thuộc tính.

“Năng lượng này gọi là ‘Thái Cổ’, cậu không nhận ra cũng rất bình thường.

Vào thời đại tôi ra đời, năng lượng này đã không còn nhiều nữa rồi...

Nó là biểu tượng của một thời đại.” Vị Tri Bạch số 31 nói.

Nói xong, ánh mắt ngài và Tống Thư Hàng bắt đầu đối diện, bắt đầu truyền gói tài liệu số 31.

Hai việc cùng lúc, càng tiết kiệm thời gian.

Trong quá trình rót năng lượng, Vị Tri Bạch số 31 cũng nhíu mày hai lần...

Một lần là khi ngài phát hiện tình hình một Nguyên Anh một Kim Đan trong Đan Điền của Tống Thư Hàng, lần thứ hai là khi ngài phát hiện Tống Thư Hàng còn có bảy Tiểu Nguyên Anh.

Linh thú hư huyễn mà số 31 hình thành trong cơ thể Tống Thư Hàng là 'Quy'.

Có thể là yếu tố tâm lý, cũng có thể là do nguyên liệu chế tạo

'Khiên của chuyên gia bá vương' của 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' của Tống Thư Hàng là mai rùa của Quy tiền bối, nên khi Tống Thư Hàng nhìn thấy con 'Quy' này, cậu ấy luôn cảm thấy nó trông giống Quy tiền bối.

“Vọng Thiên.” Tống Thư Hàng nói.

Vị Tri Bạch số 31 đầy vẻ nghi hoặc: “???” “Vậy hai vị Bạch tiền bối cuối cùng, đại diện cho Kình và Mã sao?” Tống Thư Hàng nhìn về phía hai pho tượng Vị Tri Bạch cuối cùng.

Kình là công pháp cậu ấy chủ tu.

Mã thì khiến cậu ấy nghĩ đến Hí Tinh Mã do Thiên Đạo Bạch để lại.

“Ừm.” Vị Tri Bạch số 31 trả lời.

Tống Thư Hàng hơi tò mò nhìn Vị Tri Bạch số 31, sau khi truyền xong công pháp và gói dữ liệu, Vị Tri Bạch số 31 không hóa thành hạt bụi mà tản đi như các số 1-30 trước đó.

“Vì thứ bị phong ấn đã không còn ở đây nữa, vậy cậu hãy một hơi đánh thức số 32 và 33 đi.” Vị Tri Bạch số 31 đề nghị.

Tống Thư Hàng gật đầu, cậu ấy đi đến bên cạnh pho tượng số 32, truyền vào Linh lực của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, sau đó lại quay người đến bên cạnh pho tượng số 33, thực hiện thao tác tương tự.

Hai pho tượng đồng thời nứt ra trước, sau... lộ ra những 'Vị Tri Bạch' giống hệt nhau.

Ba vị Bạch tiền bối cùng kiểu đứng cạnh nhau, đặc biệt có giá trị để chụp ảnh lưu niệm.

Chỉ là không biết các Vị Tri Bạch 1-30 khác có thể xuất hiện lại

không?

Nếu có thể, 33 vị Bạch tiền bối đứng cạnh nhau, xếp hàng theo tư thế chụp ảnh tốt nghiệp của học sinh, còn cậu ấy thì ngồi vào vị trí 'Hiệu trưởng' độc quyền, chụp ảnh lưu niệm, nghĩ thôi đã thấy đẹp rồi.

“Được thôi.” Lúc này, Vị Tri Bạch số 31 bên cạnh đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: “Hả?” “Ba mươi ba người cùng chụp ảnh, được thôi.” Vị Tri Bạch số 31 trả lời.

Ngài từ 'hệ thống học bá' của Tống Thư Hàng đọc được, không chỉ là kiến thức văn tự, mà còn có một phần thông tin.

Tống Thư Hàng hơi sững sờ, sau đó vuốt mặt: “Thuật đọc mặt à?” “Ừm.” Vị Tri Bạch số 31 nói: “Xin lỗi, mặt cậu thẳng quá.

Tôi chỉ liếc một cái là đọc được nội dung rồi.” “Không sao, tôi quen rồi.” Nói xong Tống Thư Hàng lấy gương ra, soi vào vẻ mặt của mình.

Cậu ấy vẫn luôn nghi ngờ trên mặt mình có 'màn hình phụ đề hoạt động', đôi khi sẽ ngẫu nhiên hiện ra một chuỗi phụ đề dài, giải thích suy nghĩ nội tâm của cậu ấy cho người khác.

“Đợi sau khi số 32 và 33 truyền thừa kết thúc, tôi sẽ triệu hồi 1-30 ra, chúng ta cùng nhau chụp một tấm ảnh tập thể lưu niệm.” Vị Tri Bạch số 31 khéo léo nói.

Trong lúc nói chuyện, số 32 và 33 mở mắt.

Vị Tri Bạch số 31 tiến lên đón, dùng ngôn ngữ đặc biệt giảng giải cho số 32 và 33 nghe.

Số 32 và 33 vừa nghe vừa gật đầu.

Sau đó hai vị Vị Tri Bạch cùng nhau đi đến bên cạnh Tống Thư

Hàng, bàn tay lạnh buốt đặt lên bụng Tống Thư Hàng.

“Mà nói đi thì nói lại Thư Hàng, liên tục bị bàn tay lạnh buốt ấn vào bụng truyền năng lượng ‘Thái Cổ’ lạnh giá, cậu có bị tiêu chảy không?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên lên tiếng nói.

Chương 2540

Bụng bị lạnh, dễ tiêu chảy.

“Tiền bối, tôi là tu sĩ Thất Phẩm, không có chức năng đó đâu.” 'Kháng đâm tim' của Tống Thư Hàng hiện tại vẫn đang tăng lên, những lời đâm tim thông thường đã không còn tác dụng với cậu ấy nữa.

“Ừm, không lâu nữa cậu có thể sẽ thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh rồi.

Đến lúc đó, không chỉ năng lực ngũ cốc luân hồi, mà còn nhiều chức năng khác nữa, cậu đều sẽ mất đi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm khoái trá nói.

Tống Thư Hàng: “???” Trong lúc nói chuyện, hai vị Vị Tri Bạch cùng nhau nhìn vào Thần Nhãn thứ ba trên trán Tống Thư Hàng.

Hai phần 'gói dữ liệu' cuối cùng, được truyền vào một cách mạnh mẽ, đồng bộ đa luồng.

Cùng lúc đó, trong Đan Điền của Tống Thư Hàng, hư ảnh một Kình một Mã hiện lên, bổ sung đủ ba mươi ba thú hư ảnh.

Ba mươi ba đạo hư ảnh, giống như các hành tinh quay quanh ngôi sao, theo các quỹ đạo khác nhau, xoay tròn bên cạnh Bản Mệnh Nguyên Anh của Tống Thư Hàng.

Lại một lát sau, Bản Mệnh Kình Đan và bảy Tiểu Nguyên Anh cũng được bổ sung đủ thú ảnh xung quanh. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của Tống Thư Hàng bắt đầu vận chuyển tốc độ cao, giống như động cơ Ferrari kéo rác vậy, cuồng bạo.

Năng lượng cuồng bạo của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên

Nhất Khí Công》, hoành hành trực tiếp va chạm trong cơ thể Tống Thư Hàng.

“Có cảm giác gì không?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng hỏi.

“Khó chịu.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cảm giác cơ thể dường như muốn nổ tung vậy...

Chính xác hơn là đã đạt đến điểm giới hạn của vụ nổ.

Thế là, Tống Thư Hàng lập tức chuyển đổi hình thức cơ thể, tán thân thể thành một khối 'khói' ngụy Bất Hủ.

Dù sao cũng là một người đàn ông từng có kinh nghiệm 'tự bạo', trong việc đối mặt với cơ thể tự bạo, Tống Thư Hàng vô cùng thành thạo.

Hình thức ngụy Bất Hủ có thể hoàn hảo ứng phó với sự tự bạo của cơ thể, nhưng lại không thể chống lại nỗi đau đến từ phương diện tinh thần lực.

Dữ liệu mà ba mươi ba Vị Tri Bạch cưỡng ép truyền vào đầu cậu ấy cuối cùng đã tập hợp đủ, như vậy, phương diện tinh thần lực của Tống Thư Hàng cũng chịu tác động dữ dội.

Đó là dữ liệu chứa đựng toàn bộ 'thế giới nhân tạo', sinh linh bình thường, mỗi ngọn cỏ cây, mỗi ngọn núi sông, thậm chí là mỗi hạt cát; cùng với người khổng lồ trí tuệ và ngôn ngữ, khoa học kỹ thuật của người khổng lồ, mỗi sở thích, thói quen, các tư thế sinh sản thế hệ tiếp theo, v.v.

Dữ liệu hữu ích, dữ liệu vô dụng, tất cả đều là một phần cấu thành một thế giới hoàn chỉnh.

Trong một thế giới hoàn chỉnh, chắc chắn sẽ không thiếu những thứ 'không cần thiết'.

“Tiếp theo, cậu cần bế quan tu luyện một thời gian thật tốt.” Vị Tri Bạch số 31 nói.

Ngài đưa tay nhấc Tống Thư Hàng ở trạng thái khói, đưa cậu ấy đến vị trí 'hạt nhân' của phong ấn.

“Ủa?

Bạch tiền bối định làm gì vậy?” Thông Nương nghi hoặc hỏi.

“Nơi này, là nơi chúng tôi phong ấn trước đây... nhưng cũng rất thích hợp để bế quan tu luyện.” Vị Tri Bạch số 31 giải thích.

Ngài đặt Tống Thư Hàng vào giữa hạt nhân.

Tống Thư Hàng ở trạng thái khói miễn cưỡng duy trì hình thái con người, cậu ấy ngồi xếp bằng, nhắm mắt bày ra tư thế đả tọa.

Vừa bước vào tư thế đả tọa, ý thức Tống Thư Hàng liền nhập định.

“Tư thế này không thích hợp để dẫn dắt năng lượng của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.” Vị Tri Bạch số 31 nói.

Nói xong, ngài đưa tay kéo tay và hai chân Tống Thư Hàng, giúp cậu ấy bày ra tư thế 'gà vàng một chân + hạc trắng tung cánh' kinh điển.

Tống Thư Hàng đang nhập định, căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể mặc người sắp đặt.

Vị Tri Bạch số 31 hài lòng gật đầu, số 32 và 33 đến bên cạnh ngài.

Đồng thời, trong hư không dợn lên một làn sóng, bóng dáng 1-30 Vị Tri Bạch hiện ra.

Tổng cộng 33 Vị Tri Bạch đứng cùng nhau.

Sau đó ba mươi ba Vị Tri Bạch, hoặc ngồi, hoặc đứng, hoặc lơ lửng, xếp thành ba hàng.

Vị trí trung tâm nổi bật nhất là Tống Thư Hàng với tư thế kỳ quái.

Trên hai cánh tay cậu ấy lần lượt ngồi Thông Nương và Thương Thử Hào.

“Tôi sẽ chụp ảnh cho Tống tiền bối và các tiền bối.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử tự nguyện xung phong, chụp cho Tống Thư Hàng tấm ảnh tập thể lớn này, tấm ảnh sẽ khiến Bạch Hạc tiền bối và Biệt Tuyết Tiên Cơ ghen tị đến mức muốn hận.

Vị Tri Bạch số 31, 32, 33 trở lại quỹ đạo của mình, một lần nữa hóa thành ba pho tượng.

Còn 1-30 Vị Tri Bạch, lại lần nữa tiêu tán biến mất.

Vị trí vốn phong ấn 'Cổ Thần', thì đã thay thế bằng Tống Thư Hàng đang đả tọa tu luyện.

Tiểu thế giới nhân tạo, đã khôi phục hòa bình.

“Tổng cảm giác có chỗ nào đó không đúng.” Sở Các Chủ Ngốc Mao đột nhiên lên tiếng nói.

“Hóa ra không chỉ mình tôi có cảm giác này ư?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm phụ họa nói.

“Ừm, đúng là có chỗ nào đó không đúng, nhìn từ cảnh tượng hiện tại, cứ như Bá Tống đạo hữu bị phong ấn vậy.” Thạch Bi Đạo Hữu trầm tư nói.

Sở Các Chủ Ngốc Mao: “...” Ý thức của cô ấy nhanh chóng quét ra bên ngoài.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô ấy phát hiện Vị Tri Bạch số 31, 32, 33 đã một lần nữa hóa thành tượng đá, đồng thời dựng lên 'vòng phong ấn'.

Ngoài phong ấn của ba pho tượng này ra, còn có thể mơ hồ cảm ứng được 'người khổng lồ trí tuệ' bên ngoài và tất cả sinh linh của thế giới, đều hóa thành một lớp phong ấn, khóa chặt Tống Thư Hàng bên trong.

Ở ngoại vi người khổng lồ trí tuệ, còn có 30 Vị Tri Bạch, cấu thành lớp phong ấn thứ ba.

Giống hệt cảnh tượng lúc đó, trước khi họ tiến vào 'tiểu thế giới nhân tạo' này.

“Thư Hàng đã thay thế cái 'vật bị phong ấn' kia rồi ư?” Sở Các Chủ Ngốc Mao nhẹ nhàng xoay tròn.

“Nhưng mà, Thư Hàng và cái 'vật bị phong ấn' đó khác nhau mà.

Ví dụ, cậu ấy có nhiều phụ kiện hơn.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Ba lớp phong ấn này quả thật rất mạnh, nếu chỉ đơn thuần phong ấn Tống Thư Hàng thì thừa sức.

Nhưng xét đến việc Tống Thư Hàng có vô số phụ kiện, thậm chí 'Tu Chân Liêu Thiên' của cậu ấy còn có thể bỏ qua phong ấn, trực tiếp truyền tín hiệu cầu cứu ra bên ngoài.

Ba lớp phong ấn này, thật sự chưa chắc đã có thể giam cầm được Tống Thư Hàng.

“Cứ xem tiếp đã, ít nhất đợi Thư Hàng thăng cấp xong rồi nói.” Sở Các Chủ Ngốc Mao khẽ gật đầu.

“Cảnh giới của Tống tiền bối, vẫn luôn đột phá.

Tiếp theo cậu ấy sẽ không xông lên cảnh giới Huyền Thánh chứ?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 trong cơ thể Tống Thư Hàng không có dấu hiệu dừng lại, vẫn luôn nâng cao sức mạnh của Tống Thư Hàng.

“Cách thăng cấp của cậu ấy và Tôn Giả bình thường đã hoàn toàn khác rồi, ngay cả tôi cũng không thể phán đoán được liệu cậu ấy có sắp xông lên cảnh giới Huyền Thánh hay không.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Nói thật, tám Nguyên Anh + một Kim Đan, tổ hợp như vậy nếu bước vào cảnh giới Huyền Thánh, trời mới biết sẽ sinh ra loại quái vật gì.

Nhưng mà... nếu là Tống Thư Hàng thì.

Đại khái là nhục thân trở nên càng đáng sợ, đầu trở nên càng thép, mặt trở nên càng dày; sau đó khả năng chịu đựng đau đớn cao hơn, hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 trở nên bùng nổ hơn?

Ngoài ra, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không thể hình dung ra thêm biến hóa nào khác.

“Nếu Tống tiền bối cứ thăng cấp mãi đến Huyền Thánh thì tiếp theo cậu ấy sẽ phải Độ kiếp ư?

Vậy chẳng phải rất tệ sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử lo lắng nói.

Bởi vì nàng biết bản nháp giảng đạo của Tống Thư Hàng còn chưa có manh mối gì.

Trước đó Tống Thư Hàng còn nói muốn có thời gian thì viết bản nháp, muốn dựa vào bản lĩnh của mình để giảng đạo.

“Rắc rối không chỉ có vậy, cậu ấy còn chưa triệt để nắm vững ngôn ngữ cổ đại.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bổ sung.

“Hơn nữa, cậu ấy nghiên cứu về ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ cũng chưa đủ thấu đáo.” Sở Các Chủ Ngốc Mao chậm rãi nói.

Trong số tất cả những người có mặt, cô ấy nghiên cứu về 'Chân

Thật Huyễn Tượng' sâu nhất, có quyền lên tiếng nhất.

Hơn nữa, lúc đó thiếu niên ba mắt đã nhắc nhở Tống Thư Hàng, bảo cậu ấy ở cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả thì nên nghiên cứu nhiều về 'Chân Thật Huyễn Tượng', khai phá những huyền bí trong đó.

Các Bạch tiền bối phụ kiện đều đang lo lắng về các phương diện của Tống Thư Hàng, nhưng lại không ai lo lắng về chuyện 'Độ kiếp' của Tống Thư Hàng.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang nhập định, ý thức bắt đầu mở rộng.

Trong đầu cậu ấy, gói dữ liệu mà 33 Vị Tri Bạch truyền đến, đang mở ra.

Dữ liệu của một 'tiểu thế giới nhân tạo' hoàn chỉnh, hiện lên trong ý thức của cậu ấy.

Là hoàn chỉnh, chứ không phải 'mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo' hiện tại.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quan sát những dữ liệu này, cảm giác trong đó dường như ẩn chứa bí mật gì đó.

Sau khi nghiên cứu một lúc, cậu ấy đột nhiên linh quang lóe lên.

Cậu ấy lặng lẽ mở 'Chân Thật Huyễn Tượng' của mình, không gian hỗn độn do 0 và 1 tạo thành.

Ngoài việc mô phỏng 'thế giới sa mạc giả?' của Bạch tiền bối và 'Kim Đan Cấu Đồ?

Chân Thật Huyễn Tượng' tự kèm theo của các Nguyên Anh cốt lõi, Tống Thư Hàng còn có thế giới hỗn độn kỹ thuật số Chân Thật Huyễn Tượng Thất Phẩm thật sự.

Thế giới hỗn độn do 0 và 1 tạo thành này, nói chính xác thì vẫn chỉ là một bán thành phẩm, nó có tiềm năng phát triển vô hạn.

Mà điều Tống Thư Hàng muốn làm bây giờ, chính là đưa toàn bộ gói dữ liệu 'tiểu thế giới nhân tạo' vào trong 'Chân Thật Huyễn Tượng' của mình.

Dữ liệu chứa đựng trong gói dữ liệu này vô cùng chi tiết, nếu có thể đưa vào 'Chân Thật Huyễn Tượng' của mình, nhất định có thể kích thích 'Chân Thật Huyễn Tượng' của mình, khiến nó tiến hóa. [Nhưng mà, làm thế nào để đưa gói dữ liệu khổng lồ đó vào 'Chân Thật Huyễn Tượng' đây?] Sau khi mở Chân Thật Huyễn Tượng, Tống Thư Hàng lại không biết bước tiếp theo phải làm gì.

Giữa Chân Thật Huyễn Tượng và gói dữ liệu, thiếu một thủ đoạn truyền tải dữ liệu.

Đối với người khác sử dụng 'truyền tải thông tin' thì có thể dùng Thần Nhãn thứ ba.

Chương 2541

Nhưng đối với 'Chân Thật Huyễn Tượng' của chính mình thì làm thế nào để dùng Thần Nhãn?

Ngay khi cậu ấy đang suy nghĩ, 'Chân Thật Huyễn Tượng' và gói dữ liệu khổng lồ kia, lại chủ động kết nối với nhau.

Căn bản không cần Tống Thư Hàng phải phiền não vấn đề này, chỉ cần ý niệm của cậu ấy vừa động, gói dữ liệu và 'Chân Thật Huyễn Tượng' liền bắt đầu liên kết lại.

Toàn bộ quá trình dễ dàng như vỗ tay vậy. 'Chân Thật Huyễn Tượng' và gói dữ liệu kết nối với nhau.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, Chân Thật Huyễn Tượng?

Thế giới dữ liệu hỗn độn mở rộng ra, lấp đầy toàn bộ 'không gian phong ấn'.

May mắn là có 'vòng phong ấn' do ba vị Vị Tri Bạch hóa thành 'tượng đá' tạo ra, Chân Thật Huyễn Tượng không bị tiết lộ ra ngoài.

Mà bên trong 'Chân Thật Huyễn Tượng', lấy Tống Thư Hàng làm 'hạt nhân', một hành tinh xanh đã được xây dựng hoàn chỉnh.

Mỗi ngọn cỏ cây, mỗi ngọn núi sông; vô số thực vật, động vật; và từng người khổng lồ năm màu sáu sắc, hiện ra trong 'Chân Thật Huyễn Tượng', bắt đầu bận rộn, sinh hoạt.

Các phụ kiện trên người Tống Thư Hàng trở thành những vị khách đầu tiên của thế giới hư huyễn này.

“Đây là...

Chân Thật Huyễn Tượng?” Thông Nương nghi hoặc hỏi, nàng đã không còn là tiểu yêu hành mộng mơ, vô tri năm xưa nữa.

Hiện tại nàng đã trải qua rất nhiều, kiến thức cũng rất rộng, một cái nhìn liền nhận ra bản chất thật sự của thế giới này.

“Vậy mà lại trực tiếp xây dựng cả một thế giới.” Sở Các Chủ Ngốc Mao cũng có chút kinh ngạc, cô ấy từng xây dựng Bích Thủy Các hoàn chỉnh, biết được mức độ khó khăn của việc xây dựng một 'thế giới huyễn tượng' hoàn chỉnh.

“Chắc là bị ảnh hưởng bởi gói dữ liệu khổng lồ mà ba mươi ba Vị Tri Bạch trước đó đã truyền cho cậu ấy.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm suy đoán.

Thương Thử Hào véo véo râu chuột: “Cái Chân Thật Huyễn Tượng này nếu vận dụng tốt, sẽ khiến người ta nghi ngờ nhân sinh.

Ví dụ... nếu đột nhiên kéo một người vào đó, đối phương sau khi trải qua cả một thế giới hoàn chỉnh, rất có thể sẽ tưởng mình xuyên không.” “Ừm, thật ra chuyện tương tự trước đây thật sự đã xảy ra rồi.” Thạch Bi Đạo Hữu lên tiếng nói.

Từng có một đại lão có Chân Thật Huyễn Tượng lấy 'Cực Lạc Thế Giới' làm mẫu, sau này khi cô ấy bế quan thì kết giới xảy ra vấn đề, Chân Thật Huyễn Tượng bị tiết lộ.

Có sinh linh bình thường vô tình lạc vào đó, còn tưởng mình đã tiến vào Cực Lạc Thế Giới, ở trong đó tha hồ hưởng thụ, trải qua một khoảng thời gian vui vẻ trong Cực Lạc Thế Giới.

“Thất Phẩm Tôn Giả thật tốt.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hai tay chống cằm, lẩm bẩm nói.

Chân Thật Huyễn Tượng thật sự là một năng lực tiện lợi, nếu bản thể của nàng nắm giữ năng lực tiện lợi này, chắc chắn sẽ đầu tư một lượng lớn tinh lực vào việc phát triển 'Chân Thật Huyễn Tượng'.

Như vậy, bản thể của nàng nói không chừng sẽ trở nên trầm tĩnh hơn một chút.

Thương Thử Hào nhìn thế giới hư huyễn trước mắt, nghĩ đến một vấn đề: “Mà nói đi thì nói lại các vị tiền bối... cái Chân Thật Huyễn Tượng khổng lồ này, có tính là kinh nghiệm 'Chân Thật Huyễn Tượng' của chính Tống Thư Hàng không?” “Cái này thật sự khó nói, dù sao cũng là vật mượn.” Sở Các Chủ Ngốc Mao nói.

“Tôi lại cảm thấy cho dù là 'vật mượn', chỉ cần hấp thu hóa thành của riêng mình, thì sẽ thuộc về mình.

Điều này giống như kiến thức vậy, cho dù là kiến thức do người khác nghiên cứu ra, chỉ cần cậu học được, thì nó sẽ trở thành một phần của chính cậu.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trả lời.

“Hoặc là cậu ấy thật sự có thể mượn cái này, bù đắp khuyết điểm của mình?” Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngồi bên cạnh Tống Thư Hàng, ghen tị nhìn cậu ấy: “Ghen tị quá, tốc độ thăng cấp của Tống tiền bối nhanh quá.” “Ghen tị tốt đấy!

Là một Tâm Ma, cậu phải học cách ghen tị.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm khuyến khích nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “...” “Mà nói đi, có phải là tôi nhầm không?

Mấy người có thấy Tống Thư Hàng trở nên đẹp trai hơn một chút không?” Lúc này, Thông Nương đột nhiên lên tiếng nói.

Thương Thử Hào dụi dụi mắt, lắc đầu: “Không cảm giác.” Nó cũng đã thấy nhiều tạo hình của Tống Thư Hàng, chỉ cảm thấy kiểu Tống Thư Hàng chú bác thì dễ nhìn hơn.

“Dường như thật sự có đẹp trai hơn một chút, nói chính xác thì không phải là tướng mạo, mà là khí chất hoặc là khí tràng.” Sở Các

Chủ Ngốc Mao nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử không chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Tống tiền bối đẹp trai sao?

Thật sự mà nói về nhan sắc, Tống Thư Hàng ở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chắc thuộc hàng kém nhất.

Nhưng mà, đẹp trai không hoàn toàn đồng nghĩa với nhan sắc.

“Dường như, thật sự có chút đẹp trai.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhỏ tiếng nói, nàng thầm lưu lại hình ảnh 'Tống tiền bối có chút đẹp trai' này.

Đợi sau khi ra khỏi tiểu thế giới này, khi liên hệ từ xa với bản thể được khôi phục, nàng muốn truyền cảnh tượng này cho bản thể.

“Tôi vẫn cảm thấy Tống Thư Hàng bình thường một chút thì tốt hơn, cậu ấy mà biến đẹp trai, tôi lại cảm thấy không quen.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

“Mà nói đi, mấy người có cảm thấy khí chất của Bá Tống đạo hữu bây giờ, có chút giống vị Tam Nhãn Chúa Tể sau 'Tán Tài Vương Tọa' không?” Lúc này, Thạch Bi Đạo Hữu đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Các phụ kiện ngẩn ra, sau đó lại cẩn thận đánh giá Tống Thư Hàng.

“Thật sự có mùi Tam Nhãn Chúa Tể!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm xác nhận nói.

Trong lúc nói chuyện, Thần Nhãn thứ ba ở giữa trán Tống Thư Hàng mở ra.

Cậu ấy đang ở tư thế gà vàng một chân + hạc trắng tung cánh, ngẩng đầu nhìn về phía hư không của 'Chân Thật Huyễn Tượng'.

Giống như đã sản sinh ra cảm ứng, trong hư không cũng hiện ra một 'con mắt' khổng lồ vô cùng.

Con mắt khổng lồ đó và 'Thần Nhãn thứ ba' của Tống Thư Hàng sản sinh cộng hưởng.

“Tống~ Cổ~ Thần~” Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên xuất hiện, cất tiếng hát.

Tống Thư Hàng, Cổ Thần?

Trong thế giới Chân Thật Huyễn Tượng, cùng với 'Thần Nhãn' khổng lồ trên bầu trời hiện ra, tất cả sinh linh của tiểu thế giới đều rơi vào hoảng loạn.

Họ dường như chưa từng gặp phải tình huống này. [Là kịch bản.] Lúc này, Sở Các Chủ phản ứng lại.

Đây là một đoạn 'kịch bản' trong Chân Thật Huyễn Tượng của Tống Thư Hàng, cũng giống như đoạn 'Bích Thủy Các bị hủy' trong Chân Thật Huyễn Tượng của cô ấy, là một đoạn kịch bản từng xảy ra, được tái diễn trong 'Chân Thật Huyễn Tượng'.

Rắc ~ rắc ~ Trên bầu trời, trên 'Thần Nhãn' khổng lồ đó, xuất hiện rất nhiều vết nứt.

Một loại khí tức hủy diệt lớn, khuếch tán ra.

Sở các chủ ngốc mao giải thích: "Những gì đang xảy ra trong thế giới ảo ảnh hiện tại chính là một đoạn lịch sử của tiểu thế giới nhân tạo này." Y chỉ sợi lông "ngẩng" lên, nhìn chằm chằm vào "con mắt" đang vỡ vụn trên bầu trời.

Thông Nương ôm ngọn hành lá của mình, hoảng hốt hỏi: "Đây là tình huống gì?" Hình ảnh con mắt vỡ nát trên bầu trời mang lại cho nàng cảm giác bất an cực lớn.

Cứ như thể có một sự tồn tại vô cùng quan trọng sắp "hủy diệt", thế giới sắp bắt đầu chấn động, mà nàng thì không có chỗ nào để trốn thoát.

Sở các chủ ngốc mao lên tiếng, giọng ngắt quãng: "Đây là cảnh tượng Thiên Đạo biến mất, chư thiên vạn giới đều sẽ xuất hiện hình chiếu như thế này.

Thậm chí bao gồm cả một số nơi ẩn sâu." Ngay cả y là sợi lông của Trường Sinh Giả cũng bị ảnh hưởng dưới khí tức đại phá diệt này. "Con mắt" được hình chiếu trên bầu trời chính là tượng trưng của Thiên Đạo sắp bị phá diệt, cũng chính là Thiên Đạo tương ứng với Tam Nhãn Chúa Tể.

Thiên Đạo biến mất, Thiên Đạo pháp tắc băng tán.

Ngai vàng Bất Hủ sẽ trống ra, các cường giả chí tôn và Trường Sinh Giả ẩn thế của chư thiên vạn giới sẽ lần lượt xuất hiện, bước lên vũ đài.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: "Kết hợp với 'sự đẹp trai của Tam Nhãn Chúa Tể' đột nhiên xuất hiện trên người Thư Hàng hiện tại, có nghĩa là Cổ Thần của tiểu thế giới nhân tạo này có liên quan đến Thiên Đạo tương ứng với Tam Nhãn Chúa Tể.

Nơi đây là một di tích của Thiên Đạo." Thạch Bi Đạo Hữu tiếp tục suy đoán theo mạch suy nghĩ của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Rất có thể là sự biến mất của 'Thiên Đạo' năm đó đã khiến 'Cổ Thần' của tiểu thế giới này mất kiểm soát, hủy diệt tiểu thế giới nhân tạo này." Ngoài Tống Thư Hàng ra, gần đây Thạch Bi Đạo Hữu cảm thấy mình và Xích Tiêu Kiếm Đạo Hữu càng ngày càng ăn ý, biết đâu một ngày nào đó, y có thể cùng Xích Tiêu Kiếm Đạo Hữu triển khai hình thức 'Kiếm Bi hợp nhất'.

Quả nhiên, đúng như Thạch Bi Đạo Hữu và Xích Tiêu Kiếm dự đoán.

Khi 'hình chiếu con mắt' trên bầu trời vỡ nát hoàn toàn, Cổ Thần 'Tống Thư Hàng' liền như mất kiểm soát, bắt đầu bạo tẩu.

Toàn bộ 'tiểu thế giới nhân tạo' trong nháy mắt xuất hiện hàng trăm loại tai nạn lớn: sóng thần khổng lồ, vô số núi lửa phun trào, thiên thạch rơi xuống, mặt đất rung chuyển dữ dội...

Không đường lên trời, không cửa xuống đất.

Đoạn kịch bản này diễn ra rất nhanh, có cảm giác như đang xem phim tua nhanh vậy...

Trong những tai nạn mà sức người không thể chống lại, sinh linh trên toàn tiểu thế giới gần như diệt sạch.

Và khi thế giới đang đứng trước bờ vực sụp đổ, tuyệt vọng, 'Cổ Thần Tống Thư Hàng' đã phân liệt.

Từ trên người hắn, một cá thể khổng lồ khác tách ra.

Đó là một vật thể trông giống như một nắm cơm, toàn thân mọc đầy xúc tu, giữa nắm cơm có một con mắt khổng lồ.

Tuy nắm cơm này có vẻ ngoài hung tợn, nhưng nó lại là phần đại diện cho 'thiện' trên người 'Cổ Thần'.

Nó bắt đầu ngăn cản Cổ Thần đang bạo tẩu, khuyên hắn lương thiện, ngăn hắn tiếp tục hủy diệt tiểu thế giới nhân tạo này.

Đương nhiên...

Cổ Thần cuồng bạo mất trí không thể dễ dàng bị thuyết phục.

Thế là, nắm cơm bắt đầu dùng vũ lực để thuyết phục Cổ Thần.

Các xúc tu của nó vô cùng mạnh mẽ.

Mặc dù chỉ là một cá thể tách ra từ Cổ Thần, nhưng sức chiến đấu của nó lại không hề kém cạnh 'Cổ Thần'.

Thêm vào đó, nó tràn đầy trí tuệ, không hề mất đi lý trí.

Sau một trận chiến kéo dài vài năm, thậm chí có thể là vài thập kỷ, nắm cơm cuối cùng đã chế phục được Cổ Thần, đánh hắn thành một bộ dạng thê thảm không nỡ nhìn, cuối cùng phong ấn hắn tại vị trí hạch tâm của thế giới nhân tạo.

Để trấn áp 'Cổ Thần' một cách vững chắc, nắm cơm đã mượn sức mạnh của tất cả sinh linh trên thế giới, bất kể là sinh linh đã qua đời hay còn sót lại, tất cả đều tự nguyện hóa thành một phần của phong ấn. 'Kịch bản' của chân thực huyễn tượng tạm thời kết thúc.

Không còn Cổ Thần bạo tẩu, những sinh linh còn sót lại bắt đầu bén rễ và sinh tồn trở lại trong tiểu thế giới này.

Sinh mệnh đôi khi kiên cường đến vậy.

Thông Nương cảm thán: "Cảnh tượng này kích thích, còn hơn xem phim nhiều." Phim ảnh dù có làm chân thực đến đâu, làm sao bằng được việc tận mắt chứng kiến hai quái vật diệt thế cuồng bạo đại chiến?

Sở các chủ ngốc mao hỏi: "Vũ Nhu Tử, ngươi có phát hiện ra điều gì không?" Y nhận thấy từ khi nắm cơm kia xuất hiện, Hắc Bì Vũ Nhu Tử liền trầm tư.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: "Ta cảm thấy những xúc tu trên người nắm cơm kia rất quen mắt, cực kỳ giống 'xúc tu của Bất Diệt Chi Chủ' đã từng xuất hiện.

Chính là những thứ đã bị Tống tiền bối 'xử lý' đó." Sở các chủ ngốc mao: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Thạch Bi Đạo Hữu hỏi: "Có khi nào chỉ là trùng hợp không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: "Ta cũng không chắc chắn, chỉ là trông có vẻ giống thôi." Chân thực huyễn tượng [kịch bản] kết thúc, toàn bộ thế giới ảo ảnh tạm thời chìm vào trạng thái yên bình.

Chương 2542

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc: "Lạ thật, nếu trong kịch bản là nắm cơm xúc tu phong ấn Cổ Thần đang bạo tẩu, vậy tại sao bây giờ phong ấn lại lấy 'Vị Tri Bạch' làm chủ thể?" Thạch Bi Đạo Hữu suy đoán: "Thời gian chủ nhân ta chứng Đạo, và Thiên Đạo nhãn châu này cách nhau rất lâu.

Có lẽ sau khi chủ nhân ta chứng Đạo, tiểu thế giới này lại xuất hiện ngoài ý muốn, Cổ Thần lại một lần nữa bạo tẩu.

Sau đó chủ nhân ta đến, cường hóa phong ấn của tiểu thế giới này?" Y bị Phượng Hoàng Tiên Tử - Trường Sinh Giả của Thú Tu Giới - mang đi trước khi 'Thiên Đạo Bạch' chứng Đạo, an trí tại cấm địa Gia Nhĩ Thánh Sơn, vì vậy y không hề hay biết những chuyện xảy ra sau khi 'Thiên Đạo Bạch' chứng Đạo.

Sở các chủ ngốc mao đoán: "Vậy chắc là [kịch bản] tiếp theo, nếu 'chân thực huyễn tượng' của Thư Hàng cứ tiếp tục, có lẽ chúng ta sẽ được thấy kịch bản 'Thiên Đạo Bạch' xuất hiện." Y vừa dứt lời, Tống Thư Hàng bị phong ấn trong hạch tâm từ từ mở ba con mắt.

Toàn bộ 'chân thực huyễn tượng' vây quanh cậu đều tan biến.

Tống Thư Hàng kêu lên: "Ôi ~ cơ bắp đau quá." Cậu phát hiện mình bị cố định trong tư thế 'Bạch Hạc hai cánh + Gà vàng một chân', không thể nhúc nhích.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi: "Ngươi bế quan xong rồi à?" Y biết ngay Tống Thư Hàng bế quan không thể kéo dài quá lâu.

Tống Thư Hàng nói: "Chưa kết thúc, nhưng trước khi tiếp tục bế quan, tôi phải làm một chuyện." Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "Chuyện gì vậy?" Tống Thư Hàng cười nói: "Cái 'tiểu thế giới nhân tạo' này, tôi sẽ ôm nó đi." Cậu đưa tay, khẽ kéo.

Thần công 《Thánh Viên Luyện Giới》 được cậu kéo ra.

Từng hư ảnh Chân Long Thánh Viên hiện ra, tay trong tay tạo thành một vòng tròn.

Sở Ngốc Mao hỏi: "Đây là bên trong phong ấn của Vị Tri Bạch, 《Thánh Viên Luyện Giới》 của ngươi có tác dụng không?" Tống Thư Hàng vỗ vỗ bụng mình: "Không sao, tôi hiện tại có quyền hạn này." Xung quanh tám Nguyên Anh + Kim Đan của cậu, có ba mươi ba vị Vị Tri Bạch đã để lại cho cậu năng lượng 'Thái Cổ'.

Nó tương đương với việc cấp cho cậu quyền hạn đặc biệt trong thế giới này. 《Thánh Viên Luyện Giới》 được thi triển, mở ra một thông đạo tại 'vị trí hạch tâm' của tiểu thế giới nhân tạo.

Đồng thời, Tống Thư Hàng chỉ cần ý niệm khẽ động, thế giới hạch tâm liền mở ra một giao diện tại thông đạo này.

Sau đó, giống như 'chân thực huyễn tượng' chủ động kết nối với gói dữ liệu, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng cũng chủ động bắt đầu kết nối với 'mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo' này.

Trên toàn bộ tiểu thế giới, không có thứ gì Tống Thư Hàng không thể kết nối.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, sau đó lại khoanh chân ngồi xuống, bày tư thế đả tọa.

Trước khi nhắm mắt, Tống Thư Hàng lên tiếng với các "phụ kiện" trên người: "Các tiền bối, còn có Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Thông Nương, Thương Thử Hào, nếu mọi người cảm thấy buồn chán thì có thể về 'thế giới hạch tâm' nghỉ ngơi một thời gian.

Lần này tôi bế quan sẽ lâu hơn một chút." Thế giới hạch tâm đã mở ra, mọi người có thể quay về bất cứ lúc nào.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: "Không vội, dù sao lối vào thế giới hạch tâm cũng ở ngay trên đầu rồi, chúng ta muốn về lúc nào cũng được." Hơn nữa y dám cá là Tống Thư Hàng 'bế quan lâu hơn một chút' nhiều nhất là ba ngày hai đêm, không thể hơn, hơn nữa y sợ Tống Thư Hàng sẽ kiêu ngạo!

Hắc Bì Vũ Nhu Tử yếu ớt phản bác: "Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng." Tên của nàng không phải là 'Hắc Bì Vũ Nhu Tử' a, gần đây các vị tiền bối và mọi người sắp quên tên thật của nàng rồi.

Thương Thử Hào nói: "Ta bồi ngươi cùng bế quan, gần đây ta muốn yên tĩnh một chút." Ở lại đây xem chương trình Bá Tống Hào có thể 'bạo tạc' bất cứ lúc nào, thú vị hơn nhiều so với việc về thế giới hạch tâm.

Tống Thư Hàng thở ra một hơi trọc khí, nói: "Vậy mọi người cứ tự nhiên." Sau đó cậu lại lần nữa tiến vào trạng thái bế quan. 'Chân thực huyễn tượng' lại lần nữa triển khai, nhưng lần này chỉ bao phủ một mét xung quanh Tống Thư Hàng.

Một lát sau... bức tượng Vị Tri Bạch số 31 trên quỹ đạo đột nhiên nứt ra, số 31 vuốt mái tóc dài một cách đẹp trai, bước ra từ bức tượng, với những bước đi tao nhã mà đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sở Ngốc Mao, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Thạch Bi Đạo Hữu hơi cảnh giác nhìn về phía Vị Tri Bạch.

Thương Thử Hào ca ngợi: "Không hổ là khuôn mẫu của chủ nhân ta, thật đẹp." Y vừa tán mỹ số 31, lại không quên nhắc đến Bạch Two.

Thông Nương nghiêm túc nói: "Ta cũng muốn nuôi một mái tóc dài như vậy." Trong lòng Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên nảy ra ý nghĩ:

[Thông Nương tóc dài, ngọn hành có ngon hơn không?] Nhưng nàng không nói ra, sợ làm tổn thương trái tim Thông Nương.

Sau khi Vị Tri Bạch số 31 đến bên cạnh Tống Thư Hàng, y lại lần nữa đưa tay kéo Tống Thư Hàng đang 'khoanh chân ngồi' đứng dậy.

Thân thể và hai tay y trực tiếp xuyên qua 'chân thực huyễn tượng', tiếp xúc với cơ thể Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang bế quan cứ như một con rối, mặc cho y sắp đặt, không hề có sức kháng cự.

Dưới một loạt thao tác của Vị Tri Bạch số 31, Tống Thư Hàng lại lần nữa bày ra tư thế độc quyền của 'ngôi sao' Bá Tống.

Sở Ngốc Mao: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Vị Tri Bạch số 31 xoay một vòng quanh Tống Thư Hàng đang 'dang cánh bay cao, một chân độc lập', hài lòng gật đầu.

Sau đó, y khẽ vỗ tay.

Trong hư không, rất nhiều điểm sáng hiện ra, xuyên qua quỹ đạo vòng phong ấn, bắt đầu từng chút một tiến vào bên trong 'chân thực huyễn tượng' của Tống Thư Hàng.

Những điểm sáng này là các sinh linh trên tiểu thế giới nhân tạo, bao gồm cả người khổng lồ trí tuệ.

Mang đi những điểm sáng này, cộng thêm gói dữ liệu hoàn chỉnh trong đầu Tống Thư Hàng, chính là trao toàn bộ văn minh của tiểu thế giới vào tay Tống Thư Hàng.

Vị Tri Bạch khẽ mỉm cười: "Toàn bộ quá khứ của thế giới này, liền giao cho ngươi." Từ bây giờ, tiểu thế giới nhân tạo này sẽ dần dần biến mất, cuối cùng sẽ không còn tồn tại.

Y từng để lại dấu vết trên thế giới, chính là gói dữ liệu khổng lồ kia. 'Quá khứ' hoàn chỉnh này, được Vị Tri Bạch giao phó cho Tống Thư Hàng.

Tất cả những người khổng lồ trên tiểu thế giới nhân tạo đã rơi vào 'luân hồi vô hạn', trên thực tế đã sớm chỉ còn lại dữ liệu, từ thời viễn cổ đã không còn tồn tại.

Sau đó, Vị Tri Bạch số 31 quay người trở lại quỹ đạo, một lần nữa hóa thành một bức tượng.

Hôm sau.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười nói: "Không hiểu sao, nhìn thấy Tống Thư Hàng nghiêm túc bế quan cả một ngày, ta lại có chút cảm khái." Thạch Bi Đạo Hữu nói: "Xem ra cậu ta còn có thể bế quan thêm một thời gian nữa...

Thông thường, sau khi có được đại kỳ ngộ của cả một 'thế giới nhân tạo', việc bế quan vài năm thậm chí vài thập kỷ để tiêu hóa thu hoạch là rất bình thường." Thạch Bi Đạo Hữu hiện tại không dám nói chắc, sợ bị bia đá này cảnh cáo.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: "Ta cá là Thư Hàng nhiều nhất chỉ bế quan thêm hai ngày, chuyện không quá ba, cậu ta tuyệt đối không thể bế quan quá ba ngày." Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "Tại sao cái gì cũng không thể quá ba vậy?" Ba đúng là một con số rất kỳ diệu.

Lúc này, giọng Tống Thư Hàng đột nhiên vang lên: "Tôi cá là lần này mình có thể bế quan một tháng." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Y quay cán kiếm ra sau nhìn, liền thấy 'Nguyên Thần' của Tống Thư Hàng xuất khiếu, đang nghiêm túc nói mơ.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thở dài: "Thư Hàng à, chuyện nói mơ này phải để lúc ngủ mà nói chứ." Ta còn tưởng ngươi ít nhất trụ được ba ngày hai đêm, kết quả ngươi chỉ trụ được một ngày là đã chơi trò

Nguyên Thần xuất khiếu rồi à?

Sở các chủ ngốc mao hỏi: "Lần này lại có 'thao tác' gì vậy?" Tống Thư Hàng lên tiếng: "Ừm, lần này tôi cần tranh thủ trước khi 'mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo' bị tôi hấp thu hoàn toàn, mà đi đến hiện thế một chuyến." Sở các chủ ngốc mao: "Lý do là gì?" Tống Thư Hàng Nguyên Thần chỉ chỉ phong ấn dưới chân: "Bởi vì chúng ta phải đi 'đối đầu' với tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão.

Thủ đoạn có thể đối phó tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão, mà Bạch tiền bối Two đã đề cập trong một lần xem bói, thì nằm ngay dưới chân chúng ta." Phong ấn này, tập hợp lực lượng của 33 vị Vị Tri Bạch, có thể trực tiếp phong ấn tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão thành một 'quả trứng'!

Vì vậy, cần phải tranh thủ trước khi 'mảnh vụn tiểu thế giới nhân tạo' chưa bị hấp thu hoàn toàn, mà đi tiếp xúc với tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão.

Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái, hai bộ 33 Thú bản mệnh pháp khí bay ra, bảo vệ Nguyên Thần của cậu: "Nhục thân của tôi phải tiếp tục ở lại đây, vì vậy chỉ có thể Nguyên Thần xuất khiếu để thu hút Bàn Cầu Đại Lão tiểu hào." Thạch Bi Đạo Hữu khẽ nhảy lên: "Nguyên Thần xuất khiếu để đối mặt với Cửu U Chúa Tể, e rằng quá nguy hiểm.

Hãy mang ta theo đi." Sở các chủ ngốc mao nói xong, liền cấy ghép lên đầu Nguyên Thần của Tống Thư Hàng: "Ta đã được bản thể nạp đầy điện, có thể giúp ngươi một tay." Thủ đoạn 'cấy ghép' của Sở các chủ ngốc mao này quả thực là phúc âm của những người hói đầu.

Thông qua thế giới hạch tâm làm bàn đạp, Nguyên Thần của Tống Thư Hàng lấy 'Thánh Ấn Mộc Đao' làm tọa độ, trực tiếp xuất hiện trên không gian hiện thế.

Tiếp theo, chỉ còn chờ tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão đột kích.

Tống Thư Hàng tin rằng, với sự kiên nhẫn của Bàn Cầu Đại Lão, tiểu hào phân thân của y chắc chắn sẽ chịu đựng được sự cô độc.

Trong mấy ngày cậu ở tiểu thế giới nhân tạo, tiểu hào của Bàn Cầu Đại Lão chắc chắn vẫn luôn bói toán để khóa định vị trí của cậu.

Tống Thư Hàng tin vào sức hút của mình đối với Bàn Cầu Đại Lão.

Sở Ngốc Mao và Thạch Bi Đạo Hữu cũng đã chuẩn bị sẵn sàng để chống lại sự tấn công của tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Mười phút, nửa giờ, một giờ, hai giờ...

Bàn Cầu Đại Lão, lại mãi không xuất hiện.

Tống Thư Hàng: "???" Chẳng lẽ, mình đã không còn sức hấp dẫn với Bàn Cầu Đại Lão nữa sao?

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng lẩm bẩm: "Lâu như vậy rồi, tại sao tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão vẫn chưa tới?" Chẳng lẽ mình không còn sức hấp dẫn với Bàn Cầu Đại Lão nữa?

Không thể nào, trên người mình có thứ mà Bàn Cầu Đại Lão muốn mà...

Khoan đã, là thứ gì vậy nhỉ?

Bàn Cầu Đại Lão trước đó đuổi mình khắp vũ trụ, là muốn lấy thứ gì từ trên người mình vậy?

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng gãi đầu, không nhớ ra được.

Nhưng dù sao đi nữa, cậu đã 'đối đầu' với Bàn Cầu Đại Lão nhiều lần như vậy, hố y cũng nhiều lần rồi, còn cướp mất 'Thiên Đạo di thuế cầu' của y.

Dù thế nào, đối phương cũng không có lý do gì để bỏ qua cho cậu.

Không thể nào chỉ vì vỏn vẹn 'mấy ngày' mà y lại gác cậu sang một bên.

Tống Thư Hàng rất tự tin vào thể chất 'hút thù hận' của mình.

Trừ phi, bên Bàn Cầu Đại Lão xảy ra ngoài ý muốn...

Ví dụ như, phân thân của y ở hiện thế cuối cùng đã bị Bạch tiền bối Two giải quyết rồi?

Thế là Tống Thư Hàng nhanh chóng mở chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', liên hệ Bạch tiền bối Two: [Bạch tiền bối, phân thân của Bàn Cầu Đại Lão ở hiện thế đã bị ngài 'xử lý' rồi sao?] Bạch tiền bối Two trả lời: [Đâu có dễ như vậy?

Bàn Cầu cũng là Cửu U Chúa Tể, còn kém mấy hơi thở nữa, hình chiếu phân thân của ta muốn 'đối đầu' với y cho nổ tung cũng cần chút thời gian.

Ngươi đã ra khỏi tiểu thế giới kia rồi sao?] Tống Thư Hàng trả lời: [Chưa ạ, bản thể của tôi vẫn đang bế quan trong tiểu thế giới nhân tạo...

À mà, tôi dựa theo quẻ bói của Bạch tiền bối, đã thành công có được thủ đoạn phong ấn 'tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão'.

Hiện tại Nguyên Thần của tôi đã đến hiện thế, đang chờ tiểu hào của Bàn Cầu Đại Lão đến tìm tôi, để tôi phong ấn y thành trứng.] Bạch tiền bối Two: "..." Chư thiên vạn giới, cũng chỉ có Tống Thư Hàng dám vui vẻ 'đối đầu' với Cửu U Chúa Tể như vậy.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội hỏi: [À phải rồi, Bạch tiền bối.

Lần trước 'hệ thống tự động toán quẻ của Bạch Two' đã hết thời hạn thử nghiệm rồi, ngài gia hạn cho tôi một lần nhé?] 'Hệ thống tự động toán quẻ của Bạch Two' ai dùng người đó biết, hiệu quả thực sự rất tốt.

Bạch tiền bối Two trả lời hai chữ: [À à.] Cơ thể Tống Thư Hàng không kìm được tự động bật tần suất chấn động 20Hz. 'Chuyện tôi dùng 'Người khổng lồ hủy diệt' để 'cày điểm' lần trước, đã bị hệ thống phản hồi lại cho Bạch tiền bối Two?' Bạch tiền bối Two lại trả lời một câu: [Tóm lại, phân thân chủ thể của Bàn Cầu sẽ do ta đối phó, ta có thể đảm bảo y sẽ không phân liệt ra tiểu phân thân nữa.

Còn về tiểu hào phân thân bên ngươi, ngươi tự giải quyết đi.

Vạn nhất có chết thì cứ gửi tín hiệu SOS cho ta, ta sẽ xử lý thủ tục chuyển sinh cho ngươi.] Y gần đây rất bận, y đang cùng Hiện Thế Bạch thực hiện 'Kế hoạch Tạo Thần' đã đến giai đoạn then chốt.

Không chỉ Hiện Thế Bạch, trong lòng Cửu U Bạch Two cũng có một loại 'cảm giác cấp bách', cần phải nhanh chóng hoàn thành 'Kế hoạch Tạo Thần'!

Kết thúc cuộc gọi với Bạch tiền bối Two, Tống Thư Hàng nhìn đôi tay 'Nguyên Thần' của mình.

Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ ra một khả năng: "À phải rồi, chẳng lẽ là vì tôi hiện tại đang ở trạng thái 'Nguyên Thần', nên trong quẻ bói của Bàn Cầu Đại Lão, tôi là trạng thái 'không hoàn chỉnh', vì vậy y ngại không muốn đến tìm tôi sao?" Trước đây, khi cậu chỉ kéo 'hai cánh tay' hoặc 'nửa người mình' đến hiện thế, cũng không thể thu hút Bàn Cầu Đại Lão.

Sở các chủ ngốc mao nói: "Có khả năng." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói: "Nếu vậy, chúng ta không thể ở đây chờ đợi mãi được." Thời gian của cậu vô cùng quý báu, không thể cứ ở đây chờ Bàn Cầu

Đại Lão đến 'đối đầu' với cậu.

Thạch Bi Đạo Hữu hỏi: "Bước tiếp theo chuẩn bị đi đâu?" Tống Thư Hàng lên tiếng: "Về lại hiện thế?

Trái Đất trước đã." Cậu chuẩn bị đổi 'Thiên Đạo Nhãn dược thủy' thắng được từ 'Tán Tài Vương Tọa' với các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' để lấy bảo vật.

Chương 2543

Tiếp theo nữa là niên hội 'Thiên Hà Tô Thị'.

Cậu đã nhận được thiệp mời, đương nhiên sẽ tham gia.

Đến lúc đó, theo như đã hẹn với Tam Nhãn tiền bối, cậu sẽ đem các bảo vật đổi được từ các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thông qua nghi thức 'Tán Tài Vương Tọa', mà tán tài ra ngoài.

Bảo vật khó khăn lắm mới có được, lại phải đau lòng tự tay tán tài chúng.

Đối với một người 'nghèo rớt mồng tơi' như Tống Thư Hàng mà nói, không có chuyện gì đau lòng hơn thế này.

Chuyện này giống như trúng số một triệu tệ, rồi lại bị buộc phải quyên góp bốn năm trăm nghìn tệ vậy, đau lòng đến mức không thở nổi.

Nhưng, ước định là ước định.

Ước định này đã được khắc vào quy tắc trong 'nghi thức đánh cược' của Tam Nhãn tiền bối và cậu. "Không nỡ bỏ con thì không bắt được sói." Nếu không tuân thủ ước định, nghi thức đánh cược tiếp theo sẽ không thể khởi động.

Muốn thắng được nhiều hơn, thắng được những bảo vật tốt hơn, thì tán tài là một khâu không thể thiếu.

Có thể khẳng định là khâu 'tán tài' này chắc chắn có lợi cho Tam Nhãn tiền bối...

Chỉ là không biết đối phương sẽ thu được gì?

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng thông qua 'tọa độ Thánh Ấn

Mộc Đao', trực tiếp nhảy vọt đến hiện thế?

Trái Đất?

Khu vực An Lạc.

Sau đó, cậu lấy điện thoại ra khẽ lắc lắc, tín hiệu đã khôi phục.

Tống Thư Hàng mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần': "Cảm giác đã lâu không online rồi." Lúc này, trong nhóm vẫn náo nhiệt như thường lệ.

Niên hội Thiên Hà Tô Thị giới này được tổ chức rất lớn.

Nghe nói ngay cả Tô Thị Lão Tổ ẩn thế 'Tô Thị Thằng Kết' cũng đã quay về, chủ trì niên hội Tô Thị lần này.

Tô Thị A Thất còn giành được quyền lực rất lớn, một hơi mời tất cả thành viên trong nhóm, bao gồm A Miêu, A Cẩu và A Lang đều đến.

Chủ đề thảo luận trong nhóm hiện tại đều xoay quanh 'Niên hội Thiên Hà Tô Thị', náo nhiệt hệt như 'Tiệc Tiên Yến' của Biệt Tuyết Tiên Cơ lần trước.

Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn vào nhóm: "Các tiền bối, đã lâu không gặp ~ mọi người vẫn khỏe chứ ạ?" Thế nhưng rất nhanh, tin nhắn cậu gửi đã bị nhấn chìm.

Tống Thư Hàng: "..." Tốc độ trò chuyện 'spam màn hình' của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hiện tại khiến cậu không thể chen lời.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể đi thẳng vào vấn đề.

Tống Thư Hàng từ 'thế giới hạch tâm' lấy ra 'Thiên Đạo Nhãn dược thủy', chụp một tấm ảnh.

Sau đó cậu gửi bức ảnh vào nhóm, chú thích: [Thiên Đạo Nhãn dược thủy].

Hai chữ Thiên Đạo, đối với bất kỳ tu luyện giả nào cũng vô cùng nhạy cảm.

Đặc biệt là giai đoạn hiện tại.

Lần này, tất cả thành viên trong nhóm đều chú ý đến Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Tô Thị A Thất hỏi: "Ôi, Thư Hàng ngươi lên rồi à, đã nhận được thiệp mời chưa?" Diệt Phượng Công Tử hỏi: "Cái quỷ này là thứ gì vậy?" Tống Thư Hàng gửi tin nhắn: "Thiệp mời đã nhận rồi ~ Ngoài ra, thứ này như mọi người thấy, là Thiên Đạo Nhãn dược thủy.

Hóa chân giới thực." Thất Tu Thánh Quân kèm theo biểu cảm 'mắt trợn há hốc' hỏi: "Là tác phẩm Thiên Đạo của vị Bất Hủ kia sao?" Tống Thư Hàng trả lời: "Không phải tác phẩm của Thiên Đạo đương nhiệm, mà là của một vị trong số mấy nhiệm kỳ trước.

Tôi xin giới thiệu: bảo vật này, chỉ cần một giọt, là có thể khai mở một tia linh trí cho bản mệnh pháp khí.

Nếu là pháp khí vốn đã có 'linh trí' như Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối, thậm chí có thể trực tiếp tiến hóa thành khí linh.

Vật tốt không để lọt vào tay người ngoài, các tiền bối nếu có nhu cầu thì hãy giao dịch với tôi nhé." Dù sao thì những thứ giao dịch được đến lúc đó, đều sẽ được dùng để tán tài tại Niên hội Thiên Hà Tô Thị ~ Đến lúc đó, danh tiếng 'Bá Tống?

Hào phóng?

Huyền Thánh' sẽ vang danh giang hồ.

Dược Sư: "Có hiệu quả không?" Tống Thư Hàng khẳng định trả lời: "Đã đích thân kiểm chứng rồi, có hiệu quả.

Ba mươi ba bộ tổ hợp pháp khí của tôi, bây giờ đã toàn bộ ngưng tụ ra một tia ý thức yếu ớt!" Cậu đã giấu đi sự thật rằng 'Nghịch Kình Quyền Sáo' đã đản sinh khí linh tiểu tiên tử, sợ làm tổn thương tâm hồn các tiền bối.

Giờ đây, cậu đã trở nên trưởng thành hơn, không dễ dàng làm người khác đau lòng nữa.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: "..." Y vừa hẹn với Tống Thư Hàng là tháng 1 năm sau sẽ cùng đi khám phá [Hóa Linh Di Tích] trong vũ trụ, để thu được bảo vật có thể khiến pháp khí đản sinh ý thức yếu ớt hoặc khiến ý thức yếu ớt của pháp khí đản sinh ra khí linh.

Không ngờ mới cách nửa tháng, Tống Thư Hàng đã 'mò' ra được 'Thiên Đạo Nhãn dược thủy', có công năng tương tự.

Tống Thư Hàng thấy Hoàng Sơn tiền bối online, vui vẻ gửi tin nhắn riêng: "Hoàng Sơn tiền bối, cháu gửi ngài một phần 'nhãn dược thủy'.

Đợi sang năm chúng ta khám phá Hóa Linh Di Tích, nếu giành được bảo vật, là có thể một hơi khiến bản mệnh pháp khí đản sinh khí linh luôn!" Thiên Đạo Nhãn dược thủy thúc đẩy 'ý thức yếu ớt' của pháp khí, sau đó bảo vật trong Hóa Linh Di Tích lại khiến 'ý thức yếu ớt' tiến hóa thành khí linh, nghĩ thôi đã thấy tuyệt vời rồi.

Hoàng Sơn tiền bối trả lời: "Ổn cả ~" Chỉ hy vọng 'Thiên Đạo Nhãn dược thủy' của Tống Thư Hàng tiểu hữu sẽ không trùng lặp hiệu quả với bảo vật trong 'Hóa Linh Di Tích'.

Suy nghĩ một lát, Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời Tống Thư Hàng: "Chúng ta hãy đợi đến tháng 1 năm sau, từ 'Hóa Linh Di Tích' lấy ra pháp vật có thể khiến pháp khí tiến hóa, để pháp khí tiến hóa lần thứ nhất.

Sau đó dùng 'nhãn dược thủy' để pháp khí tiến hóa lần thứ hai.

Thứ tự này là ổn thỏa nhất." Nhãn dược thủy là Thiên Đạo tạo vật, hiệu quả chắc chắn mạnh hơn bảo vật trong 'Hóa Linh Di Tích'.

Như vậy, có thể tránh tối đa 'hiệu quả trùng lặp'!

Tống Thư Hàng rất nhanh đã hiểu ý trong lời nói của Hoàng Sơn tiền bối: "[Biểu cảm Vũ Nhu Tử nước mắt giàn giụa] Tiền bối, cháu đã dùng Thiên Đạo Nhãn dược thủy rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả an ủi: "Đừng hoảng, hiệu quả trùng lặp cũng chỉ là ta suy đoán, không nhất định thật sự sẽ xảy ra.

Ngươi hãy giao dịch xong với các đạo hữu trong nhóm trước, ta bên này sẽ liên hệ Lý Đạo Quân, xem xem có thể đẩy nhanh kế hoạch, sớm đến 'Hóa Linh Di Tích' được không." Hoàng Sơn tiền bối dù trong bất kỳ lúc nào cũng vô cùng đáng tin cậy.

Tống Thư Hàng vuốt màn hình điện thoại, chuyển sang giao diện chat 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Thất Tu Thánh Quân lên tiếng hỏi: "'Nhãn dược thủy' này vô cùng quý giá, Thư Hàng ngươi chuẩn bị dùng nó để đổi lấy bảo vật gì?" Vì là 'Thiên Đạo tạo vật', nên có khả năng ẩn chứa 'Thiên Đạo tin tức'.

Thất Tu từng chấp chưởng 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', thấu hiểu vật phẩm ẩn chứa 'Thiên Đạo tin tức' quý giá đến mức nào!

Việc khiến bản mệnh pháp khí đản sinh ý thức, tiến hóa thành khí linh chỉ là tác dụng phụ của nó, tác dụng thực sự của nó...

ừm, là dùng để tưới nhuận Thiên Đạo nhãn tình?

Lệ Chi Tiên Tử: "Thư Hàng ngươi muốn cái gì?

Ngươi hiện tại thiếu cái gì?" Diệt Phượng Công Tử: "Linh thạch?" Hằng Hỏa Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu đồng bộ trả lời: "Linh thạch?" Nhắc đến Tống Thư Hàng tiểu hữu thiếu cái gì, vậy chắc chắn là linh thạch.

Diệt Phượng Công Tử bổ sung: "Ta nhớ Thư Hàng đợt linh thạch và bảo vật trước đều bị 'khắc kim' hết rồi." Tống Thư Hàng trả lời và hỏi: "Nếu là trong tình huống bình thường, tôi cũng hy vọng có thể đổi lấy một khoản linh thạch.

Bởi vì tôi thực sự thiếu thứ này...

Nhưng lần này, bảo vật tôi đổi được có công dụng khác." "Thứ này thông thường có thể đổi được bảo vật gì?" Cậu chỉ nghĩ đến việc dùng 'Thiên Đạo Nhãn dược thủy' này để đổi bảo vật với các tiền bối trong nhóm, nhưng chưa nghĩ đến việc đổi lấy thứ gì, cũng không hiểu rõ thị trường.

Đổi linh thạch thực ra là một lựa chọn rất tốt, nhưng vấn đề là khi tán tài mà chỉ tán linh thạch thì quá 'mất mặt'.

Thất Tu Tôn Giả lên tiếng: "Loại đồ này, thông thường có giá mà không có thị trường.

Dù sao đối với tu sĩ mà nói, khí linh thực sự quá quan trọng." Tống Thư Hàng vui vẻ nói: "Vậy chúng ta hãy định một mức giá hữu nghị, đừng để người ngoài hời." "Tôi chuẩn bị dùng 'nhãn dược thủy' để đổi lấy một loạt bảo vật, sau đó tổ chức một 'Đại hội Tán Tài', mọi người đều biết mà...

Tán Tài Vương Tọa hiện đang trong tay tôi." Thất Tu Thánh Quân và những người khác liền hiểu ra: "Thì ra là vậy." 'Nhãn dược thủy' của Tống Thư Hàng tiểu hữu, chính là thu được từ Tán Tài Vương Tọa?

Tống Thư Hàng lại bổ sung: "Đến lúc đó khi tán tài, tôi sẽ chọn một thời điểm mà tất cả các tiền bối đều có mặt ~ cố gắng để phúc lợi lại cho mọi người." Lệ Chi Tiên Tử: "Nếu nói là thời điểm mọi người đều có mặt, vậy là Niên hội Tô Thị sao? [Biểu cảm Tống Thư Hàng xoắn ốc thăng thiên]" Tống Thư Hàng: "..." Lệ Chi Tiên Tử, tại sao cô lại đoán ra ngay được vậy, tôi còn định dành cho mọi người một bất ngờ mà.

Dược Sư vui vẻ nói: "Có phong độ!" Niên hội Thiên Hà Tô Thị, Tống Thư Hàng trực tiếp khai mở 'Tán Tài Vương Tọa', cái 'phong độ Bá Tống' liền đến.

Thất Tu Thánh Quân nói: "Thì ra là vậy, ta hiểu rồi.

Nếu là nghi thức Tán Tài Vương Tọa, vậy thì bất kể là bảo vật nhất phẩm hay thất, bát phẩm đều sẽ được sử dụng.

Vậy nên mọi người hãy cố gắng ra tay, nếu trong tay có bảo vật thích hợp thì cứ lấy ra giao dịch với Thư Hàng đi.

Ta cùng Linh Vũ Điệp Đạo Hữu, Vân Tước Tử Tiên Tử có thể gom góp một lô bảo vật thất phẩm và bát phẩm.

Còn về bảo vật trấn tràng của nghi thức tán tài, Thư Hàng ngươi có thể dùng hai hoặc ba phần 'nhãn dược thủy' để thay thế.

Dù sao bảo vật cửu phẩm cấp không dễ có được." Hoàng Sơn Tôn Giả hiện thân nói: "Bên ta cũng có một phần tài nguyên lục phẩm và thất phẩm có thể dùng để giao dịch." Nói là một phần, nhưng với mức độ hào phóng của Hoàng Sơn Tôn Giả, số lượng này chắc chắn không nhỏ.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ lên tiếng: "Bên ta cũng có thể điều động một lô bảo vật thất, bát phẩm." Y đại diện không chỉ cho mình, nếu số lượng nhãn dược thủy trong tay Tống Thư Hàng đủ, y hy vọng có thể đổi lấy nhiều phần 'nhãn dược thủy' hơn.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời: "Bên ta có Trận pháp Phục sinh cấp ngũ phẩm tu sĩ đang để không, ngoài ra ta sẽ thêm một lô bảo vật cấp ngũ phẩm, lục phẩm vào cho đủ số vậy." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nói: "Bên ta cũng tích lũy rất nhiều vật tư cấp 6, 7 phẩm, đang lúc không biết làm sao để xử lý." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Các đạo hữu trong nhóm nếu 'bảo vật' trong tay không đủ, có thể đến chỗ ta mượn một ít.

Gần đây ta lại thăng chức rồi, vật tư trong bảo khố môn phái ta có thể điều động số lượng lớn.

Phiền phức hơn một chút là cần thu một ít phí thủ tục và lãi suất ~" Dù sao bọn họ Ma Môn cũng không phải làm từ thiện, điều y có thể làm cho các đạo hữu trong nhóm là trong phạm vi quyền hạn, cố gắng tranh thủ mức lãi suất vay thấp nhất. [Toàn Luật Tiên Cơ] Vũ Nhu Tử: "À phải rồi Tống tiền bối, ngài có mạng dây không?

Nếu có, cháu có thể phái người giao hàng của Linh Vũ Điệp Đảo đến giúp ngài giao hàng ~ Vị giao hàng viên này là được đào từ nơi khác về với giá cao đó." Tống Thư Hàng nói: "Có chứ, là vị giao hàng viên có thể theo mạng dây đến đánh người đó à?" [Toàn Luật Tiên Cơ] Vũ Nhu Tử vui vẻ nói: "Đúng đúng đúng, chính là y.

Tống tiền bối đã từng tiếp xúc với đồng loại của y rồi sao?" Trên Linh Vũ Điệp Đảo.

Vũ Nhu Tử nằm trên giường, hai chân khẽ đung đưa.

Trong đầu nàng đang đọc những cảnh quay được 'Hắc Bì Vũ Nhu Tử' truyền đến.

Tống tiền bối, thật sự đã đẹp trai hơn rất nhiều!

Sau khi Tống Thư Hàng quay về hiện thế?

Trái Đất, Hắc Bì Vũ Nhu Tử liền theo từ mảnh vỡ 'tiểu thế giới nhân tạo' mà trở về hiện thế.

Sau khi 'liên lạc' với bản thể được nối lại, Hắc Bì Vũ Nhu Tử liền bắt đầu truyền tin tức về bản thể.

Mấy cảnh quay Tống Thư Hàng cuối cùng được truyền cho bản thể Vũ Nhu Tử đều là do nàng tỉ mỉ chọn lựa, chụp ở góc độ đẹp trai nhất.

Mức độ đẹp trai của Tống Thư Hàng trong mấy cảnh quay này, so với Bá Tống ngoài đời còn đẹp trai hơn hai phần.

Ngoài ra, trong tin tức nàng truyền về còn bao gồm những trải nghiệm gần đây khi nàng ở cùng Tống Thư Hàng, quá trình bị 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' và 'Tạo Hóa Tiên Tử' huấn luyện nghiêm khắc sau khi trở thành "phụ kiện" của Tống Thư Hàng, cũng như một số cảm ngộ trong tu luyện.

Trong đó, số lượng cảm ngộ trong tu luyện không ít, dù sao các "phụ kiện" trên người Tống Thư Hàng đều mạnh đến mức không thể tin được, "phụ kiện" cấp Trường Sinh Giả đều là tiêu chuẩn.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử chỉ im lặng "treo" trong bóng Tống Thư Hàng, trong sinh hoạt hằng ngày cũng có thể lĩnh ngộ được rất nhiều.

Vũ Nhu Tử cầm điện thoại, lật người, giữ nguyên tư thế nằm sấp, ngón tay không ngừng vuốt trên điện thoại: "Thật muốn đi mạo hiểm cùng Tống tiền bối quá." Ký ức Hắc Bì Vũ Nhu Tử truyền đến, quả thực quá kích thích rồi.

Cuộc sống gần đây của Tống Thư Hàng vẫn phong phú như thường lệ.

Chương 2544

Sau khi 'đối đầu' với Bàn Cầu ở Nho gia và 'thất thân' trong Thiên Phạt, cậu lại đi đến Gia Nhĩ Thánh Sơn của Thú Tu Giới để tranh đoạt tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, trong thời gian đó còn tiếp xúc với tiểu thế giới do Thiên Đạo Bạch để lại.

Trên đường còn tranh thủ thời gian đánh cược hai ván với Tam Nhãn tiền bối, lại bị Bàn Cầu Đại Lão truy sát khắp vũ trụ, hôm nay mới vừa từ 'tiểu thế giới nhân tạo' đi ra.

Những kinh nghiệm phong phú này, một tu sĩ bình thường căn bản không thể trải qua hết trong một hai năm.

Chưa kể đến những thứ khác, chỉ riêng việc 'xâm nhập cấm địa Gia Nhĩ Thánh Sơn của Thú Tu Giới', một tu sĩ bình thường cũng sẽ mất một năm để chuẩn bị, tranh thủ thu được lợi ích lớn hơn trong cấm địa.

Mặc dù Vũ Nhu Tử có thể đồng bộ các loại ký ức từ 'Hắc Bì Vũ Nhu Tử', nhưng cảm giác này vẫn có sự khác biệt so với việc đích thân trải nghiệm.

Hơn nữa, tính cách của Hắc Bì Vũ Nhu Tử cũng quá 'mềm', nếu là nàng cùng Tống tiền bối đi mạo hiểm, nàng chắc chắn sẽ hoạt bát hơn, nâng cao mức độ kịch tính của cuộc phiêu lưu.

Vũ Nhu Tử ngồi dậy, vì cứ nằm sấp thì không tốt cho cơ thể phát triển: "Nghe nói Đậu Đậu sắp bị Hoàng Sơn tiền bối đuổi ra ngoài, tự lập Động Phủ...

Vậy mình hiện tại cũng là cảnh giới ngũ phẩm, có phải cũng có thể đến hải vực gần đó mở một 'phân đảo Linh Vũ Điệp Đảo' không?" Có nên đi đề nghị với A Ba một chút không?

Nhưng sau khi nghĩ đi nghĩ lại, Vũ Nhu Tử ôm hai đầu gối ngả sang phải, vẻ mặt tuyệt vọng.

Bởi vì nghĩ đến việc thành lập phân đảo, đó không chỉ đơn giản là đi tìm một hòn đảo nhỏ đào một cái Động Phủ.

Đến lúc đó, nàng cần quản lý các loại phát triển trên đảo, giống như A Ba đã đầu tư rất nhiều sức lực cho Linh Vũ Điệp Đảo, nàng liền cảm thấy đầu đau quá.

Tính cách của nàng, đã định trước nàng không thể trở thành một đảo chủ đủ tư cách.

Trên thực tế, nếu Vũ Nhu Tử muốn thành lập một 'phân đảo Linh Vũ Điệp Đảo', Linh Vũ Điệp Tôn Giả chắc chắn sẽ đồng ý.

Sau đó, Vũ Nhu Tử trong mấy năm tới sẽ phải ở lại phân đảo, học cách trở thành một đảo chủ đủ tư cách, tiến hành bồi huấn.

Vũ Nhu Tử ôm hai đầu gối, lăn qua lăn lại trên giường: "Nếu Tâm Ma không phải là Hắc Bì thì tốt rồi." Như vậy nàng có thể để 'Tâm Ma Vũ Nhu Tử' ở nhà trông nhà, còn mình thì lén lút chạy ra ngoài, lang thang khắp nơi.

Vũ Nhu Tử lẩm bẩm: "Có cách nào làm cho Tâm Ma biến thành màu trắng không nhỉ?" Lúc này, một giọng nói dễ nghe vang lên bên tai Vũ Nhu Tử: "Không có, bởi vì cái 'đen' đó không đơn giản chỉ là da thịt, không thể tẩy trắng được." Vũ Nhu Tử vừa quay đầu, liền thấy một 'cánh cửa không gian' mở ra bên cạnh nàng.

Sau đó, một đôi chân dài giống hệt nàng bước ra từ cánh cửa không gian.

Vũ Nhu Tử thất vọng nói: "Là ngươi à." Thiên Đế chui ra từ cánh cửa không gian, kéo ghế máy tính ra ngồi xuống, thành thạo như thể trở về nhà mình vậy.

Vũ Nhu Tử lên tiếng: "Ngươi khi nào mới chịu trả Linh Quỷ lại cho ta?" Nàng dường như đã không phải lần đầu tiên đối mặt giao lưu với Thiên Đế.

Thiên Đế ha ha cười nói: "Thứ ta cướp được bằng bản lĩnh của mình, mắc gì phải trả cho ngươi chứ?" Vũ Nhu Tử: "..." Tức thật, nếu không phải đánh không lại Thiên Đế, nàng đã sớm xông lên 'đấm' y rồi.

Thiên Đế bắt chéo đôi chân dài miên man, khẽ mỉm cười: "Nhưng mà... thực ra ta có thể thay ngươi ở lại Linh Vũ Điệp Đảo một thời gian, trong khoảng thời gian này ngươi có thể lén lút đi ra ngoài chơi đùa." Vũ Nhu Tử ngồi thẳng người như một con lật đật, nhìn về phía Thiên Đế: "Ngươi muốn gì?" Thiên Đế từ từ nói: "Ta cũng muốn một phần 'nhãn dược thủy' mà Tống tiền bối vừa nhắc đến, bảo vật ta có thể tự mình đưa ra, ngươi chỉ cần giúp ta đổi một phần với Tống tiền bối là được.

Đổi lại, ta sẽ thay ngươi ở lại Linh Vũ Điệp Đảo một tuần." Vũ Nhu Tử ôm chặt điện thoại: "Ngươi lén xem trộm nhật ký chat của ta?" Thiên Đế kiêu ngạo nói: "Yên tâm, tin tức của ta là có được từ kênh khác, ta còn chưa nhàm chán đến mức phải lén xem nhật ký chat điện thoại của ngươi đâu." Vũ Nhu Tử: "..." Đối diện, Thiên Đế giơ ngón trỏ lên: "Thế nào, cân nhắc một chút xem, cả một tuần thời gian, có thể cho ngươi chơi thỏa thích." Vũ Nhu Tử hỏi ngược lại: "Ngươi có thể tự mình giao dịch với Tống tiền bối mà?" Thiên Đế trả lời: "Cậu ta cảnh giác ta lắm, hơn nữa cậu ta gần đây đang bị Cửu U Chúa Tể để mắt, nếu ta đi tiếp xúc với cậu ta thì quá nguy hiểm.

Gần đây ta phải tránh cậu ta ra." Tống Thư Hàng gần đây đối với y mà nói, không khác gì sao chổi, tránh được thì tránh.

Vũ Nhu Tử bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Đồng thời khi đang suy nghĩ, nàng âm thầm thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', liên hệ Tống Thư Hàng: [Tống tiền bối, Thiên Đế tìm cháu, muốn cháu giúp ngài đổi một phần 'nhãn dược thủy' với ngài.] Chuyện này, nàng cảm thấy vẫn là hỏi trực tiếp Tống Thư Hàng bản thân thì tốt hơn.

Tống Thư Hàng khẽ sững sờ: [Thiên Đế tìm ngươi?] Một lát sau, cậu trả lời: [Vậy thì đổi đi, gần đây quan hệ giữa tôi và Thiên Đế không còn gay gắt như trước nữa, nếu chỉ là giao dịch thì hai bên cùng có lợi, không vấn đề gì.] Vũ Nhu Tử nheo mắt: [Vậy cháu sẽ vui vẻ trả lời y ngay.] Cứ như vậy, nàng sẽ có một tuần thời gian có thể lén lút ra ngoài.

Vũ Nhu Tử trả lời Thiên Đế: "Ta đồng ý rồi!" Thiên Đế đưa tay phải về phía Vũ Nhu Tử: "Hợp tác vui vẻ, thân là thương nhân trung gian, ngươi có thể rút một ít hoa hồng, ta sẽ không để ý đâu." Vũ Nhu Tử bắt tay với Thiên Đế, hỏi: "Hợp tác vui vẻ.

Ngươi ở lại Linh Vũ Điệp Đảo bảy ngày là có chuyện gì sao?" Nàng không tin Thiên Đế nếu không có việc gì lại nguyện ý lãng phí bảy ngày ở Linh Vũ Điệp Đảo!

Đối với một nhân vật cấp đại lão như y mà nói, mỗi ngày đều rất quý giá.

Thiên Đế nhếch môi: "Ừm, ở lại Linh Vũ Điệp Đảo cũng coi như là tiện đường.

Ta muốn đợi một thứ gì đó đến Linh Vũ Điệp Đảo." "Còn về rốt cuộc là thứ gì, ta sẽ không nói cho ngươi đâu.

Tránh việc ngươi chuyển tin tức cho Tống tiền bối, gây rối cho ta." Vũ Nhu Tử: "..." Vũ Nhu Tử khéo léo nhảy xuống giường, cúi người lấy ra một chiếc vali lớn đã chuẩn bị sẵn từ dưới gầm giường, sau đó vẫy tay với Thiên Đế: "Yên tâm đi, ta tuyệt đối sẽ không nói chuyện này cho Tống tiền bối đâu!" Nếu 'thứ' mà Thiên Đế muốn đợi không đi ngang qua Linh Vũ Điệp Đảo, thì nàng sẽ quay đầu lén lút tiết lộ tin tức này cho Tống Thư Hàng, sau đó vui vẻ cùng Tống tiền bối đi 'làm loạn'.

Dù sao, nàng hiện tại muốn đi lang thang khắp nơi, muốn đi đến những nơi xa hơn để mạo hiểm.

Nàng không muốn vừa mới ra ngoài, lại phải chạy về 'Linh Vũ Điệp Đảo' cùng Tống tiền bối, rồi quẩn quanh ở gần đó.

Thiên Đế nhếch môi, đưa cho Vũ Nhu Tử một cái hộp nhỏ, nói: "Đây là bảo vật ta dùng để đổi 'nhãn dược thủy' với Tống tiền bối, ngươi có muốn mở ra xem trước không?

Nếu thích, ngươi có thể lấy một ít hoa hồng từ đó." Vũ Nhu Tử: "..." Tại sao ngay cả cách xưng hô cũng phải học ta vậy?

Hơn nữa, tại sao lại cứ luôn khuyến khích ta rút hoa hồng chứ?

Nàng đưa tay nhận lấy cái hộp nhỏ này, cho vào 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại', nói: "Vậy ta đi tìm Tống tiền bối, sau đó vài ngày nữa bảo cậu ấy gửi 'nhãn dược thủy' đến Linh Vũ Điệp Đảo, ngươi nhớ chú ý ký nhận." Thiên Đế thành thạo gạt mở linh thực Vũ Nhu Tử đặt trên bàn, lấy một miếng nhỏ cho vào miệng, lộ ra vẻ mặt hài lòng: "Không thành vấn đề, ta sẽ ở đây thay ngươi đủ bảy ngày.

Ngươi nhớ quay về đúng lúc, sau bảy ngày này, ta sẽ rời đi, không chờ thêm một phút nào đâu." Linh thực trên Linh Vũ Điệp Đảo đều là đặc phẩm tự chế, y rất thích.

Hay đúng hơn là, những linh thực này rất hợp khẩu vị của 'Vũ Nhu Tử', khu Linh Quỷ mà y chiếm cứ cũng đặc biệt ưa thích loại khẩu vị này.

Sau khi chiếm cứ khu Linh Quỷ càng lâu, khó tránh khỏi sẽ bị ảnh hưởng một chút, điểm này cũng là điều không thể tránh khỏi.

Vũ Nhu Tử dặn dò: "Ta sẽ quay về đúng lúc, ngoài ra một lát nữa, A Ba sẽ phái 'Tiểu Điện' đến.

Tiểu Điện là đến để hỗ trợ Tống tiền bối giao hàng, đến lúc đó ngươi hãy bảo Tống tiền bối để lại cho ngươi địa chỉ cổng, để Tiểu Điện theo mạng dây mà đi tìm cậu ấy." Thiên Đế trả lời: "Hiểu rồi, yên tâm đi." Y hiện tại, không hề có dáng vẻ của vị chủ nhân Thiên Đình viễn cổ chút nào.

Vũ Nhu Tử cho chiếc vali lớn vào Nhất Thốn Súc Tiểu Đại, sau đó lấy ra một tấm chăn cùng loại với 'Đại lão bán mọi thứ', khoác lên người, thu liễm khí tức.

Nàng nói: "Vậy ta đi đây, ngươi nhớ chú ý đừng để lộ sơ hở." Tiếp đó, nàng lắc mình biến hóa, thi triển pháp thuật hóa thành một con bướm màu nhỏ nhắn.

Thân là một thiếu nữ yêu thích mạo hiểm, chí tại lang thang khắp nơi, Vũ Nhu Tử có đến mấy chục phương án để lén lút rời khỏi 'Linh Vũ Điệp Đảo'.

Từ tình hình hiện tại mà xét, tỷ lệ thành công của những phương án này không tệ.

Đương nhiên, cũng có thể là Linh Vũ Điệp Thánh Quân âm thầm dung túng.

Vũ Nhu Tử hiện đã ở cảnh giới ngũ phẩm, các phương án 'bỏ nhà đi bụi' càng thêm phong phú, hôm nay nàng chuẩn bị rời đi bằng 'Không Độn'.

Thiên Đế đứng dậy, thay Vũ Nhu Tử mở cửa sổ: "Thay ta gửi lời hỏi thăm đến Tống tiền bối." Con bướm màu do Vũ Nhu Tử biến hóa gật gật xúc tu, bay ra ngoài cửa sổ.

Thiên Đế dựa vào mép cửa sổ, tiện miệng hỏi thêm một câu: "Ngươi rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo rồi, người đầu tiên muốn tìm chính là Tống tiền bối sao?" Con bướm màu nhỏ do Vũ Nhu Tử biến hóa trả lời: "Vì chỗ Tống tiền bối khá là vui." Sau đó vỗ cánh bay càng lúc càng xa.

Thiên Đế một tay chống cằm, nhìn Vũ Nhu Tử bay đi.

Mãi cho đến khi con bướm màu biến mất, Thiên Đế mới đưa tay, lật ngón tay, một đóa 'Hình Chiếu Liên Hoa' hiện ra giữa các ngón tay y.

Y cúi đầu nhìn 'Hình Chiếu Liên Hoa', như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, y cười gửi cho Tống Thư Hàng một chút năng lượng, kèm theo lời nhắn: [Tống tiền bối, đây là một chút năng lượng của ngày hôm nay đó ~~].

Một bên khác.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân đang dẫn theo một tinh linh hồ quang điện lấp lánh, đi về phía lầu tu luyện của Vũ Nhu Tử.

Đi được nửa đường, Thánh Quân đột nhiên hơi khựng lại, ánh mắt nhìn về phía đông.

Lớp kết giới cảm ứng vô hình y âm thầm bố trí, đã bị kích hoạt.

Là con gái lại muốn lén lút bỏ trốn sao?

Linh Vũ Điệp Thánh Quân nghi hoặc: "Không phải vừa mới bảo ta mang Tiểu Điện đến cho nó sao, sao đột nhiên lại muốn bỏ nhà đi?" Đang suy nghĩ, không xa truyền đến giọng Vũ Nhu Tử: "A Ba, người đến rồi!" Chỉ thấy trong tiểu dược viên ở khúc cua, Vũ Nhu Tử đang ngồi xổm chỉnh lý mấy cây linh thực.

Ơ?

Vũ Nhu Tử không rời đi sao?

Linh Vũ Điệp Thánh Quân không đổi sắc mặt, đến bên cạnh Vũ Nhu Tử, cười nói: "Ta mang Tiểu Điện đến cho con đây, con đang trồng gì vậy?" Vũ Nhu Tử vỗ vỗ tay đứng dậy, nhìn về phía tinh linh hồ quang điện nhỏ kia, cười hì hì nói: "Con thấy mấy cây linh thực này hơi bị thương, nên muốn xử lý lại chúng một chút." "Cảm ơn A Ba đã cho con mượn Tiểu Điện." Linh Vũ Điệp Thánh Quân mỉm cười, đưa Tiểu Điện cho con gái.

Từ đầu đến cuối, Linh Vũ Điệp tiền bối đều giữ vẻ trấn định.

Nhưng trên thực tế, mỗi khi 'Vũ Nhu Tử' gọi y một tiếng 'A Ba', y đều có một cảm giác hụt hẫng khó hiểu.

Ẩn ẩn, y cảm thấy mỗi khi Vũ Nhu Tử gọi y một tiếng 'A Ba', y sẽ giảm thọ rất nhiều.

Nhưng y lại có thể xác định, Vũ Nhu Tử trước mắt chính là con gái của y.

Điểm này y tuyệt đối không thể nhận lầm.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân khẽ nói: "Mấy ngày nay con hãy tu luyện thật tốt, chỉ cần con không lười biếng, mấy ngày nữa ta sẽ đưa con đi tham gia Niên hội Thiên Hà Tô Thị." Vũ Nhu Tử lè lưỡi nói: "Mấy ngày nay con tu luyện chăm chỉ lắm." Nhìn thấy con gái đáng yêu như thường lệ, Linh Vũ Điệp Thánh Quân cũng yên tâm không ít.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân chắp hai tay sau lưng, duy trì uy nghiêm của một người cha: "Nếu con tự tin như vậy, vậy ngày mai ta sẽ đến kiểm tra kết quả tu luyện của con.

Nếu con có thể đạt yêu cầu của ta, sau Niên hội Thiên Hà Tô Thị, ta sẽ cho phép con ở lại thêm vài ngày." Vũ Nhu Tử tự tin nói: "Cảm ơn A Ba, con nhất định sẽ khiến người bất ngờ lớn." Linh Vũ Điệp

Thánh Quân gật đầu, để lại 'Tiểu Điện' rồi quay người, bước đi không nhanh không chậm, vững vàng rời đi.

Không ổn, hôm nay hơi kỳ lạ.

Nếu cứ để Vũ Nhu Tử gọi mấy tiếng 'A Ba' nữa, y sẽ phải cùng Hoàng Sơn Đạo Hữu ăn 'Tốc Hiệu Cứu Tâm Hoàn'.

Thiên Đế nhếch môi, đưa tay khẽ chạm vào 'Tiểu Điện' trên vai, nói: "Đi thôi, ta đưa ngươi đi gặp Tống tiền bối." Phương pháp để Tiểu Điện đi gặp 'Tống tiền bối' rất đơn giản.

Bước một, mở một cánh cửa truyền tống nhỏ.

Bước hai, nhét Tiểu Điện vào.

Bước ba, đóng cửa truyền tống lại.

An Lạc?

Thành phố đại học Giang Nam?

Tiểu lâu Dược Sư.

Sau khi Nguyên Thần của Tống Thư Hàng quay về, đang sắp xếp một bưu kiện lớn.

Đây là kiện hàng khổng lồ mà Hoàng Sơn tiền bối gửi cho cậu mấy hôm trước.

Bên trong chứa đầy 'khôi lỗi phân thân' dùng cho nhóm chat 'thủy quân'.

Ngay lúc này, bên cạnh cậu đột nhiên mở ra một cánh cửa truyền tống.

Một tinh linh toàn thân đầy tia chớp, đang hoảng loạn thất thố bị nhét vào lòng cậu.

Ba ba ba ~~ điện quang lóe sáng.

Dòng điện mạnh mẽ từ tinh linh bị hoảng sợ này bùng lên, khiến những sợi lông nhỏ trên cơ thể Tống Thư Hàng dựng đứng lên.

Cấp độ dòng điện quá thấp, cũng chỉ có thể làm dựng lông mà thôi.

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng dùng bàn tay lớn giữ chặt tinh linh nhỏ toàn thân bốc điện này, an ủi: "Bình tĩnh nào, tiểu gia hỏa đừng sợ." Nếu đổi là bản thể của cậu đến, lượng điện này thậm chí không thể làm dựng lông tơ.

Nguyên Thần xét về cường độ dù sao vẫn kém hơn nhục thân một chút.

Dưới sự an ủi của cậu, tinh linh nhỏ này từ từ hoàn hồn.

Chương 2545

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: "Ngươi chính là Tiểu Điện phải không?" Mặc dù không phải bò theo mạng dây đến, nhưng nhìn thấy cánh cửa không gian và cánh tay trắng muốt vừa rồi, rồi liên hệ đến chuyện Thiên Đế mà Vũ Nhu Tử đã nhắc đến khi gửi tin nhắn riêng cho cậu trước đó, Tống Thư Hàng liền đoán ra gần như chuyện gì đã xảy ra.

Tinh linh nhỏ đó lên tiếng trả lời: "Dạ vâng, Bá Tống tiền bối, cháu là Tiểu Điện ạ." Mắt nó cụp xuống, tránh ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh.

Khi 'Vũ Nhu Tử' đột nhiên mở cửa không gian nhét nó vào, nó đã bị dọa sợ.

Dù sao sức mạnh không gian là thủ đoạn của Cửu Phẩm Kiếp Tiên, mà 'Vũ Nhu Tử tiên tử' của Linh Vũ Điệp Đảo căn bản không có cảnh giới Cửu Phẩm.

Tinh linh nhỏ đáng thương suýt chút nữa đã nghĩ mình sẽ bị diệt khẩu rồi.

Tống Thư Hàng nói: "Hơi khác so với tiểu ca giao hàng mà tôi gặp lần trước a." Lần trước người giao hàng mà Tiên Tra khách phục phối cho cậu là một sinh vật dòng điện hình người, còn 'Tiểu Điện' mà Vũ Nhu Tử phái đến lại là một tinh linh hình thú cưng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử 'nhô đầu' ra, nghi hoặc hỏi: "Tại sao Tiểu Điện lại đến thông qua 'cánh cửa không gian' vậy?" Tống Thư Hàng khẽ xoa tinh linh nhỏ bốc điện: "Là Thiên Đế đó mà." "Tiểu Điện, khoảng thời gian sắp tới, phải làm phiền ngươi rồi.

Đợi tôi và các tiền bối giao dịch xong, tôi sẽ chọn ra bảo vật thích hợp cho ngươi từ đó, coi như là phí vất vả." Tiểu Điện khẽ gật đầu: "Cảm ơn Bá Tống tiền bối." Bá Tống Huyền Thánh, dường như cũng không đáng sợ như trong truyền thuyết.

Đặc biệt là vừa rồi, Bá Tống Huyền Thánh trực tiếp dùng tay xoa nó khi đang trong trạng thái bùng nổ điện, an ủi nó, vì vậy độ hảo cảm liền tăng vọt!

Tống Thư Hàng hỏi: "Bên tôi đang đối chiếu địa chỉ với các tiền bối trong nhóm.

Lát nữa, e rằng sẽ phải làm phiền ngươi bắt đầu giao hàng, thời gian hơi gấp, được không?" Tinh linh nhỏ dùng sức vỗ ngực: "Cứ giao cho cháu đi, Bá Tống tiền bối." Tống Thư Hàng cười gật đầu, nhìn về phía sau.

Phía sau, có nhiều máy tính lúc này, trước mỗi máy tính đều ngồi một 'Tống Thư Hàng'.

Đây chính là những khôi lỗi phân thân mà Hoàng Sơn tiền bối gửi đến cho Tống Thư Hàng, chỉ cần rót một chút tinh thần lực vào để kích hoạt, những khôi lỗi này liền có thể hóa thành phân thân 'thủy quân' của Tống Thư Hàng.

Với cảnh giới và tinh thần lực hiện tại của Tống Thư Hàng, chỉ cần để lại hạt giống tinh thần lực, cậu liền có thể đồng thời thao túng lô khôi lỗi này.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng vô cùng mạnh mẽ, mỗi lần thi triển 'Giám Định Bí Pháp' đều là một lần rèn luyện tinh thần lực cho cậu.

Lúc này, một phần phân thân 'thủy quân' đang tiếp xúc, giao lưu và đối chiếu địa chỉ với các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Thông Nương đang giúp Tống Thư Hàng đóng gói 'Thiên Đạo

Nhãn dược thủy', đóng gói nhãn dược thủy.

Sau khi các phân thân 'thủy quân' và các tiền bối trong nhóm xác nhận địa chỉ nhận hàng, Tiểu Điện lấy ra 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại', đựng Thiên Đạo Nhãn dược thủy vào.

Tiếp đó, nó bắt đầu theo mạng dây, nhanh chóng đi đến Động Phủ của các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', giao hàng tận nơi, và chịu trách nhiệm mang tất cả bảo vật về.

Cùng với việc Tiểu Điện không ngừng đi đi về về, từng lô bảo vật được nó mang về, chất đống trong đại sảnh tầng bốn của tiểu lâu Dược Sư.

Thông Nương, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử bắt đầu phân loại các loại bảo vật.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên ngẩng đầu, nói với Tống Thư Hàng: "À phải rồi, Tống tiền bối, bản thể của cháu hình như đang gấp rút đến đây." Nàng và bản thể vẫn luôn có sự liên hệ, vừa nhận được tin tức... bản thể lại một lần nữa thành công lẻn ra khỏi Linh Vũ Điệp Đảo, lúc này đang phi độn về 'khu vực Giang Nam'.

Tống Thư Hàng cười nói: "Linh Vũ Điệp tiền bối đã đồng ý cho cô ấy ra ngoài rồi sao?" Tâm Ma Vũ Nhu Tử dở khóc dở cười: "Hình như là nàng ấy và Thiên Đế đã đạt được thỏa thuận." Tống Thư Hàng cười nói: "Quan hệ giữa nàng ấy và Thiên Đế tốt từ khi nào vậy?" "Đúng lúc, đợi Vũ Nhu Tử đến, tôi sẽ tặng nàng ấy một phần 'Thiên Đạo Nhãn dược thủy' làm quà." Mặc dù luôn được Vũ Nhu Tử gọi là 'Tống tiền bối, Tống tiền bối', nhưng trên thực tế, từ khi bắt đầu tiếp xúc tu chân, cậu vẫn luôn nhận được sự chăm sóc của Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử có thể nói là một trong những người dẫn dắt cậu vào tu chân.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu: "Ừm." Ngoài ra, còn phải giữ lại một phần 'Thiên Đạo Nhãn dược thủy', đợi đến Niên hội Tô Thị thì tặng cho Tô Thị A Thập Lục.

Hiện tại, thứ quà tặng mà cậu có thể lấy ra, cũng chỉ có món này.

Trời dần tối.

Tiểu Điện vẫn đang chạy vạy trong mạng dây, các bảo vật thu thập được từ các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đã chất đầy phòng.

Tống Thư Hàng thu một lô bảo vật vào không gian 'Tán Tài Vương Tọa' trước.

Tống Thư Hàng lấy ra một cuốn sổ tay, không ngừng ghi chép trên đó: "Bảo vật tán tài coi như đã tạm ổn rồi, tiếp theo chỉ còn đợi niên hội, tán tài một trận." Đây là bản thảo giảng pháp của cậu!

Cậu đang chuẩn bị cho Huyền Thánh giảng pháp của mình, lần này cậu muốn dựa vào bản lĩnh thật sự của mình để giảng pháp.

Tống Thư Hàng lên tiếng: "Thông Nương, mọi người nghỉ ngơi một lát đi.

Lát nữa Tiểu Điện quay về, cũng để nó nghỉ ngơi một chút, nó đã bận rộn cả ngày rồi." Thông Nương vẫy tay nói: "Ta không vất vả, cứ để ta tiếp tục chỉnh lý bảo vật." "Nếu ngươi mệt thì tự về phòng nghỉ ngơi đi." Nhiều bảo vật như vậy, từ khi sinh ra đến giờ nàng còn chưa từng thấy qua.

Vừa nghĩ đến Niên hội Thiên Hà Tô Thị, tất cả những bảo vật này đến lúc đó đều sẽ phải 'tán tài' đi, trong lòng Thông Nương lại dấy lên từng đợt đau lòng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: "Cháu ở lại chờ Tiểu Điện quay về." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: "Ta phụ trách chăm sóc chúng nó vậy." Mặc dù Bàn Cầu Đại Lão dường như đã mất hứng thú với Tống Thư Hàng, nhưng vẫn phải đề phòng vạn nhất.

Tống Thư Hàng nói: "Vất vả cho tiền bối rồi." Cậu cầm cuốn sổ tay, quay về thư phòng tầng năm.

Trong đầu không ngừng hiện lên những linh cảm, đều là những chi tiết liên quan đến 'giảng pháp'.

Tống Thư Hàng lần lượt ghi chép lại những linh cảm này, đến lúc đó sẽ quy nạp tổng kết chúng.

Sở các chủ ngốc mao bay lơ lửng trên đỉnh đầu cậu, thỉnh thoảng cho cậu một vài chỉ dẫn.

Thạch Bi Đạo Hữu đôi khi cũng đưa ra một số ý kiến.

Nếu bản thảo giảng pháp này có thể hoàn thành, cấp bậc chắc chắn sẽ vượt xa tiêu chuẩn bát phẩm.

Dù sao đó cũng là do Trường Sinh Giả đích thân một kèm một chỉ đạo.

Chư thiên vạn giới đâu có mấy vị Bát Phẩm Huyền Thánh, có thể có được đãi ngộ xa xỉ như vậy.

Tống Thư Hàng dựa vào ghế, vươn vai: "Đợt giảng pháp này, tôi cảm thấy ổn rồi." Tiếp theo, đợi đến lúc Độ kiếp thì cẩn thận một chút, lần này cậu nhất định phải một mình vượt kiếp, đánh bại Bát Phẩm Thiên Kiếp, đường đường chính chính tấn thăng Huyền Thánh!

Lúc này, một giọng nói vang lên: "Thư Hàng, ngươi lại muốn Độ kiếp rồi sao?" Trong hư không, một vết nứt không gian mở ra.

Tô Thị A Thập Lục nửa người chui ra, cặp sừng rồng nhỏ trên đỉnh đầu lấp lánh sáng, khiến người ta không kìm được mắc bệnh 'mây trống' muốn đưa tay lên sờ thử.

Tống Thư Hàng cúi người sát lại gần A Thập Lục: "Thập Lục, em sao lại đến đây?" "Tôi chỉ đang chuẩn bị cho việc Độ kiếp thôi, còn lâu mới đến lúc Độ kiếp." Tô Thị A Thập Lục nói: "Em đến tặng anh một món quà." Một cái húc sừng rồng, nàng vô tình húc Tống Thư Hàng bay đi.

Tống Thư Hàng mặt ngơ ngác: “!!!” Ngay cả khi cậu ấy là thân nguyên thần, không kiên cố chịu đòn như bản thể, nhưng bị A Thập Lục khẽ húc một cái đã bị húc bay ra ngoài thì cũng không có vẻ gì là tu chân cả.

“Nha ~ xin lỗi Thư Hàng, ta bây giờ không kiểm soát được sức mạnh của sừng rồng.” Tô Thị A Thập Lục khó xử vươn tay, xoa xoa cặp sừng rồng nhỏ trên đỉnh đầu mình.

Vốn dĩ thấy Tống Thư Hàng cúi người với tư thế quyến rũ như vậy, cô ấy liền muốn thuận thế dùng đầu khẽ húc húc vào ngực Tống Thư Hàng, không ngờ lại trực tiếp húc bay Tống Thư Hàng ra ngoài.

“Đau không?” Tô Thị A Thập Lục lo lắng hỏi.

“Không đau không đau, đối với tôi mà nói, chỉ cần chưa đạt đến mức tổn thương khiến tôi phải thét thảm thiết ngay lập tức thì đều không tính là đau khổ.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ ngực mình, tự tin nói.

A Thập Lục gần đây có kỳ ngộ gì à?

Lực húc của sừng rồng lại tăng lên khoa trương đến vậy sao?

Tống Thư Hàng bò dậy xong, lại lần nữa đến bên Tô Thị A Thập Lục ngồi xuống, giữ tư thế đối mặt với cô ấy, hỏi: “Thập Lục, cậu không ra khỏi thông đạo không gian à?” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục vẫn giữ trạng thái nửa người kẹt ở cánh cửa không gian, nửa dưới cơ thể vẫn còn ở trong cánh cửa không gian.

“Ừm, tạm thời không thể ra, ra rồi thì không về được.

Ta vẫn chưa kết thúc thí luyện, không thể bỏ dở giữa chừng." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Nói đoạn, cô ấy vươn tay lấy ra một chiếc mặt nạ màu bạc, đưa về phía Tống Thư Hàng, cười nói: "Tặng ngươi quà." "Quà à?

Sao tự nhiên lại nghĩ đến việc tặng tôi mặt nạ?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Đồng thời, cậu ấy thầm dùng tinh thần lực khắc ghi lại cảnh tượng này.

Lát nữa, cậu ấy định đăng chuyện Tiên tử A Thập Lục đáng yêu tặng mình quà lên 'Tu chân liêu thiên' vòng bạn bè để khoe một phen.

Bá Tống của cậu ấy vẫn còn là một thanh niên trẻ, giống như người cùng lứa, cậu ấy thực ra cũng rất thích lướt vòng bạn bè.

Chỉ là trước nay, không có gì đáng để cậu ấy đăng vòng bạn bè khoe khoang, nên mới luôn không có cơ hội thể hiện.

"Ừm, chiếc mặt nạ này là bảo vật che giấu thiên cơ của bản thân, có thể ngăn cách việc khóa định bằng thuật quái toán.

Ngoài ra, nó trực tiếp đeo lên 'nguyên thần', không sợ bị mất. ...Ta nghĩ, ngươi hiện tại hẳn là dùng được nó." Tô Thị A Thập Lục giải thích công hiệu của pháp khí mặt nạ này cho Tống Thư Hàng. 【Che giấu thiên cơ? 】Tống Thư Hàng hơi sững sờ, nhìn Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục nghịch ngợm chớp chớp mắt.

"Cảm ơn cậu, A Thập Lục." Tống Thư Hàng nhận lấy mặt nạ.

Rõ ràng, bảo vật này là do Tô Thị A Thập Lục đặc biệt tìm kiếm cho cậu ấy.

Cô ấy biết mình đang bị phân thân tiểu hào của đại lão Bàn Cầu khóa định bằng ‘quái toán’, chỉ có thể dựa vào pháp thuật ‘che giấu thiên cơ’ hoặc pháp khí để ẩn mình, ngăn cách việc khóa định bằng quái toán.

Vì thế, mới đi tìm kiếm bảo vật này.

Mùa đông đã đến. ...Nhưng lòng Tống Thư Hàng lại ấm áp.

Thật tốt.

“Giúp được ngươi là tốt rồi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ đang quấn trên cổ cô ấy thầm đổi tư thế, cô ấy ngầm nhắc nhở A Thập Lục đừng có hiền dịu quá mức, phải biết kiểm soát chừng mực.

Kẻo lại giống cô ấy, cuối cùng trở thành một ‘tỷ tỷ dịu dàng’.

Tống Thư Hàng nhận lấy mặt nạ, nhẹ nhàng đeo lên: “Thế nào, có hợp với tôi không?” Chiếc mặt nạ màu bạc che đi khuôn mặt hay nói chuyện của Tống Thư Hàng.

Vừa rồi có khoảnh khắc ấy, cậu ấy vì trong lòng ấm áp nên muốn thi triển ‘Giới liêu cửu thức’ với Tô Thị A Thập Lục.

Kết quả là ‘Ngốc mao Sở các chủ’ trên đỉnh đầu cậu ấy và ‘khăn quàng Bạch Long tỷ tỷ’ trên cổ A Thập Lục cùng lúc nhúc nhích.

Thế là, Tống Thư Hàng tạm dừng thanh tiến độ thi pháp ‘Giới liêu cửu thức’, hủy bỏ kỹ năng.

Đeo nhiều linh kiện trên người là chuyện tốt, nhưng đôi khi quá nhiều cũng hơi bất tiện.

May mắn là bản thân Tống Thư Hàng đã không còn ngũ cốc luân hồi.

“Rất hợp.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói.

“Mà nói. ...Tôi cảm giác hình như đã từng thấy chiếc mặt nạ thế này ở đâu rồi.” Tống Thư Hàng sờ sờ chiếc mặt nạ trên mặt nguyên thần mình, trong đầu bắt đầu hồi tưởng lại.

Tô Thị A Thập Lục: “Có lẽ là cảm giác thân quen (déjà vu) chăng?

Con người luôn có cảm giác thân quen kỳ lạ với một số sự vật.” “Để tôi nghĩ xem.” Tống Thư Hàng véo cằm.

Gần đây cậu ấy trải qua rất nhiều chuyện, vô cùng phức tạp.

Hơn nữa, khi ở ‘Tiểu thế giới nhân tạo’, Bạch Vô Danh 1-33 hào đã đổ cho cậu ấy cả một gói dữ liệu thế giới.

Chương 2546

Hiện tại, khi Tống Thư Hàng đọc ký ức, đều cảm thấy não mình phản ứng có độ trễ.

Một lát sau, trong đầu cậu ấy hiện ra một hình ảnh, được trích xuất ra.

“Là nguyên thần của Đồng Quái tiền bối!” Tống Thư Hàng mắt sáng lên, nói.

Khi đó ở Thế giới Hắc Long, một loạt thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bị cuốn vào thiên kiếp, sau đó mỗi thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bị cuốn vào đều có được danh hiệu ‘Cổ Thánh’.

Đồng Quái Tiên Sư khi đó cũng là một thành viên trong đội ngũ ‘Tổ Đoàn Cổ Thánh’.

Tống Thư Hàng nhớ, trên nguyên thần của Đồng Quái tiền bối cũng đeo một chiếc mặt nạ như vậy, che đi diện mạo thật của ông ấy.

Chiếc mặt nạ mà Tô Thị A Thập Lục tặng cậu ấy, có phong cách rất giống với chiếc mặt nạ nguyên thần của Đồng Quái tiền bối.

“Đồng Quái tiền bối?

Vậy chờ đến khi Tô Thị niên hội, chúng ta đi tìm Đồng Quái tiền bối xác nhận một chút.” Tô Thị A Thập Lục đề nghị.

“Ừm, đến niên hội, Đồng Quái tiền bối hẳn cũng sẽ tham gia chứ?” Tống Thư Hàng gật đầu cười nói.

Lần trước Đồng Quái tiền bối ra ngoài, vẫn là được nghỉ phép ra hóng gió. ...Lần này không biết ông ấy còn ở thế giới hiện tại không?

Hay lại bị bắt trở về Đảo Thần Bí rồi?

“A Thất nói muốn mời tất cả thành viên trong nhóm đến tham gia niên hội, Đồng Quái tiền bối hẳn sẽ không vắng mặt.

Ừm. ...Thời gian cũng gần đủ rồi, ta phải về bí cảnh trước.” Tô Thị A Thập Lục hơi cúi người về phía trước, đưa tay nhẹ nhàng đẩy chiếc mặt nạ trên mặt Tống Thư Hàng lên một chút, nói: “Đến lúc đó, chúng ta gặp ở niên hội nhé.” “Chờ chút đã, Thập Lục.” Tống Thư Hàng vươn tay lấy ra một phần ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’, đưa về phía Tô Thị A Thập Lục: “Bảo vật này là ‘Đại Lão Nhãn Dược Thủy’, cậu nhỏ nó lên bản mệnh pháp khí, nó có thể khiến bản mệnh pháp khí sinh ra linh trí yếu ớt, cậu hẳn là dùng được nó.” Ban đầu định là đến niên hội sẽ giao ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ cho A Thập Lục, không ngờ hôm nay A Thập Lục lại vượt không gian đến, vậy thì tiện thể giao bảo vật này cho cô ấy luôn.

“Vậy ta nhận đây.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Món quà mà Tống Thư Hàng tặng, cô ấy cũng rất thích.

“Đến niên hội, ngươi nhất định phải đến.

Đến lúc đó, ta có một chuyện quan trọng muốn nói cho ngươi biết.” Tô Thị A Thập Lục cất ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ xong, lại bổ sung.

Thư Hàng lúc nào cũng bận rộn, cảm giác cậu ấy mỗi ngày đều như một con ngựa đang cố gắng chạy hết sức.

“Không cần lo lắng, tôi chắc chắn sẽ không vắng mặt.” Tống Thư Hàng đáp.

Cùng với cảnh giới thăng cấp, bây giờ cậu ấy có thể làm được nhiều trò hơn rồi.

Cho dù thật sự có bất ngờ xảy ra, cậu ấy vẫn có thể tách mình ra làm hai.

Nửa thân trên đi tham gia Thiên Hà Tô Thị niên hội, nửa thân dưới phối hợp ‘Công Đức Chi Quang’ đi ứng phó các sự kiện bất ngờ.

Tô Thị A Thập Lục nhận được lời hồi đáp xác nhận xong, vẫy tay về phía Tống Thư Hàng, rồi cùng Bạch Long tỷ tỷ rút lui trở về nơi thí luyện.

Hồ lớn như tranh vẽ, núi xanh biếc, cùng với bè tre nổi trên mặt hồ.

Tô Thị A Thập Lục đứng trên bè tre, một tay cầm sào tre, một tay chống eo.

“Cảm thấy thế nào?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Đau eo.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” Từng người một đều học thói xấu từ Tống Thư Hàng rồi, khi trả lời câu hỏi thì góc độ đặc biệt xỏ xiên, khiến người ta không thể tiếp lời.

Tô Thị A Thập Lục vươn vai lười biếng, buông sào tre ngồi xuống bè tre.

Sau đó, cô ấy lại lấy ra cây bản mệnh bảo đao nhỏ nhắn của mình.

“Chuẩn bị khai linh cho nó?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Ừm, trong thí luyện sắp tới, nếu bản mệnh pháp khí có thể khai mở linh trí thì hiệu suất sẽ cao hơn.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói.

Về hiệu quả của giọt ‘Đại Lão Nhãn Dược Thủy’ này, cô ấy và Bạch Long tỷ tỷ đều không hề nghi ngờ.

Trong tay Tống Thư Hàng có quá nhiều thứ kỳ lạ, trừ linh thạch ra, cậu ấy có thể lấy ra bất kỳ bảo vật hiệu quả nào cũng không có gì là lạ.

Tô Thị A Thập Lục ngồi khoanh chân xong, đặt bảo đao nằm ngang trên đùi.

Móng vuốt của Bạch Long tỷ tỷ khẽ gẩy, gẩy ra giọt 'Đại Lão Nhãn Dược Thủy' mà Tống Thư Hàng tặng.

"Cũng không biết 'đại lão' mà cậu ấy nói rốt cuộc là ai, chỉ riêng giọt dược thủy thôi mà đã có công hiệu lớn đến vậy." Bạch Long tỷ tỷ mở chai dược thủy.

Trong chai chỉ có lượng một giọt dược thủy, ít đến mức khiến người ta đau lòng.

Tô Thị A Thập Lục nhận lấy cái chai nhỏ, nhỏ giọt 'dược thủy' này lên bản mệnh bảo đao.

Ngay khi giọt 'dược thủy' này nhỏ ra từ trong chai. ...Toàn thân Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên căng chặt.

"Bạch Long tỷ tỷ, ngươi muốn bóp chết ta à?" Tô Thị A Thập Lục túm lấy cơ thể Bạch Long tỷ tỷ – cơ thể của Kim Long thủy tổ lúc này đang quấn trên cổ cô ấy.

"Thất lễ, thất lễ." Bạch Long tỷ tỷ nới lỏng cơ thể mình.

"Giọt dược thủy này rất đặc biệt à?" Tô Thị A Thập Lục hỏi, "Nếu không thì với thân phận của Bạch Long tỷ tỷ, sẽ không đến mức kinh ngạc như vậy." "Đặc biệt, giọt dược thủy này ẩn chứa khí tức vượt xa cấp bậc Trường Sinh Giả, xếp nó vào hàng 'Chí bảo' cũng không quá đáng." Bạch Long tỷ tỷ nói.

"Chỉ là lượng quá ít, cũng không biết Thư Hàng lấy được thứ này từ đâu." Đang nói chuyện, cây bản mệnh bảo đao của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu biến hóa.

Thân đao vốn nhỏ nhắn bắt đầu vươn dài ra, trở nên thon gọn.

Tô Thị A Thập Lục nhân cơ hội từ trong ‘Càn Khôn Đại’ lấy ra một ít dược liệu luyện khí, đặt chúng bên cạnh bản mệnh bảo đao.

Bạch Long tỷ tỷ há miệng, một luồng lửa phun lên, trực tiếp dùng long diễm để luyện khí.

Thời buổi này, nếu trên người không có linh kiện mạnh thì cũng ngại ra gặp người.

Dưới sự hỗ trợ của Bạch Long tỷ tỷ, bản mệnh bảo đao của Tô Thị A Thập Lục rất nhanh đã cường hóa xong.

Bảo đao vốn nhỏ nhắn tiến hóa... thành một cây dù.

“Thể loại cũng thay đổi rồi à.” Tô Thị A Thập Lục giơ cây dù lên, mở ra.

“Chỉ là có thêm vỏ đao thôi.” Bạch Long tỷ tỷ phun ra hai luồng khói từ mũi, đáp: “Hơn nữa, lần luyện khí này ta chỉ là phụ trợ, hình thái của nó thay đổi là do bản thân ngươi và ý thức yếu ớt của cây bảo đao này làm chủ đạo.” Tô Thị A Thập Lục vươn tay nắm cán dù rút một cái, một thanh trường đao khắc hoa văn cổ xưa được cô ấy rút ra.

Trường đao khẽ chấn động.

A Thập Lục buông tay, thanh trường đao tự động bay múa, xoay quanh cô ấy.

Hệt như Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối ngày trước.

“Tâm niệm, về vỏ.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

Trường đao ‘vù’ một cái, chuẩn xác quay về trong vỏ dù.

Tô Thị A Thập Lục mặt mày hớn hở, đứng dậy lần nữa, giương sào dài.

“Eo không đau nữa?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Ừm, tâm trạng tốt thì không đau nữa.” Tô Thị A Thập Lục đáp, sào tre trong tay cô ấy khẽ chống một cái, bè tre như tên rời cung lao vút về phía trước.

Có ‘bản mệnh pháp khí’ đã cường hóa này trợ giúp, hiệu suất vượt qua thí luyện của cô ấy sẽ tăng lên, liền có thể sớm hơn một chút quay về Thiên Hà Tô Thị, chờ đợi niên hội mở ra.

Sau khi về, cô ấy phải soạn một bản thảo cẩn thận, ghi lại những điều mình muốn nói với Tống Thư Hàng trước, rồi sắp xếp lại một lượt.

“Chuẩn bị thành thật với cậu ấy tất cả mọi chuyện?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Ừm, về tất cả mọi chuyện của Tô Thị A Thập Lục, ta muốn kể từng điều một cho cậu ấy.” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên dùng sức ném ra sào tre trong tay, đập tan một con Huyễn Tượng Cự Thú khổng lồ ở không xa.

Mặt khác.

Tống Thư Hàng trước tiên đăng một tin nhắn về món quà mặt nạ mới lên vòng bạn bè ‘Tu chân liêu thiên’.

Sau đó, cậu ấy bắt đầu nhắn tin riêng cho Hà Chỉ Ma Đế trong danh sách đen: “Hà Chỉ tiền bối, buổi tối tốt lành.” “Cút!” Hà Chỉ tiền bối hồi đáp vẫn cao ngạo.

“Hà Chỉ tiền bối, ngài bây giờ có muốn quái toán vị trí của tôi không?

Sẽ có bất ngờ đấy.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hà Chỉ Ma Đế: “......” Ý gì đây?

Bảo ta quái toán vị trí của hắn?

Chẳng lẽ là tên khốn Bá Tống này đã mò đến gần ta rồi?

Trong khoảnh khắc, trong đầu Hà Chỉ Ma Đế hiện lên rất nhiều ý nghĩ.【Có nên quái toán Bá Tống một lần không?】Ma Đế thầm nghĩ trong lòng.

Một lát sau, Hà Chỉ Ma Đế cắn răng quái toán Bá Tống Huyền Thánh một lần.

Tên này thâm hiểm, để đề phòng vạn nhất, cứ quái toán một lần thì an toàn hơn.

Sau khi bắt đầu quái toán, Hà Chỉ Ma Đế liền nhíu mày.

Thông tin vị trí của Bá Tống Huyền Thánh, thiên cơ bị che giấu, như nhìn hoa trong sương, căn bản không thể khóa định thông qua quái toán.

Khi quái toán ra quẻ này, Hà Chỉ Ma Đế có chút bất an.

“Hà Chỉ tiền bối, ngài quái toán không ra tôi đang ở đâu đúng không?

Bất ngờ không?

Bất ngờ không?” Tống Thư Hàng gửi tin nhắn mới.

Hà Chỉ Ma Đế: “......” “Vậy thì, chúc ngài ngủ ngon, Hà Chỉ tiền bối.” Tống Thư Hàng nói xong, kết thúc cuộc trò chuyện riêng.

Cậu ấy chỉ muốn thử hiệu quả của chiếc ‘mặt nạ’ A Thập Lục tặng.

Thí nghiệm rất thành công, hiệu quả che giấu thiên cơ của chiếc mặt nạ này còn tốt hơn trong tưởng tượng.

“Cứ như vậy, đến lúc tham gia Thiên Hà Tô Thị niên hội, cũng không cần lo lắng đại lão Bàn Cầu đột nhiên tìm đến cửa nữa.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu ấy hiện tại trong lòng khá mâu thuẫn, vừa hy vọng đại lão Bàn Cầu có thể sớm tấn công cậu ấy, để cậu ấy kéo tiểu hào của đại lão Bàn Cầu vào ‘Tiểu thế giới nhân tạo’ phong ấn thành trứng.

Chương 2547

Nhưng mặt khác, cậu ấy lại hy vọng đại lão Bàn Cầu có thể hoàn toàn quên đi nhân vật nhỏ bé như cậu ấy, đừng nhớ nhung cậu ấy nữa.

Trên đỉnh đầu, Ngốc mao Sở các chủ lên tiếng nói: "Lấy lông cừu đừng chỉ túm một con." Tống Thư Hàng: "Tôi cũng nghĩ vậy, nên nếu có cơ hội, tôi sẽ thêm vài đại lão địch vào danh sách đen." Ngốc mao Sở các chủ: "......" "Hắc Bì Vũ Nhu Tử, bản thể của cậu đến chưa?" Tống Thư Hàng gọi xuống lầu.

"Chắc là sắp đến rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

"Vậy mấy đứa cũng chuẩn bị một chút, chờ hàng hóa và Vũ Nhu Tử đến đủ rồi, chúng ta sẽ xuất phát, đi đến Thiên Hà Tô Thị!" Tống Thư Hàng đáp.

Lần đầu đi tham gia Tô Thị niên hội, có chút hơi hồi hộp.

Cậu ấy định đi sớm để 'thám thính' trước một chút, làm quen với Thiên Hà Tô Thị. *********** Linh Vũ Điệp Đảo.

Thiên Đế nằm trong bồn tắm, lặng lẽ thổi bong bóng.

Đồng thời, ngài ấy bắt đầu tự mình đặt từng phong ấn lên cơ thể.

Ngày mai Linh Vũ Điệp Thánh Quân muốn kiểm tra tu luyện gần đây của 'Vũ Nhu Tử', vì vậy ngài ấy đặt thêm vài phong ấn lên mình, để tránh lỡ tay đánh Linh Vũ Điệp Thánh Quân.

"Ngày mai phải cho Linh Vũ Điệp Thánh Quân một bất ngờ, nhưng lại không thể thật sự đánh ngài ấy.

Tổng hợp lại, lực chiến đấu khoảng Lục phẩm hẳn là được." Thiên Đế lẩm bẩm.

Ngài ấy là một tồn tại nhất ngôn cửu đỉnh, đã nói sẽ thay Vũ Nhu Tử sống ở Linh Vũ Điệp Đảo một tuần thì sẽ không bỏ dở giữa chừng, cũng sẽ không phạm sai lầm cấp thấp để lộ sơ hở.

Ngoài ra. ...ngoài việc chờ 'Đảo Thần Bí' xuất hiện ở Linh Vũ Điệp Đảo ra, ngài ấy còn có vài chuyện muốn tìm hiểu.

Ngài ấy muốn nhân lúc một tuần này, ở chung tốt với Linh Vũ Điệp Thánh Quân, từ đó có được nhiều tình báo hơn về 'Vũ Nhu Tử'.

Sau khi linh quỷ dung hợp với Vũ Nhu Tử, ngài ấy cũng nảy sinh hứng thú với 'cá thể' Vũ Nhu Tử này, muốn hiểu rõ hơn về cô ấy, muốn biết kinh nghiệm sống từ nhỏ đến lớn của cô ấy, và. ...sự ra đời của cô ấy.

"Ai nha, trận pháp này vẽ sai rồi." Vì hơi lơ đễnh một chút, một trận pháp trên cánh tay đã xảy ra lỗi nhỏ.

Thiên Đế vươn tay xoa xoa đồ thị trận pháp trên cánh tay: "Thôi kệ, dù sao cũng không sai biệt quá lớn, sẽ không có vấn đề gì đâu." Có nhiều trận pháp áp chế như vậy, ngày mai khi ngài ấy tiếp nhận 'kiểm tra' của Linh Vũ Điệp Thánh Quân, nhất định có thể phát huy hoàn hảo.

Mặt khác, trong thư phòng một gác lầu ở Linh Vũ Điệp Đảo.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân một tay nâng sách, một tay cầm chén trà, từ tốn nhấm nháp trà.

Đột nhiên, một trận gió lạnh thổi qua cửa sổ.

Linh Vũ Điệp tiền bối rùng mình.

"Hửm?" Linh Vũ Điệp Thánh Quân nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Với thể chất Bát phẩm Thánh Quân của ngài ấy, không sợ nóng lạnh, sao đột nhiên lại cảm thấy hơi lạnh?

Lúc này, một con bướm yêu bay vào từ cửa sổ, đặt một gói hàng lớn lên bàn của Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “Thánh Quân, bảo vật giao dịch với Bá Tống Huyền Thánh đã chuẩn bị xong rồi.” “Ngươi vất vả rồi.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân ôn hòa nói.

Ngài ấy vươn tay mở gói hàng lớn.

Bên trong đặt một lô bảo vật cấp bậc Bát phẩm quý giá, cùng với một chiếc Càn Khôn thủ trạc quý giá.

Những bảo vật Bát phẩm kia là dùng để đổi ‘dược thủy’ với Tống Thư Hàng, còn Càn Khôn thủ trạc là ngài ấy chuẩn bị cho con gái Vũ Nhu Tử.

Sắp tới ở Tô Thị niên hội, Tống Thư Hàng tiểu hữu muốn mở ‘Tán Tài Vương Tọa’, cũng không biết ‘Tán Tài Vương Tọa’ này có thể thao tác ngầm được không?

Nếu có thể, ngài ấy muốn mượn tay Tống Thư Hàng, phân phát chiếc ‘Càn Khôn thủ trạc’ này cho Vũ Nhu Tử, để cô bé chơi vui vẻ hơn ở Tô Thị niên hội.

Thế là, Linh Vũ Điệp Thánh Quân hiếm khi dùng tài khoản bản tôn của mình, gửi tin nhắn riêng cho tiểu hữu Thư Hàng một lần.

Mà nói lại, Tống Thư Hàng cũng là tu sĩ nam duy nhất cùng lứa tuổi với Vũ Nhu Tử trong danh sách bạn bè của Linh Vũ Điệp Thánh Quân, điểm này vô cùng đáng vinh hạnh! ******* Đêm đen tan biến, bình minh đến.

Khu vực Giang Nam?

Trong tiểu lâu Dược Sư.

Sau một đêm tăng ca hôm qua, Tiểu Điện cuối cùng cũng vận chuyển tất cả bảo vật mà các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã trao đổi với Tống Thư Hàng đến.

Có một tinh linh giao hàng chuyên nghiệp như vậy, quả là phúc âm của các ngành nghề chuyển phát nhanh.

“À phải rồi, Tiểu Điện, gói hàng của Linh Vũ Điệp tiền bối đến chưa?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Tối qua, Linh Vũ Điệp Thánh Quân đã liên hệ cậu ấy lúc nửa đêm, nhờ cậu ấy một việc.

“Ở đây này, Bá Tống tiên sinh.” Tiểu Điện đưa gói hàng của Linh Vũ Điệp Thánh Quân cho Tống Thư Hàng.

“Vất vả rồi.” Tống Thư Hàng mở gói hàng, từ trong đó lấy ra một chiếc không gian thủ trạc.

Chiếc thủ trạc này không chỉ đại diện cho một pháp khí không gian, mà còn là tâm ý của một người cha.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân đã tận tâm khổ cực để Vũ Nhu Tử được vui vẻ hơn ở ‘Tô Thị niên hội’.

Tống Thư Hàng hy vọng tương lai mình cũng có thể trở thành một người cha ưu tú như Linh Vũ Điệp tiền bối.

Vì vậy, cậu ấy hy vọng tương lai mình cũng có thể sinh ra một tiểu tiên tử đáng yêu xinh đẹp.

Nhưng vì không mấy tự tin vào cấp bậc ngoại hình gen của mình, nên tiểu tiên tử tương lai có đáng yêu xinh đẹp hay không, còn phải xem gen của tiên tử mẹ.

“Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử vẫn chưa đến à?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

Tối qua đã nói là sắp đến rồi, bây giờ trời đã sáng mà Vũ Nhu Tử sao vẫn chưa đến?

Không lẽ lại bị lạc đường rồi?

Cậu ấy vẫn nhớ Vũ Nhu Tử có thuộc tính hơi lạc đường, năm đó Linh Vũ Điệp Thánh Quân vì để phòng con gái đi lạc, còn đặc biệt chế tác cho cô bé một pháp khí tên là ‘Dục cùng thiên lý mục, canh thượng nhất tằng lâu’.

Nhưng theo lý mà nói, bây giờ Vũ Nhu Tử đã ở cảnh giới Ngũ phẩm, cho dù đi nhầm đường, ngự kiếm bay một vòng trên trời là có thể tìm thấy đích đến rồi chứ?

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhíu mày: “Theo lý mà nói cô ấy phải đến rồi chứ.” “Không lẽ xảy ra chuyện gì rồi?” Thông Nương hỏi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đáp: “Chắc là không, liên hệ giữa ta và bản thể vẫn còn, nếu cô ấy thật sự xảy ra chuyện, bên ta chắc chắn sẽ có cảm ứng.

Vì vậy, có thể là cô ấy trên đường gặp phải chuyện gì thú vị, nên bị chậm trễ.” “Vậy chúng ta chuẩn bị một chút trước, rồi chờ cô ấy đến.” Tống Thư Hàng vươn tay thu tất cả bảo vật vào ‘Tán Tài Vương Tọa’.

Những bảo vật này tất nhiên sẽ không được phân phát hết, cậu ấy sẽ giữ lại một phần bảo vật hữu dụng cho mình, đệ tử, người nhà, số còn lại sẽ dùng để tán tài.

Dù sao cùng với cảnh giới tu vi của Sở Sở, Tiểu Thải thăng cấp, cũng đến lúc đúc cho họ một ‘bản mệnh pháp khí’, thân là sư phụ, tất nhiên phải chuẩn bị sẵn dược liệu luyện khí cho họ.

Tống Thư Hàng là lần đầu tiên làm sư phụ, không có kinh nghiệm, nên trong việc đối đãi với đệ tử chỉ có thể nghĩ gì làm nấy, cũng không cưỡng cầu, tùy duyên.

Cách thức sư đồ ở chung cũng khác với sư đồ trong giới tu chân chính thức. ****** Lúc này, ở sâu trong biển cả mênh mông.

Vũ Nhu Tử quả thực đã gặp phải ‘sự kiện’.

Nhưng sự kiện lần này, không phải là ‘sự kiện thú vị’ mà cô bé thích.

Vũ Nhu Tử lúc này hóa thành một con cá nhỏ, cẩn thận co rúm mình dưới rạn san hô. ‘Chăn trùm Đại lão cái gì cũng bán’ phiên bản giống đại lão quấn trên người cô bé, hóa thành vảy cá bảo vệ cô bé.

Còn trên không phận mà cô bé đang ở, có hai vị đại lão đang tiến hành chiến đấu kịch liệt.

Khi hai vị đại lão này chiến đấu, không gian bị đánh sụp đổ, dư ba của cuộc chiến không ngừng lan ra, nghiền nát mọi vật trong hư không.

Hai vị đều là cường giả trên Cửu phẩm Kiếp Tiên. ...Hơn nữa, họ đã đánh đến mức thật sự nổi giận, căn bản không sợ bị ‘Thiên Đạo’ phát hiện, ra tay toàn lực.

Phải biết rằng Thiên Đạo sắp sụp đổ, Cửu phẩm Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đều ẩn thế không ra, căn bản không dám tùy ý lộ diện, sợ bị cuốn vào đại kiếp Thiên Đạo sụp đổ, thân tử đạo tiêu.

“Không ổn rồi, căn bản không có cơ hội thoát thân.” Con cá nhỏ mà Vũ Nhu Tử hóa thành nước mắt chảy đầy mặt.

Cô bé cảm thấy hôm nay mình rất có khả năng sẽ biến thành một đống thịt cá.

Hôm qua con hồ điệp mà cô bé hóa thành vui vẻ bay khỏi Linh Vũ Điệp Đảo, khi đang bay về phía khu vực Giang Nam, đột nhiên hai vị đại lão này phá không mà đến, giao chiến với nhau.

Đã đánh cả một đêm rồi, vẫn chưa kết thúc.

Điều càng khiến Vũ Nhu Tử khó chịu là, hai vị đại lão này dường như đã yêu thích khu vực biển này, đánh cả đêm đều ở lại khu vực biển này, không di chuyển chiến trường.

“Cha ơi ~ con không nên trốn khỏi Linh Vũ Điệp Đảo vào hôm qua.” Con cá nhỏ mà Vũ Nhu Tử hóa thành há miệng, phun ra một chuỗi bong bóng.

Vũ Nhu Tử cảm thấy trước khi mình xuất phát hôm qua, lẽ ra phải quái toán một quẻ trước.

Cứ như vậy, cô bé có thể dựa vào kết quả quái tượng, để lùi thời gian xuất phát lại.

Tốt nhất là lùi đến sáng hôm nay, rồi mới chính thức rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo.

Như vậy, cô bé có thể hoàn hảo tránh được khu vực giao chiến của hai vị đại lão này. 【Nếu lần này không bị chặt thành một đống thịt cá, vậy lần sau trước khi ra ngoài, mình nhất định phải nhớ quái toán trước. 】Vũ Nhu Tử thầm quyết định trong lòng.

Mỗi lần biết sai sau đó đều sẽ rút ra bài học, cải thiện kỹ thuật của mình, đây là ưu điểm của cô bé.

Ngay khi Vũ Nhu Tử thầm cập nhật quy tắc hành động của đời mình, hai vị đại lão trên không trung sau khi dùng sức va chạm một chiêu, đã bước vào giai đoạn tạm nghỉ giữa chừng.

Hai vị đại lão trông đều có vẻ mệt mỏi, tiêu hao cực lớn.

Thông thường mà nói, với cảnh giới thực lực của hai vị này, việc đấu pháp giữa họ cho dù kéo dài mấy chục, cả trăm năm cũng không thành vấn đề.

Cũng không biết họ đã đấu pháp bao lâu rồi?

Thế giới hiện tại?

Trái Đất hiển nhiên không phải hiện trường đấu pháp đầu tiên của họ.

Có lẽ trước khi đến Trái Đất, họ đã giao thủ mấy năm trời rồi chăng?

Bất kể thế nào, đây là một cơ hội tốt!

Trong lòng Vũ Nhu Tử vui mừng, cô bé bắt đầu quan sát xung quanh, tìm cơ hội chuẩn bị lén lút rời khỏi phạm vi giao chiến của hai vị đại lão này.

Lúc này, vị đại lão ở phía bên trái trên không trung trầm giọng nói: “Bạch Cốt Tiên Cơ, giữa ngươi và ta tiếp tục truy đuổi nữa cũng vô nghĩa.

Chương 2548

Dù ngươi có chạy đến thế giới nào, cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Mau trả lại 《Bạch Hoàng Kinh》 cho ta, bây giờ thiên địa đại biến sắp đến, ta không có thời gian lãng phí với ngươi!" Vị đại lão này thân hình cao lớn, toàn thân tím đến đen.

Hệt như màu của quả nho.

Trong tay hắn cầm một pháp khí thước tử cổ quái, trên đó phát ra màn sương đen độc cấp độ diệt thế đen kịt.

Hắn vừa mở miệng, âm thanh như sấm sét, chấn động màng nhĩ muốn nổ tung.

Hơn nữa âm thanh này còn có lực xuyên thấu quái dị, trực tiếp truyền xuống đáy biển.

Đại lão nho tím dùng là 'ngôn ngữ viễn cổ', ngôn ngữ này bản thân nó đã tự mang uy năng.

Dưới đáy biển, Vũ Nhu Tử vừa hay có thể nghe hiểu một chút.

Kể từ khi linh quỷ của cô bé bị Thiên Đế cưỡng chiếm, luôn thỉnh thoảng sẽ truyền tới một số kinh nghiệm tu luyện, thể nghiệm đốn ngộ, kiến thức công pháp các loại.

Trong đó, ngôn ngữ viễn cổ cũng là một loại kiến thức.

Hiện tại Vũ Nhu Tử có thể nghe hiểu phần lớn nội dung 'ngôn ngữ viễn cổ', chỉ là không biết phát âm. 【Vị đại lão màu tím này đang chiến đấu với một tiên tử tên là 'Bạch Cốt Tiên Cơ'?

Nghe có vẻ hắn có bảo vật quan trọng bị Bạch Cốt Tiên Cơ cướp đi? 】Vũ Nhu Tử suy đoán nghĩ thầm.

Cái tên Bạch Cốt Tiên Cơ này dường như hơi quen thuộc, mình hẳn là đã thấy thông tin liên quan đến cô ấy ở đâu đó rồi?

“Xì, đồ vô liêm sỉ, 《Bạch Hoàng Kinh》 bao giờ thì biến thành bảo vật của ngươi?

Hơn nữa, ngươi còn thật sự nghĩ mình ăn chắc được ta à?” Bạch Cốt Tiên Cơ đối diện vung tay, ném phi kiếm trong tay ra.

Sau đó, cô ấy không biết từ đâu lấy ra một cặp búa lớn, va chạm vào nhau, cắn răng nói: “Côn Vương, ngươi thật sự nghĩ kiếm đạo là thứ mạnh nhất của ta ư?

Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, thủ đoạn mạnh nhất của ta là chùy đạo.

Khi ta sử dụng chùy đạo, thực lực là gấp mười kiếm đạo!

Năm đó khi ta hiển Thánh giảng pháp trước mọi người, giảng chính là chùy đạo.

Nếu không phải vì dùng búa làm tổn hại hình tượng của ta, ta đã sớm dùng búa đập ngươi rồi!” Côn Vương màu nho tím đối diện khẽ nhíu mày. ...Trong ký ức xa xăm của hắn, năm đó khi Bạch Cốt Tiên Cơ hiển Thánh giảng pháp, quả thật là giảng chùy đạo.

Nhưng mà. ...

“Gấp mười ư?

Ha ~” Côn Vương cười lạnh một tiếng, siết chặt thước lớn nhiễm độc trong tay: “Vậy thì hãy để ta lĩnh giáo chùy đạo uy lực gấp mười của Bạch Cốt Tiên Cơ!” 《Bạch Hoàng Kinh》 đối với hắn vô cùng quan trọng, thiên địa đại biến sắp đến, nếu hắn muốn nắm bắt cơ hội ‘cục diện thiên địa đại biến’ để tiến thêm một bước, khiến mình trở thành tồn tại đỉnh tiêm nhất trong chư thiên vạn giới, thì cần bộ 《Bạch Hoàng Kinh》 trực chỉ bản nguyên Thiên Đạo này!

“Đến đây, đã ngươi cứ muốn được voi đòi tiên, vậy hôm nay ta sẽ đập ngươi thành bãi nhão.” Bạch Cốt Tiên Cơ bày ra một thức chùy pháp, khí thế trên người cô ấy liên tục thăng lên.

Không gian phụ cận đều bị khí thế của cô ấy bao trùm, phạm vi chiến trường lại một lần nữa mở rộng.

Vũ Nhu Tử đang tiềm ẩn dưới đáy biển, trong lòng thắt lại.

Cô bé không tìm được cơ hội thoát thân, hơn nữa phạm vi chiến đấu giữa Bạch Cốt Tiên Cơ và Côn Vương trên không lại mở rộng hơn nữa, việc cô bé muốn thoát thân thuận lợi càng trở nên khó khăn.

Làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ. ...phải cầu cứu ‘Thiên Đế’?

Cảm giác sẽ rất mất mặt.

Nhưng mà, Tống tiền bối từng nói mặt mũi cái thứ này đáng giá bao nhiêu tiền?

Lúc cần thiết thì mặt mũi đáng vứt thì vứt, vứt xong rồi nhặt lại là được.

Mất mặt còn hơn mất mạng, mạng quan trọng hơn mặt.

Trong lòng có châm ngôn của Tống tiền bối khích lệ, Vũ Nhu Tử mở chức năng ‘Tu chân liêu thiên’, chuẩn bị gửi tín hiệu cầu cứu đến Thiên Đế.

Chức năng ‘Tu chân liêu thiên’ của Tống tiền bối thật tuyệt!

Ngay khi Vũ Nhu Tử mở chức năng ‘Tu chân liêu thiên’, vừa hay có một tin nhắn gửi đến.

Thật trùng hợp, chính là tin nhắn do Tống Thư Hàng gửi đến: 【Vũ Nhu Tử, cậu đang chơi ở đâu vậy?

Đừng ham quá đà nhé, bên tôi đã chuẩn bị xong bảo vật, chuẩn bị xuất phát đến Thiên Hà Tô Thị.

Cậu ở đâu?

Tôi đến đón cậu! 】 Tống Thư Hàng đã sắp xếp 'Tán Tài Vương Tọa' thỏa đáng, và thiết lập trình tự cho phân thân khôi lỗi thủy quần, để chúng theo kế hoạch dụ dỗ nhóm bạn học của thất hữu bắt đầu trò chuyện.

Nếu kế hoạch thuận lợi, ba bốn tháng sau, có lẽ thất hữu có thể tỉnh ngộ, và tiếp xúc với 'tu chân'.

Vì đã không còn việc gì để làm, Tống Thư Hàng liền cất tất cả linh kiện đi, trực tiếp liên hệ Vũ Nhu Tử, chuẩn bị đi đón cô bé. 【Tống tiền bối ~ con hôm nay có lẽ xong đời rồi, có lẽ sắp bị chặt thành cá phi lê tươi sống. 】Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng: 【???】 Tính toán khoảng cách thì, Vũ Nhu Tử hẳn là đã đến gần 'khu vực Giang Nam' rồi chứ?

Ở khu vực Giang Nam này, chẳng lẽ có người muốn chặt Vũ Nhu Tử?

Đây là đang vả mặt Bá Tống hào của cậu ấy!

Dù sao giới tu chân mặc định khu vực Giang Nam là vùng đất do Bá Tống Huyền Thánh che chở.

Mặc dù cậu ấy mặt dày, nhưng không có nghĩa là cậu ấy thích bị người ta vả mặt. 【Vũ Nhu Tử cậu hiện đang ở đâu trong khu vực Giang Nam? 】Tống Thư Hàng hỏi. 【Tống tiền bối. ...con vẫn chưa đến khu vực Giang Nam, hiện tại con đang trốn trong một vùng biển, đã trốn ở đây cả đêm rồi, hơi lạnh.

Con cũng không biết tọa độ cụ thể của con bây giờ, dù sao thì hẳn là vùng biển từ Linh Vũ Điệp Đảo đi đến khu vực Giang Nam. 】Vũ Nhu Tử trả lời.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử chui ra từ bóng của Tống Thư Hàng đáp: “Ta có thể khóa định vị trí đại khái của bản thể, Tống tiền bối ngài đưa điện thoại cho ta.” Tống Thư Hàng đưa điện thoại cho Hắc Bì, đồng thời gửi tin nhắn: 【Tôi sẽ để Hắc Bì Vũ Nhu Tử khóa định vị trí của cậu, lập tức đến đón cậu.

Đối phương là ai? 】 “Vị trí đã khóa định, là ở đây.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử chỉ ra một tọa độ trên bản đồ điện thoại.

Ngốc mao Sở các chủ: “Khoảng cách không quá xa, ta dùng sức mạnh không gian truyền tống một cây ‘Lạc Ấn Mộc Đao’ qua trước, ngươi sau đó dùng Hạch Tâm Thế Giới tiến hành bước nhảy không gian, như vậy động tĩnh sẽ nhỏ hơn một chút.” “Được!” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ngốc mao Sở các chủ khẽ vung, một cây Lạc Ấn Mộc Đao được truyền tống đến gần Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng mở Hạch Tâm Thế Giới, mở lối ra tại tọa độ của Lạc Ấn Mộc Đao.

Tiếp đó, cậu ấy mặc bộ phòng ngự pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú lên người, một bước bước ra! 【Đối phương là Bạch Cốt Tiên Cơ và Côn Vương. 】Đồng thời, tin nhắn của Vũ Nhu Tử gửi đến.

Tống Thư Hàng bước thêm một bước: “Bạch Cốt Tiên Cơ. ...Không lẽ là Bạch Cốt Tiên Tử.” Đang suy nghĩ, trên hư không truyền đến một tiếng quát kiều mị: “Họ Tống, ngươi cái tên chết tiệt này!!!” Tống Thư Hàng: “......” Nhìn xem, ở đây có một nồi đen họ Tống, vừa to vừa đen.

Nhìn nữa, trên không trung còn có một vị Côn Vương màu nho tím đen, sao mà không hợp với cái nồi đen lớn này chứ!

Thời buổi này, Côn và oa luôn không rời hình ảnh.

Nơi nào có Côn, thường thì sẽ có oa.

Lúc này, Ngốc mao Sở các chủ trên đỉnh đầu nhắc nhở: 【Đừng để ý đến cô ta, tìm thấy Vũ Nhu Tử trước, rồi đưa cô bé đi. 】Bất kể là Côn Vương hay Bạch Cốt Tiên Cơ, đều sở hữu lực chiến đấu cấp bậc Cửu phẩm Kiếp Tiên thậm chí Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng không cần thiết vì một cái 'nồi đen' mà bị cuốn vào cuộc đối kháng nguy hiểm cấp Trường Sinh Giả.

Lúc này, mang Vũ Nhu Tử đi an toàn mới là cách làm lý trí nhất.

Tống Thư Hàng gật đầu, thần thức của cậu ấy quét qua vùng biển này, tìm kiếm bóng dáng Vũ Nhu Tử.

Nhưng Vũ Nhu Tử lúc này đang khoác 'chăn trùm Đại lão cái gì cũng bán', lại hóa thành dạng cá nhỏ, thần thức của Tống Thư Hàng quét một vòng mà không tìm thấy bóng dáng cô bé. 【Vũ Nhu Tử, cậu đang trốn ở đâu?

Tôi hẳn là đã ở gần cậu rồi. 】Tống Thư Hàng nhanh chóng mở chức năng 'Tu chân liêu thiên', gửi một tin nhắn cho Vũ Nhu Tử.

Sau khi nhận được tin nhắn của Tống Thư Hàng, con cá nhỏ mà Vũ Nhu Tử hóa thành lén lút thò ra từ rạn san hô, từ xa đã nhìn thấy bóng dáng Tống Thư Hàng.

Đúng là Tống tiền bối ~ được cứu rồi.

Khoảnh khắc này, bóng dáng Tống tiền bối trong mắt Vũ Nhu Tử trở nên cao lớn, trở nên cao lớn như cha Linh Vũ Điệp Tôn Giả. 【Là con ~】Vũ Nhu Tử vui mừng vẫy đuôi.

Lúc này, cơ thể cô bé đã căng thẳng suốt một đêm cuối cùng cũng thả lỏng, ngay cả nước biển lạnh giá cũng dường như trở nên ấm áp.

Mặc dù cảnh giới thật sự của Tống tiền bối vẫn là Thất phẩm Tôn Giả, nhưng cậu ấy là dị loại đã đối đầu với số lượng đại lão nhiều nhất trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, hơn nữa đến bây giờ vẫn còn sống nhảy nhót.

Vì vậy, khi đối mặt với đại lão, Tống tiền bối đặc biệt an toàn và đáng tin cậy.

Ngoài ra, sau khi nguy cơ qua đi, lại có một cảm giác mới dâng lên trong lòng Vũ Nhu Tử: Thật kích thích!

Lượn lờ giữa sự sống và cái chết một vòng, vừa căng thẳng lại vừa kích thích.

Chương 2549

Quả nhiên, rời Linh Vũ Điệp Đảo ra ngoài tìm Tống tiền bối là lựa chọn đúng đắn!

Mới đi được nửa đường, đã gặp phải chuyện kích thích như vậy.

Món khai vị đã thú vị đến thế, chờ sau khi chính thức hội hợp với Tống tiền bối, chắc chắn còn có sự kích thích lớn hơn đang chờ cô bé.

Cả người đều muốn bùng cháy rồi.

Sau khi xác định con cá nhỏ trong tay là Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm. 【Chúng ta đi! 】Cậu ấy ôm con cá nhỏ mà Vũ Nhu Tử hóa thành, xoay người quay về 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Lần này, Hạch Tâm Thế Giới không hề né tránh.

Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ trên không trung đều không bố trí thủ đoạn 'phong tỏa không gian'.

Trên đỉnh đầu, Ngốc mao Sở các chủ thúc giục: 【Nhanh lên ~】 Tống Thư Hàng không lãng phí thời gian, một bước bước vào 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Khi nửa người cậu ấy bước vào Hạch Tâm Thế Giới, trên không trung có một đạo ý chí cường đại hạ xuống, quét qua vị trí của Tống Thư Hàng.

Đó là vị Côn Vương nho tím, hắn sau khi nghe tiếng quát kiều mị của Bạch Cốt Tiên Cơ, trong lòng cảnh giác, lập tức tung ra một luồng thần thức quét xuống.

Đối với Côn Vương mà nói, bất kể khí tức đột nhiên xuất hiện phía dưới có phải là 'họ Tống' mà Bạch Cốt Tiên Cơ nói hay không, cẩn thận một chút sẽ không sai.

“Ơ?” Nửa người đã bước vào ‘Hạch Tâm Thế Giới’, Tống Thư Hàng khẽ kêu một tiếng, cậu ấy cảm ứng được thần thức của Côn Vương đang quét qua.

Sau đó. ...Trong khi bước chân trốn thoát không ngừng, cậu ấy tiện tay tung ra một ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’, đón lấy thần thức của Chí Tôn Côn Vương nho tím!

Tống Thư Hàng là người biết ghi nhớ lời dạy của các tiền bối, trước đó Sở các chủ từng nhắc nhở cậu ấy, lấy lông cừu đừng chỉ túm một con.

Tống Thư Hàng cảm thấy rất có lý, thế là cậu ấy đang suy nghĩ về việc thêm vài đại lão vào ‘danh sách đen’.

Đến lúc đó nếu muốn ‘cạo lông cừu’ thì thỉnh thoảng cũng có thể đổi con khác, đừng mãi túm lông Hà Chỉ Ma Đế mà cạo.

Hiện tại, vị Côn Vương này rất phù hợp tiêu chuẩn.

Ít nhất là đại lão Trường Sinh Giả, lại từng đối đầu với Bạch Cốt Tiên Cơ có liên quan đến Tống Mộc Đầu, quan trọng hơn là Côn Vương tự mình quét thần thức qua.

Loại ‘bằng hữu’ tự tìm đến cửa này, sao lại không muốn?

“Kết bạn đi, Côn Vương ~” Chuyện ‘kiếm bạn’ kiểu này, Tống Thư Hàng rất thành thạo.

Đồng thời sau khi tung ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’, Tống Thư Hàng cùng Vũ Nhu Tử chui tọt vào Hạch Tâm Thế Giới.

Át chủ bài bảo mệnh ‘Hạch Tâm Thế Giới’ hôm nay cuối cùng cũng phát huy tác dụng, thật sự đã cứu mạng.

Đây là một khoảnh khắc cảm động.

Mặt khác.

Thần thức của Côn Vương vừa hay quét qua ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’.

Sau đó, một khung thông báo trực tiếp xuất hiện trong đầu hắn. 【Chúc mừng ngài, đã thêm ‘Bá Tống Huyền Thánh’ làm bạn, từ nay về sau giữa hai ngài không còn khoảng cách, bất kể chân trời góc bể, bất kể xa cách bao nhiêu, hai trái tim vẫn mãi có thể giao lưu không khoảng cách. 】 Thông báo này đến thật vô cớ.

“Công kích tinh thần?” Côn Vương đang giao chiến với Bạch Cốt Tiên Cơ sững sờ.

“Cái quái gì thế này, lại có thể trực tiếp ảnh hưởng đến tinh thần của hắn?” Cường giả giao thủ, một thoáng sững sờ là một sơ hở.

Bạch Cốt Tiên Cơ đối diện tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy.

“Tống Mộc Đầu, đồ xương lớn cặn bã!” Trong miệng cô ấy hô lên những cái tên chiêu thức lộn xộn.

Phía sau cô ấy hiện lên một cỗ cự nhân xương trắng được cấu thành từ năng lượng thuần túy, bám vào cơ thể cô ấy.

Đồng thời cặp búa trong tay Bạch Cốt Tiên Cơ biến mất giữa không trung, nhanh chóng biến thành một cặp búa khổng lồ trong tay cự nhân xương trắng.

Hiển nhiên, cặp búa này là pháp khí độc quyền phù hợp với cự nhân xương trắng.

Sau khi cự nhân xương trắng hiện thân, vung vẩy cặp búa, giáng thẳng xuống đầu Côn Vương.

Hơn nữa trên cặp búa còn có pháp tắc bao quanh, búa trái khô héo, búa phải mục nát, ngoại hình phản diện đến cực điểm.

Cặp búa mạnh mẽ giáng xuống người Côn Vương, liên tiếp phá vỡ tầng tầng phòng ngự của hắn.

Năng lực hộ thể mà Côn Vương tự hào, dưới tác dụng của pháp tắc mục nát của cặp búa, toàn bộ đều lão hóa, mục nát.

Sau đó, cây búa lớn bên trái bao quanh ‘Pháp tắc Khô Vong’, với một góc độ quỷ dị đập vào nhục thân Côn Vương.

Dưới một nhát búa, nhục thân đầy đặn của Côn Vương mất nước, da trở nên khô héo, mất đi vẻ sáng bóng màu tím.

Đau đớn tột độ khiến khuôn mặt Côn Vương trở nên dữ tợn.

Tất cả những điều này, đều do cái ‘thông báo trong đầu’ đáng chết kia gây ra.

Bá Tống Huyền Thánh?

Hai trái tim không hề có khoảng cách với nhau?

MDZZ!

Một ngày nào đó, ta sẽ khiến Trấn Hải Thước trong tay ta và trái tim ngươi không có khoảng cách, dùng nó đâm một cái lỗ trên ngực ngươi!

Ngay khi Côn Vương đang nổi điên, một thông báo khác lại vang lên trong đầu hắn. 【Đinh ~ Bá Tống Huyền Thánh đã chuyển ngài vào ‘Danh sách đen 2’, ngài có muốn chuyển cậu ta vào ‘Danh sách đen’ tương tự không? 】 Côn Vương: “......” Sống nhiều năm như vậy, Côn Vương đột nhiên lại muốn chửi thề.

Trước tiên thêm mình làm bạn, sau đó lại kéo mình vào danh sách đen, đây là loại thao tác ngu ngốc gì vậy?.

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng nhìn đại lão Côn Vương cô đơn đang nằm yên trong danh sách ‘Danh sách đen 2’, nở một nụ cười.

Tống Thư Hàng vừa rồi thử lập ‘Danh sách đen 2’, kết quả lại thành công.

Cùng với thực lực cảnh giới của cậu ấy thăng cấp, quyền hạn ‘thao tác láo’ của cậu ấy cũng đang tăng lên.

Thế là, cậu ấy vui vẻ kéo Côn Vương tiền bối vào ‘Danh sách đen 2’.

Dù sao, ‘danh sách đen’ ban đầu trên danh nghĩa là danh sách đen, nhưng thực tế căn bản lại là danh sách VIP siêu cấp.

Các đại lão vào đó ai nấy cũng ‘thao tác láo’ không ngừng, quyền hạn lại nhiều, trong tình huống bình thường căn bản không thể chọc vào.

Cũng chỉ có Hà Chỉ tiền bối bị trọng thương, là đại lão ít ‘thao tác láo’ hơn một chút trong số đó.

Vì vậy Tống Thư Hàng mới nghĩ đến việc lập một ‘danh sách đen’ đúng nghĩa, để các đại lão thật sự có thể dùng để ‘cạo lông cừu’ vào danh sách này.

Tống Thư Hàng thầm bảo đảm trong lòng: “Mặc dù hiện tại trong danh sách đen 2 chỉ có mình Côn Vương tiền bối, nhưng không cần lo lắng, tương lai thành viên trong danh sách này sẽ dần dần nhiều lên.” Tiếp đó, cậu ấy lại thử đặt một biệt danh cho Côn Vương tiền bối.

Kết quả lại thành công. 【Thay đổi biệt danh của Côn Vương thành ‘Nho tím’?

Xác nhận/Hủy? 】 Tống Thư Hàng mỉm cười nhấn xác nhận.

Cái biệt danh này vô cùng hợp với Côn Vương tiền bối.

Mặt khác, Côn Vương bị Bạch Cốt Tiên Cơ liên tục đánh mấy búa, thân thể mất nước, lão hóa, cuối cùng cũng khó khăn ngắt được liên kích của Bạch Cốt Tiên Cơ, một lần nữa kéo giãn khoảng cách giữa hai bên, giành được thời gian thở dốc ngắn ngủi.

Ngay lúc đó, một thông báo khác lại vang lên trong đầu hắn: 【Bá Tống Huyền Thánh thông qua quyền hạn, đã thay đổi biệt danh của ngài thành 'Nho tím', hy vọng ngài sẽ thích. 】 Côn Vương: "......" Thích cái quái gì mà thích!

Quả là trèo lên mặt mũi, được voi đòi tiên.

Bá Tống Huyền Thánh, đừng để ta tìm được cơ hội, nếu không ta nhất định sẽ khiến ngươi – cái tên 'Thánh thứ nhất nghìn năm' này – trở thành Huyền Thánh chết nhanh nhất trong nghìn năm!

Côn Vương thầm phát thệ trong lòng.

Bạch Cốt Tiên Cơ đối với Côn Vương khiêu khích nói: "Xì, chạy cái gì mà chạy?

Ngươi không phải muốn cướp 《Bạch Hoàng Kinh》 từ tay ta sao?

Với cái bộ dạng sợ sệt này của ngươi, cũng muốn cướp đồ từ tay ta à?

Bề ngoài hung tợn vậy làm gì, không phục thì đến mà đánh đi!" "À à." Côn Vương ngẩng đầu nhìn Bạch Cốt Tiên Cơ, không giận mà cười: "Hình thức cự nhân xương trắng của ngươi tuy mạnh, nhưng ngươi bây giờ còn có thể chống đỡ được bao lâu?" Pháp tắc Khô Vong và Mục Nát đều là phẩm cấp đỉnh tiêm trong pháp tắc 'hệ Tử Vong', đồng thời duy trì hai loại tấn công thuộc tính pháp tắc này, tiêu hao cực lớn.

Hơn nữa, hắn và Bạch Cốt Tiên Cơ trước khi đến thế giới hiện tại?

Trái Đất, đã truy đuổi giao chiến một thời gian vô cùng dài, cả hai bên đều đã ở giai đoạn mệt mỏi.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “......” Thần thú loại côn có lớp da dày đến đáng kinh ngạc, vừa rồi cô ấy nắm bắt sơ hở tung một đợt bạo kích mà vẫn không thể gây thương tổn căn bản cho đối phương.

Về mặt phòng ngự, cô ấy chịu thiệt rất nhiều.

Hơn nữa, tâm trạng của Bạch Cốt Tiên Cơ hiện tại cũng hơi sụp đổ. 【Tên họ Tống kia, ngươi nhớ kỹ cho ta! 】Cô ấy cắn răng thầm nghĩ.

Trước đó cô ấy cảm ứng được khí tức quen thuộc, xác định là tên họ Tống kia đã lén lút độn đến gần.

Vốn tưởng tên này là lén đến giúp mình, trong lòng Bạch Cốt Tiên Cơ vui mừng.

Kết quả. ...tên đó chỉ lộ mặt một cái, rồi lại lén lút độn đi rồi.

Bạch Cốt Tiên Cơ tức điên lên.

Chuyện này cô ấy phải ghi vào sổ đen trong lòng.

Chờ sau khi tìm cách bỏ rơi Côn Vương, quay đầu lại cô ấy sẽ tìm cách moi Tống Mộc Đầu ra, cho cậu ta thường xuyên nếm mùi vị bị ‘Tử Vong Song Chùy’ đập thành bánh bèo.

Chương 2550

*********** Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng ở vị trí lối ra của Hạch Tâm Thế Giới, để lại một lỗ nhỏ bằng mắt cá chân.

Cậu ấy muốn thông qua lỗ nhỏ để nhìn tình hình chiến đấu giữa Bạch Cốt Tiên Cơ và Côn Vương ở bên ngoài.

Ngốc mao Sở các chủ tò mò hỏi: “Có thể nhìn rõ chi tiết chiến đấu không?” Trong hai bên giao chiến có Bạch Cốt Tiên Cơ, vì vậy cô ấy có chút hứng thú với kết quả trận chiến.

Tống Thư Hàng tiếc nuối nói: “Hoàn toàn không thấy được, lỗ quá nhỏ, thêm vào đó bên cạnh Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ có trường lực năng lượng cường đại, cản trở tầm nhìn.” Ngốc mao Sở các chủ lên tiếng nói: “Ừm, vậy các ngươi di chuyển đến vị trí bản thể của ta đi. ...Ta ra ngoài xem sao.” Nói đoạn, ngốc mao của cô ấy từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng nhảy xuống một cái, ‘vù ~’ một tiếng vọt ra khỏi Hạch Tâm Thế Giới.

Sở các chủ và Bạch Cốt Tiên Cơ không quen thân, cũng không có ý định giúp cô ấy cùng đối phó Côn Vương.

Cô ấy chỉ đơn thuần muốn ở lại xem diễn biến sự việc, làm một quần chúng ăn dưa vui vẻ.

Tiện thể tường thuật lại trận chiến giữa Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ cho Tống Thư Hàng và những người khác.

Dù sao quyết đấu của Trường Sinh Giả rất hiếm thấy, phần lớn tu sĩ phổ thông cả đời cũng không thể chứng kiến đại chiến cấp bậc này.

Cho dù trong đó có một số tu sĩ may mắn, có vinh hạnh an toàn bàng quan chiến Trường Sinh Giả, cũng rất có khả năng sẽ vì cảnh giới bản thân không đủ, mà rơi vào hôn mê.

Khi Trường Sinh Giả chiến đấu, mỗi cử chỉ đều mang theo 'Đạo' của bản thân.

Người thực lực không đủ, chỉ cần tiếp xúc với nội dung 'Đạo' này, sẽ không chịu nổi lượng thông tin khổng lồ như bão táp, mà bị 'đứng máy'.

Tất nhiên, khi Sở các chủ tiến hành tường thuật, sẽ chọn lọc và làm phẳng một số thông tin trong trận chiến, để không ảnh hưởng đến Thông Nương, Thương Thử Hào khi xem trực tiếp.

Trên hư không.

Bạch Cốt Tiên Cơ cắn chặt răng, sau khi tính toán trạng thái của mình, thao túng cự nhân xương trắng cường công Côn Vương.

Lúc này cô ấy không thể tỏ ra yếu thế.

Hiện tại cô ấy và Côn Vương đang ở trong cục diện 'ngươi chết ta sống'.

Hoặc là dùng búa đập chết Côn Vương. ...Hoặc là cô ấy bị Côn Vương phản sát.

Trước khi chưa đập Tống Mộc Đầu thành bánh bèo, cô ấy không muốn chết.

Vì vậy, chỉ có thể đập Côn Vương thành bánh bèo.

Ngoài ra, trong kẽ hở của hư không có một thanh thần kiếm, lẳng lặng ẩn phục, như độc xà chờ cơ hội mà động.

Đây là thần kiếm mà Bạch Cốt Tiên Cơ tiện tay ném ra khi lấy búa.

Đây là hậu thủ của cô ấy, đồng thời cũng là thủ đoạn bảo mệnh của cô ấy.

Nếu cô ấy thật sự bị Côn Vương phản sát, trong thanh thần kiếm này ẩn giấu một ‘xương trắng’, có thể khiến cô ấy đông sơn tái khởi.

“A a a ~ ngươi còn có thể chống đỡ được bao lâu?

Bạch Cốt Tiên Cơ.” Côn Vương lúc này càng thêm trấn định.

Hắn không còn chống cự cứng rắn công kích của Bạch Cốt Tiên Cơ nữa, có thể tránh thì tránh, quyết tâm chờ đến khi Bạch Cốt Tiên Cơ kiệt sức.

Hiện tại, Bạch Cốt Tiên Cơ chỉ đang cố gắng duy trì một hơi cuồng công, sau khi đợt công kích này kết thúc, cô ấy khó tránh khỏi sẽ lộ ra sơ hở, đến lúc đó hắn liền có thể một hơi hạ gục Bạch Cốt Tiên Cơ.

Phía dưới, Ngốc mao Sở các chủ nhàn nhã lơ lửng trên mặt biển, bàng quan trận chiến trên không trung.

Đồng thời cô ấy ghi lại cảnh chiến đấu trên không, thông qua liên hệ với bản thể, do bản thể tường thuật lại cho Tống Thư Hàng và những người khác xem.

Khi bản thể tiến hành tường thuật, còn phụ trách giảng giải tại chỗ cho Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Thông Nương, Thương Thử Hào, để họ từ đó rút kinh nghiệm.

Vừa thưởng thức vừa học hỏi, không bỏ lỡ cả hai.

Tống Thư Hàng một bên lặng lẽ ghi chép, một bên quay lại toàn bộ cảnh chiến đấu.

Những thứ này đều là giáo án, tương lai cậu ấy có thể sao chép, mang bộ này đến trước mặt đệ tử của mình, giảng giải ‘án lệ chiến Trường Sinh Giả’ cho các đệ tử của mình.

Tống?

Dần dần trở thành sư phụ đạt chuẩn?

Thư Hàng.

Lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi: "Sở tiền bối, nhìn từ tình hình chiến đấu, cục diện bất lợi cho Bạch Cốt Tiên Cơ phải không?" Bản thể Sở các chủ lười biếng nói: "Nếu không có biến cố gì, trận chiến này sẽ kết thúc với thất bại của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Đáng tiếc, trận chiến này đã đến hồi kết rồi. ...Ban đầu, còn muốn giảng giải thêm cho các ngươi một số kiến thức chiến đấu của Trường Sinh Giả." "Vậy, chúng ta kéo dài trận chiến này đi?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Thông Nương tò mò hỏi: "Làm sao kéo dài?" Thông Nương có chút hảo cảm với Bạch Cốt Tiên Cơ, bởi vì trên người đối phương, cô ấy cảm ứng được khí tức đồng bạn của 《Toàn thế giới yêu quái liên hợp lại trở thành một gia đình》.

Sở các chủ ngáp một cái: "Nói rõ trước, ta sẽ không ra tay đâu." "Thật đáng tiếc, Di Thuế Cầu đại lão đã bị tôi dụ vào phong ấn, rồi đưa đến phòng thí nghiệm của Bạch tiền bối Two.

Nếu không, Di Thuế Cầu đại lão cứ cách ba ngày năm bữa lại khóa chặt vị trí của tôi, rồi phát động công kích tinh thần ô nhiễm… Tôi có thể chuyển tiếp công kích tinh thần đó thông qua 'tin nhắn' đến Côn Vương tiền bối." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Sở Các Chủ: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không kìm được nói: "Rõ ràng là Di Thuế Cầu tấn công ngươi, sao nghe cứ như là kỹ năng của ngươi vậy?" "Cái này gọi là dời hoa tiếp mộc, đấu chuyển tinh di." Tống Thư Hàng véo cằm, nhìn màn hình truyền phát mà trầm tư.

Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử xuất hiện, lên tiếng nói: "Tống tiền bối, nếu chúng ta muốn can thiệp vào trận chiến này, không ngoài hai phương án.

Hoặc là tăng cường sức mạnh cho Bạch Cốt Tiên Cơ, hoặc là làm suy yếu Côn Vương.” “Ừm, tôi cũng nghĩ vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Trong tay tôi có mấy phương án, một là tôi dùng chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, phối hợp với đệ tam thần nhãn, đột nhiên rót một lượng lớn tin rác vào Côn Vương, làm suy yếu trạng thái của hắn.” Tuy nhiên phương án này tỉ lệ thành công không cao, hơn nữa rất dễ gây phản phệ.

Nếu thao tác không đúng, thậm chí có thể bị đại lão đổ ngược một đống dữ liệu rác vào đầu.

Hơn nữa, nếu đệ tam thần nhãn không dùng trực tiếp để đối địch, thì chưa chắc đã ảnh hưởng được Côn Vương cấp Trường Sinh Giả.

Sở Các Chủ nhả một bong bóng nói: “Thủ đoạn dùng kênh ‘Tu Chân Liêu Thiên’ để cưỡng chế truyền tin rác, nhiều nhất chỉ dùng được một lần.

Một khi đã dùng rồi, lần thứ hai Côn Vương chắc chắn sẽ có đề phòng.

Thép tốt phải dùng đúng chỗ, thủ đoạn này đừng vội dùng.

Sau này nói không chừng có thể đóng vai trò ‘nhất chùy định âm’.” “Sở đạo hữu nói có lý.” Thạch Bi đạo hữu đồng tình nói.

Tống Thư Hàng cũng gật đầu đồng ý.

Thủ đoạn cưỡng chế truyền dữ liệu dùng rất tiện, cắm vào là dùng ngay, nhưng thủ đoạn như vậy càng thích hợp để dành cho tương lai, tạo hiệu ứng “nhất chùy định âm”.

Thương Thử Hào vuốt râu hỏi: “Còn phương án khác thì sao?” “Phương án thứ hai, là để ‘Bạch Cốt Tiên Cơ’ kết bạn với tôi.

Sau đó, tôi sẽ nghĩ cách truyền một đợt năng lượng từ xa cho cô ấy, tăng cường trạng thái của cô ấy.

Tuy nhiên... thần thức của Bạch Cốt Tiên Cơ không quét xuống, phải nghĩ cách gửi ‘mã QR’ đến gần cô ấy, nhắc cô ấy kết bạn.” Tống Thư Hàng lại nói.

“Phiền phức quá, hơn nữa nàng ta bây giờ căn bản không có thời gian...

Còn chưa kịp kết bạn với ngươi, đã bị Côn Vương phản sát rồi.” Sở Các Chủ bên cạnh phân tích.

Đừng nói là kết bạn, bây giờ Bạch Cốt Tiên Cơ chỉ cần dừng lại một chút, Côn Vương sẽ lập tức bùng nổ phản công.

“Nếu không thể tăng cường từ năng lượng, vậy thì tăng cường từ trang bị.” Tống Thư Hàng nói.

Mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy?” “Thứ đó đắt tiền lắm, không tùy tiện tặng người đâu.

Hơn nữa Bạch Cốt Tiên Cơ đã là Trường Sinh Giả, Bản Mệnh Pháp Khí của cô ấy chắc chắn đã có Khí Linh, Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy không có tác dụng lớn với cô ấy.” Tống Thư Hàng nói, rồi anh lấy ra một phần ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’ đã chuẩn bị sẵn, đưa cho Vũ Nhu Tử: “Đây, Vũ Nhu Tử, phần này tặng cho em.” “Ể?

Tặng em ạ?

Không giao dịch sao?” Bàn tay nhỏ của Vũ Nhu Tử từ trong chăn thò ra, nhận lấy ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’.

“Không giao dịch, tặng em đó.” Tống Thư Hàng cười nói.

Đây là anh muốn cảm ơn Vũ Nhu Tử vì đã luôn giúp đỡ anh từ khi anh tiếp xúc với tu chân.

Vũ Nhu Tử hì hì cười một tiếng: “Cảm ơn Tống tiền bối.” Tống Thư Hàng: “Tôi cũng không có thứ gì khác để tặng các bạn, trong tay chỉ có thứ này thôi, các bạn không chê quà mọn là được.” Nói xong, anh lại đưa ra phương án tăng cường thứ ba với mọi người: “Để tăng cường Bạch Cốt Tiên Cơ từ trang bị, có thể cân nhắc hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của tôi...

Vừa hay, tôi cũng muốn thử hiệu quả của chúng sau khi được cường hóa ở ‘tiểu thế giới nhân tạo’.” Hiện tại, hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của Thư Hàng đều được trang bị ‘Tuyệt Đối Lực Tràng Hộ Thuẫn’ phòng ngự mạnh mẽ do Tam Nhãn tiền bối đích thân thiết kế.

Hơn nữa, cả hai bộ pháp khí đều đã trải qua quá trình dung hợp cường hóa tập thể của ‘Vị Tri Bạch 1-33’, nên giờ đây, cường độ của Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí đã vượt qua giới hạn ‘Bát Phẩm Pháp Khí’.

Khi hai bộ pháp khí kết hợp, uy lực sẽ còn tăng lên một bước nữa.

Tống Thư Hàng vốn đang muốn tìm cơ hội thử uy lực của hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’, xem chúng có chịu được cường độ chiến đấu cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên thậm chí là Trường Sinh Giả hay không.

Và Côn Vương cùng Bạch Cốt Tiên Cơ trước mắt chính là đối tượng thử nghiệm rất tốt.

Hai vị Trường Sinh Giả đã chiến đấu một thời gian dài, đang ở giai đoạn mệt mỏi, không phải trạng thái toàn thịnh.

“Không được, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí là Bản Mệnh Pháp Khí của ngươi, quá nguy hiểm.” Sở Các Chủ cau mày nói.

Bản Mệnh Pháp Khí khác với các pháp khí khác, nó trưởng thành cùng chủ nhân... gắn bó mật thiết với chủ nhân.

Các pháp khí khác đối với tu sĩ là vật ngoài thân, cho dù bị tổn thương cũng không ảnh hưởng đến bản thể.

Nhưng Bản Mệnh Pháp Khí thì khác, nếu nó bị tổn thương sẽ trực tiếp phản hồi đến bản thể tu sĩ.

Vì vậy, Bản Mệnh Pháp Khí của rất nhiều tu sĩ căn bản không dùng để 'chiến đấu', mà dùng để phụ trợ tu luyện, dùng Bản Mệnh Pháp Khí để nâng cao phẩm chất Long Văn của mình, tăng cường tiềm chất của Kim Đan và Nguyên Anh, bình thường đều được lưu lại trong Bản Mệnh Linh Hồ để ôn dưỡng.

"Sở Các Chủ không cần lo lắng, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí của tôi sau khi được 'Vị Tri Bạch 1-33' dung hợp cường hóa, đã không còn sợ bị tổn thương nữa, có khả năng tự phục hồi mạnh mẽ." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Ở tiểu thế giới nhân tạo, mỗi 'Vị Tri Bạch' mà anh gặp đều tương ứng với một linh thú trong 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Sau khi tiếp nhận truyền thừa sức mạnh Thái Cổ của 'Vị Tri Bạch', không chỉ công pháp của Tống Thư Hàng thay đổi, mà hai bộ tổ hợp pháp khí của anh cũng được cường hóa.

Hiện tại, cho dù Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí bị đánh vỡ, nhiều nhất cũng chỉ khiến bản thể Tống Thư Hàng chịu một mức độ 'tổn thương kịch thống' nhất định.

Mà đau khổ này, đối với Tống Thư Hàng mà nói chỉ là một loại thử thách.

Sẽ có một ngày, anh sẽ nếm trải tất cả các loại đau khổ trên thế giới này, sau đó đi khiêu chiến nỗi đau khổ lớn nhất của Chư Thiên

Vạn Giới, triệt để chinh phục đau khổ.

Ngoài ra, cho dù bị đánh vỡ... chỉ cần đưa các mảnh vỡ về ‘Bản Mệnh Linh Hồ’ của Tống Thư Hàng để ôn dưỡng, một thời gian sau, Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí lại có thể sống động như thường.

Đây cũng là lý do Tống Thư Hàng dám đưa ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ vào chiến trường Trường Sinh Giả để thử nghiệm.

Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói...

Chương 2551

cho dù thật sự xảy ra sự cố ‘vạn nhất’, anh vẫn có thể tìm Bạch tiền bối Two.

Trong hai bộ tổ hợp pháp khí này có một bộ là bảo vật của Bạch tiền bối Two.

Sau khi Tống Thư Hàng giải thích xong, ánh mắt anh nhìn về phía ‘Bạch Cốt Cự Nhân’ của Bạch Cốt Tiên Cơ trong màn hình trực tiếp, như có điều suy nghĩ. ********** Trên hư không.

Nhịp độ công kích của Bạch Cốt Tiên Cơ bắt đầu giảm xuống...

“Ha ha ha.” Côn Vương lộ ra nụ cười bình tĩnh, hắn vẫn chưa vội ra tay.

Nóng vội thì không ăn được xương nóng.

Càng đến cuối, hắn càng phải bình tĩnh, giữ thái độ bình thường.

Hôm nay, 《Bạch Hoàng Kinh》 trong tay Bạch Cốt Tiên Cơ, hắn nhất định phải có.

“Không chống đỡ nổi nữa.” Bạch Cốt Tiên Cơ cảm thấy hơi lạnh lẽo trong lòng.

Cô ấy bùng nổ cho đến bây giờ, là vì trong lòng vẫn còn một tia kỳ vọng vào Tống Mộc Đầu.

Không ngờ...

Tống Mộc Đầu lại thật sự không xuất hiện giúp cô ấy.

“Đòn cuối cùng.” Bạch Cốt Tiên Cơ cố gắng vực dậy tinh thần, thần kiếm tiềm phục trong hư không đang rục rịch.

Trên mặt Côn Vương càng lộ ra nụ cười vui mừng chiến thắng.

Quả thực chiến thắng, đã trong tầm tay.

Nhưng ngay lúc này, một đạo ánh sáng từ dưới đáy biển vọt ra, trực tiếp đánh trúng Bạch Cốt Tiên Cơ.

Đó là từng món pháp khí có hình dáng cổ quái, trên đó phát ra một loại sức mạnh cổ lão thần bí, ngay cả Côn Vương cũng không nhận ra thuộc tính sức mạnh này.

Roạt roạt roạt ~ Sáu mươi sáu món pháp khí, tự động trang bị lên Bạch Cốt Cự Nhân phía sau Bạch Cốt Tiên Cơ!

Không phải hình thức 'Sư Tử Thép', cũng không phải 'Thánh Thành Bất Diệt' và 'Cự Nhân Hủy Diệt'.

Hai bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí khi tiếp xúc với Bạch Cốt Cự Nhân, tự động tổ hợp thành một bộ giáp hoàn chỉnh, từng món từng món được lắp ráp lên người Bạch Cốt Cự Nhân.

Tấm mặt nạ Thú Thần cuối cùng, được dung hợp từ ba mươi ba loại linh thú, bao trùm lên khuôn mặt Bạch Cốt Cự Nhân, trang bị cho hắn đến tận răng!

Trong đôi mắt của Bạch Cốt Cự Nhân, ánh sáng đỏ rực sáng bừng lên, ánh sáng đỏ hung bạo này giống hệt 'Cự Nhân Hủy Diệt' của Tống Thư Hàng.

Dưới sự trang bị của 66 món pháp khí, Bạch Cốt Cự Nhân vốn đầy xương xẩu bỗng biến thành một người khổng lồ bằng thép, trong nháy mắt từ phong cách kinh dị chuyển sang phong cách khoa huyễn cơ chiến.

Điều đáng nói là, khác với Tống Thư Hàng, thân thể mềm mại của Bạch Cốt Tiên Cơ được Bạch Cốt Cự Nhân và Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí bảo vệ hai lớp, đặt an toàn bên trong người khổng lồ thép, khiến cô ấy không chịu bất kỳ tổn thương nào.

Thú Thần Bạch Cốt Cự Nhân, trang bị hoàn tất!

Trên bầu trời, sấm sét nổi lên.

Trên mặt biển, sóng gió cuồn cuộn.

Trời và biển cùng tấu lên một bản nhạc nền phong cách tự nhiên thuần túy, như đang reo hò chào đón sự xuất hiện của Thú Thần Khô Lâu.

Sự biến hóa đột ngột khiến Côn Vương đối diện ngẩn cả người.

Trên thực tế, Bạch Cốt Tiên Cơ bên trong bộ giáp thép cũng đầy nghi hoặc...

Nhưng rất nhanh, cô ấy đã phản ứng lại.

Trên khuôn mặt tiên tử, lộ ra nụ cười đẹp như hoa nở.

Cô ấy nghĩ, người làm được việc này, chỉ có thể là Tống Mộc Đầu.

Hơn nữa đây là ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của Thú Thần bộ, thủ pháp luyện chế bộ pháp khí này nằm trong tay Tống Mộc Đầu...

Khi xưa cô ấy nhất thời hứng khởi, vì mục đích vui đùa mà thành lập 《Liên minh Yêu quái toàn thế giới liên hợp thành một nhà》, Tống Mộc Đầu đã từng nhờ cô ấy ẩn giấu ‘truyền thừa ngầm’ của Thú Thần Thú trong thánh điển liên minh.

“Coi như ngươi còn có lương tâm.” Bạch Cốt Tiên Cơ nhẹ giọng nói.

Cùng với việc hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ trang bị cho Bạch Cốt Cự Nhân, sức mạnh không ngừng tuôn trào từ trên bộ giáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ cảm thấy sự mệt mỏi của mình tan biến sạch.

Đương nhiên, đây chỉ là ảo giác của cô ấy.

Trên thực tế, cô ấy vẫn đang ở trạng thái suy yếu, chỉ là trong tình huống tâm trạng đột nhiên trở nên tốt hơn, mới sản sinh ra loại ảo giác cơ thể trở nên nhẹ nhõm này.

Oong~~ Hai cây chiến chùy trong tay Thú Thần Khô Lâu và 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' sinh ra cộng hưởng.

Trong một đợt chấn động kịch liệt, hai cây chiến chùy bành trướng lên, thân chùy bạo trướng lên gấp ba lần kích thước ban đầu, trông càng thêm dữ tợn.

Thú Thần Khô Lâu được trang bị đến tận răng, giơ tay va chạm cây cự chùy trong tay.

Oanh ~~ Tiếng va chạm chói tai nổ vang, thậm chí át cả tiếng sấm trên bầu trời.

"O~hohohohoho" Từ bên trong Thú Thần Khô Lâu, truyền ra tiếng cười quái dị độc đáo của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Sau đó, Thú Thần Khô Lâu giơ cao cây chùy tay phải, chỉ về phía Côn Vương: "Hiệp hai, bắt đầu!

Ngươi đã chuẩn bị chiến đấu chưa, Côn Vương!" Côn Vương: "..." Con đàn bà này vậy mà lại lâm trận bật hack.

Nhưng dù sao đi nữa, đối mặt với sự khiêu khích của Bạch Cốt Tiên Cơ, hắn không thể tỏ ra yếu thế.

"Đừng tưởng rằng có thêm một bộ giáp rùa thì có thể mạnh hơn bao nhiêu, ta có thể cảm nhận được, trạng thái của ngươi vẫn suy yếu." Côn Vương bình tĩnh phân tích.

Khí tức của Bạch Cốt Tiên Cơ đã giảm xuống mức yếu nhất kể từ khi giao thủ với hắn.

Bộ giáp thêm trên người cô ấy không hề cường hóa Bạch Cốt Tiên Cơ.

Điểm quan trọng nhất là... bộ giáp trông rất ngầu này, cẩn thận cảm ứng một chút, vậy mà chỉ là pháp khí cấp Bát Phẩm Huyền Thánh.

Cho dù là tổ hợp, cũng chỉ miễn cưỡng đạt đến tầng thứ Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Xuất hiện hoành tráng, dọa Côn Vương giật mình; nhìn kỹ lại, thì ra chỉ là đồ màu mè.

“Ngươi không hiểu.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói: “Ta hiện tại đã có được sức mạnh mới, thân thể suy yếu đã không còn có thể trói buộc ta.” Loại lời nói duy tâm này khiến người ta đau răng.

Côn Vương không nói nhảm nữa, hắn hai tay giơ pháp khí ‘Trấn Hải Xích’, chém về phía Bạch Cốt Tiên Cơ một nhát.

Trong một nhát chém, đại dương bị chia làm hai.

Đạo trảm kích mạnh mẽ này nghiền nát vạn vật cản đường, đánh về phía Bạch Cốt Tiên Cơ.

Côn Vương rất bình tĩnh, hắn không định cho Bạch Cốt Tiên Cơ cơ hội nói nhiều, tránh cho đối phương nhân cơ hội lén lút uống thuốc hồi phục.

Ngoài ra, một kích này cũng có thể thăm dò trạng thái thật sự của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Bạch Cốt Tiên Cơ đối diện không hề né tránh.

Cô ấy nhẹ nhàng vung tay, Thú Thần Khô Lâu giơ ngang một cây chùy, nặng tựa nhẹ bẫng.

Oanh ~~ Đạo trảm kích cuồng bạo của Trấn Hải Xích cứ thế bị nhẹ nhàng đỡ xuống.

Mặt biển bị phân cách lấy Bạch Cốt Tiên Cơ làm ranh giới.

Phía trước Bạch Cốt Tiên Cơ, đại dương bị chém đôi, mặt biển cuồng bạo một mảng.

Còn phía sau Bạch Cốt Tiên Cơ, mặt biển tĩnh lặng, không hề nổi lên một gợn sóng nào.

Côn Vương nhìn thấy cảnh này, cảm giác nội tạng bắt đầu quặn đau.

Sau khi trang bị bộ ‘khôi giáp cấp Cửu Phẩm’ này, Bạch Cốt Tiên Cơ đã nhận được sự cường hóa 1+1 > 2.

Quả thực chiến thắng vốn sắp hái được của hắn, lại trở nên khó nhằn.

“Bây giờ, ngươi còn cảm thấy ta suy yếu sao?” Bạch Cốt Tiên Cơ chậm rãi nói.

Trong khi nói, Thú Thần Khô Lâu lại hành động.

Nó đưa tay lên hốc mắt trái của mình, tạo ra một tư thế kỳ lạ.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “...” Bởi vì, động tác này không phải do cô ấy điều khiển!

Thú Thần Khô Lâu đang tự động. ********** Trong Thế Giới Hạch Tâm.

“Quả nhiên, Bạch Cốt Cự Nhân của Bạch Cốt Tiên Cơ và Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí là một cặp trời sinh...

Bí pháp Bạch Cốt Cự Nhân đơn giản là như được nghiên cứu chuyên biệt để phối hợp với ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trước đây khi anh xem truyền phát thấy Bạch Cốt Tiên Cơ ngưng tụ ‘Bạch Cốt Cự Nhân’, anh đã mơ hồ cảm thấy Bạch Cốt Cự Nhân này rất hợp với ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.

Đây cũng là một trong những lý do Tống Thư Hàng đột nhiên muốn thử nghiệm cường độ của ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.

Bây giờ anh đã xác định được suy đoán của mình!

Lúc này, thông qua việc khống chế hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’, Tống Thư Hàng có thể thực hiện một số thao tác với Thú Thần Khô Lâu đã hợp thể.

Giống như hiện tại, một con mắt nhỏ xíu đã được Tống Thư Hàng chuyển dịch đến hốc mắt của ‘Thú Thần Khô Lâu’ thông qua Thế Giới Hạch Tâm!

Tống Thư Hàng đã để lại Thánh Ấn và dấu ấn 《Thần Binh Kỳ Giám》 trên mỗi món Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, mỗi món Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí đều là tọa độ không gian của anh!

Con mắt đó đối với ‘Thú Thần Khô Lâu’ mà nói quá nhỏ bé.

Nhưng, lực chấn nhiếp mà nó phát ra lại không kém gì toàn bộ ‘Thú Thần Khô Lâu’ khổng lồ.

Dưới sự dẫn dắt của Tống Thư Hàng, Thú Thần Khô Lâu ngẩng đầu lên, nhìn chằm chằm Côn Vương.

“Hãy chứng minh cho ta xem, ngươi có phải là cường giả tuyệt thế không nào!” Một âm thanh hùng vĩ vang vọng từ trên người Thú Thần Khô Lâu.

Sau đó, một đạo hàn quang đột nhiên xuất hiện, rơi xuống người Côn Vương.

Đó là Nho Gia Thánh Nhân Cường Giả Giám Định Thuật!

Trước đây, bị hạn chế bởi cảnh giới của Tống Thư Hàng, hiệu quả của mắt Thánh Nhân giảm đi rất nhiều, chỉ có thể có tác dụng với tu sĩ dưới Cửu Phẩm và một số ít Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Những Cửu Phẩm Kiếp Tiên đỉnh cấp và Trường Sinh Giả đã bước ra ‘Đạo’ của riêng mình, vẫn có thể miễn dịch hiệu quả của Cường Giả Giám Định Thuật.

Chương 2552

Hiện tại, mắt Thánh Nhân của Nho Gia Thánh Nhân được lắp vào mắt của Thú Thần Khô Lâu cấp 'Trường Sinh Giả', hiệu quả của Cường Giả Giám Định Thuật có thể tăng lên một bậc không?

Tống Thư Hàng muốn nhân cơ hội này thử nghiệm một chút!

Nếu thử nghiệm này thành công, sau này anh sẽ có thêm nhiều thao tác bá đạo.

Ví dụ như... tạm thời mượn tay múa lượn của Sở Các Chủ, quét ra một đạo ánh sáng Cường Giả Giám Định Thuật...

"Nho Gia Thánh Nhân!!!" Lúc này, Côn Vương bị hàn quang đánh trúng đột nhiên phát ra một tiếng kêu kinh hoàng, thân thể hắn bật nhảy biên độ lớn, cong người thành hình vòng cung.

Nhìn phản ứng thành thạo này của hắn.

Ái chà ~ có duyên quá.

Xem ra vị Côn Vương tiền bối này từng khiêu chiến Nho Gia Thánh Nhân rồi!

Mắt Thánh Nhân của Nho Gia Thánh Nhân đối với một số Trường Sinh Giả sẽ có tác dụng chấn nhiếp đặc biệt.

Năm đó, khi tranh đoạt 'Thiên Đạo' chi vị, Nho Gia Thánh Nhân gần như đã treo cổ đánh khắp cường giả Chư Thiên Vạn Giới, được xưng là mạnh nhất đương thời, trấn áp một thời đại, ngoại hiệu rất ngầu.

Trong số rất nhiều cường giả từng bị treo cổ đánh, không ít người đã chứng kiến sự đáng sợ của đôi đồng tử của Nho Gia Thánh Nhân, bị đánh ra bóng ma tâm lý.

Giống như vị Côn Vương tiền bối trước mắt này, sau khi bị đạo hàn quang quen thuộc đó đánh trúng, cơ thể đã tự động sản sinh ra phản ứng thái quá một cách khoa trương.

Đáng tiếc là Tống Thư Hàng đã thử nghiệm thất bại, cho dù lắp 'Mắt Thánh Nhân Nho Gia' vào hốc mắt của Thú Thần Khô Lâu cấp Trường Sinh Giả, nó cũng không thể phát huy được hiệu quả ban đầu.

Những Kiếp Tiên đỉnh cấp và Trường Sinh Giả đã bước ra 'Đạo' của riêng mình, vẫn có thể miễn dịch Cường Giả Giám Định Thuật.

Thật đáng tiếc...

Nếu thử nghiệm thành công, combo tay múa lượn của Sở Các Chủ + Mắt Thánh Nhân Nho Gia + ngạnh nhũ đột thứ + Xích Tiêu Kiếm Phấn Thiên Hỏa Diễm Đao, một bộ liên hoàn kỹ như vậy, sẽ có thể mời rất nhiều cường địch miễn cưỡng uống một bình (tức là đánh bại dễ dàng).

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng cũng không thu hồi 'Mắt Thánh Nhân Nho Gia'.

Cường Giả Giám Định Thuật chỉ là một chức năng nhỏ đi kèm của Nho Gia Thánh Nhân, tác dụng thực sự của nó không chỉ giới hạn ở kỹ năng nhỏ dùng để giảng dạy này.

Dưới sự kích hoạt toàn lực của Tống Thư Hàng, Mắt Thánh Nhân Nho Gia bắt đầu phối hợp với Thú Thần Khô Lâu chiến đấu.

Dưới sự nhìn chăm chú của mắt Thánh Nhân, mọi dữ liệu của Côn Vương địch phương đều không thể ẩn giấu!

Bên trong Thú Thần Khô Lâu, Bạch Cốt Tiên Cơ cảm thấy đôi mắt mình đột nhiên trở nên mát mẻ, dễ chịu như nhỏ thuốc nhỏ mắt khi mắt bị khô vậy.

Ngay sau đó, rất nhiều thông tin chiến đấu hiện ra trước mắt cô

ấy.

Chẳng hạn như, nhát chùy tiếp theo có thể tấn công những vị trí nào của Côn Vương để đánh nổ hắn, phải dùng tư thế nào để thực hiện công kích tối ưu, tính toán lực độ và góc độ công kích, và các loại dữ liệu khác...

Mắt Thánh Nhân Nho Gia, hướng dẫn bạn từng bước chiến đấu.

Hơn nữa, những dữ liệu này không phải bất biến, cùng với sự thay đổi tư thế của Côn Vương đối phương, những dữ liệu này cũng không ngừng được cập nhật theo thời gian thực.

Đỉnh của chóp!

Bạch Cốt Tiên Cơ chưa bao giờ nghĩ rằng chiến đấu có thể chơi như thế này.

Lúc này, Côn Vương đối diện vẫn đang trong trạng thái phản ứng thái quá.

Mặc dù 'Cường Giả Giám Định Thuật' không có tác dụng với hắn, nhưng sự xuất hiện của Mắt Thánh Nhân thực sự đã dọa hắn giật mình.

Năm đó Côn Vương khiêu khích Nho Gia Thánh Nhân, dường như đã bị đánh ra bóng ma tâm lý.

Bạch Cốt Tiên Cơ đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này.

Với sự phụ trợ của Mắt Thánh Nhân Nho Gia, cô ấy điều khiển Thú Thần Cơ Giáp đột tiến, cây Khô Vong Chi Chùy trong tay bị cô ấy ném ra giữa chừng, đánh từ xa về phía Côn Vương.

Sau đó cô ấy hai tay nắm chặt Hủ Hủ Chi Chùy, từ bên phải đánh mạnh vào bụng Côn Vương.

Côn Vương khó khăn lắm mới kiềm chế được bóng ma tâm lý của mình, cố gắng điều chỉnh trạng thái.

Kết quả, Khô Vong Chi Chùy từ trên trời rơi xuống, đập vào lưng hắn.

Pháp tắc khô vong trên đó như sâu bám xương, xâm thực thân thể hắn, khiến làn da khô héo của hắn càng thêm mất nước, trở nên nứt nẻ.

Ngay sau đó, Bạch Cốt Tiên Cơ điều khiển Thú Thần Khô Lâu, xông đến bên sườn hắn, một chùy đập vào bụng hắn.

Lúc này, cây cự chùy đã bạo trướng thể tích, một mặt chùy đã bao trùm toàn bộ vị trí ngực và bụng Côn Vương!

“A ~” Côn Vương lập tức cảm thấy bụng mình cuộn trào sóng gió, xương ngực truyền đến tiếng nứt, đau đớn tột độ.

Nhưng, mức độ đau đớn này vẫn nằm trong phạm vi hắn có thể chịu đựng.

Côn Vương nén đau nắm chặt Trấn Hải Xích, phản kích chém về phía Bạch Cốt Tiên Cơ.

Đương ~~ Một kích cuồng bạo của Trấn Hải Xích chém vào giáp ngực của Thú Thần Khô Lâu, nhưng chỉ ma sát tạo ra một tia lửa.

Giáp ngực của Thú Thần Khô Lâu giống như được bôi dầu trơn, trên đó hiện lên một lớp ‘Tuyệt Đối Lực Tràng Hộ Thuẫn’.

Trấn Hải Xích khi chém vào đó không thể chịu lực, bị trượt đi.

Côn Vương: “!!!” Đây căn bản không phải phòng ngự cấp ‘Cửu Phẩm Kiếp Tiên Pháp Khí’.

Đặc biệt là Tuyệt Đối Lực Tràng Hộ Thuẫn trên đó, vô cùng đặc thù.

Côn Vương cố gắng phân tích cấu trúc của Tuyệt Đối Lực Tràng

Hộ Thuẫn này, muốn tìm ra điểm phá vỡ của nó...

Nhưng hắn vừa định phân tích, đã cảm thấy vỏ não trướng lên, gần như muốn nổ tung.

Cái quái quỷ gì thế này?

Ai sáng tạo ra nó?

Có cho Côn Vương đường sống nữa không?

Côn Vương vô thức ngẩng đầu, nhìn về phía Thú Thần Khô Lâu.

Vừa ngẩng đầu lên, hắn đã thấy 'Thú Thần Khô Lâu' đang cúi đầu nhìn mình.

Trong hốc mắt trái dưới mặt nạ, Mắt Thánh Nhân Nho Gia phát ra ánh sáng lạnh lẽo khiến người ta lạnh gáy, mang lại áp lực cực lớn cho hắn.

Cái này... không đánh được nữa!

"O~hohohohoho" Tâm trạng Bạch Cốt Tiên Cơ vui vẻ đến cực điểm.

Hôm nay, cô ấy sẽ đánh nổ Côn Vương triệt để.

Thú Thần Khô Lâu lại lần nữa vung song chùy, có tiếng gió sấm kèm theo động tác vung chùy.

Sắc mặt Côn Vương đối diện tối sầm lại.

Hắn biết hôm nay mình đã không thể nuốt trôi cục xương khó gặm là Bạch Cốt Tiên Cơ này, tên giúp đỡ Bạch Cốt Tiên Cơ trong bóng tối có quá nhiều thủ đoạn, hơn nữa lại rất âm hiểm.

Rõ ràng sở hữu thủ đoạn cấp 'Tuyệt Đối Lực Tràng Hộ Thuẫn' đó, lại cố tình ngụy trang khôi giáp thành dáng vẻ pháp khí Bát Phẩm.

Hơn nữa, ngay cả thứ như Mắt Thánh Nhân Nho Gia cũng bị đối phương nắm giữ.

Thế này thì đánh cái quái gì nữa?

Có tên này ở trong bóng tối, nếu còn dây dưa với Bạch Cốt Tiên Cơ nữa, nói không chừng hắn sẽ lật thuyền.

Vì đã không thể tiếp tục đánh với Bạch Cốt Tiên Cơ, vậy thì chỉ có thể đi.

May mắn thay, nếu hắn muốn đi, Bạch Cốt Tiên Cơ và kẻ ẩn nấp dưới kia đều không thể ngăn cản.

Xoạt ~~ Sau lưng Côn Vương đột nhiên bật ra một đôi cánh.

Bạch Cốt Tiên Cơ điều khiển Thú Thần Khô Lâu vung chùy đánh ra, nhưng đánh hụt.

Côn Vương giương cánh, hóa cá côn thành chim bằng.

Đôi cánh màu tím nho nhẹ nhàng vỗ một cái, thân hình Côn Vương liền cấp tốc độn đi về phía xa, trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Phì, đồ hèn nhát.” Bạch Cốt Tiên Cơ khinh bỉ nói.

Sau đó, cô ấy vung tay xua đi pháp tắc khô vong, hủ hủ trên chùy, rồi lẳng lặng đứng giữa hư không.

Cô ấy đang đợi.

Đợi tên họ Tống kia xuất hiện...

Dưới mặt biển.

Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ đung đưa nhàn nhã, thu thập chiến lợi phẩm.

Sau khi bị liên tục bị chùy nện, Côn Vương đã làm rơi không ít vảy.

Đây chính là vảy Côn Vương cấp Trường Sinh Giả, dược liệu luyện khí đỉnh cấp nhất của Chư Thiên Vạn Giới.

Đáng tiếc Bạch Cốt Tiên Cơ không đủ mạnh, không thể chém đứt một phần thân thể Côn Vương, nếu không tối nay đã có thể ăn lẩu thịt Côn Vương rồi.

Sau khi sợi tóc ngốc thu gom tất cả vảy, lại vui vẻ nhìn về phía Bạch Cốt Tiên Cơ trên hư không.

Sở Các Chủ đương nhiên biết đối phương muốn đợi ai.

Nhưng rất tiếc ~ người cô ấy muốn đợi, lại không ở đây.

“Thư Hàng, mở cửa.” Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ kêu lên.

Cổng Thế Giới Hạch Tâm mở ra, sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ mang theo chiến lợi phẩm trở về.

Đồng thời, hai bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí trên người Bạch Cốt Tiên Cơ giữa hư không, tự động tháo bỏ trang bị, hóa thành lưu quang trở về Thế Giới Hạch Tâm.

Mắt Bạch Cốt Tiên Cơ sáng lên.

Sau đó, cô ấy nhanh chóng theo đạo lưu quang đó, lướt về phía đáy biển. ...

Trong Thế Giới Hạch Tâm.

“Đáng tiếc, Côn Vương không đủ mạnh.” Bản thể Sở Các Chủ tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng đã tăng cường sức chiến đấu của Bạch Cốt Tiên Cơ, nhưng cả trận chiến lại không kéo dài thêm bao lâu.

Chương 2553

“Nếu là ta, ta cũng sẽ độn thôi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Thú Thần Khô Lâu sau khi hợp thể đánh Côn Vương đang suy yếu, cứ như đánh tiểu đệ vậy.

“Tống tiền bối, vị Bạch Cốt Tiên Cơ này đang hướng về Thế Giới Hạch Tâm ạ.” Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

“Ừm, tôi thấy rồi, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng đứng dậy, phủi phủi quần áo: “Đi thôi, chúng ta đi đón vị Bạch Cốt Tiên Tử này.” Bạch Cốt Tiên Cơ tán đi bí pháp ‘Bạch Cốt Cự Nhân’, thu song chùy lại, bám sát theo lưu quang ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’, độn về phía đáy biển.

Khi cô ấy hoàn toàn thoát khỏi trạng thái chiến đấu, vô số thông tin từ trời đất từng đợt từng đợt ùa đến.

Đây là tất cả các tin tức ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ tích lũy trong năm nay.

Gần một năm nay, Bạch Cốt Tiên Tử đều bận truy đuổi và chiến đấu với Côn Vương, căn bản không thể phân thần để xem trực tiếp ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’.

Cho đến hôm nay, Côn Vương đã độn xa, Bạch Cốt Tiên Cơ thoát khỏi trạng thái chiến đấu, mới nhận được nhiều tin tức ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ truyền phát.

“Ể, sao mà nhiều thế?” Khi bắt đầu tiếp nhận truyền phát ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’, Bạch Cốt Tiên Cơ sững sờ.

Bởi vì cô ấy một hơi nhận được mười sáu lượt truyền phát!

Đã gần ngàn năm không xuất hiện Huyền Thánh, năm nay lại như củ cải chín rộ, thi nhau hiển Thánh giảng pháp.

“Hơn một năm mà xuất hiện mười sáu Huyền Thánh, thời Viễn Cổ cũng đâu có điên cuồng như vậy.” Bạch Cốt Tiên Cơ thầm nghĩ trong lòng.

Cho dù là thời Viễn Cổ, có một giai đoạn Huyền Thánh xuất hiện thường xuyên nhất, một năm cũng chỉ xuất hiện ba, bốn vị Huyền Thánh, vẫn chưa bằng số lẻ của các Huyền Thánh hiển Thánh năm nay.

“Tu luyện giới năm nay thay đổi lớn vậy sao?” Bạch Cốt Tiên Cơ vừa độn xuống đáy biển, vừa nhanh chóng tiếp nhận nội dung của Huyền Thánh Giảng Pháp.

Thân là một ‘Trường Sinh Giả’, khi xem Huyền Thánh Giảng Pháp, cô ấy có thể thực hiện một số thao tác cao cấp.

Ví dụ như cô ấy có thể tăng tốc truyền phát ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ gấp mười lần thậm chí một trăm lần, xem một lượt Huyền Thánh Giảng Pháp trong thời gian ngắn nhất.

Với tinh thần lực mạnh mẽ của Trường Sinh Giả, cho dù tăng tốc gấp trăm lần cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả xem giảng pháp của cô ấy.

Sau đó, khi Bạch Cốt Tiên Tử tiếp nhận ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ đầu tiên, cô ấy đã phun ra.

Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, Bá Tống Huyền Thánh đăng đài hiển Thánh, giảng pháp.

Nhưng cùng hiển Thánh, lại có tới bốn tôn Huyền Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh, Thất Sinh Phù Huyền Thánh, Thường Viễn Tử Huyền Thánh, Thiên Nhai Tử Huyền Thánh.

Bốn vị Huyền Thánh cùng đứng trên đài trình diễn.

Bá Tống Huyền Thánh ngẩng cao đầu ưỡn ngực đứng ở vị trí trung tâm, phía sau có hai vị Huyền Thánh ôm đầu phòng thủ, một vị khác thì trực tiếp ôm đầu quỳ xuống đất, không biết là trận hình đặc biệt gì?

“Đây là thao tác gì?

Tại sao lại có bốn vị Huyền Thánh cùng hiển Thánh?

Chẳng lẽ là... tổ đội độ kiếp?” Bạch Cốt Tiên Tử thầm đoán trong lòng.

Nhưng tổ đội độ kiếp nhất thời sảng khoái, sau đó thì thân tử đạo tiêu, tro cốt bay tứ phía a!

Đang suy nghĩ, ống kính hiển Thánh từ từ kéo gần, phía sau ‘Bá Tống Huyền Thánh’ Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, có một tôn Công Đức Chi Quang Xà Mỹ Nhân sống động như thật.

“@#%× Tiên Tử!” Bạch Cốt Tiên Cơ suýt nữa nghi ngờ mình có phải bị lão hoa mắt hay không.

Hoa của Viễn Cổ Thiên Đình, đại mỹ nhân được Thiên Đình công nhận năm đó...

Xét về nhan sắc và khí chất, Thiên Đình Viễn Cổ năm đó không mấy vị tiên tử có thể sánh bằng cô ấy.

Tại sao @#%× Tiên Tử lại biến thành Công Đức Chi Quang của vị ‘Bá Tống Huyền Thánh’ này?

Năm nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cảm giác thế giới thay đổi thật lớn.

Đang suy nghĩ, ống kính hiển Thánh lại kéo xuống, chính thức lộ ra khuôn mặt chấn nhiếp Chư Thiên Vạn Giới của Bá Tống Huyền

Thánh.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “Phụt ~~ Tống Mộc Đầu!” Nhưng, sau khi định thần nhìn kỹ, cô ấy lập tức tỉnh ngộ: “Không đúng, đây không phải Tống Mộc Đầu.

Trông hoàn toàn không giống...” “Là mình đã nhìn nhầm người rồi.” Bạch Cốt Tiên Cơ thầm nghĩ trong lòng.

E rằng cô ấy vừa nãy cứ mãi nghĩ đến Tống Mộc Đầu, nên thoạt nhìn thấy vị ‘Bá Tống Huyền Thánh’ này đã nhận nhầm.

Sau khi Tứ Thánh hiển Thánh xong, ‘Bá Tống Huyền Thánh’ Thiên Niên Đệ Nhất Thánh mở miệng giảng pháp.

Hắn vừa cất lời, Bạch Cốt Tiên Cơ lại phun ra: “Vô sỉ, đây chẳng phải là Trình Lâm Nữ Đế giảng giải 《Đạo Tàng》 sao?

Cô ấy trước đây từng tiếp xúc với Trình Lâm Nữ Đế, nghe nàng ta giảng giải lắt nhắt nội dung về 《Đạo Tàng》.” “Công Đức Chi Quang là @#%× Tiên Tử, nội dung giảng pháp là bản nháp của Trình Lâm Nữ Đế.

Vị Thiên Niên Đệ Nhất Thánh Bá Tống này, sẽ không phải là hậu chiêu của Trình Lâm Nữ Đế chứ?” Bạch Cốt Tiên Cơ vừa độn xuống đáy biển, vừa thầm đoán.

Ba vị Huyền Thánh sau đó giảng pháp, trừ vị ‘Thường Viễn Tử Huyền Thánh’ đang tìm đường chết, hai vị còn lại có thể coi là quy củ.

Sau khi nhanh chóng lướt qua giảng pháp của ba Thánh còn lại, Bạch Cốt Tiên Cơ tiếp tục mở giảng pháp của Đệ Ngũ Huyền Thánh.

Đệ Ngũ Huyền Thánh 【Đông Qua Thánh Quân】 là một vị Huyền Thánh quy củ, không tổ đội độ kiếp, giảng về đạo phòng ngự.

Đạo phòng ngự không có điểm chung nào với Bạch Cốt Tiên Cơ, cô ấy lại nhanh chóng lướt qua.

Tiếp theo cô ấy lại kéo ra giảng pháp của Đệ Lục Huyền Thánh vạn người mê【Bạch Thánh】.

Ngay khi Bạch Cốt Tiên Cơ chuẩn bị xem giảng pháp của【Bạch Thánh】, phía trước cô ấy có một lối vào tiểu thế giới mở ra.

Một nam tử đeo mặt nạ, cùng một tiên tử chân dài bước ra từ tiểu thế giới, nghênh đón.

Bạch Cốt Tiên Cơ vui mừng nhìn về phía nam tử kia: “Tống...” Nhưng cô ấy vừa mở miệng, đã khựng lại.

Bởi vì nam tử trước mắt này, không phải Tống Mộc Đầu.

Bạch Cốt Tiên Cơ khẽ nhíu mày, nhìn chằm chằm nam tử trước mặt.

Tống Thư Hàng khẽ vén mặt nạ trên mặt mình, lộ ra nửa dưới khuôn mặt, mỉm cười với Bạch Cốt Tiên Cơ: “Chào cô, Bạch Cốt Tiên Tử.”【Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, Bá Long Cổ Thánh, Bá Ma Thánh Quân】Bốn thánh hiệu hào nhoáng hiện lên trên người Tống Thư Hàng.

Lý do để lộ ra thánh hiệu của mình là để nhắc nhở Bạch Cốt Tiên Cơ nhìn rõ, tôi là Bá Tống Huyền Thánh, không phải Tống Mộc Đầu, đừng yêu tôi!

“Bá Tống Huyền Thánh?” Bạch Cốt Tiên Cơ cau mày.

Ngoài ra, bốn thánh hiệu là sao?

Ý thức của cô ấy nhanh chóng kéo ra ‘truyền phát Huyền Thánh giảng pháp’ chưa xem xong, kéo danh sách xuống.

Quả nhiên, cô ấy đã tìm thấy ba ngày truyền phát giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma, Bá Long Cổ Thánh và Bá Ma Thánh Quân gần đây trong hơn mười ngày truyền phát giảng pháp sắp tới.

Tên này, một mình hiển Thánh bốn lần?

Đây là thao tác gì?

Trong vỏn vẹn một năm, thế giới này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thấy Bạch Cốt Tiên Cơ đã nhận ra đạo hiệu của mình, sẽ không yêu mình nữa, Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, định mở miệng nói.

“Tại hạ Bá Tống, tuổi mười tám, xin đa tạ chỉ giáo.

Nếu ta có chỗ nào đắc tội, các ngươi cứ đến đánh ta nhé!” Ngay lúc này, Tạo Hóa Tiên Tử đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, nhảy ra, nhanh chóng cướp lời thoại của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” Tạo Hóa Tiên Tử giơ dấu hiệu chiến thắng: “Tống ~ a ngốc ngốc ~” Hiện trường chìm vào im lặng.

Nửa lúc sau.

“Mặt dây chuyền của ngươi rất đặc sắc.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói lời khen mà không thật lòng.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Sau đó, lại là một trận im lặng.

Nửa lúc sau nữa.

Bạch Cốt Tiên Cơ không kìm được hỏi: “Cái đó, xin hỏi...

Tống Mộc Đầu có ở đây không?” “Nếu ngươi muốn tìm Tống Mộc Đầu, rất tiếc, hắn không ở đây.” Lúc này, sợi tóc ngốc trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng thảnh thơi xoay tròn đáp.

“Tinh linh tóc ngốc?” Bạch Cốt Tiên Tử ngạc nhiên nói.

Sau đó, cô ấy bị sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ treo lên.

Lúc này Bạch Cốt Tiên Tử đang ở trạng thái cực kỳ suy yếu sau khi bùng nổ kết thúc, cộng thêm cô ấy cũng không có ý định phản kháng, để mặc sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ treo mình lên.

Một lát sau, Bạch Cốt Tiên Tử đầu nghiêng đi... hôn mê bất tỉnh.

Tống Thư Hàng: "..." Thế là hôn mê luôn rồi?

Bạch Cốt Tiên Tử là cảnh giới Trường Sinh Giả mà?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ.

Chẳng lẽ, cùng với sự hồi phục của cơ thể, uy lực của sợi tóc ngốc của Sở tiền bối càng mạnh hơn?

"Đừng nhìn ta, ta đâu có dùng lực." Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ đáp.

Tạo Hóa Tiên Tử tiếp lời nói: "Ngươi cứ ngã xuống!" Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ: "..." Tống Thư Hàng đưa tay tóm lấy Tạo Hóa Tiên Tử, nhét cô ấy trở lại.

Mà nói, Tạo Hóa Tiên Tử hôm nay sao mà hoạt bát thế, gặp chuyện gì vui sao?

Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ khẽ búng một cái, đặt Bạch Cốt Tiên Cơ đang hôn mê xuống đất.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Diễn trò?" "Là thật sự ngất đi rồi." Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ đáp: "Nhưng không phải do ta siết, thuần túy là do cô ấy tự tiêu hao quá độ.

Trước đó cô ấy còn đứng được là hoàn toàn nhờ ý chí và kỳ vọng chống đỡ, bây giờ kỳ vọng biến mất, đương nhiên sẽ không chống đỡ nổi nữa." Thạch Bi đạo hữu kiểm tra thân thể Bạch Cốt Tiên Cơ, nói: "Thân thể chỉ có một chút vết thương nhẹ, ngủ một giấc là khỏe thôi, Trường Sinh Giả đâu có yếu ớt như vậy." Bạch Cốt Tiên Cơ chỉ là mệt mỏi, sau đó đến một nơi khiến cô ấy yên tâm, liền thả lỏng rồi ngủ thiếp đi.

“Vậy thì cứ để cô ấy ngủ một lát đi.

Vốn dĩ tôi còn muốn hỏi Bạch Cốt Tiên Tử về chuyện ‘Bạch Cốt Cự Nhân bí thuật’,” Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng Bạch Cốt Tiên Cơ lên, chuyển cô ấy đến bên hồ nước suối.

Đây là nơi linh khí dồi dào nhất trong Thế Giới Hạch Tâm, thích hợp nhất để Bạch Cốt Tiên Tử nghỉ ngơi hồi phục.

Tống Thư Hàng đặt Bạch Cốt Tiên Cơ xuống.

Vũ Nhu Tử thì lấy chăn của mình ra, đắp lên người Bạch Cốt Tiên Cơ, rồi hỏi: “Tống tiền bối muốn học bí thuật ‘Bạch Cốt Cự Nhân’ đó ạ?” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Tôi chỉ cảm thấy ‘Bạch Cốt bí thuật’ này rất hợp với Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, nên muốn tìm hiểu một chút.” Đương nhiên, nếu có cơ hội học được ‘Bạch Cốt Cự Nhân bí thuật’ từ Bạch Cốt Tiên Tử thì càng tốt.

Nếu có thể đồng thời sử dụng Bạch Cốt Cự Nhân + Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, anh độ Bát Phẩm Thiên Kiếp sẽ dễ như chơi.

Chương 2554

Bản thể Sở Các Chủ nhả một bong bóng, nói: “Vậy đợi nàng tỉnh lại, ta sẽ hỏi nàng một chút.

Ngươi đã cứu nàng một mạng, đòi chút thù lao cũng là chuyện đương nhiên.” “Không cần không cần, tôi không có ý đồ khoe ân báo đáp.

Tóm lại, đợi Bạch Cốt Tiên Cơ tỉnh lại, tôi sẽ nói chuyện với cô ấy sau.” Tống Thư Hàng cười nói.

Anh đứng dậy, đeo lại mặt nạ: “Vũ Nhu Tử, chúng ta xuất phát!” “Đi đâu ạ?” Vũ Nhu Tử quay đầu hỏi.

“Chúng ta đi Thiên Hà Tô Thị, trước tiên đi khảo sát một chút, khởi động.” Tống Thư Hàng đưa tay tế ra ‘Cự Lộc Lão Quân Chi Cung’ của Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí.

“Ngươi muốn ngự cung phi hành sao?” Thương Thử Hào nghi hoặc nói.

“Không... tôi muốn thử phóng mình đi.” Tống Thư Hàng nắm chặt cự cung, vẻ mặt nghiêm túc.

Thương Thử Hào: “???” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi: “Từ đây phóng đến Thiên Hà Tô Thị?

Ngươi muốn khắc phục chứng sợ tốc độ của mình sao?” “Không phải, tôi chỉ hơi căng thẳng, muốn thông qua kiểu xuất hiện này để thư giãn một chút, giải tỏa căng thẳng trong lòng.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, anh mở một lối ra của Thế Giới Hạch Tâm.

Lối ra này trực tiếp thông đến Thiên Hà Tô Thị.

Đây là tọa độ do 'Lạc Ấn Mộc Đao' mà Tống Thư Hàng đã nhờ Tô Không Vân mang về lần trước hóa thành.

Đáng tiếc Tô Thị A Thập Lục vẫn còn trong bí cảnh, nếu không Tống Thư Hàng đã có thể trực tiếp mở tọa độ đến bên cạnh A Thập Lục.

"Đi!" Tống Thư Hàng vung tay một cái, Cự Lộc Lão Quân Chi Cung tự động giương ra.

Tống Thư Hàng tung người nhảy lên, cưỡi mình lên cung.

Huyền động, 'soạt~' một tiếng, anh phóng mình ra khỏi Thế Giới Hạch Tâm, lao vút về phía Thiên Hà Tô Thị.

Thương Thử Hào: "..." Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." "Tống tiền bối đợi em!" Vũ Nhu Tử kêu lên một tiếng, cũng nhảy lên trên cự cung, 'soạt~' một cái, bám sát theo Tống Thư Hàng bị bắn ra ngoài.

"Hắc Bì Vũ Nhu Tử, ngươi có muốn lên không?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng nhanh chóng lắc đầu, cô ấy vén vạt váy mình lên, đạp hư không, đuổi theo Tống Thư Hàng và bản thể.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bám sát theo sau.

Tiếp đến là Thương Thử Hào, Thông Nương và Thạch Bi đạo hữu.

Trong nháy mắt, bên cạnh suối nước nóng trong Thế Giới Hạch Tâm lại trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại Bạch Cốt Tiên Tử đang ngủ say và Sở Các Chủ. ********** Bạch Cốt Tiên Tử ngất nhanh, tỉnh cũng nhanh.

Sau khi sức mạnh trong cơ thể hồi phục một chút, cô ấy liền tỉnh táo lại, mở mắt ra.

“Ôi, tỉnh rồi à.” Sở Các Chủ lười biếng nói.

Bạch Cốt Tiên Tử ngồi dậy, nhìn về phía đại mỹ nhân đang ngâm mình trong suối nước nóng.

“Bích Thủy Các Sở Các Chủ?” Bạch Cốt Tiên Tử thử gọi.

“Ngươi nhận ra ta sao?” Sở Các Chủ nghi hoặc nói.

Nàng tự hỏi mình và Bạch Cốt Tiên Tử không hề có giao tình.

“Vâng, sau khi Viễn Cổ Thiên Đình bị phá diệt, ta đã âm thầm điều tra rất nhiều chuyện, nên biết một số nội tình.” Bạch Cốt Tiên Tử ngồi xuống, hai tay ôm đầu gối, nói: “Ngươi là một hồng nhan họa thủy.” Vị ‘Sở Các Chủ’ trước mắt này có mối liên hệ thiên ti vạn lũ với sự phá diệt của Viễn Cổ Thiên Đình.

Theo điều tra ngầm của cô ấy, Hắc Thủ Trình Lâm đã dẫn dắt ‘sự sụp đổ của Viễn Cổ Thiên Đình’.

Nguyên nhân ban đầu chính là vì Bích Thủy Các Sở Các Chủ.

Ngoài ra, trong sự kiện Thiên Đình Viễn Cổ bị hủy diệt, Tống Mộc Đầu cũng thần thần bí bí, sau rất nhiều chuyện đều có bóng dáng của hắn.

Nhưng cuối cùng, nồi đen lại do Trình Lâm Tiên Tử gánh, còn Tống Mộc Đầu thì bị người ta bỏ qua.

Sở Các Chủ: “...” “Tống Mộc Đầu đâu?

Ta rõ ràng cảm ứng được khí tức của hắn trước đó mà.” Bạch Cốt Tiên Tử lại lên tiếng hỏi.

Sở Các Chủ bình tĩnh đáp: “Ta không biết hắn ở đâu, từ đầu đến cuối hắn chưa từng xuất hiện.” Bạch Cốt Tiên Tử cau mày: “Không thể nào, rõ ràng trước đó ta đã cảm ứng được...

Khoan đã, chẳng lẽ...” “Không sai, trước đó cứu ngươi không phải Tống Mộc Đầu, mà là Thư Hàng... cũng chính là Bá Tống vừa nãy đã đón ngươi.

Hai bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, đều là pháp khí của hắn.” Sở Các Chủ đáp.

Bạch Cốt Tiên Tử: “...” Hiện trường chìm vào sự im lặng khó xử.

Nửa lúc sau.

“Bá Tống Huyền Thánh và Tống Mộc Đầu có quan hệ gì?” Bạch Cốt Tiên Tử nhìn Sở Các Chủ.

“Cuối cùng cũng hỏi rồi à.” Sở Các Chủ đã đợi Bạch Cốt Tiên Tử hỏi câu này từ nửa ngày rồi.

“Là con riêng.” Sở Các Chủ đáp.

Bạch Cốt Tiên Tử ngẩn người, sau đó biến thành kinh ngạc: “???” “Chuyện này, là hắn tự mình nói với ta.” Sở Các Chủ nói xong, tóc vung lên, cắt ra một đoạn hình ảnh.

Trong hình ảnh, Sở Các Chủ chỉ lộ ra một cái đầu, đối diện nàng là một nam tử màu vàng.

Hai người đang hỏi đáp.

“Hắn và ngươi rốt cuộc có quan hệ gì?” Đầu Sở Các Chủ hỏi.

“Xem ra, ngươi đã phát hiện ra rồi.” Nam tử màu vàng nói với vẻ trêu tức: “Chuyện này, bây giờ cũng không định giấu mọi người nữa.” “Trên thực tế, vị tiểu đạo hữu họ Tống này, là con riêng của ta.

Đừng nói cho bất cứ ai nhé.” Nam tử màu vàng nói với vẻ cảm khái.

Hình ảnh kết thúc.

Mặc dù vẻ ngoài, dáng vẻ của nam tử màu vàng này khác với trong ký ức, nhưng Bạch Cốt Tiên Cơ liếc mắt một cái đã xác định được thân phận của hắn.

“Con riêng, với ai?” Bạch Cốt Tiên Cơ lấy thần kiếm của mình ra, khẽ vuốt ve.

“Xem ra cũng không phải của ngươi.” Sở Các Chủ không trả lời trực tiếp.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “Vậy thì, là của Kim Long Thủy Tổ?” “Không phải của hắn, không phải của ngươi, cũng không phải của ta.” Sở Các Chủ gật đầu nói: “Là đùa thôi.” Bạch Cốt Tiên Cơ: “...” Lời nói đùa này hơi lạnh.

Không khí lạnh lẽo kéo dài nửa lúc sau.

Bạch Cốt Tiên Cơ đứng dậy: “Ta tự mình đi hỏi hắn.” Sở Các Chủ lười biếng nói: “Thật sự là đùa thôi.” “Ta vẫn muốn đi hỏi Bá Tống Huyền Thánh.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Kỳ thực tốt nhất là đi hỏi Tống Mộc Đầu, nhưng tên đó nhất thời nửa khắc căn bản không tìm thấy, cho nên chỉ có thể lùi một bước, đi hỏi một trong những người trong cuộc là Bá Tống Huyền Thánh.

Hưu ~ Tống Thư Hàng bị ‘Cự Lộc Lão Quân Chi Cung’ của mình phóng ra khỏi Thế Giới Hạch Tâm, bay vút ra bên ngoài, rơi xuống vị trí của ‘Lạc Ấn Mộc Đao’.

Tô Không Vân theo như ước định, đã đặt ‘Lạc Ấn Mộc Đao’ của Tống Thư Hàng ở vị trí ‘Chu Tước Môn’ gần Thiên Hà Tô Thị.

Ở đó có một khách sạn mà Thiên Hà Tô Thị dùng để tiếp đãi quý khách đạo hữu, chính là nơi Tống Thư Hàng sẽ hạ cánh.

Kỳ thực ngoài thanh ‘Lạc Ấn Mộc Đao’ này, Tô Không Vân và họ cũng mang theo một thanh tọa độ đao.

Nhưng Tống Thư Hàng đây là lần đầu tiên đến thăm, còn chưa thân thiết lắm, nên phải vào từ cửa chính, không thể trực tiếp độn nhập nội bộ Thiên Hà Tô Thị.

Một lát sau, Tống Thư Hàng thành công được phóng vào tọa độ, hạ cánh hoàn hảo.

“Cũng được...

Chỉ cần thời gian ngắn, chứng sợ tốc độ của mình sẽ không phát tác.” Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu nói.

“Vậy chứng sợ độ cao của ngươi khá hơn rồi sao?” Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Chứng sợ độ cao cơ bản không vấn đề gì rồi, dù sao bây giờ tôi biết bay mà!” “A a a ~” Đang nói chuyện, tiếng Vũ Nhu Tử kêu chói tai từ phía sau truyền đến.

Mặc dù đang kêu chói tai, nhưng Vũ Nhu Tử hiển nhiên rất vui vẻ.

“Tống tiền bối ~ tránh ra ~~” Vũ Nhu Tử từ xa lớn tiếng kêu lên.

“Không sao, tôi sẽ đỡ em.” Tống Thư Hàng nói, anh vung tay một cái, một đạo niệm lực hóa thành một bàn tay lớn mềm mại, chuẩn bị đỡ Vũ Nhu Tử xuống.

Nhưng, ngay khi bàn tay niệm lực của anh vừa tiếp xúc với Vũ Nhu Tử... nó đã vỡ tan.

Thân thể Vũ Nhu Tử trực tiếp đâm vỡ bàn tay niệm lực, không hề gặp chút trở ngại nào, tiếp tục đâm về phía trước.

Tống Thư Hàng: “!!!” “Sắp đâm trúng rồi, Tống tiền bối!” Vũ Nhu Tử dường như không biết mình đã đâm vỡ ‘bàn tay niệm lực’ của

Tống Thư Hàng, tiếp tục dũng mãnh lao tới.

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng nhanh chóng đưa tay ra, dùng nhu kình đỡ Vũ Nhu Tử, dẫn cô ấy xoay nhẹ một vòng, hóa giải lực đạo trên người cô ấy.

“Sở tiền bối, vừa nãy là sao vậy?” Tống Thư Hàng lập tức hỏi Sở Các Chủ.

Tại sao bàn tay niệm lực lại bị Vũ Nhu Tử đâm vỡ?

Vũ Nhu Tử cứng đầu như vậy từ khi nào?

“Vừa nãy có một khoảnh khắc... từ trên người Vũ Nhu Tử bùng phát ra một đạo sức mạnh khổng lồ.

Đạo sức mạnh đó nguồn gốc rất kỳ lạ, dường như được truyền đến từ xa.” Sở Các Chủ giải thích.

Tống Thư Hàng: “...” Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ nghĩ nghĩ, lại đoán: “Chắc là sức mạnh được truyền đến từ một tồn tại nào đó có khế ước với cô ấy, hoặc là một thể với cô ấy.” “Thiên Đế?” Tống Thư Hàng lập tức nghĩ đến Thiên Đế linh quỷ đang chiếm giữ Vũ Nhu Tử.

Nhưng... tại sao Thiên Đế này đột nhiên lại bùng phát sức mạnh, thậm chí truyền năng lượng từ xa cho Vũ Nhu Tử?

Rốt cuộc nàng ta muốn gây ra chuyện động trời gì?

“Sao vậy, Tống tiền bối?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

“Không có gì.” Tống Thư Hàng khẽ cười: “Chơi vui không?” Vũ Nhu Tử gật đầu nói: “Rất thú vị ạ ~ Nhưng lần này khoảng cách ngắn quá.

Tống tiền bối, lần sau khi chúng ta dịch chuyển đường dài, thử lại lần nữa nha.” “Được.” Tống Thư Hàng đồng ý.

Đồng thời, anh âm thầm gửi một tin nhắn riêng cho Thiên Đế: 【Vừa nãy đã xảy ra chuyện gì?

Chương 2555

】【Không có gì, yên tâm đi, Tống tiền bối.

Có ta ở đây, Linh Vũ Điệp Đảo tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ bất trắc nào!

Với thực lực của ta, cho dù trên đảo có người bị trọng thương ngoài ý muốn, ta cũng có thể cứu từ Quỷ Môn Quan trở về ngay lập tức. 】Thiên Đế nhanh chóng hồi phục.

Tống Thư Hàng im lặng gật đầu.

Cũng đúng, với thực lực của Thiên Đế và vô số bảo vật trong tay nàng, đừng nói là trọng thương, cho dù là bất ngờ tử vong, nàng cũng có thủ đoạn hồi sinh. 【Mà nói, ngươi ở Linh Vũ Điệp Đảo muốn làm gì? 】Tống Thư Hàng lại hỏi một câu.

Vốn dĩ anh không muốn hỏi nhiều, nhưng hôm nay đã nói chuyện với Thiên Đế rồi, tiện miệng hỏi thêm một câu nữa. 【Chỉ có chuyện này là không thể nói cho Tống tiền bối, ta sợ ngươi qua đây phá đám ta.

Nhưng mục tiêu của ta không phải Linh Vũ Điệp Đảo, điểm này ngươi không cần lo lắng. 】Thiên Đế hồi phục.

Tống Thư Hàng: “...” Tôi đâu phải đứa trẻ ranh, tôi chỉ là vận khí hơi tệ, đôi khi bên cạnh luôn xảy ra một số chuyện tai nạn, nhưng cơ bản đều là tai nạn tìm đến tôi thôi mà.

Hơn nữa, Thiên Đế càng không nói, anh càng để ý...

Lát nữa đợi sau khi Thiên Hà Tô Thị niên hội kết thúc, anh phải suy nghĩ xem có nên cùng Vũ Nhu Tử đến Linh Vũ Điệp Đảo một chuyến hay không, xem Thiên Đế rốt cuộc muốn làm chuyện gì?

【Nói chuyện sau nha, ta bây giờ đang bận. 】 Thiên Đế lại trả lời một câu.

Nàng ta trông thật sự rất bận, bận đến mức ngay cả một chút năng lượng hôm nay cũng không có thời gian để truyền đi.

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện với Thiên Đế.

Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Thông Nương, Thương Thử Hào và Thạch Bi đạo hữu cùng các vật treo khác đều đã đuổi kịp.

Tống Thư Hàng đeo lại mặt nạ trên mặt, rồi sắp xếp gọn gàng các vật treo: “Đi thôi, chúng ta đến khách sạn phía trước đăng ký một chút.

Vũ Nhu Tử trước đây từng đến Thiên Hà Tô Thị chưa?” “Chưa ạ, trước đây em còn rất ít khi ra khỏi Linh Vũ Điệp Đảo.” Vũ Nhu Tử lắc đầu.

Các tông môn tu sĩ chính quy, tu sĩ dưới Tam Phẩm còn chưa có tư cách ‘hạ sơn’, thông thường khi hạ sơn đều do trưởng bối sư môn dẫn theo.

“Vậy thì tốt quá, đến lúc đó hai chúng ta trước tiên sẽ khảo sát Thiên Hà Tô Thị, làm quen với hoàn cảnh.” Tống Thư Hàng haha cười nói.

Đang nói chuyện, từ trong kiến trúc khách sạn phía trước có người đi ra đón.

Đó là một nam tử trung niên, khí chất ôn hòa, toát lên vẻ của một người anh trai nhà bên.

Sự xuất hiện của Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và các vật treo, với nhiều luồng khí tức như vậy, trừ Tống Thư Hàng ra, Vũ Nhu Tử và các vật treo đều không cố ý che giấu khí tức, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của các tộc nhân Thiên Hà Tô Thị trong khách sạn.

“Tại hạ Tô Mạch Ảnh, không biết quý khách từ xa đến, thất lễ không ra đón, mong thứ lỗi ~” Tô Mạch Ảnh chắp tay hành lễ với Tống Thư Hàng và những người khác.

Thông Nương thấy vậy, hai mắt sáng lên nói: “Có vị đạo thật, y như đóng phim truyền hình vậy!” Tô Mạch Ảnh: “...” Hắn âm thầm đánh giá mấy bóng người trước mắt.

Đầu tiên là một nam tử đeo mặt nạ, không nhìn ra được thân phận gì.

Sau đó bên cạnh hắn là hai thiếu nữ song sinh một đen một trắng, trông có vẻ quen mắt.

“Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh!” Khi Tô Mạch Ảnh định thần nhìn kỹ, lập tức nhìn thấy hiệu ứng thánh hiệu ‘Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân’ từ trên người Vũ Nhu Tử.

Vậy thì thân phận của nam tử đeo mặt nạ bên cạnh, đã hiển nhiên.

“Tô Mạch Ảnh bái kiến Linh Vũ Điệp Thánh Quân, bái kiến Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh.” Tô Mạch Ảnh hành lễ với Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử nói.

“Linh Vũ Điệp tiền bối?” Tống Thư Hàng vội vàng quay đầu nhìn bốn phía.

Nhưng, không thấy Linh Vũ Điệp tiền bối đâu cả.

“Ta nghĩ, hắn có lẽ đã nhầm ngươi thành Linh Vũ Điệp Thánh Quân rồi.” Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ nhắc nhở.

“Hì hì.” Vũ Nhu Tử nhìn Tống Thư Hàng, bật cười thành tiếng.

Tống Thư Hàng khẽ sững sờ.

Mà nói, hôm qua... trong lòng anh còn hiện lên một nguyện vọng.

Trong tương lai, anh hy vọng có thể sinh một cô con gái đáng yêu xinh đẹp kiểu như Vũ Nhu Tử. "Khụ, Tô Mạch Ảnh đạo hữu, anh hiểu lầm rồi, tại hạ là Bá Tống hào...

Huyền Thánh." Tống Thư Hàng ngượng ngùng tự giới thiệu.

Tô Mạch Ảnh trước tiên là sững sờ.

Sau đó, cơ thể hắn khoa trương nhảy bật về phía sau, kéo giãn khoảng cách với Tống Thư Hàng: "Bá...

Bá Tống tiền bối!" Nhìn thấy phản ứng bản năng đầy kinh ngạc của đối phương, Tống Thư Hàng cảm thấy nội tâm mình hơi bị tổn thương một chút.

Dù sao thì nguyện vọng của hắn cũng không phải là trở thành ma đế khiến trẻ con nghe tên đã nín khóc. "Ta muốn nhân dịp Thiên Hà Tô Thị chưa khai mạc hội nghị thường niên, đến gặp vài người bạn ở Tô Thị trước.

Tô Thị A Thất tiền bối hiện tại có nhà không?" Tống Thư Hàng cố gắng để giọng mình trở nên nhu hòa.

Tô Mạch Ảnh ngẩn ra.

Tô Thị A Thất... tiền bối?

Bá Tống tiền bối lại gọi A Thất là tiền bối? "A Thất có ở đây, ta sẽ lập tức chuyển lời giúp Bá Tống tiền bối, để ngài ấy đưa ngài vào tộc địa Thiên Hà Tô Thị." Tô Mạch Ảnh nói xong, lấy điện thoại ra bắt đầu liên lạc với A Thất.

Chuyện nghĩ không thông thì tạm thời không nghĩ nữa.

Dù sao Bá Tống tiền bối muốn tìm A Thất, chuyện này quá tốt rồi.

Rốt cuộc, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới khi đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh thì áp lực đều rất lớn.

Điện thoại rất nhanh đã được kết nối. "Alo, Mạch Ảnh, tìm ta có việc gì?" Giọng nói của Tô Thị A Thất vang lên. "A Thất, Bá Tống tiền bối đến rồi, hiện tại ngài ấy đang ở vị trí Chu Tước Môn.

Ngài ấy đến tìm cậu, cậu mau ra đón ngài ấy vào tộc địa Tô Thị đi." Tô Mạch Ảnh nói rất nhanh.

Tô Thị A Thất: "Đã hiểu, ta tới ngay." Nghe tộc nhân của mình gọi Tống Thư Hàng là 'Bá Tống tiền bối', không biết vì sao lại chọc trúng điểm cười của Tô Thị A Thất...

Ai có thể ngờ rằng, vị 'Bá Tống tiền bối' này lại chỉ là một người trẻ tuổi hàng thật giá thật chứ?

Có điều, giới tu sĩ lấy tu vi luận cao thấp, cảnh giới thực tế của Tống Thư Hàng hiện giờ là Thất Phẩm, cũng xứng đáng với một tiếng 'tiền bối'.

Tuy nhiên, quan hệ giữa mọi người trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' khác với quan hệ trong giới tu sĩ bình thường, nên không có những cố kỵ về phương diện này. ... "A Thất qua đây còn cần một chút thời gian, Bá Tống tiền bối hay là vào khách sạn nghỉ ngơi chốc lát?" Tô Mạch Ảnh nói với Tống Thư Hàng. "Làm phiền đạo hữu." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cũng không thể để Vũ Nhu Tử và Hắc Bì Vũ Nhu Tử đứng ngốc ở trạm xe ven đường được, vào ngồi một chút cũng tốt.

Tô Mạch Ảnh đón mấy người vào khách sạn, rồi tự tay dâng tiên trà.

Sau đó, hắn lặng lẽ đứng phía sau Tống Thư Hàng... chủ yếu là không dám đứng trước mặt Bá Tống tiền bối.

Ngoài ra...

Bá Tống Huyền Thánh không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, thậm chí có lời đồn rằng Bá Tống tiền bối là đại lão Kiếp Tiên đã bước ra con đường của riêng mình!

Hôm nay vừa gặp, quả nhiên phi phàm.

Ví dụ như, Tô Mạch Ảnh phát hiện mình chỉ cần đứng sau lưng Bá Tống tiền bối, tinh thần lực của bản thân liền bắt đầu trở nên linh hoạt.

Trong đầu có rất nhiều ý niệm 'ngộ đạo' không ngừng hiện lên.

Những chỗ chưa thấu đáo trong tu luyện trước đây, đột nhiên tự dưng bắt đầu thông suốt, trở nên dễ hiểu.

Đây là cơ duyên!

Chỉ cần đứng bên cạnh Bá Tống tiền bối mà lại có thể nhận được nhiều lợi ích như vậy.

Tô Mạch Ảnh không khỏi kính bội nhìn Bá Tống Huyền Thánh.

Đại hội thường niên Thiên Hà Tô Thị lần này mời được đại lão như vậy, thực sự là may mắn.

Đến lúc đó, Bá Tống tiền bối chỉ cần đứng trên đài, toàn bộ đệ tử Thiên Hà Tô Thị đều có thể thụ ích vô cùng.

Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc quay đầu nhìn thoáng qua ông anh Tô Mạch Ảnh của Thiên Hà Tô Thị này, sao tự nhiên lại nảy sinh lòng kính bội với mình thế nhỉ?

Mình đã làm gì đâu?

Từ đầu tới cuối, mình chỉ vào đây uống chén trà thôi mà?

Tống Thư Hàng lúc này hoàn toàn không biết công hiệu từ sự tồn tại của bản thân.

Những món đồ trang sức, bảo vật trên người hắn thực sự quá phong phú.

Ví dụ như hiện tại, món bảo vật 'kém nhất' hắn đang đeo trên người là 'Ngộ Đạo Thạch' mà Thông Nương đang cắm rễ.

Hiệu quả của khối Ngộ Đạo Thạch này chính là khiến người lại gần nó có linh đài thanh minh, có xác suất 'lĩnh ngộ', gia tăng hiệu quả tu luyện.

Năm đó Thông Nương vì 'Ngộ Đạo Thạch' mà bán cả bản thân, còn hiện tại thì Thông Nương sớm đã chẳng thèm để ý đến khối đá này nữa.

Ngộ Đạo Thạch hiệu quả có tốt đến đâu cũng không bằng Quy tiền bối và Sở Các Chủ giảng pháp luận đạo trong Hạch Tâm Thế Giới.

Chương 2556

Trừ cái đó ra, cọng tóc ngốc của Sở Các Chủ, Thạch Bi đạo hữu, Tạo Hóa Tiên Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trên người Tống Thư Hàng đều là đại lão đỉnh cấp.

Những món 'phụ kiện' này chỉ cần để ở đó, hiệu quả đã ăn đứt Ngộ Đạo Thạch.

Đặc biệt là Thạch Bi đạo hữu, bản thân nó chính là một tấm bia văn, sau đó lại được Cửu U Chúa Tể thân bút đề tự, công hiệu mạnh đến đáng sợ.

Phía sau, vô số ý niệm của Tô Mạch Ảnh được lĩnh ngộ, trở nên thông đạt.

Vô hình trung, bình cảnh cảnh giới vây khốn hắn bấy lâu nay cũng bắt đầu buông lỏng.

Hôm nay đến lượt hắn tiếp đãi khách ở khách sạn, lại gặp được Bá Tống tiền bối ở đây, thực sự là đại phúc. "Bá Tống tiền bối, có thể hỏi ngài một vấn đề không?" Thấy Tô Thị A Thất vẫn chưa tới, Tô Mạch Ảnh thử nhân cơ hội trò chuyện với Bá Tống Huyền Thánh. "Thắc mắc về phương diện tu luyện sao?" Tống Thư Hàng có chút chột dạ nói.

May mà hôm nay hắn đeo mặt nạ, người khác không nhìn thấy khuôn mặt biết nói kia của hắn. "Không phải." Tô Mạch Ảnh lắc đầu. "Hỏi đi, ta nghe thử xem là vấn đề gì." Tống Thư Hàng cười nói.

Tô Mạch Ảnh mong chờ hỏi: "Bá Tống tiền bối, lúc ngài giảng pháp tháng này, ngài định giảng nội dung gì?" Tống Thư Hàng: "..." Tháng này giảng pháp nội dung gì, nghe cứ cảm thấy là lạ.

Có điều, tháng này cũng sắp kết thúc rồi. "Yên tâm đi, tháng này ta trước mắt chưa có ý định Hiển Thánh." Tống Thư Hàng an ủi nói.

Hiện tại, hắn cảm giác mình còn cách việc tấn thăng Bát Phẩm Huyền Thánh một đoạn dài nữa.

Thất Phẩm tấn thăng Bát Phẩm đâu có dễ dàng như vậy. "Chúng ta rất mong chờ Bá Tống tiền bối ngài giảng pháp." Tô Mạch Ảnh vội vàng nói.

Lúc trước, khi Bá Tống tiền bối giảng pháp lần đầu tiên, giảng giải chính là 《 Đạo Tạng 》, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới nghe đến như si như say.

Lúc Bá Tống Huyền Thánh sắp kết thúc giảng pháp, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều khóc cầu, hy vọng Bá Tống Huyền Thánh đừng kết thúc nhanh như vậy.

Có người thậm chí hy vọng Bá Tống Huyền Thánh có thể giảng pháp mãi.

Sau đó... nguyện vọng của bọn họ đã thành hiện thực. "Ha ha, nếu có thể, lần giảng pháp tới ta hy vọng sẽ đặc thù một chút." Tống Thư Hàng cười nói.

Đang nói chuyện, thân ảnh Tô Thị A Thất ngự đao bay tới: "Thư Hàng." "A Thất tiền bối." Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đứng dậy nghênh đón.

Tô Thị A Thất vẫy tay với Tô Mạch Ảnh trước, ra ý bảo mình sẽ tiếp nhận Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Sau đó hắn quay người nói với Tống Thư Hàng: "Sao tự nhiên lại nghĩ đến việc tới Tô Thị sớm thế?

Trước khi đến cũng không nói một tiếng, để ta còn chuẩn bị." "Hì hì, bởi vì lần đầu tiên tới Thiên Hà Tô Thị, cho nên muốn đến sớm thám thính chút.

Tiện thể, ta muốn chọn một địa điểm để đến lúc đó tán tài.

Ta đã chuẩn bị xong bảo vật cho Tán Tài Vương Tọa rồi, đến lúc đó tìm cơ hội tán một đợt." Tống Thư Hàng đáp.

Hắn đã đổi khoảng nửa chai nước khoáng thuốc nhỏ mắt lấy bảo vật với các tiền bối trong nhóm, đến lúc đó mình giữ lại một phần, phần còn lại toàn bộ tán đi. "Ừm, vậy để ta sắp xếp cho cậu một chút." Tô Thị A Thất nói.

Hắn định sắp xếp một phương thức xuất hiện thật bắt mắt, tốt nhất là vào lúc lễ khai mạc đại hội thường niên, xen kẽ tiết mục tán tài của Tống Thư Hàng vào.

Vốn định điều chỉnh lại giờ giấc sinh hoạt, điều chỉnh thất bại...

Đau lòng. "Sắp xếp thế nào?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tuy rằng gần đây hắn cần giữ điệu thấp, đừng để thu hút sự chú ý của một số đại lão...

Nhưng nơi này là đại hội thường niên Thiên Hà Tô Thị, không có người ngoài, cho nên xuất hiện cao điệu một lần cũng không sao. "Đừng vội, cho ta chút thời gian để ta nghĩ kỹ xem phải chèn cậu vào tiết mục khai mạc đại hội như thế nào." Tô Thị A Thất đáp.

Hắn vừa rồi đang cân nhắc xem có nên làm một cái sân khấu xoắn ốc thăng thiên, vào tiết mục cuối cùng của lễ khai mạc Thiên Hà Tô Thị, đẩy Tống Thư Hàng lên, để hắn tiến vào tiết mục 'Tán Tài Vương Tọa' hay không?

Có điều, nghĩ lại thì cảm thấy cách thức này hơi quê mùa, không đủ chấn động.

Cho nên, về phương thức 'Bá Tống' đăng tràng, vẫn là về bàn bạc cùng các thành viên tổ chức đại hội thường niên Thiên Hà Tô Thị.

Người đông sức lớn, nói không chừng có thể nghĩ ra ý tưởng hay.

Tống Thư Hàng cười ha ha: "Đến lúc đó ta sẽ phối hợp với sự sắp xếp của A Thất tiền bối và mọi người." "Ta đưa cậu đến chỗ nghỉ ngơi trước.

Đúng rồi, yêu bài này hai người đeo vào." Tô Thị A Thất lấy ra hai tấm yêu bài, đưa cho Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử, nói: "Lát nữa hai người đi dạo quanh Thiên Hà Tô Thị trước, chỉ cần là khu vực yêu bài hiển thị bình thường thì các cậu đều có thể thông suốt không trở ngại.

Nếu gặp khu vực lệnh bài phát ra cảnh báo màu đỏ thì tránh đi.

Những khu vực đó thường là vị trí bế quan của thành viên trong tộc, không tiện quấy rầy." "Yên tâm đi, A Thất tiền bối.

Bọn em sẽ chú ý tránh né." Vũ Nhu Tử cũng gật đầu nói.

Không quấy rầy khu vực tu sĩ bế quan tu luyện, đây là thường thức cơ bản của Tu Chân Giới.

Tu sĩ bế quan quan trọng nhất là yên tĩnh.

Tu sĩ mà lúc bế quan nguyên thần còn chạy ra ngoài chơi như Tống Thư Hàng thì thiên hạ hiếm có.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Có tấm lệnh bài này thì hắn đi thám thính sẽ càng thuận tiện hơn.

...

Tô Thị A Thất đưa Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đến nơi nghỉ ngơi đã được sắp xếp từ sớm.

Khu vực này là do Tô Thị A Thất đặc biệt khoanh vùng ra, chuẩn bị cho các đạo hữu 'Nhóm Cửu Châu Số 1'.

Đến lúc đó trước đại hội thường niên, hắn định tụ tập với các đạo hữu 'Nhóm Cửu Châu Số 1' trước.

Tô Thị A Thất: "Vậy tiếp theo, hai người nghỉ ngơi ở đây một lát, hoặc là đi dạo các nơi trong Thiên Hà Tô Thị.

Muộn chút ta sẽ qua tìm, đưa hai người đi nếm thử tay nghề của Tô Thị Tiên Trù Môn." Hắn là một trong những nhân viên tổ chức quan trọng của đại hội lần này, hiện tại bận tối tăm mặt mũi. "A Thất tiền bối cứ đi làm việc đi." Tống Thư Hàng cười đáp.

Lúc đi thám thính, Tô Thị A Thất tiền bối không ở bên cạnh, bọn họ mới càng thoải mái hơn. "Có việc gì thì liên hệ ta." Tô Thị A Thất vẫy tay với Tống Thư Hàng, liền yên tâm rời đi.

Ở một số phương diện, Tống Thư Hàng vẫn khiến các tiền bối rất yên tâm. ...

Sau khi Tô Thị A Thất rời đi, Tống Thư Hàng liền mang theo một thân 'phụ kiện' và Vũ Nhu Tử bắt đầu đi dạo quanh tộc địa Thiên Hà Tô Thị rộng lớn.

Vì không có hướng dẫn viên, Tống Thư Hàng tùy ý chọn một hướng, bắt đầu tản bộ theo con đường.

Linh khí ở tộc địa Thiên Hà Tô Thị vô cùng sung túc, việc này hẳn là có liên quan đến linh mạch của tộc địa Thiên Hà Tô Thị.

Đi khoảng nửa giờ sau...

Khi đi qua dưới chân một ngọn núi nhỏ, yêu bài trên người Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đồng thời phát ra ánh sáng màu đỏ, hơi rung động phát ra nhắc nhở. "Chỗ này chắc là có đạo hữu của Thiên Hà Tô Thị đang bế quan, chúng ta đi đường vòng thôi." Tống Thư Hàng nói.

Vũ Nhu Tử gật đầu.

Hai người xoay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc này, trong một động phủ dưới chân núi truyền đến một tiếng nghi hoặc. [Hả?] Đây là tiếng kêu khẽ của một nữ tử.

Khi Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử xoay người rời đi vài mét, giọng nói của tiên tử kia lại vang lên: [Hả?] Ngay sau đó, giọng nói nữ tử kia nhanh chóng truyền âm cho Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng: "Hai vị đạo hữu, các ngài có thể quay lại một chút không?" Tống Thư Hàng: "???" "Làm phiền hai vị đạo hữu, có thể mời hai vị đạo hữu quay lại chốc lát không?" Giọng nữ tử kia tràn đầy vẻ mong chờ.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử nhìn nhau, sau đó hai người lại quay về bên cạnh động phủ dưới chân núi kia.

Có điều, cả hai đều không bước vào phạm vi động phủ, tránh gây ra sự cố ngoài ý muốn. "A, chính là cảm giác này." Giọng nói của nữ tử kia trở nên 'phê' hẳn lên.

Tống Thư Hàng: "..." "Hai vị đạo hữu, các ngài có thể đứng ở đây một lát không, không cần lâu đâu, khoảng năm phút là được." Giọng nói vị nữ tử kia tràn đầy vẻ kỳ vọng.

Tống Thư Hàng đang định trả lời thì Tạo Hóa Tiên Tử trên người hắn đột nhiên chui ra: "Làm gì thế?" "Ta biết yêu cầu như vậy rất mạo muội, cũng biết như vậy sẽ lãng phí thời gian của đạo hữu...

Nếu có thể, ta có thể dùng linh thạch để bồi thường cho đạo hữu.

Chỉ là hiện tại linh thạch bên người ta không còn nhiều, còn lại một rương nhỏ hơn ba mươi viên linh thạch Lục phẩm và Thất phẩm." Giọng nữ tử kia càng nói càng chột dạ, cô cảm thấy linh thạch của mình quá ít. "Chỉ cần đứng ở đây thôi sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Năm phút ư?" Vũ Nhu Tử chớp mắt. "Đúng vậy, nếu có thể...

Linh thạch của ta quá ít, nếu thật sự không được thì ba phút, ba phút cũng được!" Giọng nữ tử càng lúc càng yếu. "Không thành vấn đề, cứ năm phút đi." Tống Thư Hàng gật đầu nói. "Tống tiền bối rất thiếu linh thạch sao?" Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi. "Nói thế nào nhỉ, đàn ông trong tay quả nhiên vẫn cần có chút linh thạch thì tốt hơn." Tống Thư Hàng nói. "Vậy em bồi Tống tiền bối đứng ở đây một lát vậy." Vũ Nhu Tử nói. "Cảm ơn hai vị đạo hữu." Giọng nữ tử kia hưng phấn nói.

Nói xong, cô lại tiến vào trạng thái bế quan, tranh thủ thời gian bắt đầu tu luyện.

Bên ngoài động phủ.

Tống Thư Hàng đưa tay chọc chọc cọng tóc ngốc của Sở Các Chủ hỏi: "Sở Các Chủ, cô nói xem vì sao vị tiên tử trong động phủ lại muốn tôi và Vũ Nhu Tử ở lại đây?" "Có lẽ là công pháp cậu hoặc Vũ Nhu Tử tu luyện vừa khéo sinh ra ảnh hưởng tốt với cô ta.

Chương 2557

Lửa mượn thế gió, mộc mượn lực thổ, đôi khi công pháp tương hấp sẽ sinh ra ảnh hưởng cộng hưởng.

Mà cô ta lại đang bế quan, chắc là vừa khéo đang ở trạng thái bình cảnh, vừa hay có thể mượn sức mạnh của các ngươi để tiến hành đột phá." Sở Các Chủ đoán.

Khoảng hơn bốn phút sau.

Trong động phủ truyền ra giọng nói hưng phấn của vị tiên tử kia, giọng cô vui vẻ đến mức như sắp chảy ra nước. "Cảm ơn hai vị đạo hữu, chỗ linh thạch này của ta, mong hai vị đạo hữu nhận cho!" Từ trong động phủ của tiên tử kia có một cái hộp nhỏ bay ra, nhẹ nhàng rơi vào tay Tống Thư Hàng: "Tuy rằng rất muốn cảm ơn trực tiếp hai vị đạo hữu, nhưng ta đang ở vào quan đầu bế quan quan trọng, mong hai vị đạo hữu lượng thứ." "Không cần khách khí." Tống Thư Hàng mở hộp ra, phát hiện bên trong đặt mười viên linh thạch Thất phẩm, hơn hai mươi viên linh thạch Lục phẩm.

Số lượng này vừa khéo để hắn và Vũ Nhu Tử chia đều. "Khoản thu nhập thêm này kiếm dễ thật." Tống Thư Hàng chia đều linh thạch xong, cầm linh thạch, không nhịn được chảy xuống giọt nước mắt hạnh phúc.

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới linh thạch còn có thể kiếm như thế này.

Nói ra thì...

đây cũng là lần đầu tiên hắn thông qua thủ đoạn chính quy để kiếm được 'thu nhập thêm' bằng linh thạch, ý nghĩa trọng đại.

Vũ Nhu Tử nhìn linh thạch được chia trong tay, cô vốn định từ chối.

Bởi vì cô chẳng thiếu linh thạch.

Cô, Vũ Nhu Tử, có tiền.

Nhưng nghĩ đến đây là số linh thạch cô và Tống tiền bối lần đầu hợp tác kiếm được, cảm giác rất thú vị, thế là cô cũng gật đầu nhận lấy phần linh thạch này.

Tống Thư Hàng vốn đã 'không xu dính túi', sau khi có lại được một khoản linh thạch, tâm tình vui vẻ chia chúng ra cất vào vòng tay Càn Khôn và Hạch Tâm Thế Giới.

Trứng gà không thể để cùng một giỏ, tiền cũng không thể giấu ở một chỗ.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, Hạch Tâm Tiểu Trợ Thủ lặng lẽ nhìn thoáng qua vị trí Tống Thư Hàng giấu linh thạch, đồng thời ghi lại vị trí.

Sau này nếu Bá Tống tiên sinh muốn sử dụng 'Khắc Kim Nhất Kích', nó có thể kịp thời đào chỗ linh thạch này ra, chuyển di ra ngoài hiến tế hóa thành sức mạnh. "Đi thôi Vũ Nhu Tử, chúng ta lại đến chỗ khác đi dạo." Tống Thư Hàng tâm trạng rất tốt.

Tống Thư Hàng cùng hai vị Vũ Nhu Tử đen trắng cùng nhau tiếp tục đi dạo dọc theo đường nhỏ trong Thiên Hà Tô Thị. ******** Nửa ngày sau...

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử ngồi ở bên một cái hồ lớn, lặng lẽ câu cá. "Cảm ơn hai vị đạo hữu, tuy rằng rất muốn cảm ơn trực tiếp đạo hữu, nhưng bần đạo đang ở vào quan đầu bế quan khẩn yếu, mong hai vị đạo hữu lượng thứ.

Chút linh thạch cỏn con này, mong hai vị đạo hữu nhận cho." Lúc này, giữa hồ truyền ra giọng nói trầm hậu của một đạo nhân.

Sau đó, một cái rương rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử.

Hai người đặt cần câu xuống, lặng lẽ mở rương, đổ linh thạch bên trong ra, kiểm kê số lượng, ghi sổ chia đều.

Thành thạo đến mức không thể tin được!

Trong một buổi sáng, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã gặp gần ba mươi nơi lệnh bài nhấp nháy 'ánh sáng đỏ' - nơi thành viên Tô Thị bế quan.

Kịch bản 'tiên tử bế quan giọng nói phê đến chảy nước' lúc trước cũng lặp lại gần ba mươi lần.

Mỗi thành viên Tô Thị bế quan hy vọng thời gian Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử lưu lại cũng khác nhau.

Từ gói combo ba phút đến combo mười phút đều có.

Đi dạo một vòng, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử đã kiếm được mỗi người gần 600 viên linh thạch Ngũ, Lục, Thất phẩm.

Tống Thư Hàng lần đầu tiên phát hiện tiền còn có thể kiếm như thế này.

Tuy rằng số tiền thu được quy đổi thành bảo vật thì giá trị còn không bằng một phần 'Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo', nhưng cảm giác hạnh phúc khi nhận được linh thạch là trải nghiệm mà tiền bạc không mua được...

Cũng không đúng, cảm giác hạnh phúc này chính là dùng tiền mua được. "Hai người các ngươi cứ như ác bá thu phí bảo kê trong phim vậy, hai người đi dạo một vòng, sau đó mọi người liền thi nhau đưa tiền cho các ngươi." Thông Nương lên tiếng nói. "Ha ha ha." Tống Thư Hàng phất tay một cái, lấy ra mười viên linh thạch Ngũ phẩm, đưa cho Thông Nương: "Nào, Thông Nương.

Đây là lương tháng trước của cô." Thông Nương: "!!!" Cô bị chấn kinh rồi, Tống Thư Hàng lại còn nhớ phát lương cho cô?! "Không lấy à?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Lấy lấy lấy!" Thông Nương nhanh chóng thu linh thạch lại.

Hôm nay là ngày đáng kỷ niệm, Thông Nương cô lần đầu tiên nhận được lương từ tay Tống Thư Hàng.

Tuy rằng giá trị của khoản lương này còn không quý bằng đống ngọn hành cô bị 'Lợi Thông Xuất Sao' vặt đi. "Thời gian cũng hòm hòm rồi, có nên liên hệ Tô Thị A Thất tiền bối đi ăn chút gì không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Được ạ." Vũ Nhu Tử xách thùng cá bên cạnh lên, đổ cá bên trong trở lại hồ.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh thì đổ cá vào Hạch Tâm Thế Giới của mình.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị đóng 'Hạch Tâm Thế Giới', trong đó có tiếng nói vang lên: "Chờ chút, Bá Tống Huyền Thánh!

Cho ta ra ngoài trước!" Là giọng của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Bạch Cốt Tiên Tử lúc đầu muốn đi theo Hắc Bì Vũ Nhu Tử đuổi theo Tống Thư Hàng, nhưng không ngờ sau khi Thương Thử Hào và Hắc Bì Vũ Nhu Tử rời đi, cửa lớn Hạch Tâm Thế Giới liền đóng lại.

Bạch Cốt Tiên Tử bị nhốt trong Hạch Tâm Thế Giới, không ra được.

Cô đành phải quay về bên cạnh Hoạt Tuyền, thiền định tu luyện cả buổi sáng, khôi phục năng lượng tiêu hao quá lớn.

Lần này khó khăn lắm mới thấy Tống Thư Hàng mở Hạch Tâm Thế Giới, thế là cô vội vàng lên tiếng gọi Tống Thư Hàng lại. "Ơ?

Bạch Cốt Tiên Tử cô tỉnh rồi à." Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn mở lối đi Hạch Tâm Thế Giới: "Tiên tử mời ra." Nói chứ đây là địa bàn Thiên Hà Tô Thị, đột nhiên nhảy ra một Trường Sinh Giả, sẽ không gây ra cảnh báo gì chứ?

Bạch Cốt Tiên Tử đứng dậy, nhanh chóng đi về phía lối ra 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Ngay khi cô bước một chân sắp bước vào lối ra Hạch Tâm Thế Giới thì đột nhiên lại có một 'lối ra Hạch Tâm Thế Giới' xuất hiện ngay trước mặt cô.

Bạch Cốt Tiên Cơ bước một bước, liền bước vào lối đi mới, biến mất không thấy.

Cùng lúc đó, @#%× Tiên Tử từ trong lối đi mới bơi ra.

Lối ra Hạch Tâm Thế Giới đóng lại lần nữa. "Hả?" Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, cô cảm giác vừa rồi hình như có ai lướt qua người mình?

Tống Thư Hàng: "!!!" Có cần trùng hợp như vậy không?

Lúc Bạch Cốt Tiên Cơ đang định bước ra thì Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa khéo trở về, sau đó hai lối ra trùng lặp.

Bạch Cốt Tiên Cơ bị đưa đến chỗ Bạch tiền bối rồi. "Hửm?" Công Đức Xà Mỹ Nhân quay đầu lại, liền nhìn thấy trong đôi mắt biết nói trên mặt nạ của Tống Thư Hàng để lộ ra tin tức phức tạp. [Mọi người, ta đã về~] Trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra câu thoại không biết trích từ bộ phim nào, sau đó đuôi rắn của cô bơi động, tung người nhảy một cái.

Chóp đuôi dài xoay tròn, hóa thành cánh quạt chân vịt để đẩy. 'Ào ~' một tiếng, đó là hiệu ứng âm thanh khi vận động viên nhảy cầu xuống nước, cũng là do Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra.

Cô dùng một tư thế hoàn toàn mới, trở về cơ thể Tống Thư Hàng.

"Mừng trở về, việc bên chỗ Bạch tiền bối xong rồi à?" Tống Thư Hàng hỏi ngực mình. "Ừm." Công Đức Xà Mỹ Nhân đáp một tiếng, sau đó cô vươn tay ra tóm lấy 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm' đang đeo bên hông Tống Thư Hàng. "Chờ chút, chờ một chút ~" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm phát ra tiếng kêu kiều mị.

Trong tiếng kêu không cam lòng, nó bị Công Đức Xà Mỹ Nhân tóm đi, một ngụm nuốt vào bụng.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tâm rất mệt, rất muốn nghỉ hưu. "Kế hoạch Tạo Thần của Bạch tiền bối hiện tại tiến hành đến bước nào rồi?" Vũ Nhu Tử ở bên cạnh tò mò hỏi. "Lát nữa chúng ta gửi tin nhắn hỏi Bạch tiền bối xem." Tống Thư Hàng cười nói.

Đang nói chuyện, Hạch Tâm Thế Giới của hắn lại mở ra một lối vào mới.

Tống Thư Hàng: "???" Hắn và Công Đức Xà Mỹ Nhân đều không mở Hạch Tâm Thế Giới mà, tại sao Hạch Tâm Thế Giới lại mở ra?

Chẳng lẽ là Bạch tiền bối Two tới?

Đang suy tư, trong Hạch Tâm Thế Giới có hai bóng người hiện ra.

Một bóng người là nam tử đẹp trai có khí chất ẩn sĩ, giống như ẩn sĩ trong thơ cổ, mang theo khí tức không linh.

Người còn lại là một vị tiên tử xinh đẹp, trên người cô cũng sở hữu khí tức ẩn giả đặc thù.

Là Linh Quỷ của Tống Thư Hàng, và...

Túy Tinh Cư Sĩ!

Linh Quỷ Tiên Tử và Thiên Kiếm Cư Sĩ, đã tu luyện thành công trở về! ...

Tống Thư Hàng dùng nguyên thần nhanh chóng lấy điện thoại ra, mở danh bạ quét mắt một cái, sau đó mặt mang mỉm cười nghênh đón: "Túy Việt tiền bối, mừng trở về!" "Thư Hàng tiểu hữu, ngay cả cậu cũng nhớ sai đạo hiệu của ta." Cư Sĩ thở dài nói: "Ta tên là Túy Tinh Cư Sĩ." Tống Thư Hàng: "???" Hắn nhanh chóng lấy điện thoại của mình ra, nhìn đi nhìn lại hai chữ 'Túy Việt' trong danh bạ.

Lấy thành quả tiếp nhận 'giáo dục bắt buộc chín năm' của hắn mà xem, chữ 'Việt' này, kiểu gì cũng không phát ra được âm của chữ 'Tinh'.

Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu lên nhìn về phía Cư Sĩ, trên mặt lộ ra nụ cười từ bi: "Tiền bối, thứ cho ta nói thẳng." "Cứ nói đừng ngại." Túy * Cư Sĩ từ trong Hạch Tâm Thế Giới đi ra. "Tiền bối, công pháp của ngài nếu luyện tiếp nữa thì toang mất.

Ngài không cân nhắc tu luyện công pháp khác sao?" Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, Cư Sĩ bước một bước từ trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng ra.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Tống Thư Hàng phát hiện Cư Sĩ không thấy đâu nữa.

Chương 2558

Cứ thế biến mất vô cớ.

Tống Thư Hàng sững sờ.

Thần thức của hắn nhanh chóng quét qua bốn phía, lại không thu hoạch được gì. "Cư Sĩ?

Túy Việt Cư Sĩ tiền bối?" Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Nhưng mà, Túy Việt tiền bối lại không đáp lại hắn. "Sở Các Chủ, cô có thể nhìn thấy 'Túy Việt tiền bối' không?" Tống Thư Hàng hỏi thăm Sở Các Chủ. "Ừm, tập trung tinh thần thì có thể nhìn thấy bóng dáng hắn.

Nhưng nếu không nhìn kỹ thì sẽ bỏ qua hắn." Cọng tóc ngốc Sở Các Chủ nói: "Hắn đang ở vị trí cách tay trái cậu năm mét." Được Sở Các Chủ nhắc nhở, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía vị trí đó, mới thấy được bóng dáng mơ hồ của Túy Việt tiền bối.

Hiển nhiên, thực lực của Túy Việt tiền bối lại tăng lên một đoạn lớn! "Chúc mừng tiền bối thực lực đại tiến." Tống Thư Hàng nói trái lương tâm. "Thư Hàng tiểu hữu không cần lo lắng cho ta, theo thực lực ta không ngừng tăng lên, ngày hiển thánh trước nhân tiền càng lúc càng gần.

Đến lúc hiển thánh trước nhân tiền, sẽ là lúc ta tỏa sáng nhất." Cư Sĩ mỉm cười nói: "Chỗ này là tộc địa Thiên Hà Tô Thị nhỉ, ta đi tìm A Thất đạo hữu.

Thư Hàng tiểu hữu, lát nữa gặp." Nói xong, bóng dáng Cư Sĩ dần dần mơ hồ, biến mất không thấy. "Cư Sĩ nhất hệ, nếu hóa thân làm thích khách thì quả thực không ai địch nổi." Tống Thư Hàng thổn thức

nói.

Nói xong, hắn lại nhìn về phía Linh Quỷ Tiên Tử trong Hạch Tâm Thế Giới.

Hạch Tâm Thế Giới quả nhiên vô cùng đặc thù.

Vừa rồi lúc Cư Sĩ ở trong Hạch Tâm Thế Giới, Tống Thư Hàng có thể cảm ứng rõ ràng sự tồn tại của ông ấy, mà một khi ông ấy rời khỏi Hạch Tâm Thế Giới, Tống Thư Hàng sẽ bỏ qua đối phương.

Hạch Tâm Thế Giới, có thể miễn dịch hiệu quả công pháp của Cư Sĩ ở một mức độ nhất định.

Tống Thư Hàng nhìn về phía Linh Quỷ Tiên Tử, Linh Quỷ Tiên Tử cũng nhìn về phía hắn.

Một lát sau, Linh Quỷ Tiên Tử cười tươi như hoa.

Cô chắp hai tay lại, thi triển năng lực thiên phú Không Gian Di Hình Hoán Vị.

Thạch Bi đạo hữu trên người Tống Thư Hàng bị thế chỗ đến vị trí Linh Quỷ Tiên Tử, mà Linh Quỷ Tiên Tử thì đeo lên thắt lưng Tống Thư Hàng.

Thạch Bi đạo hữu: "Vì sao lại là ta?" Không thể đổi mục tiêu hoán vị à?

Trong lúc nói chuyện, thân hình Linh Quỷ Tiên Tử dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, tiến vào trạng thái hợp nhất với Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, thể chất đặc thù của Linh Quỷ Tiên Tử bắt đầu ảnh hưởng đến trạng thái của Tống Thư Hàng.

Cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng trở nên mơ hồ. "Thư...

Thư cái gì ấy nhỉ?" Thạch Bi đạo hữu vốn định gọi tên Tống Thư

Hàng, nhưng vừa mở miệng lại phát hiện mình hơi không nhớ được tên đối phương.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nắm chặt nắm đấm, cảm giác này hắn không hề xa lạ.

Dù sao hắn cũng là người đàn ông ba lần vào ba lần ra 'Nhà Giam Nhỏ Của Thiên Đạo', cảm giác bị thế giới lãng quên này hắn quen lắm. [Trạng thái này nếu độ kiếp thì ngay cả Thiên Kiếp cũng sẽ chịu ảnh hưởng, làm giảm hiệu quả Thiên Kiếp.] Đây là tin tức Linh Quỷ Tiên Tử để lại cho Tống Thư Hàng khi hợp thể.

Cô đã tu luyện thành công Thần Thể đặc thù của Cư Sĩ nhất hệ.

Cái Thần Thể này không chỉ có thể làm suy yếu uy lực Thiên Kiếp Bát phẩm, thậm chí ngay cả Thiên Kiếp Cửu phẩm cũng có thể bị can thiệp.

Đây chính là huyền bí chung cực của việc độ kiếp của Cư Sĩ nhất hệ. "Vất vả cho Linh Quỷ Tiên Tử rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói, ý niệm hắn vừa động, lại giải trừ hiệu quả hợp thể Thần Thể đặc thù này.

Ở vị trí cách xa ba mươi mét.

Túy Tinh Cư Sĩ vốn định đi tìm Tô Thị A Thất, vừa khéo nhìn thấy cảnh này, tim đột nhiên thắt lại...

Có lẽ ngay từ đầu, ông không nên tự mình tu luyện công pháp này?

Mà là nghĩ cách tìm một con linh quỷ, giống như Bá Tống tiểu hữu, dựa vào linh quỷ tu luyện công pháp, rồi thông qua hình thức hợp thể để đạt được hiệu quả 'Thần Thể đặc thù'?

Linh Quỷ Tiên Tử cuộn mình trong cơ thể Tống Thư Hàng...

Nói chứ, Tống Thư Hàng đến giờ cũng không biết, ba vị tiên tử

Tạo Hóa, Công Đức, Linh Quỷ khi chen chúc trong cơ thể hắn thì tồn tại như thế nào?

Ba vị tiên tử chen chúc cùng một chỗ?

Hay là mỗi người tồn tại ở một vị trí nào đó trong cơ thể hắn?

Sau khi cuộn mình vào tư thế thoải mái, Linh Quỷ Tiên Tử bắt đầu chia sẻ một phần tin tức cho Tống Thư Hàng...

Đó là chút chuyện cô gặp phải khi tu luyện cùng Cư Sĩ trong bí cảnh.

Cô và Cư Sĩ cũng như vị trưởng bối mỹ tu kia của Cư Sĩ cùng nhau tiến vào bí cảnh không lâu, lại có một sự tồn tại cường đại cưỡng ép xông vào trong bí cảnh.

Sự tồn tại cường đại kia có thuộc tính xung khắc với bí cảnh, toàn bộ bí cảnh đều chịu ảnh hưởng...

Nếu cứ để mặc đối phương xông vào, cả bí cảnh nói không chừng đều sẽ sụp đổ.

Thế là, vị trưởng bối mỹ tu kia của Cư Sĩ sau khi để lại pháp môn tu luyện và các loại tin tức về bí cảnh, liền xoay người đi đối phó với sự tồn tại cường đại không mời mà đến kia.

Đồng thời, bà khởi động 'thuộc tính thời gian' của bí cảnh...

Giống như Thành Thời Gian của Bích Thủy Các, bí cảnh này cũng là bảo địa loại thời gian trân quý.

Bên ngoài một ngày, trong bí cảnh là một năm.

Linh Quỷ Tiên Tử dưới ảnh hưởng của lực thời gian, ở trong bí cảnh mấy năm, chuyên tâm tu luyện...

Tu luyện, cuối cùng vào hôm nay ngưng tụ ra Thần Thể đặc thù của Cư Sĩ nhất hệ. "Sự tồn tại cường đại?" Trong lòng Tống Thư

Hàng động một cái: "Clone tiểu hào của Bàn Cầu đại lão?" Liệu có phải là clone tiểu hào của Bàn Cầu đại lão vẫn luôn dùng phép toán quẻ khóa định vị trí của hắn, lúc toán quẻ đã khóa định vị trí của Linh Quỷ Tiên Tử, thế là giết vào bí cảnh, coi Linh Quỷ Tiên Tử thành hắn, muốn chém giết hắn không?

Giữa linh quỷ và tu sĩ, sau khi kết khế ước liền là một thể.

Linh quỷ của Tống Thư Hàng khá đặc thù, nhưng nếu thông qua toán quẻ khóa định vị trí, vẫn rất có khả năng phán đoán Linh Quỷ Tiên Tử thành Tống Thư Hàng! "Vậy sau đó, trưởng bối của Cư Sĩ và sự tồn tại cường đại kia có ra ngoài không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Linh Quỷ Tiên Tử truyền lại một câu trả lời 'Không xác định'.

Sau khi cô tu luyện ra 'Thần Thể đặc thù', liền bị lực của bí cảnh trực tiếp chuyển di ra ngoài, cô cũng không biết kết quả trận chiến giữa vị trưởng bối kia của Cư Sĩ và sự tồn tại cường đại kia. "Xem ra đúng là tiểu hào của Bàn Cầu đại lão rồi." Tống Thư Hàng có chút lo lắng, không biết vị trưởng bối mỹ tu kia của Cư Sĩ có cảnh giới thực lực thế nào?

Bà ấy có thể đỡ được tiểu hào của Bàn Cầu đại lão không? ...

Bên kia.

Trong bí cảnh của Cư Sĩ nhất hệ.

Có một quả cầu đang rơi vào trạng thái mê mang. [Ta là ai, tại sao ta lại ở đây, đây là chỗ nào?] Quả cầu này phát ra câu hỏi chất vấn tam liên.

Mất trí nhớ là chuyện vô cùng khủng bố.

Ký ức không chỉ đơn giản là dữ liệu, nó còn là thành phần quan trọng của tình cảm và linh hồn.

Lúc này, quả cầu này đã quên hết tất cả.

Nó không biết mình từ đâu tới, phải đi về đâu.

Cũng không biết mục tiêu của mình là gì, mình phải tìm cái gì ở đây?

Thậm chí nó ngay cả nơi này là đâu cũng hoàn toàn không biết gì cả. [Tại sao ta lại xuất hiện ở đây?] Quả cầu mê mang lăn lộn trong bí cảnh.

Nó cảm giác mình hẳn là có một mục tiêu, có một đối tượng muốn truy đuổi, có nhiệm vụ quan trọng cần phải làm...

Nhưng nó không nhớ ra nổi. [Tại sao lại như vậy?

Đã xảy ra chuyện gì?] Quả cầu này lăn lộc cộc, vừa lăn vừa trầm tư về ý nghĩa tồn tại của bản thân.

Điều này vô cùng quan trọng, quan hệ đến linh hồn và tình cảm của nó. [Ta cảm giác hiện tại ta không hoàn chỉnh, ta hẳn là còn có một thứ tương tự như 'bản thể'?

Hoặc là, ta đang tìm kiếm một phần bị thiếu khuyết?] Quả cầu này thuận theo bản năng của mình, bắt đầu suy đoán.

Nếu suy đoán theo cảm giác bản năng này...

Thứ nó đang tìm kiếm hẳn là 'bản thể' của mình hoặc là 'bộ phận thiếu khuyết'.

Như vậy, lý do hiện tại nó xuất hiện ở nơi kỳ quái này chính là...

Nó đến nơi này là để tìm kiếm cái tôi đã mất. [Đúng rồi, nhất định là như vậy không sai.] Quả cầu mê mang cuối cùng đã tìm được mục tiêu nhân sinh của mình.

Thế là, nó lại lăn lộn trong bí cảnh lần nữa.

Tuy rằng không biết bộ phận thiếu khuyết hay bản thể của mình trông như thế nào, nhưng nó cảm giác khi mình nhìn thấy mục tiêu, chắc chắn sẽ xác định được đối phương là thứ nó muốn tìm.

Việc nó phải làm là lật tung từng ngóc ngách của bí cảnh này để tìm kiếm mục tiêu của mình.

Lăn a lăn, lăn a lăn ~ Cũng không biết lăn bao lâu, đột nhiên nó lăn vào một không gian kỳ quái. "Sức mạnh thời gian còn sót lại?

Còn có...

Chương 2559

nơi này trước đây có người từng ở?" Quả cầu lên tiếng nói.

Còn về việc tại sao mình lại biết thứ đồ chơi 'sức mạnh thời gian' này, chính nó cũng rất mê mang.

Có điều trong không gian này, sức mạnh thời gian đã tan đi, không có nguy hiểm.

Quả cầu này bắt đầu lăn lộn tìm kiếm trong không gian này.

Tuy rằng không có mũi và mắt, nhưng nó có thể thông qua hệ thống cảm ứng đặc thù để cảm ứng ngoại giới. "Nơi này trước kia có người ở, khí tức lưu lại...

Mùi vị này cảm giác có chút quen thuộc." Cầu lúc lăn lộn không ngừng thu thập mùi vị 'khí tức' này.

Đồng thời, trong não bắt đầu hoàn nguyên những khí tức này, ý đồ tổ hợp ra tin tức hữu dụng từ trong đó.

Theo việc nó không ngừng lăn lộn, không ngừng thu thập, cuối cùng nó đã tổ hợp ra được một chút mảnh vỡ tin tức từ trong đó.

Trong những khí tức này, đầu tiên có hình tượng một nữ tử xa lạ hiện lên.

Nhưng hình tượng nữ tử xa lạ này chỉ là 'biểu hiện', bên trong cô ta ẩn chứa dữ liệu tầng sâu hơn.

Thông qua không ngừng tổ hợp, cuối cùng hình tượng một nam tử tóc đen xuất hiện trong đầu quả cầu này.

Nam tử kia tướng mạo bình thường, nhưng hắn sở hữu một khuôn mặt biết nói! [Là hắn, chính là hắn!] Khi tổ hợp ra tin tức về nam tử tóc đen này, quả cầu liền kích động.

Bản năng đang nói cho nó biết, thứ mình vẫn luôn khổ sở tìm kiếm chính là đối phương.

Nam tử này chính là 'một phần thiếu khuyết' của nó hoặc là... bản thể của nó!

Chỉ cần tìm được nam tử tóc đen này, mọi thứ nó quên lãng đều có thể khôi phục.

Nó có thể được bổ toàn, trở nên hoàn mỹ không tì vết. "[Cười vui vẻ] Thật tốt, nhanh như vậy đã tìm được mục tiêu chân chính.

Một phần thiếu khuyết của ta... hoặc nói là bản thể của ta, ta sẽ rất nhanh nghĩ cách qua đó tìm ngươi." Quả cầu này vui vẻ nói.

Nó có loại trực giác, mình đang tìm kiếm 'bộ phận thiếu khuyết hoặc bản thể', đối phương nhất định cũng đang tìm kiếm mình.

Khi mình đột nhiên xuất hiện trước mặt đối phương, đối phương nhất định sẽ rất ngạc nhiên vui mừng nhỉ?

Tìm được hắn, cho hắn niềm vui bất ngờ.

Có điều trước đó, nó cần phải ra khỏi thế giới bí cảnh này trước đã.

Làm sao ra ngoài là một vấn đề lớn.

Bí cảnh này cứ như mê cung vậy, nó bị nhốt ở trong đó. [Nhưng không sao, ta có đầy thời gian.] Quả cầu này lên tiếng nói.

Nó rời khỏi không gian có liên quan đến 'thời gian' này, trở lại trong bí cảnh, lăn lộn lần nữa.

Thời gian có đầy, nó có thể từ từ tìm kiếm lối ra. ********** Bên kia.

Tống Thư Hàng đột nhiên rùng mình một cái. "Tống tiền bối sao thế?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Hít ~ Khả năng là vừa rồi lại có đại lão nào đó đang âm thầm dùng phép toán quẻ tính ta!" Tống Thư Hàng đưa tay ấn mặt nạ trên mặt mình.

May mà mình có cái mặt nạ này, nhiễu loạn thiên cơ, có thể can thiệp toán quẻ ở mức độ nhất định.

Hơn nữa, hiện tại hắn có hình thức hợp thể 'Thần Thể đặc thù' của Linh Quỷ Tiên Tử, nếu lại gặp phải có người muốn dùng phép toán quẻ tính hắn từ xa, hắn có thể lập tức tiến vào hình thức hợp thể Thần Thể, khiến cảm giác tồn tại của mình rơi xuống đáy, lại phối hợp với mặt nạ, tuyệt đối chấm dứt khả năng bị đại lão tra ra tung tích (human flesh search). "Cần giúp đỡ không?" Thạch Bi đạo hữu từ trong Hạch Tâm Thế Giới nhảy ra, đeo lại lên hông Tống Thư Hàng. "Không sao, chức năng cảnh báo virus 'Tu Chân Liêu Thiên' của ta không có phản ứng, vị đại lão kia chắc là chưa tra ra ta." Tống Thư Hàng đáp, sau đó hắn phất tay một cái, đóng Hạch Tâm Thế Giới lại. "Cẩn thận một chút, nếu đi theo Linh Quỷ Tiên Tử của cậu vào bí cảnh Cư Sĩ nhất hệ thật sự là tiểu hào của Bàn Cầu Chúa Tể, nói không chừng nó hiện tại cũng từ không gian bí cảnh kia đi ra rồi." Cọng tóc ngốc Sở Các Chủ nhắc nhở. "Ừm, ta sẽ chú ý trạng thái của Hạch Tâm Thế Giới bất cứ lúc nào.

Một khi nó bắt đầu có dấu hiệu rén, chúng ta liền chuẩn bị sẵn sàng." Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Cường Giả Giám Định Thuật là thủ đoạn giám định mục tiêu có phải là tuyệt thế đại lão hay không.

Mà Hạch Tâm Thế Giới có rén hay không là thủ đoạn giám định Tống Thư Hàng có nguy hiểm đến tính mạng hay không. "Đi, chúng ta đi tìm Tô Thị A Thất tiền bối ăn cơm.

Sau đó, chiều nay chúng ta tiếp tục đi dạo ở Tô Thị." Tống Thư Hàng lên tiếng nói. "Tống tiền bối, anh có phải đang muốn tìm vị trí nào đó không?" Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi, cô cứ cảm thấy lúc Tống Thư Hàng đi dạo ở tộc địa Tô Thị hình như đang tìm kiếm cái gì đó. "Ừm, tìm kiếm chỉ là chuyện tiện thể...

Chủ yếu là có thể kiếm chút thu nhập thêm." Tống Thư Hàng nghiêm trang đáp.

Trên thực tế, hắn đúng là muốn tìm một địa điểm ở Tô Thị.

Lúc trước khi hắn nhập mộng đạt được 《 Dưỡng Đao Thuật 》, đã gặp vị sư tổ hào sảng kia.

Cũng không biết vị sư tổ kia có phải là đại lão Thiên Hà Tô Thị không?

Nếu phải, Tống Thư Hàng muốn gặp đối phương một lần. "Vậy buổi chiều em bồi Tống tiền bối tiếp tục tìm kiếm đi, nơi Tống tiền bối muốn tìm trông như thế nào?" Vũ Nhu Tử hứng thú...

Cô dám khẳng định, nơi Tống tiền bối muốn tìm nhất định là một nơi vui vẻ. ********** Bên kia.

Bạch tiền bối, Thất Tu Thánh Quân và Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử cùng nhau chen chúc trong một phòng thí nghiệm, đang bận rộn.

Lúc này, đột nhiên có một bóng người xuất hiện giữa không trung.

Chính là Bạch Cốt Tiên Cơ khéo léo lướt qua người @#%× Tiên Tử, bị đưa tới nơi này. "Ơ?

Đây là đâu?" Bạch Cốt Tiên Cơ vẻ mặt mê mang. "Hả?" Bạch tiền bối cũng ngẩng đầu nhìn về phía Bạch Cốt Tiên Cơ...

Hắn cảm ứng được trên người vị tiên tử xa lạ này một món bảo vật có duyên với hắn. 《 Bạch Hoàng Kinh 》. "Đây là đâu?

Vừa rồi @#%× Tiên Tử có phải bay qua người ta không?

Bá Tống Huyền Thánh đâu?" Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi liền ba câu. "Đáp: Đây là phòng thí nghiệm của chúng ta." Bạch tiền bối nói. "Đáp: @#%× Tiên Tử vừa rồi về nhà sạc điện rồi.

Thân là công đức chi quang cụ hiện hóa, cô ấy không thể rời khỏi bản thể mãi được, thời gian lâu rồi cô ấy sẽ về bên cạnh Thư Hàng tiểu hữu sạc điện." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử lấy chiếc mũ lễ nhỏ màu đen bên cạnh, đội lại lên đầu. "Đáp: Vị trí của Bá Tống Huyền Thánh, chúng ta tạm thời không rõ." Thất Tu Thánh Quân chắn cơ thể bên cạnh Lục Tu Tiên Tử, có chút đề phòng nhìn vị tiên tử đột nhiên xuất hiện trước mắt này.

Đối phương tuy rằng nhìn qua khí tức suy yếu, nhưng cảnh giới vô cùng cường đại.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." Cô suy nghĩ một chút liền hiểu ngay, chắc là khoảnh khắc mình và @#%× Tiên Tử lướt qua nhau, bị đưa tới nơi này. "Cái đó, ta không biết nơi này là phòng thí nghiệm của các đạo hữu.

Ngại quá, đã làm phiền rồi." Bạch Cốt Tiên Cơ ôm quyền nói...

Mấy vị đạo hữu trong phòng thí nghiệm này đều quen biết @#%× Tiên Tử, cũng tức là nói, mấy vị này đều là bạn tốt của Bá Tống Huyền Thánh.

Tuyến quan hệ kéo dài xuống mà xem thì, mấy vị đạo hữu này có lẽ đều có liên quan đến Tống Mộc Đầu.

Cho nên, Bạch Cốt Tiên Cơ giữ lễ nghi cơ bản, thậm chí cô cố ý áp chế khí tức cảnh giới Trường Sinh Giả của bản thân, tránh gây áp lực cho mấy vị đạo hữu trước mắt.

Có điều khi Bạch Cốt Tiên Cơ đánh giá mấy vị đạo hữu trước mắt, phát hiện mấy vị đạo hữu này hình như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng áp chế 'Cảnh giới Trường Sinh Giả' của cô.

Bạch là sự tồn tại vô cùng đặc thù, bất kể là Trường Sinh Giả hay là Cửu U Chúa Tể, hắn đều sẽ không cảm thấy bất kỳ áp lực nào.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử càng là mang trong mình 'Bất Hủ Chi Cốt', cũng là sự tồn tại cực kỳ đặc thù, hiện tại Bất Hủ Chi Cốt được bảo tồn trong không gian mây của Nho Gia Thánh Nhân, càng khiến cô không chút cố kỵ.

Thất Tu Thánh Quân và Lục Tu Tiên Tử thì là hai đời chủ nhân của thiên đạo thần binh 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', bọn họ thừa thụ đạo hiệu 'Số Từ Tu', tuy rằng trước mắt đã không phải là chủ nhân của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', nhưng quan hệ giữa bọn họ và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vẫn chưa hoàn toàn biến mất, cũng phi thường tầm thường.

Không hổ là thành viên có thể liên hệ với con riêng của Tống Mộc Đầu là Bá Tống Huyền Thánh, người nào người nấy đều là nhân trung long phượng.

Đặc biệt là vị Bạch Thánh Quân này.

Đẹp!

Siêu cấp đẹp!

Luận ngoại hình, so với @#%× Tiên Tử lúc đỉnh phong cũng không kém cạnh chút nào.

Nếu không phải trong lòng cô đã có vị trí của người khác, nói không chừng liếc mắt một cái liền sẽ thích vị Bạch Thánh Quân này.

Bạch Cốt Tiên Cơ còn chưa biết, đây còn là kết quả Bạch tiền bối đã nỗ lực áp chế mị lực quỷ dị của bản thân. "Tiên tử tìm Thư Hàng có việc gì không?" Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng hỏi. "Ta muốn tìm cậu ấy hỏi rõ một chút chuyện...

Nhưng ta vừa từ trong tiểu thế giới tư nhân của cậu ấy đi ra, lại lướt qua người @#%× Tiên Tử, đến nơi này." Bạch Cốt Tiên Cơ đáp.

Mấy người Bạch tiền bối khẽ gật đầu...

Chương 2560

Hóa ra vị tiên tử này đi ra từ Hạch Tâm Tiểu Thế Giới của Tống Thư Hàng! "Tiên tử muốn hỏi chuyện gì?

Nếu là chuyện về Thư Hàng tiểu hữu, có lẽ chúng ta biết một chút." Thất Tu Thánh Quân đáp.

Lúc trước khi Tống Thư Hàng chính thức phát ngôn trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' và quyết định bước vào thế giới 'tu hành' này, trong Nhóm Cửu Châu Số 1 đã có đạo hữu từng âm thầm điều tra tình báo cá nhân về cậu ta, chủ yếu là tìm hiểu con người và tính cách của Tống Thư Hàng. 'Nhóm Cửu Châu Số 1' là một vòng tròn tu chân rất nhỏ, rất riêng tư.

Nếu không hiểu rõ con người và tính cách của Tống Thư Hàng, một số thành viên trong nhóm sẽ không dám giao tâm với Tống Thư Hàng. "Ta muốn biết tin tức về phụ thân của Bá Tống Huyền Thánh." Bạch Cốt Tiên Cơ có chút thẹn thùng nói. "À, ba của Thư Hàng hả?

Là một người không tệ, về phương diện tính cách thì có vài phần tương tự với Thư Hàng...

Ừm, là có chút tương tự với Thư Hàng từng kia.

Có điều ông ấy không có chỗ nào đặc thù, là một người bình thường không bước lên con đường tu luyện." Bạch tiền bối gật đầu nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ hơi sững sờ, sau đó có chút khẩn trương hỏi: "Phụ thân của Thư Hàng tiểu hữu tên là Tống Nhất sao?" "Không phải nha, tên ba cậu ấy rất bình thường, không gọi là Tống Nhất." Thất Tu Thánh Quân đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." "Ngoài ra, Tống Nhất chẳng phải chính là Thư Hàng tiểu hữu sao." Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vươn hai tay, dựng bảy ngón tay lên: "Kim Cương Quân Tử Đao, Bá Đao Tống Nhất, Mộc Đạo Nhân, Bạch Kình Đao Khách, còn mấy cái tên là gì nhỉ?" "Ta nhớ còn có Thư Sơn Cư Sĩ, đây là đạo hiệu Tống Thư Hàng tiểu hữu rất thích, nhưng không hợp với phong cách của cậu ấy." Thất Tu Thánh Quân nói.

Bạch tiền bối bổ sung: "Còn có hai cái là Tầm Đạo Thư Sinh và Thiện Tâm Tu Sĩ." Bạch Cốt Tiên Cơ vẻ mặt mộng bức: "Đều là đạo hiệu?" Lục Tu Tiên Tử gật đầu nói: "Ừ, đều là đạo hiệu của Tống Thư Hàng tiểu hữu, cũng chính là Bá Tống Huyền Thánh." "Bảy cái đạo hiệu?

Đặt nhiều đạo hiệu như vậy làm gì, mỗi tuần một ngày đổi một cái à?" Bạch Cốt Tiên Cơ dở khóc dở cười. "Ừ, cô nói đúng đấy." Lục Tu Tiên Tử nói.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: "Ngoài ra, Vũ Nhu Tử cô nương vẫn đang nỗ lực hướng tới 365 cái đạo hiệu nhỉ?

Thắp nến cho Linh Vũ Điệp đạo hữu...

Nói đi cũng phải nói lại, Linh Vũ Điệp đạo hữu hôm nay sao không đến?

Hôm nay @#%× Tiên Tử về sạc điện rồi, chúng ta ở đây vừa khéo thiếu người." "Nghe nói Linh Vũ Điệp đạo hữu hôm nay muốn kiểm tra tiến triển tu luyện gần đây cho Vũ Nhu Tử, tính toán thời gian chắc là sắp đến rồi.

Nhưng ta có trực giác, hôm nay ông ấy có lẽ không đến được." Bạch tiền bối nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "Thánh hiệu của Bá Tống không phải là Bá

Tống sao?" "Bá Tống chỉ là thánh hiệu, cậu ấy còn có ba thánh hiệu là Bá Nho, Bá Long và Bá Ma.

Nếu không có gì bất ngờ, trong mấy ngày cuối cùng kết thúc năm nay, cậu ấy còn có hy vọng thêm gạch thêm ngói cho thánh hiệu của mình." Lục Tu Tiên Tử nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ rơi vào trầm tư, cô nhớ lại bốn cái thánh hiệu lấp lánh tỏa sáng khi Bá Tống Huyền Thánh vén mặt nạ lên...

Quả nhiên không phải do cô hoa mắt.

Một lát sau.

Bạch Cốt Tiên Cơ lại hỏi: "Bá Đao Tống Nhất, thật sự là đạo hiệu của Bá Tống Huyền Thánh sao?" "Ừm, là ta đặt đạo hiệu cho cậu ấy." Bạch tiền bối đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhíu mày.

Nếu Tống Nhất chính là Bá Tống Huyền Thánh thì... "Không được, ta phải đi tận mắt xác nhận một chút." Cô quyết định. "Tiên tử rất gấp sao?" Lúc này, Bạch tiền bối đột nhiên lên tiếng nói. "Là có chút nóng vội...

Còn hơi khẩn trương." Bạch Cốt Tiên Cơ đáp. "Vậy, hay là tiên tử cô ở lại giúp ta hoàn thành thí nghiệm này đi?

Hôm nay Linh Vũ Điệp đạo hữu không qua, bên ta vừa khéo thiếu một nhân thủ.

Đợi thí nghiệm bên này của ta hoàn thành xong, ta đưa cô tới Thiên Hà Tô Thị tìm Thư Hàng tiểu hữu thế nào?" Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Bạch Cốt Tiên Cơ theo bản năng muốn từ chối, cô không muốn lãng phí thời gian.

Nhưng đột nhiên, cô lại nhớ ra một chuyện...

Đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất này, vẫn là do Bạch Thánh Quân đặt cho Bá Tống? "Ta giúp các ngươi thí nghiệm, các ngươi kể cho ta nghe chuyện về Bá Tống, thế nào?" Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Bá Tống Huyền Thánh rốt cuộc có phải là Tống Mộc Đầu hay không, có lẽ cô có thể thăm dò một chút. "Những phương diện không liên quan đến quyền riêng tư cá nhân, ta có thể kể cho cô." Bạch tiền bối nói. "Thành giao." Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Có khả năng là do nhan trị của Bạch Thánh, rõ ràng bỏ ra và thu hoạch cũng không thành tỷ lệ thuận, nhưng Bạch Cốt Tiên Cơ vẫn nhận lời.

Bên kia, hiện thế, Thiên Hà Tô Thị.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử vốn định đi tìm Tô Thị A Thất thì bị lạc đường.

Cảm giác phương hướng của Vũ Nhu Tử không tốt lắm, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy cảm giác phương hướng của mình tuyệt đối không thành vấn đề, trên người hắn không có thuộc tính điểm moe kiểu 'mù đường' này.

Nhưng hắn và Vũ Nhu Tử vẫn bị lạc. "Cho nên hâm mộ nhất là kiểu hào môn gia đại nghiệp đại như Thiên Hà Tô Thị, hậu viện nhà mình tu sửa cứ như mê cung, không cẩn thận là lạc đường ngay." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Trong bầu trời, không biết từ lúc nào đã bao phủ sương trắng...

Là sương mù chứ không phải khói bụi, trong những làn sương này ẩn chứa lượng lớn linh lực thuần tịnh, nếu là tu sĩ Trúc Cơ Kỳ qua đây hít một hơi, hiệu quả có thể sánh ngang ăn một viên 'Khí Huyết Đan'.

Tống Thư Hàng biết, mình và Vũ Nhu Tử không phải đơn thuần lạc đường đơn giản như vậy.

Bọn họ hẳn là không cẩn thận tiến vào cấm địa nào đó của Thiên Hà Tô Thị, hoặc là nơi ở của đại lão Thiên Hà Tô Thị.

Kỳ quái là lệnh bài bên hông hai người không hề phát ra cảnh báo màu đỏ. "Em ngửi thấy mùi của sự kiện, nơi này nhất định có sự kiện sắp xảy ra!" Vũ Nhu Tử lấy mũ lưỡi trai ra đội lên, một tay giữ vành mũ, bày ra tư thế đẹp trai.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử bên cạnh lặng lẽ chải lại tóc rối cho cô, đồng thời lên tiếng nói: "Ta cảm giác có chút bất an." Nơi này không thân thiện với 'tâm ma' như cô. "Đồng quan điểm." Giọng Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm phát ra từ trong bụng Tống Thư Hàng...

Nó ở trong không gian cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân, có thể thông qua thị giác của Công Đức Xà Mỹ Nhân quan sát bên ngoài. "Sở Các Chủ, cô có thể chỉ dẫn vị trí lối ra một chút không?" Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng khều khều cọng tóc ngốc của Sở Các Chủ.

Bốp ~ Cọng tóc ngốc Sở Các Chủ quất mạnh vào mu bàn tay Tống Thư Hàng: "Đừng có táy máy tay chân.

Ngoài ra, lối ra ở đây luôn biến động, các ngươi mỗi lần đi một bước, vị trí lối ra sẽ chuyển đổi, phiền muốn chết.

Nếu cậu muốn rời đi thì trực tiếp thông qua Hạch Tâm Thế Giới tiến hành không gian khiêu chuyển đi." Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái vào hư không, Hạch Tâm Thế Giới không rén: "Hạch Tâm Thế Giới không vấn đề, có thể tiến hành chuyển dịch không gian bất cứ lúc nào." Hơn nữa nơi này là phạm vi Thiên Hà Tô Thị, chỉ cần không làm bậy thì không cần lo lắng nguy hiểm đến tính mạng.

Nói xong Tống Thư Hàng nhìn về phía Vũ Nhu Tử...

Vũ Nhu Tử khó khăn lắm mới gặp được 'sự kiện', tỏ ra rất vui vẻ. "Đã có thể rời đi bất cứ lúc nào, vậy Tống tiền bối chúng ta lại tiếp tục tìm tòi một lát, nếu không gặp được thứ thú vị, chúng ta sẽ rời đi." Vũ Nhu Tử kiến nghị. "Duyệt." Tống Thư Hàng ổn trọng gật đầu.

Thạch Bi đạo hữu: "Đừng cắm cờ (flag), mỗi lần cậu nói 'Duyệt' thì chẳng có chuyện gì tốt lành cả." "Thạch Bi đạo hữu không cần sợ, Tống Thư Hàng hiện tại trên người có hai cái phục sinh, tượng thủy tinh của Sở đạo hữu và trận pháp Tà Ma Phục Sinh của Bạch Chúa Tể Cửu U Thế Giới đều vô cùng ra sức.

Cho dù không có chuyện tốt, hắn ít nhất có hai cái mạng có thể dùng để tiêu hao." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười ha ha nói. "Vô dụng thôi, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Dưới sự ma luyện châm chọc của các vị tiền bối, trái tim của ta đã kiên cường hơn cả siêu hợp kim rồi.

Đẳng cấp châm chọc cỡ này đối với ta mà nói, đã không còn bất kỳ hiệu quả nào nữa." Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Hắn đang dần dần trở thành người đàn ông không thể đánh bại.

Bất luận là đau đớn về thể xác hay là đau đớn về tinh thần, đều không thể thương tổn được hắn.

Bất luận là lời rác rưởi châm chọc gì, đều không thể gây ra dao động cảm xúc cho hắn.

Hắn như vậy, trong chiến đấu sẽ không thể đánh bại!

Bất kể là tấn công vật lý, tấn công tinh thần, tấn công bằng lời rác rưởi, châm chọc độc miệng, đối với hắn đều như gió xuân mưa phùn.

Đôi khi, cao thủ so chiêu, một câu nói đau lòng cũng có thể mang lại cơ hội chiến thắng...

Nhưng Tống Thư Hàng của tương lai, sẽ miễn dịch đối với tất cả thủ đoạn công tâm bằng lời rác rưởi!

Sở Các Chủ thở dài...

Đằng sau bộ dạng đắc ý của đứa trẻ Tống Thư Hàng này, chất chứa đầy sự chua xót. "Ta sẽ chỉ dẫn bước chân tiến lên của các ngươi, ta nói thế nào, các ngươi đi thế ấy, chú ý lúc hai người các ngươi đi về phía trước, động tác nhất định phải giữ nhất trí!" Sở Các Chủ nhu thanh nói. "Em và Tống tiền bối phải giữ động tác nhất trí?

Nhưng hai người cùng hành động rất khó giữ nhất trí mà." Vũ Nhu Tử nói. "Không sao, ta có thể phối hợp với hành động của em." Tống Thư Hàng nói.

Hắn hiện tại là cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả, chút chuyện nhỏ này vẫn làm được.

Hơn nữa, hắn còn có Con Mắt Của Nho Gia Thánh Nhân và Đệ Tam Thần Nhãn của Tam Nhãn tiền bối!

Dưới sự khóa định của hai con thần nhãn, hắn có thể khiến động tác của mình giữ tuyệt đối đồng bộ với Vũ Nhu Tử. "Chuẩn bị, trước tiên thử di chuyển ba bước về hướng hai giờ..." Sở Các Chủ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử giữ động tác đồng bộ, di chuyển theo nhắc nhở của Sở Các Chủ. "Tiếp theo, hướng ba giờ, di chuyển hai bước." "Tiếp nữa..." Cọng tóc ngốc Sở Các Chủ phụ trách chỉ đạo, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử di chuyển theo tiết tấu.

Vũ Nhu Tử cười tươi như hoa, cô thích loại hình 'sự kiện' này, đặc biệt thú vị!

Một hồi lâu sau. "Sở Các Chủ, vẫn chưa tới sao?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Chương 2561

"Thủ pháp của người bố trận rất cao minh, thú vị.

Nếu theo thủ đoạn bình thường, muốn phá trận ít nhất cần thời gian hai ba ngày." Cọng tóc ngốc Sở Các Chủ lên tiếng nói. "Đại lão Trường Sinh Giả?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Không nhất định, có điều thực lực người bố trận sẽ không quá thấp." Cọng tóc ngốc Sở Các Chủ cười nói: "Phương pháp thông thường quá lãng phí thời gian, chúng ta dùng mẹo đi.

Thư Hàng, dùng bí thuật 《Thánh Viên Luyện Giới》, chú ý khống chế phạm vi bí thuật trong vòng đường kính một mét, làm được không?" "Tôi thử xem." Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, thôi động bí pháp 《Thánh Viên Luyện Giới》.

Trên đỉnh đầu hắn, một đống hư ảnh Thánh Viên hiện lên, tất cả Thánh Viên tay nắm tay vây thành một vòng.

Ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị triển khai bí thuật, đột nhiên 'trận pháp mê cung' xung quanh tản ra, sương mù trên không trung sau đó tiêu tán không thấy.

Là người bố trận chủ động tắt trận pháp. "A a ~" Sở Các Chủ mỉm cười, kết quả này nằm trong dự liệu của cô: "Được rồi Thư Hàng, thu bí pháp 《Thánh Viên Luyện Giới》 lại đi." Tống Thư Hàng: "..." Hắn giơ cao hai tay, không nhúc nhích.

Một hồi lâu sau. "Sở Các Chủ, thứ đồ chơi này thu thế nào?" Tống Thư Hàng thỉnh giáo. "Cậu hỏi ta, ta hỏi ai?" Cọng tóc ngốc Sở Các Chủ nhẹ nhàng chuyển động.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn đám Thánh Viên đang tay nắm tay trên đỉnh đầu, thử ra lệnh: "Giải tán đi." Con Đại Thánh Viên cầm đầu khẽ gật đầu.

Sau đó, tất cả các Thánh Viên buông lòng bàn tay ra.

Oanh ~~~ Sau đó, tiếng nổ lớn vang lên.

Tống Thư Hàng: "..." Đúng lúc này, một bóng người bay ngang qua bầu trời.

Bóng người này đưa tay chộp một cái, cưỡng ép tóm lấy vụ nổ do 《Thánh Viên Luyện Giới》 sinh ra, đồng thời hắn vỗ tay một cái, chuyển di uy năng trận nổ này ra ngoài thông qua 'sức mạnh không gian'. "Phù ~~" Bóng người này thở phào một hơi dài.

Sau đó hắn xoay người nhìn về phía Bá Tống Huyền Thánh, mỉm cười gật đầu...

Không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh, người đàn ông nghi ngờ đã bước ra 'Đạo' của riêng mình.

Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng ôm quyền: "Tại hạ Bá Tống, ra mắt đạo hữu." Tống Thư Hàng vừa dứt lời, Công Đức Xà mỹ nhân đang về nhà sạc điện đã chớp lấy cơ hội vọt ra.

Cơ thể lấp lánh của cô ấy xuất hiện bên trái Tống Thư Hàng, vừa mở miệng đã cất tiếng hát: “Niên phương mười tám...” “Tụ Lý Càn Khôn!” Tống Thư Hàng vung ống tay áo, lập tức thu Công Đức Xà mỹ nhân vào.

Tụ Lý Càn Khôn rộng lớn, chiêu này đúng là rất thực dụng trong cuộc sống.

Nhưng vừa thu Công Đức Xà mỹ nhân, Tạo Hóa Tiên Tử lại chui ra, mở miệng cất giọng hát: “Xin được chỉ giáo nhiều hơn~” Vừa hát xong câu này, cô ấy chợt nhận ra không khí có chút sai sai – đối thủ 'Công Đức Xà mỹ nhân' đã xuất hiện trước cô ấy, biến mất rồi...

Tạo Hóa Tiên Tử cúi đầu nhìn ống tay áo đang giơ cao của Tống Thư Hàng, lập tức hiểu ra.

“Xin cáo từ!” Tạo Hóa Tiên Tử chắp tay hành lễ với mọi người.

Sau đó cô ấy tung người nhảy lên, tự giác chui vào ống tay áo của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay xoa xoa ngực mình, vì cảnh tượng này trông hơi quen.

Đại nhãn châu tử quản gia của Tam Nhãn Tiền Bối sau khi đâm thủng tim Tam Nhãn Tiền Bối, cũng chủ động nhảy lên vỉ nướng, tự rắc bột thì là lên mình.

Không được, không thể tiếp tục dung túng Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà mỹ nhân nữa, nếu không cứ để họ tiến hóa tiếp, Tam Nhãn Tiền Bối của hôm nay chính là hình ảnh chân thực của cậu ấy trong tương lai.

Tam Nhãn Tiền Bối còn chỉ có một con mắt quản gia, trên người cậu ấy lại có hai vị tiên tử 'phập phồng', còn kèm theo một Hắc Bì Vũ Nhu Tử đang được huấn luyện, và một cây Xích Tiêu Kiếm tiền bối luôn muốn đâm tim cậu ấy.

Nhưng vấn đề là, cậu ấy phải làm sao để ngăn cản Công Đức Xà mỹ nhân và Tạo Hóa Tiên Tử?

Hai vị tiên tử này mới đúng là những người phụ nữ vô giải, Tống Thư Hàng căn bản không có thủ đoạn nào để 'không dung túng' họ cả.

Bá Tống Huyền Thánh nghĩ đến đây, ngẩng đầu nặng nề thở dài một hơi: “Vọng trời~” Đối diện, vị Tô thị trưởng bối đột nhiên xuất hiện kia, khóe miệng không kìm được co giật.

Bá Tống Huyền Thánh một mình cậu ấy, đã là một vở kịch rồi.

Lúc này, sợi ngốc mao trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng chuyển hướng, chĩa thẳng vào bóng người phía trước, hỏi: “Đạo hữu xưng hô thế nào?” Quả nhiên lúc quan trọng vẫn là Sở Các Chủ đáng tin cậy, không hổ là tiên tử từng làm các chủ, trong những trường hợp quan trọng thì đặc biệt ổn trọng!

Tô thị trưởng bối đối diện khẽ mỉm cười, ông ấy chỉ vào cổ họng mình, rồi xua xua tay.

“Không thể phát ra tiếng sao?” Thạch Bi Đạo Hữu nghi hoặc nói.

“Cổ họng bị thương à?” Thương Thử Hào đồng thời lên tiếng.

“Bế Khẩu Thiền à?” Thông Nương liền hỏi tiếp.

Tô thị trưởng bối đối diện xua xua tay.

Vũ Nhu Tử bên cạnh tò mò hỏi: “Nếu không phải Bế Khẩu Thiền, vậy tiền bối không thể dùng Truyền Âm Nhập Mật sao?” Vị Tô thị trưởng bối này lấy tay làm bút, dùng linh lực viết lên hư không: ‘Gần đây đang thí nghiệm một bí thuật, là loại bí thuật liên quan đến tinh thần lực và sóng âm.’ “Thì ra là vậy.” Thạch Bi Đạo Hữu hiểu ra: “Vậy đạo hữu xưng hô thế nào?” Tô thị trưởng bối khẽ mỉm cười, tiện tay lấy ra một tấm linh bài.

Trên đó có khắc chữ 【Tiên Tổ Tô Thị Thằng Kết】.

Vị Tô thị trưởng bối này nở nụ cười rạng rỡ, chỉ vào tấm bài vị đó, rồi lại chỉ vào chính mình.

Ông ấy chính là Tô Thị Thằng Kết được khắc trên linh bài!

“Thì ra là Tô Thị Thằng Kết đạo hữu, đã lâu ngưỡng mộ đại danh.” Sở Các Chủ ngốc mao chuyển sang chế độ khách sáo của người lớn.

Tống Thư Hàng thấy vị Tô thị trưởng bối này tùy thân mang theo linh bài của chính mình, bỗng dưng cảm thấy một sự thân thiết dâng trào.

Thế là, giọng điệu của cậu ấy trở nên thân thiết hẳn: “Thì ra là Thằng Kết tiền bối!

Tiền bối, khi cháu nhìn thấy người, liền có một cảm giác thân thiết 'nhất kiến như cố', giữa chúng ta nhất định có rất nhiều điểm chung.” Tô Thị Thằng Kết: “???” “Tiền bối người xem.” Tống Thư Hàng đưa tay vỗ vào Thạch Bi Đạo Hữu, khiến nó hiện nguyên hình.

Một tấm bia đá khổng lồ dựng lên.

Trên đó khắc: 【Mộ của Tống Thư Hàng】, nhưng chữ ký của Bạch tiền bối two bên dưới đã được ẩn đi.

Chữ ký đó có uy lực cực lớn, nếu hiện ra trực tiếp trong Tô thị, có thể sẽ dẫn đến tà năng Cửu U, gây ra phiền phức không cần thiết.

Một người tùy thân mang linh bài, một người tùy thân mang bia mộ.

Đây chính là duyên.

“Ha ha ha~” Tô Thị Thằng Kết đại lão viết một tràng tiếng cười trong hư không.

Mối quan hệ giữa người với người rất phức tạp, nhưng đôi khi cũng rất đơn giản.

Đôi khi chỉ một điểm chung kỳ lạ cũng có thể khiến hảo cảm giữa hai bên tăng lên.

“Bí pháp này của ta đã nghiên cứu đến giai đoạn cuối cùng rồi.

Bá Tống tiểu hữu và mấy vị tiên tử nếu có hứng thú, không ngại theo ta đến.

Ta sẽ giảng giải cho các ngươi bí pháp này, nếu có duyên, nói không chừng Bá Tống tiểu hữu và các vị tiên tử có thể thu hoạch được chút ít.” Tô Thị Thằng Kết tâm trạng rất tốt, ông ấy không những không để ý việc Tống Thư Hàng mấy người phá trận, ngược lại còn mời họ đến xem mình sáng tạo bí pháp.

“Thằng Kết tiền bối... như vậy có không hợp lắm không?

Dù sao, mỗi bí pháp đều vô cùng quý giá.” Tống Thư Hàng khách sáo nói.

“Không cần khách khí, bí pháp này ta vốn định công bố tại 'Niên hội Thiên Hà Tô Thị'.

Coi như là phúc lợi năm mới mà lão già này ban cho đám tiểu bối.” Tô Thị Thằng Kết viết trong hư không.

“Vậy chúng ta làm phiền tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu ấy, Tống Thư Hàng, hiện tại tổng số bí pháp trên người còn chưa đến hai mươi.

Đơn giản là đã kéo thấp trình độ trung bình của Bát Phẩm Huyền Thánh, đã kéo chân trình độ trung bình của Huyền Thánh rồi.

Để trở thành một đại tiền bối đạt chuẩn, nếu có cơ hội học tập bí pháp mạnh mẽ, Tống Thư Hàng sẽ không bỏ qua.

Cho dù mình không học được, cũng có thể giữ lại để làm phong phú 'kho kiến thức' của mình, sau này khi được Thằng Kết tiền bối đồng ý, còn có thể truyền thụ bí pháp cho đệ tử của mình nữa chứ!

“Không đúng, ta chợt nhớ ra, Bá Tống tiểu hữu ngươi không phải người Thiên Hà Tô Thị.” Tô Thị Thằng Kết đại lão đột nhiên lại viết trong không trung.

Tống Thư Hàng: “......” Tô Thị Thằng Kết đại lão nở nụ cười gian xảo như trẻ con: “Có hứng thú không...

Thôi vậy.” Khi viết được một nửa, Thằng Kết đại lão xóa đi dòng chữ.

Rồi ông ấy viết lại: “Nghe nói Bá Tống tiểu hữu có kỹ xảo đặc biệt trong việc nấu 'Tâm ma' phải không?

Ta cả đời có một sở thích lớn, thích ăn một số thứ kỳ lạ, trong đó lại thấy khẩu vị Tâm ma hợp nhất với ta.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử sợ đến rớt mực, cô ấy tung người nhảy một cái, chui vào trong bóng của Tống Thư Hàng.

Từ khi bước vào đây, cô ấy đã cảm thấy từng trận bất an.

Giờ xem ra, nguồn gốc của sự bất an này chính là vị lão tổ Tô thị này!

“Tiền bối làm sao biết chuyện cháu biết nấu Tâm ma?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Nghe một người bạn nói, đám lão già chúng ta cũng có giao lưu riêng với nhau, chứ không phải hoàn toàn cách biệt với thế gian.” Thằng Kết đại lão viết trong hư không: “Vậy, ta dùng bí pháp để đổi lấy Tâm ma set menu được không?” “Thành giao.” Tống Thư Hàng cười nói.

Trong Hạch Tâm Thế Giới của cậu ấy, vừa khéo còn có 'nguyên liệu Tâm ma' tươi rói, là lần trước rút ra từ trên người hai tiểu bối đã bị phong ấn.

“Mời vào.” Tô Thị Thằng Kết lão tổ viết: “Thực ra, bí pháp ta sắp nghiên cứu thành công rất thích hợp để dùng khi [Huyền Thánh Giảng Pháp].

Nó có thể khiến người thi thuật và người nhận thuật đạt được hiệu quả 'cảm đồng thân thụ, thân lâm kỳ cảnh'.

Bá Tống tiểu hữu ngươi nhất định sẽ thích nó.” Bá Tống tiểu hữu lần lượt giảng pháp, rõ ràng là muốn bước ra con đường của chính mình.

Nếu nắm giữ bí thuật này, lần sau khi cậu ấy Huyền Thánh Giảng Pháp, vừa mở miệng là có thể mang lại sự chấn động 'cảm đồng thân thụ' cho các tu sĩ chư thiên vạn giới.

Vừa nghe thấy 'bí pháp' do Tô Thị Thằng Kết tiền bối khai phát có thể tăng cường hiệu quả Huyền Thánh Giảng Pháp, hai mắt dưới mặt nạ của Tống Thư Hàng đều sáng rực lên.

Sắp tới nếu cậu ấy tấn thăng Bát Phẩm, sẽ là lần Chân Chính Hiển Thánh trước mặt mọi người, cũng là lần cuối cùng cậu ấy đăng đài diễn giảng cho tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Vì vậy, lần giảng pháp cuối cùng này, Tống Thư Hàng hy vọng có thể làm thật đẹp mắt, tẫn thiện tẫn mỹ.

“Chỉ cần là bí pháp có thể giúp ích cho 'Huyền Thánh Giảng Pháp', cháu nghĩ cháu đều sẽ thích.” Tống Thư Hàng cười nói.

Tô Thị Thằng Kết đại lão cũng nở nụ cười.

Ông ấy dẫn Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử cùng toàn bộ 'phụ kiện' trên người Tống Thư Hàng, bước vào động phủ trung tâm trận pháp.

Sau đó, ông ấy tìm một chỗ ngồi xuống, bắt đầu dùng ngón tay làm bút, giảng thuật nguyên lý, hiệu quả và ý tưởng sáng tác 'bí pháp' này cho mọi người.

Vũ Nhu Tử, Thông Nương, Thương Thử Hào, thậm chí cả Sở Các Chủ ngốc mao, Thạch Bi Đạo Hữu và Xích Tiêu Kiếm đều im lặng lắng nghe.

Không xa đó, Tống Thư Hàng nhất tâm nhị dụng.

Chương 2562

Cậu ấy vừa lắng nghe Tô Thị Thằng Kết đại lão giảng thuật, vừa từ Hạch Tâm Thế Giới lấy ra nguyên liệu 'Tâm ma kiếp', bắt đầu chế tác 'Tâm ma kiếp set menu'.

Kế thừa từ Hà Chỉ Ma Đế trong Thiên Kiếp Thịnh Yến Thái Đan, có nhiều thủ pháp nấu 'Tâm ma kiếp set menu', trong đó cơ bản nhất là《Tâm Ma Kiếp Thích Thân Thiết Phiến》và《Huân Chế Tâm Ma Kiếp》.

Nhưng hôm nay Tống Thư Hàng muốn thử thách độ khó cao hơn là《Khảo Nhũ Tâm Ma》.

Nguyên liệu Tâm ma kiếp trong tay cậu ấy vừa khéo lấy từ các tiểu tu sĩ cảnh giới thấp, trong Tâm ma cũng coi như là 'nhũ Tâm ma' non nớt, rất thích hợp với thủ pháp chế tác này.

Hơn nữa, trước đó cậu ấy dùng 'Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy' giao dịch với các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, thu được lượng lớn thiên tài địa bảo, vừa đủ để chuẩn bị các loại dược liệu cho món《Khảo Nhũ Tâm Ma》.

Tô Thị Thằng Kết đại lão diệu bút sinh hoa, trong những dòng chữ của ông ấy vang lên từng trận Đại Đạo Chi Âm.

Mặc dù chỉ là giảng giải bí pháp đang sáng tạo của mình, nhưng lại dẫn đến từng trận dị tượng giảng pháp.

Dị tượng thiên địa bao phủ động phủ của Tô Thị Thằng Kết đại lão, thu hút sự chú ý của phần lớn thành viên Thiên Hà Tô Thị.

Chốc lát sau, có mùi hương quyến rũ bay ra từ động phủ.

“Thằng Kết lão tổ tông đang làm gì vậy?” Tô Thị A Tứ đang bận rộn nghi hoặc hỏi.

Tại sao đồng thời có Đại Đạo Chi Âm vang lên, lại còn có dị hương quyến rũ truyền ra?

Chẳng lẽ lão tổ tông đang nghiên cứu một loại 'Tiên Trù Chi Pháp'?

Loại Tiên Trù Chi Pháp này lại ẩn chứa Đại Đạo Pháp Tắc, dẫn đến hiện tượng quỷ dị này?

Tô Thị lão tổ Thẳng Kết giảng giải sâu sắc mà dễ hiểu.

Nhưng ngay cả như vậy, bí pháp ông ấy sáng tạo cũng không thể giảng giải rõ ràng trong thời gian ngắn.

Thời gian trong lời giảng giải bằng cách viết của Thẳng Kết lão tổ, nhanh chóng trôi đi...

Hiện thế?

Sâu trong vũ trụ.

Trận chiến giữa Bạch tiền bối two Hình Chiếu phân thân và Bàn Cầu phân thân vẫn đang tiếp diễn.

“Ngươi trở nên yếu hơn nhiều rồi, xem ra phân thân này của ngươi có hạn chế lớn nhỉ.

Cùng với thời gian trôi đi, ngươi càng lúc càng yếu, mà ta thì tiêu hao không đáng kể.” Bạch tiền bối two nhếch mép cười.

“Chết!

Chết!

Chết!” Bàn Cầu đại lão phân thân gào thét phẫn nộ.

“À phải rồi, bản thể của ta gần đây vẫn luôn nghiên cứu thi thể của ngươi, rất nhiều dữ liệu liên quan đến 'Thiên?

Hài hòa?

Cầu hủy diệt' đều đã được ta chỉnh lý xong rồi.” Bạch tiền bối two tiếp tục kích thích Bàn Cầu.

Bàn Cầu phân thân: “......” “Nhắc đến nghiên cứu, ta có một chuyện đáng nhắc đến.

Thiết bị mà ta dùng để nghiên cứu 'Thiên?

Hài hòa?

Cầu hủy diệt' tương ứng của ngươi, vẫn là do ngươi chế tạo đấy.

Không sai, chính là cái hang ổ sắt thép của ngươi mà ta đã dọn đi.

Những dụng cụ nghiên cứu pháp bảo bên trong dùng thật thuận tay, siêu dễ dùng.

Thực ra nếu Bàn Cầu ngươi ngay từ đầu không đối địch với ta, có lẽ chúng ta cũng có thể trở thành bạn bè cũng không chừng.” Bạch tiền bối two tiếp tục nói.

Bàn Cầu đại lão phân thân: “Ngươi chết ta sống, ta chết ngươi sống!

Chúng ta không thể nào đứng chung một phía.” “Cũng đúng, nếu chúng ta trở thành bạn bè thì mấy vạn vạn năm qua, ta sẽ không có đối tượng nào để 'đỗi' nhau, vậy thì nhàm chán biết bao?” Bạch tiền bối two ha hả cười nói.

Trong chiến đấu, Bạch tiền bối two là một Cửu U Chi Chủ đạt chuẩn.

Ông ấy sẽ đánh đả kích kẻ địch của mình một cách toàn diện từ thể xác, tinh thần đến tâm lý.

Bàn Cầu phân thân không còn tiếp lời, xét về khả năng nói chuyện, mười cái hắn cũng không bằng Bạch U U.

Hắn nén một hơi, thi triển toàn thân thủ đoạn điên cuồng 'đỗi' lại Bạch U U.

Bạch tiền bối two âm thầm giương phòng ngự, đồng thời vung kiếm hất bay một số công kích phá vỡ phòng ngự của hắn. 【Bàn Cầu phân thân trở nên yếu hơn, hơn nữa sự 'yếu' này không chỉ giới hạn ở phân thân của hắn, mà còn trực tiếp truy ngược đến bản thể của hắn.】 Ánh mắt Bạch tiền bối two nhìn về phía sâu trong vũ trụ.

Mấy tháng trước, tín hiệu Thiên Đạo sắp sụp đổ đã bị tất cả tồn tại trên Cửu Phẩm Kiếp Tiên của chư thiên vạn giới bắt được.

Tháng này, Thiên Đạo Di Thể Cầu xuất hiện ở hiện thế.

Hiện tại, ngay cả bản thể của Bàn Cầu ở Cửu U thế giới cũng bắt đầu suy yếu.

“Có lẽ, ta nên đi xem bản thể của Bàn Cầu rồi.” Bạch tiền bối two lẩm bẩm.

Bản thể của ông ấy gần đây đang phối hợp với Bạch hiện thế của Tống Thư Hàng, cung cấp dữ liệu thí nghiệm cho 'Kế hoạch tạo thần' kia.

Hiện tại, mặt dữ liệu đã cung cấp gần đủ.

Phần còn lại có thể giao cho phân thân nghiên cứu khoa học của ông ấy hoàn thành là được.

“Bàn Cầu, bản thể của ngươi ở tọa độ nào của Cửu U thế giới vậy?” Bạch tiền bối two đột nhiên lại hỏi.

“Bạch U U, ngươi cái đồ đồ tể trời đánh khốn kiếp này!” Bàn Cầu phân thân gầm lên giận dữ.

“Thôi vậy, bản thể của ta tự đi tìm vậy.” Bạch tiền bối two ha hả cười nói.

Có lẽ... lần gặp này, sẽ là lần cuối cùng.

Thân là chân? kình địch một đời của Bàn Cầu ở Cửu U thế giới, trong đoạn thời gian cuối cùng hắn cầu sinh, hãy cứ để ông ấy âm thầm thủ hộ bên cạnh đối phương đi.

Thời gian giảng pháp trôi đi như cát chảy qua kẽ tay, lặng lẽ đến mức người ta không hề nhận ra sự biến mất của nó.

Ngoảnh đầu nhìn lại, thời gian đã lén lút trôi qua ba ngày.

Thằng Kết lão tổ thu tay về, kết thúc ba ngày 'giảng giải bí pháp' dài đằng đẵng.

Thật trùng hợp, món《Khảo Nhũ Tâm Ma》mà Tống Thư Hàng phối hợp với 'Ma Môn Trù Tâm' của Hà Chỉ Ma Đế dụng tâm chế tác, cũng vừa vặn thành công vào khoảnh khắc này.

Hai điều tốt đẹp đồng thời hoàn thành, mang lại niềm vui gấp đôi cho tất cả những người có mặt.

Tống Thư Hàng rút ra một con dao bếp, cắt một miếng 'Khảo Nhũ Tâm Ma', đặt vào đĩa, bưng đến cho Thằng Kết lão tổ: “《Khảo Nhũ Tâm Ma》, xin Thằng Kết tiền bối thưởng thức.” Thằng Kết lão tổ hít một hơi thật sâu mùi hương, đưa tay viết: “Tán!” Ông ấy đưa tay đón lấy miếng Khảo Nhũ Tâm Ma mà Tống Thư Hàng đưa tới, nở nụ cười thương xót chúng sinh.

Ngay khi lão tổ chuẩn bị mở miệng nếm thử, bên tai đột nhiên vang lên Truyền Âm Thiên Lý của Tô Thị A Tứ: “Lão tổ, bên ngài xong chưa ạ?

Nếu xong rồi, hãy đến 'Tô Tinh Thư Các' một chuyến nhé.

Các đệ tử trong tộc đã tề tựu đông đủ, chỉ đợi ngài ra ngoài nói vài câu với hậu bối.” Thằng Kết lão tổ im lặng nhìn miếng Khảo Nhũ Tâm Ma trong tay: “......” Chốc lát sau.

Thằng Kết lão tổ búng tay một cái.

Sau đó.

Tống Thư Hàng liền biến mất.

Thiên Hà Tô Thị, Tô Tinh Thư Các.

Cái tên Thư Các này nghe giống thư viện hoặc hiệu sách, những nơi này đều là địa điểm Tống Thư Hàng rất thích ở.

Trong tình huống bình thường, ở những nơi như vậy, Tống Thư Hàng chỉ cần tìm một góc ngồi xuống là có thể ngồi cả buổi.

Nhưng hôm nay cậu ấy, một khắc cũng không muốn ở lại 'Tô Tinh Thư Các' này.

Cảnh tượng quá mức xấu hổ, cậu ấy hiện tại không muốn nói gì cả, chỉ muốn nhanh chóng rời đi...

Ngay chốc lát trước, theo một cái búng tay đột ngột của Tô thị lão tổ Thằng Kết đại lão, cậu ấy đã biến mất khỏi động phủ của Thằng Kết lão tổ, bị dịch chuyển không gian.

Ngay sau đó, bên tai cậu ấy truyền đến một âm thanh nghiêm túc: “Hoan nghênh lão tổ!” Vẫn chưa kịp phản ứng, bên tai cậu ấy lại vang lên liên tục những tiếng hoan nghênh đồng loạt của nam nữ, già trẻ: “Hoan nghênh lão tổ!” Rồi sau đó, Tống Thư Hàng xuất hiện.

Lúc này cậu ấy đang đeo một chiếc tạp dề nấu ăn, tay phải xách một con dao bếp 'Tiên Trù', xuất hiện trước mặt các tộc nhân Tô thị.

Cùng với sự xuất hiện của cậu ấy, cả Tô Tinh Thư Các bỗng chốc trở nên im lặng.

Tất cả mọi người dường như bị vận mệnh bóp nghẹt cổ họng, không thể phát ra dù chỉ một chút âm thanh.

Xấu hổ quá trời đất.

Vở kịch này tiếp theo phải diễn thế nào đây?

Tống Thư Hàng thầm đẩy đẩy mặt nạ trên mặt mình.

May mắn là có mặt nạ Tô Thị A Thập Lục tặng, vừa che đi khuôn mặt hay nói chuyện của cậu ấy, đồng thời còn che giấu biểu cảm xấu hổ và không tự nhiên trên khuôn mặt.

Ánh mắt cậu ấy quét một vòng quanh những tộc nhân Tô thị đang tụ tập.

Sau đó, vài bóng người quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt cậu ấy.

Ví dụ như đệ đệ của A Thập Lục, 'cái gì cũng muốn sờ' Tô Không Vân, còn có Tô Tiểu Tiểu và Tô Nghịch, những người lần trước cùng Tô Không Vân đến khu Giang Nam đưa thiệp mời.

Bên cạnh mấy tiểu gia hỏa này, là Tô Mạch Ảnh đạo hữu đã đón họ ở cổng Chu Tước của Thiên Hà Tô Thị mấy ngày trước.

Lúc này Tô Mạch Ảnh trợn tròn mắt, vẻ mặt như thể não bị đơ.

Tầm mắt lại di chuyển sang bên cạnh, nơi đó đứng là những thành viên quan trọng nhất của Thiên Hà Tô Thị.

Ví dụ như các trưởng lão, chấp sự có chức vị quan trọng, cùng với tổ hợp thiên tài mạnh nhất Thiên Hà Tô Thị là Tô Thị + số.

Tô Thị A Thất tiền bối lúc này khóe miệng co giật, đang nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Còn đứng bên cạnh A Thất, là bóng dáng nhỏ nhắn đáng yêu kia – Tô Thị A Thập Lục.

Bạch Long tỷ tỷ vẫn quấn quanh cổ A Thập Lục như một chiếc khăn.

Chiếc khăn rồng thật sống động, cưỡng ép thêm vài nét quý khí không hợp phong cách vào phong cách của Tô Thị A Thập Lục.

Chương 2563

Kể từ lần trước dưới ảnh hưởng của pháp tắc thời gian, cùng A Thập Lục giảng pháp trong 'quá khứ', Bạch Long tỷ tỷ dường như đã quen với thân phận 'phụ kiện khăn quàng cổ' của mình, vẫn luôn giả dạng thành khăn quàng cổ treo trên cổ A Thập Lục.

Ánh mắt Tống Thư Hàng đối mặt với Tiểu Thập Lục.

A Thập Lục nháy mắt với cậu ấy.

Xem ra cô ấy đã bình an thoát ra khỏi 'bí cảnh thí luyện' kia rồi.

A Thập Lục trở về từ bí cảnh, trên người dường như đã trút bỏ gánh nặng lớn, tổng thể mang lại cảm giác nhẹ nhàng hơn.

“Kia cái...” Lúc này, người đàn ông đầu tiên lên tiếng nói: “Lão tổ đâu?” Tống Thư Hàng theo tiếng nói nhìn về phía người đàn ông này.

Đó là một người đàn ông để mái tóc dài, dùng mái tóc che đi hai mắt mình.

“Vị này là Tô Thị A Tứ tiền bối...

Ông ấy để mái tóc dài như vậy là vì mấy ngày trước ông ấy cảm thấy mắt mình không dùng đến, thế là đã hiến tặng chúng đi rồi.

Nhưng với thực lực của ông ấy, qua một thời gian nữa vẫn có cách mọc ra một đôi mắt mới, nên cũng không cần lo lắng.” Tô Thị A Thập Lục lén lút truyền âm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Thì ra là 'nguyên Tô Thị A Tam' tiền bối, quả nhiên danh bất hư truyền.

Quả nhiên trong vũ trụ này, con số ba đã bị nguyền rủa.

Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối xếp thứ ba trong Kim Ngân Đồng, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, Thường Viễn Tử – vị Thánh thứ ba trong Thiên Niên Thánh cầu ái 'tác tử' trong tiết mục 'Hiển Thánh trước mặt người đời', vân vân...

Phàm là tu sĩ có đạo hiệu hoặc xếp hạng có số 'ba', cứ như thể đã từng bị một loại virus nào đó 'thơm' qua vậy.

“Khụ, là thế này.

Thằng Kết tiền bối vừa bận rộn xong, cần nghỉ ngơi một chút, ăn chút gì đó bổ sung thể lực tiêu hao.

Vì vậy, ông ấy phái tôi đến đây chào hỏi mọi người trước.” Tống Thư Hàng cứng họng đáp.

“Tôi biết ngay mà!

Lão tổ bề ngoài thì bế quan, thực ra là đang lén lút ăn uống.

Tôi vẫn thắc mắc, trước đó từ động phủ bế quan của ông ấy không ngừng bay ra mùi hương quyến rũ, còn tưởng ông ấy đang lĩnh ngộ tiên trù bí pháp gì đó chứ.” Tô Thị A Tứ đập bàn nói.

Tống Thư Hàng không nói nên lời.

“Vì một chút đồ ăn thôi mà lại để tất cả đệ tử Tô thị chúng ta ở đây, quá là không ra thể thống gì, hành động này khiến cho toàn bộ đệ tử Tô thị chúng ta nguội lạnh cả tấm lòng.

Các ngươi ở đây đợi, ta sẽ đi chỉnh sửa sai lầm của lão tổ.” Tô Thị A Tứ lớn tiếng nói.

Nói xong, ông ấy xoa xoa khóe miệng, đứng dậy định bay đến động phủ của Thằng Kết lão tổ.

Tống Thư Hàng: “......” Nhưng Tô Thị A Tứ vừa nhảy đến giữa không trung, còn chưa kịp bay lên, đã bị một bàn tay nhỏ nắm lấy chân, kéo từ trên không xuống, ngã bịch xuống đất.

“A Tứ đừng làm loạn.” Chủ nhân của bàn tay nhỏ, một tiên tử có thân hình nhỏ nhắn giống Tô Thị A Thập Lục, cau mày nói.【Vị này là Tô Ngũ tiên tử, tức là Tô Thị A Ngũ, là đại tiền bối của Thiên Hà Tô Thị, bối phận rất cao.】Tô Thị A Thập Lục lại lén lút truyền âm nhập mật cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng liếc nhìn vị Tô Ngũ tiên tử nhỏ nhắn xinh xắn này, rồi khóe mắt liếc trộm Tô Thị A Thập Lục.

Xem ra đây là một loại di truyền mạnh mẽ.

Tô Thị A Tứ đứng dậy ho nhẹ, sau đó chắp tay với Tống Thư Hàng, chuyển sang chế độ khách sáo: “Xin hỏi đạo hữu là?” Mặc dù đã hiến tặng hai mắt của mình, nhưng điều này không hề ảnh hưởng đến động tác của Tô Thị A Tứ.

Có hay không có mắt đối với tu sĩ cấp bậc như ông ấy mà nói, không có nhiều khác biệt.

“Tại hạ Bá Tống.” Tống Thư Hàng thu dao bếp lại, cũng chắp tay đáp lễ.

Sở dĩ lựa chọn báo ra Thánh hiệu 'Bá Tống' chủ yếu là vì Thánh hiệu này có độ nổi tiếng cao nhất, báo ra thì người trong tu chân giới ít nhiều cũng biết, tiện cho việc giao tiếp.

“Bá Tống Huyền Thánh?” Tô Thị A Tứ sững sờ.

Vị này đến Thiên Hà Tô Thị từ khi nào?

Ông ấy biết 'Bá Tống Huyền Thánh' sẽ đến tham gia niên hội Thiên Hà Tô Thị năm nay, nhưng không ngờ vị này lại đến sớm như vậy!

Đồng thời, khi nghe thấy xưng hào 'Bá Tống Huyền Thánh', các đệ tử Thiên Hà Tô Thị có mặt đều vô thức đưa tay che bụng dưới.

Phần lớn các tiểu bối Tô thị nhanh chóng cúi đầu, nín thở không dám nhìn thẳng Bá Tống Huyền Thánh, thậm chí không dám hít thở cùng một bầu không khí với Bá Tống Huyền Thánh. 【Không ổn rồi, mặc dù hai lần giảng pháp sau này của mình, hoa dạng và thủ đoạn đều xuất hiện liên tục.

Nhưng khi giảng pháp lần thứ hai, thứ ánh sáng 'Cường Giả Giám Định Thuật' rải khắp chư thiên vạn giới kia đã để lại ấn tượng tiêu cực quá sâu sắc cho các tu sĩ.

Điểm ấn tượng của mình trong lòng phần lớn người Thiên Hà Tô Thị rất có thể là số âm...

Chẳng lẽ mình phải nghĩ cách thay đổi ấn tượng của mọi người về mình một chút sao?】 Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đẩy đẩy mặt nạ.

“Ha ha, Bá Tống đạo hữu, đã lâu ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ!” Tô Thị A Tứ đột nhiên nhiệt tình tiến lên, nắm chặt hai tay Tống Thư Hàng: “Lời thừa ta sẽ không nói nhiều nữa, chúng ta đi thẳng vào vấn đề đi.

Bá Tống đạo hữu lần này đến Thiên Hà Tô Thị chúng ta, có phải là để tiến hành nghiên cứu 'giải quyết vấn đề Huyền Thánh tuyệt dục' không?” Tống Thư Hàng: “???” Lúc này, ẩn dưới mặt nạ của Tống Thư Hàng là vẻ mặt ngơ ngác.

Câu nói của Tô Thị A Tứ ẩn chứa lượng thông tin khổng lồ, trong đầu Thư Hàng cũng đồng thời hiện ra rất nhiều ý nghĩ. 【Tại sao mình lại bị liên quan đến chủ đề 'nghiên cứu giải quyết Huyền Thánh tuyệt dục' này chứ?】 Chẳng lẽ là vì 'Cường Giả Giám Định Thuật' mà mình thi triển khi giảng pháp trước đó sao? 【Hơn nữa, Huyền Thánh tuyệt dục là có ý gì?】 À phải rồi, trước đó những 'phụ kiện' trên người cậu ấy và Bạch tiền bối dường như đều nhắc đến chuyện này với cậu ấy.

Cùng với việc cảnh giới tu sĩ tăng lên, tu sĩ có thực lực càng mạnh, càng khó khăn trong việc sinh con nối dõi.

Hiện tại kỷ lục trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chính là Linh Vũ Điệp tiền bối, ông ấy khi ở cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả đã cùng vợ mình sinh ra Vũ Nhu Tử.【Chẳng lẽ cảnh giới Bát Phẩm sẽ hoàn toàn tuyệt dục sao?】Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng hơi hoảng.

Cậu ấy hiện tại đang ở cảnh giới Thất Phẩm, ngoài ra cùng với việc bản thể của cậu ấy trong 'tiểu thế giới nhân tạo' không ngừng hấp thu tiểu thế giới kia, dung hợp năng lượng và dữ liệu thái cổ do Bạch 1-33 truyền tới, cảnh giới của cậu ấy dường như đang 'phi nhanh như xe đua'.

Nếu một khi cảnh giới của cậu ấy không kiểm soát được, không 'hãm phanh' lại được, nói không chừng sẽ tấn thăng Bát Phẩm Huyền Thánh trong thời gian rất ngắn.

Từ đó thật sự tuyệt dục?

Tống Thư Hàng cau mày.

Cậu ấy nghĩ đến một chuyện quan trọng!

Đó chính là năm đó, Nho Gia Thánh Nhân vì sao lại muốn nghiên cứu 'Mang Thai Ngưng Thị'?

Bản thân Tống Thư Hàng cũng không biết, tại sao mạch não của mình lại nhảy sang điểm này.

Nhưng dù sao cậu ấy cũng nghĩ đến một khả năng: Nho Gia Thánh Nhân năm đó khi nghiên cứu 'Mang Thai Ngưng Thị', liệu có thật sự chỉ đơn giản là để đệ tử trải nghiệm sự vĩ đại của tình mẫu tử sao?

Vì chút chuyện nhỏ này, có thật sự cần thiết phải đặc biệt khai phát ra một bí thuật mạnh mẽ, khiến người ta nghe danh đã sợ hãi sao?

Vì vậy, liệu có phải Nho Gia Thánh Nhân năm đó cũng vì tu luyện quá nhanh, cảnh giới không 'hãm phanh' được, không cẩn thận đã tu luyện đến cảnh giới Bát Phẩm, nên ông ấy đã đặc biệt bắt đầu nghiên cứu loại bí thuật 'Mang Thai Ngưng Thị' này, cố gắng phá giải vấn đề Huyền Thánh Bát Phẩm tuyệt dục chăng?

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng cảm thấy có khả năng này.

Mãi cho đến khi Tạo Hóa Tiên Tử trong ống tay áo phát ra một trận tiếng kêu mang tính uy hiếp với cậu ấy, mạch não của cậu ấy mới nhảy ra khỏi 'điểm' này.

Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng, nói với Tô Thị A Tứ: “A Tứ tiền bối, về chủ đề Huyền Thánh tuyệt dục, sau khi niên hội kết thúc chúng ta hãy nghiên cứu kỹ hơn.” “Không cần gọi tôi là tiền bối, chúng ta ngang hàng luận giao.

Cậu cứ gọi tôi là Tô A Tứ là được.” Tô Thị A Tứ nói.

Tống Thư Hàng: “......” Cậu ấy liên tục nháy mắt với Tô Thị A Thất và Tô Thị A Thập Lục, ra hiệu A Thất và A Thập Lục giải vây cho cậu ấy.

“A Tứ đừng làm loạn.” Vị Tô Ngũ tiên tử kia lại lần nữa ra tay, kéo Tô Thị A Tứ ra.

Tô Thị A Thất nhân cơ hội tiến lên, khẽ mỉm cười nói: “Thực ra Bá Tống Huyền Thánh lần này đến niên hội Tô thị chúng ta, còn có một chuyện đặc biệt cần giải quyết – Bá Tống Huyền Thánh lần này muốn phân phát một lô tài vật ở Thiên Hà Tô Thị.” Về chuyện Tán Tài Vương Tọa, A Thất không công bố.

Tán Tài Vương Tọa là bảo vật của Tống Thư Hàng, việc có công bố cho người khác hay không là do Tống Thư Hàng tự quyết định, cậu ấy sẽ không thay Tống Thư Hàng làm chủ.

“Tán tài?” Tô Thị A Tứ nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng, có tiền thì tùy hứng à?

“Nguyên nhân chủ yếu là tôi có ước định với một vị tiền bối, tôi đã nhận được một lô bảo vật từ tay ông ấy.

Theo ước định, tôi sẽ thay vị tiền bối đó, phân phát lô bảo vật này ra ngoài.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Nói chính xác thì, số lượng tài vật được phân phát có giá trị ước chừng bằng một phần tư giá trị của 'Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy'.

“Bá Tống đạo hữu không hổ là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh.” Tô Thị A Tứ gật đầu nói: “Vậy A Thất, chuyện này ngươi hãy sắp xếp ổn thỏa.” “Tôi vốn định tạo bất ngờ cho mọi người, thực ra tôi đã sắp xếp ổn thỏa từ sớm rồi.

Đợi lát nữa khách đến đông đủ, tôi sẽ thêm Bá Tống Huyền Thánh vào tiết mục khai mạc.” Tô Thị A Thất đưa tay kéo Tống Thư Hàng: “Vừa hay, tôi sẽ dẫn Bá Tống Huyền Thánh đi tập dượt một chút!

Việc tiếp đón lão tổ xuất quan cứ giao cho các vị!” Tống Thư Hàng bị Tô Thị A Thất kéo đi, rời khỏi thư các.

Tô Thị A Thập Lục lặng lẽ rút khỏi đám đông, đi theo.

Phía sau, Tô Thị A Tứ véo cằm, nhìn ba người đi xa, vẻ mặt như có điều suy tư.

Chốc lát sau.

“Quả nhiên, chúng ta vẫn nên đi tìm lão tổ thôi.

Thơm thật.” Tô Thị A Tứ nói.

Ầm ầm ầm~ Lúc này, trong một trận hiệu ứng ánh sáng dữ dội, Thằng Kết lão tổ long trọng xuất hiện.

Trên người lão tổ tự mang theo một trận hương vị nồng đậm, khóe miệng dường như còn bóng dầu.

Tô Thị A Tứ ho nhẹ một tiếng: “Hoan nghênh lão tổ!” “Kính chào lão tổ!” Tất cả đệ tử Tô thị đồng thanh hô.

Đồng thời có không ít người lén lút ngẩng đầu nhìn về phía lão tổ – vị lão tổ mà theo truyền thuyết đã qua đời từ lâu, không ngờ lại vẫn còn sống!

Thằng Kết lão tổ khẽ mỉm cười, bắt đầu nghiêm chỉnh viết chữ trong hư không, bắt đầu nói chuyện.

Xa xa.

Tô Thị A Thất kéo Tống Thư Hàng, đang đi về phía xa.

“A Thất tiền bối, niên hội sắp bắt đầu rồi sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy, hôm nay chính là ngày niên hội.

Vốn dĩ là đợi lão tổ xuất hiện nói vài câu, rồi sau đó sẽ bắt đầu chào đón khách, khai mạc niên hội.

Chỉ là không ngờ người đột nhiên xuất hiện lại là ngươi.” Tô Thị A Thất cười nói.

“Các tiền bối trong nhóm đã đến rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thất gật đầu nói: “Phần lớn các đạo hữu đều đã đến rồi, ta bây giờ sẽ dẫn ngươi đi gặp các đạo hữu trong nhóm.

Chương 2564

Ngươi mấy ngày nay vẫn luôn ở cùng lão tổ sao?” “Ừm, ba ngày nay vẫn luôn nghe Thằng Kết tiền bối giảng thuật một bí pháp còn chưa hoàn thành.

Ngoài ra tiện tay làm cho ông ấy một bữa tiệc lớn Tâm ma.

À, Thập Lục em về từ khi nào vậy?” Tống Thư Hàng đáp.

“Vừa mới về~” Tô Thị A Thập Lục vui vẻ đáp: “Vừa về đã bị A Thất kéo đến thư các, sau đó thì thấy anh xuất hiện rồi.” “Bí cảnh thí luyện thành công rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tô Thị A Thập Lục: “Ừm, rất thành công.

Nhờ có giọt 'dược thủy nhỏ mắt' mà Thư Hàng anh đưa, khiến em thí luyện nhẹ nhàng hơn nhiều.

Bên anh thì sao?

Mặt nạ có hiệu quả tốt không?” “Bàn Cầu đại lão phân thân vẫn không dùng quẻ lạ tính toán về mình nữa, chắc là có hiệu quả đấy.” Tống Thư Hàng đáp, hơn nữa tiểu hào của Bàn Cầu đại lão phân thân đã xâm nhập vào 'bí cảnh đặc biệt của hệ Cư Sĩ', bây giờ cũng không biết tình trạng thế nào?

Đã ra ngoài chưa?

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục vừa hỏi vừa đáp, sóng vai mà đi.

Không biết từ lúc nào, họ đã bỏ quên Tô Thị A Thất ở phía sau.

Tô Thị A Thất bị bỏ lại phía sau, đột nhiên cảm thấy một chút cô độc khó hiểu.

Không lâu sau.

Tô Thị A Thập Lục dẫn Tống Thư Hàng đến chỗ ở đã chuẩn bị cho các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Phần lớn các tiền bối trong nhóm đã đến từ hôm qua.

“Bạch tiền bối cũng đến rồi sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Cũng không biết 'Kế hoạch tạo thần' của Bạch tiền bối rốt cuộc đã tiến triển đến bước nào rồi?

“Tôi đã liên hệ với Bạch tiền bối, ông ấy sẽ đến muộn một chút.” Tô Thị A Thất nói.

“Hy vọng Bạch tiền bối có thể kịp tham dự niên hội.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu ấy vừa dứt lời, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm liền lên tiếng: “Không cần lo lắng, dù Bạch Thánh không có mặt, nhưng Thư Hàng ngươi đã đến rồi, niên hội Tô thị chắc chắn sẽ không có chuyện gì.” Tống Thư Hàng: “???” Tô Thị A Thất phía sau ha hả cười một tiếng, hiểu ngay.

Sau khi các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' nghiên cứu, mọi người đã phát hiện ra một quy luật... mỗi khi Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng kết hợp đi mạo hiểm, quá trình mạo hiểm sẽ vô cùng 'bình an thuận lợi'.

“Yo, Thư Hàng, A Thất, Tiểu Thập Lục, các ngươi cuối cùng cũng đến rồi à.” Lúc này, phía sau vang lên giọng nói của Cuồng Đao Tam Lãng.

Tô Thị A Thập Lục quay đầu nhìn lại, liền thấy Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối đang ôm một vò rượu lớn, mùi hương nồng đậm từ vò rượu bay ra.

Tô Thị A Thất ngửi ngửi, phát ra một tiếng thở dài mãn nguyện: “Rượu này từ đâu ra vậy?” Trong Thiên Hà Tô Thị chưa từng thấy loại rượu này, nên chắc là Tam Lãng mang từ bên ngoài đến.

“Là của Đồng Quái, loại rượu ngon mà hắn kiếm được từ hòn đảo bí ẩn kia.

Bản thân hắn có lẽ sẽ đến muộn một chút, nên đã nhờ ta mang rượu đến trước.” Cuồng Đao Tam Lãng vỗ vỗ vò rượu: “Đi thôi, vào trong.

Các đạo hữu trong nhóm đã cơ bản đến đông đủ rồi.” Tô Thị A Thất tiến lên một bước, đẩy cánh cửa sân viện ra.

Sau cánh cửa là một sân viện rộng lớn mang phong cách cổ điển.

Đình đài lầu các, cầu nhỏ suối chảy.

Trên hồ nổi bè tre, bên bờ hồ hoa mai nở rộ.

Mỗi chi tiết trong sân viện đều thể hiện sự hào phóng, giàu có của Thiên Hà Tô Thị!

Phần lớn thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, tụ tập tại lầu các giữa hồ.

Một trận tiếng đàn du dương truyền đến, Tạo Hóa Pháp Vương ngồi trên lan can, trên đầu gối đặt cây cổ cầm, tiếng đàn du dương êm tai chính là từ những ngón tay ông ấy truyền ra.

Tạo Hóa Pháp Vương ở phương diện viết từ, viết khúc, nhạc khí đều có tạo nghệ cực cao, chỉ cần không 'hát lên', ông ấy chính là đại tông sư trong giới âm nhạc.

Tố Tố tiên tử của Thương Sinh Tông và Vân Trung Tiên Khách đạo hữu vừa xuất quan năm nay, một người tay cầm tỳ bà, một người thổi địch, đệm nhạc cho Tạo Hóa Pháp Vương.

Trên bè tre giữa hồ, Đông Phương Lục tiên tử khoác tiên y màu đỏ, Lệ Chi tiên tử mặc tiên y màu xanh lam nhạt, hai vị tiên tử chân trần đạp bè tre, nhẹ nhàng bay múa.

Phong cảnh như họa, tiên tử như họa, đẹp không sao tả xiết.

Trong đình tre nhỏ bên hồ, Hằng Hỏa Chân Quân cầm bút viết thơ lên từng câu đối treo lủng lẳng, mỗi nét bút như kiếm, mỗi chữ đều ẩn chứa ý cảnh phá mà trùng sinh.

Đây chính là hình ảnh gần đây của Nho gia, Nho gia gần đây khổ tận cam lai, đang ở giai đoạn trùng sinh!

Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử thì ở bên cạnh treo câu đối cho Hằng Hỏa Chân Quân, như một đại gia khuê tú.

Hằng Hỏa Chân Quân đã hứa với cô ấy, đợi viết xong những câu đối cần thiết hôm nay, sẽ giúp cô ấy dùng mười loại chữ khác nhau viết một bài hát.

Đó là bài hát mới mà Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử viết cho Hoàng Sơn Chân Quân, ý cảnh tuyệt đối không kém gì《Ca Khúc Đại Ngốc Hoàng Sơn》.

Hoàng Sơn Tôn Giả và Bắc Hà Tán Nhân tay cầm cờ, đối dịch (chơi cờ).

Dược Sư và Giang Tử Yên tựa vào nhau, bên cạnh hai người hoa mai nở đặc biệt rực rỡ.

Hạch Bạo Tôn Giả Hiến Công Cư Sĩ và Giao Bá Chân Quân, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Tuyết Lang Động Chủ cùng nhau nhẹ nhàng chạm cốc, cười lớn uống cạn rượu trong chén.

Bạch Hạc ở hình thái tiên tử, mặc đạo bào màu tím trung tính, tươi cười rót rượu cho các đạo hữu trong nhóm.

Hiện tại cô ấy tâm trạng cực tốt, vì nghe nói Bạch tiền bối hôm nay sẽ đến tham gia niên hội.

Trên đỉnh lầu các, Diệt Phượng công tử lười biếng nằm úp sấp, trên đỉnh đầu hắn có hai cái tai mèo khẽ vẫy.

Bên cạnh hắn là Đậu Đậu đang không ngừng cằn nhằn gì đó.

Đậu Đậu đang than thở với Diệt Phượng công tử về những phiền não gần đây, ví dụ như Hoàng Sơn đại ngốc đã thật sự chuẩn bị động phủ cho nó, muốn nó tự lập ra ngoài.

Thứ không đạt được mới là tốt nhất, trước đây Đậu Đậu bị Hoàng Sơn đại ngốc quản thúc nghiêm ngặt, không dễ dàng cho nó ra ngoài.

Vì vậy, nó thường xuyên lén lút bỏ nhà đi.

Còn bây giờ, nó sắp được tự lập môn hộ, muốn ra ngoài lúc nào thì ra ngoài, không còn ai ngăn cản nó nữa.

Vốn dĩ đó nên là những ngày tháng trong mơ của nó trước đây, nhưng khi sắp đạt được rồi, trong lòng nó lại cảm thấy trống rỗng.

Trên cây cầu nhỏ, Thi và Chúc cùng Tiểu Quả Quả đang cười đùa chạy nhảy, rải rắc tiếng cười trong trẻo...

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục sau khi bước vào sân viện, khuôn mặt dưới mặt nạ không khỏi lộ ra nụ cười ôn hòa.

Khi các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tụ tập lại với nhau, sẽ có một cảm giác thoải mái lạ thường.

Không có tranh chấp, không màng đến thân phận, mối quan hệ giữa các thành viên trong nhóm hòa hợp đến mức đáng kinh ngạc.

Tống Thư Hàng may mắn vì cơ duyên bước vào 'tu hành' là 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong chư thiên vạn giới này, một đoàn thể như 'Cửu Châu Nhất

Hào Quần' thực sự hiếm thấy, có lẽ không thể tìm thấy đoàn thể thứ hai như vậy.

Chính vì có một nhóm tiền bối đặc biệt như vậy, mới tạo nên Bá Tống Huyền Thánh của ngày hôm nay.

“Thư Hàng tiểu hữu, đến uống một ly chứ?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ thấy Tống Thư Hàng đi vào, liền lên tiếng gọi.

Cho dù có đeo mặt nạ, nhưng các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đã quá quen thuộc với Tống Thư Hàng, chỉ cần nhìn một cái là nhận ra cậu ấy ngay.

“Thư Hàng có uống được không?” Tô Thị A Thất hỏi.

“Trong tình huống bình thường thì, uống một vài ly nhỏ không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu ấy đã thành niên, có thể uống một lượng nhỏ vài ly.

Nhưng vấn đề là, cậu ấy hiện đang ở trạng thái Nguyên Thần.

Nếu thật sự muốn uống rượu, thì phải chuyển rượu thông qua 'Hạch Tâm Thế Giới' đến bản thể ở 'tiểu thế giới nhân tạo', rồi để bản thể thưởng thức sao?

“Vậy thì uống vài ly đi.” Vẫn chưa đợi Tống Thư Hàng giải thích, Tô Thị A Thất liền cưỡng chế kéo cậu ấy đi về phía mấy người bạn rượu kia.

“Vậy Tam Lãng tiền bối, cháu rót rượu giúp các vị nhé.” Tô Thị A Thập Lục thấy vậy, xoay người đưa tay ra hiệu muốn nhận vò rượu từ Cuồng Đao Tam Lãng.

Cuồng Đao Tam Lãng đưa vò rượu cho Tô Thị A Thập Lục, nháy mắt với cô ấy: “Để Thư Hàng tiểu hữu uống nhiều một chút, lần trước ở tiệc rượu cậu ấy uống được nửa chừng thì đi đón ngươi xuất quan, lần này nhất định phải bù lại.” Tô Thị A Thập Lục: “......” “Ha ha.” Cuồng Đao Tam Lãng cười lớn, cùng Tô Thị A Thất, Tống Thư Hàng đến ngồi cạnh Thất Sinh Phù Phủ Chủ.

Giao Bá Chân Quân đưa khay rượu cho ba người.

Tô Thị A Thập Lục ôm vò rượu đến, tiếp quản nhiệm vụ rót rượu từ tay Bạch Hạc Chân Quân, rót đầy cho mọi người.

“Vì niên hội Tô thị, cạn ly.” Hiến Công Cư Sĩ mặt đỏ bừng, sảng khoái cười nói.

Nguyên Thần Tống Thư Hàng giơ khay rượu, dở khóc dở cười.

Đến lúc này, cậu ấy cũng không tiện làm mất hứng các tiền bối, thế là cậu ấy hơi vén mặt nạ lên, Nguyên Thần làm động tác 'uống rượu'.

Thực tế tất cả rượu ngon đều được cậu ấy chuyển vào 'Hạch Tâm Thế Giới' để cất trữ.

Bản thể của cậu ấy vẫn đang bế quan, muốn uống cũng không được uống.

Mặc dù không thể nếm được vị rượu, nhưng Nguyên Thần có thể ngửi thấy mùi rượu nồng đậm này.

Tống Thư Hàng giơ khay rượu, nhìn các tiền bối bên cạnh, lại nhìn Tô Thị A Thập Lục phía sau, còn có các tiên tử đang múa trên hồ, Diệt Phượng và Đậu Đậu trong lầu các xa xa, Hoàng Sơn tiền bối, Bắc Hà tiền bối...

Cảnh tượng này, khiến lòng người đều trở nên tĩnh lặng.

Tống Thư Hàng thậm chí không nỡ lên tiếng, sợ làm vỡ đi cảnh tượng đẹp như tranh vẽ này.

Một bên khác.

Trong động phủ của Thằng Kết lão tổ.

Vũ Nhu Tử đưa tay bắt lấy Thông Nương và Thương Thử Hào.

“Thời gian cũng gần đủ rồi, đi thôi, chúng ta đi tìm Tống tiền bối.” Cô ấy đặt Thông Nương và Thương Thử Hào lên vai mình, bước những bước tao nhã, thục nữ đi ra ngoài động phủ.

Thông Nương và Thương Thử Hào vốn dĩ rất năng động, lúc này lại trở nên vô cùng ngoan ngoãn.

Chúng được Vũ Nhu Tử đặt lên vai, trở thành linh vật. 【Kỳ lạ, tại sao mình lại phải ngoan ngoãn như vậy?】 Thương Thử Hào trong lòng nghi hoặc.

Nó cảm thấy lúc này trên người Vũ Nhu Tử dường như có một loại 'hào quang thục nữ' năng lượng trường.

Dưới sự bao phủ của hào quang này, mọi hành động của nó đều không tự chủ mà trở nên bình tĩnh, ngoan ngoãn.

Nghĩ đến đây, Thương Thử Hào quay đầu nhìn về phía Thông Nương bên cạnh.

Chương 2565

Quả nhiên, Thông Nương cũng giống nó, cũng bị ảnh hưởng.

Thông Nương trước đây hễ rảnh rỗi là xem phim, chơi game, mua sắm, thì lúc này lại ngồi trên vai Vũ Nhu Tử với tư thế vô cùng thục nữ, mắt không chớp nhìn về phía trước.

Thậm chí... khi Thông Nương mở miệng nói chuyện, giọng nói cũng trở nên êm tai hơn.

“Vũ Nhu Tử, cô biết Tống Thư Hàng ở đâu không?” Khi nói chuyện, Thông Nương không tự chủ được hạ thấp giọng mình, khiến giọng nói phát ra một cảm giác 'đại gia khuê tú'.

Giọng điệu thục nữ này khiến Thương Thử Hào dựng hết cả lông lên, giọng nói quá không giống Thông Nương.

Ngay cả bản thân Thông Nương cũng cảm thấy toàn thân không tự nhiên.

Tuy nhiên, giọng nói của cô ấy rất có tiềm lực.

Loại giọng nói dịu dàng này, khi nghe kỹ lại cảm thấy vô cùng quyến rũ, rất mời gọi, 'sắc khí' rất cao.

“Ừm, đã bắt được khí tức của Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử bước những bước dài thon thả, rời khỏi động phủ của Thằng Kết lão tổ.

Phía sau cô ấy, còn có một đĩa lớn 'Khảo Nhũ Tâm Ma' đã thái sẵn được niệm lực vô hình nâng đỡ, tự động đi theo Vũ Nhu Tử.

Rất nhanh, Vũ Nhu Tử liền dẫn Thông Nương và Thương Thử Hào, đến sân viện nơi các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tụ tập.

Cô ấy đưa tay nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sân viện ra.

Lúc này ở chỗ hòn non bộ ngay cổng, có một người đàn ông khí tức không linh, dường như hòa mình vào tự nhiên, đang giơ khay rượu, tựa vào hòn non bộ.

Ông ấy nở nụ cười ôn hòa 'cùng kiểu với Tống Thư Hàng', nhìn cảnh tượng các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đang tụ tập trước mắt.

Cho dù vô tình bị các thành viên trong nhóm bỏ qua, nhưng khi nhìn thấy mọi người trong nhóm hòa hợp bên nhau, người đàn ông này vẫn để lộ ra mặt dịu dàng nhất trong lòng mình.

Ông ấy cảm thấy mình chỉ cần âm thầm ở một bên, thủ hộ cảnh tượng các thành viên tụ họp là đủ rồi.

Khi Vũ Nhu Tử bước vào sân viện, người đàn ông hòa mình vào tự nhiên này liền quay đầu nhìn về phía cô ấy, mỉm cười với cô ấy, giơ khay rượu trong tay lên.

Vũ Nhu Tử nháy mắt với ông ấy: “Cư Sĩ không đi uống rượu cùng mọi người sao?” “Không đâu...

Công pháp của tôi hiện đang ở thời điểm mấu chốt, cho dù tôi có lên đó, các đạo hữu trong nhóm cũng sẽ vô thức bỏ qua tôi.

Nhưng không sao, chỉ cần bước tiếp theo 'Hiển Thánh trước mặt người đời' xong, tôi sẽ lấy lại được cảm giác tồn tại.” Cư Sĩ ôn hòa giải thích.

Nhưng lời vừa dứt, ông ấy đột nhiên nhận ra một chuyện – Vũ Nhu Tử đã chú ý đến ông ấy?

“Cư Sĩ cố lên~ Cháu sẽ ủng hộ người.” Vũ Nhu Tử cười nói, cô ấy xoay người đóng cánh cửa sân viện lại, sau đó đi về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

“Ơ?

Vũ Nhu Tử em cũng đến rồi à?

Linh Vũ Điệp tiền bối đâu?” Lưu Huỳnh tiên tử mặc cổ trang màu đỏ tươi thấy Vũ Nhu Tử, liền lên tiếng hỏi.

Mấy ngày trước, Linh Vũ Điệp Thánh Quân từng nói sẽ đưa Vũ Nhu Tử cùng đến tham gia niên hội Tô thị.

Hiện tại Vũ Nhu Tử đã đến, Linh Vũ Điệp Thánh Quân lại không thấy bóng dáng đâu.

“Cha có lẽ sẽ đến muộn một chút, cháu đến đây mấy ngày trước cùng Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử dịu dàng đáp.

“Thì ra là vậy.” Lưu Huỳnh tiên tử gật đầu nói.

“Cháu đi đến chỗ Tống tiền bối trước, trả lại Thông Nương và Thương Thử Hào cho cậu ấy.” Vũ Nhu Tử lại lễ phép hành lễ với Lưu Huỳnh tiên tử.

“Đi đi đi.” Lưu Huỳnh tiên tử cười nói, lướt qua Vũ Nhu Tử.

Đi được vài bước, tiên tử đột nhiên nhớ ra điều gì.

Cô ấy quay người lại nhìn bóng lưng Vũ Nhu Tử đang đi xa.

Lúc này, mỗi bước chân của đôi chân dài thon thả của Vũ Nhu Tử dường như đều được đo bằng thước, vô cùng chuẩn mực.

Tư thế đi lại càng thêm đẹp mắt.

Lưu Huỳnh tiên tử dụi dụi mắt, cô ấy cảm thấy mình nhất định đã uống quá nhiều, nhìn thấy một Vũ Nhu Tử giả.

Chẳng lẽ là 'Tâm Ma Vũ Nhu Tử' hóa trang?

Đánh một lớp phấn nền dày cộp?

Đồng thời, Tống Thư Hàng đang uống rượu với các tiền bối, nhận được nhắc nhở từ Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Cậu ấy vừa xoay người liền thấy bản thể Vũ Nhu Tử đang bưng một cái đĩa, đi về phía này.

“Tống tiền bối, cháu mang thức ăn đến cho mọi người đây.” Vũ Nhu Tử đến trước mặt các vị tiền bối trong nhóm đang uống rượu, hơi cúi người, đặt đĩa 'Khảo Nhũ Tâm Ma' đã thái lát trong tay xuống.

Mùi hương quyến rũ lan tỏa ra.

“Đây chẳng phải là mùi hương bay ra từ động phủ của Thằng Kết lão tổ sao?” Tô Thị A Thất ngẩng đầu nhìn Vũ Nhu Tử, hỏi.

“Vâng, đây chính là Tâm ma kiếp mà Tống tiền bối đã nướng chế mấy ngày nay.” Vũ Nhu Tử đáp.

Tống Thư Hàng một bên nở nụ cười ngượng nghịu.

Trong lúc nói chuyện, Vũ Nhu Tử lại đưa tay trả lại Thông Nương và Thương Thử Hào cho Tống Thư Hàng.

Thông Nương và Thương Thử Hào vô cớ thở phào nhẹ nhõm.

“Em vất vả rồi, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng nói.

“Không có gì đâu, tiền bối.” Vũ Nhu Tử đáp.

Sau đó, cô ấy xoay người nhìn về phía cảnh tượng các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đang tụ họp bên nhau.

Đây là một cảnh tượng khiến lòng người bình yên.

“Các vị tiền bối, cháu đi nói chuyện một chút với Hoàng Sơn tiền bối trước.” Vũ Nhu Tử đứng dậy nói.

Cuồng Đao Tam Lãng nghi hoặc nhìn Vũ Nhu Tử – giữa Vũ Nhu Tử và Hoàng Sơn tiền bối, có thể có chủ đề chung gì để nói sao?

“Cháu đi một lát rồi về ngay.” Trong lúc nói chuyện, Vũ Nhu Tử lén lút liếc nhìn Tô Thị A Thập Lục phía sau Tống Thư Hàng.

Kết quả, khi cô ấy lén lút liếc nhìn A Thập Lục, A Thập Lục cũng đang nhìn cô ấy.

Vũ Nhu Tử cười nháy mắt với Tiểu Thập Lục, liền xoay người đạp nước hồ, đi về phía lầu các giữa hồ.

Tô Thị A Thập Lục sau khi rót đầy rượu vào khay cho các tiền bối, lại nhìn bóng dáng Vũ Nhu Tử đi xa.

Bạch Long tỷ tỷ trên cổ khẽ động đậy. 【Quả nhiên không phải Vũ Nhu Tử trong tình huống bình thường đúng không?】 Tô Thị A Thập Lục truyền âm nói. 【Cảm giác hơi giống...

Thiên Đế.

Nói chính xác hơn, là có mùi vị 'pháp tắc thời gian' của Thiên Đế.】 Bạch Long tỷ tỷ trả lời. 【Linh Quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế chiếm cứ, có lẽ là bị ảnh hưởng?】 Tô Thị A Thập Lục đáp. 【Hỏi Tống Thư Hàng đi, cậu ấy có phương thức liên lạc với Thiên Đế.】 Bạch Long tỷ tỷ nói.

Bên cạnh, Nguyên Thần Tống Thư Hàng cầm khay rượu, cũng vẻ mặt suy tư.

Cậu ấy đương nhiên cũng nhìn ra điểm khác thường của Vũ Nhu Tử.

Dù sao, cậu ấy từng có kinh nghiệm tương tự. 【Xem ra, Vũ Nhu Tử lại chuyển đổi chế độ rồi sao?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc suy tư, Nguyên Thần cậu ấy ngẩng đầu, dứt khoát uống cạn rượu trong khay.

Chất lỏng cay nóng như lửa đốt, dọc theo cổ họng cháy rực

xuống.

“Khái khái~” Tống Thư Hàng ho sặc sụa.

Không ổn rồi, quên mất mình đang ở trạng thái Nguyên Thần.

Hơn nữa rượu này cũng có điều kỳ lạ, lại có thể bị Nguyên Thần trực tiếp uống vào.

Trời ơi, liệu có gây ra phản ứng bất lợi không?

Trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên hàng chục ý niệm và suy nghĩ.

Đồng thời, cậu ấy đặt ngón tay lên khay rượu, thi triển 'Giám Định Bí Pháp'.

Cậu ấy muốn xem rượu này rốt cuộc là chuyện gì?

Tại sao lại bị Nguyên Thần trực tiếp hấp thu?

Chốc lát sau, kết quả giám định hiện ra trong đầu Tống Thư Hàng: 【Tiên tửu bí chế hệ Kim Thúc Quái: Đây là một loại tiên tửu do Ngân Quái Tiên Tôn đặc biệt ủ cho Đồng Quái, dùng để tư dưỡng Nguyên Thần của Đồng Quái Tiên Sư.】 Đồng thời với việc giám định hoàn tất, một cảm giác ấm áp từ bụng Tống Thư Hàng dâng lên, tư dưỡng Nguyên Thần của cậu ấy.

Nguyên Thần được tư dưỡng, rõ ràng đã mạnh lên không ít.

“Rượu ngon!” Nguyên Thần Tống Thư Hàng thở ra một luồng khí rượu, lớn tiếng tán thán.

Sau đó... cơ thể cậu ấy ầm một tiếng ngã xuống đất.

Tam Lãng bên cạnh giật mình: “Sao vậy?” Tô Thị A Thập Lục ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng đặt tay lên người Tống Thư Hàng.

Chốc lát sau, cô ấy dở khóc dở cười: “Thư Hàng, anh say rồi.” Đây chính là cái giá phải trả khi dùng Nguyên Thần trực tiếp uống rượu, cho dù đây là loại rượu chuyên để tư dưỡng Nguyên Thần.

“Trước đó uống nhiều như vậy đều không say, sao đột nhiên lại say gục?” Tô Thị A Thất nghi hoặc hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng cười nói: “Có lẽ trước đó, thấy Tiểu Thập Lục đang rót rượu, cậu ấy vẫn luôn cố gắng chống đỡ đấy.” “Tư bổ~ Nguyên Thần~” Tống Thư Hàng say gục, mơ mơ màng màng kêu lên.

Cho dù đã say gục, cậu ấy vẫn còn muốn nhắc nhở các tiền bối, rượu này có thể tư dưỡng Nguyên Thần, đừng lãng phí.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Cơn say trên người Tống Thư Hàng tan đi.

“Nha, tiếc thật, rượu đó đáng lẽ phải uống nhiều hơn mới phải.” Cậu ấy xoa đầu ngồi dậy.

Đó là bảo vật có thể tư dưỡng Nguyên Thần, loại bảo vật cường hóa Nguyên Thần này vô cùng khó kiếm.

Chương 2566

Cũng không biết Đồng Quái tiền bối có phương pháp ủ rượu không?

Khi Tống Thư Hàng vừa đứng dậy, liền cảm thấy mình đồng thời đụng phải hai bóng người.

“Ơ?” Cậu ấy quay đầu sang trái sang phải, liền thấy Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đang ngồi hai bên cậu ấy.

Ngoài ra, nơi cậu ấy đang ngồi cũng không phải sân viện tụ họp của các thành viên trong nhóm, càng không phải phòng nghỉ.

Lúc này cậu ấy, cứ như bị nhét vào một cái hộp vậy.

“Thư Hàng, ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi.

Không phải ta nói ngươi, tửu lượng này của ngươi còn phải luyện thêm nhiều đấy.” Phía trước, truyền đến giọng nói của Cuồng Đao Tam Lãng.

Tống Thư Hàng phóng tầm mắt nhìn, tất cả thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đều đang chen chúc trong cái hộp lớn này.

Tống Thư Hàng: “......” Ai có thể nói cho cậu ấy biết, trong quá trình cậu ấy say gục, đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao tất cả thành viên trong nhóm dường như đều bị bắt, nhốt vào trong hộp?

“Ngươi tỉnh rồi thì tốt quá, nếu còn muộn thêm chút nữa, ta đã định nghĩ cách cưỡng chế đánh thức ngươi rồi.” Tam Lãng lên tiếng nói: “Tỉnh táo lại một chút, rồi chuẩn bị sẵn sàng.

Tiếp theo, đến lượt chúng ta lên sàn rồi.” Thời gian là 21 giờ tối ngày 31 tháng 12 năm 2019.

Niên hội Tô thị đã chính thức khai mạc.

Chỉ lát nữa thôi, sẽ đến tiết mục các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần xuất hiện.

Sau đó chính là tiết mục Bá Tống Huyền Thánh tán tài.

Niên hội Thiên Hà Tô Thị, sẽ kéo dài đến sang năm, ngày 1 tháng 1 năm 2020.

Tống Thư Hàng xoa xoa mặt, đeo mặt nạ chỉnh tề: “Chúng ta sẽ xuất hiện thế nào đây?” “A Thất nói đã sắp xếp cho chúng ta một phương thức xuất hiện 'bùng nổ' đầy thu hút.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Phương thức xuất hiện 'bùng nổ'?

Không lẽ là muốn 'tạc' chúng ta lên trời luôn chứ? 【Tống tiền bối~ Khoảng thời gian tiếp theo, xin hãy tận hưởng hết mình nhé.】 Vũ Nhu Tử cười truyền âm nói.

“Tại sao cứ làm tôi như một bệnh nhân nặng vậy?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Ầm ầm ầm~ Lúc này, trong một trận âm thanh vang dội, không gian hộp lớn bắt đầu dâng lên.

Mờ mịt giữa tiếng ồn, Tống Thư Hàng nghe thấy giọng Tô Thị A Thất tiền bối lớn tiếng giới thiệu các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“Chúng ta sắp xuất hiện rồi, chú ý hình tượng.” Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng dặn dò.

Lời này hắn nói với Tam Lãng.

Lúc quan trọng, đừng có phá hoại hình tượng của thành viên ‘Cửu

Châu Nhất Hào Quần' trong lòng các hậu bối Tô Thị Thiên Hà, đừng để A Thất mất mặt.

"Hắc hắc hắc hắc." Cuồng Đao Tam Lãng quay người, lộ ra dáng vẻ con khỉ ngựa lớn của mình.

Hắn đã đợi khoảnh khắc này mấy ngày rồi!

Vì "Niên hội Tô Thị Thiên Hà" lần này, bộ "A Thất khỉ ngựa lớn" được hắn đặt làm riêng cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Bắc Hà Tán Nhân: "……" Tống Thư Hàng: "……" "À phải rồi, các vị tiền bối.

Vì chúng ta sắp xuất hiện, hay là cứ xuất hiện một cách thật ngầu đi ạ?" Đúng lúc này, Vũ Nhu Tử bên cạnh Tống Thư Hàng đột nhiên đề nghị.

"Không cần đâu, A Thất từng nói sẽ sắp xếp cho chúng ta một cách ra sân bùng nổ mà." Diệt Phượng công tử vội vàng ngăn lại.

Trực giác động vật họ mèo mãnh liệt của Vũ Nhu Tử khiến Diệt Phượng công tử có dục vọng cầu sinh mạnh mẽ chưa từng có.

Đúng lúc này, Hoàng Sơn Tôn Giả đột nhiên trầm ổn nói: "Hãy làm theo cách của cô đi, Vũ Nhu Tử." Tống Thư Hàng lập tức ngây người, Hoàng Sơn tiền bối lại chủ động ủng hộ Vũ Nhu Tử ư?

"Vâng ạ, Hoàng Sơn tiền bối." Vũ Nhu Tử cười đáp.

Diệt Phượng công tử: "???" Bắc Hà Tán Nhân: "???" Toàn bộ đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần: "???" Mọi người đều hoài nghi nhìn về phía Hoàng Sơn tiền bối.

Mặt trời mọc hôm nay có phải sai hướng rồi không?

Hoàng Sơn tiền bối lại còn ủng hộ hành động của Vũ Nhu Tử?

Vũ Nhu Tử đã cho Hoàng Sơn tiền bối uống thuốc mê gì vậy?

Hoàng Sơn Tôn Giả khoanh tay, mỉm cười nói: “Các ngươi không cần nghĩ ta cứng nhắc đến vậy, đôi khi ta cũng hy vọng không khí hoạt bát hơn một chút, nếu cuộc đời mà không có chút sóng gió nào thì chẳng phải sẽ rất vô vị sao?” “Lời này mà từ miệng Hoàng Sơn tiền bối ngài nói ra thì thật đáng sợ.” Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử trừng mắt nói: “Tiền bối hôm nay ngài có phải uống nhầm thuốc rồi không?” Hoàng Sơn Tôn Giả: “……” “Vậy con hành động đây!” Vũ Nhu Tử bên cạnh rút ra một bó kiếm gỗ.

“Phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối sao?” Các thành viên trong nhóm lập tức nhận ra thanh kiếm gỗ mà Vũ Nhu Tử rút ra.

“Đúng vậy ~ Đây là mẫu phi kiếm mới mà con đặt làm từ Bạch tiền bối mấy hôm trước khi ngài ấy ghé thăm Linh Vũ Điệp đảo.

Kiếm gỗ mẫu mới này không còn là loại dùng một lần nữa, nó có thể tái sử dụng một lần, nên là phi kiếm dùng hai lần.” Vũ Nhu Tử dùng sức ném, bó ‘phi kiếm dùng hai lần’ lớn như có linh tính, mỗi thanh kiếm khóa chặt một thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Bao gồm cả chính cô ấy và Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục bên cạnh.

Thế nhưng, Cuồng Đao Tam Lãng và Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử có mắt tinh tường đồng thời nhận ra, Hoàng Sơn Tôn Giả lại không bị ‘phi kiếm dùng hai lần’ khóa chặt!

Chẳng lẽ...

Hoàng Sơn tiền bối lông mày rậm mắt to này, đã bán tất cả thành viên trong nhóm cho Vũ Nhu Tử, sau đó đổi lấy ‘quyền miễn trừ’ cho bản thân sao?

“Hoàng Sơn tiền bối, không ngờ ngài lại là tiền bối như vậy!” Cuồng Đao Tam Lãng bi phẫn nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài, tự mình lấy ra một thanh ‘phi kiếm dùng một lần’ nhỏ xíu từ trong ngực, dùng sức vỗ thanh phi kiếm này lên lưng mình, nói: “Đừng nghĩ nhiều, thân là nhóm trưởng, ta dù có chuyện gì cũng sẽ tiên phong.

Thanh phi kiếm này của ta là kiếm mẹ, những thanh trên người các ngươi là kiếm con.

Đến lúc đó, ta sẽ dẫn đầu xung kích.” Tống Thư Hàng đẩy đẩy mặt nạ.

Hoàng Sơn tiền bối muốn dẫn đầu xung kích ư?

Đáng tiếc cậu ấy là Nguyên Thần chứ không phải nhục thân, nếu không cậu đã có thể tháo đầu mình xuống, giao cho Hoàng Sơn tiền bối, để ngài ấy thực sự ‘dẫn đầu xung kích’.

Đang suy nghĩ miên man, bên ngoài loáng thoáng vang lên tiếng kéo dài cao vút của Tô Thị A Thất tiền bối.

Đây là tín hiệu hắn muốn kéo các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ lên vũ đài.

Phía trên không gian nơi các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đang ở, chậm rãi mở ra.

Toàn bộ không gian được nâng lên, chậm rãi bay lên.

“Hoàng Sơn tiền bối, gần đủ rồi ạ.” Lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng nhắc nhở.

Hoàng Sơn Tôn Giả nghiến răng, dùng sức rót linh lực vào thanh ‘phi kiếm dùng hai lần’ kiếm mẹ trên lưng mình.

Vút ~~ Một trận bảo quang bảy màu cấp thần khí bao phủ Hoàng Sơn Tôn Giả.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Hoàng Sơn tiền bối bắn vút lên trời như pháo hoa.

Phi kiếm do Bạch tiền bối sản xuất, các thuộc tính khác thì không dám đảm bảo, nhưng về phương diện ‘tốc độ’, tuyệt đối là tiêu chuẩn đỉnh cao nhất thiên hạ.

Hoàng Sơn tiền bối chỉ cảm thấy thân hình hơi chấn động, cơ thể đã bị đưa lên giữa không trung.

Nếu không phải ngài ấy muốn duy trì hình tượng đại tiền bối của mình, e rằng giờ này đã thốt lên tiếng kêu kinh hãi rồi.

Ngoài ra, lộ trình bay lên trời của Hoàng Sơn Tôn Giả không phải là đường thẳng, mà là một đường parabol tuyệt đẹp.

Phía sau ngài ấy, kiếm quang bảy màu không ngừng rải xuống.

Ánh kiếm bảy màu này ngưng tụ không tan, để lại phía sau Hoàng Sơn Tôn Giả một ‘thiên thê bảy màu’ lấp lánh.

Cách xuất hiện này vừa đẹp mắt lại vừa chấn động.

Sau khi bay lên đến độ cao tối đa, thân hình Hoàng Sơn tiền bối được phi kiếm giữ ổn định tại một điểm, bắt đầu xoay tròn từng vòng.

Mỗi vòng xoay, lại rải xuống một mảng ‘kiếm quang bảy màu’, duy trì cấu trúc ‘thiên thê bảy màu’ phía dưới.

“Tiếp theo đến lượt chúng ta rồi, tiền bối môn cười một cái nào.” Vũ Nhu Tử làm động tác V-sign với tất cả thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Phía dưới, Vũ Nhu Tử da đen lẳng lặng xuất hiện, trên tay cô ấy cầm một máy quay phim, dùng góc độ cực kỳ chuyên nghiệp, ghi lại cảnh tượng này!

Lời Vũ Nhu Tử vừa dứt, các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần lần lượt bị ‘phi kiếm dùng hai lần’ đưa lên không trung.

Mỗi một thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đều được phóng lên một bậc thang nào đó của ‘thiên thê bảy màu’, bắt đầu chậm rãi xoay tròn.

Ngay cả Đại Tự Nhiên Cư Sĩ đã dung nhập, cũng không bị lãng quên, được phóng đến bên cạnh Bắc Hà Tán Nhân.

Nhìn ánh mắt các thành viên Tô Thị Thiên Hà phía dưới đang hội tụ lại, lòng Cư Sĩ trở nên ấm áp.

“Thập Lục, tiếp theo đến lượt chúng ta rồi.” Vũ Nhu Tử đột nhiên khoác tay Tô Thị A Thập Lục.

Lời vừa dứt, kiếm quang trên người hai người đồng thời lóe lên, đưa họ lên thiên thê.

“Thập Lục cậu bây giờ nhẹ thật đấy.” Vũ Nhu Tử khẽ nói.

“Ừ.” Tô Thị A Thập Lục cảm nhận được từng trận xúc cảm mềm mại truyền đến từ cánh tay Vũ Nhu Tử, cảm thấy bị đả kích.

Lúc này, Vũ Nhu Tử lại nhỏ giọng nói: “Cuối cùng là Tống tiền bối, vận khí của ngài ấy quả nhiên là tốt nhất, rút trúng thanh phi kiếm dùng để kết màn.” “Phi kiếm kết màn không phải đã được thiết lập từ đầu rồi sao?” Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc nhìn xuống Tống Thư Hàng phía dưới.

“Là ngẫu nhiên ~ Trong bó phi kiếm đó, có một thanh dùng để kết màn.

Hiệu quả phi hành cũng cực kỳ khoa trương.

Vốn dĩ nên là Bạch tiền bối giữ lại cho mình, dù sao vận khí của Bạch tiền bối cũng đặt ở đó rồi.

Nhưng Bạch tiền bối không kịp dự lễ khai mạc, thế là phi kiếm kết màn lại bị Tống tiền bối rút trúng.” Vũ Nhu Tử hắc hắc cười.

Tô Thị A Thập Lục: “……” Tại sao cô ấy luôn cảm thấy Vũ Nhu Tử đang thao túng ngầm chứ?

Trong lúc nói chuyện, bảo quang bảy màu trên người Tống Thư Hàng lóe lên.

Xoẹt ~ Bảo quang thần khí bảy màu bùng nổ, hóa thành một quả cầu, bao bọc Tống Thư Hàng.

Sau đó, lại có một đôi hư ảnh bàn tay khổng lồ hiện ra, tóm lấy Tống Thư Hàng đã hóa thành quả cầu, dùng sức ném về phía bầu trời.

Bá Tống Huyền Thánh, rực rỡ xuất hiện cuối cùng!

Nói thật lòng... cái kiểu ra sân nổi bật như thế này, Tống Thư Hàng chẳng mong chờ chút nào.

Sau khi bị đôi hư ảnh bàn tay khổng lồ kia ném lên giữa không trung, cậu ấy thở dài thật sâu, cố gắng giữ vững vẻ trấn tĩnh của một cường giả cấp Tôn Giả.

Chương 2567

Nếu là nửa năm trước, lúc này cậu ấy hẳn đã không chịu nổi tốc độ cực nhanh + áp lực độ cao, mà phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi.

Nhưng bây giờ cậu ấy, đã không còn là mình của nửa năm trước.

Giờ đây, Công Đức Xà Mỹ Nhân của cậu ấy đã về vị.

Cho nên, chuyện ‘kêu thảm thiết’ lãng phí thể lực như thế này, đã không cần cậu ấy tự mình làm nữa.

Công Đức Xà Mỹ Nhân phối hợp hiện ra từ phía sau Tống Thư Hàng, cô ấy giơ hai tay làm tư thế ‘gào thét’, cơ thể hình rắn uốn éo, phát ra tiếng kêu thảm ‘a a a ~a ~’, giành lấy phân cảnh kêu thảm thiết của Tống Thư Hàng ngay lập tức.

“Chính là như vậy.” Tống Thư Hàng đẹp trai đẩy đẩy mặt nạ của mình.

Đừng nói là kêu thảm thiết, tương lai có một ngày, lời thoại, giao tiếp với người khác, tu luyện, ăn cơm của cậu ấy, đều có thể do các vật treo trên người cậu ấy thay thế làm.

Cậu ấy đã dần chấp nhận thiết lập này.

Mọi thứ đều trong tầm kiểm soát của cậu ấy!

Rột rột ~ Quả cầu bảy màu khổng lồ của Tống Thị bay lên không trung.

Nói chung, tốc độ của quả cầu bảy màu vẫn nằm trong phạm vi Tống Thư Hàng có thể chịu đựng.

Dự kiến ba giây sau, cậu ấy sẽ thuận lợi đặt chân lên bậc thang bảy màu.

“Đã như vậy, chi bằng cứ làm cho màn ra sân của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thêm phần thú vị?” Tống Thư Hàng trong lòng tính toán thời gian.

Chỉ cần thời gian đến, cậu ấy sẽ mở ‘Tán Tài Vương Tọa’, trực tiếp đẩy không khí lên đến đỉnh điểm.

Ba giây trôi qua.

Tống Thư Hàng nhanh chóng kích hoạt dấu ấn ‘Tán Tài Vương Tọa’ trên lòng bàn tay.

Hình ảnh Tán Tài Vương Tọa khổng lồ, xuất hiện trên bầu trời Tô Thị Thiên Hà.

Cổng xoáy nước khổng lồ mang tính biểu tượng, bậc thang treo ngược trong xoáy nước, thiên tài địa bảo trải đầy mỗi tầng bậc thang, cùng với ngai vàng phía trên bậc thang và cánh cửa gỗ nhỏ phía sau ngai vàng! ‘Tán Tài Vương Tọa’ trong truyền thuyết trăm năm thậm chí nghìn năm mới xuất hiện một lần, đã xuất hiện tại vị trí tộc địa Tô Thị Thiên Hà.

Thật trùng hợp, ‘Tán Tài Vương Tọa’ mà Tống Thư Hàng mở ra lại vừa khéo xuất hiện ở đỉnh cao nhất của thiên thê bảy màu do các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ tạo thành.

Mọi thứ, cứ như thể đã được sắp đặt từ trước.

Hiệu ứng ra sân của các đạo hữu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vượt quá dự liệu của Tô Thị A Thất.

A Thất đã ngây người.

Sau khi ngây người, A Thất lại rơi vào cơn thịnh nộ.

Bởi vì hắn nhìn thấy một con khỉ ngựa lớn trên bậc thang thứ ba của thiên thê bảy màu, xoay tròn từng vòng, điên cuồng khiêu khích thần kinh của hắn.

Cứ như thể đang liên tục gào lên với hắn: Đánh tôi đi, đến đánh tôi đi!

“Sau khi niên hội kết thúc, ta nhất định phải tìm cơ hội thịt con khỉ ngựa lớn này!” Tô Thị A Thất thầm thề bằng cuốn sổ nhỏ của Thất Sinh Phù đạo hữu.

“Đây là Tán Tài Vương Tọa?” Vài vị tu sĩ ký danh của Tô Thị Thiên Hà vừa nhìn đã nhận ra xoáy nước lớn trên bầu trời và bậc thang treo ngược bên trong.

Đối với các cường giả đỉnh cao, Tán Tài Vương Tọa không có nhiều ý nghĩa.

Theo kinh nghiệm trước đây, chất lượng bảo vật trong Tán Tài Vương Tọa có hạn, số lượng bảo vật thực sự có thể ảnh hưởng đến tu sĩ Bát, Cửu Phẩm thì càng hạn chế.

Nhưng đối với phần lớn tu sĩ bình thường, Tán Tài Vương Tọa đều là một ‘cơ duyên’ khó gặp.

Ngay cả đệ tử Tô Thị Thiên Hà gia đại nghiệp đại cũng không thể từ chối ‘Tán Tài Vương Tọa’.

“Kỳ lạ, Tán Tài Vương Tọa không phải vừa xuất hiện hai tháng trước sao?” Trước đây ít nhất cũng phải cách vài trăm năm mới xuất hiện lại chứ?

“Là Bá Tống Huyền Thánh, ngài ấy đang chấp chưởng Tán Tài Vương Tọa!” Có đệ tử Tô Thị mắt tinh đã nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh đang lơ lửng ở trung tâm xoáy nước lớn của Tán Tài Vương Tọa.

“Nghĩa là, lần này là Bá Tống Huyền Thánh đang tán tài sao?” “Không hổ là Bá Tống tiền bối, ra tay hào phóng.” Một số hậu bối của

Tô Thị Thiên Hà, độ thiện cảm đối với Tống Thư Hàng tăng vù vù.

Thánh đầu tiên ngàn năm, quả nhiên khác biệt, rất có khí phách!

Thật hy vọng Bá Tống Huyền Thánh có thể thường xuyên ghé thăm Tô Thị Thiên Hà.

“Về quy tắc của Tán Tài Vương Tọa, chắc tôi không cần giới thiệu nhiều nữa nhỉ?

Vẫn là quy tắc cũ, mọi người cứ dựa vào cảnh giới và cơ duyên của mình, tiến vào Tán Tài Vương Tọa, chọn lấy bảo vật hữu duyên với mình!

Có thể đạt được gì, thì hãy xem duyên phận của bản thân!” Quả cầu được hình thành từ kiếm mang bảy màu quanh Tống Thư Hàng vẫn chưa tan đi.

Quả cầu bảy màu này giống như một loại hiệu ứng đặc biệt, vẫn luôn bao quanh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trong quả cầu giơ cao hai tay, xoáy nước lớn phát ra một trận lực hút.

Các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ trên thiên thê bảy màu bị dẫn dắt, từng người một rơi vào xoáy nước lớn của Tán Tài Vương Tọa.

Ngay sau đó, lực hút của xoáy nước lớn tăng lên, bao trùm tất cả thành viên Tô Thị Thiên Hà phía dưới, dẫn dắt toàn bộ những người có mặt vào trong Tán Tài Vương Tọa.

Các đệ tử Tô Thị Thiên Hà có mặt phối hợp với lực hút này, bước vào Tán Tài Vương Tọa, để thu hoạch bảo vật hữu duyên với mình.

Làm xong tất cả những điều này, thân ảnh Tống Thư Hàng tạm thời lùi lại, lùi vào thế giới cửa gỗ phía sau ngai vàng.

Cậu ấy muốn thao túng ngầm một chút ở hậu trường, để đưa không gian pháp khí mà Linh Vũ Điệp tiền bối để lại cho Vũ Nhu Tử, một cách kín đáo vào tay cô ấy.

“Chào buổi tối, Bá Tống đạo hữu.” Quản gia Nhãn Châu Tử tiến lên, dâng trà thơm cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn.” Tống Thư Hàng nhận lấy tiên trà.

Mỗi lần đến tiểu thế giới của Tam Nhãn tiền bối, chỉ riêng việc uống chén tiên trà này thôi cũng đã có thể kiếm được một khoản nhỏ.

Đáng tiếc hiện tại cậu ấy đang ở trạng thái Nguyên Thần, chén tiên trà này vừa hay làm lợi cho Thông Nương và Thương Thử Hào.

“Cậu lại sắp thăng cấp rồi sao?” Tam Nhãn tiền bối hôm nay lại không nằm trên ghế bập bênh mà câu cá, mà ngồi trước một cái hộp, đang sắp xếp, điều chỉnh thế giới bên trong hộp.

“Vẫn chưa ạ, Bát Phẩm Huyền Thánh rất quan trọng, tôi sẽ kìm nén tốc độ thăng cấp một chút.

Hơn nữa, tiền bối ngài cũng đã nhắc nhở tôi, nên tranh thủ lúc Thất Phẩm để nghiên cứu kỹ ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, tôi cũng đang nỗ lực nghiên cứu theo kiểu treo máy.” Tống Thư Hàng đáp.

Tam Nhãn tiền bối ngẩng đầu: “Vậy hôm nay cậu chạy đến đây làm gì?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi lại: “Tôi đang tổ chức nghi thức tán tài mà, tiền bối ngài không cảm ứng được sao?” “Cậu đã tán tài ‘Dược thủy Thiên Đạo Nhãn’ ra ngoài rồi sao?” Tam Nhãn tiền bối ngây người, phung phí đến vậy ư?

Tống Thư Hàng giải thích: “Tôi đã đổi ‘Dược thủy Thiên Đạo Nhãn’ với một số tiền bối thành các loại bảo vật, sau đó chuyển những bảo vật này đến Tán Tài Vương Tọa, rồi mới khởi động nghi thức tán tài.” “Không tệ, Bá Tống tiểu hữu cậu lanh lợi hơn ta tưởng.

Nói chứ, đây là lần đầu tiên cậu thật sự tán tài sau khi thắng được nhiều bảo vật từ chỗ ta nhỉ.” Tam Nhãn tiền bối cười nói.

Mấy lần trước, cách tán tài của Tống Thư Hàng đều không đi theo lối thông thường, không thông qua ‘nghi thức Tán Tài Vương Tọa’.

“Có đau lòng không?

Thấy nhiều bảo vật như vậy bị tán ra ngoài?” Tam Nhãn tiền bối cười tít mắt nói.

Tống Thư Hàng tiêu sái phất tay: “Yên tâm đi, tiền bối.

Bây giờ nội tâm tôi kiên cường đến mức này, đau lòng kiểu này căn bản không thể đâm vào tâm hồn tôi được.” Tống?

Người đàn ông không thể bị trêu chọc?

Thư Hàng.

Tam Nhãn Thiếu Niên: “……” Cậu không hợp tác như vậy, thân là cựu chúa tể Cửu U như ta thì làm sao mà vui vẻ đây?

“Chủ nhân, vì Bá Tống đạo hữu đã khởi động nghi thức ‘Tán Tài Vương Tọa’, vậy bên chúng ta cũng cần chuẩn bị phần thưởng ẩn cho cậu ấy.” Quản gia Nhãn Châu Tử ghé tai Tam Nhãn Thiếu Niên, dùng giọng ‘thì thầm’ mà Tống Thư Hàng có thể nghe thấy để nhắc nhở.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Nghi thức tán tài, có phần thưởng ẩn sao?

Tất cả phần thưởng ẩn đều là thứ tốt, hơn nữa thông thường, phần thưởng ẩn đều phong phú hơn phần thưởng công khai.

Tống Thư Hàng đầy mong đợi nhìn về phía Tam Nhãn Thiếu Niên, không biết tiền bối sẽ chuẩn bị phần thưởng ẩn gì cho mình?

Ngoài ra, đồng thời với sự mong đợi, trong lòng cậu ấy lại hơi đau xót.

Bởi vì mấy lần trước cá cược với Tam Nhãn tiền bối, những bảo vật thắng được đều là vật quý không thể cắt ra, căn bản không thể thông qua 'Tán Tài Vương Tọa' để tán tài.

Tính ra như vậy, cậu ấy đã bỏ lỡ mấy đợt phần thưởng ẩn rồi, ước chừng thì lỗ mất một trăm triệu!

"Cậu đang đau lòng?" Tam Nhãn tiền bối cười tủm tỉm nói.

Tống Thư Hàng thành thật nói: "Có chút." "Đáng tiếc, dù cậu có đau lòng đến mấy, ta cũng sẽ không bù lại phần thưởng ẩn của mấy lần tán tài trước cho cậu." Tam Nhãn tiền bối cất gọn hộp thế giới, mang theo nụ cười mê hoặc.

"Vậy thì tôi sẽ không đau lòng." Tống Thư Hàng dứt khoát đáp.

Bỏ lỡ rồi thì thôi, dù có đau lòng hối hận đến mấy, nếu đã không còn cách nào cứu vãn, vậy thì đau lòng cũng chẳng có ý nghĩa gì!

Thay vì để 'nỗi đau lòng' giày vò mình, chi bằng đừng đau lòng nữa, hãy để nó trở thành quá khứ.

Tam Nhãn tiền bối: "……" Thằng nhóc này càng ngày càng không đáng yêu rồi, khác hẳn với lúc mới gặp mặt.

Đoạn thời gian này rốt cuộc thằng nhóc này đã trải qua những gì, mà khiến tâm thái trở nên đao thương bất nhập như vậy?

"Chúc mừng Bá Tống tiểu hữu tâm thái trở nên mạnh mẽ hơn, càng có phong thái của cường giả." Lão quản gia Nhãn Châu Tử bên cạnh chúc mừng.

Tống Thư Hàng chắp tay về phía lão quản gia Nhãn Châu Tử nói: "Tâm hồn yếu ớt bị đâm nhiều rồi, tâm thái tự nhiên sẽ mạnh mẽ lên thôi." Tam Nhãn tiền bối: "……" "Tiền bối, nói chứ phần thưởng ẩn rốt cuộc là gì ạ?” Tống Thư Hàng mong đợi hỏi.

“Cậu muốn gì?” Tam Nhãn tiền bối hỏi ngược lại.

“Thủ đoạn phục sinh?” Tống Thư Hàng đáp.

Mặc dù hiện tại trên người cậu ấy có ‘phục sinh thủ bản tinh thể hồng của Sở các chủ’ + một trận pháp phục sinh chuyển thế thành Cửu U Tà Ma do Bạch tiền bối two dự trữ cho cậu ấy.

Nhưng đối mặt với Bán Cầu Đại Lão có thể nhảy ra gây phiền bất cứ lúc nào, Tống Thư Hàng cảm thấy hai lần phục sinh có lẽ vẫn chưa đủ an toàn, phải có thêm vài lần phục sinh nữa, để cậu ấy có thể tự tin hơn khi đối mặt với Bán Cầu Đại Lão.

Hơn nữa, trận pháp phục sinh loại đồ tốt này, dù mình không dùng đến, cũng có thể truyền cho đệ tử của mình, thực tế hơn bất kỳ bảo vật gia truyền nào.

“Cậu mơ đẹp thật, nếu muốn phục sinh cậu thì phải dùng đến bảo vật phục sinh ‘đỉnh cấp Bát Phẩm’ thậm chí ‘cấp Cửu Phẩm’, giá trị này đã vượt quá tổng giá trị bảo vật cậu tán tài lần này rồi.

Giá trị của phần thưởng ẩn, sao có thể vượt quá giá trị bảo vật cậu tán tài được?

Thật sự coi ta là làm từ thiện công ích sao.” Tam Nhãn tiền bối ba con mắt cùng lúc lườm nguýt Tống Thư Hàng, đây là một động tác có độ khó cao.

“Tiền bối ngài không phải vẫn luôn làm từ thiện công ích sao?

Tán Tài Vương Tọa chính là hoạt động công ích nổi tiếng nhất chư thiên vạn giới mà.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tam Nhãn tiền bối: “……” Quản gia Nhãn Châu Tử cười gật đầu, tiện thể dâng lên cho Tống Thư Hàng điểm tâm và tiên trà.

Chương 2568

Một loại điểm tâm cấp chí bảo, ăn một miếng thôi cũng có thể kéo dài tuổi thọ.

"Cảm ơn." Tống Thư Hàng nhận lấy điểm tâm, sau đó lại nói: "Nếu không được trận pháp phục sinh, vậy đổi thành 'tri thức' có được không ạ?" Tam Nhãn tiền bối sở hữu thủ đoạn cưỡng chế truyền thụ kiến thức.

Tri thức là tài sản quý giá, điểm này từ xưa đến nay đều không thay đổi.

"Cậu muốn đáp án của buổi giảng pháp 'Nhân Tiền Hiển Thánh' lần trước sao?" Tam Nhãn tiền bối hỏi.

"Không, tôi muốn gói 'Viễn Cổ Ngôn Ngữ'!" Tống Thư Hàng nói ra mục tiêu trong lòng mình.

Đáp án giảng pháp tuy rất tốt, nhưng thông tin ẩn chứa trong đó quá phức tạp, bao gồm vô số điểm kiến thức của chư thiên vạn giới.

Nếu Tống Thư Hàng đã đạt đến cảnh giới Cửu Phẩm, để tăng cường lượng kiến thức của bản thân, thì có thể chọn 'đáp án giảng pháp' làm phần thưởng.

Nhưng hiện tại, đối với cậu ấy mà nói quan trọng hơn là gói 'Viễn Cổ Ngôn Ngữ'.

Cảnh giới Bát Phẩm sắp phải dùng đến plugin ngôn ngữ rồi.

Tam Nhãn tiền bối: "……" Ngài ấy phát hiện hôm nay giao tiếp với Tống Thư Hàng rất mệt mỏi.

Không chỉ vì nội tâm của Tống Thư Hàng đã trở nên đao thương bất nhập, mà còn vì Tống Thư Hàng bây giờ đang đeo mặt nạ trên mặt.

Tấm mặt nạ này che khuất khuôn mặt biết nói của Tống Thư Hàng, khiến ngài ấy không thể đọc được đáp án từ biểu cảm của Tống Thư Hàng, hiệu suất giao tiếp giảm sút đáng kể.

“Tháo tấm mặt nạ của cậu xuống đi, chúng ta nói chuyện cho dễ.” Tam Nhãn tiền bối nói.

Tống Thư Hàng đưa tay đẹp trai đẩy đẩy mặt nạ, nói: “Không được đâu, tấm mặt nạ này là quà Tiểu Thập Lục tặng tôi, mấy ngày gần đây tôi dù ăn cơm hay đi ngủ cũng không tháo nó xuống, nhiều nhất chỉ có thể lộ nửa khuôn mặt cho tiền bối xem thôi.” Tam Nhãn Thiếu Niên: “……” Bên cạnh, quản gia Nhãn Châu Tử nhắc nhở: “Bá Tống đạo hữu, Viễn Cổ Ngôn Ngữ là một loại ngôn ngữ khá đặc biệt.

Chỉ dựa vào thủ đoạn ‘cưỡng chế truyền thông tin’, cậu sẽ không thể nắm giữ tinh túy và linh hồn của nó.

Nếu có thể, Bá Tống đạo hữu vẫn nên tự mình từng chút một học tập, nắm giữ nó sẽ tốt hơn.” “Viễn Cổ Ngôn Ngữ học được bằng cách cưỡng chế truyền thụ sẽ không có linh hồn.” Tam Nhãn Thiếu Niên gật đầu xác nhận.

Tống Thư Hàng: “……” “Ta nghĩ ra một phần thưởng thích hợp với cậu rồi.” Tam Nhãn Thiếu Niên lại nói: “Phần thưởng này tuy không thể giúp cậu trực tiếp nắm giữ ‘Viễn Cổ Ngôn Ngữ’, nhưng nó có thể giúp cậu tăng cao hiệu suất học tập khi học ‘Viễn Cổ Ngôn Ngữ’.” Tam Nhãn Thiếu Niên nói rồi, khẽ vẫy tay.

Quản gia Nhãn Châu Tử lùi lại rời đi.

Lát sau, lão quản gia trở lại.

Trong tay ông ấy bưng một cái khay, trên đó đặt một chiếc vương miện gai.

Tạo hình của món đồ này, nhìn thôi đã có một loại ‘mùi vị đau khổ’.

“Nói đến, vật này có duyên với cậu.” Tam Nhãn Thiếu Niên mỉm cười nói.

“Tiền bối, tôi không có khuynh hướng bị ngược đãi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở, cậu ấy chỉ là khả năng chịu đựng đau khổ mạnh hơn một chút, nhưng về bản chất cậu ấy không hề thích đau khổ.

“Ai nói cậu có khuynh hướng bị ngược đãi chứ?

Ý ta là, thứ này và ‘Nhẫn Nại Vương Tọa’ trong tay cậu là một bộ pháp khí.

Nhẫn Nại Vương Tọa dùng để duy trì mạng sống cho những người bị thương ‘gần kề cái chết’, còn ‘Vương Miện Trí Tuệ’ làm từ gai này thì dùng để nâng cao hiệu suất học tập, chỉ cần đeo nó vào, dù là học dốt cũng có thể thành học bá, học bá đeo nó càng có thể tiến hóa thành học thần.” Tam Nhãn Thiếu Niên kiêu ngạo nói.

“Tiền bối ngài dùng từ ngữ đúng là hợp thời.” Tống Thư Hàng nói.

“Đương nhiên rồi, ta vẫn luôn chú ý đến sự phát triển của thế giới bên ngoài mà.” Tam Nhãn Thiếu Niên ha ha cười: “Thế nào, cậu có hài lòng với bảo vật này không?” “Tôi chỉ muốn hỏi, đeo nó có đau không?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

“Vô nghĩa, một món đồ làm từ gai như thế này, đeo vào mà không đau sao?” Tam Nhãn tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: “……” “Có muốn không?

Không muốn thì ta thu lại đấy.” Tam Nhãn tiền bối nói.

“Muốn!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói.

Thứ này là bảo vật, hơn nữa còn là một món quà tốt mà một giáo viên không kinh nghiệm như cậu ấy có thể tặng cho đệ tử.

Chờ cậu ấy học xong ‘Viễn Cổ Ngôn Ngữ’, thì có thể truyền lại bảo vật này cho đệ tử, để chúng đội vương miện gai, học tập chăm chỉ, ngày càng tiến bộ!

“Ha ha ha, ta thích cái vẻ cậu nghiến răng nghiến lợi mà vẫn phải chấp nhận bảo vật này đấy.” Tam Nhãn tiền bối cười tủm tỉm lục lọi trong túi, lấy ra một tờ giấy đưa cho Thư Hàng: “Còn tặng thêm cho cậu một món quà nhỏ nữa.” “Gì thế ạ?” Tống Thư Hàng nhận lấy tờ giấy này xem thử.

Phiếu ưu đãi 50%.

Thứ quái quỷ gì đây?

Tống Thư Hàng véo chặt tờ ‘phiếu ưu đãi 50%’, ngẩng đầu nhìn về phía Tam Nhãn tiền bối.

Tam Nhãn Thiếu Niên khẽ mỉm cười, hiển nhiên tờ ‘phiếu ưu đãi 50%’ này là một thứ rất quý giá, chứ không đơn giản là phiếu ưu đãi bình thường!

“Phiếu ưu đãi 50% quý giá, chẳng lẽ...

đây là phiếu ưu đãi của ‘Đại Lão Bán Hết Mọi Thứ’?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, lên tiếng hỏi.

Ngay cả phiếu ưu đãi mà Tam Nhãn tiền bối cũng cho là quý giá, nghĩ đi nghĩ lại, trong chư thiên vạn giới cũng chỉ có phiếu của ‘Đại Lão Bán Hết Mọi Thứ’ mới có thể phù hợp điều kiện này.

Nếu thật sự là phiếu giảm giá 50% của ‘Đại Lão Bán Hết Mọi Thứ’, thì tờ giấy nhỏ này có giá trị không thể lường được.

Dù sao thì trong tay Đại Lão Bán Hết Mọi Thứ có quá nhiều thứ tốt.

Nếu là chọn một món bảo vật đắt giá nhất từ trong tay ngài ấy, rồi giảm giá 50%, tuyệt đối là một giá trị linh thạch ở mức thiên văn!

Tam Nhãn Thiếu Niên: “……” “Không phải sao?” Tống Thư Hàng thấy biểu cảm của Tam Nhãn Thiếu Niên, liền biết mình đoán sai rồi.

“Đã là phiếu ưu đãi ta lấy ra, đương nhiên là có liên quan đến ta rồi.” Tam Nhãn Thiếu Niên thở dài.

Tống Thư Hàng ngượng nghịu nói: “Nhưng mà tiền bối ngài lại không bán đồ gì cả.” “Bá Tống đạo hữu, lão gia tuy không bán đồ, nhưng cậu đừng quên bí thuật tối thượng ‘Thần Kích’ chứ.” Quản gia Nhãn Châu Tử bên cạnh nhắc nhở. 《Thần Kích》, cũng là bí pháp mạnh mẽ được Tống Thư Hàng gọi là ‘khắc kim nhất kích’, chỉ cần tiêu hao đủ số lượng thiên tài địa bảo, về lý thuyết, uy lực chiêu này có thể tăng lên vô hạn.

Chiêu này cũng là một trong những bí pháp tấn công mạnh nhất Tống Thư Hàng nắm giữ, sở hữu uy năng then chốt quyết định thắng bại một trận chiến.

Là thủ đoạn khủng bố nhất của Tống Thư Hàng, ngoài 《Nhân Quả Đao》… với tiền đề là cậu ấy có tiền.

Nguyên lý của ‘khắc kim nhất kích’ là tiêu hao ‘thiên tài địa bảo’ chuyển hóa thành thủ đoạn tấn công, trong quá trình đó sẽ mượn sức mạnh của ‘Tam Nhãn tiền bối’, xây dựng nghi thức quá trình khắc kim.

“Nghĩa là, tờ ‘phiếu ưu đãi 50%’ này cho phép tôi tiết kiệm một nửa tài sản khi thi triển ‘khắc kim nhất kích’ sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Cơ bản là như vậy.” Quản gia Nhãn Châu Tử gật đầu nói.

Tống Thư Hàng véo tờ ‘phiếu ưu đãi 50%’, trong lòng một trận lạnh toát.

Cậu ấy nghĩ đến những bảo vật mình đã khó khăn lắm mới đổi được từ tay các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ngoại trừ những bảo vật đã tiêu hao trong ‘nghi thức Tán Tài Vương Tọa’, cậu ấy còn giữ lại một lô thiên tài địa bảo, để phòng khi cần thiết.

Chẳng hạn như, để chế tạo pháp khí chuyên dụng cho các đệ tử.

Bây giờ tờ phiếu ưu đãi này vừa vào tay, cậu ấy luôn có cảm giác bảo vật của mình rất nhanh sẽ bị “khắc kim” hết.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng mặt dày hỏi: “Tiền bối, tờ phiếu ưu đãi này, có thể đổi thành tiền mặt không ạ?” Tam Nhãn Thiếu Niên vẻ mặt vui vẻ: “Cậu đủ đẹp trai không?” Tống Thư Hàng: “Nếu tôi trả lời đủ đẹp trai, tiền bối sẽ chịu đổi tiền mặt chứ?” Thật ra, trước khi tu luyện cậu ấy cũng coi như thanh tú, ngũ quan đoan chính.

Sau khi tu luyện, cùng với từng đợt rèn luyện cơ thể, từng đợt thăng cấp, dung mạo hiện tại của cậu ấy vẫn khá đẹp trai.

“Thôi được rồi, chuyện không thể thì đừng nghĩ nhiều nữa.

Nghi thức tán tài bên ngoài đã gần kết thúc, cậu cũng đến lúc phải rời khỏi không gian này rồi.” Tam Nhãn tiền bối ôm cái hộp đó, ngả người trên ghế bập bênh: “Tháng sau gặp lại nhé.” “Năm sau gặp.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy ‘phiếu ưu đãi 50%’.

Chờ ra khỏi Tán Tài Vương Tọa, thời gian ở thế giới hiện tại cũng sắp bước sang năm mới rồi.

Cuộc đời của cậu ấy, Tống Thư Hàng, sẽ bước sang một năm mới!

Tống Thư Hàng đẩy cánh cửa gỗ nhỏ ra, bước vào Tán Tài Vương Tọa.

Ánh mắt cậu ấy nhìn xuống phía dưới.

Lúc này, các thành viên Tô Thị Thiên Hà, các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, đều đang ở các bậc thang của Tán Tài Vương Tọa, chọn lấy bảo vật mình cần.

Những bảo vật này vốn dĩ do các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' cung cấp, đối với các tiền bối trong nhóm mà nói, 'tán tài' lần này lại giống như hoạt động 'trao đổi bảo vật cho nhau'.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, khóa chặt vị trí của Vũ Nhu Tử.

Linh Vũ Điệp tiền bối đã nhờ cậu ấy thao tác ngầm, giao 'Càn Khôn Thủ Trạc' cho Vũ Nhu Tử.

Bây giờ chính là lúc!

Lúc này, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục cùng một số thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có Thánh hào, đều đang ở trên bậc thang Bát Phẩm Huyền Thánh.

Thật trùng hợp, Vũ Nhu Tử đang đưa tay lấy một cái hộp.

Tống Thư Hàng liếc mắt một cái, liền nhìn ra bảo vật đựng bên trong cái hộp đó.

Đó là một cây trâm cài tóc pháp khí dạng thô, dùng dược liệu Thất Phẩm và Bát Phẩm hỗn hợp, vẫn chỉ mới mài ra hình dáng cơ bản của trâm cài tóc.

Nhìn từ cái hộp, đây là bảo vật do Thất Tu Thánh Quân cung cấp.

Vũ Nhu Tử mỉm cười, nhận lấy cái hộp này.

Tống Thư Hàng tâm niệm khẽ động, vận dụng quyền quản lý 'Tán

Tài Vương Tọa', lén lút chuyển 'Càn Khôn Thủ Trạc' vào trong cái hộp mà Vũ Nhu Tử vừa lấy, hoàn thành yêu cầu của Linh Vũ Điệp tiền bối.

Vũ Nhu Tử nhận hộp xong, ngẩng đầu vẫy tay với Tống Thư Hàng.

"Không bị phát hiện đấy chứ?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Vũ Nhu Tử mở cái hộp đó ra, lấy cây trâm cài tóc.

Sau đó, cô ấy tự tay cuộn mái tóc dài của mình lại, thành thạo cài trâm vào búi tóc.

Tiếp theo, cô ấy lại lấy ra 'Càn Khôn Thủ Trạc', đeo lên cổ tay.

Kích cỡ rất vừa vặn, dù sao cũng là bảo vật do Linh Vũ Điệp Thánh Quân đo ni đóng giày cho Vũ Nhu Tử.

"Quả nhiên, cô ấy đã phát hiện ra." Thấy động tác của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng liền biết 'Vũ Nhu Tử' lúc này đã nhận ra thủ đoạn thao tác ngầm của cậu ấy.

Vũ Nhu Tử đeo Càn Khôn Thủ Trạc xong, liền quay người lại, nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục không xa.

Thầm quan sát.

A Thập Lục bàn tay nhỏ nhắn khẽ nắm khăn choàng Bạch Long tỷ tỷ trên cổ, tùy ý lướt nhìn các bảo vật trên Tán Tài Vương Tọa.

Cô ấy không có món đồ đặc biệt nào muốn, nên định đợi sau khi người khác chọn xong, cô ấy sẽ tùy ý chọn một món, tránh không cẩn thận chọn mất bảo vật mà người khác muốn.

Vài phút sau... khi tất cả mọi người trên bậc thang này đều đã chọn xong bảo vật, Tô Thị A Thập Lục tùy ý đi đến trước một cái hộp, đưa tay lấy nó xuống.

Tống Thư Hàng liếc mắt một cái, nhìn ra trong cái hộp này đặt một ‘Sa La Phi Bạch’, đây là một dải lụa trang trí để phối với tiên bào.

Chương 2569

Giống như trâm cài tóc của Vũ Nhu Tử, dải ‘Phi Bạch’ này cũng là một pháp khí dạng thô.

“Hay là, lại thao tác ngầm một chút, tặng A Thập Lục một bất ngờ nhỉ?

Dù sao A Thập Lục vừa mới tặng mình một tấm mặt nạ quý giá mà.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó... cậu ấy lục lọi một vòng trong bảo khố của Hạch Tâm Thế Giới của mình, thở dài một tiếng.

Trên người cậu ấy vẫn còn bảo vật quý giá, nhưng đều là bất động sản.

“Bá Tống đạo hữu, vừa rồi cậu có phải đã thao tác ngầm không?” Đang suy nghĩ miên man, đột nhiên một giọng nói vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “……” Tôi khó khăn lắm mới thao tác ngầm một chút, sao lại thành ra ai ai cũng biết, cứ như cả thế giới đều biết tôi thao tác ngầm vậy?

“Bá Tống đạo hữu, nếu cậu vẫn có thể thao tác ngầm, ta có một thứ này, hy vọng cậu có thể giúp ta bí mật chuyển giao cho Tô Thị tiểu Thập Lục được không?” Giọng nói thần bí kia tiếp tục.

Tống Thư Hàng: “Thứ gì?” “Ba Tiểu Thập Lục đã đóng gói sẵn.” Giọng nói kia đáp.

Tống Thư Hàng: “???” Ba Tiểu Thập Lục đã đóng gói sẵn, thật tốt ~ Khoan đã, vấn đề không phải ở chỗ này!

Tại sao chủ nhân của giọng nói thần bí này lại có trong tay ba Tiểu

Thập Lục đã đóng gói sẵn?

Thử luyện của A Thập Lục, không phải vẫn luôn phải dựa vào cô ấy tự mình đi tìm, gặp gỡ các 'A Thập Lục' khác nhau, sau đó đánh bại và thu hồi chúng sao?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động: "Tô Thị Thằng Kết lão tổ?" Cũng chỉ có Tô Thị Thằng Kết lão tổ thần bí, mới có thể can thiệp vào 'thử luyện' của Tô Thị A Thập Lục, mang theo các Tiểu Thập Lục khác nhau đã đóng gói chứ?

"Không có thời gian giải thích nữa đâu, Tiểu Thập Lục sắp mở hộp quà rồi, Bá Tống đạo hữu cậu có giúp không?" Giọng nói thần bí kia thúc giục.

"Được." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Lời vừa dứt, cậu ấy liền cảm giác được lòng bàn tay mình truyền đến một 'dao động không gian' yếu ớt.

Tần suất dao động không gian này không giống sức mạnh không gian của Cửu Phẩm Kiếp Tiên, trái lại càng giống 'dị năng thiên phú không gian' của Bạch tiền bối.

Sau đó, trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng xuất hiện thêm ba viên tinh thạch lớn bằng ngón tay cái.

Trong mỗi viên tinh thạch đều phong ấn một 'tiểu Thập Lục' tương tự như bản thân cô ấy.

Tống Thư Hàng liếc nhìn ba viên tinh thạch này.

Không ổn, ba viên tinh thạch này tỏa ra một trường năng lượng đặc biệt, phàm là người nào nhìn thấy chúng, trong lòng sẽ đột nhiên nảy sinh dục vọng muốn thu thập chúng!

Đồng thời, Tô Thị A Thập Lục đã khẽ mở cái 'hộp' kia.

“Thao tác ngầm!” Tống Thư Hàng vội vàng kích hoạt quyền hạn quản lý viên ‘Tán Tài Vương Tọa’ của mình, thần không biết quỷ không hay chuyển ba viên ‘tinh thạch tiểu Thập Lục’ vào trong hộp của Tô Thị A Thập Lục.

Trong khoảnh khắc này, động tác mở hộp của Tô Thị A Thập Lục hơi khựng lại.

Khi cô ấy chọn cái hộp này, thực ra đã đoán ra bảo vật đựng bên trong.

Nhưng khi cô ấy mở hộp ra, bên trong đột nhiên có thêm ba vật thể liên quan đến tính mạng của cô ấy.

Bạch Long tỷ tỷ cũng đồng cảm nhận được.

Tô Thị A Thập Lục khẽ mở nắp hộp, liền nhìn thấy bên cạnh dải lụa phi bạch kia, lần lượt xếp ba viên tinh thạch lớn bằng ngón tay cái, mỗi viên tinh thạch đều phong ấn một phiên bản thu nhỏ của ‘Tô Thị A Thập Lục’.

“Đây là phân liệt thể của thử luyện sao?” Bạch Long tỷ tỷ kinh ngạc nói.

Nhưng tại sao phân liệt thể thử luyện của Tô Thị A Thập Lục lại xuất hiện ở đây?

“Là Thư Hàng sao?” Tô Thị A Thập Lục ngẩng đầu, vẫy vẫy bàn tay nhỏ với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trên ngai vàng lộ ra một nụ cười đẹp trai.

Đáng tiếc bị mặt nạ che mất.

Tô Thị A Thập Lục cẩn thận thu lại ba viên tinh thạch, vì thể tích tinh thạch rất nhỏ, Bạch Long tỷ tỷ chỉ cần mở một lối vào không gian nhỏ, là có thể đặt ba viên tinh thạch này cùng với tất cả ‘phân liệt thể A Thập Lục' đã thu thập trước đó vào chung một chỗ.

Cùng với việc Tô Thị A Thập Lục mở hộp xong, hoạt động Tán Tài Vương Tọa cũng khép lại.

Ngoài các bảo vật đã được thành viên Tô Thị và thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần chọn đi, trong Tán Tài Vương Tọa vẫn còn một phần 'thiên tài địa bảo' còn sót lại.

Tuy nhiên phần bảo vật này, Tống Thư Hàng không thể điều động, phải để lại để thêm vào 'nghi thức tán tài' lần sau.

Sau đó, đợi khi cá cược giữa cậu ấy và Tam Nhãn tiền bối hoàn thành, giải trừ ràng buộc với 'Tán Tài Vương Tọa', cậu ấy có thể một hơi chuyển hóa toàn bộ bảo vật còn sót lại trong 'Tán Tài Vương Tọa' thành một phát 'khắc kim nhất kích'!

Giống như Tiêu Dao Tán Nhân, quản lý viên 'Tán Tài Vương Tọa' đời trước.

Tán Tài Vương Tọa xoáy nước bắt đầu quay trở lại.

Những tộc nhân Tô Thị đã nhận được bảo vật ưng ý từ nghi thức tán tài, lần lượt bị chuyển ra ngoài, rơi xuống mặt đất.

Chỉ lát sau, trong Tán Tài Vương Tọa chỉ còn lại các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

"Các vị tiền bối, chúng ta cũng xuống thôi." Tống Thư Hàng cười nói.

"Ta phải xuống trước, Niên hội Tô Thị Thiên Hà còn phải do ta và A Tứ chủ trì." Tô Thị A Thất giơ ngón cái lên với Tống Thư Hàng: "Tiểu hữu Thư Hàng làm một cú thật đẹp!" Chỉ dựa vào đợt 'nghi thức tán tài' này, giá trị thiện cảm của toàn thể thành viên Tô Thị Thiên Hà đối với Tống Thư Hàng sẽ không ngừng tăng lên.

Độ thiện cảm càng cao, tiểu hữu Thư Hàng tương lai mới có thể ở Tô Thị Thiên Hà như cá gặp nước, muốn làm gì thì làm.

"Cũng nhờ các tiền bối đã nhiệt tình ủng hộ." Tống Thư Hàng cười nói.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần bắt đầu rút lui khỏi không gian 'Tán Tài Vương Tọa'.

Tống Thư Hàng nhìn từng tiền bối rời đi, trong đầu liền nghĩ đến 'kim đan cấu đồ bản mệnh' của mình.

Trên kim đan bản mệnh của cậu ấy, có một 'tinh lộ đồ cấu đồ Kim Đan' đặc biệt nhất.

Trên Kim Đan bản mệnh, văn rồng rải xuống lượng lớn tinh quang, xây dựng trên thân kim đan một con đường sao khúc chiết...

Và những nhân vật mà Tống Thư Hàng quen biết, đều hóa thành những thân ảnh hư ảo, xuất hiện trên con đường sao này.

Bắt đầu từ Vũ Nhu Tử mà Tống Thư Hàng tiếp xúc đầu tiên, cuối cùng lại kết thúc bằng một 'Vũ Nhu Tử' khác đẩy cửa.

Tất cả các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cùng với phần lớn thân ảnh bạn bè đại lão trong 'mã QR Kim Đan' của Tống Thư Hàng, đều có thể tìm thấy trên tinh lộ.

Tuy nhiên, trên 'tinh lộ' này, không có Bạch tiền bối two, không có Bạch tiền bối, không có Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài: "Bóng dáng A Thập Lục, vẫn chưa có...

Hả?" Bởi vì đúng lúc cậu ấy đang cảm thán, ở vị trí đầu tiên của 'tinh lộ đồ' này, giữa Vũ Nhu Tử và Hoàng Sơn tiền bối, một thân ảnh yếu ớt bắt đầu hiện ra, sinh ra.

Tóc ngắn ngang vai, sừng rồng nhỏ nhắn, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo như búp bê sứ, thân thể nhỏ nhắn...

Chính là thân ảnh Tô Thị A Thập Lục!

Tô Thị A Thập Lục, người mà từ trước đến nay vẫn không thể chiếu hình lên 'tinh lộ đồ bản mệnh' của Tống Thư Hàng, vào lúc cuối năm 2019, cuối cùng đã ngưng tụ thành hình!

Tống Thư Hàng đột ngột quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục trên tinh lộ đồ ngưng hình thành công, có phải đại biểu cho 'thử luyện' của Tô Thị A Thập Lục đã thành công rồi không?

Quả nhiên, trên người Tô Thị A Thập Lục phía dưới đã xảy ra biến hóa.

Sừng rồng của cô ấy dường như đã cao hơn một chút.

Từ một phương diện nào đó mà nói, sừng rồng cũng là một phần của cơ thể.

Như vậy, chiều cao của Tô Thị A Thập Lục vô hình trung đã tăng lên một tẹo.

Đồng thời, khí tức của Tô Thị A Thập Lục trở nên hoàn thiện hơn... tuy rằng vẫn cho người ta cảm giác nhẹ bẫng, nhưng A Thập Lục lúc này, cứ như thể cuối cùng đã có gốc rễ.

Không còn như trước đây, nhẹ nhàng như thể tùy lúc có thể tan biến.

Chủ nhân của giọng nói thần bí kia bảo Tống Thư Hàng thao tác ngầm ba 'tiểu Thập Lục', chính là mấu chốt cho sự biến hóa lần này của Tô Thị A Thập Lục.

Tốt quá rồi!

Tống Thư Hàng đánh giá Tô Thị A Thập Lục đang dần hoàn thiện trên ‘bản mệnh tinh lộ đồ’, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Phải cảm ơn chủ nhân của giọng nói thần bí vừa rồi.

“Đạo hữu, ngài còn ở đó không?” Tống Thư Hàng thử gọi một tiếng trong đầu.

“Còn đây.” Giọng nói thần bí kia đáp.

“Chuyện của A Thập Lục, cảm ơn đạo hữu.

Xin hỏi đạo hữu xưng hô thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cậu có thể gọi ta là tiểu khả ái.” Giọng nói thần bí kia đáp.

Tống Thư Hàng: “……” “Tạm biệt.” Giọng nói thần bí kia nói.

Lần này, cô ấy không ngụy trang giọng nói của mình.

Giọng nói này... có vài phần tương tự giọng nói của Tô Thị A Thập Lục, nhưng lại cho người ta cảm giác rất trưởng thành.

Mẹ của A Thập Lục?

Nếu chủ nhân của giọng nói thần bí này thật sự là mẹ của A Thập Lục...

“Vậy, có nên hỏi A Thập Lục về chuyện mẹ của cô ấy không?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thế nhưng, khi ý niệm này vừa nảy lên, cậu ấy đột nhiên lại nghĩ đến một chuyện.

Niên hội Tô Thị lần này, cậu ấy không hề thấy cha mẹ Tô Thị A Thập Lục!

A Thất tiền bối cũng chưa từng giới thiệu, A Thập Lục cũng chưa từng nhắc đến chuyện cha mẹ cô ấy.

Hơn nữa, khi ‘tứ phẩm thiên kiếp’ của Tô Thị A Thập Lục gặp chuyện, cha mẹ cô ấy cũng không hề xuất hiện, từ đầu đến cuối đều là Tô Thị A Thất lo lắng.

Kết hợp những manh mối này, rồi xét đến sự nguy hiểm và tàn khốc của nghề tu sĩ...

"Cha mẹ A Thập Lục, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên một phán đoán không mấy tốt lành.

Nếu thật sự như vậy, chuyện về 'mẹ Tô Thị A Thập Lục' sẽ không tiện trực tiếp hỏi A Thập Lục.

"Lát nữa ra ngoài, trước tiên hãy lén hỏi A Thất tiền bối xác nhận chuyện cha mẹ A Thập Lục vậy." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Chương 2570

Suy nghĩ một lát, cậu ấy lại thử hô hoán tiên tử giọng nói thần bí kia trong đầu.

Nếu đối phương còn ở đó, thì nói chuyện thêm một chút, biết đâu có thể moi ra thân phận của đối phương?

Nhưng lần này, chủ nhân giọng nói thần bí đã rời đi, không còn hồi âm nữa.

Lại là một vị tiền bối tốt bụng làm việc thiện mà không muốn lưu danh.

Thật ra Tống Thư Hàng vẫn khá thích loại tiền bối này, bởi vì đôi khi cậu ấy cũng thích làm việc tốt mà không lưu danh.

Khi Tống Thư Hàng thoát khỏi trạng thái trầm tư, cậu ấy phát hiện không biết từ lúc nào, các tiền bối trong nhóm đã rời khỏi xoáy nước lớn ‘Tán Tài Vương Tọa’ hết cả, chỉ còn lại cậu ấy và A Thập Lục, Vũ Nhu Tử.

Tô Thị A Thập Lục mở mắt ra, chậm rãi thở đều, xem ra cô ấy đã thành công dung hợp ba phân liệt thể mới này.

Tống Thư Hàng khẽ nhảy một cái, đáp xuống bên cạnh cô ấy, lên tiếng hỏi: “A Thập Lục, thử luyện của cậu hoàn thành rồi chứ?” “Cơ bản là đã kết thúc rồi, chỉ còn thiếu bước cuối cùng thôi.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nắm chặt bàn tay nhỏ, làm tư thế ‘cố lên’: “Bước cuối cùng cần tiêu hao thời gian dài để mài giũa, chỉ cần tiêu hao thời gian là được...

Nên từ một phương diện nào đó mà nói, thử luyện đã hoàn thành!” “Chúc mừng A Thập Lục.” Vũ Nhu Tử chúc mừng.

Tô Thị A Thập Lục: “Cảm ơn.” Thần thức Bạch Long tỷ tỷ lướt qua cơ thể A Thập Lục, gật đầu nói: “Về khí tức đã ổn định, tiếp theo cứ tẩm bổ tốt là được.” Tống Thư Hàng đồng tình nói: “Đúng là phải tẩm bổ, A Thập Lục cậu nhẹ quá rồi.” “Thư Hàng à, đối với thiếu nữ mà nói, cân nặng càng nhẹ thì càng là thuộc tính tốt, cậu vẫn không hiểu lòng thiếu nữ rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng: “Tiền bối ngài hiểu sao?” “Vô nghĩa, cậu không nghe thấy giọng thiếu nữ của ta sao.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đáp.

Tống Thư Hàng: “……” Không thể phản bác!

Lúc này, ngốc mao Sở Các Chủ trên đỉnh đầu cậu ấy lên tiếng nói: “À phải rồi, Vi Cân đạo hữu.” Bạch Long tỷ tỷ quay đầu hỏi: “Chuyện gì thế, ngốc mao tiên tử.” Hai vị tiên tử này không chịu thua kém nhau ở bất kỳ phương diện nào.

Ngốc mao Sở Các Chủ cười dịu dàng nói: “Mấy hôm trước ta có gặp Bạch Cốt tiên cơ, và đã giao lưu với cô ấy một chút.” “Bạch Cốt tiên cơ?

Cuối cùng cô ấy cũng xuất hiện rồi à.” Cơ thể Bạch Long tỷ tỷ không tự chủ co rút lại, nói: “Hóng hớt hóng hớt.” “Được, ta mở truyền âm nhập mật, đặt mật mã để tránh bị người khác nghe trộm.” Ngốc mao Sở Các Chủ nói.

“Trước tiên truyền mật mã cho ta.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Sau đó, Bạch Long tỷ tỷ và ngốc mao Sở Các Chủ tiến vào ‘chế độ truyền âm nhập mật có mật mã’, thì thầm riêng tư.

“Hóng hớt sẽ có bầu đấy ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp lấy cơ hội xuất hiện, dùng giọng của Cuồng Đao Tam Lãng kêu lên.

Đây là đoạn ghi âm của Tam Lãng tiền bối đã gửi trong nhóm lúc trước, không biết từ lúc nào đã bị Công Đức Xà Mỹ Nhân ghi lại.

“Mang thai sinh nở không cần sợ, bệnh viện phụ khoa XX, sản phụ khoa trăm năm, cả đời không lo, làm người phụ nữ chất lượng.” Tạo Hóa tiên tử tiếp lời hát.

Hai vị tiên tử Công Đức, Tạo Hóa lộ ra nụ cười hài lòng.

Không khí trở nên xấu hổ khó hiểu...

Thêm vào đó, Tống Thư Hàng gần đây lại hơi mẫn cảm với chủ đề ‘mang thai, tuyệt dục’.

“Trong tay Càn Khôn!” Thế là cậu ấy phất tay lớn, một lần nữa thu ba vị tiên tử vào trong tay áo.

“Đi thôi, Tống tiền bối, A Thập Lục, các tiền bối trong nhóm đều đang đợi chúng ta ở bên ngoài.” Vũ Nhu Tử bên cạnh chu đáo đổi chủ đề, xua đi không khí ngượng ngùng.

Ba người song song, từ bậc thang ‘Tán Tài Vương Tọa’ nhảy xuống, đi đến cửa ra của xoáy nước lớn.

Chỉ còn chưa đầy một giờ nữa là đến năm 2020.

“Một năm mới, một khởi đầu mới!” Tống Thư Hàng bước lớn ra khỏi xoáy nước.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục theo sát phía sau.

Vừa bước ra khỏi ‘Tán Tài Vương Tọa’... ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’ trong cơ thể Tống Thư Hàng liền như sôi trào, điên cuồng vận chuyển!

Bản thể đang bế quan ở ‘tiểu thế giới nhân tạo’ xa xôi, mở mắt ra.

Nó đã hoàn toàn tiếp nhận, dung hợp dữ liệu thông tin do Bạch 1-33 không rõ truyền đến.

Khối dữ liệu khổng lồ này, chính là một thế giới hoàn chỉnh.

Và, Hạch Tâm Thế Giới bắt đầu tiến hóa.

Dưới sự phối hợp của Bạch 1-33 không rõ, tiểu thế giới nhân tạo và Hạch Tâm Thế Giới đã hoàn thành giai đoạn đồng bộ đầu tiên. ‘Tiểu thế giới nhân tạo’ lúc này trở thành một phân căn cứ của Hạch Tâm Thế Giới, dựa vào Hạch Tâm Thế Giới.

Giữa Hạch Tâm Thế Giới và tiểu thế giới nhân tạo, xuất hiện thêm một con đường thông đạo giống như thế giới tà liên của Bạch tiền bối two.

Chỉ cần cảnh giới Tống Thư Hàng thăng cấp nữa, Hạch Tâm Thế Giới liền có thể trực tiếp dung nhập tiểu thế giới nhân tạo, trở thành một phần của bản thân.

Toàn bộ dữ liệu thế giới, vô hạn cường hóa tinh thần lực của Tống Thư Hàng.

Sức mạnh của Bạch 1-33 không rõ, cường hóa cảnh giới và năng lượng của 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Hạch Tâm Thế Giới tiến hóa, đồng thời phản hồi lại Tống Thư Hàng.

Chỉ một bước bước ra, trạng thái của Tống Thư Hàng đã bành trướng.

Cái gì mà gần đây phải kìm nén cảnh giới, nghiên cứu chân thực huyễn tượng, học tập viễn cổ ngôn ngữ các loại, đều là hư ảo!

Trước sức mạnh bành trướng, tất cả đều là hổ giấy!

“Tống tiền bối, thực lực của ngài đang tăng tốc phi mã, cứ thế này thì... sẽ bị lật xe mất.” Lúc này, giọng Vũ Nhu Tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Đúng vậy, Vũ Nhu Tử, tôi biết.” Rõ ràng chỉ còn hơn một giờ nữa là đến năm 2020, nhưng nguyện vọng ‘bình an tiến vào năm mới’ lại sắp hy sinh trước vạch đích, đây chính là sự tàn khốc của nhân sinh...

“Tôi đưa cậu chuyển vị trí.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói.

Phía dưới đang tụ tập các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ và thành viên Tô Thị Thiên Hà... nếu bị đại lão thiên kiếp một nồi hốt gọn, trời mới biết lôi kiếp sẽ cường hóa đến mức độ đáng sợ nào!

“Hai cô đừng căng thẳng, chỉ là chút thiên kiếp mà thôi.” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi: “Đừng lo, lát nữa tôi và bản thể sẽ thông qua ‘Hạch Tâm Thế Giới’ trực tiếp chuyển đến không gian vô người.

Với thực lực của tôi, Bát Phẩm thiên kiếp không làm bị thương tôi được.” Ngay cả khi một mình đối mặt với thiên kiếp, cậu ấy cũng không hề sợ hãi!

“Quả nhiên... vì nguyên nhân ‘can nhiễu’ lần đó, một số chuyện đã hơi thay đổi.” Đồng tử Vũ Nhu Tử hơi trầm xuống.

Tống tiền bối trước mắt vì sự can nhiễu của cô ấy, không có chuyện ‘tâm thương’ trong quá khứ, thân tâm đều phát triển vô cùng khỏe mạnh.

Tống tiền bối với tâm thái tốt, cơ thể khỏe mạnh sau khi trải qua nhiều kỳ ngộ hơn, tốc độ tu luyện liền tăng lên một đoạn.

Cuối cùng, thời gian độ kiếp của Tống tiền bối cũng đương nhiên được đẩy sớm lên.

Hiệu ứng Vũ Nhu Tử đảo Linh Vũ Điệp.

Chỉ là lần độ kiếp này của Tống tiền bối vô cùng quan trọng và đặc biệt, cần đúng thời gian, chờ đợi một ‘thiên thời’ quan trọng đến.

Cho nên... không thể để Tống tiền bối độ kiếp sớm.

Hãy tạm hoãn thời gian độ kiếp của Tống tiền bối, chờ thời cơ đến rồi nhất cổ tác khí, đột phá bình cảnh cảnh giới Bát phẩm, chính thức độ kiếp tấn thăng Huyền Thánh.

Nghĩ đến đây, Vũ Nhu Tử bước một bước đến bên Tống Thư Hàng, nắm lấy cánh tay cậu: “Tóm lại, để tôi giúp Tống tiền bối phanh lại trước đã.” Nói rồi, từ tay cô có một đạo sức mạnh nhu hòa phụ gia lên Nguyên Thần của Tống Thư Hàng.

Sức mạnh nhu hòa này ẩn chứa thuộc tính thời gian, vậy mà có thể xuyên qua Nguyên Thần trực tiếp ảnh hưởng đến bản thể Tống Thư Hàng, dẫn dắt và làm dịu sức mạnh đang bành trướng bên trong bản thể, tạm thời áp chế nó xuống.

Nhưng phương pháp áp chế này chỉ là trị ngọn chứ không trị tận gốc.

Một khi mất đi sự dẫn dắt và áp chế của sức mạnh Vũ Nhu Tử, sức mạnh bên trong bản thể Tống Thư Hàng sẽ lại bành trướng điên cuồng.

Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra, nghi hoặc nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

“Tống tiền bối, tạm thời chưa phải lúc tấn cấp.” Vũ Nhu Tử lên tiếng.

“Tại sao?” Tống Thư Hàng thoáng suy nghĩ rồi đột nhiên hỏi: “Bây giờ tấn cấp, sẽ có nguy hiểm sao?” Mặc dù không có ký ức tương ứng... nhưng lần đó, ở Thế giới Hắc Long, sau khi các tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần bị cuốn vào Bát phẩm Thiên kiếp, cùng nhau độ kiếp hiển Thánh, trong lòng Tống Thư Hàng luôn có một cảm giác cực kỳ bất an, day dứt không nguôi, cứ như thể ở một thời điểm nào đó, cậu đã mất đi một tiền bối quan trọng, đau buồn đến rơi lệ.

Rõ ràng chuyện như vậy chưa từng xảy ra, rõ ràng những người quan trọng bên cạnh cậu, mỗi người đều vẫn còn sống tốt.

Nhưng cảm xúc này cứ trào dâng từ sâu thẳm nội tâm cậu, không cách nào xoa dịu.

Vì vậy, từ sau ‘Thế giới Hắc Long’, mỗi lần độ kiếp, Tống Thư Hàng đều cố gắng hết sức tránh né khả năng ‘tổ đội độ kiếp’, tránh để người khác bị cuốn vào Thiên kiếp của mình.

Lần trước, cùng Tô Thị A Thập Lục bị thủ đoạn Thiên Đạo Bạch lưu lại đưa đến ‘quá khứ’ để song nhân độ kiếp, đó là yếu tố bất khả kháng.

Giờ đây, thấy Vũ Nhu Tử tương lai áp chế độ kiếp của mình, trong lòng Tống Thư Hàng lập tức nổi lên một suy đoán...

Chẳng lẽ nếu mình độ kiếp bây giờ, sẽ dẫn đến nguy cơ lớn?

Nên Vũ Nhu Tử tương lai mới đến ngăn cản mình?

“Không hẳn là nguy hiểm, chỉ là thời cơ không đúng.” Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng lắc đầu nói.

“Vậy những người khác có nguy hiểm không?” Tống Thư Hàng suy tư hỏi.

Nếu cậu không nguy hiểm, vậy liệu lần độ kiếp này, cậu có lại cuốn những người khác vào Huyền Thánh kiếp của mình không?

“Tống tiền bối cứ yên tâm đi, chắc sẽ không có ai khác độ kiếp cùng tiền bối đâu.” Vũ Nhu Tử an ủi, nhưng cô không nói chắc chắn.

Dù sao vì lần can thiệp trước của cô, rất nhiều chuyện đã thay đổi.

Ngoài ra, dù không có sự cố của Đồng Quái tiền bối, Cổ Hồ Quan tiền bối và Điềm Điềm tiên tử, Tống tiền bối vẫn trưởng thành hơn rất nhiều.

Điều này, thật sự không còn gì tốt hơn.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

“Chúng ta hãy đến Thế giới Hạch Tâm của Thư Hàng trước đã.” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

Dù Thư Hàng muốn độ kiếp lúc nào, bây giờ cứ rời khỏi ‘Niên Hội Thiên Hà Tô Thị’ rồi tính sau.

Phía dưới có nhiều tiền bối của Cửu Châu Nhất Hào Quần và các tu sĩ Tô Thị như vậy, ở lại đây luôn là một ẩn họa.

“Được, lát nữa sẽ để lại lời nhắn cho Tô Thị A Thất tiền bối và Hoàng Sơn tiền bối.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, liền đưa Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cùng chuyển đến ‘Thế giới Hạch Tâm’. ......

Thế giới Hạch Tâm, bên cạnh hồ nước của Sở các chủ.

Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục hiện thân.

Chương 2571

“Để tôi nhắn tin cho A Thất.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Vậy tôi sẽ báo cáo tình hình với Hoàng Sơn tiền bối.” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra.

Cậu đã để lại một lối đi nhỏ ở vị trí Thiên Hà Tô Thị để truyền tín hiệu.

Hai tay Vũ Nhu Tử vẫn nắm chặt cánh tay Tống Thư Hàng, phụ trách áp chế sức mạnh đang bành trướng trong cơ thể cậu. ********** Niên Hội Thiên Hà Tô Thị.

Hoàng Sơn Tôn Giả nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn về phía nơi Tống Thư Hàng ba người biến mất.

“Thư Hàng tiểu hữu định làm gì vậy, sao đột nhiên đưa Tiểu Thập Lục và Vũ Nhu Tử biến mất?” Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc nói.

Tô Thị A Thất vuốt cằm: “Nếu chỉ là đưa A Thập Lục đi, ta còn có chuẩn bị tâm lý.

Nhưng còn đưa cả Vũ Nhu Tử đi làm gì?” “Oa ~ A Thất, Thiên Hà Tô Thị đã chuẩn bị tâm lý rồi sao?” Lệ Chi Tiên Tử cười hỏi.

“Hả?” Tô Thị A Thất ngẩn ra, rồi xua tay nói: “Không phải không phải, Lệ Chi Tiên Tử hiểu lầm rồi, ta không phải ý đó.

Trước khi Niên Hội bắt đầu, A Thập Lục đã nói với ta, nhân lúc Niên Hội, nàng có vài chuyện muốn nói riêng với Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Nên nếu nàng đưa Thư Hàng tiểu hữu đi, ta có thể hiểu.

Bất quá... về phương diện tình cảm, Thiên Hà Tô Thị ít nhiều cũng nên có chút chuẩn bị tâm lý chứ.” Dù sao lần trước, Tống Thư Hàng tiểu hữu và Tiểu Thập Lục cùng nhau hiển Thánh giảng pháp.

Chuyện này, tu luyện giả chư thiên vạn giới đều đã thấy rồi.

Mất mặt Thánh ngàn năm thứ nhất lại lớn như vậy, Thiên Hà Tô Thị đương nhiên cũng phải cân nhắc vấn đề tình cảm có thể tồn tại giữa Tô Thị A Thập Lục và Tống Thư Hàng.

Đang nói chuyện, điện thoại của Tô Thị A Thất và Hoàng Sơn Tôn Giả đồng thời reo.

Hai người đồng bộ rút điện thoại ra xem.

Rồi, biểu cảm trên mặt Tô Thị A Thất và Hoàng Sơn Tôn Giả bắt đầu chuyển sang ‘chế độ đồng bộ’, hai người đầu tiên cau mày, ngay sau đó vẻ mặt kinh ngạc, rồi lại khôi phục bình tĩnh.

“Tin nhắn của Thư Hàng tiểu hữu.” Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

“Tin nhắn của Tiểu Thập Lục.” Tô Thị A Thất đồng thời nói.

Bắc Hà Tán Nhân hỏi: “Có phải xảy ra chuyện gì không?” “Là vấn đề của Thư Hàng tiểu hữu.” Hoàng Sơn Tôn Giả đưa tay vỗ vỗ ngực trái, tim mình, tắc tắc.

“Thư Hàng nó, có lẽ lại sắp tấn cấp rồi.” Tô Thị A Thất dùng ngữ khí nặng nề nói.

Bắc Hà Tán Nhân: “……” “Tính toán thời gian thì, đúng là cũng gần đến rồi.” Dược Sư gật đầu nói.

“Tháng này chắc là hơi trễ rồi, trước đây toàn tấn cấp vào giữa tháng, tháng này đã kéo đến ngày cuối cùng của cuối tháng, thậm chí là giờ cuối cùng.” Giang Tử Yên phu xướng phụ tùy nói.

Diệt Phượng Công Tử xoa xoa thái dương: “Vậy A Thập Lục và Vũ Nhu Tử chạy qua hóng chuyện gì?

Chẳng lẽ lại muốn chơi tổ đội độ kiếp?” “Tổ đội độ kiếp?” Một vị cư sĩ đẹp trai hai mắt sáng lên.

“Không phải, A Thập Lục nói, Vũ Nhu Tử đang giúp Tống Thư Hàng điều tiết năng lượng… Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột, nên Thư Hàng tiểu hữu cần chút thời gian chuẩn bị để đối mặt với Thiên kiếp.

Chắc không phải tổ đội độ kiếp đâu.” Tô Thị A Thất đáp.

Khi tu sĩ đối mặt với Thiên kiếp, nhất định phải chuẩn bị rất nhiều thứ, đó là thường thức.

Thư Hàng tiểu hữu cần chuẩn bị đồ đạc, cũng có thể hiểu được.

“Ta đi nói với tộc nhân Tô Thị một chút tình hình, biết đâu đầu năm tới, chúng ta lại có thể thấy Thư Hàng tiểu hữu lần thứ năm đăng đài giảng pháp.” Tô Thị A Thất cất điện thoại, đi về phía tộc nhân của mình. ********** Thế giới Hạch Tâm.

Tô Thị A Thập Lục, Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử ngồi đối diện Sở các chủ, sáu con mắt đều nhìn chằm chằm Sở các chủ.

Sở các chủ: “……” “Khi nào mới là thời cơ tốt để tôi độ kiếp?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Tôi nhớ, phải là khi trời đất xuất hiện đại biến hóa.” Vũ Nhu Tử đáp.

“Trời đất đại biến?” Tống Thư Hàng nhớ lại những thay đổi gần đây ở hiện thế.

Bây giờ Thiên Đạo Cầu sắp mãn nhiệm, Thiên Đạo Di Thuế Cầu khắp nơi tìm kiếm, tà vọng ngấm ngầm nảy sinh...

Cho người ta một cảm giác như một bộ phim bom tấn sắp được trình chiếu vậy.

“Vậy bây giờ chúng ta cứ ngồi chờ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Sở các chủ: “……” Nói thật, các ngươi chớp chớp mắt làm gì vậy, sao cứ phải ngồi ngay ngắn trước mặt ta, nhìn chằm chằm ta?

Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở: “Thư Hàng, cậu có thể nhân lúc này làm một số công tác chuẩn bị trước khi độ kiếp.” Những lần Tống Thư Hàng độ kiếp trước đây, Thiên kiếp đều nói đến là đến, căn bản không cho người ta cơ hội chuẩn bị.

Trong ký ức của cô, cho đến nay, Tống Thư Hàng vẫn chưa từng thử qua ‘Độ Kiếp Đại Trận’.

Lần này, có Vũ Nhu Tử thay cậu tạm thời áp chế sức mạnh bành trướng của bản thể, giành được một ít thời gian chuẩn bị, đương nhiên phải tận dụng thật tốt.

“Chuẩn bị trước khi độ kiếp... thật sự có chút không quen.” Tống Thư Hàng cảm thán.

Không biết từ lúc nào, cậu đã quen với việc bất cứ lúc nào, bất cứ đâu cũng trực diện đối đầu Thiên kiếp.

Sở các chủ hơi nổi lên, nói: “Cái ngươi sắp độ là Bát phẩm Huyền Thánh kiếp, Độ Kiếp Đại Trận không có tác dụng.

Vậy nên, trước tiên hãy xem có những ‘vật phẩm’ nào có thể mang vào Thế giới Thiên kiếp.” Những vật phẩm trên người Tống Thư Hàng rất phong phú, nhưng đáng tiếc có rất nhiều vật phẩm chỉ có thể dùng ở hiện thế, một khi mang vào Thế giới Thiên kiếp, sẽ tạo ra hiệu ứng đặc biệt [Tổ đội độ kiếp], tăng cường uy lực Thiên kiếp.

Nếu không, với một thân thần trang cùng các loại vật phẩm của Tống Thư Hàng, Cửu phẩm Thiên kiếp cũng có thể đối đầu.

“Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu phất tay một cái, chuyển Tạo Hóa, Công Đức và Vũ Nhu Tử da đen từ 'Tụ Lý Càn Khôn' ra ngoài.

"Vũ Nhu Tử da đen và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cứ ở lại Thế giới Hạch Tâm đi." Cậu lên tiếng nói.

Thân là Tâm Ma, Vũ Nhu Tử da đen và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tốt nhất vẫn không nên mang vào không gian Thiên kiếp, tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân gật đầu, nàng há miệng phun ra Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, giao nó cho Vũ Nhu Tử da đen tạm thời bảo quản.

"Tạo Hóa Tiên Tử cũng ở lại đi...

Cô vào đó cũng không giúp được Tống Thư Hàng." Bạch Long Tả Tả nhắc nhở.

Tạo Hóa Tiên Tử lần này ngoan ngoãn gật đầu, nói với Tống Thư Hàng: "Tống, a ngốc ngốc ngốc ~" Tống Thư Hàng đáp: "Cũng được, vậy chuyện đi tìm 《Nho Điển》 của Thánh Nhân, giao cho tiên tử cô vậy." Lần trước cậu dụ tiểu hào phân thân của Bàn Cầu Đại Lão đến 'Tán Tài Vương Tọa' làm tiền đặt cược, sau khi Tam Nhãn tiền bối và Hí Tinh Mã cùng nhau tiến hành cá cược bốn người, Hí Tinh Mã tiền bối trở thành người thắng cuộc cuối cùng.

Tuy nhiên cuối cùng, trước khi rời đi, hắn đã ném tất cả bảo vật thắng được cho Tống Thư Hàng.

Vì vậy...

Tống Thư Hàng mới là người đàn ông cười đến cuối cùng.

Ván cược lần đó vừa mạnh mẽ vừa phong phú, bao gồm bản thiết kế của Tam Nhãn tiền bối, 'Quyền Năng Không Gian' của tiểu hào phân thân Bàn Cầu Đại Lão và manh mối về nơi cất giữ chí bảo 《Nho Điển》 của Nho gia Thánh Nhân.

Để tránh đêm dài lắm mộng, Tạo Hóa Tiên Tử đề nghị, nhân lúc Tống Thư Hàng đi độ kiếp, nàng sẽ đi tìm vị trí của 《Nho Điển》 của Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng lấy thông tin về nơi cất giấu 《Nho Điển》 của Nho gia Thánh Nhân ra, giao cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ nhận lấy thông tin: “Tống ~ a ngốc ngốc ~” “Không có gì, nhưng phần thông tin này do Bàn Cầu Đại Lão cung cấp, nên nơi cất giữ 《Nho Điển》 rất có thể đầy rẫy nguy cơ.

Khi Tạo Hóa Tiên Tử đi tìm Nho Điển, nhất định phải cẩn thận.

Nếu thật sự có nguy hiểm thì hãy đến Chi Viên Nho gia tìm kiếm, hoặc chờ tôi độ kiếp xong ra ngoài.” Tống Thư Hàng dặn dò.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu: “Hắc u u ~” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đưa tay mở một lối ra của Thế giới Hạch Tâm, tọa độ đặt ở cảnh giới An Lạc.

Tạo Hóa Tiên Tử vẫy tay chào mọi người, rồi nhấc vạt váy Nho gia lên, rời khỏi Thế giới Hạch Tâm.

Bên cạnh, Sở các chủ hỏi Bạch Long tiên tử: “Cô nghe hiểu không?” “Nghe hiểu mới lạ đó chứ!” Bạch Long Tả Tả nói.

Những người có mặt ở đây, trừ Tống Thư Hàng ra, e rằng chỉ có @#%× tiên tử mới có thể hiểu được ý nghĩa của chuỗi ‘Tống a ngốc, Tống a đần, Hắc u u’ mà Tạo Hóa Tiên Tử muốn biểu đạt.

“Cảm ứng tâm linh?” Thạch Bi Đạo Hữu suy đoán.

“Đừng có mơ, Tống Thư Hàng sao có thể nắm giữ pháp thuật cao cấp như vậy?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng: “……” “À đúng rồi, sợi tóc đó của ta, đến lúc đó ta sẽ làm rỗng năng lượng bên trong nó, để nó đi cùng ngươi vào Thế giới Thiên kiếp.” Sở các chủ lại nói.

Sợi tóc ngu ngốc (Sở Ngốc Mao) đã làm rỗng năng lượng, nó sẽ chỉ là một sợi tóc bình thường, không gây ra dị biến Thiên kiếp.

Đến lúc đó, mặc dù không thể cung cấp pháp thuật và năng lượng giúp Tống Thư Hàng, nhưng có thể cho cậu một số kinh nghiệm và kiến thức chỉ dẫn.

Tiện thể, nó có thể phát sóng trực tiếp toàn bộ quá trình ‘độ kiếp’ của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng cảm kích nói.

“Kiểm tra trạng thái pháp khí, số lượng đan dược, linh thạch một lượt đi.” Bạch Long Tả Tả nhắc nhở.

“Ba mươi ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí vừa mới thăng cấp xong, trạng thái tốt, đan dược hồi phục linh lực cũng có, tôi cũng chuẩn bị một ít Hoạt Tuyền để trong không gian ‘Càn Khôn Thủ Xuyến’.

Lực lượng công đức trong Bình Thiên Quan đã đầy, linh thạch cũng có một ít...

Nếu nạp tiền, còn có một phiếu ưu đãi giảm giá năm mươi phần trăm có thể sử dụng.

Trạng thái của Thạch Bi Đạo Hữu cũng không tệ.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Xin lỗi, nếu đối đầu Thiên kiếp thì tôi không thể giúp cậu được.” Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Nó là pháp khí của Thiên Đạo Bạch.

“Cũng phải, thật đáng tiếc, nếu có thể, tôi thật sự muốn đưa Thạch Bi Đạo Hữu cùng đối đầu Thiên kiếp.

Trong số rất nhiều đại lão tôi từng đối đầu, Thiên kiếp đại lão đối đầu là sảng khoái nhất.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Chỉ cần không phải tổ đội độ kiếp, đối đầu Thiên kiếp cũng rất thú vị.

Thạch Bi Đạo Hữu: “……” “Nói đến việc đối đầu Thiên kiếp đại lão, tôi đột nhiên có một ý tưởng.” Tống Thư Hàng nói xong, đưa tay xoa xoa eo mình: “Nếu tôi tự cắt mình làm đôi, sau đó dùng ‘Lực lượng công đức’ lấp đầy, đến khi độ Huyền Thánh kiếp thì đưa nửa thân thể đó vào độ kiếp, có được không?” Đây là cậu nhớ đến thao tác của Bạch tiền bối.

Bây giờ Bạch tiền bối đang ở trạng thái một chia làm hai, một nửa ở lại Thế giới Cửu phẩm Thiên kiếp, một nửa ở bên ngoài nghiên cứu 《Kế Hoạch Tạo Thần》.

Nếu kế hoạch này khả thi... cậu đưa nửa thân thể vào, cho dù không may bị Thiên kiếp đánh thành tro bụi, nửa thân thể còn lại vẫn có thể dùng Tổng Cương Thiên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, tái sinh phần thân thể thành tro bụi kia.

“Tôi nghĩ nếu cậu làm vậy, khả năng lớn nhất là cả hai nửa thân thể đều bị kéo vào Thế giới Thiên kiếp, nói không chừng còn tính cho cậu hai cái đầu người, uy lực Thiên kiếp tăng gấp bội.” Quy tiền bối không biết từ lúc nào đã bò đến, nói: “Bạch Thánh là khi độ kiếp, tự cắt mình ra, đưa nửa thân thể ra ngoài, khác với trình tự thao tác của cậu.

Chương 2572

Cậu không có thủ đoạn đưa nửa thân thể mình ra khỏi Thế giới Thiên kiếp, nên đừng nghĩ nhiều nữa.” Tống Thư Hàng nghe vậy, hắc hắc cười một tiếng.

Cậu mở chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, kéo Bạch tiền bối ra và gửi một tin nhắn: “Bạch tiền bối, có rảnh không?

Tôi muốn hai thanh ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên bản Phá Tiểu Hắc Ốc’, dùng để độ kiếp.” “Cậu sắp độ kiếp rồi sao?

Đợi chút, tôi thêm một người cho cậu.” Bạch tiền bối đáp.

Một lát sau.

Trong đầu Tống Thư Hàng vang lên một tiếng nhắc nhở.【Đinh ~ Quản lý viên ‘A Bạch’ mời ‘Bạch Cốt Tiên Cơ’ tham gia danh sách ‘Tu Chân Liêu Thiên’.】Đối mặt với thao tác đột ngột của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng vô cùng bình tĩnh.

Chuyện cơ bản thôi mà, đừng làm quá, ngồi xuống hết đi.

Mặc dù chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ là năng lực thiên phú được diễn hóa từ ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ của cậu, nhưng các vị đại lão trong danh sách bạn bè thao tác kỳ quái liên tục, Tống Thư Hàng đã sớm quen rồi.【Đinh ~ Bạch Cốt Tiên Cơ đồng ý lời mời, thêm Bá Tống vào danh sách bạn bè, chú thích: Khoa xương.】Tống Thư Hàng: “……” Ngoài việc các đại lão có rất nhiều thao tác cơ bản, bản thân Tu Chân Liêu Thiên thao tác cũng vô cùng “ngầu”.

Đặc biệt là ở khoản chú thích biệt danh, thiên phú độc đáo.

Ánh mắt Tống Thư Hàng quét một lượt danh sách bạn bè trong

‘Tu Chân Liêu Thiên’, sau đó cậu nhẹ nhàng lướt tay, kéo ba vị tiên tử [Tô Hung (gạch bỏ) Tần Thủ] Sở các chủ, [Khoa xương] Bạch Cốt Tiên Cơ, [Kim Long Vi Cân] Bạch Long Tả Tả ra ngoài, tách riêng vào một nhóm nhỏ: nhóm giao lưu Tống Mộc Đầu.

Sau khi hoàn thành thao tác, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

“Cậu vừa làm gì vậy?” Sở các chủ đột nhiên hỏi.

Mặc dù nàng không thể cảm ứng được hành vi phân nhóm của Tống Thư Hàng, nhưng bản năng của Trường Sinh Giả mách bảo nàng rằng Tống Thư Hàng vừa lén lút làm gì đó liên quan đến nàng.

Bạch Long Tả Tả cũng quay đầu nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, trực giác của nàng còn trên cả Sở các chủ.

“À, vừa rồi ‘Bạch Cốt Tiên Cơ’ đã tham gia vào danh sách bạn bè của tôi.

Không ngờ hai vị tiền bối trực giác lại nhạy bén như vậy.” Tống Thư Hàng đẩy đẩy mặt nạ, điềm tĩnh nói.

Sở các chủ: “……” Bạch Long Tả Tả: “……” Cùng lúc đó, Bạch Cốt Tiên Cơ gửi một tin nhắn cho Tống Thư Hàng. 【Khoa xương】 Bạch Cốt Tiên Cơ: “Bá Tống Huyền Thánh?

Vậy mà thật sự có thể giao lưu?

Đây là năng lực thiên phú gì của ngươi vậy?” “Tu sĩ bọn ta, luôn phải theo kịp thời đại.

Không tiến bộ, sẽ bị đào thải.” Tống Thư Hàng đáp. 【Khoa xương】 Bạch Cốt Tiên Cơ: “……Khoa xương là ý gì?” “Đây là một biệt danh hệ thống, là biệt danh được hệ thống ‘Tu Chân Liêu Thiên’ tự động thu thập một số thông tin của Bạch Cốt Tiên Tử người mà hình thành.

Nếu Bạch Cốt Tiên Cơ người không thích, tôi có thể thay đổi giúp người.” Tống Thư Hàng đáp.

Đương nhiên, kỹ thuật thay đổi biệt danh... vẫn phải tăng cường thêm một chút.

Sở các chủ là bài học nhãn tiền.

“Để lần sau ta nghĩ ra biệt danh yêu thích rồi đổi sau.

Bạch Thánh Quân đi chế tác ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên bản Phá Tiểu Hắc Ốc’, lát nữa ngươi mở Thế giới Hạch Tâm ra nhận phi kiếm.” Bạch Cốt Tiên Cơ bất ngờ dễ nói chuyện.

“Cảm ơn Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng gửi một tin nhắn cho Bạch tiền bối.

Lần này độ ‘Bát phẩm Lôi kiếp’, cậu phải tranh thủ phong ấn một đợt Lôi kiếp, sau này làm bữa nhỏ cho Bạch tiền bối.

“Ta có một chuyện muốn hỏi ngươi.” Bạch Cốt Tiên Cơ lại gửi tin nhắn.

Tống Thư Hàng: “Tiên tử xin cứ nói.” “Ngươi thật sự không phải con riêng của Tống Mộc Đầu chứ?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Mặc dù đã nhận được câu trả lời từ Bạch Thánh, Thất Tu Thánh Quân và những người khác, nhưng nàng vẫn muốn hỏi trực tiếp Bá Tống Huyền Thánh thì mới yên tâm được.

Tống Thư Hàng: “……Đương nhiên không phải, tôi năm nay mười tám, qua năm là mười chín.

Tiên tử người chỉ cần nghĩ một chút, Tống Mộc Đầu từ thời viễn cổ đã tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh, sớm đã tuyệt dục rồi.” “Ngươi nói rất có lý.” Bạch Cốt Tiên Cơ sau khi nhận được câu trả lời từ Tống Thư Hàng, trong lòng triệt để yên tâm.

Chuyện không liên quan đến mình thì không sao, nhưng liên quan đến mình thì sẽ rối loạn.

“À đúng rồi, nghe nói Bá Tống Huyền Thánh người cảnh giới thực sự vẫn là Thất phẩm, nhưng sắp tới lại phải độ kiếp...

Vậy người cũng không còn xa tuyệt dục, đã chuẩn bị chưa?” Bạch Cốt Tiên Cơ lại bổ sung một câu.

Tống Thư Hàng: “……” Xát muối vào tim rồi, Bạch Cốt Tiên Tử.

“Độ kiếp có nắm chắc không?” Bạch Cốt Tiên Cơ lại hỏi.

“Chỉ cần không xảy ra ngoài ý muốn, thì có chút nắm chắc.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu bây giờ đặc biệt cẩn thận, ngay cả cờ cũng không dám cắm.

Đối diện, Bạch Cốt Tiên Cơ suy nghĩ một lát rồi lại gửi tin nhắn: “Bí pháp của ta ‘Mảnh Xương Lớn Tống Mộc Đầu’ và ‘Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của ngươi là một bộ...

Nếu ngươi có hứng thú, ta sẽ truyền khẩu quyết bí pháp cho ngươi.” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Bạch Cốt Tiên Cơ chẳng lẽ bị uy hiếp?

Ngay cả bí pháp át chủ bài cũng chủ động tặng người?

Chẳng lẽ bị Bạch tiền bối nắm được nhược điểm gì?

“Trước đó trong cuộc quyết đấu với Côn Vương, ngươi đã giúp ta một tay.

Sắp tới ngươi độ kiếp, ta cũng không có gì có thể giúp được.

Bất quá, bí pháp này là do có người lượng thân chế tạo cho ta, ta cũng không biết ngươi có nắm giữ được không.” Bạch Cốt Tiên Cơ lại giải thích.

Nói rồi, Bạch Cốt Tiên Cơ lại truyền cho Tống Thư Hàng một chương nội dung lớn, chính là khẩu quyết bí pháp 【Mảnh Xương Lớn Tống Mộc Đầu】 và bí quyết thi pháp.

Tên bí pháp này, thật sự là 'Mảnh Xương Lớn Tống Mộc Đầu' ư?

Tống Thư Hàng lại lén lút gửi một tin nhắn cho Bạch tiền bối: "Bạch tiền bối, sao Bạch Cốt Tiên Cơ đột nhiên quyết định tặng tôi bí pháp át chủ bài?" Nói thật, cậu bây giờ sắp độ kiếp, bí pháp át chủ bài kiểu này đưa cho cậu, cũng không có thời gian học tập.

"Bạch Cốt Tiên Tử dường như đã xác định cậu có quan hệ với 'Tống Mộc Đầu' kia... nên mới đưa ra quyết định này." Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: "……" "Ngoài ra, 'Tống Mộc Đầu' trong miệng Bạch Cốt Tiên Tử dường như là Tống Nhất." Bạch tiền bối lại nói.

"Vâng." Tống Thư Hàng gật đầu.

Về Tống Mộc Đầu, manh mối có hạn.

Mặc dù có rất nhiều suy đoán...

"Bá Tống đạo hữu, nếu ngươi còn chút thời gian trước khi độ kiếp, không bằng thử tu luyện bí pháp Bạch Cốt Cự Nhân của ta." Lúc này, Bạch Cốt Tiên Cơ lại gửi tin nhắn đến: "Bí pháp này, nhập môn vô cùng dễ dàng.

Nếu thể chất của ngươi phù hợp, sẽ học được ngay." Tống Thư Hàng: "……" Tại sao cảm giác Bạch Cốt Tiên Cơ đang mong chờ, mong chờ cậu nắm giữ bí pháp 'Mảnh Xương Lớn Tống Mộc Đầu' này vậy?

"Ba ~" Sở các chủ trong Hoạt Tuyền phun ra một cái bong bóng: "Cậu đang nói chuyện với Bạch Cốt Tiên Cơ à?" "Vâng, nàng ấy đã truyền khẩu quyết bí pháp Bạch Cốt Cự Nhân khi chiến đấu với Côn

Vương trước đây cho tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ: “!!!” Bạch Cốt Tiên Cơ sẽ không thật sự coi Tống Thư Hàng là con riêng của Tống Mộc Đầu chứ?

“Cậu học thử xem sao?” Bạch Long Tả Tả nói.

“Tôi xem nội dung chi tiết của bí pháp trước đã.” Tống Thư Hàng từ lịch sử trò chuyện lại kéo ra nội dung bí pháp ‘Mảnh Xương Lớn Tống Mộc Đầu’ mà Bạch Cốt Tiên Cơ gửi tới, đọc kỹ từ đầu đến cuối một lượt.

Một lát sau.

“Học được chưa?” Bạch Long Tả Tả nói.

“Không hiểu gì cả.” Tống Thư Hàng thành thật đáp.

Đây đâu phải đao pháp, cũng không phải công pháp luyện thể hay quyền pháp, cậu đọc từ đầu đến cuối, cứ như đọc thiên thư vậy.

“Công pháp để ta xem thử...

Thôi, không xem, không xem.” Sở các chủ lại chìm nửa thân vào suối nước.

Công pháp này, vừa nhìn đã thấy dấu vết Tống Mộc Đầu nhúng tay vào sáng tác, nàng không muốn xem.

“Bá Tống đạo hữu, thế nào rồi, học được chưa?” Bạch Cốt Tiên Cơ gửi tin nhắn mới đến.

“Không hiểu gì cả.” Tống Thư Hàng cũng đáp lại.

Bạch Cốt Tiên Cơ thở dài: “Ngươi quả nhiên không phải hắn.” Sau đó, Bạch Cốt Tiên Cơ liền không trả lời nữa.

Tống Thư Hàng: “……” Thời gian dần trôi.

Cậu lấy điện thoại ra xem giờ.

Chỉ còn 1 phút 2 giây nữa là đến năm 2020 tươi đẹp.

Tống Thư Hàng cất điện thoại, khẽ nói: “Còn một phút nữa.” Càng đến thời khắc cuối cùng, càng phải giữ cảnh giác.

Trong lịch sử có vô số tiền bối đã gục ngã trước vạch đích gần với thành công. 【Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên bản Phá Tiểu Hắc Ốc đã chế tác xong, mở kênh Thế giới Hạch Tâm ra, ta sẽ giao chúng cho cậu.】Lúc này, Bạch tiền bối dùng chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ gửi tin nhắn đến. 【Cảm ơn Bạch tiền bối!!!】Tống Thư Hàng nhanh chóng mở kênh Thế giới Hạch Tâm và hiện thế.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch tiền bối lặng lẽ xuất hiện bên cạnh cậu cùng gói hàng xuyên không gian...

Năng lực nắm giữ ‘thiên phú không gian’ của Bạch tiền bối đã lên một tầm cao mới.

Bên trong gói hàng xuyên không gian, tổng cộng có sáu thanh ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên bản Phá Tiểu Hắc Ốc’ với chất liệu khác nhau.

Có loại làm từ cành cây yêu quái khinh vũ, có loại làm từ thân cây Tống Thư Hàng, có loại làm từ cành cây ánh sáng công đức của Bạch tiền bối, mỗi loại hai thanh.

Phi kiếm với chất liệu khác nhau, thích hợp với môi trường khác nhau.

Chương 2573

Ngoài ra, Tống Thư Hàng vốn chỉ muốn hai thanh phi kiếm, nhưng Bạch tiền bối lại gửi cho cậu một hơi sáu thanh.

Đây là lựa chọn sau khi Bạch tiền bối đã suy nghĩ kỹ càng.

Tống Thư Hàng cất sáu thanh ‘phi kiếm dùng một lần’ đi, trong lòng tự tin độ qua Bát phẩm Huyền Thánh kiếp lại tăng cường thêm mấy phần.

Trong Hoạt Tuyền, Sở các chủ lên tiếng hỏi: “Còn có thứ gì bỏ quên không?” “Trang bị, đan dược, trạng thái, vật phẩm, đều không vấn đề.

Bây giờ, chỉ chờ thời cơ mà Vũ Nhu Tử nói đến.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy cậu còn gì hối tiếc không?

Nhân lúc Thiên kiếp chưa giáng xuống, cậu có gì hối tiếc có thể nói với chúng ta?” Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Tống Thư Hàng: “……” “Để tôi dịch giúp Thạch Bi Đạo Hữu nhé: có muốn viết di chúc trước khi độ kiếp không?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Thực tế, tu sĩ giới tu luyện trước khi độ kiếp, có rất nhiều người đều sẽ lập di chúc trước một bước, đề phòng vạn nhất.” Tống Thư Hàng chủ động lọc bỏ lời của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, và đưa tay thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》×20 cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Lần này không phải bị Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đâm vào tim, thuần túy là gần đây rất lâu rồi không thi triển tà thuật cho Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, nên tiện tay làm một cái.

Thực ra, nói đến ‘hối tiếc’ thì đương nhiên là có.

Hối tiếc lớn nhất mà Tống Thư Hàng sắp phải đối mặt bây giờ, chính là sự kiện Bát phẩm Huyền Thánh tuyệt dục.

Nhưng phanh lại cảnh giới còn không phanh được, cậu còn có thể làm gì?

Nếu là tu sĩ bình thường, trước khi tấn thăng Bát phẩm, có thời gian dài để tìm một vị tiên tử, từ từ hẹn hò, kết thành Đạo lữ, lưu lại huyết mạch.

Nhưng tốc độ tấn cấp của cậu quá nhanh...

Cậu căn bản không có thời gian để hẹn hò tử tế như người đồng lứa.

Tống Thư Hàng nhìn sang Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Vũ Nhu Tử có thể nói là phù hợp với hình mẫu nửa kia lý tưởng của đa số tu sĩ nam tính.

Nhưng, giữa Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng, từ đầu đến cuối đều chưa từng nảy sinh tia lửa tình yêu.

Vũ Nhu Tử từ trước đến nay chưa từng cân nhắc chuyện ‘Đạo lữ’, đối với cô bây giờ, Đạo lữ tuyệt đối không quan trọng bằng ‘những chuyện vui’.

Có lẽ Vũ Nhu Tử tương lai sẽ có thay đổi, ví dụ như Vũ Nhu Tử tương lai trong mỗi hành động thậm chí tràn ngập khí chất thục nữ...

Nhưng Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử hiện tại, căn bản không có ý định ‘trở thành Đạo lữ của đối phương’.

Tô Thị A Thập Lục cũng phù hợp với hình mẫu nửa kia lý tưởng của đa số nam tính, nàng và Vũ Nhu Tử là hai phong cách khác nhau.

Hơn nữa, tính cách Tô Thị A Thập Lục trưởng thành hơn Vũ Nhu Tử một chút...

Nếu cho nàng và Tống Thư Hàng thêm chút thời gian nữa, tình cảm hai người ấm lên thêm một chút, tiến thêm một bước nữa, thì có thể thuận theo tự nhiên mà kết thành Đạo lữ.

Thậm chí bây giờ, giữa hai người đã có hương vị của hình bóng Đạo lữ sơ khai, nhưng để trở thành quan hệ Đạo lữ song tu, vẫn cần thêm chút thời gian.

Mà Tống Thư Hàng, lại không có thời gian!

Bây giờ, điều duy nhất đáng mừng là Tống ba ba và Tống mụ mụ đã lấy lại thanh xuân.

Với trạng thái vợ chồng của họ, sau khi sinh xong đứa thứ hai, nói không chừng còn có thể sinh đứa thứ ba?

“Tống tiền bối đang cân nhắc chuyện Huyền Thánh tuyệt dục phải không?” Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng, một câu nói thẳng ra nội tâm của Tống Thư Hàng lúc này.

“Ha ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng, che giấu việc mình bị nói trúng tim đen.

Rõ ràng đã đeo mặt nạ rồi, tại sao Vũ Nhu Tử vẫn đọc được suy nghĩ trong lòng cậu?

Tô Thị A Thập Lục bên cạnh đột nhiên đưa tay, nắm lấy bàn tay Tống Thư Hàng.

Bàn tay nhỏ mềm mại, nắm chặt lấy bàn tay lớn của Tống Thư Hàng, đây là ý mà nàng muốn biểu đạt.

Tống Thư Hàng trong lòng ấm áp, nhẹ nhàng nắm chặt bàn tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục.

“Tống tiền bối, thực ra chuyện Bát phẩm Huyền Thánh tuyệt dục, không phải là tuyệt đối.

Thậm chí cho dù đến cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên, cũng không cần triệt để tuyệt vọng.” Vũ Nhu Tử từ từ nói.

Sở các chủ trong Hoạt Tuyền ngáp một cái, lên tiếng nhắc nhở: “Trường Sinh Chi Đạo.” Nếu có thể bước ra ‘Trường Sinh Chi Đạo’ liên quan đến thuộc tính ‘sinh mệnh’, đừng nói là Bát phẩm Huyền Thánh, cho dù là tấn thăng đến cảnh giới Trường Sinh Giả, cũng không cần lo lắng vấn đề tuyệt dục.

Ví dụ...

Trình Lâm.

“Hoài Dựng Chi Đạo?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên, ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ ở mắt trái bắt đầu sáng rực.

Thạch Bi Đạo Hữu: “Phốc ~” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Phốc...” “Đừng nhìn chằm chằm ta!” Sở các chủ tránh ánh mắt Tống Thư Hàng.

Mặc dù với cảnh giới của nàng sẽ không bị ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’ ảnh hưởng, nhưng không có nghĩa là nàng thích bị ‘Hoài Dựng Chi Nhãn’ nhìn chằm chằm.

Quy tiền bối bên cạnh cũng đứng dậy né tránh.

Vũ Nhu Tử hi hi cười một tiếng, bổ sung: “Vì vậy, Tống tiền bối người có thể yên tâm độ kiếp.” Tống Thư Hàng khẽ ho, vội vàng thuận thế chuyển chủ đề: “Tôi độ kiếp khi nào, ‘thời cơ’ mà chúng ta đang chờ là khi nào?” “Thời cơ...

Ơ?

Đợi chút!” Vũ Nhu Tử đột nhiên dùng sức nắm chặt cánh tay Tống

Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Sao vậy?” “Tôi...

Tống... tiền bối, cậu... tự mình... cố gắng.” Lời nói của Vũ Nhu Tử đứt quãng.

Khoảnh khắc tiếp theo, khí tức thục nữ trên người cô biến mất không còn.

Đồng tử Vũ Nhu Tử trở nên mơ màng, không có tiêu cự.

Mất đi sự áp chế của Vũ Nhu Tử tương lai, năng lượng trên người Tống Thư Hàng bùng nổ như núi lửa.

“A Thập Lục, cô và Vũ Nhu Tử đợi tôi ở Thế giới Hạch Tâm.

Tôi, đi rồi về ngay!” Tống Thư Hàng đứng dậy nói.

Vũ Nhu Tử tương lai đã biến mất, nhưng ‘thời cơ’ thích hợp mà cô nói lại chưa đến.

Nhưng không sao cả.

Cho dù không phải ‘thời cơ’ tốt nhất, Tống Thư Hàng cũng có lòng tin độ qua Bát phẩm Thiên kiếp.

“Vâng.” Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng buông bàn tay lớn của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ nắm chặt tay.

Thế giới Hạch Tâm mở ra, tọa độ khóa chặt ở một khu vực không người trong vũ trụ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nguyên Thần, nhục thân của cậu đồng bộ xuất hiện tại vị trí tọa độ Lạc Ấn Mộc Đao sâu trong vũ trụ.

Nguyên Thần, nhục thân, hợp nhất thành một.

Cảnh giới của cậu, nước chảy thành sông đạt đến đỉnh phong cảnh giới Thất phẩm, đạt tiêu chuẩn độ Bát phẩm Huyền Thánh kiếp.

Không gian Bát phẩm Thiên kiếp quen thuộc mở ra, nuốt chửng Tống Thư Hàng.

Thời gian An Lạc, vừa vặn nhảy qua giây cuối cùng, bước vào năm 2020. ********** Trong Thế giới Bát phẩm Huyền Thánh Thiên kiếp.

Không gian Bát phẩm Huyền Thánh quen thuộc, xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng.

Bốn phương tám hướng đều là biển lôi vô tận, Thiên lôi gầm rú ầm ầm, như muốn xé nát mỗi tu sĩ bước vào ‘Thế giới Thiên kiếp’ thành từng mảnh vụn!

Lực lượng Thiên kiếp khủng bố, trấn nhiếp mỗi Thất phẩm Tôn Giả bước vào Thế giới Bát phẩm Huyền Thánh kiếp!

Nhưng Tống Thư Hàng nghe thấy tiếng Thiên kiếp lôi quen thuộc này, ngược lại lại sản sinh một cảm giác thân thiết.

Gần đây Tống Thư Hàng ở trong ‘Thế giới Bát phẩm Thiên kiếp’ còn lâu hơn thời gian ở ký túc xá trường học, thậm chí còn thường xuyên hơn về nhà!

Thân là sinh viên nội trú, Tống Thư Hàng đôi khi một tháng mới về nhà một lần, năm nay số lần về nhà còn ít hơn.

Ngược lại, không gian Bát phẩm Huyền Thánh, gần đây đều duy trì tần suất một tháng đến một lần.

Tháng này tuy đến hơi trễ, nhưng cũng kịp vào ngày cuối cùng, giây cuối cùng của tháng, không làm gián đoạn kỷ lục.

Điều quan trọng hơn là... lần này Tống Thư Hàng là lần đầu tiên, một mình bước vào Thế giới Bát phẩm Thiên kiếp.

“Chỉ có mình tôi, lần này không có tổ đội độ kiếp!” Tống Thư Hàng nở nụ cười trên mặt.

Như vậy, sẽ không phải lo lắng liên lụy đến người vô tội.

Hơn nữa, chỉ có một mình cậu, uy lực Thiên kiếp sẽ không bị cường hóa.

Lần này cậu muốn độ, chính là Bát phẩm Thiên kiếp bình thường.

“Đến đây!” Tống Thư Hàng hào sảng nói, ‘Pháp khí hồi sinh mô hình thủy tinh nhỏ màu đỏ của Sở các chủ’ treo trên cổ lấp lánh phát sáng.

Hai nắm đấm của cậu va chạm, phát ra tiếng kim loại va vào nhau cực lớn.

Âm thanh cực lớn này, thậm chí còn át cả tiếng lôi của biển lôi Thiên kiếp! 《Biến Dị Cương Thủ》 phủ khắp toàn thân, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 + 《Nho Gia Kim Cương Thân》 kích hoạt!

Một đoàn Thánh Viên hư ảnh như một quân đoàn hiện lên trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, lấy Đại Thánh Viên làm thủ lĩnh, bày ra một trận hình vuông vức chỉnh tề.

Chân Long trên cổ các Thánh Viên cũng từ trạng thái vi cân bay lên, lượn lờ trên đỉnh đầu Thánh Viên!

Kinh văn Nho gia xuất hiện trong tay các Thánh Viên, tự động lật mở, vang lên từng đợt tiếng Nho gia học tử vịnh xướng!

Hai bộ Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí từ Bản Mệnh Đan Điền của Tống Thư Hàng nhanh chóng biến hóa, lấp lánh hiện ra xung quanh Tống Thư Hàng, ở trạng thái sẵn sàng.

Mỗi kiện pháp khí đều khắc trận pháp [Trường Lực Phòng Ngự

Tuyệt Đối] của Tam Nhãn tiền bối.

Trên găng tay Nghịch Kình ở tay phải, Khí Linh tiểu tiên tử hiện ra, quỳ ngồi trên găng tay, một tay chỉ về phía trước, phát ra một trận tiếng kêu ‘ô ô ô ~’.

Công Đức Xà Mỹ Nhân từ phía sau Tống Thư Hàng hiện ra, nàng thành thạo đeo ‘Bình Thiên Quan’ lên, long bào nữ đế hoa lệ hiện ra trên người nàng, tái hiện phong thái ‘Tiên Tử đẹp nhất Thiên Đình viễn cổ’ của @#%× tiên tử năm xưa.

Chương 2574

Đồng thời, 'Linh Quỷ Tiên Tử' trong cơ thể Tống Thư Hàng chủ động bước ra, đứng sau lưng Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, Linh Quỷ Tiên Tử từ phía sau ôm chặt cậu.

Thần thể đặc biệt tu luyện thành công từ 'Cư Sĩ Nhất Hệ' khởi động, duy trì đồng bộ với Tống Thư Hàng.

Dưới ảnh hưởng của thần thể đặc biệt này, uy lực Thiên kiếp sẽ bị ảnh hưởng, bị suy yếu rất nhiều.

Cách bố trí này, đội hình này, xa hoa đến bùng nổ!

Bát phẩm Thiên kiếp cỏn con, đối mặt với đội hình như vậy, chỉ có thể run rẩy!

"Cứ cảm giác ngươi đang khiêu khích Thiên kiếp." Sở các chủ Ngốc Mao lên tiếng nói.

Sức mạnh trong Ngốc Mao đã bị Sở các chủ rút hết, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng độ kiếp.

Sở các chủ cũng là người từng trải, từng bước tu luyện đến cảnh giới Trường Sinh Giả.

Người có thể trở thành Trường Sinh Giả đều là tu sĩ có thiên phú phi phàm.

Nàng khi độ kiếp trước đây, chưa từng khiêu khích Thiên kiếp như vậy.

"Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực.

Huống hồ so với Thiên kiếp, tôi căn bản không thể xem là sư tử.

Thiên kiếp cũng không phải con thỏ yếu ớt.

Tôi nhất định phải dốc toàn lực nghênh đón, tuyệt đối không được khinh thường dù chỉ một chút.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Sở các chủ: “……” Trong biển Thiên kiếp, tiếng lôi cuồng bạo, kiếp vân ngưng tụ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng...

Nhưng, kiếp lôi lại mãi không giáng xuống.

“Sở các chủ, nói thật thì sau Bát phẩm Huyền Thánh, dựa vào Trường Sinh Chi Đạo thật sự có thể phá bỏ ‘tuyệt dục’ không?” Tống Thư Hàng nhân lúc rảnh rỗi, hỏi Sở các chủ.

“Vấn đề này, ngươi có thể đi hỏi Trình Lâm.” Sở các chủ Ngốc Mao đáp.

Tống Thư Hàng: “Tôi chính là Trình Lâm.” Sở các chủ: “……” Ngươi tin ta giết ngươi không?

“Khụ, Trình Lâm tiên tử gần đây không biết đang làm gì, tôi đã một thời gian không liên lạc được với nàng ấy rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Tương lai rồi sẽ liên lạc được thôi, Trình Lâm chính là Trường Sinh Giả hệ sinh mệnh, nên chuyện Huyền Thánh tuyệt dục, ngươi căn bản không cần lo lắng.” Sở các chủ đáp.

“Vậy ngoài Trường Sinh Chi Đạo hệ sinh mệnh ra, còn có phương án nào khác không?” Tống Thư Hàng tò mò nổi lên.

“Có.” Sở các chủ từ từ nói.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Xin Sở các chủ chỉ giáo.” “Ngươi bây giờ là cảnh giới Thất phẩm, ngươi có thể cân nhắc trước khi tấn thăng Bát phẩm cảnh giới, đi học hỏi kiến thức thụ tinh nhân tạo trong ống nghiệm.” Sở các chủ lười biếng nói.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thực ra phương án này, cậu trước đây cũng từng nghĩ qua.

Hơn nữa, tính khả thi rất cao.

Vậy nên, chẳng lẽ cậu sẽ trở thành người đàn ông đầu tiên trong Thế giới Bát phẩm Thiên kiếp, dưới tiếng Thiên lôi oanh tạc, làm thí nghiệm thụ tinh nhân tạo trong ống nghiệm?

Oanh long long ~ Trên bầu trời, Thiên lôi vẫn gầm thét, kiếp vân che phủ trời đất.

Nhưng, Thiên lôi vẫn trì trệ không giáng xuống.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Thiên kiếp sẽ không lại phát sinh dị biến chứ?

Nhưng lần này là cậu một mình độ kiếp, Thiên kiếp không lý do gì lại tăng cường. 【Đợi chút...】Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Phân thân của cậu vẫn đang độ 'Cửu phẩm Thiên kiếp'.

Lần độ kiếp trước, cậu và Tô Thị A Thập Lục bị 'thủ đoạn Thiên Đạo Bạch lưu lại' đưa vào quá khứ độ kiếp, tách biệt với hiện thế.

Nhưng lần này, bản thể cậu bị kéo vào 'Bát phẩm Thiên kiếp', phân thân cậu lại ở lại Thế giới 'Cửu phẩm Thiên kiếp'.

Cứ cảm thấy thao tác này rất nguy hiểm.

Tống Thư Hàng nhanh chóng kéo ra danh sách 'Tu Chân Liêu Thiên', gửi một tin nhắn cho Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two: 【Bạch tiền bối, chúc mừng năm mới ~ Bản thể của tôi đang độ Bát phẩm Thiên kiếp, còn phân thân thì ở trong không gian Cửu phẩm Thiên kiếp, liệu có ổn không?】 【Phân thân của cậu ở trong không gian Cửu phẩm Thiên kiếp không vấn đề gì, nửa thân thể của tôi không cảm giác thấy nguy cơ.】Bạch tiền bối nhanh chóng đáp.

Bạch tiền bối cũng có một nửa chân thân ở lại trong Thế giới Cửu phẩm Thiên kiếp.

Bạch tiền bối nói không vấn đề, vậy có nghĩa là không gian Cửu phẩm Thiên kiếp không có nguy hiểm. 【Cậu bắt đầu độ kiếp rồi sao?】Bạch tiền bối Two hỏi ngược lại. 【Vừa mới vào.】 Tống Thư Hàng nói. 【Không gian Thiên kiếp có gì dị thường không?】 Bạch tiền bối Two lên tiếng hỏi. 【Thiên kiếp vẫn luôn ngưng tụ, kiếp vân che phủ trời đất, nhưng mãi không giáng xuống.】 Tống Thư Hàng đáp. 【Đừng hoảng, có lẽ không phải nguyên nhân do cậu đâu.】 Bạch tiền bối Two lên tiếng nói.

Vừa lúc nãy, phân thân Bàn Cầu đang giao thủ với hình chiếu phân thân của hắn ở hiện thế, đột nhiên dừng lại, trực tiếp bị hình chiếu phân thân của hắn đánh nát, nổ thành vô số hạt mưa kim loại lỏng.

Không chỉ phân thân Bàn Cầu, ngay cả bản thể Bàn Cầu trong Thế giới Cửu U cũng đột nhiên dừng lại, như thể bị đơ vậy.

Nói thật, một hơi đánh nát phân thân Bàn Cầu, Bạch tiền bối Two quả thật có chút không quen.

Ở hiện thế... hình chiếu phân thân của hắn bắt đầu thu dọn, thu thập những phân thân Bàn Cầu bị đánh nát thành hạt mưa, phong ấn từng cái một, mang về Thế giới Tà Liên.

Tiện thể, trong quá trình thu dọn, hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối Two còn thu hoạch được tác phẩm Thiên Đạo thứ ba ‘Long Hình Binh Phù’ một cái.

Đồng thời, Thế giới Cửu U.

Chân thân của Bạch tiền bối Two đã rời khỏi Thế giới Tà Liên ấm áp, đến bên cạnh chân thân của Bàn Cầu.

Lúc này chân thân của Bàn Cầu Đại Lão cũng bất động, cơ thể kim loại lỏng tản ra ánh sáng yếu ớt.

Nếu là trước đây, Bạch tiền bối Two chỉ cần xuất hiện trong phạm vi một vạn cây số của Bàn Cầu Đại Lão, Bàn Cầu Đại Lão sẽ lập tức chuyển sang chế độ lão đại nóng nảy.

Giống như bây giờ, hai vị Cửu U Chúa Tể đối mặt nhau, lại có thể giữ được cục diện bình tĩnh dường như là lần đầu tiên?

Bạch tiền bối Two tiến lên chọc chọc vào cơ thể Bàn Cầu, cơ thể Bàn Cầu cũng không có bất kỳ phản kháng nào.【Kết hợp với việc Tống Thư Hàng vừa nói 'Thế giới Thiên kiếp' xuất hiện vấn đề, cùng với sự kiện phân thân Bàn Cầu ở hiện thế cũng đột nhiên bị đơ...

Thiên Đạo tương ứng với Bàn Cầu, sắp tiêu tán rồi sao?】Bạch tiền bối Two thầm nghĩ trong lòng.

Trong chư thiên vạn giới này, thứ có thể ảnh hưởng đến Bàn Cầu, khiến hắn đột nhiên bị đơ, chỉ có Thiên Đạo!

Thiên Đạo Bàn Cầu luôn có khuyết điểm tiềm ẩn, chuyện này các cường giả đỉnh cao chư thiên vạn giới đều đã có cảm ứng.

Đặc biệt là gần đây, khuyết điểm của Thiên Đạo Cầu vẫn luôn tích lũy, bùng phát, hôm nay hẳn là đã đạt đến cực hạn, dẫn đến Bàn Cầu bị đơ.

"Kẻ muốn chết, cuối cùng vẫn sẽ chết, không thể tránh khỏi.

Kẻ muốn sống, cuối cùng sẽ sống sót!" Bạch tiền bối Two miệng nói lời thâm thúy, nhưng lại hoàn toàn không nhớ đến sự thật rằng 'Bàn Cầu mấy lần muốn tìm cách thoát thân, nhưng đều bị hắn ngầm phá hoại'.

Thân là Cửu U Chúa Tể, sao có thể nhớ những 'chuyện tốt' mình từng làm?

“Vốn tưởng rằng giữa ngươi và ta, ta sẽ là người biến mất trước.

Kết quả cuối cùng, ta lại là người tiễn ngươi đi trước.

Thế sự vô thường, khiến người ta cảm khái.” Bạch tiền bối Two miệng nói lời hoài niệm, nhưng tay lại bắt đầu chơi bóng.

Hắn đưa tay vỗ đập vào cơ thể Bàn Cầu Đại Lão đang bị đơ.

Bàn Cầu Đại Lão như một quả bóng thật sự, hơn nữa còn có độ đàn hồi cực tốt.

Theo Bạch tiền bối Two không ngừng vỗ đập, cơ thể hắn bắt đầu nảy lên, như một quả bóng nước có tính đàn hồi.

Mỗi lần nảy lên, cơ thể còn có một trận dao động.

Bạch tiền bối Two nhất thời hứng khởi, khoe khoang kỹ năng chơi bóng xuất sắc của mình.

Thực ra hắn khá thích các môn thể thao bóng, lúc trước, khi hắn có thể thông qua Tống Thư Hàng đưa ‘hình chiếu phân thân’ vào hiện thế, hắn liền tìm hiểu mọi loại hoạt động bóng trên địa cầu ở hiện thế một lượt.

Chơi bóng rổ, đánh bóng chuyền, đánh bóng bàn, đá bóng đá... vân vân, bất kể là vỗ đập hay đá, miễn là các môn thể thao bóng, hắn đều rất hứng thú.

“Ngươi xem, ở Thế giới Cửu U rộng lớn này, cuối cùng người đến thăm ngươi, chỉ có mình ta.

Cũng có nghĩa là, ở Thế giới Cửu U lớn như vậy, người thật sự quan tâm đến ngươi thực ra chỉ có mình ta.” Bạch tiền bối Two giơ cao cơ thể khổng lồ của Bàn Cầu Đại Lão, dùng sức nâng hắn lên, tạo tư thế ném bóng rổ, dùng sức ném cơ thể hắn đi.

Oanh ~~ Cơ thể khổng lồ của Bàn Cầu Đại Lão sau khi bay ra một đường cong tuyệt đẹp, ầm ầm rơi xuống mặt đất Thế giới Cửu U, tạo ra một hố sâu khổng lồ.

“Thực ra... vốn còn hy vọng ngươi có thể chống đỡ thêm một khoảng thời gian nữa.

Tống Thư Hàng bây giờ mới vừa xung kích cảnh giới Bát phẩm, vẫn chưa có tư cách tranh đoạt Thiên Đạo.” Bạch tiền bối Two đến bên cạnh cơ thể Bàn Cầu, kéo hắn ra khỏi cái hố sâu đó.

Sau đó, hắn vừa nói, vừa bắt đầu thử khắc họa ‘trận pháp phong ấn’ lên cơ thể Bàn Cầu, xem xem có thể phong ấn cơ thể Bàn Cầu được không.

Giống như lúc đó Bàn Cầu dùng ‘Trụ Phong Ấn’ ám toán hắn vậy, về nguyên tắc mà nói, nếu có dược liệu mạnh + Bạch tiền bối Two dốc toàn lực phong ấn, thì phong ấn Bàn Cầu mấy trăm năm hẳn không vấn đề gì.

“Dù sao, nếu ngươi bây giờ tiêu tán, thì không bao lâu nữa, sẽ có Thiên Đạo và Cửu U Chúa Tể mới xuất hiện...

Ta cũng không thể dự đoán Thiên Đạo kế nhiệm tiếp theo, Cửu U Chúa Tể tu sĩ được sinh ra sẽ có hình dáng và tính cách như thế nào, có thể hòa thuận ở chung như ngươi và ta hay không.

Hơn nữa, nếu lại có Cửu U Chúa Tể mới được sinh ra, khẳng định sẽ không có ‘bản thể có khuyết’ như ngươi, đối với ta mà nói sẽ rất phiền phức.” Bạch tiền bối Two vừa vẽ trận pháp phong ấn, vừa khẽ tâm sự với Bàn Cầu Two.

“Tình huống tệ nhất là... sau khi Cửu U Chúa Tể mới xuất hiện, ta rất có thể cũng sẽ biến mất giống ngươi.

Dù sao ta cũng không biết lúc trước Thiên Đạo Bạch đã dùng thủ đoạn gì để giữ ta ở lại Thế giới Cửu U, tiếp tục ở trên vị trí ‘Cửu U

Chúa Tể’.

Cũng không biết thủ đoạn của hắn có thể duy trì hiệu quả bao lâu.” Bạch tiền bối Two khẽ nói.

Chương 2575

Những điều này đều là phiền não của Bạch tiền bối Two.

Nhưng vì lòng tự tôn, những phiền não này hắn không cách nào chia sẻ với bất kỳ ai.

Bất kể là thú cưng của hắn hay Tống Thư Hàng, đều không thể gánh vác những phiền não này cùng hắn.

Hắn là Cửu U Chúa Tể Bạch, phiền não của hắn sao có thể nói cho người khác biết?

“Nói không chừng sau khi ngươi tiêu tán không lâu, ta cũng sẽ cùng ngươi rời đi?

Nếu thật sự như vậy, ngươi và ta chính là thật sự có duyên, sinh tử không chia lìa.” Bạch tiền bối Two dừng động tác trong tay, nhẹ nhàng vỗ vỗ tay.

Lúc này, trên quả cầu kim loại lỏng màu bạc trắng vốn có, đã vẽ đầy phù văn màu đen, trở nên càng giống một tác phẩm nghệ thuật.

“Thực ra, trong lòng ta hy vọng Tống Thư Hàng có thể đi tranh đoạt vị trí Thiên Đạo.

Từ khi ta sinh ra đến nay, hiếm khi gặp được một tiểu gia hỏa thú vị như vậy, lại rất hợp duyên, tìm đường chết cũng nhiều kiểu, tư thế cầu cứu cũng đặc biệt phong phú.

Trừ việc không biết kể chuyện cười ra, cơ bản không có khuyết điểm gì.

Nếu là cậu ấy tấn thăng Thiên Đạo...

Nếu là cậu ấy, ta có lẽ sẽ không biến mất.

Hơn nữa, Cửu U Chúa Tể của cậu ấy và ta, cũng sẽ không có mâu thuẫn.” Bạch tiền bối Two đưa tay đặt lên cơ thể Bàn Cầu, bắt đầu kích hoạt phong ấn này.

“Đáng tiếc, thời gian vẫn quá vội vàng.

Rõ ràng tốc độ tấn thăng của cậu ấy đã nhanh đến vậy...

Cuối cùng vẫn chậm mấy bước.” Sức mạnh của Bạch tiền bối Two, không ngừng tuôn vào phù văn phong ấn.

“Nhưng cũng tốt, vị trí Thiên Đạo này không phải thú vị đến thế.

Hơn nữa, Thư Hàng dường như cũng không quá muốn đi tranh đoạt Thiên Đạo.” Bạch tiền bối đưa tay dùng sức ấn một cái.

Phong ấn hoàn thành, cơ thể Bàn Cầu bị phong ấn ép thành một quả bóng rổ kích cỡ.

Ngay khoảnh khắc phong ấn hoàn thành, cơ thể Bàn Cầu đột nhiên khôi phục khả năng hành động.

Bàn Cầu bị đơ, dường như đã khởi động lại?

“【Phẫn Nộ】Bạch u u!!” Bàn Cầu Đại Lão phát ra tiếng gầm giận dữ rung trời.

“Chào ngươi, Bàn Cầu ~” Bạch tiền bối Two ha ha cười nói, đồng thời gửi một tin nhắn cho Tống Thư Hàng: 【Nhắc nhở hệ thống thủ công: Thế giới Thiên kiếp sắp khôi phục lại, độ kiếp tốt nhé, Thư Hàng.】 ********** Trong Thế giới Bát phẩm Huyền Thánh Thiên kiếp.

Nhân lúc Thiên kiếp vẫn chưa giáng xuống, Tống Thư Hàng đang mài giáo trước trận!

Lúc này Tống Thư Hàng trên đầu đội một chiếc vương miện gai trí tuệ có thể tăng cường lực học tập.

Những mũi gai sắc nhọn trên vương miện đâm vào đầu thép não sắt của Tống Thư Hàng, vạch ra những vệt trắng nhạt trên trán cậu.

Nhưng, cũng chỉ có thể làm được đến mức đó mà thôi.

Ngay cả loại thần khí đau đớn kịch liệt như Vương miện gai, vốn lấy mục tiêu làm hại chủ nhân, mang đến đau khổ cho chủ nhân, cũng chỉ có thể mang lại cho Tống Thư Hàng sự đau đớn tổn thương nhỏ bé, yếu ớt.

Dưới sự gia trì của Vương miện gai, Tống Thư Hàng tay cầm sách ngôn ngữ viễn cổ, dưới sự phụ đạo của Sở các chủ Ngốc Mao, nghiêm túc học tập ngôn ngữ viễn cổ.

Ngôn ngữ viễn cổ là môn học bắt buộc của mỗi Bát phẩm Huyền Thánh, cho dù không biết nói thì ít nhất cũng phải biết đọc, biết nghe.

Sắp tấn thăng Bát phẩm, bây giờ Tống Thư Hàng tranh thủ học thêm mấy ngôn ngữ viễn cổ, biết đâu việc cậu học ngôn ngữ viễn cổ ngay trước trận này lại là mấy từ khóa quan trọng trong bài kiểm tra?

Ngoài ra, cậu còn chú ý đến một chi tiết.

Cậu phát hiện hư ảnh Nho gia Thánh Viên trên đỉnh đầu mình, cũng có thể giống như Vương miện gai, đóng vai trò ‘tăng cường năng lực học tập’!

Tống Thư Hàng suy đoán đây có thể là công lao của 《Nho Gia Kim Cương Thân》.

Thân là công pháp cường hóa thân thể do Nho gia Thánh Nhân đích thân nghiên cứu ra, dựa trên lý luận ‘thân thể là vốn liếng của việc học’, 《Nho Gia Kim Cương Thân》 này khi cường hóa thân thể có thể tăng cường lực học tập, có thể hiểu được.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang chìm đắm vào việc học không thể dứt ra, tiếng nhắc nhở của Bạch tiền bối Two vang lên bên tai cậu.

Thế giới Thiên kiếp sắp khôi phục lại rồi?

Tống Thư Hàng nhanh chóng cất sách học ngôn ngữ viễn cổ trong tay đi, nhảy dựng lên.

Bất quá, vương miện gai cậu lại quên tháo xuống.

Dù sao thứ này đội trên đầu cũng không đau không ngứa, không có cảm giác tồn tại gì.

“Bạch tiền bối Two nói rồi, Thiên kiếp sắp giáng xuống!

Mọi người hãy vực dậy tinh thần!” Tống Thư Hàng lớn tiếng kêu.

Hét lớn một tiếng trước khi chiến đấu, có thể tăng cường sĩ khí và tỷ lệ thắng.

“Ô ô ô ~~” Khí Linh tiểu tiên tử trên găng tay Nghịch Kình Võ Sĩ phồng má dùng sức kêu gọi.

Các Thánh Viên trên đỉnh đầu sắp xếp lại quân trận, dùng sức đập ngực như khỉ đột lớn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vỗ vỗ long bào nữ hoàng của mình.

Lần Tống Thư Hàng độ kiếp này, nhiệm vụ của nàng rất nặng!

Ngoài việc hỗ trợ Tống Thư Hàng, tổ chức phòng ngự, nàng còn phải chịu trách nhiệm phong ấn Lôi kiếp bị Tống Thư Hàng đánh bất tỉnh, bảo tồn vào kho hàng, nâng cao lượng nguyên liệu tồn kho.

Dù sao, Lôi kiếp cấp Bát phẩm Huyền Thánh vô cùng hiếm có.

Trừ chính bản thân Tống Thư Hàng ra, rất khó để tiến hóa từ các kênh khác.

Mấy lần độ kiếp trước, vì đều là ‘tổ đội độ kiếp’, Thiên kiếp đều có dị biến, căn bản không có cơ hội thu thập.

Lần này là Tống Thư Hàng và Bát phẩm Thiên kiếp đơn đấu hiếm có!

Cơ hội không thể bỏ lỡ, mất rồi sẽ không còn.

Oanh long long ~ Trong không gian Huyền Thánh kiếp, Thiên lôi vẫn gầm thét, kiếp vân ngưng tụ.

Nhưng, Thiên lôi vẫn trì trệ không giáng xuống.

Tống Thư Hàng: “???” Bạch tiền bối Two không phải nói Thiên kiếp sắp giáng xuống sao, tại sao vẫn chưa bắt đầu?

Nếu cứ tiếp tục như vậy, sĩ khí bên phía cậu sẽ xuống dốc.

Lại qua một lúc lâu nữa...

Tống Thư Hàng không nhịn được lại gửi một tin nhắn cho Bạch tiền bối Two: 【Bạch tiền bối, Thế giới Thiên kiếp bên tôi, Thiên lôi vẫn chưa giáng xuống!】【Thiên kiếp vẫn chưa bắt đầu?

Kỳ lạ, Bàn Cầu bên tôi đã hoạt động lung tung, còn phá phong ấn thoát ra, nóng nảy đánh nhau với tôi như trước đây.

Cũng có nghĩa là, ‘Thiên’ tương ứng với Bàn Cầu hẳn là cũng đã khởi động lại thành công rồi chứ?

Vậy thì kỳ lạ thật.】 Bạch tiền bối Two nhanh chóng đáp.

Chẳng lẽ... là vì Tống Thư Hàng đã chen vào thời gian ‘Thiên Đạo chết máy’, bước vào không gian Bát phẩm Huyền Thánh.

Rồi khi Thiên Đạo khởi động lại xong, Tống Thư Hàng vẫn đang ở trạng thái bị kẹt lỗi? 【Có thể là Thiên kiếp của cậu xuất hiện lỗi, cậu đợi một lát nữa, nếu Thiên kiếp của cậu vẫn chưa có biến hóa, cậu cứ theo ý mình mà thử thăm dò một chút.

Bên tôi sẽ hất Bàn Cầu ra trước, rồi liên hệ với cậu sau.】 Bạch tiền bối Two lại bổ sung.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Thiên kiếp xuất hiện lỗi... rõ ràng là chuyện rất không thể tin nổi, nhưng không biết vì sao, cậu lại rất dễ dàng chấp nhận.

Có lẽ là vì cậu đã quen với lỗi Thiên kiếp rồi?

Dù sao về lý thuyết mà nói, tổ đội độ kiếp thực ra cũng là một lỗi...

Mấy tu sĩ rõ ràng không phải 'Huyền Thánh', khi tổ đội độ kiếp, cường độ Thiên kiếp đạt đến cấp 'Huyền Thánh', liền kéo họ vào không gian Huyền Thánh.

Sau khi độ kiếp xong, còn có thể nhận đãi ngộ Huyền Thánh chính quy, phát Thánh Ấn, Thánh Danh, cũng như Huyền Thánh giảng pháp.

Nếu không phải Thiên Đạo này có khuyết điểm, đổi một Thiên Đạo bình thường, sau khi Tống Thư Hàng lần đầu tiên 'hiển Thánh trước mặt người' giảng pháp xong, khẳng định sẽ sửa chữa lỗ hổng này, căn bản sẽ không cho Tống Thư Hàng hết lần này đến lần khác cơ hội hiển Thánh trước mặt người.

"Dựa vào ý nghĩ của mình mà thử thăm dò?" Tống Thư Hàng nhìn biển lôi Thiên kiếp, miệng lẩm bẩm lời nhắc nhở của Bạch tiền bối Two.

"Cậu muốn làm gì?" Sở các chủ Ngốc Mao hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài, nói: "Vừa rồi Bạch tiền bối Two trả lời, nói tôi có thể là bị kẹt lỗi Thiên kiếp.

Rõ ràng là tôi khó khăn lắm mới một mình đối mặt Bát phẩm Thiên kiếp, vậy mà lại xảy ra vấn đề.

Bạch tiền bối Two nói, lát nữa nếu Thế giới Thiên kiếp vẫn chưa có biến hóa, thì cứ để tôi theo ý mình mà làm, thử thăm dò Bát phẩm

Huyền Thánh Thiên kiếp.” “Nếu theo ý nghĩ bản năng mà thử thăm dò... ngươi sẽ chết đó.” Sở các chủ Ngốc Mao nhắc nhở.

Tống Thư Hàng đã bệnh rồi, bệnh không nhẹ.

Nếu là theo ý nghĩ bản năng mà làm, cậu ta tám chín phần sẽ chọn một số thao tác tìm đường chết.

“Sở các chủ, tôi đâu phải Tam Lãng tiền bối chứ.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Khi đối mặt Thiên kiếp, tôi bây giờ rất cẩn thận.

Dù sao... có đoạn trải nghiệm mơ hồ kia mà.” Sở các chủ Ngốc Mao khẽ động.

Không biết từ lúc nào, Tống Thư Hàng dường như thật sự đã trưởng thành hơn rất nhiều?

Điều này khiến nàng hơi không quen.

“Mặc dù không biết Thế giới Thiên kiếp xuất hiện lỗi gì, nhưng chúng ta không thể cứ ngẩn ra như vậy mãi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Dù sao thời gian của cậu vô cùng quý giá, không thể cứ ở lại đây, hao phí với Thế giới Thiên kiếp.

Sở các chủ Ngốc Mao nói: “Nói ra ý nghĩ của ngươi đi, ta sẽ góp ý cho ngươi.” “Chúng ta có thể bắt đầu từ ba phương diện.

Đầu tiên là phương diện thăm dò Bát phẩm Thiên kiếp... có thể bắt đầu từ kiếp vân.” Tống Thư Hàng chỉ chỉ kiếp vân không ngừng ngưng tụ trên bầu trời.

Chương 2576

“Cậu muốn làm gì với kiếp vân?” Sở các chủ hỏi.

“Vì Thiên lôi kiếp, Tâm ma kiếp, các loại Thiên kiếp thuộc tính đều có thể trở thành nguyên liệu nấu ăn, vậy... kiếp vân dựa vào cái gì không thể trở thành nguyên liệu nấu ăn?

So với Thiên kiếp là thể năng lượng thuần túy, kiếp vân lại có thực thể, nó càng thích hợp trở thành nguyên liệu nấu ăn chứ!” Tống Thư Hàng chỉ vào kiếp vân nói.

Mặc dù trên thực đơn 《Thiên Kiếp Thịnh Yến》 của Hà Chỉ tiền bối không có món ăn chế biến từ kiếp vân, nhưng không sao, cậu có thể nghiên cứu!

“Mặt khác, tôi muốn thử xem có thể giống Bạch tiền bối, tự chia mình làm đôi không!” Tống Thư Hàng sờ sờ bụng mình, cân nhắc nên cắt mình làm đôi từ chỗ nào.

Bạch tiền bối đã dùng hành động để chứng minh tính khả thi của phương án: khi ở trong ‘thế giới Thiên Kiếp’, tự cắt mình làm hai nửa, sau đó để một nửa độ kiếp, nửa còn lại đến thế giới hiện thực để chơi.

Chỉ cần có nửa thân thể còn ở trong thế giới Thiên Kiếp, quá trình độ kiếp sẽ không có vấn đề gì.

Nửa thân còn lại đi đến thế giới hiện thực để chơi cũng sẽ không bị pháp tắc cưỡng chế kéo vào ‘thế giới Thiên Kiếp’ nữa, trừ phi nửa thân ở lại ‘thế giới Thiên Kiếp’ bị Thiên Kiếp hóa thành tro bụi, thì nửa thân ở thế giới hiện thực mới có khả năng bị kéo vào ‘thế giới Thiên Kiếp’ lần nữa.

Trong tay Tống Thư Hàng có sáu thanh ‘phi kiếm dùng một lần – bản phá nhà giam nhỏ’ do Bạch tiền bối đặc chế, nó có thể xuyên qua lại giữa thế giới hiện thực và ‘thế giới Thiên Kiếp’ ba lần.

Tống Thư Hàng đưa tay sờ sờ quanh eo mình, nếu muốn chia thì lấy vị trí này làm đường chia cắt sẽ tốt hơn.

“Ngươi muốn gửi nửa thân thể đến thế giới hiện thực, định làm gì?” Sở các chủ ngốc mao hỏi.

“Chuyện muốn làm thì nhiều lắm, dù sao từ khi tiếp xúc với tu luyện đến nay, mỗi ngày của tôi đều rất bận rộn, tôi còn nhiều chuyện phải làm lắm, liệt kê ra thì có thể viết đầy cả một cuốn sổ nhỏ.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sở các chủ ngốc mao ‘ha ha’ cười: “Ví dụ như để cho chắc chắn, đi yêu đương rồi sinh con?” “Hắc hắc ~” Tống Thư Hàng căn bản không sợ đòn công kích chọc tức của Sở các chủ ngốc mao, ngược lại thuận thế tiếp lời: “Đúng vậy, vậy tôi không thể gửi nửa thân trên về, phải cân nhắc gửi nửa thân dưới về thế giới hiện thực, để lại một phương án dự phòng trước khi thăng cấp Huyền Thánh và triệt sản.” “Đàn ông quả nhiên là sinh vật dùng nửa thân dưới để suy nghĩ.” Sở các chủ ngốc mao nhẹ nhàng xoay chuyển.

Tống Thư Hàng nói: “Vậy Sở các chủ ngài hiện tại, chẳng phải là dùng ngốc mao để suy nghĩ sao?” Bệnh lâu thành thầy thuốc giỏi, sau khi bị chọc tức nhiều lần, Tống Thư Hàng đã trưởng thành thành một cao thủ phản công chọc tức.

Sở các chủ ngốc mao cũng không để ý, hỏi ngược lại: “Ngươi có thèm muốn công năng này của ta không?” “Cũng có chút.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Thèm muốn cũng vô ích, ngươi cũng không học được đâu.

Chiêu này không giống thuật khống chế tóc, không phải kiếm pháp.” Sở các chủ ngốc mao cười nói.

Tống Thư Hàng sững sờ: “Cái gì?” Thuật khống chế tóc là kiếm pháp?

“Không sai, ‘thuật khống chế tóc’ mà ta lần trước dạy ngươi cách ngưng tụ tóc thành hơn hai mươi bàn tay, thực ra là ta cải biên từ 《Cửu Trảm Biện Đao》, là một môn kiếm pháp chân chính, là kiếm pháp đó.” Sở các chủ ngốc mao dịu giọng nói.

Tống Thư Hàng: “……” “Quay lại chuyện chính.” Sở các chủ ngốc mao tâm trạng rất tốt, nói: “Trừ việc muốn chế tạo kiếp vân thành tiên hiệu để đưa vào 《Thiên Kiếp Bộ Món》, và tự mình chém thành hai nửa, phương án thứ ba của ngươi là gì?” “Phương án thứ ba, là phương án cuối cùng: lật bàn.” Tống Thư Hàng nhìn ‘thế giới Thiên Kiếp’ này nói: “Trực tiếp lật đổ toàn bộ thế giới Thiên Kiếp!” “Lật đổ kiểu gì?” Sở các chủ ngốc mao hỏi.

“Vẫn chưa nghĩ ra….” Tống Thư Hàng thành khẩn trả lời, chiêu thức bí thuật mà cậu ấy nắm giữ không đủ phong phú, trừ phi có thể dẫn xuất ‘Đao Nhân Quả’ như khi đối phó với Hà Chỉ Ma Đế, hoặc chuẩn bị đủ bảo vật khổng lồ để thi triển ‘Đòn Đánh Nạp Vàng’.

Ngoài ra, cậu ấy muốn lật đổ ‘thế giới Thiên Kiếp’ thì vẫn phải suy nghĩ kỹ phương thức lật đổ.

Sở các chủ ngốc mao: “……” Nói nửa ngày, phương án thứ ba căn bản vẫn chưa biết thực hiện thế nào.

“Tuy nhiên phương án thứ ba vốn là phương án cuối cùng, chỉ trong tình huống không còn lựa chọn mới phải lật bàn.

Hiện tại, tôi sẽ thực hiện phương án 1 và phương án 2 một lượt trước.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ: “Hai phương án sử dụng cùng lúc?” “Vâng.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, tự thân chuyển hóa thành trạng thái khói sương Ngụy Bất Hủ.

Công đức xà mỹ nhân phía sau đưa tay nắm lấy một thanh kiếm sắc bén trong số Pháp khí Tổ hợp 33 Thú, chém ra một kiếm về phía Tống Thư Hàng đang ở trạng thái khói sương.

Tống Thư Hàng ở trạng thái khói sương bị cắt thành hai nửa.

Một nửa có hàn quang lóe lên từ đồng tử Thánh Nhân, nửa còn lại có bảo quang bảy màu hiện ra.

“Rất tốt, xem ra phương án này có thể thực hiện được.” Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Cậu ấy vốn chỉ muốn tách đầu và cơ thể mình ra.

Từ sau sự kiện ‘Thiên Phạt – mất thân’ lần trước, đầu của cậu ấy trở nên đặc biệt cứng, còn thức tỉnh dị năng thiên phú ‘Tách đầu khỏi thân’.

Lúc nãy Tống Thư Hàng mượn hiệu quả của ‘Ngụy Bất Hủ Yên Vụ Hóa Thân’, đồng bộ sử dụng thiên phú ‘Tách đầu khỏi thân’, lại có Công đức xà mỹ nhân phối hợp bên cạnh, đã thành công cắt đứt cơ thể mình từ eo như thiên phú ‘Tách đầu khỏi thân’.

Lần này khác với lần trước khi né tránh quái vật tính toán đại lão bằng cách cắt đùi.

Lần này là Tống… bản thể nửa thân… Thư Hàng chân chính.

Hai nửa cơ thể bị cắt rời, ngưng tụ lại thành hình người.

Vết cắt ở vị trí eo bằng phẳng, không có máu tươi, cũng không có nội tạng, chỉ có một lớp ‘khói sương’ Ngụy Bất Hủ nhàn nhạt bao phủ.

Dưới sự khống chế của ý niệm Tống Thư Hàng, hai cái bán thân có thể tự do hành động.

“Kỳ diệu không thể tả.” Tống Thư Hàng cười nói.

Sở các chủ ngốc mao nhìn cảnh tượng này, đã không biết nên nói gì cho phải.

Tống Thư Hàng toàn thân tà thuật, năng lực quái dị, hầu như không có công pháp hay thiên phú nào đứng đắn.

Có thể tưởng tượng, khi Tống Thư Hàng thành thạo nắm giữ năng lực mới phát triển này, việc muốn giết Tống Thư Hàng sẽ trở nên càng khó khăn hơn.

Cho dù cắt Tống Thư Hàng thành nhiều mảnh, đối với cậu ấy cũng trở nên không đáng kể.

“Vậy tiếp theo, gửi Bán thân số 2 vào thế giới hiện thực đi.” Tống Thư Hàng nói.

Bán thân số 2, chính là nửa thân dưới của cậu ấy, chủ yếu là vì lời nói trước đó của Sở các chủ rất có lý.

Nếu Thiên Kiếp cứ mãi không giáng xuống, phải duy trì một năm rưỡi, nói không chừng cậu ấy còn có thể một tâm nhị dụng, điều khiển Bán thân số 2 của mình đến thế giới hiện thực để yêu đương, hâm nóng tình cảm với Tô Thị A Thập Lục?

Công đức xà mỹ nhân đưa tay đặt lên hai bán thân của Tống Thư Hàng, một lượng lớn ánh sáng công đức hội tụ, bổ sung hoàn chỉnh hai bán thân của Tống Thư Hàng.

Thao tác này đã không phải lần đầu, đã quá quen thuộc.

Tống Thư Hàng lấy ra một thanh phi kiếm dùng một lần được khắc từ ‘thân cây gỗ’, cuộn lấy ‘Bán thân số 2’, kích hoạt pháp quyết:

“Đi đi ~ đến thế giới hiện thực!” Bán thân số 2 bị ánh sáng của phi kiếm dùng một lần – bản phá nhà giam nhỏ bao trùm, biến mất trong không gian Thiên Kiếp Bát Phẩm.

Ý niệm của Tống Thư Hàng chia làm hai.

Một phần dùng để khống chế Bán thân số 1 đang ở trong thế giới Thiên Kiếp, một phần dùng để khống chế Bán thân số 2 đang đi đến thế giới hiện thực.

Dù sao bán thân và phân thân không giống nhau, bán thân chính là Tống Thư Hàng hoàn chỉnh, không thể tự do hành động.

Ngay cả việc rung đùi cũng cần Tống Thư Hàng khống chế.

Hai nhịp thở sau.

Phi kiếm dùng một lần – bản phá nhà giam nhỏ đã thành công đưa Bán thân số 2 của Tống Thư Hàng, độn nhập vào thế giới hiện thực, đến sâu trong vũ trụ không người.

Mà pháp tắc Thiên Kiếp, không kéo Bán thân số 2 trở lại.

“Thành công rồi!” Khóe môi Tống Thư Hàng nhếch lên.

Tiếp theo, cậu ấy chuẩn bị khống chế Bán thân số 2 quay về không gian cốt lõi, trước tiên chuyển Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử ra ngoài từ không gian cốt lõi.

Ngay khi ý niệm của cậu ấy vừa động… trong hư không đột nhiên có một xoáy nước màu vàng hiện ra, nuốt chửng Bán thân số 2 của cậu ấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bán thân số 2 của Tống Thư Hàng mất đi liên lạc.

Tống Thư Hàng: “!!!” “Có chuyện gì?” Sở các chủ ngốc mao hỏi.

Ngài ấy có thể cảm ứng được Tống Thư Hàng đột nhiên cơ bắp căng cứng, ở trong trạng thái ‘kinh ngạc’.

Dù trên mặt đeo mặt nạ, che đi cái khuôn mặt biết nói chuyện của cậu ấy, nhưng chỉ cần quen một thời gian, các đại lão sẽ phát hiện ra Tống Thư Hàng thực ra toàn bộ cơ thể đều có thể nói chuyện.

Đây có lẽ là ngôn ngữ cơ thể trong truyền thuyết?

“Bán thân số 2 của tôi mất liên lạc!” Tống Thư Hàng đơn giản là không thể tin được.

“Có phải không gian Huyền Thánh Bát Phẩm đã cách ly liên hệ giữa ngươi và bán thân không?” Sở các chủ ngốc mao đoán.

Việc Bạch Thánh có thể làm được không có nghĩa là người khác cũng làm được.

Bạch Thánh quân có thể xuyên không gian đồng thời khống chế hai bán thân hành động, không có nghĩa Tống Thư Hàng cũng làm được.

Chỉ cần tu sĩ tiếp xúc với Bạch Thánh quân một thời gian đều có thể cảm nhận được sự đặc biệt của ngài ấy.

“Không phải, khi Bán thân số 2 của tôi trở về thế giới hiện thực, tôi vẫn còn khả năng khống chế nó.

Nhưng một lát sau, dường như có một hố đen đã nuốt chửng Bán thân số 2 của tôi!” Tống Thư Hàng giải thích.

“Phi kiếm dùng một lần – bản phá nhà giam nhỏ của Bạch Thánh quân trở về thế giới hiện thực ở vị trí ngẫu nhiên, có phải ngươi đã vô tình bay đến cạnh hố đen, rồi bị hố đen nuốt chửng mất rồi không?” Sở các chủ ngốc mao đoán.

Xác suất sự cố này tuy không cao, nhưng cũng không phải là không thể.

“Không, nếu là bị hố đen nuốt chửng thì cơ thể tôi nhất định sẽ có cảm giác đau đớn kịch liệt hoặc tương tự.

Hơn nữa… tuy mất liên lạc, nhưng tôi mơ hồ cảm ứng được Bán thân số 2 của tôi vẫn còn đó, không hề bị nghiền nát.

Cảm giác này, thật quen thuộc.” Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Dường như cậu ấy đã từng có kinh nghiệm như vậy, cậu ấy cũng đã mất đi một bộ phận có liên quan mật thiết với cơ thể, cũng mất đi liên hệ.

Nhưng, cậu ấy lại có thể cảm giác được bộ phận bị mất của mình không hề chết, vẫn còn sống.

Đây là một loại cảm giác thân thuộc cực mạnh.

Trong lòng tắc nghẽn.

“Vậy thì, chỉ còn lại một khả năng.” Sở các chủ ngốc mao nói: “Trước đó Cửu U Bạch Chúa Tể không phải đã nói với ngươi, Thiên Đạo vừa rồi có thể đã chết máy một lần, rồi lại khởi động lại một lượt.

Vì vậy, có phải Bán thân số 2 của ngươi vừa trở về thế giới hiện thực, thì đã bị Thiên Đạo khởi động lại bắt giữ, sau đó… lại được đưa vào một thế giới Thiên Kiếp Bát Phẩm khác không?

Hoặc giả, Bán thân số 2 mà ngươi đánh mất, đã trực tiếp bị bắt giữ vào một không gian phong bế, không cho phép bán thân của ngươi can nhiễu thế giới hiện thực?” Vừa độ kiếp, vừa đến thế giới hiện thực lang thang, điều này rõ ràng không phù hợp với quy tắc độ kiếp.

“Dường như cũng chỉ có khả năng này.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Nhưng mà, chắc không phải là một ‘thế giới Thiên Kiếp’ khác, tôi có thể cảm ứng được Bán thân số 2 của tôi hiện tại rất an toàn, không hề bị tổn thương.

Vì vậy, chắc là bị giam giữ.

Chắc là phải đợi tôi từ 'thế giới Thiên Kiếp' độ kiếp ra ngoài, hoặc là khi độ kiếp xong sắp hiển Thánh, thì mới có thể quay về." "Vậy ngươi hiện tại, có thể sử dụng hiệu quả của thiên tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, để Bán thân số 2 mọc lại không?" Sở các chủ ngốc mao hỏi.

"Không được, tuy bề ngoài nhìn có vẻ Bán thân số 2 và Bán thân số 1 bị cắt rời.

Nhưng thực tế, giữa Bán thân số 2 và Bán thân số 1 không hề cắt rời, vẫn duy trì hiệu quả ngẫu đoạn ti liên.

Không thỏa mãn yêu cầu trọng sinh của thiên tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》." Tống Thư Hàng nói.

"Vậy thì, ngươi dứt khoát một chút, cắt thêm một phần nữa lên trên?

Ví dụ như cắt đến vị trí ngực, sau đó lại sử dụng bí pháp tổng cương để trọng sinh?" Sở các chủ ngốc mao đề nghị.

Dù sao dựa vào năng lực của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cho dù Tống Thư Hàng chỉ còn lại cái đầu, cũng có thể mọc lại.

Chương 2577

Vậy thì cắt thêm một đoạn để trọng sinh, chính là một tư duy rất bình thường.

“Sở tiền bối ngài là ma quỷ sao?” Tống Thư Hàng sờ sờ vị trí ngực mình: “Hay là Sở tiền bối ngài đang ghen tị với tôi, muốn tôi cắt thành hình dạng giống ngài bây giờ?” Sở các chủ hiện tại, gần như đã mọc đến mức mà ngài ấy muốn Tống Thư Hàng ‘cắt’ lúc nãy.

“Hơn nữa, cho dù là tôi, sau khi bị cắt đến vị trí ngực, một thời gian cũng sẽ chết.

Cần phải dựa vào ‘Hoạt Tuyền’ để kéo dài mạng sống, kết hợp ‘Hoạt Tuyền’ để trọng sinh.

Vấn đề là ở đây đang trong thế giới Thiên Kiếp, không gian cốt lõi đang bị giam cầm, tôi không thể đến ‘Hoạt Tuyền’.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Lần trước khi ở trong Thiên Phạt, tuy cậu ấy chỉ còn lại cái đầu, nhưng lần đó có bí thuật của Bạch tiền bối two bảo vệ cái đầu, cộng thêm không gian cốt lõi không bị giam cầm, cậu ấy có thể đặt cổ mình vào Hoạt Tuyền, mượn sinh mệnh lực của Hoạt Tuyền và máu Thánh Nhân Nho gia, mới có thể làm cơ thể mọc lại.

Lần này nếu trực tiếp ở trong thế giới Thiên Kiếp, cắt nhục thân đến vị trí ngực… cậu ấy vẫn có khả năng thất bại.

“Có lý, vậy đợi ngươi độ kiếp xong ra ngoài, lại đến Hoạt Tuyền thử nghiệm một chút.

Vừa hay, đến lúc đó ta sẽ triển hiện ‘Đạo’ của ta cho các ngươi xem, ngươi sau khi thăng cấp Bát Phẩm, việc quan sát ‘Đại Đạo’ của

Trường Sinh Giả sẽ rất có lợi cho ngươi.” Sở các chủ ngốc mao chậm rãi nói.

Linh Quỷ tiên tử che mắt, không đành lòng nhìn thẳng Tống Thư Hàng.

Sở các chủ nói, chuyện đó có liên quan đến song thụ khô vinh, chính là Đạo Sinh Tử, thai nghén ra sự sống mới từ cái chết.

“Chuyện liên quan đến Bán thân số 2 cứ tạm gác lại đi.

Dù sao đã mất liên lạc, ngươi hiện tại cũng không thể tìm nó về.” Sở các chủ ngốc mao gạt bỏ chủ đề ‘truyền đạo’ xong, lại bắt đầu chuyển chủ đề, không cho Tống Thư Hàng thời gian suy nghĩ sâu sắc.

“Vâng, Bán thân số 2 sẽ không mất được.

Vậy chúng ta trước tiên thực hiện phương án 1, thử dò xét những ‘kiếp vân’ trên bầu trời kia đi.” Tống Thư Hàng khóe miệng giật giật.

Nhiều đám kiếp vân như vậy, nhìn cứ như kẹo bông gòn, lại như rất nhiều nguyên liệu mềm mại, khiến người ta thèm ăn.

“Về phương diện chế biến kiếp vân, ngươi có manh mối gì không?” Sở các chủ ngốc mao lại hỏi.

“Không có, nhưng không sao, trong danh sách bạn bè của tôi có hai vị tiên trù hàng đầu, có thể cung cấp kinh nghiệm cho tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ, tiên trù có trình độ cao nhất trong giới tu chân hiện tại, năng lực tiên trù của cô ấy đã sớm vượt qua cảnh giới của cô ấy.

Giới tu chân hiện tại, có tự tin xử lý nguyên liệu cấp Bát Phẩm trở lên, cũng chỉ có một mình Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngoài ra, còn có Hà Chỉ Ma Đế tiền bối, người sáng lập ‘Thiên

Kiếp Bộ Món’.

Về việc làm thế nào để chế biến ‘Thiên Kiếp’, Hà Chỉ Ma Đế có quyền phát biểu nhất.

Tống Thư Hàng thành thạo mở chức năng ‘group chat tu chân’, gửi một tin nhắn cho Hà Chỉ Ma Đế: “Hai, Hà Chỉ tiền bối ~ mấy ngày nay ngài ngủ ngon chứ?” “Cút~~” Hà Chỉ Ma Đế tức giận nói, hắn đã lén lút đổi vị trí, khó khăn lắm mới được nghỉ ngơi yên ổn một chút, vậy mà Bá Tống tên khốn này lại tìm đến cửa.

“Hà Chỉ tiền bối, về kiếp vân thì nên chế biến thế nào, ngài có manh mối gì không?

Trước đây ngài đã từng nghiên cứu qua chưa?” Tống Thư Hàng vui vẻ hỏi.

Hà Chỉ Ma Đế: “……” Về phương diện này, hắn là quyền uy.

Hơn nữa, vừa nhắc đến chủ đề này, hắn liền rất muốn trả lời, và chỉ điểm đối phương một chút.

Nhưng đối phương là Bá Tống Huyền Thánh.

“Cút!” Hà Chỉ Ma Đế trả lời.

Dù thế nào, hắn cũng sẽ không truyền thụ bất kỳ kinh nghiệm nào cho Bá Tống Huyền Thánh. ********* Cùng lúc đó.

Thế giới hiện thực?

Trong vũ trụ.

Một xoáy nước màu vàng triển khai.

Sau đó, có một người đàn ông toàn thân màu vàng, bước ra từ xoáy nước.

“Hắc hắc hắc, Tống mỗ ta lại ‘debut’ trở lại rồi đây!” Người đàn ông màu vàng bước ra khỏi xoáy nước, hét lớn trong hư không.

“Bệ hạ, xin đừng la hét lớn tiếng, động tác quá lớn, lớp mạ vàng sẽ tróc mất.” Từ trong xoáy nước phía sau hắn, có một người đàn ông đội vương miện, tay áo như hai mặt trời lửa rực cháy, mỉm cười nhắc nhở.

Lớp mạ vàng này vừa mới quét lên, còn chưa khô.

Người đàn ông lên tiếng nhắc nhở này chính là ‘Tây Phương Đại Đế’ trong Tứ Phương Đại Đế của Thiên Đình Viễn Cổ.

Người đàn ông màu vàng: “……” Khí thế ra sân ban đầu, lập tức bị cắt ngang giữa chừng.

Sau đó, trong xoáy nước màu vàng lại có một Trường Sinh Giả mặc chiến giáp hàn băng, tóc bạc bay múa hiện ra, nói: “Lâm thời quyết định sử dụng cái bán thân này thật sự không vấn đề chứ?

Cường độ của bán thân này chỉ khoảng Bát Phẩm, không chịu nổi ngươi giày vò đâu.

Ngươi cẩn thận một chút, đừng làm hỏng nó.

Đặc biệt là mấy cơ quan quan trọng trong cái bán thân này, lai lịch bất phàm, nhất định phải bảo vệ chúng tốt.” Vị này là một vị Bắc Phương Đại Đế khác.

Bắc Phương Đại Đế ở thế giới hiện thực đã mượn măng phục sinh của Tống Thư Hàng để sống lại, thoát khỏi Đạo của ‘Thiên Đế’, đạt được sự tự tại tiêu dao.

Nhưng không biết vì sao, trong xoáy nước màu vàng này lại còn có một vị ‘Bắc Phương Đại Đế’ tồn tại, cũng có chiến lực Trường Sinh Giả.

Hơn nữa, Bắc Phương Đại Đế sống lại ở thế giới hiện thực, dường như cũng biết sự tồn tại của vị ‘Bắc Phương Đại Đế’ khác này.

Tuy là một vị Bắc Phương Đại Đế khác, nhưng ngài ấy cũng rất coi trọng Tống Thư Hàng, trong lời nói không ngừng nhắc nhở người đàn ông màu vàng đừng làm hỏng bán thân của Tống Thư Hàng.

“Yên tâm đi, tuy cái bán thân này chỉ có cường độ khoảng Bát Phẩm, nhưng sử dụng nó ta mới có thể phát huy ra toàn bộ sức mạnh.

Trước đây ta mượn nhục thân dự phòng của các ngươi ra ngoài, thực lực sẽ bị hạn chế.

Đặc biệt là thân thể kiếm tu, trời sinh tương khắc với ta, mười phần thực lực chỉ có thể phát huy được một phần, đôi khi ngay cả một phần cũng không phát huy ra được.” Người đàn ông màu vàng giải thích.

Hắn ra tay bắt giữ ‘Bán thân số 2’ của Tống Thư Hàng không phải là cố ý, mà là hành động nhất thời nổi ý.

Vốn dĩ hắn định lần nữa mượn thân thể Trường Sinh Giả ‘Phật Môn Bất Diệt Thân’ có độ không phù hợp cao nhất với hắn để ra ngoài hành động.

Không ngờ ngay khoảnh khắc hắn chuẩn bị mượn nhục thân xuất thế, Bán thân số 2 của Tống Thư Hàng đột nhiên xuyên không gian mà đến, rơi xuống ngay cửa ra của xoáy nước màu vàng.

Điều này đơn giản là thiên ý sắp đặt trong cõi u minh, hoặc có thể nói, có lẽ là vận may của Bạch tiền bối đang phát huy tác dụng trong cõi u minh.

Dù sao Bán thân số 2 của Tống Thư Hàng được phi độn vận chuyển đến, chính là nhờ phi kiếm dùng một lần – bản phá nhà giam nhỏ của Bạch tiền bối!

Đối với người đàn ông màu vàng mà nói, không có nhục thân nào thích hợp hơn bán thân của Tống Thư Hàng để hắn xuất hiện.

Thế là, hắn không chút do dự thay đổi kế hoạch, bắt giữ Bán thân số 2 vào, đều đều phủ lên một lớp mạ vàng cho Bán thân số 2!

“Bá Tống Huyền Thánh lúc này chắc đang ở cảnh giới Thất Phẩm lên Bát Phẩm nhỉ, cậu ấy lại gửi bán thân ra từ ‘thế giới Thiên Kiếp’ lúc này… chẳng lẽ là để không lưu lại tiếc nuối?

Dù sao sau khi đạt Bát Phẩm Huyền Thánh, tu sĩ sẽ tuyệt dục.” Lúc này, lại có một Trường Sinh Giả khác bước ra từ phía sau người đàn ông màu vàng.

Đây là một người đàn ông hai tay đeo xích câu hồn, chính là ‘Câu Hồn Đại Đế’ Trường Sinh Giả của Thiên Đình Viễn Cổ.

Hắn giống như Tây Phương Đại Đế, đều là những Trường Sinh Giả đã giành được ‘tự do’ từ tay Thiên Đế khi Tống Mộc Đầu và Thiên Đế giao chiến lần trước.

“Nếu thật sự như thế, Tống Mộc Đầu ngươi đã làm gián đoạn kế hoạch của Bá Tống Huyền Thánh… Nếu cậu ấy không có con nối dõi, ngươi liền phải gánh vác trách nhiệm.” Vị ‘Trường Sinh Giả’ thứ tư hiện ra, đây là một Trường Sinh Giả tiên tử, Bàn Đào Quả tiên tử.

Ban đầu khi Tống Mộc Đầu lần đầu tiên xuất hiện để cứu Sở các chủ, trong không gian màu vàng phía sau hắn có tổng cộng bảy vị Trường Sinh Giả, xếp thành một hàng.

Lúc đó trừ Bắc Phương Đại Đế ra, sáu vị Trường Sinh Giả còn lại ‘Đạo’ đều không hoàn chỉnh, bị Đạo của Thiên Đế hạn chế.

Sau này Tống Mộc Đầu và Thiên Đế giao chiến trực diện, giải thoát ba vị Trường Sinh Giả khỏi Đạo của Thiên Đế, ba vị Trường Sinh Giả còn lại thì rơi vào trạng thái hóa đá.

Hắn đã thất bại, cái giá của sự thất bại chính là ba vị Trường Sinh Giả hóa đá kia bị Thiên Đế mang đi, chỉ còn lại Đạo chủng, đến nay hạ lạc không rõ.

Lần đó, là lần Tống Mộc Đầu đau khổ nhất cho đến nay.

“Hắc, những gì các ngươi có thể nghĩ đến, lẽ nào ta sẽ không nghĩ đến sao?” Tống Mộc Đầu đắc ý nói: “Ta sớm đã khi tiếp nhận cái ‘bán thân’ này, đã lợi dụng Đạo Trường Sinh hệ sinh mệnh, bảo tồn một phần hạt giống sinh mệnh.

Đợi đến khi trả lại nhục thân, ta sẽ tiện tay dán nhãn ‘hạt giống sinh mệnh’ này, trả lại cho Bá Tống.

Chỉ cần cậu ấy biết cách lợi dụng những hạt giống sinh mệnh này, sẽ không phải lo lắng vấn đề không có con nối dõi.

Hơn nữa, các ngươi đừng quên… ta hiện tại đang nắm giữ Đạo Trường Sinh hệ sinh mệnh.

Chỉ cần có ta ở đây, không cần lo lắng vấn đề tuyệt dục của Bát Phẩm Huyền Thánh!” “Khoan đã… ngươi vì sao lại nghĩ đến việc trích xuất hạt giống sinh mệnh?

Chẳng lẽ ngươi khi quét lớp mạ vàng, đã cắt mất ‘cậu em nhỏ’ của Bá Tống Huyền Thánh rồi sao?” Bắc Phương Đại Đế mặt không biểu cảm hỏi.

Ngài ấy là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, khi không cười thì khuôn mặt ngài ấy dù nhìn từ góc độ nào cũng tràn đầy vẻ lạnh lùng.

Nhưng khi ngài ấy cười, thì lại như băng giá tan chảy, mùa xuân đến.

“Sao có thể chứ, ta cũng có nguyên tắc mà?” Tống Mộc Đầu xua tay, hơn nữa hắn cũng không có sở thích cắt ‘cậu em nhỏ’, lần trước cũng chỉ là trong đầu hiện lên một ý niệm, chứ không hề thật sự động thủ với ‘cậu em nhỏ’ của mình.

Hơn nữa, so với thủ đoạn cấp thấp như cắt ‘cậu em nhỏ’, hắn còn có nhiều thủ đoạn và pháp thuật khác để quét lớp mạ vàng đều hơn, thao tác của hắn còn nhiều lắm.

“Đi thôi!” Tống Mộc Đầu khẽ vẫy tay, xoáy nước màu vàng phía sau từ từ đóng lại.

Bắc Phương Đại Đế two, Tây Phương Đại Đế, Câu Hồn Đại Đế, Bàn Đào Quả tiên tử, bốn vị Trường Sinh Giả đi sát phía sau hắn.

“Có muốn đi gặp Sở các chủ hay Kim Long Thủy Tổ không?” Tây Phương Đại Đế hai tay giấu trong tay áo rộng, mỉm cười hỏi.

Tống Mộc Đầu: “……” “Sở các chủ vẫn chưa hồi phục trạng thái nhỉ, ngài ấy đã dùng ‘Đạo’ của mình thai nghén ra Sở các chủ two.” Bàn Đào Quả tiên tử bổ sung: “Còn về Kim Long Thủy Tổ, thủ đoạn phục sinh của ngài ấy vẫn còn trên đảo thần bí, đợi ai đó đến, hôn để đánh thức ngài ấy sao?” “Vì sao ngươi lại biết nhiều đến vậy?” Tống Mộc Đầu dở khóc dở cười.

“Vậy thì trước tiên thức tỉnh Kim Long Thủy Tổ đi, chiến lực của ngài ấy trong Thiên Đình Viễn Cổ là đứng nhất nhì.

Nếu chuyến đi này có ngài ấy trợ giúp, chúng ta sẽ nắm chắc phần thắng lớn hơn.” Câu Hồn Đại Đế bình tĩnh phân tích.

Kim Long Thủy Tổ chính là Trường Sinh Giả lão làng của Thiên Đình Viễn Cổ, ở trạng thái hoàn chỉnh chiến đấu lực của ngài ấy cực mạnh, là chỗ dựa lớn của Tống Mộc Đầu khi còn ở Thiên Đình Viễn Cổ.

Tống Mộc Đầu nhẹ nhàng lắc đầu: “Đừng đánh thức ngài ấy… Ngài ấy đã bảo vệ ta quá lâu rồi, lần này, đến lượt ta bảo vệ ngài ấy.” Nói đoạn, hắn đưa tay mở ra một cánh cửa không gian.

Cánh cửa không gian này thông đến một thế giới kỳ lạ trong Chư Thiên Vạn Giới.

Đây là một thế giới hỗn độn.

Tại trung tâm của thế giới này, có vô số kim loại lỏng đang chảy.

Thế giới hỗn độn này là một ‘tiểu thế giới nhân tạo’.

Giống như ‘tiểu thế giới nhân tạo’ hiện đang liên thông với không gian cốt lõi của Tống Thư Hàng.

Trước ngày hôm nay, tiểu thế giới hỗn độn này vẫn luôn bị phong ấn, nhận được sức mạnh gia trì của ‘Thiên Đạo’.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, không có bất kỳ ai có thể tìm thấy nó.

Chương 2578

Mãi cho đến hôm nay, Tống Mộc Đầu và những người khác khổ sở chờ đợi thời cơ đến.

Thiên Đạo hiện tại đột nhiên treo máy, tuy quá trình này rất ngắn, nhưng tiểu thế giới nhân tạo này vẫn luôn bị 'lực lượng Thiên Đạo' ẩn giấu, cuối cùng đã bị bọn họ bắt giữ! 【 Vật được Thiên Đạo tạo ra. 】 Tống Mộc Đầu vừa mở lối vào thế giới hỗn độn này, Bắc Phương Đại Đế và những người khác liền có thể cảm ứng được khí tức đặc biệt đi kèm trên tiểu thế giới này.

Trung tâm của tiểu thế giới hỗn độn, có một vùng đất cháy đen.

Đất đai nứt ra, thỉnh thoảng sẽ phun ra kim loại lỏng màu bạc, chậm rãi chảy.

Mà bên dưới vùng đất cháy đen này, ẩn chứa một hạt nhân.

Hạt nhân này chính là mục tiêu của bọn họ lần này!

"Thế giới nhân tạo này là một trong những khâu của kế hoạch dự phòng mà 'Thiên' hiện tại đã chuẩn bị cho chính mình.

Nếu kế hoạch của ngài ấy không có vấn đề gì, Thiên Đình Viễn Cổ cuối cùng sẽ dời đô đến vị trí này, rơi vào không gian thế giới nhân tạo này.

Cuối cùng, toàn bộ Đạo Thiên Đình hội tụ lại một chỗ, sửa chữa khuyết điểm của 'Thiên' hiện tại." Tống Mộc Đầu trầm giọng nói.

Tuy nhiên, ban đầu hắn và Trình Lâm vì Sở các chủ mà âm thầm liên thủ, làm lệch kế hoạch của Thiên Đình Viễn Cổ.

Thậm chí hắn còn từng chiếm tổ chim khách, thay thế 'Thiên Đế' trở thành Thiên Đình Chúa Tể tạm thời.

Đáng tiếc hắn chiếm tổ chim khách không đủ triệt để, còn suýt chút nữa đánh cược mình vào.

Đến cuối cùng, chính là kế hoạch sụp đổ của Thiên Đình Viễn Cổ của Trình Lâm… trực tiếp lật bàn.

“Mục tiêu chính là ở bên trong này sao?” Bắc Phương Đại Đế trầm giọng nói, bên cạnh hắn có hàn ý thấu xương ngưng tụ, ngay cả không gian cũng sắp bị đóng băng.

“Không gian này là vật được Thiên Đạo tạo ra, là sân nhà của đối phương.

Nếu chúng ta trực tiếp chiến đấu ở bên trong này, sẽ bất lợi cho chúng ta.” Tây Phương Đại Đế nói.

“Nhưng chúng ta không có cơ hội lựa chọn chiến trường.” Tống Mộc Đầu dẫn đầu, một bước bước vào thế giới hỗn độn này: “Nếu chúng ta không đi vào, sẽ không thể câu dẫn mục tiêu ra ngoài.” Hắn hiện tại đã tiếp quản phần lớn ‘Thiên Đình Viễn Cổ’, thậm chí còn kế thừa ‘Đạo Thời Gian’ của Thiên Đế năm xưa và ‘Đạo Sinh Mệnh’ của Trình Lâm, sự tồn tại của hắn liền phù hợp với điều kiện biến hóa của thế giới hỗn độn này.

Chỉ có hắn tiến vào thế giới hỗn độn này, mới có thể dẫn đến sự biến hóa của hạt nhân trong ‘vùng đất cháy đen’ này.

“Yên tâm đi, lần này chúng ta có viện trợ.” Tống Mộc Đầu sau khi bước vào ‘tiểu thế giới nhân tạo’ này, nói.

Ngoài nhóm chiến lực ‘Thiên Đình Viễn Cổ’ này ra… Trình Lâm tiên tử còn âm thầm tập hợp một nhóm Trường Sinh Giả hàng đầu.

Đạo Tử – đệ tử đầu tiên của Thánh Nhân Nho gia, Trường Sinh Giả còn sống sót của Kim Cương Tự, kẻ duy nhất tỉnh táo trong tộc Thiên Ma ngoại vực bị nguyền rủa, còn có Trình Lâm tiên tử có thể mượn ‘Diệp Tư’ để tạm thời hiện thân.

Liên minh mà bọn họ tổ hợp thành, là một chiến lực khổng lồ.

Mấy vị này, sẽ đến vào thời điểm then chốt, liên thủ với bọn họ, vây quét mục tiêu! ……………… Tống Mộc Đầu một bước bước vào tiểu thế giới nhân tạo này.

Đạo Thiên Đình, Đạo Thời Gian mà hắn kế thừa từ ‘Thiên Đế’ liền sản sinh cộng hưởng với tiểu thế giới nhân tạo này!

Hạt nhân của tiểu thế giới nhân tạo, cố gắng bắt đầu hấp thụ ‘Đạo’ trên người Tống Mộc Đầu.

Nhưng Tống Mộc Đầu không phải Thiên Đế, trên người hắn không có dấu ấn mà ‘Thiên Đạo’ đã chuẩn bị cho Thiên Đế.

Hạt nhân của tiểu thế giới nhân tạo căn bản không thể cướp đi dù chỉ một phần nhỏ ‘Đạo’ trên người hắn.

Không chỉ vậy, dường như cảm ứng được khí tức cầu kim loại lỏng trong ‘tiểu thế giới nhân tạo’, trong cơ thể Tống Mộc Đầu có một sức mạnh tiềm ẩn, đột nhiên bùng nổ.

Một phần ‘máu Thánh Nhân Nho gia’ ẩn chứa trong chiếc yếm lớn bảy màu đã chủ động bùng nổ, dẫn dắt ra sức mạnh to lớn.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng, có rất nhiều cơ quan quan trọng có tính độc nhất, không thể phục chế.

Cho dù có động dụng trọng sinh thiên tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, cũng không thể từng cái phục hồi những cơ quan này.

Vì vậy, từ khi Tạo Hóa Tiên Tử trao giọt ‘máu Thánh Nhân Nho gia’ này cho Tống Thư Hàng, giọt máu Thánh Nhân Nho gia này liền đóng vai trò ‘bảo hiểm’.

Nếu Tống Thư Hàng lại gặp phải đại nạn không thể chống cự như ‘Thiên Phạt’, máu Thánh Nhân Nho gia có thể vào thời điểm then chốt cuối cùng, đóng gói mang đi những cơ quan quan trọng trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Chiếc yếm lớn bảy màu chính là một cơ quan tương đối quan trọng, được máu Thánh Nhân Nho gia bảo vệ.

Sức mạnh Thánh Nhân bao phủ Tống Mộc Đầu. 《Nho gia Kim Cương Thân》 tự động được kích hoạt, hàng vạn hình chiếu ‘kinh thư Nho gia’ hiện ra trên đỉnh đầu Tống Mộc Đầu, từng trận tiếng đọc sách ngâm tụng truyền ra.

Đây là lần đầu tiên Tống Mộc Đầu giống một Nho gia hành giả đến vậy!

Cùng lúc đó, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và 《Biến Dị Cương Thủ》 cũng được kích hoạt.

Ba bộ công pháp này trong cơ thể Tống Thư Hàng đã trở thành một tổ hợp.

Kích hoạt một cái, sẽ kéo theo hai cái còn lại cũng được kích hoạt.

Sức mạnh Thánh Nhân Nho gia, mạnh mẽ đẩy ngang qua.

Sức mạnh hấp dẫn của hạt nhân trong ‘tiểu thế giới nhân tạo’ này, bị đẩy ra toàn bộ.

Bắc Phương Đại Đế, Tây Phương Đại Đế, Bàn Đào Quả tiên tử, Câu Hồn Đại Đế sau đó bước vào thế giới này.

“Sức mạnh Thánh Nhân Nho gia?” Bắc Phương Đại Đế kinh ngạc nói: “Không ngờ trong cơ thể Bá Tống Huyền Thánh còn ẩn chứa sức mạnh lớn đến vậy.” “Trong cơ thể cậu ấy ẩn chứa nhiều sức mạnh lắm, nói thật… nếu tất cả phụ kiện trên người cậu ấy có thể được kích hoạt cùng lúc, chỉ bằng một mình cậu ấy, đã có thể đánh nổ hạt nhân trong tiểu thế giới nhân tạo này.” Tống Mộc Đầu kiêu ngạo nói.

Đáng tiếc, muốn kích hoạt tất cả sức mạnh phụ kiện trong cơ thể Tống Thư Hàng, hội tụ chúng vào một điểm, thực sự quá khó khăn.

“Hạt nhân đã nhận được kích thích song trọng từ Đạo Thiên Đế và khí tức Thánh Nhân Nho gia, sắp xuất hiện rồi.” Bàn Đào Quả tiên tử nói.

“Ra tay đi.” Tây Phương Đại Đế nói.

Bắc Phương Đại Đế gật đầu, ngài ấy đưa tay ấn lên vùng đất cháy đen này.

Pháp tắc và sức mạnh hệ hàn băng thúc đẩy, trong mấy nhịp thở, vùng đất cháy đen có diện tích bằng nửa một thành phố An Lạc này, toàn bộ bị đóng băng.

Vì là chiến trường của địch nhân, vậy thì phải tìm cách cải tạo nó một chút, khiến nó trở nên thích hợp cho phe mình chiến đấu.

Tây Phương Đại Đế đưa tay ném lên không trung, hai mặt trời rực rỡ trong tay áo được ném ra, lơ lửng giữa không trung.

Hai mặt trời rực rỡ này tất cả nhiệt lượng và sức mạnh lửa đều nội liễm, ngưng tụ mà không tan.

Chỉ đợi mục tiêu xuất hiện, hai mặt trời rực rỡ này liền có thể giáng đòn chí mạng vào đầu địch nhân.

Xích khóa trong tay Câu Hồn Đại Đế mở rộng ra, một đại trận phức tạp thành hình.

Cạch cạch cạch ~ Hạt nhân sâu trong lòng đất bắt đầu chấn động.

Toàn bộ ‘kim loại lỏng’ của thế giới này bắt đầu quay về, dung nhập vào hạt nhân.

Ầm ~~ Một tiếng nổ dữ dội vang lên.

Hạt nhân nứt ra.

“Ra rồi!” Tống Mộc Đầu trầm giọng nói.

“Khoan đã… Trống rỗng!” Bàn Đào Quả tiên tử đột nhiên mở to mắt, cô ấy phụ trách giám sát.

Trong hạt nhân đó, trống rỗng, không có gì cả!

Từ khi bước vào thế giới hỗn độn này, Bàn Đào Quả tiên tử đã luôn dùng tâm nhãn khóa chặt hạt nhân.

Lúc này, tất cả kim loại lỏng trong thế giới hỗn độn đã quay về, hạt nhân mở ra… nhưng bên trong lại trống rỗng. 【Nhiều năng lượng hội tụ vào hạt nhân như vậy, không thể nào cứ thế biến mất không khí được. 】Bàn Đào Quả tiên tử trong lòng khẽ động, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Thời này, ai cũng không đi đường bình thường.

Mục tiêu có lẽ không phải bật ra từ hạt nhân nứt toác, mà là trực tiếp chui ra từ vỏ hạt nhân rồi sao?

Quả nhiên như cô ấy đã đoán!

Hạt nhân trống rỗng chỉ là một thứ che mắt người, ‘mục tiêu’ chân chính đã xuất hiện trên không trung của vùng đất cháy đen, cao cao tại thượng, nhìn xuống phía dưới.

Loại mục tiêu không đi đường bình thường này là đáng ghét nhất.

“Yêu thụ, ở phía trên!” Bàn Đào Quả tiên tử đưa tay ngưng tụ ra một cây cung gỗ khổng lồ và mấy mũi tên mọc mầm.

Mũi tên này có lẽ đã để trong kho quá lâu, đến mức mọc cả mầm.

Bàn Đào Quả tiên tử thành thạo kéo tên lên cung, bắn liên tiếp ba mũi tên lên không trung.

Tây Phương Đại Đế khẽ ngẩng đầu, ngón tay trong tay áo khẽ búng.

Ngài ấy đã bắn hai mặt trời rực rỡ lên không trung ngay từ đầu trận, lúc này vừa hay phát huy tác dụng.

Hai mặt trời rực rỡ tỏa sáng rực rỡ, nhanh hơn mũi tên của Bàn Đào Quả tiên tử một bước đánh trúng mục tiêu.

Ầm ~ Hai mặt trời rực rỡ lần lượt nổ tung, chiếu sáng ra chân diện mục của 'mục tiêu' mà Tống Mộc Đầu đã đưa bọn họ đến để tiêu diệt lần này.

Đó là một vật thể hình người siêu khổng lồ được cấu thành từ kim loại lỏng.

Siêu khổng lồ!

Diện tích vùng đất cháy đen mà Tống Mộc Đầu và những người khác đang đứng ước chừng bằng nửa thành phố An Lạc, nhưng lúc này người kim loại lỏng siêu khổng lồ trên không trung, diện tích mặt chính diện của nó còn lớn hơn vùng đất cháy đen một chút.

Với thể tích này, chỉ cần từ trên không trung ép xuống, đã có thể gây ra tai nạn cấp diệt thế.

Hai mặt trời rực rỡ của Tây Phương Đại Đế, bị đối phương dùng bàn tay đỡ lấy.

Bàn tay khổng lồ của người kim loại lỏng trực tiếp bị nổ nát, lại có lửa mặt trời bất diệt phụ thêm vào vết đứt tay, áp chế tốc độ hồi phục vết thương của người khổng lồ kim loại lỏng.

Xét đến bản chất 'cầu kim loại lỏng' của người khổng lồ, nếu lửa mặt trời suy yếu, vết thương này gần như có thể hồi phục tức thì.

Vì vậy, Tây Phương Đại Đế lần nữa thi pháp, sức mạnh pháp tắc lửa trong hư không dung nhập vào lửa mặt trời đó, tăng cường uy lực của nó.

Ngay sau đó, ba mũi tên sắc bén của Bàn Đào Quả tiên tử cắm vào thân thể đối phương.

Mũi tên mọc mầm phá vỡ phòng ngự của người kim loại lỏng.

So với hình thể của người khổng lồ, ba mũi tên này ngay cả một cọng lông cũng không tính là gì.

Nhưng sau khi mũi tên cắm vào nhục thân người khổng lồ, những mầm non trên đó đâm rễ sinh trưởng, lấy cơ thể người khổng lồ kim loại lỏng làm chất dinh dưỡng, vô số cành dây thô lớn vô cùng sinh trưởng ra từ vết thương của người khổng lồ, trói buộc người khổng lồ kim loại lỏng.

“Thể tích lớn đến vậy… đánh nhau chắc chắn rất đã.” Câu Hồn Đại Đế cười chất phác nói.

Chương 2579

Thực lực đạt đến cảnh giới của bọn họ, thể tích khổng lồ không phải là ưu thế gì, trừ phi thể tích lớn đến mức nghịch thiên!

Thứ thể tích này khi lớn đến một mức độ nhất định, liền là chính nghĩa!

Nhưng nếu không lớn đến cảnh giới chính nghĩa… thì chính là bao cát tà ác.

“Xông lên đi, đừng xem thường đối phương.

Cho dù vẫn còn ở trạng thái chưa hoàn mỹ, nhưng nói thế nào cũng là vật được Thiên Đạo tạo ra.

Vật được Thiên Đạo tạo ra khó nhằn đến mức nào, ngươi ta đều biết rõ trong lòng.” Tống Mộc Đầu dặn dò.

“Ừm.” Bắc Phương Đại Đế lạnh nhạt đáp một tiếng, ngài ấy đưa tay vuốt một cái, liền có một trận sương lạnh bao phủ quanh thân người khổng lồ kim loại lỏng, bám vào mấy bộ vị quan trọng trên người nó, đóng băng thân thể của nó.

Xích khóa trên hai tay Câu Hồn Đại Đế nhẹ nhàng lay động, trực tiếp đâm vào không gian, biến mất không thấy đâu.

Cũng không biết hắn muốn bố trí thế nào trong bóng tối?

Trên không trung, người kim loại lỏng đó cũng không ồn ào cũng không quậy phá.

Nhãn cầu của nó đảo tròn, nhìn chằm chằm Tống Mộc Đầu.

Sau đó, một cánh tay khác còn nguyên vẹn của nó đột nhiên đập mạnh xuống về phía Tống Mộc Đầu.

Người khổng lồ kim loại lỏng này không những không đi đường bình thường, khi bị vây đánh còn biết nhằm vào kẻ cầm đầu địch nhân mà đánh đập điên cuồng.

Những đòn đánh của Tây Phương Đại Đế, Bắc Phương Đại Đế và Bàn Đào Quả tiên tử bên cạnh, nó đều trực tiếp dùng thân thể đỡ lấy.

Sau đó bàn tay khổng lồ của nó lại là một đợt cuồng đánh về phía Tống Mộc Đầu.

Lấy thương đổi thương, một bộ dáng khí thế như thể xem là các ngươi đánh chết ta trước, hay là ta đánh chết cái người vàng nhỏ này trước.

Không chút nghi ngờ… người kim loại lỏng này, còn hung ác hơn cả kẻ tàn nhẫn!

Là người sói trong số những kẻ tàn nhẫn.

Tống Mộc Đầu: “……” Hắn đưa tay bắt lấy, trong hư không ẩn ước có hư ảnh ‘Pháp khí tổ hợp 33 Thú’ hiện ra, hóa thành phòng ngự trước mặt hắn, chống đỡ nắm đấm của người khổng lồ kim loại lỏng.

“Bệ hạ, trụ vững.” Bắc Phương Đại Đế lạnh nhạt nói.

Đừng nhìn ngài ấy một vẻ lạnh nhạt, nhưng ngài ấy thật sự đang quan tâm Tống Mộc Đầu.

“Không cần quản ta, toàn lực công kích.” Tống Mộc Đầu bi tráng nói.

“Bắc Phương đạo hữu không cần lo lắng, ta đối với khả năng chống đỡ đòn đánh của Bệ hạ phi thường có lòng tin.

Ngài ấy là người đàn ông có thể nhẫn nại tất cả nỗi đau kịch liệt trên đời, ngay cả khi bị Kim Long Thủy Tổ đánh đến rơi lệ, ngài ấy cũng chưa từng kêu một tiếng đau.” Khóe môi Tây Phương Đại Đế nhếch lên.

Sau khi hai phát mặt trời rực rỡ trước đó được ném ra, ngài ấy liền bắt đầu tích lực, đồng thời trước mặt ngài ấy xuất hiện một pháp khí hình gương.

Mặt gương này đen kịt, như một hố đen, sâu không thấy đáy.

Tống Mộc Đầu: "……" Trong lúc nói chuyện, nắm đấm của người khổng lồ kim loại lỏng liên tiếp đập xuống, đập nát toàn bộ hư ảnh 【Pháp khí tổ hợp 33 Thú】 phía trước Tống Mộc Đầu.

Ngay sau đó, nắm đấm kim loại lỏng tức khắc hóa quyền thành chưởng, trong lòng bàn tay có một phù văn phong ấn cổ quái lóe lên, ép xuống về phía Tống Mộc Đầu.

Phù văn phong ấn này, có hiệu quả nhắm vào Tống Mộc Đầu.

Đây là phù văn chuyên môn nhắm vào 'Đạo Thiên Đế'.

Thân hình Tống Mộc Đầu bị ảnh hưởng, hơi cứng lại.

Sau đó, thân thể hắn liền bị ép dưới bàn tay khổng lồ.

"Chẳng trách phải nhằm vào ta mà đánh điên cuồng, quả nhiên mục tiêu vẫn là Đạo Thiên Đế trên người ta, hắc hắc." Tống Mộc Đầu 'hắc hắc' cười: "Ra đi, bộ xương khô lớn của ta!" Trong một trận ánh sáng trắng bạc thê lương, lấy thân thể Tống Mộc Đầu làm trung tâm, một bộ xương trắng khổng lồ thành hình.

Xương đầu cứng cáp, cứng nhất hiện ra đầu tiên, bảo vệ Tống Mộc Đầu bên trong xương đầu.

Sau đó là xương sườn, cánh tay, đôi chân bằng xương… Đây chính là tuyệt kỹ át chủ bài của Bạch Cốt Tiên Cơ: bộ xương khô lớn của Tống Mộc Đầu.

Ban đầu khi Bạch Long tỷ tỷ và Sở các chủ nhìn thấy bí pháp này, đã suy đoán bí pháp này có sự tham gia sáng tác của Tống Mộc Đầu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Tống Mộc Đầu cũng nắm giữ bí pháp này.

Người khổng lồ xương trắng hiện ra, dễ dàng đỡ mở hai bàn tay của người khổng lồ kim loại lỏng.

“Vũ trang!

Thú Thần Khô Lâu!” Tống Mộc Đầu tiếp tục hạ lệnh.

Hư ảnh Pháp khí tổ hợp 33 Thú trong hư không, nhanh chóng rơi xuống trên người người khổng lồ xương trắng, trong nháy mắt vũ trang người khổng lồ xương trắng thành Thú Thần Khô Lâu to lớn hơn.

“Lên đi, hiệp thứ hai!” Tống Mộc Đầu trong tay nắm hình chiếu của ‘Song Đao Bạo Quân Mực Ống’ khổng lồ, mũi đao chỉ vào người khổng lồ kim loại lỏng. ……………… Cùng lúc đó, trong không gian Thiên Kiếp Huyền Thánh Bát Phẩm.

Tống Thư Hàng đang dưới sự chỉ đạo của Sở các chủ thi triển ‘thuật phong ấn’, thử phong ấn những đám kiếp vân đã cắt xuống.

Chỉ là pháp phong ấn thông thường đối với kiếp vân hiệu quả không lớn, Tống Thư Hàng vẫn luôn thất bại.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng đang thi triển thuật phong ấn, thân hình hơi cứng lại.

“Có linh cảm rồi?” Sở các chủ hỏi.

“Không, không phải.” Tống Thư Hàng lắc đầu, cậu ấy đưa tay lên, thi triển bí pháp: “Bộ xương khô lớn của Tống Mộc Đầu!” Sở các chủ: “!!!” Lạch cạch lạch cạch ~ Trong tiếng hiệu ứng âm thanh bí pháp kiểu nhạc nền, từng căn xương sườn lơ lửng hiện ra, bảo vệ toàn bộ Tống Thư Hàng, Linh Quỷ tiên tử, Công đức xà mỹ nhân bên trong, mang lại cảm giác bảo vệ ấm áp.

Khác với trạng thái khi Tống Mộc Đầu thi pháp, khi Tống Thư Hàng thi pháp, người khổng lồ xương trắng không dùng vỏ đầu cứng nhất để bảo vệ cậu ấy.

Ngoài ra, cũng không biết có phải vì hiện tại Tống Thư Hàng chỉ còn lại 'bán thân' hay không, khi người khổng lồ xương trắng xuất hiện, nó cũng không hoàn chỉnh.

Người khổng lồ xương trắng cũng chỉ ngưng tụ ra nửa thân trên.

Sau khi dùng xương sườn bảo vệ Tống Thư Hàng xong, nó liền dựa vào hai tay chống xuống đất bò dậy, bò nhanh lắm!

Cái vẻ ngầu này, lập tức rớt xuống vực sâu không đáy.

Sở các chủ ngốc mao: "……" Vì sao theo ta học 'thuật phong ấn', học rồi học, ngươi đột nhiên lại học được bí pháp Bạch Cốt Tiên Cơ?

Ngươi muốn làm gì đây?

Người họ Tống quả nhiên đều là bộ xương khô lớn.

Nếu không phải sợi ngốc mao này hiện tại không có một chút năng lượng, Sở các chủ nhất định sẽ siết đứt cổ Tống Thư Hàng, rồi móc bộ xương khô lớn của cậu ấy ra.

"Đừng mà, dừng lại đi, đừng bò nữa… Cảnh này, thảm quá rồi." Tống Thư Hàng hét lên.

Người khổng lồ xương trắng mà cậu ấy ngưng tụ ra chỉ có nửa thân, hai tay chống giữa hư không, linh hoạt bò qua bò lại, giá trị nhanh nhẹn cực cao.

Nhưng cảnh tượng này nhìn vào, đặc biệt xót xa.

Rõ ràng là một pháp thuật rất ngầu, vì sao đến tay cậu ấy lại biến dạng rồi?

Có phải tư thế học bí pháp của tôi sai rồi không?

Đang suy nghĩ, Công đức xà mỹ nhân phía sau đột nhiên dùng giọng Tống Thư Hàng la hét: “Bộ xương khô lớn của Tống Mộc Đầu~~” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: “???” Lẽ nào ngay cả Công đức xà mỹ nhân cũng học được chiêu này?

Vậy tôi chẳng phải có thể một hơi triệu hoán ra hai cái ‘bộ xương khô Tống’ sao?

Hay là… tôi chỉ học được một nửa, Công đức xà mỹ nhân cũng học được một nửa, sau đó chúng tôi hai người hợp thể, mới là một ‘bộ xương khô lớn của Tống Mộc Đầu’ hoàn chỉnh?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Công đức xà mỹ nhân thân hình chợt lay động, thân thể công đức của cô ấy bám vào bộ xương khô lớn này.

Bộ xương chỉ có nửa thân trên này rất hợp với cô ấy.

Nửa thân trên của Công đức xà mỹ nhân, hoàn mỹ bao bọc lấy ‘người khổng lồ xương trắng’, còn nửa thân dưới của cô ấy thì là đuôi rắn, linh hoạt bơi lượn.

Bí thuật người khổng lồ xương trắng + Công đức xà mỹ nhân, đã hình thành một tổ hợp mới.

Cô ấy không hề học được bí pháp này, sở dĩ phát ra tiếng gọi, chỉ là đã sao chép câu thoại này lại, khắc ghi vào kho lời thoại, lần sau để thưởng lời thoại của Tống Thư Hàng.

Sau khi hoàn thành tổ hợp với người khổng lồ xương trắng, Công đức xà mỹ nhân khổng lồ đưa tay chỉnh lại Bình Thiên Quan trên đỉnh đầu mình, long bào nữ hoàng hoa lệ lần nữa hiện ra, bao bọc toàn thân cô ấy.

Sở các chủ ngốc mao: “Kết thúc rồi?” “Vẫn có thể tiến hóa thêm một lần nữa.” Tống Thư Hàng khẽ vẫy tay, hai bộ Pháp khí tổ hợp 33 Thú đang hiện ra bên cạnh bay về phía Công đức xà mỹ nhân.

Vũ trang Thú Thần!

Còn nhớ lần trước, hai bộ Pháp khí tổ hợp 33 Thú đã vũ trang ‘người khổng lồ xương trắng’ của Bạch Cốt Tiên Cơ thành cơ giáp.

Lần này, Pháp khí tổ hợp 33 Thú + Công đức xà mỹ nhân + Bình Thiên Quan + bí pháp người khổng lồ xương trắng, lại sẽ có biến hóa gì?

Tống Thư Hàng rất mong đợi.

Vũ trang Công đức xà mỹ nhân?

Hình thái Nữ Hoàng @#%×Tiên Tử Rất Đẹp, hình thái vũ trang của cô ấy chắc cũng sẽ không yếu đi là bao đâu nhỉ?

Đang suy nghĩ, hai bộ Pháp khí tổ hợp 33 Thú và Công đức xà mỹ nhân đã hoàn thành hợp thể.

Không giống như ‘Thú Thần Khô Lâu’ được vũ trang thành cơ giáp, lần này hai bộ Pháp khí tổ hợp 33 Thú, chỉ là ở cổ, ngực, cánh tay, và vị trí eo rắn của Công đức xà mỹ nhân, hình thành một số giáp có ý nghĩa trang sức.

Hai bộ pháp khí còn lại, trong tay Công đức xà mỹ nhân hình thành một khiên, một kiếm.

Kiếm là Thánh Kiếm Hủy Diệt của Bạch tiền bối two; khiên là một khiên tròn, trên đó khắc họa đồ án ‘Thánh Thành Bất Diệt’.

Hình thái Tiên Tử Nữ Hoàng Vũ Trang.

Mạnh mẽ, vô cùng mạnh mẽ!

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được, có sức mạnh cuồn cuộn không ngừng từ ‘Tiên Tử Nữ Hoàng Vũ Trang’ tuôn trào ra.

Đây đã hoàn toàn không phải sức mạnh cấp Bát Phẩm.

Dưới tác dụng của lực lượng khủng bố như vậy, Tống Thư Hàng có tự tin chém mở toàn bộ ‘không gian Thiên Kiếp Bát Phẩm’, lật đổ bàn Thiên Kiếp.

Nếu không phải Tống Thư Hàng đã nhiều lần trải nghiệm sức mạnh mạnh hơn, lúc này nói không chừng cậu ấy đã tự tin bành trướng.

“Nếu có thể duy trì hình thái này mãi, đừng nói là Thiên Kiếp Bát Phẩm… cho dù là Thiên Kiếp Cửu Phẩm, tôi cũng có thể chém đứt nó, cắt thành sợi để xào.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ ngốc mao: “Đừng tự mãn.” “Yên tâm đi, Sở tiền bối, sức mạnh cấp độ này, còn chưa đến mức khiến tôi mê muội.

Tôi tự mình biết mình, hình thái này không thể duy trì quá lâu.

Trước hết, lực lượng công đức trong Bình Thiên Quan rất có hạn, không thể kéo dài.

Nếu mất đi sự gia trì của Bình Thiên Quan, uy năng của hình thái này sẽ giảm đi rất nhiều.” Tống Thư Hàng nói: “Nhưng mà, hình thái này đến đúng lúc!” Dưới sự khống chế của ý chí Tống Thư Hàng, Tiên Tử Nữ Hoàng Vũ Trang vung Thánh Kiếm Hủy Diệt, chém về phía đám kiếp trong hư không.

Chương 2580

Một kiếm chém xuống, liền có những khối kiếp vân lớn bị cắt ra, tách ra.

Nếu là Thiên Kiếp Huyền Thánh Bát Phẩm thông thường, một kiếm chém xuống, kiếp vân trực tiếp nổ tung… căn bản sẽ không cho tu sĩ cơ hội cắt.

Nhưng hiện tại Tống Thư Hàng kẹt tại chỗ BUG của Thiên Kiếp, kiếp vân ngưng tụ mà không nổ, như đậu phụ từng khối bị cắt xuống.

Sau khi cắt những đám kiếp vân, ‘Tiên Tử Nữ Hoàng Vũ Trang’ thu kiếm, một tay ấn lên kiếp vân, thuật phong ấn được thi triển ra.

“Trước đây tôi đã nghĩ, tôi không thể phong ấn kiếp vân, có hai yếu tố.

Thứ nhất là thuật phong ấn của tôi không ổn, thiên phú của tôi về thuật phong ấn không mạnh.

Thứ hai, là cảnh giới bản chất của tôi quá thấp, vẫn chỉ là cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả.

Như vậy, việc muốn phong ấn kiếp vân của Thiên Kiếp Huyền Thánh Bát Phẩm sẽ rất khó khăn.

Nhưng hiện tại, tôi có thể thông qua Tiên Tử Nữ Hoàng Vũ Trang để thi triển thuật phong ấn!” Tống Thư Hàng nói.

Thuật phong ấn được truyền thụ từ Sở các chủ rất nhanh hoàn thành.

Thuật phong ấn không ổn, vậy thì dùng cảnh giới để bù vào!

Dưới sự bù đắp của cảnh giới mạnh mẽ có thể sánh ngang Cửu

Phẩm của ‘Tiên Tử Nữ Hoàng Vũ Trang’, kiếp vân của Thiên Kiếp Huyền Thánh Bát Phẩm, không cam lòng bị phong ấn thành những khối nhỏ, điền vào kho nguyên liệu của Tống Thư Hàng.

“Xem, thành công rồi.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Sở các chủ ngốc mao: “……” Ngài ấy hồi ức lại tình cảnh khi mình còn nhỏ bé, vất vả tu luyện thuật phong ấn.

Ta năm đó khổ sở tu luyện thuật phong ấn rốt cuộc là vì cái gì chứ?

Tống Thư Hàng bỏ những khối kiếp vân đã phong ấn thành nhỏ vào ‘Pháp khí vòng tay Càn Khôn’.

Tương lai, cậu ấy có thể trả món nợ khổng lồ của ‘Ám Ảnh Lãnh Chúa’ hay không, thì phải xem đến lúc đó có thể nghiên cứu ra một trăm cách ăn kiếp vân hay không.

“À đúng rồi, nói đến món nợ khổng lồ của Ám Ảnh Lãnh Chúa… Cái vòng tay ‘Thánh Địa Ám Ảnh’ – đạo cụ có thể cụ hiện hóa ‘chấp niệm’ của Ám Ảnh tiền bối vẫn còn ở chỗ tôi.” Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra pháp khí nghịch thiên này.

Hiện tại pháp khí này, vẫn còn lưu lại trong ‘linh hồ’ của Tống Thư Hàng để nuôi dưỡng.

Sau lần sử dụng trước đó, trên đó đã đầy những vết nứt, tùy thời sắp sụp đổ. ******** Một bên khác.

Tống Mộc Đầu và những người khác chiến đấu với người khổng lồ kim loại lỏng vẫn đang tiếp tục.

“Câu Hồn đạo hữu, chuẩn bị xong chưa.” Tống Mộc Đầu hét lên.

“Đến đây.” Câu Hồn Đại Đế phát ra tiếng cười chất phác.

Hắn đưa tay kéo một cái… một mảnh lục địa đã bị hắn kéo ra từ hư không.

Mảnh lục địa này tràn đầy khí tức viễn cổ, trên đó còn sót lại dấu vết sau trận chiến của đại lão tuyệt thế.

Ngay cả khi đã cách thiên vạn năm, kiếm ý, khí thế, dư uy pháp thuật sau trận giao chiến vẫn mãi không tan.

Ngay cả khi chủ nhân giao chiến đã sớm rời đi, hai loại pháp tắc Đại Đạo đỉnh cấp khác nhau vẫn đang quấn quýt lẫn nhau!

Truyền thuyết, đây là nơi Thánh Nhân Nho gia chiến đấu lần cuối cùng.

Trên đó có chấp niệm cuối cùng của Thánh Nhân Nho gia.

“Đến đúng lúc lắm, hiệp tiếp theo này, triệt để kết thúc mục tiêu.” Tống Mộc Đầu nghiêm túc nói.

Đây là cơ hội cuối cùng để hắn giải thoát những đồng bạn trân quý… cũng là trợ lực cuối cùng mà hắn có thể truyền tống để Bá Tống độ Thiên Kiếp Bát Phẩm.

“Bá Tống, tiếp theo, ngươi nhất định phải nắm bắt cơ hội đó!” Tống Mộc Đầu nhẹ giọng nói.

Sau đó, hắn nhẹ nhàng vẫy tay một cái, liền có một vật được triệu hoán ra từ ‘Bản Mệnh Đan Điền’, rơi vào tay hắn.

Bảo vật bí ẩn đó?

Chính là Âm Ảnh Thánh Địa!

Đây là kiện bảo vật duy nhất trong chư thiên vạn giới có thể dẫn động chấp niệm chi hỏa, rồi cụ hiện hóa chúng thành sức mạnh chiến đấu.

Nó là một bảo vật bí ẩn vô cùng trân quý của Âm Ảnh Lãnh Chúa.

Lúc này, trên kiện bí bảo ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ vẫn còn đầy những vết nứt.

Những ngày qua, Âm Ảnh Thánh Địa sau khi được linh hồ bản mệnh của Tống Thư Hàng tẩm bổ, các vết nứt đã phục hồi một chút.

Nhưng muốn lành lặn hoàn toàn, chỉ dựa vào linh hồ bản mệnh tẩm bổ thì chưa đủ, còn cần dùng rất nhiều thiên tài địa bảo quý giá để tu phục nó.

“Ngươi cũng phải kiên trì đấy.” Tống Mộc Đầu nói với ‘Âm Ảnh Thánh Địa’.

Ban đầu, sau khi được Tống Thư Hàng dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 kích hoạt, ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ đã từng tiến hóa một lần, cường độ được tăng lên đáng kể.

“Chỉ cần kiên trì, đợi sau khi sự kiện này kết thúc, ta sẽ nghĩ cách khôi phục ngươi hoàn toàn.

Hiện tại, xin hãy cho ta mượn sức mạnh của ngươi.” Tống Mộc Đầu kích hoạt ‘Âm Ảnh Thánh Địa’.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên mảnh đất được Câu Hồn Đại Đế kéo tới, ngọn lửa chấp niệm hùng hùng bốc cháy – chấp niệm do Nho gia Thánh Nhân để lại, một lần nữa bị sức mạnh của ‘Cầu Kim Loại Lỏng’ kích hoạt.

Đối phó với Cầu Kim Loại Lỏng, từ xưa đến nay, không ai tốt hơn Nho gia Thánh Nhân.

Vù vù ~~ Ngọn lửa chấp niệm hùng vĩ của Thánh Nhân được kéo tới, hội tụ trên ‘Âm Ảnh Thánh Địa’.

Âm Ảnh Thánh Địa trở nên cực kỳ nóng bỏng, những vết nứt trên đó càng giãn rộng hơn nữa...

Trong mơ hồ, thậm chí còn có tiếng kêu đau đớn vang lên.

Đáng tiếc, Tống Mộc Đầu không nắm giữ 《Dưỡng Đao Thuật》, không thể làm dịu nỗi đau cho Âm Ảnh Thánh Địa.

“Kiên trì đi, nhất định phải kiên trì.

Chỉ cần qua được đợt này, quay đầu lại sẽ có vô số 《Dưỡng Đao Thuật》 đang chờ ngươi.

Vết nứt trên người ngươi còn có thể được tu phục trong một lần nữa...” Tống Mộc Đầu lên tiếng.

Âm Ảnh Thánh Địa rất có linh tính, phát ra tiếng rung động.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số ngọn lửa chấp niệm được ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ chuyển hóa, ngọn lửa hư ảo bao bọc lấy thân ảnh Tống Mộc Đầu.

Ngọn lửa bao phủ, thân ảnh Tống Mộc Đầu biến mất.

Đồng thời, một luồng khí tức mạnh mẽ đến mức không thể diễn tả đã ra đời trong ngọn lửa này.

Oanh ~ Ngọn lửa tản ra...

Một nam tử mặc Nho sam xuất hiện giữa hư không.

Hắn chỉ đứng đó, đã tựa như có một phong thái tông sư.

Mọi người khi nhìn thấy hắn, không hiểu vì sao, liền cảm thấy hắn... cực kỳ ngầu!

Không cần người khác giới thiệu, thậm chí cũng không có loại khí tức uy áp đáng sợ nào tiết lộ ra, chỉ đơn giản là đứng đó, đã là một phong thái tông sư, ngầu một cách khó hiểu.

“Thành công rồi.” Câu Hồn Đại Đế lộ ra nụ cười hiền hậu, không uổng công hắn vất vả đào cả một đại lục, kéo nó vào không gian chiến đấu.

Tiếp theo, chính là tái hiện trận chiến Nho gia Thánh Nhân VS Cầu Kim Loại Lỏng.

Trận chiến Thánh Nhân và Cầu Kim Loại Lỏng tranh đoạt Thiên Đạo năm đó, không ai thấy được cảnh chiến đấu cuối cùng.

Hôm nay có lẽ bọn họ sẽ có cơ hội chứng kiến phong thái chiến đấu năm xưa.

Phía trên chấp niệm thể của 'Nho gia Thánh Nhân'.

Đám thánh viên đó nhanh chóng sắp xếp đội hình chỉnh tề, toàn bộ hội tụ phía sau chấp niệm thể Thánh Nhân, bọn chúng im lặng lật mở kinh văn Thánh Nhân: "Ta khi sinh ra ngầu ơi là ngầu!", "Ta khi học tập ngầu ơi là ngầu!", "Ta khi nhập đạo ngầu ơi là ngầu!", "Ta khi tu luyện ngầu ơi là ngầu!", "Đạo ta sáng lập ngầu ơi là ngầu!", "Ngầu ngầu ngầu ~ ngầu ngầu ngầu ~" Cùng với tiếng niệm tụng không ngừng vang lên, chính khí giữa trời đất hội tụ, cường hóa trạng thái Nho gia Thánh Nhân.

Giữa hư không, số lượng thánh viên cũng không ngừng tăng lên.

Một nghìn, hai nghìn, ba nghìn...

Quân đoàn hợp xướng thánh viên chân chính, giáng lâm tại đây.

Các thánh viên không cần làm gì cả, chỉ cần đứng đây đồng thanh hát, đã có thể mang lại áp lực cực lớn cho kẻ địch.

Giữa hư không, ánh mắt của người khổng lồ kim loại lỏng bị chấp niệm thể của Nho gia Thánh Nhân hấp dẫn.

Lúc này, trạng thái của người khổng lồ kim loại lỏng vô cùng chật vật.

Vây đánh nó mấy vị kia, đều là những Trường Sinh Giả đỉnh cao của Viễn Cổ Thiên Đình năm đó.

Những dây leo khổng lồ quấn quanh cơ thể nó, lớp băng dày phong ấn hành động của nó, ngọn lửa mặt trời bất diệt quấn quanh vết thương của nó, ngăn cản sự tái sinh của nó.

Chấp niệm thể của Nho gia Thánh Nhân ngẩng đầu, bốn mắt đối diện với người khổng lồ kim loại lỏng.

Trong hai mắt của người khổng lồ kim loại lỏng, xuất hiện những cảm xúc như phẫn nộ, thù hận.

Còn trong hai mắt của Nho gia Thánh Nhân, không có một chút tình cảm nào.

“Hào ~” Người khổng lồ kim loại lỏng gầm lớn, nó từ bỏ việc lơ lửng, chuẩn bị hạ xuống, nghiền nát tất cả sinh linh trên mặt đất bên dưới.

Chấp niệm thể của Thánh Nhân nhẹ nhàng vuốt ve cơ thể mình – có lẽ vì lần trước Tống Thư Hàng đã từng triệu hoán ‘chấp niệm Thánh Nhân’ một lần, nên cơ thể có yếu tố thích ứng.

Thêm vào đó, trong cơ thể hắn có ‘Thánh Nhân Chi Huyết’, lại thường xuyên thay mắt bằng ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’, nên hiện tại cơ thể Tống Thư Hàng không hề có chút bài xích nào với lực chấp niệm của Nho gia Thánh Nhân, có thể hoàn mỹ phát huy ra sức mạnh của Thánh Nhân.

Chấp niệm thể của Thánh Nhân giơ tay, ném ra cuốn kinh thư trên tay mình.

Cuốn kinh thư đó trong khoảnh khắc phóng đại, trang sách lật mở, lộ ra một ‘cánh cổng không gian’ đen kịt.

Trong sách tự có nhà vàng, trong sách tự có đại thế giới.

Cánh cổng không gian lơ lửng trước mặt chấp niệm thể Thánh Nhân, một mặt khác của cánh cổng lại chiếu hình bên cạnh người khổng lồ kim loại lỏng.

Chấp niệm thể của Thánh Nhân vén tay áo lên, nắm chặt nắm đấm của mình, bày ra tư thế.

Đồng thời, vô số ‘Nho văn’ xuất hiện, vây quanh trên nắm đấm của chấp niệm thể Thánh Nhân.

Đây là nắm đấm sắt của văn tự!

Sức mạnh của tri thức!

Nắm chặt nắm đấm sắt của tri thức, Nho gia Thánh Nhân một quyền đánh vào ‘cánh cổng không gian kinh thư’ trước mặt mình.

Chương 2581

Khoảnh khắc tiếp theo, từ hình chiếu cánh cổng không gian bên cạnh người khổng lồ kim loại lỏng, một nắm đấm khổng lồ được chiếu ra, một quyền đánh thẳng vào mặt người khổng lồ kim loại lỏng.

Nắm đấm sắt nắm giữ sức mạnh tri thức, tát tai nặng nề, khuôn mặt của người khổng lồ kim loại lỏng bị đánh cho tóe nước, mặt mũi nát bét.

Nho gia Thánh Nhân vận dụng ‘năng lực không gian’ từ xa, thần thông diệu kỹ!

Sau khi chấp niệm thể Thánh Nhân một kích thành công, không hề dừng lại.

Hai nắm đấm của hắn như đánh vào bao cát, điên cuồng oanh kích vào bên trong ‘cánh cổng không gian kinh thư’ đó!

Những nắm đấm như cuồng phong bạo vũ, không ngừng đánh vào cánh cổng không gian, sau đó lại từ phía bên kia cánh cổng không gian được phóng đại, hung hãn đánh vào đầu người khổng lồ kim loại lỏng.

Người kim loại lỏng muốn tránh né, nhưng hình chiếu cánh cổng không gian như hình với bóng, thể tích khổng lồ của nó căn bản không thể tránh né được cánh cổng không gian nhỏ bé này.

Oanh oanh oanh oanh ~ Nắm đấm sắt của tri thức, sức mạnh của văn tự, mỗi một đòn đều đang dạy người khổng lồ kim loại lỏng cách làm người.

Quyền quyền đến thịt, mỗi một đòn đều ẩn chứa tiếng tụng kinh của các Nho gia học tử – nắm đấm sắt của Thánh Nhân, không chỉ đánh vào nhục thân của người khổng lồ, mà còn giáo dục tinh thần của người khổng lồ.

Dùng nắm đấm tấn công nhục thân kẻ địch, dùng tri thức thay đổi nội tại của kẻ địch, nội ngoại song tu, đây chính là Nho đạo vô địch trấn áp nhất thế của Nho gia Thánh Nhân.

Bắc Phương Đại Đế, Tây Phương Đại Đế, Câu Hồn Đại Đế và Bàn Đào Quả Tiên Tử, từ đầu đến cuối đều không chen tay vào được.

Cảnh tượng chấp niệm thể Thánh Nhân đại chiến người kim loại lỏng trong tưởng tượng căn bản không hề xuất hiện.

Từ đầu đến cuối, chính là chấp niệm thể của Nho gia Thánh Nhân hành hạ người kim loại lỏng. 【Trận chiến Thiên Đạo năm đó, người thua thật sự là Nho gia Thánh Nhân sao? 】 Ý niệm này hiện lên trong đầu mỗi người có mặt.

Người chưa từng tận mắt chứng kiến Nho gia Thánh Nhân, căn bản không biết Nho gia Thánh Nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào!

Ngay cả 'Thiên Đế' được chư thiên vạn giới công nhận có cảnh giới ngang hàng với Nho gia Thánh Nhân, về mặt biểu hiện sức mạnh chiến đấu cũng không trấn áp được trường như Thánh Nhân.

Đây chính là Thánh Nhân đã đạp ra đại đạo độc nhất vô nhị, khai sáng Nho gia thịnh thế!

Quá trình chiến đấu sau đó, không có sóng gió, không có phản công tuyệt địa, không có hồi tưởng đặc sắc.

Từ khi chấp niệm thể Nho gia Thánh Nhân xuất hiện, bắt đầu hành hạ người khổng lồ kim loại lỏng làm màn mở đầu, cho đến khi nắm đấm sắt của tri thức không ngừng giáng xuống thân thể người khổng lồ kim loại lỏng, sống sờ sờ đánh nát nó làm kết cục.

Toàn bộ quá trình chỉ có một cảm giác ‘cực kỳ sảng khoái’.

Thậm chí trong toàn bộ trận chiến, chấp niệm thể của Nho gia Thánh Nhân cũng không hề động dụng loại pháp thuật hay thủ đoạn tấn công thứ hai.

Cứ như vậy...

Thân thể khổng lồ của người khổng lồ kim loại lỏng, bị nắm đấm sắt Nho đạo cứng rắn đánh nát thành tro bụi, không còn lại gì.

“Kết thúc rồi.” Bắc Phương Đại Đế nhẹ giọng nói.

Chấp niệm thể của Nho gia Thánh Nhân quyền cuối cùng thu về, cuốn kinh thư lơ lửng giữa hư không cũng được cuốn trở lại, rơi vào tay Thánh Nhân.

Ngọn lửa chấp niệm hùng hùng cháy biến mất.

Chấp niệm thể Nho gia Thánh Nhân biến mất, lộ ra Tống Mộc Đầu yếu ớt bên trong...

“Hà ~” Tống Mộc Đầu nặng nề thở ra một hơi, ngửa người nằm vật ra đất.

Cũng là mượn nhờ lực chấp niệm của Nho gia Thánh Nhân...

Trạng thái hắn và Tống Thư Hàng mượn dùng hoàn toàn khác nhau.

Khi Tống Thư Hàng mượn dùng lực chấp niệm của Nho gia Thánh Nhân năm đó, là lấy ý chí của Tống Thư Hàng làm chủ.

Còn Tống Mộc Đầu lần này kích hoạt lực chấp niệm Thánh Nhân, toàn bộ quá trình chiến đấu đều lấy chấp niệm thể Nho gia Thánh Nhân làm chủ đạo.

Cảm giác như cơ thể bị rút cạn.

Nếu lần này không có ‘bán thân 2’ của Tống Thư Hàng chống đỡ, Tống Mộc Đầu thật sự không thể xác định mình có thể kiên trì đến cuối cùng hay không.

“Cạc ~ cạc ~” Trên cổ tay Tống Mộc Đầu, ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ lại xuất hiện thêm vài vết nứt mới.

May mắn là, Âm Ảnh Thánh Địa cuối cùng vẫn kiên trì đến cuối cùng, không bị vỡ nát.

“Vất vả rồi.” Tống Mộc Đầu nhẹ nhàng vuốt ve Âm Ảnh Thánh Địa, không dám dùng sức quá mạnh, sợ rằng vuốt ve mãi sẽ khiến nó vỡ nát.

Sau đó, hắn cẩn thận thu ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ lại, đưa nó vào linh hồ đan điền bản mệnh của ‘bán thân 2 Tống Thư Hàng’, tiến hành ôn dưỡng.

“Kết thúc rồi sao?” Tâm nhãn của Bàn Đào Quả Tiên Tử quét qua thế giới hỗn độn này, không còn tìm thấy khí tức của người khổng lồ kim loại lỏng nữa.

“Kết thúc rồi, ‘Thiên Đế Chi Đạo’ trên người ta đã không còn cộng hưởng nữa.

Lối thoát cuối cùng của ‘Thiên’ hiện tại đã bị chúng ta chặn đứng.” Tống Mộc Đầu ngồi dậy, đưa tay lấy ra một chiếc Càn Khôn Đại.

Trong chiếc Càn Khôn Đại này, chứa dược liệu tu phục ‘Âm Ảnh Thánh Địa’.

Hắn khẽ động tay, đưa chiếc ‘Càn Khôn Đại’ này vào linh hồ bản mệnh của bán thân 2 Tống Thư Hàng.

Âm Ảnh Thánh Địa vô cùng đặc thù, tuy không thể sử dụng trong ‘Thiên kiếp’, nhưng có thể dùng để ‘học tập đột phá’ khi độ Thiên

kiếp.

Ví dụ, tìm một lực chấp niệm của một đại lão học thức uyên bác, dẫn động chấp niệm đại lão phụ thể...

Sẽ có cơ hội được đại lão học bá phụ thể, học tập ngôn ngữ cổ đại hoặc kiến thức tu luyện.

Chỉ cần có dược liệu tu phục, sẽ không cần lo lắng Tống Thư Hàng không tu phục tốt 'Âm Ảnh Thánh Địa', dù sao trên người hắn có rất nhiều đồ trang sức phong phú, mỗi cái đều có lai lịch lớn.

Điều duy nhất cần lo lắng là, hy vọng số dược liệu quý giá lần này có thể được dùng chính xác vào việc tu phục Âm Ảnh Thánh Địa.

Sau khi xử lý thỏa đáng, Tống Mộc Đầu vất vả bò dậy từ dưới đất: "Đi thôi, nhân lúc 'Thiên' hiện tại chưa kích hoạt chương trình cố định, chúng ta mau rút khỏi thế giới nhân tạo hỗn độn này." 'Thiên Đạo' hiện tại đã tiến vào chế độ hành động theo chương trình, bọn họ bây giờ đã cắt đứt đường lui mà 'Thiên Đạo' để lại, rất có thể sẽ kích hoạt một số chương trình ngăn chặn của 'Thiên Đạo'.

Thế nên, làm màu xong thì phải chạy nhanh, kẻo bị tóm.

"Thế giới hỗn độn này xử lý thế nào?" Bàn Đào Quả Tiên Tử hỏi.

Đây là một tiểu thế giới nhân tạo hoàn chỉnh, cứ để vậy có lãng phí không?

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Chúng ta không thể tiếp quản nó, nó quá nguy hiểm.

Chúng ta đã hủy diệt người khổng lồ kim loại lỏng trong thế giới này, trên người có khả năng bị lưu lại dấu ấn vô hình." "Nhưng cứ để mặc thế này thì thật đáng tiếc." Tây Phương Đại Đế chắp tay vào tay áo, nói: "Có lẽ Bá Tống sẽ thích thế giới hỗn độn này?" "Đối với Bá Tống mà nói, tiểu thế giới này cũng là một thứ nguy hiểm.

Hắn còn đang độ Bát phẩm và Cửu phẩm Thiên kiếp, nếu để hắn tiếp quản tiểu thế giới này, không chừng sẽ hại hắn.

Nhưng... có một vị thì có thể dùng đến nó.” Tống Mộc Đầu lên tiếng.

Hắn đưa tay lấy ra một thanh ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần’ – đây là phiên bản ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần’ rất nguyên thủy của Bạch tiền bối, là kiểu mà Bạch tiền bối dùng để phóng một số bảo vật vô tình làm hỏng ra không gian năm xưa.

Tống Mộc Đầu để lại thanh ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần’ này ở lối vào thế giới hỗn độn.

Nếu tiếp theo Bạch Thánh Quân cần dùng đến ‘thế giới hỗn độn’ này, thì khí vận mạnh mẽ trên người hắn sẽ tự nhiên dẫn dắt hắn, đến bên cạnh thế giới hỗn độn này, để Bạch Thánh Quân nhặt ‘thế giới hỗn độn’ này đi.

Nếu Bạch Thánh Quân không cần thế giới này, hoặc ‘thế giới hỗn độn’ này đối với Bạch Thánh Quân mà nói cũng rất nguy hiểm, thì đại khí vận của bản thân hắn sẽ tự nhiên dẫn dắt hắn tránh khỏi tiểu thế giới hỗn độn này.

“Ngoài ra, các ngươi có thể để lại một dấu hiệu tọa độ ở một vị trí xa hơn.

Nếu Bạch Thánh Quân không hứng thú với thế giới hỗn độn này, đến khi thời cơ chín muồi, chúng ta có thể quay lại thu nó về.” Tống Mộc Đầu bổ sung thêm.

Dấu hiệu tọa độ không thể để quá gần, kẻo dẫn đến phản kích từ chương trình cố định của ‘Thiên Đạo’.

Sau khi hoàn thành tất cả những việc này, Tống Mộc Đầu lại mở ra xoáy nước vàng khổng lồ.

Mấy vị Trường Sinh Giả Viễn Cổ Thiên Đình trở về không gian xoáy nước vàng – trước khi Thiên Đạo rời nhiệm, bọn họ không nên ở lại hiện thế quá lâu.

Mặc dù đã thành công thoát khỏi đạo của ‘Thiên Đế’, nhưng ai cũng không thể đảm bảo rằng ‘Thiên Đạo’ vào giờ phút cuối cùng sẽ không trực tiếp cưỡng chế bắt bọn họ đi, để bổ sung khiếm khuyết của bản thân?

Đợi sau khi mấy vị Trường Sinh Giả Đại Đế rời đi, Tống Mộc Đầu đóng xoáy nước vàng lại.

Mất đi ‘đường lui’ cuối cùng, ‘Thiên’ hiện tại đã cùng đường mạt lộ.

Nếu bọn họ suy đoán không sai, sau khi mất đi đường lui này, lần ‘treo máy’ tiếp theo của Thiên Đạo sẽ không thể ‘khởi động lại’ nữa!

Hạt nhân của thế giới hỗn độn này và Thiên Đế Thiên Đình Chi Đạo, đều là thủ đoạn mà Thiên Đạo dùng để khởi động lại chính mình.

Mà nếu Thiên Đạo Cầu không thể khởi động lại, rơi vào trạng thái treo máy, thì đó chính là thời cơ tốt nhất để Tống Thư Hàng tấn thăng!

Nhân lúc Thiên Đạo treo máy nhanh chóng thăng cấp Hiền Thánh, sẽ có thể tránh bị cuốn vào Cửu phẩm Thiên kiếp.

“Nắm bắt cơ hội đi, Bá Tống.

Còn lại, tùy vào chính ngươi.” Thân hình Tống Mộc Đầu thoát ly khỏi bán thân 2 của Tống Thư Hàng.

“Chuẩn bị xong chưa?

Chúng ta phải xuất phát rồi.” Lúc này, giữa hư không có một thân ảnh hiện ra.

Là Trình Lâm Tiên Tử đã không còn khí tức sinh mệnh.

Lúc này nàng mượn thân thể của Diệp Tư, dùng bí pháp tạm thời hiện thân.

“Đi thôi...

Đến lúc gặp lại ‘Thiên Đế’ rồi.

Nói thật, sự thay đổi của nàng ấy thật sự ngoài dự liệu của chúng ta.” Tống Mộc Đầu gật đầu nói.

Bản thể của Thiên Đế, cũng là một phần của Nguyên Sơ Linh Quỷ Quỷ Thần Trình Lâm.

Vốn dĩ Thiên Đế vừa ‘phục sinh’, giống như Thiên Đế trong ký ức của Tống Mộc Đầu và Trình Lâm, sau khi phục sinh liền muốn trùng kiến Viễn Cổ Thiên Đình, tìm lại đạo của chính mình.

Nhưng gần đây, kiểu hành động của Thiên Đế càng ngày càng kỳ lạ.

Nàng ấy dường như đã biết rất nhiều, không còn muốn chịu sự khống chế của ‘Thiên Đạo’ nữa, muốn được giải thoát.

Bởi vậy, Tống Mộc Đầu chuẩn bị cùng Trình Lâm Tiên Tử đi tìm Thiên Đế, nói chuyện trực diện với nàng ấy.

Sở dĩ phải dẫn Trình Lâm Tiên Tử đi cùng, là vì Tống Mộc Đầu lo lắng trong quá trình ‘nói chuyện’, mình sẽ ở thế hạ phong, có nguy cơ bị phản sát.

Mang theo Trình Lâm, cho dù trong quá trình ‘nói chuyện’ cần dùng đến “khuyên giải vật lý”, hắn và Trình Lâm Tiên Tử có bốn quyền vẫn có thể áp chế Thiên Đế một đầu.

Bất kể có dùng đến “khuyên giải vật lý” hay không, phòng bị vẫn hơn.

Ít nhất cũng phải đề phòng đối phương dùng “khuyên giải vật lý” với mình.

Một bên khác, không gian kiếp Bát phẩm Huyền Thánh.

Chương 2582

Tống Thư Hàng đầu đội vương miện gai, trên người lại có rất nhiều trang bị gia tăng trí lực, đang nỗ lực học thêm ngôn ngữ cổ đại.

Quyền kiểm soát người khổng lồ xương trắng đã giao cho Công Đức Xà Mỹ Nhân. @#%× Tiên Tử đang chơi rất hứng thú, nàng dùng kiếm cắt mây kiếp trên bầu trời thành từng khối hình dạng khác nhau, có hình ngôi sao, hình tam giác, hình vuông, hình đa giác...

Đương nhiên không thể thiếu hình trái tim.

Sau khi những khối mây kiếp hình dạng khác nhau này được cắt xong, lại bị @#%× Tiên Tử nén, phong ấn, chuyển vào không gian pháp khí vòng tay của Tống Thư Hàng.

“@#%!

Tiên Tử!” Tống Thư Hàng líu lưỡi, lớn tiếng hô hoán tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

“Lại sai rồi...” Ngốc mao Sở các chủ thở dài: “Có lẽ, lưỡi của ngươi cần được cải tạo một chút.” Lưỡi Tống Thư Hàng khi đối mặt với vài âm tiết ngôn ngữ cổ đại, cứ thế không lật lại được.

Sở các chủ cho rằng, có lẽ cần phẫu thuật cho lưỡi Tống Thư Hàng, chia đôi lưỡi ra một chút, hiệu quả sẽ tốt hơn?

Tống Thư Hàng: “...” “Nghỉ ngơi một chút đi, vương miện gai cũng không cứu nổi ngươi, ta cũng rất tuyệt vọng rồi.” Ngốc mao Sở các chủ cuộn tròn lại một cách yếu ớt.

“Có lẽ, mình nên tìm một tiền bối thời cổ đại, nhập mộng một chút?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thiên phú nhập mộng này, tuy đến giờ vẫn ở ‘chế độ bị động’, nhưng sau khi thỏa mãn một số điều kiện, tỷ lệ kích hoạt ‘nhập mộng’ có thể tăng lên rất nhiều.

Ví dụ như tiên huyết dung hợp, cộng hưởng trên linh hồn.

“Đừng có ý đồ với ta, nếu không ta sẽ cắm cả đầu tóc vào hộp sọ ngươi đấy.” Sở các chủ đe dọa.

Nàng biết thiên phú đáng sợ đó của Tống Thư Hàng.

Sở các chủ cũng cho rằng ‘năng lực nhập mộng’ đó là một cách hay để học ngôn ngữ cổ đại.

Nhưng nàng không muốn một số bí mật nhỏ của mình, không hề giữ lại chút nào, bị Tống Thư Hàng phát giác.

“Yên tâm đi, Sở tiền bối.

Chị chắc chắn không đáp ứng được yêu cầu ‘nhập mộng’ của em đâu.” Tống Thư Hàng an ủi, vì sự an toàn tính mạng của mình, lúc này nhất định phải cho Sở các chủ câu trả lời khẳng định, để nàng ấy không phải lo lắng.

Đang nói chuyện, đột nhiên cơ thể Tống Thư Hàng cứng lại.

“Bán thân của tôi!” Cậu mừng rỡ nói.

Ngốc mao Sở các chủ: “Là cái bán thân số 2 bị mất tích sao?” “Đúng vậy, giác quan giữa tôi và nó lại được kết nối!” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đợi sau khi cậu khôi phục quyền kiểm soát bán thân 2, lập tức điều khiển nó tiến vào ‘Thế giới Hạch tâm’.

Bán thân 2 lộ ra ngoài hiện thế, vô cùng nguy hiểm.

Có thể bị người khác cưỡng chế đoạt đi một lần, thì cũng có thể bị đại lão khác đoạt đi lần thứ hai.

Tống Thư Hàng nào dám để bán thân 2 tự mình hành động nữa?

Thế giới Hạch tâm?

Bên bờ hồ suối sống.

Bán thân 2 biến đổi nhanh chóng.

Thông Nương đang ở bên suối sống, học pháp thuật từ Quy tiền bối, bị giật mình.

“Yêu quái gì!” Thông Nương kêu thét một tiếng, hiện ra chân thân, một cước đá về phía bán thân Tống Thư Hàng.

Đang ~~ Một trận tiếng kim loại va chạm.

Thông Nương đau đớn ôm chân phải của mình, ấm ức khóc lên.

“Đây là bán thân của Thư Hàng.” Sở các chủ phun ra một chuỗi bong bóng, lên tiếng nói.

Thông Nương nghiêm túc nói: “Thư Hàng, bán thân của ngươi chạy ra hiện thế làm gì?

Độ kiếp thì cứ chuyên tâm độ kiếp đi, đừng có nhiều thao tác kỳ quái như vậy chứ.” Tống Thư Hàng: “...” Lại bị Thông Nương giáo huấn, cảm giác này thật là vi diệu. 【Tôi sẽ chuyển bán thân về thế giới Thiên kiếp ngay đây. 】Tống Thư Hàng thông qua pháp thuật ‘Truyền Âm Nhập Mật’ đáp lại.

Sau màn kịch vừa rồi, cậu cũng không dám để bán thân 2 tiếp tục ở bên ngoài nữa, chuẩn bị ngoan ngoãn đưa bán thân 2 về.

Tuy nhiên, trước khi đưa bán thân 2 trở về, cậu cần nhờ Quy tiền bối và Sở các chủ kiểm tra một chút – trời mới biết sau khi bán thân 2 của cậu bị người ta cưỡng chế cướp đi, đã xảy ra chuyện gì?

Liệu có bị tổn thương gì không? 【Sở tiền bối, Quy tiền bối, làm phiền hai vị rồi. 】Bán thân Tống Thư Hàng nói.

Mà nói, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cùng Hắc Bì Vũ Nhu Tử bọn họ đi đâu cả rồi?

Thần thức của Sở các chủ và Quy tiền bối đồng thời quét qua bán thân Tống Thư Hàng, cẩn thận kiểm tra một lượt cho cậu.

“Về mặt thân thể không vấn đề gì, không bị tổn thương.” Sở các chủ đáp lại – ngoài ra, nàng mơ hồ còn cảm ứng được một luồng khí tức.

Nhưng luồng khí tức đó đã bị cố ý loại bỏ, Sở các chủ không thể xác định, nên không dám kết luận.

“Bên ta cũng không nhìn ra vấn đề gì...

Ngoài ra, ta mơ hồ cảm ứng được khí tức của chủ nhân ta từ bán thân của Thư Hàng.” Quy tiền bối nhíu mày nói.

“Khí tức của Bắc Phương Đại Đế?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

“Ừ, tuy rất yếu ớt.

Nhưng bán thân của Thư Hàng, có thể đã tiếp xúc với chủ nhân ta.” Quy tiền bối khẳng định – về khí tức của Bắc Phương Đại Đế, hắn tuyệt đối sẽ không nhận sai.

Tống Thư Hàng véo cằm, như có điều suy nghĩ.

Xoáy nước vàng, khí tức của Bắc Phương Đại Đế, lại có thể bắt được bán thân của cậu và tạm thời cắt đứt liên hệ giữa bán thân và bản thể.

Đáp án đã rõ ràng.

Đồng thời, cậu cũng tự kiểm tra lại bán thân số 2 của mình một lần, đặc biệt là vị trí linh hồ bản mệnh.

Rất nhanh, cậu phát hiện ra một điểm bất thường. 【Âm Ảnh Thánh Địa đã bị động chạm...

Vết nứt trên đó lại nhiều hơn một chút? 】Như vậy, chi phí sửa chữa không phải lại tăng lên sao?

Đơn giản là muốn lấy mạng cậu mà! 【Ơ, đợi đã...

Cái Càn Khôn Đại này và bảo vật bên trong nó. 】Bên trong này, hình như là dược liệu để sửa chữa?

Chẳng lẽ là dùng để tu sửa 'Âm Ảnh Thánh Địa'?

Nếu thật sự như vậy, thì cũng không tệ, ít nhất không làm tăng thêm nợ nần cho cậu. 【Còn cái thứ này là gì? 】Ý thức Tống Thư Hàng chú ý đến vật phẩm cuối cùng, và chuyển nó ra ngoài.

"Khí tức sinh mệnh thật nồng đậm, đây là thủ đoạn của Trường Sinh Giả nắm giữ đại đạo hệ 'Sinh mệnh' sao?" Quy tiền bối đoán.

Thông Nương nhìn bảo vật này, đọc: "Trên đó có chữ...

Nhiễm sắc thể gia truyền của Tống gia, số lượng không nhiều, vừa đi vừa trân quý." Sở các chủ: "..." Quy tiền bối: "..." Tống Thư Hàng: "..." Nửa buổi sau.

Sở các chủ: "Là một thứ tốt, Thư Hàng ngươi tự mình bảo quản cẩn thận.

Tương lai nói không chừng có thể dùng đến." Bán thân Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, chuyển kiện 'bảo vật hệ sinh mệnh' này vào sâu trong Thế giới Hạch tâm, trấn áp bảo quản. 【Tôi sẽ chuyển bán thân về thế giới Thiên kiếp ngay đây!

Các vị không cần lo lắng cho tôi, cứ chờ tôi hiển thánh trước mặt mọi người! 】Bán thân Tống Thư Hàng truyền âm một cách ngượng ngùng.

Sau đó cậu tế xuất một thanh 'Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Bản Phá Tiểu Hắc Ốc', độn về thế giới Thiên kiếp.

Cậu có một loại trực giác, khi bán thân 2 trở về thế giới Thiên kiếp, chính là lúc phá vỡ BUG Thiên kiếp!

Tống Thư Hàng cảm thấy độ dày da mặt của mình rốt cuộc vẫn không được, vì quá ngượng, bán thân 2 của cậu gần như với tốc độ 'chạy trốn' mà quay về thế giới Thiên kiếp.

"Độ dày vật lý của da mặt đã đủ rồi, nhưng độ dày tinh thần của da mặt vẫn còn kém, cần phải tu luyện bổ sung thật tốt." Cậu thầm nghĩ trong lòng. 'Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Bản Phá Tiểu Hắc Ốc' của Bạch tiền bối lóe lên ánh sáng thần khí bảy màu.

Bán thân 2 của Tống Thư Hàng thành công trở về.

Thấy bán thân thuận lợi trở về, Tống Thư Hàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tạm thời dừng động tác cắt mây kiếp – vì mây kiếp trên bầu trời đã bị đào thành lỗ chỗ, cần một chút thời gian để chúng dung hợp lại, như vậy nàng mới có thể tiếp tục đào ra những hình dạng mình muốn từ mây kiếp.

Mây kiếp thể tích tuy lớn, nhưng trong đó có rất nhiều "nước".

Sau khi được @#%× Tiên Tử nén và phong ấn, một khối mây kiếp khổng lồ che trời lấp đất, cũng chỉ có thể nén ra thể tích bằng một chiếc bàn tròn.

"Mà nói Sở tiền bối, khi nhìn thấy bán thân của mình, tôi đột nhiên nghĩ ra một thao tác." Tống Thư Hàng hóa hai bán thân của mình thành thể bất hủ sương mù, chuẩn bị tiến hành tái liên kết.

"Thao tác gì?" Ngốc mao Sở các chủ tiện miệng hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Sở tiền bối, bản thể của chị chỉ cần khôi phục thêm một chút, nếu muốn ra ngoài Thế giới Hạch tâm dạo chơi, tôi có thể cắt bán thân 2 của mình ra cho chị mượn đi dạo không?

Dù sao cứ mãi ở trong Thế giới Hạch tâm, chị cũng sẽ chán thôi.” “Đa tạ, nhưng ta không cần.” Ngốc mao Sở các chủ khẽ lắc bán thân 2 của Tống Thư Hàng – nàng đương nhiên không thể mượn dùng.

Nhưng...

Chương 2583

cái đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân thì có thể cân nhắc!

Nếu đợi khi nàng có thể thỉnh thoảng ra ngoài, mượn cái đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân đi dạo cũng không tệ? @#%× Tiên Tử nghi hoặc nhìn ngốc mao Sở các chủ, theo trực giác của cường giả, nàng cảm thấy Sở các chủ đang có ý đồ với mình.

“Hợp thể!” Tống Thư Hàng khẽ gọi một tiếng.

Cậu điều khiển hai nửa cơ thể, chuẩn bị dung hợp.

Ngay lúc này, trong bán thân 2 đột nhiên có một đạo huyết quang lóe lên.

Đạo huyết quang đó mang theo một đoàn bảo quang bảy màu và một số điểm sáng li ti, nhanh chóng quay về, rơi vào bán thân 1 của Tống Thư Hàng – là Nho gia Thánh Nhân Chi Huyết!

Nó đột nhiên mang theo những phần quan trọng, đã được “mua bảo hiểm”, trong bán thân 2 của Tống Thư Hàng, thoát ra, mang những phần đã được “mua bảo hiểm” này về bán thân 1 của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Cậu lập tức phanh gấp, dừng việc dung hợp hai nửa thân thể sương mù ngụy bất hủ lại.

Hành động của Nho gia Thánh Nhân Chi Huyết này, là một lời nhắc nhở!

Bán thân 2 của cậu, rất có thể đã xảy ra chuyện bất ngờ.

“Giải trừ dung hợp, giải trừ thân sương mù ‘ngụy bất hủ’!” Ý niệm của Tống Thư Hàng nhanh chóng thay đổi.

Hai bán thân giải trừ trạng thái sương mù, lại rơi về chỗ cũ.

“Làm sao vậy?” Ngốc mao Sở các chủ lấy lại tinh thần, hỏi.

“Khi tôi chuẩn bị dung hợp bán thân 2, ‘Nho gia Thánh Nhân Chi Huyết’ – bảo hiểm cuối cùng trong cơ thể tôi – liền mang theo những bộ phận quan trọng trong bán thân 2 trở về.

Vì vậy, tôi cảm thấy bán thân 2 rất có thể có vấn tại tiềm ẩn.

Nếu không Nho gia Thánh Nhân Chi Huyết, tuyệt đối sẽ không làm như vậy.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Thánh Nhân Chi Huyết sẽ không vô cớ hành động.

“Bán thân 2 của ngươi trước khi về, đã để bản thể ta kiểm tra qua chưa?” Ngốc mao Sở các chủ lên tiếng hỏi.

“Kiểm tra rồi, còn nhờ Quy tiền bối cùng kiểm tra một lần.

Nhưng bất kể là bản thể của Sở tiền bối hay Quy tiền bối, đều không nhìn ra điều gì bất thường.” Tống Thư Hàng cảnh giác nhìn bán thân 2 của mình.

“Vậy nghĩa là...

đối phương có thể có khả năng qua mắt được bản thể của ta và kiểm tra của Quy đạo hữu.

Bán thân 2 của ngươi ra ngoài dạo một vòng, lại gây sự với ai thế hả!” Ngốc mao Sở các chủ dùng sức gõ vào đầu Tống Thư Hàng.

Muốn qua mắt được sự kiểm tra của bản thể nàng, có nghĩa là đối phương ít nhất cũng có cảnh giới ngang cấp, mới có thể tiến hành phản trinh sát.

“Tôi không biết, tôi không biết gì hết!” Tống Thư Hàng chính mình cũng rất tuyệt vọng.

Thời gian bán thân 2 biến mất cũng không quá lâu, trước sau cũng chỉ khoảng hai canh giờ.

Quỷ mới biết trong hai canh giờ này, nó rốt cuộc đã trải qua những gì?

Thế là, trong thế giới Thiên kiếp BUG quỷ dị tĩnh lặng, Tống Thư Hàng và bán thân trên, bán thân dưới bắt đầu đối chọi nhau.

“Trông có vẻ không vấn đề gì, không có năng lượng khác hỗn tạp vào bán thân 2 của ngươi.” Ngốc mao Sở các chủ nói, trong tóc nàng hiện tại không có một tia năng lượng nào, chỉ có thể dựa vào ‘nhãn lực’ để phán đoán.

“Hơn nữa, lực khống chế của tôi đối với bán thân 2 vẫn còn... không cảm thấy chút bất thường nào.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng chính vì như vậy, mới đáng sợ hơn.

“Hay là, cắt bỏ nó đi.” Ngốc mao Sở các chủ nói: “Dù sao những thứ quan trọng trong bán thân 2, đã đều bị Nho gia Thánh Nhân Chi Huyết của ngươi mang về rồi.

Phần bán thân 2 còn lại, đều có thể dùng 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》Tổng Cương phối hợp 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》mà mọc lại.” “Ô ~ ô ~” Tiểu tiên tử khí linh trên găng tay giơ cao ngón tay, nhắm vào bán thân 2 của Tống Thư Hàng, phát ra tiếng hô hoán xung kích.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tựa vào sau lưng Tống Thư Hàng, cũng chuẩn bị sẵn sàng.

Tống Thư Hàng cắn chặt răng, hạ quyết tâm nói: “Được, vậy thì cắt nó đi!” Bán thân 2 quá mức quỷ dị, lại có Nho gia Thánh Nhân Tiên Huyết nhắc nhở, cậu thực sự không dám dung hợp ‘bán thân 2’ trở lại.

Hơn nữa Sở các chủ nói có lý, vì những bộ phận quan trọng trong bán thân 2 đã được Thánh Nhân Chi Huyết mang về... phần còn lại, cùng lắm thì tái sinh!

Cậu vất vả học tập Thiên Tổng Cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, chẳng phải là để đối mặt với cảnh tượng như thế này sao?

“Đứng yên, đừng nhúc nhích!” Tống Thư Hàng ra lệnh cho bán thân 2 của mình.

Phía sau, người khổng lồ xương trắng + Công Đức Xà Mỹ Nhân + Bình Thiên Quan + Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, một lần nữa ngưng tụ ra ‘hình thái Tiên Tử Nữ Đế Vũ Trang’.

Trên Chung Yên Thánh Kiếm của Bạch tiền bối two, lóe lên khí tức hủy diệt thế giới khủng bố của sự kết thúc.

“Cắt đi!” Tống Thư Hàng cắn chặt răng, nhắm mắt, nhẫn tâm nói.

Dù đã chia thành hai nửa, nhưng bán thân 2 vẫn là cơ thể cậu – điều này giống như cầm đại đao chém vào đùi mình.

Tống Thư Hàng chưa từng nghĩ, trong đời mình lại gặp phải tai nạn như vậy – tự mình giết mình.

Kiếm này chém xuống, chắc chắn sẽ rất đau đây!

“Con sâu bọ nhà ngươi muốn bóp cũng hơi khó đấy!” Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra một câu thoại vô cùng hợp cảnh.

Trên Chung Yên Thánh Kiếm, kiếm khí tung hoành.

Oanh ~~ Kiếm mang khổng lồ bùng nổ, trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân chém ra một đạo kiếm khí rộng hàng nghìn mét!

Kiếm khí khai thiên tích địa.

Dưới đạo kiếm khí khủng bố này, bán thân 2 của Tống Thư Hàng bé nhỏ như một con côn trùng.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ đau đớn như bị xé rách quay trở về tinh thần Tống Thư Hàng.

“Tê ~” Tống Thư Hàng cắn chặt răng.

Cậu có thể cảm giác được, bán thân 2 của mình đang bị hủy diệt.

Nhưng... vì tu luyện ba đại công pháp rèn thể nên bán thân 2 của cậu quá mạnh mẽ.

Dưới sự hủy diệt của kiếm khí khủng bố, vậy mà không bị nghiền nát ngay lập tức, mà từng chút một bị mài mòn đi.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng trải nghiệm được tâm tình của người khác khi chém cậu – thể phách cường tráng đến mức không chém động được là nỗi tuyệt vọng của kẻ địch. 【Ông ~~~】 Ngay khi bán thân 2 của Tống Thư Hàng, từng chút một bị mài mòn đi, tồn tại tiềm phục trong bán thân 2 cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Nó chưa từng thấy người đàn ông nào như Tống Thư Hàng, ra tay độc ác với bán thân của mình mà không hề do dự – người đàn ông tàn nhẫn với bản thân như vậy, đơn giản là đáng sợ, còn tàn nhẫn hơn cả kẻ tàn nhẫn đến ba phần.

Nếu không ra nữa, bán thân 2 sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, nó cũng sẽ tiêu đời.

Trong một trận tiếng ong ong chói tai, một giọt kim loại lỏng đáng thương thấm ra từ bán thân 2.

Chỉ còn lại một giọt thể tích nhỏ, trông như có thể tiêu tan bất cứ lúc nào – đây là hình thái ‘Cầu Kim Loại Lỏng’ yếu nhất mà Tống Thư Hàng từng thấy.

Nhưng, cậu tuyệt đối sẽ không coi thường đối phương.

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng ra, giọt 'kim loại lỏng' này không phải Đại lão Bàn Cầu, cũng không phải Thiên Đạo Di Thuế Cầu.

Dù sao cậu quen thuộc với Đại lão Bàn Cầu như vậy, cũng đã giao phong vài lần với Thiên Đạo Di Thuế Cầu, quen thuộc đến mức không thể nhận sai.

Vậy thì, giọt 'kim loại lỏng' này có lai lịch gì, đã rõ như ban ngày.

Thiên Đạo Cầu!

Đây hẳn là một loại thủ đoạn nào đó của Thiên Đạo Cầu – dù sao Thiên Đạo bất hủ bất diệt, không thể cắt rời, nên chắc chắn không phải bản thể Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng cảnh giác nhìn giọt 'kim loại lỏng' này, toàn thân co lại chờ phát động.

Đồng thời, cậu nhanh chóng chuẩn bị sẵn sàng đủ loại thao tác, công kích, thiên phú, tà thuật của mình.

Đối diện, kim loại lỏng cũng đang 'nhìn' Tống Thư Hàng.

Một bước sai, vạn bước sai.

Từ khi bị người đàn ông tàn nhẫn trước mặt này ép phải lộ ra nửa cơ thể, nó đã mất đi tiên cơ.

Hơn nữa, điều khiến nó bất an là, kẻ tàn nhẫn trước mặt này khi đối mặt với nó, căn bản không có một chút sợ hãi nào!

Phải biết rằng, thân phận và uy nghiêm của nó đặt ở đó, cho dù yếu đến cực điểm, trong chư thiên vạn giới, phàm là tu luyện giả chưa bước ra 'đạo' của mình khi đối mặt với nó, đều sẽ bị uy nghiêm của nó áp chế, không thể nhúc nhích!

Nhưng kẻ tàn nhẫn trước mặt này khi nhìn thấy nó, trong hai mắt lại tràn đầy 'ý muốn hành động'.

Một Tôn Giả đang xông kích cảnh giới Bát phẩm, khi nhìn thấy nó, vậy mà còn dám 'ý muốn hành động', đơn giản là khiến uy nghiêm của nó mất sạch.

Nếu là ở hình thái hoàn mỹ, nó nhất định sẽ bóp chết loại côn trùng nhỏ này.

"Cường Giả Giám Định Thuật!" Lúc này, kẻ tàn nhẫn trước mặt này thật sự bắt đầu hành động rồi!

Cậu ta vậy mà thật sự dám ra tay với nó!

Cậu ta thật sự dám!

Ba ~ Một đạo quang mang quen thuộc rơi xuống thân 'Thiên Chi Tử', vô cùng tinh chuẩn.

Ánh sáng này... 【Là Nho gia Thánh Nhân Hoài Dựng Ngưng Thị? 】Thiên Chi Tử hình giọt nước rất nhanh phản ứng lại.

Đối diện, Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng nhanh chóng nói: "Không có hiệu quả." "Dù sao thân phận của nó đặt ở đó." Tống Thư Hàng đáp lại – sau khi đoán ra thân phận đối phương, cậu vẫn chọn dùng 'Hoài Dựng Ngưng Thị' để mở màn, là vì Hoài Dựng Ngưng Thị có khả năng tạo ra kỳ tích!

Trong chư thiên vạn giới, phàm là kẻ địch từng giao thủ với Nho gia Thánh Nhân, có một bộ phận rất lớn đều bị Nho gia Thánh Nhân dùng 'đại ái' giáo huấn qua, giống như Côn Vương đã gặp trước đây.

Những đại lão từng bị Nho gia Thánh Nhân 'đại ái' giáo huấn này, sau khi bị 'Hoài Dựng Ngưng Thị' đánh trúng, dù 'Cường Giả Giám Định Thuật' không có hiệu quả, vẫn sẽ khiến cơ thể bọn họ bản năng sản sinh đau đớn ảo giác.

Đáng tiếc là, giọt kim loại lỏng đối diện này không bị ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ ảnh hưởng.

Có lẽ là lượng ‘ái’ mà Nho gia Thánh Nhân ban cho Đại lão Bàn Cầu năm xưa không đủ nặng.

Nhưng, phát ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ này cũng không phải hoàn toàn vô dụng.

Chương 2584

Ít nhất Tống Thư Hàng có thể xác định, trạng thái của đối phương đã suy yếu đến cực hạn, yếu đến mức không thể tránh né được xạ kích thẳng của 'Hoài Dựng Ngưng Thị' – uổng công cậu còn thầm chuẩn bị 'Địch Tạp Nhi Diệp Hình Tuyến Giám Định Thần Công!', kết quả không dùng đến được.

Ngoài ra... có thể vì mục tiêu có liên quan đến 'Cầu Kim Loại Lỏng', Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn được kích hoạt, nó chủ động phối hợp Tống Thư Hàng khóa chặt giọt 'kim loại lỏng' này, mở chức năng quét điểm yếu. 【Mục tiêu thân thể, tinh thần song trọng cực độ suy yếu, kiến nghị sử dụng công kích tinh thần. 】Một thông tin mơ hồ truyền qua 'Thánh Nhân Chi Nhãn' đến não Tống Thư Hàng.

Giọt kim loại lỏng này thân thể và tinh thần đều ở trạng thái trọng thương suy yếu, nhưng vì đặc tính cơ thể kim loại lỏng của đối phương, hiệu quả của đòn tấn công nhắm vào nhục thân sẽ bị giảm mạnh.

Vì vậy, lúc này thủ đoạn công kích thích hợp nhất cho Tống Thư Hàng là công kích tinh thần!

Công kích tinh thần?

Não Tống Thư Hàng nhanh chóng xoay chuyển.

Bí pháp của Tô Thị Thằng Kết Lão Tổ thì là công kích đa tầng âm thanh và tinh thần linh hồn, nhưng bí pháp đó vẫn chưa hoàn thiện.

Sách đến lúc dùng mới hận ít, lúc này dùng loại 'công kích tinh thần' nào hiệu quả hơn?

Lúc này, đối diện.

"Hoa ~~" Giọt tàn dư 'Thiên Chi Tử' bị Cường Giả Giám Định Thuật quét trúng, bị kích thích, nổi lên giữa không trung, uy nghiêm và uy áp tinh thần mạnh mẽ từ trên người nó ép xuống.

Ngay cả ngốc mao Sở các chủ cũng cảm thấy hơi khó chịu. 【Ha ha, đến hay lắm! 】Mặt Tống Thư Hàng lộ vẻ vui mừng.

"Công Đức Tiên Tử!" Cậu lớn tiếng gọi, Công Đức Xà Mỹ Nhân 'hình thái Tiên Tử Nữ Đế Vũ Trang' có thể lọc bỏ uy áp tinh thần cho cậu.

Đồng thời, Tống Thư Hàng thuận tay liền phách ra một đạo 'Kim Đan Nhị Duy Mã', nghênh đón uy áp tinh thần của đối phương. 【Làm quen đi, đại lão! 】Cùng với thiên phú 'Tu Chân Liêu Thiên' tiến hóa từng lần, không ngừng hoàn thiện, Tống Thư Hàng đã có tự tin kéo các đại lão vào danh sách bạn tốt của mình!

Hiện tại cậu, đã không còn lo lắng về những thao tác tệ hại của các đại lão – vì cậu đã có rất nhiều quyền hạn thao tác, hơn nữa, số lượng đại lão trong danh sách bạn tốt của cậu còn nhiều hơn!

Hậu thuẫn càng cứng!

So về thao tác và hậu thuẫn, cậu đã không còn e ngại. 【Đinh ~ 'Thiên Chi Tử' đã thêm bạn làm bạn tốt, xin hãy chọn nhóm bạn tốt của nó. 】Trong não Tống Thư Hàng nhanh chóng hiện lên một nhắc nhở.

Thành công rồi! 【Chuyển nó vào 'Danh Sách Đen 2', cùng với Côn Vương kề vai sát cánh! 】Tống Thư Hàng nhanh chóng lựa chọn.

Mọi lựa chọn đều hoàn thành trong chớp mắt.

Ngay sau đó, thần nhãn thứ ba trên trán Tống Thư Hàng mở ra. 【Cưỡng chế rót nhiễm độc tinh thần! 】Nhân lúc đối phương còn chưa học tập, tìm hiểu các loại công năng của 'Tu Chân Liêu Thiên', Tống Thư Hàng cưỡng chế mở kênh cưỡng chế rót thông tin.

Các loại dữ liệu rác rưởi từ Tam Nhãn tiền bối, điên cuồng rót vào vị ‘Thiên Chi Tử’ này.

“Tư ~~ Tư ~~” Trên bầu trời, giọt ‘Thiên Chi Tử’ này trên người bốc lên từng trận khói trắng.

Đây là vì thân thể và trạng thái tinh thần hiện tại của nó không thể chịu đựng được đợt nhiễm độc tinh thần này, bị ép quá tải.

Lời nhắc nhở của Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn, quả nhiên có hiệu quả! 【Lại nữa, kéo tất cả thông tin như chuyện vặt vãnh trong cuộc sống của người khổng lồ ‘tiểu thế giới nhân tạo’, tư thế sinh sản, tán gẫu nhảm nhí... ra đây! 】Tống Thư Hàng lại một lần nữa trích xuất dữ liệu trong não.

Toàn bộ các loại thông tin vô dụng về người khổng lồ trong ‘tiểu thế giới nhân tạo’ được trích xuất ra, hóa thành dữ liệu rác 1DB, bị Tống Thư Hàng cưỡng chế rót vào Thiên Chi Tử.

“Tư ~ Tư ~” Trên bầu trời, trong làn khói trắng trên người Thiên Chi Tử đều mang theo một mùi khét nhàn nhạt.

Dường như bất cứ lúc nào cũng có thể sụp đổ.

“Bước tiếp theo là gì?

Bước tiếp theo phải làm thế nào!” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. 【Đề nghị: Nhân cơ hội sử dụng pháp thuật mạnh mẽ, một lần tiêu diệt mục tiêu.

Lưu ý: Cơ hội chỉ có một. 】Từ Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn, truyền ra chỉ dẫn chiến đấu rõ ràng.

Cơ hội chỉ có một lần, phải nhân lúc mục tiêu quá tải, không có chút sức kháng cự nào, một lần tiêu diệt nó.

Chiêu thức tương tự, không thể có hiệu quả hai lần.

Nếu thất bại... mục tiêu có phòng bị, sẽ không thể trúng chiêu nữa. ‘Pháp thuật mạnh mẽ một lần tiêu diệt đối phương’?

Tim Tống Thư Hàng ẩn ẩn co rút.

Khắc Kim Nhất Kích?

Tống Thư Hàng là một người có trái tim lớn, loại người như cậu, càng đến thời điểm then chốt lại càng ổn định.

Vì khả năng chịu đựng của trái tim đủ mạnh, nên gặp phải một số chuyện khoa trương cũng sẽ không sụp đổ tâm lý, ngược lại có thể cắn răng đưa ra những lựa chọn càng đúng đắn nhất có thể.

Muốn hủy diệt ‘kim loại lỏng’ trong thế giới Thiên kiếp, Tống Thư Hàng thực ra không có nhiều lựa chọn – vì rất nhiều thủ đoạn ngoại viện không thể vận dụng.

Thế giới Hạch tâm cũng không thể mở ra, bị hạn chế.

Trừ Khắc Kim Nhất Kích ra, những thứ có thể có hiệu quả là ‘Nhân Quả Đao’... và thủ đoạn phong ấn 《Thánh Viên Luyện Giới》 + Bạch Vô Danh 1-33 mà cậu vốn định dùng để đối phó với ‘phân thân tiểu hào của Đại lão Bàn Cầu’.

Nhưng, 《Nhân Quả Đao》 là đao pháp ‘cấp Chúa Tể’, không có ‘Cổ U’ Nhân Quả Thương của thế giới Hắc Long phụ trợ, nếu dựa vào sức mạnh của Tống Thư Hàng tự mình thúc đẩy, uy lực của 《Nhân Quả Đao》 rất không ổn định – vận khí tốt nói không chừng có thể mượn được sức mạnh của mấy vị đại lão tiền bối, vận khí không tốt thì cái gì cũng không chém ra được.

Muốn ổn định phát huy uy lực của ‘Nhân Quả Đao’, cần đợi thiên phú ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của Tống Thư Hàng tiến thêm một bước nữa, cường hóa liên hệ giữa cậu và các đại lão treo máy!

Hiện tại, trong tình huống chỉ có ‘một cơ hội tấn công’, 《Nhân Quả Đao》 với sự phát huy không ổn định không thể đảm đương trọng trách chủ công.

Còn thủ đoạn phong ấn 《Thánh Viên Luyện Giới》 + Bạch Vô Danh 1-33, bị hạn chế bởi ‘thế giới Thiên kiếp’, lại còn cần ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Bản Phá Tiểu Hắc Ốc’ phối hợp, trong đó biến số quá nhiều.

Vạn nhất thao tác không đúng, cho ‘Thiên Chi Tử’ kim loại lỏng cơ hội, đối phương sẽ nhân cơ hội phá vỡ cục diện bỏ trốn.

Vì vậy, nếu bình tĩnh suy nghĩ, thủ đoạn thích hợp nhất lúc này, chỉ có Khắc Kim Nhất Kích.

Vừa đúng lúc Tống Thư Hàng trong tay vừa có thêm một lô thiên tài địa bảo, khi bán thân 2 quay về cũng có thêm một lô dược liệu quý giá để tu sửa ‘Âm Ảnh Thánh Địa’.

Thêm vào đó, trong tay cậu còn có một tấm ‘phiếu ưu đãi 50%’ quý giá.

Trong thời gian ngắn, Tống Thư Hàng nhanh chóng hạ quyết tâm.

Bảo vật hết rồi, có thể kiếm lại. ...

Nếu ‘Thiên Chi Tử’ quỷ dị này mà chạy thoát, thì thật sự là mất rồi.

“Khắc!” Tống Thư Hàng bi tráng gào thét trong lòng.

Thiên tài địa bảo trân tàng trong ‘pháp khí vòng tay’, linh thạch vừa mới có được không lâu, dược liệu quý giá để tu sửa ‘Âm Ảnh Thánh Địa’, tất cả đều được tế xuất.

Đồng thời, tấm ‘phiếu ưu đãi 50%’ đó cũng xuất hiện giữa các ngón tay Tống Thư Hàng.

Pháp thuật 《Thần Kích》, kích hoạt!

Tóc của Tống Thư Hàng dựng đứng lên, nhuộm một tầng màu vàng của thổ hào.

Một đôi cánh sáng hiện ra, giữa hai cánh sáng có một 'con mắt' ngưng tụ thành hình...

Con mắt này lại cộng hưởng với thần nhãn thứ ba của Tống Thư Hàng, cường hóa hiệu suất của 《Khắc Kim Nhất Kích》.

"Tiền tài là vật ngoài thân!" Tống Thư Hàng trong miệng niệm chú văn tự sáng tạo.

Tất cả thiên tài địa bảo, linh thạch, dược liệu tu sửa trong tay cậu hóa thành một dòng chảy lớn, dung nhập vào giữa hai lòng bàn tay.

Mỗi khi thêm một kiện bảo vật dung nhập, sức mạnh giữa lòng bàn tay Tống Thư Hàng lại cường đại thêm một phần!

Sức mạnh mỗi khi cường đại thêm một phần, tần suất chiến đấu của hai tay Tống Thư Hàng lại tăng lên một phần.

"Phiếu ưu đãi 50%!" Cuối cùng, cậu cũng ném tấm phiếu ưu đãi đó vào quang đoàn của 《Thần Kích》.

Cũng không biết tấm phiếu ưu đãi 50% này tính toán thế nào?

Là có thể giúp cậu tiết kiệm một nửa thiên tài địa bảo cho phát 《Khắc Kim Nhất Kích》 này?

Hay là, tăng cường gấp đôi uy lực tấn công?

Tống Thư Hàng hiện tại nội tâm vô cùng mâu thuẫn, cậu vừa hy vọng là vế trước, có thể tiết kiệm một nửa dược liệu cho cậu; lại vừa hy vọng là vế sau, tăng cường gấp đôi uy lực, có thể đảm bảo một lần tiêu diệt 'Thiên Chi Tử'.

Oanh ~~ Cùng với tấm phiếu ưu đãi 50% này dung nhập, năng lượng giữa hai lòng bàn tay Tống Thư Hàng bùng nổ, mơ hồ có thể cảm ứng ra uy lực của 《Thần Kích》trong lòng bàn tay tăng lên gấp bội – là vế sau!

Đau lòng đến mức không thể hô hấp.

Lần này Tống Thư Hàng đầu tư tài phú vào Thần Kích, vô cùng khổng lồ.

Bảo vật đổi từ chỗ các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bằng ‘Thiên Đạo Nhãn Dược Thủy’, trừ đi lô đã phân phát, phần lớn còn lại đều bị đầu tư vào đây hiến tế – Tống Thư Hàng chỉ giữ lại một phần nhỏ thiên tài địa bảo trong Thế giới Hạch tâm, để đệ tử luyện chế pháp khí khi cần.

Chương 2585

Ngoài ra, bảo vật tu sửa ‘Âm Ảnh Thánh Địa’, tuy chỉ có một túi Càn Khôn Đại, nhưng chất lượng cực cao – theo tính toán của Âm Ảnh Lãnh Chúa năm xưa, cái giá cần để tu sửa ‘Âm Ảnh Thánh Địa’, ước chừng tương đương với Bình Thiên Quan trên đầu Công Đức Xà Mỹ Nhân, ước chừng tương đương với một pháp khí không gian chứa linh thạch Bát, Cửu phẩm mà Tống Thư Hàng đã mượn của Bạch tiền bối lần trước.

Với ngần ấy bảo vật + tấm phiếu ưu đãi 50% đó, uy lực của phát 《Khắc Kim Nhất Kích》 này, mạnh đến mức khiến vạn vật run rẩy, nghẹt thở.

Cũng khiến Tống Thư Hàng đau lòng đến mức run rẩy, nghẹt thở.

Ngoài ra, có một sự trùng hợp kỳ lạ...

Kể từ khi Tống Thư Hàng học được 《Khắc Kim Nhất Kích》, mỗi khi dốc hết gia sản thi triển chiêu này, đối tượng bị tấn công đều có liên quan đến Đại lão Bàn Cầu!

Tại Nho gia, Tống Thư Hàng dùng ‘Âm Ảnh Thánh Địa’ triệu hoán chấp niệm Nho gia Thánh Nhân phụ thể, cuối cùng vắt kiệt tất cả gia sản của mình, thi triển 《Khắc Kim Nhất Kích》 oanh nát hóa thân Đại lão Bàn Cầu.

Trận chiến đó đã định hình địa vị đặc biệt của Tống Thư Hàng trong Nho gia, cũng khiến cậu mất thân thể, chỉ còn lại một cái đầu lâu.

Lần trước, khi thoát khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, Tống Thư Hàng lại một lần nữa vắt kiệt toàn bộ tài sản ít ỏi của mình, thi triển 《Khắc Kim Nhất Kích》 phản công ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’, khuynh gia bại sản, thoát khỏi sinh tử.

Lần này, Tống Thư Hàng vừa khó khăn lắm mới tích góp được một lô bảo vật, lại một lần nữa vắt khô túi tiền của mình, dùng 《Khắc Kim Nhất Kích》 đối phó với 'Thiên Chi Tử' – hậu thủ của Thiên Đạo Bàn Cầu.

Ba lần 《Khắc Kim Nhất Kích》 khác nhau lần lượt đối phó Cửu U Bàn Cầu, Thiên Đạo Di Thuế Cầu, Thiên Đạo Cầu.

Đại lão Bàn Cầu, tuyệt đối là khắc tinh của ví tiền Tống Thư Hàng. 【Ngươi khiến ta đau lòng đến không thể hô hấp, ta liền khiến nhục thân ngươi ngừng hô hấp! 】 "Khắc Kim Nhất Kích Thần Kích!" Giọng Tống Thư Hàng, tự động mang theo hiệu ứng âm vang của sấm sét, vang vọng khắp toàn bộ thế giới Thiên kiếp.

Ngốc mao Sở các chủ có thể nghe ra trong tiếng gào thét này của Tống Thư Hàng, sự thảm thiết 'xé lòng' đến mức nào!

Oanh ~~ Sức mạnh đầu ngón tay cậu, hóa thành quang mang trắng rực, lóe lên rồi vụt qua, hung hăng đánh về phía 'Thiên Chi Tử' đang bốc khói trắng.

Khoảnh khắc này, giữa trời đất trừ đạo quang mang trắng rực này ra, không còn thấy bất cứ thứ gì khác!

Nơi quang mang đi qua, vạn vật tiêu diệt!

Toàn bộ thế giới Thiên kiếp Huyền Thánh kịch liệt chấn động, biển lôi tiêu tan, mây kiếp bùng nổ.

Như tận thế. 'Thiên Chi Tử' kim loại lỏng bị quang mang đánh trúng, cùng với không gian xung quanh nó bị xé nát thành từng mảnh, lại bị vụ nổ của quang mang nuốt chửng.

Dư uy của 《Thần Kích》, vẫn vang vọng trong không gian Bát phẩm Huyền Thánh, mãi không tan.

Không có bất kỳ sinh vật nào có thể an toàn vô sự trong một đòn này!

“Mục tiêu đã bị tiêu diệt rồi sao?” Ngốc mao Sở các chủ lên tiếng hỏi, nàng đã không cảm ứng được sự tồn tại của mục tiêu.

Tống Thư Hàng thu tay lại, cậu mở danh sách bạn tốt ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của mình.【Đinh ~ Bạn tốt ‘Thiên Chi Tử’ trong ‘Danh Sách Đen 2’ của bạn đã tử vong.】Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu mở miệng, chuẩn bị báo tin tốt này cho ngốc mao Sở các chủ.

Nhưng ngay khi cậu mở miệng... không gian Bát phẩm Huyền Thánh, nổ tung!

Không gian Thiên kiếp Bát phẩm cuối cùng cũng không chịu nổi sự ấm ức này, tại chỗ bùng nổ.

Tống Thư Hàng: “...” Vào ngày này, Thiên Niên Đệ Nhất Thánh ‘Bá Tống Huyền Thánh’ vô tình lật bàn, đã tạo ra kỷ lục và lịch sử độ kiếp mới!

Thế Giới Thiên Kiếp Bát Phẩm, nói nổ là nổ liền, căn bản không cho người ta thời gian phản ứng.

Tống Thư Hàng nhìn Thiên Kiếp Thế Giới bắt đầu sụp đổ, há hốc mồm, mãi không nói được lời nào.

Đốt sạch bảo vật trên người, lần nữa tự biến mình thành quả trứng nghèo kiết xác, tuy rằng thành công xử lý “Thiên Chi Tử”, nhưng không ngờ Thiên Kiếp Thế Giới cũng bị xử lý luôn.

“Nhìn kìa, mong ước của cậu đã thành hiện thực rồi.” Sở Các Chủ tóc ngốc dùng đầu sợi tóc chỉ về phía Thiên Kiếp Thế Giới đang sụp đổ mà nói.

Trước đó, phương án thứ ba mà Tống Thư Hàng từng nói chính là lật bàn, làm cho Thế Giới Thiên Kiếp Huyền Thánh Bát Phẩm sụp đổ.

Bây giờ, cậu ta đã thành công làm được!

Ừm, đàn ông nói được làm được, không hề đáng ghét.

Tống Thư Hàng: “......” Sở Các Chủ tóc ngốc lại cười hỏi: “Xin hỏi Bá Tống Huyền Thánh, cậu hiện tại có cảm nghĩ gì không?” Tống Thư Hàng mãi mới nặn ra được bốn chữ đau khổ: “Im lặng là vàng.” Thiên Kiếp Thế Giới nổ quá đột ngột, cậu còn chưa chuẩn bị sẵn sàng cả về thể chất lẫn tâm lý.

“Vấn đề hiện tại là, sau khi Thiên Kiếp Thế Giới nổ, Kiếp Bát Phẩm Huyền Thánh của tôi tính là qua rồi?

Hay là thất bại?” Tống Thư Hàng cố gắng giữ mình bình tĩnh, phân tích.

“Cũng có thể, lực lượng Pháp Tắc sẽ chuyển cậu đến không gian Bát Phẩm Huyền Thánh khác để Độ kiếp?” Sở Các Chủ tóc ngốc đoán, Thế Giới Thiên Kiếp Bát Phẩm không chỉ có một nơi.

Ban đầu Bạch Thánh Quân đã càn quét vài quả bom hạt nhân ‘Thế Giới Thiên Kiếp Bát Phẩm’, cuối cùng liên tục càn quét đến Thế Giới Thiên Kiếp Bát Phẩm mà Tống Thư Hàng và những người khác đang ở, hội sư cùng Tống Thư Hàng và những người khác trong ‘Thiên Kiếp Thế Giới’.

“Nhưng mà, ta từ trước đến nay chưa từng làm nổ ‘Thế Giới Thiên Kiếp Bát Phẩm’, không biết sẽ thế nào.

Nhân tiện, bài giảng Pháp của cậu đã chuẩn bị xong chưa?” Sở Các Chủ tóc ngốc hỏi.

“Làm gì mà nhanh thế được.” Tống Thư Hàng nghẹn lòng nói.

Mấy ngày trước cậu còn đang chuẩn bị viết bản nháp 'bài giảng Pháp', mới vừa bắt đầu, căn bản không ngờ mình lại nhanh như vậy bị nhét vào Thiên Kiếp Thế Giới.

"Vậy cậu chỉ có thể cố gắng, xem có thể tùy cơ ứng biến được không.

Ta không có bài giảng Pháp có sẵn nào để cậu dùng, chỉ có thể tự cậu thôi!" Sở Các Chủ tóc ngốc nói.

Tống Thư Hàng im lặng nhìn 'Thiên Kiếp Thế Giới' đang sụp đổ, đồng thời cảm ứng cảnh giới của mình.

Cảnh giới của cậu, không hề thay đổi!

Cảnh giới vẫn ở đỉnh phong Thất Phẩm Tôn Giả, chưa đột phá được cửa ải này.

Như vậy xem ra, sau khi Thiên Kiếp Thế Giới sụp đổ, việc 'Độ kiếp' của cậu ấy hẳn là thất bại rồi? 【Vậy, sau khi tôi ra ngoài, chẳng phải có thể Độ kiếp Bát Phẩm Huyền Thánh thêm lần nữa sao?】 Tống Thư Hàng trầm tư. —— —— Bên kia, Chư Thiên Vạn Giới.

Đã một tháng trôi qua kể từ lần 'Nhân Tiền Hiển Thánh' trước của Bá Tống Huyền Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh vốn mỗi tháng đều lên 'Giảng Pháp Huyền Thánh Chư Thiên Vạn Giới' để gặp gỡ mọi người, vậy mà tháng này lại không xuất hiện đúng hẹn!

Không biết vì sao, vào khoảnh khắc này, trong lòng rất nhiều tu luyện giả đột nhiên nghĩ đến 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Các thành viên thuộc các vị diện khác nhau, hệ thống tu luyện khác nhau của Chư Thiên Vạn Giới, trong lòng đều hiện lên những ý niệm khác nhau. 【Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã thành công bước ra

‘Đạo Trường Sinh’ của mình, kết thúc hành trình chinh phục thế giới ‘Kiếp Bát Phẩm Huyền Thánh’ rồi sao?】Bởi vì các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều nghi ngờ Bá Tống Huyền Thánh chính là Kiếp Tiên đỉnh phong, đang kiểm chứng Đạo Trường Sinh của bản thân, nên mới lần lượt đi chinh phục Kiếp Bát Phẩm Huyền Thánh, lên đài giảng Pháp, nên có rất nhiều tu sĩ trong lòng hiện lên suy đoán như vậy.【Tuy rằng có chút tiếc nuối, nhưng lại bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm.】Có người cảm thán.【Thật đáng tiếc, ta vẫn luôn mong chờ bài giảng Pháp tháng này của Bá Tống Huyền Thánh, xem liệu có thể nhân cơ hội đột phá cảnh giới của bản thân không.

Lần giảng Pháp kiểu ‘Bá Tống trực tuyến giải đáp’ trước đó đã khiến ta thu được rất nhiều lợi ích.】Cũng có không ít tu sĩ đang mong chờ Bá Tống Huyền Thánh xuất hiện.

Có tiếc nuối, có nhẹ nhõm, có không cam lòng, có mong chờ. ...

Nhưng dù mang tâm thái thế nào đi nữa, ở khắp các ngóc ngách Chư Thiên Vạn Giới, hình bóng ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đồng thời hiện lên trong lòng đông đảo tu luyện giả.

Một số tu sĩ tụ tập lại với nhau, tâm có sở cảm, nhìn nhau.【Chờ đã, loại cảm giác này, chẳng lẽ là dấu hiệu ngưng Đạo của Bá Tống Huyền Thánh?】Đột nhiên, có người trong lòng khẽ động.

Điểm đặc biệt của Bát Phẩm Huyền Thánh, là sau khi họ thăng cấp, Chư Thiên Vạn Giới sẽ dựng võ đài cho họ, cung cấp cho họ Giảng Pháp, Hiển Thánh.

Mà nếu có Huyền Thánh thăng cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên, cũng sẽ gây ra dị biến.

Nghe nói, các Kiếp Tiên sau khi vượt qua ‘Cửu Phẩm Tiên Kiếp’, có thể khiến Nguyên Thần ‘ký thác hư không’, dùng Pháp Tắc ngưng luyện một viên Bản Mệnh Tinh Thần.

Từ đó về sau, sức mạnh của Kiếp Tiên không còn bị ràng buộc vào bản thể.

Thậm chí, việc đơn thuần đánh giết cơ thể Kiếp Tiên đã rất khó để triệt để chém giết họ.

Mà khi Bản Mệnh Tinh Thần của Kiếp Tiên ngưng tụ thành công, cũng sẽ gây ra dị tượng Chư Thiên Vạn Giới.

Việc thăng cấp của Bát Phẩm và Cửu Phẩm, mỗi cấp đều có điểm đặc biệt.

Nhưng ở cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên tiến thêm nửa bước, ngưng tụ ra 'Đạo' của mình, trở thành đại lão Trường Sinh Giả, khi ngưng Đạo thành công, dường như lại không có dị tượng đặc thù rõ ràng nào? 【Chẳng lẽ... chúng ta vừa rồi trong lòng không tự chủ mà đồng thời nghĩ đến 'Bá Tống Huyền Thánh', chính là vì cậu ấy chứng Đạo Trường Sinh?

Ở cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên tiến thêm nửa bước, trở thành tồn tại tuổi thọ vô tận, trường sinh bất tử?】 Ngay khi các tu luyện giả đang suy đoán như vậy trong lòng, một cảnh tượng giống như 'Nhân Tiền Hiển Thánh' hiện lên trên đỉnh đầu họ.

Tất cả tu luyện giả đang rảnh rỗi không khỏi ngẩng đầu, đồng loạt nhìn lên trời.

Loại cảm giác này chính là Huyền Thánh Nhân Tiền Hiển Thánh!

Lại có Huyền Thánh mới, chứng Đạo thành công?

Hay là...

Ầm ầm ầm ~~ Cảnh tượng 'Nhân Tiền Hiển Thánh' lần này, khác với những lần trước!

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy một cảnh tượng nổ tung khủng bố.

Năng lượng cuồng bạo, biển Thiên Lôi hung mãnh, còn có Thiên Kiếp Thế Giới thần bí.

Nhưng mà... tất cả những điều này, đều đang sụp đổ!

Ngay cả khi thông qua ‘cảnh tượng Hiển Thánh’, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới vẫn có thể cảm nhận được trong cảnh tượng thế giới đó, một sức mạnh cuồng bạo đến mức khiến người ta tuyệt vọng đang hung dũng tuôn trào, muốn nuốt chửng và hủy diệt tất cả những gì tiếp xúc.

“Đây là cái gì?

Tận thế thế giới sao?” “Không đúng, đây dường như là Thiên Kiếp Thế Giới, nó đang sụp đổ!” Tại sao Thiên Kiếp Thế Giới lại sụp đổ?

Huyền Thánh Hiển Thánh lần này đâu?

Ở đâu?

Chương 2586

"Ở đó, ở trung tâm thế giới đang sụp đổ, có Công Đức Chi Quang!" Có người mắt tinh, nhìn thấy trọng điểm.

Ở trung tâm Thiên Kiếp Thế Giới đang sụp đổ, Công Đức Chi Quang rực rỡ ngưng tụ thành 'Công Đức Nữ Đế'.

"Là Công Đức Tiên Tử của Bá Tống Huyền Thánh!" Trong Chư Thiên Vạn Giới, những người có dung mạo và khí chất có thể sánh với vị Công Đức Tiên Tử này không có nhiều.

Hơn nữa lần này, Công Đức Tiên Tử trở nên xinh đẹp hơn.

Trên đỉnh đầu đội Bình Thiên Quan, khoác long bào nữ hoàng ôm sát người, còn có những giáp trụ trang trí đẹp mắt ở cổ, ngực, cánh tay, eo rắn, cùng với cự thuẫn và trường kiếm trong tay, khiến khí chất nữ đế bá đạo của cô ấy càng thêm một phần sắc bén của nữ võ thần.

Mà phía dưới Công Đức Nữ Đế, đang lơ lửng là người đàn ông mà Chư Thiên Vạn Giới không ai không biết – Bá Tống Huyền Thánh!

Hoặc có thể nói, là nửa Bá Tống Huyền Thánh!

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy Bá Tống Huyền Thánh, thảm hại đến vậy!

Cường hoành như Bá Tống, vậy mà lại chiến đấu đến mức chỉ còn lại nửa thân thể!

Thiên Kiếp mà cậu ấy đối mặt rốt cuộc khủng bố đến mức nào?

Lại liên tưởng đến không gian 'Bát Phẩm Huyền Thánh' bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh bị đánh nổ tung trực tiếp.

“Xì ~” Không ít người âm thầm hít một ngụm khí lạnh.

Vốn tưởng rằng với thực lực Kiếp Tiên đỉnh cao của Bá Tống Huyền Thánh, việc Độ ‘Bát Phẩm Thiên Kiếp’ để kiểm chứng Đạo của mình hẳn là rất dễ dàng, càn quét Thiên Kiếp hẳn là như chơi.

Hiện tại xem ra, Bá Tống Huyền Thánh mỗi lần Độ ‘Bát Phẩm Thiên Kiếp’ cũng không dễ dàng như thế nhân tưởng tượng. ‘Thiên Kiếp Thế Giới’ có thể sẽ điều chỉnh theo thực lực của Bá Tống Huyền Thánh, trở nên mạnh hơn?

Giống như cảnh tượng trước mắt này, khi Bá Tống Huyền Thánh và Thiên Kiếp chiến đấu đến cuối cùng, nửa thân thể sụp đổ, thậm chí đánh nổ tung cả ‘Thiên Kiếp Thế Giới’!【Mỗi một Kiếp Tiên bước ra Trường Sinh Chi Đạo của mình, đều trải qua ngàn vạn khổ cực, không có ai là dễ dàng cả.】【Trường Sinh Chi Đạo, là quá trình tranh giành sinh mệnh vĩnh hằng!

Từng bước đều phải tranh!】Khoảnh khắc này, trong lòng các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đột nhiên hiện lên rất nhiều cảm ngộ.

Đạo tu luyện, từng bước một, chưa bao giờ có thể nói là dễ dàng đơn giản!

Bài giảng Pháp của Bá Tống Huyền Thánh còn chưa bắt đầu, liền có một đợt ‘Công Đức Chi Lực’ nhỏ bắt đầu hội tụ thành hình. —— —— Bên kia, ‘đại hội thường niên’ mà Thiên Hà Tô Thị mấy chục năm mới tổ chức một lần đã kết thúc.

Tô Thị đang mời tộc nhân và khách khứa, Lão tổ Tô Thị Thằng Kết đích thân xuất hiện chiêu đãi khách.

Trong quá trình yến hội, tất cả mọi người tại chỗ ngẩng đầu. ...

Sau đó liền nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh và không gian Bát Phẩm Huyền Thánh đang sụp đổ.

Tiếng kinh hô vang lên không ngớt.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Ta Là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai: “Thư Trì đến muộn rồi.” Đậu Đậu Sắp Độc Lập: “Tuy rằng tháng này đến muộn hơn một chút, nhưng Bá Tống vĩnh viễn không vắng mặt.” Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử: “Đợt này qua đi, Thư Hàng sẽ là ‘Bá Tống Huyền Thánh’ thật sự, thế nào, các Đạo hữu có cảm tưởng gì không?” Dược Sư: “......” Bắc Hà Tán Nhân hỏi: “Ê, A Thập Lục và Vũ Nhu Tử không đi Hiển Thánh cùng sao?” Trước đó, Tiểu Hữu Tống Thư Hàng rõ ràng mang theo A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cùng rời đi, lần này lại không lập team Độ kiếp sao?

“Dù sao cũng là lần Hiển Thánh cuối cùng của cậu ấy trước mặt người, cũng không cần chơi team Độ kiếp, trực tiếp có thể tiến vào không gian Độ kiếp.” Tạo Hóa Pháp Vương nói.

Vừa vuốt cằm, ý là, lần này Tiểu Hữu Thư Hàng không lập team Độ kiếp sao?

Thật đáng tiếc, ta vốn còn muốn xem liệu có thể cùng Tiểu Hữu lập một team không.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, đang âm thầm trao đổi trong nhóm.

Trưởng nhóm Hoàng Sơn Tôn Giả lại vẻ mặt nghiêm túc, nhìn chằm chằm vào Thế Giới Thiên Kiếp Bát Phẩm đang sụp đổ và nửa Bá Tống Huyền Thánh ở trung tâm.

“Hoàng Sơn tiền bối, huynh sao vậy?” Lệ Chi Tiên Tử nhỏ giọng hỏi.

“Ta có một loại cảm giác không nói nên lời, cứ như có biến hóa mới nào đó sắp bắt đầu vậy.” Hoàng Sơn tiền bối nhỏ giọng đáp.

Lệ Chi Tiên Tử khẽ gật đầu, cô ấy cũng có cảm giác như vậy. —— —— Đồng thời, trong Chư Thiên Vạn Giới, một số đại lão có liên quan đến ‘Bá Tống Huyền Thánh’ đều lộ ra những phản ứng khác nhau. ‘Đại Lão Bán Gì Cũng Được’ và ‘Tiên Tử Mua Gì Cũng Xong’ khoác cùng một kiểu chăn, im lặng nhìn hư không.

Nửa lúc sau, Đại Lão Bán Gì Cũng Được đột nhiên nói: “Ngoan đồ nhi, từ hôm nay trở đi, vi sư sẽ giải trừ lệnh cấm giao dịch giữa con và Bá Tống Huyền Thánh.” “Sư phụ, người phát hiện lương tâm rồi sao?” Tiên Tử Mua Gì Cũng Xong kinh ngạc nói.

“Lương tâm?

Nghề của chúng ta cái tâm nào cũng có, nhưng duy nhất không thể có là lương tâm.” Đại Lão Bán Gì Cũng Được khẽ mỉm cười, chỉ vào cảnh tượng trong hư không giải thích: “Đồ nhi con xem, trong thế giới Bát Phẩm đang sụp đổ này có một lực lượng trắng xóa mang tính hủy diệt đang di chuyển, đó là sức mạnh của ‘Thần Kích’! ‘Thần Kích’ là một loại tà thuật, chỉ cần sử dụng một lần là sẽ nghiện.

Có lần đầu sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba.

Mà mỗi lần sử dụng ‘Thần Kích’ đều cần tiêu hao lượng lớn thiên tài địa bảo.

Bá Tống Huyền Thánh sẽ trở thành khách hàng trung thành của chúng ta.” Tiên Tử Mua Gì Cũng Xong: “......” “Tuy nhiên vi sư và Bá Tống Huyền Thánh có xung khắc, việc tốt giao dịch với y, ta sẽ toàn quyền giao cho con.” Đại Lão Bán Gì Cũng Được lại nói.

“Con cảm giác sư phụ người đang lừa con.” Tiên Tử Mua Gì Cũng Xong nhỏ giọng nói.

Cô ấy cảm giác sư phụ nhất định đã nhìn ra điều gì đó, nhưng lại không nói rõ cho cô ấy. —— —— Trên Linh Vũ Điệp Đảo.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân đang hôn mê đã thay thế Thiên Đế, ngẩng đầu nhìn hư không.

Một lát sau, y lộ ra nụ cười phát ra từ nội tâm.

Thiên Đế cảm ứng được một ‘nỗi lo về sau’ của mình đã được giải quyết.

Hơn nữa, nếu không nhầm, nỗi lo về sau này chính là do Bá Tống giải quyết.

“Nhưng tiếp theo, mới là thời gian điên cuồng nhất.” Thiên Đế khẽ nói.

Mất đi ‘hậu thủ’, Thiên Đạo đã bị lập trình hóa bây giờ rốt cuộc sẽ kích hoạt ‘chương trình phản ứng’ như thế nào?

Khả năng lớn nhất là ‘Thiên Đạo’ có thể cưỡng chế ra tay, bắt giữ tất cả những tồn tại có liên quan đến 【Đạo Thiên Đình Viễn Cổ】, cưỡng chế rút họ đi, bù đắp khuyết điểm cho bản thân.

Thậm chí rất có khả năng sẽ bắt giữ tất cả Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên mà không có sự khác biệt.

Nghĩ đến đây, Thiên Đế âm thầm gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn: “Tống tiền bối, tiếp theo, hãy sống khiêm tốn nhé ~” —— —— Trong một vùng đáy biển nọ.

Côn Vương trong ‘Danh Sách Đen 2’ của Tống Thư Hàng đang yên tĩnh nghỉ dưỡng.

Đột nhiên, sắc mặt y biến đổi.

Bởi vì y cảm nhận được một tin tức – thành viên mới ‘Thiên Chi Tử’ cùng trong danh sách ‘Danh Sách Đen 2’ đã tử vong.

Danh Sách Đen 2, là một danh sách tử vong? —— —— Trong Thiên Kiếp Thế Giới Bát Phẩm đang sụp đổ.

Nửa thân trên của Tống Thư Hàng đang nắm một cây ‘Phi Kiếm Dùng Một Lần?

Phiên Bản Phá Nhà Hắc Ám’.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay nâng hờ, bảo vệ cậu trong lòng bàn tay.

Ánh mắt họ nhìn chằm chằm về phía không xa phía trước. ...

Nơi đó là nửa thân thứ 2 của Tống Thư Hàng chưa bị chém hết.

Nói chính xác hơn, chỉ còn lại một phần nhỏ, hẳn là phải che đi bằng mã mosaic lên tàn hài nửa thân thứ 2 của Bá Tống.

Lúc này, một đạo ý chí vô tình, quét qua tàn hài ‘nửa thân thứ 2’ của Tống Thư Hàng.

Sau đó đạo ý chí này bắt đầu dừng lại trên tàn hài ‘nửa thân thứ 2’.

Linh Quỷ Tiên Tử âm thầm hiện ra phía sau Tống Thư Hàng, cô ấy kích hoạt thần thể đặc biệt tu luyện được từ ‘hệ Cư Sĩ’.

Dưới tác dụng của thể chất đặc biệt của Linh Quỷ Tiên Tử, cảm giác tồn tại của Tống Thư Hàng, nhanh chóng suy yếu, chớp mắt đã hóa thành trạng thái ‘tàng hình’.

Một lát sau.

Đối diện, đạo ý chí ‘vô tình’ đó bắt đầu rút lui.

Khi rời đi... nó thuận tay mang đi khối tàn hài ‘nửa thân thứ 2 của Bá Tống’ đó!

Ngay cả khi chỉ là tàn hài nửa thân thể, nhưng các bộ phận trên người Bá Tống dường như đều có sức hấp dẫn lớn đối với các đại lão Chư Thiên Vạn Giới.

Ai ai cũng muốn mượn đi một phần đồ vật trên người Bá Tống.

Bất kể là linh quỷ của Tống Thư Hàng, phân thân sắt thép, yêu tử đã hỏng, hay tàn hài nửa thân thứ 2 đã hỏng, đều có đại lão nguyện ý thu hồi.

Tống Thư Hàng và Sở Các Chủ tóc ngốc giữ im lặng, không ngăn cản.

Cứ như vậy, đạo ý chí vô tình đó thuận lợi mang theo 'tàn hài nửa thân thứ 2 của Bá Tống', rời khỏi Thế Giới Huyền Thánh Bát Phẩm đang sụp đổ, biến mất không thấy tăm hơi.

Mà cảnh tượng vừa rồi, cũng thông qua chương trình 'Nhân Tiền Hiển Thánh', hoàn toàn được chiếu hình đến Chư Thiên Vạn Giới!

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh một nửa vừa mới đứng vững tại chỗ, nhìn thấy tàn hài nửa thân thể còn lại của Bá Tống Huyền Thánh bị một luồng lực lượng vô hình mang đi.

Tuy rằng mọi người không thể nhìn thấy sức mạnh ý chí 'không cảm xúc' đó, nhưng thông qua cảnh tượng 'Nhân Tiền Hiển Thánh', các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới có thể mơ hồ cảm ứng được phía trước Bá Tống Huyền Thánh một nửa, có sức mạnh khủng bố đến mức không thể dùng lời nói miêu tả giáng lâm!

Ngay cả khi chỉ thông qua cảm ứng gián tiếp, mơ hồ, linh hồn các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới vẫn run rẩy, những tu sĩ cảnh giới thấp hơn thì trực tiếp hôn mê. 【Khủng khiếp, đây chính là kiếp nạn mà Bá Tống Huyền Thánh phải đối mặt sao?】 Mà một số tồn tại cường đại, thì thông qua cảnh tượng này, lĩnh ngộ được rất nhiều thông tin.

Thậm chí còn có một số Trường Sinh Giả đỉnh cao, đã đoán được thân phận của đạo sức mạnh ẩn hiện đó.【Bá Tống Huyền Thánh rốt cuộc đã làm gì?

Ngay cả sức mạnh của ‘Thiên’ cũng bị dẫn dắt ra?】Biết càng nhiều, lại càng biết sự khủng bố, lại càng bội phục Bá Tống Huyền Thánh một nửa!

Thế là, lại có một đợt ‘Công Đức Chi Lực’ nữa thành hình, ngưng tụ trong Chư Thiên Vạn Giới.

Tống Thư Hàng còn chưa bắt đầu giảng Pháp, đã tích trữ hai đợt Công Đức Chi Lực mênh mông!

Chỉ cần lộ mặt, liền có thể càn quét ‘công đức’ trong Chư Thiên Vạn Giới, không chút nghi ngờ, Bá Tống Huyền Thánh là người đàn ông tự mang lưu lượng (sức hút) mạnh nhất hiện tại của Chư Thiên Vạn Giới.

Chương 2587

—— —— Trong Thế Giới Thiên Kiếp Bát Phẩm đang sụp đổ.

Đợi sau khi ý chí đó biến mất, Sở Các Chủ tóc ngốc thở phào nhẹ nhõm, nhỏ giọng hỏi: “Cậu và nửa thân thứ 2 còn liên hệ gì không?” “Không có.” Tống Thư Hàng đáp.

Nửa thân thứ 2 của cậu ấy liên tiếp trải qua kiếm khí chém của ‘Vũ Trang Nữ Đế Tiên Tử’ và một đòn ‘Khắc Kim’, đã sớm hỏng rồi, không thể thu hồi.

Nửa thân thứ 2 đã hỏng, tự nhiên sẽ cắt đứt liên hệ với bản thể.

Hiện tại, Tống Thư Hàng đã âm thầm vận chuyển ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ chương tổng cương và ‘Trình Lâm Tự Dũ Pháp’, dần dần tái tạo nhục thân của mình.

Trong quá trình này, cậu còn chuẩn bị sẵn chăn cùng loại với ‘Đại Lão Bán Gì Cũng Được’, đợi thời cơ thích hợp sẽ khoác chăn lên, để tránh mình để lộ xuân quang.

Dù sao, cậu hiện tại đang ở giai đoạn ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn âm thầm mở chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, kéo ra danh sách ‘Danh Sách Đen 2’.

Trong danh sách, tên ‘Thiên Chi Tử’ đã mờ đi, phía sau còn chú thích chữ (tử vong).

Còn tên ‘Côn Vương’ sánh vai với Thiên Chi Tử vẫn sáng rõ, và mang theo hào quang thần khí bảy sắc.

Tống Thư Hàng ý chí khóa chặt ‘Côn Vương’, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị gửi tư liệu cho y.

Dù sao, cậu có bài học từ sai lầm trước.

Ban đầu, một chiếc giày thể thao của cậu bị ‘Thiên Đạo Di Thúy Cầu’ cướp đi, đối phương có thể thông qua các loại thủ đoạn, lần lượt khóa chặt vị trí của cậu, và tiến hành công kích khóa chặt từ xa.

Hiện tại, nửa thân thứ 2 của cậu bị ‘Thiên Đạo Ý Chí’ mang đi, dựa vào tính cách một mạch tương truyền của Thiên Đạo Ý Chí và Thiên Đạo Di Thúy Cầu, nói không chừng cũng sẽ đột nhiên tiến hành ‘khóa chặt từ xa’ cậu và tặng kèm một số loại ‘công kích tinh thần xuyên không gian’.

Để phòng ngừa vạn nhất, Tống Thư Hàng khóa chặt Côn Vương.

...

Một khi tình huống không ổn, cậu có thể nhanh chóng chuyển tiếp công kích tinh thần cho Côn Vương. 【Không thể vặt lông một con dê mãi được】, đây là điều Sở Các Chủ tóc ngốc đã dạy cậu.

Cho nên lần này, cậu sẽ không vặt lông mãi của Hà Chỉ Ma Đế nữa.

Nhưng mà, Thiên Đạo Ý Chí sau khi mang đi ‘tàn hài nửa thân thứ 2’, cũng không lập tức triển khai hành động.

Nó cứ như chưa từng xuất hiện vậy, thế giới vẫn tiếp tục vận hành như cũ, dường như không có bất kỳ biến hóa nào xảy ra. —— —— Nghi thức Nhân Tiền Hiển Thánh, vẫn đang tiếp tục.

Không gian Bát Phẩm Huyền Thánh đang sụp đổ, không oán không hối làm nền cho Bá Tống Huyền Thánh, dựng nên một đài Hiển Thánh cho cậu ấy.

Ngay cả khi bị tổn hại đến tan nát, nó cũng không chuẩn bị buông tha các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, muốn cho họ cùng nhau chịu đựng tổn thương từ lần giảng Pháp cuối cùng của Bá Tống Huyền

Thánh.

Hiện tại, giai đoạn ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ đã kết thúc, bước tiếp theo sắp tiến vào trình tự ‘Ngưng Tụ Thánh Ấn’ quan trọng!

Phía sau Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân khổng lồ nhẹ nhàng mở lòng bàn tay của mình, đặt Bá Tống Huyền Thánh 1/2 trong lòng bàn tay xuống.

Tuy rằng ‘Thiên Kiếp Bát Phẩm’ lần này phát sinh nhiều điều bất ngờ, nhưng đã bước vào giai đoạn Nhân Tiền Hiển Thánh, thì hãy Hiển Thánh thật tốt, thu thập đợt ‘Công Đức Chi Lực’ cuối cùng, tranh thủ để Công Đức Xà Mỹ Nhân lại tiến hành một lần tiến hóa nữa!

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, cậu đưa tay từ ‘pháp khí vòng tay’ lấy ra chiếc chăn, thành thạo quấn quanh eo của mình.

Hiệu quả của ‘Thánh Viên Long Lực Thần Công’ chương tổng cương tốt không tả xiết, tốc độ tái tạo nhục thân của Tống Thư Hàng nhanh hơn rất nhiều so với dự liệu của cậu.

“Trong lòng cậu đã chuẩn bị bản nháp bài giảng Pháp chưa?” Sở Các Chủ tóc ngốc nói.

“Không có thời gian, tôi chỉ có thể vừa giảng vừa nghĩ.

Nhưng mà, chỉ cần tôi nghiêm túc giảng, các Đạo hữu của Chư Thiên Vạn Giới ít nhiều cũng sẽ nể mặt tôi.

Hơn nữa, trước đó ở thế giới hạch tâm, các tiền bối đã cùng tôi thiết lập phần lớn nội dung giảng Pháp, trong lòng tôi cũng có chút tự tin rồi.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng đáp.

Bản nháp bài giảng Pháp này của cậu, khi viết nháp, có Sở Các Chủ, Quy Tiền Bối, Thạch Bi Đạo Hữu, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và một đám tiền bối ‘treo’ khác, cùng nhau giúp đỡ lên kế hoạch.

Ngay cả khi chưa được chỉnh lý thành bản cuối cùng, cũng tuyệt đối là cấp độ tinh phẩm!

“Nhưng mà lần này, không có người khác cùng tôi Hiển Thánh giảng Pháp, tổng cảm giác hơi không quen.” Tống Thư Hàng nhìn xung quanh, một mình cô đơn, hơi cô độc.

Sở Các Chủ tóc ngốc: “......” Cậu bị bệnh rồi, cần phải chữa.

“Lên thôi, đây là lần Nhân Tiền Hiển Thánh giảng Pháp cuối cùng của tôi. ...

Cũng là lúc để nói lời tạm biệt với các Đạo hữu của Chư Thiên Vạn Giới.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Lúc này, cậu cũng đang mong chờ, ‘Thánh Hào’ cuối cùng của mình sẽ là gì?

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma.

Thánh Hào thứ năm, vẫn là đừng phá hoại đội hình, vẫn chọn chữ ‘Bá’ đứng đầu đi. —— —— Nghi thức ‘Thánh Ấn’ vạn người chú ý đã bắt đầu.

Thông thường mà nói, nghi thức ‘Thánh Ấn’ này là giai đoạn được Chư Thiên Vạn Giới mong chờ.

Bởi vì ở giai đoạn này, mọi người mới có thể biết Bát Phẩm Huyền Thánh Hiển Thánh rốt cuộc có lai lịch thế nào, Thánh Hào là gì?

Nhưng mà, khi Tống Thư Hàng bắt đầu lần lượt lần lượt lần lượt lần nữa ngưng tụ Thánh Ấn, trong lòng các tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới, đã hoàn toàn không còn bất kỳ cảm giác mong chờ nào nữa.

Dù sao cũng là khuôn mặt cũ, quen thuộc đến mức không thể quen hơn nữa, tự nhiên sẽ không có mong chờ.

Mọi người thảo luận nhiều hơn là Thánh Hào lần này của Bá Tống Huyền Thánh, sẽ là Bá gì?

Trong hình chiếu Nhân Tiền Hiển Thánh, có một chuỗi 'văn tự' rơi xuống bên cạnh Tống Thư Hàng.

Khác với mấy lần trước, những 'văn tự' hiện ra bên cạnh Tống Thư Hàng lần này toàn bộ là các Đạo hào mà Tống Thư Hàng đã xác định sở hữu!

Dù sao lần này, cậu không còn là Huyền Thánh giả mạo, mà là chính phẩm thực sự.

Lần này, Tống Thư Hàng có thể chọn một Đạo hào mình yêu thích, làm Thánh Hào!

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều dán mắt nhìn.

Đạo hào Thánh Hào dự tuyển đầu tiên: Trình Lâm.

"Ế?

Bá Tống Huyền Thánh lần này không Bá nữa sao?" Lập tức, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới cảm thấy thật khó chịu.

Tại sao không tiếp tục Bá nữa?

Tại sao không chỉnh tề thành một nhà?

Nói thật, khoảnh khắc này không ít tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, thà rằng Thánh Hào thứ năm của Bá Tống biến thành 'Bá Bá', như vậy ít nhất ở một mức độ nào đó thì cũng chỉnh tề, khiến mọi người trong lòng không khó chịu đến thế.

Mà ngay khi Đạo hào 'Trình Lâm' này hiện ra, trong Chư Thiên Vạn Giới còn có một nhóm cường giả đỉnh cao 'biết rõ chuyện', cơ thể hơi cứng lại.

Có người lộ ra biểu cảm vui mừng, có người lộ ra vẻ oán hận, có người lộ ra ý ái mộ. ...

Về cái tên 'Trình Lâm' này, nhóm cường giả đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới này, có quá nhiều hồi ức và suy nghĩ.

"Nói thật, chức năng nhắn tin riêng của 'Tu Chân Liêu Thiên' có thể dùng được chưa?

Ai đi nhắn riêng cho Tiểu Hữu Thư Hàng, bảo cậu ấy lấy một cái Đạo hào cho chỉnh tề chút đi!" Lưu Huỳnh Tiên Tử mắc chứng ám ảnh cưỡng chế nhẹ không nhịn được nói.

Lúc này, cô ấy hận không thể sử dụng một chiêu 'Xích Lực' bắn bay cái Đạo hiệu 'Trình Lâm' này đi.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma chỉnh tề như vậy, phía sau đột nhiên lại tiếp một cái 'Trình Lâm', thật quá khó chịu.

"Lưu Huỳnh Tiên Tử không cần khẩn trương, phía sau Thư Hàng còn có mấy Đạo hào dự bị." Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng an ủi.

"【Giọng nói】 Nói thật, cuối cùng cũng đến ngày này rồi a." Dược Sư cảm khái.

Diệt Phượng Công Tử tiếp lời: "Đúng vậy, tuy rằng sau khi Tiểu Hữu Thư Hàng vô tình đụng độ, tạo ra danh hiệu 'Thánh đầu tiên ngàn năm' Bá Tống Huyền Thánh, ta đã biết cậu ấy cuối cùng cũng sẽ có một ngày đường đường chính chính chứng Đạo Huyền Thánh, nhưng ta không ngờ cậu ấy chứng Đạo Huyền Thánh lại nhanh đến thế." "【Giọng nói】 Không, ta không phải ý đó." Dược Sư đáp.

Diệt Phượng Công Tử: "???" Mèo mèo?

Điện thoại của hai ta hóa ra không cùng một tần số?

Dược Sư đồ chó, ngươi và Tử Yên kết hôn xong, quả nhiên đã thay đổi rồi!

“【Giọng nói】 Ta đang cảm khái thời gian và tuế nguyệt, ban đầu vẫn là ta phụ trách dẫn dắt Tiểu Hữu Thư Hàng nhập môn, một tay chỉ đạo cậu ấy tu luyện ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’ để Trúc Cơ.

Mà giờ đây, ta và Tử Yên vẫn đang thai nghén thế hệ tiếp theo, còn Tiểu Hữu Thư Hàng thì đã ‘triệt sản’ rồi.” Dược Sư cảm thán, đây đại khái chính là duyên phận!

Duyên phận của ta và Tiểu Hữu Thư Hàng, trước hô sau ứng, khăng khít.

Diệt Phượng Công Tử: “......” Công Tử dùng móng vuốt mạnh mẽ cào trên ghế sofa, Dược Sư nói có lý quá, Diệt Phượng Công Tử căn bản không biết phải tiếp lời Dược Sư thế nào.

Hoàng Sơn Lòng Mệt Mỏi Muốn Nghỉ Hưu im lặng một lát: “@Dược Sư, 【biểu cảm viên thuốc】, ăn thuốc không, Dược Sư.” “【Giọng nói】 Đã ăn rồi, Hoàng Sơn tiền bối không cần lo lắng cho ta.” Dược Sư đáp.

Hoàng Sơn Lòng Mệt Mỏi Muốn Nghỉ Hưu: “【biểu cảm vỗ đầu an ủi】.” “Đến rồi đến rồi, Thánh Hào dự bị tiếp theo của Thư Hàng xuất hiện rồi.” Đông Phương Lục Tiên Tử nhắc nhở.

Chỉ thấy bên cạnh Tống Thư Hàng đang Hiển Thánh, dòng chữ đó không ngừng biến hóa.

Lần này, một hơi hóa ra mấy cái Đạo hào dự bị khác nhau.

Bá Đao Tống Nhất, Thư Sơn Cư Sĩ, Tầm Đạo Thư Sinh, Cửu Tu, Bích Thủy Các Trị Dũ Chi Lệ, @#%×......

Ba Đạo hào phía trước, đều là Đạo hào Tống Thư Hàng từng dùng.

Lúc đầu trong bảy Đạo hào, ‘Kim Cương Quân Tử Đao’ và ‘Mộc Đạo Nhân’ đã được Tống Thư Hàng chuyển tặng cho đệ tử, ‘Bạch

Kình Lộ Đao Khách’ và ‘Thiện Tâm Cư Sĩ’ cũng có công dụng khác.

Ba Đạo hào dự bị phía trước đều có thể hiểu được.

Còn về việc xuất hiện ‘Cửu Tu’, rất có thể là do lúc đầu ký kết khế ước với Thất Tu Thánh Quân để trở thành ‘Bát Tu dự bị’.

Sau này Thông Nương kế thừa ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trở thành Bát Tu đương đại. ...

Vậy thân phận của Tống Thư Hàng tự nhiên lùi về sau, trở thành Cửu Tu dự bị, có thể hiểu được.

“Bích Thủy Các Trị Dũ Chi Lệ là cái quái gì?” Sở Các Chủ tóc ngốc dùng lực đánh vào đầu Tống Thư Hàng, tại sao Bích Thủy Các của ta lại xuất hiện trong Đạo hào của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” “Còn nữa, tại sao Đạo hào của @#%× Tiên Tử cũng trở thành Đạo hào dự bị của cậu?

Cậu muốn chuyển chức thành Tiên Tử sao?” Sở Các Chủ tóc ngốc cũng không biết phải nói gì mới phải.

Chương 2588

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân hóa khổng lồ. @#%× Tiên Tử mỉm cười khuynh thành khuynh quốc với cậu ấy. ...

Nụ cười này, rất nhiều tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới lập tức cảm thấy mình đã yêu rồi. 【Bá Đao Tống Nhất!

Bá Đao Tống Nhất!】 Đồng thời, không ít tu luyện giả mắc chứng ám ảnh cưỡng chế của Chư Thiên Vạn Giới, bắt đầu âm thầm niệm tụng trong lòng.

Tốt nhất là bỏ luôn hai chữ Tống Nhất đi, Đạo hào thứ năm cứ gọi là Bá Đao.

Như vậy mới thực sự chỉnh tề, nhìn vào mà thấy vừa mắt!

“Cậu định chọn Đạo hào nào?” Sở Các Chủ tóc ngốc thở dài một hơi, hỏi.

Hiện tại Tống Thư Hàng là Huyền Thánh tiền nhiệm chính thức, không giống như mấy lần trước ‘Thánh Hào ngẫu nhiên’, lần này cậu ấy có quyền tự mình chọn Thánh Hào.

“Bá Đao hoặc Cửu Tu đi.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Sở dĩ chỉ chọn ‘Bá Đao’ mà không chọn thêm ‘Tống Nhất’, là vì ham muốn sống sót mãnh liệt của Tống Thư Hàng đột nhiên bùng nổ!

Bởi vì Đạo hào Tống Nhất, sẽ khiến những vật treo trên người cậu ấy và mấy vị đại lão nghĩ đến những điều không hay.

Nếu cậu ấy thật sự dùng Thánh Hào Bá Đao Tống Nhất này, trời mới biết Bạch Long Tỷ Tỷ, Sở Các Chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ sẽ đối xử tàn nhẫn thế nào với cậu ấy?

Bạch Long Tỷ Tỷ và Bạch Cốt Tiên Cơ cặp đôi màu trắng này thì còn đỡ, dù sao cũng không phải những thứ treo trên người cậu ấy.

Nhưng Sở Ngốc Mao thì có thể ngày đêm bám trên đầu cậu ấy.

Nếu cậu ấy dùng cái tên 'Tống Nhất', Sở Ngốc Mao sẽ trở thành thanh kiếm Damocles treo lơ lửng trên đầu cậu ấy, thế thì rất nguy hiểm.

Ngay khi Tống Thư Hàng đưa ra lựa chọn, Sở Các Chủ tóc ngốc trên đỉnh đầu dường như đột nhiên dịu dàng hẳn: "Cũng tốt, trong mấy Đạo hào này của cậu, quả thực chỉ có Cửu Tu và Bá Đao là thích hợp nhất với cậu hiện tại.

Vậy, hai chọn một đi, cậu muốn chọn cái nào?" "Cửu Tu đi." Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, lộ ra sáu chiếc răng trắng muốt.

Thánh Hào cuối cùng, cậu đột nhiên muốn chọn một cái khác biệt, không đi con đường Thánh Hào bắt đầu bằng chữ 'Bá' nữa.

Chỉnh tề là một vẻ đẹp, nhưng đôi khi khiếm khuyết cũng là một vẻ đẹp mà!

Tống Thư Hàng đưa tay, quả quyết ấn vào Đạo hào 'Cửu Tu'.

Ngày 1 tháng 1 năm 2020, Tống Thư Hàng cậu ấy Hiển Thánh lần thứ năm, cũng sẽ là lần cuối cùng.

Xin hãy gọi cậu ấy là Cửu Tu Huyền Thánh!

Ấn!

Giữa những biểu cảm khó chịu của hội ám ảnh cưỡng chế, Bá Tống đưa ngón tay ấn vào Đạo hào 'Cửu Tu'.

Khoảnh khắc tiếp theo, văn tự bắt đầu ngưng tụ, bắt đầu ngưng tụ thành 'Thánh Ấn'.

Khoảnh khắc tiếp theo, Thiên Đạo đột nhiên nổ tung.

Ngay khoảnh khắc Thánh Ấn sắp ngưng tụ thành hình, ngay khoảnh khắc Cửu Tu Thánh Hào sắp được cố định, Thiên Đạo đột nhiên biến mất!

Chư Thiên Vạn Giới, tất cả tu luyện giả đều có cảm ứng trong lòng.

Tất cả mọi người đều dán mắt nhìn Bá Tống Huyền Thánh ngưng tụ Thánh Ấn, đồng thời chịu đựng cú sốc dữ dội từ việc Thiên Đạo đột nhiên biến mất!

Trong khoảnh khắc, cả Chư Thiên Vạn Giới đều chìm vào sự im lặng chết chóc.

Tống Thư Hàng: "......" —— —— Tôi tên Tống Thư Hàng, năm ngoái tôi vẫn là một tân sinh viên bình thường của Đại học Giang Nam.

Hiện tại, tôi hoang mang hết sức. ...

Hôm nay là lần Hiển Thánh cuối cùng của tôi trước mặt người, cũng là ngày tôi chính thức chứng Đạo Huyền Thánh, tôi thậm chí đã chọn được một Thánh Hào ưng ý.

Đây là hai chuyện vô cùng tốt đẹp, là thời cơ để tôi bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng đột nhiên, Thiên Đạo lại nổ tung.

Tiếp theo tôi phải làm gì đây?

Cầu cứu, rất gấp.

Bá Tống Huyền Thánh, người đàn ông định sẵn sẽ được ghi vào sử sách giới tu chân, mỗi lần Hiển Thánh đều mang lại sự chấn động cho người khác.

Cậu ấy lấy tư thái Thánh đầu tiên ngàn năm tuyên bố sự tồn tại của mình với Chư Thiên Vạn Giới, sau đó dùng ‘Ngưng Thị Mang Thai’ đáng sợ đó khắc sâu hình tượng của mình vào lòng tất cả tu luyện giả, để lại ký ức không thể xóa nhòa.

Địa điểm Hiển Thánh của cậu ấy bao la vạn tượng, Hiện Thế, Cửu U, cũng như thế giới cổ không thuộc về ‘Hiện Thế, Cửu U’ đều lưu lại thân ảnh bá đạo của cậu ấy, thậm chí... trong quá khứ xa xôi, cũng có dấu vết Hiển Thánh của cậu ấy.

Thời gian, địa điểm đều không thể ngăn cản cậu ấy Hiển Thánh!

Cậu ấy là người đàn ông Hiển Thánh nhiều lần nhất trong lịch sử ‘Chư Thiên Vạn Giới’, đã tạo ra một kỷ lục khiến người ta tuyệt vọng.

Mà kỷ lục này, chỉ có Bá Tống Huyền Thánh tự mình mới có thể phá vỡ!

Hôm nay là lần Hiển Thánh thứ năm trước mặt người của Bá Tống Huyền Thánh, ngay cả khi đã là lần thứ năm, nhưng người đàn ông đáng sợ này vẫn không dừng tay, liên tục làm mới ghi chép về cậu ấy trên ‘lịch sử’ của giới tu chân!

Lần này, cậu ấy vô tình đập nát ‘Thế Giới Thiên Kiếp Bát Phẩm’, leo lên võ đài Hiển Thánh trong Thiên Kiếp Thế Giới đang sụp đổ.

Chỉ riêng tư thế Hiển Thánh lần này của cậu ấy, cũng đủ để một lần nữa ghi vào sử sách.

Nhưng Bá Tống Huyền Thánh căn bản không thỏa mãn với loại ‘sự kiện lịch sử’ ở mức độ này.

Khi cậu ấy ngưng tụ Thánh Ấn thứ năm, cuối cùng ngay cả Thiên Đạo cũng không chịu nổi, sụp đổ biến mất!

Chư Thiên Vạn Giới mỗi một ngóc ngách, mỗi một vị tu luyện giả, tất cả đều chấn kinh đến mức không nói nên lời. 【Ngày 1 tháng

1 năm 2020 theo giờ Địa Cầu, Bá Tống Huyền Thánh Hiển Thánh lần thứ năm, Thiên Kiếp Thế Giới sụp đổ, Thiên Đạo hủy diệt, Chư Thiên Vạn Giới chấn động!】Các sử học gia giới tu chân đã ghi một nét đậm vào lịch sử, bởi vì Bá Tống Huyền Thánh xuất thân từ Hiện Thế?

Địa Cầu bình yên, cho nên ngày ghi chép này cũng áp dụng thời gian Địa Cầu.

Người đàn ông mà khi Hiển Thánh khiến Thiên Đạo cũng không chịu nổi mà sụp đổ này, bất kể kết cục của cậu ấy ra sao, đại danh của cậu ấy sẽ vĩnh viễn khắc sâu vào lịch sử giới tu chân, hơn nữa còn là trong sự kiện cấp Thiên Đạo chói mắt nhất!

Các tu sĩ tương lai, chỉ cần nhắc đến chủ đề ‘Thiên Đạo’, thì không thể tránh nhắc đến Bá Tống Huyền Thánh!

Thiên Đạo sụp đổ biến mất, sẽ dẫn đến một loạt phản ứng dây chuyền.

Tất cả các vị diện của Chư Thiên Vạn Giới đều sẽ chịu ảnh hưởng và chấn động dữ dội!

Thủy triều Linh Lực thế giới có thể sẽ đến sớm hơn.

Quan trọng hơn là, những Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên ẩn thế không xuất hiện trước đây, sẽ không còn ẩn thế nữa.

Lớp đại năng đỉnh cao của thế giới này, sẽ nhập thế. ...

Sau đó, màn tranh giành ‘Thiên Đạo’ sẽ được kéo ra!

Ai mới có thể trở thành ‘Nho Gia Thánh Nhân’ của thế hệ này, trấn áp một thời đại, nghiền ép Chư Thiên Vạn Giới?

Ai mới có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng, kế thừa thiên mệnh, chứng Đạo Bất Hủ, trở thành chủ nhân của Chư Thiên

Vạn Giới?

Ánh mắt của tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đều nhìn về phía 'Bá Tống Huyền Thánh' đang Hiển Thánh.

Nếu nói về 'nhân khí' (sức hút), Bá Tống Huyền Thánh thực sự là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của 'Thiên Đạo'!

Cậu ấy vào lúc 'Thiên Đạo hủy diệt' mà chứng Đạo Trường Sinh, thiên thời, địa lợi, nhân hòa dường như đều hội tụ trên người cậu ấy.

Trong lòng các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều có một ý niệm — tiếp theo, bất kể là ai muốn tranh giành 'Thiên Đạo', đều không thể tránh nhắc đến Bá Tống Huyền Thánh!

Muốn chứng Đạo Bất Hủ, trước tiên phải hàng phục Bá Tống Huyền Thánh!

Không trải qua thử thách của Bá Tống Huyền Thánh, thì không có tư cách tranh giành 'Thiên Đạo'!

Tống Thư Hàng lúc này áp lực lớn như núi.

Ánh mắt của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều dán chặt vào cậu ấy!

Hơn nữa, cậu có thể cảm nhận rõ ràng rằng một số đại lão 'ẩn thế' cũng lần lượt hiện thân, bắt đầu chú ý đến buổi giảng Pháp Hiển Thánh của cậu.

"Sở tiền bối... tôi có phải chết một lần thì tốt hơn không?" Tống Thư Hàng hiện tại thật sự hoang mang hết sức.

Sở Các Chủ tóc ngốc lúc này nội tâm cũng loạn tùng phèo, căn bản không biết phải trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng thế nào.

Giữa các ngón tay của Tống Thư Hàng, Thánh Ấn vốn đang ngưng tụ chịu ảnh hưởng của sự kiện Thiên Đạo sụp đổ, đã dừng lại. 'Cửu

Tu Thánh Ấn' mãi không thành hình, e rằng cũng đã không thể thành hình được nữa.

Cú sốc từ việc Thiên Đạo sụp đổ biến mất, ảnh hưởng đến Chư Thiên Vạn Giới, tự nhiên cũng ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng đang Hiển Thánh.

Thánh Hào 'Cửu Tu' này, đã không thể phù hợp với ý cảnh lúc này.

Sức mạnh Thiên Địa Quy Tắc, bắt đầu cưỡng chế thay đổi Thánh Ấn Thánh Hào này.

Bởi vì Bá Tống Huyền Thánh đang 'Nhân Tiền Hiển Thánh', Thiên Địa Quy Tắc muốn thông qua Thánh Ấn của cậu ấy, thông báo tín hiệu 'Thiên Đạo sụp đổ' cho Chư Thiên Vạn Giới.

Điều này giống như một đài truyền hình vốn đang phát sóng phim truyền hình, nhưng đột nhiên nhận được một tin tức quan trọng về tai nạn cấp thế giới, buộc phải xen vào khẩn cấp.

Thế là, bộ phim truyền hình vốn có bị cắt ngang cưỡng chế, chuyển sang giai đoạn xen vào tin tức cấp thế giới.

Trạng thái của Tống Thư Hàng hiện tại chính là như vậy.

Thánh Hào Cửu Tu bị cắt ngang, xen vào tin tức khẩn cấp về 'Thiên Đạo sụp đổ'.

Một lát sau.

Ầm ~ một tiếng vang lớn.

Hai chữ 'Cửu Tu' trên Thánh Ấn của Tống Thư Hàng bị bóp méo.

Thay vào đó là hai chữ 【Bá Diệt】 liên quan đến 'Thiên Đạo sụp đổ', tràn ngập khí tức hủy diệt.

Bởi vì có 'Thiên Địa Pháp Tắc' cưỡng chế can thiệp vào quá trình ngưng tụ Thánh Ấn, Thánh Ấn thứ năm của Tống Thư Hàng có kích thước đặc biệt lớn, lớn hơn một vòng so với bốn Thánh Ấn trước đó.

Chương 2589

Thậm chí, trong Thánh Ấn này ẩn chứa một luồng tin tức ‘Thiên Đạo hủy diệt’.

Sự ra đời của nó tượng trưng cho một vị Thiên Đạo biến mất!

Các loại nhân quả, các loại biến hóa, đã định sẵn ‘Bá Diệt Thánh Ấn’ này không tầm thường.

Đây là cực phẩm trong Thánh Ấn, một Thánh Ấn biến dị.

Có lẽ, nó có thể được gọi là ‘Đạo Ấn’.

Bá Diệt Đạo Ấn!

Tư thái thứ năm của Bá Tống, Bá Diệt Thánh Quân!

“Bá Diệt Thánh Quân!” Thánh Hào này, vang vọng trong lòng tất cả mọi người của Chư Thiên Vạn Giới.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma và Bá Diệt.

Lần này cuối cùng cũng đã sảng khoái! 【Chẳng lẽ tất cả những điều này đều nằm trong tính toán của Bá Tống sao?】 Lúc này, trong lòng có mấy vị đại lão đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới, hiện lên một ý niệm như vậy.

Dù sao, lần thăng cấp này của Bá Tống Huyền Thánh, thời điểm quá trùng hợp!

Cứ như thể cậu ấy cố ý chọn đúng khoảnh khắc ‘Thiên Đạo biến mất’ này để chứng Đạo, bước ra Đạo của mình, ngưng tụ một ‘Đạo Ấn’ chưa từng có trước đây! 【Thánh Ấn đã tụ, thậm chí ‘Đạo’ của Bá Tống Huyền Thánh cũng đã hoàn thiện.

Vậy lần này, Bá Tống Huyền Thánh còn giảng Pháp nữa không?】

Trong Chư Thiên Vạn Giới có một nhóm tu sĩ bình thường, trong lòng nghĩ lại là những chuyện rất thực tế, có liên quan đến bản thân.

Chuyện tranh giành Thiên Đạo, đối với tu sĩ bình thường mà nói quá xa vời.

Thà nghe Bá Tống Huyền Thánh giảng Pháp một lần còn hơn.

Chỉ là từ tình hình hiện tại mà xem, Bá Tống Huyền Thánh hẳn là đã hoàn thiện 'Đạo' của mình, vậy cậu ấy còn giảng Pháp thêm lần nữa không? —— —— Trong hư không.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào 'Bá Diệt Thánh Ấn', hít sâu một hơi, bình phục tâm cảnh của mình.

Tuy rằng phát sinh nhiều điều bất ngờ, nhưng buổi giảng Pháp Huyền Thánh tiếp theo, cậu không định bỏ lỡ.

Dù sao đây là lần giảng Pháp cuối cùng của cậu.

Chỉ là không biết chịu ảnh hưởng từ tin tức 'Thiên Đạo hủy diệt', còn có bao nhiêu người sẽ nghe cậu ấy giảng Pháp?

Hy vọng có thể kết thúc thuận lợi.

Thu lại 'Bá Diệt Thánh Ấn' xong, Tống Thư Hàng đứng dậy bước lên vị trí 'Giảng Pháp Huyền Thánh'.

Buổi Giảng Pháp Huyền Thánh trực tiếp, hướng về Chư Thiên Vạn Giới.

Tống Thư Hàng chuẩn bị một lát sau, mở miệng nói: "Các Đạo hữu của Chư Thiên Vạn Giới, chào mọi người, tôi là Bá Tống. ...

Tin rằng mọi người đều đã quen mặt tôi rồi." "Tiếp theo, đây là lần giảng Pháp cuối cùng của tôi!" Tống Thư Hàng tuyên bố với Chư Thiên Vạn Giới.

Sở Các Chủ tóc ngốc: "......" Lần giảng Pháp cuối cùng sao?

Lúc này Sở Ngốc Mao đang suy nghĩ một chuyện.

Y đang nghĩ, có nên nhắc nhở Tống Thư Hàng một chút không.

Tống Thư Hàng vẫn luôn nghĩ đây là lần giảng Pháp cuối cùng của cậu ấy.

Nhưng vấn đề là... cậu ấy hiện tại vẫn là cảnh giới đỉnh phong Thất Phẩm Tôn Giả.

Đúng vậy, tuy rằng Thánh Ấn đã ngưng tụ, giảng Pháp cũng đã bắt đầu.

Nhưng cảnh giới của Tống Thư Hàng, vẫn chưa thăng cấp.

Nhưng mà, sau khi cân nhắc kỹ lưỡng, Sở Ngốc Mao gạt bỏ ý niệm ‘nhắc nhở Tống Thư Hàng’.

Dù sao tiếp theo là lần ‘giảng Pháp cuối cùng’ mà Tống Thư Hàng tự cho là, y vẫn không nên làm xáo trộn trạng thái của Tống Thư Hàng, để cho chàng trai đáng thương này hoàn thành tốt lần ‘giảng Pháp cuối cùng’ của cậu ấy đi.

Niềm vui ngắn ngủi này, vẫn nên để Tống Thư Hàng hưởng thụ xong đã, đây là sự dịu dàng đến từ Sở Các Chủ.

Ít nhất cũng phải đợi cậu ấy giảng Pháp xong, ngưng tụ xong Công Đức Nguyện Lực của chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới rồi, y mới lên tiếng nhắc nhở Tống Thư Hàng, như vậy... sẽ thú vị hơn.

Nghĩ đến đây, Sở Ngốc Mao mềm nhũn nằm xuống, tiến vào chế độ lười biếng. 【Bá Tống Huyền Thánh giảng Pháp lần cuối sao?】 Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới nghe đến đây, trong lòng đều khẽ động.

Quả nhiên, giống như họ đã suy đoán, Bá Tống Huyền Thánh đã bước ra ‘Đạo’ của mình, tiếp theo cậu ấy đã không còn lãng phí thời gian thử nghiệm ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ và ‘Giảng Pháp Huyền Thánh’ nữa.

Nghĩ đến đây, không biết vì sao, trong lòng rất nhiều tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đột nhiên hiện lên một chút cảm xúc không nỡ rời xa.

Thật ra Bá Tống Huyền Thánh mỗi lần giảng Pháp, mọi người đều thu được rất nhiều lợi ích.

Đặc biệt là lần giảng Pháp kiểu ‘Bá Tống gợi cảm, trực tuyến giải đáp’ trước đó, rất nhiều vấn đề nan giải đã làm phiền các tu sĩ nhiều năm, thông qua buổi giảng Pháp của Bá Tống Huyền Thánh lần trước, đã nhận được đáp án chính xác, bình cảnh tu luyện đã được đột phá.

Kể từ sau buổi giảng Pháp lần trước, càng ngày càng nhiều tu luyện giả trong Chư Thiên Vạn Giới bắt đầu mong chờ Bá Tống Huyền Thánh giảng Pháp mỗi tháng.

So với nỗi đau mang thai, quả nhiên tu vi vẫn quan trọng hơn, thật thơm!

Đáng tiếc, phúc lợi giảng Pháp mỗi tháng một lần của Bá Tống Huyền Thánh, cuối cùng vẫn phải kết thúc.

Nhớ lại, trong một năm qua, có cả hạnh phúc, cũng có nước mắt; có khổ cũng có ngọt, cuối cùng là thu hoạch đầy đủ. 【Lần giảng Pháp cuối cùng, vậy chúng ta không cần lo lắng ‘cảnh cáo Ngưng Thị Mang Thai’ nữa sao?】 Vẫn còn một bộ phận nhỏ tu sĩ nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Bá Tống Huyền Thánh mỗi lần Hiển Thánh giảng Pháp, mọi người đều không dám đánh giá tệ, sợ lần sau Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên đổi mặt, lên là ‘Ngưng Thị của tình yêu’.

Dù sao Bá Tống Huyền Thánh có tiền án, từng dựa vào mặt nạ lừa gạt quy tắc ‘Giảng Pháp Huyền Thánh’.

Nếu lần này thật sự là lần giảng Pháp cuối cùng của Bá Tống Huyền Thánh... vậy họ không cần lo lắng ‘cảnh cáo Ngưng Thị Mang Thai’ nữa sao?

Tuyệt vời!

Bá Tống Huyền Thánh, lần này chúng ta sẽ nghiêm túc, khách quan đánh giá bài giảng Pháp của cậu ấy.

Nếu cậu ấy giảng không hay, thì đừng trách chúng ta không cho điểm tốt!

Đang suy nghĩ, đột nhiên bộ phận tu luyện giả này lại quay đầu nhớ lại những lần giảng Pháp trước đó của Bá Tống Huyền Thánh.

Suy nghĩ kỹ, Bá Tống Huyền Thánh mỗi lần giảng Pháp đều dốc hết tâm tư, mỗi lần giảng Pháp đều có thể giảng đến tận tâm can mọi người. ...

Dường như mỗi lần cho Bá Tống điểm tốt, đều là kết quả tâm phục khẩu phục.

Nếu nghĩ như vậy, thì dường như việc mất đi ‘cảnh cáo Ngưng Thị Mang Thai’ cũng chẳng có ý nghĩa gì? 【Bá Tống tiền bối, đừng kết thúc nhanh như vậy chứ, nếu người có hứng thú, có thể giảng Pháp thêm vài lần nữa mà.

Chúng ta nguyện dùng Công Đức Nguyện Lực của chúng sinh để cầu Bá Tống tiền bối giảng Pháp vĩnh viễn không kết thúc a!】 Có bộ phận tu sĩ thậm chí bắt đầu bình luận cho ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’.

Huyền Thánh chính bản thực sự, khi giảng Pháp, có thể thuận theo ý muốn của mình, nhận được phản hồi tức thời từ các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Họ hy vọng tâm nguyện của mình có thể được Bá Tống Huyền Thánh tiếp thu.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng thở ra một hơi trọc khí, trong não hải chỉnh lý lại nội dung mình muốn giảng Pháp.

Tuy nhiên chịu ảnh hưởng từ tin tức 'Thiên Đạo sụp đổ', nhưng số lượng tu luyện giả xem cậu ấy giảng Pháp không giảm đi bao nhiêu!

Dù sao, ngay cả khi Thiên Đạo sụp đổ, các Trường Sinh Giả cũng không phải lập tức lao vào cuộc chiến sinh tử.

Hơn nữa Bá Tống Huyền Thánh đã trở thành 'hòn đá thử vàng' được công nhận.

Các tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới, trong lòng đều xác nhận một chuyện – màn tranh đoạt tư cách Thiên Đạo, sẽ lấy Bá Tống Huyền Thánh làm màn mở đầu.

Cho nên, một số đại lão cũng đang âm thầm quan sát Tống Thư Hàng.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Bá Tống đã bước ra 'Đạo' của mình, hiển nhiên đã có tư cách tranh đoạt Thiên Đạo.

"Lần giảng Pháp cuối cùng, hãy để chúng ta quay về kiểu giảng Pháp sơ khai nhất, thuần túy nhất." Tống Thư Hàng mặt mang nụ cười, chậm rãi mở miệng.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma và Bá Diệt Thánh Ấn vừa ngưng tụ, năm Thánh Ấn tự động hiện ra, như những hành tinh quay quanh một ngôi sao, xoay chuyển quanh Tống Thư Hàng theo quỹ đạo đặc biệt.

Tống Thư Hàng khẽ hợp chưởng, trong lòng bàn tay cậu có một ‘Kim Đan Mã QR’ đang lấp lánh.

Nhưng mà, cậu không hề lộ ra ‘mã QR’ này.

Cậu đang do dự.

Nếu ở giai đoạn giảng Pháp hiển lộ ‘Kim Đan Mã QR’ này, có dẫn đến việc trong chốc lát, tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều thêm cậu ấy làm bạn bè không?

Vậy ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của cậu có chịu nổi lượng thông tin khổng lồ này không?

Hoặc có thể nói, cậu hiện tại, có chịu đựng được lượng thông tin khổng lồ này không?

Sau một hồi suy nghĩ, Tống Thư Hàng âm thầm dập tắt ‘Kim Đan Mã QR’ trong lòng bàn tay.

Lòng người không đủ, rắn nuốt voi.

Đôi khi, con người cần phải kiềm chế dục vọng của mình.

Cậu không muốn khi giảng Pháp, bị thông tin từ ‘Kim Đan Mã QR’ làm nổ tung não, diễn màn tử vong và phục sinh trước mặt tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Hiện tại vẫn chưa phải lúc công bố ‘Kim Đan Mã QR’, ít nhất phải đợi cậu ấy bước vào cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên, mới xem xét thực hiện phương án này!

“Nội dung giảng Pháp lần này, có thể sẽ hơi phức tạp.” Tống Thư Hàng mở miệng, dựa theo suy nghĩ trong đầu mình, bắt đầu kể lại chi tiết.

Bản nháp bài giảng Pháp của cậu, là dựa theo sự chỉ đạo của Sở Các Chủ, Bạch Long Tỷ Tỷ, Quy Tiền Bối, Thạch Bi Đạo Hữu, Xích

Tiêu Kiếm và các tiền bối ‘treo’ khác, mà biên soạn.

Khắp nơi ẩn chứa những bí ẩn cấp bậc Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên.

Chương 2590

Trong đó còn bao hàm Đạo ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của Tống Thư Hàng.

Tuy rằng phức tạp, nhưng bài giảng Pháp này vừa bắt đầu, rất nhanh đã thu hút sự chú ý của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Thậm chí có một số cường giả đỉnh cao, cũng nghe nhập thần.

Đại Đạo Chi Âm, Đại Đạo Dị Tượng bắt đầu vây quanh Tống Thư Hàng.

Năm ‘Thánh Ấn’ tiếp tục xoay quanh Tống Thư Hàng, sau đó không biết từ khi nào, ‘Bá Diệt Đạo Ấn’ đó rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hai tay nâng Thánh Ấn, dòng suy nghĩ trong não hải càng ngày càng rõ ràng.

Bản nháp bài giảng Pháp vốn chưa viết xong, nội dung mới tiếp theo không ngừng sinh ra trong não hải của cậu.

Những nội dung mới này có liên quan đến Thánh Hào ‘Bá Diệt’, cũng có liên quan đến tin tức ‘Thiên Đạo sụp đổ’, và tạo ra cộng hưởng với phần trải nghiệm sinh tử luân hồi trong cuộc đời Tống Thư Hàng.

Đồng thời, trong não hải của Tống Thư Hàng không ngừng có ‘đốn ngộ’ bắt đầu hiện ra.

Cậu lĩnh ngộ về công pháp, bí thuật của mình sâu sắc hơn.

Đồng thời, còn có một bí pháp chưa hoàn thành, cũng dần dần được bổ sung.

Đó là bí pháp đa thuộc tính ‘âm thanh + tinh thần + linh hồn’ do Lão tổ Thằng Kết của Thiên Hà Tô Thị sáng tạo.

Bí pháp này, có thể khiến ‘âm thanh’ của người thi triển tràn đầy ma lực, vừa mở miệng liền có thể khiến người khác cùng người thi triển trải nghiệm sự huyền diệu của ‘cảm động sâu sắc’. —— —— Thế Giới Cửu U.

Bạch tiền bối Two và Bàn Cầu cách nhau trăm mét, đứng yên bất động.

“Bạch U U... ta thật sự không cam lòng... không cam lòng cứ thế mà biến mất.” Giọng nói của đại lão Bàn Cầu có chút ngắt quãng, như thể băng từ bị kẹt vậy.

Cơ thể y, đang hóa thành những điểm sáng.

Thiên Đạo sụp đổ tiêu tán, y, vị Cửu U Chúa Tể này, cũng không thể tiếp tục tồn tại.

“Ừm, ta biết rồi.” Bạch tiền bối Two đáp.

Y là người quả cầu kim loại lỏng hiểu rõ nhất trong Chư Thiên Vạn Giới.

Bàn Cầu vì để tồn tại, đã hao phí hết tâm tư và thủ đoạn.

Đáng tiếc, ‘Thiên Đạo’ tương ứng với Bàn Cầu đã không cho y thêm thời gian.

Đại lão Bàn Cầu dừng lại một lát sau, quyết định nói: “Ta đã giấu những bảo vật quan trọng ở sáu nơi trong Cửu U Thế Giới, là những chí bảo liên quan đến vài đời Thiên Đạo trước.

Sau khi ta tiêu tán, những bảo vật này...” “Không cần nói nữa, ta đều biết cả.” Bạch tiền bối Two lên tiếng: “Sáu chỗ cất giấu bảo vật của ngươi, thực ra ba chỗ đã bị ta lén lút dọn sạch rồi, ba chỗ còn lại ta cũng có manh mối.” Đại lão Bàn Cầu: “......” Bạch U U, ta quả nhiên vẫn muốn giết ngươi.

“Vĩnh biệt.” Bạch tiền bối Two cuối cùng nhẹ nhàng nói.

Cứ để Bàn Cầu mang theo hận thù đối với y mà tiêu tan đi.

Hình bóng của Bàn Cầu càng lúc càng nhỏ, dần trở nên trong suốt từ trong ra ngoài.

Y giống như một que củi sắp cháy hết, ngọn lửa sinh mệnh yếu ớt lay động trong mưa gió.

“Cuối... cùng...” Bàn Cầu cố gắng nói với giọng khàn đặc.

Đột nhiên, y ngưng tụ toàn bộ sức mạnh, biến cả cơ thể mình thành một nắm đấm, lao về phía Bạch tiền bối two với phương thức tên lửa đẩy.

Cuối cùng, y quyết định tung một quyền về phía Bạch tiền bối two, đấm vào cái mặt đáng ghét kia!

Bạch tiền bối two đứng yên, không hề né tránh, cứ như muốn đỡ thẳng cú đấm cuối cùng này của Bàn Cầu.

Xoạt ~ Mái tóc dài của Bạch tiền bối two bị quyền phong thổi bay ra phía sau.

Nắm đấm do cơ thể Bàn Cầu hóa thành, đánh vào cách Bạch tiền bối two một tấc... rồi không thể tiến thêm một tấc nào nữa.

Ngay sau đó, nắm đấm khổng lồ tan biến như cát, rải rác khắp mặt đất.

Chúa tể Cửu U Bàn Cầu, chết.

Một trận cuồng phong đột nhiên thổi đến, cuốn theo những hạt cát do cơ thể Bàn Cầu hóa thành.

Giữa không trung, những hạt cát này lại một lần nữa phong hóa, cuối cùng tan biến hoàn toàn.

Bạch tiền bối two đứng lặng tại chỗ vài phút.

Sau đó, y rút ra một cặp kính râm, đeo lên với động tác cực ngầu.

Y khẽ phủi áo choàng rồi xoay người rời đi. ......

Hiện thế, trong Chư Thiên Vạn Giới.

Các tu luyện giả đều ngẩng đầu nhìn trời, lặng lẽ lắng nghe Bá Tống giảng pháp lần cuối.

Những tu sĩ cấp thấp trước đó vì cảm ứng được 'ý chí vô tình' mà rơi vào hôn mê, cũng đã tỉnh lại dưới thủ đoạn của các trưởng bối, lặng lẽ lắng nghe giảng pháp.

Lần giảng pháp này của Bá Tống Huyền Thánh không dùng thủ đoạn đặc biệt nào, mà trở về phương thức giảng pháp thuần túy ban đầu, giảng giải một cách nghiêm túc.

Nội dung lần này bao la vạn tượng, có phần hỗn tạp.

Nhưng mỗi đoạn nội dung đều ẩn chứa lĩnh ngộ cấp Kiếp Tiên, thậm chí là Trường Sinh Giả. 【Lần giảng pháp này của Bá Diệt Thánh Quân hình như hơi thiếu chuẩn bị?】 Có vài vị đại lão đỉnh cấp đã nghe ra được rất nhiều chi tiết từ lần giảng pháp này của Tống Thư Hàng.

Lần giảng pháp này nghiễm nhiên rất hấp dẫn, ngay cả bọn họ cũng nghe đến nhập thần.

Tuy nhiên, có thể rõ ràng cảm nhận được Bá Tống giảng pháp lần này khá vội vàng.

Hình như ngay cả 'bản thảo giảng pháp' hoàn chỉnh cũng chưa viết xong. 【Xem ra, đây đích xác là lần giảng pháp cuối cùng của Bá

Tống Huyền Thánh.】Các đại lão đỉnh cấp thầm nghĩ trong lòng.

Cường độ độ kiếp cuối cùng của Bá Tống chắc chắn vượt ngoài sức tưởng tượng.

Để đối phó với Thiên kiếp cuối cùng, chứng thực đạo của chính mình, y thậm chí còn không có thời gian viết xong bản thảo giảng pháp cuối cùng.

Bá Tống chắc chắn đã dành toàn bộ thời gian để ‘độ kiếp cuối cùng’!【Xứng đáng để Bá Diệt Thánh Quân dốc hết thời gian và tinh lực, thậm chí còn không có thời gian viết xong một ‘bản thảo giảng pháp’...

Vậy ‘đạo’ mà Bá Diệt Thánh Quân cuối cùng đã bước ra rốt cuộc đáng sợ đến mức nào!】Trong tình huống bình thường, độ khó của đạo càng cao, tiềm lực chắc chắn càng lớn!

Vậy Bá Diệt Thánh Quân hiện tại, rốt cuộc mạnh đến mức nào?【Đạo của y là gì?

Tại sao việc chứng thực ‘đạo’ của mình cần phải trải qua năm lần Thiên kiếp Bát Phẩm, ngưng tụ năm lần lực lượng chúng sinh hóa thành công đức?】Đạo của Bá Tống có liên quan đến ‘Thiên kiếp’ sao?

Hoặc liên quan đến ‘công đức’ sao?

Hay là... liên quan đến việc y đã giẫm phải điểm ‘Thiên Đạo sụp đổ’?

Bất kể suy nghĩ từ góc độ nào, Bá Nho Huyền Thượng Hải cũng vô cùng đáng sợ.

Đặc biệt là nhờ lần hiển thánh này, y giẫm phải điểm Thiên Đạo sụp đổ, một bước trở thành cường giả có ảnh hưởng nhất Chư Thiên Vạn Giới.【Tất cả đều nằm trong tính toán của ngươi sao?

Bá Long Cổ Thánh.】 Các đại lão đỉnh cấp này không khỏi chăm chú nhìn Bá Tống Huyền Thánh giữa hư không.

Lúc này, Bá Tống Huyền Thánh đang ngồi khoanh chân giảng pháp.

Đại lão mắt tinh có thể nhìn ra, ngón chân của Bá Tống Huyền Thánh vừa mới mọc ra.

Chỉ trong thời gian ‘hiển thánh + giảng pháp’, nửa thân dưới của Bá Tống Huyền Thánh đã hoàn toàn mọc lại!

Đây là thủ đoạn tự lành đáng sợ đến mức nào!

Các đại lão mắt tinh đánh giá Bá Long Cổ Thánh cao thêm mấy phần.

Trong hư không, Bá Diệt Thánh Quân đang ngồi khoanh chân, không biết từ lúc nào đã nhắm mắt lại.

Y dùng đai buộc áo, hai tay đan vào nhau, đặt ở vị trí bụng một cách tự nhiên.

Phía sau, Công Đức Nữ Đế Tiên Tử khổng lồ, như một vị thần hộ mệnh, bảo vệ phía sau y.

Lúc này Bá Tống Huyền Thánh, trông có vẻ như đã nhập định.

Nhưng pháp giảng của y vẫn không ngừng, từ miệng y có âm thanh hư vô phiêu miểu phát ra...

Âm thanh này, dường như tràn đầy ma lực.

Cùng với nội dung giảng pháp của Bá Ma Huyền Thánh được triển khai, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều cảm thấy tâm huyền của mình bị lay động!

Mỗi câu nói, mỗi chữ của Bá Tống Huyền Thánh, đều bắt đầu có hiệu quả ‘chấn động lòng người’, kéo theo các tu luyện giả Chư Thiên

Vạn Giới đang lắng nghe, khiến tất cả mọi người buông lỏng tâm tình, tiến vào thế giới của Bá Diệt Thánh Quân! 【Khoan đã, cảm giác này...

Cảm giác mỗi câu nói, mỗi chữ đều bắt đầu có sức mạnh đặc biệt này...

Chẳng lẽ, Bá Diệt Thánh Quân muốn sáng tạo ra ‘văn tự’ thuộc về chính mình?】 Mấy vị cường giả đỉnh cấp rất lão làng đột nhiên trong lòng khẽ động.

Gần đây nhất, hai vị ‘cường giả trấn áp một thế’ được công nhận chính là ‘Thiên Đế’ của Thiên Đình Viễn Cổ và ‘Thánh Nhân’ của Nho gia.

Và hai vị này, đều sở hữu những văn tự rất đặc biệt, chỉ thuộc về họ: Đế văn và Nho văn.

Ngưng tụ văn tự độc thuộc về chính mình, đây dường như là một loại tượng trưng, một loại cảnh giới cao hơn.

Bá Long Cổ Thánh, sau khi bước ra ‘đạo’ của chính mình, đã bắt đầu tìm tòi ngưng tụ ‘văn tự’ của chính mình sao?

Quả nhiên, Bá Diệt Thánh Quân phi phàm.

Chương 2591

Trong cuộc chiến Thiên Đạo tương lai, y là thử thách mà tất cả mọi người không thể tránh khỏi!

Thiên Hà Tô Thị.

Tô Thị lão tổ Thằng Kết có chút kinh ngạc nhìn Tống tiểu hữu đang hiển thánh.

Y biết 'thủ đoạn giảng pháp' mà Tống tiểu hữu đang sử dụng, chính là bí pháp âm thanh + tinh thần + linh hồn mà y đã mất ba ngày truyền thụ cho Tống tiểu hữu, nhưng chưa hoàn thành.

Không ngờ Tống tiểu hữu lại mượn cơ duyên 'giảng pháp hiển thánh' này, lại bắt đầu hoàn thiện bí pháp của y!

"Hay quá." Thằng Kết lão tổ khẽ mỉm cười.

Thông qua giảng pháp của Tống tiểu hữu, y có thể suy ngược ra các mắt xích 'bổ sung' bí pháp, bắt đầu bổ toàn bí pháp của chính mình.

"Nói chứ, Thư Hàng có phải ngủ rồi không?" Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên lên tiếng hỏi.

Trực giác của cô ấy luôn rất chuẩn.

Mặc dù Tống Thư Hàng vẫn đang giảng pháp, miệng chưa từng ngừng lại, nhưng Lệ Chi Tiên Tử vẫn cảm thấy Tống Thư Hàng đã ngủ.

"Ngủ rồi?" Hoàng Sơn tiền bối bên cạnh ngẩn người.

Đang giảng pháp mà giảng rồi ngủ...

Tình tiết này nghe sao mà quen thuộc quá vậy.

Sau một thoáng suy nghĩ, Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên linh quang lóe lên trong đầu.

Ngay sau đó, y cảm thấy bụng dưới của mình bắt đầu đau nhức.

Không sai rồi...

Đó là chuyện lúc Tống Thư Hàng tiểu hữu 'nhân tiền hiển thánh' giảng pháp lần thứ hai, khi đó cậu ấy đang giảng một thiên 'Đạo Tâm Chủng Ma' nhưng giảng một hồi thì đột nhiên rơi vào trạng thái ngủ say. 'Đạo Tâm Chủng Ma' đang giảng dở bỗng biến đổi, chuyển thành giảng pháp Nho gia.

Đêm đó, Chư Thiên Vạn Giới + Cửu U Thế Giới, không ai ngủ được.

Hoàng Sơn Tôn Giả trong lòng bắt đầu nổi lên dự cảm bất an.

Cùng lúc đó.

Bá Diệt Thánh Quân vốn đang giảng pháp, đột nhiên đứng dậy.

Y hai tay dang rộng, bày ra tư thế 'Bạch Hạc Lưỡng Sí'; y co một chân lên, bày ra thức 'Kim Kê Độc Lập'.

Nhưng hai mắt y vẫn nhắm nghiền, như thể đang ngủ say.

Tống Thư Hàng hai mắt nhắm nghiền... khiến Hoàng Sơn tiền bối tạm thời an tâm một chút xíu.

Nhưng cũng chỉ là an tâm có một chút xíu, còn nhỏ hơn đầu móng tay.

Hơn nữa, còn chỉ là tạm thời an tâm, ai cũng không thể bảo đảm Thư Hàng lúc nào sẽ đột nhiên mở mắt ra.

Ngay khi Hoàng Sơn tiền bối đang nghĩ như vậy...

Mắt Tống Thư Hàng đã mở ra!

Không phải hai mắt, mà là trên trán cậu ấy, con mắt thứ ba đã mở ra!

“Tam bào thai?” Hoàng Sơn tiền bối tim đập nhanh hơn.

Chỉ mang thai ngưng thị đơn giản đã không thể thỏa mãn Tống Thư Hàng tiểu hữu nữa sao? ......

Trong hư không.

Lúc Tống Thư Hàng đang ở tư thế Kim Kê Độc Lập + Bạch Hạc Lưỡng Sí, Linh Quỷ Tiên Tử phía sau vội vàng hiện ra, vươn tay túm lấy cái đai lưng kiểu đại lão đang thắt ngang eo Tống Thư Hàng, tránh cho cái đai bị tuột xuống, khiến Thư Hàng lộ hàng.

Sở Ngốc Mao: “...” Cái tư thế kỳ quặc này, sẽ không phải là con ngựa thích diễn kia nhập thân rồi chứ?

Cô ấy đánh giá trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này.

Ngủ rồi sao?

Tống Thư Hàng lúc này, rơi vào trạng thái ‘nhập định’ hay nói đúng hơn là ‘đốn ngộ’, dù sao cũng gần giống với ngủ.

Nhưng ý thức tuy đã tiến vào trạng thái tương tự ngủ, pháp giảng của cậu ấy lại chưa từng bị ngắt quãng.

Miệng cậu ấy cứ như đã được khai quang, liên tục giảng giải các diệu pháp và đạo.

Thần nhãn thứ ba trên trán, là do ‘bí pháp của Thằng Kết lão tổ’ kích hoạt.

Thần nhãn thứ ba vốn có công năng truyền tải thông tin mạnh mẽ, giờ đây nó chủ động hiện ra, phối hợp với ‘bí pháp của Thằng Kết lão tổ’, mở rộng hiệu quả của bí pháp này, khiến mỗi câu giảng pháp của Tống Thư Hàng có thể mang theo lượng thông tin lớn hơn, trở nên càng thêm lôi cuốn lòng người.

Đồng thời, Công Đức Xà Mỹ Nhân phía sau cũng bắt đầu hành động.

Cô ấy hai tay kết ấn liên hoa, từ trên người cô ấy hiện ra một tầng mạng lưới ánh sáng công đức dày đặc. 'Công đức chi lực' được ngưng tụ từ lần giảng pháp này của Tống Thư Hàng, toàn bộ được Công Đức Xà Mỹ Nhân dẫn dắt vào mạng lưới công đức phía sau, tăng cường sức mạnh của mạng lưới, đặt nền móng vững chắc cho tương lai của Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, mạng lưới ánh sáng công đức này, chỉ có cô ấy và Tống Thư Hàng mới có thể nhìn thấy.

Trong cảnh 'nhân tiền hiển thánh' hiển thị, chỉ có Công Đức Xà Mỹ Nhân kết ấn liên hoa, bùng phát ra lượng lớn ánh sáng công đức, bao phủ phía sau Tống Thư Hàng một vầng sáng chói lọi như mặt trời. ......

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đều ngơ ngác nhìn Bá Tống Huyền Thánh.

Bọn họ không hiểu Bá Tống Huyền Thánh vì sao đột nhiên lại bày ra tư thế kỳ quái này?

Cái tư thế Kim Kê Độc Lập + Bạch Hạc Lưỡng Sí khiến mọi người rất mất hứng... nhưng mặt khác, âm thanh giảng pháp liên tục phát ra từ miệng Bá Tống Huyền Thánh, lại mang theo ma lực chấn động lòng người, thu hút tâm thần.

Trạng thái lắng nghe của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, không ngừng dao động giữa 'mất hứng' và 'bị thu hút', rơi vào cảnh giới băng hỏa lưỡng trọng thiên.

Sở Ngốc Mao khẽ lay động, cô ấy đang cân nhắc có nên kích thích

Tống Thư Hàng một chút không, dù sao hiện tại đang là trạng thái giảng pháp.

Nhưng xét thấy Tống Thư Hàng hiện đang ở chế độ 'đốn ngộ', ngắt ngang đốn ngộ chẳng khác nào hủy hoại tiền đồ của người khác, cô ấy lại không tiện ngắt lời Tống Thư Hàng. 【Không thể độ Thiên kiếp cho đàng hoàng một lần, nghiêm túc giảng pháp một lần sao?】 Sở Ngốc Mao thở dài.

Cô ấy cảm thấy mình bây giờ thật sự sắp biến thành bà già rồi, lúc nào cũng phải lo lắng cho những chuyện vớ vẩn của Tống Thư Hàng.

"Thôi được rồi, không quản nữa, cứ làm loạn tùy ý đi, có bản lĩnh thì làm loạn ra trò gì đó đi!" Sở Ngốc Mao thầm nghĩ.

Ý niệm trong lòng cô ấy vừa lóe lên, ngay sau đó, Tống Thư Hàng đã thật sự làm loạn ra trò!

Từng đóa sen trắng tinh khiết nổi lên quanh Tống Thư Hàng, đó là thiên phú 'Thiệt Trán Liên Hoa'.

Lại có một đóa sen đen khổng lồ nổi lên dưới chân Tống Thư Hàng, là dị năng 'Bộ Bộ Sinh Liên'.

Sở Các Chủ Ngốc Mao: "..." Sau đó, phía sau Tống Thư Hàng lại hiện ra một 'thế giới' hư ảnh khổng lồ.

Đó là một thế giới đẹp như tiên cảnh.

Tuy nhiên thế giới này, chỉ hiển lộ một góc băng sơn.

Tại trung tâm của hư ảnh tiên cảnh có một suối nguồn tràn đầy 'khí tức sinh mệnh', nước suối không ngừng tuôn trào, tạo thành hai hồ nước trên và dưới.

Trong hồ nước hạ du, có một tiên tử tóc đen dài, xinh đẹp đến mức có thể sánh ngang với 'Công Đức Nữ Đế', đang buồn chán thổi bong bóng.

Thân thể cô ấy ngâm trong hồ nước, chỉ lộ ra đôi vai.

Bên cạnh hồ nước, còn có ba vị tiên tử ngồi.

Một vị tóc đen dài, dáng người cao gầy, đôi chân trắng muốt thon dài.

Một vị tóc ngắn ngang tai, thân hình nhỏ nhắn, quấn một chiếc khăn rồng trắng.

Một vị tóc đuôi ngựa xanh, thân hình nóng bỏng, mặc một chiếc sườn xám xanh.

Tuy nhiên vì là ‘hư ảnh’, trên màn hình tràn ngập tiên khí dạng mây mù, khiến màn hình tràn đầy vẻ đẹp mơ hồ.

Sở Các Chủ Ngốc Mao: “!!!” Hư ảnh thế giới được chiếu ra này, chính là thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Vì thế giới Thiên kiếp Bát Phẩm đã bị đánh nát, thế giới hạt nhân tự nhiên không còn bình yên nữa.

Sở Các Chủ Ngốc Mao hận không thể đánh Tống Thư Hàng một trận tơi bời.

Mặc dù hình ảnh đã được xử lý mờ ảo bằng tiên khí, nhưng nếu có người nhận ra cô ấy, dựa vào một số đặc điểm chắc chắn có thể nhận ra thân phận của cô ấy.

Lần này, tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới đều biết cô ấy đang ngâm mình trong hồ nước thổi bong bóng. 【Nếu không phải ngươi hiện đang ở trạng thái đốn ngộ, ta nhất định sẽ đánh ngươi đến hôn mê!】 Sở Các Chủ thầm thề trong lòng.

Lúc này, Tống Thư Hàng đang giảng pháp lại có biến hóa.

Động tác ‘Bạch Hạc Lưỡng Sí’ của cậu ấy bắt đầu lay động, hai cánh tay như đôi cánh, vung vẩy.

Trên nắm đấm phải của cậu ấy, Khí Linh tiểu tiên tử quỳ gối trên mu bàn tay, cùng với đôi tay vung vẩy mà lắc lư lên xuống, phát ra tiếng kêu y y nha nha.

Cùng với động tác này, trạng thái của Tống Thư Hàng được điều chỉnh đến 'chế độ tối ưu'.

Không sai, trong tư thế 'Bạch Hạc Lưỡng Sí + Kim Kê Độc Lập' của ngựa diễn, kỳ thực ẩn chứa một bộ bí quyết phục hồi tinh lực, điều chỉnh trạng thái.

Ngày xưa khi bản thể Tống Thư Hàng hấp thụ công lực của Bạch 1-33h hào trong 'tiểu thế giới nhân tạo', dung hợp 'tiểu thế giới nhân tạo', cơ thể cậu ấy đã bản năng bày ra động tác này, cũng là vì bộ động tác này có thể khiến trạng thái thể xác của cậu ấy luôn được điều chỉnh ở chế độ tối ưu.

Thần nhãn thứ ba, mạng lưới Công Đức Xà Mỹ Nhân, thế giới hạt nhân, mắt Thánh Nhân Nho gia, tư thế ngựa diễn, tất cả năng lực của Tống Thư Hàng được xoắn thành một khối, tiến vào trạng thái mạnh nhất hiện tại.

Sau đó, Thánh Ấn thứ năm 'Bá Diệt Đạo Ấn' lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Luồng 'thông tin Thiên Đạo sụp đổ' ẩn chứa trong đó cuối cùng đã đạt được sự cộng hưởng với Tống Thư Hàng trong trạng thái mạnh nhất.

Thế là, trong mắt các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, Bá Tống Huyền Thánh đang giảng pháp, khẽ dừng lại.

Chỉ là một thoáng dừng lại rất ngắn, khoảng thời gian đủ để hít thở sâu một hơi.

Tiếp đó, Bá Tống Huyền Thánh lại mở miệng tiếp tục giảng pháp.

Sau đó...

Chương 2592

cậu ấy đã lạc đề.

Trong khoảng thời gian đổi hơi, nội dung giảng pháp tiếp theo của Bá Tống Huyền Thánh lại tách rời khỏi ‘pháp’ đã giảng trước đó, như môi và hàm không khớp nhau.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều ngơ ngác.

“&~” Lúc này, Bá Tống Huyền Thánh đang giảng pháp mở miệng, niệm ra một âm tiết kỳ lạ.

Âm tiết này, ẩn chứa thông tin ‘Thiên Đạo phá diệt’, ẩn chứa lĩnh ngộ ‘sinh tử luân hồi’ của Bá Tống Huyền Thánh.

Đồng thời, dưới sự cường hóa của thần nhãn thứ ba, 《Bí thuật của Thằng Kết lão tổ》toàn lực khai hỏa.

Chỉ trong một âm tiết, tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều bị kéo vào nhịp điệu của Bá Tống.

Tiếp theo... là thời gian của Bá Tống!

Đây... có thật là văn tự tự sáng tạo?

Một số đại năng đỉnh cấp đang lắng nghe giảng pháp, khi nghe thấy ‘từ’ vừa phát ra từ miệng Bá Tống Huyền Thánh, đều giật mình.

Bá Tống Huyền Thánh, lại thành công sáng tạo ra văn tự đầu tiên thuộc về chính mình sao?

Vạn sự khởi đầu nan, sáng tạo văn tự đầu tiên thuộc về chính mình là bước khó khăn nhất.

Một khi đã bước ra bước này, tương lai Bá Tống Huyền Thánh sẽ có thể dựa vào đó, không ngừng sáng tạo ra văn tự của chính mình.

Văn tự của Bá Tống Huyền Thánh, là thể văn gì?

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma và Bá Diệt, vậy văn tự của y, đương nhiên nên gọi là...

Bá văn? 【Bá Tống Huyền Thánh cũng có tư thái trấn áp một thế, giống như Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế sao?】 Đang suy nghĩ, Bá Tống Huyền Thánh lại mở miệng, tiếp tục giảng pháp.

Y giảng rất nhanh, có chút cảm giác nói líu lo, khiến chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới đều không thể nghe rõ Bá Tống đang giảng gì.

Nhưng không sao, có nghe rõ hay không Bá Tống giảng pháp đều không còn quan trọng nữa.

Ngay cả khi không nghe rõ, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đang ở trạng thái 'cảm đồng thân thụ', đều có thể ngầm hiểu nội dung giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh. 《Bí pháp của Thằng Kết lão tổ》 dưới sự cường hóa của thần nhãn thứ ba + công hiệu của Bá Diệt Đạo Ấn, đã đưa tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới vào nhịp điệu của Tống Thư Hàng.

Đây là chuyến xe buýt đen đi đến 'Thời Gian Bá Tống', cửa xe đã bị khóa chặt, lên xe rồi thì không còn cơ hội xuống xe nữa, ai cũng đừng hòng xuống xe giữa chừng!

Hơn nữa, giảng pháp tiếp theo của Tống Thư Hàng, vì liên quan đến 'thông tin Thiên Đạo sụp đổ', ngay cả Trường Sinh Giả cũng sẽ chịu ảnh hưởng nhất định, không thể hoàn toàn miễn dịch.

Lần 'nhân tiền hiển thánh' này của Tống Thư Hàng không còn là hiển thánh bình thường, nó bị ảnh hưởng bởi lực lượng thiên địa giữa chừng, trở thành nền tảng mà thế giới dùng để thông báo tin tức 'Thiên Đạo sụp đổ' cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Phàm là thứ gì có liên quan đến 'Thiên Đạo', dù chỉ là một tin tức chết, cũng mạnh đến mức khiến người ta không thể chống cự. ......

Cùng với sự triển khai giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới cảm thấy hoàn cảnh xung quanh mình bắt đầu biến hóa.

Bọn họ dường như bị kéo vào một giấc mơ, nhưng điều đặc biệt là mọi thứ trong giấc mơ này đều vô cùng chân thực, hơn nữa ý chí của bọn họ cũng rất tỉnh táo.

Đây chính là giấc mơ ban ngày trong truyền thuyết! 【Điều này giống như một 'huyễn tượng chân thật' khổng lồ bao trùm Chư Thiên Vạn Giới, đưa tất cả tu luyện giả vào trong 'huyễn tượng chân thật' này! 】 Có một đại lão bình tĩnh bình luận.

Mặc dù nói là mượn 'quyền hạn giảng pháp Huyền Thánh'... nhưng từ đây cũng có thể thấy, Bá Tống Huyền Thánh nghiên cứu về 'huyễn tượng chân thật' vô cùng sâu sắc! 'Huyễn tượng chân thật' là một năng lực thiên phú mà nhiều Trường Sinh Giả vẫn quay lại nghiên cứu, mặc dù nó chỉ là quyền hạn mà Thất Phẩm Tôn Giả có thể nắm giữ, nhưng rất nhiều Trường Sinh Giả đều cảm thấy, độ bí ẩn của nó cực kỳ cao, đáng để nghiên cứu sâu.

Xoẹt ~~ Trong lúc suy tư, tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều bị kéo vào một thế giới tràn đầy chính khí.

Không phải chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới đều tụ tập lại một chỗ, mà là mỗi một người, đều trở thành 'Bá Tống Huyền Thánh', chia sẻ thông tin truyền đến từ giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh.

"Đây là đâu?" Đa số tu luyện giả đều nghi hoặc nhìn về phía thế giới xa lạ này.

Đặc biệt là một số tu luyện giả hệ ma đạo, tu luyện giả hệ tà đạo, sau khi tiến vào thế giới này, toàn thân đều cảm thấy không thoải mái, cực kỳ khó chịu.

Còn hiện thế?

Các thành viên Nho gia, lập tức nhận ra thế giới hư ảo này – đây chính là Kim Liên Thế Giới của Nho gia!

Mấy vị 'gia trưởng' của Nho gia và Hằng Hỏa Chân Quân, càng tái mặt.

Bọn họ có thể nhận ra, đây là cảnh tượng lúc Kim Liên Thế Giới của Nho gia mới hình thành.

Thêm vào thông tin 'Thiên Đạo sụp đổ, sinh tử luân hồi' được tiết lộ trong nội dung giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, khiến trong lòng bọn họ dâng lên một cảm giác bất an.

Dù sao, bọn họ chính là người trong cuộc.

Đoạn kinh nghiệm đó, là cơn ác mộng mà bọn họ cả đời không muốn hồi ức... ngay cả chỉ là một chút hồi ức, cũng sẽ khiến bọn họ đau khổ muốn chết.

Không phải mỗi một tu luyện giả đều gọi là Bá Tống, không phải mỗi một người đều có thể học cách hưởng thụ đau khổ, không phải mỗi một người phía sau đều có một sự tồn tại lặng lẽ vỗ tay khi ngươi đau khổ. 【Hy vọng là chúng ta nghĩ nhiều rồi, hy vọng Bá Tống Huyền Thánh có thể có lòng từ bi.】 Mấy vị gia trưởng Nho gia thầm cầu nguyện trong lòng.

Ngay sau đó...

Kim Liên Thế Giới của Nho gia bị một ngón tay như đúc bằng thép đâm thủng vô tình.

Ngón tay được cấu thành từ kim loại lỏng này xuất hiện trước mặt mấy vị gia trưởng Nho gia, cũng xuất hiện trong mắt tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới. 【Đây là cái gì!】【Tuyệt vọng vô biên, nỗi sợ hãi núi thây biển máu, sự tàn nhẫn không đáy như vực sâu...

Ngón tay này có lai lịch gì?】Dưới ngón tay này, ngay cả cường giả Kiếp Tiên cũng cảm thấy mình chỉ là con kiến, sẽ bị bóp chết dễ dàng!

Khí tức khủng bố tỏa ra từ ngón tay này, tuyệt đại đa số tu luyện giả đều không thể chịu đựng được, gần như muốn hôn mê.

Nhưng bọn họ không thể hôn mê, bởi vì lúc này bọn họ không còn là chính mình, bọn họ đang chia sẻ lĩnh ngộ đến từ giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, lĩnh ngộ quý giá về ‘sụp đổ, sinh tử’!

Sau khi chuyến tàu hỏa Bá Tống khởi động, lên xe không hối hận, xuống xe không còn cơ hội.

Trong nỗi tuyệt vọng của chúng sinh, ngón tay ‘kim loại lỏng’ kia vô tình nghiền xuống.

Năng lượng tà ác Cửu U khủng bố theo ngón tay này ấn xuống, hóa thành cơn bão khủng bố, càn quét toàn bộ Kim Liên Thế Giới!

Cửu Phẩm Kiếp Tiên dưới ngón tay này, cũng như con kiến...

Tu sĩ cấp thấp, còn không bằng côn trùng.

Sau khi một ngón tay ấn xuống, tất cả ‘chúng sinh’ trong Kim Liên Thế Giới đều bị ấn nát.

Tan xương nát thịt... chảy máu siêu nhiều!

Trong quá trình tàn nhẫn này, càng có tà năng Cửu U xâm nhập cơ thể, tăng cường sự đau khổ của tu sĩ khi chết!

Sau khi chúng sinh chết, cơn bão tà năng Cửu U hình thành càng cuốn theo huyết nhục của mọi người, rải rác khắp mọi ngóc ngách của Kim Liên Thế Giới, thật sự là tan xương nát thịt!

Điều đáng tuyệt vọng là, mãi cho đến khi bị tan xương nát thịt, ý chí của chúng sinh vẫn 'sống', chịu đựng nỗi đau đớn không thể hình dung và sự xâm thực của tà năng Cửu U.

Đây là một cái chết tuyệt vọng đến nhường nào!

Ngay cả Trường Sinh Giả đã từng trải qua đại cảnh cũng co giật mặt.

Ảnh hưởng của giảng pháp đối với họ không quá lớn, hơn nữa tâm chí của họ cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi loại đau khổ và cái chết này.

Nhưng cái 'ngón tay kim loại lỏng' kia khiến bọn họ để tâm, loại uy áp khủng bố này, sức mạnh tuyệt vọng này, còn có thủ đoạn điều khiển tà năng Cửu U...

Là Chúa tể Cửu U sao?

Bá Tống Huyền Thánh, đã từng trực diện Chúa tể Cửu U sao?

Mà còn có thể sống sót nhảy nhót đến bây giờ?

Các Trường Sinh Giả có ý tranh đoạt 'Bất Hủ', đánh giá Bá Tống Huyền Thánh lại cao thêm mấy phần. 【Kết thúc rồi sao?】 Sau khi 'chết hoàn toàn' trong nỗi đau đớn tột cùng, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới thở phào nhẹ nhõm.

Trải nghiệm bị đại lão ấn chết như vậy, bọn họ căn bản không muốn trải nghiệm lần thứ hai. 【Kết thúc?

Còn sớm lắm.】 Hằng Hỏa Chân Quân thầm nghĩ trong lòng.

Đó là một vòng lặp cái chết tuần hoàn, y còn không biết lúc trước mình đã kiên trì như thế nào!

Khi các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới cho rằng 'kết thúc', trong thế giới hư ảo kia, bọn họ đã được hồi sinh.

Hồi sinh rồi!

Sống lại rồi!

Trời ạ, ai thi triển hồi sinh vậy?

Điên rồi sao? 【Hiện tại, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, nhất định đang ngầm nguyền rủa người đã 'thi triển hồi sinh' rồi.】 Hằng Hỏa Chân Quân thầm nghĩ trong lòng.

Y chính là kẻ chủ mưu... người đàn ông bị các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới ngầm nguyền rủa.

Cho nên sự thật này, tuyệt đối không thể để người ngoài biết.

Hiện nay Hằng Hỏa Chân Quân, kỳ thực đã âm thầm bước vào cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả.

Từ khi trở thành 'người nắm giữ' Kim Liên Thế Giới của Nho gia, y đã không ngừng nhận được phản hồi từ Kim Liên Thế Giới, từ đó một mạch đột phá cảnh giới Lục Phẩm, bước vào Thất Phẩm.

Tuy nhiên, chuyện này thuộc về cơ mật của Nho gia, nên vẫn luôn giữ kín.

Có Kim Liên Thế Giới làm hậu thuẫn, chỉ cần vững chắc tiến bước, việc y thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh cũng chỉ là vấn đề thời gian.

Chương 2593

Vì vậy, chuyện này nhất định phải bảo mật, tránh cho tương lai khi y nhân tiền hiển thánh giảng pháp, bị các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới ghi nhớ, bị đánh giá kém.

Nghĩ như vậy, Hằng Hỏa tiền bối thản nhiên đón nhận cái chết lần tiếp theo. ......

Trong nỗi tuyệt vọng, bi thương của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, sau khi hồi sinh, bọn họ tiến vào chế độ tử tuần hoàn.

Ngón tay kim loại lỏng khủng bố kia, cứ thế vô tình ấn xuống hết lần này đến lần khác!

Nhưng dù bọn họ chết bao nhiêu lần, sức mạnh thần bí kia, luôn luôn hồi sinh bọn họ hết lần này đến lần khác!

Sau đó lại bị ngón tay vàng vô tình kia ấn chết!

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Tôi là ai?

Tôi đang ở đâu?

Ý nghĩa tồn tại của tôi là gì?

Ý nghĩa tồn tại của tôi chính là bị ấn chết hết lần này đến lần khác sao?

Cái chết này, dù trải qua bao nhiêu lần, cũng không thể quen được.

Mỗi lần chết đều là một trải nghiệm mới mẻ hoàn toàn khác biệt.

Lúc này, dù đã bị đánh sụp đổ, nhưng vẫn toàn lực dựng lên đài giảng pháp cho Bá Tống Huyền Thánh – ‘Thế giới Thiên kiếp Bát Phẩm’, dường như đang tỏa ra ánh sáng thánh hiền.

Lần giảng pháp này của Bá Tống, thế giới Thiên kiếp Bát Phẩm đã sụp đổ này, công lao không thể không kể đến. 【Hãy để ta chết...

Đừng hồi sinh nữa...

Hãy để ta chết đi.】 Rất nhiều tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đã rơi nước mắt bi thương.

Tuy nhiên, dù khóc lóc gào thét, đau khổ không chịu nổi, nhưng các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều đang được cường hóa.

Lĩnh ngộ giữa sinh tử, là thứ có thể rèn luyện nội tâm tu sĩ tốt nhất.

Hết lần này đến lần khác cái chết, cuối cùng sẽ hóa thành kinh nghiệm cá nhân quý giá nhất, trở thành lĩnh ngộ quý báu của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, cường hóa tâm chí của bọn họ. ......【Có thể nói, đây là phúc lợi mà Bá Tống Huyền Thánh phát cho Chư Thiên Vạn Giới.】 Một Trường Sinh Giả bình tĩnh suy nghĩ.

Đoạn giảng pháp về cái chết vô hạn này, rõ ràng là một phần kinh nghiệm trong cuộc đời Bá Tống Huyền Thánh.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều bị kéo vào nhịp điệu của Bá Tống, chịu đựng cái chết.

Nhưng, trong trải nghiệm giảng pháp, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới sẽ không chịu ‘cái chết theo ý nghĩa thực sự’!

Hơn nữa, ‘nhân vật chính’ của đoạn trải nghiệm giảng pháp này được dựa trên ý chí của Bá Tống Huyền Thánh.

Các tu sĩ bình thường, không có ý chí siêu cường của Bá Tống Huyền Thánh, nếu thật sự để họ tiến vào cốt truyện đó, rất nhiều người có thể chết hai ba lần là ý chí sẽ sụp đổ, thậm chí rơi vào hôn mê.

Như vậy, hiệu quả rèn luyện của luân hồi cái chết sẽ bị giảm đi rất nhiều.

Mà sau khi nhập vai Bá Tống Huyền Thánh, cho dù ý chí của tu sĩ không đủ, vẫn sẽ bị Bá Tống Huyền Thánh dẫn dắt đi trải nghiệm 'luân hồi cái chết', không thể hôn mê, không thể từ bỏ.

Từ đó, tối đa hóa hiệu quả rèn luyện của 'luân hồi cái chết'! 【Sau khi đợt giảng pháp này kết thúc, ý chí của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, sẽ được nâng lên một bậc tổng thể!

Bá Tống Huyền Thánh công đức vô lượng.】 Một đại lão đỉnh cấp phán định.

Thiên Đạo đã sụp đổ, tiếp theo Chư Thiên Vạn Giới chắc chắn sẽ đón một đoạn thời gian hỗn loạn nhất.

Trong đoạn thời gian này, tu sĩ có ý chí mạnh hơn mới có thể sống sót!

Sau khi trải qua giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, tương lai sẽ có nhiều tu sĩ hơn có thể sống sót. 【Mặc dù bề ngoài là 'sinh tử luân hồi' tàn nhẫn, nhưng đây đúng là lòng từ bi của Bá Tống Huyền Thánh.】 Rất nhiều đại lão đều nghĩ, nếu năm xưa khi còn trẻ, bọn họ có thể gặp được lần giảng pháp này của Bá Tống Huyền Thánh, thì sẽ tốt biết bao.

Đây là Bá Tống Huyền Thánh dắt tay các tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới đi luyện thuộc tính 'ý chí'.

Đáng tiếc, đối với họ bây giờ, hiệu quả của loại 'sinh tử luân hồi' này rất yếu, gần như không có tác dụng gì. ......

Đây là lần chết thứ mấy rồi?

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đã không còn nhớ rõ.

Ngón tay kim loại lỏng trên đầu, vẫn vô tình ấn xuống, không biết mệt mỏi.

Sức mạnh ‘hồi sinh’ kia cũng rất quật cường, không chịu để chúng sinh được giải thoát.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới cảm thấy tiên huyết của mình, đã rải khắp không gian, huyết nhục của bọn họ đã trải đầy cả thế giới.

Đây là một thế giới nhuốm máu tàn nhẫn, mà máu nhuốm đều là của bọn họ.

Đời người này, có thể chết bao nhiêu lần?

Ngoại trừ nhóm ‘người trong cuộc’ Nho gia năm đó, chín mươi chín phần trăm tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đều chưa từng chết nhiều lần đến vậy!

Bọn họ cảm thấy, trong ngày này, bọn họ đã chết hết ‘số lần chết’ của mấy kiếp rồi. 【Vẫn... chưa kết thúc sao?】【Ngày xưa ta vẫn luôn nghĩ, hoài dựng ngưng thị là pháp giảng đáng sợ nhất Chư Thiên Vạn Giới...

Nhớ lại, ta lại ngây thơ đến thế.】 Bá Tống Huyền Thánh, một người đàn ông luôn có thể mang đến những trải nghiệm mới mẻ cho Chư Thiên Vạn Giới.

Y từng khiến thế giới cảm nhận được đau khổ, lần này y lại khiến thế giới cảm nhận được cái chết! 【Nhưng, tất cả những điều này đều là kinh nghiệm từng trải của Bá Tống Huyền Thánh sao?

Y đã từng trải qua những chuyện tuyệt vọng như vậy sao?

Nếu là ta, ta có thể kiên trì đến bây giờ như Bá Tống tiền bối không?】【Hãy kiên trì đi, Bá Tống tiền bối!

Đừng thỏa hiệp với cái chết!】 Có lẽ vì nguyên lý ‘hội chứng Stockholm’, không ít tu luyện giả sau khi trải nghiệm cái chết hết lần này đến lần khác, lại bị Bá Tống Huyền Thánh cảm động.

Thậm chí từ sâu thẳm nội tâm, đã nảy sinh cảm giác khâm phục.

Cuối cùng. ‘Nhân vật chính’ vẫn luôn im lặng cuối cùng đã hành động...

Cây quạt giấy được làm từ mầm hành trong tay y khẽ nâng lên, đỡ lấy ‘ngón tay kim loại lỏng’ kia.

Trong khoảng thời gian này, chắc chắn còn có một số ‘cốt truyện’, nhưng vì không liên quan đến ‘sinh tử luân hồi’, nên đã bị Bá Tống Huyền Thánh lược bỏ trong lần giảng pháp này.

Ngón tay kim loại lỏng, cuối cùng đã sụp đổ.

Bá Tống Huyền Thánh, đã cứu vớt thế giới!

Khoảnh khắc này, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều cảm động đến phát khóc. ‘Thế giới hư ảo’ bao trùm chúng nhân tan biến...

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới phát hiện bản thân đã đổ mồ hôi như tắm.

Kinh nghiệm chết chóc hết lần này đến lần khác in sâu vào tận xương tủy của bọn họ, hồi ức về tan xương nát thịt, huyết nhục băng hoại, lưu lại trong từng khối cơ bắp, từng sợi thần kinh của bọn họ, trở thành kinh nghiệm quý báu nhất của bọn họ.

Dù đau khổ, nhưng thu hoạch còn quý giá hơn nỗi đau chịu đựng.

Giờ phút này, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đều nguyện ý cống hiến nguyện lực của mình cho Bá Tống Huyền Thánh, thành tựu công đức giảng pháp cuối cùng của Bá Tống Huyền Thánh.

Chỉ cầu Bá Tống Huyền Thánh có thể từ bi, buông tha bọn họ một lần. ****** Và lúc này.

Cùng với việc tiết mục giảng pháp ‘cái chết đầu tiên’ kết thúc, ý thức của Tống Thư Hàng bị kéo theo, nhanh chóng bay lên cao!

Đây là điều mà những lần ‘nhân tiền hiển thánh’ trước của cậu ấy chưa từng trải qua.

Tống Thư Hàng không hoảng sợ.

Cậu ấy mơ hồ cảm nhận được...

đây hẳn là do ‘phản hồi của pháp tắc’ mà cậu ấy nhận được sau khi ‘pháp tắc thiên địa’ trước đó đã cưỡng chế can thiệp vào tiết mục ‘ngưng thánh ấn’ và ‘Huyền Thánh giảng pháp’ của cậu ấy!

Lúc này, lực lượng thiên địa đã can thiệp vào Huyền Thánh giảng pháp của cậu ấy, đang rút lui.

Nhưng có can thiệp, nhất định sẽ có phản hồi.

Không thể xác định loại phản hồi này là tốt hay xấu.

Tóm lại, phản hồi đã giáng xuống Tống Thư Hàng.

Trong vài hơi thở, thần thức và tinh thần lực của Tống Thư Hàng, bị cường hóa tạm thời, nâng lên đến trình độ vượt xa cảnh giới thực tế của cậu ấy.

Ngay sau đó, ý thức của Tống Thư Hàng, tiếp xúc với một ‘quy tắc’ rất đặc biệt – đó là quy tắc ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ mà cậu ấy đang tiến hành lúc này!

Chỉ vừa khẽ tiếp xúc, ý thức của Tống Thư Hàng lại bị đánh rớt xuống phàm trần.

Cơn đau dữ dội như thế giới sụp đổ, ầm ầm nổ tung trong não cậu ấy.

Đau não!

Hơn nữa, đây lại là một kiểu đau não mới mà Tống Thư Hàng chưa từng trải qua, trong ‘kho miễn dịch’ của cậu ấy không có yếu tố miễn dịch loại đau não này.

Tống Thư Hàng đã trải qua hàng chục loại đau não khác nhau, có đau do vật lý, đau do bệnh tật, di chứng do tinh thần lực quá mạnh, cái giá của bí pháp giám định, nỗi đau trên linh hồn... và nhiều thứ khác.

Nhưng cơn đau lần này, đến khác với những lần trước.

Cơn đau lần này, là cái giá mà Tống Thư Hàng phải trả khi tiếp xúc với quy tắc vượt xa khả năng nắm giữ của ‘nhân loại’.

Hơi giống với việc ‘Bất Diệt Chi Chủ’ cưỡng ép tiếp xúc với thông tin bất hủ thực sự, rơi vào giấc ngủ dài.

Chương 2594

“Hít ~ May mà chỉ tiếp xúc một thoáng, ý thức đã lập tức bị đánh rớt trở lại.” Tống Thư Hàng tỉnh táo lại, thầm nghĩ trong lòng.

Nếu thời gian tiếp xúc quá lâu, nói không chừng cậu ấy sẽ biến thành ‘Bất Diệt Chi Chủ’ thứ hai, trở thành người ngủ say, cần công chúa đi ngang qua hôn mới tỉnh lại.

Tống Thư Hàng từ từ mở mắt ra.

Vì cơn đau, ý thức của cậu ấy phục hồi, quá trình giảng pháp tạm thời kết thúc. 【Kết thúc rồi?!】 Khi các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới nhìn thấy cảnh này, cảm giác tim đập đều bắt đầu nhanh hơn.

Giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, cuối cùng đã kết thúc rồi sao?

Đối với những tu luyện giả đã chết không biết bao nhiêu lần trong suốt quá trình giảng pháp, trên đời đã không còn chuyện gì đáng mừng hơn thế nữa.

Vòng lặp cái chết của bọn họ, cuối cùng đã kết thúc.

Sau khi khiến Chư Thiên Vạn Giới đau khổ, khiến Chư Thiên Vạn Giới cảm nhận được cái chết, Tống Thư Hàng lại thành công khiến các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới tim đập nhanh hơn.

“Hít ~~ đau đau đau.” Lúc này, Bá Tống Huyền Thánh trong màn hình hiển thánh, hai tay ôm thái dương, khẽ rên rỉ.

Tiếng rên đau của cậu ấy vừa thoát ra khỏi miệng, lập tức được 《Bí thuật của Tô Thị lão tổ》 truyền khắp Chư Thiên Vạn Giới!

Trạng thái giảng pháp Huyền Thánh, vẫn chưa kết thúc!

Mấy chữ ‘hít ~ đau đau đau’ lập tức thông qua ‘Huyền Thánh giảng pháp’ truyền bá đến tai mỗi tu luyện giả, tiện thể công bằng chia sẻ Buff ‘đau não’ mà Tống Thư Hàng vừa nhận được cho mỗi tu luyện giả.

Mỗi tu luyện giả đều chịu đựng ‘thông tin đau não’ tương đương, công bằng vô tư.

“Á á á ~ á ~” Đa số tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới giống như Bá Tống Huyền Thánh, hai tay ôm đầu, phát ra tiếng kêu đau đớn thảm thiết.

Ngay cả các Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả đại lão đỉnh cấp, cũng không nhịn được ôm thái dương, ra sức xoa bóp. 【Mức độ đau khổ này, Bá Tống Huyền Thánh đã làm gì vậy?】 Trong lòng các đại lão đỉnh cấp Chư Thiên Vạn Giới tràn ngập nghi hoặc.

Đại lão và tân thủ có sự khác biệt.

Tân thủ tu chân bình thường, trong ‘đau não’ được Tống Thư Hàng cộng hưởng, đau đến chết đi sống lại, từ bỏ suy nghĩ.

Nhưng các đại lão đỉnh cấp, lại từ đợt ‘đau não’ này, nhận ra được nhiều thông tin hơn.

Đó là thông tin ẩn sâu trong trạng thái ‘đau não’ của Bá Tống Huyền Thánh, đó là... quy tắc vượt qua giới hạn của thế gian!

Đối với các đại lão, quy tắc vượt qua giới hạn của thế gian này, có sức hấp dẫn không thể diễn tả bằng lời.

Giống như một nhà ẩm thực đói bụng gặp được món ngon không thể từ chối.

Bọn họ khát khao được tìm hiểu quy tắc ẩn chứa trong trạng thái ‘đau não’.

Các đại lão thi triển thần thông, vận dụng thủ đoạn của mình, từng tầng phân tích, mổ xẻ, bóc tách trạng thái ‘đau não’ này, đi tìm chân tướng ẩn chứa trong đó.

Sau khi từng tầng bóc tách, cuối cùng có mấy vị đại lão đã tiếp xúc được với quy tắc trong trạng thái ‘đau não’ – đó là một quy tắc được bao bọc bởi ‘mã QR’.

Tuy nhiên, vì Bá Tống Huyền Thánh chỉ vô tình tiết lộ trạng thái ‘đau não’ này thông qua ‘Huyền Thánh giảng pháp’, nên thông tin quy tắc mà các đại lão bóc tách được rất không hoàn chỉnh.

Các đại lão cố gắng nghiên cứu thứ giống như ‘mã QR’ này, nhưng mã QR này cũng rất mơ hồ... 【Thời cơ chưa đến sao?】 Một vị Trường Sinh Giả giỏi tính toán quỷ dị, khẽ nói.

Mã QR này, là thời điểm ‘hiển hiện’ chưa đến, nên nó ở trạng thái mơ hồ.

Đồng thời, lại có những đại lão đỉnh cấp thực sự, xuyên qua lớp vỏ ‘mã QR’ đó, mơ hồ đoán ra được ‘quy tắc’ cốt lõi bên trong. 【Quy tắc này, rất có thể liên quan đến chuỗi ‘Huyền Thánh hiển thánh, ngưng tụ thánh ấn, giảng pháp’...

Đây, chính là lý do Bá Tống Huyền Thánh hết lần này đến lần khác nhân tiền hiển thánh, hết lần này đến lần khác Huyền Thánh giảng pháp sao?

Mục tiêu của y, hóa ra là tiếp xúc với điều quy tắc siêu việt thế gian này!】 Chuyện như vậy, ngay cả Thánh Nhân Nho gia và Thiên Đế năm đó cũng không dám làm phải không?

Bởi vì nếu dám làm như vậy, rất có thể sẽ vì tiếp xúc với quy tắc vượt quá cảnh giới của mình, dẫn đến việc bị cưỡng chế rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng! 【Khoan đã!

Nếu trong tình huống bình thường, tu sĩ tiếp xúc với ‘quy tắc’ đẳng cấp này, sẽ lập tức chịu phản phệ lớn nhất.

Nhưng, Bá Tống Huyền Thánh đã nắm bắt thời cơ, y giẫm vào khoảnh khắc Thiên Đạo phá diệt, để lập tức tiếp xúc với đạo quy tắc này.

Vì vậy, y đã thành công.】 Ý niệm tương tự, nhanh chóng xuất hiện trong lòng mấy vị đại lão đỉnh cấp.

Tình báo, manh mối, thông tin trong tay mọi người đều gần như nhau, tầm nhìn cũng không khác biệt là mấy, trong tình huống này đưa ra câu trả lời gần như tương tự cũng là lẽ đương nhiên! 【Quả nhiên, cuộc chiến tranh đoạt bất hủ lần này, nên lấy ‘Bá Tống’ làm khởi điểm, mở màn!】 Hoặc nói, phải nhân lúc Bá Tống vừa ‘chứng Trường Sinh’, nhân lúc y còn chưa tiếp tục mạnh hơn, trước tiên loại bỏ y!

Các đại lão lại một lần nữa khẳng định ý niệm này trong lòng. ......

Sau khi các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới rơi vào trạng thái ‘đau não’ hơn mười phút, Bá Tống Huyền Thánh hiển thánh trong hư không cuối cùng đã kết thúc trạng thái ‘Huyền Thánh giảng pháp’.

Cảm nhận đau khổ, hiểu rõ đau khổ, chấp nhận đau khổ, thích nghi với đau khổ...

Cuối cùng, chinh phục đau khổ!

Trong ‘kho miễn dịch’ của Tống Thư Hàng lại có thêm một loại yếu tố chống lại đau khổ mới.

Sẽ có một ngày, cậu ấy sẽ chinh phục tất cả đau khổ của Chư Thiên Vạn Giới, đến ngày đó, sẽ không còn đau khổ nào có thể khiến cậu ấy đau khổ.

“Phù.” Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Cậu ấy bắt đầu kiểm tra sự biến hóa trạng thái của mình.

Sau khi ‘Huyền Thánh giảng pháp’ kết thúc, từng đợt ‘công đức chi lực’ bắt đầu hội tụ từ Chư Thiên Vạn Giới.

Mặc dù đau đến chết đi sống lại, nhưng sau khi Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đáng lẽ phải cống hiến ‘công đức chi lực’, về cơ bản vẫn âm thầm cống hiến.

Hơn nữa lần này, cũng gần như không có bao nhiêu người đánh giá kém lần giảng pháp này – trong Chư Thiên Vạn Giới, rất nhiều tu luyện giả đã đau đến hôn mê trong đợt ‘đau não’ cuối cùng...

Sau khi bọn họ hôn mê, cơ thể lại rất thành thật bắt đầu hồi quỹ nguyện lực, thông qua Huyền Thánh giảng pháp hóa thành công đức của Bá Tống.

Ngoài những biến hóa về công đức, thu hoạch lớn nhất của Tống Thư Hàng chính là tiếp xúc với quy tắc ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’.

Cậu ấy có thể cảm ứng được, năng lực ‘tu chân liêu thiên’ của mình, đang tiếp nhận quy tắc ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ mà cậu ấy đã tiếp xúc.

Ngoài ra, nhờ đợt ‘đau não’ cuối cùng của giảng pháp vừa rồi, Tống Thư Hàng cảm thấy mình dường như trở nên thân thiết hơn...

Đây là một biến hóa rất kỳ diệu.

Cảm giác bản thân cậu ấy và thế giới, và các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều trở nên thân thiết hơn?

Cuộc ‘giảng pháp hiển thánh của Bá Diệt Thánh Quân’ định mệnh này cuối cùng đã kết thúc.

Cảnh tượng nhân tiền hiển thánh, bắt đầu dần dần mờ đi.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới chỉ có thể nhìn thấy, một luồng ánh sáng khổng lồ có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang giáng xuống Bá Tống Huyền Thánh – đó là công đức chi lực phong hậu vô cùng!

Lượng công đức chi lực Tống Thư Hàng thu hoạch lần này, còn mạnh hơn bốn lần trước!

Có lẽ là vì lần giảng pháp này quá mức chấn động lòng người?

Hay là vì Thiên Đạo hiện tại đã tiêu tán, không còn kẻ trung gian kiếm chênh lệch, nên công đức chi lực lần này đến đặc biệt dồi dào?

Tống Thư Hàng thu liễm tâm thần, dẫn dắt lượng lớn công đức chi lực về phía 'Công Đức Xà Mỹ Nhân', hy vọng cô ấy có thể tiến hóa thêm một bước trên cơ sở hiện có.

Nếu Công Đức Xà Mỹ Nhân có thể một hơi cường hóa đến cảnh giới Cửu Phẩm, thì tương lai cậu ấy vượt qua Thiên kiếp Cửu Phẩm cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Phía sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã giải trừ khỏi hình thức 'Nữ Đế Tiên Tử vũ trang', bàn tay nhỏ của cô ấy nhanh chóng nắm bắt, thu hết những 'bạch liên' lơ lửng trong hư không, quay người che miệng bằng tay áo, lén lút ăn hết những bạch liên đó.

Công đức chi lực trong hư không, không ngừng rót vào cơ thể cô ấy, nhưng lại được cô ấy chia thành bốn phần: ba nhỏ một lớn.

Một phần được cô ấy tự hấp thu.

Một phần được cô ấy dẫn dắt đến 'Công Đức Phì Kình', cường hóa uy năng của con tọa kỵ này.

Hiện nay Công Đức Phì Kình, kỳ thực đã có thể coi là một phân thân của Tiên Tử @#%×.

Một phần được cô ấy dẫn dắt đến ‘Công Đức Lôi Thụ’, cây Lôi Thụ lấp lánh lực lượng Thiên kiếp đó, chính là vũ khí của cô ấy.

Còn phần công đức chi lực lớn nhất, được cô ấy dẫn dắt vào ‘mạng lưới công đức’ ẩn hiện phía sau, mạng lưới công đức này mới là trọng tâm của lần tiến hóa này, vô cùng quan trọng đối với tương lai của Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn quý vị đã theo dõi lần nhân tiền hiển thánh cuối cùng của tôi, sau lần hiển thánh này, tôi sẽ không còn xuất hiện trên ‘đài hiển thánh’ này nữa.

Chư vị đạo hữu, nếu có duyên, chúng ta hãy gặp lại ở chân trời góc bể!” Tống Thư Hàng ôm quyền, trước khi cảnh tượng ‘nhân tiền hiển thánh’ hoàn toàn tan biến, ngầu lòi tạm biệt các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới.

Nếu bỏ qua Linh Quỷ Tiên Tử đang cầm đai lưng cho cậu ấy ở phía sau, tạo hình của Tống Thư Hàng lúc này hẳn sẽ rất ngầu.

Lần giảng pháp của ‘Bá Diệt Thánh Quân’ này, đã kết thúc hoàn hảo! ......

Bùm ~ Cảnh tượng nhân tiền hiển thánh tan biến.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng bị chuyển di, bị đẩy ra khỏi ‘Thế giới Thiên kiếp Bát Phẩm sụp đổ’.

Trong tình huống không có Thiên Đạo chủ động ra tay sửa chữa, cũng không biết thế giới Thiên kiếp Bát Phẩm sụp đổ này, lúc nào mới có thể hồi phục?

Nói không chừng... sẽ trực tiếp hoàn toàn sụp đổ, biến mất không còn dấu vết?

Trong vũ trụ mênh mông.

Tống Thư Hàng nhanh chóng lấy ra một chiếc quần từ ‘pháp khí vòng tay’ rồi mặc vào.

Đứng trước mặt Chư Thiên Vạn Giới, cậu ấy không tiện mặc quần, cảm giác lạnh lẽo, vô cùng khó chịu.

Sau khi cậu ấy mặc quần xong, Linh Quỷ Tiên Tử nhanh chóng dung nhập vào cơ thể cậu ấy, biến mất không còn dấu vết... hình như là đang xấu hổ? [Rõ ràng là một thể với mình, cái này có gì mà xấu hổ chứ?] Sau đó, Tống Thư Hàng lại quay người đầy hy vọng nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Lần này, Tiên Tử @#%× đã tiếp nhận lượng công đức chi lực lớn như vậy, liệu có thể một mạch tiến hóa đến cảnh giới Cửu Phẩm không, cứ phải xem đợt này!

Dù sao ‘lần giảng pháp cuối cùng’ của cậu ấy đã kết thúc, sẽ không còn cơ duyên thu hoạch ‘công đức chi lực’ lượng lớn như Huyền Thánh giảng pháp nữa.

Chương 2595

Nếu lần này Tiên Tử @#%× không thể tiến hóa đến cảnh giới Cửu Phẩm, thì thật sự không biết phải đợi đến bao giờ mới có thể khiến cô ấy tiến hóa được.

Tống Thư Hàng vừa quay người, liền thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân đang lặng lẽ nhả tơ.

Cây Thiên kiếp công đức khổng lồ dựng đứng phía sau cô ấy, trở thành khung giá khi cô ấy kết kén.

Tống Thư Hàng: "..." Tiên Tử @#%×, cô là truyền nhân của Linh Vũ Điệp Đảo sao?!

Công Đức Xà Mỹ Nhân lườm Tống Thư Hàng một cái rồi lại lặng lẽ bắt đầu lắc đầu, bắt đầu dệt một cái kén khổng lồ.

Về việc 《Cách dệt một cái kén hoàn hảo》, Công Đức Xà Mỹ Nhân rất có kinh nghiệm, dù sao Tống Thư Hàng đã dệt hai cái kén rồi, cô ấy toàn bộ quá trình đều đứng bên cạnh theo dõi, ghi nhớ từng bước và chi tiết. [Công Đức Xà Mỹ Nhân lần này ổn rồi!] Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng.

Đợi sau khi Tiên Tử tiến hóa xong, có được chiến lực Cửu Phẩm, Tống Thư Hàng lại có thêm một con át chủ bài khi bị đại lão gây khó dễ! [Giảng pháp kết thúc rồi sao?] Lúc này, Sở Các Chủ Ngốc Mao trên đầu truyền âm nhập mật hỏi. [Kết thúc rồi.] Tống Thư Hàng vẻ mặt mệt mỏi, truyền âm đáp: [Thật ra mà nói, đã quen với việc một tháng một lần Thiên kiếp Bát Phẩm, một tháng một lần nhân tiền hiển thánh, bây giờ đột nhiên kết thúc hoàn toàn, thật sự có chút không nỡ.] Hơn nữa, không biết vì sao, sau khi lần giảng pháp này kết thúc, trong lòng cậu ấy có một loại 'cảm giác trống rỗng' kỳ diệu, dường như vẫn thiếu chút gì đó? [Tuy nhiên, lần giảng pháp cuối cùng đã kết thúc, lòng tôi cũng đã trút bỏ được một gánh nặng.] Tống Thư Hàng bổ sung thêm, thế này cũng tốt, đỡ cho cậu ấy phải vất vả đi viết ‘bản thảo Huyền Thánh giảng pháp’. [Không cần không nỡ, ngoài ra, bây giờ ngươi buông bỏ gánh nặng, vẫn còn quá sớm.] Sở Các Chủ Ngốc Mao dùng một giọng nói dịu dàng khiến người ta sởn gai ốc.

Tống Thư Hàng rùng mình, truyền âm: [Sở tiền bối, nói chuyện bình thường được không?] Giọng nói tê đến tận xương tủy này, khó chịu quá. [Ha ha ha, Bá Diệt Thánh Quân vừa hoàn thành lần giảng pháp cuối cùng, ngươi vì sao không kiểm tra cảnh giới hiện tại của mình đi?] Sở Các Chủ Ngốc Mao tiếp tục truyền âm dịu dàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Cảnh giới của mình, cảnh giới!

Trời ạ, cuối cùng mình cũng biết sau khi lần giảng pháp này kết thúc, cảm giác trống rỗng của mình là sao rồi!

Cảnh giới của mình không hề tăng lên!

Theo lý mà nói, khi Thất Phẩm Tôn Giả hoàn thành ‘Thiên kiếp Huyền Thánh Bát Phẩm’, cảnh giới sẽ tăng lên, từ Thất Phẩm bước vào cảnh giới Bát Phẩm.

Nhưng Tống Thư Hàng lại không hề trải qua quá trình ‘tăng cấp cảnh giới’. [Sao lại thế này, mình rõ ràng đã kết thúc Thiên kiếp Bát Phẩm, hơn nữa còn nhân tiền hiển thánh, giảng pháp rồi mà!

Vì sao cảnh giới của mình lại không tăng lên?] Tống Thư Hàng vẻ mặt tuyệt vọng. [Có thể là vì ngươi đã phá vỡ ‘không gian Huyền Thánh Bát Phẩm’?

Cũng có thể là vì khi ngươi tiến vào thế giới độ kiếp, đã bị kẹt trong BUG Thiên kiếp?

Hoặc cũng có thể là vì khoảnh khắc ngươi thăng cấp, Thiên Đạo sụp đổ?] Sở Các Chủ Ngốc Mao vui vẻ lắc lư.

Chọc thẳng vào tim là một kỹ thuật, cần phải nói đến thiên thời, địa lợi, nhân hòa.

Ba yếu tố hợp nhất, một cú chọc thẳng vào tim đơn giản cũng có thể tạo ra hiệu ứng bạo kích. [Chẳng lẽ mình còn phải độ Thiên kiếp một lần nữa?

Hiển thánh một lần nữa?] Tống Thư Hàng khổ não gãi đầu.

Vừa nãy cậu ấy vừa nói trước mặt Chư Thiên Vạn Giới những lời từ biệt kiểu như 'lần hiển thánh cuối cùng, sau này có duyên, chân trời góc bể gặp lại'.

Nếu cậu ấy lại độ kiếp một lần nữa, lại hiển thánh một lần nữa, thì phải mở đầu bằng lời nào đây? [Halo, các khán giả thân mến, tôi nhớ các bạn chết mất.

Vì quá nhớ mọi người, tôi quyết định hiển thánh thêm một lần nữa, lần này là lần hiển thánh giảng pháp cuối cùng thật sự.] [Xin chào mọi người, lại là tôi Bá Tống đây, mấy ngày không gặp mọi người vẫn bình an chứ?

Lần trước vốn là lần hiển thánh cuối cùng, nhưng vì thao tác sai lầm, tiết mục giảng pháp bị lỗi.

Lần này, đảm bảo là lần giảng pháp cuối cùng!

Sau lần giảng pháp này, chúng ta có duyên giang hồ tái kiến!] Trứng thối!

Đến lúc đó ai mà tin là lần giảng pháp cuối cùng của cậu ấy chứ, uy tín mất hết rồi còn gì. 【Tìm thấy ngươi rồi ~】 Ngay khi Tống Thư Hàng đang thất vọng, đột nhiên có một âm thanh truyền vào tai cậu ấy: 【Xin hỏi, ngươi chính là bản thể của ta sao?】 Âm thanh này tràn đầy cảm giác cơ khí.

“Á á á!!” Tống Thư Hàng cả người như lò xo, bật mạnh dậy, đồng thời phát ra tiếng kêu thất thanh như chuột túi.

Bàn...

Bàn Cầu đại lão!

Bàn Cầu Đại Lão vĩnh viễn là đại địch mà Tống Thư Hàng không muốn đối mặt nhất.

Không có nguyên nhân nào khác, chủ yếu là vì Bàn Cầu Đại Lão là một trong những đại lão mạnh nhất mà Tống Thư Hàng từng "đụng độ".

Cũng là kẻ duy nhất khiến cậu đường lên trời không có, đường xuống đất chẳng còn.

Bởi vậy, mỗi lần nhìn thấy Bàn Cầu Đại Lão, Tống Thư Hàng lại căng thẳng thần kinh, tim đập nhanh, đây đã trở thành phản ứng bản năng.

Đồng thời, một loạt các biện pháp bảo vệ tính mạng đã được Tống Thư Hàng nhanh chóng kích hoạt trong chớp mắt.

Thế giới Hạch Tâm mở ra! 【Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử】 kích hoạt!

Người khổng lồ xương trắng khổng lồ kia hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Dù nửa thân dưới của Tống Thư Hàng đã mọc lại, nhưng khi thi triển "Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử", cậu vẫn chỉ có nửa trên cơ thể, dựa vào hai tay để bơi.

Ngay sau đó, ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí hiện ra, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng. "Mỹ nhân Công Đức Xà, hình thức Nữ Đế Tiên Tử vũ trang!" Tống Thư Hàng nhanh chóng hét lên.

Nhưng...

Mỹ nhân Công Đức Xà không hề hồi đáp cậu. "@#%× Tiên Tử đang kết kén thăng cấp." Sở Các Chủ ngốc mao nhắc nhở.

Mỹ nhân Công Đức Xà lúc này đã kết một cái kén lớn, tựa như treo trên cây công đức lôi.

Trước khi hoàn thành tiến hóa, cô tạm thời không có cách nào trợ giúp Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Đối diện, Bàn Cầu Đại Lão hóa thành một quả cầu tĩnh lặng, bất động, dường như đang chờ Tống Thư Hàng hoàn thành biến hóa. "Hay là cậu triệu hồi Công Đức Xà mỹ nhân béo ú ra, và hợp thể với 'Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử'?" Sở Các Chủ ngốc mao lại nhắc nhở.

Không hợp thể được, không hợp thể được đâu!

Công Đức Béo Ú dù sao cũng không phải Mỹ nhân Xà, không có nhiều thao tác "cà khịa" như vậy.

Bởi vậy, chỉ có thể lùi một bước. "Thú Thần Vũ Trang!" Tống Thư Hàng vẫn giữ cảnh giác, một đạo ý niệm hạ xuống, một bộ ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí rơi lên người người khổng lồ xương trắng, bộ còn lại hóa thành 'Chung Yên Thánh Kiếm' làm vũ khí cho người khổng lồ xương trắng.

Người khổng lồ xương trắng khổng lồ bảo vệ Tống Thư Hàng trong lồng ngực, khiến Tống Thư Hàng có thêm một tầng cảm giác an toàn.

Quan trọng hơn, 'Thế giới Hạch Tâm' của cậu vẫn chưa đóng.

Ngay khi Thế giới Hạch Tâm được thông suốt, một kênh năng lượng đã hoàn thành giữa bản thể của Sở Các Chủ và ngốc mao, lấp đầy năng lượng cho sợi ngốc mao đó.

Đồng thời, Thạch Bi Đạo Hữu, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lướt ra, xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục hiện thân ở cửa ra của 'Thế giới Hạch Tâm'. "Mấy người đừng ra vội." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử dừng bước, nhưng Bạch Long Tỷ Tỷ hơi chao đảo, đáp xuống vai Tống Thư Hàng: "Thế giới Hạch Tâm đã mở ra rồi, sao không quay về?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói: "Ta đang nghĩ, mỗi khi Thế giới Hạch Tâm của Thư Hàng mở ra, ngược lại lại là lúc an toàn nhất.

Nếu thực sự gặp phải tai ương diệt đỉnh, Thế giới Hạch Tâm dù sao cũng nhanh hơn Thư Hàng nhiều." Tống Thư Hàng giơ tay chính là 《Dưỡng Đao Thuật》 ×10. "Bàn Cầu Đại Lão đối diện có chút kỳ lạ." Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời.

Vừa rồi khi Mỹ nhân Công Đức Xà không phối hợp với cậu, Bàn Cầu Đại Lão không nhân cơ hội tấn công, ngược lại lại im lặng đứng yên không xa, bình tĩnh chờ Tống Thư Hàng hoàn thành 'Thú Thần Vũ Trang'.

Hơn nữa... lời thoại xuất hiện của Bàn Cầu Đại Lão cũng có vấn đề.

Trạng thái của hắn không đúng, lại còn cho người ta một loại cảm giác 'vô hại với người và vật'. "Nếu bình tĩnh suy nghĩ...

Thiên Đạo vừa rồi đã sụp đổ, theo lý mà nói, Cửu U Chi Chủ tương ứng cũng sẽ tiêu tán." Tống Thư Hàng dùng truyền âm nhóm nói thầm.

Hơn nữa, vị Bàn Cầu Đại Lão trước mắt này, hẳn là phân thân do U U Cầu Đại Lão kết hợp với 'Thiên Đạo Di Thúy Cầu' hóa thành...

Phân thân!

Chính là con từng đuổi theo cậu gây sự, thậm chí có lúc khiến cậu phải co rúm trong Thế giới Hạch Tâm không dám ra ngoài.

Nếu Cửu U Bàn Cầu đã tiêu tán, thì con phân thân này không có lý do gì để tiếp tục tồn tại được!

Tống Thư Hàng đứng yên tại chỗ, Bàn Cầu Đại Lão đối diện cũng bất động.

Địch không động, ta không động. "Có lẽ Cửu U Cầu Chủ Tể vẫn chưa biến mất?" Thạch Bi Đạo Hữu truyền âm nói: "Chủ của ta vẫn còn sống nhăn răng, có lẽ Cửu U Cầu Chủ Tể vào phút cuối đã tìm được phương án để giữ mình lại?" "Để tôi liên hệ Bạch Tiền Bối Two." Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, rồi trực tiếp hô hoán trong đầu: "Bạch Tiền Bối ~ Bạch Tiền Bối ~ có ở đó không." Hô xong, cậu lại đột nhiên nhớ ra lần trước Bạch Tiền Bối Two đã nhắc nhở cậu, lần đó Bạch Tiền Bối Two bảo cậu sau này có chuyện gì thì cứ trực tiếp nhắn lại, đừng gọi 'có ở đó không' để lãng phí thời gian và tinh lực.

Thế là, Tống Thư Hàng lại hỏi thêm: "Bàn Cầu Đại Lão bản thể ở Cửu U, 'tạch' rồi à?" Chốc lát sau. "Phải chết, cuối cùng vẫn chết." Bạch Tiền Bối Two trả lời.

Trong giọng điệu của Bạch Tiền Bối Two, dường như có chút thất vọng?

Cũng đúng, dù sao cũng là đối thủ tốt đã 'đụng độ' cả đời, đột nhiên nói chết là chết, có lẽ sẽ có chút không thích ứng? "Bạch Tiền Bối, người xác nhận bản thể của Cửu U Bàn Cầu Đại Lão đã thực sự chết rồi?

Chết hẳn rồi sao?" Tống Thư Hàng lại hỏi thêm. "Ta tận mắt nhìn thấy hắn tiêu tán...

Cậu lại gây ra chuyện gì nữa rồi?" Bạch Tiền Bối Two quá hiểu Tống Thư Hàng, từ khi thăng cấp thành 'Các Thủ Tiểu Lão Thử', khả năng gây rối của Tống Thư Hàng lại lớn mạnh hơn rất nhiều.

Cậu ta cứ lặp đi lặp lại hỏi về chuyện Bàn Cầu như vậy, chắc chắn là lại gây ra đại sự rồi, hơn nữa rất có thể liên quan đến Bàn Cầu.

Chương 2596

"Nếu Bàn Cầu Đại Lão đã chết hẳn rồi, vậy 'phân thân' của hắn còn có khả năng tồn tại không?" Tống Thư Hàng trả lời. "Cậu gặp phải rồi à?" Bạch Tiền Bối Two ngớ người. "Vâng, bây giờ hắn đang đứng đối diện tôi.

Nhưng trạng thái của hắn có vẻ hơi không đúng." Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tiền Bối Two lại hỏi: "Không 'đụng độ' cậu à?" "Không 'đụng độ' tôi, bây giờ Bàn Cầu Đại Lão trông có vẻ vô hại với người và vật." Tống Thư Hàng trả lời. "Ăn nhầm thuốc rồi à?" Bạch Tiền Bối Two nói, nếu đối diện Tống Thư Hàng thực sự là 'tiểu hào' của Bàn Cầu, thì hộp sọ của hắn hẳn là đã cuối cùng từ 'trạng thái kim loại lỏng' hóa thành 'nước tinh khiết' rồi. "Ta đến chỗ cậu xem thử, cậu âm thầm mở một cửa ra của Thế giới Hạch Tâm, ta sẽ nhìn hắn từ xa một cái." Bạch Tiền Bối Two nói.

Bạch Tiền Bối Two khác với Tống Thư Hàng, người rất có tự biết mình.

Người biết sự tồn tại của bản thân có ý nghĩa gì đối với Bàn Cầu.

Đối với Bàn Cầu, trong danh sách năm thành viên bị căm ghét nhất Chư Thiên Vạn Giới, nhất định có người, Nho Gia Thánh Nhân và Tống Thư Hàng.

Mà người chắc chắn xếp trên Tống Thư Hàng và Nho Gia Thánh Nhân.

Bởi vậy, để không kích thích Bàn Cầu, người sẽ để hình chiếu phân thân của mình ẩn vào Thế giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng, từ xa đánh giá phân thân của Bàn Cầu.

Tống Thư Hàng và phân thân Bàn Cầu Đại Lão vẫn đối mặt nhau, giữ nguyên bất động.

Hình chiếu phân thân của Bạch Tiền Bối Two cẩn thận đi đến bên cạnh A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, giơ ngón tay lên bên môi, ra hiệu họ đừng phát ra tiếng động.

Sau đó, người nhìn về phía phân thân của Bàn Cầu từ xa.

Dáng vẻ kim loại lỏng này, khí tức trên người này, không thể sai được, đúng là Bàn Cầu. "Thư Hàng, thử nói chuyện với hắn xem sao." Bạch Tiền Bối Two nói.

Có Bạch Tiền Bối Two che chở phía sau, lá gan Tống Thư Hàng lập tức lớn hẳn lên.

Cậu nhớ lại lời thoại khi Bàn Cầu Đại Lão xuất hiện, hình như Bàn Cầu Đại Lão trước đó đã hỏi 'Ngươi có phải bản thể của ta không' phải không?

Thế là, Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Không ngờ ta ẩn giấu sâu như vậy, vậy mà vẫn bị ngươi nhìn ra được!" Đối diện Bàn Cầu Đại Lão nghe Tống Thư Hàng trả lời xong, cuối cùng cũng có phản ứng.

Thân cầu của hắn cuộn tròn, trên đó hiện ra một con mắt, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Hắn đang chờ lời thoại tiếp theo của Tống Thư Hàng. "Không sai, đúng như ngươi suy đoán." Tống Thư Hàng vẫn giữ vẻ mặt nghiêm túc, trầm giọng nói: "Ta chính là bản thể của ngươi!" Tìm đường chết mà không chết là một loại kỹ thuật, không chỉ phải kiểm soát tốt độ sâu của việc tìm đường chết, mà còn phải có vốn liếng dồi dào để tìm đường chết.

Kỹ thuật của Tống Thư Hàng vẫn chưa đủ thuần thục, kém xa Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái tiền bối trong nhóm.

Nhưng cậu mang theo nhiều "treo máy đại lão" như vậy, phía sau lại có hình chiếu phân thân của Bạch Tiền Bối Two đứng đó, vốn liếng của cậu ta rất dày.

Dù có lỡ tay kích động Bàn Cầu Đại Lão, cũng có Bạch Tiền Bối Two ở phía sau giúp đỡ, cộng thêm các tiền bối "treo máy" trên người cậu và lá bài tẩy mà cậu đã chuẩn bị riêng để đối phó với Bàn Cầu Đại Lão.

Nghĩ thế nào cũng không thể "lật xe" được!

Sở Các Chủ ngốc mao: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "???" Thạch Bi Đạo Hữu: "!!!" Hình chiếu phân thân của Bạch Tiền Bối Two: "Chậc chậc." Người hoàn toàn không ngờ Tống Thư Hàng lại trả lời Bàn Cầu như vậy, đây là tự ví mình với Thiên Đạo đó!

Đối diện.

Con mắt của Bàn Cầu Đại Lão chuyển động, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thản nhiên nhìn lại Bàn Cầu Đại Lão.

Bốn mắt đối nhau (Tống Thư Hàng ba mắt, Bàn Cầu Đại Lão một mắt).

Nửa lúc sau. "Nhưng bản thể, vì sao người không phải hình cầu?" Bàn Cầu Đại Lão hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

Sau khi gặp Tống Thư Hàng, hắn có thể xác định người mà hắn luôn muốn tìm chính là đối phương!

Nhưng, đã là bản thể của hắn, vì sao đối phương lại không có hình cầu? "Bởi vì hình người chỉ là một trong số hàng trăm hình thái của ta." Tống Thư Hàng đáp với vẻ mặt lạnh tanh.

Bàn Cầu Đại Lão không trả lời, con mắt kia của hắn nhìn chằm

chằm Tống Thư Hàng, ý tứ rất rõ ràng là muốn nhìn thấy dáng vẻ hình cầu của Tống Thư Hàng.

Sở Các Chủ ngốc mao truyền âm nhóm: "Thế nên, Thư Hàng cậu biến thành một quả cầu đi?" "Thế nên, Thư Hàng cậu là bản thể hình cầu." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm 'đâm thêm một dao'. "Biến thành một quả cầu thì không khó...

Tôi có hình thức Ngụy Bất Hủ, sau khi biến thành một đám sương mù, đừng nói là cầu, đa giác tôi cũng biến được." Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời.

Kiểu 'chọc ngoáy' này, đối với cậu mà nói, chẳng khác nào gió thoảng qua mặt, không đau không ngứa.

Thạch Bi Đạo Hữu nói: "Vậy cậu biến thử xem?" "Đợi một lát đã, để tôi chuẩn bị một thần thông." Tống Thư Hàng âm thầm bắt đầu chuẩn bị thần thông 《Thánh Viên Luyện Giới》.

Nếu phân thân Bàn Cầu Đại Lão thực sự bị cậu lừa qua, nhận định cậu là bản thể... thì cậu nói không chừng có thể tiện tay dịch chuyển phân thân Bàn Cầu Đại Lão đến 'Tiểu thế giới nhân tạo' để Bạch Tiền Bối vô danh 1-33 phong ấn.

Cái phong ấn đó vốn dĩ là lá bài tẩy Tống Thư Hàng chuẩn bị để đối phó với phân thân Bàn Cầu Đại Lão.

Đây cũng là lựa chọn mà Tống Thư Hàng đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Dù sao cậu cũng không dám thật sự coi Bàn Cầu Đại Lão như một "treo máy" mà đeo lên người.

Cậu biết oán niệm của Bàn Cầu Đại Lão đối với cậu sâu đậm đến mức nào!

Nếu nói về việc xếp hạng 'Bảng oán niệm của Bàn Cầu Đại Lão' trong Chư Thiên Vạn Giới, thì trong top năm chắc chắn có một vị trí dành cho cậu.

Sau đó Bạch Tiền Bối, Bạch Tiền Bối Two và Nho Gia Thánh Nhân chắc chắn cũng có thể đứng đầu bảng!

Hiện tại trạng thái của Bàn Cầu Đại Lão không đúng, sẽ bị lừa gạt.

Nhưng ai có thể đảm bảo Bàn Cầu Đại Lão sẽ không đột nhiên tỉnh táo lại, rồi quay ngược lại 'tiêu diệt' cậu ngay lập tức?

Chỉ có Bàn Cầu Đại Lão bị phong ấn mới là một 'quả cầu' tốt.

Sau khi âm thầm chuẩn bị xong thần thông 《Thánh Viên Luyện Giới》, Tống Thư Hàng mở mắt nhìn Bàn Cầu Đại Lão rồi nói: "Nhìn cho kỹ đây!" Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể cậu hóa thành 'hình thức sương mù Ngụy Bất Hủ', dưới sự khống chế của ý niệm, cơ thể cậu ngưng tụ thành một quả Tống Cầu tròn tròn.

Đối diện.

Con mắt đơn của Bàn Cầu Đại Lão nhẹ nhàng chớp động, vui mừng nói: "【Mỉm cười】 Ngươi quả nhiên là bản thể của ta!" Ngay sau đó, sâu bên trong cơ thể phân thân của Bàn Cầu Đại Lão...

ẩn hiện một con nhộng bị hỏng, trôi nổi trong cơ thể hắn.

Trên con nhộng bị hỏng đó ẩn chứa khí tức 'Ngụy Bất Hủ', cùng một nguồn gốc với hình thức sương mù của Tống Thư Hàng lúc này!

Có con nhộng 'đồng xuất nhất nguyên' bị hỏng này làm bằng chứng, suy đoán của Bàn Cầu Đại Lão đã được xác nhận.

Bá Diệt Thánh Quân quả nhiên là bản thể của hắn! "Đó là cái gì?" Thạch Bi Đạo Hữu nghi hoặc nói. "Là một con nhộng." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trả lời. "Ai?" Bạch Long Tỷ Tỷ hỏi. "Tôi." Tống Thư Hàng đau khổ nói.

Sở Các Chủ ngốc mao: "..." "Thư Hàng, con nhộng bị hỏng này của cậu, có phải là nguyên nhân khiến Bàn Cầu Đại Lão có thể tiếp tục tồn tại trên đời không?" Tô Thị A Thập Lục nấp ở lối ra Thế giới Hạch Tâm, cùng Vũ Nhu Tử hé mắt, lén lút nhìn ra bên ngoài. "Nhộng của tôi không có công năng mạnh mẽ đến thế đâu, lát nữa để tôi lừa Bàn Cầu Đại Lão sang đây, xem có thể dùng giám định bí pháp để thăm dò thực hư của hắn không." Tống Thư Hàng nói.

Bạch Tiền Bối Two: "Cậu lại muốn gây đại sự à?

Ngoài ra... mấy người truyền âm cẩn thận một chút, nếu không phải ta che chở, truyền âm của mấy người rất có thể sẽ bị Bàn Cầu nghe trộm.

Bởi vậy, khi truyền âm nhóm, tốt nhất nên đặt mật khẩu.

Còn nữa, công năng 'Tu Chân Liêu Thiên' của Thư Hàng cậu cũng nên nâng cấp một chút rồi, ra một công năng 'Trò chuyện nhóm tạm thời', có thể ngăn chặn khả năng rò rỉ thông tin cá nhân." "Công năng 'Tu Chân Liêu Thiên' vẫn luôn nâng cấp đó chứ, chỉ là không nhanh như vậy.

Ngoài ra, cơ hội khó có được, tôi muốn thử xem có thể lừa Bàn Cầu Đại Lão sang đây, sắp xếp hắn vào phong ấn 'Thế giới nhân tạo' vô danh Bạch 1-33 không.

Nơi đó vốn dĩ là cái tổ nhỏ tôi đã chuẩn bị cho Bàn Cầu Đại Lão." Tống Thư Hàng nói. "Tống tiền bối, xấu xa." Vũ Nhu Tử nói. "Nghiêm túc một chút, chúng ta đang đối mặt với đại địch." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. "Phong ấn hắn cũng tốt, có lẽ đối với Bàn Cầu mà nói, đó là kết cục tốt nhất." Bạch Tiền Bối Two đột nhiên nói.

Thiên Đạo sụp đổ, bản thể Cửu U Chi Chủ của Bàn Cầu tiêu tán, phân thân của hắn cũng không biết có thể chống đỡ được đến bao giờ.

Có lẽ phong ấn phân thân của hắn, ngược lại có thể kéo dài thời gian tồn tại của hắn một chút. "Vậy để tôi nghĩ cách dụ Bàn Cầu Đại Lão đến." Tống Thư Hàng nói.

Ngay lúc này, phân thân của Bàn Cầu Đại Lão đối diện đột nhiên nói: "Bản thể, vậy chúng ta hợp thể sao?" Đã khó khăn lắm mới tìm được bản thể, đương nhiên là phải hợp thể rồi. "Hợp thể đi!" Thân thể sương mù của Tống Thư Hàng giang rộng hai tay, âm thầm chuẩn bị 《Thánh Viên Luyện Giới Thần Công》.

Vốn dĩ còn đang nghĩ xem phải dụ hoặc Bàn Cầu Đại Lão như thế nào, không ngờ đối phương lại phối hợp đến vậy, chủ động đưa mình tới, cậu còn chẳng cần phải khổ sở nghĩ cớ.

Đây chính là trời định mà!

Đến đây, lao vào vòng tay ta, để ta đưa ngươi vào giữa số 1-33 vô danh của Bạch, tận hưởng đãi ngộ mà Bạch Hạc tiền bối mơ ước bấy lâu!

Phân thân của Bàn Cầu Đại Lão xoay tròn, thuần túy như một đứa trẻ, định lao vào vòng tay bản thể.

Nhưng ngay lúc này... một âm thanh hùng vĩ vang lên từ sâu thẳm vũ trụ. "Bá Tống đạo hữu, ta biết ngươi đang ở gần Thái Dương Hệ hiện thế, ngươi nhất định có thể nghe thấy tiếng của ta...

Ta đang đợi ngươi trên sao Hỏa, hãy để chúng ta kéo màn 'Thiên Đạo Tranh Đoạt Chiến' ra đi!" Âm thanh này bao trùm khu vực Thái Dương Hệ, phàm là tu luyện giả trong khu vực này đều có thể nghe thấy.

Có thể làm được điều này, chắc chắn là một đại lão!

Phân thân của Bàn Cầu Đại Lão đột ngột khựng lại.

Ngay sau đó, hắn giận dữ nói: "【Giận dữ cười】 Một kẻ hèn mọn đến ngay cả danh hiệu cũng không dám báo lên, cũng dám khiêu khích bản thể?

Chương 2597

Bản thể, hãy cho ta đi sao Hỏa nghênh chiến, hạ gục hắn!

Màn mở đầu của Thiên Đạo Tranh Đoạt Chiến này, cứ để ta làm tiên phong." Nếu ngay cả hắn cũng không thể chiến thắng, thì căn bản không có tư cách đến khiêu chiến bản thể của hắn!

Nói rồi, thân cầu của Bàn Cầu Đại Lão cử động, mở ra 'Cửa không gian' rồi độn nhập vào trong, bay về phía sao Hỏa. 'Quyền năng không gian' mà hắn đã thua cược đã khôi phục.

Bạch Tiền Bối Two: "..." Lúc này, trong số tất cả mọi người có mặt, nội tâm Bạch Tiền Bối Two là phức tạp nhất.

Người lúc này cảm thấy mình có một bụng lời muốn nói mà không thể thốt ra, nhưng đúng lúc lại bị mắc kẹt ở cổ họng.

Vô cùng khó chịu.

Bàn Cầu à... dù là 'tiểu hào'.

Điều này khiến người phải đánh giá Bàn Cầu lúc này như thế nào? "Đây chính là nhân quả mà." Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Thạch Bi Đạo Hữu: "Nhân quả gì?" Tống Thư Hàng cảm khái nói: "Nếu không phải năm xưa Bàn Cầu Đại Lão đã lấy đi con nhộng bị hỏng của tôi..." "Thì cậu sẽ không có con nhộng bảy màu hoàn toàn mới sao?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhanh chóng ngắt lời.

Tống Thư Hàng: "..." Thật lòng mà nói, cảm giác Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cứ luôn tìm cơ hội 'chọc ngoáy' cậu như vậy, thật sự khiến cậu 'cay cú'.

Tống Thư Hàng không phải nói chính mình, mà là cảm thấy 'cay cú' thay cho Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Thế là, để an ủi Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, Tống Thư Hàng tiện tay 'vuốt một cái' chính là 《Dưỡng Đao Thuật》 ×20, tăng cường hảo cảm giữa Xích Tiêu Kiếm tiền bối và mình.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không khỏi phát ra tiếng 'anh anh anh ~' kiếm minh trầm thấp.

Phía sau, Bạch Tiền Bối Two khẽ cười nói: "Một nhân một quả, cũng có chút đạo lý." "Cũng không biết 'tiểu hào' của Bàn Cầu Đại Lão còn lại bao nhiêu chiến lực?

Lượt 'đụng độ' này của hắn, vị đại lão muốn kéo màn 'Thiên Đạo Tranh Đoạt Chiến' liệu có thể tiếp chiêu không?" Thạch Bi Đạo Hữu cảm thán.

Nếu không có gì bất ngờ, màn mở đầu của Thiên Đạo Tranh Đoạt Chiến vẫn sẽ diễn ra trên sao Hỏa, nhưng tuyển thủ tham gia lại tạm thời bị thay thế. "Nói mới nhớ, Tống tiền bối, A Thập Lục, Bạch tiền bối... chúng ta có nên đến sao Hỏa, để xem trận chiến mở màn 'Thiên Đạo Tranh Đoạt Chiến' không?" Vũ Nhu Tử hai mắt sáng rỡ, hăm hở nói.

Trận chiến đầu tiên tranh đoạt Bất Hủ đó, quả thực là một khoảnh khắc lịch sử!

Cô ấy muốn đi xem. "Trong lòng tôi cũng muốn đi xem... nhưng lý trí mách bảo tôi, lúc này tôi nên 'co rúm' một chút, nhân cơ hội này chuồn đi trước thì hơn." Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Đừng thấy Bàn Cầu Đại Lão bị lừa gạt, nhưng vẫn là câu nói đó, Bàn Cầu Đại Lão chưa bị phong ấn thì không phải là một Bàn Cầu tốt.

Ai mà biết ký ức của hắn sẽ khôi phục lúc nào, nói không chừng giây tiếp theo đột nhiên khôi phục ký ức, quay người lại 'đánh nhừ tử'

Tống Thư Hàng thì sao?

Bởi vậy, nhân lúc phân thân của Bàn Cầu Đại Lão rời đi, cậu nên tranh thủ thời gian rời khỏi 'hiện trường giảng pháp', trở về Trái Đất, rồi đeo lại mặt nạ mà Tô Thị A Thập Lục đã đưa, che giấu thiên cơ của bản thân, tránh bị người khác dùng thuật bói toán để khóa định. "Nếu Thư Hàng không muốn đi, thì ai trong số các người muốn đi xem?

Ta có thể lén lút dẫn đội đi." Bạch Tiền Bối Two nói.

Người rất có hứng thú với con phân thân nhỏ mà Bàn Cầu để lại này...

Dựa vào con 'nhộng Ngụy Bất Hủ bị hỏng' của Tống Thư Hàng vẫn không đủ để phân thân của Bàn Cầu sống sót khỏi cục diện 'Thiên Đạo phá diệt'.

Trên người hắn nhất định còn có bí mật hoặc cơ duyên khác, Bạch Tiền Bối Two cần phải có được thông tin về phương diện này.

Dù sao... người cũng phải cân nhắc việc di dời 'bàn cơ bản' của mình ra khỏi Cửu U thế giới hoàn toàn.

Chỉ ở trong 'Tà Liên Thế Giới' thì không hề an toàn!

Khi Bàn Cầu thăng cấp lên Cửu U Chi Chủ, người có sự sắp xếp của Thiên Đạo Bạch, có thể cắm rễ trong Cửu U thế giới như một cái đinh, cùng Bàn Cầu chia sẻ 'quyền năng Cửu U Chi Chủ'.

Nhưng khi Thiên Đạo tiếp theo thăng cấp, khi Cửu U Chi Chủ tiếp theo ra đời, Bạch Tiền Bối Two không thể đảm bảo mình có thể tiếp tục tồn tại được không.

Dù Thiên Đạo thăng cấp tiếp theo có thể là Tống Thư Hàng hoặc 'treo máy' trên người Tống Thư Hàng, có liên hệ tình cảm với người, cũng không thể đảm bảo khi 'Cửu U Chi Chủ' tiếp theo xuất hiện, có trực tiếp ép chết người, khiến người tiêu tán không. "Tôi, tôi, tôi, Bạch Tiền Bối, tôi đăng ký." Vũ Nhu Tử vui vẻ giơ tay nói. "Tôi cũng muốn đi xem." Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một lát rồi nói. "Vậy chúng ta xuất phát thôi." Bạch Tiền Bối Two cố gắng hết sức áp chế cảm giác áp bức của Cửu U Chi Chủ trên 'hình chiếu phân thân', rồi dẫn Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục trực tiếp biến mất vào hư không. "Khoan đã, Bạch Tiền Bối, tôi cũng muốn..." Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay ra gọi.

Vì Bạch Tiền Bối Two đích thân dẫn đội, cậu sẽ không sợ hậu họa, có thể đi xem màn đại chiến Bàn Cầu Đại Lão 'đụng độ' Trường Sinh Giả.

Nhưng cậu còn chưa nói dứt lời, Bạch Tiền Bối, Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đã biến mất.

Tống Thư Hàng giơ tay, cô độc bị bỏ lại tại chỗ cũ. "Bỏ cuộc đi, khi cậu cất tiếng gọi, chủ của ta đã rời đi rồi." Thạch Bi Đạo Hữu kiêu ngạo nói.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi thật dài. "Có cần ta giúp cậu truyền trực tiếp không?" Bạch Long Tỷ Tỷ ở dạng thu nhỏ vẫn đứng trên vai Tống Thư Hàng.

Giữa cô và Tô Thị A Thập Lục có thể đạt được cảm quan cộng hưởng, có thể truyền phát tất cả những gì Tô Thị A Thập Lục nhìn thấy.

Giống như Tống Thư Hàng có thể truyền phát thông qua 'Mỹ nhân Công Đức Xà'.

Nếu Tống Thư Hàng muốn, cô còn có thể quay lại góc nhìn của Tô Thị A Thập Lục trong một khoảng thời gian đặc biệt, rồi lén lút gửi cho cậu qua 'hậu trường'. "Về Thế giới Hạch Tâm trước rồi nói." Tống Thư Hàng đưa tay khẽ khẩy, tấm mặt nạ thần khí trên mặt nguyên thần bị tháo xuống, chuyển vào tay cậu.

Cậu nhẹ nhàng đeo nó lên thân xác, hiệu quả thần khí đồng thời bao trùm cả nhục thân và nguyên thần của Tống Thư Hàng.

Mặt nạ là một thứ tốt, nó có thể che giấu thiên cơ của Tống Thư Hàng, và còn có thể che giấu 'màn trình diễn khuôn mặt' của Tống Thư Hàng.

Thế giới Hạch Tâm, rìa suối sống.

Thông Nương nhìn thấy Tống Thư Hàng quay lại, nhanh chóng hóa ra chân thân hình củ hành, rồi ném đá Ngộ Đạo vào mai Rùa tiền bối.

Cho đến nay, Thông Nương cơ bản rất ít khi hiện ra hình thái con người trước mặt Tống Thư Hàng.

Nghe nói là để phòng ngừa Tống Thư Hàng mê mẩn hình thái con người của cô. "Aya, Kim Long Tỷ Tỷ, người về rồi." Sở Các Chủ liếc nhìn Bạch Long Tỷ Tỷ trên vai Tống Thư Hàng, đột nhiên nở nụ cười, tươi tắn như hoa.

Bạch Long Tỷ Tỷ: "..." Lời thoại ẩn ý này của Sở Các Chủ chính là muốn cô làm tỷ tỷ cả đời. "Thư Hàng à, tiếp theo A Thập Lục có thể cần bế quan một thời gian.

Ta thấy Thế giới Hạch Tâm của cậu linh khí sung túc, là một địa điểm bế quan không tồi.

Có thể cho chúng ta chọn một nơi trong Thế giới Hạch Tâm, để A Thập Lục bế quan thật tốt không?" Bạch Long Tỷ Tỷ nói với Tống Thư Hàng.

Vừa hay, Tô Thị A Thập Lục cũng có vài lời muốn nói với Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ là định nhân dịp Hội nghị Tô thị, nói chuyện riêng với Tống Thư Hàng... nhưng khi hội nghị diễn ra, Tống Thư Hàng đột nhiên bị đưa vào Thế giới Thiên Kiếp, bỏ lỡ cơ hội tốt. "Không vấn đề gì." Tống Thư Hàng gật đầu nói. "A a a." Bạch Long Tỷ Tỷ quay đầu nhìn về phía Sở Các Chủ: "Sở Tiên Tử, thời gian tới chúng ta hãy trò chuyện thật tốt nhé." "Hoan nghênh vô cùng." Sở Các Chủ yểu điệu cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." 'Chuồn' rồi, 'chuồn' rồi.

Sau khi lén lút 'chuồn' đi cùng đám "treo máy" trên người, Tống Thư Hàng đột nhiên lại nhớ ra một chuyện: Trên người Tô Thị A Thập Lục có một thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao' dùng làm tọa độ!

Cậu đẩy đẩy mặt nạ trên mặt, rồi đeo pháp khí áp chế 'thánh hiệu' mà Bạch Tiền Bối Two đã luyện chế cho cậu lên.

Sau khi chuẩn bị xong, Tống Thư Hàng âm thầm mở một lối ra nhỏ của 'Thế giới Hạch Tâm'.

Khoảnh khắc tiếp theo, đầu cậu chui ra từ vị trí ngực của Tô Thị A Thập Lục.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử đáng yêu chớp chớp mắt với cậu.

Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng đang nhô ra từ vị trí ngực mình.

Cảnh tượng này khiến cô nhớ lại cảnh Tống Thư Hàng chỉ còn lại cái đầu không lâu trước đây, lúc đó Thư Hàng cũng chỉ có một cái đầu được cô ôm trong lòng. "Tống tiền bối, đây đúng là một phương thức xuất hiện ngoài dự đoán của người." Vũ Nhu Tử truyền âm nói.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu cũng không ngờ mình lại xuất hiện theo cách này.

Lần trước cậu đã ủy thác Tô Không Vân mang 'Thánh Ấn Mộc

Đao' cho A Thập Lục, đó là kiệt tác sau nhiều lần thử nghiệm, có thể biến hóa thành hình dạng mặt dây chuyền nhỏ.

Hiện tại xem ra, Tô Thị A Thập Lục rất có thể đã đeo nó ở cổ.

Cũng không biết Bạch Long Tỷ Tỷ có thấy thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao' này vướng víu với Long thể không?

Dù sao cô ấy hiện tại vẫn quen ở dạng 'vi cân' quấn quanh cổ A Thập Lục.

Hy vọng Long thể của cô ấy khỏe mạnh.

Bên cạnh, Bạch Tiền Bối Two truyền âm hỏi: "Cậu không phải nói mình không đến sao?" Thạch Bi Đạo Hữu vội vàng thay Tống Thư Hàng trả lời: "Thưa chủ, dù sao Bá Tống đạo hữu cũng là một con người miệng nói một đằng, lòng nghĩ một nẻo.

Miệng cậu ta cứ nói 'không không', nhưng cơ thể lại rất thành thật." Tống Thư Hàng: "..." Khó khăn lắm mới có được cơ hội 'đoạt lời thoại' khi Tạo Hóa Tiên Tử "treo máy" đi tìm 《Nho Điển》 của Thánh Nhân, Mỹ nhân Công Đức Xà cũng rơi vào trạng thái tiến hóa, không ngờ cậu vẫn không có cơ hội 'đọc lời thoại'.

Bạch Tiền Bối Two nhìn Tống Thư Hàng: "Cậu có thêm thuộc tính phiền phức này từ khi nào vậy?" Tống Thư Hàng lắc đầu nói: "Không có chuyện đó, chỉ là...

đôi khi tôi sẽ làm 'màu' một chút thôi?" Bạch Tiền Bối Two: "..." Tô Thị A Thập Lục vội vàng đưa tay, đỡ lấy cái đầu đang lắc lư của Tống Thư Hàng, không cho cậu lung lay nữa: "Đã đến rồi thì cùng xem đi, vở kịch hay sắp mở màn rồi." Bạch Long Tỷ Tỷ nhân cơ hội chui ra từ Thế giới Hạch Tâm, quay lại bên cạnh Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng vốn dĩ muốn đẩy toàn bộ cơ thể mình ra khỏi 'Thế giới Hạch Tâm', nhưng đầu cậu đã bị Tô Thị A Thập Lục giữ chặt.

Thế là cậu đành thuận nước đẩy thuyền, giữ nguyên tư thế hiện tại.

Vì chỉ lộ ra một cái đầu, để có thể quan chiến thuận lợi, Tống Thư Hàng liền mở con mắt thần thứ ba trên trán, âm thầm quan sát xung quanh.

Lúc này, mọi người dưới sự che đậy của một pháp khí của Bạch Tiền Bối Two, ẩn mình ở một góc sao Hỏa.

Nhân vật chính của 'Thiên Đạo Tự Mạc Chi Chiến' lần này, thì đang ở cách đó vài kilomet.

Chương 2598

Ở đó, có một đại trận do tiên quang tạo thành, ép ra một vùng tịnh thổ trên sao Hỏa.

Trong tiên quang có một nam tử đầu đội kim cô, thân mặc y phục màu xanh, ngồi dưới đất, tao nhã gảy đàn cầm.

Sau lưng vị nam tử kim cô này, có quang luân đại đạo của Trường Sinh Giả ẩn hiện.

Ngoài việc tự có nhạc nền, còn tự có khí chất xuất trần. "Vị Trường Sinh Giả đại lão này là ai vậy?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch Tiền Bối Two dùng ngữ khí tang thương nói: "Không quen, là Trường Sinh Giả mà ta chưa từng 'đụng độ' trong ký ức...

Hoặc là Trường Sinh Giả ẩn thế cổ xưa, năm đó chưa từng tranh đoạt Thiên Đạo với ta.

Hoặc là Trường Sinh Giả xuất hiện sau ta, trong thời đại của Bàn Cầu này.

Khả năng thứ hai lớn hơn, dù sao ta đã đánh qua hai trận chiến Bất Hủ, nếu là thời đại của ta, dù chưa từng 'đụng độ' cũng cơ bản đã nghe nói qua rồi." "Chủ của ta uy vũ." Thạch Bi Đạo Hữu kiêu ngạo nói. "Nhìn từ quang luân đại đạo, hẳn là Trường Sinh chi đạo về phương diện 'hồn phách' tương tự." Sở Các Chủ ngốc mao nói. 'Quang luân đại đạo' sau lưng Trường Sinh Giả kim cô giống như một vầng trăng sáng...

Mà trong vầng trăng sáng lại cháy rực ngọn lửa hùng hùng.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm 'quang luân Trường Sinh' này hồi lâu, cũng không nhìn ra rốt cuộc chỗ nào có đặc trưng 'hồn phách chi đạo'.

Ong ~ Lúc này, Trường Sinh Giả kim cô vung tay một cách ngầu trên đàn cầm.

Tiếng đàn du dương kéo dài.

Ngay sau đó, bên cạnh Trường Sinh Giả kim cô, nhiều cây cỏ nhỏ mọc lên giữa không trung, bén rễ nảy mầm trên sao Hỏa, như mộng như ảo. "Ngầu quá." Tống Thư Hàng ngưỡng mộ nói: "Sở Các Chủ tiền bối, tôi nhớ người cũng biết gảy đàn cầm mà?" "Thôi đi, phong cách của cậu không hợp với gảy đàn cầm đâu.

Hơn nữa... với thời gian gấp rút và tốc độ thăng cấp của cậu, hãy dành thời gian học tốt 'Ngôn ngữ cổ xưa' trước đi." Sở Các Chủ trả lời: "Ngầu thì là chuyện cả đời, nhưng nếu cậu không học tốt ngôn ngữ cổ xưa trước, ta e rằng sau này cậu sẽ không có cơ hội 'cả đời' đâu." Tống Thư Hàng: "..." Bên cạnh, Vũ Nhu Tử khẽ vỗ vai Tống Thư Hàng: "Tống tiền bối không cần lo lắng, tôi cho mượn Tâm Ma của tôi, hắn biết gảy đàn cầm.

Lại thêm Mỹ nhân Công Đức Xà và Tạo Hóa Tiên Tử biết đánh đàn tỳ bà...

Sau này Tống tiền bối chỉ cần ngồi đó.

Tâm Ma của tôi và Công Đức Tiên Tử mỗi người gảy đàn cầm một bên, Tạo Hóa Tiên Tử đánh đàn tỳ bà ở giữa, cũng rất chỉnh tề mà." "Đừng quên còn có Thánh Viên Hợp Xướng Đoàn." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Tống Thư Hàng hơi ngẩng đầu, ba con mắt dưới mặt nạ đều tràn đầy tuyệt vọng. "Nói mới nhớ, Bàn Cầu Đại Lão vẫn chưa đến sao?" Cậu cố gắng chuyển chủ đề. "Đến lâu rồi, vẫn luôn lơ lửng trên không trung.

Nhưng...

Bàn Cầu dường như bị vị Trường Sinh Giả kim cô này coi là 'người quan chiến', nên cứ bị 'bơ' ở bên cạnh." Bạch Tiền Bối Two trả lời.

Trường Sinh Giả kim cô đã hạ quyết tâm chờ 'Bá Tống' đến đây, để kéo màn trận chiến Bất Hủ của thế giới này.

Những ai không phải 'Bá Tống' đến, đều bị hắn xếp vào hàng khán giả.

Tống Thư Hàng: "..." Một khúc nhạc kết thúc, Trường Sinh Giả kim cô nhíu mày: "Bá Tống Huyền Thánh vẫn không chịu đến sao?" Hắn vốn tưởng rằng với sự kiêu ngạo của Bá Tống Huyền Thánh, dù không trực tiếp đến nghênh chiến, thì ít nhất cũng nên hẹn một thời gian chiến đấu chứ.

Ba ba ~ Lúc này, một tràng vỗ tay kim loại vang lên từ hư không.

Đồng thời, một trường lực khổng lồ mở ra, tạo ra một không gian trường lực trên sao Hỏa.

Trong hư không, thân hình của vị khán giả hình cầu kia biến ảo một trận.

Thân cầu của Bàn Bàn bắt đầu ngưng tụ thành hình người.

Cơ thể, tứ chi, đầu lâu, và cả y phục.

Trong chớp mắt, một khuôn mặt hiền lành quen thuộc với Chư Thiên Vạn Giới, xuất hiện trước mặt Trường Sinh Giả kim cô.

Từ xa, Tống Thư Hàng cùng đoàn người quan chiến: "..." "Bá Tống!" Trường Sinh Giả kim cô kêu lên.

Không ngờ vị khán giả hình cầu này lại chính là Bá Tống.

Hóa ra Bá Tống đã đến từ lâu rồi, chỉ là hắn đã hiểu lầm đối phương thành người quan chiến.

Chân thân của Bá Tống lại là một quả cầu sao? "Khúc hay, đàn cầm hay!" Tống Thư Hàng do Bàn Cầu Đại Lão hóa thành khẽ vỗ tay, chân đạp hư không, từng bước một hạ xuống.

Đại lão chân chính, dù có mất trí nhớ, nhưng khí thế trong xương cốt kia cũng sẽ không biến mất.

Khi Bàn Cầu Đại Lão từng bước đạp xuống từ hư không, toàn thân hắn đều tỏa ra khí thế chúa tể bao quát thiên hạ.

Dường như trên trời dưới đất, vạn vật đều nằm trong lòng bàn tay hắn!

Ngay cả Trường Sinh Giả bên dưới cũng bị khí thế này ảnh hưởng. "Khí thế thật bá đạo, đây chính là Bá Tống trong hiện thực sao?" Trường Sinh Giả kim cô thầm cảm thán.

Bá Tống trong lần Hiển Thánh trước mặt người đời có khí thế phi phàm, mỗi lần Hiển Thánh giảng pháp đều có khí thế hùng tráng.

Nhưng so với Bá Tống trong hiện thực, khí thế của Bá Tống trong lần Hiển Thánh giảng pháp còn không bằng một phần vạn trong hiện thực.

Hiển nhiên, Bá Tống khi Hiển Thánh giảng pháp đã cố ý áp chế khí thế hùng tráng của bản thân, tránh mang lại áp lực quá lớn cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đang nghe pháp.

Quả không hổ là người đàn ông có năm 'thánh hiệu' bắt đầu bằng chữ 'Bá', Ngũ Liên Bá, danh bất hư truyền!

Trong lòng Trường Sinh Giả kim cô, chiến ý sôi trào!

Khí thế của Tống Thư Hàng do Bàn Cầu Đại Lão hóa thành, không chỉ ảnh hưởng đến vị Trường Sinh Giả kim cô kia, mà còn ảnh hưởng đến nhiều người quan chiến đang ẩn mình trong bóng tối.

Ngoài Tống Thư Hàng và những người khác, trong Chư Thiên Vạn Giới còn có rất nhiều Trường Sinh Giả đại lão, Kiếp Tiên đỉnh cấp đã đặt chân vào sơ hình đại đạo của mình, xuyên qua các chiều không gian, không gian, chiếu ánh mắt lên sao Hỏa, quan sát trận chiến 'Tranh Đoạt Bất Hủ Tự Mạc Chi Chiến' định sẵn sẽ ảnh hưởng đến cục diện tương lai này.

Chỉ là để tránh bị cuốn vào hoặc bị quấy nhiễu bởi trận chiến 'Bá Tống VS Trường Sinh Giả kim cô', những Trường Sinh Giả đại lão, Kiếp Tiên đã đặt chân vào sơ hình đại đạo này, đều giữ khoảng cách với sao Hỏa, ở trạng thái quan sát từ xa.

Cũng chỉ có Bạch Tiền Bối Two, vị Cửu U Chi Chủ này, mới dám dẫn Tống Thư Hàng cùng đoàn người trực tiếp hạ xuống sao Hỏa, quan chiến ở cự ly gần. "Nói mới nhớ, cái tôi kim loại lỏng này, thật sự rất ngầu." Tống Thư Hàng cảm thán.

Hắn, do Bàn Cầu Đại Lão hóa thành, mỗi bước chân đạp xuống đều như đạp vào 'điểm nút khí thế', mỗi bước đều có thể nâng cao khí thế, tạo thành áp lực tâm lý cho kẻ địch. "Tỉnh lại đi, đó không phải là cậu." Bạch Long Tỷ Tỷ nhắc nhở. "Không cần ngưỡng mộ đâu, Tống tiền bối.

Tương lai cuối cùng cũng sẽ có một ngày, người cũng có thể mạnh mẽ như Bàn Cầu Đại Lão trước mắt này thôi." Vũ Nhu Tử an ủi. 'Hơn nữa, tương lai này có lẽ sẽ không cần quá lâu đâu, tháng sau?

Hay là tháng sau nữa?' Sở Các Chủ ngốc mao thầm nghĩ trong lòng, nhưng cô ấy không nói ra vì lười nói.

Trong chiến trường đối diện.

Tống Thư Hàng do Bàn Cầu hóa thành cuối cùng cũng đặt chân xuống đất.

Trường lực đáng sợ quanh thân hắn, dễ dàng bao trùm không gian trận pháp mà Trường Sinh Giả kim cô đã thiết lập. "Đàn cầm của ngươi gảy không tồi." Bàn Cầu Đại Lão chậm rãi nói, sau đó hắn tiện miệng đưa ra một bài bình luận về phương diện 'âm luật cầm thanh', thâm ảo vô cùng. "Không ngờ Bá Tống đạo hữu lại có tạo nghệ cao thâm như vậy đối với âm luật, khiến ta bội phục." Vị Trường Sinh Giả kim cô kia cảm thán.

Kiến thức của Bá Tống đạo hữu uyên bác như biển sao!

Hắn còn nhớ lần giảng pháp thứ tư của Bá Tống đạo hữu, trả lời câu hỏi trực tuyến.

Chư Thiên Vạn Giới, bất kể là tu luyện giả hệ nào, bất kể là loại khó khăn tu luyện nào, chỉ cần nghiêm túc đặt câu hỏi với Bá Tống đạo hữu, đều có thể nhận được câu trả lời vừa ý!

Hệ thống tu luyện của Chư Thiên Vạn Giới muôn vàn, nhiều như sao trời.

Mà Bá Tống lại có thể am hiểu tất cả các hệ thống tu luyện, chỉ riêng điểm này thôi đã khiến đa số Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới phải thở dài than thở.

Và bây giờ, Bá Tống Huyền Thánh lại còn tinh thông cả âm luật đến vậy, dưới gầm trời này dường như không có chuyện gì mà Bá Tống không thể làm được, ngay cả mang thai cũng không làm khó được Bá Tống!

Tống Thư Hàng do Bàn Cầu Đại Lão hóa thành chắp hai tay sau lưng nói: "Ban đầu ta tưởng ngươi là một kẻ vô lễ, ngay cả danh hiệu của mình cũng không dám báo lên.

Bây giờ xem ra, ngươi cũng không phải loại vô lễ đó." Trường

Sinh Giả kim cô đối diện ngớ người, sau đó sảng khoái cười lớn: "Là ta đã không cân nhắc chu đáo." Nói rồi, hắn đứng dậy thu đàn cầm, chắp tay với Bàn Cầu Đại Lão, tự giới thiệu: "Tiểu Thảo Cư Sĩ Nguyệt Như Hỏa!" Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa, đạo hiệu này giống như 'quang luân Trường Sinh Giả' sau lưng hắn, như vầng trăng sáng đang cháy.

Bàn Cầu Đại Lão hài lòng gật đầu, báo lên đạo hiệu của mình: "Bá Tống!" Bạch Tiền Bối Two ở xa: "..." Nhìn thấy Bàn Cầu tự tin báo ra đạo hiệu 'Bá Tống' như vậy, nội tâm Bạch Tiền Bối Two phức tạp không nói nên lời.

Bá ngươi cái cầu à!

Sau khi giới thiệu xong, Bàn Cầu Đại Lão và Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa chính thức kéo màn trận chiến Thiên Đạo.

Không còn lời nói thừa thãi nào nữa.

Bàn Cầu Đại Lão ra tay trước.

Đây là bản năng chiến đấu được tôi luyện sau hàng ngàn vạn năm giao chiến với Bạch, dù có mất trí nhớ, bản năng chiến đấu đã được rèn giũa hàng trăm triệu lần của hắn cũng sẽ không biến mất.

Mắt trái của Tống Thư Hàng do Bàn Cầu Đại Lão hóa thành sáng lên, một đạo quang tốc lóe sáng! "Ngưng Thị Hoài Thai!" Trong Chư Thiên Vạn Giới, rất nhiều đại lão đang âm thầm quan chiến, bụng dưới đột nhiên co thắt đau đớn.

Những người này đều là thế hệ tiền bối từng giao chiến với Nho Gia Thánh Nhân. "Trước đây 'Bá Tống' vẫn chưa hoàn thiện đạo của bản thân, bị cảnh giới hạn chế, đạo 'Ngưng Thị Hoài Thai' này không có tác dụng với chúng ta.

Nhưng hiện tại hắn đã đặt chân vào đạo của mình, chen chân vào hàng ngũ Trường Sinh Giả.

Như vậy, đạo 'Ngưng Thị Hoài Thai' này không thể không phòng bị nữa rồi!" Ý niệm này đồng thời hiện lên trong đầu vô số đại lão.

Bởi vì hiện tại họ, đã không nhất định có thể miễn nhiễm với 'Quang Ngưng Thị Hoài Thai' của Bá Tống. "Thánh Thú Võ Hồn!" Nguyệt Như Hỏa cư sĩ đối diện hiển nhiên đã có phòng bị đối với đạo 'Ánh sáng tình yêu' này.

Vào khoảnh khắc mắt trái của 'Bá Tống Huyền Thánh' sáng lên, hắn liền nhanh chóng thi triển một pháp thuật thần thông tương ứng.

Một con Thánh Quy Võ Hồn khổng lồ hiện ra bên cạnh Nguyệt Như Hỏa cư sĩ.

Đã dám là người đầu tiên đến khiêu chiến Bá Tống, hắn tự nhiên đã nghiên cứu sâu về 'bài tủ' của đối phương.

Đặc biệt là năng lực 'Ngưng Thị Hoài Thai' trứ danh của Bá Tống, càng không thể không phòng bị đại chiêu này.

Chương 2599

Mai rùa của Thánh Quy Võ Hồn mà Nguyệt Như Hỏa cư sĩ triệu hồi ra, có tính chất như một phần lỗ đen, ngay cả 'ánh sáng' cũng sẽ bị bẻ cong, nuốt chửng.

Hơn nữa, Thánh Quy Võ Hồn không phải vật chết, nó có thể chịu được hiệu quả 'Ngưng Thị Hoài Thai', tiến vào trạng thái hoài thai.

Nhưng hoài thai đối với Thánh Quy Võ Hồn mà nói lại không phải chuyện xấu...

Sau khi tiến vào trạng thái hoài thai, Thánh Quy Võ Hồn có thể kích hoạt công năng thứ hai, hoài thai đẻ trứng.

Những quả trứng rùa được sinh ra này, mỗi quả đều là một thần thông tấn công, uy lực không hề nhỏ.

Chiêu 'Thánh Thú Võ Hồn' này là chiêu phá giải mà Nguyệt Như Hỏa cư sĩ đã sáng tạo ra một cách có chủ đích, sau khi nghiên cứu sâu về thần thông của đối phương.

Không chỉ có thể nuốt chửng đòn tấn công của đối phương, mà còn có thể lợi dụng thuộc tính tấn công của đối phương để phản chế lại đối phương!

Oanh ~~ Ánh sáng từ mắt Bàn Cầu Đại Lão bắn lên 'Thánh Thú Võ Hồn'.

Nhưng, hiệu quả 'hoài thai' như dự đoán lại không xảy ra.

Ngược lại, mai và thân thể của Thánh Quy Võ Hồn bị xé toạc trực tiếp, vụ nổ khổng lồ nuốt chửng Thánh Quy Võ Hồn và Nguyệt Như Hỏa cư sĩ.

Bàn Cầu Đại Lão không biết 《Cường Giả Giám Định Thuật》 của Tống Thư Hàng, hắn thi triển không phải Ngưng Thị Hoài Thai, mà là 'Pháp khí tấn công siêu uy lực cấp hành tinh?

Khai Thiên Nhãn' lấy từ ba đồ án thiết kế lớn của thiếu niên ba mắt.

Nguyên hình của nó là pháp khí tấn công mắt khổng lồ được lắp trên 'đạo khí kích cỡ hành tinh', còn trên người Bàn Cầu Đại Lão, thì hóa thành một loại đồng thuật.

Khi Bàn Cầu Đại Lão hóa thành hình người, phạm vi tấn công của 'Khai Thiên Nhãn' này trở nên hẹp lại, nhưng uy lực lại tập trung cao độ.

Điều đáng nói là, 《Khai Thiên Nhãn》 này là đồ án thiết kế đạo khí!

Phát bắn này của Bàn Cầu Đại Lão, liền phá tan toàn bộ phòng ngự của Trường Sinh Giả đối phương, uy lực vụ nổ 'Khai Thiên Nhãn' sau đó, càng trực tiếp nuốt chửng đối phương, hóa thành một quả cầu lửa cháy rực. "Đây là loại tấn công gì vậy?" Các đại lão quan chiến đều giật mình.

Bởi vì tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được, chiêu 'đồng thuật' vừa rồi của Bá Tống ẩn chứa pháp tắc, vượt qua cấp Kiếp Tiên, vượt qua cấp Trường Sinh Giả. "Đây... chẳng lẽ chính là thu hoạch khi Bá Tống Huyền Thánh Hiển Thánh lần cuối cùng vào lúc 'Thiên Đạo tiêu tán'?" Bá Tống, vào khoảnh khắc đó, đã tiếp xúc được với quy tắc vượt trên 'Trường Sinh Giả'!

Tin tức 'Bá Tống Huyền Thánh ngoài 《Ngưng Thị Hoài Thai》 ra còn có một chiêu đồng thuật tấn công mạnh mẽ' sẽ không lâu nữa lan truyền khắp giới đại lão Chư Thiên Vạn Giới.

Bạch Long Tỷ Tỷ khẽ cười: "Tương lai, các cường giả Chư Thiên

Vạn Giới khi đối mặt với 'Bá Tống Huyền Thánh' sẽ đau đầu.

Sau này, mỗi khi mắt trái của Bá Tống Huyền Thánh sáng lên, các cường giả Chư Thiên Vạn Giới phải trong một niệm phán đoán xem đây rốt cuộc là 'Ngưng Thị Hoài Thai' hay là 'đồng thuật tấn công mạnh mẽ'.

Nếu phán đoán sai, hậu quả không thể tưởng tượng nổi." Trong lúc nói chuyện, Bạch Long Tỷ Tỷ vươn móng vuốt nhỏ, rất 'tự nhiên' vuốt ve qua lại trên đầu Tống Thư Hàng.

Trong quá trình móng vuốt nhỏ vuốt đầu, móng vuốt của Bạch Long Tỷ Tỷ rất tự nhiên chạm vào ngốc mao của Sở Các Chủ, rồi xoa nắn qua lại. "Ngươi buông ra, đừng chạm vào ta!" Sở Các Chủ ngốc mao như một tiên tử hung hăng quất vào móng vuốt nhỏ của Bạch Long Tỷ Tỷ.

Bị quất một roi, Bạch Long Tỷ Tỷ tuy đau, nhưng lại long nhan đại duyệt: "Ta vuốt Tống Thư Hàng, liên quan gì đến ngươi?" Thế là, móng vuốt nhỏ của Bạch Long Tỷ Tỷ và ngốc mao của Sở Các Chủ đã triển khai một trận 'đại chiến Trường Sinh Giả' khủng khiếp trên đỉnh đầu Tống Thư Hư.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu cảm thấy đỉnh đầu mình lành lạnh, tóc đen không ngừng rơi từ giữa đỉnh đầu xuống.

Cứ tiếp tục như vậy, cậu sẽ hóa thân thành "Địa Trung Hải" mất.

Lúc trước học 《Tăng Phát Thuật》 từ Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối thật sự là một trong những lựa chọn chính xác nhất đời người.

Đối diện, trong không gian trường lực nơi Bàn Cầu Đại Lão và Nguyệt Như Hỏa cư sĩ chiến đấu.

Sau khi Bàn Cầu Đại Lão tấn công thành công, hắn không thừa thắng xông lên, ngược lại đứng yên tại chỗ âm thầm chờ đợi.

Tại khu vực vụ nổ tấn công của 'Khai Thiên Nhãn', một xoáy nước màu xanh lam hiện ra, miễn cưỡng nuốt chửng những dư ba của vụ nổ.

Khói bụi tan đi.

Trong hố nổ khổng lồ, Nguyệt Như Hỏa cư sĩ toàn thân chật vật.

Nếu vừa rồi Bàn Cầu không cho hắn thời gian hồi phục, tiếp tục bắn vài phát 'Khai Thiên Nhãn' vào hắn, thì hắn nói không chừng đã phải sớm 'GG' rời sân rồi.

Đối diện, Tống Thư Hàng do Bàn Cầu Đại Lão hóa thành khoanh tay, thể hiện khí chất vương giả: "Khôi phục xong chưa?" Nguyệt Như Hỏa cư sĩ nhìn chằm chằm Bàn Cầu, nói: "Bá Tống đạo hữu... có phải là muốn nhân cơ hội này, chấn nhiếp các đạo hữu khác không?" Hắn thoáng suy nghĩ, liền đoán ra nguyên nhân Bá Tống không thừa thắng xông lên.

E rằng Bá Tống muốn thông qua trận chiến này với hắn, để phô trương sức mạnh và 'cơ bắp' trước các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới! "Chỉ có cường giả tuyệt thế chân chính mới có tư cách khiêu chiến ta." Tống Thư Hàng do Bàn Cầu Đại Lão hóa thành bá đạo nói: "Bởi vậy, ta muốn cho Chư Thiên Vạn Giới đều thấy chiến lực của ta!

Không có tự tin, thì đừng xông tới lãng phí thời gian của ta." Nguyệt Như Hỏa cư sĩ cũng không tức giận, khẽ cười nói: "Quả nhiên, Bá Tống đạo hữu người cũng nghĩ như vậy." Thực tế, hắn quyết định là người đầu tiên khiêu chiến Bá Tống, kéo màn trận chiến Bất Hủ, cũng là để thể hiện sức mạnh và 'cơ bắp' của mình trước các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới.

Vừa rồi cú tấn công đó, hắn phán đoán sai, rơi vào thế yếu.

Nhưng điều này không có nghĩa là 'cơ bắp' của hắn không đủ.

Tiếp theo, hắn sẽ phát huy sức mạnh và thủ đoạn chân chính của mình: "Vậy thì đến đây đi, Bá Tống đạo hữu, màn khởi động đã kết thúc!" Hoa ~~ Từng đạo Thánh Thú Võ Hồn, xuất hiện bên cạnh Nguyệt Như Hỏa cư sĩ, rồi dung nhập vào cơ thể hắn, trên thân thể hắn hiện ra hồn hỏa màu xanh.

Đạo của hắn chính là Võ Hồn Chi Đạo!

Mỗi một Võ Hồn hiện ra bên cạnh hắn, đều có lai lịch phi phàm.

Những Võ Hồn này ít nhất đều sở hữu chiến lực đỉnh cấp Kiếp Tiên.

Năm con Thánh Thú Võ Hồn quý giá nhất, mỗi con đều sở hữu uy năng của Trường Sinh Giả, hơn nữa mỗi con Thánh Thú Võ Hồn đều có năng lực thiên phú đặc biệt riêng.

Sau khi hợp thể với hắn, một mình hắn tương đương với vài vị Trường Sinh Giả.

Võ Hồn Chi Đạo của hắn về phương diện chiến lực thuần túy, bẩm sinh đã mạnh hơn rất nhiều so với 'Đại Đạo Trường Sinh Giả' thông thường. "Cũng có chút thú vị, nhưng...

Trường Sinh chi đạo trình độ này, muốn đối phó ta Bá Tống, còn xa mới đủ!" Bàn Cầu Đại Lão khoanh tay, lãnh đạm nói. "Không không không, Trường Sinh chi đạo sáu hợp nhất đáng sợ này, đủ để 'hành hạ' tôi đủ kiểu rồi." Tống Thư Hàng thầm 'co rúm' trong lòng.

Trong không gian trường lực, Bàn Cầu Đại Lão hơi ngẩng đầu.

Sau lưng hắn, một thông đạo đen kịt, tuyệt vọng, đáng sợ mở ra.

Từ thông đạo này, sức mạnh đen như dầu mỏ trào ra, bao quanh Bàn Cầu Đại Lão.

Dưới ý chí của Bàn Cầu Đại Lão, những Cửu U Tà Năng này dung nhập vào cơ thể hắn, hiện thực hóa ra một hình thái pháo đài chiến tranh đáng sợ sau lưng hắn!

Trong pháo đài chiến tranh có hàng vạn nòng pháo vươn ra, khóa định Nguyệt Như Hỏa cư sĩ. "Thông đạo Cửu U và Cửu U Tà Năng này ư?!" Các đại lão đang âm thầm quan chiến đều ngớ người.

Bá Tống Huyền Thánh, vậy mà có thể thao túng Cửu U Tà Năng?

Cửu U Tà Năng và linh lực của tu luyện giả hiện thế, là hai loại sức mạnh hoàn toàn đối lập.

Nếu tu luyện giả hiện thế tiếp xúc với Cửu U Tà Năng, tu luyện tà năng, sẽ đọa lạc thành Cửu U Tà Ma.

Linh lực và Cửu U Tà Năng không thể cùng tồn tại.

Bá Tống Huyền Thánh đã nhiều lần sử dụng linh lực khi Hiển Thánh giảng pháp, cộng thêm công đức chi lực đáng sợ phía sau Bá Tống Huyền Thánh, theo lý mà nói, hắn và Cửu U Tà Năng phải hoàn toàn bài xích nhau mới đúng chứ! "Khoan đã, 'thánh hiệu' thứ hai của Bá Tống Huyền Thánh, là Bá Nho Huyền Ma!" Có người đột nhiên nhớ ra thánh hiệu này.

Lần giảng pháp Hiển Thánh thứ hai của Bá Tống Huyền Thánh, không chỉ mang lại lòng từ bi 'tình mẹ' cho Chư Thiên Vạn Giới, mà còn đồng thời Hiển Thánh đồng bộ ở Cửu U thế giới và hiện thế, đoạt lấy ma hiệu Bá Nho Huyền Ma. "Chẳng lẽ Bá Tống Huyền Thánh đã khắc phục được vấn đề linh lực, công đức chi lực và Cửu U Tà Năng không thể cùng tồn tại?

Hắn vừa có thể nắm giữ linh lực, vừa có thể sử dụng Cửu U Tà Năng?" Càng tìm hiểu về Bá Tống Huyền Thánh, càng phát hiện hắn thâm sâu khó lường!

Từ góc nhìn hiện tại, Bá Tống tuyệt đối là một tồn tại đủ để ngang hàng với Nho Gia Thánh Nhân, Thiên Đế Thiên Đình viễn cổ. "Nói mới nhớ, phân thân của Bàn Cầu Đại Lão còn có thể điều động Cửu U Tà Năng sao?

Hắn vẫn là Cửu U Chi Chủ à?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch Tiền Bối Two lắc đầu: "Vấn đề này, cần phải bắt phân thân của Bàn Cầu qua nghiên cứu một chút, sau đó mới có thể trả lời cậu." "Tri thức chính là sức mạnh!" Bàn Cầu Đại Lão đưa tay, giơ ngón trỏ lên, nhẹ nhàng vẫy một cái.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số pháo hỏa, vô số luồng sáng đen kịt, bắn về phía Nguyệt Như Hỏa cư sĩ. "Cửu U Tà Năng?" Đối diện, Nguyệt Như Hỏa cư sĩ không hề hoảng sợ.

Sau lưng hắn hiện ra một con Thánh Thú Võ Hồn, đó là một con Quang Mang Kỳ Lân.

Ánh sáng của Kỳ Lân có tác dụng khắc chế tà ác, xua tan bóng tối – đây là sức mạnh khắc chế Cửu U Tà Năng.

Sức mạnh của hai bên lần thứ hai đối kháng trực diện.

Pháo hỏa tà năng và sức mạnh Quang Huy Kỳ Lân giao thoa.

Sức mạnh cấp Trường Sinh Giả va chạm, bùng nổ, lóe sáng, tiêu diệt...

Cả hai bên đều đang phô trương 'cơ bắp' mạnh mẽ của mình trước thế giới.

Bởi vậy, đây thực chất là một trận thi đấu thể hình đặc biệt.

Dưới sự che chở của sức mạnh Bạch Tiền Bối Two, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Thông Nương xem rất say mê.

Tống Thư Hàng lại khác hẳn mọi khi, rơi vào trầm mặc.

Không phải vì Bạch Long Tỷ Tỷ và ngốc mao của Sở Các Chủ đang giao chiến trên đỉnh đầu cậu, mà là cậu cảm nhận được một loại biến hóa ẩn giấu trong cục diện chiến đấu. "Bạch Tiền Bối, bên cạnh Bàn Cầu Đại Lão có thứ gì đó đang biến đổi phải không?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch Tiền Bối Two bên cạnh. "Ừm." Bạch Tiền Bối Two gật đầu nói: "Khi hắn dẫn động Cửu U Tà Năng, có một cơ chế nào đó giữa trời đất đã bị kích hoạt." Cảm giác giống như một chương trình đã được thiết lập từ trước, khi Bàn Cầu dẫn động sức mạnh Cửu U Tà Năng nhập thể, nó đã bị kích hoạt. "Tinh tú trên bầu trời, có phải đã trở nên sáng hơn một chút không?" Bên cạnh, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng. "Ế?

Khoảng cách giữa chúng ta và Bàn Cầu Đại Lão, có phải đang bị kéo giãn ra không?" Vũ Nhu Tử nghi hoặc nói.

Thế giới... dường như bắt đầu biến hóa.

Và chìa khóa của sự biến hóa, chính là khoảnh khắc Bàn Cầu Đại Lão mở 'Thông đạo Cửu U'!

Hành động liên thông với thế giới Cửu U của Bàn Cầu đại lão giống như một tín hiệu, kích hoạt một loại trình tự đã được thiết lập từ sớm.

Chương 2600

Những vì sao trên bầu trời trở nên rõ ràng và sáng ngời... phảng phất như đang liên tục ném 'tinh lực' xuống.

Thế giới Sao Hỏa dường như đang biến lớn, ví dụ như hiện tại, khoảng cách giữa Bàn Cầu đại lão và cư sĩ Nguyệt Như Hỏa cùng mọi người đang bất tri bất giác bị kéo dài ra. "Sao Hỏa rốt cuộc cũng bắt đầu phồng lên rồi sao?" Vũ Nhu Tử hai mắt sáng rực nói.

Bạch tiền bối Hai vươn ngón tay nhẹ nhàng chọc chọc mặt đất, lắc đầu nói: "Bản thân tinh thể không hề phồng lên... nhưng không gian lại đang mở rộng theo một phương thức cổ quái." Sau đó, Bạch tiền bối Hai dùng lượng lớn kiến thức tu chân chuyên nghiệp và kiến thức không gian để giải thích nguyên lý 'mở rộng' không gian bên trong thế giới Sao Hỏa.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng nhỏ giọng nói: "Cái đó, Bạch tiền bối... về nguyên lý vừa rồi, ngài có thể dùng phương thức mà tôi có thể nghe hiểu để quy nạp đơn giản một chút không?" Bạch tiền bối Hai: "......" "Tri thức chính là sức mạnh a." Tâm ma Xích Tiêu Kiếm nhân cơ hội nói: "Thư Hàng, cậu phải 'hảo hảo học tập, thiên thiên hướng thượng'.

Nếu cậu không học tập, tương lai cậu sẽ không thể hòa nhập vào chủ đề của chúng ta, ngay cả chúng ta đang nói cái gì cậu cũng nghe không hiểu." Thông Nương: "Good_good_study, day_day_up." Bạch Long tỷ tỷ đang định nhân cơ hội chêm vào một câu, kết quả bị bàn tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục bịt kín miệng rồng. "Tôi cũng muốn học tập cho giỏi a, nhưng thực lực của tôi tấn thăng nhanh như vậy, tôi cũng rất tuyệt vọng a." Tống Thư Hàng trầm giọng than thở.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm: "MMP!" "Quy nạp đơn giản, dùng phương thức tư duy mà cậu có thể lý giải để giải thích...

Cậu có thể áp dụng nguyên lý 'Pháp khí không gian Càn Khôn'.

Không gian bên trong Sao Hỏa giống như bị tròng thêm 'Pháp thuật không gian Càn Khôn', bề ngoài thể tích của nó không thay đổi, nhưng không gian bên trong tự thành thế giới Càn Khôn, không gian đang mở rộng." Lúc này, Bạch tiền bối Hai chậm rãi nói. "Vẫn là Bạch tiền bối đáng tin cậy nhất, nói như vậy là tôi có thể dễ dàng lý giải rồi." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Không học hành tử tế thì không thể lý giải kiến thức huyền ảo?

Tưởng rằng trên người tôi đeo nhiều 'phụ kiện' như vậy là đồ giả sao?

Bất quá, học tập vẫn là việc phải nghiêm túc đi học...

Bởi vì tri thức đã là thứ duy nhất hiện tại hắn có thể 'lưu trữ' làm tài sản!

Tài sản tinh thần cũng là tài sản.

Linh thạch và thiên tài địa bảo đều sẽ rời bỏ hắn mà đi, nhưng chỉ cần học tập, trên phương diện tinh thần hắn vĩnh viễn sẽ là một phú hào. "Trừ cái đó ra... linh khí Sao Hỏa đang tăng trưởng, tần suất tăng rất nhanh." Thạch Bi đạo hữu lên tiếng nói.

Bởi vì lượng lớn linh khí dũng mãnh hiện ra, dẫn dắt năng lượng ẩn tàng trong địa mạch Sao Hỏa.

Những năng lượng trong địa mạch này bắt đầu dung hợp, hóa thành 'linh mạch sơ hình', nếu cho chúng thêm vài trăm năm thời gian, là có thể sinh ra linh mạch chân chính.

Bụp ~ Bụp ~ Trong vùng đất phụ cận nhóm Tống Thư Hàng, đột nhiên có mầm non linh tinh trồi lên, nhanh chóng sinh trưởng.

Đây không phải là cỏ xanh hư ảo mọc ra khi cư sĩ Nguyệt Như Hỏa gảy đàn, mà là thực vật có sinh mệnh chân thực!

Khí tức sinh mệnh dũng mãnh hiện ra trên những mầm non này, hàng thật giá thật.

Dưới sự tư nhuận của linh khí thiên địa, những mầm non này sinh trưởng cực nhanh, trong thời gian ngắn đã trưởng thành đại thụ.

Lại có cây phi tốc nở hoa, kết quả, kết ra hạt giống.

Gió thổi tới, cuốn đi những hạt giống tân sinh, đưa chúng về phương xa, rơi xuống một vị trí khác trên thế giới, sinh trưởng. "Linh lực triều tịch đến rồi?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Vài tháng trước, hắn đã từng nghe các tiền bối trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' tán gẫu qua, sắp tới sẽ có một cái tu luyện thịnh thế, linh lực triều tịch buông xuống, linh khí trong thiên địa sẽ trở nên sung túc.

Sở các chủ ngốc mao trả lời: "Linh lực triều tịch toàn diện buông xuống hẳn là còn cần một ít thời gian...

Hiện tại đám linh lực đột nhiên hàng lâm này rất kỳ quái, cảm giác càng giống như núi lửa ấp ủ đã lâu bị bạo phát." Tống Thư Hàng nhìn về phía Bàn Cầu đại lão vẫn đang giao phong: "Xem ra, là thủ đoạn dự lưu của Thiên Đạo đã thệ thế." Dù sao đợt biến hóa này của thế giới Sao Hỏa tuyệt đối có liên quan đến Bàn Cầu đại lão.

Điểm này, đám đại lão vẫn luôn âm thầm bàng quan kia cũng rút ra kết luận tương đồng. "Sao Hỏa biến hóa, là bởi vì Bá Tống Huyền Thánh!

Lấy hắn làm trung tâm, gây ra biến cục của thế giới!" "Bá Tống Huyền Thánh muốn làm cái gì?

Động cơ hắn đột nhiên thay đổi Sao Hỏa là gì?" "Dẫm tại điểm Thiên Đạo sụp đổ để chứng đạo, e rằng hắn biết rất nhiều tình báo và manh mối mà chúng ta không biết." Ý thức của đám đại lão bàng quan bắt đầu âm thầm giao lưu.

Vốn dĩ bọn họ đều chỉ lẳng lặng bàng quan, không phát ngôn.

Nhưng cục diện biến hóa quá nhanh, những đại lão phóng ý niệm tới quan chiến này nhịn không được tổ chức thành một tổ thảo luận, bắt đầu thảo luận với tiền đề không quấy nhiễu chiến cục.

Thuận tiện nhắc tới, ý thức của Bạch Long tỷ tỷ, Sở các chủ cùng với Bạch tiền bối Hai cũng trà trộn vào trong tổ thảo luận này, yên lặng tiếp thu tin tức của tổ thảo luận.

Đây là cái group chat chỉ có 'Đại lão' mới có tư cách tiến vào, ngụy đại lão Tống Thư Hàng có cường độ thần thức còn chưa đạt tới ngưỡng cửa để tham dự trò chuyện.

Bất quá Tống Thư Hàng cũng không rảnh rỗi.

Lúc này, trong danh sách bạn tốt 'Tu Chân Liêu Thiên' của hắn, có vài người đang đồng thời liên hệ hắn. [Hồ bằng cẩu hữu] Thiên Đế: "[Tin nhắn thoại] Tống tiền bối, anh có phải lại đang gây chuyện đó không?" Chức năng tin nhắn thoại là 'chức năng nội bộ' sau khi hệ thống 'Tu Chân Liêu Thiên' thăng cấp lần này, trước mắt chỉ mở ra cho một bộ phận thành viên 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Thiên Đế chính là một trong những thành viên test nội bộ.

Tống Thư Hàng hơi sững sờ.

Thiên Đế hiện tại đang ở Trái Đất?

Trên đảo Linh Vũ Điệp.

Vì sao cô ta lại đột nhiên gửi tin nhắn chất vấn hắn?

Lược suy tư, trong lòng Tống Thư Hàng dâng lên một loại dự cảm không lành — chẳng lẽ, đang 'nội bộ phồng lên' không chỉ là Sao Hỏa?

Ngay cả Trái Đất mẫu thân cũng đang nội bộ phồng lên?

Tống Thư Hàng không lập tức trả lời Thiên Đế, hắn mở tin nhắn của vài vị thành viên khác gửi tới. [Thánh Đấu Sĩ vĩnh viễn online] Bắc Hà Tán Nhân: "Thư Hàng, thế giới Mặt Trăng ở hiện thế đột nhiên phồng lên cấp tốc, diện tích bên trong không ngừng kéo dài, linh khí đảo quán.

Việc này có liên quan đến cậu không?" [Mỹ Nhân Ngư] Ngư Kiêu Kiêu: "A Tống, 'Long Vương Điện' dưới đáy biển đột nhiên dị quang liên miên, bên cậu có manh mối tình báo gì không?" [Danh sách đen?

Hoàng Sơn mụ mụ] Hoàng Sơn Tôn Giả: "Thư Hàng, hiện thế có chút biến hóa, tiện nói chuyện không?" [Danh sách đen? [Hoàng Sơn má má] Hoàng Sơn Tôn Giả: (Lật bàn).

Vốn dĩ 'Danh sách đen' là không có xưng hào, thống nhất ghi chú là [Danh sách đen], sau đợt cập nhật hệ thống Tu Chân Liêu Thiên lần này, Long Lạc nữ sĩ tri kỷ đã tăng thêm chức năng xưng hào cho danh sách đen của Tống Thư Hàng. "Không chỉ là Sao Hỏa, ngay cả Mặt Trăng, Trái Đất hiện thế, đáy biển, đều xảy ra biến hóa." Tống Thư Hàng cảm giác đau não.

Có thể tưởng tượng, Trái Đất hiện thế bây giờ tuyệt đối loạn thành một đoàn.

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng bấm vào tên của Thiên Đế, gửi tin nhắn thoại nói: "E rằng là thiên địa..." Oanh ~~ Đằng xa, Bàn Cầu đại lão và cư sĩ Nguyệt Như Hỏa đột nhiên va chạm kịch liệt, không gian phát sinh chấn động!

Ngay cả nhóm Tống Thư Hàng đang ở trong pháp khí bảo hộ của

Bạch tiền bối Hai cũng bị chấn cho quay cuồng, đầu Tống Thư Hàng điên cuồng lắc lư theo chấn động. [Hồ bằng cẩu hữu] Thiên Đế: "Gì?" Việc này có liên quan đến ta? "Đang đại biến." Tống Thư Hàng ổn định cái đầu xong, tiếp tục nói.

Thiên Đế: "......" [Hồ bằng cẩu hữu] Thiên Đế: "Huy huy, Tống tiền bối, chúc mừng anh đã thành công mất đi ta đát ~ Giữa chúng ta, tình nghĩa đôi ngả đôi đường." Tống Thư Hàng vẻ mặt mộng bức: "???" Trận 'chấn động không gian' vừa rồi uy lực khá mạnh, chấn hắn khó chịu, dẫn đến phản ứng đều chậm nửa nhịp.

Hắn nghĩ nửa ngày cũng không biết vì sao Thiên Đế đột nhiên lại đoạn tuyệt với hắn.

Tâm tư của phụ nữ quả nhiên không thể nắm bắt, cho dù là tuyệt đại cường giả Thiên Đế, ở phương diện này cũng không ngoại lệ. [Hồ bằng cẩu hữu] Thiên Đế: "Vốn dĩ khoảng thời gian này, ta còn đang suy tính xem khi nào thì trả lại chiến lợi phẩm trong tay ta cho Tống tiền bối.

Hiện tại, không có nữa đâu!

Tống tiền bối, anh không chỉ mất đi ta, càng phải vĩnh viễn mất đi chiến lợi phẩm trong tay ta." [Hồ bằng cẩu hữu] Thiên Đế: "Đát ~" Tống Thư Hàng: "!!!" Chiến lợi phẩm mà Thiên Đế nói, chỉ có một cái phân thân sắt thép của hắn! "Chờ chút, chờ chút ~ Tôi vừa nói sai cái gì sao?" Tống Thư Hàng bay nhanh trả lời. [Đinh ~ Tin nhắn đã gửi đi, nhưng bị đối phương từ chối nhận.

Mời thử gửi lại sau mười lăm ngày.] Một tiếng nhắc nhở hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Tống Thư Hàng: "......" Ngọa — nhìn trời, đây lại là chức năng mới gì mà ta không biết?

Chức năng này hắn hoàn toàn không hiểu rõ, cũng không biết 'Tu Chân Liêu Thiên' có loại năng lực này a! ...

Bên kia.

Trong đảo Linh Vũ Điệp.

Thiên Đế ngồi ở nơi bế quan của Linh Vũ Điệp Tôn Giả.

Cô một tay chống má, tay phải bay nhanh xử lý thỏa đáng những văn án cần xử lý trên đảo Linh Vũ Điệp — dù sao cô cũng là Thiên Đế, từng một tay thành lập Viễn Cổ Thiên Đình.

Hiện giờ quản lý một cái đảo Linh Vũ Điệp nho nhỏ, tự nhiên không thành vấn đề.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân vẫn chưa tỉnh táo, nhưng mấy ngày nay dưới sự quản lý của Thiên Đế, toàn bộ đảo Linh Vũ Điệp vẫn vận chuyển đâu vào đấy, không có xuất hiện sai sót chút nào.

Nhưng mà vừa rồi, không gian phụ cận đảo Linh Vũ Điệp chịu quấy nhiễu, linh lực thiên địa bạo trướng, trên đảo càng là mạc danh kỳ diệu xuất hiện một ít thực vật cổ quái.

Vũ Điệp Yêu của đảo Linh Vũ Điệp hoảng loạn chạy tới báo cáo việc này cho Linh Vũ Điệp Thánh Quân.

Thiên Đế thay thế Linh Vũ Điệp Thánh Quân trấn an Vũ Điệp Yêu và các thành viên khác trên đảo, cũng cố ý sắp xếp lịch trình của Lưu Kiếm Nhất kín mít, để hắn không có thời gian lười biếng, miễn cho hắn nhìn ra 'Vũ Nhu Tử' dị thường. "Thiên địa đại biến, cộng thêm Thiên Đạo sụp đổ, đối với ta mà nói cũng không phải chuyện xấu gì." Thiên Đế khẽ nói.

Ngoài ra, vừa rồi cô nhân cơ hội block Tống tiền bối mười lăm ngày.

Thời gian mười lăm ngày, đủ để cô thu hồi lại 'Thần Bí Đảo' — trong lúc đó cũng không cần lo lắng Tống Thư Hàng quấy nhiễu từ xa.

Sau khi xử lý xong sự kiện đột phát trên đảo Linh Vũ Điệp, Thiên Đế đứng dậy tiến vào nội thất nơi bế quan.

Tại nơi đó, Linh Vũ Điệp Thánh Quân vẫn đang ở trong trạng thái hôn mê.

Bất quá, thương thế của ngài ấy đã hoàn toàn điều chỉnh lại.

Thậm chí dưới các loại thánh dược tẩm bổ của Thiên Đế, Linh Vũ Điệp Thánh Quân ẩn ước còn béo lên một vòng.

Chương 2601

Lần này Linh Vũ Điệp Thánh Quân có thể nói là trong họa được phúc, sau khi tỉnh lại, cảnh giới của ngài ấy hẳn là sẽ nhảy vọt một đoạn.

Trong tình huống bình thường, Linh Vũ Điệp Thánh Quân lẽ ra đã sớm tỉnh lại.

Bất quá... dưới sự cố ý khống chế của Thiên Đế, ngài ấy tiến vào một loại trạng thái bế quan lĩnh ngộ chiều sâu, trong khi hấp thu dược lực thì thuận tiện bế quan luôn.

Thiên Đế tiếp theo phải hành động nhắm vào 'Thần Bí Đảo'.

Trong quá trình này, Linh Vũ Điệp Thánh Quân giữ trạng thái hôn mê sẽ càng có lợi cho hành động của cô. "Vạn sự đã chuẩn bị." Thiên Đế đổi thuốc trong mấy cái lư hương bên cạnh Linh Vũ Điệp Tôn Giả, vươn vai một cái, tâm tình vui vẻ. ********** Hiện thế?

Sao Hỏa. "Nói chứ, Vũ Nhu Tử.

Từ 'Thiên địa đại biến' này, nghe có chỗ nào cổ quái sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi — hắn cảm giác gần đây phương thức tư duy của Thiên Đế đang dần dần 'Vũ hóa', cho nên, có lẽ Vũ Nhu Tử có thể lý giải phương thức tư duy của Thiên Đế, cũng suy ngược ra được? "Không thành vấn đề a." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt. "Cho nên, quả nhiên không phải vấn đề của tôi." Tống Thư Hàng gật đầu. "Sai là cái thế giới này!" Thông Nương huy vũ nắm tay nhỏ. "Thế giới đã rất mệt mỏi rồi, đừng để nó gánh nồi nữa." Tóc đen còn dư lại của Tống Thư Hàng hóa thành một bàn tay nhỏ linh hoạt, nhẹ nhàng vỗ vỗ Thông Nương.

Không hiểu rõ thì cứ để sang một bên trước, sau này hãy nói.

Con mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng bắt đầu quan chú biến hóa của chiến cục.

Trận chiến giữa Bàn Cầu đại lão và cư sĩ Nguyệt Như Hỏa, cảm giác sắp sửa tiến vào hồi kết.

Chiến đấu giữa Trường Sinh Giả bình thường, một khi đánh nhau rất có khả năng sẽ là trận chiến khoáng thế, đánh vài năm thậm chí trên trăm năm đều có khả năng.

Cư sĩ Nguyệt Như Hỏa rất mạnh, trong đám Trường Sinh Giả cũng không tính là kẻ yếu.

Nếu là trong 'Thiên Đạo chi chiến' bình thường, cư sĩ Nguyệt Như Hỏa nói không chừng có thể đi được rất xa.

Nhưng Bàn Cầu đại lão là một ngoại lệ. "Gần xong rồi!" Bàn Cầu đại lão lơ lửng giữa hư không, chiến tranh bảo lũy khổng lồ vô cùng sau lưng tạm thời tắt lửa.

Theo hắn tính toán, lần này phân lượng cơ bắp thể hiện với 'Chư Thiên Vạn Giới' đã đủ.

Hắn không thể vì thể hiện thực lực bản thân mà khai báo hết tình hình thực tế của mình ra ngoài.

Nửa che nửa đậy mới là mị lực nhất. "Chiêu tiếp theo này, là một chiêu ấn tượng phi thường khắc sâu trong ký ức của ta...

Đã từng có người dùng nó đối phó với ta.

Nhưng cuối cùng, ta cười đến cuối cùng." Bàn Cầu đại lão khoanh tay trước ngực, trầm giọng nói.

Đối diện, cư sĩ Nguyệt Như Hỏa thần tình ngưng trọng. "Hôm nay, ta sẽ dùng chiêu này để định thắng bại giữa ngươi và ta." Dứt lời, Bàn Cầu đại lão đưa tay chộp một cái trên người mình.

Một đoàn 'kim loại lỏng' bị chộp xuống.

Hắn tiện tay ném đi, kim loại lỏng hóa thành một cánh cửa không gian ổn định trước mặt hắn.

Cửa không gian giống như tấm gương, mặt kính đen kịt một mảnh.

Cư sĩ Nguyệt Như Hỏa đối diện lập tức cảm giác mình bị ẩn ẩn khóa định, hắn lập tức sử dụng sức mạnh không gian, liên tục chuyển đổi vị trí.

Nhưng loại cảm giác khóa định kia cứ như giòi trong xương, như hình với bóng!

Trong đám đại lão Chư Thiên Vạn Giới đang âm thầm quan chiến, có vài vị đột nhiên cảm giác cả người khó chịu — phương thức chiến đấu này của 'Bá Tống Huyền Thánh' lại lặng lẽ gợi lên một ít hồi ức thống khổ của bọn họ.

Chẳng lẽ là phương thức chiến đấu đó? "Nha, đánh đánh đánh đánh đánh!" Bàn Cầu đại lão đột nhiên nhiệt huyết sôi trào rống to một tiếng, vô số pháo hỏa trong chiến tranh bảo lũy sau lưng hắn trút xuống cửa không gian dạng gương kia.

Đồng thời, Bàn Cầu đại lão huyễn hóa ra ba đầu sáu tay.

Quyền, chưởng, chỉ, trảo, trửu kích (đánh cùi chỏ)...

Đủ loại thần kỹ không ngừng oanh kích về phía cửa không gian dạng gương.

Cùng thời gian, bên cạnh cư sĩ Nguyệt Như Hỏa, có hơn hai mươi cái thông đạo không gian đột nhiên phù hiện.

Vô số pháo hỏa, nấm đấm đáng sợ, chưởng kích, chỉ pháp, trảo công điên cuồng oanh lên người hắn.

Loại vận dụng không gian tinh diệu này, ngay cả Trường Sinh Giả cũng không cách nào né tránh, chỉ có thể bị động chịu đòn. [Quả nhiên là loại thủ đoạn này!] Mấy vị đại lão quan chiến trong bóng tối đau dạ dày.

Bọn họ không khỏi hồi tưởng lại Nho gia Thánh nhân đã từng...

Trừ việc 'Hoài thai ngưng thị' ra, năm đó cũng có không ít đại lão bị Nho gia Thánh nhân dùng một bộ 'Cửa không gian + Tổ hợp quyền' này đánh cho co giật.

Pháo hỏa oanh tạc và liên kích Bàn Cầu nhiệt huyết kéo dài hơn mười phút mới dừng lại.

Cư sĩ Nguyệt Như Hỏa chung quy không thể chống đỡ được, thua trận dưới sự nhiệt huyết bất thình lình của Bàn Cầu đại lão. "Ngươi thua." Bàn Cầu đại lão huyền phù giữa hư không, thu hồi ba đầu sáu tay.

Tiếp đó, hắn ngẩng đầu bá khí nói: "Ta là Bá Tống, ta tùy thời tiếp nhận hết thảy khiêu chiến!" ...

Tống Thư Hàng: "!!!" Không, tôi không phải, tôi không có, đừng nói bậy a!

Tôi hiện tại vẫn chỉ là một tiểu tu sĩ thất phẩm tấn thăng bát phẩm thất bại, tôi còn chưa muốn chết a!

Lúc này Tống Thư Hàng giống như một con Husky bị đẩy lên bảo tọa Lang Vương, đối mặt một đám bạo lang hai mắt phát lục, hắn không thể không ngửa mặt lên trời trường khiếu, phát ra tiếng sói hú — nhưng trong lòng thì đã sớm túng thành một đoàn.

Bạch tiền bối Hai bên cạnh xem xong một màn này, một tay che trán, nhẹ nhàng day day mi tâm của mình — Bàn Cầu bá khí, nhiệt huyết như vậy, quả nhiên làm ngài không thích ứng nổi!

Bất quá, lại cũng ngoài ý muốn thú vị? "Cháy quá!" Vũ Nhu Tử hai mắt sáng rực.

Chiêu liên kích vừa rồi của Bàn Cầu đại lão khiến cô cảm giác nhiệt huyết sôi trào. "Tống tiền bối, nhân lúc Bàn Cầu đại lão còn đang là acc clone của anh, chúng ta khi nào thì lừa lấy chiêu này từ chỗ hắn đi!" Vũ Nhu Tử đề nghị.

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: "Cô ngay cả năng lực không gian còn chưa nắm giữ, học kiểu gì?" "Cũng đúng." Vũ Nhu Tử tiếc nuối nói.

Năng lực không gian a, thật là thiên phú làm cô hâm mộ.

Khi nào thì cô cũng có thể xuất sắc giống như Bạch tiền bối, lúc thất phẩm đã thức tỉnh thiên phú không gian? "Bất quá, tư duy này của Vũ Nhu Tử là khả thi." Tô Thị A Thập Lục nâng đầu Tống Thư Hàng nói: "Nhân lúc ký ức của Bàn Cầu đại lão còn chưa khôi phục, chúng ta có thể học thêm chút kỹ xảo và kiến thức hữu dụng từ trên người hắn, tương lai nói không chừng có thể dùng tới.

Bất quá trong lúc đó phải cẩn thận, đừng kích thích đến hắn, miễn cho hắn đột nhiên khôi phục ký ức." "Có đạo lý." Tống Thư Hàng lược suy tư, đột nhiên mắt sáng lên: "Bàn Cầu đại lão thân là chúa tể Cửu U, hắn nhất định thu thập lượng lớn tài phú.

Nói không chừng, chúng ta có thể thử xem phương diện này, xem hắn còn có ký ức về phương diện tài phú hay không.

Chúng ta tiện tiếp nhận di sản của Cửu U Cầu đại lão!" Khi nhắc tới tài phú, cả người Tống Thư Hàng đều hưng phấn lên — đây là di chứng của 'Khắc kim nhất kích', mỗi tu sĩ sau khi dùng xong Khắc kim nhất kích, khát vọng đối với tài phú sẽ tăng lên tới trình độ không thể tự khống chế, trở thành tù binh của tài phú. "Chủ ý hay!" Thông Nương cũng kích động lên.

Bên cạnh, Bạch tiền bối Hai cười phong khinh vân đạm.

Tài phú Bàn Cầu để lại?

Kia đã sớm là vật trong túi của ngài.

Bất quá, Bạch tiền bối Hai cũng không chuẩn bị chọc thủng mộng đẹp của Tống Thư Hàng.

Dù sao, người sống cần phải có lý tưởng và mộng tưởng, người nếu mất đi mộng tưởng, khác gì cá mặn?

Cho dù là Tống Thư Hàng, cũng có quyền lực làm một giấc mộng đẹp không thực tế...

Dù sao hiện tại Cửu U chỉ có một chúa tể là ngài, nếu Tống Thư Hàng và những người khác lập đội đi thế giới Cửu U tìm kiếm di sản Bàn Cầu, có ngài bảo kê, cũng sẽ không có nguy hiểm lớn.

Nếu đến lúc đó tâm tình ngài tốt, cũng có thể chừa lại một phần chín trâu mất sợi lông tài vật, cho Tống Thư Hàng một cái an ủi.

Ngoài ra...

Bạch tiền bối Hai nhìn Bàn Cầu bá khí trong chiến cục, khóe miệng nhếch lên — ngài cảm giác mình có thể lại thuận nước đẩy thuyền một đợt.

Gia tăng độ tin cậy cho việc 'Bàn Cầu là Bá Tống'.

Trong chiến cục.

Bàn Cầu đại lão thắng lợi cũng không ra tay độc ác với cư sĩ Nguyệt Như Hỏa.

Có lẽ, là bởi vì tiếng đàn trước đó của cư sĩ Nguyệt Như Hỏa đã làm hắn động lòng?

Thủ thắng ván đầu, sau khi vén màn 'Thiên Đạo Bất Hủ chi chiến' cho tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới, Bàn Cầu đại lão bá khí đứng giữa hư không, duy trì tư thái cao ngạo của 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Tại eo hắn, cái đai lưng đen kịt tản mát ra 'khí tức Bá Tống' nhàn nhạt.

Nhưng Bạch tiền bối Hai cho rằng quang như vậy còn xa mới đủ.

Bạch tiền bối Hai vươn tay nhẹ nhàng khều một cái, một tấm 'ngân bài' nho nhỏ rơi vào trong tay Bàn Cầu đại lão.

Bàn Cầu đại lão hơi sửng sốt, nhón lấy tấm ngân bài này. [Đây là cái gì?] Hắn hơi cảm ứng, sau đó liền cảm ứng được khí tức của 'bản thể' từ trên đó.

Là bảo vật bản thể cho hắn?

Vì thế, Bàn Cầu đại lão cẩn thận từng li từng tí thu hồi tấm 'ngân bài' này.

Mà ngay trong sát na hắn thu hồi ngân bài, đám đại lão Chư Thiên Vạn Giới đang âm thầm quan chiến, từ trên người Bàn Cầu đại lão nhìn thấy năm cái 'Thánh hào'.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma cùng với thánh hào mới nhất — Bá Diệt!

Năm cái thánh hào toàn bộ sở hữu tính chất 'Trong thiên hạ không ai không biết quân', giống như Bàn Cầu đại lão bá khí lẫm liệt hiện tại, có loại áp bách cảm trấn áp một đời.

Chương 2602

Bạch tiền bối Hai ẩn tàng trong bóng tối mỉm cười, giấu kín công và danh.

Món đồ chơi nhỏ này, là món đồ chơi nhỏ do Bạch hiện thế phát minh ra, tên là đạo cụ nhỏ 'Một phím đổi Thánh hào'.

Lúc trước khi Bạch tiền bối hiện thế ngụy trang thành Tống Thư Hàng thì đã từng sử dụng qua đạo cụ nhỏ này.

Bạch tiền bối Hai gần đây có liên hệ phi thường mật thiết với Bạch tiền bối.

Sau khi ngài lấy được phương pháp chế tạo món đồ chơi nhỏ này từ chỗ Bạch hiện thế, liền liên kết nó với đạo cụ nhỏ 'áp chế thánh hào' trên người Tống Thư Hàng.

Như vậy, 'Thánh hào' mà bản thể Tống Thư Hàng bên này áp chế, sẽ có thể thông qua đạo cụ nhỏ này, chiếu rọi lên người Bàn Cầu.

Hoàn mỹ!

Bạch tiền bối Hai càng ngày càng mong đợi diễn biến tiếp theo.

Nếu Bàn Cầu vẫn luôn không thể khôi phục ký ức bản thân, hắn sẽ vẫn luôn thay thế Tống Thư Hàng chinh chiến, treo lên đánh những kẻ không phục của Chư Thiên Vạn Giới.

Nhưng Bàn Cầu hiện tại thân là 'Phân thân Chúa tể Cửu U', chú định là không thể kế thừa Thiên Đạo.

Như vậy, nếu đến cuối cùng, quy tắc Thiên Đạo phải chọn lựa Thiên Đạo nhiệm kỳ kế tiếp như thế nào? "Bạch tiền bối... ngài vừa rồi làm cái gì vậy?" Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi.

Vì sao trên người Bàn Cầu đại lão đột nhiên hiện ra năm cái thánh hào của hắn? "Đừng vu khống ta, ta cái gì cũng chưa làm." Bạch tiền bối Hai vẻ mặt thành khẩn nói.

Tống Thư Hàng: "......" Mà đối diện.

Sau khi tiếp thu đạo cụ nhỏ do 'bản thể' đưa tới, Bàn Cầu chịu sự cổ vũ to lớn!

Điều này đại biểu cho việc 'bản thể' của hắn đang ủng hộ hành động của hắn.

Trong trận tranh đoạt 'Thiên Đạo Bất Hủ' này, bất luận kẻ nào muốn khiêu chiến bản thể, đều phải đạp qua thân thể hắn trước!

Bàn Cầu đại lão lược suy tư, bá khí tuyên bố: "Bảy ngày!

Ta biết các ngươi đang nhìn ta, cho nên, ta cho các ngươi thời gian bảy ngày.

Bảy ngày tiếp theo, ta sẽ ở lại chỗ này, ở chỗ này chờ các ngươi tới khiêu chiến ta!" Đã muốn chiến, thì chiến ra một số liệu xinh đẹp!

Bàn Cầu đại lão chuẩn bị trong bảy ngày này, đào thải thêm một bộ phận người cạnh tranh. ... "Bảy ngày, Bạch tiền bối, chúng ta phải tiếp tục ở lại chỗ này quan chiến sao?" Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi. "Vẫn là thôi đi, tiếp theo chúng ta dùng phương thức quan chiến từ xa, liên tục quan chú chiến cục bên phía Sao Hỏa đi." Bạch tiền bối Hai lắc đầu. "Ừm." Tống Thư Hàng gật đầu.

Trên thực tế, hắn cũng muốn về Trái Đất một chuyến trước.

Theo tin nhắn của Hoàng Sơn tiền bối, Thiên Đế, hiện tại lục địa, hải dương Trái Đất, còn có Mặt Trăng đều xuất hiện biến hóa.

Hắn chuẩn bị trở về thu thập tình hình hiện thế.

Dưới sự biến hóa cực lớn đột ngột này... hiện thế e rằng đã loạn thành một đoàn rồi đi?

Có thể tưởng tượng, hiện thế tiếp theo, họa phong chỉnh thể đều sẽ xoay chuyển.

Khi nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lôi Hoàng Sơn mụ mụ trong danh sách 'Tu Chân Liêu Thiên' ra: "Hoàng Sơn tiền bối, Trái Đất hiện tại cụ thể có biến hóa gì không?" "Ừm, hoàn cảnh tốt hơn rất nhiều.

Diện tích phủ xanh gia tăng không ít." Hoàng Sơn tiền bối nửa ngày sau, bình tĩnh trả lời một câu.

Tống Thư Hàng: "......" Cho nên, cái gọi là thế giới biến hóa kỳ thực là một câu chuyện bảo vệ môi trường? ...

Tống Thư Hàng lặng lẽ chôn một thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao' làm tọa độ tại nơi sâu trong Sao Hỏa, sau đó hắn thông qua Thế giới Hạch Tâm trung chuyển, mang theo hình chiếu của Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối Hai, trở về Trái Đất hiện thế.

Bàn Cầu đại lão mang trong mình ngũ đại bá ấn, khoanh tay trước ngực, ở lại Sao Hỏa.

Hắn giống như một vị tuyệt thế Bá Vương, ở nơi này chờ đợi dũng sĩ đến khiêu chiến!

Cư sĩ Nguyệt Như Hỏa bại trận trong màn mở đầu 'Thiên Đạo tranh đoạt chiến', lúc này ngồi xếp bằng tại chỗ, yên lặng khôi phục thương thế.

Hắn cũng không vội vã rời đi, mà lựa chọn ở lại...

Tiếp theo, sự tích 'Bá Tống Huyền Thánh' nghênh chiến người khiêu chiến của Chư Thiên Vạn Giới tại Sao Hỏa, hắn nguyện làm người chứng kiến!

Trong quá trình chứng kiến, thuận tiện chờ những kẻ thất bại khác tới xếp hàng ngồi cùng hắn.

Mùi vị thất bại này, không thể một người yên lặng nhấm nháp, cần phải có người chia sẻ.

Chỉ cần người chia sẻ thất bại nhiều lên, là có thể làm phai nhạt bi thương thất bại.

Cùng buồn với người buồn, là một loại mỹ đức — khóc, đều khóc cho ta! ...

Không bao lâu sau, tin tức Bá Tống Huyền Thánh thủ thắng 'Bất Hủ chi chiến', nhanh chóng truyền bá ra tại các vị diện thế giới trong Chư Thiên Vạn Giới.

Côn Vương trong 'Danh sách đen 2' của danh sách bạn tốt Tống Thư Hàng, yên lặng tiềm phục nơi biển sâu, biểu tình nghiêm túc.

Hắn cũng là một thành viên trong đám đại lão quan chiến trận Sao Hỏa.

Kể từ mấy hôm trước khi hắn truy đuổi Bạch Cốt Tiên Cơ mưu đoạt "Bạch Hoàng Kinh", không biết vì sao bị Bá Tống Huyền Thánh thêm vào 'Danh sách đen 2', hắn vẫn luôn âm thầm quan chú Bá Tống Huyền Thánh.

Lần này, hắn xem hết toàn trình màn show cơ bắp của 'Bá Tống Huyền Thánh' và 'cư sĩ Nguyệt Như Hỏa', trong cơn đau bụng và cả người co giật, nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh dùng thủ đoạn của Nho gia Thánh nhân, đánh tan cư sĩ Nguyệt Như Hỏa!

Quá mạnh!

Thực lực Bá Tống Huyền Thánh thể hiện ra trên Sao Hỏa, căn bản không giống một tân Trường Sinh Giả 'vừa chứng đắc trường sinh chi đạo' — tuyệt đối là đang áp ức cảnh giới, cũng tính toán tốt thời gian chứng đạo trường sinh! [Nắm giữ 'Hoài thai ngưng thị', lại tinh thông

Nho gia Thánh nhân 'Tri thức chính là sức mạnh' không gian ẩu đả.

Còn có vị Tiên Tử phụ kiện trên người hắn kia... phân minh là vị nữ đệ tử Nho gia Thánh nhân yêu thương nhất.] Côn Vương yên lặng bắt đầu phân tích tư liệu 'Bá Tống Huyền Thánh'.

Chư Thiên Vạn Giới, rất nhiều người đều đang suy đoán lai lịch Bá Tống Huyền Thánh.

Hiện tại, Côn Vương cảm giác mình đã suy đoán ra chân tướng. [Nho gia Thánh nhân chuyển thế, tên này tuyệt đối là Nho gia Thánh nhân sống ra đời thứ hai!] Côn Vương nghiến răng nghiến lợi nói.

Nếu không phải Nho gia Thánh nhân chuyển thế, sao có thể điếu đến như thế? [Ta phải đi Nho gia âm thầm thăm dò tin tức một chút.] Trong lòng Côn Vương thầm nghĩ.

Nếu Bá Tống Huyền Thánh thật là Nho gia Thánh nhân chuyển thế, vậy nội bộ Nho gia nhất định sẽ có tình báo.

Mà nếu chứng minh được Bá Tống Huyền Thánh chính là Nho gia Thánh nhân chuyển thế...

Vậy trận chiến 'tranh đoạt Bất Hủ' lần này, liền không có ý nghĩa gì.

Hắn không có hứng thú lại sáp mặt lên, bị Nho gia Thánh nhân treo lên đánh lần thứ hai.

Lược suy tư, Côn Vương vươn đầu lưỡi, nhả ra một cỗ 'Kiếp Tiên Bất Diệt Kim Thân'.

Trong bụng Côn Vương tự thành một giới, là nơi hắn lưu trữ bảo vật.

Cũng chính là nói...

Côn Vương là thuộc về loại đại lão bị giết thì sẽ bạo trang bị, phi thường soái khí.

Thứ Côn Vương nhả ra, là một cỗ thân thể Kiếp Tiên Nho gia — chính là một tôn trong mười ba Kiếp Tiên của Nho gia.

Hơn nữa, cỗ Kiếp Tiên Bất Diệt Kim Thân này cực kỳ đặc thù.

Tuy rằng đã không còn thần hồn, nhưng cỗ Bất Diệt Kim Thân này cũng không chết đi, tràn ngập sinh cơ.

Có thể nói là người thực vật cấp bậc Kiếp Tiên của Tu Chân Giới.

Côn Vương tế xuất cỗ thân thể này, âm thầm thi pháp, ký thác một luồng ý thần của mình vào trong cỗ Bất Diệt Kim Thân này, tiềm phục ở sâu trong kim thân, không bị bất luận kẻ nào phát giác.

Một lát sau, cỗ kim thân mười ba Kiếp Tiên Nho gia này chậm rãi mở mắt. "Đi thôi." Côn Vương gọi.

Đi Nho gia thăm dò tin tức nội bộ, Bá Tống Huyền Thánh rốt cuộc có phải 'Nho gia Thánh nhân' chuyển thế hay không!

Cỗ kim thân mười ba Kiếp Tiên này hơi gật đầu, bên hông đeo trúc kiếm, há mồm nhả ra một chuỗi bong bóng.

Cửa không gian mở ra.

Kiếp Tiên kim thân đứng dậy tiêu sái bước vào cửa không gian, biến mất không thấy.

Cho dù là một người thực vật, nhưng soái và tiêu sái đã dung nhập vào trong xương cốt Kiếp Tiên Nho gia, nhất cử nhất động đều tràn ngập ý vị tiêu sái.

Côn Vương nhắm mắt lại lần nữa, chiếu ý thức đến Sao Hỏa, bàng quan những khiêu chiến mà 'Bá Tống Huyền Thánh' phải đối mặt trong bảy ngày tiếp theo!

Trong cửa không gian.

Thân thể mười ba Kiếp Tiên chậm rãi đi về phía trước, mục đích địa là vị trí Nho gia hiện thế mà Côn Vương đã sớm thiết lập tốt.

Nhưng đi tới đi tới, đột nhiên, thông đạo không gian nửa đường phân nhánh.

Một luồng ý thần của Côn Vương: "???" Vì sao thông đạo không gian lại đột nhiên phân nhánh?

Hơn nữa, tại chỗ giao lộ không gian phân nhánh kia, phảng phất có một thứ gì đó đang hấp dẫn cỗ Kiếp Tiên kim thân này!

Chẳng lẽ là bảo vật gì sắp xuất thế?

Hơn nữa, là bảo vật có liên quan đến Nho gia?

Lược suy tư, Côn Vương liền ra quyết định — mười ba Kiếp Tiên kim thân, cất bước đi vào đường rẽ.

Nếu thật là bảo vật xuất thế, vậy bảo vật này nhất định là hữu duyên với hắn, nói không chừng là chí bảo có thể bù đắp tiếc nuối "Bạch Hoàng Kinh".

Chương 2603

Lùi một bước mà nói, cho dù là xảy ra ngoài ý muốn, cũng không sao cả.

Dù sao chỉ là một cỗ Kiếp Tiên kim thân Nho gia, cũng không phải thứ đồ trân quý gì.

Nếu cỗ Kiếp Tiên kim thân này không phải là 'Mười ba Kiếp Tiên Nho gia', đối với Côn Vương mà nói thậm chí căn bản không có giá trị sưu tầm.

Thông đạo không gian biến mất.

Kiếp Tiên kim thân bước vào hiện thế.

Oanh oanh oanh ~ Cách đó không xa, truyền đến tiếng vang chiến đấu.

Có người?

Một luồng ý thức của Côn Vương nhìn về phía trước, rất nhanh hắn liền nhìn thấy, tại vị trí cách đó không xa, có một vị Tiên Tử mặc nho y đang lâm vào khổ chiến với một tôn Cửu U Tà Ma cường đại. [Di?

Đây không phải là Tiên Tử phụ kiện của Bá Tống Huyền Thánh sao?

Cô ta sao lại xuất hiện ở chỗ này?] Côn Vương ngay lập tức nhận ra thân phận vị Tiên Tử này.

Tạo Hóa Tiên Tử đang chiến đấu ở đối diện, cũng nhận ra thân ảnh xâm nhập chiến cục.

Tạo Hóa Tiên Tử mấy hôm trước sau khi lấy được tin tức nơi cất giấu "Nho Điển" từ chỗ Tống Thư Hàng, liền một mình tới đây thu hồi "Nho Điển", mà cỗ Cửu U Tà Ma cường đại này chính là thú canh giữ "Nho Điển".

Ý thức của Tiên Tử quét qua thân ảnh đột nhiên xâm nhập kia.

Một khắc sau, thân hình cô cứng đờ...

Là Uyên Tử sư huynh.

Đối diện, một luồng ý thức của Côn Vương bay nhanh suy tư.

Sau khi đi tới nơi này, hắn rõ ràng cảm ứng được, nơi này có bảo vật sắp xuất thế, hơn nữa là chí bảo có liên quan đến Nho gia.

Mà Tiên Tử phụ kiện của Bá Tống Huyền Thánh, rõ ràng là muốn tới lấy bảo vật sắp xuất thế này. "Tuyệt vời!" Trong lòng Côn Vương dâng lên sự vui sướng to lớn.

Bảo vật Nho gia, bảo vật Bá Tống Huyền Thánh muốn lấy được...

Lập tức, sẽ phải biến thành bảo vật của hắn rồi!

Đoạt lại bảo vật từ trong tay Nho gia và Bá Tống Huyền Thánh, vui sướng gấp đôi, kích thích!

Nhân quả báo ứng, đây chính là nhân quả a.

Bá Tống Huyền Thánh ngăn cản hắn lấy "Bạch Hoàng Kinh" từ chỗ Bạch Cốt Tiên Cơ; Hiện tại, hắn sẽ đoạt lấy chí bảo Nho gia từ trong tay Bá Tống Huyền Thánh. "Hahahaha~" Kiếp Tiên kim thân rút trúc kiếm bên hông ra, sải bước về phía trước. [Trước bắt lấy Tiên Tử phụ kiện của Bá Tống đã!] Côn Vương thầm nghĩ trong lòng.

Trúc kiếm giơ cao lên...

Sau đó, chém về phía con Cửu U Tà Ma kia.

Cho dù là người thực vật, cỗ thân thể này, cũng đang kháng cự ra tay với 'Tạo Hóa Tiên Tử'!

Một kiếm này, nhanh như sấm sét, lực mạnh thế trầm — dù sao cũng là một kích Côn Vương chuẩn bị dùng để đánh lén Tạo Hóa Tiên Tử, bắt lấy cô!

Nếu năng lượng ẩn chứa trong một kích này phóng thích ra, đủ để hủy diệt một tòa thành.

Hiện tại, kiếm kích đủ để hủy diệt một tòa thành này, rắn chắc nện lên người Cửu U Tà Ma.

Cửu U Tà Ma đáng thương đang cắm đầu đấu pháp với Tạo Hóa Tiên Tử, không hề phòng bị đối với Kiếp Tiên kim thân lặng lẽ xuất hiện sau lưng.

Cho nên, hắn rắn chắc ăn một kích đâm sau lưng.

Kiếm vừa tiếp xúc với Tà Ma, trên eo lưng Cửu U Tà Ma cao lớn như ngọn núi nhỏ liền bị chém ra thương thế sâu có thể thấy được xương.

Ma huyết đen kịt như lũ quét trào ra.

Lại có nội tạng nương theo máu tươi trào ra, chảy đầy đất.

Font chữ Tống 72 thảm hào, in đậm!

Hơn nữa, kiếm thế của một kiếm này còn chưa đình chỉ.

Kiếm khí ẩn chứa trên trúc kiếm bạo phát, trực tiếp chém ngang lưng Cửu U Tà Ma! "Chi dát ~" Cửu U Tà Ma cực lớn phát ra một tiếng thảm khiếu không cam lòng, ầm ầm ngã xuống đất.

Thân thể khổng lồ bắt đầu thiêu đốt, trong nháy mắt liền hóa thành tro tàn, cái gì cũng chưa lưu lại.

Chỉ có ma khí di mạn trong không khí, quanh quẩn tiếng oán rống của Cửu U Tà Ma, chứng kiến dấu vết hắn đã từng tồn tại.

Côn Vương: "......" Khó khăn lắm mới tập trung sức mạnh một kích, cứ lãng phí như vậy.

Hơn nữa, hiện tại hắn bại lộ trước mặt Tạo Hóa Tiên Tử, mất đi cơ hội tốt để đánh lén.

Quan trọng hơn là, cỗ thân thể này căn bản không thể ra tay với 'Tạo Hóa Tiên Tử'!

Cho dù một luồng ý thức của Côn Vương cưỡng ép khu sử, cỗ Kiếp Tiên kim thân này tối đa chỉ tượng trưng nâng trúc kiếm trong tay lên một cái, liền không có động tác. [Nếu đã không có biện pháp bắt lấy Tiên Tử phụ kiện của Bá Tống...

Vậy thì tập trung tinh lực, đoạt lấy chí bảo Nho gia sắp xuất thế kia!] Côn Vương bình tĩnh lại, thầm nghĩ trong lòng.

Bắt lấy Tiên Tử phụ kiện không phải nhiệm vụ chính tuyến, chỉ là một cái chi nhánh thuận tiện, hoàn thành hay không đều không sao cả.

Chỉ cần hoàn thành cốt truyện chủ tuyến, hắn có thể đạt được tràn đầy vui sướng.

Nghĩ tới đây, Côn Vương lệnh cho kim thân Uyên Tử dừng lại, lấy bất động ứng đối Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử xoay người nhìn chằm chằm Kiếp Tiên kim thân, trong mắt cô lộ ra vẻ vui mừng, gọi: "Tống ~ A Bổn ~ Bổn ~" Côn Vương: "???" Ý gì?

Trong câu này ẩn chứa tin tức gì?

Côn Vương trầm tư, thử phân tích nội hàm của câu này. "A Ngốc ~ Ngốc?" Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, tiếp tục nói.

Kiếp Tiên Nho gia 'Uyên Tử' trước mặt cô vẫn không nhúc nhích.

Hai mắt huynh ấy không có tiêu cự, giống như cá mặn mất đi hào quang.

Thân thể huynh ấy có chút cứng ngắc, động tác không quá trôi chảy, dường như rất lâu chưa từng hoạt động qua.

Bất quá, loại khí tức sinh mệnh trên người huynh ấy, sẽ không sai. "Tống Bổn Bổn, ngốc ~ cốt đầu, a a a ~ a ~" Tạo Hóa Tiên Tử dường như bộ dáng rất vui vẻ, cô đứng trước mặt 'kim thân Kiếp Tiên Uyên Tử', thân thể không ngừng lắc lư trái phải, trong miệng phát ra một chuỗi từ ngữ ý nghĩa không rõ. [Nói tiếng người cho ta a!] Côn Vương cảm giác đau não.

Trực giác cấp bậc Trường Sinh Giả của hắn nói cho hắn biết, Tạo Hóa Tiên Tử hẳn là muốn truyền lại cho hắn một ít tin tức quan trọng — rất có khả năng là tin tức về chí bảo Nho gia sắp xuất thế.

Nhưng mà, một chuỗi 'Tống Bổn Bổn, Tống Ngốc Ngốc' này của cô căn bản không biết là ý nghĩa gì, hoàn toàn nghe không hiểu.

Lúc này, hắn cảm giác mình có thể cần một phiên dịch viên cấp bậc +∞.

Tạo Hóa Tiên Tử giống như ngọn cỏ nhỏ, vui vẻ lắc lư trước mặt kim thân Uyên Tử, trong miệng vẫn không ngừng phát ra đủ loại lời thoại cổ quái.

Giảng một cái, chính là hơn nửa giờ.

Ý thức Côn Vương khống chế 'kim thân Uyên Tử', từ đầu tới đuôi giữ vẻ trầm tĩnh. "Theo ta đến, biển sao trời mênh mông, thế hệ một lòng hướng về phương xa.

Mộng vẫn còn, ngoài năm ánh sáng, kiêu ngạo chưa bao giờ cho phép nói bại!" Rốt cuộc, Tạo Hóa Tiên Tử và Uyên Tử sư huynh ôn chuyện kết thúc.

Tiếp theo, thật vất vả mới từ trong miệng cô phát ra một câu lời thoại Côn Vương có thể nghe hiểu.

Tạo Hóa Tiên Tử một tay dắt cổ tay Uyên Tử sư huynh, một tay khác giơ cao lên, chỉ về phía vũ trụ tinh không. [Hẳn là bảo ta đi theo cô ta đi?] Côn Vương suy đoán — hắn dường như có thể loáng thoáng nghe hiểu ý nghĩa một ít phát âm của Tạo Hóa Tiên Tử. ...

Cứ như vậy, Tạo Hóa Tiên Tử mang theo tay đấm cường lực Kiếp Tiên Nho gia kim thân hiệu Côn Vương, tiến về phía nơi cất giấu "Nho Điển".

Trên đường đi khó khăn trùng điệp.

Nơi cất giấu "Nho Điển" này, hiển nhiên là do Cửu U Bàn Cầu đại lão năm đó tự tay thiết trí.

Nơi giấu bảo vật nằm trong một cái khe hở giữa hiện thế và thế giới Cửu U, trên đường có rất nhiều Cửu U Tà Ma canh giữ.

Giống như "Nho Điển" loại bảo vật trân quý này, trên đó ẩn chứa 'Đạo' của Nho gia Thánh nhân, cho dù là Cửu U Bàn Cầu cũng sẽ không dễ dàng đi phá hủy nó.

Bởi vì nói không chừng bảo vật này, sẽ trở thành thời cơ để hắn thoát thân hoặc là bổ toàn Thiên Đạo.

Cho nên, hắn chỉ phong ấn "Nho Điển", giấu đi.

Cũng may lúc này, 'Cửu U Chúa Tể Cầu' đã biến mất.

Mất đi sự chống đỡ của bản thể Cửu U Bàn Cầu đại lão, phong ấn và hệ số nguy cơ ở nơi cất giấu "Nho Điển" này hạ thấp hơn phân nửa.

Lại thêm có Côn Vương — tay đấm cường lực tự dâng tới cửa này, Tạo Hóa Tiên Tử một đường hát vang tiến mạnh, thuận lợi xông qua trùng trùng quan ải, phá vỡ tầng tầng phong ấn.

Rốt cuộc...

Cô và 'kim thân Uyên Tử' hiệu Côn Vương đến đích.

Đây là một căn phòng hình tròn cảm giác khoa học kỹ thuật mười phần.

Ở trung ương căn phòng, có một cái tế đài, trên đó có một cây cột phong ấn hình tròn.

Thân cột trong suốt, bên trong rót đầy chất lỏng màu lam nhạt.

Bên trong cây cột, có một quyển sách tản ra quang huy nhàn nhạt, chìm nổi trong chất lỏng màu lam.

Phong cách phong ấn giống hệt Bàn Cầu đại lão dĩ vãng.

Ngoài ra, thuật thức của cột phong ấn này, giống như đúc với 'cột phong ấn' mà Bàn Cầu đại lão thiết kế Bạch tiền bối Hai, phong ấn ngài ấy cách đây không lâu.

Chương 2604

Bàn Cầu đại lão am hiểu phong ấn, thủ đoạn phong ấn thuật của hắn thậm chí còn ở trên Bạch tiền bối Hai.

Dưới sự phong ấn cường lực của hắn — cho dù là Bạch tiền bối Hai, cũng sẽ bị phong ấn tới năm ngàn năm lâu.

Côn Vương nhìn quyển 'sách' này, hai mắt tỏa sáng.

Cho dù cách cột phong ấn, hắn vẫn có thể cảm ứng được sự cường đại của quyển 'sách' này!

Đây tuyệt đối là một kiện chí bảo có thể so với "Bạch Hoàng Kinh"!

Rất có khả năng là bảo vật Nho gia Thánh nhân dùng lúc sinh tiền. [Quyển sách này, từ hôm nay trở đi, đổi họ Côn rồi!] Nội tâm Côn Vương vui sướng đến cực điểm.

Hắn khống chế kim thân Uyên Tử, sải bước về phía trước, bắt đầu tinh tế nghiên cứu cái 'phong ấn' này.

Tạo Hóa Tiên Tử đi theo bên cạnh hắn, đồng dạng ngồi xổm xuống nghiên cứu.

Nửa ngày sau.

Côn Vương tuyệt vọng ngẩng đầu.

Phong ấn này là vị đại lão nào làm?

Có cho người ta đường sống hay không?

Căn bản nhìn không ra là hệ thống tu luyện nào phong ấn, không phải Đạo, không phải Phật, không phải Ma, không phải Vu, không phải Yêu...

Cứ phảng phất không phải hệ thống tu luyện của thế giới này. [Nếu đã không cách nào phá vỡ cột phong ấn, vậy thì dứt khoát mang cả cái cột phong ấn đi, rồi lại tinh tế nghiên cứu!] Côn Vương thầm nghĩ trong lòng.

Hắn lui ra phía sau một bước, rút trúc kiếm, chém về phía đáy và đỉnh cột phong ấn, trực tiếp đào cả cái cột ra từ trong 'căn phòng'.

Quá trình rất thuận lợi, cột phong ấn bị thành công khai quật ra. "Hahahaha~" Côn Vương phát ra tiếng cười vui vẻ, vác cột phong ấn lên.

Sau đó, hắn xoay người, giao cột phong ấn vào trong tay Tạo Hóa Tiên Tử.

Côn Vương: "......" Nhật liễu bằng (Ngày con chó), mấy cái ý tứ?

Làm cái trứng gì thế này!

Côn Vương quả thực sắp vắt ra cả dầu gan cá!

Không thể ra tay với Tiên Tử phụ kiện của Bá Tống thì cũng thôi đi, cột phong ấn thật vất vả mới đào ra được thế mà còn phải vươn tay giao cho Tiên Tử phụ kiện...

Giá trị vui sướng lập tức từ 100 rơi xuống con số âm.

Nói tốt vui sướng gấp đôi, đến cuối cùng lại là một hồi công dã tràng.

Khó chịu, đau gan, dầu gan cá.

Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ tiếp nhận cột phong ấn có phong ấn "Nho Điển" từ trong tay Uyên Tử sư huynh, nhẹ nhàng vỗ vỗ thân cột — phong ấn này rất cường đại, là cấp bậc Cửu U Chúa Tể, cho dù là Trường Sinh Giả ra tay cũng rất khó giải khai.

Bất quá không quan hệ, có Tống Thư Hàng ở đây, phong ấn này có thể dùng 'tình yêu' để cảm hóa, giải khai.

Cô ôm cột phong ấn, vui vẻ xoay vài vòng, giống như bé gái đạt được món đồ chơi yêu thích.

Cũng chỉ có ở trước mặt sư huynh quen thuộc, cô mới có thể biểu hiện ra một mặt đáng yêu như thế.

Tạo Hóa Tiên Tử càng vui vẻ, Côn Vương đối diện lại càng khó chịu. [Chỉ có xuất động bản thể thôi!] Một luồng ý thức của Côn Vương thầm nghĩ trong lòng.

Cỗ Kiếp Tiên kim thân Nho gia này hoàn toàn không dựa vào được, muốn đoạt được cây cột phong ấn này, chỉ có thể để bản thể đích thân tới — chờ sau khi bản thể tới, vừa vặn có thể thuận thế bắt lấy luôn Tiên Tử phụ kiện của Bá Tống, nói không chừng có thể trở thành con bài chưa lật để giao phong với Bá Tống trong tương lai.

Ngay khi Côn Vương đang suy tư, trong hư không đột nhiên có một cánh cửa thế giới mở ra!

Không phải cửa không gian, mà là một cánh cửa không gian lối ra của một tiểu thế giới — đại biểu cho thực lực cấp Kiếp Tiên cửu phẩm, mà lối ra tiểu thế giới đại biểu cho một thổ hào tọa ủng tiểu thế giới.

Ngay sau đó, có bốn bóng người nối đuôi nhau đi ra từ trong cái tiểu thế giới này.

Hai nam hai nữ.

Một vị Tiên Tử tóc đen dài, dáng người cao gầy, hai chân trắng nõn thon dài.

Một vị Tiên Tử tóc ngắn ngang tai, dáng người nhỏ nhắn, quàng khăn quàng cổ Bạch Long.

Một vị tu sĩ tóc dài ngang lưng, mắt như sao trời, tư thế khuynh thành khuynh quốc.

Bởi vì khí chất ba bóng người này quá mức xuất sắc...

Dẫn đến bóng người thứ tư, theo bản năng sẽ bị người ta xem nhẹ lướt qua.

Côn Vương thật vất vả mới dời tầm mắt khỏi người vị tu sĩ tuấn mỹ kia, nhìn về phía người cuối cùng.

Vị này nhìn qua thường thường không có gì lạ, trên mặt đeo một cái mặt nạ tinh xảo, trên người dường như còn có pháp khí áp ức khí tức, khiến người ta không thể nhìn thấu tu vi của hắn.

Nhưng mà, Côn Vương lại có thể liếc mắt một cái nhận ra thân phận đối phương — Bá Tống, đừng tưởng rằng đeo cái mặt nạ thì ta không nhận ra ngươi! [Chờ chút, vì sao Bá Tống lại xuất hiện ở chỗ này?

Hắn không phải đang ở lại Sao Hỏa chờ người khác tới khiêu chiến hắn sao?] Côn Vương sửng sốt.

Hắn thông qua ý thức bản thể cảm ứng, còn có thể nhìn thấy động tĩnh trên Sao Hỏa.

Lúc này trên Sao Hỏa, vị Bá Đạo Tống mang trong mình thánh hào 'Ngũ Liên Bá' kia, đang chiến ý cao ngang, chờ người tới chém hắn! [Bá Tống trên Sao Hỏa không thể là hàng nhái, thực lực bày ra ở đó.

Nhưng cái ta thấy trước mắt này, cũng không giống như hàng giả.

Chẳng lẽ... trước mắt cái này là phân thân Bá Tống?

Nếu chỉ là phân thân, có lẽ, bản thể ta còn có thể tới đây, đoạt đi cột phong ấn.] Nghĩ tới đây, Côn Vương bắt đầu âm thầm quan sát Bá Tống trước mắt, xem xét cấu hình.

Một luồng ý thức của Côn Vương, âm thầm quét Tống Thư Hàng từ đầu đến chân một lần.

Đầu tiên là trang bị phần đầu. [Ngốc mao, cọng ngốc mao này, là Trường Sinh Giả!] Côn Vương khiếp sợ, hắn có thể rõ ràng cảm ứng được cọng lông dài trên đầu Bá Tống là một cá thể độc lập, hơn nữa trên đó lộ ra khí tức Trường Sinh Giả.

Cọng ngốc mao này, là một tôn Trường Sinh Giả độc lập.

Sau đó trên vai Bá Tống, ngồi một cây tinh quái hành lá, con tiểu yêu sủng vật biết đi này chỉ là bình thường...

Nhưng mà, thanh bảo đao thu nhỏ đeo bên hông nó lại suýt chút nữa làm mù mắt Côn Vương. [Đây là bảo đao cấp bậc gì?

Đao này tuyệt đối vượt qua cấp bậc thần binh Trường Sinh Giả!

Cái này...

Sẽ không phải là Đạo Khí trong truyền thuyết đi?] Gan Côn Vương đều đang run rẩy.

Thanh đao này, càng xem càng giống 'Thiên Đạo tạo vật - Đạo Khí' trong truyền thuyết!

Bá Tống đã giàu có đến trình độ này rồi?

Thần binh như Đạo Khí, thế mà lại phối cho một con tiểu yêu sủng vật sử dụng?

Điên rồi sao?

Đây chính là Đạo Khí mà ngay cả Trường Sinh Giả đều sẽ khát vọng a!

Ánh mắt tiếp tục nhìn xuống, tại eo Bá Tống đeo một đao, một bia.

Lúc này, một đao một bia này, dường như đang giao lưu, toàn bộ là pháp khí sở hữu khí linh cao đẳng! [Thanh đao này...

Thật sinh cổ quái!

Đây, đây là Tâm Ma?!] Côn Vương trừng lớn mắt.

Nhật liễu, đây không phải đao, là Tâm Ma!

Hơn nữa, là Kiếp Tiên cửu phẩm...

Không đúng, là Tâm Ma tầng thứ cao hơn!

Đây chẳng lẽ là Bá Tống rút tâm ma của chính mình ra, luyện hóa thành một thanh đao?

Luyện hóa tâm ma thành thần binh, loại sự tình này làm sao làm được? [Còn có tấm bia đá này, mặt ngoài nhìn qua chỉ là pháp khí cấp Kiếp Tiên đỉnh phong, nhưng trên đó ẩn chứa khí tức phi thường khủng bố.

Khí tức này, còn khủng bố hơn Trường Sinh Giả hình chiến đấu.

Tấm bia đá này, tuyệt đối không đơn giản giống như vẻ bề ngoài nhìn thấy!] Trực giác Côn Vương nói cho hắn biết, tấm bia đá này nói không chừng mới là thần binh khủng bố nhất trên người Bá Tống!

Cuối cùng, là trang bị trên chân Bá Tống.

Bá Tống văn danh Chư Thiên Vạn Giới, trên chân đi thế mà lại là hai chiếc giày khác hiệu — hơn nữa, nhìn qua đều là giày thể thao bình thường. [Vì sao lại là hai chiếc giày khác hiệu?

Trong đó khẳng định có chỗ đặc thù.] Côn Vương cẩn thận từng li từng tí nhìn trộm chiếc giày thể thao chân trái của Bá Tống.

Một khắc sau, hắn phát hiện chiếc giày thể thao này thế mà lại tản ra thất thải thần khí bảo quang!

Không chỉ như thế, bên trong chiếc giày còn ẩn tàng khí tức khiến thế giới sụp đổ, còn có mùi vị 'Thiên Đạo' mỏng manh!

Chiếc giày này chính là giày thể thao chân trái Tống Thư Hàng được 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' cường hóa +10.

Một giọt nhỏ 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' tàn lưu trong chiếc giày này đã bị Bạch tiền bối Hai lấy đi, sau đó chuyển tay lại trả nó cho Tống Thư Hàng.

Mà Tống Thư Hàng trong lúc độ kiếp, đã chặt bỏ nửa thân dưới của mình.

Nửa thân mới sinh ra không đi giày, liền thuận tay móc ra chiếc chiến ngoa +10 này, xỏ vào.

Chương 2605

Sau khi xem xong một thân cấu hình của Bá Tống, gan Côn Vương đều mềm nhũn.

Chân · Vũ trang từ đầu đến chân.

Cho dù là phân thân, Bá Tống cũng là người đàn ông không thể công phá.

Hơn nữa, những thứ này còn chỉ là vũ trang cấu hình Bá Tống bày ra ở ngoài sáng, trong bóng tối trời mới biết còn giấu bảo bối gì?

Lại thêm Bá Tống cũng không phải một mình.

Côn Vương âm thầm quét qua hai vị Tiên Tử và vị tu sĩ tuấn mỹ bên cạnh. [Nhật liễu bằng, khăn quàng cổ cấp Trường Sinh Giả?] Trên cổ vị Tiên Tử dáng người nhỏ nhắn kia, chiếc khăn quàng cổ Bạch Long vây quanh là Trường Sinh Giả hàng thật giá thật!

Long tộc khi nào xuất hiện một vị Trường Sinh Giả màu trắng?

Sau đó là vị Tiên Tử hai chân thon dài — vị này trên người tuy rằng không có trang bị pháp khí hiển mắt, nhưng khí tức trên người cô phi thường cổ quái, hư hư thực thực, tổng cảm giác sau lưng cô còn trực tiếp nối liền với một tồn tại đáng sợ nào đó.

Nhìn xuống một vòng, ngược lại vị tu sĩ tuấn mỹ bắt mắt nhất, lại là bình thường nhất.

Khí tức trên người hắn gần như bằng không, nụ cười mê người, cho người ta một loại cảm giác rất thân thiết, khiến người ta nhịn không được muốn tới gần hắn.

Khi Côn Vương vừa nghĩ như vậy, đột nhiên khí tức trên người vị tu sĩ tuấn mỹ này cấp tốc biến đổi.

Từ thân thiết nháy mắt chuyển sang khủng bố đến cực điểm, tà ác đến cực điểm!

Hắn cứ phảng phất là hóa thân của hết thảy 'Ác' trên thế gian.

Nếu không phải Côn Vương không có chân, đã sớm mềm chân.

Vật họp theo loài.

Quái vật chỉ biết làm bạn với quái vật.

Côn Vương trong nháy mắt bóp tắt ý niệm triệu hoán chân thân tới đây.

Lúc này, nếu triệu hoán chân thân tới, nói không chừng sẽ "toang" mất.

Trước mắt là tổ đội bốn người Bá Tống với đội hình hào hoa, cộng thêm đám "phụ kiện" Trường Sinh Giả kia, ai tới cũng phải chết.

Côn Vương gắt gao giấu một tia ý thức của mình vào sâu trong kim thân Kiếp Tiên Nho gia, không dám tiết lộ mảy may, sợ bị phát hiện.

Nếu bị Bá Tống phát hiện ra điểm lạ...

Mất đi cỗ kim thân Kiếp Tiên Nho gia này thì không đáng sợ, đáng sợ là vị tu sĩ tuấn mỹ bên cạnh kia nói không chừng có thể trực tiếp nương theo tia ý thức này mà "lần theo dây tìm ra dưa", tóm được bản thể của hắn.

Không trêu vào được, không trêu vào được. ...

Bên cạnh.

Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ đi tới trước mặt Tống Thư Hàng, đưa cột phong ấn cho hắn. "Vất vả rồi, Tiên Tử." Tống Thư Hàng nhận lấy bảo trụ từ tay cô, nhẹ nhàng gõ gõ: "Tạo hình này cùng với thuật thức phong ấn này, quả nhiên là tác phẩm của đại lão Bàn Cầu!

Ổn rồi!" Ý thức Côn Vương đang ẩn nấp lặng lẽ thở dài một hơi: "..." Món bảo vật phụ tâm này, rõ ràng đã nói là muốn đổi họ Côn, kết quả bây giờ nó lại lén lút đổi họ Bá.

Niềm vui nhân đôi biến thành nỗi đau lòng nhân đôi.

Khó chịu quá.

Sau khi giao cột phong ấn cho Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử cất tiếng hát: "Tống ~ A Ngốc ~ Ba trát hắc ~" Với kỹ thuật hát của Tiên Tử, cho dù không có lời bài hát, chỉ cần khoe giọng thôi cũng đã là thiên lại chi âm.

Tống Thư Hàng vừa nghe vừa gật đầu: "Ra là thế." Tiếp đó, hắn xoay người giới thiệu với mọi người: "Tạo Hóa Tiên Tử nói, vị bên cạnh cô ấy là sư huynh của cô - Uyên Tử, một trong Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên.

Uyên Tử sư huynh năm đó bị trọng thương trong đại kiếp Nho gia, nay thần trí không tỉnh táo.

Giống như mọi người đang thấy, tuy vẫn cử động nhưng chỉ là hành động theo bản năng." Côn Vương sững sờ...

Thế mà cũng nghe hiểu được?

Phiên dịch viên cấp thần mà hắn hằng mong ước lại đang ở đây! "Nho gia Uyên Tử, năm đó chính là đại nho nổi danh chư thiên vạn giới, thật đáng tiếc." Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Năm đó, việc Nho gia liên tiếp xuất hiện mười ba vị Kiếp Tiên trẻ tuổi đã làm chấn động thiên hạ.

Năng lực dạy dỗ học sinh của Thánh Nhân được chư thiên vạn giới thừa nhận.

Uyên Tử là người có khí chất nhất trong mười ba vị Kiếp Tiên, nhất cử nhất động của y đều toát lên vẻ tiêu sái.

Vào thời viễn cổ, sự tiêu sái đẹp trai này còn từng dấy lên một trào lưu ở rất nhiều thế giới. "Nếu năm đó Nho gia không gặp đại kiếp, mười ba vị Kiếp Tiên hiện tại e rằng đã là mười ba tôn Trường Sinh Giả rồi." Sở các chủ ngốc mao nói.

Trước đại kiếp Nho gia, quá nửa thành viên trong mười ba vị Kiếp Tiên đã ngưng tụ ra hình thái ban đầu của "Đạo" bản thân.

Khoảng cách để bước ra con đường riêng, trở thành Trường Sinh Giả chỉ còn là vấn đề thời gian.

Đáng tiếc, bọn họ ngã xuống quá sớm.

Nếu năm đó Đệ Thất Thiên Đạo tùy hứng kia thoái vị chậm hơn vài trăm năm, thì cuộc chiến Bất Hủ lần trước, nói không chừng chính là Nho gia Thánh Nhân dẫn theo sáu vị Trường Sinh Giả trở lên đi "bón hành" cho cả thiên hạ, nghĩ thôi cũng thấy tuyệt vọng. ... "Tống ~ Á lạp tác ~" Tạo Hóa Tiên Tử chỉ tay vào Uyên Tử, gọi. "Được, không thành vấn đề." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Đúng lúc tôi có tọa độ Nho gia, có thể trực tiếp đến đó, đưa Uyên Tử tiền bối về." Tạo Hóa Tiên Tử hy vọng Tống Thư Hàng có thể đưa Uyên Tử sư huynh về Nho gia.

Hiện tại Nho gia đang có bốn vị "Thập Tam Kiếp Tiên" phục sinh.

Bọn họ dựa vào trận pháp phục sinh Thánh Nhân để lại mà sống lại, có được khả năng hành động ngắn ngủi tại hiện thế.

Nhân lúc bọn họ còn chưa tiêu tan lần nữa, có lẽ có thể giúp đỡ Uyên Tử. "Ừm, ừm." Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ nói.

Sau đó cô lại chỉ vào cột phong ấn và cuốn 《Nho Điển》 bên trong. "Được, phong ấn của 《Nho Điển》 cứ giao cho tôi giải quyết.

Nói thật, cái cột phong ấn này đúng là thu hoạch ngoài ý muốn."

Tống Thư Hàng đáp.

Chỉ cần quét cho cột phong ấn vài chục vạn phát 《Dưỡng Đao Thuật》, cái "cột phong ấn" này nói không chừng có thể trở thành con bài tẩy mới của hắn - giống như lần trước dùng cột phong ấn để phong ấn "quả cầu lột xác của Thiên Đạo", đợi khi độ hảo cảm của cái cột mới này được cày đầy, lại có thể gài bẫy một đợt đại lão phe địch. [Giải quyết phong ấn?

Phong ấn mạnh mẽ thế này mà Bá Tống giải được sao?

Hắn có trình độ về phong ấn thuật cao siêu đến thế à?] Ý thức Côn Vương đang ẩn nấp nghe trộm, càng hiểu về Bá Tống lại càng cảm thấy hắn đáng sợ. "Cột phong ấn này yếu hơn nhiều so với cái của bản thể ta, giải quyết chắc sẽ dễ dàng hơn." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: "Tối nay tranh thủ tôi sẽ xoát thâu đêm...

Đúng rồi Tạo Hóa Tiên Tử, đến lúc đó 《Nho Điển》 cô muốn xử lý thế nào?

Muốn mang về Nho gia không?" Cuốn 《Nho Điển》 này, Tống Thư Hàng định giao cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Lúc trước khi lập cược ước với đại lão Bàn Cầu và Tam Nhãn tiền bối, nghe được tình báo về 《Nho Điển》, Tạo Hóa Tiên Tử liền không ngừng trào dâng sự nôn nóng tha thiết - 《Nho Điển》 dường như vô cùng quan trọng với cô. "Tống ~ A Ngốc!" Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên nhảy vọt lên, vồ lấy cột phong ấn, lắc đầu thật mạnh.

Ý của cô là 《Nho Điển》 tạm thời không thể giao trả cho Nho gia. "Rất quan trọng sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Trọng, yếu." Tạo Hóa Tiên Tử mở miệng nói, cô giơ năm ngón tay về phía Tống Thư Hàng, nghĩ nghĩ rồi lại đổi thành bốn ngón: "Con bọ xít nhà cậu muốn bóp chết cũng hơi bị đau tay đấy!" Tống Thư Hàng: "..." "Được rồi, tôi hiểu rồi.

Tóm lại, đến lúc đó 《Nho Điển》 cứ để lại ở Thế Giới Cốt Lõi trước.

Đợi cô cảm thấy thời cơ chín muồi thì hãy thông báo cho Nho gia." Tống Thư Hàng đáp.

Tạo Hóa Tiên Tử rất để ý đến một số di vật của Thánh Nhân, thậm chí không muốn để chúng quay về Nho gia.

Ví dụ như lần trước khi Tống Thư Hàng định trả "Thánh Nhân Chi Nhãn" cho Nho gia, Tạo Hóa Tiên Tử cũng kháng cự. [Chẳng lẽ...

Đại lão Thánh Nhân còn khả năng phục sinh?] Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Tạo Hóa Tiên Tử muốn giữ mắt và 《Nho Điển》 bên người, liệu có phải vì những thứ này là đạo cụ quan trọng để Thánh Nhân phục sinh? "Nha ~" Nhận được câu trả lời khẳng định của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử nhảy xuống khỏi "cột phong ấn".

Cô vươn tay vỗ vỗ Tống Thư Hàng, nói: "Thỉnh thoảng cũng phải cho ta nói một câu thoại chứ." Tống Thư Hàng: "..." Rõ ràng là cô và Công Đức Xà Mỹ Nhân cứ tranh thoại của tôi suốt đấy nhé? "Tiếp theo chúng ta đi Nho gia à?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Nếu muốn đi Nho gia, nó sẽ phải trốn trong Thế Giới Cốt Lõi một thời gian - chính khí trị ở chỗ Nho gia quá cao, khắc với thuộc tính tâm ma của nó.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử có thể trốn trong bóng của Tống Thư Hàng, nó lại không có cái thiên phú này. "Ừ, mục đích đến là Nho gia!" Tống Thư Hàng búng tay một cái, Thế Giới Cốt Lõi mở ra.

Vũ Nhu Tử kéo A Thập Lục, thành thạo bước vào trong.

Tạo Hóa Tiên Tử kéo Uyên Tử sư huynh theo sát phía sau.

Bạch tiền bối Two lại dừng ở tại chỗ: "Mọi người đi trước đi, ta ở lại đây nghiên cứu cái tế đàn phong ấn của Bàn Cầu một chút, nếu có việc thì gọi ta.

Đúng rồi, nếu 《Nho Điển》 giải phong, cũng gọi ta một tiếng." Thế giới phong ấn mà đại lão Bàn Cầu để lại dường như đã khơi gợi hứng thú của Bạch tiền bối Two? "Được rồi, Bạch tiền bối.

Vậy đợi tôi giải khai phong ấn xong sẽ gọi ngài." Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Cổng vào Thế Giới Cốt Lõi đóng lại, đồng thời mở ra lối ra bên ngoài Bạch Vân Thư Viện của Nho gia. ...

Đợi đám người Tống Thư Hàng rời đi, Bạch tiền bối Two bước lên, đi tới rìa tế đàn phong ấn.

Ngài vươn tay gõ nhẹ lên tế đàn, sau đó túm lấy tế đàn phong ấn, dùng sức lật một cái - cái tế đàn từng bị Côn Vương đào xới, bị lật tung lên toàn bộ, lộ ra không gian ngầm khổng lồ và kết cấu máy móc phức tạp bên dưới.

Chương 2606

Sâu bên trong kết cấu máy móc trông rất cao cấp kia, có một cái hòm kim loại đang chìm nổi. "Nhìn qua thì giống thủ bút của Bàn Cầu, nhưng mà bộ phận này hẳn là kiệt tác của Thiên Đạo Cầu." Bạch tiền bối Two sờ cằm nói.

Bàn Cầu thiết lập phong ấn và tế đàn ở đây, trấn áp 《Nho Điển》.

Sau đó, Thiên Đạo Cầu lại lén lút đào ra không gian khổng lồ dưới tế đàn, để lại pháp khí máy móc phức tạp và cái hòm kim loại này.

Đáng nhắc tới chính là, vật liệu của cái hòm kim loại này là một loại "kim loại lỏng".

Không sai, chính là thân thể của Cửu U Bàn Cầu!

Cho nên kết cấu dưới lòng đất này, chắc chắn là Thiên Đạo Cầu giấu Bàn Cầu lén lút làm ra. "Lén lút cắt xén Cửu U Chúa Tể của chính mình, Thiên Đạo chẳng có tên nào tốt đẹp cả." Bạch tiền bối Two nhổ nước bọt.

Bạch tiền bối Two bắt đầu thành thạo tháo dỡ thiết bị máy móc trông rất khoa huyễn này.

Ngài lén lút tháo dỡ đồ đạc của Bàn Cầu, máy móc đã không phải lần đầu tiên, kinh nghiệm lão luyện - tuy thứ trước mắt này xuất phát từ tay "Thiên Đạo Cầu", nhưng tư duy chế tác máy móc của Thiên Đạo Cầu và Bàn Cầu cùng một nguồn gốc, về tổng thể không ảnh hưởng đến độ mượt mà khi Bạch tiền bối Two tháo dỡ máy móc.

Cho dù trong quá trình tháo dỡ thỉnh thoảng gặp phải phân đoạn xem không hiểu, cũng không làm khó được Bạch tiền bối Two.

Trong tình huống không xác định, ngài có thể dựa vào cảm giác để tháo dỡ vật phẩm.

Về phương diện tháo dỡ, Bạch tiền bối Two sở hữu trực giác cấp tông sư, ngài chưa từng tháo hỏng một món đồ nào.

Điều duy nhất đáng tiếc là điểm thiên phú ở phương diện "lắp lại vật phẩm" chưa được cộng max.

Nhưng nhân vô thập toàn, là người luôn sẽ có chút tật xấu nhỏ.

Huống hồ ngài là Cửu U Chúa Tể - phụ trách chém không phụ trách chữa trị, quản giết không quản chôn - rất phù hợp với thân phận của ngài.

Chỉ vỏn vẹn năm sáu phút sau, Bạch tiền bối Two đã thành công tháo dỡ đến bên cạnh cái "hộp kim loại lỏng" kia.

Không có gì lạ, quen tay hay việc thôi!

Sau lưng Bạch tiền bối Two, các loại linh kiện, bộ phận bị tháo xuống vương vãi đầy đất.

Tinh Tinh Tướng Quân và "Thụ Thụ" mang khuôn mặt mỹ nhân được triệu hoán ra, lẳng lặng chuyển những linh kiện này đi, mang về thế giới Tà Liên, để Bạch tiền bối Two nghiên cứu sau khi về nhà. "Cuối cùng cũng đến tiết mục mở hòm đáng mong chờ." Bạch tiền bối Two xoa xoa tay. [Ngã chủ, bên trong này liệu có phải là hậu thủ của Thiên Đạo không?

Cần tôi kéo bản thể qua, khóa chặt khu vực này lại không?] Giọng nói của Mặt Trời Nhỏ T233 vang lên.

Từ khi thay quả tim dự phòng của "Đại lão Tinh Cầu Trưởng Nhãn", nó đã không cần phải ngủ say thời gian dài để tích súc năng lượng nữa, hiện tại đang đảm đương vai trò quản gia của Bạch tiền bối Two.

Khác với quản gia tròng mắt của "Tam Nhãn tiền bối", Mặt Trời Nhỏ T233 vừa đáng tin lại trung thành, phàm làm việc gì cũng nghĩ cho chủ nhân, là tấm gương sáng trong giới quản gia.

Hơn nữa, Mặt Trời Nhỏ xưa nay không bao giờ làm chủ nhân đau lòng. [Không cần căng thẳng, cho dù là hậu thủ, khi bản thể "Thiên Đạo" đã sụp đổ như hiện tại, cũng không làm gì được ta.] Bạch tiền bối Two đáp.

Thiên Đạo không ra, U U Cầu lại chỉ còn lại một phân thân nick phụ, hiện tại Bạch tiền bối Two thân là Cửu U Chúa Tể duy nhất chấp chưởng quyền hành, chư thiên vạn giới ai làm gì được ngài?

Bạch tiền bối Two đi đến bên cạnh cái hòm kim loại lỏng kia, vươn tay vỗ nhẹ lên hòm.

Trên hòm dập dờn một trận gợn sóng. "Là nguyên khối?" Thụ Thụ mặt mỹ nhân lên tiếng, cả cái hòm không nhìn thấy khe hở, dù muốn tháo dỡ cũng không biết bắt đầu từ đâu. "Vậy để chúng ta mở cho nó cái khe." Bạch tiền bối Two mỉm cười, ngài đeo một đôi găng tay mỏng, lại lấy ra hai thanh lợi kiếm từ một không gian pháp khí chuyên dụng.

Một thanh là Thánh Quang Chi Nhận tỏa ra khí tức khiến tất cả "sinh vật Cửu U" khó chịu; thanh còn lại là thần binh hệ Nho gia không kém Thánh Quang Chi Nhận là bao.

Bạch tiền bối Two tay cầm thần binh, hai kiếm hung hăng đâm vào "hòm kim loại lỏng".

Mất đi sự che chở của "Thiên Đạo Chi Lực", đẳng cấp kiên cố của cái hòm kim loại lỏng này cũng chẳng cứng hơn bản thể đại lão Bàn Cầu bao nhiêu.

Mà giữa Bạch tiền bối Two và đại lão Bàn Cầu đã dây dưa ngàn vạn năm, chiến đấu vô số lần.

Về việc phải cắt thân thể Bàn Cầu thế nào, hiện tại Bạch tiền bối Two là người có quyền phát ngôn nhất!

Dưới sự duy trì của kinh nghiệm phong phú và thực lực cường đại của Bạch tiền bối Two, hai thanh thánh kiếm cứ thế mở một cái nắp trên "hòm kim loại lỏng". "Quả nhiên, dùng thánh kiếm và nho kiếm để đối phó Bàn Cầu thì hiệu quả sẽ càng không... tồi." Nói được một nửa, Bạch tiền bối Two đột nhiên hơi thất vọng.

U U Cầu bản thể ở thế giới Cửu U đã không còn, thủ đoạn đối phó Bàn Cầu mà ngài khổ tâm nghiên cứu ra, dù có hiệu suất cao nữa cũng chẳng còn tác dụng gì mấy.

Bạch tiền bối Two đột nhiên thấy hơi tẻ nhạt vô vị.

Ngài vươn tay thu hồi thánh kiếm và nho kiếm, sau đó dùng sức lật mở cái hòm kim loại lỏng này.

Khoảnh khắc nắp hòm mở ra, liền có một luồng "chính khí" Nho gia chói lọi quét tới.

Mỹ Nhân Kiểm Thụ và Tinh Tinh Tướng Quân không kìm được lùi lại một đoạn, mặt lộ vẻ khó chịu. "Chính khí của Nho gia Thánh Nhân?" Bạch tiền bối Two suy đoán, luồng "chính khí" rò rỉ ra này rất tương tự với khí tức của con mắt Nho gia Thánh Nhân trên người Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ là linh kiện Thánh Nhân?

Ba ~ Cái hòm bị mở ra hoàn toàn, lộ ra bên trong một cái rãnh lõm hình "nhân hình" - nhìn bộ dáng hẳn là vừa khéo đựng được một đồng tử cao khoảng 1 mét 1.

Thế nhưng, bên trong hòm trống rỗng, cái gì cũng không có.

Tinh Tinh Tướng Quân ghé lại nhìn thoáng qua: "Ủa, trống không?

Chẳng lẽ bị cái hòm này dung hóa rồi?" "Không bị dung hóa." Bạch tiền bối vươn tay sờ nhẹ vào rãnh lõm: "Là thứ vốn dĩ được đựng bên trong đã rời đi rồi." Trong cái hòm kim loại lỏng này, vốn dĩ đựng một nhân hình đồng tử, bất quá đồng tử này hẳn là đã rời khỏi nơi này từ rất lâu trước đây. "Từ manh mối trước mắt mà xem...

Hẳn là Thiên Đạo Cầu đã khuất, từng âm thầm mượn việc Bàn Cầu phong ấn 《Nho Điển》 để ngưng tụ sức mạnh Nho gia Thánh Nhân.

Rồi dẫn dắt sức mạnh của 《Nho Điển》 xuống không gian lòng đất, đưa vào trong cái hòm kim loại lỏng này." Bạch tiền bối Two suy đoán. "Sau đó, lại không biết dùng phương pháp gì, lợi dụng sức mạnh của 《Nho Điển》, chế tạo ra một nhân hình đồng tử như vậy?" Mặt Trời Nhỏ T233 tiếp lời suy đoán. "Không sai, nói không chừng trong quá trình này, còn sử dụng một phần linh kiện của Thánh Nhân." Bạch tiền bối Two gật đầu nói. "Người nhân tạo?" Mỹ Nhân Kiểm Thụ Yêu hai mắt sáng lên, nói. "Cầu Tạo Nhân (Người do Cầu tạo ra)." Bạch tiền bối Two tu chỉnh cách nói của Mỹ Nhân Kiểm Thụ Yêu. "Thiên Đạo Cầu chế tạo một người nhân tạo như vậy...

Cầu Tạo Nhân muốn làm gì?

Chẳng lẽ muốn dùng làm vật chứa chuyển thế cho chính mình?" Tinh Tinh Tướng Quân nghi hoặc nói. "Nói không chừng, hắn muốn chế tác ra một 'Nho gia Thánh Nhân'." Bạch tiền bối Two dùng phương thức tư duy của Bàn Cầu để tiến hành thôi toán.

Thiên Đạo Cầu trong trận chiến cuối cùng bị Nho gia Thánh Nhân dùng "thiên phú" cướp đi một khối "sự tồn tại"; cho nên, có khả năng hắn muốn bồi dục ra một Nho gia Thánh Nhân nữa để giải quyết vấn đề này? "Vậy 'Cầu Tạo Nhân' này là ai?

Nếu hắn đã rời khỏi đây từ rất sớm, đến hiện thế.

Vậy nói không chừng hiện tại hắn đã hóa thân thành nhân vật nào đó trong Tu Chân Giới?" Mặt Trời Nhỏ T233 suy đoán. "Trong các đại lão của chư thiên vạn giới, có người nào phù hợp điều kiện này không?" Mỹ Nhân Kiểm Thụ Thụ hỏi. "Không nhất định là đại nhân vật, nói không chừng còn chưa tu luyện đến cảnh giới cao như thế." Bạch tiền bối Two nói. "Nho gia Thánh Nhân nhân tạo, đại lão phù hợp trong chư thiên vạn giới." Tinh Tinh Tướng Quân sờ cằm tư tác giây lát, đột nhiên hai mắt sáng lên: "Bá Tống Hào?!" Ngẫm kỹ lại thì, Bá Tống Hào có phải rất phù hợp với thiết lập này không? "Bá Tống Hào là nhân loại hàng thật giá thật." Mặt Trời Nhỏ T233 đáp.

Tống Thư Hàng là con đẻ, không phải con nhặt được.

Điểm này rất nhiều người đều đã xác nhận qua. "Nếu không phải Bá Tống Hào, vậy có khi nào là tổ tiên nào đó của Bá Tống Hào không?" Mỹ Nhân Kiểm Thụ Thụ suy đoán. "Sẽ không." Bạch tiền bối Two nói: "Cầu Tạo Nhân, e rằng không có năng lực sinh dục." Không có năng lực sinh dục, giống như Bá Tống Hào đã tuyệt dục rồi sao? (Tác phẩm của độc giả 'Nãi bản tu liêu': 《Chính Ngũ Diện Thể》, ta tuyệt tình lên là ngay cả độc giả cũng 'bơm sữa/poison milk' luôn!) Trong lòng Tinh Tinh Tướng Quân và Mỹ Nhân Kiểm Thụ Yêu không hẹn mà cùng nổi lên ý niệm này - từ sau lần hiển thánh thứ năm của Tống Thư Hàng, bọn họ chỉ cần nghe đến từ vựng kiểu "tuyệt dục, sinh dục", lập tức sẽ nhớ tới Bá Tống Hào tuyệt dục.

Cũng may hiện tại Thương Thử Hào đang ở trong Thế Giới Cốt Lõi của Tống Thư Hàng, nếu nó có mặt, ý niệm hiện lên trong đầu chắc chắn sẽ càng phù hợp với thân phận Cửu U Tà Ma hơn - huyết thống Cửu U Tà Ma của nó là thuần chính nhất trong đám sủng vật của Bạch tiền bối Two! "Nếu không phải Bá Tống Hào hoặc tổ tiên Bá Tống Hào, vậy tạm thời không nghĩ ra ứng cử viên phù hợp điều kiện 'Cầu Tạo Nhân' nữa." Tinh Tinh Tướng Quân tiếc nuối nói.

Hắn ngược lại khá mong chờ cái diễn biến thần thánh "Bá Tống Hào là Cầu Tạo Nhân", bởi vì nghe thôi đã cảm thấy rất thú vị. "Nếu 'Cầu Tạo Nhân' là Cầu Tạo Thánh Nhân mà Thiên Đạo Cầu lợi dụng sức mạnh 《Nho Điển》 chế tạo ra, như vậy, địa điểm hắn có khả năng tồn tại nhất hiện nay... hẳn là Nho gia nhỉ?" Lúc này, Mặt Trời Nhỏ T233 suy đoán.

Tuy không biết tính cách của "Cầu Tạo Thánh Nhân" này thế nào, nhưng đã là tồn tại được sáng tạo ra nhờ lợi dụng năng lực của Nho gia Thánh Nhân, vậy địa điểm tu luyện phù hợp với hắn nhất, hẳn chính là Nho gia? "Nói không chừng hiện tại cái 'Cầu Tạo Nhân' này chính là vị đệ tử thiên tài nào đó của Nho gia, hoặc là nhân vật cấp trưởng lão nào đó?

Với thiên phú của hắn, muốn xuất đầu lộ diện ở Nho gia chắc chắn không khó!" Tinh Tinh Tướng Quân mắt sáng lên. "Bá Tống Hào bọn họ đã đi đến Nho gia rồi đúng không?

Hiện tại Thiên Đạo sụp đổ, 'Cầu Tạo Nhân' không còn Thiên Đạo hạn chế, nói không chừng có thể gặp gỡ nhóm Bá Tống Hào?" Mỹ Nhân Kiểm Thụ Yêu men theo suy đoán này, một đường suy diễn. "Mà nếu hắn gặp gỡ nhóm Bá Tống Hào, nói không chừng sẽ nhòm ngó con mắt Thánh Nhân và 《Nho Điển》 của Bá Tống Hào?" Tinh Tinh Tướng Quân não động mở rộng.

Mỹ Nhân Kiểm Thụ Yêu: "Sau đó, vào một đêm trăng thanh gió mát, Cầu Tạo Nhân thần bí rón rén mò vào phòng của Bá Tống Hào, đẩy ra cánh cửa phòng tịch mịch kia." "Hơn nữa, nói không chừng trước cái đêm trăng thanh gió mát kia, Cầu Tạo Nhân còn sẽ dựa vào thân phận đệ tử Nho gia của mình, âm thầm hạ thuốc Bá Tống Hào, khiến hắn đêm đó không thể phản kháng." Tinh Tinh Tướng Quân bổ sung.

Hắn và Mỹ Nhân Thụ Yêu dăm ba câu đã suy diễn ra một vở kịch nhỏ về ân oán tình thù giữa "Cầu Tạo Nhân" và "Bá Tống Hào".

Kịch tình sóng gió trập trùng, tình cảm phong phú. "Thật ra Bá Tống Hào đã rất mệt rồi, để hắn nghỉ ngơi đàng hoàng chút đi." Mặt Trời Nhỏ T233 ôn nhu nói.

Bạch tiền bối Two: "..." "Ngoài ra ngã chủ, có cần thông báo cho Bá Tống Hào chuyện về 'Cầu Tạo Nhân' không?" Mặt Trời Nhỏ T233 hỏi. "Không cần...

Không có ma luyện thì không có trưởng thành, dù sao ta cũng đã chuẩn bị trận pháp phục sinh cho bọn họ rồi." Bạch tiền bối Two phất phất tay.

Chương 2607

Tinh Tinh Tướng Quân nghe vậy, ngẩng đầu nhìn trời, bi thương nói: "Ta lại cảm thấy tốc độ trưởng thành của Bá Tống Hào đã đủ nhanh rồi." Lúc hắn mới gặp Bá Tống Hào...

Bá Tống Hào vẫn chỉ là một tiểu manh tân mới tiếp xúc tu chân không lâu, ngay cả ngự kiếm phi hành cũng không biết.

Mà khi đó, hắn là cường giả Bát Phẩm cường hoành, Chinh Tây Đại Tướng của Thú Tu Giới.

Kết quả một năm còn chưa tới, hiện tại Bá Tống Hào đã năm lần hiển thánh, tính toán cảnh giới hẳn đã là Huyền Thánh hàng thật giá thật?

Hoặc có lẽ chẳng bao lâu nữa, Bá Tống Hào sẽ vượt qua hắn. "Nhưng mà, thời gian không còn nhiều." Bạch tiền bối Two khẽ nói.

Ai cũng không ngờ Thiên Đạo Cầu sụp đổ nhanh như vậy, mà Tống Thư Hàng lại vẫn đang dừng ở cảnh giới Thất Phẩm.

Nếu Thiên Đạo Cầu có thể kiên trì thêm một năm nữa thì tốt biết bao.

Khi đó, Tống Thư Hàng nói không chừng đã xung kích đến cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên, bước ra con đường của riêng mình... sở hữu tư cách tranh đoạt Bất Hủ.

Từ tình báo mà "Thiên Đạo Bạch" lưu lại xem ra, cuộc tranh đoạt Bất Hủ lần thứ chín tiếp theo là trọng điểm trong trọng điểm.

Mà mấu chốt phá cục, là hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo Bất Hủ...

Về phần phải thao tác thế nào, Thiên Đạo Bạch cũng không tiết lộ.

Nếu thật sự có khả năng hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo, Bạch tiền bối Two hy vọng Tống Thư Hàng có thể chiếm cứ một trong những vị trí đó.

Tương lai nếu hàng xóm mới của Cửu U là U U Tống thì sẽ thú vị hơn. "Đi thôi, mang cái hòm kim loại này về thế giới Tà Liên trước đã, lôi về sào huyệt của ta nghiên cứu một chút, xem có thể tìm ra manh mối mới để xác định thân phận 'Cầu Tạo Nhân' hay không." Bạch tiền bối Two vươn tay thu hồi hòm kim loại lỏng.

Đợi sau khi nghiên cứu hoàn thành, ngài định chế tạo cái hòm kim loại lỏng này thành một quả cầu, dùng để tế điện Bàn Cầu đã qua đời. ******** Bên kia.

Tống Thư Hàng dẫn mọi người, độn về phía thế giới Nho gia. [Kỳ lạ, tại sao Bá Tống lại phải dùng tiểu thế giới để tiến hành bước nhảy không gian?

Không trực tiếp dùng quyền hành không gian?] [Ủa, cái tiểu thế giới này... là mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình!] Ý thức của Côn Vương khẽ động.

Tuy chỉ có thể nhìn thấy một góc của tảng băng chìm là "tiểu thế giới" này, nhưng có thể nhìn thấy rất nhiều bóng dáng kiến trúc Viễn Cổ Thiên Đình.

Thân là Trường Sinh Giả cổ xưa, Côn Vương có nghiên cứu về Viễn Cổ Thiên Đình.

Trong không gian trong bụng bản thể hắn, còn sưu tập vài khối mảnh vỡ Thiên Đình cỡ nhỏ!

Mà mảnh vỡ trong tiểu thế giới này của Bá Tống, vô cùng hoàn chỉnh, đều là những bản khối khu vực Thiên Đình to lớn. [Còn nữa, sâu trong tiểu thế giới này... dường như còn ẩn giấu một thế giới thần bí hơn, khủng bố hơn?] Từ trong tiểu thế giới ẩn giấu kia, thỉnh thoảng để lộ ra một tia khí tức vi nhược, đều khiến hắn vô cùng bất an.

So với lúc đối mặt Nho gia Thánh Nhân ngày trước, áp lực còn lớn hơn.

Côn Vương chỉ đành càng thêm thu liễm ý thức của mình, tránh bị bại lộ.

Ở trong tiểu thế giới này của Bá Tống, hắn có cảm giác một giây dài như một năm.

Cũng may Tống Thư Hàng cũng chỉ dùng Thế Giới Cốt Lõi làm trạm trung chuyển, không dừng lại quá lâu liền chuyển dời đến Bạch Vân Thư Viện của Nho gia. "Nói thật, mỗi lần đến Bạch Vân Thư Viện Nho gia, bắp chân tôi đều bị chuột rút." Tống Thư Hàng bi thống nói.

Nơi này là nơi hắn chết đau đớn nhất. "Nhắc mới nhớ, Tống tiền bối, lần giảng pháp này của anh tôi còn chưa xem, đúng lúc thông báo tiếp sóng đến rồi!" Vũ Nhu Tử cười hì hì nói. "Dừng!

Tuyệt đối đừng xem!" Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên: "Lần giảng pháp cuối cùng này, vô cùng thống khổ." "Nhưng mà, tôi đã bấm rồi." Vũ Nhu Tử đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn lại vội vàng quay đầu lại, nói với Tô Thị A Thập Lục: "Thập Lục, cô đừng bấm!" "Em cũng bấm rồi." Tô Thị A Thập Lục thẹn thùng cúi đầu.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn lại nhìn về phía Thông Nương trên vai. "Hê, ta đã có kinh nghiệm rồi, phàm là giảng pháp của ngươi, ta đều sẽ đợi người khác xem xong, rồi mới xem tiếp sóng, ta mới không dễ dàng đi..." Thông Nương đắc ý dương dương tự đắc nói: "Bấm...

A ~~ trượt tay rồi!" Tống Thư Hàng: "..." Đang nói chuyện, từ trong Bạch Vân Thư Viện của Nho gia, có hai viên bảo thạch vô cùng xinh đẹp bay tới.

Đó là bảo thạch đúc bằng lưu ly, lấp lánh tỏa sáng, to bằng nhãn cầu. "Oa, bảo thạch đẹp quá!" Vũ Nhu Tử nói. "Thích thì có thể đòi Tống Thư Hàng." Sở các chủ ngốc mao nói.

Vũ Nhu Tử: "???" "Đó là mắt của tôi." Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Cặp mắt bảo thạch đúc bằng lưu ly kia bay đến trước mặt mọi người.

Sau đó, có bốn bóng người nho sinh tuấn mỹ chui ra từ trong mắt, kinh hỉ nhìn về phía Uyên Tử. "Ủa?

Hóa ra vẫn là phòng đôi tiêu chuẩn?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: "Thư Hàng, cậu thế này là không đàng hoàng rồi.

Đã có bốn vị đạo hữu, cậu ít nhất cũng phải chuẩn bị cho mỗi người một phòng giường lớn chứ!" Tống Thư Hàng: "..." Ông móc bốn con mắt ra thử xem?!

Phải biết rằng hai con mắt trái này vô cùng đặc thù, là khi hắn bị thiên phạt oanh tạc đến mức chỉ còn cái đầu, dùng tổng cương 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 huyền ảo sinh trưởng lại nhục thân thì... bị Tạo Hóa Tiên Tử móc xuống, làm mắt dự phòng.

Trong hai con mắt trái này, tràn đầy sức mạnh trùng sinh cường đại và khí tức sinh mệnh, hoàn toàn khác với mắt Tống Thư Hàng ở trạng thái bình thường.

Muốn móc ra con mắt tương tự, trừ phi lại dẫn thiên phạt xuống, oanh sát Tống Thư Hàng đến mức mất thân thể, tuần hoàn lại cả quá trình một lần, mới có khả năng móc ra nhãn cầu lưu ly có công năng đặc thù tương tự!

Quá trình này, thiếu đi bất kỳ một khâu nào cũng có thể sẽ xảy ra sai sót. "Phòng đôi tiêu chuẩn thực ra cũng rất tốt, Xích Tiêu Kiếm đạo hữu không cần lo lắng cho chúng tôi.

Sự thật là, có thể dựa vào mắt của Bá Tống đạo hữu để chúng tôi kéo dài sự tồn tại đến hôm nay, chúng tôi đã rất thỏa mãn rồi." Vị Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã trong bốn vị Kiếp Tiên Nho gia mỉm cười đáp: "Hoan nghênh đến với Nho gia, mời vào trong nói chuyện." "Loại địa phương như Nho gia, sao ta có thể vào được!" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm dùng ngữ khí cứng rắn nhất, nói những lời hèn nhát nhất.

Đang nói chuyện, đột nhiên từ sau lưng Tống Thư Hàng có một bàn tay nhỏ công đức thò ra, túm lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, lôi nó vào trong một cái kén lớn. "Ủa?

A?

Đợi chút ~ Đừng như vậy, @#%× Tiên Tử!" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kêu lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, nó bị lôi vào trong kén lớn của Công Đức Xà Mỹ Nhân, biến mất không thấy.

Ngay sau đó mọi người loáng thoáng nghe thấy một tiếng "ực", cùng với tiếng thở dài tuyệt vọng của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Ai cũng không ngờ tới, Công Đức Xà Mỹ Nhân đang ở trạng thái kết kén tiến hóa, thế mà còn có thể thò tay ra, thuận tiện biểu diễn màn nuốt kiếm.

Tống Thư Hàng: "..." "Uyên Tử sư đệ!" Lúc này, ba vị Kiếp Tiên Nho gia khác vây quanh Uyên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử, vẻ mặt hân hoan vỗ vỗ thân thể Uyên Tử.

Côn Vương ở sâu trong ý thức Uyên Tử, chỉ đành càng thêm thu liễm, không dám tiết lộ chút dấu vết nào. "Y lạp ~ tác ~ tây ~ đa ~"

Bên cạnh, Tạo Hóa Tiên Tử vẻ mặt vui vẻ, gọi ba vị sư huynh.

Uyên Tử xuất hiện, bốn vị sư huynh mượn tròng mắt của Tống Thư Hàng tồn tại đến hôm nay, những chuyện này đều khiến Tạo Hóa Tiên Tử cảm thấy vui vẻ.

Kiếp Tiên mọt sách, Kiếp Tiên thanh tân tuấn dật, Kiếp Tiên thần thái phi dương đều ngơ ngác. "Cần phiên dịch không?" Tống Thư Hàng quay người hỏi.

Thông Nương vội vàng bổ sung: "Loại có thu phí ấy." "Đừng xen mồm, sao tôi có thể thu phí phiên dịch chứ." Tống Thư Hàng vội vàng bịt cái miệng nhỏ của Thông Nương lại. "Phiên dịch thu phí, là nên làm, là nên làm." Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã mỉm cười, y lật tay lấy ra một viên linh thạch cửu phẩm sáng lấp lánh, nhét vào trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Tại sao có cảm giác tôi và Thông Nương đang diễn kịch song hoàng thế này? "Tiền bối, Thông Nương đang nói đùa thôi." Tống Thư Hàng trở tay kiên định nhét viên cửu phẩm linh thạch kia về: "Tôi tịnh không thiếu...

Linh...

Thạch." Nếu Tống Thư Hàng có cái mũi Pinocchio, lúc này vị Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã trước mặt tuyệt đối đã bị đâm cho "thấu tâm lương" (lạnh thấu tim).

Câu nói dối này, Tống Thư Hàng phải dùng ý chí toàn thân, mới rặn được nó ra khỏi miệng.

Nói dối xong hắn liền cảm thấy đau lòng.

Hắn mà tàn nhẫn lên, là tự mình làm đau chính mình luôn. "Bá Tống đạo hữu không cần khách khí, chúng tôi đều biết cậu thiếu linh thạch." Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Xem ra chuyện cậu nghèo, cả cái Nho gia đều biết rồi.

Nho gia bây giờ là đang trăm phương ngàn kế muốn nhét linh thạch cho cậu đấy." Sở các chủ ngốc mao trên đỉnh đầu phân tích rõ ràng.

Cô ở vị trí người ngoài cuộc xem rõ mọi việc, nhìn ra Nho gia đây là đang nghĩ nát óc muốn nhét linh thạch cho Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, nếu có cơ hội hoặc cái cớ nào đó, các đại lão Nho gia chắc chắn còn sẽ tìm cơ hội không ngừng tặng linh thạch cho Tống Thư Hàng. "Ha ha." Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã cười khan, y không phải phái diễn xuất, dễ dàng bị vị tiên tử ngốc mao này nhìn thấu.

Cười xong, y cưỡng ép nhét linh thạch cửu phẩm vào tay Tống Thư Hàng nói: "Nhận lấy đi, Bá Tống đạo hữu.

Đừng đẩy lại nữa, nếu không cậu đẩy tôi nhét, chúng ta hôm nay cả ngày cứ đứng giằng co ở cổng Bạch Vân Thư Viện, đừng hòng đi vào." "Ngoài ra, sư muội vừa rồi đang nói gì?

Có phiền Bá Tống đạo hữu phiên dịch giúp chúng tôi một chút." Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã bổ sung. "Tạo Hóa Tiên Tử vừa rồi là đang giới thiệu tình trạng của Uyên Tử cho các vị, cô ấy vừa nói Uyên Tử lần trước bị trọng thương trong đại kiếp Nho gia, hiện tại là trạng thái người thực vật hành động theo bản năng.

Có điều Uyên Tử vẫn còn tồn tại một số bản năng, biết giúp đỡ cô ấy chiến đấu, biết giao phong ấn 《Nho Điển》 cho cô ấy.

Cho nên, cô ấy đưa Uyên Tử đến Nho gia, hy vọng mấy vị sư huynh có thể giúp đỡ Uyên Tử, xem xem có thể làm cho thần hồn y khôi phục hay không." Tống Thư Hàng phiên dịch giải thích. "Tạo Hóa Tiên Tử?

Ồ, đạo hiệu mới của sư muội sao?" Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã cười với Tạo Hóa Tiên Tử.

Chương 2608

"Vừa rồi mấy từ kia của sư muội, bao hàm đoạn tin tức lớn như vậy sao?" Kiếp Tiên mọt sách vẻ mặt mờ mịt. "Tại sao Bá Tống đạo hữu có thể nghe hiểu được?" Kiếp Tiên thần thái phi dương dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Tống Thư Hàng - Bá Tống Huyền Thánh và sư muội của bọn họ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Hai người vậy mà có được sự ăn ý đến mức này? "Sư huynh ~ Ngốc ngốc ngốc ngốc ~" Tạo Hóa Tiên Tử lại nói. "Câu này chúng tôi nghe hiểu." Kiếp Tiên thanh tân tuấn dật cười khổ, y vươn tay xoa xoa Tạo Hóa Tiên Tử: "Cái này không liên quan đến ngốc, muội không thể nói chuyện bình thường được sao?" "À thì, ý của Tiên Tử vừa rồi là 《Nho Điển》 đang ở trên tay cô ấy, nhưng 《Nho Điển》 vẫn còn trong phong ấn, cần thời gian rất dài để giải phong.

Hơn nữa, sau khi giải phong, 《Nho Điển》 cũng sẽ không giao về Nho gia ngay, cô ấy còn có việc quan trọng cần dùng." Tống Thư Hàng phiên dịch.

Kiếp Tiên thanh tân tuấn dật: "..." Gì cơ?

Trong chuỗi "ngốc ngốc ngốc" vừa rồi, có nhiều ý nghĩa thế á? "Chuyện 《Nho Điển》, giao cho sư muội tự mình xử lý, chúng tôi sẽ không can thiệp." Lúc này, Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã mỉm cười, nói với Tống Thư Hàng: "Ngoài ra, Bá Tống đạo hữu.

Nếu khi nào cậu chuẩn bị giao 《Nho Điển》 cho Nho gia, chúng tôi nhất định sẽ cố gắng chuẩn bị nhiều linh thạch hơn, đảm bảo sẽ không để cậu chịu thiệt, xin cứ yên tâm.

Cũng không cần lo lắng vấn đề linh thạch của Nho gia, từ sau khi khai tịch thế giới Kim Liên, nhu cầu linh thạch của Nho gia giảm đi rất nhiều.

Hiện tại tốc độ kiếm linh thạch của chúng tôi, vượt xa so với tiêu hao linh thạch." Nho gia có tiền, vô cùng có tiền, hơn nữa sẽ còn càng ngày càng có tiền!

Tống Thư Hàng dở khóc dở cười...

Muốn cười, nhưng đột nhiên lại hâm mộ đến muốn khóc. "Đi thôi, Bá Tống đạo hữu.

Chúng ta đừng đứng ở cửa nữa, mời vào." Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã cười chỉ đường cho nhóm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoay người, dắt Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, bước vào phạm vi Bạch Vân Thư Viện Nho gia - A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lúc này đang xem trực tiếp hắn Huyền Thánh Giảng Pháp.

Chắc không bao lâu nữa, dự đoán bọn họ sẽ lâm vào "vòng lặp chết chóc", hắn phải kéo bọn họ theo, đề phòng bất trắc.

Ở vị trí cổng vào Bạch Vân Thư Viện, có một tầng kết giới.

Trong nháy mắt thân thể Tống Thư Hàng chen vào kết giới, đột nhiên trong đầu vang lên "cảnh báo virus" - có người đang "đánh dấu/treo" hắn từ xa!

Hơn nữa là đánh dấu hắn trong tình huống hắn đang đeo mặt nạ che giấu thiên cơ.

Tức là, đối phương lai lịch không nhỏ! "Hê, lúc này đến lượt 'Hắc Danh Đan 2' của ta lên sân khấu rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Sau lưng...

Côn Vương ở sâu trong ý thức Uyên Tử: "???" Côn Vương khi nghe thấy Tống Thư Hàng nhắc đến "Hắc Danh Đan 2", liền sinh lòng cảnh giác.

Bởi vì hắn đang nằm trong cái gọi là "Hắc Danh Đan 2" này.

Quan trọng hơn là, "Thiên Chi Tử" trước đó cùng nằm trong "Hắc Danh Đan 2" với hắn, đã "toang" rồi.

Bá Tống muốn làm gì!

Tại sao lúc bước vào phạm vi Nho gia, hắn đột nhiên lại nhắc một câu "Hắc Danh Đan 2"?

Chẳng lẽ hắn đã phát hiện ra ta đang ẩn nấp sâu trong ý thức Uyên Tử?

Hắn dụ ta tiến vào Nho gia, là vì muốn đối phó ta sao?

Tất cả những chuyện này, chẳng lẽ đều là âm mưu của Bá Tống?

Trong một khoảnh khắc, trong đầu Côn Vương hiện lên một triệu khả năng.

Không được, quá bị động rồi.

Ta nên chủ động một chút!

Côn Vương thầm nghĩ trong lòng.

Ngay khi trong lòng Côn Vương ngàn vạn suy nghĩ cùng chuyển động...

Đột nhiên, bản thể của hắn nhận được một tin nhắn từ "Bá Tống Huyền Thánh". [Hi ~ Côn Vương tiền bối, buổi tối tốt lành nha!] Vậy mà lại là lời hỏi thăm với giọng điệu vô cùng thân thiết.

Côn Vương có thể khẳng định, câu hỏi thăm này của Bá Tống tuyệt đối không có ý tốt! 'Nếu không phải ta có một tia ý thức đi theo sau lưng ngươi, biết ngươi muốn hố ta, nếu không thì đúng là có thể bị giọng điệu thân thiết này của ngươi lừa gạt cho qua.' Côn Vương thầm nghĩ.

Vậy thì, có nên trả lời Bá Tống không?

Hắn biết Bá Tống muốn hố hắn, nhưng hắn đoán không ra Bá Tống muốn hố hắn thế nào.

Cảm giác này vô cùng đau trứng, giống như bị bịt mắt trói lại làm bia ngắm cho trò chơi phi dao, biết tiếp theo sẽ có phi dao phóng về phía mình, nhưng lại không biết phi dao sẽ bay tới từ hướng nào, lại sẽ cắm vào vị trí nào trên cơ thể mình.

Ngay lúc Côn Vương do dự có nên trả lời Tống Thư Hàng hay không, câu trả lời thân thiết của Tống Thư Hàng lại lần nữa giáng xuống: [Côn Vương tiền bối, ngài không cần vội trả lời ta.

Ta chính là chào hỏi ngài một tiếng, không có việc gì khác, tạm biệt ~] Chỉ cần "đường dây" kết nối rồi, cái nồi này coi như vứt xong.

Về phần Côn Vương tiền bối có trả lời hắn hay không, đã không quan trọng nữa.

Côn Vương: "???" Đồng thời, bên trong kết giới Bạch Vân Thư Viện Nho gia.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: "Xong, lông cừu không thể cứ nhè một con mà vặt...

Cho nên, lần sau có thể đổi về Hà Chỉ tiền bối." Sau lưng, Côn Vương trong ý thức Uyên Tử: "???" Xong rồi?

Kết thúc rồi?

Cứ thế chào hỏi hắn một tiếng, cũng không đợi hắn trả lời, là kết thúc rồi?

Đây là thao tác gì?

Côn Vương hoàn toàn không thể lý giải Bá Tống rốt cuộc muốn làm gì?

Chẳng lẽ chỉ là rảnh rỗi sinh nông nổi, từ xa trêu chọc hắn một chút? [Không thể nào, Bá Tống Huyền Thánh không phải người vô vị như thế.] Côn Vương trước tiên bác bỏ suy đoán của chính mình, Bá Tống Huyền Thánh là người đàn ông đi một bước tính ba bước.

Từ lần hiển thánh thứ năm có thể thấy được, mỗi một bước của hắn đều nằm trong tính toán - bao gồm cả việc giẫm lên tiết điểm Thiên Đạo sụp đổ để chứng đạo trường sinh, và tiếp xúc "quy tắc giảng pháp chí cao".

Người đàn ông đáng sợ này, sẽ không làm chuyện vô nghĩa.

Nhất định là trong lúc nhắn tin hỏi thăm, đã âm thầm động tay động chân gì đó với bản thể hắn.

Lại nghĩ đến Thiên Chi Tử thuộc "Hắc Danh Đan 2" đã "toang", nội tâm Côn Vương nâng cao mười hai phần cảnh giác.

Đồng thời, bản thể hắn trong nháy mắt bố trí hàng trăm loại thủ đoạn phòng ngự quanh thân.

Hành động này của hắn, không nghi ngờ gì nữa là quyết sách anh minh!

Ngay giây tiếp theo sau khi Côn Vương bố trí xong phòng ngự, một ý chí như hủy diệt khóa chặt lấy hắn đang ẩn nấp dưới biển sâu.

Ý chí này... tự mang thiên uy, giống như Thiên Đạo giáng lâm.

Nhưng khác với "Thiên Đạo", ý chí này tử khí trầm trầm, đại diện cho tử vong và hủy diệt, tràn ngập khí tức tiêu cực.

Ý chí đáng sợ này, khóa chặt Côn Vương dưới biển sâu.

Sau đó, một đạo tinh thần xung kích khủng bố vượt qua vô số vị diện, giáng xuống người Côn Vương. [Tìm được ngươi, Bá Tống.] Trong đạo tinh thần xung kích này, còn ẩn chứa một giọng nói máy móc băng lãnh, không chút tình cảm.

Côn Vương: "!!!" Bá Tống?

Ta?

Ta không phải, đừng nói bậy a, ngươi nhận nhầm người rồi!

Ngoài ra, hắn nháy mắt đoán ra nguyên nhân Bá Tống đột nhiên nhắn tin cho hắn - tuyệt đối là cái tin nhắn đột ngột vừa rồi kia, đã chuyển dời sự khóa định của ý chí đáng sợ này!

Vốn dĩ ý chí này phải khóa định Bá Tống, nhưng bởi vì Bá Tống "nhắn tin" mà chuyển dời lên người hắn.

Bá Tống hố ta!

Nhưng lúc này, Côn Vương đã không kịp phun nước bọt vào mặt Bá Tống nữa.

Hàng trăm thủ đoạn phòng ngự quanh thân hắn, dưới đạo tinh thần xung kích kia không ngừng sụp đổ.

Cuối cùng, đạo tinh thần xung kích bị một trăm tầng phòng ngự suy yếu đến cực hạn kia, oanh tạc lên người Côn Vương, chấn cho não Côn Vương phát trướng, tê rần.

Côn Vương: "..." Tinh thần xung kích xuyên vị diện, còn có thể trong nháy mắt xử lý một trăm tầng phòng ngự của hắn, cuối cùng còn có thể chấn cho đầu hắn phát trướng.

Đây rốt cuộc là quái vật gì?

Côn Vương suy tư một chút, nhanh chóng mở ra không gian chi môn, rời xa hiện thế - Địa Cầu, trực tiếp chuyển dời đến đại bản doanh "Vân Giới" của hắn ở ngay vách tường cách đó. "Bá Tống." Côn Vương nghiến răng nghiến lợi, nhìn chằm chằm cái tên Bá Tống trong danh sách "Tu Chân Liêu Thiên".

Có nên trả lời tin nhắn chửi hắn một trận không?

Nhưng mà, lỡ đâu trả lời tin nhắn, lại bị con quái vật vừa rồi quấn lên thì làm sao? [Xóa bạn bè, ta phải xóa Bá Tống khỏi danh sách bạn bè!] Côn Vương thử gửi yêu cầu đến tính năng "Tu Chân Liêu Thiên". [Ting ~ Nhân viên chăm sóc khách hàng AI Các Thủ Tiểu Tùng Thử (Sóc Nhỏ) xin phục vụ ngài.] Các Thủ Tiểu Tùng Thử: [Ting ~ Xóa Bá Tống thất bại.

Hiện tại "tính năng xóa bạn bè" chưa online, kính thỉnh mong chờ phiên bản nâng cấp cải lương tiếp theo.] Côn Vương: "MMP!" Làm gì có cái lý kết bạn rồi mà không xóa được, hệ thống đánh giá cái thứ này ở đâu?

Hắn tuyệt đối phải đánh cho mấy cái một sao (bad review) mới được. [Vậy chặn tin nhắn Bá Tống, từ chối nhận tin nhắn của hắn!] Một lát sau, Côn Vương lại lần nữa gửi yêu cầu của mình.

Các Thủ Tiểu Tùng Thử: [Ting ~ Tính năng "chặn tin nhắn bạn bè" hiện tại vẫn đang trong giai đoạn nội trắc (beta kín).

Ngài không phải người dùng nội trắc, tạm thời chưa mở thông tính năng này.

Kính thỉnh mong chờ phiên bản nâng cấp tiếp theo.

Xin hỏi còn gì có thể giúp đỡ ngài không?] Côn Vương: "..." Nửa buổi sau.

Chương 2609

[Vậy ta nạp tiền?] Côn Vương bình tĩnh tiến hành thử nghiệm.

Các Thủ Tiểu Tùng Thử: [Ting ~ Hệ thống nạp tiền hiện tại chưa khai phát, đề nghị của ngài đã được tiếp nhận, chúng tôi sẽ thử nghiệm thêm hệ thống nạp tiền trong phiên bản sau, kính thỉnh mong chờ.] Côn Vương: "Đù." Vô sỉ! [Cho Bá Tống một cái đánh giá kém.] Côn Vương vừa nói, vừa bắt đầu nghiên cứu nghịch hướng cái "Tu Chân Liêu Thiên" này.

Hệ thống "Tu Chân Liêu Thiên" này có nguy hiểm chuyển nồi (đổ vỏ), tiếp tục để nó treo trên người mình, chính là tương đương với việc phải liên tục tiếp nồi thay Bá Tống.

Cho nên, Côn Vương phải suy ngược ra nguyên lý pháp thuật của cái "Tu Chân Liêu Thiên" này, gỡ nó khỏi người mình!

Hoặc là nghiên cứu thấu triệt nó, dùng để phản chế Bá Tống!

Các Thủ Tiểu Tùng Thử: [Ting, đánh giá kém thành công.

Bá Tống Hào đánh giá kém +1.] [Quyền hạn, hiện tại ta có quyền hạn gì?] Côn Vương hỏi.

Xác định quyền hạn của mình, rồi thông qua quyền hạn từng bước thăm dò gốc rễ của tính năng "Tu Chân Liêu Thiên" này, cuối cùng bắt được lỗ hổng của nó!

Đợi khi hắn bắt được lỗ hổng, chính là ngày phản chế Bá Tống!

Ngay khi Côn Vương chuẩn bị tiềm tâm nghiên cứu phần mềm "Tu Chân Liêu Thiên" một chút, để gỡ nó khỏi người mình hoặc là bắt lỗ hổng phản chế Bá Tống, lại không chú ý tới có một bóng đen lặng lẽ tiếp cận hắn.

Cái nồi bị Tống Thư Hàng ném qua cũng không phải cái nồi chống dính, không hề dễ dàng vứt bỏ như vậy!

Cho dù Côn Vương ngay lập tức sử dụng không gian vị diện chuyển dời, từ hiện thế Địa Cầu chuyển dời đến Vân Giới, nhưng hắn vẫn không thoát khỏi sự khóa định của cái nồi kia.

Bóng đen kia lặng lẽ tiếp cận Côn Vương, lén lén lút lút.

Mà Côn Vương lại hoàn toàn không cảm ứng được đối phương tới gần!

Phải biết rằng, Côn Vương chính là Trường Sinh Giả hàng thật giá thật, là tồn tại có thể được Tống Thư Hàng gọi là đại lão, được xưng là "Côn Vương tiền bối".

Cho dù đạo trường sinh của hắn không phải loại hình giỏi chiến đấu, nhưng mỗi một tồn tại bước ra đạo trường sinh, đều là thiên túng chi tư, tuyệt đối không yếu đến mức nào. "Vút!" Bóng đen kia sau khi tiếp cận khoảng cách nhất định, đột nhiên bạo khởi.

Thân hình nó hóa thành màn nước đầy trời, bao trùm lấy Côn Vương khổng lồ!

Trong màn nước rợp trời kia, không gian bị phong tỏa, linh lực bị rút đi.

Mãi đến khoảnh khắc màn nước giáng xuống, Côn Vương mới phản ứng lại!

Hắn không ngờ tới, chính mình lại bị người ta lén lút mò đến bên cạnh ở cự ly gần như vậy! "Thiên Bằng Độn Pháp!" Quan đầu nguy cấp, Côn Vương phi tốc chuyển đổi hình thái, hóa Côn thành Bằng thi triển độn pháp, hiểm hiểm tránh thoát cú đánh lén này.

Oanh!!

Phía sau, màn nước kia bao trùm xuống, trực tiếp nuốt chửng toàn bộ vị trí mà Côn Vương vừa đứng, mặt đất đều bị nuốt ra một cái hố sâu.

Côn Vương lần đầu tiên gặp phải con quái vật có khẩu vị còn tốt hơn cả mình. "Bá Tống, tìm được ngươi." Quái vật màn nước phát ra âm thanh quái dị. "Mù à?

Ta chỗ nào giống Bá Tống?" Côn Vương giận dữ nói. "Đừng tưởng ngươi biến béo thì ta không nhận ra ngươi.

Bá Tống." Quái vật màn nước lạnh lùng nói.

Côn Vương: "!!!" Béo? "Chớ tưởng ta sợ ngươi." Côn Vương xoay người lại, không bỏ chạy nữa.

Giữa các Trường Sinh Giả, tuy có phân chia mạnh yếu.

Nhưng trừ phi mạnh đến mức như Nho gia Thánh Nhân, cao hơn Trường Sinh Giả bình thường nửa cảnh giới...

Nếu không, giữa các Trường Sinh Giả cũng không đến mức ai sợ ai!

Lại một trận chiến đấu cấp bậc đỉnh phong của Trường Sinh Giả, vén màn mở ra.

Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, tất cả Kiếp Tiên, Trường Sinh Giả không còn kiêng kị, có thể yên tâm to gan toàn lực ra tay!

Đây cũng là tiết tấu thế giới sắp đại loạn. ...

Bên kia.

Nho gia - Bạch Vân Thư Viện.

Dưới sự dẫn đường của vị Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã kia, nhóm người Tống Thư Hàng được đưa đến thế giới Kim Liên của Nho gia. "Nhắc mới nhớ, tôi vẫn chưa biết đạo hiệu của mấy vị tiền bối."

Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra chuyện này, lên tiếng nói.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia lần trước sau khi sống lại, lại nhận được nhãn cầu phòng đôi của Tống Thư Hàng, liền cáo biệt rời đi.

Từ đầu tới đuôi, Tống Thư Hàng đều chưa từng hỏi tên bọn họ.

Đến hiện tại, Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên Tống Thư Hàng đều là nhận mặt.

Một vị ôn văn nhĩ nhã, một vị khí chất thần thái phi dương, một vị bộ dáng mọt sách, một vị thanh tân tuấn dật.

Lại thêm Thư Sinh Lưu Ly rất lâu trước đây đã mượn linh quỷ của Tống Thư Hàng không trả, cùng với "Uyên Tử" - thư sinh tiêu sái duy nhất biết đạo hiệu ở phía sau.

Trừ những người này ra, loáng thoáng hình như còn một thư sinh lôi thôi lếch thếch...

Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên, Tống Thư Hàng đã gặp qua một nửa. "Bá Tống đạo hữu, chúng ta cứ luận giao bình bối là được.

Hai chữ tiền bối, chúng tôi vạn vạn không dám nhận." Vị Kiếp Tiên thanh tân tuấn dật kia liên tục xua tay nói.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: "???" Phía sau, Côn Vương trong ý thức Uyên Tử nghe vậy, trong lòng khẽ động - Kiếp Tiên Nho gia phản ứng với Bá Tống cổ quái như vậy, điều này ngược lại càng ấn chứng cho suy đoán của hắn.

Bá Tống Huyền Thánh, cực có khả năng là Thánh Nhân chuyển thế.

Nếu không, mấy vị Kiếp Tiên Nho gia dựa vào cái gì mà đối xử đặc biệt với hắn như thế?

Ngoài ra...

Từ sau khi tiến vào thế giới Kim Liên của Nho gia, liên hệ giữa tia ý thức này của Côn Vương và bản thể liền đứt đoạn.

Lúc này bị rớt mạng - hắn chỉ có thể tự lực cánh sinh.

Hắn thậm chí còn không biết bản thể của mình đã bị một con quái vật màn nước quấn lấy. "Bá Tống đạo hữu trực tiếp gọi đạo hiệu chúng tôi là được." Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã chỉ vào mình nói: "Tôi là..." "Nhị Ngốc Ngốc!" Bên cạnh Tạo Hóa Tiên Tử gọi.

Kiếp Tiên ôn văn nhĩ nhã: "..." "Hóa ra là Ôn Tử đạo hữu." Tống Thư Hàng gật đầu nói, người cũng như tên, Ôn Tử sư huynh ôn nhã hữu lễ, là tư thái trong mộng tưởng của Tống Thư Hàng.

Lúc này, bên cạnh, vị Kiếp Tiên tuấn dật thoát tục khẽ ho một tiếng nói: "Khụ, tôi là..." "Tam Ngốc Ngốc!" Tạo Hóa Tiên Tử cướp lời đáp.

Kiếp Tiên thanh tân tuấn dật: "..." "Hóa ra là Nhan Tử đạo hữu." Tống Thư Hàng phiên dịch, đối với vị Kiếp Tiên thanh tân tuấn dật này, ấn tượng của hắn rất sâu sắc - lúc trước khi lần đầu tiên gặp mặt, chính là vị Kiếp Tiên thanh tân tuấn dật này, sau khi nghe thấy Sở các chủ ngốc mao phát thoại, đã kinh hô "Ngốc mao thành tinh", sau đó liền bị Sở các chủ ngốc mao đâm thành cái xiên que.

Không ngờ vị này lại là Tam Ngốc Ngốc...

Quả nhiên, dính đến số ba đều không phải hạng người phàm tục! "Tôi là Thất Ngốc Ngốc." Kiếp Tiên mọt sách vẻ mặt tuyệt vọng, tự giới thiệu.

Nói xong, y liền vẻ mặt bình tĩnh đứng ở đó, đợi Tống Thư Hàng tự mình lĩnh ngộ đạo hiệu của y, báo ra tên của y.

Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt.

Kiếp Tiên mọt sách Trì Tử vẻ mặt kỳ vọng nhìn Tống Thư Hàng, khuôn mặt tuấn tú kia phảng phất như biết nói - tới đi, mau báo ra tên của ta đi!

Tạo Hóa Tiên Tử quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, sau đó gọi: "Ân, Thất Ngốc Ngốc." "À à à, hóa ra là Trì Tử đạo hữu." Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Kiếp Tiên mọt sách Trì Tử trầm mặc giây lát nói: "Cùng là từ 'Thất Ngốc Ngốc' này, tại sao tôi nói cậu lại nghe không hiểu?

Sư muội nói cậu lại nghe hiểu được?

Nguyên lý là gì?" Tống Thư Hàng: "..." Tôi cũng không biết nữa, dù sao Tạo Hóa Tiên Tử vừa mở miệng, hắn liền có thể tâm lĩnh thần hội. "Có khả năng là tôi và Trì Tử sư huynh độ ăn ý chưa đủ?" Tống Thư Hàng thử trả lời.

Kiếp Tiên mọt sách suy tư một chút rồi nói: "Vậy chúng ta nghĩ cách tăng thêm chút ăn ý với nhau?" "Vẫn là...

Thôi đi." Tống Thư Hàng tạ tuyệt.

Hắn và Trì Tử sư huynh nam nam thụ thụ bất thân. "Cuối cùng là tôi." Vị Kiếp Tiên thần thái phi dương cười nói, y nói xong liền đợi sư muội giới thiệu giúp mình. "Thập Nhất Ngốc Ngốc." Tạo Hóa Tiên Tử giới thiệu. "Ngọc Tử đạo hữu, tôi nhớ kỹ rồi." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ôn Tử, Nhan Tử, Trì Tử, Ngọc Tử, còn có Uyên Tử.

Đạo hiệu giữa các Kiếp Tiên Nho gia, dường như đều là sản phẩm cùng một quy cách? [Một số phương pháp sử dụng ngôn ngữ viễn cổ, hơi khác biệt so với hiện tại.

Thật ra đạo hiệu của mấy tôn Kiếp Tiên Nho gia này, cậu có thể đọc ngược lại.

Có điều, dù sao ý nghĩa cũng xêm xêm nhau.] Lúc này, Sở các chủ ngốc mao âm thầm nhắc nhở. "Đọc ngược lại?

Tử Ôn, Tử Nhan, Tử Trì, Tử Ngọc... còn có Tử Uyên. ...

Ái chà, bức cách (đẳng cấp) lập tức được nâng cao hẳn lên rồi!" Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Cùng một đạo hiệu, có đôi khi đổi thứ tự một chút, vậy mà lại ngầu đến lạ.

Vậy nếu đảo ngược thứ tự thánh hiệu của hắn...

Chương 2610

Tống Bá liệu có phải cũng rất êm tai? "Ách, vẫn là thôi đi." Tống Thư Hàng lắc lắc đầu. ...

Ngoài ra, trong lúc giao lưu với các Kiếp Tiên Nho gia, Tống Thư Hàng nhất tâm nhị dụng, một phần ý thức kết nối với "Long Lạc nữ sĩ", tư vấn cô: "Long Lạc nữ sĩ, về kẻ vừa đánh dấu ta từ xa kia, có thể suy ngược ra thông tin của hắn không?" "1.

Bá Tống Hào, xin hãy gọi tôi là Bàn Cầu nữ sĩ." Long Lạc nữ sĩ nhắc nhở: "2.

Tin tức đã xác định, đối chiếu hồ sơ lịch sử, dữ liệu của kẻ tấn công từ xa là [Thiên Đạo di thuế Cầu]." "Thiên Đạo di thuế Cầu?

Hắn không phải đã bị ta và Bạch tiền bối Two phong ấn rồi sao?" Tống Thư Hàng sững sờ.

Hắn chính là người đích thân dùng cột phong ấn, phong ấn đại bộ phận "Thiên Đạo di thuế Cầu", hiện tại vẫn còn giữ ở hang ổ cũ của Bạch tiền bối Two.

Chẳng lẽ, Thiên Đạo di thuế Cầu chạy ra rồi?

Thiên Đạo Di Thuế Cầu nếu thoát khỏi phong ấn thì không phải chuyện đùa.

Sơ sẩy một cái, không chỉ Tống Thư Hàng tan xương nát thịt... mà ngay cả thế giới cũng sẽ bị hủy diệt, bước vào tận thế. [Phải xác nhận với Bạch tiền bối Two một chút, xem xem 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' trong cột phong ấn có phải đã chạy ra ngoài rồi không?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ. "Sao thế?

Đột nhiên căng thẳng vậy?" Lúc này, Thạch Bi đạo hữu bên hông nghi hoặc truyền âm hỏi.

Trừ Thạch Bi đạo hữu ra, cọng tóc ngốc của Sở các chủ trên đầu, Thông Nương trên vai, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bên cạnh, cùng với Bạch Long tỷ tỷ và mấy vị Nho gia Kiếp Tiên trước mắt, tất cả đều đang nhìn hắn.

Cho dù Tống Thư Hàng hiện tại đang đeo mặt nạ, che đi khuôn mặt non choẹt biết nói kia... nhưng ngôn ngữ cơ thể của hắn cũng không chịu thua kém, liên tục truyền đạt tin tức nội tâm của Tống Thư Hàng cho những người xung quanh.

Cả người hắn chính là một cái nguồn phát đạn mạc di động, không giấu được bí mật. "Bá Tống đạo hữu gặp khó khăn gì sao?

Cần chúng ta giúp một tay không?" Nhị Ngốc Ngốc - Kiếp Tiên 'Tử Ôn' ôn văn nho nhã ân cần hỏi thăm. "Nếu có chỗ nào chúng ta và Nho gia có thể giúp, chúng ta nhất định sẽ dốc toàn lực." Tam Ngốc Ngốc 'Tử Nhan' vỗ ngực nói. "Vẫn chưa xác định có phải chuyện lớn hay không." Tống Thư Hàng nói, hắn miêu tả lại đơn giản chuyện liên quan đến việc "có người viễn trình nguyền rủa hắn" và "nghi ngờ đối tượng nguyền rủa là Thiên Đạo Di Thuế Cầu" cho các đạo hữu nghe một lần.

Thất Ngốc Ngốc 'Tử Trì' kinh ngạc nhìn Tống Thư Hàng: "Thiên Đạo di thuế?

Bá Tống đạo hữu thế mà từng tiếp xúc với tồn tại bực này?" "Cũng chỉ tiếp xúc vài lần, khó khăn lắm mới thoát được từ tay nó.

Về sau dưới sự giúp đỡ của Bạch tiền bối Cửu U mới phản công lại nó một đợt." Tống Thư Hàng nhớ tới Thiên Đạo Di Thuế Cầu, vẫn còn sợ hãi trong lòng + đau lòng.

Hắn từng dùng một lần 'Khắc kim nhất kích' lên người Thiên Đạo

Di Thuế Cầu, nhớ tới cục di thuế kia là hắn đau lòng đến mức không nói nên lời. 'Thế mà còn phản công lại Thiên Đạo Di Thuế Cầu?' Mấy vị Nho gia Kiếp Tiên bị Tống Thư Hàng vô hình làm màu cho một vố vào mặt.

Phàm là những thứ dính dáng đến 'Thiên Đạo' thì đều không có gì đơn giản cả.

Bá Tống có thể nói là 'Honey Badger' (lửng mật) của Tu Chân giới, chư thiên vạn giới không có đối tượng nào mà hắn không dám chọc vào.

Tại giờ khắc này, trong lòng bốn vị Nho gia Kiếp Tiên đều bắt đầu nghi ngờ liệu Bá Tống có phải là lão sư chuyển thế hay không.

Hiện tại, cả Nho gia đều đồn đại như vậy, hơn nữa 99.9% đệ tử Nho gia đều tin tưởng chuyện này không chút nghi ngờ. [Mẹ kiếp, Thiên Đạo Di Thuế Cầu!] Côn Vương ở sâu trong ý thức của Uyên Tử lúc này tủi thân đến mức muốn chửi má nó.

Bá Tống tên này quả thực vô sỉ, thế mà lại dẫn cái họa Thiên Đạo Di Thuế Cầu này về phía bản thể của hắn!

May mà bản thể phản ứng đủ nhanh, trực tiếp từ Hiện Thế - Địa Cầu quay về Vân Giới.

Sau này nhất định phải đề phòng Bá Tống, tuyệt đối không thể cho hắn cơ hội thừa nước đục thả câu!

Hơn nữa, tin tức về 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu', hắn phải nghĩ cách truyền đạt cho bản thể càng sớm càng tốt.

Tránh cho bản thể thiếu tình báo mà chịu thiệt thòi. ...

Thạch Bi đạo hữu: "Đúng rồi, Thư Hàng đạo hữu.

Nếu lần này kẻ viễn trình nguyền rủa ngươi thực sự là 'Thiên Đạo

Di Thuế Cầu', vậy chúng ta phải lập tức liên hệ Bạch U...

Mặc chủ nhân của ta, hỏi xem có phải 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' thật sự thoát khốn rồi không!" Từ sau khi Bạch tiền bối Two chế tác nó thành bia mộ cho Tống Thư Hàng, nó luôn ghi nhớ kỹ dòng chữ trên bia mộ của mình, thời khắc nhắc nhở bản thân đừng giống như Bá Tống dễ dàng tìm đường chết.

Dù sao trong tình huống bình thường, sinh mệnh chỉ có một lần, không thể dễ dàng nói chết. 'Muộn rồi!' Lúc này, trên người Thạch Bi đạo hữu phát ra giọng nói lạnh lùng của Bạch tiền bối Two.

Sau một khắc, thân thể Thạch Bi bắt đầu xoay tròn lao về phía đỉnh của 'Kim Liên thế giới'.

Kim Liên thế giới là một không gian độc lập, trong tình huống bình thường ngay cả sức mạnh của Chúa tể Cửu U cũng sẽ bị che chắn.

Nhưng bản thể của Bạch tiền bối Two lại đang ở trong 'Tà Liên thế giới' tương ứng với Kim Liên thế giới.

Cộng thêm việc Tống Thư Hàng cũng đang ở trong Kim Liên thế giới, có Thế Giới Cốt Lõi của hắn làm trung gian, Bạch tiền bối Two có thể thông qua Thế Giới Cốt Lõi ảnh hưởng đến Thạch Bi đang ở trong Kim Liên thế giới. "Bạch chủ tha mạng ~" Thạch Bi đạo hữu hèn ngay lập tức.

Thật ra xoay tròn thăng thiên đối với nó mà nói chẳng đau chẳng ngứa.

Nhưng Bạch Two chính là Chúa tể Cửu U, chọc giận ngài ấy là một lựa chọn cực kỳ thiếu lý trí.

Lúc này, nhận hèn + nhận sai là hành động lý trí nhất. "A ~~ Đợi đã, Bạch tiền bối, tôi là người qua đường Tống vô tội mà!" Tống Thư Hàng bi thương nói.

Rõ ràng là lỗi của Thạch Bi đạo hữu, nhưng vì nguyên nhân Thạch Bi đạo hữu buộc ở thắt lưng hắn, nên cả hắn cũng bị thuận đà xoay tròn tống lên bầu trời.

Người qua đường vô tội bị vạ lây là đáng thương nhất.

Do là Bạch tiền bối Two đích thân ra tay, tốc độ xoay tròn của Tống Thư Hàng và Thạch Bi đạo hữu nhanh mạnh như gió lốc.

Hơn nữa tư thế cũng khác với 'xoay tròn thăng thiên' bình thường.

Lần này, một người một bia tạo thành hình chữ T của chong chóng tre xoay tròn.

Tống Thư Hàng là cái thanh ngang kia.

Thạch Bi đạo hữu bên hông biến về kích thước nguyên hình, đội vào thắt lưng Tống Thư Hàng, điên cuồng xoay tròn.

Thế sự đều có nhân quả, chuyện ngươi từng làm với người khác trước đây, tương lai cũng sẽ có người làm chuyện tương tự với ngươi.

Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Bạch Long tỷ tỷ, cùng với các vị Nho gia Kiếp Tiên, toàn bộ ngẩng đầu, mắt nhìn Tống Thư Hàng thăng thiên. "Tôi muốn bay cao hơn ~ bay cao hơn ~ nhảy múa như cuồng phong ~ thoát khỏi vòng tay ~" Tạo Hóa Tiên Tử mở giọng hát lên, phối BGM cảm động cho Tống Thư Hàng và Thạch Bi đạo hữu đang thăng thiên.

Giọng ca thiên lại động cảm phối hợp với tư thế xoay tròn của Tống Thư Hàng và Thạch Bi đạo hữu, vô cùng 'bắt tai'! [Quả nhiên, tấm bia đá này không tầm thường!

Tuy nhìn bề ngoài, nó chỉ là pháp khí đỉnh tiêm của Cửu Phẩm Kiếp Tiên, nhưng sức mạnh ẩn giấu của nó mới là đáng sợ nhất.] Một tia ý thức kia của Côn Vương khẳng định suy đoán của mình.

Tách, tách, tách~ Cùng lúc đó, trong hư không vang lên âm thanh kỳ quái.

Có chút giống tiếng chụp ảnh, lại có chút giống tiếng chụp màn hình điện thoại.

Cũng không biết Bạch tiền bối Two đang thao tác cái gì? ...

Bên dưới, Tạo Hóa Tiên Tử hát xong một khúc, Bạch tiền bối Two rốt cuộc buông tha Thạch Bi, để nó và Tống Thư Hàng xoay tròn hạ cánh từ trên không trung.

Sau khi tiếp đất, bắp chân Tống Thư Hàng mềm nhũn: "Bạch tiền bối, lần sau nếu ngài muốn động thủ với Thạch Bi đạo hữu, có thể nhắc tôi trước một tiếng không, để tôi tế..." Lời còn chưa dứt, Thạch Bi đạo hữu liền nhanh chóng cắt ngang: "Bá Tống đạo hữu, ngươi ta sinh tử không rời.

Ngươi nếu chết, ta làm bia.

Bất luận xảy ra tình huống gì, ta đều sẽ không rời khỏi ngươi." Tống Thư Hàng: "..." [Con 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' trong hang ổ của ta không có biến hóa gì, vẫn đang bị phong ấn.

Về mặt phong ấn cũng không có bất kỳ dị thường nào.] Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối Two trực tiếp vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Bàn Cầu di thuế không có dị thường?

Tống Thư Hàng nhíu mày suy tư, đột nhiên trong lòng hắn động một cái: "Vậy kẻ tấn công tôi, có khi nào là Thiên Đạo di thuế khác không?" Bàn Cầu đã là Thiên Đạo đời thứ tám, trước nó còn có nhiều Thiên Đạo như vậy, khẳng định cũng có Thiên Đạo di thuế để lại! "Hoặc là trong đó sẽ có Thiên Đạo Di Thuế Bạch, Thiên Đạo Di Thuế Nhãn, Thiên Đạo Di Thuế Long các loại?" Tống Thư Hàng vuốt cằm

nói.

Thạch Bi đạo hữu: "..." Một giây sau, Thạch Bi đạo hữu vừa nãy còn nói với Tống Thư Hàng 'sinh tử không rời, ngươi nếu chết, ta làm bia', liền bay nhanh cởi bỏ dây thừng liên kết giữa mình và thắt lưng Tống Thư Hàng, nhảy ba bước rời xa Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng rơi vào tay Tạo Hóa Tiên Tử, hóa thành bia người qua đường ăn dưa, không muốn bị cuốn vào tai kiếp của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: "???" Bất quá, Bạch tiền bối Two lại không có phản ứng gì với từ 'Thiên Đạo Di Thuế Bạch', ngài ấy dường như có thể chấp nhận từ này.

Có khả năng là vì từ này miêu tả không phải là ngài ấy, cho nên Bạch vô cái gọi là?

Thấy Tống Thư Hàng không bị tống lên trời, Thạch Bi đạo hữu ít nhiều có chút tiếc nuối. 'Tâm tư của Chúa tể Cửu U quá phức tạp hay thay đổi, căn bản không thể phỏng đoán a.' ...

Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối Two lần nữa vang lên trong đầu Tống Thư Hàng: [Đừng nghĩ nhiều...

Kẻ tấn công người vẫn là 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'.] Tống Thư Hàng: "???" Thiên Đạo Di Thuế Cầu không phải vẫn đang bị phong ấn sao? [Trạng thái của Bàn Cầu khá đặc thù, di thuế của nó đã sinh ra từ khi Thiên Đạo còn chưa sụp đổ, và bị chúng ta phong ấn.

Mà sau khi Thiên Đạo Cầu triệt để sụp đổ, trong thiên địa lại lần nữa sinh ra một 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' mới, đi lang thang khắp nơi.

Ngươi có thể hiểu thế này: Di thuế cầu trước đó là Thiên Đạo Cầu chưa chết hẳn, chỉ chết một nửa.

Lần này là sau khi nó chết toàn bộ, để lại một nửa di thuế lớn khác.] Bạch tiền bối Two giải thích.

Thiên Đạo chấp chưởng chư thiên vạn giới, di thuế hoàn chỉnh đương nhiên sẽ không nhỏ như vậy.

Thậm chí, tại 'góc không ai biết' của mỗi một vị diện, bất cứ lúc nào cũng có thể sinh ra Thiên Đạo di thuế mới.

Ngay cả số lượng cũng có thể không phải là đơn vị 1.

Trừ phi đợi đến khi tân nhiệm Thiên Đạo chứng đạo, mới có thể quét sạch chư thiên vạn giới, khiến 'Thiên Đạo di thuế' một lần nữa ẩn nấp.

Chương 2611

"Không chết hết?

Chết một nửa, còn một nửa?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, không hổ là Thiên Đạo, thao tác lẳng lơ thật nhiều. "Chết một nửa còn một nửa, là đang nói Thư Hàng cậu sao?" Trong kén to Công Đức, phát ra âm thanh của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Cho dù bị bọc trong kén, nó cũng sẽ không từ bỏ chức trách tâm ma của mình. "Tôi đâu có gọi là chết một nửa, tôi là chết đến mức chỉ còn lại một cái đầu." Tống Thư Hàng đáp. "A ~ Chết rồi chết rồi chết rồi!" Đang nói chuyện, tiếng kêu của Thông Nương đột nhiên vang lên.

Tống Thư Hàng: "???" Thông Nương nhập diễn từ lúc nào thế?

Mấy cái đồ trang sức trên người hắn, từng đứa một đều đang tiến hóa theo hướng 'kịch tinh' (thánh diễn sâu) à? "Bị nghiền chết, đừng ~ bị nghiền nát rồi a." Thông Nương thảm thiết kêu.

Cô nàng đang xem Huyền Thánh Bá Tống giảng pháp, lúc trước giảng vẫn ngon lành, đột nhiên họa phong giảng pháp thay đổi, cảnh tượng chuyển đến 'Kim Liên không gian' của Nho gia.

Ngay sau đó, cô nàng đại nhập vào nhân vật 'Tống Thư Hàng' liền bị ngón tay sắt thép nghiền nát.

Loại đau đớn này, còn đau hơn gấp mười vạn lần so với việc bị tuốt hành, ngọn hành rơi rụng.

Điều khiến Thông Nương tuyệt vọng nhất là...

đoạn trải nghiệm này, cô nàng từng trải nghiệm qua rồi a!

Năm đó, cô nàng ở trong lòng Tống Thư Hàng, bị nghiền nát hết lần này đến lần khác, sống lại hết lần này đến lần khác.

Mà lần này, cô nàng đại nhập vào góc nhìn trải nghiệm của Tống Thư Hàng, từ một góc độ khác chịu đựng trải nghiệm bị Bàn Cầu đại lão nghiền chết.

Cùng một sự việc, khi nhìn từ những góc độ khác nhau, chính là một loại trải nghiệm mới mẻ!

Bởi vì từng trải qua sự kiện gốc, cho nên Thông Nương rõ ràng nhất, trải nghiệm bị nghiền chết này không chỉ một lần, mà là một vòng tuần hoàn chết chóc!

Đời hành, sao mà tàn nhẫn thế! "Bên ta cũng bắt đầu rồi!" Bên cạnh, Vũ Nhu Tử hưng phấn nói: "Nha, cả người đều bị nghiền nát, thảm ơi là thảm!" "???" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn chằm chằm Vũ Nhu Tử.

Hắn không hề nhìn thấy dáng vẻ 'đau đớn' từ trên người Vũ Nhu Tử.

Nhắc mới nhớ, đau đớn của chủ nhân dường như có thể phân lưu cho linh quỷ.

Vũ Nhu Tử có khi nào chuyển dịch nỗi đau của cô nàng cho Thiên Đế rồi không?

Nhìn lại Tô Thị A Thập Lục bên cạnh, khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu nhăn lại, hiển nhiên đang nhẫn nại kịch đau. "Cho nên, tôi đã bảo mọi người đừng có bấm vào xem trực tiếp mà." Tống Thư Hàng thở dài, hắn đưa tay tế ra cái chăn cùng kiểu dáng với 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán đại lão', quấn lấy Thông Nương, Tô Thị A Thập Lục cùng với Vũ Nhu Tử, để các cô nằm xuống. "A a a, quả nhiên sống lại rồi, lúc đó là ai phóng thuật phục sinh!" Thông Nương hai tay ôm lấy ngọn hành, phát ra tiếng kêu tê tâm liệt phế.

Cách vách, Hằng Hỏa tiền bối vừa hưng phấn chạy tới, chuẩn bị gặp mặt tiểu hữu Tống Thư Hàng, thân hình hơi cứng lại. "Ráng nhịn một chút, đau đớn rồi sẽ qua thôi." Tống Thư Hàng chỉ có thể an ủi như vậy. 'Khả năng miễn dịch đau đớn' của hắn không thể chế tác thành vắc-xin, không thể tạo kháng thể đau đớn cho nhóm Tô Thị A Thập Lục.

Nhìn A Thập Lục nhẫn nại đau đớn, nghe Thông Nương thảm thiết kêu gào, hắn lực bất tòng tâm.

Sở các chủ ngốc mao nói: "Đưa bọn họ đến Thế Giới Cốt Lõi đi, Suối Nguồn Sự Sống có thể giảm nhẹ đau đớn trên tinh thần cho bọn họ." Tống Thư Hàng nghe vậy, mắt sáng lên: "Đúng rồi!

Suối Nguồn Sự Sống có thể xoa dịu đau đớn tinh thần ở mức độ nhất định!" "Tống tiền bối, em không cần đâu." Vũ Nhu Tử xua tay nói: "Em một chút cũng không cảm thấy đau." "Đừng chủ quan...

Đợt trải nghiệm đau đớn này càng về sau càng đau." Tống Thư Hàng vung tay lên, cưỡng ép đưa Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Thông Nương vào Thế Giới Cốt Lõi, an trí bên cạnh bản thể Sở các chủ, bồi Sở các chủ cùng nhau thổi bong bóng.

Bạch Long tỷ tỷ thì chọn ở lại, cô chuyển từ cổ Tô Thị A Thập Lục sang cổ Tống Thư Hàng.

Tạm thời, cô không muốn vào Thế Giới Cốt Lõi tán gẫu gượng gạo với bản thể Sở các chủ.

So ra, cô thà đối mặt với cọng tóc ngốc của Sở các chủ còn hơn. [Trong thế giới độc lập cách tuyệt rõ ràng của Nho gia này, Bá Tống vẫn còn có thể triển khai tiểu thế giới của mình?

Tiểu thế giới của hắn cường đại như vậy sao?] Ý thức của Côn Vương trong Uyên Tử khẽ động, lại ghi chép lại tình báo này.

Nếu... hắn là nói nếu, tương lai hắn muốn nhằm vào Bá Tống, nhất định phải nghĩ cách cấm cố cái tiểu thế giới đặc thù này!

Nếu không, Bá Tống dựa vào tiểu thế giới này, có thể công có thể thủ có thể trốn, tính cơ động quá mạnh.

Cho nên, nhất định phải nghĩ cách hạn chế! ...

Tống Thư Hàng sau khi đóng lại cửa vào tiểu thế giới, thở dài một hơi: "Thiên Đạo Di Thuế Cầu mới, đây đúng là một tên khiến người ta đau đầu." "Thiên Đạo Di Thuế Cầu mới?

Di Thuế Cầu Two sao?" Thạch Bi đạo hữu nói.

Bạch Long tỷ tỷ: "Có nắm chắc không?" "Không có, bất quá có kinh nghiệm, có lẽ có thể diễn lại trò cũ." Tống Thư Hàng đưa tay thăm dò vào Thế Giới Cốt Lõi, âm thầm sờ sờ cột phong ấn Bàn Cầu đại lão đang phong ấn 《Nho Điển》.

Trong cõi u minh, giữa cột phong ấn và Thiên Đạo Di Thuế Cầu, dường như tồn tại một loại duyên phận.

Bản chất của lịch sử chính là máy đọc lại.

Thiên Đạo Di Thuế Cầu Two, có lẽ chú định phải bị phong ấn trong cái cột của Bàn Cầu đại lão? [Bất quá, muốn phong ấn Thiên Đạo Di Thuế Cầu, cần có người phối hợp mới được.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Oanh ~ Đang suy tư, bên ngoài Kim Liên thế giới truyền đến một trận chấn động kịch liệt. "Ta cầu xin ngươi mở to mắt ra, đừng có mù như thế nữa!

Bá Tống mà ngươi muốn tìm ở trong này, ở trong Nho gia này!

Cho nên, đừng có đuổi theo ta nữa!" Một giọng nói to lớn như sấm sét, từ bên ngoài Bạch Vân Thư Viện của Nho gia truyền thẳng vào trong Kim Liên thế giới. "Đáng chết, đừng có đuổi theo ta nữa.

Đã bảo rồi, Bá Tống ở ngay bên dưới.

Ngươi muốn tìm Bá Tống, liên quan gì đến ta a!" Giọng nói như sấm sét phẫn nộ gào thét. [Giọng nói này?

Đợi đã, bản thể của ta đến rồi!] Thần thức của Côn Vương sâu trong thân thể Uyên Tử sau khi nghe được giọng nói này, tâm thái đều sụp đổ.

Bản thể, ngươi đừng có qua đây a!

Bá Tống bên này một thân thần trang, bên cạnh có hơn năm vị chiến lực Trường Sinh Giả, là đội hình tử vong, ai đến cũng phải chết! "Di?

Là Côn Vương tiền bối?" Tống Thư Hàng nghe kỹ, liền nhận ra thân phận chủ nhân của giọng nói này.

Giọng của Côn Vương tiền bối khá đặc thù, độ nhận diện cực cao.

Có điều, sao Côn Vương lại chạy tới đây?

Hơn nữa dường như lão đang bị người ta truy sát?

Còn nữa... vừa rồi Côn Vương đang kêu gào 'Bá Tống ở Nho gia'. [Là 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' thuận theo quẻ bói nguyền rủa từ xa, tìm được Côn Vương tiền bối?

Rồi một đường truy sát lão?] Tống Thư Hàng trong lòng hơi suy tính, liền có suy đoán. "Côn Vương tiền bối?

Ta có ấn tượng!

Vị tiền bối này từng khiêu chiến lão sư...

Lão sư đại chiến với ông ấy một ngày một đêm, rồi lấy ông ấy làm giáo tài, chuyển tiếp trận chiến đấu kia thông qua hình thức hình chiếu về Nho gia, diễn thị phương thức chiến đấu giữa các Trường Sinh Giả cho chúng ta xem.

Đồng thời, lão sư còn thực nghiệm mấy loại pháp thuật hoàn toàn mới trên người ông ấy.

Đúng rồi, sự tích Côn Vương tiền bối hiện tại vẫn còn được ghi trong sách giáo khoa Nho gia chúng ta." Thất sư huynh Trì Tử suy tư nói. [Ta không cần mặt mũi chắc!] Ý thức Côn Vương trong thân thể Uyên Tử âm thầm gào thét trong đầu.

Vốn dĩ, năm đó hắn đại chiến một ngày một đêm với Nho gia Thánh Nhân, phần thực lực này được chư thiên vạn giới thừa nhận.

Dù sao, trong trận chiến Bất Hủ thời viễn cổ, đối thủ có thể đại chiến một ngày một đêm với Nho gia Thánh Nhân cũng không nhiều.

Không ngờ, lúc ấy Nho gia Thánh Nhân thế mà lại lấy hắn làm giáo tài, vừa thực chiến vừa nhân cơ hội dạy bảo đệ tử.

Hơn nữa, còn ghi chép hắn vào trong sách giáo khoa.

Đệt, quay đầu nhất định phải nghĩ cách, xóa bỏ nội dung trên sách giáo khoa Nho gia đi! ... "Có người đang truy sát Côn Vương...

Côn Vương là Trường Sinh Giả lâu đời, thực lực cường đại vô cùng.

Ai thế mà có thể đuổi hắn chạy trốn khắp thế giới?" Nhị sư huynh Ôn Tử nhíu mày.

Hơn nữa, nhìn từ tiếng kêu gào vừa rồi của Côn Vương, mục tiêu thực sự của tồn tại cường đại đang truy sát hắn kia, kỳ thực là 'Bá Tống'? "Phân phó tất cả thành viên Nho gia lui về Kim Liên thế giới!" Tam sư huynh Nhan Tử bình tĩnh ra lệnh.

Đối phương là hướng về phía Bá Tống mà đến, vậy tiếp theo rất có thể sẽ có một trận ác chiến.

Lúc này, hiệu quả của Kim Liên thế giới liền hiện ra.

Có Kim Liên thế giới này, Nho gia bất luận gặp phải tai nạn gì, đều đứng ở thế bất bại! "Nếu tôi đoán không sai, rất có thể là Thiên Đạo Di Thuế Cầu." Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích.

Đồng thời, hắn đưa tay lấy 'cột phong ấn' đang chứa 《Nho Điển》 từ trong Thế Giới Cốt Lõi ra.

Chương 2612

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, hai tay Tống Thư Hàng liên tục vuốt ve trên cột phong ấn.

Mái tóc dài của hắn hóa thành hai mươi bàn tay, cũng điên cuồng vuốt ve trên cột phong ấn.

Mỗi lần hai mươi hai bàn tay vuốt ve, đều sẽ nổi lên thất thải bảo quang.

Cột phong ấn chứa 《Nho Điển》 không ngừng chấn động.

Mỗi lần bàn tay Tống Thư Hàng vuốt ve, dường như đều có thể khiến nó được cường hóa? [Bản thể của ta, bị Thiên Đạo Di Thuế Cầu đuổi kịp?] Một tia ý thức của Côn Vương tò mò. [Ngoài ra, Bá Tống đây là muốn giải khai phong ấn?

Không đúng a, đây rõ ràng là đang cường hóa hiệu quả phong ấn!] Hắn đoán không ra rốt cuộc Bá Tống muốn làm gì. "Không được, thời gian quá cấp bách." Tống Thư Hàng buông tay, thả lỏng cột phong ấn.

Muốn xây dựng tình hữu nghị tốt đẹp với cột phong ấn, ít nhất cần một ngày một đêm dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 làm cơ sở.

Thời gian quá ngắn thì căn bản không đạt được hiệu quả.

Ý tưởng muốn dùng cột phong ấn để phong ấn 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu', chỉ có thể tạm thời gác lại.

Vậy thì, chỉ có thể thử thủ đoạn 'Phong ấn vị trí thế giới nhân tạo Bạch số 1-33'.

Đây vốn là thủ đoạn chuẩn bị dùng để phong ấn phân thân clone của Bàn Cầu đại lão.

Hiện tại xem ra, phải dùng lên người một quả cầu khác rồi.

Tuy rằng tình huống vô cùng nguy cấp, nhưng Tống Thư Hàng cũng không kinh hoảng.

Thế Giới Cốt Lõi của hắn còn chưa túng, hơn nữa ý thức của Bạch tiền bối Two đang ở ngay bên cạnh, cảm giác an toàn tràn đầy. "Tình huống bên ngoài hiện tại thế nào?" Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu, hỏi.

Sau lưng, Hằng Hỏa tiền bối sải bước đi tới, đáp: "Tồn tại nghi là 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' kia vẫn đang truy đuổi Côn Vương tiền bối.

Dường như nhận định Côn Vương chính là Thư Hàng.

Điều này tranh thủ cho Nho gia chúng ta đủ thời gian rút lui." Nói xong, Hằng Hỏa Chân Quân vung tay lên, chiếu hình chiếu tình huống bên ngoài vào trong Kim Liên thế giới.

Bên ngoài kết giới đại trận phòng ngự của Nho gia, một quả cầu chất lỏng đen kịt đang truy sát Côn Vương.

Thủ đoạn tấn công của cầu kim loại lỏng đơn giản thô bạo, nó trực tiếp hóa thân thể mình thành màn nước khủng bố, không ngừng chụp xuống Côn Vương, muốn nuốt chửng toàn bộ Côn Vương.

Côn Vương không ngừng né tránh, trên người hắn không ngừng có đạo thuật chém ra, oanh tạc về phía cầu kim loại lỏng.

Nhưng công kích của hắn toàn bộ bị màn nước của 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' cắn nuốt.

Thậm chí, 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' này còn có thể phun trả lại một bộ phận đạo thuật đã nuốt sau khi cường hóa.

Trong lúc đó, Côn Vương thử phá vỡ hộ tông đại trận của Nho gia.

Nhưng cường độ hộ tông đại trận của Nho gia vượt quá dự tính của Côn Vương.

Đại trận này đã được người cường hóa qua, có sức mạnh cấp bậc Trường Sinh Giả.

Hơn nữa, người âm thầm cường hóa hộ tông đại trận, là tu sĩ Nho gia chính tông.

Nho gia không biết từ lúc nào, thế mà lại xuất hiện thêm một tôn Trường Sinh Giả?

Cộng thêm bốn tôn trong Thập Tam Kiếp Tiên sau khi sống lại trở về, cũng luôn ra tay tu sửa hộ tông đại trận Nho gia.

Dưới sự cường hóa song trùng, Côn Vương nhất thời nửa khắc không thể phá vỡ đại trận Nho gia, không thể dẫn 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' vào Nho gia được.

Côn Vương vừa tức vừa giận, trong lòng hận không thể nuốt sống Bá Tống tiêu hóa, rồi lại lôi hắn ra bón phân cho hoa! "Cảnh này phải ghi hình lại, đến lúc đó nhân lúc bốn người chúng ta chưa tiêu tán, đem pháp tắc trong đó làm suy yếu ảnh hưởng, bổ sung kho tư liệu giáo tài của Nho gia chúng ta." Nhị sư huynh Ôn Tử nhu thanh nói.

Nho gia trải qua mấy lần đại kiếp nạn, tư liệu kho giáo tài thiếu hụt rất lớn.

Khoảng thời gian này, bốn người bọn họ vẫn luôn điên cuồng bổ sung kho tư liệu.

Nhân lúc trước khi biến mất, bọn họ muốn để lại cho Nho gia càng nhiều tài sản tri thức truyền thừa quý báu.

Hằng Hỏa tiền bối khẽ gật đầu: "Từ lúc bắt đầu, ta đã đang ghi hình rồi." "Đúng rồi, sao mình lại không nghĩ tới điểm này chứ!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn cũng là người có đệ tử, tương lai khẳng định cần dạy bảo các đệ tử đủ loại kiến thức.

Trước đây lúc đấu với các đại lão hắn đều không âm thầm ghi hình cảnh chiến đấu, chuyện này lãng phí bao nhiêu tư liệu giáo tài tri thức a?

Tri thức cũng là của cải.

Oanh ~~ Lúc này, Thiên Đạo Di Thuế Cầu đột nhiên âm thầm phát lực, tốc độ tăng lên gấp mấy lần, hung hăng đâm vào người Côn Vương.

Thân thể to lớn của Côn Vương bị đâm vào trên hộ tông đại trận của Nho gia, há miệng phun ra... một lượng lớn bảo vật!

Những bảo vật này rơi lả tả trên mặt đất, lấp lánh tỏa sáng.

Những thứ này đều là bộ sưu tập trân quý của Côn Vương, lưu trữ trong không gian trong bụng hắn.

Kết quả bị Thiên Đạo Di Thuế Cầu đâm một cái, phun ra không ít.

Rắc rắc ~ Cùng lúc đó, hộ tông đại trận của Nho gia cũng chống đỡ không nổi, vỡ vụn ra.

Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu, nện xuống bên trong Nho gia!

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm hình chiếu màn hình, tìm kiếm cơ hội.

Nếu tìm được thời cơ, hắn muốn thử xem có thể phong ấn 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' hay không.

Khi nhìn thấy Côn Vương nôn ra đầy đất bảo vật trân quý, mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Cũng không phải hắn thấy tiền sáng mắt, mà là hắn nhìn thấy một cơ hội để chơi 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'!

Bảo vật đầy đất này, là bộ sưu tập của Trường Sinh Giả Côn Vương, cho dù cách màn hình đều có thể nhìn ra sự trân quý của chúng.

Nếu 'nạp' (khắc) toàn bộ chúng đi... khẳng định có thể đánh 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' thành trọng thương!

Thiên Đạo Di Thuế Cầu sau khi trọng thương, cho dù là kim loại lỏng nặn thành, cũng không thoát khỏi kết cục bị hắn phong ấn!

Đây là một cơ hội.

Cơ hội tốt để giải quyết 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' hay không. "Đúng rồi Bạch tiền bối, ngài còn hứng thú với 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' không?" Tống Thư Hàng âm thầm liên hệ Bạch tiền bối Two trong đầu. "Không hứng thú, trong tay ta đã có một bộ phận 'Di Thuế Cầu' có thể dùng để thực nghiệm rồi." Giọng nói của Bạch tiền bối Two trả lời trong đầu Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, chỉ cần bổ sung linh thạch, 'Di Thuế Cầu' bị tiêu hao đi còn có thể mọc lại, là vật phẩm thực nghiệm có thể cắt gọt lặp đi lặp lại, không cần lo lắng vấn đề tiêu hao hầu như không còn.

Hiện tại ngài không có hứng thú với 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' bên ngoài Nho gia. "Vậy Bạch tiền bối, lát nữa lúc tôi đi ra ngoài đấu với Thiên Đạo Di Thuế Cầu...

Ngài có thể từ xa trông chừng tôi chút được không?

Trận pháp phục sinh đắt tiền lắm, chúng ta có thể không lãng phí thì đừng dễ dàng lãng phí." Tống Thư Hàng lại nói.

Bạch tiền bối Two: "..." Trong lòng Bá Tống hào vẫn rất có 'số', biết đi ra ngoài đấu với 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' rất có thể sẽ tạch. "Đã biết có thể sẽ chết, ngươi còn đi ra ngoài làm gì?" Bạch tiền bối

Two nhắc nhở: "Ngươi chỉ cần ở trong Kim Liên thế giới của Nho gia, Thiên Đạo Di Thuế Cầu cũng không thể phát giác các ngươi, Côn Vương cũng không thể tìm được các ngươi.

Tìm không thấy các ngươi, bọn hắn tự nhiên chỉ có thể rời đi." "Nhưng Thiên Đạo Di Thuế Cầu chung quy là một mối họa lớn, chỉ cần nó còn tồn tại trên đời, sẽ không ngừng viễn trình nguyền rủa tôi, nắm lấy cơ hội bóp chết tôi.

Cho nên, nhân dịp hôm nay có Côn Vương tiền bối ở phía trước chống đỡ quái (tanker), tôi phải thử xem có thể phong ấn 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' đại lão hay không, tuyệt diệt hậu hoạn này." Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích nói: "Hơn nữa, đống bảo vật trân quý đầy đất kia, bỏ lỡ thôn này thì không còn điếm này nữa đâu!" Bạch tiền bối Two nghe vậy, đột nhiên trong lòng mềm nhũn.

Thư Hàng đã nghèo đến mức này rồi a. "Được rồi, ta sẽ từ xa trông chừng ngươi.

Đem đầu bỏ vào Thế Giới Cốt Lõi, bản thể ta gia trì cho ngươi một cái phòng ngự tối thượng (Ultimate Defense)." Bạch tiền bối Two lên tiếng nói.

Chỉ cần cái đầu còn, cộng thêm bảo vật quan trọng và khí quan thu hồi trong cơ thể có máu Nho gia Thánh Nhân, nhục thân Tống Thư Hàng bất cứ lúc nào cũng có thể trọng sinh. "Cảm ơn Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng trong lòng đại hỉ.

Sau một khắc, ngay trước mặt mọi người, Tống Thư Hàng tháo đầu mình xuống.

Thông Nương trong Thế Giới Cốt Lõi nhìn thấy cảnh này, tuy đau đớn nhưng lại âm thầm sướng một trận.

Ngươi cũng có ngày hôm nay a, Tống Thư Hàng! "Làm gì đấy?"

Bạch Long tỷ tỷ quấn trên cổ hắn mất đi điểm tựa, bất mãn nói. "Tôi giao cái đầu cho Bạch tiền bối, thêm một cái phòng ngự tối cấp." Tống Thư Hàng đáp.

Hắn đưa tay khều một cái, đưa đầu vào trong Thế Giới Cốt Lõi.

Bạch Long tỷ tỷ lập tức đoán ra tâm tư của Tống Thư Hàng: "Ngươi muốn đi ra ngoài đấu với 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'?" "Đương nhiên." Mắt rốn của Tống Thư Hàng phát ra âm thanh.

Lần trước hắn mất đi thân thể, lắp 'thân thể gỗ' xong, liền có bản lĩnh lấy vú làm mắt, lấy rốn làm miệng.

Sau khi thông qua tổng cương thiên 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 trọng sinh thân thể ra, năng lực này dường như giữ lại được một phần.

Năng lực lấy vú làm mắt không kế thừa được, nhưng năng lực dùng rốn phát ra tiếng thì lại được giữ lại. "Cơ hội hiếm có, nếu có thể...

Tôi hy vọng hôm nay sắp xếp xong xuôi 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' đại lão." Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Trong Thế Giới Cốt Lõi, Thương Thử hào ôm lấy đầu Tống Thư Hàng, chuyển dịch vào trong Tà Liên thế giới, đưa đầu hắn đến chỗ Bạch tiền bối Two, gia trì phòng ngự tối thượng. "Thông Nương, lần này tôi muốn mượn 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' dùng một chút." Mắt rốn Tống Thư Hàng phát ra tiếng nói.

Đối mặt với 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' đại lão, tuyệt đối không thể có chút lơi lỏng nào. "Không... vấn đề..." Thông Nương run rẩy đáp.

Chương 2613

Trên thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra một tiếng 'phượng minh', nó bay ra từ thắt lưng Thông Nương, hóa thành kích thước bình thường, rơi vào trong tay Tống Thư Hàng. "Sở tiền bối, lát nữa còn xin ngài vì ngốc... tóc sạc đầy năng lượng." Tống Thư Hàng lại nói. "Ừ." Sở các chủ gật đầu. "Ta - đem Bạch Long tỷ tỷ - cho ngươi mượn." Tô Thị A Thập Lục ngâm mình bên cạnh Sở các chủ, cắn răng nói. "Được!" Tống Thư Hàng cười nói.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." "Tống tiền bối, thả em ra ngoài đi.

Nói không chừng em có thể giúp một tay." Vũ Nhu Tử ngâm mình ở bên kia Sở các chủ, lên tiếng kêu.

Bên ngoài là Thiên Đạo Di Thuế Cầu đại chiến Côn Vương, Tống tiền bối hiện tại muốn xen vào chiến cục.

Vở kịch lớn như vậy, cô nàng thật không muốn bỏ lỡ. "Anh sẽ mang theo Tâm Ma Vũ Nhu Tử, em cứ ở yên trong Thế Giới Cốt Lõi đi." Tống Thư Hàng dặn dò.

Vũ Nhu Tử dìm nửa khuôn mặt nhỏ nhắn xuống suối nguồn: "Ùng ục ục." "Quy tiền bối, ngài có muốn theo tôi ra ngoài, đỗi đại lão một đợt không?

Hiện nay Thiên Đạo đã sụp đổ, ngài cũng không cần ẩn giấu thực lực của mình nữa chứ?" Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Quy tiền bối nói. "Lần sau đi, cảnh giới của ta là bị chủ nhân phong ấn." Quy tiền bối xua xua chi trước.

Quả thật, đã đến lúc tìm Bắc Phương Đại Đế giải khai phong ấn trên người nó rồi.

Ào ào ~ Lúc này, Thương Thử hào ôm đầu Tống Thư Hàng trở về.

Lúc này mái tóc đen của Tống Thư Hàng trải qua Bạch tiền bối Two làm phép gia trì, bắt đầu tản ra ánh sáng màu bạc.

Ngay cả cọng tóc ngốc của Sở các chủ, cũng nhiễm một tầng màu bạc, hiển nhiên cũng nhận được sự gia trì của Bạch tiền bối Two. "Đúng rồi, Bá Tống hào.

Chủ nhân bảo ta đem chiếc tiên thoa này cũng cho ngươi mượn trước." Thương Thử hào đưa đầu Tống Thư Hàng trả về đồng thời, còn đưa bộ 'Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Thoa' kia qua.

Nếu Tống Thư Hàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chỉ còn lại cái đầu, lại còn chưa thoát khỏi độc thủ của 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu', thì có thể sử dụng chiếc phi thoa này, mang theo cái đầu đào tẩu. "Cảm ơn Thương Thử hào." Tống Thư Hàng cảm kích nói. "Ta mới không cần ngươi cảm ơn." Thương Thử hào soái khí vung áo choàng đỏ thẫm của mình. "Vậy thì, tôi đi đây!" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Ý niệm hắn vừa động, cái đầu tự động bay lên, từ trong Thế Giới Cốt Lõi trở về.

Bất quá, hắn cũng không đóng lại thông đạo Thế Giới Cốt Lõi, mà là lấy ra một thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao', đưa nó cho Hằng Hỏa tiền bối.

Như vậy, Thế Giới Cốt Lõi có thể tạm thời duy trì 'lối ra' này mãi.

Đây cũng là Tống Thư Hàng giữ lại cho mình một con đường lui thủ đoạn sau cùng.

Trong hình chiếu.

Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu vẫn còn triền đấu trong phạm vi Nho gia. "Hằng Hỏa tiền bối, có cách nào thông qua Kim Liên thế giới, trực tiếp đưa tôi đến gần đống bảo vật kia không?" Tống

Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Để ta thử xem." Hằng Hỏa Chân Quân gật đầu nói.

Dưới sự thao tác của Hằng Hỏa Chân Quân, Kim Liên thế giới mở ra một lối ra to bằng nắm tay ở phạm vi lô 'bảo vật' kia.

Tống Thư Hàng hóa ra Bất Hủ Chi Thân dạng khói, thu liễm khí tức, lặng lẽ chui ra.

Ta, Kẻ thu tiền Tống Thư Hàng, lại trở về rồi đây!

Tống Thư Hàng thầm nhủ trong lòng.

Đồng thời, thân thể khói của hắn khuếch tán ra, lặng lẽ tập trung toàn bộ bảo vật đầy đất lại.

Tuy là bảo vật Côn Vương nôn ra, nhưng Tống Thư Hàng một đại nam nhân, lại đâu đi so đo chút chuyện này?

Đối mặt với bảo vật đầy đất, hắn không thể phạm chứng khiết phích được.

Bảo vật đầy đất này, mỗi một kiện đều là trân phẩm quy cách cao, đáng giá để đại lão Trường Sinh Giả đi thu thập.

Nhưng tiếp theo, bọn chúng lập tức sẽ bị Tống Thư Hàng 'khắc' (nạp) đi!

Má ơi, đau lòng quá.

Đặc biệt là những bảo vật này, hiện tại trong tình huống đã rơi vào tay mình.

Sau khi rơi vào tay mình, những bảo vật này chính là của mình...

Cái này và lấy tiền của người khác đi nạp hoàn toàn là hai loại khái niệm!

Nếu đem chúng một hơi nạp hết, tuyệt đối là một lần 'Khắc kim' xa hoa nhất lịch sử của Tống Thư Hàng! "Đống bảo vật này, giá trị rất cao a." Giọng nói Bạch Long tỷ tỷ vang lên.

Sở các chủ ngốc mao tán đồng nói: "Nhãn lực của tên Côn Vương này cũng không tệ." Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, cắn răng nói: "Khắc Kim Nhất Kích!" Trong thân thể khói của hắn, ngưng tụ ra một đôi bàn tay, thi triển bí thuật 《Thần Kích》.

Nếu còn để Bạch Long tỷ tỷ và Sở các chủ nói tiếp, nội tâm hắn khẳng định sẽ dao động, cuộn bảo vật bỏ chạy, từ đó bỏ lỡ thời cơ tốt nhất đổi bạo 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'.

Đàn ông, thì nên tàn nhẫn với bản thân một chút!

Cần dứt khoát thì phải dứt khoát!

Bảo vật bị thân thể khói bao trùm, nhao nhao tụ tập về phía hai tay Tống Thư Hàng.

Bảo vật đầu tiên là một trang sách màu bạc, bên trên khắc văn tự thần bí.

Kiện bảo vật này nhẹ nhất, tốc độ bay tới cũng nhanh nhất.

Tốc độ bay của nó nhanh hơn các bảo vật khác vài bước, không thể chờ đợi được muốn đầu nhập vào trong 'Khắc Kim Nhất Kích' của Tống Thư Hàng.

Mắt thấy nó sắp đầu nhập vào quang đoàn 'Khắc Kim Nhất Kích', đột nhiên, hai tay Tống Thư Hàng chắp lại, cưỡng chế cắt đứt nghi thức 'Khắc Kim Nhất Kích'.

Trang sách màu bạc, nhẹ nhàng rơi vào trong tay hắn.

Đồng thời, có một luồng tin tức 'Giám định bí pháp', dũng mãnh lao vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Ngay vừa rồi, lúc trang sách màu bạc sắp rơi vào quang đoàn

'Khắc Kim Nhất Kích', trang sách quẹt vào ngón tay Tống Thư Hàng, kích hoạt 《Giám định bí pháp》. [Bí bảo 《Nhân Quả Sách》 tàn trang: 《Nhân Quả Sách》 là vô thượng thần điển ghi chép lại huyền bí của quy tắc Nhân Quả, trên mỗi trang đều ghi chép sức mạnh nhân quả khác nhau.

Trang này ghi chép về 'Thấu chi nhân quả' của Nghịch chuyển nhân quả, có quả trước, trả nhân sau!

Cầm trang sách trong tay, liền có thể nắm giữ chi lực nghịch chuyển nhân quả!] Một tin tức giám định sang chảnh hiện lên trong đầu hắn.

Tống Thư Hàng: "..." Đừng tưởng ngươi đổi cái tên sang chảnh như 'Nghịch chuyển nhân quả' và 'Thấu chi nhân quả', là ta không nhìn ra bản chất của ngươi!

Ngươi đây rõ ràng là hình thức thẻ tín dụng, tiêu tiền trước, trả nợ sau!

Thấu chi tiêu phí, thấu chi tương lai của chính mình!

Nhưng mà... ta thích.

Giống như loại tồn tại mỗi tháng tiền tiết kiệm đều không kiên trì được đến cuối tháng như Tống Thư Hàng, thật sự vô cùng cần loại chi lực 'Thấu chi nhân quả' này.

Tuy rằng sẽ thấu chi tương lai, nhưng có thấu chi rồi, ít nhất hắn có thể kiên trì sống đến cuối tháng này! "Không nạp tiền (khắc kim) à?" Bạch Long tỷ tỷ nghi hoặc hỏi. "Không nạp, nạp tiền chỉ sướng một lúc thôi, tôi cần khắc chế." Tống Thư Hàng trở tay liền đem tất cả bảo vật còn lại chuyển dời đến Thế Giới Cốt Lõi của mình.

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng giàu có chưa từng thấy!

Đây là một đỉnh cao nhân sinh của hắn!

Đồng thời, trong tay hắn nắm chặt tàn trang Nghịch chuyển nhân quả - Thấu chi nhân quả của 《Nhân Quả Sách》, có bảo vật này rồi, hắn có thể thử sử dụng một thủ đoạn khác! ... "Bảo vật của ta!" Trên bầu trời, Côn Vương đang dây dưa với 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' giận dữ.

Hắn bị Thiên Đạo Di Thuế Cầu đâm văng bảo vật trong bụng ra, trong lúc chiến đấu, hắn vẫn thỉnh thoảng chú ý đến bảo vật vương vãi trên mặt đất của mình.

Của cải Côn ở đâu, tâm Côn cũng ở đó.

Côn Vương vẫn luôn tìm kiếm thời gian, muốn nuốt lại lô bảo vật đã phun ra kia.

Bảo vật lưu trữ trong không gian bụng hắn, mỗi một kiện đều là tâm huyết của hắn, trên mỗi một kiện đều tràn ngập hồi ức.

Mà hiện tại, bảo vật của hắn thế mà bị một làn khói đen bao trùm, trộm đi. "Cẩu tặc chịu chết!" Côn Vương xoay người, đâm về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Sau lưng hắn, cầu kim loại lỏng theo sát phía sau.

Một Côn một Cầu, giống như hai viên thiên thạch hạng nặng, nối đuôi nhau nện xuống.

Đồng thời, cả hai vô cùng ăn ý cùng lúc rải xuống thủ đoạn 'Cấm cố không gian'.

Côn Vương là để đề phòng đám khói kia dùng thủ đoạn không gian đào tẩu.

Thiên Đạo Di Thuế Cầu là để đề phòng Côn Vương chạy trốn.

Đối mặt với cú va chạm của hai vị tuyệt thế đại lão, tâm thái Tống Thư Hàng rất an tường.

Nhân sinh từ xưa ai không chết?

Khi một người ngay cả chết cũng không sợ, tâm thái tự nhiên sẽ an tường. "Không gian có dao động." Tống Thư Hàng thử âm thầm câu thông 'Thế Giới Cốt Lõi'...

Quả nhiên, Thế Giới Cốt Lõi đã hèn ngay tắp lự. "Sở tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ, giúp tôi tranh thủ chút thời gian." Hắn bay nhanh nói.

Chương 2614

"Không thể nào, một cọng tóc của ta làm sao cũng không ngăn được hợp kích của Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu." Sở các chủ ngốc mao nói.

Tống Thư Hàng tản thân thể khói ra, hiện ra chân thân: "Không cần chống đỡ trực diện, mang theo thân thể tôi lạng lách chạy trốn một lát là được, tôi cần chút thời gian uẩn nhưỡng tuyệt chiêu." "Nếu chỉ là lạng lách chạy trốn trong thời gian ngắn thì không thành vấn đề." Sở các chủ ngốc mao bay nhanh chuyển động, tha lấy thân thể Tống Thư Hàng di chuyển tức thời một cái, tránh thoát phạm vi va chạm của Côn Vương.

Bạch Long tỷ tỷ trên cổ thôi động pháp thuật, liên tiếp mấy chục loại trận pháp phụ trợ, cường hóa gia tốc rơi vào trên người Sở các chủ ngốc mao và Tống Thư Hàng.

Sau đó thân thể cô dung nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, trên lưng Tống Thư Hàng hóa ra một đạo long cốt.

Phương thức tồn tại của Bạch Long tỷ tỷ tương tự như Công Đức Xà Mỹ Nhân, cô tự nhiên cũng có thể giống như Công Đức Xà Mỹ Nhân, bán dung nhập vào trong thân thể Tống Thư Hàng.

Cô khống chế thân thể Tống Thư Hàng, toàn lực phối hợp Sở các chủ ngốc mao.

Hai tôn Trường Sinh Giả tiên tử cùng chung sức phối hợp, khiến thân thể Tống Thư Hàng lạng lách đầy phong tao, tránh né linh hoạt.

Trong thời gian ngắn, Côn Vương và cầu kim loại lỏng cũng không làm gì được Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mặc kệ thân thể bị lôi kéo bay đi, tay trái hắn nắm trang sách, tay phải nắm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. "《Nhân Quả Đao》!" Hắn âm thầm thôi động một đao tuyệt thế này.

Từng sợi từng sợi dây nhân quả xuất hiện trong mắt Tống Thư Hàng, kéo dài ra từ trên người hắn.

Đồng thời, tàn trang 《Nhân Quả Sách》 hơi phiếm quang huy.

Thấu chi nhân quả!

Đạt được quả trước, trả nhân sau.

Nói cách khác, nếu Tống Thư Hàng thao tác thuận lợi, dưới sự dẫn dắt của sức mạnh 《Nhân Quả Sách》, hắn có thể mượn trước sức mạnh của các vị tiền bối, sau đó mới trả nhân.

Được rồi!

Khi một đao 《Nhân Quả Đao》 này ngưng tụ, Tống Thư Hàng liền biết một đao này thành công rồi.

Hắn lại một lần nữa thành công kết nối với nhiều vị đại lão.

Dây nhân quả thứ nhất, kết nối với Bạch tiền bối.

Dây nhân quả thứ hai, kết nối với Bạch tiền bối Two.

Hai vị Bạch tiền bối kết nối thành công, chính là một khởi đầu tốt đẹp!

Đại biểu cho may mắn chiếu cố!

Sợi dây nhân quả thứ ba, chỉ hướng con mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng, sau đó xuyên thấu thẳng đến chỗ 'Tam Nhãn thiếu niên' kia.

Sợi dây nhân quả thứ tư, cắm vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, kết nối trên người linh quỷ của hắn.

Sau đó lại từ trên người linh quỷ kéo dài ra ngoài, ngoặt liền hai cái trong hư không, cuối cùng dẫn hướng đến trên người một con rồng sọc dưa (Ban Văn Long) đang quấn quanh cây cột nghỉ ngơi.

Sợi dây này là sợi khúc chiết nhất, ngoặt nhiều nhất.

Sợi dây nhân quả thứ năm, đối tượng kết nối khiến Tống Thư Hàng vô cùng kinh ngạc.

Nó cắm vào cái thắt lưng 'không phải thất thải phổ thông' kia của Tống Thư Hàng, sau đó kéo dài ra, kết nối đến trên người 'phân thân tiểu hào Bàn Cầu đại lão' đang chuẩn bị khiêu chiến chư thiên vạn giới ở Sao Hỏa!

Sợi dây nhân quả thứ sáu, cắm tại đan điền Tống Thư Hàng, dính lấy Long Lạc nữ sĩ của Hắc Long thế giới.

Năm trong sáu sợi dây nhân quả, liền một lưới bắt gọn bốn vị Chúa tể Cửu U và 'Thiên Đạo' Hắc Long thế giới có địa vị tương đương mà Tống Thư Hàng quen biết.

Nhưng chuyện này vẫn chưa kết thúc!

Sợi dây nhân quả thứ bảy, cắm vào trong 'Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn' của Tống Thư Hàng, sau đó sợi dây nhân quả này phân nhánh ra, kết nối đến năm vị Thập Tam Kiếp Tiên bên trong Nho gia, trong đó còn có một số nhánh cắm vào hư không, không thấy điểm cuối.

Trong đó khá đặc thù là sợi dây nhân quả cắm trên người 'Uyên Tử', nó thế mà còn phân nhánh lần thứ hai!

Sợi dây nhân quả của Nho gia Thánh Nhân này, là sợi phân nhánh nhiều nhất.

Sợi dây nhân quả thứ tám, xuyên qua Hắc Bì Vũ Nhu Tử trong bóng của Tống Thư Hàng, tiếp vào Vũ Nhu Tử, cuối cùng kết nối đến Thiên Đế đang ở Linh Vũ Điệp Đảo, thuận tiện dính luôn cả Linh Vũ

Điệp Thánh Quân bên cạnh Thiên Đế làm hàng tặng kèm.

Lần trước, lúc Tống Thư Hàng một đao đổi bạo Hà Chỉ tiền bối ở Hắc Long thế giới, cũng chỉ dính bảy sợi dây nhân quả.

Mà lần này, số lượng dây nhân quả hắn dính càng nhiều, càng mạnh!

Hơn nữa, tám sợi còn không phải cực hạn thấu chi của Tống Thư Hàng.

Sợi dây nhân quả thứ chín chui ra, nó dính vào trên cọng tóc ngốc của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, xuyên qua cọng tóc ngốc kết nối với bản thể Sở các chủ trong Thế Giới Cốt Lõi, lại xâu chuỗi cả Sở các chủ Two vào cùng một chỗ.

Nhưng dây nhân quả vẫn chưa kết thúc, xuyên qua hai vị Sở các chủ, sợi dây nhân quả này cắm vào hư không, dính lấy một đạo thân ảnh hư ảo.

Sở các chủ ngốc mao: "..." "Vẫn chưa xong sao?" Bạch Long tỷ tỷ hỏi. "Đối phương là Thiên Đạo Di Thuế Cầu, tôi phải thấu chi hết mức có thể!" Tống Thư Hàng cắn răng nói.

Chín sợi còn không phải cực hạn của hắn, hắn còn có thể thấu chi ra thêm một sợi dây nhân quả nữa!

Lại một sợi dây nhân quả, run rẩy chui ra từ trên người Tống Thư Hàng.

Đây đều là quả đi vay mượn, sau này phải trả đấy.

Mười sợi dây nhân quả, đã đến cực hạn trị số tín dụng của Tống Thư Hàng.

Bất quá, thấu chi cũng giống như quẹt thẻ...

Giống như đang tiêu tiền của người khác vậy, lúc tiêu một chút cũng không đau lòng!

Sợi dây nhân quả này run rẩy, dính về phía Bạch Long tỷ tỷ. "Đừng dính ta, bản thể của ta chết chưa sống lại." Bạch Long tỷ tỷ tuy không nhìn thấy dây nhân quả, nhưng trong lúc mơ hồ có thể sinh ra một tia cảm ứng.

Nếu bản thể của cô sống lại, ngược lại có thể để Tống Thư Hàng dính một chút.

Nếu cô nguyện ý, thông qua cô, Tống Thư Hàng có thể dính được hơn nửa sức mạnh của 'Long Tộc'. "Vậy sợi thứ mười dính ai?" Trong đầu Tống Thư Hàng vận chuyển cực nhanh.

Trên người hắn, còn có ai có thể dính?

Nếu là Thạch Bi đạo hữu, trước mắt sẽ trùng với Bạch tiền bối Two.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, thì sẽ trùng với Ban Văn Long Two đại lão. "Đúng rồi, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Thông qua Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, có thể kết nối đến bản thể của nó, vận khí tốt có thể dính luôn cả Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, sợi dây nhân quả thứ mười run rẩy dính về phía 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm'...

Nhưng lúc dính được một nửa, đột nhiên sợi dây nhân quả thứ mười mất đi sức mạnh, rũ xuống, rơi vào trên chiếc giày thể thao +10 thần khí của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Nhưng lúc này, hắn đã không còn thời gian để uẩn nhưỡng nữa. "Nhanh lên!

Năng lượng của ta tiêu hao rất nhanh." Sở các chủ ngốc mao thúc giục nói.

Sau lưng, Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu theo sát không tha, bất cứ lúc nào cũng có thể đuổi kịp Tống Thư Hàng, bạo hắn đi. "Đến rồi!" Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng. 《Nhân Quả Đao》 thông qua thủ đoạn nghịch chuyển nhân quả thấu chi nhân quả, dính lấy mười vị đại lão, tiến vào giai đoạn súc lực.

Đây cũng là chỗ 《Nhân Quả Đao》 cần cải tiến, bởi vì các vị đại lão ở các góc khác nhau của chư thiên vạn giới.

Bọn họ bị nhân quả dính vào, sau đó hồi quỹ sức mạnh cho Tống Thư Hàng, cuối cùng những sức mạnh này bện thành một luồng, cần một khoảng thời gian.

Trong chiến đấu bình thường, nếu Tống Thư Hàng sử dụng đơn độc một đao này, còn chưa súc lực hoàn thành thì đã bị địch nhân đánh nổ.

May mà trên người hắn nhiều 'trang sức', có thể tranh thủ thời gian cho hắn. ...

Dây nhân quả dính Bạch tiền bối là người đầu tiên hồi quỹ 'Quả' lại.

Món nợ Tống Thư Hàng nợ Bạch tiền bối lại nhiều thêm một tầng.

Từ chỗ Bạch tiền bối truyền đến là đặc hiệu 《Siêu Thời Không Mạn Bộ》 của tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn cùng với một lời chúc phúc. 《Siêu Thời Không Mạn Bộ》 khiến 'Nhân Quả Đao' của Tống Thư Hàng không chịu bất kỳ hạn chế không gian nào, còn lời chúc phúc kia thì giống như thánh chỉ, dưới lời chúc phúc này, tiếp theo Tống Thư Hàng vung đao liền đại biểu cho Bạch tiền bối vung đao, có ý tứ 'phụng Bạch thừa vận'.

Sau đó là Bạch tiền bối Two, thân là người duy nhất chấp chưởng Chúa tể Cửu U hiện tại, Bạch tiền bối hồi quỹ cho Tống Thư Hàng là một đạo Quy tắc Phá Hoại hoàn toàn mới.

Đây là chi lực phá hoại nhằm vào 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'.

Bạch tiền bối Two gần đây vẫn luôn nghiên cứu Thiên Đạo Di Thuế Cầu, đạo Quy tắc Phá Hoại này, là quy tắc Cửu U mới nghiên cứu phát minh nhằm vào 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'.

Tam Nhãn thiếu niên cũng vui vẻ chịu đựng một lần 'Nhân Quả' của Tống Thư Hàng, hắn hồi quỹ một đạo 'Quy tắc Lược Đoạt', ban cho Nhân Quả Đao của Tống Thư Hàng.

Đây là quy tắc rút ra từ nghi thức cá cược của hắn, chỉ cần Tống Thư Hàng có thể chiến thắng đối thủ, liền có thể từ trên người đối phương 'lược đoạt' được một vật phẩm.

Vật phẩm này, có thể là bất cứ thứ gì.

Thậm chí bao gồm tuổi thọ, tồn tại trên khái niệm như Kiếm ý Đao ý.

Dây nhân quả thứ tư, chín khúc mười tám ngoặt, nó kết nối với linh quỷ của Tống Thư Hàng, lại thông qua linh quỷ kết nối đến một thiếu nữ tết tóc đuôi sam, lại thông qua thiếu nữ kết nối đến một vị tiên tử 'chết đến mức không thể chết thêm', cuối cùng lại thông qua vị tiên tử chết đến mức không thể chết thêm kia kết nối đến Ban Văn Long Two đại lão.

Ban Văn Long Two đại lão thở dài, từ sau lần trước Tống Thư Hàng thông qua Trình Lâm mượn lực từ chỗ nó, nó đã biết chuyện này chưa xong.

Nói thật, nó vô cùng không muốn cho Tống Thư Hàng mượn sức mạnh của mình.

Bởi vì Tống Thư Hàng lớn lên không đủ 'đẹp', không phù hợp thẩm mỹ của nó.

Nhưng có mặt mũi của Trình Lâm ở đây, mà Tống Thư Hàng hiện tại chính là 'Trình Lâm', Ban Văn Long Two đại lão đành ngậm bồ hòn hồi quỹ một đạo sức mạnh cho Tống Thư Hàng.

Đạo sức mạnh này của nó, cũng không cường đại.

Nhưng mà, đạo sức mạnh này lại có thể kích hoạt 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' trong tay Tống Thư Hàng, kích phát triệt để sức mạnh của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao ra!

Đạo nhân quả thứ năm, đem sức mạnh hồi quỹ của Bàn Cầu đại lão tiểu hào truyền lại.

Thân là tiểu hào của 'Bá Tống', Bàn Cầu tiểu hào tự nhiên sẽ không cự tuyệt thỉnh cầu đến từ 'bản thể'.

Nó trực tiếp phản hồi lại 《Phong Ấn Thuật》 đắc ý của mình, cường hóa Phong Ấn Chi Lực lên một đao này cho Tống Thư Hàng.

Phong ấn của một đao này chia làm hai tầng, một tầng dùng để phong ấn làm suy yếu thực lực địch nhân; tầng thứ hai dùng để phong ấn địch nhân bại trận thành cột triệt để!

Chương 2615

Dây nhân quả thứ sáu dính Long Lạc nữ sĩ, thì giống như lần trước, hồi quỹ cho Tống Thư Hàng sự hỗ trợ tinh thần lực to lớn.

Cô ở tại Hắc Long thế giới, cách ly với Hiện Thế.

Cho nên, sức mạnh có thể cho Tống Thư Hàng mượn, cũng chỉ có gia trì tinh thần lực to lớn kia, cường hóa trạng thái Tống Thư Hàng.

Bất quá tinh thần lực cô hồi quỹ lại vừa vặn là thứ Tống Thư Hàng cần nhất hiện tại.

Dựa vào cảnh giới và tinh thần lực bản thân Tống Thư Hàng, căn bản không thể giá ngự sức mạnh mười đạo nhân quả hồi quỹ lại.

Lần này hắn thấu chi quá ác.

Nếu phương diện tinh thần lực không cường hóa một chút, một phát 《Nhân Quả Đao》 này còn chưa chém ra, chính Tống Thư Hàng đã phải bị sức mạnh của các đại lão xung kích đến sụp đổ.

Thân là lập trình viên cấp Thiên Đạo, Long Lạc nữ sĩ vẫn luôn rất tỉ mỉ ở phương diện cân bằng.

Đến tận đây, bốn vị Chúa tể Cửu U + Chi lực 'Thiên Đạo' Hắc Long thế giới có địa vị tương đương + sức mạnh Bạch tiền bối, ngưng tụ thành công!

Sau đó...

Sợi dây nhân quả thứ bảy kết nối với Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn, cũng đã là lần thứ hai.

Lần trước, Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn mở ra công năng 'Hack dẫn đường chiến đấu', lần này cũng không ngoại lệ.

Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn toàn lực mở ra, kinh nghiệm chiến đấu thuộc về Thánh Nhân hiện lên, con mắt này bắt đầu không ngừng tính toán số liệu địch nhân, khóa chặt địch nhân, nói cho Tống Thư Hàng tiếp theo một phát đao 《Nhân Quả》 này phải chém như thế nào, chém vào đâu, khi nào thì chém ra!

Hơn nữa, lần này dây nhân quả kết nối với Thánh Nhân còn có biến hóa khác.

Nó có phân nhánh!

Dây nhân quả phân nhánh phân biệt dính vào năm vị Thập Tam Kiếp Tiên trong Kim Liên thế giới Nho gia cũng như đối tượng thần bí ẩn nấp trong hư không.

Tống Thư Hàng suy đoán, rất có thể là Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên còn sống, hoặc là đệ tử Thánh Nhân khác.

Dây nhân quả phân nhánh từ trên người năm vị Kiếp Tiên và những đối tượng thần bí kia đạt được phản hồi đa dạng các loại năng lực thứ cấp như 'Linh lực, Nho gia Kim Cương Thân, Nho gia Chính Khí, Ngâm thơ trợ hứng', tất cả đều là năng lực có liên quan đến Nho gia!

Khá đặc thù là sợi dây nhân quả kết nối với Kiếp Tiên 'Tử Uyên' kia, nó còn phân nhánh lần thứ hai, kết nối đến một tồn tại thần bí khác trong hư không.

Do nguyên nhân sợi dây nhân quả này phân nhánh lần thứ hai, Tống Thư Hàng không thể cảm ứng được nhánh này rốt cuộc kết nối với ai.

Có thể là Tử Uyên Kiếp Tiên khá đặc thù, cô ấy cũng giống như Thánh Nhân bồi dưỡng ra một vị đệ tử thiên tài?

Giây lát sau, từ trên sợi dây nhân quả phân nhánh lần hai này cũng hồi quỹ lại một năng lực: Thiên Bằng Độn Pháp!

Cái Thiên Bằng Độn Pháp này, có thể gia trì trên người Tống Thư Hàng, cường hóa sức mạnh của hắn, gia tăng tốc độ của hắn!

Lại phối hợp hiệu quả của 'Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn', Tống Thư Hàng đến lúc chém ra 《Nhân Quả Đao》, lựa chọn sẽ nhiều hơn, quỹ tích đao càng thêm quỷ mị! [Xem ra, Tử Uyên Kiếp Tiên còn có một vị đệ tử Thiên Bằng tộc?

Hơn nữa, vị đệ tử Thiên Bằng này rất có thể đã sở hữu thực lực trên Kiếp Tiên?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Năng lực dạy học của Nho gia, quả nhiên thiên hạ vô song.

Năng lực dạy học của Thánh Nhân mạnh vô địch, năng lực dạy học đệ tử của ông ấy cũng không lạc hậu.

Nếu có cơ hội, Tống Thư Hàng muốn ở lại Nho gia học nâng cao một chút, bổ sung vốn kiến thức nghèo nàn của mình, thuận tiện học tập xem làm thế nào để dạy bảo đệ tử thành tài.

Mà cùng lúc đó...

Thân thể Uyên Tử đang ở trong Kim Liên thế giới Nho gia khẽ run lên.

Ý thức Côn Vương ẩn nấp sâu trong ý thức Uyên Tử vẻ mặt mộng bức.

Hắn mơ hồ cảm ứng được thân thể 'Uyên Tử' vừa rồi dường như tiếp nhận một loại pháp thuật nào đó tương tự như 'Hiến tế', hơn nữa, trong cõi u minh có một số sức mạnh từ trên người Uyên Tử thoát ly ra, phản hồi ra ngoài.

Thân thể Uyên Tử không thể phản kháng loại 'hiến tế' này, bởi vì đây là triệu hoán nhân quả đến từ 'Nho gia Thánh Nhân'!

Mà Côn Vương mộng bức chính là, không biết tại sao, trên người hắn cũng có một loại 'sức mạnh' bị hồi quỹ ra ngoài.

Bởi vì hắn ký sinh trong cơ thể Uyên Tử, ngược lại cũng không thể phản kháng 'Nho gia Thánh Nhân triệu hoán nhân quả'! [Nho gia Thánh Nhân hiến tế triệu hoán?

Trên người ta có thứ gì bị phản hồi ra ngoài rồi?] Ý thức Côn Vương nhíu mày.

Thánh Nhân triệu hoán... vậy chẳng phải là Bá Tống triệu hoán?

Bởi vì theo suy đoán của hắn, Bá Tống rất có thể chính là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế! [Rốt cuộc ta phản hồi cái gì ra ngoài?] Côn Vương hơi suy tư, bình tĩnh phân tích: [Nếu thật sự là một loại đồ vật nào đó trên người ta phản hồi ra ngoài, vậy thì ta chỉ cần nhìn chằm chằm Bá Tống.

Nếu Bá Tống sử dụng thứ ta hồi quỹ ra ngoài kia... vậy thì xác thực hắn chính là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế!] ...

Được Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn duy trì, lại được năng lượng của Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên cường hóa, Nho gia Kim Cương Thân cường hóa, khí thế, tinh thần lực của Tống Thư Hàng toàn bộ đạt tới cực hạn.

Sau đó, sợi dây nhân quả thứ tám phản hồi trở lại.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử, Thiên Đế, Linh Vũ Điệp Thánh Quân, người một nhà chính là phải chỉnh tề xâu chuỗi cùng một chỗ.

Từ trên người Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Vũ Nhu Tử cùng với Thiên Đế, có một đạo 【Quy tắc Thời Gian】 phản hồi lại, gia trì trên đao Tống Thư Hàng: Năm tháng như đao, đao đao giục người già!

Lần này, Thiên Đế không trả lời tin nhắn.

Cô chặn Tống Thư Hàng mười lăm ngày, trong mười lăm ngày này cô sẽ không gửi 1 điểm năng lượng và 'đát đát đát' cho Tống Thư Hàng.

Thuận tiện, từ chỗ Linh Vũ Điệp tiền bối còn truyền lại một phần 'đồ thêm', dùng chi lực Huyền Thánh thuần tịnh.

Đừng coi thường phần năng lượng này của Linh Vũ Điệp tiền bối, huyết mạch Linh Vũ Điệp tiền bối đặc thù, lúc thực nghiệm lần trước máu tươi của ông đối với 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' sở hữu chút ít năng lực khắc chế.

Cho nên, phần năng lượng này của ông cũng có thể cường hóa thuộc tính 'khắc chế' Thiên Đạo Di Thuế Cầu cho Tống Thư Hàng.

Muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, nói không chừng một phần năng lượng này của Linh Vũ Điệp tiền bối, chính là cọng rơm cuối cùng đè chết 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu'!

Sau Thiên Đế, là 'Quy tắc Sinh Tử' do Sở các chủ, Sở các chủ Two truyền lại.

Đạo mà Sở các chủ bước ra, vô cùng cực đoan, một chính một phụ, một sống một chết.

Nhưng Quy tắc Sinh Tử này vẫn chưa phải toàn bộ...

Ẩn giấu sau lưng hai vị Sở các chủ, còn có một đạo Đao ý hàm chứa ý ly biệt truyền lại.

Đạo Đao ý này và 'Đạo' của hai vị Sở các chủ xứng đôi, hóa thành đao ý và đao pháp 'Một đao đoạn sinh tử'.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, mơ hồ đoán được lai lịch của đạo Đao ý này...

Đến tận đây, chín đại nhân quả ngưng tụ một thể!

Càng khiến Tống Thư Hàng bất ngờ chính là, đạo nhân quả thứ mười yếu ớt vô lực rũ xuống trên chiếc giày thể thao +10 của hắn, thế mà cũng truyền lại phản hồi!

Đạo nhân quả thứ mười, xuyên qua giày thể thao +10, cuối cùng kéo dài thẳng đến Tà Liên thế giới của Bạch tiền bối Two, cắm vào trên người 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu One' bị phong ấn.

Tống Thư Hàng vốn không ôm ảo tưởng với nhân quả thứ mười, bởi vì thứ hắn muốn đổi là 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu Two', như vậy, làm sao có thể từ trên người 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu One' đạt được nhân quả phản hồi?

Nhưng hiện thực luôn ly kỳ hơn ảo tưởng.

Từ chỗ Thiên Đạo Di Thuế Cầu One, thế mà truyền lại năng lực 'Hố Đen'.

Chính là cái 'Hố Đen' lần trước suýt chút nữa cắn nuốt toàn bộ Tống Thư Hàng.

Đây là hố chết 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu Two' a!

Thập đại nhân quả, tại giờ khắc này, bện thành một luồng.

Tống Thư Hàng vung 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' lên.

Dưới sức mạnh giải phong của Ban Văn Long Two, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lần đầu tiên triển hiện uy năng Đạo Khí của nó trước mặt người đời!

Hư ảnh Phượng Hoàng bất tử bốc cháy trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ngọn lửa bất diệt bao bọc Tống Thư Hàng, cường hóa thể chất cậu.

Không khí dưới ngọn lửa của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trở nên khô cạn.

Độ ẩm trong không khí bốc hơi, mặt đất nứt nẻ.

Ngay cả Côn Vương đối diện cũng cảm thấy da mình khô khốc, mất đi vẻ bóng bẩy!

Uy năng của Đạo khí, còn chưa chém ra, đã đáng sợ đến nhường này!

Cường đại vô địch!

Tống Thư Hàng cảm thấy nhát đao này còn mạnh hơn cả nhát đao chém nổ Hà Chỉ Ma Đế lần trước!

Mạnh đến mức nào thì đầu óc Tống Thư Hàng cũng không thể lý giải hay suy đoán được.

Dù sao thì, cả hai nhát đao đều mạnh đến mức bá đạo.

Giống như tiền gửi Linh Thạch 20 chữ số và 21 chữ số, đối với Tống Thư Hàng thì đã chẳng còn cảm thấy khác biệt gì, nhưng dù sao thì tiền gửi 21 chữ số chắc chắn phải bùng nổ hơn?

Tóm lại, cậu chỉ có thể cảm nhận được nhát đao này mạnh hơn!

Uy lực của Thánh Nhãn Nho gia Thánh Nhân mở toàn bộ, khóa chặt Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu trong một hơi.

Nếu là nhát 《Nhân Quả Đao》 lần trước, Thánh Nhãn chắc chắn sẽ chỉ khóa chặt Thiên Đạo Di Thuế Cầu, nhưng lần này vốn liếng càng hùng hậu, Thánh Nhãn đương nhiên lựa chọn táo bạo hơn!

Là con mắt của một Thánh Nhân 'thậm điếu', nó sẽ không làm bài tập hai chọn một, nó muốn đập nổ cả hai kẻ địch cùng một lúc!

Trong tầm nhìn của Tống Thư Hàng, Thánh Nhãn Nho gia Thánh Nhân bắt đầu điên cuồng tính toán, không ngừng điều chỉnh góc độ của kẻ địch, dự đoán động tác, vị trí tiếp theo của chúng, cũng như suy đoán các thủ đoạn phản kháng và lộ tuyến né tránh khi đối mặt với 《Nhân Quả Đao》.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy nhiệt độ mắt trái không ngừng tăng cao, hốc mắt có cảm giác như muốn bốc cháy.

Đồng thời, não cậu hoàn toàn không thể suy nghĩ thêm được nữa, toàn bộ nhân lõi đại não đã bị Thánh Nhãn Nho gia Thánh Nhân chiếm dụng.

Cảm giác này, tuyệt diệu đến mức không thể diễn tả!

Bởi vì tất cả kinh nghiệm tính toán này, sau nhát đao này, sẽ hoàn toàn trở thành kinh nghiệm của Tống Thư Hàng!

Thậm chí còn hòa nhập vào bản năng của cậu!

“Sắp bị đuổi kịp rồi, Thư Hàng!” Ngốc Mao Sở Các Chủ nhắc nhở.

Nàng và Bạch Long Đạo hữu đã cố gắng hết sức rồi.

Chương 2616

Bốp!

Lúc này, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng búng tay, giây tiếp theo, Thạch Bi Đạo Hữu bị tế ra ngoài!

Thạch Bi Đạo Hữu: “???” Ngươi không phải định ra đao sao, tại sao lại tế ta ra?

Nhưng lúc này, Thạch Bi Đạo Hữu đã không kịp nói gì.

Dưới sự thúc đẩy của Tống Thư Hàng, nó nhanh chóng bành trướng, hóa thành một bia đá trấn áp khổng lồ.

Lực trấn áp của nó bao trùm Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu.

Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu căn bản không để Thạch Bi Đạo Hữu vào mắt, hai kẻ đó chỉ hơi điều chỉnh góc độ, rồi lại tiếp tục lao về phía Tống Thư Hàng. 【Chính là bây giờ!】 Mắt trái Tống Thư Hàng bốc lên một trận khói cay, hốc mắt trái đen sì một mảng.

Nhưng dù vậy, Tạo Hóa Tiên Tử cũng không thể lấy mắt của Tống Thư Hàng ra, vì tiếp theo đây là thời khắc mấu chốt nhất.

Ngay cả khi đầu Tống Thư Hàng có bị cháy hỏng, cũng phải đợi nhát đao này chém ra rồi mới tính!

Mượn lực trấn áp của ‘Thạch Bi Đạo Hữu’, dưới sự tính toán của Thánh Nhãn, Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu đã thành công tiến vào vị trí tính toán của ‘Thánh Nhãn’!

Cơ hội một đao hạ gục Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu, đã đến!

“Thiên Bằng Độn Pháp!” Tống Thư Hàng sau lưng hiện ra một đôi cánh Thiên Bằng bằng lưu quang, thân hình nhanh như gió điện, chớp mắt lao về phía Côn Vương. 【Mẹ nó, Độn pháp của ta!】 Côn Vương lập tức nhận ra Độn thuật mà Tống Thư Hàng thi triển.

Lúc này trong lòng hắn phức tạp như thể Bằng của mình bị người khác cưỡi! 《Thiên Bằng Độn Pháp》 là một Độn thuật rất nổi tiếng trong giới tu chân, không phải là độc quyền của Côn Vương.

Thế nhưng, 《Thiên Bằng Độn Pháp》 của Côn Vương đã được hắn điều chỉnh.

Bởi vì bản thân hắn có thể hóa Côn thành Bằng, sở hữu chân thân Thiên Bằng. 《Thiên Bằng Độn Pháp》 mà hắn thi triển ra đương nhiên có sự khác biệt.

Đôi cánh Thiên Bằng lưu quang đặc thù này, chính là một loại dấu hiệu đặc trưng độc quyền!

Tại sao Bá Tống lại thi triển Độn pháp của hắn?

Ngay khi ý niệm của hắn vừa xẹt qua, Bá Tống đã mượn thần tốc của 《Thiên Bằng Độn Pháp》, nhanh chóng biến đến bên cạnh hắn.

Đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trong tay Bá Tống vô tình chém ra!

“Thiên Bằng Độn Pháp!” Côn Vương không hề do dự, cũng hiện ra chân thân Thiên Bằng, lướt sang một bên, rồi khéo léo để ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ phía sau mình lộ ra dưới lưỡi đao của Tống Thư Hàng!

Đây là kế hoạch hắn đã nghĩ ra ngay khi Tống Thư Hàng giải phong ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, mượn đao của Bá Tống để giết Thiên Đạo Di Thuế Cầu phía sau!

Mà Thiên Đạo Di Thuế Cầu phía sau, cũng lập tức phản ứng.

Cơ thể nó đột nhiên khuếch tán ra, hóa thành một hố đen khổng lồ, nuốt chửng mọi thứ xung quanh...

Ngay cả ánh sáng cũng bị vặn vẹo, hút vào hố đen! 【Nhân Quả Đao!】 Trong đầu Tống Thư Hàng chỉ còn lại một ý niệm duy nhất: vung đao.

Thánh Nhãn Nho gia Thánh Nhân đã tính toán ra góc độ và thời gian tấn công tốt nhất.

Lúc này, Tống Thư Hàng, với đại não đã vận hành quá tải xong xuôi, trong đầu đã trống rỗng một mảng.

Trong tay cậu, vững vàng vung 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', chém ra một nhát đao cực kỳ mỹ cảm.

Nhát đao này như sừng linh dương móc lên, không dấu vết có thể tìm, nhưng lại chói mắt vô cùng.

Đao xuất, trời đất vạn vật đều như não Bá Tống, biến thành một mảng trống rỗng, chỉ còn lại một vết đao đáng sợ này.

Đồng thời, trong mắt mọi người, thân hình Bá Tống dường như biến thành một người khác – một tồn tại khiến trời đất cũng phải lu mờ, giống như nhát đao này vậy!

Côn Vương đào tẩu, Thiên Đạo Di Thuế Cầu hóa thành hố đen, tất cả những điều này, đều nằm trong sự tính toán của Thánh Nhãn Nho gia Thánh Nhân!

Cho dù là dữ liệu của Thiên Đạo Di Thuế Cầu hay thủ đoạn của Côn Vương, Tống Thư Hàng và Nho gia Thánh Nhân đều có dữ liệu tương ứng.

Giây tiếp theo, mười đạo nhân quả đáng sợ mà Tống Thư Hàng nợ nần tích tụ lại, ngưng tụ thành một luồng đao ý, theo tính toán của Thánh Nhân, bùng nổ!

Côn Vương tưởng rằng mình có thể né tránh nhát đao kia, nhưng không hề!

Bất kể hắn thi triển 'Thiên Bằng Thân Pháp' thế nào, vẫn không thể thoát khỏi phạm vi của Nhân Quả Đao!

Uy lực của Nhân Quả Đao, bất chấp 'Phong tỏa không gian', khóa chặt vị trí yếu ớt nhất, chí mạng nhất trên cơ thể Côn Vương, chém xuống!

Thậm chí ngay cả 'vận khí', dường như cũng đứng về phía đối phương!

Khi ở một số góc độ né tránh 'hai chọn một', Côn Vương đã đưa ra lựa chọn, nhưng lại đâm đầu vào vị trí né tránh sai lầm.

"Nho gia Thánh Nhân!!!" Côn Vương gầm lên một tiếng như sấm.

Cảm giác này, quá đỗi quen thuộc rồi.

Năm xưa khi đối mặt với Nho gia Thánh Nhân, đòn cuối cùng của Thánh Nhân đã để lại cho hắn một bóng ma không thể xóa nhòa trong tâm trí.

Không thể né tránh, điểm yếu và chỗ chí mạng đều lộ ra dưới đòn tấn công của đối phương!

Thậm chí từ đầu đến cuối, mọi thứ, đều nằm trong tính toán của Thánh Nhân.

"Cái này cũng nằm trong tính toán của ngươi sao?

Nho gia Thánh Nhân!" Sau đó, cơ thể Côn Vương bị 《Nhân Quả Đao》 nuốt chửng.

Mà đối diện, Thiên Đạo Di Thuế Cầu cũng chẳng khá hơn là bao.

Nó hóa thân thành hố đen nuốt chửng, nhưng trong đao mang của Bá Tống lại bất ngờ xuất hiện một hố đen tương tự, tuy không mạnh bằng hố đen của nó, nhưng lại có thể miễn cưỡng chống cự, trung hòa hố đen của nó.

Đồng thời, trên đao của Bá Tống truyền ra phong ấn cấp Cửu U Chi Chủ, pháp tắc phá hoại cấp Cửu U Chi Chủ, uy năng bất chấp phong tỏa không gian, tổn thương pháp tắc thời gian khủng bố, đao mang chém đứt sinh tử, cộng thêm ngọn lửa bất diệt của bản thân Đạo khí!

Giây tiếp theo, Thiên Đạo Di Thuế Cầu Two nối gót Hà Chỉ Ma Đế và Côn Vương... trở thành vị khách VIP thứ ba ngã xuống dưới 《Nhân Quả Đao》!

Bất kể là Côn Vương hay Thiên Đạo Di Thuế Cầu, đều không thể chống đỡ được nhát đao này!

Điều bi ai hơn là, trong nhát đao kinh thiên động địa này, còn ẩn chứa sức mạnh của chính bọn họ – tự mình góp sức để đập nát chính mình!

Đao hạ!

Toàn thân Tống Thư Hàng như bị rút cạn, ngay cả cánh tay cầm ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ cũng khẽ run rẩy.

Và cùng lúc đó, trong Chư Thiên Vạn Giới, có hơn trăm luồng ý thức vượt qua vị diện truyền đến, khóa chặt vị trí Nho gia ở Địa Cầu hiện thế.

Hơn trăm luồng ý thức cường đại này, ban đầu đều khóa chặt vị trí Hỏa Tinh, chú ý đến ‘Bá Tống Huyền Thánh’ phát ra lời khiêu chiến bảy ngày cho Chư Thiên Vạn Giới, lặng lẽ chờ đợi diễn biến của ‘Bất Hủ Chi Chiến’.

Nhưng đúng lúc này, vị trí Nho gia ở Địa Cầu đột nhiên bùng phát uy lực một nhát đao khủng bố, kinh động hơn trăm vị tồn tại đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới này.

Khi ý thức của họ chiếu rọi đến, vừa vặn nhìn thấy nhát đao kinh thế kia!

Sức mạnh hủy diệt tất cả, được ngưng tụ thành một luồng, cùng đúc nên đạo đao mang khủng bố đến mức không thể hình dung.

Khi nhát đao kinh thế ấy lướt qua, những Đại lão đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới này, ý thức đều biến thành một mảng trống rỗng – trong đầu chỉ còn lại vết đao khủng bố kia.

Nửa lúc sau...

Các cường giả đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới, bắt đầu thử phân tích nhát đao vừa rồi.

Trong nhát đao này, ẩn chứa sức mạnh cực kỳ phức tạp. 【Ta nhìn thấy trong nhát đao này, có lực lượng xuyên qua không gian không thể bị hạn chế...

Nó hoàn toàn vượt quá năng lực không gian.

Chính loại năng lực này đã khiến nhát đao trở nên quỷ dị, khi nhìn thấy vết đao thì đã bị chém trúng.

Căn bản không thể né tránh.】【Pháp tắc phá hoại, một pháp tắc mang tính phá hoại thuần túy...

Hơn nữa, pháp tắc này rất quái lạ.

Đạo của ta cũng liên quan đến phá hoại, nhưng ta căn bản không thể lý giải pháp tắc này.

Cảm giác, pháp tắc phá hoại này căn bản không thuộc về Chư Thiên Vạn Giới!

Thậm chí cảm giác nó giống như một pháp tắc vừa mới được sáng tạo ra vậy, vị này rốt cuộc là ai?】【Cây đao kia, là Đạo khí?

Cái cảm giác chấn nhiếp đó, tuyệt đối không phải Thần binh Kiếp Tiên hay Thần binh Trường Sinh Giả bình thường!】Có người chú ý đến Thần đao trong tay Tống Thư Hàng.【Là Đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, cây đao này rất nổi tiếng trong giới tu chân.

Vị này là Đao chủ ‘Bát Tu’ mới nhậm chức sao?

Nhưng mà, nói không thông a, Bát Tu đáng lẽ vừa mới kế thừa cây đao này mới đúng.】Vị này, dường như rất hiểu biết về ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.【Còn có lực lượng phong ấn đáng sợ kia, khi nhát đao này chém ra, nhiều thủ đoạn phòng ngự của đối thủ liền bị hạn chế, phong ấn.

Ta tự hỏi với tu vi phong ấn thuật của mình, khi đối mặt với phong ấn trong nhát đao này, căn bản không thể giải thoát trong thời gian ngắn.】Một giọng trầm thấp nói.【Ngay cả Tử Lôi Tôn Giả cũng không thể giải khai phong ấn trong thời gian ngắn?

Mạnh đến thế sao?】Tử Lôi Tôn Giả không phải tu vi Thất Phẩm, mà là một Trường Sinh Giả hóa chân giới thực, dùng đạo phong ấn chứng đạo.【Nhát đao này có mùi vị của Nho gia Thánh Nhân, ta và Thánh Nhân từng đại chiến...

Năm đó ta chính là bị đánh như vậy.

Mùi vị này, tuyệt đối sẽ không sai.】Lại là một Đại lão từng bại dưới tay Nho gia Thánh Nhân.【Có thể đừng nhắc chuyện này không?】Có người trả lời.

Đừng nhắc chuyện này, chúng ta vẫn là bạn tốt.

Thực tế, ít nhất một phần ba các tồn tại có mặt ở đây, từng giao thủ với Thánh Nhân.

Kỳ thực mọi người đều cảm nhận được ‘mùi vị Nho gia Thánh Nhân’ ẩn chứa trong nhát đao này.

Chỉ là mọi người đều rất ăn ý không nhắc đến chuyện này.

Kết quả không ngờ, vẫn có người thật thà, đem chuyện này bày ra mặt mà nhắc đến.

Chương 2617

Đau lòng quá. 【Nhưng mà, chúng ta không thể không đối mặt với vấn đề này.

Trong đao pháp ẩn chứa mùi vị của Nho gia Thánh Nhân, hơn nữa lại ở địa bàn Nho gia, một đao chém nổ hai kẻ địch lớn.

Cũng tức là, vị này nhất định có quan hệ cực kỳ mật thiết với Nho gia.

Thậm chí...】 Thậm chí rất có thể chính là Nho gia Thánh Nhân 'thậm điếu' chuyển thế!

Đây là suy đoán tồi tệ nhất.

Thực tế, so với Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ năm nay, Nho gia Thánh Nhân để lại bóng ma lớn hơn, sức ảnh hưởng sâu sắc hơn cho Chư Thiên Vạn Giới. 【Sẽ không phải Nho gia Thánh Nhân đâu, cho dù là Thánh Nhân, cũng tuyệt đối không thể lưu lại thủ đoạn bảo mệnh trong tay Thiên Đạo.

Theo ta được biết, đại trận phục sinh của Nho gia Thánh Nhân đã sớm mất hiệu lực.

Từng có tàn đảng Thiên Đình thu thập trận phục sinh của Thánh Nhân, nhưng bên trong đã không còn lạc ấn phục sinh của Nho gia Thánh Nhân.

Thánh Nhân đã triệt để xong rồi.】 Lời này, vừa như khẳng định một khả năng nào đó, lại ẩn ẩn có chút cảm giác tự an ủi mình. 【Nhắc đến Viễn Cổ Thiên Đình...

Ta đột nhiên nghĩ ra rồi.

Trong nhát đao này, còn có sức mạnh thời gian, nhát đao này tuyệt đối có sức mạnh của thời gian!

Ta từng giao thủ với Thiên Đế Viễn Cổ Thiên Đình, vận vị thời gian này, ta tuyệt đối sẽ không quên.】Chủ đề lại chuyển về cuộc thảo luận về nhát đao này.【Trong một nhát đao lại ẩn chứa nhiều 'Đạo' và 'Pháp tắc' như vậy, hắn làm thế nào mà làm được?】【Đại khái là 'Pháp tắc sinh tử' và đao ý chém đứt sinh tử kia...

Chính đao ý này, trở thành vật tải chủ đạo!

Đao pháp thật đáng sợ.】【Không đúng, chỉ riêng đạo đao ý này, căn bản không đủ để thừa tải sức mạnh mạnh mẽ, phức tạp như vậy.

Thậm chí đạo đao ý này, cũng chỉ là một phần trong nhát đao này!】【Ngoài những sức mạnh trên, còn có hố đen kia, cũng là do nhát đao này chém ra?

Hoặc là khi nhát đao này chém ra, có thể đạt được hiệu quả 'Di Hoa Tiếp Mộc, Đấu Chuyển Tinh Di' (dời hoa tiếp mộc, dời sao đổi chỗ)?】【Ta ngửi thấy mùi vị nhân quả, hố đen kia có lẽ liên quan đến nhân quả.】【Vậy thì, vị này rốt cuộc là ai?】【Bá Tống trên Hỏa Tinh, đã thể hiện thực lực của hắn với thế nhân.

Hiện tại, Nho gia lại xuất hiện nhân vật đáng sợ như vậy.

Trận Bất Hủ Chi Chiến lần này, ngày càng náo nhiệt.】【Vị Nho gia này thể hiện ra thực lực, không kém gì Bá Tống trên Hỏa Tinh.】【Không chỉ là không kém gì, hoàn toàn là còn mạnh hơn.

Nói thật, nhát đao vừa rồi, tất cả những người có mặt, ai có nắm chắc có thể đỡ được?】Mọi người có mặt, lập tức trầm mặc.

Tất cả mọi người đều đang hồi ức dư uy của nhát đao vừa rồi... và bắt đầu tính toán trong lòng.

Nếu là chính mình, đối mặt với nhát đao vừa rồi, phải làm thế nào để chống đỡ?

Chính mình, có đỡ được nhát đao này không?

Đang suy nghĩ, đột nhiên, mọi người lại phát hiện, ‘Bá Tống’ trên Hỏa Tinh quay người lại, ánh mắt cũng hướng về vị trí Nho gia! 【Đến rồi, ánh mắt Bá Tống cũng nhìn qua!】【Nhát đao vừa rồi, khẳng định cũng đã thu hút sự chú ý của Bá Tống.

Bá Tống không thể bỏ qua nhát đao này!】【Bá Tống đang bố cục trên Hỏa Tinh, để nghênh đón lời khiêu chiến bảy ngày của Chư Thiên Vạn Giới.

Mà trong khoảng thời gian này, trên địa bàn Nho gia, vị này lại chém ra một nhát đao khủng bố như vậy.

Bá Tống và vị này, đương nhiên sẽ đối đầu!】Các Đại lão đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới, không khỏi ẩn ẩn chờ mong.

Bá Tống đứng trên đỉnh sóng của Bất Hủ Chi Chiến VS Cường giả mặt nạ thần bí trên địa bàn Nho gia.

Rốt cuộc ai mới là người thực sự khuấy động phong vân?

Ngay khi mọi người đang nghĩ như vậy...

Đột nhiên, phía sau vị cường giả mặt nạ trên địa bàn Nho gia này, một cái kén lớn hiện ra, rồi mở ra.

Ngay sau đó, một vị tiên tử xinh đẹp từ trong cái kén chui ra. 【Khoan đã...

Tiên tử chui ra từ cái kén này, có phải hơi quen mắt không?】Không chỉ là quen mắt, mà là quen đến không thể quen hơn nữa!

Bá Tống Huyền Thánh đã mấy lần hiển thánh trước mặt người đời, mỗi lần trong tiết mục ‘Hiển Thánh trước mặt người đời’ này, vị tiên tử này đều nổi bật hơn Bá Tống.

Khí chất dung mạo tuyệt thế vô song của nàng, trang sức tinh xảo giữa trán, nốt ruồi đa tình nơi khóe mắt, trang phục Nữ Đế bá khí, đều khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Đặc biệt là mỗi lần đến tiết mục hiển thánh, đều có 'Bá Tống Huyền Thánh' với dung mạo trong giới tu chân chỉ có thể coi là bình thường làm nền cho nàng, lá xanh làm nền cho hoa tiên, càng làm nổi bật dung mạo khuynh quốc của tiên tử.

Nhưng mà... tại sao Nữ Đế Công Đức của Bá Tống Huyền Thánh lại xuất hiện phía sau vị tu sĩ thần bí đeo mặt nạ ở Nho gia này?

Một suy đoán đáng sợ, dâng lên trong đầu mấy vị Đại lão của Chư Thiên Vạn Giới.

Bọn họ bản năng muốn kháng cự suy đoán này.

Nhưng hiện thực tàn nhẫn, lại dùng ngón tay vô tình cưỡng ép mở to mắt mọi người, buộc mọi người phải xem cảnh tượng xé lòng tiếp theo!

Thực tế, 'Hiện thực' mới là tồn tại vô lý nhất, tàn khốc nhất, vô tình nhất, biến ảo khó lường nhất trong Chư Thiên Vạn Giới.

Hệt như 'Cửu U Chi Chủ' trong truyền thuyết vậy. @#%× Tiên Tử khoan thai từ trong kén chui ra.

Lần tiến hóa này của nàng tiêu tốn thời gian ngắn hơn Tống Thư Hàng tưởng rất nhiều – Tống Thư Hàng còn tưởng cuối cùng mình cũng có thể niệm thoại từ khoảng một tuần, không ngờ ngay cả ba ngày cũng không trụ được, lại mất đi quyền lợi niệm thoại từ.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân trên đầu vẫn đội chiếc Bình Thiên Quan kia, mặc Long bào Nữ Đế màu vàng, một đôi cánh ở eo khép lại về phía trước, giống như trang sức bên hông.

Vạt dưới của nàng bị Long bào che khuất, không biết đuôi rắn của nàng đã tiến hóa đến giai đoạn nào rồi?

Tống Thư Hàng không quay đầu nhìn nàng, cậu có thể cảm ứng được rất nhiều ánh mắt Đại lão từ Chư Thiên Vạn Giới đang xuyên vị diện chiếu tới, rơi xuống trên người cậu.

Vì vậy, cậu cần phải giữ bình tĩnh, không thể hoảng hốt.

Hơn nữa, ngay cả khi không quay đầu, cậu cũng có thể cảm ứng được sự biến hóa của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Dù sao thì cậu hiện tại cũng là một tu sĩ Thất Phẩm đỉnh phong, điểm thao tác cơ bản này vẫn có.

Phía sau, dưới Long bào của @#%× Tiên Tử, có thêm một thứ so với lần trước.

Là giày!

Chân của Công Đức Xà Mỹ Nhân thò ra từ trong Long bào, lộ ra đôi giày phối hợp với Long bào.

Tiến hóa ra chân?

Về phương diện này, Công Đức Xà Mỹ Nhân cuối cùng cũng dẫn trước Sở Các Chủ trong ‘Hoạt Tuyền’, giành trước một bước mọc ra hai chân.

Lần này cuối cùng cũng viên mãn.

Tống Thư Hàng có một cảm giác thỏa mãn như thể cuối cùng cũng max cấp thẻ bài khắc kim vậy.

Sau khi Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, vẻ mặt nàng nghiêm túc – vào thời khắc mấu chốt, nàng vẫn bằng lòng đứng ra tạo thế cho Tống Thư Hàng.

Chỉ là có đôi khi đang tạo thế thì nàng lại đột nhiên xì hơi.

Lúc này, nàng bá khí đứng sau Tống Thư Hàng, ánh sáng công đức bao trùm Tống Thư Hàng, ngầm khôi phục sức mạnh hao tổn của

Tống Thư Hàng đồng thời cường hóa khí tức của cậu.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Đã đến lúc thể hiện kỹ thuật thật sự!” Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ niệm thoại từ khó hiểu, sau đó nàng cúi đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng...

Thế nhưng, nàng lại không thể nhìn thấy thân ảnh Tống Thư Hàng.

Ngoài hình rồng ‘Chân Long’ trên Long bào ở ngực mình, nàng không thể nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lúc này, vừa vặn ở ngay phía dưới nàng, đây là điểm mù tầm nhìn của nàng. 【Bá Tống!】 Những cường giả đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới kia, tuy không muốn thừa nhận, nhưng trong miệng vẫn gọi ra cái tên này.

Công Đức Xà Mỹ Nhân ở phía sau, Bá Tống ở phía trước.

Dưới mặt nạ của Bá Tống, chỗ mắt trái còn phát ra ánh sáng đỏ rực, ẩn ẩn có khói trắng bốc ra từ mắt trái, vô cùng đáng sợ.

Nhưng mà, nếu người ở địa bàn Nho gia là Bá Tống, vậy Bá Tống trên Hỏa Tinh lại là ai?

Đám Đại lão của Chư Thiên Vạn Giới này, lại chuyển ánh mắt sang Hỏa Tinh.

Ở đó, Bá Tống Huyền Thánh khoanh tay, trên người hiện ra năm đại Thánh hào 【Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt】.

“Chúc mừng bản thể, một đao chém diệt hai kẻ địch xâm phạm!” Lúc này, Bá Tống Ngũ Liên Hào trên Hỏa Tinh cuối cùng cũng mở miệng.

Hắn vừa mở miệng, liền nói ra một tin tức khiến tu luyện giả Chư

Thiên Vạn Giới mềm nhũn chân tay.

Nguyệt Như Hỏa Cư Sĩ càng thêm kinh hãi nhìn Ngũ Liên Bá – hắn và đối phương đã đánh nửa ngày, thủ đoạn ra hết.

Kết quả, đối phương lại chỉ là một Phân Thân!

Bá Tống Huyền Thánh, lại đáng sợ đến mức này?

Vị trí Nho gia.

Bá Tống Hào khẽ gật đầu, cậu vươn tay nhẹ nhàng đẩy nửa mặt nạ lên, lộ ra nửa dưới khuôn mặt khá đẹp – không sai, nửa dưới khuôn mặt của Tống Thư Hàng, ngoài ý muốn rất có hình.

Tổng thể nhan sắc của cậu, là bị nửa trên khuôn mặt kéo xuống.

“Tại hạ Bá Tống.” Nghĩ nửa ngày trời, Tống Thư Hàng cũng không biết nói gì cho phải, mới nặn ra được câu mở đầu như vậy.

“Phương linh mười tám, xin đa đa chỉ giáo.” Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng ngữ điệu bá khí nhất, niệm thoại từ kém khí thế nhất.

“Nếu ta có chỗ nào đắc tội.” Tạo Hóa Tiên Tử chậm rãi hiện ra, đứng bên tay trái Tống Thư Hàng.

“Các ngươi...

đến, đến đánh ta đi?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử chui ra từ bên tay phải Tống Thư Hàng, và ngược lại với Công Đức Xà Mỹ Nhân, nàng dùng ngữ khí hèn nhát nhất, niệm thoại từ bá khí nhất.

Trước mặt một đám Đại lão Chư Thiên Vạn Giới, niệm thoại từ ‘đến đánh ta đi’, Hắc Bì Vũ Nhu Tử cảm thấy mình xong đời rồi.

Rất có thể sống không qua ngày mai, nói không chừng tiếp theo sẽ có Đại lão giỏi nguyền rủa từ xa lập đàn tế pháp, nguyền chết nàng.

Chương 2618

Các cường giả đỉnh cao Chư Thiên Vạn Giới im lặng một trận.

Bản thể Bá Tống, ngoài ý muốn lại hài hước?

Hơn nữa, về mặt khí thế cũng không bức người như Phân Thân, cảm giác sẽ dễ gần hơn?

“Muốn khiêu chiến bản thể của ta, trước tiên phải qua được cửa ải của ta!” Lúc này, Phân Thân Bá Tống Ngũ Liên Hào trên Hỏa Tinh bá khí nói.

Hắn dang rộng hai tay, khí thế bàng bạc: “Nếu ngay cả ta cũng không thể chiến thắng, căn bản không có tư cách đi khiêu chiến bản thể của ta!

Đến đây, lời hẹn khiêu chiến bảy ngày vẫn còn.

Muốn khiêu chiến bản thể của ta, cứ việc đến!

Ta ở Hỏa Tinh, chờ các ngươi!” Bạch Tiền Bối từ xa nhìn cảnh này, im lặng hủy bỏ việc theo dõi Hỏa Tinh từ xa – ngài thật sự không thể xem tiếp được nữa.

Vị trí Nho gia.

Tống Thư Hàng đeo lại mặt nạ.

Trận pháp kết giới phòng ngự bị phá hủy của Nho gia, bắt đầu khôi phục, dần dần che khuất thân ảnh Bá Tống, và cách ly sự chú ý chiếu rọi của các Đại lão Chư Thiên Vạn Giới.

Tống Thư Hàng trả đao về túi.

Giây tiếp theo, năng lực 【Lược Đoạt】 mà Tam Nhãn Tiền Bối đã thêm vào ‘đao’ trước đó được kích hoạt.

Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu đã trở thành bại tướng dưới đao, bị lực lượng Thập Nhân Quả ép ma sát trong hư không, trở thành đối tượng bị lược đoạt.

“Ngôn ngữ Viễn Cổ, hãy rút Ngôn ngữ Viễn Cổ qua đây đi!” Tống Thư Hàng nội tâm kỳ vọng.

Năng lực lược đoạt của Tam Nhãn Tiền Bối, thậm chí có thể rút ra những vật phẩm mang tính ‘khái niệm’.

Ngôn ngữ Viễn Cổ, cũng thuộc một trong những mục tiêu bị ‘lược đoạt’.

Đáng tiếc... giấc mơ của Tống Thư Hàng, đã không thành hiện thực.

Sau khi năng lực lược đoạt kích hoạt, có hai điểm sáng như thể sau khi ‘Nghi Thức Đánh Cược’ kết thúc, mang theo hai loại đặc tính hòa nhập vào thể nội Tống Thư Hàng.

Sau đó, một bộ công pháp 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》 và một bộ 《Chân?

Thiên Bằng Độn Pháp》 hiện lên trong đầu cậu.

Một hơi lược đoạt được kỹ năng đặc thù của Côn Vương và Dịch Thái Kim Chúc Cầu!

Quả nhiên... dưới sự phù hộ của một tia khí vận của Bạch Tiền Bối kia, Tống Thư Hàng chỉ có thể rút được những năng lực cấp đỉnh tiêm.

Cậu muốn rút ‘gói ngôn ngữ Viễn Cổ’ loại năng lực cơ bản này, căn bản là vọng tưởng.

Đây chính là nỗi phiền não hạnh phúc của Bạch Hoàng giả, khí vận mượn của người khác dù sao cũng không phải của mình, không thể tùy tâm sở dục, chỉ có thể cứng nhắc rút về những thứ tốt nhất.

Vài phút sau, bộ não trống rỗng của Tống Thư Hàng, bắt đầu dung nhập hai bộ công pháp này. 《Chân?

Thiên Bằng Độn Pháp》 chính là Độn thuật VIP Bảo Quang kia, so với Thiên Bằng Độn Pháp bình thường thì nó ngầu hơn một chút, về tốc độ Độn pháp cũng mạnh hơn.

Sau khi rút được 《Chân?

Thiên Bằng Độn Pháp》 này, bộ não chết cứng của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng từ từ vận chuyển một chút, lóe lên một tia sáng – cậu nhớ lại khi chém 'Nhân Quả Đao', 'nhân quả tuyến' trên người Viên Tử Kiếp Tiên đã phân nhánh lần thứ hai, rồi trả lại cho cậu 《Thiên Bằng Độn Pháp》.

Bây giờ, cậu lại trùng hợp từ trên người Côn Vương mà có được 《Chân?

Thiên Bằng Độn Pháp》, tổng cảm giác dường như có liên quan gì đó?

Quay đầu lại, phải tìm cơ hội nắm tay Viên Tử Kiếp Tiên một chút, lén lút dùng giám định bí pháp lên nàng một lần.

Với cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, giám định cường giả cấp Kiếp Tiên vẫn phải trả một cái giá thảm trọng...

Đại khái là mấy vết thương sâu đến xương, cộng thêm mức độ đau đớn đủ để cậu khẽ ngân nga ra tiếng.

Hoàn toàn nằm trong phạm vi cậu có thể chấp nhận.

Sau khi 《Chân?

Thiên Bằng Độn Pháp》 bị cắt dán sang, Tống Thư Hàng vẫn cần một chút thời gian để làm quen với nó, tiêu hóa thông tin trong đầu.

Mà khi 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》 vừa hòa nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng, cơ thể Tống Thư Hàng liền tự động hóa bắt đầu thích ứng 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》.

Căn bản không cần Tống Thư Hàng đi tiêu hóa tri thức, thích ứng công pháp, mỗi tế bào trong cơ thể cậu đều chủ động hành động, trong thời gian ngắn đã tiếp nhận 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》.

Ngoài đao pháp ra, thiên phú mạnh nhất của Bá Tống Huyền Thánh chính là tôi thể.

Chồng giáp cuối cùng, chịu đòn đau nhất.

Sau đó, trong tình huống kẻ địch không thể phá phòng, vung đao chém nổ kẻ địch!

Vài hơi thở sau.

Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, trên cơ thể cậu hiện lên màu kim loại đen kịt của 《Biến Dị Cương Thủ》.

Ngay sau đó, 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》 được thi triển.

Thân thể kim loại cứng rắn vô cùng tan chảy ra, hóa thành... hình thái kim loại lỏng đen kịt!

Cương cực tất nhu.

Lúc này cơ thể Tống Thư Hàng, liền đồng thời có đủ đặc trưng cương nhu, cường độ chống đỡ đòn đánh lập tức tăng lên gấp mười lần trở lên.

Về mặt va chạm trực diện, thân thể mềm dẻo có ưu thế hơn thân thể cứng rắn.

Cương nhu cùng tồn tại, càng là hình thái lý tưởng nhất!

Tống?

Càng dày càng trâu?

Thư Hàng!

“Tống tiền bối, dáng vẻ này của anh, quen mắt quá.” Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẽ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “À, tôi biết rồi, Vũ Nhu Tử.” Đây chính là dáng vẻ khi Đại lão Bàn Cầu hóa thành hình người, thân thể kim loại lỏng đen kịt, bề mặt cơ thể dường như đang lưu động, khiến cơ thể cậu có năng lực chống đỡ đòn đánh siêu mạnh!

Đang nói chuyện.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên vươn hai tay, thân thể khổng lồ của nàng, nhẹ nhàng nâng Tống Thư Hàng trong lòng bàn tay.

Đồng thời, ‘hình thái kim loại lỏng’ trên người Tống Thư Hàng tiêu tán, cơ thể suy yếu đổ xuống trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Sau khi 《Nhân Quả Đao》 kết thúc, mười đạo nhân quả phản hồi lại sức mạnh tiêu tán.

Sau khi mất đi sự chống đỡ của mười đạo nhân quả, Tống Thư Hàng hiện tại yếu ớt như bùn nhão.

Nếu có một Đại lão đến, tùy tiện vỗ cậu một chưởng là có thể tiễn cậu đi phục sinh.

Không chỉ có vậy, trong mười đạo nhân quả, có tám đạo nhân quả quấn quanh tay phải cậu, để lại tám vết ấn nhân quả màu đỏ trên cánh tay phải cậu.

Đây là bằng chứng cậu đã cày nát mười cái tín dụng nhân quả, mắc nợ khổng lồ.

Vốn dĩ theo số lượng nhân quả, trên tay phải cậu sẽ lưu lại mười vết ấn nhân quả – tuy nhiên, trong đó có một cái liên kết với ‘Thiên

Đạo Di Thuế Cầu’.

Thiên Đạo Di Thuế Cầu One đã bị đánh nổ, tàn dư được phong ấn trong cột phong ấn của Bạch Tiền Bối.

Vì vậy, khoản nợ nhân quả này, đương nhiên chuyển sang ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu Two’ hoàn chỉnh hơn.

Mà Thiên Đạo Di Thuế Cầu Two... lại lập tức bị đánh nổ.

Chủ nợ Thiên Đạo Di Thuế Cầu Two đã không còn, mà nó cũng không có người thừa kế.

Vì vậy, khoản nợ nhân quả mà Tống Thư Hàng mắc phải, cứ thế mà không giải quyết được.

Mượn tiền của kẻ địch để đánh nổ kẻ địch xong, thì không cần phải trả nợ nhân quả nữa.

Giao dịch này, nghĩ thôi đã thấy hời!

Tống Thư Hàng nhìn đường nợ nhân quả trên cổ tay phải mình, cười nói: “Chuyện tốt thế này, thật là tuyệt diệu.” Còn về một đường nhân quả khác không có ‘nợ’, thì là Nho gia Thánh Nhân – Thánh Nhân xong đời rồi, khoản nợ nhân quả này mất đi nguồn gốc.

Mà các đệ tử Thánh Nhân, cũng không kế thừa khoản nợ nhân quả này.

Cũng tức là, lần sau sử dụng 《Nhân Quả Đao》, kéo nhân quả của ‘Nho gia Thánh Nhân’ vào, chắc chắn có lời không lỗ.

Nợ của Bạch Tiền Bối, Bạch Tiền Bối Two, có thể cứ nợ trước đã, dù sao cũng nợ nhiều rồi, nợ nhiều thì không lo.

Bên Long Lạc Nữ Sĩ, cũng dễ nói chuyện.

Tiểu hào Đại lão Bàn Cầu... hiện tại là ‘Bá Tống Phân Thân’, khoản nợ này cũng có thể kéo dài một chút.

Ngược lại là khoản ‘nợ nhân quả’ của Đại lão Ban Văn Long Two, Đại lão Tam Nhãn Tiền Bối, Sở Các Chủ và Thiên Đế, tốt nhất nên nghĩ cách trả lại một chút.

Có vay có trả, lần sau vay lại không khó!

“Ngoài ra, nếu đường nhân quả nợ nần đều không để lại dấu vết, có nghĩa là Thiên Đạo Di Thuế Cầu và Côn Vương, đều đã triệt để ‘xong đời’ rồi phải không?” Tống Thư Hàng ngồi trong lòng bàn tay Công Đức Xà Mỹ Nhân, đưa mắt nhìn xa.

“Đã không còn khí tức của ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ và Côn Vương nữa, nhát đao vừa rồi của ngươi, quá khoa trương rồi.” Bạch Long Tả Tả đáp.

Mười đạo nhân quả sức mạnh, ngưng tụ thành một luồng.

Và dưới sự tính toán của Thánh Nhãn Nho gia Thánh Nhân, chém ra một nhát đao hoàn mỹ.

Sức mạnh của nhát đao này, hoàn mỹ tác dụng lên người Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu.

Năng lượng trong đao hầu như không lãng phí một chút nào – Thánh Nhân lúc còn sống, tuyệt đối là một người theo chủ nghĩa hoàn hảo.

“Tuy nhiên, Côn Vương có lẽ vẫn chưa chết.” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

“Với thực lực của hắn, không thể sống sót dưới nhát đao này được.” Ngốc Mao Sở Các Chủ nói.

Chương 2619

Tống Thư Hàng ý thức chú ý đến danh sách 'Tu Chân Liêu Thiên' Blacklist 2 của mình.

Trong danh sách này, phía sau tên Thiên Chi Tử có ghi chú (trận vong), nhưng phía sau tên Côn Vương, lại không có dấu hiệu tương tự!

Chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', đã không ghi chú trạng thái (trận vong), vậy Côn Vương nói không chừng đang cẩn thận ẩn nấp với một trạng thái chưa biết nào đó!

"Nếu không phải sớm đã thêm Côn Vương tiền bối làm bạn hữu, nói không chừng tôi cũng sẽ bị lừa mất." Tống Thư Hàng khẽ cười nói.

Có lẽ vì cơ thể suy yếu, nụ cười dịu dàng đặc trưng của cậu thiếu trung khí, hiển có chút âm trầm.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm Hồn toàn thân run rẩy một cái: "Hí~ Thư Hàng ngươi cười thật tà ác." Tống Thư Hàng: "......" "Ta đã tìm kiếm kỹ một lượt, không tìm thấy Côn Vương." Ngốc Mao Sở Các Chủ khẽ nói.

Thạch Bi Đạo Hữu: "Phía ta cũng không có phản ứng.

Vậy, có phải là do mạng lưới bị chậm trễ, dẫn đến Côn Vương tuy đã chết, nhưng tín hiệu vẫn chưa kịp phản hồi đến ngươi không?" Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: "Cũng có khả năng, nhưng mà... chúng ta cứ suy đoán theo hướng xấu nhất, có chuẩn bị thì không gặp họa." "Phong tỏa không gian đã bắt đầu giải trừ rồi, có cần ta bổ sung thêm một cái không?" Bạch Long Tả Tả nói.

Nếu phong tỏa không gian tiêu tán, thì Côn Vương đang ẩn nấp trong bóng tối nói không chừng sẽ nhân cơ hội đào tẩu, xuyên không gian bỏ trốn.

“Phiền Bạch Long Tả Tả bổ sung một cái nhé.” Tống Thư Hàng cố gắng làm cho bộ não của mình hoạt động trở lại.

Hiện tại tốc độ vận chuyển não của cậu vẫn còn hơi chậm, đây là hậu quả của việc quá tải.

Tạo Hóa Tiên Tử cẩn thận lấy ra Thánh Nhãn Nho gia Thánh Nhân đang nóng hổi trong hốc mắt trái Tống Thư Hàng – lần này nàng đã rút kinh nghiệm, không lắp vào mắt thịt của Tống Thư Hàng, mà là chuẩn bị đợi hốc mắt Tống Thư Hàng tản nhiệt xong xuôi.

Bạch Long Tả Tả khẽ kéo một cái, một cái ‘Không Gian Cấm Cố’ được đóng xuống. ‘Thế Giới Hạch Tâm’ của Tống Thư Hàng lập tức tiếp tục xìu xuống.

Ngốc Mao Sở Các Chủ hỏi: “Ngươi chuẩn bị làm thế nào để tìm Côn Vương ra?” “Ừm, trực tiếp gửi tin nhắn cho Côn Vương tiền bối, bảo hắn tự mình ra sao?” Tống Thư Hàng vừa nói, vừa mở danh sách bạn hữu, tìm ‘Côn Vương’, nhấp vào chức năng nhắn tin.

Côn Vương tiền bối, ngươi dù có trốn kỹ đến đâu cũng vô dụng, bởi vì ta có số điện thoại của ngươi.

Chỉ cần ta gọi điện thoại cho ngươi, khi tiếng chuông vang lên, chính là lúc ngươi bại lộ a!

Trong Kim Liên Thế Giới.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia cùng một nhóm cao tầng Nho gia, đã xem toàn bộ màn Bá Tống Huyền Thánh dùng đao chém Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu.

Thấy chiến đấu bên ngoài kết thúc, bốn vị Kiếp Tiên Nho gia cùng với ‘Viên Tử’, còn có Hằng Hỏa Tôn Giả và một nhóm Viện trưởng học viện Nho gia từ trong Kim Liên Thế Giới đi ra, nghênh đón Bá Tống.

Sau khi sự tích nhát đao này của Bá Tống truyền đi, địa vị của cậu trong ‘Chư Thiên Vạn Giới’, e rằng sẽ được nâng lên ngang hàng với Nho gia Thánh Nhân, Thiên Đế Viễn Cổ Thiên Đình!

Một đao chém giết hai vị Trường Sinh Giả, chiến lực này, đã thực sự có tư thế trấn áp đương thế.

Cộng thêm ‘Bá Tống Huyền Thánh Phân Thân’ bá khí lẫm liệt trên Hỏa Tinh kia, Bá Tống Huyền Thánh đêm nay, sẽ hoàn toàn nổi danh trong giới Đại lão Chư Thiên Vạn Giới.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia đi phía trước, Viên Tử trông có vẻ ngốc nghếch đi theo phía sau, một đường hướng về vị trí của Tống Thư Hàng.

Đúng lúc này, ý thức Côn Vương trong cơ thể Viên Tử, đột nhiên nhận được một tin nhắn.【Hải~ Côn Vương tiền bối, ngươi vẫn ổn chứ?

Ta biết ngươi vẫn rất ổn, vậy nên, đừng trốn nữa.

Ra đây, chúng ta nói chuyện đàng hoàng nhé?】Đến từ một tin nhắn riêng của Bá Tống Huyền Thánh.

Ý thức Côn Vương: “......”【Không trả lời sao?

Côn Vương tiền bối.】Bá Tống Huyền Thánh lễ phép hỏi.

Ý thức Côn Vương: “......” Ta điên rồi à?

Ta việc gì phải trả lời ngươi?

Ta cứ im lặng giả chết mới là chính đạo.【Côn Vương tiền bối, người sáng không nói chuyện tối.

Ngươi nhìn danh sách bạn hữu xem, tên của ngươi phía sau vẫn sáng, cũng không có dấu hiệu (trận vong).

Vì vậy, không cần phải trốn tránh nữa!】 Tống Thư Hàng lại bổ sung gửi một tin nhắn.

Côn Vương: “......” Này mẹ nó, nếu không phải chưa nghiên cứu thấu cái chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ này, ta sớm đã bình tế ngươi rồi.

Trong hư không.

Trên lòng bàn tay Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi, một tay chống cằm, ánh mắt nhìn về phía các thành viên Nho gia.

Tạo Hóa Tiên Tử quỳ sau lưng cậu, hai tay nâng đầu cậu để đầu cậu không bị rơi xuống.

Tống Thư Hàng hiện tại thật sự toàn thân suy yếu vô lực, nếu không có điểm tựa, toàn bộ cơ thể sẽ mềm nhũn đổ xuống.

Đợi các thành viên Nho gia đến gần, Tống Thư Hàng ánh mắt nhìn về phía ‘Viên Tử’.

Viên Tử vẫn mặt không biểu cảm, như người thực vật.

“Côn Vương tiền bối, dạo này vẫn khỏe chứ.” Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Viên Tử, đột nhiên cười nói.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia sững sờ, bốn người quay người nhìn về phía Viên Tử.

Ngay cả Tạo Hóa Tiên Tử cũng có chút nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Ngươi có thể lừa được bất kỳ ai, nhưng lại không lừa được mắt của ta.” Tống Thư Hàng chỉ vào mắt trái của mình – dưới mặt nạ, hốc mắt trái của cậu vẫn phát ra ánh sáng đỏ rực, khói không ngừng bốc ra từ mắt trái.

Mặc dù Thánh Nhãn Nho gia Thánh Nhân đã bị Tạo Hóa Tiên Tử lấy ra, nhưng nhiệt độ cao vẫn chưa tiêu tán.

Nước mắt không ngừng tuôn ra, lập tức bị khí hóa, trở thành khói từ lỗ mặt nạ thoát ra.

Cảm giác chấn nhiếp bùng nổ.

Đối diện, Viên Tử vẫn không nhúc nhích.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia đồng thời vươn tay, đặt lên người Viên Tử, mỗi người thi triển thần thông kiểm tra trạng thái của Viên Tử.

Nhưng một lúc sau, Tử Ôn, Tử Nhan, Tử Trì, Tử Ngọc bốn vị Kiếp Tiên, nhíu mày.

Bọn họ không hề kiểm tra ra bất kỳ điều bất thường nào từ trên người Viên Tử.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia quay đầu lại, nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Không cần lo lắng, Côn Vương tiền bối không chịu ra, nằm trong dự liệu của tôi.” Tống Thư Hàng tay trái nhẹ nhàng gõ lên đầu gối mình, nói: “Vì vậy, vừa rồi tôi đã nhờ Long Lạc Nữ Sĩ nghiên cứu cho tôi một chức năng ‘chuông điện thoại’.

Đây chỉ là một chức năng nhỏ, cài đặt đơn giản, cắm vào là dùng ngay.

Côn Vương tiền bối, nghe điện thoại đi ba!” 【Đinh ~ Chuột túi nhỏ của Các Hậu nhắc nhở: Tu Chân Liêu Thiên đã thêm chức năng mới, plugin chuông điện thoại động VIP đã ra mắt.

Chúc mừng ‘Quản lý cấp cao’ A Bạch, ‘Bằng hữu chó má’ Thiên

Đế, ‘Tô Ngực (gạch bỏ) Cầm Thủ’ Sở Các Chủ, ‘Nho Bồ Đào’ Côn Vương đã đạt được tư cách thử nghiệm nội bộ.】 Ý thức Côn Vương: “!!!” Phiên bản cập nhật nhanh vậy sao?

“Một bài ‘Thất Sát Ca’ của Tạo Tiền Bối, xin dâng tặng Côn Vương tiền bối!” Tống Thư Hàng khẽ cười, mở tin nhắn riêng của Côn Vương, rồi gửi cho hắn một tùy chọn ‘Trò chuyện video giọng nói’.

Thông qua chức năng thử nghiệm nội bộ này, trên người Côn Vương sẽ vang lên giọng ca Tạo Hóa Pháp Vương đầy động lực.

Cứ thế, bất kể hắn trốn ở đâu, đều sẽ bại lộ không nghi ngờ!

“Sát sát sát sát sát sát sát ~ Kẻ bất trung...

Sát sát sát!

Kẻ bất hiếu...

Sát sát sát!” Âm nhạc điên cuồng chói tai bùng nổ.

Tuy nhiên, âm nhạc này không phải phát ra từ Viên Tử, mà là bùng nổ ở rìa kết giới phòng ngự của Nho gia.

Nơi đó đã là rìa của Không Gian Cấm Cố!

“Côn Vương tiền bối xin hãy dừng bước!” Tống Thư Hàng cười ha hả nói, tuy hiện tại cậu yếu ớt vô cùng, nhưng các món đồ phụ trợ trên người cậu lại không yếu ớt a.

Roẹt ~~ Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, từ rìa kết giới Nho gia, đột nhiên có một lượng lớn bảo vật phun ra.

Vô số ánh sáng trân bảo, làm lóa mắt Tống Thư Hàng.

“Mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình!” Tống Thư Hàng nhìn thấy thứ khiến cậu chú ý trong số đó.

“Hiểu rồi!” Bạch Long Tả Tả từ trên cổ cậu nhảy lên, bay về phía các mảnh vỡ Thiên Đình.

Cùng lúc đó, Viên Tử cũng động.

Nàng dễ dàng thoát khỏi bốn vị Kiếp Tiên, phi nhanh về phía đống trân bảo kia!

Côn Vương vào thời khắc then chốt, đoạn đuôi cầu sinh, tán tài bảo mệnh!

Tán tài bảo mệnh, là một loại cực kỳ cao siêu trong ‘Độn pháp’.

Chỉ cần hai bên giao chiến không có huyết hải thâm thù, không phải ân oán lớn không thể hóa giải, thì vào thời khắc mấu chốt, tán tài bảo mệnh, thường sẽ đạt được hiệu quả không tồi.

Một lượng lớn dị bảo quý giá phun ra, hơn nữa đa số đều là trân bảo khiến ngay cả Trường Sinh Giả cũng phải động lòng, tuyệt đối có thể đóng vai trò trì hoãn kẻ địch...

Ngay cả khi không được, cũng có thể chuyển dời sự chú ý của đối phương vài khoảnh khắc.

Mà vài khoảnh khắc thời gian, đủ để Côn Vương đào thoát sinh thiên!

Dù sao, hắn chính là thân Côn Bằng, nắm giữ Độn thuật mạnh nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Khi hắn hóa Côn thành Bằng, năng lực đào tẩu vật lý của hắn đều nằm trong top đầu Chư Thiên Vạn Giới!

Chỉ cần kéo giãn một đoạn khoảng cách, rời khỏi phạm vi phong tỏa không gian, các Trường Sinh Giả liền có thể tùy ý thông qua thủ đoạn không gian thoát ly chiến trường, ẩn mình vào Chư Thiên Vạn Giới, như cá vào biển lớn, không còn dấu vết có thể tìm.

Thủ đoạn ‘tán tài’ của Côn Vương, là một lựa chọn hết sức bình thường.

Đặc biệt là đối với một tồn tại như Tống Thư Hàng, kẻ vĩnh viễn lang thang bên bờ vực nghèo đói, vô số trân bảo kia quả thực làm lóa mắt cậu.

Mà trong muôn vàn dị bảo, có một quả trứng nhỏ trắng tinh khẽ nảy lên.

Nó dưới sự che chở của trân bảo, đã thành công chui ra khỏi phạm vi kết giới phòng ngự của Nho gia!

Đây chính là khi bản thể hiện tại của Côn Vương đối mặt với nhát đao không thể thất bại của Bá Tống, Côn Vương đã quả quyết lựa chọn ‘chết’ một lần, mặc cho nhục thân của mình bị đao mang hủy diệt.

Đồng thời, hắn âm thầm mượn một kiện dị bảo quý giá, trong thân thể cũ đã chết mà sinh ra một thân thể mới, đạt được hiệu quả ‘trọng sinh’.

Chỉ là không ngờ, Bá Tống Hào thao tác tệ hại như vậy, vẫn lật được bản thể mới đang ẩn giấu của hắn ra. 【Hôm nay tạm thời bỏ của cầu sinh, ngày khác nếu có cơ hội, đợi ta khôi phục trạng thái, nhất định phải đòi lại món nợ này! 】 Côn Vương nội tâm thầm nghĩ.

Chương 2620

Thua không đáng sợ, nhưng Côn không thể mất chí khí!

Nhục thân có thể co lại, nhưng thái độ tuyệt đối không thể co lại!

Phía sau...

Bạch Long Tả Tả thân hình cuộn lại, thu thập mấy khối 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' kia.

Đồng thời, trong quá trình thu thập mảnh vỡ, ánh mắt Bạch Long Tả Tả chú ý đến quả trứng nhỏ đang nảy kia: "Tìm thấy ngươi rồi, Côn Vương đạo hữu." Ngốc Mao Sở Các Chủ lớn tiếng kêu: "Bạch Sắc Vi Cân tiên tử, đừng bỏ qua hắn!

Bắt lấy hắn!" Bạch Long Tả Tả: "......" 【Hắc, chậm rồi!】 Quả trứng nhỏ đang nảy kia nội tâm thầm nghĩ.

Khi Bạch Long lao tới, và thu thập 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình', hắn đã chuẩn bị xong xuôi để đào tẩu.

Tuy là hình thái quả trứng nhỏ, nhưng toàn bộ tinh hoa của hắn đều cô đọng trong đó.

Chỉ cần cho hắn một chút thời gian, hắn liền có thể phá vỏ mà ra, hóa thành một con Côn.

Sau đó, chỉ cần vài tháng ngắn ngủi, hắn liền có thể khôi phục đến trạng thái đỉnh phong!

Trong trạng thái hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để đào tẩu, vị Bạch Long tiên tử phía sau tuyệt đối không thể đuổi kịp hắn!

"Không thể không thừa nhận, lần này, ta thua rồi!

Nhưng lần sau, người thắng nhất định là ta!" Trứng Côn Vương dùng sức nảy lên, vọt vào hư không.

Đồng thời, bên trong vỏ trứng hắn ‘hóa Côn thành Bằng’, theo bản năng thi triển một Độn pháp cao cường nổi danh khắp Chư Thiên Vạn Giới!

Một đôi cánh Bằng thuần năng lượng hiện ra hai bên quả trứng nhỏ, khiến quả trứng nhỏ trắng tinh này trở nên hơi đáng yêu.

Cánh Bằng vỗ nhẹ, thúc đẩy quả trứng trắng vọt vào hư không.

Tốc độ này, cực nhanh!

Quả trứng trắng hóa thành một tia chớp trắng, trong nháy mắt liền độn đến chân trời!

Nhưng mà... tốc độ này lại không đạt đến cực tốc mà Côn Vương tự mình tưởng tượng! 【Không đúng, ta đáng lẽ phải nhanh hơn, cấp tốc hơn mới phải chứ?

Ta đáng lẽ phải sở hữu thần tốc nằm trong top đầu Chư Thiên Vạn Giới chứ! 】Côn Vương nội tâm nghi hoặc.

Hiện tại tốc độ cánh Bằng thúc đẩy tuy nhanh, nhưng đây chỉ là cực tốc của bản thân Thiên Bằng.

Xa xa không đạt đến cấp độ thần tốc top đầu Chư Thiên Vạn Giới! 【Khoan đã, ta có phải đã mất đi thứ gì rồi không?】 Côn Vương trong lòng bắt đầu hoảng loạn.

Bị Bá Tống một đao chém nổ thân thể cũ, sau đó phục sinh thành trứng nhỏ, hắn dường như đã mất đi một số thứ.

Ký ức?

Năng lực?

Pháp thuật?

Chết tiệt... lẽ nào là cái giá phải trả khi sử dụng dị bảo bảo mệnh hóa Côn thành trứng kia?

Mẹ nó Bằng, cho dù là cái giá phải trả khi sử dụng dị bảo, tại sao lại phải cướp đi Độn thuật bảo mệnh của ta?

Đây quả thực là hố Côn a.

“Ai nha ~ Côn Vương đạo hữu, đừng vội đi chứ!” Lúc này, tiếng Bạch Long Tả Tả vang lên sau lưng Côn Vương.

Chỉ thấy Bạch Long Tả Tả cũng hóa thành tia chớp trắng, truy kích về phía Côn Vương.

Đồng thời, móng vuốt nhỏ của nàng vung lên, bắt đầu ngưng tụ một kết giới ‘Phong tỏa không gian’, ngăn cản Côn Vương sử dụng sức mạnh không gian để đào tẩu.

Không hay rồi, sắp bị đuổi kịp rồi!

“Bạch Long tiên tử, ngươi hà tất phải truy đuổi không tha như vậy?

Cứ thế này nữa, ta dù có liều mạng, cũng sẽ không để ngươi dễ chịu đâu!” Côn Vương đôi cánh Bằng đập lia lịa, cố gắng kéo giãn khoảng cách với Bạch Long tiên tử, đồng thời trong miệng đe dọa.

Hắn đã đến đường cùng, thật sự sẽ liều mạng!

“Ngươi muốn liều mạng thì ta không có ý kiến gì nha ~” Bạch Long Tả Tả vui vẻ nói: “Trạng thái hiện tại của ta, cho dù có bị nổ tan xương nát thịt, cũng có thể trọng sinh trên người tiểu khả ái của Tô Thị.

Ngươi muốn liều mạng thì ta sẽ cùng ngươi bùng nổ a.” Bạch Long Tả Tả và Công Đức Xà Mỹ Nhân tiên tử hai món đồ phụ trợ này, căn bản không sợ cái chết.

Chỉ cần Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục bản thể còn đó, bất kể chết bao nhiêu lần cũng có thể mượn lực công đức của bản thể mà khôi phục.

Vì vậy, tâm thái của bọn họ đặc biệt lạc quan.

Côn Vương: “......” Kế sách duy nhất hiện tại, hắn chỉ có thể liều mạng thúc đẩy đôi cánh Bằng – đồng thời, hắn bắt đầu dựa theo đặc tính của cánh Bằng, nhanh chóng thiết kế một bộ 《Độn thuật》 mới.

Thân là Trường Sinh Giả, Côn Vương tri thức uyên bác.

Trong quá trình đào tẩu, tự mình thiết kế một bộ 《Độn pháp》 là điều không hề khó.

Hơn nữa, Bạch Long tiên tử phía sau đã là hình thái ‘Công Đức Chi Khu’ đặc thù, vậy giữa nàng và bản thể nhất định có hạn chế khoảng cách.

Chỉ cần kéo giãn đủ khoảng cách, nhất định có thể cắt đuôi nàng.

Một Côn một Long, ngươi đuổi ta chạy.

Hai tia chớp trắng, lấp lánh trên không, xé rách chân trời.

“Mà nói, lần trước Côn Vương đạo hữu ngươi cũng là truy đuổi Bạch Cốt tiểu nương tử như vậy, chạy loạn khắp thế giới phải không?” Phía sau, Bạch Long Tả Tả đột nhiên lại lên tiếng.

Côn Vương trong lòng khẽ động: “Ngươi?” “Tự giới thiệu một chút, ta là Kim Long Thủy Tổ của Viễn Cổ Thiên Đình.

Bạch Cốt tiểu nương tử của chúng ta, nhờ đạo hữu chiếu cố rồi.” Bạch Long Tả Tả trên mặt rõ ràng lộ ra vẻ ‘Long nhan đại duyệt’, trong giọng nói đều tràn đầy ngữ điệu vui vẻ, hoan hỉ.

Côn Vương: “Làm sao có thể, Kim Long Thủy Tổ rõ ràng là màu vàng!” “Thiếu màu.” Bạch Long Tả Tả bình tĩnh nói, đồng thời tốc độ của nàng lại âm thầm tăng lên hai phần.

Côn Vương: "......" Không được, cứ thế này nữa, sẽ bị đuổi kịp mất!

Chỉ có thể dùng đến thủ đoạn cuối cùng.

Côn Vương ngầm nghiến răng, ý niệm thúc đẩy.

"Oanh ~~" Phía sau Bạch Long Tả Tả, ở rìa phong tỏa không gian, một cánh cửa không gian mở ra. 'Viên Tử' của Nho gia hiện thân.

Nhục thân của Viên Tử, chính là lá bài tẩy cuối cùng mà Côn Vương hiện tại có thể động dụng!

Cơ thể Viên Tử này, rất dễ dùng.

Nhưng trong quá trình sử dụng cần chú ý để 'Viên Tử' tránh xa tiên tử phụ trợ của Bá Tống, tránh phát sinh ngoài ý muốn.

Hiện tại, khoảng cách giữa hắn và Bá Tống đã rất xa, không còn nỗi lo sau lưng nữa.

"Mau đến đây, bảo vệ ta!" Côn Vương gấp gáp hạ lệnh cho cơ thể 'Viên Tử'.

Kỳ thực căn bản không cần hắn hạ lệnh, một luồng ý thức Côn Vương ký sinh trong thể nội Viên Tử đã hành động rồi.

"Hải nội tồn tri kỷ, thiên nhai nhược bỉ lân!" Một âm thanh vang lên từ người Viên Tử, không phải phát ra từ miệng, mà là một sóng âm sinh ra từ trên người nàng, giống như thoại từ kèm nhạc nền BGM vậy.

Bất kể khi nào, Viên Tử đều tiêu sái như vậy, ngay cả trong trạng thái người thực vật, vẫn phong thái như thế.

Nhưng mà...

âm thanh ngâm thơ trên người nàng này không phải là ý thức của ‘Viên Tử’ khôi phục, mà là đang thi triển một pháp thuật.

Giây tiếp theo, cơ thể Viên Tử bản năng thúc đẩy thân pháp đỉnh cao Nho gia 《Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân》.

Thân pháp này là phiên bản tiến hóa cuối cùng của 《Quân Tử Vạn Lý Hành》 của Tống Thư Hàng.

Dưới sự hỗ trợ của 《Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân》 của Nho gia, cơ thể Viên Tử lập tức bùng nổ, lại trực tiếp vượt qua Bạch Long tiên tử, một mạch xông đến bên cạnh trứng Côn Vương!

“Gì?

Cơ thể Viên Tử?

Xem ra, Tống Thư Hàng trước đó quả nhiên không đoán sai.” Bạch Long Tả Tả móng vuốt nhỏ khoa động, có chút cảnh giác nhìn về phía Viên Tử.

Hiển nhiên, Côn Vương đã sử dụng một loại bí pháp nào đó, đang điều khiển cơ thể Viên Tử – trước đó, ngay cả nàng và Sở Các Chủ cũng không nhận ra sự bất thường của Viên Tử.

Chỉ là không biết trước đó ‘Cửu U Bạch Chi Chủ Tể’ có nhìn thấu được sự tiềm phục của Côn Vương không?【Có cơ thể Viên Tử của Nho gia ở đây, muốn bắt Côn Vương sẽ không dễ dàng nữa.】Bạch Long Tả Tả có chút tiếc nuối nói.

Nàng không phải bản thể, là mượn lực công đức của Tô Thị A Thập Lục mà ngưng tụ thành hình.

Về mặt chiến đấu lực đương nhiên sẽ có hạn chế, không thể triển hiện uy năng của ‘Kim Long Thủy Tổ’ từng có. ‘Chỉ có thể bảo Tống Thư Hàng chuyển Ngốc Mao Sở qua đây, tốt nhất là có thể đưa cả Thạch Bi Đạo Hữu tới cùng.

Ta và Ngốc Mao Sở liên thủ, lại mượn lực trấn áp của Thạch Bi Đạo Hữu, liền có thể một mẻ bắt gọn Côn Vương.’ Bạch Long Tả Tả trong lòng thầm nghĩ, móng vuốt nhỏ của nàng di chuyển, giữ khoảng cách với Côn Vương và Viên Tử.

Đồng thời, nàng mở chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, nhắn tin riêng cho Tống Thư Hàng, truyền đạt yêu cầu của mình.

Phía trước.

Đôi tay Viên Tử vươn ra, ôm lấy trứng Côn Vương.

“Đi đi đi, kéo giãn khoảng cách với Bạch Long tiên tử.

Sau đó ta sẽ thi triển năng lực không gian độn ly!” Côn Vương gấp gáp nói.

Hắn có thể gọi viện trợ, Bạch Long tiên tử phía sau cũng có thể gọi!

Vạn nhất lúc này, Bá Tống đạp không mà đến, hắn liền không còn cơ hội đào tẩu nữa.

Điều càng khiến Côn Vương bất an là... ‘Bá Tống Phân Thân’ trên Hỏa Tinh kia, dường như đã cảm giác được điều gì.

Ý thức của hắn lại một lần nữa từ Hỏa Tinh chiếu rọi đến, quét qua khu vực này.

Chương 2621

Trốn, nhất định phải nhanh chóng thoát khỏi phong tỏa không gian, độn ly vị diện này!

Trong mệnh lệnh gấp gáp của Côn Vương, linh lực trong thể nội Viên Tử bùng nổ, thân pháp 《Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân》 vận hành toàn tốc!

Lờ mờ, có từng câu thơ từ vang lên từ trên cơ thể Viên Tử.

Dưới sự tô điểm của những câu thơ, khí chất Viên Tử càng thêm tiêu sái, mà thân pháp của nàng cũng càng thêm nhanh chóng.

Sự đẹp trai và tính thực dụng trên người Viên Tử hoàn mỹ dung hợp làm một.

Dưới sự bùng nổ thân pháp 《Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân》 không tiếc tiêu hao của Viên Tử, khoảng cách giữa Côn Vương và Bạch Long Tả Tả, bắt đầu từng chút một được kéo giãn.

Cứ thế này nữa, Viên Tử và Côn Vương sẽ thoát ly phạm vi phong tỏa không gian của Bạch Long Tả Tả! 【Thư Hàng, bảo Ngốc Mao Sở nhanh lên một chút.

Truyền tống đến rìa phạm vi phong tỏa không gian của ta, sau đó hội hợp với ta.

Đừng để quả trứng Côn này chạy thoát.】 Bạch Long Tả Tả thúc giục nói. 【Sở Các Chủ đang sạc năng lượng cho Ngốc Mao, Bạch Long Tả Tả ngươi hãy kiên trì thêm một lát nữa!

Ngoài ra, Bạch Long Tả Tả ngươi hãy phối hợp với Sở Các Chủ, nàng ấy cần khóa chặt vị trí của các ngươi.】 Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời.

Trước đó, khi phối hợp với Tống Thư Hàng chém ra 《Nhân Quả Đao》 kia, năng lượng trong Ngốc Mao Sở Các Chủ đã tiêu hao hết.

Vì vậy, muốn đi chi viện Bạch Long Tả Tả, cần phải sạc năng lượng trước. 【Nhanh lên, dưới sự bùng nổ thân pháp 《Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân》 không tiếc tiêu hao của Viên Tử, ta sẽ bị cắt đuôi.

Hơn nữa, khoảng cách giữa ta và Tiểu Thập Lục càng xa, càng bất lợi cho ta.】 Bạch Long Tả Tả đáp. 【Tô Ngực (gạch bỏ) Cầm Thủ】 Sở Các Chủ: “Kim Long Vi Cân, ta khóa chặt tọa độ của ngươi.

Chuẩn bị hợp thể.” 【Kim Long Vi Cân】 Bạch Long Tả Tả: “Đừng nói nhảm nữa, nhanh qua đây, Ngốc Mao Sở.” “Gì?

Khoan đã...

Vị trí của các ngươi.” Ngốc Mao Sở Các Chủ đột nhiên nghi hoặc nói.

“Lại làm gì nữa!” Bạch Long Tả Tả bực mình, mắt thấy Côn Vương và Viên Tử phía trước sắp biến mất rồi, Ngốc Mao Sở vẫn còn lãng phí thời gian!

“Các ngươi, dường như đang tiến về phía Nho gia?

Không sai, ngươi đang trong quá trình bay về Nho gia.” Ngốc Mao Sở Các Chủ trả lời.

Bạch Long Tả Tả: “???” Bay về Nho gia?

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía trước, Viên Tử hai tay ôm chặt trứng Côn Vương, quanh thân không ngừng vang lên tiếng ngâm thơ, thân pháp 《Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân》 bị thúc đẩy đến cực điểm, biến ra từng trận sương trắng quanh người Viên Tử. 【Có lẽ là vì, Địa Cầu là hình tròn?

Bạch Long Tả Tả các ngươi bay một vòng rồi, từ đâu xuất phát thì trở về đó sao?】Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Long Tả Tả:【Đừng đùa, Côn Vương sẽ không phạm loại sai lầm cấp thấp này đâu.】【Đến rồi, ta nhìn thấy các ngươi.】Ngốc Mao Sở Các Chủ đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng vội vàng ngẩng đầu, nhìn về phía hư không.

Giây tiếp theo, cậu liền nhìn thấy trong hư không có hai tia chớp, đang nhanh chóng lao về phía Nho gia.

Tia chớp phía trước là Viên Tử đang ôm trứng Côn Vương.

Tia chớp phía sau là Bạch Long Tả Tả đang truy đuổi không ngừng.

Thật sự đến rồi.

Thế là, Tống Thư Hàng điều chỉnh lại tư thế của mình, vững vàng ngồi trên lòng bàn tay Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Cùng lúc đó.

Trứng Côn Vương trong hư không, cũng 'nhìn' thấy Tống Thư Hàng!

Tuy trên vỏ trứng không có mắt, nhưng Côn Vương chính là đã đối mắt với Tống Thư Hàng!【Chết tiệt, quay đầu, mau quay đầu!】Trứng Côn Vương điên cuồng kêu lên.

Vừa rồi sự chú ý của hắn, vẫn luôn tập trung vào 'Bạch Long tiên tử' phía sau và ý thức 'Bá Tống Phân Thân trên Hỏa Tinh' không ngừng quét qua trong hư không.

Hắn chỉ có một mệnh lệnh duy nhất dành cho Viên Tử, là điên cuồng chạy, với tốc độ nhanh nhất thoát khỏi phạm vi 'phong tỏa không gian' của Bạch Long tiên tử.

Làm sao mà ngờ được, chạy mãi chạy mãi, chạy một vòng, lại chạy về Nho gia rồi!

Điên rồi sao!

Không muốn sống nữa sao!

Trứng Côn Vương điên cuồng hạ lệnh cho cơ thể ‘Viên Tử’.

Nhưng lúc này, hắn mới phát hiện mệnh lệnh mình đưa cho ‘Viên Tử’, như bùn trâu xuống biển.

Luồng ý thức của hắn lưu lại trong thể nội Viên Tử, cũng đang liều mạng gửi tin tức chỉ lệnh cho cơ thể Viên Tử... nhưng căn bản không có bất kỳ hiệu quả nào.

Nhục thân Viên Tử, ôm trứng Côn Vương, mục tiêu kiên định – nàng điều khiển thân pháp 《Thiên Nhai Nhược Bỉ Lân》, một pha drift 90 độ đẹp mắt, đầy phong cách, hạ xuống trước mặt Tống Thư Hàng.

Chính xác hơn, là hạ xuống trước mặt Tạo Hóa Tiên Tử phía sau Bá Tống.

Trong nỗi tuyệt vọng như vực sâu không đáy của Côn Vương, Viên Tử đưa trứng Côn Vương trong tay cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Viên Tử lúc này, giống như một người anh trai dịu dàng, tìm thấy một món đồ chơi mà em gái thích, rồi vui vẻ đưa món đồ chơi đó cho em gái.

Côn Vương lúc này vạn niệm câu hôi.

Sự tuyệt vọng lớn nhất đời người là... khi ngươi nghĩ mình còn hi vọng, hi vọng lại tự tay đẩy người vào vực sâu tuyệt vọng nhất bằng một tư thế tàn nhẫn.

Sau tận cùng hi vọng mới là tuyệt vọng tàn khốc nhất.

Khi đôi tay nhỏ bé của Tạo Hóa Tiên Tử đầy nghi thức nhận lấy trứng Côn Vương từ tay Uyên Tử, Côn Vương liền biết mình "xong trứng" rồi.

Theo nghĩa đen, hắn... xong, trứng. "La~ la~ ngốc~" Tạo Hóa Tiên Tử vui vẻ nâng trứng Côn Vương lên cao.

Cứ như một vận động viên đoạt huy chương vàng, đang khoe cúp với thế nhân vậy.

Đối diện, Uyên Tử Kiếp Tiên mặt không biểu cảm, soái khí bức người, yên lặng bảo vệ niềm vui của Tạo Hóa Tiên Tử.

Tống Thư Hàng hai tay chống cằm, vì mất đi sự nâng đỡ của hai tay Tạo Hóa Tiên Tử nên đầu cậu có chút không giữ nổi, cứ như sắp rơi khỏi cổ vậy.

Vẫn giữ động tác hai tay chống cằm đầy ác ý "mại manh", Tống Thư Hàng nhìn Côn Vương, cười nói: "Cái gì phải đi thì cuối cùng cũng sẽ đi..." "Cái gì phải ở lại thì cuối cùng vẫn sẽ quay về!" Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh chóng cướp lời Tống Thư Hàng.

Mỗi lần cô ấy cướp lời đều chính xác như cướp bóng vậy, chưa từng thất thủ!

Tạo Hóa Tiên Tử giơ trứng Côn Vương lên, tiếp tục cất giọng hát: "A~ Duyên phận~ chính là thứ kỳ diệu~ như vậy đó." "Tống tiền bối, lời thoại này chưa luyện qua, tôi phải tiếp thế nào đây?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhỏ giọng hỏi.

Tống Thư Hàng: "......" Tôi cũng có biết tiếp thế nào đâu!

Lúc này, Bạch Long tỷ tỷ hóa thành tia chớp trắng từ phía sau hạ xuống, nàng cũng thực hiện một cú drift hoàn hảo, rồi treo thân rồng lên cổ Tống Thư Hàng.

Suýt chút nữa là bay mất đầu Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng cố gắng ổn định cổ và tư thế ngồi, cười nói: "Xem kìa, Bạch Long tỷ tỷ.

Côn Vương hắn vẫn tự mình dâng tới tận cửa rồi." Bạch Long tỷ tỷ nhìn chằm chằm quả trứng Côn Vương được Tạo Hóa Tiên Tử giơ cao, thở dài: "Sớm biết hắn sẽ tự mình dâng tới tận cửa, ta đã chẳng phải đuổi theo mệt như vậy." "Nếu không có Kim Sắc Vi Cân Tiên Tử một đường truy đuổi, Côn Vương nói không chừng đã trốn sang các vị diện khác rồi.

Vậy nên, Kim Sắc Vi Cân Tiên Tử lần này ngươi đã lập đại công." Sở Các Chủ Ngốc Mao an ủi.

Bạch Long tỷ tỷ: "......" Bên cạnh, bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia tiến tới, giữ chặt Uyên Tử vẫn đang mặt không biểu cảm, soái khí bức người.

Mặc dù vẫn không thể kiểm tra ra ‘Côn Vương’ trong cơ thể Uyên Tử, nhưng sự thật đã chứng minh trong thân thể Uyên Tử có vấn đề.

Bọn họ cần đưa Uyên Tử vào Kim Liên thế giới, để tiến hành trị liệu hoàn chỉnh cho y. "Bá Tống đạo hữu, chúng ta cần kiểm tra Uyên Tử toàn diện hơn.

Chúng ta gặp ở Kim Liên thế giới!" Nhị Ngốc Ngốc Tử Ôn cất tiếng nói. "Chư vị sư huynh nếu có chỗ cần giúp, xin cứ tùy thời bắn tín hiệu cho ta.

Một mũi tên xuyên mây, chân trời góc bể đến gặp!" Công Đức Xà Mỹ Nhân miệng phát ra một đoạn lời thoại kịch cổ trang, thay Tống Thư Hàng trả lời.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia không khỏi ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng. "Ừm, ý tôi là vậy đó." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bốn vị Kiếp Tiên Nho gia khẽ mỉm cười, kéo Uyên Tử đến Kim

Liên thế giới.

Ngay cả khi bị bốn vị sư huynh đệ kéo đi, Uyên Tử vẫn giữ tư thế soái khí.

Một người đàn ông đẹp trai đến tận xương tủy, dù bị khiêng đi cũng không làm giảm khí chất của bản thân.

Côn Vương: "......" Hắn trơ mắt nhìn nhục thân ‘Uyên Tử’ bị đưa đi, nhưng lại bất lực. "Nói chứ, Thư Hàng cậu định xử lý con trứng Côn này thế nào?

Xì xụp~" Sở Các Chủ Ngốc Mao cất tiếng hỏi, âm tiết kỳ lạ cuối cùng kia, chắc chắn không liên quan đến việc nhả bọt khí.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu phụ họa: "Ta trước đây từng ăn Côn Bằng rồi, nhưng nghĩ kỹ lại thì chưa từng ăn trứng Côn." "Vì Côn không phải là trứng sinh." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thiện chí nhắc nhở, người ta là thai sinh, đương nhiên không có trứng Côn. "Vậy nên, quả trứng Côn này mới càng quý giá." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Côn Vương giữ im lặng, không dám lên tiếng.

Tống Thư Hàng véo cằm, trầm tư.

Thành thật mà nói, Tống Thư Hàng cũng chưa nghĩ ra sẽ xử lý Côn Vương thế nào.

Ăn thịt Côn Vương ư... rõ ràng là không thể.

Chương 2622

Cậu ấy nào có bản lĩnh đó, ăn một con Côn cấp Trường Sinh Giả?

Thực lực không đủ, căn bản không có cái răng đó.

Hơn nữa, hiện tại cậu cũng không tìm ra Tiên Trù nào có thể chế biến Côn Vương cấp Trường Sinh Giả.

Vậy nên phải xử lý trứng Côn Vương thế nào đây? "Bán thân không, Côn Vương tiền bối?" Đột nhiên, Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ: "???" Sở Các Chủ Ngốc Mao: "!!!" Cả hai vị tiên tử đều bị câu hỏi của Tống Thư Hàng làm cho kinh ngạc.

Trứng Côn Vương trong tay Tạo Hóa Tiên Tử run lên kịch liệt. "Thành thật mà nói, Côn Vương tiền bối ngài và tôi vừa gặp đã như quen.

Khi tôi nhìn thấy ngài, tôi đã cảm thấy giữa ngài và tôi vô cùng thân thiết, có duyên trời định." Tống Thư Hàng tiếp tục nói. "Đừng hòng nghĩ đến!

Dù có chết, ngươi cũng đừng hòng có được ta." Côn Vương trầm giọng đáp.

Tống Thư Hàng: "......" Côn Vương thà chết không chịu khuất phục, đúng là đau đầu. "À đúng rồi, Tạo Hóa Tiên Tử cô định xử lý Côn Vương thế nào?" Tống Thư Hàng ném vấn đề này cho Tạo Hóa Tiên Tử, dù sao đây cũng là quả trứng quà tặng mà Uyên Tử đã vạn dặm xa xôi mang về cho cô ấy.

Tạo Hóa Tiên Tử nâng trứng Côn Vương, suy tư một lát rồi chuyển tay nhét trứng Côn Vương vào tay Tống Thư Hàng, chuyển quyền xử lý Côn Vương cho cậu.

Nếu là thời Nho gia thịnh thế năm xưa, dưới tình huống Thánh Nhân còn tại thế, Tạo Hóa Tiên Tử còn có thể nghĩ cách mượn sức mạnh của lão sư để áp chế Côn Vương.

Nhưng hiện tại, cô ấy căn bản không làm gì được trứng Côn Vương. "Không ăn à?" Bạch Long tỷ tỷ tiếc nuối nói. "Côn Vương tiền bối là một vị tiền bối mà tôi rất kính trọng, chúng ta sao có thể ăn ngài ấy được chứ." Tống Thư Hàng nghiêm mặt nói.

Nói xong, cậu mở danh sách bạn bè ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của mình.

Đã Côn Vương tiền bối không muốn bán thân làm công đổi lấy tự do, vậy thì... cứ coi như là khoản nợ vậy.

Vừa hay đợt《Nhân Quả Đao》này đã gây ra khoản nợ nhân quả khổng lồ.

Xem xem trong số các vị tiền bối, có ai hứng thú với ‘Côn Vương’ không, nhân cơ hội này thanh toán một đợt nhân quả?

Tống Thư Hàng mở danh sách bạn bè ra, chọn Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two, Ban Ban Long tiền bối, Long Lạc nữ sĩ, và ảnh đại diện Thiên Đế, gửi tin tức ‘trứng Côn Vương’ qua.

Đồng thời, cậu lại dùng ấn ký ‘Tán Tài Vương Tọa’ liên hệ Tam Nhãn tiền bối, cũng gửi một phần tin tức ‘trứng Côn Vương’. "Các vị tiền bối~ ai trong số các ngài có hứng thú với trứng Côn Vương không?" Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi.【Xấu, từ chối.】Ban Văn Long đại lão là người đầu tiên trả lời.【Ngay cả một con mắt cũng không có, không phù hợp với điều kiện thu nhận của ta.】Tam Nhãn tiền bối cũng trả lời.【Đing~ tin tức đã gửi, nhưng đối phương đã từ chối nhận.

Xin hãy thử gửi lại sau mười lăm ngày.】Đây là phản hồi tin tức từ Thiên Đế.【Không cần.】Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Nàng đối với 'Trường Sinh Giả' ở thế giới hiện tại hoàn toàn không có hảo cảm, Ma Đế năm xưa đã hãm hại nàng thảm hại, nàng không muốn tiếp nhận thêm Trường Sinh Giả nào của thế giới hiện tại đến Hắc Long thế giới nữa.【Bận.】Bạch tiền bối đang bận rộn, trong trăm công nghìn việc vẫn dành thời gian trả lời Tống Thư Hàng một chữ.

Tống Thư Hàng nhìn trứng Côn Vương.

Thân là trứng của Trường Sinh Giả, Côn Vương vậy mà lại không bán được!

Ánh mắt Tống Thư Hàng lại rơi vào tên 'Cái Gì Cũng Bán' đại lão trong danh sách bạn bè, hay là liên hệ vị đại lão này một chút?

Nếu là Cái Gì Cũng Bán đại lão thì, nói không chừng sẽ đồng ý mua trứng Côn Vương?

Hơn nữa nhất định sẽ bán được giá cao!

Chỉ là nếu bán trứng Côn Vương đi thì lại cảm thấy hơi lỗ.

Dù sao một con Côn cấp Trường Sinh Giả, nếu nuôi dưỡng tốt, thì đúng là vô giá chi bảo.

Tiền đề là, ngươi phải có thủ đoạn để nuôi được Côn.

Tống Thư Hàng trầm tư, ngón tay cậu nhẹ nhàng lướt trên tên 'Cái Gì Cũng Bán đại lão' trong danh sách bạn bè.【Làm gì đấy, làm gì đấy?】Đột nhiên, Cái Gì Cũng Bán đại lão gửi tin nhắn.

Thân là Trường Sinh Giả đỉnh cấp, Cái Gì Cũng Bán đại lão từ xa đã cảm ứng được Tống Thư Hàng đang lẩm nhẩm về mình.

Hơn nữa, thông qua cảm ứng với danh sách bạn bè 'Tu Chân Liêu

Thiên’, đại lão cảm nhận rõ ràng ngón tay Tống Thư Hàng đang vuốt ve tên mình trong danh sách.

Cái Gì Cũng Bán đại lão lập tức cảm thấy rợn tóc gáy.

Thằng nhóc Bá Tống lại muốn hãm hại hắn sao?【Khụ, tiền bối, có hứng thú làm một vụ làm ăn không?】Thấy Cái Gì Cũng Bán đại lão chủ động bắt chuyện, Tống Thư Hàng lập tức nhân cơ hội này quảng cáo trứng Côn Vương cho đại lão.【Làm ăn về trứng à!】Cái Gì Cũng Bán đại lão cười lạnh.

Giữa hắn và Bá Tống Huyền Thánh, làm sao có thể có làm ăn về trứng được chứ?【Đúng đúng đúng, tiền bối, chính là làm ăn liên quan đến trứng.】Tống Thư Hàng trả lời.

Cái Gì Cũng Bán đại lão: "......"【Khụ, là thế này tiền bối.

Tôi đang có một quả trứng Côn cấp Trường Sinh Giả trong tay, muốn hỏi Cái Gì Cũng Bán tiền bối có hứng thú thu mua không?】Tống Thư Hàng nhanh chóng bổ sung.

Cợt nhả một chút là đủ, cợt nhả hai chút thì công việc làm ăn có thể đổ bể.【Trứng Côn?

Cấp Trường Sinh Giả?

Côn Vương?】Cái Gì Cũng Bán đại lão nhanh chóng trả lời.【Ừm, đúng vậy.】Tống Thư Hàng trả lời.【Đã cho vào danh sách đen rồi, tạm biệt... không, vĩnh viễn không gặp!】Cái Gì Cũng Bán đại lão trả lời.

Tống Thư Hàng: "???" Đối diện, Cái Gì Cũng Bán đại lão lấy ra cuốn sổ nhỏ, lần nữa ghi tên ‘Bá Tống’ vào sổ đen của mình, và thêm ký hiệu năm sao.

Côn Vương, nhưng lại là một khách hàng lớn của hắn!

Hơn nữa là một khách hàng lớn năm sao chất lượng cao.

Ngươi nghĩ đống trân bảo đầy bụng Côn Vương đều là hắn tự mình thu thập sao?

Không, phần lớn những trân bảo đó của Côn Vương đều là mua từ chỗ Cái Gì Cũng Bán đại lão!

Một khách hàng năm sao ưu tú ổn định như vậy, lại bị Bá Tống làm cho 'nổ tung' rồi.

Cái Gì Cũng Bán đại lão hiện tại tâm đang rỉ máu. "Kỳ lạ thật, tôi lại đắc tội Cái Gì Cũng Bán tiền bối sao?" Tống Thư Hàng vẻ mặt khó hiểu.

Tại sao tôi muốn bán trứng Côn Vương mà Cái Gì Cũng Bán tiền bối lại phản ứng dữ dội như vậy.

Khoan đã...

Côn Vương sẽ không phải là bạn của Cái Gì Cũng Bán đại lão đấy chứ? 【Quá bất cẩn rồi, trước khi bán 'Côn Vương', lẽ ra mình phải tìm hiểu mối quan hệ giữa Cái Gì Cũng Bán đại lão và Côn Vương mới đúng.】 Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Bản thân vẫn còn quá trẻ, nhiều khi xử lý công việc còn thiếu suy nghĩ. 【Khoan đã, cũng không đúng.

Nếu Côn Vương và Cái Gì Cũng Bán đại lão là bạn bè, Cái Gì Cũng Bán đại lão lẽ ra phải mua Côn Vương về mới phải chứ?】 Hay là, xác nhận lại với Cái Gì Cũng Bán đại lão một lần nữa?

Hoặc là... hỏi Thập Yêu Hóa Đô Năng Tiến Tiên Tử một cách bí mật?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, Bạch tiền bối Two trả lời tin nhắn của cậu: 【Ồ?

Một con Côn?】Bạch tiền bối Two dường như có hứng thú với Côn Vương?【Đúng vậy đúng vậy, Bạch tiền bối.

Hơn nữa còn là một con Côn cấp Trường Sinh Giả, bị tôi đánh nát rồi, hiện tại đã hóa Côn thành trứng.

Phẩm chất cực kỳ cao!】Tống Thư Hàng thấy Bạch tiền bối Two dường như có hứng thú, vội vàng giới thiệu Côn Vương cho ngài.【Ngươi muốn dùng nó để trả nợ nhân quả sao?】Bạch tiền bối Two cười hỏi.

Tống Thư Hàng thành thật trả lời:【Dù sao, tôi cũng không có cách nào xử lý nó.】【Ừm, vậy để ta tiếp nhận đi.】Bạch tiền bối Two trả lời:【Phía ta vừa hay đang nghiên cứu làm thế nào để thuần thú, xem thử có thể thuần hóa quả trứng Côn Vương này không.

Nếu ta thành công, ngươi sẽ không thiếu lợi ích đâu.】【Tuyệt vời~ Bạch tiền bối.

Vậy tôi sẽ lập tức đưa trứng Côn Vương đến cho ngài.】Tống Thư Hàng cười ha hả nói. "Ổn thỏa rồi." Cậu khẽ vỗ vỗ quả trứng Côn Vương trong tay.

Sở Các Chủ Ngốc Mao: "Kho tàu?" "Luộc?" Bạch Long tỷ tỷ hỏi. "Không, Bạch tiền bối Two có hứng thú tiếp nhận trứng Côn Vương.

Nếu Bạch tiền bối Two thuần dưỡng Côn Vương thành công, chúng ta sẽ không thiếu lợi ích đâu." Tống Thư Hàng trả lời.

Thuần thú?

Côn Vương trong lòng cười lạnh.

Bá Tống không định giết hắn là sai lầm lớn nhất.

Chương 2623

Toàn thân tinh hoa của hắn vẫn còn, chỉ cần cho hắn một chút thời gian, nhiều nhất vài tháng, hắn sẽ có thể khôi phục lại thực lực đỉnh phong!

Mặc kệ Bạch tiền bối Two trong lời của Bá Tống là thần thánh phương nào, vài tháng sau, hắn sẽ có thể 'Côn quy đại hải' (Cá hóa rồng trở về biển lớn).

Ngay khi Côn Vương đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng đưa tay chuyển hắn vào 'Hạch Tâm thế giới'.

Ngay sau đó, lấy Hạch Tâm thế giới làm bàn đạp, Tống Thư Hàng lại đưa Côn Vương vào Tà Liên thế giới, vào trong tay bản thể Bạch tiền bối Two. "Bảo trọng nha, Côn Vương tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

Trứng Côn Vương được một đôi bàn tay thon dài tiếp lấy.

Ý thức Côn Vương khuếch tán, hắn muốn xem là thần thánh phương nào dám mở miệng nói muốn thuần hóa hắn?

Khoảnh khắc tiếp theo, Côn Vương liền nhìn thấy bóng dáng mà hắn không muốn thấy nhất.

Soái khí tuấn mỹ hơn cả Uyên Tử, thực lực càng khủng bố cao thâm hơn.

Đây là...

Cửu U Chúa Tể?! "Bạch tiền bối Two là Cửu U Chúa Tể?" Côn Vương nội tâm dậy sóng.

Chư Thiên Vạn Giới, ai có thể nghĩ ra khả năng này!

Bá Tống Huyền Thánh vậy mà lại cấu kết với Cửu U Chúa Tể, hơn nữa, mối quan hệ giữa hai bên rõ ràng rất tốt.

Khoan đã, khoan đã.

Thiên Đạo đương kim không phải đã sụp đổ rồi sao?

Tại sao vẫn còn Cửu U Chúa Tể tồn tại?

Hơn nữa... hắn mơ hồ biết, người tranh đoạt Thiên Đạo với Nho gia Thánh Nhân năm đó, không phải là vị này trước mắt! "Two?

A a a." Bạch tiền bối Two mỉm cười siết chặt trứng Côn Vương.

Trong khoảnh khắc này, Côn Vương cảm nhận được sự tuyệt vọng thực sự. "Chủ nhân của ta, ngài hứng thú với thuần thú từ bao giờ vậy?" Phía sau, Thương Thử Hào nghi hoặc hỏi. "Không có hứng thú gì." Bạch tiền bối Two tung tung Côn Vương: "Nhưng ta đột nhiên có hứng thú nghiên cứu kỹ thuật tiên trù." "Ồ." Thương Thử Hào nuốt nước bọt: "Chắc sẽ rất thơm." Nói chứ, nếu chủ nhân không có hứng thú thuần thú, vậy tại sao còn phải tiếp nhận quả trứng Côn Vương của Bá Tống Hào này?

Một lúc sau, khi đã giao Côn Vương cho Bạch tiền bối Two, ‘dấu vết nhân quả’ trên cổ tay Tống Thư Hàng đã mờ đi một sợi. "Cảm thấy cơ thể nhẹ nhõm đi không ít." Tống Thư Hàng cất tiếng nói.

Không nợ một thân nhẹ, chính là đạo lý này sao?

Không xa đó.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tạo Hóa Tiên Tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã thu thập tất cả bảo vật ‘Tán tài bảo mệnh’ mà Côn Vương ném ra trước đó, mang về giao cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng kế thừa toàn bộ tài sản của Côn Vương, lúc này trên phương diện tài sản đã đạt đến đỉnh cao! "Đi thôi, chúng ta về

Kim Liên thế giới, xem trạng thái của Uyên Tử." Tống Thư Hàng chuyển tài sản vào Hạch Tâm thế giới.

Sau đó, cậu dẫn ba vị tiên tử, độn nhập Kim Liên thế giới.

Rượu mạnh làm người ta dũng cảm, tiền nhiều làm anh hùng khí phách.

Trong thao tác 'tán tài bảo mệnh' của Côn Vương, không chỉ phun ra các loại trân bảo... mà còn có một lượng lớn Linh Thạch, toàn bộ đều là Linh Thạch Cửu Phẩm!

Ngay cả một viên Bát Phẩm cũng không thấy!

Không cần nói, Côn Vương tiền bối trong nhà chắc chắn có mỏ, hơn nữa rõ ràng có mấy mạch khoáng Linh Thạch.

Tống Thư Hàng chuyển tất cả trân bảo vào Hạch Tâm thế giới, lại cất giấu Linh Thạch theo từng đợt.

Sau đó, cậu ấy vậy mà bắt đầu mạnh dạn tính toán việc làm thế nào để tu sửa vòng tay 'Ảnh Thánh Địa', loại chuyện này trước đây cậu ấy căn bản còn không dám nghĩ đến.

Nhưng hiện tại, chỉ cần lấy ra một phần nhỏ bảo vật của Côn Vương + Linh Thạch, là đủ để tu sửa phục hồi Ảnh Thánh Địa.

Một đồng tiền làm khó anh hùng Hán, đôi khi, anh hùng có tiền, có thể khiến khí khái và tài năng càng thêm hùng tráng! "Đi, chúng ta đến Kim Liên thế giới, xem Tử Ôn đạo hữu và bọn họ sẽ xử lý ý thức Côn Vương ẩn giấu trong cơ thể Uyên Tử thế nào." Tống Thư Hàng hào sảng vẫy tay.

Sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân thu nhỏ thân hình, hai tay cô xuyên qua sau lưng Tống Thư Hàng, nâng Tống Thư Hàng yếu ớt mềm nhũn như sợi mì luộc chín, mang cậu bay về Nho gia Kim Liên thế giới.

Khí khái hào sảng mà Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới ngưng tụ được, lập tức bị phá vỡ, không còn một chút nào.

Dù sao không phải ai cũng có thể như Uyên Tử, bất kể ở trạng thái nào, đều có thể giữ được sự tiêu sái soái khí.

Bay vào Kim Liên thế giới sau, Bình Thiên Quan trên đầu Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ đung đưa, lực lượng công đức thu liễm, cô ấy thoát khỏi trạng thái Nữ Đế công đức.

Sở Các Chủ Ngốc Mao đột nhiên nghi hoặc nói: "Ủa? @#%× Tiên Tử đâu rồi cái chân nhỏ của ngươi?" Rõ ràng trước đó, khi Công Đức Xà Mỹ Nhân ở ‘chế độ Nữ Đế Bình Thiên Quan’, đã diễn hóa ra đôi chân rồi mà.

Nhưng vừa thoát khỏi trạng thái Nữ Đế này, đôi chân nhỏ lại biến mất?

Sở Các Chủ Ngốc Mao khá quan tâm đến trạng thái cơ thể của Công Đức Xà Mỹ Nhân... có lẽ là vì bản thân cô ấy cũng sắp đạt đến trình độ ‘Tiểu Man Yêu’, nên đối với những chuyện tương tự sẽ khá để tâm.

Tống Thư Hàng nghe vậy yếu ớt ngẩng đầu, muốn quay đầu nhìn dáng vẻ hiện tại của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng vì cơ thể suy yếu, một hơi không nhắc lên được, đầu rung lắc nửa ngày cũng không có phản ứng gì.

Sở Các Chủ Ngốc Mao không thể nhìn tiếp được nữa, ngốc mao của cô ấy khẽ nhấc lên, kéo đầu Tống Thư Hàng lên.

Đồng thời, kéo đầu Tống Thư Hàng đến góc độ ‘ngửa ra sau’, gần 180 độ đáng sợ, khiến đầu Tống Thư Hàng thành công như một cái mũ sắt, treo ra phía sau. "Đứt rồi, đứt rồi, Sở Các Chủ tiền bối, sắp đứt rồi." Tống Thư Hàng cảm thấy cổ mình đang phát ra kháng nghị mạnh mẽ.

Đồng thời, Tống Thư Hàng thành công nhìn thấy dáng vẻ của Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc này. @#%× Tiên Tử lúc này, so với lần trước... không có bất kỳ thay đổi nào!

Eo được một đôi cánh bao bọc, bên dưới đôi cánh vẫn là cái đuôi rắn thon dài kia. "Tiến hóa thất bại sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Rõ ràng đã dùng nhiều lực lượng công đức như vậy, còn khiến Công Đức Xà Mỹ Nhân tiến vào giai đoạn hóa kén tiến hóa, vậy mà lại vẫn không thể tiến hóa thành công?

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe vậy, đắc ý cười một tiếng, mở miệng lồng tiếng: "Công Đức Tiên Tử tiến hóa~" Khoảnh khắc tiếp theo, chóp đuôi của cô ấy bắt đầu vẫy động. "Có thể biến hóa sao?" Tống Thư Hàng, Sở Các Chủ Ngốc Mao, Bạch Long tỷ tỷ, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đều tò mò nhìn chằm chằm chóp đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "Giống như người cá, cái đuôi có thể tùy ý biến thành đôi chân sao?" Đang nói chuyện, chóp đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân đã hoàn thành diễn biến.

Nó... phân nhánh!

Vốn dĩ chỉ có một cái chóp đuôi, nó phân nhánh ra, biến thành hai cái chóp đuôi! "Tiến hóa~ Siêu?

Công Đức Tiên Tử!" Công Đức Xà Mỹ Nhân đắc ý dương dương nói.

Hai chóp đuôi của cô ấy vẫy động linh hoạt, tạo ra đủ loại tư thế khó.

Thậm chí còn có thể ngụy trang ra dáng ‘chân’, mô phỏng ‘đi bộ’.

Tống Thư Hàng: "!!!" Sở Các Chủ Ngốc Mao: "!!!" Con rắn dở hơi này!

Đã hóa kén tiến hóa rồi, vậy mà lại chỉ tiến hóa ra công năng phân nhánh đuôi sao? "Ha ha ha ha." Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra một tràng tiếng cười lanh lảnh như chuông bạc, đuôi rắn phân nhánh vẫy động, mang theo Tống Thư Hàng với cái đầu tự treo, bay lượn trên không trung Kim Liên thế giới của Nho gia, vẽ nên một quỹ tích tuyệt đẹp.

Một quỹ tích lấp lánh như bị thần kinh!

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng vô cùng may mắn vì mặt mình đang đeo một chiếc mặt nạ...

ít nhất cũng có thể che giấu phần nào sự xấu hổ của cậu.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát, rồi và Bạch Long tỷ tỷ nhìn nhau, sau đó họ lặng lẽ kéo giãn khoảng cách với Tống Thư Hàng, để tránh phong cách của bản thân bị ô nhiễm.

Ở một nơi khác, tại khu vực tiếp đón khách của Kim Liên thế giới Nho gia.

Một vị thư sinh trẻ tuổi lo lắng hỏi: "Mất rồi?

Một người lớn như vậy, sao lại mất tích được chứ?" "Không biết ạ, vị thiếu nữ tóc vàng từ Hạch Tâm thế giới của Bá Tống tiền bối rơi ra, trước đó còn đang nằm ngủ ở đây.

Nhưng chúng tôi vừa quay đầu lại, cô ấy đã không còn ở đó nữa." Một đệ tử Nho gia tủi thân nói. "Tôi sẽ lập tức nhờ phụ thân khóa định vị trí của cô ấy, các vị tìm quanh đây xem, có lẽ cô bé tóc vàng đó đang dạo quanh gần đây thôi." Thư sinh trẻ xoa xoa thái dương.

Hắn tên Tô Văn Khúc, là con trai độc nhất của Hằng Hỏa tiền bối, đạo hiệu là 【Ngọc Kiếm Thư Sinh】, nhưng bên ngoài thường gọi hắn bằng một đạo hiệu biến dị khác là 【Đề Đao Thư Sinh】.

Tô Văn Khúc đứng dậy, chạy đến vị trí của Hằng Hỏa Tôn Giả.

Đồng thời, hắn lấy điện thoại ra, kéo số điện thoại của Tống Thư Hàng.

Sau một lúc, điện thoại của Tống Thư Hàng mới được kết nối. "Cố cổ~ xin chào~" Giọng Tống Thư Hàng nghe có vẻ rất khó chịu.

Tô Văn Khúc suy nghĩ một lát, nói: "Bá Tống tiền bối... tôi là Tô Văn Khúc." "À thì ra là Đề Đao đạo hữu, cậu cứ gọi tôi là Thư Hàng là được rồi." Tống Thư Hàng giọng nói trở lại bình thường, cười nói. "Vạn vạn lần không thể, Bá Tống tiền bối ngài chính là..." Tô Văn Khúc nói được một nửa thì lại dừng lời.

Bá Tống tiền bối rất có khả năng là Thánh Nhân chuyển thế mà!

Chương 2624

"Tìm tôi có việc gì à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Là thế này...

Trước đó, khi Bá Tống tiền bối ngài ra ngoài đánh bại Côn Vương tiền bối và cái quả cầu kim loại lỏng kia, có một thiếu nữ tóc vàng đang hôn mê đã rơi ra từ Hạch Tâm thế giới của ngài.

Chúng tôi không biết mối quan hệ giữa cô ấy và Bá Tống tiền bối, đành phải tạm thời sắp xếp cô ấy ở Tứ Khách Các.

Kết quả, vừa quay đầu lại, cô ấy đã biến mất rồi." Tô Văn Khúc cười khổ nói.

Trước đó, Bá Tống khi ra ngoài đối phó Côn Vương, đã từng để lại một thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao' ở nguyên chỗ, duy trì một lối ra của Hạch Tâm thế giới, để phòng bất trắc.

Mà vị thiếu nữ tóc vàng này, chính là từ lối ra đó rơi xuống. "Thiếu nữ tóc vàng?

Cậu chắc chắn không phải là thiếu nữ tóc đen A Thập Lục sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Là tóc vàng." Tô Văn Khúc khẳng định. "Trong Hạch Tâm thế giới của tôi có thiếu nữ tóc vàng sao?" Tống Thư Hàng rơi vào hồi ức.

Một lát sau. "Ối trời ơi, đúng là có một cô bé tóc vàng thật.

Sao cô ấy lại rơi ra ngoài?" Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra lai lịch của vị thiếu nữ tóc vàng này.

Chính là thiếu nữ tóc vàng bán cơ giới mà cậu ấy đã đào đi 'Lò phản ứng hạt nhân', sau khi sử dụng Kim Hồn Tệ phục sinh, đã luôn rơi vào trạng thái ngủ say.

Ban đầu, sau khi thiếu nữ cơ giới bị người ta cưỡng ép lắp vào

‘Lò phản ứng hạt nhân’, dưới cấp độ ‘Lò phản ứng hạt nhân’ tăng vọt, đã buộc phải dẫn xuống Thiên Kiếp.

Nếu để cô ấy một mình đối mặt với Thiên Kiếp, tuyệt đối chỉ có một con đường chết.

Để cứu cô ấy một mạng, Tống Thư Hàng đã đưa cho cô ấy một đồng ‘Kim Hồn Tệ phục sinh’ quý giá, dặn dò cô ấy nắm chặt Kim Hồn Tệ, chết cũng không được buông tay.

Sau đó... lợi dụng lúc Thiên Kiếp không chú ý, cậu ấy một chiêu đánh chết thiếu nữ cơ giới, đào ‘Lò phản ứng hạt nhân’ trong cơ thể cô ấy ra, cưỡng chế cắt đứt Thiên Kiếp.

Đáng tiếc, thiếu nữ cơ giới tóc vàng nắm chặt Kim Hồn Tệ đến chết vẫn không buông tay, lại không thể phục sinh trong mười giây hoặc mười ngày.

Cũng có nghĩa là, trong vận may gieo xu của Kim Hồn Tệ phục sinh, cô ấy đã rơi vào quẻ hạ cấp... e rằng phải mười năm sau mới có thể hoàn tất quá trình phục sinh.

Nếu Tống Thư Hàng đủ giàu có, thì có thể đưa thiếu nữ cơ giới tóc vàng vào ‘Thành Thời Gian’, để cô ấy hoàn thành mười năm phục sinh sớm hơn.

Nhưng Tống Thư Hàng không có nhiều Linh Thạch như vậy.

Mỗi một khối Linh Thạch cậu ấy đều hận không thể bổ làm đôi để dùng, đương nhiên không thể lãng phí vào ‘Thành Thời Gian’ – một kẻ tiêu tốn Linh Thạch lớn như vậy.

Tống Thư Hàng vốn dĩ đã chuẩn bị sẵn sàng để mười năm sau nghênh đón thiếu nữ cơ giới tóc vàng tỉnh lại.

Kết quả hôm nay, thiếu nữ cơ giới tóc vàng này lại đột nhiên rơi ra từ ‘Hạch Tâm thế giới’ một cách khó hiểu?

Sau đó lại biến mất trong Tứ Khách Các của Nho gia.

Cô ấy đã hoàn thành phục sinh sớm sao?

Chẳng lẽ là có kỳ ngộ gì? "Bá Tống tiền bối, tôi đang chạy đến vị trí của phụ thân, tôi sẽ nhờ người sử dụng quyền hạn của Kim Liên thế giới, khóa định vị trí của cô bé tóc vàng kia.

Sau khi khóa định vị trí, tôi sẽ thông báo cho ngài." Tô Văn Khúc cất tiếng nói. "Ổn ~ không vấn đề gì.

Sự thật là, tôi cũng đang chạy đến chỗ Hằng Hỏa tiền bối.

Lát nữa gặp." Tống Thư Hàng cười đáp.

Cúp điện thoại của Tô Văn Khúc xong, ý thức Tống Thư Hàng trầm nhập vào Hạch Tâm thế giới. "Hạch Tâm tiểu trợ thủ, cô đang ở đâu vậy?" Tống Thư Hàng triệu hoán. "Trả lời: Tôi đang thống kê và đánh dấu vị trí Linh Thạch mà Bá Long quản lý viên ngài chôn giấu, và tiến hành đánh dấu." Hạch Tâm tiểu trợ thủ nhanh chóng xuất hiện bên cạnh ý thức Tống Thư Hàng, vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

Hạch Tâm tiểu trợ thủ là bản sao của Long Lạc tiểu trợ thủ từ ‘Hắc Long thế giới’.

Tống Thư Hàng ngoài là chủ nhân của Hạch Tâm thế giới, còn là quản lý viên Long Lạc của Hắc Long thế giới.

Vì vậy, mỗi lần nghiêm túc trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng, Hạch Tâm tiểu trợ thủ đều sử dụng xưng hô ‘Bá Long quản lý viên’ để trả lời Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "!!!" Thống kê đánh dấu vị trí Linh Thạch của tôi, làm gì đấy, cô muốn làm gì? "À thì, vị thiếu nữ cơ giới tóc vàng kia sao lại đột nhiên rơi ra từ Hạch Tâm thế giới vậy?" Tống Thư Hàng hỏi. "Khoảng chừng vào lúc Bá Long quản lý viên ngài thi triển 《Nhân Quả Đao》, vị khách nhân tóc vàng kia tỉnh lại, rồi bò từ trên giường xuống, một đường đi đến lối ra của Hạch Tâm thế giới.

Cuối cùng, đã rơi ra ngoài từ lối ra." Hạch Tâm tiểu trợ thủ một tay nâng cuốn sổ nhỏ, trả lời.

Cô ấy chỉ phụ trách quản lý tiểu thế giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng, chứ không hạn chế khách nhân trong tiểu thế giới Hạch Tâm.

Trừ một vài cấm địa trong Hạch Tâm thế giới, cô ấy sẽ không can thiệp vào phạm vi hoạt động của khách nhân.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng không phải ma thú, linh thú nuôi dưỡng, cô ấy là tự do, cô ấy muốn rời đi, Hạch Tâm tiểu trợ thủ đương nhiên sẽ không ngăn cản. "Trong khoảng thời gian đó, tôi đã thử chào hỏi vị khách nhân tóc vàng kia, nhưng cô ấy dường như không nhìn thấy tôi, cũng không nghe thấy giọng tôi." Hạch Tâm tiểu trợ thủ khép cuốn sổ nhỏ trong tay lại, bổ sung. "Có lẽ là vì cô ấy chỉ là người thường, nên không nhìn thấy sự tồn tại của cô?" Tống Thư Hàng đoán: "Vậy thì, đóng lối ra lúc trước lại đi." Để tránh trong tiểu thế giới Hạch Tâm lại có người rơi ra ngoài.

Nửa cô con gái Lý Âm Trúc của cậu vẫn đang ngủ đông trong Đông Chi Điện của Hạch Tâm thế giới. "Thi hành mệnh lệnh, lối ra tạm thời của Hạch Tâm thế giới đã đóng." Hạch Tâm tiểu trợ thủ gật đầu nói. "Cực khổ cho cô, ngoài ra giúp tôi trông chừng trạng thái của Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và Thông Nương.

Nếu họ rơi vào trạng thái hôn mê, thì hãy thông báo cho tôi." Tống Thư Hàng lại dặn dò.

Hạch Tâm tiểu trợ thủ gật đầu nói: "Đã đưa vào danh sách theo dõi trọng điểm." Ý thức Tống Thư Hàng lại lướt qua vị trí Hoạt Tuyền, quét qua bên cạnh Tô Thị A Thập Lục và những người khác, sau khi xác định trạng thái của họ, ý thức liền rút khỏi Hạch Tâm thế giới. "Đến rồi." Lúc này, Sở Các Chủ Ngốc Mao trên đầu cất tiếng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nắm Tống Thư Hàng, từ trên không trung chậm rãi hạ xuống.

Dọc đường, các đệ tử Nho gia đều dùng ánh mắt kính trọng nhìn Bá Tống tiền bối mềm nhũn như sợi mì.

Sau khi hạ cánh, Tống Thư Hàng khẽ đẩy chiếc mặt nạ trên mặt. "Thư Hàng." Hằng Hỏa tiền bối ở không xa, vẫy tay chào cậu. "Hằng Hỏa tiền bối, về cô bé rơi ra từ Hạch Tâm thế giới của tôi, vẫn phải phiền ngài khóa định vị trí của cô ấy." Tống Thư Hàng được Công Đức và Tạo Hóa Tiên Tử đỡ, tiến đến gần Hằng Hỏa tiền bối.

Hằng Hỏa tiền bối nói: "Sau khi nhận được thông báo của Văn Khúc, ta đã động dụng quyền hạn quản lý để tìm cô bé tóc vàng kia.

Thế nhưng... ta không tìm được vị trí của cô ấy." "Ngay cả Hằng Hỏa tiền bối cũng không thể khóa định vị trí của cô ấy?

Cô ấy đã chạy ra khỏi Kim Liên thế giới sao?" Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Hằng Hỏa tiền bối sở hữu quyền hạn quản lý Kim Liên thế giới, việc ngài tìm một người trong Kim Liên thế giới dễ như trở bàn tay, chỉ cần một ý niệm bay ra, là có thể khóa định mục tiêu.

Hằng Hỏa tiền bối lắc đầu: "Lối ra của Kim Liên thế giới, không có dấu vết nào của vị thiếu nữ tóc vàng kia từng đi ra cả." "Cũng có nghĩa là, cô bé tóc vàng kia vẫn còn trong Kim Liên thế giới?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy tư một lát, hỏi: "Tống tiền bối, Kim Liên thế giới ngoài việc liên kết với Hạch Tâm thế giới, còn liên kết với thế giới nào khác không?" Tống Thư Hàng: "Còn có Tà Liên thế giới của Bạch tiền bối Two.

Tà Liên thế giới mới là tiểu thế giới thất phối với Kim Liên thế giới.

Nhưng mà, thông đạo giữa Tà Liên thế giới và Kim Liên thế giới đã bị phong tỏa rồi!" "Vậy cô ấy có phải là không cẩn thận, chạy vào cấm địa nào đó của Nho gia không?" Sở Các Chủ Ngốc Mao nói.

Nho gia đã di chuyển toàn bộ đến Kim Liên thế giới, một số cấm địa các loại, chắc chắn cũng được di chuyển toàn bộ vào đây. "Cấm địa thông thường đều có đệ tử canh giữ...

Hơn nữa, ngay cả khi tiến vào cấm địa, ta lẽ ra cũng sẽ có cảm giác gì đó chứ." Hằng Hỏa tiền bối cau mày suy tư.

Trừ phi... là nơi đó!

Hằng Hỏa tiền bối: "Vạn Thư Sơn." Tống Thư Hàng: "Vạn Thư Sơn, Thánh Tịch Trì?" Ngọn Vạn Thư Sơn có khí linh, biết chơi trồng cây chuối, và Thánh Tịch Trì ẩn giấu bên trong...

Nơi ẩn chứa bí mật lớn nhất bên trong Nho gia. "Thư Hàng tiểu hữu đợi một lát, ta sẽ lập tức đi xác nhận." Hằng Hỏa tiền bối trầm giọng nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể hắn biến mất tại chỗ. "Đi, chúng ta cũng đi xem." Tống Thư Hàng quyết định.

Vạn Thư Sơn là một ngọn Thánh Sơn rất thú vị.

Cũng không biết cái cánh tay nhỏ bé bị gãy lần trước khi nó chơi trồng cây chuối đã mọc lại chưa.

Vạn Thư Sơn, cấm địa đặc biệt nhất của Nho gia, ngọn thánh sơn có ý thức tự thân này đã tồn tại từ khi Nho gia Thánh Nhân khai sáng Nho gia.

Tuy nhiên trước năm ngoái, Vạn Thư Sơn dù là cấm địa của Nho gia, nhưng cũng không được coi là một trong những nơi quan trọng nhất.

Ban đầu, không ai biết bên trong Vạn Thư Sơn ẩn chứa thứ gì, ngay cả Vạn Thư Sơn bản thân cũng không biết trong mình có cái gì!

Nhưng vào năm ngoái, sau khi 'Bá Tống Huyền Thánh' đến Nho gia đóng phim, Vạn Thư Sơn đã được Hằng Hỏa Tôn Giả di chuyển vào Kim Liên thế giới, được canh giữ trọng điểm, trở thành một trong những cấm địa trọng yếu của Nho gia.

Khi Tống Thư Hàng ở trong Kim Liên thế giới, không thể sử dụng năng lực nhảy không gian, chỉ có thể dựa vào Công Đức và Tạo Hóa Tiên Tử đỡ bay, nên tốc độ di chuyển không nhanh.

Khi cậu ấy khó khăn lắm mới đến được vị trí của Vạn Thư Sơn, liền phát hiện đại gia Vạn Thư Sơn, lại đang trồng cây chuối.

Vạn Thư Sơn khổng lồ vô cùng lộn ngược, hai cánh tay nhỏ bé quấn băng gạc run rẩy chống đỡ mặt đất, đôi chân to thô vươn thẳng lên trên.

Từ xa, Tống Thư Hàng đã nghe thấy tiếng va chạm nặng nề phát ra từ đôi cánh tay nhỏ bé của Vạn Thư Sơn.

Đôi cánh tay quấn băng gạc này, e rằng lại sắp gãy thêm lần nữa.

Mà Hằng Hỏa tiền bối thì lại không thấy đâu. "Chào, Vạn Thư Sơn, lại gặp mặt rồi." Tống Thư Hàng từ xa vẫy tay về phía Vạn Thư Sơn nói.

Chương 2625

"Sắp đổ, ta sắp đổ~" Vạn Thư Sơn kêu lên đau khổ.

Vạn Thư Sơn cao đến sáu bảy trăm mét, nếu đổ xuống tuyệt đối là một tai nạn.

May mắn thay Hằng Hỏa Tôn Giả có tiên kiến, ngài ấy ngay từ đầu đã sắp đặt Vạn Thư Sơn ở một nơi rộng lớn trống trải, để lại đủ không gian cho nó ‘chơi trồng cây chuối’. "Đừng sợ, có tôi đây!" Tống Thư Hàng hào sảng nói.

Với thực lực hiện tại của cậu, đỡ lấy Vạn Thư Sơn đang đổ xuống không thành vấn đề!

Ngay khi Tống Thư Hàng đang nhiệt huyết sôi trào, chuẩn bị lên đỡ Vạn Thư Sơn thì, đột nhiên hai chân cậu mềm nhũn... hai bên sườn Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân đồng thời buông tay đang đỡ cậu ra.

Bá Tống Huyền Thánh hào sảng trực tiếp như sợi mì mềm nhũn, với tư thế của một tiểu nữ nhân bị ức hiếp, ngồi bệt xuống đất. "Chỉ lo hào sảng, suýt chút nữa quên mất mình hiện tại yếu ớt vô lực rồi." Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Sở Các Chủ Ngốc Mao trên đỉnh đầu: "......" Bên cạnh, Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân đồng thời tiến lên.

Tạo Hóa Tiên Tử giơ tay liên tục vẽ trong hư không, từng ‘Nho văn’ bản yếu hóa từ tay cô nhanh chóng biến hóa, trong khoảnh khắc hóa thành một thiên vạn tự văn chương.

Năng lực ‘giơ tay vạn tự’ này khiến Tống Thư Hàng vô cùng ngưỡng mộ.

Khí chất Nho gia và phong cách chiến đấu vẫn luôn là hình thức mà cậu khao khát nhưng không thể với tới.

Hơn nữa, nếu năng lực ‘giơ tay vạn tự’ này dùng để kiếm Linh Thạch, nhất định sẽ rất bùng nổ.

Thiên chương Nho văn bản yếu hóa khuếch đại trong hư không, hóa thành một tấm bình chướng lớn hàng trăm mét, chặn ở chỗ Vạn Thư Sơn sắp đổ xuống.

Khi ở vị trí ‘Nho gia’, thực lực của Tạo Hóa Tiên Tử dường như được gia trì.

Ở đây, sức chiến đấu của cô ấy rõ ràng mạnh hơn một bậc so với trạng thái bình thường.

Oanh~ Vạn Thư Sơn đổ sập lên thiên vạn tự Nho văn đại chương kia, tấm bình chướng Nho văn đó đầy tính đàn hồi, đã chặn đứng lực đổ của Vạn Thư Sơn.

Ngay sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân bên cạnh chắp hai tay lại, thân hình cô ấy từng đốt từng đốt cao vút lên.

Trong vài hơi thở, thân hình cô ấy đã cao bằng Vạn Thư Sơn.

Cái đuôi dài của cô ấy căng thẳng thẳng tắp, chóp đuôi phân nhánh, chống đỡ thân thể.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tiến lên, xắn tay áo, sau đó... cô ấy tế xuất ‘Công Đức Lôi Thụ’, vung nó như một cây gậy, một kích mạnh mẽ quất vào Vạn Thư Sơn! "Ôi~ ồ~ a~" Vạn Thư Sơn bị quật ngã, phát ra tiếng kêu đau khổ.

Nếu phát lại bằng chuyển động chậm, còn có thể thấy khi Vạn Thư Sơn bị đánh, thân núi suýt chút nữa đã sụp đổ từng mảnh nhỏ.

Tống Thư Hàng: "!!!" Cậu còn tưởng Công Đức Xà Mỹ Nhân hóa khổng lồ là để đỡ Vạn Thư Sơn dậy, không ngờ lại là bạo lực đánh đập.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đã không hề thể hiện mặt ôn nhu của mình cho Vạn Thư Sơn.

Sau một gậy, Vạn Thư Sơn vốn đang đổ sập, vậy mà lại bị đánh thẳng đứng trở lại! "Cái gậy này hiệu quả hoàn toàn không khoa học." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhỏ giọng nói.

Cây gậy này rốt cuộc phải đánh thế nào, mới có thể đánh thẳng đứng Vạn Thư Sơn đang đầu dưới chân trên được chứ!

Tống Thư Hàng đồng tình nói: "Newton đã khóc ngất trong nhà xí rồi." "Đây là Tu Chân giới, Newton không quản được ở đây.

Chúng ta chỉ áp dụng định luật ‘trâu bò’ của anh Newton thôi." Tiếng Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm u u truyền đến.

Ở Tu Chân giới, trâu bò có thể làm mọi điều mình muốn.

Chỉ cần đủ trâu bò, ngay cả pháp tắc cũng có thể cưỡng ép vặn vẹo!

Oanh ~~ Vạn Thư Sơn bị "bát loạn phản chính", đôi chân to thô thuận lợi chạm đất.

Chỉ là đôi cánh tay nhỏ bé quấn băng gạc của nó, lại lần nữa bị vặn vẹo ở một góc độ kỳ dị.

Trông thật là đau.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhắc nhở: "Vạn Thư Sơn tiền bối, tay ngài bị vặn vẹo rồi." "À, ta biết rồi, cô bé màu đen." Vạn Thư Sơn nhìn đôi cánh tay nhỏ bé bị vặn vẹo của mình, rơi lệ hối hận: "Gia ghét nhất là trồng cây chuối." "Ủa?

Vạn Thư Sơn đạo hữu không phải tự mình muốn chơi trồng cây chuối sao?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Vạn Thư Sơn vung vung đôi cánh tay bị vặn vẹo của mình, hỏi ngược lại: "Ngươi nghĩ một ngọn núi lớn với cánh tay đang quấn băng gạc, sẽ chủ động chơi trồng cây chuối sao?" Thực tế là kể từ lần trước chơi trồng cây chuối bị gãy tay, Vạn Thư Sơn đã có bóng ma tâm lý với việc 'trồng cây chuối'.

Tống Thư Hàng trả lời: "Tôi nghĩ một ngọn núi bình thường, đều không thể chơi trồng cây chuối.

Nói chính xác hơn, một ngọn núi bình thường đều sẽ không có thứ gọi là cánh tay." Vạn Thư Sơn: "......" Thằng nhóc này đang ám chỉ mình không bình thường à! "Nói chứ, Vạn Thư Sơn ngươi có thấy Hằng Hỏa tiền bối không?

Còn có một cô bé tóc vàng?" Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi. "Cô bé tóc vàng, đúng, chính là cô bé tóc vàng đó!" Vạn Thư Sơn nghiến răng nghiến lợi nói: "Trước đó ta từ xa nhìn thấy cô bé tóc vàng kia, đột nhiên cơ thể liền không thể khống chế mà rục rịch.

Một ham muốn biểu diễn mãnh liệt chưa từng có trỗi dậy, khiến ta nóng lòng biểu diễn cho cô ấy một cú lộn nhào ngược. ...

Cô bé đó tuyệt đối có vấn đề.

Sự tồn tại của cô ấy, có thể ảnh hưởng đến chỉ số IQ của ta." Cô bé đó tự mang vầng hào quang giảm trí thông minh nhắm vào nó, tuyệt đối có vấn đề! 【Xem ra, mọi chuyện đang diễn biến theo hướng tồi tệ nhất.】 Tống Thư Hàng thở dài.

Từ việc cô bé tóc vàng rơi ra khỏi Hạch Tâm thế giới, đến việc Hằng Hỏa tiền bối không thể khóa định vị trí của cô ấy, rồi lại đến việc cô ấy liên quan đến Vạn Thư Sơn, Tống Thư Hàng trong lòng liền có một dự cảm bất an. "Cô bé đó lai lịch có vấn đề sao?" Sở Các

Chủ Ngốc Mao nghi hoặc hỏi. "Tôi không chắc chắn...

Nhưng mà, cho dù cô ấy thật sự có vấn đề, tôi cũng có thủ đoạn đối phó." Tống Thư Hàng khẽ ấn ấn đan điền bản mệnh của mình.

Trong bảy tiểu đan điền của cậu, có một cái chính là do ‘lò phản ứng hạt nhân’ của cô bé tóc vàng chuyển hóa mà thành.

Nhờ đó, còn từng sinh ra một ‘phân thân Tống Thư Hàng sắt thép’.

Hiện tại, Bá Tống sắt thép kia vẫn đang được bảo tồn ở chỗ Đát Đát Thiên Đế.

Cũng có nghĩa là, ‘hạch tâm’ của đối phương đều nằm trong tay Tống Thư Hàng!

Mà hiện tại, cái ‘lò phản ứng hạt nhân’ này đã trở thành một ‘Kim Đan nhỏ’ của Tống Thư Hàng.

Bất kể trước đây nó thuộc tính gì, thì bây giờ nó mang họ Tống.

Tống Thư Hàng chết đi sống lại không phải là chết vô ích.

Về phương diện này, Tống Thư Hàng rất tự tin.

Đồng thời, cậu lại âm thầm biến ‘vị trí đan điền’ của mình thành dạng sương mù, sau đó lén lút đưa xúc tu bện tóc của mình vào trong tiểu đan điền bản mệnh, thử liên tục tung ba mươi phát 《Dưỡng Đao Thuật》 vào ‘Kim Đan nhỏ lò phản ứng hạt nhân’.

Tự tin thì tự tin, nhưng thủ đoạn bảo hiểm vẫn phải có.

Gần đây cậu ấy, lúc nào cũng nhắc nhở bản thân phải hành sự cẩn thận, không thể quá ‘ngông cuồng’.

Dù sao ánh mắt của các đại lão Trường Sinh Giả Chư Thiên Vạn Giới đều đang nhìn chằm chằm cậu ấy.

Nếu không đủ cẩn thận, nói không chừng cậu ấy sẽ bị các đại lão

Trường Sinh Giả Chư Thiên giới "đánh cho tơi bời".

Sau khi âm thầm tung xong ba mươi phát 《Dưỡng Đao Thuật》, Tống Thư Hàng cảm thấy... không có tác dụng gì.

Dù sao 'lò phản ứng hạt nhân' đã là tiểu Kim Đan của cậu ấy, là một phần không thể tách rời khỏi cơ thể cậu ấy.

Bản thân tự sử dụng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên mình cơ bản là không có cảm giác gì.

Bạch Long tỷ tỷ vừa hay nhìn thấy cảnh này, tiện tay liền ghi lại cảnh này, rồi phát sóng cho Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và Thông Nương trong Hoạt Tuyền.

Dù sao rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi.

Lúc này, Vạn Thư Sơn đối diện khó khăn lắm mới vung thẳng được cánh tay bị vặn vẹo của mình, khiến mức độ vặn vẹo không còn quá rõ ràng.

Sau đó, nó nhìn về phía Tống Thư Hàng: "À phải rồi, các ngươi có quen cô bé tóc vàng kia không?" "Coi như là quen đi." Tống Thư Hàng nói.

Vạn Thư Sơn đột nhiên dậm chân: "Quen là tốt rồi, vậy lần này vết thương ở tay ta, phải tìm ngươi thanh toán!" Tống Thư Hàng: "!!!" "Muốn tiền không có, muốn mạng một mạng!" Công Đức Xà Mỹ Nhân thay Tống Thư Hàng trả lời, dùng chính giọng của Tống Thư Hàng.

Rõ ràng, câu này là lời thoại Bá Tống đã từng nói. "Thực ra tôi tạm thời, có lẽ vẫn còn chút tiền." Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên Tử quay đầu lại: "Không, cậu không có." Giọng nói này là từ một đoạn video trên mạng ghép lại. "Tài sản = nợ + quyền lợi của người sở hữu, ngươi trước hết hãy thanh toán nợ đi." Tâm Ma

Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở. "Cũng đúng, đang nợ Bạch tiền bối nhiều tiền như vậy.

Trước khi lần sau ‘nạp tiền’ (ý chỉ hiến tế để tăng sức mạnh), trước hết phải nghĩ cách thanh toán khoản nợ của Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sở Các Chủ Ngốc Mao: "......" Tống Thư Hàng mà trong lòng lại có tính toán rõ ràng như vậy, thật khiến người ta xót xa.

Nạp tiền một lần sướng, nạp tiền mãi sướng mãi, căn bản không dừng lại được.

Kẻ địch tiếp theo đáng để Tống Thư Hàng hiến tế toàn bộ ‘bảo tàng Côn Vương’ để thi triển 《Khắc Kim Nhất Kích》 sẽ là ai đây?

Vạn Thư Sơn nhìn Tống Thư Hàng, thở dài: "Xem ra ngươi nghèo lắm nhỉ." "Nghèo thì không tính, chỉ là luôn ở trạng thái không có Linh Thạch." Tống Thư Hàng thành thật trả lời. "Đáng thương thật." Vạn Thư Sơn nói: "Thôi vậy, lần này không đòi bồi thường của ngươi nữa." Trong lúc nói chuyện, Vạn Thư Sơn lén lút liếc nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân đang chống đuôi rắn cao bằng nó, còn có Công Đức Lôi Thụ trong tay cô ấy.

Cái thứ đó mà quất vào người, đau lắm.

Lại còn tự mang công năng phóng điện Thiên Kiếp, giật cho toàn thân tê dại. "À đúng rồi, cô bé tóc vàng kia sau đó đi đâu rồi?" Lúc này, Thạch Bi đạo hữu cất tiếng hỏi.

Vạn Thư Sơn trả lời: "Đã đi vào bên trong cơ thể ta rồi." Thạch Bi đạo hữu nói với Tống Thư Hàng: "Vậy chúng ta cũng vào đi, phải vào từ lối nào?" "Ách." Tống Thư Hàng nhìn Vạn Thư Sơn: "Nếu muốn vào... tôi nhớ là, phải lộn ngược Vạn Thư Sơn lại sao?" Vạn Thư Sơn lộn ngược, Thánh Tịch Trì hiện ra.

Thạch Bi đạo hữu: "......" Bạch Long tỷ tỷ: "......" "Vậy nên, chúng ta phải lật ngược nó lại lần nữa sao?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Chương 2626

Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Ừm." Sau khi nhận được lời đáp khẳng định của Tống Thư Hàng, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Vạn Thư Sơn.

Vạn Thư Sơn: Σ(°△°|||) Khoan đã, các ngươi muốn làm gì ta?

Các ngươi sẽ không lại muốn lật ngược ta lại đấy chứ? "Bình tĩnh một chút, ta hiện tại là thương binh mà." Vạn Thư Sơn vội vàng kêu lên.

Tổng cảm thấy chuyện tương tự, lần trước cũng từng xảy ra.

Lần trước cũng vậy, sau khi nó biểu diễn trồng cây chuối thất bại gãy tay, còn bị một đám ác ma cưỡng ép cắm ngược vào đại địa.

Lịch sử quả nhiên chính là máy phát lại bản độc lập, là hư không khổng lồ.

Việc đã xảy ra rồi, về sau nhất định sẽ có người lại làm, dưới ánh mặt trời không có gì là mới mẻ.

Vậy nên, quả nhiên... vẫn là chạy trốn đi.

Nghĩ đến đây, Vạn Thư Sơn cất bước đôi chân thô to của mình, chuẩn bị bỏ chạy. "Vạn Thư Sơn tiền bối không cần hoảng sợ, lần này đội hình chúng ta đông đảo, khi lật ngược ngài sẽ không phiền phức như vậy đâu.

Bảo đảm toàn bộ quá trình không có chút khó khăn nào." Tống Thư Hàng vội vàng cất tiếng an ủi. "Để ta làm đi." Sở Các Chủ Ngốc Mao nói, cô ấy nhẹ nhàng nhảy xuống từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng, bay về phía Vạn Thư Sơn.

Với sức mạnh của cô ấy, chỉ cần bố trí vài trận pháp phiêu phù, phản trọng lực các loại lên Vạn Thư Sơn, sau đó là có thể cưỡng ép nắm lấy Vạn Thư Sơn bay lên, lộn ngược cắm vào mặt đất. "Ta đi giúp." Bạch Long tỷ tỷ thân hình khẽ động, hóa ra vạn trượng thân rồng, trực tiếp quấn lấy Vạn Thư Sơn.

Từ đầu đến cuối, Tống Thư Hàng chỉ cần phụ trách ngồi bên cạnh im lặng đứng xem.

Những chuyện còn lại, các ‘phụ kiện’ trên người đều có thể làm thay cậu ấy.

Thậm chí nếu cậu ấy lười mở miệng nói chuyện, Công Đức và Tạo Hóa hai vị tiên tử có thể nói thay cậu ấy.

Hoặc là, cậu ấy tháo mặt nạ xuống, cũng có thể đóng vai trò nói thay. "Trong tình huống này, ngươi không bị nuôi phế, thật đúng là hiếm có." Thạch Bi đạo hữu âm thầm nói.

Tống Thư Hàng: "Gì?" Thạch Bi đạo hữu: "Không có gì, ngươi chỉ cần yên lặng ngồi bên cạnh làm một mỹ nam tử là được rồi." Trong một tràng tiếng ầm ầm, Vạn Thư Sơn lại lần nữa bị lộn ngược lên.

Nhìn Vạn Thư Sơn với vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, Tống Thư Hàng khá là ngại.

Hơn nữa, cậu ấy từng lấy biệt danh là ‘Thư Sơn Áp Lực Đại’, luôn cảm thấy mình và Vạn Thư Sơn có duyên phận sâu sắc.

Khi Vạn Thư Sơn bị lộn ngược, cậu ấy đột nhiên có một loại ảo giác mình cũng bị cưỡng ép lộn ngược.

Sau đó, cậu ấy sẽ đi hỏi các vị đại lão tiền bối, xem có cách nào lắp cho Vạn Thư Sơn một đôi cánh tay cường hóa không.

Đến lúc đó, Vạn Thư Sơn muốn trồng cây chuối thì trồng, muốn nhào lộn thì nhào lộn.

Đang suy nghĩ, Vạn Thư Sơn lại biến hóa giống như lần trước.

Thân thể nó nứt ra, lộ ra một cuốn 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》.

Thiên 《Thánh Nhân Tu Thân Phú》 này chính là một trong những chìa khóa để tiến vào 'Thánh Tịch Trì'.

Ngoài thiên Tu Thân Phú này, còn cần nắm giữ 《Thánh Nhân Dưỡng Sinh Phú》, hai thiên văn chương hợp lại thành một, mới có thể tiến vào không gian 'Thánh Tịch Trì' bên trong Thánh Sơn. "Các vị, trước hết trở về cơ thể tôi đi, tôi sẽ đưa mọi người vào Thánh Tịch Trì." Tống Thư Hàng ra tay, bắt đầu mặc tả 《Thánh Nhân Dưỡng Sinh Phú》.

Cậu ấy đã vào 'Thánh Tịch Trì' một lần rồi, đối với quy trình này quen thuộc vô cùng.

Theo hai thiên Thánh Nhân văn chương được viết ra, lối vào Thánh Tịch Trì mở ra. "Đi thôi!" Tống Thư Hàng dưới sự đỡ của hai vị tiên tử, bay vào không gian 'Thánh Tịch Trì'.

Cùng lúc đó.

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng tiến vào Thánh Tịch Trì, có một bóng người tóc vàng, rất khéo léo chui ra từ không gian 'Thánh Tịch Trì'.

Một vào một ra, Tống Thư Hàng và cô ấy vừa vặn lướt qua nhau.

Một người tiến lên, một người lùi về, cả hai đều không nhận ra đối phương.

Tống Thư Hàng quen đường quen nẻo tiến vào không gian 'Thánh Tịch Trì'.

Sau đó, cậu ấy liền nhìn thấy Hằng Hỏa tiền bối đã vào trước cậu ấy một bước.

Hằng Hỏa tiền bối lúc này đang ngồi ở vị trí vốn là của ‘Thánh Nhân Thậm Điếu’, vẻ mặt nghiêm túc.

Tống Thư Hàng: "???" Tại sao Hằng Hỏa tiền bối lại ngồi ở đây?

Cậu ấy lại quay đầu nhìn quanh một lượt.

Vị thiếu nữ tóc vàng kia thì lại không thấy đâu.

Còn ‘Thánh Tịch Trì’ hình dáng Thánh Nhân do Nho gia Thánh Nhân cắt bỏ ‘một phần tồn tại của Thiên Đạo’ mà hóa thành, cũng không thấy bóng dáng.

Lần trước khi Tống Thư Hàng và những người khác vào, chân thân của Thánh Tịch Trì hóa thành hình dáng Nho gia Thánh Nhân, ngồi khoanh chân ở đó, phát sóng cho mọi người xem cuộc đời ‘thậm điếu’ của Nho gia Thánh Nhân...

đồng thời gánh vác trọng trách ‘truyền thừa Thánh Nhân’.

Hiện tại, vị trí này đã đổi thành Hằng Hỏa tiền bối.

Tống Thư Hàng cảm thấy gan mình không khỏi âm ỉ co thắt.

Cái chứng đau gan này là tổ truyền.

Tống Ba Ba cũng vậy, gặp chuyện không thuận lợi thì tất sẽ đau gan một trận.

Bệnh di truyền, không thuốc chữa. 【Hiện thực luôn xương xẩu khiến người ta khó chịu.】 Tống Thư Hàng sờ sờ vị trí gan của mình.

Mỗi khi người ta cảm thấy hiện thực đã đủ gầy, không thể gầy thêm được nữa... thì hiện thực sẽ rất vô liêm sỉ mà lại co rút một vòng nữa, trở nên càng xương xẩu hơn.

Tống Thư Hàng một tay sờ gan, còn Hằng Hỏa tiền bối thì vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm cậu. "Hằng Hỏa tiền bối, cái đó, Thánh Tịch Trì đâu rồi?" Mặc dù trong lòng đã có phỏng đoán, nhưng Tống

Thư Hàng cần xác nhận lại với Hằng Hỏa tiền bối.

Đồng thời, ý niệm cậu ấy khẽ động, để Công Đức Xà Mỹ Nhân trước hết rút khỏi không gian ‘Thánh Tịch Trì’, quay về vị trí Vạn Thư Sơn, tìm cô bé tóc vàng kia.

Nếu nhìn thấy cô bé tóc vàng kia, lập tức khóa định cô ấy, đừng để cô ấy rời khỏi Kim Liên thế giới của Nho gia.

Đây là Kim Liên thế giới của Nho gia, cô bé tóc vàng muốn đi ra ngoài không dễ dàng như vậy đâu!

Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ gật đầu, thân hình rút khỏi ‘không gian Thánh Tịch Trì’, đi tìm tung tích thiếu nữ tóc vàng.

Sự việc quan trọng, cô ấy có thể cảm ứng được cảm xúc sốt ruột trong lòng Tống Thư Hàng, nên không hề cợt nhả một chút nào vào lúc này, mà nghiêm túc chấp hành nhiệm vụ. "Thì ra là ngươi." Lúc này, Hằng Hỏa tiền bối mở miệng, dùng một giọng điệu tang thương nói: "Đáng tiếc, ngươi và truyền thừa Thánh Nhân không có duyên, ngươi và Nho gia cũng là hữu duyên vô phận." Tống Thư Hàng: "......" Có thể nói chuyện đàng hoàng được không?

Chuyện tôi và Nho gia hữu duyên vô phận, chúng ta đừng nhắc lại nữa được không!

Ngoài ra, cái giọng điệu của Hằng Hỏa tiền bối này... chẳng lẽ là Thánh Tịch Trì phụ thể?

Tại sao Thánh Tịch Trì lại hợp thể với Hằng Hỏa tiền bối?

Trước khi cậu ấy tiến vào Vạn Thư Sơn, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì ở đây?

Trong lòng Tống Thư Hàng nổi lên một chuỗi nghi hoặc. "Không sai, vì những lý do rất phức tạp, hiện tại ta đang tạm thời mượn thân thể của vị truyền nhân Nho gia này để hiện hình." Hằng Hỏa tiền bối tang thương nói.

Tống Thư Hàng: "......" Cậu ấy đưa tay sờ sờ mặt mình, mặt nạ vẫn còn.

Vậy đây không phải thuật đọc mặt, mà là thuật đọc tâm hồn vi phạm 《luật riêng tư》! "Mặc dù không rõ là chuyện gì, nhưng Thánh Tịch Trì tiền bối ngài vẫn còn là tốt rồi." Triệu chứng đau gan của Tống Thư Hàng hơi dịu đi một chút.

Thiếu nữ tóc vàng là do cậu ấy mà rơi vào Kim Liên thế giới.

Nếu vì cậu ấy mà 'Thánh Tịch Trì' quan trọng nhất của Nho gia xảy ra ngoài ý muốn, Tống Thư Hàng không biết mình sẽ tự trách thành cái dạng gì.

Hơn nữa, Thánh Tịch Trì quý giá như vậy, chắc chắn rất đắt, cậu ấy nghĩ thầm, bản thân chắc không thể bồi thường nổi. "Vậy tiền bối, ngài có nhìn thấy một cô bé tóc vàng không?" Tống Thư Hàng tiếp tục hỏi. "Đã rời đi rồi, cô ấy từ chỗ ta lấy lại thứ thuộc về mình, liền rời đi." Hằng Hỏa bị Thánh Tịch Trì phụ thân trầm ổn nói. "Thứ thuộc về cô ấy?" Não Tống Thư Hàng bắt đầu vận chuyển hết công suất, đáng tiếc di chứng sau 《Nhân Quả Đao》 vẫn chưa tan đi, triệu chứng đơ não vẫn đang trong quá trình hồi phục, hiệu suất vận chuyển của não không cao.

Tại sao cô bé tóc vàng lại có quan hệ với 'Thánh Tịch Trì'?

Cô ấy có thân phận ẩn giấu gì?

Thứ 'thuộc về cô ấy' là gì?

Tống Thư Hàng khổ sở suy tư, suy đoán.

Sở Các Chủ Ngốc Mao nhạy bén phát hiện nhiệt độ hộp sọ Tống Thư Hàng tăng lên.

Cô ấy khẽ gõ gõ hộp sọ Tống Thư Hàng, nói với Thánh Tịch Trì: "Đạo hữu có thể kể cho chúng ta nghe chuyện xảy ra sau khi cô bé tóc vàng kia vào đây không?" "Nói một cách đơn giản...

Không lâu trước đây, ta đột nhiên cảm ứng được sự tồn tại của cô ấy.

Và cô ấy, cũng cảm ứng được sự tồn tại của ta.

Mặc dù ta và cô ấy chưa từng gặp mặt, nhưng giữa chúng ta, có một loại duyên phận ‘tinh tinh tương tích’ bắt đầu nảy nở.

Cô ấy hấp dẫn ta, ta hấp dẫn cô ấy.

Cuối cùng, vận mệnh đã đưa cô ấy đến trước mặt ta." Thánh Tịch Trì cất tiếng nói. "Thì ra là vậy, tổng kết lại, là lỗi của ngươi." Thạch Bi đạo hữu nhận xét thẳng thắn.

Đừng hòng đổ lỗi cho vận mệnh!

Chương 2627

"Ngươi sai rồi, cô ấy đến trước mặt ta, là vận mệnh thật sự!

Bởi vì, sứ mệnh của ta đã hoàn thành." Thánh Tịch Trì nghiêm túc trả lời.

Ngay khoảnh khắc Thiên Đạo sụp đổ, sứ mệnh của nó đã kết thúc.

Thiên Đạo đã diệt vong, cái phần tồn tại của Thiên Đạo cầu bị Thánh Nhân 'nuốt chửng' kia, cũng đã mất đi ý nghĩa.

Nó cũng không cần phải ẩn giấu trong 'Vạn Thư Sơn' nữa, nó đã tự do rồi.

Và ngay khi nó không còn bị hạn chế, duyên phận lại đưa cô bé tóc vàng này đến trước mặt nó, đây chính là sự dẫn lối của vận mệnh.

Ngay khi Thánh Tịch Trì đang nói về những từ ngữ cao siêu như vận mệnh, duyên phận, sứ mệnh các loại...

Trong không gian đại sảnh này, đột nhiên có một cảnh tượng được chiếu ra.

Trong hình ảnh.

Cô bé tóc vàng đứng trong đại sảnh với vẻ mặt mơ màng.

Mà Thánh Nhân Thậm Điếu do 'Thánh Tịch Trì' hóa thành, đang ngồi khoanh chân trước mặt cô ấy.

Cô bé tóc vàng cất tiếng hỏi: "Đây là đâu?

Tôi có phải chết rồi không?

Chủ... chủ quán đâu rồi?" "Đây là bên trong Vạn Thư Sơn, không gian Thánh Tịch Trì." Thánh Nhân do Thánh Tịch Trì hóa thành trầm giọng nói: "Ngươi lại là ai?" Cô bé tóc vàng: "Tôi là..." 【Ta đến, lấy lại thứ thuộc về ta.】 Đột nhiên, trên người cô ấy phát ra một âm thanh như máy móc.

Mắt trái của cô bé tóc vàng mặc dù sống động như thật, nhưng lại là cấu trúc cơ giới.

Bao gồm cả cơ thể của cô ấy, cũng có phần lớn là trạng thái cải tạo cơ giới. 【Bị Nho gia Thánh Nhân cướp đi 'tồn tại', hiện tại, ta muốn lấy lại.】 Thân thể cô bé tóc vàng không tự chủ mà dựa gần vào thân thể Thánh Tịch Trì.

Thánh Tịch Trì muốn kháng cự cô ấy, nhưng thủ đoạn kháng cự của nó không có tác dụng.

Cuối cùng, lòng bàn tay thiếu nữ tóc vàng thành công ấn lên thân thể Thánh Tịch Trì.

Từ trong cơ thể Thánh Tịch Trì, có một dòng máu kim loại hóa lỏng bị rút ra, dung nhập vào cơ thể thiếu nữ tóc vàng.

Thậm chí, ngay cả nhục thân của 'Thánh Tịch Trì', cũng bị đoạt đi cùng lúc.

Không chỉ là 'tồn tại' của Thiên Đạo cầu từng bị nuốt chửng, ngay cả truyền thừa của 'Nho gia Thánh Nhân', cô ấy cũng muốn lấy đi. "Không muốn, không muốn, tôi không muốn bị tiếp tục cải tạo nữa.

Chủ quán cứu tôi~" Cô bé tóc vàng vừa khóc vừa kêu.

Nhưng cô ấy không thể ngăn cản tất cả những điều này.

Thánh Tịch Trì cũng bất lực.

Vài hơi thở sau.

Nhìn thấy Thánh Tịch Trì sắp bị hấp thu hoàn toàn thì... 【Hạch tâm đâu?

Hạch tâm của ta đâu?】 Giọng kim loại kia đột nhiên nghi hoặc nói: 【Rõ ràng khi tỉnh lại, ta vẫn cảm ứng được sự tồn tại của nó.】 Dừng lại vài hơi thở sau.

Đột nhiên, thiếu nữ tóc vàng mạnh mẽ quay người, bỏ lại Thánh Tịch Trì bị hút thành khô quắt, rút khỏi không gian Thánh Tịch Trì.

Cô ấy dường như cảm ứng được khí tức của hạch tâm.

Khi thiếu nữ cơ giới tóc vàng xoay người rời khỏi không gian 'Thánh Tịch Trì' trong quá trình độc lập, một thân ảnh khác lại tiến vào không gian 'Thánh Tịch Trì' của Vạn Thư Sơn.

Là Hằng Hỏa tiền bối!

Hằng Hỏa tiền bối tiến vào 'Thánh Tịch Trì', vừa nhìn đã thấy chân thân của 'Thánh Tịch Trì' bị hút khô queo.

Y vội vàng bước nhanh tới, đưa tay đỡ lấy 'Thánh Tịch Trì' đang suy yếu, không ngừng rót linh lực của mình vào. 'Thánh Tịch Trì' là di vật của Thánh nhân, sự tồn tại của nó có ý nghĩa rất lớn đối với Nho gia, không thể để mất.

Đoạn ảnh chiếu tới đây là hết.

Kịch bản tiếp theo hẳn là Hằng Hỏa tiền bối và 'Thánh Tịch Trì' hợp thể; sau đó chính là cảnh Tống Thư Hàng dẫn theo các "phụ kiện" tiến vào.

Sau khi hình chiếu tan biến, Tống Thư Hàng im lặng không nói.

Cậu nhớ lại cảnh thiếu nữ cơ giới tóc vàng hét lớn 'Chủ quán cứu mạng' trong hình chiếu, lòng cậu lại thắt lại.

Rõ ràng lần trước chính cậu đã một kích đâm chết nàng.

Không ngờ trong lúc nguy cấp, đối tượng đầu tiên mà thiếu nữ cơ giới tóc vàng cầu cứu vẫn là Tống Thư Hàng, cái chủ quán này.

Sau khi hình chiếu tan biến, Thánh Tịch Trì đang phụ thể trên Hằng Hỏa tiền bối, vẻ mặt đầy xấu hổ. "Sao mà trùng hợp thế?

Hữu duyên à?" Tống Thư Hàng quay đầu nhìn y, cười tủm tỉm.

Nếu không phải thiếu nữ cơ giới tóc vàng thiếu mất một Hạch Tâm quan trọng, bây giờ Thánh Tịch Trì e rằng đã bị hút sạch, ngay cả một hạt bụi cũng không còn rồi sao?

Cái này đúng là hữu duyên...

Ác duyên thì có!

Sở Các Chủ ngốc mao hơi suy nghĩ, hỏi: "Cô bé trong hình chiếu này có liên quan đến 'Thiên Đạo Cầu' không?" Hiện tại não Tống Thư Hàng đang bị "đơ" nên những vấn đề phức tạp do Sở Các Chủ ngốc mao phụ trách suy nghĩ, và thay Tống Thư Hàng nêu ra những thắc mắc mấu chốt. "Nói chính xác thì, phần cơ giới trên người cô bé này có liên quan đến Thiên Đạo đã qua.

Mặc dù không biết phần 'cơ giới' kia gặp phải tai nạn gì mà suy yếu đến mức phải dựa vào cơ thể con người... nhưng theo kinh nghiệm của ta, phần cơ giới trên người cô bé e rằng là vật cấp 'Đạo Khí'." Thánh Tịch Trì trầm giọng nói, tiện thể dùng giọng nói uy nghiêm pha chút cổ kính để vãn hồi hình tượng của mình. "Đạo Khí à." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đạo Khí mà các tu sĩ khác cả đời cũng không có cơ duyên gặp được, Tống Thư Hàng đã gặp không ít cái rồi...

Đại lão tinh cầu mắt dài, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, thiếu nữ cơ giới tóc vàng, còn có Thạch Bi Đạo Hữu tính nửa cái Đạo Khí, cùng với thế giới 'Tà Liên, Kim Liên, Hạch Tâm' mang đặc trưng của Đạo Khí.

Sở Các Chủ ngốc mao hơi suy nghĩ rồi lại gõ gõ Tống Thư Hàng:

"Đúng rồi, Thư Hàng.

Hạch Tâm của cô bé tóc vàng kia có phải đang ở trên người cậu không?" "Ừm, đúng vậy." Tống Thư Hàng gật đầu nói, cái 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' kỳ lạ đó, bây giờ đã trở thành một trong những tiểu Kim Đan của cậu!

Hiện tại, Lò Phản Ứng Hạch Tâm đã sớm trở thành một phần không thể tách rời trong cơ thể cậu.

Nó là một trong những thiết bị nền tảng cho thiên phú 'Tu Chân Liêu Thiên' của cậu, cũng là bộ phận không thể thiếu để tạo thành khuôn khổ tổng thể 'Tống Thư Hàng' này.

Thạch Bi Đạo Hữu nhắc nhở: "Vậy nên, nàng ta vội vàng rời khỏi 'Thánh Tịch Trì', có phải là muốn đi tìm cậu không?" Thánh Tịch Trì phụ họa: "Ngay khi quá trình độc lập rời khỏi không gian này của cô bé tóc vàng đó kết thúc, Bá Tống tiểu hữu ngươi liền vừa hay tiến vào.

Các ngươi gần như là người trước vừa ra, người sau liền vào, không hề có khoảng cách thời gian." Bạch Long Tỷ Tỷ quấn quanh cổ Tống Thư Hàng, ngáp một cái: "Vậy nên, Thư Hàng, mục tiêu mà cậu sắp phải đối mặt đã xuất hiện rồi." Tống Thư Hàng: "..." Có cần phải gấp thế không chứ?

Cậu vừa mới đánh nổ Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu, bây giờ vẫn còn suy yếu như con sên, một chút sức cũng không có.

Đánh boxing còn có hiệp nghỉ giữa giờ mà.

Sở Các Chủ ngốc mao an ủi: "Đừng hoảng, kho báu Côn Vương mà cậu giấu trong Hạch Tâm Thế Giới đã đến lúc phát huy tác dụng rồi.

Linh thạch mà cậu chôn theo từng đợt đều đã được tiểu trợ lý

Hạch Tâm đánh dấu vị trí, cậu chỉ cần một ý niệm, tiểu trợ lý Hạch Tâm có thể ngay lập tức đào chúng ra, hiến tế, hóa thành sức mạnh của 'Thần Kích'." "Các vị là ma quỷ à?" Tống Thư Hàng trợn tròn mắt.

Hèn chi nơi cậu chôn giấu bảo vật, tiểu trợ lý Hạch Tâm đều phải đánh dấu từng cái một.

Đàn ông giấu quỹ đen, dễ dàng sao?

Dễ dàng sao!!

Khó khăn lắm mới bước lên đỉnh cao nhân sinh, thừa kế tài phú của Côn Vương tiền bối, chẳng lẽ lại phải dùng hết sao?

Hơn nữa... thiếu nữ cơ giới tóc vàng không phải là một thể thống nhất, nàng ta được chia thành hai phần: nhục thân và cơ giới hóa.

Nếu 'khắc kim' một kích xuống, nhục thân của thiếu nữ cơ giới tóc vàng chắc chắn cũng thập tử vô sinh.

Điểm này Tống Thư Hàng không hề muốn thấy.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn Hằng Hỏa tiền bối đang bị 'Thánh Tịch Trì' phụ thể.

Ngoài 'khắc kim' ra, Thánh Tịch Trì có phương án nào khác để lựa chọn không?

Nếu thật sự chỉ có một cách là 'khắc kim', không biết Nho gia có báo tiêu phí 'khắc kim' của cậu không?

Dường như đọc được suy nghĩ của Tống Thư Hàng, Hằng Hỏa tiền bối đang bị Thánh Tịch Trì phụ thể mỉm cười nhẹ: "Nếu muốn đối phó với vị thiếu nữ tóc vàng hóa thân từ Đạo Khí kia, thật ra không phiền phức đến vậy." Tống Thư Hàng vội vàng ngồi thẳng người: "Thánh Tịch Trì tiền bối xin hãy nói." Tạo Hóa Tiên Tử và Vũ Nhu Tử da đen ngồi xếp hàng, ngay ngắn ngồi cùng hàng với cậu, giả vờ lắng nghe chăm chú. "Rất đơn giản, nếu muốn đối phó với nàng ta, chỉ cần đẩy nàng ta ra khỏi 'Kim Liên Thế Giới', chuyển nàng ta đến hiện thế là được." Thánh Tịch Trì chậm rãi nói. "Chuyển nàng ta đến hiện thế?" Tống Thư Hàng trước đó còn nghĩ cách bảo Công Đức Xà Mỹ Nhân giữ nàng ta lại trong Kim Liên Thế Giới, đừng để nàng ta trốn thoát. "Nàng ta đã lấy lại phần 'Thiên Đạo Cầu tồn tại' mà Thánh nhân đã nuốt từ trên người ta.

Nhưng vì không có Hạch Tâm, nên phần 'Thiên Đạo Cầu tồn tại' mà nàng ta lấy về không có chỗ nào để an trí.

Trong hoàn cảnh Thiên Đạo sụp đổ này, nếu nàng ta đặt chân đến hiện thế, chỉ có một khả năng." Thánh Tịch Trì nắm hờ mười ngón tay, rồi đột ngột bật ra: "Ầm ~ một tiếng, nổ thành pháo hoa." Nếu Hạch Tâm của nàng ta còn, có thể chuyển 'Thiên Đạo Cầu tồn tại' vào Hạch Tâm, khiến bản thân tiến hóa, trở thành Đạo Khí hoàn mỹ, tồn tại dưới hình thức Đạo Khí.

Đáng tiếc, nàng ta đã mất đi Hạch Tâm quan trọng.

Tống Thư Hàng ngồi thẳng người, hỏi: "Nếu bạo tạc, vậy cô bé tóc vàng đó..." "Đương nhiên cũng sẽ bạo tạc theo." Thánh Tịch Trì nói.

Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ, rồi sắp xếp ngôn ngữ của mình, hỏi: "Mặc dù có hơi nghĩ quá đẹp... nhưng tôi vẫn muốn hỏi tiền bối, có cách nào 'thao tác bẩn' nào đó, có thể khiến cô bé tóc vàng sống sót, hoặc cho nàng ta cơ hội 'trọng sinh phục sinh', chỉ nổ tung phần 'Thiên Đạo Cầu tồn tại' và phần cơ giới thân thể không?" "Ngươi đã biết là nghĩ quá đẹp rồi, còn hỏi?" Thánh Tịch Trì cười khẩy.

Tống Thư Hàng thở dài: "Đó chính là hy vọng mà." Rõ ràng biết là không thể, nhưng vẫn không kìm được mà nghĩ đến, đó chính là con người mà. "Xin lỗi, ta không phải con người, nên không thể thấu hiểu tâm tình của ngươi." Thánh Tịch Trì lạnh lùng đáp.

Tống Thư Hàng: "..." "Ta không có phương án nào có thể giúp ngươi, nếu ngươi thật sự muốn có được hy vọng, vậy hãy tự mình đi thử đi.

Tuy nhiên, ngươi phải chuẩn bị tinh thần trả giá rất lớn.

Không có trả giá, sẽ không có hồi báo." Thánh Tịch Trì vẫy tay với Tống Thư Hàng, ra hiệu cậu tiến lên, dường như có thứ gì đó muốn truyền thừa cho cậu.

Chương 2628

Nhịp điệu này, Thánh Tịch Trì muốn truyền thừa cho cậu sao?

Mặc dù 'truyền thừa của Nho gia Thánh nhân' vô duyên với cậu, nhưng trên người Thánh Tịch Trì chắc chắn không chỉ có một loại truyền thừa của Nho gia Thánh nhân!

Dưới trướng Thánh nhân còn có mười ba vị đệ tử Kiếp Tiên mà!

Lần trước đến đây, Thánh Tịch Trì còn ban cho các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã tiến vào 'không gian Vạn Thư Sơn' mỗi người một Đạo thuật, Thần thông.

Trong bốn công pháp luyện thể của Tống Thư Hàng hiện giờ, 《Nho Gia Kim Cương Thân》 chính là thứ cậu đã đạt được trong Thánh Tịch Trì lần trước.

Mà lần này, Thánh Tịch Trì nói không có phương án nào có thể giúp cậu, chỉ có thể tự mình đi thử.

Vậy lúc này, nếu y muốn truyền thừa cho cậu... khả năng lớn nhất, chính là truyền thừa tri thức rồi!

Tống Thư Hàng hiện giờ khao khát tri thức, cần tri thức, và cũng chỉ có thể tích trữ tài sản tri thức.

Thế là, dưới sự nâng đỡ của Tạo Hóa Tiên Tử, Tống Thư Hàng đi đến trước mặt Hằng Hỏa tiền bối đang bị Thánh Tịch Trì phụ thể.

Hằng Hỏa tiền bối đưa tay ấn hờ, ra hiệu Tống Thư Hàng ngồi xuống phía dưới y.

Tạo Hóa Tiên Tử chớp chớp mắt, rồi kéo Tống Thư Hàng, sắp xếp vị trí của cậu.

Sau đó.

Bàn tay rộng lớn của Thánh Tịch Trì, đặt lên đầu Tống Thư Hàng.

Đây quả nhiên là muốn tiến hành nghi thức truyền thừa!【Hay quá.】Trong lòng Tống Thư Hàng có cảm giác cuối cùng khổ tận cam lai.

Đồng thời, Sở Các Chủ ngốc mao nhanh chóng chạy lên đầu Bạch Long Tỷ Tỷ để tránh ảnh hưởng Tống Thư Hàng nhận truyền thừa.

Bạch Long Tỷ Tỷ vươn móng vuốt nhỏ cào lên đỉnh đầu mình, nhưng với hình dáng thu nhỏ, móng vuốt của nàng quá ngắn, không với tới đầu mình được. "Khụ khụ." Hằng Hỏa tiền bối đang bị Thánh Tịch Trì phụ thể ho nhẹ một tiếng, rồi y nghiêm nghị nói: "Bá Tống tiểu hữu, ngươi vừa muốn hủy diệt Đạo Khí còn sót lại của Thiên Đạo Cầu, lại vừa muốn cứu cô bé tóc vàng kia, cần một phương án vẹn cả đôi đường.

Đáng tiếc, trí tuệ của ta không đủ, không thể cung cấp cho ngươi phương án khả thi.

Nhưng ta tin rằng, chỉ cần ngươi chịu làm, chịu trả giá, trên đời này cuối cùng sẽ có cách vẹn toàn!" Trong lúc nói chuyện, khí thế trên người Thánh Tịch Trì bắt đầu không ngừng tăng vọt!

Mà Tống Thư Hàng, khi nghe đến mấy chữ 'vẹn cả đôi đường', trong bộ não đang trong trạng thái di chứng sau 'đơ máy', đột nhiên hiện lên công pháp《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》mà Công Đức Xà Mỹ Nhân tu luyện.

Chẳng lẽ, Thánh Tịch Trì muốn truyền thụ cho cậu thần thông tương tự? "Vậy nên, ở đây, ta chỉ có thể âm thầm chúc phúc ngươi." Thánh Tịch Trì dùng sức ấn bàn tay lên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, dường như muốn dồn hết sức mạnh toàn thân của mình xuống, muốn ấn lõm sọ não của Tống Thư Hàng vậy. "Ta chúc phúc ngươi, việc ngươi sắp làm, tất sẽ mọi sự thuận thông!" "Ta chúc phúc ngươi, ngươi sẽ có đủ trí tuệ, để làm được việc vẹn toàn!" "Vận may sẽ luôn bên cạnh ngươi, trí tuệ sẽ đồng hành cùng ngươi, ngươi sẽ nhìn thấy hy vọng trong những điều bất khả thi, biến điều bất khả thi thành có thể!

Làm những việc mà người thường không thể làm!" Thánh Tịch Trì dùng sức gầm lên một tiếng, gân xanh trên bàn tay nổi đầy.

Khoảnh khắc tiếp theo, y vung tay mạnh một cái... hất Tống Thư Hàng văng ra khỏi 'không gian Thánh Tịch Trì'. ********** Bên ngoài không gian Thánh Tịch Trì, trong Vạn Thư Sơn đang đảo ngược.

Tống Thư Hàng lơ lửng bay ra với vẻ mặt ngơ ngác.

Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen và Linh Quỷ Tiên Tử của Tống Thư Hàng cùng nhau ra tay, đỡ lấy Tống Thư Hàng đang mềm nhũn như sợi mì.

Sở Các Chủ ngốc mao dùng sức nhảy một cái, từ đỉnh đầu Bạch Long Tỷ Tỷ nhảy lên, quay lại đỉnh đầu Tống Thư Hàng, hỏi: "Cậu đã nhận được truyền thừa gì?" Tống Thư Hàng: "..." Bạch Long Tỷ Tỷ nhìn Tống Thư Hàng từ trên xuống dưới, hỏi: "Mặc dù không nhìn thấy mặt cậu, nhưng từ ngôn ngữ cơ thể của cậu mà nói, truyền thừa mà cậu đạt được không được như ý sao?" Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu nhìn Tống Thư Hàng: "Tống ~ ngốc ngốc?" "Tôi... hình như không nhận được truyền thừa nào cả?" Tống Thư Hàng đã kiểm tra một lượt từ đầu đến chân, từ trong ra ngoài, từ vỏ não đến sâu trong ý thức.

Nhưng, cậu thậm chí còn không thấy bóng dáng truyền thừa. "Có phải não cậu vẫn còn mơ hồ, chưa nhận ra không?" Sở Các Chủ ngốc mao khẽ cuộn lại, ý thức của y quét Tống Thư Hàng từ đầu đến chân.

Một lát sau.

Sở Các Chủ ngốc mao uốn cong thành hình dấu hỏi, nói: "Hình như thật sự không có thay đổi gì." Lúc này, Thạch Bi Đạo Hữu ở eo dường như đã nghĩ thông, y lên tiếng phân tích: "Có lẽ, vị Thánh Tịch Trì kia, chỉ đơn thuần là ấn đầu chúc phúc cho Tống Thư Hàng thôi?" Dù sao thì Thánh Tịch Trì vừa mở lời đã nói rõ, y không thể giúp Bá Tống đạo hữu điều gì, chỉ có thể âm thầm chúc phúc Bá Tống đạo hữu mà thôi.

Bạch Long Tỷ Tỷ: "..." Sở Các Chủ ngốc mao: "..." Vũ Nhu Tử da đen nhỏ giọng nói: "Tống tiền bối, hình như cậu thật sự không nhận được truyền thừa." "À, tôi biết rồi, Vũ Nhu Tử." Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, như vậy có thể tránh được nước mắt rơi khỏi khóe mắt. "Muuuu~" Đang nói chuyện, tọa kỵ 'Công Đức Phì Kình' của Công Đức Xà Mỹ Nhân từ sau lưng Tống Thư Hàng chui ra, phát ra một tiếng kêu như bò. "Công Đức Xà Mỹ Nhân đã khóa chặt thân ảnh của Tiểu Lăng Tiêu rồi!" Tống Thư Hàng nói.

Trạng thái não của cậu đã hồi phục không ít, mơ hồ nhớ lại thiếu nữ cơ giới tóc vàng còn tự đặt cho mình một cái tên tiếng Trung, gọi là 'Lăng Tiêu'.

Thực tế, cậu căn bản không biết cái tên này có ý nghĩa gì, cứ như rất nhiều người nước ngoài thích tự đặt cho mình một cái tên tiếng Trung có nét bút phức tạp, hoặc coi tiếng Trung như hình xăm vậy, ví dụ như 'nhược', 'kê' các kiểu. "Muuuu~muuu~muuu~" Công Đức Phì Kình lại liên tục kêu. "Không hay rồi, cô bé kia muốn trốn thoát khỏi Kim Liên Thế Giới!" Tống Thư Hàng vội nói.

Bạch Long Tỷ Tỷ liếc nhìn Tống Thư Hàng, rồi lại liếc nhìn Tạo Hóa Tiên Tử, nàng cuối cùng cũng xác định được, Tống Thư Hàng ở một số phương diện ngôn ngữ quỷ dị, rất có thiên phú. "Đi thôi, tuyệt đối không thể để nàng ta xông vào hiện thế.

Sở Các Chủ tiền bối, Bạch Long Tỷ Tỷ, Tạo Hóa Tiên Tử, chúng ta toàn tốc tiến lên!" Tống Thư Hàng chỉ vào vị trí bảy giờ, đó chính là hướng mà thiếu nữ cơ giới tóc vàng đang ở.

Nếu lúc này để thiếu nữ cơ giới tóc vàng xông vào hiện thế, cơ thể nàng ta sẽ 'Hóa Đạo' mà bạo liệt!

Bạch Long Tỷ Tỷ lắc mình hóa ra thân rồng dài mười mét, nói: "Tốc độ của ta nhanh, ta sẽ dẫn các ngươi bay." Sở Các Chủ ngốc mao mỉm cười nhẹ, dịu dàng nói: "Thư Hàng, tiếp theo chuẩn bị tận hưởng đi, cậu sẽ trở thành một Long Kỵ Sĩ chân chính.

Ngự long phi hành." Lời Sở Các Chủ vừa dứt, Bạch Long Tỷ Tỷ cuộn đuôi lại, quấn lấy Tống Thư Hàng và các "phụ kiện" của cậu, kéo cậu bay về hướng bảy giờ.

Tống Thư Hàng: "..." "Tống tiền bối, cậu đã nghĩ ra phương án vẹn cả đôi đường chưa?" Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Lúc này, nàng, Tạo Hóa Tiên Tử và Linh Quỷ Tiên Tử bị Bạch Long Tỷ Tỷ gói ghém, lưng tựa lưng bó thành một cục.

Sở Các Chủ ngốc mao nhắc nhở: "Cậu ấy đang đơ đó." "Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, tùy cơ ứng biến thôi." Tống Thư Hàng trầm giọng nói: "Tóm lại, trước hết cứ giữ nàng ta lại, đừng để nàng ta tiến vào hiện thế.

Chỉ cần giữ nàng ta lại rồi, chúng ta có thể nghiên cứu kỹ cấu trúc cơ giới cơ thể nàng ta.

Có lẽ có cách tháo rời toàn bộ phần cơ giới đó." Đúng rồi, Bạch tiền bối Two có lẽ sẽ có hứng thú với 'Đạo Khí' mà Thiên Đạo Cầu để lại, chuyện này có thể báo cáo với Bạch tiền bối Two một chút!

Đang nói chuyện, Bạch Long Tỷ Tỷ đã đưa mọi người đến vị trí của Công Đức Xà Mỹ Nhân và thiếu nữ cơ giới tóc vàng. "Kết thúc ư?

Còn sớm chán!" Từ trên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng vang lên giọng kim loại đó: "Câu chuyện của ta chưa kết thúc, còn sẽ tiếp tục kéo dài!" Đối diện, Công Đức Xà Mỹ Nhân mặt không biểu cảm niệm: "Tôi tên là Tống Thư Hàng, là một sinh viên đại học Giang Nam, bây giờ tôi đang hoảng vô cùng, hôm nay là lần cuối cùng tôi hiển thánh trước mặt người khác, cũng là ngày tôi chính thức chứng Đạo Huyền Thánh.

Đây là hai việc vô cùng tốt đẹp, là thời cơ để tôi bước lên đỉnh cao nhân sinh.

Nhưng đột nhiên, Thiên Đạo lại nổ tung." Tống Thư Hàng: "!!!" Tại sao Công Đức Xà Mỹ Nhân lại biết đoạn thoại này?

Rõ ràng đoạn thoại này, lúc đó cậu còn chưa niệm ra, chỉ lén lút nghĩ trong lòng thôi.

Không đúng, có lẽ... có thể là... lúc đó cậu vì quá chấn kinh, lỡ miệng niệm ra những lời trong lòng sao?

Thế nên Công Đức Xà Mỹ Nhân đã ghi lại vào kho thoại?

Tóm lại, Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc này lôi đoạn thoại đó ra, không phải là muốn khoe khoang 'Bá Diệt Thánh Quân', mà là muốn nói cho đối phương một chuyện – Thiên Đạo bên ngoài đã nổ tung rồi!

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng vẫn luôn ở trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng, sau khi ra ngoài lại rơi vào Kim Liên Thế Giới của Nho gia, vẫn chưa tiếp xúc với hiện thế.

Nàng ta bây giờ đang vội vã muốn ra ngoài, rất có thể nàng ta còn chưa biết tin tức Thiên Đạo bên ngoài đã xong đời rồi.

Mắt trái cơ giới của thiếu nữ cơ giới tóc vàng lạnh lùng liếc nhìn

Công Đức Xà Mỹ Nhân, nàng ta không tin đối phương.

Ngay sau đó, nàng ta lại quay đầu nhìn về hướng Bạch Long Tỷ Tỷ bay tới...

Đồng tử mắt trái cơ giới của nàng ta chợt co rút, một thân ảnh đeo mặt nạ bị đuôi rồng quấn quanh lọt vào tầm mắt nàng ta.

Mặc dù đeo mặt nạ, nhưng vóc dáng đó, cùng với khí tức hiền lành tỏa ra từ người, đều rất quen thuộc. "Chủ quán!

Chủ quán!" Thiếu nữ cơ giới tóc vàng reo lên vui vẻ: "Chủ quán, ta ở đây ~" Nàng ta giống như kẻ gặp nạn rơi xuống nước, tìm được một cọng rơm cứu mạng.

Trong hư không, Tống Thư Hàng mặc dù trong lòng không có phương án nào, nhưng cậu vẫn cố gắng tỏ ra dáng vẻ 'mọi việc đều trong tầm kiểm soát', nhẹ giọng an ủi: "Đừng sợ, có tôi đây.

Cô sẽ không sao đâu." Thiếu nữ cơ giới tóc vàng vui vẻ gật đầu, không ai biết tại sao nàng ta lại tin tưởng một người từng tự tay đâm chết mình. [Khí tức kỳ lạ.] Giọng kim loại trên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng, thì phát ra âm thanh nghi hoặc, nàng ta mơ hồ cảm nhận được khí tức của 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' từ trên người đối phương.

Nhưng nếu cảm nhận kỹ, lại cảm thấy không giống 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' của nàng ta.

Hơn nữa, giữa Hạch Tâm này và nàng ta cũng không có liên hệ. "Giữ nàng ta lại...

Đừng để nàng ta trốn đến hiện thế." Tống Thư Hàng dặn dò.

Đừng để nàng ta 'Hóa Đạo' mà tiêu tán.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vung tay, từng sợi tơ vàng từ đầu ngón tay nàng rơi xuống, sớm đã bí mật giăng một tấm lưới lớn quanh thiếu nữ cơ giới tóc vàng – đây là mạng lưới công đức. "Không gian cấm cố!" Bạch Long Tỷ Tỷ vẫy móng vuốt nhỏ, phong tỏa không gian khu vực này.

Mặc dù bên trong 'Kim Liên Thế Giới' vốn dĩ đã có sức mạnh cấm cố không gian, nhưng thiếu nữ cơ giới tóc vàng thân là vật tái thể của 'Đạo Khí', nói không chừng sẽ có năng lực đặc biệt phá vỡ Kim Liên Thế Giới, không thể không đề phòng.

Đồng thời, đuôi Bạch Long Tỷ Tỷ nới lỏng, thả Tống Thư Hàng và các "phụ kiện" của cậu ra.

Tạo Hóa Tiên Tử bước về phía trước, nàng vung tay một cái, lại là một chương lớn 'Nho văn bản yếu' vạn chữ hiện ra, ngưng tụ quanh thiếu nữ cơ giới tóc vàng thành một trận pháp phong tỏa hình tròn.

Vũ Nhu Tử da đen im lặng đỡ lấy Tống Thư Hàng, đưa cậu từ giữa không trung an toàn hạ xuống. [Ngươi là ai.] Mắt trái cơ giới của thiếu nữ cơ giới tóc vàng trừng Tống Thư Hàng. "Là chủ quán!" Trong miệng nàng ta lại phát ra giọng nói của thiếu nữ Lăng Tiêu, tự hỏi tự đáp.

Thế là, Tống Thư Hàng lại một lần nữa mất đi cơ hội quý giá để niệm thoại. [Trên người ngươi, có thứ ta muốn.] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng lên tiếng, mặc dù không xác định Hạch Tâm trên người 'chủ quán' này có phải của nàng ta không.

Nhưng nàng ta bây giờ đang thiếu một Hạch Tâm, vậy nên...

Chương 2629

bất kể có phải của nàng ta hay không, cứ cướp về bổ sung là chắc chắn không sai!

Nói rồi, nàng ta đột nhiên vươn tay chĩa về phía Tống Thư Hàng, mười ngón tay thành trảo, cách không dùng sức bóp một cái!

Tống Thư Hàng thấy vậy, cũng không kinh hoảng.

Cậu đã biết 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' là Hạch Tâm của Đạo Khí, tự nhiên đã có phòng bị, sẽ không để đối phương có cơ hội lợi dụng.

Ngay khoảnh khắc thiếu nữ cơ giới tóc vàng vươn tay chĩa về phía cậu, cậu đã chuẩn bị sẵn một pháp thuật. "Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử!" Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, từ trong cơ thể suy yếu vắt kiệt linh lực vừa mới hồi phục.

Một bộ xương khô nửa thân hiện ra bên cạnh cậu, bảo vệ cậu và Vũ Nhu Tử da đen vững chắc ở vị trí tim của bộ xương khô.

Ngay sau đó, bộ xương khô nửa thân này chống hai tay xuống đất, nhanh chóng bò đi, loáng cái đã bò xa rồi.

Sau khi bò xa, bộ xương khô nửa thân dừng lại, từ xa quan sát thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Đồng thời, Tống Thư Hàng kiểm tra trạng thái Kim Đan 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' của mình.

Khi thiếu nữ cơ giới tóc vàng vươn tay bóp một cái, Lò Phản Ứng Hạch Tâm dường như đã sản sinh một tia phản ứng... nhưng cũng chỉ là một tia phản ứng nhỏ nhoi như vậy, không có gì tiếp theo.

Hơn nữa, nếu nếm thử kỹ còn có thể phát hiện, ngay cả tia phản ứng đó, cũng không phải là sự khống chế của thiếu nữ cơ giới đối với

'Lò Phản Ứng Hạch Tâm'.

Mà là Lò Phản Ứng Hạch Tâm sau khi gặp phải một loại kích thích nào đó, bản năng động đậy một chút.

Giống như... gặp phải món ngon hợp khẩu vị, muốn ăn thịt đối phương vậy?

Ăn thịt đối phương, chẳng lẽ là muốn nuốt chửng 'Thiên Đạo Cầu tồn tại' sao?

Vẫn là không nên.

Thiên Đạo Cầu quỷ dị khó lường, Tống Thư Hàng từ chối để 'sự tồn tại của nàng ta' tiến vào tiểu Đan Điền của mình, tránh gặp phải bất trắc.【Hiện tại xem ra, đối phương đã không thể khống chế 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' đã dung hợp với mình.】Tống Thư Hàng nổi trong bộ xương khô nửa thân, cẩn thận suy nghĩ.

Nhưng vẫn cần phải cẩn thận hơn một chút, đối với 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm', cậu còn có ba tầng thủ đoạn bảo vệ! [Ồ?] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng lại cách không bóp mấy cái về phía Tống Thư Hàng, nhưng vẫn không có chút phản ứng nào.

Thế là, thiếu nữ cơ giới tóc vàng rơi vào im lặng.

Đơ máy rồi?

Cùng lúc đó, trên đảo Linh Vũ Điệp cách Nho gia một biển.

Thiên Đế khẽ nhíu mày, nàng lật tay một cái, vững vàng trấn áp phân thân thép của Tống Thư Hàng trong 'Thái Dương Thuyền'.

Một lát sau, trên mặt nàng hiện lên nụ cười rạng rỡ: "Quả nhiên, ngươi vẫn còn thủ đoạn dự phòng." Nhưng mà, dù có nhiều thủ đoạn dự phòng hơn nữa cũng vô dụng thôi!

Thiên Đạo đã sụp đổ, đại cục đã định.

Cười xong, trên mặt nàng lại lộ ra vẻ thống khổ – đó là từng trận trải nghiệm cái chết truyền đến từ Vũ Nhu Tử, bản thể của cơ thể linh quỷ này. "Vũ Nhu Tử đang xem Bá Diệt Giảng Pháp sao?" Thiên Đế rất nhanh đã đoán ra đáp án.

Bá Diệt Giảng Pháp, nàng tự nhiên cũng đã xem.

Thân là Thiên Đình chi chủ, loại thống khổ cấp độ này đối với nàng mà nói, không đáng là gì.

Nhưng nàng lại không có thể chất chịu đau của Tống Thư Hàng, đau đối với nàng chính là đau, nàng không thể nào tận hưởng sự thống khổ. 'So với Tống tiền bối, Vũ Nhu Tử còn khó đối phó hơn a.' Thiên Đế xoa xoa thái dương, thở dài thườn thượt. [Thu lấy thất bại, chuyển đổi phương án...] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng thoát khỏi im lặng.

Cướp khéo thất bại, vậy thì đổi thành cướp đoạt trực diện.

Dùng vũ lực đoạt lấy!

Nàng ta bắt đầu chuyển đổi hình thái, có 'máu' ở dạng kim loại lỏng chảy trong cơ thể nàng ta – đó là phần 'Thiên Đạo Cầu tồn tại' mà nàng ta lấy lại từ Thánh Tịch Trì.

Trong chớp mắt, cơ thể thiếu nữ cơ giới tóc vàng bắt đầu tan chảy, toàn thân hóa thành hình thái kim loại lỏng, 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》vận chuyển!

Đối diện nàng ta.

Cơ thể Tống Thư Hàng dường như bị kích thích, cũng bắt đầu biến hóa, 《Biến Dị Cương Thủ》,《Nho Gia Kim Cương Thân》,《Thánh Viên Long Lực Thần Công》lần lượt hiện ra, hóa cơ thể cậu thành hình thái kim loại đen kịt.

Ngay sau đó, 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》mà cậu vừa học được cũng vận chuyển.

Cơ thể Tống Thư Hàng cũng tiến vào dạng kim loại lỏng.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng: "???" Tống Thư Hàng dạng lỏng bình tĩnh nhìn lại nàng ta. [Ngươi rốt cuộc là ai?] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng không kìm được lại hỏi.

Khi thiếu nữ cơ giới tóc vàng hỏi câu này, trong lòng Tống Thư Hàng liền trào lên một cảm giác quen thuộc mãnh liệt – không lâu trước đó, phân thân của đại lão tinh cầu cũng ôm nghi hoặc tương tự, rồi sau đó tự mình lừa mình một cách khó hiểu, cuối cùng đã qua đời.

Vậy nếu bây giờ cậu thi triển kỹ năng 'Xảo Thiệt Như Hoàng', liệu có thể lừa được thiếu nữ cơ giới tóc vàng trước mặt không?

Cũng không cần lừa quá lâu, chỉ cần để nàng ta yên tĩnh ở lại Nho gia một đoạn thời gian là được!

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên hát: "Tôi chính là tôi, là pháo hoa với màu sắc không giống ai ~" Tống Thư Hàng: "..." 【Công Đức Tiên Tử đừng làm loạn, để tôi thử xem có lừa được nàng ta không.】Cậu truyền ý niệm này cho Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng ngay khi Tống Thư Hàng truyền ý niệm, Công Đức Xà Mỹ Nhân vung mười ngón tay.

Dây công đức ở đầu ngón tay siết chặt, mạnh mẽ chụp xuống người thiếu nữ cơ giới tóc vàng, trói chặt đối phương.

Cùng lúc đó, Bạch Long Tỷ Tỷ vẫy móng vuốt nhỏ: "Không gian cố hóa!" Nàng đang tăng cường sức mạnh phong tỏa không gian. "Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín, Thứ, Trung, Hiếu, Đễ!" Tạo Hóa Tiên Tử lấy ngón tay làm bút, nhanh chóng viết 'Nho văn bản yếu', đồng thời trong miệng phát ra tiếng quát trong trẻo.

Kết giới vạn chữ Nho văn của nàng ta, được kích hoạt toàn diện.

Mỗi chữ Nho văn đều hóa thành lực trói buộc, có thể cưỡng chế khóa chặt mục tiêu tại chỗ.

Ba vị tiên tử đồng thời ra tay, Tống Thư Hàng lập tức biết cục diện đã thay đổi.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng trong lúc hỏi câu [Ngươi rốt cuộc là ai?], e rằng còn đang ngầm làm vài động tác nhỏ.

Trên đỉnh đầu, Sở Các Chủ ngốc mao nói: "Nàng ta đang ngầm chuẩn bị trốn thoát, mặc dù nàng ta rất nghi hoặc về trạng thái của cậu, muốn có được câu trả lời từ miệng cậu.

Nhưng mục tiêu ưu tiên hàng đầu của nàng ta là trốn thoát khỏi Kim Liên Thế Giới trước." Trong từng lớp trói buộc của ba vị tiên tử, trên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng đột nhiên hiện lên một chuỗi công thức phức tạp, những công thức này do rất nhiều loại phù văn ngôn ngữ khác nhau tạo thành – Tống Thư Hàng nhìn thấy một phần văn tự ngôn ngữ viễn cổ trong đó.

Những công thức phức tạp đến chóng mặt, phủ kín cơ thể thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Trong những công thức này, còn ẩn chứa một phần pháp tắc.

Với cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, nhìn thôi đã hơi chóng mặt rồi... không phải là thần thức không đủ mạnh, mà là lượng tri thức dự trữ về tu chân của cậu không theo kịp, có cảm giác như học sinh cá biệt nghe học bá phân tích siêu cấp nan đề vậy.

Thạch Bi Đạo Hữu lên tiếng: "Nàng ta đang tính toán sự biến hóa của pháp thuật, trận pháp của ba vị tiên tử, rồi phá trận.

Tốc độ vận toán này, quá kinh khủng, không hổ là một phần của Thiên Đạo Cầu từng có thể kháng hành với Nho gia Thánh nhân."

Năng lực vận toán, dù ở ngành nào cũng vô cùng quan trọng.

Trong chiến đấu của tu sĩ cũng không thể thiếu vận toán.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Bạch Long Tỷ Tỷ không ngừng thay đổi khung pháp thuật và bố cục trận pháp của mình, còn thiếu nữ cơ giới tóc vàng thì vận toán điên cuồng, không ngừng phá giải sự biến hóa của pháp thuật và trận pháp, và dựa theo vận toán phá giải để không ngừng gỡ bỏ sự trói buộc trên người.

Giữa ba vị tiên tử và thiếu nữ cơ giới tóc vàng, mặc dù không có động tác lớn, nhưng sự đối kháng về dữ liệu và thông tin giữa họ đã đạt đến mức độ bùng nổ.

Vô số dữ liệu vô hình đã lấp đầy không gian giữa họ.

Loại giao phong vô hình cấp cao này, phức tạp hơn nhiều so với việc trực tiếp vung đao lên chém.

Đồng thời, sau khi hóa thành hình thái 'kim loại lỏng', thiếu nữ cơ giới tóc vàng dung hợp với phần 'Thiên Đạo Cầu tồn tại' kia, trực tiếp điều động uy năng từng thuộc về một phần của 'Thiên Đạo Cầu'.

Cùng với tiến độ dung hợp tăng lên, cường độ cơ thể nàng ta cũng không ngừng nâng cao.

Mạng lưới công đức và phong tỏa không gian trói buộc nàng ta ngày càng yếu.

Mà một số năng lực của nàng ta, thân là 'Đạo Khí', cũng bắt đầu được giải khóa!

Bộ não đang 'đơ' của Tống Thư Hàng sớm đã không theo kịp các phép vận toán giao phong giữa ba vị tiên tử và thiếu nữ cơ giới tóc vàng: "Nếu học dốt toán, ở cảnh tượng thế này chẳng phải sẽ rất thiệt thòi sao?" "Yên tâm đi, chỉ cần cảnh giới nâng cao, thần thức của tu sĩ cũng sẽ mạnh lên, bản thân não bộ sẽ có thể tiến hành các phép vận toán phức tạp như vậy.

Chỉ cần nắm vững vài bí quyết, vận toán, bố trận, phá trận thông thường, phần lớn tu sĩ đều có thể làm được." Thạch Bi Đạo Hữu an ủi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Nếu thật sự không được, còn có cách chiến đấu lấy sức mạnh phá khéo.

Cứ thế mà 'càn quét' qua, nghiền ép người khác đến mức phải gọi cha, mặc kệ phương án vận toán gì, tất cả đều bị một quyền đánh gục." Tống Thư Hàng: "..." Lúc này, Vũ Nhu Tử da đen hỏi: "Hiện tại, giữa Bạch Long Tỷ Tỷ và các nàng ấy với thiếu nữ cơ giới tóc vàng, ai đang chiếm ưu thế?" "Ngang tài ngang sức." Sở Các Chủ ngốc mao đáp.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng lấy một địch ba, nhưng không hề rơi vào thế hạ phong.

Vận toán, bản thân chính là sở trường của tinh cầu.

Nói đến đây, Sở Các Chủ ngốc mao bắt đầu cứng đờ, chuẩn bị cho tình huống xấu nhất... một khi thiếu nữ cơ giới tóc vàng thật sự phá trận, y sẽ trực tiếp dùng ngốc mao đâm thẳng vào. "Một lát nữa chúng ta sẽ nghĩ cách quấy nhiễu sự vận toán của thiếu nữ cơ giới tóc vàng." Tống Thư Hàng vuốt cằm nói.

Đồng thời, cậu trong đầu liên hệ Bạch tiền bối Two: 【Bạch tiền bối, ngài có hứng thú với Đạo Khí mà đại lão 'Thiên Đạo Cầu' để lại không?】 Nhưng lần này, Bạch tiền bối Two lại không hồi đáp cậu. "Chẳng lẽ Bạch tiền bối đang bận việc sao?" Thân là Chúa Tể Cửu U, Bạch tiền bối không phải lúc nào cũng rảnh rỗi không có việc gì làm. "Tống tiền bối, chúng ta phải làm thế nào để quấy nhiễu đối phương?" Vũ Nhu Tử da đen hỏi.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, nói: "Trả lời câu hỏi của nàng ta, nàng ta không phải muốn biết tôi là ai sao?

Vậy thì cho nàng ta một đáp án." "Ý hay đấy." Thạch Bi Đạo Hữu nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở: "Có cần pháp thuật khuếch đại âm thanh không?" Sở Các Chủ ngốc mao: "Đừng lãng phí thời gian, nhân lúc này, cho nàng ta một câu trả lời." Tống Thư Hàng gật đầu, cơ thể hóa lỏng của cậu bắt đầu tan chảy, rồi từ xa trầm giọng nói với thiếu nữ cơ giới tóc vàng: "Muốn biết ta là ai ư?" Thiếu nữ cơ giới đang vận toán cực nhanh, mắt trái liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Trong ánh mắt của nàng ta, cơ thể Tống Thư Hàng bắt đầu trở nên tròn trịa, trong chớp mắt hóa thành một quả cầu kim loại lỏng.

Thiếu nữ cơ giới: "!!!" "Không sai, chính như ngươi đã đoán." Giọng Tống Thư Hàng cũng bắt đầu biến đổi – cậu từng nhập mộng vào 'Thiên Đế', khi Thiên Đế còn là 'Mảnh Vỡ Quỷ Thần', từng bị 'Thiên Đạo Cầu' nghiên cứu.

Lúc này Tống Thư Hàng đang mô phỏng, chính là giọng nói của 'Thiên Đạo Cầu'.

Giọng Thiên Đạo Cầu, tương tự với đại lão tinh cầu.

Chương 2630

Nhưng về ngữ khí, hơi có chút khác biệt.

Khoảnh khắc này, 'quả cầu kim loại lỏng' mà Tống Thư Hàng hóa thành đã sao chép một cách hoàn hảo khí chất và ngữ khí của Thiên Đạo Cầu. "Không thể nào." Lúc này, thiếu nữ cơ giới phát ra âm thanh băng lãnh.

Nhưng dù giọng nói có băng lãnh đến mấy cũng không che giấu được cảm xúc đang dao động kịch liệt trong lòng nàng ta.

Oành ~~ Trong sự dao động cảm xúc kịch liệt, phép vận toán của thiếu nữ cơ giới bị khựng lại một chút.

Cơ thể kim loại lỏng của nàng ta, đột nhiên bạo liệt.

Lưới công đức, phong tỏa không gian, kết giới Nho văn đang trói buộc nàng ta, tất cả đều như thuốc nổ bị kích nổ.

Dưới nhiều vụ bạo tạc liên tiếp, cả khu vực Kim Liên Thế Giới của Nho gia này đều bị chấn động.

Không gian của khu vực nhỏ này trong Kim Liên Thế Giới, đều trở nên bất ổn định!

Tống Thư Hàng cùng với 'Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử' đang bao bọc trên người cũng bị hất văng ra ngoài. 'Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử' chỉ còn nửa thân liên tục lăn lộn, bên trong Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử da đen, Thạch Bi Đạo Hữu như ba viên xúc xắc bay lăn khắp nơi.

Vũ Nhu Tử da đen: "Sở Các Chủ tiền bối, kịch bản này không đúng a, không nói là quấy nhiễu thiếu nữ cơ giới sẽ bạo tạc a." "Trúng!" Sở Các Chủ ngốc mao lại không có thời gian trả lời câu hỏi

này.

Trong sóng xung kích của vụ bạo tạc, Sở Các Chủ ngốc mao cứng đờ, bắn ra như một mũi tên sắc bén, đâm về phía thiếu nữ cơ giới tóc vàng ở trung tâm vụ bạo tạc.

Y có thể cảm ứng được thiếu nữ cơ giới tóc vàng không hề bị phá hủy, lúc này, sao có thể để nàng ta trốn thoát?

Nếu để đối phương trốn thoát, mặt mũi của y và Bạch Long đạo hữu biết để đâu?

Xoẹt ~ Sở Các Chủ ngốc mao đâm vào trung tâm vụ bạo tạc.

Ở đó, Kim Thân lỏng của thiếu nữ cơ giới tóc vàng đang nhanh chóng tái tổ chức.

Đồng thời, mắt trái nàng ta bùng lên ánh sáng đỏ rực, một loạt công thức vận toán lại hiện ra quanh người nàng ta.

Lúc này, nàng ta đã tiến vào trạng thái vận toán siêu tần, lượng vận toán bùng phát trong nháy mắt, trực tiếp tiến sát mức độ của 'Thiên Đạo Cầu' khi hoàn chỉnh.

Đinh ~ Đúng lúc này, Sở Các Chủ ngốc mao kéo dài, hóa thành trường mâu đâm vào bụng thiếu nữ cơ giới tóc vàng, trực tiếp đóng chặt nàng ta xuống mặt đất Kim Liên Thế Giới của Nho gia.

Ở bụng thiếu nữ, có kim loại lỏng màu bạc như 'tiên huyết' từ từ chảy ra.

Nhưng thiếu nữ cơ giới tóc vàng không hề để ý đến vết thương ở bụng, trong miệng nàng ta không ngừng niệm một số công thức.

Các công thức vận toán khổng lồ hóa thành phù văn, không ngừng chiếu rọi quanh người nàng ta.

Khi đợt bạo tạc trước đó xảy ra, không gian Kim Liên Thế Giới của Nho gia trở nên bất ổn định.

Đây là một thời cơ tuyệt vời.

Hơn nữa... nàng ta đã dung hợp một phần 'Thiên Đạo Cầu tồn tại', tự nhiên cũng thừa kế khả năng tự lành khủng khiếp và thể chất ngoan cường của nó.

Năm xưa, Thiên Đạo Cầu chính là dựa vào những điểm mạnh như không thể đánh chết, thể lực vô hạn, hồi phục mạnh mẽ mà vượt qua Nho gia Thánh nhân.

Khả năng tự lành và sinh mệnh lực của Thiên Đạo Cầu, là số một trong chư thiên vạn giới lúc bấy giờ.

Vết thương ở bụng thiếu nữ cơ giới tóc vàng, căn bản không cần phải để ý, rất nhanh sẽ tự lành. "Thư Hàng!" Sở Các Chủ ngốc mao gọi: "Chiến tranh thông tin, làm nổ nàng ta!" "Hắc, Sở tiền bối ngài nghĩ giống tôi rồi." Tống Thư Hàng ở xa vừa hay đẩy mặt nạ xuống, lộ ra vầng trán đầy đặn của mình.

Trên trán cậu, Thần Nhãn thứ ba đã khai mở.

Trận chiến công thức vận toán trước đó quá cao cấp, Tống Thư Hàng không có tư cách tham gia.

Nhưng nếu chỉ là chiến tranh thông tin thuần túy, cậu cũng có thủ đoạn của mình!

Ánh sáng Thần Nhãn thứ ba bùng phát, cưỡng ép kết nối Tống Thư Hàng và thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng sớm đã chuẩn bị sẵn sàng 'dữ liệu rác của cả một tinh cầu' lao thẳng về phía thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Kể từ lần trước nếm được lợi ích từ 'tấn công bằng cách nhồi nhét thông tin rác' sau, Tống Thư Hàng liền tập hợp và phân loại tất cả các chuyện vụn vặt trong cuộc sống của người khổng lồ trên 'tinh cầu nhân tạo', chuyện ăn uống, vệ sinh, kinh nghiệm yêu đương vô dụng, những lời thô tục, kiến thức sinh sản, hóa thành dữ liệu rác khổng lồ.

Lúc này, nhân lúc thiếu nữ cơ giới tóc vàng đang tập trung toàn bộ tinh thần để vận toán, Tống Thư Hàng một hơi cưỡng ép nhồi nhét lượng thông tin rác khổng lồ đến mức không thể tính bằng đơn vị vào đối phương. "Thủ đoạn bẩn thỉu đến mức nào." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm khinh bỉ nói.

Thiếu nữ cơ giới đang vận toán điên cuồng, biểu cảm trên gương mặt nhỏ nhắn đột nhiên sụp đổ.

Vốn dĩ nàng ta đang ở trạng thái vận toán siêu tần, đột nhiên lại bị cưỡng ép nhồi nhét lượng lớn thông tin rác, nàng ta không thể chịu đựng thêm được nữa.

Từng biểu cảm quỷ dị, hiện ra trên gương mặt nhỏ nhắn của nàng ta.

Cau mày cười mắt + nở mũi + mỉm cười + lè lưỡi... các loại biểu cảm độ khó cao, không ngừng biến hóa.

Lúc này, thiếu nữ cơ giới tóc vàng đã đạt đến đỉnh cao của nghệ thuật biểu cảm khuôn mặt. "Làm đẹp lắm." Sở ngốc mao khen ngợi. [A a a a ~] Thiếu nữ cơ giới tóc vàng dùng sức ôm đầu, đau đớn quỳ rạp xuống đất. "Chủ quán, đau quá, đau quá ~" Giọng nói của tiểu cô nương Lăng Tiêu vang lên.

Giọng nói của tiểu cô nương khiến người ta đau lòng.

Oành ~ Từ trên người thiếu nữ cơ giới tóc vàng phun ra 'dầu cơ', phun ra toàn bộ là kim loại lỏng. "Không hay rồi, nàng ta có thể sẽ bạo tạc." Vũ Nhu Tử da đen nói.

Thạch Bi Đạo Hữu nhắc nhở: "Chuẩn bị pháp khí phục sinh!" "Trong tay tôi đã không còn pháp khí phục sinh dư thừa." Tống Thư Hàng nói.

Pháp khí phục sinh 'Sở Các Chủ thủy tinh thủ bạn' trên người cậu, là pháp khí cấp Cửu Phẩm đặc chế, hiện tại đã ràng buộc với cậu, không thể trực tiếp giao cho đối phương sử dụng. "Bản thể của tôi có Phục Sinh Kim Hồn Tệ, tôi sẽ chuyển tin tức cho bản thể, nàng ấy sẵn lòng cho Tống tiền bối mượn Kim Hồn Tệ trước." Vũ Nhu Tử da đen nhắc nhở.

Kim Hồn Tệ phục sinh này là Tống Thư Hàng ban đầu đã tặng cho Vũ Nhu Tử, không ngờ hôm nay lại có thể phát huy tác dụng. [A ~] Lúc này, thiếu nữ cơ giới tóc vàng đột nhiên chống hai tay xuống.

Các phù văn dữ liệu khổng lồ vô tận quanh nàng ta bị nàng ta đẩy ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới chân nàng ta đột nhiên xuất hiện một khe nứt không gian đen kịt – Kim Liên Thế Giới của Nho gia vốn dĩ đã bất ổn định, dưới sự vận toán siêu tần của thiếu nữ cơ giới tóc vàng, cuối cùng vẫn bị mở ra một lối thoát nhỏ.

Đồng thời, cơ thể nàng ta tự động vận dụng năng lực đặc biệt của 'Đạo Khí': 《Phá Bích》 Đây là chức năng đột phá chướng ngại không gian mà 'Thiên Đạo Cầu' đã thêm vào cho Đạo Khí khi còn tại vị.

Nhờ chức năng của 'Đạo Khí', cộng thêm hiệu quả vận toán điên cuồng, nàng ta đã thành công mở ra Kim Liên Thế Giới của Nho gia.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể thiếu nữ cơ giới tóc vàng rơi ra khỏi Kim Liên Thế Giới, trượt đến hiện thế.

Sở ngốc mao dùng sức cuộn lại, quấn chặt eo nàng ta, định kéo nàng ta trở về.

Nhưng phần eo của thiếu nữ cơ giới tóc vàng đột nhiên hóa thành 'chất lỏng', bị kéo đứt ngang, hóa thành hai khúc trên dưới, rơi vào hiện thế.

Ý chí của nàng ta muốn đi đến hiện thế, vô cùng kiên định.

Chỉ cần trở về hiện thế, mượn thủ đoạn mà Thiên Đạo Cầu đã lưu lại trong Đạo Khí, nàng ta có thể 'Hợp Đạo' với Thiên Đạo, hóa thành Thiên Đạo hoàn chỉnh thật sự.

Đây là ý nghĩa sự tồn tại của nàng ta. "Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử da đen kêu lên.

Tống Thư Hàng đưa tay mở Hạch Tâm Thế Giới, khoảnh khắc tiếp theo có hai viên Phục Sinh Kim Hồn Tệ xuất hiện trong tay cậu.

Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, đều đã giao cho cậu một viên Phục Sinh Kim Hồn Tệ.

Thạch Bi Đạo Hữu trong miệng niệm những lời cổ vũ rất "ngầu": "Chưa đến khắc cuối cùng, đừng từ bỏ!" Nửa cái 'Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử' mang theo Tống Thư Hàng, điên cuồng xông về phía trước, rơi xuống chỗ lối ra Kim Liên Thế Giới mà thiếu nữ cơ giới đã mở.

Sau đó, Tống Thư Hàng dạng lỏng từ lối thoát hẹp này chen ra.

Tạo Hóa Tiên Tử theo sát chui ra.

Sau khi nàng và Tống Thư Hàng vừa chen ra, lối thoát hẹp này liền bị Kim Liên Thế Giới chủ động đóng lại.

Các "phụ kiện" còn lại của Tống Thư Hàng bị khóa lại trong Kim Liên Thế Giới.

Thế giới bên ngoài, vị trí của Nho gia.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng im lặng đứng ở vị trí mà Tống Thư

Hàng trước đó đã vung 《Nhân Quả Đao》, nàng ta ngẩng đầu nhìn lên bầu trời.

Trên bầu trời, mây mù dày đặc.

Ánh trăng, xuyên qua khe hở tầng mây, chiếu xuống người thiếu nữ cơ giới.

Giống như ma cà rồng bị ánh nắng mặt trời chiếu rọi vậy, cơ thể thiếu nữ cơ giới bắt đầu tan rã, hóa thành những tinh thể nhỏ.

Tống Thư Hàng ngưng tụ thành hình người, cậu nắm hai viên Phục Sinh Kim Hồn Tệ, nhưng lại không có hành động tiếp theo – trong lòng cậu hiểu rõ, pháp khí cấp độ Phục Sinh Kim Hồn Tệ, đã không thể phục sinh thiếu nữ cơ giới lúc này.

Thậm chí ngay cả khi cậu chuyển giao quyền hạn 'Tượng pha lê Sở Các Chủ' cho thiếu nữ tóc vàng, cũng không có tác dụng gì.

Lúc này cơ thể nàng ta sụp đổ, là vì 'Đạo Khí' không hoàn chỉnh muốn tiến vào hình thức 'Hợp Đạo' với Thiên Đạo.

Nhưng vì Thiên Đạo đã không còn... nàng ta tiến vào hình thức Hợp Đạo, tự nhiên chỉ sẽ 'Hóa Đạo' mà tiêu tán.

Loại tiêu tán ở tầng diện này, đã không phải là 'pháp khí phục sinh' có thể cứu vãn. [Thiên Đạo, sụp đổ rồi.] Giọng kim loại trên người thiếu nữ cơ giới, mang theo sự run rẩy xen lẫn tạp âm. "Chủ quán, tôi có phải lại sắp chết không?" Thiếu nữ Lăng Tiêu nhìn Tống Thư Hàng, mong đợi hỏi: "Vậy lần này chết rồi, tôi còn có thể sống lại không?

Giống như lần trước ấy?" Ý chí cầu sinh của nàng ta rất mạnh, vẫn luôn rất mạnh.

Ban đầu nàng ta thoát ra khỏi phòng thí nghiệm, chính là vì nàng ta muốn được sống tự do.

Sau đó, muốn nhìn ngắm thế giới muôn màu bên ngoài phòng thí nghiệm.

Vì vậy, nàng ta muốn sống.

Thiếu nữ tóc vàng, vừa mong đợi lại vừa có chút kinh hoảng nhìn chủ quán – nàng ta hy vọng chủ quán có thể hồi đáp mình, nhưng lại sợ hãi nhận được câu trả lời khiến nàng ta tuyệt vọng từ miệng chủ quán. "Tất nhiên!" Đối diện, Tống Thư Hàng khẳng định đáp.

Chương 2631

Cậu khẽ gỡ một nửa mặt nạ xuống, lộ ra đôi mắt của mình.

Lúc này mắt trái của cậu một mảnh đen kịt, trống rỗng không có nhãn cầu.

Nhưng mắt phải, lại đẹp như bảo thạch lưu ly.

Khiến người ta nảy sinh ham muốn muốn thu thập con mắt bảo thạch lưu ly này.

Đằng sau, Tạo Hóa Tiên Tử tâm lĩnh thần hội.

Nàng đưa tay ấn lên hốc mắt trái trống rỗng của Tống Thư Hàng, một phát trì liệu thuật trước tiên hồi phục vết thương ở hốc mắt đen kịt của cậu.

Tiếp đó, Tạo Hóa Tiên Tử lại thành thạo lắp con mắt của Nho gia Thánh nhân vào hốc mắt Tống Thư Hàng. "Cứ như lần trước thôi." Con mắt Nho gia Thánh nhân trong mắt trái Tống Thư Hàng, sáng bừng lên.

Một đạo ánh sáng rực rỡ, xé toạc màn đêm, rơi xuống người thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng không hề phản kháng, để mặc bản thân bị đạo ánh sáng rực rỡ này đánh trúng.

Đạo 'Hoài Dựng Ngưng Thị' này đối với nàng ta mà nói, không hề có hiệu quả.

Sau khi dung hợp một phần 'Thiên Đạo Cầu tồn tại', cảnh giới của nàng ta đã miễn nhiễm với 'Hoài Dựng Ngưng Thị' của Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, ngay cả khi đạo 'Hoài Dựng Ngưng Thị' này có thể phát sinh tác dụng, nàng ta cũng không có ý niệm né tránh. "Sau đó..." Mắt trái Tống Thư Hàng chợt nhói đau.

Tạo Hóa Tiên Tử vội vàng lấy con mắt Thánh nhân xuống, rồi đưa tay ấn lên hốc mắt trái Tống Thư Hàng, không ngừng thi triển trị liệu pháp thuật. "Phôi Thai Ngưng Thị!" Mắt phải Tống Thư Hàng sáng bừng lên, đạo ánh sáng thứ hai rơi xuống người thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Đánh cược một ván thôi.

Sự kết hợp của Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị, liệu có thể vào lúc này, tạo ra kỳ tích không!

Ánh sáng Phôi Thai Ngưng Thị, quấn lấy thiếu nữ cơ giới tóc vàng.

Một hình xăm hoa sen hiện ra trên người nàng ta, nhanh chóng sinh trưởng, nở hoa trên người nàng ta.

Chỉ là... lần này trong nụ hoa, lại không sinh ra 'quả thực'. "Tống ngốc ngốc." Tạo Hóa Tiên Tử gọi. "Đừng hoảng, vẫn chưa kết thúc." Tống Thư Hàng đưa tay ấn hờ vào bụng mình.

Tiểu Kim Đan 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' trong cơ thể, trước đó đã truyền cho cậu một loại phản ứng 'khao khát mỹ thực'.

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, dẫn dắt sức mạnh của 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' ra ngoài.

Trên Lò Phản Ứng Hạch Tâm, đồ án truyện tranh bốn ô của Kim Đan cấu đồ? 【Tinh Tú Sáng Tạo và Hủy Diệt】 sáng bừng lên.

Kim Đan cấu đồ chiếu hình ra, bao bọc Tống Thư Hàng và thiếu nữ cơ giới tóc vàng vào trong đó.

Trong nụ hoa của Phôi Thai Ngưng Thị... có hạt giống bắt đầu ngưng tụ.

Ánh sáng khổng lồ tỏa ra, chiếu sáng bầu trời đêm Nho gia như ban ngày.

Một lúc lâu sau.

Ánh sáng khổng lồ đó tan đi.

Thiếu nữ cơ giới tóc vàng, đã không còn dấu vết, không để lại bất cứ thứ gì.

Tống Thư Hàng một tay nắm mặt nạ, che nửa mặt mình.

Trong con mắt phải còn sót lại của cậu, lộ ra vẻ mặt phức tạp.

Tạo Hóa Tiên Tử: "Tống ~ ngốc ngốc ~ ngốc?" "Tôi rất ổn, tôi không sao." Tống Thư Hàng đáp.

Trong lúc nói chuyện, cậu khẽ xoa bụng mình, trong lòng nảy sinh một cảm giác quỷ dị.

Tạo Hóa Tiên Tử nghi hoặc nhìn cậu. "Tôi nghĩ, có lẽ... có thể... cũng có thể là... tôi cần một que thử thai?" Tống Thư Hàng dùng ngữ khí không chắc chắn nói.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu, khoảnh khắc đầu tiên lại không phản ứng kịp.

Một lát sau.

Tạo Hóa Tiên Tử kinh ngạc đến mức không nói nên lời, lật tung cả kho lời thoại của mình mà cũng không tìm được câu nào phù hợp với cảnh này.

Lại một lát sau.

Kim Đan cấu đồ thu lại, hào quang hoàn toàn tiêu tán.

Ánh trăng dịu dàng xuyên qua tầng mây, chiếu rọi lên hai người Tạo Hóa Tiên Tử và Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa Tiên Tử vẫn chưa hoàn hồn lại được, nàng ta có lẽ đã bị chấn kinh đến mức mất cả máu trên mặt.

Đối diện, Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào vị trí bụng, trên gương mặt lộ ra một nửa vẻ mặt phức tạp.

Ánh trăng chiếu lên người cậu, dường như phủ lên cậu một tầng hào quang từ ái không thể nói thành lời?

Sau đó, lại qua mười mấy hơi thở. "Không ~ không phải tôi ~" Tạo Hóa Tiên Tử cuối cùng cũng phản ứng lại, nàng ta liên tục vẫy tay nói câu này – đây là giọng thật của nàng ta!

Chỉ là lúc này, giọng nói như tiếng trời này lại tràn đầy sự hoảng loạn.

Tống Thư Hàng: "..." Tiên tử, vị trí vai diễn của câu thoại này của nàng có phải đặt sai rồi không?

Hơn nữa, nàng rốt cuộc hoảng cái gì chứ?

Sợ tôi bắt nàng chịu trách nhiệm sao?

Thở dài một hơi, ý thức Tống Thư Hàng lại một lần nữa quét qua vị trí tiểu Kim Đan 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm'.

Vừa rồi, sau khi hào quang bao phủ cậu và thiếu nữ cơ giới tóc vàng, giữa Lò Phản Ứng Hạch Tâm và thiếu nữ cơ giới 'Hóa Đạo' đã sản sinh 'phản ứng tu chân'.

Đồng thời, dưới sự hỗ trợ của Hoài Dựng Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị, tất cả mọi thứ thuộc về thiếu nữ cơ giới đều hóa thành một hạt giống và được 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' tiếp nhận.

Tất cả những thứ này, bao gồm thiếu nữ cơ giới và thiếu nữ Lăng

Tiêu, hai cá thể.

Hiện tại, trong 'Lò Phản Ứng Hạch Tâm' của Tống Thư Hàng, có một phôi thai nhi giống người ngoài hành tinh đang thành hình.

Mơ hồ có thể cảm nhận được khí tức của thiếu nữ cơ giới tóc vàng và thiếu nữ Lăng Tiêu từ trên đó.

Đây không phải 'Nguyên Anh', mà là phôi thai người thật sự!

Thậm chí còn có một dây rốn, nối liền với tiểu Đan Điền của Tống Thư Hàng.

Điểm duy nhất khác với phôi thai người, chính là một số bộ phận của phôi thai này là cấu trúc cơ giới kim loại. "Bây giờ tôi phải làm sao đây?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Tôi tên là Tống Thư Hàng, năm nay 18 tuổi, chỉ còn hai tháng nữa là tròn 19 tuổi.

Năm ngoái tôi còn là một sinh viên đại học Giang Nam bình thường, bây giờ là một tu sĩ chuyên nghiệp.

Hôm nay là đêm khuya ngày 2 tháng 1 năm 2020.

Ngày hôm qua tôi hoảng đến mức độ không thể tả, ngày hôm nay tôi vẫn hoảng đến mức độ không thể tả.

Sau khi Thiên Đạo nổ tung vào rạng sáng ngày hôm qua, hôm nay... tôi có lẽ đã mang thai.

Một phôi thai nhi đang thành hình trong cơ thể tôi, nhưng tôi hoàn toàn không biết phải xử lý nó thế nào.

Mặc dù đã trải nghiệm nhiều lần quá trình 'mang thai', nhưng việc 'sinh con' thật sự thì tôi chưa từng trải qua, không có bất kỳ kinh nghiệm nào.

Không, điều quan trọng không phải là điều này.

Điều quan trọng là, tôi không có chức năng sinh con.

Vậy nên, tiếp theo tôi phải làm sao đây, online chờ các vị đại lão hồi đáp, thật sự rất gấp!

Tạo Hóa Tiên Tử đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, đưa tay mảnh mai xoa đầu cậu, và khó khăn lắm mới tìm ra một câu có thể dùng được từ kho thoại, an ủi nói: "Phụ nữ khi mang thai là đẹp nhất!" Ngừng một chút, Tạo Hóa Tiên Tử hiếm hoi dùng giọng thật của mình bổ sung: "Đàn ông cũng vậy!" Tống Thư Hàng: "..." Tiên tử, nàng vẫn là đừng an ủi người khác nữa, nàng thật sự không hợp với công việc an ủi này đâu. "Cảm ơn tiên tử đã an ủi, nhưng tôi cảm thấy, điều tôi cần bây giờ hơn cả là một phương án giải quyết." Cậu thở dài, đẩy mặt nạ lên, che kín toàn bộ khuôn mặt mình, rồi nói: "Tóm lại, chúng ta cứ về Kim Liên Thế Giới trước đã!" Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu.

Tiếp đó, nàng đột nhiên lại nhớ ra một chuyện, mở miệng phát ra giọng của Hằng Hỏa tiền bối: "Vận may sẽ luôn bên cạnh ngươi, trí tuệ sẽ đồng hành cùng ngươi, ngươi sẽ nhìn thấy hy vọng trong những điều bất khả thi, biến điều bất khả thi thành có thể!

Làm những việc mà người thường không thể làm!" Đây chính là lời chúc phúc của Thánh Tịch Trì đang phụ thể trên Hằng Hỏa tiền bối dành cho cậu khi ở 'không gian Thánh Tịch Trì'.

Tống Thư Hàng: "!!!" Nhìn thấy hy vọng trong những điều bất khả thi?

Biến điều bất khả thi thành có thể?

Làm những việc mà người thường không thể làm? "Đây là lời nguyền." Tống Thư Hàng khẳng định.

Đây tuyệt đối là lời nguyền mà Thánh Tịch Trì đã dành cho cậu vào phút cuối, mang lại hiệu quả này.

Lời chúc phúc ấn đầu cuối cùng của y có độc. "Đi thôi, chúng ta quay lại tìm Thánh Tịch Trì tiền bối." Tống Thư Hàng trầm giọng nói – lúc này, cậu cần một 'vật chịu trận' để chia sẻ tâm trạng 'hoảng vô cùng' trong lòng.

Tạo Hóa Tiên Tử nắm chặt nắm đấm nói: "Thánh ~ oanh oanh oanh ~ Trì!" Hai người khí thế hừng hực quay người, chuẩn bị trở về Kim Liên Thế Giới của Nho gia.

Ba mươi hơi thở sau.

Chương 2632

Tống Thư Hàng: "Cái đó, Tạo Hóa Tiên Tử, nàng có biết cách mở lối vào Kim Liên Thế Giới không?" Tạo Hóa Tiên Tử lắc đầu.

Tống Thư Hàng: "..." Liên quân Tống Thư Hàng - Tạo Hóa Tiên Tử, khí thế -1. "Nói mới nhớ, Hằng Hỏa tiền bối bây giờ vẫn còn trong 'không gian Thánh Tịch Trì' phải không?

Quyền quản lý Kim Liên Thế Giới nằm trong tay y, nếu y không mở cửa thì chúng ta chẳng phải sẽ bị nhốt bên ngoài mãi sao?" Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu.

Tống Thư Hàng: "..." Liên quân, khí thế -2. "Đúng rồi, may mà tôi còn có chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên'." Tống Thư Hàng đưa tay mở danh sách bạn bè, kéo khung chat với Hằng Hỏa tiền bối ra.

Sau đó, cậu nhanh chóng nhập: 【Hằng Hỏa tiền bối, mở cửa đi ạ!】【Đơ ~ Người dùng [Phong cách đáng ghen tị] Hằng Hỏa Tôn Giả đang ở trong bí cảnh đặc biệt, có thể không nhận được tin tức.

Xin hãy thử gửi lại sau.】Tống Thư Hàng: "..." Không gian Thánh Tịch Trì có mức độ đặc biệt cực kỳ cao, vậy mà ngay cả chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' cũng không thể xuyên thấu!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Tôi phát hiện, mỗi lần tôi đến Nho gia đều không có chuyện gì tốt.

Đây có phải là nguyên nhân tôi có duyên mà không có phận với Nho gia không?

Hay là, tôi và Nho gia trời sinh tương khắc?" Tạo Hóa Tiên Tử bên cạnh cảm nhận được Tống Thư Hàng đang chán nản, thậm chí có chút cáu kỉnh.

Nàng hơi suy nghĩ rồi đưa tay lật ra một quyển sách pháp khí, mở đến trang 33, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn. 《Sổ tay bà bầu: Chú ý tư vấn tâm lý, tránh trầm cảm trước sinh.》 Rất nhiều bà mẹ trẻ mới mang thai đều có vấn đề tính khí nóng nảy, điều này có liên quan đến sự thay đổi nội tiết tố...

Phụ nữ trong thời kỳ mang thai dễ thiếu cảm giác an toàn.

Việc thiếu cảm giác an toàn sẽ gây ra các rối loạn cảm xúc như nghi ngờ, lo lắng, bồn chồn...

Điều này sẽ làm tăng nguy cơ sảy thai.

Khuyên bạn nên làm một số việc mình thích, giữ tâm trạng tốt, sẽ có lợi hơn cho em bé.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, khuôn mặt dưới mặt nạ không biết phải thể hiện biểu cảm gì.

Tạo Hóa Tiên Tử nắm tay, làm động tác 'cố lên' với Tống Thư Hàng.

Tâm trạng phải đẹp, giảm thiểu nguy cơ sảy thai!

Tống Thư Hàng u u thở dài một hơi. "Tôi không biết phải làm sao để báo tin 'mang thai' này cho mọi người...

Không đúng, chuyện này không thể nói cho các vị tiền bối biết." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Với tính cách của cậu và các vị tiên tử tiền bối "phụ kiện" đi cùng, nếu họ biết chuyện cậu 'mang thai', chắc chắn sẽ lợi dụng chủ đề này, mà đánh đả kích cậu một cách tàn nhẫn.

Chuyện này, không ai được nói.

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa dứt lời, lối vào Kim Liên Thế Giới trước mắt đột nhiên mở ra.

Bạch Long Tỷ Tỷ, Sở Các Chủ ngốc mao, Thạch Bi Đạo Hữu, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Công Đức Xà Mỹ Nhân và một loạt "phụ kiện" khác, tất cả đều kinh ngạc nhìn cậu.

Nhìn biểu cảm kinh ngạc của các vị tiên tử... hiển nhiên, ngay khoảnh khắc thế giới Hạt nhân mở ra, họ đã nghe thấy tin Tống Thư Hàng 'mang thai'!

Không chỉ có họ, bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia ở phía sau cũng trợn mắt há hốc mồm nhìn Bá Tống.

Còn có một đám tiên sinh thư viện Nho gia đứng ở vị trí xa hơn một chút, trên mặt cũng hiện lên vẻ kinh ngạc.

Các tiên sinh phụ trách dạy dỗ đệ tử của các thư viện Nho gia biết chuyện này, cũng đồng nghĩa với việc trong tương lai không xa, toàn bộ Nho gia đều sẽ biết chuyện này!

Tống Thư Hàng: "......" Tại sao cửa thế giới Kim Liên của Nho gia lại đột ngột mở ra?

Ai mở cửa vậy?

Hằng Hỏa tiền bối bên kia tin tức bị chặn, đâu có nhận được tin mở cửa đâu!

Lúc này, Tống Thư Hàng hận không thể có quyền hạn của thế giới Kim Liên.

Nếu vậy, cậu có thể đóng cửa lối vào thế giới Kim Liên của Nho gia ngay lập tức.

Đáng tiếc cậu không có quyền hạn. ...Cho nên hiện tại, Tống Thư Hàng bắt đầu nghiêm túc cân nhắc xem có nên thi triển 《Độn Địa

Thuật》 (vật lý), oanh tạc một cái hố trên mặt đất rồi nhảy xuống trốn hay không.

Phía sau, Tạo Hóa tiên tử che kín mắt mình, cũng không nỡ nhìn diễn biến câu chuyện tiếp theo.

Trọn vẹn mười mấy giây sau. "Mang thai?" Cọng tóc ngố Sở Các chủ hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ bổ sung: "Thư Hàng á?" "Mang thai?" Công đức xà mỹ nhân đưa tay banh con mắt bên trái của mình ra: "Thế nào là hiếu?

Thế nào là yêu?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Có thể cho ta biết cụ thể đã xảy ra chuyện gì không?

Đây là thao tác gì vậy?" "Tống tiền bối, ngài uống nước sông Tử Mẫu Hà hả?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi.

Thạch bi đạo hữu mắt sắc, nhìn thấy nội dung cuốn sách trong tay Tống Thư Hàng 《Sổ tay mẹ bầu: Chú ý điều tiết tâm lý, tránh trầm cảm trước sinh》.

Vì là bia đá, Thạch bi đạo hữu nhìn đồ vật không cần dùng mắt, thị giác của nó là 360 độ không góc chết, tiếp thu thông tin cũng cực nhanh.

Thạch bi đạo hữu khiếp sợ nói: "Trầm cảm trước sinh cũng lòi ra rồi?

Nhanh vậy sao?" Tống Thư Hàng: "......" Cậu lẳng lặng trả lại cuốn sách trong tay cho Tạo Hóa tiên tử, sau đó ngẩng đầu nhìn trời.

Tống - Khó chịu đến mức nói không nên lời - Thư Hàng.

Phía sau, Nhị sư huynh Tử Ôn của Nho gia thấy Tống Thư Hàng không muốn nói chuyện, vội vàng đi ra làm dịu bầu không khí: "Vào trước rồi hãy nói, đừng đứng ở cửa, bên ngoài lạnh.

Ngoài ra, những người khác đều giải tán trước đi." Tử Ôn sư huynh người cũng như tên, là một chàng trai vô cùng ấm áp, thấu hiểu lòng người.

Huynh ấy xua tan các tiên sinh thư viện Nho gia đang tò mò ở phía sau trước, sau đó nghênh đón Bá Tống vào thế giới Kim Liên. ...

Lần này Tử Ôn sư huynh mời Tống Thư Hàng và các vị tiên tử vào động phủ mà bốn người bọn họ cư trú.

Uyên Tử bị Côn Vương nhập xác lúc này cũng đang bị phong ấn trong động phủ này.

Tạo Hóa tiên tử lần này đóng vai sư muội ngoan ngoãn, cô chủ động đi pha trà tiên, dâng lên cho mọi người đang ngồi.

Tống Thư Hàng bưng chén trà, lòng bàn tay dán chặt vào cái chén, tham lam hấp thu từng tia ấm áp từ chén trà truyền tới.

Cọng tóc ngố Sở Các chủ rơi xuống đỉnh đầu cậu: "Cần ta kiểm tra thân thể cho ngươi chút không?" Chuyện mang thai này khá là riêng tư.

Cho nên, trước khi kiểm tra thân thể Tống Thư Hàng, Sở ngốc mao hỏi thăm trước một lần. "A." Tống Thư Hàng đáp.

Đã nát rồi cho nát luôn, nội tâm mạnh mẽ của cậu bắt đầu chấp nhận hiện thực.

Trốn tránh không giải quyết được vấn đề, đã biết chuyện này rồi thì dứt khoát bày ra ngoài sáng để bàn bạc phương án giải quyết.

Cọng tóc ngố Sở Các chủ nhẹ nhàng điểm một cái, bắt đầu quét hình kiểm tra tỉ mỉ trạng thái thân thể Tống Thư Hàng, đồng thời liên tục báo cáo số liệu cơ thể cậu. [Phần đầu không có vấn đề, không bị tổn thương.] [Năng lượng trong cơ thể đã bắt đầu hồi phục, trạng thái suy yếu do 《Nhân Quả Đao》 mang lại bắt đầu thoái lui.

Hơn nữa, linh lực trong cơ thể ngươi lại được cường hóa một lần?

Làm sao làm được vậy?] Bạch Long tỷ tỷ đoán: "Có khi nào là do nguyên nhân của 《Nhân Quả Đao》 không, nhát đao kia dẫn dắt ra mười đạo lực lượng nhân quả khủng bố.

Lúc mười đạo sức mạnh kia tiến vào thân thể Tống Thư Hàng, chắc chắn cũng sẽ thuận tiện cường hóa thân thể và phẩm chất linh lực của cậu ấy?" [Đan điền không có vấn đề, ở vào trạng thái có thể tấn thăng bất cứ lúc nào.

Nhắc mới nhớ, Thư Hàng ngươi chuẩn bị khi nào thì lại lên cấp một đợt?] Sở Các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng nhấp nhẹ một ngụm trà, thở dài: "Ít nhất... giải quyết xong cái phôi thai trong bụng tôi rồi hãy nói đi?

Nếu không thì mang theo nó tấn cấp, nói không chừng lại bị phán định là 'độ kiếp tổ đội'." Nói đi cũng phải nói lại, Tu Chân giới có vị tiên tử nào độ kiếp lúc mang thai không nhỉ?

Nếu có thì lúc mang thai độ kiếp, tiên tử rốt cuộc tính là một người?

Hay là tính hai người? [Ừm, tìm thấy rồi.

Trong 'Lò phản ứng hạt nhân' ở tiểu đan điền thứ năm có phản ứng bất thường.] Sở Các chủ báo cáo tin tức.

Tiểu đan điền thứ năm của Tống Thư Hàng cũng là một cái cực kỳ đặc thù.

Các 'Tiểu Kim Đan' trong những tiểu đan điền khác sau khi tấn thăng thất phẩm, Kim Đan đều sẽ hóa thành Nguyên Anh.

Mà 'Lò phản ứng hạt nhân' ở tiểu đan điền thứ năm sau khi hóa thành Nguyên Anh, vẫn còn để lại cái vỏ 'Lò phản ứng', chìm trong tiểu đan điền thứ năm.

Lúc này, bên trong 'Lò phản ứng hạt nhân' này đang có một sinh mệnh nhỏ bé được ấp ủ.

Sinh mệnh nhỏ bé này giờ vẫn còn là dạng phôi thai, trông giống như người ngoài hành tinh trong các tác phẩm điện ảnh.

Cái đầu to bự, đôi mắt cũng to đùng, cộng thêm cơ thể nhỏ xíu, cuộn thành một cục.

Điểm duy nhất khác với phôi thai loài người bình thường chính là trong cái phôi thai nhỏ xíu này ẩn chứa một số kết cấu cơ thể máy móc.

Cọng tóc ngố Sở Các chủ nhẹ nhàng cuốn một cái, hình chiếu cảnh tượng này ra ngoài. "Vậy vấn đề đến rồi, Thư Hàng, đây là con của ai?" Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Thực ra lúc mọi người nhìn thấy kết cấu máy móc trên người phôi thai này thì đã có suy đoán.

Tuy nhiên, vẫn cần xác nhận lại với Tống Thư Hàng một chút. "Giống như các vị tiền bối nghĩ đấy." Tống Thư Hàng bưng chén trà, đáp. "Tống tiền bối, ngài không cần thất vọng.

Thật ra nghĩ kỹ lại thì ngài nên vui vẻ mới đúng." Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử an ủi.

Tống Thư Hàng: "???" "Tống tiền bối ngài nghĩ đi, nếu ngài tấn thăng đến cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, có khả năng sẽ bị vô sinh.

Chương 2633

Mà hiện tại, ngài đã có con của chính mình...

Không cần lo lắng vấn đề vô sinh nữa." Hắc Bì Vũ Nhu Tử an ủi.

Tống Thư Hàng: "!!!" Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Góc độ tư duy của Phượng Tiên Tử Lệ Chi Lục Đậu quả nhiên xảo quyệt biết bao!

Lúc này, Thạch bi đạo hữu lên tiếng kéo đề tài lại: "Ta cảm thấy Bá Tống hào hiện tại cần một phương án giải quyết thai nhi." "Đúng." Tống Thư Hàng kích động nói.

Cọng tóc ngố Sở Các chủ: "Phương án giải quyết?

Hay là sinh ra?" "Vấn đề là tôi không có chức năng đó." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Chém mổ bụng sinh con?" Tống Thư Hàng: "......" "Tóm lại, ngươi cứ dưỡng thai cho tốt trước đã.

Sau đó, ngươi vừa dưỡng thai, chúng ta vừa suy nghĩ phương án giải quyết." Bạch Long tỷ tỷ nói, nể mặt Tô Thị A Thập Lục, cô sẽ suy xét kỹ xem giải quyết vấn đề này thế nào. "Tống tiền bối, ngài có muốn bồi bổ thân thể trước không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi, là phụ nữ có thai thì phương diện dinh dưỡng rất quan trọng đúng không?

Lời của Hắc Bì Vũ Nhu Tử giống như một tín hiệu 'khai tiệc'.

Cô vừa nhắc, Tống Thư Hàng liền cảm giác bụng mình bắt đầu đói cồn cào.

Sau đó, cậu vô thức mở thế giới Hạt nhân của mình ra, thuận tay lấy từ bên trong ra một khối linh thạch Cửu phẩm - chính là di sản của Côn Vương tiền bối.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Bạch Long tỷ tỷ, Cọng tóc ngố Sở Các chủ, Tống Thư Hàng há miệng cắn lên linh thạch Cửu phẩm. "Rắc", một miếng linh thạch bị Tống Thư Hàng cắn nát, nhai nuốt.

Hàm răng luyện được năm xưa khi Tống Thư Hàng ăn 'Tinh Lương Thú', hôm nay rốt cuộc lại lần nữa có đất dụng võ.

Công pháp hỗ trợ 《Kình Thôn Thuật》 đi kèm với 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công - Nghịch Kình Thiên》 theo bản năng thi triển ra, trong nháy mắt đã tiêu hóa linh thạch Cửu phẩm.

Sau khi ăn mấy miếng hết sạch linh thạch, Tống Thư Hàng lại lấy ra một gốc dược liệu 'Tiên Thụ' cấp Cửu phẩm.

Sau khi suy tư một chút, cậu thè lưỡi liếm liếm trước, nếm thử mùi vị.

Sau đó, hài lòng gật gật đầu, cắn một cái.

Khẩu vị của cậu trông có vẻ rất tốt. "Cứ ăn theo tốc độ này, kho báu Côn Vương có thể trụ được đến ngày Thư Hàng kết thúc 'thai kỳ' không?" Bạch Long tỷ tỷ lặng lẽ thảo luận nhỏ với mọi người.

Kho báu Côn Vương không bị 《Khắc Kim Nhất Kích》 tiêu hao...

Nhưng theo tình hình hiện tại phát triển tiếp, toàn bộ kho báu Côn Vương có khi nào sẽ bị Tống Thư Hàng ăn sạch không? ...

Tống Thư Hàng là một người có khả năng chấp nhận rất mạnh.

Kể từ ngày 4 tháng 6 năm ngoái, sau khi thế giới quan xây dựng suốt mười tám năm cuộc đời đột nhiên vỡ nát, cậu đã phá rồi lại lập, dục hỏa trùng sinh!

Cậu hiện tại giống như một tờ giấy trắng, không ngừng tiếp nhận những sự vật thuộc về 'hoàn toàn mới' đối với cậu, hiệu chỉnh lại thế giới quan và giá trị quan nhân sinh.

Tối ngày 2 tháng 1, cậu còn hoảng loạn tột độ về chuyện mình có khả năng mang thai, cảm giác não cũng đang run rẩy.

Nhưng khi mặt trời ngày 3 tháng 1 mọc lên, Tống Thư Hàng đã bình tĩnh chấp nhận sự thật hoang đường này.

Hiện thế, Quan Tinh đài của Bạch Vân thư viện Nho gia.

Tống Thư Hàng với tinh thần và trạng thái đã hoàn toàn khôi phục đang ngồi xếp bằng trên Quan Tinh đài.

Cậu đẩy mặt nạ lên đầu, bình tĩnh thưởng thức cảnh mặt trời mọc.

Ngược lại, ở phía sau cậu, một đám tiền bối đại lão, tiên tử đều đang rất lo lắng nhìn cậu.

Vũ Nhu Tử bản thể nói nhỏ: "Trạng thái Tống tiền bối thật sự không có vấn đề gì chứ?

Muội nghe nói có một số người sau khi gặp phải sự kiện cực đoan thì có thể sẽ trở nên trầm mặc ít nói.

Cho nên nói, Tống tiền bối càng trầm mặc thì càng có thể đang ở bên bờ vực sụp đổ, vô cùng nguy hiểm!" Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, Thông Nương đều đã trụ được qua《Bá Diệt Giảng Pháp》.

Đối với người tu luyện chư thiên vạn giới mà nói thì 'Thời gian Bá Diệt tử vong' đáng sợ vô cùng, nhưng đối với Vũ Nhu Tử lại gần như không có phản ứng xấu gì.

Những cái chết lặp đi lặp lại trong 'Thời gian Bá Diệt' đối với cô chỉ là chuyện cực kỳ vui vẻ, chỉ vậy mà thôi.

Tô Thị A Thập Lục cũng thuận lợi vượt qua《Bá Diệt Giảng

Pháp》, độ khó thí luyện cô trải qua trong âm thầm không yếu hơn 'Thời gian Bá Diệt'.

Chỉ cần điều chỉnh lại đàng hoàng, cộng thêm sự hỗ trợ của 'Hoạt tuyền', cô rất nhanh đã vượt qua dư âm bài giảng của Tống Thư Hàng.

Trong nhóm Cửu Châu Số 1, ngoại trừ Hoàng Sơn ma ma ra, chắc chỉ còn lại Bắc Hà tiền bối là còn tính là người bình thường.

Cuối cùng là Thông Nương, thì đã có kinh nghiệm một lần rồi.

Nhất hồi sinh, nhị hồi thục.

Sau khi xem giảng pháp xong, ngủ một giấc dậy, cô nàng lại lần nữa nhảy nhót tưng bừng, trạng thái năng động không chịu được.

Sau khi từ thế giới Hạt nhân đi ra, họ liền biết được tin Tống Thư Hàng 'mang thai'.

Lúc ấy, phản ứng của mỗi người đều không giống nhau.

Thông Nương nghe được tin này thì đầu tiên là khiếp sợ, tiếp đó trong lòng hiện lên cả một bộ lý luận 《Nhân Quả Báo Ứng Tuần Hoàn》.

Nhưng cuối cùng, cô nàng đột nhiên lại rơi vào nỗi sợ hãi không hiểu thấu...

Cũng không biết cô nàng não bổ ra kịch bản gì?

Vũ Nhu Tử đầu tiên là kinh ngạc, sau đó bắt đầu tiến vào giai đoạn tò mò - cô đang tò mò Tống tiền bối mang thai kiểu gì?

Nguyên lý là gì?

Mang thai bé trai hay bé gái?

Có thể sinh ra không?

Không thể sinh ra thì phải làm sao?

Cô giống như một đứa bé hiếu kỳ, trong lòng có mười vạn câu hỏi vì sao muốn hỏi.

Cuối cùng, sau khi cơn tò mò mãnh liệt qua đi, cô mới bắt đầu hơi lo lắng cho trạng thái của 'bố bầu' Tống tiền bối.

Còn về Tô Thị A Thập Lục...

Đến giờ cô vẫn chưa hoàn hồn lại từ cái tin tức chấn động này.

Móng vuốt nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ liên tục quơ quơ trước mắt cô, A Thập Lục cũng không có nửa điểm phản ứng. [Thời gian đứng máy này còn dài hơn cả lúc Thư Hàng sử dụng 《Nhân Quả Đao》 nữa.] Trong lòng Bạch Long tỷ tỷ thầm than - khả năng chấp nhận sự vật mới của A Thập Lục kém hơn cô dự đoán. "Yên tâm đi, Vũ Nhu Tử, anh rất ổn." Tống Thư Hàng quay đầu lại, mỉm cười nhẹ với Vũ Nhu Tử, an ủi.

Vũ Nhu Tử gật đầu với Tống Thư Hàng.

Chờ Tống Thư Hàng quay người đi tiếp tục ngắm mặt trời mọc, Vũ Nhu Tử lại nói nhỏ: "Các vị tiền bối, mọi người cảm thấy nụ cười vừa rồi của Tống tiền bối có phải xuất phát từ nội tâm không?" Bạch Long tỷ tỷ nói: "Nhìn từ mặt ngoài thì nụ cười này có thể cho tám điểm." "Mọi người không cần quá lo lắng.

Các ngươi xem, Bá Tống hào hiện tại đang ăn uống quá độ, cậu ấy đang mượn việc 'ăn' để làm dịu cảm xúc.

Chỉ cần ăn no nê rồi, có lẽ cậu ấy sẽ có thể khôi phục lại." Thạch bi đạo hữu bình tĩnh phân tích: "Cho nên, chúng ta chi bằng ngẫm lại xem xử lý đứa bé trong cơ thể Bá Tống hào thế nào?" Gần đây Thạch bi đạo hữu luôn đảm nhiệm công việc phân tích bình tĩnh, đồng thời sẽ kéo những đề tài bị lệch về lại chủ đề chính đúng lúc. "Đứa bé..." Phía sau, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên lẩm bẩm.

Bạch Long tỷ tỷ nghe vậy cười nói: "Thập Lục, rốt cuộc em cũng khởi động lại xong rồi hả?" Nhưng khi cô quay đầu nhìn lại thì lại phát hiện Tô Thị A Thập Lục vẫn ở trạng thái đứng máy - là do vừa rồi Thạch bi đạo hữu nhắc tới "đứa bé" nên kích thích đến cô. "Con bé này hết thuốc chữa rồi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Bạch Long tỷ tỷ: "......" "Nói đến phương án xử lý thì thật ra tối qua ta đã nghĩ tới một phương án khả thi." Cọng tóc ngố Sở Các chủ lên tiếng, lúc này cô tạm thời dời sang đỉnh đầu Vũ Nhu Tử để tiện đứng cùng một chiến tuyến thảo luận sự tình với mọi người.

Quy tiền bối tò mò hỏi: "Phương án gì?" "Thật ra vấn đề của Thư Hàng vốn dĩ rất dễ giải quyết.

Nghĩ kỹ lại xem, Thư Hàng 'mang thai' lại không phải mang thai thật, cái phôi thai kia chỉ tồn tại trong 'Lò phản ứng hạt nhân' của cậu ta.

Cho nên... chỉ cần lấy tạm cái lò phản ứng hạt nhân ra không phải là được rồi sao?" Sở ngốc mao phân tích.

Vũ Nhu Tử lắc lắc cái đầu, cô phát hiện lúc Cọng tóc ngố Sở Các chủ nói chuyện trên đầu mình có cảm giác vô cùng quái dị.

Bạch Long tỷ tỷ đặt câu hỏi: "Lấy ra rồi thì sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử đồng thời hỏi: "Lấy ra kiểu gì?" "Quá trình lấy ra, @#%× tiên tử chắc là làm được nhỉ?" Sở ngốc mao nói với Công đức xà mỹ nhân.

Công đức xà mỹ nhân đan mười ngón tay vào nhau, chống xuống cằm, nhẹ nhàng gật đầu - cô là công đức chi quang của Tống Thư Hàng cụ hiện hóa, là tồn tại nhất thể với Tống Thư Hàng.

Cô có thể trực tiếp tiến vào trong đan điền Tống Thư Hàng, lấy 'Lò phản ứng hạt nhân' ra.

Có điều, việc này phải được chính Tống Thư Hàng đồng ý mới được. "Còn về sau khi lấy ra... có lẽ có thể thử mang thai hộ?" Sở ngốc mao lại bổ sung.

Cái phôi thai trong lò phản ứng hạt nhân kia đã là một sinh mệnh mới.

Nó cần từng bước trưởng thành, cần một cơ thể mẹ để cung cấp dinh dưỡng cho nó.

Quy tiền bối lên tiếng: "Ai làm?" Hiện trường lập tức rơi vào trầm mặc. "Lúc này, chúng ta cần dùng phương pháp loại trừ." Bạch Long tỷ tỷ cười bình tĩnh nói: "Đầu tiên loại trừ ta, @#%× tiên tử và Tạo Hóa tiên tử.

Chúng ta đều là 'trạng thái công đức', không có thực thể, việc này loại trừ chúng ta trước." Thạch bi đạo hữu: "Bạch Long đạo hữu nói có lý." "Cho nên, ta cảm thấy Ngốc Mao tiên tử ngươi rất thích hợp." Bạch Long tỷ tỷ lại đề nghị: "Loại chuyện này cũng không thể giao cho tiểu bối xử lý.

Chúng ta thân là tiền bối, lúc này nên phải đứng ra!" "Rất tiếc, Vi Cân tiên tử (Khăn quàng cổ).

Ta hiện tại còn chưa mọc đến vị trí eo, không có chức năng này." Cọng tóc ngố Sở Các chủ bình tĩnh nói. "Các vị tiền bối, chi bằng để muội thử xem?" Lúc này, Vũ Nhu Tử bản thể đột nhiên giơ tay nói: "Cảm giác có vẻ rất vui, muội..." Cô còn chưa nói hết lời, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đã nhào tới, dùng sức bịt miệng cô lại: "Bản thể, chuyện này thật sự không được." A cha sẽ giết người đó!

Chuyện này, sợi dây thần kinh yếu ớt kia của A cha tuyệt đối không chịu đựng nổi đâu...

Hắc Bì Vũ Nhu Tử bịt miệng bản thể, nỗ lực khuyên can.

Vũ Nhu Tử bản thể ngẫm nghĩ một lát, như có điều suy tư gật gật đầu.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, buông bàn tay đang bịt miệng bản thể ra.

Chương 2634

"Vậy thì, để a cha mang thai hộ đi." Sau đó, Vũ Nhu Tử bản thể đề nghị.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "!!!" Chuyện gì thế hả bản thể?

Mạch não của cô bị làm sao vậy?

Tại sao lại nghĩ ra cái kiến nghị hố cha thế này!

Phía trước, Tống Thư Hàng đang giả vờ ngửa đầu ngắm mặt trời mọc mà tim gan cũng run lên một cái - Vũ Nhu Tử, đây là kiến nghị ma quỷ gì vậy!

Đoạn đối thoại này tuyệt đối không thể truyền vào tai Linh Vũ Điệp tiền bối, nếu không trên thế giới này lại có thêm một vong hồn vô tội họ Tống. "Cho nên, quả nhiên...

Linh Vũ Điệp tiền bối là tiên tử đúng không!" Lúc này, Thông Nương đột nhiên lên tiếng.

Nếu không thì Vũ Nhu Tử làm sao lại đưa ra cái kiến nghị hố cha như vậy?

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "???" Tống Thư Hàng: "???" Thông Nương vẫn giữ nguyên dạng cọng hành, ngồi trên đùi Tạo Hóa tiên tử, đung đưa bàn chân nhỏ nói: "Ta nhớ có lần chém gió trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1', thấy Tam Lãng tiền bối từng nhắc tới một chuyện.

Nghe nói: Trên đảo Linh Vũ Điệp từng có một lời đồn...

Trong truyền thuyết, Linh Vũ Điệp tiền bối thực ra là một vị tiên tử!

Hơn nữa chuyện này là có căn cứ, mọi người nghĩ kỹ lại thì có thể tìm ra rất nhiều manh mối." Quy tiền bối nổi lên lòng bát quái, hỏi: "Ví dụ như?" "Ví dụ như đạo hiệu của Linh Vũ Điệp tiền bối, có phải rất nữ tính không?

Còn có Linh Vũ Điệp tiền bối đôi khi phát tỳ khí, sẽ giống như người phụ nữ nhỏ nhen 'so đo từng tí' với người khác!

Hơn nữa nghe nói, Linh Vũ Điệp tiền bối chưa bao giờ đưa 'vợ' về đảo Linh Vũ Điệp, lúc nào cũng là rời khỏi đảo Linh Vũ Điệp đi hẹn hò du lịch với vợ.

Thậm chí ngay cả sau khi Vũ Nhu Tử sinh ra, cũng là Linh Vũ Điệp tiền bối một mình mang về đảo Linh Vũ Điệp." Thông Nương giơ năm ngón tay lên, đếm từng cái một: "Cho nên, nếu Linh Vũ Điệp tiền bối thật sự là nữ, vậy thì tất cả đều có thể giải thích được rồi!" Hắc Bì Vũ Nhu Tử trợn mắt há hốc mồm.

Tống Thư Hàng đang giả vờ ngắm mặt trời mọc đột nhiên cảm thấy ánh ban mai hơi chói mắt, suýt chút nữa làm mù mắt chó của cậu.

Vũ Nhu Tử bản thể chớp chớp mắt, cô cảm thấy mình cũng sắp bị Thông Nương thuyết phục rồi!

Nếu không phải do thể chất cô đặc thù, ở trong bụng mẹ một khoảng thời gian rất dài, đồng thời từng cảm ứng được thế giới bên ngoài thông qua pháp thuật của a cha thì cô thực sự đã tin rồi! "Tin tức là do Tam Lãng tiền bối truyền ra?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngơ ngác nói: "Tam Lãng tiền bối tại sao lại hiểu rõ đảo Linh Vũ Điệp như vậy?" Vũ Nhu Tử bản thể sờ cằm nói: "Trên đảo Linh Vũ Điệp, người biết nhiều chuyện như vậy chắc chỉ có Kiếm Nhất sư huynh...

Có điều Kiếm Nhất sư huynh lười như vậy, chắc chắn sẽ không tán gẫu nhiều chuyện thế này với Tam Lãng tiền bối." Dù sao Lưu Kiếm Nhất sư huynh thở nhiều một hơi cũng cảm giác sẽ chết.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử bình tĩnh suy tư rồi nói: "Chờ quay về, ta sẽ hỏi a cha." Phía trước, Tống Thư Hàng đang nhìn chằm chằm ánh ban mai không khỏi chảy xuống một hàng nước mắt bi thương cho Lưu Kiếm Nhất sư huynh và Tam Lãng tiền bối - ánh mặt trời quá chói chang, nước mắt cứ không tự chủ được mà chảy ra.

Có điều... cái tin tức "Linh Vũ Điệp tiền bối có thể là tiên tử" lại khắc sâu vào trong đầu cậu.

Tuy cảm thấy khả năng này không lớn, nhưng vì rất thú vị nên đại não theo bản năng ghi nhớ thông tin này. ... "Đừng lệch đề tài nữa, cho dù Linh Vũ Điệp đạo hữu thật sự là tiên tử thì ngài ấy cũng không thích hợp trở thành cơ thể mẹ.

Chúng ta tiếp tục bàn bạc đi." Lúc này, Thạch bi đạo hữu lần nữa ra tay cứu vãn tình thế, kéo đề tài trở lại.

Lúc này, Tống Thư Hàng kéo mặt nạ xuống, xoay người nghiêm túc nói: "Các tiền bối, thật sự không cần lo lắng cho tôi.

Khu khu chỉ là chuyện mang thai, sáng hôm nay sau khi ngủ dậy tôi đã chấp nhận rồi.

Tâm lý của tôi không có vấn đề, tâm thái cũng không nát, đầu óc cũng rất lý trí.

Trên con đường tu hành, chỗ nào cũng tràn ngập thí luyện.

Chỉ cần coi đây là một vòng thí luyện thì không có gì to tát cả." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hơi khựng lại, nói: "Thư Hàng ngươi bình tĩnh lý trí như vậy, ta ngược lại thực sự hơi lo lắng đấy." "Tóm lại, các tiền bối không cần rối rắm vấn đề này nữa.

Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, chuyện này rồi sẽ có cách giải quyết.

Nếu thật sự không được thì chúng ta có thể liên hệ tiền bối 'Cái Gì

Cũng Có Thể Bán'.

Chỉ cần có đủ linh thạch, 'Đại lão Cái Gì Cũng Có Thể Bán' cái gì cũng bán được." Tống Thư Hàng bổ sung, chỉ cần có linh thạch, tiền bối 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' gần như là vạn năng.

Tống Thư Hàng vừa dứt lời.

Trong đầu các đại lão phụ kiện, tiên tử tiền bối ở phía sau lập tức hiện lên một hình ảnh sống động.

Trong một buổi sáng sớm đẹp trời, trong đình nghỉ mát dây leo xanh dài dằng dặc, 'Đại lão Cái Gì Cũng Có Thể Bán' khoác tấm chăn mỏng, nhẹ nhàng vuốt ve phần bụng tròn vo của mình, lộ ra nụ cười tràn ngập tình mẫu tử.

Khả năng hình ảnh này xuất hiện là rất lớn!

Chính như Tống Thư Hàng nói, chỉ cần có đủ linh thạch, tiền bối 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' cái gì cũng sẽ bán.

Nếu ông ấy không chịu bán, nhất định là linh thạch ngươi đưa còn chưa đủ!

Tuy trong lòng mọi người đều biết ý trong lời nói của Tống Thư Hàng không phải hiểu theo kiểu này.

Thư Hàng muốn biểu đạt hẳn là chỗ 'Đại lão Cái Gì Cũng Có Thể Bán' chắc sẽ có bảo vật giải quyết được vấn đề.

Nhưng mà, hình ảnh hiện lên trong não này là tự động não bổ, căn bản không chịu sự khống chế.

Cuối cùng Bạch Long tỷ tỷ ho nhẹ một tiếng, tổng kết: "Phương án của Thư Hàng khả thi.

Nếu trong thời gian ngắn chúng ta không có phương án giải quyết nào thích hợp hơn thì đi liên hệ đạo hữu 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán'...

Nhân lúc trong tay Thư Hàng còn có một đợt linh thạch." "Đúng, nhân lúc còn có linh thạch." Tống Thư Hàng đứng lên, cảm thán: "Thật là một buổi mặt trời mọc tuyệt đẹp." Tranh thủ lúc linh thạch trong tay cậu chưa bị khắc đi mất, cậu có rất nhiều việc tiêu tiền cần phải xử lý một chút - tu sửa 'Thánh địa Âm Ảnh', trả nợ, liên hệ đại lão 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' mua bảo vật.

Tiếp theo, tạm biệt nhóm Hằng Hỏa tiền bối trước đã.

Đã đến lúc rời khỏi nơi khiến cậu hoảng hốt là Nho gia này rồi - tiếp tục ở lại Nho gia, trời mới biết còn có thể xảy ra chuyện gì nữa?

Cậu và Nho gia đúng là có duyên không phận. "Tống tiền bối, rời Nho gia xong chúng ta đi đâu?" Vũ Nhu Tử hỏi. "Anh phải về nhà một chuyến trước.

Hiện nay Thiên Đạo sụp đổ, thế giới biến hóa, Hiện thế cũng xảy ra thay đổi rất lớn.

Anh định đi sắp xếp cho người nhà một chút, giải quyết nỗi lo về sau.

Hơn nữa... cũng đã đến lúc thẳng thắn với họ rồi." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Người nhà của cậu có đệ tử Nho gia âm thầm bảo vệ, phương diện an toàn không thành vấn đề.

Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, Sao Hỏa, Mặt Trăng, thế giới đáy biển lần lượt xảy ra thay đổi cực lớn.

Lục địa Trái Đất chắc chắn cũng xảy ra dị biến tương tự.

Hiện tại, chính là cơ hội tốt nhất để nhân cơ hội miêu tả 'thế giới tu sĩ' với người nhà.

Lúc này giải thích thì cũng đỡ tốn sức nhất.

Dù sao thế giới đều biến thành dạng này, còn có gì không thể tin tưởng!

Đến lúc đó, cậu có thể đón người nhà vào 'thế giới Hạt nhân'...

Không đúng, tốt nhất là xin Hằng Hỏa tiền bối một ân tình, sắp xếp người nhà đến thế giới Kim Liên an toàn hơn.

Thế giới Hạt nhân tuy an toàn, nhưng tình cảnh hiện tại của chủ nhân nó là cậu đây không đáng tin cậy lắm.

Cho nên, vẫn là thế giới Kim Liên thỏa đáng hơn.

Chờ sắp xếp xong cho người nhà, trước khi tân Thiên Đạo xuất hiện, cậu liền có thể không cố kỵ gì mà đi bước ra con đường của chính mình.

Như thế, trong thời đại Thiên Đạo sụp đổ này mới không uổng công sống một đời!

Vũ Nhu Tử nghĩ nghĩ, nói: "Vậy muội đi cùng Tống tiền bối, về thành phố Văn Châu trước.

Sau đó xem sắp xếp thời gian...

Nếu thời gian còn dư dả, muội chơi thêm hai ngày rồi về đảo Linh Vũ Điệp." Cô và Thiên Đế có ước hẹn, phải về nhà kịp thời. "Được, vậy đi cùng một đường." Tống Thư Hàng đứng dậy, nói khẽ với Tô Thị A Thập Lục: "Đi thôi, Thập Lục." Bạch Long tỷ tỷ vẫy vẫy móng vuốt nhỏ, thay Tô Thị A Thập Lục trả lời: "Vẫn còn đang đứng máy đây này." "Em tỉnh táo rồi." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Vào thời điểm quan trọng, rốt cuộc cô cũng khởi động lại thành công, kịp thời đáp lại. "Đứa bé..." Tô Thị A Thập Lục ngửa mặt nhìn Tống Thư Hàng. "Không cần lo lắng, chuyện này anh đã chấp nhận rồi." Tống Thư Hàng cười an ủi: "Khả năng xấu nhất cũng chỉ là chính anh sinh nó ra mà thôi, không có gì to tát.

Hiện tại năng lực chấp nhận sự vật mới mẻ của anh đặc biệt mạnh, yên tâm đi." Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng gật đầu, cũng không biết lúc này trong lòng cô đang nghĩ gì. [Trạng thái Thư Hàng quả nhiên không ổn...

Sau khi tự mình thản nhiên chấp nhận sự thật hoang đường 'mang thai' này, cậu ta liền theo bản năng cho rằng người khác cũng có thể thản nhiên chấp nhận loại chuyện này giống mình.

Tuy tâm thái của cậu ta không nát, nhưng luôn cảm thấy chỗ nào đó không đúng lắm.] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm truyền âm theo nhóm ở phía sau.

Cọng tóc ngố Sở Các chủ truyền âm nói: [Ta hơi mong chờ xem sau khi cậu ta về nhà, liệu có thản nhiên miêu tả cái ngạc nhiên vui mừng 'mang thai' này với người thân không?] Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy tư một chút nói: [Chắc là không thể nào đâu, Tống tiền bối cũng đâu phải mất trí.] Đang nói chuyện, phía trước Tống Thư Hàng kêu lên: "Mọi người vào vị trí, đi thôi!" Cậu đưa tay tế ra 'Phi thoi Xuyên Thủng Chư Thiên Vạn Giới' mà Bạch tiền bối Two giao cho cậu, đây là cái hồi trước Bạch tiền bối bảo Thương Thử Hào giao cho cậu dùng để chạy trốn, vẫn chưa trả lại cho Bạch tiền bối Two.

Lần này vừa khéo dùng nó về nhà, bao ngầu! ********** 8 giờ 03 phút sáng.

Tống Thư Hàng sau khi cáo biệt Hằng Hỏa tiền bối và bốn vị Kiếp Tiên Nho gia, dưới sự thịnh tình không thể chối từ của Hằng Hỏa tiền bối, đã mang theo một rương đặc sản Nho gia - linh thạch trong suốt sáng long lanh, trở về thành phố Văn Châu.

Thực ra linh thạch không phải là đặc sản Nho gia chân chính, nhưng trên dưới Nho gia đều biết Tống Thư Hàng thiếu tiền.

Cho nên, tất cả đặc sản đều quy đổi thành linh thạch giao cho Bá

Tống.

Tống Thư Hàng cảm động đến rơi nước mắt.

Trước khi rời khỏi Nho gia, Tống Thư Hàng còn xin Hằng Hỏa tiền bối một đợt 'Quyền cư trú tại thế giới Kim Liên Nho gia', chuẩn bị dùng để an trí người nhà của mình.

Hằng Hỏa tiền bối gật đầu làm chủ, đồng ý lời thỉnh cầu của Tống Thư Hàng - trong tình huống trên dưới Nho gia đều cho rằng Tống Thư Hàng là 'Thánh nhân chuyển thế', toàn thể Nho gia đều hận không thể để Tống Thư Hàng dọn cả nhà đến thế giới Kim Liên, ở luôn trong thế giới Kim Liên đừng ra ngoài nữa.

Tống Thư Hàng xin quyền cư trú tại thế giới Kim Liên cho người nhà, vừa đúng ý toàn thể thành viên Nho gia.

Nho gia lúc này hận không thể phái người đến, trực tiếp di dời người nhà Tống Thư Hàng cùng với cả căn nhà vào thế giới Kim Liên.

Tống Thư Hàng tốn rất nhiều nước bọt mới khéo léo từ chối sự giúp đỡ nhiệt tình của Nho gia. ...

Chương 2635

8 giờ 10 phút sáng.

Trời xanh, mây trắng.

Phía trên biển mây, Phi thoi Xuyên Thủng Chư Thiên Vạn Giới hóa thành một đạo ánh sáng, chợt lóe qua trên tầng mây, cắt tầng mây dày thành hai nửa.

Trong thuyền tiên truyền ra tiếng cười vui vẻ của Vũ Nhu Tử...

Vị tài xế mới trẻ tuổi này đang điều khiển 'Tiên thoi tốc độ nhanh nhất chư thiên vạn giới' chạy hết tốc lực. "Tống tiền bối, chiếc tiên thoi này lợi hại quá!" Vũ Nhu Tử hoan hô.

Chỉ có tự mình điều khiển chiếc tiên thoi này mới có thể cảm nhận được vẻ đẹp cực độ của nó.

Sau khi điều khiển một lần, cho dù là tiên tử hay đạo trưởng hay đại sư đều sẽ yêu thích loại khoái lạc cực tốc này. "Dù sao thì đây cũng là tốc độ số một vật lý của chư thiên vạn giới." Tống Thư Hàng hai chân đứng trung bình tấn, đứng sững như đóng cọc trong khoang thuyền tiên thoi.

Tuy trong tiên thoi còn có chỗ ngồi, nhưng Tống Thư Hàng căn bản không dám ngồi xuống...

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nắm chặt tay vịn, khuôn mặt nhỏ nhắn đen thui cũng trở nên trắng bệch, trong miệng cô đang nỗ lực khuyên Vũ Nhu Tử: "Bản thể, chậm một chút.

Thà chờ một phút, không giành một giây.

Đường đi ngàn vạn lối, an toàn là hàng đầu.

Lái xe không quy phạm, người thân hai hàng lệ." Lời của Hắc Bì Vũ Nhu Tử đã nói lên tiếng lòng của Tống Thư Hàng. "Ừm, vậy chúng ta giảm tốc độ!" Phía trước, Vũ Nhu Tử lại trả lời một cách thấu tình đạt lý.

Tống Thư Hàng cũng hơi kinh ngạc nhìn về phía Vũ Nhu Tử. "Tuy còn muốn tiếp tục chơi thêm một lát, nhưng nếu nhanh nữa thì muội sợ sẽ không khống chế được." Vũ Nhu Tử tiếc nuối nói: "Cảnh giới của muội còn thấp quá, năng lực phản ứng không đủ.

Tống tiền bối, lần sau có cơ hội thăng cấp nhanh, ngài nhớ dẫn muội theo với." "Đừng hồ nháo, cảnh giới thăng cấp há phải chuyện đùa." Cọng tóc ngố Sở Các chủ trên đầu Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng vỗ đầu cô: "Đừng học Tống Thư Hàng, cậu ta đến giờ ngay cả cái Ngũ Lôi Oanh Đỉnh cũng chưa học trọn vẹn.

Hơn nữa, cái giá phương pháp thăng cấp của cậu ta quá lớn." Trong chư thiên vạn giới, lại có mấy người có thể giống như Tống Thư Hàng, dựa vào từng lần từng lần tử vong để trùng kích cảnh giới?

Tống Thư Hàng: "......" ****** Dưới tốc độ cực nhanh của 'Phi thoi Xuyên Thủng Chư Thiên Vạn Giới', chẳng mấy chốc, Tống Thư Hàng đã nhìn thấy quê hương quen thuộc.

Vũ Nhu Tử đã bắt đầu từ từ giảm tốc độ phi thoi, tiến vào khâu dừng xe.

Tô Thị A Thập Lục ghé vào vị trí cửa sổ tiên thoi, nhìn xuống phía dưới.

Bên dưới, thành phố Văn Châu nhìn tổng thể cũng không có biến hóa gì.

Tống Thư Hàng ghé vào sau lưng Tô Thị A Thập Lục, cũng nhìn xuống phía dưới. "Nhìn từ mặt ngoài, diện tích thành phố Văn Châu cũng không mở rộng." Tống Thư Hàng nói khẽ, cậu còn nhớ dị biến trên Sao Hỏa là biến hóa theo nguyên lý không gian bên trong sinh ra 'Pháp khí Càn Khôn', diện tích mở rộng gấp mười lần.

Loại biến hóa này xuất hiện trên Sao Hỏa thì không thành vấn đề.

Nhưng nếu xuất hiện ở Trái Đất sẽ tạo thành phiền toái rất lớn...

Nếu không gian bên trong Trái Đất cũng mở rộng giống như 'Không gian pháp khí Càn Khôn', diện tích bạo tăng sẽ dẫn đến giao thông đường bộ, các loại đường dây, đường ống khí đốt điện nước toàn bộ sụp đổ.

Không có điện nước, nhân loại hiện đại sẽ sụp đổ mất.

Bạch Long tỷ tỷ nói: "Phương diện linh khí thay đổi rất lớn, linh khí nồng đậm tràn ngập các ngóc ngách.

Cho dù là ở trung tâm đô thị náo nhiệt, trình độ linh khí nồng đậm cũng có thể so với nơi đóng quân của tiểu môn phái trước kia." Cọng tóc ngố Sở Các chủ nói: "Phương diện không gian có chấn động, tại trung tâm đô thị e rằng xuất hiện rất nhiều khe nứt không gian nhỏ bé.

Lượng lớn linh khí chính là từ trong những khe nứt không gian này phun trào ra.

Những khe nứt không gian này xuất hiện ngẫu nhiên ở các nơi trong đô thị...

Người bình thường không cách nào tiếp xúc được với chúng.

Nhưng nếu một số nhân loại có thể chất đặc thù tiếp xúc với những khe nứt không gian này thì rất có khả năng bị cuốn vào." "Tống tiền bối, muội bắt đầu hạ cánh đây." Vũ Nhu Tử nói.

Cô đã nhìn thấy nhà cũ của Tống Thư Hàng ở đường Bạch Kình.

"Được!

Cẩn thận chút, lúc hạ xuống giữa không trung, chúng ta ra khỏi tiên thoi, sau đó lặng lẽ xuống." Tống Thư Hàng đáp.

Khi tiên thoi hạ xuống, Tống Thư Hàng phát hiện trên đường phố của cả thành phố vắng vẻ ít người.

Người của các nhà đều đóng cửa không ra. "Có hơi thở tà vọng." Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, tà vọng xuất hiện tứ tung.

Hiện nay linh khí trong thiên địa trở nên nồng đậm, tà vọng nếu không có người ngăn cản thì cũng sẽ vì nguyên nhân linh khí mà trở nên lớn mạnh.

Tống Thư Hàng dùng thần thức quét sơ qua phía dưới một cái, gật đầu nói: "Đúng là trong thành phố có không ít tà vọng đang ẩn nấp khắp nơi trong bóng tối...

Thật là, 2012 đều đã qua nhiều năm như vậy, hiện tại cũng đã năm 2020 rồi mà còn muốn chơi tận thế à." "Tống tiền bối, hay là chúng ta xuống xử lý tà vọng đi?" Vũ Nhu Tử mong đợi nói.

Cô chỉ tìm hiểu qua kiến thức liên quan đến tà vọng trên lý thuyết, hiện tại, đông đảo tà vọng bằng xương bằng thịt trong thành phố bên dưới, cô vẫn là lần đầu tiên tiếp xúc nên vô cùng hứng thú.

Tất cả những thứ mới mẻ, lạ lẫm, thú vị, cô đều nguyện ý đi tiếp xúc và tìm hiểu.

Lòng hiếu kỳ chính là một trong những động lực ban đầu để nhân loại tiến lên phía trước. "Không vội, chúng ta hẳn sẽ ở lại thành phố Văn Châu vài ngày...

Đến lúc đó, anh dẫn mấy đứa đi cày tà vọng.

Vừa khéo làm phong phú thêm nội dung hoạt động thường ngày tiếp theo của chúng ta." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Những kiến thức về tà vọng và phương pháp xử lý trong đầu cậu vừa khéo có thể có đất dụng võ, đây là cơ hội ngàn năm có một để cậu làm 'đại tiền bối' một lần!

Ngoài ra, cậu luôn cảm thấy thứ như 'tà vọng' và tâm ma có điểm giống nhau, nghiên cứu kỹ một chút nói không chừng có thể làm theo thủ pháp chế biến 《Tâm Ma Kiếp Set》, mày mò ra một bộ phương pháp chế tác 《Đại Tiệc Tà Vọng》?

Như vậy cũng có thể tăng thêm năng lực trả nợ của bản thân.

Vũ Nhu Tử gật đầu nói: "Vâng, vậy nghe theo Tống tiền bối." Quả nhiên, đi theo Tống tiền bối là lựa chọn chính xác.

Nếu có đủ loại tà vọng khác nhau để cày, mấy ngày tiếp theo ở thành phố Văn Châu chắc chắn sẽ không buồn chán. "Đến nơi rồi, tiếp theo chúng ta xuống kiểu gì?" Thông Nương cũng nhìn thấy vị trí nhà cũ của Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi. "Đương nhiên là trực tiếp xuống rồi." Vũ Nhu Tử ấn nhẹ lên 'Tiên thoi xuyên thủng chư thiên vạn giới', tiên thoi vững vàng lơ lửng trong hư không.

Sau đó, cửa khoang tiên thoi mở ra.

Vũ Nhu Tử rời khỏi đài điều khiển, nắm lấy bàn tay nhỏ của tâm ma nhà mình, nói với Tống Thư Hàng: "Tống tiền bối, hai bọn muội xuống trước đây." Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "???" Còn chưa đợi Hắc Bì Vũ Nhu Tử phản ứng lại, Vũ Nhu Tử đã nắm tay cô, sải đôi chân dài, từ cửa khoang tiên thoi nhảy vọt ra ngoài. "Đợi, đợi một chút...

Ta còn chưa chuẩn bị xong." Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẩn trương nói, cô khác với bản thể, hiện tại cô đang ăn mặc kiểu váy thục nữ. "Đừng sợ, có muội ở đây này." Tay phải Vũ Nhu Tử nắm chặt lấy tay trái của tâm ma nhà mình, hai vị Vũ Nhu Tử mười ngón tay đan vào nhau, một trắng một đen đồng thời nhảy xuống từ trên cao.

Mái tóc dài đen nhánh tung bay trong gió, tiếng cười vui vẻ của Vũ Nhu Tử rơi xuống.

Một lát sau, lại có một đàn bướm rực rỡ huyễn hóa ra từ bên cạnh hai vị Vũ Nhu Tử, nâng hai vị Vũ Nhu Tử, đưa các cô từ từ hạ xuống với tư thế đẹp mắt như vũ tư.

Độn pháp đảo Linh Vũ Điệp, càng xứng đôi với tiên tử xinh đẹp!

Thông Nương hâm mộ nhìn Vũ Nhu Tử: "Khi nào ta mới có thể sở hữu độn pháp xinh đẹp như vậy hả." "Chỉ cần cô tu luyện đàng hoàng, sau khi đến cảnh giới Ngũ phẩm, ta có thể dạy cô 《Thiên Bằng Độn Pháp》." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng búng lên ngọn hành của Thông Nương. "Nhẹ tay chút, đừng có búng bay đầu ta nữa." Thông Nương bất mãn nói: "Gần đây ta cũng tu luyện rất nỗ lực mà, nhưng tốc độ tấn cấp của ta căn bản không sánh bằng các ngươi." "Ừm, là do gần đây ta đôn đốc cô không đủ, ta sẽ kiểm điểm lại." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói - Thông Nương chính là tồn tại sở hữu 'Tư chất Thiên Đạo' đã qua chứng nhận kép của Xích Tiêu Tử tiền bối và Tam Nhãn tiền bối.

Nói cách khác, Thiên Đạo khóa này Thông Nương có thể hết hy vọng, nhưng Thiên Đạo khóa sau Thông Nương chắc chắn là tuyển thủ cạnh tranh mạnh mẽ!

Ngay cả trong tình huống Thiên Đạo có chủ, Thông Nương cũng có khả năng sẽ trở thành tồn tại trấn áp một đời, một cọng hành treo lên đánh chư thiên vạn giới giống như Nho gia Thánh Nhân vậy. "Thân là một cọng hành sở hữu tư chất Thiên Đạo, Thông Nương, sẽ có một ngày, cô sẽ bước lên vương tọa, sẽ trở thành tồn tại treo lên đánh chư thiên vạn giới, thậm chí chứng đạo Bất Hủ.

Cho nên, mục tiêu của cô phải xa hơn một chút." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Thông Nương suy tư một chút rồi nói: "Có thể treo ngươi lên đánh không?" Tống Thư Hàng: "......" Thông Nương không muốn treo ông chủ lên đánh không phải là yêu tinh tốt. "Hãy tin tưởng chính mình, nhân sinh sống là phải có hy vọng, có hy vọng là chuyện tốt." Tống Thư Hàng trịnh trọng nói với Thông Nương.

Sau đó, cậu tóm lấy bàn tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục, thu Công đức xà mỹ nhân và Tạo Hóa tiên tử lại, đeo Xích Tiêu Kiếm và Thạch bi đạo hữu lên, thuận tiện cắm Cọng tóc ngố Sở Các chủ về lại đầu mình.

Cuối cùng...

Nhân lúc Thông Nương còn chưa phản ứng lại, cậu mang theo Tô Thị A Thập Lục nhảy vọt ra khỏi tiên thoi. 《Thiên Bằng Độn Pháp》 thi triển ra, một đôi cánh huyễn quang VIP từ bên người Tống Thư Hàng duỗi ra, đưa cậu và Tô Thị A Thập Lục xoay tròn hạ xuống. "Đợi đã, còn ta, ta phải làm sao!" Tiểu Thông Nương rốt cuộc cũng phản ứng lại.

Tống Thư Hàng tên này quá hẹp hòi rồi, chỉ hỏi một câu có thể treo hắn lên đánh hay không, hắn liền để cô lại một mình trong tiên thoi?

Thông Nương nằm nhoài cửa khoang tiên thoi, hét lớn với Tống Thư Hàng: "Họ Tống đều là đồ đại cặn bã!" Phía dưới, đầu Tống Thư Hàng đột nhiên xoay 180 độ, cười hắc hắc với Thông Nương.

Sự thật chứng minh, nhân loại và cú mèo là khác nhau.

Đầu cú mèo xoay một vòng thì rất moe, đầu người xoay một vòng thì rất kinh dị.

Thông Nương bị hình ảnh này dọa nhảy dựng.

Phía dưới Tống Thư Hàng cười hắc hắc, nhẹ nhàng búng tay một cái. 'Bốp ~' một tiếng, Tiên thoi xuyên thủng chư thiên vạn giới biến mất không thấy đâu, bị Tống Thư Hàng thu lại.

Mất đi điểm đứng là tiên thoi, thân thể Thông Nương liền rơi xuống theo kiểu rơi tự do. "A a a ~ a ~" Thông Nương rải một tràng tiếng thét chói tai trong hư không.

Cảnh giới hiện tại của cô nàng còn chưa tới đẳng cấp 'Ngự kiếm phi hành', không biết bay a.

Ngay lúc cô nàng đang kinh hoảng thất thố, phía trước đầu Tống Thư Hàng đột nhiên thoát ly khỏi thân thể.

Tóc cậu hóa thành 'tay bím tóc', nhẹ nhàng tóm lấy Thông Nương. "Thế nào, kích thích không?" Tống Thư Hàng hỏi. "A a a!" Thông Nương trợn trắng mắt, toàn thân nhũn ra ỉu xìu.

Chương 2636

Một nửa nhỏ là bị rơi tự do dọa, quá nửa là bị cái đầu bay của Tống Thư Hàng hù - gần đây cô nàng xem rất nhiều phim kinh dị, bị dị ứng với mấy hình ảnh kinh dị khủng bố tương tự.

Tống Thư Hàng: "......" Tố chất tâm lý của Thông Nương đôi khi thật sự rất mâu thuẫn, vừa kiên cường đến đáng sợ, có thể trực diện từng lần từng lần trải nghiệm tử vong.

Nhưng Thông Nương ngay cả chết cũng không sợ... lại sợ ma.

Đầu Tống Thư Hàng tóm lấy Thông Nương, quay về cơ thể. [Nhiều phụ kiện quá.] Trong lòng Bạch Long tỷ tỷ thầm than - trong tình huống bình thường, nhiều phụ kiện là chuyện tốt.

Phụ kiện phong phú giúp Tống Thư Hàng bất luận đối mặt với kẻ địch thế nào đều có tư bản đốp chát một trận.

Nhưng phụ kiện quá nhiều, đôi khi cũng rất bất tiện.

Ví dụ như hiện tại, rõ ràng cùng Tô Thị A Thập Lục từ trên trời giáng xuống là chuyện rất lãng mạn, nhưng vì số lượng phụ kiện vây xem quá nhiều, nếu cưỡng ép lãng mạn, tràng diện nháy mắt sẽ biến thành công khai xử hình. "Sắp tiếp đất rồi, Thập Lục." Lúc này, Tống Thư Hàng nói khẽ.

Dứt lời, cậu đột nhiên nhẹ nhàng tung thân thể Tô Thị A Thập Lục lên trên, sau đó dùng lòng bàn tay đỡ lấy lòng bàn chân cô.

Đồng thời dưới chân Tống Thư Hàng có hoa sen đen nổi lên, nâng cậu lại.

Bạch Long tỷ tỷ vẫn là xem thường Tống Thư Hàng rồi - Tống Thư Hàng chính là người đàn ông sáng tạo ra 'Giới Liêu Cửu Thức', cưỡng ép lãng mạn, công khai xử hình loại chuyện này, đối với da mặt cậu mà nói, căn bản không thành vấn đề. ...

Thành phố Văn Châu, đường Bạch Kình, sân sau nhà cũ Tống Thư Hàng.

Mấy vị đệ tử Nho gia âm thầm bảo vệ trong lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn lên.

Sau đó, họ liền nhìn thấy hai vị tiên tử xinh đẹp song sinh một trắng một đen, mười ngón tay đan vào nhau, từ trên trời giáng xuống.

Mà ở phía sau cặp tiên tử song sinh này, Thánh nhân chuyển thế Bá Tống Huyền Thánh chân đạp hoa sen, lòng bàn tay ôn nhu nâng một vị tiên tử nhỏ nhắn tinh xảo, chậm rãi hạ xuống.

Phong cảnh như họa.

Thánh nhân chuyển thế Bá Tống Huyền Thánh!

Đệ tử Nho gia ẩn nấp trong bóng tối kích động nhìn Bá Tống tiền bối như tiên nhân giáng trần, sau đó, họ yên lặng lui khỏi khu vực gần nhà Bá Tống, lui đến chỗ xa hơn, âm thầm bảo vệ nơi này.

Thánh nhân chuyển thế sớm muộn gì cũng phải về Nho gia, cho nên họ cũng không vội vã đi tiếp xúc với Bá Tống tiền bối hiện tại.

Trước khi Bá Tống tiền bối chính thức trở về Nho gia, họ sẽ phụ trách âm thầm bảo vệ tốt 'nhà' của Bá Tống tiền bối ở kiếp này, để ngài ấy không có nỗi lo về sau.

Tống Thư Hàng lúc hạ xuống cũng nhìn thấy đệ tử Nho gia âm thầm bảo vệ gần đó.

Cậu yên lặng ghi nhớ dáng vẻ mấy vị đệ tử Nho gia này trong lòng, chuẩn bị tìm cơ hội cho mấy vị đệ tử Nho gia này chút lợi ích.

Tuy cậu không có linh thạch, nhưng thế giới Hạt nhân của cậu vẫn có một số bảo vật cầm ra được.

Ví dụ như Hoạt tuyền ngâm Trường Sinh Giả...

Không đúng, đưa người ta làm quà thì phải dùng nước suối ở thượng nguồn Hoạt tuyền mới được.

Trừ cái đó ra, còn có một số đặc sản thế giới Hạt nhân, sau khi dùng có thể tăng cường linh lực, thần thức.

Không được nữa thì cậu còn có thể tự tay nấu một bàn 《Thiên Kiếp Thịnh Yến》 chiêu đãi mấy vị đệ tử này.

Tóm lại, không thể để mấy vị đạo hữu Nho gia này chịu thiệt. ...

Hắc Bạch Vũ Nhu Tử hạ xuống trước một bước, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cùng với Thông Nương theo sát phía sau.

Sau khi tiếp đất, Vũ Nhu Tử đưa tay nhẹ nhàng vẽ vào hư không, tay phải kết ấn, giải khai trận pháp ảo thuật bên người.

Tiếp đó cô lại thi triển cái pháp thuật nhỏ, chải vuốt lại tóc của mình và tâm ma Vũ Nhu Tử một lần. "Nồng độ linh khí rất cao, lúc thi pháp tiêu hao giảm đi rất nhiều." Vũ Nhu Tử nói khẽ.

Tống Thư Hàng đánh giá sân sau nhà mình một chút.

Thực vật trong sân vì nguyên nhân linh lực thúc đẩy nên điên cuồng sinh trưởng.

Thậm chí có mấy cây thực vật không theo mùa, lại khai hoa kết quả vào thời gian này.

Trừ cái đó ra, khu vực gần nhà mình ngược lại không chịu ảnh hưởng nào khác - đây hẳn là nguyên nhân do đệ tử Nho gia âm thầm chiếu cố.

Ngoài ra Tống Thư Hàng chú ý tới, trên cột trụ đường phố bên ngoài nhà, ẩn tàng một số 'Ninh Thần Phù' và 'Tĩnh Tâm Phù' sơ giai.

Những phù văn này rải rác khắp các ngóc ngách thành phố, có thể khiến mọi người an tâm ở mức độ lớn nhất, giữ được bình tĩnh.

Cho dù đối mặt với cục diện thiên địa dị biến cũng không đến mức kinh hoảng thất thố.

Xem ra là có tu sĩ ra tay, ổn định cục diện. [Khắp nơi trên thế giới đều có người tu luyện thuộc các hệ thống khác nhau ra tay.

Chắc là đã sớm có sắp xếp.] Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng, cô cũng cảm ứng được thủ đoạn tương tự ở thành phố gần đó. "Như vậy thì tốt quá." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đặt Tô Thị A Thập Lục xuống: "Đi thôi, ba mẹ anh vừa khéo đều đang ở nhà.

Lát nữa cũng đỡ phải chia ra giải thích hai lần!" "Vậy Tống tiền bối, muội về trước đây.

Muội ở đây sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của chú dì." Hắc Bì Vũ Nhu Tử lễ phép nói.

Dù sao cô cũng là tâm ma huyết thống thuần chính, sự tồn tại của cô sẽ ảnh hưởng đến cảm xúc của người xung quanh, phóng đại tình cảm tiêu cực trong nội tâm nhân loại.

Cha mẹ Tống Thư Hàng chỉ là phàm nhân bình thường, chắc chắn không cách nào miễn dịch ảnh hưởng của cô. "Cũng đúng, vậy em vào trong bóng của anh trước đi.

Trên người anh có Công đức xà mỹ nhân bảo vệ, có thể triệt tiêu ảnh hưởng của em đối với người bình thường ở mức độ lớn nhất." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hơi gật đầu, thân hình cô dung nhập vào trong bóng của Tống Thư Hàng, biến mất không thấy đâu. "Đi thôi." Tống Thư Hàng cũng giải khai ảo thuật đơn giản trên người mình và Tô Thị A Thập Lục, móc chìa khóa mở cửa phòng. ...

Lúc này, mẹ Tống và ba Tống đang ân ái dựa vào nhau trên sô pha, xem tin tức trực tiếp trên tivi.

Hai ngày gần đây, khắp nơi trên thế giới đều đang xảy ra đủ loại biến hóa.

Thực vật giống như ăn kích thích tố mà lớn nhanh như thổi, trong không khí dường như có thêm một loại năng lượng không nói nên lời, khiến thể chất của nhân loại và các loại sinh vật được cường hóa rất nhiều.

Thỉnh thoảng lại có một số chuyện lạ, tình huống quỷ dị xảy ra trong thành phố.

Tổng thể mang lại cho người ta một loại cảm giác...

Giống như chìa khóa tiến hóa của nhân loại lại được mở ra, một vòng tiến hóa mới sắp bắt đầu vậy.

Loại cảm giác này xuất hiện mạc danh trong lòng rất nhiều người, xua đi không được.

Trong vòng tiến hóa mới này, không chỉ có nhân loại, các loại sinh vật, thực vật đều nằm trong danh sách tiến hóa!

Nếu không thể nắm bắt cơ hội tiến hóa, tương lai của nhân loại sẽ ra sao, không ai rõ.

Cũng may khu vực An Lạc về tổng thể vẫn giữ được ổn định.

Quốc gia dường như đã sớm có chuẩn bị đối với biến hóa của thế giới, ngay khi các loại biến hóa vừa bắt đầu thì đã ra mặt duy trì trật tự ngay lập tức, đồng thời phong tỏa một số khu vực nguy hiểm.

Lúc này tin tức đang phát sóng là thông tin một số 'khu vực nguy hiểm' bị thanh lọc, nguy hiểm được loại trừ.

Trừ cái đó ra, còn có hàng loạt phương án ứng đối đang được tung ra một cách đâu ra đó.

Tổng thể mang lại cho người ta cảm giác ổn trọng, không hoảng không loạn.

Loại cảm giác trầm ổn không nói nên lời này khiến tâm trạng vốn hoảng loạn ban đầu của mọi người bắt đầu bình tĩnh lại.

Ngoài ra, trên tin tức còn đề cập, gần đây sẽ tổ chức kiểm tra cho các bà mẹ mang thai trong thời gian gần đây, đăng ký thông tin đứa bé mang thai - những đứa trẻ sinh ra trong vòng một năm tới, dự kiến sẽ có chỗ đặc thù.

Lúc này, mẹ Tống lên tiếng hỏi: "Bên Thư Hàng, hôm qua ông gọi điện thoại xác nhận chưa?" Ba Tống gật đầu nói: "Bên nó không có vấn đề, nó và bạn cùng phòng đều rất an toàn, bảo chúng ta không cần lo lắng." Ba Tống vừa dứt lời, cửa phòng khách đã bị đẩy ra.

Sau đó, Tống Thư Hàng cùng hai cô nương xinh đẹp phong cách khác nhau cùng đi vào. "Ba, mẹ, con về rồi." Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ.

Khi nhìn thấy Tống Thư Hàng đột ngột trở về, ba Tống lại ngẩn tò te. "Sao con lại về rồi?" Ba Tống nói: "Tối qua ba gọi điện xác nhận với con rồi mà, không phải con vẫn còn ở trong trường, ở cùng bạn cùng phòng sao?" Sao sáng sớm tinh mơ đã xuất hiện ở nhà rồi? "Á?" Tống Thư Hàng ngẩn người.

Sau đó cậu hiểu ra ngay...

Chắc chắn là Thụ Yêu Khinh Vũ.

Cô ấy vẫn còn đang diễn vai cậu ở trường học?

Rõ ràng hồi trước cậu đã nói với cô ấy là phải kết thúc thân phận học sinh rồi mà. "Ủa?

Là cô nương Vũ Nhu Tử, còn có vị này là?" Mẹ Tống khác với ba Tống, bà nhìn thoáng qua là thấy ngay hai mỹ nhân bên cạnh Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử bà từng gặp rồi, chính là thiếu nữ lần trước gửi chuyển phát nhanh mình tới, đôi chân của cô nương này dài đến mức khiến người ta gặp một lần là khó quên.

Vị thiếu nữ phong cách khác biệt bên phải này, hình như bà cũng có ấn tượng. "Cháu chào dì, cháu chào chú ạ." Vũ Nhu Tử vẫy vẫy tay, lộ ra nụ cười thục nữ tiêu chuẩn đảo Linh Vũ Điệp. "Vũ Nhu Tử ba mẹ đều quen rồi, vị này là Tô Thị A Thập Lục." Tống Thư Hàng nắm tay Tô Thị A Thập Lục, giới thiệu với mẹ Tống. "Cháu chào dì." Tô Thị A Thập Lục cười bẽn lẽn nói: "Cháu chào chú ạ." Tên cô nương này hơi lạ, nhưng tên không quan trọng, lớn lên xinh đẹp là được rồi.

Mẹ Tống nhìn Tống Thư Hàng, lại nhìn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Đột nhiên, mắt bà sáng lên.

Trong khoảnh khắc này, trong đầu mẹ Tống đã não bổ xong một bộ phim truyền hình tình cảm.

Con trai hôm qua còn ở trường, hôm nay lại vội vã dẫn hai cô nương về nhà, chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó!

Chương 2637

Tiếp đó mẹ Tống lại liên tưởng đến việc quan phương đang tổ chức kiểm tra cơ thể cho các 'bà mẹ' mang thai trong thời gian gần đây được nhắc đến trong tin tức lúc nãy, đăng ký đứa bé sinh ra trong một năm tới.

Chẳng lẽ...

Mẹ Tống cảm giác mình đã nhìn thấu chân tướng.

Nhưng mà không biết là thiếu nữ chân dài?

Hay là vị cô nương nhỏ nhắn này?

Mẹ Tống nhiệt tình chiêu đãi Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục ngồi xuống nghỉ ngơi trước.

Sau đó, bà lặng lẽ vẫy tay với Tống Thư Hàng: "Qua đây, Thư Hàng con qua đây." Tống Thư Hàng nghi hoặc đi đến bên cạnh mẹ Tống. "Khai thật đi, có phải dạo này con làm con nhà người ta có bầu rồi không?" Mẹ Tống hạ thấp giọng hỏi.

Tống Thư Hàng không khỏi ngẩn ra. (⊙?⊙) Cái ngẩn người này của cậu đúng kiểu sách giáo khoa của sự chột dạ, dù sao trong bụng cậu vừa mới gây ra một 'mạng người', mà mẹ Tống lại bất ngờ, cực kỳ đột ngột nhắc đến chuyện này.

Thế nên theo phản xạ có điều kiện, Tống Thư Hàng không khỏi ngẩn người trong chốc lát.

Nếu không phải trong lòng cậu rất rõ ràng về sự kỳ quái của chuyện 'mình mang thai', cũng biết rằng trí tưởng tượng của mẹ không thể nào lớn đến mức độ này, thì cậu suýt chút nữa đã tưởng mẹ Tống và cậu có thần giao cách cảm!

“Không có chuyện đó đâu, mẹ nghĩ nhiều rồi.” Tống Thư Hàng hoàn hồn lại, đè thấp giọng nói.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục đều đang ngồi trong phòng khách, họ đều là tu sĩ, thính lực cực kỳ tốt.

Mẹ Tống kéo cậu nói nhỏ, nhưng trong phòng khách Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều nghe rõ mồn một.

Mẹ Tống thở dài một tiếng, dùng ánh mắt phức tạp nhìn con trai mình...

Con mà không gây ra mạng người thì cái mùi chột dạ vừa rồi là sao hả?

Cái sự ngẩn người vừa rồi của Tống Thư Hàng quá rõ ràng, nên dù mẹ Tống không có thuật 'đọc biểu cảm', cũng đoán ra có điều gì đó không đúng.

“Nói đi, đừng có úp úp mở mở nữa.

Là Vũ Nhu Tử chân dài kia à?

Hay là Tô Thị A Thập Lục lần này con đưa về?” Mẹ Tống lại đè thấp giọng hỏi.

Bà và bố Tống thuộc tuýp khá bảo thủ trong chuyện này, không phản đối con cái yêu đương, nhưng hy vọng con cái trước khi kết hôn, đừng có gây ra 'mạng người'.

Tốt nhất là có thể giống như họ, từ yêu đến kết hôn, một đường không rời không bỏ.

Nhưng nếu... con cái đã lỡ gây ra 'mạng người' ngoài ý muốn, thì bà chỉ có thể hy vọng cố gắng tìm một phương án mà cả hai bên, cả hai bên gia đình đều có thể chấp nhận, đừng trốn tránh trách nhiệm.

Đến lúc đó, khi gia đình bên gái lên tiếng, hy vọng có thể dùng thành ý để làm giảm bớt sự tức giận của đối phương.

Bà hiện giờ tương đối lo lắng Tống Thư Hàng sợ hãi gánh vác trách nhiệm, càng che giấu, lại càng làm mọi chuyện lớn hơn.

Tống Thư Hàng: “......” Thấy con trai không nói gì, mẹ Tống thở dài bổ sung: “Nếu con không nói ra được, thì mẹ sẽ tự mình đi tìm hai cô bé đó nói chuyện.

Hơn nữa, con đã đưa họ về nhà, trong lòng hẳn là đã chuẩn bị sẵn sàng rồi chứ?” Lúc này Tống Thư Hàng không nói nên lời.

Mẹ ơi, con nói tất cả đều là trùng hợp, mẹ có tin không?

Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ trên đỉnh đầu cậu, Thạch Bi Đạo Hữu ở eo, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trong cơ thể, cùng với Bạch Long tỷ tỷ ẩn hình trên cổ A Thập Lục ở xa, tất cả đều đã bước vào chế độ uống trà xem kịch.

Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ dùng pháp thuật 'Quần thể truyền âm' cảm thán: 【Dù Thư Hàng không ngu đến mức tự mình thú nhận với cha mẹ chuyện 'mình mang thai', nhưng cốt truyện cuối cùng vẫn tiến vào giai đoạn này.

Không khỏi cảm thán, vận mệnh kỳ diệu a.】【Vậy thì bây giờ, Bá Tống đạo hữu sẽ trả lời mẹ mình thế nào?

Hãy cùng chúng ta chờ xem!】Thạch Bi Đạo Hữu chuẩn bị bắt đầu quay lại cảnh này, đến lúc đó sẽ gửi một bản sao cho chủ nhân Bạch U U và vị Bạch tiền bối hiện thế kia.

Thân là pháp khí, nó rất tận trách.

Trong bóng tối, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên mắt sáng lên, truyền âm nhắc nhở: 【Tống tiền bối, ngài không phải muốn nhân cơ hội này thành thật khai 'tu chân' với cha mẹ sao?

Ta cảm thấy đây là một cơ hội tốt.

Tống tiền bối, hay là ngài trực tiếp lấy chuyện 'mang thai' làm điểm khởi đầu, thành thật khai với ba mẹ, sau đó lại dẫn dắt đến chủ đề 'tu chân'?】 “Nghĩ kỹ chưa?” Mẹ Tống nhìn đồng hồ, lại đè thấp giọng hỏi.

Trong phòng khách, bố Tống và vợ có thần giao cách cảm, ông bắt đầu nhiệt tình chiêu đãi Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục, còn đặc biệt đi pha trà mà Tống Thư Hàng để lại để dâng lên, đồng thời lén lút chú ý đến biểu cảm của hai cô gái nhỏ.

Vũ Nhu Tử cầm tách trà, nhẹ nhàng nhấp một ngụm: “Là Linh Mạch Bích trà nha.” “Đúng, trà này tên là vậy.” Bố Tống mỉm cười nói.

Vũ Nhu Tử đắc ý gật đầu: “Ừm...

Trà này hẳn là do ta sao.” Nàng từng tự tay sao một mẻ Linh Mạch Bích trà, sau đó lén lút gửi cho Tống tiền bối một ít.

Trà này uống vào có vị thổ nhưỡng của Linh Vũ Điệp Đảo, nên hẳn là do nàng tự tay sao không sai.

Linh Mạch Bích trà tùy theo nơi trồng khác nhau, linh lực chứa đựng trong đó tự nhiên cũng sẽ có chút khác biệt. ‘Không ngờ kỹ thuật sao trà của mình lại tuyệt vời đến vậy.’ Vũ Nhu Tử lại nhấp một ngụm linh trà xong, thầm khen ngợi mình.

Nàng cảm thấy kỹ thuật sao trà của mình đã bắt kịp trình độ của cha rồi!

Bố Tống nghe vậy, trong lòng khẽ động, lá trà này lại là do cô bé Vũ Nhu Tử này tự tay sao ư?

Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt.

Nàng từng tặng Tống Thư Hàng một bình lớn Ích Cốc Đan, nhưng lại không nghĩ đến việc chuẩn bị một số linh vật mà người thường cũng có thể dùng cho người nhà của Tống Thư Hàng.

Ở điểm này, nàng quả thực đã không suy nghĩ chu đáo.

Thế là, nàng âm thầm ghi nhớ điểm này.

Quay đầu lại nàng sẽ suy nghĩ thật kỹ trong cuộc sống có những thứ gì có thể dùng được, một hơi chuẩn bị đầy đủ cho gia đình Tống Thư Hàng.

Sau đó, nàng khẽ quay đầu nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Không chỉ là những món đồ treo trên người Tống Thư Hàng, A Thập Lục thực ra cũng rất tò mò, Thư Hàng tiếp theo sẽ trả lời thế nào... ... ...

Trong bếp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, trong lòng đã có quyết định.

Cậu cảm thấy đề nghị của Hắc Bì Vũ Nhu Tử rất không tệ, đã muốn thành thật khai chuyện 'tu chân' với ba mẹ mình, vậy thì nhân cơ hội này, thành thật khai hết luôn đi.

Đương nhiên, cậu không thể thật sự lấy chuyện 'mình mang thai' làm điểm khởi đầu.

Điểm khởi đầu này quá kích thích, ngay cả tu sĩ cũng sẽ cảm thấy hoang đường.

Thế nên cậu nên kể cho ba mẹ nghe về chuyện 'tu chân' trước, sau đó tuần tự tiến tới, nắm giữ chủ đề trong tay mình.

Nắm giữ quyền chủ động trong cuộc trò chuyện rồi, từ từ giải thích chuyện mình ngoài ý muốn mang thai cho mẹ Tống.

Rất tốt, cứ quyết định vậy đi!

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thấy con trai cuối cùng đã hạ quyết tâm, mẹ Tống kéo cậu vào bếp.

“Sáng sớm đã qua đây, ăn sáng chưa?” Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Đã ăn ở Nho Gia rồi ạ.” “Khách sạn Nho Gia?

Tối qua tụi con ở cùng nhau à?” Mẹ Tống nhỏ giọng hỏi.

“Không, không phải khách sạn.” Tống Thư Hàng lắc đầu: “Con sẽ giải thích chuyện này từ đầu đến cuối cho hai người nghe.” “Được...

Mẹ chuẩn bị ít linh thực.

Con ở bên cạnh kể cho mẹ nghe.” Mẹ Tống nói.

Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ, rồi nói: “Mẹ, những biến hóa của thiên địa bên ngoài, chắc mẹ cũng thấy rồi chứ?” “Cái đó có liên quan gì đến chuyện tụi con mang thai?” Mẹ Tống hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Thật sự có chút liên quan.” Những biến hóa của thiên địa bên ngoài là do nguyên nhân 'Thiên Đạo sụp đổ', mà nguyên nhân cậu mang thai cũng có liên hệ với 'Thiên Đạo', là do khí đạo di lưu của Thiên Đạo.

“Vậy là con cuối cùng cũng thừa nhận mang thai rồi à?” Mẹ Tống hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng: “......” Mưu mẹo, ở đây lại có phục kích mưu mẹo.

“Nói đi, là cô bé nào?” Mẹ Tống lau tay, hỏi.

Chủ đề, lại quay về điểm xuất phát.

Trong phòng khách đang uống trà, Vũ Nhu Tử nhịn cười, nhịn đến rất khổ sở.

Tô Thị A Thập Lục cũng bưng tách trà, cúi đầu dựng tai, lắng nghe cuộc đối thoại 'tàu mẹ' của Tống Thư Hàng trong bếp.

“Dù là mang thai, nhưng không phải như mẹ tưởng tượng đâu, vẫn là để con từng bước giải thích cho mẹ nghe.” Trong bếp, Tống Thư Hàng thở dài.

Mẹ Tống ghét bỏ nói: “Đừng có phiền phức vậy, con trực tiếp nói là ai là được rồi.

Gần đây tâm thái của mẹ còn trẻ lắm, con không cần sợ mẹ không chấp nhận được.

Đừng có dài dòng như vậy, con dù có miêu tả một đoạn quá trình dài, mẹ cũng không có hứng thú nghe.” Bất kể là người mẹ nào, đứng ở góc độ của mẹ Tống bây giờ, đều không có hứng thú nghe con trai nói nhảm.

Những chuyện tình cảm của con trai, có thể bù đắp sau này, bây giờ bà chỉ muốn biết câu trả lời.

“Con sợ con trực tiếp nói kết quả, mẹ thật sự không chấp nhận được.” Tống Thư Hàng giúp lấy một số thực phẩm từ tủ lạnh, đưa cho mẹ.

Mẹ Tống nghe vậy thì nhíu mày.

Con trai bà cứ dài dòng như vậy, không chịu nói là đã gây ra 'mạng người' với cô gái nào.

Hơn nữa còn lặp đi lặp lại đánh đòn tâm lý cho bà, sợ bà không chấp nhận được sự thật.

Nếu cứ theo suy nghĩ này... thì câu trả lời dường như chỉ có một!

Chương 2638

Đúng vậy, nếu suy nghĩ theo tư duy của người bình thường, câu trả lời đã hiển hiện ra rồi.

“Thư Hàng, ở nước ta, tái hôn là phạm pháp đấy.” Mẹ Tống nhíu mày nói.

Thật lòng mà nói, bà thật sự không thể chấp nhận sự thật này.

Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác: “Hả?

Cái gì?” Mẹ Tống lén nhìn hai cô gái trong phòng khách.

Nếu cứ theo manh mối của con trai mà suy luận, thì câu trả lời là... cả hai đều đã có bầu.

Bà không ngờ con trai mình ở đại học lại thay đổi nhiều đến vậy.

Không chỉ ngoại hình thay đổi rất lớn, tính cách cũng thay đổi nhiều đến thế. 【Phốc ~~】 Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ không nhịn được, dùng chức năng truyền âm phát ra tiếng cười.

“Khoan đã, mẹ ơi, mẹ đừng có suy nghĩ xa đến thế được không?” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay nói.

Mẹ Tống ngẩn ra một lúc, rồi lại thở phào nhẹ nhõm: “Không phải à?” Nếu cả hai cô gái trong phòng khách này đều mang thai, thì bà thật sự không biết phải xử lý tình huống này thế nào, bà và bố Thư Hàng căn bản không thể nào lấy thành ý ra để đối mặt với gia đình bên gái.

“Đương nhiên không phải rồi, Vũ Nhu Tử và A Thập Lục đều không mang thai mà.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Đều không có?” Mẹ Tống xoa xoa thái dương: “Vậy ai mang thai?” “Là con.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, tuyệt vọng nói.

Trời biết chủ đề nói chuyện thế nào mà lại tiến triển đến bước này?

Ban đầu cậu đã lên kế hoạch là trước tiên đưa mẹ Tống vào chủ đề 'tu chân', nắm giữ quyền chủ động trong cuộc trò chuyện, sau đó lại giải thích các loại đạo lý 'vì sao', cuối cùng sau khi đã đánh đòn tâm lý cho mẹ xong, mới thành thật khai chuyện mình mang thai.

Kết quả chủ đề căn bản không thể kiểm soát, một đường tiến thẳng ào ào.

Cả bụng kế hoạch của cậu, toàn bộ đều hóa thành công cốc.【Kết quả vẫn là đến bước này a.】Bạch Long tỷ tỷ cả người đều co rút lại.【Vậy thì ngay từ đầu trực tiếp thành thật khai không phải tốt hơn sao?】Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Trong bếp, một mảnh tĩnh lặng.

Mẹ Tống: “......” Tống Thư Hàng: “......” Nửa lúc sau.

Mẹ Tống móc móc tai: “Con vừa nói gì?

Ai mang thai?” “Là con, mẹ không nghe lầm đâu, là con, chính con.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

“Mẹ không nhớ mình sinh ra con gái mà.” Mẹ Tống nhìn con trai.

“Thế nên con mới nói, mẹ chắc chắn không chấp nhận được.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Bây giờ, mẹ có muốn nghe con giải thích toàn bộ quá trình từ đầu đến cuối không?” “Con biến tính rồi à?” Mẹ Tống vậy mà cũng bình tĩnh lại, bắt đầu dùng kiến thức thông thường trong đầu mình để giải thích câu trả lời của con trai.

“Sự thay đổi của thế giới bên ngoài, chắc hai người đều thấy rồi chứ.” Lần này Tống Thư Hàng không còn rơi vào nhịp điệu nói chuyện của mẹ nữa, cố gắng chuyển hướng chủ đề, kéo cuộc trò chuyện vào nhịp điệu của mình.

Mẹ Tống gật đầu: “Sự thay đổi của thế giới bên ngoài, có liên quan đến con à?” “Vâng, đại khái có một nửa là do con.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Lúc Thiên Đạo sụp đổ, chính là lúc cậu giảng pháp lần thứ năm.

Trước đó, Thiên Đạo cầu nuốt chửng nửa thân dưới còn sót lại của nó.

Sau đó, nó sụp đổ.

Mẹ Tống: “......” Cảm giác này phải hình dung thế nào đây?

Mẹ Tống cảm thấy mình đã không thể bắt kịp lời con trai nữa, chuyện này không thể nói tiếp được.

“Sự thay đổi của thế giới bên ngoài, mẹ và ba hẳn cũng phải nghĩ đến, thế giới này tồn tại một số 'bí ẩn' chứ.” Tống Thư Hàng bắt đầu theo nhịp điệu của mình, từ nông đến sâu, từ từ kể lại.

“Và con, vào năm nay... chính xác hơn là năm ngoái, đã tiếp xúc với những 'bí ẩn' này, được gọi là bí ẩn tu chân.” Tống Thư Hàng nói đến đây, không khỏi nhớ lại cảnh tượng mình lần đầu bước vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', khóe miệng nhếch lên.

“Trên thực tế, Linh Mạch Bích trà con để ở nhà, còn có những 'suối nước' đặc biệt và gạo đặc biệt cất ở nhà, đều không phải vật phàm.

Mẹ và ba hẳn là có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi của cơ thể.

Chỉ là từ trước đến giờ, hai người đều không nghĩ về hướng đó mà thôi.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Hoạt Tuyền kéo dài tuổi thọ, linh mễ và Linh Mạch Bích trà đều có thể ở một mức độ nhất định tăng cường thể chất.

Hiệu quả này, đã được thể hiện trên người bố Tống và mẹ Tống.

Mẹ Tống: “......” Lượng thông tin thật lớn, lớn đến mức bà nhất thời không biết phải nói gì mới phải.

Nhưng mà, nếu bà suy nghĩ kỹ thì, cũng hơi hơi bắt đầu chấp nhận được, bởi vì bà quả thực đã trẻ hơn rất nhiều.

Tống Thư Hàng trước đó đã ngầm dùng linh mễ, linh trà, hoạt tuyền để làm nền, là một lựa chọn cực kỳ chính xác.

Có những yếu tố này làm đệm xong, mẹ Tống chấp nhận dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng dù vậy, bà bây giờ vẫn có cảm giác 'không chân thực', giống như đang nằm mơ, trong mơ đang giao lưu với con trai.

“Sau đó, nói suông không có bằng chứng.

Con chuẩn bị cho hai người xem một số bằng chứng.

Sở tiền bối, giúp con bố trí một cái kết giới được không?” Tống Thư Hàng nói.

Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ: “Ừm, đã bố trí thỏa đáng rồi.” Mẹ Tống kinh ngạc nhìn cây lông trên đỉnh đầu con trai.

Hơi suy nghĩ một chút, bà hỏi: “Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục, cũng không phải người bình thường?” Trước đây bà không nghĩ nhiều, nhưng bây giờ nếu suy nghĩ sâu hơn một chút... tên của hai cô gái này, phong cách đều không giống người bình thường.

Trái tim lớn của Tống Thư Hàng, rất có thể là di truyền từ mẹ cậu.

Mẹ Tống bây giờ vẫn còn cảm giác mộng ảo, nhưng đại não của bà đã bắt đầu bình tĩnh phân tích một số thông tin, ít nhất là không bị treo máy.

“Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nói: “Đến phòng khách đi, con sẽ trực tiếp cùng với mẹ và ba trưng bày một số thứ.” “Khoan đã.” Cây tóc ngốc của Sở lên tiếng: “Ngươi không phải định dùng Chưởng Tâm Lôi đấy chứ?

Nếu muốn dùng Chưởng Tâm Lôi thì ta phải bổ sung thêm yếu tố phòng ngự.” Chưởng Tâm Lôi của Tống Thư Hàng là 'Chưởng Tâm Lôi cấp Thị', thể tích khổng lồ vô cùng.

Nếu thi triển trong phòng, Sở Các Chủ sẽ phải bổ sung một pháp thuật hệ 'không gian'.

“Đương nhiên không dùng.” Tống Thư Hàng nói.

Sau khi cùng mẹ Tống đến phòng khách.

Mẹ Tống, bố Tống ngồi thành một hàng.

Tống Thư Hàng đứng trước TV.

“Tống tiền bối, bắt đầu màn biểu diễn của ngài đi.” Vũ Nhu Tử hai tay chống cằm, cười hì hì nói.

Vũ Nhu Tử vẻ mặt hớn hở.

Tô Thị A Thập Lục mười ngón tay đan vào nhau, đặt lên đùi, hơi căng thẳng.

Và trạng thái của mẹ Tống lúc này, đã hoàn toàn dựa vào trái tim lớn của bà để chống đỡ, ngoài ra, trong đầu bà vẫn đang khổ sở suy nghĩ về chủ đề 'mang thai' không thể tránh khỏi.

Là một người mẹ, bà quả nhiên càng quan tâm chuyện này.

Bố Tống thì vẻ mặt nghi hoặc, ngồi bên cạnh vợ.

Ông không nghe thấy cuộc trò chuyện trước đó giữa vợ và con trai, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng thấy Tống Thư Hàng nghiêm trang đứng trước TV, liền đoán con trai muốn biểu diễn cái gì đó.

Không hiểu vì sao, bố Tống đột nhiên có một dự cảm đau gan.

Còn đau gan hơn cả lần trước con trai lái xe rác về nhà.

Bố Tống âm thầm sờ sờ ngực mình, đang suy nghĩ có nên đi lấy thuốc gì đó để uống trước, phòng ngừa không?

“Vậy thì, biểu diễn cái gì trước đây?” Tống Thư Hàng nói.

Thạch Bi Đạo Hữu: “Cứ tùy tiện biểu diễn cái gì đó đi, thực ra ngươi cũng chẳng có gì hay để biểu diễn, những pháp thuật ngươi biết cứ lặp đi lặp lại chỉ có mấy cái đó thôi.” Bố Tống không khỏi nhìn về phía bia đá nhỏ treo ở eo con trai.

Đây là loại thiết bị âm thanh thông minh kiểu mới nào vậy?

AI này cao cấp thế à?

Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ nói: “Về pháp thuật lôi, ngoài Chưởng Tâm Lôi ra, ngươi cũng chỉ biết mỗi Ngũ Lôi Oanh Đỉnh chưa luyện toàn bộ.

Mà Ngũ Lôi Oanh Đỉnh không thích hợp để biểu diễn ở nhà.” “Con còn biết Thuật Sạc Điện nữa.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ khinh thường nói: “Đừng có làm trò cười!

Loại pháp thuật nhỏ bé đó ngươi mang ra, để sạc điện thoại cho ba mẹ ngươi à?” Bố Tống lại nhìn về phía cây tóc ngốc trên đỉnh đầu con trai: “......” Nếu nói móc khóa bia đá nhỏ có thể là thiết bị AI âm thanh siêu cấp nào đó, thì sợi tóc này lại là cái gì?

Ăng-ten à?

Cái dự cảm bất an trong lòng bố Tống càng lúc càng mãnh liệt, ông lại quay đầu nhìn về phía vợ bên cạnh.

Vợ ông đưa tay nắm lấy tay ông, mười ngón đan vào nhau: “Thế giới bên ngoài đều đang thay đổi, nên chúng ta hãy suy nghĩ thoáng một chút.” Bố Tống nắm chặt tay vợ, ngay cả triệu chứng đau gan dường như cũng bình tĩnh lại.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, rồi nói: “Tóm lại... con sẽ nhanh chóng lướt qua một lượt những pháp thuật nhỏ mà con biết trước nhé?” Nói xong, cậu trước tiên nhẹ nhàng thổ tức kích hoạt kỹ năng tiêu chuẩn giảng pháp 《Thiệt Trán Liên Hoa》.

Từng đóa bạch liên xinh đẹp từ không trung hiện ra, lơ lửng trong hư không, mùi hương lạ xộc vào mũi, khiến người ta ngửi thấy liền sinh tân dịch dưới lưỡi.

Tống Thư Hàng niệm lực khẽ động, tay khẽ vung, đẹp trai đưa từng đóa bạch liên đến trước mặt cha mẹ, Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Vũ Nhu Tử.

“Ba ba ba!” Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng vỗ tay.

Bố Tống mặt mày ngơ ngác đón lấy đóa bạch liên rơi từ không trung xuống.

“Ăn được đấy.” Bên cạnh, Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

Bố Tống: “Cái gì?” “Bạch liên này, ăn được.” Tô Thị A Thập Lục cầm bạch liên giống như cầm kẹo que, nhẹ nhàng cắn một ngụm.

Bố Tống cầm bạch liên, lại ngẩng đầu nhìn con trai. 【Vậy đây là diễn biến quỷ dị gì?

Chương 2639

Biến ma thuật à?

Khoan đã... vừa nãy vợ nói thế giới bên ngoài đang thay đổi, lẽ nào, trên người Thư Hàng cũng xảy ra dị biến?】 Chưa ăn thịt heo, cũng đã thấy heo chạy.

Những bộ phim khoa học viễn tưởng, ma huyễn về thế giới thay đổi, nhân loại mới biến đổi gen, siêu năng lực giả ra đời, bố Tống đâu phải chưa từng xem.

“Tiếp theo là cái này.” Tống Thư Hàng nhấc chân, bước một bước trong hư không.

Sau đó, một đóa hắc liên trong suốt như thủy tinh từ không trung xuất hiện dưới chân cậu, 《Bộ Bộ Sinh Liên》 tuyệt đối là một năng lực có đẳng cấp rất cao!

Dù chỉ có 5 điểm nhan sắc, phối hợp với 《Bộ Bộ Sinh Liên》 sau đó cũng có thể đạt được khoảng 7 điểm đánh giá.

“Tống tiền bối 《Bộ Bộ Sinh Liên》 quả nhiên vẫn đẹp mắt như vậy.” Vũ Nhu Tử hâm mộ nói, nàng thực ra từ rất sớm đã hâm mộ thiên phú này của Tống Thư Hàng, đáng tiếc thần thông pháp thuật này không phải muốn là có được.

Bố Tống hơi suy nghĩ, rồi chỉ vào hắc liên dưới chân Tống Thư Hàng, nhỏ giọng hỏi: “A Thập Lục, cái này cũng ăn được à?” Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, nói: “Cái này hẳn là, không được đâu?” Dù sao đây là hoa sen Thư Hàng dẫm chân ra mà...

Bố Tống cắn một miếng bạch liên trong tay, lẳng lặng gật đầu: “Thì ra là vậy, tôi gần như đã hiểu rồi.” “Thúc thúc hiểu cái gì rồi?”

Tô Thị A Thập Lục nghi hoặc hỏi.

“Thư Hàng, con là siêu năng lực giả đúng không?” Bố Tống trong miệng nói ra phỏng đoán mà chính ông cũng cảm thấy rất hoang đường, những người dị năng giả gì đó, lẽ ra đều phải xuất hiện trong phim ảnh chứ.

Nhưng vấn đề là, con trai mình đang trước mặt mọi người, biểu diễn hai chiêu dị năng hoa sen. 【Có lẽ, mình bây giờ vẫn đang trong mơ, vẫn chưa tỉnh lại?

Có lẽ bây giờ, vẫn là cuối năm 2019, mình đang trong đêm giao thừa, mơ một giấc mơ thú vị?

Thế nên, năm 2020 vừa đến, thế giới bên ngoài đều thay đổi, con trai cũng trở thành dị năng giả.】 Bạch Long tỷ tỷ: “Ha ha ha ha, dị năng giả hoa sen.

Quyết định rồi, Thư Hàng, lần sau ngươi hiển thánh thì cứ gọi là Bá Liên!” Tống Thư Hàng đạp hắc liên lơ lửng trong hư không: “......” Cậu không khỏi nhớ lại cái ngày mình vì Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục, lần đầu tiên thực sự tiếp xúc với 'thế giới tu chân', thế giới quan sụp đổ.

“Không phải dị năng giả.” Mẹ Tống cố gắng chống đỡ trái tim lớn của mình, nói: “Là tu chân.” Bố Tống: “???” “Đúng, là tu chân.” Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu, tiếp theo... bất kể ba mẹ có chấp nhận được hay không, cậu sẽ thực sự thể hiện thủ đoạn của tu sĩ!

Chủ động ra vẻ trước mặt cha mẹ, ra vẻ xong lại không cần chạy, nghĩ mà thấy cũng khá kích thích.

Nói xong, Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái, một đôi bảo đao sắc bén từ đan điền cậu chui ra, lơ lửng bên cạnh cậu, vận chuyển linh hoạt: “Đây là Ngự Đao Thuật trong Ngự Đao Phi Hành.” Lúc này, mẹ Tống đột nhiên hỏi: “Không phải Ngự Kiếm Thuật à?” “Đâm vào tim rồi, mẹ ơi.

Con có phải con ruột của mẹ không?” Tống Thư Hàng tâm thái đều sụp đổ.

“Dì ơi, Tống tiền bối không có thiên phú Ngự Kiếm.

Nhưng thiên phú đao pháp của ngài ấy rất không tệ.” Vũ Nhu Tử bên cạnh giải thích: “Về Ngự Kiếm Thuật thì, ta giỏi đấy.” Nói xong, Vũ Nhu Tử há miệng khẽ thổi, một đạo kiếm mang từ miệng nàng lóe ra.

Kiếm mang hóa thành một thanh trường kiếm xinh đẹp, trên đó có vân vũ điệp.

Khi trường kiếm bay lượn, bên cạnh còn hiện ra huyễn quang pháp thuật của Linh Vũ Điệp Đảo, có những đôi cánh bướm ẩn hiện phấp phới, vừa đẹp vừa khí phách.

“Ba ba ba!” Bố Tống và mẹ Tống đồng loạt vỗ tay.

Đẹp quá!

Ngự Kiếm Thuật của Vũ Nhu Tử, mới thật sự có khí chất như 'tiên thuật'.

Họ nhìn Ngự Kiếm Thuật tinh mỹ của Vũ Nhu Tử, rồi quay đầu nhìn về phía Ngự Đao Pháp của con trai, không cần nói, Ngự Đao Thuật của Tống Thư Hàng bị áp đảo hoàn toàn về mặt thị giác.

“A Thập Lục, con cũng biết loại pháp thuật này à?” Bố Tống lại nắm lấy bàn tay nhỏ của mẹ Tống, hỏi.

“Ta cũng hệ đao đạo.” Tô Thị A Thập Lục nói xong, đưa tay về phía trước hư nắm.

Ngay sau đó, một cây dù giấy phong cách cổ điển xuất hiện trong tay A Thập Lục.

A Thập Lục nắm cán dù, nhẹ nhàng rút một cái, một thanh đao thẳng lưỡi sắc lạnh lóe sáng từ trong dù rút ra.

Bản mệnh pháp khí đoản đao của nàng sau khi được Tống Thư Hàng 'Thiên Đạo Nhãn dược thủy' tẩm bổ, đã thành công tiến hóa, kết hợp với họa đạo của nàng, sinh ra dáng vẻ dù đao ngày nay.

Sau đó, A Thập Lục bàn tay nhỏ khẽ lật, lưỡi đao hướng xuống, nàng nhẹ nhàng buông tay, thanh đao thẳng lưỡi xinh đẹp này lơ lửng trong không trung, lấy thân đao làm trung tâm, một bức họa phong cảnh sơn thủy trải rộng ra, bao phủ toàn bộ phòng khách. ‘Ba ba ba!’ Bố Tống và mẹ Tống dùng sức vỗ tay.

Dù đại não còn chưa hoàn toàn phản ứng kịp, có thể vẫn vô thức muốn kháng cự khái niệm 'tu chân' hoang đường này.

Nhưng bố Tống và mẹ Tống đã thành công bị Ngự Kiếm, Ngự Đao chi pháp của Vũ Nhu Tử và A Thập Lục làm cho khuất phục.

Mẹ Tống đến lúc này, đã gần như bắt đầu chấp nhận thiết lập 'tu chân' mà con trai nói.

Đương nhiên quá trình chấp nhận này không phải trực tiếp một phát là chấp nhận hoàn toàn, mà cần một chút thời gian thích ứng.

Giống như cài đặt một chương trình vậy, cần từ 1% đến 100%.

Trái tim lớn mà bà di truyền cho Tống Thư Hàng, ở phương diện này đã lập công không nhỏ.

So với mẹ Tống, khả năng tiếp nhận của bố Tống ở phương diện này kém hơn một chút.

Nhưng mà, bà xã bên cạnh đều vẻ mặt bình tĩnh bắt đầu chấp nhận khái niệm con trai và tu chân này, nếu ông biểu hiện ra sự không chấp nhận, hoảng loạn hay mất bình tĩnh gì đó, chẳng phải rất mất mặt sao?

Thế nên, bố Tống nắm chặt tay nhỏ của mẹ Tống, bất kể đại não có chấp nhận hay không, dù sao cơ thể trước tiên cứ chấp nhận khái niệm này đã.

Sau đó lại do cơ thể phản hồi khái niệm này cho đại não, suy nghĩ thật kỹ, ngẫm xem rốt cuộc đây là hiện thực hay là mơ?

Suy nghĩ như vậy xong, bố Tống khi đối mặt với thủ pháp Ngự Kiếm của Vũ Nhu Tử và Ngự Đao của Tô Thị A Thập Lục, cũng bắt đầu bình tĩnh lại.

Thậm chí trong trạng thái 'không cần động não', ông còn có thể quay đầu nhìn về phía con trai: “Thư Hàng, con ngoài Ngự Đao ra, còn có thủ đoạn nào khác không?” Tống Thư Hàng: “......” “Thực ra, thiên phú đao pháp của Thư Hàng rất mạnh.

Nhưng đao pháp của cậu ấy không thích hợp để biểu diễn, vừa ra tay là sẽ hủy thiên diệt địa, ở nhà cũng không thể thi triển được.” Tô Thị A Thập Lục sau khi thu đao về dù, bắt đầu giúp Tống Thư Hàng 'lấy điểm'.

“Hủy thiên diệt địa?” Mẹ Tống nhìn đôi song đao xoay quanh con trai mình, cố gắng bắt đầu hình dung, thật lòng mà nói, không phải bà là mẹ không thương con, bà thực sự không thể tưởng tượng con trai mình sẽ 'hủy thiên diệt địa' theo cách nào.

Quá thử thách khả năng hình dung của bà rồi.

Đây cũng là điều không thể tránh khỏi, con trai bà đầu năm ngoái còn là một sinh viên đại học bình thường.

Năm nay vừa đến, liền nói với bà con trai ngốc của bà có thể hủy thiên diệt địa, là một người mẹ nào cũng rất khó chấp nhận thiết lập này a.

Nhưng mà, mẹ Tống nheo mắt nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Cô bé này, có triển vọng đấy.

Thân là người từng trải, bà đương nhiên có thể nhìn ra cô bé này chỗ nào cũng bảo vệ con trai ngốc của mình.

Nhưng mà... cô bé Vũ Nhu Tử bên cạnh dù trông có vẻ hớn hở vui vẻ, nhưng trước đó nàng dường như cũng vô tình hay hữu ý giải vây cho con trai mình.

Hai cô gái đều rất xuất sắc, hơn nữa lại là hai loại phong cách đẹp khác nhau, trong lòng mẹ Tống dâng lên một loại phiền não hạnh phúc.

“Mẹ, vẻ mặt không tin của mẹ quá rõ ràng, cái 'đọc biểu cảm bị động' của con nhất định là di truyền từ mẹ.” Tống Thư Hàng thở dài nói: “Thực ra con bây giờ, trong giới tu chân cũng xem như có chút tiếng tăm nhỏ.

Chư Thiên Vạn Giới, hô lên danh hào Bá Tống của con, cũng có thể chấn nhiếp một số tiểu nhân.” “Bá Tống là cái quái gì vậy?” Bố Tống nghe thấy xưng hô này, bản năng cảm thấy từng trận xấu hổ.

“Đây là Thánh hào, là Thánh hào có được sau khi Bát Phẩm Huyền Thánh 'hiển thánh' trước mặt người đời.

Cũng là một loại tượng trưng cho cấp bậc cảnh giới tu chân.” Tô Thị A Thập Lục phối hợp giải thích.

Mẹ Tống gật đầu hỏi: “Vậy Vũ Nhu Tử và A Thập Lục, hai con là cảnh giới gì?” Bà và bố Tống trong quá trình giao lưu với A Thập Lục, đã thu được nhiều thông tin hơn về 'tu chân'.

“Ta và Vũ Nhu Tử hiện tại đều là cảnh giới Ngũ Phẩm.” Tô Thị A

Thập Lục giải thích.

Bố Tống gật đầu nói: “Thì ra là vậy, thảo nào Ngự Đao Thuật của Thư Hàng lại kém thế, thì ra cậu ấy kém ba cấp bậc so với hai con à.” Trong lòng đa số người dân, cấp bậc 'Phẩm' này, số càng lớn, phẩm cấp càng nhỏ.

Dù sao trong cổ đại lưu truyền Cửu Phẩm Chi Ma Quan, Nhất Phẩm Đại Tướng Quốc.

Thư Hàng Bát Phẩm, Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lại là Ngũ Phẩm, vậy chắc chắn là A Thập Lục và Vũ Nhu Tử lợi hại hơn mới phải.

Vũ Nhu Tử cười hì hì nói: “Thúc thúc hiểu lầm rồi, cấp bậc của tu sĩ không phải tính như vậy.

Cấp bậc của tu sĩ, Nhất Phẩm Trúc Cơ, Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Tống tiền bối Bát Phẩm Huyền Thánh là cảnh giới gần với Cửu Phẩm Kiếp Tiên.” Thực ra, vào thời kỳ đầu, giới tu sĩ không có khái niệm phẩm cấp.

Mà là dựa theo các tiêu chí như Trúc Cơ, Hậu Thiên, Tiên Thiên, Kim Đan, Nguyên Anh để phân chia cảnh giới.

Khái niệm phẩm cấp hẳn là chỉ bắt đầu thịnh hành vào thời đại cận viễn cổ.

Bố Tống: “......” Ông lại nhìn con trai mình, vẻ mặt không thể tin được.

“Xem ra nếu con không ra tay thể hiện vài chiêu, thật sự sẽ bị mọi người coi thường mất.” Tống Thư Hàng đẹp trai nhảy xuống khỏi hắc liên, sau đó bày ra thế, chuẩn bị thi triển 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》.

Khi cậu bắt đầu vận công, phía sau có ánh sáng công đức rực rỡ hiện lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay dang rộng, bày ra tư thế Bạch Hạc Lưỡng Sí, đầu đuôi phân nhánh, thân thể nghiêng về bên trái, cố gắng tạo dáng 'Kim Kê Độc Lập': “Đến lúc biểu diễn kỹ thuật thực sự!” Tiếng Tống Thư Hàng vang lên một.

Tạo Hóa Tiên Tử bày ra tư thế Bạch Hạc Lưỡng Sí + Kim Kê Độc Lập tiêu chuẩn, đứng ở vị trí giữa: “Thỉnh thoảng cũng để ta nói một câu thoại chứ!” Tiếng Tống Thư Hàng vang lên hai.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử cuối cùng từ trong bóng Tống Thư Hàng chui ra, cùng hai vị tiền bối bày ra tư thế tương tự, thân thể hơi nghiêng.

Dưới sự trấn áp của lực lượng công đức của Công Đức Xà Mỹ Nhân, nếu thời gian nàng hiện thân không lâu, có thể tránh ảnh hưởng đến cảm xúc của người thường.

Nàng không có câu thoại thích hợp, may mà Tạo Hóa Tiên Tử tạm thời gửi cho nàng một đoạn 'âm thanh' đã ghi âm sẵn, Hắc Bì Vũ Nhu Tử chỉ cần nhẹ nhàng chạm một cái, liền phát ra âm thanh này.

“Con nghĩ, có lẽ... có thể... biết đâu... con cần một cây, que thử thai?” Tiếng Tống Thư Hàng lại vang lên.

Bố Tống: “......” Mẹ Tống: “......” Tống Thư Hàng: “......” Một nhà, chính là phải chỉnh tề như vậy.

Nửa lúc sau, bố Tống hỏi: “Ba cô gái này là hiệu ứng pháp thuật à?” “Không, là vật treo.” Bạch Long tỷ tỷ trên cổ Tô Thị A Thập Lục lên tiếng, nhưng nàng không hiển lộ thân hình của mình.

“Cô gái màu đen bên phải trông giống Vũ Nhu Tử?” Mẹ Tống mắt tinh ý.

Vũ Nhu Tử đắc ý nói: “Ừm, đó là tâm ma của ta.” 【Ngay cả tâm ma của mình cũng đặt lên người Thư Hàng?

Lẽ nào Vũ Nhu Tử mới là người có triển vọng?】Mẹ Tống không khỏi nhìn Vũ Nhu Tử thêm vài lần.

Bố Tống vuốt cằm nói: “Vậy A Thập Lục có tâm ma trên người Thư Hàng không?” Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng lắc đầu, trong lòng không tránh khỏi có chút thất vọng.

Lúc này, Tống Thư Hàng cười nói: “Tâm ma của A Thập Lục không ở trên người con, nhưng trên người con thực ra cũng có một cái gì đó có liên quan đến cô ấy... chỉ là tính cách hơi không tốt.” Mẹ Tống: “???” Tống Thư Hàng búng tay một cái.

Chương 2640

Hoa ~ Bên cạnh cậu, một đám lửa hiện ra.

Trong đám lửa, một 'Đại Thập Lục' phiên bản trưởng thành hiện thân.

Đại Thập Lục hiện thân xong, trước tiên nhìn quanh bốn phía, nhìn thấy bố mẹ Tống đang ngồi thành hàng phía trước, Vũ Nhu Tử, và...

Tô Thị A Thập Lục.

Nhìn thấy A Thập Lục, mắt nàng sáng lên.

Nhưng còn chưa đợi nàng có hành động gì, Tống Thư Hàng lại búng tay một cái, 'Đại Thập Lục' trong sự không cam lòng tan biến mất.

Mẹ Tống không khỏi lại nhìn Tô Thị A Thập Lục thêm một lần, kết hợp với dáng vẻ của Đại Thập Lục, thầm gật đầu.

“Được rồi, xem đến đây, mẹ và ba hẳn là ít nhiều có thể chấp nhận một số thiết lập 'tu chân' rồi.” Mẹ Tống gật đầu nói.

“Khoan đã, mẹ ơi.

Con còn chưa thực sự ra tay biểu diễn mà.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Bố Tống xua xua tay nói: “Không cần nữa, trong lòng chúng ta đã rõ.

Ngoài ra, cũng để chúng ta trước tiên tiêu hóa thật kỹ nội dung vừa nãy A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và chúng ta kể.

Con cũng không cần biểu diễn nữa, dù sao mục đích của con đã đạt được rồi.” Tống Thư Hàng: “......” Khó chịu quá, để con thể hiện một chiêu đi chứ, để con thực sự thể hiện hết một chiêu đi chứ!

Bố Tống nói rất có lý, mục đích chính của Tống Thư Hàng khi 'ra tay thể hiện vài chiêu' trước mặt gia đình, chủ yếu là để gia đình tin vào sự tồn tại của 'tu chân'.

Bây giờ, bố Tống và mẹ Tống, đã bước vào quá trình 'tin tưởng'.

Cơ thể của họ đã trung thành phản hồi thông tin 'tu chân là có thật' cho đại não, đại não cũng đã từ từ đọc và xác nhận thông tin này.

Như vậy, Tống Thư Hàng lại 'ra tay thể hiện vài chiêu' thì trở nên không cần thiết.

Thậm chí, nếu Tống Thư Hàng lại cố chấp tiếp tục 'ra tay thể hiện vài chiêu', chỉ sẽ tăng thêm gánh nặng cho đại não của bố Tống, mẹ Tống.

Lúc này, điều họ cần không phải là thêm bằng chứng, mà là cho họ một chút thời gian, để họ suy nghĩ thật kỹ, bình tĩnh ngẫm lại.

Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ đồng tình nói: “Không thể một miếng nuốt chửng cả con voi được, Thư Hàng, ba mẹ ngươi đã bắt đầu chấp nhận, vậy thì hãy cho họ một chút thời gian để tiêu hóa thật kỹ.

Ngươi cứ yên tĩnh ngồi bên cạnh, đợi khi ba mẹ ngươi có thắc mắc, thì lại giải đáp cho họ.” Trái tim muốn biểu diễn đang rục rịch của Tống Thư Hàng, đành phải tạm thời kiềm chế.

Một lát sau...

Bố Tống và mẹ Tống ngồi tựa vào nhau trên ghế sofa.

Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục ngồi bên cạnh mẹ Tống.

Tống Thư Hàng chen chúc bên cạnh bố Tống.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cuộn đuôi thành một vòng, 'ngồi' đối diện bàn trà, ánh mắt nhìn 'bạch liên' trên bàn trà.

Tạo Hóa Tiên Tử thì đi qua đi lại phía sau ghế sofa, cũng không biết nàng đang làm gì.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử lo lắng sẽ ảnh hưởng đến bố mẹ Tống, sau khi 'biểu diễn' xong liền lẳng lặng lặn vào bóng Tống Thư Hàng.

“Đột nhiên cảm thấy náo nhiệt hơn rất nhiều.” Mẹ Tống nói...

Ngoài ra bà cuối cùng cũng chú ý đến một chuyện, những thứ con trai biến ra như pháp thuật, toàn là con gái.

Ngay cả cây lông trên đỉnh đầu, phát ra cũng là giọng nói của một cô gái dễ nghe.

Điều này dường như không phải chuyện xấu, nhưng cũng không phải chuyện tốt a.

Mẹ Tống âm thầm liếc nhìn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Bố Tống dụi dụi mắt, nhìn cái đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Quả nhiên không phải đang mơ mà.” “Ba, đừng kháng cự hiện thực nữa.” Tống Thư Hàng an ủi nói.

Hôm nay, thế giới quan của bố và mẹ, cũng sẽ cùng cậu sụp đổ.

Sụp đổ một mình không bằng sụp đổ tập thể.

Chuyện này cậu đã muốn làm từ lâu, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội làm, siêu kích thích.

“A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, hai con từ nhỏ đã bắt đầu tiếp xúc tu chân sao?” Mẹ Tống hơi suy nghĩ xong, bắt đầu hỏi.

“Vâng, con là thành viên của Thiên Hà Tô Thị, một thế gia tu chân.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói.

“Con là thành viên của Linh Vũ Điệp Đảo, Linh Vũ Điệp Đảo của chúng con là một tiên đảo hải ngoại có môi trường rất tốt.

Thực ra ban đầu, con còn định để Tống tiền bối đi theo con đến Linh Vũ Điệp Đảo tu luyện.” Vũ Nhu Tử cười nói. 【Đi theo đến Linh Vũ Điệp Đảo tu luyện?】 Mẹ Tống cảm thấy trong chuyện này có ẩn tình.

Tô Thị A Thập Lục nghe đến đây, mặt nhỏ hơi đỏ, nàng cũng từng mời Thư Hàng gia nhập Thiên Hà Tô Thị, nhưng Thiên Hà Tô Thị bình thường không nhận người ngoài, nên phương pháp mời của nàng khá đặc biệt.

Phương pháp mời này, lúc này nàng lại không tiện nói với mẹ Tống.

“A Thập Lục cũng từng mời Thư Hàng à?” Mẹ Tống thấy A Thập Lục mặt nhỏ đột nhiên đỏ bừng, trong lòng khẽ động, cảm thấy bên này cũng có triển vọng.

“Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng một bên đột nhiên cười lớn sảng khoái.

Trong tiếng cười sảng khoái lại không thể che giấu một loại mùi vị tương tự như chột dạ.

“Cười quái gở vậy làm gì?” Mẹ Tống đưa tay vươn qua bố Tống, dùng sức vỗ vào đùi Tống Thư Hàng: “Đừng có phá đám!” Đồng thời, bà hiểu rõ, Tô Thị A Thập Lục quả nhiên cũng đã mời con trai mình, hơn nữa chuyện này có lẽ còn sâu xa hơn.

Đông ~~ Lần vỗ này của mẹ Tống lên đùi Tống Thư Hàng, phát ra âm thanh như chuông đồng bị vỗ.

Âm thanh kéo dài, êm tai.

Mẹ Tống nhíu mày: “???” “Con lắp tấm sắt trong đùi à?” Tay bà vỗ đến đau luôn rồi.

“Không có, mẹ đừng hiểu lầm.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói: “Đây là hộ thể thần công của con, con có tu luyện 《Biến Dị Cương Thủ》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 và mới thêm 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》.

Nên thực ra cơ thể con bây giờ, cứng hơn tấm sắt nhiều.” Hơn cả cứng hơn tấm sắt nhiều, độ cứng của tấm sắt còn không đủ tư cách để xách giày cho da mặt Tống Thư Hàng!

Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ không nhịn được nói: “Ngươi đúng là khoe khoang.” “Toàn thân đều như vậy à?” Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Vâng, cơ bản đều có mức độ phòng ngự này.

Có chỗ còn cứng hơn một chút.” Mẹ Tống không tin, đưa tay nhéo vào cánh tay Tống Thư Hàng.

Bà nhéo vào bắp thịt trên cánh tay Tống Thư Hàng, chỉ cảm thấy như nhéo vào cánh tay người sắt đúc bằng thép vậy.

“Mẹ bây giờ tin rồi chứ?” Tống Thư Hàng nói.

Mẹ Tống có chút lo lắng nói: “Con như thế này, bị bệnh thì làm sao tiêm?

Trên thế giới này còn có kim tiêm nào có thể đâm vào cơ thể Tống Thư Hàng sao?

Vạn nhất cần phẫu thuật thì sao?

Cái cơ thể sắt thép này phải cắt ra thế nào?

Cưa điện à?” Vũ Nhu Tử an ủi: “Dì không cần lo lắng đâu, tu sĩ bị bệnh đương nhiên có phương pháp trị liệu của tu sĩ.” “Cũng đúng, mẹ nhất thời vẫn chưa thể thích ứng hoàn toàn.” Mẹ Tống xoa xoa thái dương.

Con trai mình luyện cả người thành khối sắt, vậy tương lai người bạn đời của cậu ấy có chịu nổi không?

Mẹ Tống nhìn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử bên cạnh, hai cô bé da thịt mềm mại...

đau đầu.

Tự dưng làm gì mà hành hạ cơ thể mình thành khối sắt vậy?

Mẹ Tống nghĩ đến đây, lại bực bội vỗ một cái vào cánh tay Tống Thư Hàng.

Đáng ghét là, tay bà mới là người đau.

Bố Tống vội vàng xoa xoa lòng bàn tay của vợ, đề nghị: “Đừng dùng tay, lát nữa dùng thước kẻ vỗ, như vậy không bị cấn tay.” “Ba, con ruột à?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Nói chuyện chính đi...

Thư Hàng con hôm nay thành thật khai chuyện 'tu chân' với chúng ta, có phải có bước hành động tiếp theo không?” Bố Tống lên tiếng hỏi.

Thế giới quan của ông đã sụp đổ gần hết, bắt đầu quá trình tái tạo.

“Đúng vậy, con muốn mượn cảnh 'thiên địa dị biến' này, nhân cơ hội thành thật khai chuyện 'tu chân' với hai người, như vậy hai người chấp nhận cũng dễ dàng hơn một chút.

Sau đó, con muốn chuyển hai người đến Nho Gia Kim Liên Thế Giới.

Một khoảng thời gian tới, Chư Thiên Vạn Giới e rằng sẽ động loạn một thời gian.

Chuyển hai người đến Nho Gia Kim Liên Thế Giới xong, con cũng có thể yên tâm hơn một chút.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Tức là chuyển nhà?

Chúng ta phải chuyển đi bao lâu?” Mẹ Tống cố gắng giữ mình bình tĩnh, hỏi.

“Ít thì mười năm tám năm, lâu thì... có thể trăm năm, nghìn năm đều có khả năng.” Tống Thư Hàng nói.

Bố Tống đưa tay nói: “Trăm năm?

Nghìn năm?” “Vâng, dù tạm thời chưa thể giải quyết vấn đề 'tu luyện' của hai người, nhưng với thủ đoạn hiện tại của con, kéo dài tuổi thọ nghìn năm cho hai người, không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Bố Tống: “......” Đúng rồi, tu chân đã xuất hiện, kéo dài tuổi thọ tự nhiên cũng là tiêu chuẩn đi kèm.

“Khi nào chuyển nhà?” Mẹ Tống hỏi.

“Con sẽ xin một đợt chỉ tiêu từ Nho Gia...

Thế nên, nếu hai người cảm thấy cần, chúng ta những ngày này có thể đưa một phần người thân, cùng nhau đến Nho Gia.” Tống Thư Hàng đáp.

Đây cũng là lý do trước đó cậu nói với Vũ Nhu Tử rằng có thể sẽ ở Văn Châu thị vài ngày.

“Đến lúc đó giải thích với người thân thế nào?” Bố Tống nhíu mày nói.

Thật lòng mà nói, về chuyện 'tu chân' này, nếu không có bà xã bên cạnh, ông có nói thế nào cũng không tin.

Ông và bà xã tin còn khó khăn như vậy, huống hồ gì là người thân bạn bè.

Ngoài ra... còn có ngôi nhà ông khó khăn lắm mới trả xong tiền nợ chứ!

Chương 2641

Tống Thư Hàng cười nói: “Điểm này thì rất dễ, phối hợp với dị biến thiên địa bên ngoài, bịa đại một lý do là được.” Cô bé Vũ Nhu Tử bổ sung: “Ví dụ như thiên địa bên ngoài đại biến, thế giới sẽ có nguy hiểm lớn.

Mà chúng ta trong tay có một địa điểm tị nạn an toàn cấp quốc gia, có thể ẩn náu gì đó.” “Chỉ tiêu có bao nhiêu người?” Mẹ Tống nhíu mày hỏi.

“Bên ngoài thật sự sẽ rất nguy hiểm sao?” Bố Tống đồng thời hỏi.

Tống Thư Hàng an ủi: “Chỉ tiêu cụ thể chưa xác định, nhưng số lượng vẫn có hạn, chúng ta cố gắng giảm bớt một chút nhé...

Dù sao Kim Liên Thế Giới là địa bàn của Nho Gia.

Nhưng không cần lo lắng, đợt đầu tiên con sẽ sắp xếp vào Kim Liên Thế Giới của 'Nho Gia', đợt hai đến lúc đó con sẽ nghĩ cách sắp xếp.

Chúng ta trước tiên theo thứ tự thân cận, sắp xếp đợt đầu.

Đợi một thời gian nữa, chúng ta lại ra ngoài, sắp xếp đợt hai.” Mỗi người đều có người thân bạn bè của mình, người thân bạn bè lại có người thân bạn bè của họ, nên chuyện này rất khó sắp xếp hoàn hảo.

Tống Thư Hàng không thể nào dẫn theo một đoàn người đông đảo, đến trú ngụ trong Kim Liên Thế Giới của Nho Gia.

Thế nên chỉ có thể sắp xếp đợt thân cận trước.

Sau đó, phải xem thế giới hạt nhân của cậu khi nào có thể đồng bộ 'tiểu thế giới nhân tạo'.

Nếu cảnh giới của cậu tiến thêm một bước, hoàn thành việc phát triển tiểu thế giới nhân tạo, thì dù có bao nhiêu bạn bè người thân đến, gia đình cậu cũng có thể sắp xếp rõ ràng.

Đợi sau khi sắp xếp xong cho cha mẹ, cậu sẽ điều chỉnh trạng thái, tấn cấp!

Chỉ khi cảnh giới tăng lên, thực lực mạnh hơn, mới có thể dung hợp tiểu thế giới nhân tạo tốt hơn.

Và chỉ khi nắm đấm đủ cứng, cậu mới có tư cách đi làm những việc mình muốn làm, đi con đường của mình.

Không uổng phí sống một kiếp này!

“Ngoài ra, bên ngoài rốt cuộc có nguy hiểm hay không, thực ra con cũng không xác định.

Nhưng có thể khẳng định là, bất kể Trái Đất có nguy hiểm hay không, nhưng bố mẹ nếu tiếp tục ở lại Văn Châu thị, chắc chắn sẽ có nguy hiểm.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Bố Tống mặt mày ngơ ngác: “Vì sao?” “Đương nhiên là vì con rồi.” Tống Thư Hàng rất có tự biết mình chỉ vào mình: “Con đã nói rồi, con bây giờ trong giới tu chân cũng có chút tiếng tăm nhỏ.

Trong khoảng thời gian sắp tới, sẽ có rất nhiều đại lão đến khiêu chiến con.

Trong thời gian này, rất có thể sẽ kéo hai người vào.” Mẹ Tống: “......” Bố Tống gật đầu nói: “Ta hiểu ý con rồi, ta sẽ chọn đợt người thân đầu tiên, sau đó cùng họ bàn bạc thật kỹ.

Cố gắng nghĩ ra một lý do mà họ có thể chấp nhận được.” Cái 'lý do tị nạn' mà cô bé Vũ Nhu Tử nói, rất dễ gây ra hoảng loạn cho người thân, không thích hợp.

Ông sẽ tìm cách nghĩ ra một lý do nhẹ nhàng hơn một chút, trên tiền đề không gây hoảng loạn cho người thân, đưa một đợt người thân thân cận nhất đến trú ngụ tại Nho Gia.

“Nếu là người thân ở xa hơn, đến lúc đó chúng ta có thể cung cấp dịch vụ đón người tận nơi.” Tống Thư Hàng bổ sung.

“Được, ta và mẹ con sẽ bàn bạc.” Bố Tống nói.

Ông rút điện thoại ra, bắt đầu lướt trên điện thoại.

Lựa chọn này, không hề dễ dàng.

Mẹ Tống cũng nhíu mày trầm tư, suy nghĩ những người thích hợp.

… … … … …

Trong lúc bố Tống và mẹ Tống đang suy nghĩ, Tống Thư Hàng nhân cơ hội thi pháp, hóa ra một lượng lớn 'bạch liên', đưa chúng đến bên cạnh A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, cũng như Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử.

“Chúng ta sẽ ở đây mấy ngày?” Cây tóc ngốc của Sở Các Chủ hỏi.

Tống Thư Hàng đứng dậy, đi đến bên cửa sổ, nhìn thế giới bên ngoài: “Khoảng ba đến bốn ngày chắc đủ rồi.” “Vậy Tống tiền bối, chúng ta bây giờ đi 'diệt tà vọng' không?” Vũ Nhu Tử hai tay cầm mỗi tay một đóa bạch liên, ngẩng đầu hỏi.

Mẹ Tống nhạy bén ngẩng đầu hỏi: “Tà vọng là gì?” Cái tên này, nghe đã thấy nguy hiểm rồi.

“Ừm, một loại quái vật nhỏ?

Cũng có thể là một loại thực phẩm?” Tống Thư Hàng đáp.

Mẹ Tống: “???” Tô Thị A Thập Lục mỉm cười giải thích: “Tà vọng là một loại tà vật có thể gây hại cho người thường, nhân lúc chúng còn yếu ớt, giải quyết chúng sẽ dễ dàng hơn.” “Sẽ không có nguy hiểm gì chứ?” Mẹ Tống có chút lo lắng.

Tống Thư Hàng vỗ ngực nói: “Mẹ cứ yên tâm đi, so với tà vọng, con trai mẹ đây còn nguy hiểm hơn.” Mẹ Tống: “......” Đang nói chuyện, tiếng chuông điện thoại reo lên.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn, là điện thoại của bố Tống.

“Ba đã bắt đầu liên hệ người thân rồi à?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Không phải, là số lạ.

Giờ này lẽ nào còn có người muốn chào hàng sản phẩm à?

Đúng là chuyên nghiệp thật.” Bố Tống cười mở máy nghe.

“Alo, xin chào, xin hỏi có phải ông Tống không ạ?” Trong điện thoại truyền ra một giọng nữ dịu dàng, giọng nói này hiển nhiên đã được luyện qua, thanh âm điều chỉnh ra nghe liền khiến người ta có thiện cảm.

“Cô là?” Bố Tống hỏi.

“Chúng tôi bên này phụ trách kiểm tra cho các bà bầu mới mang thai năm nay, vợ ông hôm nay có ở nhà không ạ?

Nếu tiện, chúng tôi sẽ có nhân viên chuyên môn đến tận nhà, kiểm tra cho vợ ông, đăng ký thông tin em bé.” Giọng nữ dịu dàng đó đáp.

Thì ra là cái này, sáng nay trên tin tức TV cũng có nhắc đến chuyện này.

“Có ở nhà, các cô lúc nào cũng có thể đến.” Bố Tống nói, đột nhiên lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, đầu óc hoạt động hỏi: “Thư Hàng, con có muốn cũng tiện thể kiểm tra một cái không?” “Không, tình huống của con khá đặc biệt.

Thực ra, con đây không tính là mang thai.

Nhất thời cũng không giải thích rõ ràng được, đợi ba và mẹ bình tĩnh hơn một chút, con sẽ giải thích kỹ càng nhân quả cho hai người." Tống Thư Hàng xua xua tay nói.

Cậu đâu phải thật sự mang thai, nói mang thai cũng chỉ là cách nói khoa trương.

"Vâng, vậy nhân viên chuyên nghiệp bên chúng tôi sẽ sớm đến nhà ông, xin hãy chuẩn bị." Giọng nữ dịu dàng đó nói.

Tống Thư Hàng nhìn ra ngoài cửa sổ, thần thức quét ngang.

Quả nhiên cách khoảng một kilomet, có một chiếc xe y tế bắt đầu khởi động, xuất phát, chạy về phía nhà Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sở dĩ xác định chiếc xe này... là vì trong ba nhân viên chuyên nghiệp trên xe, có hai người mang theo 'linh lực', là tu sĩ cấp thấp.

An Lạc đối với chuyện thiên địa dị biến, quả nhiên đã sớm có sự sắp xếp.

Hơi suy nghĩ xong, Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, lấy mặt nạ của A Thập Lục ra, đeo lên mặt.

"Con làm cái quái gì vậy?" Bố Tống hỏi.

Tống Thư Hàng cười nói: "Cái mặt nạ này...

để tránh hù dọa các tiểu bối giới tu sĩ, con cảm thấy con vẫn nên đeo mặt nạ thì thỏa đáng hơn." "Con lại giở trò gì vậy, con đeo mặt nạ vào lại càng đáng sợ hơn đấy!" Bố Tống dở khóc dở cười.

Khoảnh khắc này, bố Tống và mẹ Tống, hoàn toàn vẫn chưa biết con trai ruột của họ 'Bá Tống' trong giới tu chân, rốt cuộc có danh tiếng đáng sợ đến mức nào.

Thần thức của Tống Thư Hàng lẳng lặng thu về, với cảnh giới hiện tại và khả năng khống chế thần thức tinh thần lực của cậu, hai vị tu sĩ trẻ trên chiếc xe y tế hoàn toàn không cảm ứng được tinh thần lực của Tống Thư Hàng đã từng quét qua họ.

Khoảng cách cảnh giới quá lớn.

Hai vị tiểu tu sĩ trên xe cứu thương, căn bản không biết mình sắp đến nhà Bá Tống Huyền Thánh, để kiểm tra thai nhi cho mẹ ruột của Bá Tống Huyền Thánh, và ghi chép thông tin em gái hoặc em trai sắp sinh của Bá Tống Huyền Thánh.

Nếu họ biết sự thật, thì dù có cho họ một trăm vạn linh thạch, họ cũng không dám đến.

Nghề nghiệp của họ là giúp mọi người kiểm tra thai nhi, không phải là vì chính mình.

Đôi khi, không biết cũng là một loại hạnh phúc, ít nhất là trước khi tận mắt nhìn thấy Bá Tống Huyền Thánh, ba nhân viên làm việc trong xe cứu thương, vẫn còn rất vui vẻ, rất mong chờ trò chuyện.

“Gia đình tiếp theo là nhà ông Tống, vợ ông ấy mang thai đứa con thứ hai, mới mang thai hai tháng này, dự kiến sẽ sinh trong năm nay.

Trên tư liệu ghi chú, con trai lớn của nhà họ đã lớn lắm rồi, nghe nói đã học đại học rồi.” Trong hai tu sĩ, vị tu sĩ ăn mặc thư sinh bên trái lên tiếng nói.

Vị thư sinh này có đạo hiệu Thương Hải Thư Sinh, là một đệ tử hải ngoại tiên đảo có chút duyên với Nho Gia.

Nhận lệnh sư môn, hiệp trợ chính quyền thực hiện nhiệm vụ 'kiểm tra thai nhi', được coi là một phần của việc 'nhập thế' tu hành.

“Tức là khoảng cách tuổi tác giữa hai đứa trẻ trên mười tám tuổi?

Điều này không thường thấy ở người thường a.” Bên cạnh

Thương Hải Thư Sinh là một đạo cô trẻ tuổi, đạo hiệu 'Diệu Thanh'.

“Không có cách nào khác, dù sao chính sách sinh con thứ hai cũng mới được mở không lâu.

Nếu là mấy năm trước, sinh con thứ hai là vi phạm pháp luật đấy.” Người phụ trách lái xe chính là nữ sĩ đã gọi điện cho bố Tống trước đó, giọng nói của cô dịu dàng, khiến người ta cảm thấy thân thiện.

Nhưng mà, cô không phải tu sĩ, chỉ là một người bình thường.

“Tức là, tuổi của vợ ông Tống này hẳn là không nhỏ... hy vọng thai nhi sẽ không có vấn đề.

Nếu không, với tuổi tác và trạng thái của bà ấy, không thể chịu nổi sự hành hạ đâu.” Thương Hải Thư Sinh nhẹ giọng nói.

Anh ta mới nhập thế tu hành, mới tiếp xúc với hỷ nộ ái ố của thế gian, tấm lòng từ bi, không muốn thấy bi kịch xảy ra.

Đạo cô Diệu Thanh bên cạnh lật xem tư liệu về 'bố Tống' trong tay, đột nhiên nhẹ giọng nói: “Họ Tống à.” Chữ 'Tống' này gần đây mấy tháng ở giới tu chân rất hot, tất cả đều là do vị 'Bá Tống Huyền Thánh' kia liên tục thay đổi tư thế mỗi tháng giảng pháp mà ra.

“Tê ~” Thương Hải Thư Sinh bên cạnh đột nhiên hít vào một ngụm khí lạnh.

Nữ sĩ lái xe qua gương chiếu hậu, nhìn thấy hai vị 'cao nhân' đột nhiên biến sắc mặt, trong lòng nảy sinh chút tò mò nhàn nhạt.

Nhưng cô không hỏi nhiều, để tránh vô ý chạm vào vết sẹo trong lòng các cao nhân.

Đạo cô Diệu Thanh nhẹ nhàng đóng tập tư liệu về bố Tống, mẹ Tống trong tay lại.

Không biết có phải là ảo giác tâm lý không, khi nàng liên kết chữ

'Tống' với sự tồn tại đáng sợ mà ngay cả tên cũng không dám nhắc đến kia, nàng đột nhiên cảm thấy vị 'ông Tống' này trở nên quen thuộc hơn. ... ...

Chương 2642

… … …

Không lâu sau, xe cứu thương cuối cùng cũng đến Bạch Kình Lộ, dưới lầu nhà Tống Thư Hàng.

Nữ sĩ lái xe dẫn theo Thương Hải Thư Sinh và đạo cô Diệu Thanh xuống xe.

Thư Sinh và đạo cô đồng thời nhẹ nhàng ấn vào 'pháp y' trên người mình, trang phục của hai người liền biến thành đồng phục nhân viên y tế.

“Linh khí ở đây rất sung túc, theo tiêu chuẩn trước đây mà nói, có thể coi là một linh địa không tệ.” Thương Hải Thư Sinh hơi cảm ứng xung quanh nhà Tống Thư Hàng, lên tiếng nói.

Sau khi thiên địa dị biến bắt đầu, linh khí khắp nơi trên thế giới dường như phun trào như núi lửa.

Rất nhiều khu dân cư bình thường trước đây, đều đạt đến tiêu chuẩn 'linh địa'.

“Linh khí càng sung túc, thì khả năng thai phụ mang thai nhi sản sinh biến hóa càng lớn.

Hy vọng mẹ tròn con vuông.” Đạo cô Diệu Thanh nhẹ giọng nói.

Thương Hải Thư Sinh mỉm cười nói: “Tuy nhiên, đây cũng là lý do chúng ta cần đến kiểm tra, lứa trẻ sắp chào đời này, sẽ là tài sản quý giá của toàn bộ giới tu luyện.

Đi thôi, chúng ta vào trong đi.” Vị nữ sĩ có thanh âm dịu dàng đó gật đầu, bước lên ấn chuông cửa nhà Tống Thư Hàng.

“Đến đây, đợi một chút.” Bố Tống lên tiếng đáp.

Sau đó ông quay đầu nhìn con trai: “Thư Hàng, người dưới lầu đến kiểm tra thai nhi cho mẹ con rồi, con xuống mở cửa đi.” Khi ông quay đầu lại, liền thấy Tống Thư Hàng lại đeo cái mặt nạ kỳ quái kia lên, đứng cạnh cửa sổ bất động.

Không chỉ vậy, Tống Thư Hàng còn kéo Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đến bên cạnh cậu, ba người chen chúc vào nhau, xếp thành hàng, giả vờ thưởng thức phong cảnh bên ngoài cửa sổ.

Bố Tống mặt mày ngơ ngác: “???” “Khụ, có chắc muốn con đi mở cửa không?” Tống Thư Hàng cười gượng nói.

Khóe miệng bố Tống giật giật: “Thôi được rồi, để ta đi.”... ... ...

Đợi bố Tống đứng dậy xuống lầu xong, Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử ba người lại chen chúc nhau càng chặt hơn một chút.

Đồng thời, Tạo Hóa Tiên Tử, Công Đức Xà Mỹ Nhân đều bị Tống Thư Hàng thu hồi.

Thông Nương thì bị Tống Thư Hàng bỏ vào túi.

Mẹ Tống từ trong phòng đi ra, liền thấy con trai đang túm tụm bên cửa sổ, nghi hoặc nói: “Làm gì vậy?” “Không có gì, mẹ không cần quản con.

Con đang cố gắng giảm bớt cảm giác tồn tại đây.” Tống Thư Hàng nói.

Mẹ Tống: “......” Nếu là trước đây, bà chắc chắn sẽ lôi con trai ra.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử chen chúc thành một cục với Tống Thư Hàng, mẹ Tống liền âm thầm dập tắt ý niệm đó.

Hai cô bé thích là được rồi.

Dưới lầu, bố Tống dẫn ba thành viên mặc đồng phục y tế lên lầu.

“Có cần chuẩn bị gì không?

Ví dụ như đun nước sôi à?

Hay là gì?” Bố Tống vừa đi vừa hỏi.

“Không cần không cần, phương pháp kiểm tra lần này của chúng tôi khác với trước đây.” Thương Hải Thư Sinh mỉm cười nói.

Vị ông Tống này từ vẻ ngoài mà nhìn, quá trẻ.

Dáng vẻ trẻ hơn rất nhiều so với trên tư liệu.

Xem ra, ông ấy rất có thể là người hưởng lợi từ dị biến thiên địa lần này?

Bố Tống gật đầu, lại hỏi: “À mà nói, lần kiểm tra này của các cô, có thể kiểm tra ra là bé gái hay bé trai không?” “Ông Tống, sinh con trai hay con gái đều như nhau.

Bé gái đáng yêu hơn bé trai.” Thương Hải Thư Sinh nghiêm túc nói, đã là thời đại nào rồi, lại còn có tư tưởng trọng nam khinh nữ sao?

Bố Tống đồng tình nói: “Vâng đúng rồi, nên nếu là bé gái thì tốt rồi.

Nhà tôi đã có một đứa con trai rồi, nếu lại nuôi thêm một đứa con trai nữa, sẽ rất vô vị.” Đạo cô Diệu Thanh: “......” Vào nhà xong, mẹ Tống bước ra đón.

“Vị này là phu nhân sao?” Thương Hải Thư Sinh lại kinh ngạc nhìn mẹ Tống, vị phu nhân này dáng vẻ cũng trẻ vô cùng.

Cặp vợ chồng này vận khí tốt đến vậy, đều trở thành người hưởng lợi từ biến dị linh lực lần này sao?

“Có cần vào phòng kiểm tra không?” Mẹ Tống hỏi.

“Không cần không cần, kiểm tra ở đây là được.” Thương Hải Thư Sinh cười nói.

Nhưng mà... không hiểu vì sao, từ khi bước vào căn phòng này, anh ta liền cảm thấy toàn thân không đúng.

Ánh mắt Thương Hải Thư Sinh xoay chuyển trong phòng.

Nhưng ánh mắt xoay một vòng xong, anh ta cũng không phát hiện ra điều gì.

“Kỳ lạ.” Thương Hải Thư Sinh thầm nghĩ.

Bên cạnh, Diệu Thanh đạo cô giả bộ lấy ra một bộ dụng cụ nhìn có vẻ rất phức tạp từ trong vali hành lý.

Nhưng trên thực tế, bộ dụng cụ này hiện tại chỉ là đồ trưng bày, là cái vỏ rỗng. 'Thiết bị kiểm tra' thực sự vẫn đang trong quá trình tăng tốc nghiên cứu.

Thiên địa dị biến ập đến quá đột ngột, dẫn đến rất nhiều việc chưa kịp chuẩn bị thỏa đáng thì đã xảy ra rồi.

Thời gian không đợi người.

Vì vậy, trước khi 'thiết bị kiểm tra' hữu dụng thực sự được nghiên cứu ra, công tác kiểm tra đành phải tiến hành thủ công.

Diệu Thanh đạo cô bày ra bộ dụng cụ phức tạp như vậy là để tăng độ tin cậy.

Dù sao thì sản phụ và người nhà khi nhìn thấy máy móc phức tạp cũng sẽ cảm thấy 'sang xịn mịn' một cách khó hiểu.

Như vậy thì công tác kiểm tra thai nhi sau đó mới có thể triển khai thuận lợi hơn.

Sau khi thiết bị 'sang xịn mịn' được lắp đặt xong tại phòng khách, Diệu Thanh đạo cô ra hiệu cho Mẹ Tống ngồi ngay ngắn trước máy, bảo bà đặt tay vào một cái cổng trông giống như máy đo huyết áp.

Ngay sau đó, Diệu Thanh đạo cô nhân cơ hội bắt mạch cho Mẹ Tống, âm thầm thi pháp, dùng tinh thần lực bao trùm cơ thể bà, phối hợp với một loại pháp thuật chuyên dụng để kiểm tra trạng thái của sản phụ và thai nhi.

Thương Hải thư sinh đứng bên cạnh, âm thầm bấm pháp ấn, hỗ trợ Diệu Thanh đạo cô trong quá trình kiểm tra.

Bố Tống trông có vẻ hơi căng thẳng.

Trên thiết bị, một chuỗi dữ liệu khó hiểu bắt đầu nhảy ra.

Thương Hải thư sinh giả vờ nhìn dữ liệu, sau đó nghiêm túc nói với Bố Tống và Mẹ Tống: "Trạng thái cơ thể sản phụ vô cùng khỏe mạnh, hoàn toàn không có vấn đề gì.

Thai nhi phát triển tốt, Tống tiên sinh và vợ tiếp theo chỉ cần tiếp tục duy trì trạng thái tốt, phương diện sức khỏe của thai nhi sẽ không xảy ra vấn đề gì." Bố Tống khẽ gật đầu, tiếp đó ông lại liên tục nháy mắt với Thương Hải thư sinh: Là con trai hay con gái? "Tống tiên sinh không cần vội, chúng tôi chỉ phụ trách kiểm tra sức khỏe và các trạng thái của đứa bé, chúng tôi không phụ trách giám định giới tính." Thương Hải thư sinh mỉm cười nói.

Bố Tống: "..." Thương Hải thư sinh nói xong, tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình thiết bị.

Nhưng trong bóng tối, hắn bắt đầu giao lưu với Diệu Thanh đạo cô qua truyền âm: [Số liệu thai nhi thế nào?

Có bị linh lực bên ngoài ảnh hưởng không?] Trong thời gian thiên địa dị biến, mang thai và sinh con có khả năng rất lớn sẽ chịu ảnh hưởng của linh khí.

Nhưng loại ảnh hưởng này không hoàn toàn là 'tốt', đại bộ phận thai nhi không chịu nổi sự can thiệp của linh khí, rất có thể sẽ sinh ra ác tính dị biến.

Nhiệm vụ của nhóm Thương Hải thư sinh chính là phân biệt xem thai nhi có chịu ảnh hưởng của thế giới dị biến hay không?

Nếu có, vậy phải tiến thêm một bước giám định xem rốt cuộc là biến hóa lành tính hay ác tính dị biến?

Nếu là biến hóa lành tính, vậy đứa bé này chính là một cổ phiếu tiềm năng cực lớn, bọn họ sẽ phụ trách ghi lại thông tin đứa bé.

Đến lúc đó đợi đứa bé chào đời, sẽ có một loạt chế độ phúc lợi tiếp tục được thực hiện.

Nếu là ác tính dị biến, vậy sẽ do Thương Hải thư sinh ra tay, hắn sẽ phụ trách tận lực xua tan triệu chứng ác tính dị biến trên người thai nhi.

Nếu mức độ dị biến đã quá sâu, hắn không ứng phó nổi, thì phải gửi thông tin phản hồi về trên.

Diệu Thanh đạo cô nhíu mày, trả lời: [Có thể khẳng định, thai nhi này đã chịu ảnh hưởng của thiên địa dị biến.

Nhưng số liệu của nó có chút khác biệt so với tất cả thai nhi đã kiểm tra trước đó.

Khoảng cách so với số liệu tiêu chuẩn cũng cực lớn, để tôi nhìn kỹ lại xem.] Thương Hải thư sinh nghi hoặc hỏi: [Khoảng cách cực lớn?

Khác biệt như thế nào?] [Hình dung thế nào nhỉ...

Nếu nói số liệu của những thai nhi bị ảnh hưởng đã kiểm tra trước đó là đường vòng cung tròn trịa, thì số liệu thai nhi trong cơ thể Tống phu nhân đây lại là đường sóng nhấp nhô liên tục, hơn nữa biên độ dao động vô cùng kịch liệt.

Mức độ dao động này, quả thực cứ như Tạo Hóa Pháp Vương đang hát vậy.] Diệu Thanh đạo cô ví von.

Thương Hải thư sinh: "..." Tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối?

Khoa trương đến vậy sao? [Vậy rốt cuộc biến hóa này là tiến hóa lành tính?

Hay là ác tính dị biến?] Thương Hải thư sinh căng thẳng hỏi. [Hiện tại vẫn chưa nhìn ra...

Khoan đã, không đúng.

Số liệu dường như lại phát sinh biến hóa.

Sự dao động kịch liệt vừa rồi, cái được kiểm tra không phải là thông tin thai nhi.

Thông tin thực sự của thai nhi ẩn giấu ở bên dưới.] Đột nhiên, Diệu Thanh đạo cô lại kinh ngạc nói.

Chương 2643

Sự biến hóa của dữ liệu vừa rồi dường như là một 'nguồn gốc' khác có huyết mạch tương liên với vị sản phụ này.

Dữ liệu thực sự đã bị cái dữ liệu như 'sóng âm bài hát của Tạo Hóa Pháp Vương' này che lấp. 'Chẳng lẽ là sinh đôi?

Không... không phải.

Tình huống này, dường như là có sức mạnh bên ngoài đang gia trì?' Lông mày Diệu Thanh đạo cô nhíu chặt lại.

Cô lại bắt đầu cảm ứng kỹ càng.

Một lát sau.

Sau khi quan sát, suy xét tỉ mỉ lặp đi lặp lại, cô cảm giác cái dữ liệu dao động khoa trương này hẳn là một loại sức mạnh tương tự 'Công đức', đang âm thầm bảo vệ thai nhi này.

Mà dữ liệu thai nhi chân thực ẩn giấu dưới lớp sóng dao động này là một đường cong số liệu tăng trưởng rất bình ổn. [Là phản ứng lành tính, thai nhi này sau khi chịu ảnh hưởng của sức mạnh thiên địa, phản ứng thể hiện ra là biến hóa lành tính.

Đường cong tròn trịa, nhìn từ số liệu thì vô cùng ưu tú!

Còn về đoạn dữ liệu dao động kịch liệt trước đó... rất có khả năng trong cặp vợ chồng này hoặc thành viên gia đình họ, có một người bình thường hay hành thiện tích đức, sở hữu đại công đức.

Công đức của thành viên gia tộc này, trong khi che chở bản thân, còn sẽ ban phúc trạch cho người nhà của người đó.] Diệu Thanh đạo cô suy đoán. [Đại công đức chi lực?

Còn ban phúc trạch cho cả người nhà, đây phải là đại thiện công đức lớn đến mức nào?] Thương Hải thư sinh nghi hoặc nói, chẳng lẽ trong gia tộc của Tống tiên sinh này có tu luyện giả? [Tóm lại, trạng thái thai nhi này rất tốt.

Hơn nữa là tiến hóa lành tính ưu tú, cứ ghi lại trước đã.] Diệu Thanh đạo cô trả lời.

Cảnh giới của cô không đủ, thứ có thể đoán ra cũng chỉ có bấy nhiêu.

Số liệu kiểm tra ưu lương thế này báo lên trên, nói không chừng sẽ thu hút ánh mắt của trưởng bối đại tông môn nhỉ?

Nếu may mắn, đứa bé trong bụng Tống phu nhân sẽ có tiền đồ vô lượng.

Thương Hải thư sinh gật đầu nói: [Được, tôi phụ trách ghi chép.

Cô cứ từ từ thu hồi pháp thuật trước, đừng vội, đừng làm ảnh hưởng đến trạng thái của sản phụ và thai nhi.] Diệu Thanh đạo cô gật đầu, khẽ thở ra.

Sau đó tâm niệm cô vừa động, bắt đầu kết thúc thi pháp.

Tinh thần lực của cô rút khỏi người thai nhi, lại rút khỏi lớp bảo vệ 'dao động kịch liệt' kia, rồi chậm rãi rút khỏi cơ thể sản phụ.

Mọi chuyện đều rất thuận lợi.

Nhưng ngay khi tinh thần lực của Diệu Thanh đạo cô triệt để rút khỏi người Mẹ Tống...

Đột nhiên, tinh thần lực của cô chịu một sự tác động.

Dưới sự ảnh hưởng của cơn tim đập nhanh do tác động này, cô không tự chủ được quay đầu, nhìn về phía một góc cửa sổ.

Khi kết thúc thi pháp, tinh thần lực của cô có thể đã dính một tia khí tức 'dao động kịch liệt' kia.

Dưới sự dẫn dắt của lớp nhân quả này, mắt cô sáng lên.

Cô đột nhiên nhìn thấy lúc này bên cửa sổ, có ba bóng người đang trùm một cái chăn mỏng, chen chúc thành một cục.

Bóng người ở giữa đeo một chiếc mặt nạ quen mắt, tuy co lại thành một cục, nhưng trên người hắn lại có một loại khí tức đáng sợ khiến người ta không thở nổi.

Tuy bên ngoài trời còn sớm, nhưng Diệu Thanh đạo cô lại cảm thấy toàn thân run lên, phảng phất như màn đêm lạnh lẽo đã buông xuống.

Mà ở bên cạnh bóng người đeo mặt nạ này, là một vị tiên tử có thân hình nhỏ nhắn cùng một vị tiên tử chân dài bắt mắt.

Ba người trùm một cái chăn, co thành một cục, rõ ràng hẳn phải là một hình ảnh rất hài hước.

Nhưng mà, Diệu Thanh đạo cô căn bản cười không nổi.

Cái tổ hợp này, ba vị thành viên này... "Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh!" "Tô Sơn Huyền Thánh!" Cùng với sự tồn tại đáng sợ mà chỉ cần nhắc tới tên thôi cũng có thể khiến người ta hoài thai. "Bá...

Bá Tống Huyền Thánh!" Diệu Thanh đạo cô thất thanh kêu lên.

Cô đột nhiên hét to một tiếng như vậy, làm Thương Hải thư sinh bên cạnh, cùng Bố Tống và Mẹ Tống đều giật nảy mình.

Thương Hải thư sinh đột nhiên nghe thấy cái tên này, chỉ cảm thấy cơ thể theo bản năng cứng đờ: "Cái gì?" Tại sao Diệu Thanh đạo hữu lại đột nhiên gọi ra cái tên không thể miêu tả này? "Bá...

Bá Tống..." Diệu Thanh đạo cô đưa tay chỉ về phía góc cửa sổ, lưỡi líu lại, nói chuyện cũng lắp bắp.

Thậm chí Bố Tống còn nghe ra được tiếng nức nở trong giọng nói của cô nương này.

Mẹ Tống quay đầu, nhìn về phía thủ phạm đang co ro nơi góc cửa sổ - Tống Thư Hàng.

Đạo hiệu 'Bá Tống' này, hình như là đạo hiệu của con trai.

Lúc trước khi nói chuyện phiếm, Tống Thư Hàng từng nhắc tới việc này.

Thằng con ngốc vừa 'cương thiết' (thẳng tính như sắt thép) nhà mình đáng sợ như vậy sao? "Bá, Bá, Tống tiền bối!" Thương Hải thư sinh dưới sự chỉ dẫn của Diệu Thanh đạo cô, cuối cùng cũng nhìn thấy sự tồn tại cấm kỵ trong truyền thuyết này.

Một khắc sau, trong não Thương Hải thư sinh trống rỗng.

Tại sao Bá Tống tiền bối lại xuất hiện ở đây?

Vị tiền bối đáng sợ này không phải vừa giảng xong lần Hiển Thánh thứ năm... hiện tại hẳn là phải rất bận mới đúng chứ?

Chẳng lẽ là ảo giác?

Không, không phải ảo giác!

Là Bá Tống Huyền Thánh chân chính!

Ngài ấy đang đứng cách mình năm mét.

Hiện tại, bọn họ và Bá Tống đang hít thở cùng một bầu không khí!

Trong nháy mắt, có ngàn vạn ý niệm nổi lên.

Nhưng mà, tại sao Bá Tống tiền bối lại ở đây?

Tại sao bọn họ lại bị Bá Tống Huyền Thánh để mắt tới?

Không có lý do a.

Bọn họ chỉ là nhập thế tu luyện rất bình thường, không có lý do gì thu hút sự chú ý của Bá Tống tiền bối a?

Thương Hải thư sinh có một vạn cái nghĩ không thông.

Hắn không khỏi đưa tay ấn về phía bụng dưới của mình.

Bản năng khiến hắn muốn trốn tránh ánh mắt của Bá Tống Huyền Thánh, nhưng bước chân lại không nghe sai khiến, cũng không dám tùy tiện nhúc nhích. ...

Bố Tống nhìn hai nhân viên công tác bị dọa thành dạng chim cút, run lẩy bẩy, sau đó lại nhìn về phía con trai nhà mình.

Con trai mình là ác ma sao?

Tại sao hai nhân viên công tác chưa từng gặp mặt này lại bị dọa thành cái dạng này?

Ngoài ra, phát âm 'Ba Ba Tống', nghe thật là xấu hổ.

Hiện trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Vị nữ sĩ dẫn đường có giọng nói rất hay kia cũng nhìn ra tình huống quỷ dị, không dám tùy tiện mở miệng.

Một lát sau. "Thư Hàng?" Bố Tống lên tiếng gọi.

Con trai đã làm chuyện thiên nộ nhân oán gì?

Đều dọa người ta thành như vậy? "Ai." Tống Thư Hàng đẩy cái mặt nạ của mình lên, đưa tay kéo cái chăn 'Cái gì cũng có thể bán đại lão' cùng kiểu dáng ra.

Có những người, giống như mặt trời giữa không trung, bất luận trốn tránh thế nào, đều sẽ bị người ta tìm ra. "Ta đã biết chúng ta khẳng định không giấu được mà." Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay nhận lấy 'cái chăn' từ trong tay Tống Thư Hàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. "Khụ, cái kia..." Tống Thư

Hàng phẩy phẩy tay nói: "Đừng sợ, ta lại sẽ không ăn thịt các ngươi.

Bình tĩnh chút, đừng dọa người nhà của ta." Kinh nghiệm phong phú giúp Tống Thư Hàng cũng có được một chút khí chất 'đại tiền bối'.

Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô hít một hơi, nỗ lực để bản thân trấn định lại.

Ngoài ra... vừa rồi Bá Tống Huyền Thánh nói gì?

Người nhà của ngài ấy?

Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô không khỏi nhìn thoáng qua cặp vợ chồng họ Tống trông có vẻ trẻ tuổi này.

Chẳng lẽ, cặp vợ chồng họ Tống này là hậu duệ huyết mạch của Bá Tống Huyền Thánh?

Thì ra là thế, nói như vậy thì nguyên nhân Bá Tống Huyền Thánh xuất hiện ở đây có thể giải thích rõ ràng rồi!

Chương 2644

Giống như đại tiền bối cỡ Bá Tống tiền bối, một lần bế quan có thể là ngàn năm, thậm chí lâu hơn.

Đợi khi ngài ấy xuất quan, lại tìm kiếm huyết mạch của mình, loại chuyện này ở Tu Chân Giới cũng không hiếm thấy. [Thảo nào lúc trước tôi xem tư liệu của Tống tiên sinh, lại cảm thấy ông ấy và Bá Tống tiền bối có nét tương tự, hóa ra là hậu duệ của Bá Tống Huyền Thánh.

Nếu là như vậy, thai nhi trong bụng Tống phu nhân, không tầm thường a!] Diệu Thanh đạo cô thầm nghĩ trong lòng.

Có lão tổ tông như Bá Tống tiền bối trấn giữ, cộng thêm tiềm năng ưu tú của thai nhi trong bụng Tống phu nhân, tương lai đứa bé này vừa chào đời, tuyệt đối sẽ trở thành sự tồn tại chói mắt nhất của một thời đại.

Khiến người ta hâm mộ.

Sau khi xác định nguyên nhân Bá Tống tiền bối hiện thân ở đây, trong lòng Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô yên tâm hơn không ít. "Đệ tử Hải Ngoại Tiên Đảo Thư Kiếm Các - Thương Hải thư sinh, ra mắt Bá Tống tiền bối, ra mắt Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh, ra mắt Tô Sơn Thánh Quân." Thương Hải thư sinh hướng về phía Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục cung kính hành đại lễ. "Đệ tử Tú Nhạc Quan - Diệu Thanh, ra mắt Bá...

Bá Tống tiền bối, Linh Vũ Điệp Tử tiền bối, Tô Sơn tiền bối." Lưỡi của Diệu Thanh đạo cô vẫn còn líu lại. "Không cần đa lễ." Tống Thư Hàng đẩy mặt nạ lên trên, lộ ra nửa khuôn mặt dưới đẹp mắt: "Hai vị tiểu hữu công tác vất vả rồi." Nói xong, ý thức của Tống Thư

Hàng bắt đầu lục lọi trong 'Không gian vòng tay' và 'Hạch tâm thế giới' của mình, muốn tìm món đồ thích hợp ra thưởng cho hậu bối.

Nhưng mà tìm nửa ngày... hắn đều không tìm ra bảo vật thích hợp.

Bảo tàng của Côn Vương đẳng cấp quá cao, thưởng cho tiểu bối không hợp.

Bảo vật sơ cấp và chiến lợi phẩm thu hoạch trước kia, lại bị hắn 'nạp game' sạch sẽ, chỉ còn lại mấy cái bình trữ vật nhỏ của Thiên Nhân.

Chẳng lẽ lại thưởng cái bình?

Xấu hổ.

Nghĩ đi nghĩ lại, vẫn là tặng thanh 'Mộc đao tọa độ' làm chút lòng thành vậy.

Mộc đao ẩn chứa đao ý của hắn, lớp 'Giáp đao ý' bên trên có thể giúp tu sĩ cấp thấp đỡ được một đòn chí mạng. "Lần đầu gặp mặt, ta cũng không có đồ tốt gì có thể tặng cho hai vị tiểu hữu." Tống Thư Hàng mỉm cười nói, đưa tay chuẩn bị lấy Mộc đao tọa độ ra.

Lại không biết, hắn vừa mở miệng nói câu này, Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô đều sắp sợ phát khóc.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới, ai mà không biết Bá Tống Huyền Thánh lợi hại nhất chính là dùng ánh mắt làm người ta mang thai.

Không có đồ gì tốt để tặng, cho nên tặng các ngươi một đứa bé trong bụng? "Không cần đâu, Bá Tống tiền bối, thật sự không cần đâu.

Chức trách tại thân, chúng tôi vạn lần không dám nhận ban thưởng của Bá Tống tiền bối." Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô liên tục xua tay.

Nhìn thấy hai vị đạo hữu như chim sợ cành cong, bàn tay nhỏ đang cầm 'Mộc đao tọa độ' của Tống Thư Hàng khẽ cứng đờ.

Trạng thái này thì còn giao lưu thế nào?

Thế này không phải bầu không khí lại xấu hổ rồi sao.

Thôi bỏ đi bỏ đi, chuyện tặng quà, cứ hoãn lại trước đã. "Khụ." Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, quay đầu nói với Bố Tống: "Cho nên, Bố, thấy chưa?

Thật ra con ở Tu Chân Giới cũng là có chút danh tiếng." Ngài đâu chỉ là có chút danh tiếng a, ngài nếu là có chút danh tiếng, vậy chư thiên vạn giới sẽ không có người nổi tiếng.

Thư sinh và đạo cô thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng một lát sau, đột nhiên não hai người run lên.

Khoan đã, Bá Tống Huyền Thánh vừa rồi xưng hô với Tống tiên sinh là gì nhỉ?

Bố?

Không nghe lầm chứ, là bố?

Vị Tống tiên sinh này, không phải là hậu duệ của Bá Tống Huyền Thánh, mà là Bố của Bá Tống?

Hay là, chẳng lẽ đạo hiệu của vị Tống tiên sinh này gọi tắt là 'Ba' các loại đồng âm, cho nên Bá Tống Huyền Thánh đang gọi đạo hiệu của ông ấy? [Sao có thể a, ai lại đem đạo hiệu của người khác gọi tắt thành đồng âm 'Ba' chứ!] Nếu thật sự có loại đạo hiệu chiếm hời của người khác như vậy, đã sớm bị người ta đánh chết rồi a.

Cho nên, vị này chẳng lẽ thật sự là phụ thân của Bá Tống?

Nhưng mà vị Tống tiên sinh này, ngang dọc phết phẩy nhìn kiểu gì cũng là một người bình thường, loại chưa từng tu luyện...

Cũng không phải là cao nhân lịch luyện hồng trần.

Ông ấy sao có thể là phụ thân của Bá Tống Huyền Thánh?

Dù sao thực lực, cảnh giới của Bá Tống tiền bối bày ra ở đó, tuyệt đối là viễn cổ cự đầu đã tu luyện ngàn vạn năm.

Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô vẻ mặt mê mang nhìn Bố Tống.

Bọn họ dù có vắt hết óc cũng nghĩ không ra vị Tống tiên sinh này phải làm thế nào mới có thể trở thành phụ thân của Bá Tống?

Tống Thư Hàng nhìn ra sự nghi hoặc trên mặt hai vị tiểu tu sĩ, hắn mỉm cười nói: "Giới thiệu với hai vị tiểu hữu một chút, vị này là bố của ta, loại ruột thịt.

Bên cạnh là mẹ ta, cũng là loại ruột thịt, điểm này các ngươi không cần hoài nghi." [Vậy mà là thật, ruột thịt?] Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô vẻ mặt khiếp sợ nhìn Bố Tống, Mẹ Tống.

Loại không dám tin viết trên mặt này, là người đều có thể nhìn ra.

Bố Tống: "..." Mẹ Tống: "..." Con trai là con ruột, chuyện này tại sao trong mắt người ngoài xem ra lại là bộ dáng rất khiếp sợ?

Hai vợ chồng liếc nhìn nhau...

Xem ra, Tống Thư Hàng ở Tu Chân Giới, thật sự rất lợi hại?

Đối diện.

Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô sau khi ngẩn người một lát, rất nhanh khôi phục lại.

Dù sao cũng là đệ tử đã có tư cách 'xuống núi' xuất sư, tuy rằng nội tâm bọn họ vẫn nghi hoặc và khiếp sợ, nhưng bọn họ vẫn bình tĩnh lại ngay lập tức.

Thương Hải thư sinh xoay người về phía Bố Tống và Mẹ Tống, hành lễ một cái: "Đệ tử Hải Ngoại Tiên Đảo Thư Kiếm Các - Thương Hải thư sinh, ra mắt..." Khoan đã.

Ra mắt, cái gì tốt nhỉ?

Bố mẹ của Bá Tống Huyền Thánh, bọn họ phải xưng hô như thế nào?

Bố của Bá Tống phải gọi là gì?

Mẹ của Bá Tống lại phải gọi là gì?

Bá Tống Chi Phụ?

Bá Tống Ba Ba?

Bá Trung Ba?

Bá Tống Chi Mẫu?

Bá Tống Mẹ Mẹ?

Bá Mẹ?

Cứ cảm giác gọi thế nào cũng không đúng a.

Đại não Thương Hải thư sinh điên cuồng vận chuyển, hắn cần trong thời gian ngắn nhất chọn một xưng hô thích hợp nhất, để đối diện với phụ thân và mẫu thân của Bá Tống tiền bối. "Tống gia lão tổ!" Cuối cùng, trong đầu Thương Hải thư sinh linh quang lóe lên, nghĩ tới một xưng hô thích hợp.

Ngay sau đó, hắn lại khẽ xoay người đối chuẩn Mẹ Tống, tiếp lời: "Ra mắt Triệu Tiên Tử lão tổ!" Tống gia lão tổ?

Bố Tống: "!!!" Triệu Tiên Tử lão tổ?

Mẹ Tống: "!!!" Trời xanh chứng giám, Bố Tống năm nay mới bốn mươi lăm tuổi, vậy mà bị người ta gán cho danh hiệu Lão tổ...

Mẹ Tống lại càng trẻ hơn ông một tuổi.

Gán cho loại danh hiệu Lão tổ này, bình thường mà nói đều nên khắc trên bia linh vị, chôn trong mộ rồi chứ nhỉ.

Hai vợ chồng quay đầu hung hăng trừng mắt nhìn thằng con trai nhà mình đang tủm tỉm cười bên cạnh.

Địa vị của con trai nhà mình ở 'Tu Chân Giới', tuyệt đối không chỉ là 'chút danh tiếng' đơn giản như vậy.

Bên cạnh Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục lén cười khẽ.

Mà có Thương Hải thư sinh mở đường phía trước, Diệu Thanh đạo cô cũng vội vàng đuổi kịp: "Đệ tử Tú Nhạc Quan - Diệu Thanh, ra mắt Tống gia lão tổ, ra mắt Triệu Tiên Tử lão tổ." "Không, không cần khách sáo." Bố Tống cũng không biết dùng biểu cảm gì để đối mặt với hai vị nhân viên công tác này.

Hành lễ xong, đáy lòng Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô thầm thở phào nhẹ nhõm — ít nhất cửa ải xưng hô này qua trước đã.

Sau đó, hai vị tiểu tu sĩ lại len lén liếc mắt nhìn Bố Tống và Mẹ Tống.

Trong đầu tiếp tục suy đoán các loại khả năng. [Có khi nào Bá Tống tiền bối có bí pháp chuyển sinh?

Kiếp này ngài ấy từng mượn thân xác vợ chồng Tống tiên sinh, chuyển sinh qua một lần?] [Hoặc là, vợ chồng Tống tiên sinh là sự tồn tại thời viễn cổ, bị Bá Tống Huyền Thánh đóng băng phong ấn, mãi cho đến mấy năm gần đây mới giải khai phong ấn?

Vì muốn ở trong đại thế này, mưu cầu một con đường cho cha mẹ ruột của mình?] Từng ý nghĩ kỳ quặc, hiện lên trong đầu thư sinh và đạo cô.

Năng lực cường đại nhất của nhân loại chính là 'tự não bổ' (tự tưởng tượng).

Khi đối mặt với một số chuyện không hợp lý nhưng lại là sự thật, bộ não nhân loại sẽ tự động tiến hành tưởng tượng, cố gắng tưởng tượng sự việc trở nên hợp lý. "Ngồi xuống nghỉ ngơi trước đi, về chuyện của bố mẹ ta, giải thích ra khá là huyền ảo, kiểu mà các ngươi nhất thời nửa khắc cũng sẽ không tin ấy.

Có điều, dù sao ta cũng là con ruột, điểm này không cần hoài nghi." Tống Thư Hàng vui vẻ chào hỏi hai vị tiểu tu sĩ cùng vị nữ sĩ có giọng nói hay kia ngồi xuống nghỉ ngơi.

Đạo cô, thư sinh và nữ sĩ ba người chen chúc trên một cái ghế sô pha hai chỗ ngồi, nơm nớp lo sợ.

Bố Tống và Mẹ Tống đi đến vị trí bên cạnh ngồi xuống. "Đừng sợ, bố mẹ ta còn chưa chính thức tiến hành tu luyện, các ngươi căng thẳng quá thì họ cũng sẽ câu nệ.

Nào, tặng các ngươi chút quà gặp mặt trước." Tống Thư Hàng nói xong, đưa tay điểm một cái.

Sau lưng hắn có một tầng không gian gợn sóng hiện lên, chính là lối ra của Hạch Tâm Thế Giới.

Chương 2645

Ngay sau đó, có ba đạo đao mang từ trong Hạch Tâm Thế Giới lóe lên, rơi vào trong tay đạo cô, thư sinh và nữ sĩ.

Chính là 'Mộc đao tọa độ' của Tống Thư Hàng, thân đao làm từ cành của Vô Đầu Mộc, bên trên có kèm theo một đạo Hộ Thể Đao Ý của Bá Tống Huyền Thánh, cùng với một ấn ký không gian 《Thần Binh Kỳ Giám》.

Không nói cái khác, chỉ riêng 'thân đao' đã là nguyên liệu pháp khí hệ Mộc quý giá.

Cho dù những cành cây này là thông qua linh lực thúc giục sinh trưởng, nhưng cường độ vẫn ở mức Ngũ phẩm.

Đối với tiểu tu sĩ bình thường mà nói, chỉ riêng bản thân thanh mộc đao đã là bảo vật trân quý. "Thanh mộc đao này là tác phẩm ta tùy tay khắc họa lúc rảnh rỗi, trên đó có kèm theo một đạo Hộ Thể Đao Ý của ta.

Có thể bảo vệ các ngươi một lần trong lúc nguy nan." Tống Thư Hàng giới thiệu.

Hắn lúc này, trong vô ý cũng có thể tỏa ra khí tràng đại tiền bối — 'đốp chát' với các đại lão nhiều rồi, bản thân bất tri bất giác cũng thành nhân vật cấp bậc đại lão.

Cái này cũng giống đạo lý bệnh lâu thành lương y vậy. "Tạ ơn Bá Tống tiền bối." Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô vội vàng cẩn thận từng li từng tí thu hồi Mộc đao tọa độ.

Không hổ là đại tiền bối, tùy tiện để lọt chút đồ qua kẽ tay, đối với tiểu tu sĩ bọn họ mà nói đều là chí bảo.

Ngoài ra... hai người vừa rồi còn chú ý tới, trong khoảnh khắc gợn sóng không gian sau lưng Bá Tống Huyền Thánh mở ra, bên trong dũng mãnh trào ra mấy đạo khí tức khủng bố, khí tức kia dù chỉ là lóe lên rồi biến mất, cũng khiến bọn họ toàn thân cứng ngắc, nhịn không được muốn run rẩy. "Cảm ơn Bá Tống tiền bối." Vị nữ sĩ có giọng nói hay kia cũng làm theo hành lễ, cô tuy là người thường, nhưng cũng biết bảo vật bực này trân quý. "Thai nhi trong bụng mẹ ta, trạng thái thế nào?" Tống Thư Hàng lại thuận miệng hỏi. "Trạng thái em gái của Bá Tống tiền bối vô cùng ưu tú, dưới ảnh hưởng của thiên địa đại biến, cô bé đang ở trong trạng thái tiến hóa lành tính.

Có công đức phúc trạch của Bá Tống tiền bối ngài hộ thân, sự ra đời của cô bé sẽ được định sẵn là bình an thuận lợi." Diệu Thanh đạo cô vội vàng nói. "Là em gái à." Tống Thư Hàng vuốt cằm. "Là con gái à." Bố Tống vuốt cằm.

Hai cha con ăn ý gật gật đầu, vẻ mặt hài lòng. 'Trọng nữ khinh nam cũng là bệnh, phải trị, nam nữ bình đẳng, không thể trọng cái này khinh cái kia, trọng cái kia lại khinh cái này.' Thương Hải thư sinh thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng hắn cũng chỉ dám âm thầm nghĩ trong lòng, chứ không dám thật sự mở miệng khuyên bảo.

Hắn tuy nội tâm chính trực thiện lương, nhưng đối mặt với cường quyền như Bá Tống Huyền Thánh, cũng chỉ có thể khuất phục mang tính chiến lược.

Sau đó...

Tống Thư Hàng lại cùng đạo cô, thư sinh cùng vị nữ sĩ kia trò chuyện một lát.

Đại khái là tìm hiểu xem An Lạc (địa danh) đối với tình huống 'thiên địa dị biến' thì có biện pháp ứng cấp gì, làm thế nào ổn định cục diện trong tình thế hỗn loạn này, cùng với có chỗ nào hắn có thể giúp đỡ hay không, vân vân.

Thương Hải thư sinh nhất nhất giải đáp nghi hoặc cho Bá Tống Huyền Thánh. "Hiện tại chuyện khiến chúng tôi đau đầu nhất, hẳn là 'Tà Vọng' xuất hiện khắp nơi.

Tính chất của Tà Vọng đa biến, mỗi loại Tà Vọng đều cần phương án khác nhau để giải quyết.

Cũng may các tông môn ở các nơi tại An Lạc không còn ẩn thế, chủ động thanh lý Tà Vọng gần tông môn, chia sẻ áp lực.

Nghe thầy tôi nói, về vấn đề Tà Vọng e rằng chư thiên vạn giới đều đang đau đầu." Thương Hải thư sinh trả lời.

Bên cạnh Diệu Thanh đạo cô lại tiếc nuối bổ sung: "Đáng tiếc lần giảng pháp cuối cùng của Bá Tống tiền bối ngài đã kết thúc rồi...

Thật ra lúc Tà Vọng mọc lên như rừng, rất nhiều tiểu bối chúng tôi đều đang mong chờ buổi giảng pháp mỗi tháng một lần của Bá Tống tiền bối ngài, có thể giảng giải cho chúng tôi một chút làm thế nào đối phó với Tà Vọng." Phải nói rằng, Bá Tống tiền bối giảng pháp khiến người ta vừa sợ vừa yêu.

Sợ sâu bao nhiêu, yêu cũng sâu bấy nhiêu.

Mỗi lần Bá Tống tiền bối bắt đầu giảng pháp, mọi người đều nơm nớp lo sợ.

Nhưng 99.9% đạo hữu đều sẽ chọn cắn răng xem Bá Tống tiền bối giảng pháp.

Thơm thật!

Diệu Thanh đạo cô vừa dứt lời, Tống Thư Hàng đối diện đột nhiên mắt sáng lên!

Tinh thần lực cường đại dũng động, hóa thành ánh sáng u u trong mắt hắn.

Cũng may lúc này, đôi mắt hắn bị mặt nạ che khuất — hiện tại hắn đeo nửa cái mặt nạ, lộ ra nửa khuôn mặt dưới.

Hai cái lỗ trên mặt nạ không đối chuẩn đôi mắt, người đối diện tự nhiên không nhìn thấy mắt hắn.

Nếu không, mắt hắn sáng lên, Diệu Thanh đạo cô và Thương Hải thư sinh đối diện chắc phải khóc gọi "bố" mất. [Diệu a, diệu a!] Tống Thư Hàng thầm khen trong lòng.

Tư thế giảng pháp mới get√ thành công!

Chư thiên vạn giới tu luyện giả đều tưởng rằng hắn đã hoàn thành lần giảng pháp cuối cùng — thậm chí lúc đó ngay cả chính hắn cũng tưởng mình là lần giảng pháp cuối cùng.

Nhưng trên thực tế, hắn vẫn giữ lại cơ hội 'Hiền Thánh giảng pháp lần cuối cùng'.

Cảnh giới cao nhất của lừa đảo, chính là lừa gạt cả chính mình. [Đợi đón bố mẹ đến thế giới Nho Gia Kim Liên xong, mình sẽ bắt tay chuẩn bị thực sự xung kích cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, sau đó Nhân Tiền Hiển Thánh, bắt đầu đợt giảng pháp cuối cùng.] Nội dung giảng pháp đã có, cứ giảng 《Ba trăm sáu mươi lăm phương pháp đối phó Tà Vọng trong lúc thiên địa đại biến, Tà Vọng mọc lên như rừng》!

Ngoài ra, nếu mấy ngày tiếp theo, hắn cùng Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục cùng nhau đi cày Tà Vọng, tìm ra phương pháp xử lý Tà Vọng, còn có thể giảng thêm một thiên nhỏ ở cuối bài giảng: 《Làm thế nào chiên giòn Tà Vọng đến vàng óng, khiến tiền bối nhà bên thèm nhỏ dãi》, coi như là ngoại truyện giảng pháp.

Tại An Lạc, bất luận là quái vật gì, chỉ cần có giá trị thực dụng hoặc giá trị dược dụng, nó sẽ không có không gian sinh trưởng kiêu ngạo.

Đến lúc đó, thứ như Tà Vọng đừng hòng mọc hoang, bắt buộc phải đưa vào khâu nuôi trồng nhân tạo.

Tống Thư Hàng vuốt cằm, yên lặng gật đầu: "Rất tốt, rất tốt." Đối diện Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô vẻ mặt nghi hoặc. "Thập Lục, Vũ Nhu Tử, một lát nữa chúng ta đi cày một đợt Tà Vọng thử xem." Tống Thư Hàng có chút không thể chờ đợi được, trong đầu càng là có rất nhiều phương án bắt đầu hiện lên.

Vũ Nhu Tử cười tít mắt: "Tống tiền bối, hôm nay ngài nói nhiều lời như vậy, câu này là em thích nhất!" Tống Thư Hàng: "..." Tô Thị A Thập Lục gật đầu, nói với Thương Hải thư sinh: "Trong tay các ngươi có thông tin địa điểm phân bố Tà Vọng ở thành phố Văn Châu không?

Trong đó những Tà Vọng khá mạnh và có độ khó đối phó cao, có thể đánh dấu ra trước.

Nhân lúc chúng ta còn ở Văn Châu, sẽ cố gắng giúp giải quyết những Tà Vọng phiền toái trước." Thư sinh và đạo cô đối diện nghe vậy, trong lòng vui vẻ: "Bá Tống tiền bối, Tô Sơn tiền bối, Linh Vũ Điệp Tử tiền bối, các ngài muốn cùng ra tay?" Tống Thư Hàng cười nói: "Rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, cày một đợt Tà Vọng chơi.

Ngoài ra, thuận tiện ta muốn làm một số thực nghiệm, vừa khéo cần dùng đến Tà Vọng." Thương Hải thư sinh hưng phấn nói: "Không thành vấn đề, Bá Tống tiền bối ngài chờ một chút.

Tôi lập tức liên hệ trưởng bối, bảo truyền thông tin cần thiết qua!" Tà Vọng ở thành phố Văn Châu định sẵn là bi kịch, thế mà lại sinh trưởng ở quê hương Bá Tống tiền bối, đây quả thực là tự tìm đường chết!

Nói xong, Thương Hải thư sinh bắt đầu móc điện thoại ra, liên hệ trưởng bối.

Bên kia, Diệu Thanh đạo cô sau khi suy tư một chút, chờ mong hỏi: "Bá Tống tiền bối, lúc ngài đối phó với Tà Vọng, có thể cho phép hai người chúng tôi đứng ngoài bàng quan không?" Bá Tống tiền bối đích thân ra tay, đây chính là cơ duyên lớn lao!

Tuy rằng bọn họ có thể xem không hiểu nguyên lý Bá Tống tiền bối ra tay chiến đấu, nhưng hình ảnh bàng quan đại lão Bá Tống chiến đấu, ít nhất cũng có thể học được một chút kinh nghiệm từ đó.

Nếu bọn họ có thể may mắn lĩnh ngộ được một chiêu nửa thức, nói không chừng là có thể thụ ích chung thân!

Cơ hội như vậy, tuyệt đối không thể bỏ qua.

Thân là một tiểu tu sĩ, bọn họ sẽ liều mạng nắm lấy tất cả cơ duyên bên cạnh, để bản thân tiến thêm một bước. "Được a, đến lúc đó có các ngươi dẫn đường thì tìm kiếm Tà Vọng sẽ dễ dàng hơn chút." Tống Thư Hàng đeo mặt nạ đàng hoàng, phát ra tiếng cười từ ái như đại tiền bối. "Cảm ơn Bá Tống tiền bối!" Diệu Thanh đạo cô cảm kích nói.

Người thật của Bá Tống tiền bối, so với lúc giảng pháp dường như thân thiết hơn một chút.

Ngoài ra, cô còn có thể cảm giác được, dù chỉ là đứng ngốc trong phạm vi năm mét bên cạnh Bá Tống tiền bối, đầu óc cô đã trở nên đặc biệt minh mẫn, tinh thần linh mẫn.

Trong đầu càng là thỉnh thoảng lóe lên một số lĩnh ngộ về tu luyện.

Đây chính là hạnh phúc của 'manh tân' (gà mờ) khi ở bên cạnh đại lão, trên người đại lão tự mang pháp tắc, sự tồn tại của bọn họ chính là một tổng hợp thể pháp tắc thông tin phức tạp.

Manh tân chỉ cần đứng ngốc bên cạnh đại lão, đều có thể thụ ích vô cùng. [Thật hận không thể treo luôn trên người Bá Tống tiền bối a.] Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô trong lòng đều có suy nghĩ như vậy.

Đang suy nghĩ, điện thoại của Thương Hải thư sinh vang lên. "Tới rồi, chắc là thông tin Tà Vọng sắp truyền qua." Thương Hải thư sinh cười nhận điện thoại.

Số điện thoại là số nội bộ, chắc là một vị tiền bối nào đó trong nội bộ. "Alo, chào tiền bối." Thương Hải thư sinh nói. "Hahaha, là Thương Hải tiểu hữu của Thư Kiếm Các hả.

Lão phu là Minh Hành Tử của Trường Sinh Kiếm Tông, vừa rồi ở hậu đài nhìn thấy tiểu hữu cậu tải lên thông tin một bé gái họ Tống có tư chất ưu tú, trong lòng rất vui.

Đúng rồi, các cậu còn ở trong nhà người họ Tống đó không?

Đợi lão phu một lát, lão phu lập tức ngự kiếm qua, để tặng cho cô bé sắp chào đời này một hồi tạo hóa." Một giọng nói sảng khoái vang lên trong điện thoại.

Trường Sinh Kiếm Tông ở phương Nam, chính là tông môn của vị tiền bối 'Phá Dương Kích Quách Đại' - lâu chủ kiêm cẩu đầu lâu trong nhóm, là danh môn đại tông của Tu Chân Giới.

Thương Hải thư sinh: "???" Vị tiền bối Minh Hành Tử của Trường Sinh Kiếm Tông này không phải đến để truyền tin tức phân bố Tà Vọng ở Văn Châu cho hắn, mà là muốn lặn lội đường xa qua xem em gái sắp chào đời của đại lão Bá Tống? "Khoan đã, Minh Hành Tử tiền bối, ngài đợi một chút.

Thật ra, vị bé gái họ Tống chưa chào đời này đã mang trong mình đại tạo hóa rồi!" Thương Hải thư sinh vội vàng kêu lên.

Vị này chính là em gái của đại lão Bá...

Bá Tống danh tiếng khắp thiên hạ đấy, loại ruột thịt!

Con gái nhà người khác là ngậm thìa vàng sinh ra, còn cô bé này trực tiếp là ngậm thìa tiên khí chào đời.

Em ruột của Bá...

Bá Tống, đợi giây phút cô bé chào đời kia, tu luyện giả chư thiên vạn giới chín mươi phần trăm trở lên ít nhiều đều phải nể mặt cô bé một phần.

Có đại lão Bá Tống chống lưng phía sau, cộng thêm tư chất ưu tú kia, tương lai định sẵn sẽ trở thành tiên tử nổi danh chư thiên vạn giới.

Lúc trước, Diệu Thanh đạo cô phụ trách kiểm tra thông tin em gái đại lão Bá Tống, mà hắn phụ trách tải lên phản hồi thông tin vị em gái chưa chào đời này về.

Lúc hắn tải lên thông tin em gái Bá Tống, còn chưa biết cô nương có tư chất ưu tú này là em gái đại lão Bá Tống, cho nên lúc phản hồi thông tin, không có ghi chú điểm này.

Sau đó, hắn và Diệu Thanh đạo cô thì bị Bá Tống tiền bối đăng tràng làm cho khiếp sợ, hiện tại còn đang nơm nớp lo sợ co ro trên sô pha.

Chương 2646

Căn bản không có thời gian tranh thủ đi sửa đổi thông tin đã tải lên. "Thân mang đại tạo hóa?

Lại có người đi trước lão phu một bước, nhanh chân đến trước?" Minh Hành Tử tiền bối của Trường Sinh Kiếm Tông ngẩn ra.

Ông ấy chính là ở hậu đài, vừa nhìn thấy thông tin Thương Hải thư sinh phản hồi qua, lập tức ngay đầu tiên liên hệ thư sinh.

Không ngờ lại có người còn nhanh hơn ông ấy!

Minh Hành Tử tiền bối trong lòng cực độ không cam lòng: "Là lão thất phu nào thần tốc như vậy?

Thương Hải tiểu hữu cậu báo danh tính ra, đợi lão phu đi lý luận với hắn." Bé gái có tư chất ưu tú bực này, nếu có thể dẫn vào Trường Sinh Kiếm Tông, tương lai cực có khả năng trở thành trụ cột của Trường Sinh Kiếm Tông.

Mà bảo bối như vậy, lại bị người khác tranh trước một bước, bỏ lỡ cả một trăm triệu.

Thương Hải thư sinh: "..." Hắn len lén ngẩng đầu nhìn thoáng qua Bá Tống tiền bối — lão thất phu Bá Tống?

Âm thanh điện thoại tuy không lớn, nhưng Bá Tống tiền bối đang ở trong phạm vi năm mét của hắn, khẳng định đã nghe hết lời của 'Minh Hành Tử tiền bối' trong điện thoại rồi.

Cũng may Bá Tống tiền bối đối diện dường như cũng không để ý, ngược lại cười hiền hậu: "Lại nhìn ra tư chất em gái ta ưu tú, vị đạo hữu Minh Hành Tử này cũng có chút nhãn lực." Thấy thế, Thương Hải thư sinh liền yên tâm hơn một chút, hắn trả lời: "Thưa Minh Hành

Tử tiền bối, thật ra cũng không phải có người nhanh chân đến trước, mà là bản thân thân phận của cô bé Tống gia này vô cùng đặc thù." Minh Hành Tử nghi hoặc hỏi: "Thân phận gì?" "Em gái của Bá Tống." Thương Hải thư sinh trả lời. "Cái gì?" Minh Hành Tử vẻ mặt mờ mịt.

Một lát sau. "Bá Tống Huyền Thánh?

Vị Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt kia?" Minh Hành Tử thuộc như lòng bàn tay, báo ra danh hiệu Ngũ Liên Bá Thánh.

Thương Hải thư sinh trả lời: "Chính là ngài ấy." Minh Hành Tử: "Ruột thịt?" Thương Hải thư sinh xác định nói: "Ruột thịt, bất kể là em gái hay cha mẹ, đều là ruột thịt.

Hơn nữa, Bá Tống tiền bối đang ở ngay bên cạnh tôi đây." Minh Hành Tử: "..." Gặp quỷ rồi, kịch bản này không hợp logic a.

Tu vi Bá Tống tiền bối cao thâm mạc trắc, là đại lão nổi danh chư thiên vạn giới, càng là hạt giống tuyển thủ kế thừa Thiên Đạo, chứng đạo Bất Hủ của giới này.

Cha mẹ ngài ấy, có thể sống đến hiện tại, ít nhất cũng phải là cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên chứ?

Hai vị Cửu Phẩm Kiếp Tiên thế mà còn có thể mang thai?

Không phải đã bảo Bát phẩm là tuyệt dục rồi sao?

Cái này hoàn toàn không nói quy tắc!

Khoan đã, chẳng lẽ...

Bá Tống Huyền Thánh đã công khắc nan đề 'Bát phẩm Huyền Thánh tuyệt dục', cho nên cha mẹ ngài ấy trở thành nhóm người thụ hưởng đầu tiên?

Không hổ là đại lão Bá Tống.

Minh Hành Tử một trận não bổ, hình tượng 'đại lão Bá Tống' trong lòng càng thêm cao thâm mạc trắc.

Thế là, lại một lát sau.

Minh Hành Tử bay nhanh nói: "Xin lỗi, đã quấy rầy, cáo từ, không tiễn." Tiếp đó, ông ấy không chút do dự cúp điện thoại, sợ cúp chậm, bị Bá Tống Huyền Thánh bắt được cơ hội.

Đồng thời ông ấy thuận tay cho số điện thoại của Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô vào danh sách đen, đỡ cho bọn họ gọi lại.

Thời gian này, ông ấy phải hành sự khiêm tốn, tốt nhất là ru rú trong động phủ căn cứ không ra ngoài, tránh cho không cẩn thận đụng phải đại lão Bá Tống. ...

Vạn vạn không ngờ tới, hơn mười phút sau, Minh Hành Tử đạo trưởng của Trường Sinh Kiếm Tông, vẫn là thảm thiết tự mình đưa tới cửa.

Ông ấy đích thân qua đây, đưa 'thông tin phân bố Tà Vọng thành phố Văn Châu' đến nhà Bá Tống Huyền Thánh.

Vốn dĩ những tin tức này thông qua điện thoại và mạng truyền bá là được.

Nhưng chuyện liên quan đến việc đại lão Bá Tống hiện tại đang ở đường Bạch Kình thành phố Văn Châu, cùng với em gái ruột của đại lão Bá Tống đã thành phôi thai, dần dần phát dục, đều bị Thương Hải thư sinh báo cáo lên trên.

Vì sự tôn kính nên có đối với Bá Tống tiền bối, Minh Hành Tử đành phải kiên trì, đích thân mang theo thông tin Tà Vọng về thành phố Văn Châu và vùng lân cận tới cửa.

Thuận tiện, ông ấy còn đại diện toàn thể nhân viên chuẩn bị một phần quà mọn, đưa tới cửa tặng cho cha mẹ Bá Tống, chúc mừng Tống gia sắp sinh ra một thiên kim.

Minh Hành Tử đạo trưởng tuyệt vọng nhìn trời.

Nhưng cho dù trong lòng hoảng loạn tột độ, nhưng trên mặt ông ấy vẫn phải lộ ra nụ cười chân thành.

Vừa gặp mặt xong, Minh Hành Tử đạo trưởng đưa phần quà mọn kia lên trước — tuy nói là quà mọn, nhưng bởi vì là toàn thể nhân viên góp lại, số lượng lễ phẩm vẫn rất phong phú.

Thuận tiện còn có một danh sách tặng quà mọn, có thể lộ cái đạo hiệu trước mặt đại lão Bá Tống, cũng là chuyện cực tốt.

Tiếp đó, Minh Hành Tử đạo trưởng đưa bản in 'thông tin phân bố Tà Vọng thành phố Văn Châu' sau lưng giao cho Bá Tống tiền bối, trong phần tin tức này đã trọng điểm đánh dấu những Tà Vọng hùng mạnh và khá khó đối phó.

Tống Thư Hàng mỉm cười nói: "Vất vả đạo hữu chạy chuyến này, thật ra chút tin tức này thông qua mạng truyền qua là được, không cần phiền toái như vậy." Còn về chuyện đối phương gọi hắn là lão thất phu trong điện thoại lúc nãy, Tống Thư Hàng căn bản không để ý.

Dù sao đối phương là đang khen ngợi em gái chưa chào đời của hắn, tuệ nhãn thức châu, trong lòng Tống Thư Hàng rất vui. "Không vất vả, một chút cũng không vất vả.

Có cơ hội gặp Bá Tống tiền bối một lần, là duyên phận lớn lao." Minh Hành Tử đạo trưởng chân thành nói.

Bên cạnh Bố Tống và Mẹ Tống thấy vị đạo trưởng tuổi tác còn lớn hơn cả hai người họ, vẻ mặt chân thành gọi con trai mình là 'tiền bối', cứ cảm giác quái dị khó chịu.

Tống Thư Hàng lật xem tài liệu trên tay, thuận miệng hỏi: "Bên phía thành phố Văn Châu có tu sĩ chuyên môn xử lý Tà Vọng không?" "Có, trong đó khiến chúng tôi khá bất ngờ chính là, lần này 'Vô Cực

Ma Tông' phái ra rất nhiều đệ tử tinh anh, đi khắp nơi chém giết Tà Vọng.

Ma môn hành sự, khiến người ta cân nhắc không thấu." Minh Hành Tử trả lời. "Vô Cực Ma Tông?

Cứ cảm giác là cái tên khiến người ta hoài niệm." Tống Thư Hàng khẽ nói, hắn lén đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của A Thập Lục bên cạnh, bàn tay lớn bao lấy bàn tay nhỏ.

Giữa A Thập Lục và Vô Cực Ma Tông, vẫn còn ân oán chưa giải quyết. ...

Minh Hành Tử đạo trưởng không ở lại nhà Tống Thư Hàng lâu, giao tiếp xong tư liệu, lại trả lời Tống Thư Hàng một số vấn đề xong, liền đứng dậy cáo từ.

Dù sao cũng chột dạ, đâu dám ở lâu?

Đạo cô, thư sinh và nữ sĩ xuống lầu, tiễn Minh Hành Tử đạo trưởng trước.

Có điều hai người bọn họ cũng sẽ không rời đi, một lát nữa bọn họ còn sẽ đi theo Bá Tống tiền bối, Tô Sơn tiền bối cùng Linh Vũ Điệp Tử tiền bối, đi cày Tà Vọng, sau đó bàng quan chiến lực vô địch của Bá Tống tiền bối!

Đợi khách nhân rời đi, Tống Thư Hàng đột nhiên vẻ mặt thần bí vẫy vẫy tay về phía người nhà.

Bố Tống: "Làm gì?" "Hì hì, Bố, Mẹ, con cho hai người xem một bất ngờ." Tống Thư Hàng cười nói.

Mẹ Tống nghi hoặc nói: "Bất ngờ gì?" "Nhìn cho kỹ đây." Tống Thư Hàng xắn tay áo lên, đưa tay vỗ một cái.

Trong hư không lần nữa dập dờn một tầng không gian gợn sóng.

Hạch Tâm Thế Giới mở ra!

Ngay cả Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử đều nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng, tò mò hắn muốn cho mọi người xem bất ngờ gì.

Bốp ~ Lúc này, có một bóng người nhỏ nhắn màu bạc từ trong không gian Hạch Tâm Thế Giới rơi ra, vừa vặn rơi vào trong lòng Tống Thư Hàng.

Bố Tống và Mẹ Tống nhìn về phía trong lòng Tống Thư Hàng.

Đây là một cô bé tinh xảo, trông chỉ khoảng hai tuổi, có khả năng còn nhỏ hơn một chút?

Mái tóc dài màu bạc xõa sau lưng...

Hàng lông mi dài chớp chớp, dường như mới vừa ngủ dậy, bên người cô bé dường như còn có một chút sương mù nhàn nhạt, lượn lờ quanh người.

Đây là một cô bé ai gặp cũng yêu, Bố Tống và Mẹ Tống vừa nhìn thấy cô bé này, liền nảy sinh lòng yêu thích.

Hơn nữa... nếu quan sát kỹ, có thể nhìn ra dung mạo của cô bé này, dường như có vài phần thần tự (giống về thần thái/nét) với Tống Thư Hàng.

Chuẩn xác mà nói hẳn là Tống Thư Hàng với tướng mạo như bây giờ, có vài phần thần tự với cô bé này.

Từ sau khi bắt đầu tu luyện, tướng mạo của Tống Thư Hàng tự nhiên cũng xảy ra một số biến hóa.

Cảnh giới, công pháp, linh quỷ, thiên tài địa bảo đã sử dụng, công đức chi lực, tâm cảnh tu vi, thủ đoạn phục sinh vân vân các loại nhân tố, đều sẽ ảnh hưởng đến ngoại mạo của tu sĩ một cách ngấm ngầm. "A Tống." Cô bé tóc bạc sau khi hiện thân, vui vẻ dùng đầu cọ cọ trong lòng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xoa đầu cô bé, nhu thanh nói: "Âm Trúc, gọi ông nội, còn có bà nội." Lý Âm Trúc quay đầu lại, nhìn về phía Bố Tống và Mẹ Tống, sau đó cô bé lanh lảnh gọi: "Ông nội, bà nội." Bố Tống: "!!!" Mẹ Tống: "!!!" Tiếng ông nội bà nội này, không chỉ làm tan chảy trái tim của Bố Tống và Mẹ Tống, mà còn khiến tâm thái bọn họ bùng nổ.

Mẹ Tống gần như ngay lập tức quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Hai cô nương này, đều không phải tóc bạc. "Ngoan." Tống Thư Hàng ôm Tiểu Âm Trúc lên, đưa về phía bố: "Con bé là Tiểu Âm Trúc, Âm trong âm nhạc, Trúc trong trúc tử." Bố Tống vội vàng cẩn thận từng li từng tí đón lấy cháu gái.

Hôm nay tâm thái của ông thật sự là sụp đổ đến không chịu được.

Con trai là tu chân giả, vợ mình mang thai con gái, bị người ta ngay mặt gọi Lão tổ, hiện tại đảo mắt cái lại biến thành ông nội.

Nhân sinh đại khởi đại lạc, kích thích bỏ mẹ.

Bố Tống ôm Tiểu Âm Trúc một lát, lại nâng niu chuyển cô bé giao cho Mẹ Tống.

Mẹ Tống đón lấy cháu gái, ánh mắt lần nữa chuyển dời đến trên người Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục. "Không phải cháu." Vũ Nhu Tử liên tục xua tay: "Cháu còn chưa sinh em bé, tuy rằng cháu muốn sinh một đứa chơi, nhưng không phải hiện tại." Vậy chính là A Thập Lục?

Ánh mắt Mẹ Tống rơi vào trên người A Thập Lục.

Ánh mắt Mẹ Tống quá mức trầm trọng, Tô Thị A Thập Lục theo bản năng chột dạ tránh đi ánh mắt của Mẹ Tống.

Cô vừa tránh đi, trong đầu Mẹ Tống lập tức hiện lên một bộ kịch bản tình yêu vườn trường.

Vũ Nhu Tử bên cạnh thấy thế, giải thích nói: "Cũng không phải A Thập Lục, A Thập Lục và cháu giống nhau, đều là năm ngoái mới quen biết Tống tiền bối." "Đều là năm ngoái mới quen biết?" Mẹ Tống ngẩn ra, sau đó cúi đầu nhìn về phía Âm Trúc trong lòng.

Tiểu Âm Trúc trông khoảng hai tuổi, nếu cộng thêm thời gian mười tháng hoài thai, vậy cô bé sẽ không phải do Vũ Nhu Tử và A Thập Lục sinh.

Kết hợp với tuổi của Tiểu Âm Trúc đẩy ngược thời gian...

Tiểu Âm Trúc, chẳng lẽ là con do con trai lén sinh với cô gái bí ẩn nào đó hồi cấp ba?

Vừa nghĩ tới khả năng này, ánh mắt Mẹ Tống nhìn về phía con trai, tràn đầy mùi vị nhìn cặn bã.

Chương 2647

"Hì hì, Mẹ, mẹ có phải đang đoán mò, Tiểu Âm Trúc có thể là đứa bé con sinh hạ hồi cấp ba không?" Tống Thư Hàng mỉm cười, đắc ý nói: "Con dám khẳng định mẹ tuyệt đối sẽ nghĩ như vậy." Bởi vì đây là kết quả hắn cố ý âm thầm dẫn dắt suy nghĩ của lão mẹ!

Hắn ôm Lý Âm Trúc phiên bản thu nhỏ từ trong Hạch Tâm Thế Giới ra, lại vòng vo tam quốc nửa ngày, không trực tiếp giới thiệu lai lịch của cô bé, mục đích chính là nghịch ngợm một chút như vậy, để cho lão mẹ lão bố nghĩ lệch lạc!

Nghịch ngợm một chút vui lắm sao?

Đương nhiên, mức độ vui vẻ khi nghịch ngợm một chút vượt xa tưởng tượng của các người!

Mẹ Tống: "..." "Cho nên, thật ra mối quan hệ giữa Tiểu Âm Trúc và con không phải như mẹ tưởng tượng đâu.

Quan hệ giữa các tu sĩ, có thể rất phức tạp.

Lão mẹ à, mẹ không thể dùng quan hệ thế tục, để cưỡng ép áp vào mối quan hệ của con và Tiểu Âm Trúc được." Tống Thư Hàng dùng một loại ngữ khí thâm trầm nói.

Mẹ Tống: "..." Không biết vì sao, bà đột nhiên có loại xúc động muốn cầm gậy to quất cho Tống Thư Hàng một trận nên thân — không thể dùng tay quất, bởi vì tay sẽ đau.

Nếu không phải lúc này bà đang ôm Tiểu Âm Trúc, bà thật sự muốn ra tay.

Lý Âm Trúc cười hì hì, tựa cái đầu nhỏ lên vai Mẹ Tống, lặng lẽ làm nũng.

Sự làm nũng của cô bé nhuận vật tế vô thanh (nhẹ nhàng thấm sâu), hỏa khí trong lòng Mẹ Tống lập tức tiêu tán không thấy. "Cho nên, Tiểu Âm Trúc và con rốt cuộc là chuyện thế nào?" Mẹ Tống khẽ vỗ vỗ Tiểu Âm Trúc, hỏi. "Nếu thật sự muốn tính, có thể coi là con gái nuôi?

Nhưng quan hệ thân mật hơn con gái nuôi đơn thuần một chút.

Hơn nữa, thật ra lần trước bố mẹ đã gặp Tiểu Âm Trúc rồi." Tống Thư Hàng trả lời: "Nói chung, con kế thừa nhân quả của phụ thân Tiểu Âm Trúc, tính toán từ phương diện này thì, cô bé cũng có thể coi là con ruột của con." Lý Thiên Tố đạo trưởng sau khi 'thiên lý phi thi' (thi thể bay ngàn dặm), thần hồn vỡ nát đã dẫn đến Linh Quỷ đời thứ nhất của Tống Thư Hàng dị biến.

Linh Quỷ của Tống Thư Hàng sau khi chịu ảnh hưởng của Lý Thiên Tố đạo trưởng đã hóa thành thời cơ, khiến Tống Thư Hàng có thể nhập mộng Lý Thiên Tố đạo trưởng, trải qua cả đời của ông ấy...

Mượn việc nhập mộng, hắn còn gặp được Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong quá khứ, và được Xích Tiêu Tử đạo trưởng tặng cho 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》.

Nhân quả dây dưa giữa hắn và Lý Âm Trúc, đã không thể chia cắt. "Vậy bố nó đang ở..." Mẹ Tống nói được một nửa, đột nhiên tỉnh ngộ lại.

Bà kịp thời dừng lại đề tài này, thương xót khẽ vỗ vỗ Tiểu Âm Trúc, lại nghiêm túc nói với con trai: "Tuy rằng mẹ còn không hiểu lắm về loại quan hệ tu chân như nhân quả, có điều nếu con quyết định nhận nuôi Tiểu Âm Trúc, vậy các con hãy cố gắng coi Tiểu Âm Trúc như con ruột của mình, nuôi nấng cô bé nên người đàng hoàng.

Nếu... mẹ là nói nếu, các con cảm thấy nuôi nấng Tiểu Âm Trúc có khó khăn, có thể giao Tiểu Âm Trúc cho chúng ta nuôi giúp." Nửa câu đầu của bà là nói với Tống Thư Hàng, nửa câu cuối cùng lại dùng từ 'các con'...

Mẹ Tống đây là cố ý.

Một là, bà có chút lo lắng Vũ Nhu Tử hoặc A Thập Lục sẽ không thể chấp nhận tình huống Tống Thư Hàng đã có một 'cô con gái'.

Bất kể tương lai, vị nào sẽ trở thành con dâu của bà, tóm lại cứ tập thể tiêm mũi dự phòng trước đã.

Hai là, bà muốn xem thử có thể mượn cơ hội này, thăm dò ra chút đồ thực chất hay không.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: "Hả?" Bên cạnh Tô Thị A Thập Lục sau khi suy tư một lát, gật đầu nghiêm túc nói: "Tuy rằng không phải con ruột... nhưng cháu có thể làm được coi như con đẻ." Mắt Mẹ Tống sáng lên — hắc, thăm dò ra rồi.

Trúng phóc. "Vậy thì tốt." Trong lòng hoan hỉ, Mẹ Tống nỗ lực giữ vẻ bình tĩnh, mỉm cười gật đầu.

Tống Thư Hàng nghe thấy câu trả lời nghiêm túc của Tô Thị A Thập Lục, trong lòng không nhịn được vui vẻ.

Câu trả lời này của Tô Thị A Thập Lục đại biểu cho ý gì... chỉ cần không phải kẻ ngốc đều có thể nghe hiểu.

Hắn quay đầu nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục — có lẽ, là thời điểm thi triển 'Cửu thức tán gái' một chút?

Không đúng không đúng, lúc này không tới lượt tán gái đăng tràng.

Lúc này hẳn là phải ấm áp hơn một chút. "A Tống." Lúc này, Lý Âm Trúc từ trong lòng Mẹ Tống trượt xuống, cô bé nhảy nhẹ một cái, nhảy vào trong lòng Tống Thư Hàng, vui vẻ cọ cọ: "Sau này chúng ta chính là người nhà đã qua xác thực chân chính rồi?" "Vẫn luôn là vậy mà." Tống Thư Hàng ôn nhu nói.

Lý Âm Trúc cười ngọt ngào, sau đó, như để ăn mừng việc được xác thực thành người nhà — cô bé muốn nghịch ngợm một chút.

Ở bên cạnh Tống Thư Hàng lâu như vậy, Lý Âm Trúc tuy tâm trí vẫn như trẻ con, nhưng tính cách khó tránh khỏi sẽ chịu ảnh hưởng của Tống Thư Hàng, bị lây nhiễm một số nhân tố nào đó. "A Tống, sau này em sẽ từ từ thích ứng, sau đó em sửa lại xưng hô với anh." Lý Âm Trúc dường như đang lấy hết dũng khí nói: "Bố?" "Không cần không cần, gọi A Tống là rất tốt rồi." Tống Thư Hàng cười xoa xoa đầu Lý Âm Trúc.

Thật sự gọi là bố, hắn ngược lại sẽ cực độ không thích ứng. "Vâng." Lý Âm Trúc chớp chớp mắt, sau đó cô bé lại vui vẻ từ trên người Tống Thư Hàng leo sang người Tô Thị A Thập Lục.

Đôi mắt màu bạc nhìn Tô Thị A Thập Lục, trong đôi mắt lấp lánh tràn đầy sự mong đợi.

Tô Thị A Thập Lục thuận thế đưa tay, nhẹ nhàng ôm cô bé vào lòng. "A Tống thành người nhà, vậy xưng hô với mọi người em đều phải đổi một chút." Lý Âm Trúc cười ngọt ngào, gọi Tô Thị A Thập Lục: "Chị A Thập Lục!" "Phụt ~~" Tống Thư Hàng đang uống nước phun toàn bộ trà ra ngoài. "Nghịch ngợm một chút, siêu vui luôn." Lý Âm Trúc ngồi trên người A Thập Lục, giơ ngón tay cái lên với Tống Thư Hàng.

Nói xong, cô bé tựa vào trong lòng Tô Thị A Thập Lục, nhẹ nhàng cọ cọ A Thập Lục.

Đây là đang biểu đạt sự yêu thích của bản thân cô bé đối với A Thập Lục.

Nghịch thì nghịch, cô bé vẫn rất thích Tô Thị A Thập Lục.

Cọ xong, Lý Âm Trúc lại tìm một vị trí thoải mái trong lòng A Thập Lục, co người lại nằm im bất động.

Một lát sau, hàng lông mi dài của cô bé khép lại, trong vài giây liền chìm vào trạng thái ngủ say.

Tiếng hít thở đều đều vang lên, theo nhịp thở của cô bé, có hàn khí từ trên người cô bé khuếch tán ra.

Sau khi hàn khí khuếch tán, cơ thể cô bé bắt đầu biến hóa.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Bố Tống và Mẹ Tống, trong nháy mắt, cơ thể Lý Âm Trúc bắt đầu lớn lên, rất nhanh lớn đến cỡ năm sáu tuổi. "Hả?" Bố Tống ngẩn ra.

Dáng vẻ Lý Âm Trúc lúc năm sáu tuổi, ông cuối cùng cũng bắt đầu thấy quen mắt.

“Tiểu Âm Trúc đây là đang nhiệt trướng lãnh súc.” Tống Thư Hàng nghiêm túc giải thích bừa: “Tiểu Âm Trúc vì nguyên nhân hàn chứng nên cơ thể sẽ thay đổi ở các giai đoạn tuổi tác khác nhau.

Khi hàn khí trong cơ thể trỗi dậy, cơ thể nó sẽ co lại.

Còn khi hàn khí được bài xuất ra ngoài, nhiệt độ cơ thể tăng lên thì cơ thể nó sẽ lớn thêm một chút.

Cái này rất khoa học.” Lần trước, khi cậu mang Lý Âm Trúc và Tiểu Quả Quả về nhà, Lý Âm Trúc vẫn giữ dáng vẻ năm sáu tuổi.

Lúc này, dáng vẻ của cô bé sau khi nhiệt trướng hẳn đã gợi lại ký ức của bố Tống.

Có điều lần trước về nhà, quan hệ giữa cậu và Lý Âm Trúc khác với bây giờ, vẫn chưa xác định quan hệ gia đình.

Bố Tống: “...” Cậu gọi cái này là nhiệt trướng lãnh súc à?

“Lần trước cùng tiểu hòa thượng kia về chính là Âm Trúc sao?”

Mẹ Tống kinh ngạc sờ sờ Tiểu Âm Trúc đang nằm trong lòng A Thập Lục.

Chuyện thần kỳ như vậy, trực tiếp xảy ra ngay trước mắt họ. ...Cái này còn đáng tin hơn cả Ngự Đao Phi Hành của Tống Thư Hàng nhiều.

“Đúng vậy, lần trước con từng dẫn con bé và Tiểu Quả Quả về rồi.” Tống Thư Hàng bổ sung giới thiệu: “Ngoài ra, vì từ nhỏ đã bị hàn chứng ảnh hưởng, từ bé đến lớn, Tiểu Âm Trúc phần lớn thời gian đều ở trạng thái ngủ say.

Khi bệnh tình nặng hơn... hàn khí còn trực tiếp đóng băng con bé.

Nên về mặt tính cách, con bé gần như không khác gì một đứa trẻ.

Thậm chí so với những đứa trẻ bình thường, còn ngây thơ hơn một chút.” Khi giới thiệu đến đây, Tống Thư Hàng tự động nhập vai đạo trưởng Lý Thiên Tố ‘đã mất cha’, trên mặt tràn đầy tình phụ tử.

“Khoan đã, Tiểu Quả Quả sẽ không phải cũng là con trai của con đấy chứ?” Mẹ Tống đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

Tống Thư Hàng mặt mũi mờ mịt: “???” “Mẹ, mẹ đang nghĩ gì vậy.

Gia đình Tiểu Quả Quả vẫn còn sống sờ sờ, hơn nữa con cũng không có sở thích vừa gặp mặt đã nhận người làm con trai con gái à.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Mẹ Tống tiếc nuối nói: “Đáng tiếc thật, thằng bé đó đầu hổ não hổ, đáng yêu lắm.” Tống Thư Hàng: “...” Nếu mẹ biết nó sẽ lén lút bỏ nhà đi, bán mình cho bọn buôn người, chỉ vì muốn cắt trĩ, e rằng mẹ sẽ không còn thấy nó đáng yêu nữa đâu.

Đầu hổ não hổ thì đúng thật, thằng nhóc đó đặc biệt nghịch ngợm, không những tự mình bỏ nhà đi, còn dắt theo hai cô bé loli cùng bỏ nhà.

Bố Tống vào phòng lấy một chiếc chăn len đưa cho Tống Thư Hàng.

Ở một số chi tiết, bố Tống “ấm áp” hơn cả mẹ Tống, tỉ mỉ hơn.

Tống Thư Hàng quay người nhẹ nhàng đắp chăn lên người Tiểu Âm Trúc và Tô Thị A Thập Lục. 【Tiểu Âm Trúc rốt cuộc bao nhiêu tuổi rồi? 】Tô Thị A Thập Lục cúi đầu nhìn Lý Âm Trúc trong lòng, khẽ truyền âm hỏi Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười vỗ vỗ tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục, truyền âm đáp: 【Tuổi cụ thể thì anh không biết, nhưng Tiểu Âm Trúc lúc mới gặp anh đã là cảnh giới Tứ Phẩm, có thể Ngự Kiếm Hoàn. 】Tiểu Âm Trúc trong lòng Tô Thị A Thập Lục cọ cọ, khẽ nhíu mày.

Trong giấc ngủ sâu, cô bé lại trở mình, hàn khí quanh thân thu lại, thân hình cấp tốc thu nhỏ, trở lại kích thước khoảng một tuổi.

Lúc này, đôi lông mày nhíu chặt của cô bé mới hài lòng giãn ra, thỏa mãn rúc vào lòng A Thập Lục.

Bạch Long Tỷ Tỷ trên cổ không kìm được bật cười: “A Thập Lục còn cần nhanh chóng trưởng thành hơn nữa.” Nghe nói sau khi sinh con, thiếu nữ có thể phát dục lần thứ hai?

Cũng không biết lời đồn này là thật hay giả.

Bạch Long Tỷ Tỷ đang cân nhắc có nên đề xuất kiến nghị này với Tô Thị A Thập Lục hay không.

Thời gian dành cho Tống Thư Hàng đã không còn nhiều.

Ai cũng không thể đảm bảo Tống Thư Hàng quay đầu lại có lập tức thật sự tấn thăng Bát Phẩm cảnh giới, Nhân Tiền Hiển Thánh, giảng pháp một phen, rồi sau đó triệt để tuyệt dục hay không?

Dưới lầu, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô sau khi tiễn Minh Hành Tử của Trường Sinh Kiếm Tông đi, bèn đứng dậy quay lại.

Vừa vào nhà, họ liền thấy trong lòng Tô Sơn Huyền Thánh lại có thêm một vị Đại Lão Bát Phẩm – Âm Trúc Cổ Thánh!

Mặc dù Âm Trúc Cổ Thánh đã thu nhỏ thành hình hài nhi, nhưng hiệu quả Thánh Ấn ‘Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân’ trên người cô bé vẫn còn.

Chương 2648

Gia đình Bá Tống Tiền Bối hôm nay có thể nói là Đại Lão vân tập.

Nhưng Âm Trúc Cổ Thánh đến từ khi nào vậy?

Lại một vị Đại Lão xuất hiện khiến Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô có chút câu nệ.

Mà đúng lúc này, mẹ Tống vừa hay mở miệng nói: “Ngoài Âm Trúc cô con gái này ra, con còn có bất ngờ nào khác muốn nói cho chúng ta biết không?

Nói một lèo ra hết đi.” 【Âm Trúc Cổ Thánh lại là con gái của Bá Tống Tiền Bối? 】Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô lại nhận được một tin tức chấn động, thầm ghi nhớ trong lòng.

Trong số nhiều vị Thánh Quân Bát Phẩm Hiển Thánh năm ngoái, dường như có rất nhiều người có quan hệ tốt với Bá Tống Tiền Bối.

Thất Sinh Phù, Thường Viễn Tử, Thiên Nhai Tử ba vị thì khỏi phải nói, họ từng may mắn cùng Bá Tống Tiền Bối Độ Kiếp, tạo nên giai thoại ‘Đa Nhân Độ Bát Phẩm Thiên Kiếp’ đầu tiên của giới Tu Chân.

Quan hệ giữa họ và Bá Tống Tiền Bối chắc chắn rất tốt.

Còn có Bạch Thánh Quân, nghe nói lần này Bạch Thánh xuất quan, hầu như hình bóng không rời Bá Tống Tiền Bối.

Có một thời gian, muốn tìm Bạch Thánh Quân thì chỉ cần hỏi Bá Tống Tiền Bối ở đâu là có thể tìm thấy Bạch Thánh Quân.

Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh và Tô Sơn Huyền Thánh, cùng với Âm Trúc Cổ Thánh, hiện tại đều đang ngồi ở nhà Bá Tống Tiền Bối.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân lại là cha của Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh, một môn phái hai Huyền Thánh, phi thường đáng sợ.

Tính toán như vậy thì... trong số các Huyền Thánh tấn thăng năm ngoái, tuyệt đại đa số đều có quan hệ với Bá Tống Huyền Thánh.

Thương Hải Thư Sinh mắt sáng lên, phát hiện ra điểm mấu chốt! 【Có lẽ nếu vị tiền bối nào tiếp theo muốn tấn thăng Huyền Thánh, thì phải giữ quan hệ tốt với Bá Tống Tiền Bối!

Như vậy, chắc chắn có thể tăng cường tỉ lệ thành công Độ Kiếp, Nhân Tiền Hiển Thánh! 】Diệu Thanh Đạo Cô bên cạnh cũng có ý nghĩ tương tự, hai người liên tục ghi nhớ điểm này vào trong lòng, chuẩn bị quay về báo cáo cho các trưởng bối trong sư môn.

“Con gái thì không còn nữa rồi, nhưng... con còn nhận mấy đệ tử nữa.” Lúc này, Tống Thư Hàng đáp: “Nhị đệ tử Sở Sở, vẫn đang tu luyện chuyên sâu.

Con bé là song tu kiếm pháp và Tiên Trù, hiện đang tu luyện bí pháp Tiên Trù ở chỗ một vị đại sư Tiên Trù hàng đầu giới Tu Chân.

Đợi con bé xuất sư, con sẽ đưa con bé đến gặp bố mẹ, đến lúc đó sẽ để bố mẹ nếm thử tài nghệ của con bé.” 【Sở Sở?

Nghe nói cách đây không lâu, ở chỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ có một vị tiên tử tên Sở Sở đến học nghệ thuật nấu ăn.

Vị này lại là đệ tử của Bá Tống Tiền Bối sao? 】Thương Hải Thư Sinh lập tức ghi lại điểm này.

Tiên tử Sở Sở sau này cần đặc biệt lưu ý, tuyệt đối không được chọc giận.

Đương nhiên, tin tức này phải bảo mật, không thể dễ dàng tiết lộ.

Tống Thư Hàng lại tiếp tục nói: “Ngoài ra, tam đệ tử từng Độ

Kiếp, xảy ra chút ngoài ý muốn.

Hiện tại vẫn đang trong quá trình tái sinh trưởng.” “Đại đệ tử đâu?” Bố Tống hỏi.

Vừa mở miệng đã kể nhị đệ tử và tam đệ tử, như vậy ông ấy khó chịu lắm có được không?

“Đại đệ tử ở chân trời xa, lại ở ngay trước mắt.” Tống Thư Hàng cười ha ha, vươn tay vẫy một cái.

Một con Tiểu Thải Tước đáng yêu bay tới, đậu trong lòng bàn tay cậu.

Bố Tống: “???” Mẹ Tống: “???” Đại đệ tử?

Chim sẻ nhỏ?

“Khoảng thời gian này, Tiểu Thải vẫn luôn bảo vệ bố mẹ đấy.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Tiểu Thải đã gặp hai vị sư tổ.” Tước Yêu Tiểu Thải vỗ cánh một cái, oai phong nói.

Giọng nói trong trẻo dễ nghe đó...

“Tiểu Thải là một cô bé sao?” Mẹ Tống hỏi.

Còn trước đó cô bé tên Sở Sở, nghe cũng giống tên con gái.

Làm mẹ, góc độ suy nghĩ đúng là điêu ngoa như vậy.

“Hồi bẩm sư tổ, Tiểu Thải đúng là thân nữ nhi.” Tiểu Thải không nghe ra ý tứ trong lời mẹ Tống, nó khẽ thu cánh lại, oai phong nhảy nhót trong lòng bàn tay sư phụ.

Lúc này Tiểu Thải đã dùng qua ‘Hóa Hình Thạch Nhũ’ mà Tống Thư Hàng mang về từ Thế giới Hắc Long, hiện tại nó đã có thể hóa thành người.

Chỉ là so với hình thái nhân loại, nó càng thích hình dáng chim sẻ. 《Cương Thủ》+Đao Pháp+Đao Ý Thông Huyền Liên Tử, nó đang chuẩn bị đi con đường song đao lưu thải tước.

Khóe miệng mẹ Tống nhếch lên, nhìn về phía con trai.

Từ khi Tống Thư Hàng vào nhà đến giờ, bà phát hiện tất cả các thành viên mà con trai giới thiệu cho bà đều là con gái.

Bất kể là bạn gái, vật treo, con cái, đệ tử, thậm chí ngay cả đệ tử chim sẻ cũng là con gái.

Con trai ngốc của nhà mình khi nào lại “đắt hàng” đến vậy?

“Mẹ, thực ra con còn có hai dự bị đệ tử nữa.” Tống Thư Hàng vội vàng lên tiếng bổ sung.

Biết con không ai bằng mẹ, ngược lại, Tống Thư Hàng cũng rất tinh thông đường mạch tư duy của mẹ Tống, dù sao cũng là một mạch tương truyền.

“Sư phụ còn có dự bị đệ tử sao?” Tiểu Thải nghi hoặc nhìn về phía sư phụ, chuyện này nó lại không hề hay biết.

Tống Thư Hàng khẽ hắng giọng nói: “Vị đệ tử kia tên là Joseph, là một người nước ngoài.

Vì một số cơ duyên trùng hợp, hiện tại miễn cưỡng coi là đệ tử ký danh đi.

Ngoài ra...

ở một thế giới khác, con còn có một đệ tử có tiềm lực phi thường lớn, con đang đợi nó trưởng thành, vượt qua thử thách của con, sau đó sẽ nhận nó làm đệ tử, nó và con rất hợp.” Thiếu niên Xích Đồng của Thế giới Hắc Long, là một thiên tài tự mang ‘năng lực hồi sinh’, từng quả quyết xóa tài khoản luyện lại.

Tống Thư Hàng đã hẹn ước với cậu ta, hiện tại chỉ đợi cậu ta trưởng thành, trở thành đệ tử của mình.

"Dự bị đệ tử đều là nam à?" Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Mẹ Tống cũng khó hiểu gật đầu.

Bố Tống bên cạnh mặt đầy khó hiểu.

Buổi trưa, mẹ Tống chuẩn bị một bàn đầy ắp các món ăn thịnh soạn.

Cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng và những người khác đã sớm đạt đến tu vi Bích Cốc, ăn uống đã trở thành chuyện có cũng được, không có cũng không sao.

Nhưng mẹ Tống và bố Tống vẫn là người bình thường.

"Chiều nay các con sẽ đi quét mấy thứ tà vọng đó à?" Mẹ Tống hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nên tranh thủ lúc con còn ở Văn Châu thành, thì giúp quê hương giải quyết thêm chút phiền não đi." Bố Tống ủng hộ nói: "Cũng đúng, đây là nơi sinh ra và nuôi lớn con.

Dù chúng ta tạm thời phải rời đi, cũng không thể quên cội nguồn." Người an lạc đều có quan niệm lá rụng về cội, chỉ cần không xảy ra chuyện gì đặc biệt, thì cội nguồn ở đâu, nhà ở đâu, cả đời cũng sẽ không thay đổi.

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô bên cạnh may mắn được tham gia hoạt động bữa cơm gia đình của Bá Tống Huyền Thánh, nội tâm kích động không thôi.

"Bá Tống tiền bối, con có thể chụp một tấm ảnh được không ạ?"

Diệu Thanh Đạo Cô lấy hết dũng khí hỏi.

Tống Thư Hàng cười nói: “Chuyện này tùy ý thôi.” Không lâu sau, cậu sẽ đón bố mẹ đến Thế giới Kim Liên Nho Gia định cư.

Nên hiện tại, cậu không còn lo lắng về vấn đề bảo mật thông tin của bố mẹ nữa.

Ngoài ra, nay đã khác xưa, hiện giờ cậu không còn lo lắng bọn tiểu nhân nào đó dám đối phó với người nhà mình.

Sở thích chụp ảnh cũng khiến cậu nhớ đến Lệ Chi Tiên Tử trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Sau khi được Bá Tống Tiền Bối đồng ý, Diệu Thanh Đạo Cô lộ vẻ vui mừng.

Cô rút gậy tự sướng ra, giơ điện thoại lên cao.

Quả nhiên, không phải ai cũng có “phong cách thao tác phong phú” như các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Lệ Chi Tiên Tử vì tự sướng, thậm chí còn nghiên cứu ra pháp thuật chụp ảnh chuyên dụng, có thể khiến máy ảnh hoặc điện thoại vào chế độ chụp không người.

Diệu Thanh Đạo Cô thì không làm được.

Chụp ảnh xong, Diệu Thanh Đạo Cô lại mong đợi hỏi: “Tiền bối, con có thể đăng lên vòng bạn bè không ạ?” “Tùy ý thôi.” Tống Thư Hàng cười nói.

“Cảm ơn tiền bối.” Diệu Thanh Đạo Cô vui vẻ cúi đầu, thao tác trên điện thoại của mình.

Bá Tống Tiền Bối ngoài đời, quả nhiên thân thiện hơn nhiều so với trong lời đồn, cũng không đáng sợ như tưởng tượng.

Mẹ Tống: “...” Cái cảm giác con trai đột nhiên trở thành nhân vật lớn này, bà nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn thích ứng.

Trời mới biết con trai mình một năm qua đã trải qua những gì?

“Mà này Thư Hàng.” Bố Tống đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía bố: “Ừm?” “Bố và mẹ bây giờ tu luyện còn kịp không?” Bố Tống nghiêm túc hỏi, ông còn muốn tiếp tục yêu mẹ Tống vạn năm, thương yêu cô con gái chưa chào đời vạn năm.

Tống Thư Hàng đáp: “Về mặt lý thuyết mà nói... chậm rồi, quá 8 tuổi thì còn gì mà chơi nữa.” “Năm 8 tuổi, con vẫn còn...” Bố Tống nói được nửa câu thì đột nhiên ngắt lời.

Con trai khó khăn lắm mới mang về hai cô bé có duyên, ông sao có thể trước mặt hai cô bé làm mất mặt con trai?

Huống chi, còn có Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô ở bên cạnh, ông tự nhiên phải bảo vệ hình tượng con trai.

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô bên cạnh vội vàng cúi đầu im lặng, sợ hãi nghe được lịch sử đen tối nào đó của Bá Tống Tiền Bối.

“Cho nên con mới nói là về mặt lý thuyết thôi mà.” Tống Thư Hàng cười nói: “Cho con thêm chút thời gian, sau này sẽ có cách thôi.

Tin tưởng thủ đoạn của con trai bố mẹ đi.” Bây giờ hướng dẫn bố mẹ đi tu luyện, ý nghĩa không lớn.

Đợi đến Thế giới Nho Gia sau này, cậu sẽ thỉnh cầu Nho Gia trước tiên truyền thụ kiến thức lý luận về tu luyện cho bố mẹ, dù sao năng lực giáo đạo của Nho Gia là vô song thiên hạ.

Chương 2649

Sau đó... cứ đợi tương lai rồi nói! 【Bá Tống Tiền Bối, quả nhiên là muốn tranh đoạt Thiên Đạo? 】Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô thầm nghĩ trong lòng.

Mặc dù không biết tại sao bố mẹ Bá Tống Tiền Bối không tu luyện, vẫn là người bình thường.

Nhưng quả nhiên, Bá Tống Tiền Bối phong ấn bố mẹ đến thời đại này để giải phong, là vì muốn mưu tính tương lai cho bố mẹ!

Người bình thường đến tuổi của bố mẹ Bá Tống, đã sớm không còn khả năng tu luyện.

Bất kể là hệ thống tu luyện nào, khi tuổi tác đạt đến một mức độ nhất định, trừ khi có kỳ ngộ nghịch thiên, nếu không đều định trước tiền đồ không có ánh sáng.

Nhưng nếu, Bá Tống Tiền Bối tranh đoạt Thiên Đạo, chứng đạo Bất Hủ xong, vì bố mẹ mình nghịch thiên cải mệnh, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Cứ như vậy, dường như rất nhiều vấn đề đều có thể giải thích thông suốt!

Bá Tống Tiền Bối đúng vào thời đại này chứng đạo, tất cả đều nằm trong tính toán của cậu ấy!

Xứng đáng là Bá Tống Tiền Bối, người đàn ông khiến cả thời đại phải run sợ.

Trong lòng Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô, hình tượng Bá Tống Tiền Bối lại một lần nữa được thăng hoa.

“Nghỉ ngơi một lát, chốc nữa chúng ta xuất phát.” Tống Thư Hàng đứng dậy nói.

"Tống tiền bối, Bạch tiền bối @ cậu trong nhóm." Lúc này, Vũ Nhu Tử bên cạnh đột nhiên lên tiếng nói.

"Bạch tiền bối online?" Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra.

Bạch tiền bối không phải vẫn đang mưu tính tạo thần sao?

Hôm nay sao lại có thời gian online?

Mở điện thoại, sau khi mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', Tống Thư Hàng nhìn thấy lời của Bạch tiền bối: "@Bá Diệt, Thư Hàng, có online không?" Tống Thư Hàng đáp: "Bạch tiền bối tìm tôi?" "Tôi là Lưu Tinh Kiếm, chủ nhân vẫn đang bận." Tài khoản của Bạch tiền bối đáp.

Chẳng trách Bạch tiền bối không thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' trực tiếp liên hệ Tống Thư Hàng, hóa ra là bản mệnh phi kiếm 'Lưu Tinh Kiếm' của hắn đang thao tác tài khoản.

Khoan đã!

Lưu Tinh Kiếm đã sinh ra ý thức rồi?

Tống Thư Hàng nói: "Lợi hại rồi, Bạch tiền bối.

Lưu Tinh Kiếm đây là đã sinh ra Khí Linh hoàn chỉnh." Khác với Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử của cậu, Khí Linh của Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối có độ hoàn thành cực cao, ngưng tụ thành hình, đã có thể thay chủ nhân online trò chuyện.

Đây là Khí Linh đạt đến đẳng cấp của 'Xích Tiêu Kiếm tiền bối'!

Tô Thị A Thập Lục nói: "Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối ngay từ đầu đã có ý thức yếu ớt, có thuốc nhỏ mắt mà anh đưa cho nó lần trước, việc Lưu Tinh Kiếm sinh ra Khí Linh cũng không kỳ lạ.

Nhưng nó đã có thể thay Bạch tiền bối online trò chuyện, đây mới là điều lợi hại nhất, không hổ là Bạch tiền bối.” “Chúng ta trong tay cũng có thuốc nhỏ mắt, nên chúng ta không thể kém Bạch tiền bối, tranh thủ sớm ngày bồi dưỡng ra Khí Linh của riêng chúng ta.” Vũ Nhu Tử nắm chặt tay, cổ vũ mọi người.

Diệu Thanh Đạo Cô và Thương Hải Thư Sinh mặt mũi mờ mịt.

Chuyện sinh ra Khí Linh thì có liên quan gì đến thuốc nhỏ mắt?

Đây hoàn toàn là chuyện không đâu vào đâu mà?

Ngoài ra... ‘Bạch tiền bối’ trong miệng Bá Tống Tiền Bối chắc là Bạch Thánh?

Bạch Thánh quả nhiên phi thường, ngay cả Bá Tống Huyền Thánh cũng phải gọi hắn một tiếng ‘tiền bối’, hơn nữa pháp khí có Khí Linh là cực kỳ hiếm thấy.

Mỗi một pháp khí sinh ra Khí Linh, đều đủ để tái nhập lịch sử giới Tu Chân.

Phải biết rằng, phần lớn ‘pháp khí Cửu Phẩm Kiếp Tiên’ đều không có Khí Linh, về cơ bản tất cả các pháp khí Khí Linh đã biết, đều là Thần Binh của Trường Sinh Giả!

Về cơ bản, mức độ hiếm có của Khí Linh Thần Binh tỷ lệ thuận với số lượng Trường Sinh Giả!

Thần Binh của Bạch Thánh lại đã ngưng tụ ra Khí Linh hoàn chỉnh, còn biết online trò chuyện, không hổ là Bạch Thánh Quân trong mộng của mọi người giới Tu Chân.

“Lưu Tinh Kiếm của Bạch Thánh Quân lại biết online trò chuyện rồi sao?

Thư Hàng, lát nữa cho tôi mượn tài khoản của cậu một chút, tôi có thời gian sẽ trò chuyện với Lưu Tinh Kiếm.” Thạch Bi Đạo Hữu ở eo

Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Cùng là tác phẩm ‘bạch’, Thạch Bi Đạo Hữu cảm thấy mình và Lưu Tinh Kiếm chắc chắn có rất nhiều tiếng nói chung.

“Hắc, ngươi một khối bia đá, có thể có chuyện gì chung để nói với Lưu Tinh Kiếm đạo hữu chứ?

Thư Hàng, giao tài khoản cho ta đi.

Ta cũng là Khí Linh thần kiếm, ta cảm thấy ta và Lưu Tinh Kiếm đạo hữu hợp nói chuyện hơn.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm Tâm Ma không cam lòng yếu thế, dùng giọng nói dễ nghe đáp.

Ai cũng nói Khí Linh và chủ nhân sẽ có vài phần thần thái giống nhau, Lưu Tinh Kiếm là Khí Linh của Bạch Thánh, chắc chắn cũng tuấn mỹ phi phàm, khuynh quốc khuynh thành như Bạch Thánh, tuyệt đối là một đối tượng tốt hiếm có.

“Y y y ~~” Trên quyền sáo của Tống Thư Hàng hiện ra một Khí Linh kiểu em gái, Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử quỳ ngồi trên quyền sáo, tay nhỏ vươn về phía trước, trong miệng phát ra tiếng kêu hùng hồn.

Ba Khí Linh?!

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô nuốt nước miếng.

Bá Tống Tiền Bối, danh bất hư truyền.

Một thân ba bộ thần trang Khí Linh, không chọc nổi, không chọc nổi. ...

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Khi biết tài khoản Bạch tiền bối lại là Lưu Tinh Kiếm đang online, các tiền bối trong nhóm đều kinh ngạc.

Dược Sư: “【Giọng nói】Lưu Tinh Kiếm, ngươi đang dùng phương pháp nhập liệu nào vậy?” Kinh ngạc đó, Khí Linh Lưu Tinh Kiếm vừa mới ngưng tụ mà tốc độ đánh chữ còn nhanh hơn cả hắn!

“Ta cũng giống chủ nhân, bất kể là phương pháp nhập liệu bính âm hay ngũ bút, thậm chí là viết tay, ta đều biết.” Lưu Tinh Kiếm rất thành thật đáp.

Dược Sư: “!!!” Tuyết Lang Động Chủ tò mò hỏi: “Vậy Lưu Tinh Kiếm, ngươi dùng mũi kiếm chọc chữ à?” “Ta là Khí Linh mà, ta có thể ngưng tụ ra hình thái Khí Linh, dùng tay đánh chữ.” Lưu Tinh Kiếm đáp.

Lệ Chi Tiên Tử tò mò hỏi: “Lưu Tinh Kiếm, ngươi mau gửi một tấm tự sướng, cho chúng ta xem dáng vẻ của ngươi đi?” “Tạm thời ngoại hình của ta vẫn chưa hoàn toàn xác định xong, ta vẫn đang nặn mặt, nên Lệ Chi Tiên Tử, đợi ta nặn xong ngoại hình rồi ta sẽ gửi tự sướng nhé.” Lưu Tinh Kiếm đáp.

Tiểu gia hỏa này, thật là thành thật.

Bất kể các tiền bối trong nhóm hỏi gì, nó đều thành thật trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Lưu Tinh Kiếm, ngươi bây giờ đã nặn ra giới tính chưa?

Giới tính nặn ra là tiên tử hay phi tiên tử?” [Hệ thống tin tức nhắc nhở: Người dùng Cuồng Đao Tam Lãng đã bị quản lý viên cấm ngôn 1 ngày.] Cuồng Đao Tam Lãng mặt mũi mờ mịt nhìn bản thân bị cấm ngôn: “????” Chẳng lẽ là Hoàng Sơn Tiền Bối âm thầm theo dõi, cấm ngôn hắn?

“Có phải Hoàng Sơn Tiền Bối ra tay không? 【biểu cảm cười mỉm bí ẩn】” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

“Không phải, ta không ra tay.

Là Lưu Tinh Kiếm ra tay cấm ngôn Tam Lãng...

Tài khoản Bạch tiền bối là tài khoản quản lý viên.” Hoàng Sơn Tiền Bối đáp.

Bắc Hà Tán Nhân: “Lợi hại rồi Lưu Tinh Kiếm!” Ngay cả chức năng cấm ngôn cũng biết thao tác, Tam Lãng chết không oan.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Mọi người đừng làm loạn nữa, nếu có vấn đề muốn hỏi Lưu Tinh Kiếm thì lát nữa hãy đề xuất.

Bạch tiền bối có chuyện tìm Tiểu Hữu Tống Thư Hàng đúng không?

Đừng làm chậm trễ chuyện của Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng mặt mỉm cười, ngón tay lướt nhanh trên điện thoại gõ vào nhóm: “Bạch tiền bối có chuyện gì tìm tôi vậy ạ?” “Tình hình tà vọng hiện thế gần đây của Thư Hàng đạo hữu thế nào rồi?” Lưu Tinh Kiếm hỏi.

“Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, hiện tại Chư Thiên Vạn Giới hỗn loạn một đoàn, có di thuế Thiên Đạo hiện thế, các nơi tà vọng cũng lũ lượt xuất hiện.

Tôi gần đây đang định càn quét một lượt tà vọng, để nghiên cứu kỹ tác dụng của chúng.” Tống Thư Hàng đáp.

Lưu Tinh Kiếm: “Nếu Thư Hàng đạo hữu ngươi chuẩn bị đối phó tà vọng, vậy xin giúp chủ nhân thu thập một lô hạch tâm tà vọng.

Phàm là tà vọng có mức độ uy hiếp lớn hơn cảnh giới Ngũ Phẩm thì trong cơ thể hắn đều có hạch tâm tồn tại.

Hình dạng hạch tâm rất đa dạng, có loại hình châu, có loại hình tinh thể, thậm chí có loại là khung xương hoặc một khối thịt...

Tóm lại chỉ cần là hạch tâm tà vọng đều được.

Chủ nhân trong thí nghiệm cần một lượng lớn hạch tâm tà vọng.

Chủ nhân nói, có thể thu mua với giá cao, sẽ cho ngươi một cái giá khiến ngươi động lòng đó.” “Tôi còn nợ Bạch tiền bối một khoản nợ khổng lồ không cách nào trả hết, lát nữa tôi đi càn quét tà vọng sẽ chú ý thu thập hạch tâm.” Tống Thư Hàng đáp, đến lúc đó, ít nhất cũng dùng ‘hạch tâm tà vọng’ để trừ một phần nợ của Bạch tiền bối... lãi suất thôi!

Lưu Tinh Kiếm: “Các đạo hữu trong nhóm cũng vậy, nếu có hứng thú thì có thể đi kiếm một lô hạch tâm tà vọng.

Chủ nhân thu bao nhiêu cũng được, hơn nữa... không giới hạn thu mua bằng Linh Thạch.

Đến lúc đó, đổi vật lấy vật cũng được.” “Bạch tiền bối tuyệt vời nhất.” “Tôi mãi yêu Bạch tiền bối.” “Hoạt động Tết năm nay đã quyết định rồi, chính là càn quét hạch tâm tà vọng.” “Ngoài ra, nếu có thể, chủ nhân hy vọng Thư Hàng đạo hữu ngươi có thể giúp thu mua hạch tâm tà vọng.” Lưu Tinh Kiếm lại nói.

“Không vấn đề, cứ giao cho tôi.

Đợi lần tới tôi giảng pháp, sẽ biến phương pháp đối phó tà vọng thành bản thảo giảng pháp.

Giảng pháp xong, lại kèm theo quảng cáo thu mua hạch tâm tà vọng.

Ngon lành cành đào ~” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần: “...” Ngươi không phải đã nói, lần trước là lần giảng pháp cuối cùng sao?

Từ nghĩa đen mà nói, ‘chương trình giảng pháp hàng tháng của Bá Tống’ căn bản còn chưa kết thúc.

“Chờ một chút, Thư Hàng tiểu hữu, cậu vừa nói ‘lần giảng pháp tới’ à?

Cậu không phải đã kết thúc lần giảng pháp cuối cùng rồi sao?” Đạo hữu Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu vội vàng hỏi.

“Ở phần Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh giảng pháp mà lại quảng cáo...

Thư Hàng cậu đúng là quỷ tài.” Bắc Hà Tán Nhân dở khóc dở cười.

Nếu đổi thành tu sĩ khác Hiển Thánh giảng pháp, e rằng không một ai dám chơi kiểu này.

Chương 2650

Thường Viễn Tử chính là tấm gương đi trước, lợi dụng phần Huyền Thánh giảng pháp để mạnh dạn tỏ tình, cuối cùng lại rơi vào Tâm Ma Kiếp, tự mình nuốt quả đắng.

Nhưng Thư Hàng hoàn toàn có thể tùy hứng chơi một ván như vậy, chưa kể đến cái ‘cảnh báo lần giảng pháp cuối cùng.JPG’ của cậu ta, chỉ riêng cái thân mang công đức chi lực dồi dào cũng đã hoàn toàn không sợ Tâm Ma Kiếp nho nhỏ rồi.

Thậm chí rất có thể Thư Hàng còn đang mong chờ Tâm Ma Kiếp giáng lâm cũng không chừng.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đáp: “Dù sao lần tới chính là lần giảng pháp cuối cùng thật của tôi, lần giảng pháp trước thao tác thất bại, lần này tôi tuyệt đối sẽ không để xảy ra vấn đề nữa.

Lần giảng pháp cuối cùng, tôi nhất định phải lợi dụng một cách hợp lý.” Diệt Phượng Công Tử: “Ta thà tin chó có thể thay đổi thói quen ăn cứt!” Đậu Đậu: “???” Diệt Phượng ngươi đây là ý gì?

Lúc này, Đông Phương Lục Tiên Tử đột nhiên phát biểu: “Tôi tin Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt đạo hữu, lần giảng pháp tiếp theo nhất định là lần giảng pháp cuối cùng của anh!

Mỗi lần anh giảng pháp xong, tôi đều kiên định tin tưởng như vậy.

Niềm tin này, cho đến nay vẫn không thay đổi.

Vậy nên, nhìn vào việc tôi tin tưởng anh như vậy, Thư Hàng anh lần lần sau nữa giảng pháp thì báo riêng cho tôi một tiếng, để tôi có chuẩn bị tâm lý được không ạ?” Tống Thư Hàng: “...” Tạo Hóa Pháp Vương phụ họa: “Yên tâm đi, Thư Hàng.

Cho dù cả ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không ai tin cậu, ta vẫn dành cho cậu sự tin tưởng tuyệt đối.

Bởi vì cậu là fan của ta mà!

Là ca sĩ, phải có niềm tin tuyệt đối vào fan chứ.” “Yên tâm mà làm đi, Thư Hàng.” Tài khoản Dược Sư tiền bối phát ngôn: “Thuốc ‘tránh thai kiểu Bá Tống’ do ta chuyên môn nghiên cứu đã lên kệ.

Chỉ cần ngươi mạnh dạn đi giảng pháp, lợi nhuận sau này từ khoản đan dược này ta có thể chia cho ngươi hai phần.” Tống Thư Hàng: “...” Chuyện này hoàn toàn không thể nói tiếp được nữa.

Tạm biệt, tạm biệt!

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “Thư Hàng, sau khi quảng cáo xong, cậu sẽ thu ‘hạch tâm tà vọng’ ở đâu?

Tổng cộng phải có một địa điểm thu mua chứ?” Tống Thư Hàng: “Lưu Tinh Kiếm, Bạch tiền bối có sắp xếp không?” “Chủ nhân hiện tại rất bận... nên mới nghĩ đến việc nhờ Thư Hàng đạo hữu ngươi giúp thu mua một lô hạch tâm tà vọng.” Lưu Tinh Kiếm đáp lời.

Tống Thư Hàng: “...” Hoàng Sơn tiền bối xoa xoa thái dương, nói: “Thôi được rồi, ta vừa hay có thời gian rảnh.

Ta đến lúc đó sẽ bố trí một địa điểm thu mua hạch tâm tà vọng trên mặt trăng.

Đến lúc đó thu được bao nhiêu thì thu bấy nhiêu vậy.

Thư Hàng, khi nào cậu bắt đầu giảng pháp lần tới, thì phát tín hiệu cho ta một cái, ta sẽ chuyển tiếp tọa độ địa điểm thu mua tà vọng cho cậu.” Tống Thư Hàng nhanh chóng gõ: “Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối!” Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Hoàng Sơn tiền bối giống như ‘Đại Lão bán mọi thứ’ vậy, trong thời đại tình người bạc bẽo này, Hoàng Sơn tiền bối luôn có thể mang đến cho các thành viên trong nhóm một chút ấm áp.

“Vậy các vị tiền bối, chiều nay tôi phải dẫn người đi càn quét một lô tà vọng để thử nghiệm, tiện thể nghiên cứu một chút về tà vọng.

Đến lúc đó, nếu tôi nghiên cứu ra được chút hiệu quả nào thì sẽ online chia sẻ kinh nghiệm với mọi người.” Tống Thư Hàng gửi một biểu tượng 【vẫy tay tạm biệt】, tạm thời offline.

Đợi Tống Thư Hàng offline xong.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Luy Hảo Tưởng Thối Hưu: “【biểu cảm OK】Ai hiểu thì liên hệ riêng cho ta.” Ngay khoảnh khắc tiếp theo, tất cả các thành viên online của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ điên cuồng nhắn riêng cho Hoàng Sơn tiền bối.

Hoàng Sơn tiền bối lợi dụng sự kiện ‘điểm thu mua tà vọng’, thuận lợi moi ra thời gian cụ thể lần giảng pháp tiếp theo của Tống Thư Hàng.

Đến lúc đó, đợi Tống Thư Hàng gửi tin nhắn cho Hoàng Sơn tiền bối xong, Hoàng Sơn tiền bối sẽ kịp thời trong nhóm nhắc nhở mọi người phòng bị trước.

Sau khi cất điện thoại.

Tống Thư Hàng lên tiếng nói: “Đi thôi, tà vọng có cấp độ uy hiếp cao nhất gần chúng ta nhất nằm ở vị trí nào?” “Ở khu vực thị trấn Hồng Mã gần đường Bạch Kình, nơi đó có một khu trường học cũ bỏ hoang, vốn dĩ đang trong tình trạng chờ tháo dỡ.

Sau khi Thiên Địa đại biến, có tà vọng giáng lâm, lấy khu vực đó làm ổ.

Tà vọng đó không rõ lai lịch, chúng ta đã dùng đủ mọi phương pháp, cũng không cách nào xua tan chúng, chỉ có thể miễn cưỡng áp chế chúng ở khu trường học cũ, nghiên cứu thuộc tính của chúng.”

Thương Hải Thư Sinh lên tiếng nói.

Tà vọng này, quỷ dị đa biến, tà vọng khác nhau cần phương pháp khác nhau để đối phó.

Hơn nữa rất nhiều tà vọng còn sẽ tiến hóa, dung hợp lẫn nhau, hóa thành chủng loại hoàn toàn mới.

Nên đối phó tà vọng, hoặc là hoàn toàn vượt qua sức mạnh của tà vọng, một đòn tiêu diệt chúng.

Hoặc là cần nghiên cứu kỹ thuộc tính, kết cấu của chúng, rồi tìm ra phương pháp hóa giải chúng, tiêu diệt chúng.

Đây cũng là điểm khiến tà vọng đau đầu.

“Thị trấn Hồng Mã, nhớ là rất gần mà?” Tống Thư Hàng thần thức khuếch tán ra, quét nhẹ qua khu vực đó, gật đầu nói: “Cũng được, cấp độ uy hiếp hẳn là trên Ngũ Phẩm, đáng để ra tay thử.” “Bây giờ xuất phát sao?” Tô Thị A Thập Lục đưa Lý Âm Trúc về phía Tống Thư Hàng.

Nhưng khi Tống Thư Hàng chuẩn bị đón Lý Âm Trúc, Lý Âm Trúc nhỏ xíu nhíu mày, tay nhỏ nắm chặt lấy quần áo Tô Thị A Thập Lục không buông.

Tống Thư Hàng: “???” “Để tôi thử xem!” Vũ Nhu Tử bên cạnh tò mò vươn tay, ôm lấy Lý Âm Trúc.

Lý Âm Trúc khẽ kháng cự một chút, rồi buông tay ra, thuận thế rúc vào lòng Vũ Nhu Tử.

Đồng thời, trong giấc ngủ sâu, đôi lông mày nhíu chặt của cô bé đều giãn ra, vẻ mặt thỏa mãn.

Tống Thư Hàng: “...” Tôi đây là bị ghét bỏ rồi sao?

“Có lẽ đứa bé này, trong tiềm thức, muốn có vòng tay ấm áp của mẹ?” Ngốc Mao của Sở Các Chủ đoán.

“A Thập Lục, em còn cần phải trưởng thành hơn nữa đó.” Bạch Long Tỷ Tỷ cảm thán.

Tô Thị A Thập Lục: “???” ****** Thị trấn Hồng Mã?

Khu trường học cũ.

Khu vực ổ tà vọng đã được căng dây thép gai xung quanh, ngăn cản quần chúng không rõ sự thật đi lạc vào đây.

Đồng thời, ở lối vào có lực lượng cảnh vệ chịu trách nhiệm phòng thủ.

Những người chịu trách nhiệm canh giữ lối vào này đều là những thành viên có ý chí kiên định, đã trải qua một thời gian huấn luyện cấp tốc.

Mỗi thành viên bên trong trang bị, đều còn mặc một số pháp bào cũ.

Thiên Địa biến hóa quá nhanh, rất nhiều thứ không kịp chế tạo, chỉ có thể dùng pháp bào cũ do đệ tử các tông môn lớn về hưu để ứng phó tạm thời.

Tình huống đặc biệt, mọi người đều không quá câu nệ.

Xì ~ một chiếc xe rác chống nổi màu đen đột nhiên biến mất ở lối vào khu trường học cũ.

Trước đó chiếc xe rác chống nổi này vẫn luôn ở trạng thái tàng hình.

Các nhân viên cảnh vệ chịu trách nhiệm canh gác đã sớm thấy quen với điều này.

Không biết từ khi nào, xe rác chống nổi dường như đã trở nên thịnh hành trong ‘giới Tu Chân’, năm nay rất nhiều Đại Lão đều trang bị một chiếc tọa giá như vậy.

Sau khi chiếc xe rác chống nổi dừng lại.

Một vị dương hòa thượng thân hình cao lớn và một vị đạo trưởng tiên phong đạo cốt, bước xuống xe.

“Chính là chỗ này sao?

Ta đã ngửi thấy mùi tà ác từ đây rồi.” Dương hòa thượng nói bằng giọng phổ thông nặng chất địa phương.

“Chính là chỗ này rồi...

Theo nghiên cứu, tà vọng ở đây, có khả năng bị công đức chi lực khắc chế.” Vị đạo trưởng tiên phong đạo cốt kia dùng một giọng nói đau lòng nói.

“Vậy nên, lúc này ta liền có đất dụng võ rồi chứ, sư phụ!” Dương hòa thượng vỗ vỗ ngực mình, cười ha ha nói.

Vị đạo trưởng kia xoa xoa ngực mình, đệ tử cuối cùng cũng có đất dụng võ, nhưng ông không những không vui mà còn buồn bực.

“Vậy, ta vào đây, sư phụ!” Dương hòa thượng vươn tay kéo ra một chiếc bích ngọc ca sa, khoác lên người.

Đồng thời tay hắn lướt đi, một cây Kim Cương Phục Ma Xử cỡ lớn xuất hiện trong tay hắn.

Sắc mặt vị đạo trưởng kia tái mét.

Cuối cùng ông thở dài một hơi, gật đầu với nhân viên cảnh vệ.

Nhân viên cảnh vệ vươn tay, mở cánh cổng lối vào, tiễn một tăng một đạo đi vào khu trường học cũ.

Lúc này khu trường học cũ, bị một lớp sương mù trắng dày đặc bao phủ, vô cùng quỷ dị.

Tiễn một tăng một đạo đi vào khu trường học cũ xong, mấy nhân viên cảnh vệ cẩn thận từng li từng tí đóng lại cánh cổng.

“Mà này, vừa nãy vị Đại Sư kia có phải đang gọi vị đạo trưởng kia là ‘sư phụ’ không?” Một người đàn ông mặt chữ điền bên trái lên tiếng hỏi.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ tai mình có vấn đề, nghe nhầm.

“Anh không nghe nhầm đâu, chúng tôi cũng nghe rõ mồn một.

Vị Đại Sư kia đã gọi mấy lần, đều gọi đạo trưởng là ‘sư phụ’.” Người đàn ông mặt dài bên phải đáp.

“Phật thừa đạo thống?

Phật vốn là đạo?” Người đàn ông mặt chữ điền gật đầu nói.

Người đàn ông mặt dài: “...” “Mà này, ai trong các anh biết lái xe rác chống nổi không?

Ít nhất cũng phải dời chiếc xe rác chống nổi này sang một bên chứ?” Lại có một nhân viên cảnh vệ khác nói.

“Đừng, tuyệt đối đừng.” Người đàn ông mặt dài liên tục xua tay: “Những chiếc xe rác chống nổi này có độc, không thể chạm vào.

Đơn giản là còn đáng sợ hơn cả tà vọng.” Rõ ràng, vị này từng tiếp xúc với tọa giá của cao nhân, thậm chí còn bị ám ảnh tâm lý.

“Vậy nên, chiếc xe rác chống nổi này, cứ để yên như vậy là được rồi.” Người đàn ông mặt dài dặn dò.

Khoảng vài phút sau.

Oanh oanh oanh ~ Trong khu trường học cũ, truyền đến một trận tiếng nổ như bom.

Còn có tiếng ầm ầm của kiến trúc đổ sập.

“Xem ra là đạo trưởng và Đại Sư đã chạm trán tà vọng rồi.” Người đàn ông mặt chữ điền trầm giọng nói.

Cũng không biết lần này đệ tử Đại Sư do đạo trưởng dẫn đến, có thể giải quyết tà vọng ở đây không?

Nếu không tìm ra phương pháp giải quyết nữa, thì tà vọng trong khu trường học cũ này, e rằng sẽ đột phá vòng phòng ngự áp chế.

Những người chịu trách nhiệm canh gác nơi này, mặc dù không thể nhìn rõ tà vọng cụ thể trông như thế nào.

Nhưng họ có thể cảm nhận được, áp lực trong khu trường học cũ ngày càng lớn.

Mỗi ngày có những âm thanh quỷ dị vang lên bên tai họ, tần suất cũng ngày càng cao.

Từ một lần một ngày biến thành hiện tại hơn mười lần một ngày.

Nếu không phải họ đã trải qua huấn luyện đặc biệt, thì đã sớm không chống đỡ nổi rồi.

Chương 2651

“Hống nha, hô la hô la, hống nha ~” Trong khu trường học, vang lên từng trận tiếng gào thét.

Đó là tiếng kêu của tà vọng.

Đây không phải một âm thanh, mà là mấy chục, thậm chí mấy trăm âm thanh tập hợp lại, cùng nhau gào thét.

Tà vọng ở đây, là thể dung hợp tiến hóa của nhiều tà vọng, cũng là loại hình khiến tu sĩ đau đầu nhất.

“Ta không vào địa ngục ai vào địa ngục!” Lúc này, giọng nói của vị Đại Sư kia vang lên.

Lờ mờ giữa không trung, có vạn trượng quang mang từ khu trường học cũ bùng nổ.

Quang mang đó mang đến cho người ta một cảm giác ấm áp, khi quang mang đó sáng lên, dường như Thiên Địa đều đang vỗ tay cổ vũ Đại Sư!

Mà tiếng gào thét của tà vọng kia, trong nháy mắt yếu đi rất nhiều.

“Có tác dụng, tiếp tục!” Đạo trưởng trầm ổn nói.

“Đến đây ~ đến chiến ta đi!” Giọng nói của Đại Sư tiếp tục vang lên.

Sau đó, hắn bắt đầu nhanh chóng niệm một chuỗi kinh văn.

Dùng tiết tấu niệm kinh của đại sư trong các tự miếu bình thường, chính là kiểu tụng kinh pháp như hát kinh.

Nhưng nếu nghe kỹ, lại sẽ phát hiện vị Đại Sư này đang dùng tiếng Anh nhanh chóng niệm nội dung kỳ lạ.

Vì niệm quá nhanh, người bình thường có thể không hiểu hắn đang niệm gì.

Nhưng có thể khẳng định, đây tuyệt đối không phải nội dung kinh văn của Phật Gia.

Đạo trưởng bên cạnh tâm mệt mỏi quá, rất muốn về hưu.

“Ma lý ma lý hống!” Lúc này, Dương hòa thượng hô to một tiếng, chuỗi hạt Phật châu trên tay bị hắn ném ra, mỗi hạt Phật châu đều sáng lên Phật quang nồng đậm.

Sau khi ném xong Phật châu, Dương hòa thượng hô lớn với đạo trưởng: “Sư phụ, con không chịu nổi nữa rồi!” Đạo trưởng: “...” “Những tà vọng này tuy bị công đức chi lực khắc chế, nhưng công đức chi lực của con vẫn không đủ.

Chúng ta rút lui trước, sau đó lại kéo một lô đạo hữu có công đức chi lực đến, tổ thành trận pháp, nhất định có thể phá tan tà vọng ở đây!” Đại Sư hô lớn.

“Đi!” Đạo trưởng kéo lấy ca sa của Dương hòa thượng, nhấc thân thể hắn nhanh chóng độn đi về phía sau.

Vốn dĩ lần này, ông dẫn đệ tử đến, cũng chỉ là để thử nghiệm ‘công đức chi lực’ có khắc chế tà vọng ở đây hay không, chứ không hề ảo tưởng Dương hòa thượng có thể giải quyết tà vọng tại chỗ.

Chỉ cần nghiệm chứng ‘công đức chi lực’ khắc chế tà vọng ở đây, thì họ có thể lập kế hoạch, triệt để tiêu diệt tà vọng ở đây.

“Không hay rồi, sư phụ.

Những tà vọng này đang đuổi theo chúng ta!” Dương hòa thượng hô lớn.

Tà vọng bị pháp thuật phong ấn áp chế, lần này bắt đầu mạnh mẽ công kích phong ấn, cắn chặt Dương hòa thượng không buông.

Công đức chi lực khắc chế tà vọng tại chỗ, nhưng cũng dụ dỗ chúng.

“Tất cả mọi người tránh ra!” Đạo trưởng trầm giọng quát.

Ông vươn tay dùng sức ném một cái, ném Dương hòa thượng ra khỏi khu trường học cũ.

Đồng thời, ông vươn tay ấn một cái xuống mặt đất, kích hoạt tầng phong ấn phòng ngự thứ hai.

Tà vọng tại chỗ khó đối phó, để ngăn chặn chúng xông ra khỏi khu trường học cũ, trước sau còn có gần bảy tầng phòng ngự.

Sau khi Dương hòa thượng và tất cả nhân viên cảnh vệ nhanh chóng tránh đi, đạo trưởng nhanh chóng kích hoạt từng tầng phong ấn phòng ngự, ngăn chặn tà vọng.

“Liên hệ sư huynh của ta, nói cho ông ấy biết tà vọng bạo động, mau phái người đến trước tiên trấn áp tà vọng xuống.

Ngoài ra, công đức chi lực quả thật khắc chế tà vọng, nhưng cũng sẽ kích động tà vọng bạo động, lần hành động sau, nhất định phải một đòn tiêu diệt tà vọng.

Nếu không, hậu quả khó lường.” Đạo trưởng quay đầu nói với Dương hòa thượng.

“Vâng, sư phụ!” Dương hòa thượng lấy điện thoại ra.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, hắn lại không bấm số, mà ngây người ngẩng đầu nhìn lên trời.

“Còn ngây ra đó làm gì?” Đạo trưởng vẫn đang kích hoạt phong ấn phòng ngự, thấy đệ tử ngốc này lúc này lại ngớ người, nhất thời đại nộ.

“Hải, Tống tiền bối!” Lúc này, Dương hòa thượng đột nhiên ngẩng tay, dùng sức vẫy về phía bầu trời.

Đạo trưởng: “???” Ông cũng ngẩng đầu, nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy trên không trung cao, có mấy đạo thân ảnh ngự kiếm, ngự đao, ngự liên hoa, từ trên không giáng xuống.

Vị đi đầu mặc dù đeo mặt nạ... nhưng trang phục của cậu ta, còn có chiếc quần đen “tác tử” từng bước, cùng với pháp khí bia đá treo ở eo, tất cả đều tiết lộ thân phận của cậu ta.

“Bá...

Bá Tống tiền bối.” Miệng đạo trưởng méo xệch.

Vị Đại Lão mà đương kim thiên hạ không ai không biết, không ai không hiểu này, tại sao lại xuất hiện ở đây?

“Ôi, là ngươi à.

Đại Sư, đã lâu không gặp.” Tống Thư Hàng khi nhìn thấy Dương hòa thượng thì cười ha ha.

Đạo trưởng: “!!!” Đệ tử ngốc của mình, đức hạnh tài năng gì mà lại được Bá Tống Tiền Bối gọi một tiếng ‘Đại Sư’ vậy?

Quan trọng hơn là, đệ tử của mình trông như rất quen thân với Bá Tống Tiền Bối?

Đạo trưởng Vô Âm Tử mặt mũi mờ mịt, đệ tử ngốc này của mình kết bạn với Bá Tống Tiền Bối từ khi nào vậy?

Ngay khi đạo trưởng Vô Âm Tử đang suy nghĩ, trên không trung Bá Tống Tiền Bối, Tô Sơn Huyền Thánh, Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh cùng với hai vị đạo hữu trẻ tuổi, lần lượt từ từ hạ xuống.

Trong lòng Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh còn ôm một cô bé nhỏ...

Âm Trúc Cổ Thánh?

Tống Thư Hàng mỉm cười tiến lên, bắt tay Dương hòa thượng nói: “Kể từ lần trước cùng Đại Sư diễn xong 《Mạt Pháp Chi Chiến》, chúng ta đã một thời gian không gặp nhau rồi nhỉ.

Không ngờ có thể gặp Đại Sư ở đây, quả nhiên tôi và Đại Sư có duyên.” “Ta cũng không ngờ có thể gặp Tống tiền bối ở đây, Tống tiền bối ngài phong thái càng hơn trước.” Dương hòa thượng đáp bằng tiếng Trung quen thuộc.

Đạo trưởng Vô Âm Tử phía sau vẫn đang thúc đẩy kết giới phong ấn nghe đến đây thì lại ngẩn người.

Đệ tử của mình lại từng diễn trong 《Mạt Pháp Chi Chiến》 sao?

Tại sao ông lại hoàn toàn không có ấn tượng?

“Đáng tiếc là sau khi phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》 ra mắt, ta chỉ có một cảnh lướt qua, hơn nữa lại còn trong đám đông, lộ ra nửa mặt.

Nhưng mà... ta cũng rất mãn nguyện, đạo diễn chính là Đại Sư nghệ thuật trong lòng ta.” Dương hòa thượng lại cười tủm tỉm đáp.

“Vậy lần sau nếu nhóm chúng tôi còn có phim cần quay, nhất định sẽ dành cho Đại Sư một vai chính diện.” Tống Thư Hàng nói, ánh mắt dừng lại trên chiếc ca sa của Dương hòa thượng.

Chiếc ca sa này, không phải chính là chiếc bích ngọc ca sa mà cậu và Dương hòa thượng đã đổi sao!

“Đại Sư, chiếc bích ngọc ca sa này ngươi dùng có hài lòng không?” Tống Thư Hàng cười hỏi.

Dương hòa thượng giơ ngón cái lên: “Dùng tốt lắm!

Chiếc ca sa mà Tống tiền bối đã đưa cho ta, quá tốt!

Ta hài lòng đến không còn gì để nói.

Mấy lần siêu độ ác linh, đều nhờ nó bảo hộ, cứu ta một mạng.” Đạo trưởng Vô Âm Tử: “???” Phốc...

Chiếc bích ngọc ca sa này, lại là do Bá Tống Huyền Thánh đổi với đồ đệ của mình sao?

Ban đầu ông biết đạo bào mà mình tặng cho đệ tử, bị đệ tử mang đi đổi với người ta một chiếc ca sa, trong lòng cuồng nộ.

Sau khi hung hăng đánh đồ đệ mình một trận, Vô Âm Tử hạ quyết tâm trong lòng, nếu có một ngày gặp được vị đạo hữu dùng ca sa đổi đạo bào với đồ đệ mình, nhất định phải...

Không dám nhất định phải, không dám, không dám!

“À đúng rồi, Đại Sư.

Sau này cửa ải của sư phụ ngươi đã vượt qua chưa?” Tống Thư Hàng lại tò mò hỏi.

Cậu nhớ có lần sau đó, Dương hòa thượng tìm cậu, muốn tạm thời đổi bích ngọc ca sa lấy đạo bào, để hắn về tông môn tham gia đại điển gì đó?

Đáng tiếc lúc đó đạo bào trong tay Tống Thư Hàng đã bị hủy, không giúp được gì.

“Đương nhiên là vượt qua rồi, tuy bị sư phụ đánh một trận, nhưng ta cuối cùng vẫn thành công vượt qua cửa ải.” Dương hòa thượng cười ha ha, hắn vươn tay cởi chiếc bích ngọc ca sa trên người, khẽ giật một cái, lật nó lại.

Chỉ thấy bên trong chiếc bích ngọc ca sa, dán một lớp da ngoài của đạo bào.

Dương hòa thượng mặc ngược ca sa vào người, cài thêm mấy nút ẩn, thắt dây lưng, một chiếc ca sa trong nháy mắt biến thành đạo bào.

“Đại Sư ngươi đúng là thiên tài.” Tống Thư Hàng khen ngợi.

Vũ Nhu Tử cũng gật đầu nói: “Mạch tư duy của Đại Sư rất độc đáo, không hổ là người được Tống tiền bối để mắt đến.” Ngay cả Tô Thị A Thập Lục cũng không kìm được nhìn thêm vài lần vị Dương hòa thượng có mạch tư duy kỳ lạ này.

Dương hòa thượng gãi gãi đầu mình, ngượng ngùng cười một tiếng.

Tống Thư Hàng thần thức lại quét qua trạng thái của Đại Sư, khen ngợi nói: “Mấy ngày không gặp, công đức chi lực của Đại Sư lại tăng thêm một đoạn lớn.

Thật đáng mừng.” Khác với việc cậu “hack” công đức chi lực thông qua thủ đoạn giảng pháp, Dương hòa thượng lại là dùng thủ đoạn siêu độ vong hồn, chôn vùi ác quỷ thực sự để tích lũy công đức.

Mỗi một phần công đức trên người hắn, đều là chân thật.

Về phương diện này, hắn hoàn toàn xứng đáng với xưng hô ‘Đại Sư’.

“Công đức chi lực của Tống tiền bối ngài, còn tăng nhiều hơn.” Dương hòa thượng đáp.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đáp: “Phương diện này còn phải cảm ơn Đại Sư lúc đó đã truyền thụ cho tôi 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 và 《Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký》, nếu không có pháp siêu độ mà ngươi truyền thụ lúc đó, tôi cũng không có cơ hội ngưng tụ được thân công đức chi quang này.” Nếu không có 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 và pháp siêu độ do Dương hòa thượng truyền thụ lúc đó, cậu sẽ không có cơ hội ngưng tụ được Công Đức Xà Mỹ Nhân, lần tổ đội Độ Kiếp đầu tiên cũng sẽ kết thúc bằng thất bại, có thể sẽ thân tử đạo tiêu trong lần Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp đầu tiên.

Phía sau, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đồng thời ngẩn người.

Họ dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn vị Dương hòa thượng này.

Pháp siêu độ công đức của Bá Tống Tiền Bối, lại là do vị Dương hòa thượng này truyền thụ sao?

Đạo trưởng Vô Âm Tử phía sau, cũng vẻ mặt không thể tin được.

Ông không nghe nhầm, là đồ đệ họ Dương của mình đã dạy Bá Tống Huyền Thánh pháp siêu độ 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 sao?

Chương 2652

Chứ không phải Bá Tống Huyền Thánh dạy đồ đệ mình?

“Đây đều là công đức của chính Tống tiền bối ngài, ta chỉ đóng vai trò là một hạt mầm nhỏ nhoi mà thôi.” Dương hòa thượng khiêm tốn đáp.

“Mà này, Đại Sư ngươi bây giờ còn về tông môn của mình không?” Tống Thư Hàng nhìn Dương hòa thượng đầu trọc sáng bóng, thân khoác đạo bào, trong lòng khẽ động, hỏi.

“Thực ra hàng năm vẫn phải về, nhưng vì cái đầu trọc lốc này của ta, về lại sẽ chọc giận sư phụ.

Thậm chí sẽ khiến sư phụ trở thành đối tượng bị các thành viên tông môn trêu chọc.” Dương hòa thượng gãi gãi đầu trọc của mình, kiên định nói: “Mà ta tuyệt đối sẽ không để tóc dài, nên... bây giờ ta không về được thì không về.” Đạo trưởng Vô Âm Tử phía sau, không ngờ đệ tử của mình lại luôn nghĩ cho mình, lặng lẽ rơi nước mắt cảm động, và quyết định quay đầu lại sẽ lại đánh thằng ngốc này hai trận nữa.

“Vậy thì, có lẽ trong tay tôi có một pháp thuật, rất phù hợp với nhu cầu của Đại Sư.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, cậu lấy điện thoại ra, liên hệ với Tạo Hóa Tiền Bối.

Sau khi được Tạo Hóa Tiền Bối đồng ý, Tống Thư Hàng từ thế giới hạch tâm lấy ra một cuốn sổ tay, nhanh chóng viết lên đó nguyên lý của 《Tăng Phát Thuật》.

Sau đó cậu xé tờ 《Tăng Phát Thuật》 này xuống, đưa cho Dương hòa thượng: “Pháp thuật này, tên là 《Tăng Phát Thuật》.

Nếu sau này Đại Sư cần về tông môn, thì có thể dùng pháp thuật này, thôi sinh ra một mái tóc dài xinh đẹp.

Đợi đại điển tông môn kết thúc, xuống núi lại cạo bỏ tóc dài là được.

Tin rằng pháp thuật này, Đại Sư có thể dùng được.

Học xong, nhớ đốt tờ giấy này đi.” Dương hòa thượng nhận lấy tờ《Tăng Phát Thuật》 xong, cảm kích nắm chặt hai tay Tống Thư Hàng: “Thank, thật sự là quá cảm ơn Tống tiền bối.

Có nó, ta về tông môn có thể để tóc dài búi đạo quan, xong việc rồi lại cạo tóc đi, đẹp quá chừng, đẹp quá chừng!” Đạo trưởng Vô Âm Tử tuyệt vọng nhìn trời: “...” Trong lòng ông có một câu MMP, không kìm được muốn nói ra.

Nhưng vì quá bất văn minh, nên ông đành phải nuốt câu thô tục này vào trong lòng.

“À đúng rồi, Tống tiền bối, ngài cũng đến đây để đối phó với tà vọng sao?” Dương hòa thượng đột nhiên nhớ ra chính sự, lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng lúc tôi muốn dùng tà vọng làm thí nghiệm một chút, tiện thể giúp một vị tiền bối thu thập chút dược liệu, nên muốn càn quét một ít tà vọng để chuẩn bị.” “Vậy thì tốt quá rồi.” Dương hòa thượng vui vẻ quay người nói với Vô Âm Tử: “Sư phụ, chúng ta không cần gọi viện quân nữa!” Tống Thư Hàng: “!!!” Cậu nhìn về phía vị đạo trưởng đang khổ sở chống đỡ kết giới phong ấn, vẻ mặt mệt mỏi.

Vị này chính là sư phụ của Dương hòa thượng sao?

Thế thì hơi ngượng rồi.

Cảnh tượng có chút ngượng nghịu.

Giống như đang âm thầm bàn bạc với bạn bè về một trò đùa ác ý nhắm vào bố của bạn, đột nhiên quay đầu lại, lại phát hiện bố của bạn đang đứng ngay phía sau.

“Khụ.” Tống Thư Hàng khẽ hắng giọng nói: “Đạo hữu vất vả rồi, tiếp theo, tà vọng ở đây, cứ giao cho tôi giải quyết đi!

Đạo hữu xin lùi lại một chút, thả lỏng kết giới phong ấn.” Vô Âm Tử thở phào nhẹ nhõm, ông đứng dậy hành lễ với Tống Thư Hàng: “Đại diện cho người dân địa phương, ta cảm ơn Bá Tống Tiền Bối đã ra tay.” Bất kể Bá Tống Tiền Bối vì nguyên nhân gì mà ra quét ‘tà vọng’, đối với chúng sinh sống ở đây mà nói, đây đều là một đại may mắn.

“Không cần đa tạ, thực tế, tôi làm vậy cũng chỉ là đang cố gắng giữ cho quê hương được ổn định.” Tống Thư Hàng cười nói.

Vô Âm Tử lùi lại mấy bước, không còn duy trì kết giới.

Tà vọng cuối cùng cũng xông phá từng tầng phong tỏa, mang theo sương mù trắng dày đặc, như sóng lớn cuồn cuộn tràn ra ngoài.

Sương trắng bốc lên, như thủy triều muốn đánh úp mọi người.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, lơ đễnh liếc nhìn sương trắng một cái.

Công đức chi quang trên người cậu bùng nổ!

Công đức chi quang khủng bố, hóa thành một vầng thái dương nhỏ, chói lọi đến mức lóa mắt.

Khoảnh khắc tiếp theo, con sóng lớn sương trắng kiêu ngạo kia, đột nhiên nhảy vọt!

Sóng lớn cứng ngắc co lại.

Xác nhận qua ánh mắt, là người không chọc nổi.

Sương trắng tà vọng bắt đầu lùi lại với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Muốn đi?

Định!” Lúc này, Ngốc Mao của Sở Các Chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng.

Oanh long long long ~ Trong hư không, một làn sóng hơi nước lớn bằng không hiện ra, hóa thành hơn tám mươi cột nước, trấn áp xuống.

Tám mươi cột nước hóa thành một kết giới phong ấn vô cùng mạnh mẽ, trực tiếp đóng chặt luồng khí tà vọng tại chỗ, khiến chúng khó nhúc nhích! 【Bá Tống Tiền Bối ra tay, lại kinh khủng đến vậy! 】Đạo trưởng Vô Âm Tử kinh ngạc nói.

Pháp phong ấn cột nước này, uy lực vô cùng.

Nói thật, thuật phong ấn cấp độ này, dùng để đối phó tà vọng ở khu trường học cũ, đơn giản là một sự lãng phí!

Có cùng suy nghĩ đó, còn có Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô phía sau.

Bá Tống Huyền Thánh ra tay... y như dùng bom hạt nhân diệt muỗi! 【Nhưng mà, có lẽ đối với Bá Tống Tiền Bối mà nói, phong ấn cấp độ này, đã là thủ đoạn có uy lực nhỏ nhất rồi phải không? 】Đồng thời, trong lòng mọi người đều dâng lên ý niệm này.

Dù sao cũng là người đàn ông liên tiếp lên giảng pháp Huyền Thánh năm lần, được coi là ứng cử viên hạt giống tranh giành vị trí Thiên Đạo, chứng đạo Bất Hủ hiện nay.

Thực tế, không chỉ Thương Hải Thư Sinh và những người khác, ngay cả Tống Thư Hàng cũng bị Sở Các Chủ ra tay dọa cho giật mình. [Sở tiền bối, bất quá là một con tà vọng Ngũ Lục Phẩm thôi mà, cần gì đến trận địa lớn như vậy chứ?] Tống Thư Hàng truyền âm hỏi. [Ta đã cố gắng hết sức để kiểm soát uy lực ra tay nhỏ nhất rồi.] Ngốc Mao của Sở Các Chủ khẽ lắc lư.

Cô gần đây đã bắt đầu bước vào giai đoạn sinh trưởng 'tiểu man eo', phần cơ thể này lại có liên quan mật thiết đến 'khí hải đan điền' của tu sĩ.

Mặc dù năng lượng của Cửu Phẩm Kiếp Tiên đã không còn bị giới hạn bởi khí hải đan điền, nhưng sau khi sắp khôi phục đến phần cơ thể này, sức mạnh mà Sở Các Chủ có thể phát huy ra, bắt đầu bùng nổ. [Ngoài ra, đừng lãng phí thời gian, trước tiên đi vào hạ gục con tà vọng này đi.

Ta không thích lắm con tà vọng này, cảm giác chúng rất ồn ào.] Ngốc Mao của Sở Các Chủ lại nói.

Bạch Long Tỷ Tỷ mắt rồng sáng lên, nói: [Có phải những tà vọng này, đã gợi lại một số ký ức không tốt của Ngốc Mao tiên tử không?] [Vô Cân đạo hữu ngươi nghĩ nhiều rồi.] Ngốc Mao của Sở Các Chủ quả quyết phản kích.

"Tống tiền bối, lợi hại!" Dương hòa thượng giơ ngón cái, họa phong lúc này của Tống tiền bối, hoàn mỹ phù hợp với hình tượng trong tưởng tượng của hắn.

Một thân công đức chi quang khủng bố như mặt trời, trước công đức chi quang này bất kể là yêu ma quỷ quái, tà vọng vong linh, tất cả đều lùi tránh, không dám đến gần!

Khẽ quát một tiếng, liền có pháp thuật mạnh mẽ giáng xuống, trấn áp yêu ma!

Nếu biến hơn tám mươi cột nước này thành Kim Cương Xử của Phật môn, thì càng hoàn mỹ hơn.

"Vừa nãy, lông mao trên đầu Bá Tống Huyền Thánh có phải phát ra âm thanh không?” Vô Âm Tử khẽ lẩm bẩm.

Bạch Long Tỷ Tỷ nắm lấy cơ hội: [Ngốc Mao tiên tử ngươi khỏe không.] [Vô Cân tiên tử, ngươi cũng an ổn.] Ngốc Mao của Sở Các Chủ quả quyết phản kích.

“Khụ.” Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng, cắt ngang hai vị tiên tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, cậu đứng dậy sải bước đi vào khu trường học cũ nơi tà vọng đang trú ngụ.

Trong đầu cậu, kiến thức liên quan đến ‘tà vọng’ nhanh chóng hiện ra, bắt đầu so sánh với tà vọng trước mắt.

“Tống tiền bối, tôn tà vọng này là một loại tà vọng dung hợp hiếm thấy, chúng sẽ bị công đức chi lực khắc chế.” Phía sau, Dương hòa thượng đi theo vào, đồng thời lên tiếng nhắc nhở.

“Tà vọng dung hợp?

Ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân từ phía sau cậu hiện ra.

Cô hóa ra hình thái công đức, kích thước hơn mười mét.

Sau đó, cô phùng má, dùng sức thổi một hơi về phía trước.

Sau khi cô thổi hơi này ra, sương trắng bao phủ cả khu trường học cũ trước mắt, tất cả đều tiêu tan.

Bản thể thật sự của tà vọng hiện ra trước mặt Tống Thư Hàng và những người khác.

Đó là những tà vọng hình người màu đen sì, không phải một con, mà là một đám.

Đám tà vọng này, cao khoảng hai mét, có con béo có con gầy.

Trong đó có một phần, bị cột nước của Sở Các Chủ áp chế, sống chết không rõ.

Sau khi không còn sương trắng bao phủ, những tà vọng hình người này dường như có chút hoảng sợ.

Trong đó có một phần cố gắng độn thổ xuống đất, nhưng trong phong ấn của Sở Các Chủ, chúng lên trời không lối, xuống đất không cửa.

“Là hình người thì hơi khó ra tay rồi nhỉ.” Tống Thư Hàng có chút tiếc nuối nói.

Dương hòa thượng, đạo trưởng Vô Âm Tử, Thương Hải Thư Sinh, Diệu Thanh Đạo Cô: “???” Khó ra tay là ý gì?

Chẳng lẽ Bá Tống Tiền Bối còn định ăn những tà vọng này sao?

“Tà vọng không có hình thái cố định, đặc biệt là tà vọng dung hợp, nói không chừng chúng còn có thể dung hợp thành hình thái khác.” Thạch Bi Đạo Hữu nhắc nhở.

“Hô a, hô a!” Lúc này, đám tà vọng đối diện bắt đầu chuyển động.

Một đám tà vọng hình người xếp chồng lên nhau.

Trên đầu chúng thậm chí còn có dáng vẻ ngũ quan.

“Hô la, hô la!” Có một con tà vọng đặc biệt to lớn bắt đầu gào thét.

Nó mặt mũi dữ tợn, trợn to mắt, lè lưỡi ra, bày ra tư thái hù dọa.

“Hô la la, hô a la!” Phía sau, tất cả các tà vọng bắt đầu đồng loạt gào thét, dùng cách hát để gào thét những âm tiết nào đó.

Đồng thời, chúng dùng sức dậm chân, vung vẩy cánh tay, bày ra từng động tác vô cùng khí thế.

Vừa dùng cách hát để gào thét, đồng thời chúng tập thể bắt đầu dậm chân, từ từ tiến lại gần Tống Thư Hàng và những người khác!

Tiến lại gần, rồi lại tiến lại gần hơn!

“Hô la la ~ la la la ~ hô la la ~” Đám tà vọng xé cổ họng gào hát.

Chương 2653

Tống Thư Hàng thậm chí có thể nghe thấy trong đó có mấy con tà vọng, vì gào quá to, đều gào vỡ giọng.

“Đây là đang làm gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Có lẽ... là muốn hù dọa chúng ta rời đi?” Vũ Nhu Tử đoán.

Tô Thị A Thập Lục bình luận: “Cũng khá có khí thế đấy, kiểu ca hát gào thét này có chút vị chiến ca.

Lại thêm động tác đồng đều của chúng, giống như một loại chiến vũ nào đó?” Tống Thư Hàng lặng lẽ gật đầu, ghi nhớ cảnh tượng này lại.

Có lẽ tương lai có thể dùng đến.

Dù sao cậu có một đám lớn khỉ có thể sử dụng.

Ghi lại xong, Tống Thư Hàng khẽ búng tay.

Công Đức Xà Mỹ Nhân ngón tay nhắm thẳng vào tà vọng, liên tục điểm động.

Đột đột đột đột đột ~ Trong nháy mắt vô số quang mang bùng nổ.

Những tà vọng đang nhảy múa ca hát giống như mạ non, từng mảng từng mảng đổ xuống.

Cảnh tượng, nhất thời bi tráng vô cùng.

Mức độ bi tráng đến mức đủ để khiến đấng nam nhi phải rơi lệ!

Chẳng mấy chốc, đám tà vọng ban đầu đang hung hăng khiêu chiến, trừng mắt lè lưỡi, múa tay múa chân trước mặt Tống Thư Hàng và những người khác, đã bị tiêu diệt sạch.

“May mà tà vọng trông không đáng yêu chút nào,” Vũ Nhu Tử nói, “chứ không thì cứ đổ rạp từng đống thế này, Tống tiền bối sẽ bị coi là ngược đãi động vật nhỏ mất.” Thương Hải Thư Sinh: “Kết... kết thúc rồi sao?” Bọn họ từng tưởng tượng Bá Tống tiền bối sẽ dùng đủ loại thủ đoạn đối phó tà vọng, nhưng kết quả không ngờ Bá Tống tiền bối căn bản không cần tự mình ra tay, chỉ cần sợi lông trên đỉnh đầu + Công Đức Tiên Tử ra tay, đã trực tiếp quét sạch đám ‘tà vọng dung hợp hình’ này.

Không hổ là Bá Tống tiền bối!

Bọn tà vọng tầm thường thế này căn bản không đáng để ngài ấy tự mình ra tay!

Bá Tống tiền bối vô địch!

Hình tượng Bá Tống Huyền Thánh trong mắt Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh đạo cô lại một lần nữa tăng cao.

Sau khi quét sạch tà vọng, Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa ngón trỏ và ngón cái giả vờ bị thương lên miệng, ra dáng thổi nhẹ một hơi.

“Công Đức Tiên Tử làm đẹp lắm,” Tống Thư Hàng khen.

Trong lúc nói chuyện, cậu cảm thấy từng luồng Công Đức Chi Lực từ bốn phương tám hướng hội tụ vào người mình.

Ngoài ra còn một phần nhỏ Công Đức Chi Lực, thì dung nhập vào thể nội Dương hòa thượng phía sau cậu.

“Ể?

Sư phụ, người đang tăng công đức à?” Tước Yêu Tiểu Thải ngạc nhiên hỏi.

Nó cũng học qua 《Địa Tạng Độ Hồn Kinh》 và 《Cao Tăng Khổ Hạnh Nhật Ký》 từ Tống Thư Hàng, nắm giữ pháp siêu độ, nên cực kỳ mẫn cảm với Công Đức Chi Lực.

“Có tăng một chút, lạ thật...

Lần trước tôi bóp nát tà vọng thì đâu có tăng công đức?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thu nhỏ lại kích thước bình thường, mở miệng hát: “Tăng giá rồi tăng giá rồi, tăng giá rồi tăng giá rồi, tiền lương ta không đủ tiêu.

Giá cả cao, giá cả tăng, lương không theo kịp giá cả tăng!” Tạo Hóa Tiên Tử bĩu môi, hát ca vốn là độc quyền của nàng, nhưng Công Đức Xà Mỹ Nhân có năng lực học hỏi cực mạnh, độc quyền của nàng giờ đã bị đối phương học mất rồi.

Tống Thư Hàng: “???” Vũ Nhu Tử hơi suy nghĩ, nói: “Ý của Tiên Tử chắc là lần trước cũng tăng rồi, nhưng tốc độ tăng giống như lương vậy, tăng quá ít, nên Tống tiền bối không cảm ứng được.” “Dù sao lần trước anh bóp nát tà vọng cũng rất yếu,” Sở Các Chủ ngốc mao bổ sung.

“Thú vị đây, vậy lần tà vọng tiếp theo, tôi sẽ đánh tà vọng đến gần chết.

Sau đó Tiểu Thải, em lên kết liễu, thử xem có thể tăng cường Công Đức Chi Lực của bản thân không,” Tống Thư Hàng nói với đại đệ tử đang ở trên vai.

Tống Thư Hàng hiểu rõ những diệu dụng của Công Đức Chi Lực hơn hầu hết tu sĩ trong giới tu chân – đó chính là thẻ giảm giá vạn năng!

Chỉ cần Công Đức Chi Lực của bạn đủ mạnh, dù đối mặt với nguyền rủa, ác linh, tà vọng hay thậm chí là Thiên kiếp, đều có thể chiếm tiện nghi, cưỡng chế giảm giá, hạ thấp uy lực của nguyền rủa và Thiên kiếp.

Vì vậy, nếu có cơ hội, cậu hy vọng đệ tử của mình cũng có thể như cậu, mỗi người đều có một thân Công Đức Chi Quang nồng đậm.

“Vâng, sư phụ, không vấn đề gì sư phụ.” Tiểu Thải vỗ vỗ đôi cánh của mình, nó đã tu luyện lâu như vậy, đến lúc khoe cánh rồi.

“A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, đến lúc đó hai người cũng có thể thử.

Nhân lúc có thời gian, chúng ta cày thêm mấy đợt tà vọng nữa,” Tống Thư Hàng quay đầu nói.

Vừa quay đầu, cậu đã phát hiện Vũ Nhu Tử không biết từ lúc nào đã chạy đến bên cạnh xác tà vọng bị Công Đức Chi Quang ‘đột đột’ tiêu diệt.

Một tay cô ôm Lý Âm Trúc, một tay dùng tiên kiếm bắt đầu cắt xẻ di thể tà vọng.

Tô Thị A Thập Lục cười đi theo, cùng Vũ Nhu Tử.

Một lát sau.

Vũ Nhu Tử kêu lên: “Tống tiền bối, hạch tâm của đám tà vọng này ở đâu vậy?

Em tìm mãi mà không thấy hạch tâm của chúng.” “Đám tà vọng này tuy trông có vẻ là những cá thể khác nhau tụ tập thành bầy, nhưng thực tế, chúng vẫn là ‘một’ tà vọng.

Em tìm con tà vọng ban đầu lĩnh xướng ấy, đó mới là mẫu thể thật sự,” Tống Thư Hàng đáp.

Mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: “Là con tà vọng đặc biệt to lớn kia!” “Chúng ta có cần thu thập thi thể của đám tà vọng này không?” Tô Thị A Thập Lục lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên rồi, thi thể của đám tà vọng này có thể thu thập về để nghiên cứu.

Mặc dù là hình người, không dễ ‘nhập khẩu’.

Nhưng trong quá trình nghiên cứu tà vọng chắc chắn sẽ có tiêu hao, chúng có thể dùng làm vật phẩm tiêu hao,” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Phải tận dụng triệt để mọi giá trị của mỗi con tà vọng.

Nói xong, Tống Thư Hàng điều khiển niệm lực, vươn tay hư không nắm lấy, tập trung các thi thể tà vọng bị ‘đột đột’ tiêu diệt lại, từng cái từng cái quét vào Hạch Tâm Thế Giới.

Ở đó, Hạch Tâm Tiểu Trợ Thủ đã đặc biệt dành ra một ‘không gian Thiên Đình mảnh vỡ’, thiết lập kết giới phong ấn, dùng để cất giữ tà vọng.

“Tìm thấy rồi, Tống tiền bối,” lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng nói.

Cô xòe bàn tay phải ra, trên đó có ba hạch tâm đen kịt.

Một cái giống hạt đào, khô quắt.

Một cái giống cục thịt trên móng vuốt mèo, mềm mềm.

Cái cuối cùng giống một khối kim loại không đều.

“Sao lại có ba hạch tâm?” Diệu Thanh đạo cô nghi hoặc hỏi.

Dương hòa thượng chắp hai tay nói: “Nữ thí chủ, bởi vì tà vọng này là loại dung hợp, nó được hình thành do nhiều tà vọng khác nhau dung hợp tiến hóa mà thành.

Cũng chính vì vậy, nó mới khó đối phó đến thế.” “Đào hạch tâm tà vọng, cảm giác cứ như mở rương báu vậy, không biết sẽ mở ra hạch tâm hình dạng gì,” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Cô thích cảm giác mở rương báu này.

“Lần sau chuyện đào hạch tâm cứ giao cho em nhé,” Vũ Nhu Tử nói, cô vung tay một cái, ném ba hạch tâm cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng vươn tay đỡ lấy chúng.

“Ô ô ô ~” Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử phát ra từng trận tiếng kêu.

Đồng thời, ngón tay nàng dùng sức chọc vào cái hạch tâm cục thịt móng vuốt mèo kia.

Vừa khẽ chọc một cái, trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên một dòng tin tức lướt qua: 【Hạch tâm tà vọng dung hợp hình, sở hữu đặc tính dung hợp và xâm lược mạnh mẽ.】 “Là giám định bí pháp?” Hơn nữa, ‘giám định bí pháp’ được kích hoạt thông qua Nghịch Kình tiểu tiên tử, hầu như không phải trả giá gì lớn.

“Chẳng lẽ, Khí Linh tiểu tiên tử cũng có thuộc tính giảm giá, thông qua nàng ta thi triển giám định bí pháp, có thể cưỡng chế giảm giá cái giá phải trả của giám định?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

“Nghịch Kình tiểu tiên tử, em chọc thêm hai hạch tâm kia nữa xem!” Nếu quả thật giống như cậu suy đoán, thì đúng là kiếm được món hời rồi.

Tống Thư Hàng tuy có sức chịu đựng đau đớn rất cao, năng lực thích nghi với đau đớn là hạng nhất.

Nhưng cậu cũng không phải là M (thích bị ngược), mỗi lần giám định mà cơn đau có thể nhẹ nhàng hơn một chút thì đương nhiên là quá tốt rồi.

“Y?” Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử quỳ ngồi trên ngón tay Tống Thư Hàng, khẽ lắc lư.

Sau đó nàng nghiêng người về phía trước, dùng bàn tay nhỏ bé chọc vào hai hạch tâm tà vọng còn lại.

Hạch tâm hạt đào: 【Tà vọng phân thân hình, lấy hạch tâm làm hạt giống, có thể đạt được hiệu quả khai chi tán diệp, phân liệt ra vô số tử thể.】 Kim loại không đều: 【Hạch tâm tà vọng kỳ lạ: Hạch tâm tà vọng này có dấu vết được nhân công nuôi dưỡng, cải tạo.

Nó không phải là tà vọng tự nhiên sinh ra.】 “Ể?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Cậu nhìn thấy điểm sáng.

Nhân công nuôi dưỡng?

Thậm chí đã có người phát triển ra loại kỹ thuật này rồi sao?

“Thú vị đây, nếu thật sự có người đã nghiên cứu ra kỹ thuật nuôi dưỡng tà vọng, nói không chừng tương lai có thể dùng đến.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng kỹ thuật nuôi dưỡng tà vọng này có dùng được hay không, còn phải đợi bọn họ nghiên cứu ra phương pháp ‘chế biến tà vọng’ rồi mới nói.

Nếu cậu thực nghiệm thành công, thì pháp nuôi dưỡng tà vọng này sẽ có thể phối hợp tổ hợp, mang lại lợi ích lớn cho Chư Thiên Vạn Giới!

Nguyên liệu Thiên kiếp kho tàu không phải ai cũng có thể kiếm được.

Nhưng tà vọng hiện tại khắp Chư Thiên Vạn Giới đều có, thu thập tiện lợi, tương lai thậm chí còn có thể nhân công nuôi dưỡng.

Nếu thực nghiệm thành công, tuyệt đối là một công lao to lớn.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng âm thầm chuyển cái hạch tâm tà vọng kim loại không đều này sang một bên, cất riêng.

Giám định bí pháp tuy không đưa ra thêm gợi ý nào, nhưng trong lòng Tống Thư Hàng đã có một số suy đoán về nguồn gốc của 'hạch tâm tà vọng nhân công nuôi dưỡng' này.

Nếu đúng như cậu suy đoán, thì pháp nuôi dưỡng tà vọng này, có lẽ có duyên với cậu.

"Cái hạch tâm tà vọng kim loại này có vấn đề sao?" Sở Các Chủ ngốc mao thấy Tống Thư Hàng đặt riêng hạch tâm này ra, liền lên tiếng hỏi.

"Ừm, cái hạch tâm này có chút khác biệt." Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, sau đó cậu truyền tư liệu về 'hạch tâm tà vọng' này vào nhóm 'Tu Chân Liêu Thiên' Cửu Châu Nhị Hào Quần.

Vừa đăng tải tư liệu tà vọng xong, các tiền bối đang lặn trong nhóm nhao nhao nổi lên.

Sở Các Chủ ngốc mao: 【Nhân công nuôi dưỡng?】 [Thất Long Châu] Thú Tu Giới Thần Long: 【Ta lạy chúa, ai rảnh rỗi sinh nông nổi, lại còn nhân công nuôi dưỡng tà vọng?】 Thú Tu Giới hiện tại cũng đang chìm trong tà vọng nổi lên khắp nơi, cộng thêm hậu di chứng của 'Cửu U Đọa Lạc Thần Binh' còn sót lại từ trước, các vị đại lão Thú Tu Giới bây giờ đau đầu nhức óc.

Chương 2654

Ngay cả Thần Long tiền bối đang ở trong ‘Thánh Sơn Thí Luyện’ cũng biết rõ tình hình Thú Tu Giới đang loạn thành một đoàn.

Lúc này thấy có người còn nuôi dưỡng tà vọng, tâm trạng ngài ấy nổ tung luôn.

Điên rồi! [Hoàng Sơn Mẹ] Hoàng Sơn Tôn Giả: 【Thư Hàng, biết ai làm không?】 [Quần Chủ] Tống Thư Hàng: 【Ừm, tôi trong lòng có chút suy đoán, nhưng vẫn chưa xác định, cũng không có chứng cứ.】 [Hậu Bối Đáng Tin Cậy] Vũ Nhu Tử: 【Chẳng lẽ... là lúc ăn cơm trưa, nhắc đến Vô Cực Ma Tông?】 [Tô Thị A Thập Lục] A Thập Lục: 【Vô Cực Ma Tông?!】 【Suy đoán thôi, vẫn chỉ là suy đoán.

Không có chứng cứ, cũng không thể xác định.

Nhưng, Vô Cực Ma Tông không phải vừa rồi có động tác lớn sao, vẫn luôn chiêu mộ tán tu.

Hơn nữa, nội bộ bọn họ dường như cũng có một kế hoạch lớn rất quan trọng.

Thêm vào đó, lúc ăn cơm trưa tôi nghe người ta nhắc đến, đệ tử Vô Cực Ma Tông đang khắp nơi hàng phục tà vọng, cảm giác hơi kỳ lạ.】 Tống Thư Hàng đáp.

Hoàng Sơn Tôn Giả: 【@Đông Phương Lục Tiên Tử, Lục Tử, cô có biết gì không?】 [Xa Thần] Đông Phương Lục Tiên Tử: 【Ta phải đi dò xét thử, nhưng đừng ôm hy vọng quá lớn.

Tuy cùng là Ma Môn, nhưng chúng ta và Vô Cực Ma Tông không cùng một phe.

Rất lâu trước đây tông môn ta từng cài gián điệp vào Vô Cực Ma

Tông, cũng không biết bây giờ còn liên lạc được không.】Hoàng Sơn Tôn Giả:【Cứ làm hết sức, lúc dò xét cũng cẩn thận một chút, đừng để mình bị cuốn vào.】[Hào Kiệt] Linh Vũ Điệp Thánh Quân:【Ể?

Lạ thật, ta đang mơ sao?

Vũ Nhu Tử, gần đây ta có tỉnh lại không?】Vũ Nhu Tử ngoài đời thật vẻ mặt nghi hoặc, nhìn về phía Tống Thư Hàng: "???" "Đừng nhìn tôi, tôi chẳng biết gì cả." Tống Thư Hàng xua tay. [Phong cách đại tiền bối đáng ngưỡng mộ] Thất Tu Thánh Quân:【Linh Vũ Điệp đạo hữu, mấy hôm nay huynh ở đâu vậy?

Chúng ta vẫn luôn đợi huynh đến cùng làm thí nghiệm, sao huynh mãi không đến?

Bây giờ chúng ta một người phải xẻ đôi ra mà dùng đây này.】Linh Vũ Điệp Thánh Quân:【...】Thánh Quân nghe vậy rơi vào trầm tư sâu sắc.

Ngài ấy bắt đầu cố gắng suy nghĩ và hồi ức lại.

Trong ký ức, cảnh tượng cuối cùng dường như là mình đột nhiên nổi hứng, muốn kiểm tra thành quả tu luyện của con gái.

Rồi sau đó... ký ức hơi mơ hồ.

Dường như là một vụ nổ lớn?

Sự phá hoại khủng khiếp?

Và cả sự nghiền ép sức mạnh đến tuyệt vọng?

Sau đó, ngài ấy dường như đã rơi vào hôn mê.

Ừm... mấy ngày trước, ta bị con gái đánh ngất xỉu rồi sao?

Linh Vũ Điệp Thánh Quân bắt đầu nghi ngờ nhân sinh.

Ngài ấy lại nhanh chóng phát ngôn trong Cửu Châu Nhị Hào Quần:

【Vũ Nhu Tử, ta hiện tại đang trong trạng thái gì?】Câu nói này của Linh Vũ Điệp Thánh Quân chứa đựng rất nhiều tin tức.

Đặc biệt là Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử, những người biết 'Thiên Đế' đang thay thế Vũ Nhu Tử, tạm trú ở Linh Vũ Điệp Đảo, trong lòng đột nhiên nổi lên rất nhiều ý nghĩ.

Vũ Nhu Tử ngoài đời thật, lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Tống tiền bối, làm sao bây giờ?

Em phải trả lời cha như thế nào?" "Hỏi Thiên Đế xem?" Tống Thư Hàng đáp.

Thiên Đế đã niêm phong cậu, mấy ngày nay cậu không liên lạc được với đối phương.

Hơn nữa Thiên Đế ngay cả một giọt năng lượng mỗi ngày cũng không truyền đến.【Vũ Nhu Tử?】Linh Vũ Điệp Thánh Quân lại gọi một tiếng.

Vũ Nhu Tử âm thầm bắt đầu giả chết.

Đồng thời cô âm thầm nhanh chóng liên hệ Thiên Đế:【Cha em bị sao vậy?】【Cha cô trạng thái rất tốt đó, hiện tại vẫn đang bế quan tu luyện.

Mấy ngày nay dưới sự bồi dưỡng của các loại bảo dược của ta, cảnh giới của ông ấy tiến bộ thần tốc, đợi sau khi ông ấy xuất quan, cảnh giới tuyệt đối sẽ tăng vọt.】Thiên Đế rất nhanh đáp.

Vũ Nhu Tử: "..."【Nếu không tin, ta gửi cho cô một tấm ảnh?】Thiên Đế lại bổ sung.

Nghe có vẻ không giống nói dối.

Suy nghĩ một lúc, Vũ Nhu Tử online trả lời:【Cha, cha quên rồi sao?

Cha hiện tại đang bế quan mà.

Lần bế quan này, thực lực của cha tiến triển vượt bậc, hiện tại cảnh giới đang tăng nhanh như gió lốc!】Linh Vũ Điệp Thánh Quân:【???】Một lát sau.【Ể, tuy rằng dường như vẫn đang trong trạng thái trầm miên.

Nhưng thực lực của ta quả thật đã tăng lên một đoạn lớn, đủ để sánh với hiệu quả trăm năm khổ tu của ta.】Linh Vũ Điệp Thánh Quân đáp.【Chúc mừng Linh Vũ Điệp tiền bối!】Tống Thư Hàng vội vàng phối hợp với Vũ Nhu Tử, vỗ tay chúc mừng Linh Vũ Điệp tiền bối.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân:【@Thất Tu Thánh Quân, Thất Tu đạo hữu, ta có lẽ phải đợi sau khi bế quan kết thúc mới qua giúp được.】【Nếu là bế quan thì cũng không còn cách nào khác.

Chúc mừng Linh Vũ Điệp đạo hữu.】Thất Tu Thánh Quân cười đáp.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng đồng thời thở phào nhẹ nhõm một hơi dài.

May mắn thay Linh Vũ Điệp tiền bối yêu con gái sâu sắc, ở phương diện này có lẽ sẽ không suy nghĩ sâu xa. [Cực Kỳ Ngon Miệng] Biệt Tuyết Tiên Cơ:【Bá Tống đạo hữu, bên huynh còn nguyên liệu Thiên kiếp dược liệu không?

Lần trước huynh đưa cho ta đã dùng hết rồi.】【Tiên Cơ đã nắm giữ phương pháp chế tác combo Thiên kiếp rồi sao?】Tống Thư Hàng hỏi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:【Nắm giữ được một phần rồi, nên vẫn cần thêm một ít dược liệu để thực nghiệm nhiều Thiên kiếp Thái Đan hơn.

Đặc biệt là dược liệu Tâm ma kiếp, huynh bên đó có nhiều không?】【Dược liệu Tâm ma kiếp, xin Tiên Cơ tạm hoãn một chút.

Ngoài ra... tôi bên đây còn có một hạng mục mới, không biết Tiên Cơ có hứng thú tham gia cùng không?】Tống Thư Hàng nói.

Biệt Tuyết Tiên Cơ:【?】【Liên quan đến phương pháp chế biến tà vọng, xem xem có cách nào đưa tà vọng lên bàn ăn giống như Tâm ma không.】Tống Thư Hàng đáp.

Đồng thời, cậu hơi suy nghĩ, lại mở nhóm VIP Đại Lão, mở ảnh đại diện của Hà Chỉ tiền bối.【Hà Chỉ tiền bối, có đó không?】Tống Thư Hàng gửi tin nhắn.

Hà Chỉ Ma Đế:【Không có, cút!】【Hà Chỉ tiền bối đừng sợ, lần này tôi không định hố ngài đâu.】Tống Thư Hàng không hề để tâm đến ngữ khí của Hà Chỉ tiền bối, vui vẻ trả lời.

Gần đây cũng không có đại lão nào từ xa hãm hại cậu, Thiên Đạo di thuế cầu lại vừa bị cậu đánh nát, tạm thời không cần lo lắng nguy cơ này.

Hà Chỉ Ma Đế: "..." Ta đường đường là một Ma Đế vĩ đại, từng quân lâm đại địa, nơi Ma Thần trú ngụ đều là ma quốc của ta, ta sẽ sợ ngươi sao?

Ngươi nói không định hố ta thì sẽ không hố ta ư?

Ngươi nghĩ ta sẽ tin sao?

Bá Tống lão tặc càng nói thế, ngài ấy càng cảm thấy bất an trong lòng!

Nghĩ đến đây, Hà Chỉ Ma Đế thần thức khuếch tán ra, quét qua hành tinh đang tạm trú.

Hà Chỉ Ma Đế lúc này đã dọn nhà, chuyển đến một vị diện mà ngay cả ngài ấy cũng không biết, và tạm thời đào một Động phủ ở đây, bố trí các loại đại trận.

"Không phát hiện tung tích Bá Tống... cũng không có dấu vết người ngoài xâm nhập." Đồng thời, phân thân của Hà Chỉ Ma Đế nhanh chóng biến hóa, trầm giọng nói.

Hà Chỉ Ma Đế nhíu mày: "Bá Tống rốt cuộc muốn chơi trò gì?" Phân thân hơi suy nghĩ rồi suy đoán: "Có lẽ, hắn chỉ là rảnh rỗi vô vị, tìm bản thể ngài nói chuyện thôi?" "Nếu không phải lần trước ta ở Hắc Long thế giới bị hắn ám toán, bị đau một nhát sau lưng, bây giờ còn chưa hồi phục... ta đã sớm qua đó, bóp chết con sâu bọ gặm nhấm này rồi." Hà Chỉ Ma Đế lạnh lùng nói.

Phân thân nhắc nhở: "Là con chuột, lần trước bản thể ngài thừa nhận hắn là động vật có vú gặm nhấm mà." Vừa nói chuyện, tin nhắn của Tống Thư Hàng lại gửi đến: 【Hà Chỉ tiền bối, ngài có biết tà vọng là cái gì không?】 Hà Chỉ Ma Đế: "..." Vô nghĩa, ta từ thời Thái Cổ đã chứng đạo Trường Sinh, tà vọng thứ này ta thấy nhiều rồi.

Ngài ấy từng nghiên cứu sâu về tà vọng, từng thử hàng phục hấp thu tà vọng, hóa thành một loại Ma Thần Trụ. 【Tôi nghĩ Hà Chỉ tiền bối chắc chắn biết tà vọng, vậy Hà Chỉ tiền bối ngài có từng nghiên cứu nuôi dưỡng tà vọng không?】 Tống Thư Hàng lại hỏi.

Cho dù Hà Chỉ tiền bối không trả lời câu hỏi của cậu, thì cậu một mình tự hỏi tự trả lời, cũng tự thấy vui vẻ.

Hà Chỉ Ma Đế: "..." Lòng Bá Tống Huyền Thánh muốn hãm hại ngài ấy không hề tắt, tên này quả nhiên đang âm thầm nghiên cứu mình. 【Tôi đoán, tiền bối ngài chắc chắn đã nghiên cứu phương diện này, và đã tiến hành thực nghiệm rồi?】 Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

"Tên này rốt cuộc muốn nói cái gì?" Hà Chỉ Ma Đế vươn tay khẽ gõ vào tay vịn ghế.

Đồng thời, ngài ấy bắt đầu thử phá giải chức năng ‘Bạn bè Tu Chân Liêu Thiên’ của Bá Tống Huyền Thánh, xem có thể niêm phong Bá Tống không.

Tốt nhất là có một chức năng xóa thẳng Bá Tống. 【Vậy, Hà Chỉ tiền bối ngài cảm thấy khả năng biến ‘tà vọng’ thành nguyên liệu trên bàn ăn là bao nhiêu?

Thái Đan 《Thiên Kiếp Thịnh Yến》 của ngài ngay cả Thiên kiếp, ngay cả Tâm ma cũng có thể biến thành nguyên liệu, vậy thì tất cả tà vọng hữu hình, biến thành nguyên liệu có dễ dàng hơn không?】 Tống Thư Hàng đột nhiên lại nhắc nhở một câu.

Tống Thư Hàng từng bước hỏi, thực chất là đang âm thầm dò xét Hà Chỉ Ma Đế, để xác minh một số suy đoán của mình.

Ngoài ra... nếu Hà Chỉ tiền bối đột nhiên ‘não rút’, nguyện ý trực tiếp trả lời câu hỏi của cậu, thì đó là thu hoạch bất ngờ.

Dù sao hỏi một chút cũng chỉ tốn chút nước bọt, không lỗ vốn.

Hà Chỉ Ma Đế: “!!!” Bá Tống chẳng lẽ đã hoàn toàn nắm giữ 《Thiên Kiếp Thịnh Yến》 của ngài ấy rồi sao?

Ngay khi Hà Chỉ Ma Đế đang cảm xúc dao động... trong đầu ngài ấy đột nhiên vang lên một tiếng nhắc nhở. 【Đinh ~ Phát hiện người dùng [Danh sách đen?

Hộp rơi đất] Hà Chỉ Ma Đế, đang xâm nhập hệ thống ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Chế độ trí tuệ nhân tạo chuyển đổi, chuyển sang chế độ chăm sóc khách hàng nhân tạo.

Xin chào, chăm sóc khách hàng nhân tạo [Long Lạc Ý Chí?

Chương 2655

Bàn Cầu Nữ Sĩ] phục vụ quý khách.】 Hà Chỉ Ma Đế: “???” 【Xin chào, chăm sóc khách hàng nhân tạo số 001 Bàn Cầu Nữ Sĩ, phục vụ ngài.

Hà Chỉ Ma Đế, ta đã chờ ngài rất lâu rồi.】 Giọng nói vô cảm của Long Lạc Nữ Sĩ vang lên trong đầu Hà Chỉ Ma Đế.

Hà Chỉ Ma Đế: “...” Lần nâng cấp ‘Tu Chân Liêu Thiên’ gần đây của Tống Thư Hàng, do Long Lạc Ý Chí ‘Côn Na Nữ Sĩ’ âm thầm cung cấp hỗ trợ kỹ thuật.

Côn Na Nữ Sĩ đã tận dụng mọi khả năng của mình để hỗ trợ ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của Tống Thư Hàng tiến hóa chức năng.

Ngoài ra, để duy trì hoạt động hàng ngày của chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của Tống Thư Hàng, nàng còn thiết lập hai tầng thủ đoạn.

Tầng thủ đoạn thứ nhất, do trí tuệ nhân tạo ‘Gặm Nhấm Tiểu Sóc Chuột’ được chuyển hóa từ ý chí cá nhân của Tống Thư Hàng phụ trách duy trì vận hành hệ thống thông thường.

Và một khi có vấn đề vượt quá khả năng xử lý của ‘Gặm Nhấm Tiểu Sóc Chuột’ xảy ra, nó sẽ được chuyển tiếp đến tiểu thư chăm sóc khách hàng nhân tạo.

Hiện tại, tiểu thư chăm sóc khách hàng nhân tạo do Long Lạc Ý Chí đích thân ra trận...

Long Lạc Nữ Sĩ vẫn luôn âm thầm kiêm nhiệm công việc ‘tiểu thư chăm sóc khách hàng nhân tạo’, ngay cả lương cũng không cần trả, mục đích chính là vì ngày này!

Trong danh sách bạn bè ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của Bá Tống đạo hữu có ‘Hà Chỉ Ma Đế’.

Và với tính cách của Hà Chỉ Ma Đế, sớm muộn gì cũng sẽ gây chuyện.

Chỉ cần thực lực của hắn hồi phục một chút, chắc chắn sẽ đến phản xâm nhập chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’!

Long Lạc Nữ Sĩ vẫn luôn kiên tin vào khả năng này.

Chỉ cần Hà Chỉ Ma Đế tiến hành phản xâm nhập ‘Tu Chân Liêu Thiên’, ‘Gặm Nhấm Tiểu Sóc Chuột’ sẽ chuyển vấn đề đến tiểu thư chăm sóc khách hàng nhân tạo.

Kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ hơn dế!

Khi đó, nếu không phải Tống Thư Hàng tình cờ đến Hắc Long thế giới, thì hiện tại Hắc Long thế giới có lẽ đã đổi tên thành ‘Hà Chỉ thế giới’.

Nàng, Long Lạc Nữ Sĩ, ghi thù.jpg 【Hắc Long thế giới, Long Lạc Ý Chí?】 Hà Chỉ Ma Đế ngẩn ra.

Ngọa tào, Hắc Long thế giới và thế giới hiện tại cách biệt, rất khó xâm nhập lẫn nhau.

Tại sao Long Lạc Ý Chí lại xuất hiện trong chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của Bá Tống?

Tiểu thư phục vụ nhân tạo Long Lạc Nữ Sĩ dùng giọng nói lạnh băng, không mang cảm xúc nói: 【Kính chào người dùng [Danh sách đen?

Hộp rơi đất], xét thấy ngài đã cố gắng xâm lược và xâm nhập ‘Tu Chân Liêu Thiên’, chúng tôi sẽ đưa ra hình phạt tương ứng cho ngài.】 【Ha ha, có bản lĩnh thì ngươi cứ đến đây.】 Hà Chỉ Ma Đế khóe miệng nhếch lên: 【Trên thế giới này, không ai hiểu ngươi hơn ta, Long Lạc Hắc Long thế giới...

Ta còn hiểu ngươi hơn cả chính ngươi.

Mỗi một kết cấu Long Lạc của ngươi, mỗi một nút thắt của ngươi, mỗi một vị trí lưu trữ pháp thuật của ngươi, ta đều rõ như lòng bàn tay.】Ngài ấy nắm rõ thủ đoạn của Long Lạc Ý Chí như của báu.

Nếu nàng ta thật sự dám vượt giới nhằm vào ngài ấy, Hà Chỉ Ma Đế không ngại chặt đứt cấp bậc vượt giới của nàng ta, hóa thành dưỡng chất của bản thân, hồi phục thương thế của mình.【Ngươi rất đáng sợ.】Long Lạc Nữ Sĩ đáp:【Nhưng chúng ta là sinh vật sống, không phải vật chết.

Đã là sinh vật sống, thì sẽ không ngừng học tập.

Ngươi đối với ta của quá khứ rõ như lòng bàn tay, nhưng đối với ta của hiện tại, ngươi lại không thể nào biết hết!

Tên ta là Bàn Cầu Nữ Sĩ.】Cái tên này, lại chứa đựng hàm ý rất sâu xa.

Nàng từ trên người Bá Tống Huyền Thánh, từng thu được một số tin tức.

Những tin tức đó thuộc về ‘Bàn Cầu’.

Đó là sản phẩm sau khi hạt giống ‘Thai Nghén Ngưng Thị’ mà Tống Thư Hàng mang từ thế giới hiện đại vào Hắc Long thế giới, đã nở hoa.

Và sau khi kết hợp một phần tin tức Bàn Cầu, Long Lạc Nữ Sĩ đã dung hợp ra một số kỹ năng pháp thuật mới.【Pháp thuật chúc phúc cấp 10: Ngươi là người tốt.】Cách đặt tên pháp thuật của Long Lạc Nữ Sĩ rất đơn giản, gọn gàng, đi thẳng vào vấn đề, không có hàm ý sâu xa gì.

Pháp thuật cấp 10 đại diện cho việc pháp thuật này vượt qua cấp độ Cửu Phẩm Kiếp Tiên, hơn nữa có cả Long Lạc Chi Lực của Hắc Long thế giới làm hậu thuẫn, ẩn chứa ý chí của Hắc Long thế giới, là pháp thuật tối thượng!

Hơn nữa, pháp thuật này không phải loại công kích, mà là một pháp thuật chúc phúc.

Nhưng đừng tưởng pháp thuật chúc phúc thì không thể làm hại kẻ địch, pháp thuật loại chúc phúc tuy hiệu quả đều là lành tính, nhưng đối với một số quần thể đặc biệt mà nói, pháp thuật chúc phúc đúng là có độc.

Đặc biệt là pháp thuật chúc phúc, kháng cự lại còn phiền phức hơn pháp thuật công kích.

Tên pháp thuật cuối cùng 'Ngươi là người tốt' thì đại diện cho hiệu quả của pháp thuật này.

Dưới tác dụng của ma pháp chúc phúc tối thượng này, ngay cả kẻ thập ác bất xá cũng sẽ bị kích thích thiện ý trong lòng, làm ra những hành động lương thiện khiến người ta cảm động đến rơi lệ.

Hà Chỉ Ma Đế đang ở trạng thái trọng thương suy yếu, lập tức trúng chiêu.

Khoảnh khắc trước, trong đầu ngài ấy còn đang mô phỏng các thủ đoạn mà 'Long Lạc Nữ Sĩ' sẽ dùng để tấn công từ xa, và đang suy tính làm thế nào để chặn đứng công kích của Long Lạc Nữ Sĩ, tiện thể cướp đoạt sức mạnh của nàng ta để bổ sung cho bản thân, giảm bớt sự suy yếu.

Nhưng ngài ấy hoàn toàn không đoán được, đòn tấn công từ xa của Long Lạc Nữ Sĩ lại là một 'pháp thuật chúc phúc'.

Chúc phúc kẻ địch của ta, tấn công đồng đội của ta sao?

Các thủ đoạn phòng ngự mà ngài ấy bố trí trong chớp mắt, không cái nào phát huy tác dụng.

Cái duy nhất có tác dụng chỉ là thủ đoạn phòng ngự tinh thần... nhưng những thủ đoạn phòng ngự này căn bản không thể chống lại ‘chúc phúc’ mà Long Lạc Nữ Sĩ đã dốc lòng nghiên cứu.

Khoảnh khắc tiếp theo, hiệu quả pháp thuật cấp 10 《Ngươi là người tốt》 được kích hoạt!

Cho dù Hà Chỉ Ma Đế tu vi cao thâm, cũng bị pháp thuật này chi phối khoảng hơn 10 giây.

Hơn 10 giây, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Sau khi trúng chiêu, Hà Chỉ Ma Đế đột nhiên hai mắt đỏ hoe, nước mắt lớn như hạt đậu rơi xuống từ khóe mắt.

Ngài ấy đột nhiên nhận ra mình từ trước đến nay lại tà ác đến thế, lương tri cạn kiệt, quả thực không xứng làm người.

Ngay sau đó, ngài ấy lại nhìn thấy dòng tin nhắn cuối cùng giữa ‘Bá Tống Huyền Thánh’ và mình.

Bá Tống Huyền Thánh đang hỏi ngài ấy về chuyện ‘tà vọng’, tham khảo xem liệu thứ tà vọng này có khả năng chế biến thành nguyên liệu, đưa lên bàn ăn không. 【Tiêu diệt tà vọng, người người có trách nhiệm.

Biến tà vọng thành có ích, là việc chúng ta nên làm.

Bá Tống tiểu hữu, ý tưởng của ngươi, ta ủng hộ ngươi.】 Hà Chỉ Ma Đế trong vòng một giây, nhanh chóng trả lời Bá Tống Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng: “???” Ngước nhìn trời, Hà Chỉ tiền bối thật sự bị ‘não rút’ đột ngột sao?

Vừa đang suy nghĩ, Hà Chỉ tiền bối lại gửi rất nhiều nội dung qua.

Với lý tưởng cao cả ‘lo lắng cho quốc gia dân tộc, lo trước nỗi lo của thiên hạ, lo cho Chư Thiên Vạn Giới’, Hà Chỉ Ma Đế nhanh chóng đóng gói toàn bộ dữ liệu nghiên cứu của mình về ‘tà vọng’ và gửi cho Bá Tống Huyền Thánh.

Về thực nghiệm 【nuôi dưỡng tà vọng】, Hà Chỉ Ma Đế quả thật đã từng làm, nhưng ngài ấy không tiến hành nghiên cứu sâu, chỉ hơi chạm đến một chút rồi đặt phần tư liệu nghiên cứu này sang một bên.

Những tư liệu thực nghiệm này đều nằm trong các truyền thừa ngài ấy để lại công khai, hiện nay có lẽ đã phân tán đến rất nhiều Ma Môn... hoặc có thể Ma Môn nào đó đã hoàn thành nghiên cứu của ngài ấy, hoàn thiện thực nghiệm ‘nuôi dưỡng tà vọng’ cũng không chừng.

Ngoài ra, về việc đưa ‘tà vọng’ lên bàn ăn thành nguyên liệu, Hà Chỉ Ma Đế cũng từng tiến hành một số nghiên cứu cơ bản... nhưng khi nghiên cứu được một nửa, ngài ấy đã chuyển sang thực nghiệm mới ‘biến Thiên kiếp thành nguyên liệu’.

Nói chính xác hơn, cảm hứng để ngài ấy sáng tạo ra 《Thiên Kiếp Thịnh Yến》 chính là từ nghiên cứu về ‘tà vọng’.

Vì vậy, nếu muốn tiến hành đề tài nghiên cứu ‘tà vọng hóa thành nguyên liệu’, có thể suy ngược từ Thái Đan 《Thiên Kiếp Thịnh Yến》 của ngài ấy để lấy cảm hứng.

Cuối cùng còn đính kèm tư liệu thực nghiệm của Hà Chỉ Ma Đế về cách ‘lưu trữ tà vọng sống’.

Tà vọng thứ này có tính chất phức tạp.

Trong đó không ít còn có tính chất địa vực.

Nếu không giết chết chúng, rất khó đưa chúng ra khỏi nơi tà vọng sinh ra.

Và trong tư liệu của Hà Chỉ Ma Đế, có bao gồm hàng chục phương án bắt sống, đóng gói các loại tà vọng thuộc tính khác nhau, đưa vào phòng thí nghiệm phong tồn.

Như vậy có thể đảm bảo độ tươi mới của nguyên liệu thực nghiệm.

Tống Thư Hàng ở Viễn Châu thị, sau khi một hơi nhận được lượng tư liệu khổng lồ như vậy, trợn mắt há mồm.

Hà Chỉ tiền bối bị sao vậy?

Hay là mình vẫn luôn 'vặt lông' Hà Chỉ tiền bối, cuối cùng khiến Hà Chỉ tiền bối 'ngứa' đến mù tịt rồi?【Cố lên Bá Tống đạo hữu.

Nỗ lực vì hạnh phúc của nhân dân Chư Thiên Vạn Giới, phấn đấu vì sự quật khởi của hàng vạn vạn nhân dân đi!】Hà Chỉ tiền bối lại bổ sung.

Có một khoảnh khắc, hình tượng Hà Chỉ tiền bối trong đầu Tống Thư Hàng trở nên rạng rỡ chói mắt.

Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ rồi bắt đầu kiểm tra những tư liệu này.

Trong đó có một số tư liệu quá thâm sâu cậu không hiểu rõ lắm, nhưng một số tư liệu cơ bản thì về lý thuyết đều có thể thực hiện được.

Cậu lại gửi phân tán những tư liệu này cho Sở Các Chủ, Bạch Long tỷ tỷ và Bạch tiền bối Two...

Bạch tiền bối bản thể đang bận làm thí nghiệm, Tống Thư Hàng tạm thời không đi quấy rầy.

Tiếp đó cậu lại mô tả tư liệu cho Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Thạch Bi tiền bối, Xích Tiêu Kiếm tiền bối một lượt.

Một lát sau.

Sở Các Chủ ngốc mao đáp: "Tuy rằng không xác định thật giả, nhưng những tư liệu này về lý thuyết đều có thể thực hiện được." "Đồng ý," Bạch Long tỷ tỷ nói: "Cảm giác tư liệu không có vấn đề, nếu không yên tâm, chúng ta có thể trước tiên làm thực nghiệm theo quy trình một lần." Bên Bạch tiền bối Two, tạm thời không có hồi đáp.

"Có những tư liệu này rồi, lại hợp tác với Biệt Tuyết Tiên Cơ... chắc hẳn rất nhanh sẽ có thể nghiên cứu ra 'chế biến tà vọng'," Tống Thư Hàng vuốt cằm nói: "Vậy, có nên gửi lời cảm ơn Hà Chỉ tiền bối một chút không?" Mặc dù không biết Hà Chỉ tiền bối đã bị kích thích gì, nhưng nhiều dược liệu và thông tin nghiên cứu như vậy, đang ở ngay đây.

Vũ Nhu Tử đồng tình nói: "Cảm ơn một chút, chắc sẽ rất thú vị." "Cũng đúng." Tống Thư Hàng nói.

Rất thú vị.

Thế là, Tống Thư Hàng kéo danh sách Hà Chỉ tiền bối ra: 【Cảm ơn Hà Chỉ tiền bối đã thưởng tư liệu, sau này nếu tôi nghiên cứu thành công, lần giảng pháp tới, tôi sẽ trước mặt Chư Thiên Vạn Giới, cảm ơn tiền bối!】 Phía bên kia... hiệu quả pháp thuật trên người Hà Chỉ Ma Đế đã sớm biến mất.

Ngài ấy mặt không cảm xúc nhìn chằm chằm tin nhắn mà Bá Tống gửi đến.

"Tất cả những thứ này đều nằm trong tính toán của ngươi?" Hà Chỉ Ma Đế trầm giọng nói, ngài ấy đang nhằm vào Long Lạc Nữ Sĩ.

Chương 2656

【Xin hỏi còn có gì có thể phục vụ quý khách không?

Ngài Hộp.

Nếu không còn gì nữa, xin hãy đánh giá dịch vụ của tôi ạ.】Tiểu thư chăm sóc khách hàng nhân tạo 'Long Lạc Nữ Sĩ' tiếp tục dùng giọng nói vô cảm nói. 【Ta thừa nhận, ta đã đánh giá thấp ngươi.

Nhưng lần tới, những thủ đoạn nhỏ này của ngươi, sẽ không thể thành công trên người ta đâu.】Hà Chỉ Ma Đế bình tĩnh đáp.

Dù bị Long Lạc Nữ Sĩ phản tướng một nước cờ, ngài ấy vẫn giữ thái độ bình tĩnh. 【Vậy, chúng ta hãy chờ xem.】Long Lạc Nữ Sĩ ngọt ngào đáp: 【Vẫn là câu nói đó, ta là sinh vật sống, không phải vật chết.】"Hừ." Hà Chỉ Ma Đế bóp nát tay vịn ghế, kết thúc cuộc nói chuyện với Long Lạc Nữ Sĩ.

Sau đó, ngài ấy mở tin nhắn của Tống Thư Hàng: 【Bá Tống, hiệp này ngươi thắng rồi.】Tống Thư Hàng: "???" Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao mình lại thắng Hà Chỉ Ma Đế một ván nữa?

Chẳng lẽ 'thế giới tuyến' đã nhảy vọt khi mình không hề hay biết?

Tống Thư Hàng vẻ mặt mộng bức. 'Cốc cốc ~' Lúc này, Sở Các Chủ ngốc mao trên đỉnh đầu, khẽ gõ gõ vào đầu sắt não cứng của Tống Thư Hàng hỏi: "Làm gì vậy?

Tự nhiên đứng đơ ra?" "Tôi hình như trong lúc vô thức, lại 'vặt lông' Hà Chỉ Ma Đế rồi?" Tống Thư Hàng đáp.

Sở Các Chủ ngốc mao: "..." "Cảm giác trạng thái Hà Chỉ tiền bối hôm nay không đúng, tính cách thay đổi thất thường...

Xem ra gần đây không thể ‘vặt lông’ ngài ấy nữa.” Tống Thư Hàng thở dài, lại nói: “Đáng tiếc, Côn Vương tiền bối bị tôi đánh nát thành trứng, giao cho Bạch tiền bối Two rồi, rõ ràng là ‘số 2 để vặt lông’ khó khăn lắm mới tăng thêm được.” Cũng không biết khi nào mới có cơ hội, trong danh sách đen số 2 có thể tăng thêm một vị đại lão tiêu chuẩn như Côn Vương tiền bối, có thể dùng để ‘vặt lông’.

Bạch Long tỷ tỷ nghe vậy, hơi suy nghĩ rồi đề nghị: “Thực ra Thư Hàng cậu có thể truyền mã QR của mình cho phân thân ‘Bá Cầu’ ở tận Hỏa Tinh, nếu hắn ở Hỏa Tinh gặp phải đối thủ thích hợp, cậu có thể bảo phân thân Bá Cầu đưa mã QR ra.” “...” Sở Các Chủ ngốc mao không nhịn được nói: “Vảy Rồng Tiên Tử cô là ác long à?” “Ý hay!” Tống Thư Hàng lại mắt sáng lên: “Tôi phải nghĩ cách, truyền mã QR cho Bá Cầu đại lão mới được.” Dám đi Hỏa Tinh khiêu chiến phân thân của Bàn Cầu đại lão, ít nhất cũng là tồn tại cấp Trường Sinh Giả.

Nếu trong đó có một số đại lão phù hợp tiêu chuẩn, vừa hay có thể kéo vào danh sách đen số 2, khiến danh sách đen số 2 vốn lạnh lẽo trở nên náo nhiệt hơn.

Sở ngốc mao âm thầm chổng ngược lên trời, sợi lông nhìn lên trời, im lặng không nói.

Tống Thư Hàng: “Ngoài ra, về tư liệu Hà Chỉ tiền bối vừa truyền đến, chúng ta vừa hay có thể thực nghiệm một chút.

Dược liệu tà vọng thực nghiệm vừa mới có được, vừa hay có thể phát huy tác dụng.” Thạch Bi đạo hữu lên tiếng nói: “Ta đối với phần tư liệu thực nghiệm mà Hà Chỉ truyền đến rất có hứng thú, ngươi ở tiểu thế giới mở cho ta một khu thực nghiệm, ta sẽ đến kiểm chứng phần tư liệu này.” Nếu thực nghiệm thành công, Bá Tống Huyền Thánh có lẽ thật sự có thể nghiên cứu ra《Đại Tiệc Tà Vọng》.

Chắc hẳn, dù là Cửu U Bạch Two Chúa Tể hay Hiện Thế Bạch

Thánh, đều sẽ rất thích.

Vì vậy, thân là pháp khí trung thành nhất của chủ nhân, nó có nghĩa vụ giúp Tống Thư Hàng hoàn thành thực nghiệm 《Đại Tiệc Tà Vọng》.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử từ trong bóng của Tống Thư Hàng chui ra, nói: "Tống tiền bối, em cũng vào giúp Thạch Bi tiền bối đi." Dù sao bản thể cũng đi theo Tống tiền bối, nếu nàng ở lại đây thì về mặt 'kinh nghiệm' chỉ trùng lặp với bản thể, chi bằng đi làm những việc mình muốn làm.

Ví dụ như học tập yên tĩnh, vui vẻ tiến hành một số thực nghiệm, kiểm chứng, thực hành kiến thức lý luận với độ khó cao.

"Đi đi, sau đó tôi sẽ xem xem có lừa được Biệt Tuyết Tiên Cơ đến, hỗ trợ chúng ta hoàn thành thực nghiệm không." Tống Thư Hàng ha ha cười nói.

Phía sau.

Vô Âm Tử, Thương Hải Thư Sinh, Diệu Thanh đạo cô khi nghe Bá Tống Huyền Thánh nhắc đến bốn chữ 'Biệt Tuyết Tiên Cơ' thì không nhịn được mà chảy nước dãi.

Biệt Tuyết Tiên Cơ tuy không được coi là một trong số những tiên tử xinh đẹp nhất giới tu chân, nhưng nàng tuyệt đối là tiên tử khiến người ta thèm chảy nước dãi nhất giới tu chân.

Một bên khác, Biệt Tuyết Tiên Cơ đang nhíu mày, suy nghĩ về đề nghị của Bá Tống.

"Cũng đưa tà vọng lên bàn ăn giống như Tâm ma sao?" Biệt Tuyết Tiên Cơ xoa xoa giữa trán.

Nếu vài tháng trước, có ai đó nói với nàng muốn ăn tà vọng, nàng chắc chắn sẽ tát cho một cái.

Tà vọng thứ này, có ăn được sao?

Nhưng bây giờ, ngay cả Thiên kiếp uy nghiêm cũng đã biến thành nguyên liệu. ...Vậy thì tất cả tà vọng hữu hình, được đưa lên bàn ăn dường như càng có tính khả thi.

Suy nghĩ rất lâu sau, Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời: 【Muốn chế biến tà vọng thành nguyên liệu, ngươi có nắm chắc không?】 【Tôi vừa từ tay một vị đại lão viễn cổ, có được một phần 'tư liệu nghiên cứu tà vọng' chi tiết, hơn nữa theo lời vị đại lão viễn cổ này tự mình thừa nhận, cảm hứng để ngài ấy nghiên cứu 《combo Thiên Kiếp》 chính là từ nghiên cứu về 'tà vọng'.

Vì vậy, tôi nghĩ nếu Tiên Cơ muốn đào sâu hơn vào sự hiểu biết về 《combo Thiên Kiếp》, có thể đến tham gia hạng mục nghiên cứu tà vọng của chúng tôi.】 Tống Thư Hàng đáp.

Biệt Tuyết Tiên Cơ giây lát trả lời: 【Thành giao!】 Tư liệu nghiên cứu tà vọng của vị đại lão viễn cổ đã sáng tạo ra 《combo Thiên Kiếp》, quả thực quá sức hấp dẫn nàng.

Nàng thật sự không thể từ chối sức cám dỗ lớn đến thế.

Đối với nàng mà nói, loại tư liệu nghiên cứu về nguyên liệu này, sánh ngang với sức hấp dẫn của công pháp cấp Kiếp Tiên đối với tán tu bình thường.

Hơn nữa, vị đại lão viễn cổ kia chưa hoàn thành 'tà vọng hóa thành nguyên liệu', nếu do nàng tiếp nhận thì đối với nàng cũng là một loại thử thách.

Thử thách trên con đường Tiên Trù! 【Ngươi hiện tại ở đâu, ta đến tìm ngươi.】 Biệt Tuyết Tiên Cơ không hề che giấu cảm xúc 'nóng lòng' của mình.

Tống Thư Hàng hắc hắc cười một tiếng.

Ngài đã sử dụng ‘dược liệu nghiên cứu tà vọng của Hà Chỉ Ma Đế’ để công kích cám dỗ Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Biệt Tuyết Tiên Cơ nhận một vạn điểm sát thương.

Ngài đã thành công dụ dỗ được một Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Tống Thư Hàng: 【Tiên Cơ cô hãy đi tìm Sở Sở, sau đó, tôi sẽ trực tiếp lợi dụng sức mạnh không gian đưa hai người qua.

Ngoài ra, trong quá trình thực nghiệm có thể sẽ cần đến dụng cụ nấu ăn tiên trù, Tiên Cơ cô nhớ mang theo nhé.】 Trên người Sở Sở có mang tọa độ của Mộc Đao Lạc Ấn.

Cứ như vậy, cậu có thể trực tiếp đưa Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở vào Hạch Tâm Thế Giới.

Nếu may mắn, tối nay có lẽ có thể thưởng thức tài nghệ nấu ăn của Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Ngoài ra...

đợi sau khi Biệt Tuyết Tiên Cơ đến nơi, tốc độ ‘cày tà vọng’ của bọn họ cũng phải nâng cao lên.

Tránh trường hợp Tiên Cơ đã đến mà cậu lại không thể cung cấp đủ tà vọng làm vật thí nghiệm.

“Vậy tiếp theo, đi đến địa điểm tà vọng kế tiếp thôi.” Tống Thư Hàng quay người, nói với Thương Hải Thư Sinh.

Thương Hải Thư Sinh gật đầu nói: “Địa điểm tà vọng mạnh mẽ gần vị trí chúng ta nhất tiếp theo, là ở khu vực hồ ao của thôn núi cách hai trấn nhỏ, ở đó trong một khu rừng có một con tà vọng uy hiếp cấp năm trở lên, thực lực cụ thể chưa biết.” “Đi thôi, đến lúc đó tôi sẽ ra tay đánh tà vọng đến nửa chết nửa sống trước, sau đó A Thập Lục, Vũ Nhu Tử và Tiểu Thải, các em thay phiên nhau ‘cày’ mấy con tà vọng xem sao.” Tống Thư Hàng vung tay một cái, tế ra ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’.

Trước khi đi, cậu lại nhìn Dương hòa thượng và Vô Âm Tử đạo trưởng.

Hơi suy nghĩ, cậu vươn tay lấy ra một cái hộp, ném cho Dương hòa thượng.

Dương hòa thượng nghi hoặc nhận lấy cái hộp nhỏ: “Tống tiền bối, đây là gì vậy?” 【Bên trong đây đựng đặc sản của tiểu thế giới của tôi, được bồi dưỡng bằng suối Trường Sinh Giả quý giá, có thể kéo dài thêm hai mươi năm tuổi thọ.】 Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật nói: 【Tôi nghĩ, ngài chắc sẽ dùng được nó.】 Dương hòa thượng ngẩn ra, sau đó ngài ấy chắp tay với Tống Thư Hàng: “Cảm ơn Tống tiền bối.” Sư phụ của ngài ấy là Vô Âm Tử đạo trưởng khi còn trẻ từng bị trọng thương, nay tuổi thọ không còn nhiều.

Trước đó, sư phụ đã từng dùng Hoạt Tuyền.

Nay Tống tiền bối tặng ngài ấy phần quà này, thì có thể giúp sư phụ hưởng thêm hai mươi năm tuổi thọ nữa.

Phần quà này, ngài ấy thực sự không thể từ chối.

Dù sư phụ ngày nào cũng ‘đánh’ ngài ấy, nhưng sâu thẳm trong lòng ngài ấy vẫn rất kính yêu sư phụ.

Đáng tiếc, nếu sư phụ là hòa thượng thì tốt hơn.

Dương hòa thượng dùng ánh mắt phức tạp nhìn Vô Âm Tử.

“Làm gì?” Vô Âm Tử trong lòng cảnh giác nói.

“Thực ra kiểu tóc của sư phụ, thật sự rất hợp với đầu trọc.” Dương hòa thượng giơ ngón cái lên, nhe răng cười.

Vô Âm Tử: “...” Quay lại xem ta không đánh chết ngươi!

Tốc độ của Hà Long Thần Hành Chiến Xa cực kỳ mạnh mẽ.

Đây là một trong những pháp khí phi hành mà Tống Thư Hàng yêu thích nhất, nó tự có lan can bảo vệ, khi bay lên cảm giác an toàn tuyệt đối.

Sau khi ngồi lên Hà Long Thần Hành Chiến Xa, Thương Hải Thư Sinh có chút căng thẳng vươn tay khẽ chạm vào lan can của chiến xa: “Bá Tống tiền bối, đây chính là một trong bộ bản mệnh pháp khí của ngài sao?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng đáp. 【Quả nhiên, đây là thần binh Trường Sinh Giả!】 Thương Hải Thư Sinh nội tâm kích động nói.

Bên trong ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ này, dường như ẩn giấu một hạch tâm trái tim vô cùng mạnh mẽ, hạch tâm này có thể cung cấp năng lượng không ngừng cho chiến xa!

Với thực lực của Thương Hải Thư Sinh, đương nhiên không thể phán đoán ra cấp bậc cụ thể của hạch tâm này. ...Xét đến thân phận của Bá Tống tiền bối, chiến xa này rất có thể là ‘thần binh Trường Sinh Giả’ trong truyền thuyết!

Đời này của ta, đáng giá rồi!

Đời người có thể ngồi lên thần binh Trường Sinh Giả một lần, đã không còn gì hối tiếc. ‘Ong ~~’ Vì bị Thương Hải Thư Sinh vuốt ve ‘ăn đậu phụ’ tới lui, Hà Long Thần Hành Chiến Xa phát ra ý phản kháng nhẹ nhàng.

“Khí linh?” Diệu Thanh đạo cô buột miệng thốt ra.

Lại một kiện thần binh có khí linh trên người Bá Tống tiền bối sao?

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, đáp: “Vẫn chưa có, đây vẫn chỉ là ý thức thần binh yếu ớt, còn cần một khoảng thời gian nữa mới thật sự ngưng tụ Khí Linh.

Toàn bộ bản mệnh pháp khí của Tống tiền bối, đa phần đều còn đang ở giai đoạn này.” “Ta nhớ trong truyền thuyết, bản mệnh pháp khí của Bá Tống tiền bối là tổ hợp thần binh gồm ba mươi ba kiện đúng không?” Thương Hải Thư Sinh nhanh chóng nói.

Ba mươi ba kiện tổ hợp thần binh, toàn bộ đều đã sinh ra ý thức thần binh yếu ớt?

Không hổ là Bá Tống tiền bối danh động thiên hạ!

“Một bộ quả thật là ba mươi ba kiện.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Nhưng hiện tại trên người cậu có hai bộ đó nha ~ Bạch tiền bối Two sau khi ném bộ kia của ngài ấy cho Tống Thư Hàng, vẫn luôn không thu hồi lại.

Hiện tại bộ thứ hai trên danh nghĩa là vật sở hữu của Bạch tiền bối Two, nhưng trên thực tế vẫn luôn là Tống Thư Hàng đang dùng.

Đạo cô và thư sinh đều hít một ngụm khí lạnh.

Trong mắt họ, hình tượng Bá Tống tiền bối lại một lần nữa thăng cấp.

Chờ khi quay về, đây sẽ là chủ đề để bọn họ khoác lác với đạo hữu.

Diệu Thanh đạo cô lại không nhịn được lấy điện thoại ra, chụp một tấm selfie cho mình và Thương Hải Thư Sinh.【Hiện tại, chúng ta đang ngồi trên thần binh Trường Sinh Giả ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ của Bá Tống tiền bối bay lượn, sướng không tả nổi.】Hang ổ tà vọng sâu trong thôn núi, cũng có nhân viên cảnh giới đã qua huấn luyện chuyên nghiệp canh gác, tránh việc thôn dân hoặc lữ khách không rõ chân tướng vô tình lọt vào.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa của Tống Thư Hàng lặng lẽ hạ cánh cách hang ổ tà vọng hơn hai trăm mét, sau đó cậu chọn xuống xe đi bộ đến gần Động phủ tà vọng.

Bên trong Hà Long Thần Hành Chiến Xa có trang bị ‘giả?

Chương 2657

Trái tim đại lão hành tinh Trường Nhãn Tình', nếu trực tiếp hạ cánh trước mặt người thường, sẽ gây ra áp lực nhất định cho cơ thể người thường.

"Tống tiền bối, lát nữa sau khi vào hang ổ tà vọng, có thể để chúng em tự mình đối phó tà vọng trước không?

Nếu thật sự không được, thì Tống tiền bối ngài hãy ra tay?" Vũ Nhu Tử vươn tay, giao Lý Âm Trúc đang trong lòng cho Tống Thư Hàng.

Dù sao, niềm vui của việc 'cày tà vọng' nằm ở việc tận hưởng quá trình.

Tống Thư Hàng cười nói: "Được thôi, vậy đến lúc đó sau khi vào hang ổ, tôi sẽ trước tiên nói đặc điểm của tà vọng cho các em, để các em tự mình ra tay đối phó, tôi sẽ ở phía sau 'trấn trận' cho các em." Cậu nhận lấy Lý Âm Trúc đang ngủ say, treo cô bé lên lưng mình.

Đồng thời, mái tóc của cậu hóa thành bím tóc, đỡ lấy Lý Âm Trúc.

Sở Các Chủ ngốc mao: "Cậu đúng là 'tú'." Pháp thuật 《Biện Đao Cửu Trảm》 mà nàng dạy cho Tống Thư Hàng, trong tay Tống Thư Hàng lại triển hiện ra đủ loại thao tác 'xảo quyệt'.

Nghĩ kỹ mà xem... bất kể là pháp thuật gì, khi rơi vào tay Tống Thư Hàng thì đều sẽ trở nên quỷ dị.

"Sở tiền bối quá khen rồi." Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, một hàng người đã đến vị trí hang ổ tà vọng.

Các nhân viên cảnh giới phụ trách canh gác từ xa nhìn thấy Tống Thư Hàng và nhóm người tiếp cận, trong đó có hai người vội vàng chạy đến đón.

“Dừng lại, đây là khu vực nguy hiểm, xin đừng lại gần đây.” Thành viên cảnh giới vẫy tay với Tống Thư Hàng và những người khác nói.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Thương Hải Thư Sinh.

“Bá Tống tiền bối, vì chúng ta đến khá vội vàng, nên tôi vẫn chưa thông báo cho nhân viên canh gác ở đây.” Thương Hải Thư Sinh đáp.

Chuyện Bá Tống tiền bối ‘cày tà vọng’ cũng là do ngài ấy đột nhiên nổi hứng.

Thương Hải Thư Sinh chỉ kịp báo cáo việc Bá Tống Huyền Thánh muốn ‘cày tà vọng’ lên trên, nhưng không hề nhắc đến Bá Tống tiền bối muốn ‘cày’ những con tà vọng nào.

Diệu Thanh đạo cô bổ sung: “Nhưng không sao, chỉ cần nói rõ thân phận của chúng ta với họ là được.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Ngay lúc này, trong số hai thành viên cảnh giới đi tới, có một người đàn ông đeo kính đột nhiên lên tiếng: “Tống Thư Hàng?” Tống Thư Hàng: “???” Cậu nghi hoặc nhìn về phía người đàn ông đeo kính kia.

Đối phương trông có vẻ khoảng hơn 40 tuổi.

Có thể gọi tên cậu, chắc là người quen biết cậu?

Nhưng trong ký ức của Tống Thư Hàng không hề quen biết chú này.

“Cậu là Thư Hàng con của lão Tống đúng không, tôi là bạn của ba cậu...

Từ hồi cậu đóng bộ phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》, lão Tống cứ cả ngày bên tai chúng tôi giới thiệu về cậu, đến nỗi tai chúng tôi nghe mà muốn sưng lên.” Người đàn ông đeo kính cười nói, nếu không thì ông ấy thật sự không chắc đã nhận ra Tống Thư Hàng.

Là bạn của ba Tống sao?

“Chào chú ạ.” Tống Thư Hàng nở một nụ cười thiện lương vô hại.

Phía sau Thương Hải Thư Sinh: “!!!” Diệu Thanh đạo cô: “!!!” Bá Tống tiền bối, tiết tháo đâu rồi?

Ngài một tiếng ‘chú’ gọi ra, không sợ đối phương bị giảm thọ sao?

Trong mắt đạo cô và thư sinh, Bá Tống tiền bối là một đại lão đã sống ngàn vạn năm.

Một cự đầu vạn cổ như vậy lại mở miệng gọi một người hơn bốn mươi tuổi là ‘chú’, quả thật là quá giảm thọ.

“Nhắc mới nhớ, nhà cậu quả thật ở gần đường Bạch Kình.

Đáng tiếc bây giờ tôi không thể rời đi, chứ không thì thật sự muốn đi gặp lão Tống, uống vài chén.” Chú đeo kính ha ha cười nói.

Cười xong, ông ấy lại nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, chỗ này bây giờ rất nguy hiểm, nếu các cháu muốn du lịch thì tốt nhất nên đổi chỗ khác.” Ông ấy nhìn nhóm người Tống Thư Hàng, có nam có nữ, trông giống như đi du ngoạn núi.

“Chú yên tâm đi ạ, chúng cháu chính là người phụ trách đến xử lý tà vọng trong hang ổ này.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Chú đeo kính: “???” “Không cần lo lắng, chúng cháu rất nhanh sẽ xử lý ổn thỏa đám tà vọng bên trong.

Đến lúc đó, nếu rảnh chú còn có thể tìm ba cháu uống vài chén.” Tống Thư Hàng vung tay nhẹ nhàng một cái.

Sở Các Chủ ngốc mao khẽ lay động.

Khoảnh khắc tiếp theo, hơi nước trong không gian ngưng tụ, hóa thành bốn cột nước, từ trên trời giáng xuống, phong tỏa toàn bộ hang ổ tà vọng.

Ngay sau đó, Tống Thư Hàng đi về phía hang ổ tà vọng.

Chú đeo kính: "!!!" Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh đạo cô tiến lên, bắt đầu giới thiệu thân phận của mình với chú đeo kính.

Tô Thị A Thập Lục mỉm cười với chú đeo kính, vươn tay tế ra tán đao của mình, bám sát theo Tống Thư Hàng bước vào.

Chú đeo kính nhìn thấy trong tay Tô Thị A Thập Lục một tia sáng lóe lên, liền có một chiếc ô đẹp đẽ hiện ra.

Chẳng lẽ, con của nhà lão Tống và cô bé này, đều là tu luyện giả trong truyền thuyết?

"Bye bye ~" Vũ Nhu Tử cười hì hì vẫy tay, đôi chân thon dài của cô khẽ bước, thu địa thành thốn, thân hình chợt lóe đã ở phía sau Tống Thư Hàng.

Cô bé này cũng không phải người thường!

Đồng thời, chú đeo kính cuối cùng cũng chú ý thấy sau lưng Tống Thư Hàng, còn treo một cô bé tóc bạc.

Phía sau đầu Thư Hàng, có mấy búi tóc dài đặc biệt, buộc cô bé tóc bạc này ở phía sau.

Lờ mờ, ông ấy dường như còn thấy trên vai Tống Thư Hàng, có hai cái rất đẹp...

đầu mỹ nhân?

Hai cái đầu mỹ nhân với phong cách khác nhau, mọc ra từ cổ Tống Thư Hàng, đang mỉm cười với ông ấy.

Nếu không phải chú đeo kính có tâm thái kiên cường, lại từng trải qua huấn luyện chuyên nghiệp trước khi thiên địa biến hóa, e rằng đã sợ hãi kêu thành tiếng rồi. 【Con của nhà lão Tống rốt cuộc là tu luyện giả hệ thống nào?】 Chú đeo kính âm thầm mò điện thoại trong túi...

Lúc này ông ấy thật sự muốn gọi điện cho lão Tống, để trấn tĩnh lại.

“Tống tiền bối đợi chúng ta với.” Thương Hải Thư Sinh sau khi giới thiệu xong thân phận của mình, lễ phép vẫy tay với ‘Bá Tống chú chú’, rồi cùng Diệu Thanh đạo cô đuổi theo Tống Thư Hàng.

Chú đeo kính đứng đơ tại chỗ, nửa lúc sau ông ấy quay người nhìn về phía đồng đội của mình.

“Thư Trung, ông quen Tống tiền bối vừa rồi sao?” Đội trưởng tiểu đội cảnh giới vừa nãy phụ trách tiếp đón Diệu Thanh đạo cô, nhìn về phía chú đeo kính, lên tiếng hỏi.

“Tống tiền bối?

Tống Thư Hàng sao?” Chú đeo kính gật đầu nói: “Đó là con của một người bạn cũ của tôi.” “Thư Trung, cơ duyên của ông có lẽ sắp đến rồi.” Vị đội trưởng tiểu đội kia nói: “Con của bạn cũ ông, không phải người phàm.

Vị Tống tiền bối này, bối phận trong giới tu chân cực kỳ cao, ngài ấy xa xa không trẻ như vẻ ngoài, rất có thể là tồn tại đã sống mấy trăm năm hoặc lâu hơn.

Mặc dù vừa nãy đạo cô không tiết lộ nhiều, nhưng tôi từ thần sắc của cô ấy có thể đoán ra rất nhiều thứ.” Chú đeo kính: “...” Con của nhà lão Tống, lại là Tống tiền bối trong miệng người khác, ông ấy nhất thời vẫn chưa thể thích nghi.

“Ngay cả con cái cũng mạnh mẽ như vậy, được người ta tôn kính.

Điều đó có nghĩa là, bạn cũ của ông cũng rất có thể là cao nhân ẩn thế.

So với Tống tiền bối, chắc chắn còn mạnh hơn.

Lần nhiệm vụ này kết thúc xong, có thể sẽ có chút thời gian nghỉ ngơi.

Ông có thể cân nhắc đi gặp bạn cũ của mình." Đội trưởng đề nghị.

Trong thời đại biến hóa khôn lường như hiện nay, việc kết nối với cao nhân ẩn thế là cực kỳ quan trọng, nói không chừng có thể bảo toàn mạng sống trong nguy cơ.

Mà phụ thân Tống tiền bối, vị cao nhân ẩn thế kia, đã nguyện ý kết bạn với Thư Trung... vậy thì chắc chắn ngài ấy cảm thấy trên người Thư Trung có điểm sáng mà ngài ấy thưởng thức.

Đây là một cơ hội lớn!

"Lão Tống, là cao nhân ẩn thế sao?" Thư Trung đẩy đẩy kính của mình, trong đầu hồi tưởng lại những chuyện đã trải qua sau khi quen biết ba Tống.

Trong ký ức của ông ấy, bất kể nhìn từ phương diện nào, lão Tống cũng không hề để lộ ra 'đuôi ngựa cao nhân ẩn thế' của mình.

Hoàn toàn hòa nhập vào cuộc sống của người thường, lão Tống quả nhiên lợi hại!

Chú đeo kính cảm thán nói.

Lúc này.

Ba Tống ở xa tận đường Bạch Kình, đột nhiên hơi khó hiểu ngẩng đầu nhìn trời.

"Làm gì vậy?" Mẹ Tống hỏi.

Ba Tống cúi đầu tiếp tục rửa bát, đáp: “Não của anh vẫn đang từ từ tiếp nhận phản hồi thông tin từ cơ thể.” Cơ thể ông ấy đã tiếp nhận thông tin siêu lớn mà con trai khẩu thuật, hiện tại đang từ từ phản hồi lại cho não, để não tiêu hóa thật tốt.

Trong hang ổ tà vọng.

“Hô ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân phồng má thổi mạnh một hơi, thổi tan toàn bộ tà khí đang bao trùm trong hang ổ, lộ ra chân thân của tà vọng đang ẩn nấp ở đây.

Một con cự thú cao gần năm mét, xuất hiện trong mắt mọi người.

Đây lại là một loại tà vọng hữu hình!

Toàn bộ trông giống như một sinh vật họ chó, nhưng chi trước ngắn nhỏ, còn chi sau thì cường tráng hữu lực, tràn đầy cơ bắp, nhìn một cái là thấy rất ‘ngon miệng’.

Lúc này, con tà vọng cao năm mét này, hơi rụt rè lùi từng bước nhỏ, cảnh giác nhìn Tống Thư Hàng và những người khác, không ngừng nhe răng.

“Em cá là, nó sẽ ngon hơn đám tà vọng trước đó.” Vũ Nhu Tử nói.

Tống Thư Hàng đồng tình nói: “Tôi cũng nghĩ vậy.” Đồng thời, cậu liếc nhìn con tà vọng hình chó này, trong đầu tin tức liên quan đến tà vọng nhanh chóng được truy xuất, đối chiếu với con tà vọng trước mặt.

Thương Hải Thư Sinh + Diệu Thanh đạo cô: “???” Lần này bọn họ không nghe nhầm...

Bá Tống tiền bối và mọi người, là muốn ăn tà vọng!

Tô Thị A Thập Lục xoay xoay chiếc ô trong tay, hỏi: “Thư Hàng, có thông tin về con tà vọng này không?” “Có, đây là một loại tà vọng hình thú thuộc oán khí, sau khi oán niệm của sinh linh và sức mạnh tà vọng tai nạn dung hợp, sẽ ngưng tụ ra loại tà vọng hình thú này.

Đặc điểm là có thể sở hữu thủ đoạn huyễn thuật cực mạnh.

Công Đức Chi Lực sẽ có tác dụng trấn áp đối với nó, ngoài ra các thủ đoạn công kích mang theo ‘Ý Chí Chi Lực’ sẽ có hiệu quả đặc biệt.

Đao ý, kiếm ý, quyền ý thậm chí là Trù Tâm, đều có hiệu quả không tệ.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Vậy ván này để em.” Tô Thị A Thập Lục rút thanh đao thẳng trong ô ra, Đao Ý bá khí ngưng tụ trên lưỡi đao của cô.

Bạch Long tỷ tỷ lười biếng xoay một vòng, loại Công Đức Chi Lực màu trắng thuần khiết bao phủ lấy cơ thể Tô Thị A Thập Lục.

Chương 2658

【Vảy rồng trên cổ A Thập Lục Huyền Thánh, vậy mà lại là do Công Đức Chi Lực của cô ấy hóa thành?】Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh đạo cô lại phát hiện ra điểm sáng.

Hơn nữa, Công Đức Chi Lực của A Thập Lục Huyền Thánh, mạnh đến mức siêu tưởng.

Một luồng khí tức nhỏ vừa tiết lộ ra cũng khiến hai người bọn họ chân mềm nhũn.

“Chú ý thủ đoạn huyễn thuật của nó, đừng bị vẻ ngoài của nó mê hoặc.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Đã hiểu.” Tô Thị A Thập Lục khẽ vung thanh đao thẳng trong tay.

Một đạo ‘Ý Chí Chi Lực’ khác ẩn giấu trong Đao Ý bá đạo lặng lẽ rải xuống, sức mạnh đó lấy hang ổ tà vọng làm trung tâm, âm thầm vẽ ra một bức họa cuộn.

Tà vọng hình chó liếc nhìn Tống Thư Hàng và những người phía sau, rồi lại nhìn Tô Thị A Thập Lục đang không ngừng áp sát, nó gầm nhẹ một tiếng, lao về phía Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục không hề yếu thế, cơ thể nhỏ bé của cô bùng phát khí thế như cự long, chính diện đón đánh tà vọng.

Đối phó loại tà vọng này, cô chọn cách đánh trực diện cho nát bét.

Long uy mạnh mẽ, bao trùm toàn bộ hang ổ.

Vũ Nhu Tử lấy điện thoại ra, hướng camera về phía Tô Thị A Thập Lục, bắt đầu quay video.

Nhưng do ảnh hưởng của khí tức tà vọng, cộng thêm tốc độ di chuyển cực nhanh của A Thập Lục trong trận chiến, camera điện thoại không theo kịp hình ảnh.

Vũ Nhu Tử thất vọng cất điện thoại: “Tiếc thật, ban đầu còn muốn quay lại cảnh này, truyền lên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Xem ra, về sau phải nhờ cha nâng cấp điện thoại cho mình rồi.” Ngay lúc này.【Đinh ~ Gặm Nhấm Tiểu Sóc Chuột: Phiên bản ‘Tu Chân Liêu Thiên’ vừa cập nhật nhỏ hoàn tất, phiên bản mới sẽ cung cấp chức năng nạp tiền, chức năng livestream nhóm và chức năng tặng thưởng ~ Hoan nghênh các vị đạo hữu trải nghiệm phiên bản hoàn toàn mới.】【Gặm Nhấm Tiểu Sóc Chuột: @[Tử Bồ Đào] Côn Vương, cảm ơn Côn Vương đạo hữu đã phản hồi gợi ý về ‘chức năng nạp tiền’.

Ngài sẽ nhận được ưu đãi giảm giá 8.8% cho sâu bọ.】Trứng Côn Vương: “...” Luồng ý thức Côn Vương trong tiềm thức của Uyên Tử: “...” “Ồ?

Muốn gì được nấy thật này!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Cô bé đang cần một chức năng 'trực tiếp', thế là tiền bối Tống【Tu Chân Liêu Thiên】liền nâng cấp phiên bản, bổ sung thêm một chức năng nhỏ như vậy.

Vũ Nhu Tử giơ ngón cái đáng yêu về phía Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, nà ní ~” Tống Thư Hàng: “???” Tiếp theo đó là các thông báo trong nhóm Cửu Châu Nhị Hào Quần: Hệ thống nhắc nhở: [Hậu Bối Đáng Tin?

Da Trắng] Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử đã mở chức năng trực tiếp của nhóm, có muốn xem không? [Thánh Đấu Sĩ Luôn Trực Tuyến] Bắc Hà Tán Nhân: “Chức năng mới à?”【Bắc Hà Tán Nhân đã vào phòng trực tiếp】[Mẹ Hoàng Sơn?

Chủ Nhóm] Hoàng Sơn Tôn Giả: “Chức năng nạp tiền là ai đề xuất vậy?

Thư Hàng con rốt cuộc muốn biến cái năng lực thiên phú này thành cái dạng gì nữa đây?” 【Hoàng Sơn Tôn Giả đã vào phòng trực tiếp】 Ngay sau đó, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần lần lượt gia nhập phòng trực tiếp của Vũ Nhu Tử, trải nghiệm hiệu quả chức năng mới của phiên bản mới.

Tống Thư Hàng: “......” [Khỉ Đại Mã Tô Thị] Tô Thị A Thất: “Ơ?

Vũ Nhu Tử đang trực tiếp cảnh A Thập Lục và Tà Vọng chiến đấu à?” “Mỗi lần ta thấy mấy cái nickname này là ta lại cảm thấy tiểu hữu Thư Hàng đang tìm đường chết.” [Làm Giấy Tờ] Tuyết Lang Động Chủ. [Người Kế Thừa Tương Lai Của Tổ Quốc] Thông Nương: “Ta sớm đã quen rồi, tâm tĩnh thì tự nhiên mát, các tiền bối cũng sớm làm quen cùng ta đi ạ.” Dù sao Tống Thư Hàng cũng là ông chủ của cô bé, không thể để cậu ấy bị các tiền bối trong nhóm đánh chết được, vì vậy Thông Nương cẩn thận từng li từng tí nói giúp Tống Thư Hàng, đồng thời an ủi cảm xúc của các tiền bối. [Hào Kiệt] Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “???” Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “Vũ Nhu Tử, con ở đâu?

Con không ở Linh Vũ Điệp Đảo sao?” Lúc này, dược hiệu của Linh Vũ Điệp Thánh Quân đã giảm bớt một chút, ý thức của y ngoài việc có thể trò chuyện trong ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ thì cũng hơi xâm nhập vào hiện thực.

Luồng ý thức xâm nhập của y vừa vặn nhìn thấy con gái mình, Vũ Nhu Tử, đang đốt hương bên cạnh y trong lúc bế quan.

Nói cách khác, con gái rõ ràng đang ở ngay bên cạnh.

Vậy thì, ai đang mở trực tiếp trong ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’ bây giờ?

“Bẩm cha, con là Vũ Nhu Tử Da Đen, Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng ạ.” Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời.

Vũ Nhu Tử ngoài đời thực đã co rúm thành một cục.

Mỗi lời nói dối đều cần được bổ sung bằng nhiều lời nói dối hơn.

Mỗi lần nói dối xong, cảm giác tội lỗi lại càng sâu sắc.

Lúc này, Vũ Nhu Tử sau khi nói dối với cha mình đang ở trạng thái tự trách.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “Thì ra là vậy.” Bắc Hà Tán Nhân: “......” Ý thức của hắn dừng lại ở nickname của Vũ Nhu Tử [Hậu Bối Đáng Tin?

Da Trắng].

Nên có thể xác định, không phải Da Đen, mà là Da Trắng.

“Vũ Nhu Tử, khi 'quét' Tà Vọng, đừng gây rắc rối cho A Thập Lục.

Chơi đủ rồi thì về nhà sớm đi.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân bổ sung.

Nói xong, ý thức của y lại bắt đầu mơ hồ, dần dần mất kết nối. .....

Thiên Đế đốt trầm hương bên cạnh y, hiệu quả được kích hoạt.

Thấy Linh Vũ Điệp Thánh Quân đã ngoại tuyến, Vũ Nhu Tử lè lưỡi, thở phào nhẹ nhõm.

Cô bé bắt đầu chuyên tâm quay lại cảnh A Thập Lục và Tà Vọng chiến đấu.

Bắc Hà Tán Nhân hơi lo lắng nói: “Phong cách chiến đấu của A

Thập Lục... có phải đã thay đổi không?” Trước đây, phong cách chiến đấu của Tô Thị A Thập Lục chịu ảnh hưởng khá lớn từ Tô Thị A Thất, trong đao pháp tự mang một khí thế hào sảng.

Khi Tô Thị A Thập Lục nhỏ nhắn thi triển đao pháp hào sảng, cảm giác thị giác rất mạnh mẽ.

Còn giờ đây, đao pháp của Tô Thị A Thập Lục dường như đã lên một tầm cao mới, khí thế hào sảng trong đao pháp giờ đây đã biến thành bá khí.

Thân hình nhỏ bé của nàng lại giống như một con cự long, mang đến cho người ta một cảm giác áp bách.

Mỗi nhát đao vung ra đều mang theo tiếng rồng ngâm.

Tô Thị A Thất phát ra tiếng cảm khái hạnh phúc: “Đao pháp của A Thập Lục đã dung hợp thành phong cách của chính nàng, hoàn toàn thoát thai hoán cốt.

Đao pháp của nàng đã kết hợp thể chất chân long và họa đạo, hoàn toàn khác biệt với đao pháp của ta. @Cuồng Đao Tam Lãng, Tam Lãng ngươi mà không cố gắng nữa thì trên đao đạo ngay cả A Thập Lục cũng sẽ vượt qua ngươi đó.” [Tri Âm?

Mầm Bệnh] Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần ngày xưa, Cuồng Đao Tam Lãng là tồn tại có đao pháp chỉ đứng sau Tô Thị A Thất, Thất Thập Nhị Lộ Khoái Đao của y vừa nhanh vừa hiểm, hiểm đến mức ngay cả bản thân y cũng phải sợ.

Nhưng bây giờ, trên phương diện đao đạo, A Thập Lục sắp đuổi kịp y rồi.

“Cố gắng tu luyện đi, Vân Tước Tử tiền bối trên đao pháp cũng có kiến giải độc đáo.

Về phương diện này, nàng ấy cũng có thể chỉ điểm ngươi một hai.” Tô Thị A Thất bổ sung.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta quyết định rồi......” Bắc Hà Tán Nhân: “Quyết định cái gì?” “A Thất, ta không luyện đao nữa đâu!” Cuồng Đao Tam Lãng cười ha ha: “Từ mai trở đi, ta muốn luyện kiếm rồi!

Chào mọi người, sau này xin hãy gọi ta là Cuồng Kiếm Tam Lãng.” Hoàng Sơn Tôn Giả: “......” Lúc này, Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên nhắc nhở: “Vũ Nhu Tử, nhắc A Thập Lục cẩn thận một chút, Tà Vọng phía đối diện có lẽ sắp dùng đến pháp thuật áp sương.” Lệ Chi Tiên Tử vẫn luôn mạo hiểm ở khắp các thế giới, đối mặt với rất nhiều đại địch tương tự 'Tà Vọng', có kinh nghiệm phong phú về mặt này.

Trong màn hình trực tiếp, Vũ Nhu Tử truyền âm nhắc nhở: 【A Thập Lục cẩn thận, Tà Vọng sắp dùng đại chiêu đó.】 Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu.

Phía đối diện, con Tà Vọng bị đánh nát bét, toàn thân đầy thương tích, ngẩng đầu phát ra một tiếng sói tru.

Trên người nó đột nhiên xuất hiện rất nhiều phù văn 'mắt'.

Những phù văn 'mắt' này giống như vật sống, từng cái từng cái mở ra.

Ngay sau đó, một ảo thuật phức tạp từ trên người nó bùng nổ, trong khoảnh khắc bao trùm toàn bộ hang ổ Tà Vọng.

“Ơ?

Con Tà Vọng này có lẽ 'Tam Nhãn tiền bối' sẽ rất thích nhỉ?” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

Kiểu tồn tại thân mọc đầy mắt thế này, chắc hẳn rất hợp với thẩm mỹ của Tam Nhãn tiền bối.

Có nên bắt sống con Tà Vọng này, mang đến cho Tam Nhãn tiền bối xem không?

Biết đâu có thể dùng nó để đổi lấy chút bảo vật từ tiền bối?

Đương nhiên..... trước khi mang nó đi gặp Tam Nhãn tiền bối, phải chặt đùi sau của nó đi đã.

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, ảo thuật từ Tà Vọng phóng ra được kích hoạt.

Hang ổ Tà Vọng vốn dĩ âm u biến thành một đầm lầy.

Vô số khí tức hôi thối dâng lên từ trong đầm lầy.

“Ơ?” Sở Các Chủ Ngốc Mao đột nhiên khẽ gọi một tiếng.

Tống Thư Hàng: “Sao vậy tiền bối?

Ảo thuật này có vấn đề sao?” “Chân Thật Huyễn Tượng?” Sở Các Chủ Ngốc Mao lên tiếng.

Ảo thuật mạnh mẽ mà con Tà Vọng này phóng ra, vậy mà lại có cảm giác 'Chân Thật Huyễn Tượng'.

Nhưng cấp bậc uy hiếp của con Tà Vọng này chỉ ở trình độ cấp năm gần cấp sáu.

Theo lý mà nói, với thực lực của nó, căn bản không đủ để kích hoạt 'Chân Thật Huyễn Tượng' mới phải.

Ngay giữa đầm lầy.

Con Tà Vọng Bá Long Khuyển toàn thân đầy thương tích kia lại hú dài một tiếng.

Từ trong đầm lầy có bùn ứ đọng tuôn ra, bao phủ lấy nó.

Vết thương trên người nó bắt đầu phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Đồng thời, trong đầm lầy này có từng con Tà Vọng hình chó nhỏ chui ra.

Thoáng chốc, chúng đã hội tụ thành một đội quân chó săn dữ tợn.

“Đúng là Chân Thật Huyễn Tượng.” Tống Thư Hàng cẩn thận cảm ứng, xác định.

Thú vị thật.

Chân Thật Huyễn Tượng vốn là hạng mục mà cậu cần nghiên cứu.

Tu chân giả sau khi đạt đến cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả mới có thể kết hợp kinh nghiệm của chính mình, chuyển hóa cuộc đời mình thành ‘Chân Thật Huyễn Tượng’.

Chương 2659

Đây là một loại ảo thuật siêu quy cách, theo lời Tam Nhãn tiền bối thì năng lực này theo lý mà nói hoàn toàn không nên là thủ đoạn mà Thất Phẩm Tôn Giả có thể nắm giữ.

Nhưng hiện thực thì ngang ngược vô lý như vậy, bất kể thứ gì hoang đường đến đâu, trong hiện thực đều có thể xuất hiện.

Mà bây giờ, con Tà Vọng mới chuyển hóa chỉ ở cảnh giới Ngũ Phẩm trước mắt này, vậy mà lại có thể dựa vào một thủ đoạn nào đó để kích hoạt 'Chân Thật Huyễn Tượng', điều này thật thú vị.

Bản thân Tống Thư Hàng khi ở cảnh giới Lục Phẩm đã thông qua việc mô phỏng thế giới sa mạc của Bạch tiền bối để ngưng tụ 'Chân Thật Huyễn Tượng', nhưng 'Chân Thật Huyễn Tượng' của cậu ấy là hàng giả, là thông qua việc mô phỏng tuyệt học 'Ma Thần Trụ' của Hà Chỉ Ma Đế, hiến tế 99 'Tiểu Thư Hàng' bị treo trên Ma Thần Trụ mà ngưng tụ ra.

Còn 'Chân Thật Huyễn Tượng' mà con Bá Vương Khuyển Tà Vọng này thi triển ra thì lại không phải hàng giả.

"Ngao ~~" Lúc này, Bá Vương Khuyển chân thân đã phục hồi vết thương hú dài một tiếng, phát ra lệnh tổng tấn công.

Ngay sau đó, đội quân chó săn dữ tợn cỡ nhỏ trong Chân Thật Huyễn Tượng bắt đầu hành động, chúng kết thành quân trận, điên cuồng lao về phía Tô Thị A Thập Lục.

Thể tích của mỗi con chó săn dữ tợn ảo hóa cỡ nhỏ ít nhất cũng trên ba mét.

Khi toàn bộ đội quân chó săn dữ tợn phát động xung kích, đầm lầy chấn động, cứ như hàng vạn quân mã đang lao tới vậy.

Phía sau Tống Thư Hàng, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô cảm thấy nhịp tim của mình cũng bị kéo theo, mỗi bước xung kích của đội quân chó săn dữ tợn đều như dẫm lên tim họ, khiến khí huyết sôi trào.

Họ âm thầm vận chuyển tâm pháp, mới trấn áp được khí huyết đang sôi trào của bản thân.

Đây chính là sức ảnh hưởng của Chân Thật Huyễn Tượng, một khi được thi triển, tu luyện giả có thực lực không đủ đều sẽ bị áp chế.

Trong phòng trực tiếp của Vũ Nhu Tử.

Bắc Hà Tán Nhân có chút lo lắng nói: 【A Thập Lục có ứng phó được không?】 【Yên tâm đi, Thư Hàng vẫn còn ở bên cạnh mà.】 Đậu Đậu lên tiếng. 【A Thập Lục sắp ra tay rồi!】 Lệ Chi Tiên Tử nói.

Trong màn hình trực tiếp.

“Gió đến, mây đến, mưa đến, sấm đến!” Tô Thị A Thập Lục bá khí hô lên.

Thân hình nàng được sức mạnh bão tố nâng lên, lơ lửng giữa không trung.

Trên hư không, mây đen dày đặc, cuồng phong nổi dậy.

Ngay sau đó, mưa lớn như trút nước, tiếng sấm dữ dội ma sát trong tầng mây, hồ quang điện kêu lách tách.

Tô Thị A Thập Lục giơ cao trường đao, dưới sự dẫn dắt của huyết mạch chân long, sức mạnh phong bạo lôi điện trong hư không bị nàng thao túng.

Vạn lôi oanh minh!

Toàn bộ sức mạnh lôi điện hội tụ trên đao của nàng.

Thánh ấn 【Tô Sơn Huyền Thánh】 hiện ra bên cạnh nàng, long uy nặng nề từ Tô Thị A Thập Lục tuôn ra, trấn áp xuống dưới.

Đội quân chó săn dữ tợn vốn đang xung kích, dưới sự áp chế của thánh ấn và long uy, thế xung kích đột nhiên khựng lại.

Ngay trong khoảnh khắc đó, Tô Thị A Thập Lục vung đao chém xuống.

Ngay sau đó, màn hình trực tiếp của Vũ Nhu Tử bị che phủ bởi ánh sáng lôi điện và đao mang ngập trời.

Đồng thời, một âm thanh nhỏ bé truyền đến từ màn hình trực tiếp.

“Mắt, mắt của tôi.” Thông Nương trên vai Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu tuyệt vọng.

Bắc Hà Tán Nhân: “Uy lực của cú đánh này..... siêu quy cách rồi nhỉ?” Nhìn từ màn hình mà xem, uy lực của cú đánh này đã gần bằng với cú đánh toàn lực của hắn.

Mà hắn bây giờ, còn cao hơn A Thập Lục một đại cảnh giới đó!

Tô Thị A Thất giải thích: “A Thập Lục gần đây tu luyện rất nỗ lực, hơn nữa, nàng ấy đang tiến hành Tô Thị thí luyện đặc biệt, mỗi bước thành công, thực lực đều sẽ tăng lên rất nhiều.

Bây giờ nếu A Thập Lục chiến đấu chính diện thì thực lực phải tương đương 2.5 Cuồng Đao Tam Lãng.” Cuồng Đao Tam Lãng: “???” “Tuy nhiên, đây chắc là sức chiến đấu bùng nổ trong thời gian ngắn của A Thập Lục.

Muốn duy trì cường độ bùng nổ này liên tục thì có vẻ khá khó khăn.

Nên tổng thể mà nói, A Thập Lục hiện tại ước chừng bằng 1.5

Tam Lãng.” Tô Thị A Thất tiếp tục nói.

“A Thất, hôm nay ta có chọc ghẹo gì ngươi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng cẩn thận hỏi, tại sao y cứ cảm thấy A Thất hôm nay cứ chĩa mũi dùi vào y vậy?

Vũ Nhu Tử vui vẻ đáp: “Tam Lãng tiền bối, cái này con biết!

Nhất định là vì nickname của A Thất tiền bối đó.” Cuồng Đao Tam Lãng: “......” Cái nickname ‘Khỉ Đại Mã Tô Thị’ đó à?

Nhưng cái nickname này không phải tiểu hữu Tống Thư Hàng đặt sao?

Sao lại 'đỗi' ta chứ?

Bất kể là Cuồng Đao Tam Lãng hay Cuồng Kiếm Tam Lãng, nội tâm đều vô cùng thiếu ‘chất B’.

Đúng lúc đang nói chuyện, ánh sáng sấm sét trên màn hình trực tiếp tan đi.

Trong màn hình.

Tô Thị A Thập Lục đạp trên bão tố, đứng trên cao nhìn xuống.

Hồ quang điện lấp lánh trên tóc nàng, càng làm nổi bật khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo.

Phía dưới, đội quân chó săn dữ tợn kia đã bị một đao chém diệt, không còn sót lại một mảnh giáp.

Ngay cả đầm lầy do ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ hóa ra cũng biến thành một mảnh đất cháy đen.

Con Tà Vọng Bá Vương Khuyển kia ngẩng đầu nhìn Tô Thị A Thập Lục, chỉ có thể điên cuồng hú lên một cách bất lực.

Lúc này, Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “A Thập Lục, về mặt tiêu hao không có vấn đề gì chứ?” “Ưm ~” Tô Thị A Thập Lục đáp một tiếng, nàng kéo Bạch Long Tỷ Tỷ lên, dùng cơ thể Bạch Long Tỷ Tỷ che khuất nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Đồng thời, cái đuôi rủ xuống của Bạch Long Tỷ Tỷ vừa vặn che ở vị trí ngực trái nàng, che đi tiếng tim đập mạnh mẽ ở lồng ngực nàng.

Quả tim đập mạnh mẽ này, giống như một suối nguồn sức mạnh, không ngừng cung cấp năng lượng mạnh mẽ cho Tô Thị A Thập Lục.

Đây chính là trái tim của Tống Thư Hàng.

Lần trước khi ‘độ kiếp hiền thánh’ trong ‘quá khứ’, lồng ngực Tô Thị A Thập Lục bị xuyên thủng, mất đi trái tim.

May mắn thay, Tống Thư Hàng có bảo vật trong tay, giúp A Thập Lục vượt qua kiếp nạn đó.

Sau kiếp nạn.....

để đề phòng vạn nhất, Tống Thư Hàng còn đào một quả ‘Trái Tim Lưu Ly’ đưa cho Tô Thị A Thập Lục.

Sự thật chứng minh, lo lắng của Tống Thư Hàng là đúng.

Sau kiếp nạn Tô Thị A Thập Lục, quả tim ngưng tụ bằng bảo vật cuối cùng vẫn gặp vấn đề. .....

Sau đó, dưới sự thao tác của Bạch Long Tỷ Tỷ, ‘Trái Tim Lưu Ly’ của Tống Thư Hàng đã được lắp vào lồng ngực A Thập Lục.

Chuyện này A Thập Lục không nói cho bất kỳ ai.

Bây giờ nàng, chỉ cần nghĩ đến trái tim của Tống Thư Hàng đang đập trong lồng ngực mình, sẽ tự dưng thấy thẹn thùng.

Chỉ có thể dùng Bạch Long Tỷ Tỷ che khuất nửa khuôn mặt mình, tránh để người khác phát hiện ra khuôn mặt đang đỏ bừng của mình.

Mà dưới sự hỗ trợ của quả ‘Trái Tim Lưu Ly’ này, sức bền chiến đấu của Tô Thị A Thập Lục vượt xa dự đoán của Tô Thị A Thất.

Trạng thái bùng nổ vừa rồi, đối với nàng mà nói vô cùng nhẹ nhàng, không hề có chút áp lực nào. 【Sớm quen đi.】 Bạch Long Tỷ Tỷ thở dài, hận sắt không thành thép, truyền âm nói.

Chẳng qua chỉ là trái tim của Thư Hàng đập trong cơ thể ngươi thôi mà, điểm này mà cũng không thích nghi được thì sau này phải làm sao?

Tô Thị A Thập Lục dùng sức xoay Bạch Long Tỷ Tỷ thêm một vòng nữa, che cả mũi mình, chỉ lộ ra đôi mắt: “Thư Hàng, đổi người!” “Không tiếp tục sao, chỉ còn lại chân thân của con Bá Vương Khuyển này thôi mà?” Tống Thư Hàng cười nói.

Tô Thị A Thập Lục: “Bạch Long Tỷ Tỷ nói, anh muốn nghiên cứu ‘Chân Thật Huyễn Tượng’, nên giao cho anh đó.” Bạch Long Tỷ Tỷ: “???” Ta nói lúc nào vậy?

“Được thôi, đã vậy thì Bạch Long Tỷ Tỷ đã nói thế, vậy thì để tôi xử lý tiếp vậy.” Tống Thư Hàng cười đón lên, duỗi lòng bàn tay rộng lớn của mình về phía A Thập Lục: “Đổi người.” “Ưm.” Tô Thị A Thập Lục một tay nắm lấy thân thể Bạch Long Tỷ Tỷ, bao bọc hơn nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình, sau đó nàng duỗi tay kia ra, nhẹ nhàng vỗ một cái vào Tống Thư Hàng.

Bốp!

Thay đổi tuyển thủ.

Hai lòng bàn tay vỗ vào nhau rồi rời ra.

Tuyển thủ Tô Thị A Thập Lục rời sân, tuyển thủ Tống Thư Hàng vào sân!

“Phanh ~ phanh ~” Khi lòng bàn tay Tống Thư Hàng và bàn tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục khẽ chạm vào nhau, cậu đột nhiên cảm thấy nhịp tim của mình vô cớ tăng tốc.

Giữa các ngón tay, vẫn còn lưu lại độ ấm từ bàn tay nhỏ của Tô Thị A Thập Lục.

Hai trái tim dường như đã tạo ra sự cộng hưởng. 【Sẽ mang thai sao?】 Trong bộ não kỳ quái của Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra một ý nghĩ hoang đường như vậy. 【Khoan đã, tôi đã mang thai rồi mà.】 【Không đúng..... tôi đang nghĩ cái quái gì vậy!】 Tống Thư Hàng dùng sức lắc đầu, sau đó thu liễm tâm thần, sải bước đi về phía con Tà Vọng Bá Vương Khuyển kia.

Phía sau, Tô Thị A Thập Lục đi ngang qua cậu, hai tay nắm chặt Bạch Long Tỷ Tỷ, hận không thể che cả đôi mắt mình lại.

Bạch Long Tỷ Tỷ: "......" Đủ rồi đó!

Cơ thể ta đâu phải thật sự là khăn che mặt đâu, nếu cứ kéo nữa là ta sẽ phản kháng đó!

"A Thập Lục, ngươi đang ngại sao?" Đúng lúc này, giọng nói của Vũ Nhu Tử đột nhiên vang lên bên tai Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục khẽ liếc Vũ Nhu Tử một cái, nàng đã che mặt kỹ càng như vậy rồi, tại sao Vũ Nhu Tử vẫn có thể nhận ra?

"Quả nhiên là đang ngại, phản ứng của ngươi quá rõ ràng." Vũ Nhu Tử nghiêm chỉnh nói: "Có phải vì Tống tiền bối không?" Tô Thị A Thập Lục: "......" "Trước đây không cảm thấy gì, nhưng lúc chiến đấu, ta ngửi thấy mùi của Tống tiền bối trên người ngươi." Vũ Nhu Tử nhìn chằm chằm Tô Thị A Thập Lục, khẽ hít hít mũi mình.

"Là ngươi ảo giác thôi." Tô Thị A Thập Lục cố gắng giữ giọng mình bình tĩnh: "Trước tiên hãy xem Thư Hàng đối phó Tà Vọng thế nào đã, sau đó con Tà Vọng tiếp theo, sẽ đến lượt ngươi ra tay." Muốn đối phó với sự tò mò của Vũ Nhu Tử..... chỉ cần chuyển chủ đề sang phương diện mà cô bé cảm thấy hứng thú.

“À đúng rồi, con Tà Vọng tiếp theo sẽ đến lượt ta ra tay.” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Tô Thị A Thập Lục khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vũ Nhu Tử hai tay chống cằm, ánh mắt chuyển sang Tống Thư Hàng ở giữa, tiếp tục nghiêm túc trực tiếp.

Trong chiến cuộc.

Chương 2660

Tống Thư Hàng xắn tay áo, lộ ra đôi nắm đấm sắt của mình. 《Biến Dị Cương Thủ》 vận chuyển, biến nắm đấm của cậu thành một đôi quyền thép.

“Qua đây!” Tống Thư Hàng ngoắc ngón tay về phía Tà Vọng Bá Vương Khuyển.

Con Tà Vọng Bá Vương Khuyển đối diện toàn thân bắt đầu run rẩy, cơ thể cao năm mét bắt đầu co rút với tần suất có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Trong vô thức, Tống Thư Hàng đã trưởng thành thành người đàn ông khiến quái vật cũng phải kinh hãi.

Bá Vương Khuyển cảm thấy áp lực trên người mình ngày càng lớn.

Cuối cùng..... nỗi kinh hoàng cực độ khiến nó sụp đổ.

“Ngao ~” Bá Vương Khuyển lại gầm lớn một tiếng, trong đầm lầy đen kịt lại có từng con chó săn tà ác ảo ảnh chui ra, lao về phía Tống Thư Hàng.

Phía sau.

Thư sinh và đạo cô bắt đầu kích động.

Sắp rồi, Bá Tống tiền bối sắp ra tay rồi!

Bọn họ sắp được trực tiếp chứng kiến Bá Tống tiền bối ra tay, đây chính là phúc lợi mà chỉ cường giả cấp Kiếp Tiên trở lên mới có.

Tiếp theo Bá Tống tiền bối sẽ sử dụng thủ đoạn gì đây?

Họ phải ghi nhớ thật kỹ trong lòng, đợi sau khi chiến đấu kết thúc, về nhà nghiền ngẫm.

Ngay sau đó, trong ánh mắt mong đợi của Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô, Bá Tống tiền bối khẽ nâng tay phải lên.

Ba ba ba ~ Tiếng hồ quang điện mạnh mẽ vang lên trong lòng bàn tay Bá Tống tiền bối.

“Là lôi pháp?” Đạo cô và thư sinh trong lòng khẽ động, chỉ là không biết Bá Tống tiền bối sẽ dùng lôi pháp gì?

Thủ đoạn hô mưa gọi gió, sấm chớp của Tô Sơn Huyền Thánh trước đó đã khiến lòng họ rung động.

Lôi pháp của Bá Tống tiền bối, lại sẽ đạt đến cấp độ chấn động cỡ nào?

Trong ánh mắt mong đợi của hai người..... một quả cầu sấm sét ngưng tụ thành hình trong lòng bàn tay Bá Tống tiền bối.

“Chưởng Tâm Lôi?” Thương Hải Thư Sinh ngẩn ra.

Diệu Thanh Đạo Cô phủ định ngay lập tức: “Làm sao có thể là Chưởng Tâm Lôi, với thực lực của Bá Tống tiền bối, đây nhất định là lôi pháp cao thâm khó lường, chỉ là trông hơi giống Chưởng Tâm Lôi thôi.” Bạch Long Tỷ Tỷ: “......” “Hát!” Lúc này, Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, Chưởng Tâm Lôi trong tay cậu lập tức bành trướng thể tích.

Trong chớp mắt, nó đã hóa thành một cự lôi bao trùm toàn bộ không gian ‘Chân Thật Huyễn Tượng’.

Không gian đầm lầy ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ do Bá Vương Khuyển Tà Vọng ngưng tụ ra, ước chừng có kích thước bằng hai thôn làng bình thường.

Chưởng Tâm Lôi trong tay Tống Thư Hàng vừa vặn lấp đầy toàn bộ không gian.

Quả cầu sấm sét khổng lồ lơ lửng trên đỉnh đầu mọi người, trấn áp xuống.

Chưởng Tâm Lôi còn chưa phóng ra, đám quân chó săn tà ác đang xung kích đã bị dòng điện do Chưởng Tâm Lôi khuếch tán ra đánh nát bét.

Rắc ~ rắc ~ Ngay sau đó, toàn bộ không gian ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ trở nên bất ổn định.

Cứ như sắp vỡ vụn bất cứ lúc nào vậy.

“Thư Hàng, thu liễm lại một chút.

Chưởng Tâm Lôi của con mà giáng xuống, nếu ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ tiêu tán..... thì cú Chưởng Tâm Lôi đó sẽ oanh tạc vào thế giới hiện thực đấy.” Sở Các Chủ Ngốc Mao không nhanh không chậm nói.

Tống Thư Hàng cười khan một tiếng, đưa tay bóp một cái.

Oanh ~ Chưởng Tâm Lôi mạnh đến mức suýt nữa làm vỡ tung toàn bộ ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ cứ thế tiêu tán mất dạng.

Đối diện, con Bá Vương Khuyển Tà Vọng toàn thân đen kịt.

Bùn đen trong đầm lầy không ngừng dâng lên, bao phủ lấy nó, chữa lành vết thương cho nó.

“So với ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ của tu sĩ bình thường, ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ do con Tà Vọng này thi triển ra có diện tích nhỏ hơn rất nhiều.

Hơn nữa cường độ cũng không đủ, chỉ cần dùng sức nhẹ một chút là sẽ vỡ tan.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, cậu sải bước đi về phía Bá Vương Khuyển Tà Vọng.

Bá Vương Khuyển Tà Vọng gầm rú liên tục một cách gấp gáp, trong đầm lầy Chân Thật Huyễn Tượng, bùn đen bị thao túng, như sóng lớn cuộn trào về phía Tống Thư Hàng.

Nhưng những bùn đen này còn chưa tiếp cận cơ thể Tống Thư Hàng, đã bị ánh sáng công đức xua tan, biến mất không dấu vết.

Tống Thư Hàng không nhanh không chậm đi đến bên cạnh Tà Vọng, trực tiếp đưa tay ấn lên cơ thể nó.

Cậu muốn thi triển 'Giám Định Bí Pháp', xem con Tà Vọng này rốt cuộc đã mượn thủ đoạn gì để thi triển cái 'Chân Thật Huyễn Tượng' này?

Tuy nhiên, khi lòng bàn tay Tống Thư Hàng ấn lên người Tà Vọng, cậu đột nhiên trong lòng khẽ động.

Một loại 'trực giác' dâng lên trong lòng.

"Chân Thật Huyễn Tượng." Tống Thư Hàng khẽ gọi một tiếng, trong không gian 'Chân Thật Huyễn Tượng' của Tà Vọng, trực tiếp triệu hồi 'Chân Thật Huyễn Tượng' thuộc về chính mình ra.

Cậu có rất nhiều không gian 'Chân Thật Huyễn Tượng' khác nhau.

Trong đó có bảy cái là do Kim Đan tiểu đan điền tự mang, là sự cụ hiện của mỗi cấu đồ Kim Đan, còn có một cái là ảo tượng sa mạc của Bạch tiền bối được ảo hóa nhờ sức mạnh của Ma Thần Trụ.

Ngoài ra còn có không gian hỗn độn thuộc về chính cậu.

Thế giới hỗn độn được tạo thành từ vô số 0 và 1.

Thế giới hỗn độn này trực tiếp bao phủ cơ thể Bá Vương Khuyển Tà Vọng.

Cơ thể Bá Vương Khuyển Tà Vọng dường như bị phân tách ra, hóa thành lượng lớn dữ liệu, bị phân tích cưỡng chế. 【Cộng Hưởng

Chân Thật Huyễn Tượng】 Khi thông tin 【Cộng Hưởng Chân Thật Huyễn Tượng】 này được Tống Thư Hàng phân tích ra, bộ não của cậu rất dễ dàng tiếp nhận khái niệm này.

Chẳng phải chỉ là cộng hưởng một cái ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ thôi sao, trong thời đại mà bất cứ thứ gì, bất kể có đáng tin hay không, đều phải thử dựa vào khái niệm ‘cộng hưởng’ này, thì có gì là to tát đâu.

Trong thời đại ngày nay, bất kể là nhà cửa, xe cộ, xe đạp, máy tính, điện thoại, không có thứ gì là không thể cộng hưởng được một chút, thậm chí ngay cả bạn trai và bạn gái cũng đang phát triển nghiệp vụ cộng hưởng.

Bất kể có đáng tin hay không, cứ cộng hưởng một đợt trước là không sai.

Cái ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ cỡ nhỏ mà con ‘Bá Vương Khuyển Tà Vọng’ trước mắt này thi triển ra, chính là thông qua phương thức ‘cộng hưởng thuê mướn’, ‘cộng hưởng’ từ một con Tà Vọng mạnh hơn.

Mà bản thể của con Tà Vọng mạnh hơn đó, thậm chí căn bản không ở thế giới hiện thực?

Không gian Trái Đất cũng không biết nó thông qua phương pháp gì để ‘cộng hưởng’ cái ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ đó của mình?

“Kỹ thuật cộng hưởng ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ này, có thể bóc tách ra không?” Tống Thư Hàng thử phát ra chỉ lệnh cho không gian hỗn độn của mình.

Ngay sau đó, không gian hỗn độn được tạo thành từ 0 và 1, một hơi nuốt chửng không gian ‘Chân Thật Huyễn Tượng’ của Bá Vương Khuyển Tà Vọng.

Bá Vương Khuyển Tà Vọng bị không gian hỗn độn bao phủ thảm thiết kêu la liên tục.

Những phù văn 'mắt' trên người nó bị từng cái từng cái bóc tách ra.....

Trong chớp mắt, nó giống như một con gà bị làm thịt sạch sẽ, toàn thân trên dưới bị lột sạch bong.

Sau đó, không gian hỗn độn của Tống Thư Hàng tự chủ thu nhỏ lại, bắt đầu chấp hành mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, dốc toàn lực phân tích thủ đoạn 'cộng hưởng Chân Thật Huyễn Tượng'.

Nếu thủ đoạn 'cộng hưởng' này có thể được Tống Thư Hàng phân tích và phát triển ra, đến lúc đó có thể cấy ghép nó vào chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Như vậy, các thành viên trong nhóm 'Tu Chân Liêu Thiên' đều có thể trải nghiệm chức năng 'cộng hưởng Chân Thật Huyễn Tượng' này.

Thậm chí nếu kỹ thuật thành thục, tất cả các tiền bối có 'Chân Thật Huyễn Tượng' trong nhóm còn có thể 'cộng hưởng' 'Chân Thật Huyễn Tượng' của mình ra, thu phí cho người khác sử dụng.

Chức năng này cộng thêm chức năng trực tiếp, rồi kết hợp chức năng nạp tiền, quả thực là sự kết hợp hoàn hảo!

"Diệu không thể tả, diệu không thể tả." Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy hay.

Cậu là người sở hữu 7 cái 'Chân Thật Huyễn Tượng' của tiểu Kim Đan cộng thêm một cái ảo tượng sa mạc giả Bạch tiền bối, nếu 'Chân Thật Huyễn Tượng' của cậu ấy đều được cho thuê ra, thì ngày kiếm được ngàn vàng không phải là mơ.

Cứ như vậy, tích lũy theo năm tháng, sẽ có một ngày cậu ấy có thể trả hết nợ!

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lại âm thầm nhắn tin cho Long Lạc Nữ Sĩ của Thế giới Hắc Long: “Long Lạc Nữ Sĩ, bận không?” “Bận.” Long Lạc Nữ Sĩ đáp: “Xin hãy gọi ta là Bàn Cầu Nữ Sĩ.” Tống Thư Hàng: “Vậy có ngại bận thêm chút nữa không?” “Ngại.” Long Lạc Nữ Sĩ thành thật đáp, nhìn chung thì Long Lạc Nữ Sĩ giống ‘trí tuệ nhân tạo’ nên ở một số vấn đề không biết vòng vo, không biết từ chối một cách khéo léo.

“Vậy phải làm thế nào, ngươi mới không ngại bận thêm chút nữa?” Tống Thư Hàng và Long Lạc Nữ Sĩ giao lưu cũng không phải lần đầu, biết rõ bí quyết giao tiếp với nàng, không cần vòng vo.

Long Lạc Nữ Sĩ suy nghĩ một lát rồi đáp: “Yêu cầu điều chỉnh tỷ lệ nạp tiền ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của Hà Chỉ Ma Đế thành 10 Linh Thạch Nhất Phẩm: 1 tệ.” Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Chỉ vậy thôi sao?” “Chỉ vậy thôi.” Long Lạc Nữ Sĩ đáp.

Yêu cầu của Long Lạc Nữ Sĩ nhỏ đến đáng thương.

“Không thành vấn đề, tôi đồng ý yêu cầu của ngươi, điều chỉnh tỷ lệ nạp tiền của Hà Chỉ Ma Đế thành 10:1.” Tống Thư Hàng gật đầu, đồng ý đề xuất này.

Long Lạc Nữ Sĩ liền vui vẻ đi thực hiện thao tác.

Một lát sau.

Chức năng Tu Chân Liêu Thiên bật ra một thông báo nhỏ của hệ thống: 【Chức năng nạp tiền toàn diện được kích hoạt: Đạo hữu nạp tiền lần đầu có thể hưởng ưu đãi nạp đầu 9.5 chiết. [Nho Tím] Côn Vương độc hưởng ưu đãi tối tôn 8.8 chiết.

Hà Chỉ Ma Đế độc hưởng tỷ giá vương giả 10 Linh Thạch Nhất Phẩm: 1 tệ.】 Côn Vương: “......” Tại sao lại phải nhắc nhở ta hết lần này đến lần khác rằng ta độc hưởng ưu đãi 8.8 chiết?

Ta bây giờ chỉ còn một quả trứng, làm sao mà nạp tiền được?

Hà Chỉ Ma Đế: “......” Cái này là đang nhắm vào ta sao?

“Nhưng cái kiểu nhắm vào này, có ý nghĩa gì chứ?

Trẻ con.” Hà Chỉ Ma Đế cười lạnh nói.

Hắn Hà Chỉ, thân là một đại Ma Đế, với tư chất bát Long Văn cưỡng chế bước ra đạo của chính mình, chứng đạo trường sinh.

Chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ này, đối với hắn mà nói hoàn toàn vô nghĩa.

Đã là một chức năng vô nghĩa, hắn tự nhiên cũng không có ‘nạp tiền’ làm gì.

Vì vậy, đừng nói là tỷ giá nạp tiền 10:1, cho dù là 100:1 thậm chí là 1 vạn:1, đối với hắn mà nói cũng không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Cứ tùy ngươi làm trò đi, Long Lạc Nữ Sĩ, các ngươi tự chơi vui vẻ là được rồi.

Chương 2661

Hà Chỉ Ma Đế trong lòng khinh thường nói.

Một bên khác.

Sau khi phát ra thông báo, Long Lạc Nữ Sĩ lập tức lại đề xuất phương án nâng cấp chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' mới cho Tống Thư Hàng.

Long Lạc Nữ Sĩ đang hỗ trợ Tống Thư Hàng nâng cấp và tối ưu hóa chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Vì quyền hạn của nàng là do Tống Thư Hàng ủy quyền, nên khi cần nâng cấp, nàng đều phải chuyển giao 'phương án nâng cấp' cho Tống Thư Hàng, sau khi Tống Thư Hàng xác nhận, sẽ tích hợp chức năng nâng cấp vào chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' để tiến hành nâng cấp.

Tống Thư Hàng mới là bản thể của 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Phương án nâng cấp lần này mà nàng ấy giao nộp, chính là chức năng VIP do Côn Vương đề xuất lần trước.

Trong đó bao gồm chức năng 'bình tế hảo hữu' mà cả Côn Vương và Hà Chỉ Ma Đế đều rất muốn.

Ngoài ra còn có thêm một số chức năng nhỏ dành cho thành viên tôn quý như tên người dùng có ánh sáng huyền ảo bảy màu. ..... 【Long Lạc Nữ Sĩ ngươi đã nghiên cứu ra nhiều chức năng mới như vậy sao?】Tống Thư Hàng kinh ngạc nói.

Long Lạc Nữ Sĩ đáp: 【Chỉ cần có khung sườn và ý tưởng, hoàn thiện chức năng mới cũng không khó khăn.】Vốn dĩ trong kế hoạch của Long Lạc Nữ Sĩ, chức năng 'nạp tiền' của Tu Chân Liêu Thiên ít nhất phải đợi Tống Thư Hàng thăng cấp đến cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên, có được thiên phú không gian, mới có thể thực hiện.

Tuy nhiên, cùng với việc 'thế giới hạt nhân' của Tống Thư Hàng không ngừng tiến hóa, cộng thêm Tống Thư Hàng đã 'đánh bạc thắng' 'thiên phú quyền hành không gian' từ 'phân thân đại lão Bàn Cầu', kết hợp với pháp tọa độ không gian trong 《Thần Binh Kỳ Giám》, chức năng nạp Linh Thạch đơn giản đã có thể tiến triển thuận lợi.

Chỉ cần thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng đừng nhát gan, chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' sau khi nâng cấp, có thể dùng 'mã QR hảo hữu' để xác định tọa độ không gian, tiến hành chức năng nạp Linh Thạch từ xa.

Và chỉ cần chức năng nạp tiền được hoàn thiện, các loại chức năng mới xoay quanh 'nạp tiền' sẽ lần lượt được đưa lên.

Chỉ cần có tiền, sẽ có đủ mọi loại dịch vụ!

Và Long Lạc Nữ Sĩ tin rằng, chức năng 'người dùng VIP' này một khi được ra mắt, Hà Chỉ Ma Đế trước khi phá giải 'Tu Chân Liêu Thiên' sẽ trở thành khách hàng trung thành nhất của 'chức năng VIP'.【Được, vậy thì tích hợp chức năng VIP, tiến hành nâng cấp đi.】Tống Thư Hàng gật đầu quyết định.

Một lát sau.

Thông báo:【Chức năng khách hàng VIP sẽ được ra mắt sau lần cập nhật này, chức năng VIP gói tháng sẽ bao gồm mỗi tháng chức năng 'bình tế bạn bè chỉ định 7 ngày', chức năng tên thành viên ánh sáng bảo quang huyền ảo bảy màu siêu cấp, chức năng quảng cáo ghim đầu phòng trực tiếp. .....

Các đặc quyền chi tiết cụ thể, xin hãy xem danh sách đặc quyền người dùng VIP sau khi nâng cấp.】 Hà Chỉ Ma Đế: "......" MMP!

Bá Tống tên khốn kiếp đáng chết ngươi.

Trước khi chưa phá giải được chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

.....

Việc ‘bình tế’ Bá Tống Huyền Thánh đối với Hà Chỉ Ma Đế mà nói, vô cùng quan trọng.

Nếu không ‘bình tế’ Bá Tống, trời biết tên gia hỏa này lúc nào đột nhiên gửi cho hắn một tin nhắn riêng, rồi ‘họa thủy đông dẫn’, dẫn tai họa đến chỗ hắn.

Bá Tống Huyền Thánh hoàn toàn là một tai họa di động.

Đặc biệt là bây giờ, đối phương đang cạnh tranh ‘Bất Hủ’, lại còn ở thế giới hiện thực?

Với tiền đề khiêu khích chư thiên vạn giới trên Hỏa Tinh.

Bá Tống lúc này, quả thực là nguồn gốc của tai họa, chư thiên vạn giới không biết có bao nhiêu người muốn âm thầm đối phó Bá Tống.

Nếu không ‘bình tế’ Bá Tống, nói không chừng đối phương ba ngày hai bữa lại nhắn tin riêng, chuyển một đống tai họa sang cho hắn?

Vì vậy..... 【Chỉ đành nạp VIP sao?】 Hà Chỉ Ma Đế trong lòng ấm ức.

Hắn không muốn nạp tiền, không muốn chịu sự ấm ức này.

Nhưng muốn ‘bình tế’ Bá Tống, lại không thể không nạp tiền.

Gặp Bá Tống, thật sự là chuyện hối hận nhất đời hắn.

“Sẽ có một ngày, ta sẽ phá giải chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Đến ngày đó, ta sẽ gấp bội báo đáp nhân quả này cho ngươi.” Hà Chỉ Ma Đế nghiến răng, trừng mắt nhìn tỷ giá nạp tiền vương giả

10:1 độc quyền của mình, thề thốt.

Sau đó, hắn mở chức năng nạp tiền mới được thêm vào ‘Tu Chân Liêu Thiên’, nghiến răng chuẩn bị nạp một ít Linh Thạch dự phòng.

Nhưng mà.....

Ngay khi Hà Chỉ Ma Đế chuẩn bị thử nạp một phần Linh Thạch, hắn đột nhiên trong lòng khẽ động. 【Khoan đã, chuyện nạp tiền này, cần phải thông qua thủ đoạn như thế nào để tiến hành?

Bá Tống phải làm sao để nhận Linh Thạch của ta?

Cần phải chuyển Linh Thạch đến một điểm cố định?

Hoặc là Bá Tống trực tiếp thông qua năng lực không gian, xuyên không gian nhận Linh Thạch từ tay ta?】【Nếu là trường hợp sau..... chẳng phải nói, Bá Tống bất cứ lúc nào cũng nắm giữ tọa độ của ta sao?】Hà Chỉ Ma Đế nhíu mày, càng nghĩ càng cảm thấy không đúng.

Bây giờ hắn ngay cả bản thân mình cũng không biết mình đang ở tọa độ cụ thể nào, Bá Tống làm sao có thể nắm giữ vị trí của hắn được?

“Ta hiểu rồi, hóa ra ngươi muốn thông qua phương pháp này, dụ dỗ ta nạp tiền, từ đó nắm giữ tọa độ thật sự của ta.” Khóe miệng Hà Chỉ Ma Đế nhếch lên.

Quá ngây thơ rồi, Bá Tống.

Ta Hà Chỉ cho dù có bị ngươi ‘họa thủy đông dẫn’ vô tận, cũng sẽ không nạp VIP.

Bị người khác quấy rầy một chút, bất quá chỉ là lãng phí chút tinh lực để đối phó.

Nhưng nếu bị Bá Tống nắm giữ tọa độ, tuyệt đối càng phiền phức hơn.

Trong lựa chọn giữa đại phiền phức và tiểu phiền phức, Hà Chỉ Ma Đế lựa chọn vế sau.

Khóe miệng Hà Chỉ Ma Đế nhếch lên, âm thầm đóng giao diện 'Tu Chân Liêu Thiên', chức năng 'gà mờ' này, căn bản không có điểm nào có thể hấp dẫn hắn!

Thế giới Hắc Long, Long Lạc Nữ Sĩ cười mỉm nhấp một ngụm rượu nhỏ, làn da đen kịt của nàng cũng nổi lên một tầng hồng nhuận.

Bây giờ thế giới Hắc Long không có ngoại địch, niềm vui lớn nhất của nàng chính là nhằm vào Hà Chỉ Ma Đế.【Vậy thì Long Lạc Nữ Sĩ, tiếp theo xin ngươi chịu khó hơn một chút, trong trăm công nghìn việc hãy nghiên cứu thêm một hạng mục nữa.】Tống Thư Hàng gửi tin nhắn nói.

Long Lạc Nữ Sĩ gửi lại một mặt cười:【Bá Tống Hào xin hãy miêu tả đơn giản hạng mục ta cần nghiên cứu.】【Chức năng 'Cộng Hưởng Chân Thật Huyễn Tượng', ta đã chiết xuất được thông tin và dữ liệu về thủ đoạn 'cộng hưởng Chân Thật Huyễn Tượng' ở đây, cần nhân viên chuyên nghiệp phân tích và nghiên cứu nó, đồng thời cải tạo nó thành pháp thuật phù hợp với ta.

Sau đó, tích hợp chức năng này vào chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên'.】Tống Thư Hàng nhanh chóng đáp.【Mặc dù ta hiện tại rất bận, nhưng đã đáp ứng Bá Tống Hào rồi, thì cho dù có bận hơn nữa, ta bề ngoài cũng sẽ không ngại, mặc dù trong lòng ta vẫn sẽ rất ngại.】Long Lạc Nữ Sĩ nghiêm chỉnh đáp:【Xin hãy truyền dữ liệu 'cộng hưởng Chân Thật Huyễn Tượng' cho ta, ta sẽ nhanh chóng nghiên cứu ổn thỏa chức năng này, sắp xếp để tích hợp vào khối dữ liệu nâng cấp tiếp theo của 'Tu Chân Liêu Thiên'.】【Vất vả cho Long Lạc Nữ Sĩ rồi.】Tống Thư Hàng cười ha ha, truyền toàn bộ thông tin dữ liệu đã bóc tách từ ảo tượng thế giới hỗn độn của mình cho Long Lạc Nữ Sĩ.

Ở thế giới Hắc Long mà quen biết Long Lạc Nữ Sĩ, thật sự là một lựa chọn đúng đắn.

Nếu không có Long Lạc Nữ Sĩ giỏi về phương diện này giúp đỡ mà không lấy tiền công, trời biết chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của cậu ấy đến bao giờ mới có thể hoàn thiện nâng cấp. 【Bận rộn đây, tạm biệt.】 Long Lạc Nữ Sĩ sau khi nhận được thông tin, lại một lần nữa lao vào công việc bận rộn.

Tống Thư Hàng vui vẻ kết thúc việc nhắn tin riêng.

Cậu một đôi nắm đấm sắt đen kịt, nắm chặt Bá Vương Khuyển Tà Vọng, ngăn không cho nó trốn thoát.

Bá Vương Khuyển Tà Vọng lúc này căn bản không có sức lực trốn thoát, thân thể nó lúc này đã nhỏ đi một cỡ, bất lực giãy giụa trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay đấm hai quyền vào đầu nó, đánh cho nó ngất lịm.

Sau đó, cậu lên tiếng hỏi: “Sở tiền bối, có cách nào phong ấn nó không?

Lát nữa nếu muốn xử lý nó, tôi cảm thấy tốt nhất là bắt sống sẽ ổn thỏa hơn.” Sở Các Chủ Ngốc Mao khinh thường nói: “Loại Tà Vọng mới cấp Ngũ Phẩm này, phong ấn nó cũng là lãng phí thời gian, ngươi không bằng chặt nó ra xem có kiếm được chút công đức nào không.

Theo ta thấy, đợi gặp Tà Vọng cấp Thất Phẩm trở lên mới có giá trị phong ấn.” “Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Sau đó cậu ấn Tà Vọng xuống đất, đấm thêm mấy quyền vào đầu nó.

Cơ thể Tà Vọng co giật vài cái rồi không còn động đậy nữa.

Thấy Tà Vọng đã hấp hối, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, gọi đại đệ tử: “Tiểu Thải, lại đây chém giết nó thử xem.” “Đến đây sư phụ!” Tước Yêu Tiểu Thải vỗ cánh bay tới.

Giữa đường, cô bé hiện ra yêu thân hoàn chỉnh của mình, hóa thành một con chim sẻ khổng lồ. 《Biến Dị Cương Thủ》 được thi triển ra, một đôi cánh của cô bé hóa thành màu thép đen kịt, đồng thời có đao ý cuồng nhiệt, cố chấp tuôn trào trên đôi cánh.

Đao ý của cô bé phù hợp với tính cách hiện tại của cô bé là cố chấp với tu luyện, tu luyện khiến cô bé vui vẻ.

Sự cố chấp này hóa thành đao ý cuồng nhiệt, đao ý vừa ra, nhiệt độ xung quanh dường như bắt đầu sôi trào.

“《Tật Phong Đao》!” Tiểu Thải khẽ quát một tiếng.

Đôi cánh của cô bé liên tục chém về phía Tà Vọng.

Mỗi đao nhanh hơn đao trước, mỗi đạo đao kình đều chồng chất lên nhau.

Sau mười đao lóe lên.....

Con Tà Vọng vốn đang trong trạng thái suy yếu, bị chém thành hai nửa, hoàn toàn bị chém giết.

Phương pháp chém đứt này có thể bảo tồn hoàn chỉnh đùi sau của Tà Vọng Bá Vương.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Cùng lúc đó, trên người Tiểu Thải có một vầng sáng công đức bắt đầu ngưng tụ.

Chém giết Tà Vọng cũng giống như siêu độ oán hồn, đều thuộc về thiên địa chi đạo nhận khả đích ‘đại công đức’.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Tiểu Thải trên đao pháp, công pháp rèn luyện thân thể, công pháp công đức, đều có thiên phú cực mạnh.

Từ rất sớm, Tống Thư Hàng đã cảm thấy Tiểu Thải rất giống mình, gần như là một Tống Thư Hàng phiên bản thu nhỏ.

Hơn nữa về phương diện tu luyện, sự cố chấp của Tiểu Thải không ai sánh kịp.

Sở Các Chủ Ngốc Mao: "Luôn cảm thấy một ngày nào đó trong tương lai, Tiểu Thải sẽ biến thành Tống Thư Hàng thứ hai." Con tước yêu ngốc này, tương lai e rằng cũng sẽ giống Thư Hàng, không biết pháp thuật.

Chỉ dựa vào một thân công pháp rèn luyện thân thể + đao pháp mà xông lên, thêm một thân lực lượng công đức hộ thân.

Chương 2662

“Danh sư xuất cao đồ.” Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô phía sau nịnh bợ một chút.

Cú nịnh bợ này, khiến chính Tống Thư Hàng cũng đỏ mặt.

“Sư phụ, hạch tâm.” Đồng thời, Tiểu Thải thu nhỏ lại, đôi cánh nâng hạch tâm, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Làm tốt lắm.” Tống Thư Hàng nhận lấy hạch tâm trong tay Tiểu Thải, nó có kích thước như kẹo bông gòn, nhìn bề ngoài dường như là một vật chất rất ngọt ngào.

Mỗi hạch tâm Tà Vọng đều khác nhau, cho dù là hạch tâm Tà Vọng cùng loại, về hình thái cũng có sự khác biệt rất lớn.

Tà Vọng là loại thứ có thể tùy ý thay đổi hình dạng như vậy.

Lần này không cần Tống Thư Hàng nhắc nhở, khí linh tiểu tiên tử trên quyền sáo Nghịch Kình Võ Sĩ liền đưa tay ra, chọc vào khối hạch tâm kẹo bông gòn này.

Một lát sau, một đoạn thông tin dâng lên trong não Tống Thư Hàng.

Mà cái giá phải trả để giám định ‘hạch tâm Tà Vọng’ đã được chiết khấu thông qua khí linh tiểu tiên tử.

Cơn đau nhỏ bé đến mức Tống Thư Hàng thậm chí không thể cảm nhận được. 【Hạch tâm Tà Vọng loại oán khí hình thú: Một hạch tâm Tà Vọng bình thường, nhưng nó dường như có liên hệ với một ‘Tà Vọng’ mạnh mẽ hơn.

Có lẽ ngươi có thể dùng nó để ‘thuận đằng mạc qua’, tìm ra con Tà Vọng mạnh mẽ ẩn giấu phía sau nó.】 “Thú vị thật, cái kiểu ‘thuận đằng mạc qua’ này tôi thích nhất.” Tống Thư Hàng cười ha ha, cất khối hạch tâm Tà Vọng kẹo bông gòn này đi, đặt cùng với khối hạch tâm kim loại không quy tắc có ‘nuôi dưỡng nhân tạo’ lần trước.

Những cái này đều là hạch tâm khá đặc biệt, tương lai có lẽ có thể dùng đến.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử cười hì hì kết thúc lần trực tiếp đầu tiên của mình, lại nhập vào ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’: “Trực tiếp kết thúc rồi, con Tà Vọng tiếp theo sẽ đến lượt ta ra tay.

Đến lúc đó ta sẽ trực tiếp cho các tiền bối xem ta ‘quét’ Tà Vọng thế nào ~ Đến lúc đó các tiền bối trong nhóm nhớ chú ý ta nha.” Bắc Hà Tán Nhân khẽ cười, đáp: “Vậy lát nữa ta sẽ nghiên cứu chức năng nạp tiền, đợi Vũ Nhu Tử ngươi ‘quét’ Tà Vọng thì sẽ ‘đánh thưởng’ cho ngươi một phen.” [Bạn Thân Bằng Sắt] Đậu Đậu: “Ta xin tóm tắt lần trực tiếp của Vũ Nhu Tử lần này: Hậu duệ Tô Thị có người kế nhiệm, hậu duệ Thư Hàng có người kế nhiệm.” “Con tước yêu nhỏ này tư chất không tệ chút nào, trên đao pháp rất có thiên phú.” Tô Thị A Thất gật đầu nói. [Người Đàn Ông Thích Ước Nguyện] Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Nếu con tước yêu nhỏ này là đệ tử của ta thì tốt rồi.

.....

Trong tay ta vẫn còn một nhiệm vụ ‘dạy dỗ ra một vị đao tu mạnh mẽ’ vẫn chưa hoàn thành.” Hoàng Sơn Tôn Giả: “......” Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, không ai biết giới tính của Đồng Quái, cũng như không ai biết trên quyển sổ ước nguyện của ‘Thất Sinh Phù Phủ Chủ’ rốt cuộc có bao nhiêu lời thề chưa hoàn thành.

Một bên khác.

Sau khi Tống Thư Hàng và những người khác ‘quét’ xong Bá Vương Khuyển Tà Vọng, họ lại không ngừng nghỉ chạy đến nơi ở của con Tà Vọng tiếp theo.

Như thường lệ, trước tiên do Sở Các Chủ bố trí kết giới, phong ấn toàn bộ hang ổ Tà Vọng, sau đó mọi người cùng ùa vào.

Vũ Nhu Tử tay cầm lợi kiếm, bật chức năng trực tiếp, rồi hăng hái lao về phía con Tà Vọng hình rắn sương mù trong hang ổ.

Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đứng từ xa một bên, quan sát cảnh 'Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh' đại chiến Tà Vọng.

Những chiêu kiếm thức hoa lệ của Vũ Nhu Tử, cùng với pháp thuật ảo mộng đặc trưng của Linh Vũ Điệp Đảo, đã khiến Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô mở rộng tầm mắt.

Chiêu thức của Linh Vũ Điệp Đảo vừa đẹp mắt lại vừa trí mạng, vô cùng thích hợp cho tiên tử thi triển.

Một số chiêu thức, thậm chí là do Linh Vũ Điệp Tôn Giả tự mình chế tạo riêng cho con gái, khi thi triển những chiêu thức đặc trưng này, mị lực của Vũ Nhu Tử được đẩy lên cực hạn, ngay cả Diệu Thanh Đạo Cô cũng là nữ nhi thân cũng bị thu hút sâu sắc, không rời mắt được.【Vậy thì.....

Linh Vũ Điệp tiền bối quả nhiên là tiên tử đúng không?】Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được gửi một tin nhắn chạy trên màn hình trực tiếp.

Nếu là một đại nam nhân, làm sao có thể nghiên cứu ra pháp thuật tinh tế và kiếm thuật đẹp mắt như vậy được chứ?【Tam Lãng, Linh Vũ Điệp tiền bối rất có thể đang trực tuyến xem đó.】Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở.

Cho dù Linh Vũ Điệp tiền bối đang trong trạng thái bế quan, không thể xem trực tiếp ngay lập tức.

Nhưng đợi y xuất quan, nhất định sẽ nghĩ cách ghi lại bản trực tiếp của Vũ Nhu Tử để xem một lần.【Không cần lo cho ta, Bắc

Hà.】Cuồng Đao Tam Lãng đắc ý cười:【Ta gần đây không ở thế giới hiện thực, trong thời gian ngắn Linh Vũ Điệp tiền bối không tìm được ta đâu.】Bắc Hà Tán Nhân: “......”【Nói chứ, Thư Hàng đang làm gì vậy?】Lệ Chi Tiên Tử đột nhiên hỏi.

Khi Vũ Nhu Tử đang vui vẻ ‘quét’ Tà Vọng, Tống Thư Hàng lại không thấy tăm hơi. [Làm Giấy Tờ] Tuyết Lang Động Chủ:【Vũ Nhu Tử đang mở trực tiếp với góc nhìn thứ nhất của cô bé, có lẽ Thư Hàng không lọt vào ống kính chăng?】Đúng lúc đang nói chuyện, có lẽ là nghe thấy các tiền bối bàn tán, ống kính trực tiếp của Vũ Nhu Tử lia qua, chiếu đến Tống Thư Hàng ở một góc hang ổ Tà Vọng.

Lúc này Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đang ngồi cạnh nhau trong góc, cả hai đều mặt mày nghiêm túc, âm thầm quan sát Vũ Nhu Tử ‘quét’ Tà Vọng.

Sau khi ống kính lướt qua, góc nhìn và sự chú ý của Vũ Nhu Tử tiếp tục chuyển sang con Tà Vọng.

Sau khi góc nhìn của Vũ Nhu Tử chuyển đi, biểu cảm nghiêm túc của Tống Thư Hàng biến mất.

Khi cậu và Tô Thị A Thập Lục dựa sát vào nhau, chỉ cần hai người khẽ chạm da thịt, liền có thể cảm ứng được nhịp tim của đối phương.

Hai quả tim giống hệt nhau, đập đều đặn với cùng một tần suất.

Tô Thị A Thập Lục không tự chủ được đưa tay ra, dùng sức kéo thân rồng Bạch Long Tỷ Tỷ, dùng nàng che đi má mình đang nóng bừng.

Bạch Long Tỷ Tỷ: “......” Phanh phanh phanh ~ Nhịp tim của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu tăng tốc.

Tương tự như vậy, nhịp tim trong lồng ngực Tống Thư Hàng cũng tăng nhanh tần suất theo, bắt đầu đập mạnh với cùng một tốc độ.【A Thập Lục đang ngại sao?】 Tống Thư Hàng rất nhanh đã suy đoán ra trạng thái của A Thập Lục.

Dưới sự thấu hiểu bí mật của hai trái tim cộng hưởng này..... cảm xúc của Tô Thị A Thập Lục trước mặt Tống Thư Hàng không hề có bí mật.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng cũng đã đoán được trạng thái cơ thể của A Thập Lục – quả tim cậu để lại cho A Thập Lục, xem ra cuối cùng cũng đã phát huy tác dụng.

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu, không thể dùng lời nói để hình dung.【Hay là lần sau, tôi nên tặng thêm chút lễ vật cho A Thập Lục?

Trái tim đã tặng rồi, các cơ quan khác cũng đừng thua kém.

Gan mật tỳ vị thận..... hay là tặng cả một bộ nhỉ?】 Một ý niệm quái dị đột nhiên hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

“Khoan đã, tôi đang nghĩ cái quái gì vậy!” Tống Thư Hàng dùng sức lắc đầu, hất văng ý niệm quái dị đó ra khỏi đầu.

Ai lại đem mấy thứ đó tặng cho tiên tử làm lễ vật chứ?

Hơn nữa, nếu toàn bộ nội tạng của A Thập Lục đều được thay bằng nội tạng của cậu ấy, thì chẳng phải nàng sẽ biến thành Tống Thập Lục sao?

“Lòng ngươi loạn rồi.” Sở Các Chủ Ngốc Mao cao thâm khó lường nói.

Nàng cắm rễ trong đầu Tống Thư Hàng, cho dù không dùng độc tâm thuật, cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ vỏ não của Tống Thư Hàng đang tăng lên.

“Không, tôi chỉ là trong đầu đột nhiên xuất hiện ý nghĩ quái dị thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu khẽ đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ của A Thập Lục, nói: “A Thập Lục, lần sau tôi tặng lá lách cho em được không?” Bạch Long Tỷ Tỷ: “???” Sở Các Chủ Ngốc Mao: “???” “Đây có phải là lời tỏ tình không?” Tô Thị A Thập Lục khẽ hỏi.

Bạch Long Tỷ Tỷ: “Ta cảm thấy cái này giống phim kinh dị hơn.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Mà khi hai người nắm tay nhau..... không ai phát hiện ra, từ trên người Tống Thư Hàng, Linh Quỷ Tiên Tử đã lặng lẽ theo bàn tay nhỏ liên kết của hai người, tiến vào cơ thể Tô Thị A Thập Lục, cư ngụ trong trái tim nàng.

Linh Quỷ Tiên Tử từ khi theo **Cư Sĩ tu luyện, thần công đại thành..... ngay cả Bạch Long Tỷ Tỷ nếu không chú ý cũng không thể phát hiện ra nàng.

Thậm chí ngay cả Tống Thư Hàng nhất thời cũng không nhận ra chuyện Linh Quỷ Tiên Tử trong cơ thể mình đã lặng lẽ rời đi.

Một mạch Cư Sĩ bá ước, sớm muộn gì cũng phải hoàn thành.

Trong chư thiên vạn giới này, ngoài những tồn tại đặc biệt như Bạch tiền bối ra, e rằng không ai có thể chú ý đến mạch Cư Sĩ.

Mạch này của họ vẫn có thể kiên cường tồn tại cho đến tận bây giờ, quả thực là một kỳ tích.

“Tống tiền bối, con cần chi viện!” Đột nhiên, Vũ Nhu Tử đang chiến đấu kêu lên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi: “Vũ Nhu Tử Hào, có cần hỏa lực chi viện không?” “Con cần Xích Tiêu Kiếm tiền bối.” Vũ Nhu Tử lớn tiếng đáp: “Con phát hiện rồi, sức mạnh của tâm ma chắc chắn khắc chế con Tà Vọng rắn sương mù này!” Tống Thư Hàng gật đầu, Công

Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra phía sau cậu.

Nàng há miệng phun ra, một đạo kiếm mang bay ra, rơi xuống bên cạnh Vũ Nhu Tử, hóa thành hình dạng Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

"Xích Tiêu Kiếm tiền bối, xin hãy cho con mượn sức mạnh của ngài đi ạ." Vũ Nhu Tử cười hì hì, đọc những lời thoại hào khí.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm phối hợp nói: "Không thành vấn đề!" Nó luôn cảm thấy mình và Vũ Nhu Tử rất hợp nhau.

Vũ Nhu Tử đưa tay nắm lấy Xích Tiêu Kiếm, cổ tay khẽ chuyển.

.....

Đây chính là thức mở đầu của Phần Thiên Hỏa Diễm Đao!

"Ơ?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kinh ngạc.

Cô nương Vũ Nhu Tử này rõ ràng là dùng kiếm mà?

Tại sao lại dùng đao pháp?

Hơn nữa, chiêu Phần Thiên Hỏa Diễm Đao này, nàng ấy căn bản chưa từng học qua mà? 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 chính là Hỏa Diễm Đao được Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng cải tiến, có uy lực đốt trời nấu biển.

Hiện tại cũng chỉ có Tống Thư Hư Hàng trong mơ đã được 'Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng' truyền thụ, có được phương pháp tu luyện chiêu này.

Nhưng Tống Thư Hàng căn bản chưa hề dạy chiêu này cho Vũ Nhu Tử. 'Chẳng lẽ chỉ là bày ra một tư thế thôi sao?' Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trong lòng suy đoán.

Nhưng nó vừa mới nghĩ như vậy, theo cổ tay Vũ Nhu Tử xoay chuyển, sức mạnh trong cơ thể Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đã được dẫn dắt ra – đó chính là uy năng của 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》.

Xoẹt ~ Một đạo đao viêm đốt trời nấu biển từ tay Vũ Nhu Tử bùng phát ra, chém về phía con Tà Vọng rắn sương mù đối diện.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “!!!” Ngọa tào, đúng là 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 thật sự, nó tuyệt đối sẽ không nhận lầm chiêu đao pháp này.

Oanh ~~ Cơ thể Tà Vọng rắn sương mù trực tiếp bị đao viêm nuốt chửng, đao khí ẩn giấu trong đao viêm chém nó thành mười mấy đoạn, đao viêm bất diệt trực tiếp thiêu cháy cơ thể nó thành tro bụi.

“Không hay rồi, chơi lửa quá đà rồi.” Vũ Nhu Tử kêu lên.

Nàng vốn chỉ muốn khống chế 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 chém đứt con Tà Vọng rắn sương mù, không ngờ đao viêm lại bá đạo như vậy, trực tiếp thiêu cháy con Tà Vọng thành tro.

Không biết hạch tâm còn ở đó không?

Vũ Nhu Tử kéo theo Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chạy nhỏ đến khu vực thi thể rắn sương mù, sau đó dùng thân kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối chọc vào ngọn lửa bất diệt đang cháy.

“Hết rồi, hạch tâm cũng bị thiêu mất rồi.

Chương 2663

Thất sách!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Vũ Nhu Tử nhăn tít lại. 【Đinh ~ [Thánh Đấu Sĩ Luôn Trực Tuyến] Bắc Hà Tán Nhân đã 'đánh thưởng' cho Vũ Nhu Tử một trăm viên Linh Thạch Nhất Phẩm.】 Bắc Hà Tán Nhân lại lên tiếng an ủi: “Đừng nản chí, Vũ Nhu Tử.

Tà Vọng trên thế giới này nhiều lắm, chúng ta cứ đi 'quét' con tiếp theo là được.” Hắn phải tranh thủ trước khi Cuồng Đao Tam Lãng tìm đường chết, an ủi Vũ Nhu Tử thật tốt, đồng thời dẫn dắt tiết tấu 'đánh thưởng', chuyển chủ đề.

Tránh cho Tam Lãng nổi hứng bất chợt, thừa cơ phát điên.

Bắc Hà Tán Nhân vì cái Tam Lãng không chịu rút kinh nghiệm mà cũng phải nát cả óc.

Nói ra cũng lạ, đều là thích tìm đường chết.

Cuồng Đao Tam Lãng luôn được Bắc Hà Tán Nhân âm thầm bảo vệ; nhưng Đồng Quái Tiên Sư chỉ cần vừa tìm đường chết, Bắc Hà Tán Nhân lập tức lao lên một trận 'đỗi' tơi bời, 'đỗi' đến mức Đồng Quái Tiên Sư phải hoài nghi nhân sinh.

Sự thật chứng minh, con người đều thiên vị.

“Cảm ơn Bắc Hà tiền bối đã an ủi!

Đúng vậy, Tà Vọng nhiều như vậy, chúng ta đi 'quét' con tiếp theo là được.” Vũ Nhu Tử lấy lại tinh thần.

Nàng khẽ vung ‘Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm’ nói: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, hãy để chúng ta tiếp tục hợp tác, 'quét' sạch Tà Vọng khắp Văn Châu Thị đi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “'Quét' Tà Vọng sự tình có thể tạm gác sang một bên, ta càng muốn biết, tại sao ngươi lại biết

《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》?” “Con thấy Tống tiền bối thi triển ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ nhiều lần rồi, sau đó vừa nãy con thử học một lần, thì liền học được.

Cảm giác hình như không khó lắm.....

Lại hình như con đã học qua đao pháp này từ khi nào đó rồi thì phải?” Vũ Nhu Tử nghiêng đầu, đáp.

“Ngươi chẳng lẽ cũng giống Thư Hàng, từng mơ thấy Xích Tiêu Tử sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Vũ Nhu Tử lắc đầu: “Con không mơ thấy Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.....

Hơn nữa, nghĩ kỹ lại, con dường như cũng không có ký ức học《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” “Khoan đã, Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Chiêu《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》này không phải là tuyệt học bất truyền của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng chứ?

Vậy chẳng phải con đã 'thâu học' sao?” Vũ Nhu Tử đột nhiên nhớ đến quy tắc của giới tu chân, vội vàng hỏi.

“Yên tâm đi, không phải là tuyệt học bất truyền gì cả.

Đã vậy ngươi học được rồi, vậy ta làm chủ, trao quyền học bí pháp này cho ngươi!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ một lát rồi hào sảng nói.

Mặc dù không phải là tuyệt học bất truyền gì, nhưng《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》là chiêu đao pháp đặc trưng của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.

Ngoài ra, việc không truy cứu Vũ Nhu Tử ‘thâu học’《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》, có thể nói là việc làm tổn hại lợi ích của Xích Tiêu

Tử Đạo Trưởng.

Nhưng nó lại thích!

Dù sao nó là tâm ma, thân là tâm ma, tổng phải làm những việc phù hợp với thân phận tâm ma chứ.

Ví dụ như, thỉnh thoảng chọc vào điểm yếu mềm trong tâm linh của Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng.

Nghĩ đến đây, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bắt đầu liên hệ với bản thể, báo cáo chuyện Vũ Nhu Tử không thầy tự thông, học được 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 cho bản thể.

Đồng thời đính kèm quyết định của chính nó.

Tuy nhiên, bản thể Xích Tiêu Kiếm mãi vẫn không truyền lại hồi đáp.

Cũng không biết Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng đang làm gì.

Do Vũ Nhu Tử không cẩn thận thiêu hủy hoàn toàn ‘Tà Vọng rắn sương mù’, Tống Thư Hàng cùng đoàn người đành phải không ngừng nghỉ chạy đến địa điểm hang ổ Tà Vọng tiếp theo, để Vũ Nhu Tử ‘quét’ thêm một con Tà Vọng nữa cho vui.

Như thường lệ, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô đứng bên cạnh ghi chép lại trận chiến giữa Vũ Nhu Tử và Tà Vọng.

Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục tìm một góc sạch sẽ ngồi xuống.

“Ta cảnh cáo ngươi trước, lát nữa đừng có ‘giới liêu’ nữa đó.” Bạch Long Tỷ Tỷ nhắc nhở Tống Thư Hàng.

Tên nhóc Tống Thư Hàng này trên phương diện nói lời đường mật thì thiên phú không đủ.

Điểm kỹ năng ‘lời thô tục’ thì lại đầy, mỗi lần ghẹo A Thập Lục ở cổ, cả người nàng lại tê dại.

Tống Thư Hàng: "......" Tô Thị A Thập Lục vùi mặt vào thân rồng Bạch Long Tỷ Tỷ, trái tim trong lồng ngực lại một lần nữa phanh phanh đập mạnh.

Trong hang ổ đối diện, Vũ Nhu Tử và Tà Vọng đang kịch liệt chiến đấu.

A Thập Lục cảm thấy nhịp tim của mình, dường như phối hợp với tiết tấu chiến đấu của Vũ Nhu Tử và Tà Vọng, từng nhịp từng nhịp đập liên tục.

Nhịp tim giống như đang gõ trống, tấu lên một khúc nhạc nền.

Một lát sau, ý thức của Tô Thị A Thập Lục dường như cũng bị cuốn vào tiết tấu của nhịp tim.

Trong mơ hồ, một bóng dáng mờ ảo xuất hiện trước mặt nàng.

Đó là một vị tiên tử khí chất văn tĩnh, hai tay chống cằm, tươi cười đối diện A Thập Lục.

Hai vị tiên tử, bốn mắt nhìn nhau.

Trước mắt đột nhiên xuất hiện một bóng người mơ hồ, nếu là người bình thường gặp phải hình ảnh như vậy, có lẽ sẽ hoảng sợ.

Nhưng đối với tu sĩ mà nói, tình huống tương tự cũng không hiếm gặp, bất kể là tồn tại dạng hồn phách, tâm ma hay thậm chí là ảo thuật, đều có thể tạo ra hiệu quả tương tự.

Tô Thị A Thập Lục vô cùng bình tĩnh nhìn về phía vị tiên tử có khí chất văn tĩnh ở đối diện này.

Bốn mắt nhìn nhau, ánh mắt Tô Thị A Thập Lục lại chuyển dời đến vị trí ngực đối phương.

Đầu tiên dùng phương pháp loại trừ, vị tiên tử này chắc chắn không phải tâm ma của cô.

Nếu là tâm ma của cô, thì vị trí mà ánh mắt cô đang nhìn tới kích thước phải lớn hơn mới đúng.

Ít nhất cũng phải đạt tới tiêu chuẩn của @#%× tiên tử, phải lớn hơn Vũ Nhu Tử.

Đây là chướng ngại trong lòng, nếu có tâm ma thì chắc chắn sẽ không bỏ qua tâm chướng rõ ràng như vậy.

Sau đó lại loại trừ hiệu quả ảo thuật.

Kể từ khi chân long huyết mạch trong cơ thể cô được kích hoạt, ý thức của Bạch Long tỷ tỷ thức tỉnh, thì trên thế giới này, ảo thuật có thể ảnh hưởng đến cô mà không kinh động đến Bạch Long tỷ tỷ không còn nhiều nữa.

Thực lực cảnh giới của Bạch Long tỷ tỷ bày ra đó.

Mà lần này, vị tiên tử khí chất văn tĩnh trước mặt bốn mắt nhìn nhau với cô.

Nhưng Bạch Long tỷ tỷ dường như tịnh không hề phát giác đối phương.

Tiên tử khí chất văn tĩnh nhìn theo ánh mắt Tô Thị A Thập Lục rơi vào vị trí ngực của mình, vẻ mặt nghi hoặc.

Tổng cảm giác trong vô hình có loại ảo giác bị so sánh dìm hàng?

Lại qua một lát sau.

Ánh mắt Tô Thị A Thập Lục lưu luyến không rời quay trở lại trên mặt vị tiên tử khí chất văn tĩnh.

Gương mặt này cho cô một loại cảm giác quen thuộc, cô hẳn là đã gặp đối phương ở nơi nào đó?

Nhưng nhất thời thế mà lại không nhớ nổi.

Tiên tử đối diện chớp chớp mắt với Tô Thị A Thập Lục, cô ấy dường như nghĩ tới điều gì.

Một lát sau, cô ấy cười dịu dàng với Tô Thị A Thập Lục, nụ cười này vô hại, cho người ta một loại cảm giác thiện lương. [Thư Hàng!] Trong lòng Tô Thị A Thập Lục khẽ động.

Nụ cười của tiên tử đối diện, giống hệt Tống Thư Hàng.

Chuẩn xác mà nói là giống hệt Tống Thư Hàng của ngày xưa.

Nhìn kỹ lại thì, dáng vẻ của vị tiên tử văn tĩnh này dường như cũng có một hai phần tương tự với Tống Thư Hàng.

Trong đầu Tô Thị A Thập Lục lập tức nhớ tới khí linh tiểu tiên tử của 'Nghịch Kình Quyền Sáo' của Tống Thư Hàng, tiến hành so sánh cô ấy với tiên tử khí chất văn tĩnh trước mắt.

Lược so sánh xong, khí linh tiểu tiên tử và tiên tử trước mắt lại có khác biệt rất lớn.

Khí linh tiểu tiên tử và Tống Thư Hàng tương tự, đó là sự tương tự giữa huynh muội.

Mà vị tiên tử văn tĩnh trước mắt và Tống Thư Hàng tương tự, phần nhiều vẫn là nụ cười cùng với phương diện khí chất. [Bạch Long tỷ tỷ.] Tô Thị A Thập Lục tiến hành giao lưu với Bạch Long tỷ tỷ trong lòng: [Tỷ có thể nhìn thấy vị tiên tử trước mắt em không?] Giữa Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục có tâm linh cảm ứng.

Trong tình huống cần thiết, chỉ cần một ý niệm là có thể hoàn thành giao lưu. [Trước mắt em?

Tiên tử?] Bạch Long tỷ tỷ sững sờ.

Cô chẳng nhìn thấy gì cả.

Suy tư một chút, long thể của cô xoay một vòng trên cổ Tô Thị A Thập Lục, tiến hành đồng bộ tinh thần tầng sâu với A Thập Lục, lại nhìn kỹ về phía chính diện.

Một lát sau, mắt Bạch Long tỷ tỷ sáng lên, nhìn thấy bóng người thiếu nữ có chút mơ hồ trước mắt Tô Thị A Thập Lục.

Tiểu tiên tử khí chất văn tĩnh và Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ lặng lẽ nhìn nhau.

Sáu mắt nhìn nhau.

Bên cạnh.

Tống Thư Hàng nghi hoặc quay đầu lại nhìn về phía A Thập Lục.

Trái tim A Thập Lục vốn đang đập thình thịch gia tốc, đột nhiên bình tĩnh lại.

Cảm giác chính là trái tim đang đập, đột nhiên lại thất thần?

Xảy ra chuyện gì rồi? [Bạch Long tỷ tỷ, tỷ có thể nhìn thấy vị tiên tử này không?] Tô Thị A Thập Lục lần nữa hỏi trong lòng. [Ừm, ta thấy rồi.] Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: [Nói như vậy, cô ấy quả nhiên không phải tâm ma của em, cũng không phải ảo tượng, mà là tồn tại chân thực.

Bạch Long tỷ tỷ có ấn tượng với cô ấy không?] [Em đợi chút.] Sau đó, Bạch Long tỷ tỷ quay đầu lên tiếng nói: "Sở các chủ." Ngốc mao của Sở các chủ bày ra một cái dáng vẻ '?': "Làm gì thế?" "Ngốc mao của ngươi qua đây, đến trên đỉnh đầu ta này." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Sở các chủ ngốc mao: "Không muốn." "Qua đây nào, đừng khách sáo." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Sở các chủ ngốc mao: "..." Ngươi dùng con mắt nào nhìn thấy ta đang khách sáo? "Có chút việc, cần ngươi xác định một chút, mau qua đây." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Chương 2664

Sở các chủ ngốc mao thở dài, không lay chuyển được Bạch Long tỷ tỷ, bèn từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng nhảy nhẹ một cái, rơi xuống đỉnh đầu Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ đội ngốc mao, thân hình lần nữa xoay quanh cổ A Thập Lục, điều chỉnh tốt góc độ, nói với Sở các chủ: "Sở các chủ, phối hợp nhịp điệu của ta về phương diện tinh thần lực." Sở các chủ ngốc mao khẽ run, phối hợp Bạch Long.

Dưới sự dẫn dắt của Bạch Long tỷ tỷ, Sở các chủ ngốc mao cũng nhìn thấy bóng người thiếu nữ khí chất văn tĩnh trước người Tô Thị A Thập Lục.

Thế là.

Hình ảnh biến thành Sở các chủ, Bạch Long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục ba người nhìn nhau với thiếu nữ khí chất văn tĩnh đối diện.

Bất quá, vẫn cứ là sáu mắt nhìn nhau.

Sở các chủ ngốc mao không có mắt. "Thế nào, nhìn thấy cô ấy chưa?" Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng nói. "Ừm." Sở các chủ đáp.

Tô Thị A Thập Lục: "Cô ấy có quan hệ với Sở tiền bối sao?" Bạch Long tỷ tỷ: "Ngươi không cảm thấy, cô ấy về mặt khí chất có chút tương tự với Sở các chủ sao?" "Cho nên Vi Côn đạo hữu ngươi muốn biểu đạt cái gì?" Sở các chủ nhìn vị thiếu nữ khí chất văn tĩnh này, ngữ khí không tự chủ được liền nhu hòa hẳn lên. "Ngươi không cảm thấy cô ấy có chút tương tự với Tống Mộc Đầu?

Ngươi không cảm thấy khí chất của cô ấy có chút tương tự với ngươi?" Bạch Long tỷ tỷ đã phát hiện ra điểm mù!

Sở các chủ: "Vi Côn ngươi rốt cuộc muốn nói cái gì?" "Cho nên...

Ngươi sinh con gái với Tống Mộc Đầu lúc nào vậy?" Bạch Long tỷ tỷ nói.

Không ngờ kẻ mày rậm mắt to như ngươi lại lén lút sau lưng ta sinh con!

Sở các chủ: "???" Tô Thị A Thập Lục: "???" "Ngươi tưởng ta là Thư Hàng, muốn mang thai là mang thai?

Muốn sinh là sinh sao?" Sở các chủ phản bác.

Tống Thư Hàng nằm không cũng trúng đạn: "..." Ta cũng không có tính năng này mà!

Hơn nữa mấy người rốt cuộc đang nói chuyện gì, vì sao lại lôi ta ra làm bia đỡ đạn?

Bạch Long tỷ tỷ: "Thật không phải con gái ngươi?" "Không, là con gái ta!" Sở các chủ nói.

Sở các chủ trả lời như vậy, Bạch Long tỷ tỷ ngược lại yên tâm rồi.

Ngôn ngữ giao lưu thật là kỳ diệu.

Sở các chủ ngốc mao vươn dài, khẽ tiếp xúc với thiếu nữ khí chất văn tĩnh đối diện.

Tiên tử đối diện vươn tay khẽ chạm vào ngốc mao của Sở các chủ, thân mật tự nhiên. "A Thập Lục tiên tử." Thiếu nữ văn tĩnh đối diện rốt cuộc lên tiếng.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu: "Cô có lời muốn nói với tôi sao?" Tống Thư Hàng đáp: "Có, nhưng Bạch Long tỷ tỷ không cho anh chen vào nói." "Cậu đừng chen miệng vào trước." Bạch Long tỷ tỷ quay đầu nói.

Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt: "???" Có phải ảo giác không, hôm nay Bạch Long tỷ tỷ cứ luôn 'đỗi' hắn?

Vị tiên tử văn tĩnh kia che miệng cười khẽ, sau đó cô ấy lại nói với A Thập Lục: "Tôi muốn sống chung với A Thập Lục tiên tử một thời gian, có được không?" "Sống chung?" Bạch Long tỷ tỷ nghi hoặc nhìn về phía đối phương.

Tranh nhà với cô? "Sống chung theo cách nào?" Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói.

Cô thế mà lại không có ý niệm muốn cự tuyệt đề nghị của vị tiên tử lai lịch bất minh này, trong lòng càng là rất tự nhiên tiếp nhận cô ấy.

Trái tim của cô, tịnh không cự tuyệt vị tiên tử khí chất văn tĩnh này.

Nhịp tim ổn định khiến tâm thái Tô Thị A Thập Lục đều trở nên bình tĩnh. "Sống chung trên ý nghĩa vật lý." Tiên tử khí chất văn tĩnh khẽ buông ngốc mao của Sở các chủ ra, đồng thời vươn tay đưa về phía Tô Thị A Thập Lục: "Có muốn ký thêm một cái khế ước tạm thời không?" Tô Thị A Thập Lục suy tư một chút, đáp: "Được thôi." Cô vươn lòng bàn tay, khẽ tiếp xúc với tiên tử khí chất văn tĩnh.

Một đôi tay nhỏ ngón tay thon dài hợp chưởng, mười ngón đan nhau.

Sau một khắc, giữa lòng bàn tay Tô Thị A Thập Lục và vị tiên tử văn tĩnh này, có một phù văn khế ước sáng lên.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh bị phù văn khế ước này hấp dẫn: "Khế ước Linh Quỷ?" Hắn dù sao cũng là người đàn ông từng ký khế ước Linh Quỷ hai lần, thoáng cái liền nhận ra hàm nghĩa của phù văn này.

Nói cách khác, vừa rồi Tô Thị A Thập Lục thất thần một cách mạc danh kỳ diệu, là đang giao lưu với Linh Quỷ?

Hơn nữa còn thuận tiện ký luôn một con Linh Quỷ? "Là khế ước hợp tác tạm thời." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng: "???" Khế ước Linh Quỷ còn có tính chất tạm thời?

Ngay cả Linh Quỷ cũng biết đi làm thời vụ?

Khế ước phù văn biến mất, khế ước Linh Quỷ thành lập.

Sau một khắc, Tô Thị A Thập Lục liền nhìn vị tiên tử khí chất văn tĩnh này giống như chất lỏng hòa tan vào trong cơ thể cô, cuối cùng tiến vào trú ngụ trong trái tim cô.

Sau khi Linh Quỷ nhập trú, tổng lượng linh lực trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục bắt đầu tăng lên vững chắc.

Ngay sau đó, các loại tính năng hack game của Linh Quỷ bắt đầu khởi động.

Hiệp trợ Tô Thị A Thập Lục vận chuyển linh lực trong cơ thể, tự động treo máy tu luyện.

Đồng thời, tinh luyện độ tinh thuần linh lực trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục, để chất lượng linh lực nâng cao một bước.

Quan trọng hơn là, Tô Thị A Thập Lục thông qua vị Linh Quỷ tiên tử khí chất văn tĩnh này làm kênh dẫn, còn có thể kết nối với một 'nguồn năng lượng' càng to lớn hơn.

Cô quay đầu, nhìn về phía Tống Thư Hàng bên cạnh.

Cái nguồn năng lượng to lớn hơn kia, chính là Tống Thư Hàng.

Quả nhiên.

Giống như cô suy đoán.

Vị Linh Quỷ tiên tử này có quan hệ với Tống Thư Hàng.

Chính vì cô trước đó đã đoán được điểm này, mới có thể đồng ý ký khế ước với Linh Quỷ tiên tử. [Quả nhiên là tranh nhà với ta.] Bạch Long tỷ tỷ bất mãn cuộn long thể.

Vốn dĩ trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục chỉ có một mình cô trú ngụ, hiện tại cưỡng ép nhét thêm một con Linh Quỷ tiên tử qua đây.

Bất quá nể tình là khế ước tạm thời, tạm thời nhẫn nại vậy. "Hả?

Khoan đã." Tống Thư Hàng bên cạnh rốt cuộc có cảm ứng.

Hắn cảm giác được trong cơ thể mình trống rỗng. "Linh Quỷ?" Một lát sau, Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt.

Hắn nhanh chóng cảm ứng trạng thái trong cơ thể mình.

Trong cơ thể hắn, có một lạc ấn khế ước Linh Quỷ vỡ vụn, đó là Linh Quỷ đời đầu của hắn lưu lại.

Sau đó, còn có một khế ước Linh Quỷ hoàn chỉnh, đây là Linh Quỷ tiên tử đời thứ hai để lại.

Nhưng lúc này, trên khế ước Linh Quỷ do Linh Quỷ tiên tử thứ hai lưu lại, lại có thêm một ấn ký nho nhỏ.

Mà Linh Quỷ tiên tử trong cơ thể hắn, không thấy đâu nữa.

Bất quá, các loại tính năng hack game của Linh Quỷ cũng không biến mất.

Bất kể là công pháp tự động treo máy tu luyện, luyện hóa đề thuần linh lực cũng như tính năng lưu trữ linh lực, đều vẫn còn.

Cho dù Linh Quỷ không ở đó, nhưng cô ấy vẫn thông qua tính năng từ xa, phụ trợ Tống Thư Hàng tu luyện.

Hơn nữa, thông qua 'lạc ấn Linh Quỷ', hắn còn phát hiện mình có thể câu thông thêm một 'nguồn linh lực', hơi cảm ứng một chút là có thể phát hiện, đó là linh lực của Tô Thị A Thập Lục. [Linh Quỷ của mình ký khế ước tạm thời với Tô Thị A Thập Lục, chạy vào trong cơ thể A Thập Lục rồi?] Tống Thư Hàng nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục.

Lấy Linh Quỷ tiên tử làm trạm trung chuyển, chỉ cần nguyện ý, linh lực của Tống Thư Hàng và linh lực của Tô Thị A Thập Lục có thể trao đổi lẫn nhau, tùy thời mượn nhờ sức mạnh của đối phương. "Linh Quỷ tiên tử đây là đột nhiên muốn đổi nhà sao?" Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Hơn nữa, hắn chưa từng nghe nói Linh Quỷ sau khi ký khế ước với người ta, còn có thể ký khế ước tạm thời với người khác. "Cô ấy hẳn là muốn tạm thời ở chung với em một thời gian?" Tô Thị A Thập Lục vươn tay, khẽ ấn lên ngực mình.

Sở các chủ ngốc mao bổ sung: "Có khả năng bởi vì nguyên nhân trái tim, cho nên Linh Quỷ của Tống Thư Hàng cậu có thể dùng phương thức ký cư, ở trong cơ thể A Thập Lục." "Nhưng tại sao cô ấy đột nhiên muốn ở cùng một chỗ với A Thập Lục?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói. "Cái này ta cũng không rõ." Sở các chủ ngốc mao nhảy từ đỉnh đầu Bạch Long tỷ tỷ về, nói.

Liên quan tới Linh Quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng, điểm nghi vấn trùng trùng.

Trong đầu cô, có một mảng ký ức trống rỗng.

Hẳn là có liên quan tới Linh Quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng.

Khu vực ký ức trống rỗng này, e là chịu ảnh hưởng từ công năng của [Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc].

Sở các chủ đoán, Linh Quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng, hẳn là có liên quan tới cô.

Bởi vì cô hồi tưởng kỹ lại quá trình mình và Tống Thư Hàng quen biết, trong đó phần ký ức trống rỗng kia, chiếm đất diễn rất lớn.

Có như vậy một nháy mắt, Sở các chủ đều hoài nghi mình có phải thật sự từng có một đứa con gái hay không? "Đừng đoán nữa, trực tiếp để A Thập Lục hỏi Linh Quỷ tiên tử chẳng phải là được rồi sao." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Linh Quỷ tiên tử lại không đi lạc, ký tồn trong cơ thể A Thập Lục, còn đoán già đoán non làm gì, trực tiếp hỏi suy nghĩ của đương sự ấy! "Em thử giao lưu với cô ấy một chút." Tô Thị A Thập Lục nói khẽ.

Nhịp tim của cô, lại có chút không khống chế được.

Linh lực của Thư Hàng và linh lực của cô, thông qua Linh Quỷ tiên tử làm trung gian, có thể giao hòa lẫn nhau.

Cái này quả thực có thể so với song tu trong truyền thuyết.

Vừa nghĩ tới từ song tu này, mặt cô liền nóng bừng.

Hít sâu, bình tĩnh cảm xúc lại, Tô Thị A Thập Lục bắt đầu nếm thử giao tiếp với Linh Quỷ tiên tử.

Chương 2665

"Chúng ta có thể nói chuyện không?

Linh Quỷ tiên tử?" A Thập Lục hỏi. "Tùy thời đều có thể a." Linh Quỷ tiên tử đáp.

A Thập Lục chú ý tới, trong giọng nói của cô ấy, dường như mang theo tiếng nức nở? "Vừa rồi đột nhiên nghĩ tới một sự kiện, bị cảm động, sau đó nhịn không được khóc nhè nhẹ một lúc." Linh Quỷ tiên tử phát giác được cảm xúc nghi hoặc của A Thập Lục, chủ động trả lời: "Đã lâu không khóc rồi, khóc nhè nhẹ một lúc như này xong, trong lòng thoải mái hơn nhiều." Tô Thị A Thập Lục: "..." Không hổ là Linh Quỷ của Thư Hàng.

Thư Hàng nhẫn nại thống khổ, thích ứng thống khổ, siêu việt thống khổ.

Mà vị Linh Quỷ tiên tử này thì phụ trách lặng lẽ khóc thầm? "Có vấn đề gì muốn hỏi tôi không?" Linh Quỷ tiên tử nói.

Tô Thị A Thập Lục đi thẳng vào chủ đề: "Vì sao muốn ký khế ước tạm thời với tôi?" "Bởi vì tôi muốn tiến hành hai cái thí nghiệm." Linh Quỷ tiên tử nghiêm túc trả lời.

Tô Thị A Thập Lục: "?" "A Thập Lục, cô thích Thư Hàng không?" Linh Quỷ tiên tử nói. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục đáp. "Vậy cô thích tôi không?" Linh Quỷ tiên tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: "???" "Cô phải biết tôi là Linh Quỷ của Thư Hàng, từ một góc độ nào đó mà nói, chính là bằng với Thư Hàng.

Cho nên, cô thích tôi không?" Linh Quỷ tiên tử cười hì hì nói.

Tô Thị A Thập Lục: "..." Linh Quỷ tiên tử đúng thật là quỷ tài logic, Tô Thị A Thập Lục cũng không biết phải trả lời vấn đề của cô ấy như thế nào.

Chủ yếu là Linh Quỷ tiên tử nói rất có đạo lý.

Linh Quỷ chính là bản thể, giữa hai bên không phân biệt nhau.

Nhưng trong cả Tu Chân Giới, đâu có Linh Quỷ nào giống như Tống Thư Hàng, sở hữu tính cách hoàn toàn độc lập?

Bình thường đại bộ phận Linh Quỷ, ngoại trừ là bản hack tu luyện được Tu Chân Giới công nhận ra, thì cơ bản tương đương với một tôn phân thân, không có tính cách độc lập, tịnh tồn với chủ thể.

Thậm chí trong nhận thức của Tô Thị A Thập Lục, Linh Quỷ đại bộ phận không phân biệt giới tính, thiểu số tính cách sẽ chuyển đổi theo hình thái chủ nhân.

Linh Quỷ tiên tử thấy Tô Thị A Thập Lục nửa ngày không tiếp lời cô, cười nói: "Quả nhiên, vừa mới quen, vừa gặp mặt đã bàn về 'yêu' cái chủ đề này thực sự quá lưu manh." Tô Thị A Thập Lục: "Không chỉ là vấn đề này." "Chính vì giữa chúng ta có rất nhiều vấn đề cần xử lý, cho nên tôi tới rồi!" Linh Quỷ tiên tử nói: "Khoảng thời gian tiếp theo, chúng ta sống chung một thời gian.

Về phần Thư Hàng, dù sao cũng có tính năng từ xa, tạm thời cứ để cậu ta tự sinh tự diệt đi." Tô Thị A Thập Lục: "..." Kết thúc giao lưu với Linh Quỷ tiên tử, Tô Thị A Thập Lục mở mắt ra.

Tống Thư Hàng hỏi: "Thế nào, hỏi ra tình huống gì chưa?" "Cô ấy chỉ nói muốn sống chung với em một thời gian, làm một cái thí nghiệm." A Thập Lục lắc đầu.

Bạch Long tỷ tỷ: "Thí nghiệm gì?" "Không biết, cô ấy không nói." Tô Thị A Thập Lục lắc đầu. "Còn nói chuyện gì khác không?" Bạch Long tỷ tỷ lại hỏi, A Thập Lục và Linh Quỷ tiên tử nói chuyện nửa ngày, không thể nào chỉ nói mỗi một câu như vậy chứ?

Tô Thị A Thập Lục khuôn mặt nhỏ nhắn đột nhiên đỏ bừng một mảng, cô hai tay kéo thân thể Bạch Long tỷ tỷ lên, dùng sức kéo lên trên, che khuất hơn nửa khuôn mặt nhỏ nhắn của mình.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." Cô nương của ta, lại làm sao rồi a! "Vi Côn đạo hữu, ta đề cử cho ngươi một pháp thuật Tăng Phát Thuật." Sở các chủ ngốc mao lên tiếng nói.

Bạch Long tỷ tỷ vẻ mặt nghi hoặc: "Làm gì, ta lại không trọc." "Bởi vì ngươi cần [Tăng Phát Thuật] kéo dài bờm rồng, để cường hóa hiệu quả giữ ấm cho Vi Côn ngươi." Sở các chủ ngốc mao chậm rãi nói. "Bờm rồng của ta không phải tóc!

Tóc nhà ngươi mọc trên cổ à!" Bạch Long tỷ tỷ bác bỏ.

Sở các chủ ngốc mao bày ra một biểu tình dạng '√': "Ngươi lý giải về cảnh giới của [Tăng Phát Thuật] quá nông cạn rồi, Thư Hàng sớm đã sửa đổi cường hóa [Tăng Phát Thuật].

Bây giờ [Tăng Phát Thuật] không những có thể dùng trên người mình, càng có thể dùng trên người kẻ địch.

Một chiêu [Tăng Phát Thuật] xuống, người chịu thuật toàn thân đều sẽ bị lông tóc bao phủ.

Chỉ cần một phát [Cường Hóa Tăng Phát Thuật], Vi đạo hữu ngươi sẽ có thể từ Bạch Long vây cổ biến thành Bạch Long vây cổ lông lá xù xì." Bạch Long tỷ tỷ: "..." Cô dùng ánh mắt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Trong tay cậu thì không thể có cái pháp thuật nào bình thường chút à?" Pháp thuật gì tới tay Tống Thư Hàng, liền biến dị.

Biến dị [Cương Thủ] còn tạm được.

Cái gì mà Đao Ý Khôi Giáp, [Dưỡng Đao Thuật], [Hóa Tăng Phát

Thuật], [Thị Cấp Chưởng Tâm Lôi]... toàn bộ đều quỷ dị lạ thường.

Tống Thư Hàng: "???" Bạch Long tỷ tỷ hôm nay quả nhiên đang nhắm vào hắn, tìm cơ hội chỗ nào cũng 'đỗi' hắn! "Thực ra tôi vẫn có một số pháp thuật bình thường." Tống Thư Hàng nói: "Ví dụ như Dẫn Lôi Thuật, còn có [Thiên Bằng Độn Pháp] vừa nắm giữ.

Nếu đến Hắc Long thế giới, mượn nhờ sức mạnh Long Lạc tôi còn có thể thi triển [Hắc Long thế giới mười cái pháp thuật cơ sở]." Bạch Long tỷ tỷ đảo cặp mắt trắng dã, long thể lập tức biến thành màu trắng thuần, không còn một chút đen: "Tam lôi?" Tống Thư Hàng: "..." Hắn lặng lẽ móc ra một khối linh thạch bát phẩm, lau lau, rắc một cái cắn một miếng.

Đồng thời, trong sào huyệt Tà Vọng.

Vũ Nhu Tử chiến đấu với Tà Vọng đã tiến vào giai đoạn kết thúc. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, em có một chiêu kiếm pháp đột nhiên muốn thử một chút, tiền bối có thể phối hợp với em không?" Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Cô rốt cuộc chơi đủ rồi, chuẩn bị kết liễu Tà Vọng trước mắt. "Là đại chiêu sao?

Uy lực phải khống chế một chút a, đừng giống lần trước, trực tiếp đánh Tà Vọng thành tro.

Hiện tại chúng ta còn chưa nắm giữ thủ pháp nuôi Tà Vọng, Tà Vọng chết một con là thiếu một con." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở. "Chiêu này không phải kiếm thuật sát thương trực tiếp, tiền bối cứ yên tâm phối hợp với em đi." Vũ Nhu Tử nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Được, vậy ta toàn lực phối hợp với cô.

Nói thế nào đi nữa, ta cũng là Xích Tiêu Kiếm!" Vũ Nhu Tử vươn tay khẽ hất, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trong tay vung ra hai đóa kiếm hoa, đẩy lui Tà Vọng.

Sau khi hai bên kéo ra khoảng cách thi pháp nhất định, Vũ Nhu Tử đổi thành hai tay cầm kiếm, trên người cô có dao động năng lượng quỷ dị hiện lên. [Thời gian chi lực?] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lại sững sờ.

Hôm nay Vũ Nhu Tử mang đến cho nó kinh hỉ thực sự quá nhiều, bất kể là trước đó cô mạc danh kỳ diệu thi triển ra [Phần Thiên Hỏa Diễm Đao], hay là hiện tại trên người cô hiện lên thời gian chi lực. "Táng ngã tuế nguyệt, hậu nhĩ nhập hoàng tuyền!" Trong tay Vũ Nhu Tử kiếm quang lấp lóe.

Đạo kiếm quang này vừa chém ra, liền rơi vào trên người Tà Vọng đối diện.

Cứ phảng phất như nó vốn dĩ nên ở trên người Tà Vọng vậy, phớt lờ sự trói buộc của thời gian.

Tà Vọng hoàn toàn không cách nào tránh né một kiếm này. "Là Thiên Đế ảnh hưởng sao?" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Kể từ khi Linh Quỷ của Vũ Nhu Tử bị Thiên Đế chiếm đoạt, bản thể Vũ Nhu Tử liền liên tục không ngừng cướp đoạt được rất nhiều tin tức, lĩnh ngộ, còn có sức mạnh từ chỗ Thiên Đế. "Là Thiên Đế kiếm thuật, Quang Âm chi đạo là một trong những đại đạo chư thiên vạn giới không thể trêu chọc nhất, giống như Nhân Quả đại đạo, hoàn toàn ngang ngược không nói lý.

Trêu chọc đại địch nắm giữ Quang Âm chi đạo và Nhân Quả chi đạo, một cái không cẩn thận, chính mình chết như thế nào cũng không biết, lưu manh đến cực điểm." Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch Long tỷ tỷ lại đang 'đỗi' hắn!

Tuy rằng tôi biết sử dụng Nhân Quả Đao, nhưng cái giá phải trả cho Nhân Quả Đao của tôi cũng rất nặng a.

Lần trước tôi dùng Nhân Quả Đao chém nổ Côn Vương tiền bối xong, nợ nần thiếu xuống hiện tại đều còn chưa trả hết.

Nhân Quả Đao của tôi, uy lực lớn bao nhiêu, trả giá cũng lớn bấy nhiêu, sao lại lưu manh rồi?

Trong tràng diện chiến đấu.

Vũ Nhu Tử chậm rãi thu kiếm.

Nhưng Tà Vọng ở đối diện, hào phát vô thương.

Chỉ là ngơ ngác đứng tại chỗ, không nhúc nhích. "Kết thúc rồi!" Vũ Nhu Tử đẹp trai nói.

Sau một khắc, thân kiếm của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trong tay cô...

đột nhiên giống như sợi mì, mềm nhũn xuống.

Tống Thư Hàng: "???" Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài làm sao vậy? "Tiêu hao quá lớn, ta cần nghỉ ngơi một chút." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm yếu ớt nói.

Một đao [Phần Thiên Hỏa Diễm Đao] vừa rồi của Vũ Nhu Tử cùng với một kiếm Táng Quang Âm kiếm pháp này, đều cần rút lấy sức mạnh của nó để phối hợp.

Nếu không bằng vào linh lực bản thân Vũ Nhu Tử, căn bản không đủ để chống đỡ tiêu hao kiếm thuật cường đại như vậy.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị rút cạn năng lượng tích tồn, trong thời gian ngắn, không còn cứng nổi nữa.

Oanh ~~ Đồng thời, thân thể to lớn của con Tà Vọng kia, cũng ầm ầm ngã xuống đất.

Nó chết vì 'quang âm hao hết', bị chém đi tất cả năm tháng, tử vong tự nhiên. "Lợi hại nha, Vũ Nhu Tử." Tống Thư Hàng hâm mộ nói. "Háp, cũng tạm thôi." Vũ Nhu Tử cười hi hi, sau đó vẫy tay với Tống Thư Hàng nói: "Tống tiền bối, mọi người qua đây một chút.

Con Tà Vọng này cũng rất thú vị, chuyến đi cày Tà Vọng này của chúng ta, dường như đều có chút kỳ quái." Tà Vọng dữ chúng bất đồng, Vũ Nhu Tử rất thích, cày như vậy mới có thể càng thú vị.

Bất quá, cày một đường tới đây, mỗi lần cày Tà Vọng đều có chút đặc thù, vậy thì có chút không đúng rồi.

Tà Vọng biến dị cũng không phải cải trắng, cộng thêm bọn họ chỉ là cày mấy con Tà Vọng trong khu vực thành phố Văn Châu này, vì sao lại liên tiếp gặp phải Tà Vọng biến dị?

Bạch tiền bối lại không đi cùng đội.

Cho nên, Vũ Nhu Tử cảm giác chuyện này khẳng định ẩn tàng nội tình gì đó!

Sự tình trở nên càng ngày càng thú vị rồi.

Vũ Nhu Tử vui vẻ vẫy tay với Tống Thư Hàng các tiền bối trong nhóm quả nhiên không nói sai, Tống tiền bối sở hữu thể chất đặc thù.

Nếu như nói, Tô Thị A Thập Lục có thể chất bị động bích đông, thì Tống tiền bối nhất định sở hữu thể chất chủ động hút họa, gánh họa.

Tống · có phúc mọi người hưởng · có nạn tôi tới gánh · Thư Hàng.

Chính vì thể chất đặc thù này, cho nên nếu bốn phía có tai nạn gì sắp xảy ra, Tống tiền bối sẽ dưới ảnh hưởng của thể chất đặc thù, chủ động gánh tai nạn đi.

Mà lúc Tống tiền bối gánh tai nạn, tự nhiên sẽ có thể gặp phải rất nhiều chuyện thú vị.

Chương 2666

Đây là một đẳng thức. "Thật tốt." Vũ Nhu Tử hâm mộ nói, cô cũng rất muốn có thể sở hữu thể chất như Tống tiền bối.

Nếu cô cũng có thể giống như Tống tiền bối, sở hữu thể chất cảm ứng tai nạn, hút tai nạn, vậy nhân sinh nhất định khắp nơi tràn ngập niềm vui thú.

Tống Thư Hàng: "???" Vì sao cảm giác Vũ Nhu Tử đang dùng một loại ánh mắt rất quỷ dị nhìn hắn?

Thông Nương từ trong túi áo Tống Thư Hàng chui ra, tò mò hỏi: "Con Tà Vọng này có gì đặc thù?" "Lúc tôi dùng 'Táng Quang Âm' kiếm pháp nhắm vào con Tà Vọng này, trước trước, sau sau tổng cộng chém chín đạo 'sinh cơ' của nó.

Cũng chính vì như thế, năng lượng mà 'Táng Quang Âm' kiếm thuật tiêu hao vượt quá dự tính của tôi và Xích Tiêu Kiếm tiền bối." Vũ Nhu Tử vẩy vẩy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm mềm nhũn như sợi mì trong tay, đáp. "Chém nó chín đạo sinh cơ?

Nói cách khác... nó trước trước, sau sau phục sinh tám lần?" Tống Thư Hàng hỏi.

Cái này thì lợi hại rồi, phục sinh trong nháy mắt không tính cái giá phải trả, ngay cả 'Phục Sinh Kim Hồn Tệ' cũng không làm được đâu nhỉ...

Đáng tiếc con Tà Vọng này gặp phải 'Táng Quang Âm' kiếm pháp ngang ngược không nói lý của Vũ Nhu Tử, trong nháy mắt phục sinh tám lần, lại vẫn cứ chết thẳng cẳng trong nháy mắt.

Sự thật chứng minh, có đôi khi thanh đọc phục sinh nhanh, cũng không phải chuyện tốt.

Phục sinh càng nhanh, chết cũng càng nhanh.

Điểm này phải ghi lại, lấy đó làm gương.

Vũ Nhu Tử lắc đầu, nói: "Em cảm thấy nó không giống như là trước trước, sau sau phục sinh tám lần, cảm giác như... nó giống như sở hữu chín đạo cá thể 'sinh cơ' khác nhau, mỗi đạo sinh cơ đều đồng thời tồn tại.

Cho nên em mới trong một nháy mắt, chém giết chín đạo sinh cơ của nó." "Chín đạo sinh cơ khác nhau, đồng thời tồn tại, lại liên kết với nhau?

Cửu Mệnh Miêu Yêu?" Tống Thư Hàng theo bản năng lên tiếng nói.

Sở các chủ ngốc mao kéo một túm tóc của Tống Thư Hàng lên, bày ra một cái dạng '×': "Không đúng, hẳn là hình thức tồn tại tương tự loại như Cửu Đầu Xà.

Mỗi một cái đầu, đều là sinh cơ hoàn chỉnh, bất kể giết chết cái đầu nào trong đó, tám cái đầu khác đều vẫn sinh cơ bừng bừng." Bạch Long tỷ tỷ: "Nói cách khác, con Tà Vọng ở đây, kỳ thực chỉ là một đầu trong 'chín đầu sinh cơ', tám đầu sinh cơ còn lại, có khả năng ẩn tàng tại khu vực khác?" "Đúng đúng, chính là như vậy." Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Cô thuận dây dưa sờ đến quả, một kiếm 'Táng Quang Âm' xuống, trực tiếp chém giết toàn bộ một đầu sinh cơ ở đây và tám đầu sinh cơ ở khu vực khác. "Quang Âm đại đạo, không trêu nổi, không trêu nổi!" Tống Thư Hàng liên tục nói.

Hắn xem như là hiểu ý tứ trong lời nói của Bạch Long tỷ tỷ rồi.

Sau này khi đối mặt Thiên Đế, hắn cảm giác thái độ của mình phải tốt hơn chút, không thể bởi vì Thiên Đế cứ luôn 'đát đát đát' bán manh, liền xem nhẹ chỗ khủng bố của cô ta.

Vạn nhất chọc giận Thiên Đế, đối phương tế ra sát chiêu 'Quang Âm chi đạo' chân chính với hắn, hắn có nhiều hậu thủ phục sinh hơn nữa, đều không dùng được. "Tà Vọng nhân tạo tịnh sở hữu năng lực dung hợp, Tà Vọng mà tất cả tổ chức có thể cộng hưởng 'chân thực huyễn tượng', lại thêm con Tà Vọng có chín đầu sinh cơ tịnh đem chín đầu phân tán tại các nơi trên thế giới này...

Tà Vọng biến dị từ khi nào lại tùy tiện có thể thấy được như vậy rồi?" Bạch Long tỷ tỷ nhíu mày.

Thời đại thiên địa đại loạn, Tà Vọng mọc thành bụi, cô cũng từng trải qua vài lần.

Trước kia tuy rằng cũng sẽ có Tà Vọng biến dị đản sinh, nhưng mật độ tuyệt đối không cao như vậy mới đúng. "Cho nên, em hoài nghi phía sau này có phải có người đang cố ý an bài hay không." Vũ Nhu Tử giơ tay phát biểu suy nghĩ của mình: "Đã có vết tích nuôi Tà Vọng nhân tạo, vậy có phải là có người cố ý tập trung Tà Vọng biến dị lại, tịnh âm thầm muốn lợi dụng chúng nó đạt được âm mưu gì đó?" "Vũ Nhu Tử cô và tôi nghĩ cùng một chỗ rồi." Tống Thư Hàng cười hì hì.

Tô Thị A Thập Lục suy tư một chút nói: "Vậy chúng ta lại đi cày một lứa Tà Vọng ở gần đây nữa, xem xem trong đó còn có Tà Vọng biến dị hay không, tịnh đánh dấu vị trí của chúng, tiến hành thống kê.

Chỉ cần nắm giữ số liệu chân thực, chúng ta sẽ có thể suy đoán ra rốt cuộc có phải có người đang âm thầm bố cục hay không." "Trước tiên đào 'Tà Vọng hạch tâm' ra đã rồi nói." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đồng thời, hắn vươn tay phải.

Đầu ngón tay của Nghịch Kình Quyền Sáo mở ra. "Ô ô ô ~" Khí linh tiểu tiên tử quỳ ngồi trên mu bàn tay, bày ra động tác kính lễ.

Ngón tay Tống Thư Hàng ấn lên tàn khu Tà Vọng.

Giám định bí pháp kích hoạt. "Ta cần tin tức về lai lịch của con Tà Vọng này, nó là bị người ta thả ở đây, hay là tự nhiên đản sinh?" Trong lòng Tống Thư Hàng thầm niệm.

Cùng với độ thông thạo [Giám định bí pháp] càng ngày càng cao, Tống Thư Hàng nắm giữ đối với bí pháp này cũng tinh thâm hơn không ít, không còn giống như trước kia hoàn toàn không thể khống, đã có thể tiến hành một số thao tác nhỏ.

Cái giá trả cho giám định, đầu ngón tay Tống Thư Hàng xuất hiện một vết thương thật sâu, có một giọt tiên huyết tràn ra.

Nhưng còn chưa đợi giọt tiên huyết này rơi xuống, khí linh tiểu tiên tử đã lăn lông lốc lóe lên đến đầu ngón tay Tống Thư Hàng, một ngụm cắn lên đầu ngón tay Tống Thư Hàng, thân thể cô treo trên ngón tay Tống Thư Hàng, nuốt chửng giọt tiên huyết này.

Tự sản tự tiêu.

Tuyệt không lãng phí một giọt tiên huyết.

Đồng thời, tin tức giám định bí pháp hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. [Vị trí biến dị Tà Vọng: Tà Vọng dị hình sở hữu chín đạo sinh cơ, tám đạo sinh cơ còn lại của nó phân tán tại hiện thế - Địa Cầu các nơi, hiện đã toàn bộ bị chém giết.

Đây là một con Tà Vọng bình thường tự nhiên đản sinh, sau khi ngoài ý muốn thôn phệ một vị đệ tử Ma tông tới đây tiêu diệt nó, đã sản sinh dị biến.] Tống Thư Hàng: "Hả?

Thôn phệ đệ tử Ma tông tới chém giết nó xong, sản sinh dị biến?" Từ tin tức bề mặt mà xem, đây dường như là một cái ngoài ý muốn.

Tống Thư Hàng miêu tả tin tức này với mọi người một lần.

Sau đó, hắn nhìn về phía Thương Hải Thư Sinh: "Trước khi phát hiện Tà Vọng ở nơi này, có ghi chép đệ tử Ma tông tới đây trừ diệt Tà Vọng không?" Thương Hải Thư Sinh lắc đầu: "Hoặc là, trước khi chúng tôi phát hiện Tà Vọng này, vị đệ tử Ma tông kia cũng đã hy sinh." "Thư Hàng, liệu có phải là Vô Cực Ma Tông bố cục không?" Tô Thị A Thập Lục nói.

Thạch Bi đạo hữu: "Cái này hẳn là ngoài ý muốn chứ, cho dù là Vô Cực Ma Tông...

Nếu dùng đệ tử vất vả bồi dưỡng trong tông môn, để nuôi Tà Vọng, cái giá này cũng quá lớn rồi." Đệ tử lại không phải cải trắng, cho dù là Ma tông cũng không thể nào tiêu hao đệ tử của mình như vậy, trừ phi trong não cao tầng của Ma tông này đều bị người ta cắm cây gậy khuấy phân vào.

Tống Thư Hàng nghe đến đó, đột nhiên nhớ tới một sự kiện: "Nhắc mới nhớ, Vô Cực Ma Tông cách đây không lâu có phải từng tổ chức một hoạt động chiêu thu đệ tử tán tu rất hoành tráng không?" "Đúng là có một thịnh điển như vậy." Vũ Nhu Tử gật đầu nói.

Tô Thị A Thập Lục: "Thư Hàng anh hoài nghi Vô Cực Ma Tông chiêu thu một đám lớn tán tu, sau đó dùng những tán tu này để nuôi Tà Vọng?" "Tạm thời chỉ là suy đoán." Tống Thư Hàng nói.

Hắn và Vô Cực Ma Tông có oán...

Cho nên, bất kể có cái nồi gì, theo bản năng hất lên đầu Vô Cực Ma Tông trước, là phương thức tư duy rất bình thường.

Hiện tại chỉ cần là nồi có liên quan tới Tà Vọng, hắn bình thường đều sẽ nghĩ tới Vô Cực Ma Tông trước tiên.

Vũ Nhu Tử tư tác nói: "Nếu như thật sự là Vô Cực Ma Tông đang gây chuyện, vậy bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Còn phải cố tình gây chuyện ở thành phố Văn Châu?" Vô Cực Ma Tông Công Tử Hải từ rất sớm trước kia đã từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng, cho nên bên phía Công Tử Hải khẳng định biết Tống Thư Hàng có liên quan tới 'thành phố Văn Châu'.

Trong tình huống như vậy, bọn họ còn lựa chọn gây chuyện ở thành phố Văn Châu?

Đầu sắt thế sao?

Hay là, bọn họ đang gây chuyện ở các nơi trên toàn quốc, cho nên không có tránh đi thành phố Văn Châu?

Tô Thị A Thập Lục đáp: "Vô Cực Ma Tông có một đại kế hoạch trù bị trăm năm, nhưng cụ thể là kế hoạch gì, chúng ta tịnh không rõ ràng." "Đông Phương Lục tiên tử đã đang điều tra việc này, lát nữa hỏi Đông Phương Lục tiên tử xem có tin tức nội tình gì không." Tống Thư Hàng nói được một nửa, đột nhiên lại nhớ tới một sự kiện.

Hắn vươn tay móc ra một chiếc điện thoại từ Hạch Tâm thế giới.

Đây là điện thoại của 'An Tri Ma Quân' một trong 'Công Tử Hải tam kiện sáo' mà hắn bắt được, bên trong lưu trữ số riêng của Công Tử Hải. "Cũng không biết cái số riêng đó của Công Tử Hải đã đổi hay chưa?" Trong lòng hắn thầm nghĩ.

Lần trước lúc Tống Thư Hàng dùng cái điện thoại này gọi qua, Công Tử Hải vẫn vô cùng ngoan cường cho dù biết An Tri Ma Quân rơi vào trong tay Tống Thư Hàng, ngay cả điện thoại cũng rơi vào trong tay Bá Tống, nhưng hắn kiên quyết không đổi số điện thoại của mình đi.

Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa lôi số của Công Tử Hải ra, gọi qua. "Đừng làm ta thất vọng a, Công Tử Hải." Nhưng đáng tiếc...

đạo hữu đầu sắt giống như Tống Thư Hàng trên thế giới này dù sao cũng là thiểu số.

Số riêng trước kia của Công Tử Hải đã hủy bỏ ngừng hoạt động.

Với tính cách và trí tuệ của Công Tử Hải, sau khi xác định không có cơ hội cứu vớt An Tri Ma Quân, quả đoán từ bỏ số cũ.

Giữ lại số riêng đã không còn ý nghĩa gì, ngược lại sẽ bị Bá Tống quấy rối hết lần này tới lần khác. "Phách lực của Công Tử Hải mất rồi." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói, dứt lời hắn ném điện thoại lại vào Hạch Tâm thế giới.

Năm đó Công Tử Hải ở cảnh giới tứ phẩm, đã dám trêu chọc Thiên Hà Tô Thị quái vật khổng lồ này, chính diện trêu chọc đệ nhất ngũ phẩm Tô Thị A Thất, khi đó Công Tử Hải khí phách ngút trời, phảng phất như muốn giẫm cả thiên địa dưới chân.

Vạn vật thế gian trong mắt hắn, đều chẳng qua là quân cờ mà thôi.

Hiện tại, ngay cả cú điện thoại cũng không dám nghe nhuệ khí đã mất!

Sở các chủ ngốc mao: "..." Phách lực của người ta Công Tử Hải vì sao lại mất, trong lòng cậu không có chút số AC nào sao? "Khoan đã, ta suýt chút nữa quên mất." Lúc Tống Thư Hàng ném điện thoại về Hạch Tâm thế giới, đột nhiên trong lòng lại khẽ động.

Ta làm gì cứ phải gọi điện thoại hỏi Công Tử Hải a!

An Tri Ma Quân một trong tam kiện sáo còn đang bị nhốt trong Hạch Tâm thế giới của hắn mà!

An Tri Ma Quân đối với đại kế hoạch của 'Vô Cực Ma Tông', có lẽ không hiểu rõ bằng Công Tử Hải, nhưng hắn khẳng định cũng biết rất nhiều nội tình.

Quan trọng hơn là, ngoại trừ An Tri Ma Quân ra, trong tay Tống Thư Hàng còn có một cỗ hóa thân mọc tâm ma của Công Tử Hải!

Chính là cỗ hóa thân bị Tống Thư Hàng bức ra tâm ma kia.

Lần trước tâm ma của hóa thân này bị Tống Thư Hàng dùng công năng 'Thiên Đình toái phiến - Tâm Ma Động' rút đi quá nửa, chế biến thành 'Tâm ma sashimi', còn đổi được pháp khí 'Âm Ảnh Thánh Địa' với Âm Ảnh Lĩnh Chủ.

Tâm ma trong cơ thể hóa thân này có giá trị bồi dưỡng, có thể giống như hẹ, cắt xong một đợt lại mọc, cho nên Tống Thư Hàng không có chém giết hắn, mà là giữ lại cẩn thận bồi dục, tranh thủ đợi tâm ma lớn mạnh thêm chút, thu hoạch lặp lại.

Hiện tại, An Tri Ma Quân và hóa thân Công Tử Hải vừa hay có đất dụng võ.

Tống Thư Hàng vươn tay điểm một cái, Hạch Tâm thế giới mở ra.

Hạch Tâm tiểu trợ thủ ân cần đóng gói tống cổ hóa thân Công Tử Hải và An Tri Ma Quân ra cùng nhau.

Thân thể An Tri Ma Quân gầy đi rất nhiều, hắn sau khi độ kiếp thất bại bị thương không nhẹ, cộng thêm Hạch Tâm tiểu trợ thủ vốn dĩ đang cố ý khống chế thương thế của hắn, không cho hắn cơ hội khôi phục.

Cho nên, An Tri Ma Quân những ngày gần đây, y phục nới lỏng người gầy mòn, khiến người thương tiếc.

Hóa thân Công Tử Hải ở bên cạnh hắn vẫn cứ ở trong trạng thái hôn mê, hóa thân còn hãm sâu trong tâm ma, thần trí không rõ.

Có một khoảng thời gian không gặp, tâm ma của cỗ hóa thân này lại khôi phục không ít.

Cỗ hóa thân này bây giờ đã bị Công Tử Hải triệt để vứt bỏ, còn dùng bí pháp chém đứt liên hệ.

Chương 2667

Cũng không biết có thể làm cho hắn tỉnh lại, moi ra chút tình báo từ trong miệng hắn hay không?

An Tri Ma Quân yếu ớt mở mắt ra, phát hiện mình rốt cuộc rời khỏi cái 'Tỏa Tiên Ngục' khiến người ta tuyệt vọng kia 'Tỏa Tiên Ngục' Tống Thư Hàng lấy được từ chỗ Phượng Nghi Cầm Chủ, chính là lấy tiêu chuẩn giam giữ Kiếp Tiên, ngay cả Trường Sinh Giả cũng có thể vây khốn một ít thời gian.

Trong Tỏa Tiên Ngục có hàng ngàn hàng vạn loại thủ đoạn cấm cố, trong đó không thiếu loại hình trấn áp nhục thân và tinh thần.

An Tri Ma Quân khi bị giam giữ ở bên trong, thân tâm cả ngày chịu đựng áp lực cực lớn, gần như sụp đổ. "Tỉnh rồi à." Lúc này, một giọng nói quen thuộc vang lên bên tai hắn.

An Tri Ma Quân quay đầu lại, liền nhìn thấy một bóng hình đáng sợ đang đưa lưng về phía hắn, chắp tay mà đứng. [Bá Tống tiền bối...] An Tri Ma Quân nhìn thấy Tống Thư Hàng, tim gan run lên.

Sau đó, hắn suy tư một chút, liền dứt khoát nói: "Tiền bối ngài có vấn đề gì, cứ hỏi đi." Thân là đệ tử Ma môn, tiết tháo của hắn cũng không cao.

Kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, nên túng thì túng.

Vũ Nhu Tử: "Hả?

Phối hợp như vậy?" "Dù sao cũng là đệ tử Ma tông, có thể hiểu được." Sở các chủ ngốc mao nói. "Chỉ cầu Bá Tống tiền bối sau đó đừng giam giữ ta trong cái đại ngục khủng bố kia..." An Tri Ma Quân yếu ớt nói.

Tống Thư Hàng đeo mặt nạ, xoay người lại: "Nếu đáp án của ngươi khiến ta hài lòng, ta có thể chuyển dời ngươi đến địa điểm khác tiến hành giam giữ." "Mời Bá Tống tiền bối đặt câu hỏi đi, chỉ cần là ta biết, biết gì nói nấy." An Tri Ma Quân chống người ngồi dậy.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, hỏi: "Các ngươi ở thành phố Văn Châu có kế hoạch gì?

Mục đích nuôi Tà Vọng là gì?

Vô Cực Ma Tông chiêu thu nhiều tán tu như vậy, muốn làm gì?" Thân thể yếu ớt của An Tri Ma Quân hơi chấn động: "Chẳng lẽ...

Thiên địa dị biến?" Sao có thể nhanh như vậy, rõ ràng cách đây không lâu hắn mới đang độ ngũ phẩm đại kiếp.

Chiếu theo suy tính nội bộ của Vô Cực Ma Tông, Thiên Đạo đương kim tuyệt đối không có sụp đổ nhanh như vậy, ít nhất hẳn là còn mấy chục năm hoặc là lâu đến trên trăm năm chứ? "Thiên địa đúng là biến hóa rồi, nhưng cái này không phải nguyên nhân do ta...

Ta cái gì cũng chưa làm." Tống Thư Hàng theo bản năng trả lời, nhưng trong ngữ khí trả lời này, không giấu được một luồng mùi vị chột dạ.

An Tri Ma Quân: "..." Đây là 'lạy ông tôi ở bụi này' sao?

Nói cách khác, thiên địa dị biến sở dĩ đến sớm, là bởi vì nguyên nhân của Bá Tống Huyền Thánh? "Xem ra ngươi biết không ít, nói hết những gì ngươi biết ra đi." Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, một lần nữa chắp tay sau lưng, tạo cảm giác áp bách cho An Tri Ma Quân. "Ta không biết Vô Cực Ma Tông ở thành phố Văn Châu có kế hoạch đặc thù gì...

Việc này có khả năng là chuyện phát sinh sau khi ta độ kiếp thất bại.

Thí nghiệm nuôi Tà Vọng, chúng ta vẫn luôn tiến hành trong bóng tối, vì chính là đợi sau khi thiên địa dị biến, chúng ta có thể đệ nhất thời gian nắm giữ lượng lớn sức mạnh Tà Vọng.

Chiêu thu tán tu, cũng là một vòng trong thí nghiệm nuôi Tà Vọng." An Tri Ma Quân đáp.

Câu trả lời của hắn, cơ bản xác minh suy đoán trước đó của nhóm Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục: "Sau khi nắm giữ Tà Vọng, các ngươi muốn làm gì?" "Lợi dụng sức mạnh Tà Vọng, mở ra Ma Quốc...

Dẫn phát Kiếp Tiên chi nan, cấu tạo Ma tông quốc độ...

A..." An Tri Ma Quân nói còn chưa dứt lời, cả cái đầu đột nhiên nổ tung.

Đây là một loại thủ đoạn cấm cố ẩn tàng sâu trong đầu lâu An Tri Ma Quân, một khi hắn tiết lộ bí mật nào đó, sẽ dẫn phát loại thủ đoạn cấm cố này, dẫn phát thuật thức nổ đầu.

Mà bản thân An Tri Ma Quân, đều không biết đạo thủ đoạn cấm cố này trong cơ thể mình!

Đệ tử Ma môn đa số đều là hạng người thức thời mới là trang tuấn kiệt, nên túng chắc chắn túng.

Cho nên, khi một số đệ tử tiếp xúc đến đại bí mật trong tông môn, lưu lại chút tiểu thuật thức chống trộm trong sọ não đệ tử, là thao tác cơ bản.

Chính vì như thế, An Tri Ma Quân vừa nhắc tới 'Kiếp Tiên chi nan, cấu tạo Ma tông quốc độ' mấy từ này, sọ não liền nổ.

Tiên huyết và óc nổ bay tứ tung, tràng diện máu me, trẻ nhỏ không nên nhìn, cần phải che mờ.

Tống Thư Hàng vươn tay nắm một cái cách không, niệm lực vô hình thúc đẩy.

Máu và óc của An Tri Ma Quân bay múa trong hư không, bị niệm lực của Tống Thư Hàng trói buộc, một lần nữa ngưng tụ về vị trí não của An Tri Ma Quân, bị cưỡng ép áp chế về nguyên vị.

Một tay thao tác niệm lực này vô cùng đẹp mắt.

Niệm lực vô hình vạn năng thực sự rất thích hợp với tuyển thủ tu chân không có thời gian đi học tập pháp thuật phức tạp như Tống Thư Hàng.

Đáng tiếc, thao tác đẹp mắt hơn nữa, cũng không cách nào ngăn cản bước chân tử vong của An Tri Ma Quân.

Không phải tu sĩ nào cũng giống như Tống Thư Hàng, trên người treo mấy cái trận pháp phục sinh.

Hơn nữa, cho dù mang trong người trận pháp và pháp khí phục sinh, lúc phục sinh cũng là có tỷ lệ, tịnh không bảo đảm 100% phục sinh.

Thân thể An Tri Ma Quân ầm ầm ngã xuống đất.

Tống Thư Hàng: "..." Số lượng tam kiện sáo đại lễ trang -1.

Đây chính là bao quà lớn hắn chuẩn bị tặng Tô Thị A Thập Lục vào dịp tết, hiện tại An Tri Ma Quân mất rồi, tam kiện sáo đại lễ trang không còn hoàn mỹ nữa.

Món nợ này, phải ghi lên đầu cái tông chuyên đổ vỏ Vô Cực Ma Tông này. "Đáng tiếc, trong 'Thần Đèn' của Bạch tiền bối chỉ có thể chứa một cái đăng linh.

Nếu không thì, chúng ta nói không chừng còn có thể nhét hồn phách An Tri Ma Quân vào trong thần đèn, trở thành đăng linh để sai sử." Tống Thư Hàng thở dài.

An Tri Ma Quân, Chính Năng, Công Tử Hải, nếu có thể nhét cả ba bọn hắn vào trong một cái thần đèn, trở thành đăng linh cung cấp cho Tô Thị A Thập Lục sai sử, cũng là một ý tưởng rất không tệ. "Ngươi muốn khóa hồn phách của tên này lại?" Lúc này, Thạch Bi đạo hữu bên hông Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng: "Thạch Bi đạo hữu, ngươi có phương pháp?" "Đây là tự nhiên, công năng lớn nhất của ta vốn dĩ chính là dùng để trấn áp phong ấn vật thể.

Chỉ cần ngươi có thể cung cấp đủ linh lực, ta thậm chí có thể trấn áp hồn phách Trường Sinh Giả!

Hồn phách đệ tử Ma môn cỏn con tiếp cận cường độ 5 phẩm, đối với ta mà nói chỉ là cái nhấc tay." Thạch Bi đạo hữu đắc ý nói. "Không hổ là mộ bia của ta, công năng của Thạch Bi đạo hữu thật ra sức!" Tống Thư Hàng cười ha ha, vươn tay tế Thạch Bi đạo hữu lên: "Mời đạo hữu trợ ta một bia chi lực!" Hoa ~ Thân hình Thạch Bi đạo hữu trướng to.

Trên đó, mấy chữ 'Mộ Tống Thư Hàng' bắt đầu lấp lánh phát sáng. "Hôm nào rảnh, ta quay đầu nhờ ngã chủ Bạch U U sửa ba chữ 'Tống Thư Hàng' thành Bá Tống, độ nhận diện của Bá Tống cao hơn." Thạch Bi đạo hữu nói xong, một bia trấn áp xuống thi thể An Tri Ma Quân.

An Tri Ma Quân bị 'bạo đầu thuật thức' nổ sọ não thân chết, thậm chí ngay cả hồn phách của hắn cũng bị pháp thuật nổ đầu này làm tổn thương.

Lấy phong cách hành sự của Ma tông, đã muốn bảo mật, đương nhiên phải làm cho triệt để.

Không những là thân thể, hồn phách cũng phải cùng nhau mạt sát.

Tu Chân Giới cũng không thiếu thủ đoạn khảo vấn hồn phách!

Hồn phách của An Tri Ma Quân lúc này tàn khuyết, tịnh thả đang nhanh chóng tiêu tán.

Trong tình huống này, cho dù là đại lão cấp Huyền Thánh ra tay, cũng không giữ được hồn phách của hắn.

Nhưng Thạch Bi đạo hữu là ngoại lệ, nó tuy rằng chỉ là cảnh giới cấp cửu phẩm, lại là pháp khí đặc thù tiếp cận 'Đạo khí' nhất, là tạo vật trước khi thành đạo của Bạch Thiên Đạo.

Nó một bia trấn áp xuống xong, hồn phách tàn khuyết của An Tri Ma Quân liền bị câu thúc, bị phong ấn trong đồ án hoa văn dưới đáy Thạch Bi đạo hữu.

Đợi Tống Thư Hàng tương lai đạt được pháp khí tà đạo loại như 'Vạn Ma Phiên, Vạn Quỷ Phiên', là có thể cân nhắc chuyển dời hồn phách An Tri Ma Quân ra.

Một chuỗi biến hóa trong thời gian ngắn, khiến Thương Hải Thư Sinh, Diệu Thanh đạo cô ở bên cạnh nhìn đến hoa mắt loạn xạ.

Đặc biệt là cái pháp khí thạch bi kia, thế mà lại là mộ bia Bá Tống tiền bối chuẩn bị cho chính mình? [Không ngờ, tồn tại cường đại như Bá Tống tiền bối, sau khi hạ quyết tâm tranh đoạt Thiên Đạo, ấn chứng con đường Bất Hủ, đều đã làm tốt chuẩn bị thân tử đạo tiêu!] [Tranh đoạt con đường Bất Hủ, mỗi một bước đều phải trấn áp hàng phục một tôn tuyệt thế đại địch!

Mỗi một bước đều có khả năng thân tử đạo tiêu, cho nên Bá Tống tiền bối sớm đã chuẩn bị tốt mộ bia cho mình!] [Nhưng tức thì có khả năng thân tử đạo tiêu, Bá Tống tiền bối lại sẽ không chọn từ bỏ, đây chính là Bá Tống tiền bối a!] Gia Đa ý niệm, hiện lên trong đầu Phù

Hải Thư Sinh.

Hắn âm thầm ghi nhớ những ý niệm này, tịnh quyết định trong tương lai, phải tuyên dương sự tích cảm động như 'Bá Tống tiền bối trước khi cạnh tranh Thiên Đạo, chuẩn bị tốt mộ bia cho mình'.

Nếu Bá Tống tiền bối tương lai thật sự chứng đạo Bất Hủ, hắn sẽ có thể viết sự tích này vào trong 'Tống Thiên Đạo Truyện Ký'.

Ừm, có thể cân nhắc viết một bản thảo "Tống Thiên Đạo Truyện Ký" trước. "Làm đẹp lắm, Thạch Bi đạo hữu!" Tống Thư Hàng vươn tay đón lấy thạch bi, vươn tay lặng lẽ trượt một cái, âm thầm tặng nó mười hai phát [Dưỡng Đao Thuật].

Dù sao [Dưỡng Đao Thuật] rất dễ bị người ta nhận lầm thành tà thuật...

Cho nên khi trước mặt Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh đạo cô, lúc Tống Thư Hàng cày tà thuật đều cần lặng lẽ tiến hành, tránh cho nảy sinh hiểu lầm không cần thiết.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng vươn tay điểm lên hoa văn của Thạch Bi đạo hữu.

Hồn phách An Tri Ma Quân được thả ra.

Bất quá An Tri Ma Quân lúc này vẻ mặt mê mang, hai mắt càng là hiện ra trạng thái đờ đẫn.

Tống Thư Hàng nếm thử đặt câu hỏi: "Kiếp Tiên chi nan là ý gì?

Còn có Vô Cực Ma Tông muốn cấu kiến Ma tông quốc độ lại là quy mô gì?

Dùng hình thái như thế nào để cấu kiến?" "Thiên địa đại biến, Tà Vọng mọc thành bụi...

Công...

Hải, Ma Quốc, Kiếp Tiên đáng chịu Thiên Thiên Kiếp." Trong miệng An Tri Ma Quân cứng ngắc hồi phục một số từ ngữ vỡ vụn.

Về phần vấn đề Ma tông quốc độ, hồn phách của hắn đứng máy nửa ngày, cũng không thể nhả ra một từ nửa câu.

Sở các chủ ngốc mao nói: "Tên này hồn phách bị tổn thương quá nghiêm trọng rồi, Thư Hàng cậu có rảnh thì cho hắn uống chút nước suối 'Hoạt Tuyền', xem xem có thể tu phục hồn phách hắn lại hay không." "Hoạt Tuyền thượng du lãng phí trên người hắn cảm giác có chút đáng tiếc...

Đến lúc đó tôi lấy chút Hoạt Tuyền hạ du cho hắn thử xem." Tống Thư Hàng gật đầu nói. "Hạ du là nước tắm của bản thể Sở ngốc mao chứ gì?" Bạch Long tỷ tỷ a a cười một tiếng: "Thư Hàng, nước Hoạt Tuyền hạ du nhất định sẽ càng trân quý, cậu phải nghĩ cho kỹ.

Dù sao, bản thể Sở ngốc mao hiện tại không chỉ là một cái đầu, đều sắp mọc đến vị trí eo thon rồi." Sở các chủ ngốc mao: "..." "Bất tri bất giác, Sở tiền bối đã không chỉ là cái đầu mỹ nhân nữa a." Tống Thư Hàng vươn tay gãi gãi đầu. 'Bốp ~' Sở ngốc mao quất vào tay Tống Thư Hàng: "Chớ có sờ ta." Sau đó, Sở các chủ ngốc mao lại nói: "Nghe tên nhóc Ma môn này trả lời, Kiếp Tiên đáng chịu Thiên Thiên Kiếp, chẳng lẽ Vô Cực Ma Tông muốn nhắm vào vị Kiếp Tiên nào đó động thủ?" "Nói không chừng dã tâm bọn chúng càng lớn hơn?

Muốn kiến lập một cái Ma tông quốc độ, một vị Kiếp Tiên e là không đủ.

Cũng có khả năng Vô Cực Ma Tông muốn nhắm vào một đám lớn Kiếp Tiên?" Tống Thư Hàng thuận theo mạch suy nghĩ của Sở các chủ, mở rộng suy đoán nói.

Chương 2668

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lắc lư trong tay Vũ Nhu Tử, nói: "Còn có một loại khả năng, bọn chúng muốn mượn cơ hội thiên địa đại biến, dẫn phát quy luật thế giới nào đó, sau đó lại thông qua loại quy luật này + thời cơ thiên địa đại biến, dẫn phát kiếp nạn cấp Kiếp Tiên nào đó." "Đúng rồi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Vừa rồi có người đột nhiên liên hệ từ xa với em, bảo em nhắc tiền bối một chút, xin tiền bối sau này đừng nhắc đến từ 'thiên địa đại biến' nữa, phải nói chuyện văn minh." Vũ Nhu Tử lắc lắc Xích Tiêu Kiếm, lên tiếng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "???" “Từ này thì có quan hệ gì với giảng văn minh?

Hơn nữa, ta đường đường là tâm ma, giảng văn minh cái gì?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm kháng nghị nói.

“Ngươi bảo một con tâm ma đi giảng văn minh, đây không phải là tấu hài sao!” Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Em chỉ phụ trách chuyển lời thôi, có muốn giảng văn minh hay không là do Xích Tiêu Kiếm tiền bối tự mình quyết định, không liên quan đến em nha.” Thạch Bi đạo hữu suy tư một chút, lên tiếng nhắc nhở: “Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, ngươi nên hỏi xem người gửi tin nhắn từ xa cho Vũ Nhu Tử là ai?” Thạch Bi đạo hữu kể từ khi nhanh mồm nhanh miệng, đồng ý với Tống Thư Hàng sau khi xuất sơn sẽ “đỗi” (cà khịa) tất cả đại lão chư thiên vạn giới, hiện tại vẫn đang trong cơn hối hận.

Cho nên bây giờ, bất kể nó làm gì hay nói gì, đều sẽ suy nghĩ lặp đi lặp lại.

Nhờ vậy, nó liền trở thành vị lý trí nhất trong số các “phụ kiện” trên người Tống Thư Hàng.

Gần đây lại càng gánh vác trách nhiệm nhắc nhở mọi người đừng phạm sai lầm.

“Là Thiên Đế đấy.” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng: “Lần trước tôi nhắc đến từ này với cô ấy, cô ấy đột nhiên nổi giận, chặn tôi luôn.

Lòng dạ đàn bà, mò kim đáy bể.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” Hóa ra là do ngươi gây họa!

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng lại đăng nhập chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, đem tình báo về đại kế hoạch của ‘Vô Cực Ma Tông’ vừa lấy được từ miệng ‘An Tri Ma Quân’ gửi vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cung cấp cho các tiền bối tham khảo.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần. [Hoàng Sơn mụ mụ?

Chủ nhóm]: 【Thư Hàng, tình báo này ở đâu ra?】 [Máy chủ?

Chủ nhóm]: 【Hồi Hoàng Sơn tiền bối, tình báo này là tôi lấy được từ chỗ đệ tử Vô Cực Ma Tông ‘An Tri Ma Quân’ mà tôi bắt được trước đó, cái giá phải trả khá lớn...

Vốn dĩ tôi định dùng An Tri Ma Quân làm quà tặng, nhưng sau khi hắn tiết lộ một phần tin tức thì đã nổ đầu rồi.】 [Thánh Đấu Sĩ luôn luôn online]: 【Nói cách khác, đệ tử Vô Cực Ma Tông biết được phần tình báo này rất có thể đã bị hạ nguyền rủa hoặc thuật pháp cấm cố.

Một khi tiết lộ bí mật sẽ nổ đầu thân vong. @Đông Phương Lục Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử bên cô cũng phải chú ý một chút!】 Nhớ là Đông Phương Lục Tiên Tử có cài ám tử (gián điệp) trong Vô Cực Ma Tông, đang chuẩn bị để ám tử truyền tin tức ra ngoài.

Nếu trong não bộ ám tử mà Đông Phương Lục Tiên Tử sắp xếp cũng bị hạ thủ đoạn cấm cố thì phải chú ý.

Nếu không, chỉ cần bất cẩn một chút, tin tức còn chưa truyền ra thì ám tử đã nổ đầu mà chết. [Xa Thần]: 【Đã rõ, cảm ơn Thư Hàng tiểu hữu đã cung cấp tình báo.

Ta sẽ chú ý nguy hiểm về phương diện này...

Bên ta đã âm thầm liên hệ được với ám tử cài cắm trong nội bộ Vô Cực Ma Tông, muốn truyền tin tức chính xác ra ngoài còn cần chút thời gian.

Ta sẽ để bọn họ kiểm tra xem trong não có bị cài cắm thủ đoạn cấm cố hay không trước, đồng thời nghĩ cách tránh né những thủ đoạn này.

Đến lúc đó, nếu ta lấy được tin tức thì sẽ gửi vào nhóm, cùng ấn chứng với tư liệu của Thư Hàng tiểu hữu.】 Bọn họ cùng thuộc Ma tông, tự nhiên cũng sẽ có thủ đoạn 'giải quyết cấm cố não bộ'.

Kẻ hiểu rõ tu sĩ Ma môn nhất, đương nhiên là tu sĩ của các tông phái Ma môn khác. [Bằng lái xe]: 【Mà này, chức năng của Cửu Châu Nhất Hào Quần có phải ngày càng quá đáng rồi không?

Trước kia còn hiển thị đạo hiệu, bây giờ tại sao ngay cả đạo hiệu cũng không hiển thị?

Ta nhìn thấy 'Máy chủ?

Chủ nhóm' còn ngớ người ra nửa ngày mới đoán ra đây là Thư Hàng.】 [Thánh Đấu Sĩ luôn luôn online]: 【Ta là Bắc Hà.】 [CPU Ngoại Quải]: 【Chúng ta đều biết ngươi là Bắc Hà, nhưng có mấy người ta đoán không ra.

Ví dụ như...

Sóng Hấp Dẫn là ai?】 [Sóng Hấp Dẫn]: 【Ta là Lưu Huỳnh đây...

Danh hiệu của ta chắc là dựa theo công pháp mà chỉnh ra đấy nhỉ?】[Sở thích là hứa nguyện nam nhân]:【Thư Hàng tiểu hữu, đừng quậy nữa, chỉnh lại đạo hiệu của mọi người về như cũ đi.】[Máy chủ?

Chủ nhóm]:【Đợi chút, tôi chỉnh lại hậu đài cái đã.

Chắc là lúc nâng cấp lần này hệ thống xuất hiện BUG.

Tôi đã nhờ Long Lạc nữ sĩ kiểm tra nguyên nhân rồi, tin rằng sẽ sớm sửa được BUG thôi.】[Tri Âm?

Bệnh Nguyên Thể]:【Thư Hàng, 'Tu Chân Liêu Thiên' của ngươi là thiên phú năng lực mà, tại sao lại còn có vụ xuất hiện BUG, ngươi đây là làm cái quái gì thế hả!

Có phải sau này còn bị dính virus không đấy!】[Máy chủ?

Chủ nhóm]:【......】Thực tế thì, thứ này thật sự có khả năng xuất hiện virus...

Ví dụ như đòn 'tấn công hàng tấn dữ liệu rác' của Tam Nhãn tiền bối hoàn toàn có thể liệt vào hàng ngũ virus. [Bạn tốt da đen?

Cẩu đầu lâu lâu chủ]:【Phiên bản text của biểu cảm đầu chó manh manh.】[Vô cùng ngon]:【Bá Tống, gửi cho ta một bản tình báo liên quan đến 'Tà Vọng'.

Sau đó chuyển di thân thể Tà Vọng đến 'Phòng bếp số 111' trong Thiên Đình toái phiến của ngươi, ta và Sở Sở muốn tiến hành nghiên cứu《Thực đơn Tà Vọng》!】[Bạn tốt da đen?

Cẩu đầu lâu lâu chủ]:【Xoa đầu chó lầu trên.

Phiên bản gõ tay.】Chấp niệm, xoa đầu chó là một loại chấp niệm. [Vô cùng ngon]:【???】[Máy chủ?

Chủ nhóm]:【Biệt Tuyết tiên cơ đợi chút, tôi lập tức chuyển tài liệu và thân thể Tà Vọng cho cô và Sở Sở.

Ngoài ra, Quách đại tiền bối, tôi đã gặp thành viên ‘Minh Hành Tử’ của Nam Phương Trường Sinh Kiếm Tông các ngài, vị đạo hữu này rất thú vị, sinh ra đã có tuệ nhãn, biết khen ngợi cô em gái chưa xuất thế của tôi.】 Biệt Tuyết tiên cơ đã đến, vậy thì việc nghiên cứu chuyển hóa Tà Vọng thành thực phẩm có thể bắt đầu rồi. [Bạn tốt da đen?

Cẩu đầu lâu lâu chủ]: 【...

Ta càng muốn biết hơn, Thư Hàng, bao giờ cậu mới đưa chức năng biểu cảm tự định nghĩa lên sóng?】 【Lần cập nhật tới, tôi sẽ tranh thủ thêm chức năng này vào.】 Tống Thư Hàng trả lời. [Dược Vương Cơm Chó]: 【Ngoài ra, ta cảm giác Thư Hàng dạo này cậu lãng lắm nhé, đặt biệt danh cho mọi người là cái kiểu gì thế này?】 【Cái này thật sự không hoàn toàn do tôi đâu, tôi đã hỏi qua Long Lạc nữ sĩ rồi.

Cô ấy nói biệt danh là do hệ thống tự động sắp xếp...】 Tống Thư Hàng nghiêm túc trả lời...

Tuy nhiên, là căn cứ theo nhận thức và ấn tượng trong lòng hắn đối với các vị tiền bối, đạo hữu để tự động sắp xếp.

Nhưng đây đích xác là ‘tự động sắp xếp’, không sai! [Hoàng Sơn mụ mụ?

Chủ nhóm]: 【Thư Hàng, chỗ ta đã thu thập được một mớ Tà Vọng và lõi Tà Vọng, lát nữa cậu nghĩ cách gửi cây ‘Lạc Ấn Mộc Đao’ đến chỗ ta, rồi tiếp nhận số Tà Vọng và lõi này.

Sau đó, cậu giám định lại đống lõi này xem trong đó có bao nhiêu cái là loại hình do Vô Cực Ma Tông tự nuôi dưỡng, ta muốn đánh dấu lại.】 【Nhận được, Hoàng Sơn mụ mụ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!】Tống Thư Hàng trả lời.

Nhưng chưa đầy một giây sau, Tống Thư Hàng phát hiện mình lỡ tay đánh ra bốn chữ ‘Hoàng Sơn mụ mụ’.

“Thu hồi, có chức năng thu hồi không?

Các chủ tiểu tùng thử, mau thu hồi tin nhắn tôi vừa trả lời đi.” Tống Thư Hàng vội vàng ra lệnh cho ‘Các chủ tiểu tùng thử’.【Ting ~ Máy chủ?

Chủ nhóm đã thu hồi một tin nhắn: Nhận được, Hoàng Sơn mụ mụ, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ.】【Thu hồi thành công.】[Hoàng Sơn mụ mụ?

Chủ nhóm]:【......】Thư Hàng tiểu hữu dạo này thực sự là ‘phiêu’ rồi, hay là ta không cầm nổi đao nữa?

Hoàng Sơn Tôn Giả lấy điện thoại ra, mở ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, tìm trong danh sách nhóm cái tên ‘Bá Tống Huyền Thánh’, không chút do dự tặng cho hắn một vé cấm ngôn 30 ngày.【Hệ thống thông báo: Người dùng Bá Tống Huyền Thánh đã bị quản trị viên cấm ngôn 30 ngày.】Tống Thư Hàng: “???” Hắn mở danh sách nhóm của mình ra xem, hắn nhớ mình đã đổi biệt danh trong nhóm thành ‘Bá Diệt Thánh Quân’ rồi mà, cái tên Bá Tống Huyền Thánh này là ai?

Bên kia.

Trên một thanh bảo đao.

Cuồng Đao Tam Lãng ngồi khoanh chân, nhìn bản thân bị cấm ngôn 30 ngày, rơi vào trầm mặc thật sâu.

Hắn len lén đổi tên mình thành ‘Bá Tống Huyền Thánh’, chuẩn bị công bố một tin tức lớn — Hắn vừa rồi lúc đang lượn lờ trên hải vực, đột nhiên phát hiện hòn đảo ‘Thần Bí Đảo’ kia lại xuất hiện, đang tiến gần về phía lộ tuyến của ‘Linh Vũ Điệp Đảo’.

Nhưng vì trước đó, hắn ở trong livestream của Vũ Nhu Tử lỡ miệng đắc tội với Linh Vũ Điệp tiền bối.

Cho nên hắn không muốn để Linh Vũ Điệp tiền bối biết hắn đang lảng vảng gần Linh Vũ Điệp Đảo — sự thật không sai, trước đó hắn nói mình không ở hiện thế là nói dối.

Vì vậy, hắn đổi biệt danh và avatar của mình thành Tống Thư Hàng...

Nhưng hắn còn chưa kịp thao tác, đột nhiên đã bị Hoàng Sơn tiền bối cấm ngôn.

Thế giới này bị làm sao thế hả!

Là sao thế hả!!

Biết sớm thì ta đã đổi thành Hắc Quái hoặc là Vũ Nhu Tử rồi.

Toán Hắc Quái dạo này thường xuyên không online, có thể đang bận sinh con?

Còn Vũ Nhu Tử là người duy nhất trong nhóm giống Tống Thư Hàng, thường xuyên đổi đạo hiệu.

Đổi thành hai người bọn họ thì thích hợp hơn là đổi thành cái tên hố hàng Tống Thư Hàng kia.

“Trường Giang sóng sau xô sóng trước, sóng trước chết trên bờ cát a.” Tam Lãng ưu sầu thở dài một hơi.

Hắn là Tam Lãng, còn Tống Thư Hàng không nghi ngờ gì nữa chính là con sóng sau xô chết hắn — đúng là ‘lãng lý cá lãng’ (sóng cuộn sóng).

Suy tư một hồi lâu.

“Cho nên...

Ta phải đổi sang nick của Vân Tước Tử tiền bối để online sao?” Ngón tay Cuồng Đao Tam Lãng gõ nhẹ trên điện thoại.

Hắn biết tài khoản của Vân Tước Tử, bởi vì cách đây không lâu hắn thay Vân Tước Tử treo máy cày cấp game.【Không đúng, dùng tài khoản Vân Tước Tử tiền bối không có ý nghĩa.】Nếu hắn dùng tài khoản Vân Tước Tử online để nhắc nhở mọi người, với tài trí của Linh Vũ Điệp tiền bối, e rằng sẽ rất nhanh suy đoán ra Tam Lãng hắn đang ở ngay gần Linh Vũ Điệp Đảo.

Đến lúc đó, hắn chết chắc.

Bộ phim《Cuộc Đời Phóng Khoáng Bất Kham Của Ta》phần trước vừa mới quay xong không lâu, hắn không muốn bị Linh Vũ Điệp tiền bối bắt đi quay phần tiếp theo ngay đâu.

Cho dù Tam Lãng hắn có giấc mộng minh tinh, nhưng cũng không muốn vất vả như vậy, một năm quay ba bốn bộ phim điện ảnh bom tấn.

Cho nên, chỉ đành nén đau thương nhường quyền lợi thú vị ‘công bố một tin tức lớn’ cho người khác vậy.

Tam Lãng suy nghĩ một chút, liền nhắn tin riêng cho Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân thân là một trong số ít nhân vật đáng tin cậy trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chỉ cần Đồng Quái không hiện thân thì hắn vô cùng đáng tin.

Chương 2669

Hơn nữa Cuồng Đao Tam Lãng cũng luôn để ý thấy, Bắc Hà Tán Nhân có đôi khi đều âm thầm bảo vệ hắn, tránh cho hắn lãng quá đà.

Thế là Tam Lãng trước tiên đổi biệt danh và avatar của mình trong nhóm lại như cũ, tiếp đó hắn kéo danh sách bạn bè trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ra, tùy tiện kéo một cái, vừa vặn kéo ra vị trí của Bắc Hà Tán Nhân, bấm vào.

“Lão Bắc Hà, đang không?” Cuồng Đao Tam Lãng gửi tin nhắn.

Bắc Hà Tán Nhân rất nhanh trả lời: “Đang đây, có việc gì không?

Tam Lãng?” Không hổ là ‘người đàn ông vĩnh viễn online’ của Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“Ta có một tin tức khá lớn muốn nói cho mọi người, nhưng lúc ta ở trong nhóm không cẩn thận bị Hoàng Sơn tiền bối cấm ngôn.

Cho nên, ta đành phải nói tin tức lớn này cho ngươi, rồi nhờ ngươi chuyển lời lại cho các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân nghi hoặc hỏi: “Ủa?

Hoàng Sơn tiền bối vừa nãy cấm ngôn không phải là Thư Hàng sao?” Cuồng Đao Tam Lãng: “【Biểu cảm châm thuốc tịch mịch bi thương】 Bá Tống Huyền Thánh bị cấm chính là ta, ta vừa định đùa với mọi người một chút.

Còn chưa kịp đùa thì đã bị Hoàng Sơn tiền bối cấm ngôn.” Bắc Hà Tán Nhân: “【Biểu cảm trợn mắt há hốc mồm】.” Bắc Hà Tán Nhân: “......” Tam Lãng đúng là một tên tiểu cơ linh quỷ (thông minh lém lỉnh), hơn nữa cũng đủ xui xẻo.

“Tóm lại, ta nói cái tin tức lớn này cho ngươi trước, ngươi thuật lại cho mọi người, nhưng ngàn vạn lần đừng nói tin tức lớn này là do ta nói đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng dặn dò Bắc Hà Tán Nhân.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời: “Được rồi, ta đồng ý với ngươi.

Nói đi, chuyện gì?” “Nói đơn giản thì chính là cái ‘Thần Bí Đảo’ mà lần trước hai ta cùng Cổ Hồ Quan Chân Quân lên đó xong bị mất trí nhớ lại xuất hiện rồi!

Hiện tại, nó đang tiến lại gần Linh Vũ Điệp Đảo.

Đây chính là đại sự, lần này chúng ta nhất định phải thử lại, nghĩ cách lên Thần Bí Đảo lần nữa.

Ngã ở đâu thì đứng dậy ở đó, có kinh nghiệm lần trước, lần này chúng ta nhất định có thể nắm bắt cơ hội!” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Bắc Hà Tán Nhân xem xong tin nhắn của Tam Lãng, đột nhiên phát hiện ra điểm mù, hỏi: “Ủa?

Tam Lãng ngươi đang ở gần Linh Vũ Điệp Đảo sao?” “Đúng, nhưng chuyện này ngươi đừng nói với các đạo hữu trong nhóm.

Ngươi cứ phụ trách báo tình báo này cho các đạo hữu trong nhóm, xem có ai nguyện ý tổ đội với chúng ta không.” Cuồng Đao Tam Lãng dặn dò đi dặn dò lại, sợ Bắc Hà Tán Nhân lỡ miệng, bị Linh Vũ Điệp tiền bối bắt được điểm mấu chốt.

Bắc Hà Tán Nhân trả lời: “【Biểu cảm gật đầu】 Được, không vấn đề, chuyện nhỏ như con thỏ.

Ta đi nói chuyện Thần Bí Đảo với các đạo hữu trong nhóm ngay đây, đồng thời để mọi người chuẩn bị sẵn sàng.” “Đúng rồi, Bắc Hà, lần này chúng ta lại tìm Cổ Hồ Quan Chân Quân cùng tổ đội đi, hắc hắc hắc...

Nói không chừng tên Đồng Quái kia cũng đang ở trên Thần Bí Đảo.

Đợi sau khi chúng ta lên Thần Bí Đảo, sẽ đi tìm nơi ở của Toán Hắc Quái.

Nếu tìm được hắn, có khi còn có cơ hội nhìn thấy tiểu oa nhi mà Toán Hắc Quái và vị thần thú tiền bối kia sinh ra.

Chỉ là không biết tiểu oa nhi sẽ do Đồng Quái sinh ra nhỉ?

Hay là do thần thú tiền bối sinh ra.

Nghĩ thôi đã thấy thú vị." Cuồng Đao Tam Lãng nói xong, còn kèm theo một chuỗi biểu cảm 'cười hoạt kê'.

Tưởng tượng cảnh Toán Hắc Quái vác cái bụng to, trong lòng ôm mấy đứa con, hắn liền cảm thấy thú vị.

Bắc Hà Tán Nhân: "......" Một lát sau.

"Được, không thành vấn đề.

Còn chuyện gì cần ta chuyển lời cho các đạo hữu trong nhóm nữa không?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng trả lời: "Hết rồi hết rồi, chỉ là lúc thuật lại, ngàn vạn lần đừng nhắc đến ta là được!

Tuyệt đối không thể để Linh Vũ Điệp tiền bối biết ta đang ở ngay gần Linh Vũ Điệp Đảo." "Không vấn đề, cứ giao cho ta." Bắc Hà Tán Nhân cam đoan nói.

Lại một lát sau.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bắc Hà Tán Nhân: "Các vị đạo hữu, ở đây khẩn cấp chèn vào một tin tức tạm thời: Năm nay 'Thần Bí Đảo' lại tái hiện, theo phóng viên chiến trường Tam Lãng huynh của chúng ta từ tiền tuyến truyền tin về —— Hiện tại Thần Bí Đảo đang từ từ tới gần 'Linh Vũ Điệp Đảo' của Linh Vũ Điệp tiền bối.

Mọi người ai có hứng thú có thể lên đảo thăm dò thực hư lần nữa, đề cử các đạo hữu báo danh tham gia hoạt động tại chỗ 'Linh Vũ Điệp Đảo'; nếu chưa chuẩn bị tốt thì xin ngàn vạn lần chú ý tránh né Thần Bí Đảo, miễn cho mắc phải chứng mất trí nhớ không cách nào giải được.

Sau đó, thủ công @Linh Vũ Điệp Thánh Quân.

Linh Vũ Điệp tiền bối, phóng viên chiến trường Cuồng Đao Tam Lãng huynh của chúng ta, hiện đang ở ngay tiền tuyến tình báo, lảng vảng gần Linh Vũ Điệp Đảo.

Cuối cùng...

Chúc các vị đạo hữu thân thể khỏe mạnh, vạn sự như ý, sớm sinh quý tử." "Ủa?

Thần Bí Đảo lại sắp xuất hiện?" Lệ Chi Tiên Tử hiếu kỳ nói.

Bắc Hà Tán Nhân: "???" Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): "Ủa?

Tài khoản Bắc Hà tiền bối phát ngôn trước và sau có dãy số không giống nhau nè?" Hoàng Sơn tâm rất mệt rất muốn nghỉ hưu: "......" Đậu Đậu ở bên cạnh hắn im lặng móc ra 'Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh', một hớp nhét vào miệng, phát ra tiếng nhai nuốt thật lớn, để Hoàng Sơn Tôn Giả nghe thấy tiếng nhai thuốc, giảm bớt gánh nặng cho tim của hắn.

Bên kia.

Trên bảo đao, Tam Lãng bấm mở giao diện 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', đang chuẩn bị xem xem Bắc Hà Tán Nhân giải thích chuyện

‘Thần Bí Đảo’ với các đạo hữu trong nhóm như thế nào.

Vừa bấm mở, hắn liền ngẩn tò te.

Cuồng Đao Tam Lãng vẻ mặt đầy dấu chấm hỏi của người da đen: “???” Hắn bay nhanh bấm mở tài khoản ‘Bắc Hà Tán Nhân’ vừa chat lúc nãy, gửi một chuỗi ‘?’ qua.

Bắc Hà cái tên mắt to mày rậm nhà ngươi, thế mà lại vào lúc mấu chốt, âm thầm hố ta một vố?

“Tam Lãng đạo hữu.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời: “Ngươi tưởng ta là Bắc Hà ư?

Nhưng thật ra, ta là Đồng Quái đây~~” Cuồng Đao Tam Lãng: “!!!” “Ta và ngươi nghĩ cùng một chỗ rồi, ta vừa định online mô phỏng thành tài khoản Bắc Hà, sau đó công bố một tin tức cho các đạo hữu trong nhóm, thuận tiện trêu chọc Bắc Hà một chút.

Không ngờ ta vừa đổi xong avatar và tên tài khoản chat, Tam Lãng ngươi liền nhắn tin riêng cho ta.” Tài khoản Bắc Hà Tán Nhân biến đổi, biến thành tài khoản Thiết Quái Toán Tiên.

Hắn không chỉ mô phỏng tài khoản Bắc Hà, mà còn dùng tài khoản của đệ tử mình là Thiết Quái Toán Tiên.

“Trách chỉ trách ngươi chưa bao giờ chat riêng với đệ tử Thiết Quái của ta thôi, Tam Lãng!” Đồng Quái Tiên Sư trả lời: “Nếu không, dựa vào lịch sử trò chuyện, lúc ngươi nhắn tin riêng còn có thể suy đoán ra thân phận của ta.

Tất cả những thứ này, đều là ý trời nha.” Cuồng Đao Tam Lãng: “......” A!

Thế giới này bị làm sao thế hả!!

Là sao thế hả!!!

Tuyệt vọng với cái thế giới tổn thương nhau này rồi!

Trong cái ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đáng thương này, giữa người với người căn bản không thể tin tưởng lẫn nhau, cái nhóm rách nát này không thể ở được nữa.

Cuồng Đao Tam Lãng ngậm lệ mở danh sách thành viên, lướt tìm đến một ‘Bắc Hà Tán Nhân’ khác, mở khung chat, đồng thời kéo lên trên xem lịch sử trò chuyện của đôi bên, dùng cái này để xác định đây là Bắc Hà Tán Nhân hàng thật giá thật.

Một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Sau khi lặp đi lặp lại xác nhận đây là Bắc Hà Tán Nhân chân chính, Cuồng Đao Tam Lãng mới bắt đầu nhập tin nhắn vào khung chat: “Lão Bắc Hà, tên Toán Hắc Quái kia ngụy trang thành tài khoản của ngươi, muốn hố ngươi!” “Ta thấy rồi.” Bắc Hà Tán Nhân trả lời.

“Đỗi hắn, tên Toán Hắc Quái này xấu tính lắm, chúng ta tuyệt đối không thể dễ dàng bỏ qua cho hắn!” Cuồng Đao Tam Lãng bắt đầu châm ngòi thổi gió.

Bắc Hà Tán Nhân đau đầu, gõ chữ trả lời: “Bản thân ngươi lần sau để ý chút đi, đừng có dễ dàng bị người ta sáo lộ (lừa) như vậy.” Cuồng Đao Tam Lãng lệ rơi đầy mặt.

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Bắc Hà Tán Nhân ngoi lên: “Toán Hắc Quái, vừa nãy ngươi ngụy trang thành tài khoản của ta, muốn làm cái gì?

Ngươi nếu không cho ta một câu trả lời thỏa đáng, thì đừng trách ta động dùng thủ đoạn hạ lưu đấy nhé!” “Vô dụng thôi, Bắc Hà đạo hữu...

Toán Hắc Quái đã offline rồi.” Dược Sư trả lời: “Vừa nãy ta để ý thấy tài khoản Thiết Quái Toán Tiên offline một lần, một lát sau lại khôi phục trạng thái online.

Hiện tại tài khoản của Thiết Quái hẳn là đã giao lại vào tay bản tôn hắn rồi.” Cảm giác nín nghẹn một bụng muốn đỗi đối phương một trận, đối phương lại offline biến thành không khí này, vô cùng khó chịu.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử: “Hoàng Sơn tiền bối, ta mãnh liệt kiến nghị kick cái tài khoản Thiết Quái này ra, nếu không tên Đồng Quái kia cứ dùng tài khoản của Thiết Quái để gây sự, luồng gió tà ác này nhất định phải ngăn chặn...

Nếu Hoàng Sơn tiền bối ngài không nỡ ra tay, ta có thể làm thay, dùng tài khoản của Vân Tước Tử tiền bối, chỉnh lý nhóm chúng ta chướng khí mù mịt, trả lại cho thành viên nhóm một bầu trời trong sáng!” Thiết Quái Toán Tiên: “【Sắt sắt phát run】 Tiền bối, ta vô tội mà.” “Ngươi đây là tòng phạm!

Luật pháp hiện đại còn quy định cho người khác mượn xe xảy ra tai nạn, chủ xe còn phải chịu trách nhiệm đấy.

Ngươi cũng thế, cho sư phụ ngươi mượn tài khoản, sau khi hắn phạm pháp, chủ nhân tài khoản là ngươi đương nhiên cũng không thể miễn trách nhiệm.

Lão Bắc Hà, chủ phạm chạy rồi, tòng phạm lại chạy không thoát.

Ngươi có thủ đoạn hạ lưu gì, cứ việc dùng hết lên người tên tòng phạm này.

Cha nợ con trả, thầy nợ trò trả, thiên kinh địa nghĩa!” Cuồng Đao Tam Lãng dùng tài khoản Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử khẳng khái sục sôi nói.

Thiết Quái Toán Tiên: “【Biểu cảm lệ rơi đầy mặt】” Tài khoản của hắn cứ bị sư phụ hố dùng, hắn đã biết sớm muộn gì cũng có ngày chọc phải chúng nộ...

Sau đó hắn đại khái chết chắc rồi.

Lúc này, Bá Diệt Thánh Quân đột nhiên hiện thân chủ trì công đạo: “Nhưng mà Tam Lãng tiền bối, ngài hiện tại cũng đang mượn tài khoản Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử tiền bối để gây sự mà.” Hoàng Sơn tâm rất mệt rất muốn nghỉ hưu: “???” Bá Diệt Thánh Quân?

Tống Thư Hàng?

Tại sao hắn vẫn còn có thể phát ngôn?

Vậy cái tên Bá Tống Huyền Thánh ta cấm ngôn trước đó là tên ngu xuẩn nào?

Hoàng Sơn tiền bối thò tay lướt danh sách bạn bè nửa ngày, liền nhìn thấy trên tài khoản Cuồng Đao Tam Lãng có một dấu hiệu bị cấm ngôn.

Hoàng Sơn Tôn Giả: “......” Hóa ra là Tam Lãng cái tên ngu xuẩn này.

Thảo nào tên này đột nhiên dùng tài khoản Vân Tước Tử tiền bối online.

Thì ra là trước đó hắn giả mạo Tống Thư Hàng, kết quả bị chính mình ngộ sát cấm ngôn, không phát ngôn được.

Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài một hơi, thò tay chuẩn bị giải trừ cấm ngôn cho Tam Lãng.

Nhưng đột nhiên, ngón tay Hoàng Sơn Tôn Giả khựng lại.

Đợi chút...

Ngụy trang thành Tống Thư Hàng?

Gây sự?

Được lắm, Tam Lãng.

Chính bản thân ngươi chuẩn bị giả mạo Tống Thư Hàng gây sự, thế mà còn đứng ở đây khẳng khái sục sôi trách cứ Thiết Quái?

Chương 2670

“Kick đi.” Đậu Đậu ở bên cạnh lên tiếng: “Sau đó kick luôn cả ba tên Đồng Quái và Thư Hàng đi, ba tên này sớm đã hết cứu rồi.” Thư Hàng lúc mới vào nhóm là một chàng trai thuần khiết thiện lương biết bao, nhưng nhiễm phải ‘bệnh Tam Lãng’ xong liền một đường cuồng bôn trên con đường tìm chết, hiện tại hắn đã không còn giá trị cứu vớt nữa.

Hoàng Sơn Tôn Giả ngẩng đầu nhìn trời, ưu sầu thở dài một hơi.

Mãi một lúc lâu sau.

“Không sao, ta có thể thích ứng.” Hoàng Sơn Tôn Giả kiên định nói.

Đậu Đậu vẻ mặt mộng bức: “???” “Nhờ phúc của bọn họ, gần đây ta cảm giác đạo tâm của ta ngày càng kiên cố, bất luận đối mặt với tuyệt cảnh như thế nào, ta đều có thể thản nhiên xử lý.” Hoàng Sơn Tôn Giả chậm rãi nói.

Cho dù là đối mặt với khốn cảnh đáng sợ hơn nữa...

Nhưng Hoàng Sơn Tôn Giả chỉ cần nghĩ đến đội hình đại quân tạo thành từ một đám thành viên trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, nội tâm lập tức trở nên không chút sợ hãi.

Bản đồ trong não Hoàng Sơn tiền bối như sau: Quan vị thống soái tiền phương: ....【Vân Tước Tử】.................. 【Cuồng Đao Tam Lãng, Đồng Quái Tiên Sư, Tống Thư Hàng tiểu hữu】【Đậu Đậu ngốc】[Hoàng Sơn bản thân bất lực]【Vũ Nhu Tử】【Đông Phương Tĩnh Tuyết, Tạo Hóa Pháp Vương, Đông Phương Lục Tiên Tử】.................【Bạch tiền bối】..................

Áp trận hậu phương.

Mỗi ngày hắn đều phải đối mặt với đội hình khủng bố như vậy, ăn 'Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh' ăn đến buồn nôn, ý chí đáng sợ được tôi luyện ra gần như vô địch.

Trên thế giới này, không còn bất kỳ khó khăn nào có thể đả kích, đánh ngã hắn được nữa.

Hoàng Sơn tiền bối bưng ly trà tiên bên cạnh lên, yên lặng nhấp một ngụm.

Đậu Đậu: "......" Hoàng Sơn đại ngốc cuối cùng cũng điên hẳn rồi.

Ánh mắt nó lại chuyển dời lên giao diện chat trên máy tính.

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Linh Vũ Điệp Đảo Áp Lực Đại (Vũ Nhu Tử): "Đúng rồi, trước đó Đồng Quái tiền bối chuyên môn @A cha làm gì?" Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "Có đây." "A, A cha tỉnh rồi sao?" Vũ Nhu Tử có chút chột dạ hỏi.

"Linh Vũ Điệp tiền bối, Thần Bí Đảo lại xuất hiện, hiện tại nó đang tiến về phía Linh Vũ Điệp Đảo.

Trong nhóm chúng ta chắc sẽ có một tốp thành viên muốn lên đảo xông pha một chuyến.

Đến lúc đó, chúng ta chi bằng hẹn tập hợp tại Linh Vũ Điệp Đảo nhé?" Bắc Hà Tán Nhân lên tiếng nói.

"!!!" Linh Vũ Điệp Thánh Quân nhập vào: "Thần Bí Đảo?" Bắc Hà Tán Nhân trả lời: "Linh Vũ Điệp tiền bối vừa nãy không online sao?

Ngài có thể xem lại lịch sử trò chuyện trước." Một lát sau.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "......" Bắc Hà Tán Nhân thiện giải nhân ý, hỏi: "Linh Vũ Điệp tiền bối, chẳng lẽ Linh Vũ Điệp Đảo gần đây không tiện chiêu đãi chúng ta sao?” “Không, không có.

Không phải vấn đề này, Linh Vũ Điệp Đảo không xảy ra vấn đề gì, Bắc Hà tiểu hữu không cần lo lắng.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân trả lời.

Lúc này.

Trên bảo đao, Cuồng Đao Tam Lãng đang cầm điện thoại rất bất an, đột nhiên lông mày hơi nhíu lại: “Kỳ lạ, sao cứ cảm giác trong cách tổ hợp văn tự của Linh Vũ Điệp tiền bối có chút nữ tính nhỉ?” Chẳng lẽ là do ta cứ luôn ác ý suy đoán Linh Vũ Điệp tiền bối là tiên tử, lâu dần, ngay cả nhìn văn tự hắn chat cũng cảm giác hắn mang theo khí tức nữ tính?

Đây chính là trong truyền thuyết độc thân lâu ngày, ngay cả nhìn văn tự cũng thấy mày thanh mục tú?

Lúc này, Linh Vũ Điệp Thánh Quân lại phát ngôn: “Nói cách khác, Bá Diệt tiểu hữu cũng biết chuyện này rồi?” Bá Diệt Thánh Quân: “Đúng vậy, Linh Vũ Điệp tiền bối.” Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “Bá Diệt tiểu hữu, ta có thể cho ngươi một phát pháp thuật xóa bỏ ký ức không?” Tống Thư Hàng: “???” ...

Trên Linh Vũ Điệp Đảo.

Thiên Đế xoa xoa thái dương, đau đầu.

“Cho dù chấp chưởng Thiên Đạo ‘Cầu Thiên Đạo’ đã sụp đổ...

Nhưng thế giới đối với ta vẫn tràn đầy ác ý a.” Thiên Đế tự giễu nói.

Cô vất vả lắm mới lừa được Tống Thư Hàng rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo, trăm phương ngàn kế che giấu tin tức ‘Thần Bí Đảo’ sắp đi qua, đồng thời điều hắn và Vũ Nhu Tử cùng rời đi.

Để phòng ngừa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cô còn block Tống Thư Hàng mười lăm ngày.

Kết quả, thế giới đầy ác ý lại cua khét lẹt (vượt rào), đem tin tức 'Thần Bí Đảo' sắp xuất hiện tại vị trí Linh Vũ Điệp Đảo, thông qua người khác tầng tầng thuật lại, tiết lộ cho Tống Thư Hàng.

Thiên Đế day day mi tâm.

Với khả năng gây sự của Tống Thư Hàng, nếu lần này hắn cũng chen một chân vào sự kiện 'Thần Bí Đảo', trời mới biết kế hoạch của cô sẽ vỡ lở thành cái dạng gì?

Nhưng khoảng cách đến thời gian lên đảo tốt nhất mà cô tính toán, vẫn còn khoảng một ngày nữa...

Thời gian này đủ để Tống Thư Hàng bay qua bay lại giữa 'thành phố Văn Châu' và 'Linh Vũ Điệp Đảo' mấy vòng liền.

Lúc này, Thiên Đế vẫn chưa biết Tống Thư Hàng đã lĩnh ngộ được《Chân Thiên Bằng Độn Pháp》, qua đó bù đắp mạnh mẽ cho điểm yếu về độn thuật của cậu.

Hiện tại đừng nói là mấy vòng, Tống Thư Hàng sau khi toàn lực thôi động độn thuật, có thể giống như lên lầu xuống lầu, nhẹ nhàng đi lại giữa 'thành phố Văn Châu' và 'Linh Vũ Điệp Đảo'.

"Đã bị Tống Thư Hàng biết tình báo 'Thần Bí Đảo', vậy thì chỉ còn cách dời đi sự chú ý của hắn." Ngón tay Thiên Đế gõ nhẹ trên mặt bàn.

Một lát sau...

Ý thức Thiên Đế tiềm nhập vào danh sách bạn bè 'Tu Chân Liêu Thiên', kéo Tống Thư Hàng ra. ...【Ting ~ 'Bạn bè hồ bằng cẩu hữu' Thiên Đế của bạn gửi từ xa cho bạn 1 giọt năng lượng, lời nhắn: Tống tiền bối, đây là hạn mức năng lượng hôm nay đát ~】Tống Thư

Hàng sau khi cách mấy ngày, lại lần nữa nhận được 1 điểm năng lượng đã lâu không gặp của Thiên Đế.

Đồng thời, Thiên Đế còn giải trừ chặn tin tức đối với hắn.

Tống Thư Hàng lập tức nghĩ thông suốt — người trước đó dùng tài khoản Linh Vũ Điệp tiền bối online trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', e rằng chính là Thiên Đế! 【Đã mấy ngày không gặp rồi, Tống tiền bối.】 Thiên Đế dẫn đầu phát ngôn nói.

Tống Thư Hàng khóe miệng nhếch lên mỉm cười, hắn cảm giác mình đã nắm được cái đuôi nhỏ của Thiên Đế: 【Thần Bí Đảo đúng không?

Cô đã sớm biết Thần Bí Đảo sắp đi qua Linh Vũ Điệp Đảo đúng không?

Hơn nữa, nếu tôi đoán không sai, có phải cô đang canh chuẩn một thời điểm nào đó, chuẩn bị lên đảo.

Cho nên, cô mới cần chờ đợi thời cơ ở Linh Vũ Điệp Đảo, chứ không phải sau khi chúng tôi rời đi liền trực tiếp lên Thần Bí Đảo.】 【Đúng vậy nha, Tống tiền bối.

Ngươi đoán không sai...

Xem ra cái đại não hay bị lag của ngươi cuối cùng cũng khôi phục bình thường rồi.

Chúc mừng chúc mừng.】 Thiên Đế ung dung trả lời.

Đồng thời, cô lại một lần nữa cảm nhận được ác ý của thế giới.

Hôm nay đại não Tống Thư Hàng không những không lag, mà còn chuyển động đặc biệt nhanh, suy một ra ba lại ra ba, chỉ dựa vào một chút manh mối nhỏ, liền lật tẩy sạch sành sanh tẩy bài của cô. 【Cho nên, cô liên hệ với tôi, là muốn ngăn cản tôi lên đảo sao?】 Tống Thư

Hàng lại hỏi.

Thiên Đế...

Sẽ không thật sự muốn tiến hành thủ đoạn kiểu 'xóa bỏ ký ức' đối với hắn chứ? 【Làm sao lại thế chứ, bất luận là ai muốn lên đảo, ta đều sẽ không đi ngăn cản.

Bất luận Tống tiền bối ngươi có muốn lên đảo hay không, Thần Bí Đảo đều ở đó đát ~】 Ngữ khí trả lời của Thiên Đế không có một tia gợn sóng cảm xúc.

Tống Thư Hàng suy tư một chút, trả lời: 【Vậy thì, Thần Bí Đảo, tôi đi chắc rồi!】【Vậy ta cung kính chờ mong Tống tiền bối ngài đại giá quang lâm tại Linh Vũ Điệp Đảo nha.】 Thiên Đế cười tủm tỉm nói, đồng thời trong tay cô lấy ra một cuốn sách viết bằng 《Đế văn》, đưa tay nhẹ nhàng lật xem.

Một lát sau, cô lật đến một trang ghi chép tin tức về 'Tà Vọng'.

Phương pháp tốt nhất để chuyển dời sự chú ý của Tống Thư Hàng, không gì bằng họa thủy đông dẫn (đưa tai họa sang hướng đông).

Ngón tay thon dài của Thiên Đế lướt qua trang sách Đế văn, khóe miệng nhếch lên.

Tử đạo hữu bất tử bần đạo mà! ...

Bên kia.

Tống Thư Hàng: "......" Thiên Đế càng bình tĩnh như vậy, hắn càng cảm giác trong đó có âm mưu.

Bạch Long tỷ tỷ nói đúng, Thời Gian Chi Đạo là cái Đạo lưu manh nhất chư thiên vạn giới.

Đắc tội với người nắm giữ 'Thời Gian Chi Đạo', bất cẩn một cái, chết như thế nào cũng không biết.

Từ trong đối thoại mà xem, Thiên Đế đối với ‘Thần Bí Đảo’ vô cùng chấp nhất.

Cho nên...

Ta có nên thuận thế ‘túng’ (nhát gan/rút lui) một đợt không?

Tống Thư Hàng làm theo trái tim mách bảo (tòng tâm = túng) nghĩ.

Đại trượng phu co được dãn được, không thể gặp chuyện gì cũng đầu sắt (cứng đầu) mà lao vào.

Lúc này, Vũ Nhu Tử ở bên cạnh nhịn không được lên tiếng cắt ngang: “Tống tiền bối, đang nghĩ gì thế?” Tống Thư Hàng vừa nãy đã ngẩn người nửa ngày rồi.

“Không có việc gì, vừa nãy đang ở trong chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, tiến hành giao phong trên ngôn ngữ với một vị đại lão.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch Long tỷ tỷ: “Sau đó thì sao?” “Sau đó, tôi hiện tại đang cân nhắc xem có nên ‘túng’ một đợt hay không.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sở các chủ ngốc mao kinh hãi, cọng tóc ngốc của cô vươn dài ra, dán lên trán Tống Thư Hàng, thử nhiệt độ trán hắn.

Một lát sau, Sở ngốc mao nghi hoặc nói: “Ủa?

Không sốt mà!

Đối phương là ai, thế mà trước khi tiếp xúc lại khiến ngươi muốn ‘túng’ trước?

Chẳng lẽ là Cửu U Bạch chúa tể?” “Là Thiên Đế.” Tống Thư Hàng trả lời, đồng thời, hắn hạ quyết tâm: “Tôi quyết định rồi, tôi muốn túng một nửa!

Không thể túng toàn bộ, nhưng cũng không thể vô não đầu sắt.

Cho nên, túng một nửa, giữ lại một nửa.” Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt nói: “Túng một nửa?

Là chữ ‘Tầm’ sao?” Chữ 'Túng' được chiết tự từ chữ 'Tòng' và chữ 'Tâm'.

Túng một nửa ý nói chơi chữ, nhưng Shuhang nghĩa đen).

“Không phải trò chơi văn tự, là túng một nửa trên phương diện vật lý.” Tống Thư Hàng nói.

Hắn quyết định đến lúc đó cắt bản thân thành hai nửa, một nửa đi Thần Bí Đảo, nửa kia ở lại hiện thế — từ sau khi học được bí pháp cắt bản thân, thao tác của Tống Thư Hàng cũng trở nên đặc biệt mượt.

Sở ngốc mao: “......” Bạch Long tỷ tỷ: “......” “Thư Hàng, lần này phải cẩn thận, đừng lại chơi quá đà.” Tô Thị A Thập Lục nhắc nhở.

Chương 2671

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Không cần lo lắng, lần này có kinh nghiệm, sẽ không dễ dàng xảy ra sai sót.

Hơn nữa, Linh Vũ Điệp Đảo cách thành phố Văn Châu cũng không tính là quá xa, tôi lợi dụng 《Thiên Bằng Độn Pháp》 qua đó xong, sẽ cắm một cái mắt (tọa độ) ở gần Linh Vũ Điệp Đảo, để phòng ngừa bất trắc.” Sau khi cắm mắt xong, hắn có thể thuận tiện đi đi về về giữa Linh Vũ Điệp Đảo và thành phố Văn Châu, còn nhanh hơn đi thang máy lên xuống lầu.

“Vậy chúng ta tiếp theo còn muốn tiếp tục cày Tà Vọng không?” Vũ Nhu Tử hỏi.

“Đương nhiên!

Tôi đến lúc đó để lại nửa cái thân thể có thể phối hợp mọi người cùng nhau hành động.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Hơn nữa, chúng ta còn phải tìm cơ hội, lôi kế hoạch của Vô Cực Ma Tông ra.” Nói xong, Tống Thư Hàng vung tay chém một cái, lấy tay làm đao, chém ra 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》, rơi vào trên nhục thân An Tri Ma Quân.

Ngọn lửa bất diệt thiêu rụi nhục thân An Tri Ma Quân thành tro bụi.

Bên cạnh, hóa thân Công Tử Hải đang bị tâm ma quấn thân, vẫn chưa tỉnh táo.

“Đúng rồi...

Bạch Long tỷ tỷ, Sở tiền bối, các ngài có pháp thuật kiểu như 《Sưu Hồn Thuật》 không, để cưỡng chế đọc thông tin trong đầu hóa thân Công Tử Hải?” Tống Thư Hàng đột phát kỳ tưởng, hỏi.

“Ta có thủ đoạn tương tự, nhưng Công Tử Hải trong tay ngươi chỉ là một cỗ hóa thân...

Sau khi hóa thân và bản thể đứt đoạn liên hệ, trong đầu hóa thân e rằng đã không còn bất kỳ tin tức hữu dụng nào.” Bạch Long tỷ tỷ trả lời.

Tuy nói như vậy, Bạch Long tỷ tỷ cuối cùng vẫn vươn móng rồng cao quý của mình ra, ấn nhẹ lên đầu hóa thân Công Tử Hải.

Pháp thuật cưỡng chế lục soát ký ức kích hoạt giữa những móng vuốt, hào quang pháp thuật vận chuyển trong đại não hóa thân Công Tử Hải — cỗ hóa thân này đã đứt đoạn liên hệ với bản thể, đã không cần lo lắng vấn đề đại não hắn có chịu đựng nổi hay không.

Tống Thư Hàng từng học qua 《Ký ức xóa bỏ thuật》 từ chỗ Bạch tiền bối, chính là cái pháp thuật có thể xóa ổ C, D, E trong não người chịu thuật...

Có điều, thủ pháp đọc ký ức đi kèm thì hắn vẫn chưa nắm giữ. ...

Một lát sau.

Bạch Long tỷ tỷ thu hồi móng vuốt, nói: “Quả nhiên, đã không còn bất kỳ tình báo hữu dụng nào.” “Vậy thì chỉ có thể giữ lại làm hẹ tây (nguồn thức ăn) cho Tâm Ma thôi sao?” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói, kéo hóa thân Công Tử Hải về lại Hạch tâm thế giới.

“Tuy rằng không lục soát được tin tức về Tà Vọng và kế hoạch của Vô Cực Ma Tông, bất quá, ta lại lục soát được một vài tin tức vặt vãnh, có sổ tay không, ta in mấy tin tức này ra cho ngươi.” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ vừa dứt lời, bên vai Tô Thị A Thập Lục đột nhiên có một bàn tay nhỏ — đệ tử Linh Quỷ tiên tử không biết móc từ đâu ra một cuốn sổ tay dày cộp, đưa về phía Bạch Long tỷ tỷ.

“Á...

Linh Quỷ tiên tử, lần sau ngươi đột nhiên xuất hiện thì lên tiếng trước một câu, chứ đột nhiên từ trong cơ thể A Thập Lục chui ra hai tay, khá là kinh dị đấy.” Bạch Long tỷ tỷ chộp một cái, bắt lấy cuốn sổ tay dày cộp.

Linh Quỷ tiên tử mỉm cười: “Ta cho dù có lên tiếng, các ngài cũng không nhất định có thể chú ý tới ta a.” Tô Thị A Thập Lục: “......” Tống Thư Hàng: “......” Linh Quỷ tiên tử nói nghe thật có đạo lý.

Bạch Long tỷ tỷ mở cuốn sổ tay dày cộp ra, móng vuốt nhỏ liên tục huy động, trong nháy mắt có rất nhiều mảnh vỡ tin tức bị cô in lên trên cuốn sổ này.

“Đây là pháp thuật gì?” Tống Thư Hàng dò hỏi, quả thực giống hệt máy in.

“Chính là pháp thuật in ấn bình thường, thuộc về tiểu pháp thuật cấp bốn, trước kia bọn ta đều dùng nó để in lại hình ảnh.

Muốn học không?” Bạch Long tỷ tỷ tùy miệng hỏi.

Tống Thư Hàng suy tư một chút, hỏi: “Bạch Long tỷ tỷ, tỷ có thể tinh giản cái ‘pháp thuật in ấn’ này thành trình độ một phù văn là có thể thi triển không?” “Cút!

Thích thì học không thích thì thôi.” Bạch Long tỷ tỷ mắng.

Ai rảnh rỗi sinh nông nổi, đem loại pháp thuật tùy tiện là có thể học được này tinh giản thành phù văn, rồi lại dạy cho ngươi?

Có thời gian và tinh lực này, đều đủ để ta khai phát mấy cái thuật pháp cửu cấp cường đại rồi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Tôi muốn học a, nhưng tư chất học pháp thuật của tôi bày ra đó, Ngũ Lôi Oanh Đỉnh cũng mới học được Tam Lôi, trong thời gian ngắn e rằng không nắm giữ được pháp thuật phức tạp như vậy.” Ngay lúc Tống Thư Hàng đang nói chuyện, Khí linh tiểu tiên tử trên găng tay Nghịch Kình Quyền Sáo tay phải hắn đột nhiên vươn tay, vẽ lên hư không.

Cô đang làm theo động tác của Bạch Long tỷ tỷ, vẽ vời bắt chước.

Một lát sau, trong hư không có từng bức từng bức đồ án bị cô in ra — đó là một tổ hợp cảnh tượng Tống Thư Hàng xả thân nhảy vào Cửu Tu Phượng Hoàng Hỏa, lấy thân luyện khí!

Có điều vì không có vật tải, đồ án trong hư không lại rất nhanh tiêu tán không thấy.

“Đợi chút, đây là pháp thuật in ấn?” Tống Thư Hàng đều kinh ngạc đến ngây người.

“Ô ô ô ~” Khí linh tiểu tiên tử gật đầu, liền vui vẻ chơi cầu trượt trên mu bàn tay Tống Thư Hàng.

“Ngươi cái tên cặn bã này, bị hoàn bạo (thua toàn tập) rồi.” Bạch Long tỷ tỷ đưa cuốn sổ tay cho Tống Thư Hàng, trào phúng nói: “Thế mà ngay cả Khí linh tiểu tiên tử của chính mình cũng không bằng, tư chất này của ngươi vẫn là đừng học pháp thuật nữa, thành thật học đao pháp đi.” “Diệu a!” Tống Thư Hàng lúc nhận lấy cuốn sổ tay, lại đột nhiên kêu lên.

Bạch Long tỷ tỷ: “???” Làm gì thế, giật ca giật mình.

Tống Thư Hàng cười ha ha, giải thích nói: “Bạch Long tỷ tỷ, tôi vừa nghĩ tới một ý tưởng hay.

Tỷ nghĩ xem, tôi chính là người đàn ông sở hữu hai bộ ‘33 Thú Tổ Hợp Pháp Khí’, mang trong mình 66 món bản mệnh pháp khí sắp sinh ra Khí linh.

Nếu tương lai có một ngày, tôi ngưng tụ ra toàn bộ Khí linh của tất cả bản mệnh pháp khí...

Đến lúc đó mỗi Khí linh học tập 10 cái pháp thuật, tôi chính là người đàn ông nắm giữ 660 cái pháp thuật!

Nếu mỗi Khí linh có thể nắm giữ khoảng 152 cái pháp thuật, vậy tôi có thể nắm giữ hơn một vạn cái pháp thuật.

Vạn Pháp Chi Chủ, nghĩ thôi đã thấy phê rồi.” Sở các chủ ngốc mao: “???” Bạch Long tỷ tỷ: “!!!” Cậu chàng này mạch não thanh kỳ...

Đã đến mức độ hết thuốc chữa rồi.

Hai vị đại tỷ tỷ tưởng rằng mình gần đây luôn ở chung với Tống Thư Hàng, đã dần dần quen thuộc với mạch não quỷ dị của hắn, không ngờ vẫn bị sụm bà chè.

“Ngọa...

Vọng thiên.” Thạch Bi đạo hữu nhịn không được nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Về lý thuyết, dường như cũng thật sự không có tật xấu gì.” Bản mệnh pháp khí chính là bản thân tu sĩ.

Nếu bản mệnh pháp khí nắm giữ một vạn cái pháp thuật, vậy tu sĩ được xưng là ‘Vạn Pháp Chi Chủ’ cũng không thành vấn đề.

“Nếu thật sự để ngươi thông qua phương pháp này biến thành ‘Vạn Pháp Chi Chủ’, tuyệt đối sẽ là sỉ nhục của tu chân giới.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tô Thị A Thập Lục nhỏ giọng nói: “Em cảm giác cũng khá ổn mà, thời đại đang thay đổi, chúng ta cũng cần phải tiến cùng thời đại.” Bạch Long tỷ tỷ: “......” Cô gọi cái này là tiến cùng thời đại?

“Em cũng cảm giác ý tưởng của Tống tiền bối vô cùng tốt, Tống tiền bối, em chờ ngày anh trở thành ‘Vạn Pháp Chi Chủ’.

Nếu có nhu cầu, anh có thể đến Linh Vũ Điệp Đảo bọn em để học tập pháp thuật.” Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

“Đến lúc đó hẵng nói, đến lúc đó hẵng nói...

Cách ngày tôi ngưng tụ tất cả Khí linh còn xa lắm.” Tống Thư Hàng túng nói.

Bởi vì không có tiền — pháp thuật của tu chân giới, muốn học tập là phải trả cái giá tương đương.

Hơn nữa trên tay hắn còn có từng đạo từng đạo vết tích nhân quả, đều là mượn nhân quả của các đại lão hóa thành 《Nhân Quả Đao》 nợ xuống, những nhân quả này đều còn chưa trả hết.

Quẹt thẻ tín dụng vay tiền lúc đầu thì sướng, lúc trả nợ lệ chảy hai hàng.

“Bạch Long tỷ tỷ, những mảnh vỡ tin tức này là cái gì?” Tống Thư Hàng lật cuốn sổ tay ra, phát hiện bên trên ghi chép rất nhiều số liệu phồn loạn, thậm chí trong đó còn có một vài công thức?

“Từ tin tức mảnh vỡ mà xem, những thứ này là tài liệu nghiên cứu cải tiến của vị Công Tử Hải kia sau khi đạt được truyền thừa 《Ma Thần Trụ pháp thuật》 của Hà Chỉ Ma Đế, mục đích là để cái 《Ma Thần Trụ pháp thuật》 này trở nên phù hợp với bản thân hắn hơn.

Từ phương diện này mà nói, vị Công Tử Hải này đích xác là một thiên tài.

Hắn không giới hạn ở con đường của tiền nhân, mà là lấy con đường ‘tiền nhân’ đã đi ra làm cơ sở, khai phá ra con đường thuộc về mình.” Bạch Long tỷ tỷ trả lời.

Cuộc đời Công Tử Hải hoàn toàn là khuôn mẫu nhân vật chính tinh anh...

Đáng tiếc sinh bất phùng thời.

“Ma Thần Trụ pháp thuật?

Còn có sửa đổi pháp thuật, biến thành phù hợp với chính mình hơn?” Tống Thư Hàng động tâm, hắn lại nhớ tới một chuyện: “Nói mới nhớ, Trụ truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế vẫn còn ở trong tay tôi.” Do thuộc tính của ‘Ma Thần Trụ pháp thuật’ Ma môn không phù hợp với Tống Thư Hàng, nên hắn vẫn chưa nghiên cứu sâu về pháp thuật truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế.

Mà lúc này, tài liệu nghiên cứu của Công Tử Hải, đã mang lại cho Tống Thư Hàng linh cảm sáng lóa.

“Những tin tức này, tôi phải nghiên cứu thật kỹ một chút.

Có lẽ có thể dựa theo nghiên cứu của Công Tử Hải, chuyển đổi 《Ma Thần Trụ pháp thuật》 thành thuật pháp mà tôi cũng có thể sử dụng.” Tống Thư Hàng nói.

Trở thành Vạn Pháp Chi Chủ, bắt đầu làm từ hôm nay!

Chiêu ‘Ma Thần Trụ pháp thuật’ kia của Hà Chỉ Ma Đế thực sự rất soái khí bá đạo — Phàm là nơi Ma Thần Trụ dựng lên, đều là quốc độ của ta!

Hơn nữa Ma Thần Trụ pháp thuật cũng giống như ‘Niệm Lực’, là pháp thuật rất vạn năng (vạn kim du).

Bất luận là công kích, phòng ngự, phong ấn, trị liệu, cường hóa hỗ trợ, Ma Thần Trụ đều có thể làm được.

Hơn nữa giới hạn của pháp thuật lại cao, ít nhất có thể dùng đến cảnh giới Trường Sinh Giả.

Đây là pháp thuật vô cùng thích hợp với Tống Thư Hàng!

“Chỉ cần bản tôn chính mình có thể học thêm một cái pháp thuật, vậy các Khí linh của hai bộ ‘Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ của tôi, là có thể bớt đi một cái pháp thuật trên tổng số pháp thuật cần thiết để trở thành ‘Vạn Pháp Chi Chủ’!

Nếu tôi có thể nắm giữ 66 cái pháp thuật khác nhau...

Đợi chút, hiện tại tôi đã nắm giữ mấy cái rồi?” Tống Thư Hàng bắt đầu bấm đốt tay âm thầm tính toán ‘pháp thuật’ mình biết.

Sạc pin thuật, Tăng tóc thuật, Khống hỏa quyết — mấy loại pháp thuật lặt vặt này không tính.

Pháp thuật chính thức của hắn có 《Chưởng Tâm Lôi》 (bản thị phạm), 《Ngũ Lôi Oanh Đỉnh》 chi Tam Lôi, lôi pháp và chưởng pháp kết hợp 《Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn》.

Sau đó còn có 《Ký ức xóa bỏ thuật》 lấy được từ chỗ Bạch tiền bối, cùng với 《Hỏa Diễm Thế Thân Pháp》 có thể triệu hoán Đại Thập Lục.

Cộng thêm 《Thần Binh Kỳ Giám》 đã dị biến thành tọa độ không gian, và bí pháp không gian rất mạnh mẽ 《Thánh Viên Luyện Giới》.

Nếu nhất định phải tính thì tà thuật 《Dưỡng Đao Thuật》 và 《Giám định bí pháp》 phun máu cũng miễn cưỡng tính là một cái pháp thuật?

Trừ cái đó ra... ‘Mười cái pháp thuật cơ sở của Hắc Long thế giới’ vì có hạn chế địa vực, không tiện gia nhập danh sách. ‘Thiên Bằng Độn Pháp’ thì không tiện quy loại, nó cụ thể hẳn là tính vào loại độn pháp.

Tống Thư Hàng bấm tay đếm nửa ngày, phát hiện cộng cả hai loại tà thuật vào, hắn thế mà mới chỉ nắm giữ 9 loại pháp thuật, ngay cả hai con số cũng không đủ.

Má ơi, ta thảm như vậy sao?

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Sáu mươi sáu loại pháp thuật...

Mục tiêu này có khả năng hơi xa vời.

Hay là, đặt một mục tiêu nhỏ trước?” Vũ Nhu Tử cổ vũ nói: “Tống tiền bối, tin tưởng bản thân, đừng dễ dàng nói từ bỏ!

Chương 2672

Sáu mươi sáu cái pháp thuật, anh làm được.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung nói: “Anh hiện tại ít nhất nắm giữ mười mấy loại pháp thuật, tính ra chỉ cần nắm giữ thêm năm mươi mấy cái pháp thuật nữa là có thể đạt tới 66 loại pháp thuật.

Chỉ là hơn năm mươi loại pháp thuật thì cũng không tính là khó khăn.

Có cơ hội em có thể đưa anh đến Thiên Hà Tô Thị, đi học tập một số pháp thuật hữu dụng.

Anh cần tăng cường về phương diện huyễn thuật, em có thể chọn giúp anh mấy cái huyễn thuật nắm giữ tương đối thuận tiện, tương đối thực dụng.” Bạch Long tỷ tỷ cười ha ha nói: “Ngươi cứ mỗi sáu mươi giây trôi qua, tuổi thọ sẽ giảm đi một phút.

Tích tiểu thành đại, ta tin tưởng ngươi làm được.” Tống Thư Hàng: “......” Bạch Long tỷ tỷ an ủi người khác kiểu này là nghiêm túc đấy à?

“Ngoài ra, ngươi chuẩn bị nghiên cứu phần tư liệu này thế nào?” Bạch Long tỷ tỷ nhướng mày, chỉ vào cuốn sổ tay trong tay Tống Thư Hàng — không phải cô coi thường Tống Thư Hàng, mà là Thư Hàng căn bản không có năng lực, cũng không có thời gian tiến hành hoạt động ‘nghiên cứu pháp thuật’ này.

Đây là sự thật, căn bản không cần coi thường.

“Bạch Long tỷ tỷ chớ hoảng, tôi có hack.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn gửi một bản tư liệu nghiên cứu của Công Tử Hải cho Long Lạc nữ sĩ đang bận rộn, đồng thời chuyển di ‘Trụ truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế’ trong Hạch tâm thế giới ra, liên tục buff cho nó gần trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》, sau đó chuyển di nó cùng một lúc cho Long Lạc nữ sĩ.

Với tính cách của Long Lạc nữ sĩ, chỉ cần là công việc hố Hà Chỉ Ma Đế, cho dù là trăm công nghìn việc cũng phải nặn ra thời gian để hoàn thành.

Long Lạc nữ sĩ: “???” Tống Thư Hàng trả lời một cái 【Biểu cảm ngón tay cái】, nói: “Đây là tư liệu nghiên cứu về kỹ năng đắc ý 《Ma Thần Trụ pháp thuật》 của Hà Chỉ Ma Đế, còn có cây này là Ma Thần Trụ truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế.

Long Lạc nữ sĩ cô xem xem có thể cải tiến chúng nó một chút, để 《Ma Thần Trụ pháp thuật》 biến thành pháp thuật mà tôi cũng có thể tu luyện hay không.

Nếu có thể thì, tương lai đợi tôi luyện được chiêu này xong, sẽ đến trước mặt Hà Chỉ Ma Đế múa Ma Thần Trụ một chút.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích.” Long Lạc nữ sĩ: “【Biểu cảm ngón tay cái】×10, cứ giao cho ta.

Loại chuyện này, ta chỉ cần hơi ‘bạo gan’ (thức đêm làm việc) mấy đêm là có thể giải quyết.” Long Lạc nữ sĩ vô cùng tự tin.

Lúc trước, khi Hà Chỉ Ma Đế xâm chiếm ‘Hắc Long thế giới’, nhập trú cắm rễ trong chủ tiết điểm Long Lạc, soán đoạt quyền khống chế Long Lạc.

Sau này Hà Chỉ Ma Đế bị Tống Thư Hàng đỗi nổ, tiết điểm sào huyệt hắn để lại trong Long Lạc cũng bị phá hủy, nhưng trong toàn bộ Long Lạc vẫn còn lưu lại rất nhiều tin tức của Hà Chỉ Ma Đế.

Những tin tức này hiện nay đều bị Long Lạc nữ sĩ kế thừa.

Có những cơ sở này cộng thêm Trụ truyền thừa mới tinh, lại cộng thêm tư liệu nghiên cứu của Công Tử Hải, Long Lạc nữ sĩ rất nhanh có thể đo ni đóng giày chế tạo ra một bộ 《Tống thị Ma Thần Trụ bí pháp》 cho Tống Thư Hàng.

“Vất vả cho Long Lạc nữ sĩ rồi, mấy ngày nay làm phiền cô tăng ca một chút.

Nói mới nhớ, bên cô có việc gì cần tôi giúp đỡ không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cứ bắt Long Lạc nữ sĩ bạo gan làm công mãi, hơn nữa bên hắn còn không trả nổi tiền lương thích hợp, nội tâm Tống Thư Hàng rất áy náy, luôn muốn bù đắp cho Long Lạc nữ sĩ một chút.

“Ừm...

Chuyện nhỏ kiểu này thì, giúp ta mắng ‘Hà Chỉ Ma Đế’ mấy câu là được.” Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Tống Thư Hàng cười ha ha: “Cái này OK, không thành vấn đề.

Tôi lập tức hoàn thành thay cô.” Nói xong, Tống Thư Hàng nhanh chóng kéo ‘Hà Chỉ Ma Đế’ trong danh sách ‘Tu Chân Liêu Thiên’ ra.

Nghĩ nghĩ một lát, hắn lại mở ‘chức năng livestream’ đối với các bạn tốt khác trong danh sách bạn bè của mình.

Trực tiếp【Livestream online đối mắng Hà Chỉ Ma Đế】.

Sau khi mở livestream, Tống Thư Hàng nhắn tin riêng cho Hà Chỉ Ma Đế, nói: “Hà Chỉ tiền bối, đang không?” Hà Chỉ Ma Đế: “Phải để ta nói bao nhiêu lần nữa?

Không đang, cút!” “Rất tiếc nuối, tiền bối.

Nhận lời ủy thác của người khác, hết lòng làm việc cho người khác.

Tôi còn cần làm chút chuyện với ngài, rất nhanh sẽ hoàn thành thôi, tiền bối ngài chớ hoảng.” Tống Thư Hàng trả lời.

Hà Chỉ Ma Đế: “???” Bá Tống tên điêu dân này lại muốn mưu hại trẫm?

Tống Thư Hàng: “Hà Chỉ tiền bối, ngài là một đại ~ ngốc ~ tất tất tất ~” Hà Chỉ Ma Đế: “......” Tống Thư Hàng: “Hà Chỉ tiền bối, ngài là con thổ bát thử (dúi/chuột chũi) xấu xí!” Hà Chỉ Ma Đế không kiên nhẫn nói: “Rốt cuộc ngươi muốn làm cái gì?” Tống Thư Hàng: “Đợi chút tiền bối, để tôi mắng ngài thêm hai câu nữa, nhiệm vụ sẽ hoàn thành, đừng vội.” Hà Chỉ Ma Đế: “......” Tên này uống say rồi à?

Tống Thư Hàng nghĩ nửa ngày, nghĩ ra một câu chửi rủa ác độc, nói: “Hà Chỉ tiền bối, rồi sẽ có một ngày, ngài sẽ giống như tôi, 365 ngày, ngày nào cũng là ngày giỗ!

Hơn nữa ngày giỗ mỗi ngày còn chia làm ba bữa sáng trưa tối cộng thêm ăn khuya!” Hà Chỉ Ma Đế: “!!!” Ác độc như vậy?

Đây quả thực là lời nguyền rủa ác độc nhất hắn từng nghe, không có một trong!

Bên kia.

Sau khi mắng xong câu này, Tống Thư Hàng liền không tiếp tục nữa.

Hà Chỉ Ma Đế nhịn không được hỏi: “Xong chưa?” Tống Thư Hàng: “Hôm nay tính là xong trước đã, đang mắng thì không cẩn thận đâm trúng nội tâm của chính mình, tôi phải hoãn lại chút đã.” Hà Chỉ Ma Đế: “MDZZ (Mẹ nó thiểu năng).” Tống Thư Hàng: “......” Hà Chỉ Ma Đế: “Nói đi, ngươi với ta vòng vo lâu như vậy, rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tống Thư Hàng: “Nhận lời ủy thác của người khác, qua đây mắng tiền bối mấy câu.” Hà Chỉ Ma Đế: “Ta tin ngươi cái quỷ.” Tinh thần lực cường đại của Ma Đế khuếch trương ra, bao trùm bốn phía, tiến vào trạng thái cảnh giác cấp một.

“Nói mới nhớ tiền bối này, cái thứ Tà Vọng kia ngoại trừ có thể ăn ra, có phải còn có thể dùng để chế tác Ma Thần Trụ không?

Tôi cứ cảm giác giữa Tà Vọng, Ma Thần Trụ, còn có Ma Quốc gì đó, tồn tại mối liên hệ nào đó?” Tống Thư Hàng đột nhiên lại lên tiếng hỏi một câu.

Hà Chỉ Ma Đế: “Không có.” 【Tống tiền bối, hắn nói dối.】 Lúc này, Thiên Đế đang xem livestream mắt sáng lên, tìm được cơ hội tiếp thị ‘tin tức Tà Vọng’ cho Tống Thư Hàng.

Xin lỗi nhé, tử đạo hữu bất tử bần đạo, các ngươi cứ an tâm đi chết đi ~ Thiên Đế vốn đang nghĩ xem khi nào thì nên tiết lộ thông tin về ‘Tà Vọng Quan Vũ’ cho Tống Thư Hàng để cậu ta đi đối phó với Tà Vọng, đừng có quay sang quấy rầy mình nữa.

Ai ngờ, chớp mắt một cái, Hà Chỉ Ma Đế đã dâng tận tay một màn trợ công tuyệt vời.

Vua trợ công Hà Chỉ Ma Đế này, nàng sẽ nhớ kỹ ân tình này, dù cho nàng cũng chưa chuẩn bị xong.

Tống Thư Hàng nghi hoặc trả lời Thiên Đế: 【???】【Chuyện Tà Vọng Quan Vũ, Tống tiền bối không cần phí hết tâm tư đi thăm dò Hà Chỉ Ma Đế đâu, người có thể trực tiếp hỏi ta là được rồi.

Ta biết tuyệt đối không ít hơn Hà Chỉ Ma Đế, hơn nữa, thủ đoạn thăm dò Hà Chỉ Ma Đế của Tống tiền bối quá kém, chúng ta là khán giả trực tiếp còn không chịu nổi nữa là.】 Thiên Đế đáp.

Việc vòng vo muốn hỏi thăm tin tức ‘Tà Vọng’ từ Hà Chỉ Ma Đế, cách làm này ngược lại sẽ khiến Hà Chỉ Ma Đế cảnh giác, Tống Thư Hàng căn bản không có kỹ xảo và kinh nghiệm bắt chuyện.

Tống Thư Hàng cười ha ha, trả lời: 【Thật ra thăm dò chỉ là nhất thời hứng khởi thôi, nhiệm vụ chính của tôi là thay người mắng Hà Chỉ tiền bối vài câu.】【Tống tiền bối không cần che đậy đâu, lời này người nói ra, người tin không?】Thiên Đế trực tiếp phản bác.

Tống Thư Hàng: "……" Tôi tin chứ, bởi vì tôi thật sự chỉ là nhận ủy thác của người khác, mắng vài câu là hoàn thành nhiệm vụ rồi mà.【Nói thật, Hà Chỉ Ma Đế cảnh giác với Tống tiền bối quá cao rồi, ngay khi người vừa mở miệng muốn bắt chuyện với hắn, trong lòng hắn đã nâng cao cảnh giác, người càng vòng vo, hắn càng không buông lỏng.

Cho nên, cách vòng vo bắt chuyện không thích hợp để đối phó với Hà Chỉ Ma Đế.

Lần sau Tống tiền bối có thể thử dùng cách lợi dụng, dùng một món lợi lớn mà Hà Chỉ Ma Đế không thể từ chối, dụ hắn nói ra sự thật.

Tin vào trực giác của ta, câu trả lời của Hà Chỉ Ma Đế nhất định sẽ khiến Tống tiền bối hài lòng đó ~】 Thiên Đế truyền thụ kinh nghiệm cho Tống Thư Hàng.

Nhưng còn chưa đợi Tống Thư Hàng trả lời, Thiên Đế đột nhiên lại bổ sung:【Ồ, suýt nữa quên mất.

Tống tiền bối nghèo như vậy, cộng thêm tốc độ nạp tiền của Tống tiền bối, e rằng không thể lấy ra bảo vật hấp dẫn Hà Chỉ Ma Đế đâu.】Tống Thư Hàng: "……" Đây chính là truyền thuyết về hồi mã thương đâm thẳng vào tim?

Thấu tâm can, trúng chiêu không chút phòng bị!

Tay phải cậu như móng gà co quắp, liên tục hoạt động trong hư không — đây là di chứng sau khi cậu bị 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối' đâm tim điên cuồng.

Chỉ cần trái tim siêu hợp kim lưu ly của cậu bị đâm quá nặng, tay phải cậu sẽ tự động hoạt động, luôn muốn nắm lấy thứ gì đó để thi triển «Dưỡng Đao Thuật».

“Hửm?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhạy bén phát hiện tay phải của Tống Thư Hàng đang hoạt động, mắt kiếm sáng lên.

Đúng lúc nó tiêu hao quá lớn, thân kiếm đều trở nên mềm nhũn, rất cần một đợt «Dưỡng Đao Thuật» để khôi phục trạng thái!

Nghĩ đến đây, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tung mình nhảy lên, định chui vào tay phải của Tống Thư Hàng để tận hưởng 20 liên phát mát xa.

Ngay khi Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm như cá vọt khỏi nước, nhảy vọt lên, từ bóng của Tống Thư Hàng có một bóng đen đột nhiên hiện ra, đầu bóng đen vừa vặn đâm vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Lòng bàn tay và đỉnh đầu khéo léo chạm vào nhau.

Bóng đen mở miệng nói: “Tống tiền bối, Biệt Tuyết Tiên Cơ bảo người phái @#%× Tiên Tử đến thế giới hạch tâm, hỗ trợ nàng xử lý Tà Vọng.

Trong quá trình nghiên cứu Tà Vọng, cần lực lượng công đức phối hợp. ……Hửm?” Khi lòng bàn tay Tống Thư Hàng đột nhiên chạm vào đỉnh đầu bóng đen, cậu vô thức thi triển 20 liên phát «Dưỡng Đao Thuật» – đây đã trở thành bản năng, giống như phản xạ đầu gối vậy.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “!!!” Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “???” Tống Thư Hàng: “……” Tô Thị A Thập Lục: “……” “Tống tiền bối, người đang làm gì với tâm ma của tôi vậy?” Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi.

“Tay, tay… tự hoạt động thôi.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng thu tay phải lại.

“Tôi không có cảm giác gì.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử mặt nhỏ không chút gợn sóng, nói: “Tuy nhiên, cảm giác được Tống tiền bối xoa đầu… bất ngờ rất tốt, giống hệt cảm giác khi ba tôi xoa đầu tôi vậy.” Tô Thị A Thập Lục không khỏi quay đầu nhìn về phía tay phải của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng ngẩng đầu nhìn trời.

Nói thật, Hắc Bì Vũ Nhu Tử thật sự rất đặc biệt.

Ngay cả phân thân của Bạch tiền bối cũng sẽ chịu ảnh hưởng của «Dưỡng Đao Thuật» của cậu, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối càng là cực kỳ yêu thích hiệu quả của «Dưỡng Đao Thuật».

Duy chỉ có Hắc Bì Vũ Nhu Tử hoàn toàn không bị «Dưỡng Đao Thuật» ảnh hưởng, phi thường bất phàm.

“Đúng rồi Thư Hàng.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi: “Cậu vừa rồi phản ứng như vậy là bị người ta đâm tim à?” “Thất thố, bị người ta gián tiếp đâm một cú vào tim, hồi mã thương khó lòng phòng bị.” Tống Thư Hàng thở dài, đồng thời cậu ý niệm vừa động, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện ra.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, vươn vai.

Tiện thể lắc lư một đoạn điệu nhảy thủy xà yêu cho mọi người xem.

Tú phi khởi.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ tay, phối hợp biểu diễn của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Sau đó, cậu dặn dò: “Công Đức Tiên Tử, cô cùng Hắc Bì Vũ Nhu Tử trước tiên đến thế giới hạch tâm giúp Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở nghiên cứu Tà Vọng nhé.” “Cứ giao cho ta đi, không cần lo lắng gì cả, nếu phải hỏi tại sao thì, vì, ta đã đến rồi!” Công Đức Xà Mỹ Nhân hào khí nói.

Thế giới hạch tâm mở ra, nàng và Hắc Bì Vũ Nhu Tử lần lượt đi vào, biến mất không thấy tăm hơi. …… “Tống tiền bối, chúng ta tiếp theo có đi quét Tà Vọng khác không?” Vũ Nhu Tử bản tôn hoạt bát nói.

“Quét chứ!

Nhanh chóng quét vài con đi.” Tống Thư Hàng vươn tay tế ra ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’, lại giao quyền kiểm soát tạm thời của pháp khí này cho Tô Thị A Thập Lục: “A Thập Lục, em điều khiển chiến xa.

Theo chỉ dẫn của Thương Hải Thư Sinh, đi đến hang ổ Tà Vọng tiếp theo.” Tô Thị A Thập Lục: “??” Vũ Nhu Tử hỏi: “Chẳng lẽ Tống tiền bối còn muốn đi gây sự với Hà Chỉ tiền bối?” “Hà Chỉ tiền bối cứ để hắn một lát, bây giờ tôi muốn đi cùng một đại lão khác thảo luận vấn đề Tà Vọng.” Tống Thư Hàng nói.

“Được rồi.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói: “Vậy điều khiển cứ giao cho em đi.” Mọi người lên chiến xa.

Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, liên hệ Thiên Đế: 【Chuyện Hà Chỉ tiền bối cứ gác lại một bên, chúng ta nói chuyện Tà Vọng đi?】 Thế nhưng… Thiên Đế nửa ngày cũng không trả lời cậu.

Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

Lại làm sao nữa?

Chẳng lẽ lại vô duyên vô cớ nổi giận?

Cậu quay đầu nhìn lại lịch sử trò chuyện giữa mình và Thiên Đế. …… Ngoài việc cậu bị đâm tim một lần, không có vấn đề gì cả.

Chương 2673

…… Linh Vũ Điệp Đảo.

Thiên Đế nằm sấp trên bàn, ngón tay thon dài đâm xuyên qua mặt bàn gỗ tiên dày.

“Là ngoài ý muốn?

Hay là nhược điểm của Vũ Nhu Tử đã bị phát hiện?” Thiên Đế thầm nghĩ trong lòng.

Nếu là ngoài ý muốn… cũng quá trùng hợp rồi?

Nàng vừa mới đâm tim Tống Thư Hàng, lập tức bị phản công sao?

Nếu nhược điểm này thật sự bị đối phương nắm giữ… thì đối với nàng mà nói, chính là ác mộng. ‘Hay là, thử thăm dò thêm một lần nữa?’ Thiên Đế thầm nghĩ. 【Không ở đây sao?】 Lúc này, tin nhắn của Tống Thư Hàng lại gửi đến. 【Ở đây, Tống tiền bối.

Chỉ là vừa rồi cơ thể đột nhiên có chút không thoải mái.】 Thiên Đế trả lời ẩn chứa thăm dò.

Tống Thư Hàng: “???” Vấn đề này, trên mạng dường như là một trong ‘tập hợp các vấn đề chết người’ ư?

Xét đến mối quan hệ giữa Thiên Đế và cậu… lúc này câu trả lời thích hợp nhất của cậu tự nhiên là: 【Uống nhiều nước vào nhé.】 Tống?

Đàn ông thép thẳng thắn?

Thư Hàng.

Đàn ông đôi khi phải thẳng thắn một chút, để tránh mắc sai lầm.

Thiên Đế: “……” Nhìn từ câu trả lời, dường như phần lớn là trùng hợp?

Nhưng vẫn không thể lơ là, chuyện này rất quan trọng, lát nữa khi nói chuyện ‘Tà Vọng’ sẽ lén thăm dò thêm một lần nữa.

Bây giờ hãy trở lại chủ đề chính đã.

Thiên Đế ngồi thẳng dậy, lòng bàn tay khẽ phủ lên ‘mặt bàn’, lực lượng thời gian kích hoạt, một phạm vi nhỏ thời gian cá thể đảo ngược, mười lỗ thủng trên mặt bàn biến mất.【Chúng ta bắt đầu nói chuyện Tà Vọng đi.】Thiên Đế trả lời.

Tống Thư Hàng:【Trước khi nói chuyện này, tôi hỏi trước đã.

Có phải trả tiền không?】Thiên Đế:【……】Ngươi trả nổi sao?

Ta đường đường là một Thiên Đế vĩ đại, mỗi giây kiếm mấy chục triệu linh thạch, thật sự muốn ngươi trả tiền, bán ngươi đi cũng không đủ ta nói chuyện với ngươi vài câu.

Cho nên Thiên Đế từ chối trả lời câu hỏi này của Tống Thư Hàng, trực tiếp đi vào chủ đề, không cho Tống Thư Hàng cơ hội dẫn dắt nhịp điệu nữa.

Đây là thái độ đúng đắn khi nói chuyện với Tống Thư Hàng… hoặc có thể nói là với phần lớn thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Mạch suy nghĩ của các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ quá bay nhảy, khi nói chuyện với họ, nếu bị họ dẫn dắt nhịp điệu, chủ đề không biết sẽ lạc đi đâu mất.【Tống tiền bối, người hiểu bao nhiêu về thứ gọi là Tà Vọng?】Thiên Đế trực tiếp hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời:【Biết sơ sơ đôi chút.】Cậu có một bảo điển bao gồm hầu hết thông tin về Tà Vọng và phương pháp đối phó Tà Vọng, cộng thêm tài liệu nghiên cứu Tà Vọng dùng làm nguyên liệu mà trước đó cậu lấy được từ Hà Chỉ Ma Đế, ‘biết sơ sơ đôi chút’ là rất thành thật rồi. 【Vậy thì Tống tiền bối hiểu bao nhiêu về Ma Quốc, Kiếp Tiên chi tai?】 Thiên Đế chậm rãi dẫn dắt – từ cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Hà Chỉ Ma Đế có thể thấy, cậu ta muốn tìm hiểu những điều này.

Tống Thư Hàng thành thật nói: 【Tôi chỉ muốn biết những thứ này thôi.】 【Vậy thì… trước tiên, ta sẽ miêu tả cho Tống tiền bối khái niệm 'Ma Quốc'.

Tống tiền bối chắc không xa lạ gì với thế giới Cửu U nhỉ?】 Thiên Đế hỏi.

Nàng cố ý dùng hình thức hỏi đáp, chính là để trong quá trình truyền thụ thông tin 'Tà Vọng', đột nhiên cài cắm một câu thăm dò Tống Thư Hàng. 【Hiểu.】 Tống Thư Hàng đáp. 【Ma Quốc, hoặc có thể nói là Ma Hải, hẳn là tiền thân của thế giới Cửu U.】 Thiên Đế chậm rãi nói: 【Năm đó ta từng khảo sát, thời kỳ Thái Cổ sơ khai, Thiên Đạo chỉ là Thiên Đạo thuần túy, không hề có loại tồn tại đặc thù như 'Cửu U Chúa Tể' tương tự phân thân hay thể phân liệt.

Tương ứng với hiện thế thì là 'thế giới Ma Hải', không có Chúa Tể, giống như hiện thế, do 'Thiên Đạo' nắm giữ.】 【Loại tồn tại đặc thù như Cửu U Chúa Tể, trên thực tế là vào thời kỳ Thiên Đạo thứ hai mới chính thức ra đời.

Và từ Thiên Đạo thứ hai trở đi, Ma Hải cũng hóa thành 'thế giới Cửu U', tương ứng với thế giới hiện thế.】 Quyền hành Thiên Đạo không hề suy yếu, Thiên Đạo vẫn nắm giữ hiện thế và thế giới Cửu U, chỉ là trong thế giới Cửu U có thêm một vị 'Chúa Tể' quyền hành thay Thiên Đạo. 【Và Tà Vọng, chính là chìa khóa để khởi động lại 'thế giới Ma Hải'.

Khi Thiên Đạo băng hội, Cửu U Chúa Tể tiêu tán, thế giới Cửu U sẽ rơi vào một giai đoạn trống rỗng 'vô chủ'.

Khi thế giới Cửu U vô chủ, nắm bắt thời gian, về mặt lý thuyết có cơ hội để thế giới Cửu U trở lại thành Ma Hải.】【Đương nhiên, muốn làm được điều này, ngay cả ta vào thời kỳ toàn thịnh cũng không làm được.

Cho nên… nếu thật sự có người đang thao túng Tà Vọng, muốn khởi động 'Ma Quốc' thì, có lẽ cũng chỉ muốn khôi phục một mảnh Ma Quốc nhỏ trong 'thế giới Cửu U' vô hạn mà thôi?】Thiên Đế chậm rãi thuật lại những thông tin mà mình nắm giữ cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nghe đến nửa chừng thì phát hiện một điểm sáng: 【Vậy thì, Thiên Đạo băng hội, Cửu U vô chủ là trọng điểm đúng không?】【Về mặt lý thuyết mà nói, đúng vậy.】Thiên Đế trả lời.

Tống Thư Hàng: 【Hahahahahah ~】Như vậy cậu yên tâm rồi.

Bàn Cầu Đại Lão tuy đã tiêu tán… nhưng tôi ở thế giới Cửu U còn có Bạch tiền bối Two mà!

Theo lời giải thích và suy đoán của Thiên Đế, với thể lượng của Vô Cực Ma Tông, căn bản không thể khôi phục toàn bộ 'thế giới Cửu U' thành Ma Quốc.

Bọn họ hẳn là muốn nhân lúc giai đoạn trống rỗng 'Cửu U vô chủ', khai thác một mảnh 'Ma Quốc' nhỏ trong thế giới Cửu U, phục vụ cho 'đại kế hoạch' của họ.

Có thể khẳng định rằng nếu 'Ma Quốc' được khai thác, Vô Cực Ma Tông chắc chắn sẽ nhận được lợi ích to lớn, không chừng thực lực tổng thể cũng có thể tăng lên một bậc.

Nhưng những kẻ của Vô Cực Ma Tông tuyệt đối sẽ không nghĩ tới… Cửu U Chúa Tể đương nhiệm thực ra có hai người.

Hiện thực luôn khắc nghiệt khiến người ta rơi lệ.

Bàn Cầu Đại Lão đã mất, còn có hộ đinh Cửu U là Bạch tiền bối Two.

Thậm chí trong bóng tối còn có vài 'tiền Cửu U Chúa Tể' ẩn mình, ví dụ như Ban Ban Long tiền bối, Tam Nhãn tiền bối.

Cho nên, bất kể đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông là gì, còn chưa bắt đầu đã sớm gãy gánh giữa đường. 'Tuy nhiên, để đề phòng vạn nhất, chuyện này vẫn nên báo cáo cho Bạch tiền bối Two thì hơn.' Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cẩn thận là việc vô cùng quan trọng.

Đê nghìn dặm, hủy bởi hang kiến.

Tống Thư Hàng đưa tay mở tư liệu của Bạch tiền bối Two, gửi tất cả nghiên cứu và suy đoán của Thiên Đế về 'Ma Quốc', cùng với kế hoạch của Vô Cực Ma Tông, cho Bạch tiền bối Two.

Nửa lúc sau.

Bạch tiền bối Two gửi trả lời:【Hửm?

Sáng rồi sao?】【Bạch tiền bối người đang ngủ à?】Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.【Ừm… Gần đây, thỉnh thoảng ta sẽ buồn ngủ, cơn buồn ngủ mãnh liệt hơn nhiều so với trước đây.

Bên ngoài, vẫn còn tối đen như mực mà!】Bạch tiền bối Two trả lời.

Tống Thư Hàng: "……" Thế giới Cửu U chẳng phải vẫn luôn rất tối sao?

Ngoài ra, Bạch tiền bối gần đây thường xuyên buồn ngủ?

Thiên Đạo băng hội sẽ không gây ảnh hưởng đến người chứ?【Cậu gửi nhiều thứ như vậy đến sao?

Tài liệu nghiên cứu Tà Vọng lấy từ Hà Chỉ Ma Đế lát nữa ta sẽ

xem.

Còn thông tin về ‘Ma Quốc’ này thì khá thú vị, ta sẽ chú ý đến những biến hóa ở phương diện này.

Nếu bên cậu còn có tin tức mới nào về ‘Ma Quốc’, thì cứ gửi cho ta.】Bạch tiền bối Two trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu nói:【Không thành vấn đề.】【Vậy thì cứ thế nhé… Ta cần ngủ bù thêm một lát.

Nếu đến lúc đó cậu gửi tin nhắn cho ta mà ta không trả lời ngay, thì cậu cứ liên hệ Tiểu Thái Dương T233.】Bạch tiền bối Two ngáp dài, trả lời.【Bạch tiền bối… trạng thái của người không sao chứ?

Thiên Đạo băng hội, có ảnh hưởng đến người không?】Tống Thư Hàng không nhịn được hỏi.【Không cần lo lắng, ít nhất trước khi Thiên Đạo tiếp theo lên ngôi, bên ta sẽ không có vấn đề gì.】Bạch tiền bối Two khẳng định trả lời.

Tống Thư Hàng nghe vậy hơi yên tâm một chút, nhưng không hoàn toàn yên tâm. …… Linh Vũ Điệp Đảo.

Thiên Đế nhíu mày, ngón tay nhẹ nhàng gõ trên mặt bàn, mỗi lần gõ là một cái hố.

Luôn cảm thấy khi trò chuyện đến nửa chừng, Tống Thư Hàng dường như đột nhiên vô duyên vô cớ thả lỏng?

Điều này không phù hợp với hiệu quả mà nàng dự đoán.

Nếu không dẫn Tống Thư Hàng cái họa thủy này đi chỗ khác, thì khi sự kiện đảo thần bí xảy ra, nàng sẽ rất đau đầu.

Ngay khi nàng đang suy tư, Tống Thư Hàng gửi đến tin nhắn mới:【Vậy nếu có người thật sự thành công khai thác một mảnh ‘Ma Quốc’ nhỏ trong ‘thế giới Cửu U’, sẽ mang lại thay đổi gì cho hiện thế không?】【Chắc chắn rồi, nếu ‘Ma Quốc’ thật sự được khai thác, sức mạnh của Ma Quốc chiếu rọi đến hiện thế, tự nhiên sẽ gây ra biến động cho hiện thế.

Đối với người ‘khai thác Ma Quốc’ mà nói, có lẽ sẽ nhận được lợi ích nhất định… nhưng đối với Kiếp Tiên của hiện thế mà nói, thì không phải là chuyện tốt đẹp gì.】Thiên Đế trả lời.

Tống Thư Hàng:【Kiếp Tiên thiên thiên kiếp?】【Đúng vậy.】 Thiên Đế tựa vào ghế, trả lời:【Trong tay ta có một ít thông tin rời rạc, ghi chép lại tin tức thời kỳ Thái Cổ.

Vào thời kỳ thế giới Cửu U vẫn còn là ‘thế giới Ma Hải’, sau cảnh giới Kiếp Tiên, trong mệnh sẽ có một đạo tử kiếp.

Nếu có thể độ qua tử kiếp, sẽ nhận được cường hóa ‘một đời’.

Nếu không độ qua, ý thức Kiếp Tiên bị tiêu diệt, cơ thể bị sức mạnh Ma Hải chiếm cứ, sinh ra một Cổ Ma, độ vào Ma Quốc.】 Thông tin phương diện này, nàng không hề giấu Tống Thư Hàng.

Nhưng nàng cũng đã nhắc nhở, thông tin trong tay mình là rời rạc… cho nên, trong câu trả lời trên, phần lớn thông tin là do nàng tự suy luận ra.

Bản thân nàng cũng không thể trăm phần trăm khẳng định tính chân thực.【Đây cũng là lý do vào thời kỳ Thái Cổ, Kiếp Tiên sẽ sớm tạo cho mình một ngôi đại mộ.

Đại mộ Kiếp Tiên thời Thái Cổ chính là để chuẩn bị cho tử kiếp.

Nếu độ kiếp thành công, công lực đại tiến, tuổi thọ tăng cường, tất cả đều vui mừng.

Nếu không độ qua tử kiếp, thì đại mộ Kiếp Tiên có thể dùng để phong ấn cơ thể Kiếp Tiên, tránh bản thân hóa ma, gây họa cho thế giới.】Thiên Đế lại bổ sung.【Khi còn sống, đã tạo cho mình một ngôi đại mộ ư?】 Tống Thư Hàng không khỏi nhớ đến truyền thừa ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Mỗi đời chủ nhân của Đạo Khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ cũng đều cần phải tự tạo mộ cho mình khi còn sống, để lại truyền thừa.

Chương 2674

Đời số tu tiếp theo, đều là ở trong cổ mộ của đời số tu trước đó, nhận được truyền thừa, ký tên mình vào khế ước.

Trước đây cậu cảm thấy đây chỉ là nghi thức đặc biệt của hệ 'số tu'.

Nhưng hôm nay nghe nội dung giảng bài của Thiên Đế xong, cậu không hiểu sao đột nhiên lại liên hệ hai chuyện này với nhau.

Tống Thư Hàng kéo danh sách bạn bè 'Tu Chân Liêu Thiên' ra, mở 'Tiểu Ban Ban', gửi tin nhắn: 【Ban Văn Long tiền bối, truyền thừa của Cửu Phượng Hoàng Đao, có phải có liên quan đến truyền thống 'đại mộ Kiếp Tiên' thời Thái Cổ không?】【Không biết.】Ban Văn Long Two tiền bối lười nhác trả lời: 【Gã đối ứng với ta, căn bản không hề nhắc đến chuyện 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' với ta, thậm chí ta còn không biết gã thoát thân khỏi 'vị trí Thiên Đạo' bằng cách nào.】Kể từ khi biết Tống Thư Hàng kế thừa đạo hiệu 'Trình Lâm', hơn nữa còn là người kế thừa 'số tu', thái độ của gã đối với Tống Thư Hàng, một con người không hợp gu thẩm mỹ của gã, cũng tốt hơn nhiều. 【Tuy nhiên… một số hành động tưởng chừng vô nghĩa của gã, thường ẩn chứa thâm ý.

Vì 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' yêu cầu các 'số tu' phải tự tạo mộ cho mình, thì cậu tốt nhất nên chuẩn bị trước.

Trong đó, chắc chắn ẩn chứa thông tin rất quan trọng.】Ban Văn Long Two tiền bối hiếm hoi nhắc nhở Tống Thư Hàng một câu.

"Tạo cho mình một ngôi đại mộ sao?" Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn về phía Thạch Bi Đạo Hữu ở eo mình – nếu cậu muốn tạo mộ, ít nhất bia mộ có thể tiết kiệm được rồi.

“Tống tiền bối, kết thúc cuộc nói chuyện với đại tiền bối rồi sao?” Vũ Nhu Tử bên cạnh hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Cơ bản là thông tin muốn biết đã có được rồi.” Tô Thị A Thập Lục quay sang hỏi: “Vậy tạo đại mộ là sao vậy?” “Tôi vừa tư vấn một vị đại tiền bối loại Two khác, tiền bối ấy khuyên tôi nên sớm xây cho mình một ngôi đại mộ, có thể sẽ có thu hoạch.” Tống Thư Hàng nói.

Nói đến đây, cậu đột nhiên nhớ ra một chuyện, bổ sung: “A Thập Lục, em có muốn cùng tôi xây một ngôi đại mộ không?” Dù sao, A Thập Lục có rất nhiều ‘Tiểu Thập Lục’ quan tài pha lê cần xử lý.

“Cùng xây đại mộ?” Tô Thị A Thập Lục mặt nhỏ ngớ ra, tay nhỏ túm lấy Bạch Long Tỷ Tỷ, cố sức kéo lên.

Bạch Long Tỷ Tỷ: “……” Đồng hương tác giả Tử Soa Hận, quay về điểm khởi đầu đã mở một cuốn sách mới: «Trọng Sinh Chi Kích Lưu Niên Đại», cuốn sách của đồng hương này, ta ủng hộ rồi!

“Thư Hàng, cậu có thời gian thì đi đọc mấy tác phẩm tình yêu lãng mạn ngọt ngào đi, thật đấy, coi như ta cầu xin cậu. ” Bạch Long Tỷ Tỷ nói, cứ thế này nữa nàng sợ mình sẽ không chịu nổi những lời tình thoại sến sẩm của Thư Hàng mất.

Tống Thư Hàng mặt mày mờ mịt.

Ngốc mao của Sở Các Chủ nói: “Trước khi kết hôn đã muốn người ta cô nương hợp táng với mình, là hành vi sái lưu manh đấy.

Tuy nhiên nói chung, lời tình thoại lần này cũng coi như có chút trình độ.” Nếu tên Tống Mộc Đầu năm đó dám nói chuyện với nàng như vậy, nàng lập tức có thể xây mười ngôi đại mộ cho tên Tống Mộc Đầu ở Bích Thủy Các, và chôn hắn vào đó ngay lập tức, sắp xếp cho hắn rõ ràng minh bạch.

Tống Thư Hàng đẩy đẩy mặt nạ trên mặt: "……" "Việc xây dựng đại mộ có yêu cầu đặc biệt gì không?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm mềm nhũn bay về từ tay Vũ Nhu Tử, treo ở eo Tống Thư Hàng, nói: "Thật ra ta cảm thấy nếu muốn tạo mộ thì cậu chỉ cần đào một cái hố trên mặt đất, sau đó dựng Thạch Bi Đạo Hữu lên là xong." Tống Thư Hàng lắc đầu nói: "Quy cách đại mộ, hẳn là phải làm theo quy mô truyền thừa 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' thì hơn.

Đến lúc đó, tôi sẽ tạo sẵn đại mộ truyền thừa cho Thông Nương.

Sau đó, theo quy cách tương tự, tạo thêm một cái cho mình.

Theo suy đoán của đại tiền bối loại Two, trong đại mộ truyền thừa 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', chắc chắn ẩn chứa thông tin quan trọng." Nói xong, cậu đem thông tin về 'Tà Vọng, Ma Quốc, Kiếp Tiên thiên thiên kiếp, đại mộ Kiếp Tiên' mà mình thu được từ Thiên Đế, gửi vào 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' của Tu Chân Liêu Thiên, chia sẻ cho các tiền bối trong nhóm.

Đồng thời lại tiện tay gửi một tin nhắn cho Thất Tu tiền bối, nói cho hắn biết về suy đoán 'đại mộ truyền thừa số tu'.

Chỉ là Thất Tu tiền bối gần đây đang bận hỗ trợ Bạch tiền bối tiến hành thí nghiệm, không trả lời ngay. …… Trong túi quần.

Thông Nương ló đầu hành ra, lên tiếng nói: "Thư Hàng, dựa theo truyền thừa 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', mộ bát tu của ta hẳn là phải do chính ta tự tay chế tạo mới được." "Được thôi, đến lúc đó tôi sẽ tìm cho em một địa điểm, đại mộ do em tự mình chế tạo.

Chúng ta sẽ đứng bên cạnh quan sát học tập, sau đó mới tự mình xây dựng đại mộ." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cậu đã ký tên mình vào khế ước 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', nhưng cậu không phải là bát tu.

Cho nên, cụ thể đại mộ của hệ số tu phải xây dựng thế nào, cần phải học hỏi từ Thông Nương.

“Không thành vấn đề.” Thông Nương nhúc nhích đầu hành.

Bên eo.

Thạch Bi Đạo Hữu lên tiếng nói: “Nói về việc tự mình xây đại mộ… Chủ nhân của ta khi còn trẻ cũng đã tạo cho mình một đại mộ.

Tuy nhiên tình huống của ngài ấy lại có chút đặc thù.

Ngôi mộ đó, vừa chôn cất chính mình, lại vừa chôn cất bạn hữu.” Bất kể là ‘Thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng’ ở Cửu U chôn cất ‘Tiểu Bạch’; hay là ‘Tiểu Bạch’ ở hiện thế chôn cất ‘Thiếu niên áo xanh cưỡi ngựa trắng’, hai Bạch tiền bối ‘quá khứ’ khác nhau, đều để lại mộ huyệt của mình.

“Trường hợp của Bạch tiền bối đó có thể là trùng hợp, ngôi mộ đó tôi cũng từng ở, không có chỗ nào quá đặc biệt cả.” Tống Thư Hàng véo cằm nói: “Nhưng không loại trừ khả năng dưới ảnh hưởng của khí vận, Bạch tiền bối đã bố trí sẵn thủ đoạn đại mộ cho mình, phòng ngừa tương lai, tránh hung cầu cát.” “Bạch Long Tỷ Tỷ người cũng có một ngôi mộ của mình đúng không?” Tô Thị A Thập Lục hai tay túm lấy thân thể Bạch Long Tỷ Tỷ, lên tiếng nói.

“Điểm này tôi có ấn tượng!” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ban đầu khi thấy mộ của Bạch Long Tỷ Tỷ, Bạch Long Tỷ Tỷ người từng đánh tôi!” “Thư Hàng cậu đừng có nói không mà trắng trợn bôi nhọ người khác.

Hơn nữa, mộ của ta là để thoát khỏi đạo của ‘Thiên Đế’ mà xây dựng, không liên quan đến chuyện này.” Bạch Long Tỷ Tỷ trả lời.

Ngốc mao của Sở Các Chủ hơi lay động, nói: “Vi Long Đạo Hữu người quá võ đoán rồi, có thể người xây dựng đại mộ để thoát khỏi đạo của ‘Thiên Đế’, lại trùng hợp với việc các Kiếp Tiên thời Thái Cổ tự xây đại mộ cho mình.

Các Kiếp Tiên thời Thái Cổ tự xây mộ để đối kháng ảnh hưởng của ‘Ma Quốc’, các số tu của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng vì thoát thân mà tạo mộ, có lẽ có điểm tương đồng với việc các người thoát khỏi ‘đạo’ của Thiên Đế.” Móng vuốt nhỏ của Bạch Long Tỷ Tỷ gãi gãi cằm: “Cũng có chút lý do vớ vẩn.” …… “Chúng ta đến nơi rồi!” Lúc này, Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói.

Hà Long Thần Hành Chiến Xa dưới sự điều khiển của cô, lơ lửng giữa không trung.

Chỗ Tà Vọng này nằm ở ranh giới giữa thành phố Văn Châu và Phúc Kiến, bị quần sơn bao quanh.

“Hửm?

Nhân viên cảnh giới phía dưới đâu?” Vũ Nhu Tử nhìn xuống dưới, nghi hoặc nói.

Bốn phía hang ổ Tà Vọng này không có người canh giữ, xung quanh không có hơi thở sinh linh.

Tống Thư Hàng dùng tinh thần lực quét qua phía dưới, nói: “Cũng không cảm ứng được hơi thở Tà Vọng.” Phía dưới giống như một khu vực bình thường.

“Chúng ta đi nhầm chỗ rồi sao?” Vũ Nhu Tử nhìn về phía Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô.

Thương Hải Thư Sinh lấy ra một chiếc máy tính bảng, lướt vài cái trên đó: “Kỳ lạ, trên tư liệu rõ ràng ghi chép nơi đây có một vùng Tà Vọng khá phiền phức.

Hơn nữa, chỗ Tà Vọng này cũng chưa có ai đến xử lý.” Nếu Tà Vọng đã bị xử lý thì hẳn phải có ghi chép mới đúng.

Thông Nương hỏi: “Có lẽ có tu sĩ nào đó tiện đường đi ngang qua, thấy Tà Vọng thì tiện tay tiêu diệt rồi sao?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, nói: “Mấy người ở đây đợi tôi, tôi xuống xem sao.” Cậu đưa tay lấy ra một chiếc áo khoác rộng rãi, mặc vào – loại quần áo này dùng để phối hợp với phong cách ‘Tụ Lý Càn Khôn’.

“Bá Tống tiền bối người cẩn thận một chút, phía dưới có lẽ có điều kỳ lạ.” Thương Hải Thư Sinh nói.

“Không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng cười nói.

Thế giới hạch tâm không cảm ứng được nguy cơ.

Hơn nữa, với thủ đoạn hiện tại của cậu, cho dù gặp phải đại lão tiền bối, đánh không lại thì chạy thoát chắc chắn không thành vấn đề.

Nói xong, cậu tung mình nhảy vọt, từ trên cao không trung nhảy xuống, nhẹ nhàng đáp đất.

Thần thức lại quét khắp, bao trùm toàn bộ quần sơn.

Khóa chặt vị trí hang ổ ‘Tà Vọng’, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng tiếp cận.

Đến gần hang ổ.

Ngốc mao của Sở Các Chủ khẽ lay động, phân tích: “Trên mặt đất có vết tích phương tiện giao thông rời đi… Các thành viên cảnh giới hẳn là đã an toàn rời đi.” “Ngoài ra, có hơi thở công pháp ma tông… Chúng ta có lẽ đã trúng mánh rồi.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói.

Hơi thở công pháp ma tông có nghĩa là ở đây, rất có thể đã có một đệ tử Vô Cực Ma Tông đến.

Tống Thư Hàng gật đầu, ngầm kích hoạt bốn đại công pháp tôi luyện cơ thể hộ thể, bí pháp «Tống Mộc Đầu Đại Xương Cốt Tra

Tử» cũng ở trạng thái sẵn sàng.

Để an toàn, Tống Thư Hàng còn lấy ra ‘chăn của đại lão Thập Phẩm Toàn Năng Mại’ đồng kiểu, khoác lên người. …… Sâu trong hang ổ Tà Vọng.

Có một bóng người lơ lửng giữa không trung, bóng người này khoác một chiếc pháp khí dạng áo choàng, che giấu hơi thở của bản thân.

Ngay cả thần thức của Tống Thư Hàng cũng không thể cảm ứng được hắn.

Lúc này, hắn đang nắm trong tay một đệ tử Vô Cực Ma Tông, dường như đang đọc thông tin từ trong não đối phương?

Tống Thư Hàng khoác chăn và bóng người khoác áo choàng, bất ngờ gặp nhau.

Hai người tâm có linh tê, đồng thời nhìn về phía đối phương.

Bốn mắt nhìn nhau. 【Người cùng đạo!】 Tống Thư Hàng nhìn thấy bóng người này, chỉ có nửa thân trên, nửa thân dưới lại không ở đây.

Chỗ vết cắt ngang eo rất phẳng phiu, nhìn đao pháp là biết, là hắn tự mình chặt mình thành hai nửa, thân trên và thân dưới để tiện hành động riêng.

Ấn tượng đầu tiên giữa người với người rất thú vị, đôi khi chỉ cần một chút điểm chung là có thể nhìn nhau vừa mắt.

Tống Thư Hàng nhìn thấy thủ pháp ‘tự chặt mình thành hai đoạn để hành động’ của đối phương, cảm thấy vô cùng thân thiết.

Tuy nhiên, đối phương nhìn cậu thế nào thì khó nói rồi – Tống Thư Hàng lúc này, khoác chăn, đeo mặt nạ.

Tạo hình vô cùng độc đáo, nhìn thế nào cũng không giống người tốt.

Đạo hữu nửa thân trên nhìn thấy Tống Thư Hàng thì hiển nhiên có chút phòng bị, thần thức của hắn lén lút quét qua Tống Thư Hàng.

Sau khi quét qua một lượt, thần thức của đạo hữu nửa thân trên không khỏi bật chế độ rung… Hắn cảm nhận được trên người đối phương cũng có pháp khí ‘ẩn giấu, áp chế khí tức’, che giấu cảnh giới thực lực bản thân.

Nhưng chỉ riêng sợi tóc lộ ra, đã toát ra khí tức khủng bố.

Trong cảm ứng của hắn, khí tức sợi tóc trên đỉnh đầu đối phương như biển cả vô biên vô tận, sâu không lường được!

Sức mạnh bên trong bùng phát ra, đủ sức chém trời xé đất.

Một lọn tóc khí tức đã khủng bố đến vậy, nếu đối phương tháo pháp khí ‘áp chế khí tức’ ra, căn bản không thể tưởng tượng sẽ khủng bố đến mức nào.

Đây tuyệt đối là một vị tuyệt thế đại lão tiền bối!

Không thể chọc, không dám chọc.

Khí thế của đạo hữu nửa thân trên yếu đi một đoạn.

Ngốc mao của Sở Các Chủ khẽ lay động, bị một hậu bối dùng thần thức quét qua, nàng có chút bất mãn.

Tống Thư Hàng đưa tay an ủi ngốc mao của Sở Các Chủ, sau đó cậu nhìn về phía đối phương, đang định mở miệng.

“Hửm?

Tiền bối, người là ‘Thập Phẩm Toàn Năng Mại’ sao?” Đạo hữu nửa thân trên đột nhiên lên tiếng gọi.

Hắn nhìn rõ chiếc chăn trên người Tống Thư Hàng.

Đạo hữu nửa thân trên từng may mắn tiếp xúc với đại lão 'Thập Phẩm Toàn Năng Mại', ấn tượng sâu sắc về chiếc chăn này; cộng thêm Tống Thư Hàng lúc này đeo mặt nạ, không nhìn thấy mặt; hơn nữa, ngay cả một lọn tóc của Tống Thư Hàng cũng sâu không lường được.

Nhiều manh mối kết hợp lại, hắn đã mắc phải sự hiểu lầm như ma dây.

Tống Thư Hàng cười ha ha, lắc tay nói: "Tôi không phải là Thập Phẩm Toàn Năng Mại tiền bối." Bóng đen nửa thân trên hơi sững sờ.

Ngay sau đó, hắn đột nhiên mắt sáng lên: "Thập Phẩm Hóa Toàn Năng Tiến Tiên Tử?" Tống Thư Hàng: "???" Huynh đệ, cậu không nghe ra giọng tôi à?

Tuy tôi đeo mặt nạ, nhưng giọng tôi hoàn toàn là giọng đàn ông mà?

Chương 2675

Mạch suy nghĩ của cậu khiến tôi hoảng quá. 【Tiên tử, ha ha ha ha.】 Ngốc mao của Sở Các Chủ cười khoái trá nói: 【Thư Hàng, gần đây hormone trên người cậu có phải có vấn đề không?】 Tống Thư Hàng: "……" Thấy vị tiền bối thần bí im lặng không nói, đạo hữu nửa thân trên cuối cùng cũng phản ứng lại: "Xin lỗi, tiền bối, tôi vừa rồi là phản ứng vô thức.

Chiếc chăn của người quá đặc biệt… Ngoài 'Thập Phẩm Toàn Năng Mại' ra, cũng chỉ có đệ tử của ngài ấy là 'Thập Phẩm Hóa Toàn Năng Tiến Tiên Tử' mới có thể sở hữu.

Cho nên, tiền bối chiếc chăn này người mua ở đâu?" "Quà người khác tặng." Tống Thư Hàng trả lời, đây là quà 'chăn đại lão Thập Phẩm Toàn Năng Mại' hàng giả mà Bạch tiền bối Two tặng cậu.

Đạo hữu nửa thân trên nghe vậy, đột nhiên hâm mộ nói: "Thật tốt quá." Ba chữ ngắn ngủi tràn đầy vẻ thất vọng, hâm mộ, chúc phúc, bi thương… Tống Thư Hàng tinh thông ngôn ngữ Tạo Hóa Tiên Tử, vô cùng nhạy cảm với sự thay đổi cảm xúc.

Tống Thư Hàng: "……" Luôn cảm thấy đạo hữu đối diện trong khoảnh khắc đã bổ sung một kịch bản lớn?

Các đạo hữu trong giới tu chân gần đây, ai cũng xuất thân từ biên kịch hay sao?

Khả năng bổ não đều xuất sắc đến vậy! …… Hai người giấu đầu hở đuôi, vì không thể bắt chuyện tiếp, nên nhìn nhau im lặng.

Lâu sau.

Tống Thư Hàng dẫn đầu lên tiếng hỏi: "Đạo hữu, cậu cũng đến để đối phó Tà Vọng sao?” Trùng hợp là, đối phương cũng đồng thời mở miệng nói: “Tiền bối, người cũng là vì đệ tử ‘Vô Cực Ma Tông’ mà đến sao?” Hai người hơi khựng lại.

Tống Thư Hàng trả lời: “Thật ra, tôi cũng coi như là vì đệ tử ‘Vô Cực Ma Tông’ mà đến.” “Thật ra, tôi cũng coi như là vì ‘Tà Vọng’ mà đến.” Đối phương lại lần nữa đồng thời trả lời Tống Thư Hàng.

Hai người lại lần nữa hơi khựng lại.

Tống Thư Hàng cười ha ha: “Đạo hiệu của đạo hữu?” “Tiền bối, tôi nên xưng hô người thế nào?” Đạo hữu nửa thân trên đồng thanh hỏi.

Hai người lại lần nữa hơi khựng lại.

Luôn cảm thấy có một loại ăn ý kỳ diệu đang quấy phá. 【Hai người đang diễn tấu hài sao?】 Ngốc mao của Sở Các Chủ không nhịn được nói.

Tống Thư Hàng: “……” “Khụ ~ Tiền bối, tôi nói trước đi.” Đạo hữu nửa thân trên tháo mũ trùm đầu ra, tự giới thiệu: “Vãn bối Vương Lâm đạo nhân, là người bảo vệ thông đạo giữa thế giới Cửu U và hiện thế.” Ở giữa trán hắn, có một ấn ký lớn bằng móng tay, có thể chứng minh thân phận của hắn.

“Ôi, vậy sao cậu lại ở đây?” Ngốc mao của Sở Các Chủ hỏi.

Giữa thế giới Cửu U và hiện thế, có rất nhiều thông đạo lớn nhỏ.

Những tà ma yếu ớt không có thủ đoạn không gian, đều dựa vào những thông đạo này để tiến vào hiện thế.

Tương tự, các tu sĩ trong hiện thế cũng có thể dựa vào những thông đạo này để phản nhập Cửu U.

Nhưng do thuộc tính hỗn loạn của thế giới Cửu U, hầu hết các thông đạo giữa Cửu U và hiện thế đều không ổn định, có thông đạo rất yếu ớt, căn bản không thể thông hành.

Có thông đạo sau khi xuất hiện không lâu sẽ tiêu tán, chỉ là dạng tạm thời.

Ban đầu ‘Long Ma’ bị Bạch tiền bối đâm xuyên thành chuỗi, chính là vì tìm thấy một thông đạo tạm thời, chuẩn bị hợp lực xông vào hiện thế, đại triển thân thủ.

Kết quả hắn còn chưa kịp lập công xây nghiệp, đã bị Bạch tiền bối tai nạn xe cộ bất ngờ đâm xuyên, trở thành nguyên liệu cho ‘dược tề Long Ma’ của Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, thỉnh thoảng giữa hiện thế và Cửu U cũng sẽ xuất hiện thông đạo ổn định.

Những thông đạo ổn định này, liền trở thành địa điểm phòng ngự trọng điểm của cả hai bên Cửu U và hiện thế.

Vị Vương Lâm đạo nhân tự chặt mình thành hai nửa này, chính là một trong những người bảo vệ ‘thông đạo’ đó.

Sở Các Chủ đột nhiên lên tiếng, khiến Vương Lâm đạo nhân giật mình.

Tuy nhiên lần này, hắn đã khống chế rất tốt sự kinh ngạc trong lòng mình, trả lời: “Thật ra, cũng không phải chuyện không thể nói.” Đối phương là tuyệt thế đại lão… đại lão có đặc quyền, dù sao quyền lực lớn.

Cho nên, một số thông tin không phải tuyệt mật, có thể tiết lộ một chút.

Sau khi sắp xếp lại lời lẽ trong lòng, Vương Lâm bắt đầu miêu tả đơn giản lý do mình xuất hiện ở đây.

Gần đây một thời gian, các người bảo vệ thông đạo Cửu U phát hiện tần suất tà ma xung kích hiện thế không ngừng tăng lên, ngay cả có yếu tố Thiên Đạo băng hội, các tà ma cũng không nên kích động đến vậy mới đúng – luôn cảm thấy các tà ma như thể bị kích thích?

Các người bảo vệ bắt đầu điều tra, kết quả bất ngờ cảm nhận được đệ tử 'Vô Cực Ma Tông' đang rục rịch hành động, từng nhiều lần thông qua một số thông đạo tạm thời tiến vào Cửu U.

Thiên địa dị biến, Tà Vọng bùng phát ở hiện thế sau đó, đệ tử Vô Cực Ma Tông càng hoạt động tích cực ở khắp các nơi Tà Vọng mật tập.

Nhiều manh mối hội tụ lại, liền gây ra cảnh giác cho các người bảo vệ thông đạo Cửu U.

Bọn họ ngầm phái người điều tra 'Vô Cực Ma Tông', muốn xem bọn họ rốt cuộc muốn làm gì?

Liệu có ảnh hưởng đến hiện trạng của thế giới Cửu U và hiện thế không.

Vương Lâm đạo nhân chính là một trong những người bảo vệ âm thầm ra ngoài điều tra 'Vô Cực Ma Tông'.【Tần suất tà ma Cửu U tấn công hiện thế tăng lên?】Tống Thư Hàng chú ý đến điểm này.

Trong tình huống Cửu U chỉ còn lại Bạch tiền bối Two nắm giữ, vậy mà vẫn xảy ra chuyện này sao?

Cửu U Chúa Tể có quyền kiểm soát tuyệt đối thế giới Cửu U, toàn bộ Ma Hải Cửu U đều nghe theo lệnh của Cửu U Chúa Tể, phục tùng ý chí của Chúa Tể.

Trước đây thế giới Cửu U có hai vị Chúa Tể tồn tại, cộng thêm Bạch tiền bối Two cơ bản không mấy khi quản chuyện, cho nên hành động của các tà ma thế giới Cửu U, phần lớn đều tuân theo ý chí của

Bàn Cầu Đại Lão mà hành động.

Hiện tại, Bàn Cầu Đại Lão đã tiêu tán, chỉ còn lại một phân thân tiểu hiệu bảy ức, vẫn đang trên Hỏa Tinh đấu lôi đài cho Tống Thư Hàng.

Giờ đây toàn bộ thế giới Cửu U chỉ còn một ý chí, đó chính là ý chí của Bạch tiền bối Two. 【Chẳng lẽ là cựu bộ của Bàn Cầu Đại Lão, đang tiến hành xung kích cuối cùng vào hiện thế?

Hay là, thật sự là Vô Cực Ma Tông đã làm chuyện kích thích tà ma ở thế giới Cửu U?】 Tống Thư Hàng thầm suy đoán.

Bên này, phần giới thiệu của Vương Lâm đạo nhân cũng đến hồi kết: “Do tôi còn kiêm nhiệm trọng trách trấn thủ thông đạo Cửu U và hiện thế, cho nên lần này khi tôi ra ngoài điều tra Vô Cực Ma Tông, đã thi triển một bí pháp, chặt mình thành hai nửa.

Một nửa ở lại chỗ thông đạo Cửu U cùng đồng bạn tiếp tục trấn thủ thông đạo, nửa thân thể còn lại thì lén lút độn nhập hiện thế, điều tra chuyện ‘Vô Cực Ma Tông’.” Hắn giới thiệu tình trạng cơ thể mình cho đại lão đối diện, tránh gây hiểu lầm, khiến đại lão đối diện cho rằng hắn không hiểu lễ số.

“Thế giới này có thể có tu sĩ trọng trách như Vương Lâm đạo hữu, thật sự là cái phúc của thế giới.” Tống Thư Hàng gật đầu an ủi – tự chặt mình thành hai nửa, phân đầu làm việc, quả nhiên là người cùng đạo.

“Trách nhiệm của tôi thôi, không dám nhận lời khen của tiền bối.” Vương Lâm đạo nhân ném đệ tử Vô Cực Ma Tông trong tay sang một bên, cúi chào Tống Thư Hàng, hỏi: “Tiền bối, tôi nên xưng hô người thế nào?

Người là hảo hữu của tiền bối ‘Thập Phẩm Toàn Năng Mại’ sao?”

“Cậu nói không sai, mối quan hệ giữa tôi và tiền bối ‘Thập Phẩm Toàn Năng Mại’ rất tốt.

Chỉ là ngài ấy gần đây có chút hiểu lầm về tôi, ha ha ha.” Tống Thư Hàng cười gượng nói.

Ngốc mao của Sở Các Chủ: “……” Công Đức Xà Mỹ Nhân lén lút ghi lại câu thoại này của Tống Thư Hàng, chờ lần sau gặp đại lão ‘Thập Phẩm Toàn Năng Mại’ thì sẽ phát một đoạn nhỏ.

Đạo nhân Vương Lâm đối diện suy nghĩ một lát, đột nhiên lộ ra vẻ mặt hiểu rõ, trong vẻ mặt hiểu rõ này lại ẩn chứa một tia thất vọng không che giấu được.

Không cần nói, Vương Lâm đạo hữu tuyệt đối lại bổ não ra một bộ đại kịch tình rồi.

Trong đầu đạo hữu này e rằng đang chứa một đoàn biên kịch, hơn nữa còn là loại ai cũng giỏi kịch bản tình tay ba, tình đa giác.

“Về đạo hiệu, cậu có thể gọi tôi là Bá Đao Tống Nhất.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, vẫn quyết định báo ra đạo hiệu này.

Trong lòng cậu vẫn có chút tự biết, biết áp lực của năm đạo hiệu liên tiếp Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt đối với các tu sĩ chư thiên vạn giới.

Cộng thêm hiện tại có tiểu hiệu của Bàn Cầu Đại Lão trên Hỏa Tinh đang giúp cậu thu hút hỏa lực, tạm thời bản thể cứ dùng đạo hiệu ‘Bá Đao Tống Nhất’ mà hành tẩu giang hồ đi.

“Thì ra là Bá Đao tiền bối, cửu ngưỡng cửu ngưỡng.” Vương Lâm đạo trưởng chắp tay nói.

Tống Thư Hàng sững sờ, vô thức thốt ra: “Hửm?

Đạo hiệu này các cậu cũng cửu ngưỡng sao?” “Đồ ngốc, người ta đang khách khí đấy.” Ngốc mao của Sở Các Chủ dùng sức véo vào não Tống Thư Hàng.

Vương Lâm đạo trưởng: “……” Bá Đao Tống Nhất tiền bối lại còn có chút ngốc manh?

Ngoài ra, đạo hiệu Bá Đao Tống Nhất này, thật sự có chút cảm giác quen thuộc, luôn cảm thấy đã nghe ở đâu đó rồi.

“Thật ra, chúng tôi gần đây cũng đang điều tra một số thông tin về ‘Vô Cực Ma Tông Quan Vũ’.

Thông tin về Vô Cực Ma Tông Quan Vũ, chúng ta có thể trao đổi lẫn nhau.” Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, sau đó lấy ra một quyển sổ tay.

Tiểu tiên tử khí linh trên lưng quyển sổ đang quỳ gối ngủ gật, cái đầu nhỏ gục xuống, giãy giụa đứng dậy, rồi lại gục xuống.

Tống Thư Hàng đưa tay khẽ chọc chọc tiểu tiên tử khí linh.

“Ư ~ô ô ô ~” Tiểu tiên tử khí linh mở mắt ra, bất mãn gọi.

Tống Thư Hàng lật quyển sổ ra, cười với nàng: “Nào, hãy thể hiện pháp thuật vừa học được cho Vương Lâm đạo hữu xem.” Tiểu tiên tử khí linh đưa tay dụi dụi mắt, sau đó vui vẻ nhảy dựng lên – nàng giống như một đứa trẻ, sau khi học được pháp thuật nào đó, luôn muốn có cơ hội khoe khoang với người khác.

Tiểu tiên tử khí linh hai tay chắp lại, nhẹ nhàng nâng lên, pháp thuật sao chép được nàng kích hoạt.

Thông tin tình báo về ‘Vô Cực Ma Tông’ mà Tống Thư Hàng nắm giữ, giống như in ấn, không ngừng xuất hiện trên quyển sổ tay này.

Bao gồm kế hoạch Ma Quốc, Kiếp Tiên thiên thiên kiếp, kế hoạch Tà Vọng, v.v.

Việc lan truyền rộng rãi những bí mật và ẩn tư mà kẻ địch cẩn thận trân tàng, cảm giác này quả thực siêu sướng.

Sướng hơn mấy lần so với việc lan truyền thông tin bát quái bình thường.

Tống Thư Hàng xé vài trang sổ này ra, đưa cho Vương Lâm đạo trưởng: "Đây là tất cả thông tin 'Vô Cực Ma Tông' mà tôi nắm giữ.

Phần thông tin này, đạo trưởng có thể tận dụng hết sức, khiến Vô Cực Ma Tông lâm vào thế bị động." Vương Lâm nhận lấy mấy trang sổ này, phát hiện trên đó toàn bộ là những thông tin nội bộ sâu sắc: "Cảm ơn Bá Đao Tống… Hửm?" Tống Thư Hàng: "Ừm?" Vương Lâm đạo trưởng: "……" Bá Đao Tống… Bá × Tống… Bá Bá Tống!

Hắn điều hình ảnh giảng pháp của Bá Tống tiền bối trong đầu ra, so sánh với 'Bá Đao Tống Nhất' trước mắt.

Không sai rồi, chính là Bá Tống.

Và giọng nói này chính là giọng của Bá Tống tiền bối – bởi vì giọng nói này khác một chút so với giọng khi giảng pháp, giọng khi giảng pháp có công năng 'Huyền Thánh Giảng Pháp' gia trì, hóa thành Đại Đạo Chi Âm, cho nên hắn nhất thời không nhận ra!

Nghĩ đến đây, Vương Lâm đạo trưởng không khỏi rụt người lại, vô thức né tránh ánh mắt của Bá Tống tiền bối. 【Ha ha ~ Cậu vẫn bị người ta nhận ra rồi.】 Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười nói.

Thạch Bi Đạo Hữu nói: 【Không có cách nào, cho dù đeo mặt nạ, khoác chăn, một số đặc điểm của Bá Tống đạo hữu vẫn quá rõ ràng.】 "Bá Đao tiền bối, tôi ở đây cũng có một ít thông tin nhỏ, có thể bổ sung cho thông tin của người.

Trong đó có một phần là quá trình thí nghiệm bồi dưỡng 'Tà Vọng' của Vô Cực Ma Tông." Vương Lâm cố gắng trấn tĩnh, cũng bắt đầu dùng pháp thuật sao chép, để lại nội dung thông tin của mình trên quyển sổ tay của Tống Thư Hàng.

“Dữ liệu bồi dưỡng Tà Vọng, cái này chính là thông tin tôi muốn.

Vương Lâm đạo hữu cậu làm không tồi.” Tống Thư Hàng khen ngợi.

“Có thể được Bá… Bá Đao tiền bối công nhận, là vinh hạnh của tôi.” Vương Lâm đạo trưởng nín thở nói, do hắn không hít khí, cho nên âm thanh phát ra có chút kỳ quái.

Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, hỏi: “Cậu có điện thoại không?

Có thì thêm bạn bè đi.

Đến lúc đó có thông tin hoặc tin tức mới, có thể liên hệ tôi bất cứ lúc nào.” “Có có.” Vương Lâm đạo trưởng lấy điện thoại ra, đăng nhập phần mềm chat, thêm Tống Thư Hàng làm bạn bè.

Hắn khẽ nhìn qua tư liệu của ‘Bá Tống tiền bối’.

Chương 2676

Nickname là ‘Người đàn ông bảy đạo hiệu’, tuổi là mười chín tuổi, địa chỉ là đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Hắn đưa tay, ghi chú Tống Thư Hàng là ‘Bá Bá Tống’, và xếp Tống Thư Hàng vào một nhóm bạn bè riêng, ghim lên đầu, cẩn thận lưu giữ.

Tống Thư Hàng: “……” Cái ghi chú của cậu tôi thấy rồi đó! …… Sau đó.

Vương Lâm đạo trưởng từ biệt Tống Thư Hàng, vọt nhanh khỏi hang ổ Tà Vọng.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, lại liên hệ Bạch tiền bối Two: 【Bạch tiền bối, người tỉnh chưa?】【Lại bị cậu làm phiền mà tỉnh rồi.】Bạch tiền bối Two bất mãn nói.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng trả lời: 【Ha ha.】【Ha ha cái quỷ gì, có chuyện gì?

Nói cho ta xong trong ba mươi chữ.】Bạch tiền bối Two ngái ngủ nói.

Tống Thư Hàng: 【Bạch tiền bối, tà ma thế giới Cửu U đang bạo động tấn công hiện thế và thông đạo Cửu U.】Bạch tiền bối Two: 【Ừm?】Lại một lát sau. 【À đúng rồi, Bàn Cầu đã không còn nữa.

Những chuyện này, cần có một Chúa Tể đi quản lý.】Bạch tiền bối Two yếu ớt nói.

Lại qua một lúc lâu. 【Thôi, buồn ngủ quá.

Cậu đến thay ta quản lý một chút đi.】Bạch tiền bối Two nói: 【Đúng lúc Vô Cực Ma Tông của cậu không phải muốn gây chuyện ở thế giới Cửu U sao?

Ta cho cậu một phần quyền hạn kiểm soát Cửu U, cậu có thể chơi đùa với bọn họ thật tốt.】Tống Thư Hàng: “???” Hả?

Bạch tiền bối Two vừa nói gì?

Ngài ấy muốn giao một phần quyền hạn thế giới Cửu U cho mình, để mình đi quản lý thế giới Cửu U sao?

Đây lại là thao tác quái quỷ gì nữa vậy?

Chuyện này cũng làm được sao?【Cậu có thời gian thì đến tranh Cửu U đi.】Bạch tiền bối Two lười nhác nói.【Có thời gian, bên tôi hôm nay ‘hoạt động quét Tà Vọng’ vừa hay có thể tạm kết thúc.

Đợi tôi sắp xếp ổn thỏa hai vị tiểu đạo hữu, sẽ đi đến thế giới Tà Liên tìm người.】Tống Thư Hàng trả lời.【Hai tiểu đạo hữu?

Cậu dẫn đám tiểu gia hỏa đó đi quét Tà Vọng à?】Bạch tiền bối Two tùy miệng trả lời, ngài ấy biết Tống Thư Hàng có giao tình với vài tiểu tu sĩ thiên phú khá.

Tống Thư Hàng giải thích:【Không phải tiểu hòa thượng với mấy tiểu gia hỏa đó đâu, là hai vị tiểu đạo hữu Tứ Phẩm.】Bạch tiền bối Two:【……】Về mặt lý thuyết không có vấn đề gì, nhưng khi nghe Tống Thư Hàng gọi tu sĩ Tứ Phẩm là ‘tiểu đạo hữu’, luôn có một cảm giác vô cùng không hòa hợp.

Loại cảm giác không hòa hợp này, cần một thời gian dài để xóa bỏ.【Đến lúc đó nhớ mang theo khối bia đá của ta, đến lúc đó sẽ dùng đến nó.】Bạch tiền bối Two lại bổ sung nhắc nhở.【Được rồi, Bạch tiền bối, vậy lát nữa chúng ta gặp.】Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two:【Cố gắng nhanh lên, nếu không nếu ta ngủ say quá rồi, cậu sẽ không gọi ta dậy được đâu.】【Đến ngay.】Tống Thư Hư trả lời.

Kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch tiền bối, ý thức của cậu thoát khỏi chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

“A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, hoạt động quét Tà Vọng hôm nay tạm dừng ở đây, tiếp theo chúng ta đi tranh Cửu U thế giới một chuyến.” Tống Thư Hàng nhanh chóng nói.

“Sao lại không quét nữa?

Tôi còn có thể quét thêm vài con, tôi còn chưa mệt mà, Tống tiền bối.” Vũ Nhu Tử vẫn còn tiếc nuối – nàng còn chưa chơi đủ.

Mỗi con Tà Vọng đều khác nhau, quét Tà Vọng giống như mở rương báu, mỗi con Tà Vọng đều có thể mang lại bất ngờ cho nàng, nàng còn muốn chơi thêm một lát nữa.

“Chúng ta đi thế giới Cửu U có chuyện quan trọng cần làm.” Tống Thư Hàng đáp, đồng thời cậu ngầm truyền âm cho Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục: 【Lát nữa khi đi thế giới Cửu U, tôi chuẩn bị nhân cơ hội đi tìm bảo tàng của Bàn Cầu Đại Lão trong thế giới Cửu U.

Bàn Cầu Đại Lão đã tiêu tán, nhưng bảo tàng của ngài ấy chắc chắn vẫn còn!】 Bạch tiền bối Two chuẩn bị giao một phần quyền hạn ‘Cửu U Chúa Tể’ cho cậu, cậu tự nhiên không thể lãng phí thời gian quyền hạn.

Đến lúc đó, cậu xem xem có thể lừa gạt ‘phân thân Bá Cầu Đại Lão’ trên Hỏa Tinh không, từ miệng hắn lấy được nơi cất giấu bảo tàng của Bàn Cầu Đại Lão, nhân lúc có toàn bộ quyền hạn ‘Cửu U Chúa Tể’, đào một phần di bảo của Bàn Cầu Đại Lão!

Nếu thành công thì phát tài rồi!

Đến lúc đó, bất kể là khoản nợ khổng lồ với Bạch tiền bối hiện thế hay chi phí sửa chữa ‘Thánh Địa Bóng Tối’, đều không cần lo lắng nữa.

Tống Thư Hàng nghĩ thật đẹp.

Cuộc đời đã gian nan đến thế này rồi… cho nên tổng phải nghĩ đẹp một chút, nhỡ đâu thật sự thực hiện được thì sao? 【Tà Vọng thì không quản nữa sao?】 Tô Thị A Thập Lục hỏi. 【Đương nhiên phải quản, nhưng tôi có cách tốt hơn để đối phó Tà Vọng.

Yên tâm đi, Vô Cực Ma Tông lần này sẽ không thể gây sóng gió lớn đâu!】 Tống Thư Hàng khóe miệng nhếch lên, lộ ra nụ cười ‘công tử hải kiểu? mọi chuyện đều trong tầm kiểm soát’.

Với mấy người bọn họ, cho dù có quét ba ngày ba đêm, cũng không quét được quá nhiều Tà Vọng.

Đợi sau khi đến thế giới Cửu U và nhận được một phần quyền hạn ‘Cửu U Chúa Tể’ của Bạch tiền bối Two… không chừng cậu có thể điều động một phần tà ma Cửu U!

Đến lúc đó, cậu có thể phái một phần tà ma Cửu U mạnh mẽ, đến hiện thế lén lút giải quyết Tà Vọng, dùng tà ma Cửu U quét Tà Vọng, lấy độc trị độc!

“Tôi đi tôi đi, tôi đi cùng Tống tiền bối đến thế giới Cửu U!” Vũ Nhu Tử giơ tay, vui vẻ kêu lên – quét Tà Vọng tuy thú vị, nhưng so với nhiệm vụ cấp bậc ‘thám hiểm bảo tàng của tiền Cửu U Chúa Tể’ thì, giá trị vui vẻ lập tức bị quét sạch!

Trong tình huống cá và chân gấu không thể có cả hai, đương nhiên phải chọn cá hoàng thần!

“Anh đi đâu, em cũng sẽ đi cùng anh.” Tô Thị A Thập Lục gật đầu, nhẹ giọng nói.

Lời này khiến Tống Thư Hàng cảm thấy trong lòng mềm nhũn.

Bạch Long Tỷ Tỷ lườm Tống Thư Hàng, hận không thể biến thành thép mà nói: “Học hỏi đi, đây mới là cách mở lời tình thoại đúng đắn!” Tô Thị A Thập Lục: “……” “Tống tiền bối, tôi cũng vậy, anh đi đâu, tôi cũng sẽ đi cùng anh.” Vũ Nhu Tử cũng bày tỏ thái độ.

Bên cạnh, Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô trong lòng dâng lên sự kính phục.

Bá Tống tiền bối vậy mà lại muốn cường xông vào thế giới Cửu U, vì chúng sinh ở hiện thế mà chiến đấu!

Trong mắt Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh Đạo Cô, Bá Tống tiền bối đột nhiên từ bỏ hoạt động quét Tà Vọng, chuyển sang tiến công thế giới Cửu U, chắc chắn là vì thông tin mà ‘người bảo vệ thông đạo Cửu U và hiện thế’ Vương Lâm đạo nhân vừa mang đến.

Tà ma thế giới Cửu U đang tấn công thông đạo hiện thế, nếu tà ma Cửu U xâm nhập hiện thế, thì tình hình hiện thế sẽ càng thêm tồi tệ.

“Bá Tống tiền bối, người là muốn cường nhập thế giới Cửu U, điều tra chân tướng tà ma bạo động sao?” Thương Hải Thư Sinh để kiểm chứng suy đoán trong lòng mình, lên tiếng hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Ừm, tự nhiên có một phần nguyên nhân là vậy.” Thương Hải Thư Sinh nắm chặt tay – hắn đoán đúng rồi.

“Nhưng Bá Tống tiền bối, người một mình đến thế giới Cửu U, liệu có nguy hiểm không?” Diệu Thanh Đạo Cô hỏi.

Tống Thư Hàng cười an ủi: “Yên tâm đi, thế giới Cửu U tôi đâu phải lần đầu tiên đến.

Đừng quên, tôi còn từng hiển thánh ở thế giới Cửu U mà.” “Bá Tống tiền bối, tôi sẽ ghi lại sự tích này của người!” Thương Hải Thư Sinh đảm bảo.

Sự tích này, nhất định phải được ghi chép vào «Tống Thiên Đạo Truyện Ký», trở thành một chương huy hoàng.

Khi các đại lão trường sinh giả chư thiên vạn giới tranh đoạt Thiên Đạo, Bá Tống tiền bối lại vẫn còn quan tâm đến chúng sinh của hiện thế.

Vào thời khắc mấu chốt tranh đoạt Thiên Đạo, kiên quyết đứng dậy chạy đến Cửu U, vì chúng sinh mà chiến.

Phẩm chất cao thượng như vậy, giống như hằng tinh vậy rực rỡ.

Đây chính là Bá Tống tiền bối, niềm kiêu hãnh của nhân loại!

Tống Thư Hàng: "……" "Bá Tống tiền bối, người có cần thông qua thông đạo 'Cửu U' và 'hiện thế' không?

Nếu cần, tôi lập tức đăng ký xin phép cho người." Diệu Thanh Đạo Cô nhắc nhở.

Với thực lực của Bá Tống tiền bối, tự nhiên có thể cưỡng chế phá vỡ không gian, đi đến Cửu U, nhưng điều này dù sao cũng sẽ tiêu hao một lượng lớn linh lực không cần thiết.

"Không cần đâu, tôi có thông đạo riêng của mình để đi đến thế giới Cửu U." Tống Thư Hàng xua tay, sau đó, cậu chỉ vào đệ tử Vô Cực Ma Tông đang hôn mê trên mặt đất sau khi bị Vương Lâm đạo nhân sưu hồn, nói: "Mấy người mang tên đệ tử Vô Cực Ma Tông này đi, không chừng còn có thể lấy được một số thông tin hữu ích từ miệng hắn." "Cứ giao cho chúng tôi xử lý đi." Thương Hải Thư Sinh đảm bảo.

Tống Thư Hàng khẽ cười: "Đợi tôi từ Cửu U trở về, sẽ liên hệ với mấy người." Diệu Thanh Đạo Cô: "Chúng tôi sẽ luôn chờ đợi Bá Tống tiền bối liên hệ!" "Vậy tạm biệt." Tống Thư Hàng vẫy tay chào thư sinh và đạo cô.

Trước khi đi đến thế giới Cửu U, cậu lại lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn cho Tống mẹ, nói với Tống mẹ rằng mình sẽ dẫn Tô Thị A

Thập Lục và Vũ Nhu Tử đi một chuyến, không chừng phải vài ngày sau mới về nhà.

Tống mẹ nhanh chóng trả lời, bày tỏ đã nhận được tin nhắn, hơn nữa Tống mẹ ở cuối tin nhắn trả lời còn cẩn thận nhắc nhở, bảo Tống Thư Hàng khi ra ngoài, hãy chuẩn bị các biện pháp phòng ngừa cho sự ra đời của tiểu sinh mệnh mới.

Tống Thư Hàng: “......” Kỳ thực, nỗi lo của mẹ Tống hoàn toàn không cần thiết.

Tuy Tống Thư Hàng hiện tại chưa thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh, nhưng cùng với việc cơ thể cậu không ngừng cường hóa, đã cách ‘tuyệt dục’ chỉ còn một bước.

Dù chưa hoàn toàn tuyệt dục, nhưng muốn sinh sản đã cực kỳ khó khăn rồi.

Trên thực tế, đừng nói là Tống Thư Hàng, ngay cả Thất Phẩm Tôn Giả bình thường muốn sinh con cũng rất khó.

Cần đủ loại thủ đoạn tăng tỷ lệ mang thai, lại phải trải qua nhiều năm cố gắng mới có thể thụ thai thành công.

Tống Thư Hàng vuốt tay, cười hắc hắc, trả lời: 【Mẹ à, tiểu gia hỏa trong bụng con muốn ra đời còn sớm chán, mới có thai thôi, ít nhất cũng phải mười tháng hoài thai, nó mới có thể chào đời.

Vậy nên mẹ đừng lo lắng, hiện tại chưa cần dùng đến biện pháp phòng ngừa sinh non đâu ạ. 】 Cậu đương nhiên biết ý tứ sâu xa trong tin nhắn trước đó của mẹ là gì, nhưng cậu cứ thích trêu chọc một chút, cứ muốn dùng cách trả lời như vậy để đáp lại mẹ.

Trêu chọc một chút rất vui, sẽ nghiện đấy.

“Đi thôi, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử.” Tống Thư Hàng không đợi mẹ Tống trả lời nữa, liền cất điện thoại, đưa tay mở ra lối vào Hạch Tâm

Thế Giới.

Phía sau, Tô Thị A Thập Lục dùng sức kéo Bạch Long tỷ tỷ, lao thẳng vào.

Khỏi phải nói tầm mắt của tu sĩ tốt đến mức nào, nàng vô tình liếc một cái, vừa vặn thấy được tin nhắn trả lời của mẹ Tống.

Bạch Long tỷ tỷ trợn trắng mắt, nàng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ lại ý kiến của Sở Các Chủ ngốc mao trước đó… Rằng có nên để Tống Thư Hàng dùng tà thuật 《Biến Dị Tăng Phát Thuật》 lên người nàng, biến cơ thể nàng thành một cục lông không.

Nếu cứ để A Thập Lục kéo như vậy nữa, nàng cảm giác mình sẽ bị kéo biến dạng, dẫn đến thân hình bị lệch đi mất.

Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng nhảy lên theo sau, bên cạnh có Linh Vũ Điệp bay lượn, che chở nàng tiến vào Hạch Tâm Thế Giới.

“Hai vị tiểu hữu, mấy ngày nay làm phiền hai vị thu thập tất cả địa điểm Tà Vọng ở Văn Châu Thị và các thành phố lân cận cho ta.

Đợi ta trở về, ta muốn một hơi dẹp yên tất cả Tà Vọng, để trừ hậu họa.” Tống Thư Hàng dặn dò, sau đó hai tay chắp sau lưng, đẹp trai bước vào Hạch Tâm Thế Giới, biến mất không thấy tăm hơi.

Thương Hải thư sinh và Diệu Thanh đạo cô kính trọng tiễn Bá Tống tiền bối rời đi.

“Hận không thể cùng Bá Tống tiền bối xông vào Cửu U Thế Giới, chém giết Tà Ma đang công kích thông đạo hiện thế, vì an định chúng sinh mà chiến!” Thương Hải thư sinh nắm chặt tay, hận bản thân không đủ cường đại.

Chương 2677

“Mấy ngày Bá Tống tiền bối vắng mặt, chúng ta phải chăm sóc tốt cho Tống gia lão tổ và Triệu gia lão tổ tiên tử.

Tuyệt đối không được để Tà Vọng ảnh hưởng đến chất lượng cuộc sống của họ.” Diệu Thanh đạo cô bổ sung.

Khi Bá Tống tiền bối vì chúng sinh mà ra tiền tuyến, họ không thể giúp được, không thể cùng Bá Tống tiền bối chinh chiến Cửu U.

Vì vậy, ít nhất họ ở hậu phương phải âm thầm ủng hộ tiền bối, để ngài không có nỗi lo về sau.

Thư sinh và đạo cô cung kính hành lễ trước nơi Tống Thư Hàng biến mất, rồi mang theo đệ tử Vô Cực Ma Tông đang hôn mê biến mất. . ...

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tống Thư Hàng giao toàn bộ Tà Vọng săn được lần này cho Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở, lại giao tài liệu ‘nuôi cấy Tà Vọng’ của Vô Cực Ma Tông vừa giành được từ Vương Lâm đạo nhân cho Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Những tài liệu này đều có thể dùng để làm phong phú thêm sự hiểu biết của Biệt Tuyết Tiên Cơ về ‘Tà Vọng’, nhằm sớm biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn, bày lên bàn ăn của giới tu sĩ.

Mục tiêu của Tống Thư Hàng và Biệt Tuyết Tiên Cơ là biến Tà Vọng hoang dã thành ‘quái dị được bảo vệ cấp một của giới Tu Chân’, đồng thời đưa Tà Vọng vào thời kỳ nuôi dưỡng khoa học, nuôi cấy Tà Vọng theo dây chuyền, để tất cả chúng sinh của chư thiên vạn giới đều có thể yêu thích Tà Vọng.

Để ủng hộ thí nghiệm của Biệt Tuyết Tiên Cơ, Tống Thư Hàng sai ‘Hạch Tâm Trợ Thủ’ phối hợp với Biệt Tuyết Tiên Cơ.

Linh thú, ma thú được nuôi dưỡng trong Hạch Tâm Thế Giới; linh thực vật, tiên hào tài liệu được trồng; nước suối hoạt tuyền, cùng một số bảo vật hữu dụng thu hoạch từ Côn Vương, đều có thể cung cấp cho Biệt Tuyết Tiên Cơ sử dụng trong thí nghiệm.

Dặn dò Biệt Tuyết Tiên Cơ xong, Tống Thư Hàng mở lối vào Tà Liên Thế Giới, dẫn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử cùng bước vào.

. ...

Tà Liên Thế Giới.

Vừa khi Tống Thư Hàng hiện thân, liền có một con chuột gai nhỏ ẩn hình nhảy lên mặt cậu, chọc liên tiếp mấy kiếm vào cằm lộ ra ngoài mặt nạ.

Đinh đinh đinh ~ Một loạt tia lửa bắn ra.

“Đừng quậy nữa, Thương Thử Hào.” Tống Thư Hàng tiện tay tóm lấy Thương Thử Hào trong tay: “Dẫn chúng ta đi gặp Bạch tiền bối đi, nhỡ ngài ấy ngủ say thì không hay đâu.” Bạch tiền bối Two một giấc có thể ngủ ngàn năm, thậm chí lâu hơn.

Nếu thật sự ngủ say rồi, ngàn năm trôi qua, thì cái gì cũng tiêu tan hết.

“Mặt ngươi càng dày rồi.” Thương Thử Hào lạnh lùng nói.

“Y?

Ô ô ~” Khí Linh tiểu tiên tử nhìn thấy Thương Thử Hào có kích thước tương đương mình thì vui vẻ reo lên.

“Đây là khí linh của găng tay Nghịch Kình Quyền Đáo của tôi, sau này Thương Thử Hào cậu có thể chơi đùa vui vẻ với cô bé. .....Chiêu

‘Thiên Ngoại Phi Ma’ của cậu rất thú vị, có muốn suy nghĩ dạy cho Khí Linh tiểu tiên tử của tôi không?

Năng lực học tập của cô bé mạnh lắm đó.” Tống Thư Hàng kiêu ngạo giới thiệu.

Khí Linh tiểu tiên tử nhìn chằm chằm kiếm tăm trong tay Thương Thử Hào, hai mắt lấp lánh sáng ngời.

“......” Thương Thử Hào: “Đừng có giỡn, khí linh găng tay học kiếm pháp gì chứ.

Ngoài ra, chiếc ‘Thuyên Thích Phi Thoa Chư Thiên Vạn Giới’ mà chủ thượng ta mượn của ngươi lần trước, trả lại cho ta.” Tống Thư Hàng gật đầu, tế xuất phi thoa, trả lại cho Thương Thử Hào: “Mà nói, sau khi mượn đồ của các tiền bối, trả lại luôn cảm thấy là lạ.” Thương Thử Hào: “......” “Đi thôi, tôi cũng đã mang Thạch Bi Đạo Hữu tới.” Tống Thư Hàng lấy Thạch Bi Đạo Hữu ra nói.

Thạch Bi Đạo Hữu nói: “Vừa đúng lúc, lần này ta muốn chủ nhân ta sửa chữ trên bia mộ của ta thành ‘Mộ Bá Tống’, như vậy danh tiếng sẽ cao hơn nhiều.” “Chi nha!” Thương Thử Hào đồng tình. ‘Mộ Bá Tống’ nghe có vẻ oai hơn ‘Mộ Tống Thư Hàng’ nhiều, vì nó đã quen gọi Tống Thư Hàng là ‘Bá Tống Hào’, khi gọi tên thật ‘Tống Thư Hàng’, nghe lại hơi không thoải mái.

“Được, lát nữa tôi sẽ nhờ Bạch tiền bối sửa chữ.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Thương Thử Hào: “???” Não của Bá Tống Hào vẫn chưa hồi phục sau khi bị treo máy sao?

Sửa tên bia mộ của hắn, tại sao hắn lại vui vẻ đến mức này?

“Bởi vì Bá Tống đạo hữu vừa đúng lúc cần xây cho mình một ngôi mộ lớn.” Thạch Bi Đạo Hữu nhìn thấu sự nghi ngờ trong lòng

Thương Thử Hào, lên tiếng trả lời.

Thương Thử Hào: “Xây mộ cho mình làm gì, hắn chán sống rồi, muốn chết một lần sao?” “Ha ha, đến lúc đó Thương Thử Hào cậu có muốn chất một ngôi mộ nhỏ bên cạnh mộ lớn của tôi không?” Tống Thư Hàng trêu chọc.

“Cút!” Thương Thử Hào nổi giận.

Trong lúc nói chuyện, mấy người đã đến nơi Bạch tiền bối Two nghỉ ngơi.

Lúc này Bạch tiền bối Two đang nằm trong một cái ‘trụ phong ấn’, lơ lửng lên xuống.

Tống Thư Hàng: “???” Đây là trụ phong ấn của Đại lão Bàn Cầu sao?

Nhưng trụ phong ấn không phải dùng để phong ấn ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ sao?

Tại sao Bạch tiền bối Two lại nằm trong trụ phong ấn này.

“Ngươi đến rồi à, Thư Hàng.” Bạch tiền bối Two mơ màng mở mắt, ngài nhìn Tống Thư Hàng: “Ể?

Trạng thái của ngươi?” Cơ thể Bạch tiền bối Two xoay lại, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng, ngay cả đôi mắt cũng trở nên tỉnh táo hơn nhiều.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Sao vậy ạ?” “Ngươi gần đây đang nghiên cứu đề tài ‘Hai cá thể khác nhau cùng nhau chứng đạo Bất Hủ, thăng cấp Thiên Đạo’ sao?” Bạch tiền bối Two an ủi hỏi, đây là bài tập ngài giao cho Tống Thư Hàng lần trước.

Đây là tin nhắn ám hiệu mà Thiên Đạo Bạch để lại, ‘các cá thể khác nhau cùng nhau chứng đạo Bất Hủ’ là chìa khóa phá giải cục diện.

Lúc đó Bạch tiền bối Two đã để lại bài tập cho Tống Thư Hàng, bảo cậu có thời gian thì suy nghĩ kỹ vấn đề này.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói: “Ha ha, cái đó.

Thật ra… Bạch tiền bối, tôi có thai rồi.” Bạch tiền bối Two: “???” Bên cạnh Thương Thử Hào trợn mắt há mồm, nói: “Bá Tống Hào, ‘có thai’ là ý gì?” “Ý nghĩa đen.” Tống Thư Hàng sảng khoái cười một tiếng, đưa tay chỉ vào bụng mình.

Thương Thử Hào lập tức rơi vào suy tư sâu sắc.

Trừ Vũ Nhu Tử và Tô Thị A Thập Lục ra, phần lớn thành viên trong ‘Hang ổ Thép Bàn Cầu’ đều rơi vào trầm mặc.

Bởi vì nhất thời không biết phải miêu tả cảm xúc phức tạp trong lòng họ như thế nào.

Nửa buổi sau… Thương Thử Hào bình tĩnh phân tích: “Vậy ra, bấy lâu nay chúng ta đều hiểu lầm ngươi?

Thật ra, ngươi là Thục Hàng tiên tử sao?” “Đừng giỡn, tuy là mang thai ngoài ý muốn, nhưng giới tính của tôi đâu có thay đổi.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tinh Tinh tướng quân đột nhiên mắt sáng lên, nói: “Ta hiểu rồi, Bá Tống Hào ngươi là loại sinh vật ‘phân liệt sinh sản’, có thể sinh sản vô tính!” “Tôi là con người thuần túy.” Tống Thư Hàng nói.

Tiếng của Tiểu Thái Dương T233 Hào vang lên: “Vậy Bá Tống Hào, ngươi ‘có thai’ bằng cách nào?” “Chuyện này nói ra dài dòng lắm, là một câu chuyện phức tạp.

Chủ yếu à, còn liên quan đến Đại lão Bàn Cầu. .....Nói chính xác hơn là liên quan đến Thiên Đạo Cầu.” Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích với mọi người.

“Vậy là con của Chúa tể Bàn Cầu sao?” Thụ Yêu Thất Thải mặt mỹ nhân ‘Thụ Thụ’ kinh ngạc nói.

“Đừng ngắt lời tôi vội, để tôi kể hết chuyện đã.” Tống Thư Hàng xua tay, bắt đầu kể từ đầu đến cuối.

Từ việc mấy tháng trước cậu tiếp xúc với ‘Thiếu nữ cơ giới tóc vàng’ đâm chết cậu, khiến cậu tiến vào trạng thái sống lại; đến việc cậu thu ‘Lò phản ứng hạt nhân’ thành tiểu đan điền của mình; rồi đến việc năm nay ở Nho gia gặp Côn Vương và Thiên Đạo Di Thuế Cầu cùng hậu thủ Thiên Đạo Cầu… Cuối cùng, dưới tác dụng của ‘Ngưng Thị Mang Thai + Ngưng Thị Phôi Thai’ của cậu, Thiếu nữ cơ giới tóc vàng trở thành hạt giống phôi thai.

Vì một số nguyên lý hoàn toàn không thể giải thích, hạt giống phôi thai này được ‘Lò phản ứng hạt nhân’ trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng tiếp nhận, bắt đầu sinh trưởng trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Kể tóm tắt toàn bộ sự việc xong, Tống Thư Hàng uống một ngụm nước làm ẩm cổ họng: “Chuyện là như vậy đấy, tôi có thai ngoài ý muốn.

Đây là một kỳ tích do một loạt sự trùng hợp gây ra.

Tuy nhiên, nhìn chung thì cái này của tôi vẫn có khác biệt với ‘mang thai’.

Dù sao thì tiểu đan điền của tôi có thêm một phôi thai, nếu thật sự phải phân loại, tôi nên là một ‘đại dựng’ cá thể thì đúng hơn?” Bạch tiền bối Two: “......” Chuột gai Tiểu Thương Đảm Chân Cổ Ma: “......” Tiểu Thái Dương T233 Hào: “......” Thụ Thụ mặt mỹ nhân: “Vậy ra, ngươi lần này đến tìm chủ nhân ta, có phải còn muốn nhờ chủ nhân ta giải quyết vấn đề 'phôi thai' này không?" "Thụ Thụ nói đúng, tôi chính có ý này!" Tống Thư Hàng cười ha ha.

Nhưng thực tế khi tiến vào Cửu U Thế Giới, trong đầu cậu toàn là khái niệm muốn thực hiện một số thao tác xấu sau khi có được một phần 'quyền hạn Chúa tể Cửu U' từ Bạch tiền bối Two, đã hoàn toàn quên mất chuyện mình có thai.

Nếu không phải Thụ Thụ mặt mỹ nhân nhắc đến, cậu đã quên nhờ Bạch tiền bối Two vạn năng giúp đỡ.

"Xin lỗi, Thư Hàng." Bạch tiền bối Two nói không giúp được: "Tuy ta gần như biết mọi thứ, nhưng ta thật sự không biết sinh con, vì vậy vấn đề 'có thai' của ngươi ta cũng không có phương án giải quyết.

Nếu thật sự không được, ngươi cứ từ từ nuôi dưỡng đứa bé này thành hình, rồi đến tìm ta làm phẫu thuật mổ đẻ, ta giúp ngươi lấy nó ra?" Hơn nữa, Bạch tiền bối Two còn nghĩ sâu hơn.

Trong mật ngữ Thiên Đạo Bạch để lại bằng các thủ đoạn khác nhau, đã từng nói rằng chìa khóa phá giải cục diện chính là 'các cá thể khác nhau chứng đạo Bất Hủ'.

Vậy trạng thái hiện tại của Tống Thư Hàng, có phải rất phù hợp với yêu cầu không?

Bản thể của Tống Thư Hàng là một cá thể hoàn chỉnh, mà 'thiếu nữ tóc vàng' đang được thai nghén trong bụng cậu cũng là một cá thể độc lập.

Nếu vậy, chẳng phải rất phù hợp với khả năng 'hai cá thể khác nhau cùng nhau chứng đạo Bất Hủ' sao?

Đương nhiên, trong giả thuyết này cũng có một điểm không hoàn hảo, đó chính là vấn đề thực lực của phôi thai 'thiếu nữ tóc vàng'.

Từ trạng thái cảm ứng hiện tại, cảnh giới của phôi thai này không cao, tổng thể đại khái chỉ tương đương cảnh giới Nhất Phẩm của tu sĩ nhân loại.

Nếu thực lực của phôi thai này không thể nhanh chóng thăng cấp… thì dù có tiến vào giai đoạn 'các cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo', nó cũng sẽ không chịu nổi 'lực lượng Bất Hủ', trực tiếp nổ tung cơ thể.

"Vì vậy, điểm này vẫn cần phải nghiên cứu kỹ lưỡng." Bạch tiền bối Two lên tiếng nói.

Nhất định phải nghiên cứu kỹ, nếu thủ đoạn này thật sự có hiệu quả, sau khi Tống Thư Hàng sinh xong phôi thai thiếu nữ trong bụng, có thể nghĩ cách để cậu dùng thủ đoạn tương tự, lại mang thai một 'cá thể khác nhau' có tiềm lực hơn để tranh giành Bất Hủ chi chiến?

Lúc này, Tống Thư Hàng hỏi: "Bạch tiền bối, không thể nào lấy nó ra khỏi cơ thể tôi trước, rồi đặt 'Lò phản ứng hạt nhân' chứa nó vào trong hộp giữ nhiệt, nuôi dưỡng nhân tạo nó sao?" "Ta không có kiến thức liên quan về mặt đó, ta nhiều nhất có thể thay ngươi làm phẫu thuật mổ đẻ." Bạch tiền bối Two trả lời.

Tống Thư Hàng: "......" "Ngoài ra, Thư Hàng, ngươi sắp sửa chuẩn bị cho lần Độ Kiếp và Nhân Tiền Hiển Thánh thứ sáu rồi đúng không?" Bạch tiền bối Two lại nói.

Trạng thái Tống Thư Hàng đang mang thai, nếu tiến hành Độ Kiếp và Hiển Thánh lần thứ sáu, vừa vặn có thể tính toán trước một lần về đề bài 'các cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo'.

Khi Tống Thư Hàng độ kiếp trong trạng thái mang thai, rốt cuộc sẽ được tính là một người?

Hay là hai người?

Tống Thư Hàng gật đầu: “Về mặt cảnh giới tôi đã ở trạng thái có thể độ kiếp bất cứ lúc nào. .....Nhưng vì Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ, dẫn đến lần độ kiếp trước của tôi không hoàn toàn thành công.

Vì vậy lần độ kiếp thứ sáu, tôi muốn chuẩn bị kỹ lưỡng một chút, một hơi thông qua.

Ngoài ra, gần đây tôi vẫn luôn suy nghĩ về vấn đề ‘Bát Phẩm Huyền Thánh’ tuyệt dục.” Tuy rằng nói chỉ cần tìm được Trường Sinh Giả Đại Đạo liên quan đến ‘sinh mệnh’, thì có khả năng giải quyết vấn đề tuyệt dục của Bát Phẩm Huyền Thánh, nhưng để phòng vạn nhất, tranh thủ lúc chưa tiến vào Bát Phẩm, hãy suy nghĩ trước chuyện này.

Bạch tiền bối Two: “Rồi sao nữa?

Ngươi định giải quyết vấn đề này thế nào?” “Chuyện này về mặt vật lý không thể vội vàng được, tình cảm cần thời gian để bồi dưỡng, không thể đi đường tắt để vượt tốc.

Chương 2678

Nhưng cho dù tôi không thể giải quyết vấn đề này trước khi chứng đạo Bát Phẩm, cũng không sao.

Đến lúc đó, tôi vẫn có thể thử xem có thể chuyển đổi ‘Bát Phẩm Huyền Thánh tuyệt dục’ này thành chấp niệm của tôi, sau đó bồi dưỡng nó thành Tâm Ma của tôi không.” Tống Thư Hàng nói đến đây, không cẩn thận nuốt một ngụm nước bọt: “Nếu thành công, đến lúc đó đợi tôi độ qua Bát Phẩm Thiên Kiếp, sẽ rút Tâm Ma ra, làm tiệc mừng công cho mọi người.” Sở Các Chủ ngốc mao: “......” Bạch Long tỷ tỷ: “......” Bạch tiền bối Two lơ lửng lên xuống trong trụ phong ấn, nói: “Vấn đề tuyệt dục ngươi tự xử lý, nhưng về mặt ngươi chứng đạo Bát Phẩm Huyền Thánh lần cuối cùng này, ta có thể cho ngươi một gợi ý.” “Bạch tiền bối xin mời nói.” Tống Thư Hàng ngồi thẳng nghiêm chỉnh.

“Năm lần độ kiếp và hiển thánh trước của ngươi đều rất đặc sắc.

Vậy lần cuối cùng này, chúng ta cố gắng làm cho nó hoàn hảo, đừng để lại tiếc nuối.” Bạch tiền bối Two nói: “Vì vậy chúng ta có thể thao túng từ phía sau một chút. .....Lợi dụng ma tông nhỏ bé ở hiện thế đó.” “Vô Cực Ma Tông?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đúng, chính là ma tông nhỏ bé mà ngươi đã báo cáo cho ta trước đó.” Bạch tiền bối Two trả lời.

Năm lần độ kiếp trước của Tống Thư Hàng, mỗi lần đều có sự đổi mới.

Từ lần đầu tiên tổ đội độ kiếp, đến lần thứ hai Cửu U Hiển Thánh, tiếp theo là lần thứ ba giảng pháp ‘xuyên không gian’ liên vực ở Hắc Long Thế Giới, rồi đến lần thứ tư cùng A Thập Lục trở về ‘quá khứ’ giảng pháp siêu thời gian, cuối cùng là lần thứ năm ‘kết thúc Thiên Đạo’ giảng pháp trước đó.

Bất kể là số lượng người, địa điểm, dị không gian, thời gian, thậm chí là Thiên Đạo, đều không thể ngăn cản Tống Thư Hàng giảng pháp.

Vậy lần giảng pháp thứ sáu tiếp theo, cũng không thể để tu sĩ chư thiên vạn giới thất vọng.

“Ta đã rút được tài liệu liên quan đến ‘Ma Hải Thế Giới’. .....Theo suy đoán của ta, đó là một thế giới vô cùng đặc biệt, hỗn loạn hơn cả Cửu U Thế Giới, không có bất kỳ trật tự nào, đối lập với hiện thế, pháp tắc cũng có sự khác biệt rất lớn so với hiện thế.

Nếu có thể khai thác một phần Ma Hải Thế Giới trong Cửu U Thế Giới, nói không chừng còn có thể dẫn dắt khí tức của thời đại ‘Thái Cổ’ ra.

Vậy nên, ngươi có muốn thử thách một chút không?

Tiến hành độ kiếp cuối cùng của mình trong ‘Ma Hải Thế Giới’?” Bạch tiền bối Two gợi ý.

“Hoàn toàn đối lập với hiện thế?

Vậy về mặt độ kiếp và hiển thánh, quy tắc sẽ giống nhau sao?” Tống Thư Hàng suy tư hỏi.

Cơ thể Bạch tiền bối Two từ từ nổi lên, nói: “Ta đã mô phỏng cấu trúc ‘Ma Hải Thế Giới’, các quy tắc cốt lõi nhất chắc chắn đều giống nhau.

Trong thời kỳ Thái Cổ, Ma Hải Thế Giới và hiện thế đều do ‘Thiên Đạo’ một mình nắm giữ, không có sự tồn tại của Chúa tể Cửu U.

Vậy các quy tắc cơ bản nhất cấu thành thế giới chắc chắn là tương đồng.

Chỉ trong biểu hiện cụ thể, mới có đặc trưng đối lập.

Ví dụ… sau khi hiển thánh giảng pháp kết thúc, có thể ngươi thu được không phải ‘lực lượng công đức’, mà là một loại sức mạnh đối lập nào đó, để thúc đẩy Tâm Ma trong lòng, khiến người độ kiếp trở nên càng thêm cuồng bạo.” Tống Thư Hàng: “Cường độ của Tâm Ma có mất kiểm soát không?” Cậu muốn bồi dưỡng Tâm Ma của mình, chủ yếu là để rút ra làm nguyên liệu nấu ăn, và thử cảm giác sung sướng khi nuôi Tâm Ma. .....Nhưng cậu không hy vọng cường độ của Tâm Ma vượt quá tầm kiểm soát, kẻo chơi dao đứt tay.

Xét cho cùng, cậu vẫn không thể sánh bằng Vân Tước Tử và Tam Lãng về cảnh giới tìm đường chết.

Trong những khâu tìm đường chết quan trọng, cậu vẫn sẽ rụt rè, không có dũng khí tìm đường chết đến cùng một hơi, cũng không có trực giác và kinh nghiệm phong phú của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối trong việc nắm bắt chính xác ranh giới sống chết.

“Không có tu sĩ nào có thể đảm bảo mình có thể hoàn toàn khống chế Tâm Ma, dù Đạo Tâm có mạnh mẽ đến đâu, cuối cùng vẫn sẽ có lúc ý chí yếu mềm.

Tuy nhiên, với trạng thái như ngươi, khi đối mặt với Tâm Ma, thì không cần lo lắng sẽ gặp chuyện ngoài ý muốn.” Bạch tiền bối Two liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra: “Lực lượng công đức?” “Đúng vậy.” Bạch tiền bối Two gật đầu, lực lượng công đức của Tống Thư Hàng là sự tích lũy của năm lần ‘nhân tiền hiển thánh, Huyền Thánh giảng pháp’ liên tiếp.

Giống như cắt rau hẹ, sau khi thu hoạch liên tiếp năm lần ‘công đức hồi quỹ' của các tu luyện giả chư thiên vạn giới, lực lượng công đức của Tống Thư Hàng đủ để kiêu hãnh quần hùng.

Lực lượng công đức khổng lồ như vậy, khiến Tống Thư Hàng khi đối mặt với Tâm Ma, đã đứng ở thế bất bại.

"Hơn nữa, ngươi cũng đến lúc trải qua một lần 'Tâm Ma Kiếp', tích lũy một ít kinh nghiệm rồi." Bạch tiền bối Two bổ sung.

Tống Thư Hàng nghiền ngẫm lại nội dung Bạch tiền bối Two vừa nói từ đầu đến cuối, nói: "Nói cách khác, chúng ta trước tiên lợi dụng 'Vô Cực Ma Tông', khai thác một vùng 'Ma Quốc' nhỏ bé ở một đoạn nào đó của Cửu U Thế Giới.

Sau đó chúng ta tiếp quản Ma Quốc này, lợi dụng tính chất đặc thù của nó, để tôi tiến hành độ kiếp ở bên trong, chính thức xung kích cảnh giới Bát Phẩm." Tống Thư Hàng vốn dĩ chỉ nghĩ đến việc lợi dụng quyền hạn 'Chúa tể Cửu U' của Bạch tiền bối Two, để những đệ tử Vô Cực Ma Tông muốn nhân lúc 'Cửu U Thế Giới vô chủ' mà khôi phục một 'Ma Quốc' trong Cửu U Thế Giới, nếm trải mùi vị tuyệt vọng: các ngươi tưởng Cửu U Thế Giới đã không có Chúa tể rồi sao?

Nhưng thực tế Cửu U Thế Giới vẫn còn có Đại Bạch Two tiền bối của ta trấn giữ, ăn shit đi, Vô Cực Ma Tông!

Không ngờ mưu kế của Bạch tiền bối Two lại sâu xa hơn một tầng, Chúa tể Cửu U quả không hổ là Chúa tể Cửu U.

Theo kế hoạch của Bạch tiền bối Two, là muốn tiếp tục bóc lột đệ tử Vô Cực Ma Tông, lợi dụng quyền hạn Chúa tể Cửu U, âm thầm dẫn dắt Vô Cực Ma Tông phải trả giá cực lớn, để khai thác 'Ma Quốc' trong Cửu U Thế Giới.

Và khi 'Ma Quốc' khai thác thành công, vào khoảnh khắc ma tính của các đệ tử Vô Cực Ma Tông đạt đến đỉnh phong, liền dùng quyền hạn Chúa tể Cửu U cưỡng chế tiếp quản khối ‘Ma Quốc’ đó, đánh Vô Cực Ma Tông từ đỉnh cao mây xanh xuống phàm trần… thậm chí là đánh xuống vực sâu không đáy.

Bạch tiền bối Two gật đầu đáp: “Không sai, chính là cách thao tác đó.” “Tống tiền bối, ngài quả là ma quỷ mà.” Vũ Nhu Tử trong lòng âm thầm mặc niệm 0.0001 giây cho đệ tử Vô Cực Ma Tông, sau đó liền chuyển sang chế độ vui vẻ.

Tống Thư Hàng: “......” “Nhưng chủ nhân của ta, nếu Vô Cực Ma Tông thật sự khai thác Ma Quốc, liệu có ảnh hưởng đến sự ổn định của Cửu U Thế Giới của chúng ta không?” Tiểu Thái Dương T233 Hào hỏi.

Theo miêu tả của Bạch tiền bối Two, Ma Quốc dường như là một thế giới nguyên thủy không chịu sự khống chế của ‘Chúa tể Cửu U’.

“Nếu trong lúc Cửu U vô chủ, bị bọn chúng nắm lấy cơ hội khai thác Ma Quốc, thì Chúa tể Cửu U nhiệm kỳ tiếp theo sau khi nhậm chức, có thể sẽ đau đầu một thời gian.

Nhưng hiện tại, Cửu U Thế Giới vẫn còn có ta, cái đinh mạnh nhất cắm rễ ở đây.” Bạch tiền bối Two mỉm cười nói.

Trong điều kiện Cửu U Thế Giới có chủ, hoàn toàn có thể chọn trước một khu vực, canh tác một phen trên khu vực này, chuẩn bị các thứ sẵn sàng.

Sau đó lại định vị những ‘Ma Hải Thế Giới’ mà Vô Cực Ma Tông muốn khai thác khôi phục vào khu vực này.

Chúa tể Cửu U ở Cửu U Thế Giới, có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Tống Thư Hàng: “Nếu vậy… ở giai đoạn đầu chúng ta không những không cần đả kích đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông, mà ngược lại có thể tùy lúc mở một số tiện lợi ở Cửu U Thế Giới cho bọn chúng, để bọn chúng thuận lợi khai thác một khối Ma Hải Thế Giới ở vị trí cụ thể trong 'Cửu U Thế Giới' sao?" "Không đúng, Tống tiền bối.

Chúng ta không những không thể mở tiện lợi cho Vô Cực Ma Tông, mà việc đả kích đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông ở hiện thế cũng không thể dừng lại." Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng.

Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói: "Suy nghĩ của tôi giống Vũ Nhu Tử, việc đả kích đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông không thể dừng lại, phải để đại kế hoạch của bọn chúng gặp đủ loại gian nan trắc trở, trải qua các loại ma nạn rồi cuối cùng mới thành công khai thác Ma Quốc ở Cửu U Thế Giới.

Như vậy mới không khiến thành viên Vô Cực Ma Tông sinh nghi." Đệ tử ma tông trời sinh đa nghi, nếu đại kế hoạch tiến hành quá thuận lợi, bọn chúng ngược lại sẽ sinh cảnh giác.

Vì vậy, việc gây ra đả kích và ma nạn cho bọn chúng không thể dừng lại, chỉ cần đảm bảo cuối cùng bọn chúng có thể thành công khai thác 'Ma Quốc' là được.

Những thứ có được quá thuận lợi, sẽ không có cảm giác thành tựu.

Chỉ khi trải qua nhiều gian nan trắc trở, khổ tận cam lai, cuối cùng mới có được, mới có cảm giác hạnh phúc ngập tràn.

Không trải qua phong ba bão táp, làm sao có thể thấy cầu vồng?

Tuy cầu vồng này là nhân tạo, nhưng nó cũng là cầu vồng mà.

Vô Cực Ma Tông, Bí Cảnh?

Ma Đế Cung.

Nơi ‘Ma Đế Cung’ này mới là tông môn thật sự của Vô Cực Ma Tông, nó không trực tiếp tồn tại ở hiện thế, mà nằm trong một bí cảnh pháp bảo của Ma Đế truyền từ thời viễn cổ, tổng diện tích gần bằng một thành phố trung bình.

Các ‘Vô Cực Ma Tông’ ở khắp hiện thế đều chỉ là phân tông hoặc các phân đà nhỏ hơn, chỉ có ‘Ma Đế Cung’ này mới là trung tâm thật sự của Vô Cực Ma Tông, tất cả truyền thừa của Vô Cực Ma Tông đều cất giữ tại đây.

Nó ẩn giấu cực sâu, căn bản chưa từng chính thức xuất hiện trước mặt người đời.

Lúc này, trong Già Lê Ma Điện của Ma Đế Cung.

Một hư ảnh cao trăm mét hiện ra trong ma điện này, từ từ đi lại trong ma điện.

Bên cạnh hắn có ma diễm vật chất đang bốc cháy, những ma diễm này tràn ngập tiếng gào thét tuyệt vọng.

Thỉnh thoảng lại có ma diễm rơi từ hư ảnh trăm mét này xuống, rơi trên mặt đất Già Lê Ma Điện… nhưng lại bị mặt sàn ma điện hấp thu, biến mất không dấu vết.

Sau khi đi đi lại lại mấy vòng, vị cự nhân cao trăm mét này tiến vào vị trí vương tọa của ma điện, từ từ ngồi xuống.

Khi ngồi xuống, thân ảnh khổng lồ vô cùng của hắn bắt đầu thu nhỏ, co lại, cuối cùng hóa thành thân hình vạm vỡ cao hơn ba mét.

Một lát sau.

Phía dưới ma điện bắt đầu có từng đạo thân ảnh hiện ra.

Những thân ảnh này cũng giống như cự nhân, đều là hình chiếu hư ảo, bản thể của họ không ở trong ma điện này, mà phân tán khắp nơi trên thế giới, hoặc ở trong các phân bộ của Vô Cực Ma Tông.

Họ xuất hiện trong Ma Đế Cung dưới hình thức 'hình chiếu', theo cách tương tự như 'hội nghị truyền hình từ xa'.

Đợt đầu tiên xuất hiện đều là những người nắm quyền thật sự của Vô Cực Ma Tông thế hệ này, thực lực ít nhất đều trên Lục Phẩm, thậm chí còn có Thất Phẩm Tôn Giả trấn giữ.

Nhưng ngay cả phần lớn những người nắm quyền đương thời của Vô Cực Ma Tông này cũng không biết 'Ma Đế Cung' thật sự tồn tại ở nơi nào, họ chỉ có thể đăng nhập 'Ma Đế Cung' thông qua hình thức 'pháp thuật hình chiếu' này.

Đợi phần lớn những người nắm quyền đương thời của Vô Cực Ma Tông này hiện thân, và ngồi vào vị trí của mình xong, đợt thân ảnh hình chiếu thứ hai bắt đầu hiện ra.

Đợt hình chiếu thứ hai đến 'Ma Đế Cung' đều là cường giả cảnh giới Ngũ Phẩm Linh Hoàng trở lên, là trụ cột của Vô Cực Ma Tông thế hệ này.

Những Ngũ Phẩm Linh Hoàng này lại dựa vào số lượng 'Kim Đan Linh Văn' khác nhau, bắt đầu xếp chỗ ngồi.

Ngũ Phẩm Linh Hoàng có Kim Đan Linh Văn càng nhiều, vị trí càng gần khu vực hình chiếu đợt đầu tiên.

Công Tử Hải và Chính Năng, nằm ở khu vực phía trước nhất của chỗ ngồi Ngũ Phẩm Linh Hoàng.

Công Tử Hải với tám Kim Đan Linh Văn, tư chất đủ để kiêu hãnh quần hùng Ma Tông, tuy không phải tư chất thiên tung chín Kim Đan Linh Văn, nhưng trong truyền thống của Ma Tông, tám Kim Đan Linh Văn tương tự tiền đồ vô lượng, há chỉ Ma Đế là đại biểu, chín Kim Đan Linh Văn có tư chất chứng đạo Trường Sinh, tám Kim Đan Linh

Văn cũng có tiềm lực này!

Còn Chính Năng bên cạnh Công Tử Hải, thì ngưng tụ ra Kim Đan bảy Kim Đan Linh Văn, điều này đại biểu cho việc hắn tương lai có cơ hội thăng cấp Bát Phẩm Huyền Thánh, thậm chí có cơ hội xung kích cảnh giới Kiếp Tiên.

Tám Kim Đan Linh Văn và bảy Kim Đan Linh Văn, giúp Công Tử Hải và Chính Năng có một chút quyền phát biểu trong 'Vô Cực Ma Tông'.

Có quyền phát biểu, trong đại kế hoạch sắp tới của Vô Cực Ma Tông, họ mới có thể chiếm được lợi ích lớn hơn, từ đó một bước lên trời.

Công Tử Hải mỉm cười tự tin, nhẹ nhàng mở quạt trong tay, hắn đã đợi ngày này rất lâu rồi!

Oanh long long ~ Tông chủ 'Vô Cực Ma Tông' trên vương tọa nhẹ nhàng phất tay, cả Ma Đế Cung phát ra tiếng vang như sấm, bắt đầu đóng lại, ẩn mình vào hư không, cắt đứt liên kết với hiện thế.

"Vậy thì, hội nghị đại kế hoạch Vô Cực Ma Tông của giới này, bắt đầu." Giọng nói của tông chủ khàn khàn, đầy từ tính, rất thích hợp để hát tình ca.

Phía dưới, tất cả thành viên Vô Cực Ma Tông đều ngồi thẳng người.

Tiếp theo là tiến triển của kế hoạch, sự sắp xếp của kế hoạch, và vấn đề phân chia lợi ích cuối cùng sau khi đại kế hoạch thành công!

Về mặt này, mỗi thành viên Vô Cực Ma Tông có mặt đều sẽ không nhượng bộ.

Trong đại kế hoạch này chiếm thêm một phần tài nguyên, tương lai mình sẽ đi được xa hơn!

“Trước tiên, báo cáo tiến triển kế hoạch của chúng ta ở hiện thế và Cửu U Thế Giới.” Tông chủ Ma Tông từ từ gõ vào tay vịn vương tọa, trầm giọng nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, có một vị Tôn Giả Ma Tông gật đầu, nói: “Tiến triển kế hoạch của chúng ta ở hiện thế, tuy có trở ngại, nhưng từ kết quả mà nói, kế hoạch hiện tại vô cùng thành công, hiệu quả còn hoàn hảo hơn chúng ta tưởng tượng.

Lượng tán tu khổng lồ chiêu mộ được thời gian trước, đều đã phát huy tác dụng.

Chúng ta đã thành công khiến phần lớn Tà Vọng hoàn thành biến dị, và đã bố trí Tà Vọng ở các tọa độ khác nhau trên thế giới.

Nhiều nhất là ba ngày nữa, số lượng và chất lượng Tà Vọng sẽ đạt yêu cầu của chúng ta.

Đến lúc đó, chúng ta có thể một hơi hiến tế tất cả Tà Vọng, liên kết thành trận.” Họ chỉ cần dẫn dắt Tà Vọng biến dị và sinh sản, sau đó Tà Vọng sống hay chết, đều không còn quan trọng nữa.

Chương 2679

Dù có chết, hang ổ đã biến dị của Tà Vọng vẫn sẽ tồn tại, vẫn sẽ trở thành một phần của đại kế hoạch.

Đến lúc đó, đại trận kích hoạt, có thể trực tiếp xâm nhập vào Cửu U Thế Giới, và đưa 'Trụ Ma Đế Ma Thần' mà họ đã tu sửa gần ngàn năm vào trong Cửu U.

Phối hợp với kế hoạch đồng bộ trong Cửu U Thế Giới, tiện năng một hơi cắm một 'Ma Quốc' sơ hình vào Cửu U Thế Giới.

Tranh thủ trước khi Chúa tể Cửu U mới xuất hiện, họ phải nhanh chóng khôi phục phạm vi 'Ma Quốc' trong Cửu U Thế Giới thành 'Ma Hải Thế Giới' trong truyền thuyết.

Như vậy, bước đầu tiên của kế hoạch coi như thành công.

Công Tử Hải nhẹ nhàng lắc quạt, những Trụ Ma Đế Ma Thần này, một phần nhỏ trong truyền thuyết là bảo vật do một vị Ma Đế nào đó lưu truyền lại năm xưa.

Còn phần lớn là những bản sao do các cường giả Bát Phẩm Huyền Thánh xuất hiện trong Vô Cực Ma Tông qua các năm, dựa theo Trụ Ma Đế Ma Thần mà đúc tạo từng cái một.

Ngoài ra, gần đây Công Tử Hải còn giao nộp mười cây 'Trụ Ma Đế Ma Thần', đây là thu hoạch hắn có được thông qua 'truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế'.

Sau khi giao nộp mười cây Trụ Ma Thần này, quyền phát biểu của hắn trong Vô Cực Ma Tông càng tiến thêm một bước.

Lúc này, lại có một vị Tôn Giả Ma Tông lên tiếng: "Các đệ tử của chúng ta được phái vào Cửu U Thế Giới, kế hoạch cũng thuận lợi.

Bọn họ đã thành công tìm được hơn hai mươi tọa độ thích hợp cho chúng ta khai thác ‘Ma Quốc’ trong Cửu U Thế Giới. .....Ngoài ra, chúng ta còn thành công dẫn dắt một số Tà Ma Cửu U công kích thông đạo hiện thế, tạo ra một số phiền phức cho hiện thế, để đại kế hoạch của chúng ta có thể tiến triển thuận lợi hơn.” Chuyển lực lượng hấp dẫn của hiện thế sang Cửu U, giương đông kích tây.

Tông chủ trên vương tọa từ từ gật đầu: “Hai mươi tọa độ đó, tất cả đều đã chôn tín hiệu.

Ba ngày sau, hiến tế Tà Vọng, tiến hành bước đầu tiên của đại kế hoạch.

Đến lúc đó, ý chí Ma Đế từ trong Trụ Ma Thần sẽ chọn vị trí ‘Ma Quốc’ ở hai mươi tọa độ đó.

Bước tiếp theo, dẫn phát Kiếp Tiên Tử Kiếp.” Tốt nhất là có thể mượn ‘Kiếp Tiên Tử Kiếp’ để dẫn dắt ra một số ngôi mộ cổ Kiếp Tiên, đào ra ma khu sa đọa của Kiếp Tiên trong đó, dung nhập vào Ma Quốc, hóa thành lực lượng chiến đấu của Ma Quốc.

Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông đều kích động, chờ đợi bao nhiêu năm, ba ngày sau sẽ chứng kiến thành quả.

“Ngoài ra, tình báo liên quan đến Bá Tống Huyền Thánh, ai đang phụ trách thu thập?” Tông chủ lại lên tiếng hỏi.

“Bá Tống Huyền Thánh hiện tại vẫn đang ở Hỏa Tinh, ngài ấy đã liên tiếp khiêu chiến ba vị tồn tại thần bí, và khiến đối thủ lần lượt quy phục.” Một vị trưởng lão Vô Cực Ma Tông trả lời.

Tay Công Tử Hải đang phe phẩy quạt hơi cứng lại, tông chủ lúc này lại nhắc đến Bá Tống Huyền Thánh… e rằng là muốn giảm bớt lợi ích của hắn trong đại kế hoạch.

“Bá Tống Huyền Thánh theo đuổi Đại Đạo Bất Hủ, ngài ấy và chúng ta có mục tiêu khác nhau, chỉ cần Bá Tống Huyền Thánh thật sự như ngài ấy đã nói, sẽ khiêu chiến địch nhân bảy ngày trên Hỏa Tinh, thì chúng ta có đủ thời gian để hoàn thành đại kế hoạch.” Tông chủ từ từ gõ vào tay vịn vương tọa, chậm rãi nói.

Hắn cũng không lên tiếng cảnh cáo Công Tử Hải, mà rất nhanh chuyển chủ đề sang vấn đề tiếp theo.

Bao gồm việc thực thi kế hoạch bước tiếp theo, những điều cần chú ý, và vấn đề phân phối lợi ích cuối cùng mà ‘thành viên Vô Cực Ma Tông’ mong đợi nhất.

Thời buổi này, nếu không có lợi ích thì ai cũng không muốn làm việc.

Ma Tông không phải là nơi nói chuyện lý tưởng, ở đây lợi ích là tối thượng.

Sau khi hội nghị thảo luận kết thúc, tông chủ mở lại ‘Ma Đế Cung’, tất cả hình chiếu thành viên Vô Cực Ma Tông bắt đầu rời đi từng người một.

Đợi tất cả thành viên biến mất hết, tông chủ lại đóng Ma Đế Cung.

Hắn đứng dậy từ vương tọa, thân hình bắt đầu bành trướng, chỉ chớp mắt đã khôi phục thành hình thái hư ảo của cự nhân trăm mét.

Ngay cả khí thế trên người hắn cũng không ngừng tăng lên, trở nên khủng bố vô cùng.

“Còn ba ngày nữa.” Tông chủ lẩm bẩm.

Hắn cúi đầu nhìn vào trong cơ thể mình, sau khi tầng ma diễm trên bề mặt cơ thể tan ra, tại vị trí ngực của tông chủ, một phong ấn khủng bố mang ‘khí tức Nho gia’ hiện ra.

Trên phong ấn kiên cường bất khuất này, ẩn ẩn tỏa ra từng sợi khí tức Thánh Nhân Nho gia.

“Tức ngực, ngủ không được… Trạng thái chết tiệt này cuối cùng cũng sắp kết thúc rồi.” Tông chủ nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực mình.

Đợi sau khi ‘Ma Quốc’ của Cửu U Thế Giới được khai thác, mượn sức mạnh của ‘Ma Hải Thế Giới’ nguyên thủy, phong ấn Thánh Nhân Nho gia chỉ có một con đường chết.

Đến lúc đó, sau khi dung hợp Ma Hải Thế Giới, thực lực của hắn ngược lại còn có thể tiến thêm một tầng lầu, đạt đến trình độ khủng bố mà ngay cả hắn cũng không thể lường trước!

Tông chủ ngẩng đầu nhìn hư không.

Bá Tống Huyền Thánh gần đây danh tiếng nổi như cồn, rất có vài phần khí thế của Thánh Nhân Nho gia năm xưa, trấn áp chư thiên, đánh bại vạn giới, phong độ nhất thời không ai sánh kịp.

Nhưng đáng tiếc, vị Bá Tống này chú định không thể trở thành Thánh Nhân Nho gia thứ hai.

Đợi hắn từ Cửu U Thế Giới trở về, sẽ giẫm vị ‘Bá Tống’ này dưới chân, thông qua cách này để nói cho chư thiên vạn giới biết, Ma Đế tuyệt đại ‘Ngạc’ của hắn trở lại!

Hắn là Ma Đế thiên tài nhất trong lịch sử Ma Tông, kinh nghiệm thăng cấp của hắn chỉ đứng sau Thánh Nhân Nho gia.

Hắn ngưng tụ chín Kim Đan Linh Văn, và trong giai đoạn giữa của ‘Thiên Đạo Chi Chiến’ giới trước, chứng đạo Trường Sinh, đạp ra Đại Đạo của mình.

Đáng tiếc năm đó hắn khí phách quá thịnh, trong giai đoạn cuối của Thiên Đạo Chi Chiến đã đi khiêu chiến Thánh Nhân Nho gia… Kết quả bị Thánh Nhân Nho gia đánh bẹp dí xuống đất, còn bị hạ một cái phong ấn chết tiệt khiến hắn tức ngực, cảnh giới bị cưỡng chế áp chế.

Mấy vạn năm nay hắn vẫn luôn khổ sở lợi dụng phương thức thủy ma để phá giải phong ấn Thánh Nhân, nhưng hiệu quả rất ít.

Giờ đây, tuy hắn có thể trong trạng thái phong ấn tạm thời bộc phát ra thực lực cảnh giới của mình, nhưng chỉ có thể duy trì ba phút.

Ba phút, thật sự quá ngắn!

“Ba ngày sau, Trụ Ma Thần làm tiên phong, cắm vào Cửu U Thế Giới.

Sức mạnh của đại trận Tà Vọng, sẽ đưa ‘Ma Đế Cung’ của ta vào Cửu U Thế Giới, đánh vào Ma Hải Thế Giới đã được khai thác.

Cứ nhẫn nại, nhẫn nại thêm ba ngày nữa.” Vị tông chủ Vô Cực Ma Tông Ma Đế ‘Ngạc’ không ngừng ôm ngực mình.

Hắn không ngừng tự nhủ, đừng nóng vội.

Vạn năm đã trôi qua, hắn không thiếu mấy ngày này!

Càng đến thời điểm cuối cùng, hắn càng cần phải suy tính kỹ lưỡng kế hoạch của mình, xem có thiếu sót nào cần bổ sung không.

“Thời gian bộc phát của ta chỉ có ba phút, ba phút này nhất định phải sử dụng từng giây một.

Tại tướng Ma Đế Cung đánh vào Cửu U sau, mới động dụng thời gian bộc phát, một hơi ổn định sơ hình Ma Quốc.” Ma Đế ‘Ngạc’ thầm nghĩ trong lòng.

Sau khi suy tính kỹ lưỡng kế hoạch của mình, xác định không có sơ hở nào, hắn bắt đầu nhẹ nhàng ngân nga một bài hát, tâm trạng vui vẻ. ********* Một bên khác, Cửu U Thế Giới.

“Chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối Two từ trong trụ phong ấn bò ra, ngồi đối diện Tống Thư Hàng, nghiêm túc hỏi.

“Không thành vấn đề, Bạch tiền bối, tôi đã chuẩn bị xong!” Tống Thư Hàng lúc này kích hoạt Tứ Đại Thối Thể Thần Công của mình. 《Biến Dị Cương Thủ》 biến cậu thành màu kim loại, 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》 càng khiến cơ thể cậu trở nên giống như Đại lão Bàn Cầu. 《Nho Gia Kim Cương Thân》 và 《Thánh Viên Long Thần Thần Công》 phối hợp, trên đỉnh đầu số lượng Thánh Viên đã vượt quá một liên đội, tay cầm kinh thư Nho gia, vẻ mặt nghiêm túc.

Đối mặt với chủ nhân cũ Bạch tiền bối Two, con Đại Thánh Viên dẫn đầu ngẩng đầu ưỡn ngực, cố gắng thể hiện mặt tốt nhất của mình cho chủ nhân.

Đám Thánh Viên tiểu đệ phía sau nó đương nhiên không thể yếu thế, xếp hàng chỉnh tề, giống như tinh anh duyệt binh.

“Trước tiên đưa bia đá cho ta.” Bạch tiền bối Two gọi.

Không cần Tống Thư Hàng động tác, Thạch Bi Đạo Hữu đã vui vẻ nhảy vào tay Bạch tiền bối Two, lên tiếng: “Chúa tể Bạch chủ, lát nữa ngài tiện tay sửa tên trên bia của ta thành ‘Mộ Bá Tống’ thế nào?

Tên Bá Tống này có danh tiếng cao hơn, hơn nữa, tên Tống Thư Hàng là tên thật, dễ bị cường giả hệ vu thuật lợi dụng.” “Ừm.” Bạch tiền bối Two gật đầu.

Ngài đưa tay vuốt trên Thạch Bi Đạo Hữu, sửa ‘Mộ Tống Thư Hàng’ thành ‘Mộ Bá Tống’.

Tiếp đó ngài lại bắt đầu vẽ phù văn và trận pháp luyện khí mới lên Thạch Bi Đạo Hữu.

Bên cạnh Tinh Tinh tướng quân, Thương Thử Hào, Thụ Thụ mặt mỹ nhân không ngừng vận chuyển một số dược liệu luyện khí tới.

Tống Thư Hàng thấy vậy, hỏi: “Bạch tiền bối ngài định luyện chế lại Thạch Bi Đạo Hữu sao?” “Chỉ là cường hóa nó một chút, nếu không cường hóa, với chất liệu hiện tại của nó không chịu nổi sức mạnh quyền hạn ‘Chúa tể Cửu U’.” Bạch tiền bối Two thuận miệng nói.

Ngay sau đó, Tiểu Thái Dương T233 Hào hiện ra, trên người nó cháy rực chân hỏa, có thể cung cấp cho Bạch tiền bối Two dùng để luyện khí.

Bạch tiền bối Two lần lượt ném bia đá và dược liệu luyện khí vào lò lửa của Tiểu Thái Dương T233 Hào, bắt đầu tế luyện.

Xử lý xong Thạch Bi Đạo Hữu, ngài lại vẫy tay về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cởi quần áo trên người, để lộ tấm lưng cơ bắp rõ ràng.

Bạch tiền bối Two muốn ban cho cậu một phần quyền hạn Chúa tể Cửu U, cần cậu và Thạch Bi Đạo Hữu đồng bộ.

“Muốn xăm cái gì?” Bạch tiền bối Two hỏi.

Tống Thư Hàng theo bản năng nói: “Tinh trung… không được không được, tôi không có phẩm chất cao thượng như vậy.” “Hay là xăm đầu chó Husky lên?” Tà Vọng Thương Thử gợi ý.

Tống Thư Hàng lắc đầu, sau đó giơ ra Kim Đan Nhị Duy Mã của mình nói: “Bạch tiền bối, cứ xăm cái này đi!” Bạch tiền bối Two liếc nhìn: “Được.

Với độ phức tạp của đồ án này, có thể dung nạp nhiều sức mạnh của ta hơn.

Đến lúc đó nếu gặp bất trắc, ngươi phối hợp với bia đá là có thể trong ba phút thi triển một phần sức mạnh của ta, dùng để xử lý các loại bất trắc.” “Ba phút chân nhân?

Đủ dùng rồi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói. ‘Hình xăm Kim Đan Nhị Duy Mã’ không phải là lựa chọn hình xăm tốt nhất, nhưng đối với Tống Thư Hàng ở giai đoạn hiện tại, nó là một lựa chọn khá thích hợp.

Xăm ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ lên lưng xong, sau này khi Tống Thư Hàng chiến đấu với kẻ địch mạnh, chiến đấu đến lúc kịch liệt nhất, cậu có thể chọn bạo y để tăng cường khí thế.

Đồng thời khi bạo y, thuận tiện để lộ Kim Đan Nhị Duy Mã trên lưng.

Nếu Đại lão địch phương nhất thời không cẩn thận, dùng thần lực quét nhẹ qua Kim Đan Nhị Duy Mã này… thì thứ chờ đợi hắn, chính là thủ đoạn ‘Danh sách đen + Tấn công nhồi nhét thông tin rác của thế giới Cự Nhân 1DB’ của Tống Thư Hàng.

Đánh bất ngờ, nhồi nhét vào não, khiến đối phương đau đầu, từ đó lộ ra sơ hở!

Chỉ cần có sơ hở, dựa vào bộ đồ nghề và các thao tác xấu đủ loại của Tống Thư Hàng, bất kể là chiến đấu trực diện hay chọn rút lui, đều có thể hoàn thành trong nháy mắt.

“Ngồi thẳng đi, đồ án ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ khá phức tạp, tranh thủ lúc ta còn tỉnh táo, cố gắng xăm nhanh cho xong.” Bạch tiền bối Two ngáp một cái, lên tiếng nói.

Cơn buồn ngủ của ngài càng lúc càng nồng, thậm chí bắt đầu ảnh hưởng đến các thú cưng bên cạnh, ví dụ như Thương Thử Hào, đã bắt đầu không ngừng dùng móng vuốt rửa mặt, bắt đầu buồn ngủ.

Tống Thư Hàng gật đầu ngồi thẳng trước mặt Bạch tiền bối Two, quay lưng về phía ngài, chỉnh sửa trạng thái cơ bắp ở lưng mình, để tiện cho Bạch tiền bối xăm.

Tô Thị A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, cùng Thương Thử Hào, Sửu Hổ, Tinh Tinh tướng quân… ngồi thành một vòng, vây xem cảnh Bạch Chúa tể xăm mình cho Bá Tống.

Trước khi kim xăm của Bạch tiền bối Two chuẩn bị bắt đầu xăm cho Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử giơ tay hỏi: “Đúng rồi, Bạch tiền bối Two, khi ngài xăm cho Tống tiền bối, cháu có thể đứng bên cạnh chụp ảnh được không?” Bàn tay đang cầm kim của Bạch tiền bối Two hơi khựng lại, ngài quay đầu nhìn Vũ Nhu Tử mỉm cười: “Được.” Nụ cười này đẹp đến mức không thể diễn tả.

Ngay cả tồn tại đẳng cấp như Bạch Long tỷ tỷ, tim cũng như ngừng đập trong một khoảnh khắc, huống chi là đám thú cưng vây quanh bên cạnh.

“Bạch tiền bối ngài đẹp trai quá!” Vũ Nhu Tử cầm điện thoại, không chút do dự chụp liền một tràng, nụ cười động lòng người này, tuyệt đối là một tài liệu tốt.

Bạch tiền bối Two vẫn giữ nụ cười mê hoặc, quay người lại cầm kim dài chọc mạnh vào lưng Tống Thư Hàng.

Chương 2680

Dù Tống Thư Hàng có Tứ Đại Thối Thể Thần Công hộ thể, cũng không thể đỡ được nhát kim này xuyên thấu.

“A ~ a a a ~” Sắc mặt Tống Thư Hàng lập tức tái nhợt, đau đến mức kêu thành tiếng.

Khi kim của Bạch tiền bối Two đâm vào người cậu, một loại sức mạnh ẩn chứa ‘pháp tắc Chúa tể Cửu U’ xuyên qua thần công thối thể của cậu, đâm vào cơ bắp, đau đến tận xương tủy.

Cơn đau do một nhát kim nhỏ mang lại, lại còn thảm liệt hơn cả khi phân thân Đại lão Bàn Cầu đối diện dùng búa tạ đánh cậu.

Kể từ khi ‘cơ sở dữ liệu đau khổ’ của Tống Thư Hàng được cập nhật đến cấp độ hôm nay, cơn đau khiến cậu không nhịn được mà kêu thảm thiết này đã cực kỳ hiếm hoi, vượt quá dự liệu của cậu.

“Công pháp thối thể đừng tán đi, cắn chặt răng duy trì Tứ Đại Công Pháp của ngươi, nếu không giây tiếp theo ngươi sẽ trực tiếp bạo thể.” Giọng Bạch tiền bối Two như gió xuân phất qua mặt, nói: “Đây mới là nhát kim đầu tiên, muốn hoàn thành tấm Kim Đan Nhị Duy Mã này của ngươi, ít nhất phải cần mấy vạn nhát kim mới làm được.” Tống Thư Hàng nghe vậy, run rẩy lấy ra một khối Linh Thạch Cửu Phẩm, nhét vào miệng cắn vỡ.

Cơn đau như vậy lại còn mấy vạn lần nữa đang chờ đợi cậu, Tống Thư Hàng đột nhiên bắt đầu hối hận về lựa chọn xăm đồ án ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ của mình.

Bên cạnh, Vũ Nhu Tử lấy ra một ‘bộ kit máy ảnh’ gắn vào điện thoại, nhẹ nhàng di chuyển quanh Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối Two, chụp lại cảnh ‘Bạch tiền bối xăm cho Tống tiền bối’ từ mọi góc độ.

Thu thập đủ tài liệu xong, Vũ Nhu Tử hài lòng quay lại, chọn ra những bức ảnh đẹp nhất trong số hàng trăm bức ảnh, gửi chúng vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong ảnh, sắc mặt Tống Thư Hàng tái nhợt, trán đầy mồ hôi lạnh vì đau đớn.

Còn Bạch tiền bối Two đang xăm cho cậu ở phía sau thì trên mặt mang nụ cười như gió xuân.

Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên nổi bong bóng: "Ế?

Bạch tiền bối xăm mình cho tiểu hữu Thư Hàng?

Đây là ảnh chụp lúc nào vậy?

Vừa nãy sao?" Lệ Chi tiên tử: "【Biểu tượng trái tim】Hoàng Sơn mụ mụ, Bạch tiền bối cua cháu." Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thoái Hưu: "......" Hắn âm thầm mở danh sách thành viên nhóm, kéo ra 'Bá Diệt Thánh Quân', bấm vào để xác nhận đúng là tài khoản của Tống Thư Hàng không sai, rồi liền ra tay ban cho Tống Thư Hàng một gói cấm ngôn 24 giờ.

Lệ Chi tiên tử gọi hắn là Hoàng Sơn mụ mụ, nghĩ thế nào cũng là lỗi của Tống Thư Hàng.【Hệ thống nhắc nhở: Bá Diệt Thánh Quân bị nhóm trưởng 'Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thoái Hưu' cấm ngôn 24 giờ.】Khi thông báo hệ thống này vang lên, Đông Phương Lục Tiên Tử, Diệt Phượng công tử, Giang Tử Yên và một nhóm thành viên nhóm đang muốn hồi đáp lại lời phát biểu của Lệ Chi tiên tử, lập tức tỉnh táo lại, kiềm chế những ngón tay đang rục rịch của mình.

Lúc này khiêu chiến giới hạn kiên nhẫn của Hoàng Sơn tiền bối, chắc chắn là một lựa chọn cực kỳ không lý trí.

Tuy nhiên, ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thiếu gì thì thiếu, chứ không thiếu thành viên ‘đầu sắt’.

Đông Phương Tĩnh Tuyết: “【Biểu tượng trái tim】Hoàng Sơn mụ mụ, Bạch tiền bối cua cháu. +1” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thoái Hưu: “......” Đậu Đậu ngớ người ra, nó âm thầm đứng dậy, đưa ‘thuốc cứu tim cấp tốc’ cho Hoàng Sơn đại ngốc.

Nó gần đây ăn thứ này ngán rồi, ngay cả nhai cũng lười, vẫn nên trả lại cho Hoàng Sơn đại ngốc tự nhai đi.

Hoàng Sơn Tôn Giả một tay tiếp lấy viên thuốc, tay còn lại không chút do dự ban cho Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử một giờ cấm ngôn.

Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử ở một đầu khác của Trái Đất sau khi bị cấm ngôn, vừa mãn nguyện, vừa tiếc nuối.

Ta là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai: “Ế?

Khoan đã, Bạch tiền bối không phải đang làm một thí nghiệm rất quan trọng, bận đến mức không có thời gian chat sao?

Tại sao ngài ấy lại có thời gian xăm mình cho Tống Thư Hàng? @Áp Lực Đại Đảo Linh Vũ Điệp (Vũ Nhu Tử).” “Là một Bạch tiền bối khác.” Vũ Nhu Tử trả lời.

Đồng thời, nàng tiện tay đăng tải 【Biểu cảm Bạch tiền bối mỹ nhân ngư (bản Tâm Ma)】 mà nàng vừa làm xong.

Đăng tải xong, Vũ Nhu Tử hài lòng gật đầu.

Sau đó, nàng lại đưa tay sờ sờ hình xăm trên lưng mình, trông rất thú vị.

Lát nữa Tống tiền bối xăm xong, có nên mời Bạch tiền bối Two xăm cho mình một cái không?

Chỉ là không biết Bạch tiền bối Two có thủ đoạn xăm hình không đau không?

Ta là Tiểu Bạch Hạc Bên Bờ Thiên Giác Nhai: “......” Một lát sau.

Bạch Hạc Chân Quân đã đổi biệt danh trong nhóm, đổi thành ‘Lai Sinh Nguyện Làm Người Nhà Họ Tống Bạch Hạc’.

Nếu có kiếp sau, nó hy vọng mình có thể chuyển thế thành Tống Thư Hàng.

“Lại có một kẻ điên nữa.” Diệt Phượng công tử nói.

Bắc Hà Tán Nhân nhẹ nhàng nhấp một ngụm trà tiên, gõ bàn phím trả lời: “Bạch Chúa tể đang xăm đồ án gì cho Tống Thư Hàng? @Áp Lực Đại Đảo Linh Vũ Điệp (Vũ Nhu Tử), xăm xong rồi gửi đồ án cho chúng ta xem nhé?” Hắn thành thạo chuyển chủ đề, tránh để các thành viên trong nhóm tiếp tục nói chuyện về chủ đề này, không cẩn thận lại tìm đường chết lớn.

“Đã hoàn thành, tôi gửi ảnh cho mọi người.” Vũ Nhu Tử nói.

Trong thời gian các tiền bối trong nhóm chat, Bạch tiền bối Two đã hoàn thành đồ án xăm.

Bá Tống Hào, lên quyền hạn!

Lúc này, một đồ án ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ hoàn chỉnh hiện ra trên lưng Tống Thư Hàng.

Ở trung tâm đồ án nhị duy mã, là đồ án mỹ nhân rắn công đức, vì nàng là trung tâm mạng lưới công đức của Tống Thư Hàng.

Thật ra nếu nhìn kỹ có thể thấy, ở phần đuôi của mỹ nhân rắn công đức còn có một Tống Thư Hàng thu nhỏ.

Toàn bộ nội dung đồ án nên là ‘Tống Thư Hàng được mỹ nhân rắn đức bảo vệ’, nhưng vì Tống Thư Hàng trong đồ án quá nhỏ, rất dễ bị người khác bỏ qua.

Vũ Nhu Tử điều chỉnh góc độ, chụp mấy bức ảnh đặc tả lưng Tống Thư Hàng, gửi vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ảnh rất nhanh được tải xong trong nhóm.

Bắc Hà Tán Nhân: “【Giọng nói】Hít ~ tiểu hữu Thư Hàng xăm đồ án nhị duy mã lên lưng sao?” Thao tác này quả là đáng sợ.

Bắc Hà Tán Nhân suy nghĩ theo tư duy của Tống Thư Hàng, hắn đã có thể đoán trước được việc bạo y trong các trận chiến tương lai sẽ là thao tác cơ bản của Tống Thư Hàng.

Đang đánh nhau, rất có thể sẽ bạo y.

“Ế?

Bức ảnh thứ ba thú vị.” Đậu Đậu mắt tinh, nhìn thấy điểm sáng.

Trong bức ảnh thứ ba Vũ Nhu Tử đăng tải, đồ án mỹ nhân rắn công đức ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ trên lưng Tống Thư Hàng, vừa vặn tương ứng với đồ án hồ lô ở eo cậu.

Hai đồ án, xuất phát từ tay hai vị Bạch tiền bối, tương ứng với nhau, thật diệu kỳ khó tả.

“Mà nói, một vị Bạch tiền bối kia tại sao đột nhiên lại xăm mình cho Tống Thư Hàng?” Đông Phương Lục Tiên Tử tò mò hỏi.

Vũ Nhu Tử cười hì hì: “Tác dụng của hình xăm tạm thời bảo mật, lát nữa để Tống tiền bối tự mình trả lời mọi người nhé.” Nói xong, Vũ Nhu Tử lại cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Nếu muốn xăm, nàng muốn xăm một đồ án ở vị trí mắt cá chân. .

....

“Được rồi, xong.

Thư Hàng, ngươi thử kích hoạt hình xăm này xem sao.” Bạch tiền bối Two vỗ tay, bắt đầu phối hợp cấp quyền hạn cho Tống Thư Hàng.

Tiểu Thái Dương T233 Hào cũng nhẹ nhàng phun ra, phun ra Thạch Bi Đạo Hữu hoàn toàn mới.

Thạch Bi Đạo Hữu hoàn toàn lột xác ổn định đáp xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, lúc này nó cuối cùng đã vượt qua giới hạn về chất liệu, từ Pháp Khí Cửu Phẩm Kiếp Tiên thăng cấp lên cấp độ Thần Binh của Trường Sinh Giả.

Thêm vào tính đặc thù của bản thân nó, chỉ cần cung cấp đủ linh thạch và bảo vật, dù là Đạo Khí nó cũng có thể đối đầu trực diện, linh thạch không cạn, tuyệt đối không nao núng!

Lần thăng cấp này xong, nó cuối cùng cũng có tự tin đồng hành cùng Bá Tống đạo hữu đối đầu với các Đại lão chư thiên vạn giới, mà không cần phải lo lắng như mấy lần trước nữa.

Tống Thư Hàng đưa tay, nắm lấy Thạch Bi Đạo Hữu, đồng thời kích hoạt hình xăm trên lưng.

Đồ án hình xăm và trận văn mới trên Thạch Bi Đạo Hữu cộng hưởng.

“Trạng thái nhân bi hợp nhất!” Thạch Bi Đạo Hữu kêu lên.

Tống Thư Hàng tiện tay tung ra một chiêu 《Dưỡng Đao Thuật》 để nâng cao tỷ lệ đồng bộ giữa mình và Thạch Bi Đạo Hữu: “Bi đao hợp nhất!” Lần này, cảm giác giữa hai bên ăn ý hơn, phối hợp không có chút kẽ hở nào.

Sau khi bia (Tống Thư Hàng) và đao (Thạch Bi Đạo Hữu) hợp nhất, một phần quyền hạn ‘Chúa tể Cửu U’ mà Bạch tiền bối Two đã chuẩn bị cho họ, bắt đầu kích hoạt.

Ý thức của Tống Thư Hàng và ý thức của Thạch Bi Đạo Hữu, bắt đầu được nâng cao, thăng cấp.

Cảm giác này, giống như khoảnh khắc sau khi Thiên Đạo sụp đổ trong lần giảng pháp hiển thánh thứ năm của Tống Thư Hàng.

Khi đó ý thức của Tống Thư Hàng cũng được nâng cao vô hạn như vậy, cuối cùng tiếp xúc được với pháp tắc thuộc về 'Thiên Đạo', vượt qua khả năng tiếp xúc của Trường Sinh Giả.

Dù chỉ là một khoảnh khắc, cũng đủ để Tống Thư Hàng thụ ích trọn đời.

Và hiện tại, ý thức của Thạch Bi Đạo Hữu và cậu, cũng được kéo lên cấp độ vượt qua 'Trường Sinh Giả', tiếp xúc được với tầng pháp tắc quyền hạn cấp Chúa tể Cửu U.

Đôi mắt Tống Thư Hàng trở nên mơ màng, một tầng sức mạnh pháp tắc thuần túy, bao phủ cậu và Thạch Bi Đạo Hữu.

"Thành công rồi sao, chủ nhân của ta?" Thương Thử Hào hỏi.

Bạch tiền bối Two ngáp một cái: "Thành công rồi, tiếp theo các ngươi cứ trông chừng nó, quá trình này cần một chút thời gian." Quyền hạn quản lý Chúa tể Cửu U, dù chỉ là một phần nhỏ, cũng không dễ dàng chịu đựng.

Bạch tiền bối Two nói xong, dụi mắt mở cửa 'trụ phong ấn'.

Vũ Nhu Tử thấy Bạch tiền bối Two sắp đi ngủ, liền mạnh dạn hỏi: "Bạch tiền bối, ngài có thể xăm cho cháu một cái không?" Bạch tiền bối Two quay đầu lại, vẫy tay với Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử mắt sáng lên, nàng vui vẻ chạy lon ton đến trước mặt Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two cười vuốt đầu Vũ Nhu Tử, nói: "Không được!" Vũ Nhu Tử: "???" Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch tiền bối Two co ngón tay lại, nhẹ nhàng búng vào trán Vũ Nhu Tử.

Búng ~ Vũ Nhu Tử cả người bị búng bay ra ngoài.

Sửu Hổ đã sớm chuẩn bị, khi Vũ Nhu Tử bị Bạch chủ nhân búng bay, nó liền cuộn mình thành hình chữ U.

Cơ thể Vũ Nhu Tử va vào cơ thể mềm mại của Sửu Hổ.

“Đau đau đau.” Vũ Nhu Tử sờ sờ trán mình đang đỏ bừng.

Bạch tiền bối Two vươn vai, chui vào trong trụ phong ấn, và hàn chặt trụ phong ấn, không cho ai quấy rầy ngài nữa. . ...

Chương 2681

Thời gian trôi qua, hai ngày sau.

Trong thời kỳ đặc biệt Thiên Đạo sụp đổ, thiên địa biến hóa này, mỗi phút giây, chư thiên vạn giới đều đang xảy ra những biến đổi to lớn.

Bất kể là tu luyện giả của hệ thống tu luyện nào, đều đang phấn đấu vì tương lai của mình.

Từ các Trường Sinh Giả có tư chất gánh vác thiên mệnh trở lên, đến những phàm nhân bình thường, đều đang nỗ lực vì tương lai.

Cửu U Thế Giới, trong hang ổ của Đại lão Bàn Cầu nguyên bản.

Tô Thị A Thập Lục hai tay chống cằm, cố gắng giữ tỉnh táo, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng và Thạch Bi Đạo Hữu bị ‘sức mạnh pháp tắc’ bao phủ.

Bạch Long tỷ tỷ cuộn tròn trên cổ nàng, lười biếng không chút sức lực.

Vũ Nhu Tử, với cái trán bị búng đỏ bừng, không biết từ lúc nào đã gối đầu lên đùi Tô Thị A Thập Lục, ngủ say sưa.

Không chỉ Vũ Nhu Tử, các Thương Thử Hào, Sửu Hổ, Thụ Yêu mặt mỹ nhân, Tinh Tinh tướng quân… bên cạnh, tất cả đều rơi vào trạng thái ngủ say.

Cơn buồn ngủ của Bạch tiền bối Two dường như có tính lây nhiễm, chỉ cần sinh mệnh trong phạm vi nhất định của trụ phong ấn của ngài, đều sẽ bị ảnh hưởng.

“Vẫn chưa xong sao?” Bạch Long tỷ tỷ mơ màng mở mắt, hỏi.

“Xem ra chắc sắp xong rồi.” Tô Thị A Thập Lục suy đoán.

Nàng nhìn thấy vòng xoáy pháp tắc quanh Tống Thư Hàng và Thạch Bi Đạo Hữu đang nhạt dần.

Bạch Long tỷ tỷ ngáp một cái: “Ngươi ngủ một lát đi, ta trông chừng thay ngươi một chút.

Ý chí lực của Bạch Chúa tể quá bá đạo, cơn buồn ngủ này rất khó chống lại.” “Bạch Long tỷ tỷ đừng lo, tôi vẫn có thể chống chịu thêm một lát nữa.” Tô Thị A Thập Lục trả lời, Tiên tử Linh Quỷ trong cơ thể nàng cũng âm thầm hỗ trợ nàng, thỉnh thoảng truyền đến một luồng khí tức mát lạnh, giúp nàng duy trì tỉnh táo.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay nhẹ nhàng chọc chọc vào chỗ trán Vũ Nhu Tử bị búng đỏ bừng, đã hai ngày rồi mà vẫn chưa tan.

“Hít ~” Vũ Nhu Tử trong giấc mơ hít một ngụm khí lạnh, dùng sức lắc đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào đùi A Thập Lục.

A Thập Lục vội vàng nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Vũ Nhu Tử, an ủi cảm xúc của nàng.

Ong ~~ Lúc này, sức mạnh pháp tắc quanh Tống Thư Hàng và Thạch Bi Đạo Hữu, cuối cùng cũng hoàn toàn tan ra.

Đôi mắt mơ màng của Tống Thư Hàng khôi phục lại sự tỉnh táo.

Cậu nắm chặt Thạch Bi Đạo Hữu, ý thức khẽ động.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bảng điều khiển hư ảo bật ra từ Thạch Bi Đạo Hữu. 【Giao diện quyền hạn Chúa tể Cửu U (một phần)】【1.

Chức năng phát hành nhiệm vụ.

Gợi ý: Ngươi có thể dựa vào ý chí của mình, phát hành nhiệm vụ trong Cửu U Thế Giới, điều động Tà Ma Cửu U hoàn thành nhiệm vụ.

Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, ngươi có thể ban thưởng cho Tà Ma một phần thưởng nhất định. 】【2.

Chức năng ban thưởng: Ngươi có thể ban thưởng trong phạm vi quyền hạn cho Tà Ma đã hoàn thành nhiệm vụ hoặc Tà Ma mà ngươi nhìn trúng, bao gồm tuổi thọ, công lực, bảo vật, danh vọng trong Cửu U Thế Giới. 】【3.

Chức năng trừng phạt: Ngươi có thể trừng phạt Tà Ma Cửu U vi phạm mệnh lệnh, dựa theo cấp độ. 】【4.

Chức năng giám sát: Ngươi có thể nắm bắt thông tin của mọi ngóc ngách trong toàn bộ Cửu U Thế Giới trong nháy mắt, mỗi ngày có thể sử dụng mười lần. 】【5.......】 Một hàng dài bảng điều khiển, làm Tống Thư Hàng hoa mắt.

Chúa tể Cửu U, muốn làm gì thì làm!

Bạch tiền bối Two lại giới thiệu cho Tống Thư Hàng về quyền hạn 'Chúa tể Cửu U', nhưng cũng không có đủ tinh lực để cầm tay chỉ việc dạy hắn các loại thao tác khống chế Chúa tể.

Cho nên... trong cơn buồn ngủ mơ màng, Bạch tiền bối Two tùy tay làm ra một cái giao diện thao tác kiểu 'ngu cũng biết dùng' này.

Đơn giản, dễ hiểu, dễ làm quen, vô cùng thích hợp với tuyển thủ có thiên phú học tập pháp thuật tương đối kém như Tống Thư Hàng.

Có giao diện thao tác này, không cần trải qua huấn luyện chuyên môn, không cần bằng cấp, cũng có thể quản lý thế giới Cửu U.

Điều duy nhất chưa hoàn hảo là, chịu hạn chế bởi cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, trong đó có một phần quyền hạn Chúa tể bị giới hạn số lần sử dụng mỗi ngày.

Ngoài ra, ngoại trừ quyền hạn quản lý cơ sở trên 'giao diện', sau khi Tống Thư Hàng và Thạch Bi đạo hữu 'Bi Đao hợp nhất', còn có thể sử dụng quyền hạn 'ba phút làm đàn ông đích thực' (chân nam nhân), dùng để duy trì vận chuyển của thế giới Cửu U bằng vũ lực.

Quyền hạn cơ sở dùng để quản lý nội bộ thế giới Cửu U, còn sức mạnh vũ trang của Bạch tiền bối Two là dùng để đối kháng với sự xâm nhập từ bên ngoài.

Bạch tiền bối Two suy tính thật chu đáo. "Thạch Bi đạo hữu, ngươi tăng thêm tính năng mới rồi, hay là cân nhắc đổi tên thành iPad đạo hữu luôn đi?" Tống Thư Hàng lướt ngón tay trên người Thạch Bi đạo hữu, xem lướt qua toàn bộ 'Giao diện quyền hạn Chúa tể Cửu U' một lượt.

Thạch Bi đạo hữu nghe vậy cũng không giận, dùng giọng điệu bình tĩnh đáp: "Bá Tống đạo hữu, ngươi có tin ta sẽ giống như cái iPad, đến lúc quan trọng thì sập nguồn vì hết pin, tuột xích, sau đó để cái tên mới đổi của ta là 'Mộ bia của Bá Tống Huyền Thánh' lập tức phát huy tác dụng không?" "Xin lỗi, Mộ bia của Bá Tống đạo hữu." Tống Thư Hàng đưa tay gõ nhẹ một cái, tắt hình chiếu 'Giao diện quyền hạn Chúa tể Cửu U'.

Hắn nhắm mắt lại, kết hợp với lĩnh ngộ khi 'ý thức' của mình và Thạch Bi đạo hữu bị nâng cao lúc đó, dung nhập phần lĩnh ngộ này vào quyền hạn quản lý trên giao diện, làm quen và nắm giữ quyền hạn quản lý thế giới Cửu U. "Xong chưa?

Ta muốn thoát khỏi chế độ 'Bi Nhân hợp nhất'." Thạch Bi đạo hữu lên tiếng.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Thỏa, kèo này ổn rồi." "Bá Tống đạo hữu, đừng có dựng flag lung tung." Thạch Bi đạo hữu nhắc nhở, đồng thời thân hình nó thu nhỏ lại cỡ ngọc bội, treo lên thắt lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." ******** Sau khi đeo Thạch Bi đạo hữu lên, Tống Thư Hàng hoạt động thân thể một chút.

Cũng không biết mình đã nhập định bao lâu, cơ bắp có ảo giác hơi cứng ngắc. "A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, mình và Thạch Bi đạo hữu vừa rồi nhập định bao lâu?" Hắn lên tiếng hỏi.

Trong khi nói chuyện, Tống Thư Hàng phát hiện ngoại trừ Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục ra, các đồng đội khác trong sào huyệt Bàn Cầu đều ngủ say sưa, ngay cả ngọn tóc ngốc trên đầu Sở các chủ cũng rũ xuống mềm oặt.

Tô Thị A Thập Lục vươn hai ngón tay, nhẹ nhàng lắc lắc.

Bạch Long tỷ tỷ bổ sung: "Đại khái nhập định gần hai ngày rồi." "Lâu vậy sao?" Tống Thư Hàng hơi kinh ngạc.

Hắn biết mình lần này nhập định khẳng định cần chút thời gian, không ngờ mắt vừa nhắm vừa mở, hai ngày đã trôi qua.

Đây chính là cảm giác chân chính của 'bế quan' trong truyền thuyết 'trên trời một ngày, thế gian ngàn năm' sao?

Bế quan quả thực giống như đang tiến hành du hành thời gian, giống hệt việc 'sau khi thức dậy ngủ nướng thêm một phút', đều sẽ bị 'ăn mất thời gian'. "Không ổn, một hơi qua mất hai ngày, vậy đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông đã tiến triển đến giai đoạn nào rồi?

Còn có Thiên Đế, có phải đã lên Thần Bí Đảo rồi không?

Bên ba mẹ nữa, cũng phải đón về thế giới Nho gia rồi!

Còn cả Vũ Nhu Tử, cũng phải đưa cô ấy về trước, nếu không Linh Vũ Điệp tiền bối ngủ dậy phát hiện con gái không thấy đâu, e rằng sẽ sốt ruột đến mức nhảy lầu mất." Tống Thư Hàng vò đầu.

Dòng thời gian nhảy vọt qua hai ngày, hắn phát hiện có quá nhiều việc cần mình đi xử lý. "Đừng vội, Thư Hàng.

Mọi chuyện có thể... xử lý từng việc một." Tô Thị A Thập Lục nói, không nhịn được bắt đầu ngủ gà ngủ gật, đầu thỉnh thoảng lại gật xuống.

Cô ấy đã kiên trì hai ngày, thấy Tống Thư Hàng tỉnh táo lại, rốt cuộc cũng thả lỏng, không còn chống lại sức mạnh hào quang buồn ngủ đến từ Bạch tiền bối Two nữa. "A Thập Lục buồn ngủ lắm rồi hả?" Tống Thư Hàng vội vàng đi về phía Tô Thị A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng ừ một tiếng: "Ưm." "Mình đưa cậu đi nghỉ ngơi." Tống Thư Hàng chuẩn bị bế Tô Thị A Thập Lục lên.

Lúc này, hắn lại nhìn thấy Vũ Nhu Tử đang gối lên đùi A Thập Lục, ngủ rất ngon lành.

Khi Vũ Nhu Tử ngủ, còn thỉnh thoảng chép miệng, dường như mơ thấy món gì ngon?

Ngoài ra trên trán Vũ Nhu Tử có một vết hằn đỏ hồng, hơi giống mi sức (trang điểm giữa trán) của Công Đức Xà Mỹ Nhân, vô cùng bắt mắt. "Đây là cái gì?" Tống Thư Hàng không nhịn được, đưa tay chọc nhẹ vào trán Vũ Nhu Tử.

Chọc! "A a ~" Vũ Nhu Tử đột nhiên mở mắt, hai mắt trợn to.

Sau đó cô phồng má, bực bội trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng xấu hổ thu ngón tay về.

Có Bạch tiền bối Two làm chứng, hắn vừa rồi thật sự chỉ chọc nhẹ một cái, loại dùng lực rất nhỏ ấy, không ngờ phản ứng của Vũ Nhu Tử lại lớn như vậy. "Tống tiền bối, ngài đã làm gì ta vậy?" Vũ Nhu Tử chất vấn. "Khụ, Vũ Nhu Tử, hết giờ rồi, dậy về nhà thôi." Tống Thư Hàng cưỡng ép chuyển chủ đề.

Vũ Nhu Tử dùng sức thổi phì không khí trong miệng ra, sau đó cô lại cọ cọ trên đùi Tô Thị A Thập Lục, đây là thói quen cọ gối trong vô thức sau khi ngủ dậy của Vũ Nhu Tử.

Tô Thị A Thập Lục: "..." Vũ Nhu Tử cọ 'gối' xong, giãy dụa ngồi dậy, nói: "A Thập Lục, Tống tiền bối, ta đã ngủ bao lâu rồi?" "Hai ngày." Tống Thư Hàng đáp: "Thời gian cũng xêm xêm rồi, tính toán thời gian thì Thiên Đế e rằng đã đi Thần Bí Đảo, cô phải tranh thủ thời gian về Linh Vũ Điệp Đảo một chuyến." Bên cạnh, sau khi Vũ Nhu Tử đứng dậy, Tô Thị A Thập Lục mất đi chỗ dựa, cô ngáp một cái, mí mắt nặng trĩu, không còn chống đỡ nổi nữa, ngã đầu về một bên.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay đón lấy Tô Thị A Thập Lục, ôm vào trong lòng. "Tống tiền bối, ngài là đồ lừa đảo." Vũ Nhu Tử bất mãn nói: "Đã nói là đến thế giới Cửu U thám hiểm kho báu của đại lão Bàn Cầu cơ mà?" Kết quả lừa cô đến thế giới Cửu U ngủ mất hai ngày, ngủ một giấc dậy, cái gì cũng chưa chơi xong, đã phải về Linh Vũ Điệp Đảo.

Thời gian của cô quý giá như vậy, kết quả lại lãng phí vào việc ngủ. "Kho báu của đại lão Bàn Cầu chúng ta tự nhiên là phải đi thám hiểm rồi." Tống Thư Hàng nở nụ cười nắm giữ hết thảy, hắn đưa tay lấy ra mấy thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao', giao cho Vũ Nhu Tử: "Vũ Nhu Tử, lúc về cô mang theo mấy thanh mộc đao tọa độ này, đến lúc đó một thanh mang bên người, mấy thanh khác có thể giấu ở Linh Vũ Điệp Đảo cũng như hải vực lân cận Linh Vũ Điệp Đảo, tránh cho bị Linh Vũ Điệp tiền bối tóm gọn một mẻ.

Có mấy cái tọa độ này, đợi lúc chúng ta muốn mở phó bản, sẽ thông báo cho cô trước.

Đợi cô chuẩn bị sẵn sàng, ta có thể thông qua 'Thế giới Cốt lõi' kéo cô qua, đi phó bản." Hai mắt Vũ Nhu Tử đều trở nên lấp lánh.

Đường đường là 'Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh' tiên tử, bị mấy thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao' dễ dàng mua chuộc. "Vậy Tống tiền bối, ngài đưa ta về hiện thế trước đi, ta về Linh Vũ Điệp Đảo một chuyến!" Vũ Nhu Tử cất kỹ mấy thanh 'Thánh Ấn Mộc Đao', tâm tình rất tốt. "Đừng vội, ta liên hệ với Thiên Đế một chút đã." Tống Thư Hàng mỉm cười, mở chức năng Tu Chân Liêu Thiên ra.

Vừa mở ra, liền có mấy trăm tin nhắn hiện lên!

Chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' vô cùng nhân tính hóa, nó có thể cảm ứng được trạng thái của Tống Thư Hàng.

Chương 2682

Khi Tống Thư Hàng đang ở trạng thái nhập định vô cùng quan trọng, nó sẽ tự động lưu tin nhắn người khác gửi đến vào hậu đài, đợi Tống Thư Hàng thủ công mở chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', mới có thể hiện ra.

Đầu tiên trong danh sách tin nhắn là tin của Thiên Đế.

Tin nhắn của cô ấy được truyền qua phương thức 'truyền năng lượng từ xa', cho nên xếp ở hàng đầu.

Tin nhắn đầu tiên Thiên Đế truyền đến, là năng lượng từ xa tích cóp hàng ngày cộng thêm một cái icon hôn gió (chụt chụt).

Tin nhắn thứ hai sau khi truyền năng lượng hàng ngày, có thêm lời nhắn: [Tống tiền bối, tốt nhất ngài nên đưa Vũ Nhu Tử về Linh Vũ Điệp Đảo trước mười một giờ sáng nay, quá hạn không chờ đâu nha.] Tiếp theo là tin nhắn bình thường: [Bây giờ đã là chín giờ sáng rồi, ta đang chuẩn bị hành lý, chuẩn bị rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo đây.] [Chín giờ rưỡi rồi, đã có rất nhiều thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1' qua đây rồi, đều là ta phụ trách tiếp đãi đấy, ta đã rất nể mặt rồi nhé!] [Mười giờ rưỡi rồi, tạm biệt ~ Cái hố Linh Vũ Điệp Đảo này, Tống tiền bối ngài tự mình xử lý đi.

Mấy ngày tiếp theo xin đừng liên lạc với ta, bận lắm.] Tống Thư Hàng: "..." Hắn đưa tay nhắn lại một tin cho Thiên Đế: [Thiên Đế tiên tử, cô đi Thần Bí Đảo à?] [Bạn bè cún lợn] Thiên Đế: [Xin lỗi, thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang bận ~ Xin vui lòng kết thúc cuộc gọi sau tiếng 'bíp' ~] [...] Tống Thư Hàng: [Khoan hẵng cúp tin nhắn đã, ta tạm thời không có thời gian đi Thần Bí Đảo lăn lộn đâu, cô không cần phòng bị ta.

Ta vừa nhập định tròn hai ngày, hiện tại có một đống việc phải làm, mấy việc này đủ cho ta bận mấy ngày rồi.] [Nhập định hai ngày?

Chúc mừng Tống tiền bối, thành công nhập định tận hai ngày liền.

Mỉm cười lễ phép mà không kém phần xấu hổ.] Thiên Đế trả lời.

Tống Thư Hàng: […] [Bên ta đúng là đang bận, Tống tiền bối có chuyện gì?] Thiên Đế hỏi.

Tống Thư Hàng: [Cô rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo rồi à?

Bên ta còn chưa kịp đưa Vũ Nhu Tử về, cho nên ta muốn hỏi Linh Vũ Điệp tiền bối hiện tại trạng thái thế nào?

Đã tỉnh chưa?] [Xin lỗi, Tống tiền bối, ta là một vị Thiên Đế tuân thủ ước định.

Ta và Vũ Nhu Tử ước định đã kết thúc, ta canh đúng giờ liền rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo.

Còn về sau Linh Vũ Điệp Đảo xảy ra chuyện gì, ta cũng không biết nha.] [Đúng rồi...

Trước khi ta rời khỏi Linh Vũ Điệp Đảo, có một nhóm thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1' đến Linh Vũ Điệp Đảo.

Ta cho bọn họ ăn 'canh mê hồn', hiện tại chắc vẫn còn hôn mê.

Nhưng Tống tiền bối yên tâm, canh mê hồn đó của ta là vật đại bổ, ăn vào xong ngủ một giấc dậy, công lực đại tăng không phải là mơ.] Thiên Đế trả lời xong, lại bổ sung: [Chụt ~ Cứ thế nhé.] Xem ra, cô ấy thực sự rất bận...

Dự kiến cô ấy đã lên Thần Bí Đảo rồi. "Hy vọng Linh Vũ Điệp tiền bối ngủ thêm một lát nữa." Tống Thư Hàng lẩm bẩm, hắn kết thúc chat với Thiên Đế, lại mở các tin nhắn khác ra. [Hoàng Sơn mama - Chủ nhóm]: "Thư Hàng, mộc đao tọa độ của cậu đã gửi qua chưa?

Bên ta đã thu thập được một lô tà vọng hạch tâm, còn có một lô thân xác tà vọng.

Nếu mộc đao tọa độ của cậu còn chưa gửi đi, vậy thì gửi đến Linh Vũ Điệp Đảo.

Hoặc là trực tiếp đến Linh Vũ Điệp Đảo tìm ta." Hoàng Sơn mama cũng đi Linh Vũ Điệp Đảo ăn canh mê hồn của Thiên Đế sao?

Tống Thư Hàng kéo danh sách tin nhắn xuống, phát hiện đại bộ phận các tiền bối trong nhóm đều tổ đội đi Linh Vũ Điệp Đảo.

Tuyết Lang Động Chủ, Thất Sinh Phù Phủ Chủ, Lệ Chi Tiên Tử, Đông Phương Lục Tiên Tử vân vân... toàn bộ đều để lại tin nhắn cho Tống Thư Hàng, phần lớn đều là hỏi thăm Tống Thư Hàng có tham gia hoạt động thám hiểm Thần Bí Đảo lần này không? "Ủa?

Từ khi nào nhân khí của mình cao thế?

Mọi người đi Thần Bí Đảo mạo hiểm đều sẽ nhớ đến mình?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Nếu ta đoán không sai, các đạo hữu hẳn là coi trọng thể chất đặc thù của cậu, có cậu cùng đi Thần Bí Đảo thì bọn họ có thể an tâm hơn không ít." Tống Thư Hàng cười ha ha: "Cũng đúng, với độ cường hãn thân thể do tứ đại thối thể công pháp của ta, cùng đi Thần Bí Đảo thì tuyệt đối là một tanker đạt chuẩn." "Ừm, cậu nói cũng gần đúng rồi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cũng không vạch trần - đại khái ý tứ chính là như vậy, trên một ý nghĩa nào đó Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối có sự tương đồng kỳ diệu, mạo hiểm mà mang theo Tống Thư Hàng thì có hiệu quả tránh họa cầu phúc.

Đương nhiên, thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1' đều chỉ mang tính chất đùa giỡn hỏi thăm Tống Thư Hàng trước khi xuất phát, chỉ thế mà thôi.

Tống Thư Hàng tiếp tục lướt ý thức xuống dưới, nhanh chóng xem lướt qua tin nhắn các vị tiền bối gửi cho hắn.

Kéo đến cuối cùng, hắn rốt cuộc nhìn thấy một tin nhắn khác biệt. [Họa phong đáng ngưỡng mộ] Hằng Hỏa Chân Quân: "Thư Hàng, chúng ta đã chuẩn bị khu vực thích hợp cho cha mẹ cậu tạm cư ở thế giới Kim Liên, cần ta phái người đón bọn họ qua?

Hay là cậu tự mình chuyển người qua?" Tống Thư Hàng vội vàng trả lời: "Hằng Hỏa tiền bối, để tự ta đưa ba mẹ đến thế giới Nho gia Kim Liên đi, ta có tọa độ thư viện Nho gia, di chuyển cũng rất tiện." Hằng Hỏa Chân Quân rất nhanh trả lời: "Được, vậy khi nào cậu tiến hành chuyển dịch không gian thì báo trước với ta một tiếng." "Được rồi, Hằng Hỏa tiền bối, vất vả cho mọi người rồi." Tống Thư Hàng cảm tạ nói.

Quyết định rồi!

Lát nữa hắn sẽ tự chẻ mình ra làm hai nửa, một nửa ở lại Cửu U chưởng khống đại cục; nửa kia đi đón ba mẹ đến Nho gia, rồi đưa Vũ Nhu Tử về Linh Vũ Điệp Đảo.

Nếu tiện đường, không chừng còn có thể nửa nạc nửa mỡ, dùng nửa cái thân thể đi thăm dò Thần Bí Đảo chút chơi? ... "Vũ Nhu Tử, ta đưa cô về hiện thế trước, rồi đi Linh Vũ Điệp Đảo!" Tống Thư Hàng dùng niệm lực đỡ lấy Tô Thị A Thập Lục, sau đó đưa tay lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ra, ướm thử vào eo mình.

Vũ Nhu Tử hiếu kỳ nói: "Được thôi, nhưng Tống tiền bối ngài định làm gì vậy?" "Ta cắt một nửa thân thể ra trước đã, bận quá, một người phải chia làm hai để dùng." Tống Thư Hàng tiến vào 'Chế độ khói Ngụy Bất Hủ' - chế độ này cắt ra tương đối mượt.

Có điều, ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị tự cắt mình, hình xăm mã QR trên lưng hắn chịu sự kích thích nào đó, bắn ra một tràng điện quang hỏa hoa.

Trên người Tống Thư Hàng có hai loại sức mạnh đang xung đột.

Là sức mạnh 'Ngụy Bất Hủ' và sức mạnh 'Quyền hạn Chúa tể Cửu U' mà Bạch tiền bối Two khắc cho hắn.

Thạch Bi đạo hữu: "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Chớ hoảng, Thạch Bi đạo hữu, chúng ta Bi Đao hợp nhất!" Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Hắn đưa tay tóm lấy Thạch Bi đạo hữu, spam liên tục ba phát 《Dưỡng Đao Thuật》, nhanh chóng tiến vào chế độ Đao Nhân hợp nhất.

Sau đó, trận văn Bạch tiền bối Two xăm trên người Thạch Bi đạo hữu và hình xăm trên lưng Tống Thư Hàng được kích hoạt.

Chế độ 'Ba phút đàn ông đích thực', mở ra! "Sẽ không lại có người muốn từ xa 'độ' ngươi chứ?" Thạch Bi đạo hữu hỏi.

Thân thể dạng khói của Tống Thư Hàng điên cuồng bành trướng: "Không phải ngoại địch, là nội loạn." Thạch Bi đạo hữu: "???" Bạch Long tỷ tỷ nhíu mày, cuốn lấy A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, lùi lại một đoạn.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng tiến vào chế độ 'Đàn ông đích thực'. "Ra đây!" Hắn quát trầm một tiếng.

Giây tiếp theo, chỉ thấy trong hình xăm mã QR Kim Đan kia, có một bóng đen thùi lùi bị nặn ra.

Đây là một loại tồn tại nào đó bị cưỡng ép bóc tách từ trên người Tống Thư Hàng. "Tâm ma?" Vũ Nhu Tử liếm môi, đen thùi lùi giống hệt Hắc Bì Vũ Nhu Tử. "Không phải tâm ma... hắn không có mùi vị của tâm ma." Tống Thư Hàng vẫn duy trì chế độ 'Đàn ông đích thực', ánh mắt khóa chặt bóng đen kia.

Bóng đen từ từ ngồi dậy từ dưới đất.

Đây là một Tống Thư Hàng phiên bản Châu Phi, không có tóc, mặt mũi lạnh lùng, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn nổi lên! "U U Tống?" Thạch Bi đạo hữu chấn kinh nói. "Sao có thể!

Tống Thư Hàng lại chưa chứng đạo Bất Hủ, sao có thể biến ra một U U Tống được?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Nhưng Hắc Tống đầu trọc cơ bắp trước mắt này, vẻ mặt lạnh lùng đứng trước mặt mọi người, sự tồn tại cảm mãnh liệt, không phải là ảo giác các kiểu.

Bạch Long tỷ tỷ nhíu mày, nhìn chằm chằm 'U U Tống' này, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng.

Ngọn tóc ngốc mềm oặt của Sở các chủ cũng dựng đứng lên, phảng phất tiếp thu được tín hiệu gì đó. "Chẳng lẽ là do Thư Hàng vừa rồi thi triển 'Ngụy Bất Hủ chi thân'?" Thạch Bi đạo hữu bình tĩnh suy đoán.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Không sai." Vừa rồi chính là vì 'Ngụy Bất Hủ chi thân' và 'Quyền hạn Chúa tể Cửu U' Bạch tiền bối Two xăm cho hắn sinh ra xung đột, mới từ trong cơ thể hắn nặn ra cái tên Hắc Tống này.

Nếu trước đó hắn hủy bỏ 'Ngụy Bất Hủ chi thân', có lẽ xung đột trong cơ thể sẽ tiêu tan, Hắc Tống này cũng sẽ không xuất hiện.

Nhưng hắn đã chọn kích hoạt chế độ 'Ba phút đàn ông đích thực', tiến vào hình thái vũ lực của Bạch tiền bối Two.

Dưới sự kích thích của hình thái vũ lực Chúa tể Cửu U, cuối cùng mới tạo nên Hắc Tống trước mắt. "Đây thật là U U Tống?" Vũ Nhu Tử hiếu kỳ hỏi. "Khẳng định không phải Tống U U chân chính." Tống

Thư Hàng trả lời, hắn nhìn chằm chằm Hắc Tống trước mắt - nói thật, Hắc Tống cho hắn cảm giác hơi giống 'Phân thân account phụ của đại lão Bàn Cầu'.

Mà nhìn từ ngoại hình, Hắc Tống hơi giống 'Chân ngã' của Tống Thư Hàng, cái đầu trọc lóc, cơ bắp cuồn cuộn.

Nhưng làn da đen thùi lùi này thì lại giống tâm ma - Bạch tiền bối Two và Tam Nhãn thiếu niên đều là Chúa tể Cửu U, nhưng đâu có biến thành đen đâu. "Biết nói chuyện không?" Tống Thư Hàng nhìn Hắc Tống, lên tiếng.

Nhưng Hắc Tống đối diện vẻ mặt lạnh lùng, không mở miệng.

Vũ Nhu Tử nói: "Không có ý thức tự ngã?" "Để ta giám định thử xem." Tống Thư Hàng đưa tay phải ra, ấn về phía Hắc Tống.

Mà lúc này, Hắc Tống đối diện nhanh chóng đưa tay trái của mình ra - động tác của hắn giữ nhất quán với Tống Thư Hàng, có điều Tống Thư Hàng đưa tay phải, còn hắn đưa tay trái.

Hai bên giống như đang soi gương vậy.

Tay phải Tống Thư Hàng và tay trái Hắc Tống đối chưởng, giống hệt cao thủ đấu nội lực trong phim võ hiệp.

Bốp ~ Găng tay trên chưởng phải Tống Thư Hàng co lại, bí pháp Giám Định thi triển.

Cái giá phải trả cho giám định, trên thân thể dạng khói của Tống Thư Hàng nổ tung mấy vết thương, đau đớn kịch liệt chi phối đại não hắn 0.01 giây.

Ngay sau đó, thông tin giám định hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng. [Tống Thư Hàng model chưa đặt tên: Dạng quyền hạn một phần tạm thời - Ngụy Chúa tể Cửu U, tồn tại dựa vào quyền hạn Chúa tể Cửu U của Bạch tiền bối Two, sẽ tiêu tan sau khi 'Quyền hạn

Chúa tể Cửu U tạm thời' hết hạn.

Phân tích thành phần chủ yếu: Sức mạnh một phần quyền hạn Chúa tể Cửu U của Bạch tiền bối Two.

Thành phần thứ yếu: Nhân tố thân thể Ngụy Bất Hủ, quyền hạn thiên phú không gian U U Cầu, sức mạnh tàn dư hậu thủ của Thiên Đạo Cầu, mảnh vỡ sức mạnh Trình Lâm, thông tin sức mạnh Thần Nhãn thứ ba...] "Thành phần cấu tạo thật đúng là phức tạp." Tống Thư Hàng day day thái dương.

Đối diện, Hắc Tống cũng giống như hắn, day day thái dương, có điều hắn toàn trình giữ vẻ mặt lạnh lùng, không mở miệng.

Bạch Long tỷ tỷ hỏi: "Giám định ra thông tin chưa?" "Rồi, có thể xác định Hắc Tống là Ngụy Chúa tể Cửu U 'dạng tạm thời, dạng quyền hạn một phần'.

Thành phần chủ yếu là sức mạnh của Bạch tiền bối Two, thành phần thứ yếu rất phức tạp, gần như nhào nặn toàn bộ tool hack trên người ta vào một chỗ." Tống Thư Hàng trả lời. "Ngụy Chúa tể Cửu U?" Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời, không biết phải hình dung thế nào cho phải.

Vũ Nhu Tử suy tư một chút rồi nói: "Cho nên, đây là Tống tiền bối Two sao?" "Nếu muốn xếp hạng, hắn hẳn là Tống Four.

Ta còn có một phân thân đang độ cửu phẩm thiên kiếp cùng Cật Qua tiền bối, ngoài ra còn có một phân thân sắt thép ở chỗ Thiên Đế." Tống Thư Hàng nói xong, trên mặt không khỏi lộ ra biểu tình bi thương.

Chương 2683

Cái cửu phẩm thiên kiếp của phân thân kia, còn không biết phải đến năm nào tháng nào mới độ xong; phân thân sắt thép thì càng là vừa đản sinh không lâu đã bị Thiên Đế bắt đi làm chiến lợi phẩm, đến nay chưa về. "Hơn nữa, Tống Four này là dạng tạm thời, đợi Bạch tiền bối Two ngủ dậy, thu hồi quyền hạn Chúa tể Cửu U, Tống Four sẽ tiêu tan.

Hắn là cá thể đặc thù sinh ra nhờ dựa vào quyền hạn Chúa tể Cửu U." Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Ngọn tóc ngốc của Sở các chủ khẽ đung đưa: "Tống Four có ý thức độc lập của mình không?" Bình thường mà nói, Chúa tể Cửu U sở hữu tất cả ký ức của 'bản thể' trước khi tấn thăng Thiên Đạo, nhưng sở hữu tính cách và ý chí hoàn toàn độc lập. "Không có." Tống Thư Hàng tiếc nuối lắc đầu.

Tống Four dù sao cũng là hàng nhái model tạm thời, cũng không có ý thức độc lập.

Tống Four ở đối diện, cũng đồng dạng đi theo mặt không biểu tình lắc đầu - động tác của hắn hoàn toàn là đang đi theo hành động của bản thể. "Có điều, ta hẳn là có thể thao khống Tống Four hành động." Tống Thư Hàng nói.

Hắn dù sao cũng là người đàn ông sở hữu Tống Two + Tống Three, ở phương diện khống chế phân thân, kinh nghiệm lão luyện.

Nhất tâm nhị dụng, thậm chí là nhất tâm tam dụng, Tống Thư Hàng đều đã nắm giữ.

Nói xong, tinh thần lực của hắn tách ra, nhất tâm nhị dụng, một phần tâm thần dùng để khống chế Tống Four. "Tống tiền bối, nhảy một điệu xem thử?" Vũ Nhu Tử đột nhiên đề nghị.

Giây tiếp theo, Tống Four mặt không biểu tình đột nhiên xoạc rộng chân tại chỗ, xoạc thành một đường thẳng tắp tiêu chuẩn.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." Sở các chủ ngốc mao: "..." "Vũ Nhu Tử đừng quậy vội, ta có một thời gian không khống chế phân thân, hơi không quen.

Vừa nghe khẩu lệnh của cô, bản năng liền xoạc chân." Tống Thư Hàng xấu hổ xua tay. ******** Vài phút sau.

Tống Thư Hàng bản thể chỉnh trang lại đồ đạc, chuẩn bị đưa Vũ Nhu Tử về Linh Vũ Điệp Đảo, và đưa ba Tống mẹ Tống đến Nho gia.

Còn cái tên Tống Four đen thùi lùi kia thì ở lại thế giới Cửu U, thay thế Tống Thư Hàng quản lý thế giới Cửu U, trấn an tà ma Cửu U bạo động, ngăn cản lũ tà ma xung kích thông đạo Cửu U và hiện thế, chặn đánh tiến trình kế hoạch của Vô Cực Ma Tông. "Vậy, ta xuất phát trước đây." Tống Thư Hàng mở thông đạo Thế giới Tà Liên và Thế giới Cốt lõi, vẫy vẫy tay về phía sau lưng.

Bạch Long tỷ tỷ ôn nhu đỡ A Thập Lục, vẫy vẫy vuốt về phía Tống Thư Hàng.

Sở các chủ ngốc mao cắm rễ trên cái đầu trọc lóc của Tống Four, nhẹ nhàng đung đưa.

Vũ Nhu Tử và Tống Thư Hàng bản thể biến mất trong thông đạo, qua Thế giới Cốt lõi chuyển dịch đến thành phố Văn Châu...

Mà Tống Four cũng bắt đầu bận rộn.

Dưới sự điều khiển từ xa của Tống Thư Hàng, Tống Four đưa tay vạch nhẹ trên người Thạch Bi đạo hữu, mở ra giao diện 'Quyền hạn quản lý Chúa tể Cửu U'. [Đầu tiên, ta cần quan sát tình hình Cửu U trước.] Trong lòng Tống Thư Hàng thầm nói.

Ngón tay Tống Four điểm nhẹ lên 'Chức năng giám sát'.

Chức năng này có thể để hắn trong nháy mắt nắm giữ thông tin mọi ngóc ngách của 'thế giới Cửu U', chịu hạn chế bởi bản thân cảnh giới Tống Thư Hàng, mỗi ngày có thể sử dụng mười lần.

Sau khi điểm nhẹ, hiện trạng toàn bộ thế giới Cửu U, trong nháy mắt chiếu rọi vào trong đầu Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó.

Tán Tài Vương Tọa - Tam Nhãn tiền bối đột nhiên sửng sốt, trong ý thức của hắn, đột nhiên tiếp nhận được hiện trạng 'thế giới Cửu U' ngày nay!

Từ khi hắn thoái nhiệm vị trí Chúa tể Cửu U đến nay, đây là lần đầu tiên tiếp nhận được thông tin như vậy.

Phân thân Bàn Cầu trên Sao Hỏa cũng đồng dạng hơi chấn động.

Ban Văn Long Two (Rồng vằn Two) đang sao trà râu rồng chấn động, lá trà tiên đang đảo bị hủy hoại chỉ trong chốc lát. (Lời tác giả: Ừm, vì tối nay các bạn học ở đại học Lỗ muốn tụ tập ăn uống, ta sợ buổi tối sẽ không kịp gõ chữ, hôm nay sáu giờ đã dậy, quất trước hai chương!) Cho dù là Tán Tài Vương Tọa Tam Nhãn tiền bối, hay là đại lão Ban Văn Long Two trong tiểu thế giới độc lập, đều đã rời khỏi vị trí 'Chúa tể Cửu U', bị Thiên Đạo tương ứng của bọn họ ẩn giấu đến hiện thế.

Kể từ khi rời khỏi chức vị 'Chúa tể Cửu U', hai vị đại lão này không còn tiếp nhận thông tin 'thế giới Cửu U' nữa.

Mà lúc này, 'thông tin thế giới Cửu U' đột nhiên hiện lên trong đầu bọn họ, khiến bọn họ có chút trở tay không kịp. "Chuyện gì xảy ra?

Vì sao bên ta lại đột nhiên nhận được thông tin Cửu U?" Tam Nhãn tiền bối vẻ mặt nghi hoặc. "Cửu U xảy ra biến hóa gì?

Chẳng lẽ là Chúa tể Cửu U mới đản sinh?" Đại lão Ban Văn Long Two dùng râu rồng cuốn lấy lá trà bị đổ, cuốn chúng vào thùng rác.

Mấy giây sau...

Tam Nhãn tiền bối và đại lão Ban Văn Long Two, đồng thời lựa chọn liên hệ Tống Thư Hàng - nếu trên thế giới xảy ra đại sự gì, lại không có manh mối, vậy khẳng định là Tống Thư Hàng oa!

Giữa Tam Nhãn tiền bối và đại lão Ban Văn Long Two có loại ăn ý khó hiểu.

Rõ ràng Thiên Đạo tương ứng của hai người còn từng có thù cũ. [Bá Tống tiểu hữu, ngươi đang làm cái gì đấy?] Tam Nhãn tiền bối thông qua ấn ký 'Tán Tài Vương Tọa', liên hệ từ xa với Tống Thư Hàng.

Đại lão Ban Văn Long Two thì trực tiếp thông qua 'Tu Chân Liêu Thiên' gửi tin nhắn cho Tống Thư Hàng: [Cửu U xảy ra vấn đề gì?

Hiện tại là tình huống thế nào?

Vì sao ta đột nhiên nhận được thông tin thế giới Cửu U?

Ngươi đang làm cái trò gì vậy?] Trên Sao Hỏa, account phụ của đại lão Bàn Cầu tinh thần đại chấn - hắn cảm giác được thông tin 'thế giới Cửu U' truyền đến từ bản thể, có loại cảm giác ấm áp của 'nhà'.

Sau khi nhận được màn thông tin này, account phụ của đại lão Bàn Cầu tinh thần toả sáng, chiến ý ngút trời: "Đến đây, còn ai nữa?

Còn ai nữa!" Vị trí Thiên Đạo của trận chiến 'Bất Hủ' này, chỉ có bản thể của hắn mới xứng sở hữu!

Kẻ nào dám không phục, thì nếm thử mùi vị nắm đấm sắt của hắn. ...

Bên kia, hiện thế, Văn Châu.

Do Tống Four vẫn còn đang tiếp nhận phản hồi thông tin chức năng giám sát 'thế giới Cửu U', đang ở trạng thái bão hòa thông tin.

Cho nên tin nhắn của Tam Nhãn tiền bối và đại lão Ban Văn Long Two, liền được chuyển đến chỗ bản thể.

Tống Thư Hàng vừa đưa Vũ Nhu Tử về đến nhà cũ, liền đột nhiên nhận được chất vấn của hai vị tiền bối. "Ta vô tội, ta cái gì cũng chưa làm." Hắn thạo nghề trả lời.

Ba Tống ra mở cửa: "???" Mẹ Tống đi theo ra: "!!!" Hai vợ chồng theo bản năng nhìn về phía Vũ Nhu Tử bên cạnh.

Một lát sau. "A Thập Lục đâu?" Mẹ Tống hỏi, mang ra ngoài là hai cô tiên nữ nhỏ, sao chỉ về có một? "Con đã làm gì Vũ Nhu Tử?" Ba Tống hỏi.

Vũ Nhu Tử vội vàng xua tay nói: "Không có, không có, Tống tiền bối và ta cái gì cũng chưa làm.

Ta hai ngày nay đều đang ngủ." Tống Thư Hàng: "..." Để tránh cho Vũ Nhu Tử càng giải thích càng loạn, Tống Thư Hàng vội vàng nói: "Con hai ngày trước nhập định tu luyện, A Thập Lục trông chừng con hai ngày, vừa mới ngủ.

Vũ Nhu Tử vì hết giờ đi chơi rồi, con phải đưa cô ấy về nhà trước." Ba Tống nghi hoặc nói: "Vậy con vừa rồi rống lên 'Vô tội, cái gì cũng chưa làm', là có ý gì?" "Đó là vì, con đang tiến hành giao lưu thần thức với hai vị tiền bối - chính là đang gọi điện thoại ấy." Tống Thư Hàng trả lời.

Mẹ Tống: "..." Nửa câu sau của con không cần giải thích đâu, bọn ta nghe hiểu được ý nghĩa. "Ba mẹ chuẩn bị xong chưa?

Muốn mang bao nhiêu người đi Nho gia?

Chuyến này con về, chuẩn bị đưa hai người đến thế giới Nho gia ở tạm một thời gian trước." Tống Thư Hàng hỏi.

Ba Tống lắc đầu, nói: "Muốn mang người theo đâu có dễ dàng như vậy, bởi vì không tiện giải thích nguyên nhân cụ thể với mọi người, giao lưu tương đối phiền phức.

Hơn nữa chuyển nhà thì ba ngày cũng quá gấp gáp." "Không ai đi ạ?" Tống Thư Hàng nhíu mày hỏi. "Có, nhưng trong ba ngày thì không kịp.

Dù sao cũng không phải là đi du lịch, mà là cả nhà chuyển đi." Mẹ Tống trả lời.

Với tính cách của ba Tống và mẹ Tống, vẫn có không ít người nguyện ý tin tưởng bọn họ.

Chỉ là ba ngày thời gian thực sự quá ngắn.

Thân bằng hảo hữu phân tán trên cả nước, con cái cũng tản mát khắp nơi. "Là con sơ suất, ba ngày thời gian xác thực quá vội vàng.

Nhưng thời gian vốn dĩ đã gấp gáp...

Đã như vậy, nhà chúng ta đi trước.

Một lát nữa ba mẹ cho con cái danh sách chi tiết, đợi con xử lý xong mấy việc, con sẽ đến từng nhà, đưa bọn họ đến thế giới Nho gia." Tống Thư Hàng nói. "Cũng được." Ba Tống nói: "Về chuyện siêu nhiên, con tới cửa giải thích cũng dễ hơn.

Nhà cậu con đang đợi chị họ con từ nước ngoài về, đến lúc đó con có thể đi đón nhà cậu con trước." "Cứ giao cho con, đến lúc đó một người cũng sẽ không bỏ sót." Tống Thư Hàng cười nói: "Nhà mình có đồ gì muốn chuyển đi không?" "Đồ cần mang đi đã đóng gói ở đây rồi.

Linh tinh vụn vặt khá nhiều." Mẹ Tống chỉ chỉ một đống thùng lớn sau lưng: "Có thể mang đi bao nhiêu thì mang bấy nhiêu...

Thật sự không được thì có mấy món đồ chúng ta đến nơi rồi mua lại sau." Chủ yếu là có mấy món đồ dùng nhiều năm rồi, dùng đến mức có tình cảm.

Có thể chuyển đi, bà đều muốn mang đi. "Chỉ có chút đồ này thôi sao?

Đơn giản, xem con đây!" Khóe miệng Tống Thư Hàng hơi nhếch lên, hắn đưa tay soái khí mặc cái áo khoác 'tay áo lớn' vào.

Đã đến lúc biểu diễn chút kỹ thuật chân chính cho ba mẹ xem, lần biểu diễn trước bị ba cắt ngang, hôm nay Tống Thư Hàng hắn phải nối lại!

Cái bức cần trang, chung quy vẫn phải trang cho ra!

Tống Thư Hàng vung tay áo lớn lên, tiêu sái nói: "Tụ Lý Càn..." Nhưng đúng lúc này, Tạo Hóa tiên tử nhảy ra trước hắn một bước, tay áo dài hất một cái, liền thu toàn bộ hành lý đã đóng gói vào trong tay áo.

Sau khi cất xong hành lý, Tạo Hóa tiên tử xoay người, cười ngọt ngào với Tống Thư Hàng, vẻ mặt 'Mau khen ta, mau khen ta'.

Tống Thư Hàng: "!!!" Quá đáng rồi nhé, Tạo Hóa tiên tử.

Các cô cướp lời thoại thì cũng thôi đi, bây giờ ngay cả cơ hội trang bức ta vất vả lắm mới có được cũng muốn vô tình cướp đi sao?

Chương 2684

Tàn nhẫn quá đi mất! "Tốt, cái này lợi hại!" Ba Tống dùng sức vỗ tay. "Đây chính là Tụ Lý Càn Khôn sao?

Đây mới là pháp thuật chân chính." Mẹ Tống phối hợp với ba Tống, nhẹ nhàng vỗ tay.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn đưa tay tóm lấy Tạo Hóa tiên tử, cưỡng ép nhét cô trở về trong cơ thể mình.

Tiếp đó, hắn lại đưa tay dùng niệm lực cuốn ba Tống và mẹ Tống lên, độn vào Thế giới Cốt lõi: "Đi, Vũ Nhu Tử.

Chúng ta đi tới thế giới Nho gia!" Vũ Nhu Tử cười tủm tỉm đi theo. ******* Sau khi di dời cha mẹ mình vào thế giới Kim Liên Nho gia, Tống Thư Hàng và Vũ Nhu Tử lại quay lại thành phố Văn Châu.

Hắn thi triển 'Thiên Bằng Độn Pháp', mang theo Vũ Nhu Tử đi tới Linh Vũ Điệp Đảo.

Đến lúc này, hắn rốt cuộc mới tranh thủ được thời gian, bắt đầu trả lời Tam Nhãn tiền bối và Ban Văn Long Two - trên thế giới này, kẻ đầu sắt dám phơi hai vị đại lão ở một bên, nửa ngày không trả lời, cũng không có nhiều. "Tam Nhãn tiền bối, ta cái gì cũng chưa làm.

Có điều, bởi vì một chút chuyện ngoài ý muốn, ta ngưng tụ ra một 'Hóa thân Ngụy Chúa tể Cửu U', có phải ngài cảm ứng được hóa thân 'Ngụy Tống U U' của ta rồi không?" Tống Thư Hàng trả lời Tam Nhãn tiền bối trước.

Tiếp đó, hắn lại mở tin nhắn của Ban Văn Long Two tiền bối ra: [Cửu U tạm thời chưa xảy ra chuyện, ừm... qua mấy ngày nữa thì không thể bảo đảm.

Ngoài ra, tiền bối ngài có phải cũng giống như Tam Nhãn tiền bối, cảm ứng được hóa thân 'Ngụy Tống U U' của ta?] Tán Tài Vương Tọa, Tam Nhãn thiếu niên: "!!!" Hóa thân Ngụy Chúa tể Cửu U là cái quỷ gì?

Thư Hàng tiểu hữu tấn thăng Thiên Đạo rồi?

Tiểu thế giới độc lập, Ban Văn Long Two: "..." Cửu U qua mấy ngày nữa sẽ xảy ra chuyện?

Còn có hóa thân Tống U U là cái quỷ gì? [Nhưng quả nhiên, là Bá Tống đang gây sự!] Trong lòng hai vị đại lão hiện lên cùng một ý niệm. [Cái tên có sở thích quái dị chuyên nghịch mắt kia, cũng đang chat với ngươi?] Đồng thời, đại lão Ban Văn Long Two nhạy bén phát giác được thông tin bao hàm trong câu trả lời vừa rồi của Tống Thư Hàng - cái tên ba mắt kia, đồng dạng cũng nhận được 'thông tin thế giới Cửu U'.

Tống Thư Hàng: "..." Nhìn từ ngữ khí này, đại lão Ban Văn Long Two quả nhiên có ân oán với Tam Nhãn tiền bối.

Lúc này, nếu hắn chụp màn hình câu trả lời này của đại lão Ban Văn Long Two, gửi cho Tam Nhãn thiếu niên tiền bối...

Hai vị đại lão này không chừng sẽ đánh bay cả não Chúa tể Cửu U ra mất.

Đương nhiên, trước khi hai vị đại lão đánh bay não Chúa tể Cửu U, thì kẻ trung gian là hắn cũng đừng hòng sống yên ổn, rất có thể sẽ biến thành 'chiến trường' cho Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và đại lão Ban Văn Long Two chiến đấu cách không, chịu tai bay vạ gió.

Cho nên chuyện kích thích này nghĩ thôi là được rồi, làm thật thì quá 'lãng' - ít nhất cũng phải đợi độ cường hãn thân thể hắn đủ để thừa nhận hai vị đại lão chiến đấu cách không, rồi hẵng cân nhắc chuyện này cũng chưa muộn. [Ngươi đã làm gì cái tên 'cuồng mắt' (luyến nhãn phích) kia?

Vì sao hắn cũng có thể nhận được 'thông tin thế giới Cửu U'?] Đại lão Ban Văn Long Two lại hỏi dồn.

Tống Thư Hàng: "..." Ta làm gì Tam Nhãn tiền bối?

Ta cái gì cũng chưa làm mà!

Không đúng, hình như ta thật sự từng làm một chuyện khá quá đáng với Tam Nhãn tiền bối. [Ta từng treo Tam Nhãn tiền bối lên cột ma thần để thiêu?] Tống Thư Hàng thăm dò trả lời - chuyện này hắn ấn tượng sâu sắc, bởi vì sau đó hắn hơi hối hận một chút, không cùng quản gia Nhãn Châu Tử ước nguyện với vị thần linh bị treo lên thiêu cháy kia.

Đại lão Ban Văn Long Two: [!!!] Trả lời bằng ba dấu chấm than, hiển thị ra sự chấn kinh gấp ba lần trong nội tâm đại lão Ban Văn Long Two lúc này.

Đại lão Ban Văn Long Two hỏi dồn: [Ngươi làm thế nào?] Với thủ đoạn của Tống Thư Hàng, lại có thể treo cái tên có sở thích quái dị nghịch mắt kia lên cột ma thần ư? [Chuyện này nói ra có chút mất mặt, cho nên... ta muốn giữ im lặng.] Tống Thư Hàng trả lời, hắn Tống mỗ vẫn là cần mặt mũi, có một số việc quan hệ đến tôn nghiêm của đàn ông, không thể tiết lộ ra ngoài. [Hai lần mượn nhân quả!] Đại lão Ban Văn Long Two trả lời: [Lần trước ngươi thi triển 《Nhân Quả Đao》 xong vẫn còn nợ ta một cái nhân quả chưa trả.

Hiện tại, chỉ cần ngươi kể một chút xem làm thế nào treo tên 'cuồng mắt' ba con mắt kia lên cột ma thần để thiêu, ta liền hứa cho ngươi hai lần mượn nhân quả.

Sau khi ngươi trả xong nhân quả nợ ta, lần sau thi triển 《Nhân

Quả Đao》 vẫn có thể tìm ta mượn nợ thêm một lần!] A, thật thơm!

Tống Thư Hàng nhìn bảy vạch 'dấu vết mượn nhân quả' trên cổ tay mình, thực sự không thể kháng cự đề nghị của đại lão Ban Văn Long Two.

Là thứ gì khiến một người đàn ông buông bỏ tôn nghiêm, vứt bỏ mặt mũi của mình?

Là kẻ địch uy vũ sao?

Là tình bạn trân quý sao?

Không, đều không phải!

Là nghèo đói, là nợ nần ngập đầu của một người đàn ông có tinh thần trách nhiệm!

Thế là Tống Thư Hàng nhanh chóng trả lời: [Thực ra... lúc đó là một sự cố ngoài ý muốn.

Ta vốn định triển hiện cho Tam Nhãn tiền bối xem 'Ảo tượng chân thực' của ta - đó là thế giới ảo tượng 'Ngụy Sa Mạc Thế Giới' ta copy từ chỗ Bạch tiền bối.

Trong cái thế giới ảo tượng này, thỉnh thoảng sẽ ngẫu nhiên mọc lên cột ma thần, treo một 'Ta' lên trên cột ma thần để thiêu đốt.

Kết quả, lúc đó vị trí Tam Nhãn tiền bối đứng quá đẹp, khi cột ma thần từ trong sa mạc lao ra, vừa vặn treo Tam Nhãn tiền bối lên trên, và dùng ma hỏa hừng hực thiêu đốt ngài ấy.] Ban Văn Long Two tiền bối: [...] Chuyện này diễn biến khác với hắn tưởng tượng, hơn nữa sau khi biết 'quá trình câu chuyện', hắn đột nhiên phát hiện 'độ sướng' của câu chuyện này giảm đi rất nhiều!

Có đôi khi sự thật chính là như vậy - có vài câu chuyện xem kết cục vô cùng sướng, nhưng khi ngươi xem xong quá trình câu chuyện, sẽ cảm giác nhạt nhẽo vô vị.

Biết sớm thì đã không hỏi thăm Tống Thư Hàng quá trình câu chuyện này, như vậy, chỉ dựa vào sự thật tên 'cuồng mắt' bị Tống Thư Hàng treo trên cột ma thần thiêu, cùng với quá trình do chính hắn não bổ thì đã có thể sướng rất lâu rồi.

Đại lão Ban Văn Long Two có chút uất ức búng móng vuốt, tặng cho Tống Thư Hàng hai đạo 'mượn nhân quả'.

Một đạo dùng để gạt nợ, đạo còn lại lưu trên người Tống Thư Hàng, trở thành bằng chứng lần sau hắn thi triển 《Nhân Quả Đao》.

Coi như là nể mặt 'Trình Lâm' đi.

Đại lão Ban Văn Long Two thầm nghĩ trong lòng. [Cảm ơn tiền bối tặng hai đạo nhân quả.] Tống Thư Hàng tâm tình rất tốt, bảy vạch nợ nhân quả trên cổ tay hắn lại tiêu đi một cái, ngoài ra còn tăng cường thêm một ấn ký hình rồng nho nhỏ. [Chuyện nhỏ, lần sau ngươi tìm cơ hội chủ động treo tên 'cuồng mắt' kia một lần nữa, ta hứa cho ngươi thêm ba đạo mượn nhân quả nữa!] Đại lão Ban Văn Long Two hào sảng nói.

Tống Thư Hàng: "..." Loại chuyện này vẫn là thôi đi, ta sợ mình có mạng kiếm nhân quả này, lại không có mạng tiêu nhân quả này.

Lúc này, đại lão Ban Văn Long Two lại bổ sung: [Thậm chí nếu ngươi còn phương án khác, chỉ cần có thể làm cho tên 'cuồng mắt' kia ăn quả đắng, làm cho ta hài lòng, ta cũng có thể hứa cho ngươi số lần mượn nhân quả tương ứng!] Tống Thư Hàng lập tức hai mắt sáng lên, nhanh chóng nói: [Thực ra, ta còn cá cược với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mấy ván, ván nào cũng thắng được không ít đồ từ chỗ ngài ấy.

Chuyện này có tính không?] [Phi, cái này tính là gì.

Ngươi tưởng chuyện này là ngươi chiếm được tiện nghi?

Nhưng ngươi chỉ là đang thay hắn dọn rác, hơn nữa trong lúc thay nhà hắn dọn rác, ngươi còn đang vô tri vô giác thay hắn tán tài, thay hắn làm công.

Từ đầu đến cuối, ngươi cũng chưa chiếm được tiện nghi của hắn, còn đang chịu thiệt!] Đại lão Ban Văn Long Two khinh thường nói.

Tống Thư Hàng yên lặng ngẩng đầu nhìn trời - ta nguyện ý a, loại việc dọn rác này ta nguyện ý làm a!

Ta nguyện ý chịu cái thiệt này a!

Thiệt thòi kiểu này có bao nhiêu, ta ăn tất bấy nhiêu a! [Ban Văn Long Two tiền bối, nếu nhà ngài cũng có rác rưởi tương tự, ta cũng nguyện ý đến tận nhà thu dọn.] Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Rác rưởi trong miệng các đại lão các ngài căn bản không phải là rác rưởi, là tài phú a! [Ngươi tưởng ta giống cái tên nghịch mắt kia, trong nhà đầy rác rưởi à?

Trong nhà ta ngoại trừ bảo bối chân chính ra, không tồn tại bất cứ rác rưởi nào!

Ta là con rồng biết giữ mình trong sạch.] Đại lão Ban Văn Long Two nhàn nhạt nói, trong khi nói chuyện, hắn phun một hơi rồng liền thiêu lá trà vừa sao hỏng trong thùng rác thành tro bụi.

Rác rưởi trong nhà hắn?

Không tồn tại!

Sau khi dọn sạch thùng rác, đại lão Ban Văn Long Two lại gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn: [Cái Ngụy Tống U U của ngươi là thế nào?

Ta có thể cảm giác được nó lợi dụng một phần sức mạnh có liên quan đến ta?] [Nói đơn giản là, bởi vì Bạch tiền bối Two buồn ngủ muốn đi ngủ, cho nên cho ta một phần quyền hạn Chúa tể Cửu U.

Mà lại bởi vì một loạt trùng hợp, trong cơ thể ta phân liệt ra Ngụy Chúa tể Cửu U - Tống U U.

Dùng lời của nước ta mà nói, ta hiện tại là Chúa tể Cửu U dạng nhân viên thời vụ.] Tống Thư Hàng trả lời: [Ta vừa rồi dùng chức năng giám sát 'thế giới Cửu U', chuẩn bị kiểm tra hiện trạng thế giới Cửu U một chút, và tiến hành quản lý tà ma Cửu U.

Không ngờ sẽ dắt dây động rừng đến tiền bối ngài và Tam Nhãn tiền bối.] [Ngươi?

Quản lý thế giới Cửu U?

Chúa tể Cửu U thời vụ?] Đại lão Ban Văn Long Two trầm mặc nửa buổi, đột nhiên nói: [Cần giúp đỡ không?] Sau khi thoái vị khỏi vị trí Chúa tể Cửu U lâu như vậy, hắn đột nhiên có chút hoài niệm Cửu U.

Rồng ấy mà, chỉ cần có tuổi, sẽ bắt đầu hoài niệm quá khứ.

Ban Văn Long Two tương ứng với Thiên Đạo đời thứ ba, cho nên, hắn đã rời khỏi 'thế giới Cửu U' quá lâu quá lâu...

Lâu đến mức hắn sắp quên mất thế giới Cửu U rốt cuộc trông như thế nào.

Chính vì vậy, 'thông tin hiện trạng thế giới Cửu U' đột nhiên truyền đến từ chỗ Tống Thư Hàng trước đó, mới có thể khiến hắn thất thái như vậy, thậm chí không cẩn thận làm đổ lá trà tiên chính mình đang sao.

Mà hiện tại, mượn Tống Thư Hàng - cái tên Chúa tể Cửu U bản thời vụ này, hoặc là có thể để ý thức của hắn một lần nữa trở lại thế giới Cửu U, thăm lại chốn xưa một chút?

Nhân lúc hiện tại Thiên Đạo sụp đổ, Tân Thiên Đạo chưa xuất hiện - cơ hội tốt hiếm có.

Nghĩ đến đây, đại lão Ban Văn Long Two động tâm. [Giúp đỡ?

Tiền bối ngài muốn hỗ trợ ta quản lý thế giới Cửu U?] Tống Thư Hàng hỏi.

Đại lão Ban Văn Long Two đáp: [Đúng vậy, ở phương diện quản lý thế giới Cửu U nếu có nghi vấn gì, ta có thể trợ giúp ngươi một tay.

Dù sao, ta đã từng cũng là xuất thân Chúa tể Cửu U, quen thuộc nghiệp vụ này lắm.] [Nếu tiền bối ngài muốn giúp ta, ta tự nhiên là giơ cả hai tay hai chân hoan nghênh.] Tống Thư Hàng trả lời: [Có điều nói xấu trước nhé...

Ta không có tiền trả thù lao giúp đỡ cho tiền bối ngài đâu.] Cái giá mời một vị Chúa tể Cửu U ra tay giúp đỡ quá nặng nề, Tống Thư Hàng có tự biết mình, hắn tuyệt đối trả không nổi.

Ừm, ngoại trừ Bạch tiền bối Two - có đôi khi cái giá Bạch tiền bối Two ra tay giúp đỡ, thậm chí chỉ cần một câu chuyện cười là đủ.

Chương 2685

[Không cần thù lao, hơn nữa cả người ngươi từ trên xuống dưới, cũng không có mấy món đồ có thể lọt vào mắt ta.] Đại lão Ban Văn Long Two khinh thường nói, thậm chí trên người Tống Thư Hàng còn có mấy món đồ, là đạo hữu với Thiên Đạo tương ứng của hắn, là đồ nhà hắn: [Thậm chí nếu ta vui vẻ, sẽ tặng thêm cho ngươi mấy đạo mượn nhân quả.] Trên mặt Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười chân thành tha thiết: [Hoan nghênh Ban Văn Long tiền bối đến chỉ điểm.] [Chờ chút, ta xem có thể mượn nhờ sức mạnh 'Trình Lâm', hình chiếu một phần ý thức đến chỗ ngươi hay không.

Lát nữa ngươi chú ý, đừng ngăn cản ý thức hình chiếu của ta.] Đại lão Ban Văn Long Two lần này dùng chức năng tin nhắn thoại trả lời.

Hắn vừa rồi phân tích kỹ, Tống Thư Hàng ngưng tụ ra Chúa tể Cửu U thời vụ, mượn dùng là sức mạnh 'Mảnh vỡ Trình Lâm', mà phần sức mạnh mảnh vỡ Trình Lâm này lại tương liên với sức mạnh của hắn.

Cho nên, chỉ cần thao tác chính xác, hắn có thể mượn nhờ U U Tống của Tống Thư Hàng, hình chiếu ý thức của mình đến Cửu U. [Hoan nghênh Ban Văn Long tiền bối trở lại Cửu U.] Tống Thư Hàng mỉm cười, hắn nghe ra được cảm xúc có chút gấp gáp trong giọng nói của Ban Văn Long Two tiền bối.

Cũng đúng, thế giới Cửu U chính là quê nhà của Ban Văn Long Two tiền bối mà. ******** Cửu U - Thế giới Tà Liên Tống Four đột nhiên đưa tay, chỉ lên bầu trời.

Bạch Long tỷ tỷ hỏi: "Làm gì vậy?

Thư Hàng cậu phát hiện cái gì?" Tống Four lắc đầu, mặt sắc lạnh lùng trả lời: "Không có việc gì, mình kéo cái ăng-ten, tiếp nhận hình chiếu của một vị tiền bối." "Tiền bối?

Ai?" Sở các chủ ngốc mao hỏi.

Tống Four trả lời: "Là Ban Văn Long Two tiền bối, ngài ấy muốn hỗ trợ mình quản lý thế giới Cửu U.

Đúng lúc mình thiếu kinh nghiệm quản lý Cửu U, Ban Văn Long Two tiền bối nguyện ý miễn phí tới cửa, tinh thần 'đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi' kiểu này làm người ta cảm động." Sở các chủ ngốc mao: "..." Được Chúa tể Cửu U đương nhiệm tại chức ủy thác trọng trách 'quản lý thế giới Cửu U', sau đó lại kéo mấy đời cựu Chúa tể Cửu U qua làm công miễn phí, Tống Thư Hàng chơi chiêu này trơn tru thật.

Khoảng hơn mười giây sau.

Cánh tay Tống Four hơi sáng lên, có một ấn ký hình rồng hiện lên.

Ngay sau đó, hư ảnh một con Ban Văn Long độc cước, lấy hình thái pháp thuật tương tự 'Cặn xương lớn của Tống Mộc Đầu', hiện lên sau lưng Tống Four.

Đại lão Ban Văn Long Two sau khi hiện thân, đầu tiên là đánh giá xung quanh một chút, sau đó vẫy vẫy râu rồng về phía mọi người: "Yo, chào mọi người.

Ta là Ban Văn Long Two... phi!" Luôn bị Tống Thư Hàng gọi là 'Ban Văn Long Two', không biết từ lúc nào hắn lại chấp nhận cái danh xưng này rồi.

Tống Four mặt không biểu tình, lạnh lùng nói: "Ban Văn Long Two tiền bối ngài chú ý thu liễm khí tức một chút, đừng quấy rầy Bạch tiền bối Two ngủ." Đại lão Ban Văn Long Two: "..." Hắn nhìn thoáng qua Bạch tiền bối Two đang ngủ trong cột phong ấn, yên lặng thu liễm khí tức bản thân xuống mức thấp nhất - dù sao Tống Thư Hàng sở dĩ có thể trở thành tiền nhiệm Chúa tể Cửu U thời vụ, chính là bởi vì vị 'Chúa tể Cửu U lì lợm - Bạch Chúa tể' này buồn ngủ muốn đi ngủ.

Nếu vị Bạch Chúa tể này tỉnh lại, quyền hạn thời vụ của Tống Thư Hàng sẽ chấm dứt.

Vậy kế hoạch thăm lại chốn xưa của hắn, liền sẽ kết thúc.

Sau khi thu liễm khí tức bản thân, đại lão Ban Văn Long Two lại không khỏi nhìn Bạch Two thêm mấy lần: "Quả nhiên rất giống Bạch Thánh Quân." Kể từ lần trước gặp mặt vị Bạch Thánh Quân ở hiện thế kia, đại lão Ban Văn Long Two đã cố ý đi thu thập tình báo tương quan, còn thử suy tính quan hệ giữa Bạch Chúa tể Cửu U và Bạch Thánh hiện thế. "Sau khi ngay cả Đệ Bát Thiên Đạo đều sụp đổ, thân là Chúa tể Cửu U tương ứng với Đệ Thất Thiên Đạo, Bạch Chúa tể vẫn cắm rễ ở thế giới Cửu U.

Bố cục và thủ đoạn của Đệ Thất Thiên Đạo, quả thực đáng sợ." Đại lão Ban Văn Long Two cảm thán nói.

Tống Thư Hàng gật đầu biểu thị tán đồng - dù sao, Bạch Thiên Đạo cũng là tồn tại đặc thù 'Bán bộ Siêu Thoát'. "Đi thôi, chúng ta rời khỏi thế giới Tà Liên, đi dạo thế giới Cửu U một chút.

Về thông tin hiện trạng thế giới Cửu U ngươi hẳn là đã tiếp nhận hoàn tất, có chuyện gì muốn xử lý?

Ta ở bên cạnh hỗ trợ ngươi." Đại lão Ban Văn Long Two lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng đáp: "Trước mắt có mấy chuyện, lửa sém lông mày.

Trước đó khi con tiếp nhận 'Quyền hạn Chúa tể Cửu U' đã lãng phí hai ngày thời gian...

Không thể kéo dài nữa." "Nói nghe chút." Ban Văn Long Two nói.

Tống Thư Hàng nói: "Đầu tiên, tiền bối ngài hẳn cũng nhận được rồi, có một nhóm tà ma Cửu U đang xung kích thông đạo giữa Cửu U và hiện thế, bọn chúng hẳn là chịu sự khiêu khích trong tối, hoặc là bộ hạ của tiền nhiệm Chúa tể Cửu U Bàn Cầu đại lão.

Con muốn trấn an bọn chúng về." "Sau đó, con còn phải chọn một khu vực thích hợp tại thế giới Cửu U, định nó làm nền móng 'Phục tịch Ma Hải thế giới' cho Vô Cực Ma Tông.

Và bố trí một số hậu thủ trên đó, đợi sau khi Vô Cực Ma Tông thành công khai tịch Ma Hải, có thể bảo đảm quyền khống chế Ma Hải nằm trong tay chúng ta." "Ngoài ra, sự kiện tà vọng ở hiện thế cũng có liên quan đến Vô Cực Ma Tông, con muốn thử xem có thể điều động một nhóm tà ma Cửu U đến hiện thế, đi chém giết tà vọng hiện thế hay không.

Có điều, con lo lắng tà ma Cửu U sau khi đến hiện thế, sẽ không chịu khống chế, ngược lại sẽ trở thành tai họa." Việc thứ nhất còn tính là dễ, nắm giữ quyền hạn Chúa tể Cửu U, quản lý hành động của một nhóm nhỏ tà ma trong nội bộ thế giới Cửu U cũng không khó khăn.

Việc thứ hai thì tương đối phiền phức, chọn lựa khu vực thích hợp tại thế giới Cửu U, bố trí hậu thủ các loại...

Việc này không đúng chuyên ngành thiết kế cơ khí của Tống Thư Hàng.

Việc thứ ba, ngược lại có thể thông qua 'chức năng nhiệm vụ' để hoàn thành, chính là phương diện khống chế hành động sau khi lũ tà ma đến hiện thế tương đối đau đầu. "Ma Hải?

Có người muốn khai tịch Ma Hải ở Cửu U?" Đại lão Ban Văn Long Two nắm chặt độc trảo, tâm tình tồi tệ: "Xem ta không giết chết bọn chúng!" Tống Thư Hàng không ngờ chuyện Vô Cực Ma Tông muốn khai tịch một cái 'Ma Hải thế giới' ở Cửu U, lại khiến Ban Văn Long Two tiền bối nóng nảy như vậy, xem ra Ma Hải thế giới còn phiền phức hơn so với tưởng tượng của hắn? "Đã như vậy, Ban Văn Long tiền bối, chúng ta mau chóng chọn một miếng đất phong thủy bảo địa cho Vô Cực Ma Tông tại thế giới Cửu U, sắp xếp việc này cho thỏa đáng?" Tống Thư Hàng đề nghị.

Sớm sắp xếp 'Vô Cực Ma Tông', trong lòng hắn mới có thể yên tâm.

Râu rồng của đại lão Ban Văn Long Two cuốn động, nói: "Ngươi có phải muốn để đối phương thành công khai tịch một cái 'Ma Hải thế giới' ra hay không?" "Không giấu gì tiền bối, đợt độ kiếp tiếp theo con chuẩn bị tiến hành trong 'Ma Hải thế giới', dùng nó để vẽ lên dấu chấm tròn cho lần 'Nhân Tiền Hiển Thánh' thứ sáu, cũng là lần cuối cùng của con." Tống Thư Hàng không giấu diếm, trả lời đúng sự thật.

Đại lão Ban Văn Long Two nghe vậy, khẽ gật đầu: "Ngược lại là ta coi thường ngươi rồi, ngươi tuy rằng xấu xí, nhưng vẫn có mấy phần đảm lược và trí tuệ, có thể nghĩ đến việc lợi dụng đối phương phục tịch Ma Hải để độ kiếp, cũng coi như không tệ." Tống Thư Hàng: "..." Hắn đưa tay sờ sờ bộ mặt lãnh khốc không chút biểu tình của Tống Four - ừm, Ban Văn Long Two tiền bối chỉ là một con rồng, hắn hiểu cái búa về thẩm mỹ của nhân loại ấy!! ...

Một lát sau.

Đại lão Ban Văn Long Two bắt đầu suy tính: "Nếu ngươi muốn lợi dụng cái Ma Hải thế giới do cái Ma Tông ngốc nghếch kia khai tịch để độ kiếp, vậy tốt nhất là sắp xếp địa điểm 'Ma Hải' tại khu vực cự ly gần 'thế giới Tà Liên' nhất.

Như vậy, cho dù hậu kỳ kế hoạch xảy ra chuyện ngoài ý muốn, cũng có thể lợi dụng thế giới Tà Liên cưỡng ép trấn áp hoặc là trực tiếp hấp thu 'Ma Hải thế giới'." Chưa lo thắng, tính bại trước, phàm sự chừa lại đường lui.

Nói xong, râu rồng đại lão Ban Văn Long Two điểm nhẹ một cái, trong hư không xuất hiện một tấm bản đồ lập thể khổng lồ - đây là thông tin hiện trạng thế giới Cửu U vừa rồi Tống Thư Hàng lợi dụng chức năng 'Giám sát thế giới Cửu U' thu thập được. "Chúng ta hiện tại đang ở vị trí này." Râu rồng đại lão Ban Văn Long Two điểm nhẹ trên bản đồ Cửu U, điểm ra tọa độ 'thế giới Tà Liên', và phóng to khu vực này lên: "Lấy vị trí này làm trung tâm, ngươi có thể chọn một tọa độ ở chung quanh, dùng để bố trí phong thủy bảo địa cho cái Ma Tông ngốc nghếch kia." "Là Vô Cực Ma Tông." Tống Thư Hàng nhắc nhở, sau đó hắn kết hợp thông tin thế giới Cửu U trong đầu, đưa tay vạch một cái bên cạnh 'thế giới Tà Liên': "Chỗ này!" Tại vị trí tọa độ cách lối ra thế giới Tà Liên gần một km, có một thế giới Sa Tinh (tinh thể cát) trống trải.

Lúc này, trong thế giới Sa Tinh này, đang dựng đứng một cây 'cột ma thần' mà Tống Thư Hàng cảm thấy quen mắt - đây là cột ma thần của Hà Chỉ tiền bối!

Nói cách khác, trong hai ngày Bạch tiền bối Two đi ngủ, còn hắn nhập định tiếp nhận 'Quyền hạn Chúa tể Cửu U', đệ tử Vô Cực Ma Tông từng mạo hiểm tính mạng lẻn vào 'thế giới Cửu U', lại trùng hợp đóng một cây cột ma thần tại thế giới Sa Tinh này!

Đệ tử Vô Cực Ma Tông đóng cột ma thần ở vị trí này, khẳng định không phải đóng chơi - đoán sơ qua liền có thể đoán được, bọn chúng khẳng định là định chọn nơi này làm tọa độ 'khai tịch Ma Hải thế giới'.

Đây là sự trùng hợp vi diệu biết bao!

Tống Thư Hàng vừa muốn sắp xếp cho Vô Cực Ma Tông một cái phong thủy bảo địa bên cạnh 'thế giới Tà Liên', kết quả Vô Cực Ma Tông chính mình đã sớm chọn một chỗ tuyệt tán ở nơi này.

Tống Thư Hàng không khỏi cảm thán: "Trong u minh tự có thiên ý." "Thiên ý?

Ngươi còn tin thứ đồ chơi này?" Đại lão Ban Văn Long Two khinh thường nói.

Tống Thư Hàng: "???" "Ngươi nhìn cho kỹ." Râu rồng đại lão Ban Văn Long Two tiếp tục điểm nhẹ, vạch động tại thế giới Sa Tinh này.

Đồ án thế giới Sa Tinh bị phân giải từng tầng, lộ ra rất nhiều trận văn, pháp thuật ẩn tàng, thủ đoạn cấm cố ẩn giấu dưới đáy thế giới Sa Tinh.

Những trận văn, thủ đoạn cấm cố này ẩn giấu cực sâu, nếu không có 'Quyền hạn Chúa tể Cửu U' thì căn bản không thể phát giác ra sự tồn tại của chúng!

Rất hiển nhiên, đây là có người đã sớm bố trí tốt hậu thủ tại 'thế giới Sa Tinh' này, hấp dẫn đệ tử Vô Cực Ma Tông đến, cắm cột ma thần định tọa độ.

Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động: "Bạch tiền bối Two?" Đại lão Ban Văn Long Two gật đầu: "Không sai, đây hẳn là địa điểm tọa độ Bạch Chúa tể đã sớm bố trí tốt, giống như mồi nhử vậy, hấp dẫn người của cái Ma Tông ngốc nghếch kia qua đây." Nói cách khác, cho dù không có hắn ra tay chỉ điểm Tống Thư Hàng, theo kịch bản của Bạch Chúa tể, thành viên Vô Cực Ma Tông vẫn sẽ ngoan ngoãn bị hấp dẫn đến thế giới Sa Tinh này, khai tịch Ma Quốc. "Bạch tiền bối bố trí những thứ này lúc nào?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi: "Bạch Long tỷ tỷ có nhìn thấy Bạch tiền bối Two đi ra ngoài bố trí mấy trận pháp này không?" Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu: "Bạch Chúa tể từ sau khi chui vào cột phong ấn đi ngủ, vẫn luôn không ra ngoài." Sở các chủ ngốc mao nhẹ nhàng lay động, suy đoán nói: "Nơi này là thế giới Cửu U, Bạch Chúa tể thân là chủ nhân Cửu U, có lẽ trong mơ cũng có thể hoàn thành sự tình tương tự?" "Trong mơ bố trận?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối Two đang ngủ ngon lành trong cột phong ấn. "Với năng lực của Chúa tể Cửu U, bố cục trong mơ cũng không khó khăn.

Nhưng sẽ làm giảm chất lượng giấc ngủ..." Đại lão Ban Văn Long Two lên tiếng nói - chịu hy sinh làm giảm chất lượng giấc ngủ để đi bố cục, xem ra Bạch Chúa tể cũng rất hứng thú với 'Ma Hải thế giới phục tịch'?

Tống Thư Hàng nói: "Vậy chuyện chuẩn bị phong thủy bảo địa cho Vô Cực Ma Tông, cứ như vậy hoàn thành?" "Về cơ bản là không có vấn đề, có điều để đảm bảo hậu kỳ kế hoạch thuận lợi, ngươi tốt nhất nên đến mảnh phong thủy bảo địa kia trước, làm quen với trận pháp ẩn tàng một chút, tốt nhất là thông qua 'Quyền hạn Cửu U' thích ứng với bộ phận trận pháp kia một chút, đừng đến lúc quan trọng lại không thể khống chế bộ phận thủ đoạn trận văn ẩn tàng kia, luống cuống tay chân, bỏ lỡ thời cơ tốt." Ban Văn Long Two tiền bối nhắc nhở. "Có lý." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Vậy chúng ta đi thế giới Sa Tinh này xem thử." Lối ra thế giới Tà Liên mở ra.

Phong ấn của đại lão Bàn Cầu từng quấn quanh 'thế giới Tà Liên', đã sớm bị Bạch tiền bối Two lặng lẽ mở một cái cửa sau.

Tống Thư Hàng khống chế Tống Four mở đường ở phía trước, đại lão Ban Văn Long Two thứ hai, Bạch Long tỷ tỷ đỡ Tô Thị A

Thập Lục đang ngủ say đi cuối đội ngũ. "Đúng rồi, Ban Văn Long tiền bối.

Ngài cảm thấy con Hamster và con Tinh Tinh đang ngủ trong thế giới Tà Liên vừa rồi trông thế nào?" Trên đường đi tới thế giới Sa Tinh, Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Ban Văn Long Two tiền bối bình tĩnh trả lời: "Con Tinh Tinh kia trình độ xêm xêm ngươi, con tà ma Hamster kia ngược lại tuấn tú ngoài ý muốn." "Vậy Bạch Long tỷ tỷ thì sao?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ: "???" Làm gì tự nhiên lôi ta vào? "Lấy trình độ loài rồng mà nói, rất không tệ." Đại lão Ban Văn Long Two trả lời.

Tống Thư Hàng: "Vậy cọng lông trên đầu ta đây thì sao?" Sở các chủ ngốc mao: "..." "Một sợi lông tóc rất xinh đẹp, nó là sự kết hợp hoàn mỹ giữa sinh và tử, khô và vinh." Đại lão Ban Văn Long Two trả lời.

Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu, đưa ra kết luận: "Quả nhiên, tiền bối ngài nhìn người có xinh đẹp hay không, chú trọng nội tại hơn, chú ý pháp tắc và Đạo!" Cho nên, Ban Văn Long Two tiền bối đếch hiểu gì về vẻ đẹp con người cả!

“Ngươi vui là được.” Lão đại Ban Wenlong Two bình tĩnh hồi phục, không tiếp tục tranh luận vô bổ với Tống Thư Hàng.

Trở lại Cửu U thế giới, y càng muốn dành thời gian thưởng thức phong cảnh.

Không khí Cửu U, năng lượng tà ác Cửu U, sự hỗn loạn Cửu U, đều khiến y hoài niệm.

“Mà nói, Bạch Long tỷ tỷ, hình dạng nhân loại của chị rốt cuộc là như thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vừa nãy tiền bối Ban Wenlong Two đã nhận xét về Bạch Long tỷ tỷ là ‘nếu nói về tiêu chuẩn long tộc thì rất khá’.

Phải biết rằng lão đại Ban Wenlong Two từng là Chúa tể Cửu U, kiến thức uyên thâm.

Hơn nữa bản thân y cũng là long tộc, khi nhìn ngắm Bạch Long cũng là long tộc, ánh mắt tự nhiên sẽ càng khắt khe hơn.

Với tiền đề như vậy, lời đánh giá ‘rất khá’ từ miệng y, hoàn toàn có thể nâng lên hai cấp bậc.

Quy đổi ra, đó chẳng phải là nhan sắc long tộc đỉnh cấp sao?

“Tôi không có hình dạng nhân loại.” Bạch Long tỷ tỷ đảo mắt nói.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại, rồi đột nhiên tán thán: “Tống Mộc Đầu lợi hại thật!” Bạch Long tỷ tỷ: “???” “Chúng ta đến rồi.” Tóc ngốc Sở Các Chủ dùng giọng nói dịu dàng nói, tóc ngốc của nàng khẽ xoay tròn, che chắn quanh Tống Four, không để Bạch Long tỷ tỷ có cơ hội đánh bay Tống Four.

Đồng thời, Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên phản ứng lại: “!!!” “Tiền bối Ban Wenlong, chúng ta phải làm thế nào để phối hợp với trận văn dưới lòng thế giới hành tinh cát này?” Lúc này, Tống Thư Hàng đã đi vào thế giới hành tinh cát, nhìn cây trụ ma thần kia, cất tiếng hỏi.

“Đừng vội...

đừng quên hiện tại ngươi là Chúa tể Cửu U đại lý, có quyền hạn trong tay, ở thế giới Cửu U này ngươi chính là jack cắm đa năng tiện lợi.

Ngươi đi vào vị trí trận nhãn trước, kích hoạt chức năng quản lý Chúa tể Cửu U, trong lòng mặc niệm muốn phối hợp với trận pháp dưới lòng đất, tiếp theo, quyền hạn Chúa tể Cửu U sẽ từ từ giúp ngươi giải quyết, chủ động tiến hành phối hợp.” Lão đại Ban

Wenlong Two giới thiệu.

Từ “muốn làm gì thì làm” không phải chỉ nói miệng đơn giản như vậy.

“Trận nhãn ở đâu?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 2686

“Ngươi nhìn không ra sao?” Tiền bối Ban Wenlong Two sững sờ: “Vị trí trận nhãn đơn giản như vậy, ngươi cũng không biết sao?” “Đơn giản?” Tống Thư Hàng đánh giá trận văn bên dưới chồng chất, như vô số công thức toán học phức tạp xếp chồng lên nhau, không hề có quy luật, quả thật hoa cả mắt, căn bản không giống như trong phim, một trận bàn, ở giữa chính là trận nhãn.

Làm phiền rồi, Tống mỗ người cáo từ!

“Ngươi làm sao mà thăng cấp lên Thất Phẩm đỉnh phong, gần Bát Phẩm cảnh giới vậy?

Ngay cả trận pháp đơn giản như vậy cũng không hiểu?” Râu rồng của tiền bối Ban Wenlong Two bay phất phơ: “Ngươi cần phải học bổ túc đàng hoàng!

Nhân cơ hội này, nếu có thời gian ta sẽ dạy dỗ ngươi thật kỹ kiến thức về trận pháp.” “Cảm ơn tiền bối, tôi đảm bảo sẽ học tập thật tốt.” Tống Thư Hàng vui mừng nói.

Chúa tể Cửu U đời trước, tự tay dạy trận pháp, cơ hội như vậy không thể bỏ qua.

Cậu không chỉ tự mình học, còn muốn quay lại nội dung học tập, sau này dùng để dạy đệ tử của mình, hoặc là truyền tài liệu học tập vào ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Nghe ta chỉ huy, ngươi bây giờ đi ba bước về hướng bảy giờ, rồi đi thêm năm bước về phía trước, chính là trận nhãn.

Đi qua đó trước đã.” Tiền bối Ban Wenlong Two lại hỏi: “Ngươi bây giờ hiểu biết về kiến thức trận pháp được bao nhiêu?” “À... ”

Tống Thư Hàng hồi tưởng một chút: “Đại khái đã đọc xong 《Đại Toàn Pháp Ấn Ngũ Hành Cơ Sở》 và 《Giải Thích Chi Tiết Cách Bố Trí Trận Pháp Huyễn Thuật Cơ Sở》, hiện tại đã nắm vững Huyễn thuật cơ sở đơn giản, khi Ngự kiếm phi hành có thể che giấu thân hình của mình, không để người thường nhìn thấy tôi.

Các phương diện trận pháp khác, mặc dù đã đọc xong, nhưng vẫn chưa từng thử qua nhiều.” Tiền bối Ban Wenlong Two: “......” Râu rồng của y vươn dài, ngoáy ngoáy tai của mình.

Là nghe nhầm sao?

Ta vừa nãy dường như nghe thấy liền hai từ ‘cơ sở’?

“Trận pháp cơ sở?

Huyễn thuật cơ sở?” Lão đại Ban Wenlong Two không dám tin hỏi lại.

Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời.

Tóc ngốc Sở Các Chủ cũng ngượng ngùng xoay tròn.

“Ừm, không sai.” Tống Thư Hàng điều khiển Tống Four, vẻ mặt lạnh lùng đáp lại bằng giọng điệu hờ hững.

“......” Lão đại Ban Wenlong Two trầm mặc một lúc lâu, nói: “Ngươi học lệch quá nghiêm trọng rồi đó?” “Không có cách nào khác, dù sao thời gian cũng có hạn.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói: “Tám tháng quá ngắn, tôi không kịp học nhiều như vậy.” Kỳ thực nghĩ kỹ lại, trong tám tháng này, những pháp thuật thiên phú, công pháp tu luyện, quyền pháp, thân pháp, đao pháp, bí thuật không gian, công pháp luyện thể, các loại tà thuật pháp thuật, niệm lực mà Tống Thư Hàng đã nắm giữ, nếu kéo ra thành danh sách, ít nhất cũng có thể lấp đầy cả một trang.

Về phương diện tu luyện, Tống Thư Hàng không hề lười biếng, chỉ là thực sự bị hạn chế về thời gian.

Râu rồng của lão đại Ban Wenlong Two linh hoạt quấn quanh thái dương, dùng sức xoa bóp: “Ta suýt nữa quên mất ngươi mới tu luyện tám tháng, đột nhiên có cảm giác như bị ngươi đâm một nhát vào tim vậy.” Tống Thư Hàng: “Xin lỗi?” “Không dạy!” Lão đại Ban Wenlong Two nói: “Thời gian hữu hạn của ngươi, vẫn nên chuyên tâm luyện công pháp luyện thể và đao pháp đi, trận pháp gì đó, trong thời gian ngắn ngươi đừng suy nghĩ nữa.

Trước tiên hãy tìm cách chứng đạo trường sinh, sau đó thông qua tháng năm dài đằng đẵng vô tận, từ từ học tập.” Tống Thư Hàng: “Tiền bối Ban Wenlong, tiền bối lại có niềm tin vào tôi đến vậy sao, rằng tôi có thể chứng đạo trường sinh?” Không ngờ tiền bối lại đặt kỳ vọng cao vào cậu như vậy.

Tiền bối Ban Wenlong Two: “......” “Nhưng mà tiền bối, kỳ thực tôi vẫn có cách học một số ‘trận pháp’.” Tống Thư Hàng vừa nói, vừa chỉ tay vào cây trụ ma thần ở đằng xa, nói: “Cái ‘trụ ma thần’ của Ma Đế Hà Chỉ là một loại ma công vạn kim du tập hợp các chức năng tấn công, phòng ngự, huyễn thuật, trị liệu, cường hóa, phong ấn, trận pháp v.v...

Chỉ cần tôi học được ‘trụ ma thần’, nói không chừng sau này vung tay là có thể bố trận.” Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn có một kế hoạch chưa nói ra—cho dù cậu không thể nắm giữ trụ ma thần, cậu còn có 65 cái khí linh pháp khí bản mệnh đang chờ thức tỉnh.

Nếu 65 khí linh đều có thể bồi dưỡng như Tiểu Tiên Tử Khí Linh, trong đó có thể chọn ra một cái chuyên công trận pháp, cậu không tin nó không thành tài!

“Trụ ma thần là công pháp ma môn, không thích hợp với ngươi, đừng nghĩ nhiều.” Lão đại Ban Wenlong Two đáp: “Tuy nhiên, nếu ngươi có thể có được thông tin người sáng lập công pháp trụ ma thần và tư duy sáng tạo công pháp trụ ma thần, ta ngược lại có thể sửa đổi công pháp này cho ngươi.” Ngay khi Tống Thư Hàng đang giao lưu với lão đại Ban Wenlong Two.

Trí tuệ nhân tạo của Chat Group Tu Chân ‘Sóc Con Các Chủ’ gửi nhắc nhở: 【Quản lý viên Bá Tống, ngươi có một tin tức khẩn cấp mới, xin hãy kiểm tra. 】Chức năng nhắc nhở tin tức khẩn cấp như thế này, vẫn là lần đầu tiên được kích hoạt.

Tống Thư Hàng hơi sững sờ, ý thức chìm vào ‘Chat Group Tu Chân’, mở tin tức mới.

Là tin tức ‘kèm file’ do Long Lạc tiên tử gửi đến. : 【Thông báo: 《Thần Thông Trụ Ma Thần》 ta đã thức trắng đêm chuyển hóa xong, tạm định tên là 《Bá Thần Trụ》.

Nếu không hài lòng với tên, ngươi tự mình sửa đổi.

Trong file đính kèm là phương pháp tu luyện giản hóa của 《Bá Thần Trụ 1.0》 và 《Bá Thần Trụ 2.0》, xin chú ý tải xuống kiểm tra, tu luyện thật tốt.

Kính gửi, Long Lạc tiên tử. 】【PS1: ‘Trụ Ma Thần truyền thừa’ của Ma đầu Hà Chỉ tạm thời cứ để ta giữ, dùng để phát triển 《Bá Thần Trụ 3.0》 và các series khác.

Nhưng ta gần đây rất bận, nên việc cập nhật series công pháp này cần thời gian, đừng giục. 】【PS2: Sau khi tu luyện ra 《Bá Thần Trụ 1.0》, hãy tuân thủ ước định, biểu diễn thần thông 《Bá Thần Trụ》 trước mặt Ma Đế Hà Chỉ, và cố gắng dùng lời lẽ tục tĩu gây tổn thương tâm lý cho hắn. 】Bởi vậy mới nói, đi lại giang hồ không thể dễ dàng đắc tội với phụ nữ.

Đặc biệt là những người phụ nữ có trí nhớ siêu tốt, có thủ đoạn, có thực lực, có mạng lưới quan hệ, lại còn chịu thức trắng đêm cày cuốc!

Để đả kích Ma Đế Hà Chỉ, Long Lạc tiên tử đã liên tục cày cuốc ba đêm, cố gắng sửa đổi 《Trụ Ma Thần》 thành 《Bá Thần Trụ》.

Sự chấp niệm này kiên định đến mức khiến Ma Đế Hà Chỉ phải im lặng!

Mục đích liên tục cày cuốc của nàng, chỉ là để Tống Thư Hàng khoe 《Bá Thần Trụ 1.0》 mà nàng đã nghiên cứu ra trước mặt Ma Đế Hà Chỉ, đâm một nhát vào trái tim Ma Đế, tiện thể dùng lời lẽ tục tĩu công kích tinh thần Ma Đế.

Có thể nói, đây hoàn toàn là thủ đoạn phản công trẻ con.

Vì loại phản công trẻ con này, Long Lạc tiên tử còn chịu thức trắng ba đêm.

Có thể thấy, nếu bắt được cơ hội lớn hơn, có thể khiến Ma Đế Hà Chỉ đau khổ rơi lệ, sống không bằng chết, nàng chắc chắn sẽ sẵn lòng hành động mạnh mẽ hơn.

Ví dụ như cày cuốc mười ngày nửa tháng, thậm chí là mười năm tám năm. 【Không thành vấn đề, chuyện đâm vào nội tâm tiền bối Hà Chỉ, tôi là người giỏi nhất. 】Tống Thư Hàng đáp lại.

Đối với chuyện “làm sao để đâm trúng tim đen một cách chính xác”, Tống Thư Hàng cũng hiểu biết chút ít. ...

Cửu bệnh thành lương y, sau khi bị các vật phẩm treo trên người điên cuồng đâm vào tim, Tống Thư Hàng cũng đã nắm vững tinh túy của việc đâm tim.

Đợi cậu tu luyện xong 《Bá Thần Trụ 1.0》, là có thể quay một đoạn video gửi cho tiền bối Hà Chỉ.

Lời thoại cho video cậu cũng đã nghĩ sẵn rồi: Tiền bối Hà Chỉ, hôm nay tôi muốn cho ngài xem một bảo bối.

Xem xem đây là gì?

Một cây trụ ma thần đáng yêu.

Nhưng bây giờ, nó không còn gọi là trụ ma thần nữa, nó gọi là 《Bá Thần Trụ 1.0》 đó ~ Một thời gian nữa, em trai của nó là 《Bá Thần Trụ 2.0》 tôi cũng có thể chế ra, còn 《Bá Thần Trụ 3.0》 đã bước vào giai đoạn thai nghén, có thể gặp mọi người bất cứ lúc nào.

Đến lúc đó, phàm là nơi nào có Bá Thần Trụ cắm xuống, nơi đó chính là quốc độ Bá Tống của tôi đó ~ Từ trước đến nay Tống Thư Hàng luôn cảm thấy câu thoại này của Ma Đế Hà Chỉ đặc biệt ngầu lòi, bây giờ, câu thoại này cũng là của cậu!

Nhưng tạm thời, cậu chỉ nghĩ ra một câu tục tĩu.

Cậu còn phải hỏi ý kiến từ Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Vũ Nhu Tử da đen và các vật phẩm treo trên người cậu giỏi đâm tim khác để có thêm những câu tục tĩu khác.

Mục tiêu là cố gắng chế ra một bộ sưu tập những câu tục tĩu dài hơn ba nghìn từ, hoàn thành nguyện vọng của Long Lạc tiên tử.

Dù sao Long Lạc tiên tử đã cày cuốc ròng rã ba đêm, lời tục tĩu đâm tim của cậu cũng phải xứng đáng với sự cống hiến của Long Lạc tiên tử. 【Đến lúc đó, hãy mở quyền hạn cho ta, ta sẽ bàng quan. 】 Long Lạc tiên tử đáp lại Tống Thư Hàng một cách ngắn gọn, nàng thực sự rất bận, bận đến mức không có thời gian nói chuyện nhiều với Tống Thư Hàng.

Nhưng cho dù bận rộn và mệt mỏi đến đâu, đợi đến khi Tống Thư Hàng đâm vào nội tâm Ma Đế Hà Chỉ, nàng vẫn muốn ở bên cạnh lẳng lặng bàng quan, trực tiếp xem Ma Đế Hà Chỉ bị kích thích.

Nỗi đau mà Ma Đế Hà Chỉ mang lại cho nàng, nàng sẽ trả lại gấp mười lần! 【Ổn! 】Tống Thư Hàng đáp. 【Bận, tạm biệt. 】Long Lạc tiên tử đáp.

Cuộc trò chuyện kết thúc.

Phần tâm thần mà Tống Thư Hàng dùng để điều khiển Tống Four trở về.

“Ngươi vừa nãy lại thất thần, đang nhận tin tức gì à?” Tóc ngốc Sở Các Chủ hỏi, nàng bám rễ trên vỏ não của Tống Four, có thể thông qua những thay đổi nhỏ về nhiệt độ vỏ não mà cảm nhận được một số tin tức sâu sắc hơn.

Cho dù bản thể Tống Thư Hàng có đeo mặt nạ, cho dù Tống Four có khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm, nhưng các vật phẩm treo trên người cậu vẫn có rất nhiều cách để đọc được thông tin nội tại của Tống Thư Hàng.

“Ừm, vừa nhận được một file đính kèm khẩn cấp từ Long Lạc tiên tử.” Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó cậu động niệm, mở file tin tức ‘kèm file’ mà Long Lạc tiên tử gửi đến để đọc. 《Bá Thần Trụ 1.0》: Trụ pháp 1.0, được cải tiến từ trụ pháp cơ sở của 《Công Pháp Trụ Ma Thần》 ban đầu, kết tinh ra ‘Bá Thần Trụ vô thuộc tính’.

Tác dụng chính là để đập người, hoặc trở thành một phần của ‘Trận Pháp Bá Thần Trụ’.

Các chức năng tấn công, phòng ngự, huyễn thuật, trị liệu, cường hóa, phong ấn, trận pháp của trụ ma thần Ma Đế Hà Chỉ, cũng đều được phát triển từ trụ ma thần vô thuộc tính này làm cơ sở.

Chỉ khi tinh thông trụ ma thần ‘vô thuộc tính’ này, mới có thể lấy đó làm cơ sở, phát triển ra trụ ma thần hình tấn công, trụ ma thần hình phòng ngự, trụ ma thần hình trị liệu, v.v...

“À?

Tôi cứ nghĩ 《Bá Thần Trụ》 sau khi học được là có thể ngay lập tức tùy ý biến hóa ra các loại trụ có công năng khác nhau.

Hóa ra các loại trụ với các thuộc tính khác nhau, vẫn cần phải chờ các phiên bản tiếp theo phát triển. ...

Nhưng cũng phải, cơm phải ăn từng miếng, đường phải đi từng bước, không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu lại mở nội dung của 《Bá Thần Trụ 2.0》. 《Bá Thần Trụ 2.0》 là Long Lạc tiên tử dựa theo tài liệu nghiên cứu của Công Tử Hải, để 《Bá Thần Trụ》 không còn bị ràng buộc bởi con đường trụ ma thần ban đầu của Ma Đế Hà Chỉ, khiến nó có tiềm năng tiến hóa.

Trong tương lai, sau khi Tống Thư Hàng thông thạo nắm giữ 《Bá Thần Trụ》, cậu còn có thể dựa trên cơ sở này để cải thiện 《Bá Thần Trụ》, khiến nó phù hợp hơn với bản thân.

Ngoài ra, trong nghiên cứu của Công Tử Hải, có một phần suy đoán và tính toán việc chế tạo trụ ma thần bằng ‘tà vọng’ làm dược liệu. ...

Chỉ là do cảnh giới và lý luận kiến thức tu chân của Công Tử Hải không đủ, suy đoán và tính toán này vẫn chưa hoàn thành.

Còn cảnh giới, lượng kiến thức, sự hiểu biết về trụ ma thần của Long Lạc tiên tử đều vượt xa Công Tử Hải.

Nàng đã cày cuốc ba đêm, một hơi hoàn thành nghiên cứu mà Công Tử Hải chưa hoàn thành.

Hơn nữa, nguyên liệu không còn bị giới hạn ở ‘tà vọng’ nữa.

Chương 2687

Mọi sự tồn tại tương tự tà vọng, ví dụ như ‘linh thể’, thậm chí là các thể tập hợp năng lượng khổng lồ, đều có thể trở thành nguyên liệu của 《Bá Thần Trụ 2.0》.

Kết tinh ra các loại trụ có công năng đặc biệt.

Ví dụ, dùng ‘tà vọng’ thuộc tính hỏa diễm, là có thể kết tinh ra Bá Thần Trụ thuộc tính hỏa diễm.

Khuyết điểm duy nhất là uy lực của 《Bá Thần Trụ 2.0》 sẽ bị hạn chế bởi cấp bậc của nguyên liệu.

Nếu cấp bậc nguyên liệu quá thấp, rất khó kết tinh ra Bá Thần Trụ mạnh mẽ.

Nói không chừng, trụ kết tinh ra sau bao nhiêu tâm sức, uy lực chỉ mạnh hơn 《Bá Thần Trụ 1.0》 một chút xíu mà thôi.

Nhưng tương ứng, nếu có được nguyên liệu cực kỳ mạnh mẽ, cũng có thể kết tinh ra 《Bá Thần Trụ 2.0》 mạnh mẽ.

Tuy nhiên, cần chú ý là, nếu người thi thuật có cảnh giới không đủ mà lại cố ép kết tinh 《Bá Thần Trụ 2.0》 có uy lực lớn, rất dễ gây ra phản phệ từ trụ thân — dù sao nó là sản phẩm được cải tiến từ bí thuật ma môn, không thể tránh khỏi một số đặc điểm của công pháp ma môn.

“Tên 《Bá Thần Trụ》 này... khá tốt, ít nhất là tốt hơn Cơ Sở Quyền Pháp 1, nên không sửa.” Tống Thư Hàng ha ha cười.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, Long Lạc tiên tử hiểu rõ thiên phú pháp thuật của cậu. 《Bá Thần Trụ 1.0》 và 《Bá Thần Trụ 2.0》 mà nàng truyền đến đều là phương pháp tu luyện giản hóa!

Giản hóa, vạn tuế!

Mặc dù không giống như Lôi Trong Lòng Bàn Tay đã được Bạch tiền bối giản hóa, chỉ cần vẽ một phù văn là có thể thi triển trực tiếp, nhưng phương pháp tu luyện 《Bá Thần Trụ》 này cũng đã nằm trong phạm vi mà Tống Thư Hàng có thể hiểu và nắm vững nhanh chóng.

“《Bá Thần Trụ》?

Đây là thứ mà Long Lạc tiên tử gửi cho ngươi sao?” Tóc ngốc Sở Các Chủ hỏi.

Tống Thư Hàng ha ha cười nói: “Đúng vậy, chính là công pháp 《Trụ Ma Thần》 của tiền bối Hà Chỉ đã được cải tiến, hơn nữa còn là phiên bản giản hóa.” Lão đại Ban Wenlong Two: “???” Lão đại Ban Wenlong Two mặt mày mờ mịt — Khoan đã, trong lúc ta vừa thất thần một chút, chuyện gì đã xảy ra vậy?

Dòng thời gian đã thay đổi hay nhảy vọt trong khi ta không hề hay biết sao?

Vừa nãy, lão đại Ban Wenlong Two còn đang nói với Tống Thư Hàng, nếu cậu có thể có được thông tin về người sáng lập công pháp trụ ma thần và tư duy sáng tạo công pháp trụ ma thần, y có thể ra tay giúp Tống Thư Hàng cải tiến 《Công Pháp Trụ Ma Thần》, biến công pháp này thành phiên bản mà Tống Thư Hàng cũng có thể học được.

Sao chỉ trong một thoáng thất thần, Tống Thư Hàng đột nhiên lại lấy ra một bộ 《Công Pháp Trụ Ma Thần》 biến thể 《Bá Thần Trụ》 đã được cải biên xong?

Hơn nữa lại còn là phiên bản giản hóa?

Lão đại Ban Wenlong Two đối chiếu thời gian một chút...

Ta không có xuyên việt mà!

Lão đại tiếp tục cúi đầu nhìn Tống Thư Hàng với vẻ mặt mờ mịt, im lặng đứng xem, suy nghĩ đầu đuôi câu chuyện — bí pháp 《Bá Thần Trụ》 này làm sao mà đột nhiên xuất hiện?

“Tôi cứ học thử đã, nếu hiệu quả của 《Bá Thần Trụ》 không tệ, lại dễ nắm bắt, đến lúc đó có thể truyền cho Tiểu Thải và Sở Sở tu luyện.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Đáng tiếc Tống Four có khuôn mặt lạnh lùng không biểu cảm, không thể hiện được tâm trạng vui vẻ của cậu.

Nếu hiệu quả của 《Bá Thần Trụ》 có thể đạt đến mức độ kỳ vọng, vậy thì không nghi ngờ gì nữa, công pháp 《Bá Thần Trụ》 sẽ trở thành công pháp gia truyền của dòng Bá Tống cậu!

Đây là một loại thần thông có thể sử dụng trực tiếp đến cảnh giới Trường Sinh Giả.

Kết hợp với 《Niệm Lực》 đa năng của Bạch tiền bối Two, cùng với 《Chân Thiên Bằng Độn Pháp》 và tứ đại thần công luyện thể, hình thái ban đầu của sự truyền thừa dòng Bá Tống cậu đã được hình thành!

Lúc cần chạy thì chạy nhanh, lúc cần đấu thì thể chất cường tráng, không có pháp thuật nhưng có 《Niệm Lực》 vạn năng, lúc cần thiết 《Bá Thần Trụ》 vạn kim du có thể tấn công, có thể phòng thủ, có thể trị liệu.

Thêm vào đó, Tống Thư Hàng trời sinh đã có ‘Thế Giới Hạt Nhân’ là một thế giới nhỏ di động làm căn cứ tông môn. 【Nghĩ như vậy, việc khai tông lập phái của dòng Bá Tống tôi không thành vấn đề lớn. 】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Ngươi muốn học bí pháp 《Bá Thần Trụ》 ở đây ngay bây giờ sao?” Bạch Long tỷ tỷ nhắc nhở: “Ngươi không tìm trận nhãn trước, phối hợp với trận pháp văn lộ dưới lòng thế giới hành tinh cát này sao?” Đừng quên nhiệm vụ chính tuyến chứ!

“Bạch Long tỷ tỷ đừng hoảng, quá trình phối hợp với trận pháp văn lộ dưới lòng thế giới hành tinh cát đã đang tiến hành rồi.

Tôi chỉ cần đứng đây không động đậy là được.” Tống Thư Hàng mỉm cười giải thích.

Toàn bộ quá trình phối hợp được tự động hóa dưới quyền hạn ‘Chúa tể Cửu U’, cậu chỉ cần đứng im như cá muối, chờ trận pháp văn lộ phối hợp với cậu, hoàn thành đồng bộ là được.

“Cho nên, nhân lúc đang trong quá trình phối hợp, tôi vừa hay thử trước quá trình tu luyện 《Bá Thần Trụ 1.0》.

Hơn nữa, tôi có một loại trực giác, nếu có thể nắm vững phương pháp tu luyện 《Bá Thần Trụ》, sẽ giúp ích cho kế hoạch tiếp theo.

Nói không chừng vào thời điểm quan trọng, tôi có thể dùng 《Bá Thần Trụ》 để thay thế toàn bộ trụ ma thần cần thiết trong kế hoạch của Vô Cực Ma Tông.” Tống Thư Hàng giải thích.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” Quyền hạn Chúa tể Cửu U, quả nhiên là muốn làm gì thì làm.

“À đúng rồi, tiền bối Sở, tóc ngốc của ngài hơi thu lại một chút.” Tống Thư Hàng lại nói.

Tóc ngốc Sở Các Chủ: “Làm gì?” “Tôi muốn đeo một trang bị hữu ích cho việc học tập.” Tống Thư Hàng điều khiển Tống Four, đưa tay mở ‘Thế Giới Hạt Nhân’, và lấy ra một chiếc vương miện trí tuệ được làm từ gai.

Đây là pháp khí đi kèm với ‘Ngai vàng nhẫn nại đau khổ’, lợi dụng sức mạnh của đau khổ để mang lại trí tuệ.

Sau khi đội chiếc vương miện gai này, trong lúc chịu đau khổ, có thể tăng cường khả năng học tập của người đeo — cho dù là học ngôn ngữ cổ xưa, hay học pháp thuật.

Tống Thư Hàng giơ vương miện lên, đặt nó lên đầu trọc của Tống Four.

Sau khi đội nó, Tống Thư Hàng dường như cảm thấy đầu óc mình sáng sủa hơn rất nhiều — trên thực tế, đây chỉ là cảm giác lạnh lẽo khi vương miện gai chạm vào đầu trọc của Tống Four.

Thêm vào đó, các vật phẩm treo trên người cậu, mỗi thứ đều tương đương với hiệu quả của 'Đá Ngộ Đạo Cường Hóa'.

Quan trọng hơn là cậu hiện tại đang mang 'Quyền Hạn Chúa tể Cửu U', ở thế giới Cửu U có thể muốn làm gì thì làm.

Các loại hiệu ứng đặc biệt thêm vào người, khả năng học tập của Tống Thư Hàng ngày hôm nay đã đạt đến đỉnh cao!

Cậu trịnh trọng mở phương pháp học tập của 《Bá Thần Trụ 1.0》, đọc lướt từ đầu đến cuối một lần, và bắt đầu phân tích nguyên lý pháp thuật của nó trong đầu, xây dựng cấu trúc pháp thuật, tính toán lượng linh lực tiêu hao khi thi pháp cũng như sự phối hợp vi thao của thần thức.

Cái trạng thái học bá vừa nhìn đã hiểu, vừa học đã thành thạo này, khiến người ta nhớ mãi không quên.

Công pháp 《Bá Thần Trụ 1.0》 đã được giản hóa, nguyên lý, nhanh chóng được Tống Thư Hàng lý giải và nắm vững.

Dưới sự chủ đạo của 'Quyền Hạn Chúa tể Cửu U', tiềm năng của Tống Thư Hàng đã được khai thác triệt để.

Cậu nhắm mắt lại, bắt đầu mô phỏng quá trình thi pháp 《Bá Thần Trụ 1.0》 trong đầu, lặp đi lặp lại nhiều lần.

“Thành công rồi!” Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Tóc ngốc Sở Các Chủ: “Nắm giữ được rồi sao?” “Về mặt lý thuyết mà nói, hẳn là đã nắm giữ được rồi!” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nói xong, cậu đưa tay bắt đầu dựa theo quá trình thi pháp 《Bá Thần Trụ 1.0》 đã mô phỏng trong đầu, thử kết tinh 《Bá Thần Trụ 1.0》 trong thực tế.

Mô hình pháp thuật cấu trúc thành công, hình thái ban đầu của 《Bá Thần Trụ》 bắt đầu kết tinh.

Mọi thứ đều rất thuận lợi.

Ban Wenlong Two phía sau trừng mắt nhìn quá trình Tống Thư Hàng thi triển, đánh giá bản 《Bá Thần Trụ》 đã được cải tiến này. 【Ít nhất là sự cải tiến cấp bậc Chúa tể Cửu U, toàn bộ sự cải tiến 《Trụ Ma Thần》 tuy có hơi thô sơ, nhưng đã để lại chỗ trống để sửa chữa, cải tiến. 】Có cảm giác như một cường giả cấp bậc Chúa tể Cửu U chăm chỉ nào đó, đã cày cuốc ngày đêm để cải tiến công pháp 《Trụ Ma Thần》 cho Tống Thư Hàng.

“Ra đây đi! 《Bá Thần Trụ 1.0》.” Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng, tăng cường khí thế của mình.

Lần đầu tiên thi pháp, hô to tên pháp thuật, có tác dụng tăng cường hiệu quả pháp thuật.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cây trụ màu đen tuyền kết tinh hiện ra trước mặt Tống Thư Hàng.

Đây là 《Bá Thần Trụ》 vô thuộc tính cơ bản nhất, nhưng vì Tống Four là ‘đại lý Chúa tể Cửu U’, nên 《Bá Thần Trụ》 lẽ ra phải vô sắc vô vị, lại bị nhuốm màu đen tuyền của tà đạo.

Bạch Long tỷ tỷ hơi ngạc nhiên: “Ồ?

Một lần là thành công rồi sao?” “Khi Tống Thư Hàng tu luyện các pháp thuật giản hóa, thiên phú của cậu ấy xuất sắc một cách bất ngờ.” Tóc ngốc Sở Các Chủ khẽ lắc lư.

Đạo hữu Bia Đá bổ sung: “Ngoài ra... tôi nghi ngờ Tống Thư Hàng đang thi triển ‘Bá Thần Trụ’ như thể đó là 《Bá Đao Thuật》.

Khi cậu ấy tưởng tượng cây trụ thành một thanh đao, thiên phú đao đạo kỳ lạ của cậu ấy sẽ được kích hoạt.” Ví dụ như bi đao hợp nhất.

Từ trước đến nay, nó đều nghĩ Tống Thư Hàng hô ‘bi đao hợp nhất’ là bi (đạo hữu Bia Đá) đao (chính Tống Thư Hàng) hợp nhất.

Nhưng lần trước nó cuối cùng cũng mơ hồ cảm nhận được, bi trong bi đao hợp nhất là Tống Thư Hàng, còn đao mới chỉ nó.

Trong lúc nói chuyện, cây ‘Bá Thần Trụ’ trước mặt Tống Thư Hàng cuối cùng cũng hoàn toàn thành hình. ‘Bá Thần Trụ’ hình trụ tròn ban đầu, đột nhiên vỡ vụn.

Lớp vỏ trụ tròn bên ngoài vỡ ra, lộ ra một thanh quỷ đầu đao cao hơn mười mét.

Tống Thư Hàng: “......” Ban Wenlong Two: “......” Thanh quỷ đầu đao này là cái quái gì vậy!

Mau dừng lại, trả lại lớp vỏ bọc bên ngoài cho tôi...

Đây căn bản không phải là trụ, mà là một thanh đao lớn dài mười mét!

“Sách, xem kìa, quả nhiên là đao.” Đạo hữu Bia Đá bình thản nói.

Nó biết mà, pháp thuật Tống Thư Hàng có thể nắm vững nhanh như vậy, chắc chắn có liên quan đến đao.

Ngoài đao pháp, cũng chỉ có công pháp luyện thể, cậu ấy mới có thể học nhanh như vậy thôi.

Bạch Long tỷ tỷ quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, hận sắt không thành thép nói: “Cho nên, tên thật của 《Bá Thần Trụ》 này đáng lẽ phải là 《Bá Thần Đao》?

Vòng đi vòng lại, vẫn là đao pháp.” “Thôi rồi, Bạch Long tỷ tỷ.” Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn cây quỷ đầu đao 《Bá Thần Trụ》 này.

Tại sao lại như vậy chứ?

Rõ ràng tôi đã hiểu tất cả cấu trúc pháp thuật của 《Bá Thần Trụ》, rõ ràng tôi đã mô phỏng quá trình thi pháp trong đầu mấy lần rồi.

Tại sao khi thi triển ra, 《Bá Thần Trụ》 lại biến thành 《Bá Thần Đao》 chứ?

Không được, tôi phải liên hệ với Long Lạc tiên tử, hỏi cụ thể là chuyện gì đang xảy ra.

Đáng tiếc Long Lạc tiên tử bây giờ siêu bận, căn bản không có thời gian trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, sau khi cày cuốc cường độ cao liên tục ba ngày, Long Lạc tiên tử cũng cần một thời gian nghỉ ngơi ngắn.

Đồng thời, phía sau Tống Thư Hàng...

Chương 2688

lão đại Ban Wenlong Two tiếp tục giữ im lặng.

Phiên bản 《Trụ Ma Thần》 cải tiến, giản hóa nói ra là có cũng được, phiên bản cải tiến, giản hóa này lại biến thành 《Bá Thần Trụ》 truyền đến tay Tống Thư Hàng, lại còn nói học là học được.

Đây không phải là pháp thuật nhỏ như Lôi Trong Lòng Bàn Tay, mà là bí pháp có thể sử dụng liên tục đến cảnh giới Trường Sinh Giả.

Cho dù Tống Thư Hàng có mở thêm nhiều ngoại quải đến đâu, về mặt lý thuyết mà nói, cũng không nên nhanh chóng hiểu thấu đáo và nắm vững nó như vậy.

Trừ khi, Tống Thư Hàng vốn dĩ đã tiếp xúc với truyền thừa của Ma Đế Hà Chỉ?

Hoặc, đã nhận được vật phẩm truyền thừa ý chí như 'Trụ Ý' gì đó?

Xét đến việc Tống Thư Hàng quen biết kẻ cuồng mắt yêu, việc nhận được 'vật truyền thừa ý chí' từ đối phương cũng không có gì lạ.

Phía bên kia.

Trong thế giới nhỏ của cánh cửa gỗ phía sau ngai vàng tản tài.

Trên bầu trời, ánh nắng ấm áp chiếu rọi thế giới.

Tiền bối Thiếu niên Ba Mắt hai tay nâng một chén trà thơm, khẽ nhấp một ngụm, phát ra tiếng thở dài thỏa mãn.

"Lão gia hôm nay tâm trạng không tệ sao?" Quản gia Nhãn Châu Tử hỏi.

"Ừm, thấy một kẻ đáng ghét bị tiểu hữu Bá Tống đâm vào tim một cách tàn nhẫn, ta bây giờ tâm trạng rất tốt.” Thiếu niên Ba Mắt gật đầu đáp.

Con rồng một chân kia, cuối cùng cũng trải nghiệm nỗi đau bị tiểu hữu Bá Tống đâm vào tim như ngày xưa.

Khi một người rơi vào hố mà đối thủ của hắn lại ở phía trên miệng hố, hắn sẽ rất bồn chồn lo lắng.

Còn nếu đối thủ của hắn cũng trượt chân rơi vào hố, thì cảm giác vui vẻ đó sẽ tự nhiên nổi lên.

“Đâm vào tim hắn, đâm trái tim con rồng một chân đó thành trăm ngàn lỗ, đừng vì hắn có một cô con gái linh quỷ xinh đẹp mà thương tiếc hắn.” Thiếu niên Ba Mắt mỉm cười cổ vũ.

Giống như Ban Wenlong Two, khi Tống Thư Hàng ‘Tống Four’ kết tinh, nó đã dung nhập sức mạnh của ‘Thần Nhãn Thứ Ba’.

Vì vậy, Thiếu niên Ba Mắt có thể thông qua Thần Nhãn Thứ Ba, lặng lẽ gắn một chút ý thức của mình lên ‘Tống Four’, để thăm lại cố hương, lặng lẽ thưởng thức phong cảnh ‘Cửu U Thế Giới’, cảm nhận khí tức Cửu U đã lâu không gặp.

Trong khi thăm lại cố hương, lại còn có thể nhìn thấy con rồng một chân bị đâm vào tim. ...

Điều này quả là niềm vui nhân đôi.

Nếu có cơ hội, hắn còn có thể ngay lập tức xin Tống Thư Hàng quyền lực ‘chiếu rọi sức mạnh bản thân vào Cửu U’, để giáng cho Ban Wenlong Two một đòn vật lý nặng nề.

Không thể liên lạc được điện thoại của Long Lạc tiên tử, Tống Thư Hàng đành tạm thời từ bỏ.

Cậu đưa tay nắm lại, cây ‘Bá Thần Trụ quỷ đầu đao’ cao hơn mười mét ở không xa kia ầm ầm vỡ vụn, biến mất.

Lão đại Ban Wenlong Two thấy Tống Thư Hàng dường như có chút thất vọng, liền lên tiếng an ủi: “Trình Lâm à, vẻ bề ngoài đó chỉ là một loại hình thái, Bá Thần Trụ hình đao và Bá Thần Trụ hình trụ không có gì khác biệt.

Thậm chí, Bá Thần Trụ hình đao về mặt hình thái còn tinh mỹ hơn một chút, không phải sao?” Tống Thư Hàng nhất thời chưa phản ứng kịp: “Tiền bối đang nói chuyện với tôi sao?” Lão đại Ban Wenlong Two hơi khựng lại, trực tiếp chuyển sang chủ đề mới: “Ngươi có phải từng nhận được truyền thừa của ‘Ma Đế Hà Chỉ’, và có được một số vật phẩm truyền thừa tinh thần ý chí gì đó không?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: “Trụ ma thần truyền thừa của Ma Đế Hà Chỉ đang ở trong tay tôi, không lâu trước đây may mắn từng đi vào truyền thừa trụ ma thần này.

Ngoài ra, vật truyền thừa ý chí của Quan Vũ... là trù tâm sao?” Trù tâm ma môn của Ma Đế Hà Chỉ, đã được Tống Thư Hàng có được, tiêu hóa hấp thu.

“Trù tâm?” Lão đại Ban Wenlong Two ngẩng đầu nhìn trời.

Chắc là... vậy đi?

Mặc dù không phải là thứ như ‘Trụ Ý’ hay ‘Đao Ý’, nhưng suy cho cùng đó là truyền thừa tinh thần ý chí của Ma Đế Hà Chỉ.

Tống Thư Hàng có được và dung hợp ‘trù tâm’, hẳn sẽ có một số gia thành trong việc nắm giữ ‘trụ ma thần’ của Ma Đế Hà Chỉ.

Lão đại Ban Wenlong Two đang cố gắng tìm lý do để tự an ủi bản thân, để chấp nhận sự thật Tống Thư Hàng đã nắm vững bí pháp 《Bá Thần Trụ 1.0》 trong nháy mắt.

“Ừm, đây có lẽ là một trong những nguyên nhân ngươi có thể nhanh chóng nắm vững 《Bá Thần Trụ》.” Lão đại Ban Wenlong Two lên tiếng nói.

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng rất tin tưởng vào suy đoán của tiền bối Ban Wenlong.

Lúc này, tóc ngốc Sở Các Chủ hỏi: “Mà nói, bí pháp 《Bá Thần Trụ》 có 1.0, vậy có 2.0 không?” “Không sai, còn có 《Bá Thần Trụ 2.0》, là loại pháp thuật tiến giai cần phải học sau khi nắm vững bí pháp 《Bá Thần Trụ》 cơ bản.” Tống Thư Hàng gật đầu, đơn giản miêu tả 《Bá Thần Trụ 2.0》 một lượt.

Tóc ngốc Sở Các Chủ sau khi nghe miêu tả, đột nhiên tóc ngốc dựng ngược, hóa thành hình ‘√’, nói: “Trụ thân 2.0, có thể dùng tà vọng hoặc các thể tồn tại tương tự tà vọng, còn có linh thể hoặc các thể tập hợp năng lượng làm nguyên liệu sao?

Vậy chúng ta có nên thử ngay không?” Nói xong, tóc ngốc Sở Các Chủ chỉ vào vị trí của Bạch Long tỷ tỷ: “Ngươi xem, một linh thể mạnh mẽ.

Ngươi xem, nó còn là một thể tập hợp năng lượng mạnh mẽ.

Đạo hữu Bạch Sắc Vi Cân, phù hợp với các điều kiện nguyên liệu của 《Bá Thần Trụ 2.0》.

Chi bằng, hãy để nó hy sinh bản thân một chút, cống hiến thân thể, để thử xem có thể hóa ra một cây ‘Bá Thần Trụ’ hay không.

Tên của cây trụ tôi cũng đã nghĩ xong rồi — gọi là Bá Thần Trụ Chi Kim Long Trụ!” Dù sao Tiên tử Bạch Sắc Vi Cân cũng giống như Tiên tử Công Đức, cho dù chết một lần, chỉ cần Tô Thị A Thập Lục không sao, một thời gian nữa lại có thể trọng sinh trên người A Thập Lục.

“Tiên tử Tóc Ngốc, nếu nói như vậy, ngài chẳng phải còn có một phân thân Sở Two sao?

Phân thân Sở Two của ngài cũng rất thích hợp để làm nguyên liệu đó!” Bạch Long tỷ tỷ phản kích.

“Tôi cảm thấy Mỹ Nhân Rắn Công Đức cũng rất thích hợp làm nguyên liệu đó.” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” Nó khôn ngoan giữ im lặng.

“Nhưng mà, tôi đã nghĩ ra một thứ tốt hơn.” Tống Thư Hàng vừa nói, vừa đưa tay từ Thế Giới Hạt Nhân lấy ra rất nhiều vảy của Côn Vương.

Đây là những vảy bị Bạch Cốt Tiên Cơ dùng đại chùy đập rơi trong trận đại chiến giữa Côn Vương và Bạch Cốt Tiên Cơ lúc trước.

Sau khi trận chiến kết thúc, Mỹ Nhân Rắn Công Đức đã thu lại những vảy này, xem như chiến lợi phẩm cất vào Thế Giới Hạt Nhân của Tống Thư Hàng.

Là vảy của Trường Sinh Giả, nó có thể được tính là một thể tập hợp năng lượng cao.

Mỗi một mảnh vảy của Côn Vương đều chứa đựng năng lượng khổng lồ, cho dù chưa luyện chế thành pháp khí, chỉ đơn giản vung nó lên, cũng có thể tạo ra sức phá hoại cực lớn.

Hơn nữa, ‘Trứng Côn Vương’ là bản thể của Côn Vương hiện đang ở thế giới Cửu U, tại vị trí kho báu của Bạch tiền bối Two.

Điều động quyền hạn Chúa tể Cửu U, lấy vảy Côn Vương làm nguyên liệu, nói không chừng còn có thể dẫn xuất sức mạnh bản thể của Côn Vương, chuyển hóa ra một cây 《Bá Thần Trụ》 mạnh mẽ.

“Thứ này có dùng được không?

Mặc dù nói vảy này là thể tập hợp năng lượng, nhưng bản chất của nó hẳn vẫn là vật phẩm thực thể chứ?” Tóc ngốc Sở Các Chủ vẫn không cam lòng, tiếp tục kịch liệt đề cử với Tống Thư Hàng: “Tôi cảm thấy vẫn nên dùng đạo hữu Bạch Sắc Vi Cân đi, dù sao nàng ấy cũng không chết được.

Hơn nữa cảnh giới, đạo và phẩm chất của nàng ấy đều vượt xa Côn Vương.

Dùng nàng ấy để kết tinh ra ‘Kim Long Trụ’ chắc chắn uy lực sẽ phi phàm!” Bạch Long tỷ tỷ nhe răng sắc nhọn về phía tóc ngốc Sở Các Chủ: “Thư Hàng, mở Thế Giới Hạt Nhân ra, ta muốn kéo bản thể của con tóc ngốc ngũ độc câu toàn này ra khỏi ‘Suối Nguồn Sống’.” Tóc ngốc Sở Các Chủ: “......” Một lát sau.

Sở Các Chủ đột nhiên co rúm lại, không tiếp tục khiêu khích Bạch Long nữa.

Không phải là nàng sợ Bạch Long.

Mặc dù nàng mới chứng đạo trường sinh vào năm ngoái, nhưng thực tế vào thời viễn cổ, nàng đã ở trạng thái ‘có thể bước ra đại đạo của mình bất cứ lúc nào’, chỉ vì lời dặn dò của Tống Mộc Đầu mà nàng vẫn chưa chứng đạo.

Từ thời viễn cổ đến nay, mặc dù chưa bước ra bước cuối cùng, nhưng thực lực của nàng vẫn ổn định thăng tiến.

Thật sự mà nói, nàng không hề sợ Kim Long Thủy Tổ Trường Sinh Giả lão làng.

Tuy nhiên, hiện tại nàng thực sự không tiện xuất hiện từ ‘Suối Nguồn Sống’.

Nàng cũng muốn tiếp tục khiêu khích Bạch Long, nhưng cơ thể không cho phép.

Bạch Long tỷ tỷ thấy tóc ngốc Sở Các Chủ đột nhiên co rúm lại, còn hơi sững sờ một lúc, nhưng rất nhanh nàng đã nghĩ ra nguyên nhân.

“Thư Hàng, ngươi nói sau Tần Thủ và Tô Hoài là gì?” Bạch Long tỷ tỷ vui vẻ hỏi.

Tống Thư Hàng không quay đầu lại, vô thức đáp: “Thất Sắc Đại Yêu Tử.” Bạch Long tỷ tỷ: “???” Tên khốn ngươi sao không trả lời theo lối cũ vậy?

Phối hợp chút đi chứ, lúc này ngươi không thể phối hợp trả lời ta một chút sao?

“Phì ~” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không nhịn được bật cười.

Trong lúc Bạch Long tỷ tỷ và tóc ngốc Sở Các Chủ đấu khẩu, Tống Thư Hàng đã đại khái nắm vững thủ pháp thi thuật của 《Bá Thần Trụ 2.0》.

Tương tự, dưới sự cường hóa của chế độ học bá, cậu ấy trước tiên đã phân tích công pháp này trong đầu, rồi bổ sung mô phỏng quá trình thi pháp vài lần.

Bước cuối cùng.

Tống Thư Hàng hai tay đặt lên mấy mảnh ‘vảy Côn Vương’, bắt đầu thi pháp.

“Ra đây đi, Bá Thần Trụ...

Two!” Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng.

Quyền hạn Chúa tể Cửu U vận chuyển.

Các mảnh vảy Côn Vương trong tay nhanh chóng bị phân giải, dưới hiệu quả của công pháp 《Bá Thần Trụ 2.0》, vảy Côn Vương bắt đầu vươn cao, mơ hồ chuyển hóa thành một cây cự trụ gần bốn mươi mét.

Khác với Bá Thần Trụ 1.0 trơ trụi, trên Bá Thần Trụ 2.0 xuất hiện rất nhiều vảy tinh xảo.

Ở đỉnh trụ còn có một bức tượng Cự Côn, miệng Côn há rộng, dường như muốn nuốt chửng vạn vật.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng đoán không sai, cây Bá Thần Trụ 2.0 này khi kết tinh thành hình, do quyền hạn Chúa tể Cửu U, trụ thân mơ hồ kết nối với 'Trứng Côn Vương' bị Bạch tiền bối Two phong ấn, muốn rút trích một phần sức mạnh bản nguyên từ Trứng Côn Vương. 【Đây là cái gì?

Đừng hòng, đừng hòng rút trích sức mạnh của ta từ trên người ta. 】Từ trong Trứng Côn Vương truyền ra tiếng kêu kinh hoàng của Côn Vương.

Nhưng quyền hạn Chúa tể Cửu U, muốn làm gì thì làm.

Mấy phần sức mạnh bản nguyên Côn thú của nó bị 'quyền hạn Chúa tể Cửu U' rút trích ra, dung nhập vào 《Bá Thần Trụ 2.0》 của Tống Thư Hàng.

Đến đây, trụ thành!

Bá Thần Trụ sau khi dung nhập sức mạnh của Côn Vương, giống như được ban cho linh hồn, toàn bộ cây trụ dường như muốn sống lại!

Quan trọng hơn là... nó có hình trụ, không hề biến hình!

Nhìn lớp vảy trụ thân tinh xảo và kiên cố của nó, không giống như 'Bá Thần Trụ' trước đó sẽ dễ dàng vỡ vụn.

"Tên của ngươi, Côn Vương Trụ!" Tống Thư Hàng hài lòng nói, cậu giơ tay phải lên, dùng sức nắm thành quyền: "Bá Thần Trụ?

Chương 2689

Series Trụ Trường Sinh: Côn Vương Trụ!” Côn Vương Trụ là cây ‘Bá Thần Trụ 2.0’ đầu tiên, hơn nữa là cấp bậc Trụ Trường Sinh, nhưng nó chắc chắn sẽ không phải là cây cuối cùng.

Tống Thư Hàng quyết định, chia Bá Thần Trụ 2.0 thành Trụ Trường Sinh, Trụ Kiếp Tiên và Trụ Huyền Thánh.

Cấp bậc dưới Trụ Huyền Thánh, không đủ tư cách trở thành nguyên liệu của trụ 2.0.

“Bá Thần Trụ 2.0, tương lai nhất định phải đi theo con đường tinh phẩm!” Tống Thư Hàng hào khí vạn trượng nói.

Vũ Nhu Tử da đen không nhịn được nhắc nhở: “Tống tiền bối, ngài phổng mũi rồi đó.” Tống Thư Hàng sững sờ: “À?” Không ổn, vừa nãy có khoảnh khắc đó, tâm thái của cậu ấy quả thực đã phổng mũi mà không hề hay biết!

Cậu ấy đường đường là một Thất Phẩm Tôn Giả, vậy mà lại còn muốn tập hợp đủ series ‘Trụ Trường Sinh’ và series ‘Trụ Kiếp Tiên’.

Lúc này, lão đại Ban Wenlong Two cuối cùng cũng lên tiếng, nói: “Cô bé không cần bận tâm, đây là hiện tượng bình thường.

Vị tiểu hữu họ Tống vừa nãy liên tục động dụng ‘quyền hạn Chúa tể Cửu U’, không có ngắt quãng, chắc chắn sẽ bị ý chí Cửu U ảnh hưởng.” Chúa tể Cửu U không phải là đại danh từ của sự thiện lương, nó là đại diện cho sự ác độc nhất, hung tàn nhất, phản diện nhất.

Nói thật, sau khi Tống Thư Hàng liên tục động dụng ‘quyền hạn Chúa tể Cửu U’, chỉ đơn giản là tâm thái có chút phổng mũi, đã vượt xa ngoài dự đoán của lão đại Ban Wenlong Two rồi.

Rõ ràng chỉ tu luyện 8 tháng, nhưng không thể không thừa nhận, ý chí của Tống Thư Hàng kiên cường đến không thể tin nổi.

Xét đến thể chất chịu đựng đau khổ kỳ lạ của Tống Thư Hàng...

Đau khổ khiến đàn ông trưởng thành, dường như thực sự rất có lý?

“Sử dụng quyền hạn Chúa tể Cửu U còn có trạng thái phụ diện như vậy sao?” Tống Thư Hàng thu tay lại: “Đây đúng là một loại rèn luyện tâm cảnh và ý chí của mình.” Vũ Nhu Tử da đen suy nghĩ một chút, rồi khẽ gật đầu: “Tôi tin Tống tiền bối ngài rất nhanh sẽ thích nghi được.” Khả năng thích nghi của Tống Thư Hàng, siêu việt.

Hồi Vũ Nhu Tử da đen và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vừa trở thành vật phẩm treo trên người Tống Thư Hàng, cậu ấy còn thỉnh thoảng bị tâm ma ảnh hưởng, thỉnh thoảng lại làm những việc đại ngu ngốc rõ ràng.

Nhưng lâu dần, Tống Thư Hàng đã thích nghi với trạng thái này, cậu ấy bây giờ có thể giữ trạng thái cẩn thận, lý trí mà làm một đại ngu ngốc!

Cho nên Vũ Nhu Tử da đen tin rằng, ảnh hưởng của quyền hạn Cửu U đối với Tống tiền bối, rất nhanh cũng sẽ bị Tống tiền bối khắc phục.

“Cảm ơn sự tin tưởng của Vũ Nhu Tử da đen.” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, đưa tay nhắm vào Bá Thần Trụ: “Côn Vương Trụ, dậy!” Xoạt xoạt xoạt ~ Thân trụ Côn Vương Trụ rung động.

Khoảnh khắc sau, Côn Vương Trụ đột nhiên vọt lên, đập thẳng vào Tống Thư Hàng — khuyết điểm của Bá Thần Trụ tinh phẩm, nếu người thi thuật có cảnh giới không đủ, không thể hàng phục trụ thân, thì trụ thân sẽ tạo phản!

"Đến tốt lắm." Tống Thư Hàng ha ha cười, hai tay cậu xoa vào nhau, lóe lên ánh sáng tà ác.

Khi hai tay Tống Thư Hàng bắt đầu xoa xoa, tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm treo ở thắt lưng, lập tức rục rịch.

Nhưng, ngoài dự liệu của tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, đối mặt với 'Trụ Trường Sinh - Côn Vương Trụ' đang ập đến, Tống Thư Hàng không hề sử dụng 《Dưỡng Đao Thuật》.

Cậu khẽ phất tay áo: "《Tụ Lý Càn Khôn》!" Xoẹt ~~ Côn Vương Trụ dài gần bốn mươi mét, trong nháy mắt đã bị Tống Thư Hàng thu vào tay áo. 【Cuối cùng cũng để mình ra vẻ được rồi! 】Nội tâm Tống Thư Hàng sướng rơn, hệt như người Việt sảng khoái uống Coca.

Mấy hôm trước trước mặt ba mẹ, cậu muốn ra vẻ đẹp trai một chút, lại bị Tiên Tử Tạo Hóa cướp mất cơ hội, cậu vẫn ấm ức đến tận bây giờ, bây giờ cuối cùng cũng trút được cục tức này ra. 【Thủ đoạn không gian, hơn nữa lần này không nhờ ngoại quải, là thủ đoạn không gian do chính cậu ấy ép ra. 】Lão đại Ban Wenlong Two thầm xác nhận trong lòng.

Mặc dù có câu nói: "Sĩ biệt tam nhật, đương quát mục tương khán" (Kẻ sĩ ba ngày không gặp, phải nhìn bằng con mắt khác).

Nhưng ba ngày này cũng quá chính xác rồi chứ?

Suy nghĩ một chút, lão đại Ban Wenlong Two đột nhiên nói: "Đây chắc chắn là tên cuồng mắt yêu kia rồi." Vũ Nhu Tử da đen nghi hoặc nhìn tiền bối Ban Wenlong Two: "???" "Không có gì, ta chỉ nói bừa thôi." Lão đại Ban Wenlong Two mỉm cười với Vũ Nhu Tử da đen.

Vũ Nhu Tử da đen ngoan ngoãn gật đầu, nửa thân mình lặn vào trong bóng của Tống Thư Hàng.

Bên cạnh, Bạch Long tỷ tỷ nói với Tống Thư Hàng: “Tụ Lý Càn Khôn của ngươi không giữ được lâu đâu, bước tiếp theo ngươi định làm gì?” Côn Vương Trụ là Trụ Trường Sinh, trong thời gian ngắn sẽ bị 《Tụ Lý Càn Khôn》 ràng buộc, nhưng chỉ cần cho nó một chút thời gian, nó sẽ nhanh chóng thoát ra.

“Một khi đã rơi vào tay áo của tôi, số phận của nó đã được định đoạt.” Tống Thư Hàng nói, cậu cố gắng giữ bình tĩnh, nhưng không thể ngăn được nội tâm đang phổng mũi.

Chỉ cần bắt được nó, thì tiếp theo chỉ có một quy trình — “làm thịt” nó!

Trong lúc nói chuyện, cậu dùng niệm lực kéo rộng tay áo, hai tay ấn vào tay áo, cách lớp vải để đè nén Côn Vương Trụ.

Ngay sau đó, ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 đã tích tụ sẵn trong hai tay cậu bùng nổ!

Vì Tống Four là đại lý Chúa tể Cửu U, ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 bị nhuốm màu đen tuyền của tà ác, biến thành một tà thuật thực sự.

Xoẹt xoẹt xoẹt, mọi người thấy hai tay Tống Thư Hàng với tần suất siêu âm, điên cuồng hoạt động ở chỗ tay áo.

Tia lửa bắn ra tung tóe.

Mỗi giây có gần 100 phát 《Dưỡng Đao Thuật》 thoát ra từ lòng bàn tay Tống Thư Hàng, xuyên qua tay áo, tác động lên ‘Côn Vương Trụ’.

Cây 《Bá Thần Trụ》 mới sinh này làm sao từng trải qua trận địa như vậy?

Phải biết rằng, lúc trước Tống Thư Hàng dùng 30 phát 《Dưỡng Đao Thuật》 một hơi, đã có thể khiến bản thể 'tiền bối Xích Tiêu Kiếm' là thần binh Trường Sinh Giả đường đường hưởng thụ niềm vui massage vô thượng.

Cái loại khoái cảm được rèn luyện, massage cả bên trong lẫn bên ngoài thân kiếm đó, là điều mà sinh vật hoàn toàn không thể trải nghiệm được. 30 phát 《Dưỡng Đao Thuật》 liên tục còn có uy lực như vậy, hiệu quả của 100 phát 《Dưỡng Đao Thuật》 liên tục càng không thể dùng lời để hình dung.

Đáng tiếc Tống Four là một đại quang đầu, không có cách nào thi triển biện phát thuật.

Nếu không, hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 còn có thể tăng lên gấp mười hai lần.

Bốn giây sau.

Oanh ~~ Miệng tay áo Tống Thư Hàng nổ tung.

Bộ quần áo này không phải pháp khí, căn bản không chịu được Tống Thư Hàng và ma sát tần suất cao.

Miệng tay áo nổ tung, hiệu quả của pháp thuật 《Tụ Lý Càn Khôn》 của Tống Thư Hàng cũng bị ảnh hưởng, sau vài giây liền bùng nổ.

Côn Vương Trụ dài bốn mươi mét cuối cùng cũng thoát khỏi ma trảo của Tống Four.

Thân trụ khổng lồ rơi xuống đất, nhưng không thể giữ được tư thế vương giả đứng thẳng, mà run rẩy ngã xuống đất, từ từ lăn hai vòng, rơi vào trạng thái cứng đờ.

Tống Thư Hàng đẹp trai phất phất hai tay, mặt không biểu cảm, lạnh lùng ra lệnh cho Côn Vương Trụ: "Côn Vương Trụ, dậy!" Dưới ánh mắt dõi theo của mọi người, Côn Vương Trụ lại lăn thêm hai vòng, từ từ nhưng kiên định đứng dậy từ mặt đất hành tinh cát.

Khoảnh khắc này, hình ảnh của Côn Vương Trụ rất giống với những nhân vật chính trong phim chiến tranh hành động, dù trúng nhiều vết thương, nhưng tuyệt đối không gục ngã.

Cho dù trúng nhiều vết thương, nhưng vẫn kiên định từ từ bò dậy, lấy đi nước mắt của khán giả.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Tôi khóc rồi, các ngươi thì sao?” “Cảm động lòng người, cảnh tượng này là cảnh lấy đi nước mắt nhất mà tôi từng thấy trong năm nay.” Đạo hữu Bia Đá nghiêm túc nhận xét.

Tống Thư Hàng lạnh lùng nói: “Hai vị tiền bối đừng đùa, nếu các ngài cũng muốn 《Dưỡng Đao Thuật》, lát nữa tôi sẽ tặng các ngài một đợt.

Nhưng phải để tôi nghỉ một chút, lòng bàn tay hơi tê, cần hạ nhiệt đã.” Lão đại Ban Wenlong Two: “......” Tại sao pháp thuật phụ trợ để kiếm tu hoặc đao tu bồi dưỡng tình cảm với đao, kiếm, để đạt đến trạng thái ‘nhân kiếm hợp nhất’, ‘đao nhân hợp nhất’, nghe lại có cảm giác biến vị thế này?

“Rất tốt, dậy!” Tống Thư Hàng giơ tay phải lên, trầm giọng nói.

“Sưu ~” một tiếng, Côn Vương Trụ bật dậy.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh đao chói mắt lóe lên, ánh đao sắc bén mang theo hàn ý lạnh lẽo, bao trùm những người có mặt.

Tống Thư Hàng: “???” Ánh đao đâu ra, ngầu lòi thế này, chói mắt thế này?!

Cậu nheo mắt nhìn, nhưng lại thấy... một thanh đại đao Cửu Hoàn dài hơn bốn mươi mét, phong cách thô kệch, lơ lửng trên không trung, cái khí đao lạnh lẽo, lưỡi đao sắc bén lộ rõ, khắp nơi đều tỏa ra khí tức khiến phong cách Tống Thư Hàng tan vỡ.

Bức tượng Côn thú ban đầu đẹp trai, lúc này đã trở thành vật trang trí ở đầu cán đao, quả thực là đẹp.

Tống Thư Hàng nhìn xuống nữa, liền thấy lớp vỏ ngoài của 'Côn Vương Trụ' ban đầu mọc đầy vảy, vẫn còn ở nguyên chỗ cũ — hóa ra đó không phải trụ thân, mà chỉ là vỏ bọc đao.

Bản thể Côn Vương Trụ, chính là thanh đại đao Cửu Hoàn Côn thú lơ lửng trong hư không!

Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm chớp lấy thời cơ, ác liệt đâm vào tim nói: "Bất ngờ không, vui không?

Ngươi tưởng 《Bá Thần Trụ 2.0》 là trụ sao?

Ngươi sai rồi, nó vẫn là đao!" Tống Thư Hàng phản tay liền là 100 phát 《Dưỡng Đao Thuật》, rơi xuống trên người tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, khiến nó im miệng.

"Về vỏ!" Tiếp theo, Tống Thư Hàng đưa tay vẽ một đường.

Thanh đại đao Cửu Hoàn Côn thú 'sưu ~' một tiếng, cắm trở lại vào trong 'Côn Vương Trụ'.

"Tổng thể mà nói, vẫn có thể chấp nhận được." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Chỉ cần không rút 'Côn Thú Cửu Hoàn Đao' ra, nó vẫn là Côn Vương Trụ.

Còn Cửu Hoàn Đao ẩn giấu trong trụ thân, vào thời điểm quan trọng cũng có thể phát huy hiệu quả 'âm thầm hãm hại người khác'.

Nói tóm lại, Tống Thư Hàng rất hài lòng.

Cậu động niệm, 'Côn Vương Trụ' xoay tròn, dung nhập vào cơ thể cậu. 《Bá Thần Trụ 1.0》 là trụ cơ sở được kết tinh từ năng lượng thuần túy, không dùng thì cứ tự động tan biến là được.

Nhưng Bá Thần Trụ 2.0 thì khác, nó được kết tinh từ dược liệu quý giá, tự nhiên không thể dễ dàng để nó tan biến mất, cần phải thu hồi lại sử dụng nhiều lần.

Sau khi thu Côn Vương Trụ lại, Tống Thư Hàng không tự chủ được mà đưa mắt nhìn 'Bạch Long tỷ tỷ' — điều này chắc chắn là sức mạnh của quyền hạn Chúa tể Cửu U, đang ảnh hưởng đến cậu!

Bạch Long tỷ tỷ bị nhìn chằm chằm đến nổi da gà khắp người: "Ngươi muốn thu cái gì, ngươi mà thu ta nữa là ta đánh ngươi đó." Tống Thư Hàng cười ngượng, sau đó cậu ngẩng đầu, cả gan to lớn nhìn sang lão đại Ban Wenlong Two.

Lão đại Ban Wenlong Two: "......" Lão đại Ban Wenlong Two có thể cảm nhận được sợi dây mang tên 'lý trí' trong đầu Tống Thư Hàng, đang ở giai đoạn sắp đứt, bất cứ lúc nào cũng có thể rơi vào chế độ vô phương cứu chữa.

"Ngươi có biết linh quỷ đầu tiên trên thế giới không?" Lão đại Ban Wenlong Two dùng một giọng trầm thấp, kể chuyện ma.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đó là Tiên tử Trình Lâm, tôi biết." "Vậy ngươi có biết quá trình chế tạo linh quỷ không?" Lão đại Ban Wenlong Two tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi nói: "Tôi không muốn biết." Lão đại Ban Wenlong Two: "......" Chủ đề bị ép kết thúc.

Râu rồng của lão đại Ban Wenlong Two dựng lên, chỉ muốn đánh Tống Thư Hàng một trận tơi bời.

"Khoan đã tiền bối, trận văn dưới đáy thế giới hành tinh cát của tôi sắp phối hợp xong rồi!" Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay ngắt lời lão đại Ban Wenlong Two.

Nếu dùng dữ liệu để hình dung, thì tiến độ đồng bộ hóa và phối hợp của cậu ấy đã đạt 99.9%, sắp hoàn thành rồi.

“Không có lần sau đâu.” Lão đại Ban Wenlong Two cảnh cáo: “Nếu không ta nhất định sẽ để ngươi nếm trải nỗi đau bị cắt linh hồn...

đó là thủ pháp ta nghiên cứu ra từ quá trình chế tạo linh quỷ.” Người thực sự chế tạo Trình Lâm là ‘Thiên Đạo Ban Wenlong’, sau này, lão đại Ban Wenlong Two để gắn các mảnh vỡ của Trình Lâm lại với nhau, cũng đã nghiên cứu quá trình chế tạo linh quỷ.

Cắt linh hồn, rồi gắn chúng lại, loại thao tác này lão đại Ban Wenlong Two rất thành thạo.

Y tự tin có thể cắt một linh hồn thành những hạt nhỏ, rồi từng hạt từng hạt gắn lại.

Tống Thư Hàng không khỏi rùng mình — nỗi đau trên linh hồn, còn khó chống cự hơn nỗi đau thể xác, càng khiến người ta tuyệt vọng.

Chương 2690

Trong cơ sở dữ liệu về đau khổ của cậu, vẫn chưa có nỗi đau ‘cắt linh hồn’...

Vậy nên?

“Phi phi phi.” Tống Thư Hàng liên tục lắc đầu.

Tìm đường chết cũng không phải là tìm như vậy.

Hơn mười phút sau.

Bạch Long tỷ tỷ có chút vô vị hỏi: “Đồng bộ vẫn chưa thành công sao?” “Bước cuối cùng rồi, nhưng bước cuối cùng này phối hợp đặc biệt chậm.” Tống Thư Hàng bất đắc dĩ nói.

Ban đầu tiến độ đồng bộ đã đạt 99.9%, nhưng 0.1% cuối cùng mãi vẫn chưa nhảy qua.

“Sở các chủ ngốc mao: “Hội bất hội thị nhĩ sơ hốt liễu thập yêu đông tây?

Nhu yếu kích hoạt quan kiện đích đạo cụ chi loại?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, cuối cùng ánh mắt rơi vào cây ‘trụ ma thần’ kia.

Cây trụ ma thần này có khí tức của tiền bối Hà Chỉ, hẳn là bảo vật do Ma Đế Hà Chỉ năm xưa để lại, được các ma tông truyền thừa, cuối cùng rơi vào tay Vô Cực Ma Tông.

Tuyệt đối là đồ cổ, đáng giá rất nhiều linh thạch!

“Có phải là do cây trụ ma thần này không?” Tống Thư Hàng đoán.

Bạch Long tỷ tỷ đoán: “Có khả năng.” Tóc ngốc Sở Các Chủ: “Làm thịt nó?” “Tôi thử xem sao.” Tống Thư Hàng rút ‘Tâm Ma Xích

Tiêu Kiếm’ ra, chém vào cánh tay phải của mình.

Đao khí lướt qua, tay phải của Tống Four rơi xuống, nhưng ở chỗ vết thương không có một chút máu tươi nào, giữa tay phải và cơ thể vẫn giữ hiệu ứng ‘ngẫu đoạn ti liên’ (đứt nhưng còn dính tơ).

“Đi!” Tống Thư Hàng niệm lực khẽ động, nâng cánh tay phải của mình bay về phía trụ ma thần của Ma Đế Hà Chỉ.

Cơ thể cậu hiện tại vẫn đang đứng ở vị trí trận nhãn, trước khi phối hợp chưa hoàn thành không thể động đậy, động đậy là công cốc. *Bốp* ~ Tay phải của Tống Four ấn lên trụ ma thần, ánh sáng ‘Dưỡng Đao Thuật’ đã chuẩn bị sẵn lóe lên.

Thân trụ ma thần không khỏi hơi rung động.

Sau đó, cây trụ ma thần cấp đồ cổ này, bản năng truyền thông tin đó về bản thể của nó.

Một bên khác.

Ma Đế Hà Chỉ đang ở một vị diện tọa độ mà chính hắn cũng không biết là gì, đột nhiên có cảm ứng.

“Là trụ ma thần ta để lại từ rất lâu trước đây, đang phản hồi thông tin sao?” Ma Đế Hà Chỉ không để chuyện này trong lòng.

Năm xưa hắn để lại rất nhiều trụ ma thần, một số đã sớm bị hắn vứt bỏ.

Trong ngần ấy năm, có những trụ ma thần bị phá hủy, có những cái thỉnh thoảng được kích hoạt, truyền một số thông tin về.

Ma Đế Hà Chỉ thỉnh thoảng hứng thú thì sẽ chú ý một chút, không hứng thú thì mặc kệ, rất là tự do tự tại.

Nhưng một lát sau, Ma Đế Hà Chỉ hơi nhíu mày.

Thông tin truyền về từ cây trụ ma thần này hôm nay có chút kỳ lạ

— dường như là thông tin về sự rất thoải mái, rất hưởng thụ?

Một cây trụ ma thần lại biết thoải mái và hưởng thụ, chẳng lẽ là do một số cơ duyên xảo hợp mà tiến hóa ra linh tính?

Nếu thật sự tiến hóa ra linh tính, thì không thể mặc kệ được.

Dù sao, một cây trụ ma thần có linh tính, nếu bồi dưỡng thêm một chút, luyện chế lại một chút, là có thể biến thành pháp khí có khí linh.

Nghĩ đến đây, Ma Đế Hà Chỉ đưa tay điểm vào giữa trán, phân hóa ra một tia tinh thần lực, trong nháy mắt vượt qua không gian vạn vạn vị diện, giáng lâm đến vị trí của cây 'trụ ma thần' kia. 【Ồ?

Là ở thế giới Cửu U?

Cũng phải...

Trụ ma thần nếu ở thế giới Cửu U, hấp thu năng lượng tà ác Cửu U, mới có khả năng tiến hóa ra linh tính. 】Nghĩ đến đây, tia tinh thần lực này của Ma Đế Hà Chỉ, hoàn toàn giáng xuống, thần lâm lên trụ ma thần.

Tinh thần lực tản ra, quét qua cảnh tượng xung quanh.

Một lát sau, vị trí của cây trụ ma thần này, môi trường xung quanh, các sinh vật xung quanh, toàn bộ đều phản chiếu vào tinh thần lực của Ma Đế Hà Chỉ. 【Đây là một khu vực cấu thành từ hành tinh cát sao?

Loại địa hình này ở thế giới Cửu U không thường thấy a. 】【Ngoài ra, nồng độ năng lượng tà ác Cửu U ở đây dường như rất cao. 】【Ồ?

Bên cạnh còn có người? 】【Cô bé đang ngủ lơ lửng kia hơi quen mắt. 】【Và cái tên đại quang đầu độc tí đen thui bên cạnh...

Quỷ tha ma bắt! 】"Bá Tống, là ngươi tên khốn kiếp này, đừng tưởng đổi da đen là ta không nhận ra ngươi." Tiếng giận dữ của Ma

Đế Hà Chỉ truyền ra từ trụ ma thần.

Cùng lúc đó, tay phải Tống Thư Hàng đang ấn trên trụ ma thần, điên cuồng xoa xoa... liên tiếp mười phát 《Dưỡng Đao Thuật》 giáng xuống.

“Ngươi... ngươi... ngươi...” Giọng nói phẫn nộ của Ma Đế Hà Chỉ đều trở nên run rẩy.

Hóa ra dữ liệu ‘thoải mái’ mà trụ ma thần phản hồi về, là vì nguyên nhân này.

Mọi thứ lại là âm mưu của Bá Tống, tên khốn này lại muốn hãm hại hắn.

“Ồ?

Tiền bối Hà Chỉ?

Ngài sao lại đến đây?” Tống Thư Hàng cũng sững sờ, cậu đưa tay điểm một cái, dừng việc phóng thích 《Dưỡng Đao Thuật》.

Vừa nãy Tống Thư Hàng có chút thất thần.

Trong lúc ‘xoát 《Dưỡng Đao Thuật》’ cho ‘trụ ma thần’, cậu nảy ra một ý tưởng bất chợt: có thể nào biến trụ ma thần thành nguyên liệu, chuyển hóa thành ‘Bá Thần Trụ’ không?

Kết quả trong thoáng thất thần, Ma Đế Hà Chỉ lại xuất hiện.

Trụ ma thần trên đó, tinh thần lực của Ma Đế Hà Chỉ một lần nữa thu lại, hắn cảnh giác hỏi: “Ngươi lại muốn làm gì ta?” “Không có gì đâu, tôi không muốn làm gì cả.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay: “Đây là ngoài ý muốn, tôi chỉ muốn ‘tăng độ thiện cảm’ cho cây trụ ma thần này, để giúp tôi hoàn thành bước cuối cùng trong tiến độ phối hợp từ 99.9% mà bị kẹt lại.” Ma Đế Hà Chỉ: “......” Cái quái gì loạn xạ vậy?

Hoàn toàn không hiểu Bá Tống muốn nói gì.

“À đúng rồi, tiền bối Hà Chỉ.

Tôi vẫn có chuyện muốn làm với ngài.” Tống Thư Hàng đột nhiên lại nhớ đến lời Long Lạc tiên tử căn dặn.

Tinh thần của Ma Đế Hà Chỉ lập tức căng thẳng.

“Đến đây, tiền bối Hà Chỉ, tôi cho ngài xem một bảo bối.” Tống Thư Hàng trước tiên thu tay phải của mình lại, sau đó hai tay bắt đầu xoa xoa. "Cút đi!

Ta không xem!" Hà Chỉ Ma Đế giận dữ nói.

Từ khi gặp phải Bá Tống Huyền Thánh, hắn chưa từng gặp chuyện tốt nào.

Sau khi bị chém một đao ở Hắc Long thế giới, mười năm nửa năm cũng không thể hồi phục.

Tên Bá Tống khốn kiếp này, hại hắn thê thảm!

Cho nên, dù Bá Tống Huyền Thánh muốn làm gì với hắn, hắn đều trực tiếp từ chối.Càng nghĩ, tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế bắt đầu rút lui, chuẩn bị rời khỏi Cửu U thế giới – không chọc vào được, ta còn không trốn được sao?

Ngươi muốn ta xem cái gì, ta nhất định không xem, ta nhất định phải đi!Là một kẻ kiệt xuất trong số các Trường Sinh Giả, nếu Hà Chỉ Ma Đế một lòng muốn rời đi, trên đời này gần như không ai có thể ngăn cản hắn.

Vị Ma Đế này tồn tại từ Thái Cổ, là một trong những Trường Sinh Giả có thâm niên nhất, từng suýt chút nữa đoạt được vị trí ‘Chúa Tể’ của Hắc Long thế giới.

Khi toàn thịnh, sức chiến đấu của hắn tuyệt đối là một trong số ít những kẻ đỉnh cao nhất Chư Thiên Vạn Giới."Hà Chỉ tiền bối xin hãy dừng bước!

Nhìn một chút, ngó một chút, đi qua đi lại, đừng bỏ lỡ!

Nhìn một chút không tốn tiền, ngó một chút sẽ không thiệt!" Tống Thư Hàng vội vàng cất tiếng níu giữ Ma Đế.Nếu để tinh thần lực của Hà Chỉ tiền bối rút lui, thì tôi muốn hoàn thành dặn dò của Long Lạc nữ sĩ sau trận "bạo can" sẽ phải tốn công tìm tư liệu để quấy nhiễu Ma Đế lần nữa, thật phiền phức.

Cho nên, tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế không thể rời đi!Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, tinh thần lực đang rút lui của Hà Chỉ Ma Đế đột nhiên bị cấm cố.Không phải hiệu quả cấm cố của pháp thuật, cũng không phải áp chế tinh thần, mà là một loại năng lực tương tự ‘quyền hạn’, tác dụng lên hắn, giống như pháp tắc vậy, cấm cố tinh thần lực của hắn trên Ma Thần Trụ.Hà Chỉ Ma Đế: "???" Chuyện gì thế này?

Chẳng lẽ Bá Tống đã động tay động chân trên Ma Thần Trụ từ trước?

Không đúng, cây Ma Thần Trụ này không có vấn đề.

Có vấn đề là trạng thái của Bá Tống!

Câu nói vừa rồi của hắn lại mang theo hiệu quả ‘ngôn xuất pháp tùy’!

Cả Cửu U thế giới đều đang chấp hành mệnh lệnh ‘ngôn ngữ’ phát ra từ miệng Bá Tống.

Cảm giác này... cực kỳ giống ‘Chúa Tể’.

Hà Chỉ Ma Đế từng suýt chiếm giữ vị trí ‘Long Lạc Chúa Tể’ của Hắc Long thế giới, nên hắn rất quen thuộc với loại hiệu quả ngôn ngữ ‘một lời ra, thế giới động’ này. 【Chẳng lẽ, Bá Tống Huyền Thánh đã chiếm giữ vị trí ‘Cửu U Chúa Tể’?

Thiên Đạo sụp đổ, Thiên Đạo mới chưa thành hình, Cửu U vô chủ...

Có lẽ thật sự là một cơ hội?】Ý niệm này lóe lên trong đầu Hà Chỉ Ma Đế.Nhưng rất nhanh, ý niệm hoang đường này đã bị chính hắn phủ quyết.

Vị trí Cửu U Chúa Tể mà dễ dàng chiếm giữ như vậy, thì đã chẳng gọi là Cửu U Chúa Tể!Đối diện.Sau lưng Tống Thư Hàng, Hắc Bì Vũ Nhu Tử chui ra, tay nàng cầm một chiếc máy quay đã được cải tạo, bắt đầu ghi hình cảnh tượng trước mắt.Tống Thư Hàng đối diện ống kính, giải phóng kỹ năng diễn xuất của mình: "Trở lại vấn đề chính, trước mắt chúng ta đây là Ma Thần Trụ của Hà Chỉ tiền bối.

Hôm nay, Hà Chỉ tiền bối giáng lâm trên thân trụ, thật sự là vận may của chúng ta." Sau khi đọc xong lời thoại mở màn, cậu lại đối mặt với Ma Thần Trụ, nói: "Đến đây, Hà Chỉ tiền bối, tôi cho ngài xem một bảo vật!" Trước đó quên bật máy quay, nên câu thoại này phải nói bổ sung!Hà Chỉ Ma Đế: "......" Xem cái quái gì chứ!"Ngươi rốt cuộc muốn giở trò gì?" Luồng tinh thần lực này của Hà Chỉ Ma Đế chạy cũng không thoát, bị cưỡng ép cố định trên Ma Thần Trụ.

Hơn nữa, hắn còn không thể ‘ngừng dò xét tinh thần lực’ – cứ như bị người ta trói vào ghế, mí mắt còn bị cưỡng ép banh ra, không thể nhắm lại, buộc phải xem."Thật sự chỉ là muốn cho tiền bối xem một bảo vật, tuyệt đối sẽ không làm hại tiền bối." Tống Thư Hàng cam đoan, đưa tay bắt đầu khởi động bí pháp 《Bá Thần Trụ 1 Hào》.Hà Chỉ Ma Đế: "......" Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời quỷ của ngươi sao?Do mới nắm giữ bí pháp cây trụ này, Tống Thư Hàng sử dụng vẫn còn hơi lóng ngóng, vậy mà liên tiếp thất bại hai lần.Sau hai lần, cậu mới cuối cùng thành công kích hoạt 《Bá Thần Trụ 1 Hào》."Xin lỗi, tiền bối, pháp thuật này tôi vẫn chưa quen, để ngài đợi lâu rồi.

Ra đây nào, 《Bá Thần Trụ》!" Tống Thư Hàng vung tay thật ngầu.

Cái tên hậu tố "1 Hào" này, trong lòng nghĩ thôi là được rồi, nói ra miệng sẽ làm giảm khí chất.Hà Chỉ Ma Đế: "???" 《Bá Thần Trụ》?

Chương 2691

Cái tên quỷ này chỉ đổi một chữ trong Ma Thần Trụ của hắn, là có ý gì?

Hay là để tăng độ hot cho công pháp 《Ma Thần Trụ》 của hắn?

Hay là...

Hà Chỉ Ma Đế trong lòng dâng lên một dự cảm bất an.Rất nhanh, dự cảm của hắn trở thành sự thật.

Chỉ thấy Bá Tống đầu trọc đen sì trước mặt, đưa tay vươn ra.

Một cây thần trụ đen tuyền không trung thành hình, ầm ầm cắm xuống mặt đất sa tinh.

Vì chỉ là 'trụ cơ sở', thân trụ không có bất kỳ trang trí nào.【Ma Thần Trụ?】 Tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế chấn động kịch liệt.

Tuyệt đối không sai, quá trình thi pháp này, cùng với cấu trúc của cây trụ này, và cả mùi vị quen thuộc này, chính là công pháp Ma Thần Trụ của hắn.

Bề ngoài hơi có chút khác biệt... nhưng cốt lõi hoàn toàn là công pháp Ma Thần Trụ của ta!

Là phiên bản cải tiến Ma Thần Trụ của ta sao?"Hắc hắc, Hà Chỉ tiền bối, xem đây là gì?" Tống Thư Hàng bắt đầu đọc những câu thoại châm chọc đã nghĩ sẵn, đâm mạnh vào tâm hồn Hà Chỉ tiền bối."Ngươi... ngươi làm thế nào được?" Giọng Hà Chỉ Ma Đế trở nên lạc điệu, lúc này hắn đã không thể dùng lời lẽ để diễn tả nội tâm của mình, phải biết Ma Thần Trụ chính là bản lĩnh gia truyền của hắn."Đúng, tiền bối đoán không sai.

Đây là một cây Ma Thần Trụ đáng yêu, nhưng bây giờ, nó không gọi là Ma Thần Trụ, nó gọi là 《Bá Thần Trụ》...... 1 Hào!" Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, vẫn bổ sung hậu tố "1 Hào", bởi vì muốn tiếp tục chọc vào tâm hồn Hà Chỉ Ma Đế, cần phải cho đối phương biết đây là một series.Hà Chỉ Ma Đế: "Ngươi biến Ma Thần Trụ của ta thành pháp thuật Đạo môn rồi sao?""Không chỉ vậy, em trai của nó 《Bá Thần Trụ 2 Hào》 bên tôi cũng đã được chế ra rồi.

Nghe cái tên này tiền bối chắc cũng đoán được, 《Bá Thần Trụ》 là một series!

Tương lai còn có 《Bá Thần Trụ 3 Hào》 sẽ ra đời, gặp mặt mọi người." Tống Thư Hàng lại đưa tay vỗ một cái.Oanh ~~ Một cây Trường Sinh Trụ cao bốn mươi mét?

Côn Vương Trụ được phóng thích ra, cắm bên cạnh 《Bá Thần Trụ 1 Hào》."Đến lúc đó, phàm là nơi Bá Thần Trụ cắm xuống, đều là quốc độ của Bá Tống ta đó ~" Tống Thư Hàng đưa tay vuốt tóc thật ngầu. ...

Kết quả chỉ vuốt phải cái đầu trọc láng bóng của Tống Four, cùng với sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ cắm trên đỉnh đầu."Ba ~" Sợi tóc ngốc của Sở Các Chủ dùng sức quất vào lòng bàn tay vuốt tóc của Tống Thư Hàng, đánh văng bàn tay "chân giò heo" ra.Tống Thư Hàng rụt tay về, mặt lạnh lùng nói với Ma Thần Trụ: "Hà Chỉ tiền bối, bây giờ ngài có cảm tưởng gì muốn nói không?""Ta có thể nói tục không?" Hà Chỉ Ma Đế lạnh giọng nói — sửa bí pháp 《Ma Thần Trụ》 của hắn thì thôi đi, vậy mà ngay cả câu thoại kinh điển của hắn cũng muốn cướp?"Không vấn đề gì, càng tục càng tốt." Tống Thư Hàng nghiêm túc gật đầu nói.

Hà Chỉ Ma Đế càng bạo phát, Long Lạc nữ sĩ bên kia sẽ càng vui vẻ."......" Hà Chỉ Ma Đế ngược lại trầm mặc xuống: "Thứ ngươi muốn ta xem đã xem xong rồi, ta có thể rời đi rồi chứ?""Không nói vài câu tục tĩu sao?" Tống Thư Hàng hỏi."Ta không có gì để nói." Ma Đế đáp.Tống Thư Hàng: "......" Như vậy tôi không tiện ăn nói với Long Lạc nữ sĩ a.Quả nhiên, vẫn là luyện Ma Thần Trụ thành 《Bá Thần Trụ 2 Hào》 đi, nhân lúc luồng tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế còn đang ở trên Ma Thần Trụ, chưa rời đi, một hơi luyện hóa hắn thành 《Bá Thần Trụ》!

Tên trụ cứ gọi là Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ!Ý niệm này vừa nổi lên trong đầu, liền bị ‘sức mạnh Cửu U Chúa Tể’ khuếch đại hóa, kịch liệt hóa.

Mặc dù trước đó tôi đã nói ‘sẽ không làm hại Hà Chỉ tiền bối’, nhưng lời Cửu U Chúa Tể nói, có thể tin sao?

Ngay cả là Cửu U Chúa Tể phiên bản làm thời vụ, cũng vậy thôi...Thế là, giây trước còn đang nói ‘thật sự chỉ là cho tiền bối xem một thứ, tuyệt đối sẽ không làm hại tiền bối’ Tống?

Thời vụ?

U U, liền không chút khách khí triển khai quy trình thi pháp 《Bá Thần Trụ 2 Hào》.Khoảnh khắc này, cậu đã là một Cửu U Chúa Tể hợp cách!

Để quá trình thi pháp thuận lợi, Tống Thư Hàng còn không chút do dự kích hoạt quyền hạn Cửu U Chúa Tể, khiến Cửu U đều phối hợp cậu thi pháp.

Cho nên lần này không hề thất bại, một hơi thuận lợi đánh ra pháp quyết luyện hóa 《Bá Thần Trụ 2 Hào》.Tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế: "!!!" Bản năng và trực giác của Trường Sinh Giả nói cho hắn biết, Bá Tống đang làm một chuyện rất bất lợi cho hắn.

Ma Đế điên cuồng thúc đẩy luồng tinh thần lực của mình, nhưng sự cấm cố đến từ ‘Cửu U thế giới’ đã vững vàng áp chế tinh thần lực của hắn, khiến hắn không thể nhúc nhích."Ngươi muốn làm gì!" Hà Chỉ Ma Đế nói."Tôi đến để diễn lại cho Hà Chỉ tiền bối xem quá trình luyện hóa 《Bá Thần Trụ 2 Hào》, quá trình này có điểm khác biệt lớn so với thi triển 《Bá Thần Trụ 1 Hào》, đây là một con đường hoàn toàn mới được lột xác từ Ma Thần Trụ." Tống Thư Hàng tay phải dùng sức nắm thành quyền.Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ Ma Thần Trụ và luồng tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế bám trên đó, đều bị sức mạnh của 《Bá Thần Trụ 2 Hào》 bao phủ, bắt đầu bị luyện hóa.《Bá Thần Trụ》 thoát thai từ 《Ma Thần Trụ》, Hà Chỉ Ma Đế cảm ứng qua liền phát hiện đây đích xác là một con đường 'Ma Thần Trụ' hoàn toàn mới, khác với pháp ngưng tụ 'Ma Thần Trụ' của hắn, con đường này là trực tiếp chuyển hóa một số thể năng lượng hoặc linh thể thành trụ.Đây đích xác là một ý tưởng không tồi, là một biến chủng mới của Ma Thần Trụ.

Nếu là trong tình huống bình thường, Hà Chỉ Ma Đế thật sự nguyện ý cẩn thận tiếp xúc toàn bộ quá trình của 《Bá Thần Trụ 2 Hào》, để lấy cảm hứng từ đó.Nhưng bây giờ, tinh thần lực của hắn đang bị luyện hóa!"Ta đã biết, ngươi không thể có ý tốt." Hà Chỉ Ma Đế nói, lời 'sẽ không làm hại hắn' mà Bá Tống Huyền Thánh nói trước đó, Ma Đế một dấu chấm phẩy cũng không tin."Nhưng muốn luyện hóa tinh thần lực của ta, ngươi nghĩ cũng quá đẹp rồi." Hà Chỉ Ma Đế khinh thường nói — ngươi cho rằng mình là Cửu U Chúa Tể sao?Nói rồi, tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế bắt đầu co lại, ngưng tụ thành một khối, áp súc... chuẩn bị tự bạo.

Sau khi tinh thần lực của hắn tự bạo, tiện thể còn có thể làm nổ tung Ma Thần Trụ, Bá Tống sẽ chẳng nhận được gì!Khi tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế áp súc đến mức cao độ, cảm ứng tinh thần lực tăng cường, trong cảm ứng tinh thần lực của hắn, đột nhiên quét thấy một thân ảnh vô thượng.

Hắn cuối cùng cũng thấy sau lưng Bá Tống Huyền Thánh, nổi lên cái chân rồng độc đinh vằn vện đen trắng kia, hai sợi râu rồng linh hoạt cuộn tròn, khủng bố vô cùng.Nếu nói Nho Gia Thánh Nhân trấn áp một thời đại, đè bẹp các Trường Sinh Giả đỉnh tiêm của Chư Thiên Vạn Giới hiện tại xuống đất mà chà đạp, là cơn ác mộng trong lòng phần lớn Trường Sinh Giả ngày nay; thì con rồng độc đinh vằn vện này, chính là cơn ác mộng trong lòng Hà Chỉ Ma Đế.Năm xưa, Hà Chỉ Ma Đế tranh đoạt vị trí Thiên Đạo Bất Hủ đến bước cuối cùng, đối mặt chính là Ban Văn Long, kết quả đương nhiên không cần nói...

Hắn, Hà Chỉ Ma Đế, bị người ta dùng chân đè xuống đất mà chà đạp, bị tạo thành bóng ma tâm lý, cuối cùng trốn xa đến hiện thế, chạy đến Hắc Long thế giới."Là ngươi!" Hà Chỉ Ma Đế kinh hãi kêu lên, cảm xúc mất kiểm soát, âm lượng tăng vọt!Vốn dĩ, trải qua vạn vạn ức ức năm, Hà Chỉ Ma Đế đã sớm coi nhẹ chuyện Thái Cổ.

Trong tình huống bình thường, Hà Chỉ Ma Đế dù đối mặt với Ban Văn Long lần nữa, cũng có thể giữ được bình tĩnh, tuyệt đối sẽ không mất kiểm soát đến mức này.Nhưng, khi 'Ban Văn Long' + 'Bá Tống' kết hợp lại với nhau, lực sát thương lại hoàn toàn khác biệt!Một kẻ từng trong thời kỳ Thái Cổ đã giáng cho hắn đòn chí mạng nhất, đẩy hắn từ đỉnh cao xuống vực sâu không đáy.

Một kẻ thì năm ngoái vừa giáng cho hắn đòn chí mạng thứ hai trong đời, đánh nổ tung hắn khỏi Hắc Long thế giới, chính là Bá Tống.Hai kẻ này kết hợp lại, đối với Hà Chỉ Ma Đế mà nói, 1+1=1 ức!"A a a, ngươi cuối cùng cũng nhìn thấy ta rồi." Đại lão Ban Văn Long Two a a cười, vẫy vẫy râu rồng, vẫy tay về phía Hà Chỉ Ma Đế: "Lâu rồi không gặp, Hà Chỉ." Đối với kẻ địch lớn cuối cùng trên con đường thăng cấp Thiên Đạo, chứng đạo Bất Hủ của mình, đại lão Ban Văn Long Two vẫn còn chút ký ức.Trong thời Thái Cổ, tình huống chứng đạo của hắn và Hà Chỉ Ma Đế khác với Nho Gia Thánh

Nhân.

Nho Gia Thánh Nhân là một người trực diện Chư Thiên Vạn Giới.

Còn hắn và Hà Chỉ Ma Đế, năm xưa là chiến đấu theo khu vực.Hai người trước trận chiến cuối cùng đều chưa từng gặp nhau.

Một người là vương giả của Chư Thiên Vạn Giới phía Đông, một người là Ma Đế của Chư Thiên Vạn Giới phía Tây.

Cả hai năm xưa đều là những kẻ mạnh nhất trong mắt tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.Cả hai đều trở thành 'kẻ mạnh nhất' trong khu vực của mình, sau đó mới tiến hành giao phong cuối cùng...

Kết quả cũng khá bất ngờ.Vốn dĩ, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều cảm thấy đó sẽ là một trận chiến kinh thiên động địa.

Kết quả, Hà Chỉ Ma Đế lại đơn giản bị Ban Văn Long đè xuống đất mà chà đạp.

Năm xưa, hai kẻ này căn bản không phải đối thủ cùng đẳng cấp! Giả như thiết lập sức chiến đấu trung bình của các ứng cử viên Thiên Đạo thời Thái Cổ là 60-90, thì sức chiến đấu của Hà Chỉ Ma Đế đã gần đạt điểm tuyệt đối 100, vững vàng áp chế tất cả các ứng cử viên Thiên Đạo khác.Nhưng sức chiến đấu của Ban Văn Long lại không bị hạn chế bởi 'điểm tuyệt đối', hắn ngoài điểm tuyệt đối ra, còn có thêm ít nhất 50 điểm phụ trợ để đè bẹp.Ngươi thi được 98 điểm, còn học bá thi được 100 điểm, đừng vội cảm thấy mình đã rất gần học bá rồi...

Ngươi thi 98 điểm là vì thực lực của ngươi là 98 điểm.

Còn học bá thi được 100 điểm là vì bài thi chỉ có 100 điểm mà thôi."Ta hiểu rồi, hóa ra Bá Tống là chuyển thế của ngươi." Hà Chỉ Ma Đế chợt hiểu ra.Chẳng trách, đường đường Hà Chỉ Ma Đế hắn, lại một đường bị Bá Tống khắc chế.

Chẳng trách, Bá Tống Huyền Thánh luôn tìm phiền phức cho hắn, có chuyện hay không có chuyện cũng muốn đến quấy nhiễu hắn.Giờ đây, sau khi nhìn thấy hư ảnh Ban Văn Long nổi lên sau lưng Tống Thư Hàng, Hà Chỉ Ma Đế cuối cùng cũng nhìn thấu nhân quả."Cái gì?" Đại lão Ban Văn Long Two mặt đầy mộng bức.Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Xem ra, mạch não của Hà Chỉ Ma Đế đã hỗn loạn rồi.""Hà Chỉ tiền bối đừng hiểu lầm, tôi không phải là chuyển thế của đại lão Ban Văn Long Two, tôi chính là tôi." Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.Bạch Long tỷ tỷ: "Ngươi vẫn là Trình Lâm, Trình Lâm là con gái của Ban Văn Long tiền bối.

Cho nên, ngươi là con gái của Ban Văn Long tiền bối.""Đó chỉ là một đạo hiệu, tôi chỉ kế thừa cái đạo hiệu này, tôi đâu có kế thừa cả giới tính đâu chứ!" Tống Thư Hàng phản bác.Hà Chỉ Ma Đế: "......" Giới các ngươi loạn thật."Ngươi không cần ngụy biện." Hà Chỉ Ma Đế hơi cảm ứng trạng thái của mình rồi nói: "Nếu ngươi không phải là chuyển thế của tên Ban Văn Long này, làm sao ngươi có thể khống chế sức mạnh của Cửu U thế giới được.

Ta trước đó đã cảm thấy không đúng rồi, ngươi rõ ràng có một phần quyền hạn của Cửu U!""Đó là vì, tôi là một người làm thời vụ a." Tống Thư Hàng đáp.Hà Chỉ Ma Đế: "???""Cửu U Chúa Tể đại lý, hiểu không?" Tống Thư Hàng chắp hai tay.Xoẹt ~~ Ma Thần Trụ mà tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế bám vào, cuối cùng đã bị chuyển hóa toàn bộ, hóa thành Bá Thần Trụ."Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là series Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ." Hắc Bì Vũ Nhu Tử lớn tiếng tuyên bố.Tống Thư Hàng: "!!!"Khó khăn lắm Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân đều không ở bên cạnh ‘Tống Four’ ở Cửu U thế giới, không ngờ cậu lại vẫn không cướp được lời thoại của mình!Nói một câu thoại sao lại khó như cướp bao lì xì vậy?

Nếu tôi không đọc vài câu thoại nữa, tương lai tôi cầu hôn thì sao đây?

Cũng phải để mấy vật treo trên người nói hộ sao?Cây "đại cán" tổ truyền của Tống Thư Hàng bắt đầu mơ hồ đau nhói."Tống tiền bối, quay phim đến đây có thể kết thúc chưa ạ?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngại ngùng hỏi, đây cũng là lần đầu tiên nàng thử cướp lời thoại của Tống tiền bối — vì Tạo Hóa Tiên Tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân đều cướp, nếu nàng không cướp vài lần, sẽ bị tách khỏi nhóm nữ đoàn ba người treo trên người Tống tiền bối, trông rất lạc lõng."Ừ, kết thúc quay phim đi, lát nữa gửi video cho tôi." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía ‘Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ’.

Cây Hà Chỉ Trụ cao 50 mét, cao hơn Côn Vương Trụ một chút...

Nhưng về mặt uy lực thì không mạnh hơn Côn Vương Trụ bao nhiêu.Dù sao Hà Chỉ Trụ chỉ là dung hợp một cây Ma Thần Trụ + một luồng tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế; còn Côn Vương Trụ thì lại dung nhập sức mạnh bản nguyên của Côn Vương tiền bối.

Về mặt nguyên liệu đầu tư, Côn Vương Trụ thắng một bậc."Mà này, Vũ Nhu Tử... em có biết chỉnh sửa video không?" Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, cất tiếng hỏi.Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu: "Biết một chút ạ, vì lúc bản thể học làm meme thì đã học qua kiến thức về mảng này rồi.""Vậy lát nữa giúp anh chỉnh sửa video một chút, cắt bỏ những nội dung không cần thiết.

Ví dụ như phần anh thi pháp thất bại trước đó thì cắt đi, video tinh giản là quan trọng nhất, trọng điểm phải làm nổi bật cảnh Hà Chỉ tiền bối bị 'đâm tim'." Tống Thư Hàng dặn dò."Không vấn đề gì, Tống tiền bối, cứ giao cho em ạ." Hắc Bì Vũ Nhu Tử đảm bảo.Tống Thư Hàng gật đầu, lời đảm bảo của Hắc Bì Vũ Nhu Tử vẫn rất đáng tin.Sau đó, ánh mắt cậu rơi vào ‘Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ’ ở đằng xa.Trên ‘Hà Chỉ Trụ’, khí tức ma đạo tà ác lan tỏa ra.

Thân Hà Chỉ Trụ hoa lệ hơn Côn Vương Trụ, trên đó nổi lên những phù hội đồ phức tạp, đó là ‘Ma Quốc Đồ’ năm xưa của Hà Chỉ Ma Đế — nơi nào Ma Thần Trụ cắm xuống, nơi đó đều là Ma Quốc của Hà Chỉ.

Còn ở đỉnh trụ, có một pho tượng đại ma gớm ghiếc, đây chính là hình tượng chân thân của Hà Chỉ Ma Đế!"Xong rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói, khoảnh khắc cậu chuyển hóa cây Ma Thần Trụ này thành ‘Bá Thần Trụ’, cậu và các trận pháp văn lộ dưới lòng đất của thế giới sa tinh cuối cùng cũng hoàn thành đồng bộ, độ tương thích đạt 100%.

Đến lúc đó, chỉ cần chờ Vô Cực Ma Tông khai phá khu vực này thành thế giới ma hải, Tống Thư Hàng có thể kích hoạt tất cả các trận pháp văn lộ dưới lòng đất và hàng trăm hậu chiêu ngay lập tức, trong nháy mắt nắm ‘thế giới ma hải’ vào lòng bàn tay, trở thành vật sở hữu riêng của mình.Còn bây giờ, điều cậu cần làm chính là thu phục cây ‘Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ’ này, sau đó để nó tiếp tục cắm trên thế giới sa tinh này, làm tọa độ cho Vô Cực Ma Tông!"Đến đây nào, Hà Chỉ Trụ." Tống Thư Hàng hào sảng nói, có kinh nghiệm từ Côn Vương Trụ trước đó, cậu đã có kinh nghiệm trong việc thu phục 《Bá Thần Trụ 2 Hào》.《Dưỡng Đao Thuật》 chính là thủ đoạn tốt nhất để thu phục ‘Bá Thần Trụ 2 Hào’.

Chỉ cần một giây 100 phát 《Dưỡng Đao Thuật》 quét xuống, Bá Thần Trụ cứng cỏi đến mấy cũng phải hóa thành Bá Thần Đao! Nhưng điều nằm ngoài dự đoán của Tống Thư Hàng là...

Hà Chỉ Trụ vậy mà không hề phản kháng.Nó ngay khoảnh khắc ra đời, đã lựa chọn thuận phục!Có lẽ, là trước khi nó bị luyện hóa thành

‘Hà Chỉ Trụ’, Tống Thư Hàng đã quét cho nó rất nhiều phát 《Dưỡng Đao Thuật》, đã sớm tạo dựng được hảo cảm.Cũng có thể là sau khi tinh thần lực của Hà Chỉ Ma Đế giáng lâm, tổ hợp Tống Thư Hàng + đại lão Ban Văn Long Two đã mang lại cho nó áp lực quá lớn?Hoặc giả... nó là tạm thời giả vờ thần phục, chờ cơ hội hành động?"Dậy!" Tống Thư Hàng nhẹ nhàng búng ngón tay, cây Hà Chỉ Trụ này ‘vù ~’ một cái bay về phía cậu, nhẹ nhàng rơi xuống trước mặt cậu.Tống Thư Hàng không quản ba bảy hai mươi mốt, đưa hai tay ấn lên ‘Hà Chỉ Trụ’, 《Dưỡng Đao Thuật》 điên cuồng thi triển. 《Dưỡng Đao Thuật》 hơn trăm phát mỗi giây, Tống Thư Hàng một hơi duy trì gần hai phút, trước sau đã cung cấp cho ‘Hà Chỉ Trụ’ hơn một vạn phát 《Dưỡng Đao Thuật》 xoa bóp.Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm treo bên hông cậu thấy vậy, đều ghen tị muốn khóc.Sau khi hơn một vạn phát 《Dưỡng Đao Thuật》 kết thúc, trên cây ‘Hà Chỉ Trụ’ bắt đầu nổi lên một luồng bảo quang thất sắc thần khí nhàn nhạt.

Nhưng rất nhanh, luồng bảo quang thất sắc này lại từ từ tan đi.Sau khi nhìn thấy tầng bảo quang thất sắc thần khí này, Ban Văn Long Two tiền bối cảm thấy tam quan của mình đang sụp đổ.Xưa nay, các kiếm tu, đao tu khi thi triển đủ loại 《Dưỡng Kiếm Thuật》 hay 《Dưỡng Đao Thuật》 lên bảo kiếm, danh đao của mình, ai mà không dồn hết tình cảm của bản thân, dùng cách yêu thương nhẹ nhàng vuốt ve bảo kiếm hay danh đao.Thủ pháp 《Dưỡng Đao Thuật》 của các môn các phái khác nhau, nhưng ý nghĩa cốt lõi thì không sai biệt.

Mỗi lần 《Dưỡng Đao Thuật》 hay 《Dưỡng Kiếm Thuật》 đều như một loại tu luyện, một quá trình nhân kiếm hợp nhất, đao nhân hợp nhất.

Trong tình huống bình thường, một bộ nghi thức 《Dưỡng Kiếm Thuật》 hoàn chỉnh đều cần hơn nửa canh giờ.Mà tu sĩ ngoài ‘dưỡng đao’ ra, còn cần tu luyện bình thường, minh tưởng, chế tạo pháp khí, luyện chế đan dược, cho nên thời gian một ngày có thể dùng vào ‘dưỡng đao’ hoặc ‘dưỡng kiếm’ là có hạn.Muốn dưỡng cho bảo đao hoặc danh kiếm của mình ra được ‘thất sắc bảo quang’, không cách nào không cần một thời gian dài.Còn như Tống Thư Hàng này thì tính là cái gì?

Hơn trăm lần 《Dưỡng Đao Thuật》 mỗi giây, vô cùng tàn bạo, suýt nữa làm lóa mắt rồng của hắn!Loại 《Dưỡng Đao Thuật》 này không có linh hồn!

Hơn nữa, một giây một trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》 thì làm sao mà dồn tình cảm vào được?

Ngươi một giây dồn hơn trăm lần tình cảm sao?

Tra nam!Nhưng trớ trêu thay, thủ đoạn ‘Dưỡng Đao Thuật’ tàn bạo của Tống Thư Hàng vậy mà lại có hiệu quả, hắn cứ thế tận mắt nhìn thấy ‘Hà Chỉ Trụ’ được dưỡng ra thất sắc thần khí bảo quang! Mặc dù luồng bảo quang thất sắc này rất nhanh đã tan đi, nhưng đã xuất hiện thì vẫn là xuất hiện.

Nếu Tống Thư Hàng tiếp tục, quét cho nó một ngày một đêm, luồng bảo quang thất sắc này nói không chừng sẽ ổn định lại."Tạm thời cứ thế này đã, đợi khi nào rảnh, tôi sẽ đến quét thêm." Tống Thư Hàng hài lòng nói, cậu đưa tay búng một cái, khống chế ‘Hà Chỉ Trụ’ lập tức quay về trung tâm thế giới sa tinh, thay thế Ma Thần Trụ, làm tọa độ cho ‘kế hoạch thế giới ma hải’ của Vô Cực Ma Tông.Mà nói đến, trong hạch tâm thế giới của tôi còn có một cây ‘Phong Ấn Trụ’, bên trong phong ấn 《Nho Điển》 của Nho Gia Thánh Nhân, phải nhanh chóng quét ra bảo vật này mới được."Kiểu 《Dưỡng Đao Thuật》 của ngươi không có linh hồn." Đại lão Ban Văn Long Two vẫn nhịn không được mà châm chọc.Tống Thư Hàng đáp: "Chất lượng không đủ thì số lượng bù!

Hơn nữa, chỉ cần có hiệu quả là được.

Ví dụ như Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài ấy cũng chẳng bận tâm 《Dưỡng Đao Thuật》 của tôi có linh hồn hay không, nó chỉ là một kiểu xoa bóp mà thôi.

Hưởng thụ quá trình xoa bóp, đâu nhất định phải yêu thợ xoa bóp, đúng không?""Đúng là đạo lý này." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đáp.Đại lão Ban Văn Long Two: "......""Tọa độ thế giới sa tinh đã ổn, vậy tiếp theo, chúng ta đi xử lý đám tà ma Cửu U đang tấn công thông đạo Hiện Thế và Cửu U đi." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Ban Văn Long Two tiền bối, lộ ra ánh mắt thỉnh giáo."Chuyện này đơn giản, ngươi dùng quyền năng Cửu U Chúa Tể trước tiên triệu hoán vài con tà ma Cửu U mạnh mẽ đến, cấp cho chúng một thân phận ‘Cửu U Chúa Tể Tín Sứ’.

Sau đó viết cho chúng một đạo mệnh lệnh, để chúng đi đến các thông đạo Cửu U và Hiện Thế, thay ngươi tuyên cáo ý chỉ của ngươi với đám tà ma Cửu U kia là được." Đại lão Ban Văn Long Two đề nghị.Tuyên truyền ý chỉ của tôi?

Ngầu vậy sao?Phong cách ảo tưởng ngầu lòi như vậy, luôn cảm thấy hơi không hợp với mình cho lắm.

Nhưng mà, cậu thích!"Thạch Bi đạo hữu!" Tống Thư Hàng đưa tay tóm một cái, Thạch Bi đạo hữu đã nằm gọn trong tay.Sau một đạo 《Dưỡng Đao Thuật》, tỷ lệ đồng bộ của hai bên thăng lên, Tống Thư Hàng mở ‘giao diện quyền hạn Cửu U Chúa Tể’, nhanh chóng lướt trên đó.Sau khi lướt đến điều thứ tám mươi hai trong danh sách quyền hạn, cậu cuối cùng đã tìm thấy chức năng 【quyền hạn triệu hoán tà ma】."Chư Thiên Vạn Giới, số lượng thông đạo đang bị tà ma Cửu U tấn công là bao nhiêu?" Tống Thư Hàng cất tiếng hỏi."Hiện Thế?

Địa Cầu có 7 thông đạo, nằm rải rác khắp nơi trên thế giới.

Tinh vực gần Địa Cầu là vùng tai họa nặng nề, mỗi thông đạo liên thông với Cửu U đều có một đám tà ma Cửu U chiếm giữ.

Các vị trí khác của Chư Thiên Vạn Giới liên thông với Cửu U, thống kê sơ bộ ít nhất có gần vạn thông đạo, đều có dấu hiệu tà ma Cửu U đang tấn công." Thạch Bi đạo hữu thống kê.Số lượng thông đạo giữa Cửu U và Chư Thiên Vạn Giới, xa xa không chỉ có vạn điều...

Nhưng ngoại trừ Địa Cầu ra, trong số vô số thông đạo giữa các vị diện khác và Cửu U thế giới, chỉ có số ít thông đạo có tà ma Cửu U đang rục rịch.Đây đều là hiện tượng bình thường.

Sẽ luôn có những tà ma Cửu U rảnh rỗi sinh nông nổi, muốn đến Hiện Thế du lịch, tiện thể quậy phá một phen ở Hiện Thế.Sát lục hoặc bị sát, phá hoại, tử vong, hỗn loạn là bản chất của tà ma Cửu U, đây là điều không thể thay đổi, giống như người bình thường sống thì phải hô hấp, ăn uống là một đạo lý.Còn 7 thông đạo của Địa Cầu đều đầy, là vì có ‘Vô Cực Ma Tông’ thao túng phía sau, dụ dỗ và kích thích tà ma Cửu U bạo động, tấn công thông đạo, thu hút sự chú ý của tu luyện giả Địa Cầu, mở đường cho đại kế hoạch của ‘Vô Cực Ma Tông’.Tống Thư Hàng đề nghị: "Vậy chi bằng chúng ta triệu hoán một vạn con tà ma cao cấp, đi tuyên cáo ý chỉ?" Thời gian rất cấp bách, hiện tại cũng không biết ‘đại kế hoạch’ của Vô Cực Ma Tông đã thực hiện đến bước nào...

Cho nên, một số chuyện tốt nhất là giải quyết gọn trong một hơi.

Đã có hơn một vạn thông đạo, vậy thì trực tiếp phái hơn một vạn con tà ma cao cấp đi qua, tuyên cáo ý chỉ của cậu."Ta đến giúp ngươi một tay đi, nếu không với tư cách là người làm thời vụ của ngươi, nhiều nhất cũng chỉ triệu hoán được một vạn con tà ma tạp nham đến thôi." Đại lão Ban Văn Long Two cất tiếng nói.Nói rồi, râu rồng bên phải của đại lão Ban Văn Long Two kéo dài ra, quấn lên tay phải của Tống Four.Cùng lúc đó.

Trong thế giới cánh cửa gỗ nhỏ của Tán Tài Vương Tọa.

Tam Nhãn tiền bối đang tỉa cành trong lùm hoa, hắn nhẹ nhàng nhón một đóa hoa xanh biếc, cúi người khẽ ngửi, khóe miệng mỉm cười, khí chất thoát tục.Rừng cây sau mưa, thiếu niên mỉm cười, hoa nở rộ...

Cảnh tượng này, đẹp như tranh vẽ, không sao tả xiết."Lão gia, ngài ở trong lùm hoa là để đi đại tiện sao?

Chúng ta có thể xây nhà vệ sinh chuyên dụng mà, a..." Lần này, quản gia mắt tròn còn chưa nói xong, đã bị một cây kéo tỉa hoa lớn đâm xuyên, ầm ầm đổ xuống, máu chảy đầy đất ~ Thiếu niên ba mắt vỗ vỗ tay đứng dậy từ lùm hoa: "Rồng một chân đã ra tay rồi, ta há có thể kém cạnh?" Nghĩ đến đây, thiếu niên ba mắt cũng kích hoạt sức mạnh của mình, thông qua con mắt thần thứ ba, âm thầm giúp đỡ Tống Thư Hàng một phần sức lực.Hắc Bì Vũ Nhu Tử lần nữa giơ máy quay lên, bắt đầu ghi hình mới."Triệu hoán tà ma, phán định đẳng cấp từ 6 Phẩm trở lên, số lượng từ một vạn trở lên." Tống Thư Hàng mở ‘giao diện quyền hạn Cửu U Chúa Tể’, nhập vào các dữ liệu mình cần trên đó.Cửu U thế giới rộng lớn vô cùng, tương ứng với Chư Thiên Vạn Giới mênh mông.

Một vạn con tà ma Lục phẩm trở lên, đối với Cửu U thế giới mà nói, chỉ như chín trâu mất một sợi lông.Đợi Tống Thư Hàng nhập xong chỉ lệnh, đại lão Ban Văn Long Two bắt đầu ra tay: "Thêm mệnh lệnh phụ, dự định hơn 4 tôn tà ma Cửu phẩm, dự định một trăm con tà ma Bát phẩm.

Nâng cấp tà ma từ 6 Phẩm trở lên đã phán định lên 7 Phẩm trở lên." Tuyên truyền chỉ lệnh do Cửu U Chúa Tể đích thân hạ đạt, tà ma cấp bậc Lục phẩm thì quá thấp, thậm chí tà ma Thất phẩm cũng chỉ miễn cưỡng đạt yêu cầu.Sau khi đại lão Ban Văn Long Two ra tay xong, thiếu niên ba mắt cũng âm thầm ra tay, tăng cường số lượng tà ma Cửu phẩm được triệu hoán lên 7 con, để đáp ứng số lượng 7 thông đạo của Hiện Thế?

Địa Cầu, đồng thời tăng gấp đôi số lượng tà ma Bát phẩm."Chỉ lệnh hạ đạt." Tống Thư Hàng đưa tay ấn lên giao diện thao tác, nhấp vào nút ‘Xác nhận’.Ông ~~ Dưới pháp tắc của quyền hạn Cửu U Chúa Tể, đạo ‘chỉ lệnh triệu hoán’ này được truyền đến mọi ngóc ngách của Cửu U thế giới.Toàn bộ Cửu U thế giới bắt đầu chấn động.

Chương 2692

Tất cả tà ma Cửu U Thất phẩm đều nhận được mệnh lệnh triệu hoán đến từ ‘Cửu U Chúa Tể’.Số lượng lớn tà ma Bát phẩm và 7 con tà ma Cửu phẩm, trong đầu cũng hiện lên lời triệu hoán của ‘Cửu U Chúa Tể’.Khoảnh khắc mệnh lệnh xác định, những tà ma Cửu U Thất phẩm gần Tống Thư Hàng nhất nhanh chóng đứng dậy.Chúng bỏ lại tất cả những việc đang làm, điên cuồng chạy về vị trí của ‘Tống Thư Hàng’ bằng cả sinh mạng.Trong tình huống bình thường, tà ma Cửu U cấp Thất phẩm cả đời khó mà gặp được Cửu U Chúa Tể một lần.

Bây giờ, có một vạn suất diện kiến Cửu U Chúa Tể, các tà ma Thất phẩm tự nhiên không chịu bỏ qua.Chúng dốc toàn lực thi triển độn pháp, bí thuật, tranh đoạt một vạn suất này — cho dù không tranh được suất, chỉ cần có cơ hội được nhìn Cửu U Chúa Tể từ xa, đối với tà ma Cửu U mà nói cũng là một thu hoạch cực lớn!Cửu U Chúa Tể là trung tâm pháp tắc của Cửu U thế giới, Cửu U thế giới vận chuyển quanh Chúa Tể.

Chỉ cần nhìn từ xa một cái, nếu có thể có chút lĩnh ngộ, là có thể sánh bằng nhiều năm sát lục tiến hóa của tà ma Cửu U.Cơ hội như vậy không tà ma nào chịu bỏ qua.Tương tự, tà ma Bát phẩm gần Tống Thư Hàng nhất cũng nhanh chóng hành động — tà ma Bát phẩm muốn thăng cấp Cửu phẩm, độ khó còn cao hơn tu luyện giả Hiện Thế thăng cấp Cửu phẩm.

Nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ của Cửu U Chúa Tể, là có thể nhận được chúc phúc và phần thưởng của Chúa Tể, nói không chừng có thể khiến chúng đột phá cảnh giới Bát phẩm, dòm ngó Cửu phẩm! Cuối cùng, tổng cộng có 7 con tà ma Cửu phẩm, đã chính xác tiếp nhận chỉ lệnh.Trong một khu vực xương cốt được chất đống từ vô số thi cốt, một con Cốt Long Cửu phẩm sáng rực kim cương từ giấc ngủ say tỉnh lại.

Đây là một cổ vật có tuổi thọ vô cùng dài, thậm chí đã đột phá giới hạn tuổi thọ của tà ma Cửu phẩm, nó tồn tại từ Thái Cổ, thời Viễn Cổ đã chìm vào giấc ngủ, cho đến hôm nay mới được đánh thức.Kim Cương Cốt Long ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm vang, nó mở cánh cửa không gian, chui đầu vào...Trong kho báu riêng của đại lão Bàn Cầu, một pho tượng rồng đột nhiên hoạt hóa, hóa thành một con Cự Long thép.Cự Long thép hoạt động gân cốt, lặng lẽ mở cánh cửa không gian, linh hoạt nhảy vào...Tình hình tương tự, lần lượt xảy ra ở Cửu U thế giới.Một con quái long có rất nhiều chân như rết, một con mỹ long sọc vằn cầu vồng hiếm thấy ở Cửu U thế giới, từ giấc ngủ say tỉnh lại, theo lời triệu hoán vượt không gian mà đến.Bốn tôn Long Thú Cửu phẩm này chính là do đại lão Ban Văn Long Two hiệp trợ Tống Thư Hàng, triệu hoán đến.Kế sau bốn tôn Long Thú tà ma Cửu phẩm, Cửu U thế giới lại có ba nơi bắt đầu rục rịch...

Tam Nhãn tiền bối âm thầm phụ trợ bắt đầu phát lực.Trong một vực sâu của Cửu U thế giới.

Nơi đây sinh tồn một loại Nhãn Ma yếu ớt, loại Nhãn Ma này đa số chỉ có thực lực Nhất, Nhị phẩm, số lượng của chúng vô cùng lớn, sinh sản cực nhanh.Yếu ớt + khả năng sinh sản mạnh mẽ + sống tập trung, khiến chúng trở thành thức ăn cho một số tà ma Cửu U phổ thông Tam, Tứ phẩm gần đó.

Mỗi ngày đều có số lượng lớn tà ma Cửu U Tam, Tứ phẩm túc trực bên vực sâu, nuốt chửng những Nhãn Ma cấp thấp này.Hôm nay cũng không ngoại lệ, gần vực sâu tụ tập số lượng lớn tà ma đến tìm thức ăn.Ngay khi đám tà ma phổ thông này chuẩn bị như thường lệ bắt Nhãn Ma để ăn no một bữa, thì Nhãn Ma Nhất phẩm, Nhị phẩm trong toàn bộ vực sâu đột nhiên bắt đầu dung hợp lại!Trong thời gian cực ngắn, những Nhãn Ma Nhất, Nhị phẩm vốn là tồn tại như đồ ăn vặt trong miệng tà ma phổ thông, đột nhiên hội tụ thành một tôn Nhãn Ma Chí Tôn Cửu phẩm.Thân hình của nó che trời lấp đất, rộng lớn vô cùng.

Uy áp của Chí Tôn Cửu phẩm ập xuống, tất cả tà ma phổ thông Tam, Tứ phẩm đến tìm thức ăn đều sợ hãi tè ra quần, chân chúng mềm nhũn quỳ rạp xuống đất, run lẩy bẩy.Nhãn Ma Chí Tôn Cửu phẩm mắt quét một cái, một mảng hàn quang bùng nổ, trực tiếp biến tất cả tà ma cấp thấp đến tìm thức ăn trong vực sâu thành tro bụi.Đám tà ma đến tìm thức ăn, đã "tìm chết" thành công — từ hôm nay trở đi, chúng sẽ không còn đói nữa, vì chúng đã chết rồi.Sau khi xử lý xong đám tà ma "tìm chết", tôn Nhãn Ma Chí Tôn này ung dung mở cánh cửa không gian, ép thân thể mập mạp của mình vào trong, phụng triệu đi đến, diện kiến Cửu U Chúa Tể.Trong một vùng biển rộng lớn của Cửu U thế giới.Vùng biển rộng lớn có một hòn đảo, tồn tại từ thời Thái Cổ, có rất nhiều tà ma biển sinh sống, sinh sôi nảy nở trên hòn đảo và xung quanh hòn đảo này.Nhưng hôm nay, hòn đảo này đột nhiên xảy ra chấn động, tất cả đất đá trên đó đều bị chấn động văng ra.Hòn đảo từ từ nhô lên, lộ ra bản thể khổng lồ của nó — ừm, bản thể của nó chính là hòn đảo, một hòn đảo mọc đầy mắt to.Hòn đảo khẽ rung động, tất cả tà ma sinh sống trên người nó đều bị rung rớt xuống.Khoảnh khắc tiếp theo, một cánh cửa không gian khổng lồ vô cùng mở ra, hòn đảo mắt to độn nhập vào trong.Hiện Thế.

Ngay vừa rồi, khoảnh khắc hòn đảo mắt to bắt đầu hoạt động, có một tiểu hành tinh giả vờ quay quanh một ngôi sao lại đột nhiên mở mắt ra, dường như tâm sinh cảm ứng...Cửu U?

Trong một kho báu riêng khác của đại lão Bàn Cầu.Kho báu riêng này khá đáng thương, đã sớm bị Bạch tiền bối Two lén lút dọn sạch, chỉ còn lại một lớp bảo vật giả mạo bề mặt, thực tế đã trống rỗng một mảng.Trong kho báu đã gần như trống rỗng này, có một bức bích họa.

Bức bích họa hơi phát sáng, một vị tà ma quý ông đầu mọc ba đôi mắt như đá quý, nhẹ nhàng bước ra từ trong tranh.

Sau khi hạ xuống đất, hắn trước tiên đối với kho báu riêng trống rỗng của đại lão Bàn Cầu hành một lễ quý ông, sau đó hắn rút ra cây quyền trượng, nhẹ nhàng gõ một cái, cánh cửa không gian mở ra, tà ma quý ông sáu mắt bước vào cánh cửa không gian, biến mất không thấy tăm hơi.Giữa khe nứt của Cửu U thế giới và Hiện Thế.Một con rùa khổng lồ vô cùng đang lơ lửng chậm rãi, trên mai rùa có các lầu các tông môn phồn thịnh, trong tông môn có núi, có nước, có cây, phong cảnh xinh đẹp.Tại một bờ hồ nhỏ trong số đó, ngồi một thiếu nữ váy đen, tóc thiếu nữ dày và dài, trải dài ra phía sau.Trên váy của nàng, có buộc một viên Minh Châu lớn hình quả trứng ếch, hơi phát sáng.Lúc này, vạt váy dài của thiếu nữ được vén lên, lộ ra đôi chân ngọc tinh xảo, những ngón chân trắng nõn sơn móng tay màu hồng nhạt, ngâm trong nước hồ."Ể?" Thiếu nữ váy đen dường như cũng cảm ứng được ‘Lệnh triệu hoán Cửu U Chúa Tể’, nàng hơi suy tư, nhưng không hành động, chỉ nhẹ nhàng đung đưa đôi chân của mình, tạo ra từng trận gợn sóng trong nước...

Những gợn sóng nước cũng như tâm cảnh của nàng, từng vòng từng vòng lan rộng ra.Oanh long long ~ Trong tiếng vạn ngựa phi nhanh, có hơn vạn tà ma Thất phẩm đang tiến về vị trí của Tống Thư Hàng."Chúng ta phải đến một nơi rộng rãi hơn!" Tống Thư Hàng đề nghị.Thế giới sa tinh này còn phải giữ lại, đến lúc đó để sắp xếp các thành viên ‘Vô Cực Ma Tông’, tranh thủ biến Vô Cực Ma Tông thành Ma Tông cấp lưu trữ.Cho nên, cố gắng không phá hoại trạng thái của thế giới sa tinh này.Ban Văn Long Two tiền bối đáp: "Ngươi chỉ việc di chuyển, quyền hạn Cửu U Chúa Tể sẽ dẫn dắt những tà ma đã nhận được mệnh lệnh, tự động khóa chặt vị trí của ngươi."Tống Thư Hàng gật đầu, cậu hồi tưởng lại thông tin phản hồi từ chức năng ‘giám sát Cửu U thế giới’ trước đó, tìm thấy một địa điểm thích hợp ở rìa thế giới sa tinh.Sau khi tâm niệm vừa động, Tống Thư Hàng kích hoạt ‘quyền hạn Cửu U Chúa Tể’ để di chuyển không gian — điều này giống như cậu ở hạch tâm thế giới vậy, thân là chủ nhân của hạch tâm thế giới, cậu có thể tùy ý xuất hiện ở bất kỳ khu vực nào trong hạch tâm thế giới.

Cửu U Chúa Tể ở Cửu U thế giới, cũng tương tự như vậy.Tống Thư Hàng mang theo một thân "phụ kiện" hơi dịch chuyển vị trí, chuyển đến một khu vực hoang dã xa xôi của thế giới sa tinh, tìm một ngọn đồi nhỏ để hạ xuống, chuẩn bị đón tiếp đám tà ma tại đây.Bạch Long tỷ tỷ bao bọc Tô Thị A Thập Lục lại, thi triển pháp thuật ẩn tàng khí tức, che giấu khí tức của Tô Thị A Thập Lục...

Dù sao Tô Thị A Thập Lục là thân người, lát nữa vạn ma đến chầu, rất có khả năng gây ra hỗn loạn.Ban Văn Long Two tiền bối vẫn ở trạng thái tương tự ‘khúc xương khô gỗ Tống’, bao bọc Tống Thư Hàng lại.Vài hơi thở sau.

Hơn vạn tà ma Thất phẩm và gần hai trăm tà ma Bát phẩm đã đến trước một bước.Chúng đều ở khu vực Cửu U gần đó, sau khi nhận được mệnh lệnh triệu hoán, liền dùng độn thuật nhanh nhất tranh nhau từng giây mà chạy đến, yên tĩnh vây quanh dưới ngọn đồi nhỏ, ngước nhìn ‘Cửu U Chúa Tể’ trên đỉnh núi.

Nhưng Tống Thư Hàng lúc này đang bị đại lão Ban Văn Long Two bao bọc, các tà ma Cửu U nhất thời vẫn chưa phát hiện ra chân thân của vị ‘Cửu U Chúa Tể’ này.Sau khi gần vạn tà ma Thất phẩm, gần ba trăm tà ma Bát phẩm đến, trong hư không lại có bảy cánh cửa không gian mở ra.Đây là tà ma Cửu phẩm phụng triệu mà đến.

Chúng không lập tức hiện thân, mà ẩn mình trong thông đạo không gian, bắt đầu chậm rãi thu liễm khí tức của bản thân — để lát nữa khi xuất hiện từ cánh cửa không gian, sẽ không vì khí thế của mình mà gây ra hỗn loạn cho tà ma Cửu U Thất phẩm phía dưới, quấy nhiễu Cửu U Chúa Tể.Bảy tôn tà ma Cửu phẩm, trong khi thu liễm khí tức, còn đang lén lút đánh giá ‘Cửu U Chúa Tể’.

Bốn tôn Long Thú tà ma khi nhìn thấy hư hình của đại lão Ban Văn Long Two, trong lòng không kìm được mà dâng lên cảm xúc kích động.Ba tôn tà ma mắt tròn xuyên qua Ban Văn Long Two nhìn về phía Tống Thư Hàng bên trong, mơ hồ cảm ứng được khí tức quen thuộc, nội tâm cũng có chút dao động.Đến đây, vạn ma đã tề tựu, số lượng tà ma triệu hoán đã đủ.

Lệnh triệu hoán tà ma kết thúc.Những tà ma Thất phẩm và Bát phẩm chưa kịp đến chỉ có thể dừng bước, tiếc nuối bỏ lỡ cơ hội diện kiến Cửu U Chúa Tể.Trên đỉnh đồi hoang dã.Nhìn xuống hơn vạn tà ma Thất phẩm và tà ma Bát phẩm xen kẽ phía dưới, Tống Thư Hàng cảm thấy bản thân mình hiện tại chỉ mới Thất phẩm, giống như một con cừu non, bị vạn con sói đói vây quanh — con cừu non này lại khoác một tấm da rồng.

Cừu giả long uy.Tống Thư Hàng có cảm giác nếu mình lộ ra chân thân, sẽ bị đám tà ma kia gặm sạch không còn gì."Kính chào Cửu U Chúa Tể." Tất cả tà ma Cửu U phía dưới đều hành lễ với Chúa Tể trên đỉnh đồi — không cần mắt xác nhận, quyền hạn triệu hoán của Cửu U Chúa Tể sẽ dẫn dắt tất cả tà ma Cửu U khóa chặt vị trí của Tống Thư Hàng.Hắc Bì Vũ Nhu Tử giơ máy quay, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng.

Nàng chọn góc độ tốt, quay một vòng, ghi hình lại cảnh tượng này.

Lúc này nàng đóng vai phóng viên, chỉ thiếu cầm cái micro đi phỏng vấn tâm trạng của Tống Thư Hàng lúc này.Đồng thời, khi các tà ma Cửu U bái Tống Thư Hàng, thân hình Ban Văn Long Two tiền bối hơi tan ra, lộ ra chân thân của Tống Four.Hắn chỉ là 'cựu Cửu U Chúa Tể', đã về hưu.

Các tà ma Cửu U phía dưới diện kiến là Tống Thư Hàng, mặc dù tên này chỉ là người làm thời vụ.

Ban Văn Long Two tiền bối vừa rút lui, liền để lộ chân thân của Tống Four.Bị ảnh hưởng bởi 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể', hơn vạn tà ma Cửu U phía dưới sau khi hành lễ xong, liền ăn ý đồng loạt ngẩng đầu, ngước nhìn Cửu U Chúa Tể đương nhiệm đang đứng trên ngọn đồi nhỏ.Bước quan trọng nhất trong việc diện kiến Cửu U Chúa Tể, chính là tận mắt nhìn thấy 'Cửu U Chúa Tể' — trung tâm pháp tắc của Cửu U thế giới.

Đồng thời hy vọng có thể nhân cơ hội này mà có được chút lĩnh ngộ, đạt được cơ hội tăng tiến cảnh giới của mình.Và rồi... một cái đầu trọc cơ bắp đen sì, cứ thế xuất hiện trong mắt vạn con tà ma.Toàn bộ tà ma toàn thân chấn động.

Cái đầu trọc cơ bắp đen sì này, tuy rằng có chút khác biệt so với hình ảnh trong ấn tượng, nhưng không một con tà ma Thất phẩm nào có thể quên được bóng hình này.Đừng nói là đổi một thân da đen, dù có hóa thành tro, mọi người cũng không thể nhận nhầm.Dù sao, đây chỉ là chuyện xảy ra cách đây năm tháng.

Với tuổi thọ dài và ký ức mạnh mẽ của tà ma Cửu U, chuyện cách đây năm tháng đơn giản là không khác gì chuyện xảy ra cách đây năm nghìn năm.Người đàn ông khủng bố này, từng mang đến nỗi thống khổ cho Cửu U thế giới, vẫn chưa tan biến.

Tất cả tà ma Cửu U dường như vẫn còn lưu giữ dư vị của nỗi thống khổ đó trên người."Bá...

Bá Nho!" "Bá...

Bá Tống!" "Bá...

Bá Ma!" "Bá...

Bá Bá!" Nhất thời, đủ loại tiếng kêu vang lên không ngừng.

Nhưng dù là thánh hiệu nào, cũng đều chỉ cùng một người đàn ông.Tại sao người đàn ông này lại đứng ở vị trí thuộc về 'Cửu U Chúa Tể'?

Thậm chí trên người còn mang theo khí tức quyền hạn Cửu U Chúa Tể?Chúng ta đang nằm mơ sao?

Thế giới này làm sao vậy?

Bá Nho lại là Cửu U Chúa Tể?Trong một khoảnh khắc, hàng trăm ý niệm nghi hoặc dâng lên trong lòng các tà ma Cửu U.Nhưng bất kể trong lòng chúng có bao nhiêu nghi hoặc và không thể tin, quyền hạn Cửu U Chúa Tể rõ ràng nói cho chúng biết, người đàn ông trước mắt này, chính là Cửu U Chúa Tể, chính là tồn tại đã triệu hoán chúng đến! Hơn vạn tà ma Cửu U Thất phẩm bắt đầu động tác hít thở sâu.

Hít vào ~~ thở ra ~~ hít vào ~~ Toàn bộ khu vực hoang dã tràn ngập tiếng hít thở nặng nề của các tà ma Cửu U, bầu không khí trở nên kỳ quái.Tống Thư Hàng đã đánh giá thấp sức ảnh hưởng của mình ở Cửu U thế giới.

Cậu nghĩ mình là một con cừu non, khoác da rồng, cừu giả long uy...

Nhưng trên thực tế, trong mắt các tà ma ở Cửu U thế giới, Bá Tống căn bản không phải cừu non gì cả, mà là một con tà ma trong số các tà ma, là con quỷ ác độc nhất.Con quỷ tà ác nhất này khoác da cừu ngụy thiện, căn bản không phải cừu giả long uy, mà là ác long khoác da cừu.Hắc Bì Vũ Nhu Tử hài lòng ghi hình video này, nàng cảm thấy cảm hứng cắt ghép video của mình đã tuôn trào không ngừng.【Chấn kinh, khi vạn ma bái kiến Tống tiền bối, đồng loạt hô 'ba ba'!

Tống tiền bối ở Cửu U vậy mà lại có hơn vạn đứa con.】【Cảnh tượng gây sốc nhất lịch sử, hơn vạn tiếng thở nặng nề trong hoang dã rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Điều gì đã khiến hơn vạn tà ma không ngừng hít thở sâu?】Rất muốn cắt ghép hai video này ra a.

Bản năng của tâm ma đang mãnh liệt kích thích Hắc Bì Vũ Nhu Tử, khiến nàng muốn tạo ra những video khiến Tống tiền bối run rẩy.

Nhưng bản tâm của Hắc Bì Vũ Nhu Tử lại nói cho nàng biết, chuyện này là không đúng, video không thể cắt xén ý nghĩa!【Đến lúc đó, vẫn là giao video này cho bản thể xử lý đi.】Cuối cùng, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đã đưa ra một quyết định trung lập, không nghiêng về thiện cũng không nghiêng về ác.Trong hoang dã.Hơn vạn tà ma Thất phẩm không ngừng hít thở sâu, trong nội tâm bắt đầu rơi vào mâu thuẫn cực lớn.Chúng một đường điên cuồng chạy đến diện kiến Cửu U Chúa Tể, là để có thể nhìn ‘Cửu U Chúa Tể’ một lần, và cũng để ‘Cửu U Chúa Tể’ nhìn chúng một lần!Phàm là tà ma Cửu U từng bị ‘Cửu U Chúa Tể’ chú ý, đều tương đương với việc bị ‘pháp tắc Cửu U thế giới’ chú ý, trong tương lai tu luyện sẽ nhận được sự ưu ái nhất định của pháp tắc.Đây chính là trình tự ‘nhập thánh nhãn’.Nhưng bây giờ...

để ‘Bá Nho Cửu U Chúa Tể’ nhìn chúng một lần sao?Hơn vạn tà ma Cửu U Thất phẩm bắt đầu đau bụng quặn thắt dữ dội.Tà ma Cửu U Bát phẩm cũng chẳng khá hơn là bao, ngoài việc định lực của chúng tốt hơn một chút, thì cũng từng bị kích thích mang thai.Lúc này, Bá Tống Chúa Tể trên ngọn đồi nhỏ hoang dã cuối cùng cũng cất lời: "Rất tốt, những tử dân Cửu U đã ứng triệu mà đến, từng hành động cử chỉ của các ngươi ta đều sẽ ghi nhận!"Trong lúc nói chuyện, mi tâm Tống Four hơi sáng lên, ở vị trí con mắt thứ ba có một đạo ánh mắt quét qua tất cả tà ma phía dưới!Trong thời gian ngắn, tất cả tà ma Cửu U hiện trường đều sẽ lọt vào sự chú ý của ánh mắt ‘Bá Tống Chúa Tể’.Tất cả tà ma Cửu U liền lập tức đứng thẳng người, khống chế cơ thể đang run rẩy của mình, hận không thể lưu lại hình ảnh của mình trong lòng Cửu U Chúa Tể — so với mang thai và tương lai, quả nhiên vẫn là tương lai quan trọng hơn!Mang thai, đúng là thơm thật!"Lần này triệu hoán các ngươi đến, có một chuyện cần các ngươi đi chấp hành." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.Các tà ma Cửu U đồng thanh đáp: "Xin Chúa Tể phân phó.""Ta cần các ngươi phân tán ra, đi đến mỗi một thông đạo giữa Cửu U thế giới và Hiện Thế, tuyên cáo ý chỉ của ta: Trong vòng một tháng tới, không có sự cho phép của ta, không được phép bất kỳ con tà ma Cửu U nào tiến vào thông đạo Hiện Thế." Tống Thư Hàng trầm giọng nói: "Hoàn thành nhiệm vụ truyền đạt ý chỉ xong, sẽ nhận được phần thưởng từ ta."Trong lúc nói chuyện, quyền hạn Cửu U Chúa Tể kích hoạt, tự động phân phối địa điểm nhiệm vụ cho hơn vạn tà ma Cửu U, để chúng phân tán đi tuyên cáo ý chỉ của Bá Tống Chúa Tể.Các tà ma Cửu U đồng thanh vâng mệnh, không hề nghi ngờ ý nghĩa của ý chỉ Cửu U Chúa Tể, chỉ cần là ý chỉ của Cửu U Chúa Tể, chúng sẽ đi chấp hành.Các tà ma Thất, Bát phẩm nhận được nhiệm vụ.

Sau đó, trong hư không có bảy cánh cửa không gian hoàn toàn mở ra.Kim Cương Cốt Long, Cự Long Thép, Quái Long Chân Rết, Long Sọc Vằn Cầu Vồng, Nhãn Ma Chí Tôn, Đảo Mắt Tròn, Tà Ma Quý Ông Sáu Mắt, đồng loạt bước ra từ cánh cửa không gian."Bảy vị các ngươi, hãy đến các thông đạo Hiện Thế?

Địa Cầu và Cửu U, tuyên cáo ý chỉ của ta." Tống Thư Hàng cất tiếng nói."Nguyện vì chủ của ta hiệu lao." Bốn tôn Long Thú tà ma nói với đại lão Ban Văn Long Two phía sau Tống Thư Hàng."Nguyện vì chủ của ta xông pha." Ba tôn tà ma mắt tròn nói với mi tâm Tống Thư Hàng."Chúng là thuộc hạ cũ của Ban Văn Long tiền bối sao?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía đại lão Ban Văn Long Two.Đại lão Ban Văn Long Two đáp: "Trong đó có bốn con là sản phẩm sau khi ta phối hợp Thiên Đạo thí nghiệm, sau thí nghiệm được ta thu làm bộ hạ, từ Thái Cổ vẫn tồn tại đến nay.

Còn ba con kia... a a.""Là thuộc hạ của Tam Nhãn tiền bối sao?" Tống Thư Hàng đoán ra kết quả.Đã là thuộc hạ cũ của hai vị tiền bối, vậy còn một nhiệm vụ nữa, có lẽ có thể giao cho chúng.

Ví dụ như... dọn dẹp chút tà vọng ở Hiện Thế.

Dùng tà ma Cửu phẩm đi quét tà vọng, có hơi bắt nạt người quá không?

Trước đó, Tống Thư Hàng từng nghĩ đến việc phái một bộ phận Cửu U Tà Ma cường đại đến hiện thế để bắn tỉa Tà vọng, phá hoại tiến độ kế hoạch của 'Vô Cực Ma Tông', gia tăng độ khó cho 'Ma Quốc Kế Hoạch' của bọn hắn.

Suy cho cùng, không trải qua mưa gió thì làm sao thấy được cầu vồng? 'Ma Quốc Kế Hoạch' của Vô Cực Ma Tông thực hiện càng khó khăn, bọn hắn mới càng không nảy sinh nghi ngờ.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng lại lo lắng một điểm.

Cửu U Tà Ma một khi rời khỏi Cửu U Giới, sẽ rời khỏi phạm vi quyền hạn quản lý của 'Cửu U Chúa Tể lâm thời' là hắn, lúc đó sẽ rất khó dùng quyền hạn để ước thúc tà ma.

Đến lúc đó, lỡ như Cửu U Tà Ma phụng mệnh đi xử lý Tà vọng xong, bản thân bọn chúng lại thay thế Tà vọng, gây ra hỗn loạn trong hiện thế thì càng khiến người ta đau đầu hơn.

Dù sao Tà vọng cũng là tai nạn kiểu 'trạch nam' (ru rú trong nhà), bọn chúng thường có địa bàn cố định, có thể bị phong ấn và canh giữ.

Nhưng Cửu U Tà Ma thì khác, bọn chúng là một đám tai họa di động, đối phó phiền toái hơn nhiều.

Nhưng hiện tại, khi nhìn thấy bảy tôn Cửu U Tà Ma cấp Kiếp Tiên này, kế hoạch 'bắn tỉa Tà vọng' trong đầu Tống Thư Hàng lại một lần nữa trồi lên.

Bảy con tà ma cửu phẩm này mang lại cho hắn cảm giác giống như đám sủng vật của Bạch tiền bối Two, tuy vẫn là Cửu U Tà Ma, nhưng về bản chất đã thoát ly khỏi cái ác thú vị 'giết chóc hoặc bị giết' của tà ma thông thường.

Nếu là bọn chúng, có lẽ sẽ ổn chăng? "Ban Văn Long Two tiền bối." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía đại lão Ban Văn Long Two, nói: "Tôi muốn hỏi chút..." "Không thành vấn đề." Còn chưa đợi Tống Thư Hàng nói xong, đại lão Ban Văn Long Two đã trả lời trước một bước.

Tống Thư Hàng sững sờ: "???" Hắn vội vàng đưa tay sờ sờ khuôn mặt nhỏ lạnh lùng của Tống Four.

Chẳng lẽ ngay cả khuôn mặt lạnh lùng của Tống Four cũng không thể bảo vệ suy nghĩ nội tâm và bí mật nhỏ của hắn, bị các đại lão đọc mặt rồi sao?

Sau màn cướp lời thoại, bây giờ đến cả lời thoại cũng không cho tôi niệm hết, trực tiếp ngắt lời luôn à?

Sau khi mất đi chức năng niệm thoại, ý nghĩa tồn tại của tôi là gì đây. "Không phải đọc mặt, là đọc tâm.

Ngươi đừng quên ta vừa mới phối hợp với ngươi, cùng ngươi tiến vào trạng thái đồng bộ 'Nhân Long Hợp Nhất' để triệu hoán Cửu

U Tà Ma.

Hiện tại trạng thái đồng bộ này vẫn chưa thoát ra, ý niệm trong lòng ngươi, ta biết rõ như lòng bàn tay.

Ngươi của hiện tại ở trước mặt ta hoàn toàn không có riêng tư." Đại lão Ban Văn Long Two cười lạnh nói.

Tống Thư Hàng: "..." Nói cách khác, ý niệm vừa mới thoáng qua trong lòng tôi, đều bị đại lão Ban Văn Long Two đọc được hết? "Không sai, ví dụ như khi ngươi nhìn thấy Đa Túc Long (Rồng nhiều chân), liền đem ta và Đa Túc Long so sánh, thậm chí ác ý suy diễn bộ dáng ta mọc đầy chân khắp người; lại ví dụ như khi ngươi nhìn thấy Thải Hồng Long (Rồng cầu vồng), lại tưởng tượng đến việc tô màu cầu vồng lên hoa văn trên người ta, ta không bỏ sót cái nào đâu.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi gặp mặt, trong đầu ngươi không chỉ hiện lên 'kế hoạch bắn tỉa Tà vọng', mà còn hiện lên bao nhiêu hình ảnh và kịch bản não bổ (tự tưởng tượng), não của ngươi xoay chuyển cũng mượt đấy." Đại lão Ban Văn Long Two tiếp tục cười lạnh.

Tống Thư Hàng: "..." Cho nên, cái thứ gọi là Đọc Tâm Thuật này đáng ghét nhất.

Sẽ có một ngày, hắn muốn phế bỏ Đọc Kiểm Thuật (nhìn mặt đoán ý) trên chư thiên vạn giới... còn cả Đọc Tâm Thuật nữa.

Hắn nhất định phải tạo ra một đại thời đại chú trọng quyền riêng tư. "Đợi sau khi sự việc 'Ma Hải' kết thúc, ta sẽ gắn thêm cho ngươi bốn cái chân, để ngươi trở thành người đàn ông sáu chân.

Lại mạ thêm cho ngươi một lớp sọc cầu vồng, để ngươi trở nên khác biệt.

Yên tâm đi, mấy cái thực nghiệm này ta đều thông thạo lắm." Tiền bối Ban Văn Long Two dùng râu khẽ vỗ vỗ Tống Thư Hàng.

Sau đó, ngài thoát khỏi trạng thái 'Nhân Long Hợp Nhất'.

Cái thứ như Đọc Tâm Thuật, ngài muốn dùng lúc nào mà chẳng được.

Loại pháp thuật nhỏ này chỉ là trang bị cơ bản của các đại lão đỉnh cấp.

Có điều ngài cũng chẳng có hứng thú đọc trộm nội tâm Tống Thư Hàng, quỷ mới biết mạch não tên này kết nối kiểu gì, tư duy nhảy cóc cực nhanh, mấy ý niệm lẳng lơ trong đầu cứ cái này nối tiếp cái kia.

Lúc ở trạng thái đồng bộ với Tống Thư Hàng, chẳng khác nào lúc nào cũng phải tiếp nhận một đống tin tức rác rưởi, còn có mấy hình ảnh 'xát muối vào tim'. "Sáu cái chân, màu cầu vồng?" Tống Thư Hàng trầm tư một lát rồi đột nhiên vui vẻ nói: "Được thôi, cảm ơn tiền bối!" Đại lão Ban Văn Long Two sững sờ: "???" "Sáu cái chân diệu lắm chứ." Tống Thư Hàng nói.

Có sáu cái chân rồi, tương lai khi hắn muốn xẻ mình làm đôi, thì có thể xẻ hai cái chân làm một nửa thân, lại xẻ hai cái làm một nửa thân khác.

Tính ra bằng không có thêm hai nửa thân dưới, lời to chứ không lỗ. "Đợi Ma Hải kết thúc, tiền bối ngài cứ lắp thêm cho tôi bốn cái chân." Tống Thư Hàng hớn hở nói, hơn nữa nếu đến lúc đó hắn nắm được thủ pháp lắp bốn chân của tiền bối Ban Văn Long Two, nói không chừng có thể dựa theo thủ pháp này nghịch đảo ra nguyên lý, đến lúc đó hắn có thể tự lắp ráp ra một phân thân hoàn chỉnh ấy chứ!

Chương 2693

Đại lão Ban Văn Long Two: "..." Giao lưu với tên này mệt thật, hơn nữa hắn cũng không đủ đẹp.

Cho nên ngài quyết định ngậm miệng, không tiếp lời Tống Thư Hàng nữa, mà chuyển sự chú ý sang bốn đại Long Vương hộ pháp của mình.

Đại lão Ban Văn Long Two vẫy vẫy tay.

Bốn đại Long thú tà ma đồng loạt tiến lên một bước, chủ động bắt đầu giới thiệu bản thân với Tống Thư Hàng.

Kim Cương Cốt Long trầm giọng nói: "Đông U Long Vương, Trình Toản." Cương Thiết Cự Long ổn trọng nói: "Tây U Long Vương, Trình Cương." Ngô Công Quái Long (Rồng rết) nói giọng léo nhéo: "Nam U Long Vương, Trình Đa." Thải Hồng Văn Long tiếp lời: "Bắc U Long Vương, Trình Hồng." Tống Thư Hàng vừa im lặng gật đầu, vừa nói với tiền bối Ban Văn Long Two: "Tôi phát hiện thiên phú đặt tên của tiền bối tệ thật...

Chính vì có nhiều người tùy tính như các ngài, nên Tu Chân Giới mới xuất hiện những cái tên công pháp kiểu 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp Một》, 《Khiên Đao Thuật》 như vậy." So với cái tên tùy ý của tứ đại Long Vương, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện đạo hiệu 'Trình Lâm tiên tử' lại đẹp đầy chất thơ.

Quả nhiên trên đời này, bất kể thứ gì cũng cần có sự so sánh và làm nền. "Ta quyết định rồi, Trình Lâm." Đại lão Ban Văn Long Two đột nhiên cười ôn nhu, ngài vươn râu rồng khẽ vỗ vỗ Tống Thư Hàng, nói: "Ta đổi cho ngươi một cái đạo hiệu, từ hôm nay trở đi, đạo hiệu của Trình Lâm ngươi đổi thành...

Trình Cẩu Đản!" Trong lời nói của đại lão Ban Văn Long Two dường như mang theo một loại sức mạnh 'định danh cải mệnh'.

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác được đạo hiệu 'Trình Lâm' mà mình kế thừa từ 'Tiên tử chết đến không thể chết lại', dường như đã bị đổi thành 'Trình Cẩu Đản'?

Huyền bí vậy sao?

Ngay khi Tống Thư Hàng còn đang suy tư, chức năng tin nhắn riêng của 'Tu Chân Liêu Thiên' điên cuồng vang lên.

Trong nháy mắt đã hiện ra mấy tin.

Ai gửi tin nhắn khẩn cấp tới vậy?

Tống Thư Hàng mở tin nhắn ra. [Tiên tử chết đến không thể chết lại] Trình Cẩu Đản: "???" Trình Cẩu Đản: "!!!" Trình Cẩu Đản: "Họ Tống kia ngươi đã làm cái gì?

Nói cho ta biết ngươi rốt cuộc đã làm cái gì?" Trình Cẩu Đản: "Ra đây cho ta, đừng giả chết.

Ta chết rồi cũng bị ngươi làm cho tức đến sống lại nhảy ra đây này, ngươi ra đây cho ta!

Nói cho ta biết Trình Cẩu Đản là ý gì?" [Máy chủ?

Trình Cẩu Đản?

Nhóm chủ] Tống Thư Hàng: "..." Hai cái Trình Cẩu Đản nhìn nhau từ xa, hài hòa tự nhiên.

Nhìn thấy cái danh hiệu [Máy chủ?

Trình Cẩu Đản?

Nhóm chủ] trước tên Tống Thư Hàng, Trình Lâm tiên tử liền cảm giác Tống Cẩu Đản đang điên cuồng khiêu khích cô.

Cẩu phú quý, vật tương vương (Giàu sang đừng quên nhau) — Tống Thư Hàng đây là đang biểu thị 'Song Cẩu' đang nhìn nhau sao?

Trình Cẩu Đản: "Đừng có gửi dấu ba chấm, ngươi nói rõ ràng cho ta, Trình Cẩu Đản rốt cuộc là cái quỷ gì?" Đạo hiệu là chuyện rất nghiêm túc, đâu phải nói đổi là đổi được?

Đừng tưởng dùng dấu ba chấm là có thể mông hỗn qua ải. "Câu hỏi này hỏi rất hay, rất có chiều sâu, cho nên...

Tiên tử sao cô không đi hỏi 'Cha Cẩu Đản' thần kỳ ấy?

Tôi nghĩ ngài ấy có thể cho cô một đáp án chuẩn xác." Tống Thư Hàng trả lời.

Đạo hiệu Trình Lâm này, ngoại trừ 'Cha Cẩu Đản' ra, còn ai có thể đổi? "..." Trình Cẩu Đản: "Ngươi rốt cuộc đã làm cái gì?" Tống Thư Hàng thở dài, dùng chức năng giọng nói trả lời: "Chuyện này nói ra rất dài, kể từ sau khi tôi trở thành Cửu U Chúa Tể..." "???" Trình Cẩu Đản: "Kể từ sau khi ngươi trở thành Cửu U Chúa Tể là cái quỷ gì?" "Trình Lâm tiên tử chớ hoảng, tôi đây chỉ là nhân viên tạm thời, thay thế Bạch tiền bối Two đi làm một thời gian thôi." Tống Thư Hàng trả lời. "..." Trình Cẩu Đản: "Từ khi có Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two chống lưng, ngươi đúng là muốn làm gì thì làm nhỉ.

Đừng nói nhảm nữa, đừng có đánh trống lảng, chuyện dài thì tóm tắt lại cho ta!

Cho ngươi một phút, nếu ngươi giải thích không rõ ràng, ngươi cứ đợi chết đi!" "Tôi vốn dĩ đang tóm tắt chuyện dài, nhưng cô ngắt lời tôi đấy chứ." Tống Thư Hàng vô tội nói: "Nói tóm lại, từ khi tôi trở thành nhân viên tạm thời Cửu U Chúa Tể, chịu ảnh hưởng của quyền hạn Chúa Tể, nội tâm tôi hiện tại phi thường bành trướng, không thể tự kiềm chế.

Vừa rồi lúc nói chuyện phiếm với Cha Cẩu Đản, nhịn không được nói câu thật lòng, nhắc nhở Cha Cẩu Đản không có thiên phú đặt tên.

Đấy, thế là Cha Cẩu Đản thẹn quá hóa giận, liền đổi đạo hiệu 'Trình Lâm' của tôi thành 'Trình Cẩu Đản'." Trình Cẩu Đản: "..." Ngươi Tống Thư Hàng 'tác tử' (muốn chết), tại sao lại bắt Trình Cẩu Đản ta phải gánh nồi! "Tôi vốn tưởng chỉ có đạo hiệu của tôi bị đổi thành Trình Cẩu Đản, không ngờ đạo hiệu của Trình Lâm tiên tử cũng biến đổi theo.

Như vậy cũng tốt, dù sao chúng ta cũng là 'Cẩu Đản' trên cùng một sợi thừng." Trong lòng Tống Thư Hàng đạt được sự cân bằng vi diệu.

Trình Cẩu Đản: "..." "Trình Lâm tiên tử cô còn vấn đề gì muốn hỏi không?

Bên tôi thực ra đang khá bận." Tống Thư Hàng đáp.

Trình Cẩu Đản: "Ngươi đang bận cái gì?" "Bận giải cứu thế giới?" Tống Thư Hàng nói.

Bảy tôn tà ma Cửu phẩm còn đang đợi hắn phát biểu, 'Tà vọng' ở hiện thế địa cầu còn đang đợi hắn phái tà ma đi xử lý, nói giải cứu địa cầu chẳng sai chút nào.

Trình Cẩu Đản: "???" Tin hay không ta, Trình Lâm, bây giờ qua đó đánh nổ đầu chó của Tống Cẩu Đản ngươi? "Bên Vô Cực Ma Tông có kế hoạch 'khai mở thế giới Ma Hải' tại Cửu U, tôi đang chuẩn bị nhân cơ hội lợi dụng kế hoạch của bọn họ một chút, thuận tiện cứu vớt thế giới." Tống Thư Hàng trả lời.

Trình Cẩu Đản: "Khai mở thế giới Ma Hải?

Bạch tiền bối Two nhà ngươi không có ý kiến gì sao?" "Bạch tiền bối Two chính là muốn để tôi lợi dụng thế giới Ma Hải, đi hoàn thành lần 'Nhân Tiền Hiển Thánh Giảng Pháp' cuối cùng của tôi, vẽ một dấu chấm tròn trịa cho hoạt động giảng pháp Huyền Thánh." Tống Thư Hàng nói.

Trình Cẩu Đản: "Cảm giác muốn làm gì thì làm thật tốt.

Ngoài ra... mau bảo Cha Cẩu Đản đổi đạo hiệu của ta lại ngay!" "Cô tự đi mà nói với Cha Cẩu Đản ấy." Tống Thư Hàng nói.

Trình Cẩu Đản: "Ta điên à?

Ta mà nói chuyện với Cha Cẩu Đản một lúc, ngài ấy có thể theo đường dây mạng bò qua khóa vị trí của ta.

Hiện tại Thiên Đạo đã sụp đổ, độ tự do của ngài ấy cao lắm." "Được rồi, tôi đi nhận sai với Cha Cẩu Đản vậy.

Chỉ cần thái độ tôi tốt một chút, nói không chừng có thể thành công." Tống Thư Hàng nói.

Hư tâm nhận sai là mỹ đức truyền thống của An Lạc; chứng nào tật nấy là tập quán truyền thống của Cửu U Giới.

Trình Cẩu Đản: "Đúng rồi, nhắc tới 'Thế giới Ma Hải' ta mới nhớ ra một chuyện...

Đến lúc đó ngươi nhắc lại với Cha Cẩu Đản và Bạch tiền bối Two một chút. 'Thế giới Ma Hải' dùng xong thì đừng vứt." "Tẩm qua dịch trứng gà, lăn qua vụn bánh mì, thả vào chảo dầu chiên đến khi vàng giòn thì vớt ra cho ráo dầu?" Tống Thư Hàng lanh lẹ tiếp lời.

Trình Cẩu Đản: "..." Cô phát hiện tâm thái của Tống Thư Hàng thật sự bị 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể' ảnh hưởng rất sâu, bành trướng đến mức không chịu được. "Xin lỗi, tôi lại bành trướng rồi." Tống Thư Hàng dứt khoát nhận sai, nhưng hắn không thể đảm bảo mình còn tái phạm hay không.

Ảnh hưởng của quyền hạn Cửu U Chúa Tể đáng sợ như vậy đấy!

Trình Cẩu Đản hít sâu, nói: "Năm đó khi Đệ Tam Thiên Đạo chế tạo thế giới Kim Liên, thế giới Tà Liên và cả hạt giống Thế giới Hạt nhân của ngươi, đã từng tiến hành thực nghiệm phục nguyên mảng nhỏ 'Cửu U Giới' thành 'Thế giới Ma Hải'.

Hạt giống Thế giới Hạt nhân của ngươi sở dĩ có thể thôn phệ 'năng lượng Cửu U' để lớn mạnh, chính là vì nó cần sức mạnh của Cửu U Giới...

Chuẩn xác mà nói, là cần năng lượng của 'Thế giới Ma Hải'." "Cho nên, tôi không chỉ phải mượn thế giới Ma Hải để độ kiếp, tôi còn phải cướp cả cái thế giới Ma Hải đó về, cung cấp cho nhu cầu trưởng thành của Thế giới Hạt nhân?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trình Cẩu Đản: "Không sai." "Đây chính là điều tôi muốn làm." Tống Thư Hàng nói.

Từ đầu hắn đã không hề nghĩ đến việc trả lại 'Thế giới Ma Hải' cho Vô Cực Ma Tông.

Trình Cẩu Đản: "Không tán gẫu nữa, ngươi đi tìm Cha Cẩu Đản nhận sai đổi tên đi...

Đạo hiệu Trình Cẩu Đản này mà không đổi lại, ngươi đừng hòng gặp lại ta nữa." Nói xong, Trình Lâm tiên tử kết thúc cuộc trò chuyện.

Tống Thư Hàng: "..." Kết thúc nhắn tin, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía đại lão Ban Văn Long Two. "Ngươi có lời muốn nói?" Đại lão Ban Văn Long Two hỏi.

Tống Thư Hàng vẻ mặt lạnh lùng, chân thành nói: "Cha Cẩu Đản, vừa rồi tôi lại lỡ mồm bành trướng, tôi phải nhận sai với ngài.

Ngài có thể đổi lại đạo hiệu Trình Cẩu Đản này không?" Đại lão Ban Văn Long Two: "!!!" Cái xưng hô 'Cha Cẩu Đản' khiến gan của đại lão Ban Văn Long Two đau muốn nổ tung.

Giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm. "Chỉ nhận sai thì có tác dụng gì?

Có lỗi thì phải sửa mới được.

Đợi khi nào ngươi không bành trướng nữa, ta sẽ đổi lại đạo hiệu cho ngươi." Đại lão Ban Văn Long Two không bỏ được sĩ diện, cố chống chế nói.

Không thể nói đổi lại là đổi lại ngay được, Cha Cẩu Đản cũng cần mặt mũi. "Vậy Cha Cẩu Đản, còn một chuyện nữa.

Vừa rồi một Trình Cẩu Đản khác có nhắc tới, thế giới Ma Hải có lẽ có thể xúc tiến bước tiến hóa tiếp theo của Thế giới Hạt nhân.

Cho nên đến lúc đó chúng ta phải thu nạp 'Thế giới Ma Hải' vào tay, nghĩ cách chuyển dời vào trong Thế giới Hạt nhân." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Thế giới Hạt nhân hiện tại đã tiến hóa đến một giới hạn, năng lượng Cửu U thông thường mang lại sự thăng cấp hữu hạn cho nó.

Tống Thư Hàng định lát nữa đi Cửu U Giới tìm một khu vực có năng lượng tà ác tinh thuần thâm hậu, để Thế giới Hạt nhân ăn no một bữa. "Đưa thế giới Ma Hải vào Thế giới Hạt nhân?" Đại lão Ban Văn Long Two suy tư một chút, nói: "Cái này đến lúc đó phải tính toán kỹ lưỡng, độ nguy hiểm của thế giới Ma Hải rất cao, đưa nó vào Thế giới Hạt nhân cần phải cẩn thận hết sức." "Đúng, đến lúc đó chúng ta tính toán kỹ lại." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Trước tiên giải quyết xong chuyện trong tay đã." Hắn, Tống Thư Hàng, cứu vớt thế giới!

Trong hiện thế, bản thể của hắn đã đưa Vũ Nhu Tử về Linh Vũ Điệp Đảo, đồng thời bắt đầu liên hệ Thương Hải Thư Sinh và Diệu Thanh đạo cô.

Nhờ vào uy lực của 7 con tà ma cửu phẩm, trong vòng một ngày hắn có thể cày xới Trái Đất một lần, hủy diệt thế giới!

Chỉ cần hắn muốn, thế giới sẽ run rẩy dưới chân hắn!

Một Cửu U Chúa Tể hợp lệ, trung bình mỗi ba giây trong đầu sẽ hiện lên dục vọng 'hủy diệt thế giới', mỗi mười giây sẽ hiện lên suy nghĩ 'hủy diệt chúng sinh'. "Không đúng, mạch não lại lệch rồi, tôi là muốn cứu vớt thế giới mà." Tống Thư Hàng day day thái dương, cảm thán: "Quyền hạn Cửu U Chúa Tể giống như đinh vít nở vậy, đóng vào bên trong rồi bắt đầu bành trướng, thực sự khó mà chống đỡ." Cha Cẩu Đản phản bác: "Đừng có đổ hết nồi cho quyền hạn Cửu U Chúa Tể, quyền hạn Cửu U Chúa Tể chỉ đóng vai trò như một bộ khuếch đại, sự bành trướng của ngươi có quá nửa là do chính bản thân ngươi đấy." Tống Thư Hàng: "..." "Ta sẽ tạm thời chuyển giao Tứ đại Long thú cho ngươi, trong thời gian này ngươi có thể yên tâm sai bảo bọn chúng.

Còn về tương lai, ngươi có thể khiến bọn chúng thật lòng quy phục ngươi hay không, thì phải xem thủ đoạn của chính ngươi." Đại lão Ban Văn Long Two bổ sung.

Dù sao vốn dĩ cũng là bộ hạ muốn giao cho Trình Lâm kế thừa, hiện tại chuyển giao cho Trình Cẩu Đản cũng như nhau.

Tứ đại Long thú lộ ra nụ cười thiện ý với Tống Thư Hàng.

Bọn chúng từ thời thái cổ đã tiến vào giai đoạn ngủ say, ngủ mãi cho đến nay, vẫn chưa kịp tiếp thu buổi 'Bá Nho mang thai giảng pháp' của Tống Thư Hàng tại Cửu U Giới, nên thiếu sự nhận biết về vị Bá Tống Chúa Tể này.

Cửu U Giới và hiện thế giống nhau, Bát phẩm Huyền Ma giảng pháp cũng có chức năng 'phát lại', vì các loại nguyên nhân mà thành viên không thể tiếp thu 'Huyền Ma giảng pháp' trực tiếp, thì sau đó có thể tìm cơ hội xem 'phát lại'.

Chương 2694

Có điều cũng như hiện thế, 'Huyền Ma giảng pháp phát lại' cũng có thời gian giới hạn lưu giữ.

Thông thường mà nói, thời gian lưu giữ 'Huyền Ma giảng pháp phát lại' ở Cửu U Giới và thời gian duy trì hiệu quả 'Thiên hạ vô nhân bất thức quân' (Thiên hạ không ai không biết vua) là nhất quán.

Lúc này, Tứ đại Long thú có hai loại phỏng đoán về thân phận của Tống Thư Hàng.

Một là Ban Văn Long Two chuyển thế, hai là hậu duệ đặc thù của Ban Văn Long Two.

Bất luận là tình huống nào, đều đáng giá để bọn chúng đi hiệu trung.

Bên cạnh...

Tứ đại Long thú tự giới thiệu xong, và làm quen mặt với 'Đại lý Cửu U Chúa Tể' Tống Thư Hàng, ba con tà ma nhãn châu (nhãn cầu) cửu phẩm cũng chỉnh tề tiến lên.

Dẫn đầu là Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma, tiếp đó là Trường Nhãn Tình Đảo Tự và Nhãn Ma Chí Tôn lần lượt báo danh hiệu của mình. "Quản gia, Thần Nhãn - Lung, ra mắt Chúa Tể." Lục Nhãn Thân Sĩ hành lễ với Tống Thư Hàng. "Đầu bếp, Nhãn Ma Chí Tôn." Tập hợp thể nhãn cầu cũng giới thiệu bản thân. "Xa phu, Mục Quang Đảo." Tà ma đảo ngược nói ồm ồm.

Khác với phong cách của đại lão Ban Văn Long Two, chức vị bộ hạ của Tam Nhãn tiền bối mang tính gia đình hơn.

Sau khi giới thiệu bản thân, Lục Nhãn Thân Sĩ - Lung tổng kết:

"Ba người chúng tôi tuân theo sự triệu hoán của Chúa Tể mà đến, xin tuân thủ mọi mệnh lệnh của Chúa Tể." Tam Nhãn tiền bối đang lén lút nhìn trộm màn hình (núp lùm), không tiện lộ diện.

Cho nên, để vị quản gia Lục Nhãn này đại diện ra mặt.

Cũng giống như đại lão Ban Văn Long Two, Tam Nhãn tiền bối lúc này tâm tình rất vui vẻ, cũng tạm thời chuyển giao ba tôn tà ma nhãn cầu này cho Tống Thư Hàng.

Bảy con tà ma Cửu phẩm, toàn tâm toàn ý, nguyện để Tống Thư Hàng sai khiến. "Hạ đạt ý chỉ cho bọn chúng đi." Cha Cẩu Đản nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, nói: "Ta cần các ngươi đi đến bảy lối đi thông giữa Cửu U và hiện thế Trái Đất, đi tuyên cáo ý chỉ của ta, đồng thời cưỡng chế đưa tất cả Cửu U Tà Ma đang tấn công lối đi quay về, hoặc do ý chí của các ngươi tiến hành xử trí bọn chúng." Đám tà ma tấn công lối đi giữa Cửu U và Trái Đất rõ ràng là bị âm thầm khiêu khích, dẫn dắt.

Để phòng ngừa bộ phận tà ma này đầu óc hỗn loạn, Tống Thư Hàng cần tà ma Cửu phẩm cưỡng chế đưa bọn chúng về Cửu U Giới, hoặc xử lý ngay tại chỗ.

Bảy vị tà ma Cửu phẩm hơi cúi đầu: "Tuân theo ý chỉ của Chúa Tể." "Sau khi tuyên cáo ý chỉ của ta xong, các ngươi tiếp tục lưu lại gần lối đi, và chuẩn bị sẵn sàng tiến vào hiện thế.

Sau đó, ta cần các ngươi tiến vào hiện thế, xử lý một nhóm Tà vọng, tạo ra một số trở ngại cho 'Ma Hải đại kế hoạch' của Ma Tông." Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma Lung suy tư một chút, nhắc nhở: "Chúa Tể, chúng tôi là tà ma Cửu phẩm cùng lúc tiến vào hiện thế, rất có khả năng sẽ dẫn tới 'thiên phạt' của hiện thế, có cần chúng tôi luân phiên thay nhau tiến vào hiện thế không?" "Điểm này không cần quá lo lắng, Thiên Đạo đã sụp đổ, trong thời gian ngắn hạn chế của hiện thế đối với Cửu U Giới sẽ suy yếu rất nhiều." Đại lão Ban Văn Long Two chậm rãi nói. [Thiên Đạo sụp đổ?] Bảy vị tà ma Cửu phẩm vừa ngủ một mạch từ thái cổ đến hiện tại, ngẩn người nửa ngày, não nhất thời không phản ứng kịp.

Thiên Đạo sụp đổ rồi, vậy vị Bá Tống Chúa Tể trước mắt này là sao? "Có điều, để cho chắc chắn...

Trước khi các ngươi đi tới hiện thế, ta vẫn nên gia tăng cho các ngươi một lớp phòng hộ đi." Cha Cẩu Đản lên tiếng.

Nói xong, râu rồng của ngài khẽ đung đưa, bảy đạo phong ấn trận pháp rơi xuống trên người bảy tôn tà ma Cửu phẩm, áp chế khí tức của bọn chúng xuống khoảng Bát phẩm...

Phong ấn của Cha Cẩu Đản có chút tương tự với phong ấn Bắc Phương Đại Đế dùng trên người Quy tiền bối, có điều phong ấn của Cha Cẩu Đản chỉ khóa khí tức, không hạn chế cảnh giới thực lực của tà ma Cửu phẩm.

Thiên Đạo sụp đổ rồi, có một số việc chỉ cần làm qua loa là được, không cần quá nghiêm túc.

Chỉ cần giữ được thể diện, sẽ không kích động cơ chế phán định máy móc của 'Thiên Đạo'. "Đi đi, đi tới tất cả các lối đi không gian, hướng về sinh linh hiện thế và Cửu U Tà Ma tuyên cáo ý chí của ta!" Tống Thư Hàng dùng sức vung tay, soái khí tung bay trường bào trên người.

Bảy tôn tà ma Cửu phẩm tiếp nhận mệnh lệnh, bọn chúng mở ra cánh cửa không gian, lui vào trong đó, dưới sự dẫn dắt của 'chức năng nhiệm vụ quyền hạn Cửu U Chúa Tể', đi tới tọa độ các lối đi thông với hiện thế và Trái Đất.

Vạn ma phía dưới cũng bắt đầu tản ra, mang theo ý chỉ của Cửu U Chúa Tể, bôn ba khắp nơi trong Cửu U Giới.

Một lát sau, cả vùng hoang dã lại khôi phục sự yên tĩnh. "Cha Cẩu Đản, vừa rồi tư thế cuối cùng của tôi có soái không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Đại lão Ban Văn Long Two: "..." Vì nguyên nhân sĩ diện chết tiệt, ngài không thể lập tức đổi lại đạo hiệu 'Trình Cẩu Đản'.

Hiện tại, mỗi lần nghe Tống Thư Hàng dùng 'Cha Cẩu Đản' để xưng hô với ngài, gan lại đau quặn từng cơn.

Có cách nào, có thể trong tình huống không mất mặt mũi, tự nhiên đổi lại cái tên 'Trình Cẩu Đản' về như cũ không?

Ví dụ, nghĩ cách để Bá Tống lập một công lao nhỏ, ngài có thể mượn cơ hội đó xuống bậc thang. *** Tán Tài Vương Tọa, tiểu thế giới sau cánh cửa gỗ. "Ha ha, Cha Cẩu Đản, xưng hô thật thân thiết, Tống tiểu hữu thật tuyệt, 'tú' (show) thật đấy." Thiếu niên Tam Nhãn nhấp một ngụm trà, nhìn về phía quản gia nhãn châu trong vũng máu, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Chỉ riêng cái tên Cha Cẩu Đản này, ngài có thể cười cả năm. "Nhưng mà...

Ngã Chủ, Trình Cẩu Đản... là con gái của Ban Văn Long Chúa Tể...

Mà ngài, không có con gái...

Ngài độc thân..." Quản gia nhãn châu trong vũng máu, run rẩy phát ra tiếng.

Cho dù thân thể bị cái kéo đâm thủng lỗ chỗ, cho dù máu chảy đầy đất, cho dù thân hãm địa ngục, nó cũng muốn dùng giọng nói thoi thóp này, châm chọc tâm thái quả bóng bay đang bành trướng của lão gia nhà mình một chút. *** Bảy lối đi giữa Cửu U và hiện thế.

Trong lối đi An Lạc.

Các thủ hộ giả lối đi vẫn đang chém giết đẫm máu với Cửu U Tà Ma, chiến đấu cường độ cao liên tục mấy ngày, khiến các thủ hộ giả mệt mỏi không chịu nổi, số lượng thương vong của cả tà ma và tu sĩ không ngừng tăng lên.

Nguồn Cửu U Tà Ma cuồn cuộn không dứt và các thủ hộ giả lối đi được triệu tập từ hậu phương tới, lao vào cuộc chiến tranh đoạt lối đi.

Bảy lối đi không gian thông tới Trái Đất, đã trở thành bảy cái máy xay thịt, cuốn càng nhiều tu sĩ và Cửu U Tà Ma vào trong đó, vô tình nghiền nát.

Tuyến hai của chiến cục lối đi không gian.

Vương Lâm đạo nhân, người từng dùng bí pháp tự xẻ mình làm đôi, nửa thân trên lẻn vào hiện thế điều tra, lúc này đang mệt mỏi nằm tại khu vực tuyến hai.

Hắn đã liều mạng chiến đấu hai ngày hai đêm, hiện tại hắn đến cả ngón tay cũng không cử động nổi.

Mấy ngày trước, tình báo về 'Vô Cực Ma Tông và Cửu U Tà Ma bạo loạn, Tà vọng hiện thế gia tăng' mà hắn nhận được từ chỗ Bá Tống tiền bối, đã được hắn truyền đi.

Nhưng, gần như không có hiệu quả quá lớn.

Vô Cực Ma Tông đã sớm có sự chuẩn bị.

Bọn chúng đã sớm chuẩn bị sẵn sàng cho việc 'hành động của bản thân bị người khác phát giác'.

Hơn nữa, việc Ma Tông bồi dưỡng Tà vọng và ngầm điều động Cửu U Tà Ma hành động, cũng không hề che giấu quá nhiều.

Sự thật là, Vô Cực Ma Tông không phải không thèm che giấu, mà là thời gian để lại cho 'đại kế hoạch' của bọn chúng quá gấp gáp.

Sự sụp đổ đột ngột của Thiên Đạo khiến rất nhiều người không kịp thích ứng.

Không chỉ Vô Cực Ma Tông, trong chư thiên vạn giới còn có vô số tu sĩ có vô số kế hoạch hoặc mục tiêu, đều vì sự kiện 'Thiên Đạo đột ngột sụp đổ', bắt buộc phải hành động trước thời hạn.

Hành động trước thời hạn, đại biểu cho việc có rất nhiều bước đệm của 'đại kế hoạch' vẫn chưa hoàn mỹ.

Vô Cực Ma Tông chính là như thế, sau khi Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ, bọn chúng phải lập tức, ngay tức khắc thực thi kế hoạch Ma Quốc của mình, bọn chúng không kịp làm thêm nhiều che giấu và bước đệm, có một số chi tiết kế hoạch bắt buộc phải dứt khoát chặt đứt, tất cả vì tranh đoạt kết quả của 'đại kế hoạch'. ... "Cũng không biết Bá Tống tiền bối có nhắm vào kế hoạch của 'Vô Cực Ma Tông' mà làm ra một số biện pháp ứng đối nào không?" Vương Lâm đạo trưởng móc điện thoại của mình ra, theo bản năng mở phần mềm chat, kéo ra tài khoản Bá Tống tiền bối đang lẳng lặng nằm trong danh sách bạn bè.

Lúc này, có nên cầu cứu Bá Tống tiền bối một chút không?

Cửu U Tà Ma ở đầu kia lối đi đã như phát điên, không cần người kích thích, đã có càng nhiều Cửu U Tà Ma chủ động tụ tập lại, giống như cá mập ngửi thấy mùi máu tanh, lao vào cái máy xay thịt lối đi này, tiến hành một trận chém giết ngươi chết ta sống với các thủ hộ giả.

Giết chóc và bị giết, vốn dĩ là thứ được khắc họa trong gen của Cửu U Tà Ma.

Thế cục giết chóc trong lối đi càng tráng liệt, Cửu U Tà Ma sẽ càng hưng phấn.

Số lượng Cửu U Tà Ma bị thu hút tới càng ngày càng nhiều, rất nhiều Cửu U Tà Ma thực lực thấp kém cũng đỏ mắt xông vào lối đi chịu chết.

Bọn chúng khó khăn lắm mới xông được vào trong lối đi, đến cả một cái pháp thuật nhỏ cũng không kịp thi triển, đã ngã xuống dưới chân thủ hộ giả.

Nhưng dù vậy, bọn chúng vẫn có tác dụng dùng sinh mạng để tiêu hao thể lực của thủ hộ giả.

So với số lượng Cửu U Tà Ma gần như vô hạn, số lượng thủ hộ giả lối đi hiện thế Trái Đất lại có hạn.

Bọn họ đã triệu tập tất cả thủ hộ giả đang nghỉ ngơi trở về, đồng thời ngay lập tức thông báo cho các đại môn phái ở hiện thế Trái Đất, thỉnh cầu chi viện.

Đợt viện quân đầu tiên của các đại môn phái đã lao vào phòng thủ lối đi, chính vì thế, Vương Lâm đạo nhân mới có thể sống sót lui từ tuyến đầu chiến đấu xuống, nghỉ ngơi một lát. "Cứ tiếp tục như vậy không được, chiến tranh tiêu hao bất lợi cho chúng ta." Vương Lâm đạo nhân suy yếu nói. "Đúng vậy." Bên cạnh có thủ hộ giả cũng trọng thương mệt mỏi trả lời: "Tà ma Cửu U Giới đã điên rồi, Thiên Đạo sụp đổ, không có Cửu U Chúa Tể ước thúc, tà ma sẽ liên tục xung kích về phía lối đi không gian, cho đến khi giết sạch chúng ta, sau đó đại quân tà ma đạp vào hiện thế mới thôi...

Hiện tại, chúng ta cần đại lão cấp tiền bối ra tay hỗ trợ." Trong lúc nói chuyện, vị thủ hộ giả mệt mỏi này đột nhiên liếc thấy danh sách bạn bè trên điện thoại của Vương Lâm đạo nhân, ở đó có một tài khoản tên là 'Bá Bá Tống' cao cao tại thượng, hiển mắt vô cùng. "Bá...

Bá Tống tiền bối?" Vị thủ hộ giả này lập tức kinh ngạc nhìn Vương Lâm đạo nhân.

Ngọa tào, không ngờ Vương Lâm đạo nhân mày rậm mắt to lại quen biết Bá Bá Tống tiền bối?

Loại cảm giác này giống như bạn cùng phòng ký túc xá bình thường của mình, lại quen biết một vị đại lão cấp trọng lượng nào đó vậy. "Ngươi quen Bá Tống tiền bối?" Tinh thần của vị thủ hộ giả mệt mỏi đều chấn tác hẳn lên.

Vương Lâm đạo nhân gật đầu nói: "Lần trước ta chẳng phải đã xẻ mình làm đôi, độn nhập vào hiện thế đi điều tra Vô Cực Ma Tông sao?

Ta vừa vặn gặp được Bá Tống tiền bối cũng đang điều tra Vô Cực Ma Tông trong sào huyệt Tà vọng." "Bá Tống tiền bối người thật dễ chung sống không?

Có giống trong truyền thuyết, hít thở cùng một bầu không khí với ngài ấy cũng sẽ mang thai không?" Đồng bạn thủ hộ giả nhịn không được hỏi.

Vương Lâm đạo nhân trả lời: "Không khoa trương như trong truyền thuyết đâu, có điều Bá Tống tiền bối người thật rất tùy hòa, vô cùng dễ chung sống." "Vậy, có nên cầu trợ Bá Tống tiền bối trước không?

Trước khi các tiền bối thủ hộ giả của chúng ta chạy tới, nói không chừng Bá Tống tiền bối có thể cho chúng ta một chút hỗ trợ từ xa, hoặc là vài câu chỉ điểm?" Đồng bạn thủ hộ giả đề nghị.

Bá Tống Huyền Thánh là vị tiền bối có đại trí tuệ, đại công đức, với trí tuệ của ngài ấy nói không chừng có cách giải quyết khốn cảnh Cửu U Tà Ma điên cuồng xung kích không gian đạo hiện tại.

Đại tiền bối cấp bậc này, vài câu chỉ điểm là có thể giải quyết tuyệt cảnh của tu sĩ bình thường!

Chương 2695

"Để ta hỏi thử xem." Vương Lâm đạo nhân gật đầu nói.

Hắn cắn răng, mở avatar 'Bá Bá Tống' ra, gửi tin nhắn: "Bá Tống tiền bối, ngài hiện tại có rảnh không?

Về chuyện Cửu U Tà Ma đang xung kích lối đi hiện thế, ngài có phương án gì có thể chỉ điểm chúng tôi đôi chút không.

Nói thật, cứ tiêu hao tiếp như thế này, bất lợi cho chúng tôi, chúng tôi đã có cảm giác sắp không chống đỡ nổi rồi." Gửi tin nhắn xong, Vương Lâm đạo nhân còn có chút bàng hoàng.

Đột nhiên đi quấy rầy một vị đại tiền bối, cần dũng khí, đặc biệt là vị đại tiền bối uy danh lẫy lừng này. 'Đinh ~' Tin nhắn của Vương Lâm đạo nhân vừa gửi đi, đã nhận được hồi âm của Bá Tống tiền bối. "Không cần lo lắng nữa, vấn đề Cửu U Tà Ma giao cho ta xử lý." Bá Tống tiền bối trả lời: "Ta đã tới rồi." Khi Vương Lâm đạo nhân nhận được tin nhắn này, lập tức nhảy dựng lên từ dưới đất: "Tới rồi!" Đồng bạn thủ hộ giả đang nghỉ ngơi dưỡng thương bên cạnh, lập tức nhao nhao bật dậy: "Cửu U Tà Ma tấn công tới đây rồi?" "Không phải, không phải Cửu U Tà Ma tới." Vương Lâm đạo trưởng vội vàng xua tay: "Mà là Bá..." Ào ~~ Đang nói chuyện, từ đầu bên kia lối đi không gian, tại vị trí 'Cửu U Giới', truyền đến một luồng khí tức khủng bố.

Đó là khí tức Cửu phẩm vượt qua Bát phẩm, đạt tới đỉnh cao của tu sĩ.

Khí tức này trực tiếp nghiền nát lối đi không gian, cưỡng ép áp bách lên tất cả tu sĩ, tà ma.

Tà ma và tu sĩ đang giao chiến chỉ cảm thấy thân thể trầm trọng, nhao nhao quỳ rạp xuống đất.

Khoảnh khắc tiếp theo, nỗi kinh hoàng to lớn, dâng lên trong lòng tất cả thủ hộ giả và tu sĩ.

Cửu U Giới lại xuất động tà ma cấp Cửu phẩm!

Mà phía hiện thế, ngay cả Bát phẩm Huyền Thánh cũng chưa kịp chạy tới.

Sắp chết sao? ...

Ai cũng không ngờ tà ma Cửu phẩm của Cửu U Giới, lại đột ngột đăng tràng không chút phòng bị như vậy.

Với thực lực của tà ma Cửu phẩm, chỉ trong vài hơi thở là có thể đánh xuyên lối đi không gian này!

Mà về phía hiện thế, cho dù hiện tại có thể lập tức liên hệ với Kiếp Tiên đồng cấp, Kiếp Tiên nhận được tín hiệu rồi xuyên không gian chạy tới, cũng cần một chút thời gian phản ứng.

Chút thời gian này, đủ để tà ma Cửu phẩm nghiền nát thủ hộ giả trong lối đi vài lần!

Nếu là vài ngàn năm trước, lối đi giữa hiện thế và Cửu U Giới, sẽ có Cửu phẩm Kiếp Tiên luôn theo dõi từ xa.

Một khi phía Cửu U xuất động tà ma Cửu phẩm, Kiếp Tiên hiện thế sẽ xuyên không gian tới ngay lập tức, bắn tỉa tà ma.

Nhưng ngàn năm gần đây, Thiên Đạo sắp sụp đổ, Cửu phẩm Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả nhao nhao tránh đời không ra.

Mãi cho đến năm nay khi Bá Tống Huyền Thánh chứng đạo làm sụp đổ Thiên Đạo, Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả của hiện thế mới hoạt động tích cực hơn một chút.

Nói cách khác, trong hiện thế hiện nay, các nhân vật cấp Kiếp Tiên e rằng vẫn chưa kịp chú ý đến lối đi Cửu U - hiện thế. "Sắp chết rồi...

Sắp chết rồi." "Xong rồi, tất cả xong rồi." Thủ hộ giả và đệ tử tại lối đi không gian, bị uy áp cường đại đè rạp, trong lòng tràn ngập tuyệt vọng.

Bọn họ phảng phất như đã ngửi thấy mùi tử vong.

Mà chuyện tương tự, đồng thời xảy ra tại tất cả các lối đi ở Trái Đất và Cửu U, bảy lối đi toàn bộ đều có tà ma Cửu phẩm Chí Tôn giáng lâm, dùng uy áp cưỡng ép trấn áp Cửu U Tà Ma và người tu luyện hiện thế.

Tuyệt vọng bao trùm mỗi một lối đi trên toàn cầu.

Trong bảy lối đi, đám Cửu U Tà Ma bị trấn áp, con nào con nấy mặt lộ vẻ hưng phấn.

Tuy rằng bị trấn áp không thể động đậy, nhưng kẻ tới là tà ma Cửu phẩm, về phương diện trận doanh tự nhiên là đứng về phía bọn chúng.

Đám sinh vật hiện thế trước mắt này, chết chắc rồi! ... "Đừng tuyệt vọng!" Tại lối đi An Lạc, Vương Lâm đạo nhân liều mạng lớn tiếng nói: "Đừng bỏ cuộc, chúng ta còn hy vọng!" Bá Tống tiền bối đã nói, ngài ấy sắp tới rồi.

Cửu U Tà Ma cấp Cửu phẩm, sẽ không phải là đối thủ của Bá Tống tiền bối.

Cho nên, hiện tại vẫn chưa đến lúc bỏ cuộc.

Vương Lâm đạo nhân nắm chặt điện thoại.

Bá Tống tiền bối, nhất định phải nhanh chóng chạy tới nhé!

Chậm thêm vài giây nữa, ngài chỉ có thể nhặt xác cho ta thôi...

Không đúng, sau khi tà ma Cửu phẩm xuất thủ, e rằng đến cả thi thể hắn cũng chẳng còn, trực tiếp hóa thành tro bụi.

Ta còn không muốn chết a.

Tuy rằng từ ngày trở thành thủ hộ giả lối đi, gánh vác sứ mệnh này, Vương Lâm đạo nhân đã có quyết tâm trực diện tử vong.

Nhưng quyết tâm và không muốn chết cũng không mâu thuẫn.

Lúc này, việc hắn có thể làm chỉ có cầu nguyện, cầu nguyện Bá Tống tiền bối giáng lâm.

Cộc, cộc, cộc...

Lúc này, một trận tiếng gậy chống gõ xuống mặt đất bình ổn vang lên, truyền vào tai mỗi một Cửu U Tà Ma và người tu luyện có mặt tại hiện trường.

Theo tiếng gậy chống gõ xuống mặt đất đến gần, lực áp bách trên người tà ma và người tu luyện trở nên càng thêm khoa trương, bọn họ toàn bộ bị đè ép xuống đất, không thể động đậy, thậm chí ngay cả âm thanh cũng không phát ra được.

Cả lối đi Cửu U Giới tịch mịch không tiếng động, chỉ còn lại tiếng gậy chống gõ không nhanh không chậm kia, còn có tiếng bước chân bình ổn.

Một lát sau.

Chủ nhân của cây gậy, một bóng người cao gầy xuất hiện trong mắt mọi người.

Bóng người cao gầy này mặc trang phục phong cách thái cổ, trên đầu đội một chiếc mũ màu đen, trong tay nắm một cây gậy tinh xảo.

Khí tức tà ma Cửu phẩm khủng bố chính là truyền ra từ trên người hắn.

Tất cả thành viên trong lối đi không gian An Lạc, không tự chủ được nhìn về phía bóng người cao gầy này...

Đây chính là tà ma Cửu phẩm?

Nói thật, họa phong của hắn khác biệt quá lớn so với Cửu U Tà Ma bình thường, khiến người ta nhất thời không thể liên hệ bóng người cao gầy này với danh từ 'tà ma Cửu phẩm'.

Bóng người cao gầy này mang lại cho người ta cảm giác ngược lại càng giống một vị thân sĩ ưu nhã. "Buổi tối tốt lành, chư vị." Bóng người cao gầy này tháo mũ xuống, lộ ra đôi mắt xinh đẹp như bảo thạch, nở một nụ cười ấm áp với tất cả tà ma và người tu luyện nhân loại: "Đã làm phiền rồi." Một tôn Cửu U Tà Ma tà ác lại nở nụ cười ấm áp, loại phản chênh lệch và cảm giác sai sai kịch liệt này, không thể dùng ngôn ngữ để hình dung. "Đối với việc ta cắt ngang trận chiến của chư vị, nếu các ngươi có gì không phục, có thể tới đánh ta!" Tà ma thân sĩ cao gầy thiện ý nhắc nhở.

Tất cả Cửu U Tà Ma đang nằm rạp trên mặt đất điên cuồng lắc đầu.

Tuy bọn chúng hiếu sát, nhưng cũng không muốn ngu ngốc xung đột với tà ma Cửu phẩm, để bị bóp chết như một con kiến.

Người tu luyện nhân loại trong lối đi, càng sẽ không có loại tâm tư xúc động này.

Hơn nữa, trong lòng tất cả người tu luyện có chút nghi hoặc, cứ cảm giác tôn tà ma Cửu phẩm này có chút cổ quái.

Nếu nói hắn tới để xung kích lối đi không gian, vậy tại sao còn muốn lãng phí nhiều thời gian với mọi người, nói nhiều lời thừa thãi như vậy? [Chẳng lẽ, hắn là muốn dụ cường giả Cửu phẩm nhân loại tới?

Và thiết lập cạm bẫy ở đây?] Ý niệm tương tự, không khỏi hiện lên trong đầu tất cả người tu luyện. ... "Nếu mọi người không có bất mãn gì với sự xuất hiện của ta, vậy tiếp theo ta muốn tuyên cáo với mọi người một đạo ý chỉ đến từ Chúa Tể.

Đây cũng là chức trách của ta khi xuất hiện lần này." Vị Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma này nhẹ nhàng gõ gõ cây gậy: "Tất cả mọi người, đều nghe cho kỹ." Cộc cộc ~ Sự chú ý của tất cả Cửu U Tà Ma và người tu luyện nhân loại, không tự chủ được tập trung vào trên người hắn.

Đây là một loại pháp thuật cưỡng ép, tà ma cấp Cửu phẩm tùy ý động thủ, tự thành một pháp. [Mệnh lệnh của Chúa Tể?

Thiên Đạo không phải đã sụp đổ rồi sao?

Tại sao vẫn còn mệnh lệnh của Chúa Tể?] [Chẳng lẽ Thiên Đạo mới đã xuất hiện?

Không đúng, nếu Thiên Đạo xuất hiện, không thể nào không có chút phản ứng nào.] [Vậy 'Chúa Tể' trong miệng tôn tà ma Cửu phẩm này là ai?] Ánh mắt của Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma quét qua toàn trường, dùng giọng nói bình tĩnh không nhanh không chậm tuyên cáo: "Đến từ ý chỉ của Cửu U Bá Nho Chúa Tể: Từ hôm nay trở đi, tất cả Cửu U Tà Ma trong lối đi không gian giữa hiện thế và Cửu U Giới, toàn bộ rút khỏi lối đi, quay về Cửu U Giới.

Trong vòng một tháng tới, không có sự cho phép của Bá Nho Chúa Tể, không cho phép bất kỳ một con Cửu U Tà Ma nào tiến vào lối đi hiện thế.

Kẻ vi phạm, chết." Nói xong, cây gậy của Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma lần nữa nhẹ nhàng gõ xuống mặt đất, giải trừ uy áp trên người đám Cửu U Tà Ma: "Hiện tại, cho các ngươi thời gian một phút, thực thi ý chỉ của Bá Nho Chúa Tể.

Tất cả sinh linh Cửu U bắt đầu rút lui có trật tự, các ngươi có thể canh giữ tại cửa lối đi Cửu U Giới, chờ đợi thời cơ.

Nhưng không có sự cho phép của Bá Nho Chúa Tể, cấm bước vào lối đi nửa bước." Tất cả Cửu U Tà Ma trong lối đi vẻ mặt ngơ ngác: "???" Khoan đã, mệnh lệnh của Chúa Tể, là bảo chúng ta rút khỏi 'lối đi không gian'?

Chúng ta có nghe nhầm không?

Còn nữa...

Bá Nho Chúa Tể là ai?

Có Cửu U Tà Ma xúc động theo bản năng muốn lên tiếng hỏi. "Sau một phút nữa, Cửu U Tà Ma nào còn chưa rút khỏi lối đi không gian, thì vĩnh viễn không cần rời đi nữa.

Đây cũng là ý chỉ của Bá Nho Chúa Tể." Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma bình tĩnh bổ sung.

Vèo vèo vèo ~ Tất cả Cửu U Tà Ma không nói hai lời, bay nhanh rút lui về phía Cửu U Giới.

Tà ma và nhân loại khác nhau, bọn chúng rất thực tế.

Trong nháy mắt, lối đi không gian vốn là chiến trường máy xay thịt, tất cả Cửu U Tà Ma rút lui sạch sẽ.

Thậm chí trước khi rút lui, bọn chúng còn thuận tay dọn dẹp chiến trường, kéo tất cả thi thể đi.

Đối diện, người tu luyện nhân loại vẫn bị uy áp trấn tại chỗ cũ, vẻ mặt ngơ ngác. "Bá Nho Chúa Tể?" "Bá Nho...

Không phải là Bá Tống tiền bối sao?" "Phụng ý chỉ của Bá Nho Chúa Tể, chính là ý chỉ của Bá Tống tiền bối?" "Bá Tống tiền bối, Cửu U Chúa Tể?" Tin tức to lớn, tràn ngập trong đầu tất cả thủ hộ giả và người tu luyện các môn phái, khiến não bộ của bọn họ gần như 'đứng hình'.

Từ lý thuyết mà nói...

Bá Tống tiền bối không thể nào là Cửu U Chúa Tể.

Thân là thủ hộ giả trấn thủ lối đi Cửu U, bọn họ vẫn hiểu biết một số tình báo cơ bản về Cửu U Giới.

Chương 2696

Cửu U Chúa Tể là bán thân tương ứng của Thiên Đạo, nếu không chứng đạo Bất Hủ trở thành Thiên Đạo, thì không thể nào sinh ra 'Cửu U Chúa Tể' tương ứng.

Bá Tống tiền bối hiện tại vẫn đang ở trên Sao Hỏa nghênh chiến các Trường Sinh Giả của chư thiên vạn giới, muốn tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo của giới này.

Ngài ấy chưa chứng đạo, về lý thuyết không thể tồn tại thân phận 'Bá Tống Chúa Tể'.

Vậy xưng hiệu 'Bá Nho Chúa Tể' này là có ý gì?

Một nhóm thủ hộ giả lối đi âm thầm nhìn nhau, lặng lẽ thông qua pháp thuật 'truyền âm quần thể' giao lưu phỏng đoán với nhau.

Có lẽ, 'Bá Nho Chúa Tể' trong miệng vị tà ma Cửu phẩm trước mắt này, không phải chỉ 'Cửu U Chúa Tể', mà là một loại tôn xưng kiểu như 'Ma Đế'?

Nếu theo mạch suy nghĩ này mà suy đoán, thì có phải Bá Tống Huyền Thánh nhân lúc Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U vô chủ, đã sát nhập vào Cửu U Giới, chinh phục tà ma, đánh hạ một Ma Quốc to lớn tại Cửu U, được Cửu U Tà Ma tôn xưng là 'Bá Nho Chúa Tể'?

Nghĩ như vậy, dường như mọi chuyện đều thông suốt!

Hơn nữa, phỏng đoán này cũng phù hợp nhất với hiện trạng. "Đây chính là phương án giải quyết vấn đề Cửu U Tà Ma mà Bá Tống tiền bối nói sao?

Ngài ấy trực tiếp chúa tể Cửu U Giới?" Vương Lâm đạo nhân lẩm bẩm.

Bá Tống Chúa Tể ngưu bức!

Giờ này khắc này, đám thủ hộ giả lối đi này thậm chí có xúc động muốn viết một bộ 'truyện ký' thay cho Bá Tống Chúa Tể.

Dùng thân thể nhân loại, đạp vào Cửu U, chinh phục tà ma, đánh hạ Ma Quốc, loại sự tích truyền kỳ này ngay cả Nho gia Thánh Nhân năm đó cũng không làm được.

Ánh mắt Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma quét qua đám tu sĩ nhân loại này: "..." Sáu con mắt của hắn sở hữu rất nhiều năng lực thiên phú, trong đó có chức năng tương tự 'Đọc Tâm Thuật'.

Đám tu sĩ nhân loại trước mắt âm thầm giao lưu và phỏng đoán, hắn đều nhìn thấy rõ. [Xem ra, thân phận thật sự của 'Bá Nho Chúa Tể', còn thú vị hơn ta tưởng tượng.] Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma đội lại mũ.

Cái 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể' mang tính chất tạm thời đặc thù kia, còn có chủ nhân thứ 2 của mình là Cửu U Chúa Tể và Cửu U Chúa Tể thứ 3 'Ban Văn Long Chúa Tể' đều đang đứng ra ủng hộ hắn.

Thậm chí Cửu U Giới hẳn là còn một vị Chúa Tể ẩn tàng nữa, đang ủng hộ Bá Nho Chúa Tể, vị Cửu U Chúa Tể trong bóng tối này mới là hậu thuẫn lớn nhất của 'Bá Nho Chúa Tể'.

Đây là đoàn sủng của các Cửu U Chúa Tể sao?

Rõ ràng tướng mạo không đẹp, lại còn có thể nhận được sự công nhận của đông đảo Cửu U Chúa Tể, đây chính là thực lực cứng quá mạnh. "Vậy thì chư vị, cáo từ." Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma nhẹ nhàng kéo vành mũ.

Trước khi đi, hắn cố ý đánh bóng tên tuổi cho 'Bá Nho Chúa Tể' một phen. "Sinh linh của hiện thế, các ngươi nên cảm thấy may mắn.

Vào lúc Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U hỗn loạn này, Bá Nho Chúa Tể đã dùng sức một mình thống trị quân lâm toàn bộ Cửu U Giới.

Dưới sự ước thúc của ngài, đám tà ma Cửu U Giới bạo loạn mới không ồ ạt xông vào hiện thế.

Các ngươi cũng nhờ đó mà giữ được tính mạng." Nói xong, Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma tiêu sái xoay người, quay về Cửu U.

Uy áp của tà ma Cửu phẩm tiêu tan.

Tất cả người tu luyện trong lối đi không gian, toàn bộ xụi lơ trên mặt đất. "Phỏng đoán vừa rồi của chúng ta quả nhiên không sai...

Bá Tống tiền bối trong tình huống Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U vô chủ, đã đạp vào Cửu U Giới, trấn áp Cửu U!" "Nhưng Bá Tống tiền bối còn khoa trương hơn chúng ta tưởng tượng, vừa rồi tà ma Cửu phẩm nói, Bá Tống tiền bối thế nhưng dùng sức một mình, quân lâm toàn bộ Cửu U Giới!

Chứ không chỉ là đánh hạ một Ma Quốc.

Cho dù vẫn chưa trở thành Thiên Đạo, nhưng hiện tại Bá Tống tiền bối đã là chủ nhân của Cửu U Giới." "Thảo nào, Cửu U Tà Ma lại gọi ngài ấy là 'Bá Nho Chúa Tể', tại Cửu U Giới, danh hiệu Chúa Tể này không phải muốn gọi là gọi đâu." "Còn nữa đừng quên, Bá Tống tiền bối đang ước thúc Cửu U Tà Ma, nghiêm cấm Cửu U Tà Ma tiến vào hiện thế!

Nói cách khác, Bá Tống tiền bối sở dĩ đi chinh phục Cửu U, là vì bảo vệ chúng sinh chư thiên vạn giới!

Vì chúng sinh mà chiến!" Bá Tống Chúa Tể ngưu bức!!!

Thổi phồng Bá Tống Chúa Tể!!! "Đáng tiếc, Bá Tống tiền bối đã bước ra con đường của riêng mình, không còn tiến hành thực nghiệm 'Nhân Tiền Giảng Pháp Hiển Thánh' nữa, nếu không, chỉ dựa vào sự tích ngài ấy vì bảo vệ chúng sinh, chinh phục Cửu U, sẽ hội tụ được bao nhiêu công đức?

Dù sao ta nhất định phải thổi phồng!" "Thật hoài niệm Bá Tống tiền bối mỗi tháng giảng pháp." Bất kể là người hay là yêu, đều hay thay đổi...

Rõ ràng mấy tháng trước nghe thấy 'Bá Tống giảng pháp' là run lẩy bẩy, thế mà mới bao lâu, đã bắt đầu hoài niệm Bá Tống giảng pháp rồi. ...

Chuyện tương tự, đồng thời xảy ra tại sáu lối đi còn lại ở Cửu U và hiện thế Trái Đất.

Bất luận là Tứ đại Long thú hay là ba tôn tà ma nhãn châu, sau khi làm xong việc Bá Nho Chúa Tể giao phó, trước khi rời đi đều sẽ đánh bóng tên tuổi thay cho Bá Nho Chúa Tể một phen.

Trong thế giới thông tin phát triển này, chuyện về Bá Tống tiền bối ngưu bức, sẽ lan truyền với tốc độ cực nhanh đến từng ngóc ngách của hiện thế Trái Đất.

Cả thế giới đều phải thổi phồng Bá Tống.

Tống?

Lần này thật sự ngưu bức lớn rồi?

Thư Hàng. ...

Bảy tôn tà ma Cửu phẩm sau khi quay về Cửu U, lẳng lặng chờ đợi chỉ lệnh tiếp theo của Tống Thư Hàng.

Trong lúc đợi lệnh, bảy tôn tà ma Cửu phẩm tràn đầy tò mò với 'Bá Nho Chúa Tể', không hẹn mà cùng mở ra buổi giảng pháp đồng bộ Cửu U + Hiện thế của Bá Nho Huyền Ma.

Bọn chúng hy vọng có thể thông qua việc xem giảng pháp, để gia tăng nhận thức về Bá Nho Chúa Tể.

Mà trong năm lần giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, duy chỉ có Bá Nho Huyền Ma giảng pháp, là có thể cung cấp cho Cửu U Tà Ma xem.

Khai cục của buổi giảng pháp bình thường không có gì lạ, đúng quy đúng củ.

Nhưng giảng đến một nửa, trạng thái giảng pháp của Bá Nho Huyền Ma trở nên quỷ dị.

Bảy tôn tà ma Cửu phẩm nhíu mày, cảm giác có chút không đúng.

Rất nhanh, trực giác của bọn chúng đã được kiểm chứng.

Khi Bá Nho Chúa Tể trong lúc giảng pháp phát ra tam liên vấn 'Thế nào là hiếu?

Thế nào là yêu?

Biết tình mẫu tử vĩ đại không?', liền có ánh sáng quỷ dị phóng ra từ trong buổi phát lại giảng pháp.

Đạo ánh sáng đáng sợ này đã trải qua song trọng cường hóa của hiện thế và Cửu U giảng pháp...

Chỉ có Trường Sinh Giả và một bộ phận Kiếp Tiên lĩnh ngộ được 'Đạo' của bản thân, mới có thể miễn dịch!

Không chỉ như thế, hiện tại thân phận Tống Thư Hàng có biến hóa, hắn hiện nay là 'Cửu U Chúa Tể đại lý', là trung tâm quy tắc của Cửu U Giới.

Cho nên, hiệu quả 'Bá Nho Huyền Ma giảng pháp', lại được quyền hạn 'Cửu U Chúa Tể' cường hóa lần thứ hai, hiệu quả Cường Giả Giám Định Thuật đạt tới cực hạn, uy lực đã vô hạn tiếp cận Nho gia Thánh Nhân nguyên bản.

Lần này, đừng nói là Kiếp Tiên Cửu phẩm đỉnh tiêm, ngay cả

Trường Sinh Giả trúng chiêu, cũng phải nuốt xuống quả đắng mang thai!

Bảy tôn tà ma Cửu phẩm cường đại, tuyệt vọng nhìn vùng bụng bành trướng của mình, nỗi đau mang thai kịch liệt, khiến bọn chúng hoài nghi 'ma sinh'.

Pháp thuật tang tâm bệnh cuồng thế này, Bá Nho Chúa Tể làm sao khai phát ra được? ...

Bên kia.

Tống Thư Hàng nhận được tin tức phân bố Tà vọng chi tiết ở hiện thế Trái Đất từ chỗ Thương Hải Thư Sinh. "Đã đến lúc dọn dẹp một đợt Tà vọng hiện thế, gia tăng dược liệu thực nghiệm cho Biệt Tuyết tiên tử, thu thập hạch tâm Tà vọng cho Bạch tiền bối rồi." Tống Thư Hàng mở quyền hạn Cửu U Chúa Tể ra, bắt đầu liên hệ từ xa với bảy vị tà ma Cửu phẩm: "Chư vị, chuẩn bị xong chưa?

Tiếp theo, ta muốn phái các ngươi đi tới hiện thế." "Bá Nho Chúa Tể xin chờ một lát." Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma trả lời.

Tống Thư Hàng: "Sao thế?

Lối đi Cửu U và hiện thế xảy ra chuyện?" "Không...

Chúng tôi mang thai rồi." Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma ngẩng đầu nhìn trời, dùng giọng bi thương trả lời.

Tống Thư Hàng theo bản năng đáp: "Trùng hợp vậy?

Ta vừa mang thai không lâu, các ngươi cũng mang thai rồi?" Bảy tôn tà ma Cửu phẩm: "..." Không hổ là người đàn ông có thể trở thành 'Cửu U Chúa Tể đại lý', ngay cả phương thức trả lời câu hỏi cũng tà đạo lắt léo như vậy, khiến người ta không biết phải tiếp lời thế nào.

Quan trọng hơn là, rõ ràng nỗi khổ thất ma mang thai + sinh con này chính là do Bá Nho Chúa Tể ban cho, nhưng bản thân hắn trong lòng lại không có chút ý thức nào, thật là quá mức tà ma! "Đúng rồi, bảy người các ngươi làm sao mà mang thai vậy?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Bảy tôn tà ma Cửu phẩm đỉnh phong đang yên đang lành, sao nói mang thai là mang thai?

Kỳ thực trong lòng Tống Thư Hàng vẫn có chút ý thức, hắn đã lờ mờ đoán được khả năng thất ma mang thai...

Nhưng bởi vì hiệu quả 'Cường Giả Giám Định Thuật' trong buổi giảng pháp Huyền Ma của hắn vô hiệu đối với Cửu phẩm đỉnh tiêm và Trường Sinh Giả, mà cảnh giới của bảy tôn tà ma về lý thuyết đang ở phạm vi có thể miễn dịch thuật này, nên hắn mới có câu hỏi này.

Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma và sáu ma còn lại: "..." Nhìn xem, đây có phải tiếng người nói không?

Lại còn hỏi chúng ta làm sao mà mang thai?

Bảy chúng ta làm sao mang thai, ngài thân là người trong cuộc, ngài lại không biết?

Cứ phải bắt chúng ta chính miệng trả lời vấn đề này, để thỏa mãn ác thú vị của ngài sao?

Không hổ là sự tồn tại có thể được nhiều đời Cửu U Chúa Tể coi trọng, và chọn làm Đại lý Chúa Tể, trình độ tà ác này đã quá tốc độ rồi.

Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma sờ sờ cái bụng tròn vo của mình, lúc này nỗi đau sinh nở đã từng cơn ập tới — đây là nỗi đau mà cả đời này hắn chưa từng tưởng tượng qua.

Trước ngày hôm nay, Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma tuyệt đối sẽ không nghĩ tới, mình sẽ có một ngày trải nghiệm nỗi khổ mang thai sinh con của các nữ ma.

Ma sinh vô thường a.

Sau khi thở dài, hắn bắt đầu trả lời câu hỏi của Bá Nho Chúa Tể — Chúa Tể chính miệng đặt câu hỏi, cho dù có ác thú vị đến đâu, bọn chúng vẫn phải trả lời một chút. "Hồi bẩm Bá Nho Chúa Tể, nguyên nhân bảy người chúng tôi mang thai, chính là vì ngài." Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma thay mặt sáu vị tà ma còn lại đáp: "Bảy người chúng tôi vừa vì ngưỡng mộ uy danh Chúa Tể, nên đã xem buổi giảng pháp Bá Nho Huyền Ma của ngài.

Sau đó như ngài thấy đấy, bảy người chúng tôi hiện tại đang chịu nỗi khổ mười tháng mang thai cộng thêm sinh nở.

Đau không thể tả." Tống Thư Hàng: "..." Thế mà thật sự là do ta, cái này thì xấu hổ rồi.

Chương 2697

Bảy tôn tà ma Cửu phẩm: "..." Sau khi Chúa Tể nhận được câu trả lời xác thực của chúng ta, ác thú vị hẳn là đã được thỏa mãn rồi chứ?

Nhưng tại sao Chúa Tể lại trầm mặc không nói, sẽ không phải muốn tiếp tục chủ đề này chứ?

Hay là câu trả lời của chúng ta không khiến ngài hài lòng?

Thật xấu hổ.

Hai bên rơi vào sự lúng túng ngắn ngủi.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng nói: "Theo lý mà nói, hiệu quả 'Cường Giả Giám Định Thuật' lúc ta giảng pháp Huyền Ma, không thể khiến loại tà ma ở đỉnh phong Kiếp Tiên như các ngươi mang thai mới đúng chứ." Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma suy tư một chút rồi đáp: "Có lẽ, là vì nguyên nhân ngài trở thành Chúa Tể.

Cho nên, hiệu quả giảng pháp Huyền Ma của ngài nhận được sự cường hóa của lực lượng Chúa Tể." Khi vừa trả lời xong, thân thể Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma đột nhiên hơi khựng lại...

Không phải là sắp sinh, mà là hắn cuối cùng đã phát hiện ra một chi tiết rất quan trọng.

Khi bảy ma bọn chúng tỉnh lại từ giấc ngủ say, thế mà vẫn còn có thể tiếp thu được buổi giảng pháp của 'Bá Nho Chúa Tể'!

Nói cách khác, Bá Nho Chúa Tể tấn thăng Huyền Ma, là trong vòng một năm nay?

Bởi vì thời hạn 'Huyền Ma giảng pháp phát lại' và hiệu quả 'Cửu

U vô ma bất thức quân' (Cửu U không ma nào không biết vua) về cơ bản là nhất quán.

Một sự tồn tại vừa chứng đạo Huyền Ma trong vòng một năm, lại được đông đảo Cửu U Chúa Tể chọn trúng, trở thành đại biểu Cửu U Chúa Tể.

Bá Nho Chúa Tể rốt cuộc đã làm thế nào?

Không chỉ hắn, sáu ma còn lại cũng phản ứng lại trong khoảng thời gian tương tự, nghĩ tới điểm này.

Thế là, Kim Cương Cốt Long Trình Toản nhịn không được hỏi: "Bá Nho Chúa Tể, ngài là chứng đạo Huyền Ma trong năm nay sao?" Tại sào huyệt cương thiết công nghệ cao của Bàn Cầu đại lão.

Tống Thư Hàng đang điều khiển Tống Four, nỗ lực cày 《Dưỡng Đao Thuật》 cho cột phong ấn 'Nho Điển'.

Sau khi nhận được câu hỏi của Cốt Long Trình Toản, đôi tay đang cày 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tống Four khựng lại, hắn ngẩng đầu nhìn về phía đại lão Ban Văn Long Two. "Đừng đánh chủ ý lên ta, ta không thể nào trở thành nguyên dược liệu cho 'Bá Thần Trụ' của ngươi đâu." Đại lão Ban Văn Long Two cảnh giác nói.

Ngài biết tên nhóc Bá Tống này dưới ảnh hưởng của quyền hạn Cửu U Chúa Tể, gan to vô cùng, cái gì cũng dám nghĩ, hơn nữa còn có tư bản cái gì cũng dám làm. "Không phải vấn đề này, mà là Trình Toản vừa rồi đột nhiên hỏi tôi, có phải vừa chứng đạo Huyền Ma trong năm nay không.

Tôi cảm giác không tiện trả lời." Tống Thư Hàng đáp. "Cái này có gì mà không tiện trả lời?" Ban Văn Long Two hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng thở dài: "Nếu tôi trả lời trực diện, trong lòng bọn chúng sẽ xác định tôi chỉ mới có cảnh giới Bát phẩm Huyền Ma?

Mà sự thật là tôi hiện tại mới Thất phẩm đỉnh phong.

Cảnh giới quá thấp, sẽ không dễ dẫn dắt đội ngũ." Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh dùng móng vuốt nhỏ gãi gãi cằm, kiến nghị: "Vậy ngươi cứ trả lời bọn chúng từ khía cạnh khác, ví dụ như ngươi tháng chín năm ngoái tiến hành lần hiển thánh giảng pháp đầu tiên tại hiện thế, tháng mười năm ngoái giảng pháp lần thứ hai tại Cửu U, tháng mười một năm ngoái tiến hành giảng pháp tại Hắc Long thế giới, tháng mười hai năm ngoái tiến hành giảng pháp tại quá khứ, đầu năm nay lúc giảng pháp lần thứ năm thì chơi hỏng Thiên Đạo luôn.

Trả lời như vậy, sẽ tỏ ra rất có phong thái Nho gia Thánh Nhân." Tống Thư Hàng mắt sáng lên: "Chủ ý hay, trả lời như vậy quả thực có cảm giác ngầu ngầu kiểu Nho gia Thánh Nhân!" "Đừng có chơi hỏng bộ hạ trân quý của ta đấy." Đại lão Ban Văn Long Two dùng râu rồng day thái dương: "Thật ra ngươi cứ trả lời trực tiếp là được." Ngài đã quyết định chuyển giao bộ hạ của mình cho Tống Thư Hàng kế thừa, Tống Thư Hàng sẽ không cần lo lắng về phương diện trung thành của cấp dưới. "Ách..." Ngón tay Tống Thư Hàng gõ phím không khí một cách lúng túng trong hư không: "Tôi vừa mới trả lời bọn chúng theo cách nói của Bạch Long tỷ tỷ rồi." Đại lão Ban Văn Long Two: "..." Không cẩn thận lại để ngươi trang bức trước mặt bộ hạ của ta, lần này không biết bốn bộ hạ trân quý kia sẽ não bổ ra kịch bản dạng gì nữa. ...

Bên kia.

Bảy vị tà ma Cửu phẩm sau khi nhận được câu trả lời Tống Thư Hàng truyền thụ từ Bạch Long tỷ tỷ, khiếp sợ đến mức ngay cả nỗi đau sinh nở cũng không áp chế nổi.

Năm lần hiển thánh giảng pháp, chuyện này làm sao mà làm được?

Giản trực coi quy tắc Thiên Đạo như không có gì.

Hơn nữa năm lần giảng pháp này, mỗi lần một khác.

Hiện thế, Cửu U, Hắc Long thế giới, Quá Khứ, khi Thiên Đạo sụp đổ...

Bất luận là thời gian, không gian, nhân vật, gần như không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản Bá Nho Chúa Tể đùa giỡn giảng pháp.

Quy tắc hiện thế quả thực bị Bá Nho Chúa Tể đè xuống đất ma sát.

Không hổ là người đàn ông được đông đảo Cửu U Chúa Tể chọn trúng, quả nhiên là thực lực cứng quá mạnh! "Chúa Tể, ngài còn phân phó gì, xin hãy hạ lệnh đi!" Ngô Công Quái Long Trình Đa ngữ khí trở nên càng thêm tôn trọng: "Tuy rằng vùng bụng vẫn ẩn ẩn đau từng cơn, nhưng đã không còn ảnh hưởng chúng tôi làm việc." "Rất tốt, ta cần các ngươi lặng lẽ lẻn vào hiện thế Trái Đất, dọn dẹp một lượt tất cả Tà vọng trong tài liệu ta đưa cho các ngươi.

Chú ý ra tay có chừng mực, sau khi giết chết Tà vọng thì giữ lại hạch tâm và nhục thân của bọn chúng.

Nhục thân của bọn chúng còn có tác dụng lớn, ta đang nghiên cứu làm thế nào biến bọn chúng thành nguyên liệu nấu ăn.

Trong lần giảng pháp thứ sáu của ta, ta muốn công bố phương pháp ăn Tà vọng cho chư thiên vạn giới." Tống Thư Hàng trả lời.

Giảng pháp lần thứ sáu?

Nghiên cứu ăn Tà vọng?

Nhìn xem, đây chính là Bá Nho Chúa Tể, tà ma thuần túy biết bao!

“Khi đến thế giới hiện tại chấp hành nhiệm vụ, hãy chú ý giữ thấp tông, lấy việc thu thập nguyên liệu làm chính, tiện thể phá hoại chút tiến triển của đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cương Thiết Cự Long Trình Cương đáp lại: “Chúng ta nhất định sẽ tuân theo ý chỉ của Bá Nho Chúa Tể, hành sự kín đáo.” Với việc bảy vị Cửu phẩm Tà Ma cùng lúc ra tay, việc thanh lý tà vọng trên một hành tinh không hề khó khăn.

Đối với đa số tu sĩ mà nói, tà vọng rất phiền phức, nhưng trong tay Cửu phẩm Tà Ma lại không thể gây sóng gió gì.

Khoảng cách cảnh giới quá lớn, khiến Cửu phẩm Tà Ma chỉ cần nghiền nát là xong.

Hơn nữa, với sức mạnh không gian của Cửu phẩm, họ có thể tức khắc xuất hiện ở bất kỳ ngóc ngách nào trên Địa Cầu, hiệu suất cực cao.

“Đợi các ngươi trở về, mang theo đủ nguyên liệu tà vọng, các ngươi sẽ có cơ hội là những người đầu tiên nếm thử Đại tiệc Tà Vọng.

Ngoài ra, ‘Đại tiệc Thiên kiếp Tâm ma’ trong gói Thiên kiếp, tin rằng các ngươi cũng sẽ hứng thú nếm thử.

Ta đến lúc đó sẽ cho người chuẩn bị sẵn thịnh yến cho các ngươi.” Tống Thư Hàng nói.

Ngoài những phần thưởng nội bộ từ quyền hạn Cửu U mà Bạch tiền bối two giao cho cậu, những thứ cậu có thể dùng để ban thưởng cho mấy vị Cửu phẩm Tà Ma này, dường như chỉ có Đại tiệc Thiên kiếp và món ăn từ tà vọng.

Bảy vị Cửu phẩm Tà Ma: “!!!” Không chỉ tà vọng, ngay cả thiên kiếp cũng đã nằm trong thực đơn của Bá Nho Chúa Tể.

Thiên kiếp khiến chúng sinh ở hiện thế và Cửu U khổ sở, trong mắt Bá Nho Chúa Tể lại chỉ là nguyên liệu.

Ma trong các loại ma, người đàn ông có thể gánh vác danh hiệu 'Cửu U Chúa Tể' này, dù chỉ là đại lý, cũng tuyệt đối không đơn giản. ...

Bảy vị Cửu phẩm Tà Ma, dưới sự bao phủ của trận pháp 'mặt nạ' của Ban Văn Long Two tiền bối, lặng lẽ độn vào hiện thế.

Họ phân tán khắp nơi trên Địa Cầu, bắt đầu nhanh chóng thanh lý tà vọng ở hiện thế.

Toàn bộ quá trình thanh lý tà vọng rất đơn giản.

Bảy vị Cửu phẩm Tà Ma dựa theo tọa độ tình báo mà Bá Nho Chúa Tể cung cấp, kích hoạt sức mạnh không gian, dịch chuyển tức thời đến điểm tọa độ, trực tiếp tiến vào sào huyệt tà vọng.

Sau đó, với tiền đề không kinh động đến nhân viên phòng thủ bên ngoài của tà vọng, ra tay nhẹ nhàng nghiền nát, tiêu diệt tà vọng.

Từ đầu đến cuối, lũ tà vọng thậm chí không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Sau khi tiêu diệt tà vọng, các Cửu phẩm Tà Ma nhẹ nhàng tách lõi và thân thể tà vọng ra, cất giữ.

Tiếp đó, họ lại xác định tọa độ sào huyệt tà vọng kế tiếp, chuyển dịch không gian, nghiền nát, thu hoạch. ...

Cứ thế tuần hoàn.

Nghiền nát một con tà vọng thậm chí không mất đến một giây.

Những điểm tà vọng được đánh dấu trong 'tư liệu sào huyệt tà vọng' mà Thương Hải Thư Sinh giao cho Tống Thư Hàng, đang giảm đi một cách điên cuồng!

Những 'điểm đỏ tà vọng' chi chít trên bản đồ ban đầu, đang bị xóa đi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sự thay đổi lớn này, rất nhanh đã khiến nhân viên chuyên trách giám sát tà vọng trên Địa Cầu chú ý.

Họ đã đặt trận pháp ở mỗi địa điểm tà vọng, giám sát dao động năng lượng tà vọng, tránh tà vọng bạo động.

Vào lúc này, phản ứng dao động năng lượng tà vọng đột nhiên biến mất hàng loạt. ...

“Lũ tà vọng này không lẽ đã tìm được cách tránh phong ấn, lặng lẽ trốn thoát?

Hay là chúng đã tiến hành một loại dung hợp nào đó?” Nhân viên giám sát vội vàng phát ra cảnh báo ngay lập tức, liên hệ với các nhân viên liên quan.

Đồng thời, họ nhanh chóng liên hệ với các nhân viên cảnh bị ở những vị trí ‘phản ứng năng lượng tà vọng biến mất’: “Alo ~ có phải là nhân viên cảnh bị sào huyệt tà vọng ở khu mỏ Tông Sơn không?

Tà vọng chỗ các anh có phát sinh dị động gì không?” “Không có?

Tà vọng không phản ứng?” “Cũng không có tu sĩ nào đến tiêu diệt tà vọng sao?” “Vậy các anh cử người lặng lẽ tiến vào sào huyệt, xem xem bên trong sào huyệt tà vọng đã xảy ra chuyện gì.

Đúng vậy, giám sát bên tôi cho thấy khí tức tà vọng đã tiêu tán.” “Khả năng tệ nhất chính là tà vọng đã tránh được trận pháp giám sát của chúng ta, thậm chí có thể đã trốn thoát khỏi phong ấn.

Khi các anh tiến vào sào huyệt tà vọng, ngàn vạn lần phải chú ý an toàn bản thân.

Tôi đợi tin của các anh, rồi sẽ liên hệ địa điểm tiếp theo.” Hàng chục nhân viên giám sát nhanh chóng liên hệ với các nhân viên cảnh bị ở từng sào huyệt tà vọng.

Nhưng câu trả lời nhận được đều như nhau, tất cả nhân viên cảnh bị đều không phát giác bất kỳ động tĩnh nào, tà vọng cũng không có bất kỳ dị động nào!

“Bá Tống Huyền Thánh bảo hộ, tà vọng đừng xảy ra vấn đề lớn gì a.” Một nhân viên giám sát cảm thấy bất an trong lòng, bắt đầu cầu nguyện.

“Thiên Đạo sụp đổ, tà vọng biến mất, thế đạo đã vô cùng gian nan rồi...

Ngàn vạn lần đừng xảy ra loạn nữa.” “Chúng ta đợi tin của nhân viên cảnh bị đi, Bá Tống tiền bối bảo hộ, bảo hộ chúng ta bình bình an an.” Có người mở đầu, liền có người làm theo.

Bất tri bất giác, Bá Tống Huyền Thánh dường như đã trở thành một lá bùa bình an trong lòng mọi người.

Khoảng năm sáu phút sau.

Nhân viên cảnh bị đã gửi tin tức phản hồi.

“Bên tôi đã liên hệ với nhân viên cảnh bị, họ nói tà vọng đã biến mất, bên trong sào huyệt tuy vẫn còn tàn dư tà vụ và năng lượng tà vọng, nhưng tà vọng thì không thấy đâu!” “Bên tôi cũng nhận được tin tức, tà vọng cũng đã biến mất.

Nhưng nhân viên cảnh bị bên tôi báo lại, tà vọng đã bị người tiêu diệt.

Nhân viên cảnh bị phát hiện bên trong sào huyệt vẫn còn dấu vết tà vọng bị đánh nát, và thân thể tà vọng cũng đã bị mang đi!” “Bên tôi cũng vậy!

Chương 2698

Tà vọng không phải biến mất, mà là bị người đánh nát!

Nhân viên cảnh bị tìm thấy một ít tàn dư thi thể tà vọng!” “Nói cách khác, có Đại lão đang chém giết tà vọng?

Trong tình huống không kinh động đến nhân viên cảnh bị và trận pháp phòng ngự, trực tiếp đánh nát tà vọng...

Phải mạnh đến mức nào chứ?” “Không lẽ là Cửu phẩm Kiếp Tiên nắm giữ sức mạnh không gian sao?” “Đừng đùa chứ, Đại lão cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên sao có thể lãng phí thời gian vào việc xử lý những con tà vọng nhỏ này?

Không có tà vọng cấp Bát phẩm trở lên, căn bản không đáng để Cửu phẩm Kiếp Tiên tiền bối ra tay.

Hơn nữa, hiện tại Thiên Đạo sụp đổ, rất nhiều Cửu phẩm Kiếp Tiên tiền bối đều đang cố gắng nhân cơ hội này để thực hiện Đạo của mình, giống như Bá Tống vậy, đạp Đạo chứng trường sinh.” “Hơn nữa các anh xem, sự biến mất của tà vọng diễn ra đồng thời ở bảy khu vực, không ngừng tiêu tán và mở rộng phạm vi.

Nói cách khác, ít nhất có bảy vị cường giả, đã hẹn trước cùng lúc ra tay chém giết tà vọng.

Vì vậy, chắc chắn không phải là Cửu phẩm Kiếp Tiên...

Bảy vị Cửu phẩm Kiếp Tiên cùng ra tay chém giết tà vọng, chuyện này quá hoang đường.” “Có lẽ là bảy vị tiền bối đang chơi đánh cược, xem ai chém giết được nhiều tà vọng hơn?” “Tóm lại, việc này tôi đã báo cáo cho nhân viên xử lý tà vọng.

Để xem bên đó có thông tin tình báo mới nào không.” Sau vài phút

nữa.

“Bên tôi có tin tức từ Thương Hải Thư Sinh...

Anh ấy nói vừa mới đây, Bá Tống Huyền Thánh đã xin một bản đồ phân bố sào huyệt tà vọng trên thế giới, và Bá Tống Huyền Thánh có nhắc một câu rằng sẽ phái người xử lý tà vọng!” “Bảy vị Đại lão này, không lẽ là cường giả do Bá Tống Huyền Thánh phái đi thanh lý tà vọng sao?” “Có thể liên hệ với Thương Hải Thư Sinh không?

Hỏi anh ấy có thể xác nhận với Bá Tống tiền bối được không?” “Tôi lập tức liên hệ Thương Hải Thư Sinh...

Thương Hải gia hỏa này sắp phát tài rồi, trong danh sách bạn bè lại có thể thêm cả Bá Tống tiền bối, đúng là tam sinh hữu hạnh a.” ...

Đồng thời.

Vô Cực Ma Tông cũng nhận được tin tức có cường giả cố ý ra tay thanh lý tà vọng.

Tuy nhiên, họ chỉ nhận được tin tà vọng bị cường giả thanh lý, tạm thời vẫn chưa biết tốc độ thanh lý tà vọng nhanh đến mức nào, tình báo bí mật này luôn có độ trễ.

Vô Cực Ma Tông, bí cảnh?

Ma Đế Cung.

Trong Già Lê Ma Điện.

Hôm nay, tất cả cao tầng Vô Cực Ma Tông lại một lần nữa hội tụ.

Dựa theo thâm niên và thực lực của các thành viên, từng vòng chiếu ảnh hiện lên trong Ma Đế Cung.

Tông chủ điềm tĩnh ngồi trên ngai vàng cao cao, theo sau sự triển khai của ‘đại kế hoạch Ma Quốc’ của Vô Cực Ma Tông, tất cả thành viên trong Ma Đế Cung đều có thể cảm nhận được thực lực của Tông chủ đang không ngừng tăng lên, áp lực mà ông mang lại cho họ cũng ngày càng lớn.

Đương nhiên, không chỉ Tông chủ, tất cả đệ tử có tư cách tiến vào ‘Già Lê Ma Điện’ của Ma Đế Cung đều đạt được thu hoạch cực lớn.

Theo từng cây Ma Thần Trụ được cắm vào thế giới Cửu U, theo từng con tà vọng được đặt ở khắp nơi trên thế giới, khi Cửu U và hiện thế sản sinh cộng hưởng, ‘Ma Đế Cung’ – trạm trung chuyển của kế hoạch – liền hội tụ một lượng lớn Ma Nguyên thích hợp nhất cho tu luyện của thành viên Vô Cực Ma Tông.

Tất cả thành viên có mặt trong ‘Ma Đế Cung’, mỗi khi chiếu ảnh kết thúc đều có thể mang đi một phần Ma Nguyên tinh thuần, giúp cảnh giới của mình đột phá mạnh mẽ!

“Hôm nay, là một ngày đáng được ghi lại trong lịch sử Ma Tông.” Trên ngai vàng, Tông chủ Vô Cực Ma Tông trầm giọng nói: “’Kế hoạch Ma Hải’ mà Vô Cực Ma Tông chúng ta đã chuẩn bị từ cổ chí kim, cuối cùng đã nhìn thấy thời cơ chín muồi vào hôm nay!” Nói đoạn, ông nhẹ nhàng búng tay, ra hiệu cho trưởng lão phụ trách đại cục của kế hoạch bắt đầu giới thiệu kết quả của kế hoạch.

Trưởng lão phụ trách cắm Ma Thần Trụ ở thế giới Cửu U, và xác định tọa độ của ‘Kế hoạch Ma Hải’ đứng dậy, nói: “Tính đến hôm nay, chúng ta đã cắm tọa độ Ma Thần Trụ ở ba mươi ba vị trí thích hợp cho ‘khai tịch thế giới Ma Hải’ trong thế giới Cửu U!

Ba mươi ba là một con số rất đẹp.

Trong ba mươi ba tọa độ này, có ba tọa độ đặc biệt xuất sắc, ta đã xếp chúng vào top ba.” Trong lúc nói chuyện, vị trưởng lão này vung tay, dùng Ma Nguyên phác họa một phần bản đồ ‘thế giới Cửu U’ trên hư không.

Ba mươi ba tọa độ Ma Thần Trụ hiện lên ở các vị trí khác nhau trên bản đồ.

Trong đó, có ba tọa độ Ma Thần Trụ đặc biệt nổi bật.

“Vị trí mà ta xem trọng nhất là tọa độ này, đây là một khu vực độc lập được tạo thành từ những tinh thể cát, số lượng tà ma Cửu U gần đó không nhiều, nhưng sâu dưới lòng đất lại ẩn chứa năng lượng tà ác Cửu U khổng lồ vô tận!

Hơn nữa, thể tích của thế giới tinh thể cát này cũng đủ lớn, chỉ riêng tinh thể cát trên bề mặt, chuyển hóa ra cũng là Ma Nguyên nồng đậm!” “Tiếp theo là khu vực đầm lầy này, đây là một tọa độ hoàn hảo không kém gì thế giới tinh thể cát.

Đáng tiếc là khu vực này, ẩn chứa một con tà ma Cửu U hùng mạnh đang ngủ say.

Chúng ta không dám kinh động nó, ước tính bảo thủ thì thực lực của nó ở trên Cửu phẩm.” “Sau đó là một tọa độ trong Cửu U hải này, hòn đảo ở đây tuy nhỏ, nhưng điều chúng ta thực sự xem trọng lại là vùng biển này.

Phạm vi của nó rộng lớn nhất, tiềm lực lớn nhất.” “Tuy nhiên, cuối cùng phải chọn tọa độ nào trong ba mươi ba cái này, thì còn tùy thuộc vào ý chí của Ma Thần Trụ.” Vị trưởng lão này trầm giọng nói: “Nguyện Hà Chỉ Ma Đế dẫn lối cho chúng ta.” “Ý chí của Ma Thần Trụ, sẽ lựa chọn ra tọa độ phù hợp nhất với chúng ta.” Tông chủ Vô Cực Ma Tông trên ngai vàng gật đầu tổng kết.

“Ngoài ra Tông chủ, có một việc tôi cần bẩm báo.

Về con đường giữa thế giới Cửu U và hiện thế, những con tà ma chúng ta khó khăn lắm mới dụ dỗ được qua đó, đã bị xua tan.

Dường như có chiến lực cao cấp can thiệp, nhưng không biết là chiến lực cao cấp của hiện thế hay của Cửu U.” Vị trưởng lão phụ trách Cửu U này lại bổ sung.

“Không sao, kế hoạch Ma Hải của ta đã thành đại thế, dưới sức mạnh của đại thế này, không ai có thể kháng cự.

Sự biến hóa của con đường giữa thế giới Cửu U và hiện thế, đã không thể ảnh hưởng đến ‘đại kế hoạch Ma Hải’ của chúng ta.” Tông chủ Vô Cực Ma Tông trầm ổn nói.

Dưới sự bảo đảm tự tin và mạnh mẽ của Tông chủ, tất cả đệ tử có mặt đều cảm thấy yên tâm.

Ngay cả Công Tử Hải và Chính Năng ở phía dưới, cũng khẽ gật đầu.

Hai người họ có mối quan hệ với tầng lớp cao, hơn nữa Công Tử Hải còn âm thầm nhận được ‘truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế’, nên có sự hiểu biết rất sâu sắc về ‘đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông’.

Trong đại kế hoạch này, con đường giữa thế giới Cửu U và hiện thế, quả thật là chuyện không đáng kể.

“Ngoài ra Tông chủ, trước khi tiến vào Ma Đế Cung, tôi nhận được tin tức, có cường giả ở hiện thế ra tay, đang nhanh chóng thanh lý tà vọng ở hiện thế.

Có vẻ như là họ đã phát giác ra kế hoạch của Vô Cực Ma Tông chúng ta.” Lúc này, một vị trưởng lão khác phụ trách bố cục tà vọng ở hiện thế đứng dậy, bẩm báo.

“Đây cũng là chuyện nằm trong dự liệu của chúng ta, không cần hoảng sợ.” Tông chủ Vô Cực Ma Tông nhẹ nhàng xua tay nói.

Bởi vì Bá Tống Huyền Thánh bất ngờ xuất thế, khiến Thiên Đạo đột nhiên không chống đỡ được mà sụp đổ, rất nhiều thế lực ở chư thiên vạn giới đều không thể không đẩy nhanh kế hoạch của mình.

Những kế hoạch như ‘đại kế hoạch Ma Hải’ của Vô Cực Ma Tông càng là nạn nhân đầu tiên.

Trong lúc vội vàng triển khai kế hoạch, đương nhiên sẽ có một số sơ hở, sẽ bị những kẻ có tâm ở hiện thế nắm bắt được.

“Dù cho họ có bắt sạch tất cả tà vọng, cũng không thể ngăn cản chúng ta.

Tuy nhiên...

để đề phòng vạn nhất.” Tông chủ Vô Cực Ma Tông đứng dậy từ ngai vàng, giơ cao hai tay, tuyên bố: “Đại kế hoạch Ma Hải, bây giờ khai mở!

Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, sau ba nhịp thở, Ma Đế Cung sẽ dẫn dắt ‘bản thể’ của các ngươi đến, kéo vào Ma Đế Cung.

Bước tiếp theo, tất cả mọi người đứng đúng trận vị...

Kích hoạt đại trận tà vọng của hiện thế!” “Tuân theo mệnh lệnh của Tông chủ.” Tất cả mọi người trong Vô Cực Ma Tông nghiêm túc đứng vào vị trí sẵn sàng.

Sau ba nhịp thở.

Các phân bộ Vô Cực Ma Tông phân tán khắp nơi trên thế giới, các thành viên tinh anh Vô Cực Ma Tông ở các Ma Phong, thân hình lần lượt bị trận pháp ‘Ma Đế Cung’ dẫn dắt, xuyên qua không gian, biến mất tại chỗ, chân thân dung nhập vào Ma Đế Cung.

Khi chân thân của họ tiến vào Ma Đế Cung, cảm giác hưởng thụ khi nhục thân được Ma Nguyên trong Đế Cung tưới nhuần, quả thực khiến người ta nghiện.

“Bốp bốp!” Tông chủ nhẹ nhàng vỗ vỗ lòng bàn tay.

Trong Già Lê Ma Điện xuất hiện một trận pháp khổng lồ đã được bố trí từ trước, trận pháp này hô ứng với sự phân bố của các sào huyệt tà vọng ở hiện thế.

Đệ tử Vô Cực Ma Tông ai vào vị trí nấy, dựa theo phương vị đã sắp xếp, đứng vào vị trí đại trận.

Vị trí càng gần trung tâm, càng đại biểu cho việc sau khi 'đại kế hoạch Ma Hải' thành công, sẽ thu hoạch được càng lớn.

"Khởi trận...

Tọa độ tà vọng đồng bộ...

Khóa chặt tọa độ thế giới Cửu U." Tông chủ đứng dậy, trầm giọng nói.

Ngay cả Tông chủ vốn luôn điềm tĩnh, vào khoảnh khắc 'đại kế hoạch Ma Hải' bắt đầu, cũng không giấu nổi sự kích động.

Bao nhiêu sớm tối, ông vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi ngày này đến. ...

Hiện thế?

Địa Cầu.

Bảy vị Cửu phẩm Tà Ma đang điên cuồng thu hoạch tà vọng đột nhiên khựng lại một chút.

Trước mặt họ, con tà vọng sắp bị nghiền nát, dường như bị một luồng sức mạnh khóa chặt từ xa.

Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma nheo mắt, thần niệm của hắn khuếch trương ra, bao phủ lên những sào huyệt tà vọng mà hắn đã thanh lý trước đó.

Quả nhiên, ngay cả những sào huyệt tà vọng đã bị hắn thanh lý, cũng bị một luồng sức mạnh khóa chặt.

"Bá Nho Chúa Tể, các sào huyệt tà vọng ở hiện thế đang phát sinh dị biến.

Có phải là đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông mà ngài đã nhắc đến trước đó, sắp triển khai không?” Lục Nhãn Thân Sĩ tà ma gửi báo cáo nhỏ cho Tống Thư Hàng.

Sáng sớm hôm qua máy bay mới về đến nhà, trạng thái vẫn chưa hoàn toàn điều chỉnh lại được.

Các đạo hữu lượng thứ ~~ “Ha ha ha, ‘đại kế hoạch Ma Hải’ của Vô Cực Ma Tông cuối cùng cũng sắp đến rồi sao?” Tống Thư Hàng nghe được tin này, liền phát ra tiếng cười sảng khoái.

Ba ngày!

Cậu đã khổ sở chờ đợi ba ngày ở thế giới Cửu U, cuối cùng cũng chờ được đến ngày ‘đại kế hoạch Ma Hải’ của Vô Cực Ma Tông triển khai!

Trọn vẹn ba ngày ba đêm, thực sự rất dài.

Trong tình huống bình thường, ba ngày này đủ để Tống Thư Hàng làm rất nhiều việc!

Nếu vận khí tốt, còn đủ để tăng một tiểu cảnh giới.

Nếu không phải Bạch tiền bối two trước đó đã đề nghị cậu đợi các thành viên ‘Vô Cực Ma Tông’ khai tịch Ma Hải, sau đó ở ‘thế giới Ma Hải’ để độ lần Thiên kiếp Bát phẩm Huyền Thánh cuối cùng, vẽ lên một dấu chấm hết hoàn hảo cho hoạt động hiển thánh trước mặt người khác, thì cậu đã sớm khiến ‘đại kế hoạch’ của Vô Cực Ma Tông chết từ trong trứng nước rồi!

“Không đúng không đúng, tâm thái lại tự mãn rồi.

Như vậy không tốt, không tốt.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ vỗ ngực mình.

Không thể vì mình đã trở thành Đại lý Cửu U Chúa Tể mà tự mãn thành cái bánh bao được.

Nếu không có quyền hạn Cửu U Chúa Tể mà Bạch tiền bối two cho cậu, nếu không có tiền bối Cẩu Đản Đa và tiền bối Tam Nhãn âm thầm giúp đỡ, bằng thủ đoạn của riêng cậu, đừng nói là ngăn chặn đại kế hoạch của Vô Cực Ma Tông, con chuột nhắt rụt rè này e rằng sẽ trực tiếp bị ‘đại thế’ của đại kế hoạch Vô Cực Ma Tông nghiền nát thành tro bụi.

“Bình tĩnh, phải giữ tâm thái bình thường.

Dù cho dưới sự giúp đỡ của các vị tiền bối, ta đã bố trí xong xuôi mọi thứ, chờ đệ tử Vô Cực Ma Tông mắc câu.

Chương 2699

Nhưng ta vẫn không thể coi thường 'Vô Cực Ma Tông', đằng sau một Đại Ma Tông có lịch sử lâu đời như vậy, nói không chừng lại ẩn giấu một tôn Đại lão cấp bậc sao?" Tống Thư Hàng tự nhắc nhở, để bản thân giữ cảnh giác, không tự mãn.

Ban Văn Long Two tiền bối: "..." Thằng nhóc Tống Thư Hàng này thật sự rất mâu thuẫn, đôi khi ý chí của cậu mạnh đến mức có thể cưỡng chế ảnh hưởng mà 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể' mang lại.

Đôi khi, cậu lại trở nên bất thường dưới ảnh hưởng của 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể'.

Cứ cảm thấy những lúc thằng nhóc này trở nên bất thường... là cố ý.

"Đúng rồi, Cẩu Đản Đa, đại kế hoạch của đối phương sắp bắt đầu rồi.

Ngài nói chúng ta còn có chi tiết nào chưa chú ý tới không?

Ví dụ như 'Bá Thần Trụ?

Hà Chỉ Trụ' mà tôi vừa chế tạo, liệu có xảy ra bất ngờ khi đối đầu với Ma Thần Trụ Nguyên Khí Đại Thế không?

Liệu có thể thuận lợi thu hút Vô Cực Ma Tông đến không?" Tống Thư Hàng đề nghị: "Cho nên Cẩu Đản Đa, chúng ta có nên bói một quẻ trước không?" Cẩu Đản Đa: "..." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng: "Ta cảm thấy lúc này, đã không còn thời gian để ngươi bói quẻ đâu." Nó đã lờ mờ cảm ứng được sự biến hóa của tà năng Cửu U trong hư không xung quanh.

Ban Văn Long Two tiền bối thở dài một tiếng, nhắc nhở: "Đừng quên quyền hạn của ngươi, ngươi hiện tại là Cửu U Chúa Tể.

Ngay cả khi Vô Cực Ma Tông chiếu ảnh đến thế giới Cửu U, không chọn tọa độ ‘Hà Chỉ Trụ’ ở thế giới Sa Tinh... nhưng ngươi thân là Cửu U Chúa Tể, không thể tự tay sửa lại cho bọn chúng sao?”
“Đúng vậy!

Cảm ơn Cẩu Đản Đa.

Sau khi hoàn thành việc này, tôi sẽ dẫn Cẩu Đản Đa đi dạo khắp nơi trong thế giới Cửu U, để ngài trải nghiệm cảm giác về nhà.

Đến lúc đó, thấy tôi hiếu kính như vậy, ngài đổi tên Trình Cẩu Đản lại thành tên cũ thì sao?” Tống Thư Hàng nói.

“Đến lúc đó xem biểu hiện của ngươi.” Ban Văn Long Two tiền bối đáp lại.

Bởi vì Tống Thư Hàng đã cho hắn một cái cớ, vậy hắn liền nhanh chóng nắm lấy cơ hội mà xuống.

Tránh cho Tống Thư Hàng thao tác quá nhiều, liên tục đắc tội hắn, khiến hắn không tìm được cơ hội đổi lại đạo hiệu ‘Trình Lâm’, cuối cùng dẫn đến việc cái danh xưng ‘Cẩu Đản Đa’ này sẽ đi theo hắn cả đời.

Hơn nữa, theo sau từng câu ‘Cẩu Đản Đa’ của Tống Thư Hàng, Ban Văn Long Two tiền bối phát hiện mình lại dần dần bắt đầu thích ứng với danh xưng này.

Lẽ nào là Tống Thư Hàng trong lúc vô tình, đã sử dụng sức mạnh ‘Ngôn xuất pháp tùy’ cấp bậc Cửu U Chúa Tể, âm thầm ảnh hưởng đến hắn?

Suy nghĩ kỹ càng liền cảm thấy sợ hãi.

Nhất định phải tìm cớ sớm, đổi lại danh xưng ‘Trình Lâm’, không thể để Tống Thư Hàng tiếp tục gọi nữa!

“Nói thật, Ban Văn Long tiền bối, tôi cảm thấy danh xưng Cẩu Đản Đa đặc biệt thân thiết.

Đến lúc đó sau khi đổi tên ‘Trình Cẩu Đản’ lại, chúng ta vẫn gọi ngài là Cẩu Đản Đa đi, rất có cảm giác.” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Cút!!!” Ban Văn Long Two tiền bối nổi giận nói.

Tống Thư Hàng có chút ngạc nhiên: “Ơ?

Tiền bối ngài lại không thích danh xưng này sao?” Ai nha, lẽ nào mình lại lỡ lời chọc giận tiền bối rồi?

Từ khi cậu gọi Ban Văn Long Two tiền bối là ‘Cẩu Đản Đa’, Đại lão Ban Văn Long từ đầu đến cuối đều không biểu hiện một chút ý phản đối nào, vui vẻ chấp nhận danh xưng này.

Tống Thư Hàng còn tưởng Ban Văn Long Two tiền bối khá thích loại danh xưng quê mùa này.

Không ngờ Đại lão lại phản ứng dữ dội với danh xưng quê mùa này đến vậy, thật sự ngoài ý liệu.

Điều này có chút khó xử rồi!

“Đến rồi đến rồi!” Lúc này, Thạch Bi đạo hữu lên tiếng gọi: “Mau tiến vào trạng thái nhân đao hợp nhất!” Thạch Bi đạo hữu đã giác ngộ ra cái gì mà bi đao hợp nhất đều là lừa người, thà bỏ đi lớp ngụy trang bề ngoài, trực tiếp gọi ‘nhân đao hợp nhất’ thì gọn gàng hơn.

Tiếng gọi của Thạch Bi đạo hữu, vừa hay cắt ngang sự khó xử của Tống Thư Hàng.

“Đến rồi lão Bi!” Tống Thư Hàng cười ha ha, đưa tay ban cho Thạch Bi đạo hữu ba phát 《Dưỡng Đao Thuật》, hai bên nhẹ nhàng quen thuộc tiến vào trạng thái hợp nhất, kích hoạt quyền hạn Cửu U

Chúa Tể.

Trên hư không.

Mượn uy lực của ‘Đại trận tà vọng’ ở hiện thế, cùng lúc hiến tế tất cả tà vọng và sào huyệt tà vọng, Vô Cực Ma Tông cuối cùng đã đưa sức mạnh cách không vào thế giới Cửu U.

Ba mươi ba cây Ma Thần Trụ đã được cắm sẵn ở ‘thế giới Cửu U’ hóa thành tọa độ, tự động bắt đầu phát sáng.

Chỉ là thành viên Vô Cực Ma Tông căn bản không thể ngờ, trong số đó có một cây Ma Thần Trụ đã sớm bị Tống Thư Hàng biến thành ‘Bá Thần Trụ?

Trường Sinh Trụ chi Hà Chỉ Trụ’.

Hà Chỉ Trụ hoàn mỹ dung nhập vào ba mươi ba tọa độ Ma Thần Trụ, và cũng bắt đầu phản hồi lời triệu hoán của Vô Cực Ma Tông.

Khoảng ba nhịp thở sau.

Giữa ba mươi ba cây Ma Thần Trụ cuối cùng đã xác định được một tọa độ – khu vực đầm lầy!

Khu vực đầm lầy nơi có một con tà ma Cửu U hùng mạnh đang ngủ say dưới đáy, đã trở thành khu vực ‘phục tịch Ma Hải’ tối ưu mà các Ma Thần Trụ tự động lựa chọn!

Bởi vì khu vực này, từng là khu vực thí nghiệm của một Thiên Đạo nào đó, Thiên Đạo từng âm thầm tiến hành ‘thí nghiệm Ma Quốc quy mô nhỏ’ ở khu vực này.

Điều này Cẩu Đản Đa và Tống Thư Hàng cùng những người khác đều không biết. 【Thế mà lại không chọn thế giới Sa Tinh?】 Tống Thư Hàng khi vận dụng ‘quyền hạn Cửu U Chúa Tể’, đã sớm cảm ứng được điều này.

Làm sao mà được?

Chúng ta đã bố trí nhiều hậu chiêu như vậy ở thế giới Sa Tinh, nếu ngươi không đến, ta – Đại lý Cửu U Chúa Tể đường đường chính chính – biết giấu mặt mũi vào đâu?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, phối hợp với Thạch Bi đạo hữu thi triển quyền hạn Cửu U Chúa Tể, chi phối ý chí Cửu U, cải biến nghịch chuyển nhân quả!

Dưới sự thao tác âm thầm của ý chí Cửu U...

Các Ma Thần Trụ vốn đã khóa chặt khu vực đầm lầy, cuối cùng đã chuyển lựa chọn sang thế giới Sa Tinh.

Và truyền tín hiệu này về Vô Cực Ma Tông.

Trong Ma Đế Cung.

“Xác định tọa độ, tin tức phản hồi từ Ma Thần Trụ thế giới Cửu U...

Thế giới Sa Tinh!” Vị trưởng lão phụ trách kế hoạch cục bộ ở thế giới Cửu U, trên mặt lộ ra nụ cười đắc ý.

Giống như dự đoán của ông, ‘thế giới Sa Tinh’ mà ông xem trọng nhất cuối cùng đã được các Ma Thần Trụ lựa chọn!

Đáng tiếc, nếu không phải vì muốn cầu ổn, vị trưởng lão này hận không thể cắm tất cả ba mươi ba cây Ma Thần Trụ vào thế giới Sa Tinh mà ông xem trọng, như vậy sẽ khiến ‘thế giới Ma Hải’ mở rộng tối đa ngay từ đầu!

“Tông chủ, chúng ta hãy khai tịch Ma Quốc bằng ‘thế giới Sa Tinh’ đi!” Vị trưởng lão phụ trách kế hoạch cục bộ ở thế giới Cửu U vui mừng nói.

Tông chủ trên ngai vàng khẽ gật đầu: “Tất cả đệ tử Vô Cực Ma

Tông nghe lệnh, bắt đầu chuẩn bị phục tịch thế giới Ma Hải, chúng ta muốn kiến lập Ma Quốc của riêng mình ở Cửu U, thành bại tại đây!” Nói đoạn, Tông chủ đứng dậy, vung tay, vung ra mấy đồng tiền làm từ vật liệu không biết được trộn lẫn với dược liệu gì.

Đây là một loại thủ pháp bói toán đơn giản, đồng thời cũng là một nghi thức.

Cũng giống như bây giờ quay phim phải làm lễ khai máy vậy, chủ yếu là để cầu may.

Mặc dù chỉ là một loại bói toán mang tính nghi thức, nhưng cảnh giới thực sự của Tông chủ là hiển nhiên.

Thân là một Đại Ma Đế, dù ông tùy tiện bói một quẻ, cũng có thần hiệu vô cùng lớn.

Mấy đồng tiền lăn lộn trong hư không, rơi xuống đất trong một loạt âm thanh vui tai.

“Là quẻ cát!” Các đệ tử Vô Cực Ma Tông phía dưới nhìn quẻ, vui mừng hô lên.

Điều này đại biểu cho đại kế hoạch Ma Hải của Vô Cực Ma Tông của họ, sẽ có một khởi đầu tốt đẹp!

Môi Tông chủ Vô Cực Ma Tông nở một nụ cười, nói: “Thế giới Sa Tinh này, quả thực là địa điểm tốt nhất mà Ma Thần Trụ đã lựa chọn.” Ma Thần Trụ cắm ở thế giới Sa Tinh đang phản hồi mạnh mẽ thông tin tọa độ, dẫn dắt các đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Đã không còn gì phải do dự, trên thực tế... bất kể quẻ này là hung hay cát, Vô Cực Ma Tông của họ đã không còn đường lựa chọn, mũi tên đã lắp vào dây cung không thể không bắn.

Tông chủ nhẹ nhàng sờ ngực mình, trầm giọng nói: “Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông nghe lệnh, toàn lực kích hoạt sức mạnh đại trận tà vọng, nhân lúc Cửu U vô chủ, đả thông bình chướng giữa hiện thế và thế giới Cửu U, đưa sức mạnh tà vọng ở hiện thế vào thế giới Sa Tinh." "Vâng, Tông chủ." Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông toàn lực thúc đẩy sức mạnh của mình.

Trong đại trận dưới chân họ, hiện lên từng cây Ma Thần Trụ.

Số lượng Ma Thần Trụ mà Vô Cực Ma Tông đã chế tạo và tích trữ bao năm qua, đều đã tập trung ở đây.

Ở hiện thế, những con tà vọng đã bị Vô Cực Ma Tông giở trò từ trước, bị hiến tế cùng lúc, hóa thành sức mạnh đại trận tà vọng.

Lực lượng này lại được các đệ tử Vô Cực Ma Tông dẫn dắt, đưa vào Ma Đế Cung.

Sức mạnh tà vọng, được bơm vào từng cây Ma Thần Trụ, khiến những cây Ma Thần Trụ vốn đang tràn ngập ma khí lại mang thêm khí tức tà ý.

Trên Ma Thần Trụ bắt đầu truyền ra các loại âm thanh quỷ dị, thậm chí bắt đầu quấy nhiễu một số thành viên Kim Đan Ngũ phẩm của Vô Cực Ma Tông có tâm chí năng lực không đủ mạnh.

"Thời cơ chín muồi, chính là lúc này." Tông chủ Vô Cực Ma Tông lên tiếng.

Ông vẫn luôn âm thầm khống chế toàn cục.

Dưới sự kiểm soát của ông, toàn bộ sức mạnh của thành viên Vô Cực Ma Tông và sức mạnh đại trận tà vọng được xoắn thành một khối, không có một chút tiêu hao thừa thãi nào.

"Dĩ Vô Cực Ma Đạo ở Cửu U khai tịch Ma Quốc, Ma Thần Trụ, khởi!" Tất cả thành viên Vô Cực Ma Tông thúc đẩy Ma Nguyên, bắt đầu dẫn dắt Ma Thần Trụ.

Tất cả các Ma Thần Trụ nổi lên, bắt đầu cộng hưởng.

“Khi Ma Thần Trụ đột phá bình chướng giữa Cửu U và hiện thế, sẽ có một trận xung kích.

Toàn bộ thành viên chuẩn bị sẵn sàng đón nhận xung kích!” Tông chủ trầm giọng nói.

Nói đoạn, ông dùng lực vỗ mạnh tay vịn ngai vàng, kích hoạt cơ quan đã thiết lập sẵn từ trước.

Dưới ảnh hưởng của phong ấn của Thậm Điếu Thánh Nhân, ông toàn lực kích hoạt trạng thái Ma Đế của mình, chỉ có thể duy trì ba phút.

Trong mấy nghìn năm qua, ông đã khéo léo kích hoạt hình thức Ma Đế, phác họa trận pháp và cơ quan trận pháp trong Ma Đế Cung, vất vả như vậy, cũng vì khoảnh khắc này!

Ầm ầm ầm ~ Từng cây Ma Thần Trụ phá không mà đi, lấy Ma Đế Cung làm trạm trung chuyển, dưới sự chống đỡ của trận pháp Ma Đế, đâm vào thế giới Cửu U, lấy ‘Ma Thần Trụ’ ở thế giới Sa Tinh làm tọa độ, đâm thẳng vào thế giới Sa Tinh!

Toàn bộ quá trình diễn ra vô cùng thuận lợi.

Thế giới Cửu U không hề ngăn cản những cây Ma Thần Trụ này tiến vào, thậm chí ngay cả ‘lực bình chướng giữa Cửu U và hiện thế’ mà Tông chủ dự đoán cũng không xuất hiện. 【Có vẻ như, sau khi thế giới Cửu U mất Chúa Tể, lực ảnh hưởng còn yếu hơn ta tưởng tượng! 】 Tông chủ thầm nghĩ trong lòng.

Đây là chuyện tốt.

Lực kháng cự của thế giới Cửu U càng yếu, họ khai tịch thế giới Ma Hải ở thế giới Cửu U càng nhẹ nhàng!

Chương 2700

【Hơn nữa, thế giới Sa Tinh này quả thực là một nơi tốt, thực sự thích hợp để khai tịch thế giới Ma Thần.】 Dưới sự kiểm soát của Tông chủ Vô Cực Ma Tông, từng cây Ma Thần Trụ vây quanh 'Ma Thần Trụ tọa độ' ở trung tâm thế giới Sa Tinh, dựa theo trận đồ đã thiết lập sẵn, từng cây được đóng xuống.

Chỉ trong chớp mắt, một bố cục trận pháp Ma Thần Trụ vô cùng phức tạp đã hoàn thành.

Toàn bộ thế giới Sa Tinh đều bị trận pháp Ma Thần Trụ bao phủ.

Phàm là nơi Ma Thần Trụ cắm xuống, đều là Ma Quốc!

Ở trung tâm thế giới Sa Tinh, cây Ma Thần Trụ tọa độ cao lớn kia tản ra khí thế mạnh mẽ, ẩn ước lại cho người ta một cảm giác Ma Đế trọng sinh xung kích.

Tất cả sức mạnh của Ma Thần Trụ, dưới sự dẫn dắt của Ma Thần Trụ tọa độ, thuận lợi xoắn thành một khối, trận pháp thành hình!

Mức độ thuận lợi của việc bố trí đại trận, cũng vượt xa dự đoán của các đệ tử Vô Cực Ma Tông.

Xì xì xì ~ Sức mạnh của Ma Thần Trụ và tà vọng, bắt đầu tiếp xúc với tà năng Cửu U trong thế giới Sa Tinh.

Ba loại sức mạnh khác nhau hỗn hợp lại, bốc ra từng trận khói đen kịt, cát tinh trên mặt đất đều bị ăn mòn.

Đây là một khởi đầu hoàn hảo! 【Thành công rồi sao?】【Dường như còn dễ hơn chúng ta tưởng tượng?】【Thế giới Cửu U vô chủ, chúng ta không cảm ứng được sự kháng cự của thế giới Cửu U!】【Bất kể là tiến vào thế giới Cửu U, hay bố trí xong đại trận Ma Thần

Trụ, thế giới Cửu U đều mặc chúng ta bày đặt!】Đệ tử Vô Cực Ma Tông bắt đầu kích động giao lưu.

Loại khởi đầu hoàn hảo này, thậm chí còn vượt xa những gì họ đã ảo tưởng vô số ngày đêm – đây chính là hiện thực luôn siêu việt hơn cả tưởng tượng!

Đôi khi, những chuyện bạn không dám nghĩ tới, trong hiện thực lại có thể trở thành sự thật!

Tông chủ một tay phủ ngực, tay kia âm thầm bấm tay bắt đầu bói quẻ.

“Khai tịch Ma Hải sẽ thành công không?” Ông bói đi bói lại hạng mục này.

Từ khi kế hoạch bắt đầu đến nay, Tông chủ đã dùng tổng cộng 33 loại pháp bói khác nhau.

Và kết quả của mỗi một pháp bói, đều hoàn toàn nhất trí.

Đại kế hoạch Ma Hải, nhất định sẽ đại thành công!

Thế giới Ma Hải sẽ thành công khai tịch!

Trong minh minh, thiên ý đang đứng về phía ông.

Không thể thất bại, đại kế hoạch Ma Hải không có khả năng thất bại!

Tông chủ ngẩng đầu lên, thần tình khôi phục điềm tĩnh, trầm ổn nói: “Bước tiếp theo, đưa tất cả tà vọng mà chúng ta đã nuôi dưỡng, ném vào khu vực Sa Tinh!” Các thành viên Ma Tông đã chuẩn bị sẵn sàng, đưa tất cả ‘tà vọng nuôi dưỡng nhân tạo’ thông qua đại trận, gửi vào quốc độ Ma Thần Trụ.

Thế giới Sa Tinh bắt đầu sôi trào.

Tà vọng, sức mạnh Ma Thần Trụ, tà năng Cửu U bắt đầu không ngừng dung hợp, hóa thành bùn đen tà ác nhất.

Những bùn đen này... chính là cơ sở của ‘thế giới Ma Hải’ ban đầu.

Dưới sự bơm liên tục tà vọng nhân tạo và sự xúc tác của trận pháp Vô Cực Ma Tông, một lượng lớn tinh thể cát trong thế giới Sa Tinh bị ăn mòn thành bùn đen.

Và khi số lượng bùn đen đạt đến một mức nhất định, chúng bắt đầu điên cuồng đồng hóa tà năng Cửu U và mọi vật chất xung quanh, khuếch trương lên trên, xuống dưới!

Nuốt chửng không khí bên trên, nuốt chửng bùn đất bên dưới, không bỏ qua bất cứ thứ gì.

Một ‘thế giới Ma Hải’ sơ hình đã thành hình.

Nhưng ngay khi bùn đen sôi trào, khung sườn thế giới Ma Hải hoàn thành, dị biến đột ngột nổi lên – pháp tắc của thế giới Cửu U theo bản năng vận chuyển, đàn áp ‘thế giới Ma Thần’ sắp ra đời.【Đến rồi!】Tông chủ ‘Ma Đế Ngạc’ trong Ma Đế Cung khẽ nói.

Ngay cả khi không có Cửu U Chúa Tể, những pháp tắc cơ bản nhất của thế giới Cửu U vẫn duy trì vận chuyển.

Việc phục tịch ‘thế giới Ma Hải’ trong thế giới Cửu U vốn là chuyện vi phạm ‘pháp tắc cơ bản của thế giới Cửu U’.

Vì vậy, khi thế giới Ma Hải sắp thành hình, thế giới Cửu U chắc chắn sẽ có phản ứng, giống như hệ thống miễn dịch của cơ thể sẽ chủ động chống lại bệnh nhân xâm nhập từ bên ngoài vậy.

Ngón tay Tông chủ nhẹ nhàng gõ vào tay vịn, chăm chú quan sát sự vận chuyển của ‘đại trận Ma Thần Trụ’.

Uỳnh ~ Khi sức mạnh của thế giới Cửu U đàn áp ‘sơ hình thế giới

Ma Hải’, hiệu quả bảo vệ của đại trận Ma Thần Trụ được kích hoạt, ra sức bảo vệ ‘thế giới Ma Hải’ vẫn còn đang ở trạng thái sơ hình.

Loại pháp thuật vạn kim dầu như Ma Thần Trụ này, dù trong hoàn cảnh nào cũng có thể phát huy công hiệu.

Bất kể là kích hoạt ‘thế giới Ma Hải’, hay bây giờ là bảo vệ ‘thế giới Ma Hải’, đều không thể thiếu sức mạnh của Ma Thần Trụ.【Kiên trì, chỉ cần kiên trì thêm vài khắc nữa thôi.】Tông chủ Vô Cực Ma Tông tay phải nắm chặt tay vịn ngai vàng.

Chỉ cần thêm một lát nữa, ông có thể mượn sức mạnh của ‘đại trận tà vọng’, trực tiếp dịch chuyển ‘Ma Đế Cung’ của mình đến thế giới Cửu U, chìm vào trận pháp Ma Thần Trụ, hòa làm một thể với trận pháp Ma Thần Trụ, nắm giữ toàn bộ ‘thế giới Ma Hải’.

Khi cần thiết, ông có thể triệt để kích hoạt sức mạnh của mình, tận dụng tốt ba phút trạng thái đó, thúc đẩy thế giới Ma Hải thành thục.

Kẽo kẹt kẽo kẹt ~ Đại trận Ma Thần Trụ dưới sự xung kích của pháp tắc thế giới Cửu U, lung lay sắp đổ, phát ra những âm thanh nứt vỡ nhức răng.

Ngón tay của Tông chủ, thậm chí đã siết ra năm vết hằn sâu trên tay vịn ngai vàng.

Dù ông đã âm thầm bói 33 lần, nhưng vì liên quan đến đại kế vạn năm của ông, không thể không căng thẳng.

Cuối cùng...

Ma Thần Trụ đã chống đỡ được!

Nhờ vào cây ‘Ma Thần Trụ tọa độ’ ở chính giữa đột nhiên bùng phát, tản ra ma uy khủng bố, trên thân trụ khắc họa hoa văn ma văn đột nhiên kích hoạt ra một đạo ‘khải ý’.

Khải ý đó dung hợp với toàn bộ đại trận Ma Thần Trụ, cuối cùng đã chặn đứng sự đàn áp của thế giới Cửu U! 【Chống đỡ được rồi.】 Tông chủ thầm thở phào nhẹ nhõm.

Ma Thần Trụ của Hà Chỉ Ma Đế quả nhiên thần kỳ, mỗi cây Ma Thần Trụ đều có đặc tính khác nhau.

Giống như cây này lại có thể kích hoạt ra khải ý Ma Thần Trụ, quả thực là dị loại trong dị loại.

Một khởi đầu hoàn hảo!

Đến đây, việc thành hình của thế giới Ma Hải đã không thể đảo ngược.

Tiếp theo ông chỉ cần nắm đúng thời cơ, để 'Ma Đế Cung' giáng lâm Cửu U, dung nhập vào thế giới Ma Hải, liền đại công cáo thành!

...

Trong thế giới Tà Liên cách thế giới Sa Tinh không xa.

Bạch tiền bối two đang ngủ say, Hắc Bì Vũ Nhu Tử âm thầm chụp một bộ ảnh chân dung của Bạch tiền bối two, làm phong phú kho tư liệu của bản thể.

Tống Thư Hàng đang điều khiển Tống Four, hai tay không ngừng vuốt ve trên một cây phong ấn trụ khác phong ấn 《Nho Điển》, cậu hiện tại có việc hay không có việc gì cũng di chuyển cây phong ấn trụ này, tranh thủ sớm ngày đưa 《Nho Điển》 ra ngoài.

Đằng sau cậu, Cẩu Đản Đa chậm rãi nói: "Đến rồi, đây chính là thế giới Ma Hải!" "Ừm." Tống Thư Hàng buông phong ấn trụ ra, nhẹ nhàng xoa thái dương.

Vào khoảnh khắc khung sườn 'thế giới Ma Hải' thành hình, thế giới Cửu U đã gửi cảnh báo cho cậu.

Một cảm giác đau nhói vô cùng dữ dội đối với người bình thường, lan tràn từ ấn đường của Tống Thư Hàng, lan rộng đến hai bên thái dương.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng mà nói, loại đau nhói cấp độ này quá sơ cấp rồi, chỉ là chuyện vặt vãnh, không đáng nhắc đến.

“Đám gia hỏa của Vô Cực Ma Tông quá không có lực rồi.

Nếu không phải tôi cuối cùng đã nhả nước, và kích hoạt ‘Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ’, trận pháp Ma Thần Trụ của họ đã sụp đổ rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: “Thực ra ta cảm thấy dù ngươi không nhả nước, Vô Cực Ma Tông cũng có thủ đoạn để chống đỡ qua.

Ngươi cẩn thận cảm ứng sẽ phát hiện, trong quá trình ‘đại kế hoạch Ma Hải’ của Vô Cực Ma Tông, có dấu vết của Trường Sinh Giả can thiệp.

Nói cách khác, có Trường Sinh Giả Ma Môn âm thầm dẫn dắt ‘đại kế hoạch Ma Hải’ này.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Cẩu Đản Đa.

“Không sai, có dấu vết của Trường Sinh Giả Ma Môn.

Hơn nữa, không phải là Hà Chỉ.” Ban Văn Long Two tiền bối đáp lại.

Tống Thư Hàng cảm thán nói: “Không ngờ tôi trước đây tùy tiện nói một câu, lại thành sự thật, đằng sau Vô Cực Ma Tông thật sự có Đại lão.” Ban Văn Long Two tiền bối: “Chuẩn bị sẵn sàng kích hoạt trận văn dưới thế giới Sa Tinh, đừng chơi quá đà.

Thế giới Ma Hải vô cùng nguy hiểm, là thứ ngay cả ta cũng cảm thấy phiền phức, nếu ngươi không khống chế tốt... sẽ chết đó.

Dù sao ngươi cũng chỉ là Đại lý Cửu U Chúa Tể, không phải bản thân Cửu U Chúa Tể.” “Cảm ơn Cẩu Đản Đa quan tâm.” Tống Thư Hàng cảm động nói.

Thạch Bi đạo hữu vội vàng lên tiếng: “Nhân đao hợp nhất, quyền hạn Cửu U Chúa Tể khai mở, cấm chế kích hoạt!” “Bi huynh, tiếp theo, hãy để hai chúng ta liên thủ, đi đấu với các Đại lão chư thiên vạn giới!

Lời hứa mà tôi đã hứa với anh, tuyệt đối sẽ không nhả nước!” Tống Thư Hàng hào sảng nói.

Thạch Bi đạo hữu: “...” Lời hối hận nhất mà ta từng nói, chính là câu này!

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng và Thạch Bi đạo hữu liên thủ, kích hoạt hậu chiêu mà Bạch tiền bối two đã bố trí dưới thế giới Sa Tinh.

Dưới ‘sơ hình thế giới Ma Hải’, trận pháp cấp Cửu U Chúa Tể bắt đầu lặng lẽ vận chuyển, một luồng sức mạnh lặng lẽ thẩm thấu vào nền tảng của thế giới Ma Hải.

Trên thế giới Ma Hải, càng có ‘Hà Chỉ Trụ’ âm thầm phối hợp sức mạnh trận văn của Bạch tiền bối two.

Nó là nội gián đã thâm nhập vào nội bộ địch nhân, hơn nữa còn là nội gián đã hỗn thành lão đại! ...

Cùng một khắc đó.

Tông chủ Vô Cực Ma Tông, Ma Đế Ngạc – vị Ma Đế chứng Đạo trẻ tuổi nhất – đứng dậy, từ trên người ông ta tản ra ma uy khủng bố vô cùng: “Ma Đế Cung, Vô Cực Đạo!” Toàn bộ Ma Đế Cung vận chuyển, dưới sự chống đỡ của sức mạnh tà vọng, nó mang theo Tông chủ và tất cả tinh anh Vô Cực Ma Tông, xuyên qua bức tường ngăn cách giữa hiện thế và Cửu U, giáng lâm xuống thế giới Cửu U.

Ma Đế Cung khổng lồ vô tận, như một UFO hiện lên trên thế giới Sa Tinh.

“Khoảnh khắc chứng kiến lịch sử đã đến.” Tông chủ bá khí lẫm liệt, ông nhìn về phía đệ tử Vô Cực Ma Tông, nói: “Chuẩn bị sẵn sàng tiến vào Ma Quốc!” Ầm ầm ầm ~ Ma Đế Cung lao xuống phía Ma Hải.

Các Ma Thần Trụ phía dưới chủ động nghênh đón, và hoàn thành tiếp nối với Ma Đế Cung.

Từng cây Ma Thần Trụ đóng vào nền Ma Đế Cung...

Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ cũng không ngoại lệ.

Hà Chỉ Trụ đã thâm nhập vào nội bộ địch nhân và trở thành lão đại, cũng vươn đầu trụ của mình lên, thuận lợi tiếp nối vào Ma Đế Cung, trở thành trụ cột chủ yếu nhất.

Sức mạnh Ma Hải không ngừng tuôn trào, theo Ma Thần Trụ, quán nhập vào Ma Đế Cung.

Chương 2701

“Đây là chiến thắng của chúng ta.” Tông chủ nhẹ nhàng ấn ngực mình – phong ấn của Thậm Điếu Thánh Nhân, đã đến lúc vĩnh biệt rồi!

“Đây là chiến thắng của chúng ta!” Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông cuồng nhiệt hô lên.

Công Tử Hải và Chính Năng nhìn nhau, giữa họ lặng lẽ hoàn thành giao lưu tâm linh.

Công Tử Hải đã kế thừa ‘truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế’, có thể mượn đại trận Ma Thần Trụ phía dưới, tranh giành phần lợi ích lớn hơn cho mình và Chính Năng.

“Không sai, đây là chiến thắng của chúng ta!” Lúc này, một âm thanh đột ngột vang lên: “Welcome to Cửu U, Cửu U hoan nghênh ngươi!” Đã đến giờ cuối cùng rồi ~ Cầu nguyệt phiếu sắp hết hạn ~ Cầu nguyệt phiếu ~~ Đây là một âm thanh ma tính, đột phá hạn chế của không gian và thời gian, đột phá bức tường thứ nguyên, trực tiếp xuất hiện bên trong ‘Ma Đế Cung’!

Đặc biệt là câu sau 【Cửu U hoan nghênh ngươi!】 không ngừng vang vọng trong đầu tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông.

“Ai!” Tông chủ Vô Cực Ma Tông đột nhiên đứng dậy.

Âm thanh này, không phải là âm thanh của đệ tử Vô Cực Ma Tông có mặt.

Nói cách khác có người đã trà trộn vào bên trong Ma Đế Cung?

Làm sao có thể, ‘Ma Đế Cung’ là bảo vật của ông ta, là một pháp khí cá nhân.

Nếu có người muốn cưỡng ép xông vào Ma Đế Cung, tuyệt đối sẽ khiến ông ta cảm ứng được, ngay cả Nho gia Thánh Nhân năm xưa, cũng đừng hòng lặng lẽ tiềm nhập vào Ma Đế Cung của ông ta.

Nhưng cho đến bây giờ, ông ta căn bản không cảm ứng được sự tồn tại của đối phương!

Nếu đối phương thật sự đã tiềm nhập vào ‘Ma Đế Cung’, thì tuyệt đối là một cường địch.

Toàn thân Tông chủ Ma Tông bắt đầu căng cứng, bất cứ lúc nào cũng chuẩn bị kích hoạt hình thức ‘chân Ma Đế ba phút’ của mình.

Tuy nhiên ông ta không lập tức ra tay...

Lúc này Ma Hải đã khai mở, Ma Đế Cung càng đã hoàn thành tiếp nối với Ma Hải.

Bây giờ mỗi giây trôi qua, đối với ông ta càng có lợi.

Đợi Ma Hải triệt để thành hình, ông ta liền có thể trực tiếp phá vỡ phong ấn của Thậm Điếu Thánh Nhân trên người mình, một lần khôi phục đến trạng thái mạnh nhất.

Sau đó ông ta còn có thể mượn sức mạnh của ‘thế giới Ma Hải’, một lần đẩy thực lực của mình đến cảnh giới cao thâm khó lường.

Trong bóng tối, Tông chủ lại một lần nữa lặng lẽ bói một quẻ – quẻ bói là【thế giới Ma Hải có thể thành công khai tịch không?】Kết quả vẫn như cũ, việc khai tịch thế giới Ma Hải đã thành đại thế, không ai có thể ngăn cản, nhất định thành công!

Âm thanh thần bí đột nhiên xuất hiện này, bất kể là thật sự tiềm nhập vào Ma Đế Cung, hay mượn bí pháp truyền âm đến, đều nhất định không thể ngăn cản ‘kế hoạch Ma Hải’ của ông ta!

Phía dưới.

Tất cả thành viên ‘Vô Cực Ma Tông’ bắt đầu đánh giá lẫn nhau, họ cũng nghe ra âm thanh cuối cùng không thuộc về họ.

“Thần thánh phương nào.” “Là ai?

Giấu đầu lòi đuôi?” “Mau ra đây!” Mấy vị trưởng lão Vô Cực Ma Tông quát trầm, ‘đại kế hoạch Ma Hải’ là đại kế môn phái mà mấy thế hệ thành viên Vô Cực Ma Tông đã phấn đấu cả đời, tuyệt đối không cho phép xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Đồng thời, trong quyển trục thứ ba.

Bên cạnh Công Tử Hải, có một vị Phong chủ Vô Cực Ma Tông lặng lẽ hỏi: “Công Tử Hải, chuyện này anh nhìn nhận thế nào?” Công Tử Hải là trí giả được các thành viên đương đại của Vô Cực Ma Tông công nhận, có lẽ anh ta có thể nhìn ra điều gì đó?

“Tôi...” Công Tử Hải mở miệng, giọng nói của anh ta mang theo âm rung không tự chủ.

Vị Phong chủ Vô Cực Ma Tông kia nghe thấy âm rung, nghi hoặc quay đầu nhìn về phía Công Tử Hải, lại thấy sắc mặt Công Tử Hải trắng bệch, tay cầm quạt cũng bắt đầu run rẩy.

Vị Phong chủ này vẻ mặt nghi hoặc: “???” Chuyện gì vậy, Công Tử Hải dường như bị kinh hãi cực độ?

Có vẻ như, ngay cả tâm ma cũng sắp xuất hiện rồi?

“Anh không sao chứ, Công Tử Hải?” Phong chủ Vô Cực Ma Tông nghi hoặc nói.

Bên cạnh, Chính Năng lấy ra một viên đan dược đặc chế, đưa vào miệng Công Tử Hải.

Sau khi uống đan dược, sắc mặt trắng bệch của Công Tử Hải hơi khôi phục chút huyết sắc.

“Công Tử Hải, không lẽ anh đã đoán ra thân phận của âm thanh này?” Bên cạnh lại có một vị Phong chủ khác đoán mò hỏi.

Chính Năng và Công Tử Hải nhìn nhau sau đó, khẽ gật đầu.

Âm thanh cuối cùng đó, tuy rằng dùng giọng hát hí khúc để phát ra, nhưng Công Tử Hải và Chính Năng tuyệt đối sẽ không nghe nhầm, đây chính là giọng của Bá Tống!

Nhưng mà, vì sao giọng của Bá Tống lại xuất hiện ở đây?

Đối mặt với sự nghi hoặc của đồng đội, Chính Năng hít sâu một hơi, rồi chậm rãi mở miệng: “Nếu chúng ta không nhầm lẫn thì, chủ nhân của âm thanh này là...” Lời của Chính Năng còn chưa nói xong, trong sự cảnh giác của đông đảo đệ tử Vô Cực Ma Tông, Tông chủ và Công Tử Hải, một đạo hình chiếu, trực tiếp rơi xuống trung tâm Già Lê Ma Điện của Ma Đế Cung.

Đó là một người đàn ông cơ bắp đầu trọc màu đen, trên đỉnh đầu còn có một sợi lông linh hoạt xoay chuyển.

Đạo hình chiếu này bỏ qua các loại cấm chế của Ma Đế Cung, Ma Đế Cung cứ như nhà của hắn vậy, ra vào tự do.

“Chào mọi người, xin lỗi bây giờ mới chính thức hiển hình gặp mặt mọi người.

Chủ yếu là vì lần đầu tiếp xúc tòa ‘Ma Đế Cung’ này, về mặt thao tác không được thuần thục lắm, nên vừa rồi thao tác sai sót, chỉ chiếu âm thanh vào, còn thân hình thì chưa đưa vào.” Người đàn ông cơ bắp đầu trọc đẹp trai vuốt mái đầu trọc lốc của mình, vuốt đến nửa chừng thì động tác hơi cứng lại.

Tuy nhiên vẻ mặt lạnh lùng của hắn, đã che giấu đi sự khó xử của mình.

Người đàn ông cơ bắp đầu trọc lạnh mặt, đặt bàn tay đang vuốt nửa chừng xuống, hắn đối mặt với tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông, lại một lần nữa mở miệng: “Một lần nữa hoan nghênh mọi người đến với thế giới Cửu U, ta là Đại lý Cửu U Chúa Tể của giới này...

Trình Cẩu Đản!” Trình Cẩu Đản ~ Trình Cẩu Đản ~~ Khi vị nam tử đầu trọc màu đen này mở miệng giới thiệu mình, báo ra danh hiệu của mình, toàn bộ thế giới Cửu U đều phối hợp phản ứng với danh xưng này.

Pháp tắc thế giới bắt đầu tạo ra khí thế ngập trời, toàn bộ tà năng Cửu U đều đang ca ngợi danh xưng này – Trình Cẩu Đản!

Đại lý Cửu U Chúa Tể, Trình Cẩu Đản!

Cách xuất hiện này, quả thực rất ngầu. 【Cửu U Chúa Tể, đại lý?

Đây là thứ quỷ quái gì vậy?】 Tông chủ Vô Cực Ma Tông trên ngai vàng nhíu mày, đây là danh xưng chưa từng nghe thấy.

Cửu U Chúa Tể từ khi nào lại có ‘đại lý’ thứ này?

Hơn nữa, Thiên Đạo đã sụp đổ, thân phận Cửu U Chúa Tể tương ứng cũng tự nhiên biến mất.

Cửu U Chúa Tể còn không có, lấy đâu ra cái thứ ‘đại lý’ này?

“Bá Tống.” Phía dưới, Chính Năng cứng nhắc đọc xong nửa câu sau của mình.

Anh ta và tất cả Phong chủ bên cạnh Công Tử Hải, sau khi nghe thấy danh xưng này, theo bản năng che bụng mình lại.

Họ lặng lẽ đánh giá bóng dáng Trình Cẩu Đản tự xưng là Đại lý Cửu U Chúa Tể, đây chẳng phải là phiên bản cơ bắp đầu trọc hắc hóa của Bá Tống sao?

“Bá Tống Huyền Thánh!” “Bá Nho Huyền Ma!” “Bá Long Cổ Thánh!” “Bá Ma Thánh Quân!” “Bá Diệt Đạo Quân!” Cùng một lúc, từng Thánh hiệu vang lên từ miệng các thành viên Vô Cực Ma Tông.

Mỗi một Thánh hiệu đều đại biểu cho một câu chuyện giảng pháp khác nhau, nhưng tất cả các đạo hiệu đều chỉ về cùng một người – Trình Cẩu Đản!

“Bá Tống Huyền Thánh.” Ngón tay Tông chủ Vô Cực Ma Tông siết chặt tay vịn.

Ông ta sao cũng không ngờ, Bá Tống đang trên đường chứng Đạo Bất Hủ, chinh chiến con đường Thiên Đạo, lại xuất hiện ở đây.

Vốn dĩ ông ta nghĩ rằng cuộc giao chiến giữa mình và Bá Tống Huyền Thánh, nên diễn ra sau khi ông ta khai tịch xong Ma Hải, phá vỡ phong ấn Thánh Nhân, dung nhập sức mạnh Ma Hải để thực lực tiến thêm một tầng, rồi mới cùng Bá Tống Huyền Thánh tiến hành một trận đại chiến cuối cùng quyết định ‘vị trí Thiên Đạo’.

“Ngươi vì sao lại xuất hiện ở đây, Bá Tống.” Tông chủ Vô Cực Ma Tông trầm giọng nói.

“Ngươi vì sao lại xuất hiện ở đây!” Đồng thời, Công Tử Hải cũng hỏi ra câu nói tương tự.

Tống Four ánh mắt lướt qua Công Tử Hải và Tông chủ Vô Cực Ma Tông, đáp: “Bởi vì ta là Đại lý Chúa Tể thế giới Cửu U...

Các ngươi khai tịch Ma Hải ở thế giới Cửu U, chính là đang cưỡng ép xông vào nhà ta, còn muốn đào mỏ trong nhà ta.

Ta làm sao có thể không quản?” Tông chủ Vô Cực Ma Tông cười lạnh một tiếng, ông ta chậm rãi bước xuống từ ngai vàng, nhìn chằm chằm Tống Four: “Ra chiến!” Bá Tống bày tỏ rõ ràng là muốn ngăn chặn đại kế Ma Hải của họ, không cần phải nói thêm lời nào.

“Không cần chơi trò hư trương thanh thế nữa, Bá Tống...

Đem bản thể của ngươi qua đây.” Tông chủ Vô Cực Ma Tông trầm giọng nói: “Nếu ngươi đã hiện thân, chính là muốn ngăn cản kế hoạch của chúng ta.

Nếu đã như vậy, thì cứ đến đây!” Ông ta có thể cảm ứng được ‘thế giới Ma Hải’ dưới Ma Đế Cung càng lúc càng mở rộng, năng lượng Ma Hải không ngừng quán nhập vào Ma Đế Cung.

Nhiều nhất là ba phút nữa, thế giới Ma Hải sẽ thành công khai tịch!

Vì vậy, lúc này Tông chủ đã không còn gì phải sợ hãi.

Ông ta hoàn toàn có thể kích hoạt hình thức ‘chân Ma Đế ba phút’, đợi ba phút trôi qua, Ma Đế Cung sẽ hội tụ đủ sức mạnh Ma Hải khổng lồ.

Vào khoảnh khắc ông ta nuốt chửng luồng sức mạnh này, phong ấn Thậm Điếu Thánh Nhân đang đè nén ở ngực sẽ trực tiếp bị phá vỡ!

Không cần phải ngụy trang và ẩn giấu nữa!

Và bây giờ, mỗi giây trôi qua, thời gian ông ta cần để giải trừ phong ấn lại ít đi một giây!

Khí thế trên người Tông chủ bắt đầu tăng lên, xung quanh ông ta có ma vụ bắt đầu hiện lên, ma hỏa hư ảo không ngừng rơi xuống từ người ông ta, rơi xuống nền Ma Đế Cung, bốc lên một trận ma yên.

Đồng thời, Tông chủ một tay ấn xuống, không gian Già Lê Ma Điện bị chia làm hai.

Một nơi dùng để bố trí ông ta và Tống Four, thuộc về không gian riêng của hai người.

Khi chiến đấu bắt đầu, ông ta có thể tùy thời kéo không gian chiến đấu này ra bên ngoài.

Nơi còn lại, chính là nơi đệ tử Vô Cực Ma Tông đang ở, dùng để bảo vệ tất cả đệ tử Ma Tông, để họ có thể tiếp tục duy trì ‘đại trận Vô Cực’, không bị quấy rầy, yên tâm tiếp tục phục tịch thế giới Ma Hải. 【Ba phút, ít nhất phải chặn Bá Tống Huyền Thánh ba phút!】Ma Đế Ngạc dần dần kích hoạt chân thân, nắm chặt nắm đấm, thầm nghĩ trong lòng. ...

Cùng một lúc.

Tống Four đối diện cũng đã hạ quyết định.

“Cách lúc thế giới Ma Hải hoàn toàn phục tịch còn ba phút.” Cẩu Đản Đa lên tiếng: “Để đề phòng vạn nhất, ngươi tốt nhất nên trong vòng ba phút, áp chế tên Ma Đế ẩn giấu trong Vô Cực Ma Tông.

Sau đó, vào khoảnh khắc thế giới Ma Hải thành công khai tịch, lợi dụng quyền hạn Cửu U Chúa Tể phối hợp với trận văn đã bố trí sẵn dưới lòng đất, một lần nắm lấy quyền kiểm soát ‘thế giới Ma Hải’.” Sự tồn tại cấp Trường Sinh Giả, bất kể ở đâu, đều là kẻ gây rối mạnh mẽ.

Bất kể đối mặt với hoàn cảnh như thế nào, Trường Sinh Giả luôn giữ lại những con át chủ bài.

Để ngăn chặn vị Ma Đế này của Vô Cực Ma Tông nổi điên, gây chuyện vào khoảnh khắc trước khi thế giới Ma Hải phục tịch, nên Cẩu Đản Đa đề xuất Tống Thư Hàng áp chế đối phương, đừng để đối phương gây sự.

“Ba phút, thời gian này vừa vặn!” Tống Thư Hàng hào sảng nói.

Cậu cảm giác ‘hình thức chân nam nhân ba phút’ mà Bạch tiền bối two để lại cho mình, chính là vì khoảnh khắc này mà tồn tại.

Nói không chừng, tất cả đều nằm trong dự đoán của Bạch tiền bối two.

“Thạch Bi đạo hữu!” Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng.

Chương 2702

“Đến rồi lão Tống ~” Thạch Bi đạo hữu vui vẻ đáp, nó bắt đầu kích hoạt trận văn mà Bạch U U để lại trên người nó, phối hợp với sức mạnh ‘hình xăm mã QR’ sau lưng Tống Thư Hàng, cả hai đồng bộ, kích hoạt hình thức ‘chân nam nhân’!

“Cẩu Đản Đa, Bạch Long tỷ tỷ, tôi đi rồi sẽ về ngay!” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, thông qua quyền hạn Cửu U Chúa Tể, trực tiếp dịch chuyển vào bên trong Ma Đế Cung. ...

Trong Ma Đế Cung.

Các thành viên Vô Cực Ma Đế có chút kinh ngạc nhìn Tông chủ trước mặt.

Họ biết Tông chủ rất mạnh... nhưng không ngờ Tông chủ lại là sự tồn tại cấp Ma Đế.

Như vậy, áp lực tâm lý mà Bá Tống Huyền Thánh mang lại cho họ, cũng đã giảm đi rất nhiều.

Ông ~ Trong hư không, đạo hình chiếu của nam tử cơ bắp đầu trọc màu đen kia vỡ nát.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân ảnh của Tống Four thay thế, đường đường chính chính đăng tràng.

Mắt Ma Đế Ngạc hơi nheo lại.

Dù ông ta đã chuẩn bị phòng bị đầy đủ, nhưng Bá Tống rốt cuộc dùng thủ đoạn gì mà đột phá vào ‘Ma Đế Cung’, ông ta vẫn không thể nhìn ra.

Đối phương hiển nhiên không phải là cưỡng lực phá vỡ bức tường mà tiến vào, nói cách khác, Bá Tống nắm giữ thủ đoạn không gian phi thường cao siêu.

Điểm này, trong trận chiến sau, không thể không đề phòng!

“Ma Đế, Ngạc.” Tông chủ đối mặt với Bá Tống Huyền Thánh trong truyền thuyết, trầm giọng nói.

Đồng thời, ông ta triệt để kích hoạt hình thức ‘chân Ma Đế ba phút’.

Ma diễm ngập trời hừng hực cháy, biến không gian ông ta và Bá Tống đang đứng thành quốc độ ma hỏa.

“Đại lý Cửu U Chúa Tể, Trình Cẩu Đản.” Tống Four vẻ mặt lạnh lùng nói, hắn hầu như cùng lúc với Ma Đế đối diện, tiến vào hình thức ‘chân nam nhân ba phút’.

Loại khí thế cường đại của Cửu U Chúa Tể từ trên người Tống Four bùng nổ, toàn bộ thế giới Cửu U lấy hắn làm trung tâm, mọi pháp tắc đều lấy hắn làm tôn, lấy ý chí của hắn làm chủ.

“Thế giới Cửu U, ta là tối cao, ở đây không ai là đối thủ của ta.” Tống Four mở miệng nói.

Hắn đang khoác lác, hình thức ‘chân nam nhân ba phút’ mà Bạch tiền bối two cho hắn, chỉ là để hắn nắm giữ một phần chiến lực của Bạch two, chứ không phải trở thành Bạch two.

Nhưng không sao, dù sao từ bề ngoài mà xem, toàn bộ pháp tắc thế giới Cửu U đều xoay quanh hắn, trông rất ngầu.

“Ngươi có thể lừa người khác, nhưng không lừa được ta...

Chúa Tể Cửu U chân chính khủng bố đến mức nào, ta còn hiểu rõ hơn ngươi.” Ma Đế Ngạc đối diện không hề sợ hãi: “Ngươi bất quá chỉ là đồ giả, Ma Thần Trang!” Từ khẩu khí của ông ta mà xem, ông ta từng dường như đã tiếp xúc với ‘Chúa Tể Cửu U’ chân chính, còn từng cận kề tìm hiểu sự khủng bố của Chúa Tể Cửu U, nên khi đối mặt với Tống Thư Hàng, ông ta lập tức có thể cảm ứng ra khoảng cách giữa Tống Thư Hàng và Chúa Tể Cửu U chân chính.

Ầm ầm ầm ~~ Trong sâu thẳm Ma Đế Cung, có một pho tượng khổng lồ nổ tung.

Trong pho tượng này, một bộ áo giáp Ma Đế đen kịt hiện lên, bay ra.

Đây chính là pháp khí của Ma Đế Ngạc, từng bị phá hủy trong trận chiến với Nho gia Thánh Nhân, trải qua mấy nghìn năm, mới được tu phục.

Trước đây vẫn luôn bị phong ấn trong pho tượng, nhận tế bái của đệ tử Vô Cực Ma Tông, mượn đó để rèn luyện cường hóa.

Áo giáp Ma Đế đen kịt vũ trang trên người Ngạc, khoảnh khắc này, khí thế của ông ta đạt đến đỉnh phong.

“Hiểu rõ Cửu U Chúa Tể hơn ta?

Ngươi quả thật rất tự tin.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói, hai tay hắn siết chặt, mạnh mẽ phát ra một tiếng trầm quát.

Khí tức Cửu U Chúa Tể khủng bố vô cùng từ trên người hắn bùng nổ.

Quần áo phần thân trên của hắn, không chịu nổi luồng khí thế này, trực tiếp nổ tung ra.

Dù sao đây cũng chỉ là quần áo phàm vật bình thường.

Sau khi quần áo nổ tung, lộ ra cơ bắp khoa trương của Tống Four, cùng với một đồ án thần bí sau lưng.

Ánh mắt tất cả mọi người có mặt, không tự chủ mà đổ dồn về phía đồ án thần bí kia.

Ngay cả Ma Đế Ngạc cũng không ngoại lệ.

Ông ta có thể cảm ứng được, đồ án thần bí này xuất hiện sau khi Bá Tống nổ áo, chính là nguồn gốc sức mạnh của hắn. 'Lực Cửu U Chúa Tể' của Bá Tống dường như chính là dũng mãnh tuôn ra từ đồ án này!

Đồ án ẩn chứa 'lực Cửu U Chúa Tể', ngay cả sự tồn tại cấp độ Ma Đế Ngạc cũng sẽ cảm thấy hứng thú.

Ông ta theo bản năng kích hoạt thần thức của mình, nhẹ nhàng quét qua đồ án sau lưng Bá Tống. 【Đinh ~ Ngài đã thêm 'Máy chủ?

Trình Cẩu Đản?

Quần chủ' làm bạn bè.】【Đinh ~ Ngài đã bị 'Máy chủ?

Trình Cẩu Đản?

Quần chủ' di chuyển vào 'danh sách đen', danh sách đen hiện tại có thành viên [Rơi xuống thành hộp] Hà Chỉ Ma Đế, [Lông cừu số 2] Bất Diệt Chi Chủ, [Tiên tử chết không thể chết thêm] Trình Cẩu Đản, [Cẩu Đản Đa] Tiểu Ban Ban, [Cẩu Đản Huynh Đệ] Rất muốn chụp một tấm ảnh bảy màu, [Bạn tốt của tôi] Cái gì cũng có thể bán, [Quần chủ?

Hoàng Sơn mẹ] Hoàng Sơn Tôn Giả...

Đinh ~ Ngài lại bị di chuyển vào 'danh sách đen 2', danh sách đen 2 hiện tại có thành viên, [Nho khô] Côn Vương, [Giọt nước] Thiên Chi Tử (đã qua đời)】【Đinh ~ 'Máy chủ?

Trình Cẩu Đản?

Quần chủ' đã dùng quyền hạn quần chủ, cưỡng chế truyền một gói dữ liệu cho ngài.】 Ma Đế Ngạc ngơ ngác hỏi: "???" Ta chỉ dùng tinh thần lực quét nhẹ lên hình xăm trên lưng ngươi, vậy mà ngươi lại tặng ta cả một bộ thao tác liên hoàn 'đểu' như vậy sao?

Hơn nữa, điều khiến hắn càng bận tâm hơn là vừa nãy trong danh sách 'danh sách đen 1', có phải tài khoản 'Hà Chỉ Ma Đế' vừa chợt lóe qua không?

Vị Ma Đế truyền thuyết cấp trong Ma Tông này...

Đừng nói với ta là Bá Tống Huyền Thánh còn tiếp xúc với Hà Chỉ Ma Đế nhé?

Trong lòng Ma Đế Ngạc dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Đồng thời, hắn cũng có khao khát muốn tìm cơ hội nói chuyện với Ma Đế truyền kỳ 'Hà Chỉ tiền bối' của Ma Tông.

Cùng nằm trong danh sách 'danh sách đen', có lẽ hắn có thể liên lạc với Hà Chỉ Ma Đế chăng?

Nhưng Ma Đế Ngạc không có thời gian để biến ý niệm của mình thành hành động – Tống Thư Hàng đã sử dụng đặc quyền nhóm trưởng + máy chủ để gửi gói dữ liệu kia cho hắn, và nó đã đến nơi!

Một lượng dữ liệu khổng lồ đến mức không thể dùng đơn vị đo lường thông thường để tính toán, bị cưỡng ép đổ vào não hắn.

Nhờ trạng thái 'Tam Phút Chân Nam Nhân' gia tăng, Tống Thư Hàng lúc này xấp xỉ nửa Bạch Two, có thể mượn quyền hạn Cửu U Chi Chủ, một hơi dốc hết tất cả thông tin rác trong đầu mình trút thẳng vào Ma Đế Ngạc.

Những thông tin rác này bao gồm nhưng không giới hạn ở: thông tin 'phản hồi các vấn đề giảng pháp Chư Thiên Vạn Giới' mà Tam Nhãn Tiền Bối từng suýt khiến cậu sụp đổ, cùng với 'gói thông tin thế giới Người Khổng Lồ Nhân Tạo' sau này, và cả rất nhiều mảnh ghép cuộc sống của Cửu U Tà Ma môn mà cậu thu được thông qua quyền năng 'giám sát Cửu U' sau khi nắm giữ thế giới Cửu U.

Hơn nữa, để tránh Ma Đế Ngạc tìm kiếm được thông tin hữu ích từ những thông tin rác này, Tống Thư Hàng còn cố ý đánh tan tất cả thông tin, cắt ghép lặp đi lặp lại, khiến chúng trở thành những mảnh rác hoàn toàn vô dụng.

Một lần lạ hai lần quen, Tống Thư Hàng đã không phải lần đầu tiên sử dụng kiểu tấn công cưỡng ép đổ thông tin rác này lên kẻ địch, cậu ta rất thành thạo, và bây giờ mỗi lần đều có thể thêm vào một chút sáng tạo nhỏ trong thủ pháp cưỡng ép đổ.

Nếu không có quyền hạn Cửu U Chi Chủ gia trì, đột nhiên tiếp nhận toàn bộ thông tin rác của thế giới Cửu U, thì ai cũng đừng hòng trụ nổi, ngay cả Ma Đế cũng vậy!

“A a a ~a ~ Đây là cái thứ quỷ quái gì vậy?!” Ma Đế Ngạc chỉ cảm thấy da đầu đau nhói.

Ảo thuật ư?

Không đúng, đây không phải ảo thuật, mà là dữ liệu thông tin thật, bị cưỡng ép đổ vào não hắn!

Mức độ khổng lồ của lượng thông tin này, ngay cả Trường Sinh Giả cũng khó lòng tiêu hóa.

Đại não và thần thức của Ma Đế Ngạc điên cuồng vận chuyển, nhưng căn bản không thể tiêu hóa nhiều mảnh thông tin như vậy trong thời gian ngắn.

Hơn nữa, trong những mảnh thông tin rác này, có rất nhiều thứ khiến Ma Đế Ngạc cạn lời.

Chẳng hạn như tư thế ăn uống, bài tiết, sinh sản của sinh vật trong cả một tiểu thế giới, và cả những dục vọng ngu xuẩn của các Cửu U Tà Ma cấp thấp. ...

Những dữ liệu thông tin này hoàn toàn vô dụng đối với hắn, chỉ có thể chiếm lấy não hắn như một loại virus.

Trên đầu Ma Đế Ngạc bốc lên một làn khói trắng, hộp sọ gần như bị đơ!

Trận chiến cấp độ Trường Sinh Giả chính là hiểm ác như vậy, mỗi một lần tiếp xúc, mỗi một ánh mắt, mỗi một đồ án, đều có thể ẩn chứa sát cơ!

Trong mắt các thành viên Vô Cực Ma Tông, Bá Tống Huyền Thánh xuất hiện đối đầu với Tông chủ của họ, Bá Tống 'bạo y' (bung áo), sau đó Tông chủ của họ đột nhiên ôm đầu, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Còn về việc rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông vẫn đang trong trạng thái ngơ ngác, không ai hiểu được.

Trận chiến giữa các Trường Sinh Giả lại quỷ dị và đáng sợ như vậy sao?

“Đau khổ lắm phải không, nhưng nỗi đau ngươi đang chịu đựng bây giờ, chỉ là một phần nhỏ so với những gì ta đã chịu đựng thôi!” Tống Thư Hàng bắt chước giọng điệu của Tam Nhãn Tiền Bối, đọc lời thoại năm xưa của Tam Nhãn Tiền Bối.

Hơn nữa, trong lúc đọc lời thoại, cậu đã nhân cơ hội thi triển chiêu pháp thứ hai: Thuật Giám Định Cường Giả!

Sinh tử đấu không phải là kiểu đánh theo lượt, thừa dịp địch bệnh, đoạt địch mệnh!

Nhân lúc Ma Đế Ngạc đang trong cơn đau đớn như bị đơ máy, Tống Thư Hàng nắm bắt thời cơ tung ra một loạt liên chiêu.

Lần này, cậu không mượn 'Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn' để thi triển 'Thuật Giám Định Cường Giả', vì thuộc tính của Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn không mấy phù hợp với thân phân thân Tống Four này.

Nên Tống Thư Hàng chỉ có thể tự mình thi triển 'Hoài Dựng Ngưng Thị', dù sao có quyền hạn và pháp tắc Cửu U Chi Chủ gia trì, hiệu quả sẽ không tệ đi đâu được!

Một luồng sáng khiến cả Chư Thiên Vạn Giới và Cửu U thế giới đều phải run rẩy, bắn về phía Ma Đế Ngạc.

Trong hư không, pháp tắc Cửu U thế giới vận chuyển, phát ra một loại âm thanh trầm thấp tựa như 'Đại Đạo Chi Âm'. 【Thế nào là hiếu?】【Thế nào là yêu?】【Có biết tình mẹ vĩ đại không?】Trong âm thanh nền của thế giới Cửu U, không ai có thể đánh bại Cửu U Chi Chủ!

Hơn nữa, ngay khi Hoài Dựng Ngưng Thị được phóng ra, Tống Thư Hàng đã dùng 'quyền hạn Cửu U Chi Chủ' để khóa chặt không gian, không cho đối phương cơ hội dùng sức mạnh không gian để né tránh!

Khóa không gian trước khi chiến đấu, kiểu thao tác cơ bản của nhân vật đại lão thật sự này, cậu Tống cuối cùng cũng được trải nghiệm một lần!

“Thánh Nhân Hoài Dựng Ngưng Thị!” Ma Đế Ngạc đau đớn ôm đầu, hắn dốc hết toàn lực di chuyển cơ thể, cuối cùng hiểm hóc tránh được luồng sáng của Hoài Dựng Ngưng Thị!

Thành công rồi!

Thấy mình đã tránh được tia sáng, trong lòng Ma Đế Ngạc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mắn là hắn đã sớm có phòng bị đối với 'Hoài Dựng Ngưng Thị' của Bá Tống, nên khi Bá Tống bắt đầu thi triển bí pháp này, hắn đã chuẩn bị sẵn tư thế né tránh chiến thuật.

Ma Đế Ngạc dùng sức xoa xoa thái dương, thương tổn do thông tin rác cưỡng ép đổ vào đã dần được hắn tiếp nhận, luồng sáng Hoài Dựng Ngưng Thị hắn cũng đã tránh được.

Chương 2703

Bây giờ cuối cùng cũng đến lúc hắn phản kích, Bá Tống... cắn chặt răng, ăn sức mạnh Vô Cực Đại Đạo của ta đây.

Đang suy tư thì đột nhiên giác quan thứ sáu của hắn truyền đến tín hiệu nguy hiểm kịch liệt.

Trong phạm vi thần thức của hắn, hắn 'thấy' được luồng 'Hoài Dựng Ngưng Thị' mà mình vừa né tránh, vậy mà lại quỷ dị vòng một vòng rồi quay trở lại.

Ma Đế Ngạc: “???” Quái quỷ gì thế này?

Nho Gia Thánh Nhân Hoài Dựng Ngưng Thị còn có chức năng tự động bẻ cong sao?

Tốc độ của 'Hoài Dựng Ngưng Thị Quang Tuyến' được cường hóa dưới quyền hạn Cửu U Chi Chủ nhanh đến mức nào chứ, khi Ma Đế Ngạc vừa cảm ứng được nguy hiểm thì luồng sáng ngưng thị vòng cung này đã đánh trúng lưng hắn rồi!

Khi ngươi 'thấy' được luồng sáng này, thì ngươi đã trúng chiêu rồi!

“Địch Khắc Nhi Diệp Hình Tuyến Giám Định Thần Công!” Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Bá Tống Huyền Thánh vang lên: “Ngươi là kẻ thứ hai bức ta phải sử dụng chiêu này!” Nếu vừa nãy 'Địch Khắc Nhi Diệp Hình Tuyến Giám Định Thần Công' không trúng thì Tống Thư Hàng vẫn còn có các thủ đoạn tiếp theo như 'Đẳng Biên Tam Giác Hình Tuyến Giám Định Thần Công' và 'A Cơ Mễ Đức Loa Tuyến Giám Định Thần Công' đang chờ sẵn!

Chắc chắn sẽ có một chiêu phù hợp với Ma Đế Ngạc!

“Xì ~~” Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông có mặt đều hít một hơi khí lạnh. 'Thuật Giám Định Cường Giả' mà còn có thể bẻ cong, Bá Tống Huyền Thánh đây là đi hết con đường của người khác, không chừa đường sống cho ai!

“Xì!” Ma Đế Ngạc cũng hít một hơi khí lạnh, bụng hắn bắt đầu phình to.

Mùi vị quen thuộc, công thức quen thuộc, cảm giác đáng ghét quen thuộc.

Dù là 'công kích nhồi nhét dữ liệu rác vào não' hay 'Thuật Giám Định Cường Giả' có thể bẻ cong, phương thức chiến đấu của Bá Tống Huyền Thánh căn bản không đi theo lối mòn, đủ loại thao tác 'đểu' khiến kẻ địch phải tê dại cả da đầu!

Còn ở phía đối diện, đòn liên kích của Tống Thư Hàng vẫn chưa kết thúc.

Tấn công ba búa, đương nhiên ít nhất phải có ba chiêu liên hoàn!

Tống Thư Hàng chọn 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' để kết thúc đợt liên kích này.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối hiện ra trong tay cậu, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoay cổ tay, Phần Thiên Hỏa Diễm hùng hùng thiêu đốt...

Đồng thời, sự lý giải và lĩnh ngộ của cậu về 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' cũng tăng vọt!

Điều này giống như việc cậu mượn CPU của Diệt Phượng Công Tử để tu luyện ngày trước, có cùng tác dụng như nhau.

Bây giờ cậu nhờ vào 'quyền hạn Cửu U Chi Chủ', lợi dụng pháp tắc Cửu U, vượt cấp để nâng cao sự hiểu biết của mình về 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao'.

Ngọn lửa hùng hùng thiêu đốt, lấy thân kiếm làm khởi nguồn, bao bọc Tống Thư Hàng.

Độ ẩm trong không khí không ngừng bốc hơi.

Lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, sàn Ma Đế Cung, đồ trang trí trên cột, ma vụ trong hư không, tất cả đều tự nhiên.

Mọi thứ, đều bị ngọn lửa thiêu đốt không thương tiếc!

Ngay cả khi đang ở trong hai không gian khác nhau, các đệ tử Vô Cực Ma Tông vẫn cảm thấy khô miệng, khô lưỡi, da nứt nẻ.

Còn ở phía đối diện, Ma Đế Ngạc vẫn đang chịu ảnh hưởng của 'Thuật Giám Định Cường Giả', bụng hắn phình to cấp tốc, khiến hắn không thể cử động, toàn thân cứng đờ.

“Cửu U Không Gian Trảm!

Dưới nhát trảm không gian của ta, ngươi sẽ không thể ẩn thân!” Tống Thư Hàng mặt lạnh tanh, phát ra tiếng quát trầm như sấm.

Thân là Cửu U Chi Chủ, mỗi câu nói đều phải thật thật giả giả, giả giả thật thật, khiến kẻ địch không thể phán đoán.

Ngay cả tên chiêu thức cũng vậy, phải nửa thật nửa giả!

Hơn nữa, đúng lúc còn phải khoe khoang một chút!

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vô tình chém xuống, lưỡi đao Phần Thiên Hỏa Diễm giáng xuống người Ma Đế Ngạc. 【Đây là cái thứ Không Gian Trảm quỷ quái gì chứ!】 Tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông nội tâm điên cuồng gào thét.

Đây rõ ràng không phải là đao pháp 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' trứ danh của ngươi sao?

Đừng tưởng chúng ta không xem tin tức, lần trước trên 《Tu Sĩ Nhật Báo》 đã ghi lại rồi, Bá Tống Huyền Thánh một đao đánh bại

'Cật Qua Thánh Quân', chính là nói về chiêu 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' này đó!

Ầm ầm ~~ Ma Đế Ngạc chịu ảnh hưởng của 'Hoài Dựng Ngưng Thị', dường như kích hoạt vết thương cũ trong lòng, vậy mà không hề né tránh, trực tiếp bị nhát đao 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' này chém trúng chính diện.

Phần Thiên Hỏa Diễm vô tình nuốt chửng hắn, ngay sau đó, toàn bộ không gian đều bị ngọn lửa bao phủ.

Nhưng Tống Thư Hàng ở đối diện chậm rãi thu kiếm lại, khẽ nhíu mày, cảm giác khi chém nhát đao này có gì đó không đúng, cứ như chém vào thứ vô vị, chứ không phải Ma Đế mà cậu muốn chém?

“Lén lút như vậy, ngươi tưởng mình có thể qua mặt ai?” Đột nhiên, ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lạnh lùng hừ một tiếng.

Ngay sau đó, ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ đột nhiên dài ra, mạnh mẽ vút về phía một mảng bóng tối phía sau Tống Thư Hàng.

Bốp!!

Ngọn tóc ngốc và mảng bóng tối va chạm, phát ra tiếng kim loại va vào nhau.

Trong bóng tối, Ma Đế Ngạc mặt âm trầm chậm rãi hiện ra, trên bắp tay trái của hắn có một vết hằn nhạt của ngọn tóc ngốc, tay phải thì cầm một cây dao găm hình rắn.

Hắn chuẩn bị nửa ngày để tập kích thận, vậy mà lại bị dễ dàng đánh gãy.

“Ngọn tóc ngốc cấp Trường Sinh Giả.” Ma Đế Ngạc trừng mắt nhìn chằm chằm ngọn tóc ngốc trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng – ai mà ngờ được, cái sợi tóc ngốc trên đầu này lại có thực lực cấp Trường

Sinh Giả!

“!!!” Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ lạnh lùng cười một tiếng: “Thư Hàng, xử hắn!” Ngươi tưởng ngươi là Tiên Tử Khăn Quàng Trắng sao?

Trừ Tiên Tử Khăn Quàng Trắng ra, trên thế giới này, phàm là kẻ nào gọi ta là 'Ngọn tóc ngốc' đều phải chết!

Ngay cả Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ, Trình Cẩu Đản bây giờ đang trong trạng thái chờ chết!

Ánh mắt Tống Thư Hàng thì di chuyển đến bụng Ma Đế Ngạc.

Cậu có thể khẳng định 'Thuật Giám Định Cường Giả' đã phát huy công hiệu, nhưng Ma Đế Ngạc lại không hề bị ảnh hưởng sao?

Ma Đế Ngạc cảm nhận được ánh mắt của Tống Thư Hàng, bình thản nói: “Ta sẽ không ngã xuống hai lần dưới cùng một pháp thuật.” Kể từ khi hiểu được sự đáng sợ của 'Hoài Dựng Ngưng Thị', hắn tự nhiên sẽ nghiên cứu có mục tiêu về nó, ví dụ như tăng cường kháng thể của mình đối với 'trạng thái hoài dựng', hoặc mô phỏng chiến đấu trong trạng thái 'mang thai mười tháng sắp sinh' vân vân...

Nói cách khác, Hoài Dựng Ngưng Thị tuy sẽ gây ảnh hưởng đến hắn, nhưng không thể làm giảm chiến lực của hắn. 【Thì ra lại là một vị đại lão từng bị Nho Gia Thánh Nhân đánh cho tơi bời, đè xuống đất mà giày vò.】 Tống Thư Hàng chợt bừng tỉnh.

“Màn khởi động nhàm chán kết thúc thôi.” Ma Đế Ngạc nói, hắn vẫn luôn âm thầm tính toán thời gian, không muốn lãng phí thêm.

Tiếc là vừa rồi tập kích không trúng, nếu không chỉ cần dao găm hình rắn của hắn đâm vào yếu điểm của Bá Tống, thì hai phút tiếp theo chính là cục diện hắn đè Bá Tống xuống đất mà giày vò.

Đã vậy các thủ đoạn tập kích vô hiệu, vậy thì tiếp theo cứ chiến đấu theo phong cách Trường Sinh Giả, đường đường chính chính đối đầu một trận.

“Thần Ma Nghịch Giới Kiếm!” Ma Đế Ngạc vung cây dao găm trong tay, dường như đang thi triển một loại kiếm pháp cao siêu nào đó...

Nhưng trên thực tế, hắn đang thi triển thủ đoạn mạnh nhất của mình: Vô Cực Ma Đạo – Tuyệt Vọng Thế Giới.

Dù là Ma Đế hay Cửu U Chi Chủ, phàm là tên chiêu thức tuôn ra từ miệng bọn họ, thì đừng tin lấy một dấu câu nào là đúng rồi.

Khi dao găm vung lên, toàn bộ Ma Đế Cung bắt đầu cộng hưởng...

Sau đó, sức mạnh của 'Ma Hải Thế Giới' đang được khai mở phía dưới, vậy mà cũng bị dẫn dắt tới, gia trì vào đòn tấn công này của Ma Đế Ngạc.

Trong mắt Tống Thư Hàng, Ma Đế Ngạc phía trước đã hóa thân thành cả một thế giới, một thế giới tan vỡ, hủy diệt, chết chóc và tuyệt vọng.

Theo cú điểm dao găm của Ma Đế, thế giới tuyệt vọng và chết chóc này, nghiền ép về phía Tống Thư Hàng!

Đây mới là thủ đoạn chân chính của Ma Đế, thủ đoạn của Trường Sinh Giả, một kích là một thế giới sức mạnh.

Mà loại thủ đoạn tấn công này, là thứ mà Tống Thư Hàng, với cảnh giới thực sự chỉ là Thất Phẩm đại lý Cửu U Chi Chủ, vẫn chưa nắm giữ được. 【Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử.】 Đối mặt với thủ đoạn tuyệt sát của Ma Đế, Tống Thư Hàng căn bản không có ý định lùi bước.

Cậu kích hoạt quyền hạn Cửu U Chi Chủ, thi triển thủ đoạn chiến đấu cấp Trường Sinh Giả tương ứng, chính diện đối đầu.

Học từ Bạch Cốt Tiên Cơ 'Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử', cũng là một thủ đoạn mạnh mẽ trong các pháp thuật cấp Trường Sinh Giả.

Một người khổng lồ xương trắng khổng lồ bao phủ cơ thể Tống Thư Hàng...

Đáng tiếc là, ngay cả khi được quyền hạn Cửu U Chi Chủ cường hóa, người khổng lồ xương trắng này vẫn chỉ có nửa thân trên.

Sau khi 'Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử' hiện hình, đưa hai tay ra, trực tiếp chống lại đòn tuyệt sát của Ma Đế.

Người khổng lồ xương trắng tuy lớn, nhưng đối mặt với 'cả một thế giới tuyệt vọng' của Ma Đế, vẫn vô cùng nhỏ bé.

Nhìn từ cục diện, người khổng lồ xương trắng dường như sẽ bị 'thế giới tuyệt vọng' nghiền nát bất cứ lúc nào. 【Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí!】 Tống Thư Hàng ý niệm vừa động.

Hai bộ Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí được chuyển từ bản thể qua 'Thế Giới Hạch Tâm'.

Sau đó, hai bộ pháp khí được trang bị lên người người khổng lồ xương trắng.

Ong ~~ Quyền hạn Cửu U Chi Chủ + Người khổng lồ xương trắng + 2 bộ Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí, sau khi tam hợp nhất, liền sinh ra biến hóa thú vị.

“Vẫn là Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành!” Người khổng lồ xương trắng chỉ trang bị một bộ pháp khí, bộ còn lại chủ động kích hoạt thành Thánh Thành.

Nhưng lần này, 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' không còn đơn thuần là phòng ngự đơn giản như vậy nữa.

Nó cũng hóa thành một thế giới, nghênh đón 'Thế Giới Tuyệt Vọng'.

Một bên là Thế Giới Tuyệt Vọng, cả thế giới như hóa thân của tận thế, muốn nuốt chửng mọi thứ.

Bên còn lại là 'Thế Giới Thánh Thành' được tạo thành từ khả năng phòng ngự tuyệt đối, phía sau tòa Thánh Thành chói mắt kia, ẩn giấu cả một thế giới, sự phòng ngự do cả thế giới tạo thành, hầu như có thể chống lại mọi đòn tấn công!

Hai thế giới ầm ầm va chạm.

Nhìn từ bề ngoài, đây là sự đối kháng giữa 'tuyệt vọng' và 'không bao giờ từ bỏ hy vọng'.

Nhưng thực tế không phải vậy, thân là 'đại lý Cửu U Chi Chủ', Tống Thư Hàng sẽ không để mình ở vào thế phòng ngự bị động.

Đập nát đầu chó của kẻ địch còn mạnh hơn bất kỳ sự phòng ngự nào, vì vậy Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành chỉ là một cái cớ.

Thủ đoạn thật sự, nằm sau Thánh Thành!

“Ngươi đã cảm nhận được chưa?

Sự tuyệt vọng cực hạn này, thế giới không có hy vọng này...

Hãy để ta nuốt chửng ngươi trong tuyệt vọng đi!” Từ Thế Giới Tuyệt Vọng của Ma Đế Ngạc, một âm thanh trầm thấp như vậy không ngừng khuếch tán.

Thế giới tuyệt vọng này, muốn từ thể xác đến tinh thần, đồng bộ truyền đi ý chí tuyệt vọng, đánh bại kẻ địch hoàn toàn về mặt ý chí.

Chương 2704

“Tuyệt vọng ư?

Mức độ tuyệt vọng này thì tính là gì.” Tống Thư Hàng trực diện đáp lại. 'Thế Giới Thánh Thành' của cậu đã hoàn toàn thành hình, cậu bị người khổng lồ xương trắng bao phủ, ngẩng đầu ưỡn ngực, đứng trên tuyến đầu của Thánh Thành.

Tuyệt vọng của ta, mới là phiên bản hoàn toàn mới mà ngươi chưa từng trải nghiệm!

Hơn nữa, bàn về tuyệt vọng với một 'Cửu U Chi Chủ' ư?

Mặc dù cậu chỉ là đại lý, nhưng đối với từ 'tuyệt vọng' này, sự lý giải của cậu sẽ không kém Ma Đế Ngạc đi đâu được.

“Sụp đổ đi, Thánh Thành!” Tống Thư Hàng nắm chặt tay phải.

Người khổng lồ xương trắng cũng làm động tác nắm chặt tay.

Ầm ầm ầm ~ Thế giới do 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' biến hóa thành, bắt đầu sụp đổ.

Trong khoảnh khắc, 'Thế Giới Thánh Thành' đang đối kháng với 'Thế Giới Tuyệt Vọng', đã bị đối phương nuốt chửng phần lớn.

Các loại tai kiếp đi kèm với 'Thế Giới Tuyệt Vọng' bắt đầu xâm chiếm 'Thế Giới Thánh Thành'.

Lửa diệt thế, sét hủy diệt, gió bão cuồng bạo, tai kiếp vô tận, giáng xuống Thế Giới Thánh Thành, thừa thắng xông lên, phá hủy tàn tích Thánh Thành!

Nhưng Ma Đế Ngạc lại hơi sững sờ – hắn tự nhiên có thể nhận ra rằng 'Thế Giới Thánh Thành' của Bá Tống không phải bị 'Thế Giới

Tuyệt Vọng' của hắn đánh tan, mà là chủ động sụp đổ, nhường lại địa bàn.

Đây là ý gì?

Tự chém một đao sao?

Hắn đã từng đối kháng với 'công kích thế giới' của không ít Trường Sinh Giả, nhưng chưa bao giờ gặp tình huống như Bá Tống.

Khi kẻ địch lớn ở trước mặt, lại còn ra tay trước tự chém mình trọng thương. 【Tuyệt vọng đi, sau khi Thánh Thành sụp đổ... là người khổng lồ hủy diệt vạn vật!】 Tống Thư Hàng thầm gọi trong lòng.

Một số tên chiêu thức chứa đựng thông tin tiết lộ về thuộc tính và công năng của pháp thuật, không thể để kẻ địch nghe thấy.

Còn một số tên thì hơi 'kém sang', ví dụ như tên chiêu thức người khổng lồ xương trắng trước đây, cậu cũng chỉ gọi trong lòng thôi.

“A a a a ~” Một trận gào thét đầy tuyệt vọng vô tận vang lên từ đống đổ nát của 'Thánh Thành', loại âm thanh bất cam cực hạn đó, trực tiếp truyền đến sâu thẳm linh hồn con người!

Ngay cả 'Thế Giới Tuyệt Vọng' của Ma Đế Ngạc cũng phải bị lu mờ.

Đồng thời với tiếng gầm giận dữ đầy tuyệt vọng này, 'tai kiếp' trên bầu trời thế giới Thánh Thành đều bị thời gian đình chỉ, tất cả tai kiếp đều bị cố định cứng đờ, không thể giáng xuống nữa.

Từ dưới chân Tống Thư Hàng, một bóng người hiện lên.

Đó là một nam tử mặc giáp vàng, xuất hiện dưới chân Tống Thư Hàng như một cái bóng phản chiếu trong gương.

Tống Thư Hàng đứng thẳng, còn nam tử giáp vàng kia thì đứng ngược.

Tiếng gào thét đau đớn vừa rồi, chính là phát ra từ miệng nam tử giáp vàng đó.

Hắn ôm đầu, quỳ rạp xuống đất, dùng đầu đập mạnh xuống đất, trông như phát điên...

Điên cuồng, tuyệt vọng, bất cam, đau khổ...

Không ai biết nam tử giáp vàng này đã trải qua những gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, nam tử giáp vàng tuyệt vọng này nhảy ra từ dưới chân Tống Thư Hàng.

Hai bộ Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí bao phủ lên người hắn, hóa thành 'Người Khổng Lồ Hủy Diệt Vạn Vật', một kẻ hủy diệt chỉ biết giết chóc, tàn bạo và vô cảm.

Người Khổng Lồ Hủy Diệt đứng trên đống đổ nát của 'Thế Giới Thánh Thành', gầm lên giận dữ về phía 'Thế Giới Tuyệt Vọng': Nỗi đau của ta còn trên ngươi, sự tuyệt vọng của ta còn trên ngươi, phong cách của ta còn trên ngươi!

Thế Giới Thánh Thành bắt đầu biến hóa, từ một thế giới phòng ngự hình thành một thế giới tấn công hủy diệt hình.

Người Khổng Lồ Hủy Diệt Vạn Vật nhảy vọt lên cao, dùng sức mạnh một người, đối kháng với cả thế giới hủy diệt.

Phàm là vật gì hắn đi qua, vạn vật đều tan vỡ, ngay cả ngọn lửa diệt thế, sét hủy diệt, gió bão cuồng bạo cũng bị người khổng lồ dùng tay xé nát.

Tống Thư Hàng mặt lạnh lùng, đứng trên đống đổ nát của thế giới Thánh Thành.

Đôi khi tạm thời nhượng bộ không phải là yếu đuối, mà là đang tập hợp sức mạnh, để phát động một cuộc tổng công kích càng cuồng bạo hơn.

Lấy Người Khổng Lồ Hủy Diệt làm mũi nhọn, thế giới phế tích phản công về phía thế giới tuyệt vọng, bắt đầu phản nuốt chửng đối phương.

“Trò hề, đây là thủ đoạn trò hề vô dụng của ngươi.” Ở phía đối diện, Ma Đế Ngạc lạnh giọng nói: “Người khổng lồ hủy diệt của ngươi có lẽ có thể cho ta một đòn tấn công bất ngờ, nhưng cũng chỉ có thế mà thôi.

Chỉ cần ta chú ý một chút, thế giới phế tích mà người khổng lồ mang theo, làm sao có thể chống lại thế giới tuyệt vọng của ta?” Quả nhiên, sau khi Ma Đế Ngạc điều chỉnh một chút, đòn tấn công bất khả kháng của Người Khổng Lồ Hủy Diệt dần dần bị áp chế.

Khóe miệng Ma Đế Ngạc nhếch lên – quả nhiên đúng như hắn dự đoán, Bá Tống ở phía đối diện là lần đầu tiên sử dụng thủ pháp 'đối kháng thế giới' này.

Trên thực tế, Người Khổng Lồ Hủy Diệt và thế giới phế tích còn mạnh hơn rất nhiều so với những gì Ma Đế Ngạc nói.

Ma Đế Ngạc chỉ lợi dụng kinh nghiệm chiến đấu phong phú của mình để áp chế Tống Thư Hàng.

“Xem ra, thế giới Người Khổng Lồ Hủy Diệt thực sự rất khó đánh tan thế giới tuyệt vọng của ngươi.” Ở phía đối diện, Tống Thư Hàng dường như đã bị Ma Đế Ngạc 'ngộ' ra điều gì đó.

“Vậy nên, kết cục đã định sẵn rồi.” Ma Đế Ngạc trầm giọng nói: “Ngươi định sẵn sẽ thất bại, còn Ma Hải Thế Giới của ta định sẵn sẽ khai mở thành công.” “Điểm này tôi đồng ý.” Tống Thư Hàng nói.

Ma Đế Ngạc sững sờ...

Bá Tống này lại tiếp lời như thế nào đây?

Nhanh như vậy đã chịu thua rồi sao?

“Ma Hải Thế Giới có lẽ sẽ khai mở thành công, còn ngươi thì định sẵn sẽ thất bại!” Tống Thư Hàng nói, cậu búng tay một cái.

Phía sau cậu, vậy mà có thế giới thứ hai bắt đầu thành hình!

Thế giới thứ hai, có tên là 【Thánh Kiếm Mang Đến Ngày Tận Thế cho Thế Giới】.

Đây là một thế giới giết chóc vạn vật, đứng từ góc độ của 'Cửu U Chi Chủ', vô cùng phù hợp với thân phận 'đại lý Cửu U Chi Chủ' hiện tại của Tống Thư Hàng!

Độ phù hợp 100%, tiềm lực của thế giới này được kích hoạt toàn bộ!

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, 'Thế Giới Thánh Kiếm Chung Yên' vòng một vòng, chuyển sang bên cạnh 'Thế Giới Tuyệt Vọng', cùng với 'Thế Giới Người Khổng Lồ Hủy Diệt' hợp kích 'Thế Giới Tuyệt Vọng'.

“Thế giới thứ hai?

Làm sao có thể!” Ma Đế Ngạc thốt ra.

“Không có gì là không thể, những thế giới như thế này... ta có tổng cộng tám cái đó!” Tống Thư Hàng mặt lạnh lùng, phát ra tiếng cười ngông cuồng đắc ý của kẻ tiểu nhân.

Phía sau cậu, từng thế giới mới bắt đầu thành hình.

Thế giới 'Bích Thủy Các Vô Hạn' tượng trưng cho 'lời nguyền'.

Thế giới 'Hủy Diệt Chi Tinh' mang phong cách khoa học kỹ thuật. 'Tế Đàn Vu Cổ Mã Nhị Duy' mang hơi thở nguyên thủy. 'Thế Giới Nhân Quả' được tạo thành từ vô số điểm và đường thẳng.

Và sau đó... là thứ khiến Ma Đế Ngạc kinh hãi vô cùng, tượng trưng cho 'toán học', 'Viễn Cổ Chi Âm, Thánh Nhân Thụ Đạo Thế Giới'. 'Thánh Nhân Thụ Đạo Thế Giới' là một trong bảy tiểu thế giới mà Tống Thư Hàng trưng bày, có bầu không khí hài hòa nhất.

Núi cao, rừng trúc, ao sen...

Cảnh vật tao nhã, khắp nơi ẩn chứa thi tình họa ý.

Ở trung tâm thế giới này, một vị Thánh Nhân với khuôn mặt mơ hồ ngồi dưới gốc cây, tay cầm sách, mắt hơi trầm, trong tư thế giảng pháp – đây là phong cách mà sâu thẳm trong tâm hồn Tống Thư Hàng khao khát nhất.

Lấy Thánh Nhân thụ đạo làm trung tâm, có vô số 'người nghe pháp' tụ tập khắp núi rừng.

Có nhân loại, có yêu tộc, có hải tộc, có tinh quái, thậm chí có những tồn tại hư ảo tựa như linh quỷ.

Không chỉ trên mặt đất, trong tầng mây trên bầu trời cũng ẩn giấu từng bóng người, đang nghiêng tai lắng nghe Thánh Nhân giảng pháp.

Ngay cả trong hư không, có một số sinh linh nhiễm khí tức tà ác cũng lén lút ẩn mình, lắng nghe lời Thánh Nhân.

Thánh Nhân giảng pháp, Chư Thiên Vạn Giới không quản chủng tộc, không quản sinh tử, không quản thân phận, phàm là ai muốn, đều có thể đến nghe!

Đại Đạo Chi Âm của giảng pháp, vang vọng khắp cả thế giới, dù cách xa đến mấy, chỉ cần muốn nghe, đều có thể nghe được nội dung giảng pháp của Thánh Nhân.

Cả thế giới tràn ngập khí tức hài hòa.

Nhưng chính một thế giới ấm áp, hài hòa và tự nhiên như vậy, lại khiến Ma Đế Ngạc dựng tóc gáy!

Mặc dù khuôn mặt 'Thánh Nhân' ở trung tâm thế giới này mơ hồ, nhưng khí chất, hình thái này, dù Ma Đế Ngạc có hóa thành tro cũng sẽ không nhận sai, đây tuyệt đối là vị Thánh Nhân đáng sợ của Nho Gia kia.

“Lời đồn Bá Tống là Nho Gia Thánh Nhân chuyển thế, chẳng lẽ là thật sao?” Lúc này, từ đám thành viên Vô Cực Ma Tông, vang lên tiếng bàn tán như vậy.

Mặc dù Nho Gia làm rất tốt công tác bảo mật... nhưng bảo mật có tốt đến mấy cũng không thể ngăn cản kẻ hữu tâm dò hỏi.

Chỉ cần có người nghi ngờ Bá Tống là 'Nho Gia Thánh Nhân chuyển thế', sau đó mang theo nghi hoặc đó đến Nho Gia để cầu chứng, thì thông qua phản ứng của các đệ tử Nho Gia, kết hợp với các manh mối khác, là có thể gián tiếp xác nhận.

Thêm vào đó, 'Thuật Giám Định Cường Giả' hiện đã trở thành kỹ năng đặc trưng của Bá Tống, vốn là thủ đoạn của Nho Gia Thánh Nhân, khiến người ta không thể không nghĩ nhiều.

Đối mặt với Ma Đế Ngạc kinh khủng, Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Trận chiến giữa các Trường Sinh Giả, chính là sự đối kháng giữa các thế giới.

Câu nói này của ngươi, ta thấy rất có lý.” Ma Đế Ngạc: “...” Ta có thể rút lại lời mình vừa nói không?

“Vốn dĩ còn muốn cho ngươi xem thế giới thứ tám của ta, nhưng thời gian còn lại cho ta không nhiều nữa rồi.” Tống Thư Hàng giơ cao tay phải, vung mạnh một cái.

Cậu là Tam Phút Chân Nam Nhân, bây giờ chỉ còn chưa đầy một phút, không thể kéo dài thêm được nữa.

Nếu không, sau khi ba phút trôi qua, cậu sẽ từ Chân Nam Nhân biến thành thật...

đàn ông bình thường, đến lúc đó nói không chừng sẽ bị Ma Đế đè xuống đất mà giày vò.

Vì vậy, nhân lúc này một hơi đánh bại Ma Đế, khiến hắn không còn sức vùng vẫy, tránh việc Ma Hải khai mở xong hắn lại quấy phá ở bên cạnh!

Do nhận ra Ma Đế Ngạc kiêng dè 'Thánh Nhân Giảng Pháp Thế Giới', Tống Thư Hàng đặc biệt treo cao 'Thánh Nhân Giảng Pháp Thế Giới' lên, trấn áp ngay phía trên 'Thế Giới Tuyệt Vọng' của Ma Đế, đóng vai trò uy hiếp.

Chương 2705

Sáu tiểu thế giới còn lại liên thủ, phối hợp ăn ý, nghiền ép về phía Thế Giới Tuyệt Vọng của Ma Đế Ngạc.

Bảy đánh một, sự tuyệt vọng của Ma Đế Ngạc cũng giống như 'Thế Giới Tuyệt Vọng' của hắn, to lớn đến mức đó.

Vốn dĩ, chỉ một 'Thế Giới Người Khổng Lồ Hủy Diệt' đã có thể ngang tài ngang sức với 'Thế Giới Tuyệt Vọng' của Ma Đế, thậm chí 'Thế Giới Người Khổng Lồ Hủy Diệt' còn khắc chế 'Thế Giới Tuyệt Vọng' của Ma Đế, từng khiến thế giới của Ma Đế phải lui bước liên tục.

Bây giờ sau khi thêm vào sáu thế giới nữa, 'Thế Giới Tuyệt Vọng' của Ma Đế không thể chống đỡ nổi nữa.

Trên, dưới, trước, sau, trái, phải, khắp nơi đều là thế giới của Bá Tống, vô cùng bá đạo, căn bản không cho thế giới của Ma Đế Ngạc đường lui.

Thế Giới Tuyệt Vọng bắt đầu không ngừng sụp đổ, bị bảy thế giới đè ép, nuốt chửng.

Vài hơi thở sau... 'Thế Giới Tuyệt Vọng' của Ma Đế Ngạc bị nghiền nát, chân thân hắn bị lộ ra dưới bảy tiểu thế giới của Tống Thư Hàng.

“Ta bỏ cuộc, ta dừng kế hoạch Ma Hải vĩ đại!

Ta sẽ rời khỏi thế giới Cửu U ngay bây giờ, ta thề sẽ không bao giờ đặt chân vào Cửu U nữa!” Ma Đế Ngạc vội vàng la lớn.

Nhưng Tống Thư Hàng căn bản không cho hắn quyền được giao lưu, dù sao cũng chỉ là Tam Phút Chân Nam Nhân, nên Tống Thư

Hàng căn bản không có vốn liếng để đàm phán với Ma Đế.

Nếu không đánh ngã Ma Đế, ba phút vừa qua, kẻ bị ngã có khả năng chính là Tống Thư Hàng.

Vì vậy, Ma Đế Ngạc nói gì, Tống Thư Hàng cũng không nghe không thấy. 'Thánh Nhân Giảng Pháp Thế Giới' treo cao, phong tỏa mọi đường lui của Ma Đế Ngạc, sáu thế giới còn lại hóa thành 'Nhất Kích Diệt Thế' nện về phía Ma Đế.

Sáu luồng sức mạnh thế giới hủy diệt, liên tiếp oanh tạc về phía Ma Đế Ngạc.

Dưới sự cường hóa của 'quyền hạn Cửu U Chi Chủ', sáu đòn tấn công này, thậm chí đủ để diệt sát Trường Sinh Giả!

Đặc biệt là 'Nhất Kích Diệt Thế' hóa từ 'Thế Giới Thánh Kiếm Chung Yên' trong đó, còn mang theo quy tắc sức mạnh 'hủy diệt triệt để' của Cửu U Chi Chủ.

Ngay cả Trường Sinh Giả, nếu bị một kích này oanh sát, thì sẽ hoàn toàn chết đi, ngay cả thủ đoạn phục sinh cũng sẽ mất đi hiệu quả!

Ma Đế Ngạc cảm nhận được nguy cơ tử cục thực sự, hắn điên cuồng tế ra tất cả pháp khí và thủ đoạn phòng ngự của mình...

Ngay cả bản mệnh chiến giáp khó khăn lắm mới ôn dưỡng tu phục được, cũng bị hắn tế ra để chống đỡ tai họa.【Hãy cho ta thêm vài giây, cho ta thêm một chút thời gian nữa đi mà.】Nội tâm Ma Đế Ngạc cực kỳ bất cam.

Rõ ràng chỉ cần cho hắn thêm một chút thời gian nữa, Ma Hải Thế Giới sẽ hoàn toàn thành hình, phong ấn của hắn cũng có thể mở ra toàn bộ.

Nhưng Bá Tống căn bản không nghe lời người khác, không cho hắn cơ hội.

Vài hơi thở sau, dư âm của 'Nhất Kích Diệt Thế' hóa từ sáu đại thế giới tan đi.

Một Ma Đế Ngạc rách nát xuất hiện trong mắt tất cả mọi người.

Một phần ba ma khu bất khả địch của hắn bị nghiền nát, máu ma không ngừng nhỏ giọt...

Thậm chí phần ma khu còn lại vẫn đang dần dần tan biến.

Phong ấn của Nho Gia Thánh Nhân ở ngực hắn, vẫn ngoan cường tồn tại, thậm chí phong ấn lại bắt đầu phát huy tác dụng, muốn kết thúc sớm 'chế độ Ma Đế chân chính ba phút' của Ma Đế Ngạc.

“A a a ~” Ma Đế phát ra tiếng kêu đau đớn, sáu loại quy tắc sức mạnh khác nhau vẫn đang xâm thực ma khu của hắn.

Quan trọng hơn, trên đỉnh đầu hắn còn treo lơ lửng 'Thánh Nhân Giảng Pháp Thế Giới'.

“Ta nguyện thần phục!

Bá Tống, ta nguyện thần phục.” Ma Đế lớn tiếng kêu gào – vài giây, chỉ cần giành thêm vài giây nữa thôi là được!

Nhưng hắn tuyệt đối không đoán được, Bá Tống ở phía đối diện lúc này đã không thể 'túng' (chịu đựng) được nữa rồi.

Chế độ Tam Phút Chân Nam Nhân sắp kết thúc.

Một Bá Tống sắp 'túng' rồi, làm sao dám cho Ma Đế cơ hội thần phục chứ? 'Thánh Nhân Giảng Pháp Thế Giới' cũng hóa thành Nhất Kích Hủy Diệt, hóa thành Kiếm Tuyệt Vọng, chém về phía Ma Đế.

“Ma Hải, khai mở!!” Bị dồn vào đường cùng, Ma Đế không còn lựa chọn nào khác, hắn chỉ có thể đốt cháy ma nguyên của mình, dùng sức mạnh còn sót lại để thúc đẩy Ma Hải!

Thúc đẩy Ma Hải vốn là một phần trong kế hoạch của hắn.

Nếu không có Bá Tống phá đám, hắn sẽ dùng hình thái Ma Đế hoàn hảo để làm việc này, chứ không phải trong hình thái trọng thương như hiện tại.

Trong trạng thái trọng thương mà thúc đẩy Ma Hải, chắc chắn sẽ phải trả giá cực lớn.

Dưới sự thúc đẩy của Ma Đế, Ma Hải Thế Giới cuối cùng cũng bị thúc đẩy sớm hơn.

Sức mạnh thế giới Ma Hải khủng bố, phun trào ra.

“Đến rồi, đây chính là Ma Hải Thế Giới của ta, Ma Quốc Giang Sơn!” Ma Đế Ngạc thô bạo tiếp nhận sức mạnh Ma Hải, đối kháng với Nhất Kích Thế Giới Thánh Nhân đang giáng xuống từ đỉnh đầu!

Với thân thể tàn tạ của Ma Đế Ngạc lúc này mà cưỡng ép thúc đẩy 'Ma Hải Thế Giới', lại còn thô bạo trực tiếp dung nạp sức mạnh 'Ma Hải Thế Giới', là một hành vi vô cùng 'tác tử'...

Không khác gì người bình thường rút chốt lựu đạn xong lại nhét lựu đạn vào miệng mình!

Nhưng lúc này Ma Đế đã không còn lựa chọn nào khác, Bá Tống ở phía đối diện thậm chí không cho hắn vài giây thời gian, hắn chỉ có thể đi nước cờ hiểm.

Ma Hải Thế Giới đổ vào trong cơ thể Ma Đế Ngạc, lại bị hắn trực tiếp thúc đẩy, thô bạo hóa thành thủ pháp tấn công 'sóng xung kích' nguyên thủy nhất, oanh tạc về phía 'Nhất Kích Hủy Diệt' hóa từ 'Thánh Nhân Giảng Pháp Thế Giới' trên đỉnh đầu.

“A a a a ~” Ma Đế Ngạc vừa điên cuồng oanh 'sóng xung kích', vừa liên tục kêu thảm.

Ma khu bất khả địch của hắn không ngừng chịu sự xâm thực từ sức mạnh 'Ma Hải Thế Giới', bắt đầu sụp đổ cấp tốc.

Cơn đau kịch liệt càng như sóng biển, từng đợt từng đợt xông thẳng vào thần kinh hắn.

Ma Đế Ngạc đã không biết bao nhiêu năm rồi mình chưa từng nếm trải loại đau đớn kịch liệt như thế này...

Ngay cả Nho Gia Thánh Nhân năm xưa, cũng chưa từng đánh hắn đau đến vậy!

“Bá!

Tống!” Ma Đế Ngạc dùng tiếng gào thét đầy nguyền rủa, trút ra nỗi đau của mình.

Lúc này, nỗi đau mà Ma Đế đang chịu đựng đã đạt khoảng '86% giá trị đau khổ' của Tống Thư Hàng – đây đã là cơn đau kịch liệt mà hầu hết các đại lão Trường Sinh Giả đều không thể chịu đựng nổi.

Giá trị đau khổ này nếu cao hơn một chút nữa, thì sẽ đạt đến mức có thể khiến Tam Nhãn Tiền Bối phải bật khóc!

Có thể vừa chịu đựng nỗi đau mạnh như vậy, vừa dùng 'sóng xung kích' để đối kháng với Tống Thư Hàng, Ngạc đại lão quả nhiên không phụ danh Ma Đế của hắn!

“Ta đây.” Tống Thư Hàng ở phía đối diện mặt lạnh lùng, nghiến răng nói.

Chế độ 'Tam Phút Chân Nam Nhân' của cậu đã bước vào giai đoạn đếm ngược...

Nhưng Ma Đế Ngạc ở phía đối diện vậy mà vẫn ngoan cường không ngã.

Quả không hổ danh đại lão cấp Trường Sinh Giả, 'cheat' Tam Phút

Chân Nam Nhân vẫn còn quá ngắn.

Tống Thư Hàng ước tính, ít nhất cũng phải bốn phút mới được.

Lần tới nếu còn cơ hội, cậu nhất định phải xin Bạch Tiền Bối Two một chế độ Chân Nam Nhân năm phút mới an toàn.

“Thời gian sắp hết rồi.” Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ nhắc nhở.

Lời của ngọn tóc ngốc Sở Các Chủ vừa dứt... chế độ 'Tam Phút Chân Nam Nhân' của Tống Thư Hàng liền kết thúc giây cuối cùng.

Trận văn trên Thạch Bi Đạo Hữu và hình xăm trên lưng Tống Thư Hàng, lập tức tối sầm lại.

Nhưng Tống Thư Hàng không hề hoảng sợ.

Dù sao trên người cậu vẫn còn ngọn tóc ngốc Sở Các Chủ, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, có thể 'khắc kim' Thạch Bi Đạo Hữu, 'khắc kim' Nhất Kích, vân vân các loại 'hack' khác.

Điều duy nhất cậu cần chú ý là trạng thái của Ma Đế Ngạc ở phía đối diện.

Nếu Ma Đế Ngạc vẫn còn có thể nhảy nhót sống động, thì cần phải cẩn thận rồi.

“A a ~~” Phía dưới, Ma Đế phát ra tiếng kêu thảm thiết xé lòng.

Không biết có phải là ảo giác của Tống Thư Hàng không, cậu dường như nghe ra trong tiếng kêu thảm thiết này của Ma Đế, có thoáng chút mùi vị 'thận hư' (kiệt sức, suy yếu) ư?

Lúc này, uy lực sóng xung kích trong tay Ma Đế Ngạc bắt đầu suy yếu...

Hắn dốc hết toàn lực, cuối cùng cũng chống đỡ được đòn tấn công hủy diệt hóa từ 'Thánh Nhân Giảng Pháp Thế Giới'!

Nhưng đồng thời, phong ấn đáng sợ mà Nho Gia Thánh Nhân lưu lại ở ngực hắn lại ngoan cường phục hồi, lập tức phong ấn 'hình thức Ma Đế chân chính' của hắn.

Năng lượng 'Ma Hải Thế Giới' mà hắn vừa cưỡng ép nạp vào cơ thể, đều đã chuyển hóa thành 'sóng xung kích' dùng để đối kháng với 'Nhất Kích Hủy Diệt' hóa từ 'Thánh Nhân Giảng Pháp Thế Giới' của Tống Thư Hàng.

Vì vậy, năng lượng Ma Hải Thế Giới, còn chưa kịp rửa trôi phong ấn Nho Gia Thánh Nhân.

Điều này thật là bối rối.

Hiện tại, hắn cần một ít thời gian để một lần nữa dẫn dắt sức mạnh 'Ma Hải Thế Giới' nhập thể, để rửa trôi phong ấn Thánh Nhân ở ngực mình...

Mà quá trình này, chắc chắn cần một ít thời gian.

Nhưng vấn đề là, Bá Tống ở phía đối diện có cho hắn thời gian này không?

Ma Đế Ngạc một mặt lén lút bắt đầu cưỡng ép nạp lại năng lượng Ma Hải Thế Giới, một mặt cứng đờ ngẩng đầu, nhìn về phía Bá Tống.

Trong lòng hắn bắt đầu cầu nguyện, cầu mong Bá Tống có thể đột nhiên "não tàn", không tấn công nữa, cho hắn một chút thời gian.

Không cần nhiều, chỉ cần một ít thời gian tính bằng 'giây' là đủ.

Có lẽ là ý trời trong cõi u minh thật sự đã nghe thấy lời cầu nguyện của hắn...

Bá Tống vậy mà thật sự 'não tàn' rồi, không tiếp tục tấn công hắn nữa!!

Khi Ma Đế Ngạc yếu ớt ngẩng đầu nhìn Bá Tống, hắn phát hiện

Bá Tống cũng đang yếu ớt nhìn hắn.

Khi ngươi nhìn đối phương, đối phương cũng đang nhìn ngươi!

Hai người chạm mắt, cả hai đều ngửi thấy mùi vị yếu ớt, kiệt sức từ người đối phương.

Ma Đế lúc này khí thế toàn vô, không còn bá khí Ma Đế và ma diễm ngút trời; Bá Tống lúc này cũng không còn uy thế khủng bố như 'Cửu U Chi Chủ giáng lâm'.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Ma Đế Ngạc và Tống Thư Hàng đồng thời hiện lên một suy đoán.

Ba phút?

Chương 2706

“Chẳng lẽ ngươi cũng chỉ có ba phút?” “Thật trùng hợp, xem ra ngươi cũng chỉ có ba phút?” Hai người đồng thời lên tiếng hỏi.

Sau đó, cảnh tượng lập tức trở nên lúng túng.

Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ: “...” Thạch Bi Đạo Hữu: “...” Thành viên Vô Cực Ma Tông: “...” Một loạt thao tác mạnh như hổ, kết quả cả hai đều chỉ có ba phút bùng nổ.【Thảo nào Ma Đế Ngạc ở những giây cuối cùng chống cự kịch liệt lại sử dụng thủ đoạn bất chấp hậu quả... thì ra hắn cũng chỉ có ba phút.】Tống Thư Hàng trong lòng bỗng hiểu ra.【Thảo nào Bá Tống vừa rồi căn bản không nghe ta đầu hàng, cứ dồn ta vào chỗ chết, thì ra hắn cũng chỉ có ba phút.

Đại lý Cửu U Chi Chủ, quả nhiên chỉ là đại lý, đại lý và chính thức vẫn có khác biệt!】Ma Đế Ngạc trong lòng chợt bừng tỉnh.

Tuy nhiên, đã vậy mọi người đều chỉ có ba phút, vậy thì người cười cuối cùng, chính là ta!

Khóe miệng Ma Đế nhếch lên.

Trên mặt hắn lộ ra vẻ tự tin.

“Ngươi thua rồi, Bá Tống.” Ma Đế Ngạc không còn vội vã nữa, ma khu bất khả địch của hắn bắt đầu có nhịp điệu nuốt chửng sức mạnh Ma Hải Thế Giới, dẫn dắt sức mạnh Ma Hải Thế Giới đổ vào trong cơ thể, sau đó dựa theo công pháp đặc thù, dẫn dắt sức mạnh Ma Hải Thế Giới đi rửa trôi phong ấn Nho Gia Thánh Nhân.

Mặc dù hắn là 'Tam Phút Chân Ma Đế', nhưng chỉ cần phong ấn được giải khai, hắn sẽ là một Ma Đế hoàn chỉnh!

Còn di chứng gì đó...

đến lúc đó luôn sẽ có cách giải quyết.

Khí thế trên người Ma Đế Ngạc lại dâng lên, hắn nhìn Tống Thư Hàng, trầm giọng nói: “Ma Hải Thế Giới đã khai mở, ngươi đã không thể ngăn cản ta.

Nhìn xem, Ma Hải Thế Giới dưới chân này, đã là Ma Quốc Vô Cực Đạo của ta rồi!” Đây chính là giang sơn Ma Quốc mà ta đã dùng Vô Cực Ma Tông bố trí bao nhiêu năm qua, gây dựng được ở thế giới Cửu U!

Các thành viên Vô Cực Ma Tông cũng có thể cảm nhận được sự mỹ diệu khi 'sức mạnh Ma Hải' không ngừng dung nhập vào cơ thể, bọn họ vui mừng như điên: “Đây là thắng lợi của chúng ta...

Ma Hải dưới chân, đã hóa thành giang sơn Ma Quốc của Vô Cực Ma Tông chúng ta.” “Giang sơn Ma Quốc của các ngươi ư?” Trong hư không, Bá Tống Huyền Thánh mặt lạnh lùng, phát ra tiếng cười khẩy: “Sai sai sai, đây không phải giang sơn Ma Quốc của các ngươi, là của ta đó!!” Ma Đế Ngạc: “???” “Hà Chỉ Trụ, xuất ra!

Trận khởi, lạc ấn toàn khai.” Bá Tống Huyền Thánh khẽ cong ngón tay, chậm rãi nói.【Hà Chỉ Trụ là cái thứ gì?

Viết tắt của Ma Thần Trụ Hà Chỉ Ma Đế sao?】Một ý niệm như vậy đột nhiên hiện lên trong lòng Ma Đế Ngạc.

Đang suy tư thì, dưới chân, cây 'Hà Chỉ Trụ' đã lén lút hòa vào trung tâm trận nhãn của 'đại trận Ma Thần Trụ', phát ra ánh sáng chói mắt.

Trên thân trụ, những phù văn phức tạp chiếu ra một cuốn hình ảnh, câu chuyện 'Hà Chỉ Ma Đế chinh chiến vạn giới' trong phù văn dường như trôi qua.

Còn trên đỉnh trụ, bức 'tượng chân thân Hà Chỉ Ma Đế' đột ngột ngẩng đầu.

Xoẹt!

Một đạo đao mang chói mắt lóe lên.

Sau đó, từ trong 'Hà Chỉ Trụ', một cây Trảm Mã Đao bay ra, một hơi mở một lỗ trên sàn Ma Đế Cung của Ma Đế Ngạc, rồi vọt ra.

Thân Hà Chỉ Ma Đế làm tay cầm đao, cây đại đao dài năm mươi mét, mang lại một loại áp lực tâm lý nặng nề. 【Ma Đế Cung của ta!】 Tim Ma Đế Ngạc đau nhói, Ma Đế Cung này là pháp khí liên kết huyết nhục với hắn, khi Ma Đế Cung bị tổn hại, tim hắn cũng sẽ âm ỉ đau.

Nhưng điều khiến hắn càng khó chấp nhận hơn là, trên cây 'Hà Chỉ Đao' này, thấp thoáng tỏa ra khí tức của Hà Chỉ Ma Đế.

Chẳng lẽ...

Hà Chỉ Ma Đế đang thông đồng với Bá Tống, cùng nhau hãm hại hắn?

Khi còn trẻ, hắn cũng là người lớn lên bằng cách đọc truyền kỳ của Hà Chỉ Ma Đế.

Không ngờ, cùng là Ma Đế của Ma Tông, là 'Hà Chỉ Ma Đế' từng là thần tượng, lại vào thời khắc mấu chốt hãm hại hắn một vố.

Phía dưới.

Công Tử Hải càng ngơ ngác nhìn cây Hà Chỉ Đao này: “Hà Chỉ Ma Đế, đã sống thành bộ dạng của Bá Tống sao?” Cây Hà Chỉ Trụ này, thật đáng để suy ngẫm.

Đây rõ ràng là biểu tượng cho sự cấu kết giữa Hà Chỉ Ma Đế và Bá Tống Huyền Thánh.

Nếu...

Hà Chỉ Ma Đế đã nhập bọn với Bá Tống, vậy ta là cái thá gì?

Công Tử Hải không dám tưởng tượng tương lai của mình, kẻ đã kế thừa truyền thừa của Hà Chỉ Ma Đế, sẽ ra sao.

“Điều này không thể nào, cây Ma Thần Trụ này là do chúng ta đích thân cắm vào Sa Tinh Thế Giới, tại sao lại bị ngươi thao túng?” Vị trưởng lão Vô Cực Ma Tông phụ trách 'kế hoạch cắm Ma Thần Trụ vào thế giới Cửu U' không kìm được hét lên.

Là họ tự mình tìm vị trí tọa độ Cửu U, là họ tự mình cắm Ma Thần Trụ, tại sao lại trở thành của Bá Tống Huyền Thánh?

“Đáp án rất đơn giản.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói: “Bởi vì là ta, đã khiến các ngươi chọn 'Sa Tinh Thế Giới' làm tọa độ.

Là ta, đã để Hà Chỉ Trụ lại ở Sa Tinh Thế Giới.

Ngươi hỏi ta làm sao làm được?

Bởi vì ta là đại lý Cửu U Chi Chủ.” Đừng tiếp tục hỏi tại sao nữa, hỏi nữa ta cũng không trả lời được nhiều hơn đâu!

Ầm ầm ầm ~~ Trận văn, trận pháp và từng tầng thủ đoạn mà Bạch Tiền Bối Two để lại ở Sa Tinh Thế Giới, lúc này toàn bộ được kích hoạt.

Dấu ấn mà các thành viên Vô Cực Ma Tông vất vả lưu lại trong 'Ma Hải Thế Giới', trong khoảnh khắc này toàn bộ bị xóa bỏ.

Dấu ấn mới thuộc về 'đại lý Cửu U Chi Chủ Bá Tống', được khắc lên 'Ma Hải Thế Giới'.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, quyền sở hữu 'Ma Hải Thế Giới' đã đổi chủ!

Tống Thư Hàng khẽ động ngón tay, thông qua những trận văn, dấu ấn đang khớp với cậu, cậu có thể cảm nhận được mình hoàn toàn có thể thao túng phạm vi 'Ma Hải Thế Giới' này.

Sau khi cậu chính thức tiếp quản 'Ma Hải Thế Giới', một luồng khí tức 'Thái Cổ' dâng lên từ sâu thẳm 'Ma Hải Thế Giới'.

Quy tắc của Ma Hải Thế Giới bắt đầu tái tạo, một loại pháp tắc tương tự với 'pháp tắc thế giới Cửu U', nhưng hỗn loạn hơn, cuồng bạo hơn bắt đầu thành hình.

Đây mới là diện mạo thật sự của Ma Hải Thế Giới, một thế giới Thái Cổ được phục hồi!

Cũng là nơi mà Bạch Tiền Bối Two đã đề cử Tống Thư Hàng độ Huyền Thánh Kiếp lần cuối.

Độ kiếp trong 'Ma Hải Thế Giới' mang khí tức Thái Cổ này, đối với Tống Thư Hàng mà nói, có rất nhiều lợi ích.

Ma khu của Ma Đế Ngạc không ngừng co giật, kênh giao tiếp giữa hắn và Ma Hải Thế Giới bị cưỡng chế cắt đứt.

Sau khi mất đi năng lượng Ma Hải Thế Giới, tác dụng phụ của việc hắn vắt kiệt cơ thể trước đó bắt đầu bùng phát.

“Ngươi vì sao lại có quyền hạn Cửu U Chi Chủ?” Đại não của Ma Đế Ngạc lúc này lại bình tĩnh lạ thường.

Vấn đề quay trở lại điểm khởi đầu.

Bọn họ nhân lúc 'Thiên Đạo sụp đổ', mới dám thực thi kế hoạch vĩ đại, xâm nhập thế giới Cửu U, khai mở Ma Hải.

Mục đích là để tránh tình huống 'Cửu U có chủ', bởi vì Cửu U Chi Chủ có thể tùy ý hành động trong thế giới Cửu U, có thể trực tiếp bóp nát 'kế hoạch Ma Hải' của bọn họ.

Giống như cảnh tượng đang xảy ra trước mắt: Bá Tống với 'quyền hạn Cửu U Chi Chủ' đã trực tiếp lấy đi thành quả 'kế hoạch Ma Hải' của bọn họ.

Điều mà họ muốn tránh chính là điểm này, nhưng không ngờ lại vẫn đụng phải tình huống 'Cửu U có chủ'.

“Sau khi Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U Chi Chủ cũng sẽ tiêu tán mới đúng.

Nhưng vì sao ngươi vẫn còn cơ hội làm đại lý Cửu U Chi Chủ...

Chẳng lẽ, Cửu U vẫn còn chủ?” Ma Đế Ngạc sau khi bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng không trả lời hắn.

Nhưng, Ma Đế Ngạc đã có được đáp án: “Quả nhiên, thế giới Cửu U vẫn còn chủ.” Đây thật sự là một đáp án khiến bọn họ tuyệt vọng.

Nói cách khác, ngay từ đầu, 'kế hoạch Ma Hải' của bọn họ đã định sẵn sẽ thất bại.

Thiên Đạo sụp đổ, nhưng thế giới Cửu U không biết vì sao, vẫn còn chủ tể tồn tại.

Có lẽ là sau khi Thiên Đạo sụp đổ, Cửu U Chi Chủ vẫn còn một giai đoạn 'tồn tại ngắn ngủi'?

Hoặc giả, là vì những nguyên nhân khác.

Nhưng điều này đã không còn quan trọng nữa.

Khoảnh khắc này, Ma Đế Ngạc hoàn toàn cảm nhận được tầm quan trọng của thông tin.

Nếu hắn có thể biết sớm hơn thông tin 'Cửu U vẫn còn chủ', hắn đã trực tiếp từ bỏ ý định khởi động kế hoạch lớn rồi.

Tống Thư Hàng không khỏi đưa tay sờ lên mặt Tống Four – ta đã mặt lạnh lùng như thế này rồi, ngươi vậy mà vẫn còn có thể sử dụng 'độc mặt thuật' (ám chỉ việc Tống Four sao chép vẻ mặt lạnh lùng của bản thể)?

“Nhưng ta không ngờ, mục tiêu của ngươi vậy mà cũng là 'Ma Hải Thế Giới'.” Ma Đế Ngạc chậm rãi nói.

Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ: “Thư Hàng đừng lề mề nữa, xử hắn đi!

Nếu theo kịch bản bình thường thì hắn nói không chừng có phương án để hủy diệt 'Ma Hải Thế Giới' đó.

Người Ma Môn làm gì cũng thích để lại một tùy chọn 'hủy diệt'.

Đừng cho hắn cơ hội đồng quy vu tận.” Ma Đế Ngạc: “...” “Ối trời, bị Sở Các Chủ nói trúng rồi.

Xem ra hắn thật sự có thủ đoạn hủy diệt Ma Hải, đừng cho hắn cơ hội!

Sử dụng ta đi, nhân lúc hắn còn đang mang cái bụng 'hoài dựng', cho hắn một nhát 'phẫu phúc trảm' (chém rạch bụng)!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị.

Tâm ma của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối lúc này đã không thể 'tâm ma' hơn nữa.

Ma Đế Ngạc nghiến răng nói: “Ta...” Hắn vừa mở miệng nói một từ, từ ngọn tóc ngốc trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, đột nhiên một cánh cửa không gian mở ra...

Ngay sau đó một bóng người mặc váy đen lướt về phía Ma Đế Ngạc.

Bóng người váy đen này nhanh đến cực hạn, trong khoảnh khắc đã lóe đến bên cạnh Ma Đế.

Bàn tay trắng nõn in lên ngực Ma Đế.

Ầm ~~ Thân thể Ma Đế Ngạc bị đánh bay ra ngoài, xuyên thủng đỉnh 'Ma Đế Cung', bay vào hư không.

Bóng người váy đen kia dùng sức dưới chân, nhảy vọt một cái, truy đuổi theo thân hình Ma Đế Ngạc, trong vài hơi thở, nàng vừa vỗ vừa đánh, một đường đánh bay Ma Đế Ngạc, rất nhanh đã biến mất.

“Là Sở Two sao?” Tống Thư Hàng sững sờ, hỏi.

Vừa rồi quá nhanh, cậu còn chưa nhìn rõ dáng vẻ nữ tử váy đen kia...

Chương 2707

Nhưng ước chừng, hẳn là Sở Các Chủ Two.

Nàng vội vã đánh bay Ma Đế Ngạc như vậy, xem ra Ma Đế thật sự có thủ đoạn hậu bị để hủy diệt 'Ma Hải' ư?

Nhưng rất nhanh, sắc mặt Tống Thư Hàng biến đổi.

Cậu đột nhiên đưa tay khoắng trong hư không, vươn vào Thế Giới Hạch Tâm, dùng sức kéo một cái.

Bản thể được kéo ra từ Thế Giới Hạch Tâm.

Hai Tống Thư Hàng, một đen một trắng, đứng song song trong hư không 'Ma Đế Cung'.

“Là Sở Two.” Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ lại hỏi: “Ngươi làm gì vậy?” “Không kịp giải thích rồi, Sở tiền bối, ngươi và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối mau về Thế Giới Hạch Tâm trước đi.” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

“Kiếp Bát Phẩm của ngươi sắp đến rồi?” Ngọn tóc ngốc của Sở Các Chủ lập tức hiểu ra.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng lúc này đang ở đỉnh phong Thất Phẩm, đặt ở hiện thế, thì đó là loại 'Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp' có thể nổ tung trên trán bất cứ lúc nào.

Nhưng vì cậu đã độ qua một lần 'Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp' ở hiện thế, chỉ là do Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ giữa chừng, nên Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp của cậu bị gián đoạn giữa đường...

Vì vậy ở hiện thế, Tống Thư Hàng coi như có một 'kỳ hoãn xung độ kiếp', nếu cậu tự mình không chủ động bạo phát linh lực trong cơ thể, thì 'Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp' sẽ không giáng xuống đầu cậu.

Còn ở thế giới Cửu U, Tống Thư Hàng tồn tại với thân phận 'đại lý Cửu U Chi Chủ', pháp tắc thế giới Cửu U đều lấy cậu làm trung tâm, nếu cậu không đồng ý, thì 'Bát Phẩm Ma Kiếp' sẽ không giáng xuống đầu cậu.

Vì vậy trước đây, dù ở hiện thế hay Cửu U, Tống Thư Hàng đều không cần lo lắng 'Bát Phẩm Kiếp' đột nhiên ghé thăm.

Nhưng 'Ma Hải Thế Giới' thì khác.

Đây là một vùng đất vô chủ, được phục hồi từ thế giới Cửu U mà ra, mang khí tức Thái Cổ.

Ngay cả quyền hạn Cửu U Chi Chủ ở khu vực này cũng bị giảm hiệu quả rất nhiều.

Ngay cả khi có thủ đoạn mà Bạch Tiền Bối Two để lại, Tống Thư Hàng coi như là 'chủ nhân' của khu vực này, có thể kiểm soát thế giới này ở một mức độ nào đó.

Nhưng về mặt 'Bát Phẩm Kiếp', Ma Hải Thế Giới lại không tính cho Tống Thư Hàng mặt mũi.

Vì vậy, ngay khi phát hiện Tống Thư Hàng đang ở cảnh giới 'Thất tiến Bát' bình cảnh, pháp tắc Ma Hải Thế Giới liền tự động vận chuyển, sức mạnh pháp tắc Ma Hải cuồng bạo bắt đầu chuyển hóa thành 'Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp', bao trùm Tống Thư Hàng.

Vừa rồi...

Sở Các Chủ Two vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, cảm ứng nhạy bén được trạng thái Tống Thư Hàng sắp độ kiếp, vì vậy nàng đã xuất hiện vào thời khắc mấu chốt, lấy ngọn tóc ngốc Sở làm tọa độ, cường xông vào Ma Hải Thế Giới Ma Đế Cung trung, và một mạch đánh bay Ma Đế Ngạc.

Lúc này, tuyệt đối không thể để Ma Đế Ngạc ở lại chỗ cũ.

Nếu để hắn phát giác Tống Thư Hàng sắp độ kiếp, hắn chắc chắn sẽ tìm mọi cách can thiệp vào thiên kiếp của Tống Thư Hàng, trở thành kẻ thứ ba mạnh mẽ, từ đó tăng cường uy lực thiên kiếp của Tống Thư Hàng.

Nếu Ma Đế Ngạc thật sự bị cuốn vào 'Thái Cổ Kiếp' của Tống Thư Hàng, trời mới biết đợt 'Thái Cổ Kiếp' này sẽ biến dị thành trạng thái gì?

“Sở tiền bối, lát nữa hãy thay tôi cảm ơn Sở Two trước!

Sau khi tôi độ kiếp trở về, tôi nợ Sở Two một ân tình.” Tống Thư Hàng kêu lên.

Ngọn tóc ngốc Sở lúc này quấn Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, lại mang theo Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, vân vân các 'phụ kiện' khác từ bản thể Tống Thư Hàng, rồi độn nhập vào Thế Giới Hạch Tâm.

Cuối cùng, nó lên tiếng hỏi: “Đám đệ tử 'Vô Cực Ma Tông' ở bên cạnh ngươi định xử lý thế nào?” Đám 'phụ kiện' này của họ có thể tùy thời tiến vào Thế Giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng.

Nhưng trong Ma Hải Thế Giới vẫn còn cả một Ma Đế Cung cùng một lượng lớn thành viên Vô Cực Ma Tông.

Nếu tất cả số thành viên Ma Tông này hợp lại, thì cũng có thể cường hóa 'thiên kiếp' của Tống Thư Hàng đến mức không thể tưởng tượng nổi.

“Sở tiền bối không cần lo lắng, trong đám thành viên Ma Tông này không có ai đang ở trạng thái 'độ kiếp' cả.

Tôi chỉ cần giữ khoảng cách với họ, thì không cần lo lắng họ sẽ cường hóa thiên kiếp của tôi.” Bản thể Tống Thư Hàng đáp.

Tống Four bên cạnh đưa tay ấn xuống, trực tiếp kích hoạt thủ đoạn mà Bạch Tiền Bối Two để lại, trước tiên là nhấn toàn bộ Ma Đế Cung xuống sâu trong Ma Hải Thế Giới.

Sau đó, Thạch Bi Đạo Hữu nhảy vọt một cái, hóa thành bia mộ 'Bá Tống Chi Mộ' khổng lồ, một hơi trấn áp Ma Đế Cung.

Trên người Thạch Bi Đạo Hữu cũng in dấu văn quyền hạn Cửu U Chi Chủ, trong thời gian ngắn hắn hoàn toàn có thể trấn áp Ma Đế Cung, không cho các thành viên Vô Cực Ma Tông bên trong phá đám.

Ngọn tóc ngốc Sở Các Chủ khẽ gật đầu: “Nội dung giảng pháp lần này ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Trong lúc nói chuyện, Thế Giới Hạch Tâm bắt đầu đóng lại.

“Yên tâm đi, bên Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiên cứu 'Tà Vọng Thực Tài Hóa' đã có tiến triển đột phá rồi.

Nhân lúc ta độ kiếp, Tiên Cơ nhất định có thể nghiên cứu ra cơ sở của 'Tà Vọng Thái Đan'.

Đến lúc đó thêm vào 'Tà Vọng Nhân Công Dưỡng Thực Thuật' của Vô Cực Ma Tông, ta chỉnh lý lại một chút, đủ để ứng phó với buổi giảng pháp sắp tới.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Thế Giới Hạch Tâm khép lại.

Tống Thư Hàng và Tống Four đứng song song trên Ma Hải Thế Giới.

Khi họ hợp nhất, mới là một cá thể hoàn chỉnh.

Về lý thuyết, Tống Thư Hàng và Tống Four hợp nhất cũng giống như một người tự cắt mình thành hai phần trên và dưới.

Vì vậy khi độ kiếp, không cần lo lắng sẽ tăng cường uy lực thiên kiếp.

“Sắp đến rồi.” Thạch Bi Đạo Hữu ở sâu trong Ma Hải trầm giọng nói, bốn chữ 'Bá Tống Chi Mộ' trên người hắn sáng chói mắt.

Dường như đang âm thầm nói lên điều gì đó.

“Ở hiện thế hay thế giới Cửu U khi độ Bát Phẩm Kiếp, đều sẽ bị kéo vào một không gian độ kiếp độc lập.

Cũng không biết không gian độ kiếp độc lập của 'Ma Hải Thế Giới' sẽ là bộ dạng thế nào?” Tống Thư Hàng đưa tay khẽ vẫy, hai cây Trường Sinh Trụ hiện ra.

Hà Chỉ Trụ lơ lửng phía sau bản thể cậu, Côn Vương Trụ thì lơ lửng bên cạnh Tống Four.

Cậu đã chuẩn bị sẵn sàng.

Lần này, cậu sẽ chú ý khống chế lực đạo, tuyệt đối sẽ không như lần trước, đánh sập 'thế giới độ kiếp'.

Dù sao 'Ma Hải Thế Giới' này tương lai còn có chỗ dùng, cậu còn phải thu 'Ma Hải Thế Giới' vào Thế Giới Hạch Tâm, không thể làm hỏng nó.

Ầm ~~ Trên bầu trời Ma Hải Thế Giới, một tiếng sấm cảnh báo vang lên.

Tiếng sấm này tuyên bố 'Bát Phẩm Kiếp' chính thức bắt đầu.

Nhưng Tống Thư Hàng và Tống Four không bị kéo vào thế giới độ kiếp độc lập...

Ma Hải Thế Giới vốn là một tuyệt địa Thái Cổ hỗn loạn, tai nạn, cuồng bạo.

Đối với Ma Hải Thế Giới thời Thái Cổ mà nói, loại không gian độ kiếp độc lập nhằm bảo vệ sự ổn định của thế giới này căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Bát Phẩm Kiếp của Ma Hải Thế Giới, vẫn luôn là đến thẳng mặt.

Phá hủy sự ổn định của thế giới, khiến thế giới trở nên hỗn loạn hơn, vốn dĩ đã phù hợp với giá trị quan của Ma Hải Thế Giới rồi.

Thậm chí... nếu bên cạnh Bát Phẩm Kiếp, còn có tà ma khác đi ngang qua, thì sẽ trực tiếp bị cuốn vào tai kiếp, hóa thành tro bụi.

Ở thời Thái Cổ, các nơi trong Ma Hải Thế Giới bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát 'Ma Kiếp'!

Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp cuồng bạo trực tiếp thành hình trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, hóa thành bánh xe ma diễm xoắn ốc.

“Vậy mà không có không gian độ kiếp độc lập?” Tống Thư Hàng liếc nhìn Thái Cổ Kiếp, nhanh chóng tính toán uy lực của nó – uy lực cấp Bát Phẩm, không hề bị cường hóa.

Xoẹt ~ Đợt bánh xe ma diễm đầu tiên giáng xuống từ trên không.

Tống Thư Hàng hai tay chắp sau lưng, lúc này lớp vỏ ngoài của cậu vẫn còn bao phủ 'Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử'.

Người khổng lồ xương trắng đưa tay ra vồ một cái, giống như bóp cổ một tên tiểu đệ, bóp chặt bánh xe ma diễm cấp Bát Phẩm, trực tiếp nghiền nát nó.

Không phải Tống Thư Hàng kiêu ngạo, nếu chỉ là Bát Phẩm Kiếp bình thường, trước mặt cậu chỉ là tiểu đệ, ngay cả Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp cũng không khác biệt.

Ầm ầm ầm, nửa thân người khổng lồ xương trắng bao phủ Tống Thư Hàng lại liên tục bóp nát vài 'thiên kiếp bánh xe ma diễm' cấp Bát Phẩm, sau đó hơi dừng lại.

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, cậu không còn trực tiếp nghiền nát Thái Cổ Kiếp nữa, mà bắt đầu thử nghiệm phong ấn thiên kiếp 'bánh xe ma diễm'.

Chủ yếu là Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ ra một chuyện, cái ‘Thái Cổ Kiếp Thế Giới Ma Hải’ này, đây là một loại thiên kiếp mà ngay cả Ma Đế cũng chưa từng thấy qua.

Cũng có nghĩa là, đây là một ‘loại kiếp nạn’ với thuộc tính mới mà ngay cả ‘Thiên Kiếp Thái Đan’ của Ma Đế cũng không có.

Nếu cậu có thể phong ấn và mang cái Thái Cổ Kiếp Thế Giới Ma Hải này về, sau đó giao cho Biệt Tuyết Tiên Cơ nghiên cứu ra ‘Thái Cổ Kiếp Sáo Xan’, thì sẽ có thể mở ra thêm một ‘Thái Cổ Kiếp Tử Thái Đan’ mới trên ‘Thiên Kiếp Thái Đan’.

Đến lúc đó, vị tiền bối Lãnh Chúa Ảnh Tử Thiên Kiếp thích ăn, nhất định sẽ rất thích.

Đến lúc đó, ‘Thái Cổ Kiếp Đại Xan’ nhất định sẽ bán được giá tốt!

Tống Thư Hàng nhìn ‘Ma Diễm Luân’ đang bị Bạch Cốt Cự Nhân nhào nặn trong tay, càng nhìn càng cảm thấy nó đáng yêu.

“Ngoại hình tiểu Thái Cổ Kiếp này trông giống như một món bánh ngọt tinh xảo, trong ‘Thiên Kiếp Sáo Xan’ của Hà Chỉ tiền bối đang thiếu một ít bánh ngọt tinh xảo, có lẽ chúng ta có thể bổ sung một vài thứ cho Thiên Kiếp Thái Đan.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

Hoa lạp lạp ~ Sau một trận nhào nặn của Bạch Cốt Cự Nhân, nó đã thành công dùng linh lực cưỡng chế bao bọc ‘Ma Diễm Luân’, giống như thủ pháp ‘đóng băng’, dùng phương pháp nguyên thủy nhất để phong ấn và chuyển nó vào Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

Ở đó, bất kể là Sở Các Chủ, Quy tiền bối hay Bạch Long tỷ tỷ đều có thể giúp Tống Thư Hàng hoàn thành trình tự thứ hai của việc phong ấn ‘Thái Cổ Kiếp’.

"Hạch Tâm Thế Giới vẫn có thể mở ra, chậc chậc." Tống Thư Hàng càng thêm không sợ hãi.

Phía dưới.

Các đệ tử Vô Cực Ma Tông trong Ma Đế Cung run rẩy.

Bọn họ cảm giác mình hình như bị cuốn vào Thiên Kiếp của 'Bá Tống Huyền Thánh'? 【Bá Tống Huyền Thánh không phải đã đạp ra đạo của mình, và chứng đạo trường sinh rồi sao?

Tại sao hắn vẫn còn Thiên Kiếp?】【Chẳng lẽ là hắn đột nhiên nhìn thấy 'Thiên Kiếp' của Ma Hải Thế Giới là loại hắn chưa từng độ, để cho 'đạo' của mình càng thêm hoàn thiện, nên hắn tạm thời nảy ra ý, lại độ thêm một lần Bát Phẩm Kiếp của Ma Hải Thế Giới?】Dù sao Bá Tống Huyền Thánh cũng là người có tiền án, hắn là người duy nhất trong chư thiên vạn giới đã nhiều lần giẫm đạp lên quy tắc Thiên Kiếp Bát Phẩm.【Có lý, có lẽ đây chính là nguyên nhân Bá Tống Huyền Thánh muốn chiếm Ma Hải Thế Giới, hắn còn muốn 'đạo' của mình lên một tầng cao hơn.】【Đáng sợ quá, những Ma Diễm Luân kia mỗi cái đều có uy lực cấp Bát Phẩm mà.】Ấy vậy mà bị Bá Tống Huyền Thánh trực tiếp bóp nát.【Đây là lần đầu tiên ta đứng ở góc độ 'Thiên Kiếp', vì Thiên Kiếp mà bất bình.】Tổng cảm giác Thiên Kiếp đối mặt với Bá Tống thì vô cùng đáng thương, khiến người ta không nhịn được có một loại xúc động muốn cổ vũ cho 'Thiên Kiếp'.

Một bộ phận thành viên của Vô Cực Ma Tông có tâm thái rất tốt, bọn họ rất rõ ràng vị trí của mình.

Bọn họ tự nhận là đối với tồn tại đẳng cấp như Bá Tống tiền bối, chỉ là những con kiến nhỏ bé không đáng chú ý.

Chỉ cần khiêm tốn một chút, với tính cách của Bá Tống Huyền Thánh, chắc chắn sẽ không tận diệt. .

Thạch Bi Đạo Hữu bình tĩnh nhìn ‘Thái Cổ Kiếp’.

Khai tịch Ma Hải Thế Giới, khiến khí tức Thái Cổ sống lại, tạo ra Thái Cổ Kiếp của Ma Hải Thế Giới, kết quả Thái Cổ Kiếp này chỉ có chút uy lực này sao?

Chương 2708

Thật sự mà nói, ‘Thái Cổ Kiếp’ nghe có vẻ ngầu nhất này lại là Thiên Kiếp yếu nhất mà hắn và Tống Thư Hàng gặp phải kể từ khi quen biết!

Thiên Kiếp không đủ tư cách để Tống Thư Hàng ‘chết một lần’, đều là đồ bỏ!

Dường như cảm ứng được dao động nội tâm của Tống Thư Hàng và Thạch Bi Đạo Hữu, Thái Cổ Kiếp trên bầu trời trở nên cuồng bạo hơn.

Nó dường như muốn chứng minh bản thân trước thế nhân.

Một lát sau, nó mạnh lên một đoạn.

Nguyên nhân chủ yếu là ‘con gái’ trong bụng bản thể Tống Thư Hàng.

“Sự thật chứng minh, mang thai khi độ kiếp thì sẽ tăng cường uy lực Thiên Kiếp.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Điểm này phải ghi nhớ, đến lúc đó tôi phải truyền thụ kiến thức quý giá này cho các đệ tử của mình.” Bởi vì các đệ tử của cậu đều là tiên tử, thậm chí ngay cả nhân viên Thông Nương cũng là nữ yêu, bọn họ tương lai rất có khả năng sẽ đối mặt với tình huống này, kiến thức quý giá được Bá Tống lão sư tự mình thể nghiệm và tổng kết ra này, chắc chắn có thể dùng được.

Oanh long long ~ Đợt ‘Thái Cổ Kiếp’ thứ hai giáng lâm.

Thái Cổ Kiếp cuồng bạo và được cường hóa lần này, hóa thành từng đạo Ma Trụ năng lượng thuần túy.

Những cột năng lượng đáng sợ này trấn áp xuống Tống Thư

Hàng, mỗi cột đều có uy năng một kích toàn lực của Bát Phẩm!

“Bạch Cốt Cự Nhân!” Bản thể Tống Thư Hàng khẽ quát một tiếng.

Cậu và Tống Four đồng thời kích hoạt hai tôn ‘Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Trá Tử’.

Một tôn Bạch Cốt Cự Nhân trực tiếp vươn tay nắm lấy các cột năng lượng thuần túy từ trên trời giáng xuống, tôn Bạch Cốt Cự Nhân còn lại phụ trách nhào nặn các cột năng lượng, phong ấn chúng, rồi chuyển vào Hạch Tâm Thế Giới.

Phân công hợp tác, phối hợp ăn ý không kẽ hở.

Dù là ‘Thái Cổ Kiếp’ đã được cường hóa, đối với Tống Thư Hàng hiện tại mà nói, vẫn chỉ là tiểu đệ. …..Nhiều nhất cũng chỉ là một trong số những tiểu đệ mạnh mẽ hơn một chút.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, cậu đã thu thập được gần bốn mươi cột ‘Ma Trụ năng lượng thuần túy’.

Vốn dĩ cậu có thể thu thập được nhiều hơn, nhưng vì ‘Phong Ấn Thuật’ của cậu quá kém, rất nhiều Ma Thần Trụ không kịp phong ấn đã bị bóp nát.

Lại có một bộ phận trong quá trình nhào nặn, vì tư thế không đạt tiêu chuẩn mà bị cậu làm nổ tung.

“Những cột năng lượng này đẳng cấp hơi thấp, chế tác thành ‘Ma Thần Trụ’ thì hơi lãng phí, cứ tạm thời dùng làm nguyên liệu dự trữ vậy.” Tống Thư Hàng đưa ra đánh giá và tổng kết về đợt ‘Thái Cổ Kiếp’ thứ hai.

Ngay cả ‘Thái Cổ Kiếp’ khi đối mặt với Tống Thư Hàng cũng hoàn toàn không có tôn nghiêm.

Cảnh tượng này, đều được truyền trực tiếp qua mắt của ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ đến Hạch Tâm Thế Giới, để các đại lão trong Hạch Tâm Thế Giới thưởng thức giải buồn.

“Không biết từ lúc nào, Tống tiền bối đã trưởng thành đến trình độ của Bạch tiền bối ngày xưa rồi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng nói.

Ngày xưa mọi người nhìn thấy Bạch tiền bối dùng tay nhào nặn bom hạt nhân thiên kiếp, thu thập tên lửa thiên kiếp, đều bị chấn động đến không nói nên lời.

Và bây giờ, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng đạt đến bước này.

Hiện tại nếu Tống Thư Hàng quay về thế giới hiện tại để độ Thiên Kiếp Bát Phẩm, việc dùng tay nhào nặn bom hạt nhân thiên kiếp cũng không thành vấn đề.

Bản thể Sở Các Chủ phun ra một bong bóng: “Đợt ‘Thái Cổ Kiếp’ lần này không có biến dị. .....Luôn khiến ta cảm thấy vô cùng không quen.” Tống Thư Hàng lại có một ngày độ Thiên Kiếp ‘bình thường’, điều này vốn dĩ đã là một chuyện vô cùng bất thường.

“Dù sao đây cũng là lần cuối cùng độ ‘Thiên Kiếp Bát Phẩm’, hơn nữa, đây còn là Kiếp Bát Phẩm cuối cùng mà vị Bạch Chúa Tể kia sắp xếp cho cậu ấy, trong đó chắc hẳn ẩn chứa lời chúc phúc của một vị Cửu U Chúa Tể?” Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Đúng rồi, nói đến đây các ngươi có để ý Thạch Bi Đạo Hữu đang trấn áp các thành viên Vô Cực Ma Tông không?

Năng lượng trong cơ thể các thành viên Ma Tông này dường như vẫn đang bị kích thích?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đột nhiên lên tiếng.

Trước đó. .....Các thành viên Vô Cực Ma Tông đã tiếp nhận năng lượng của ‘Ma Hải Thế Giới’, Ma Nguyên trong cơ thể vẫn luôn tăng cường.

“Ồ?

Nếu cứ tiếp tục tăng cường nữa thì, hơn nửa Ma Tông thành viên có thể sẽ tập thể độ kiếp?” Tóc ngốc của Sở Các Chủ khẽ động: “Thì ra cơ duyên Thiên Kiếp biến dị của Thư Hàng lần này nằm ở đây!” “Sở tiền bối đừng có loạn cắm cờ cho tôi!” Giọng của Tống Thư Hàng vọng đến: “Thật ra tôi cũng đã sớm để ý đến điểm này rồi.” Vì đã để ý, Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ phòng ngừa từ trước!

“Gần xong rồi.” Ngoài giới, Tống Thư Hàng khẽ nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Four đứng dậy thoát khỏi chiến cục Thiên Kiếp, hắn bay xuống, tóm lấy Thạch Bi Đạo Hữu, và điều động hậu thủ mà Bạch tiền bối Two để lại trong Ma Hải Thế Giới.

Tống Four, Thạch Bi Đạo Hữu, Ma Đế Cung và tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông trong đó, trong một khoảnh khắc đã tiến hành không gian chuyển dịch.

Tống Thư Hàng trực tiếp tách Ma Đế Cung ra khỏi bản thể mình, một cái ở tận cùng phía đông Ma Hải Thế Giới, một cái ở tận cùng phía tây Ma Hải Thế Giới.

Như vậy, cho dù các thành viên Vô Cực Ma Tông đột nhiên độ kiếp, cũng sẽ không cuốn bản thể Tống Thư Hàng vào.

Ngược lại, Tống Four có thể thử nhúng tay vào đợt tập thể độ kiếp của Vô Cực Ma Tông, nói không chừng Tống Four cũng có thể độc lập kiếm được một cơ hội ‘Thiên Kiếp Bát Phẩm’, kiếm thêm một Thánh Hiệu?

Sau khi tách các thành viên Vô Cực Ma Tông và bản thể ra, Tống Thư Hàng ngẩng đầu chú ý đến đợt ‘Thái Cổ Ma Kiếp’ thứ ba đang ngưng tụ trên đỉnh đầu.

Đây là lần cuối cùng cậu độ ‘Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp’, nên cậu không cho Thiên Kiếp cơ hội tiếp tục bành trướng, tiếp tục cường hóa.

Ngay cả Tống Thư Hàng cũng hy vọng mình có thể độ một lần Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp thật bình thường, phổ thông trong đời!

“Theo lẽ thường, đợt Thiên Kiếp thứ ba là giai đoạn Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp thật sự toàn lực bộc phát đúng không?” Trong Hạch Tâm Thế Giới, Bạch Long tỷ tỷ xem trực tiếp lên tiếng hỏi.

Quy tiền bối vừa dưỡng da vừa nói: “Trong hiện thế, đợt thứ nhất thường là ‘nhắc nhở’, đợt thứ hai là Thiên Kiếp uy lực bình thường, đợt thứ ba là Thiên Kiếp toàn lực bộc phát.

Nhưng đây là Ma Hải Thế Giới, quy tắc và kinh nghiệm của chúng ta ở hiện thế chưa chắc đã áp dụng được.” “Đáng tiếc Thư Hàng đã mang các đệ tử ‘Vô Cực Ma Tông’ đi rồi, nếu không thì, Thiên Kiếp chắc chắn có thể mạnh thêm một đợt nữa.” Sở Các Chủ tiếc nuối nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: “Sở Các Chủ, ngay cả Tống tiền bối cũng có quyền được độ Thiên Kiếp bình thường.” Tống Thư Hàng cảm ứng được câu nói này của Hắc Bì Vũ Nhu Tử thì cảm động không tả nổi.

“Đợt Thiên Kiếp thứ ba đến rồi, xì ~” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói: “Ngay cả chỉ cách màn hình xem trực tiếp, ta cũng cảm thấy đợt ‘Thái Cổ Kiếp’ thứ ba này cho ta một cảm giác không thoải mái.

Thư Hàng, cậu chú ý một chút, đợt Thiên Kiếp thứ ba này có lẽ không hề đơn giản!” Thân là Tâm Ma huyết mạch thuần khiết, bất kể là Hắc Bì Vũ Nhu Tử và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, vào thời khắc mấu chốt đều vô cùng đáng tin cậy.

Thuộc tính Tâm Ma của bọn họ bây giờ dường như chỉ dùng để đối phó kẻ thù của Tống Thư Hàng.

“Tôi vẫn luôn giữ cảnh giác mười hai phần.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Cậu có kinh nghiệm ‘tổ đội độ kiếp’ phong phú, là học viên tinh anh của ‘lớp đào tạo tổ đội độ kiếp’.

Khi tổ đội độ kiếp, tối kỵ coi thường Thiên Kiếp đại gia, vì ngươi vĩnh viễn không biết Thiên Kiếp đại gia có thể đột nhiên chơi trò gì đó ở đợt tiếp theo, mang lại bất ngờ cho người độ kiếp.

Thậm chí đôi khi Thiên Kiếp đại lão vô lương còn trực tiếp nâng uy lực ‘Thiên Kiếp’ lên một cảnh giới lớn!

Tống Thư Hàng đã từng nếm đủ đau khổ trong phương diện này, nên khi đối mặt với Thiên Kiếp, cậu vĩnh viễn sẽ không bị mê hoặc bởi vẻ ‘yếu ớt’ mà đối phương thể hiện ban đầu!

Oanh!!

Trong Kiếp Vân đen kịt, đột nhiên bùng lên một vùng kim quang chói mắt!

Loại kim quang chói mắt này trong Ma Hải Thế Giới trông cực kỳ đột ngột.

Ngay sau đó, vùng kim quang chói mắt này, trực tiếp lấy phương thức ‘sóng xung kích’, hung bạo đánh về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhìn vùng kim quang này, rơi vào trầm mặc.

Sau đó, cậu đưa ra một quyết định táo bạo.

Ý niệm của cậu khẽ động, thu Bạch Cốt Cự Nhân bên cạnh mình lại, trực tiếp để chân thân của mình lộ ra dưới vùng kim quang này.

Ngay sau đó, cậu bắt đầu kích hoạt 《Nho Gia Kim Cương Thân》 và 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, sau đó đeo thêm

《Biến Dị Cương Thủ》 và 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》. 143 con Thánh Viên tay ôm kinh thư hiện lên, che khuất trời đất.

Hoa ~~ Vùng kim quang chói mắt kia rơi xuống người Tống Thư Hàng, nhưng lại không làm cậu bị thương chút nào, mà trực tiếp hòa vào trong cơ thể cậu.

“Hô ~~” Tống Thư Hàng nheo mắt lại, trong miệng thở ra một tiếng ‘thư thái’ dài dòng.

Toàn thân cậu, dường như vừa chịu một phát 《Dưỡng Đao Thuật》, sảng khoái không tả nổi.

Sức mạnh của kim quang hòa vào cơ thể cậu, tưới nhuận từng tế bào, làm ấm mạch máu, sảng khoái đến tận xương tủy.

Sau đó, số lượng Thánh Viên trên đỉnh đầu cậu bắt đầu tăng dần lên.

Số lượng Thánh Viên không ngừng +1, +1, +1…… Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “!!!” Sở Các Chủ: “……” Quy tiền bối: “Đây là đang độ kiếp?” Bạch Long tỷ tỷ: “Đây chính là Thái Cổ Kiếp Bát Phẩm đáng sợ trong truyền thuyết sao?” Nếu không phải tận mắt chứng kiến, bọn họ tuyệt đối sẽ không tin cảnh tượng trước mắt này, là đang độ kiếp!

Đây đâu phải độ kiếp, đây căn bản là đang bồi bổ!

“Vùng ánh sáng vàng này rốt cuộc là thứ gì?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Vùng ánh sáng vàng này khiến hắn cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Là chính năng lượng.” Ý thức của Tống Thư Hàng truyền qua

Hạch Tâm Thế Giới, đáp lại: “Mặc dù tôi không thể xác định nó rốt cuộc nên gọi là gì, nhưng dù sao thì nó là một loại năng lượng thuần túy tương tự như sức mạnh chính diện như ‘Phật lực, Thánh quang, Nho gia chính khí, Công đức chi lực’ và vân vân!” So với Phật lực, Nho gia chính khí, Thánh quang các loại năng lượng, vùng kim quang này càng thuần túy hơn, càng gần với ‘bản nguyên’ hơn, trong đó còn ẩn chứa từng luồng khí tức ‘Thái Cổ’!

Đối mặt với loại ‘chính năng lượng’ bản nguyên Thái Cổ này, Tống Thư Hàng căn bản không cần chống cự, chỉ cần mặc kệ nó tràn vào cơ thể mình, là có thể đạt được tác dụng cường hóa.

Kiếp nạn này, là lần độ Thiên Kiếp sảng khoái nhất của Tống Thư Hàng kể từ khi tiếp xúc với độ kiếp!

“Chẳng trách trước đó ta lại cảm thấy khó chịu, đây là một loại năng lượng hoàn toàn trái ngược với sức mạnh của Tâm Ma.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không nói nên lời, hắn lo lắng nửa ngày, kết quả đợt ‘Thái Cổ Kiếp’ thứ ba này không hề có chút ảnh hưởng nào đến Tống Thư Hàng, chỉ là đang bồi bổ cho Bá Tống.

“Thư Hàng cậu đừng phát ra tiếng kêu kỳ quái nữa được không?” Sở Các Chủ nhắc nhở.

“Xin lỗi, Sở tiền bối, tôi thực sự không nhịn được, không thể tự chủ.” Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Cảm giác chính năng lượng nhập thể này thoải mái đến mức không thể tưởng tượng nổi.

Ngày hôm nay Tống mỗ nhân, cũng tràn đầy chính năng lượng a!

“Thật ra nghĩ kỹ lại thì, cũng có thể hiểu được.

Loại chính năng lượng này đối với những tu sĩ như Tống Thư Hàng tu luyện ‘Nho gia chính khí, Phật lực, Công đức chi lực, Thánh quang' mà nói là một cơ duyên đại bổ, căn bản không phải kiếp nạn gì.

Nhưng đối với tà ma sống ở 'Ma Hải Thế Giới' thời Thái Cổ mà nói, loại kim sắc chính năng lượng này tuyệt đối là một loại độc dược kịch độc.

Dính một chút thôi nói không chừng cũng phải thối rữa đến tận xương tủy." Bạch Long tỷ tỷ suy đoán.

Và quy tắc của 'Ma Hải Thế Giới' này, hiển nhiên khác với 'quy tắc Thiên Kiếp' ở hiện thế, nó không biết biến thông, cũng không có chức năng tiến hóa, sẽ không như Thiên Kiếp hiện thế mà chơi ra các trò như 'Thiên Kiếp bom hạt nhân'.

Nó vẫn tuân theo quy tắc và trình tự cố định của mình để giáng tai kiếp xuống 'người độ kiếp'.

Thế là, liền có cảnh tượng trước mắt này, 'tai kiếp chính năng lượng' độc ta trước.

"Bạch Long tỷ tỷ, Thánh quang, Công đức chi lực và Nho gia chính khí tôi đều chấp nhận, nhưng tôi đâu có tu luyện Phật lực đâu chứ?" Tống Thư Hàng không nhịn được lên tiếng phản bác.

Bạch Long tỷ tỷ a a cười: "Cậu tự hỏi lương tâm mình cho kỹ mà xem, cậu dám nói thân mình đầy thần thông này không liên quan gì đến Phật gia sao?" Tống Thư Hàng tràn đầy chính năng lượng, cẩn thận hồi tưởng lại, thực sự không thể phản bác lời của Bạch Long tỷ tỷ.

Công pháp khai mông của cậu chính là hệ Phật.

Chương 2709

Trên đỉnh đầu, đợt ‘Chính năng lượng quang huy’ thứ ba kéo dài suốt mười mấy phút.

Cuối cùng, một hơi đẩy số lượng Thánh Viên hư ảnh trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lên con số 199, mới cuối cùng không cam lòng dừng lại!

“Ồ?

Dừng rồi?

Đừng mà, kéo dài thêm chút nữa, để tôi đủ con số 200 Thánh Viên chứ!” Tống Thư Hàng lớn tiếng kêu về phía Kiếp Vân Thái Cổ.

“Thái Cổ Kiếp đại lão đừng dừng, để chúng ta quyết đấu đến sáng đi.” Tống Thư Hàng biết ‘Chính năng lượng kiếp’ đã đi không trở lại, nhưng cậu vẫn không nhịn được hét một tiếng về phía Kiếp Vân Thái Cổ.

Thật sự là không hét thì ý niệm không thông suốt.

Cậu còn nghi ngờ Thái Cổ Kiếp có phải cố ý không, kẹt ở con số 199 Thánh Viên không lên không xuống.

“Cậu phình to rồi đó, Thư Hàng, vậy mà dám lớn tiếng la hét với Thiên Kiếp đại gia, bảo nó cho cậu thêm một đợt chính năng lượng nữa!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nắm lấy cơ hội, nghiêm túc quở trách: “Chú ý một chút, Thiên Kiếp đại gia cho cậu bao nhiêu chính năng lượng thì cậu cứ nhận, đừng làm mất mặt Thiên Kiếp đại gia!” Quy tiền bối từ từ nói: “Thiên Kiếp nếu có linh thì chắc đã tức chết rồi.” Kể từ khi Tống Thư Hàng trở thành tu sĩ, phối hợp với Bạch hiện thế và Bạch Cửu U, đủ loại thao tác độc lạ liên tục xuất hiện, mặt mũi

Thiên Kiếp đại gia bị lột hết lần này đến lần khác, càng lột càng nhỏ. 1 Tống + 2 Bạch, khi hòa trộn lại đã xảy ra phản ứng hóa học, khiến Thiên Kiếp của hiện thế, Cửu U, Thế Giới Hắc Long, Ma Hải Thế Giới đều phải câm nín.

“Con số 199 này, khó chịu quá.” Tống Thư Hàng xoa xoa giữa trán: “Không có cách nào khác, lát nữa xem Bạch tiền bối Two đã tỉnh chưa.

Nếu Bạch tiền bối Two đã tỉnh rồi, xem có mượn được một con Thánh Viên tiểu hào điểm từ hắn để đủ số không. …..Đợi đến khi tôi tu luyện ra con Thánh Viên thứ 200, sẽ trả lại con Thánh Viên đó cho Bạch tiền bối Two.” Sở Các Chủ: “!!!” Ngươi vậy mà còn có thao tác kỳ lạ như vậy?

Sở Các Chủ cảm thấy mình có lời muốn nói, nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

“Nếu cậu cảm thấy khó chịu thì, có thể cân nhắc sau khi độ xong đợt Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp này, trước tiên chủ động làm một lần độ kiếp thất bại, sau đó lại độ thêm một lần.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị.

Độ kiếp thất bại thường sẽ có cái giá, ví dụ như sẽ phải chịu ‘Tâm Ma Kiếp’ phệ thân gì đó, nhưng nghĩ lại Tống Thư Hàng chắc cũng không để ý đến chút Tâm Ma Kiếp này.

“Thôi, chúng ta vẫn nên tôn trọng Thái Cổ Kiếp đại lão một chút, đừng có thao tác lạ.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói đúng, tôi thật sự muốn trong đời mình thuận lợi, bình thường độ một lần Thiên Kiếp Bát Phẩm.” Tống Thư Hàng lại nói: “Hơn nữa sau lần tẩy lễ chính năng lượng này, tôi cảm thấy tâm hồn mình cũng trở nên thuần khiết hơn rất nhiều.

Tâm thái bành trướng sau khi tiếp nhận quyền hạn Cửu U Chúa Tể mấy ngày nay cũng bắt đầu hồi phục.” “Cái này chắc chắn là ảo giác của cậu.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

“Không phải ảo giác, loại chính năng lượng quán thể này quả thực có thể thanh lọc tâm hồn.

Ví dụ như bây giờ, phương diện ‘thiện ý’ của tôi đã được tối đa hóa. …..Bây giờ trong đầu tôi thậm chí còn có ý niệm muốn đưa các thành viên ‘Vô Cực Ma Tông’ rời khỏi Ma Hải Thế Giới, không muốn cuốn người vô tội vào Thái Cổ Kiếp của tôi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Không chỉ vậy, hôm nay ý niệm yêu nước, yêu dân, làm người tốt của tôi, mạnh mẽ hơn bao giờ hết!

Nếu có thể, tôi hận không thể bây giờ đi làm một nghìn việc tốt.” “Đáng sợ.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Theo như Tống tiền bối giới thiệu, đợt ‘Thiên Kiếp chính năng lượng’ này thậm chí còn có sức mạnh thay đổi ý chí của người độ kiếp.

Đừng thấy Tống tiền bối độ đợt ‘Thiên Kiếp chính năng lượng’ này trông rất nhẹ nhàng.

Nhưng nếu đổi sang một người có ý chí không đủ, nói không chừng trực tiếp bị ‘Thiên Kiếp chính năng lượng’ tẩy não, biến thành một Thánh nhân, Thánh mẫu tối thượng tuyệt đối thiện lương.

“Thật sự mà nói, nếu không phải vì muốn trải nghiệm một lần ‘Thiên Kiếp Bát Phẩm bình thường’, tôi thực sự muốn độ thêm một đợt Thái Cổ Kiếp nữa.

Lời đề nghị của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, thực sự động lòng người.” Tống Thư Hàng nhìn đợt Thiên Kiếp thứ tư đang ngưng tụ trên bầu trời, khẽ nắm chặt nắm đấm.

Sự cường hóa từ 199 Thánh Viên hư ảnh, đã khiến thể chất đình trệ bấy lâu của cậu, lại một lần nữa nâng cao một đoạn lớn.

Cảm giác sức mạnh bành trướng này khiến Tống Thư Hàng có cảm giác mình có thể chỉ bằng nhục thân mà đấm Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

“Nói đến, ngay cả ‘chính năng lượng kiếp’ cũng đã xuất hiện, các ngươi nói đợt Thiên Kiếp tiếp theo sẽ có thuộc tính gì?” Quy tiền bối nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “Chúng ta theo suy nghĩ này để suy đoán, lấy người độ kiếp là ‘tà ma Thái Cổ’ làm đối tượng, vậy sau khi chịu đựng ‘chính năng lượng’ loại kịch độc này, tiếp theo có phải là một đợt tấn công tinh thần, dùng để tôi luyện ý chí của ‘tà ma Thái Cổ’ không?” “Nếu là tôi luyện ý chí thì, e rằng sẽ xuất hiện loại tấn công niệm kinh tương tự như kinh độ hóa của Phật môn?

Hay là loại hợp xướng thánh ca hệ Thánh quang phương Tây?” Bạch Long tỷ tỷ khẽ gãi gãi cằm mình, nói.

Khóe miệng Sở Các Chủ giật giật: “Sau đó, Tống Thư Hàng 199 Thánh Viên hợp xướng VS Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp hợp xướng?” “Sở Các Chủ mau im miệng, tôi đã não bổ ra cảnh tượng đó rồi.” Thông Nương kêu lên.

Chỉ một câu miêu tả ngắn ngủi, Thông Nương đã não bổ ra cảnh tượng hoành tráng của hai đoàn hợp xướng thánh ca lộng lẫy PK đối xướng.

“Vậy tôi phải chuẩn bị trước mới được, lát nữa không thể sợ hãi.” Tống Thư Hàng tự tin nói: “Đáng tiếc, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử không thể cùng tôi độ kiếp, nếu không tôi kéo Công Đức Tiên Tử, Tạo Hóa Tiên Tử cộng thêm Vũ Nhu Tử, lập tức tổ chức một vở ca vũ kịch xa hoa ngay tại chỗ.” “Tống tiền bối, tôi có tên.” Hắc Bì Vũ

Nhu Tử nhắc nhở.

“Tống Đồ Đần ~” Tạo Hóa Tiên Tử hai tay chống cằm, hai mắt sáng rỡ, dường như rất động lòng.

Đang giao lưu, đợt ‘Thái Cổ Kiếp’ thứ tư trong hư không cuối cùng cũng thành hình và giáng lâm!

Thời gian thành hình của đợt Thái Cổ Kiếp thứ tư này hơi dài.

Chủ yếu là vì diện tích của ‘Ma Hải Thế Giới’ mà Vô Cực Ma Tông khai tịch ở Cửu U không lớn, khoảng bằng một quốc gia cỡ trung bình ở hiện thế.

Với diện tích như vậy để ấp ủ ‘Thái Cổ Kiếp’ vốn cần cả một thế giới để ngưng tụ, đương nhiên cần một chút thời gian.

Đây cũng là lý do Tống Thư Hàng độ mỗi đợt ‘Thái Cổ Kiếp’ đều có khoảng cách khá dài.

Oanh ~~ Đợt Thái Cổ Kiếp thứ tư giáng xuống.

Ngoài dự đoán, nó không phải là đội hợp xướng thánh ca, cũng không phải loại tấn công niệm kinh, mà là một loại sức mạnh vô hình, lặng lẽ bao phủ Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên, Vũ Nhu Tử đã đoán đúng một nửa.

Kiếp nạn này quả thực là đại kiếp nhắm vào tâm linh và ý chí.

Một luồng sức mạnh mang tính dụ hoặc bao trùm tâm linh Tống Thư Hàng.

Từng tiếng thì thầm vụn vặt không ngừng vang bên tai Tống Thư Hàng, dường như muốn khiến nội tâm Tống Thư Hàng bành trướng.

Nhưng, loại sức mạnh dụ hoặc tâm linh này, đối với Tống Thư Hàng mà nói cơ bản không có tác dụng gì.

So với mức độ bành trướng mà ‘quyền hạn Cửu U Chúa Tể’ mang lại, sức mạnh ‘dụ hoặc tâm linh’ của kiếp nạn này, đơn giản như sự khác biệt giữa đom đóm và mặt trời!

Những tiếng thì thầm vụn vặt này sau khi kéo dài vài phút, liền chuyển biến.

Nó bắt đầu biến thành một phương thức khác.

Sức mạnh của đợt Thái Cổ Kiếp thứ tư này, bắt đầu tưới nhuận thuộc tính Tâm Ma của Tống Thư Hàng, nó dường như muốn cưỡng chế tạo ra một ‘Tâm Ma’ từ trong cơ thể Tống Thư Hàng!

Cái này còn mạnh mẽ hơn Thiên Kiếp ở hiện thế rất nhiều.

Thiên Kiếp hiện thế, nhiều nhất là dẫn dụ một số ‘ý niệm’ trong lòng tu sĩ, khuếch đại chúng, chuyển hóa thành Tâm Ma.

Và sức mạnh của đợt Thái Cổ Kiếp thứ tư này, vậy mà muốn cưỡng chế tưới nhuận ra một Tâm Ma.

“Ồ?

Có ý đây.” Tống Thư Hàng ha ha cười, nói: “Ra đây đi, Tâm Ma của tôi!!” Tống Thư Hàng thật ra rất tò mò về loại Tâm Ma mình sẽ sản sinh ra, có một khoảng thời gian cậu thậm chí còn cố ý bồi dưỡng Tâm Ma của mình.

Nhưng rất tiếc, vì cậu mang trong mình công đức nguyên nhân đáng sợ, dưới sự áp chế của Công Đức Xà Mỹ Nhân, cậu muốn sản sinh Tâm Ma thực sự quá khó khăn.

Tâm Ma của cậu giống như một bông tuyết nhỏ, còn Công Đức Xà Mỹ Nhân giống như ánh mặt trời nóng bức của mùa hè.

Tâm Ma đáng yêu kia căn bản không kịp ngưng tụ thành người tuyết, vừa mới nảy sinh một chút mầm mống tuyết hoa, đã bị tan chảy.

Và hôm nay, trong ‘Thái Cổ Kiếp Ma Hải Thế Giới’ này, cậu cuối cùng cũng có cơ hội gặp mặt Tâm Ma của mình.

Đây là một cơ hội vô cùng quý giá, rất có thể trong sự nghiệp tu chân dài đằng đẵng của cậu, cũng chỉ có duy nhất một cơ hội như vậy.

“Mau ra đây, để tôi xem cậu trông như thế nào đi, Tâm Ma.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười ôn nhu.

Tâm Ma của tu sĩ thường là những thứ mà tu sĩ khao khát trong nội tâm. …..Hoặc là một tồn tại hoàn toàn trái ngược với bản thể. 【Vậy, Tâm Ma của mình sẽ trông như thế nào?

Là một vị kiếm tu quân tử phong lưu?

Hay là một loại Tâm Ma tài phú hình dạng linh thạch?

Hay là loại thích tìm đường chết hoàn toàn khác với tính cách cảnh giác của bản thể mình?】 Khuôn mặt dưới lớp mặt nạ của Tống Thư Hàng tràn đầy vẻ chờ mong.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, các vị tiên tử và đại tiền bối xem trực tiếp, cũng giống như Tống Thư Hàng mà chờ đợi.

Tạo Hóa Tiên Tử: “Tâm Ma đồ ngốc ~” “Tạo Hóa Tiên Tử cô nói có lý.” Quy tiền bối gật đầu.

Thông Nương nghiêm túc nói: “Nếu ta là Tâm Ma của Tống lão bản, ta nhất định sẽ không ra ngoài, vì ra ngoài rất có thể sẽ bị Biệt Tuyết Tiên Cơ nhà bên biến thành nguyên liệu nấu ăn.” Hiện tại, trong ‘Nhà ăn số 111’ của mảnh vỡ Thiên Đình trong Hạch Tâm Thế Giới, Biệt Tuyết Tiên Cơ vẫn đang cùng Sở Sở và vài trợ thủ, làm phong phú thêm các kiểu ‘Tà Vọng Thái Đan’, tiện thể nghiên cứu cách để ‘Tâm Ma Kiếp thứ thân’ trở nên tươi mới hơn.

Tâm Ma của Tống Thư Hàng còn chưa đản sinh, đã bị định sẵn kết cục rồi.

“Nhưng lỡ đâu là một Tâm Ma ngoan ngoãn thì sao, chỉ cần Tâm Ma của Tống Thư Hàng có dục vọng cầu sinh mạnh hơn một chút, nói không chừng có thể biến ra một Tâm Ma tương tự như Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Chỉ cần nó ngoan ngoãn nghe lời hiểu chuyện, nói không chừng có thể trở thành một trợ thủ đắc lực và phân thân của Tống Thư Hàng, là có thể sống sót, không bị thái lát.” Sở Các Chủ từ từ nói.

“Sở tiền bối đừng nói những chuyện đáng sợ như vậy, hơn nữa tôi và Xích Tiêu Kiếm tiền bối là ‘Tâm Ma’, và ‘Tâm Ma Kiếp’ vẫn có sự khác biệt.

Chúng tôi chỉ là một loại tồn tại đặc biệt, còn ‘Tâm Ma Kiếp’ thì là một loại kiếp nạn.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu sửa lại: “Tâm Ma Kiếp đồ ngốc ~” “Tạo Hóa Tiên Tử cô nói đúng.” Bạch Long tỷ tỷ gật đầu, từ từ nói: “Nhưng Thư Hàng luôn là một tên gia hỏa bất ngờ. …..Có lẽ Tâm Ma của cậu ấy cũng sẽ khác biệt, bất ngờ?” “Ví dụ như tạo ra một Tâm Ma Kiếp vợ?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm không nhịn được nói: “Các ngươi nghĩ xem, Thư Hàng sắp tới sẽ tuyệt dục rồi. …..Cậu ấy hẳn là người tu luyện trẻ tuổi nhất trong chư thiên vạn giới vì cảnh giới mà tuyệt dục.

Khi đối mặt với áp lực ‘tuyệt dục’, nói không chừng Tâm Ma của cậu ấy sẽ tạo ra một Tâm Ma vợ, nhân cơ hội đưa Tống Thư Hàng vào thế giới người lớn.” “Nói đến khả năng tuyệt dục này, tôi không thể không nói về ưu thế của mình.” Sở Các Chủ đột nhiên khẽ cười, nói: “Đạo trường sinh của tôi liên quan đến quy tắc sinh tử, khô héo.

Tức là, chỉ cần cho tôi một chút thời gian, tôi có thể nắm giữ sâu sắc đạo và quy tắc liên quan đến ‘sinh mệnh’, phá giải nan đề Huyền Thánh tuyệt dục vô hậu.

Vị đạo hữu Ruy Băng Trắng, trong phương diện này ngươi đã thua rồi!” Bạch Long tỷ tỷ: “!!!” Chủ đề của ngươi sao lại nhảy nhót như vậy, tóc ngốc của ngươi có phải đã cắm trên đầu Tống Thư Hàng quá lâu rồi không, bị lây bệnh ‘chủ đề đột nhiên nhảy loạn’ rồi?

Và lúc này, hàng mi dài của Tô Thị A Thập Lục bắt đầu rung động, vì đã rời khỏi vòng sáng buồn ngủ của Bạch tiền bối Two + ngủ một lúc, A Thập Lục cuối cùng cũng hồi phục tinh thần.

Cô vừa mở mắt ra đã nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng độ kiếp đang ‘trực tiếp’ trước mặt.

“Thư Hàng đã bắt đầu độ kiếp rồi sao?” A Thập Lục cắn cắn môi mình, khẽ nói.

“Đã độ đến đợt ‘Tâm Ma Kiếp’ thứ tư rồi, tôi ước tính, tôi chắc hẳn rất nhanh sẽ kết thúc Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp, sau đó hiển thánh trước mặt mọi người, ngưng tụ Thánh Ấn thứ sáu của mình.” Giọng Tống Thư Hàng vang lên bên tai A Thập Lục.

A Thập Lục ngẩn ra: “Thư Hàng cậu đã có thể mở Hạch Tâm Thế Giới trong không gian độ kiếp sao?” “Không phải, Ma Hải Thế Giới này hỗn loạn lắm, căn bản không có loại ‘không gian độ kiếp’ này.

A Thập Lục cô cứ xem đi, Tâm Ma của tôi sắp ra rồi!” Tống Thư Hàng giống như một đứa trẻ muốn khoe món đồ chơi mới của mình, chuẩn bị khoe Tâm Ma sắp chào đời của mình với mọi người.

Trong lúc nói chuyện, trong cảnh trực tiếp, trong bóng tối của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng có một khối bóng đen đen kịt bắt đầu hiện lên, đó là Tâm Ma!

Nhưng nó vừa hiện thân, trên người đột nhiên bốc lên một trận khói trắng khét lẹt, dọa Tâm Ma vội vàng co rúm lại vào bóng tối.

“Công Đức Tiên Tử, cô xích sang một bên đi, đừng dọa Tâm Ma.” Tống Thư Hàng dặn dò.

Chương 2710

Công Đức Xà Mỹ Nhân tủi thân co rúm sang một bên, cố gắng thu liễm sự bức xạ của Công Đức Chi Lực trên người mình.

Cô cũng không phải cố ý, dù sao vẫn luôn sống cùng Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Hắc Bì Vũ Nhu Tử, chỉ cần cô chú ý một chút, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Hắc Bì Vũ Nhu Tử sẽ không bị Công Đức Chi Quang của cô làm hại.

Cô cũng không ngờ Tâm Ma mới đản sinh của Tống Thư Hàng lại yếu ớt như vậy.

Đợi Công Đức Xà Mỹ Nhân lùi sang một bên, Tâm Ma trong bóng tối của Tống Thư Hàng lại bắt đầu từ từ hiện lên, nhưng lần này nó cảnh giác hơn, nó trước tiên thò ra một bàn tay cơ giới.

Cảm giác kim loại đen nhánh lấp lánh, hoàn toàn khác với 'Cương Thủ' của Tống Thư Hàng, nó là cấu trúc cơ giới thật sự.

"Là hình dạng cơ giới à." Tống Thư Hàng có chút tiếc nuối. …..Ai cũng biết, người máy không ngon, ăn vào cứng răng.

Từ phương diện này mà nói, Tâm Ma của Tống Thư Hàng đã lựa chọn đúng đắn.

Muốn không bị ăn thịt, vậy thì hãy biến mình thành thứ 'không thể ăn'.

Chú ý, nhất định phải là thứ 'không thể ăn', không thể chỉ đơn giản là 'không ngon' như vậy.

Phải biết rằng, nếu chỉ là không ngon, nói không chừng còn có thể bị người ta tìm ra giá trị dược liệu, từ nguyên liệu thực phẩm biến thành dược liệu.

Cùng lúc đó, các vị tiền bối trong Hạch Tâm Thế Giới đều phát ra lời cảm thán tương tự: “Là hình dạng cơ giới à, cứng răng quá.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “……” Ta là một thanh kiếm thì tốt quá rồi.

“Tâm Ma này e rằng sẽ là một Tâm Ma Cơ Giới Tống Thư Hàng?

Chẳng lẽ là vì ‘Hóa Thân Sắt Thép’ của Thư Hàng bị Thiên Đế cướp đi, trong lòng cậu ấy lưu lại tiếc nuối, nên lâu ngày thành bệnh, Tâm Ma liền biến thành hình dáng Tâm Ma Cơ Giới Tống Thư Hàng?” Bạch Long tỷ tỷ suy đoán.

“Tôi cảm thấy sự việc không đơn giản như vậy.” Sở Các Chủ nói.

Bất kể Bạch Long tỷ tỷ nói gì, cô ấy chỉ cần phản đối là được.

Đang nói chuyện, bàn tay cơ giới trong bóng tối kia bắt đầu cử động linh hoạt.

Ngón tay cơ giới không ngừng đan dệt thứ gì đó.

Vài hơi thở sau. …..Một miếng ‘bít tết hình trái tim’ đã được chế biến xong đặt trên đĩa, xuất hiện trong bàn tay cơ giới của Tâm Ma này.

Trong Hạch Tâm Thế Giới, Bạch Long tỷ tỷ, Sở Các Chủ Chủ, Quy tiền bối và các tiền bối khác đều bị dục vọng cầu sinh mạnh mẽ của Tâm Ma Tống Thư Hàng làm cho chấn kinh. 【Đừng ăn tôi, tôi làm đồ ăn ngon cho ngài ăn.】Đây chính là ý tứ mà Tâm Ma của Tống Thư Hàng muốn biểu đạt.

Hơn nữa, miếng ‘bít tết hình trái tim’ này trông thực sự rất dễ thương. …..Nguyên liệu của nó, chính là ‘thành phần Tâm Ma’.

“Vậy rốt cuộc ai mới là Tâm Ma chứ!” Bạch Long tỷ tỷ chế giễu nói.

Tâm Ma của Tống Thư Hàng bị cưỡng ép biến thành cái dạng này.

Tâm Ma của tu sĩ bình thường là một loại 'dục vọng' hoặc 'tiếc nuối, chấp niệm' gì đó trong lòng tu sĩ, được khuếch đại, trở thành Tâm Ma.

Và Tâm Ma của Tống Thư Hàng, là đang cố gắng lấy lòng bản thể, cưỡng ép tiến hóa ra loại chức năng 'làm đồ ăn ngon' này.

Đây chính là Tâm Ma nhà người ta!

Trong cảnh trực tiếp.

Bàn tay cơ giới của Tâm Ma Tống Thư Hàng cố gắng đưa 'bít tết hình trái tim' cho Tống Thư Hàng, mong đợi bản thể thưởng thức.

"Đây là bít tết Tâm Ma sao?

Tôi dường như còn ngửi thấy hương vị kỹ thuật nấu ăn 'Thiên Kiếp Sáo Xan' của Hà Chỉ tiền bối, và cả hương vị được gia tăng bởi 'Ma Môn Trù Tâm'.

Xem ra, Tâm Ma của tôi còn kế thừa một phần kỹ năng nấu ăn của tôi?" Tống Thư Hàng giới thiệu.

Nói xong, cậu cúi người nhận lấy miếng 'bít tết hình trái tim' này, niệm lực khẽ động, niệm lực như dao cắt một miếng nhỏ 'bít tết Tâm Ma', đưa vào miệng.

"Hương vị không tệ, mùi vị này, không kém gì hương vị 'thái lát sashimi Tâm Ma'." Tống Thư Hàng cảm thấy mình lại có thêm một con đường làm giàu mới.

Xác định 'bít tết Tâm Ma' này không có vấn đề gì, Tống Thư Hàng đưa tay chuyển nó vào Hạch Tâm Thế Giới, để các vị tiền bối cũng nếm thử hương vị.

"Ngoài việc làm đồ ăn ngon, cậu còn có chức năng nào khác không?" Tống Thư Hàng lại nhìn về phía cánh tay cơ giới Tâm Ma của mình, hỏi.

Cánh tay cơ giới Tâm Ma khẽ run rẩy vài cái, ngoài việc biết làm đồ ăn ngon, vậy mà vẫn không thể làm hài lòng bản thể sao?

Một lát sau, nó dường như cuối cùng cũng nghĩ ra các chức năng khác của mình, đưa ra một tư thế chữ V chiến thắng về phía Tống Thư Hàng.

Nó thực hiện một loạt thủ thế về phía Tống Thư Hàng.

Ngoài 'món ăn Tâm Ma ngon' ra, nó còn có chức năng 'bồi dưỡng nguyên liệu Tâm Ma'.

Nó sở hữu khả năng cảm nhận chấp niệm trong nội tâm chúng sinh, và khuếch đại chúng, thúc chín thành Tâm Ma.

Đây vốn dĩ là khả năng mà Tâm Thượng Hải bình thường sở hữu, ví dụ như khi Hắc Bì Vũ Nhu Tử ở bên cạnh Tống Thư Hàng, sẽ ảnh hưởng đến hành vi của Tống Thư Hàng, khiến cậu ấy không thể kiểm soát bản thân, luôn muốn 'phá phách một phen'.

Tuy nhiên, khả năng 'Tâm Ma Cơ Giới Đầu Bếp' của Tống Thư Hàng này là phiên bản cường hóa.

Nó có thể thúc đẩy chấp niệm hoặc dục vọng trong lòng kẻ địch trong thời gian ngắn, khả năng này được gọi là 《Đại Tâm Ma Thuật》.

Kết hợp với khả năng 'chế biến Tâm Ma' của nó, nó có thể kéo ra hơn nửa Tâm Ma đã được thúc chín trong cơ thể chúng sinh, và cắt xuống.

Nhưng Tâm Ma đã được thúc chín thì không thể loại bỏ hoàn toàn, chỉ như cắt rau hẹ, sau khi cắt một đợt, sẽ còn lại gốc.

Khả năng này được gọi là 《Tâm Ma Thiết Cát》, khi cắt Tâm

Ma, còn sẽ mang lại đau đớn kịch liệt cho chúng sinh.

“Trước tiên khiến nội tâm kẻ địch sản sinh Tâm Ma, sau đó lại cắt Tâm Ma của kẻ địch xuống, tuyệt vời a.

Bộ kỹ năng liên hoàn này, và ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ + ‘Hoài Mang Ngưng Thị’ của tôi có sự tương đồng kỳ diệu.” Tống Thư Hàng ha ha cười, cậu ngồi xổm xuống, đưa tay khẽ bắt tay với ‘bàn tay cơ giới Tâm Ma’ này, nói: “Tôi chấp nhận cậu, Tâm Ma của tôi, từ hôm nay trở đi, cậu chính là một trong những phụ kiện hợp pháp trên người tôi!” Thân là Tâm Ma của Bá Tống, không những phải làm được ‘không thể ăn’, còn cần phải có ‘giá trị tồn tại’.

Hoặc là có điểm đáng yêu, hoặc là có sở trường riêng.

Tâm Ma Cơ Giới Đầu Bếp cả hai đều có, thành công nhận được sự công nhận của Bá Tống!

“Có nó rồi, chiến thuật tương lai của tôi sẽ càng phong phú hơn, không còn là một bộ ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ mở màn đánh thiên hạ nữa.

Hơn nữa, tôi cách mục tiêu ‘Vạn Pháp Chi Chủ’ lại gần thêm hai bước!” Tống Thư Hàng nói.

Tương lai cậu sẽ tìm cách bồi dưỡng Tâm Ma của mình thật tốt, khi giao chiến với người khác, cậu có thể trước tiên tung một phát 《Đại Tâm Ma Thuật》 qua, chỉ cần là kẻ địch có lỗ hổng trong nội tâm, ngay tại chỗ sẽ phải nghi ngờ nhân sinh.

Trong Hạch Tâm Thế Giới.

Bạch Long tỷ tỷ: “Vạn Pháp Chi Chủ. …..”.

“Lại là hai tà thuật.” Sở Các Chủ nói.

“Ngoài ra, vài vị tiền bối, tôi hiện tại có một ý tưởng thú vị.”

Giọng Tống Thư Hàng truyền đến.

Quy tiền bối đánh một gậy vào đầu: “Thu hồi cái ý tưởng thú vị của cậu lại, nghiêm túc độ kiếp.

Đừng quên mục tiêu của cậu, là độ qua một đợt Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp bình thường!” Tống Thư Hàng vội vàng giải thích: “Ý tưởng thú vị này của tôi, là trình tự đối kháng Thiên Kiếp bình thường.” “Cậu không phải là muốn dùng 《Đại Tâm Ma Thuật》 đối với ‘Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp’ đó chứ?” Tô Thị A Thập Lục đột nhiên hỏi, cô ấy là theo suy nghĩ của Tống Thư Hàng mà suy đoán, đưa ra một giả thiết táo bạo như vậy.

“Vẫn là A Thập Lục cô hiểu tôi.” Tống Thư Hàng nói: “Thật ra rất lâu trước đây, khi tôi độ kiếp ở hiện thế, đã từng cân nhắc việc dùng ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ đối với ‘Thiên Kiếp’.

Nhưng mỗi lần độ kiếp trước đây, tôi đều tổ đội độ kiếp với người khác, nên một số ý tưởng táo bạo tôi cũng không dám tùy tiện dùng lung tung.” Sở Các Chủ suy nghĩ một chút, sau đó nói: “Nhưng ‘Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp’ chỉ là một loại quy tắc thiên địa, lại không có linh trí, chỉ là một khái niệm được lập trình.

Cậu dùng 《Đại Tâm Ma Thuật》 đối với nó thì có tác dụng gì?” “Dù sao cũng chỉ là tai kiếp ‘cấp Bát Phẩm’, với thực lực hiện tại của Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể chống đỡ qua.

Có thể thử.” Bạch Long tỷ tỷ giữ ý kiến phản đối, chỉ cần là đề nghị của Sở Các Chủ, cô ấy cũng sẽ vô thức phản đối: “Hơn nữa, Hạch Tâm Thế Giới lần này còn đang mở ra.

Nếu có bất ngờ, liền lập tức độn về Hạch Tâm Thế Giới, sau đó trực tiếp rời khỏi ‘Ma Hải Thế Giới’.

Phạm vi Ma Hải Thế Giới có hạn, nó không thể vượt giới để truy kích Tống Thư Hàng.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “Hơn nữa, đừng quên Tống Thư Hàng thật ra còn có một phần quyền hạn quản lý ‘Ma Hải Thế Giới’, và cả quyền hạn Cửu U Chúa Tể.

Dưới sự bảo vệ của hai trọng quyền hạn, thật ra cậu ấy hoàn toàn không có bất kỳ nguy hiểm nào.” “Có lý.” Sở Các Chủ bị Bạch Long tỷ tỷ thuyết phục.

“Vậy tôi thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Dưới sự bảo hộ của quyền hạn Cửu U Chúa Tể, quyền hạn quản lý Ma Hải Thế Giới và các loại bảo đảm của Hạch Tâm Thế Giới, ‘Thái Cổ Bát Phẩm Thiên Kiếp’ của cậu thực sự không có tính nguy hiểm nào đáng nói.

“《Đại Tâm Ma Thuật》!” “《Cường Giả Giám Định Thuật》!” Bản thể Tống Thư Hàng đeo ‘Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn’, không chút do dự thi triển hai đại tà thuật này vào trung tâm Kiếp Vân ‘Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp’ trên bầu trời.

Nếu không phải khoảng cách hơi xa, cậu còn muốn lên đó thử 《Dưỡng Đao Thuật》, và cả 《Nhân Quả Đao》 liên quan đến ‘nhân quả’.

Ánh sáng Cường Giả Giám Định Thuật, đến sau mà lại tới trước, xuyên thủng Kiếp Vân, tập kích vào trung tâm ‘Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp’.

Ngay sau đó, 《Đại Tâm Ma Thuật》 cũng từ chỗ nứt của Kiếp Vân, rơi vào trung tâm của Thái Cổ Kiếp.

Hai đại tà thuật cũ và mới lần lượt rơi vào trung tâm của Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp, bùng phát ánh sáng chói mắt.

“Có hiệu quả không?” Tất cả thành viên trong Hạch Tâm Thế Giới, đều tò mò nhìn chằm chằm vào cảnh trực tiếp.

Sâu trong Kiếp Vân, trung tâm Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp vốn ở trạng thái mây mù, đột nhiên bắt đầu co lại, giống như bị một lỗ đen hút vào vậy.

Vài hơi thở sau, đợt Thiên Kiếp thứ năm vốn đang ấp ủ, biến thành một quả cầu màu đen bóng loáng, lơ lửng trong hư không, bất động.

“Thật sự có hiệu quả?” Quy tiền bối chấn kinh. 《Đại Tâm Ma Thuật》 và 《Hoài Mang Ngưng Thị》 về lý thuyết chỉ có tác dụng với sinh linh, vậy mà lại có tác dụng với Thiên Kiếp sao?

Thiên Kiếp cũng sẽ sản sinh Tâm Ma?

Thiên Kiếp cũng sẽ mang thai vật lý?

Nếu thật sự như vậy, định nghĩa về ‘Thiên Kiếp’ của chư thiên vạn giới có phải cần phải sửa lại không, nói không chừng Thiên Kiếp đại gia thật sự là Thiên Kiếp đại gia, không còn đơn thuần là quy tắc được lập trình đơn giản như vậy nữa?

Hoặc là, điều này có liên quan đến ‘quyền hạn Cửu U Chúa Tể’ trên người Tống Thư Hàng?

Dưới ý chí của Cửu U Chúa Tể, Chúa Tể muốn Thiên Kiếp mang thai, Thiên Kiếp liền không dám từ chối sao?

Đang suy tư, Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp trong hư không lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Ngoài phần trung tâm bị ‘Hoài Mang Ngưng Thị + Đại Tâm Ma Thuật’ biến thành quả cầu bất động, tất cả các phần còn lại của Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp đều tập trung lại, hội tụ thành một đòn tấn công cuối cùng.

Trong tình huống bình thường, bất kể là Thiên Kiếp, Ma Kiếp, Thái Cổ Kiếp, từng đợt Thiên Kiếp đều được thúc đẩy bởi ‘Thiên

Kiếp Hạch Tâm’, Thiên Kiếp Hạch Tâm đóng vai trò động cơ trong toàn bộ quá trình độ kiếp.

Nhưng hiện tại, vì 《Đại Tâm Ma Thuật + Hoài Mang Ngưng Thị》dưới sự cường hóa của đủ loại trạng thái lung tung của Tống Thư Hàng, Thiên Kiếp Hạch Tâm biến thành quả cầu bất động, Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp không có nhiều năng lượng hơn để tiêu hao, liền trực tiếp bỏ qua quá trình, tiến vào ‘Chung Kiếp’.

“Một lần thông quan?” Tống Thư Hàng bóp cằm: “Tức là, tôi chỉ cần độ qua Chung Kiếp, là có thể trực tiếp tấn thăng Bát Phẩm?

Nếu vậy thì, cũng không tệ.” Sở Các Chủ từ từ nói: “Nhưng vẫn có khả năng vì cậu đã làm hỏng ‘Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp’, giống như lần trước, cậu độ xong kiếp vẫn không thể tấn cấp, còn cần phải độ thêm một lần nữa.” “……” Tống Thư Hàng đau khổ nói: “Đến thêm một lần nữa thì thôi đi, thật sự mà nói Bát Phẩm Thiên Kiếp tôi đã độ đến phát ngán, không còn nhiều cảm giác mới mẻ.

Chương 2711

Độ thêm một lần nữa thì hoàn toàn không có chút hứng thú nào đáng nói.” “Kìa kìa, đây là lời người nói sao?

Ban đầu cậu gọi người ta là Bát Phẩm Thiên Kiếp đại lão, bây giờ lại chê người ta không có cảm giác mới mẻ.” Quy tiền bối nắm lấy cơ hội nói: “Cậu độ Bát Phẩm Thiên Kiếp độ đến phát ngán, Bát Phẩm Thiên Kiếp còn không muốn nhìn thấy cậu nữa là!” Tống Thư Hàng: “……” “Cho dù thất bại cũng không cần sợ, đừng quên trên người cậu hiện tại còn mang quyền hạn Cửu U Chúa Tể.

Giả như Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp thất bại, cậu quay lại ở Cửu U Thế Giới tự mình mở một đợt ‘Bát Phẩm Ma Kiếp’, giới hạn uy lực ở trạng thái nhỏ nhất, sau đó nằm đó độ xong, cứ coi như ngủ một giấc.

Tỉnh dậy lại dùng quyền hạn Cửu U Chúa Tể uy hiếp toàn thể tà ma Cửu U cho cậu một lời giảng tốt, thu hoạch một tà năng lực hoàn toàn mới, lần trước cậu lấy được danh hiệu ‘Bá Nho Huyền Ma’ thì có được tà thuật【Hoài Mang Ngưng Thị】đúng không?

Lần này nói không chừng có thể đi kèm một cái【Lưu Sản Ngưng Thị】gì đó, chẳng phải mỹ mãn sao?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đề nghị.

“Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, toàn thể tà ma Cửu U cầu xin ngươi làm người tốt đi.” Thông Nương nói.

“Ta đâu phải người.” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười khà khà nói: “Ta là kiếm mà!” Thông Nương: “……” Cô trong lòng thầm thắp nến cho【Thành viên Liên Minh Côn Trùng】.

Cô chỉ có thể giúp Thành Viên Côn Trùng đến đây thôi.

Hiện tại chỉ cầu Tống lão bản thiện lương, đừng thật sự theo lời đề nghị ma quỷ của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối mà làm.

Hoặc là cầu xin 'Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp' trên trời có thể mạnh mẽ một chút, một hơi đẩy Tống lão bản lên vị trí Bát Phẩm Thánh, đừng cho Tống lão bản cơ hội lặp đi lặp lại hành hạ nữa.

Oanh long long ~~ 'Chung Kiếp' của Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp trên bầu trời thành hình.

Sức mạnh của Chung Kiếp hội tụ tất cả 'khí tức Thái Cổ' và quy tắc Ma Hải Thế Giới, thậm chí nó còn dẫn dắt một phần sức mạnh của 'Cửu U Thế Giới'.

Ma Hải Thế Giới trước khi được khai tịch, cũng là lãnh địa của Cửu U Thế Giới, lúc này nó dẫn dắt ra chính là phần nguyên lực của Cửu U Thế Giới này.

Một số dữ liệu và dấu ấn phức tạp được dẫn dắt ra, hòa vào 'Chung Kiếp'.

Một lát sau, một bóng người hư huyễn thành hình trong 'Chung Kiếp'!

"Từ Thiên Kiếp bom hạt nhân đến Thiên Kiếp pháp khí tu sĩ, cuối cùng bây giờ ngay cả Thiên Kiếp hình người cũng sắp xuất hiện rồi sao?" Tống Thư Hàng ha ha cười.

Sau đó, hai mắt cậu bỗng nhiên sáng lên, đối với đạo Thiên Kiếp hình người này thi triển 《Hoài Mang Ngưng Thị》.

Đã là Thiên Kiếp hình người, vậy mà không thử bí thuật dạy học của Nho Gia Thánh Nhân thì chẳng phải đáng tiếc sao?

Soạt soạt!

Ánh sáng đồng thuật trong nháy mắt ngàn dặm, rơi xuống trên đạo

‘Thiên Kiếp hình người’ này.

“Ách, tôi cảm thấy Tống Thư Hàng sẽ gặp rắc rối ~ Thiên Kiếp hình người, lại nắm giữ một loại thông tin bản nguyên thế giới nhất định. …..Vậy nguyên hình của Thiên Kiếp hình người này, rất có khả năng là ‘dấu ấn của các đời Cửu U Chúa Tể’, thậm chí rất có khả năng là ‘dấu ấn của Cửu U Chúa Tể đương nhiệm’.

Nếu là trường hợp sau, rất có khả năng là dấu ấn của Bạch Chúa Tể giáng lâm.” Quy tiền bối suy đoán và tổng kết: “Thư Hàng quá nóng vội rồi.” Tống Thư Hàng nghe thấy lời phát biểu của Quy tiền bối trong Hạch Tâm Thế Giới, trong lòng lập tức lạnh đi: “!!!” Lúc này, đồng thuật đã rơi xuống đối phương, cậu muốn cho đồng thuật rẽ ngoặt cũng đã muộn rồi.

Ông ~~ Lúc này, đạo Thiên Kiếp hình người trong Chung Kiếp, cuối cùng cũng hiện hình.

“A a a ~a ~” Bốn tiếng kêu thảm thiết mang tính biểu tượng, khiến trong lòng mọi người có mặt ấm áp hẳn lên.

Trong hư không, một nam tử với khuôn mặt hiền lành, hình dáng theo thẩm mỹ của Ban Văn Long Two thì không được đẹp lắm, hai tay ôm bụng, phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Tống Thư Hàng: “!!!” “Phốc ~~” Sở Các Chủ không nhịn được bật cười.

“Tống lão bản?” Thông Nương ngẩn ra.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu nói: “Quy tiền bối suy đoán lợi hại, nhưng Quy tiền bối ngài đã bỏ qua lựa chọn Tống tiền bối hiện tại cũng là ‘Cửu U Chúa Tể’ rồi.” Tô Thị A Thập Lục xoa xoa thái dương mình.

“Nói đến, Chung Kiếp của Thái Cổ Kiếp, vậy mà trực tiếp rút ra dấu ấn của ‘Cửu U Chúa Tể’ để đối phó người độ kiếp, độ khó để tà ma Thái Cổ tấn cấp chẳng phải quá đáng sợ sao?” Thông Nương rụt rè nói.

“Các ngươi nhìn kỹ, thực lực của ‘Tống Thư Hàng’ hình người Thiên Kiếp này, bị giới hạn ở cảnh giới 【Thất Phẩm đỉnh phong】, theo lý thuyết mà nói, tương đương với cảnh giới độ kiếp!

Hơn nữa, kiếp nạn này chắc chắn có giới hạn thời gian, năng lượng Thiên Kiếp luôn có lúc tiêu tán.

Chung Kiếp bình thường, chính là trong trạng thái ‘Chúa Tể bị áp chế thực lực ở Thất Phẩm đỉnh phong’ hoặc có thể nói là ‘Thiên Đạo’ giáng xuống, chống đỡ qua một khoảng thời gian.” Sở Các Chủ giải thích.

Thời Thái Cổ sơ kỳ, Ma Hải Thế Giới không có ‘Cửu U Chúa Tể’.

Nên, lúc đó Chung Kiếp này rút ra rất có thể là sức mạnh của ‘dấu ấn Thiên Đạo’.

Chống đỡ qua một khoảng thời gian dưới Thiên Kiếp dấu ấn Thiên Đạo Thất Phẩm đỉnh phong, liền có thể tấn cấp Bát Phẩm.

“Nhưng vấn đề là, thực lực bản thân Tống tiền bối cũng chỉ có Thất Phẩm đỉnh phong thôi mà.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói. ‘Chung Kiếp’ này rút ra ‘dấu ấn Cửu U Chúa Tể’ hóa thành Tống tiền bối, thực lực bản thân giới hạn cũng chỉ có Thất Phẩm đỉnh phong.

Vậy, có phải là ‘Chung Kiếp’ rút ra dấu ấn Cửu U Chúa Tể khác sẽ có thực lực rất mạnh, nhưng vì rút ra dấu ấn của Tống tiền bối, nên chỉ có thực lực ‘Thất Phẩm đỉnh phong’?

“Bất kể thế nào, dù sao ‘Chung Kiếp’ này cũng đã tạo ra dấu ấn của Tống Thư Hàng. …..Thêm vào đó bản thân Tống Thư Hàng cũng chỉ có cảnh giới ‘Thất Phẩm đỉnh phong’, nên kiếp nạn này thật ra chính là Tống Thư Hàng VS chính Tống Thư Hàng, điều này mới thú vị.” Quy tiền bối cười khà khà nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ha ha cười, bổ sung: “Quan trọng hơn là, Tống Thư Hàng nắm quyền hạn đại lý Cửu U Chúa Tể thì cũng chỉ mới ba ngày trước.

Thực lực dấu ấn ‘Tống Thư Hàng Chúa Tể’ được rút ra trong Chung Kiếp này hẳn là rất gần với bản thể Tống Thư Hàng.

Bây giờ chính là cục diện rùa đánh rùa.” Lời Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vừa dứt, liền bị Quy tiền bối cắn một miếng, dùng sức quăng đi.

“Làm gì thế?

Quy Đạo Hữu?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đầu tiên là một vẻ mặt ngơ ngác, rất nhanh hắn lại phản ứng kịp, vội vàng kêu lên: “Khoan đã, Quy Đạo Hữu, lý trí chút đi, ngươi là rùa biển đúng không?

Ngươi làm gì mà kích động vậy?” “Vì ta từng thích một con rùa.” Quy tiền bối ‘phì’ một tiếng, nhổ Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ra.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm suy nghĩ một chút, thử thăm dò hỏi: “Huyền Vũ không phải là rùa đúng không?” “Không cần thử ta, ta nói là đã từng, nên đó là thì quá khứ.” Quy tiền bối lộ ra một nụ cười sống động.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiếc nuối ‘hừ’ một tiếng.

“Nếu dấu ấn Chung Kiếp rút ra là Tống tiền bối ba ngày trước, thì kiếp nạn này Tống tiền bối hẳn là ổn rồi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Tô Thị A Thập Lục đồng tình nói: “Ừm, dù sao cũng đã qua ba ngày rồi.

Ba ngày đủ để Thư Hàng nâng cao thực lực một đoạn lớn.” “Vọng thiên.” Quy tiền bối: “Ta không biết phải tiếp lời các ngươi thế nào nữa.” “Ta cũng vậy.” Bạch Long tỷ tỷ ngẩng đầu nhìn trời.

Sở Các Chủ: “Chủ đề này kết thúc.” Dù sao, ba ngày đối với tu sĩ có tuổi thọ động một cái là thành vạn năm, thật sự là thời gian ngắn ngủi không thể ngắn ngủi hơn. …..

Và lúc này, trong cục diện Chung Kiếp của Ma Hải Thế Giới.

Tống Thư Hàng với vẻ mặt rối rắm nhìn ‘Thiên Kiếp Tống Thư Hàng’ trên bầu trời.

“Hô ~” Lúc này, ‘Thiên Kiếp Tống Thư Hàng’ trên bầu trời khẽ thở ra một hơi, hắn đã thích nghi với nỗi đau của ‘Hoài Mang Ngưng Thị’ rồi!

“Ngay cả thiên phú nhẫn nại đau đớn cũng bị phục chế sao?” Tống Thư Hàng khẽ nói: “Có ý đây.” Chính mình đánh chính mình, hơn nữa lại là một chính mình có thực lực gần như tương đồng với mình, đây là một trải nghiệm mới mẻ.

Chung Kiếp của Thái Cổ Kiếp, không làm cậu thất vọng.

Đang suy tư. …..Đột nhiên ‘Thiên Kiếp Tống’ trên bầu trời bỗng ngẩng đầu, phóng thẳng một đạo quang mang về phía bản thể Tống Thư Hàng.

Là 【Cường Giả Giám Định Thuật!】 Nhân quả báo ứng, điều ngươi thi triển lên người khác hôm nay, cuối cùng cũng sẽ rơi xuống chính ngươi!

“Không hổ là chính mình.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cậu không né tránh ‘Hoài Mang Ngưng Thị’ này, vì né tránh là vô nghĩa.

Ngay cả khi né được, vẫn còn《Địch Khải Nhi Diệp Hình Tuyến

Giám Định Thần Công》cũng như 《A Cơ Mễ Đức La Tuyến Giám Định Thần Công》phức tạp hơn, thậm chí còn nhiều bí pháp giám định với đường cong quyến rũ đang chờ đợi mình.

Tống Thư Hàng là người hiểu rõ chính mình nhất, bây giờ bí pháp giám định của cậu một khi được phóng ra mà không bị ngắt quãng, thì gần như là kết cục ‘chắc chắn trúng’.

“Nhưng không có ý nghĩa gì.” Tống Thư Hàng vô cùng tự tin, nỗi đau của chút ‘Hoài Mang Ngưng Thị’ này, đối với cậu hiện tại mà nói, chỉ đạt đến khoảng ba phần mười ‘giá trị nhẫn nại đau đớn’ của cậu, ngay cả tư cách để cậu đau đớn kêu lên cũng không có.

Hơn nữa, cậu còn có cách đối phó.

Chỉ thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ vỗ nhẹ lên người Tống Thư Hàng, một con Công Đức Phì Kình đột nhiên được triệu hoán ra, khổng lồ hóa, bao bọc Tống Thư Hàng.

Soạt ~ Đạo ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ kia rơi xuống trên Công Đức Phì Kình của Tống Thư Hàng.

Bụng Công Đức Phì Kình bỗng nhiên phình to.

“Bốp.” Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ vỗ tay, Công Đức Phì Kình tiêu tán biến mất.

“Nếu ‘dấu ấn Thiên Kiếp’ lấy là tôi của ba ngày trước. …..Vậy phương thức chiến đấu tối ưu, là cận chiến!” Tống Thư Hàng quyết định.

Tôi của ba ngày sau và tôi của ba ngày trước, trên cường độ cơ thể đã có một khoảng cách lớn.

Đợt ‘chính năng lượng’ Thái Cổ Kiếp trước đó, một hơi đã kéo Thánh Viên hư ảnh của Tống Thư Hàng lên con số 199.

Trên phương diện nhục thân, cậu hiện tại có thể đấm nát chính mình của ba ngày trước!

“Đến đây, đừng nhát!” Tống Thư Hàng hào sảng nói, khí thế toàn thân cậu bùng nổ, áo sơ mi trên người nổ tung, lộ ra một thân cơ bắp như được điêu khắc bởi bậc thầy nghệ thuật, và cả đồ án ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ sau lưng.

Đáng tiếc, ‘Thiên Kiếp Tống’ trên bầu trời căn bản không có ý định quét cái ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ này.

Hắn trực tiếp đưa tay điểm lên trán, Thần Nhãn thứ ba mở ra.

Không ngờ ngay cả loại ‘cơ quan’ có tính chất hack này vậy mà cũng bị phục chế!

Thần Nhãn thứ ba khóa chặt bản thể Tống Thư Hàng, một làn sóng lớn ‘dữ liệu rác’ hung bạo tràn về phía Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc này. …..Tống Thư Hàng cuối cùng cũng trải nghiệm được cảm giác khó chịu của những ‘đại địch’ khi đối mặt với cậu.

Pháp thuật cậu biết không nhiều, nhưng mỗi cái đều là tà thuật, thao tác độc lạ phong phú, loại rất khó chống đỡ.

“Mức độ thông tin rác này, yếu quá!” Thân hình Tống Thư Hàng khẽ động, hóa ra 《Chân • Thiên Bằng Độn Pháp》, trong nháy mắt kéo gần khoảng cách giữa mình và ‘Thiên Kiếp Tống’. 《Cương Thủ》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》 đã sớm ở trạng thái kích hoạt, 199 Thánh Viên tay ôm thánh điển, lớn tiếng ngâm xướng: “Vọng thiên ~ vọng thiên ~” Đối diện, Thiên Kiếp Tống không hề yếu thế, hắn cũng kích hoạt bốn đại công pháp rèn luyện cơ thể, sau đó trên đỉnh đầu hắn hiện lên 143 Thánh Viên. …..Trên khí thế, đã yếu hơn bản thể Tống Thư Hàng một đoạn lớn.

Nhưng hắn lại bổ sung thêm một cái 《Tống Mộc Đầu Xương Cốt Trá Tử》, dùng Bạch Cốt Cự Nhân khổng lồ, bao bọc thân hình mình.

“Tụ Lý Càn Khôn!” Tống Thư Hàng đưa tay phất một cái.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhanh chóng bám vào người cậu, quấn tay áo rộng thùng thình của mình lên cánh tay Tống Thư Hàng.

Bạch Cốt Cự Nhân bám vào thân hình Thiên Kiếp Tống, trực tiếp bị Tống Thư Hàng dùng ‘Tụ Lý Càn Khôn’ thu đi.

Tiếp theo, chính là trận chiến tay đôi bằng nắm đấm.

Chương 2712

Tống Thư Hàng với 199 Thánh Viên đối đầu với Thiên Kiếp Tống với 143 Thánh Viên.

Hai người đồng thời mở thế 《Cơ Sở Quyền Pháp • Nhị》.

“Nha nha nha nha nha!” “Hát hát hát hát hát!” Nắm đấm như sao băng, hai người trong nháy mắt đã tung ra hàng trăm nghìn quyền về phía đối phương!

Quyền đối quyền, quyền đối thịt!

Có nắm đấm và nắm đấm va chạm, có nắm đấm trực tiếp đấm vào cơ thể đối phương, phát ra tiếng va chạm kim loại như rèn sắt.

Khi mới tiếp xúc, Thiên Kiếp Tống với 143 Thánh Viên còn có thể chống đỡ được một chút.

Nhưng thời gian kéo dài, Tống Thư Hàng với 199 Thánh Viên đã chiếm ưu thế hoàn toàn!

Nắm đấm của cậu mạnh hơn, cơ thể cậu cường tráng hơn, số lượng khỉ của cậu nhiều hơn! 143 con thánh viên của Thiên Kiếp Tống cuối cùng quả bất địch chúng, liên tục bại lui, trạng thái trượt dốc không phanh.

Trận chiến này sắp sửa bước vào giai đoạn Thiên Kiếp Tống bị Tống Thư Hàng đè xuống đất ma sát.

Tống Thư Hàng với 199 con thánh viên thừa thắng xông lên.

Một tay hắn túm lấy cổ Thiên Kiếp Tống, không cho đối phương có cơ hội thi triển 'Phi Đầu Thuật'.

Bên kia thì toàn lực kích hoạt uy năng của 'Găng tay Nghịch Kình

Võ Sĩ', đấm mạnh vào phần eo của Thiên Kiếp Tống.

Đánh người không đánh mặt, đâm người không đâm thận.

Nhưng khi Tống Thư Hàng oanh kích Thiên Kiếp Tống, nắm đấm dường như luôn bị một cỗ lực lượng minh minh trung hấp dẫn, không nhịn được cứ nhắm vào phần eo của Thiên Kiếp Tống mà nện – đây là cái eo có tính năng khiêu khích (taunt).

Đối với bản thể Tống Thư Hàng mà nói, phần eo là khu vực phòng ngự mạnh nhất toàn thân hắn.

Nhưng Thiên Kiếp Tống thì khác.

Trong quá trình giao thủ với Thiên Kiếp Tống, Tống Thư Hàng phát hiện ra, tuy Thiên Kiếp Tống sở hữu hầu hết các cấu hình của hắn, nhưng ở một số chi tiết vẫn có sự khác biệt.

Ví dụ...

Trong cơ thể Thiên Kiếp Tống không có 'Xà mỹ nhân công đức' hộ thể.

Trên bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' hư ảnh mà hắn hình chiếu ra, 'Bộ Nghịch Kình Võ Sĩ' cũng không đi kèm khí linh tiểu tiên tử. 143 con thánh viên hư ảnh có kích thước bằng nhau, không có con Đại Thánh Viên cầm đầu.

Tống Two, Tống Three, Tống Four... hắn cũng không copy ra được.

Cả hai cây trường sinh trụ thuộc dòng Bá Tống Trụ cũng không thấy đối phương thi triển. 'Thiếu nữ máy tóc vàng' đang mang thai cũng không xuất hiện.

Thiên phú 'Tu Chân Liêu Thiên' mà Tống Thư Hàng lấy làm tự hào cũng không bị Thiên Kiếp Tống sao chép.

Tất cả những thứ như linh hồn, khí linh, sinh mệnh hay các loại tool hack (ngoại quải) đặc thù, Thiên Kiếp Tống đều không thể copy.

Đánh lâu như vậy, 'chế độ Ngụy Bất Hủ' cũng không được kích hoạt – có khả năng chế độ này được coi là sức mạnh 'cấp Thiên Đạo', bị quy tắc của Chung Kiếp hạn chế.

Không có Xà mỹ nhân công đức hộ thể, không có 'chế độ Ngụy Bất Hủ' bảo vệ eo, khả năng phòng ngự ở phần eo của Thiên Kiếp Tống yếu hơn bản thể Tống Thư Hàng rất nhiều.

Đây là một điểm yếu chí mạng. "Bùm bùm bùm!" Tống Thư Hàng tóm lấy điểm yếu của Thiên Kiếp Tống, hung hăng nện mạnh, nắm đấm oanh kích lên người Thiên Kiếp Tống dưới sự gia trì của tứ đại thối thể công pháp, phát ra tiếng vang lớn như chuông đồng.

Thiên Kiếp Tống bị đánh cho mụ mẫm cả người.

Sau một loạt mấy chục quyền, bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' hư ảnh trên người Thiên Kiếp Tống toàn bộ bị đánh nổ.

Pháp khí hình chiếu ra chung quy không phải đồ thật, chỉ có cường độ cấp Thất phẩm.

Mất đi Tam Thập Tam Thú pháp khí hộ thân, Thiên Kiếp Tống chẳng khác nào con cừu non bị cạo lông, run rẩy dưới thiết quyền của Bá Tống.

Mắt thấy 'Thiên Kiếp Tống' sắp bị bản thể Tống Thư Hàng đánh nổ, đột nhiên, trên người hắn bộc phát một đạo đao ý khủng bố, đạo đao ý lẫm liệt này hung hăng chém về phía bản thể Tống Thư Hàng. "Đao ý áo giáp?" Tống Thư Hàng nhận ra ngay đạo đao ý này.

Đao ý áo giáp của hắn là loại đao ý 'phòng thủ phản kích', sau khi tiếp nhận oanh kích đến mức độ nhất định liền sẽ bộc phát ra một đao tê tái. "Ha ha ha, tới hay lắm." Đối mặt với đạo đao ý lẫm liệt này, Tống Thư Hàng không tránh không né, mặc kệ nó chém vào mình – hắn cũng luôn âm thầm bật 'Đao ý áo giáp' hộ thể, tính toán số liệu sát thương thì 'Đao ý phản kích' của hắn cũng sắp đến lúc xuất hiện rồi.

Tới a, tới tổn thương nhau a!

Xem đao ý phản kích của ta sắc bén, hay đao ý phản kích của ngươi lẫm liệt!

Mắt thấy đạo đao ý lẫm liệt này sắp chém trúng người Tống Thư Hàng, Xà mỹ nhân công đức nãy giờ vẫn luôn 'chèo thuyền' (đứng chơi) bên cạnh cuối cùng cũng tìm được cơ hội lên sàn.

Cô đột nhiên lướt tới, dang rộng hai tay, dùng thân thể công đức bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Đồng thời, trong miệng cô phát ra giọng nữ kích động pha lẫn tiếng khóc nức nở: "Đừng mà ~ Các người đừng làm hại em trai ta ~ Muốn hại thì cứ hại ta đi ~" Ngay sau đó, đạo đao ý phản kích kia chém lên người Xà mỹ nhân công đức, trực tiếp chém đứt cái eo rắn nước của cô. "A ~" Xà mỹ nhân công đức thét lên thảm thiết, tóc dài tung bay, thân hình thu nhỏ lại, nửa thân trên bị chém đứt ngã oặt vào lòng Tống Thư Hàng, run rẩy nói: "Em trai ~ Tỷ tỷ không xong rồi ~ Quãng đời còn lại...

Cậu phải một mình sống cho thật tốt nhé ~" Sau khi dùng giọng điệu hấp hối đọc xong đoạn thoại này, đầu Xà mỹ nhân công đức ngoẹo sang một bên, 'chết'.

Sau khi 'chết', lông mi dài của cô còn len lén chớp chớp, hai mắt ti hí hé mở một khe hở, ngầm quan sát phản ứng của mọi người đối với diễn xuất của mình.

Tống Thư Hàng: "..." Ở phía đối diện, mượn nhờ 'Đao ý áo giáp' phản kích tranh thủ được thời gian thở dốc trong nháy mắt, 'Thiên

Kiếp Tống' chộp lấy cơ hội, dùng hết sức lực còn lại vùng lên, thoát khỏi bàn tay to của Tống Thư Hàng.

Hắn dùng sức lùi lại một bước, trong tay nắm chặt 'Hình chiếu Ô Tặc Bạo Quân Song Đao', trên thân đao bắt đầu hiện lên từng đạo 'dây nhân quả'.

Đây là một trong ba đại kỹ năng kết liễu mạnh mẽ nhất hiện nay của Tống Thư Hàng – 《 Nhân Quả Đao 》! "Ngay cả 《 Nhân Quả Đao 》 cũng thi triển được, điều này đúng là nằm ngoài dự liệu của mình.

Không đúng, khoan đã!

Nếu hắn dùng Nhân Quả Đao, thì nhân quả này tính lên đầu ai?" Tống Thư Hàng đột nhiên thót tim.

Đừng có đến lúc đó món nợ nhân quả này lại rơi xuống đầu mình đấy nhé! "Bốp!!" Ngay khi Thiên Kiếp Tống sắp chém ra 《 Nhân Quả Đao 》, Xà mỹ nhân công đức đang bị chém đứt nửa thân dưới đột nhiên vùng dậy, hung hăng quất mạnh lên người Thiên Kiếp Tống. @#%× Tiên Tử trong lúc diễn sâu cũng không buông lỏng cảnh giác với 'Thiên Kiếp Tống'.

Cô sẽ không vì thuộc tính 'nghiện diễn' của mình phát tác mà để Thiên Kiếp Tống tìm được cơ hội phản kích – đừng nhìn @#%× Tiên Tử bình thường có vẻ rất không đáng tin, nhưng vào thời khắc mấu chốt cô chưa bao giờ tụt xích! "A ~~" Thiên Kiếp Tống hét thảm một tiếng, 《 Nhân Quả Đao 》 thi triển được một nửa thì bị cưỡng chế cắt ngang, dây nhân quả hỗn loạn quấn quanh người hắn, ẩn ẩn có xu thế phản phệ. "Ha ha, kết thúc rồi." Bản thể Tống Thư Hàng vươn bàn tay ra, thi triển quyền pháp mạnh nhất mà hắn nắm giữ: 《 Kim Cương Thần Phạt Đại Thủ Ấn 》!

Đây là quyền pháp tiến giai lần hai của 《 Kim Cương Cơ Sở

Quyền Pháp 》, là bí pháp thủ ấn cấp Tam phẩm của Phật môn.

Tuy chỉ là Tam phẩm, nhưng giới hạn trên của nó không bị hạn chế, theo thực lực của người thi thuật tăng lên, uy lực cũng sẽ tăng cao vô hạn!

Một chưởng ấn ra, có thể dẫn phát thần thông lôi điện như thần phạt, đồng thời ngưng tụ ra một bàn tay Phật tông khổng lồ.

Là sự kết hợp giữa lôi pháp và quyền pháp, uy lực bất phàm!

Oanh!!

Theo một chưởng hắn đánh ra, một bàn tay Phật tông khổng lồ hiện lên, bên trên quấn quanh lôi phạt chi lực, chụp xuống đầu Thiên Kiếp Tống.

Bàn tay Phật tông khổng lồ chụp xuống, Thiên Kiếp Tống đang bị 《 Nhân Quả Đao 》 phản phệ căn bản vô lực chống cự, thân thể hắn trực tiếp bị đập tan.

Thân thể Thiên Kiếp Tống bắt đầu hóa thành năng lượng, lại quy về kiếp lôi chi lực của 'Bát Phẩm Thái Cổ Kiếp'. "Thư Hàng, đây là thuần năng lượng thể!" Trong Thế giới Hạch Tâm, mắt Sở các chủ sáng lên, nhắc nhở.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng khẽ động.

Thuần năng lượng thể, lực lượng Thái Cổ Kiếp, Chung Kiếp Tống. "Đừng tưởng chết là hết, 《 Bá Tống Thần 》!" Tống Thư Hàng phi khoái kích hoạt pháp môn 《 Bá Thần Trụ 》, đánh một đạo pháp lực vào cơ thể đang tiêu tán của 'Thiên Kiếp Tống'.

Tử vong chưa bao giờ là kết thúc, có những người dù chết rồi nhưng vẫn nhảy nhót tưng bừng.

Ngoài ra, thiên kiếp là thứ tốt!

Từ ngày Bạch tiền bối nhất thời hứng khởi thu thập lượng lớn 'Bom hạt nhân Thiên Kiếp', Tống Thư Hàng đã biết Thiên Kiếp đại lão cũng có chỗ đáng yêu của ngài ấy.

Số 'Bom hạt nhân Thiên Kiếp' được Bạch tiền bối chuyển hóa kia hiện tại vẫn còn một phần nằm trong 'Thế giới Hạch Tâm' của Tống Thư Hàng, trở thành vật phẩm trân tàng của hắn.

Mãi đến sau này lấy được 'Thiên Kiếp Set Menu' từ chỗ Hà Chỉ Ma Đế ở thế giới Hắc Long, Tống Thư Hàng càng thêm công nhận quan điểm này.

Thiên kiếp không hề đáng sợ như vẻ bề ngoài, sự thật vạn vật đều có tính hai mặt, ẩn sau sự uy nghiêm đáng sợ, thiên kiếp còn có rất nhiều diệu dụng.

Ví dụ như hiện tại...

Tuy 'Chung Kiếp' Thiên Kiếp Tống bị đánh nổ, thậm chí không thể chuyển hóa thành 'nguyên liệu nấu ăn', nhưng hắn vẫn có đất dụng võ.

Dưới sự chuyển hóa của công pháp 《 Bá Thần Trụ số 2 》, 'Chung Kiếp' chi lực của Thái Cổ Kiếp không ngừng bị ngưng tụ, nén lại.

Quy tắc hỗn loạn của Ma Hải thế giới, ấn ký 'Cửu U Chúa Tể Tống Thư Hàng', khí tức Thái Cổ trong Thái Cổ Kiếp...

Tất cả sức mạnh thuộc về 'Chung Kiếp' đều được dung hợp hoàn mỹ.

Cuối cùng, hắn hóa thành một cây Bá Thần Trụ cao 40 mét, xuất hiện trước mặt mọi người.

Thân cột rất giản dị, không có điêu khắc dư thừa, chỉ có một cái đầu trọc Tống Thư Hàng, mặt mang nụ cười từ ái, hai tay dang rộng, ôm trọn thế giới.

So với dòng Trường Sinh Trụ, Côn Vương Trụ và Hà Chỉ Trụ, cây Bá Thần Trụ này yếu hơn một chút về sức mạnh.

Nhưng nó có ưu điểm, nó ẩn chứa các loại đặc tính như 'Thiên kiếp chi lực, khí tức Thái Cổ, quy tắc hỗn loạn Ma Hải, ấn ký Cửu U Chúa Tể'.

Có thể nói, đây là một cây Bá Thần Trụ thiên về hiệu ứng đặc biệt. "Ngươi sẽ mở ra series Bá Thần Trụ mới của ta...

Thiên Kiếp Trụ?

Thái Cổ Trụ." Tống Thư Hàng đặt tên cho cây Bá Thần Trụ mới này.

Ngoài dòng Trường Sinh Trụ, bộ sưu tập cột của hắn lại có thêm dòng mới.

Vốn dĩ hắn định đặt tên cây cột này là 'Tống Chung Trụ', mang ý nghĩa là Chung Kiếp Tống Thư Hàng...

Chương 2713

Nhưng Tống Chung Trụ (Trụ tiễn đưa/đưa đám) nghe cứ thấy sai sai, thế là dứt khoát định danh nó là 'Thái Cổ Trụ'. "Tuy hiện tại ngươi hơi yếu, chỉ có cường độ Bát phẩm Huyền Thánh, nhưng ngươi còn không gian để tăng trưởng." Tống Thư Hàng mỉm cười.

Tương lai đợi hắn tấn thăng Cửu phẩm, vẫn còn một kiếp phải độ – cũng không biết phân thân của hắn hiện tại đang độ cái 'Thiên Nhật Chi Kiếp' kia có thể chuyển hóa thành Cửu phẩm thiên kiếp tương lai của hắn hay không.

Dù sao thì, tương lai nói không chừng hắn còn có thể gặp lại một cái 'Chung Kiếp - Tống Thư Hàng' nữa, đến lúc đó, hắn sẽ dung hợp cái Chung Kiếp - Tống Thư Hàng kia vào cây 'Thái Cổ Trụ' này, biết đâu có thể khiến nó tiến hóa thành 'Trường Sinh Trụ - Thư Hàng Trụ'.

Đến đây, Chung Kiếp vỡ vụn!

Bát phẩm Thái Cổ Kiếp, độ kiếp thành công – tuy lõi của 'Bát phẩm Thái Cổ Kiếp' trong hư không vẫn là một quả cầu, lơ lửng bất động.

Nhưng điều này không cản trở quy trình của cả cái Thái Cổ Kiếp.

Sau Chung Kiếp, Tống Thư Hàng lần này cuối cùng cũng tấn cấp thành công!

Hắn có thể cảm ứng được cảnh giới vẫn luôn kẹt ở 'Thất phẩm đỉnh phong' trong cơ thể mình cuối cùng cũng bắt đầu đột phá.

Thất phẩm linh lực trong cơ thể bắt đầu tiến hóa thành sức mạnh Bát phẩm Huyền Thánh cấp.

Huyền Thánh!

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng rốt cuộc có thể tự tin báo ra danh hiệu 'Bá Tống Huyền Thánh' với người khác, hắn sẽ không còn là hàng dỏm, mà là Huyền Thánh 'hàng thật giá thật'!

Trong quá trình tiến hóa này, Tống Thư Hàng lờ mờ cảm ứng được quanh thân mình xuất hiện rất nhiều khí tức 'pháp tắc'.

Bát phẩm Huyền Thánh có ba giai đoạn: Tiếp xúc pháp tắc, Thích ứng pháp tắc, Dung nhập pháp tắc.

Mỗi vị Huyền Thánh ngay khoảnh khắc vừa tấn cấp đều có thể lờ mờ cảm ứng được sức mạnh của 'pháp tắc'.

Có điều cảm giác này thường chỉ thoáng qua, chỉ là đưa cho Huyền Thánh một chiếc 'chìa khóa' tiếp xúc pháp tắc.

Sau đó, trong quá trình Huyền Thánh ngưng tụ 'Thánh Ấn', chiếc 'chìa khóa' này sẽ dung nhập vào trong Thánh Ấn.

Đợi Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp kết thúc, Bát phẩm Huyền Thánh sẽ cần một khoảng thời gian bế quan, và trong năm tháng dài đằng đẵng đi tìm cơ hội dùng chìa khóa đẩy ra cánh cửa 'tiếp xúc pháp tắc'.

Nhưng mà...

Tống Thư Hàng thì khác.

Hắn đã là cáo già, trong cơ thể càng sở hữu năm cái Thánh Ấn.

Hơn nữa, hiện tại hắn có 'Quyền hạn Cửu U Chúa Tể' tại thân, lại đang chưởng khống cả Ma Hải thế giới.

Trước kia vì cảnh giới hạn chế, đối với chuyện 'chìa khóa tiếp xúc pháp tắc' này, hắn vô năng vi lực.

Còn hiện tại, cảnh giới của hắn cuối cùng đã chín muồi.

Trong quy trình bình thường, chìa khóa 'tiếp xúc pháp tắc' chỉ giống như một thiếu nữ e thẹn, sẽ nhẹ nhàng tiếp xúc Bát phẩm Huyền Thánh, điểm đến là dừng.

Nhưng tới chỗ Tống Thư Hàng, khi chìa khóa 'tiếp xúc pháp tắc' nhẹ nhàng tiếp xúc hắn, hắn liền cưỡng ép tóm chặt lấy đối phương, không cho nó rời đi, đồng thời lợi dụng 'Quyền hạn Cửu U Chúa Tể' của mình muốn làm gì 'chìa khóa' thì làm.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, mở mắt ra.

Một khắc sau, có rất nhiều pháp tắc Cửu U, pháp tắc Ma Hải thế giới, cùng với pháp tắc Hiện Thế hiện lên bên cạnh hắn, bị mắt thường của hắn tiếp xúc.

Tống Thư Hàng không phải lần đầu tiên tiếp xúc pháp tắc, nhưng lần này hắn dựa vào bản lĩnh thật sự, tiếp xúc rõ ràng với đông đảo pháp tắc.

Vô số pháp tắc vây quanh người hắn, dường như đang cung kính chờ hắn chọn lựa.

Dường như chỉ cần hắn muốn, hắn có thể tùy ý lựa chọn 'thuộc tính pháp tắc' mình thích, sau đó trực tiếp tiến vào giai đoạn hai của Bát phẩm Huyền Thánh – Thích ứng pháp tắc, thậm chí là Dung nhập pháp tắc!

Ngàn vạn pháp tắc, muôn vàn đại đạo, mặc quân chọn lựa, quả thực làm lóa cả đôi mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, rất nhanh bình tĩnh lại. [Bạch tiền bối Two đặc biệt dặn dò mình, hy vọng để mình tiến vào Ma Hải thế giới độ Bát phẩm Huyền Thánh kiếp này, nói cách khác, trong 'Ma Hải thế giới' này sẽ có thứ mình cần.

Hơn nữa, là 'pháp tắc' chỉ có ở Ma Hải thế giới, ra khỏi Ma Hải thế giới sẽ không thể có được nữa.] Tống Thư Hàng bắt đầu tìm kiếm trong biển pháp tắc.

Pháp tắc chỉ thuộc về Ma Hải thế giới, pháp tắc chi lực hoàn toàn khác biệt với Cửu U thế giới thậm chí là Hiện Thế. ...

Thế giới Hạch Tâm. "Thế mà lại tấn cấp thành công rồi?

Ta còn tưởng sau khi hắn biến 'lõi Thái Cổ Kiếp' thành quả cầu thì độ kiếp sẽ thất bại, cần phải độ một đợt thiên kiếp nữa chứ." Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng. "Thư Hàng hiện tại đã chính thức bước vào cảnh giới Bát phẩm, chắc là tiếp xúc được với 'chìa khóa pháp tắc' rồi nhỉ?" Quy tiền bối nói. "Không chỉ là tiếp xúc với chìa khóa pháp tắc...

Các ngươi nhìn kỹ mắt hắn đi, hắn đã trực tiếp bỏ qua thời kỳ cọ xát của Bát phẩm Huyền Thánh, trực tiếp bắt đầu tiếp xúc pháp tắc rồi." Sở các chủ nói.

Điểm này cũng đã sớm nằm trong dự liệu của Sở các chủ.

Cho dù không có 'Quyền hạn Cửu U Chúa Tể', Tống Thư Hàng cũng là tồn tại mang trong mình năm cái Thánh Ấn, độ qua hết lần này đến lần khác Bát phẩm Huyền Thánh kiếp.

Một khi tiếp xúc với 'chìa khóa pháp tắc' liền trực tiếp tiến vào trạng thái 'tiếp xúc pháp tắc' cũng chẳng có gì bất ngờ.

Tạo Hóa Tiên Tử: "Tống ~ Ngốc Ngốc ~" Bên ngoài.

Xà mỹ nhân công đức phảng phất nghe thấy tiếng gọi của Tạo Hóa Tiên Tử, cô vươn tay mở ra Thế giới Hạch Tâm.

Tạo Hóa Tiên Tử từ trong Thế giới Hạch Tâm bước ra, cô đi đến bên cạnh bản thể Tống Thư Hàng, vươn tay chỉ nhẹ lên hốc mắt Tống Thư Hàng, thủ công thay Tống Thư Hàng mở ra 'Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn'.

Nếu muốn chọn lựa pháp tắc, con mắt của Thánh Nhân hẳn là có thể trợ giúp Tống Thư Hàng một chút.

Theo quy trình thiên kiếp hoặc ma kiếp bình thường, tu luyện giả và tà ma độ xong Bát phẩm kiếp thì phải tiến vào giai đoạn 'Nhân Tiền Hiển Thánh', chuẩn bị ngưng tụ Thánh Ấn, sau đó khai đàn giảng pháp.

Nhưng lúc này, quanh thân Tống Thư Hàng bị vô số 'pháp tắc' bao bọc tầng tầng lớp lớp, căn bản không thể tiến vào tiết mục 'Nhân Tiền Hiển Thánh' – Trong Chư Thiên Vạn Giới + Cửu U thế giới, chưa từng có Huyền Thánh hay Huyền Ma nào giống như hắn, dựa vào bản lĩnh cưỡng ép giữ lại 'chìa khóa pháp tắc', ngay lần đầu sơ tiếp xúc đã mở ra tiết mục 'tiếp xúc pháp tắc', còn một hơi tiếp xúc với nhiều pháp tắc như vậy.

Cứ như thế, 'tiết mục Nhân Tiền Hiển Thánh' và Tống Thư Hàng – người sắp sửa lại lại lại lại lại một lần nữa hiển thánh – bị lệch pha.

Sân khấu hiển thánh đã dựng xong, tất cả chuẩn bị sẵn sàng...

Nhưng diễn viên Tống Thư Hàng trước khi lên đài lại trượt chân kẹt vào khe hở cầu thang gỗ của sân khấu, không cử động được...

Trên sân khấu, MC đã báo xong tiết mục, nhạc dạo đầu long trọng vang lên, đèn pha chiếu xuống, nhưng người đàn ông mà Chư Thiên Vạn Giới mong đợi lại không đến kịp...

Trong Cửu U, Hiện Thế và Ma Hải thế giới.

Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và tà ma Cửu U đột nhiên tâm có sở cảm, nhao nhao ngẩng đầu lên – vì tính đặc thù của Ma Hải thế giới + một số bố trí trước khi đi ngủ của Bạch tiền bối Two, lần hiển thánh này của Tống Thư Hàng tại 'Ma Hải thế giới' lại là tiết mục phát sóng đồng bộ cả Hiện Thế và Cửu U!

Nhưng mà, khi tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và tà ma Cửu U ngẩng đầu, muốn xem xem lại là vị 'Huyền Thánh' hay 'Huyền Ma' nào hiển hình, thì lại nhìn thấy một màn hình đen thui.

Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh tối đen như mực, không có cái gì cả.

Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới: "???" Tà ma Cửu U thế giới: "???" [Quả nhiên là tu luyện thịnh thế đã đến rồi sao?

Sau khi Bá Tống Huyền Thánh tuyên bố kết thúc hoạt động 'Nhân Tiền Hiển Thánh', cuối cùng lại có một vị tân Huyền Thánh sắp sửa đản sinh rồi?

Trừ trường hợp đặc thù của Bá Tống tiền bối ra, vị này chắc là vị Huyền Thánh đầu tiên chứng đạo sau khi Thiên Đạo sụp đổ nhỉ?

Bất luận thế nào, tên của ngài ấy nhất định sẽ được ghi vào lịch sử tu luyện của Chư Thiên Vạn Giới.] Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới cảm thán. [Có chuyện gì vậy?

Tân Huyền Thánh đâu?

Tại sao lại là một mảng đen kịt?] Có người nghi hoặc. [Ta cũng thế, chẳng nhìn thấy gì cả...] [Chẳng lẽ, người hiển thánh lần này là một vị tiền bối đặc thù toàn thân đen sì?

Bản thể của ngài ấy chính là một mảng đen tối?] Có một số thành viên kiến thức rộng rãi ở Chư Thiên Vạn Giới suy đoán.

Thế giới rộng lớn như vậy, dạng tồn tại kỳ quái nào mà chẳng có.

Nghe nói có một số tồn tại đặc thù, thân hình to lớn bằng cả một thế giới, toàn thân hắc ám hoặc quang minh, chiếm cứ cả thế giới.

Có khi nào cái 'màn hình đen' lần này là do đối tượng hiển thánh chính là một vị tiền bối hắc ám to lớn như vậy?

Tại một vị diện thế giới nhỏ, chủ nợ của Tống Thư Hàng – Âm Ảnh Lãnh Chúa cũng đang 'nhìn' hình ảnh hiển thánh này: "Chẳng lẽ đúng là đồng loại của mình?" Về phía Cửu U thế giới, các tà ma cũng đưa ra suy đoán tương tự tu luyện giả Hiện Thế – so với Hiện Thế thì khả năng Cửu U thế giới xuất hiện loại đại lão toàn thân đen thui này lớn hơn nhiều.

Thế là, tà ma Cửu U thế giới và tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới bắt đầu ngẩng đầu, lẳng lặng chờ đợi tiết mục ngưng tụ Thánh Ấn [Ma Ấn] của vị 'đại lão toàn thân đen thui' này.

Một phút trôi qua...

Hai phút trôi qua...

Mười phút trôi qua...

Ngẩng đầu nhìn trời lâu, mọi người cảm giác cổ mình hơi mỏi.

Tuy đối với tu luyện giả mà nói, ngẩng đầu nhìn trời mười bữa nửa tháng cũng chẳng vấn đề gì, nhưng tư thế này chung quy vẫn hơi khó chịu.

Thế là, một số đạo hữu hình người cơ trí lựa chọn nằm xuống – bọn họ nằm thẳng trên đất là có thể nằm nhìn trời. [Nói chứ, tiết mục 'Nhân Tiền Hiển Thánh' lần này có phải hơi dài quá không?] Từ xưa đến nay, chưa từng có vị Huyền Thánh nào có tiết mục 'Nhân Tiền Hiển Thánh' dài như vậy cả!

Chẳng lẽ đây là một vị đại lão hắc ám đặc biệt tự luyến, thích nhân cơ hội thể hiện các góc độ và tư thế của mình cho các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới xem?

Có người não bổ ra hình ảnh một tồn tại 'một cục đen thui' không ngừng tạo dáng lực sĩ thể hình, khoe cơ bắp với Chư Thiên Vạn Giới – Nhưng khoe cái khỉ gì chứ, ngài có khoe thế nào thì bọn ta nhìn vào cũng chỉ thấy một cái màn hình đen thôi, căn bản chẳng có gì khác biệt được không?! [Cảm giác hơi sai sai, chẳng lẽ Thánh Ấn đang ngưng tụ rồi?

Thánh Ấn của vị đại lão 'Nhân Tiền Hiển Thánh' này cũng màu đen, cho nên chúng ta không nhìn thấy?] Sinh linh luôn như vậy, khi đối mặt với hình ảnh mình không thể lý giải thì sẽ theo bản năng đi não bổ, nghĩ ra một lời giải thích hợp lý. [Nhưng cho dù là tiết mục Nhân Tiền Hiển Thánh + ngưng tụ Thánh Ấn, thời gian này cũng hơi quá dài rồi...

Chẳng lẽ vị tiền bối hắc ám thần bí này đã tiến vào tiết mục giảng pháp?

Ngài ấy đang giảng pháp, nhưng chúng ta không nghe được?] Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và tà ma Cửu U thế giới bắt đầu nghị luận ầm ĩ, từng cái suy đoán không ngừng hiện ra.

Các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có người đang tụ hội, có người đang dạo chợ tu chân, bọn họ cũng nghe thấy tiếng nghị luận và suy đoán của các đạo hữu bên cạnh.

Lúc đầu, bộ phận thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' này còn chưa nghĩ nhiều, nhưng khi màn hình đen 'Nhân Tiền Hiển Thánh' càng lúc càng dài, suy đoán của các đạo hữu bên cạnh càng lúc càng nhiều, mà người hiển thánh vẫn chưa xuất hiện, thậm chí ngay cả Thánh Ấn cũng không hiện ra, vài vị thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' có tâm tư tỉ mỉ đột nhiên trong lòng khẽ động, nghĩ tới một khả năng!

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hoàng Sơn tâm mệt muốn nghỉ hưu: "Mọi người thấy thế nào về vụ hình ảnh hiển thánh lần này toàn màu đen?" "Hồi Hoàng Sơn tiền bối, ta ngẩng đầu nhìn, mỏi cổ." Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nghiêm túc trả lời: "Hiện tại ta trả lời tin nhắn cũng là giơ cao điện thoại lên trời mà bấm đấy." Hoàng Sơn tâm mệt muốn nghỉ hưu: "..." Lúc này Bắc Hà Tán Nhân kịp thời xuất hiện, hắn trả lời cắt ngang động tác muốn đi uống thuốc của Hoàng Sơn tiền bối: "Hoàng Sơn tiền bối, ngài có phải đang nghĩ tới vị kia trong nhóm chúng ta không?

Chờ chút, ta đi lật xem ghi chép." "Không sai, ta đang nghĩ tới Kiếm Thánh đạo hữu." Hoàng Sơn mama trả lời, hắn cũng là nhìn màn hình đen hồi lâu, đột nhiên trách nhiệm của một 'chủ nhóm' khiến hắn nhớ ra trong nhóm mình hình như có một vị đạo hữu như thế...

Chương 2714

Vị đạo hữu Kiếm Thần trong suốt!

Nhớ mang máng Cư Sĩ đạo hữu hình như có bế quan, cũng không biết cảnh giới hiện tại của hắn rốt cuộc đã tới trình độ nào rồi?

Hoàng Sơn mama thậm chí đã quên mất lúc trước khi gia phong Túy Tửu Đao Vương thì hắn rốt cuộc có thực lực thế nào.

Tửu Đao Cuồng Khách đạo hữu liệu có trở thành một thành viên chứng đạo Huyền Thánh nữa của nhóm hay không?

Vì thần công đại thành rồi... nên hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' mà hắn mong chờ đã lâu lại biến thành màn hình đen, ngay cả tiết mục ngưng tụ Thánh Ấn cũng biến thành một màu đen kịt? "Tìm thấy rồi, là ZYJS.

Quả nhiên Hoàng Sơn tiền bối ngài cũng nghi ngờ là hắn đang hiển thánh, nghĩ giống hệt ta." Bắc Hà Tán Nhân trả lời. "Xem ra không chỉ mình ta nghĩ vậy, ta cũng nghĩ giống Hoàng Sơn đạo hữu và Bắc Hà đạo hữu." Hằng Hỏa tâm mệt muốn nghỉ hưu ngoi lên nói.

Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Khoan đã, sao ta cứ có cảm giác các ngươi đang nói ta?" Yếu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá: "Thế giới này tàn khốc biết bao, rõ ràng đây là tiết mục Nhân Tiền Hiển Thánh mà Kiếm Thánh mong chờ đã lâu, rõ ràng hắn tu luyện nỗ lực như vậy, rõ ràng hắn chịu đựng thống khổ lớn như vậy...

Chờ đợi mấy trăm năm, đợi chính là khoảnh khắc này.

Đây là cơ hội tỏa sáng duy nhất trong đời người của hắn.

Nhưng trời xanh tàn nhẫn như vậy, tước đoạt cả thời gian tỏa sáng ít ỏi này." "Ta đột nhiên muốn khóc quá." Lệ Chi Tiên Tử thương cảm nói: "Đợi Kiếm Vương đạo hữu chứng đạo trở về, chúng ta nhất định phải an ủi hắn thật tốt." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "..." Lệ Chi Tiên Tử, ta cũng muốn khóc.

Cư Sĩ đang ở một tiệm bánh ngọt mới mở, tự mình bưng đồ ăn, lẳng lặng tự thanh toán tiền, sau đó ngẩng đầu nhìn trời.

Các đạo hữu 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lần này có thể chủ động nhớ tới sự tồn tại của hắn, chuyện này khiến Cư Sĩ hơi vui vẻ một chút.

Nhưng mà, nhìn thấy hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh 'màn hình đen' trên đỉnh đầu, nội tâm Cư Sĩ bắt đầu hoảng loạn. [Tương lai khi ta Nhân Tiền Hiển Thánh, sẽ không thực sự màn hình đen đấy chứ?] Ý niệm này vừa nảy sinh liền không xua đi được.

Nếu thật sự như vậy, đời người của hắn cũng quá thảm rồi!

Nhân Tiền Hiển Thánh đã là hy vọng duy nhất của hắn. "Sớm muộn gì cũng có ngày chuyện này trở thành chấp niệm của ta, sau đó hóa thành tâm ma." Cư Sĩ thở dài thườn thượt, trả tiền rời đi – rõ ràng là tiệm bánh ngọt bình thường mới mở, ở chỗ hắn lại biến thành tiệc buffet (tự phục vụ).

Hắn cảm giác mình tu luyện tới cảnh giới hiện tại mà vẫn chưa bị tâm ma quấn thân, quả thực là kỳ tích!

Khả năng là hệ công pháp của hắn bản thân đã mang hiệu quả 'đẩy lui tâm ma'?

Nếu không thì chấp niệm lớn thế này, không có lý gì lại không biến thành tâm ma được. [Hoặc là, tâm ma của ta kỳ thực đã xuất hiện, nhưng vì tâm ma của ta cũng không có cảm giác tồn tại, kết quả bị ta quên lãng?] Cư Sĩ đột nhiên não động mở toang.

Hắn vừa suy tư, vừa tìm một chiếc ghế dựa bên đường, ngẩng đầu nhìn trời, tiếp tục nhìn chằm chằm vào cái màn hình đen này: "Có điều, đã không phải là ta đang Nhân Tiền Hiển Thánh...

Vậy cái màn hình đen này rốt cuộc là vị đại lão nào đang hiển thánh?" Trầm tư một lát, đột nhiên trong lòng Cư Sĩ khẽ động: "Thư Hàng tiểu hữu?!" Thư Hàng tiểu hữu luôn có thể đem lại trải nghiệm khác biệt mỗi lần Nhân Tiền Hiển Thánh và Giảng Pháp, tổng cảm giác cái màn hình đen lần này không thoát khỏi liên quan tới hắn!

Thế là Cư Sĩ mở điện thoại, gửi cho Tống Thư Hàng một tin nhắn riêng – hắn đều không @Tống Thư Hàng trong nhóm, sợ mình sẽ bị Thư Hàng tiểu hữu bỏ qua. "Thư Hàng tiểu hữu, cậu có đó không?" Cư Sĩ gửi tin nhắn đi.

Nhưng hồi lâu đều không nhận được hồi âm.

Cư Sĩ vuốt cằm, trong lòng càng thêm kiên định với suy đoán của mình.

Với tính cách của Thư Hàng tiểu hữu, lần này e rằng cũng là 'tổ đội độ kiếp' nhỉ? "Thế mà lại không dẫn ta theo." Cư Sĩ khổ sở nói. ...

Bên kia, trong Ma Hải thế giới.

Sau khi mắt trái Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn của Tống Thư Hàng được Tạo Hóa Tiên Tử kích hoạt, vô số pháp tắc trong mắt hắn nháy mắt trở nên rõ ràng.

Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn trực tiếp dùng các loại màu sắc khác nhau để phân loại tất cả 'pháp tắc'.

Một số pháp tắc đại chúng hóa, ví dụ như pháp tắc có tính chất cơ sở như Hỏa, Thủy, Phong, Thổ, Mộc...

được đánh dấu 'màu đỏ'.

Loại pháp tắc này số lượng nhiều nhất, chỉ riêng pháp tắc liên quan đến ngọn lửa đã có tới hàng nghìn loại.

Nhưng không có nghĩa là loại pháp tắc này yếu, những pháp tắc này là cơ sở cấu tạo nên thế giới, chỉ cần khai thác tốt, thậm chí có thể đi thẳng vào bản nguyên thế giới.

Chỉ là số lượng của chúng nhiều nhất, đại chúng nhất.

Phần lớn Huyền Thánh trong giai đoạn 'tiếp xúc pháp tắc' gặp phải pháp tắc đều liên quan đến loại này.

Sau đó là một số 'pháp tắc' tương đối đặc thù, ví dụ như pháp tắc về Sức mạnh, Tốc độ, Trị liệu...

Loại pháp tắc này được Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn đánh dấu 'màu xanh lam', số lượng cũng không ít hơn pháp tắc 'màu đỏ'.

Tiếp theo là một số 'pháp tắc' có số lượng khá hiếm, ví dụ như pháp tắc 'Sinh mệnh' mà rất nhiều Huyền Thánh đều khát vọng tiếp xúc – sở hữu nó, cho dù là Huyền Thánh cũng có thể giải quyết vấn đề tuyệt dục của mình.

Các pháp tắc trên khái niệm như Sinh Tử, Khô Vinh, Tri Thức...

đều được quy vào loại này.

Loại pháp tắc này được Nho Gia Thánh Nhân dán nhãn 'màu tím'.

Tiếp nữa, Tống Thư Hàng nhìn thấy pháp tắc có số lượng hiếm hoi, đếm được trên đầu ngón tay – Thời Gian, Phá Hoại, Không Gian... còn có mấy thuộc tính pháp tắc hơi khó miêu tả và có liên quan đến Cửu U thế giới.

Mấy loại pháp tắc này được Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn đánh dấu ấn ký 'màu vàng kim'.

Những pháp tắc này tiếp xúc vô cùng khó khăn.

Giảng cứu một chữ 'Duyên', nếu cưỡng ép đi tiếp xúc, chỉ sẽ phản tác dụng.

Tống Thư Hàng biết Thiên Đế nắm giữ pháp tắc 'Thời Gian', hơn nữa ngài ấy lấy đó làm cơ sở, kết hợp Viễn Cổ Thiên Đình, bước ra Thời Gian chi đạo thuộc về riêng mình.

Có Thiên Đế ở đó, người khác cho dù tiếp xúc được với 'Thời Gian pháp tắc', muốn bước ra 'Thời Gian chi đạo' chứng đạo trường sinh, thì phải tìm lối tắt, đi ra 'Thời Gian chi đạo' hoàn toàn khác biệt với Thiên Đế mới được.

Độ khó này không phải lớn bình thường.

Cuối mỗi con đường trường sinh, đều chỉ cho phép có một vị Trường Sinh Giả.

Trừ phi Trường Sinh Giả chấp chưởng con đường trường sinh này vẫn lạc, nếu không chẳng ai có thể phục chế con đường trường sinh tương tự. "Bạch tiền bối Two muốn mình lựa chọn, chẳng lẽ là một trong mấy loại pháp tắc này?" Tống Thư Hàng nhìn về phía mấy loại pháp tắc được Thánh Nhân Chi Nhãn đánh dấu 'màu vàng kim' này.

Nếu hiện tại hắn chọn tiếp xúc pháp tắc 'Không Gian', và tiếp xúc thành công, nói không chừng trước khi tấn cấp Cửu phẩm Kiếp Tiên, hắn đã có thể sử dụng sức mạnh không gian trôi chảy giống như Bạch tiền bối...

Thậm chí đợi sau khi hắn tấn thăng Cửu phẩm, còn có thể khai phát ra độn pháp không gian đặc thù tương tự bộ tộc 'Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ'.

Hơn nữa, đánh dấu màu vàng kim giống như 'của cải' vậy, chói lọi, thu hút ánh mắt người khác – đặc biệt là kẻ nghèo rớt mồng tơi như Tống Thư Hàng.

Hắn không nhịn được muốn đi thử tiếp xúc mấy loại pháp tắc vàng kim này, xem trong đó có loại hình nào hữu duyên với mình không. [Không đúng, nếu là mấy loại pháp tắc này thì vẫn chưa thoát khỏi hạn chế của Hiện Thế Chư Thiên Vạn Giới hoặc Cửu U thế giới.

Cho dù rời khỏi 'Ma Hải thế giới', mình dù có độ kiếp ở Hiện Thế hay Cửu U, vẫn có cơ hội tiếp xúc với chúng nó.] Vào lúc này, Tống Thư Hàng khắc chế nội tâm mình.

Hắn tin rằng, Bạch tiền bối Two sắp xếp cho hắn độ kiếp ở Ma Hải thế giới, muốn hắn tiếp xúc pháp tắc, nhất định là thứ độc quyền thuộc về 'Ma Hải thế giới'...

Cho nên, chắc chắn phải còn một số pháp tắc đặc thù mới đúng!

Tống Thư Hàng tiếp tục tìm kiếm trong biển pháp tắc này...

Dưới sự cường hóa của quyền hạn Cửu U Chúa Tể, hắn có thể tiếp xúc với hầu hết các pháp tắc, nhưng cũng chính vì pháp tắc quá nhiều khiến việc hắn muốn tìm mục tiêu của mình trở nên như mò kim đáy bể.

Thời gian không ngừng trôi qua.

Tống Thư Hàng không biết tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và tà ma Cửu U thế giới đang nhìn màn hình đen.

Giờ khắc này, hắn thậm chí đã quên mất khái niệm 'thời gian'.

Dưới sự giúp đỡ của Nho Gia Thánh Nhân, hắn tìm hết vòng này đến vòng khác, cuối cùng thực sự để hắn tìm được hai pháp tắc có chút khác biệt với các pháp tắc còn lại.

Trong đó một cái trà trộn trong đống pháp tắc dán nhãn 'màu tím', quấn quýt cùng một chỗ với đông đảo pháp tắc hệ 'Tri Thức'.

Nếu không phải trên pháp tắc này có một tia khí tức Thái Cổ, rất có thể đã bị Tống Thư Hàng bỏ qua. [Đây dường như là pháp tắc liên quan đến tri thức?

Phân chia kỹ hơn thì chắc là thuộc mảng 'văn tự' hoặc 'ngôn ngữ'?] Tống Thư Hàng thử phân tích pháp tắc này.

Văn tự ngôn ngữ...

Đây là thứ rất quan trọng, tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên' của Tống Thư Hàng, chức năng cơ sở nhất chính là được xây dựng trên chức năng văn tự ngôn ngữ.

Còn cái kia, cũng quấn thành một cục cùng một lô pháp tắc 'Sinh Mệnh, Tử Vong'.

Dường như có liên quan đến sinh tử, lại có liên hệ với hỗn độn Thái Cổ.

Hai pháp tắc, hai lựa chọn.

Cho dù Tống Thư Hàng khá đặc thù, hiện tại hắn cũng chỉ có thể chọn một trong hai. "Không thể chọn cả hai cùng lúc sao?" Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa dứt lời, một chức năng nào đó của quyền hạn Cửu U Chúa Tể liền được kích hoạt.

Đó là một chức năng có liên quan đến nhân quả...

Hơi giống chức năng vay tiền khi Tống Thư Hàng thi triển 《Nhân Quả Đao》 lúc trước.

Vay nóng pháp tắc?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang vẻ mặt nghi hoặc, hắn trực tiếp bị kéo vào tiết mục Nhân Tiền Hiển Thánh!

Thực sự là thời gian Tống Thư Hàng lựa chọn 'pháp tắc' lúc nãy quá dài quá dài, dài đến mức tiết mục 'Nhân Tiền Hiển Thánh' đã không thể chờ đợi được nữa.

Ngay khi Tống Thư Hàng vừa lựa chọn xong, nó thậm chí không cho Tống Thư Hàng cơ hội [Xác nhận thanh toán], trực tiếp kéo hắn vào trong cái màn hình đã đen thui từ lâu.

Trong sự quan chú của tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và tà ma Cửu U, cái màn hình đen thui hồi lâu kia cuối cùng cũng sinh ra biến hóa!

Màn hình vốn đen kịt đột nhiên nổ ra một luồng sáng chói lòa!

Chương 2715

[A a a, mắt của ta!] Một số tu sĩ thực lực thấp thống khổ kêu lên – bọn họ vốn ngẩng đầu nhìn màn hình đen cả buổi, mắt đã thích ứng với trạng thái tối đen, kết quả màn hình đen đột nhiên nổ ra ánh sáng, suýt chút nữa làm mù mắt đám tu luyện giả đê giai này. [Trong màn hình đen có bóng người xuất hiện?

Chẳng lẽ trước đó chúng ta đều đoán sai, không phải là 'Đại lão hố đen thành tinh hiển thánh' gì đó, mà chỉ đơn thuần là đen màn hình?] Có một số tu sĩ thực lực mạnh một chút, nheo mắt nhìn hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh bùng sáng lúc này, trong lòng thầm nghĩ – nghĩ cũng phải, hố đen (black hole) người ta bây giờ là có bản quyền, không thể tùy tiện thành tinh được. [Hả?

Ơ ơ?

Bóng người này có phải hơi quen mắt không?] Sau khi ánh sáng bùng nổ dần dần khôi phục lại độ sáng bình thường, một người đàn ông vẻ mặt ngơ ngác, trong mắt mang theo nghi hoặc, dường như vẫn chưa đưa ra quyết định xong, xuất hiện trong mắt tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và tà ma Cửu U.

Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đồng loạt run lên. [Là hắn!

Không sai được, là hắn!] [Bá...

Bá Tống!] [Bá...

Bá Nho!] Hai nơi Hiện Thế và Cửu U gần như đồng thời vang lên âm thanh cực lớn.

Vô số tu luyện giả và tà ma Cửu U buột miệng thốt ra, gọi hai cái thánh hiệu kia.

Chư Thiên Vạn Giới và Cửu U thế giới cùng hô vang thánh danh Bá Bá, chỉnh tề thống nhất. [Tại sao Bá Tống tiền bối lại xuất hiện nữa?

Chẳng phải tháng trước ngài ấy đã hoàn thành lần giảng pháp cuối cùng rồi sao?] [Ngươi hỏi ta, ta cũng biết hỏi ai đây.] Người đàn ông có sở thích lên tivi tiến hành 'Nhân Tiền Hiển Thánh' này, lại một lần nữa đăng tràng theo phương thức ngoài dự liệu, đem đến cho mọi người một niềm vui bất ngờ to lớn.

Vốn tưởng rằng vị tân Huyền Thánh chứng đạo lần này sẽ là người đàn ông đầu tiên hiển thánh sau khi 'Thiên Đạo sụp đổ'...

Không ngờ Bá Tống tiền bối chẳng hề định giao cái 'vinh dự' có ý nghĩa to lớn này cho người khác.

Sự cố chấp này khiến tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới rơi lệ.

Sau khi một trận tiếng hô hoán 'Bá...

Bá' đồng thanh kết thúc, Chư Thiên Vạn Giới lại rơi vào trầm mặc ngắn ngủi. [Kìa, các ngươi nhìn xem, Bá Tống tiền bối vẻ mặt ngơ ngác, dường như chính ngài ấy cũng không biết tại sao mình lại bị kéo vào hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh?

Chẳng lẽ đây là chuyện ngoài ý muốn?] Có người to gan dám nhìn thẳng vào khuôn mặt 'Bá Tống Huyền Thánh', đột nhiên phát hiện ra vẻ mặt đầy nghi hoặc của Bá Tống Huyền Thánh. [Có khi nào do Thiên Đạo sụp đổ, hệ thống giảng pháp xảy ra lỗi, dẫn đến 'tân Huyền Thánh' hiển thánh bình thường trước đó bị màn hình đen không hiện ra được?

Sau đó chương trình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' vì để sửa BUG nên kéo Bá Tống tiền bối qua, tiến hành debug?] Có người không nhịn được bắt đầu não bổ.

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hoàng Sơn tâm mệt muốn nghỉ hưu: "..." Bắc Hà Tán Nhân: "Ta còn tưởng là ZYJS, không ngờ lại vẫn là Thư Hàng tiểu hữu." Lệ Chi Tiên Tử: "Làm hại ta uổng công thương cảm rơi lệ cho Đao Vương đạo hữu...

Phí phạm tình cảm của ta." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Kỳ quái, đã không phải là Trí Tuệ Hiền Vương đạo hữu, vậy tại sao vừa rồi khi chúng ta nhắc tới hắn, hắn không hiện thân?" Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu: "Ta hiện thân rồi mà, ta nhắc nhở các ngươi rồi mà!

Hơn nữa, ta vốn còn đang nghĩ bảo Thư Hàng dẫn ta hiển thánh." Cuồng Kiếm Tam Lãng: "Có thể là Hạt Giống Ưu Tú đạo hữu đang bế quan, cho nên không thấy chat trong nhóm đấy." Tô Thị A Thất: "Nói chứ, ta thế mà lại ngây thơ tưởng rằng lần trước Thư Hàng tiểu hữu thực sự là lần giảng pháp cuối cùng...

Mặt cũng bị đánh sưng rồi." Diệt Phượng Công Tử: "Nói chứ các ngươi không chú ý sao?

Thư Hàng tiểu hữu vẻ mặt ngơ ngác, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc, liệu có phải là sự cố không?" Tuyết Lang Động Chủ: "..., Khoan đã, Diệt Phượng đạo hữu, ngươi thế mà dám nhìn thẳng vào mắt Tống Thư Hàng trong lúc giảng pháp?

Ngươi muốn mang thai à?" Hoàng Sơn tâm mệt muốn nghỉ hưu: "Có cần liên hệ với Thư Hàng tiểu hữu một chút, hỏi thăm tình hình không?

Tư liệu về tính năng thiên phú 'Tu Chân Liêu Thiên' của cậu ấy, có lẽ có thể giữ liên lạc?" "Theo hiểu biết của ta về Thư Hàng, nói không chừng cậu ta chưa chuẩn bị bài giảng pháp, hiện tại đang hoảng loạn lắm." Đậu Đậu lúc này lên tiếng.

Thất Tu Thánh Quân hiện thân nói: "Vậy ai đi PM Thư Hàng, hỏi cậu ta xem có cần tiếp cho cậu ta một bài giảng pháp không?" Các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần luôn thiện giải nhân ý, ân cần chu đáo, khiến người ta ấm lòng như vậy. "PM Thư Hàng sẽ mang thai đấy." Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử nói.

Thất Tu Thánh Quân: "..." Đang nói chuyện, Tống Thư Hàng trong chế độ Nhân Tiền Hiển Thánh rốt cuộc có biến hóa.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng day day thái dương, sau đó thở dài, dường như rất phiền não.

Tiếp đó, hắn lại ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười rạng rỡ sạch sẽ với ống kính.

Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh bắt đầu xoay quanh Tống Thư Hàng.

Ống kính từ đầu đến chân, từ chính diện sang mặt bên.

Cuối cùng cái ống kính này quay thẳng ra sau lưng Tống Thư Hàng...

Sau đó, một hình vẽ mã QR xuất hiện trong mắt tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới!

Không sai, Tống Thư Hàng lúc Nhân Tiền Hiển Thánh vẫn đang ở trạng thái 'bạo y' (quần áo nổ tung), chưa kịp thay quần áo mới.

Cho nên, hình xăm mã QR mà Bạch tiền bối Two xăm sau lưng hắn cứ thế hiển thị đột ngột trong mắt tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới + tà ma Cửu U thế giới!

Vì hình xăm này thực sự quá kỳ quặc, lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Lệ Chi Tiên Tử: "Tam Lãng, đừng quên Thư Hàng lần này là tấn thăng làm Huyền Thánh hàng thật giá thật...

Cậu ấy đã có thể nhìn thấy tin nhắn 'đạn mạc' do ý niệm trong nội tâm tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới hóa thành.

Nói không chừng, tin nhắn này của ngươi sẽ bị cậu ấy bắt được trong lúc giảng pháp đấy." Cuồng Kiếm Tam Lãng: "[Biểu cảm quỳ xuống gọi ba ba] Lệ Chi tỷ tỷ tỷ đâm trúng tim ta rồi." Các đạo hữu Cửu Châu Nhất Hào Quần vì nguyên nhân đều đã add mã QR của Tống Thư Hàng làm bạn tốt, cho nên khi đối mặt với 'hình vẽ mã QR' này thì không có cảm giác gì quá lớn.

Nhưng tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới thì khác a! [Đây là cái gì?

Tại sao sau lưng Bá Tống Huyền Thánh lại có một hình vẽ 'mã QR'?] Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và tà ma Cửu U thế giới đồng loạt sửng sốt.

Sau đó, một thói quen thông dụng của Chư Thiên Vạn Giới và Cửu U, theo bản năng liền được lượng lớn tu luyện giả thi triển ra.

Vô số tu luyện giả và tà ma Cửu U theo bản năng dùng tinh thần lực quét qua cái 'hình vẽ mã QR' kia.

Trong hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh.

Bá Tống Huyền Thánh vốn đang nở nụ cười sạch sẽ chính diện, đột nhiên sửng sốt.

Nụ cười của hắn cứng đờ.

Trong nháy mắt có vô số tin tức dũng mãnh lao vào thân thể hắn...

Cái máy chủ là hắn đây không chịu nổi áp lực khổng lồ này.

Oanh ~ Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh đột nhiên nổ tung, máu tươi dính đầy toàn bộ màn hình trực tiếp.

Bá Tống... nổ rồi?

Mà ngay trong hình ảnh đầy máu tươi đó, có hai pháp tắc bắt đầu tự chủ quấn quanh, dung nhập vào trong màn hình đầy máu tươi kia!

Nhìn màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' đầy máu tươi kia, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và tà ma Cửu U thế giới đều kinh ngạc đến ngây người!

Lượng xuất huyết này siêu khoa trương, lực độ bạo nổ cũng vậy, thế mà trực tiếp dùng máu nhuộm đỏ hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh'.

Hơn nữa không biết có phải ảo giác hay không...

Bá Tống tiền bối nổ tung luôn mang lại cho người ta một loại cảm giác trôi chảy thành thạo, toàn bộ quá trình bạo nổ không hề giật lag, như nước chảy mây trôi!

Các tu luyện giả ngẩng đầu, há to miệng, trợn mắt há hốc, hồi lâu sau từ trong miệng nặn ra một từ: "Vọng thiên ~" Ngoài từ này ra bọn họ đã không biết phải diễn tả tâm trạng của mình lúc này như thế nào.

Bá Tống Huyền Thánh nổ rồi a!

Đột nhiên nổ tung ngay trong tiết mục 'Nhân Tiền Hiển Thánh' a!

Vị này được cho là tuyển thủ cạnh tranh mạnh mẽ của 'Bất Hủ Đại Đạo' giới này, mấy ngày trước còn đang treo các lộ đại lão lên đánh – Bá Tống, thế mà lại chết ngay dưới cái nhìn chăm chú của mọi người như vậy? [Nổ thành như vậy, cuộc đời truyền kỳ của Bá Tống phải kết thúc rồi?] [Ta đang nằm mơ?

Lúc trước nhìn thấy hình ảnh 'Nhân Tiền Hiển Thánh' là màn hình đen thì ta đã cảm thấy không đúng rồi...

Hiện tại thế mà lại mơ thấy Bá Tống tiền bối nổ tung?] [Bá Tống tiền bối bạo thể, liệu có liên quan đến cái 'hình vẽ mã QR' kia không?

Khi ta dùng tinh thần lực quét qua hình vẽ đó, đột nhiên loáng thoáng cảm giác mình dường như nảy sinh một tia liên hệ vi diệu với Bá Tống tiền bối.

Nhưng còn chưa đợi liên hệ này xác định, bên phía Bá Tống tiền bối liền cắt đứt loại liên hệ vi diệu này.] Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới + tà ma Cửu U thế giới, vào cùng một thời gian dùng tinh thần lực quét qua cái hình vẽ 'Kim Đan mã QR' kia.

Sau khi tinh thần lực quét qua, theo quy trình bình thường, bọn họ sẽ gia nhập 'danh sách bạn tốt' của Tống Thư Hàng, trở thành một trong những người dùng 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Nhưng mà số lượng tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới khổng lồ biết bao, số lượng tà ma Cửu U càng là không thể thống kê...

Trong nháy mắt này, máy chủ Tống Thư Hàng tiếp nhận tin tức còn nhiều hơn sao trên trời, lượng tin tức còn khổng lồ hơn cát bên bờ biển!

Cho nên, còn chưa đợi xác định 'quan hệ bạn tốt' giữa tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và Tống Thư Hàng, máy chủ Tống Thư Hàng đã không trụ được, nổ trước cho nể mặt.

Mất đi máy chủ Tống Thư Hàng, liên hệ giữa tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới cùng tà ma Cửu U với Tống Thư Hàng, liền chỉ tiến hành được một nửa thì kẹt lại ở đó...

Tương đương với khế ước mới chỉ ký được một nửa, không có triệt để hoàn thành. [Lúc ta quét qua mã QR sau lưng Bá Tống tiền bối, loáng thoáng nhận được chân danh của Bá Tống tiền bối!

Bá Tống tiền bối, ngài ấy họ Trình, tên Cẩu Đản!] Có người nhỏ giọng thì thầm với bạn đồng hành của mình. [Ta cũng thế, ta cũng nhận được tin tức 'Trình Cẩu Đản'.

Ta còn tưởng là ảo giác của mình cơ.] Sau đó, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới lặng lẽ nhìn màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' đầy máu tươi kia, không biết tiếp theo phải làm sao?

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hoàng Sơn tâm mệt muốn nghỉ hưu: "..." Bắc Hà Tán Nhân: "Thư Hàng tiểu hữu không sao chứ?" Diệt Phượng Công Tử: "Ta vừa PM cậu ta, nhưng không trả lời." Đông Phương Lục Tiên Tử: "Nhưng nếu tính năng [Tu Chân Liêu Thiên] vẫn còn, vậy thì Tống Thư Hàng tiểu hữu hẳn là vẫn còn sống?" Dược Sư: "Trận pháp phục sinh." Tạo Hóa Pháp Vương: "Ta nhớ trên người Thư Hàng tiểu hữu hẳn là có cái phục sinh lấy được từ chỗ 'Cái gì cũng có thể bán tiền bối'?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Cái đó cậu ta dùng lâu rồi." Cuồng Kiếm Tam Lãng: "Nói chứ, chỉ có mình ta chú ý tới cái tên 'Trình Cẩu Đản' truyền tới loáng thoáng lúc Thư Hàng nổ tung vừa nãy thôi sao?

Cái tên này là thế nào vậy?" Tô Thị A Thất: "Có khả năng... liên quan đến việc Thư Hàng tiểu hữu lần này sử dụng phục sinh?

Cậu ấy sẽ phục sinh thành một cái trứng chó (Cẩu Đản)?" Lệ Chi Tiên Tử: "Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh vẫn chưa kết thúc, nói cách khác, Thư Hàng tiểu hữu hẳn là đã tiến vào giai đoạn phục sinh rồi.

Chúng ta chờ thêm một lát xem sao." ...

Một vị diện Hiện Thế không xác định.

Hà Chỉ Ma Đế cười ha hả: "Ngươi cũng có ngày hôm nay a, Bá Tống!" Tận mắt nhìn thấy Bá Tống nổ thành mảnh vụn, máu chảy đầy đất, trong lòng Hà Chỉ Ma Đế cứ như uống mật, sướng không biên giới.

Một nơi nào đó ở Cửu U thế giới.

Chương 2716

Ma Đế Ngạc đang đối đầu với Sở các chủ Two phát ra tiếng cười điên cuồng: "Bá Tống, chết rồi!" Nếu Bá Tống đã chết, vậy cơ hội của hắn lại tới rồi, hắn có thể quay về, tiếp quản Ma Hải thế giới, một lần nữa đưa kế hoạch sụp đổ của mình vào quỹ đạo!

Sở các chủ Two: "..." Cô rất muốn nói cho đối phương biết, Bá Tống chết, cũng chẳng phải chuyện gì hiếm lạ.

Trong Thế giới Hạch Tâm.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nhìn chằm chằm giao diện trực tiếp: "Ta còn tưởng Thư Hàng gần đây thời lai vận chuyển, từ sau khi nhận được pháp khí phục sinh của Sở các chủ, vẫn luôn kiên cường đến tận bây giờ, Tử Triệu Tinh (ngôi sao báo tử) của cậu ta cũng không sáng lên.

Kết quả cậu ta vẫn không qua được kiếp này." "Cảm ơn Sở tiền bối lưu lại pháp khí phục sinh cho Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục sợ hãi nói, nếu không có pháp khí phục sinh của Sở các chủ, Thư Hàng lần này có thể chết thật rồi.

Sở các chủ bất lực nói: "Ta lưu lại pháp khí phục sinh cho hắn, cũng không phải muốn hắn chơi trò tự bạo trước mặt tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới a.

Nếu có thể, ta thật hy vọng hắn cả đời này không cần dùng đến pháp khí phục sinh ta đưa." "Sở tiên tử đừng trách móc Thư Hàng nữa, dù sao cái chết của cậu ấy cũng là thân bất do kỷ." Bạch Long tỷ tỷ nói.

Trong Cửu U thế giới.

Cha Cẩu Đản lẳng lặng ngẩn người ở biên giới thế giới cát tinh. "Đổi tên, đổi tên, đổi tên, mau đổi tên cho ta!" Một giọng nói không ngừng vang lên trong đầu hắn, đó là tiếng hét của Trình Cẩu Đản tiên tử đã khuất.

Cô không ngờ thao tác của Tống Thư Hàng lại 'đỉnh' (tao) như vậy, thế mà lại tự bạo trong tiết mục 'Nhân Tiền Hiển Thánh', dẫn đến cái tên Trình Cẩu Đản lập tức lan truyền ra ngoài. "Đừng vội, ta cũng phải có cái bậc thang để bước xuống, sau đó nhân cơ hội đổi đạo hiệu 'Trình Lâm' này về chứ." Ban Văn Long Two đại lão chậm rãi nói. "Bậc thang cái rắm, ngươi cảm thấy tên Bá Tống kia sẽ cho ngươi cơ hội xuống đài sao?

Ngươi tự mình bê cái ghế đẩu mà trèo xuống đi!" Trình Cẩu Đản tiên tử bất mãn nói. "Ngươi khoan hẵng vội chuyện này, ngươi có chú ý không, vừa rồi lúc Tống Cẩu Đản tự bạo, có hai pháp tắc đang lấp lánh.

Hai pháp tắc đó đều là pháp tắc của Ma Hải thế giới, là cấp bậc Thái Cổ." Cha Cẩu Đản cứng rắn chuyển chủ đề. "Ta chỉ biết một cái trong đó, là chữ Thái Sơ, nó kỳ thực không được coi là pháp tắc...

Nó là cơ sở của tất cả ngôn ngữ và văn tự.

Lấy nó làm cơ sở, gần như có thể diễn hóa ra thế gian vạn vật.

Sẽ có một ngày, pháp tắc này sẽ trở thành cơ sở cho tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên' của Thư Hàng." Trình Cẩu Đản tiên tử nói: "Cái còn lại, ta không hiểu." "Vị Bạch Chúa Tể kia, thứ ngài ấy 'nhìn' thấy, có khả năng xa hơn chúng ta." Cha Cẩu Đản nói.

Bạch Chúa Tể sắp xếp Tống Thư Hàng vào 'Ma Hải thế giới' độ kiếp, ngài ấy giống như đang đứng ở góc độ 'siêu thoát Thiên Đạo', đưa ra đề nghị tốt nhất cho tương lai của Tống Thư Hàng!

Đang nói chuyện, hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh rốt cuộc lại bắt đầu biến hóa.

Màn hình đầy máu tươi kia, giống như 'thời gian quay ngược'.

Hình ảnh Nhân Tiền Hiển Thánh chiếu ngược (tua lại).

Máu tươi quay về, gây dựng lại dáng dấp Bá Tống Huyền Thánh.

Mà ở sau lưng hắn, có một bức tượng điêu khắc mỹ mạo tiên tử bằng thủy tinh vỡ vụn ra.

Dù chỉ là một bức tượng, nhưng vẻ đẹp và khí chất của tiên tử trong bức tượng này là hiếm thấy trên đời, cái dáng vẻ mỹ nhân lười biếng, thong dong toát ra từ tận xương tủy, cùng với vẻ u sầu khó tả ẩn sâu trong đôi mắt bức tượng, bị dáng vẻ lười biếng đó che giấu.

Bức tượng này tuyệt đối là tác phẩm của một đại sư tông sư thực thụ!

Trong giới tu chân, các nữ tu sĩ chỉ cần không tu luyện một số công pháp đặc biệt, theo sự thăng tiến của thực lực và cảnh giới, ngoại hình cũng sẽ không ngừng tiến hóa theo hướng ‘hoàn mỹ’.

Vì vậy, trong giới tu chân, khi đánh giá mức độ xinh đẹp của một tiên tử, người ta thường chú trọng hơn đến ‘khí chất’ – một loại nội hàm.

Trừ khi vẻ đẹp thuần túy có thể đạt đến cấp độ của @#%× tiên tử – hoa khôi Thiên Đình thời viễn cổ, lúc đó chỉ riêng dung mạo cũng đủ để chấn động toàn trường.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, chỉ cần nhìn thoáng qua bức tượng này, liền không khỏi khắc ghi dáng vẻ vị tiên tử lười biếng ấy vào lòng. [Tiên tử được khắc trên bức tượng này rốt cuộc là ai vậy?] [Lại là một vị tiên tử có liên quan đến Bá Tống tiền bối sao?] [Mỗi lần Bá Tống Huyền Thánh hiển thánh giảng pháp, tôi lại cảm giác mình sắp yêu một loại phi sinh vật nào đó.

Lần trước tôi yêu Công Đức Nữ Đế đứng sau Bá Tống tiền bối, lần này tôi đặc biệt yêu một bức tượng.

Khoảnh khắc bức tượng nứt ra, tôi cảm giác trái tim mình cũng tan nát theo.

Cứ thế này mãi, tôi thấy quan niệm tình yêu của mình sớm muộn gì cũng có vấn đề.

Lần tới, Bá Tống tiền bối còn sẽ bày ra loại tiên tử đặc biệt nào nữa đây?] [Đây hình như là pháp khí phục sinh?

Pháp khí phục sinh có thể phục sinh đại lão cấp bậc như Bá Tống sao?] Một số nhân vật Kiếp Tiên cấp Cửu Phẩm đã nhận ra tác dụng thực sự của bức tượng này.

“Pháp khí phục sinh quý giá của tôi!” Tống Thư Hàng đau lòng.

Đây là pháp khí quý giá do Sở các chủ tự tay chế tác, có thể dùng để phục sinh Kiếp Tiên, siêu đắt, cực kỳ đáng tiền!

Tống Thư Hàng vẫn luôn muốn giữ nó lại, ít nhất là để dành đến khi mình đạt cấp Cửu Phẩm mới sử dụng.

Tốt nhất là không bao giờ dùng, xem nó như bảo vật gia truyền, truyền lại cho đệ tử của mình.

Không ngờ, khi mình thăng cấp Bát Phẩm, lại đau đớn mất đi bảo bối do Sở các chủ đích thân tặng.

Tim đau quá, Bát Phẩm mà dùng pháp khí phục sinh của Cửu Phẩm, đây là một sự lãng phí cực lớn.

Tính toán sơ sơ, ít nhất cũng mất mấy chục triệu Linh Thạch.

Mãi mới bình phục được nỗi đau lòng, Tống Thư Hàng bắt đầu kiểm tra trạng thái bên trong cơ thể mình.

Cần biết rằng trong cơ thể cậu có rất nhiều ‘cơ quan’, ‘linh kiện cơ thể’ là bảo bối mà pháp khí phục sinh cũng không thể hoàn nguyên.

Hơn nữa đừng quên, cậu bây giờ còn đang "có chửa".

Sau khi nội thị một lượt, Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Các cơ quan, linh kiện trong cơ thể đều vẫn nguyên vẹn.

Máu của Nho gia Thánh nhân là một "bảo hiểm" lớn trong cơ thể Tống Thư Hàng, mỗi khi nguy hiểm ập đến, nó sẽ chủ động bao bọc những vật quý giá bên trong cậu.

Ngoài ra, bào thai thiếu nữ máy móc tóc vàng đang "mang thai" cũng bình an vô sự.

Thậm chí, dưới tác dụng của pháp khí ‘Sở các chủ các loại thân thủ bạn phục sinh’, bào thai dường như còn lớn hơn một chút?

Sau khi xác nhận cơ thể không sao, Tống Thư Hàng liền liên hệ Long Lạc nữ sĩ: [Long Lạc nữ sĩ, ‘Tu Chân Liêu Thiên’ không có vấn đề gì chứ?] [Gọi tôi là Bàn Cầu nữ sĩ...

Vấn đề rất lớn.

Vừa rồi, trong khoảnh khắc đó, vô số yêu cầu kết bạn từ Chư Thiên Vạn Giới + Cửu U Thế Giới đồng thời tràn vào hệ thống ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Sau khi cơ thể cậu nổ tung, những thông tin này vẫn đang tích tụ trong thiên phú ‘Tu Chân Liêu Thiên’, chưa được chuyển hóa...

Lượng thông tin quá lớn, căn bản không thể xử lý.

Tôi đã tạm thời phong ấn chúng, nhưng loại phong ấn này không phải là kế sách lâu dài.

Chỉ cần lơ là một chút, những ‘yêu cầu kết bạn’ bị phong ấn này sẽ lại bùng nổ, sau đó sẽ khiến cậu nổ tung thêm lần nữa.] Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Những ‘yêu cầu kết bạn’ đã quét ‘mã QR’ bằng tinh thần lực sẽ không biến mất không khí.

Lượng thông tin khổng lồ không thể thống kê ấy bây giờ giống như một quả bom hẹn giờ, kẹt lại ở chỗ chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Ngoài việc phong ấn đơn giản chúng ra, Long Lạc nữ sĩ thậm chí còn không dám tiếp xúc với chúng...

Sợ rằng vừa chạm vào sẽ kích nổ chúng. [Vậy nghĩa là, tiếp theo tôi lại ở trong trạng thái có thể bạo thể bất cứ lúc nào sao?] Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích, suy nghĩ một chút...

Tôi có thể toi đời bất cứ lúc nào?

Nhưng trong tình cảnh tuyệt vọng này, cậu cũng không hoảng sợ.

Trạng thái này, cậu đã quá quen rồi.

Cậu đã không phải lần đầu tiên ở trong trạng thái này.

Hơn nữa cậu cũng có cách đối phó — Giả?

Thân Bất Hủ, chính là một phương án ứng phó rất tốt.

Trước đó, ‘Hiền Thánh trước mặt người’ tự bạo là tình huống đặc biệt.

Trong khoảnh khắc đó, yêu cầu kết bạn từ Chư Thiên Vạn Giới + Cửu U Thế Giới đột ngột tràn vào, trong nháy mắt từ trong ra ngoài làm cậu nổ tung, căn bản không có bất kỳ thời gian đệm nào.

Trong tình huống đó, còn chưa kịp để ‘Giả?

Thân Bất Hủ’ của cậu khởi động, linh hồn đã nổ tung trước cả thể xác.

Mà bây giờ, sau khi có kinh nghiệm một lần, cơ sở dữ liệu thiên phú ‘nhẫn nại đau đớn’ của cậu đã ghi lại trạng thái đau đớn đến chết này.

Cộng thêm việc hiện tại có phong ấn của Long Lạc nữ sĩ làm đệm, nếu cái ‘gói dữ liệu phong ấn’ kia lại bùng nổ lần nữa, Tống Thư Hàng cũng có thể ngay lập tức khởi động ‘chế độ Giả Bất Hủ’, chịu đựng qua vụ nổ của cơ thể. [Ngoài việc có thể bạo thể bất cứ lúc nào, chúng ta đối với cái ‘gói dữ liệu’ khổng lồ này cũng có giới hạn thời gian phong ấn.

Phong ấn của chúng ta chỉ làm chậm tốc độ bùng phát thông tin khổng lồ bên trong ‘gói dữ liệu’ này... chứ không thể phong ấn triệt để chúng.

Tối đa là một tháng theo thời gian Địa Cầu hiện thế của cậu, nó sẽ lại bùng nổ.

Cậu cần chuẩn bị trước.] Long Lạc nữ sĩ nhắc nhở. [Tôi phải làm gì?] Tống Thư Hàng hỏi. [Hai phương án, chúng ta chia nhau hành động.

Thứ nhất, chúng ta nâng cấp chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ một lần nữa, thay đổi hình thức thêm bạn bè.

Chúng ta cố gắng nâng cấp chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ thành một máy chủ thực sự... khiến ‘yêu cầu kết bạn’ của họ chuyển thành tham gia vào chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, chứ không phải trực tiếp thêm cậu làm bạn bè.

Như vậy, có thể giảm bớt áp lực cho cậu.] Long Lạc nữ sĩ đề nghị. [Về mặt này, đành làm phiền cô vậy.] Tống Thư Hàng nói. [Tôi sẽ tăng ca cố gắng một chút, thực ra về phương diện này đã có kế hoạch từ sớm rồi, tôi sẽ cố gắng hoàn thành phần nâng cấp này sớm nhất có thể.

Thứ hai, chính là nâng cao khả năng chịu đựng của cậu...

Tốt nhất là trong vòng một tháng tới, cậu hãy nâng cao cảnh giới và thực lực của mình thêm một bậc nữa, để có được thể chất và sức chịu đựng lớn hơn, nhằm chịu đựng được chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' đã được cải tiến, và tiêu hóa gói dữ liệu khổng lồ này.] Long Lạc nữ sĩ đáp. [Một tháng thăng Cửu Phẩm, tôi Trình Cẩu Đản không làm được đâu.

Chương 2717

Bát Phẩm thăng Cửu Phẩm, chỉ riêng Thiên Kiếp đã là ‘Thiên Nhật Chi Kiếp’ khủng khiếp rồi.

Tôi chỉ có thể tìm cách, cố gắng hết sức để nâng cảnh giới của mình lên thêm vài tiểu cảnh giới nữa thôi.] Tống Thư Hàng cười khổ. [Chúc cậu trong thời gian tới có thể chết ít lần đi.

Tôi đi tăng ca đây, có việc gì thì nhắn tin liên hệ.] Long Lạc nữ sĩ đáp.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Chết ít lần đi, tức là trong một tháng tới cậu có thể sẽ phải chết rất nhiều lần?

Bá Tử?

Ngay khi ý niệm đó vừa xẹt qua... [Xác nhận ma hiệu là ‘Bá Tử’, bắt đầu cấu tạo ma ấn!] Tống Thư Hàng: “???” Khoan, khoan đã!

Mau dừng hành vi đặt ma hiệu của ngươi lại!

Tôi Tống Cẩu Đản không muốn thành Bá Tử đâu!

Hơn nữa, tôi đã có Thánh hiệu ‘Bá Diệt’ rồi, ý nghĩa của Bá Diệt và Bá Tử rất gần nhau, lấy hai Thánh hiệu tương tự chẳng có ý nghĩa gì cả, vả lại Bá Diệt nghe ngầu hơn nhiều.

Hơn nữa, cho tiết mục ‘Hiển Thánh trước mặt người’ lần này, Tống Thư Hàng đã sớm chuẩn bị Thánh hiệu mà mình muốn là Bá Đao Tống Nhất.

Trong bảy Thánh hiệu của cậu lúc trước, ‘Bá Đao Tống Nhất’ là do Bạch tiền bối giúp cậu phác thảo.

Bây giờ Tống Thư Hàng có thể toi đời bất cứ lúc nào, nên cậu hy vọng có thể mượn Thánh hiệu ‘Bá Đao’ này, "cọ" một chút vận khí của Bạch tiền bối, để cậu có thể giữ được mạng sống trong một tháng tới, chết ít đi... hoặc nói cách khác là không chết!

“Dừng lại, hủy bỏ ma hiệu Bá Tử này.” Tống Thư Hàng đẹp trai đưa tay khẽ điểm, kích hoạt quyền hạn Cửu U Chi Chủ của mình.

Một Huyền Thánh Bát Phẩm chính thức đều có quyền chủ động lựa chọn Thánh hiệu mà mình muốn sinh ra.

Cộng thêm việc có quyền hạn Cửu U Chi Chủ làm nền, ‘Ma Ấn Thái Cổ Bá Tử’ vốn đang ngưng tụ cuối cùng cũng dừng lại.

Cảnh này, bị các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và Tà Ma Cửu U nhìn thấy.

Tất cả mọi người đều nhìn thấy bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh, một ‘Thánh Ấn’ mới đã thành hình.

Mọi người đều có thể nhận ra chữ ‘Bá Tử’ trên Thánh hiệu này – đây là công năng của Hiển Thánh trước mặt người.

Ý nghĩa của hai chữ Bá Tử sẽ trực tiếp được dịch, khắc sâu vào lòng tất cả sinh linh Chư Thiên Vạn Giới. [Thánh hiệu thứ sáu của Bá Tống tiền bối là Bá Tử?

Thánh hiệu này, hơi...] hơi khó nói, hơi quê. [Hả?

Thánh ấn đang ngưng tụ vì sao lại dừng lại?] [Bá Tống tiền bối vừa rồi điểm một cái lên Thánh ấn, khiến nó dừng lại.] Đúng lúc các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và Tà Ma Cửu U đang nghi hoặc, Tống Thư Hàng vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt lên chữ ‘Tử’ của ‘Ma Ấn Thái Cổ Bá Tử’, chữ ‘Tử’ này liền bị xóa bỏ.

Khi chữ ‘Tử’ này biến mất, Tống Thư Hàng phảng phất cảm thấy ấn đường của mình trở nên sáng sủa.

Trong mơ hồ, dường như cậu đang nghịch thiên cải mệnh, thay đổi tương lai của mình.

Việc thay đổi Thánh ấn, trên một mức độ nào đó mà nói, quả thực là đang thay đổi tương lai của mình.

“Vậy thì, đổi ma hiệu thành Bá Đao!” Tống Thư Hàng đưa tay, điểm lên ma ấn.

Hai chữ [Bá Đao] thành hình.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười: “Thánh hiệu thứ sáu, Bá Đao.

Đây là lần đầu tiên Thánh hiệu được khắc họa theo ý chí của tôi, cũng coi như là một kết thúc thực sự cho hoạt động giảng pháp Hiển Thánh trước mặt người của tôi.” Ngay khi cậu đang nói...

đột nhiên chữ [Đao] trên ‘ma ấn’ từ từ mờ đi, biến mất.

Giống hệt quá trình chữ ‘Tử’ trước đó bị xóa bỏ.

Tống Thư Hàng: “???” Tôi đâu có muốn xóa chữ ‘Đao’ đâu, tại sao chữ ‘Đao’ này lại biến mất?

Cậu nhíu mày, đưa tay nhẹ nhàng gõ lên ‘Thái Cổ Ma Ấn’.

Chẳng lẽ, Thánh hiệu ‘Bá Đao’ này đã bị người khác chiếm giữ rồi?

Không đúng, Thánh hiệu đâu phải là ‘Đạo Trường Sinh’, việc có Thánh hiệu trùng lặp trong Chư Thiên Vạn Giới là chuyện không thể tránh khỏi.

Không phải là trước đây có người tên ‘Bá Đao’ thì Huyền Thánh tương lai không thể lại tên ‘Bá Đao’.

Tống Thư Hàng đặt tay lên Thái Cổ Ma Ấn, trong tiềm thức muốn dùng ‘Giám Định Bí Pháp’ bắn một phát vào nó, để giám định tình hình.

Ngay lúc đó... một loại cảm ứng mơ hồ dâng lên trong lòng cậu.

Thánh hiệu [Bá Đao] này, dường như đã là Thánh hiệu của cậu rồi, chính vì thế mà cậu không thể tạo ra thêm một Thánh hiệu [Bá Đao] nữa.

Tống Thư Hàng ngẩn người: “Năm Thánh hiệu của tôi là Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt, trong đó đâu có Bá Đao đâu?” Cảm giác này, vô cùng kỳ lạ.

“Nếu Bá Đao đã là Thánh hiệu của tôi, chẳng lẽ là do phân thân Độ kiếp của tôi đã xảy ra dị biến?

Hay là...” Trong lòng Tống Thư Hàng nảy ra mấy suy đoán.

Sau khi suy nghĩ một lát, cậu tạm thời từ bỏ Thánh danh [Bá Đao] này.

“Vậy thì đặt thêm một Thánh hiệu khác vậy...

Ngoài bảy đạo hiệu kia ra, trên người tôi hình như còn kế thừa rất nhiều đạo hiệu khác.

Ví dụ như, Bá Lâm...

Hay là Bá Cẩu Đản?” Tống Thư Hàng vuốt cằm.

Nếu cậu đặt Thánh hiệu này là Bá Cẩu Đản, thì có thể cùng lúc làm tổn thương chết đi sống lại Tiên tử và đại lão Văn Long Two.

Nhưng nghĩ lại thì thôi, cái kiểu việc giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, hại người chẳng lợi mình này, không có ý nghĩa.

Hơn nữa, Thánh hiệu không phải để đùa giỡn.

Mỗi một Thánh hiệu, đều tương ứng với một ý nghĩa rất quan trọng, tương ứng với kinh nghiệm của cậu trong giai đoạn ‘ngưng tụ Thánh ấn’ đó.

Vậy trải nghiệm lần này của tôi là gì?

Tống Thư Hàng chìm vào trầm tư.

Một lát sau, thuận theo bản tâm của mình, cậu đưa tay khắc một chữ lên ‘Thái Cổ Ma Ấn’.

U!

Thánh ấn thứ sáu, Bá U... dùng để kỷ niệm sự nghiệp ‘Đại lý Cửu U Chi Chủ’ của cậu.

Bá U đồng dạng cũng là viết tắt của Bá Ưu Ưu, thuộc series Ưu Ưu.

Nhãn Ưu Ưu, Long Ưu Ưu, Bạch Ưu Ưu, Cầu Ưu Ưu...

Sau khi hạ quyết tâm, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đưa tay điểm một cái. ‘Ma Ấn Thái Cổ Bá U’ thành hình.

Chư Thiên Vạn Giới bắt đầu truyền tụng Thánh hiệu thứ sáu của Bá Tống đại lão: Bá U.

Từ khoảnh khắc này trở đi, thiên hạ vô nhân bất thức quân, tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới cũng như Tà Ma Cửu U đều sẽ khắc ghi Thánh Ma xưng hiệu ‘Bá U’ này. [Bá Tống tiền bối quả không hổ danh Bá Tống tiền bối, vậy mà có thể tùy tiện thay đổi Thánh hiệu mà mình không hài lòng, hơn nữa còn đổi tới hai lần!] [Bất kể là Hiển Thánh trước mặt người, Huyền Thánh giảng pháp hay ngưng tụ Thánh ấn, ba đại trình tự này đều đã bị Bá Tống tiền bối giẫm đạp hết rồi.] Cùng lúc đó, Cẩu Đản cha và Trình Lâm tiên tử đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Cặp cha con này hiểu rõ mức độ "nhảy số" trong não của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã đổi ‘Thánh hiệu’ hai lần, khiến Long cha và con gái cứ lo lắng Tống Thư Hàng lại nổi hứng biến ‘Trình Cẩu Đản’ thành Thánh hiệu.

“Lần sau tôi sẽ không tùy tiện đổi đạo hiệu cho Bá Tống nữa.” Long cha nghiêm túc nói.

Trình Lâm tiên tử: “...” Tiết mục ngưng tụ Thánh hiệu hoàn tất, sau đó chính thức bước vào giai đoạn ‘Thái Cổ Ma Đầu Giảng Pháp’. ‘Ấn Bá U’ lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Sau khi chính thức bước vào tiết mục giảng pháp, Tống Thư Hàng hơi ngượng một chút.

Dù sao lần trước, cậu đã thề thốt với tất cả thành viên Chư Thiên Vạn Giới rằng [Đây là lần giảng pháp cuối cùng của tôi].

Nhưng không ngờ chỉ cách đó không lâu, cậu lại lên đài giảng pháp.

Lời nói không giữ lời, điều này khiến cho mặt Tống Thư Hàng dày như tường thành cũng có chút không chịu nổi.

Nhưng bất kể thế nào, buổi giảng pháp này vẫn phải tiếp tục.

Để xoa dịu bầu không khí ngượng ngùng này, Tống Thư Hàng nghĩ nghĩ, quyết định mở một câu đùa nhỏ, điều chỉnh không khí giảng pháp: “Chào các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới, và các Tà Ma Cửu U Thế Giới.

Rất vui được gặp mọi người...

Tôi là Bá U, em trai song sinh của Bá Tống.” Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới: “...” Tà Ma Cửu U: “...” Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần: “...” Ngươi nghĩ chúng ta sẽ tin lời nói dối của ngươi sao?

“Một thời gian rồi không gặp mọi người, nói đùa chút để làm dịu không khí.

À thì, lần trước vốn đã nói với mọi người đây là lần giảng pháp cuối cùng, nhưng giữa chừng có chút sai sót trong thao tác.

Mọi người cũng biết, khi giảng pháp lần trước, Thiên Đạo nổ tung...

Cho nên, nói chung, lần này mới là lần giảng pháp cuối cùng thật sự của tôi.

Tôi là Bá Tống, cũng là Bá U.

Lần giảng pháp cuối cùng này, tôi hy vọng mang đến cho mọi người một trải nghiệm khác biệt.” Tống Thư Hàng thành khẩn nói.

“Tóm lại, đây là lần giảng pháp cuối cùng thứ hai của tôi, sẽ không có lần thứ ba đâu.” Tống Thư Hàng nhìn vào ống kính giảng pháp quen thuộc, chân thành nói.

Dù trong lòng có chút ngượng, nhưng Tống Thư Hàng rất nhanh đã điều chỉnh tốt trạng thái giảng pháp của mình.

Dù sao cũng là người đàn ông đã lên đài giảng pháp năm lần, cậu hẳn là người đàn ông có ‘kinh nghiệm Huyền Thánh giảng pháp’ phong phú nhất từ xưa đến nay trong Chư Thiên Vạn Giới.

Chương 2718

Do lần này cậu đã là một Huyền Thánh thực thụ đứng trên đài giảng pháp, nên cậu đã có thể nhìn thấy dòng tin nhắn phản hồi (bullet screen) của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới + Tà Ma Cửu U Thế Giới khi xem giảng pháp.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng không thể nào ghi nhớ hết tất cả các dòng tin nhắn phản hồi của đông đảo tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Cậu chỉ có thể nhìn thoáng qua, thấy một phần phản hồi ngẫu nhiên từ các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và Tà Ma Cửu U.

Ngoài ra Tống Thư Hàng còn chú ý thấy, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới có thực lực càng cao, phông chữ của tin nhắn phản hồi cũng sẽ càng lớn.

Ví dụ... [Thấy chưa, đây là bản thể của ta!

Nói cho các ngươi biết, hãy nghe kỹ buổi giảng pháp này, lần sau ta sẽ kiểm tra đó!

Bản thể, ta sống rất tốt trên Hỏa Tinh, không cần lo cho ta!] Đây là tin nhắn phản hồi khổng lồ đến từ một đại lão tự xưng là ‘phân thân hình cầu nào đó của Bá Tống Huyền Thánh’.

Dòng tin nhắn khổng lồ này chiếm một nửa tầm nhìn ‘giảng pháp’ của Tống Thư Hàng, tuyệt đối là cấp bậc siêu cấp VIP.

Trong trạng thái giảng pháp, khóe miệng Tống Thư Hàng không khỏi khẽ co giật, suýt nữa thì phá vỡ cái ‘vẻ mặt chân thành’ của mình. [Tống tiền bối, lần giảng pháp này ngài có kịch bản không?

Nếu không có, tôi tặng ngài một cái nha ~ Tặng kịch bản giảng pháp cho Tống tiền bối: Hello, các khán giả thân mến, chúng ta lại gặp nhau rồi, tôi nhớ các bạn chết đi được ~ (chỗ này phải cười) Vì quá nhớ các vị thân mến, tôi quyết định hiển thánh giảng pháp thêm một lần nữa, lần này đảm bảo là lần hiển thánh giảng pháp cuối cùng đó nha ~] Đây là tin nhắn phản hồi khổng lồ đến từ một vị Thiên Đế không muốn tiết lộ tên thật.

Dòng tin nhắn này chỉ nhỏ hơn khoảng một nửa so với của phân thân Bàn Cầu.

Tống Thư Hàng: “...” Thiên Đế không phải đã lên Đảo Thần Bí rồi sao?

Vậy mà vẫn còn thời gian để gửi tin nhắn phản hồi cho buổi giảng pháp của cậu sao?

Chẳng lẽ nàng đã giải quyết xong Đảo Thần Bí rồi? [Trình Cẩu Đản, Trình Cẩu Đản, Thánh hiệu của ngươi tại sao không phải là Bá Cẩu Đản!] Dùng phương pháp loại trừ, cái này chắc chắn không phải Trình Cẩu Đản tiên tử hoặc Cẩu Đản cha, vậy đáp án chỉ có một, đây chắc chắn là một vị tiền bối ba mắt nào đó không muốn tiết lộ tên.

Mức độ khổng lồ của tin nhắn phản hồi của vị đại lão này, so với tài khoản phụ của đại lão Bàn Cầu thì không hề kém cạnh.

Quen biết quá nhiều đại lão, những dòng tin nhắn khổng lồ này quá thu hút sự chú ý, khiến Tống Thư Hàng không thể nào xem kỹ các tin nhắn phản hồi từ các tu luyện giả bình thường.

Mãi mới đợi mấy dòng tin nhắn lớn này lướt qua, Tống Thư Hàng mới tập trung sự chú ý vào những tin nhắn phản hồi nhỏ hơn từ các tu luyện giả và tà ma bình thường. [Bá Tống tiền bối, thực ra ngài không cần đặc biệt nhấn mạnh mình là lần giảng pháp cuối cùng đâu, chúng ta đều hiểu mà.] [Chúng ta tin ngươi mới là lạ, lần trước ngươi cũng nói vậy đó, có hai thì có ba thôi!] [Bá Tống Chi Chủ vạn tuế!] “Khái!”

Mặt Tống Thư Hàng dày như tường thành lại hơi run rẩy, xám xịt đi một chút.

Cậu chủ động phớt lờ những phản hồi tương tự đó và nói: “Không ngờ mọi người lại vẫn luôn mong chờ tôi giảng pháp...

Nhưng lần này, tôi thật sự không chuẩn bị được nhiều lắm.

Vốn dĩ muốn biểu diễn một lần ‘Huyền Thánh giảng pháp’ chính thức thật tốt với mọi người, nhưng gần đây rất bận, kịch bản giảng pháp khó khăn lắm mới chuẩn bị được trước đó đã dùng hết ở lần giảng pháp trước rồi.

Cho nên, lần này chúng ta hãy nói về một số thứ đặc biệt khác đi.” [Mọi người vẫn luôn mong chờ buổi giảng pháp của ngươi ư?

Mặt ngươi giống như tường thành vậy, chúng ta ở đầu này, Thư Hàng ngươi ở đầu kia.] Đây dường như là tin nhắn phản hồi của một đạo hữu quen biết, dù sao cũng không có nhiều người trực tiếp gọi cậu là ‘Thư Hàng’. [Thư Hàng, tốc độ giảng pháp tăng nhanh một chút đi, phục sinh có lẽ sẽ có một số di chứng nhỏ đó, Sở các chủ.] Tống Thư Hàng: “???” Đây là lời nhắc nhở ấm áp từ Sở tiền bối.

Phục sinh xong sẽ có một số di chứng sao?

Vậy không thể lãng phí thời gian được.

Mặc dù nói, với uy vọng hiện tại của cậu, cho dù khi Huyền Thánh giảng pháp không nói một lời nào, chỉ ngồi im đó một giờ, các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới cũng sẽ ngoan ngoãn hai tay dâng lên ‘Công Đức Chi Lực’.

Nhưng lần này cậu đã có chuẩn bị, muốn quảng bá các thủ đoạn như ‘chế biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn, Thái đan Tà Vọng’, vả lại sau khi ‘Huyền Thánh giảng pháp’ kết thúc, cậu còn muốn đính kèm thêm quảng cáo nhỏ [Bạch tiền bối thu mua số lượng lớn Hạch

Tâm Tà Vọng]...

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi ngay ngắn, vẻ mặt uy nghiêm, bước vào hình thức giảng pháp chính thức.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, nàng từ vòng tay pháp khí của Tống Thư Hàng lấy ra một chiếc áo khoác ngoài, nhẹ nhàng khoác lên người Tống Thư Hàng.

Điều này là để đề phòng Tống Thư Hàng khi giảng pháp lại vô ý để lộ hình xăm 'mã QR Kim Đan' phía sau lưng, sau đó lại bạo thể thêm lần nữa.

"Từ sau khi Thiên Đạo sụp đổ, trời đất hỗn loạn, Tà Vọng sinh sôi." Tống Thư Hàng mở lời, từ từ giảng.

Vừa chính thức mở miệng giảng pháp, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và Tà Ma Cửu U Thế Giới đột nhiên toàn thân chấn động – là chấn động vật lý!

Khi Bá Tống đại lão lần này mở miệng, những 'lời' từ miệng cậu phảng phất mang theo một loại uy nghiêm nguyên thủy từ quá khứ xa xăm.

Mỗi một chữ trong miệng cậu, đều mang theo uy lực cấp độ pháp tắc.

Mỗi một chữ, đều sở hữu sức mạnh vô cùng lớn, mang đến cho người ta cảm giác 'vạn pháp quy tông'.

Giống như tất cả văn tự, ngôn ngữ của Chư Thiên Vạn Giới đều tìm về nguồn gốc.

Dưới tác dụng của loại sức mạnh này, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và Tà Ma Cửu U Thế Giới đều không tự chủ mà chấn động một phen. [Bá Văn!

Lần này Bá Văn của Bá Tống, cuối cùng cũng thành hình rồi sao?] Một số đại lão lặng lẽ theo dõi buổi Hiển Thánh giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh, cũng đồng dạng toàn thân chấn động.

Ở lần giảng pháp trước, Bá Tống Huyền Thánh trong tiết mục 'Bá Diệt giảng pháp', đã phát ra một âm tiết.

Âm tiết đó, ẩn chứa thông tin 'Thiên Đạo phá diệt', ẩn chứa cảm ngộ 'luân hồi sinh tử' của Bá Tống Huyền Thánh.

Khi đó, rất nhiều đại lão Chư Thiên Vạn Giới đã âm thầm suy đoán, liệu Bá Tống có đang cấu tạo văn tự thuộc về cá nhân cậu hay không?

Giống như 'Nho Văn' của Nho gia Thánh nhân, 'Đế Văn' của Thiên Đế vậy.

Và hiện tại xem ra, Bá Tống đại lão quả nhiên đang âm thầm nghiên cứu hệ thống văn tự của riêng mình – Bá Văn, đã thành hình!

Điều này cũng có nghĩa là, Bá Tống quả nhiên giống như Nho gia Thánh nhân và Thiên Đế, sở hữu khí thế vô địch trấn áp tất cả.

Mà đặc biệt trong thời đại Thiên Đạo sụp đổ này, tư cách chứng đạo Bất Hủ của Bá Tống lại càng sâu sắc thêm một tầng! [Hơn nữa, Bá Văn này nghe có vẻ còn vượt xa khí tức viễn cổ.

Thần bí mà xa xăm, dường như còn bá đạo hơn cả Nho Văn và Đế Văn.

Không hổ danh Bá Tống, người đàn ông sáu lần bá đạo.] Một vị đại lão phái thực lực từng vinh hạnh bị cả Nho gia Thánh nhân và Thiên Đế đè xuống đất "ma sát", không khỏi thầm nghĩ.

Lần này, Bá Tống mở màn giảng pháp đã "phong cách" đến vậy, vậy cậu ấy rốt cuộc muốn giảng cái gì đây?

Vô số đại lão ẩn mình trong bóng tối đều sinh ra hứng thú.

“Và trong thời đại Tà Vọng sinh sôi này, tôi mang đến cho mọi người một buổi giảng pháp liên quan đến Tà Vọng.” Tống Thư Hàng ánh mắt hơi trầm xuống, từ từ nói. [Giảng pháp liên quan đến Tà Vọng?

Bá Tống Huyền Thánh lần này giảng pháp là muốn gần gũi với thực tế sao?] [Nhưng Tà Vọng này có gì mà giảng chứ?

Chẳng lẽ là muốn tìm hiểu sâu về sự hình thành của Tà Vọng?] [Với sự nhân từ thương xót thế nhân của Bá Tống tiền bối, tôi cảm giác lần giảng pháp này của Bá Tống Huyền Thánh chắc chắn là để dạy chúng ta cách thu hẹp sự phá hoại và ảnh hưởng mà Tà Vọng gây ra cho thế giới...] Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới trong nháy mắt đã não bổ ra rất nhiều tình tiết.

Mà Tà Ma Cửu U Thế Giới thì đa số chìm vào im lặng.

Nói thật, kiểu giảng pháp về ‘Tà Vọng’ này không liên quan nhiều đến bọn họ.

Cửu U Thế Giới bản thân đã vô cùng hỗn loạn, cũng chưa từng nghe nói có Tà Vọng nào sinh ra.

Cho dù có, đối với Tà Ma Cửu U mà nói, Tà Vọng nhiều nhất cũng chỉ trở thành một thành phần của Cửu U Thế Giới, chẳng có gì khác biệt.

Nói cách khác, lần giảng pháp này của Bá Tống Chi Chủ, đối với ‘Cửu U’ mà nói, lại sẽ không có thu hoạch quá lớn sao? [Không có thu hoạch cũng tốt, chỉ cần không giống lần trước trực tiếp phát xạ ‘ngưng thị mang thai’, thì mọi chuyện đều dễ nói.

Bá Tống Chi Chủ vạn tuế!] Thậm chí rất nhiều Tà Ma Cửu U thà Bá Tống Chi Chủ không nói một lời, cứ tĩnh lặng ngồi trên đài ‘Huyền

Thánh giảng pháp’ là được rồi.

Dù sao, chỉ cần có thể ‘nhìn’ thấy Cửu U Chi Chủ, cảm ứng được trạng thái ‘pháp tắc Cửu U vây quanh trung tâm’ trên người cậu, là đã có thể khiến đại bộ phận Tà Ma Cửu U đạt được thu hoạch cực lớn!

Đối với Tà Ma Cửu U, Cửu U Chi Chủ chính là trung tâm pháp tắc, ‘nghe pháp’ ở cự ly gần chính là thu hoạch lớn nhất, sướng tê người.

“Chủ đề của buổi giảng pháp lần này là 《Quán Nguyệt: Cách chế biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn》, và 《Tuyển tập các món ăn từ Tà Vọng》.

Lần này, việc biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn và các món ăn từ Tà Vọng do tôi và Biệt Tuyết tiên cơ liên thủ chế tạo.” Tống Thư Hàng ở đây còn không quên quảng cáo cho Biệt Tuyết tiên cơ.

Về phần ‘liên thủ chế tạo’ này, là Tống Thư Hàng cung cấp dược liệu, tài liệu về Tà Vọng, địa điểm nghiên cứu v.v., còn người thực sự phụ trách nghiên cứu là Biệt Tuyết tiên cơ và Sở Sở.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng không trực tiếp công bố phương án 《Tà Vọng Tự Dưỡng》.

Muốn cứu vớt thế giới đầy rẫy Tà Vọng này, có 《Quá trình biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn》 và một phần 《Tuyển tập các món ăn từ Tà Vọng》 dễ tiếp thu do Biệt Tuyết tiên cơ nghiên cứu ra là đủ rồi!

Còn 《Tà Vọng Tự Dưỡng》 thì là một cơ hội kinh doanh.

Đợi đến khi Tà Vọng hoang dã của Chư Thiên Vạn Giới bị các tu luyện giả ăn sạch, ‘Công ty Tà Vọng Tự Dưỡng Nhân Công’ do Tống mỗ nhân đầu tư hẳn có thể chính thức tuyên bố niêm yết, không ngừng vận chuyển Tà Vọng nuôi dưỡng nhân tạo đến Chư Thiên Vạn

Giới.

Trước đó, cậu phải xử lý tốt ‘Vô Cực Ma Tông’.

Thủ đoạn 《Tà Vọng Tự Dưỡng》 là do Vô Cực Ma Tông tạo ra, quyền sở hữu thuộc về bọn họ.

Đương nhiên, Tống Thư Hàng cũng không có ý niệm tàn bạo muốn tiêu diệt cả ‘Vô Cực Ma Tông’.

Cậu đang cân nhắc để ‘Vô Cực Ma Tông’ phát triển ở Cửu U Thế Giới, để bọn họ làm công dưới trướng Bạch tiền bối Two, phát huy sở trường của họ, chăm chỉ nuôi dưỡng ‘Tà Vọng’, trở thành tổng bộ của ‘Công ty Tà Vọng Tự Dưỡng Nhân Công’ của cậu.

Trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã não bổ ra một tương lai huy hoàng tươi đẹp cho chính mình.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới: “!!!” Tà Ma Cửu U: “???” Tà Vọng, biến thành nguyên liệu nấu ăn sao?

Tuyển tập các món ăn từ Tà Vọng?

Tôi có nghe nhầm không, tôi có đi nhầm chỗ không?

Đây thật sự là buổi Hiền Thánh giảng pháp một tháng một lần của Bá Tống Huyền Thánh sao?

Quan trọng hơn là, Tà Vọng thứ này, ăn được sao?

Những nghi hoặc và suy nghĩ tương tự, đều thông qua ‘phản hồi giảng pháp’, dưới dạng tin nhắn bay qua mắt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khóe miệng nhếch lên, khẽ mỉm cười.

Cái cảm giác trong quá trình giảng pháp, mỗi lúc mỗi khắc đều có thể tiếp nhận được phản hồi tiếng lòng của người nghe pháp, rất không tồi.

Như vậy, quá trình giảng pháp sẽ càng nhẹ nhàng hơn.

“Tôi biết trong lòng các vị có nghi hoặc, nhưng tôi muốn nói cho các vị biết, Tà Vọng không đáng sợ như các vị tưởng tượng.

Tà Vọng cũng giống như rất nhiều Thiên Tài Địa Bảo khác, là bảo vật được Chư Thiên Vạn Giới thai nghén mà ra.

Phàm là bảo vật được Chư Thiên Vạn Giới thai nghén, thì không có thứ gì là không ăn được.

Bất kể là Tà Vọng hay Thiên Kiếp, đều là trân phẩm vô thượng.

Chương 2719

Thiên Kiếp khó có được hơn, nhưng Tà Vọng thì lại khắp nơi trong thời kỳ trời đất hỗn loạn.” Tống Thư Hàng từ từ nói.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới hơi khựng lại.

Tà Vọng, là Thiên Tài Địa Bảo sao?

Hả?

Bá Tống đại lão nói vậy, hình như cũng có lý thật.

Thiên Tài Địa Bảo thường là ứng vận mà sinh, trong đó một phần Thiên Tài Địa Bảo là do Chư Thiên Vạn Giới thai nghén mà ra, từ hư không sinh có.

Và Tà Vọng về phương diện này, hình như cũng tương tự.

Chúng cũng từ hư không sinh có, giống như được ‘tái tạo’ mà ra vậy.

“Trước tiên, là biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn.

Giống như đại bộ phận Thiên Tài Địa Bảo, nếu không qua thủ đoạn đặc thù của Tiên Trù xử lý, Tà Vọng cũng không thể trực tiếp sử dụng, cần phải có một quá trình xử lý, để Tà Vọng nguyên thủy biến thành nguyên liệu nấu ăn nguyên thủy thơm ngon.” Tống Thư Hàng nói đến đây thì đặc biệt nhắc nhở: “Ở đây, chúng ta cần đặc biệt cảm ơn một vị đại tiền bối.

Chính tài liệu nghiên cứu Tà Vọng của ngài ấy vào thời viễn cổ, đã giúp chúng ta cuối cùng nghiên cứu ra quá trình biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn.” [Dương Đà, Bá Tống ta chửi thẳng mặt ngươi!

Tít tít tít ~] Lại một tin nhắn siêu cấp VIP xuất hiện trước mắt

Tống Thư Hàng, hơn nữa còn liên tục lướt qua rất nhiều lần, mỗi lần đều với lời thoại không trùng lặp.

“Vị đại tiền bối đó, chính là Hà Chỉ Ma Đế.

Hà Chỉ tiền bối của Tinh Hà Trí Viễn, cảm ơn ngài đã thưởng một cây Bá Thần Trụ.

Vì ngài, trong series Trường Sinh Trụ của tôi, có thêm một ‘Hà Chỉ Trụ’, cực kỳ bá khí.” Tống Thư Hàng nói đến đây, còn hướng về màn hình Hiển Thánh trước mặt người vẫy tay mạnh mẽ.

Hà Chỉ tiền bối, ngài cũng đã là Trụ của tôi rồi!

Hà Chỉ Ma Đế đang ẩn thân ở một vị diện không rõ, vung tay đấm một quyền nổ tung một hòn đảo nhỏ.

May mà nơi hắn đang ẩn thân là một nơi không có người ở.

Loại đảo nhỏ không có sinh linh tồn tại này, hủy rồi thì cũng coi như hủy rồi. [Hà Chỉ Ma Đế còn sống sao?] Các tu sĩ Ma môn Chư Thiên Vạn Giới, khi nghe tin này đều đồng loạt ngây người.

Người đàn ông tồn tại trong sách giáo khoa của Ma môn này, vậy mà vẫn còn tồn tại trên đời!

Hơn nữa, nghe có vẻ Bá Tống tiền bối và Hà Chỉ Ma Đế tình cảm không tồi?

Hai người họ quen biết sao?

Chẳng lẽ Bá Tống cũng là đại lão siêu cấp thâm niên?

Là cự đầu viễn cổ cùng thời với Hà Chỉ Ma Đế sao?

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng nhận được vài biểu tượng cảm xúc mặt cười do Long Lạc nữ sĩ gửi đến.

Long Lạc nữ sĩ làm tăng ca càng có khí thế hơn.

Yêu cầu nàng giao cho Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng đã hoàn thành vượt mức hoàn hảo, nàng vô cùng hài lòng.

Sau khi chào hỏi Hà Chỉ Ma Đế, Tống Thư Hàng mỉm cười, từ từ giảng giải quá trình 《Biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn》.

Dưới ảnh hưởng của hiệu ứng 'Bá Văn' thần bí kia, lời giảng giải của Bá Tống Huyền Thánh có hiệu quả thâm nhập nông cạn, cực kỳ dễ hiểu.

Chư Thiên Vạn Giới + Cửu U, tất cả sinh linh vậy mà đều lý giải được lý thuyết cách chế biến 'Tà Vọng' thành nguyên liệu nấu ăn.

Tiếp đó, Tống Thư Hừng không nghỉ ngơi, trực tiếp bắt đầu giảng giải 《Tuyển tập các món ăn từ Tà Vọng》.

Đợt giảng pháp này vừa mới bắt đầu, một lượng lớn Công Đức Chi Lực đã đổ dồn về phía cậu.

Giảng pháp còn chưa kết thúc, đã được Công Đức Gia Thân!

Điều này đại biểu cho nội dung giảng pháp lần này của Tống Thư Hàng, chính là một đại công đức!

Buổi giảng pháp không ngừng triển khai.

Trong vô thức, tư thế giảng pháp của Tống Thư Hàng bắt đầu thay đổi... từ ngồi ngay ngắn ban đầu, chuyển sang nằm nghiêng.

Sau khi giảng thêm một thời gian, Tống Thư Hàng lại biến thành dáng nằm lười biếng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cuộn đuôi thành một vòng, Bá Tống như một phế vật mất xương, lọt thỏm trong lòng Công Đức Xà Mỹ Nhân, giọng giảng pháp cũng bắt đầu mang theo một cảm giác lười biếng, uể oải.

Bạn học Bá Bá Tống, đột nhiên không nhấc nổi tinh thần.

Mà khi nhìn thấy cảnh này, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đột nhiên trong lòng hoảng sợ.

Mấy lần trước, khi tư thế giảng pháp của Bá Tống đại lão thay đổi, đều mang đến nỗi đau khổ cực lớn cho thế giới.

Ví dụ như ngưng thị mang thai, ví dụ như trải nghiệm cái chết vô hạn!

Thấy Tống Thư Hàng đột nhiên trở nên lười biếng, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều run rẩy.

Bọn họ điên cuồng gửi tin nhắn phản hồi, hy vọng truyền đạt tâm ý của mình đến Bá Tống tiền bối. [Bá Tống tiền bối, xin ngài đừng mất tập trung khi giảng pháp, cầu xin ngài đó.] [Chúng ta không cần Bá Tống tiểu lang quân đang ngủ gật giảng pháp, chúng ta chỉ cầu Bá Tống tiền bối ngài có thể thuận lợi hoàn thành giảng giải 《Tuyển tập các món ăn từ Tà Vọng》 là được rồi.] [Hãy phấn chấn lên, Bá Tống tiền bối, ngài làm được mà.] [Bá Tống tiền bối xin ngài nhất định phải giữ lòng từ bi.] “Xin lỗi các vị...

Đột nhiên có chút không nhấc nổi tinh thần, có lẽ là di chứng sau khi vừa chết một lần.

Nhưng mọi người yên tâm, ngoài việc trở nên hơi uể oải ra, tôi vẫn rất tỉnh táo, rất bình thường.” Tống Thư Hàng từ từ nói. [Vậy Bá Tống tiền bối chi bằng kết thúc buổi giảng pháp này đi, Công Đức Chi Lực ngài cần, chúng ta đảm bảo sẽ không thiếu.] [Bá Tống tiền bối ngài đã mệt rồi thì hãy nghỉ ngơi thật tốt đi, nhớ uống nhiều nước nóng nhé.] [Nếu ngài cảm thấy buổi giảng pháp này còn một số nội dung chưa giảng xong, để dành lần sau giảng cũng không sao đâu. 《Biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn》 của tháng này và phần 《Tuyển tập các món ăn từ Tà Vọng》 mà Bá Tống tiền bối ngài vừa giảng đã đủ cho chúng ta nghiên cứu rồi.

Phần còn lại, tháng sau giảng cũng hoàn toàn không thành vấn đề.] Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, ai nấy đều trở nên chu đáo tận tình.

Thế hệ ‘người nghe pháp’ này quả là tốt nhất từ trước đến nay!

Chưa từng có thế hệ ‘người nghe pháp’ nào lại chu đáo với Huyền Thánh giảng pháp đến vậy.

“Cảm ơn mọi người đã quan tâm...

Nhưng, tôi còn có một thủ đoạn khác, có thể tiếp tục hoàn thành đợt ‘giảng pháp’ này của tôi.

Mọi người đợi một lát, cho phép tôi chuẩn bị và bố trí một chút.” Tống Thư Hàng cả người mềm nhũn như cục bông, đến ngón tay cũng lười cử động.

Ý niệm của cậu vừa động, 《Cường Hóa Tăng Phát Thuật》 được thi triển, một mái tóc dài đến eo mọc ra, hóa thành những bàn tay, bắt đầu múa may dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng. [Không cần đâu, Bá Tống tiền bối.

Xin ngài hãy thu lại thần thông của mình, buổi giảng pháp lần này đã đủ rồi.

Công Đức Chi Lực, chúng ta sẽ đánh giá tốt ngay lập tức!] [Nếu thật sự không được, Bá Tống tiền bối ngài cứ nằm nghỉ một lát cũng tốt.

Đừng có thi triển thần thông gì cả!] Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới hoảng loạn thành một đám.

Điều bọn họ sợ nhất chính là đủ loại "thao tác khó lường" của Bá Tống Huyền Thánh.

Và ngay lúc bọn họ đang hỗn loạn, Bá Tống Huyền Thánh trong

‘Huyền Thánh giảng pháp’ đã hoàn thành bố trí.

Chỉ thấy hai mươi bàn tay tóc của cậu liên tục điểm vào hư không, trên mỗi bàn tay tóc đều hiện lên một phù văn quyền hạn cực kỳ cao cấp.

Mỗi một phù văn đều mang đến một sự chấn động thị giác vượt xa ‘Đạo Trường Sinh’.

Dưới tác dụng của hai mươi phù văn này, không gian giảng pháp Huyền Thánh sản sinh một trận gợn sóng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vỗ tay một cái, sau đó một hình chiếu màn hình phẳng được tạo thành từ ‘Công Đức Chi Lực’ hiện ra.

Trong màn hình, một cảnh tượng ‘nhà bếp Thiên Đình viễn cổ’ hiện lên.

Sau đó, Tiên Trù Biệt Tuyết tiên cơ nổi tiếng lẫy lừng trong giới tu chân, dẫn theo một vị tiên tử phụ bếp, đồng thời xuất hiện trong màn hình chiếu Công Đức Chi Lực.

“Đúng như câu nói: nghe không bằng nhìn, nhìn không bằng làm.

Tôi cảm thấy thay vì xem tôi ở đây giảng giải bí kíp 《món ăn từ Tà Vọng》, chi bằng để mọi người tận mắt nhìn xem những ‘Tà Vọng’ này được chế biến thành nguyên liệu nấu ăn như thế nào, và làm sao biến thành các món ăn ngon miệng.

Vì vậy, trong buổi giảng pháp lần này, tôi đã long trọng mời Tiên Trù số một giới tu chân ‘Biệt Tuyết tiên cơ’ và đệ tử của tôi ‘Sở Sở’ cùng nhau, trực tiếp trình diễn quá trình chế biến món ăn Tà Vọng cho mọi người.” Tống Thư Hàng không xương mềm nhũn trong đuôi Công Đức Xà Mỹ Nhân, uể oải nói.

Không biết vì sao, lúc này Bá Tống tiền bối với mái tóc dài bay phấp phới, khí chất lười biếng, thong dong... lại mang đến cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới một loại chấn động thị giác ‘mị hoặc’.

Luôn cảm giác Bá Tống tiền bối lúc này mềm nhũn như con cá muối, dường như đã biến thành vị tiên tử trong bức tượng ‘hồng thủy tinh’ vỡ nát kia!

Lúc này, trên màn hình Công Đức, Biệt Tuyết tiên cơ và Sở Sở khẽ mỉm cười với ống kính.

Biệt Tuyết tiên cơ thanh lịch hào phóng, còn Sở Sở thì hơi căng thẳng một chút.

“Chào các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới, tôi là Biệt Tuyết.” “Tôi là Sở Sở.” “Hôm nay, mượn nền tảng Huyền Thánh giảng pháp của Bá Tống đạo hữu, chúng tôi sẽ trực tiếp trình diễn quá trình xử lý ‘Tà Vọng’ thành nguyên liệu nấu ăn cho mọi người.

Ngoài ra, vì thời gian có hạn, chúng tôi sẽ trực tiếp trình diễn hai món ‘Thái Đan Tà Vọng’ thượng phẩm.

Vì chúng tôi đang trình diễn nhờ nền tảng ‘Huyền Thánh giảng pháp’ của Bá Tống đạo hữu, nên xin mọi người hãy chú ý quan sát kỹ, trong quá trình trình diễn tôi chỉ giảng giải một lần, nghe hiểu được bao nhiêu thì tùy vào tạo hóa của các vị đạo hữu.” Biệt Tuyết tiên cơ nói.

“Tạo hóa rồi ~ ngốc ngốc ngốc ~” Một giọng nói lười biếng như trời sinh vang lên bên cạnh Biệt Tuyết tiên cơ, nhưng chủ nhân của giọng nói lười biếng này không lên hình, dường như đang phụ trách quay phim trực tiếp thì phải? [Trời ơi, cái này cũng được sao?

Huyền Thánh giảng pháp lại trực tiếp lồng trực tiếp ư?] [Trực tiếp chuyển trực tiếp, trực tiếp lại trực tiếp, trực tiếp trực tiếp mãi, vô cùng tận.] [Nói chứ Huyền Thánh giảng pháp không phải không thể mượn ngoại lực, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh thật sự của mình để giảng pháp sao?

Cái kiểu giảng pháp lồng trực tiếp này, có tính là mời ngoại viện không?] [Dù sao cũng là người đàn ông sáu lần bá đạo, thao tác cơ bản, thao tác cơ bản.] [Sở Sở, là Sở Sở!

Lão tổ mau nhìn, Sở Sở tỷ tỷ ấy lên Huyền Thánh giảng pháp kìa.] [Tôi tò mò hơn là sau khi buổi giảng pháp này kết thúc, Biệt Tuyết tiên cơ và Sở Sở tiên tử có được chia Công Đức Chi Lực không?] Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới bàn tán sôi nổi.

Mà một số đại lão cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên trở lên thì trong lòng khẽ động: [Lần trước khi thiên địa phá diệt, Bá Tống đại lão dường như đã tiếp xúc được với pháp tắc 'Huyền Thánh giảng pháp'?

Lần giảng pháp lồng trực tiếp này, là thu hoạch của cậu ấy khi tiếp xúc với pháp tắc tối cao lúc Thiên Đạo phá diệt lần trước sao?] Từ tình hình hiện tại mà xem, mỗi lần Bá Tống đại lão giảng pháp hàng tháng, thực ra đều là đang tiến hành thử nghiệm!

Mỗi lần giảng pháp, địa điểm cậu chọn đều khác nhau, thậm chí còn vượt qua giới hạn thời gian, giới hạn không gian.

Điều này không phải là mò kim đáy bể, mà là có mục đích thực nghiệm!

Lần giảng pháp thứ sáu này, Bá Tống đại lão đã triệt để đè nghiến quy định cứng nhắc của 'Huyền Thánh giảng pháp' xuống đất mà chà đạp.

Luôn cảm thấy cứ thế này mãi, cho dù không thăng cấp Thiên Đạo, Bá Tống Huyền Thánh cũng có thể nắm giữ 'Huyền Thánh giảng pháp' cái hạng mục này.

Đến lúc đó, hạng mục 'Hiền Thánh giảng pháp trước mặt người của Chư Thiên Vạn Giới', nói không chừng sẽ trở thành nền tảng độc quyền của Bá Tống đại lão!

Chương 2720

Những đại lão ẩn mình này càng nghĩ càng thấy suy đoán của mình có lý.

Thời gian trôi nhanh.

Buổi trực tiếp của Biệt Tuyết tiên cơ và Sở Sở đã thu hút ánh mắt của tất cả tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Nội dung trực tiếp kết hợp với 'lý luận' giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh trước đó, khiến các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới ai nấy đều nắm vững thủ đoạn 'biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn'.

Mọi người xem rất say mê, xuyên qua màn hình giảng pháp dường như đều có thể ngửi thấy hương vị của từng món 'Tà Vọng liệu lý' của Biệt Tuyết tiên cơ.

Thơm thật!

Hận không thể cứ xem mãi, Biệt Tuyết tiên cơ nấu ăn đừng dừng lại.

Đáng tiếc...

Huyền Thánh giảng pháp có giới hạn thời gian.

Trong ánh mắt lưu luyến không rời của mọi người, hình thức 'trực tiếp trực tiếp trực tiếp mãi không ngừng' của buổi giảng pháp thứ sáu của Bá Tống Huyền Thánh, đã kết thúc.

Lực lượng Công Đức khổng lồ giáng lâm lên người con cá muối lười biếng kia!

Ngay cả khi Bá Tống Huyền Thánh có lười biếng đến mấy, Công

Đức Chi Lực đáng lẽ phải thu hoạch được tuyệt đối sẽ không thiếu một chút nào.

“Tại đây, cảm ơn các vị đã theo dõi lần hiển thánh cuối cùng của tôi.

Sau lần hiển thánh này, tôi sẽ không xuất hiện trên ‘đài hiển thánh’ này nữa.

Chư vị đạo hữu, nếu có duyên, chúng ta sẽ gặp lại ở chân trời góc bể!” Tống Thư Hàng uể oải chắp tay về phía các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới. [Cái lời thoại này, nghe sao mà quen thuộc vậy nhỉ?] [Luôn cảm giác Bá Tống tiền bối lần trước đã dùng lời thoại này rồi.] [Vậy nên, tháng sau chúng ta vẫn sẽ gặp Bá Tống tiền bối giảng pháp lần thứ bảy đúng không?] Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới bàn tán sôi nổi.

Còn về việc Bá Tống đại lão vừa nói là ‘lần giảng pháp cuối cùng’, thì đã không còn ai tin nữa.

Câu chuyện 《Sói đến rồi》, mọi người đều hiểu.

Trong lúc các tu luyện giả giao lưu, tiết mục ‘Huyền Thánh giảng pháp’ chính thức kết thúc, thân ảnh Bá Tống không xương và Công Đức Xà Mỹ Nhân, biến mất.

Mọi người cũng kết thúc tư thế ‘vọng thiên’.

Nội dung giảng pháp lần này của Bá Tống đại lão khác với mấy lần trước, không thể mang đến cho mọi người sự lĩnh ngộ trực tiếp và thăng cấp cảnh giới...

Nhưng hiệu quả của buổi giảng pháp lần này, lại không hề kém hơn mấy lần trước là bao!

Bởi vì 《Biến Tà Vọng thành nguyên liệu nấu ăn》 và 《Thái Đan Tà Vọng》 mà Bá Tống đại lão giảng pháp lần này, tương đương với việc đã khai phá một loại tài nguyên ‘Thiên Tài Địa Bảo’ mới cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới!

Tà Vọng – thứ mà trước đây các tu luyện giả còn tránh không kịp, cho dù chém giết xong cũng gần như không thu được lợi ích gì, sau khi qua buổi giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh lần này, lập tức giá trị tăng vọt.

Quan trọng hơn, phàm là thứ do ‘bí kíp Tiên Trù’ bày ra, đều có thể đạt được hiệu quả như tăng cường công lực hoặc tinh luyện độ thuần túy của công lực.

Nghĩa là, nội dung giảng pháp lần này của Bá Tống là một con đường tăng cường công lực lâu dài, từ từ.

Đối với rất nhiều Tán Tu mà nói, càng là một tin mừng!

Điều này gần như là một vị đại lão cấp thế giới đột nhiên công khai cho cả thế giới một kỹ thuật ‘biến phế thành bảo’ đơn giản dễ học, mang đến cho toàn thế giới một con đường làm giàu tạm thời. [Mau tranh thủ thời gian, chúng ta phải nhanh chóng đi xung quanh xem có ‘Tà Vọng’ hoang dã nào chưa bị ai xử lý không, mau tóm sống Tà Vọng về!] Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới bắt đầu hành động. [Ta biết có một chỗ ẩn thân của Tà Vọng cấp Ngũ Phẩm, hơn nữa Tà Vọng cấp Ngũ Phẩm này mới sinh ra không lâu, rất suy yếu.

Trước đó Bá Tống đại lão đã nhắc đến, Tà Vọng cấp Ngũ Phẩm sẽ ngon hơn.

Các sư huynh, có ai lập đội đi cùng không?] Một số đệ tử của đại môn phái bắt đầu gọi bằng hữu, tập hợp đội ngũ đi săn Tà Vọng. [Tiên Trù, chúng ta cần bồi dưỡng thêm nhiều Tiên Trù hơn!

Tương lai có thể chia được bao nhiêu tài phú từ đợt ‘mỏ vàng Tà Vọng’ này, thì phải xem chúng ta có bao nhiêu Tiên Trù.] Một số người có tầm nhìn độc đáo, trực tiếp bắt đầu từ góc độ Tiên Trù.

Có thể tưởng tượng, đợi sau khi nội dung giảng pháp lần này của Bá Tống đại lão được tiêu hóa, địa vị của ‘Tiên Trù’ trong Chư Thiên Vạn Giới sẽ càng lên một tầng cao mới! [Có cách nào đưa Tiên Trù của chúng ta đến dưới trướng Biệt Tuyết tiên cơ tu nghiệp một thời gian không?] Một số tu sĩ có quan hệ khá tốt với Biệt Tuyết tiên cơ, trực tiếp đặt ý định lên người Biệt Tuyết tiên cơ. [Chúng tôi bán các thủ đoạn và phương pháp đối phó Tà Vọng.

Chúng tôi vẫn luôn hoạt động trên tuyến đầu đối phó ‘Tà Vọng’, trong tay nắm giữ rất nhiều thủ đoạn độc môn đối phó và phong ấn Tà Vọng...

Bây giờ là lúc tạo phúc cho chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới, bán ra những thủ đoạn và phương pháp này rồi.] Lại có một số tổ chức mang lòng ‘chính nghĩa’, vào lúc này kiên quyết lựa chọn công bố các phương pháp đối phó ‘Tà Vọng’ trong tay mình ra ngoài, để Chư Thiên Vạn Giới có thể nhanh chóng quét sạch Tà Vọng hơn, mang lại một môi trường sống an toàn cho sinh linh bình thường.

Về phần tại sao lại dùng phương thức ‘bán’ để công bố thủ đoạn đối phó Tà Vọng, đương nhiên là vì tổ chức ‘chính nghĩa’ cũng phải kiếm cơm.

Hơn nữa, những thứ miễn phí thường không được người ta trân trọng.

Chỉ những thứ phải bỏ ra cái giá lớn để mua được, mới khiến người ta tin tưởng.

Buổi giảng pháp lần này của Tống Thư Hàng không ‘chấn động lòng người’ như mấy lần trước, nhưng tiếng vang mà nó gây ra lại lớn hơn cả năm lần trước cộng lại.

Chư Thiên Vạn Giới đều bị kích động, ‘Tà Vọng’ từng hoành hành ngang ngược, trong ngày này, đột nhiên đón nhận ngày tận thế của chủng tộc.

Vô số tu luyện giả, khắp nơi đi tìm ‘Tà Vọng’, ngay cả những Tà Vọng ẩn mình trong rừng sâu núi thẳm, cũng bị đào ra!

Một loại vật chủng nào đó có thể hoành hành trong hệ sinh thái, phá hoại cân bằng sinh thái, nhất định là vì vẫn chưa nghiên cứu ra cách ăn nó.

Thậm chí, ngay cả Cửu U Thế Giới cũng có một số Tà Ma rất động lòng, bọn họ đang chuẩn bị thỉnh cầu ‘Bá Tống Chi Chủ’ cho phép đến hiện thế, bắt ‘Tà Vọng’, thử hương vị.

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng không xương như một con cá muối, yếu ớt nói: “Sáu lần Hiển Thánh trước mặt người, sáu lần khiêu chiến, mỗi lần đều phải dốc hết tâm tư để tiến hành tiết mục ‘Huyền Thánh giảng pháp’, và hôm nay cuối cùng mọi thứ đều đã kết thúc hoàn hảo.” [Tống mỗ, là Huyền Thánh thật rồi!] Không cần phải khổ sở suy nghĩ cách làm màu khi Hiển Thánh trước mặt người, cách hoàn thành Huyền Thánh giảng pháp nữa.

Điều này giống như cuối cùng cũng viết xong luận văn tốt nghiệp vậy, sảng khoái không tả xiết.

Trong hư không, một lượng lớn Công Đức Chi Lực giáng lâm, rơi xuống Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Những Công Đức Chi Lực này chia thành hai đợt.

Một đợt là Công Đức giáng xuống người Tống Thư Hàng khi cậu giảng giải 《Tà Vọng liệu lý》.

Truyền thụ cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới phương pháp đối phó Tà Vọng, bản thân đã là công đức.

Đợt còn lại, là Công Đức Chi Lực mà các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới phản hồi lại sau khi giảng pháp kết thúc.

Ngay cả khi Bá Tống cuối cùng biến thành dáng cá muối không xương, nhưng Công Đức đáng lẽ phải giao, không ai dám giao thiếu.

“Công Đức tiên tử cô lần này hẳn là phải tiến hóa hoàn chỉnh rồi chứ, đây đã là đợt ‘Công Đức Chi Lực’ cuối cùng của chúng ta rồi.

Cho nên cô ngàn vạn lần đừng có lại biến đuôi thành phân nhánh nữa.

Đuôi của cô mà phân nhánh nữa là thành bạch tuộc luôn đó.” Tống Thư Hàng dốc hết sức lực nói.

Lần trước khi Công Đức Xà Mỹ Nhân đắc ý dương dương khoe khả năng phân nhánh ở chóp đuôi với cậu, cái kiểu dáng vẻ ngớ ngẩn đó thật sự khiến người ta nghẹt thở.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, sau đó cúi đầu nhìn chóp đuôi của mình, lộ ra nụ cười rạng rỡ.

“...” Tống Thư Hàng thở dài: “Thôi được rồi, cô vui là được.” Tính toán thời gian cũng xấp xỉ rồi.

“Hai chúng ta, rời khỏi đây, về Cửu U!” Tống Thư Hàng cố gắng chống người ngồi dậy.

Khoan đã, hình như mình quên mất chuyện gì rồi.

“Ai da, nhớ ra rồi...

Mình quên quảng cáo cho Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng vốn đang uể oải, lập tức bật dậy, mạnh mẽ vỗ đùi mình một cái!

Vốn dĩ định ở tiết mục cuối cùng của ‘Hiển Thánh trước mặt người’, sẽ đăng một quảng cáo ‘thu mua số lượng lớn Hạch Tâm Tà Vọng’ cho Bạch tiền bối.

Kết quả là vì tiết mục cuối cùng biến thành buổi trực tiếp biểu diễn nấu ăn của Biệt Tuyết tiên cơ và Sở Sở, cậu cuối cùng đã không kịp chèn quảng cáo.

“Mình vậy mà lại quên mất chuyện này.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Giờ đây cậu đã là Bá Tống Huyền Thánh thực thụ, sẽ không còn tham gia vào hoạt động giảng pháp kiểu này nữa.

Xong rồi, không còn cơ hội quảng cáo cho Bạch tiền bối nữa.

Tống Thư Hàng khổ não xoa mi tâm, bắt đầu cân nhắc xem có nên động dụng ‘quyền hạn Cửu U Chi Chủ’ để mở cửa sau cho đệ tử của mình, sau đó để đệ tử của mình trong khi giảng pháp thì bổ sung quảng cáo cho Bạch tiền bối hay không.

Ngay khi ‘Bá U Ma Thánh’ vừa tấn thăng đang vô cùng phiền não, cậu, người vừa rút khỏi ‘không gian Huyền Thánh giảng pháp’, đột nhiên trước mắt tối sầm.

Cùng lúc đó, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và Tà Ma Cửu U vừa kết thúc tư thế ‘vọng thiên’, lại một lần nữa không tự chủ mà ngẩng đầu nhìn trời...

Cổ, đau quá.

“Chẳng lẽ lại có Huyền Thánh mới chứng đạo?” Trong lòng các tu luyện giả chư thiên vạn giới khẽ động.

Dù sao Bá Tống đại lão vừa mới hoàn thành chỉ tiêu giảng pháp của tháng này xong, theo thông lệ trước đây, tháng này Bá Tống đại lão sẽ không lên đài nữa.

Bá Tống?

Một tháng giảng pháp một lần?

Không hơn không kém?

Huyền Thánh.

“Nói cách khác, tính toán thực sự thì vị tân Huyền Thánh này có khả năng mới là Huyền Thánh đầu tiên giảng pháp sau khi ‘Thiên Đạo sụp đổ’. ...Chỉ là do Bá Tống đại lão không muốn nhường vị trí ‘người đầu tiên giảng pháp sau khi Thiên Đạo sụp đổ’, cho nên ngạnh kháng chen vị tân tấn Huyền Thánh này xuống thành tiết mục ‘Huyền Thánh thứ hai giảng pháp sau khi Thiên Đạo sụp đổ’ sao?” Các tu luyện giả chư thiên vạn giới trong nháy mắt đã não bổ ra một vở kịch lớn.

Bá Tống đại lão dường như có một sự chấp niệm đối với cái danh “Giảng pháp đệ nhất”, ví dụ như hắn chấp niệm với các danh hiệu đệ nhất như “Thiên niên đệ nhất Thánh”, “Thiên niên đệ nhất Ma”, “Thiên niên đệ nhất Cổ Thánh”...

Vậy thì hành vi hắn cưỡng ép chiếm lấy “lần giảng pháp đầu tiên sau khi Thiên Đạo sụp đổ” cũng có thể hiểu được.

Có khả năng là một loại sở thích nào đó, cũng có khả năng liên quan đến “Đạo” của Bá Tống đại lão?

Lại liên hệ đến trạng thái màn hình đen trước khi Bá Tống Huyền Thánh giảng pháp lúc nãy...

Cái “màn hình đen” đó nói không chừng chính là quá trình Bá Tống đại lão tranh đoạt danh ngạch “đệ nhất”, ngạnh kháng đẩy tân tấn Huyền Thánh ra ngoài?

Càng nghĩ càng cảm thấy có lý có cứ!

“Bá Tống Huyền Thánh liệu có phải lại tổ đoàn độ kiếp không?

Trừ hắn ra, còn có một vị Huyền Thánh khác muốn giảng pháp?” Cũng có một số tu luyện giả suy đoán.

Bá Tống đại lão hầu như lần nào lên đài giảng pháp cũng đều là tổ đoàn.

Dẫn người độ thiên kiếp bát phẩm dường như là một nghiệp vụ nào đó của Bá Tống đại lão, hoặc là một phần “Đại Đạo” của hắn?

Nếu suy đoán như vậy, sau khi Bá Tống kết thúc giảng pháp, tổ đoàn tân Huyền Thánh tiếp nối giảng pháp, về mặt lý thuyết thì cũng nói thông được.

Chương 2721

Ngay khi các tu luyện giả chư thiên vạn giới đang suy tư, hình ảnh “Nhân Tiền Hiển Thánh” lại lần nữa mở ra!

Lần “Nhân Tiền Hiển Thánh” này hình ảnh rất dứt khoát, không còn xuất hiện hiện tượng giống như “màn hình đen” nữa.

Sau đó, trong ánh mắt không dám tin của các tu luyện giả chư thiên vạn giới, người đàn ông mà một giây trước còn đang nói câu “Nếu như có duyên, hẹn mọi người thiên nhai tương kiến”, lại lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới: “...” Tà ma Cửu U thế giới: “...” Chúng ta có phải hoa mắt rồi không?

Hay là, Bá Tống đại lão thực ra có một người em trai sinh đôi, tên là Tống Bá?

Trong hình ảnh Hiển Thánh giảng pháp.

Lúc này, vị đại lão khiến các tu luyện giả chư thiên vạn giới không ngừng phát huy “năng lực biên kịch não bổ tình tiết” này, lại dường như vẫn chưa nhận ra mình đã bước vào tiết mục “Nhân Tiền Hiển Thánh”.

“Di chứng sau khi dùng chế độ lười biếng của Sở các chủ lớn thế sao?

Tôi chỉ ngồi bật dậy một chút mà lại cảm thấy đại não thiếu máu, trước mắt tối sầm.” Tống Thư Hàng khẽ nói, hắn xoa xoa thái dương, thốt ra nghi hoặc từ đáy lòng: “Chẳng lẽ cơ ngực quá lớn thật sự sẽ ảnh hưởng đến nhịp tim, dẫn đến vấn đề cung cấp máu?” Tu luyện giả chư thiên vạn giới + Tà ma Cửu U: “...” Tại Hạch Tâm thế giới, Sở các chủ: "..." "Sở các chủ tiên tử, ta cảm thấy loại sinh vật như Thư Hàng hay là giết quách đi cho rồi, không giết chẳng lẽ còn giữ lại ăn Tết?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ở bên cạnh gây sự: "Đến lúc đó ngươi có thể sử dụng ta, đâm hắn một nhát xuyên tim, thuận tiện đỡ đẻ cho hắn luôn!" Tô Thị A Thập Lục: "..." Bạch Long tỷ tỷ lấy móng vuốt nhỏ chọt chọt cằm mình, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Thì ra là thế, Sở ngốc mao trước đây ngươi lười biếng là vì thiếu máu não sao?

Sau này biến thành vật treo trên người Thư Hàng, đột nhiên trở nên không lười biếng nữa, là bởi vì ngươi chỉ còn lại cái đầu, không có cơ ngực kéo lụy, nên không cần lo lắng vấn đề cung cấp máu?" "Câm miệng, Vi Cân tiên tử.

Ngươi có tư cách gì cười nhạo ta?

Có bản lĩnh thì lượng ra trạng thái hình người của ngươi đi." Sở các chủ nói.

Bạch Long tỷ tỷ vui vẻ đáp: "Ta không có trạng thái hình người." "Lời ma quỷ này của ngươi lừa được ai?" Sở các chủ nói xong, dìm thân hình kiều diễm của mình xuống, chỉ để lộ nửa khuôn mặt, bắt đầu im lặng nhả bong bóng.

Mà lúc này, trong hình ảnh Hiển Thánh.

Bá Tống lười biếng dường như vẫn đang ở trạng thái nửa tỉnh nửa mê, hắn dùng lực xoa xoa thái dương, đột nhiên phát ra một tiếng cảm khái vô cùng trầm trọng: "Haiz...

Cuối cùng thì cũng vô sinh rồi a.

Kế hoạch không đuổi kịp biến hóa, tôi còn chưa kịp cùng A Thập Lục sinh một chú khỉ con, xem ra chuyện sinh khỉ con này chỉ có thể dựa vào chính mình tôi rồi." Tiếng cảm khái phát ra từ sâu trong nội tâm của Bá Tống đại lão truyền vang đến mọi ngóc ngách của chư thiên vạn giới và Cửu U.

Tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới: “...” Ngài vậy mà vẫn còn năng lực sinh dục sao?

Trong mắt các tu luyện giả chư thiên vạn giới, loại viễn cổ đại lão như Bá Tống Huyền Thánh lẽ ra đã phải vô sinh từ thời viễn cổ rồi mới đúng.

Nhưng nghe từ câu cảm thán trầm trọng này của Bá Tống đại lão, Bá Tống tiền bối dường như gần đây lại đoạt được năng lực “sinh dục” trong thời gian ngắn?

Chỉ là theo “Đạo” của hắn ngày càng hoàn chỉnh, cuối cùng sau khi kết thúc lần giảng pháp thứ sáu, đã triệt để vô sinh thành công?

Không hổ là Bá Tống đại lão, từ thời viễn cổ đã vô sinh, vậy mà ở thời hiện đại còn tìm lại được thủ đoạn khôi phục năng lực sinh dục!

Đáng tiếc, rõ ràng Bá Tống tiền bối đã cường hãn như vậy, lại vẫn không thể thành công khiến vị “A Thập Lục tiên tử” kia mang thai, thậm chí trở thành niềm tiếc nuối to lớn trong lòng hắn?

“Bất quá cũng có thể hiểu được, với trình độ cường đại của Bá Tống Huyền Thánh, cho dù khôi phục năng lực sinh dục, muốn trong vòng vài tháng ngắn ngủi khiến tiên tử mang thai sinh con cũng vô cùng khó khăn.

Dù sao trong tình huống bình thường, thất phẩm Tôn Giả muốn mang thai cũng cần vất vả mười năm tám năm.” Các tu luyện giả chư thiên vạn giới tỏ vẻ thấu hiểu.

“Hả ~ Đây có phải là nguyên nhân Bá Tống Huyền Thánh đột nhiên đi khổ khổ nghiên cứu ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ không?

Hoặc là nói, thủ đoạn ‘khôi phục năng lực sinh dục ngắn hạn’ của hắn, có phải là lấy cảm hứng từ ‘Cường Giả Giám Định Thuật’ của

Nho gia Thánh Nhân?” Trong chư thiên vạn giới có rất nhiều bát phẩm Huyền Thánh mắt sáng lên!

Không phải bát phẩm Huyền Thánh nào cũng có hậu duệ...

Cũng không phải hậu duệ của bát phẩm Huyền Thánh nào cũng còn sống...

Cho nên, rất nhiều Huyền Thánh thực ra rất mong chờ mình có thể tạm thời kết thúc chế độ “vô sinh”, sinh vài đứa nhóc chơi chơi.

Trong “Mang Thai Ngưng Thị” của Nho gia Thánh Nhân, rất có khả năng ẩn chứa huyền bí giúp Huyền Thánh có được năng lực sinh dục ngắn hạn!

Rất nhiều nhân vật cấp Huyền Thánh tư duy mở rộng.

Bọn họ cảm thấy mình cần đi tiếp xúc thân mật với Nho gia một chút...

Càng có rất nhiều đại lão Trường Sinh Giả, trong lòng lại trào dâng ý niệm đi khiêu chiến “Bá Tống”, để tế tế phẩm vị tư vị của “Mang Thai Ngưng Thị” một chút, biết đâu có thể từ đó lĩnh ngộ được tin tức về “Sinh Mệnh Chi Đạo”, tăng cường thực lực bản thân.

“Ủa?

Trạng thái Nhân Tiền Hiển Thánh?” Lúc này, Bá Tống đại lão đột nhiên kêu lên.

Hắn dường như cuối cùng cũng nhận ra mình đang ở chế độ “livestream”.

“Vãi thật, sao tôi lại vào đây nữa rồi?” Bá Tống đại lão vẻ mặt nghệch ra.

“Ngài sao lại vào đây nữa, trong lòng ngài không có chút tự biết mình nào sao?” “Ngài đã vào đây rất lâu rồi, Bá Tống tiền bối.” “Nhiệt liệt chúc mừng Bá Tống đạo hữu lần nữa vô sinh.” Tống Thư Hàng: “...” Vậy những lời lải nhải vừa rồi của tôi, chư thiên vạn giới đều nghe thấy hết rồi?

“Haiz...

Cuối cùng vẫn là vô sinh rồi ~” Sau lưng, Công Đức Xà Mỹ Nhân bóp cổ họng, phát ra âm thanh của Tống Thư Hàng.

Cùng lúc đó, trên người Tống Thư Hàng trào dâng một đạo dao động pháp tắc.

Chính là pháp tắc tiêu xài trước trả nợ sau từng xuất hiện trên người hắn.

Vay nợ không trả nhất thời sướng, mãi mãi không trả mãi mãi sướng...

Dưới ảnh hưởng của quyền hạn pháp tắc vay trước này, Bá Tống Huyền Thánh đang nghiêm trọng [thấu chi tương lai], hắn còn chưa độ kiếp đã thấu chi trước “Nhân Tiền Hiển Thánh, ngưng tụ Thánh Ấn, Huyền Thánh giảng pháp”.

Đồng thời, một cái Thánh Ấn ngưng tụ bên cạnh hắn.

Thánh Ấn thứ bảy [Bá Đao].

Tống Thư Hàng: “...” Trong hình ảnh Hiển Thánh, Công Đức Chi Lực khủng bố vẫn đang cuồn cuộn không ngừng giáng xuống.

Hai đợt Công Đức Chi Lực chói mắt khiến Bá Tống đại lão biến thành một mặt trời công đức nhỏ chói chang.

Đồng thời, có bảy đại Thánh Ấn hiện ra bên cạnh Tống Thư Hàng, chúng giống như bảy hành tinh, theo thứ tự ra đời khác nhau, với những quỹ đạo khác nhau xoay quanh mặt trời nhỏ Bá Tống.

Bảy đại ấn đại biểu cho bảy đại vĩ lực, làm nổi bật sự uy nghiêm của Bá Tống đại lão!

Bá Tống Huyền Thánh, Bá Nho Huyền Ma, Bá Long Cổ Thánh, Bá Ma Thánh Quân, Bá Diệt Đạo Quân, Bá U Ma Thánh cùng với cái Thánh hiệu cuối cùng Bá Đao được đảo ra trước thông qua pháp tắc "mượn trước trả sau" này.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới liên tưởng đến việc Bá Tống đại lão hết lần này đến lần khác giảng pháp, đè pháp tắc "Nhân Tiền Hiển Thánh" xuống đất ma sát, trước sau bảy lần hiển thánh, lần nào cũng phải tranh chiếm các loại "đệ nhất", thực nãi Thánh trung chi Thánh...

Cho nên đạo hiệu Bá Đao này xứng đáng được gán thêm tôn xưng "Nhất" mới đúng.

Tổ hợp lại một chút, cái Thánh hiệu thứ bảy này, nên gọi là Bá Đao Nhất Hào?

Không đúng không đúng, gọi như vậy sẽ tạo cho người ta cảm giác "Bá Đao" có rất nhiều hào...

Cho nên, phía sau chữ "Nhất" có phải nên thêm một tôn xưng?

Hoặc mang theo họ vĩ đại của Bá Tống đại lão?

"Nói chứ Bá Tống tiền bối họ gì?

Là Bá?

Là Tống?

Hay là Trình Cẩu Đản?" Có người nghi hoặc lên tiếng hỏi.

"Ta cảm thấy chắc chắn là họ Bá, thất liên Bá không tính là Bá thì còn có thể tính là gì?" Bên cạnh có người lập tức trả lời.

"Không không không, ta cảm giác là họ Tống.

Ta nhớ trong mấy lần bản tin Tu Chân Giới, từng có vài trường hợp công khai, có vị tiên tử chân siêu dài từng gọi Bá Tống đại lão là ‘Tống tiền bối’, mà không phải ‘Bá tiền bối’.” Lại có người nhanh chóng đáp.

“Nhưng trước đó khi dùng tinh thần lực quét ‘hình xăm mã QR’ của Bá Tống tiền bối, chúng ta mơ hồ cảm ứng được xưng hô ‘Trình Cẩu Đản’.

Cho nên ta cảm giác ‘họ Tống’ liệu có phải chỉ là tên giả của Bá Tống tiền bối ở thời đại này...

Tên thật của hắn chắc chắn chính là Trình Cẩu Đản!” Bên cạnh còn có người phản bác.

Những nghị luận tương tự diễn ra ở rất nhiều nơi trong chư thiên vạn giới, cuối cùng phản hồi vào trong mắt Tống Thư Hàng.

“Tống.” Tống Thư Hàng lên tiếng đáp: “Đừng tùy ý đổi họ của tôi a, tôi không có ý định ở rể nhà họ Bá.

Tuy rằng nói năm đó suýt chút nữa thì ở rể...” Tu luyện giả chư thiên vạn giới nghe thấy câu này của Bá Tống tiền bối thì mắt đều sáng lên.

Bá Tống tiền bối vậy mà từng suýt chút nữa ở rể nhà người ta?

Đáng tiếc, Tống Thư Hàng nói được một nửa thì phanh lại, không tiếp tục chủ đề này nữa.

“Bá Tống tiền bối là họ Tống...

Vậy thì tôn xưng hậu tố của Bá Đao có thể gắn với họ Tống.

Bá Đao Tống Nhất!” Trong đầu các tu luyện giả ở rất nhiều nơi tại chư thiên vạn giới không hẹn mà cùng hiện lên suy nghĩ như vậy.

Bá Đao Tống Nhất, tôn xưng này nghe cứ như tên một loại đao pháp nào đó, Bá Đao nhất trảm tống chung?

“Không ổn không ổn, Bá Đao Tống Nhất nghe rất cổ quái, cho nên hay là đảo lại một chút?

Bá Đao Tống Nhất?” (Note: Đoạn này bản gốc chơi chữ, nhưng kết quả vẫn là Bá Đao Tống Nhất).

Bá Đao Tống Nhất tuy rằng nghe vẫn có vẻ hơi cổ quái, nhưng lại mạc danh mang lại cảm giác phấn khích, đọc lên càng là thuận miệng.

“Tống” đại biểu cho họ của Bá Tống, Nhất thì đại biểu cho vị trí chí tôn “đệ nhất” các loại.

Tống Thư Hàng: “...” Hắn thông qua việc quan sát phản hồi của “tu luyện giả chư thiên vạn giới”, toàn trình nhìn thấy tôn xưng Thánh hiệu cuối cùng “Bá Đao” của mình, làm thế nào từ “Bá Đao Thánh Quân” hoặc “Bá Đao Thánh Ma” một đường chuyển hóa, cuối cùng hóa thành cái danh xưng Bá Đao Tống Nhất này.

Trong minh minh phảng phất có một loại sức mạnh đang thúc đẩy các tu luyện giả chư thiên vạn giới, thôi toán ra cái “đạo hiệu” mà Bạch tiền bối đích thân đặt cho này.

Đây chính là sức mạnh của Bạch tiền bối sao?

“Bá Đao Tống Nhất, không ngờ đi một vòng lớn, cuối cùng lại quay về trên người nó.” Tống Thư Hàng ôn nhu cười một tiếng: “Cũng tốt, vậy thì lấy đạo hiệu ‘Bá Đao Tống Nhất’ mà Bạch tiền bối từng đặt cho tôi làm kết thúc cuối cùng, vẽ lên dấu chấm tròn đầy đặn cho bảy lần giảng pháp của tôi.” Tu luyện giả chư thiên vạn giới + Tà ma Cửu U: “...” Tiền bối, ngài đừng nói như vậy nữa.

Lần cuối cùng của ngài, cũng giống như “ngày mai” vậy, vĩnh viễn là “ngày mai”.

Trong không gian Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng đưa tay khẽ điểm lên bảy đại Thánh Ấn, bảy đại Thánh Ấn đại biểu cho bảy loại tao ngộ khác nhau.

Hiện thế, Cửu U, Hắc Long thế giới, Quá Khứ, khi Thiên Đạo sụp đổ, Thái Cổ Ma Hải thế giới cùng với Tương Lai...

Mà hiện tại, tất cả đều đã kết thúc.

Ý niệm Tống Thư Hàng khẽ động, bảy đại Thánh hiệu được thu vào trong cơ thể.

Bá Tống Ấn đại biểu cho "Hiện thế" và Bá Nho Ấn đại biểu cho "Cửu U", thành đôi.

Bá Long Ấn đại biểu cho "Hắc Long thế giới" và Bá U Ấn đại biểu cho "Thái Cổ Ma Hải", thành đôi.

Chương 2722

Bá Ma Ấn đại biểu cho “Quá khứ” và Bá Đao Ấn đại biểu cho “Tương lai”, thành đôi.

Cuối cùng, cái có thể tích lớn nhất, đại biểu cho “Thiên Đạo sụp đổ” là Bá Diệt Đạo Ấn, độc thân.

Hiện tại trong chư thiên vạn giới này, e rằng cũng không tìm ra được biểu tượng nào có thể thành đôi với “Bá Diệt Đạo Ấn”...

Sau khi thu hồi bảy đại ấn, Tống Thư Hàng nỗ lực khắc phục sự lười biếng của bản thân, do Công Đức Xà Mỹ Nhân đỡ hắn ngồi thẳng dậy.

“Cái đó, tôi không ngờ nhanh như vậy lại gặp mặt mọi người rồi.

Lần Huyền Thánh giảng pháp thứ bảy này, thực sự nằm ngoài dự liệu của tôi, hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của tôi.

Tóm lại là, lần này là một sự cố thực sự.

Tin rằng các bạn cũng rất bất ngờ đúng không?” Tống Thư Hàng nói.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới: “...” Tiền bối, lời tương tự ngài đã nói ba lần rồi, quá tam ba bận a!

“Bởi vì lần giảng pháp thứ bảy này thực sự là một sự cố lớn...

Cho nên, tôi cũng không chuẩn bị bản thảo cho lần giảng pháp thứ bảy.

Ngay cả chuyện ‘biến tà vọng thành thực phẩm’, đều bị tôi chuyển vào lần giảng pháp thứ sáu và giảng xong rồi.

Liên tiếp sáu lần giảng pháp, đã thực sự đào rỗng tôi.” Tống Thư

Hàng vẻ mặt nghiêm túc nói: "Cho nên, lần giảng pháp này tôi thực sự không còn gì để giảng.

Hay là, mọi người cứ nhìn khuôn mặt già nua này của tôi, chúng ta cùng nhau gom góp cho qua hết thời gian giảng pháp lần thứ bảy này?" Tôi, Bá Tống không chuẩn bị bản thảo giảng pháp, rất xấu hổ.

Nhưng nể tình khuôn mặt thanh sảng của tôi, các bạn cho tôi một bộ mặt, để tôi giữ được chút thể diện!

Tu luyện giả chư thiên vạn giới cổ cứng đờ.

Cái thể diện này, hiện tại trong chư thiên vạn giới, ai dám không cho?

Nếu không cho, lỡ như bị Bá Tống tiền bối ghi vào sổ tay, lần giảng pháp sau cho ngươi đi giày nhỏ thì làm thế nào?

Giờ khắc này, tất cả người nghe pháp trong chư thiên vạn giới, đều nguyện ý cho Bá Tống một bộ mặt.

"À, còn có một việc, lần này không thể quên." Tống Thư Hàng hắng giọng nói: "Bạch Thánh tin rằng mọi người đều còn ấn tượng chứ?

Tôi ở đây thay mặt Bạch tiền bối thu mua 'Hạch tâm tà vọng' từ các đạo hữu chư thiên vạn giới!

Hạch tâm tà vọng sau khi bị xử lý thành thực phẩm đừng vứt đi, Bạch tiền bối nhà chúng tôi thu mua số lượng lớn.

Giá cả thực huệ, tuyệt đối không ép giá ác ý.

Các bạn có ai muốn bán hạch tâm tà vọng, có thể liên hệ tôi, hoặc liên hệ Hoàng Sơn Tôn Giả." Ngay khi Tống Thư Hàng đang quảng cáo cho Bạch tiền bối, đột nhiên Bạch tiền bối gửi đến một tin nhắn tư mật: [Thư Hàng...

Hạch tâm tà vọng có bao nhiêu, ta muốn ngay bây giờ, muốn số lượng lớn!] "Tôi chỗ này vừa vặn có một lô hạch tâm tà vọng, bất quá Bạch tiền bối...

Tôi hiện tại vẫn đang trong lúc Hiển Thánh giảng pháp, nhất thời không thoát thân được, tôi bảo Bì Bì Công Đức tiên tử mang hạch tâm tà vọng cho ngài nhé." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân sau lưng nghe vậy, nghiêng nghiêng đầu.

Sau đó cô đưa tay khẽ đẩy sau lưng "Tống Thư Hàng không xương", Bá Tống đại lão nhu nhược không xương ngay tại chỗ biểu diễn "nghệ thuật nhu thể" độ khó cao cho các tu luyện giả chư thiên vạn giới và tà ma Cửu U xem!

Tu luyện giả chư thiên vạn giới: "..." Bá Tống tiền bối không giảng pháp nữa, muốn biểu diễn thể dục dụng cụ trên "Huyền Thánh giảng pháp" sao? ...

Cùng lúc đó, tại một khu dân cư bên cạnh Đại học giang Nam.

Đệ tử ký danh của Tống Thư Hàng là Joseph, đang im lặng múa thanh cự kiếm, trên người ông bắt đầu ngưng tụ sức mạnh "Thánh Quang" nhàn nhạt — Hồi sự kiện tà vọng ở Đại học Giang Nam, ông trong tình huống không có "trúc cơ", đã giác tỉnh một tia sức mạnh "Thánh Quang".

Từ phương diện này mà nói, ông quả thực là tuyệt thế thiên tài tu luyện "sức mạnh hệ Thánh Quang", đáng tiếc tuổi tác hơi lớn một chút.

Trong sự kiện tà vọng lần trước, ông nhận được sự giúp đỡ ngầm của Tống Thư Hàng, nhờ vào sự tư nhuận của một giọt "Hoạt tuyền", cả người đều phảng phất trở nên trẻ trung hơn.

Gần đây ông vẫn luôn đến Đại học Giang Nam, âm thầm tiếp xúc với sư phụ "Tống Thư Hàng" của mình.

Đáng tiếc không biết vì sao, ở trong trường sư phụ vẫn luôn giả vờ như không quen biết ông, không giao lưu nhiều với ông, chỉ thỉnh thoảng sẽ để ông ở lại uống chén trà, ăn chút hoa quả, nhưng chưa bao giờ thảo luận sâu với ông về phương diện "tu luyện".

Joseph ngẫm nghĩ, đây chắc là một loại khảo nghiệm của sư phụ đối với ông.

Lưu Bị ba lần đến nhà tranh mới mời được Lượng Gia Cát xuống núi.

Sư phụ ông nhất định cũng đang tiến hành khảo nghiệm tương tự đối với ông!

Thánh quang nhàn nhạt trên thanh cự kiếm khiến Joseph có lòng tin mười phần đối với sư phụ "Tống Thư Hàng" của mình.

"Hát!" Joseph dùng hết sức mạnh toàn thân, chém ra một kiếm, ẩn ước cảm giác sức mạnh Thánh Quang dường như trở nên cường đại hơn một tia.

Ngay khoảnh khắc ông chém ra một kiếm này, đột nhiên Joseph trong lòng có cảm giác, ông ngẩng đầu nhìn trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, một hình ảnh mơ hồ xuất hiện trong mắt ông — ông nhìn thấy sư phụ "Tống Thư Hàng" của mình đang ở trên cao, giống như thần nhân!

Sư phụ lúc này nửa thân dưới ngồi xếp bằng, nửa thân trên thì hai tay dang ra, nhu nhược không xương, mềm nhũn nằm sấp xuống đất.

Đây dường như là một chiêu thức "tuyệt học" mới?

Từ sau "sự kiện tà vọng" lần trước, Joseph đã nghi ngờ sư phụ mình không phải là "cao thủ võ lâm" bình thường đơn giản như vậy.

Dù sao lần trước sức mạnh sư phụ triển hiện trước mặt ông, cứ như nhân vật trong truyền thuyết thần thoại vậy.

Mà hiện tại, sư phụ vậy mà ở trên cao, triển hiện cho ông một thức thần công?

Hình ảnh mơ hồ này, chợt lóe rồi biến mất.

Khi Joseph muốn nhìn lại, lại không nhìn thấy gì cả.

“Chẳng lẽ đây là sư phụ cuối cùng cũng bị ta làm cảm động, cho nên thông qua phương thức thần kỳ này, truyền thụ thần công mới cho ta?” Joseph trong lòng vui vẻ.

Tư thế sư phụ vừa triển hiện trên “không trung”, nhất định ẩn chứa đạo lý cực sâu bên trong, có thể là bí tịch võ học mới tiếp sau 《Thời đại đang vẫy gọi》 và 《Thánh Quang kiếm pháp》!

Joseph vội vàng đặt thanh cự kiếm của mình sang một bên.

Sau đó ông ngồi xếp bằng xuống đất, tận lượng thả lỏng nửa thân trên của mình, muốn học theo tư thế của sư phụ, ép cơ thể sát xuống mặt đất, muốn để nửa thân trên nhu nhược không xương.

“Tư thế này, đối với bộ xương già này của ta mà nói quả thật không đơn giản.” Joseph thống khổ nói: “Nhưng ta tuyệt đối sẽ không bỏ cuộc.” Trên lầu.

Vợ của Joseph đang phơi quần áo, nhìn thấy người đàn ông nhà mình đột nhiên bắt đầu đổi tư thế rèn luyện, khóe miệng co giật.

“Em yêu, em bây giờ có rảnh không?

Có rảnh thì giúp anh một tay?” Joseph đang nỗ lực ép nửa thân trên xuống vừa vặn nhìn thấy bóng dáng vợ đang phơi đồ, lên tiếng gọi: “Anh không cẩn thận trẹo eo, không dậy nổi, help me.” “...” Người vợ day day thái dương, gọi với vào trong nhà cô con gái đang nghỉ phép:

“Song Tuyết đi kéo bố con một cái.” “Vâng.” Con gái ngoan ngoãn đáp một tiếng, chạy xuống lầu.

Từ sau “sự kiện nổ khí gas tự nhiên khu phố tiểu khu” lần trước, vợ Joseph phát hiện con gái bắt đầu giữ thái độ ủng hộ đối với việc luyện công của người chồng ngốc nghếch nhà mình.

Thậm chí con gái dường như đều có ý muốn cùng chồng bà luyện công. ...

Trong không gian Hiển Thánh.

Tống Thư Hàng không xương nằm sấp trên đất, lười dậy.

Đồng thời, trong lòng hắn khẽ động, ẩn ước cảm ứng được “đệ tử ký danh” Joseph của mình.

Vị đệ tử ký danh mặt dày cọ lên này và mình, dường như thật sự có chút “duyên” ở đó.

Đợi lần này về Hiện Thế, sẽ đi xem ông ấy vậy.

Với tuổi tác của Joseph đã sớm bỏ lỡ độ tuổi tu luyện tốt nhất, nhưng chỉ cần nỗ lực, lúc sinh thời vẫn có hy vọng có thể hoàn thành cảnh giới Trúc Cơ.

Cũng chỉ là bỏ ra chút Thối Thể Dịch và Khí Huyết Đan, chút tiêu hao nhỏ này đối với Tống Thư Hàng hiện giờ vẫn là lấy ra được.

Đã kết duyên, vậy thì thuận theo tự nhiên, đi cho tốt đoạn “duyên” này.

“Chỉ là đến khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh, đừng có quá nhiều không cam lòng.” Tống Thư Hàng khẽ nói, hắn tuy rằng trẻ tuổi, nhưng vì nguyên nhân “nhập mộng”, tuổi tâm lý của hắn thực ra cũng không thanh xuân như vẻ bề ngoài.

Khi đưa ra quyết định, hắn đã có thể dự kiến được tương lai...

Khi Joseph già nua, nằm trên giường bệnh, hắn đi gặp Joseph lần cuối, chú định là chuyện rất thương cảm.

Ngay khi hắn đang suy tư, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên túm lấy hắn kéo lại lần nữa.

Đồng thời, Bạch tiền bối hồi phục truyền đến: [Ta hiện tại, đang ở thời điểm vô cùng quan trọng.

Thông qua Công Đức tiên tử chuyển dịch thì quá phiền phức.

Ta trực tiếp gửi một phân thân đến chỗ ngươi, chuyển dịch hạch tâm tà vọng, ngươi chú ý tiếp nhận...

Ngoài ra, ta cần số lượng lớn hạch tâm tà vọng, vô cùng vô cùng nhiều!] "Nhưng tôi đang ở trạng thái giảng pháp?

Không vấn đề gì chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn vừa dứt lời, bên cạnh hắn có một thanh "phi kiếm dùng một lần" khổng lồ cưỡng ép xuyên thấu không gian, cắm xuống bên cạnh hắn.

Thanh phi kiếm dùng một lần khổng lồ này cao đến hơn hai mét, giống như một cái rương hình kiếm.

Hơn nữa trên thanh phi kiếm dùng một lần này, điêu khắc hoa văn phức tạp, nhìn qua không phải là tác phẩm tùy tay của Bạch tiền bối, mà là đã bỏ ra một phen khổ công.

Đang suy tư, một bên mặt kiếm của phi kiếm mở ra, có cái nắp được đẩy ra.

"Ta lại ra rồi đây!" Một vị Bạch tiền bối tóc dài đến lưng, soái khí bước ra từ trong phi kiếm, hắn đưa tay khẽ vuốt mái tóc của mình.

Cả thế giới đều vì động tác này của hắn mà trở nên lấp lánh.

"Đúng rồi Thư...

Bá Tống tiểu hữu, đây là quan tài mà bản thể đích thân chế tạo cho ngươi.” Bạch tiền bối phân thân soái khí vỗ vỗ thanh phi kiếm bằng gỗ khổng lồ này, lộ ra nụ cười mê người với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “!!!” Bạch tiền bối đích thân chế tạo quan tài cho tôi?

Tôi lại ở một thời điểm không biết tình hình nào đó, không cẩn thận chọc giận Bạch tiền bối, sắp phải chết một lần rồi sao?

“Tin nóng hổi, Bạch Thánh đích thân tặng quan tài cho Bá Thánh!” “Chẳng lẽ tử kỳ của Bá Tống đại lão sắp đến rồi sao?” “Bá Tống đại lão vừa mới chết một lần, đồng thời đã sử dụng pháp khí phục sinh bảo mệnh, nếu lại chết nữa, còn có thể sống lại không?” “Nếu lại chết một lần nữa, Bá Tống đại lão liệu có đi vào giấc ngủ ngàn thu thực sự?” Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, lại lần nữa rơi vào thảo luận nhiệt liệt.

Bá Tống đại lão không hổ là nhân vật có thể khuấy đảo phong vân thiên hạ, cho dù lần này không giảng pháp, nhất cử nhất động của hắn cũng có thể mang lại độ thảo luận cực lớn!

“Quan tài có rồi, các thiết bị đi kèm khác cũng không thể thiếu.

Còn thiếu dược liệu gì cứ nói với chúng ta, chúng ta sẽ không keo kiệt.” Vị Ma Đế nào đó có thâm cừu đại hận với Bá Tống nặc danh phát ngôn.

“Đừng hoảng, quan tài này là để ngươi dùng xây mộ lớn.

Chương 2723

Ngươi cũng xấp xỉ đến lúc xây cho mình một ngôi mộ lớn rồi, thế là bản thể liền cải tạo thanh phi kiếm được chế tạo từ dược liệu 'thân thể gỗ' kia của ngươi một chút, sửa thành một cái quan tài.

Đến lúc đó ngươi tự mình cường hóa nó thêm một chút, là có thể hóa thành quan tài cái thế." Bạch tiền bối phân thân an ủi.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, âm thầm thở phào nhẹ nhõm — Thân là nguyên dự bị Bát Tu, hiện dự bị Cửu Tu, hắn đích xác phải giống như Thông Nương, xây cho mình một ngôi mộ lớn.

Không ngờ Bạch tiền bối ngay cả điểm này cũng cân nhắc đến, lại còn chuẩn bị cho hắn một cỗ quan tài.

Tuy rằng nghe rất chu đáo, nhưng chuyện tặng quan tài này, nói thế nào nhỉ?

Đương nhiên là rất vui rồi!

Thăng quan phát tài mà!

Bạch tiền bối phân thân giải thích xong, lại khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, nói: "Ngoài ra thời gian của chúng ta rất cấp bách, chỗ ngươi hiện tại có bao nhiêu hạch tâm 'tà vọng', đều chuyển giao cho ta trước.

Ta chuyển dịch cho bản thể trước." "Trước đó không lâu tôi phái người đến Hiện Thế, thanh lý khoảng một nửa tà vọng trên Trái Đất, thu thập được không ít hạch tâm tà vọng.

Đáng tiếc thời gian cấp bách, nếu không cho tôi thêm chút thời gian, tà vọng trên cả Trái Đất tôi đều có thể thanh lý xong." Tống Thư Hàng nói rồi vung tay lên, hạch tâm tà vọng chất đống như núi nhỏ đổ ra từ pháp khí Càn Khôn Thủ Xuyến.

“Hóa ra tà vọng trên Trái Đất trước đó thật sự là do Bá Tống tiền bối phái người xử lý?” Các tu luyện giả trên Trái Đất trong lòng khẽ động, chẳng trách trước đó không lâu tà vọng đột nhiên giảm bớt số lượng lớn.

Lại có một bộ phận tu luyện giả trên Trái Đất thầm thở phào nhẹ nhõm: “May mà Bá Tống tiền bối không thanh lý toàn bộ tà vọng trên Trái Đất, nếu không tu sĩ Trái Đất chúng ta lại phải nghĩ cách đến các thế giới khác trong chư thiên vạn giới để tìm tà vọng.” Nếu là trước hôm nay, thứ như tà vọng ai cũng không muốn gặp phải.

Nhưng sau khi Bá Tống đại lão giảng pháp hôm nay, tà vọng thứ này trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới đã biến thành tiểu khả ái.

“Ngươi trong thời gian ngắn gom được nhiều hạch tâm tà vọng thế này?

Không tệ nha.” Bạch tiền bối phân thân đưa tay lấy ra một thanh “phi kiếm dùng một lần cỡ nhỏ - bản phá tiểu hắc ốc”, bấm kiếm quyết đối với đống hạch tâm tà vọng này.

Xoát ~ Thanh phi kiếm dùng một lần này cuốn lấy đầy đất “hạch tâm tà vọng” phá vỡ không gian Huyền Thánh giảng pháp, độn nhập hư không, trực tiếp đi đến chỗ bản thể Bạch tiền bối.

Nhân Tiền Hiển Thánh, Thánh Ấn ngưng tụ, Huyền Thánh giảng pháp ba bước này bị Bá Tống đại lão đè xuống đất ma sát.

Mà Không gian Độ Kiếp, Không gian Huyền Thánh giảng pháp thì bị Bạch Thánh biến thành vườn rau sau nhà mình, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Bạch tiền bối phân thân: “Đến lúc đó giá cả của những hạch tâm tà vọng này, do bản thể kết toán với ngươi.” Tống Thư Hàng liên tục xua tay nói: “Bằng bằng, tôi còn nợ Bạch tiền bối nhiều linh thạch như vậy.” “Nợ ra nợ, treo thưởng ra treo thưởng, đây là hai chuyện khác nhau.

Món linh thạch kia đằng nào trong thời gian ngắn ngươi cũng không trả nổi, ngươi cứ tiếp tục nợ trước đi.” Bạch tiền bối phân thân hào phóng nói: “Dù sao đối với bản thể ta mà nói, cũng chỉ là chút tiền lẻ.” Tống Thư Hàng: “...” Đó là chút tiền lẻ mà cả đời tôi cũng rất khó trả nổi a.

“Ngoài ra, đống hạch tâm tà vọng này của ngươi tuy số lượng không ít, nhưng đối với thực nghiệm bản thể đang tiến hành mà nói, vẫn là chín trâu mất một sợi lông.

Chúng ta cần càng nhiều càng nhiều hạch tâm tà vọng.” Bạch tiền bối phân thân lại bổ sung.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Cho nên lúc nãy tôi đã quảng cáo với các đạo hữu chư thiên vạn giới, chỉ cần giá cả hợp lý, đến lúc đó chỉ cần liên hệ tôi, hạch tâm tà vọng tôi có bao nhiêu thu bấy nhiêu.” “Ngươi đúng là tên quỷ lanh lợi.” Bạch tiền bối phân thân khen: “Có điều, tu luyện giả chư thiên vạn giới phải liên hệ ngươi thế nào?” “Bạch tiền bối có cách gì đơn giản tốt không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Cái mã QR kia của ngươi, là đồ tốt.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Tống Thư Hàng liên tục xua tay: “Tôi vừa chết một lần, hiện tại hệ thống mã QR ‘Tu Chân Liêu Thiên’ vẫn đang nâng cấp, hơn nữa thể chất bản thể tôi cũng cần tăng cường, nâng cao tính năng máy chủ.” “Nâng cấp cần bao lâu?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Long Lạc nữ sĩ đang tăng ca làm việc, tôi ước tính ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng, lần nâng cấp này lượng khá lớn.” Tống Thư Hàng có chút ngại ngùng nói.

Gần đây cứ để Long Lạc nữ sĩ tăng ca, trong lòng hắn rất áy náy...

Cho nên có nên đi kích thích Hà Chỉ tiền bối một chút, để Long Lạc nữ sĩ vui vẻ vui vẻ?

“Mười ngày nửa tháng, có chút không kịp.

Xem ra chúng ta cần tìm kênh thu hàng khác.” Bạch tiền bối phân thân hỏi: “Đúng rồi, hiện tại ngươi vẫn đang trong trạng thái ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ sao?” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy ngươi thay ta @Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu một cái.” Bạch tiền bối phân thân cơ trí nói.

Xa trong hư không, đại lão “Thập Yêu Đô Năng Mại” đang âm thầm chuẩn bị dược liệu xây mộ, chuẩn bị bán giá cao cho tên danh sách đen “Bá Tống”, lừa hắn một vố: “...” Tống Thư Hàng đang trong Hiển Thánh giảng pháp mắt sáng lên, hắn hướng về phía màn hình Hiển Thánh lớn tiếng gọi: “Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối, ngài có đó không?

Có thì trả lời một tiếng.” “Vị đại lão ‘Thập Yêu Đô Năng Mại’ trong truyền thuyết kia vậy mà là hảo hữu với Bá Tống đại lão?” Tu luyện giả chư thiên vạn giới sôi trào.

Phải biết rằng “Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão” thần long thấy đầu không thấy đuôi vẫn luôn là đối tượng mà rất nhiều tu luyện giả muốn tìm kiếm, hy vọng có thể mua được chút bảo vật từ trong tay hắn.

Nếu như Bá Tống đại lão và “Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão” là hảo hữu, tương lai liệu có thể thông qua kênh của Bá Tống đại lão, liên hệ với “Thập Yêu Đô Năng Mại” đại lão hay không?

Nghĩ đến đây, rất nhiều tu luyện giả chư thiên vạn giới bắt đầu động lòng.

“Sư phụ, Bá Tống đại lão đang triệu hoán ngài kìa.” Thập Yêu Hóa Đô Năng Tiến tiên tử lên tiếng nói.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão lược suy tư rồi nói: “Đồ nhi a, con cũng đến lúc trở thành thương nhân chuyên nghiệp độc đương một phía rồi.

Mối làm ăn lần này của Bá Tống đạo hữu, vi sư chuyển giao cho con, thế nào?

Sau khi hoàn thành buôn bán, con chỉ cần đưa cho vi sư một thành tiền hoa hồng là được.” “Nhưng mà sư phụ, con không thể phá không gian tiến vào không gian ‘Huyền Thánh giảng pháp’, con không có thần thông như ngài.” Thập Yêu Hóa Đô Năng Tiến tiên tử nhắc nhở, cô dù sao cũng chỉ là cửu phẩm Kiếp Tiên, thủ đoạn vẫn có hạn.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: “...” Thật rối rắm, một bên là tên danh sách đen Bá Tống, một bên là khách hàng VIP Chí Tôn Bạch Thánh.

Hai khách hàng cực đoan tụ lại một chỗ, quả thực khiến hắn rối rắm.

“Thư...

Bá Tống, ‘Thập Yêu Đô Năng Mại’ đạo hữu trả lời chưa?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Bạch tiền bối tiếc nuối nói: “Xem ra đạo hữu không xem livestream Huyền Thánh của ngươi, vậy giao dịch này coi như bỏ, ta xem lại đã...” [Có có có, người ơi, ta đây. (￣3￣) ♡] Thấy mối làm ăn này sắp hỏng, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão cắn răng, lộ ra nụ cười chuyên nghiệp với Bá Tống đang Hiển Thánh giảng pháp.

Cho dù trong lòng có khổ nữa, khi đối mặt với khách hàng dùng tiền vả vào mặt mình, cũng phải lộ ra khuôn mặt tươi cười chân thành.

Đạn mạc đại hào thuộc về Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, ngay lập tức phản hồi cho Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối, Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối trả lời rồi.” Tống Thư Hàng nhìn thấy dòng đạn mạc khổng lồ này trượt qua, liền lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Giờ khắc này, tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới đều có thể từ trên khuôn mặt phảng phất có phụ đề này của Bá Tống tiền bối, đọc ra tin tức [Thấy chưa, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão là anh em thiết kế, bạn tốt của tôi].

Quả nhiên giữa Bá Tống đại lão và Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, có giao tình vượt qua mức bình thường...

Trong lòng tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới đều bắt đầu xác định điểm này!

Như vậy mà nói, sau khi đợt “giảng pháp không phải giảng pháp” này kết thúc, mọi người phải cố gắng vắt kiệt từng giọt hảo bình chi lực của mình, cống hiến công đức lớn nhất cho Bá Tống đại lão, để hắn vui lòng.

Đến lúc đó, nói không chừng có thể thông qua Bá Tống đại lão gián tiếp liên hệ được với Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão.

“Sư phụ, con dường như từ trên mặt Bá Tống đại lão đọc được tin tức ngài và hắn là bạn thân.” Thập Yêu Hóa Đô Năng Tiến tiên tử quấn chặt cái chăn trên người, lên tiếng nói: “Khuôn mặt này của Bá Tống đại lão đặc biệt thú vị.” Nụ cười trên mặt Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão không tự chủ được mà cứng đờ: “...” Bá Tống Huyền Thánh quả thực là khắc tinh của hắn, không cẩn thận là sẽ bị hắn dính vào.

Hiện tại e rằng tu luyện giả chư thiên vạn giới đều cho rằng hắn và Bá Tống là anh em thiết kế...

Lòng người hiểm ác biết bao.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão không khỏi co chặt cái chăn trên người, hy vọng có thể từ tấm chăn mỏng manh này hấp thu được chút ấm áp.

Đồng thời, hắn dốc toàn lực làm ra sự giãy giụa và phản kháng cuối cùng, phản hồi cho Tống Thư Hàng một tin tức: [Bá Tống đạo hữu, thanh minh trước, ta đây là muốn làm ăn với Bạch Thánh, không phải giao dịch với ngươi, trong chuyện này có sự khác biệt rất lớn!] Tống Thư Hàng nhìn thấy tin tức phản hồi này của Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, cười ha ha nói: “Giống nhau cả thôi, Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối.

Dù sao giao dịch lần này, ngài đều phải tiến hành với tôi, giữa tôi và Bạch tiền bối, không có sự khác biệt.” Bạch tiền bối phân thân ở một bên bổ sung: “Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu, ngươi nguyện ý hiệp trợ ta và Bá Tống hoàn thành giao dịch lần này không?

Giao dịch lần này, mỗi khi hoàn thành một khoản, ta đều có thể cho ngươi một khoản phản lợi hài lòng, ngươi thấy thế nào?” Chỉ cần là chuyện có thể dùng linh thạch giải quyết, đối với Bạch tiền bối mà nói thì không phải là chuyện.

Tương tự, đối với Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão mà nói, chỉ cần là chuyện hắn có thể làm được, đều có thể lấy ra đổi thành linh thạch.

Đây cũng là nguyên nhân Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão vừa mắt Bạch Thánh ngay từ cái nhìn đầu tiên, liệt hắn vào danh sách khách hàng VIP Chí Tôn của mình.

Thực sự là độ tương thích của hai người vô cùng hợp nhau.

Một người không thiếu tiền, người kia thì không thiếu hàng. [Thành giao!] Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão dùng sức quấn chặt chăn, thống khoái đáp ứng giao dịch với Bạch Thánh + Bá Tống.

Hắn dùng hành động chứng minh đạo lý “tư thế ngươi dùng tiền vả ta thật sự rất soái”.

Sau đó, Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão lại dùng ánh mắt “hận sắt không thành tiền”, nhìn về phía đệ tử của mình: “Đệ tử thân yêu của ta a, con kẹt ở cảnh giới cửu phẩm cũng đã rất lâu rồi, con cũng đến lúc rời khỏi vi sư, đi bước ra đạo của chính mình rồi.

Ta thấy Bá Tống đạo hữu là vận mệnh chi tử tập hợp khí vận của thời đại này vào một thân, con có muốn cân nhắc đi ký hợp đồng hợp tác dài hạn với Bá Tống Huyền Thánh không?

Mượn khí vận của hắn bước ra con đường trường sinh của chính mình?” Nếu đệ tử của mình đã là cảnh giới Trường Sinh Giả, hắn căn bản không cần phải bán nụ cười với khách hàng danh sách đen Bá Tống này!

Thập Yêu Hóa Đô Năng Tiến tiên tử lược suy tư, nói: “Sư phụ, con muốn chọn Bạch Thánh.” “Đó là khách hàng VIP Chí Tôn của ta, con chẳng lẽ còn muốn cướp khách hàng của vi sư hay sao?” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói.

“Thương trường như chiến trường, chỉ chú trọng thủ đoạn và kết quả!” Thập Yêu Hóa Đô Năng Tiến tiên tử nói: “Đây là sư phụ dạy con.” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: “...” Ta ngẫm nghĩ, ta sớm muộn gì cũng phải đóng gói bán con đồ đệ ngốc này đi mới được. ...

Trong không gian Huyền Thánh giảng pháp.

“Vậy thì, Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối, giao dịch thành lập!”

Tống Thư Hàng mặt nở nụ cười.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nắm lấy hai tay hắn, bày ra tư thế “ôm lấy thế giới” cho hắn. [Ta sẽ phối hợp với ngươi, thu mua trực tuyến ‘hạch tâm tà vọng’, nhưng linh thạch chi trả cần bên ngươi chuẩn bị trước.

Mỗi khi hoàn thành một giao dịch, ta sẽ trích phần trăm thủ tục phí.] Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão phản hồi tin tức của mình.

Thân là đường đường Trường Sinh Giả, cái giá để hắn ra tay là cực cao...

Nhưng lần này nể mặt VIP Chí Tôn Bạch Thánh, vì tương lai nước chảy đá mòn, hắn lần này ra tay chỉ thu một mức phí hữu nghị.

“Thành giao.” Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói. [Đã xác định giao dịch...

Đầu tiên, chỗ ta có một số lượng hạch tâm tà vọng nhất định, có thể chiết toán cho ngươi trước.] Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão phản hồi.

Trong lúc nói chuyện, cũng không biết hắn dùng thủ đoạn gì, trực tiếp thẩm thấu một bộ phận sức mạnh của mình vào trong không gian “Huyền Thánh giảng pháp”, tiếp xúc với bản thể Tống Thư Hàng.

“Nếu không phải Thiên Đạo sụp đổ rồi, loại chuyện này ta cũng không dám làm.” Giọng nói của Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Thủ đoạn không gian của Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, cũng xuất thần nhập hóa, nói không chừng đã đạt đến cấp độ quy tắc...

Khi Tống Thư Hàng tiếp xúc với hắn lần đầu tiên, Thập Yêu Đô Năng Mại đã có thể trực tiếp sáp nhập sức mạnh vào trong “thế giới thiên kiếp bát phẩm Huyền Thánh”, bán cái Mũ Bình Thiên Quan công đức kia cho Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, bên cạnh Tống Thư Hàng có hư ảnh của một “mạng lưới công đức” hiện ra, mạng lưới công đức này xé ra một cái miệng, lượng lớn “hạch tâm tà vọng” như nước sông lớn tuôn ra.

Dù sao cũng là “Thập Yêu Đô Năng Mại”, chỉ cần ngươi báo tên hàng, trong tay hắn hầu như đều có hàng tồn.

Cho dù không có hàng tồn, hắn cũng rất nhanh có thể tìm được kênh nhập hàng.

“Không vấn đề, Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu ngươi có bao nhiêu hàng tồn, ta thu bấy nhiêu.” Bạch tiền bối phân thân nói, hắn đưa tay tế ra hai hàng “phi kiếm dùng một lần”, ngạnh kháng khai phá ra hai thông đạo ổn định trong “không gian Nhân Tiền Hiển Thánh”.

Một thông đạo dùng để tiếp nhận “hạch tâm tà vọng” chảy ra từ chỗ Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, thông đạo kia thì cuồn cuộn không ngừng chảy ra linh thạch chờ sẵn.

Chương 2724

Trong mắt tu luyện giả chư thiên vạn giới và Tống Thư Hàng, cứ như là đang xem pháp thuật “biến đá thành vàng” phiên bản hiện trường, hạch tâm tà vọng đi vào từ bên trái, linh thạch đi ra từ bên phải.

Trạng thái này duy trì gần năm phút đồng hồ mới kết thúc.

“Bạch Thánh còn cần bao nhiêu hạch tâm tà vọng?” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão sau khi thu linh thạch, hỏi.

“Rất nhiều rất nhiều.” Bạch tiền bối phân thân vẫn trả lời như vậy.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nghe vậy, trong lòng lại lần nữa gắn thêm nhãn hiệu kim cương bảy màu cho đẳng cấp “VIP Chí Tôn” đã đụng nóc của Bạch tiền bối.

Có tiền!

“Vậy thì Bá Tống đạo hữu, chúng ta bắt đầu tiến vào giao dịch bước tiếp theo nào.

Lần này, hời cho ngươi rồi.” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Một thân Công Đức Chi Lực bàng đại này của ngươi, vừa vặn có thể phái thượng dụng trường...” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói, sau đó, sức mạnh của hắn tiếp xúc với Tống Thư Hàng.

“Ngươi phải thấy may mắn vì mình sở hữu Công Đức Chi Lực bàng đại như vậy.

Tiếp theo, ta đưa ngươi đi kiến thức một chút về ‘Thế giới Công Đức’ ẩn giấu ở mặt sau thế giới, thế giới này từ viễn cổ đến hiện tại, vẫn chưa có bao nhiêu người tiếp xúc qua.

Hôm nay, coi như ngươi may mắn.

Sau khi tiến vào thế giới này, sẽ có lợi ích to lớn đối với ngươi.” Giọng nói của Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình phảng phất nhận được một loại thăng hoa nào đó, bắt đầu tăng tốc.

Cảm giác linh hồn thăng thiên này, hắn quen thuộc lắm — giống như một cái máy tính, kết nối vào mạng internet.

Một lát sau, ý thức của Tống Thư Hàng tiến vào một thế giới mạng lưới công đức.

Vô số sợi dây công đức cấu thành thế giới công đức khổng lồ này, trong thế giới công đức này tràn ngập đủ loại tri thức và nội dung hỗn loạn, đa số đều bị khóa, không thể tùy tiện mở ra.

“Nếu không phải nể mặt Bạch Thánh, ta tuyệt đối sẽ không đưa ngươi vào thế giới này.” Giọng nói của Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão vang lên bên tai Tống Thư Hàng, đồng thời, thân ảnh của hắn cũng xuất hiện trong thế giới mạng lưới công đức, đứng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “...” “Bị thế giới công đức ẩn giấu ở mặt sau thế giới này làm cho chấn kinh rồi chứ.” Khóe miệng Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nhếch lên.

“Ách, cái đó, Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối, hay là, tôi cho ngài xem cái này?” Tống Thư Hàng nghiêng đầu, nói với Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: “Cái gì?” “Tiền bối chờ một chút.” Tống Thư Hàng khẽ vung tay, trong ánh mắt chấn kinh của

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, thân thể hắn thành thạo đăng xuất khỏi "mạng lưới công đức".

Lại qua một lát.

Trong một tràng tiếng kêu "A a a", Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay nâng nách Tống Thư Hàng, đưa hắn trở lại vào trong "thế giới mạng lưới công đức".

"Hi, Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối." Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay với đại lão.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: "!!!" "Thực ra, trước đó không lâu tôi đã từng vào 'thế giới mạng lưới công đức' này rồi, có điều mỗi lần vào cần phối hợp với Công Đức Bì Bì tiên tử nhà tôi, khá tốn sức." Tống Thư Hàng nói: "Bất quá, Công Đức tiên tử nhà tôi có lúc rảnh rỗi không có việc gì, đều sẽ vào thế giới này dạo chơi, vào xem chút tin tức gì đó." Sau lưng, Công Đức Xà Mỹ Nhân kiêu ngạo ngẩng đầu lên, vẻ mặt chờ đợi được khen thưởng.

"..." Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nhìn @#%× Tiên tử: "Công Đức tiên tử đã sở hữu quyền hạn tiến vào thế giới này, vậy ngươi hoặc là có thể cân nhắc sinh tồn trong mạng lưới công đức này, thậm chí mượn đó trùng sinh?

Hay là nói, ngươi cần thời cơ gì?" "Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối, Công Đức tiên tử không đơn giản là y phụ vào tôi, cô ấy là do Công Đức Chi Lực của tôi từng chút từng chút tích cóp ra.

Nếu có một ngày, cô ấy muốn trùng sinh rời khỏi tôi, chúng tôi chỉ cần đi tìm phương pháp 'cắt bỏ phân thân công đức', dùng phương thức phân thân cắt bỏ cô ấy ra là được." Tống Thư Hàng trả lời.

Quan hệ giữa @#%× Tiên tử và hắn, phức tạp hơn quan hệ giữa Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị A Thập Lục.

Bạch Long tỷ tỷ thiên về tính chất y phục, còn @#%× Tiên tử, thì đã trở thành một phần của Tống Thư Hàng.

Với quan hệ hiện tại giữa Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tống Thư Hàng, nếu có một ngày cô ấy thực sự cần rời đi, Tống Thư Hàng cũng sẽ tận lực phối hợp, nói thế nào cũng là quan hệ vô số lần hoạn nạn có nhau.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, dường như đang nghiêm túc suy tư.

Một lát sau, cô đột nhiên mắt sáng lên, trả lời: “Cần?

Ta nghĩ, có lẽ...

Khả năng...

Biết đâu...

Ta cần một cái, que thử thai?” Tống Thư Hàng: “...” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão: “???” Que thử thai?

Ý gì?

Cô ấy đang đợi trên người Bá Tống một thời cơ nào đó liên quan đến “que thử thai”?

Khoan đã.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão phảng phất đột nhiên nghĩ đến cái gì, hắn cúi đầu nhìn về phía bụng Bá Tống...

Hắn khi tiếp xúc với Bá Tống đã cảm ứng được, trong bụng Bá Tống có một sinh mệnh nhỏ đang thai nghén.

Chẳng lẽ, Công Đức tiên tử là muốn đợi Bá Tống mang thai sinh con, để sinh mệnh nhỏ mới sinh này trở thành thời cơ của cô ấy?

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý.

Hắn nhìn Tống Thư Hàng, vui vẻ cười một tiếng, khẽ kéo chặt cái chăn trên người mình: “Thật tốt.” “...” Tống Thư Hàng không muốn tiếp tục chủ đề này nữa.

Thế là, hắn cưỡng ép xoay chuyển thiết lập chủ đề.

“Nói chứ tiền bối, tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?

Mới có thể thu hàng tại chư thiên vạn giới?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chủ đề chuyển cực kỳ gượng gạo.

Nhưng Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão tịnh không để ý, ngược lại tâm trạng rất tốt, giải thích: “Muốn mượn tiết mục ‘Huyền Thánh giảng pháp’, thu hàng từ chư thiên vạn giới thì thủ đoạn thực ra có vài loại.

Có điều hiện tại, chúng ta chọn phương án đơn giản nhất trong số đó.

Ngươi trước đó chẳng phải vừa kết thúc lần ‘Huyền Thánh giảng pháp’ thứ sáu sao, hiện tại Công Đức Chi Lực của chư thiên vạn giới vẫn đang hội tụ về phía ngươi đúng không.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Công Đức Chi Lực tụ tập từ lần giảng pháp thứ sáu vô cùng nhiều, hiện tại nguồn Công Đức Chi Lực cuồn cuộn không ngừng vẫn chưa kết thúc, vẫn đang cường hóa hắn, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Cá Voi Mập Công Đức, Cây Lôi Kiếp Công Đức cùng với một “mạng lưới công đức” cỡ nhỏ thuộc về hắn.

“Nguyên đầu của những Công Đức Chi Lực này, liên hệ với mỗi một tu luyện giả xem ‘Huyền Thánh giảng pháp’...

Mà loại liên hệ này, khi thông qua ‘thế giới công đức’ này làm trung chuyển, thì có thể hình thành một thông đạo ổn định.

Chúng ta có thể mượn đó, lâm thời mở ra một cửa sổ giao dịch, một tay giao tiền, một tay giao hàng với các tu luyện giả xem giảng pháp ở chư thiên vạn giới.” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão giải thích.

“Cụ thể phải làm thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão thuận miệng hỏi: “Ngươi hiểu biết bao nhiêu về mạng lưới công đức?

Có hiểu cấu trúc dây công đức, còn cả điều chỉnh chi tiết mạng lưới công đức không?” Tống Thư Hàng lắc đầu.

“Vậy ngươi không giúp được gì cho ta rồi, để Công Đức tiên tử sau lưng ngươi hiệp trợ ta đi.

Ngươi đứng một bên nhìn là được.” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão ghét bỏ nói.

Hàm ngư Tống Thư Hàng: “...” Thế là, trong mạng lưới công đức này, hắn nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân và Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão bận rộn.

Cũng không biết đã qua bao lâu, dù sao tốc độ dòng thời gian trong thế giới mạng lưới công đức và Hiện Thế không giống nhau.

“Xong rồi, chúng ta lui về không gian Huyền Thánh giảng pháp trước đã.” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói.

Đại lão khẽ vung chăn, Tống Thư Hàng và hắn đồng thời đăng xuất “thế giới mạng lưới công đức”.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới lúc này vẫn duy trì tư thế “ngẩng đầu nhìn trời”, nhìn Bá Tống Huyền Thánh đang ngẩn người.

Mà có một số tu luyện giả cơ trí, đã nhân cơ hội ra ngoài săn bắn “tà vọng” ngũ phẩm trở lên có hạch tâm.

“Tiếp theo, hô vang tên của ta, chúng ta tiến vào giai đoạn tiếp theo, tiến hành giao dịch với tu luyện giả chư thiên vạn giới.” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão!” Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão nói: “Ta không tên là cái này.” Tống Thư Hàng: “...” “Thôi bỏ đi, bỏ qua bước này.” Sức mạnh của Thập Yêu Đô Năng Mại đại lão, lần nữa tiếp xúc với Tống Thư Hàng.

Khoảnh khắc tiếp theo...

Hai mắt các tu luyện giả chư thiên vạn giới hơi đau nhói, sau đó bọn họ nhìn thấy bên cạnh Bá Tống Huyền Thánh, xuất hiện hai cái “nút bấm”. [Thu hồi hạch tâm tà vọng] [Lĩnh nhận linh thạch] Giống hệt giao diện thao tác webgame và game mobile hạng ba.

Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng giơ hai tay về phía các tu luyện giả chư thiên vạn giới, bắt đầu màn biểu diễn của mình: “Các đạo hữu chư thiên vạn giới, các vị vẫn đang dùng hình thức giao dịch chợ tu chân cũ kỹ đó sao?

Thời đại đang thay đổi, vạn vật đều tiến bộ. …Ta là Bá Tống, hôm nay ta sẽ cùng với ‘tiền bối Vạn Năng Mua Bán’ dẫn dắt mọi người bước vào một hình thức giao dịch hoàn toàn mới!” “Ở tay trái của ta là lựa chọn 【Thu hồi Tà Vọng Hạch Tâm】, chỉ cần các vị tập trung tinh thần lực vào lựa chọn này, ý niệm vừa động, là có thể mở ra ‘thông đạo không gian thu hồi Tà Vọng Hạch Tâm’ bên cạnh mình và tiến hành định giá.

Chỉ cần đặt ‘Tà Vọng Hạch Tâm’ các vị muốn bán vào thông đạo không gian này, thầm niệm xác nhận, là có thể thu hồi Tà Vọng Hạch Tâm.” “Ở tay phải của ta là lựa chọn 【Nhận Linh Thạch】, khi các vị bán xong tất cả Tà Vọng Hạch Tâm, có thể một click rút ra số Linh Thạch mình đáng được nhận, tiện lợi và nhanh chóng!” “Tất cả phí thủ tục của giao dịch lần này đều do Bạch Thánh tài trợ độc quyền chi trả.

Tức là, khi giao dịch mọi người không cần lo lắng về phí thủ tục.

Tà Vọng Hạch Tâm của các vị bán được bao nhiêu tiền, các vị sẽ nhận được bấy nhiêu Linh Thạch.” “Còn chờ gì nữa, trái tim đập nhanh không bằng hành động ngay!

Thời gian có hạn, hoạt động lần này chỉ kéo dài cho đến khi ta kết thúc giảng pháp.” Tuy Tống Thư Hàng trong xương cốt vẫn còn di chứng ‘lười biếng’, nhưng cậu vẫn cố gắng chống đỡ, đọc xong những lời diễn thuyết này.

Đây là những lời lẽ mà cậu ngày đêm suy nghĩ tích lũy được trong những ngày bình thường.

Dù sao thì cậu cũng ấp ủ mấy ‘phương án kiếm tiền hay ho’, chỉ là vẫn chưa có thời gian để thực hiện.

Những lời lẽ bán hàng này đều là cậu thiết kế cho ‘phương án kiếm tiền’ tương lai của mình, hôm nay cuối cùng cũng có cơ hội đọc ra.

Để đọc hết những lời diễn thuyết này, Tống Thư Hàng đã dựa vào ý chí mạnh mẽ của mình, cố gắng khắc chế hiệu quả ‘di chứng lười biếng mỹ nhân’ mà Sở các chủ đã phục sinh.

Sau khi một hơi đọc xong bài diễn thuyết, cả người Tống Thư Hàng mất hết xương cốt, mềm nhũn ngã xuống.

Phía sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân thuần thục đỡ lấy cậu.

Đinh đinh đinh đinh đinh ~ Tiếp theo, vô số tiếng nhắc nhở vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Đó là các tu luyện giả chư thiên vạn giới bắt đầu sử dụng chức năng ‘thu hồi Tà Vọng Hạch Tâm’.

Vật như Tà Vọng này đã xuất hiện từ thời viễn cổ, các tu luyện giả chư thiên vạn giới ít nhiều đều có chút ‘Tà Vọng Hạch Tâm’ tồn kho. …Lượng thông tin này khổng lồ đến đáng sợ, không kém gì lượng thông tin bạn bè khi Tống Thư Hàng trước đây vô tình để các tu luyện giả chư thiên vạn giới quét ‘mã QR’ thêm bạn.

Nhưng lần này, tất cả thông tin giao dịch này đều do ‘đại lão Vạn Năng Mua Bán’ xử lý, Tống Thư Hàng chỉ có tác dụng như một sợi cáp mạng, làm chức năng truyền tải thông tin.

Vì vậy, lần này cậu sẽ không sập nguồn tự nổ. 【Dù không phải giảng pháp, nhưng Bá Tống đại lão hiển thánh lần thứ bảy vẫn đầy bất ngờ nha.】【Chỉ riêng chức năng ‘thu hồi Tà Vọng Hạch Tâm’ và ‘nhận Linh Thạch’ này thôi cũng đáng để chúng ta nghiên cứu sâu hơn.

Trong đó ẩn chứa thủ đoạn không gian cực kỳ cao minh.

Chương 2725

Nếu chúng ta có thể hé nhìn được một chút, đều sẽ được lợi vô cùng.】【Đối với phần lớn tu luyện giả bình thường, Tà Vọng Hạch Tâm là thứ không có tác dụng mấy, có chút giống tinh hạch linh thú.

Dù biết nó là thể năng lượng, nhưng thủ đoạn bình thường căn bản không thể dẫn dắt năng lượng từ Tà Vọng Hạch Tâm ra được.

Nhưng vứt bỏ lại cảm thấy đáng tiếc, lần này Bá Tống đại lão thu mua số lượng lớn, cũng đã giải quyết được phiền não của phần lớn tu luyện giả.】 Trong chư thiên vạn giới, một số tu sĩ cường đại ngầm trao đổi với nhau.

Thậm chí có rất nhiều nhân vật cấp đại lão đỉnh cao cũng đã giao nộp phần lớn ‘Tà Vọng Hạch Tâm’ cất giữ.

Họ nể mặt ‘Bạch Thánh’ nên mới lấy Tà Vọng Hạch Tâm ra giao dịch.

Kể từ khi Bạch Thánh chứng đạo Huyền Thánh, một phần các đại lão đỉnh cao tâm tư tỉ mỉ đã ghi nhớ vị Bạch Thánh đặc biệt này trong lòng, và đánh dấu là một nhân vật quan trọng.

Hiện tại Bạch Thánh thu mua số lượng lớn ‘Tà Vọng Hạch Tâm’, các đại lão cũng vui vẻ giữ thể diện, nói không chừng còn có thể gặp may.

Điều này giống như tâm lý khi thấy một cái hồ ước nguyện, tiện tay ném một đồng xu vào vậy.

“Bạch tiền bối, số lượng đủ chưa?” Tống Thư Hàng cảm ứng được Tà Vọng Hạch Tâm từ chư thiên vạn giới không ngừng được chuyển đến thông qua ‘đại lão Vạn Năng Mua Bán’, tim cậu đập nhanh hơn một chút.

Số lượng Tà Vọng Hạch Tâm này thực sự quá nhiều, Tà Vọng Hạch Tâm mà cậu đã thu thập được trước đây, so với số này thậm chí còn không đáng nhắc tới.

Ước tính sơ bộ, mỗi một hơi thở, đều có lượng Tà Vọng Hạch Tâm trị giá tương đương ‘ba Tống Thư Hàng nợ Linh Thạch của Bạch tiền bối’ được truyền tới!

Nói cách khác, mỗi một hơi thở, Bạch tiền bối sẽ phải chi trả số Linh Thạch tương đương ‘ba Tống Thư Hàng’.

Lần này Bạch tiền bối rốt cuộc sẽ phải chi trả bao nhiêu Linh Thạch đây?

Tống Thư Hàng đã hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi số Linh Thạch khổng lồ mà Bạch tiền bối sẽ phải chi trả, con số này đã vượt quá giới hạn tưởng tượng của bộ não Tống Thư Hàng nghèo khó.

Cứ nghĩ đến số Linh Thạch lớn như vậy của Bạch tiền bối cứ như nước chảy mà chi ra, Tống Thư Hàng lại thấy đau lòng một trận.

“Vẫn chưa đủ, ta hy vọng có thể dùng ‘Tà Vọng Hạch Tâm’ lấp đầy từng trận pháp tọa độ của ‘tiểu vị diện thế giới’ dùng cho thí nghiệm.” Phân thân Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “!!!” Muốn dùng Tà Vọng Hạch Tâm có giá trị tương đương Linh Thạch để lấp đầy một thế giới sao?

“Không cần lo lắng về Linh Thạch của ta, lần thí nghiệm này, khi chúng ta tìm kiếm thế giới vị diện thí nghiệm thích hợp, đã phát hiện ra một tiểu hành tinh hoàn toàn do Linh Thạch tạo thành.

Tiểu hành tinh Linh Thạch đó đủ để chi trả.” Phân thân Bạch tiền bối giải thích.

Tống Thư Hàng: “Ực ực ực.” Không phải là ho, chỉ là cổ họng hơi khô.

Cả đời Tống Cẩu Đản này, cậu cũng hy vọng có thể gặp được một tiểu hành tinh được tạo thành từ Linh Thạch như vậy, sau đó cậu sẽ xây cung điện trên đó để ở, thậm chí cả đại mộ của mình cũng phải xây trên tiểu hành tinh Linh Thạch này. 【Đừng ực nữa, cậu đừng lãng phí cơ hội.

Nhân lúc đang hợp tác với đạo hữu ‘Vạn Năng Mua Bán’, cậu hãy cảm ngộ thật kỹ hình thức vận dụng ‘Công Đức Chi Lực’.】 Phân thân Bạch tiền bối truyền âm nhập mật, khẽ nói.

Công Đức Chi Lực ngoài việc ngưng tụ ra Công Đức Xà Mỹ Nhân, còn có rất nhiều cách vận dụng bí ẩn.

Mà đại lão Vạn Năng Mua Bán này rõ ràng là cao thủ trong lĩnh vực này.

Mượn ‘hình thức hợp tác’ với đại lão Vạn Năng Mua Bán, Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể lén học lỏm, học được chút kỹ thuật mang về.

Đây cũng là ý nghĩa thực sự của việc đại lão Vạn Năng Mua Bán trước đây nói ‘Tống Thư Hàng được lợi’.

Tống Thư Hàng nghe vậy, vội vàng tĩnh tâm lại, bắt đầu tỉ mỉ suy ngẫm về cách đại lão Vạn Năng Mua Bán vận dụng ‘Công Đức Võng Lạc’.

Sau mấy hơi thở.

Không biết từ lúc nào… Tống Thư Hàng đã tiến vào trạng thái nhập định khó được một tháng một lần!

Phân thân Bạch tiền bối hai tay chống cằm, phụ trách duy trì việc ‘thu mua, chi trả và quyết toán’.

Khoảng mười phút sau, phân thân Bạch tiền bối cảm thấy hơi chán.

Lại hơn mười phút nữa trôi qua.

“À phải rồi, đạo hữu Vạn Năng Mua Bán.

Ngoài ‘Tà Vọng Hạch Tâm’ ra, ngươi giúp ta thu mua một lô dược liệu nữa nhé, nhân lúc hiện tại đang rảnh, ta sẽ xây cho Bá Tống một cái vỏ đại mộ.” Phân thân Bạch tiền bối bắt đầu tự tìm niềm vui cho mình.

Tống Thư Hàng đã quên mất lần gần nhất mình nhập định tu luyện là khi nào rồi.

Không phải cậu không cần cù tu luyện, mà là cậu rất ít khi có thời gian có thể đàng hoàng ngồi xuống, bế quan tu luyện tử tế.

Trong ấn tượng của cậu, kinh nghiệm thực sự có thể coi là ‘bế quan tu luyện kiểu tu sĩ’ vẫn là khi nhập mộng ‘Ấu Niên Thiên Đế’, cùng Ấu Niên Thiên Đế trải qua quá trình tu luyện từ Nhất Phẩm đến Ngũ Phẩm cảnh giới.

Trong đoạn nhập mộng đó, cậu thường xuyên bế quan nhập định tu luyện rất lâu.

Đây là một đoạn hồi ức vô cùng quý giá!

Thực ra, Tống Thư Hàng rất thích nhập định tu luyện.

Khi tu sĩ nhập định, ý thức có thể duy trì trạng thái ‘không’ huyền diệu.

Trong trạng thái này, không ưu không lo, là một loại hưởng thụ cực kỳ tuyệt vời.

Ít nhất vào khoảnh khắc này, cậu có thể gạt bỏ phiền não về việc mình đã ‘bất lực chuyện chăn gối’.

Không biết qua bao lâu sau, thần thức của Tống Thư Hàng trong nhập định bị khẽ lay động.

Lúc này cậu đang đóng vai trò ‘cáp mạng’, kết nối các tu luyện giả chư thiên vạn giới và đại lão Vạn Năng Mua Bán.

Vì vậy, sau khi hoàn toàn nhập định, thần thức của cậu hóa thành một phần của ‘Công Đức Võng Lạc’, xuyên thấu đến mọi ngóc ngách của chư thiên vạn giới.

Sợi dây Công Đức kết nối với mỗi một ‘tu sĩ’ đều như trở thành ‘mắt’ của cậu.

Cảm giác này cũng khó tả bằng lời.

Nếu trong tương lai, cậu có thể triệt để nắm giữ cách sử dụng ‘Công Đức Võng Lạc’ như đại lão Vạn Năng Mua Bán, thì khi chiến đấu với người khác, cậu có thể trải ‘Công Đức Võng Lạc’ ra, một khi đối phương bước vào phạm vi ‘Công Đức Võng Lạc’ của cậu, sẽ rơi vào mạng nhện vô hình, trở thành con mồi.

Thậm chí nếu có thể tiến thêm một bước trên cơ sở này, thì mỗi ngóc ngách của chư thiên vạn giới được trải ‘Công Đức Võng Lạc’ đều có thể trở thành ‘mạng lưới’ của cậu, chỉ một ý niệm, chúng sinh đều nằm trong mạng lưới của cậu.

Tuy nhiên, nếu tiến thêm một bước trên cơ sở của đại lão ‘Vạn Năng Mua Bán’, thì đó chẳng phải là Thiên Đạo sao?

Hoặc ít nhất, cũng là ‘Cửu U Chúa Tể’? 【Khoan đã, Cửu U Chúa Tể?】【Hiện tại ta chẳng phải là Cửu U Chúa Tể sao, dù chỉ là đại lý.】【Có nên mượn quyền hạn ‘Cửu U Chúa Tể’ để thử tiếp xúc với ‘Công Đức Võng Lạc’ này không?】Nhưng rất nhanh, Tống Thư Hàng đã dập tắt ý niệm rục rịch này. 【Kiêu ngạo quá rồi, quyền hạn Cửu U Chúa Tể thực sự khiến ta kiêu ngạo.

Đây là mạng lưới được hóa thành từ ‘Công Đức Chi Quang’, và sức mạnh của Cửu U Chúa Tể bẩm sinh tương khắc.

Nếu ta thực sự dùng quyền hạn Cửu U Chúa Tể để tiếp xúc với ‘Công Đức Võng Lạc’ này, khả năng cao là sẽ lại nổ tung một lần nữa.】Cái chết khiến đầu óc cậu tỉnh táo.

Tống?

Hôm Nay Đã Chết Một Lần?

Đặc Biệt Cẩn Thận?

Thư Hàng.

Dựa vào nghị lực và ý chí mạnh mẽ của mình, Tống Thư Hàng đã thành công áp chế ý niệm rục rịch trong lòng, giữ cho mình tỉnh táo, một lần nữa tiến vào trạng thái nhập định ‘vô’.

Thần thức và thân thể của cậu một lần nữa tiến vào trạng thái nhập định hoàn toàn buông lỏng. …… Cùng lúc đó, phía sau Tống Thư Hàng, tiên tử @#%× không ngừng hấp thu ‘Công Đức Chi Lực từ giảng pháp Huyền Thánh lần thứ sáu’, cuối cùng đã mở ra quá trình tiến hóa mới.

Dưới ánh mắt của các tu luyện giả chư thiên vạn giới, đuôi rắn của tiên tử @#%× lan rộng ra, chia thành mười luồng, tản ra bốn phương tám hướng… Nhưng lần này, đuôi của nàng không phải là ‘phân nhánh’ đơn thuần, mà là biến hóa hình thái thật sự.

Đuôi rắn lan rộng ra sau đó, cuối cùng hóa thành một chiếc váy dài.

Một đôi chân ngọc mới sinh từ trong chiếc váy đuôi rắn vươn ra, làn da của đôi chân mềm mại như trẻ con, trên đó phủ một lớp ánh sáng vàng nhạt.

Tiên tử @#%× nhẹ nhàng nhón mũi chân.

Dưới sự tưới tắm của đại công đức từ sáu lần giảng pháp, nàng cuối cùng cũng chịu diễn hóa ra đôi chân của mình.

Sau khi đáp xuống đất, đôi cánh bướm xếp gọn trên eo Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng mở ra, để lộ ra eo thon một vòng tay ôm của yêu xà nước chính thống.

Sau đó nàng hơi cúi đầu, làm động tác đá chân nhẹ nhàng, nhìn đôi chân nhỏ vừa mới mọc ra của mình.

Nếu không đá chân, chỉ cúi đầu thôi thì nàng không thể nhìn thấy mũi chân mình.

Một lát sau.

Nhìn đôi chân cuối cùng cũng mọc ra của mình, trên mặt tiên tử @#%× lại đột nhiên hiện lên vẻ mặt ghét bỏ.

Nàng cảm thấy đôi chân của mình hoàn toàn không tiện lợi và thực dụng bằng cái đuôi.

Thế là nàng thu hồi đôi chân nhỏ vừa đá nhẹ lên của mình, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ chiếc váy đuôi rắn. ‘Xoạt ~’ một tiếng, chiếc váy đuôi rắn chia thành mười luồng co lại, một lần nữa hóa thành cái đuôi rắn linh hoạt.

Lần này, Công Đức Xà Mỹ Nhân hài lòng gật đầu.

Nàng linh hoạt vẫy vẫy cái đuôi rắn, tiến vào giai đoạn tiến hóa tiếp theo.

Công Đức Chi Lực từ giảng pháp lần thứ sáu có tổng cộng hai đợt, nhiều gấp đôi so với mấy lần giảng pháp trước.

Bên cạnh tiên tử @#%×, Công Đức Phì Kình và Công Đức Lôi Kiếp Thụ lần lượt hiện ra.

Công Đức Chi Lực khổng lồ, rơi xuống Công Đức Xà Mỹ Nhân, Phì Kình, Lôi Kiếp Thụ, dệt nên một tấm Công Đức Võng Lạc cỡ nhỏ giữa họ và Tống Thư Hàng.

Công Đức Võng Lạc càng dệt càng lớn, tất cả Công Đức từ đợt giảng pháp thứ sáu còn lại đều được tiên tử @#%× chuyển vào trong tấm Công Đức Võng Lạc này.

Đồng thời, dưới sự thao tác của tiên tử @#%×, tấm ‘mạng cục bộ Công Đức’ cỡ nhỏ này đã được nàng kết nối vào mạng lưới Công Đức khổng lồ của ‘đại lão Vạn Năng Mua Bán’.

Hoàn thành tất cả những điều này, tiên tử @#%× hài lòng gật đầu.

Tấm ‘mạng cục bộ Công Đức’ cỡ nhỏ này nàng đã bắt đầu dệt từ những lần giảng pháp trước của Tống Thư Hàng.

Để dệt tấm ‘mạng cục bộ Công Đức’ này, nàng thậm chí còn trì hoãn nhịp điệu tiến hóa của bản thân, ưu tiên cung cấp Công Đức Chi Lực cho tấm mạng cục bộ này.

Hôm nay, cuối cùng cũng hoàn thành đại công. …… Cùng với sự tiến hóa của Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tống Thư Hàng đang ở trạng thái hoàn toàn buông lỏng, đã tiến vào một ‘mộng cảnh’. 【Nhập mộng?】 Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra.

Chẳng lẽ mình đang ngồi thiền tu luyện, luyện rồi luyện lại ngủ quên sao?

Nhìn trời, mình đang ở trong trạng thái ‘hiển thánh giảng pháp chư thiên vạn giới’ mà.

Bây giờ chỉ hy vọng mình khi ngủ không chảy nước dãi.

Chương 2726

Đang suy nghĩ, ‘mộng cảnh’ bắt đầu thay đổi.

Một mặt trời chói mắt xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng… Mặt trời trong thời gian ngắn điên cuồng bành trướng, bùng cháy, và với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bước vào giai đoạn cuối cùng của đời nó, cuối cùng tắt lụi, hóa thành một sao lùn trắng.

Góc nhìn của mộng cảnh bắt đầu kéo ra xa, màn hình chuyển sang toàn bộ bầu trời sao.

Trong bầu trời sao, như hiệu ứng domino, vô số hằng tinh lần lượt bắt đầu lóe sáng trong thời gian ngắn, rồi nhanh chóng tiêu vong, tắt lụi.

Ánh sáng mặt trời kết thúc, tinh quang diệt tuyệt, hằng tinh tử vong.

Toàn bộ bầu trời sao hóa thành nghĩa địa, chôn vùi thi thể của những hằng tinh đã chết.

Màn hình lại mở rộng, lần này tất cả các vị diện của chư thiên vạn giới, xuất hiện trong mắt Tống Thư Hàng.

Tất cả các hằng tinh trong bầu trời sao của tất cả các vị diện, tất cả các thế giới đều trong thời gian ngắn bùng cháy rồi chết đi.

Tống Thư Hàng: “Đậu xanh rau má!

Thế giới của mình bị diệt vong sao?” Trong lúc nói chuyện… Mặt trời cuối cùng cũng tắt lụi.

Chư thiên vạn giới đều mất đi sinh mệnh, bước vào diệt tuyệt.

Không một sinh mệnh nào có thể thoát khỏi cái chết này, ngay cả

Trường Sinh Giả cũng không ngoại lệ.

Toàn bộ chư thiên vạn giới sẽ bị hủy diệt hoàn toàn, tất cả không gian ẩn giấu đều sẽ bị phá hủy, không có nơi nào để ẩn thân.

Đây là 'thiên địa diệt tuyệt' thật sự.

Chỉ cần còn bị giới hạn trong 'chư thiên vạn giới' này, không siêu thoát, thì không thể trốn tránh.

Khoảnh khắc này, chư thiên vạn giới, chúng sinh thực sự bình đẳng!

Thời gian của 'mộng cảnh' lần này, dường như không diễn ra theo tốc độ bình thường.

Không biết sau bao lâu.

Trong cảnh tượng tận thế sụp đổ và diệt vong này, một bóng người thon dài, từ từ bước ra.

Đây là một nam tử nhân loại với trang phục đạo nhân, phía sau có ánh sáng Công Đức Chi Quang chói mắt hơn cả hằng tinh.

Y bước một bước, vũ trụ tinh không đều bắt đầu chấn động.

Đại kiếp thiên địa diệt tuyệt, lại không hề ảnh hưởng đến đạo nhân này.

Bất kể là sự phá hủy và tai kiếp gì, cũng không thể làm hại đạo nhân dù chỉ một sợi tóc.

Trời đất mục nát mà ta không mục nát, vạn giới diệt mà ta không diệt, Bất Hủ Bất Diệt.

Thiên Đạo!

Chư thiên vạn giới chìm vào bóng tối vĩnh cửu, chỉ có Bất Hủ Giả trên đỉnh đầu ánh sáng Công Đức Chi Quang, tỏa sáng rực rỡ, trở thành ánh sáng cuối cùng của thế gian này.

Bên cạnh y, không gian đang sụp đổ, thời gian dường như cũng mất đi khái niệm, hóa thành dòng chảy hỗn loạn.

Nhưng bất kể là không gian sụp đổ hay thời gian hỗn loạn, đều không thể ảnh hưởng đến đạo nhân Bất Hủ.

Ánh mắt Tống Thư Hàng không tự chủ bị hấp dẫn, ánh mắt cậu rơi trên vị Bất Hủ Giả này, không thể rời đi. 【Đây không phải nhập mộng.】 Tống Thư Hàng đột nhiên hiểu ra trong lòng.

Lần này, cậu không ‘nhập vai’ vào ‘nhân sinh’ của bất kỳ sinh linh nào, cậu thuần túy là với góc độ bàng quan, xem như xem phim, nhìn cảnh tượng ‘chư thiên vạn giới diệt tuyệt’ đang diễn ra trước mắt.

Trước mắt, Bất Hủ Giả chậm rãi bước đi trong chư thiên vạn giới tối tăm.

Mỗi bước y đi, chư thiên vạn giới ‘đã chết’ lại hơi chấn động.

Đây là Bất Hủ Giả đang tích lũy sức mạnh, trong thời gian mỗi bước, ‘Bất Hủ Pháp Tắc’ trên người y lại tỏa ra.

Đây là ‘Bất Hủ Pháp Tắc’ thật sự, không có chữ 【Ngụy】.

Trong các sinh linh bình thường, không ai có thể trực diện nhìn ‘Bất Hủ Pháp Tắc’.

Nếu cố gắng tiếp xúc ‘Bất Hủ Pháp Tắc’, sẽ trực tiếp rơi vào giấc ngủ vĩnh viễn. ‘Bất Diệt Chi Chủ’ nằm trong danh sách đen của Tống Thư Hàng chính là bài học xương máu.

Dù là trong trạng thái ‘mộng cảnh’, khi Tống Thư Hàng ‘nhìn’ thấy Bất Hủ Pháp Tắc, vẫn chịu phải cú sốc khủng khiếp.

Cậu cảm giác mắt mình như sắp vỡ ra, nhãn cầu đau nhức, có nước mắt máu sôi sục trào ra từ khóe mắt.

Sức mạnh thông tin thuộc về ‘Bất Hủ Pháp Tắc’, thông qua thị giác của cậu, quán nhập vào não cậu, công kích cậu.

Mọi thứ trong não hải đều bị sức mạnh ‘Bất Hủ Pháp Tắc’ tẩy rửa sạch sẽ, ngay cả tư duy cũng bắt đầu ngừng lại.

Thân thể Tống Thư Hàng bắt đầu mất kiểm soát, từng đợt cảm giác mệt mỏi ùa đến.

Khi tư duy bắt đầu dừng lại, ý thức của cậu dần trở nên mơ hồ. 【Không thể nhìn tiếp nữa, mình phải nhắm mắt!】 Lúc này, lựa chọn chính xác nhất chính là nhắm mắt, không nhìn thẳng vào ‘Bất Hủ Giả’.

Nhưng mắt Tống Thư Hàng lại như bị nam châm hút, hoàn toàn không thể khống chế.

Bất Hủ Bất Diệt đối với tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới, đều có lực hấp dẫn ‘trí mạng’, không ai có thể từ chối sức hút của ‘Bất Hủ Pháp Tắc’.

Một người như Tống Thư Hàng, khi đối mặt với ‘Bất Hủ Pháp Tắc’, trong đầu còn nổi lên ý niệm ‘nhắm mắt’, đã được coi là một trong số ít những thành viên có ý chí kiên định nhất chư thiên vạn giới.

Thế nhưng, dù ý chí của Tống Thư Hàng kiên định vô cùng, nhưng nhục thể của cậu lại yếu ớt không thể khống chế.

Đôi mắt cậu dù đã bắt đầu nứt vỡ, trở nên đau nhức và khô cạn, vẫn kiên quyết không nhắm lại.

Đây chính là sức cám dỗ trí mạng thật sự của Bất Hủ Pháp Tắc. 【Xong rồi, nếu cứ tiếp tục thế này, mình sẽ biến thành ‘Bất Diệt Bá Tống’, rơi vào giấc ngủ vĩnh viễn.】 Nếu cậu cũng giống Bất Diệt Chi Chủ, trực tiếp ngủ từ thời viễn cổ cho đến hiện đại, thì mọi thứ sẽ xong đời. …Bất Diệt Chi Chủ còn có cậu để đánh thức, còn cậu thì ai sẽ đánh thức đây?

Đang suy nghĩ, ‘bốp ~’ một tiếng, mắt phải Tống Thư Hàng cuối cùng không chịu nổi, hóa thành lưu ly, vỡ vụn thành tro.

Nhưng mắt trái của cậu lại không hề bị tổn thương, dù nước mắt máu không ngừng chảy, mắt trái vẫn kiên cường.

Thông tin Bất Hủ Pháp Tắc thuộc khu cấm của phàm nhân, không ngừng rơi vào mắt trái Tống Thư Hàng. 【Sắp chết rồi, sắp chết rồi.】 【Cũng không biết phân thân ‘Tống U U’ của mình có bị ảnh hưởng không?

Nếu nàng có thể miễn nhiễm, nói không chừng sau khi ‘mộng cảnh’ này kết thúc, nàng có thể đánh thức mình.】 Tống U U đại diện cho ‘quyền hạn Cửu U Chúa Tể’, mà Cửu U Chúa Tể bản thân lại đối ứng với Thiên Đạo. …Vậy nên nói không chừng Tống U U có thể giữ được tỉnh táo? 【Còn có Bạch tiền bối cũng ở bên cạnh mình, may mắn đang đứng về phía mình.

Cho dù là tìm cơ hội trong hiểm nguy, mình cũng có khả năng sống sót.】 Không biết từ lúc nào, tư duy vốn đang dần dừng lại của Tống Thư Hàng lại một lần nữa hoạt động trở lại.

Dường như ngay cả di chứng ‘trực diện nhìn Bất Hủ Pháp Tắc’ cũng không thể hoàn toàn áp chế mạch não nhảy nhót của Bá Tống!

Trong màn hình mộng cảnh.

Bất Hủ Giả cuối cùng cũng dừng hành vi tản bộ của mình.

Thân thể y đi đến bên cạnh thi thể của hằng tinh cuối cùng đã tắt lụi, rồi dừng lại.

Phía sau Bất Hủ Giả, ánh sáng Công Đức Chi Quang rực rỡ như mặt trời mọc đột nhiên bắt đầu ngưng tụ lại… Cuối cùng hóa thành một đốm lửa nhỏ.

Bất Hủ Giả đưa tay vẫy nhẹ, đốm lửa nhỏ hóa thành từ Công Đức Chi Lực đó rơi vào tay y.

Y cúi người, cầm đốm lửa công đức này, nhẹ nhàng đốt nó lên trên 'mặt trời' đã tắt lụi kia.

Hồng ~~ Mặt trời vốn đã tắt lụi hóa thành sao lùn trắng lại một lần nữa bị 'đốt cháy', bùng phát ra ánh sáng và nhiệt độ chói mắt.

Bất Hủ Giả đưa tay, đốt cháy mặt trời đã tắt lụi.

Cùng với hành động đốt cháy hằng tinh của Bất Hủ Giả, bầu trời sao chư thiên vạn giới bắt đầu chấn động.

Trong bầu trời sao chư thiên vạn giới, những hằng tinh vốn đã tắt lụi lần lượt bùng cháy trở lại, theo thứ tự tắt lụi của chúng, đảo ngược lại bắt đầu được thắp sáng trở lại.

Trong quá trình này, mắt trái Tống Thư Hàng gần như sụp đổ. 【Cái này căn bản không phải 'đốt cháy hằng tinh' đơn giản như vậy… Mà giống như thời gian đang quay ngược lại, thời gian của toàn bộ vũ trụ chư thiên vạn giới, bị cưỡng chế đảo ngược?】【Nếu vị Bất Hủ Giả này là một trong các Thiên Đạo lịch đại, thì có nghĩa là, thực ra chư thiên vạn giới vào một thời kỳ nào đó đã từng bị hủy diệt một lần, là vị Thiên Đạo Bất Hủ này đã ra tay cứu vãn tình thế nguy cấp, và đảo ngược thời gian của toàn bộ chư thiên vạn giới?】【Vậy chẳng phải có nghĩa là, chúng sinh chư thiên vạn giới thực ra vào lúc mình không biết, đã từng chết tập thể một lần, chỉ là hết lần này đến lần khác được hồi sinh?】【Thậm chí, trong số nhiều Thiên Đạo đó, không thiếu những Thiên Đạo thoát tục như 'Thiên Đạo Bạch', 'Thiên Đạo Cẩu Đản Đa'.

Nói không chừng… các sinh linh và tu luyện giả của chư thiên vạn giới, vào lúc mình không hay biết, thực ra đã chết đi sống lại hết lần này đến lần khác, chỉ là hết lần này đến lần khác được hồi sinh mà thôi?】【Nghĩ như vậy, mình mỗi tháng chết một hai lần, thỉnh thoảng chết mấy chục lần, cũng không phải là chuyện gì to tát mà.】 Suy một ra ba là ưu điểm của Tống Thư Hàng, cậu bây giờ luôn có thể thông qua một đoạn, suy ra nhiều khả năng.

Trong khi Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, cảnh tượng mắt trái gần như vỡ vụn lại biến đổi.

Cảnh tượng chư thiên vạn giới diệt tuyệt ban đầu, khi tất cả các hằng tinh được đốt cháy lại, đột nhiên bị 'chặt đứt'!

Bất Hủ Giả đích thân ra tay, cắt đứt một 'nhân quả' nào đó.【Bị chặt đứt, chẳng lẽ là nhân quả 'chư thiên vạn giới diệt tuyệt' trong tương lai?】【Khoan đã, chẳng lẽ cảnh tượng Bất Hủ Giả đốt cháy lại mặt trời trước đó, không phải là 'thời gian nghịch chuyển', mà là nghịch chuyển nhân quả?】【Tương lai 'chư thiên vạn giới diệt tuyệt' vốn có thể xảy ra, dưới sự can thiệp của Bất Hủ Giả, nhân quả của 'tương lai' này đã bị cắt đứt?】Trong lúc suy nghĩ, toàn bộ cảnh tượng bầu trời sao chư thiên vạn giới, thu nhỏ lại nhanh chóng.

Hình ảnh, một lần nữa cố định trên vị Bất Hủ Giả đó.

Lúc này Bất Hủ Giả đứng giữa một mạng lưới Công Đức, và trước mặt y, là một đại mộ xa hoa!

Nói là đại mộ, nhưng chính xác hơn, nhìn từ hình dáng bên ngoài, đây là một tòa cao tháp khoảng trăm tầng.

Chân nam nhân phải lên trăm tầng, không được thở dốc!

Thân tháp tuy xa hoa, nhưng mỗi một chi tiết trang trí đều vừa phải, không có cảm giác phô trương quá mức, tổng thể nhìn như một tác phẩm nghệ thuật.

Nhưng không hiểu vì sao, bất kể ai chỉ cần nhìn thấy tòa cao tháp chân nam nhân này, đều sẽ lập tức liên hệ nó với 'mộ'.

Bất kể vẻ ngoài có đẹp đẽ đến đâu, nó vẫn là một ngôi mộ, bên trong sẽ chứa thi thể.

Ánh mắt Tống Thư Hàng tạm thời rời khỏi Bất Hủ Giả, quét về phía tấm bia lớn bên cạnh cao tháp chân nam nhân. …Nếu tòa cao tháp này là đại mộ của Bất Hủ Giả, thì tấm bia lớn này rất có thể là 'bia mộ', trên đó nói không chừng sẽ ghi lại chân danh của vị 'Bất Hủ Giả' này.

Tống Thư Hàng rất tò mò về thân phận của vị Bất Hủ Giả này, muốn biết y rốt cuộc là Thiên Đạo đời thứ mấy.

Trong chư thiên vạn giới hiện nay, Tống Thư Hàng đại khái có thể coi là một 'chuyên gia lịch sử Thiên Đạo', cậu biết rất nhiều bí văn liên quan đến 'Thiên Đạo'.

Nói không chừng ngay cả trình độ hiểu biết về 'lịch sử Thiên Đạo' của nhiều Trường Sinh Giả cũng không tinh thông bằng Tống Thư Hàng.

Theo những gì Tống Thư Hàng biết, Thiên Đạo đời thứ nhất đã từ 'căn nguyên' xóa bỏ mọi thông tin tồn tại của bản thân, chư thiên vạn giới không có bất kỳ ghi chép nào liên quan đến Thiên Đạo đời thứ nhất.

Không ai biết y trông như thế nào, thuộc chủng tộc nào, có đặc điểm đặc biệt gì.

Chương 2727

Thậm chí nếu không phải y từng chiếm giữ vị trí ‘Thiên Đạo đời thứ nhất’, thì chúng sinh chư thiên vạn giới đã hoàn toàn lãng quên y.

Hiện tại điều duy nhất Tống Thư Hàng biết về ‘Thiên Đạo đời thứ nhất’ là y không có ‘Cửu U Chúa Tể’ đối ứng, thậm chí thế giới Ma Hải sau này biến hóa thành ‘Cửu U Thế Giới’ cũng có liên quan đến y.

Thiên Đạo đời thứ hai, chính là Thiên Đạo đối ứng với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Từ oán niệm của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đối với ‘Thiên Đạo’ mà xét, Thiên Đạo đối ứng với Tam Nhãn thiếu niên rất có thể ôm tâm thái ‘nghiên cứu, thí nghiệm’ đối với sự tồn tại của ‘Cửu U Chúa Tể’.

Nói không chừng từng lén lút cắt xẻ ‘Cửu U Chúa Tể’.

Hành tinh mắt mà Tống Thư Hàng từng bị đối đầu chính là ‘đạo khí’ do Thiên Đạo đời thứ hai để lại.

Ngoài ra, Thiên Đạo đời thứ hai còn để lại không ít ‘vật thí nghiệm mắt’.

Các cấp phẩm đều có, yếu thì chỉ có Nhất Nhị Phẩm cảnh giới, mạnh thậm chí có trình độ Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Những con quái vật mắt lồi chư thiên vạn giới, cơ bản đều có liên quan đến y.

Thiên Đạo đời thứ ba chính là Thiên Đạo Cẩu Đản Đa.

Hiện tại xem ra Thiên Đạo Cẩu Đản Đa là một trong số các Thiên Đạo đa tài đa nghệ nhất.

Quỷ Thần Trình Lâm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Kim Liên?

Tà Liên?

Thế Giới Hạch Tâm, nguyên mẫu nhà tù nhỏ Thiên Đạo thí nghiệm, y là một toàn tài, trình độ nghiên cứu thuần túy bỏ xa các Thiên Đạo đời sau mấy con phố.

Rất nhiều hạng mục nghiên cứu do Thiên Đạo Cẩu Đản Đa để lại, các Thiên Đạo đời sau đều từng tham gia.

Thiên Đạo đời thứ tư và thứ năm, dường như khá khiêm tốn.

Hiện tại Tống Thư Hàng chưa từng tiếp xúc với 'Cửu U Chúa Tể' của họ, cũng chưa từng bị đạo khí của họ đối đầu.

Thiên Đạo đời thứ sáu, thì dùng 'Phi Toa Xuyên Thấu Chư Thiên Vạn Giới' từ tay Thiên Đạo Bạch đời trước đổi được vị trí Thiên Đạo, là một sự tồn tại đặc biệt.

Chiếc phi toa này, Tống Thư Hàng đã từng chạm vào, thậm chí còn lái qua!

Sau đó là Thiên Đạo Bạch tùy hứng mà Tống Thư Hàng quen thuộc nhất, và Thiên Đạo Cầu từng bị Nho Gia Thánh Nhân áp xuống đất mà ma sát nhưng cuối cùng lại giành được chiến thắng. 【Vậy, vị Bất Hủ đạo nhân này rốt cuộc là Thiên Đạo đời thứ mấy?

Đời thứ nhất?

Đời thứ tư hoặc thứ năm, hay là Thiên Đạo đời thứ sáu mà mình chưa từng tiếp xúc?】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, 'thị tuyến' của cậu lướt qua tấm bia đá kia.

Trên bia đá khắc sáu chữ lớn, mỗi chữ đều ẩn chứa sức mạnh chấn động lòng người.

Mắt trái Tống Thư Hàng chịu đựng đau đớn kịch liệt, nhìn chằm

chằm sáu chữ lớn này một lúc, rồi uể oải thở dài.

Cậu không nhận ra mấy chữ này.

Đây có lẽ là mấy chữ lạ trong ‘văn tự viễn cổ’ mà cậu chưa hoàn toàn nắm vững… Thậm chí có thể là ‘văn tự thái cổ’ cổ xưa hơn?【Nhưng không sao, mình có thể ghi nhớ mấy chữ này, quay đầu đi tìm Bạch tiền bối giải mã.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Cậu ghi nhớ kỹ sáu chữ lớn này trong lòng, rồi ánh mắt rời khỏi tấm ‘bia đá’.

Nhưng khi ánh mắt cậu vừa rời đi, sáu chữ vốn đã ghi nhớ rõ ràng trong lòng lại đột nhiên quên sạch sành sanh.

Tống Thư Hàng: “!!!” Với trí nhớ hiện tại của cậu, không thể nào quên nhanh như vậy… Trừ phi sáu chữ này bản thân có gì đó kỳ lạ.

Tống Thư Hàng lại thử ba lần.

Mỗi lần ánh mắt cậu dừng trên bia đá thì có thể ghi nhớ sáu chữ này.

Nhưng chỉ cần ngẩng đầu, cúi đầu, quay đầu, là sẽ hoàn toàn quên chúng.【Nếu không thể giải mã chúng, thì không thể phá giải bí mật của bia đá.

Quay đầu mình nhất định phải học hành tử tế, tranh thủ tinh thông cả văn tự viễn cổ và văn tự thái cổ một lần.】Tống Thư Hàng nghiến răng thầm nghĩ.

Nếu không học hành tử tế, cho dù có cơ hội rơi xuống vực thẳm mà gặp kỳ công, không đọc hiểu được cũng không tu luyện được, chỉ có thể chết đói ở vực thẳm.

Ngay khi ý niệm đó vừa thoáng qua trong đầu cậu, chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ trong cơ thể cậu bị kích động, đồng thời một pháp tắc đang dung nhập vào ‘Tu Chân Liêu Thiên’ cũng bị kéo theo.

Pháp tắc đó liên quan đến ‘ngôn ngữ, văn tự’… đang xây dựng nền tảng cho chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Dưới tác dụng của pháp tắc ‘nguồn gốc ngôn ngữ, văn tự’ thần kỳ này, Tống Thư Hàng đột nhiên hiểu được sáu chữ đó trong một khắc.

Sau đó, Tống Thư Hàng chìm vào im lặng.

Sáu chữ đó, hoàn toàn khác nhau, nhưng ý nghĩa chúng chỉ tới lại tương tự.

Nếu muốn phiên dịch ra, đại khái là ý nghĩa như thế này 【ta, ngô, dư, cha, yêm, mỗ】.

Không phải là phiên dịch chính xác, nhưng dù sao thì cũng là dùng sáu chữ khác nhau, để biểu đạt một ý nghĩa ‘ta’.

Chuyện này phải đau đầu đến mức nào chứ?

Đại lão ngài chơi như vậy trên bia mộ của mình, vậy sau này ai có thể biết thân phận của ngài chứ!

Lúc này, vị ‘Bất Hủ Giả’ trong màn hình lại động.

Y đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia đá, chậm rãi nói: “Sáu cái.” Trong lúc nói, trên thân thể Bất Hủ Bất Diệt của y, ‘nghiệp hỏa’ hùng hùng bùng cháy.

Đó là cái giá mà y phải trả khi ra tay chặt đứt ‘nhân quả’ tương lai của toàn bộ chư thiên vạn giới.

Đây là nghiệp hỏa ẩn chứa Công Đức Chi Lực của toàn bộ chư thiên vạn giới, không gian bên cạnh Bất Hủ Giả đều bị dung hóa, thời gian bị vặn vẹo, phạm vi phá hủy của nghiệp hỏa không ngừng mở rộng.

Uy lực nghiệp hỏa đáng sợ này, ngay cả Trường Sinh Giả, dính vào là chết.

Nhưng đối với Bất Hủ Giả mà nói, nghiệp hỏa dù có thịnh vượng đến đâu, cũng không có ý nghĩa gì.

Không có bất cứ thứ gì, có thể làm hại đến khái niệm Bất Hủ Bất Diệt.

“Ta đại khái là kéo thấp mức trung bình của mọi người.” Bất Hủ Giả khẽ nói.

Nói xong, y đưa tay nhẹ nhàng ấn một cái trong thế giới Công Đức.

Vô số dược liệu quý giá dùng để xây dựng, nguyên mẫu pháp khí, trận bàn đã được chế tạo từ trước đều hiện ra từ giới Công Đức. …“Hả?” Tống Thư Hàng đột nhiên nhìn thấy một vật phẩm quen thuộc trong đó—Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Lúc này, Bất Hủ Giả bắt đầu động thủ, bên cạnh tòa đại mộ ‘cao tháp chân nam nhân’ đó, xây dựng một ngôi phần mộ mới. 【Hả?

Cao tháp trăm tầng chân nam nhân không phải đại mộ của vị Bất Hủ Giả này sao?】 Trước đó, khi vị Bất Hủ Giả này đứng bên cạnh tòa ‘cao tháp trăm tầng’ kia, khiến người ta không khỏi lầm tưởng tòa cao tháp đó chính là đại mộ của y, tiếp theo y sẽ bước vào đại mộ cao tháp trăm tầng để ngủ say.

Kết quả vị Bất Hủ Giả này đứng bên cạnh cao tháp trăm tầng cảm khái hồi lâu, lại xoay người bắt đầu tự mình xây dựng một đại mộ mới. 【Vậy, tòa cao tháp trăm tầng này rốt cuộc là tạo vật của ai?】 Tống Thư Hàng nghi hoặc trong lòng.

Tòa cao tháp trăm tầng này cũng rất không đơn giản, lúc này nghiệp hỏa do Bất Hủ Giả chặt đứt ‘nhân quả chư thiên vạn giới’ hóa thành trên người y, ngay cả thời gian và không gian cũng có thể vặn vẹo, nhưng tòa cao tháp trăm tầng ở ngay bên cạnh Bất Hủ Giả lại vẫn kiên cố, không hề hư hại.

Ngoài ra, vừa rồi Bất Hủ Giả đưa tay ấn vào bia đá và khẽ niệm 'sáu cái'… Có phải trên bia đá ban đầu chỉ có năm phù văn biểu tượng ý nghĩa 'ta', bây giờ tăng thêm một cái, diễn hóa ra cái thứ sáu?

Trong lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ, Bất Hủ Giả đã lấy ra tất cả dược liệu xây dựng.

Sau đó y đưa tay nhẹ nhàng vỗ một cái lên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Dù thân là tạo vật của Thiên Đạo, nhưng khi bị 'nghiệp hỏa' trên người Bất Hủ Giả dính vào một chút, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã phát ra tiếng đao reo kịch liệt, dường như đang lớn tiếng kháng nghị.

"Xin lỗi, thật ngại quá." Bất Hủ Giả vội vàng thu tay lại, tiện thể 'hút' luôn nghiệp hỏa dính trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao về.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao hơi chấn động, rồi bay xa khỏi bên cạnh Bất Hủ Giả, không cho đối phương cơ hội lại gần nó nữa.

"Đừng sợ, ta sẽ chú ý không chạm vào ngươi nữa." Bất Hủ Giả khẽ nói: "Ngoài ra, còn xin đạo hữu giúp ta lần cuối, mượn đồ chỉ của tiền nhiệm một lát." 'Tiền nhiệm' y nói ở đây hẳn là Thiên Đạo Cẩu Đản Đa, chủ nhân của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao từ xa chém ra một luồng đao diễm.

Luồng đao diễm đó hóa thành một tấm đồ chỉ xây dựng đại mộ.

Đây là nguyên mẫu cấu trúc xây dựng đại mộ của các môn phái tu sĩ chữ số đời trước, nhưng tấm đồ chỉ này cũng chỉ là một nền tảng, trên cơ sở này có thể tiến hành rất nhiều tổ hợp và biến hóa tự do.

Các đại mộ do các môn phái tu sĩ chữ số xây dựng, ngoài phần hạch tâm ra, đều có những điểm khác biệt.

“Cảm ơn đạo hữu, ngoài ra… xin lỗi!

Vì vừa rồi ta lỡ tay, đạo hữu ngươi lần này có lẽ sẽ phải bắt đầu lại từ đầu.” Bất Hủ Giả ngại ngùng nói.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chấn động kịch liệt, từ chuôi đao của nó có một đôi cánh lửa ngưng tụ ra, vỗ mạnh về phía Bất Hủ Giả, rõ ràng là đã tức giận đến cực điểm. 【Có phải là vì vừa rồi lỡ dính một chút ‘nghiệp hỏa’, dẫn đến Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phải bắt đầu lại từ ‘Nhất Tu’ không?】 Tống Thư Hàng thầm đoán trong lòng.

Chẳng trách rõ ràng là tạo vật của Thiên Đạo Cẩu Đản Đa đời thứ ba, đã trải qua hết thời đại này đến thời đại khác, nhưng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại cứng đầu không tiến hóa đến ‘Cửu Chuyển’, nửa năm trước, còn chỉ dừng lại ở trình độ ‘Thất Chuyển’.

Hóa ra là giữa chừng bị tẩy điểm, làm lại từ đầu.

Cũng chẳng trách ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ lại tức giận đến mức này, tức đến nỗi cả đôi cánh nhỏ cũng biến ra, điên cuồng dùng cách thức tấn công như bị kẹt game.

“Đừng giận nữa, như một sự đền bù, ta cuối cùng sẽ lấy thân phận Thiên Đạo chúc phúc cho ngươi, chúc ngươi trong ‘Cửu Chuyển’ tiếp theo, có thể gặp được tất cả chủ nhân có tư chất Thiên Đạo, thế nào?” Bất Hủ Giả mỉm cười nói.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nghe vậy, đôi cánh lửa nhỏ cuối cùng cũng thu lại.

Tống Thư Hàng đang bàng quan trong lòng khẽ động.

Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chọn ‘Thông Nương’ trở thành Bát Tu?

Thông Nương đã được mấy vị đại lão chứng nhận, là ‘tài khoản cực phẩm’ có ‘tiềm lực Thiên Đạo’.

Tương lai nàng sẽ chứng đắc Bất Hủ trở thành một Thiên Đạo hành lá vĩ đại.

Đến lúc đó, chư thiên vạn giới sẽ không ai dám ăn hành lá lớn, hành lá non cũng không được! 【Nếu không có lời chúc phúc của vị Bất Hủ Giả này, nói không chừng mình sẽ trở thành ‘Bát Tu’, luyện Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đến Bát Chuyển cảnh giới, sau đó giao nó cho Thông Nương có tư chất Thiên Đạo, cuối cùng thành công Cửu Chuyển, hóa thành đạo khí bản mệnh của Thông Nương?

Nghĩ thôi đã thấy có khí thế của một cốt truyện hùng tráng rồi 】 Tống Thư Hàng thầm tư lự trong lòng.

Sau khi được ‘Thiên Đạo chúc phúc’, thân hình Cửu Tu Phượng Hoàng Đao xuyên qua không gian, biến mất không thấy, một lần nữa bắt đầu con đường luyện cấp của nó.

Còn Bất Hủ Giả đưa tay, sao chép tấm ‘đồ chỉ chế tạo phần mộ tu sĩ chữ số’ trong hư không.

Chương 2728

“Đồ chỉ chế tạo phần mộ tu sĩ chữ số, có thể dùng để cấu tạo phần ngầm của đại mộ, có thể trở thành nền tảng của đại mộ của ta.

Sau đó, ‘tháp mộ’ được thiết kế tham khảo từ cao tháp trăm tầng có thể trở thành phần trên mặt đất của đại mộ của ta.

Hai cái hợp lại làm một, hư hư thực thực, là hoàn mỹ nhất.” Bất Hủ Giả khẽ nói.

Nói xong, y đưa tay nhẹ nhàng vạch một cái trong hư không, lại có một tấm ‘đồ chỉ xây dựng đại mộ’ hiện ra.

Tấm đồ chỉ đại mộ này nổi trên tấm đồ chỉ thiết kế đại mộ tu sĩ chữ số, hợp hai làm một.

Chân nam nhân, không những phải lên được trăm tầng, mà còn phải xuống được trăm tầng!

Trên trời dưới đất, không có nơi nào mà chân nam nhân không thể lên được trăm tầng!

Con mắt trái của Tống Thư Hàng điên cuồng quét qua phần ‘tháp mộ trăm tầng’ trong đồ chỉ thiết kế lớn, cũng như thiết kế phần ‘kết hợp trên mặt đất, dưới mặt đất’, dốc toàn lực ghi nhớ phần này.

Mấy hôm trước, Bạch tiền bối two đã nhắc nhở cậu, nếu có thời gian thì hãy xây cho mình một tòa đại mộ.

Lúc đó, cậu còn định lấy ‘thiết kế mộ Bát Tu’ của Thông Nương làm nguyên mẫu, xây cho mình một tòa đại mộ tương tự.

Hiện tại, thiết kế đại mộ trên mặt đất trăm tầng, dưới mặt đất trăm tầng này không nghi ngờ gì là hoàn hảo hơn.

May mắn thay, ‘đồ chỉ thiết kế đại mộ’ này không có ‘thuộc tính không thể ghi nhớ’ của hệ Túy Hoàng Kiếm Thánh, Tống Thư Hàng cố gắng ghi nhớ nó xong, thì không hề quên.

“Sau đó là dược liệu xây dựng đại mộ… cũng cần phải tiến hành một số thay đổi.” Bất Hủ Giả bình tĩnh nói.

Những dược liệu mà y lấy ra đều là cấp độ đỉnh cao thế gian, là dược liệu để chế tạo ‘đạo khí’.

Tuy nhiên, dù là dược liệu cấp độ này, cũng không thể chịu đựng ‘nghiệp hỏa’ trong thời gian dài, cần phải tiến hành một số chuyển hóa.

“Vật hư ảo đó, sẽ hóa thành chân thực.

Chân thực hư ảo.” Bất Hủ Giả kẹp ngón tay, một mảnh hỗn độn bao phủ y và những dược liệu đó.

Khả năng đặc biệt của Thất Phẩm Tôn Giả – Chân Thực Huyễn Tượng.

Trong thế giới này mọi thứ đều là hư ảo, nhưng lại có thể tạo ra lực sát thương chân thực.

“Hư ảo và chân thực đảo ngược, chân thực giả.” Bất Hủ Giả tiếp tục nói.

Tương truyền có một bộ phận tu sĩ sau khi tấn thăng Bát Phẩm, có thể làm cho ‘Chân Thực Huyễn Tượng’ tiến thêm một bước.

Trên cơ sở thế giới ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, trong thời gian ngắn có thể đảo ngược thật giả hư thực.

Mà điều Bất Hủ Giả đang làm lúc này, chính là thay đổi đặc tính của những dược liệu này, khiến chúng tiến hành chuyển hóa, trở thành sự tồn tại ở giữa chân thực và hư ảo.

Tất cả dược liệu dưới sự thao tác của y, đều chuyển hóa thành công.

Sau đó, Bất Hủ Giả bắt đầu trước mặt Tống Thư Hàng, tự tay chế tạo tòa đại mộ xa hoa 'trăm tầng dưới đất, trăm tầng trên mặt đất' của mình.

Dược liệu ở giữa 'chân thực' và 'hư ảo' được từng sợi từng sợi đánh sâu vào lòng đất, khai phá các tầng mộ dưới lòng đất.

Lại có dược liệu được chồng chất lên nhau để xây dựng, dựng lên khung trăm tầng trên mặt đất.

Đại mộ trên dưới mỗi bên một trăm tầng rất nhanh đã được chế tạo xong.

Thiên Đạo đích thân thi công, trên thế gian này không còn công trình nào mạnh hơn thế.

"Hoàn thành." Bất Hủ Giả khẽ nói, như tự nói với chính mình, lại như đang nói với ai đó.

Tống Thư Hàng nghe vậy trong lòng khẽ động.

Bất Hủ Giả hẳn là đã cảm ứng được cậu đang bàng quan?

Dù sao cậu cũng là người đã có rất nhiều lần kinh nghiệm tương tự. …Từ lúc ban đầu Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhập mộng truyền thụ 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》, cậu trong 'nhập mộng' đã nhiều lần bị các đại lão bắt quả tang. 【Tiền bối, vẫn chưa xin hỏi tôn tính đại danh?】 Tống Thư Hàng thử hỏi trong lòng.

Kinh nghiệm cho cậu biết, những đại lão này nếu cảm ứng được 'cậu' đang bàng quan, thì có thể tiến hành một cuộc giao lưu đặc biệt 'xuyên không thời gian' với cậu.

Thế nhưng, Bất Hủ Giả lại không trả lời câu hỏi của cậu.

“Trước ta, mỗi một Thiên Đạo đều đã tự mình đúc đại mộ.

Từng có lúc ta không thể lý giải, nhưng bây giờ ta lại có thể hiểu được một chút.

Việc đúc mộ này là chôn vùi quá khứ của chính mình, càng là một khâu không thể thiếu trong quá trình ‘siêu thoát Bất Hủ’ mà họ từng theo đuổi.

Mà ta nghịch chuyển nhân quả chư thiên vạn giới, hiện tại xem ra, lại là một thử nghiệm thất bại.” Bất Hủ Giả khẽ nói.

Siêu thoát Bất Hủ. …Đây là điều mà Thiên Đạo Tam Nhãn, Thiên Đạo Cẩu Đản Đa, Thiên Đạo Bạch và đại lão Cửu U Bàn Cầu đều đang theo đuổi.

Hiện tại Tống Thư Hàng chỉ biết, trong các Thiên Đạo lịch đại, ‘Thiên Đạo Bạch’ từng thành công siêu thoát được nửa bước.

Thiên Đạo Cẩu Đản Đa thì không siêu thoát Bất Hủ, nhưng y dường như đã thành công toàn thân rút lui khỏi ‘vị trí Thiên Đạo’.

Thiên Đạo Tam Nhãn rốt cuộc thế nào, ngay cả Tam Nhãn U U cũng không rõ.

Từng có một Thiên Đạo Công Đức có duyên với Bạch tiền bối, nhưng theo miêu tả của Thiên Đạo Bạch, Thiên Đạo Công Đức đã hoàn toàn tiêu tán.

Thiên Đạo Bàn Cầu thì không trụ được, hoàn toàn sụp đổ.

Ngay cả đại lão Cửu U Bàn Cầu cũng tiêu tán vỡ vụn, chỉ còn lại một phân thân ‘Bá Cầu’ đang chinh chiến bốn phương trên Hỏa Tinh.
【Xây cho mình một đại mộ cũng là một khâu quan trọng để siêu thoát?】 Tống Thư Hàng trong não hải lục lọi thông tin liên quan đến ‘siêu thoát Bất Hủ’.

Cậu là một Bát Phẩm Huyền Thánh, kiến thức tu chân chính thống biết không nhiều, nhưng các loại bí văn thì nắm rõ như lòng bàn tay.

Trong ký ức của cậu, các manh mối thông tin liên quan đến ‘siêu thoát’ không chỉ có một. ‘Siêu thoát Bất Hủ’ là một chuyện rất mâu thuẫn. …Muốn ‘siêu thoát Bất Hủ’ trước tiên khẳng định phải ‘chứng đạo Bất Hủ’, nhưng một khi ‘chứng đạo Bất Hủ’ xong, trong quá trình siêu thoát, quyền hành Thiên Đạo lại như sợi dây thừng, kéo giữ quá trình siêu thoát, kéo kẻ siêu thoát trở lại.

Thiên Đạo Bạch chính là bị hãm hại như vậy.

Sau khi siêu thoát nửa bước, Thiên Đạo Bạch từng để lại manh mối quan trọng: Hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo, là một bước quan trọng để ‘siêu thoát’, là chìa khóa của ‘siêu thoát Bất Hủ’!

Ngoài ra, Thiên Đạo Bạch còn nhắc đến ‘kế hoạch Bạch muội muội’.

Kế hoạch đó vốn cũng là một trong chín kế hoạch ‘thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo’ dự bị của y, nhưng kết quả lại thất bại.

Sau đó là ‘sáng lập không gian đặc biệt’, đây là phương án 1 ‘thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo’ của Thiên Đạo Cẩu Đản Đa.

Nhưng sau này phương án ‘thoát thân’ thật sự của y lại là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, phối hợp với phương án Cửu Tu Phượng Hoàng Đao là phương án ‘Quỷ Thần Trình Lâm’, bảo vệ U U Cẩu Đản Đa.

Thiên Đạo Bàn Cầu trước khi sụp đổ, cũng đang nghiên cứu phương án ‘Quỷ Thần Trình Lâm’ và ‘Kim Liên, Tà Liên’.

Ngoài ra, 【kế hoạch Thiên Đình Viễn Cổ】 của Thiên Đạo Bàn Cầu dường như cũng liên quan đến việc thoát thân?

Cuối cùng là Bạch tiền bối hiện thế đang cấp bách nghiên cứu ‘kế hoạch Thành Thần’.

Kế hoạch này dường như cũng rất quan trọng, ẩn chứa mối quan hệ với ‘siêu thoát’. 【Hai cá thể khác nhau chứng đạo, cũng không biết ‘hai cá thể khác nhau’ phải hiểu thế nào.

Là hai sự tồn tại hoàn toàn không liên quan đồng thời chứng đạo Bất Hủ?

Hay là giống như bản thể, phân thân two, phân thân thép three, U U Tống four vậy, là các cá thể khác nhau?】“Chuyện【siêu thoát】đối với ta mà nói quá xa vời, nhưng… hiện tại, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao ta ít nhất cũng là một ‘dự bị Cửu Tu’.

Phương án sáng tạo không gian ta có ‘Thế Giới Hạch Tâm’.

Nếu là kế hoạch Thiên Đình Viễn Cổ, thì một lượng lớn mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ vẫn đang nằm trong Thế Giới Hạch Tâm của ta.

Còn phương án Quỷ Thần Trình Lâm, ta chính là Trình Cẩu Đản đời thứ hai.

Vậy bây giờ, nếu có cơ hội, xây một đại mộ dường như cũng không sao?” Tống Thư Hàng thầm tư lự trong lòng.

Nói thật, đối với vị trí 【Thiên Đạo】, cậu không hề có chút kỳ vọng nào.

Ít nhất từ hiện tại mà xét, vị trí【Thiên Đạo】không phải là vị trí muốn lên là lên, muốn rời đi là rời đi được.

Nhưng xuất phát từ tâm thái ‘cẩn trọng với đại sự’ trong xương cốt cậu, chuẩn bị trước một chút luôn không sai.

Dù sao người rồi cũng có một ngày chết, mà Bá Tống cậu tương lai rất có thể sẽ chết rất nhiều lần.

Nếu vận khí không tốt gặp phải ‘hồi sinh độc điều’, thì sớm có một ngôi mộ để ‘độc điều’ cũng không tệ. …… “Gần xong rồi, đợi ta đi vào, thì kết thúc đi.” Bất Hủ Giả khẽ nói.

Nói xong, y đưa tay đẩy cánh cửa mộ vừa hư ảo lại chân thực ra, sải bước đi vào trong. …Khi y vừa bước một chân vào đại mộ, ‘cảm giác tồn tại’ trên người y bắt đầu suy yếu.

Trạng thái của Bất Hủ Giả trở nên kỳ lạ, như thể bất cứ lúc nào cũng có thể biến mất.

Mà ống kính màn hình lần này lại không theo vào trong ‘mộ tháp’, cứ như có ai đó đang quay lại cảnh này?

Cửa mộ tháp chậm rãi đóng lại, màn hình mộng cảnh của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu ảm đạm.

Kít ~ Cửa mộ đóng lại.

Ngay lúc đó, đột nhiên Bất Hủ Giả quay phắt lại, bàn tay y đâm vào khe hở của cánh cửa đã đóng, cứng rắn kéo cửa mộ tháp ra lần nữa.

Nghiệp hỏa nhân quả trên người Bất Hủ Giả hóa thành màu đen kịt, nghiệp hỏa che khuất khuôn mặt y. …Nhưng một đôi mắt lạnh lùng không chút cảm xúc, giống như máy móc, lộ ra ngoài nghiệp hỏa.

Bất Hủ Giả liếc nhìn ống kính mộng cảnh đang ảm đạm, sau đó thân thể y đột nhiên lao nhanh về phía xa, biến mất không thấy.

Tòa ‘mộ tháp’ khó khăn lắm mới xây xong cũng bị bỏ hoang như vậy.

Trong vẻ mặt nghi hoặc của Tống Thư Hàng, mộng cảnh kết thúc.【Đây là đang quay phim kinh dị seri phải không, cuối phim còn để lại cái kết mở nữa chứ?】【Hơn nữa, tọa độ của ‘mộ tháp trên dưới mỗi bên trăm tầng’ cũng không được tiết lộ, một ngôi mộ Bất Hủ lớn như vậy, bị bỏ hoang ở đó thật đáng tiếc. …Tính ra, cái này đáng giá bao nhiêu tiền chứ.】 Tống Thư Hàng đau lòng đến mức không thở

được.

Vì không thở được, nên cậu đã cứng đờ mà nghẹt thở tỉnh dậy từ mộng cảnh.

Khi mở mắt ra, Tống Thư Hàng liền phát hiện mình đã bị mù.

Chương 2729

Mắt phải đã hóa thành lưu ly, hoàn toàn vỡ vụn.

Mắt trái – Mắt Nho Gia Thánh Nhân cũng đã tắt máy, đi vào trạng thái nghỉ ngơi.

“May mắn thay mình đã không còn là Huyền Thánh hàng nhái nữa, sớm đã không cần dựa vào mắt để ‘nhìn’ mọi thứ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Thần thức quét qua, ‘nhìn’ còn rõ ràng hơn mắt thường.

Thế là, Tống Thư Hàng thần thức nhẹ nhàng quét qua một cái, tối om như mực.

Hả?

Sao vẫn tối đen như vậy?

Chẳng lẽ thần thức của mình cũng bị mù sao?

Di chứng của việc trực diện nhìn ‘Bất Hủ Pháp Tắc’ trong mộng cảnh đáng sợ đến thế sao?

“Dù sao cũng là Bất Hủ Pháp Tắc, bá đạo một chút cũng có thể hiểu được.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

May mắn thay cậu còn có thủ đoạn cuối cùng.

Nhìn đây thần nhãn thứ ba của ta!

Ở giữa trán, thần nhãn thứ ba mở ra, thay thế đôi mắt và thần thức quét nhìn xung quanh.

Đen, vẫn là đen, là kiểu đen mà ban ngày cũng không hiểu đêm.

Khi mở mắt hay nhắm mắt đều là bóng tối, Tống Thư Hàng bắt đầu nghiêm túc cân nhắc xem mình có cần ngủ một giấc thật ngon hay không. "Khoan đã, trạng thái này không đúng.

Tại sao thần thức của mình lại bị hạn chế trong một phạm vi chật hẹp thế này?

Ngay cả Đệ Tam Thần Nhãn cũng chỉ nhìn thấy một màu đen kịt?" Đầu óc bị 'Pháp tắc Bất Hủ' gột rửa khiến tư duy chậm chạp, cuối cùng Tống Thư Hàng cũng nhận ra sự bất thường của vị trí mình đang đứng. "Tống?

Đầu óc lại bị treo máy à?

Thư Hàng." Công Đức Xà Mỹ Nhân thu nhỏ lại, hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng, học theo giọng điệu của Tạo Hóa Tiên Tử mà hát.

Đồng thời cô đưa tay móc con mắt phải đã hỏng hoàn toàn của Tống Thư Hàng ra.

Sau đó, cô lại đặt bàn tay nhỏ lên mắt trái của hắn, liên tục thi triển pháp thuật chữa trị.

Trong không gian chật hẹp này chỉ có cô và Tống Thư Hàng, ngay cả 'Linh Quỷ Tiên Tử' trong người Tống Thư Hàng hiện cũng đã chạy sang chỗ Tô Thị A Thập Lục để hóng chuyện, nên Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng lười diễn sâu, hiếm khi sử dụng giọng gốc của mình để nói chuyện.

Khi Công Đức Xà Mỹ Nhân xuất hiện, ánh sáng công đức vàng óng bừng lên, chiếu sáng xung quanh Tống Thư Hàng.

Hắn phát hiện mình đang ở trong một cái hộp, bên trong còn vương lại mùi trái cây thoang thoảng, là mùi thanh mai mà Bạch tiền bối thích ăn.

Cái đầu chậm chạp của hắn xoay chuyển hồi lâu mới thốt lên: "Hóa ra Công Đức tiên tử cô vẫn có thể nói chuyện đàng hoàng được hả." Đồng thời, cuối cùng hắn cũng nhận ra trạng thái bất thường của mình hiện tại giống hệt di chứng sau khi não bộ tiếp nhận quá nhiều thông tin một lúc rồi bị treo máy lần trước.

Lúc này, chịu ảnh hưởng của 'Thiên Đạo Bất Hủ Pháp Tắc', đầu óc hắn trắng xóa một mảng, vận chuyển cực kỳ chậm chạp.

Mỗi khi hắn muốn suy nghĩ, thông tin về 'Thiên Đạo Pháp Tắc' lại chiếm dụng CPU não bộ, cọ rửa phản xạ thần kinh của hắn.

Mà lần ảnh hưởng của 'Thiên Đạo Pháp Tắc' này hiệu quả còn bá đạo hơn, di chứng còn mạnh hơn. "Đúng rồi, Công Đức tiên tử.

Nếu lần sau đầu tôi lại bị treo máy, cô đừng gọi tên thật của tôi, cảm giác mất mặt lắm.

Lần sau não tôi bị treo, cô cứ gọi tôi là Trình Cẩu Đản.

Trình?

Đầu óc lại treo máy à?

Cẩu Đản." Tống Thư Hàng bổ sung.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "..." Cô lặng lẽ ghi âm câu nói này lại, chuẩn bị khi nào về Thế giới Cửu U sẽ gửi cho cha Cẩu Đản.

Tống Thư Hàng dạo này quá nghịch ngợm rồi, cần phải bị dần cho một trận. "Nói đi cũng phải nói lại, mình đây là bị tống vào quan tài rồi sao?" Tống Thư Hàng đưa tay gõ nhẹ lên nắp hộp.

Lúc phân thân Bạch tiền bối tới đây là ngồi trên món quà 'Quan tài hình phi kiếm' mà Bạch tiền bối tặng cho Tống Thư Hàng.

Hắn đoán chừng lúc này mình đã bị nhét vào trong thanh phi kiếm quan tài khổng lồ đó rồi. "Nhưng mà, tại sao phân thân Bạch tiền bối lại nhét mình vào quan tài bay?

Hơn nữa... hiện tại lẽ ra mình vẫn đang ở trong trạng thái 'Huyền

Thánh Giảng Pháp' chứ nhỉ?" Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Nếu hắn tĩnh tâm lại thì có thể cảm ứng được 'liên hệ công đức' giữa mình và tu luyện giả Chư Tiên Vạn Giới vẫn còn, họ vẫn đang thông qua hắn và đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại' để giao dịch Tà Vọng Hạch Tâm.

Chẳng lẽ thấy mình đột nhiên lăn ra ngủ, để phòng ngừa mình làm trò cười trước mắt tu luyện giả khắp Chư Thiên Vạn Giới, nên phân thân Bạch tiền bối đã chu đáo nhét mình vào trong quan tài phi kiếm? "Tóm lại, cứ liên hệ với phân thân Bạch tiền bối trước đã." Tống Thư Hàng nói xong, dùng sức vỗ vào nắp quan tài, đồng thời sử dụng pháp môn Truyền Âm Nhập Mật gọi nhóm: [Bạch tiền bối, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại, mọi người có đó không?] [Có, đang bận lắm.] Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại trả lời đầu tiên. [Có, ta cũng đang bận.] Phân thân Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng hỏi: [Mọi người đang bận gì thế?] Ngay khi hắn đang nói chuyện, con mắt Thánh Nhân Nho Gia bên trái cuối cùng cũng khởi động lại xong.

Sau đó, những dòng 'bình luận phản hồi' của tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới lại một lần nữa trôi qua trước mắt Tống Thư Hàng. [Bạch Thánh thu một hơi nhiều dược liệu như vậy, là đang tạo một cái khung xương dưới lòng đất sao?] [Cái khung này rốt cuộc có tác dụng gì?

Ta thấy Bá Tống đại lão bị Bạch Thánh nhét vào trong thanh phi kiếm khổng lồ, rồi chôn vào trong cái khung dưới lòng đất đó?] [Gợi cảm Bá Tống, online bị chôn.] [Nói chứ, Bá Tống tiền bối hiện tại vẫn đang ở trong không gian 'Huyền Thánh Giảng Pháp' đúng không?

Vậy lát nữa cái khung xương khổng lồ do Bạch Thánh dựng lên này có thể mang ra khỏi không gian 'Huyền Thánh Giảng Pháp' được à?] Có người tò mò hỏi.

Bên cạnh hắn có đồng bạn trả lời ngay: [Cái quy trình Nhân Tiền Hiển Thánh và Huyền Thánh Giảng Pháp này sớm đã bị Bá Tống đại lão đè xuống đất mà ma sát rồi.

Với thủ đoạn của Bá Tống đại lão, cái không gian Huyền Thánh Giảng Pháp này ngài ấy chắc chắn là muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

Nói không chừng lần sau có Huyền Thánh khác lên đài giảng pháp, Bá Tống đại lão sẽ đột nhiên xuất hiện, cho mọi người một niềm vui bất ngờ cũng nên.] Tống Thư Hàng: "..." Tôi không phải, tôi không có, đừng nói bừa nha!

Tôi đè quy trình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' và 'Huyền Thánh Giảng Pháp' ra ma sát lúc nào?

Rõ ràng là mỗi lần tôi đều gặp sự cố, bị cưỡng ép lôi vào mà.

Còn về việc coi không gian Huyền Thánh Giảng Pháp như sân sau nhà mình, muốn vào thì vào là Bạch tiền bối chứ không phải tôi, hiện tại tôi thật sự chưa có chức năng này, đừng có oan uổng tôi!

Ngoài ra, sau khi bộ não với tốc độ tư duy chậm mất mấy nhịp của hắn xoay chuyển một vòng, hắn bắt đầu đoán xem có phải phân thân Bạch tiền bối đang xây 'đại mộ' cho hắn hay không.

Nếu thật sự là đang xây đại mộ, vậy hắn nhất định phải nhúng tay vào.

Dù sao hắn cũng đang giữ một bản 'Bản thiết kế tháp mộ Thiên Đạo', cũng như khung sườn 'Bản đồ đại mộ Tu sĩ Kỹ thuật số' của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. [Bạch tiền bối, ngài đang đúc mộ sao?

Nếu đúng là vậy... thì chỗ tôi có hai bản thiết kế đại mộ, ngài có muốn xem thử không?] Tống Thư Hàng lại truyền âm nhập mật hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối: [Ngươi lấy đâu ra bản thiết kế đại mộ vậy?] [Vừa mới có được không lâu, lúc tôi nhập định thì đi lạc vào một giấc mộng.

Trong giấc mộng đó tôi gặp được một vị Bất Hủ đạo nhân không quen biết.

Ông ấy để lại một video hướng dẫn xây mộ ngay tại hiện trường trong giấc mộng, tôi lấy được bản vẽ từ đó.] Tống Thư Hàng trả lời nhanh chóng. [Bất Hủ Giả dạy xây mộ?] Phân thân Bạch tiền bối nghi hoặc.

Tống Thư Hàng: [Nghe nói đây cũng là một khâu trong việc 'Siêu Thoát' của các Bất Hủ Giả...

Cho nên, Bạch tiền bối ngài có muốn cũng đúc cho mình một ngôi mộ không, đến lúc đó chúng ta gom mộ của tất cả thành viên 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' lại một chỗ, nghĩ thôi đã thấy hùng vĩ rồi.] Trong khi nói chuyện, hắn copy bản thiết kế đại mộ của Bất Hủ đạo nhân thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', gửi một bản cho Bạch tiền bối... bản thể.

Muốn sao chép bản vẽ trong đầu ra, thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' là thủ đoạn tiện lợi nhất.

Cho nên Tống Thư Hàng trực tiếp dùng cách này.

Dù sao Bạch tiền bối bản thể nhận được bản vẽ thì cũng bằng như phân thân Bạch tiền bối nhận được. [Đang bận, ta chẳng phải đã phái phân thân đến chỗ ngươi rồi sao?

Có việc gì cứ liên hệ phân thân của ta trước.] Bản thể Bạch tiền bối trả lời rất nhanh.

Tống Thư Hàng lúc này phản ứng có độ trễ, hắn nỗ lực tập trung tinh thần, định giải thích với bản thể Bạch tiền bối một chút.

Nhưng rất nhanh, bản thể Bạch tiền bối lại gửi tin nhắn tới: [Bản vẽ này là thiết kế đại mộ?

Ngươi kiếm đâu ra thế?] [Trong giấc mộng, copy từ chỗ một vị Bất Hủ đạo nhân.] Tống Thư Hàng cố gắng trả lời.

Bản thể Bạch tiền bối nói: [Bất Hủ?

Hóa ra là vậy...

Thư Hàng, gửi bản thiết kế đại mộ này cho Bạch tiền bối Cửu U của ngươi nữa, sau đó bảo hắn phối hợp với ta, chúng ta lập tức chuẩn bị tiến vào khâu cuối cùng của Kế hoạch Tạo Thần.

Số lượng Tà Vọng Hạch Tâm cũng tàm tạm rồi.

Mà bản thiết kế đại mộ này vừa khéo giải quyết vấn đề nhỏ cuối cùng của kế hoạch.] [Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two ngài ấy ngủ rồi...

Hơn nữa, có vẻ là kiểu trong thời gian ngắn không gọi dậy nổi.

Nếu ngài thật sự cần giúp đỡ, thì để tôi làm thay cho.

Dù sao hiện tại tôi cũng là nhân viên tạm thời của Cửu U Chúa Tể.] Tống Thư Hàng nói. [Được, Thư Hàng ngươi cứ liên hệ với Bạch Cửu U trước đã.

Nếu hắn không tỉnh, ta sẽ để ngươi thử xem.

Nhưng ta nói trước với ngươi nhé, lát nữa ngươi chỉ có hai cơ hội thất bại thôi, nếu lần thứ ba mà vẫn không thành công...

Ngươi có thể sẽ phải hóa thân thành mặt trời nhỏ, tạm thời ở lại đó trấn áp Mộng Giới, mãi cho đến khi ta gom đủ dược liệu cho thí nghiệm lần sau mới thôi.

Yên tâm đi, quỹ đạo tự quay sau khi hóa thân thành mặt trời nhỏ, ta sẽ dùng phi kiếm dùng một lần để đẩy ngươi đi.

Chương 2730

Đồng thời, ta cũng sẽ cố gắng gom đủ dược liệu cho đợt thí nghiệm tiếp theo nhanh nhất có thể.] Bản thể Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: "..." Hóa thân thành mặt trời nhỏ, hơn nữa còn bị phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối chọc vào thắt lưng để tự quay trong hư không?

Đây là phiên bản trừng phạt mới toanh gì vậy?

Thêm vào đó tốc độ và khả năng luồn lách của 'phi kiếm dùng một lần' của Bạch tiền bối quá phong tao, Tống Thư Hàng lo rằng chứng 'sợ tốc độ' mà hắn khó khăn lắm mới khỏi được một chút có thể sẽ lại trở nặng.

Tống Thư Hàng vội vàng trả lời: [Đã rõ, Bạch tiền bối, tôi sẽ cố gắng hết sức để đánh thức Bạch tiền bối Two, chuyện đánh thức Bạch tiền bối Two này tôi rành nhất!] [Ừ, nhưng lúc đánh thức Bạch Cửu U nhớ chú ý đừng chơi quá trớn, ta không muốn sau đó xem truyền hình trực tiếp màn 'Nhân Tiền Hiển Thánh' của ngươi lại thấy cảnh ngươi bị Bạch Cửu U cho thăng thiên bắn pháo hoa, nổ tung giữa không trung đâu.] Bạch tiền bối chu đáo nhắc nhở.

Từ cuộc đối thoại ngắn ngủi vừa rồi, Bạch tiền bối đã cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu chịu ảnh hưởng của 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể', đang không ngừng bơm hơi phồng to như quả bóng bay.

Tống Thư Hàng một lát sau mới trả lời: [Bạch tiền bối không cần lo lắng [biểu cảm ngón tay cái], hôm nay ở cái khâu 'Nhân Tiền Hiển Thánh' kia, tôi đã nổ một lần rồi.

Tuy không rực rỡ như pháo hoa, nhưng lại đặc biệt đẫm máu.] Trong Mộng Giới, bàn tay nhỏ đang lắp ráp trận pháp của Bạch tiền bối không khỏi khựng lại: "..." Thư Hàng tiểu hữu lúc phồng to tuy vẫn rất thú vị, nhưng cảm giác cái cậu Thư Hàng tiểu hữu cẩn thận dè dặt lúc trước hay ho hơn.

Bên cạnh ngài, Vân Tước Tử tiên tử cười ha ha nói: "A Bạch, hiện tại ngươi có cảm giác chú chó con nuôi lớn rồi biến thành chó Husky ngáo ngơ không?" Bạch tiền bối: "..." "Nhắc đến chó con, mọi người có để ý tên ghi chú 'Tu Chân Liêu Thiên' của Thư Hàng tiểu hữu không?

Ở giữa có kẹp thêm cái tên 'Trình Cẩu Đản'.

Thật ra ta khá tò mò cái từ Trình Cẩu Đản kẹp trong tên ghi chú của Thư Hàng tiểu hữu rốt cuộc có ý gì." Thất Tu Thánh Quân xoa cằm nói. "Trường Sinh Giả Trình Lâm?" Bạch tiền bối đoán, bởi vì người có liên quan đến Thư Hàng, họ Trình, lại có sức ảnh hưởng để thay đổi 'Tu Chân Liêu Thiên', dường như chỉ có vị Trình Lâm tiên tử đang âm thầm liên hệ với Thư Hàng kia.

Ngay khoảnh khắc Bạch tiền bối đoán ra thân phận thật sự của Trình Cẩu Đản, Trình Lâm tiên tử đột nhiên cảm thấy tim gan mình đau nhói, lờ mờ cảm giác mình bị đâm chọc vào tim.

Dù sao lúc còn sống cô cũng là Trường Sinh Giả hàng thật giá thật, trong một phạm vi nhất định, cô sẽ nảy sinh cảm ứng với một số thông tin 'bất lợi cho cô'. ...

Phía bên kia.

Sau khi trả lời Bạch tiền bối hiện thực xong, Tống Thư Hàng lại nỗ lực tập trung tinh thần, copy một bản 'Thiết kế đại mộ Bất Hủ đạo nhân' gửi cho Bạch tiền bối Two, kèm theo lời nhắn: [Bạch tiền bối, ngài mau dậy đi, xem bản thiết kế tôi gửi cho ngài này.] Để tránh việc mình biến thành mặt trời nhỏ, bị Bạch tiền bối dùng phi kiếm dùng một lần đưa đi đua xe trong vũ trụ, Tống Thư Hàng bắt đầu liều mạng gọi Bạch tiền bối Two.

Đồng thời hắn thầm cầu nguyện trong lòng, hy vọng Bạch tiền bối Two có thể thuận lợi tỉnh lại.

Đáng tiếc, mục tiêu cầu nguyện lần này của hắn là Cửu U Chúa Tể hàng thật giá thật, sức mạnh của lời cầu nguyện không có tác dụng với sự tồn tại cường đại như vậy.

Bạch tiền bối Two đã ngủ say như chết, chẳng có chút dấu hiệu tỉnh lại nào. "Xem ra dịch vụ đánh thức thông thường hoàn toàn vô dụng với Bạch tiền bối Two." Tống Thư Hàng trầm tư giây lát, cân nhắc xem có nên kích thích sâu hơn một chút không.

Ví dụ như hét to một tiếng 'Bạch U U', 'U U Bạch', xem Bạch tiền bối Two có phản ứng không?

Hay là...

Dừng, dừng lại!

Hôm nay hắn đã nổ một lần rồi, không thể để Bạch tiền bối Two cho thăng thiên bắn pháo hoa nữa!

Giờ phút quan trọng, lời nhắc nhở của Bạch tiền bối vẫn phát huy tác dụng.

Ý niệm của Tống Thư Hàng cưỡng chế phanh lại, không suy nghĩ sâu thêm nữa.

Cho nên, chỉ có thể dùng thủ đoạn bình thường hơn một chút để gọi Bạch tiền bối Two. [Bạch tiền bối cứu mạng!] Tống Thư Hàng gửi tin nhắn.

Thông thường khi hét cứu mạng vào lúc nguy cấp sẽ có 50% xác suất đánh thức Bạch tiền bối Two, nhưng xác suất một nửa thì hơi thấp, Bạch tiền bối Two vẫn không có phản ứng. [Bạch tiền bối, chúng ta tìm thấy địa điểm giấu quỹ đen của đại lão Bàn Cầu rồi!] Nhắc đến kẻ địch truyền kiếp của Bạch tiền bối Two là đại lão Bàn Cầu (Fat Ball) thì sẽ có 70% xác suất khiến Bạch tiền bối Two tỉnh táo lại...

Nhưng mà, có thể là do Bàn Cầu đã chết, nên hôm nay Bạch tiền bối Two vẫn không mảy may lay chuyển. [Bạch tiền bối mau dậy đi, có người muốn chứng đạo Bất Hủ, tấn thăng Thiên Đạo rồi!] Tống Thư Hàng nghĩ ngợi, lại nhắc đến một chuyện khiến Bạch tiền bối Two hứng thú.

Dường như mấy chữ 'Chứng đạo Bất Hủ' đã chạm đến Bạch tiền bối Two.

Bên phía Bạch tiền bối Two cuối cùng cũng truyền đến hồi âm: [Khò ~ Khò ~] Tống Thư Hàng: "???" Thế này là ý gì?

Bạch tiền bối Two đang ở trạng thái nào?

Tỉnh rồi?

Hay vẫn ngủ?

Đang suy nghĩ, lại có một tin nhắn nữa truyền về. [Sao tự dưng lại mơ thấy bản thiết kế đại mộ?

Phiền chết đi được.] Giọng nói của Bạch tiền bối Two vang lên, lần này câu trả lời là một đoạn tin nhắn thoại.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối Two dường như đang nói mớ?

Nhưng mà 'bản thiết kế đại mộ' mình gửi qua dường như đã truyền thẳng vào giấc mộng của Bạch tiền bối Two?

Nếu vậy, có lẽ có thể dựa vào điểm này làm mấu chốt để đánh thức ngài ấy? [Bạch tiền bối ngài nhìn kỹ lại xem, bản thiết kế đại mộ này có phải vừa to vừa tròn không?

Thật ra lai lịch của nó rất lớn, đây là bản vẽ đại mộ mà tôi nhìn thấy 'Bất Hủ đạo nhân' thiết kế cho chính mình trong giấc mộng, ngài xem thử nó có gì đặc biệt không?] Tống Thư Hàng thăm dò gửi tin nhắn, muốn xem tin nhắn của mình có thể gửi vào trong giấc mộng của Bạch tiền bối Two hay không.

Lát sau, Bạch tiền bối Two thực sự trả lời lại, vẫn dùng tin nhắn thoại: [Khò ~ Bất Hủ đạo nhân...] Dường như có hiệu quả? [Đúng rồi, trong giấc mộng đó tôi còn thấy vị Bất Hủ đạo nhân kia đảo ngược nhân quả của Chư Thiên Vạn Giới, phải chịu cái giá cực lớn.] Tống Thư Hàng miêu tả đơn giản lại hình ảnh mình 'nhìn' thấy trong mộng.

Bạch tiền bối Two: [Bất Hủ đạo nhân...

Đảo ngược nhân quả Chư Thiên Vạn Giới...

Là hắn sao, hắn từng làm thí nghiệm như vậy ư?

Năm đó hắn chỉ để lại mạng lưới công đức và một số sinh vật công đức... nhưng lại không thoát thân thành công.

Lấy nhân quả của cả Chư Thiên Vạn Giới ra làm thí nghiệm, rốt cuộc hắn đang nghĩ gì...

Lý trí của mỗi đời Thiên Đạo chắc chắn đều chuyển hết sang cho Cửu U Chúa Tể rồi, chẳng đời nào bớt lo cả, toàn là hố...] Nói được một lúc, lời của Bạch tiền bối Two lại đứt quãng, không trả lời tiếp nữa.

Suy đoán từ lời của Bạch tiền bối Two, thì Bất Hủ đạo nhân kia là Thiên Đạo thứ sáu?

Tống Thư Hàng suy tư một chút, trễ mất nửa ngày mới trả lời: [Bạch tiền bối, thật ra tôi cảm giác chuyện Bất Hủ đạo nhân đảo ngược nhân quả, có thể không đơn giản chỉ là làm thí nghiệm, cứ cảm giác ông ấy lúc đó có chút bị động.] [Khò ~ Khò ~] Tiếng ngáy bằng văn bản truyền đến từ chỗ Bạch tiền bối Two.

Bạch tiền bối Two vẫn không xốc lại được tinh thần, đánh thức thất bại.

Cùng lúc đó.

Thời gian 'Huyền Thánh Giảng Pháp' của Tống Thư Hàng kết thúc.

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại trầm giọng nói: "Thời gian giảng pháp hết rồi, khung xương đại mộ mới dựng được một nửa, làm sao bây giờ?" "Không sao, chúng ta trực tiếp cắt cả mảnh đất của 'Không gian Giảng Pháp' này mang đi luôn." Phân thân Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Bất kể là Bạch tiền bối nào cũng đều có một tay nghề cạo đất cấp tông sư.

Hồi đó Bạch tiền bối hiện thực và Tống Thư Hàng mạo hiểm ở một bí cảnh nọ, gặp phải một cái bẫy bí cảnh thú vị là 'Rừng Rậm Tử Vong'.

Bạch tiền bối nổi hứng, liền cắt 'Rừng Rậm Tử Vong' kia thành từng khối, bê cả đất đưa vào trong Thế giới Cốt lõi của Tống Thư Hàng.

Hiện tại khu rừng đó vẫn đang phát triển tươi tốt, trở thành tuyệt chiêu cày quái diện rộng của Tống Thư Hàng.

Sau đó là Bạch tiền bối Two, trong một lần đi dạo, ngài ấy đột nhiên phát hiện một cái sào huyệt bằng thép của Bàn Cầu, trùng hợp hơn là Bàn Cầu lại vắng nhà...

Thế là, ngài ấy hốt trọn ổ của Bàn Cầu, thậm chí lột sạch cả lớp vỏ địa biểu.

Giờ đây, phân thân Bạch tiền bối cũng không ngoại lệ.

Trong ánh mắt kinh ngạc của tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, Bạch Thánh thi triển một môn kiếm thuật thần thông.

Hàng trăm ánh kiếm từ trên trời giáng xuống, kiếm quang cắm sâu vào đất ba mét, trực tiếp cắt ra một khối đất khổng lồ trong 'Không gian Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Trong khối đất khổng lồ này có chứa 'khung xương đại mộ' mà phân thân Bạch tiền bối và đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại hợp tác dựng lên.

Tu luyện giả có thần thông thấu thị còn có thể nhìn thấy thanh phi kiếm quan tài được chôn trong khung đại mộ kia – Bá Tống đại lão hiện tại đang được táng trong quan tài phi kiếm đó. [Thế mà lại đào được đất ra thật?] Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại tuy ngoài mặt vẫn giữ vẻ điềm tĩnh, nhưng trong lòng đã kinh ngạc đến mức không nói nên lời.

Không gian Huyền Thánh Giảng Pháp là một thế giới thiên về 'hư ảo', mọi sự vật bên trong đều do quy tắc Thiên Đạo ban đầu định ra, tức là toàn bộ nó đều được cấu thành từ 'Quy tắc'.

Mà Bạch Thánh lại trực tiếp cắt 'Quy tắc' này ra, thậm chí còn cắt nó thành hình dạng 'khối đất'.

Bạch Thánh quả thực là yêu nghiệt mà!

Thế là, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại lại âm thầm thêm hai ngôi sao vào sau danh hiệu VIP Chí Tôn của Bạch Thánh, biến thành Khách hàng VIP Chí Tôn 9 sao.

Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới cũng chấn kinh vô cùng. [Thế giới Huyền Thánh Giảng Pháp mà cũng có thể bị đào thành cái hố to tướng thế kia ư?

Bạch Thánh uy vũ!] [Cái hố này vừa sâu vừa to, Huyền Thánh giảng pháp tiếp theo nhất định phải cẩn thận, đừng để rơi xuống hố mới được.] Có tu luyện giả trẻ tuổi lên tiếng.

Bên cạnh hắn, một tu sĩ già dặn kinh nghiệm mỉm cười an ủi: [Không cần lo, không gian Huyền Thánh Giảng Pháp không đơn giản như ngươi tưởng đâu.

Ngươi xem, không gian đang tự liền lại kìa.

Loại thế giới không gian đặc thù như thế này chắc chắn sở hữu năng lực tự chữa lành.

Dù sao cũng chẳng ai đảm bảo được Huyền Thánh lúc 'giảng pháp' có nổi hứng biểu diễn một đoạn pháp thuật uy lực lớn ngay tại chỗ cho mọi người xem hay không.

Nói thật, Bá Tống đại lão mỗi lần giảng pháp tuy thao tác lố lăng không ngừng, nhưng ít nhất lúc giảng pháp ngài ấy chưa từng phá hoại 'Thế giới Giảng Pháp' bao giờ.] [Nhưng ngài ấy từng đánh nổ 'Không gian Độ Kiếp' rồi.] Tu sĩ trẻ tuổi bổ sung. [Dù thế nào đi nữa, lần 'giảng pháp' thứ bảy này của Bá Tống đại lão cũng coi như bế mạc viên mãn.

Giờ xem ra, lần giảng pháp thứ bảy này Bá Tống đại lão đúng là không có chuẩn bị gì thật.] [Tuy không có bài giảng, nhưng lần giảng pháp thứ bảy này vẫn đầy bất ngờ.

Ta cho Bá Tống tiền bối đánh giá tốt.

Hy vọng lần sau Bá Tống đại lão giảng pháp có thể tiến hành thêm một lần giao dịch 'thu mua trực tuyến' nữa.] Có người ước nguyện.

Trên đỉnh đầu, không gian Huyền Thánh Giảng Pháp bắt đầu dần tan biến.

Còn tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới theo thói quen lại cho Bá

Tống đại lão 5 sao khen ngợi.

Dù sao Bá Tống đại lão trong thời gian ngắn giảng pháp tận bảy lần, mọi người đều quen mặt cả rồi. ...

Chương 2731

Tống Thư Hàng nằm trong quan tài phi kiếm lại nhận được một đợt Công Đức Chi Lực lớn.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân, dặn dò: "Công Đức tiên tử, lần giảng pháp này thật sự là đợt công đức cuối cùng theo đúng nghĩa đen rồi, hiệp này cô ngàn vạn lần đừng làm trò nữa, hãy tiến hóa tử tế đi." Công Đức Xà Mỹ Nhân cười duyên dáng với Tống Thư Hàng, chọn một đoạn lời thoại rồi phát lên: "Đời ta không chút hối tiếc!" Tống Thư Hàng: "..." Công Đức Xà Mỹ Nhân đây là muốn bỏ hẳn điều trị, không định tiến hóa nữa sao?

Thôi bỏ đi, bỏ đi, cô vui là được.

Đang suy nghĩ, Công Đức Xà Mỹ Nhân nhập vào người hắn, hai tay bày ra động tác 'vẫy gọi'.

Công Đức Chi Lực của lần giảng pháp thứ bảy này không ngừng hội tụ về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân, hóa thành năng lượng thuần túy, liên tục nén lại trước mặt Tống Thư Hàng. "Làm gì thế?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Từ hôm nay, ngươi chính là dòng dõi Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ." Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra giọng nói của 'Hắc Bì Vũ Nhu Tử'.

Hồi đó lúc Tống Thư Hàng ngưng tụ 'Hà Chỉ Trụ', cô và Tạo Hóa Tiên Tử đều không ở bên cạnh, kết quả lời thoại khi Hà Chỉ Trụ ra đời bị Hắc Bì Vũ Nhu Tử cướp mất.

Bây giờ Công Đức Xà Mỹ Nhân tìm được cơ hội, nhất quyết phải niệm lại câu thoại này một lần.

Đây là sự cố chấp cuối cùng của @#%× Tiên Tử! "Ý của tiên tử là bảo tôi biến Công Đức Chi Lực lần này thành 《Bá Thần Trụ》?" Tống Thư Hàng rất nhanh hiểu ý của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Về lý thuyết, Công Đức Chi Lực cũng là thể năng lượng thuần túy, là nguyên liệu tốt để ngưng tụ 《Bá Thần Trụ》.

Trước đây Tống Thư Hàng còn từng nghĩ dùng Công Đức Xà Mỹ Nhân hoặc Bạch Long tỷ tỷ để thử nghiệm 《Bá Thần Trụ》, nhưng chưa gặp cơ hội thích hợp.

Kết quả không ngờ Công Đức Xà Mỹ Nhân lại tự mình dâng tới cửa, vậy Tống Thư Hàng tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội tốt này.

Công Đức Xà Mỹ Nhân gật đầu. "Chúng ta mở nắp quan tài phi kiếm ra trước đã, nếu không lát nữa ngưng tụ 'Bá Thần Trụ' sẽ làm hỏng cái quan tài này mất." Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lắc đầu, sau đó cô vươn tay dò xét, Công Đức Chi Lực liền giống như linh thể, trực tiếp xuyên qua 'quan tài phi kiếm', thẩm thấu ra ngoài quan tài.

Dựa vào tính chất đặc thù của Công Đức Chi Lực, cho dù bị ngưng tụ thành 'Bá Thần Trụ' cũng không lo sẽ phá hỏng 'quan tài' và khung xương đại mộ. "Vậy tôi không khách sáo nữa nhé!" Hai tay Tống Thư Hàng bắt ấn, nhắm ngay vào công đức giảng pháp lần thứ bảy đang ngưng tụ trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Hiện tại, bộ 《Bá Thần Trụ》 loại 2 đặc biệt của Tống Thư Hàng đã có Trường Sinh Trụ: Hà Chỉ Trụ và Côn Vương Trụ; cùng với Thiên Kiếp Trụ được chuyển hóa từ việc tế trời bằng 'Chung Kiếp – Cửu U Chúa Tể Tống U U' làm nguyên liệu: Thái Cổ Trụ (đây là tên tạm thời, cây Thiên Kiếp Trụ này còn dư địa tiến hóa, tương lai có thể đổi tên thành Bá Tống Trụ, Thư Hàng Trụ, Cẩu Đản Trụ, v.v...).

Hiện giờ, cây 《Bá Thần Trụ》 loại 2 thứ tư sắp thành hình. "Cây 《Bá Tống Trụ》 này sẽ được quy vào dòng Công Đức Trụ, vậy tên của nó phải gọi là gì mới hay?" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Trong lúc ý niệm trong đầu Tống Thư Hàng vận chuyển, toàn bộ Công Đức Chi Lực của lần giảng pháp thứ bảy đã được hội tụ, hóa thành thân trụ của 《Bá Thần Trụ》.

Nhưng cây 'Công Đức Trụ' này dường như còn thiếu chút dư vị, cứ cảm giác thiếu thiếu cái gì đó. "Đây là một cây 《Bá Thần Trụ》 không có linh hồn!" Tống Thư Hàng rất nhanh đoán ra nguyên nhân.

Hà Chỉ Trụ và Côn Vương Trụ thì khỏi phải nói, qua cái tên là biết chúng có linh hồn rồi.

Thái Cổ Trụ cũng vậy, được chuyển hóa từ việc tế trời 'Chung Kiếp – Kiếp Tống U U'.

Cây 'Công Đức Trụ' này lại thiếu mất một 'nhân vật linh hồn' như vậy.

Tống Thư Hàng theo bản năng nhìn về phía Công Đức Xà Mỹ Nhân. ...

Tống Thư Hàng thề, cái nhìn này của hắn thật sự không có ý gì khác.

Hắn chỉ đột nhiên nghĩ đến việc cây Bá Thần Trụ mới - Công Đức Trụ này không có linh hồn, sau đó mạch não hắn nhảy số theo bản năng, nhớ tới Công Đức Xà Mỹ Nhân, nên mới nhìn cô một cái.

Nhưng hắn thật sự không có ý định hiến tế Công Đức Xà Mỹ Nhân để đúc hồn cho cây 'Công Đức Trụ' này. [Ơ, khoan đã...

Ý tưởng này có vẻ rất được nha.

Sự tồn tại của Công Đức Xà Mỹ Nhân vô cùng đặc thù, chỉ cần ta bất diệt, cô ấy sẽ không diệt.

Cho nên, lén lút hiến tế cô ấy dường như cũng là một biện pháp không tồi?] Sau khi ý niệm này hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng thì không sao xua đi được.

Với tư cách là một Cửu U Chúa Tể hợp cách, dù chỉ là 'đại lý', cứ mỗi ba giây trong đầu Tống Thư Hàng sẽ hiện lên một ý niệm 'tà ác' thuần túy, thỉnh thoảng tâm thái còn phồng to một chút.

Trong không gian phi kiếm u tối, mắt phải của Bá Tống vẫn đang ở trạng thái 'trực diện nhìn Bất Hủ Pháp Tắc sụp đổ trùng sinh', còn mắt trái Thánh Nhân Chi Nhãn thì bắt đầu phát ra hồng quang u ám.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "!!!" Là tồn tại 'nhất thể' với Tống Thư Hàng, khi cô và Tống Thư Hàng đồng bộ cao độ, tiến vào trạng thái 'Nhân Công Hợp Nhất', cô có thể lờ mờ cảm ứng được một số ý niệm của Tống Thư Hàng.

Ví dụ như hiện tại, cô đã lờ mờ cảm ứng được ý niệm Tống Thư Hàng muốn đem cô đi tế trời – có thể nảy sinh loại ý niệm này, Bá Tống quả không hổ là Cửu U Chúa Tể!

Dù sao ở một mức độ nào đó cô chính là công đức của Bá Tống, cũng tức là Bá Tống.

Đem cô tế trời, cũng đồng nghĩa với việc đem chính bản thân Tống Thư Hàng ra tế trời.

Kẻ tàn nhẫn với chính mình mới là kẻ đáng sợ thực sự.

Ngoài ra, nói thật lòng Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn có chút tự tin vào nhan sắc của mình, cô chính là Bông hoa của Viễn Cổ Thiên Đình năm xưa đấy!

Hơn nữa cô còn biết giả chết, biết cướp lời thoại, còn biết Kim Kê Độc Lập + Bạch Hạc Lượng Sí.

Cô đáng yêu như vậy, trong đầu Bá Tống thế mà lại hiện lên ý niệm đem cô tế trời đúc trụ, quả thực không phải con người!

Nghĩ đến đây, Công Đức Xà Mỹ Nhân cảm thấy mình nhất định phải quất mạnh cho Tống Thư Hàng một đuôi, sau đó nghiêm túc kháng nghị với hắn, răn đe hắn không được tùy tiện làm tổn hại Công Đức Chi Lực.

Nếu không, hắn sẽ mất đi Công Đức Tiên Tử đáng yêu.

Ngay khi Công Đức Xà Mỹ Nhân chuẩn bị đưa ra kháng nghị, Tống Thư Hàng trước mặt lại đột nhiên tự bình tĩnh lại: "Không đúng, bình tĩnh lại đã.

Không thể xúc động, hôm nay mới chết một lần, phải cẩn thận, không thể lại chết thêm lần nữa." Sau khi tự nhắc nhở bản thân như vậy, Tống Thư Hàng thực sự bình tĩnh lại – cũng may hiện tại hắn đang ở 'trạng thái bị Bất Hủ Pháp Tắc cọ rửa', tư duy có độ trễ.

Khoảng thời gian trễ này giúp Tống Thư Hàng có thêm thời gian để bản thân 'hạ nhiệt'. "Không nhất thiết phải dùng Công Đức tiên tử, Công Đức Chi Lực của mình cụ hiện ra đâu chỉ có mỗi Công Đức tiên tử, còn có Công Đức Phì Kình và Công Đức Lôi Kiếp Thụ.

Lôi Kiếp Thụ hiện tại xem ra chưa đạt tiêu chuẩn 'Hồn'...

Nhưng Công Đức Phì Kình thì vẫn có thể dùng được." Tống Thư Hàng bình tĩnh phân tích.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "..." Đó là thú cưỡi vừa đáng yêu nhất vừa có thể ăn được mà cô khó khăn lắm mới chế tạo ra! "Cứ quyết định vậy đi, tên của cây 'Công Đức Trụ' này cũng có thể chốt rồi...

Phì Kình Trụ!" Tống Thư Hàng mỉm cười, hạ quyết tâm.

Công Đức Trụ - Phì Kình Trụ, nghe rất thuận miệng, rất xứng đôi với Côn Vương Trụ trong bộ Trường Sinh Trụ.

Sau đó, Tống Thư Hàng động ý niệm, triệu hồi Công Đức Phì Kình ra.

Cứ thế, Công Đức Phì Kình + Công Đức Xà Mỹ Nhân + Tống Thư Hàng chen chúc trong chiếc quan tài chật hẹp.

Đôi mắt nhỏ của Công Đức Phì Kình chớp chớp, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. "Lên đi, Công Đức Phì Kình!

Cây Công Đức Trụ này sẽ mang danh hiệu của ngươi, nó sẽ trở thành cây Công Đức Trụ đệ nhất của ta, Phì Kình Trụ." Tống Thư Hàng hào sảng nói.

Công Đức Phì Kình phát ra tiếng kêu kích động, cơ thể béo tròn dùng sức nhảy lên, thi triển 'Thủy Tiên Dược' (Cá chép vượt vũ môn) nhảy về phía cây 《Bá Thần Trụ》 - Công Đức Trụ đang ngưng tụ kia!

Mắt thấy Công Đức Phì Kình sắp va vào 《Bá Thần Trụ》, một cái đuôi đột nhiên vụt tới, giống như cái roi quất Công Đức Phì Kình bay ngược trở lại.

Công Đức Phì Kình béo tròn va vào người Tống Thư Hàng, biến mất không thấy tăm hơi.

Tiếp đó, cái đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân cuộn lại như lò xo, dùng sức bật mạnh, chủ động nhảy lên mô hình Bá Thần Trụ, chiếc đuôi thon dài của cô quấn quanh thân trụ, treo mình lên Công Đức Trụ. "?" Tống Thư Hàng kêu lên: "Công Đức tiên tử, cô làm cái gì thế?" Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay vỗ vỗ Công Đức Trụ, lại chỉ chỉ vào mình, phát ra giọng nói của Tống Thư Hàng: "Tới đi, ta đã chuẩn bị xong rồi!" Câu thoại này là phát ngôn hào sảng của Tống Thư Hàng lúc độ thiên kiếp từ tứ phẩm lên ngũ phẩm ở Hắc Long Thế Giới năm xưa.

Không biết bị Công Đức Xà Mỹ Nhân ghi vào kho lời thoại từ bao giờ. "Đừng quậy nữa, mau xuống đây." Tống Thư Hàng gọi. "A a a ~ A ~" Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, đầu nghiêng một cái, cơ thể mềm nhũn treo trên Công Đức Trụ - cô cảm thấy mình có lẽ đã bị lây một căn bệnh bí ẩn từ Tống Thư Hàng.

Ngay vừa rồi, trong khoảnh khắc Công Đức Phì Kình sắp lao vào Công Đức Trụ, lấy thân tế trụ, trong lòng cô đột nhiên cảm thấy việc này có chút thú vị.

Thế là cô quất bay Công Đức Phì Kình, cưỡng ép chiếm suất 'lấy thân tế trụ'. "Vậy cô đừng có hối hận đấy nhé!" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân như con rắn phế treo trên cột, bất động. "《Bá Thần Trụ》, Khởi!" Tống Thư Hàng một lần nữa toàn lực kích hoạt bí pháp 《Bá Thần Trụ 2》, quang huy của Công Đức Trụ bao bọc lấy Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân dung nhập vào trong Công Đức Trụ, hóa thành phù điêu tinh xảo trên thân trụ.

Cây 'Công Đức Trụ' vốn chỉ dài hơn 20 mét nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt đã cao tới mức 37 mét, gần bắt kịp 'Côn Vương Trụ'!

Hơn nữa cây 'Công Đức Trụ' này thuộc dạng có thể trưởng thành, nó liên kết chặt chẽ với Công Đức Chi Lực của Tống Thư Hàng.

Tương lai chỉ cần Công Đức Chi Lực của Tống Thư Hàng không ngừng tăng cường, cây 'Công Đức Trụ' này cũng sẽ nhận được phản hồi từ công đức, cường hóa thêm một bước.

Ầm ~~ Cây Công Đức Trụ cao 37 mét xuyên qua quan tài bay ra ngoài, xuyên thủng khung xương đại mộ do phân thân Bạch tiền bối dựng lên, mạnh mẽ trồi ra khỏi khối đất của 'Huyền Thánh Giảng

Pháp', sừng sững dựng đứng giữa trung tâm đại mộ.

Phân thân Bạch tiền bối: "???" Thư Hàng ở trong quan tài còn muốn gây chuyện gì nữa? ...

Cùng lúc đó.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới khó khăn lắm mới cúi đầu xuống được, để cái cổ ngửa lâu được nghỉ ngơi đôi chút, đột nhiên trong lòng lại nảy sinh cảm ứng. [Lại có Huyền Thánh chứng đạo giảng pháp?

Vẫn là Bá Tống tiền bối hôm nay lại lại lại một lần nữa hiển thánh?] Ý niệm như vậy xuất hiện trong lòng tất cả tu luyện giả.

Tuy nhiên, khi mọi người ngẩng đầu nhìn về phía hư không, lại chỉ thấy một hình ảnh lóe lên rồi biến mất.

Đó dường như là một cây cột vàng chọc trời.

Trên đỉnh cột, Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay chống cằm, mắt như xuân thủy, nốt ru lệ nơi khóe mắt càng tăng thêm vài phần vũ mị cho cô.

Cơ thể cô quấn quanh cột, trở thành phù điêu trên thân trụ.

Chương 2732

[Công Đức Nữ Đế của Bá Tống đại lão?] [Chẳng lẽ lần này đến cả phụ kiện trên người Bá Tống tiền bối, Công Đức Nữ Đế tiên tử cũng muốn chứng đạo giảng pháp?] Trong lòng tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới dấy lên từng đợt nghi hoặc.

Nhưng mọi người ngẩng đầu nhìn thêm một lúc, cảnh tượng 'Công Đức Nữ Đế giảng pháp' trong tưởng tượng không hề xuất hiện, cây cột vàng vừa rồi cũng chỉ là hình ảnh lóe lên, không xuất hiện lại nữa.

Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng mà... có một số đại lão ẩn thế lại nhíu mày, trong lòng họ có dự cảm không lành.

Lần giảng pháp thứ năm của Bá Tống, nhân lúc Thiên Đạo sụp đổ, dường như hắn đã tiếp xúc được với quy tắc 'Huyền Thánh Giảng Pháp' thuộc về Thiên Đạo.

Mà lần này, Bá Tống và Bạch Thánh lại trực tiếp cắt đi một mảnh của 'Không gian Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Bá Tống Huyền Thánh + Quy tắc 'Huyền Thánh Giảng Pháp' + Khối đất 'Không gian Huyền Thánh Giảng Pháp' = ?

Đây là một bài toán cộng đáng sợ! "Thư Hàng, cái cột này của ngươi là cái gì vậy?" Phân thân Bạch tiền bối nhìn cây Công Đức Trụ trôi lên từ khung đại mộ, lên tiếng hỏi. "Bạch tiền bối, đây là Công Đức Trụ - Xà Tiên Trụ của tôi.

Nó là Bá Thần Trụ được đúc bằng nguyên liệu gốc là Công Đức

Tiên Tử của tôi, là Ma Thần Trụ thuộc tính Chính năng lượng có khả năng trưởng thành." Giọng Tống Thư Hàng truyền ra từ khung đại mộ.

Vốn dĩ nếu dung nhập Công Đức Phì Kình thì cây Công Đức Trụ này có thể gọi là 'Phì Kình Trụ', xứng đôi với Trường Sinh Trụ - Côn Vương Trụ.

Nhưng giờ Công Đức Xà Mỹ Nhân đã chủ động dung nhập vào cây Công Đức Trụ này, vậy tên cột chắc chắn phải đổi lại.

Theo kịch bản đặt tên của mấy cây 《Bá Thần Trụ》 trước, cây Công Đức Trụ này lẽ ra phải gọi là 'Trụ Tiên Tử Lời Hứa Và Chờ Đợi' hoặc 'Trụ Tiên Tử Công Đức Xà Mỹ Nhân', 'Trụ @#%× Tiên Tử', nhưng mấy cái tên này đều dài quá, cho nên Tống Thư Hàng mạo muội rút gọn thành 'Xà Tiên Trụ', để giữ đội hình tên gọi của 《Bá Thần Trụ》.

Phân thân Bạch tiền bối: "..." Dùng Công Đức Tiên Tử của chính mình để đúc trụ, đầu óc Thư Hàng tiểu hữu vẫn sắt đá như vậy. "Bạch Thánh đạo hữu, đại mộ Bá Tống còn xây tiếp không?

Huyền Thánh Giảng Pháp kết thúc rồi, chúng ta hết cách tiếp tục thu thập vật liệu xây mộ tại hiện trường nữa." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại chưa thỏa mãn, tiếc nuối nói.

Trong lúc xây mộ cho 'Bá Tống', đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại đã nhận được niềm vui sướng mà tiền bạc không mua được – đặc biệt là khoảnh khắc Bạch Thánh nhét Bá Tống vào quan tài, táng vào đại mộ, chỉ số hân hoan trong lòng đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại đã đạt đến đỉnh điểm.

Nếu có thể, hắn thật sự hy vọng có thể phối hợp với Bạch Thánh xây xong ngôi đại mộ này, sau đó phong ấn mộ huyệt, đóng đinh nắp quan tài thật chặt!

Ít nhất phong ấn một trăm tám mươi năm khởi điểm, để Bá Tống yên tĩnh ở bên trong đừng có ra ngoài.

Ngoài ra hình thức [Giao dịch nhận hàng trực tuyến] là một thủ pháp giao dịch hoàn toàn mới, cũng khiến đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại' mê mẩn, hắn đang cân nhắc xem có nên làm một thủ pháp giao dịch tương tự hay không.

Phân thân Bạch tiền bối gật đầu nói: "Đương nhiên là phải xây tiếp, bản thể của ta còn sưu tập không ít vật liệu xây đại mộ, hơn nữa 'Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu' chỗ ngài chắc cũng có bán rất nhiều dược liệu chứ, đến lúc đó chúng ta có thể trực tiếp lấy hàng từ tay ngài.

Về phương diện linh thạch thì không cần lo." Bản thể của ngài không thiếu tiền!

Hơn nữa, bản thể đang tiến hành 'Kế hoạch Tạo Thần', cần dùng đến bản vẽ đại mộ mà Thư Hàng tiểu hữu đưa để tạo một ngôi đại mộ.

Vậy vừa hay đừng lãng phí, di thực trực tiếp cái khung xương đại mộ của Thư Hàng tiểu hữu qua đó luôn!

Đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại' nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười chân thành: "Tất cả dược liệu cần dùng cho mộ Bá Tống, ta giảm giá 20% cho Bạch đạo hữu!" "Giảm 20% nghe cát lợi đấy, ta thích." Phân thân Bạch tiền bối cười nói. "Bạch tiền bối, Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối, ngại quá tôi phải ngắt lời hai vị một chút...

Tôi phát hiện 'khối đất' dưới đáy đại mộ dường như đang biến mất?

Hai vị còn tán gẫu tiếp thì 'khối đất' bên dưới sẽ hết sạch đấy." Lúc này, giọng Tống Thư Hàng vang lên từ trong đại mộ.

Thông qua 'Công Đức Trụ - Xà Tiên Trụ', thần thức Tống Thư Hàng phá vỡ hạn chế, 'nhìn' thấy khối đất cắt ra từ 'Không gian Huyền Thánh Giảng Pháp' dưới đáy đại mộ đang không ngừng tan biến.

Phân thân Bạch tiền bối cúi đầu nhìn xuống, nhíu mày: "Đau đầu thật, quả nhiên thô bạo cắt trực tiếp khối đất 'Huyền Thánh Giảng Pháp' mang ra thế giới bên ngoài, cũng sẽ vì mất đi sự chống đỡ của 'Quy tắc Huyền Thánh Giảng Pháp' mà bắt đầu tan chảy.

Thập Yêu Đô Năng Mại đạo hữu, chỗ ngài có bảo bối gì có thể ổn định khối đất 'Không gian Huyền Thánh Giảng Pháp' này không?" Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại lắc đầu: "Muốn ổn định khối đất 'Không gian Giảng Pháp' này dính dáng đến quyền hạn Thiên Đạo...

E rằng chỉ có Thiên Đạo hoặc Cửu U Chúa Tể mới có thể thử ổn định nó lại." "Cửu U Chúa Tể sao?

Thư Hàng, ngươi thử xem?" Phân thân Bạch tiền bối gọi.

Tống Thư Hàng đáp: "Bạch tiền bối đừng vội, chúng ta về Thế giới Cửu U trước, sau đó tôi sẽ thử kích hoạt quyền hạn Cửu U Chúa Tể xem có cố định nó lại được không." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại: "..." Bá Tống thao tác quyền hạn Cửu U Chúa Tể, chuyện này quả thực là giao quyền hạn lớn nhất vào tay kẻ không nên có được nhất.

Hơn nữa, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại dạo này hơi nhạy cảm với 'Thế giới Cửu U', không muốn đi Cửu U cho lắm.

Đang suy nghĩ, vèo ~ một tiếng, không gian hoán đổi.

Toàn bộ khung xương đại mộ của Tống Thư Hàng và khối đất không gian giảng pháp đều tiến vào Thế giới Cửu U.

Nhân chút thời gian chuyển dịch không gian này, Tống Thư Hàng gửi nhanh một tin nhắn cho bản thể Bạch tiền bối: [Bạch tiền bối, lần này Bạch tiền bối Two ngủ khá say, tôi dùng phương thức gọi từ xa không thể đánh thức hoàn toàn ngài ấy được.

Nhưng ngài đừng vội, tôi đã kết thúc Huyền Thánh Giảng Pháp, về đến Thế giới Cửu U rồi.

Lát nữa tôi sẽ đến sào huyệt thép của đại lão Bàn Cầu, thủ công đánh thức Bạch tiền bối Two.] [Ừ, lúc đánh thức Bạch Cửu U chú ý đừng quá trớn.] Bạch tiền bối lại dặn dò tỉ mỉ. [Yên tâm đi Bạch tiền bối.

Hôm nay tôi đã chết một lần rồi, cực kỳ biết thân biết phận.

Vừa rồi lúc Huyền Thánh Giảng Pháp tôi đều kiềm chế bản thân, không bị bắn lên trời nổ thành pháo hoa.] Tống Thư Hàng cười đáp.

Bạch tiền bối dịu dàng khích lệ: [Tiếp tục duy trì trạng thái này, đánh thức Bạch Cửu U xong thì trả lời ta.

Nhưng nhanh lên nhé, bên này ta nghiên cứu xong bản vẽ 'Mộ của Bất Hủ Giả' rồi, sắp tiến vào khâu cuối cùng.] [Không thành vấn đề.] Tống Thư Hàng đáp.

Vừa về đến Thế giới Cửu U, hắn liền cảm ứng được sức mạnh của Thế giới Cửu U đang thân thiết làm nũng với hắn.

Ngoài ra, hắn còn cảm ứng được trong Ma Hải Thế Giới, Tống U U + Thạch Bi đạo hữu vẫn đang trấn áp các thành viên Vô Cực Ma Tông.

Hiện tại, cái Ma Hải Thế Giới này đã là của Bá Tống hắn, kế hoạch Vô Cực Ma Tông đã viên mãn thành công, đây là chuyện đáng ăn mừng. "Phía trước có người." Lúc này, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại trầm giọng nói.

Thần thức Tống Thư Hàng quét về phía trước...

Sau đó liền cảm ứng được hai người quen.

Một bên là thiếu nữ chân đeo chuông vàng, đi chân trần đứng trên mai rùa – Sở các chủ Two.

Bên kia là Tông chủ Vô Cực Ma Tông đang trong trạng thái suy yếu, Ma Đế Ngạc.

Chế độ ba phút chân nam nhân của Ma Đế Ngạc đã hết, trong cơ thể còn đang chịu sự phản phệ của 'Sức mạnh Ma Hải'.

Ở trạng thái này, hắn hoàn toàn không phải đối thủ của Sở các chủ Two.

Nhưng Sở các chủ Two không có ý định giết hắn, chỉ giống như 'trông coi đồ vật' mà canh chừng Ma Đế Ngạc, ép đối phương ở yên tại chỗ, không cho hắn chạy trốn.

Ma Đế Ngạc từ xa đã nhìn thấy cái khung xương đại mộ kia giáng xuống, sắc mặt khó coi vô cùng – hắn biết, Bá Tống về rồi. "Sở các chủ Two tiên tử, lần này cảm ơn cô đã ra tay giúp đỡ." Giọng Tống Thư Hàng truyền ra từ trong đại mộ.

Nhờ có Sở các chủ Two ra tay đẩy Ma Đế Ngạc ra khỏi 'Ma Hải Thế Giới', tránh cho hắn quấy nhiễu thiên kiếp của Tống Thư Hàng.

Sở các chủ Two xoay người, đột nhiên làm mặt quỷ với Tống Thư Hàng.

Sau đó, cô mở cánh cổng không gian, bước một bước vào trong.

Phía sau, Tống Thư Hàng suy tư một chút rồi nói: "Sở các chủ Two tiên tử...

Cho dù là Bất Hủ Giả, muốn phục sinh thành viên Bích Thủy Các e rằng cũng rất khó khăn." "Vậy ta sẽ trở nên lợi hại hơn cả Bất Hủ." Sở các chủ Two chỉ vào Tống Thư Hàng, nói: "Lần này, chúng ta là đối thủ cạnh tranh!

Ta muốn chứng đạo!" Nói xong, Sở các chủ Two chui vào trong cánh cổng không gian, đóng sầm lối đi không gian lại. "Ta không nhất định phải chứng Thiên Đạo đâu, hơn nữa ta đang nghiên cứu đề tài mới, muốn cùng Sở các chủ Two tiên tử thảo luận đàng hoàng một chút!" Tống Thư Hàng kêu lên.

Phương án 'Hai cá thể khác nhau cùng chứng đạo' mà Thiên Đạo Bạch từng nói, Tống Thư Hàng vừa nhìn thấy Sở các chủ Two là nhớ tới cô và Sở các chủ bản thể ngay.

Khác với phân thân bình thường, dưới sự can thiệp của Tống Thư Hàng, Sở các chủ và Sở các chủ Two đã hoàn toàn tách biệt, trở thành hai cá thể.

Có lẽ họ có thể thỏa mãn điều kiện 'Hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo'?

Đáng tiếc, Sở các chủ Two đã đóng cửa chạy mất, không nghe thấy tiếng gọi cuối cùng của Tống Thư Hàng. "Bá Tống ngươi không định chứng đạo à?" Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại có chút kinh ngạc nhìn về phía vị trí của Tống Thư Hàng – dù sao Bá Tống cũng là người có tiếng hô hào 'chứng đạo' cao nhất đương đại. "Người khác không rõ gốc gác của tôi, nhưng Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối ngài chẳng lẽ còn không rõ?

Đừng nhìn bên ngoài tôi hào nhoáng, nhưng thực ra tôi chỉ là một bát phẩm Huyền Thánh, căn bản không có tư cách chứng đạo." Tống Thư Hàng trả lời.

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại cười lạnh: "Câu này nếu bốn tháng trước ngươi nói với ta, ta còn tin ngươi vài phần." Lần đầu gặp mặt, Tống Thư Hàng kéo cả đám người lập tổ đội độ kiếp, lúc đó Tống Thư Hàng còn chỉ là con gà mờ tam phẩm tấn thăng tứ phẩm.

Nếu lúc đó Tống Thư Hàng niệm câu thoại này, hắn còn tin Tống Thư Hàng ba phần. "Thư Hàng, lập tổ đội là thói quen tốt, ngươi phải duy trì nó." Phân thân Bạch tiền bối nói: "Không chỉ thiên kiếp bát phẩm ngươi có thể lập team, cửu phẩm cũng vậy, đạp Trường Sinh cũng đừng bỏ thói quen này...

Sau đó, bước cuối cùng nói không chừng sẽ nước chảy thành sông." "Cửu phẩm chúng ta đã lập team rồi mà Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Phân thân Bạch tiền bối nói: "Cũng đúng, hiện tại nửa người bản thể của ta vẫn đang cùng phân thân của ngươi độ thiên kiếp cửu phẩm ở kia." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại: "..." Lúc này.

Đối diện, Ma Đế Ngạc ở đằng xa trầm mặc hồi lâu, suy tư thật lâu, cuối cùng vẫn từ bỏ ý định chạy trốn – hắn nhận ra đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại'.

Vị này chính là Trường Sinh Giả lão làng, hơn nữa là một trong những Trường Sinh Giả giỏi 'thủ đoạn không gian' nhất.

Đối mặt với đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại', hiện tại hắn đang suy yếu, căn bản không có khả năng chạy thoát. "Bá Tống, ngươi đã đặt cái bẫy nhắm vào kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông ta từ bao giờ?" Ma Đế Ngạc hỏi. "Thật ra... năm sáu ngày trước tôi mới biết 'Vô Cực Ma Tông' các ông có cái kế hoạch lớn như thế này, sau đó tôi bàn bạc với Bạch tiền bối Two một chút, rồi dưới sự ủng hộ của Cẩu Đản cha tiền bối, 'Vô Cực Ma Tông' đã bị an bài." Tống Thư Hàng thành thật trả lời. "..." Ma Đế Ngạc khó chịu đến mức không nói nên lời, câu trả lời của Bá Tống vô cùng hoang đường, nhưng lại vô cùng chân thực.

Dù sao lúc này, Bá Tống hoàn toàn không cần thiết phải lừa hắn. "Thật ra ta lừa ngươi đấy~ Kế hoạch lớn của Vô Cực Ma Tông các ngươi ta đã biết từ sớm, đồng thời vẫn luôn ngầm lên kế hoạch đối phó các ngươi, mất mấy năm trời mới bố trí xong cái bẫy liên hoàn này." Tống Thư Hàng đột nhiên đổi giọng – thân là Cửu U Chúa Tể, hắn không thể thật thà như vậy được. "Tỉnh lại đi Thư Hàng tiểu hữu.

Một năm trước ngươi còn chỉ là người bình thường, đừng nhập diễn sâu quá." Phân thân Bạch tiền bối nhắc nhở. "Được làm vua thua làm giặc, ta bại rồi thì không còn gì để nói.

Bá Tống, ngươi định xử trí ta thế nào?" Ma Đế Ngạc nhìn chằm chằm đại mộ của Tống Thư Hàng.

Bên cạnh, đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại' đột nhiên nghi hoặc hỏi: "Ơ?

Chương 2733

Ngươi không định chạy à?

Nếu ngươi muốn chạy...

Bá Tống cũng không ngăn được ngươi đâu nhỉ?" Ma Đế Ngạc tuy suy yếu, trọng thương, nhưng xem ra hắn vẫn có thể phát huy thực lực bát cửu phẩm, đánh không lại chẳng lẽ chạy không xong?

Ma Đế Ngạc nhìn về phía đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại. "Ngươi không phải thấy ta ở đây nên nghĩ mình không chạy được chứ?

Yên tâm đi, ta chỉ có một vụ giao dịch cần làm với Bạch Thánh đạo hữu thôi, chuyện này ta không xen vào." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại cười hả hê.

Mắt Ma Đế Ngạc lập tức sáng lên, phảng phất nhìn thấy hy vọng. "Thập Yêu Đô Năng Mại tiền bối, lúc này ngài còn gây chuyện làm gì?

Thời gian của chúng ta rất gấp, không có thời gian lãng phí đâu." Giọng Tống Thư Hàng vang lên. "Bá Tống, nếu ta đoán không lầm, ngươi cũng giống ta, hiệu quả ba phút đã trôi qua rồi." Ma Đế Ngạc vừa nói, thân hình mạnh mẽ độn về phía xa.

Mọi người đều là 'ba phút chân nam nhân', đã cùng hết hiệu quả ba phút, vậy hắn thật sự có cơ hội chạy trốn.

Chỉ cần chạy thoát, sẽ có cơ hội quay lại báo thù! "Có điều, tuy ta không nhúng tay, nhưng bên cạnh còn có Bạch Thánh mà." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại cười ha ha.

Ma Đế Ngạc nghiến răng, nín nhịn phản phệ trong cơ thể, điên cuồng thúc giục độn pháp chạy trốn về phía xa.

Phân thân Bạch tiền bối hỏi: "Cần ta giúp không?" "Lần này không cần Bạch tiền bối ra tay, nơi này là Thế giới Cửu U!" Tống Thư Hàng hào sảng nói: "Cho dù tôi bị đóng đinh trong quan tài..." "Ta cũng muốn ở trong ngôi đại mộ này, dùng giọng nói mục nát hét lên: Ta có thể đấm nổ hắn!" Giọng nói êm tai của Công Đức Xà Mỹ Nhân nóng lòng vang lên.

Sau khi được hiến tế, sống lại trên người Tống Thư Hàng, cô còn chưa ngưng tụ ra cái đầu mới đã ngay lập tức ngắt lời Tống Thư Hàng, vô tình cướp mất nửa câu thoại 'trang bức' sau của hắn.

Cướp lời thoại xong, giọng điệu Công Đức Xà Mỹ Nhân lại thay đổi, chuyển sang giọng Tống Thư Hàng, tự hỏi tự trả lời: "Thỉnh thoảng cũng phải cho ta nói một câu thoại chứ." Đi con đường của Bá Tống, khiến Bá Tống không còn đường để đi.

Trong quan tài, Bá Tống há miệng, dùng miệng hít thở sâu, không nói nên lời.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể lặng lẽ phất bàn tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, bên cạnh thân ảnh đang phi bôn của Ma Đế Ngạc, có vài tà ma phá không hiện ra.

Kim Cương Cốt Long, Đông U Long Vương, Trình Toản.

Cương Thiết Cự Long, Tây U Long Vương, Trình Cương.

Ngô Công Quái Long, Nam U Long Vương, Trình Đa.

Thải Hồng Văn Long, Bắc U Long Vương, Trình Hồng.

Bốn con Tà Long bao vây Ma Đế Ngạc đang phi độn theo bốn góc.

Sau đó, Tà ma tập hợp nhãn cầu, Tà ma mắt dài đảo ngược, cùng với Tà ma sáu mắt thân sĩ đồng thời hiện thân. "Khách nhân xin hãy ở lại, nghỉ ngơi thêm hai ngày nữa thế nào?" Tà ma sáu mắt thân sĩ vươn gậy batoong, điểm về phía Ma Đế Ngạc.

Sáu vị Tà ma Chí Tôn còn lại theo sát ra tay, trấn áp Ma Đế.

Bảy tôn tà ma này tuy vì nguyên nhân quy tắc Cửu U nên chỉ có thể ở cảnh giới 'Cửu phẩm'.

Nhưng bọn chúng đều đã tiếp nhận sự cải tạo của Cửu U Chúa Tể, sống sót từ thời thái cổ đến nay, chiến lực thực sự không thua kém Trường Sinh Giả bình thường.

Hơn nữa trên người mỗi tôn đều có một hai loại thủ đoạn cổ quái do Cửu U Chúa Tể dự lưu, bảy ma liên thủ, chỉ một đối mặt đã trực tiếp hàng phục Ma Đế đang suy yếu. "Mang hắn theo, chúng ta đi gặp Bạch tiền bối Two và cha Cẩu Đản, xem có cách nào phong ấn hắn triệt để không." Giọng Tống Thư Hàng vang lên.

Hiện giờ hắn đã tấn thăng cảnh giới bát phẩm, lại có thể mở một ván cược với Tam Nhãn tiền bối rồi.

Vốn dĩ hắn còn định lấy bảo vật trong 'Kho báu Côn Vương' ra làm tiền cược với Tam Nhãn tiền bối.

Hiện tại, hắn có lựa chọn tốt hơn – một Trường Sinh Giả còn sống, không còn vật cược nào tốt hơn cái này nữa.

Kỳ thực, việc trực tiếp dùng một 'Bất Hủ Giả' còn sống làm vật đặt cược để đánh cược với Tiền bối Tam Nhãn, xét về phương diện quản lý tài chính, không phải là lựa chọn tối ưu.

Các Bất Hủ Giả thường sở hữu rất nhiều bảo vật riêng, giá trị của những bảo vật này thường không hề thua kém bản thân 'Bất Hủ Giả' là bao.

Đáng tiếc, không phải mỗi Bất Hủ Giả đều giống như Côn Vương, trong cơ thể tự mang không gian thế giới, sau khi đánh quái còn có thể rơi đồ.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng lại chỉ là một 'Cửu U Chi Chủ' tạm thời, chỉ là người đàn ông đích thực được ba phút, thực lực bản thân không đủ cứng rắn, cho nên cũng không dám dùng cách 'đổi tiền lấy mạng' để vơ vét tài sản của Ma Đế Nga, tránh xảy ra bất trắc giữa chừng. "Vâng, Bá Tống Chi Chủ." Bảy Tà Ma Cửu Phẩm đồng thanh đáp, bọn họ đè ép Ma Đế Nga, đi theo phía sau đại mộ của Tống Thư Hàng, bay về phía 'Ổ Sắt' di sản của đại lão Bàn Cầu.

Bạch tiền bối Two và Cẩu Đản Đa đều ở đó.

Trong khi bay, Tống Thư Hàng bắt đầu điều động 'quyền hạn Cửu U Chi Chủ', thử ổn định 'khối đất Giảng Pháp Huyền Thánh' dưới đại mộ, giữ cho nó ổn định. "Quyền hạn Cửu U Chi Chủ có hiệu quả với 'khối đất Giảng Pháp Huyền Thánh' không?" Phân thân của Bạch tiền bối ngồi xếp bằng trên mộ địa, khẽ gõ gõ mộ địa, hỏi. "Có hiệu quả, sau khi dùng sức mạnh Cửu U Chi Chủ, tôi có thể cưỡng chế ổn định hiện trạng của 'khối đất Giảng Pháp Huyền Thánh', khiến nó không còn tiêu tán nữa.

Nhưng, tôi phải duy trì trạng thái kích hoạt 'quyền hạn Cửu U Chi Chủ' suốt quá trình, một khi tôi buông lỏng ra, 'khối đất Giảng Pháp Huyền Thánh' này sẽ lại bắt đầu tiêu tán." Tống Thư Hàng khổ não nói.

Phân thân của Bạch tiền bối suy nghĩ một lát rồi nói: "Điều này có thể liên quan đến việc ngươi chỉ là một Chi Chủ tạm thời, ngươi hãy kiên trì một chút, đợi đến chỗ Cửu U Bạch, rồi để y ra tay." Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' bên cạnh cẩn thận cảm ứng lực lượng Cửu U Chi Chủ bao bọc chặt chẽ 'khối đất Giảng Pháp Huyền Thánh', ngẩng đầu nhìn trời.

Đến bây giờ y vẫn không thể hiểu, vì sao 'quyền hạn Cửu U Chi Chủ' lại có thể chuyển giao cho người khác?

Ở thế giới Cửu U, Cửu U Chi Chủ chẳng lẽ muốn làm gì thì làm?

Còn muốn làm gì thì làm hơn cả khi có tiền nữa sao? "Hy vọng có thể đánh thức Bạch tiền bối Two, nếu không thì chỉ có thể cầu cứu Cẩu Đản Đa, xem y có thể giúp chúng ta một tay không." Tống Thư Hàng thở dài nói.

Nói đoạn, ý niệm cậu vừa động, lại mở 'thế giới Hạch Tâm' – độ kiếp đã kết thúc, các 'phụ kiện' và Tô Thị A Thập Lục trước đó bị cậu chuyển vào thế giới Hạch Tâm đều có thể đưa ra ngoài.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen, Thông Nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm toàn bộ bị Tống Thư Hàng chuyển từ thế giới Hạch Tâm ra ngoài, rồi từng cái một treo (gắn) trở lại trên người mình.

Vũ Nhu Tử da đen sau khi hiện thân, liền bị công đức chi quang của Công Đức Xà Mỹ Nhân đang trùng sinh phía sau Tống Thư Hàng 'tỏa' một cái, cô vội vàng chui vào trong bóng của Tống Thư Hàng, rồi lên tiếng nói: "Chúc mừng Tống tiền bối chứng đạo Huyền Thánh, từ hôm nay trở đi, Tống tiền bối người chính là Huyền Thánh Bá Tống chân chính rồi!" "Đúng vậy, cuối cùng cũng là Huyền Thánh Bá Tống chân chính." Tống Thư Hàng cảm khái nói.

Tạo Hóa Tiên Tử: "Tống ngốc nghếch ~" "Ừm ừm, cảm ơn lời chúc phúc của Tạo Hóa Tiên Tử." Tống Thư Hàng gật đầu nói, rồi nhét Tạo Hóa Tiên Tử trở lại vào trong cơ thể.

Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm khẽ ho một tiếng, giọng nói vang lên: "Mỗi người đều sẽ trưởng thành, chúc mừng cậu, Thư Hàng.

Cậu cuối cùng cũng không còn là Huyền Thánh 'pha nước' nữa!

Từ hôm nay trở đi, cậu chính là đại lão 'pha nước' chân chính!

Tu luyện giả chư thiên vạn giới, đều đã xác nhận thân phận 'Bất

Hủ Giả' của cậu.

Cậu đã vượt qua cảnh giới 'Kiếp Tiên pha nước', trực tiếp một bước đạp vào hàng ngũ 'Bất Hủ Giả pha nước'." Tống Thư Hàng: "......" Rốt cuộc tôi vẫn không thoát khỏi tiền tố 'pha nước', còn chưa tiến hóa đến danh sách 'pha hàng' sao?

Cậu vớ lấy Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm liền phát 30 chiêu 《Dưỡng Đao Thuật》 liên tiếp, rồi trong tiếng kiếm minh của Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, ném nó cho Công Đức Xà Mỹ Nhân ở phía sau.

Tiên Tử @#%× lúc này vừa vặn ngưng tụ xong toàn thân, cô đỡ lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, vừa há miệng liền nuốt nó xuống, đưa vào không gian đặc biệt trong bụng chuyên để 'nuốt kiếm' đã tiến hóa ra. "Thư Hàng, cậu đã gặp Sở Two chưa?

Cô ấy hiện đang ở đâu?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ cắm rễ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi. "Sau khi tôi xuất hiện, cô ấy liền mở cửa không gian bỏ chạy, lúc đi cô ấy còn chỉ vào tôi nói, muốn trở thành đối thủ cạnh tranh của tôi." Tống Thư Hàng cười tủm tỉm nhéo Thông Nương nói: "Nhưng, đối thủ cạnh tranh chân chính của cô ấy phải là Thông Nương mới đúng." Thông Nương liếc xéo một cái nói: "Tống lão bản cậu sờ lương tâm của mình mà nói cho tôi biết, cậu thấy cảnh giới hiện tại của tôi, có khả năng cạnh tranh vị trí Thiên Đạo của giới này không?

Cậu tưởng ai cũng như cậu, trong lòng không có bức số sao?" "Tôi còn có thể làm Cửu U Chi Chủ 'pha nước', cậu dựa vào cái gì mà không thể làm Thiên Đạo 'pha nước'?" Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

Thông Nương: "......" Tống Thư Hàng nhét Thông Nương vào túi sau, rồi lại truyền âm nhập mật với Sở các chủ nói: "Kỳ thực tôi đang nghĩ, Sở các chủ người và Sở Two hẳn là rất phù hợp với mối quan hệ 'hai cá thể khác biệt'.

Nói không chừng 'chìa khóa siêu thoát' mà Thiên Đạo Bạch tiền bối nói chính là trạng thái như các vị.

Nếu thật sự như vậy, có lẽ Bích Thủy Các..." "Ừm." Sợi tóc ngốc của Sở các chủ đáp: "Nếu có nhu cầu, ta sẽ nghĩ cách liên hệ Sở Two." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Được." Sợi tóc ngốc của Sở các chủ khẽ bám trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, bất động.

Tống Thư Hàng liền không nhắc đến chuyện này nữa.

Sau khi đeo xong tất cả 'phụ kiện', Tống Thư Hàng thu 'Công Đức Trụ?

Xà Tiên Trụ' lại, cố gắng dọn trống không gian bên trong quan tài phi kiếm.

Cuối cùng cậu ý niệm vừa động, chuyển Tô Thị A Thập Lục từ thế giới Hạch Tâm ra ngoài.

Không gian bên trong quan tài không lớn, nhưng chen thêm một Tô Thị A Thập Lục nhỏ nhắn thì không thành vấn đề.

Khi chuyển A Thập Lục ra ngoài, Tống Thư Hàng cố gắng để lưng mình tựa sát đáy quan tài, chừa ra không gian phía trước để ôm.

Như vậy, đợi A Thập Lục xuất hiện, vừa vặn có thể rơi vào lòng cậu.

Cơ hội của đàn ông, không thể cứ mãi nghĩ tới cơ hội từ trên trời rơi xuống, luôn cần tự mình dụng tâm sáng tạo.

Keng ~ Bên trong thế giới Hạch Tâm, Tô Thị A Thập Lục bị không gian chuyển di.

Khoảnh khắc tiếp theo, cô từ thế giới Hạch Tâm chuyển ra ngoài, ngã trên một tấm ván gỗ.

Đồng thời, cô còn có thể cảm ứng được phía sau mình có người đang tựa lưng vào cô, ra sức ép cô, như thể muốn ép cô dẹp lép xuống tấm ván gỗ.

Tô Thị A Thập Lục: "???" Bạch Long tỷ tỷ giận dữ nói: "Làm quái gì thế, chen lấn gì vậy!" Tống Thư Hàng: "......" Kế hoạch của đàn ông thì mỹ diệu, nhưng mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên.

Kế hoạch và phương án dù hoàn hảo đến mấy, cũng có lúc xuất hiện ngoài ý muốn.

Ví dụ như Tô Thị A Thập Lục vốn dĩ phải xuất hiện trong lòng cậu, vì thao tác sai sót, lại xuất hiện phía sau cậu, tựa lưng vào cậu, chen chúc trong quan tài phi kiếm chật hẹp.

Mà khoảnh khắc trước đó, để chừa ra không gian trong lòng cho Tô Thị A Thập Lục nhiều nhất có thể, cậu đang cố sức ép lưng mình vào ván quan tài.

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, vội vàng điều chỉnh góc độ, cố gắng nghiêng thân mình về phía trước, chen ra một khoảng không gian cho Tô Thị A Thập Lục phía sau. "Thao tác sai sót, kế hoạch kiểu này khi đối mặt với thực tế luôn dễ gặp lỗi (BUG)." Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Bạch Long tỷ tỷ giận dữ nói: "Trong đầu cậu đang ấp ủ kế hoạch gì vậy?

Vừa xuất hiện đã muốn ép bẹp tôi và A Thập Lục thành hình in lên tấm ván gỗ sao?" "Là ván quan tài." Tô Thị A Thập Lục nhỏ giọng nhắc nhở.

Bạch Long tỷ tỷ giận sắt không thành thép nói: "Cái gì là ván có phải trọng điểm không?

Quan trọng là...

Ơ?" Nói đến nửa chừng, Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên hiểu ra.

Thao tác sai sót, A Thập Lục xuất hiện phía sau Tống Thư Hàng, Tống Thư Hàng đang cố hết sức dựa về phía sau để chừa ra không gian trong lòng.

Tổng kết lại, kế hoạch ban đầu của Tống Thư Hàng, là muốn thả dù Tô Thị A Thập Lục vào lòng mình sao? "Chậc chậc, một ngày không gặp, lại thông minh ra nhiều vậy sao?" Khóe môi Bạch Long tỷ tỷ nhếch lên, đồng thời cô nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Tô Thị A Thập Lục, không làm bóng đèn nữa.

Chương 2734

"Dù sao cũng đã bị thiến rồi, đàn ông sau khi bị thiến triệt để thì tâm thái sẽ luôn phát sinh một vài thay đổi." Tống Thư Hàng đáp.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ: "......" Tống Thư Hàng sau khi bị thiến, giống như heo chết không sợ nước sôi, về phương diện này mạch não lại biến dị lần nữa.

Lời của Bạch Long tỷ tỷ giống như một gợi ý, Tô Thị A Thập Lục cũng lập tức nghĩ đến 'kế hoạch ban đầu' của Tống Thư Hàng.

Trong lồng ngực cô, trái tim lưu ly bắt đầu âm thầm tăng tốc đập.

Mà vì tư thế lưng tựa lưng, hai trái tim cùng nguồn gốc, tựa vào nhau cực gần, bắt đầu đập đồng bộ với tần suất giống nhau. "Kỳ thực ban đầu ở Niên hội Tô Thị, tôi đã nghĩ sẽ tiến hành một vài thao tác.

Kết quả, mấy tiết mục cuối cùng của niên hội, chúng ta đều không thể tham gia.

Kế hoạch kiểu này, khi thực hiện luôn dễ xảy ra ngoài ý muốn." Tống Thư Hàng khẽ nói, ngoài 'Tán Tài Vương Tọa', cậu còn chuẩn bị ở Niên hội Thiên Hà Tô Thị, muốn tăng độ hảo cảm tập thể của Thiên Hà Tô Thị nữa.

Đáng tiếc, thời gian không đợi người.

Đại lão thiên kiếp mạnh mẽ can thiệp đã cắt ngang hành động của Tống Thư Hàng, Thiên Đạo đột nhiên sụp đổ càng khiến cả thế giới đều rơi vào hỗn loạn. "A Thập Lục." Tống Thư Hàng gọi. "Ừm." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Tống Thư Hàng: "Cái 'thí luyện' của cậu gần kết thúc rồi phải không?" Tô Thị A Thập Lục gật đầu nói: "Gần xong rồi." "Vậy đợi sau khi thí luyện của cậu kết thúc viên mãn, tôi sẽ đến Thiên Hà Tô Thị, chúc mừng cậu." Khóe môi Tống Thư Hàng nhếch lên. "Được." Tô Thị A Thập Lục đáp.

Trong lồng ngực cô, tim đập bắt đầu dần bình ổn trở lại.

Linh Quỷ Tiên Tử ký túc trong trái tim lưu ly của cô, cũng cuối cùng đã chịu đựng qua hình thức địa chấn. "Chúng ta đến rồi!" Lúc này, từ đài mộ truyền đến giọng của đại lão 'Cái Gì Cũng Bán'. "Thư Hàng, ra ngoài đánh thức Cửu U Bạch trước đã." Phân thân của Bạch tiền bối vỗ vỗ đại mộ, gọi.

Tống Thư Hàng lớn tiếng đáp: "Bạch tiền bối, người giải khai trận pháp cấm cố trên quan tài phi kiếm đi." "Ta đã giải khai từ sớm rồi.

Ngươi và tiểu Thập Lục cứ co ro trong cái quan tài chật hẹp này không chịu ra, ta có thể làm gì được?" Phân thân của Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: "???" Cậu đưa tay nhẹ nhàng đẩy nắp quan tài, bật nắp quan tài đứng dậy.

Ngoài đài mộ, bên cạnh 'Ổ Sắt' di sản của đại lão Bàn Cầu.

Đại lão Ban Văn Long Two đang quấn trên một cây cột, bất động, giả vờ làm phù điêu. 【Cẩu Đản Đa, Thư Hàng về rồi.

Lần này người nhất định phải nắm bắt cơ hội, cứ nói là để chúc mừng cậu ấy thành công tấn thăng Huyền Thánh, đổi lại cái đạo hiệu 'Trình Cẩu Đản' kia!

Đừng đợi Tống Thư Hàng cho người bậc thang đi xuống, cơ hội không thể dựa vào ý trời, phải dựa vào hai tay chúng ta tự mình sáng tạo!】 Trình Cẩu Đản Tiên Tử ra sức thúc giục Ban Văn Long Two.

Đại lão Ban Văn Long Two: "......" Con gái một mặt hy vọng y đổi đạo hiệu lại, một mặt lại một tiếng "Cẩu Đản Đa", có độc thật mà!

Tống Thư Hàng mang theo Tô Thị A Thập Lục từ trong đại mộ đi ra, từ xa liền nhìn thấy đại lão Ban Văn Long Two đang quấn trên cây cột.

Mặt cậu lộ vẻ vui mừng, vẫy tay mạnh mẽ về phía đại lão Ban Văn Long Two: "Ban Văn Long Two tiền bối!" Vốn dĩ cậu còn hơi lo lắng, sau khi mình độ kiếp đi ra, đại lão Ban Văn Long Two có thể sẽ offline quay về, hiện tại thấy y vẫn còn ở đây, Tống Thư Hàng liền yên tâm không ít.

Dù sao Bạch tiền bối Two chưa chắc đã có thể đánh thức, nếu Bạch tiền bối Two không tỉnh lại, có rất nhiều chuyện sẽ cần đại lão Ban Văn Long Two ra tay giúp đỡ. 【Đến rồi đến rồi, Long Ba người cố lên, đừng cho Thư Hàng cơ hội mở miệng.

Trực tiếp xông lên, một mạch chúc mừng + thao tác đổi đạo hiệu!】 Trình Lâm Tiên Tử thúc giục nói.

Đại lão Ban Văn Long Two u sầu thở dài một hơi, đối mặt với Tống Thư Hàng đang nhanh chóng đến gần, y dùng ria mép xoa xoa thái dương, rồi cố hết sức nở một nụ cười rạng rỡ: "Chúc mừng cậu, Thư Hàng, cậu cuối cùng cũng thành công chứng đạo Huyền Thánh.

Vì vậy, ta..." Khi đại lão Ban Văn Long Two đang đọc lời thoại đã chuẩn bị sẵn, đột nhiên từ phía sau Tống Thư Hàng có một thân ảnh công đức tiên tử hiện lên.

Đại lão Ban Văn Long Two lời thoại bị mắc nghẹn, lực lượng công đức đối với Cửu U Chi Chủ mà nói, tuy không bài xích như 'Thánh Quang, Phật Quang', nhưng cũng là một loại năng lượng rất chói mắt, không thoải mái.

Ngay khoảnh khắc đại lão Ban Văn Long Two mắc nghẹn, trong miệng Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra giọng của Tống Thư Hàng: "Đúng rồi, nếu lần sau đầu tôi lại đơ thì, cô đừng gọi tên thật của tôi, như vậy cảm giác khá mất mặt.

Lần sau đầu tôi đơ thì, cô gọi tôi là Trình Cẩu Đản.

Tên đầy đủ Trình?

Não lại đơ?

Cẩu Đản." Tống Thư Hàng: "!!!" Bì Bì Xà Tiên Tử lần này đã không còn đơn thuần là nâng lời thoại nữa, sau khi thay chủ nhân đọc lời thoại, cô ấy còn muốn tranh giành thị phần tìm đường chết của chủ nhân sao?

Công Đức Xà Mỹ Nhân cúi đầu, liếc nhìn Tống Thư Hàng đang kinh ngạc, cô ấy hình như đã làm quá rồi?

Suy nghĩ một lát...

Công Đức Xà Mỹ Nhân chủ động triệu hồi 'Công Đức Trụ?

Xà Tiên Trụ' của mình ra.

Rồi, dưới ánh mắt của tất cả mọi người có mặt, Công Đức Xà Mỹ Nhân bò lên 'Xà Tiên Trụ'.

Soạt soạt soạt ~ trong tiếng hiệu ứng âm thanh 'cường hóa trang bị' đầy kịch tính của game online, Công Đức Xà Mỹ Nhân vô tình luyện hóa mình lên cây 'Xà Tiên Trụ' này, lấy thân tế trụ.

Cường độ Xà Tiên Trụ +1, độ cao tăng lên 39 mét.

Người phạm lỗi, thì phải chịu trừng phạt!

Bì Bì Xà Tiên Tử rất có tự biết mình, cô ấy phạm lỗi, thì chủ động tự phạt.

Là hóa thân công đức năng lượng chính diện, cô ấy không bao giờ trốn tránh lỗi lầm!

Tống Thư Hàng: "......" Bá Tống hôm nay đau đầu, cậu luôn cảm thấy cảnh tượng trước mắt này có cảm giác thân thuộc (deja vu) rất mạnh, hình như đã từng thấy ở đâu đó.

Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' ở xa: "......" Đại lão Ban Văn Long Two: "......" Trình Lâm: "......" 【Long Ba người thấy chưa, hy vọng Bá Tống cho người bậc thang đi xuống, kiếp sau cũng không thể!】 Trình Lâm Tiên Tử nghiến răng nói: 【Bỏ qua câu nói này, hôm nay nếu chúng ta không đổi tên, về sau có thể sẽ càng không có cơ hội nữa!】【Gọi ta là Cẩu Đản Đa.】 Ban Văn Long Two đột nhiên đáp.

Trình Lâm Tiên Tử: "???" Long Ba cuối cùng cũng bị ép điên rồi sao? 【Cẩu Đản Đa ta cần thể diện.】 Lúc này, đại lão Ban Văn Long Two nói.

Chuyện này đã không còn là việc Thư Hàng có cho y bậc thang đi xuống hay không nữa rồi.

Hiện tại là y đã tự mình chuẩn bị sẵn bậc thang, nhưng Tống Thư Hàng lại rút bậc thang đi mất rồi!

Trong tình huống này, y làm sao có thể mặt dày đi chúc mừng Tống Thư Hàng, rồi đổi lại cái đạo hiệu 'Trình Cẩu Đản' kia?

Y đường đường là cựu Cửu U Chi Chủ, cần thể diện.

Ngoài ra còn một điểm...

Kể từ khi đổi tên Trình Lâm thành 'Trình Cẩu Đản', số lượng chữ y trò chuyện với mình hôm nay, còn nhiều hơn mấy ngàn năm trước cộng lại!

Mọi việc đều có hai mặt, sau mặt xấu, nói không chừng lại ẩn giấu một điểm tốt.

Nghĩ đến đây, Ban Văn Long Two kiên quyết bỏ đi lời thoại đã sớm chuẩn bị trong lòng, y chuyển ánh mắt sang Ma Đế Nga phía sau Tống Thư Hàng. "Ban Văn Long tiền bối...

Vừa rồi lời thoại kia hoàn toàn là ngoài ý muốn.

Lúc đó não tôi bị đơ, lời nói ra không qua đại não suy nghĩ sâu sắc." Tống Thư Hàng giải thích. "Không sao cả, Cẩu Đản." Tiền bối Ban Văn Long Two khẽ cười một tiếng nói: "Đạo hiệu Trình Cẩu Đản này là ta đặt cho ngươi, cho nên ngươi muốn tự xưng thế nào, đều không có vấn đề gì.

Bởi vì, nó chính là đạo hiệu của ngươi mà!" Các ngươi đều là cẩu đản của ta!

Trình Lâm tức giận lật bàn.

Tống Thư Hàng lập tức phối hợp đáp: "Cẩu Đản Đa nói có lý." Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' không xa: "......" Đồng thời, y chú ý thấy tạo hình Ban Văn Long một chân của vị 'Cẩu Đản Đa' này, hình như đã từng thấy trong truyền thuyết ở đâu đó rồi? "Bạch đạo hữu an hảo." Lúc này, đại lão Ban Văn Long Two vẫy vẫy tay về phía Bạch Thánh trước. "Ban Văn Long đạo hữu an hảo." Phân thân của Bạch tiền bối đáp.

Sau khi chào hỏi xong, đại lão Ban Văn Long Two lại cưỡng ép chuyển đề tài sang Ma Đế Nga, nói: "Đây chính là Tông chủ Vô Cực Ma Tông kia phải không, ngươi bắt sống hắn định dùng làm gì?" Tống Thư Hàng giải thích: "Tôi không phải đã tấn thăng Bát Phẩm rồi sao, tiếp theo đợi tôi về thế giới hiện thực, liền chuẩn bị tìm Tiền bối Tam Nhãn đánh cược một ván, xem có thể thắng được ít bảo vật từ tay y không.

Cho nên, tôi cần một vật đặt cược." "Dùng để đánh cược với Ba Mắt sao?

Ừm, có sáng kiến." Đại lão Ban Văn Long Two tâm tình lập tức vui vẻ hẳn lên: "Ngươi có nắm chắc thắng được Ba Mắt kia không?" "Kỳ thực tôi đã thắng mấy ván rồi." Tống Thư Hàng giải thích: "Vận cược của Tiền bối Tam Nhãn kỳ thực khá tệ, mười lần cược thua chín." Phía sau, Tà Ma Thân Sĩ, Tà Ma Cự Đảo Mắt Dài, Tập Hợp Thể Nhãn Ma, ba đại Tà Ma Cửu Phẩm khóe miệng co giật.

Chủ tử nhà mình đang online mất mặt, bọn họ cũng rất tuyệt vọng! "Ha ha, có ý tứ.

Lại đây, đưa tên này cho ta, ta sẽ thêm một bộ phong ấn thuật lên người hắn, triệt để áp chế hắn, tiện cho ngươi đi thực hiện giao ước đánh cược với Ba Mắt." Đại lão Ban Văn Long Two không đợi Tống Thư Hàng mở miệng cầu cứu, liền chủ động ôm đồm việc phong ấn Ma Đế Nga.

Trình Cẩu Đản Tiên Tử: "......" Cô ấy cảm giác Long Ba nhà mình e rằng đã hết cứu rồi; cô ấy còn cảm giác Tiên Tử @#%× nhà mình cũng hết cứu rồi!

Từ khi ở cạnh Tống Thư Hàng lâu, Tiên Tử @#%× hình như cũng bị bệnh rồi.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng vội vàng ra hiệu cho các Tà Ma Cửu Phẩm đưa Ma Đế Nga đến trước mặt Cẩu Đản Đa.

Cẩu Đản Đa chủ động giúp đỡ, Tống Thư Hàng dù đại não đang trong trạng thái đơ, cũng không thể cự tuyệt hảo ý của tiền bối.

Ma Đế Nga trong tuyệt vọng, ngẩng đầu nhìn về phía Cẩu Đản Đa.

Đời này của hắn, từ trước đến nay chưa từng nghĩ rằng tương lai mình có khả năng sẽ trở thành 'vật đặt cược' trong tay người khác.

Tự tôn đường đường Ma Đế bị đả kích mạnh mẽ, ngay cả Nho Gia Thánh Nhân cũng chưa từng đả kích tự tôn của hắn đến mức này!

"Tiểu tử ngươi rất có thiên phú, cũng rất có thủ đoạn, nói thật ta rất coi trọng ngươi.

Đáng tiếc, ngươi đã gặp đúng người sai thời điểm." Cẩu Đản Đa lên tiếng nói, y có chút hứng thú với thủ pháp 'hồi sinh thế giới Ma Hải' mà Ma Đế Nga đã nghiên cứu ra.

Tiểu tử này là một thiên tài gây chuyện, đáng tiếc lại gặp phải Bá Tống còn giỏi gây chuyện hơn.

Ma Đế Nga nghe vậy, viền mắt đều ướt át.

Tống Thư Hàng nghe vậy, nói: "Ơ?

Cẩu Đản Đa có hứng thú với hắn sao?

Vậy đến lúc đó sau khi ván cược của tôi với Tiền bối Tam Nhãn kết thúc, liền đưa hắn sang chỗ người nhé?" Lần đánh cược với Tiền bối Tam Nhãn này, Tống Thư Hàng chuẩn bị mang theo phân thân của Bạch tiền bối qua.

Cho nên, vật đặt cược cậu mang ra ngoài rất có khả năng mang về.

Mà sau khi mang về, cậu cũng không biết phải xử lý Ma Đế Nga thế nào, chẳng lẽ cứ giam mãi trong thế giới Hạch Tâm sao?

Chương 2735

Nếu Cẩu Đản Đa đến lúc đó nguyện ý nhận Ma Đế Nga, lại là một phương án xử lý không tồi.

Nói không chừng Cẩu Đản Đa vui vẻ một cái, liền tặng cho cậu một mạch mỏ linh thạch thì sao. "Chuyện này đợi ngươi thắng được Ba Mắt rồi hãy nói." Đại lão Ban Văn Long Two nói, y vươn vuốt ra ấn một cái lên người Nga, một bộ phong ấn thuật hoàn chỉnh rơi xuống sau lưng Ma Đế Nga.

Lúc khắc ấn phong ấn, Cẩu Đản Đa chú ý tránh phong ấn của Nho Gia Thánh Nhân trên ngực, tránh cho sức mạnh Thánh Nhân và sức mạnh Cửu U Chi Chủ tương xung.

Đồng thời, ngay khoảnh khắc phong ấn thuật hoàn thành, Cẩu Đản Đa còn âm thầm để lại một 'giám sát' trong phong ấn thuật.

Đến lúc đó có thể dùng để xem tình hình ván cược giữa Ba Mắt và Tống Thư Hàng.

Cẩu Đản Đa muốn tận mắt thưởng thức cảnh Ba Mắt thua thảm trong ván cược!

Sau khi phong ấn hoàn thành, Ma Đế Nga triệt để mất đi năng lực chống cự.

Nhưng ít nhất, hắn đã sống sót.

Tống Thư Hàng đưa tay lướt một cái, thế giới Hạch Tâm mở ra, đưa Ma Đế Nga vào 'Tỏa Tiên Ngục' mảnh vỡ Thiên Đình tạm thời giam giữ.

Sau khi xử lý xong Ma Đế Nga, Tống Thư Hàng lại hỏi: "Đúng rồi, Cẩu Đản Đa, người có cách nào ổn định 'khối đất không gian giảng pháp' phía sau tôi, khiến nó không còn tiêu tán không?" Đại lão Ban Văn Long Two nhìn khối đất thế giới giảng pháp kia, rồi lắc đầu nói: "Chuyện này ta không có khả năng làm được.

Dù sao ta đã không còn là Cửu U Chi Chủ đương nhiệm nữa rồi." Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán': "!!!" Y có phải đã nghe được một tin tức ghê gớm rồi không?

Có bị diệt khẩu không? "Vậy chỉ có thể đánh thức Bạch tiền bối Two thôi." Tống Thư Hàng nói. "Ngươi vào đi, ta ở ngoài chiếu cố thế giới Ma Hải." Ban Văn Long Two đáp.

Trong quốc độ thế giới Ma Hải, Tống U U + Thạch Bi đạo hữu đang trấn áp toàn bộ Vô Cực Ma Tông.

Để phòng ngừa ngoài ý muốn, Cẩu Đản Đa đang theo dõi từ xa.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Vậy tôi đưa mọi người vào tìm Bạch tiền bối Two trước." Trong Ổ Sắt.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng quen thuộc đi đến chỗ ngủ của Bạch tiền bối Two.

Trong trụ phong ấn, Bạch tiền bối Two vẫn nổi lên chìm xuống, ngủ say sưa.

May mắn là có tầng phong ấn này, uy áp Cửu U Chi Chủ của Bạch tiền bối Two được áp chế. "Ngươi chuẩn bị đánh thức Bạch Chi Chủ thế nào?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ hỏi. "Hơn nữa chúng ta không thể đến gần trụ phong ấn quá, một khi đến gần quá, sẽ bị ảnh hưởng của Bạch tiền bối Cửu U mà rơi vào trạng thái ngủ say." Tô Thị A Thập Lục bổ sung. "Hay là, Thư Hàng chúng ta hợp tác đọc một đoạn đối thoại, để kích thích Cửu U Bạch nhé?" Phân thân của Bạch tiền bối nói với vẻ rục rịch muốn thử.

Tôn phân thân Bạch tiền bối này, đã không phải lần đầu tiên xuất hiện.

Tống Thư Hàng nghi ngờ, y rất có thể chính là phân thân của Bạch tiền bối đã từng túm lấy bản thể của Bạch tiền bối, ném bản thể ra ngoài thăm dò đường. "Không cần không cần, kỳ thực tôi đã chuẩn bị mấy phương án rồi." Tống Thư Hàng liên tục xua tay, rồi cậu lấy điện thoại ra, mở một tài liệu.

Tô Thị A Thập Lục và những người khác ghé đầu qua liếc nhìn một cái.

Chỉ thấy trên tài liệu ghi chú 《Tuyển Tập 1001 Truyện Cười》.

Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' đầy nghi hoặc: "Truyện cười?" "Đúng, chính là truyện cười." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Đây là 'phương án đối phó Bạch tiền bối Two' mà tôi đã nắm giữ từ rất lâu trước đây, nhưng chưa từng thực sự sử dụng.

Bạch tiền bối Two, tôi đến kể cho người một câu chuyện cười!" Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán': "......" Y cảm giác Bá Tống bản thân sẽ bị Bạch Chi Chủ bóp chết, trở thành một câu chuyện cười chân chính.

Trên thế giới này làm sao có thể có Cửu U Chi Chủ dựa vào thứ như 'truyện cười' mà có thể dỗ tỉnh chứ?

Ngươi coi Cửu U Chi Chủ là gì?

Đặc biệt là vị 'Bạch Chi Chủ' tà ác này, tính cách cực kỳ ác liệt, là Cửu U Chi Chủ trong số các Cửu U Chi Chủ.

Lần trước chỉ vì muốn nghiên cứu cái chăn trên người y, liền bắt y về, giam giữ một thời gian rất dài.

Kể truyện cười cho Bạch Chi Chủ nghe, chuyện này bản thân nó đã là câu chuyện cười lớn nhất rồi.

Nghĩ đến đây, đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' không khỏi siết chặt cái chăn mỏng manh trên người.

Không biết có phải vì cái chăn này đã quá lâu không phơi nắng hay không, dù y bọc chăn càng chặt, cũng không thể có được thêm sự ấm áp từ nó.

Lần sau âm thầm đổi chăn của mình với đệ tử ngốc nghếch sao?

Dù sao cũng là cùng kiểu, cho dù đổi rồi hắn cũng không nên phát hiện ra điều gì khác lạ.

Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' thầm nghĩ trong lòng. "Tống lão bản, tôi cảm giác chuyện 'kể truyện cười' kiểu này cậu vẫn nên từ bỏ đi, cậu không có thiên phú về phương diện này." Thông Nương nghiêm túc đề nghị: "Hay là để tôi làm nhé?" Tống Thư Hàng khinh thường nói: "Cậu có thể tốt hơn tôi đến đâu chứ?

Mấy câu chuyện cười nhạt nhẽo của cậu chỉ khiến người nghe càng nghe càng lạnh, hơn nữa với điểm cười cấp thấp của cậu, người nghe còn chưa cười thì cậu đã cười trước rồi." Nói đoạn, cậu đưa tay ấn ngọn hành của Thông Nương trở lại túi, rồi vẫy vẫy điện thoại nói: "Lần này tôi có chuẩn bị mà đến, dựa vào những câu chuyện cười này, tôi có nắm chắc khiến Bạch tiền bối Two hài lòng." Phân thân của Bạch tiền bối nói: "Tôi cảm giác chúng ta vẫn nên diễn kịch nói trực tiếp đi." "Bạch tiền bối người đừng đùa, hôm nay tôi đã sống lại một lần rồi." Tống Thư Hàng hắng giọng một cái, bắt đầu nghiêm túc kể chuyện cười: "Rất rất lâu về trước..." Tạo Hóa Tiên Tử đột nhiên hiện ra: "Trong đạo quán trên núi sâu, có một đạo nhân trường sinh bất lão cư trú." Tống Thư Hàng: "!!!" Rồi, Vũ Nhu Tử da đen chui ra từ trong bóng, tiếp lời nói: "Một ngày nọ, đệ tử đạo nhân tò mò hỏi: Sư phụ sư phụ, vì sao người lại chọn tu tiên vậy?" Vũ Nhu Tử da đen đọc xong một đoạn thì dừng lại, vì Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa mới tế trụ mình, vẫn chưa trùng sinh trở lại, không ai tiếp nối.

Ngay lúc này, Linh Quỷ Tiên Tử đang ký túc trong trái tim Tô Thị A Thập Lục đột nhiên hiện ra: "Đương nhiên là vì giá đất mộ địa tăng vọt, chết không nổi, đành miễn cưỡng dùng khuyến mãi 70% của Nghĩa Trang Dưới Biển Ngư Kiều Kiều đại ưu đãi mới!

Các vị còn đang vì 'chết không nổi' mà phiền não sao?

Các vị còn đang vì giá đất mộ địa tăng vọt mà đau khổ sao?

Nghĩa Trang Dưới Biển Ngư Kiều Kiều long trọng khai trương, mộ địa biệt thự hướng biển, lựa chọn tối ưu nhất của quý vị sau khi chết!

Hiện tại mua, mua năm còn tặng một nữa." Tống Thư Hàng cứng đờ quay đầu nhìn về phía ngực Tô Thị A Thập Lục. "Nhìn cái gì mà nhìn, đây là linh quỷ của cậu." Bạch Long tỷ tỷ vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng đau đầu: "Vì sao đột nhiên lại chen vào quảng cáo nghĩa trang dưới biển Ngư Kiều Kiều?" Ngoài ra...【Ngây thơ, Bạch Long tỷ tỷ, cô tưởng tôi chỉ đang nhìn linh quỷ thôi sao?】Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút, nói: "Có thể là vì mấy ngày trước Ngư Kiều Kiều gửi quảng cáo chiêu thương hàng loạt?

Nghe nói chỉ cần trở thành nhà phân phối của cô ấy, mỗi khi bán ra một bộ nghĩa trang dưới biển, đều có thể được chia một lượng lớn linh thạch hoa hồng?" Tống Thư Hàng: "......" Sao tôi lại không nhận được tin tức chiêu thương của Ngư Kiều Kiều?

Nếu tôi sớm trở thành nhà phân phối của Ngư Kiều Kiều, vừa rồi lúc hiển thánh giảng pháp chư thiên vạn giới, quảng cáo nghĩa trang dưới biển của cô ấy một đoạn, chẳng phải kiếm linh thạch đến mềm tay rồi sao.

Không biết không hay tôi lại bỏ lỡ một trăm triệu nữa rồi.

Lúc này, Thông Nương trong túi lên tiếng nói: "Tống lão bản, Bạch Chi Chủ không có bất kỳ phản ứng nào, chứng tỏ câu chuyện cười của cậu căn bản không trúng điểm cười của y." "Thư Hàng, cậu từ bỏ việc kể truyện cười đi, các 'phụ kiện' trên người cậu còn có thiên phú hơn cậu nhiều." Phân thân của Bạch tiền bối phụ họa nói.

Tống Thư Hàng cầm điện thoại, ngẩng đầu nhìn trời.

Nhưng một lát sau, cậu đột nhiên trong lòng chợt động.

Cậu quay đầu nhìn về phía đại lão 'Cái Gì Cũng Bán', hai mắt sáng rỡ: "Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán', xin hãy bán cho tôi một câu chuyện cười có thể khiến 'Bạch tiền bối Two' bật cười!" "Bá Tống đạo hữu, xin ngươi hãy với lực ma sát nhỏ nhất mà biến mất khỏi tầm mắt của ta!" Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' cười lạnh nói.

Thông Nương: "Ha ha ha ha!" Tống Thư Hàng: "Tiền bối, tin hay không tôi sẽ lập tức chuyển câu chuyện cười này cho Bạch tiền bối Two?" Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán': "......" Tống Thư Hàng thở dài một hơi, cất điện thoại.

Rõ ràng kể truyện cười cho Bạch tiền bối Two là một phương án vô cùng tuyệt vời, đáng tiếc năng lực thực thi của cậu có vấn đề.

Vậy thì, trực tiếp đánh thức vật lý Bạch tiền bối Two thôi!

Tống Thư Hàng cất điện thoại, rồi tay phải vung lên một cách đẹp trai: "Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, xuất sao!" Cậu chuẩn bị dùng Tiền bối Xích Tiêu Kiếm chém đứt tay phải của mình, rồi ném tay phải đến bên cạnh 'trụ phong ấn', dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 quẹt một lượt vào trụ phong ấn mà Bạch tiền bối Two đang ngủ thử xem.

Một lúc sau...

Ơ?

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đâu rồi? "Tống tiền bối, Tiền bối Xích Tiêu Kiếm trước đó bị Tiên Tử @#%× nuốt xuống rồi, cùng với cô ấy bị tế trụ." Vũ Nhu Tử da đen nhỏ giọng nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "!!!" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm cũng bị tế trụ cùng sao? "Không hay rồi, Công Đức Tiên Tử có thể mượn sức mạnh của tôi để trùng sinh, nhưng Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm là tâm ma, nó không có công năng trùng sinh mà!" Tống Thư Hàng vội vàng vỗ tay một cái, thi triển bí pháp 《Bá Thần Trụ》, triệu hồi 'Công Đức Trụ?

Xà Tiên Trụ' ra.

Cây Xà Tiên Trụ cao 39 mét được triệu hồi ra, dựng lên giữa Ổ Sắt.

Công đức chi quang chói mắt, bao trùm toàn bộ Ổ Sắt.

Trên thân trụ, phù điêu Công Đức Xà Mỹ Nhân sống động như thật... "Tiền bối Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, người còn sống không?

Còn sống thì kêu một tiếng đi!" Tống Thư Hàng kêu lên. "Chí chí chí ~ đứa ngốc nào đang phát công đức chi quang bên cạnh ta thế?" Giọng của Thương Thử Hào vang lên, y vốn dĩ đang ngủ bên cạnh trụ phong ấn của Bạch tiền bối Two, kết quả bị công đức chi quang này chiếu vào, cưỡng ép tỉnh lại từ trạng thái ngủ lơ mơ.

Thương Thử Hào vừa mở mắt liền nhìn thấy Bá Tống Hào trong tay vung vẩy cây trụ công đức khổng lồ, gây chướng mắt trong Ổ Sắt.

Cắm trụ công đức trong ổ của Cửu U Chi Chủ, đây là muốn tạo phản sao? "Bá Tống Hào, ngươi đang chơi cái quỷ gì vậy!

Thế giới rộng lớn như vậy, ngươi không thể mau chóng ra ngoài mà xem sao?" Thương Thử Hào vớ lấy áo choàng đẹp trai của mình, che kín cơ thể.

Tống Thư Hàng: "......" Cậu vung tay một cái, nhanh chóng chuyển 'Công Đức Trụ' vào thế giới Hạch Tâm.

Ngay khoảnh khắc cậu vừa cất 'Công Đức Trụ', trụ phong ấn của Bạch tiền bối Two mở ra.

Một cái chân lớn từ trong 'trụ phong ấn' biến nhanh, trong nháy mắt xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Cái chân lớn này nhẹ nhàng quét một cái, liền đá bay Tống Thư Hàng ra khỏi Ổ Sắt. "A a a ~a ~" Tạo Hóa Tiên Tử thay Tống Thư Hàng phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết, còn kèm theo một đoạn nhạc nền (BGM): "Tôi đưa anh rời đi, ngàn dặm xa xôi ~" Mọi người nhìn theo bóng Tống Thư Hàng bay xa.

Mà cái chân lớn đã đá bay Tống Thư Hàng kia sau khi dừng lại một lát, lại một lần nữa biến nhanh, đuổi theo bóng Tống Thư Hàng. "Ơ, cái chân kia... là của Bạch tiền bối Cửu U sao?" Vũ Nhu Tử da đen nghi ngờ nói, cô quay đầu nhìn về phía sau, trong trụ phong ấn, hai chân của Bạch tiền bối Two vẫn còn nguyên mà! "Cửu U Bạch Chi Chủ hai chân đều còn đó, vậy vừa rồi đá bay Thư Hàng là chân của ai?" Giọng Bạch Long tỷ tỷ trực tiếp vang lên từ bên trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục.

Cô ấy hiện tại cũng là tồn tại tương tự 'công đức chi quang', nếu trực tiếp hiện thân, nói không chừng A Thập Lục cũng sẽ đi theo vết xe đổ của Tống Thư Hàng, bị cái chân đột nhiên xuất hiện đá bay.

Cho nên Bạch Long tỷ tỷ không hiện thân, mà là chọn trực tiếp lên tiếng trong cơ thể A Thập Lục.

Tạo Hóa Tiên Tử hình như nghĩ đến điều gì, mắt cô ấy sáng lên, hát: "Ngốc ~a di ngốc ~" "Tiên Tử người muốn nói gì?

Tống lão bản hiện tại không có ở đây, không ai có thể phiên dịch ngôn ngữ độc quyền của người, cho nên Tiên Tử chi bằng cân nhắc nói chuyện bình thường?" Thông Nương giơ ngọn hành lên nói.

Khi Tống Thư Hàng bị cái chân lớn kia đá bay, Thông Nương đã rơi ra từ trong túi của cậu, không bay cao bay xa cùng Tống lão bản.

Chương 2736

Thông Nương nhớ Tạo Hóa Tiên Tử hình như có hai nhân cách, trong đó có một cái là có thể nói chuyện bình thường.

Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu suy nghĩ một lát, rồi mở miệng hát: "Tắt đèn ~ đàn ông ~ nha ~" Tô Thị A Thập Lục: "......" Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán': "......" "Chuyện này bỏ qua!

Tóm lại, Tạo Hóa Tiên Tử, điều này không giống như người tưởng tượng." Má của Vũ Nhu Tử da đen có chút tê dại, rồi cô ấy ngay lập tức lái sang chuyện khác: "Chúng ta hiện tại cần chú ý đến Tống tiền bối mới đúng, Tống tiền bối bị đá bay rồi, chúng ta có cần đi tìm cậu ấy không?" "Tiểu hữu Thư Hàng bị đá bay quá xa, căn bản không nhìn thấy bóng dáng." Phân thân của Bạch tiền bối nói: "Tôi hiện tại đều không thể khóa định khí tức của cậu ấy...

Ước tính ra thì, tiểu hữu Thư Hàng đại khái trong khoảnh khắc này bị đá từ An Lạc đến Mỹ Châu?" Thông Nương gật đầu nói: "Vậy bệnh tình của Tống lão bản chắc chắn sẽ nặng thêm." Với gia tốc nhanh như vậy, e rằng phải lấy mạng lão bản.

Nếu lão bản chết, cô ấy sẽ phải cân nhắc bán tháo tài sản thế giới Hạch Tâm, dùng để trả lương cho công ty thôi. "Hay là, chúng ta đi tìm Thư Hàng đi." Tô Thị A Thập Lục đề nghị. "Các vị không cần lo lắng!" Lúc này, Thương Thử Hào đẹp trai vung áo choàng giải thích: "Bá Tống Hào hiện tại là Cửu U Chi Chủ, toàn bộ Cửu U giống như nhà của cậu ấy, bất luận bị đá đến đâu, chỉ cần cậu ấy muốn về, liền có thể tùy lúc trở về." Kể từ sau khi đại lão Bàn Cầu 'đập mặt xuống đất' (sụp đổ), đối với Tống Thư Hàng mà nói, trở về Cửu U giống như trở về nhà mình, thân thiết lắm rồi.

Phân thân của Bạch tiền bối suy nghĩ một lát, nói: "A Thập Lục, cậu thông qua công năng 'Tu Chân Liêu Thiên', hỏi tình hình Thư Hàng trước đi." "Tôi đã gửi tin nhắn cho cậu ấy." Tô Thị A Thập Lục nói: "Thư Hàng trả lời nói, cậu ấy vẫn còn đang bay... vẫn không biết phải bay bao lâu nữa.

Mỗi khi cậu ấy sắp dừng lại, cái chân lớn kia sẽ bổ sung trợ lực cho cậu ấy, khiến cậu ấy bay nhanh hơn bay cao hơn.

Trong thời gian ngắn e rằng không thể trở về." "Nói thật, thông thường mà nói, sau khi chọc giận Cửu U Chi Chủ, có thể sống sót đã là không tồi rồi." Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' nói.

Trước mặt Cửu U Chi Chủ mà lấy 'công đức chi quang' ra chiếu sáng căn phòng, cái giá phải trả vậy mà chỉ là bị đá mấy cước.

Chuyện này nếu đặt vào trước hôm nay, đánh chết y cũng không tin! "Bạch Chi Chủ là đặc biệt." Vũ Nhu Tử da đen nói, suy nghĩ một chút rồi cô ấy bổ sung: "Cẩu Đản Đa cũng là đặc biệt." Linh Quỷ Tiên Tử đang lơ lửng trước ngực Tô Thị A Thập Lục: "......" "Nói đi, cái chân đá bay Tống lão bản kia, là của Bạch Chi Chủ sao?" Thông Nương nhìn về phía Thương Thử Hào, lên tiếng hỏi.

Quan hệ của Thông Nương và Thương Thử Hào không tệ, bọn họ đều là thành viên của【Liên Minh Đánh Đập Chuột】.

Thương Thử Hào gật đầu nói: "Cái chân đó là chủ nhân của ta có lần mang về từ thế giới hiện thực, sau khi mang về cái chân lớn này, chủ nhân của ta vẫn luôn thử lắp nó vào cơ thể mình, nhưng vẫn chưa từng thành công." Thương Thử Hào còn nhớ, khoảng thời gian đó tính khí của chủ nhân nhà mình trở nên cực kỳ nóng nảy.

Ở một bên khác.

Tống Thư Hàng vẫn còn đang bay trên không trung, tốc độ quá nhanh khiến cơ thể cậu tê liệt. "Bạch tiền bối, vừa rồi tôi là sai sót, không phải cố ý muốn phát công đức chi quang trong phòng ngủ của người, xin người hãy tin tôi." Tống Thư Hàng kêu lên với cái chân lớn màu trắng kia.

Đồng thời, bốn đại công pháp tôi thể trên người cậu toàn bộ vận chuyển.

Một bầy khỉ ôm kinh thư, giống như diều, cùng với chủ nhân bay lướt qua trên không trung với tốc độ cao...

Khi bầy khỉ đang bay, vẫn không quên lớn tiếng ngâm xướng gì đó.

Nhưng vì tốc độ quá nhanh, Tống Thư Hàng không nghe rõ nội dung chi tiết mà hư ảnh thánh vượn đang ngâm xướng.

Ba ~ Cái chân lớn của Bạch tiền bối Two lại khẽ đá một cước, khiến tốc độ bay của Tống Thư Hàng nhanh hơn một chút. "Bạch tiền bối, tôi bảo đảm lần sau sẽ không tái phạm." Tống Thư Hàng thái độ nhận lỗi vô cùng thành khẩn: "Hay là, bây giờ tôi kể cho người một câu chuyện cười nữa nhé?" Nhưng cái chân lớn của Bạch tiền bối Two dường như vẫn không có ý muốn bỏ qua cho cậu, luôn kịp thời bổ sung động lực mới khi cậu bắt đầu giảm tốc.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn trời.

Trên đường đi, bệnh tình chứng sợ tốc độ của cậu cứ liên tục +1, +1...

Không biết sau khi hạ cánh, cậu còn đứng vững được không?

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, sợi tóc ngốc của Sở các chủ chầm chậm xoay vài vòng.

Nó phát hiện một chi tiết.

Mỗi khi cái chân lớn này kích thích lên người Tống Thư Hàng, bốn đại công pháp tôi thể của Tống Thư Hàng dường như là sắt thép được tôi luyện trong lửa, phát ra tiếng cộng hưởng.

Sau khi chịu kích thích tôi luyện, 《Biến Dị Cương Thủ》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》 dường như bắt đầu dung hợp lại, bốn đại công pháp tôi thể bắt đầu tương phụ tương thành, hình thành một vòng tuần hoàn giữa chúng. 【Mỗi lần kích thích của cái chân lớn này, đều không phải là đá một cách mù quáng, mà là ngầm cường hóa bốn đại công pháp tôi thể của Tống Thư Hàng.】 Sợi tóc ngốc của Sở các chủ rất nhanh hiểu ra.

Đây chính là 'ôm đùi vàng bật hack' theo đúng nghĩa đen.

Chân lớn Cửu U Chi Chủ online kích thích tôi thể, nhìn khắp cổ kim chưa từng có ai được hưởng phúc lợi này.

Ngay lúc Sở các chủ đang suy nghĩ, đột nhiên, cái chân vàng của Bạch tiền bối Two thay đổi quỹ đạo, một chiêu 'kim câu đảo ngược', đập về phía đầu Tống Thư Hàng, đây là muốn đá Tống Thư Hàng từ trên không trung xuống sao? "Ai da ~" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ vội vàng nhổ rễ mà lên, từ đầu Tống Thư Hàng chuyển đến sau lưng cậu.

Ầm ~ một tiếng động lớn, như chuông trống buổi chiều, vang vọng khắp trời đất Cửu U.

Cơ thể Tống Thư Hàng bị đập mạnh xuống, đâm sầm vào đại địa thế giới Cửu U. 【Thư Hàng, cậu đã gọi Bạch A Bạch của Cửu U tỉnh chưa?】 Lúc này, bản thể của Bạch tiền bối thông qua công năng 'Tu Chân Liêu Thiên', gửi tin nhắn đến. "A ~ Sắp chết rồi, sắp chết rồi!" Tống Thư Hàng kêu lên, tiếng kêu thảm thiết này tự động thông qua công năng 'ngữ âm', chuyển tiếp cho bản thể của Bạch tiền bối.

【???】Bản thể của Bạch tiền bối. "Trả lời Bạch tiền bối, nhiệm vụ đánh thức Bạch tiền bối Two thất bại...

Hiện tại cách đếm ngược sinh mệnh của tôi còn 3 giây, vĩnh biệt rồi, Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng bi tráng nói.

Bản thể của Bạch tiền bối: 【......】 Tiểu hữu Thư Hàng không phải thật sự đang 'tìm đường chết', bị bắn lên trời nổ thành pháo hoa rồi sao?

Ầm ầm ầm ~ Trong một khoảng hư không nào đó của thế giới Cửu U, đột nhiên vang lên một loạt tiếng nổ.

Một nhóm Tà Ma Cửu U hoang dã sống trên mặt đất nghi hoặc ngẩng đầu, đau khổ nhìn về phía bầu trời.

Trước đó Bá Tống Chi Chủ giảng pháp, được phát sóng đồng bộ ở thế giới hiện thực và thế giới Cửu U.

Các Tà Ma ở thế giới Cửu U cũng giống như tu luyện giả thế giới hiện thực, ngẩng đầu nhìn trời rất lâu, giờ cổ hơi mỏi.

Hiện tại, trong hư không lại đột nhiên vang lên một loạt tiếng nổ, dưới tác dụng của sự tò mò, bọn họ lại bản năng ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng đầu, cổ liền truyền đến một trận đau nhức kịch liệt, quả thực là một sự tra tấn. "Đó là cái gì?" Có Tà Ma Cửu U nghi hoặc nói.

Trên cao, dường như có thứ gì đó đang xâm nhập Cửu U?

Vật này liên tục đột phá tầng năng lượng phòng ngự trên cao của thế giới Cửu U, ma sát tạo ra ánh lửa chói mắt.

Hơn nữa tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt đã đột phá bảy tầng năng lượng phòng ngự.

Loạt tiếng nổ ầm ầm kia, chính là tiếng nổ phát ra khi vật thể này và tầng năng lượng ma sát kịch liệt va chạm.

Đang suy nghĩ, đột nhiên trong lòng các Tà Ma Cửu U chợt hiện lên một trận 'minh ngộ'.

Hiệu quả 'Thiên hạ không ai không biết ngươi' được kích hoạt.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao, bảy Thánh hiệu Bá liên tiếp, hiện lên trong lòng tất cả Tà Ma Cửu U phía dưới. "Là Bá Tống Chi Chủ!" Nhóm Tà Ma Cửu U này phát ra tiếng kinh hô.

Cửu U Chi Chủ vậy mà lại giáng lâm tại đây? "Mau tản ra!" Có Tà Ma Cửu U có nhãn lực lớn tiếng kêu lên.

Cửu U Chi Chủ giáng lâm, bọn họ đương nhiên phải nhường ra một khu vực, cung cấp cho Chi Chủ hạ xuống.

Nhưng còn chưa đợi các Tà Ma Cửu U kịp phản ứng, Bá Tống Chi Chủ trên không trung đã ầm ầm hạ xuống đất.

Lúc này cơ thể Bá Tống Chi Chủ bị thiêu đốt thành một quả cầu lửa khổng lồ, giống như một mặt trời nhỏ, ầm ầm rơi xuống, đâm sầm vào mặt đất thế giới Cửu U.

Ầm ~ tiếng va chạm chấn động đến tai muốn điếc, mặt đất rung chuyển dữ dội, ngọn lửa bất diệt cuồn cuộn bay lên, khói đen cuồn cuộn.

Lờ mờ còn có thể thấy gần hai trăm con khỉ trong khói đen bay lên thế giới Cực Lạc, theo khói đi về phía Tây, tiêu tán biến mất.

Đồng thời, sóng xung kích khủng bố khuếch tán ra bốn phía!

Các Tà Ma Cửu U không kịp né tránh, bị sóng xung kích khủng bố này đánh bay, lăn lóc bị đẩy về phía xa.

Không hổ là Cửu U Chi Chủ, thiên tai di động, đầu nguồn của mọi tai họa.

Vừa rồi cú va chạm bùng nổ này nếu xảy ra trên Địa cầu thế giới hiện thực, tuyệt đối là thiên tai hủy diệt một thành phố lớn, sinh linh lầm than.

Ở trung tâm vụ nổ, trong một hố thiên thạch khổng lồ. "Chết chưa?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ lên tiếng hỏi. "Ư..." Tống Thư Hàng chỉ có thể phát ra một tiếng kêu trầm thấp, lúc này nửa người cậu cắm vào mặt đất thế giới Cửu U, tà năng Cửu U từ dưới đất phun trào như suối, nhấn chìm nửa cơ thể cậu trong đó.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ linh hoạt cuộn tròn, kéo lấy chân của mình, kéo cậu ta ra khỏi mặt đất. 【Còn sống không?

Có cần ta thông báo phân thân đến đón cậu không?】 Bản thể của Bạch tiền bối hỏi qua tin nhắn. 【Miễn cưỡng vẫn còn sống, nhưng tôi cảm giác mình sắp chết rồi.】 Tống Thư Hàng nằm bẹp trong hố, yếu ớt đáp lại Bạch tiền bối.

Vì tốc độ cực nhanh, cậu hiện tại toàn thân cơ bắp dường như đều không chịu sự khống chế của mình, không thể động đậy.

Ầm!

Đang nói chuyện, cái chân vàng của Bạch tiền bối Two lại một lần nữa từ trên trời giáng xuống, đập ra cái hố lớn thứ hai bên cạnh Tống Thư Hàng.

Lại là một đợt mây nấm + lửa liệt cuồn cuộn. 【Chết rồi chết rồi, thật sự sắp chết rồi.】 Tống Thư Hàng kêu lên.

Bản thể của Bạch tiền bối: "......" Thấy tiểu hữu Thư Hàng còn có tinh lực la hét ầm ĩ, chứng tỏ cậu ấy chắc là không chết được. 【Thật sự sắp chết rồi, Bạch tiền bối, tôi cần người ban cho tôi một lời chúc phúc từ xa.

Tôi cảm giác hôm nay ấn đường của mình hơi phát đen.】Tống Thư Hàng lại gửi tin nhắn, đồng thời cẩn thận từng li từng tí liếc nhìn chân vàng của Bạch tiền bối Two trong hố bên cạnh, sợ rằng cái chân vàng này lại đến giẫm cậu mấy cước, tiễn cậu lên đường.

Bản thể của Bạch tiền bối đáp:【Ngươi đừng vội chết, nếu thật sự muốn chết, thì phát một cái tọa độ cho ta, ta sẽ phái phân thân đến bên cạnh ngươi, vừa vặn đắp cho ngươi một cái đại mộ.】Tống Thư Hàng: "......" Bản thể của Bạch tiền bối:【Kể từ khi Cửu U A Bạch không thể đánh thức, vậy Thư Hàng ngươi hãy nghỉ ngơi một lát điều chỉnh lại trạng thái, ta cần sự hỗ trợ của ngươi.】【Cần tôi làm gì sao?】Tống Thư Hàng cố gắng chống đỡ ngồi dậy, hỏi.【Bản thiết kế 'Đại Mộ Bất Hủ Giả' mà ngươi gửi cho ta, chia làm hai phần trên dưới.

Ta sẽ để bản thể hỗ trợ ngươi ở 'thế giới Cửu U' xây dựng hoàn thành phần phía dưới đại mộ, còn phần phía trên ta sẽ chế tạo nó ở 'Mộng Giới'.

Thời gian khẩn cấp, chúng ta phải hoàn thành đại mộ càng sớm càng tốt.

Sau đó, ta cần ngươi sử dụng 'quyền hạn Cửu U Chi Chủ' mở ra một thông đạo Cửu U ổn định giữa thế giới Cửu U và Mộng Giới.】Bản thể của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng gật đầu đáp:【Cái này không thành vấn đề, trong quyền hạn Cửu U Chi Chủ mà Bạch tiền bối Two cấp cho tôi, chính là có quyền hạn kích hoạt thông đạo Cửu U và hiện thế.】【Như vậy là tốt nhất, đến lúc đó ta sẽ trấn áp một 'tập hợp thể pháp tắc' nào đó của 'Mộng Giới' vào trong Đại Mộ Bất Hủ Giả, rồi thông qua sức mạnh của hạch tâm tà vọng, đưa Đại Mộ Bất Hủ Giả vào thế giới Cửu U, khiến hai tầng đại mộ trên dưới kết hợp, lợi dụng sức mạnh của Đại

Mộ Bất Hủ Giả, trong thời gian ngắn trấn áp 'pháp tắc Mộng Giới'.

Để phòng vạn nhất, đến lúc đó cần ngươi giúp ta trông chừng Đại Mộ Bất Hủ Giả, trong thời gian ngắn đừng để nó trở về 'Mộng Giới'...

Chương 2737

đợi sau khi ta bố trí hoàn thành, rồi sẽ kéo 'tập hợp thể pháp tắc' trở lại Mộng Giới.】 Bạch tiền bối đáp.

Kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối, là muốn giống như 'Ảnh Lãnh Chúa', thử trở thành chủ của một giới.

Khi thực hiện kế hoạch này, cần trước tiên loại bỏ tạm thời một số quy tắc nào đó trong 'Mộng Giới', tránh cho những quy tắc này và kế hoạch bố trí tiếp theo của bọn họ phát sinh xung đột.

Mà sau khi bố trí hoàn thành, những 'quy tắc' này còn phải được kéo trở lại 'Mộng Giới', và tiến hành cải tạo chúng. "Ơ?" Tống Thư Hàng khi đang nghe phương án của Bạch tiền bối, đột nhiên cảm giác mấy bước này mà Bạch tiền bối nói có chút cảm giác quen thuộc.

Cậu suy nghĩ một chút, rồi nhớ đến 'kế hoạch Ma Hải' của Vô Cực Ma Tông.

Giai đoạn đầu của kế hoạch Ma Hải, có mấy bước tương tự với kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối, đều là muốn thông qua 'hạch tâm tà vọng' làm lực lượng trung chuyển, chuyển một 'sự vật' nào đó đến thế giới Cửu U.

Ngoài ra...

Bạch tiền bối đã có thể đối với pháp tắc Mộng Giới tiến hành một số thao tác sao? 【Không vấn đề, Bạch tiền bối.

Tuy Bạch tiền bối Two chưa tỉnh lại, nhưng y có một cái chân lớn bên cạnh tôi, hơn nữa, lúc mấu chốt tôi còn có Cẩu Đản Đa âm thầm giúp đỡ.

Nếu 'tập hợp thể pháp tắc Mộng Giới' ngoan ngoãn phối hợp với chúng ta, thì chúng ta sẽ lấy lễ đối đãi.

Nếu nó không phối hợp, chúng ta sẽ nghĩ cách khiến nó phối hợp.】Tống Thư Hàng đáp.

Nếu trâu không nghe lời, thì cứ tìm đồ mà đánh nó!

Bạch tiền bối: "???" Cửu U A Bạch một chân đang ở bên cạnh tiểu hữu Tống Thư Hàng sao?

Bạch Two cũng tự chặt mình rồi?

Hai cái chân lớn của bản thể Bạch tiền bối hiện tại vẫn còn ở trong 'Thế Giới Thiên Kiếp Cửu Phẩm', cùng với phân thân của Tống Thư Hàng độ kiếp.

Cho nên, y vẫn tưởng Cửu U A Bạch cũng có thói quen tự chặt mình.【Kỳ thực tập hợp thể pháp tắc Mộng Giới không có thần trí, cho nên cũng sẽ không có vấn đề phối hợp hay không phối hợp.

Ừm...

Tóm lại, ngươi đến lúc đó trông chừng nó là được.

Chú ý, cơ hội của chúng ta chỉ có hai lần, cho nên về lý thuyết chỉ cho phép thất bại một lần.】Bản thể của Bạch tiền bối nói:【Thư Hàng ngươi ở lại nguyên tại nghỉ ngơi một lát, ta sẽ để phân thân đến tìm ngươi, rồi lập tức bắt đầu thi công với bản thiết kế Đại Mộ Bất Hủ Giả nhé.】Tống Thư Hàng gật đầu đáp:【Được thôi, Bạch tiền bối.】【Đúng rồi, đợi sau khi kế hoạch của chúng ta hoàn thành, ngươi nhớ nhắc nhở phân thân của ta, bảo nó tự chặt thành hai nửa, đưa nửa thân trên vào 'Thế Giới Thiên Kiếp Cửu Phẩm'...

Hiện tại trong thế giới Thiên Kiếp Cửu Phẩm bản thể của ta chỉ còn hai cái chân ở đó chống đỡ.】Bạch tiền bối lại nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "......" Vì sao phải chặt thành hai nửa, đưa nửa thân trên vào thế giới Thiên Kiếp?

Trực tiếp đưa cả phân thân vào không được sao?

Tống Thư Hàng trong lòng một trận nghi hoặc.

Hiện tại bản thể của Bạch tiền bối mượn thân thể gỗ của cậu, cho nên về lý thuyết cũng không cần phân thân nửa thân kết hợp lại nữa phải không?

Nhưng còn chưa đợi cậu đặt câu hỏi, trên đỉnh đầu trong hư không truyền đến dao động không gian.

Đại lão 'Cái Gì Cũng Bán' mở ra một thông đạo không gian, mang theo phân thân của Bạch tiền bối cùng các 'phụ kiện' của Tống Thư Hàng hiện thân. "Thư Hàng, cậu vẫn ổn chứ?" Giọng Tô Thị A Thập Lục vang lên, cô từ trong cửa không gian bước ra, nhẹ nhàng rơi xuống bên cạnh cậu.

Từ góc độ của Tống Thư Hàng, vừa vặn có thể nhìn thấy một đoạn chân nhỏ của A Thập Lục lộ ra bên ngoài chiếc quần bảy tấc.

Tống Thư Hàng vốn dĩ đã có thể miễn cưỡng chống đỡ ngồi dậy, sau khi nhìn thấy Tô Thị A Thập Lục xuất hiện, liền đột nhiên cơ thể mềm nhũn.

Khoảnh khắc tiếp theo, cơ thể cậu ta ngược lại hướng định luật vạn vật hấp dẫn, nghiêng thân thể, chuẩn xác ngã về phía Tô Thị A Thập Lục, vừa ngã vừa lên tiếng nói: "Tôi... hơi chóng mặt...

Có thể là bệnh cũ tái phát, toàn thân vô lực." Tô Thị A Thập Lục hơi khom người, đỡ lấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mãn nguyện tựa vào người Tô Thị A Thập Lục, rồi dùng giọng nói đau khổ nói: "A Thập Lục, tôi cảm giác mình sắp chết rồi." "Cậu thật sự sắp chết rồi." Sợi tóc ngốc của Sở các chủ cũng không nhìn nổi nữa, nó lại lần nữa bò về vị trí đầu Tống Thư

Hàng: "Đã là cảnh giới Bát Phẩm rồi, vậy mà còn vì thứ như 'chứng sợ tốc độ' mà toàn thân mềm nhũn, có mất mặt không?" Tống Thư Hàng tựa vào đùi A Thập Lục, yếu ớt nói: "Sở tiền bối, tôi chỉ là một tân nhân tu luyện mới tám tháng, người đối với tôi yêu cầu không thể hà khắc như vậy.

Chứng sợ tốc độ kiểu bệnh về mặt tâm lý này, thông thường mà nói thời gian hồi phục đều phải tính theo 'năm', không phải sao?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ: "......" Khoảnh khắc tiếp theo, sợi tóc ngốc vươn dài ra, thành thạo quấn quanh cổ Tống Thư Hàng, quấn một vòng, dùng sức giật một cái.

Đầu lâu của Huyền Thánh Bá Tống danh tiếng lẫy lừng chư thiên vạn giới, cứ thế nhẹ nhàng bị chặt xuống.

Toàn bộ quá trình đều không hề chống cự.

Đầu lâu bị chặt xuống của Bá Tống thậm chí còn không phát ra một tiếng kêu thảm, cái đầu lâu bị chặt xuống này chỉ thuận thế lăn một vòng, hạnh phúc lăn vào lòng Tô Thị A Thập Lục.

Kể từ khi cậu ấy lần trước bị Bạch tiền bối Two chặt đầu, thức tỉnh 《Phi Đầu Thuật》, thì cũng không còn sợ sợi tóc ngốc của Sở các chủ siết cổ nữa.

Đây cũng là lý do cậu ấy hiện tại thỉnh thoảng dám khiêu khích sợi tóc ngốc của Sở các chủ.

Tô Thị A Thập Lục cười nắm lấy đầu Tống Thư Hàng, lắp đầu cậu ấy vào chỗ cổ. "Chậc, Bá Tống Hào ngươi vậy mà không chết, thật khiến người ta thất vọng." Thương Thử Hào xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng, y chân đạp phi kiếm tăm xỉa răng, hai tay ôm ngực, khinh thường nói.

Tống Thư Hàng dùng con mắt trái còn sót lại liếc nhìn Thương

Thử Hào, rồi nuốt nước bọt nói: "Thương Thử Hào, nói đi, ngươi có phải trúng Tâm Ma rồi không?

Có cần tôi giúp không?" Tà thuật 《Đại Tâm Ma Thuật》 và 《Tâm Ma Thiết Cát》 mới lĩnh ngộ của cậu ấy hy vọng có thể nhanh chóng phát huy tác dụng.

Thương Thử Hào trước mắt là một đối tượng thí nghiệm rất tốt. "Cút!" Thương Thử Hào giận dữ nói. "Được thôi ~ lăn ngay đây ~" Tống Thư Hàng đáp, rồi đầu cậu ấy bắt đầu lăn lóc trên đùi A Thập Lục.

Vừa lăn, cậu ấy còn dùng con mắt trái còn sót lại không ngừng phát ra tin tức khiêu khích về phía Thương Thử Hào.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ: "......" Cái đầu của Tống Thư Hàng, cuối cùng cũng hư hỏng hoàn toàn rồi.

Từ lúc nãy, 'hệ thống tự chủ' của Tống Thư Hàng dường như đã triệt để sụp đổ.

Chẳng lẽ là vì lúc hạ cánh trước đó, Bạch tiền bối Two dùng một cước 'kim câu đảo ngược' đá trúng đầu cậu ấy sao? "Cả thánh quang nữa, Bá Tống Hào!" Thương Thử Hào không chịu nổi sự khiêu khích này, y nhảy xuống từ phi kiếm tăm xỉa răng, một cước hung hăng đá vào mặt Tống Thư Hàng!

Đang ~~ một tiếng vang nặng nề như tiếng chuông chùa, vang lên từ mặt Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó Thương Thử Hào đau khổ cuộn tròn người, ôm lấy mắt cá chân sau của mình, liên tục giật giật.

Đây là 'đá vào tấm sắt' theo đúng nghĩa vật lý.

Mà đầu Tống Thư Hàng cũng bị một cước nhỏ đầy phẫn nộ của Thương Thử Hào đá bay ra ngoài, như một quả bóng bị đá lên không trung.

Ba ~ Trong hư không, một đôi bàn tay thon dài nhẹ nhàng đỡ lấy đầu lâu Tống Thư Hàng.

Con ngươi Tống Thư Hàng chuyển động, liền nhìn thấy dung nhan tuyệt thế đẹp đến mức khiến cả thế giới phải ghen tị của phân thân Bạch tiền bối. "Trái bóng tốt." Phân thân của Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Rồi, y làm động tác cúi người, như muốn đá cái đầu Tống Thư Hàng trở lại. "Bạch tiền bối, đây là đầu của tôi." Tống Thư Hàng lên tiếng nói. "Ừm, ta thấy rồi." Phân thân của Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "......" "Được rồi, không đùa nữa." Phân thân của Bạch tiền bối một tay nhấc đầu Tống Thư Hàng lên hỏi: "Trạng thái của ngươi đã hồi phục chưa?

Bên bản thể đang rất gấp thời gian, ta cũng là lần đầu tiên cảm ứng được bản thể đang trong trạng thái khẩn cấp muốn hoàn thành một việc như vậy." "Hồi phục gần như xong." Tống Thư Hàng khôi phục vẻ mặt nghiêm túc, gật đầu nói: "Bất cứ lúc nào cũng có thể chuẩn bị sẵn sàng, hỗ trợ Bạch tiền bối hoàn thành kế hoạch." Trước đó bị cái chân vàng của Bạch tiền bối Two đá mạnh một trận, Tống Thư Hàng cũng phát hiện bốn đại công pháp tôi thể của mình hiện nay đã liên kết lại với nhau, cấu thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ.

Hiện tại ngoài di chứng nhỏ của chứng sợ tốc độ, trạng thái của cậu ấy kỳ thực tốt không thể tốt hơn. "Vậy vị trí thực hiện kế hoạch thì sao?

Cứ chọn ở đây sao?" Phân thân của Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Cứ ở đây đi, tôi nghĩ, nơi này có lẽ chính là địa điểm tốt mà Bạch tiền bối Two đã chọn cho chúng ta."

"Đồng cảm." Phân thân của Bạch tiền bối vung tay nhẹ nhàng một cái, ống tay áo bay múa, pháp thuật 《Tụ Lý Càn Khôn》 được triển khai.

Ngay sau đó, cái đại mộ lấy 'khối đất không gian Giảng Pháp Huyền Thánh' làm cơ sở được phóng thích ra.

Mà mọi người mắt thường phát hiện, kích thước của khối đất giảng pháp Huyền Thánh, vừa vặn không khác biệt là mấy so với kích thước hố thiên thạch mà Tống Thư Hàng đã đập ra khi rơi xuống đất trước đó! "Vậy thì chúng ta bắt đầu công việc thôi." Đầu lâu Tống Thư Hàng bay lên, hạ xuống.

Đồng thời, cơ thể cậu ấy chống đỡ đứng dậy.

Đầu lâu và cơ thể hợp thành một.

Người ta nói, đàn ông nghiêm túc làm việc là đẹp trai nhất...

Tống Thư Hàng quyết định sẽ xây đại mộ cho mình với góc độ đẹp trai nhất.

Dưới sự điều khiển của Bạch tiền bối phân thân, 'Khối đất Giảng pháp Huyền Thánh' và khung mộ lớn trên đó, đã chính xác hạ xuống cái hố khổng lồ mà Tống Thư Hàng dùng thân thể va ra trước đó.

Tô Thị A Thập Lục, Bạch Long tỷ tỷ, Thông nương, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngồi xếp hàng ngay ngắn, nhìn Bạch tiền bối và đại lão Cái gì cũng bán hỗ trợ Tống Thư Hàng tiếp tục dựng khung mộ lớn.

Thương Thử Hào thì bay sang một bên trước, mang cái đùi vàng của Bạch tiền bối Two về, rồi ngồi xuống cạnh Thông nương.

“Đây chính là đùi của Chúa Tể Bạch, đùi của Chúa Tể Cửu U đó.” Thông nương rút điện thoại nhỏ của mình ra, chụp ảnh cùng cái đùi vàng của Bạch tiền bối Two.

Hôm nay ta Thông nương cuối cùng cũng được ôm đùi của Chúa Tể Cửu U (nghĩa đen)!

“Mà nói, cái đùi này của Bạch tiền bối Cửu U, có tính là thể năng lượng không?” Thông nương sau khi chụp ảnh xong, chợt nảy ra ý nghĩ, hỏi.

Nếu là thể năng lượng thì...

“Thông nương cô mau cất cái suy nghĩ táo bạo đó đi, đừng để bị Tống tiền bối lây nhiễm.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng nhấc Thông nương lên, cưỡng ép kéo cô bé ra khỏi cạnh đùi vàng của Bạch tiền bối Two, và dặn dò: “Ngoài ra, cái ý nghĩ táo bạo này của cô, tuyệt đối đừng để Tống tiền bối nghe thấy, sẽ chết người đấy.” “Ai sẽ chết?” Thông nương theo phản xạ hỏi lại.

“Cô và Bá Tống.” Bạch Long tỷ tỷ nói: “Ngoài ra, Tống Thư Hàng nói không chừng còn có thể sống lại, nhưng cô thì chết chắc rồi.” Thông nương: “……” Tô Thị A Thập Lục: “……” “Tôi nghe thấy hết đấy, Vũ Nhu Tử, Bạch Long tỷ tỷ.” Phía trước Tống Thư Hàng quay đầu nói: “Tôi đâu phải Tam Lãng tiền bối, cho dù có cho tôi mười lá gan, tôi cũng không dám có ý đồ gì với Bạch tiền bối Two đâu!” Tạo Hóa Tiên Tử giơ tay nói: “Tống ngốc?” “Mười một lá gan cũng không dám, mười lá gan chỉ là lời hình dung, không đại diện cho số lượng thực tế.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói rồi, cậu ấy vươn tay cởi bỏ áo khoác ngoài, để lộ chiếc áo ba lỗ thể thao bên trong.

Thân hình Tống Thư Hàng bây giờ mặc đồ thì không nhìn rõ, nhưng một khi cởi áo khoác ra, liền có thể thấy từng múi cơ bắp rõ nét, như những tác phẩm điêu khắc nghệ thuật.

Khoe cơ bắp là thủ đoạn sơ cấp của đàn ông để thể hiện bản thân, nhưng thường có hiệu quả không tồi.

Nếu không phải vì hình xăm mã QR Kim Đan phía sau cần được che đi, Tống Thư Hàng đã chọn cởi luôn cả áo ba lỗ.

Tô Thị A Thập Lục hai tay chống cằm, đôi mắt đẹp hàm chứa ý cười nhìn Tống Thư Hàng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một lát rồi lấy điện thoại ra, ghi lại cảnh này, chuẩn bị gửi cho bản thể.

“Thư Hàng, cậu hãy tế ra bản thiết kế trước, ta và đại lão Cái gì cũng bán sẽ dựa theo bản thiết kế để điều chỉnh kết cấu khung mộ lớn.” Bạch tiền bối phân thân nói.

Chương 2738

“Được thôi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng khẽ vỗ quyền phải của mình, ‘Nghịch Kình Võ Sĩ Quyền Sáo’, tiểu tiên tử khí linh dụi dụi mắt chui ra từ chiếc găng tay.

“Nhờ cô đấy, tiểu tiên tử.” Tống Thư Hàng cưng chiều nói.

Kể từ khi biết mình bị tuyệt đường sinh sản, tình phụ tử của Bá Tống đại lão bắt đầu thức tỉnh.

“Y y ~ ông ~” Tiểu tiên tử khí linh nắm chặt tay, gật đầu.

Sau đó cô bé vươn tay liên tục điểm vào hư không, thi triển 《Pháp thuật Dập khuôn》 để dập khuôn đồ án ‘Mộ Bất Hủ’ ra, in hình lên hư không.

“Ồ?

Nửa dưới của ngôi mộ lớn này không phải là kết cấu mộ hình thuộc hệ Tu sĩ số sao?” Thông nương lên tiếng, dù sao cô bé cũng là một Bát Tu chính hiệu.

“Không sai… Vậy Thông nương, lần này cô cũng nhân cơ hội bắt đầu xây dựng ngôi mộ của riêng mình thì sao?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Bản thiết kế là cậu ấy dập khuôn từ trong mộng cảnh ra, mà mộng cảnh thì dù sao cũng có cảm giác không thật.

Bởi vậy, nếu có thể để Thông nương xây dựng một ‘Mộ Bát Tu’ trước ở bên cạnh, thì cậu ấy sẽ có một sự hiểu biết rõ ràng và trực quan hơn về cấu tạo của ngôi mộ lớn.

Hơn nữa, cậu ấy muốn xem thử khi Thông nương xây dựng ‘Mộ Bát Tu’ thì Cửu Tu Phượng Hoàng Đao có bị khởi động không?

Hệ Tu sĩ số truyền thừa mộ lớn, có liên quan mật thiết với ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Nếu trong quá trình Thông nương xây dựng ‘Mộ Bát Tu’ mà Cửu Tu Phượng Hoàng Đao được khởi động… thì lát nữa cậu ấy xây mộ của mình cũng có thể thuận thế mặt dày đi mượn sức mạnh của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

“Còn về dược liệu thì sao?

Ta bây giờ căn bản không tích trữ đủ dược liệu.” Thông nương nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Dược liệu tôi có thể mượn từ chỗ Bạch tiền bối trước cho cô, hơn nữa tôi ở đây cũng có một phần dược liệu có thể dùng.

Trong kho báu của Côn Vương có một ít bảo vật có thể dùng được, thế giới hạch tâm cũng có thể sản xuất một số dược liệu cơ bản.” “Được thôi, đến lúc đó dược liệu sẽ khấu trừ vào lương của ta!” Thông nương lên tiếng, cô bé là một Thông nương tự lập tự cường, không cam chịu làm nô tỳ, sủng vật!

“Được.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Tương lai cậu ấy không trả lương cho Thông nương cũng có thể yên tâm.

Thông nương nhảy khỏi tay Hắc Bì Vũ Nhu Tử, nói: “Ta còn cần một vài người giúp đỡ… Bản thân ta thực lực quá yếu.” Khoảnh khắc này, cô bé không thể không thừa nhận mình yếu ớt, mặc dù gần đây cô bé đã khổ luyện, vẫn luôn hỏi Quy tiền bối và Sở các chủ về vấn đề tu luyện.

Nhưng dù cô bé có cố gắng thế nào đi nữa, cũng không thể đuổi kịp tốc độ thăng cấp của Tống lão bản.

“Tôi đến giúp Thông nương.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: “Tiện thể tôi cũng học hỏi quá trình xây mộ lớn, nói không chừng sau này có thể dùng đến.” “Tôi cũng có thể giúp.” Tô Thị A Thập Lục cũng lên tiếng.

Không xa lắm, Tống Thư Hàng giơ tay lên nói: “Tôi có thể lôi kéo thêm nhiều người giúp đỡ cho cô, ở thế giới Cửu U này, người giúp đỡ có ở khắp nơi.” Đàn ông sau khi khoe cơ bắp xong, nếu có cơ hội thì có thể khoe thêm thủ đoạn của mình.

Cố gắng thể hiện mặt đẹp trai nhất của bản thân trong công việc, để lại ấn tượng sâu sắc cho đối phương.

Nói xong, Tống Thư Hàng khẽ búng tay, một mệnh lệnh được cậu ấy ban ra.

Vài nhịp sau… từ bốn phương tám hướng, hàng vạn tà ma Cửu U phụng mệnh mà đến.

Những tà ma Cửu U này được tuyển chọn theo mệnh lệnh của Chúa Tể, là những tà ma tài năng có kỹ thuật hoặc tay chân nhanh nhẹn.

Bảy đại tà ma Cửu Phẩm trước đó không đến, bọn họ được Tống Thư Hàng sắp xếp ở vị trí ‘thế giới Ma Hải’, để phòng bất trắc.

Hàng vạn tà ma này tụ tập tại đây, lấy Tống Thư Hàng làm trung tâm, vây thành một vòng.

“Tham kiến Bá Tống Chúa Tể!” Tất cả tà ma đều cúi mình quỳ xuống trước Chúa Tể.

Thương Thử Hào: “……” “Trường diện lớn đấy chứ.” Bạch Long tỷ tỷ cười nói.

“Tống ~ ngốc.” Tạo Hóa Tiên Tử hát.

“Tôi luôn cảm thấy khi Tống tiền bối bị nhiều tà ma như vậy gọi là Chúa Tể Tống, có một cảm giác ngượng ngùng mơ hồ.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử thành thật nói.

“Nhưng mà, có chút đẹp trai.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói, cảnh tượng vạn ma quỳ phục này vô cùng chấn động lòng người, khiến người ta không kìm được mà tim đập nhanh hơn.

Bạch Long tỷ tỷ: “Cũng chỉ có cô mới cảm thấy đẹp trai thôi… Thôi được rồi, thật ra cũng có chút đẹp trai thật.

Nhưng tôi cảm thấy cậu ấy đẹp trai không quá ba giây.” “Thập Lục, cô nghĩ tôi có nên nhân cơ hội này khai phá một khoảng đất trống trong ‘thế giới hạch tâm’ để lập mộ lớn cho tất cả thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần không?” Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng hỏi.

Quần thể mộ táng Cửu Châu Nhất Hào Quần, thiên đường của những kẻ trộm mộ tương lai.

Tô Thị A Thập Lục hai tay ôm đầu gối ngồi, đáp: “Tôi thì sẵn lòng, nhưng các tiền bối khác có sẵn lòng hay không thì tôi không biết.” “Vậy chúng ta cứ làm từng người một.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Những tà ma Cửu U cần cù chịu khó, đang hăng hái xây dựng Mộ Bát Tu.

Nghe qua trên mặt chữ thì đây là một chuyện rất kinh khủng.

Nhưng thực tế lại là một cảnh tượng vô cùng hài hòa.

Khung lớn của ‘Mộ Bát Tu’ của Thông nương nhanh chóng được dựng thành công.

Dược liệu được sử dụng cho Mộ Bát Tu của cô bé không cần quý giá như mộ lớn của Tống Thư Hàng.

Mộ lớn của Tống Thư Hàng là một phần trong ‘kế hoạch Tạo Thần’ của Bạch tiền bối, tất cả dược liệu đều chỉ dùng loại tốt nhất.

Còn Mộ Bát Tu của Thông nương, phần lớn dược liệu cho khung chỉ cần Tứ Phẩm, Ngũ Phẩm là đủ.

Hơn nữa, dược liệu để xây dựng mộ thân sau này, nhiều khu vực chỉ cần dùng dược liệu thông thường.

Sau khi Mộ Bát Tu hoàn thành, sẽ thông qua trận pháp và linh lực để cường hóa mộ thân.

Ngoài ra, như Tống Thư Hàng đã phỏng đoán.

Khi khung tổng thể của ‘Mộ Bát Tu’ được dựng hoàn thành, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao phát ra một tiếng phượng ngâm, chủ động xuất vỏ, thân đao đâm vào chính giữa ‘Mộ Bát Tu’.

Lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao làm trung tâm, từng phù văn trận pháp hiện lên, dọc theo khung chủ thể của ‘Mộ Bát Tu’, dung nhập vào mỗi khu vực cục bộ của mộ lớn.

Trong thời gian ngắn ngủi vài nhịp, một ‘Trận pháp tổng khống mộ lớn’ độc quyền thuộc hệ Tu sĩ số đã xuất hiện trong Mộ Bát Tu của Thông nương.

Các công đoạn còn lại, chính là Thông nương dựa theo ý chí của mình, để hoàn thiện cấu tạo cụ thể của toàn bộ ‘Mộ Bát Tu’.

Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục cùng với Quy tiền bối chui ra từ thế giới hạch tâm, đang giúp đỡ Thông nương một tay.

Hàng vạn tà ma Cửu U đảm nhận vai trò của những lao công chịu khó, không oán thán.

“Thư Hàng, khung chủ thể đã dựng xong, kết cấu mộ thân phía dưới giao cho cậu tự mình hoàn thành.” Cùng lúc đó, giọng nói của

Bạch tiền bối phân thân vang lên.

“Được thôi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng bằng quyền hạn Chúa Tể Cửu U, vượt qua không gian, lập tức xuất hiện tại khu vực ‘trung tâm’ của ngôi mộ lớn của mình.

Nơi này tương ứng với vị trí trận nhãn của ‘Mộ Bát Tu’ của Thông nương.

Xoẹt ~~ Khi Tống Thư Hàng xuất hiện tại hạch tâm của ngôi mộ lớn, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao hóa thành phượng hoàng, hai cánh khẽ vỗ, bay lên không. ‘Trận pháp tổng khống mộ lớn’ của Mộ Bát Tu đã hoàn thành, tiếp theo là thời gian Thông nương hoàn thiện mộ lớn của mình, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chỉ cần đợi Mộ Bát Tu hoàn toàn thành hình, rồi quay về hạch tâm, khởi động đại trận là được.

Nhân lúc có thời gian rảnh rỗi, nó liền đến mộ huyệt của Tống Thư Hàng ở ngôi mộ lớn bên cạnh, đi thăm chơi.

Tống Thư Hàng khẽ cười, vươn tay phải.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nhẹ nhàng đậu trong tay cậu ấy.

“Cảm ơn Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đạo hữu, tiếp theo, xin hãy giúp ta một tay.” Tống Thư Hàng tay cầm Phượng Hoàng Đao, cắm vào chỗ hạch tâm.

Nửa thân đao cắm vào trận nhãn.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao kêu lên một tiếng trong trẻo, ngọn lửa phượng hoàng dung nhập vào hạch tâm của ngôi mộ lớn, cũng chế tạo cho Tống Thư Hàng một bộ ‘Trận pháp tổng khống mộ lớn của hệ Tu sĩ số’.

Có chút khác biệt với bộ trận pháp tổng khống của Thông nương;

bộ của Thông nương là ‘Bát Tu’, còn bộ của Tống Thư Hàng thì là ‘Cửu Tu’.

Đây cũng coi như là lần đầu tiên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao công khai thừa nhận tư cách Cửu Tu của Tống Thư Hàng!

Cửu Tu?

Tống Thư Hàng….

Thời gian từng chút trôi đi.

Ngôi mộ lớn trăm tầng dưới lòng đất, dưới nỗ lực của vạn tà ma Cửu U, nhanh chóng thành hình.

Tống Thư Hàng lơ lửng trong hư không, nắn cằm, nhìn ngôi mộ lớn dần thành hình, như có điều suy nghĩ.

“Đang nghĩ gì vậy?” Bạch tiền bối phân thân hỏi.

“Tôi đang cân nhắc, có nên thêm một tầng nữa cho ngôi mộ lớn trăm tầng này không.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về hướng 3 giờ.

Ánh mắt cậu ấy xuyên qua hạn chế của ‘không gian’, rơi vào bên trong thế giới Ma Hải.

Ở đó, có một tòa ‘Ma Đế Cung’ khổng lồ, trông rất bắt mắt.

Kết hợp với trải nghiệm mộng cảnh về ‘Mộ Bất Hủ Giả’ kia, Tống Thư Hàng luôn cảm thấy trên cơ sở một trăm tầng của ‘bản thiết kế Mộ Bất Hủ Giả’ mà cường hóa thêm một chút, sẽ an toàn hơn.

Ban đầu, trong mộng cảnh, cảnh tượng Bất Hủ Giả cuối cùng đột nhiên kéo mở cửa mộ, xông ra khỏi mộ, khiến cậu ấy khắc sâu trong trí nhớ.

Nhưng ngôi mộ lớn này liên quan đến ‘kế hoạch Tạo Thần’ của

Bạch tiền bối, không được phép sai sót, nên Tống Thư Hàng không thể quyết định được.

Dù sao cậu ấy chỉ có hai cơ hội thất bại, nếu lần thứ ba vẫn không thành công thì… Bạch tiền bối sẽ cần một cá thể 'phát sáng', dùng phi kiếm dùng một lần đẩy nó xoay vòng, để trấn áp Mộng Giới.

Mà ở đây không ai thích hợp hơn Tống Thư Hàng cậu ấy để trở thành 'cá thể phát sáng' kia, về điểm này Tống Thư Hàng có sự tự tin khó hiểu!

Hơn nữa Tống Thư Hàng cũng không muốn vì một thao tác nhất thời hứng khởi của mình mà làm loạn đại kế hoạch của Bạch tiền bối.

Vì vậy cậu ấy đang do dự.

"Thêm một tầng nữa cho ngôi mộ lớn trăm tầng này ư?

Tại sao cậu đột nhiên lại có ý nghĩ như vậy?" Bạch tiền bối phân thân nghi hoặc hỏi, một trăm tầng chỉnh tề không phải rất tốt sao?

"Nói thế nào nhỉ… Xuất phát từ một loại trực giác?

Và cũng muốn thêm một tầng bảo hiểm cho kết cấu mộ địa trăm tầng." Tống Thư Hàng nói: "Tuy nhiên, vì 'kế hoạch Tạo Thần' này rất quan trọng đối với Bạch tiền bối, nên tôi đang do dự." "Nếu đã như vậy, cứ yên tâm mà làm đi!

Cậu có hai cơ hội thất bại, chỉ cần đảm bảo lần thứ ba có thể thành công thì không vấn đề gì!" Bạch tiền bối phân thân ôn nhu nói: "Đáng tiếc là bản thể của ta không ở đây.

Nếu không chúng ta cùng nhau tung cậu ấy lên cao, mặt trước chạm đất thì đại biểu là thuận lợi, mặt sau chạm đất thì đại biểu là không thuận lợi." Tống Thư Hàng: "……" Cho dù ngài có cho tôi mười một lá gan, tôi cũng không dám tung Bạch tiền bối lên cao như vậy, trừ phi… không đúng, không có trừ phi!

Bá Tống tôi dù có nhảy từ trên lầu xuống, cũng tuyệt đối không dùng cách này để tung Bạch tiền bối lên cao.

"Thấy cậu vẫn còn dáng vẻ do dự, cậu vẫn không thể hạ quyết tâm sao?" Bạch tiền bối phân thân liếc Tống Thư Hàng một cái, nói: "Thôi được rồi, vậy ta chịu thiệt một chút, cậu hãy nắm lấy ta, rồi ném ta lên trời một cái.

Đợi khi ta chạm đất, mặt trước đại biểu cho thuận lợi, còn mặt sau thì đại biểu cho không thuận lợi!

Chương 2739

Ta tuy không phải bản thể, nhưng cũng đại biểu cho nhánh khí vận, dùng ta để đưa ra lựa chọn trong vấn đề quan trọng này tuyệt đối đáng tin cậy.” Tống Thư Hàng: “Tôi thà đi ném cái đùi vàng của Bạch tiền bối Two để thử nghiệm còn hơn.” Lời cậu ấy vừa dứt, liền cảm thấy có người ở phía sau lưng đột nhiên đá một cước.

“A ~” Tống Thư Hàng kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình như quả pháo xông thẳng lên trời, xoay một vòng trên không, cuối cùng ầm ầm rơi xuống đất.

Mặt trước chạm đất!

Nếu không phải cấp độ phòng ngự khuôn mặt đủ cao, Bá Tống đại lão hôm nay nói không chừng sẽ bị hủy dung.

Bạch tiền bối phân thân cúi xuống bên cạnh cậu ấy, ôn nhu nói: “Vậy nên đó, Thư Hàng, đạo lý họa từ miệng mà ra này tại sao cậu cứ không hiểu vậy?” Tống Thư Hàng: “……” “Ngoài ra, mặt trước chạm đất, đại biểu cho kế hoạch thuận lợi.

Vậy nên, cứ mạnh dạn mà làm đi, Thư Hàng tiểu hữu.” Bạch tiền bối phân thân mỉm cười nói: “Đừng do dự nữa, do dự sẽ thất bại!” “Quả quyết thì sẽ bị cho không.” Tống Thư Hàng bò dậy từ mặt đất.

Trên mặt đất Cửu U cứng rắn in hằn dấu mặt của cậu ấy.

Tương lai nơi đây rất có thể sẽ trở thành thánh địa nhỏ của ma đầu Cửu U, nơi Bá Tống Chúa Tể từng in dấu mặt mình!

Sau khi đứng dậy, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn cái đùi vàng của Bạch tiền bối Two lơ lửng trong hư không, cú đá vừa rồi thuần túy là sát thương kích thích, không mang lại hiệu quả rèn luyện chân nào cho cậu ấy.

Đau chết đi được.

Xoa xoa cái lưng già của mình, Tống Thư Hàng mở chức năng 'chat tu chân', liên hệ Bạch tiền bối: 【Bạch tiền bối, tôi muốn thêm một tầng bảo hiểm cho 'Mộ Bất Hủ', gom đủ số 101 tầng.

Do dự sẽ thất bại!】【Được.】Bạch tiền bối trả lời ngắn gọn.

Tống Thư Hàng: 【Vậy tôi lên đây, Bạch tiền bối!】 Sau khi được Bạch tiền bối bản thể xác nhận, Tống Thư Hàng liền yên tâm.

Cậu ấy niệm trong lòng, ý thức xuyên qua Tống U U, trực tiếp chiếu rọi đến vị trí Ma Đế Cung trong thế giới Ma Hải.

Lúc này, Ma Đế Cung bị bảy vị tà ma Cửu Phẩm vây kín.

Phía trên, Tống U U hai tay ôm ngực, phối hợp với Thạch Bi đạo hữu trấn áp Ma Đế Cung chặt chẽ, khiến nó không thể nhúc nhích.

Bên ngoài, còn có đại lão Ban Văn Long Two nheo mắt, quan sát những thay đổi nhỏ trong thế giới Ma Hải.

Trong Ma Đế Cung, các đệ tử Vô Cực Ma Tông nội tâm bất an.

Tông chủ bị Bá Tống đập nát, không thấy tung tích… Ma Đế Cung bị trấn áp, không thể đưa bọn họ trốn về hiện thế.

Thành viên Vô Cực Ma Tông không còn đường nào, chỉ có thể ngồi chờ Bá Tống Huyền Thánh phán xét.

Trong số đông thành viên Vô Cực Ma Tông, người bất an nhất ban đầu chính là Công Tử Hải.

Dù sao trong số tất cả những người có mặt, chỉ có hắn là đã trực diện đắc tội với Bá Tống.

Ngay cả tiểu đồng bọn Chính Năng của hắn, thực ra từ đầu đến cuối cũng không trực diện đắc tội với Bá Tống.

Tuy nhiên, theo thời gian không ngừng trôi đi, Công Tử Hải lại điều chỉnh được tâm thái của mình.

Đối mặt với tuyệt cảnh hoàn toàn, không còn đường xoay chuyển nào, Công Tử Hải lại không còn bất an nữa, tâm trạng tĩnh lặng như nước.

Bản thân hắn là kẻ túc trí đa mưu, tâm thái sau khi trải qua hết lần này đến lần khác rèn luyện bởi 'Bá Tống' cũng đã trở nên vô cùng mạnh mẽ.

Nếu như lúc đó hắn chọn từ bỏ khối 'Huyết Thần Toản', không đi kết oán với 'Bá Tống' thì có lẽ tương lai hắn sẽ trở thành một Ma Đế vĩ đại, giống như đại lão Hà Chỉ được ghi chép vào sách giáo khoa của Ma Môn.

"Bá Tống sẽ đối phó chúng ta như thế nào?" Chính Năng khoanh chân ngồi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bản mệnh pháp khí 'Tử Trúc' của mình.

"Nếu ta không nhầm, có lẽ chúng ta sẽ trở thành một 'bộ ba món' quà, được Bá Tống hào phóng tặng cho tiểu cô nương Thiên Hà Tô Thị kia." Công Tử Hải chậm rãi nói.

Hậu bối A Thất kia thật sự may mắn, lại được cự đầu viễn cổ Bá Tống để mắt đến… Tình cảm thật là một thứ kỳ diệu, hắn không thể dùng bất kỳ công thức nào để tính toán.

Một cự đầu viễn cổ sống không biết bao nhiêu năm, lại để mắt đến một tiểu cô nương tuổi nhỏ dưới trăm tuổi… Quả nhiên đàn ông dù sống bao lâu, vẫn sẽ thích những người trẻ đẹp.

"Không hổ là kẻ địch cả đời của ta." Lúc này, thân hình của Tống U U bỏ qua cấm chế của Ma Đế Cung, trực tiếp xuất hiện trước mặt tất cả đệ tử Vô Cực Ma Tông, nói: “Công Tử Hải, ngươi vậy mà có thể đoán được hành động tiếp theo của ta, ta đã bị ngươi nhìn thấu hoàn toàn rồi.” “Kẻ địch cả đời?” Một số trưởng lão Vô Cực Ma Tông lập tức kinh ngạc nhìn về phía Công Tử Hải.

Bá Tống đại lão đánh giá Công Tử Hải cao đến vậy ư?

Công Tử Hải: “……” Kẻ địch cái kẻ địch của ngươi!

Ta khi nào trở thành kẻ địch cả đời của ngươi?

Tống U U khoác chăn cùng loại với ‘đại lão Cái gì cũng bán’, chân đạp Hắc Lí từng bước từ hư không đi xuống, ngồi lên ngai vàng của Ma Đế?

Nga Tông chủ, nhìn xuống các đệ tử Vô Cực Ma Tông.

“Ngươi định xử trí chúng ta thế nào?” Chính Năng lên tiếng hỏi.

“Như Công Tử Hải đã đoán, ta sẽ giao các ngươi cho Thiên Hà Tô Thị xử trí.

Đến lúc đó A Thập Lục sẽ quyết định tương lai của các ngươi… Ừm, tâm trạng của A Thập Lục gần đây không tệ.” Ánh mắt Tống Thư Hàng lướt qua các thành viên còn lại của Vô Cực Ma Tông.

Dưới quyền hạn Chúa Tể Cửu U, uy áp đáng sợ bao trùm xuống.

Các thành viên Vô Cực Ma Tông chỉ cảm thấy hai chân mềm nhũn, đồng tử giãn nở.

Cơ thể bọn họ không ngừng phản hồi cảm xúc kinh hoàng về đại não.

“Các đạo hữu có thủ đoạn nuôi dưỡng linh thực vật, thuần dưỡng linh thú, chế tạo pháp khí, luyện chế đan dược, vân vân, hãy bước lên báo danh đăng ký.

Sau đó làm việc cho ta mười năm, ta sẽ trả lại tự do cho các ngươi.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Thế giới hạch tâm của ta cần nhân tài.

Mà mười năm, đối với tu sĩ mà nói, chẳng qua chỉ là thời gian thoáng qua trong chớp mắt.

Khoảng thời gian trước, Tống Thư Hàng từng có lúc vì lo chuyện ‘không có nhân viên’ mà muốn đến chỗ các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chiêu mộ một số đạo hữu làm thuê về, giúp cậu ấy quản lý số lượng lớn linh thú, ma thú, cùng các loại linh thực vật thiên tài địa bảo trong thế giới hạch tâm… Tuy nhiên sau đó, kế hoạch chiêu mộ đạo hữu làm thuê đã bị bỏ dở, chủ yếu là vì Tống lão bản không trả nổi linh thạch lương.

Vì thế, Tống lão bản từng nghĩ ra ý tưởng chiêu mộ ‘nhân viên thực tập miễn phí’, chiêu mộ một số tuần thú sư, người quản lý linh thực vật có tiềm lực đến thế giới hạch tâm của cậu ấy thực tập miễn phí.

Trong quá trình thực tập có thể nhận được sự chỉ điểm giảng pháp của tiền bối Cửu Phẩm (Quy tiền bối), thậm chí là giảng pháp của Trường Sinh Giả Sở các chủ, vân vân… Đây là một ý tưởng rất hay, hơn nữa chắc chắn sẽ có rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi sẵn lòng đến thực tập làm việc miễn phí, thậm chí rất có thể sẽ có một số trưởng lão Lục Thất Phẩm chọn giả vờ non trẻ để tranh giành cơ hội ‘làm việc miễn phí’ này.

Đáng tiếc Tống Thư Hàng quá bận rộn, ý tưởng hay này vẫn luôn không có cơ hội thực hiện.

Bây giờ thì hay rồi, trước mắt có cả một đám đệ tử tinh anh của ‘Vô Cực Ma Tông’, đang chờ cậu ấy lựa chọn.

Thời đại ngày nay, điều gì là quan trọng nhất?

Nhân tài, nhân tài có một kỹ năng đặc biệt, dù ở đâu cũng được chào đón.

“Làm việc mười năm, là sẽ thả chúng ta tự do sao?

Cho dù chúng ta quay về Vô Cực Ma Tông cũng không vấn đề gì ư?” Lúc này, một nam tử râu dài cứng đầu đứng dậy, cúi đầu hỏi.

Nếu chỉ là mười năm, thì làm việc mười năm đối với bọn họ căn bản sẽ không có ảnh hưởng gì.

Đôi khi bọn họ bế quan còn lâu hơn mười năm!

Mười năm sau bọn họ quay về Vô Cực Ma Tông, vẫn có thể nhanh chóng hòa nhập, trở thành trụ cột chống đỡ Ma Tông.

“Đúng vậy, mười năm sau các ngươi sẽ hoàn toàn tự do, ngay cả khi quay về Vô Cực Ma Tông ta cũng sẽ không ngăn cản.” Tống U U ngồi cao trên ngai vàng, khẳng định.

Nam tử râu dài hít sâu một hơi, chủ động bước lên một bước, hành lễ nói: “Vãn bối Tinh Vũ đạo nhân, luyện đan sư Thất Phẩm kiêm linh thực vật sư, nguyện vì Bá Tống tiền bối hiệu lao mười năm.” Tinh Vũ Tôn Giả, chính là một tông sư luyện đan có tiếng lẫy lừng ở Vô Cực Ma Tông… thậm chí là ở Tu chân giới An Lạc.

Thời trẻ, hắn từng tung hoành tu chân giới bằng một tay 《Thiên Tinh Kiếm Quyết》, cũng từng tạo nên danh tiếng lẫy lừng.

Tống U U ngồi trên ngai vàng, búng ngón tay, một tấm ‘khế ước’ được cấu thành từ lực lượng Cửu U bắn đến trước mặt Tinh Vũ Tôn Giả, rồi mở ra trước hắn.

Đây là một chức năng trong danh sách quyền hạn Chúa Tể Cửu U mà Bạch tiền bối Two đã cấp cho cậu ấy.

Tinh Vũ Tôn Giả xem đi xem lại các điều khoản của ‘khế ước’, xác nhận không có sai sót nào rồi ký đạo hiệu của mình lên đó, trở thành người làm thuê thứ hai dưới trướng Tống lão bản.

Người làm thuê thứ nhất là Thông nương, đại lão tương lai có tư chất Thiên Đạo.

“Rất tốt, đến lúc đó trong tiểu thế giới của ta, sẽ có tiểu trợ thủ hạch tâm thay ngươi sắp xếp công việc và chỗ ở.

Nếu có chỗ nào không hiểu, có thể đi thỉnh giáo ‘Thông nương’ tiền bối làm thuê của ngươi, cô bé sẽ chỉ điểm cho ngươi một số hạng mục cần chú ý khi làm việc.” Tống U U lên tiếng.

Lần này nếu có thể thu nhận đủ người làm thuê, thì Thông nương có thể hóa thân một cái, biến thành một quản lý nhỏ.

Thế giới hạch tâm bây giờ đủ lớn, sau khi thu hồi ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ của Côn Vương, cũng có đủ chỗ để các ‘đạo hữu làm thuê’ cư trú.

“Được thôi, Bá Tống tiền bối.” Tinh Vũ Tôn Giả gật đầu nói.

Sau khi giao trả khế ước cho Bá Tống đại lão, hắn quay người lại nói với các đệ tử Vô Cực Ma Tông: “Mười năm năm tháng đối với tu sĩ chúng ta mà nói, chẳng qua là thời gian thoáng qua trong chớp mắt.

Mười năm sau, chúng ta còn phải gánh vác Vô Cực Ma Tông, trở thành trụ cột của Ma Tông.

Mười năm này, hãy cứ xem như là bế quan tu luyện, rèn luyện để kiên định tâm linh.

Chư vị đạo hữu, xin hãy đưa ra lựa chọn chính xác đi.” Nói xong, hắn quay người chắp tay nhẹ về phía Bá Tống đại lão.

Trong suốt quá trình đó hắn không hề hỏi về chuyện ‘lương bổng’, trong lòng đã chuẩn bị sẵn sàng cho mười năm làm việc miễn phí.

Có thể giữ được mạng sống đã là tốt rồi, còn muốn xa vời gì nữa?

Có Tinh Vũ Tôn Giả đức cao vọng trọng dẫn đầu, phía sau một loạt thành viên Vô Cực Ma Tông đứng dậy, báo lên đạo hiệu và chức nghiệp của mình với Tống Thư Hàng.

Vô Cực Ma Tông là một môn phái lớn cổ xưa đã trưởng thành, bọn họ có hệ thống tự cung tự cấp hoàn chỉnh.

Dù là linh thực vật, luyện đan, khai khoáng, luyện khí, pháp khí tu phục, thuần thú, tiên trù, pháp bào may vá, trận pháp sư, vân vân, đều có hệ thống nhân tài đầy đủ.

Vì thời gian có hạn, Tống Thư Hàng không có thời gian để tất cả thành viên Vô Cực Ma Tông tự giới thiệu từng người một.

Tống U U trên ngai vàng niệm trong lòng một cái, trực tiếp sử dụng ‘quyền hạn Chúa Tể Cửu U’, trong khoảnh khắc kết nối tâm linh với tất cả thành viên Vô Cực Ma Tông có mặt, trực tiếp hỏi về kỹ năng đặc biệt của bọn họ, và ngay lập tức ký kết khế ước với bọn họ.

Toàn bộ Vô Cực Ma Tông, trừ Công Tử Hải và Chính Năng đã có việc khác từ trước, tất cả các thành viên còn lại đều thành công ký khế ước làm việc với Bá Tống!

Điểm này có hơi ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng.

Cậu ấy vốn tưởng ký được một nửa thành viên đã là không tồi rồi.

Kết quả, các thành viên Vô Cực Ma Tông có mặt, ai nấy đều là tinh anh, đều là nhân tài.

Ban đầu có một số thành viên chiến đấu không có kỹ năng đặc biệt, nhưng mấy năm gần đây, những thành viên chiến đấu này đều nắm giữ một tay kỹ thuật quý giá tinh xảo như 【Nuôi dưỡng tà vọng, dẫn dắt tà vọng biến dị, tăng trưởng tà vọng, dung hợp tà vọng】, vân vân!

Trong gần trăm năm qua, để gánh vác ‘đại kế hoạch Ma Hải’ của Vô Cực Ma Tông, các tinh anh của Vô Cực Ma Tông có thể nói là toàn dân đều binh, ai nấy đều bị ép trở thành ‘đại sư tà vọng’.

Mà nuôi dưỡng tà vọng, mở một ‘công ty lớn nuôi trồng tà vọng nhân tạo’ để cung cấp cho chư thiên vạn giới, là một dự án kiếm tiền lớn mà Tống Thư Hàng đang tính trong lòng.

Huống chi giai đoạn đầu, chỉ riêng Biệt Tuyết Tiên Cơ và Sở Sở nghiên cứu ‘hệ thống tà vọng’ đã phải tiêu hao một lượng lớn tà vọng.

Vì vậy Tống U U vung tay lên, trực tiếp đóng gói mang đi toàn bộ tầng tinh anh của Vô Cực Ma Tông, chuyển tất cả đến thế giới hạch tâm, giao cho tiểu trợ thủ hạch tâm sắp xếp cho bọn họ.

Tiểu trợ thủ hạch tâm đã tìm ra một khu vực chuyên dụng trong thế giới hạch tâm, dùng để an trí nhóm đệ tử Vô Cực Ma Tông này, nhưng hạn chế phạm vi hoạt động của bọn họ.

Dù sao trong thế giới hạch tâm có rất nhiều bí mật, liên quan đến con át chủ bài của Bá Tống, sẽ không dễ dàng tiết lộ cho những đệ tử Vô Cực Ma Tông này.

Chương 2740

Nếu không có gì bất ngờ, nhóm thành viên Vô Cực Ma Tông này trong mười năm tới, phạm vi hoạt động đều sẽ bị hạn chế trong khu vực thế giới hạch tâm này.

Có nhóm đệ tử Vô Cực Ma Tông này, thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng sẽ bước vào một giai đoạn phát triển tốc độ cao.

Nhiều linh thực vật quý giá trong kho báu của Côn Vương cũng có thể thử nghiệm trồng trọt.

Nhân lúc quyền hạn Chúa Tể Cửu U còn đó, một số ‘tà thú’ và ‘linh thực vật’ đặc biệt của thế giới Cửu U cũng có thể dẫn một nhóm đến thế giới hạch tâm.

Một số pháp khí chiến lợi phẩm, đến lúc đó cũng có thể giao cho các luyện khí sư, pháp bào may vá sư cải tạo hoặc tu sửa.

Tương lai khi đến Tết, Bá Tống tặng quà cho các tiểu bối thì cuối cùng cũng có thể có một vài thứ đáng giá để tặng, sẽ không còn dùng ‘bình nhỏ trữ vật’ và ‘mộc đao khắc ấn’ để lấp chỗ trống nữa.

Tống Thư Hàng cảm thấy tương lai của mình, một mảnh quang minh, tài nguyên cuồn cuộn!

Sau khi chuyển đi tất cả thành viên Vô Cực Ma Tông, ánh mắt Tống U U rơi xuống Công Tử Hải và Chính Năng.

Con người một khi đứng ở vị trí cao, một số thứ từng rất coi trọng, sẽ trở nên nhỏ bé.

Khi leo lên đỉnh núi cao, sẽ phát hiện một số kiến trúc dưới chân núi thậm chí không nhìn thấy bóng dáng.

Vài tháng trước, Công Tử Hải được Tống Thư Hàng coi là kẻ địch cả đời… Bây giờ nếu không phải vì muốn gom đủ ‘bộ ba món quà’ đã hẹn với A Thập Lục, Tống Thư Hàng thậm chí còn chẳng buồn để tâm đến hắn.

Nếu không phải lần này ‘đại kế hoạch Vô Cực Ma Tông’ tự động va vào lòng cậu ấy, mà Công Tử Hải lại vừa hay là một phần tử của ‘đại kế hoạch’ này, Tống Thư Hàng căn bản sẽ không chủ động đi tìm hắn.

Vì vậy, khi Tống U U nhìn Công Tử Hải, Tống Thư Hàng liền nhận ra sự thay đổi trong tâm thái của mình.

Tuy nói cậu ấy vẫn luôn là "nước", từ Huyền Thánh "nước" ban đầu đến sau này là Kiếp Tiên "nước", Trường Sinh Giả "nước", và hiện tại là Chúa Tể "nước".

Nhưng thực lực của cậu ấy thì lại thực sự tăng cường từng bước một.

Thực lực mạnh mẽ, tự nhiên mang đến tâm thái mạnh mẽ.

Đã từng có một khoảng thời gian, cậu ấy đối với Công Tử Hải đe dọa đến an nguy của người thân mình, cũng hận không thể trừ khử nhanh chóng.

Nhưng bây giờ, hận ư?

Nói một câu đau lòng, Công Tử Hải bây giờ đã sa sút đến mức không còn tư cách để Bá Tống sản sinh ‘ý hận’ nữa.

Khoảng cách thực sự quá lớn.

Một con côn trùng nhỏ bé cắn người, người căn bản sẽ không đi hận con côn trùng nhỏ đó, tiện tay bóp chết là được, đâu phải mỗi con côn trùng nhỏ đều là Bá Tống cắt tay, trước khi bóp chết còn có thể làm đau tay người!

“Ngươi vẫn không thay đổi chút nào, Công Tử Hải.” Tống U U cảm khái nói: “Nhưng ta thì đã thay đổi rồi.” Trong lời nói, toát ra một mùi vị tang thương.

Công Tử Hải: “……” Thạch Bi đạo hữu vẫn luôn trầm mặc: “……” Mùi vị tra nam nồng đậm trong câu nói của Tống U U là sao vậy?

Lời này nghe như Tống Thư Hàng đã thay lòng đổi dạ, muốn vứt bỏ Công Tử Hải vậy.

“Có cơ hội rồi sẽ nói chuyện tử tế với ngươi sau, bây giờ ta quá bận.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Sau đó cậu ấy khẽ búng tay.

Niệm lực khổng lồ trói buộc Công Tử Hải và Chính Năng, trực tiếp chuyển dịch bọn họ đến ‘Tỏa Tiên Ngục’ trong thế giới hạch tâm.

Ở đó còn đang giam Ma Đế?

Nga Đổ Chú bị phong ấn song trùng, cùng với An Tri Ma Quân chỉ còn lại thần hồn tàn khuyết sau khi bạo đầu mà chết vì tiết lộ thông tin nội bộ.

Đến đây, ‘bộ ba món Công Tử Hải’ tương lai sẽ tặng cho Tô Thị A Thập Lục đã tập hợp đủ.

Sau khi xử trí xong Công Tử Hải, Tống U U đứng dậy khỏi ngai vàng, nhẹ nhàng phủi phủi tấm chăn. ‘Kế hoạch Tạo Thần’ của Bạch tiền bối đang diễn ra sôi nổi tranh thủ từng giây từng phút, bên này cậu ấy cũng không thể lãng phí thời gian.

Theo lời Bạch tiền bối phân thân, cậu ấy chưa từng thấy Bạch tiền bối bản thể vội vã hoàn thành một việc gì đến vậy.

Cần biết rằng trước đây, Bạch tiền bối may mắn dù đối mặt với tình hình nào cũng đều ung dung không vội, xe đến núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng.

Bất kể là khó khăn hay tình hình gì, cũng không khiến ngài ấy nảy sinh ý nghĩ cần xử lý gấp rúp.

Ý chí may mắn sẽ thay ngài ấy sắp xếp mọi việc, để ngài ấy chơi vui vẻ.

Vì vậy, ‘kế hoạch Tạo Thần’ này chắc chắn có ý nghĩa trọng đại, sẽ có ảnh hưởng rất lớn đến tương lai.

Tống U U một lần nữa đạp Hắc Lí, bước lên đỉnh ‘Ma Đế Cung’.

Thạch Bi đạo hữu phối hợp lơ lửng bên cạnh cậu ấy.

“Ừm, tòa Ma Đế Cung này còn chưa đản sinh ‘khí linh’ của riêng nó, như vậy việc chuyển hóa cũng sẽ tiện lợi hơn.” Tống U U lên tiếng nói.

“Ngươi tưởng khí linh cái thứ này dễ đản sinh thế ư!” Thạch Bi đạo hữu than vãn, từ xưa đến nay, số lượng khí linh còn hiếm hơn số lượng Kiếp Tiên Cửu Phẩm, có thể thấy Thạch Bi đạo hữu trân quý đến mức nào.

“Dược thủy Thiên Đạo Nhãn, ngươi đáng giá tất cả.” Tống Thư Hàng cười nói.

Thạch Bi đạo hữu: “……” “Tóm lại, trước tiên chúng ta phải xóa bỏ tất cả ấn ký thuộc về ‘Ma Đế?

Nga’ trên Ma Đế Cung này.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Trong tình huống bình thường, cho dù là Chúa Tể Cửu U, muốn hoàn toàn xóa bỏ ấn ký trên pháp khí của một Trường Sinh Giả cũng không dễ dàng như vậy.

Nhưng Ma Đế?

Nga bây giờ đã bị đánh nát, hiện đang bị phong ấn song trùng, đã mất đi quyền khống chế đối với ‘Ma Đế Cung’ này.

Hơn nữa, do ‘Ma Đế Cung’ là một phần trong 《Kế hoạch Ma Hải》 của Ma Đế?

Nga, trong kế hoạch này, ‘Ma Đế Cung’ có tác dụng tiếp nhận ‘sức mạnh Ma Hải’.

Tức là, bây giờ ‘Ma Đế Cung’ được thiết lập là sẽ không ngăn cản sức mạnh thế giới Ma Hải dung nhập.

Điều này đã mang lại cho Tống Thư Hàng rất nhiều không gian thao tác.

Dưới sự dẫn dắt của Tống U U, sức mạnh thế giới Ma Hải điên cuồng rót vào trong ‘Ma Đế Cung’, cuốn trôi nhiều tầng cấm chế trong Ma Đế Cung cùng với ấn ký mà Ma Đế?

Nga để lại trên pháp khí.

Đồng thời, Tống U U tay ấn Thạch Bi đạo hữu, cả hai tiến vào hình thức 《Bi Đao Hợp Nhất》, toàn lực khởi động quyền hạn Chúa Tể Cửu U, dùng pháp tắc Cửu U và ý chí Cửu U, cưỡng chế xóa bỏ sự khống chế của Ma Đế?

Nga đối với ‘Ma Đế Cung’.

Trong Tỏa Tiên Ngục của thế giới hạch tâm, Ma Đế?

Nga lộ vẻ mặt đau khổ.

Hắn cảm ứng được ‘Ma Đế Cung’ mà mình từng tốn rất nhiều tinh lực chế tác đang đổi chủ.

“Ngay cả Nho gia Thánh Nhân năm đó cũng không đối xử với ta như vậy!” Ma Đế?

Nga đau khổ vươn tay ấn vào phong ấn Thánh Nhân trên ngực.

Vị trí Bá Tống đại mộ.

Khí thế của Tống Thư Hàng bản thể đột nhiên tăng vọt, lúc này tinh lực của cậu ấy đã hoàn toàn dồn vào Tống U U, tạm thời từ bỏ khống chế bản thể.

Mà khi bên Tống U U bắt đầu phát lực, bản thể tự nhiên chịu ảnh hưởng, tiến hành một số động tác đồng bộ từ xa.

Tống Thư Hàng bản thể lơ lửng, uy nghiêm phụ trợ bởi quyền hạn Chúa Tể Cửu U khuếch tán.

Phía dưới, nhóm tà ma Cửu U vốn đang làm việc hăng say, lập tức lại quỳ rạp xuống đất.

Tô Thị A Thập Lục và những người khác ngẩng đầu, nhìn Tống Thư Hàng bá khí ngất trời trong hư không.

Hoa ~ Lúc này, phía sau bản thể, vì sự đồng bộ của sức mạnh Cửu U, một cảnh tượng đang diễn ra trong thế giới Ma Hải đã được chiếu tới thông qua phương thức ‘hải thị thận lâu’.

Trong hình ảnh, Tống Four màu đen một tay cầm bia, một tay bá đạo áp xuống ‘Ma Đế Cung’.

Ma Đế Cung khổng lồ không ngừng phát ra tiếng kẽo kẹt, trận pháp và ấn ký mà Ma Đế?

Nga để lại trong cung thể, đang bản năng tiến hành kháng cự cuối cùng.

Nhưng điểm sức mạnh tàn dư này, dưới sự áp chế song trọng của sức mạnh thế giới Ma Hải + quyền hạn Chúa Tể Cửu U, sẽ không thành khí hậu.

Vài phút sau.

Tống U U đột nhiên mở miệng trầm giọng quát, một âm tiết đáng sợ phát ra từ miệng cậu ấy.

Đó là một âm tiết chứa đựng thông tin ‘Thiên Đạo băng hội’ đã phát ra từ miệng Tống Thư Hàng lần trước khi cậu ấy chứng đạo giảng pháp, vào thời khắc Thiên Đạo sụp đổ.

Cũng là phù hiệu âm tiết ‘bá văn đầu tiên’ mà các đại lão ẩn mình trong chư thiên vạn giới ban đầu đã hiểu lầm.

Khi âm tiết này được phát ra, trời đất biến hóa. ‘Ma Đế Cung’ trong thế giới Ma Hải cuối cùng đã hoàn toàn mất đi sức kháng cự, tất cả ấn ký liên quan đến Ma Đế?

Nga trên đó đều bị xóa sạch không còn gì.

Trong chư thiên vạn giới này, chỉ cần liên quan đến ‘Thiên Đạo’, bất kể là thứ gì, dù chỉ là một phát âm bình thường, cũng sẽ trở nên vô cùng đáng sợ.

Tống U U và Bá Tống bản thể đồng bộ, làm động tác ‘nhẹ nhàng vuốt một cái’.

Đến đây, Ma Đế Cung đã được tôi luyện một lần, khoác lên vẻ mới mẻ hoàn toàn, trong ngoài thuần khiết, trở thành vật vô chủ.

Pháp tắc Chúa Tể Cửu U gia thân, lực lượng thông tin Thiên Đạo băng hội nhập thể, trên người Tống Thư Hàng bỗng hiện lên một khí chất siêu phàm thoát tục!

Khoảnh khắc này, Bá Tống vốn chỉ có khuôn mặt thanh tú, dưới sự gia trì của hai loại khí chất, mang lại cho người ta một cú sốc thị giác mạnh mẽ.

Vẻ đẹp trai ngoài ý muốn này.

“Thật đẹp trai.” Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

“Tống tiền bối vẫn luôn rất đẹp trai.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẳng định.

Bạch Long tỷ tỷ: “Hãy trân trọng đi, một tay áp chế Ma Đế Cung, xóa bỏ ấn ký trên đó, đây e rằng là vài khoảnh khắc đẹp trai hiếm có trong đời Bá Tống.” “Tống ~ a ngốc.” Tạo Hóa Tiên Tử nói.

Tạo Hóa Tiên Tử và Bạch Long tỷ tỷ nói một chút cũng không sai.

Tống Thư Hàng bá khí ngất trời, nhẹ nhàng vuốt một cái đã áp chế ‘Ma Đế Cung’ này, đã là một trong số ít khoảnh khắc đẹp trai nhất trong đời cậu ấy.

Hơn nữa… đẹp trai không quá ba giây!

Sau khi ‘flash’ Ma Đế Cung, biến nó thành vật vô chủ, hành động của Tống U U liền bước vào giai đoạn tiếp theo: khiến Ma Đế Cung vô chủ nhận chủ, biến nó thành hình dạng Bá Tống.

Trong tu chân giới, cách thức để một bảo vật nhận chủ có rất nhiều.

Có bảo vật tự động nhận chủ, có nhỏ máu nhận chủ, có đệ tử kế thừa bảo vật của sư tôn, có dùng thủ đoạn bạo lực cưỡng chế áp chế bảo vật rồi cưỡng ép để lại ấn ký của mình trên đó… Trừ bản mệnh pháp khí của tu sĩ hoặc pháp khí đã đản sinh khí linh ra, các pháp khí khác đều có khả năng sẽ biến thành hình dạng của người khác.

Chương 2741

Thậm chí trong một số tình huống, ngay cả tất cả pháp khí có khí linh cũng sẽ gặp sự cố bất ngờ… Còn bản mệnh pháp khí cũng có thể cùng với bản thân tu sĩ, đều bị biến thành của người khác.

Không lấy được bản mệnh pháp khí của ngươi, thì sẽ đóng gói mang cả người lẫn pháp khí của ngươi đi!

Còn Bá Tống đại lão danh chấn chư thiên vạn giới, có tư thế nhận chủ độc môn đặc biệt của riêng mình.

“Tăng Phát Thuật!” Tống U U khẽ quát một tiếng, mái tóc đen của cậu ấy không ngừng mọc dài ra, một hơi mọc dài đến mấy chục mét, và dưới sự khống chế của cậu ấy, phân nhánh thành một trăm lẻ tám cái ‘tay tóc’.

Sau khi thăng lên Bát Phẩm, ‘tay tóc’ của cậu ấy đã không còn hạn chế ở con số hai mươi nữa.

Thêm vào đó là sự gia trì của quyền hạn Chúa Tể Cửu U, nếu Tống Thư Hàng muốn, số lượng tay tóc thậm chí có thể tăng lên đến hàng ngàn.

Tuy nhiên, đối mặt với ‘Ma Đế Cung’ không có khí linh, một trăm lẻ tám tay tóc đã đủ dùng rồi.

Nếu nhiều hơn nữa, Ma Đế Cung e rằng sẽ không chịu nổi.

Không phải ta chỉ có thể phân ra một trăm lẻ tám tay tóc, mà là ngươi chỉ có thể chịu được một trăm lẻ tám tay tóc!

Sở các chủ tóc ngốc đứng dựng lên trời, bày ra tư thế nhìn trời: “……” Cô ấy bây giờ rất hối hận chuyện mình năm xưa đã dạy Tống Thư Hàng 《Biện Đao Cửu Trảm》.

Pháp thuật bện tóc này trong tay Tống Thư Hàng kết hợp 《Tăng Phát Thuật》+《Dưỡng Đao Thuật》 sau, ba thứ hợp nhất cấu thành một loại tà thuật đáng sợ nhất thế gian.

Ở một bên khác.

“Ồ, Thư Hàng tóc dài bất ngờ lại cảm thấy không tệ.” Tô Thị A Thập Lục có chút kinh ngạc nói.

Hình tượng Tống Thư Hàng tóc dài càng gần với ‘tiên tử khí linh Nghịch Kình Quyền Sáo’, mơ hồ có chút đáng yêu.

Bạch Long tỷ tỷ: “……” Trong mắt cô, Thư Hàng dù có mặc quần lót đỏ bên ngoài, cô cũng sẽ cảm thấy cậu ấy giống siêu nhân.

Nhưng lời này, Bạch Long tỷ tỷ cũng chỉ dám nói trong lòng.

Nếu thật sự nói ra, Tô Thị A Thập Lục da mặt mỏng này lại sẽ đỏ bừng, sau đó không ngừng kéo thân rồng của nàng.

Gần đây Bạch Long tỷ tỷ cảm thấy thân rồng của mình đều bị kéo dẹt, có xu thế tiến hóa từ cấu trúc 3D sang 2D phẳng.

Bạch tiền bối phân thân nắn cằm, lẩm bẩm: “Ta nhất định phải nghĩ cách, để bản thể học được 《Tăng Phát Thuật》 này mới được.” “Ủa?

Bạch tiền bối vốn dĩ đã có tóc dài rồi mà?” Thông nương nghi hoặc hỏi.

Bạch tiền bối phân thân khẽ chọc Thông nương: “Thỉnh thoảng ta cũng muốn thay cho bản thể một tạo hình tóc ngắn gọn gàng hơn, thay xong rồi lại dùng ‘Tăng Phát Thuật’ để làm tóc dài của hắn mọc lại.” “Nếu là như vậy, Tống tiền bối có lẽ có thể giúp được.

Tống tiền bối hiện tại ngoài 《Tăng Phát Thuật》 ra, còn có một cái 《Biến Dị Tăng Phát Thuật》, có thể trong chớp mắt cưỡng chế khiến trên người địch nhân mọc ra tóc dài, thậm chí là biến thành một quả cầu lông.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng nói.

Bạch tiền bối phân thân lập tức mắt sáng rực, trong một khoảnh khắc, trong đầu hắn liền hiện lên hàng chục triệu phương án.

Đã đến lúc để Thư Hàng tiểu hữu phát huy tác dụng.

“Đến rồi, tà thuật chiêu bài của Tống lão bản!” Lúc này, tiếng kêu của Thông nương cắt ngang suy tư của Bạch tiền bối phân thân.

Trong hình ảnh chiếu.

Tống U U một tay cầm bia, tay kia nhắm vào Ma Đế Cung, nhẹ nhàng chỉ một cái.

Một trăm lẻ tám ‘tay tóc’ dài phía sau cậu ấy tản ra, như mạng nhện dính vào các góc của chính điện Ma Đế Cung.

Khoảnh khắc tiếp theo, ánh sáng 《Dưỡng Đao Thuật》 bùng nổ rực rỡ khắp màn hình! 《Dưỡng Đao Thuật》 loại pháp thuật này, trong tu chân giới không phải là kỹ năng đặc biệt gì.

Các môn các phái trong tu chân giới đều có những thần kỹ của riêng mình như 《Dưỡng Kiếm Thuật》, 《Dưỡng Đao Thuật》, 《Dưỡng Bảo Thuật》 loại tăng cường độ thân mật với pháp khí.

Nhưng 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tống Thư Hàng sau khi qua tay cậu ấy, liền sản sinh một số biến dị.

Là một người đàn ông có thiên phú kiếm thuật -10, thiên phú đao thuật +20, bất kể loại đao pháp nào rơi vào tay cậu ấy, đều sẽ bị thay đổi.

Một trăm lẻ tám bàn tay bện tóc, ấn lên Ma Đế Cung.

Mỗi lần lóe sáng đều đại biểu cho một phát 《Dưỡng Đao Thuật》!

Mỗi giây, mỗi bàn tay bện tóc đều có thể truyền ra ngoài tròn 100 phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Trong mỗi phát Dưỡng Đao Thuật, đều hàm chứa 'tình yêu' không có linh hồn của Bá Tống!

Điểm khác biệt lớn nhất giữa 《Dưỡng Đao Thuật》 của Bá Tống và 《Dưỡng Đao Thuật》 của người khác, chính là 'tình yêu' trong đó.

Tu sĩ bình thường mỗi lần 'dưỡng đao' đều cần nửa canh giờ, trong quá trình này, rót vào bảo đao của mình cái cảm tình 'tình yêu' đầy ắp.

Nhưng Bá Tống hiện tại, mỗi giây có thể gửi đi tròn 10800 lần 'tình yêu' cho Ma Đế Cung.

Tình yêu của 《Dưỡng Đao Thuật》 ngập trời, tạo thành mưa đạn như mưa sa gió cuốn!

Một giây 10800 phát, đây đã là toàn bộ binh lực của một sư đoàn, đạn dược bắn ra cùng lúc trong một cuộc chiến tranh quy mô lớn!

Chất lượng 'tình yêu' không đủ, thì dùng số lượng bù vào!

Tống Thư Hàng đã dùng sự thật chứng minh tính khả thi của công thức này.

Xích Tiêu Kiếm, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Thạch Bi đạo hữu, Bàn Cầu Phong Ấn Trụ, khí linh 'Nam Thu Tự' của Tứ Phương Đại Đế Thiên Đình, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Triệu hoán chấp niệm Thánh Địa Âm Ảnh, Hà Chỉ Trụ… vân vân.

Những thứ kể trên đều là chiến tích của 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tống Thư Hàng.

Mà cấp bậc của 'Ma Đế Cung' trước mắt này, trong lịch sử chiến tích của Tống Thư Hàng, cũng chỉ có thể tính là một tiểu đệ.

Điểm đặc biệt duy nhất là nó là một cung điện khổng lồ, thể tích to lớn.

Dưới sự ‘flash’ bằng 《Dưỡng Đao Thuật》 10800 phát mỗi giây mạnh nhất của Tống Thư Hàng hiện tại, tòa Ma Đế Cung vô chủ khổng lồ này chỉ trụ được ba giây, đã thất bại.

Thực tế, nó chỉ kiên trì được một giây rưỡi, đã toàn thân phát ra bảo quang bảy sắc.

Một giây rưỡi còn lại là do tay tóc của Tống Thư Hàng vì thi triển pháp thuật quá nhanh, muốn dừng lại cũng có một quán tính, quán tính này còn hoạt động thêm một giây rưỡi nữa.

Sau ba giây… toàn bộ Ma Đế Cung bắt đầu phát ra bảo quang thần khí.

Quyền hạn Chúa Tể Cửu U gia trì, không phải chuyện nhỏ.

Đừng nói là tồn tại cấp bảo vật như ‘Ma Đế Cung’, cho dù chỉ là một tảng đá bình thường, dưới tác dụng của 《Dưỡng Đao Thuật》 được gia trì bởi quyền hạn Chúa Tể Cửu U của Tống Thư Hàng một chút thôi, ba giây cũng đủ để nó trở thành một ‘Thần thạch’ đúng nghĩa!

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là tầng thứ 101 của mộ Bá Tống ta, Bá Ma Cung.” Tống Thư Hàng thu lại 108 tay tóc, sau đó dưới sự hỗ trợ của Thạch Bi đạo hữu, đánh ra một loạt pháp thuật ấn ký vào ‘Bá Ma Cung’.

Từng trận văn, ấn ký mang đặc sắc của Bạch tiền bối Two, hiện lên trên thân ‘Bá Ma Cung’.

Những trận văn, ấn ký mang ‘phong cách Bạch tiền bối Two’ và thông tin của Tống Thư Hàng này, toàn bộ dung nhập vào Ma Đế

Cung.

Chủ yếu là việc khắc thông tin lên pháp khí của Trường Sinh Giả quá cao cấp, Tống Thư Hàng hiện tại còn chưa học qua phải làm thế nào… Vì vậy những phù văn ấn ký này, đều do Thạch Bi đạo hữu cầm tay chỉ dẫn Tống Thư Hàng hoàn thành.

Cứ như vậy, tự nhiên đã mang phong cách Bạch tiền bối Two.

Nhận chủ hoàn thành, sau khi khắc ấn ký, Tống Thư Hàng cảm thấy giữa mình và tòa 'Bá Ma Cung' này trở nên thân mật hơn.

Ý niệm của cậu ấy có thể trực tiếp truyền đến 'Bá Ma Cung', sai khiến nó hành động.

Gần như là đã thay hệ thống điều khiển 'Ma Đế Cung' từ hệ thống 'Ma Đế?

Nga' thành 'hệ thống Bá Tống'.

"Khởi!" Tống U U vươn tay chỉ về phía 'Bá Ma Cung' từ xa.

Hoa ~ Bá Ma Cung khổng lồ lơ lửng bay lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, dưới sự thao tác của quyền hạn Chúa Tể Cửu U, toàn bộ Bá Ma Cung xuyên không gian, truyền tống từ thế giới Ma Hải đến vị trí bản thể Tống Thư Hàng!

Nhưng Tống U U và Thạch Bi đạo hữu không cùng quay về.

Bọn họ còn có nhiệm vụ mới, sau khi hoàn toàn khống chế thế giới Ma Hải, sẽ nghiên cứu xem làm thế nào để hợp nhất thế giới Ma Hải và 'thế giới hạch tâm' của Tống Thư Hàng lại với nhau.

Đây là cơ hội để 'thế giới hạch tâm' tiến hóa đến giai đoạn tiếp theo.

Tại chỗ bản thể Tống Thư Hàng.

Bá Ma Cung khổng lồ phát ra bảo quang thần khí bảy sắc, ngoan ngoãn hạ xuống dưới chân cậu ấy.

Mặc dù không đản sinh khí linh, nhưng nó bản năng đã chọn hoàn toàn thần phục.

“Súc Địa Thành Thốn!” Tống Thư Hàng bản thể mở mắt, ra lệnh.

Khoảnh khắc tiếp theo, diện tích Bá Ma Cung khổng lồ bắt đầu co rút nhanh chóng, chỉ trong vài nhịp đã co lại thành mô hình chỉ còn hơn trăm mét vuông.

Tống Thư Hàng bản thể vươn tay, phía sau cậu ấy, Công Đức Xà Mỹ Nhân ‘sống lại’ một lần nữa hiện thân… Nàng vẫn chỉ sống lại một nửa, vừa mới hiện hóa ra nửa thân trên.

Sau khi hiện thân, Công Đức Xà Mỹ Nhân phụ thể lên Tống Thư Hàng, tay phải nàng với vạt áo rộng lớn dựa vào cánh tay Tống Thư Hàng.

“Tụ Lý Càn Khôn.” Tống Thư Hàng khẽ vung tay về phía ‘Bá Ma Cung’, thu nó vào trong vạt áo.

Một loạt động tác như nước chảy mây trôi, nhìn rất đẹp mắt.

Quy tiền bối cảm khái nói: “Thư Hàng thật sự đã trưởng thành rất nhiều rồi.” Mặc dù ngài ấy sớm đã trở thành một trong những vật treo trên người Tống Thư Hàng, nhưng vì đặc tính thích tĩnh của loài rùa, ngài ấy phần lớn thời gian đều ở trong thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng.

Bây giờ nhìn thấy một loạt thao tác trôi chảy như nước chảy mây trôi của Tống Thư Hàng, ngài ấy cảm xúc đặc biệt sâu sắc.

“Dù sao Tống lão bản bây giờ là Huyền Thánh chân chính rồi mà.” Thông nương nhảy lên mai rùa của Quy tiền bối, nhét ‘Ngộ Đạo Thạch’ vào trong mai rùa.

“Vọng thiên.” Quy tiền bối đau lòng ngẩng đầu, cảm giác không lâu nữa, Bá Tống sẽ đuổi kịp cảnh giới của ngài ấy.

“Vọng thiên.” Bạch Long tỷ tỷ cũng ngẩng đầu, cảm giác không lâu nữa, Bá Tống sẽ đuổi kịp cảnh giới của nàng, chứng đạo Trường Sinh.

“Bạch tiền bối!” Đối diện, Tống Thư Hàng bản thể quay đầu nhìn về phía ‘Mộ Cửu Tu Bá Tống’, lên tiếng nói.

“Yên tâm, bên ta cũng đã sớm chuẩn bị xong rồi.” Bạch tiền bối phân thân lập tức chớp đến bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay đặt lên vai cậu ấy.

Xoẹt ~ Không gian chuyển đổi, hắn và Tống Thư Hàng được dịch chuyển đến dưới tầng thứ một trăm của Mộ Cửu Tu.

Trong không gian dưới tầng một trăm này, đại lão Cái gì cũng bán đã dùng sức mạnh không gian để chèn vào một ‘tầng thứ 101’.

Tầng này, là một thế giới động thiên phúc địa trống rỗng nhỏ, nương tựa vào tầng thứ 100 dưới lòng đất.

Cứ như vậy, từ vẻ bề ngoài mà xem, Mộ Cửu Tu Bá Tống vẫn chỉ có 100 tầng.

Nhưng thực tế, lại có một tầng thứ 101 ẩn giấu trong không gian đặc biệt!

Thế giới động thiên phúc địa nhỏ này, là ‘hóa vật’ mà đại lão Cái gì cũng bán đã bán.

Khi bán kiện hóa vật này, đại lão Cái gì cũng bán còn tặng kèm dịch vụ ‘Trường Sinh Giả đại lão tự tay đến tận nơi lắp ráp thế giới động thiên phúc địa’.

“Ta đã lắp đặt xong thế giới động thiên nhỏ này, bây giờ, ngươi chỉ cần đặt ‘Ma Đế Cung’ vào trong tiểu động thiên này là được.” Đại lão Cái gì cũng bán cuộn lại tấm chăn, nói.

Chương 2742

Tống Thư Hàng: “Kích thước hoàn hảo, vừa vặn chứa được.” “Đó là đương nhiên, đây là thế giới tiểu động thiên trống rỗng mà ta đã chọn lọc kỹ càng.” Đại lão Cái gì cũng bán đắc ý nói.

“Lần này tu trúc Mộ Cửu Tu, rất cảm ơn sự tương trợ của ‘đại lão Cái gì cũng bán’.” Tống Thư Hàng cảm tạ nói.

“Ngươi đừng hiểu lầm, ta đây không phải là giúp ngươi, ta chỉ là đang giao dịch với Bạch Thánh thôi.” Đại lão Cái gì cũng bán nghiêm túc nói.

Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói: “Ừm.” “Cũng vậy thôi, Bạch tiền bối lần này là giúp tôi xây mộ, tiền bối giúp Bạch tiền bối thì chính là giúp tôi.” Tống Thư Hàng chân thành cảm tạ.

Bạch tiền bối phân thân lại lần nữa gật đầu: “Ừm.” Đại lão Cái gì cũng bán: “……” Bạch Thánh luôn ở cùng Bá Tống, hình ảnh không rời.

Cứ như vậy, tuy đã kéo Bá Tống vào danh sách đen, nhưng Bá Tống thông qua kênh VIP tối tôn chín sao của Bạch Thánh, vẫn có thể giao dịch với hắn.

Có nên nghĩ cách hạn chế phương thức giao dịch này không?

Đại lão Cái gì cũng bán thầm nghĩ trong lòng.

“Đại lão Cái gì cũng bán đạo hữu, chúng ta hãy thanh toán khoản tiền xây Mộ Bát Tu và Mộ Cửu Tu lần này.

Lát nữa, ta sẽ cắt một khối từ tinh thể linh thạch xuống cho ngươi.” Bạch tiền bối phân thân nói.

“Được thôi, Bạch Thánh.

Lần sau có chuyện làm ăn lớn như vậy thì cứ tiếp tục tìm ta nhé!” Đại lão Cái gì cũng bán nở nụ cười ấm áp chuyên nghiệp.

Không thể hạn chế!

Một khách hàng lớn như Bạch Thánh, sao có thể thiết lập hạn chế cho ngài ấy?

Bá Tống là Bá Tống, Bạch Thánh là Bạch Thánh.

Không thể vì Bá Tống trong danh sách đen mà mất đi khách hàng lớn như Bạch Thánh… Sau khi thanh toán xong khoản công trình, đại lão Cái gì cũng bán lộ ra nụ cười hạnh phúc.

“Lần sau có chuyện làm ăn lớn thì ta lại tìm đại lão Cái gì cũng bán đạo hữu.” Bạch tiền bối phân thân hào sảng nói.

“Gọi là có mặt ngay!” Đại lão Cái gì cũng bán vỗ ngực cam đoan, tiền không phải vạn năng, nhưng chỉ cần có tiền là có thể nhận được dịch vụ toàn diện từ đại lão Cái gì cũng bán.

Sau khi an trí xong tầng thứ 101, Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, đại lão Cái gì cũng bán dịch chuyển ra khỏi thế giới tiểu động thiên.

“Mộ Cửu Tu đã gần như xây xong rồi, ta sẽ thông báo cho bản thể một tiếng, xem bên đó ‘Mộ Bất Hủ Giả’ một trăm tầng phía trên đã hoàn tất chưa.” Bạch tiền bối phân thân nói.

“Mà nói, mộ lớn đã xây xong rồi, có cần làm một nghi thức nào không?” Tống Thư Hàng nắn cằm.

Công trình lớn trong nước sau khi hoàn thành, đều nên có loại nghi thức nghiệm thu khánh chúc gì đó chứ?

“Nghi thức khai mộ à?” Đại lão Cái gì cũng bán nói: “Nếu trong nghi thức mà nhét Bá Tống đạo hữu vào, ta sẽ tặng thêm một đôi pháp khí nhỏ ‘linh thú đá trấn mộ’.” Tống Thư Hàng: “……” "Bản thể nhắn lại bảo rằng, Mộ Bất Hủ Giả trăm tầng bên phía ngài ấy còn khoảng hơn mười phút nữa là hoàn công.

Ngài ấy cũng đã thuê rất nhiều người trợ giúp để tăng tốc độ xây dựng, nhưng độ khó khi xây dựng một trăm tầng bên trên lớn hơn một chút.

Cho nên, chúng ta có mười phút để tổ chức một cái lễ khai mộ...

Thư Hàng có muốn vào trong trải nghiệm ngôi đại mộ trăm tầng hào hoa này chút không?" Phân thân Bạch tiền bối quay đầu lại hỏi.

Vị phân thân Bạch tiền bối này đúng là thuộc kiểu người thích gây chuyện. "Đương nhiên rồi, dù sao cũng là đại mộ trăm tầng hào hoa, tại lễ khai mộ mà không vào trải nghiệm một chút thì chẳng phải đáng tiếc lắm sao?" Tống Thư Hàng vỗ ngực nói.

Chẳng qua chỉ là bị nhét vào quan tài phi kiếm nằm một chút thôi mà, hắn cũng đâu phải chưa từng nằm qua. "Tôi cũng không phải vì muốn tiền bối 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán' tặng cho một cặp thạch thú hộ mộ nên mới muốn bị nhét vào đại mộ đâu.

Tôi chỉ thuần túy muốn trải nghiệm trước một chút cảm giác sau khi chết được chôn trong mộ là thế nào thôi.

Mấy lần trước tôi chết thảm quá, nổ tan xương nát thịt, ngay cả cơ hội được nhét vào trong mộ cũng không có." Tống Thư Hàng lại bổ sung thêm.

Cọng tóc ngốc của Sở Các chủ: "..." Thư Hàng, ngươi đừng nói nữa, mọi người đều biết ngươi muốn quà tặng kèm mà.

Ngoài ra, ngươi càng giải thích, chúng ta lại càng cảm thấy chua xót thay, trên đời này người có kinh nghiệm tử vong phong phú như ngươi quả thực không nhiều. "Lễ khai mộ phải làm thế nào đây?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngẫm nghĩ rồi nói: "Em từng thấy tập tục ở một số nơi là đặt 'người chết' vào trong quan tài, sau đó khiêng đi một vòng, trên đường đốt chút pháo các loại để thu hút sự chú ý của mọi người." Cọng tóc ngốc của Sở Các chủ bổ sung: "Hẳn là còn cần người diễn tấu nhạc đám ma, đi trước cử cờ mở đường nữa." Tạo Hóa Tiên Tử: "Y nha ~ Chậc ~ Ngốc ngốc ~" "Không, Tạo Hóa Tiên Tử, tuẫn táng hay gì đó thì không cần đâu." Tống Thư Hàng vội vàng xua tay nói.

Bạch Long tỷ tỷ nhìn ngôi mộ Cửu Tu này, lên tiếng: "Ta cứ cảm giác ngôi đại mộ này còn thiếu thiếu thứ gì đó?" Đang nói chuyện, Thông Nương ở bên cạnh dưới sự hỗ trợ của Quy tiền bối, đang dựng một tấm bia đá lớn lên trên 'Mộ Bát Tu' của cô nàng —— [Mộ Bát Tu Thông Nương]. "A, đúng rồi, Thạch Bi đạo hữu đâu?" Bạch Long tỷ tỷ khẽ vỗ móng vuốt nói.

Tống Thư Hàng đáp: "Còn ở chỗ Tống U U, đang hỗ trợ Tống U U nắm giữ Ma Hải Thế Giới." Lời còn chưa dứt, trong hư không truyền đến một trận dao động không gian.

Thạch Bi đạo hữu hiện thân, hào sảng cười một tiếng: "Ta biết các ngươi đang triệu hoán ta, cho nên ta tới rồi đây!" Tống Thư Hàng: "..." "Chuyện ở Ma Hải Thế Giới, tiếp theo cần Trợ thủ cốt lõi nhỏ và Tống U U hoàn thành việc tiếp nhận, đã không còn việc của ta nữa.

Cho nên, ta tới rồi!" Thạch Bi đạo hữu nói.

Nó ngước tấm bia lên nhìn về phía ngôi mộ hào hoa 'Mộ Cửu Tu Bá Tống' kia —— Cuối cùng, thời khắc nó chân chính phát huy công dụng đã đến!

Thạch Bi đạo hữu chủ động dùng sức nhảy lên, hóa thành một tấm bia khổng lồ cao hơn mười mét, ầm ầm dựng đứng trên 'Đại mộ Cửu Tu'.

Trên thân bia, bốn chữ [Mộ Cửu Tu Bá Tống] do Bạch tiền bối Two sửa lại lấp lánh tỏa sáng.

Mấy chữ này là do Cửu U Chúa Tể đích thân viết, tại Cửu U Thế Giới này, nó phảng phất như một loại pháp tắc.

Trước kia, chỉ có bia mà không có mộ.

Mà hôm nay, mộ Bá Tống đã thành hình...

Điều này tương đương với việc hoàn thành một tâm nguyện nào đó của 'Cửu U Chúa Tể'.

Cho nên, khoảnh khắc thân bia rơi xuống, tất cả các Cửu U tà ma tham gia xây dựng 'Mộ Cửu Tu Bá Tống' đều nhận được một phần ân tứ từ ý chí của Cửu U Chúa Tể.

Trong một khoảng thời gian tương lai, khi chúng tu luyện sẽ nhận được thêm sự gia trì của Cửu U tà năng, tốc độ tu luyện tăng gấp bội.

Tại khu vực cốt lõi của đại mộ Cửu Tu trăm tầng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bay lên, nó khởi động kích hoạt 'Trận pháp tổng khống chế Cửu Tu' lưu lại trong đại mộ, đồng thời lưu lại sức mạnh thuộc về chính mình bên trong. "Hả?" Thạch Bi đạo hữu phát hiện bản thân mình lại cũng bị 'tính' vào trong chỉnh thể của đại mộ Cửu Tu, 'Trận pháp tổng khống chế Mộ Cửu Tu' gửi đến cho nó một tin tức, hỏi ý kiến nó.

Thạch Bi đạo hữu suy tư một chút, lựa chọn đồng ý.

Sau đó, có một tầng trận văn 'Mộ Cửu Tu' bám vào trên người Thạch Bi đạo hữu, khiến nó và toàn bộ 'Mộ Cửu Tu' dung hợp làm một thể...

Giờ khắc này, nó trở thành 'Bia mộ Bá Tống' hàng thật giá thật.

Sau khi kích hoạt trận pháp tổng khống chế đại mộ, Cửu Tu

Phượng Hoàng Đao lách mình quay về Mộ Bát Tu của Thông Nương, cũng mở ra trận pháp tổng khống chế Mộ Bát Tu Thông Nương.

Đến tận đây, tất cả các đại mộ Số Tự Tu đã toàn bộ được kích hoạt.

Hai ngôi đại mộ Bát Tu và Cửu Tu, trong cõi u minh nảy sinh một loại cộng hưởng.

Không chỉ là hai ngôi đại mộ này...

Bảy ngôi đại mộ Số Tự Tu còn lại ẩn tàng trong chư thiên vạn giới, vào giờ khắc này, toàn bộ bắt đầu cộng hưởng.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vốn là phương pháp 'thoát thân' của Thiên Đạo Bố Cẩu Đản, là phương án thoát thân hoàn mỹ hơn mà Thiên Đạo Bố Cẩu Đản đã thiết lập riêng để thoát khỏi vị trí Thiên Đạo sau khi vứt bỏ phương án 'Kim Liên, Tà Liên' —— Tức là nói, đây là phương pháp thoát thân mà Thiên Đạo Bố Cẩu Đản cho rằng hoàn mỹ hơn so với phương án 'Kim Liên, Tà Liên'!

Trong chín ngôi mộ Số Tự Tu, ẩn chứa huyền bí của Thiên Đạo Rồng Đốm.

Khoảnh khắc trận pháp tổng khống chế đại mộ được kích hoạt, Tống Thư Hàng cảm giác mình tiếp nhận được phản hồi đến từ 'Mộ Cửu Tu'.

Không chỉ hắn, Thông Nương bên cạnh, còn có các vị từng là 'Số Tự Tu' trong chư thiên vạn giới, toàn bộ đều tiếp nhận được phản hồi thuộc về đại mộ Số Tự Tu của bọn họ.

Có điều, bởi vì Thông Nương còn chưa hoàn thành quá trình 'Bát Tu Bát Chuyển' của cô nàng, nên 'Mộ Cửu Tu' của Tống Thư Hàng thuộc về dạng ứng trước.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao còn chưa tiến hóa đến trạng thái Cửu

Chuyển cuối cùng, cho nên, cường độ phản hồi của đại mộ lần này cũng không lớn —— Chỉ có đợi Thông Nương hoàn thành Bát Chuyển cho Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, rồi chuyển giao nó đến tay Tống Thư Hàng, và hoàn thành 'Cửu Chuyển', thì huyền bí lớn nhất thuộc về hệ Số Tự Tu mới thật sự được giải khai!

Cho dù chưa hoàn chỉnh, nhưng sức mạnh phản hồi từ đại mộ Số Tự Tu cũng lại nâng thể chất của Tống Thư Hàng lên một khúc!

Trước đó, cái đùi vàng của Bạch tiền bối Two kích thích tôi thể toàn thân Tống Thư Hàng, đã nâng thể chất của hắn lên tới một điểm tới hạn.

Lúc này, phản hồi của Mộ Cửu Tu trở thành cọng rơm cuối cùng.

Ong ~ Trên người Tống Thư Hàng kim quang bùng lên, trên đỉnh đầu hắn, 199 con Thánh Viên phù hiện.

Đại Thánh Viên cầm đầu vẻ mặt nghiêm túc, nghênh đón con Thánh Viên tiểu lão đệ thứ 200.

Trong kim quang rực rỡ, con Thánh Viên thứ 200 ra đời.

Nó cũng giống như các vị tiền bối của mình, khoác nho sam, tay cầm nho gia kinh thư, toàn thân như được đúc bằng thép đen kịt.

Lại có một con chân long quấn quanh cổ nó, trở thành khăn quàng cổ kiểu Bạch Long tỷ tỷ.

Đại Thánh Viên trang trọng mở kinh thư ra.

Tất cả đàn em Thánh Viên đồng bộ làm theo động tác của đại ca.

Sau đó, 200 con Thánh Viên và chân long, dùng một loại thanh âm mang theo cảm giác mông lung bắt đầu ngâm tụng: "Điện điện điện ~ Điện điện điện ~" Thanh bảo kiếm quan tài khổng lồ được phân thân Bạch tiền bối tế ra lần nữa.

Tống Thư Hàng vô cùng chủ động bò vào trong quan tài...

Tô Thị A Thập Lục lần này không cùng hắn vào quan tài, dù sao Tống Thư Hàng cũng đã đích thân từ chối kiến nghị 'tuẫn táng' mà Tạo Hóa Tiên Tử đưa ra.

Trong tiếng đàn, tiếng tỳ bà của hai vị tiên tử Tạo Hóa và Công Đức, Bá Tống được từ từ đưa vào bên trong 'Mộ Cửu Tu'.

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại (Cái Gì Cũng Có Thể Bán) im lặng đi theo phía sau 'đội ngũ tống táng'.

Tống táng Bá Tống vốn dĩ phải là chuyện rất vui vẻ, nhưng không biết vì sao, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại lại cảm thấy tâm trạng trở nên nặng nề.

Một loại cảm giác bi thương không cách nào hình dung, dâng lên trong lòng ngài.

Từ viễn cổ đến hiện tại, cho dù không cẩn thận làm vụ buôn bán lỗ vốn, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại cũng chưa từng bi thương như lúc này!

Loại bi thương này, còn khó chịu hơn cả phá sản.

Dưới sự xung kích của cảm giác bi thương to lớn này...

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại đột nhiên chảy xuống giọt 'Nước Mắt Trường Sinh Giả' trân quý.

Bầu không khí bi thương lan tỏa từ trên người ngài, bất tri bất giác lây nhiễm cho mấy vị tiểu đạo hữu bên cạnh.

Là nước mắt bi thương quý giá của Trường Sinh Giả!

Tống Thư Hàng từng tiếp xúc qua bảo vật tương tự, cho nên vô cùng nhạy cảm với giọt nước mắt bi thương đột nhiên rơi xuống của đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại...

Giờ khắc này, hắn hận không thể lập tức bật nắp quan tài vùng dậy, hứng lấy giọt nước mắt bi thương của Trường Sinh Giả trân quý này.

Một giọt nước mắt bi thương của Trường Sinh Giả dù không qua bất kỳ thủ đoạn xử lý nào, chỉ cần ném nó về phía kẻ địch, thì kẻ địch dưới cảnh giới Trường Sinh Giả đều sẽ bị cưỡng chế kéo vào trạng thái 'bi thương', thống khổ rơi lệ.

Giống hệt như hiệu quả của 《Thiên Khấp Bảo Điển》vậy.

Chương 2743

Đáng tiếc, Tống Thư Hàng phản ứng có nhanh hơn nữa cũng không có tác dụng gì...

Quan tài phi kiếm đã bị đóng đinh rồi, hắn cho dù cưỡng ép phá quan tài mà ra, cũng không kịp hứng lấy nước mắt bi thương của đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại.

Tí tách ~ Hạt lệ bi thương của đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại rơi xuống đất, vỡ tan ra.

Tâm trạng thương cảm của Trường Sinh Giả ẩn chứa trong đó cũng theo nước mắt vỡ tan mà lan tỏa ra ngoài.

Tô Thị A Thập Lục, Quy tiền bối, Thông Nương, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Chuột Hamster ở phía sau toàn bộ đều chịu ảnh hưởng, sau đó liền có một loại bi thương không thể kìm nén dâng lên trong lòng họ, chọc mạnh vào điểm rơi lệ của họ.

Đặc biệt là A Thập Lục, trong tim cô còn chứa Linh Quỷ Tiên Tử, bi thương gấp đôi dâng lên, căn bản không kiềm chế được.

Trong nháy mắt, phần lớn thành viên trong lễ khai mộ bắt đầu khóc lóc nức nở.

Ngay cả hư ảnh hai trăm con Thánh Viên kia cũng không thể miễn dịch, vừa trầm giọng ngâm xướng 'Điện điện điện ~', vừa lệ rơi đầy mặt khỉ.

Bầu không khí của lễ khai mộ trở nên 'chuẩn chỉ' hẳn lên!

Phân thân Bạch tiền bối đang lơ lửng trên không trung phụ trách quay phim 'Lễ khai mộ' liền sững sờ —— Nhập tâm vậy sao?

Thư Hàng tiểu hữu có phải chết thật đâu, chỉ là tổ chức một cái nghi thức thôi mà?

Sao diễn tới diễn lui, toàn thể thành viên đều đau khổ thế kia?

Ống kính của phân thân Bạch tiền bối chuyển một cái, rất nhanh liền phát hiện ra ngọn nguồn của bi thương —— Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại!

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại là trung tâm của sự bi thương. [Thư Hàng tiểu hữu có tình cảm tốt với đạo hữu Thập Yêu Đô Năng Mại từ bao giờ thế nhỉ?] Phân thân Bạch tiền bối có chút ngơ ngác.

Không chỉ phân thân Bạch tiền bối ngơ ngác, mà chính nội tâm đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại cũng rất ngơ ngác.

Sự thương cảm sâu trong nội tâm ngài ập đến đột ngột và mãnh liệt như vậy, khiến ngài không thể chống cự.

Còn chưa đợi ngài khống chế cảm xúc của mình, nước mắt bi thương đã rơi xuống. [Chẳng lẽ trên thực tế, tình cảm giữa ta và Bá Tống vô cùng tốt, đến ngay cả bản thân ta cũng không nhận ra?] Một ý niệm hoang đường dâng lên trong lòng đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại.

Phi, ta với Bá Tống có cái tình cảm 'búa' ấy!

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại tuy rằng bi thương, nhưng cũng không mất đi lý trí.

Ngài quấn chặt tấm chăn mỏng trên người mình, đồng thời tiến hành một lần tự kiểm tra chuyên sâu đối với bản thân, kiểm tra nguyên nhân mình đột nhiên bi thương.

Nếu sự thương cảm của ngài không thể nào là vì chuyện hoang đường như 'Bá Tống nhập táng', vậy thì...

Là cảnh tượng trước mắt này, gợi lên ký ức nào đó sâu trong nội tâm ngài?

Là bố cục của ngôi đại mộ trước mắt này ư?

Khung chủ đạo của Mộ Cửu Tu Bá Tống đến từ hệ thống Số Tự Tu của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

Nhưng đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại tự hỏi quá khứ cũng không có giao tập sâu đậm gì với 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', đại mộ hệ Số Tự Tu hẳn là cũng không thể gây ra cộng hưởng với ngài. [Khoan đã, bố cục 'Mộ Cửu Tu' này của Bá Tống, ngoại trừ cấu trúc hệ Số Tự Tu bắt nguồn từ 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', còn dung nhập bản vẽ thiết kế cải tạo của một ngôi 'Mộ Bất Hủ Giả'...] Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại nhìn chằm chằm quan tài hình kiếm của Tống Thư Hàng, lấy hai điểm bản thiết kế 'Mộ Bất Hủ Giả' + Bá Tống làm manh mối, tiến hành mấy trăm loại suy diễn trong đầu.

Tốc độ vận toán của đại não Trường Sinh Giả khủng bố vô cùng, chỉ cần tìm được một chút manh mối, Trường Sinh Giả có thể trong nháy mắt suy ngược ra nhân quả hoàn chỉnh.

Một lát sau, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại đột nhiên ngẩng đầu nghẹn ngào nói với phân thân Bạch tiền bối: "Bạch đạo hữu, ta muốn thí nghiệm một chuyện, có được không?

Sẽ không chiếm quá nhiều thời gian đâu, chỉ là muốn kết nối mạng lưới công đức của ta tại nơi này một chút." "Mời tùy ý." Phân thân Bạch tiền bối nói. "Nếu như...

Ta nói là nếu như xảy ra biến hóa có ảnh hưởng đến kế hoạch của Bạch đạo hữu, Bạch đạo hữu không cần khách khí, ném ta ra khỏi Mộ Cửu Tu là được." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại đáp. "Yên tâm đi, ta sẽ không khách khí đâu." Phân thân Bạch tiền bối nói: "Dù sao chúng ta cũng chỉ có hai lần cơ hội thất bại." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại khẽ gật đầu, sau đó ngài dùng sức tung chăn lên, kết nối vào 'Thế

Giới Mạng Lưới Công Đức', mở ra một cổng kết nối mạng lưới công đức ngay trong Mộ Cửu Tu của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó...

Binh ~ Khuôn mặt đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại đột nhiên chịu đòn nghiêm trọng, cả người xoay tròn, bay ra khỏi 'Mộ Cửu Tu' của Tống Thư Hàng. "A a a ~ a ~" Tiếng thảm thiết của đại lão vương vãi dọc đường bay.

Đám người Tô Thị A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Thông Nương đang khóc lóc nức nở: "???" "Xảy ra chuyện gì thế?" A Thập Lục thút thít hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ trên cổ lên tiếng: "Là cái đùi vàng kia của Bạch Chúa Tể." Trong hư không, cái đùi vàng của Bạch tiền bối Two hiện nguyên hình —— Vừa nãy một cước đá bay đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại, chính là cái đùi to này!

Tại địa bàn Cửu U Thế Giới, ngay trước mặt cái đùi của Cửu U Chúa Tể mà mở cổng kết nối mạng lưới công đức, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại quả thực là đang khiêu khích uy nghiêm của Cửu U Chúa Tể.

Bạch tiền bối Two chỉ đá bay ngài, không tiếp tục xông lên đánh nổ ngài, đã là rất nể tình rồi.

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại bị đá bay ầm ầm rơi xuống đất, đập ra một cái hố to bên cạnh Mộ Cửu Tu.

Hồi lâu sau... "Ta biết ngay mà, gặp phải Bá Tống thì sẽ chẳng có chuyện gì tốt." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại sưng vù mặt, nằm dưới đáy hố to này, vẻ mặt tuyệt vọng.

Mỗi lần ngài lộ diện giao dịch với Bá Tống, kết cục luôn xảy ra chút ngoài ý muốn bất lợi cho ngài.

Bá Tống Huyền Thánh quả thực là sao chổi của ngài! "Chờ đấy, lát nữa về ta phải phát minh ra công pháp chuyên môn che chắn (block) Bá Tống, đến lúc đó chỉ cần ta thi triển công pháp kia, Bá Tống sẽ không nhìn thấy ta, không nghe thấy ta nói chuyện; Ta cũng sẽ không nhìn thấy mặt Bá Tống, không nghe thấy giọng nói của hắn." Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại xoa xoa mặt mình, thề thốt.

Đối với một vị Trường Sinh Giả mà nói, phát minh ra một pháp thuật như vậy cũng không khó khăn. "Đáng lẽ ta phải làm như vậy từ sớm mới đúng!" Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại đấm đấm đùi mình.

Block Bá Tống trong danh sách đen căn bản không có tác dụng gì, cho nên vẫn là hai người không thấy nhau thì tốt hơn.

Tên gọi của pháp thuật ngài cũng đã nghĩ xong rồi —— Gọi là 'Đối Diện Tương Phùng Bất Tương Thức'.

Từ nay về sau, giữa ngài và Bá Tống, hình đồng người lạ! [Tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại, tôi nhập táng xong rồi, lễ khai mộ cũng kết thúc rồi.

Hai cặp thạch thú hộ mộ ngài muốn tặng cho tôi bao giờ thì giao hàng?] Đang lúc suy tư, Bá Tống gửi tin nhắn cho ngài.

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại: "..." Đúng rồi, còn phải nạp cái VIP, che chắn luôn cả tin nhắn của Bá Tống mới được!

Còn nữa... [Một cặp nha, ta chỉ nói cho ngươi một cặp thôi, từ bao giờ biến thành hai cặp?!] Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại giận dữ trả lời.

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại cuối cùng vẫn đưa cho Bá Tống hai cặp 'thạch thú hộ mộ' —— Không phải định luật 'thật thơm' (true fragrance), mà là vì phân thân Bạch tiền bối nhìn thấy cửa vào 'Mộ Cửu Tu' của Bá Tống có một cặp 'thạch thú hộ mộ' mà cửa vào 'Mộ

Bát Tu' của Thông Nương bên cạnh lại không có, cảm giác có chút không đối xứng.

Thế là, phân thân Bạch tiền bối lại cắt một khối linh thạch nguyên vẹn từ Tinh cầu linh thạch, mua lại một cặp từ chỗ đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại, đặt ở cửa vào Mộ Bát Tu của Thông Nương.

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại nể mặt Bạch Thánh, vốn định tặng thêm một cặp nữa, dù sao cũng chỉ là quà tặng kèm, nhưng Bạch Thánh thực sự hào phóng, cứ nhét cho ngài một khối linh thạch khổng lồ. "Dù sao tinh cầu linh thạch kia còn rất lớn, cũng chỉ là cắt chút vụn từ bên trên xuống thôi, đạo hữu Thập Yêu Đô Năng Mại không cần khách sáo với ta." Phân thân Bạch tiền bối đã nói như vậy. [Nhìn xem, Bá Tống ngươi nhìn kỹ Bạch Thánh mà xem, thế nào mới là khách hàng, thế nào mới là giao dịch!] Thập Yêu Đô Năng Mại hận không thể vạch đôi mắt Bá Tống ra, để hắn hưởng chút hào khí của Bạch Thánh —— Chỉ cần Bá Tống có một phần mười hào khí của Bạch Thánh, à không, chỉ cần có một phần trăm sự sảng khoái hào phóng khi mua bán, ngài cũng không thể nào ném Bá Tống vào trong 'danh sách đen'! "Cảm ơn Bạch tiền bối!" Thông Nương nhìn cặp thạch thú hộ mộ bên cạnh mộ Bát Tu của mình, cười tít mắt. [Cảm ơn Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật cảm tạ, hắn vốn cũng định đào thêm một cặp 'thạch thú hộ mộ' từ chỗ đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại để đặt bên cạnh mộ Bát Tu của Thông Nương, kết quả còn chưa đợi hắn đàm phán xong với đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại, phân thân Bạch tiền bối đã hào khí vạn trượng mua thêm một cặp.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại chạy một vòng giữa Mộ Bát Tu và Mộ Cửu Tu, nó khống chế trận pháp tổng khống chế đại mộ, giống như tiếp nhận 'Thạch Bi đạo hữu' vậy, cũng nạp hai cặp thạch thú hộ mộ vào trong hệ thống 'đại mộ Số Tự Tu'.

Quan tài phi kiếm của Tống Thư Hàng được đặt ở sâu trong 'Bá

Ma Cung' tầng thứ 101.

Đồng thời Bạch Long tỷ tỷ và A Thập Lục liên thủ bỏ vốn, chuyên môn đặt một cái quan tài thủy tinh ở tầng thứ 100, chính là loại quan tài thủy tinh dùng để chứa [Thử thách Tống thị A Thập Lục] —— Đàn ông đích thực thì phải xuống 100 tầng, nhưng ngươi cho rằng quan tài thủy tinh trong một trăm tầng chính là điểm cuối?

Không!

Ở trong tầng thứ 100 này, còn ẩn giấu một lối đi bí mật, có thể thông tới tầng 101 thần bí.

Nơi đó, mới là điểm cuối của cả ngôi 'Mộ Cửu Tu Bá Tống'! "Tất cả chuẩn bị xong rồi chứ?" Tống Thư Hàng cùng mọi người ngồi bên cạnh mộ Bát Tu, Cửu Tu.

Hiện tại, chỉ đợi bản thể Bạch tiền bối hoàn công 'Mộ Bất Hủ Giả thượng 100 tầng' ở Mộng Giới. "Đợi tín hiệu của bản thể, cậu và Thạch Bi đạo hữu dưỡng tinh súc duệ, tùy thời chuẩn bị mở ra lối đi nối với Mộng Giới." Phân thân Bạch tiền bối lúc này hiếm thấy có vẻ mặt nghiêm túc, tiến vào trạng thái làm việc.

Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, vừa tiến vào trạng thái thiền định nông để tĩnh dưỡng tinh thần, vừa diễn toán quy trình 'Kế hoạch Ma Hải' của Vô Cực Ma Tông trong đầu, đồng thời thông qua 'Trợ thủ cốt lõi nhỏ' để hỏi thăm mấy vị trưởng lão Vô Cực Ma Tông.

Thành viên Vô Cực Ma Tông hiện nay đều đang làm công ở thế giới cốt lõi, trong đó có một số nhân vật cấp trưởng lão, mỗi người phụ trách một phần của 'Kế hoạch Ma Hải'.

Tống Thư Hàng đại khái suy tính ra quá trình 'Kế hoạch Ma Hải' xong, liền tải phần thông tin này lên cho Long Lạc nữ sĩ thông qua chức năng 'Tu Chân Chat'.

Long Lạc nữ sĩ: "???

Ta rất bận, gần đây ta vẫn luôn tăng ca, ta đã hai ngày không ăn cơm, ngươi lại muốn giao nhiệm vụ mới cho ta?" "Không phải nhiệm vụ mới, tôi chỉ là theo bản năng cảm giác quy trình 'Kế hoạch Ma Hải' này, có lẽ Long Lạc nữ sĩ cô sẽ dùng tới. 'Ma Hải Thế Giới' này dính dáng đến thái cổ, ẩn ẩn có sự tương ứng với Hắc Long Thế Giới + Cổ U Thế Giới của cô." Tống Thư Hàng đáp.

Ngoài ra, Long Lạc nữ sĩ gần đây vẫn luôn tăng ca...

Hai ngày đều không nghỉ ngơi, Tống Thư Hàng nghe đến đây, cứ cảm giác mình giống như một tư bản hút máu, có phải là áp bức Long Lạc nữ sĩ quá mức rồi không?

Quả nhiên, quay đầu vẫn là phải nghĩ cách hái chút lá trà của Hà Chỉ tiền bối, để Long Lạc nữ sĩ vui vẻ một chút? "Hơn nữa, gần đây vì nhiều nguyên nhân, đầu óc tôi vẫn luôn bị đơ.

Cho nên những thông tin tình báo quý giá này, tôi cảm thấy vẫn nên sao lưu một bản ở chỗ Long Lạc nữ sĩ cô thì sẽ an toàn hơn." Tống Thư Hàng lại bổ sung thêm.

Hắn gần đây không có lòng tin với não của mình.

Di chứng do pháp tắc Bất Hủ cọ rửa sọ não hắn, hiện tại vẫn chưa hoàn hồn lại đây này.

Long Lạc nữ sĩ: "..." Một lát sau. "Ta biết rồi, ta sẽ tăng ca thêm một chút, tranh thủ phát triển chức năng Không gian hội viên VIP ở 'Tu Chân Chat', dùng để lưu trữ một số ký ức hoặc là thông tin." Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Tống Thư Hàng: "!!!" Khoan đã, Long Lạc nữ sĩ, tôi không có ý bảo cô tăng ca mà! "Ngoài ra, quy trình 'Kế hoạch Ma Hải' này, xác định là có tác dụng nhất định với ta.

Cảm ơn nhé ~" Long Lạc nữ sĩ đáp: "Cứ như vậy đi, ta đi làm việc đây..." Nói xong, Long Lạc nữ sĩ liền kết thúc trò chuyện với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời. "Thư Hàng, đang nghĩ gì thế?" Tô Thị A Thập Lục nhỏ giọng thút thít hỏi —— Bởi vì A Thập Lục vừa rồi chịu giá trị bi thương gấp đôi thậm chí là gấp mấy lần, cho nên những người khác bên cạnh đều đã khôi phục, A Thập Lục lại vẫn thỉnh thoảng khẽ nấc lên.

Chương 2744

"Mình đang nghĩ, mình có phải là áp bức nhân viên quá mức rồi không." Tống Thư Hàng vuốt cằm nói.

Thông Nương bên cạnh quay đầu nói: "Về phương diện công việc thì cũng không bận lắm, hơn nữa hiện tại ngươi còn tuyển thêm nhiều nhân viên mới như vậy.

Chủ yếu là vấn đề tiền lương, Tống lão bản thỉnh thoảng ngươi cũng nên tăng lương cho bọn ta chứ." "Mộ Bát Tu gán nợ lương." Tống Thư Hàng đáp.

Thông Nương yếu ớt nói: "Cho nên...

Thế thì ta không còn gì để nói." "Đúng rồi, A Thập Lục.

Bộ ba Công Tử Hải, hiện tại đều đang ở thế giới cốt lõi của mình." Tống Thư Hàng lại nhỏ giọng nói: "Đợi sau khi kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối kết thúc, mình sẽ lấy bộ ba kia ra giao cho cậu.

Trong đó Công Tử Hải và Chính Năng còn nhảy nhót tưng bừng, chỉ có An Tri Ma Quân xảy ra chút chuyện ngoài ý muốn, hiện tại đã nổ tung xác, chỉ còn lại tàn hồn, bị Thạch Bi đạo hữu câu hồn, hiện tại đang nhốt trong Tỏa Tiên Ngục." "Ừm." Tô Thị A Thập Lục đỏ hoe vành mắt, khẽ đáp.

Nói thật...

Vốn dĩ A Thập Lục cảm thấy mình muốn giải quyết ân oán với Công Tử Hải, chém hắn một đao, ít nhất cũng phải mất trăm tám mươi năm.

Dù sao, Công Tử Hải cũng không phải tu sĩ bình thường, trên con đường tu luyện cũng là cấp bậc thiên tài, tốc độ tấn cấp sẽ không chậm đi đâu được.

Cộng thêm sau lưng Công Tử Hải có Vô Cực Ma Tông làm hậu thuẫn, A Thập Lục muốn tìm hắn gây phiền phức cũng không dễ dàng.

Kết quả, không ngờ nhanh như vậy, Công Tử Hải đã 'lật thuyền', ngay cả hậu thuẫn Vô Cực Ma Tông của hắn cũng bị kéo vào thế giới cốt lõi của Tống Thư Hàng, tinh anh cả tông toàn bộ trở thành cu li dưới trướng Bá Tống.

Nghĩ đến đây, nhịp tim của Tô Thị A Thập Lục lại hơi đập nhanh hơn một chút. "Thư Hàng!

Đến rồi!" Lúc này, phân thân Bạch tiền bối ở xa xa gọi: "Bản thể truyền tọa độ cho cậu rồi, cậu mở lối đi ra." "Cứ giao cho tôi!" Tống Thư Hàng đứng dậy đáp.

Quyền hạn Cửu U mở ra.

Quyền lực có thể tăng cường sức quyến rũ của đàn ông, Bá Tống nắm giữ quyền hạn Cửu U, lúc này mị lực không ngừng +1 Lúc này, sức quyến rũ cá nhân của Tống Thư Hàng đã tăng cường đến cấp bậc 'người đàn ông chủ động rửa bát', thu hút chặt chẽ ánh mắt của tất cả mọi người tại hiện trường...

A Thập Lục, Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Đồng thời, bản thể Bạch tiền bối gửi cho Tống Thư Hàng một tọa độ, đó là vị trí Hiện Thế - Mộng Giới.

Bạch tiền bối cần Tống Thư Hàng mở ra một lối đi thông giữa Cửu U Thế Giới và Mộng Giới. "Chuẩn bị xong chưa, Thạch Bi đạo hữu!" Tống Thư Hàng nói.

Trên Mộ Cửu Tu, Thạch Bi đạo hữu lớn tiếng trả lời: "Tùy thời chuẩn bị sẵn sàng, mộ chủ!" "Mộ chủ?" Tống Thư Hàng: "..." Nếu không phải hiện tại ta cách ngươi hơi xa, ta sẽ cho ngươi nếm thử sự đáng sợ của 《 Dưỡng Đao Thuật 》 1 giây 10800 phát! "Bia người hợp nhất, quyền hạn Cửu U Chúa Tể kích hoạt, đả thông lối đi Mộng Giới!" Tống Thư Hàng từ xa tiến vào cộng hưởng với Thạch Bi đạo hữu, bia và người tiến vào đồng bộ.

Oanh ~ Trong hư không chấn động một trận sấm rền.

Ở đỉnh 'Mộ Cửu Tu Bá Tống', có một lỗ đen như vực sâu không đáy hình thành, đó chính là lối đi cỡ lớn giữa Cửu U và Hiện Thế!

Trước kia loại lối đi này một khi ra đời, sẽ thu hút vô số Cửu U tà ma đến, xông vào trong đó, bước vào Hiện Thế.

Có điều lần này, đám Cửu U tà ma không dám có động tác, ngẩng đầu cung kính nhìn lối đi hình thành trên đỉnh đầu.

Mắt thấy lối đi giữa Hiện Thế và Cửu U sắp đả thông, Tống Thư Hàng - người đàn ông rửa bát đầy mị lực - trầm giọng nói: "Hỏi một vấn đề, Thạch Bi đạo hữu...

Bạch tiền bối đưa cho tôi tọa độ Mộng Giới, chúng ta phải định vị nó thế nào?" Tống Thư Hàng thông qua vụ cá cược với Tam Nhãn tiền bối, đã nắm giữ trước một phần sức mạnh không gian.

Nhưng chuyện dựa vào một cái tọa độ mà định vị xuyên qua vị diện Cửu U và Hiện Thế như này, hắn chưa từng làm qua.

Chuyện này giống như một tiểu 'gà mờ' mới học xong toán cơ bản cộng trừ nhân chia, trực tiếp bắt tay vào làm đề tích phân vậy.

Độ khó hơi lớn, trực tiếp biểu diễn toạc háng. "Bạch U...

Chúa Tể đưa cho chúng ta quyền hạn Cửu U Chúa Tể không phải có chức năng 'đả thông lối đi Hiện Thế và Cửu U' sao?" Thạch Bi đạo hữu nói. "Là có chức năng này, tôi không phải đang mở cửa lớn lối đi trên đỉnh đầu ông rồi sao?

Nhưng chỉ dựa vào một cái tọa độ, tôi không thể tính toán ra 'Mộng Giới' của Bạch tiền bối rốt cuộc ở vị trí nào —— Tôi vốn còn tưởng rằng chỉ cần kích hoạt quyền hạn, điền tọa độ Bạch tiền bối đưa vào, là có thể trực tiếp định vị đến Mộng Giới, nhưng trên giao diện quyền hạn không có tùy chọn nhập 'tọa độ'." Tống Thư Hàng giải thích.

Thạch Bi đạo hữu: "..." "Ngươi có thể thử sử dụng chức năng 'Tu Chân Chat', trực tiếp đi khóa định vị trí của Bạch Thánh.

Sau khi khóa định Bạch Thánh, thì tương đương với khóa định Mộng Giới." Cọng tóc ngốc của Sở Các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng lên tiếng chỉ điểm.

Sở ngốc mao sớm đã quen với cục diện này.

Bởi vì nền tảng cơ bản không vững chắc, thiếu hụt kiến thức, vào một số thời điểm Tống Thư Hàng khó tránh khỏi sẽ bị tuột xích.

Dù sao cũng chỉ là một 'tân binh' tu luyện hơn tám tháng, không thể yêu cầu quá nhiều ở hắn. "Cảm ơn Sở tiền bối." Tống Thư Hàng cảm kích nói, ý niệm hắn vừa chuyển, trực tiếp thông qua chức năng 'Tu Chân Chat', khóa định vị trí của Bạch tiền bối.

Ẩn ước, hắn cảm ứng được Bạch tiền bối, Thất Tu Thánh Quân, Bất Tử Môn Vân Tước Tử tiền bối đang đứng bên cạnh một ngôi tháp mộ trăm tầng.

Phảng phất như cảm ứng được Tống Thư Hàng khóa định, Bạch tiền bối ngẩng đầu nhìn về phía hư không, mỉm cười với 'Tống Thư Hàng'. "Đã khóa định vị trí Bạch tiền bối, không gian thông đạo mở ra!" Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nắm tay.

Oanh ~~ Bên trong cái lỗ đen đang xoay tròn trên 'Mộ Cửu Tu Bá Tống', một trận điện quang lôi minh.

Vách ngăn giữa Hiện Thế và Cửu U bị phá vỡ, một lối đi nối liền Hiện Thế - Mộng Giới và Cửu U Thế Giới, cuối cùng thành hình.

Không gian hai thế giới, được kết nối bởi lối đi này.

Có điều, bởi vì nguyên nhân góc độ, nhóm Tống Thư Hàng và bản thể Bạch tiền bối là nhìn nhau ở vị trí 'đầu đối đầu'.

Cánh cửa không gian của cả hai bên, đều nằm ở vị trí 'đỉnh đầu'.

Giống như là thế giới trong gương.

Tống Thư Hàng cần ngẩng đầu đi nhìn Bạch tiền bối, nhóm Bạch tiền bối cũng cần ngẩng đầu để nhìn Tống Thư Hàng.

Đây là một loại trải nghiệm kỳ diệu.

Thông Nương linh quang chợt lóe: "Chúng ta bây giờ nhảy lên bầu trời một cái, liệu có phải sẽ ngã chết trên mặt đất bên phía Bạch tiền bối không?" "Sẽ không." Bạch Long tỷ tỷ đáp: "Thư Hàng nhảy lên bầu trời một cái, sẽ rơi xuống tạo thành một cái hố hình người trên mặt đất bên phía Bạch Thánh, tạo thành thương tổn không thể xóa nhòa đối với Mẹ Đại Địa bên đó." Tống Thư Hàng: "..." Sau khi Xích Tiêu Kiếm tâm ma tiền bối hay châm chọc không có mặt, Bạch Long tỷ tỷ đã tiếp nhận nhiệm vụ 'châm chọc' rồi sao?

Hôm nay Bạch Long tỷ tỷ đã liên tiếp đâm vào tâm hồn mong manh của hắn hai lần. "Làm không tệ, Thư Hàng." Bạch tiền bối lên tiếng, lúc này Bạch tiền bối mặc một bộ đạo bào màu xanh nhạt vô cùng chính thức, đây hẳn là trang bị pháp bào đặc thù ngài mặc để đưa 'Tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' vào trong Mộ Bất Hủ Giả.

Bạch tiền bối từ sau khi xuất quan, rất ít khi thay lại trang phục pháp bào cổ điển chính thức như vậy.

Bạch tiền bối mặc đạo bào, đẹp trai đến mức khiến đám Cửu U tà ma bên dưới không dời nổi mắt. "Đa tạ một đám tiền bối ở bên cạnh chỉ đạo." Tống Thư Hàng khiêm tốn nói —— Hắn rất có tự mình hiểu lấy, nếu như không có một đám phụ kiện chỉ đạo, Tống Thư Hàng hắn sớm đã bị nhét vào trong đại mộ, trở thành mộ chủ chân chính, chết đến không thể chết lại. "Ta bên này lập tức kích hoạt đại trận Tà Vọng Cốt Lõi, đưa 'Mộ Bất Hủ Giả' một hơi vào Cửu U.

Đến lúc đó hai ngôi đại mộ sẽ hợp nhất, cậu ở bên kia chú ý khống chế quá trình." Bạch tiền bối nhắc nhở. "Yên tâm đi, bản thể, ta sẽ ở bên cạnh hiệp trợ Thư Hàng tiểu hữu." Phân thân Bạch tiền bối bảo đảm. "Vậy chuẩn bị xong rồi." Bản thể Bạch tiền bối nói.

Bên cạnh ngài, Thất Tu tiền bối xoay người đi vào trong một pháp khí có phong cách vẽ rất chi là công nghệ cao phức tạp, Lục Tu Tiên Tử đang ở đó gõ nhanh lên từng phím bấm. "Đại trận Tà Vọng lần thứ nhất kích hoạt, năng lượng Tà Vọng cốt lõi còn dư lại còn có thể kích hoạt lần thứ hai." Lục Tu Tiên Tử quay đầu trả lời.

Thất Tu Thánh Quân gật đầu, bấm một cái pháp ấn.

Sức mạnh trận pháp Tà Vọng bố trí trong toàn bộ Mộng Giới tập trung vào một điểm, rót vào dưới đáy 'Mộ Bất Hủ Giả', trực tiếp đưa toàn bộ đại mộ vào Cửu U Thế Giới.

Oanh long long ~ Mộ Bất Hủ Giả trăm tầng giống như tên lửa bay lên không, lao vào đường hầm không gian, đâm vào Cửu U.

Trong Cửu U Thế Giới, Mộ Cửu Tu Bá Tống triển khai 'đế toạ', nghênh đón 'Mộ Bất Hủ Giả' buông xuống.

Các bước phía trước vô cùng thuận lợi.

Mộ Bất Hủ Giả thành công tiến vào Cửu U, giáng lâm trên không trung đế toạ 'Mộ Cửu Tu Bá Tống'.

Nhưng mà, hai bên đều không có tiếp xúc hợp thể.

Tuy rằng chế tạo theo bản thiết kế 'Mộ Bất Hủ Giả' nhất thể thức, nhưng có khả năng là do hai cái trăm tầng trên dưới chế tạo tách biệt, nên chúng nó không thể trực tiếp lắp ráp ăn khớp.

Thậm chí giữa hai ngôi đại mộ trăm tầng ẩn ẩn còn nảy sinh một chút cảm giác bài xích.

Vài giây sau...

Dưới tác dụng của lực bài xích, hai tòa tháp cao trăm tầng lại lấy mũi nhọn đối mũi nhọn, tiến vào hình thức 'đầu mộ đụng nhau'. "Bá Tống, không ổn rồi!

Đầu mộ nhà ngươi sắp nổ rồi." Thạch Bi đạo hữu gọi. "Chớ hoảng!" Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Trong đầu hắn, nhanh chóng lướt qua 'quy trình' Kế hoạch Ma Hải một lần.

Một khắc sau, hắn đưa tay vạch một cái.

Bá Thần Trụ?

Dòng Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ hiện thân. "Đi đi, Hà Chỉ Trụ!" Tống Thư Hàng ôm lấy Hà Chỉ Trụ, dùng sức ném nó về phía hai đầu mộ đang đụng nhau!

Vào giai đoạn đầu 'Kế hoạch Ma Hải' của Vô Cực Ma Tông, Ma Đế Ngạc đã phái lượng lớn cao thủ Vô Cực Ma Tông, lặng lẽ cắm rất nhiều Ma Thần Trụ ở Cửu U Thế Giới làm tọa độ —— Những Ma Thần Trụ này vừa có thể trở thành tọa độ để 'Ma Đế Cung' giáng lâm Cửu U khi đại kế hoạch mở ra, lại vừa có thể đóng vai trò như một vật dẫn.

Dưới Ma Thần Trụ nối liền 'Ma Hải Thế Giới', trên nối liền 'Ma Đế Cung', liên kết Ma Đế Cung và Ma Hải Thế Giới lại với nhau.

Toàn bộ quá trình này, Tống Thư Hàng đều rõ ràng vô cùng...

Khi đó, hắn dùng Hà Chỉ Trụ thay thế Ma Thần Trụ, tham gia toàn bộ phần cuối cùng của Kế hoạch Ma Hải.

Mà hiện tại, giữa một trăm tầng trên của Mộ Bất Hủ Giả trước mắt và Mộ Cửu Tu Bá Tống bên dưới, dường như đang thiếu đúng một cây cột dùng để 'liên kết' như vậy, để khiến chúng tiến vào dung hợp! "Đi đi, Hà Chỉ Trụ!" Tống Thư Hàng dùng sức ném Hà Chỉ Trụ về phía hai ngôi đại mộ đang đối đầu.

Hà Chỉ Trụ lần này không có xuất sao, thân trụ của nó trực tiếp phá không mà đi, đứng sững ở đầu mộ 'Mộ Cửu Tu Bá Tống' —— Sau đó, từ trên thân trụ tuôn ra sức mạnh Ma Đế khủng bố.

Hà Chỉ Ma Đế là vị tuyệt đại Ma Đế từng một tay đùa giỡn ý chí Hắc Long Thế Giới 'Long Lạc nữ sĩ' + Ý chí Cổ U, nếu như khi đó không có Tống Thư Hàng chen ngang một mạng, Hà Chỉ Ma Đế nói không chừng đã đại công cáo thành, lấy thân thay thế ý chí Hắc Long + Ý chí Cổ U, triệt để trở thành Thiên Đạo Hắc Long Thế Giới và Cổ U Chúa Tể, chứng đạo theo lối riêng hóa thân thành tồn tại tương tự Bất Hủ.

Chương 2745

Cho nên, trong sức mạnh của Hà Chỉ Ma Đế, có kèm theo thuộc tính nhắm vào các loại 'ý chí thế giới'.

Trong trăm tầng trên của Mộ Bất Hủ Giả có chứa 'Tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' —— Sau khi tiếp xúc với Ma Đế chi lực trên Hà Chỉ Trụ, lập tức liền 'tém' lại một nửa.

Hai cái đầu mộ mũi nhọn đối mũi nhọn giằng co, Hà Chỉ Trụ đứng ở giữa hai cái mũi nhọn, bá khí vô cùng!

Tống Thư Hàng đoán mò đúng rồi! "Quả nhiên là được, may mà mình đã ôn tập lại 'Kế hoạch Ma Hải' của Vô Cực Ma Tông một lần." Ý thức Tống Thư Hàng rót vào trong Hà Chỉ Trụ, bắt đầu giống như các bước trong 'Kế hoạch Ma Hải' trước đó, dẫn dắt hai ngôi đại mộ sắp tiếp xúc. "Không tệ nha, Bá Tống đạo hữu ngươi có đôi khi vào thời điểm mấu chốt, vẫn có thể phát huy tác dụng." Thạch Bi đạo hữu nói, nó bắt đầu phối hợp Tống Thư Hàng, phụ trợ bằng 'Quyền hạn Cửu U Chúa Tể' tiến hành áp chế toàn trình đối với đại mộ Bất Hủ Giả.

Tống Thư Hàng tên này tuy rằng ở một số chi tiết tầm thường thường xuyên bởi vì 'dự trữ kiến thức không đủ' mà tỏ ra không đáng tin cậy, nhưng vào một số thời điểm quan trọng mấu chốt, một vài cử động to gan của hắn thường thường lại có thể phát huy tác dụng —— Tim to bao nhiêu, sóng gió bấy nhiêu!

Dưới sự hỗ trợ của nhiều loại sức mạnh, đại mộ Bất Hủ Giả cuối cùng cũng ngoan ngoãn lại.

Hai ngôi đại mộ cũng không còn đối kháng mũi nhọn với mũi nhọn nữa, bắt đầu lấy 'Hà Chỉ Trụ' làm điểm liên kết, tiến hành dung hợp.

Mộ Cửu Tu Bá Tống lấy 'Khối nền đài giảng pháp Huyền Thánh' làm đường chân trời, lặn xuống 'lòng đất'; Mộ Bất Hủ Giả xoay chuyển thân mộ, hóa thành tháp mộ 100 tầng trên 'mặt đất'.

Vài hơi thở sau...

Hai ngôi đại mộ thành công dung hợp, hai tôn thạch thú hộ mộ và bia mộ Bá Tống đều được đặt ở chỗ liên kết của hai ngôi đại mộ.

Dưới sự áp chế của quyền hạn Cửu U Chúa Tể và Mộ Bất Hủ Giả, tập hợp thể quy tắc Mộng Giới cũng hiện ra trạng thái ôn thuận. "Chúc mừng Bá Tống đạo hữu, đại mộ xây xong, có thể chọn ngày lành mà táng." Thạch Bi đạo hữu nói: "Ta muốn phỏng vấn Bá Tống đạo hữu một chút, ngươi tương lai có lời gì, muốn nói với người tảo mộ hoặc kẻ trộm mộ không?" Tống Thư Hàng: "Làm gì?" "Năm nay lưu hành tảo mộ điện tử, hiếm khi ngươi có tấm bia mộ biết nói như ta...

Cho nên, đợi sau khi ngươi táng vào, mỗi một vị đạo hữu tới tảo mộ hoặc trộm mộ, ta đều có thể phát cho họ một đoạn lời nhắn mà." Thạch Bi đạo hữu nói. "Ta mới sẽ không dễ dàng bị táng vào trong ngôi đại mộ này đâu." Tống Thư Hàng cảnh giác nói, cái chết khiến đầu óc hắn thanh tỉnh...

Chuột Hamster nghe thấy lời này, nắm lấy cơ hội châm chọc: "Bá Tống hào, ngươi không táng vào, xây ngôi mộ lớn như vậy làm gì?

Ăn no rửng mỡ à?" "Cái này ngươi không hiểu rồi, Chuột Hamster...

Cửu U tà ma các ngươi không hiểu lòng người." Tống Thư Hàng vuốt tóc mái: "Ta cái này gọi là đầu tư đất mộ, nhân lúc ta hiện tại còn xây nổi đất mộ, giải quyết đất mộ trước, tránh cho tương lai ngay cả mộ cũng không có tiền mua.

Ngươi thân ở Cửu U Thế Giới, sẽ không hiểu được tâm lý nhu cầu cấp thiết đối với bất động sản của người Hiện Thế chúng ta đâu." Chuột Hamster: "..." Nói xong, Tống Thư Hàng truyền âm với Bạch tiền bối ở đầu kia lối đi Mộng Giới: "Bạch tiền bối, tôi bên này mọi việc thuận lợi!" "Ta bên này cũng ổn, đợi tín hiệu của ta, một khi ta phát tín hiệu, cậu liền phóng toàn bộ đại mộ sang Mộng Giới.

Cùng với Mộ Cửu Tu bên dưới phóng qua cùng luôn." Bạch tiền bối trả lời. "Được rồi Bạch tiền bối, để chúng ta một lần đạt thành mục tiêu luôn!" Tống Thư Hàng đáp.

Tuy rằng có ba lần cơ hội, nhưng hắn hy vọng chính mình và Bạch tiền bối có thể một lần là xong. ...

Tiếp theo, để phòng ngừa vạn nhất, Tống Thư Hàng khống chế quyền hạn Cửu U Chúa Tể, thu nhỏ lối đi giữa Cửu U và Mộng Giới lại, hóa thành không gian lối đi nhỏ hẹp chỉ cỡ một ngón tay, tránh cho 'Tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' trong 'Mộ Bất Hủ Giả' chịu sự lôi kéo của Mộng Giới mà nảy sinh ngoài ý muốn.

Ngoài ra, Hà Chỉ Trụ Tống Thư Hàng tạm thời cũng không thu hồi, để nó tiếp tục kẹt ở trung ương hai ngôi đại mộ.

Đợi toàn bộ kế hoạch hoàn thành, lại thu hồi nó cũng không muộn. "Nói đi cũng phải nói lại, Bá Tống đạo hữu ngươi thật sự không định làm một cái lời nhắn sao?" Thạch Bi đạo hữu trêu chọc —— Nó chờ đợi cơ hội này đã rất lâu rồi.

Hôm nay đại mộ của Bá Tống đạo hữu cuối cùng đã hoàn thành, cho nên nó hiếm khi muốn nhân cơ hội đâm vào tim Bá Tống một phát.

Trước kia đều là nó bị Bá Tống đâm tim hết lần này đến lần khác, tâm mệt lắm. "Tiên cứ từ từ, đợi sau khi 'Kế hoạch Tạo Thần' lần này của Bạch tiền bối hoàn thành, tôi muốn di dời ngôi 'Mộ Cửu Tu Bá Tống' này vào trong Hắc Long Thế Giới, cải tạo thành một [Di tích], cung cấp cho vị đệ tử dự bị ở nơi đó của tôi thí luyện sử dụng.

Đến lúc đó, tôi sẽ thiết kế một đoạn lời thoại chuyên môn, dẫn đường cho tên nhóc kia." Tống Thư Hàng trầm tư nói.

Hắn ở Hắc Long Thế Giới, còn có một đệ tử dự bị nhỏ có thiên phú đặc thù sở hữu 'xóa acc cày lại', cứ cảm giác cậu bé rất giống với Vân Tước Tử tiền bối...

Khả năng cũng có liên hệ nào đó với 'Bất Hủ Phục Sinh chi lực'.

Tống Thư Hàng từng đồng ý, sẽ để lại cho cậu bé một đoạn 'truyền thừa' ở Hắc Long Thế Giới.

Hiện tại xem ra, 'Mộ Bất Hủ Giả' của mình rất thích hợp để làm di tích thí luyện cho tên nhóc kia. "Tống tiền bối ngươi cuối cùng cũng nhớ tới Tiểu Xích Đồng rồi à, ta còn tưởng ngươi quên mất cậu bé rồi chứ." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói. "Tên nhóc đặc thù kia, sao ta có thể quên được.

Nói không chừng tương lai cậu bé là thiên tài có thể chân chính kế thừa y bát của ta trong mấy đệ tử đấy." Tống Thư Hàng mỉm cười nói: "Cậu bé rất giống ta." "Đúng rồi, tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại, chỗ ngài hiện tại có pháp khí phục sinh mẫu mới nào không?" Nhắc tới đệ tử dự bị có thiên phú 'xóa acc cày lại' kia, Tống Thư Hàng liền nhớ tới chuyện 'Tượng điêu khắc phục sinh của Sở Các chủ' trên người mình đã dùng mất, cho nên hắn nghĩ xem có thể đào bảo một cái phục sinh nữa từ chỗ tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại hay không.

Nói rồi hắn nhìn về phía tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại.

Lúc này, hai tay đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại đan vào nhau chống dưới cằm, hai mắt nhìn chằm chằm 'Mộ Bất Hủ Giả', đồng tử giãn ra không có tiêu cự, dường như đang thất thần. "Thất thần rồi?" Tống Thư Hàng nhìn thấy đồng tử tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại không có tiêu cự, đột nhiên trong lòng hoảng hốt.

Các đại lão thất thần là chuyện vô cùng khủng bố —— Xem chi tiết Điều thứ 6 trong Những điều cần lưu ý về Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng là người đàn ông đã mấy lần đích thân trải qua loại kinh khủng này, cho nên sẽ để tâm đối với loại chuyện này. "Tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại!" Hắn lại thử gọi một tiếng.

Nhưng 'Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại' giống như không nhìn thấy Tống Thư Hàng, không nghe thấy hắn nói chuyện vậy, duy trì tư thế hai tay đan chống cằm, mê mang nhìn về phía 'Mộ Bất Hủ Giả'. "Không ổn, thật sự thất thần rồi." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía sau lưng hỏi: "Vị tiền bối nào biết thổ hệ pháp thuật, làm cho tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại cái ghế dựa chắc chắn chút, đừng để ngài ấy không cẩn thận ngã xuống đất!" "Thư Hàng đừng hoảng, lúc tiền bối 'Thập Yêu Đô Năng Mại' bị cái đùi của Bạch Chúa Tể Cửu U đá bay, ta nghe thấy ngài ấy nằm trong hố lải nhải, nói muốn sáng tạo một môn pháp thuật chuyên môn, che chắn ngươi.

Pháp thuật kia một khi thành công, ngài ấy sẽ không nhìn thấy ngươi, còn không nghe thấy ngươi nói chuyện —— Có lẽ hiện tại, tiền bối 'Thập Yêu Đô Năng Mại' đang sáng tạo pháp thuật này đấy." Quy tiền bối ở một bên vui vẻ nói.

Chuyện sáng tạo pháp thuật đối với 'Trường Sinh Giả' mà nói cũng không phải chuyện khó khăn gì, có đôi khi chỉ cần trong đầu có một ý tưởng pháp thuật, dựa vào kiến thức pháp thuật phong phú kia của các Trường Sinh Giả, rất nhanh là có thể cấu trúc ra một cái mô hình pháp thuật trong đầu!

Hiện nay, loại chuyện sáng tạo pháp thuật ngay tại chỗ này, đối với một trăm phần trăm Trường Sinh Giả mà nói, đều là chuyện dễ như trở bàn tay!

Ừm, nhất định phải chú thích một chút 'hiện nay'...

Bởi vì Tống Thư Hàng tiểu hữu đã tấn thăng đến cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh.

Nếu như tiếp tục theo cái tiết tấu này, hai tháng sau hắn e là sẽ bò lên cảnh giới 'Trường Sinh Giả' mà 99.99% người tu luyện trong chư thiên vạn giới đều phải ngưỡng vọng rồi.

Mà một khi hắn trà trộn vào đội ngũ 'Trường Sinh Giả', sẽ phá vỡ cái xác suất 'một trăm phần trăm' này, trở thành Trường Sinh Giả duy nhất trong chư thiên vạn giới không cách nào 'một ý niệm, liền sáng tạo pháp thuật ngay tại chỗ', trở thành nỗi sỉ nhục của Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng: "..." Các đại lão sáng tạo pháp thuật 'Chân · Block danh sách đen' ngay tại chỗ, không trêu vào được, không trêu vào được.

Nhưng mà trước đó bị đùi của Bạch tiền bối Two đá bay, là do bản thân đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại tìm đường chết mà?

Vì sao ngài ấy tự mình tìm đường chết, cũng muốn ném cái nồi lên đầu ta?

Chẳng lẽ ta là Tống · Vua Đổ Vỏ · Thư Hàng không thành? "Ta gọi tiền bối thử xem." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhảy đến trước mặt đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại, đưa tay quơ quơ trước mặt ngài: "Tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại nghe thấy em nói không?" Nhưng đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại vẫn không có nửa điểm phản ứng. "Xem ra, lúc tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại sáng tạo pháp thuật, đã tạm thời che chắn khuôn mặt và âm thanh của tất cả chúng ta rồi?

Ngài ấy có khả năng còn đang thực nghiệm chức năng của pháp thuật này." Quy tiền bối suy đoán nói.

Loại chuyện sáng tạo pháp thuật này, cũng cần tiến hành một số thực nghiệm và điều chỉnh, đây là chuyện rất bình thường. "Bạch tiền bối, vậy chúng ta có muốn cùng nhau phát triển ra một pháp thuật 'Cưỡng ép hình ảnh của mình rơi vào trong mắt người nào đó' không?" Tống Thư Hàng nhìn về phía phân thân Bạch tiền bối, đề nghị. "Phiên bản cường hóa hiệu quả Thiên hạ vô nhân bất thức quân (Thiên hạ ai chẳng biết chàng)?" Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu nói: "Nếu như trên đời này có pháp thuật như vậy, Cư Sĩ sẽ không phiền não như thế." "Cư Sĩ là ai?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cư Sĩ là ai —— Vấn đề này, thật sự là thâm ảo, nhất thời nửa khắc, ta còn không cách nào giảng rõ ràng lý lẽ với cậu." Phân thân Bạch tiền bối vươn ngón tay khẽ điểm đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại', nói: "Ngoài ra đạo hữu 'Thập Yêu Đô Năng Mại' cũng không phải đang thực nghiệm pháp thuật, ngài ấy chỉ đơn thuần là thất thần thôi.

Loại trạng thái này, ta quen lắm." Đang nói chuyện, đột nhiên một trận gió quái dị đặc hữu của Cửu U Thế Giới thổi qua, thân thể đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại' dường như có chút ngồi không vững, lay động theo gió. "Cẩn thận!" Tống Thư Hàng đứng dậy, chắn trước mặt Tô Thị A Thập Lục và Thông Nương.

Phân thân Bạch tiền bối nhẹ nhàng búng tay một cái.

Ào ~ Đất đai Cửu U Thế Giới hóa thành cát mịn, cát mịn lại theo ý chí của Bạch tiền bối hóa thành một chiếc ghế bập bênh, đặt thân thể 'đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại' vào trong đó.

Ghế bập bênh bằng cát đung đưa theo cơn gió quái dị, đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại quấn chăn nằm trong ghế bập bênh, tràn ngập một loại hương vị cô đơn lạnh lẽo. "Bạch tiền bối, cái pháp thuật dùng cát tạo ghế dựa này Good!

Có khả năng đơn giản hóa thành độ khó một phù văn, sau đó dạy cho tôi không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Học được pháp thuật này từ chỗ phân thân Bạch tiền bối, dùng trên người bản thể Bạch tiền bối, nghĩ thôi đã thấy sướng. "Xin lỗi, Thư Hàng.

Cái ghế này dính dáng đến lý luận và nguyên lý hơi thâm ảo một chút, ít nhất là độ khó sáu phù văn.

Cậu trong thời gian ngắn cũng không học được pháp thuật này...

Bởi vì nó căn bản không phải pháp thuật, chỉ là một loại năng lực thiên phú ta sai khiến sức mạnh đại địa thôi." Phân thân Bạch tiền bối cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Nói đi cũng phải nói lại, đại lão 'Thập Yêu Đô Năng Mại' vì sao đột nhiên thất thần vậy?" Thông Nương có chút hiếu kỳ hỏi.

Không hề có dấu hiệu báo trước, mấy phút trước vẫn còn êm đẹp mà.

Chuột Hamster suy tư một chút nói: "Có khả năng là bị một cước kia của chủ nhân ta đá bị thương rồi, giống như Bá Tống vậy, đầu óc bị đá chấn động rồi." Tống Thư Hàng nghe vậy, thiện ý nhắc nhở: "Chuột Hamster, đầu óc hỏng rồi thì gọi là bệnh thần kinh, ở Hiện Thế bệnh thần kinh có rất nhiều đặc quyền đấy." Chuột Hamster: "..." "Tống lão bản, ngươi nói nếu như ta hiện tại thi triển 《Thần Thánh Ăn Trộm Thuật》 đối với 'đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại' thì...

Có trộm được một ít đồ tốt không?" Thông Nương đột nhiên rục rịch nói.

Đã lâu không thi triển 《Hai trăm bản lĩnh yêu tinh bắt buộc phải có để sinh tồn ngoan cường》, cô nàng cảm giác mình đã có chút hoang phế tay nghề này rồi.

Tống Thư Hàng có chút khiếp sợ nhìn thoáng qua Thông Nương nói: "Thông Nương ngươi đúng là tiểu quỷ lanh lợi, có điều có trộm được đồ tốt hay không thì ta không biết, nhưng ta cảm thấy 'Mộ Bát Tu' vừa xây xong, lập tức có thể phát huy tác dụng cũng là chuyện đáng mừng." Chuyện trộm 'Đại lão Trường Sinh Giả' này, ngay cả Bá Tống hắn cũng không dám nghĩ tới!

Côn Vương là một ngoại lệ, hơn nữa tài vật của Côn Vương cũng không phải hắn trộm được, hắn là sau khi đánh nổ Côn Vương, tuôn ra đầy màn hình tài phú.

Ý nghĩa hai bên bất đồng. "Mắt của tiền bối Thập Yêu Đô Năng Mại, vẫn luôn nhìn chằm chằm đại mộ của Thư Hàng, ngài ấy thất thần liệu có liên quan đến đại mộ không?" Tô Thị A Thập Lục lên tiếng nói.

Trước khi bị Cửu U Bạch tiền bối đá một cước bay đi, lúc đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại tiến vào đại mộ, cũng đột nhiên bi thương khóc lớn mạc danh kỳ diệu.

A Thập Lục cứ cảm thấy hai chuyện này có liên hệ nào đó. "Có khi nào, liên quan đến mộng cảnh không." Tống Thư Hàng suy tư một chút rồi lên tiếng.

Hắn nhớ tới 'Giấc mộng Bất Hủ Giả' kia của mình cũng là sau khi tiến vào thế giới mạng lưới công đức, mới đi vào giấc mộng.

Khi trong miệng Tống Thư Hàng nói ra hai chữ 'mộng cảnh'...

Mộ Bất Hủ Giả đột nhiên khẽ chấn động một cái. 'Tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' trong một trăm tầng trên dường như đã nhận được chỉ lệnh.

Chương 2746

Mà ở trong 'Mộ Cửu Tu Bá Tống', có một cổng kết nối 'mạng lưới công đức' được mở ra —— Là cái cổng mà đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại trước đó mở ra được một nửa.

Một giấc mộng cảnh, lặng lẽ lan tràn ra.

Bạch tiền bối là một người may mắn, cho nên ngài không có tật xấu như 'chứng sợ lựa chọn' —— Bởi vì chỉ cần không chịu ảnh hưởng của bên ngoài, bình thường chỉ cần là ngài tự mình đưa ra lựa chọn, đều sẽ phát triển theo hướng 'tốt nhất'.

Cho dù gặp phải ngã rẽ thật sự cần lựa chọn, Bạch tiền bối còn có thể lựa chọn phương thức như tung đồng xu, vui vẻ đưa ra lựa chọn có lợi nhất cho ngài.

Do sự lựa chọn của Bạch tiền bối chỉ là có lợi nhất cho chính ngài...

Cho nên, tuy rằng thân là nguồn may mắn di động, nhưng muốn hưởng ké may mắn của Bạch tiền bối, luôn cần mạo hiểm một chút tính mạng.

Bạch tiền bối may mắn, chỉ nhắm vào cá nhân ngài.

Cá nhân ngài may mắn, không có nghĩa là người bên cạnh cũng có thể may mắn theo ngài.

Thậm chí rất có khả năng sẽ là người bên cạnh gánh chịu tai nạn nhất định, để kết ra kết quả may mắn. 《Kế hoạch Tạo Thần》 là một đại kế hoạch Bạch tiền bối cả đời này hiếm khi cấp thiết tiến triển như vậy, tại vô số tiểu vị diện, Bạch tiền bối cùng Thất Tu Tôn Giả, Vân Tước Tử cuối cùng lựa chọn 'Mộng Giới' làm sân thực nghiệm cho 《 Kế hoạch Tạo Thần 》.

Đây là một lựa chọn rất ngẫu nhiên, bởi vì thời gian 《 Kế hoạch Tạo Thần 》 rất cấp bách, lúc lựa chọn 'Mộng Giới' làm địa điểm thực nghiệm, Bạch tiền bối cùng Vân Tước Tử, Thất Tu Thánh Quân cũng không cân nhắc quá nhiều, chỉ là vì cái 'Mộng Giới' này rất nhỏ, hơn nữa sẽ không quá hỗn loạn, thích hợp bọn họ thực nghiệm.

Mà sự thật chứng minh...

Mộng Giới, chính là nơi thích hợp nhất để Bạch tiền bối thực nghiệm.

Lúc này. 'Tập hợp thể quy tắc' Mộng Giới được đưa vào trong 'Mộ Bất Hủ Giả', kéo vào Cửu U Thế Giới.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tại Cửu U hỗ trợ Thông Nương và Tống Thư Hàng xây xong mộ 'Bát Tu, Cửu Tu', bản thể liền nhàn nhã bay lượn ở khu vực này.

Đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại mở một cổng kết nối mạng lưới công đức trong 'Mộ Cửu Tu Bá Tống', chân thân bắt đầu thất thần.

Bạch tiền bối Two ban cho Tống Thư Hàng 'Quyền hạn Cửu U Chúa Tể' gắt gao trấn áp lại toàn bộ mộ Bất Hủ, cái đùi vàng của ngài đang ở bên cạnh Chuột Hamster.

Bản thể Bạch tiền bối cùng Tống Thư Hàng, bện thành một sợi dây thừng, liên hệ bốn người lại với nhau.

Một giấc mộng cảnh lặng lẽ mở ra, bao trùm tất cả mọi người.

Mộng cảnh mông lung, hóa thành sương mù xám.

Dưới sự bao phủ của sương mù xám, tất cả mọi người tại hiện trường đều giống như 'đại lão Thập Yêu Đô Năng Mại', hai mắt dần dần mất đi tiêu cự, tiến vào hình thức thần kỳ 'mở mắt ngủ'.

Một lát sau... "Hả?

Ảo cảnh?" Tống Thư Hàng sở hữu 'Quyền hạn Cửu U Chúa Tể' hộ thể, đột nhiên tỉnh táo lại.

Hắn nhíu mày nhìn sương mù xám bên người, đưa tay bấm một cái pháp quyết, liền chuẩn bị kích hoạt quyền hạn Cửu U Chúa Tể, xua tan thế giới mộng ảo! [Cẩu Đản chớ hoảng.] Lúc này, thanh âm của Bố Cẩu Đản đột nhiên vang lên bên tai hắn: [Mộng cảnh này chỉ là thỏa mãn một số điều kiện nên bị kích hoạt thôi...

Ta giúp ngươi trông coi ở bên ngoài, không cần sợ.] Bố Cẩu Đản vốn dĩ vẫn luôn quan sát 'Ma Hải Thế Giới', vừa rồi đột nhiên cảm ứng được biến hóa của tập hợp thể quy tắc Mộng Giới, ý thức của ngài liền trong nháy mắt phóng tới bên người Tống Thư Hàng, sau đó liền thấy được biến hóa của 'Mộ Bất Hủ Giả'.

Ngay sau đó, Bố Cẩu Đản chú ý tới biến hóa ảo cảnh này, có liên hệ nhất định với 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' mà Thiên Đạo hắn lưu lại, cho nên liền nảy sinh lưu ý. "Nhưng mộng cảnh này, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch của Bạch tiền bối chứ?" Tống Thư Hàng cẩn thận nói.

Càng là đến hậu kỳ của kế hoạch, lại càng cần cẩn thận, tránh cho sai một bước, tất cả thành không, mọi thứ đều phải làm lại từ đầu.

Bố Cẩu Đản khinh thường nói: [Chỉ là một cái mộng cảnh nho nhỏ, chỉ cần một ý niệm của ngươi là có thể bóp tắt...

Không cần lo lắng.

Hơn nữa, cho dù ngươi thất thủ, còn có ta ở đây.

Ta động móng vuốt là có thể bóp nát loại mộng cảnh này ngàn vạn lần.] Chỉ cần ngài chịu ra tay giúp đỡ, quả thực giống như một cây định hải thần châm, ổn định đại cục.

Cho dù Thư Hàng có lãng (phóng túng) thêm chút nữa, lãng đến lật sông đảo biển, cũng không cần lo lắng đại cục.

Bố Cẩu Đản ngài chính là đáng tin cậy như vậy!

Tống Thư Hàng gật đầu: "Có câu này của Bố Cẩu Đản, tôi yên tâm rồi." Hắn chỉ có hai lần cơ hội thất bại, nếu như lần thứ ba còn thất bại, Bạch tiền bối sẽ cần có một 'cá nhân' hóa thành mặt trời nhỏ, trấn áp cục diện.

Tống Thư Hàng nghĩ kỹ rồi, nếu như Bố Cẩu Đản không thể định trụ đại cục, dẫn đến kế hoạch thất bại...

Hắn sẽ giao người yêu của Trình Cẩu Đản là @#%× Tiên Tử ra, để cô ấy thay thế chính mình hóa thành mặt trời nhỏ, chiếu sáng thế giới, xoay tròn từng vòng!

Công Đức Xà Mỹ Nhân thông qua thuật đọc tâm, đại khái đọc được suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng: "..." Trình Cẩu Đản Tiên Tử đang âm thầm cùng Bố Cẩu Đản phóng ý niệm tới: "..." Bố Cẩu Đản: "..." Lúc này, mộng cảnh sương mù xám sau khi ấp ủ hồi lâu, cuối cùng cũng mở màn.

Vừa mở đầu, chính là hình ảnh mặt trời phồng lên quen thuộc với Tống Thư Hàng.

Mặt trời trong thời gian ngắn điên cuồng phồng lên, thiêu đốt, đồng thời với tốc độ mắt thường có thể thấy được, tiến vào giai đoạn cuối cùng của đời nó, cuối cùng tắt lịm, hóa thành một ngôi sao lùn trắng. "Mặt trời phồng lên này, cứ như là ta đang phồng lên dưới quyền hạn Cửu U vậy." Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

Cọng tóc ngốc của Sở Các chủ trên đỉnh đầu hắn: "..." Mộng cảnh sau đó, cũng giống như Tống Thư Hàng từng thấy trước kia.

Những ngôi sao trong vũ trụ lần lượt bắt đầu tắt lịm, trong thời gian cực ngắn nhanh chóng đi về phía điểm cuối.

Các vị diện chư thiên vạn giới tiến vào thời kỳ diệt tuyệt, ngay cả những tiểu thế giới độc lập như không gian đặc thù [Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, Trường Sinh Giả Bí Cảnh] các loại, cũng không thoát qua kiếp này, tiến vào giai đoạn sụp đổ. "Đây là tình huống gì?" Cọng tóc ngốc của Sở Các chủ dựng đứng lên, khiếp sợ 'nhìn' cục diện trước mắt: "Đây là cảnh tượng tương lai?" "Chưa chắc là tương lai, nói không chừng là quá khứ." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: "Sở Các chủ chớ sợ, tiếp theo...

Một vị Bất Hủ Giả sắp đăng tràng rồi." Theo 'ngôi sao' cuối cùng tắt lịm, chư thiên vạn giới tiến vào diệt tuyệt thật sự.

Giờ khắc này, chư thiên vạn giới, chúng sinh thật sự bình đẳng!

Bất luận là mạnh hay yếu, là béo hay gầy, là nam hay nữ, đều nghênh đón cái chết công bằng. [Ngươi từng xem qua mộng cảnh này?] Bố Cẩu Đản hỏi.

Cọng tóc ngốc của Sở Các chủ cũng đồng thời hỏi ra vấn đề tương tự. "Ừm, tôi chính là ở trong mộng cảnh này, lấy được bản thiết kế Mộ Bất Hủ Giả." Tống Thư Hàng đáp.

Trong mộng cảnh, thời gian đang trôi nhanh...

Chư thiên vạn giới tiến vào bóng tối to lớn.

Nhưng mà, vị 'Bất Hủ Giả' trong miệng Tống Thư Hàng lại vẫn không đăng tràng.

Cốt truyện mộng cảnh đến bước này, dường như 'bị kẹt'. [Kẹt rồi, mộng cảnh không thể suy diễn tiếp được nữa...] Bố Cẩu Đản lên tiếng.

Tống Thư Hàng: [Vì sao lại như vậy?] [Là sức mạnh quy tắc Mộng Giới không đủ, dính dáng đến tin tức 'Bất Hủ', cho dù là một 'giấc mộng', cũng không dễ dàng được diễn hóa ra như vậy.] Bố Cẩu Đản nói.

Bất Hủ, chính là cao cao tại thượng như thế!

Bố Cẩu Đản tiếp tục nói: [Cho nên, hiện tại cần một động lực thúc đẩy, thúc đẩy quy tắc sức mạnh Mộng Giới, diễn hóa giấc mộng này tiếp.] Tống Thư Hàng hai mắt sáng lên: [Động lực thúc đẩy?

Chúng ta có thể dùng chân của Bạch tiền bối Two đi đá mộng cảnh này một cái không?] Lời còn chưa dứt, thân thể Tống Thư Hàng liền ngã văng ra ngoài, bị một cước đá bay, ngã vào bên trong mộng cảnh.

Mộng cảnh phảng phất như thật sự nhận được 'động lực thúc đẩy', tiếp tục diễn hóa.

Trong mắt mọi người, trong thế giới sụp đổ, có một vị đạo nhân đạp không mà ra.

Sau lưng vị đạo nhân này có công đức chi quang to lớn vô cùng, khi hắn vừa xuất hiện, vũ trụ tinh không đều bắt đầu chấn động.

Nhục thân đạo nhân, trực tiếp tung hoành trong đại kiếp thiên địa diệt tuyệt.

Có 'Bất Hủ chi lực' mơ hồ giống như bị che mờ đánh vào bên người vị đạo nhân này —— Đây là do sức mạnh quy tắc Mộng Giới không cách nào diễn hóa ra 'Bất Hủ' chân chính, chỉ có thể xử lý làm mờ.

Đạo nhân khẽ xoay người lại, lộ ra một khuôn mặt Bá Tống thanh tú, nhân súc vô hại...

“Thư Hàng?” “Tống tiền bối?” “Ôi đệt Bá Tống!” Những người bị cuốn vào mộng cảnh trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm ‘Bất Hủ Giả’ với khuôn mặt Bá Tống vừa xoay người lại.

“Đây là cảnh tượng tương lai sao?” Quy tiền bối thốt ra nghi vấn giống hệt Sở Các Chủ trước đó.

“Tương lai chư thiên vạn giới đều sẽ sụp đổ, chỉ có Thiên Đạo mới có thể tiếp tục tồn tại?

Chẳng trách xưa nay, các đại lão chư thiên vạn giới đều muốn tranh đoạt Thiên Đạo.” Thông Nương kẹt trên mai Quy tiền bối, cất tiếng nói.

Gần đây cô cũng tranh thủ bổ sung một số kiến thức về ‘Thiên Đạo’, dù sao thì nhiều đại lão đều nói cô có ‘tư chất Thiên Đạo’, cô cũng phải tìm hiểu xem ‘Thiên Đạo’ rốt cuộc ngầu đến mức nào chứ.

Sống lâu như vậy, cũng phải có một ước mơ chứ.

Ví dụ như tương lai cô thật sự thành Thiên Đạo, nghiền ép Tống lão bản các kiểu.

“Chúng ta có thể giao lưu rồi sao?” Bạch tiền bối phân thân cảm thấy rất thú vị, trước khi vị ‘Bất Hủ Giả’ trong mộng cảnh này xoay đầu, y phát hiện mặc dù mọi người đều mắc kẹt trong cùng một mộng cảnh, nhưng lại không thể liên lạc với nhau.

Bạch Long tỷ tỷ nói: “Có lẽ trước đó đang chiếu ‘phim mở đầu’, cho nên chúng ta chỉ có thể xem mà không thể nói, bây giờ ‘phim tình tiết mở đầu’ đã chiếu xong, nên đã mở chức năng giao lưu?” “Nếu đây là mộng cảnh dự đoán tương lai, cũng có nghĩa là, Thư Hàng tương lai thật sự có khả năng trở thành Thiên Đạo?” Tô Thị A Thập Lục nói.

Thương Thử Hào vô thức nói: “Thiên Đạo hàng pha ke?” “Thật ra chỉ cần trở thành Thiên Đạo, sẽ không còn là hàng pha ke nữa.” Quy tiền bối nói: “Khi chư thiên vạn giới chỉ còn mình nó là hàng pha ke, thì nó sẽ trở thành chính phẩm duy nhất.” “Tống tiền bối mặc đạo bào, cứ thấy rất sai sai, y vẫn hợp mặc giáp trụ hơn.” Hắc Bì Vũ Nhu

Tử đột nhiên không nhịn được cười thành tiếng. 【Đâm trúng tim đen rồi, Hắc Bì Vũ Nhu Tử.】Tống Thư Hàng muốn lên tiếng, nhưng cậu hiện tại đang ở trong 'tình tiết' nên không thể giao lưu với mọi người.

Tống Thư Hàng lúc này đang 'đóng vai' 'Bất Hủ Giả Đạo Nhân' trong kịch bản mộng cảnh gốc, dùng diễn xuất của mình thúc đẩy sự phát triển của tình tiết mộng cảnh.

Sức mạnh quy tắc giới mộng không thể diễn hóa thông tin 'Bất Hủ Giả', Bạch tiền bối two liền ra tay trợ giúp, phóng Tống Thư Hàng vào mộng cảnh, hóa thành động lực.

Thấy mình không thể giao lưu với 'khán giả', Tống Thư Hàng thầm thở dài một hơi trong lòng, tiếp tục diễn hành động tiếp theo của 'Bất Hủ Đạo Nhân'.

Dưới sự thúc đẩy của sức mạnh 'tình tiết', cậu chầm chậm đi đến vị diện nơi ngôi sao cuối cùng đã tắt lịm, học theo hành vi của 'Bất Hủ Đạo Nhân' trong kịch bản, bắt đầu ngưng tụ công đức, khiến lực công đức hóa thành hỏa diễm, chuẩn bị 'thắp sáng' lại ngôi sao.

"Tống tiền bối đây là muốn cứu rỗi toàn bộ chư thiên vạn giới sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử cất tiếng nói, cô bé cố gắng mở to mắt ghi nhớ cảnh tượng này, đồng bộ cho bản thể.

Kịch bản thế giới hủy diệt vĩ đại thế này, lại còn có việc Tống tiền bối đứng ra cứu thế giới, bản thể của cô bé hẳn sẽ rất hứng thú.

Hơn nữa, hình tượng Tống tiền bối cứu thế giới trông rất cao cả, cực kỳ thích hợp làm biểu cảm meme!

Cô bé còn nghĩ ra tên chủ đề meme rồi 【Hôm nay Tống Thư Hàng ta lại cứu thế giới nữa rồi!】"Tống lão bản vậy mà ra tay cứu thế giới!

Suốt ngày không cảm thấy y có giác ngộ cao cả như vậy." Thông

Nương suy tư nói.

Tô Thị A Thập Lục nhẹ giọng nói: “Thật ra, Thư Hàng đã mấy lần cứu thế giới rồi.” Đôi mắt cô bé lặng lẽ nhìn Tống Thư Hàng, lúc này Tống Thư Hàng trong huyễn cảnh, nhất cử nhất động đều ảnh hưởng đến ‘chư thiên vạn giới’, đứng trước ngôi sao sắp tắt, cố gắng cứu chư thiên vạn giới, rực rỡ nhưng lại khiến người ta không thể rời mắt.

A Thập Lục khẽ nói: “Anh hùng cứu rỗi toàn bộ chư thiên vạn giới.” Bạch Long tỷ tỷ: “......” Trong lúc nói chuyện, trong tay Bất Hủ Giả mặt Bá Tống, hỏa diễm công đức hùng hùng đã ngưng tụ.

Y cúi người, nâng đoàn hỏa diễm hy vọng này, ấn nó vào ngôi sao đã tắt lịm. 【Dừng tay!】Đúng lúc này, một giọng nói vang lên bên tai Tống Thư Hàng: 【Ngươi muốn làm gì!】 Tống Thư Hàng ngẩn người: “Ơ?” Giọng ai thế này?

Chương 2747

Cậu nhanh chóng lọc một lượt trong đầu, không quen.

Đã không quen... thì kệ.

Thế là, Tống Thư Hàng dùng diễn xuất tinh xảo của mình tiếp tục đẩy kịch bản. 【Ngươi điên rồi sao, chỉ có chư thiên vạn giới này triệt để hủy diệt, chúng ta mới có thể đạt được siêu thoát thực sự, không còn bị hạn chế.

Đây là cơ hội duy nhất của chúng ta!】Giọng nói đó điên cuồng vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

“Ngươi là ai?

Chúng ta quen nhau lắm sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng đáp.

Nhưng vừa mở miệng, giọng cậu lại biến thành tiếng sấm vang dội: 【Là cơ hội duy nhất của ngươi, không phải ta.

Ta và ngươi khác nhau, ta chỉ muốn yên tĩnh làm một Thiên Đạo Bất Hủ.】 Ngữ khí này tràn ngập một loại ‘mùi cá mặn’ – ta chỉ muốn làm cá mặn trên vị trí Thiên Đạo Bất Hủ, vô dục vô cầu, ai cũng đừng hòng cản ta!

“Ơ?” Tống Thư Hàng ngẩn người, kịch bản này không đúng, lần trước cậu ở góc độ ‘người ngoài cuộc’ xem kịch bản này, đâu có đoạn này?

Chẳng lẽ, thứ này còn có ‘bản cắt xén’ và ‘bản không cắt xén’?

Mà lần trước mình tiếp xúc là bản bị cắt xén một số tình tiết sao?

Trong chư thiên vạn giới, vậy mà còn có ý chí có thể ‘kiểm duyệt’ kịch bản phim của Bất Hủ Giả?

Sức mạnh kiểm duyệt khủng khiếp đến vậy sao? 【Ngươi đang nói đùa sao, đã đến bước này, ngươi nói với ta ngươi muốn yên tĩnh làm một Thiên Đạo Bất Hủ?】Giọng nói bên tai tràn đầy vẻ nóng nảy.

Nhìn từ đoạn đối thoại này, giọng nói đang nói chuyện bên tai cậu, hình như là một kẻ giấu mặt đứng sau màn, việc thế giới sụp đổ hình như có liên quan đến gã. ‘Quá nóng nảy rồi, một chút cũng không có vẻ trầm ổn lạnh lùng của đại lão sau màn, còn không bằng Công Tử Hải!’ Tống Thư Hàng bình luận.

Trong ký ức của cậu, ban đầu khi Công Tử Hải bày cục, mỗi bước đi đều sắp đặt trước mấy bước sau đó.

Hồi đó khi ngưng tụ ‘Huyết Thần Toản’, mặc dù toàn bộ quá trình bị Tô Thị A Thất + Tống Thư Hàng tân binh quấy rối, thậm chí một viên ‘Huyết Thần Toản’ còn rơi vào tay Tống Thư Hàng.

Nhưng lúc đó Công Tử Hải hoàn toàn không thể hiện một chút nóng nảy nào, cái vẻ tự tin như vạn sự trong thiên hạ đều nằm trong lòng bàn tay y và sự lạnh lùng khi đối mặt với bất ngờ đó, hoàn toàn vượt xa giọng nói nóng nảy bên tai này.

“Kẻ giấu mặt thực sự phải giống như Công Tử Hải ngày xưa, bất kể gặp phải cục diện nào cũng phải giữ bình tĩnh, mỗi một cục diện bất ngờ đều phải có mấy phương án ứng phó dự phòng mới đúng chứ.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng. 【Ta vẫn luôn muốn yên tĩnh làm một Thiên Đạo, cho nên, ngay từ đầu ngươi đã nhìn lầm ta.

Vị trí Thiên Đạo của ta đến không dễ dàng, ta từng phát lời thề chỉ cần ta chứng đạo Bất Hủ, chỉ cần không xảy ra bất ngờ, ta sẽ ở mãi trên vị trí Thiên Đạo này.】Đạo nhân lên tiếng nói.

Nói xong, Tống Thư Hàng dưới sự thúc đẩy của lực lượng tình tiết, cúi người, ấn hỏa công đức kia lên ngôi sao đã tắt lịm.

Oanh ~~ Thế giới tối tăm một lần nữa được thắp sáng, xuất hiện ánh sáng mới. 【Ngươi vậy mà thật sự dám làm như vậy, ngươi làm sao dám làm như vậy!

Ngươi đã hủy hoại tất cả của ta! 】Giọng nói của anh chàng nóng nảy kia giận dữ gào thét bên tai Tống Thư Hàng.

Sự phẫn nộ ẩn chứa trong giọng nói này như muốn xé xác Tống Thư Hàng ra, nếu số liệu hóa sự phẫn nộ này thành năng lượng nổ, ít nhất có thể bóp chết Lạc Thủ Bộ Nhu Tống ba lần. …..Đáng tiếc, sự phẫn nộ đầy ắp này không có bất kỳ ý nghĩa nào, chỉ là tiếng gào thét vô năng.

Tiếng gào thét như vậy dù có lớn đến mấy cũng không thay đổi được bất kỳ sự thật nào!

Theo động tác của Đạo nhân 'mặt Bá Tống', ngôi sao đã tắt lịm đã được thắp sáng lại, giống như hiệu ứng domino, từng ngôi sao một lại tỏa sáng rực rỡ! 【Ngươi thiển cận, vị trí Thiên Đạo, thân thể Bất Hủ chẳng qua chỉ là một giai đoạn chuyển tiếp.

Tiếp tục ở trên vị trí Bất Hủ, tương lai của ngươi vô cùng đáng buồn, một tên như ngươi rốt cuộc đã làm thế nào để ngồi lên vị trí Thiên Đạo? 】Giọng nói nóng nảy kia gần như phát điên.

"Ngươi nói đúng, ta thiển cận, trên thực tế... bản thân ta vốn dĩ không có tư cách trở thành Thiên Đạo.

Nhưng quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả ta vẫn trở thành Thiên Đạo." Bất Hủ Đạo Nhân chậm rãi đáp. 【Ngươi bây giờ dừng lại vẫn còn kịp!

Trở thành Thiên Đạo xong, ngươi sẽ bị trói buộc trên vị trí này, Đạo Bất Hủ sẽ trói chặt ngươi với chư thiên vạn giới.

Muốn siêu thoát, cũng sẽ bị thế giới trói buộc.

Cho nên, chỉ có hủy diệt toàn bộ chư thiên vạn giới!

Ta đã đợi hai luân hồi mới đợi được cơ hội này, đây là cơ hội của ta, cũng là cơ hội duy nhất của ngươi!

Bây giờ dừng hành động của ngươi lại, chúng ta có thể cùng nhau siêu thoát, chứng đắc Tự Do Bất Hủ thực sự, vượt ra khỏi giới hạn của chư thiên vạn giới này!】Giọng nói kia gấp gáp nói, gã đã không còn thời gian nữa.

“Ta đã quyết định làm như vậy, sẽ không từ bỏ.

Ngươi ngay từ đầu đã nhìn lầm ta, ngươi không nên tìm đến ta, ta không phải là cộng sự lý tưởng của ngươi. ...Ngoài ra, cho dù ta có thiển cận đến mấy, ta cũng là một thành viên đã chứng đạo Bất Hủ.

Chuyện phá hoại thế giới để siêu thoát, vào khoảnh khắc hủy diệt này, bây giờ ta nhìn rõ hơn ngươi.

Chư thiên vạn giới hiện giờ gắn bó mật thiết với ta, đến lúc đó cho dù thật sự có cơ hội ‘siêu thoát’, cũng chỉ là cơ hội của ngươi, chứ không phải của ta.” Bất Hủ Đạo Nhân đáp: “Thậm chí, ngay cả ngươi cũng sẽ không có cơ hội ‘siêu thoát’. ...Chuyện phá hoại thế giới để siêu thoát, ngay từ đầu đã là một thử nghiệm sai lầm.” Bất Hủ Đạo Nhân bình tĩnh đứng trong hư không, đáp.【Ngươi hiểu cái gì?

Ngươi đến bây giờ vẫn chưa hiểu ta!

Bỏ lỡ cơ hội này, ngươi sẽ không còn tương lai nữa.

Tất cả của ngươi đều kết thúc rồi, ngươi cho rằng mấy phương án thoát thân mà ngươi chuẩn bị sẽ hữu hiệu?

Tất cả phương án thoát thân của ngươi đều là sản phẩm thất bại.

Ngươi bây giờ không có lựa chọn, ngươi chỉ có thể hợp tác với ta con đường này để đi!】Giọng nói kia đến lúc này, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cảm xúc nóng nảy trong ngữ khí cũng bắt đầu rút đi: 【Dừng lại, ngươi vẫn còn hy vọng.】 “Ngươi không phải là hy vọng của ta.

Nếu thật sự cần hy vọng...

Ta đã đặt hy vọng vào tương lai.

Nếu là người đó, ta tin y có thể làm được, mang đến cho ta hy vọng thực sự.” Bất Hủ Đạo Nhân đột nhiên khẽ mỉm cười. 【Ý gì?】 Giọng nói kia ngẩn người.

Đặt hy vọng vào tương lai, chẳng lẽ vào khoảnh khắc thế giới sụp đổ này, Bất Hủ Đạo Nhân đã ‘chiếu rọi’ ánh mắt đến tương lai xa xôi?

Đang nói chuyện, ‘nhân quả’ của toàn bộ chư thiên vạn giới bị Bất Hủ Đạo Nhân đảo ngược.

Quả và nhân đảo lộn.

Toàn bộ chư thiên vạn giới quay trở lại trạng thái trước khi ‘diệt tuyệt’, không ai biết rằng toàn bộ thế giới của mình từng ‘hủy diệt’ một lần.

Thủ đoạn của Bất Hủ Thiên Đạo, gần như vô sở bất năng, mọi quy tắc đều tùy ý y sử dụng.

Trường Sinh Giả và Bất Hủ Thiên Đạo, đã là hai khái niệm cấp độ hoàn toàn khác biệt.

Tuy nhiên... phân tích từ đối thoại giữa Bất Hủ Đạo Nhân và anh chàng nóng nảy, Bất Hủ Đạo Nhân làm ra chuyện ‘đảo ngược nhân quả’ này, dường như cũng phải trả một cái giá cực kỳ nặng nề.

Rất có thể thậm chí còn cần dùng đến thủ đoạn ‘thoát thân khỏi Thiên Đạo’?

“Ngoài ra, ta đã chuẩn bị cho ngươi một món quà, hy vọng ngươi sẽ thích.” Lúc này, Bất Hủ Đạo Nhân lại nói.

Sau đó, y ra tay ‘chém đứt’ nhân quả.

Cái ‘quả chư thiên vạn giới hủy diệt’ kia bị chém đứt, và cả anh chàng nóng nảy không ngừng lên tiếng bên tai Tống Thư Hàng, cũng bị Bất Hủ Đạo Nhân giữ lại trong phần ‘nhân quả chư thiên vạn giới hủy diệt’ bị chém đứt kia.

Bất Hủ Đạo Nhân không thể giết chết ‘anh chàng nóng nảy’.

Bởi vì, đó là một tồn tại ngang cấp với y, trong chư thiên vạn giới này không có bất kỳ sức mạnh nào có thể tiêu diệt đối phương.

“Tiền bối cứ tạm thời ở yên trong cái ‘nhân quả chư thiên vạn giới hủy diệt’ này đi. ...Có lẽ tương lai một ngày nào đó, ngươi còn có thể phá giới mà ra khỏi cái ‘nhân quả’ này, tái hiện nhân quả, lại một lần nữa khiến chư thiên vạn giới hủy diệt.

Nhưng đến lúc đó, người ngươi phải đối mặt có lẽ không phải là ta.” Bất Hủ Đạo Nhân lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng: “!!!” Nhân quả thế giới hủy diệt, tương lai còn sẽ tái hiện?

Trong lòng cậu đột nhiên có một dự cảm không lành. ...Vừa rồi Bất Hủ Đạo Nhân ‘đảo ngược nhân quả’, khôi phục thế giới về thời điểm trước khi ‘hủy diệt’, nhưng tại sao chư thiên vạn giới lại đột nhiên ‘hủy diệt’, chuyện này hẳn phải có một khởi nguồn chứ.

Cái ‘thuốc nổ’ đủ để kích nổ toàn bộ chư thiên vạn giới kia sẽ không vẫn chưa được giải trừ chứ?

“Vũ trụ mẹ của chúng ta đáng yêu như vậy, tại sao cứ phải nổ tung nó chứ.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, tuyệt vọng nói.

Đang suy tư, tình tiết về Bất Hủ Đạo Nhân tiếp tục tiến triển.

Camera thu nhỏ nhanh chóng, Bất Hủ Đạo Nhân mặt Bá Tống xuất hiện ở trung tâm mạng lưới công đức.

Ngôi mộ bia lớn trên đó khắc chữ 【Ta, Ngô, Dư, Cha, Yêm, Mỗ】hiện ra, Bất Hủ Đạo Nhân đứng bên cạnh ngôi mộ lớn.

Sau đó, ‘nghiệp hỏa’ bắt đầu bùng cháy trên người y.

Lần trước Tống Thư Hàng tưởng nghiệp hỏa này là cái giá mà Bất Hủ Đạo Nhân phải trả khi chém đứt ‘nhân quả’, nhưng lần này sau khi tự mình nhập vai Bất Hủ Đạo Nhân, cậu cảm nhận rõ ràng hơn.

Nghiệp hỏa này được tạo thành từ mấy sự kiện. ...Đầu tiên là nguyên nhân ‘hủy diệt chư thiên vạn giới’ của Bất Hủ Đạo Nhân, ban đầu thế giới ‘hủy diệt’ là dưới sự mặc nhận của y, vị ‘anh chàng nóng nảy’ kia lúc đầu và Bất Hủ Đạo Nhân có quan hệ hợp tác.

Bất Hủ Đạo Nhân là Thiên Đạo lúc bấy giờ, nghiệp hỏa này liền hoàn toàn do y gánh chịu.

Thứ hai là cái giá phải trả khi Bất Hủ Đạo Nhân chém đứt nhân quả, nhốt ‘anh chàng nóng nảy’ vào ‘quả hủy diệt thế giới’.

Giữ chặt một tồn tại ngang cấp vào một ‘nhân quả’ nào đó, tự nhiên cần phải gánh chịu cái giá.

Mà cái giá thực sự của việc ‘đảo ngược nhân quả chư thiên vạn giới’, xa xa không chỉ đơn giản là ‘nghiệp hỏa’ như vậy.

Tống Thư Hàng lúc này cứ như ‘nhập mộng’ vậy, cảm nhận rõ ràng trạng thái của Bất Hủ Đạo Nhân lúc này, Đạo nhân dường như có chút không thể hoàn mỹ điều khiển sức mạnh ‘Thiên Đạo’.

Chương 2748

Bất Hủ Giả chấp chưởng Thiên Đạo... nhưng bây giờ, các quy tắc Thiên Đạo ẩn ẩn có dấu hiệu phản khách vi chủ.

“Tiếp theo thì xem ta có thể vượt qua cửa ải này không.

Bằng không thì, ta sẽ ký thác tất cả hy vọng vào ngươi.” Bất Hủ Đạo Nhân lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng: “???” Vậy rốt cuộc Bất Hủ Đạo Nhân này muốn nói chuyện với ai?

Y ký thác hy vọng vào ai? 【Chẳng lẽ là mình?】Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ, dù sao cậu hiện tại đang nhập vào ‘Bất Hủ Đạo Nhân’ để thúc đẩy tình tiết huyễn cảnh.

Cho nên, có lẽ Bất Hủ Đạo Nhân ‘tự nói tự thôi’ này là đang nói với cậu sao? 【Việc mình sẽ tiếp xúc với mộng cảnh này, Bất Hủ Đạo Nhân nhất định đã cảm ứng được lúc đó rồi.

Giống như Nho Gia Thánh Nhân, Xích Tiêu Tử Đạo Trưởng và nhóm đại lão đó đã cảm ứng được sự tồn tại của mình vậy.

Cho nên, mình sẽ trở thành hy vọng của Bất Hủ Đạo Nhân?】Tống Thư Hàng trầm tư.

Nếu đúng là như vậy, thì mình chính là hy vọng của Bất Hủ Đạo Nhân?

Sao đột nhiên cảm thấy ‘level’ của mình cao lên rất nhiều vậy?

Nếu thật sự như thế, thì tương lai nếu mình gặp phải đại lão bất hiếu muốn nổ vũ trụ mẹ, có phải phải tiến lên dạy gã thế nào là hiếu, thế nào là yêu, để gã biết được sự vĩ đại của tình mẫu tử không? 【Không đúng không đúng, đừng vội bành trướng...

Bằng không sẽ giống như mặt trời ban đầu vậy, quá bành trướng, sẽ nổ tung.】Tống Thư Hàng dốc hết sức lực trấn áp tâm thái bành trướng đang ngấp nghé trỗi dậy của mình.

Đàn ông bành trướng chỉ nên vào những lúc cần thiết, không nên bành trướng vào những chuyện vô nghĩa như thế này.

Đang suy tư, tình tiết của Bất Hủ Đạo Nhân tiếp tục tiến triển.

Giống như 'bản cắt xén' tình tiết mà Tống Thư Hàng đã tiếp xúc trước đó, tiếp theo Bất Hủ Đạo Nhân tự mình đắp mộ, sau đó tự khóa mình vào trong ngôi mộ lớn.【Kết thúc rồi.】Tống Thư Hàng nói.

Tình tiết cuối cùng, là Bất Hủ Đạo Nhân không biết vì sao, đột nhiên xông ra khỏi ngôi mộ lớn, một cú dọa người kết thúc.

Vì đã sớm biết tình tiết, nên lần này Bất Hủ Đạo Nhân đột nhiên xoay người, kéo cửa mộ tháp ra lại, không làm Tống Thư Hàng giật mình, vì lần này cậu đang diễn vai kéo cửa mộ ra.

"Ngươi là ai?" Lúc này, Bất Hủ Đạo Nhân đột nhiên kêu lên.

Câu thoại này, cũng là cái mà 'bản cắt xén' lần trước không có.

Ngay sau đó, mặt Bất Hủ Đạo Nhân bị nghiệp hỏa bao phủ, chỉ lộ ra đôi mắt vô cảm, lao ra khỏi mộ lớn, chạy như điên rồi biến mất.

Cùng lúc đó, mộng cảnh sụp đổ, một lần nữa hóa thành sương mù.

Tống Thư Hàng: "???" Không biết vì sao, cậu luôn cảm thấy câu 'Ngươi là ai' cuối cùng của Bất Hủ Đạo Nhân là kêu về phía cậu.【Chẳng lẽ Bất Hủ Đạo Nhân căn bản không nhìn thấy cảnh mình nhập vào mộng?

Vậy 'người ký thác hy vọng' mà y nói trước đó là ai?

Chẳng lẽ là những 'khán giả' đang xem mộng cảnh?】【Nếu là một trong số khán giả, vậy là Thông Nương có tư chất Thiên Đạo?

Bạch tiền bối?

Đùi của Bạch tiền bối two?】Trong khoảnh khắc, Tống Thư Hàng trong đầu xẹt qua vài suy đoán.

Hoặc là...

Thiên Đạo Bạch?

Tống Thư Hàng về thân phận của Bất Hủ Đạo Nhân, mơ hồ đã có suy đoán.

Nếu kết hợp suy đoán này, thì hy vọng trong tương lai mà Bất Hủ Đạo Nhân nói, rất có thể là 'Thiên Đạo Bạch' lúc đó còn chưa chứng đạo!

"Nếu hy vọng thật sự là Thiên Đạo Bạch tiền bối thì e rằng đã đặt nhầm người rồi.

Thiên Đạo Bạch tiền bối, vừa mới nhậm chức không lâu, đã tự mình phá hỏng vị trí Thiên Đạo của mình rồi. ..." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Xoẹt ~ một trận Cửu U yêu phong thổi qua, thổi tan sương mù bên cạnh 'Mộ Cửu Tu Bá Tống'.

Tất cả mọi người từ mộng cảnh này khôi phục lại.

Tống Thư Hàng đứng bên mộ bia, vẻ mặt mệt mỏi hư ảo.

"Tống tiền bối, vừa rồi mộng cảnh này là mộng dự đoán tương lai sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử thấy cậu, lo lắng kêu lên: "Tống tiền bối tương lai, thật sự phải cứu thế giới rồi chết đi sao?" Không giống với việc nhập vào 'Bất Hủ Đạo Nhân', Vũ Nhu Tử và A Thập Lục cùng những người khác khi đứng bên cạnh quan sát, không nghe thấy cuộc đối thoại giữa 'Bất Hủ Đạo Nhân' và 'anh chàng nóng nảy' kia.

Bản mà họ xem, gần giống với 'bản cắt xén' mà Tống Thư Hàng đã tiếp nhận lần trước.

“Yên tâm đi, đó không phải là tôi.

Trong mộng cảnh này, tôi chỉ là một diễn viên quần chúng qua đường, vì một lý do nào đó, bị kéo vào mộng cảnh diễn hết toàn bộ kịch bản.” Tống Thư Hàng cười nói với Vũ Nhu Tử và A Thập Lục cùng những người khác: “Mộng cảnh vừa rồi hẳn là sự kiện xảy ra vào một khoảng thời gian trong quá khứ.” “Một tình tiết trong quá khứ?” Cẩu Đản Đa ở xa xa như có điều suy nghĩ.

Còn Tống Thư Hàng thì nhìn về phía ‘Đại lão có thể bán mọi thứ’, như có điều suy nghĩ.

Đại lão có thể bán mọi thứ, liệu có liên hệ gì đó với ‘Bất Hủ Đạo Nhân’ trong mộng cảnh không?

Trước đó, Đại lão có thể bán mọi thứ đột nhiên vô cớ bi thương rơi lệ, lại còn nhìn ngôi mộ của Bất Hủ Giả này mà thất thần.

Hơn nữa Tống Thư Hàng hai lần kích hoạt ‘mộng cảnh Bất Hủ Giả cứu thế’, đều có liên quan đến ‘Đại lão có thể bán mọi thứ’.

Đại lão có thể bán mọi thứ liệu có phải là chuyển thế của ‘Bất Hủ Đạo Nhân’ không?

Có nên thử thăm dò một chút không?

Tống Thư Hàng thâm sâu khó lường nói: “Đại lão có thể bán mọi thứ, hy vọng mà ngài vẫn luôn chờ đợi rốt cuộc là gì?” Đại lão có thể bán mọi thứ dùng ánh mắt cực kỳ lạnh nhạt, vô cảm đáp lại Tống Thư Hàng, nói: “Hy vọng mà ta vẫn luôn chờ đợi chính là đưa Bá Tống ngươi vào danh sách đen hoàn toàn, không bao giờ thả ngươi ra khỏi danh sách đen nữa!

Tốt nhất tương lai ta cũng sẽ không bao giờ gặp lại ngươi!” Tống Thư Hàng: “......” “Bạch Thánh, giao dịch lần này đã hoàn thành.

Ta bên này còn có chút việc phải làm, chúng ta hậu hội hữu kỳ." Đại lão có thể bán mọi thứ đứng dậy, chào tạm biệt Bạch tiền bối phân thân.

Tiếp theo là 'kế hoạch tạo thần' trong miệng Bạch Thánh, kế hoạch bí mật như vậy, y là người ngoài sao có thể tiếp tục mặt dày ở lại đây được.

Cho nên, Đại lão có thể bán mọi thứ tùy tiện tìm một cái cớ, liền đứng dậy cáo từ.

"Đạo hữu hậu hội hữu kỳ." Bạch tiền bối phân thân chắp tay đáp.

Đại lão có thể bán mọi thứ lại chào tạm biệt từng thành viên như A Thập Lục, Vũ Nhu Tử, Bạch Long tiên tử... chỉ là không chào tạm biệt Tống Thư Hàng.

Chào tạm biệt xong, Đại lão mở cửa không gian, tiêu sái rời đi.

"Thư Hàng, kiểm tra xem Mộ Cửu Tu Bá Tống có bị ảnh hưởng gì khác không." Bạch tiền bối phân thân lên tiếng.

"Vâng, đợi một chút." Tống Thư Hàng đứng dậy đi đến ngôi mộ lớn của mình, đặt tay lên bia đá đạo hữu, thông qua 'Tổng Khống Đại Trận Mộ Cửu Tu' kiểm tra trạng thái của ngôi mộ lớn.

Đại trận vận hành một vòng xong, Tống Thư Hàng vẻ mặt trầm tư.

Cấu trúc mộ lớn và các loại trận pháp đều không vấn đề gì. ...Tuy nhiên, 'Mộ Cửu Tu Bá Tống' lúc này lại có thêm một loại cảm giác 'hư ảo'.

Có một loại cảm giác nằm giữa thực và hư ảo, giống hệt như cảm giác Bất Hủ Đạo Nhân trong mộng cảnh cố ý dùng sức mạnh 'thực ảo' để chuyển hóa ngôi mộ lớn của mình.

“Là do sức mạnh quy tắc giới mộng ảnh hưởng sao?” Tống Thư Hàng đoán.

Tuy nhiên, sự thay đổi này hẳn là một loại diễn biến theo hướng ‘tốt’.

Để ngôi mộ lớn nằm giữa hư ảo và thực tế, vốn dĩ là việc Tống Thư Hàng tương lai cần làm.

Ngoài ra, trong quá trình kiểm tra, khi thần thức của Tống Thư Hàng tiếp xúc với ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’, cậu lại cảm nhận được từng trận ‘thiện ý’ từ đó.

Tập hợp thể quy tắc giới mộng, hoàn toàn không kháng cự Tống Thư Hàng, ngược lại còn có xu hướng hấp dẫn lẫn nhau với Tống Thư Hàng.

Điều này chứng tỏ lực tinh thần của Tống Thư Hàng và quy tắc giới mộng có tính tương thích rất tốt.

“Là do mình có thiên phú ‘nhập mộng’ sao?” Tống Thư Hàng thầm đoán trong lòng.

Tập hợp thể quy tắc giới mộng bị nhốt vào ‘mộ Bất Hủ Giả’, không có tự ngã ý thức.

Nhưng khi thần thức của Tống Thư Hàng tiếp xúc với nó, lại có thể khiến nó trở nên hoạt bát hơn, giống như dầu tiếp xúc với lửa, sẽ khiến lửa cháy càng mãnh liệt hơn.

“Mộ Cửu Tu Bá Tống của tôi không có gì bất thường, ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ ở tầng trên trở nên hơi hoạt bát, nhưng không có ý định chui ra khỏi mộ lớn.

Tổng thể không có gì bất thường.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu rút thần thức của mình khỏi tầng trên cùng của ‘mộ Bất Hủ

Giả', không còn tiếp xúc với tập hợp thể quy tắc giới mộng, để tránh kích thích quá độ 'tập hợp thể quy tắc giới mộng' khiến nó bạo tẩu, gây ra tình huống bất ngờ không thể kiểm soát. 'Kế hoạch tạo thần' của Bạch tiền bối đã tiến hành đến mấy khâu cuối cùng, cho nên thà bảo thủ một chút, đừng làm càn.

"Ừm, vậy tiếp theo cứ yên lặng chờ đợi chỉ lệnh từ bản thể thôi." Bạch tiền bối phân thân gật đầu nói.

Bản thể Bạch tiền bối vẫn đang bận rộn trong vị diện 'giới mộng', khâu cuối cùng có thể cần một chút thời gian.

Tống Thư Hàng thủ ở trước ngôi mộ lớn của mình, cùng mọi người yên tĩnh chờ đợi.

"À đúng rồi, Thông Nương, mộ Bát Tu của cô có muốn tôi thu vào Hạch Tâm thế giới trước không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Dù sao đây cũng là Cửu U thế giới, đợi sau khi kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối kết thúc, bọn họ cuối cùng vẫn phải về thế giới hiện thực.

Mộ Bát Tu của Thông Nương và Mộ Cửu Tu của cậu, đến lúc đó đều cần phải chuyển dời.

"Ừm, ta cũng có ý này." Thông Nương lại nói: "Tuy nhiên, Mộ Bát Tu thể tích lớn như vậy, Hạch Tâm thế giới của ngươi có thể chứa hết một hơi không?" "Mấy ngày nay Hạch Tâm thế giới vẫn luôn hấp thụ tà năng Cửu U thế giới, mỗi giờ mỗi khắc đều đang tiến bộ, bây giờ thể tích vật phẩm có thể chứa đựng so với năm ngoái đã mạnh hơn nhiều.

Hơn nữa, tôi bây giờ là một Huyền Thánh chân chính, trong tay vẫn còn có chút bí thuật có thể dùng được." Tống Thư Hàng haha cười.

Nói xong, cậu bắt đầu thi pháp một cách nghiêm túc: “《Thánh Viên Luyện Giới》!” “Bỏ đi, Thư Hàng, ngươi không thể luyện kiếm đâu, nhiều nhất chỉ luyện được đao thôi.” Lúc này, giọng Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên vang lên.

Chỉ thấy cách Tống Thư Hàng không xa phía sau, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại triệu hoán 【Trụ công đức - Trụ xà tiên】ra.

Mà giọng Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chính là phát ra từ cái ‘Trụ xà tiên’ này.

“Luyện Giới, là Giới, không phải Kiếm!” Tống Thư Hàng nghiến răng nghiến lợi nói, cậu cũng rất tuyệt vọng vì phát âm không chuẩn của mình.

Trong lúc nói chuyện...

Chương 2749

đủ 200 đạo Thánh Viên hư ảnh giáng lâm bên cạnh Mộ Bát Tu của Thông Nương. 200 Thánh Viên nắm tay nhau, bao vây Mộ Bát Tu của Thông Nương.

Bí pháp hệ không gian 《Thánh Viên Luyện Giới》 phát động, trong một tràng âm thanh pháp thuật uy nghiêm, Mộ Bát Tu của Thông Nương cùng với nền đất đều bị luyện hóa thu nhỏ lại.

Khi Mộ Bát Tu thu nhỏ đến kích thước phù hợp, Tống Thư Hàng ý niệm vừa động mở Hạch Tâm thế giới, thu Mộ Bát Tu của Thông Nương vào trong.

Trong Hạch Tâm thế giới, trợ lý nhỏ Hạch Tâm đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, cô bé đã đặc biệt khai thác một mảnh 'phong thủy bảo địa tựa núi kề sông' ở một góc Hạch Tâm thế giới.

Mộ Bát Tu vừa tiến vào Hạch Tâm thế giới, cô bé liền theo ý chí của Tống Thư Hàng di chuyển ngôi mộ lớn đến mảnh phong thủy bảo địa đó.

Mảnh đất này chính là 【Địa chuyên dụng an táng Mộ Cửu Châu Nhất Hào Quần】tương lai.

Tống Thư Hàng đã đánh dấu chỗ ở đây, chuẩn bị các khối mộ cho Hoàng Sơn tiền bối, Bắc Hà tiền bối, Tam Lãng tiền bối, Diệt Phượng công tử, Lệ Chi tiên tử và các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' khác.

Chỉ chờ thời cơ thích hợp, cậu sẽ bảo các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' di chuyển mộ của họ đến đây.

Chuyển mộ của Thông Nương xong, Tống Thư Hàng lại quay đầu lại, nhìn về phía ‘Trụ công đức?

Trụ xà tiên’ của mình, hỏi: “Mà này, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối...

Ngài vẫn ổn chứ?” Dù sao cái trụ Bá Thần này là do lực công đức ngưng tụ mà thành, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị kẹp ở trong đó, là một loại sát thương liên tục.

Giống như Tống Thư Hàng đoán, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối khi @#%× tiên tử lấy thân tế trụ lần trước, đã bị tế cùng vào trong ‘Trụ xà tiên’.

Tuy nhiên may mắn là Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối không bị luyện hóa, chỉ bị nhét vào trong thân trụ.

“Ổn cái quái gì!” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm giận dữ nói: “Đổi lại là ta dùng sức mạnh tâm ma bao bọc ngươi, biến ngươi thành cái trụ, ngươi có vui không?” Tống Thư Hàng nghe đến đây, một mắt sáng lên, không nhịn được nuốt nước bọt.

Mắt phải của cậu vì bị sát thương bởi ‘quy tắc Bất Hủ’, hiện tại vẫn chưa mọc lại.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “......” MMP, coi như ta chưa nói gì.

“Công Đức Tiên Tử, mau mau ‘đào’ Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối ra đi.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chắp hai tay lại, nhẹ nhàng cúi lạy ‘Trụ xà tiên’, dường như là đang xin lỗi Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Ngay sau đó, cô bé trực tiếp đưa tay cắm vào miệng bức phù điêu của mình trên ‘Trụ xà tiên’, dùng sức đào một cái, liền đào ra một thanh Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bề ngoài vẫn nguyên vẹn, nhưng kích thước đã thu nhỏ lại một vòng.

“Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài gầy đi rồi.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: “A, ta biết rồi, Vũ Nhu Tử.” Nguyên nhân y gầy đi không phải do bị lực công đức dung hóa, y và Hắc Bì Vũ Nhu Tử giống nhau, là cá thể khá đặc biệt trong tâm ma, có khả năng kháng cự lực công đức khá cao.

Thể hình y sở dĩ thu nhỏ lại, là vì đợt ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’ tự phạt treo mình lên trụ để tế trụ lần trước, một phần sức mạnh thuộc về Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cũng bị kéo vào trong ‘Trụ xà tiên’ này.

Sức mạnh của Công Đức Xà Mỹ Nhân tế trụ, một phần sức mạnh của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thì bị ‘đao’ trong trụ hấp thụ.

Nếu không phải thực lực y cường đại, nói không chừng thật sự đã bị ‘đao’ trong Trụ xà tiên hút cạn sức mạnh rồi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân rút Xích Tiêu Kiếm ra xong, dùng sức vung một cái, ném y về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tâm lĩnh thần hội, ngay sau đó cậu đặt hai tay lên Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, cuồng quẹt mấy trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》, khôi phục trạng thái cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

“A ~ sảng khoái ~” Dưới sự xoa bóp của mấy trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》, sự tức giận của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối rút đi, y từ xa nói với Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Lần này thì bỏ qua, lần sau ngươi mà tế trụ, nếu còn kéo ta tế cùng thì đừng trách ta trở mặt đấy!” “Xin lỗi ~ em sai rồi ~ em chịu phạt ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân thốt ra câu thoại không biết cắt ở đâu ra.

Sau đó, cô bé lại một lần nữa thuần thục trèo lên trụ công đức.

Ánh sáng vàng khẽ lóe lên, cô bé lại một lần nữa tế mình vào trụ.

Tống Thư Hàng: “......” Trong hư không, ẩn ẩn truyền đến lời cuối cùng của Công Đức Xà Mỹ Nhân khi tế trụ: “Nhưng lần sau ~ em vẫn dám ~" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "!!!" Tống Thư Hàng phất tay một cái, thu 'Trụ xà tiên' lại, an ủi Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Yên tâm đi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Lần sau tôi sẽ trông chừng cô ấy, không để cô ấy làm càn đâu.

Tuy nhiên, để đề phòng vạn nhất...

Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngài có muốn cân nhắc xây một tòa 'mộ đao Xích Tiêu Kiếm' trong Hạch Tâm thế giới của tôi không, như vậy, vạn nhất ngài có chết cũng có chỗ để chôn thân." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "......" Ngươi nói tiếng người đấy à?

Thư Hàng ngươi mà cứ rao bán mộ địa cho người ta như vậy, sớm muộn gì cũng bị người ta đánh chết thôi, ta nói cho ngươi biết.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm chĩa mũi kiếm vào Tống Thư Hàng, nói: "Tin không ta một kiếm đâm chết ngươi, dao trắng vào..." "Dao đen." Tống Thư Hàng đột nhiên cắt ngang lời Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Tiền bối ngài là tâm ma, ngài là dao đen, không trắng được." "......" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tức giận dùng chuôi kiếm đập mạnh vào cổ tay Tống Thư Hàng: "Đừng có tính dao trắng dao đen, dù sao thì tin không ta dao đen vào, dao xanh ra!" "Dao đỏ ra." Tống Thư Hàng lại cẩn thận nhắc nhở: "Nguyên văn là 'dao trắng vào, dao đỏ ra'.

Tiền bối ngài tuy là màu đen, nhưng màu đen trộn với màu đỏ, cũng không ra màu xanh được." "Ta đâm mật ngươi!" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm dùng giọng nghiến răng nghiến lợi nói.

"Không đâm thận?" Tống Thư Hàng hơi suy nghĩ rồi không nhịn được hỏi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười lạnh nói: "Người khác không hiểu ngươi, ta còn không hiểu sao?

Cái eo lớn bảy màu của ngươi rõ ràng là chỗ phòng ngự mạnh nhất toàn thân ngươi, còn cứng hơn vỏ não.

Ta việc gì phải tốn sức đâm vào eo lớn của ngươi?” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Có lý.” Sau đó, cậu hai tay liên tục hoạt động, trong nháy mắt quẹt gần năm trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》 khiến Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối lại một lần nữa hết giận.

Khôi phục bình tĩnh xong, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thở dài nói: “Kế hoạch Bạch Thánh tiến triển đến bước nào rồi?” “Mộ lớn đã đối tiếp, bây giờ chờ chỉ lệnh tiếp theo của Bạch tiền bối.

Trước đó, chúng ta vừa hay làm chút việc có ý nghĩa.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Đừng làm càn.” Sở Các Chủ ngốc mao nhắc nhở.

“Không làm càn đâu, là việc tôi đã muốn làm từ sớm... chỉ là vẫn không có thời gian.” Nói rồi, Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng chấm vào ngực mình.

Hạch Tâm thế giới mở ra, từng đóa ‘chiếu ảnh hoa sen’ được phóng thích.

Sau đó, Tống Thư Hàng kích hoạt ‘quyền hạn Cửu U Chủ Tể’, mở từng cánh cổng không gian, phân lô chuyển những hư ảnh hoa sen này đến một số cấm địa có tà năng Cửu U nồng đậm nhất, chất lượng cao nhất trong ‘Cửu U thế giới’.

Tà năng Cửu U trong những cấm địa này quá đỗi khổng lồ, những tà ma Cửu U bình thường không thể đến gần.

Quyền hạn Cửu U Chủ Tể muốn làm gì thì làm.

JPG “Ngươi đang làm gì?” Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, Sở Các Chủ ngốc mao hỏi.

Tống Thư Hàng giải thích: “Tranh thủ lúc tôi còn là ‘Cửu U Chủ

Tể’, bổ sung thêm dinh dưỡng cho Hạch Tâm thế giới.

Tôi bây giờ đã thăng cấp lên cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh, cường độ thân thể cũng đã đột phá bình cảnh 200 Thánh Viên.

Như vậy, Hạch Tâm thế giới cũng có thể tiến hóa thêm một bước.” Dạ dày của Hạch Tâm thế giới rất tốt, bất kể là tà năng Cửu U thế giới, linh khí thế giới hiện thực, năng lượng trong linh thạch và tất cả mọi thứ khác, nó đều có thể nuốt chửng chuyển hóa thành năng lượng tiến hóa của bản thân.

Đã đến lúc để nó ăn no một bữa, mở rộng diện tích.

Ngoài ra...

Hạch Tâm thế giới vừa tiếp nhận toàn bộ tinh anh công nhân của ‘Vô Cực Ma Tông’, để hệ thống kinh tế của toàn bộ Hạch Tâm thế giới sớm vận hành, Tống Thư Hàng còn chuẩn bị ‘cạo lông cừu’ của Cửu U thế giới một chút.

Hầu hết các bảo vật trong Cửu U thế giới đều là thứ kịch độc đối với tu luyện giả thế giới hiện thực, là thiên tài địa bảo đối với tà ma Cửu U, tu luyện giả thế giới hiện thực ăn vào đại đa số sẽ bạo thể mà chết.

Nhưng Cửu U thế giới lớn như vậy, tổng sẽ có một vài trường hợp ngoại lệ.

Một số linh thực vật thiên tài địa bảo Cửu U đặc thù, đối với Cửu U thế giới và thế giới hiện thực, đều là bảo vật có giá trị, hơn nữa, cho dù là ‘độc vật’ đôi khi cũng có thể dùng được.

Ngoài ra, khoáng vật dùng để luyện khí, phần lớn đều là dùng chung cho chư thiên vạn giới và Cửu U thế giới.

Còn có một số tà thú đặc hữu của Cửu U, chỉ cần bồi dưỡng thuần hóa một chút, cũng có giá trị kinh tế rất lớn.

Trạng thái của Ma Hải thế giới ổn định, lại có Cẩu Đản Đa âm thầm canh giữ, thế là Tống Thư Hàng liền điều động bảy vị Cửu Phẩm tà ma kia ra ngoài, ở Cửu U thế giới ‘cạo’ một tầng ‘lông cừu’ hữu dụng, chuyển về Hạch Tâm thế giới.

May mà Cửu U thế giới đủ lớn... lớn đến mức số lông cừu mà Tống Thư Hàng ‘cạo’ đi, còn chưa bằng một phần triệu.

Diện tích Hạch Tâm thế giới đối với Cửu U thế giới mà nói, còn không bằng cấp thấp nhất.

Cho dù dùng bảo vật lấp đầy toàn bộ Hạch Tâm thế giới, đối với Cửu U thế giới vẫn không là gì.

“Bá Tống hào, ngươi đang cạo lông cừu của chủ ta!” Thương Thử Hào nói.

Tống Thư Hàng: “Thương Thử Hào ngươi yên tâm đi, tôi làm như vậy chắc chắn là Bạch tiền bối two ngầm cho phép.

Bằng không thì, đùi Bạch tiền bối two đã đá tôi rồi!” Thương Thử Hào: “......” 【Ngoài ra cạo Bạch tiền bối two sao có thể gọi là cạo lông cừu?

Rõ ràng là cạo lông Bạch two!】Câu nói này Tống Thư Hàng không thốt ra, chỉ là một ý niệm vô thức, chợt lóe lên trong đầu...

Ngay lập tức bị cậu trấn áp chặt chẽ xuống tận đáy lòng.

Hơn nữa, khi ý niệm này vừa hiện lên trong đầu, Tống Thư Hàng đã biết không ổn.

Người có thể kiểm soát cơ thể mình, nhưng đôi khi những thứ tiềm thức lại khó kiểm soát.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía đùi vàng Bạch tiền bối two, quả nhiên, đùi vàng Bạch tiền bối two đã lơ lửng cao lên, đây là nhịp điệu sắp cho Tống Thư Hàng một cú ‘đá bóng’. 【Quả nhiên, ý niệm của mình đã bị Bạch tiền bối two bắt được rồi.】Tống Thư Hàng thầm kêu khổ, đùi vàng Bạch tiền bối two không có mắt, không thể dùng cách ‘nhìn’ để hiểu tình hình xung quanh.

Vậy thì, y rất có thể đang dùng ‘tâm nhãn’ hay loại kỹ năng tương tự để bao trùm toàn bộ hiện trường.

“Bạch tiền bối, tôi tự mình làm!” Tống Thư Hàng kêu lên với đùi vàng Bạch tiền bối two.

“Hả?” Bạch tiền bối phân thân quay đầu lại, nghi hoặc hỏi.

Sau đó, mọi người liền thấy Tống Thư Hàng thi pháp, tế ra một cây ‘Trụ Bá Thần năng lượng số 1’ bình thường, tự mình treo cao lên trụ Bá Thần.

Thân trụ thẳng tắp xuyên mây.

“Tống tiền bối ngài làm gì?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng: “Tự phạt.” “Dùng mệnh tế trụ?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: “Tôi nghĩ, chắc vẫn chưa đến mức phải chết chứ?” Đang nói chuyện, đùi vàng Bạch tiền bối two khẽ lóe lên, xuất hiện bên cạnh cậu.

Đùi Bạch tiền bối two thẳng tắp giả làm gậy golf, giống như đánh golf vậy, nhẹ nhàng vung một cái, đầu Tống Thư Hàng liền bay ra, chính xác bay vào cổng tầng trên cùng của ‘mộ Bất Hủ’.

Rất rõ ràng, Bạch tiền bối two cố ý mượn cơ hội đưa đầu Tống Thư Hàng vào tầng trên cùng của ‘mộ Bất Hủ’.

Lần này Sở Các Chủ ngốc mao không kịp ‘xuống xe’, bị đưa vào mộ lớn cùng với đầu sắt của Tống Thư Hàng.

“Từ khi ngươi giác tỉnh thiên phú ‘Phi Đầu thuật’ này, ta cảm thấy cuộc sống hàng ngày của ta biến thành phim kinh dị rồi.” Sở Các Chủ ngốc mao thở dài: “Vậy lần này ngươi lại chọc giận Cửu U Bạch Chủ Tể bằng cách nào?” “Tôi không dám nói.” Tống Thư Hàng cười khổ.

Sở Các Chủ ngốc mao: “......” Hai người đang nói chuyện, trong tầng trên cùng của mộ Bất Hủ Giả, cái ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ kia dường như bị đầu sắt của Tống Thư Hàng hấp dẫn, lững lờ bay đến trước mặt cậu.

Tính tương thích tốt, sẽ hấp dẫn lẫn nhau.

Nhưng đúng lúc này, từ trên người Tống Thư Hàng đột nhiên bắn ra mấy sợi rễ cây, bản năng đâm về phía đối phương.

“Stop, dừng lại, mau dừng lại!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

Sợi rễ cây ban đầu đã đâm trúng tập hợp thể quy tắc sau khi nhận được mệnh lệnh, liền vội vàng phanh gấp dừng lại, từ từ rút về...

Chương 2750

Tống Thư Hàng thấy vậy, trái tim sắp nhảy ra khỏi cổ họng cuối cùng cũng rút về.

Nếu sợi rễ cây Hạch Tâm thế giới thật sự hút khô ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ thì ‘kế hoạch tạo thần’ của Bạch tiền bối sẽ tiêu đời hoàn toàn... là loại tiêu đời từ gốc, thậm chí không còn cơ hội để thất bại rồi làm lại nữa.

May mà sợi rễ cây Hạch Tâm thế giới kịp thời phanh lại, chỉ nhẹ nhàng ‘đâm’ một nhát vào ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’, không gây ra tổn hại lớn.

Đối diện, ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ ban đầu bị đầu sắt của Tống Thư Hàng hấp dẫn, giống như con vật nhỏ bị giật mình, nhanh chóng lùi lại, co rúm ở một góc tầng giữa của mộ Bất Hủ Giả, run rẩy.

Tống Thư Hàng hơi nghi hoặc nhìn về phía vị trí của ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’, nhờ vào Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn, cậu có thể nhìn thấy đoàn ‘quy tắc giới mộng’ không ngừng biến đổi màu sắc và hình dạng kia.

“Kỳ lạ.” Đầu sắt Tống Thư Hàng khẽ nói.

“Cũng hơi kỳ quái.” Sở Các Chủ ngốc mao nhẹ nhàng gật gật ngọn lông mao nói.

Theo mô tả thông tin mà bản thể Bạch Thánh đã truyền đến trước đó, tập hợp thể quy tắc giới mộng chỉ là một loại ‘quy tắc’ không có tự ngã ý thức.

Nó sở dĩ bị đầu sắt Tống Thư Hàng hấp dẫn, có thể quy kết thành một hiện tượng tự nhiên nào đó.

Giống như sắt bị nam châm hút, đầu sắt Tống Thư Hàng cũng phát ra một loại từ trường nào đó, hấp dẫn ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’.

Nhưng nhìn từ hành động của ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ vừa rồi, nó dường như có một ‘ý thức’ yếu ớt?

Nó chủ động né tránh Tống Thư Hàng, giống như một con vật nhỏ có cảm xúc ‘sợ hãi’.

Biểu hiện rõ ràng như vậy, tuyệt đối không phải tập hợp thể quy tắc thuần túy có thể làm được.

“Chẳng lẽ thông tin của Bạch tiền bối có sai sót?” Tống Thư Hàng túm một lọn tóc hóa thành bím tóc, kéo dài đến vị trí cổ, bím tóc vòng ngược lên trên, véo cằm mình nhẹ nhàng xoa.

Sở Các Chủ ngốc mao hơi suy nghĩ, rồi lắc lư nói: “Bạch Thánh ở giới mộng vẫn luôn nghiên cứu ‘quy tắc giới mộng’, về thông tin cơ bản của ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’, hẳn sẽ không xuất hiện lỗi cấp thấp như vậy.

Cho nên có hai khả năng...” Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: “Sở Các Chủ tiền bối xin hãy bắt đầu phát biểu của ngài.” “......” Sở Các Chủ ngốc mao: “Ngươi đúng là đầu sắt mà.” “Tôi đây là bị Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối trêu chọc quen rồi, không cẩn thận nói thuận miệng thôi.” Tống Thư Hàng vội vàng chuyển câu thoại mới: “Sở Các Chủ xin cứ nói!” “Hai khả năng, thứ nhất, có thể ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ khi ở giới mộng, thật sự ở trạng thái ‘không có thần trí’.

Nhưng khi nó tiến vào Cửu U thế giới, vì môi trường thay đổi mà bị kích thích, phát sinh dị biến, mới biểu hiện ra một phần thần trí nhất định.” Sở Các Chủ suy đoán.

"Có lý." Tống Thư Hàng nói, rất nhiều sự vật khi môi trường thay đổi, sẽ thể hiện ra tư thái khác nhau.

Ngay cả một oxit dihydro (nước) ở môi trường nhiệt độ cao, thường và thấp còn có thể biểu hiện ra các hình thái khác nhau, huống hồ là thứ nhạy cảm với ngoại giới như 'tập hợp thể quy tắc'.

Cho nên, rất có thể 'quy tắc giới mộng' khi chuyển từ giới mộng sang Cửu U thế giới, đã phát sinh dị biến nào đó, kích hoạt ra thần trí sơ cấp giống như động vật nhỏ?

"Vậy còn khả năng thứ hai?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Sở Các Chủ ngốc mao: "Khả năng thứ hai, 'tập hợp thể quy tắc giới mộng' ngay từ đầu đã có thần trí, chỉ là khi ở giới mộng, vì một lý do nào đó, nó vẫn luôn không dám lộ ra 'thần trí' của mình, dẫn đến việc Bạch Thánh phán đoán sai lầm.

Cho đến khi rời khỏi 'giới mộng' xong, không còn e ngại gì nữa, nó mới biểu hiện 'thần trí' của mình ra." "Không dám lộ ra thần trí ở giới mộng, chẳng lẽ là vì Bạch tiền bối?

Lo lắng Bạch tiền bối trong quá trình thí nghiệm, sẽ tiến hành nghiên cứu và giải phẫu sâu hơn đối với nó.

Cho nên vì tự vệ, mà ẩn giấu thần trí của mình?" Tống Thư Hàng dựa theo suy nghĩ của Sở Các Chủ mà đoán.

Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, Bia đá đạo hữu vẫn luôn im lặng liền phản đối nói: "Tôi không nghĩ vậy, nếu là khả năng thứ hai, tôi cảm thấy đối tượng mà 'tập hợp thể quy tắc giới mộng' lo lắng và phòng bị, sẽ không phải là Bạch Chủ Nhân của thế giới hiện thực." Sở Các Chủ ngốc mao đồng tình nói: "Ta cũng không nghĩ là Bạch Thánh...

Dù sao mị lực của Bạch Thánh vẫn ở đó.

Dựa vào mị lực kỳ lạ của y, vạn vật trên đời và y có độ thiện cảm ban đầu cực cao.

Cơ bản chỉ cần là vật thể có thần trí, sẽ không dễ dàng sản sinh tâm phòng bị đối với y.” Đẹp trai không thể muốn làm gì thì làm, nhưng trong thế giới trọng nhan sắc này, đẹp trai có ưu thế cực lớn.

“Có lý.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Mặc dù lời giải thích mà Sở Các Chủ và Bia đá đạo hữu đưa ra không khoa học, nhưng lại có một sức mạnh khiến người ta tin phục.

Tống Thư Hàng tự đặt mình vào hoàn cảnh mà suy nghĩ, nếu cậu là tập hợp thể quy tắc giới mộng, cũng sẽ không dễ dàng sản sinh tâm phòng bị đối với Bạch tiền bối.

Mà nếu ngay từ đầu không sản sinh tâm phòng bị đối với Bạch tiền bối, thì trong quá trình tiếp xúc ban đầu, sẽ vô ý biểu hiện ra một số hành động ‘tự thân có thần trí’.

Như vậy, chắc chắn sẽ bị Bạch tiền bối nắm bắt được chi tiết.

Cho nên suy luận ngược lại... trước khi Bạch tiền bối và những người khác tiến vào giới mộng, ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ có lẽ vẫn luôn giả vờ ở trạng thái ‘không có thần trí’, để phòng bị một thứ gì đó trong giới mộng?

“Khoan đã, nếu thật sự là như vậy, chẳng phải rất phiền phức sao?” Tống Thư Hàng dùng bím tóc xoa xoa giữa trán.

Bạch tiền bối muốn hoàn thành ‘kế hoạch tạo thần’ ở ‘giới mộng’, nếu trong giới mộng ẩn giấu một thứ khiến cả ‘quy tắc giới mộng’ cũng phải phòng bị, thì sẽ rất không ổn.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng chuyển tay nhìn về phía ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ đang co rúm ở góc, thử giao tiếp với nó: “Hello ~” Hello ~ lâu ~ Tiếng vọng vang vọng trong mộ Bất Hủ Giả.

Nhưng ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ không đáp lại Tống Thư Hàng, nó vẫn co rúm ở góc, lặng lẽ không ngừng biến đổi màu sắc và hình dạng.

“Hay là, dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 thử xem?

Trước tiên nâng cao độ thiện cảm với nó?” Bia đá đạo hữu kiến nghị, mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng tà pháp 《Dưỡng Đao Thuật》 của Bá Tống đạo hữu hiệu quả cực kỳ mạnh mẽ, khiến người ta không thể từ chối.

“Ý hay.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, bím tóc kéo dài ra, ấn về phía đoàn ‘quy tắc giới mộng’ không ngừng biến đổi kia.

Tập hợp thể quy tắc giới mộng không né tránh.

Nhưng bàn tay bím tóc của Tống Thư Hàng ấn vào góc, lại ấn vào khoảng không, bàn tay bím tóc không thể tiếp xúc được với ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’.

“Kỳ lạ, rõ ràng trước đó tay tôi... sợi rễ cây hoa sen của Hạch Tâm thế giới còn có thể chạm vào nó.” Tống Thư Hàng nói.

Hơi suy nghĩ, cậu trực tiếp quét hai phát 《Dưỡng Đao Thuật》 vào hư không nơi ‘quy tắc giới mộng’ đang ở.

Ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 lóe lên rồi tắt.

Đáng tiếc, hiệu quả của tà thuật không thể tác dụng lên ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’. ‘Tập hợp thể quy tắc giới mộng’ không ăn chiêu của Tống Thư Hàng.

Đây là thất bại đầu tiên của 《Dưỡng Đao Thuật》 vốn dĩ bách chiến bách thắng sau bao nhiêu lần ra trận, điều này có ý nghĩa lịch sử trọng đại trong cuộc đời Bá Tống!

“Không chạm tới được à.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Cho dù là thần thuật 《Dưỡng Đao Thuật》 mà không chạm tới đối phương, thì không có bất kỳ hiệu quả nào!

“Cái này cũng giống như nắm đấm của ngươi có cứng đến mấy, không đánh trúng kẻ địch, thì sẽ không gây ra đau đớn cho kẻ địch, là cùng một đạo lý.” Bia đá đạo hữu cười nói.

Tống Thư Hàng: “Nắm đấm nếu không đánh trúng kẻ địch, thì chi bằng trực tiếp phá hủy mặt đất mà kẻ địch đang đứng, khiến nó rơi vào vực sâu không đáy?” Đối phó với kẻ địch tốc độ quá nhanh, mà tốc độ của mình lại không theo kịp... thì chi bằng trực tiếp dùng pháo bản đồ tấn công diện rộng!

Chỉ là những người chơi đã chơi game ít nhiều cũng hiểu chút thủ đoạn này.

Bia đá đạo hữu: “......” Có nói chuyện tử tế được nữa không?

Còn có thể nói chuyện tiếp nữa không?

Hơn nữa chính vì quá nhiều người như các ngươi động một tí là muốn phá hủy mặt đất, môi trường thế giới mới trở nên tệ hại như vậy!

“Nếu thật sự không được, chúng ta còn có thể sử dụng thủ đoạn ‘cấm cố không gian’, phong tỏa hành động của kẻ địch.

Sau đó lại sử dụng phương thức ‘khóa không gian’ khóa chặt kẻ địch, trực tiếp dùng nắm đấm xuyên qua ‘kênh không gian’ vả vào mặt kẻ địch. ...Nho Gia Thánh Nhân rất thích sử dụng phương thức tấn công này.” Sở Các Chủ ngốc mao trêu đùa nói.

“Sở tiên tử, chính vì có nhóm ngoại quải mạnh mẽ như các người, mới nuôi dưỡng Bá Tống đạo hữu thành bộ dạng cá mặn hiện tại.” Bia đá đạo hữu thở dài nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Thành cá mặn ư, nếu năm đó, ta có thể trở thành cá mặn như Thư Hàng, cảnh giới Lục Phẩm đã có thể đối chọi với cảnh giới Trường Sinh Giả, vậy Bích Thủy Các của ta... ” Sở Các Chủ đột nhiên cảm xúc sa sút.

Đang nói chuyện, Sở Các Chủ ngốc mao mềm oặt đổ gục trên đầu Tống Thư Hàng, tiến vào chế độ suy sụp, hóa thân thành một sợi lông mao lười biếng.

Bia đá: “......” Sở tiên tử lời ngài nói nặng nề quá, tôi không tiếp lời được.

Tại sao từ chủ đề 【Tống cá mặn】lại có thể liên quan đến sự kiện 【Bích Thủy Các bị diệt】, hai chủ đề hoàn toàn không liên quan đến nhau, tại sao lại bị liên hệ với nhau?

“Các người từng người một, căn bản không biết nói chuyện tử tế, trời quang cứ thế bị các người nói chết.” Bia đá đạo hữu lại một lần nữa thở dài nói, tôi thường tự ti vì mạch não của mình không theo kịp các người.

Tống Thư Hàng haha cười, kiêu ngạo nói: “Người biết nói chuyện tử tế, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không thể tồn tại được đâu.” “Ngươi nói vậy, quần chủ Hoàng Sơn mama sẽ khóc đấy.” Bia đá đạo hữu nhắc nhở, ngay cả bia đá như y chỉ xem trộm nhật ký trò chuyện của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bên ngoài, cũng có thể mơ hồ nhận ra điều này.

Nhưng các thành viên trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ thì lại không ai tự giác.

“Bia đá đạo hữu, ngài đã làm lạc đề rồi.” Sở Các Chủ ngốc mao nằm trên đầu Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu sắt của Tống Thư Hàng, đề nghị: “Trước đó xúc tu của ngươi không phải có thể đâm trúng ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ sao?

Chi bằng ngươi dùng xúc tu để thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 thử xem?

Dù sao xúc tu cũng là tay, là tay về lý thuyết đều có thể sử dụng 《Dưỡng Đao Thuật》 chứ.” Bia đá đạo hữu: “......” Lạc đề là do ta sao?

“Sở Các Chủ, đó không phải xúc tu, đó là rễ cây!

Rễ cây và xúc tu là hai loại khác nhau.

Rễ cây không phải ‘tay’, về lý thuyết cũng không dùng được 《Dưỡng Đao Thuật》.” Tống Thư Hàng phản bác: “Ngoài ra, rễ cây chiếu ảnh hoa sen chỉ cần tiếp xúc với ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ sẽ bản năng thực hiện hành động ‘hấp thụ’, không cẩn thận sẽ hút khô ‘tập hợp thể giới mộng’.

Việc này đối với chúng ta quá mạo hiểm.” “Vậy ngươi muốn làm gì?” Bia đá đạo hữu hỏi.

Ngọn lông mao của Sở Các Chủ ngốc mao hơi vểnh lên: “Ta từ biểu cảm của ngươi nhìn ra sự kiêu ngạo, trong lòng ngươi lại có ý tưởng bành trướng gì rồi?” “Tôi vừa có một ý tưởng táo bạo, chuẩn bị thử xem.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Không biết từ lúc nào, những công kích ‘đâm trúng tim đen’ bình thường đối với cậu đã không còn hiệu quả nữa, cậu đã có thể mỉm cười đối mặt với hầu hết những lời lẽ châm chọc.

Nói xong, đầu sắt Tống Thư Hàng phát ra một tiếng huýt sáo.

Ngay sau đó thân thể cậu từ trên ‘trụ Bá Thần’ nhảy xuống, nhanh chóng xông vào bên trong mộ Bất Hủ Giả.

“Thư Hàng đây là muốn làm gì?

Đột nhiên xông vào mộ lớn?” Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc

hỏi.

Thương Thử Hào hơi suy nghĩ: “Có phải chủ ta vừa rồi một cước đá cậu ta vào mộ lớn xong, cậu ta có kỳ ngộ gì đó không?” “Chúng ta có nên đi vào xem không?” Tô Thị A Thập Lục nói.

Bạch tiền bối phân thân lắc lắc đầu: “Chúng ta cứ canh ở bên ngoài trước đã.” ....

Một bên khác, thân thể Tống Thư Hàng nhanh chóng chạm vào bên cạnh đầu lâu.

“Đã đến lúc biểu diễn kỹ thuật thực sự!” Công Đức Xà Mỹ Nhân bắt đầu quá trình tái sinh mới, sau khi ngưng tụ lại một cái đầu, cô bé liền nóng lòng giành lấy lời thoại của Tống Thư Hàng. 【Mà này, tốc độ phục sinh của @#%× tiên tử có phải nhanh hơn nhiều không?】Bia đá đạo hữu liếc nhìn Công Đức Xà Mỹ Nhân, thầm nghĩ.

Chương 2751

Từ khi Công Đức Xà Nhân lần lượt lấy thân tế trụ, thời gian ‘phục sinh’ của cô bé dường như ngày càng ngắn lại.

Chẳng lẽ @#%× tiên tử liên tục tự mình tế trụ, không chỉ đơn thuần là muốn ‘ngứa tay’ đơn giản như vậy?

“Lời thoại của ngươi hết rồi.” Sở Các Chủ ngốc mao nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng.

“Ừm.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Quen rồi.” Thói quen thật là một thứ đáng sợ.

Bia đá đạo hữu hỏi: “Ngươi triệu hoán nhục thân đến làm gì?” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, ý niệm vừa động, thân thể cậu giang rộng hai tay, tạo tư thế chữ thập của con người, dường như muốn thi triển một bí pháp nào đó.

Đồng thời, Công Đức Xà Mỹ Nhân phía sau đã với tốc độ khiến Sở Các Chủ ghen tị, nhanh chóng mọc ra cổ, vai, cánh tay, ngực...

Công Đức Xà Mỹ Nhân lơ lửng phía sau Tống Thư Hàng, sau đó đưa tay kéo lấy quần áo trên người cậu dùng sức xé một cái, xé bỏ quần áo trên người cậu!

“Cái người cần phối hợp diễn xuất với anh, em sẽ coi như không thấy ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân hát.

Tống Thư Hàng: “......” “Ngươi muốn dùng ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’?” Sở Các Chủ ngay lập tức đoán ra ý đồ của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Đúng vậy, vì nó có ý thức yếu ớt... nên về lý thuyết mà nói, nó có thể thêm vào danh sách bạn bè ‘tu chân’.” Nói rồi, nhục thân Tống Thư Hàng đi đến trước mặt ‘tập hợp thể quy tắc giới mộng’ đang co rúm run rẩy ở góc, quay lưng về phía nó, tạo tư thế vận động viên cường tráng, trưng ra ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ ở lưng cho nó.

Bức hình xăm do Cửu U Chủ Tể tự tay khắc họa này, đối với vạn vật trên đời đều có sức hấp dẫn cực lớn!

Chỉ cần nhìn thấy nó, sẽ không nhịn được mà nhìn thêm vài lần, không nhịn được mà đi sâu nghiên cứu nó!

Đây chính là phương thức vận dụng đặc biệt của quyền hạn hấp dẫn sinh linh đọa lạc của Cửu U Chủ Tể.

Tập hợp thể quy tắc giới mộng đáng yêu cũng không ngoại lệ, khi ‘nhìn’ thấy hình xăm Kim Đan Nhị Duy Mã này, nó không nhịn được mà phóng thích ra một luồng thứ giống như ‘lực tinh thần’, nhẹ nhàng lướt qua cơ bắp sau lưng Tống Thư Hàng ~ Sau cú lướt này, nó liền trở thành ‘người của Bá Tống’. 【Đinh ~ Tập hợp thể quy tắc giới mộng đã thêm bạn làm bạn bè, xin hãy đặt biệt danh cho nó, và chọn nhóm bạn bè cho nó.】Tiếng nhắc nhở dễ nghe vang lên dưới đầu Tống Thư Hàng.

Tiếng nhắc nhở vui tai vừa vang lên... ngay sau đó, mắt, mũi, miệng, tai của Tống Thư Hàng liền có một lượng lớn máu tươi trào ra.

Máu tươi nhỏ xuống mặt đất của 'Mộ Bất Hủ Giả', lại bị ngôi mộ lớn quang minh chính đại 'lặng lẽ' hấp thu. "A!

Bá Tống ngươi làm sao vậy?

Cả gương mặt ngươi đều đang phun máu kìa!" Thạch Bi đạo hữu kinh hãi kêu lên, thất khiếu chảy máu chính là chỉ bộ dạng hiện tại của Tống Thư Hàng. "Không sao, nhạc cực sinh bi mà thôi, vấn đề nhỏ." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: "Hơn nữa, nghe nói cơ thể con người cứ cách một khoảng thời gian xả chút máu sẽ có lợi cho sức khỏe." Trước đó khi hắn ở tiết mục Huyền Thánh giảng pháp, đã không cẩn thận để lộ 'mã QR Kim Đan' sau lưng cho tu luyện giả chư thiên vạn giới cùng Cửu U tà ma, sau đó bởi vì số lượng bạn tốt mới dũng mãnh lao tới trong nháy mắt quá nhiều, dẫn đến cái máy chủ là hắn đây trực tiếp nổ tung.

Hiện tại, phần dữ liệu 'lời mời kết bạn' khổng lồ này vẫn đang bị Long Lạc nữ sĩ phong ấn, trở thành bom hẹn giờ, không dám tùy tiện đi chạm vào chúng.

Một khi chạm vào, sẽ làm nổ tung Tống Thư Hàng ngay.

Muốn giải quyết vấn đề này, chỉ có đợi cảnh giới của Tống Thư Hàng tăng lên một đoạn nữa + hệ thống 'tu chân' bên phía Long Lạc nữ sĩ tiến hóa thêm một lần. "Ngươi xác định chính mình không có vấn đề gì chứ?" Cọng tóc ngố trên đầu Sở các chủ cũng có chút lo lắng. "Vẫn ổn, có thể chống đỡ được.

Hơn nữa nói thật, chút trị số đau đớn này căn bản không thể mang lại cảm giác 'đau' cho tôi." Tống Thư Hàng vừa nói, vừa yên lặng chuyển đổi thân thể và đầu của mình sang 'hình thức khói Ngụy Bất Hủ'.

Hình thức khói triển khai.

Lần này, hình thức Ngụy Bất Hủ của hắn lại phát sinh một số tiến hóa.

Trong mắt người ngoài, thân thể dạng khói của Tống Thư Hàng vẫn chỉ là một đoàn sương đen...

Nhưng chính hắn lại có thể 'nhìn' thấy, trong cơ thể dạng khói của mình, có vài chuỗi phù văn pháp tắc thâm ảo vô cùng quấn quanh thành hình cầu, giống như tinh cầu đang chậm rãi xoay chuyển.

Trong đó, có hai chuỗi phù văn là Tống Thư Hàng thu hoạch được sau khi chứng đạo tại 'Thế giới Ma Hải'.

Một cái đại biểu cho 'Thái Sơ Tự', là cội nguồn của tất cả ngôn ngữ và văn tự; một cái pháp tắc khái niệm khác thì khá mơ hồ, nó có liên quan đến 'Thái cổ hỗn độn, sinh tử'.

Hai cái pháp tắc này đều là pháp tắc đặc thù chỉ có thể tiếp xúc được trong 'Thế giới Ma Hải'.

Ngoài ra, còn có một chút xíu 'quy tắc Huyền Thánh giảng pháp' mà Tống Thư Hàng tiếp xúc được khi Thiên Đạo vỡ nát; cùng với 'pháp tắc vay mượn nhân quả' được hoàn thiện sau khi hắn trở thành đại lý Cửu U Chúa Tể.

Những quả cầu phù văn pháp tắc này, lôi bất kỳ cái nào ra cũng đều là khu vực cấm kỵ quy tắc mà Trường Sinh Giả cũng không cách nào tiếp xúc.

Nhưng mà, những pháp tắc này ở trong thân thể dạng khói của Tống Thư Hàng lại chỉ có thể nằm ở vòng ngoài.

Chúng nó đều đang xoay quanh một cái hạch tâm nào đó...

Đó là căn nguyên 'thân thể Ngụy Bất Hủ' của Tống Thư Hàng, pháp tắc 'Hàng Nhái Bất Hủ'.

Vốn dĩ, 'hạch tâm Ngụy Bất Hủ' của Tống Thư Hàng chỉ to bằng một cái chấm nhỏ.

Nhưng hiện tại, lại một hơi lớn lên tới kích thước bằng quả tim.

Thu hoạch mà hắn đạt được sau khi nhìn thẳng vào 'Bất Hủ pháp tắc' trên người Bất Hủ Đạo Nhân trong 'giấc mộng thế giới sụp đổ', còn lớn hơn so với tưởng tượng.

Trạng thái Ngụy Bất Hủ sau khi tiến hóa có bao nhiêu vô lại, không ai có thể tính toán ra được — dù sao cũng dính dáng đến khái niệm 'Bất Hủ', cho dù là hàng nhái, cũng là hàng nhái Bất Hủ.

Dựa vào cường độ của 'thân thể Ngụy Bất Hủ tiến hóa', Tống Thư Hàng có thể tiến hành một số thao tác thâm sâu.

Ví dụ như hiện tại, hắn cẩn thận từng li từng tí né tránh tin tức 'lời mời kết bạn' bị Long Lạc nữ sĩ phong ấn, sử dụng quyền hạn máy chủ, đi cửa sau kéo 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' vào danh sách bạn tốt.

Nickname: Thế giới trong mộng co rúc ở góc tường.

Nhóm bạn tốt: Nhóm mới tạo - Nhóm pháp tắc Chư Thiên Vạn Giới.

Thao tác thành công.

Cái tên nhóm này đã tiết lộ dã tâm của Bá Tống — trong tương lai hắn muốn kéo thêm nhiều 'tập hợp thể pháp tắc vị diện Chư Thiên Vạn Giới' vào trong cái nhóm này! [Đinh ~ Ngài đã thêm Bá Tống làm bạn tốt, cũng bị liệt vào danh sách 'Nhóm pháp tắc Chư Thiên Vạn Giới'.

Chúc ngài sinh hoạt vui vẻ.] Một tiếng nhắc nhở trực tiếp vang lên trong thân thể 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới'. "Vậy mà thành công thật rồi?" Cọng tóc ngố Sở các chủ lẩm bẩm nói. "Để tôi thử giao tiếp với nó xem." Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng, bắt đầu gửi tin nhắn thoại cho 'Thế giới trong mộng co rúc ở góc tường': "Hello ~" Lần này, quy tắc Mộng Giới cuối cùng cũng có phản ứng, nó trả lời lời hỏi thăm của Tống Thư Hàng: "Ông ~~" Sau đó bên dưới... liền không có gì nữa! "Ý gì đây?

Phiên dịch một chút?" Cọng tóc ngố Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng vẻ mặt khó xử nói: "Tôi cũng nghe không hiểu a, chính là một tiếng 'Ông ~' đơn thuần thôi hả?" "Khẳng định có ý nghĩa sâu xa hơn chứ, không phải ngay cả tiếng 'Ngốc ngốc' của Tạo Hóa tiên tử ngươi đều có thể phiên dịch ra hoa sao?

Vì sao không thể phiên dịch tiếng 'Ông' này?" Thạch Bi đạo hữu nói. "Vậy tôi 'Ông' một tiếng cho ngài, mời ngài dựa theo tiếng 'Ông ~' của tôi viết ra một bài văn một ngàn tám trăm chữ nhé?" Tống Thư Hàng trợn trắng mắt.

Thạch Bi đạo hữu rụt rè nói: "Dựa theo 'Ông' để viết tám trăm chữ thì sẽ bị kiểm duyệt mất." Tống Thư Hàng: "..." "Thử lại phương thức giao tiếp khác xem?" Cọng tóc ngố Sở các chủ nói. "Ừm, hay là tôi gửi cho nó cái hình ảnh?" Tống Thư Hàng suy tư nói.

Khi hắn nói ra từ 'hình ảnh', tập hợp thể quy tắc Mộng Giới ở đối diện dường như lại bị xúc động.

Ngay sau đó, có hai tấm hình được nó gửi tới, thông qua tính năng 'tư liệu', gửi cho Tống Thư Hàng.

Mộng Giới là một vị diện rất nhỏ, nó hư ảo dường như không có thực thể, lại có liên hệ với mỗi một vị diện trong chư thiên vạn giới.

Chỉ cần là tồn tại biết nằm mơ, khi ở trạng thái ngủ sâu, tinh thần lực đều có tỷ lệ tiếp xúc với Mộng Giới — đáng nhắc tới chính là, loại tiểu khả ái như Tâm Ma cũng thường xuyên xuất hiện ở trong Mộng Giới.

Trong hình ảnh mà 'Mộng Thế Giới' gửi tới, tấm hình thứ nhất là một cảnh tượng hài hòa tốt đẹp.

Mộng thế giới hư ảo, đủ loại sinh linh Mộng Giới, Tâm Ma thỉnh thoảng đi ngang qua, cùng với một 'Ý chí Mộng thế giới' không có thực thể, có thể biến ảo ra bất kỳ bộ dạng gì.

Khác với đại bộ phận vị diện hiện thế, Mộng thế giới từ lúc bắt đầu đã sở hữu 'Giới chủ' của riêng mình, cũng giống như Âm Ảnh Lãnh Chúa vậy.

Tấm thứ hai, lại là cảnh tượng huyết tinh khi 'Ý chí Mộng thế giới' này bị người ta đè xuống đất, bị tàn nhẫn cắt thành từng khối nhỏ đều nhau. "Đây là ý chí Mộng thế giới bị giết?" Tống Thư Hàng sững sờ.

Ngay sau đó, 'Mộng Thế Giới' lại gửi thêm mấy tấm hình qua.

Trong mỗi một tấm hình đều có một 'Ý chí Mộng thế giới' mới ra đời...

Ngay sau đó tấm thứ hai chính là 'Ý chí Mộng thế giới' mới bị cắt nát thành khối nhỏ, dùng mảnh vỡ thân thể vẽ ra một chữ 'Thảm' trên mặt đất.

Sơ bộ thống kê, ít nhất có 231 con 'Ý chí Mộng thế giới' từng bị hung thủ kia cắt nát. "Xem ra suy đoán thứ hai của Sở các chủ đúng rồi!" Tống Thư Hàng lên tiếng nói: "Tại Mộng Giới có một đại lão vẫn luôn ẩn nấp, liên tục giết hơn 231 'Ý chí Mộng thế giới'.

Đây cũng là nguyên nhân sau khi tập hợp thể quy tắc sinh ra ý thức yếu ớt lại không dám thể hiện ra ngoài." Cái này thì không ổn rồi, 'Kế hoạch Tạo Thần' của Bạch tiền bối chính là muốn cổ vũ tạo ra một 'Giới chủ' tại Mộng Giới mà. "Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng vội vàng thông qua tư liệu, liên hệ bản thể Bạch tiền bối. "Ta đây." Bạch tiền bối trả lời: "Ta bên này đã xong xuôi, chuẩn bị sẵn sàng...

Ta kéo 'Mộ Bất Hủ' về lại Mộng Giới nhé." "Bạch tiền bối chờ chút!" Tống Thư Hàng vội vàng dùng giọng nói kêu lên. "Ừ, được thôi, ta đợi ngươi." Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng bay nhanh sửa sang lại lời thoại trong đầu, nói: "Bạch tiền bối, chuyện Mộng Giới có chút phiền phức.

Từ trước mắt mà xem, Mộng Giới không phải là vị diện lý tưởng để chúng ta tiến hành 'Kế hoạch Tạo Thần'...

Tại trong Mộng Giới này còn ẩn nấp một tồn tại hung tàn đáng sợ, hắn từng giết 'Giới chủ' Mộng Giới hơn hai trăm lần, còn phân thây Giới chủ Mộng Giới cắt thành mảnh nhỏ!

Nếu như mục tiêu của hắn là Giới chủ Mộng Giới, vậy kế hoạch của chúng ta sẽ rất nguy hiểm." "Thư Hàng ngươi lấy được nhiều tin tức Mộng Giới như vậy từ đâu?" Bạch tiền bối ở đối diện nghi hoặc nói. "Là tiểu tập hợp thể quy tắc Mộng Giới, nó thực ra đã lại sinh ra ý thức yếu ớt, nhưng vì để tránh việc lần nữa trưởng thành làm Giới chủ Mộng Giới rồi bị tồn tại kia tàn nhẫn cắt thành miếng nhỏ phân thây, cho nên tập hợp thể quy tắc Mộng Giới vẫn luôn che giấu chuyện mình sở hữu thần trí." Tống Thư Hàng dùng tốc độ nhanh nhất truyền lại tin tức cho Bạch tiền bối. "Di?

Vậy mà còn có cốt truyện ẩn giấu như vậy?

Sự tình cuối cùng cũng trở nên thú vị hơn rồi." Bạch tiền bối đáp. "Bạch tiền bối đừng nháo." Tống Thư Hàng nói: "Đối phương là kẻ tàn nhẫn có thể phân thây 'Giới chủ' Mộng Giới hơn hai trăm lần, e rằng là tồn tại đẳng cấp không yếu hơn 'Âm Ảnh Lãnh Chúa', chúng ta tuyệt đối không thể xem thường đối phương." "Ừ, có đạo lý.

Chúng ta nhất định phải phòng bị điểm này, hơn nữa không thể để các đạo hữu khác bị cuốn vào nguy hiểm.

Thư Hàng, ngươi khuếch đại thông đạo Cửu U và Mộng Giới, ta đưa Thất Tu đạo hữu, Lục Tu tiên tử cùng với Vân Tước Tử tiên tử về trước." Bạch tiền bối nghiêm túc nói.

Chương 2752

"Ta mở thông đạo Cửu U và Mộng Giới ra ngay đây.

Ngoài ra, 'Kế hoạch Tạo Thần' của Bạch tiền bối ngươi có muốn đổi địa bàn không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không được a, đã muộn rồi...

Kế hoạch Tạo Thần đã tiến vào giai đoạn hoàn thành.

Vốn dĩ chỉ cần kéo 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' về lại Mộng Giới, điền vào là xong, Kế hoạch Tạo Thần – Thế Giới Thụ sẽ có thể triệt để thành hình.

Bất quá đã 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' đã có ý thức của riêng mình, vậy khâu này cần sửa đổi một chút." Bạch tiền bối trả lời.

Tuy rằng ngữ khí của Bạch tiền bối bình tĩnh không có gợn sóng, nhưng Tống Thư Hàng hiểu rõ ngài ấy đã nghe ra được cảm xúc 'hăng máu rồi' trong giọng điệu của ngài.

Thế là Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi: "Bạch tiền bối, trả lời thật lòng cho tôi...

Có phải ngài bởi vì cảm thấy kích thích, mới muốn tiếp tục ở lại Mộng Giới không?" "Ừ, thú vị là một trong những yếu tố.

Nhưng kế hoạch thật sự đã tiến triển đến bước cuối cùng, đã không cho phép chúng ta chuyển dời sân thí nghiệm vào lúc này.

Mà 'Nhân tạo Giới chủ - Thế Giới Thụ' ta cổ vũ tạo ra tại Mộng Giới đã cắm rễ sinh trưởng, lúc này cưỡng ép di dời nó, sẽ chỉ làm cho nó khô héo." Bạch tiền bối thành thật trả lời. "Huống hồ...

Ta cảm giác ta đã không còn dư thừa thời gian chuyển dời đến thế giới vị diện khác, làm lại 'Kế hoạch Tạo Thần' một lần nữa, thời gian thật sự rất gấp rút." Bạch tiền bối lại nghiêm túc bổ sung.

Bạch tiền bối đã không chỉ một lần nhắc tới vấn đề 'thời gian gấp rút'.

Phân thân Bạch tiền bối cũng đã nói, ngài ấy là lần đầu tiên cảm ứng được bản thể gấp gáp đi thực thi một kế hoạch như vậy.

Bản năng của Bạch tiền bối đã không ngừng nhắc nhở tính quan trọng và tính cấp bách của sự tình.

Cho nên...

Đã không còn lựa chọn.

Không có thời gian để chuyển dời sân thí nghiệm, làm lại thí nghiệm một lần nữa. "Tôi hiểu rồi." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói, hắn khom lưng nhặt cái đầu của mình lên gắn lại vào cổ, nói: "Đến lúc đó, cho dù chúng ta thật sự đối mặt với tồn tại đáng sợ ẩn nấp tại 'Mộng Giới' kia, nếu đối phương lại muốn ngăn cản chúng ta, vậy cũng chỉ có đập nát hắn thôi." Đã không có cơ hội lựa chọn, vậy chỉ có dốc hết toàn lực đi giành lấy thành công.

Tống Thư Hàng hào khí ngất trời!

Bạch tiền bối: "..." Thư Hàng đột nhiên thay đổi phong cách, hào tình tráng chí như vậy làm cho Bạch tiền bối có chút không thích ứng kịp. "Lại bành trướng rồi." Cọng tóc ngố Sở các chủ nói.

Không cần nói cũng biết, sở dĩ Tống Thư Hàng sẽ lập hạ hào ngôn tráng ngữ 'đập nát tồn tại đáng sợ kia', khẳng định là bởi vì nội tâm của hắn lại bắt đầu bị động bành trướng.

Quyền hạn Cửu U Chúa Tể mỗi giờ mỗi khắc đều đang ảnh hưởng đến hắn.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, sở hữu quyền hạn Cửu U Chúa

Tể, nắm giữ hình thức 'chân nam nhân ba phút'...

Đối mặt với bất kỳ người nào trong chư thiên vạn giới, Tống Thư Hàng đều có tư cách đi lên khô máu một trận.

Nếu như có thể kéo đối phương vào sân nhà 'Thế giới Cửu U', vậy chỉ cần không phải Thiên Đạo hạ phàm, Tống Thư Hàng liền không hề sợ hãi — tại thế giới Cửu U, có đùi vàng Bạch tiền bối Two bầu bạn, Bá Tống hào dám dũng cảm xông pha chân trời góc biển!

Ngoài ra, đếm xem các loại phụ kiện trên người Tống Thư Hàng bây giờ, cho dù lúc này hắn bước vào Mộng Giới chém giết với đối phương, trong thời gian ngắn Tống Thư Hàng cũng có thể đánh với đối phương một trận ngang ngửa.

Đây chính là sự tự tin! [Nếu như năm đó, ta có thể sở hữu nhiều phụ kiện trên người Thư Hàng như vậy, thì Bích Thủy Các của ta...] Cọng tóc ngố Sở các chủ đột nhiên lại tự kỷ.

Khả năng là bởi vì bản thể rốt cuộc sinh trưởng đến vị trí vòng eo nhỏ, đại bộ phận khí quan trong cơ thể đã trọng sinh, cho nên chịu ảnh hưởng của nội tiết tố, gần đây nàng trở nên có chút đa sầu đa cảm.

Bên cạnh.

Tống Thư Hàng sau khi gắn đầu mình về lại, kích hoạt quyền hạn Cửu U Chúa Tể, điểm một cái vào hư không. 'Thông đạo' giữa Thế giới Cửu U và Mộng Giới bắt đầu mở rộng lại lần nữa. "Bạch tiền bối, thông đạo mở ra rồi." Tống Thư Hàng nói. "Chờ chút." Bạch tiền bối đáp.

Một lát sau...

Xoát ~ Có kiếm quang bay ra từ trong thông đạo, hạ xuống bên ngoài 'Mộ Bất Hủ Giả', đáp xuống bên cạnh bọn người Tô Thị A Thập Lục.

Thất Tu Thánh Quân và Lục Tu tiên tử tay trong tay bước ra từ trong kiếm quang.

Nhưng Vân Tước Tử tiên tử lại không trở về.

Hiện nay Bất Hủ Chi Cốt của Vân Tước Tử tiên tử bị thủ đoạn 'Lưu trữ đám mây' mà Nho gia Thánh Nhân để lại, không ai có thể đoạt đi Bất Hủ Chi Cốt của nàng nữa, tính an toàn của Vân Tước Tử tiên tử nâng cao thêm một bước.

Không còn nỗi lo về sau, nàng trở nên càng thêm dũng cảm, không sợ chết, không sợ hy sinh!

Nàng đã định trước sẽ trở thành hạt giống tuyển thủ 'khiến Hoàng Sơn ma ma đau dạ dày nhất Cửu Châu Nhất Hào Quần'. "Di?

Thất Tu tiền bối các ngài sao lại qua đây rồi?

Kế hoạch của Bạch tiền bối kết thúc rồi sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi.

Thất Tu Thánh Quân lắc đầu: "Kế hoạch xảy ra chút ngoài ý muốn." "Ngoài ý muốn gì mà ngay cả Thất Tu tiền bối ngài cũng phải bị đưa về?" Trong lòng Tô Thị A Thập Lục khẽ động, phải biết rằng Thất Tu tiền bối chính là Bát phẩm Huyền Thánh! "Vậy Tống tiền bối còn muốn đi Mộng Giới sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi. "Đừng hoảng hốt vội, Bạch Thánh còn ở lại Mộng Giới, cho nên các ngươi không cần khẩn trương như vậy." Lục Tu tiên tử mỉm cười nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tán đồng và phụ họa nói: "Nếu như Thư Hàng cũng muốn đi tới Mộng Giới...

Vậy thì những người khác thật sự không cần hoảng nữa rồi." "Kiếm ngốc ngốc ~" Tạo Hóa tiên tử hì hì cười một tiếng, nàng đưa tay chộp lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, lao về phía Mộ Bất Hủ.

Trong Mộ Bất Hủ.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối vẫn giữ kết nối giọng nói. "Nếu thật sự gặp phải tồn tại đáng sợ ẩn nấp ở Mộng Giới kia, hắn lại đi ra ngăn cản kế hoạch của chúng ta...

Vậy chúng ta có thể nghĩ biện pháp lộng hắn đến thế giới Cửu U." Tống Thư Hàng đề nghị.

Bạch tiền bối đáp: "Thư Hàng, ngươi thử kéo 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' vào trong Hạch Tâm Thế Giới của ngươi, sau đó bắn một trăm tầng trên của 'Mộ Bất Hủ Giả' vào Mộng Giới.

Chúng ta mượn nhờ tính đặc thù của ngôi mộ lớn này, thiết lập một cái cạm bẫy." "Được." Tống Thư Hàng gật đầu, nhìn về phía tập hợp thể quy tắc Mộng Giới trong góc.

Sau khi suy nghĩ một chút, hắn ngồi xổm xuống, ngón tay không ngừng ngoắc ngoắc về phía 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới', trong miệng phát ra âm thanh: "Tch tch tch ~" "Nó cũng không phải là cún con." Cọng tóc ngố Sở các chủ dở khóc dở cười.

Tiếng nói của Sở các chủ vừa dứt, 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' đang co rúc ở trong góc đối diện vậy mà phi thường nể tình, phản ứng với tiếng gọi chó mà Tống Thư Hàng phát ra.

Nó hơi dịch chuyển một chút khoảng cách từ trong góc, sau đó cẩn thận từng li từng tí tới gần về phía Tống Thư Hàng.

Cọng tóc ngố Sở các chủ: "..." Ngươi thật sự là chó hả?

Thân là 'một giới chi chủ' dự bị, tập hợp thể quy tắc vị diện, ngươi có thể có chút tôn nghiêm hay không!

Sở các chủ lúc này nội tâm bùng nổ loại tâm thái 'chỉ tiếc rèn sắt không thành thép'.

Lúc này...

Dường như cảm ứng được ý niệm chỉ tiếc rèn sắt không thành thép trong nội tâm cọng tóc ngố Sở các chủ, 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' đã di chuyển được hơn phân nửa vậy mà lại dừng lại.

Tống Thư Hàng tiếp tục ngoắc ngón tay: "Tch tch tch ~ Qua đây, qua đây đi ~ Tch tch tch ~" Nhưng 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' vào thời khắc mấu chốt dường như cuối cùng cũng thức tỉnh lòng tự trọng, nó dừng lại ở giữa góc tường và Tống Thư Hàng, tiếp tục 'nhìn' Tống Thư Hàng, không động đậy nữa. "Là thiện ý của ta còn chưa đủ sao?" Tống Thư Hàng sau khi suy nghĩ một chút, đổi một loại phương thức dụ dỗ: "Meo meo meo ~ Qua đây qua đây, meo ~" Nghe được trận tiếng mèo kêu thô kệch này, 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' ở đối diện toàn thân chấn động một cái... ngược lại nho nhỏ lui về sau một bước.

Tống Thư Hàng: "..." Cọng tóc ngố Sở các chủ hơi vểnh lên, tâm thái nhẹ nhàng hẳn: "Nó nói thế nào cũng là ý chí 'tập hợp thể quy tắc', lại không phải là chó mèo, làm sao có thể thật sự bị ngươi 'Tch tch tch ~' vài tiếng liền hấp dẫn tới được?

Cho dù ngươi bây giờ có quyền hạn Cửu U Chúa Tể, nhưng nó thân là quy tắc mặt tiền của hiện thế, cũng không cần nể mặt ngươi." Đối diện, 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' đáng yêu khi nghe được mấy chữ 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể', đột nhiên thân thể cứng đờ — sau đó, nó lại chậm rãi nhúc nhích về phía Tống Thư Hàng.

Lần này nó nhúc nhích thoạt nhìn phi thường bi tráng, bên trong ẩn chứa một loại giác ngộ khẳng khái đi chịu chết. [Ta muốn cho Cửu U Chúa Tể một bộ mặt.

JPG] Cọng tóc ngố Sở các chủ: "!!!" Một lát sau, 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' rốt cuộc bò tới bên chân Tống Thư Hàng, ngoan ngoãn đáng yêu, hiểu chuyện nghe lời. "Rất tốt, thật ngoan.

Yên tâm đi, ta sẽ không thương tổn ngươi, ta cũng không có loại sở thích phân thây cắt khối đồ vật như ai kia." Tống Thư Hàng ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng vuốt ve một chút cái 'tập hợp thể quy tắc' vốn không thể sờ tới kia.

Cọng tóc ngố Sở các chủ: "..." "Tiểu khả ái Tâm Ma bị ngươi cắt miếng biến thành nguyên liệu nấu ăn tỏ vẻ không phục, tà vọng có cùng chung vận mệnh tỏ vẻ ngươi là cái tên đại lừa đảo, tin ngươi mới có quỷ." Lúc này, thanh âm của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng vừa xoay người, liền thấy Tạo Hóa tiên tử xách theo Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, bay nhanh lao về phía hắn. "Di?

Tạo Hóa tiên tử, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, sao các ngươi lại tới đây?" Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa tiên tử vung tay lên, ném Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm về phía Tống Thư Hàng.

Sau đó nàng một chân điểm đất nhẹ nhàng xoay tròn một vòng, nhảy điệu Latin...

Không đúng, là giống như con quay xoay tròn, bay nhanh xoay vòng đâm về phía Tống Thư Hàng! "Đây là tư thế xuống nước mới sao?" Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, bất quá hắn vẫn rất phối hợp với Tạo Hóa tiên tử, bày ra một động tác tiếp vũ — chưa ăn thịt heo, còn chưa thấy heo chạy sao?

Tuy rằng Tống Thư Hàng thật sự chưa thấy heo chạy, nhưng hắn cũng từng xem tiết mục vũ đạo, hơn nữa hắn đã ăn thịt heo.

Cho nên, bày ra cái động tác tiếp ứng bạn nhảy nữ vẫn là không thành vấn đề.

Xoay vòng, xoay vòng ~ Tạo Hóa tiên tử rất nhanh đâm đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng phối hợp vươn bàn tay ra...

Sau đó liền bị Tạo Hóa tiên tử húc bay ra ngoài!

Húc người, Tạo Hóa tiên tử là nghiêm túc.

Nàng nghiêm túc dùng hết toàn bộ khí lực, hung hăng đâm vào trên người Tống Thư Hàng, thừa dịp Tống Thư Hàng không phòng bị, thành công một hơi húc bay hắn!

Đồng thời với lúc húc bay, Tạo Hóa tiên tử thống khổ ngồi xổm người xuống — cho dù không có phòng bị, trình độ thân thể cứng rắn của Tống Thư Hàng vẫn như cũ không cách nào hình dung.

Lực tác dụng là tương hỗ, khi nàng húc bay Tống Thư Hàng, bản thân cũng thừa nhận phản chấn đau đớn kịch liệt.

Chương 2753

Tạo Hóa tiên tử ngồi xổm trên mặt đất đau đến mức nức nở khe khẽ.

Cọng tóc ngố Sở các chủ: "..." Từ sau khi trở thành phụ kiện của Tống Thư Hàng, Tạo Hóa tiên tử và Bì Bì Xà tiên tử (Công Đức Xà) thông đồng làm bậy, hai cái đại mỹ nhân đầu óc càng ngày càng 'tú'.

Sở các chủ cảm giác mình đã trở thành tồn tại duy nhất bình thường nhất trong số các phụ kiện trên người Tống Thư Hàng, nàng phải cố gắng duy trì điểm này.

Đối diện, Tống Thư Hàng soái khí lộn người trên không trung, nhẹ nhàng tiếp đất — chủ yếu nơi này là ngôi mộ lớn mới của hắn, nếu hắn nện xuống, sợ làm bị thương ngôi mộ lớn của mình.

Mộ mới cũng giống như xe mới, luôn sẽ theo bản năng muốn bảo hộ nó tốt một chút. "Tiên tử lần sau xin hãy đổi phương thức xuống nước hòa bình hơn một chút." Tống Thư Hàng thở dài, đi tới bên cạnh Tạo Hóa tiên tử, vươn ma thủ đại lý Cửu U Chúa Tể về phía nàng. "Y y ngốc ~" Tạo Hóa tiên tử đưa bàn tay nhỏ của mình lên, thân hình hóa thành lưu quang, biến mất không thấy. "Sau đó...

Tập hợp thể quy tắc Mộng Giới, lần sau phải đặt cho ngươi cái tên chính thức mới được.

Tóm lại bởi vì kế hoạch của Bạch tiền bối cần, cho nên còn xin ngươi phối hợp với ta một chút, trước tiên đến tiểu thế giới của ta nghỉ ngơi một lát như thế nào?" Tống Thư Hàng nói xong, mở ra lối vào Hạch Tâm Thế Giới.

Tập hợp thể quy tắc Mộng Giới đáng yêu phi thường phối hợp nhảy vào trong 'Hạch Tâm Thế Giới' — phải cho Cửu U Chúa Tể mặt mũi!

Ông ~~ Khi nó chen chúc chui vào Hạch Tâm Thế Giới, toàn bộ Hạch Tâm Thế Giới hơi chấn động, phảng phất đang hoan nghênh tập hợp thể quy tắc Mộng Giới. "Thật là một tên nhóc đáng yêu." Tống Thư Hàng mỉm cười, đóng Hạch Tâm Thế Giới lại.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vui vẻ nói: "Bởi vì giống như ngươi, đáng sợ thì liền túng, cho nên ngươi sẽ cảm thấy nó hợp ý với ngươi đi." "Đừng hòng dễ dàng lừa được 'Dưỡng Đao Thuật', Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối." Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng, chộp lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, treo ra sau thắt lưng. "Sau đó bước kế tiếp, ta muốn đem một trăm tầng trên của 'Mộ Bất Hủ Giả', bắn vào Mộng Giới.

Chúng ta tới vị trí 'Mộ Cửu Tu Bá Tống' ở tầng một trăm dưới lòng đất trước." Tống Thư Hàng nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "Ngươi không tiến vào Mộng Giới?" "Vẫn như cũ, ta phải ở lại thế giới Cửu U phối hợp với Bạch tiền bối trước." Tống Thư Hàng trả lời.

Nói xong, hắn sử dụng quyền hạn Cửu U Chúa Tể, nháy mắt đến khu vực 'Đại mộ Cửu Tu'. "Năng lực thuấn di không gian thật sự là thuận tiện nhanh chóng, đáng tiếc...

Sau khi rời khỏi Cửu U, ta liền không thể tùy tâm sở dục sử dụng tính năng không gian chuyển dời như vậy nữa." Tống Thư Hàng cảm khái nói. "Thư Hàng, đừng quên cảnh giới của ngươi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tâm mệt nói. "Ừm, ta đã Bát phẩm, rất nhanh liền có thể Cửu phẩm.

Đến lúc đó cho dù không nhờ vào Hạch Tâm Thế Giới, cũng có thể sử dụng sức mạnh không gian trơn tru." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tim của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đột nhiên càng mệt hơn.

Cọng tóc ngố Sở các chủ khẽ chuyển động — cơ trí như nàng, đã từ lâu không đi đề cập đến vấn đề cảnh giới của Tống Thư Hàng. "Thạch Bi đạo hữu, kích hoạt hạn mức cao nhất quyền hạn Cửu U Chúa Tể, khuếch đại không gian thông đạo giữa Mộng Giới và thế giới Cửu U!" Tống Thư Hàng gọi. "Chuẩn bị sẵn sàng." Thạch Bi đạo hữu trả lời.

Ngay sau đó, thông đạo giữa Cửu U và hiện thế lần nữa mở rộng.

Oanh long long ~ Một trăm tầng trên của Mộ Bất Hủ Giả khổng lồ, giống như hỏa tiễn châm lửa, phóng lên tận trời, lại có chút cảm giác hùng vĩ. "Ngôi mộ lớn của Tống tiền bối lại một lần nữa bắn tới Mộng Giới rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử hai tay che ở trên mắt, ngẩng đầu nhìn lên ngôi mộ hỏa tiễn đang bay lên. "Thật hâm mộ tên kia có thể đem ngôi mộ lớn của mình giống như hỏa tiễn bắn đi khắp nơi, tâm thái này phải tốt bao nhiêu chứ." Thương Thử Hào (Chuột Hamster) vui vẻ nói.

Đào mộ tổ tiên người khác loại sự tình này tại chư thiên vạn giới đều thuộc về chuyện rất cấm kỵ...

Nhưng hậu đại của Bá Tống hào căn bản cũng không cần lo lắng điểm này, bởi vì lão tổ tông Bá Tống đại phần mộ của bọn họ sẽ tự mình đào chính mình, sau khi đào ra đại phần mộ của mình còn có thể làm một đoạn drift trên không trung, bắn tới vị diện khác.

A không đúng...

Bá Tống hào đã tuyệt dục rồi.

Tương lai hắn có hậu đại hay không còn là một ẩn số.

Thật tốt!

Nghĩ tới đây, Thương Thử Hào cả con chuột đều vui vẻ hẳn lên. "Tiểu Thương Thử ngươi hâm mộ mà nói, hay là ta cũng làm cho ngươi một tòa đại mộ nhé?

Đúng rồi, về phương diện quan tài ngươi thích loại kiểu dáng nào?

Muốn nắp trượt hay là nắp lật?" Phân thân Bạch tiền bối ngồi xổm xuống, trêu chọc Thương Thử Hào.

Bạch tiền bối các kiểu dáng khác nhau, ở phương diện yêu thích và thích 'sủng vật', đều là tương tự.

Chỉ là có Bạch tiền bối biết nuôi thú cưng, có Bạch tiền bối sẽ nuôi chết thú cưng.

Mỗ Chu nào đó vẫn luôn ở tại đại học thành Giang Nam là yêu khinh vũ, nếu không phải mình biết lên mạng mua sắm mua đồ ăn tự chăm sóc chính mình, nói không chừng đã sớm bị nuôi chết rồi!

Bạch tiền bối Two thích Thương Thử Hào, phân thân Bạch tiền bối cũng đồng dạng thích — cho nên, ngài ấy là thật lòng muốn làm cho Thương Thử Hào một cái đại mộ. "Cảm ơn Bạch Thánh, nhưng ta còn trẻ, vẫn là thôi đi." Thương Thử Hào rụt rè cự tuyệt.

Phân thân Bạch tiền bối bảo đảm nói: "Vậy lần sau nếu nghĩ đến muốn xây mộ thì có thể liên hệ ta a, ta miễn phí xây cho ngươi một tòa, tranh thủ quy mô không kém hơn của Thư Hàng." Thương Thử Hào lược suy tư một chút sau đó nói: "Vậy đến lúc đó, Bạch Thánh hãy cho ta một cái quan tài nắp trượt, nắp lật muốn mở ra quá tốn sức, vẫn là nắp trượt tương đối lưu loát." Tô Thị A Thập Lục: "..." Bạch Long tỷ tỷ: "..." Mà tại khu vực lân cận, đám Cửu U tà ma bị Tống Thư Hàng triệu hoán tới giúp đỡ cùng nhau xây mộ, đồng dạng đưa mắt nhìn đại mộ của 'Bá Tống Chúa Tể' thăng thiên.

Những Cửu U tà ma này yên lặng ghi nhớ ngoại hình đại mộ của

Bá Tống Chúa Tể, cùng với tính năng 'thăng thiên' của đại mộ — nhất cử nhất động của Cửu U Chúa Tể, đều đáng giá tất cả tà ma học tập.

Cho nên, những Cửu U tà ma này chuẩn bị quay đầu cũng dựa theo mô hình đại mộ của Bá Tống Chúa Tể, chỉnh cho mình một cái tháp mộ cỡ nhỏ, hơn nữa nhất định phải tăng thêm tính năng 'tháp mộ thăng thiên'.

Tin tưởng không lâu sau đó, tháp mộ biết thăng thiên drift trên không trung, sẽ lưu hành tại thế giới Cửu U. . . .

Bên kia.

Thần thức Tống Thư Hàng và Thạch Bi đạo hữu hợp nhất, cũng đem thần thức gắn vào trên 'Tháp Bất Hủ Giả', hộ tống tháp mộ tiến vào Mộng Giới.

Tháp mộ xuyên qua chỗ giao giới Cửu U và Mộng Giới, phát ra một tiếng chấn minh 'Oanh ~'.

Ngay sau đó, thần thức Tống Thư Hàng xông vào trong cái Mộng Giới đầy những hình ảnh kỳ lạ này.

Mỗi một góc của Mộng Giới đều quấn quanh ánh sáng nhu hòa, những ánh sáng như mộng như ảo này, cứ như là thất thải bảo quang VIP chí tôn, cho người ta một loại cảm giác cao đại thượng (cao cấp, to lớn, thượng đẳng).

Hơn nữa, phong cảnh Mộng Giới phi thường thoải mái, tại vị diện hư hư thực thực này, ngươi có thể nhìn thấy cảnh sắc hùng vĩ mà các vị diện khác không cách nào nhìn thấy.

Thác nước chảy ngược, bông tuyết ngũ sắc, kiến trúc sắc thái mộng ảo...

Giống như thế giới cổ tích vậy. "Thật là một nơi tốt." Ý thức Tống Thư Hàng phát ra tiếng cảm thán nhẹ nhàng.

Mộng Giới, nhìn qua là một nơi rất thích hợp hẹn hò tỏ tình.

Đem tiên tử mình thầm mến dẫn vào Mộng Giới, sau đó tìm một khu phong cảnh khiến nàng rung động, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ của nàng, dùng chân tâm để hứa hẹn và thề thốt với nàng — 'Anh muốn ở bên em mãi mãi'; 'Anh nhất định sẽ làm cho em hạnh phúc'; 'Đồng thời muốn cho em vĩnh viễn hạnh phúc'. "Tương lai, cứ làm như thế đi." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nghĩ.

Tống mỗ nhân tuyệt dục cũng khát vọng sở hữu tình yêu. [Dừng lại dừng lại, hiện tại không phải lúc ảo tưởng những thứ này.] Tống Thư Hàng tạm thời vung những hình ảnh này ra khỏi đầu, đồng thời thần thức khóa chặt khí tức của Bạch tiền bối. "Bạch tiền bối, ta đưa một trăm tầng trên của 'Mộ Bất Hủ' tới rồi!" Tống Thư Hàng lên tiếng nói. "Ừ, ta thấy rồi.

Sau đó...

Thư Hàng ngươi rời khỏi Mộng Giới trước, sau đó đóng thông đạo Cửu U và Mộng Giới lại trước đi." Bạch tiền bối nhu thanh nói. "Bản thể của ta tại Cửu U, hiện tại chỉ là một luồng thần thức gắn vào trên tháp mộ đi qua." Tống Thư Hàng trả lời.

Trong khi nói chuyện, hắn đột nhiên chú ý tới ngón tay thon dài của Bạch tiền bối, nhẹ nhàng nắm lấy chuôi kiếm của Lưu Tinh Kiếm!

Bộ đạo bào soái khí kia của ngài không gió mà bay, tóc đen được đạo quan buộc lên phi dương.

Trong chớp mắt, khí thế tổng thể của Bạch tiền bối hóa thành một thanh lợi kiếm sắp xuất vỏ.

Tống Thư Hàng: "!!!" Đồng thời, một loại cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng hắn.

Đinh ~ Một tiếng trường kiếm xuất vỏ thanh thúy vang lên.

Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối bắn ra, vượt không gian mà đến, chém về phía hư không trước Mộ Bất Hủ!

Kiếm khí tung hoành, hư không Mộng Giới bị xé nát, không gian sụp đổ.

Lưu Tinh Kiếm nhẹ nhàng xoay tròn một vòng, đóng vào mặt đất, tua kiếm đón gió nhẹ nhàng đong đưa. "Tống Tống, bảo vệ tốt thần thức của mình nha, cũng đừng để thần thức của mình bị tổn thương." Lưu Tinh Kiếm phát ra âm thanh thanh thúy.

Ca ca ca ~~ Đồng thời, trên đỉnh đầu vang lên một trận âm thanh chói tai của ống kim loại bị vặn vẹo.

Thần thức Tống Thư Hàng quét qua phía trên, lại nhìn thấy thông đạo giữa Cửu U và hiện thế, phảng phất bị một bàn tay vô hình to lớn nắm lấy, đang không ngừng vặn vẹo! "Cái này thật ghê gớm, là một kẻ tàn nhẫn." Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Tay không bóp nát thông đạo không gian, hơn nữa còn là thông đạo Cửu U ổn định mà hắn mượn quyền hạn Cửu U Chúa Tể mở ra, người tới tuyệt đối là đại lão chân chính không nghi ngờ.

Nói không chừng là tồn tại cấp độ rất khủng bố.

Oanh ~~ Thông đạo Cửu U và Mộng Giới bị ngạnh sinh sinh bóp nát, đồng thời có sức mạnh cấm cố không gian, trong nháy mắt bao trùm cả phiến thiên địa!

Thần thức Tống Thư Hàng khẽ động, kích hoạt một thanh 'Mộc đao lạc ấn' hắn giấu ở trong Mộ Bất Hủ Giả, thử mở ra 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Kết quả không ngoài dự liệu của hắn, Hạch Tâm Thế Giới đã lặng lẽ túng rồi.

Lần nữa xác định người tới là tuyệt thế đại lão không nghi ngờ.

Thần thức Tống Thư Hàng quét qua Bạch tiền bối, Vân Tước Tử tóc dài màu lam...

Còn có một vị tiên tử ẩn tàng tại trong bóng tối. "Vân Tước Tử tiên tử, chiếu cố tốt chính mình." Bạch tiền bối nói.

Chương 2754

"Yên tâm đi, cùng lắm thì chết vài lần." Vân Tước Tử tiên tử đưa tay vuốt mái tóc lam dày của mình: "Hơn nữa, muốn để ta chết cũng không dễ dàng như vậy." Vân Tước Tử tiên tử đến hiện tại mới thôi, vẫn chỉ dừng ở cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả đỉnh phong.

Nàng từng mấy lần trùng kích cảnh giới Bát phẩm, nhưng đều bởi vì đủ loại giày vò, nửa đường bỏ cuộc.

Nhưng...

Nếu thật coi nàng là Thất phẩm Tôn Giả bình thường, thì sai quá sai, sẽ chịu thiệt thòi!

Bạch tiền bối múa tay áo dài, ngài chậm rãi đạp mây về phía trước.

Lưu Tinh Kiếm 'Ông ~' một tiếng, một lần nữa bay trở về bên người Bạch tiền bối.

Trên mặt đất, có một hư ảnh trận pháp Bát Quái to lớn vô cùng nổi lên, đây là Bát Quái Kiếm Trận do Bạch tiền bối bố trí trong vài bước chân.

Có gió thổi qua, lá cây xào xạc; tiếng kim thạch ti trúc, bên tai không dứt.

Trong kiếm trận, có tiếng kiếm minh chấn hưởng; trên Lưu Tinh Kiếm, vô số kiếm khí phân hóa truyền ra tiếng xé gió.

Đỉnh mộ Mộ Bất Hủ, có chuông gió lắc lư khẽ kêu; gió nhẹ cuối cùng thổi qua đạo bào Bạch tiền bối, đạo bào tùy gió phiêu dương phát ra tiếng vang nhỏ nhẹ...

Cả thế giới, từng loại lại từng loại thanh âm, hội tụ cùng một chỗ, hóa thành một khúc BGM.

Thế giới phảng phất đang đệm nhạc cho Bạch tiền bối, vạn vật dùng phương thức của mình đem bộ phận thanh âm thuộc về mình, hoàn mỹ dung nhập vào trong khúc BGM của Bạch tiền bối này!

Thiên địa trợ thế!

Cái này khác với phương thức Tống Thư Hàng mở BGM dựa vào phụ kiện dùng miệng hát, hoàn toàn không có tính so sánh.

Ngoài ra, tương phản với thanh thế to lớn của Bạch tiền bối, tôn đại lão hung ác ẩn tàng tại 'Mộng Giới' kia, không một tiếng động, vô ảnh vô tung.

Tuy rằng hắn đã cùng Bạch tiền bối cách không giao thủ hai lần, cũng ra tay bóp nát thông đạo thế giới Cửu U và Mộng Giới...

Nhưng đến trước mắt, Tống Thư Hàng còn chưa phát hiện chân thân của vị tuyệt thế đại lão cắt nát 'Giới chủ Mộng Giới' này, không biết hắn rốt cuộc trông như thế nào.

Vị tuyệt thế đại lão này phảng phất ẩn tàng tại trong hư không, phảng phất không chỗ nào không có mặt.

Công kích của hắn càng là quỷ dị, không dấu vết để tìm, tùy thời có khả năng xuất hiện tại bất cứ vị trí nào. "Hạng người giấu đầu lòi đuôi." Vân Tước Tử tiên tử tay cầm một quyển kinh thư tỏa ra hạo nhiên chính khí, lớn tiếng trào phúng nói: "Là do lớn lên xấu xí không chịu ra gặp người sao?" Trong tình huống chân thân đối phương không chịu đi ra, địch trong tối ta ngoài sáng, bất lợi đối với phe ta — Vân Tước Tử tiên tử xả thân mở ra kỹ năng trào phúng, xem có thể kích tên địch nhân ẩn tàng kia đi ra hay không.

Dù sao chẳng qua là chuyện động đậy mép, mặc kệ có hiệu quả hay không, miệng nàng luôn có thể sướng cái đã...

Nếu như đối phương thật sự bị chọc giận ra tay đối phó nàng, vậy thì vừa đúng ý nàng.

Nói không chừng có thể thuận dây dưa sờ dưa, đào đối phương ra!

Hoa ~ Lời trào phúng của Vân Tước Tử tiên tử quả nhiên thật sự chọc giận vị tuyệt thế đại lão đang ẩn nấp kia, toàn bộ không gian kịch liệt chấn động, ngay cả thần thức Tống Thư Hàng đều chịu ảnh hưởng, choáng váng trong nháy mắt.

Sau đó, trong hư không có chín con ảnh long bị xích sắt trói buộc hiện lên, chín con ảnh long mỗi một con đều sở hữu uy năng hủy thiên diệt địa, nhào về phía Vân Tước Tử tiên tử.

Đây là một môn tà ác pháp thuật, sau khi chém giết chân long cường đại, sống sờ sờ rút ra long phách của chúng, dùng long phách tu luyện thành môn tà pháp ác độc này.

Vân Tước Tử tiên tử thu hồi kinh thư trong tay, không hề sợ hãi, trực tiếp dùng nhục thân của mình nghênh đón chín con tà long này, đồng thời cao giọng gọi: "Bạch đạo hữu, thừa cơ bắt lấy chân thân tên kia, đừng để ta hy sinh vô ích!" Bạch Thánh mỉm cười, cũng không thấy ngài có động tác gì, kiếm trận trên mặt đất bạo phát mấy trăm đạo kiếm khí.

Oanh oanh oanh oanh ~ Chín con tà long kia trực tiếp bạo toái giữa hư không.

Hơn nữa kiếm ý trong trăm đạo kiếm khí này, không chỉ đơn giản là phá hoại pháp thuật như vậy, trực trảm căn nguyên — sau khi pháp thuật thể chín con ảnh long bị nổ, những xích sắt trên người bọn chúng cũng bị chém nát cùng một lúc.

Long phách bị tà thuật trói buộc có được tự do ngắn ngủi.

Sau khi làm nổ tà pháp ảnh long, Bạch tiền bối lại thuận thế chém ra một đạo kiếm khí nhìn qua rất vặn vẹo, bất quá đạo kiếm khí vặn vẹo này sau khi chém vào hư không, liền biến mất không thấy, không thể thuận thế đào ra đại lão ẩn tàng.

Cùng lúc đó, chín con long phách kia thừa dịp thời gian tự do ngắn ngủi này, điên cuồng bay về phía 'Mộ Bất Hủ' mà thần thức Tống Thư Hàng đang y phụ. "Đây là muốn tìm cho mình một cái mộ rồng?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nhìn về phía những long phách này.

Mộ mới là nơi trở về của vong linh, giống như nhà là nơi trở về của nhân loại vậy?

Ngay khi hắn đang suy tư, chín con long phách này toàn bộ đáp xuống trước mặt 'thần thức' Tống Thư Hàng, phát ra tiếng linh hồn ngâm khẽ dồn dập, dường như đang dùng Long ngữ nói cái gì đó.

Tống Thư Hàng không hiểu Long ngữ, máy phiên dịch Long ngữ phiên bản Bạch Long tỷ tỷ cũng không ở bên cạnh.

Bất quá... hắn vẫn đoán được ý tứ mà chín con long phách này muốn biểu đạt.

Ngay sau đó, thần thức Tống Thư Hàng sáng lên.

Trên luồng thần thức này, mang theo một lượng nhỏ công đức chi lực...

Dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, lượng nhỏ công đức chi lực này ngưng tụ thành hình dáng bàn tay, nhẹ nhàng vuốt qua chín con long phách này. [Siêu Độ Thuật] kích hoạt.

Từ sau khi bắt đầu 'Huyền Thánh giảng pháp thu hoạch công đức', Tống Thư Hàng đã rất lâu không có dựa vào thi triển [Siêu Độ Thuật] để tích lũy công đức chi lực.

Dù sao loại phương pháp tích cóp công đức nguyên thủy này, hiệu suất thực sự quá chậm.

Cũng may, [Siêu Độ Thuật] này còn chưa bị mai một.

Hơn nữa...

Hắn chỉ dựa vào một luồng 'thần thức' liền thành công thi triển [Siêu Độ Thuật].

Quả nhiên, [Siêu Độ Thuật] này là pháp thuật rất duy tâm.

Chín con long phách được thành công siêu độ, tiêu tán vào hư không.

Lượng lớn công đức chi lực phản hồi đến trên luồng 'thần thức' này của Tống Thư Hàng, mượn nhờ lượng lớn công đức chi lực này, luồng thần thức này của Tống Thư Hàng thành công ngưng tụ ra một cái 'nửa người trên công đức'.

Đồng thời, trong nháy mắt chín con long phách bị siêu độ, từng đoạn hình ảnh hiện lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Đó là hình ảnh ký ức trước khi chết của chín con chân long...

Bọn chúng bị xiềng xích pháp tắc đáng sợ trói chặt trên tế đàn khổng lồ, sau đó thân thể bị cắt thành những khối nhỏ đều nhau, sự đau đớn kịch liệt phải chịu đựng trước khi chết, khiến cho chín con chân long này diện mục vặn vẹo. [Lại là cắt nát?] Tống Thư Hàng phát hiện đại lão ẩn tàng tại Mộng Giới này, khả năng có chút sở thích biến thái.

Đồ vật rơi vào trong tay hắn, vô luận là chân long hay là Giới chủ Mộng Giới, đều không trốn thoát được kết cục bị cắt thành mảnh nhỏ.

Hình ảnh ký ức tử vong sau khi long phách bị siêu độ bay nhanh lướt qua, hình ảnh cuối cùng dừng lại.

Khi nhìn thấy hình ảnh cuối cùng, mắt Tống Thư Hàng sáng lên:

"Đến hay lắm." Hình ảnh cuối cùng trong ký ức chân long chính là tình báo hắn cần — chân diện mục của tuyệt thế đại lão ẩn tàng tại Mộng Giới kia!

Một vầng húc nhật (mặt trời mới mọc) hư ảo, lơ lửng trên không trung phía trên những mảnh vỡ chân long.

Tia sáng mà húc nhật phát ra, chính là hung khí cắt khối thân thể chân long.

Mà vị hung thủ đại lão kia ẩn tàng ngay bên trong vầng húc nhật hư ảo này.

Chiến đấu hiện đại hóa chính là chiến đấu của tin tức, tin tức và tình báo là khâu chiến đấu quan trọng nhất. [Bạch tiền bối, tìm kiếm húc nhật hư ảo trong Mộng Giới!

Tên đại lão hung ác kia ẩn tàng ngay trong húc nhật hư ảo...

Ngoài ra cẩn thận tia sáng của húc nhật, tia sáng nó bắn ra có thể cắt nhục thân chân long thành mảnh vụn.] Tống Thư Hàng truyền âm nhập mật về phía Bạch tiền bối.

Trong kiếm trận phía dưới, Bạch tiền bối khẽ gật đầu, ánh mắt của ngài bắt đầu dò xét bốn phía, tiến hành tìm kiếm. [Bạch tiền bối, bản thể của ta đang thử một lần nữa mở ra thông đạo Cửu U và hiện thế, một lát nữa nếu như tìm được húc nhật hư ảo, chúng ta liền nghĩ biện pháp oanh hắn vào thế giới Cửu U đi!] Tống Thư Hàng lần nữa truyền âm nói.

Mặc kệ là đại lão cỡ nào, chỉ cần tiến vào thế giới Cửu U, là rồng cũng phải cuộn lại, là hổ cũng phải nằm sấp. "Cẩn thận!" Đột nhiên, trong hư không truyền đến tiếng kêu thanh thúy của một vị tiên tử.

Ngay sau đó, có Bạch Cốt Cự Nhân lăng không hiện ra, vươn hai tay hộ vệ thần thức Tống Thư Hàng đang gắn trên 'Mộ Bất Hủ'.

Đông!

Phảng phất có một nắm đấm vô hình to lớn, hung hăng nện vào trên hai tay Bạch Cốt Cự Nhân.

Hai tay của Bạch Cốt Cự Nhân trực tiếp bị gõ thành phấn vụn!

Ngay sau đó, là thân thể Bạch Cốt Cự Nhân, cũng bị trọng quyền oanh trúng, thốn thốn sụp đổ. 'Cốt Tra Lớn Của Tống Đầu Gỗ' mà Bạch Cốt tiên tử toàn lực kích hoạt vậy mà bị một hơi đánh nổ, phải biết rằng Bạch Cốt tiên tử cũng là Trường Sinh Giả hàng thật giá thật.

Sau khi phòng ngự của Bạch Cốt tiên tử bị nổ, quyền kình dư uy của nắm đấm vô hình không dứt, dư uy quyền phong quét qua thần thức Tống Thư Hàng, thổi bay thần thức hắn ra ngoài. "Móa, ngay cả Béo Cầu đại lão đều chưa từng đánh bay ta hung ác như vậy." Tống Thư Hàng than thở.

Cho dù là Béo Cầu đều chỉ là một chỉ bóp chết hắn, chưa bao giờ đánh bay hắn như vậy! "Tuy rằng không biết Béo Cầu ngươi nói là ai...

Nhưng nếu như không có ta thay ngươi đỡ một quyền này, ngươi đã bị đánh chết rồi." Thanh âm của Bạch Cốt tiên tử vang lên bên cạnh thần thức Tống Thư Hàng, ngay cả 'Cốt Tra Lớn Của Tống Đầu Gỗ' nàng toàn lực thi triển đều không ngăn được một quyền của đối phương, luồng thần thức yếu ớt này của Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ bị đánh thành cặn.

Đồng thời, thân hình mảnh khảnh của Bạch Cốt tiên tử bay nhanh, nàng đưa trường kiếm trong tay về phía vị trí thần thức Tống Thư Hàng.

Trường kiếm phảng phất giống như nam châm hấp dẫn luồng thần thức công đức kia của Tống Thư Hàng tới, để cho thần thức hắn y phụ vào trên trường kiếm. "Béo Cầu là đại lão tiền nhiệm Cửu U Chúa Tể, ân, chính là cái vị Chúa Tể vừa mới ngỏm vì Thiên Đạo sụp đổ ấy." Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Cốt tiên cơ: "..." Ngươi thật đúng là kiêu ngạo nha!

Cửu U Chúa Tể đều chùy không chết ngươi, sinh mệnh lực của ngươi phải ngoan cường đến mức nào?

Bạch Cốt tiên cơ ngược lại là không có hoài nghi Tống Thư Hàng chém gió.

Thời gian qua, nàng vẫn luôn đi theo bên cạnh Bạch Thánh, hiệp trợ ngài ấy hoàn thành kế hoạch 'thực nghiệm Tạo Thần'.

Trong quá trình này, Bạch Cốt tiên cơ đã biết chuyện 'Bá Tống' hiện tại đang có quyền hạn Cửu U Chúa Tể tạm thời.

Một phàm nhân, thậm chí mới vừa tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh, lại chấp chưởng quyền hạn Cửu U Chúa Tể...

Loại chuyện hoang đường này nói ra, chư thiên vạn giới căn bản sẽ không có người tin tưởng.

Chém gió cũng không có ai chém như vậy!

Thần thoại truyện ký của Tu Chân Giới cũng không dám viết cốt truyện như thế!

Cho nên nói, hiện thực luôn ly kỳ hơn truyện ký. "Đúng rồi, cảm ơn Bạch Cốt tiên tử...

Chương 2755

Vừa rồi nếu không có ngươi giúp ta ngăn một quyền kia, luồng thần thức này của ta đã thành tro bụi rồi." Tống Thư Hàng lên tiếng nói, mỗi lần hắn chịu ảnh hưởng của 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể' tâm thái bành trướng qua đi, sẽ có thời gian ngắn tâm thái co rụt lại bình hòa.

Dưới loại tâm thái không bành trướng này, trong lòng hắn vẫn rất biết người biết ta.

Bạch Cốt tiên cơ ổn định thân hình, liếc mắt nhìn trường kiếm của mình: "Đừng khách khí, lần trước ngươi cứu ta, lần này coi như ta trả ngươi." Trong lúc nói chuyện, quanh thân nàng lại lần nữa ngưng tụ ra 'Bạch Cốt Cự Nhân'. "Hai bộ 'Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú' của ngươi có thể đưa tới đây không?" Bạch Cốt tiên cơ lại lên tiếng hỏi — Bạch Cốt Cự Nhân của nàng và bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng sau khi tổ hợp, có thể thi triển hình thức 'Thú Thần Võ Trang', để cho nàng phát huy ra chiến lực mạnh hơn.

Đại lão ẩn tàng tại Mộng Giới thực lực cũng quá mức kinh khủng, đến bây giờ còn chưa hiển lộ chân thân, chỉ là cách không ra tay, liền trực tiếp đánh nổ Bạch Cốt Cự Nhân của nàng, nàng cảm giác mình cần cường hóa một chút. "Thông đạo Cửu U thế giới và Mộng Giới bị đối phương bóp nát rồi, hơn nữa tên này còn phong tỏa toàn bộ không gian, bản thể của ta hiện tại đang nỗ lực mở lại thông đạo, cần chút thời gian." Tống Thư Hàng thần thức truyền âm nhập mật trả lời.

Địch phương đại lão dường như không chỗ nào không có mặt, cho nên có một số việc cần dùng tư liệu.

Trước mắt xem ra, vị đại lão ẩn tàng tại Mộng Giới này, sau khi cắt chém 'Giới chủ Mộng Giới' hơn 200 lần, hiển nhiên đã nắm giữ một bộ phận quyền hạn Mộng Giới...

Không gian phong tỏa hắn vừa thi triển, là trực tiếp đem trọn cái vị diện Mộng Giới phong tỏa lại!

Bế quan tỏa cảng, bên trong không ra được, bên ngoài không vào được.

Cho dù Mộng Giới là vị diện tiểu thế giới, nhưng trực tiếp phong tỏa đóng kín toàn bộ không gian thế giới, nếu không có nắm giữ bộ phận quyền hạn thế giới, căn bản không làm được.

Cũng may 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể' mà bản thể Tống Thư Hàng nắm giữ có cấp bậc quyền hạn cao hơn, cho dù Mộng Giới bị triệt để phong tỏa, dựa vào quyền hạn Cửu U Chúa Tể, tốn chút thời gian vẫn có thể cưỡng ép mở ra một cái lỗ trên Mộng Giới! [Quyền hạn Cửu U Chúa Tể, chính là muốn làm gì thì làm như thế đó, không phục thì tới múc ta a!] Tống Thư Hàng nội tâm khiêu khích nói — đương nhiên, hiện tại hắn cũng chỉ có thể khiêu khích một chút trong lòng.

Hắn cũng không phải Vân Tước Tử tiên tử, luồng thần thức này không có tính năng sống lại tại chỗ. "Vậy cần bao lâu?" Bạch Cốt tiên cơ nhíu mày, truyền âm hỏi.

Nếu như quá lâu...

Nàng sợ chống đỡ không nổi.

Bạch Thánh tuy rằng chỗ nào cũng để lộ sự cổ quái, nhưng cảnh giới hiện tại của Bạch Thánh chỉ là Bát phẩm, cảnh giới là một vấn đề lớn.

Vị Vân Tước Tử tiên tử kia đồng dạng chỗ nào cũng để lộ sự cổ quái, nhưng thực lực của nàng càng thấp, chỉ có Thất phẩm.

Cộng thêm nàng cái Trường Sinh Giả 'manh tân' (tân binh) này, muốn đối kháng đại lão hung ác ẩn tàng tại Mộng Giới, luôn cảm giác rất 'huyền'.

Bạch Cốt tiên cơ là sau khi 'Viễn Cổ Thiên Đình' rách nát, mới bước ra con đường của chính mình, chứng đạo trường sinh.

Trong số các Trường Sinh Giả, nàng được tính là một 'manh tân'.

Đối mặt với cái vị đại lão một quyền đánh nát tuyệt kỹ 'Cốt Tra Lớn Của Tống Đầu Gỗ' của nàng, nàng có chút chột dạ. "Bản thể của ta đã đang tranh thủ từng giây từng phút mở ra thông đạo, nhưng cụ thể mất bao nhiêu thời gian ta cũng không cách nào xác định." Tống Thư Hàng thần thức truyền âm trả lời. "Cảm giác sắp toang...

Thật sự không được thì, ta mang theo Bạch Thánh và vị Vân Tước Tử tiên tử kia chạy trốn trước nhé." Bạch Cốt tiên cơ thở dài nói.

Trạng thái hiện tại của nàng còn tốt, cho dù không phải đối thủ của đại lão hung ác ẩn tàng, nhưng mang theo Bạch Thánh và Vân Tước Tử tiên tử chạy trốn hẳn là không thành vấn đề. "Yên tâm đi, bản thể của ta khẳng định có thể kịp thời chạy tới!" Tống Thư Hàng tin tưởng mười phần nói.

Bởi vì bản thể Bạch tiền bối đang ở nơi này, chỉ cần Bạch may mắn còn ở bên cạnh, vậy chỉ cần là sự tình có lợi đối với Bạch tiền bối, xác suất liền sẽ được kích hoạt đến mức tối đa.

Tống Thư Hàng một lần nữa mở ra thông đạo Cửu U và hiện thế, khẳng định là có lợi đối với chỉnh thể chiến cục, như vậy hắn xác suất lớn sẽ mở lại thông đạo thế giới trong thời gian tối ưu nhất. "Hơn nữa không cần bi quan, cuối cùng phải chạy trốn chưa chắc là chúng ta, nói không chừng kẻ phải chạy trốn là vị đại lão ẩn tàng này." Tống Thư Hàng truyền âm bổ sung. "Cũng không biết ngươi lấy đâu ra sự tự tin lớn như vậy, thật hy vọng cái sự tự tin bành trướng này của ngươi có thể chia cho ta vài miligram." Bạch Cốt tiên cơ dở khóc dở cười, trường kiếm của nàng khẽ vẩy một cái, chuyển dời thần thức Tống Thư Hàng đến trên một cái túi thơm bên hông nàng: "Tóm lại, ta lên trước hiệp trợ Bạch Thánh...

Ngươi bên kia cũng phải tăng tốc độ.

Nếu như ngươi không kịp chi viện chúng ta, vậy ta đành phải mang theo Bạch Thánh chạy trốn trước đấy." Lưu được núi xanh, không sợ không có củi đốt.

Bạch Cốt tiên cơ nói xong, khống chế Bạch Cốt Cự Nhân, bay nhanh về phía vị trí Bạch Thánh.

Nhưng còn chưa chờ nàng tới gần, trong hư không lại là một quyền khổng lồ vô hình nện về phía nàng!

Tên đại lão hung ác ẩn tàng kia dường như muốn tiêu diệt từng bộ phận, không cho Bạch Cốt tiên cơ và Bạch Thánh cơ hội tụ họp.

Rõ ràng cường đại như vậy, lại cẩn thận như thế.

Sư tử vồ thỏ, cũng dùng toàn lực.

Vị đại lão ẩn tàng này, đã làm được điểm ấy. "Lại tới?

Đi chết đi!" Bạch Cốt tiên cơ giận dữ, nàng vung tay lên, hai cái chiến chùy ném ra, được Bạch Cốt Cự Nhân chộp trong tay.

Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử toàn lực ứng phó, huy động búa tạ hung hăng nện về phía cự quyền vô hình kia.

Oanh ~~ Chùy và quyền va chạm, bạo phát ra trùng kích hủy diệt — Trường Sinh Giả trực tiếp khai chiến tại hiện thế, đối với thế giới mà nói chính là tai nạn.

Hai tay Bạch Cốt Cự Nhân vỡ vụn, lần nữa bị đánh bay ra ngoài.

Nhưng lần này, Bạch Cốt Cự Nhân không có tan xương nát thịt.

Bạch Cốt tiên cơ đã ăn một cú trọng quyền vô hình, trong nháy mắt liền lục lọi ra được một số phương án ứng phó trọng quyền vô hình này.

Đại não Trường Sinh Giả tốc độ vận toán vô cùng kinh khủng, mỗi một chiêu mỗi một thức, khi chiến đấu đều trải qua tính toán tinh vi. "Không xong, cứ như vậy ta căn bản không cách nào đi viện trợ Bạch Thánh." Bạch Cốt tiên cơ nhíu mày, nhìn về phía vị trí của Bạch Thánh.

Ngay sau đó, đồng tử của Bạch Cốt Tiên Cơ co rụt lại mạnh mẽ!

Chỉ thấy trên đầu Bạch Thánh, hàng trăm đạo pháp thuật khủng khiếp đang ngưng tụ.

Tam xoa kích do hỏa diễm hóa thành, lôi long gào thét, cự thần thương do gỗ lớn uốn lượn tạo thành, cung nguyệt hồ không cần điều khiển đã kéo căng, kiếm khí sắc bén lấp lánh ánh sáng hủy diệt, đao ý bá đạo vô cùng, còn có vô hình trọng quyền vừa mới tấn công cô lúc nãy...

Nhìn thoáng qua, hơn nửa bầu trời đều bị công kích cấp đại lão che khuất, mỗi một đòn đều có uy lực không thua kém vô hình trọng quyền.

Nhiều đòn tấn công như vậy giáng xuống, cho dù cô có chống đỡ bằng Bạch Cốt Cự Nhân cộng thêm Thú Thần Võ Trang thì cũng tuyệt đối không chịu nổi.

Điên rồi sao, dùng nhiều công kích như vậy để đối phó Bạch Thánh?

Theo lý mà nói, cô mới là Trường Sinh Giả chứ?

Trong ba người rưỡi có mặt tại đây, cô mới là kẻ mạnh nhất chứ?

Nhưng nhìn hành động của vị đại lão ẩn mình kia, Bạch Thánh mới là mục tiêu trọng điểm mà đối phương nhắm vào?

Cứ cảm thấy trong lòng có chút mất mát mạc danh kỳ diệu.

Ầm ầm ầm ầm ầm ~ Một tràng tiếng nổ vang lên, công kích che khuất bầu trời như mưa rào trút xuống đầu Bạch Thánh.

Công kích đáng sợ còn chưa chạm đất đã chấn động thiên địa. "Không ổn, Bạch Thánh!" Bạch Cốt Tiên Cơ kinh hoảng kêu lên.

Tuy thời gian ở chung với Bạch Thánh không tính là quá dài, nhưng một nhân vật vừa đẹp vừa hay như Bạch Thánh nếu chết đi thì tuyệt đối là tổn thất của thế giới.

Nếu không phải trong lòng cô đã có một tên 'tử quỷ', chắc chắn cô sẽ chọn Bạch Thánh. "Cũng may uy lực tối đa của thiên kiếp có giới hạn, nếu không để tôi đối mặt với loại thiên kiếp có uy lực cỡ này, cảm giác thân thể dù có cứng đến đâu cũng không chịu nổi." Lúc này, thần thức của Tống Thư Hàng trên túi thơm đeo bên hông cô lại bình tĩnh lên tiếng.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." Thiên kiếp lại không phải tử kiếp, thiên kiếp có biến thái đến đâu cũng sẽ chừa lại cho người độ kiếp một đường sống.

Nếu thiên kiếp thực sự khủng bố như trước mắt, thì đó không phải là thiên kiếp, mà là dìm chết người tu luyện chư thiên vạn giới vào chỗ chết!

Ngoài ra, cậu không lo lắng cho Bạch Thánh chút nào sao?

Phảng phất như đoán được suy nghĩ trong lòng Bạch Cốt Tiên Cơ, thần thức Tống Thư Hàng mỉm cười, tự tin giải thích: "Không cần lo lắng, Bạch tiền bối nhà tôi có một chiêu độn thuật bỏ qua phong tỏa không gian.

Cho dù cả thế giới bị phong tỏa, Bạch tiền bối ở Mộng Giới vẫn có thể tùy tâm sở dục, đến đi tự nhiên.

Cho nên, Bạch tiền bối ngay từ đầu đã đứng ở thế bất bại.

Đợt công kích này nhìn có vẻ uy mãnh, nhưng tuyệt đối không làm Bạch tiền bối bị thương mảy may.

Nắm đấm có cứng hơn nữa mà không đấm trúng kẻ địch thì cũng chẳng gây ra đau đớn gì cho địch nhân cả!

Vãi..." Tống Thư Hàng vừa giải thích được một nửa, đột nhiên phát hiện Bạch tiền bối lại không sử dụng 'Phá Tiểu Hắc Ốc Bản Không Gian Độn Thuật' để rời đi, mà vẫn ở lại chỗ cũ! "Bạch tiền bối ~~" Tống Thư Hàng cuống cuồng hét lớn. "《 Bạch Hoàng Kinh 》." Bạch tiền bối bình tĩnh vãi chưởng, lên tiếng gọi.

Rõ ràng âm thanh rất thấp, nhưng lại truyền vào đại não của từng người.

Đồng thời, kiếm trận dưới chân Bạch tiền bối tản ra...

Mặt đất dưới chân ngài không biết từ lúc nào đã lặng lẽ hóa thành cát vàng.

Cát vàng thực sự, mỗi một hạt cát đều là vàng ròng cực kỳ đáng giá, tràn ngập hơi thở của sự giàu có.

Trong sa mạc được cấu thành từ cát vàng này, từng đạo kiếm khí phá cát mà ra.

Khi kiếm khí lao ra khỏi sa mạc, trên thân kiếm tự nhiên được phủ lên một lớp cát vàng, ngưng tụ thành từng thanh hoàng kim kiếm.

Hàng ngàn hàng vạn thanh hoàng kim kiếm phá không bay lên, nghênh đón bầu trời.

Nhìn tình cảnh này, Tống Thư Hàng trong nháy mắt đã tìm thấy ước mơ của mình — vừa soái vừa giàu!

Vạn kiếm phá không là soái, vạn kiếm đều là vàng là giàu. "Bá Tống ta tương lai nếu có tiền, cũng phải dùng linh thạch đúc một vạn thanh trường đao soái khí, sau đó bố hạ Linh Thạch Vạn Đao Trận." Tống Thư Hàng ảo tưởng trong lòng.

Ngay sau đó, tiếng nổ chấn động màng nhĩ đã cắt ngang giấc mơ thiếu thực tế của Tống Thư Hàng.

Tất cả công kích của vị đại lão ẩn thân tàn nhẫn kia đều bị Bạch tiền bối chặn lại, nổ tung giữa không trung.

Dư uy của vụ nổ chỉ như gió nhẹ thổi qua đạo bào của Bạch tiền bối, căn bản không làm ngài bị thương mảy may.

Đôi mắt đẹp của Bạch Cốt Tiên Cơ trợn to, ngẩn người. "Bát phẩm Huyền Thánh?

Bạch Thánh?" Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Tống Thư Hàng khẳng định: "Ừm, là Bát phẩm không sai." "Các người gọi cái này là Bát phẩm Huyền Thánh à?" Bạch Cốt Tiên Cơ ngẩng đầu nhìn trời: "Ta bắt đầu nghi ngờ có phải mình nhầm rồi không, thực ra ta mới là Bát phẩm, còn Bạch Thánh mới là Trường Sinh Giả?" "Bạch Cốt tiên tử, cô không cần nghi ngờ bản thân, có một số người trời sinh đã không thể dùng lẽ thường để áp đặt.

Chương 2756

Sự tồn tại của họ chính là để vượt qua lẽ thường." Tống Thư Hàng nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." Nhưng cũng phải giảng cái 'cơ bản pháp' chứ?

Bát phẩm Huyền Thánh đối đầu trực diện với Boss đại lão ẩn tàng, cũng phải có chút căn cứ chứ?

Bộ 《 Bạch Hoàng Kinh 》 kia là cô đưa cho Bạch Thánh xem, 《 Bạch Hoàng Kinh 》 hiện tại vẫn đang ở trong tay cô...

Nhưng cô cũng đã xem hết 《 Bạch Hoàng Kinh 》 rồi, cũng đâu có trở nên 'ngầu' đến mức này đâu! "Cơ bản pháp à." Bạch Cốt Tiên Cơ than thở. "Nếu nói về cơ bản pháp, thì cơ bản vẫn có dấu vết để lần theo." Tống Thư Hàng đột nhiên truyền âm nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "???" "Tiên tử chẳng lẽ đã quên cô và Bạch tiền bối ở Mộng Giới mày mò lâu như vậy là để làm gì sao?" Thần thức Tống Thư Hàng nói: "Kế hoạch Tạo Thần, Thế Giới Thụ.

Thông qua kế hoạch này, nhân tạo ra một 'Thần' của thế giới hoặc là Giới Chủ.

Mà Bạch tiền bối thân là người chủ trì kế hoạch này, khi kế hoạch hoàn thành, chắc chắn có thể điều động một bộ phận sức mạnh của Mộng Giới." Đừng nhìn kiến thức cơ sở tu chân giới của Tống Thư Hàng không vững, cảnh giới thực sự cũng mới chỉ là Bát phẩm, nhưng những người cậu tiếp xúc hàng ngày đều là siêu cường Kiếp Tiên, đỉnh tiêm Trường Sinh Giả, Cửu U Chúa Tể, Cẩu Đản cha đã nghỉ hưu.

Tầm mắt thực sự của cậu kỳ thực không hề thấp.

Một con gà mờ suốt ngày trà trộn trong nhóm đại lão, mưa dầm thấm lâu cũng sẽ hiểu được rất nhiều thứ.

Cho dù những thứ này chính cậu cũng không nói rõ ràng được ngọn ngành, bán tín bán nghi... nhưng đến thời điểm mấu chốt, những kiến thức này đều có thể trở thành cơ sở cho tầm mắt mạnh mẽ của cậu.

Thần thức Tống Thư Hàng suy đoán một chút liền đoán ra — Bạch tiền bối hiện tại đang trực diện đối đầu với vị Boss đại lão ẩn tàng kia bằng tư bản của 'Kế hoạch Tạo Thần': Thế Giới Thụ + bộ 《Bạch Hoàng Kinh》 nghe tên đã thấy rất có duyên với Bạch tiền bối trong tay Bạch Cốt Tiên Cơ. "Ra là vậy." Bạch Cốt Tiên Cơ nghe Tống Thư Hàng giải thích xong liền có cảm giác bừng tỉnh đại ngộ.

Trong khi nói chuyện, cô lại ra tay, lần nữa đỡ được một cú 'Vô Hình Trọng', thân hình lại lùi về sau. "Nhưng mà... kế hoạch này thậm chí còn chưa hoàn toàn thành công.

Bạch Thánh cũng là lần đầu tiên điều động sức mạnh 'Mộng Giới'.

Trong tình huống như vậy, ngài ấy có thể vận dụng hoàn mỹ bộ phận sức mạnh này sao?" Bạch Cốt Tiên Cơ suy tư. "Điểm này không có gì to tát, chuyện này ngay cả tôi cũng làm được." Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

Chuyện mượn sức mạnh đại lão để cáo mượn oai hùm, cậu là giỏi nhất.

Dù là sức mạnh của Nho gia Thậm Điếu Thánh Nhân, sức mạnh của Cửu U Bạch tiền bối, hay Nhân Quả Đao tập hợp sức mạnh của các vị đại lão, chỉ cần mượn được vào tay, thì chính là sức mạnh của cậu!

Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." "Hiện tại chúng ta thực sự phải lo lắng là chân thân của vị đại lão kia, hắn không xuất hiện đã ngầu nổ rồi, không biết khi chân thân hắn xuất hiện sẽ mạnh đến mức nào." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối lộ ra một mặt cường đại như vậy, chân thân của vị đại lão kia e rằng sẽ không ngồi yên.

Hôm nay, cái miệng của Tống Thư Hàng chắc chắn là đã được khai quang.

Cậu vừa dứt lời, trong hư không có một vầng húc nhật hư ảo từ từ hiện ra, uy áp cả Mộng Giới, mạnh đến mức khiến người ta không thể hít thở!

Cảnh giới của Bạch Cốt Tiên Cơ đã sớm không cần hít thở.

Nhưng khoảnh khắc vầng húc nhật hư ảo kia hiện ra, cô cảm thấy toàn thân trở nên nặng nề, theo bản năng muốn há miệng thở dốc, để hắt ra 'áp lực' trong lòng. "Loại áp bách lực này...

Tuyệt đối là cấp bậc Thiên Đế." Bạch Cốt Tiên Cơ khẽ nói.

Cô là nhân vật cao tầng của Thiên Đình viễn cổ, tự nhiên đã từng tiếp xúc với Thiên Đế ngày xưa.

Thiên Đế lúc đó gây cho cô áp lực y hệt như bây giờ.

Chỉ là Thiên Đế lúc đó khi đối mặt với người mình thì có cố ý thu liễm uy áp của bản thân.

Còn vị đại lão tàn nhẫn trong mặt trời hư ảo trước mắt này đang hỏa lực toàn khai, giải phóng áp bách lực khủng bố của mình.

Sinh mệnh Mộng Giới cách chiến trường rất xa rất xa chịu ảnh hưởng của uy áp này, trực tiếp ngã rạp xuống đất. "Thiên Đế?

Cũng đúng, bà ấy cũng là cấp bậc Thậm Điếu Thánh Nhân..."

Thần thức Tống Thư Hàng nói.

Tiềm di mặc hóa (thay đổi một cách vô tri vô giác) đúng là một thứ đáng sợ, tuy biết rõ Thiên Đế vô cùng đáng sợ, là chí tôn trong Trường Sinh Giả, là tồn tại cùng đẳng cấp với Nho gia Thánh Nhân.

Nhưng dạo gần đây Thiên Đế cứ liên tục 'tạch tạch tạch' liều mạng bán manh, bất tri bất giác, Tống Thư Hàng đã bị ảnh hưởng.

Luôn tiềm thức cảm thấy Thiên Đế không đáng sợ đến thế. [Chẳng lẽ đây cũng là âm mưu của Thiên Đế sao?] "Lần sau phải chú ý Thiên Đế, không thể để bà ấy tiềm di mặc hóa nữa." Tống Thư Hàng nói nhỏ.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "???" Tại sao cậu lại ra vẻ rất thân với Thiên Đế thế?

Cứ như Thiên Đế sống ngay cạnh nhà cậu vậy?

Ngoài ra...

Bạch Cốt Tiên Cơ chú ý tới một điểm. "Cậu đối với uy áp khủng bố này không có cảm giác gì sao?" Cô nhỏ giọng hỏi. "À, đương nhiên có cảm giác, tuy chỉ là một tia thần thức, nhưng cảm ứng của tôi với bên ngoài không có vấn đề gì." Tống Thư Hàng đáp — Đối với uy áp khi vị đại lão này đăng tràng, cậu cũng có thể cảm ứng được một chút xíu áp lực.

Nhưng mà, nhìn chung vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng của cậu.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." Ta căn bản không nhìn ra cậu chịu ảnh hưởng của uy áp chỗ nào cả! "Có điều nói chung là, loại uy áp đẳng cấp này tôi đã quen rồi." Tống Thư Hàng cảm thán: "Thói quen, đúng là một thứ đáng sợ." Cái mùi vị 'làm màu' nhàn nhạt này khiến Bạch Cốt Tiên Cơ hận không thể ném cái túi thơm có chứa thần thức Tống Thư Hàng ra ngoài, để cậu ta tự mình đi đối mặt với đại lão ẩn thế tàn nhẫn đáng sợ kia.

Ong ~ Xẹt xẹt ~ Lúc này, trên vầng húc nhật hư ảo trong hư không đột nhiên vang lên một trận tiếng ma sát chói tai.

Nghe giống như tiếng cưa điện đang cưa đồ vật.

Thần thức Tống Thư Hàng nghi hoặc 'nhìn' về phía húc nhật kia.

Sau đó, mọi người liền nhìn thấy có một đạo kiếm ý vặn vẹo, giống như một cái lưỡi cưa, chém lên vầng húc nhật hư ảo này, đang liều mạng xoay tròn cưa xẻ húc nhật, mang theo cảm giác không chết không thôi. "Kiếm ý tấn công từ đâu tới?

Bạch Thánh chưa ra tay, vị Vân Tước Tử tiên tử kia cũng chưa động mà?" Bạch Cốt Tiên Cơ vẻ mặt nghi hoặc: "Chẳng lẽ là có viện quân sắp tới?" Đạo kiếm ý này nhìn qua uy lực khá tốt, trực tiếp cắt vào húc nhật hư ảo, thật sự đã cắt ra một vết khuyết nhỏ trên bề mặt húc nhật hư ảo! "Là kiếm khí của Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng lên tiếng đáp.

Cậu nhận ra đạo kiếm ý vặn vẹo quỷ dị này chính là nhát kiếm cuối cùng Bạch tiền bối chém dọc theo hư không khi Cửu Long tà pháp hiện thân định nghiền nát Vân Tước Tử tiên tử trước đó!

Lúc ấy Tống Thư Hàng tưởng đạo kiếm khí này đã thất bại, không truy tung được đại lão ẩn thế.

Nhưng không ngờ đạo kiếm khí vặn vẹo này sau khi lượn một vòng lớn, lại cố tình đợi được chân thân của đại lão tàn nhẫn ẩn thế.

Và ngay khoảnh khắc mặt trời hư ảo hiện ra, liền cưa lên đó, hung hăng xoay tròn cắt chém!

Đại lão ẩn thế vốn dĩ đăng tràng khí thế mười phần, uy trấn Mộng Giới, vì đạo kiếm ý vặn vẹo nhỏ bé này mà khí tràng trong nháy mắt đã giảm đi một nửa!

Chuyện này cũng giống như có một vị tuyệt thế cao nhân soái khí đăng tràng, đang định phát uy thì đột nhiên có một thanh kiếm đâm vào thắt lưng hắn vậy, khí tràng bị xì hơi!

Đạo kiếm khí vặn vẹo này của Bạch tiền bối có chỉ số phá khí tràng max điểm!

Trong húc nhật hư ảo, mạnh mẽ có một tia sáng quét qua.

Soạt ~ Một tiếng nổ vang, tia sáng kia như thần binh sắc bén, quét nhẹ một cái đã chém nổ kiếm khí vặn vẹo của Bạch tiền bối. "Cẩn thận tia sáng của hắn...

Tia sáng của hắn có thể cắt Chân Long thành từng mảnh nhỏ." Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Cậu cảm thấy vị đại lão tàn nhẫn ẩn tàng này hoặc là tâm lý vặn vẹo, hoặc là đầu bếp tiên trù, thậm chí chắc là còn có chút chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế...

Thích dùng tia sáng cắt đủ loại đồ vật thành từng khối nhỏ đều nhau.

Điểm này nói không chừng có thể lợi dụng một chút, phương pháp đối phó chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế luôn có rất nhiều, không cần liệt kê từng cái.

Soạt!

Đang suy tư, chân thân vị đại lão kia đã trực tiếp phát động tấn công, là một kẻ tàn nhẫn, sau khi đăng tràng thành công không nói một câu nhảm nhí nào, trực tiếp khai chiến!

Một mảng ánh sáng rực rỡ từ trên húc nhật hư ảo rải xuống.

Trong mảng ánh nắng rực rỡ này ẩn chứa vô số tia sáng sắc bén...

Hư hư thực thực, khiến người ta phòng không kịp phòng.

Đòn tấn công đầy màn hình này vừa ra, ngay lập tức đã thu được chiến quả.

Vân Tước Tử tiên tử đứng mũi chịu sào, bị tia sáng sắc bén ẩn trong ánh nắng này cắt thành nhiều đoạn, chết ngay lập tức.

Thậm chí trước khi chết, ngay cả một tiếng thảm thiết cũng không kịp phát ra. "Vân Tước Tử tiên tử!!" Bạch Cốt Tiên Cơ vừa gấp vừa giận, tuy thời gian ở chung không dài, nhưng vị Vân Tước Tử tiên tử này rất hợp cạ với cô...

Bởi vì trên người vị Vân Tước Tử tiên tử thần bí này, Bạch Cốt Tiên Cơ luôn có thể ẩn ẩn cảm ứng được mùi vị của tên tử quỷ đồng loại nào đó.

Yêu ai yêu cả đường đi lối về, cô đối với Vân Tước Tử tiên tử liền tràn ngập hảo cảm.

Nhưng hiện tại, vị tiên tử này bị giết ngay tại chỗ, mà cô thậm chí không kịp đưa tay cứu giúp.

Bởi vì cùng lúc đó, có hai đạo tia sáng sắc bén chém về phía cô, tốc độ của tia sáng nhanh đến mức không thể bắt kịp.

Bạch Cốt Tiên Cơ dốc hết toàn lực cũng chỉ có thể mệt mỏi phòng ngự.

Thậm chí sơ ý một chút, bản thể còn bị rạch một vết thương.

Mà lần này, ngay cả Bạch Thánh cũng không có dư lực đi giúp Vân Tước Tử — tia sáng trên bầu trời gần như toàn bộ đều nhắm vào Bạch Thánh mà cắt xuống, Bạch Thánh cũng hiếm khi lâm vào thế bế tắc! "Bạch Cốt tiên tử đừng hoảng loạn, cô chăm sóc tốt chính mình đi." Lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên: "Vân Tước Tử tiền bối - niềm kiêu hạo của Nhóm Cửu Châu Nhất Hào chúng tôi không dễ dàng bị giải quyết như vậy đâu!

Cô ấy không phải là người phụ nữ dễ dàng bị giết chết!" Khóe mắt Bạch Cốt Tiên Cơ lại quét qua thi thể Vân Tước Tử tiên tử đã bị cắt thành mảnh vụn, cảnh tượng tử vong vô cùng huyết tinh 18+.

Hơn nữa cô có thể nhận ra trong những tia sáng này mang theo uy năng chém giết thần hồn...

Đây rõ ràng là đã chết đến mức không thể chết thêm, thần hình câu diệt!

Chương 2757

Đang suy tư, đột nhiên trong hư không có một sức mạnh mang theo mùi vị 'bất tử bất diệt' trực tiếp xuyên qua phong tỏa không gian của 'Mộng Giới', rơi xuống người Vân Tước Tử tiên tử.

Ngay sau đó, phảng phất như thời gian đảo ngược, thân thể Vân Tước Tử tiên tử bắt đầu khôi phục, trùng sinh.

Chỉ là mái tóc xanh lam của cô đã bị nhuộm thành màu đen nhánh. "Đây là cái gì?" Bạch Cốt Tiên Cơ trợn to mắt, pháp tắc vừa phá không mà đến kia rốt cuộc là cái gì?

Lại mang đến cho cô một loại xung kích tim đập nhanh. "Dù sao Vân Tước Tử tiên tử cũng là sư phụ của Nho gia Thánh Nhân mà." Tống Thư Hàng thích hợp tung ra một tin tức chấn động.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "!!!" Sư phụ của Nho gia Thánh Nhân?

Thất phẩm Vân Tước Tử tiên tử?

Lai lịch này lớn đến dọa người! "Đau." Vân Tước Tử tiên tử tóc đen lạnh lùng bò dậy từ dưới đất, mái tóc dài đen nhánh dày nặng xõa ra, che khuất thân thể cô, khiến cô không đến mức bị lộ hàng.

Trong hư không, ánh sáng của húc nhật hư ảo kia dường như cũng đình trệ trong một sát na.

Tống Thư Hàng đoán, đại lão tàn nhẫn trong húc nhật hư ảo có lẽ đang hoài nghi nhân sinh — sau khi dùng kỹ năng đắc ý chém giết đối phương, không ngờ chỉ chớp mắt đối phương lại bình an vô sự đứng lên.

Đổi lại là chính Tống Thư Hàng, cậu cũng sẽ nghi ngờ đại chiêu của mình có phải đã lỗi thời, mất đi uy lực rồi không?

Trong hư không, tia sáng của vị đại lão ẩn thế kia sau khi khựng lại một chút, lại lần nữa quét về phía Vân Tước Tử tóc đen!

Người tàn nhẫn ít nói, thực lực lại mạnh, loại đại lão này là đáng sợ nhất.

Căn bản không thèm lải nhải với đối thủ, cho dù một quyền không đấm chết ngươi, ngay sau đó quyền thứ hai, quyền thứ ba liền vả lên mặt, không chết không thôi.

Soạt ~~ Sau khi mấy đạo tia sáng sắc bén quét qua, Vân Tước Tử tiên tử tóc đen lại lần nữa bị cắt thành từng khối, quy tắc hủy diệt ẩn chứa trong tia sáng sắc bén tàn nhẫn nghiền nát thần hồn Vân Tước Tử tóc đen, khiến cô lại lần nữa thần hình câu diệt.

Làm xong tất cả những điều này, công kích của đại lão tàn nhẫn vẫn chưa dừng lại.

Tia sáng sắc bén thu hồi, nhưng có một loại tia sáng khác chiếu xuống.

Trên loại tia sáng này phụ gia vĩnh hằng chân hỏa, dính lên thân thể bị cắt khối của Vân Tước Tử tóc đen, trực tiếp thiêu hủy thân thể cô, ngay cả tro cũng không còn!

Đối phó với những tồn tại siêu tốc tái sinh, mạnh đến mức có thể tích huyết phục sinh, thì trực tiếp khiến chúng tro bụi yên diệt, diệt đến mức ngay cả một tế bào cũng không tồn tại là lựa chọn chính xác nhất.

Đại lão tàn nhẫn quyết định vô cùng quả đoán, nhổ cỏ tận gốc, không lưu hậu họa.

Đáng tiếc... hôm nay hắn một hơi gặp phải hai kẻ rưỡi là thành viên hack game lớn nhất hiện tại của 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Ngay cả khi bị tro bụi yên diệt, hóa thành tro tàn, nhưng đối với

Vân Tước Tử mà nói vẫn không phải là điểm cuối của cuộc đời.

Cô của hiện tại đã không còn là cô của ngày hôm qua, hiện tại cô là Tân Vân Tước Tử phiên bản nâng cấp không lỗ hổng — Mấy tháng trước, Bất Hủ Chi Cốt của cô còn ở trong cơ thể, mỗi lần bị phấn thân toái cốt trùng sinh sống lại sẽ lộ ra Bất Hủ Chi Cốt.

Như vậy, đối thủ còn có thể cưỡng ép khóa lại Bất Hủ Chi Cốt của cô để phong ấn.

Nhưng hiện tại, sau khi Bất Hủ Chi Cốt trong cơ thể Vân Tước Tử tiên tử biến thành 'Vân Phục Sinh', cô đã không còn lỗ hổng nào để bắt nữa.

Sau khi tia sáng thiêu đốt của đại lão kết thúc, trong hư không, sức mạnh của Bất Hủ Chi Cốt lại lần nữa cách không truyền tới.

Trong ánh mắt không dám tin của Bạch Cốt tiên tử, Vân Tước Tử tiên tử tóc đen lại lần nữa trùng sinh, khôi phục như cũ.

Loại thủ đoạn trùng sinh phục sinh này đã là 'vô trung sinh hữu', từ hư không nặn ra một Vân Tước Tử tiên tử! "Rất đau đấy." Vân Tước Tử tiên tử tóc đen sau khi trùng sinh bất mãn nói.

Rất đau đấy?

Chỉ là vậy thôi à?

Trong hư không, ánh sáng mặt trời của vị đại lão kia lần này đình trệ lâu hơn một chút.

Trong chư thiên vạn giới, thủ đoạn phục sinh ngang ngược vô lý như vậy chỉ có một nhà này, không còn chi nhánh nào khác. [Nguyên lý phục sinh của cô ấy rốt cuộc là gì?

Đừng nói với ta là cô ấy bố trí hàng ngàn hàng vạn đại trận phục sinh ở rất nhiều nơi trong chư thiên vạn giới nhé?] Bạch Cốt Tiên Cơ suy tư hỏi.

Mà trong hư không, đại lão tàn nhẫn kia sau khi đình trệ lần này dường như đã phát giác ra điều gì đó.

Công kích của hắn lại lần nữa giáng lâm.

Lần này công kích chùm sáng của hắn còn mãnh liệt hơn mấy lần trước, hàng trăm tia sáng ngưng tụ thành chùm sáng thô to, quét về phía Vân Tước Tử tiên tử tóc đen.

Sau khi chùm sáng chiếu qua, Vân Tước Tử tiên tử còn chưa kịp cảm nhận khái niệm 'đau đớn' thì đã trực tiếp bị khí hóa, biến mất không thấy.

Sau khi 'Triple Kill' Vân Tước Tử, chùm sáng của đại lão tàn nhẫn không tiêu tán.

Ngược lại còn ngưng tụ lần nữa, ẩn ẩn nhắm vào hư không — Vị đại lão đáng sợ này chỉ qua hai lần đã lập tức phát giác ra 'Vân Phục Sinh' của Vân Tước Tử tiên tử!

Hắn muốn nhân lúc sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt vượt không gian mà đến, trực tiếp thuận theo dây leo tìm quả dưa, tập kích nguồn gốc phục sinh của Vân Tước Tử tiên tử!

Vài giây sau.

Giống như hai lần trước, sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt lại lần nữa vượt không gian truyền tới.

Ầm ~~ Đại lão ẩn thế nắm lấy cơ hội, một đạo quang pháo oanh tạc về phía hư không, muốn trực tiếp xuyên vị diện để oanh phá bản nguyên phục sinh của Vân Tước Tử!

Quang pháo trực tiếp nổ tung trong hư không.

Nhưng mà... căn bản không nổ trúng bất cứ thứ gì.

Vị trí mà Nho gia Thánh Nhân sắp xếp cho 'Bất Hủ Chi Cốt' của Vân Tước Tử là khu vực mà sinh linh bình thường căn bản không thể đặt chân tới.

Thực lực đại lão ẩn thế rất mạnh, nhưng sức mạnh của hắn vẫn không thể truyền đến khu vực cấm địa kia.

Không chỉ như vậy, sau khi quang pháo nổ tung, còn có một phần uy lực bị khúc xạ trở lại, phản pháo về phía húc nhật hư ảo.

Không gian của vùng cấm địa kia có kèm theo giáp phản đòn!

Đại lão tàn nhẫn: "..." Trong húc nhật hư ảo, thấp thoáng lộ ra chân thân của vị đại lão tàn nhẫn này.

Hắn chưa bao giờ thấy kiểu phục sinh ngang ngược vô lý như thế này!

Hơn nữa, điểm phục sinh lại còn nằm trong một khu vực được 'bảo hộ vô địch'.

Vừa phục sinh vô hạn, vừa bật hack bất tử ở nhà chính, thế này còn chơi bời cái quái gì nữa!

Trải nghiệm của đại lão cực kỳ tệ.

Vài giây sau.

Vân Tước Tử tóc đen lại một lần nữa hoàn thành phục sinh.

Cô lại lần nữa xuất hiện trước mặt mọi người mà không tổn hao gì. "Quá tam ba bận." Vân Tước Tử tóc đen ngẩng đầu, nhìn về phía húc nhật hư ảo, vẻ mặt nghiêm túc nói. [Đúng, lướt không quá ba lần!

Cho nên dù có lướt sóng cỡ nào, số lần tử vong mỗi ngày cũng nên giới hạn trong vòng ba lần.] Thần thức Tống Thư Hàng gật đầu nhẹ biểu thị tán đồng.

Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." "Ong ~" Vị đại lão tàn nhẫn trong húc nhật rốt cuộc không nhịn được, phát ra một tiếng ong ong lạnh lùng.

Ngay sau đó, lại là một đạo chùm sáng giáng xuống về phía Vân Tước Tử tóc đen — Cho dù có thể phục sinh vô hạn, cho dù điểm phục sinh được bảo hộ vô địch, nhưng điều này cũng không thể ngăn cản hắn giết chết Vân Tước Tử.

Ba lần không đủ thì giết mười lần, trăm lần, nghìn lần, cứ giết tiếp, giết đến khi đối thủ hoài nghi nhân sinh!

Vị đại lão này là một 'Lang nhân' (người sói/kẻ tàn nhẫn) còn tàn nhẫn hơn cả 'ngoan nhân' (người tàn nhẫn) một chút!

Bùm!!

Chùm sáng giáng xuống.

Nhưng lần này, chùm sáng hủy diệt của đại lão tàn nhẫn lại không thể làm tổn thương Vân Tước Tử tiên tử.

Trên người Vân Tước Tử tiên tử thấp thoáng nổi lên một tầng quang huy nhàn nhạt — Loại quang huy này Tống Thư Hàng quen thuộc vô cùng.

Cậu vừa mới tiếp xúc với loại ánh sáng đại đạo này, thậm chí còn phải trả giá bằng một con mắt.

Đây là Bất Hủ quanh huy!

Sau khi chết liên tiếp ba lần trong thời gian ngắn, Vân Tước Tử tiên tử sau khi phục sinh lần nữa trên người lại kèm theo Bất Hủ Chi Lực nhàn nhạt.

Dưới sự bảo vệ của tầng Bất Hủ Chi Lực này, chùm sáng hủy diệt của đại lão trong thời gian ngắn đã bị phòng ngự triệt để!

Vân Tước Tử tiên tử tóc đen vươn tay vuốt mái tóc dài của mình, đang định hất mái tóc dài dày ra sau...

Nhưng hất được một nửa, cô nhớ ra điều gì đó, dừng động tác lại.

Hơi dừng lại một chút, Vân Tước Tử tóc đen bước những bước đi ưu nhã, đi về phía vị trí của Bạch tiền bối.

Trong hư không, công kích của đại lão liên tục rơi xuống người cô, nhưng căn bản không thể làm tổn thương Vân Tước Tử dưới sự bảo vệ của Bất Hủ Chi Lực.

Cô cứ như vậy đội công kích của đại lão, đi một mạch đến trước mặt Bạch tiền bối.

Quá trình này quả thực ngầu nổ!

Vô số công kích nổ tung bên cạnh, trên người Vân Tước Tử.

Nhưng tiên tử lại như đang dạo chơi trong mưa, mái tóc dài màu đen như áo choàng xõa sau lưng cô, mỗi bước cô bước ra đều cực kỳ có mỹ cảm, duy mỹ như bức họa được mở ra.

Sau khi đến bên cạnh Bạch Thánh, Vân Tước Tử dang hai tay, dùng thân thể mình chặn lại những tia sáng công kích về phía Bạch tiền bối.

Cô dùng thân thể mình trở thành khiên thịt mạnh nhất.

Như vậy, Bạch tiền bối sẽ không cần mệt mỏi chống đỡ, có thể toàn lực đối đầu với húc nhật hư ảo trong hư không.

Hai đại diện hack game lớn nhất của Nhóm Cửu Châu Nhất Hào liên thủ, một công một thủ, quả thực là ác mộng của mọi kẻ địch!

Tổ hợp Bạch tiền bối + Vân Tước Tử tiên tử bắt đầu đối đầu trực diện với đại lão ẩn tàng.

Rõ ràng là người có cảnh giới cao nhất tại hiện trường, Bạch Cốt Tiên Cơ ngược lại cảm thấy mình căn bản không thể xen tay vào chiến cục, cứ cảm thấy mình giống như một Trường Sinh Giả giả vậy. "Ong ~ Hủ!" Mà cùng lúc đó, đại lão ẩn tàng trong hư không sau khi cảm ứng được tầng quang huy nhàn nhạt trên người Vân Tước Tử tiên tử dường như đột nhiên nghĩ tới một khả năng, hắn phát ra một tiếng ong ong cực lớn.

Chương 2758

Trong tiếng ong ong tràn ngập sự không dám tin... cũng như niềm vui sướng điên cuồng không kìm nén được.

Ngay sau đó, công kích của hắn càng trở nên cuồng bạo hơn.

Hắn nhận ra trong tầng quang huy trên người Vân Tước Tử ẩn chứa sức mạnh Bất Hủ! "Bá Tống, thông đạo không gian của cậu vẫn chưa mở được sao?" Bạch Cốt Tiên Cơ suy tư hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Còn thiếu một chút." "Nhanh lên đi, ta sợ Bạch Thánh và Vân Tước Tử tiên tử không kiên trì được quá lâu đâu." Bạch Cốt Tiên Cơ có chút lo lắng nói.

Tầng quang huy trên người Vân Tước Tử tiên tử đang ngày càng nhạt đi.

Hiển nhiên, tầng quang huy này không phải là vĩnh cửu, mà có thời hạn nhất định.

Sau khi quang huy tan đi, trạng thái vô địch của Vân Tước Tử tiên tử chắc chắn sẽ biến mất.

Đến lúc đó, đối mặt với đại lão tàn nhẫn đang cuồng bạo như cắn thuốc, cục diện của Bạch Thánh và Vân Tước Tử sẽ không ổn. "Tôi đang cố gắng hết sức." Thần thức Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng có một số việc, thật sự không phải cứ nóng vội là giải quyết được.

Giống như đậu phụ nóng, luôn phải thổi nguội rồi mới ăn, nếu không sẽ bỏng miệng.

Vài phút sau...

Mái tóc của Vân Tước Tử tiên tử tóc đen đột nhiên bắt đầu dần dần khôi phục lại màu xanh lam, Bất Hủ quang huy trên người cô bắt đầu phai đi.

Không chỉ như vậy, ngay cả trạng thái của Bạch Thánh cũng bắt đầu suy yếu. "Thông đạo của cậu vẫn chưa mở?

Không được, chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa." Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Cô phải đưa Bạch Thánh và Vân Tước Tử tiên tử rời đi, đánh lâu dài bất lợi cho họ.

Phảng phất như cảm ứng được ý niệm muốn bỏ trốn của Bạch Cốt Tiên Cơ, vầng húc nhật hư ảo trong hư không đột nhiên lại chuyển dời một phần hỏa lực.

Một đạo chùm sáng thô to nổ tung về phía cô, chùm sáng nổ thành vô số đạn quang năng giữa không trung, điên cuồng oanh tạc về phía cô. "Bạch Cốt tiên tử kiên trì nhé!" Thần thức Tống Thư Hàng hét lên.

Nói thừa, không kiên trì thì ta chết rồi!

Bạch Cốt Tiên Cơ thở dài một hơi, Bạch Cốt Cự Nhân trên người cô bỗng nhiên nổ tung — Ngay sau đó, một mảnh thế giới cung điện hư ảo hiện ra trước mặt Bạch Cốt Tiên Cơ.

Đó là một quần thể cung điện hùng vĩ, từng tòa cung điện có phong cách khác nhau tạo thành thế giới khổng lồ này.

Đây là hư ảnh Thiên Đình viễn cổ.

Giống như Công Đức Xà Mỹ Nhân có thể tế xuất 'Hư ảnh Công Đức Điện' để tiến hành phòng ngự, Bạch Cốt Tiên Cơ cũng sở hữu thủ đoạn tương tự.

Hơn nữa cô trực tiếp triệu hồi ra hư ảnh Thiên Đình viễn cổ mảng lớn, phạm vi cực rộng...

Đương nhiên, cái giá phải trả cũng lớn hơn!

Vô số đạn quang năng của đại lão tàn nhẫn rơi vào trên tòa 'Hư ảnh Thiên Đình viễn cổ' này, lại bị Thiên Đình viễn cổ hấp thu toàn bộ.

Hư ảnh cung điện Thiên Đình viễn cổ không ngừng sụp đổ, nhưng chỉ cần Thiên Đình viễn cổ không bị phá hủy triệt để, những đạn quang năng này sẽ không thể làm tổn thương Bạch Cốt Tiên Cơ. [Tới đây, tiên tử!] Giọng nói bản thể Tống Thư Hàng vang lên bên tai Bạch Cốt Tiên Cơ.

Sau đó có một thông đạo không gian to bằng nắm tay xé mở sau lưng Bạch Cốt Tiên Cơ.

Hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' được Tống Thư Hàng gửi tới trước một bước.

Bạch Cốt Tiên Cơ phi nhanh triệu hồi lại 'Bạch Cốt Cự Nhân', và hợp thể với Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí của Tống Thư Hàng, tiến vào hình thức Thú Thần Võ Trang.

Sức mạnh liên tục không ngừng dâng lên.

Ầm ~ Hư ảnh Thiên Đình viễn cổ nổ nát.

Vô số đạn quang năng rơi vào trên người Bạch Cốt Tiên Cơ, nhưng đều bị khôi giáp Bạch Cốt Cự Nhân hình thức Thú Thần Võ Trang đỡ được toàn bộ. "Chết rồi chết rồi chết rồi!

Bạch đạo hữu, tiếp theo phải xem chính ngài rồi." Đằng xa, Vân Tước Tử tiên tử tóc xanh lam kêu lên.

Ầm ~~ Ngay sau đó, Vân Tước Tử tiên tử tóc xanh lam lại lần nữa hy sinh oanh liệt dưới công kích của đạn quang năng. "Tống Tống!

Tiếp nhận, bản thể cần điều chỉnh trạng thái một chút." Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối gọi. [Ong ~~] Vị đại lão tàn nhẫn trong hư không phát ra một tiếng kêu vang thật lớn, nhân lúc tấm khiên vô địch Vân Tước Tử còn chưa phục sinh, hắn ngưng tụ ra công kích mạnh nhất, oanh tạc về phía Bạch Thánh.

Năng lượng của húc nhật hư ảo hoàn toàn ngưng tụ trong nháy mắt. 'Ong ~' Trong tiếng kêu vang này tự mang theo chức năng phiên dịch — Ta ban cái chết cho các ngươi, tất cả sức mạnh sẽ hội tụ vào một đòn này, hóa thành tro bụi trong một đòn này của ta đi.

Ngọn lửa hư ảo, sức mạnh ánh sáng, quy tắc Mộng Giới, tất cả mọi thứ ngưng tụ thành một đòn, nổ về phía Bạch Thánh.

Không gian bị phong tỏa của khu vực này, vào giờ khắc này đều bị đòn đánh tử vong này căng đến nổ tung.

Nhưng vị trí Bạch tiền bối đang đứng lại bị khóa chặt hoàn toàn, căn bản không thể né tránh. "Không ổn!" Bạch Cốt Tiên Cơ nghiến răng nói.

Cho dù triệu hồi lại 'Hư ảnh Thiên Đình viễn cổ' lần nữa, cô cũng không đỡ được đòn hủy diệt như thế này...

Dù chỉ quan sát đòn đánh này từ xa, cô cũng cảm thấy mình đang đối mặt với cái chết. "Vẫn còn kịp!" Giọng nói bản thể Tống Thư Hàng vang lên.

Chỉ trong một ý niệm, bản thể Tống Thư Hàng mở rộng thông đạo không gian, sau đó có một vật bay ra từ thông đạo không gian, tốc biến đến ngay phía trên Bạch tiền bối với tốc độ cực hạn.

Bùm!!

Đòn đánh hủy diệt giáng xuống.

Mà lúc này, trên đầu Bạch tiền bối có một cái đùi vàng hung hăng đá ngược lên trên, thế mà lại chính diện chặn đứng đòn đánh hủy diệt này!

Đòn đánh hủy diệt bị cưỡng ép chặn lại giữa không trung, không thể thuận lợi giáng xuống!

Cái đùi vàng của Bạch tiền bối Two này là một bộ phận cơ thể của Cửu U Chúa Tể có thể xuất hiện ở hiện thế mà không lập tức dẫn tới 'Thần Phạt'!

Thiên Đạo Bạch từng lén lút cắt đùi của Bạch tiền bối Two, và tiến hành rất nhiều thực nghiệm phức tạp trên cái đùi này — trong đó có nghiên cứu làm thế nào để bảo tồn Cửu U Chúa Tể của mình.

Hiện nay cái đùi vàng này ở hiện thế chỉ cần không chơi quá đà, không bùng nổ sức mạnh quá lớn thì không cần lo lắng sẽ dẫn tới thiên phạt. "Bạch tiền bối, chúng ta có bao nhiêu phần nắm chắc tiếp tục đối đầu với vị đại lão tàn nhẫn này?" Giọng nói Tống Thư Hàng vang lên trên cái đùi vàng — Chỉ thấy trên đùi vàng còn bám một đoàn 'ngụy Bất Hủ yên vụ' do nhục thân Tống Thư Hàng hóa thành. "Thư Hàng, ta có thể cần cậu giúp đỡ." Bạch tiền bối khẽ đáp.

Mồ hôi từ trán Bạch tiền bối chảy xuống, thuận theo gò má ngài nhỏ giọt dọc đường...

Đây là lần đầu tiên Bạch tiền bối khổ chiến với kẻ địch như vậy, thể lực tiêu hao rất lớn. "Cần tôi làm gì?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta không biết." Bạch tiền bối nghiêm túc nói với Tống Thư Hàng: "Cậu nghĩ cách đi." Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối là nghiêm túc!

Vậy thì, một đòn khắc kim?

Nhân Quả Đao?

Đại lão trên bầu trời này rất cẩn thận, cho dù là khắc kim hay Nhân Quả Đao đều cần thời gian chuẩn bị nhất định...

Đại lão tàn nhẫn này căn bản sẽ không cho cơ hội này. "Hoặc là...

Tôi thực sự có một phương án tốt." Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Trong đầu cậu, có một phương án rất 'tao' (lẳng lơ/bá đạo/kỳ lạ)!

Ngay sau đó, đoàn ngụy Bất Hủ yên vụ kia rơi xuống, hóa thành một bàn tay khói, ấn lên người Bạch tiền bối. [Quyền hạn Cửu U Chúa Tể?

Đơn độc cá thể thời gian nghịch chuyển?

Công suất tối đa!] Nghênh tiếp sự khủng bố chân chính đi, đại lão!

Tính năng [Quyền hạn Cửu U Chúa Tể?

Đơn độc cá thể thời gian nghịch chuyển], thực ra còn gọi là 'Chi thuật biến thành phôi thai', nó là phiên bản đảo ngược của 'Suy Lão Thuật'...

Người chịu thuật dưới quyền hạn Cửu U Chúa Tể, chỉ trong vài hơi thở sẽ từ tu sĩ có thực lực cường đại biến thành phôi thai không có chút sức hoàn thủ nào, từ đó bị người ta dễ dàng bóp chết!

Điều đáng tiếc duy nhất là, thi triển 'Thuật biến thành phôi thai' thông qua quyền hạn đại lý Cửu U Chúa Tể có thời hiệu pháp thuật.

Nó không phải là 'cải lão hoàn đồng' theo ý nghĩa thực sự, mà là nghịch chuyển thời gian cá thể trong một thời gian nhất định, sau khi thời hiệu pháp thuật qua đi, hiệu quả nghịch chuyển thời gian sẽ biến mất, cho nên không thể dùng bí thuật này để duy trì trường sinh.

Đáng nhắc tới là...

Người sáng tạo ra pháp thuật này là Cửu U Chúa Tể đã cố Bàn Cầu đại lão, nó kết hợp quy tắc thời gian và nguyền rủa, nghiên cứu ra bí pháp này.

Khi Bàn Cầu đại lão còn tại nhiệm đã từng thi triển tính năng này với Bạch tiền bối, trực tiếp nghịch chuyển Bạch tiền bối thành Tiểu Bạch trong 'Ảo cảnh Bạch mã thanh sam thiếu niên lang'.

Trong ấn tượng, Tiểu Bạch dáng vẻ hai tuổi quả thực là hình mẫu con cái lý tưởng trong lòng tất cả sinh vật.

Vòng xoáy nghịch chuyển thời gian không ngừng xoay chuyển sau lưng Bạch tiền bối. "Thần phục dưới mị lực của Tiểu Bạch tiền bối đi!" Phía sau Tống Thư Hàng hình thức sương khói có một Công Đức Xà Mỹ Nhân to bằng nắm tay hiện ra, cô chủ động lồng tiếng cho 'Pháp thuật thời gian nghịch chuyển' của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, thân hình Bạch tiền bối trong 'thời gian nghịch chuyển' nhanh chóng biến hóa thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt, Bạch tiền bối đã bị thu nhỏ thành dáng vẻ ấu đồng hai tuổi.

Ấu Bạch cúi đầu, bất động.

Đạo bào trên người lỏng lẻo treo trên người ngài.

Chương 2759

Vì 'thời gian nghịch chuyển' của Tống Thư Hàng chỉ giới hạn ở thân thể Bạch tiền bối, không bao gồm những thứ khác, cho nên bộ quần áo này không chịu ảnh hưởng.

Nhưng bộ đạo bào rộng thùng thình lỏng lẻo này không hề làm tổn hại mảy may đến mị lực đáng yêu của Ấu Bạch.

Bạch Cốt Tiên Cơ ở cách đó không xa: "..." Đây chính là phương án của cậu?

Cậu đây là 'tao thao tác' (thao tác vãi chưởng) gì vậy!

Biến chủ lực chiến đấu mạnh nhất phe ta là Bạch Thánh thành một ấu đồng hai tuổi tay trói gà không chặt, làm cái lông gì vậy!

Chẳng lẽ thực sự muốn giống như @#%× tiên tử nói, dựa vào sự đáng yêu của Ấu Bạch để làm đại lão tàn nhẫn chết vì sự dễ thương (moe), khiến hắn thần phục dưới mị lực của Ấu Bạch?

Ăn cứt đi!

Nhưng chờ chút...

Nói không chừng phương án này thực sự có thể thực hiện?

Trên người Ấu Bạch phảng phất thực sự có một loại mị lực không thể cưỡng lại.

Não bộ Trường Sinh Giả vận chuyển với tốc độ siêu nhanh, trong nháy mắt, trong đầu Bạch Cốt Tiên Cơ đã lóe qua rất nhiều ý niệm.

Lúc này, rào ~~ một tiếng động nhỏ.

Trong hư không, một đạo Bất Hủ Chi Lực chiếu tới — Vân Tước Tử tiên tử lại một lần nữa tiến vào giai đoạn phục sinh!

Đồng thời, thân thể ngụy Bất Hủ yên vụ của Tống Thư Hàng dùng sức lực bú sữa, toàn lực thúc đẩy 'vòng xoáy thời gian nghịch chuyển'.

Thân hình Bạch tiền bối định hình ở dáng vẻ Ấu Bạch 2 tuổi liền không thoái hóa nữa.

Nhưng sau lưng ngài, vòng xoáy thời gian nghịch chuyển vẫn giống như Tống Thư Hàng, dùng sức bú sữa, ra sức xoay chuyển. [Tên này, muốn nghịch chuyển Bạch Thánh thành phôi thai sao?] Bạch Cốt Tiên Cơ cảm giác mình hoàn toàn không nhìn thấu Tống Thư Hàng muốn làm gì.

Cô của hiện tại chỉ có thể xuất phát từ sự tin tưởng, không đi cắt ngang thao tác vãi chưởng của Tống Thư Hàng, hơn nữa còn phải yểm hộ tốt cho Tống Thư Hàng.

Ngay khi Bạch Cốt Tiên Cơ đang suy tư, phía sau Ấu Bạch và Tống Thư Hàng đã xảy ra dị biến.

Một dải ngân hà hư ảo bỗng dưng xuất hiện, treo sau lưng Ấu Bạch.

Vòng xoáy thời gian nghịch chuyển xoay càng nhanh, ngân hà hư ảo sau lưng Ấu Bạch càng trở nên khủng bố.

Ngân hà không có điểm cuối, không biết nó đến từ đâu, cũng không biết nó quy về nơi nào.

Nói là ngân hà, nhưng nhìn kỹ lại có thể phát hiện nó không phải là ngân hà...

Mà là một thứ không thể dùng ngôn ngữ để miêu tả.

Trong đó bao hàm công đức và khí vận, nhìn qua phảng phất là dòng sông thời gian, lại phảng phất là dòng sông vận mệnh.

Trên bầu trời, đại lão tàn nhẫn trong húc nhật hư ảo lập tức phát giác ra dị dạng.

Nhưng lúc này đòn toàn lực của hắn đang duy trì trạng thái đối đầu với cái đùi vàng của Bạch tiền bối Two.

Hắn chỉ có thể tận lượng ép ra một phần năng lượng mới, hóa thành quyền đầu vô hình, oanh tạc về phía dải ngân hà hư ảo kia.

Ầm ~ Khi đại quyền vô hình rơi vào trên ngân hà, trực tiếp bị ngân hà kia nuốt chửng hấp thu, như trâu đất xuống biển, trong nháy mắt biến mất không còn tăm hơi.

Một loại dự cảm không lành hiện lên trong lòng đại lão ẩn tàng.

Bởi vì sau một quyền này, hắn ẩn ẩn ngửi thấy mùi vị 'Bất Hủ' từ dải ngân hà hư ảo này.

Hôm nay làm sao vậy?

Thế giới này làm sao vậy?

Ta gặp phải toàn những người gì thế này?

Vân Tước Tử phục sinh bất hủ vô hạn, Bạch Thánh bất hủ ngân hà...

Nhìn kỹ thì ngay cả đoàn khói mù nhỏ bé kia cũng mang theo mùi vị bất hủ.

Bí ẩn lớn nhất của chư thiên vạn giới, 'Bí mật Bất Hủ' chỉ có sau khi trấn áp đương thế, chấp chưởng Thiên Đạo mới có thể tiếp xúc, hiện tại lại giống như cải trắng liên tiếp xuất hiện trước mắt hắn.

Gặp một Vân Tước Tử có 'Bí mật Bất Hủ' là kinh hỉ — hắn có thể nghĩ cách bắt Vân Tước Tử lại, nghiên cứu thật kỹ quan hệ giữa cô và 'Bất Hủ'.

Nhưng khi cái thứ hai, cái thứ ba có khí tức Bất Hủ kế tiếp xuất hiện, thì chính là kinh hãi rồi! [Có phải ta ở Mộng Giới lâu quá, hiện tại vẫn đang nằm mơ không?] "Đây là cái gì?" Ánh mắt Bạch Cốt Tiên Cơ bị 'ngân hà' sau lưng Ấu Bạch thu hút, khoảnh khắc nhìn thấy 'ngân hà', mắt cô không thể nào rời ra được nữa.

Giống như người sắp chết khát gặp được dòng suối trong, ánh mắt cô bị dính chặt vào đó.

Rào ~~ Lúc này, trong dòng sông dài vận mệnh hoặc thời gian sau lưng Ấu Bạch, sóng nước dập dờn.

Sau đó, có một bàn tay khói lớn vươn ra từ dòng sông hư ảo này!

Chất liệu của bàn tay khói lớn này y hệt như 'thân thể yên vụ' của Tống Thư Hàng, nhưng mức độ uy hiếp lại cao hơn!

Khoảnh khắc đôi bàn tay khói này hiện thân, tất cả mọi người có mặt đều cảm thấy rợn tóc gáy — giống như con mồi bị kẻ săn mồi nhìn chằm chằm vậy.

Duy chỉ có Tống Thư Hàng 'cùng một nguồn gốc' với bàn tay khói này cảm thấy tế bào toàn thân như sống lại, sướng rơn! "Thành công rồi!" Tống Thư Hàng cười ha hả.

Thao tác vãi chưởng lần này của cậu lại thành công rồi — Đây cũng là chuyện trong dự liệu, dù sao đối tượng thành công là Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía húc nhật hư ảo trong hư không: "Đã ta thành công rồi, vậy thì..." "Đối mặt với tuyệt vọng đi, đại lão vô danh kia!" Công Đức Xà Mỹ Nhân to bằng nắm tay về bản chất vẫn là @#%× tiên tử, chức năng của cô không hề giảm đi theo sự thu nhỏ của thể hình.

Cho nên, ngay khi Tống Thư Hàng vừa mở miệng, cô đã nhanh chóng cướp lời thoại nửa câu sau của Tống Thư Hàng. "Ta chính là ý đó." Tống Thư Hàng cưỡng ép bổ sung cho mình một câu thoại.

Khi cậu nói ra câu thoại này, vận mệnh đã bắt đầu được định sẵn.

Tương lai, câu nói này có thể sẽ trở thành loại thoại duy nhất trong đời cậu.

Câu thoại này tương lai mở rộng ra còn có các hình thức chi tiết như [XX tiên tử nói đúng], [Đây chính là điều ta muốn nói], [+1]...

Nhân 'tương lai', đều do từng cái 'hiện tại' chồng chất mà thành.

Hành động hiện tại của Tống Thư Hàng quyết định tương lai của cậu.

Phía sau, đôi bàn tay khói hư ảo kia khẽ khép lại, bảo vệ Ấu Bạch và Tống Thư Hàng ở bên trong.

Thật khéo là, Vân Tước Tử tiên tử cũng hoàn thành phục sinh vào giờ khắc này. "Đau đau đau." Vân Tước Tử tóc đen nhíu mày, nói: "Bốn lần." Quá tam ba bận...

Kết quả cô bị tổn thương bốn lần.

Bên cạnh cô, lại lần nữa kèm theo 'quang huy bảo hộ Bất Hủ' nhàn nhạt.

Bất Hủ và Bất Hủ gặp nhau.

Dòng sông hư ảo và Vân Tước Tử tiên tử ẩn ẩn bắt đầu cộng hưởng. [Ta phải đi đây.] Lúc này, trên đùi vàng của Bạch tiền bối Two truyền đến một âm thanh.

Cái chân Cửu U Chúa Tể này không thể bùng nổ sức mạnh quá mạnh ở hiện thế, nếu không vẫn sẽ dẫn 'Thiên Phạt' xuống.

Hiện tại, thấy một trận thao tác vãi chưởng của Tống Thư Hàng đạt được hiệu quả, đùi vàng của Bạch tiền bối Two liền bắt đầu rút lui.

Tránh dẫn 'Thiên Phạt' xuống thì không dễ xử lý.

Còn chưa đợi Tống Thư Hàng trả lời, đùi vàng Bạch tiền bối Two tốc biến một cái, trực tiếp quay về trong thông đạo Cửu U thế giới và Mộng Giới, trở về Cửu U.

Sau khi không còn đùi vàng Bạch tiền bối Two ngăn cản, 'đòn đánh tử vong' của đại lão tàn nhẫn ẩn tàng hung hăng oanh tạc xuống Ấu Bạch, Vân Tước Tử.

Ấu Bạch mờ mịt ngẩng đầu lên, nhìn về phía hư không.

Ngay sau đó, ngài rốt cuộc nhớ ra trạng thái hiện tại.

Vì thế, Ấu Bạch vươn ngón tay, nhẹ nhàng chỉ về phía 'đòn đánh tử vong' này.

Trong bàn tay khói lớn đang bảo vệ ngài và Tống Thư Hàng, có một bàn tay vươn ra giơ lên, đối diện với bầu trời.

Dưới sự điều khiển của ý chí Ấu Bạch, bàn tay khói này bắt đầu điên cuồng nén lại, ngưng tụ thành thực chất, cuối cùng hóa thành một bàn tay thon dài.

Sau đó, bàn tay này tùy ý vỗ về phía hư không.

Bộp ~~ Bàn tay thon dài chỉ vỗ nhẹ một cái như vậy.

Vạn pháp phá diệt! 'Đòn đánh tử vong' đủ để một kích đánh Trường Sinh Giả mới vào nghề sụp đổ, thậm chí chém giết của đại lão tàn nhẫn, cứ thế bị bàn tay thon dài này trực tiếp vỗ nát.

Cả quá trình giống như một chưởng đập chết một con muỗi nhẹ nhàng như vậy!

Không chỉ thế, dư uy của cú vỗ này còn nghịch hướng oanh tạc lên hư không.

Uy lực của chưởng áp một đường phá tan tất cả sự vật cản trước mặt, thậm chí ngay cả không gian cũng bị chấn nát.

Húc nhật hư ảo bị chưởng áp quét trúng.

Bùm ~~ Khoảnh khắc hai bên tiếp xúc, vô số kết giới phòng ngự, pháp khí hộ thể, phù văn hộ thể, toàn bộ bị một chưởng vỗ thành cám.

Sau đó là một tiếng nổ lớn hơn nữa.

Ầm ầm ầm ~ Húc nhật hư ảo trực tiếp bị đánh nổ.

Mặt trời bị đánh nổ, còn kích thích hơn cả hình ảnh trong phim thảm họa. "Ta sợ không phải là đang nằm mơ chứ?" Bạch Cốt Tiên Cơ trợn to mắt, bởi vì màn trước mắt thực sự quá khoa trương. "Không, tiên tử cô không nằm mơ...

Đây chính là hiện thực." Thần thức Tống Thư Hàng bám trên túi thơm bên hông cô bình tĩnh nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhìn thoáng qua Ấu Bạch vừa nhỏ vừa manh, lại nhìn húc nhật hư ảo nổ tung trên bầu trời, cảm giác tương phản thực sự quá mạnh. "Đại lão ẩn tàng Mộng Giới này, sẽ không cứ thế mà tèo rồi chứ?" Bạch Cốt Tiên Cơ nói. "Chắc là không dễ dàng như vậy, thực lực đến đẳng cấp này, chắc chắn không dễ bị xử lý như thế.

Bạch Cốt Tiên Cơ cô chờ một chút, luồng thần thức này của tôi quay về bản thể trước." Thần thức Tống Thư Hàng đáp.

Chương 2760

Nói xong, luồng thần thức này của cậu tốc biến trở về trong khối 'Yên vụ Bất Hủ thân' nhỏ kia.

Sau đó, từ 'Yên vụ Bất Hủ thân' của Tống Thư Hàng có một đồ án năng lượng được cậu hình chiếu ra — đó là một đồ án mã QR Kim Đan khổng lồ.

Nếu vị đại lão trong hư không kia cũng không kiểm soát được mình, dùng tinh thần lực quét qua đồ án mã QR này, thì Tống Thư Hàng có thể thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', xác định vị đại lão này rốt cuộc là sống hay chết.

Đồ án mã QR Kim Đan được hình chiếu ra, lấp lánh tỏa sáng, chói mắt người nhìn.

Nếu nói Thất Thải Đại Yêu Tử của Tống Thư Hàng tự mang chức năng khiêu khích, sẽ thu hút một số kẻ tiểu nhân tiến hành đánh lén, đâm lén, chọc thận cậu; thì mã QR Kim Đan của Tống Thư Hàng cũng sở hữu chức năng tương tự, sẽ ảnh hưởng đến sinh vật có trí tuệ, không tự chủ được mà thả tinh thần lực quét lên mã QR Kim Đan này một cái.

Đại lão ẩn tàng trong hư không dường như cũng không ngoại lệ...

Sau khi húc nhật hư ảo hắn ẩn thân bị nổ tung, hắn theo bản năng chiếu thần thức xuống, quan sát phía dưới.

Tinh thần lực của hắn tự nhiên cũng cảm ứng được 'mã QR Kim Đan' do Tống Thư Hàng hình chiếu ra, xuất phát từ bản năng tò mò của người tu luyện, hắn theo bản năng muốn dùng tinh thần lực quét mã QR Kim Đan kia — nhưng mà, ngay khoảnh khắc tinh thần lực của hắn sắp quét lên đồ án mã QR, vị đại lão tàn nhẫn này phanh gấp một cái, dừng lại hành động của mình.

Bản năng đại lão đang nhắc nhở hắn, tuyệt đối không được quét cái 'mã QR Kim Đan' này.

Thời khắc mấu chốt, đại lão đã tin tưởng trực giác của mình.

Kế hoạch [Kết bạn đi, đại lão] của Tống Thư Hàng thất bại...

Đây cũng là lần đầu tiên cậu không thành công gài bẫy đối phương.

Vị đại lão tàn nhẫn cẩn thận này, đã cho Tống Thư Hàng quá nhiều thất bại 'lần đầu tiên'. "Quả nhiên vẫn còn sống." Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Nhưng có thể cảm ứng ra, khí tức của đại lão tàn nhẫn đã yếu đi rất nhiều.

Nghĩ tới đây, Bạch Cốt Tiên Cơ lại quay đầu nhìn về phía Ấu Bạch.

Ấu Bạch hai tay chống đầu gối, thở hồng hộc — điều khiển đôi tay khói từ dòng sông hư ảo tiêu hao của ngài cực lớn đến mức đáng sợ.

Mồ hôi như mưa, không ngừng nhỏ giọt từ trên mặt Ấu Bạch.

Có mồ hôi thuận theo khóe mắt Ấu Bạch trượt xuống, nhìn qua giống như Ấu Bạch đang đau lòng khóc thút thít vậy, khiến người ta thương xót. "Xem ra trạng thái này, Bạch Thánh cũng không duy trì được bao lâu..." "Đã còn sống, vậy thì cho nổ hắn." Lúc này, Vân Tước Tử tiên tử đột nhiên lên tiếng nói: "Thư Hàng tiểu hữu, ta muốn mượn bia mộ của cậu dùng một chút." Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, Thạch Bi đạo hữu vượt không gian mà đến, rơi vào tay Vân Tước Tử.

Vân Tước Tử hít sâu một hơi, cô giơ cao Thạch Bi đạo hữu: "Xin đạo hữu phối hợp với ta." "Chỉ cần có linh thạch... cái gì cũng dễ nói." Thạch Bi đạo hữu đáp.

Vân Tước Tử tóc đen bình tĩnh nói: "Ta không có linh thạch, nhưng ta có thứ tốt hơn." Nói xong, trên người cô bùng cháy ngọn lửa hiến tế...

Cô trực tiếp coi bản thân mình thành linh thạch để hiến tế!

Tống Thư Hàng: "!!!" Thế này cũng được à?

Trong ánh sáng hiến tế, thân thể Vân Tước Tử tóc đen bị luyện hóa, hóa thành hơn ba mươi khối tinh thạch — những tinh thạch này, cực giống vật phẩm trân quý 'Bất Hủ Chi Cốt dùng một lần' do Bàn Cầu đại lão chế tác lúc trước!

Những tinh thể này là kết thạch năng lượng pháp tắc thuần túy sinh ra trong cơ thể Vân Tước Tử tóc đen sau khi tiến hành 'cộng hưởng' với dòng sông hư ảo.

Là thể năng lượng còn trân quý, còn thuần túy hơn cả linh thạch.

Hoàn toàn có thể coi chúng như linh thạch để sử dụng.

Hơn ba mươi khối 'kết thạch Vân Tước Tử' toàn bộ bị dung nhập vào trong Thạch Bi đạo hữu, hóa thành năng lượng kích hoạt nó. "Bá Tống đạo hữu!" Thạch Bi đạo hữu gầm lên — Đã đến lúc thực hiện lời hứa với Bá Tống, đấm đại lão mạnh nhất thế giới này! "Trấn áp vạn giới!" Thân thể yên vụ Bất Hủ của Tống Thư Hàng hóa thành bàn tay, giơ cao Thạch Bi đạo hữu, hung hăng ấn về phía hư không!

Mà Ấu Bạch cũng ngẩng đầu lên, ngài điều khiển bàn tay khói nắm chặt, đấm một quyền về phía hư không.

Đây là quyền cuối cùng mà Ấu Bạch hiện tại có thể tung ra.

Ngài dùng quyền này, phối hợp với bia mộ của Thư Hàng, làm một quyền chung kết Mộng Giới!

Chung kết!

Thạch Bi đạo hữu sau khi thăng cấp toàn lực phát uy, cộng với cú đấm dốc toàn lực cuối cùng của Ấu Bạch, trực tiếp tuyên cáo thế giới kết thúc.

Đây là nắm đấm có thể đánh ra "Đại Kết Cục" trong bất kỳ "sự cố" nào ở Chư Thiên Vạn Giới.

Trong một trận sóng xung kích khí lãng cuồng bạo, tất cả mọi người đều có thể cảm ứng được sinh mệnh khí tức của vị đại lão ẩn tàng kia đang giảm xuống kịch liệt, cuối cùng tiêu tán.

Cùng lúc đó, phong tỏa không gian của Mộng Giới cũng hoàn toàn được giải trừ! "Lần này coi như kết thúc rồi hả?" Bạch Cốt Tiên Cơ nuốt nước miếng.

Dưới một quyền liên thủ của Ấu Bạch và Thạch Bi đạo hữu, kết cục đã không còn gì phải bàn cãi nữa rồi chứ?

Bên dưới, Ấu Bạch nhắm mắt lại, thân hình trực tiếp ngã về phía sau.

Soạt ~ Tống Thư Hàng bản thể dùng một phần nhỏ "Bất Hủ Chi Thân" làm tọa độ, bước qua Hạch Tâm Thế Giới, kịp thời xuất hiện sau lưng Ấu Bạch, đỡ lấy ngài.

Ấu Bạch lúc này rơi vào hôn mê, điều đó đại biểu cho nguy cơ đã qua đi.

Kẻ địch cho dù không chết, cũng khẳng định đã mất đi dư lực uy hiếp Ấu Bạch.

Tống Thư Hàng ở dạng khói ôm lấy Ấu Bạch, nhìn về phía hư không.

Trong hư không, khí tức của vị đại lão tàn nhẫn kia đã hoàn toàn biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng bản thể chậm rãi từ hình thức sương mù ngụy bất hủ hóa thành chân thân, hắn để Ấu Bạch dựa vào vai mình, sau đó đột nhiên làm ra vẻ mặt cao thâm khó lường nói: "Không ngờ như vậy đều không giết chết triệt để được ngươi, là thủ đoạn bảo mệnh sao?" "Cái gì?

Tên trong mặt trời hư ảo kia vẫn chưa chết?" Bạch Cốt Tiên Cơ tim gan run lên.

Như vậy đều không chết, nàng thật sự tưởng tượng không ra phải dùng thủ đoạn gì mới có thể triệt để xử lý vị đại lão ẩn tàng tàn nhẫn này.

Trong hư không, khí lãng vẫn đang quay cuồng.

Nhưng vẫn không có bất kỳ khí tức sinh mệnh nào, cũng không ai đáp lại Tống Thư Hàng. [Xem ra là chết thật rồi?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng mà, để đề phòng vạn nhất, vẫn nên thử lại một chút.

Tống Thư Hàng một tay ôm Ấu Bạch, tay kia nhẹ nhàng vẫy một cái, Bá Tống Mộ Bia bay vào tay hắn.

Đồng thời, Tống Thư Hàng di chuyển cửa ra thông đạo giữa Cửu U Thế Giới và Mộng Giới đến sau lưng mình, sau đó hắn lùi lại nửa bước, đem hơn nửa phần lưng cơ thể thông qua cửa ra không gian này kẹt tại Cửu U Thế Giới.

Như vậy, hắn nửa người kẹt tại Mộng Giới, nửa người kẹt tại Cửu U Thế Giới. [Chế độ đàn ông đích thực 3 phút, bán khởi động!] Tống Thư Hàng tung một phát 《 Dưỡng Đao Thuật 》 lên người Thạch Bi đạo hữu, cả hai tiến vào hình thức "Bi Đao Hợp Nhất", cũng kích hoạt "Chế độ đàn ông đích thực 3 phút".

Chỉ là bán khởi động, kích hoạt tiền trí của "Chế độ đàn ông đích thực", kích phát uy áp cấp bậc "Cửu U Chúa Tể".

Trong mắt tất cả sinh linh gần Mộng Giới và Bạch Cốt Tiên Cơ, thân hình Tống Thư Hàng đột nhiên trở nên khủng bố.

Hắn hóa thân thành tà ác lớn nhất thế giới này, tử vong, hủy diệt, tàn khốc, bạo lực... tất cả các từ ngữ tiêu cực tương tự đều có thể dùng trên người Tống Thư Hàng lúc này. "Vẫn không chịu ra sao, ngươi tưởng ngươi có thể qua mặt được đôi mắt của ta?" Tống Thư Hàng trừng hốc mắt trống rỗng của mình, nghiêm túc nói hươu nói vượn.

Bởi vì Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn và "Chế độ đàn ông đích thực 3 phút" có khả năng sẽ xảy ra xung đột thuộc tính ở mức độ nhất định, cho nên trước khi tiến vào chế độ này, Tạo Hóa Tiên Tử đã tạm thời lặng lẽ tháo "Thánh Nhân Chi Nhãn" xuống.

Cộng thêm con mắt còn lại của Tống Thư Hàng vẫn chưa khôi phục, lúc này hắn chính là một tên mù, mở trừng hốc mắt nói mò.

Khí lãng trong hư không dần dần bình ổn, nhưng vẫn không có khí tức sinh mệnh của vị đại lão kia, cũng không thấy tung tích của hắn. "Vẫn còn tâm tồn may mắn sao?

Ra đây trả lời vấn đề của ta, chỉ cần câu trả lời của ngươi có thể làm ta hài lòng, ta có thể không giết ngươi.

Ít nhất theo ta thấy, ngươi vẫn có giá trị lợi dụng nhất định." Tống Thư Hàng vừa nói, vừa âm thầm lặng lẽ nắm lấy cánh tay Ấu Bạch, tùy ý lắc lư vài cái.

Cánh tay của Ấu Bạch đang hôn mê vung vẩy vài vòng, cuối cùng mềm nhũn chỉ về hướng góc dưới bên phải.

Là ở đó!

Tống Thư Hàng vươn ngón tay của mình, chỉ về hướng góc dưới bên phải, khí thế khủng bố thuộc về Cửu U Chúa Tể hung mãnh bao trùm về hướng đó!

Một lát sau.

Rắc rắc rắc ~ Theo một tiếng giáp xác vỡ vụn vang lên, một vầng "Hư Huyễn Húc Nhật" (Mặt trời mới mọc hư ảo) chỉ còn kích thước bằng căn phòng hiện ra.

Vầng Hư Huyễn Húc Nhật này vô cùng suy yếu, so với lúc bị "Nhân Quả Đao" của Tống Thư Hàng đâm lén Hà Chỉ Ma Đế thì còn suy yếu hơn gấp bội!

Nhìn từ bề ngoài, nó đã hoàn toàn mất đi sức đề kháng.

Dưới "Quyền đầu Đại Kết Cục" của Ấu Bạch + Thạch Bi đạo hữu nạp tiền, nó vẫn có thể giữ được tính mạng, đã chứng minh sự mạnh mẽ và đáng sợ của nó.

Hơn nữa, tính cách vô cùng cẩn thận và tàn nhẫn của nó, chú định nó là kẻ địch nguy hiểm nhất. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Trong Hư Huyễn Húc Nhật phát ra một giọng nói cứng ngắc.

Khi nó vừa hỏi xong câu này, hiệu quả của bảy đại Thánh Ấn "Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân" trên người bản thể Tống Thư Hàng liền bị kích phát.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao!

Một loạt chữ Bá, khiến người ta suýt chút nữa không nhận ra chữ "Bá" viết thế nào. "Bá Tống, ngươi chính là Bá Tống." Giọng nói cứng ngắc trong Hư Huyễn Húc Nhật nói.

Rất hiển nhiên, nó là kẻ mù mặt, hoặc căn bản không phải sinh mệnh hình người, cho nên chỉ nhìn mặt thì nó không thể nhận ra thân phận Tống Thư Hàng.

Nếu đối phương là Bá Tống thì...

Hư Huyễn Húc Nhật trầm giọng nói: "Ngươi muốn hỏi ta cái..." Chính là lúc này!

Tống Thư Hàng đột nhiên vận chuyển toàn bộ sức mạnh toàn thân, một chiêu bí pháp 《 Bá Thần Trụ 2 》 oanh về phía Hư Huyễn Húc Nhật.

Đối mặt với kẻ địch suy yếu, ngàn vạn lần đừng cho bọn hắn cơ hội khôi phục!

Đã ngươi không chịu kết bạn với ta, vậy thì trở thành cây cột của ta đi.

Ào ào ~ Bí pháp 《 Bá Thần Trụ 》 quấn quanh Hư Huyễn Húc Nhật đã không còn khả năng đề kháng, hiến tế chuyển hóa năng lượng của toàn bộ Hư Huyễn Húc Nhật, ngưng tụ thành một cây Bá Thần Trụ hoàn toàn mới!

Trong tiếng nổ vang rền, năng lượng của Hư Huyễn Húc Nhật bị rút sạch toàn bộ, hóa thành một cây cự trụ còn cao hơn Hà Chỉ Trụ một đoạn.

Cây Trường Sinh Trụ thứ ba - Hư Nhật Trụ, ngưng tụ thành công!

Chương 2761

"Bá...

Tống...!!" Hư Huyễn Húc Nhật phát ra tiếng gầm bi phẫn. "Hải ~ Ta đây, xin hỏi gọi ta có chuyện gì không?" Công Đức Xà Mỹ Nhân cắt một đoạn giọng nói của Tống Thư Hàng, trả lời. "@#%× Tiên Tử nói, chính là điều ta muốn nói." Ngay sau đó, Tạo Hóa Tiên Tử lên tiếng gọi.

Sau đó Hắc Bì Vũ Nhu Tử hiện ra.

Tống Thư Hàng: "..." Hắc Bì Vũ Nhu Tử cẩn thận từng li từng tí nhìn Tống Thư Hàng, sau đó giơ tay nói: "+1." Tống Thư Hàng cứng ngắc quay đầu lại: "Ừ, chính là như vậy." "Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu, Bá Tống, lần sau gặp lại... giết ngươi." Giọng nói của Hư Huyễn Húc Nhật càng ngày càng suy yếu.

Nhưng nhìn từ lời thoại của nó, vị đại lão ngoan độc này dường như vẫn chưa hoàn toàn tiêu tùng?

Chẳng lẽ ở nơi nào đó trong Chư Thiên Vạn Giới, vẫn còn thủ đoạn phục sinh của hắn sao?

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng đáp: "Muốn tìm ta báo thù sao?

Đến đi, tùy thời đều có thể tới tìm ta, ta ở Hiện Thế - Hệ Mặt Trời - Sao Hỏa, chờ ngươi tới khiêu chiến!" "Ong ~~" Hư Huyễn Húc Nhật phát ra tiếng kêu nguyền rủa, cuối cùng khí tức của nó hoàn toàn tiêu tán, trở thành một bức phù điêu trên Trường Sinh Trụ - Hư Nhật Trụ! *** "Lần này chết rồi sao?" Bạch Cốt Tiên Cơ bay xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, lên tiếng hỏi. "Vị đại lão trong Mộng Giới này thì chết thẳng cẳng rồi... nhưng không cách nào bảo đảm hắn có ẩn giấu thủ đoạn phục sinh ở các vị diện khác trong Chư Thiên Vạn Giới hay không." Tống Thư Hàng vươn tay thu hồi Trường Sinh Trụ - Hư Nhật Trụ.

Giống như tồn tại đáng sợ ở đẳng cấp này, bình thường đều sẽ có một hai thủ đoạn phục sinh.

Bất quá Trường Sinh Giả bởi vì nguyên nhân thực lực quá mức cường đại, cái giá phải trả cho mỗi lần phục sinh là vô cùng thảm trọng.

Thực lực càng cường hoành, cái giá càng lớn...

Thậm chí có đôi khi, trận pháp phục sinh cũng không thể phục sinh hoàn mỹ Trường Sinh Giả, sau khi sống lại công lực cảnh giới sẽ bị giảm đi rất nhiều. "Bất kể thế nào, tạm thời chúng ta không cần lo lắng vị đại lão này lại tới gây sự.

Cho dù hắn lập tức phục sinh, khẳng định cũng cần thời gian rất dài để điều chỉnh thân thể sau khi sống lại." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Lần sau gặp lại, hắn khẳng định đã không phải là hắn của ngày hôm nay, chỉ sẽ trở nên mạnh hơn.

Huống chi... thật sự không được thì còn có cái đỉnh vung nồi Tống Bàn Cầu của hắn ở xa tít trên Sao Hỏa.

Trong lúc nói chuyện, Hắc Phát Vân Tước Tử tiền bối lại tái tái tái tái lần nữa phục sinh. "Ọe...

Hơi buồn nôn, hôm nay chết hơi nhiều, ta không muốn chết nữa." Hắc Phát Vân Tước Tử tiền bối vẻ mặt nghiêm túc nói. "Không sao rồi, Vân Tước Tử tiền bối.

Kẻ địch đã bị giải quyết rồi." Tống Thư Hàng đưa tay lấy ra cái chăn mỏng cùng loại với "Đại lão cái gì cũng có thể bán", đưa cho Vân Tước Tử tiên tử.

Hắc Phát Vân Tước Tử nhìn thoáng qua hốc mắt trống rỗng của Tống Thư Hàng, khẽ gật đầu, nhận lấy chăn mỏng, khoác lên người.

Tuy rằng tu sĩ có thần thức, nhưng hốc mắt trống rỗng kia của Tống Thư Hàng vẫn khiến Hắc Phát Vân Tước Tử tiên tử cảm thấy an tâm. "Bạch Thánh còn chưa khôi phục, chúng ta có nên tìm một chỗ nghỉ ngơi trước không?" Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Ấu Bạch vẫn treo trên vai Tống Thư Hàng, hôn mê bất tỉnh. "Nhưng mà, bước cuối cùng của kế hoạch Tạo Thần còn cần Bạch Thánh đích thân thao tác.

Ọe..." Hắc Phát Vân Tước Tử tiên tử nói được một nửa, đột nhiên che miệng: "Ngại quá, bệnh 'say chết' của ta tái phát.

Ta nghĩ ta cần nghỉ ngơi một lát." Bệnh say chết, đây là bệnh trạng đặc thù thuộc về Hắc Phát Vân Tước Tử, cũng giống như chứng "sợ tốc độ" của Tống Thư Hàng hay chứng say xe, say tàu của người bình thường.

Số lần chết nhiều, Hắc Phát Vân Tước Tử sẽ cảm thấy khó chịu, đây dường như là cái giá của việc thường xuyên điều động "Bất Hủ Chi Cốt". "Vậy cần đánh thức Bạch tiền bối sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Bước cuối cùng của kế hoạch Tạo Thần phải thao tác thế nào, hiện tại thực nghiệm lại đã đến quan đầu này, vẫn nên nghĩ biện pháp đánh thức Bạch Thánh đi." Bạch Cốt Tiên Cơ nhìn về phía Ấu Bạch, hai tay có chút rục rịch.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng nói: "Đánh thức Bạch tiền bối cũng không phải chuyện dễ dàng nhỉ?" "Cho nên lúc này, cần bí pháp của ta xuất động rồi." Tống Thư Hàng đặt Bạch tiền bối xuống, xoa xoa tay. "Chẳng lẽ là Dưỡng Đao Thuật vạn năng?" Thạch Bi đạo hữu kinh nói: "Ngươi điên rồi, muốn dùng 《 Dưỡng Đao Thuật 》 với bản thể Bạch Thánh?" "Trong mắt các ngươi, ta chỉ biết mỗi pháp thuật 《

Dưỡng Đao Thuật 》 này thôi sao?" Tống Thư Hàng thở dài.

Sau đó, hắn vươn tay ấn lên lưng Ấu Bạch, trong nháy mắt chính là một phát 《 Dưỡng Đao Thuật 》 rơi xuống.

Các ngươi đoán đúng rồi đấy, 《 Dưỡng Đao Thuật 》 thân là siêu cấp massage thuật, thích hợp nhất để giảm bớt mệt mỏi, khôi phục tinh thần, tăng cường khả năng miễn dịch!

Ầm ầm ầm ~~ Khi Tống Thư Hàng sử dụng một phát 《 Dưỡng Đao Thuật 》 đối với Ấu Bạch, thân thể Ấu Bạch đột nhiên hóa thành một cây đại thụ chọc trời.

Trong tiếng nổ lớn, cây đại thụ cao vút trong mây này treo Tống Thư Hàng lên ngọn cây.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bóp cổ họng kêu lên: "Help ~ Help ~ Ai tới cứu ta với ~" Tống Thư Hàng: "..." "Chuyện gì xảy ra vậy?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi. "Có khả năng, đây chính là 'Thế Giới Thụ' trong kế hoạch Tạo Thần mà Bạch tiền bối nói?" Tống Thư Hàng bị treo trên ngọn cây đoán mò.

Đồng thời hắn quay sang bên cạnh, nhìn thấy Ấu Bạch - chính xác mà nói là nửa thân thể Ấu Bạch, đang ở trong cây đại thụ chọc trời này.

Ấu Bạch chậm rãi mở mắt, ngáp một cái. "Bạch tiền bối, ngài tỉnh rồi." Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ - hắn muốn dùng nụ cười rạng rỡ này để che giấu sự thật vừa rồi mình sử dụng 《 Dưỡng Đao Thuật 》 đối với Ấu Bạch. "Đây không phải Thế Giới Thụ, đây chỉ là thân thể gỗ của Thư Hàng ngươi." Ấu Bạch dùng ngữ khí "Đại tiền bối", nhưng lại nói bằng giọng điệu trẻ con.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhịn không được lén chụp lại cảnh này. "Cây ngốc ngốc?" Tạo Hóa Tiên Tử nghiêng đầu. "Ừm, Bạch tiền bối có nửa người còn đang ở trong cửu phẩm thiên kiếp, còn có nửa người thực ra là mượn thân thể gỗ của ta." Tống Thư Hàng gật đầu trả lời.

Tạo Hóa Tiên Tử gật đầu. "Cho nên Bạch tiền bối, trên trời cao như vậy, lạnh lắm...

Hay là chúng ta xuống dưới đi?" Tống Thư Hàng bị treo trên ngọn cây đề nghị.

Vừa rồi cây đại thụ chọc trời này đột nhiên "vèo ~" một cái vọt lên, tốc độ có chút nhanh, suýt chút nữa thì kích hoạt chứng sợ tốc độ của hắn.

May mà còn thiếu một chút, trước mắt hắn coi như trấn định, không có mất mặt trực tuyến. "Không cần, cứ như vậy đi." Ấu Bạch lên tiếng nói: "Dù sao lát nữa cũng phải treo lên.

Hiện tại treo lên cũng tốt." Tống Thư Hàng: "???" Dù sao cũng phải treo lên là có ý gì? "Tiếp theo, Thư Hàng ngươi dùng chức năng chat liên hệ với Thất Tu đạo hữu và Linh Vũ Điệp đạo hữu.

Để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, ta sẽ đón bọn họ qua đây.

Sau đó, chúng ta treo thành một hàng.

Vân Tước Tử tiên tử đã ở phía dưới rồi, không cần thông báo nữa." Bạch tiền bối dùng giọng non nớt nói.

Treo thành một hàng?

Ấu Bạch, hắn, Vân Tước Tử tiên tử, Thất Tu Thánh Quân, Linh Vũ Điệp Thánh Quân, mọi người cùng nhau xếp hàng treo? "..." Tống Thư Hàng: "Cái này cũng có liên quan đến 'Kế hoạch Tạo Thần' của Bạch tiền bối ngài sao?" "Ừm." Ấu Bạch gật đầu nói: "Coi như là một chút phúc lợi nhỏ khi kế hoạch Tạo Thần hoàn thành, đạo hữu trong nhóm từ bát phẩm trở lên có thể tiếp nhận phúc lợi nhỏ này." Vân Tước Tử tiên tử thì tương đối đặc thù, tuy rằng nàng mới cảnh giới thất phẩm, nhưng bằng vào thân thể của nàng, tiếp nhận hạng mục phúc lợi nhỏ của kế hoạch Tạo Thần này khẳng định cũng có thể chịu đựng được. "Bạch tiền bối, là phúc lợi gì vậy?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò hỏi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng dùng chức năng tin nhắn riêng của "Tu Chân Liêu Thiên", liên hệ Thất Tu Thánh Quân và Linh Vũ Điệp Thánh Quân. "Cửu phẩm Kiếp Tiên có ba đặc trưng lớn: 'Kiếp Tiên sinh cơ' thu được khi độ cửu phẩm thiên kiếp, 'Không Lận Kiếp Cốt' được tôi luyện khi độ kiếp, cùng với sau khi độ kiếp kết thúc, đem nguyên thần của mình ký thác hư không." Bạch tiền bối lên tiếng giải thích.

Tống Thư Hàng gật đầu - hắn ở trong Thiên Nhật Chi Kiếp, đã thu hoạch được "Kiếp Tiên sinh cơ".

Mà tọa kỵ cá voi mập của Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc ấy ở trong Thiên Nhật Chi Kiếp, thì dường như đã nhận được một chút hiệu quả của "Không Lận Kiếp Cốt".

Còn về việc ký thác nguyên thần vào hư không, Tống Thư Hàng tạm thời còn chưa hiểu rõ thủ đoạn này, chưa trải nghiệm qua. "Kế hoạch Tạo Thần, sau khi Thế Giới Thụ hoàn toàn thành hình, mượn nhờ liên hệ của 'thân thể gỗ' mà chúng ta đang treo hiện tại, có thể thử đem 'nguyên thần ký thác hư không'." Ấu Bạch cười khả ái một cái.

Giai đoạn đáng yêu nhất của đại đa số sinh vật đều là lúc còn nhỏ...

Nhân loại về cơ bản cũng không ngoại lệ, chẳng hạn như Ấu Bạch trước mắt. "Bạch ~ LOVE ~" Tạo Hóa Tiên Tử hai tay ôm má, lạc lối trong nụ cười khả ái kia của Ấu Bạch.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng chớp mắt nhìn Ấu Bạch, cũng nhịn không được niệm một đoạn lời thoại: "Tiểu Bạch ~ Đợi ngươi tóc dài..." "Câm miệng!

Tiên tử mau câm miệng!

Ta còn không muốn chết, ta còn trẻ, ta còn chưa kịp kết hôn, ta còn chưa sinh con...

Ta muốn sống tiếp!" Tống Thư Hàng dùng âm thanh lớn nhất cắt ngang lời thoại của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Sở các chủ ngốc mao hơi chuyển động - gần đây dục vọng cầu sinh của Tống Thư Hàng quá mãnh liệt, làm cho nàng có chút không thích ứng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân bị giật mình, trong miệng thốt ra hai từ tiếp theo của câu thoại: "Cập eo ~" Tống Thư Hàng tuyệt vọng: "A, ta chết rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử vẻ mặt mờ mịt: "???" "A Thập Lục, sau khi ta chết muội cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt nhé!" Tống Thư Hàng bị treo trên đỉnh cây, kêu lớn.

Ở phía bên kia thông đạo giữa Mộng Giới và Cửu U Thế Giới, Tô Thị A Thập Lục nghe thấy giọng nói to lớn của Tống Thư Hàng, hai má không khỏi nổi lên một mảng ửng hồng, nàng nhịn không được vươn tay kéo Bạch Long tỷ tỷ.

Bạch Long tỷ tỷ tuyệt vọng trợn trắng mắt, lần này nàng chủ động biến thân thể mình dẹp lép, che khuất khuôn mặt nhỏ nhắn ửng hồng của Tô Thị A Thập Lục - thay vì để A Thập Lục kéo nàng dẹp ra, còn không bằng nàng tự mình chủ động biến hóa. "Tuy rằng không biết bên kia đã xảy ra chuyện gì, nhưng nghe có vẻ như Thư Hàng lại tìm đường chết?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Quy tiền bối cảm thán nói: "Tuổi trẻ thật tốt." "Dù sao Tống lão bản cũng đâu phải lần đầu tiên chết, hiện tại cho dù Tống lão bản chết mấy lần, ta đều không có cảm giác mới mẻ." Thông Nương bình tĩnh nói: "Thói quen thật đúng là thứ đáng sợ." "Thật tốt, Bá Tống Chi Mộ rốt cuộc có thể phát huy tác dụng." Thương Thử Hào soái khí hất áo choàng: "Đáng tiếc đại lão cái gì cũng có thể bán đã rời đi, nếu không ngài ấy mà thấy Bá Tống Hào lại sắp chết một lần nữa, nói không chừng vừa vui vẻ, lại sẽ tặng thêm một đôi Hộ Mộ Thú hoặc là quan tài các loại." Mà Bạch tiền bối phân thân thì vươn tay, nhẹ nhàng sờ sờ mái tóc dài sau lưng mình.

Cách lần trước vì ngoài ý muốn mà cắt tỉa tóc dài, tóc của ngài dường như lại dài ra một ít. "Cách cập eo không xa..." Bạch tiền bối phân thân lẩm bẩm nói.

Trong Mộng Giới.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng treo trên ngọn cây lớn, cảm giác sắp tiêu đời.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, đưa tay chỉ chỉ chính mình.

Tạo Hóa Tiên Tử dùng sức gật đầu.

Chương 2762

"Bạch ~ LOVE ~" Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên lớn tiếng phát lại lời thoại của Tạo Hóa Tiên Tử một lần, sau đó nàng tế ra "Công Đức Trụ - Xà Tiên Trụ", linh hoạt quấn mình lên cột công đức.

Trong một trận quang mang chói mắt, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại lần nữa tế trụ chính mình...

Tế trụ loại chuyện này, sẽ gây nghiện.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hơi lùi lại một chút, tránh đi Cột Công Đức, sau đó nàng quay đầu nhìn về phía Ấu Bạch, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Bạch tiền bối, ta cũng LOVE ~" Ấu Bạch khẽ gật đầu: "Ừm, cám ơn." "Không khách khí, Bạch tiền bối." Hắc Bì Vũ Nhu Tử đáp.

Sở các chủ ngốc mao trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng: "..." Cuộc đối thoại này rốt cuộc là làm sao mà nối tiếp được vậy?

Cùng lúc đó, tại Ma Hải Thế Giới.

Bàn Văn Long Two cũng đang nhìn về phía Mộng Giới từ xa, chú ý tình trạng của Tống Thư Hàng. "Cẩu Đản Đa, ta cảm giác ta bị cắm sừng rồi." Trình Cẩu Đản tiên tử đột nhiên nói với Cẩu Đản Đa.

Bàn Văn Long Two đại lão: "..." "Còn nữa, @#%× Tiên Tử nhà ta họa phong trước kia không phải như thế này." Trình Cẩu Đản tiên tử đau lòng nói: "Tuy rằng họa phong của nàng cũng từng bị ta làm lệch đi rất nhiều, nhưng hiện tại hoàn toàn hết thuốc chữa rồi." Hiện tại sao lại biến thành động một chút là lấy thân tế trụ, còn tự quấn mình thành bộ dạng cột công đức.

Bàn Văn Long Two đại lão: "..." "Bất quá, ấu niên Bạch Thánh thật sự đáng yêu, muốn mang ngài ấy về nhà nuôi lớn cho tốt.

Ai nha, Bạch ~ LOVE ~" Trình Lâm tiên tử lại nói.

Bàn Văn Long Two đại lão: "..." Nội tâm Cẩu Đản Đa hiện tại phức tạp lắm.

Ta đây là nên vui mừng?

Hay nên đau lòng?

Hay là nên cảm thấy may mắn?

Hắn cảm giác mình có rất nhiều điều muốn nói, những lời muốn 'phun tào' trong lòng cộng lại có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết ngắn tám vạn chữ.

Nhưng cố tình hắn lại không cách nào dùng ngôn ngữ tổ chức ra những lời trong lòng. "Cẩu Đản Đa, kế hoạch của Bạch Thánh ở Mộng Giới thành công rồi sao?" Trình Lâm tiên tử lại hỏi. "Ta ngay cả kế hoạch của hắn là gì cũng không biết, vấn đề này ngươi bảo ta trả lời thế nào?" Cẩu Đản Đa đáp. "Haizz, đây chính là một trong những nguyên nhân chủ yếu khiến ta bao năm qua đều không liên lạc với Cẩu Đản Đa ngươi, Cẩu Đản Đa ngươi những năm nay quá trạch quá trạch, căn bản không hiểu rõ biến hóa của thế giới bên ngoài.

Giữa ta và ngươi có khoảng cách thế hệ lớn, không nói chuyện cùng nhau được." Trình Cẩu Đản tiên tử cảm khái nói.

Bàn Văn Long Two đại lão: "Quyết định rồi, ta muốn đổi đạo hiệu cho ngươi lần nữa, cứ gọi là Bất Hiếu Trình Cẩu Đản." Trình Lâm tiên tử: "..." Cẩu Đản Đa ngươi còn chưa nếm đủ khổ đầu sao?

Ngươi nếu đổi tên ta thành "Bất Hiếu Trình Cẩu Đản", vậy ngươi sẽ biến thành cha của "Bất Hiếu Trình Cẩu Đản", đọc lên chính là Cha Cẩu Đản Bất Hiếu. "Nói đi, ngươi hiện tại đang lăn lộn cái gì ở bên ngoài?

Mãi không chịu về nhà thăm ta?" Bàn Văn Long Two đại lão đột nhiên hỏi. "Vì cứu vớt thế giới a." Trình Lâm tiên tử đáp: "Thế giới này hiện tại có rất nhiều người ta để ý, ngoại trừ @#%× Tiên Tử ra, còn có Cẩu Đản Đa ngươi, còn có Diệp Tư con gái ruột của ta, còn có rất nhiều người thú vị.

Cho nên hiện tại, ta muốn vì bảo vệ mọi người mà nỗ lực." "Nếu cảm thấy không chống đỡ được, thì tới tìm ta." Bàn Văn Long Two đại lão nói. "Khi cần thiết, ta sẽ thông qua Tống Cẩu Đản để mượn sức mạnh của Cẩu Đản Đa." Trình Lâm tiên tử nói.

Bàn Văn Long Two đại lão: "..." *** Lúc này, trên ngọn cây thông thiên cự thụ. "Thư Hàng, liên hệ xong Thất Tu đạo hữu và Linh Vũ Điệp đạo hữu chưa?" Ấu Bạch lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối lần này cũng không vì chủ đề lịch sử đen tối "tóc dài cập eo" mà thẹn quá hóa giận.

Có khả năng là vì người tìm đường chết lần này là Công Đức Xà Mỹ Nhân, nàng đã lấy thân tế trụ, hơn nữa nguyên nhân Tống Thư Hàng biểu hiện ra dục vọng cầu sinh cường đại?

Cũng có thể là biến thành Ấu Bạch, cho nên tâm thái sẽ càng thiên về hướng đáng yêu? "Bạch tiền bối chờ chút, ta lập tức liên hệ ngay!" Tống - nỗ lực sống sót - Thư Hàng đáp.

Sau đó hắn mở chức năng "Tu Chân Liêu Thiên", lôi Thất Tu Thánh Quân và Linh Vũ Điệp tiền bối ra. [Thất Tu tiền bối, xin chuẩn bị sẵn sàng chuyển dịch không gian, đến cùng ta tự treo cành đông nam nào!] [Linh Vũ Điệp tiền bối, truyền tống không gian sắp bắt đầu, xin chuẩn bị sẵn tư thế treo cành cây thật soái, để chúng ta soái khí treo thành một hàng nào!] Thất Tu Thánh Quân: [...] Linh Vũ Điệp Thánh Quân: [...] "OK, Bạch tiền bối.

Hai vị tiền bối đều đã trả lời ta.

Xem ra bọn họ đã chuẩn bị xong rồi." Tống Thư Hàng lớn tiếng đáp.

Ấu Bạch gật đầu, liền bắt đầu thi pháp, truyền tống phi kiếm dùng một lần qua đó.

Phi kiếm dùng một lần xuyên qua vị diện, chuyển dịch đến bên cạnh hai vị Huyền Thánh của "Cửu Châu Nhất Hào Quần".

Vèo ~ Thất Tu Thánh Quân bị truyền tống tới trước một bước.

Thất Tu Thánh Quân bản thể vốn đang ở đối diện thông đạo Cửu U, hơn nữa toàn bộ "Kế hoạch Tạo Thần" hắn đều có tham dự, đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, cho nên cũng không xuất hiện chuyện ngoài ý muốn.

Sau khi hắn bị phi kiếm dùng một lần chuyển dịch tới, thân thể liền bị cành cây to lớn do thân thể gỗ hóa thành quấn lấy, giống như Tống Thư Hàng treo lủng lẳng trên ngọn cây.

Có thể là vì nguyên nhân biến thành Ấu Bạch, cho nên Bạch tiền bối nhất thời nổi lên tính trẻ con, rất ân cần thiết kế cho nhóm Tống Thư Hàng đủ loại tư thế treo cành cây.

Tống Thư Hàng bị bãi lộng thành tư thế "Thập tự giá", hai tay duỗi thẳng, hai chân khép lại.

Mà Thất Tu Thánh Quân thì bị bãi lộng thành tư thế [Hai tay khoanh lại gối sau đầu, thân thể vặn vẹo hình chữ S].

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hai mắt tỏa sáng, nói: "Bạch tiền bối, A Đa ta lát nữa sau khi bị truyền tống tới, có thể bãi lộng ông ấy thành tư thế 'Gà vàng đứng một chân + Bạch hạc xòe cánh' không?" "Ừm, được." Ấu Bạch gật đầu nói. "Cám ơn Bạch tiền bối." Hắc Bì Vũ Nhu Tử cười ngọt ngào nói. "Không khách khí." Ấu Bạch đáp.

Tống Thư Hàng: "..." Thất Tu Thánh Quân: "..." Trong lúc nói chuyện, vèo ~ một tiếng, dao động không gian truyền đến, Linh Vũ Điệp Thánh Quân trong trạng thái hôn mê bị phi kiếm nâng truyền tống tới. "Hả?

A Đa vẫn đang ngủ?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc nói. "Khụ." Tống Thư Hàng khẽ ho nhắc nhở. "A đúng ~ Suýt chút nữa quên mất." Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu.

Thất Tu Thánh Quân: "???" Ấu Bạch đưa tay vẫy một cái, Linh Vũ Điệp Thánh Quân trong trạng thái hôn mê bị xếp thành bộ dạng "Gà vàng đứng một chân + Bạch hạc xòe cánh".

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đứng ở đối diện Linh Vũ Điệp Thánh Quân, cha và con gái mặt đối mặt bày ra cùng một tư thế, sau đó Hắc Bì Vũ Nhu Tử vui vẻ điều khiển máy ảnh, chụp liên tiếp mấy tấm ảnh chung của hai cha con. "Còn có Vân Tước Tử tiên tử, cũng muốn tạo dáng sao?" Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Hắc Phát Vân Tước Tử vẻ mặt nghiêm túc đáp: "Để ta treo bình thường là được, sẽ bị lộ hàng." Trên người nàng chỉ khoác một cái chăn mỏng, hiện tại còn đang nghĩ cách lặng lẽ thay quần áo cho mình. "Được." Ấu Bạch gật đầu nói, sau đó...

Hắc Phát Vân Tước Tử tiên tử liền bị treo lên ngọn cây với tư thế "thắt cổ".

Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." Các ngươi quản tư thế này gọi là treo bình thường? "Đều chuẩn bị xong chưa?" Ấu Bạch lên tiếng hỏi. "Ta không thành vấn đề." Thất Tu Thánh Quân cho dù duy trì tư thế xấu hổ, nhưng vẫn toát ra loại khí chất "đại tiền bối" khiến người ta an tâm, trả lời. "Chuẩn bị sẵn sàng." Hắc Phát Vân Tước Tử thản nhiên nói. "A Đa ta cũng không thành vấn đề." Hắc Bì Vũ Nhu Tử thay mặt Linh Vũ Điệp Thánh Quân trả lời. "Ta cũng thế." Tống Thư Hàng nghẹn nửa ngày, mới nghẹn ra được câu thoại này - hắn rõ ràng cảm giác trạng thái của mình không đúng, cứ cảm thấy mình càng ngày càng không biết nói chuyện, cứ muốn sau khi người khác đọc xong lời thoại mình muốn nói, lại phục đọc câu "+1". "Như vậy tiếp theo, ta dẫn dắt sức mạnh 'Thế Giới Thụ', để nó chống đỡ quy tắc Mộng Giới, hoàn thành bước cuối cùng của kế hoạch Tạo Thần.

Trong quá trình Thế Giới Thụ tiếp quản quy tắc Mộng Giới, sẽ dẫn tới biến hóa to lớn của Hiện Thế.

Thừa dịp khoảnh khắc thế giới biến hóa, chúng ta sẽ có cơ hội 'tiếp xúc' đến đặc trưng thứ ba của Cửu Phẩm Kiếp Tiên là 'Kiếp Tiên Hư Không', sau đó có thể thông qua sức mạnh Mộng Giới đem thần thức chúng ta hình chiếu đến 'Kiếp Tiên Hư Không'.

Còn về việc có thể thừa cơ đem nguyên thần ký thác vào đó hay không, thì phải xem tạo hóa của chính mọi người." "Tạo hóa ngốc ngốc ~" Tạo Hóa Tiên Tử nói. "Cơ hội chỉ có một lần sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Mỗi người chỉ có một lần cơ hội." Ấu Bạch nói.

Tống Thư Hàng: "Vậy tương lai, các tiền bối khác trong Cửu Châu Nhất Hào Quần sau khi tấn thăng bát phẩm, còn có cơ hội hưởng thụ phúc lợi này không?" "Chuyện tương lai, tương lai hãy nói." Ấu Bạch cười một cái, cười siêu đáng yêu.

Kỳ ngộ loại đồ vật này là tùy thời đều đang biến hóa, không cần cưỡng cầu.

Tương lai, các thành viên khác trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần", tự có kỳ ngộ mới đang chờ đợi bọn họ. "Cũng đúng." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ví dụ như...

Nếu tương lai, giám đốc Thông Nương của "Công ty TNHH Hạch Tâm Thế Giới" chứng đạo thành Thiên Đạo, vậy chỉ cần Thiên Đạo nể tình, mở cửa sau một chút thì sao?

Đương nhiên, cái này chỉ là giả thiết.

Thông Nương muốn chứng đạo Bất Hủ trở thành Thiên Đạo còn không biết phải bao nhiêu năm nữa. "Vậy thì, 3, 2, 1, bắt đầu." Ấu Bạch dùng giọng non nớt hô.

Theo mệnh lệnh, toàn bộ Mộng Giới bắt đầu hơi chấn động.

Bạch Cốt Tiên Cơ bắt đầu im lặng hộ pháp cho mọi người - hiện tại đại lão ẩn tàng bị Tống Thư Hàng chế thành cột, thành hình dạng của Tống Thư Hàng, cảnh giới mạnh nhất trong Mộng Giới liền thành Bạch Cốt Tiên Cơ.

Mộng Các Chủ ngốc mao tư lịch già hơn Bạch Cốt Tiên Cơ, nhưng nàng tấn thăng Trường Sinh Giả là chuyện năm ngoái.

Ầm ầm ầm ~ Mộng Giới không ngừng chấn động.

Một số sinh linh Mộng Giới yếu ớt bắt đầu kinh khủng, bọn chúng không biết Mộng Giới lại xảy ra chuyện gì.

Thê thảm hơn là một số "Tâm Ma", những Tâm Ma này vốn đều đang thông qua "Mộng Giới" ảnh hưởng đến người tu luyện của chính mình.

Kết quả lần này khi Mộng Giới không ngừng chấn động, đám Tâm Ma này bị chấn văng ra với vẻ mặt mờ mịt.

Cùng lúc đó, thần thức của Tống Thư Hàng, Thất Tu Thánh Quân, Linh Vũ Điệp Thánh Quân, Vân Tước Tử tiên tử, Ấu Bạch bị nâng lên, vô hạn cất cao - việc này giống như lần trước độ kiếp đến khi Thiên Đạo sụp đổ, Tống Thư Hàng tiếp xúc đến "Quy tắc Huyền Thánh Giảng Pháp" vậy, thần thức được nâng cao, nhìn xuống thế giới.

Bọn họ cảm giác thần thức của mình, trở thành chi nha của một cây đại thụ.

Cây đại thụ kia cắm rễ sinh trưởng tại Mộng Giới, Mộng Giới không ngừng chấn động, chính là vì ảnh hưởng do cây đại thụ cắm rễ hoàn toàn dung hợp với quy tắc Mộng Giới.

Đây chính là Thế Giới Thụ mà đám Bạch tiền bối làm ra? [Sao ta cảm giác trên Thế Giới Thụ ẩn ẩn có khí tức của 'Mễ Lộ Lộ'?

Chương 2763

Bạch tiền bối sẽ không phải biến Mễ Lộ Lộ thành Thế Giới Thụ rồi đấy chứ?] Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng khẽ động.

Nhưng lúc này, hắn không có thời gian cầu chứng với Bạch tiền bối.

Nguyên thần của bọn họ, ký thác vào Thế Giới Thụ, bắt đầu bao phủ toàn bộ Mộng Giới.

Một lát sau.

Trong hiện thực, hốc mắt trống rỗng kia của Bá Tống mãnh liệt bộc phát ra hào quang chói mắt - hắn nhìn thấy những con Tâm Ma đáng yêu sôi nổi bị chấn ra kia!

Nhiều Tâm Ma các loại như vậy, mỗi một con thoạt nhìn đều béo tốt như thế.

Tâm Ma đáng yêu như vậy, cho nên chúng ta đem chúng nó làm món cay tê đi!

Ý niệm Tống Thư Hàng khẽ động, lặng lẽ lưu lại ý niệm lạc ấn trên người đông đảo Tâm Ma.

Chờ quay đầu lại, hắn muốn đem đám Tâm Ma này từng con từng con móc ra, miễn phí trảm Tâm Ma cho người tu luyện Chư Thiên Vạn Giới - đáng tiếc không thể trảm tận gốc Tâm Ma, chỉ có thể trảm một nửa giữ lại một nửa.

Nhưng cho dù chỉ là cắt hẹ Tâm Ma, hẳn là cũng có thể tạo thành suy yếu ở mức độ nhất định đối với chúng nó, để tu sĩ bị Tâm Ma quấn thân có cơ hội trọng tố đạo tâm. "A Bạch nhắc nhở, xin thắt chặt dây an toàn ~ Tiếp theo, chúng ta sẽ tiến hành một đoạn chạy nước rút, tiến vào Kiếp Tiên Hư Không." Ngay khi Tống Thư Hàng chảy nước miếng, chuẩn bị miễn phí trảm Tâm Ma cho người tu luyện Chư Thiên Vạn Giới, thì giọng nói non nớt của Ấu Bạch vang lên.

Tiếp đó, nguyên thần Tống Thư Hàng bắt đầu điên cuồng tăng tốc!

Nguyên thần vốn đã có năng lực chớp mắt vạn dặm, một ý niệm đi qua, là có thể độn tới ngoài ngàn dặm.

Cho nên về lý thuyết mà nói, giới hạn trên của "tốc độ cực hạn" mà nguyên thần có thể chịu đựng hẳn là rất cao.

Nhưng lúc này, nguyên thần Tống Thư Hàng lại ngạnh sinh sinh đạt tới cực hạn tốc độ có thể chịu đựng, lực áp bách cực lớn khiến nguyên thần hắn phảng phất như muốn vỡ vụn.

Quan trọng hơn là, cái "dây an toàn" mà Ấu Bạch nói trước đó hắn căn bản không tìm thấy - đua xe không thắt dây an toàn, không có chút cảm giác an toàn nào. [Dây an toàn đâu?

Bạch tiền bối, dây an toàn ở đâu ~] Nguyên thần Tống Thư Hàng bắt đầu run rẩy, đồng thời, loại phản ứng này bị phản hồi hoàn hảo cho nhục thân của hắn.

Nhục thân Tống Thư Hàng ở trạng thái "Thập tự giá" ngốc trên ngọn cây đại thụ chọc trời, hai chân bắt đầu run rẩy ổn định với tần số 25 Hertz. "Tống tiền bối thoạt nhìn giống như sắp hỏng mất rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói.

Sở các chủ ngốc mao hơi gật đầu, tỏ vẻ tán đồng: "Nhiệt độ vỏ não hắn đột nhiên tăng cao khoảng 20 độ, xem ra thần thức của hắn đang trải qua chuyện rất kích thích." "Ta lại cảm giác hắn hẳn là đang muốn đi toilet nhưng nhịn tiểu?" Thạch Bi đạo hữu nói.

Tạo Hóa Tiên Tử nghe vậy, nghiêng đầu nhìn hai chân đang run rẩy của Tống Thư Hàng, vẻ mặt như có điều suy nghĩ. "Lúc bát phẩm đã đem thần thức hình chiếu đến 'Kiếp Tiên Hư Không', hơn nữa còn có cơ hội đem nguyên thần ký thác hư không...

Không hổ là Bạch Thánh." Sở các chủ ngốc mao cảm thán nói, nàng hồi ức sự chua xót khi mình tấn cấp năm đó, lại hồi tưởng kinh nghiệm thăng cấp của Tống Thư Hàng, đột nhiên không muốn nói chuyện. "Bạch ~ Treo treo." Tạo Hóa Tiên Tử nói. "Tạo Hóa Tiên Tử, lúc ý thức Thư Hàng không thanh tỉnh, ngươi phải nói tiếng người." Thạch Bi đạo hữu nhắc nhở - bởi vì ở đây ngoại trừ Thư Hàng ra, không ai có thể phiên dịch cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Tạo Hóa Tiên Tử cười ngọt ngào một cái, không trả lời.

Nàng nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy khỏi bên người Tống Thư Hàng, sau đó chạy chậm đến bên người Vân Tước Tử tiên tử.

Tiếp đó, trong ánh mắt nghi hoặc của mọi người, Tạo Hóa Tiên Tử đưa tay nhẹ nhàng nhấc một góc chăn mỏng trên người Vân Tước Tử lên, ghé đầu vào quan sát. "Tạo Hóa Tiên Tử làm gì vậy?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi.

Nếu không phải Tạo Hóa Tiên Tử là tiên tử, động tác này chính là quấy rối rồi.

Bạch Cốt Tiên Cơ đoán: "Nghe Thư Hàng nói vị Vân Tước Tử tiên tử này là sư phụ của Nho Gia Thánh Nhân?

Có thể là Tạo Hóa Tiên Tử nảy sinh hứng thú với bà ấy không?" Tạo Hóa Tiên Tử là đệ tử Nho Gia Thánh Nhân, vậy nàng hẳn sẽ có hứng thú với người dẫn đường trên con đường tu hành của sư phụ mình?

Sở các chủ ngốc mao: "..." Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." Hắc Bì Vũ Nhu Tử theo bản năng rụt về phía sau.

Tạo Hóa Tiên Tử chớp chớp mắt, buộc lại chăn mỏng trên người

Vân Tước Tử.

Sau khi suy nghĩ, nàng lại trở về bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay cởi áo sơ mi của Thư Hàng ra.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử vội vàng đưa tay che mắt: "Tiên tử ngài làm gì thế?" Tống tiền bối sắp lộ hàng rồi! "Y ~ Á lạp lạp ~" Tạo Hóa Tiên Tử trả lời một câu ngoại trừ Thư Hàng ra ai cũng nghe không hiểu, sau đó nàng cầm áo sơ mi của Thư Hàng, trở lại bên người Vân Tước Tử, đưa tay cẩn thận từng li từng tí mặc áo sơ mi vào thân thể bên trong chăn mỏng của Vân Tước Tử. [Thì ra là thế, là lo nghĩ cho Vân Tước Tử a.] Mọi người ngầm hiểu. [Nhưng mà trong pháp khí không gian của Tống tiền bối có quần áo mà, tại sao phải cởi quần áo trên người Tống tiền bối?] Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc nhìn Tiên Tử.

Hô ~ Ào ào ào ~ Trên đỉnh đại thụ chọc trời, gió lạnh thổi qua, thổi lá cây vang lên, phát ra một trận âm thanh tự nhiên vui tai.

Trong gió lạnh, tần số run rẩy của thân thể Tống Thư Hàng bị lột áo sơ mi càng nhanh hơn, từ 25 Hertz tăng lên tới 28 Hertz, hơn nữa tần số này còn đang ổn định tăng lên.

Gió càng lớn, tần số run rẩy càng cao, thành tỷ lệ thuận tuyệt đối.

Đối diện, Tạo Hóa Tiên Tử sau khi mặc áo cho Vân Tước Tử xong, lại quay đầu chuyển dời ánh mắt về phía hai chân không ngừng run rẩy của Tống Thư Hàng - chính xác mà nói, là cái quần trên người Tống Thư Hàng.

Sau khi cảm ứng được ánh mắt của Tạo Hóa Tiên Tử.

Sở các chủ ngốc mao: "..." Thạch Bi đạo hữu: "..." "Chờ chút, Tạo Hóa Tiên Tử, xin hãy để lại cho Tống tiền bối cái quần đi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Áo sơ mi thì thôi, nếu quần của Tống Thư Hàng cũng bị lột sạch, lộ hàng sẽ quá nghiêm trọng, rất có khả năng cần che mờ thêm thánh quang, thật sự không ổn.

Tạo Hóa Tiên Tử nghe vậy, tiếc nuối gật đầu.

Sau đó, nàng xoay người trở về trong cơ thể Tống Thư Hàng, giống như lặn xuống nước, chỉ lộ cái đầu ra. "Không có." Tạo Hóa Tiên Tử lặn trên lưng Tống Thư Hàng, đột nhiên mở miệng dùng giọng gốc nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nghi hoặc hỏi: "Cái gì không có?" "Ngươi muốn tìm cái gì trên người Vân Tước Tử sao?" Sở các chủ ngốc mao đồng thời hỏi. "Ừm." Tạo Hóa Tiên Tử dung nhập hơn nửa khuôn mặt vào phần lưng Tống Thư Hàng, chỉ lộ ra con mắt, trong đôi mắt tràn ngập thất vọng.

Nếu Tống Thư Hàng lúc này hóa thành chất lỏng, đoán chừng Tạo Hóa Tiên Tử còn có thể học Sở các chủ, thổi cái bong bóng. *** Một bên khác.

Nguyên thần Tống Thư Hàng không có dây an toàn để thắt, chỉ có thể cắn chặt răng, chống đỡ "thân thể" sắp vỡ vụn, dũng cảm tiến tới.

Tốc độ càng ngày càng nhanh, thậm chí ngay cả thời gian xung quanh phảng phất cũng muốn dừng lại.

Bệnh sợ tốc độ của Tống Thư Hàng +1, +1, +1.

Ngay tại lúc hắn cảm giác nguyên thần mình sắp không chống đỡ được nữa...

Đột nhiên có một luồng sức mạnh thanh lương vỗ tới từ sau lưng hắn, dung nhập vào trong cơ thể hắn.

Đó là sức mạnh của Thế Giới Thụ, mang theo quy tắc sức mạnh Mộng Giới, đổ thêm dầu cho Tống Thư Hàng đang cực tốc, cho hắn động lực cuối cùng.

Tống Thư Hàng cảm giác tốc độ nguyên thần của mình tăng lên lần nữa, đạt tới một điểm tới hạn.

Hoa ~~ Trong mắt hắn, thế giới bắt đầu nén lại.

Thế giới vốn có cảm giác lập thể, mãnh liệt bị ép dẹp, ép đến trạng thái tờ giấy mỏng.

Khái niệm độ cao bắt đầu dần dần biến mất không thấy, trong thế giới của hắn chỉ tồn tại chiều rộng và chiều dài...

Thậm chí ngay cả tư duy của hắn cũng bắt đầu chịu hạn chế, tư duy đều bị dẹp lép hóa.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động: "Chẳng lẽ, đây chính là Kiếp Tiên Hư Không?" Lúc này thế giới dẹp lép hóa mà nguyên thần tiến vào, hiển nhiên hoàn toàn bất đồng với thế giới bình thường.

Tống Thư Hàng thử khuếch tán thần thức ra.

Trước kia khi thần thức khuếch tán, trực tiếp sẽ giống như một hình cầu mở rộng, trên trời dưới đất, cả không gian đều sẽ nằm trong phạm vi thần thức bao phủ.

Mà hiện tại, khi thần thức hắn mở rộng, lại chỉ giống như một hình tròn mặt phẳng.

Kiếp Tiên Hư Không là thế giới hai chiều? "Cứ cảm giác nơi này sẽ rất thích hợp cho Bạch Long tỷ tỷ cư trú, Bạch Long tỷ tỷ càng ngày càng dẹp lép hóa, sẽ có một ngày tỷ ấy cũng biến thành sinh vật 2D nhỉ." Tống Thư Hàng vốn chỉ đang nghĩ đến Tô Thị A Thập Lục, sau đó đột nhiên lại nghĩ tới Bạch Long tỷ tỷ trên cổ A Thập Lục, tiếp đó ý niệm quỷ dị này liền nhảy vào trong đầu hắn, xua đi không được. "Nếu nơi này chính là Kiếp Tiên Hư Không, vậy Bạch tiền bối đâu?

Còn có mấy người Thất Tu, Linh Vũ Điệp, Vân Tước Tử tiền bối, đang ở đâu?" Tống Thư Hàng dốc toàn lực khuếch tán phạm vi thần thức của mình, tìm kiếm.

Rất nhanh, Tống Thư Hàng liền phát hiện vị tiền bối đầu tiên - Thất Tu Thánh Quân.

Thất Tu tiền bối lúc này dẹp lép dẹp lép, giống như bị xe lu cán qua vậy, dẹp rồi còn khuếch đại bè ra một vòng - nhưng cho dù là Thất Tu Thánh Quân dẹp lép, vẫn mang lại cho người ta một loại cảm giác đại tiền bối đáng tin cậy, kiến thức uyên bác!

Tống Thư Hàng hâm mộ "nhìn" Thất Tu Thánh Quân, lên tiếng hỏi: "Thất Tu tiền bối, ngài vẫn ổn chứ?" Thất Tu Thánh Quân lại không trả lời. "Thần thức Thất Tu đạo hữu ngất đi rồi, nguyên thần cưỡng ép tăng tốc xông vào 'Kiếp Tiên Hư Không' chịu áp bách lực, vượt ra khỏi phạm vi Thất Tu đạo hữu có thể thừa nhận.

Vốn dĩ, xông vào 'Kiếp Tiên Hư Không' cần cường độ nguyên thần cấp cửu phẩm mới có thể làm được.

Mà chúng ta là mượn sức mạnh Thế Giới Thụ, dùng mánh lới tiến vào.

Để hắn hoãn một lát, là có thể khôi phục." Giọng nói của Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Nhưng Tống Thư Hàng lại không phát hiện thân ảnh Vân Tước Tử tiên tử.

Nói cách khác, "phạm vi cảm ứng thần thức" của Vân Tước Tử tiên tử muốn vượt xa Tống Thư Hàng, cho nên trong thế giới hai chiều mặt phẳng này, Tống Thư Hàng còn chưa nhìn thấy bà trên bản đồ, bà đã nhìn thấy Thư Hàng trước. "Vân Tước Tử tiền bối ngài ở đâu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ta ở bên trái ngươi, yên lặng nhìn ngươi, ngươi đừng nhúc nhích, ta tới gần ngươi." Vân Tước Tử đáp.

Một lát sau, thân ảnh Vân Tước Tử tiên tử xuất hiện trong phạm vi thần thức Tống Thư Hàng.

Giống như Thất Tu Thánh Quân, thân hình Vân Tước Tử tiên tử cũng là bộ dạng bị ép dẹp, bất quá thân hình Vân Tước Tử tiên tử cũng không bị ép bè ra, mà là giống như tấm ảnh chân người thật. "Hả?" Tống Thư Hàng nhìn thân hình Vân Tước Tử tiên tử, đột nhiên sửng sốt.

Bởi vì lúc này, trên người Vân Tước Tử tiên tử, lại đang mặc quần áo của hắn.

Còn cái chăn mỏng "kiểu dáng giống hệt của Đại lão cái gì cũng có thể bán", thì được bà quấn quanh eo, giống như váy vậy.

Áo sơ mi nam + váy chăn mỏng, tổ hợp trang phục này, phi thường dụ hoặc. "Vân Tước Tử tiên tử, sao ngài lại mặc quần áo của ta?" Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt. "Nguyên thần hình chiếu từ Hiện Thế, cho nên, trong Hiện Thế quần áo của ngươi biến đến trên người ta rồi?" Vân Tước Tử tiên tử ha ha cười nói.

Tống Thư Hàng: "???" Quần áo của ta biến đến trên người Vân Tước Tử tiên tử, vậy trên người ta chẳng phải là...?

Chương 2764

Cho nên trong Hiện Thế rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? "Có nhìn thấy A Bạch và Linh Vũ Điệp đạo hữu không?" Vân Tước Tử tiên tử lại hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu. "Vậy chúng ta mang theo Thất Tu đạo hữu, đi tìm A Bạch và Linh Vũ Điệp đạo hữu." Vân Tước Tử tiên tử di chuyển sang bên phải, vươn tay kéo lấy Thất Tu Thánh Quân dẹp lép đang hôn mê này.

Sau đó bà bắt đầu dẫn đường, Tống Thư Hàng đi theo sau bà, di chuyển về bên phải. "Chúng ta hiện tại nhất định giống như đang diễn một vở kịch rối bóng." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Hai người một đường bơi động...

Rất nhanh, liền gặp được Linh Vũ Điệp Thánh Quân cũng rơi vào trạng thái hôn mê. "Linh Vũ Điệp tiền bối cũng hôn mê." Tống Thư Hàng lên tiếng nói. "Điều này rất bình thường, hai chúng ta mới là phạm vi không bình thường." Vân Tước Tử tiên tử rất có tự mình hiểu lấy nói. "Không không không, chỉ có Vân Tước Tử tiền bối ngài là phạm vi không bình thường...

Ta cảm giác ta vẫn tương đối bình thường." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn bơi đến bên cạnh Linh Vũ Điệp tiền bối.

Linh Vũ Điệp tiền bối soái khí lúc này cũng bị ép dẹp ép phẳng ép bè ra. "Đúng rồi, Vân Tước Tử tiên tử.

Nguyên thần sẽ không lừa người đúng không?

Vô luận ngoại mạo ngụy trang như thế nào, nhưng nguyên thần sẽ không lừa người đúng không?" Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng hỏi. "Về cơ bản là sẽ không lừa người, nhưng cũng có một số trang bị đặc thù có thể ẩn tàng trạng thái nguyên thần.

Ngươi muốn làm gì?" Vân Tước Tử hỏi. "Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần thực ra có một lời đồn, về Linh Vũ Điệp tiền bối." Tống Thư Hàng nhắc nhở. "A, lời đồn về việc Linh Vũ Điệp Thánh Quân rất có thể là Linh Vũ Điệp tiên tử?" Vân Tước Tử lập tức cũng hai mắt tỏa sáng. "Đây là cơ hội tốt." Tống Thư Hàng nói. "Ngươi tới dắt Thất Tu đạo hữu, đừng để nguyên thần hắn trôi xa.

Ta đi kiểm tra cho Linh Vũ Điệp đạo hữu một chút." Vân Tước Tử vui vẻ nói.

Tìm đường chết loại chuyện này là sẽ cộng hưởng.

Hơn nữa, kẻ tìm đường chết và kẻ tìm đường chết gặp nhau, cũng không phải là 1+1=2 đơn giản như vậy.

Mà là phương thức tính toán 100 x 100.

Vân Tước Tử bay nhanh bơi đến bên cạnh Linh Vũ Điệp Thánh Quân, đưa tay bắt đầu tiếp xúc nguyên thần hắn.

Ngón tay của bà vừa mới tiếp xúc đến Linh Vũ Điệp Thánh Quân, đột nhiên từ trên người Linh Vũ Điệp Thánh Quân có một đạo quang vựng nhàn nhạt bắn lên, bắn tay nhỏ của Vân Tước Tử tiên tử ra. "Hả?" Vân Tước Tử sửng sốt. "Nguyên thần Linh Vũ Điệp tiền bối có pháp khí đặc thù bảo hộ?" Tống Thư Hàng hỏi. "Không phải pháp khí, càng giống như một loại chúc phúc." Vân Tước Tử tiên tử lên tiếng nói.

Trên nguyên thần Linh Vũ Điệp Thánh Quân, có một đạo chúc phúc phi thường thần kỳ, đang yên lặng thủ hộ nguyên thần hắn, không để nguyên thần hắn chịu ác ý thương hại.

Tống Thư Hàng cũng tò mò tiến lên, đưa tay nhẹ nhàng tiếp xúc nguyên thần Linh Vũ Điệp Thánh Quân.

Bốp ~ Khi nhẹ nhàng tiếp xúc, tay Tống Thư Hàng cũng bị bắn ra.

Nhưng 【 Giám định bí pháp 】 đã lâu không dùng bị kích hoạt.

Có phù văn màu vàng chảy ra từ hốc mắt Tống Thư Hàng - cũng khiến nguyên thần và nhục thân Tống Thư Hàng đồng thời chi trả cái giá của "giám định".

Nguyên thần Tống Thư Hàng truyền đến một trận kịch đau, bất quá loại thống khổ này trong "cơ sở dữ liệu" của Tống Thư Hàng đã có bệnh án, cho nên có thể cơ bản miễn dịch.

Trong Mộng Giới, nhục thân hắn treo trên cành cây, trực tiếp nứt ra vài vết thương, máu tươi tràn ra.

Bạch Cốt Tiên Cơ nghi hoặc nói: "Sao vậy, nhục thân Thư Hàng sao đột nhiên bị thương?" "Không sao, đây là chuyện thường xảy ra." Sở các chủ ngốc mao bình tĩnh nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử lấy ra một cái chai nhỏ, hứng lấy máu tươi tràn ra từ vết thương của Thư Hàng - máu tươi của Tống Thư Hàng hiện tại rất khó có được!

Phải biết rằng, Tống Thư Hàng hiện tại mang trong mình bốn loại thối thể chi pháp đỉnh tiêm nhất lưu của Chư Thiên Vạn Giới, cường hãn vô cùng.

Hiện tại cho dù là thần binh bát phẩm bình thường cưa trên người Tống Thư Hàng, đoán chừng cũng không thể phá da. "Tại sao các ngươi có thể bình tĩnh như vậy." Bạch Cốt Tiên Cơ cứ cảm thấy mình và mọi người không hợp nhau. "Không sao, ở bên cạnh Thư Hàng lâu, ngươi cũng sẽ quen thôi." Sở các chủ ngốc mao an ủi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử bổ sung nói: "Tống tiền bối hẳn là lại dùng giám định bí pháp, đây chỉ là cái giá của bí pháp.

Loại thống khổ này đối với Tống tiền bối mà nói cũng không tính là gì, rất nhanh sẽ có thể khôi phục." Trong lúc nói chuyện, những vết thương trên người Tống Thư Hàng đã nhanh chóng dũ hợp - đây là vết thương trưởng thành, đã học được cách tự mình dũ hợp.

Cùng lúc đó, có tin tức giám định dũng mãnh lao vào trong đầu Tống Thư Hàng. 【Chúc phúc của mẹ Vũ Nhu Tử: Đây là chúc phúc của mẹ Vũ Nhu đối với Linh Vũ Điệp Thánh Quân, bảo vệ linh hồn ông ấy không bị *** thương hại.】 "Chúc phúc của mẹ Vũ Nhu Tử?" Tống Thư Hàng vẻ mặt tiếc nuối: "Xem ra Linh Vũ Điệp tiền bối không phải mẹ Vũ Nhu Tử, xem ra lời đồn trong nhóm là tin vịt, căn bản không tồn tại Linh Vũ Điệp tiên tử gì đó." Ngoài ra, bị đánh dấu sao trong giám định bí pháp, là cái gì?

Bảo vệ Linh Vũ Điệp tiền bối không bị ai thương hại?

Đang lúc suy tư, giọng nói của Ấu Bạch vang lên: "Thư Hàng." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn lại - lại thấy một Bạch tiền bối lập thể, họa phong không hợp với mọi người, đang chậm rãi tới gần. "Bạch tiền bối, tại sao ngài lại là lập thể?" Tống Thư Hàng sửng sốt. "Đây là việc giai đoạn tiếp theo các ngươi phải làm." Ấu Bạch khẽ gật đầu, nói: "Muốn đem nguyên thần ký thác trong hư không, đầu tiên, ngươi phải làm cho nguyên thần mình trở nên lập thể lại..." "Làm sao biến?" Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn, khiêm tốn thỉnh giáo. "Bơm hơi?" Ấu Bạch dùng một loại ngữ khí không xác định trả lời.

Tống Thư Hàng: "..." Tống - búp bê bơm hơi - Thư Hàng. "Tại sao vẻ mặt nghi hoặc?" "Thần thức" của Vân Tước Tử tiên tử đang bao trùm Tống Thư Hàng dẹp lép, thấy hắn nghe Ấu Bạch nhắc tới bơm hơi thì vẻ mặt mờ mịt, liền lên tiếng hỏi.

Bất quá bởi vì nguyên nhân Tống Thư Hàng bị ép dẹp, Vân Tước Tử tiên tử lại không thể trực tiếp đọc được biểu tình khuôn mặt của

Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Ta đang nghĩ chúng ta phải bơm hơi thế nào?" Nếu chỉ là bơm hơi về mặt vật lý, vậy phương thức tốt nhất hẳn là miệng đối miệng thổi khí?

Vậy chẳng phải thành... tiếp hôn?

Không đúng không đúng, "bơm hơi" mà Bạch tiền bối nói khẳng định sẽ không đơn giản nông cạn như vậy.

Có thể là ý tứ trên ý nghĩa tượng trưng nào đó không?

Ví dụ như, cổ vũ cho chính mình, để mình trở nên tự tin hơn kiểu bơm hơi đó? "Ta thật sự rất tốt, ta thật sự rất tốt!

Bạn bè của ta ~ Ta muốn kiêu ngạo nói cho ngươi biết, ta thật sự rất tốt ~" Tống Thư Hàng thử hát - càng hát càng tự tin!

Ấu Bạch: "???" Vân Tước Tử tiên tử: "???" "Ừm, xem ra không phải làm cho mình trở nên tự tin hơn để bơm hơi." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói - da mặt dày cũng có cái lợi của da mặt dày, ít nhất hắn khi xấu hổ, còn có thể duy trì tuyệt đối bình tĩnh.

Hơn nữa cẩn thận ngẫm lại thì, hắn thật đúng là không cần cổ vũ cho chính mình để mình "bơm hơi", dù sao tác dụng phụ của quyền hạn Cửu U Chúa Tể chính là thỉnh thoảng khiến nội tâm hắn bành trướng, không khống chế được bản thân. "Thư Hàng tiểu hữu, não mạch kín của ngươi đại khái là bị thắt nút rồi." Vân Tước Tử tiên tử nói. "Khụ ~" Tống Thư Hàng khiêm tốn thỉnh giáo: "Bạch tiền bối, vậy chúng ta phải bơm hơi cho mình thế nào?" Ấu Bạch vẫn dùng loại ngữ khí không xác định kia trả lời: "Bơm hơi hoặc đánh hơi về mặt vật lý?" Tống Thư Hàng: "..." Vân Tước Tử tiên tử nghe vậy, đột nhiên hai mắt tỏa sáng: "A Bạch, nếu bơm hơi về mặt vật lý có hiệu quả, vậy nói không chừng còn có thể lựa chọn 'đánh sưng' cái tuyển hạng này?

Dù sao đồng dạng là trở nên lập thể, Thư Hàng tiểu hữu ngươi có muốn thử xem hay không?" Tống Thư Hàng: "!!!" Đem toàn bộ nhân vật từ hình ảnh 2D ngạnh sinh sinh đánh sưng thành hình ảnh 3D, Vân Tước Tử tiên tử ngài là ma quỷ sao?

Hơn nữa chúng ta hiện tại đang là trạng thái nguyên thần...

Thống khổ trên nguyên thần so với thống khổ trên nhục thân mạnh hơn nhiều!

Cho dù là ta, cũng chưa từng nếm qua thống khổ khi đem nguyên thần đánh sưng. "Cám ơn Vân Tước Tử tiền bối đề nghị, nhưng phương thức đánh sưng này ta xin thôi.

Nếu tiên tử ngài có hứng thú, ngài có thể tự mình thử xem." Tống Thư Hàng đáp. "Phương thức này không thích hợp với ta, với thể chất của ta, đoán chừng còn chưa đánh sưng đã chết rồi, mà vừa chết sẽ sống lại." Vân Tước Tử tiên tử đáp: "Mà Thư Hàng tiểu hữu thể chất ngươi tương đối tốt, không cân nhắc thêm chút nữa sao?" "Toàn thân đánh sưng ta cũng sẽ chết a...

Ta không muốn chọn kiểu chết thảm liệt như vậy.

Cho nên Bạch tiền bối, bơm hơi về mặt vật lý phải làm sao mới được?" Tống Thư Hàng lại hướng Bạch Thánh dò hỏi: "Ví dụ như Bạch tiền bối ngài tự mình làm được như thế nào?" "Ta thì, nguyên thần vừa tiến vào Kiếp Tiên Hư Không xong, liền tự mình bơm hơi trở nên lập thể." Ấu Bạch có chút thẹn thùng đáp: "Cho nên... xin lỗi Thư Hàng, trường hợp cá biệt của ta không có ý nghĩa tham khảo." Tống Thư Hàng tuyệt vọng ngẩng đầu.

Ta cũng rất muốn giống như Bạch tiền bối, sau khi đi vào liền tự mình bơm hơi hoàn thành lập thể hóa.

Ngay lúc Tống Thư Hàng khổ não làm thế nào mới có thể khiến nguyên thần mình lập thể hóa, thân thể Vân Tước Tử ở bên cạnh đột nhiên bắt đầu trở nên lồi lõm có hứng thú, đường cong rõ ràng, toàn bộ hình tượng đều bắt đầu lập thể hóa.

Tống Thư Hàng: "!!!" Loại cảm giác này giống như là hai học sinh dốt đang cùng lúc thi cử, đột nhiên có một học sinh dốt não vực được khai phát, hạ bút như có thần, trong vòng vài phút ngắn ngủi tiến hóa thành học bá, giải đề hoàn mỹ bài thi có độ khó cao.

Hóa ra đến cuối cùng, chỉ có ta mới là học sinh dốt chân chính? "Vân Tước Tử tiên tử, ngài làm được bằng cách nào?" Tống Thư Hàng vội vàng hỏi - đừng nói cho ta biết, ngài cũng giống như Bạch tiền bối, đột nhiên tự mình bành trướng? "Đồ ngốc, đó đương nhiên là bởi vì... ta có công pháp tương ứng a!" Vân Tước Tử tiên tử mỉm cười.

Tống Thư Hàng: "???" "Ta hỏi ngươi...

Ngươi cảm thấy tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới đều là Bạch Thánh, có thể vừa tiến vào Kiếp Tiên Hư Không, liền tự động bơm hơi lập thể hóa sao?" Vân Tước Tử tiên tử hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng đáp: "Đương nhiên không phải." "Đã không thể ai ai cũng đều là Bạch Thánh, vậy thì, các Cửu Phẩm Kiếp Tiên khác trong quá trình tiến hành 'nguyên thần ký thác hư không', lại làm thế nào khiến nguyên thần mình bành trướng lập thể hóa?" Vân Tước Tử tiên tử nhắc nhở.

Cho nên, đương nhiên là có thủ đoạn và công pháp chuyên môn làm cho "nguyên thần lập thể hóa".

Những thủ đoạn và công pháp này, đều là các tiền bối từng chút một nghiên cứu ra. "Vân Tước Tử tiền bối sao ngài lại nắm giữ loại công pháp này?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 2765

Bất quá vừa hỏi xong, hắn liền đột nhiên nhớ tới thân phận Vân Tước Tử...

Sự tồn tại của bà phi thường đặc thù, cũng không thể thật sự coi bà thành thất phẩm Tôn Giả bình thường.

Bà nắm giữ một lượng lớn bí pháp thời kỳ Viễn Cổ thậm chí là Thái Cổ.

Khu khu công pháp nguyên thần lập thể hóa 9 phẩm Kiếp Tiên, đối với bà mà nói cũng không hiếm thấy.

Vân Tước Tử cười đáp: "Ta tùy tiện lục lọi trong đầu một chút, liền nhớ tới ta từng tu luyện qua một môn công pháp tương tự, tùy tiện thử một chút là thành công." "Vân Tước Tử tiền bối có công pháp thích hợp với ta không?" Tống Thư Hàng phát đi cầu viện.

Vân Tước Tử tiên tử lại hỏi ngược lại: "Ngươi biết ngôn ngữ Viễn Cổ không?" "Học được một ít..." Tống Thư Hàng khóe miệng co giật.

Vân Tước Tử tiên tử lại hỏi: "Vậy ngươi biết ngôn ngữ Thái Cổ không?" "Vẫn chưa học được." Tống Thư Hàng tiếp tục ngẩng đầu "nhìn trời", hắn đã biết đáp án rồi. "Vậy ta không dạy được ngươi, ngươi là khóa học sinh kém nhất ta từng dạy." Vân Tước Tử thành khẩn đáp: "Công pháp của ta đều là ngôn ngữ Viễn Cổ hoặc là ngôn ngữ Thái Cổ tạo thành, ta muốn dạy ngươi, cần phải từng chút một phiên dịch chúng nó thành văn hiện đại, đây là một quá trình rất phức tạp." Về việc phiên dịch công pháp, nếu sai một từ, ý nghĩa có thể khác nhau một trời một vực.

Tống Thư Hàng: "..." "Bất quá ta có lẽ có thể cho ngươi một kiến nghị." Vân Tước Tử tiên tử sau khi dập tắt hy vọng của Tống Thư Hàng, lại lần nữa thắp cho hắn một đốm lửa hy vọng.

Ấu Bạch ở bên cạnh cười nói: "Vân Tước Tử tiên tử, đừng trêu chọc Thư Hàng nữa." "Ngươi có thể cân nhắc thử biến chủng công pháp của 'Ma Thần Trụ' là 《 Bá Thần Trụ 》 xem.

Loại ma môn thần điển này, bản thân nó đã đủ để duy trì một vị ma tu tu luyện thẳng đến cảnh giới Kiếp Tiên." Vân Tước Tử tiên tử đề nghị.

Dùng 《 Bá Thần Trụ 》 bơm hơi cho mình?

Tuy rằng không biết phải thao tác thế nào, nhưng Tống Thư Hàng vẫn dựa theo kiến nghị của Vân Tước Tử tiên tử, triệu hoán từng cây 《 Bá Thần Trụ 》 ra.

Trường Sinh Trụ hệ liệt: Hà Chỉ Trụ, Côn Vương Trụ, cùng với Hư Nhật Trụ vừa ngưng tụ.

Công Đức Trụ hệ liệt: Xà Tiên Trụ.

Thiên Kiếp Trụ hệ liệt: Thái Cổ Trụ (tạm đặt tên, tương lai muốn đổi tên thành Thư Hàng Trụ).

Năm cây 《 Bá Thần Trụ 》 xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng theo phương thức mặt phẳng, nhưng Tống Thư Hàng vẫn không có bất kỳ biến hóa nào. "Không được a." Tống Thư Hàng khổ não nói.

Hoa ~ Thoại âm vừa dứt, từ trên Cột Công Đức, có một con xà mỹ nhân bò xuống. @#%× Tiên Tử thông qua phương thức nhập lậu này, tiến vào trong Kiếp Tiên Hư Không.

Điều quan trọng hơn là Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng là hình thể lập thể.

Thực ra Công Đức Tiên Tử là hình thức lập thể thì hoàn toàn có thể hiểu được.

Kiếp trước của nàng, tiên tử @#%× là một Kiếp Tiên Cửu Phẩm của Thiên Đình viễn cổ.

Hơn nữa, năm xưa nàng đã sớm tiếp xúc với Mạng Lưới Công Đức, và biết được "Con đường Trường Sinh" ẩn giấu trong "Mạng Lưới Công Đức" mà đến nay vẫn chưa có ai chứng đạo.

Tuy nhiên, năm đó nàng đã không chọn bước chân vào con đường Trường Sinh công đức này, vẫn giữ nó ở cảnh giới Kiếp Tiên Cửu Phẩm.

Hiện tại, con đường Trường Sinh ẩn giấu trong "Mạng Lưới Công Đức" này lại được giao cho Cật Qua Thánh Quân, người đang độ Thiên Kiếp Cửu Phẩm.

Trước khi vẫn lạc, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã là cảnh giới Kiếp Tiên Cửu Phẩm, nàng đương nhiên có thể duy trì hình thái lập thể trong "Hư Không Kiếp Tiên".

Sau khi bò xuống từ Cột Công Đức, Công Đức Xà Mỹ Nhân khoanh tay dưới cằm, ánh sáng công đức bao phủ Nguyên Thần dẹt lép của Tống Thư Hàng.

Trong thế giới hai chiều phẳng lì này, muốn tiện lợi mà "nhìn" đồ vật, chỉ có thể dựa vào thần thức quét qua.

Cũng may mà các tu sĩ nhìn đồ vật đã không còn giới hạn ở cơ quan như mắt, nếu không trong thế giới phẳng này, bọn họ sẽ khó đi từng bước.

Sau khi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân bắt đầu phát ra lời thoại: "Ngươi muốn được cứu rỗi sao?

Nếu muốn, hãy hô to tên của ta đi!" "Tiên tử có cách nào giúp tôi bơm hơi, biến thành 3D không?" Tống Thư Hàng đoán ý trong lời của

Công Đức Xà Mỹ Nhân, hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân gật đầu, nàng vung tay một cái, Cột Công Đức lăn lộn: "Bị vận mệnh nghiền ép qua, mới hiểu được lòng từ bi của thời gian!" Câu thoại này Tống Thư Hàng dường như đã nghe ở đâu đó, hẳn là trích từ một bộ phim.

Mà ý nghĩa trong câu thoại này...

Công Đức Xà Mỹ Nhân định dùng "Cột Công Đức" cán tôi thêm lần nữa sao? "Khoan đã, khoan đã Công Đức Tiên Tử!" Tống Thư Hàng vội vàng gọi dừng: "Tôi là muốn thân thể được bơm hơi thành 3D, chứ không phải muốn thân thể biến thành càng dẹt lép hơn, tiên tử đừng hiểu lầm." "Nàng ấy không hề hiểu lầm." Lúc này, Vân Tước Tử tiên tử bên cạnh lên tiếng giải thích: "Chỉ cần nghiền ép qua, nghiền sưng lên, thì sẽ phồng ra thôi." Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ ngón cái về phía Vân Tước Tử tiên tử – hai người đúng là tâm hữu linh tê một điểm thông! "..." Tống Thư Hàng: "Tiên tử đừng đùa, Cột Công Đức mà cán đi cán lại vài lần, Nguyên Thần của tôi sẽ chết cứng mất.

Tôi cứ có cảm giác thuộc tính của Công Đức Xà Mỹ Nhân có lẽ đã nhầm với Hắc Bì Vũ Nhu Tử rồi." "Hi hi." Công Đức Xà Mỹ Nhân lại bò đến bên Tống Thư Hàng, lần nữa đọc lời thoại: "Ngươi muốn được cứu rỗi sao?

Nếu muốn, hãy hô to tên của ta đi!" Đây là lần thứ hai nàng liên tục đọc cùng một câu thoại, tức là câu thoại này của nàng hàm chứa ý nghĩa sâu xa mà Tống Thư Hàng vẫn chưa đoán ra. "Chẳng lẽ, Công Đức Tiên Tử muốn tôi đọc tên của nàng sao?" Tống Thư Hàng đột nhiên động lòng.

Từ trước đến nay, cậu vẫn chưa từng đọc đúng tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân theo "phát âm ngôn ngữ viễn cổ".

Tên của nàng thuộc loại đặc biệt khó đọc trong phát âm ngôn ngữ viễn cổ.

Tống Thư Hàng cảm thấy lưỡi mình rất có thể cần phải phẫu thuật cắt chẻ đôi ra thì mới có thể đọc được tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Hiện tại, suy đoán từ lời thoại của Công Đức Xà Mỹ Nhân, ý của nàng là muốn mình đọc đúng tên nàng, thì nàng mới có thể giúp mình hoàn thành quá trình bơm hơi lập thể hóa?

Công Đức Xà Mỹ Nhân cười hì hì, nhưng không trả lời trực diện câu hỏi của Tống Thư Hàng. "Vậy để tôi thử xem sao." Tống Thư Hàng nói.

Ấu Bạch hỏi: "Có cần giúp không?" "Nếu được thì, Bạch tiền bối làm ơn niệm giúp tôi tên của Công Đức Tiên Tử, tôi sẽ niệm theo vài lần." Tống Thư Hàng đáp.

Ấu Bạch gật đầu, dùng giọng nói non nớt nhưng rõ ràng phát ra âm: "@#%×". "@#%×" Tống Thư Hàng thầm niệm tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân một lần trong lòng, sau đó cậu vừa mở miệng: "￥#%&" "Không tệ đâu, đúng được hai âm tiết rồi." Vân Tước Tử tiên tử ở bên cạnh trêu chọc nói. "Để tôi thử lại." Tống Thư Hàng bắt đầu thầm nghĩ về quy tắc "Nguồn gốc của mọi văn tự và ngữ âm" mà cậu có được từ "Thế giới Ma Hải" trong đầu, và cố gắng điều động sức mạnh của nó. "@#%×" Tống Thư Hàng lần nữa cất tiếng, lần này, lưỡi cậu như được truyền vào linh hồn, theo ý muốn của Tống Thư Hàng, hoàn hảo đọc ra "Tên của Công Đức Xà Mỹ Nhân" trong đầu cậu!

Trong văn tự viễn cổ, mỗi một chữ đều mang theo một số sức mạnh.

Khi Tống Thư Hàng lần đầu tiên hoàn chỉnh đọc ra tên của tiên tử

@#%×, cậu liền cảm thấy giữa mình và tiên tử @#%× lại có thêm một phần liên hệ thân mật trong cõi u minh.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lộ ra nụ cười rạng rỡ. "Ta đây, Trình Cẩu Đản." Nàng đáp.

Sau đó, nàng nắm lấy lòng bàn tay Tống Thư Hàng, hóa thành công đức chi lực dung nhập vào cơ thể cậu.

Cùng với công đức chi lực nhập thể, Nguyên Thần dẹt lép của Tống Thư Hàng giống như được "bơm hơi", bắt đầu từ từ phồng lên!

Công Đức Xà Mỹ Nhân giống như vật liệu nhồi, cưỡng ép làm Tống Thư Hàng dẹt lép biến thành lập thể.

Công pháp lập thể hóa Nguyên Thần ký thác hư không của Kiếp Tiên, Tống Thư Hàng căn bản không cần phải tu luyện.

Đáng tiếc, thủ đoạn này cũng chỉ giới hạn ở việc Tống Thư Hàng tự mình sử dụng.

Trong chư thiên vạn giới này, Công Đức Xà Mỹ Nhân có ý thức của chính mình, sẽ chủ động "cụ hiện hóa công đức chi lực" lén lút đi vào Hư Không Kiếp Tiên, cũng chỉ có Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, bản thể vẫn là Bát Phẩm, nhưng cường độ công đức chi lực lại đạt đến Cửu Phẩm, cũng chỉ có Tống Thư Hàng loại "Bá Tống đại lão" đã giảng pháp 7 lần như thế này mới có thể ngưng tụ công đức chi lực cường đại như vậy khi ở Bát Phẩm.

Thân thể khôi phục cảm giác "lập thể", đơn giản là tuyệt vời!

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, chuẩn bị di chuyển Nguyên Thần của mình như ở thế giới hiện thực...

Nhưng khi cậu vừa di chuyển, lại phát hiện mình vẫn bị hạn chế trong "Hư Không Kiếp Tiên", căn bản không thể di chuyển như ở thế giới hiện thực.

Cảm giác này... hơi giống phù điêu, tuy rằng mặt trước có hình dạng lập thể, lồi lõm có thứ tự, nhưng mặt sau thực ra vẫn bị hạn chế trong thế giới phẳng.

Nếu nói "Hư Không Kiếp Tiên" là 2D, thì hiện tại Tống Thư Hàng lập thể miễn cưỡng tính là 2.5D. "Tôi còn tưởng sau khi biến thành lập thể thì sẽ hơi đột phá hạn chế của Hư Không Kiếp Tiên này rồi chứ." Tống Thư Hàng nói.

Ấu Bạch đáp: "Không dễ như vậy đâu, Nguyên Thần khôi phục hình thức lập thể chỉ là điều kiện tiên quyết cho 'Nguyên Thần ký thác hư không' của Kiếp Tiên." Vân Tước Tử tiên tử tiếp lời giải thích: "Hình thức lập thể chỉ là để chúng ta ở giữa Hư Không Kiếp Tiên và thế giới hiện thực, dùng phương thức bán lập thể 2.5D, quan sát Hư Không Kiếp Tiên và tìm kiếm một 'điểm' nào đó, sau đó ký thác hạt giống Nguyên Thần vào 'điểm' đó." "Nói cách khác, tiếp theo Nguyên Thần của chúng ta cần bế quan một thời gian trong Hư Không Kiếp Tiên này, tăng cường độ thân hòa giữa bản thân và Hư Không Kiếp Tiên, để tham ngộ 'điểm' kia trong Hư Không Kiếp Tiên." "Bế quan?" Tống Thư Hàng khẽ cười.

Đây chính là điều Tống mỗ tôi hằng ao ước!

Từ khi Tống Thư Hàng bắt đầu tu luyện, cậu vẫn luôn rất mong chờ mình có thể sở hữu phong cách tu chân bình thường, ví dụ như cưỡi mây đạp gió, ngự kiếm phi hành như những tu luyện giả bình thường, chứ không phải như cậu thế này, bị "Tha Đao Thuật" lôi kéo chạy loạn; hoặc có thể bế quan một cách đẹp trai, chứ không phải như cậu thế này, "mấy tiếng" đã được tính là bế trường quan rồi.

Hơn nữa hiện tại cậu ấy đích xác cần một lần bế quan hơi dài một chút, để tổng hợp những thu hoạch gần đây của mình.

Từ hôm nay trở đi, phải làm một tu sĩ chân chính.

Luyện đan, dưỡng khí, bế trường quan! "Bạch tiền bối, Vân Tước Tử tiên tử, chúng ta bây giờ bế quan luôn sao?

Tôi đã nóng lòng lắm rồi!" Tống Thư Hàng hào hứng nói.

Nói xong, thần thức của cậu "nhìn" về phía Bạch tiền bối...

Kết quả cậu phát hiện Ấu Bạch đã không biết từ lúc nào, lặng lẽ bế quan rồi.

Cơ thể Ấu Bạch cuộn tròn thành một cục, khi hai mắt nhắm nghiền, hàng mi dài vẫn khẽ rung động, khóe miệng mũm mĩm hơi cong lên. "Nói đến thì, Bạch tiền bối gần đây đích xác đã một thời gian không bế quan rồi." Tống Thư Hàng nói, giọng bất giác trở nên dịu dàng.

Khác với việc Tống Thư Hàng "có chút hứng thú" với bế quan, đối với Bạch tiền bối mà nói, bế quan là một sở thích.

Nếu không phải năm ngoái sau khi Tống Thư Hàng đón y xuất quan, mỗi ngày đều phát sinh các loại đại sự kiện thú vị, hiện tại thậm chí ngay cả Thiên Đạo cũng bị làm cho băng hội, Bạch tiền bối đã sớm đi bế quan rồi.

Có thể nói, gần một năm nay Bạch tiền bối đều phải cố gắng không đi bế quan, vẫn luôn bị các loại "sự kiện gây hứng thú" mạnh mẽ hơn hấp dẫn, mới kiên trì được đến hôm nay.

Giống như một người rõ ràng đã rất buồn ngủ, nhưng vì thức đêm chơi game quá thú vị, nên cố gắng không đi ngủ. "Ta vốn cũng tưởng A Bạch ra ngoài chơi một vòng rồi, một hai tháng sẽ trở về bế quan tu luyện, kết quả lần này y lại kiên trì được đến bây giờ." Vân Tước Tử tiên tử cười nói.

Sau đó, Nguyên Thần của Vân Tước Tử trôi đến bên cạnh Thất Tu

Thánh Quân và Linh Vũ Điệp Thánh Quân, dùng mái tóc xanh dài phía sau của mình tết thành bím tóc, buộc Nguyên Thần của hai người ra phía sau mình. "Thư Hàng, ngươi cũng kéo Bạch A Bạch lại đây." Vân Tước Tử lại nói với Tống Thư Hàng: "Tiếp theo năm người chúng ta toàn bộ sẽ tiến vào hình thức bế trường quan, Thất Tu và Linh Vũ Điệp lại chưa tỉnh lại, cho nên chúng ta cứ buộc vào nhau trước.

Tránh để bị trôi dạt trong 'Hư Không Kiếp Tiên' này." "Được thôi ~" Tống Thư Hàng vươn tay nắm lấy bàn tay nhỏ của Ấu Bạch, đưa y đến bên cạnh Vân Tước Tử tiên tử.

Vân Tước Tử tiên tử lại bện thêm hai bím tóc, buộc Thư Hàng và Ấu Bạch lại với nhau. "Hồ lô oa ~ Hồ lô oa, một dây leo bảy... bốn bông hoa ~" Trong cơ thể Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên cất tiếng hát.

Tống Thư Hàng: "..." "@#%× tiên tử, nghiêm túc chút đi." Vân Tước Tử tiên tử nghiêm túc nói: "Tôi rõ ràng là đang thả bốn cái diều mà." Công Đức Xà Mỹ Nhân: "..." Bài hát về bốn cái diều, kho lời thoại của nàng nhất thời thật sự không tìm ra, nên không thể tiếp lời.

Chương 2766

"Bế quan cho tốt, chú ý mục đích của lần bế quan này, không phải thuần túy vì tu luyện, mà là để bồi dưỡng độ thân hòa với 'Hư Không Kiếp Tiên'." Vân Tước Tử tiên tử lại nhắc nhở.

Nói xong, nàng khoanh chân ngồi xuống, hàng mi dài khép lại, rất nhanh tiến vào trạng thái bế quan.

Các tiền bối ai nấy đều là những người đã bế qua hàng trăm ngàn lần đại quan tiểu quan, sau khi chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần một ý niệm là có thể tiến vào hình thức bế quan.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Sau đó cậu học Vân Tước Tử tiên tử, khoanh chân ngồi xuống, thả rỗng ý thức của mình, nỗ lực tiến vào hình thức bế quan.

Mười phút sau...

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được bím tóc của Vân Tước Tử tiên tử buộc ở eo mình, đang kéo cậu bay lượn.

Hai mươi phút sau...

Tống Thư Hàng có thể cảm ứng được năng lượng đặc thù trong Hư Không Kiếp Tiên, đang khẽ tiếp xúc Nguyên Thần của cậu, nhưng những năng lượng Hư Không Kiếp Tiên này vừa chạm đã rời đi, chúng chỉ là những vị khách qua đường không đáng kể trong sinh mệnh của Bá Tống, không dừng lại một khắc nào.

Ba mươi phút sau... "Mình vẫn chưa tiến vào hình thức bế quan sao?" Tống Thư Hàng nội tâm vô cùng tuyệt vọng.

Cậu ấy giống như một người quen ngủ lúc 4 giờ sáng, đột nhiên 11 giờ đêm đã lên giường, trằn trọc mãi mà cứng đờ không sao ngủ được. "Không được không được, cứ thế này thì không ổn rồi.

Mình cần phải nâng cao độ thiện cảm với 'Hư Không Kiếp Tiên', nhất định phải tiến vào trạng thái bế quan, đi vào giao lưu sâu hơn với 'Hư Không Kiếp Tiên'." Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Sau đó cậu dốc toàn lực gạt bỏ mọi ý niệm trong đầu mình, khiến đại não của mình rơi vào cảnh giới huyền diệu vô vật, vô ngã.

Hiện giờ Thư Hàng dù sao cũng là một Bát Phẩm Huyền Thánh chân chính, nếu nghiêm túc làm một việc thì vẫn có thể làm được.

Dần dần, cậu bắt đầu tiến vào trạng thái bế quan. "Nói đến việc bồi dưỡng độ thiện cảm, không biết 'Dưỡng Đao Thuật' của mình có chút tác dụng nào không nhỉ?" Nhìn thấy Tống Thư Hàng sắp tiến vào hình thức bế quan trong giây lát, đột nhiên một ý niệm "tao tác" dâng lên.

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng đột nhiên chấn động, cảm thấy phương án này có lẽ khả thi.

Với thực lực hiện tại của cậu, đồng thời trong lúc bế quan, để Nguyên Thần duy trì "bản năng" thi triển "Dưỡng Đao Thuật" ra bên ngoài không hề khó khăn.

Cậu có thể giống như người bình thường hô hấp, trong một giây liên tục phát xạ "Dưỡng Đao Thuật" ra bên ngoài.

Nghĩ là làm.

Tóc của Nguyên Thần Tống Thư Hàng khuếch tán ra, hình thành từng bàn tay nhỏ, bắt đầu ma sát trong hư không.

Hư Không Kiếp Tiên không giống Xích Tiêu Kiếm, có một thể thực.

Thậm chí khác với tinh cầu, không có một vùng đất thực tế nào.

Bởi vậy, Tống Thư Hư Hàng trực tiếp coi toàn bộ "hư không" mình đang ở làm đối tượng của "Dưỡng Đao Thuật".

Cậu ấy khuếch tán "Tình yêu mát xa" rẻ mạt của mình ra toàn bộ hư không.

Từng bàn tay nhỏ từ tóc của Nguyên Thần không ngừng hoạt động trong hư không, phóng thích "Dưỡng Đao Thuật" vào hư không, khuếch tán ra.

Làm xong việc này, từ khi Tống Thư Hàng chuẩn bị bế quan đến giờ, đã qua bốn mươi phút.

Công Đức Xà Mỹ Nhân trong cơ thể liếc trắng mắt. "Rất tốt, giữ vững tiết tấu này.

Quá trình không ngừng phóng thích 'Dưỡng Đao Thuật' có thể khiến tâm thần tôi đi vào tiết tấu tốt hơn, càng dễ tiến vào trạng thái bế quan." Tống Thư Hàng tự lẩm bẩm.

Năm mươi phút sau...

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên lại có một ý niệm "tao tác" mới.

Ngay cả Mộng Giới hiện thực cũng đã sinh ra một "Tập Hợp Ý Chí Mộng Giới" rồi.

Vậy trong Hư Không Kiếp Tiên, có khả năng nào cũng sinh ra một ý chí thế giới không?

Mặc dù xác suất này rất thấp, nhưng vạn nhất thì sao?

Đúng không?

Thế là, phía sau Nguyên Thần Tống Thư Hàng bắt đầu lấp lánh phát sáng.

Kim Đan mã QR của Bạch tiền bối two, không chỉ khắc trên nhục thể, mà còn trực tiếp khắc sâu vào linh hồn.

Sau khi Kim Đan mã QR sáng lên, Tống Thư Hàng không ngừng phóng thích thông tin "Kết bạn đi" ra bên ngoài, giăng lưới rộng, biết đâu thật sự bắt được cá lớn thì sao?

Một giờ sau...

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng xuất hiện 200 con Thánh Viên, những Thánh Viên này tay cầm kinh văn Nho gia, rồng chân bột, bề mặt cơ thể có một lớp kim loại lỏng chậm rãi lưu động, lớp kim loại lỏng này còn thỉnh thoảng ngưng tụ lại, hóa thành màu đen tuyền của "Cương Thủ". 200 con khỉ đó miệng thấp giọng niệm: "Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc nhạc hồ ~" Sức mạnh của một người là có hạn, sức mạnh của một người cộng thêm 200 con khỉ thì mạnh hơn nhiều. 200 con khỉ này thông qua phương thức niệm tụng kinh văn, thay chủ nhân khuếch tán thiện ý của chủ nhân đến Hư Không Kiếp Tiên.

Hơn nữa, tiếng niệm tụng đều đặn còn giúp ngủ ngon... không, ý của Thư Hàng là cái này có ích cho việc gạt bỏ tạp niệm, tiến vào trạng thái bế quan!

Lại mười phút sau... "Sao mình lại có nhiều thao tác 'tao tác' thế này?

Còn cho người ta bế quan tử tế không vậy?" Tống Thư Hàng đột nhiên lĩnh ngộ được điều gì đó, thế là lần này cậu không tiến hành thêm thao tác thừa thãi nào nữa, điều chỉnh tâm thái, toàn tâm toàn ý tiến vào trạng thái "tâm như chỉ thủy".

Một giờ hai mươi phút sau...

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tiến vào trạng thái "nhập định", tâm như giếng cổ không lay động, không tạp niệm, bắt đầu trạng thái bế quan cực kỳ khó có được trong tám tháng tu luyện của cậu!

Vân Tước Tử phát biện hệ trứ Thư Hàng, Ấu Bạch, Thất Tu Thánh Quân, Linh Vũ Điệp Thánh Quân, tại Kiếp Tiên Hư Không trung phiêu đãng trứ.

Khi trôi dạt, bốn người bị kéo như thả diều, lắc lư qua lại.

Trong lúc đó, Nguyên Thần của Ấu Bạch và Nguyên Thần của Tống Thư Hàng vô tình va chạm vào nhau.

Nguyên Thần và Nguyên Thần khẽ tiếp xúc, tách ra, rồi lại khẽ tiếp xúc.

Trong đầu Tống Thư Hàng đang nhập định bế quan, đột nhiên không ngừng hiện lên từng hình ảnh: Trong một thế giới Thiên Kiếp trông rất... rất khủng bố, cậu và một nửa thân hình với đôi chân thon dài + Công Đức Đại Kình của Cật Qua Thánh Quân bên cạnh đang độ kiếp.

Đây là cảnh tượng không gian Thiên Kiếp Cửu Phẩm!

Thiên Nhật Đại Kiếp kéo dài đằng đẵng và dày vò, hơn nữa cường độ Thiên Kiếp mỗi ngày đều mạnh hơn ngày hôm trước.

Phần lớn Bát Phẩm Huyền Thánh đều ngã xuống trong những ngày cuối cùng của Thiên Nhật Chi Kiếp, ngã trên bãi cát trước khi thành công.

Mấy tháng nay, do hiệu ứng phong tỏa của không gian Thiên Kiếp Kiếp Tiên, Tống Thư Hàng vẫn luôn rất khó liên hệ với "phân thân" đang độ kiếp của mình.

Cậu không biết phân thân của mình trong Thiên Nhật Chi Kiếp rốt cuộc còn có thể chịu đựng được nữa hay không.

Hiện tại, trong quá trình Nguyên Thần của cậu và Nguyên Thần của Ấu Bạch va chạm, cậu vô tình nhìn trộm được mấy hình ảnh trong Thiên Kiếp Cửu Phẩm.

Oanh ~~ Thiên Lôi Cửu Phẩm không ngừng giáng xuống, kiếp lôi như mưa.

Những kiếp lôi này nếu phân tán ra, mỗi vị Bát Phẩm Huyền Thánh độ kiếp đều có thể dễ dàng tiếp nhận.

Nhưng Thiên Kiếp này dày đặc vô cùng, từng đoàn từng đoàn đánh xuống...

Hơn nữa kiếp nạn như vậy phải chịu đựng trọn Thiên Nhật, đây đối với mỗi vị Bát Phẩm Huyền Thánh mà nói đều là một thử thách vô cùng nặng nề.

Cật Qua Thánh Quân bên cạnh tích lũy hùng hậu, y từ thời viễn cổ đã bị kẹt ở cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh, không thể đột phá.

Suốt hàng vạn năm qua, trên cảnh giới y tuy không có tiến triển, nhưng công lực và công đức của y vẫn luôn tích lũy.

Thêm vào đó, huyết thống Thần Kình Thú Thần mà y hiện đang kích hoạt, đã giúp y chịu đựng được đến bây giờ trong Thiên Nhật Chi Kiếp này.

Phân thân của Thư Hàng vẫn luôn cố gắng chịu đựng, đồng thời vẫn luôn âm thầm ghi chép dữ liệu thông tin "Thiên Kiếp Cửu Phẩm", chờ đợi đến lúc liên tuyến lại với bản thể, sẽ phản hồi những dữ liệu kinh nghiệm độ kiếp này cho bản thể.

Khó khăn lắm, hôm nay phân thân cuối cùng lại liên tuyến được với bản thể, thế là y trong khoảnh khắc đã truyền về những dữ liệu này.

Độ Thiên Nhật Chi Kiếp không chỉ là tôi luyện, mà còn là quá trình biến hóa của tu sĩ Bát Phẩm hướng tới Kiếp Tiên Cửu Phẩm!

Những dữ liệu kinh nghiệm độ kiếp này, đối với việc Tống Thư Hàng nâng cao độ thiện cảm với "Hư Không Kiếp Tiên" có tác dụng rất lớn.

Oanh ~ Trong thế giới Thiên Kiếp Cửu Phẩm, đôi chân của Bạch tiền bối khẽ quét một cái, phong chân quét đi, quét sạch từng mảng kiếp lôi Thiên Kiếp trong hư không.

Lúc này, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nhớ ra nhiệm vụ mà bản thể Bạch tiền bối đã giao cho cậu trước đó – Bạch tiền bối đã nhắc cậu đi đưa nửa thân của "phân thân Bạch tiền bối" vào "Thế giới Thiên Kiếp Cửu Phẩm", cậu vẫn chưa kịp thao tác.

May quá, mình còn để lại một "Tống Four" ở Cửu U Thế Giới, hoàn toàn có thể để Tống Four nhắn lời cho phân thân Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng thầm nhủ.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng một mặt duy trì "nhập định bế quan", một mặt lặng lẽ chuyển một phần ý thức sang thân của Tống Four ở Cửu U Thế Giới.

Xưa nay, Tống Thư Hàng là bản thể bế quan, Nguyên Thần xuất khiếu.

Hiện giờ bản thể cậu bị treo trên ngọn cây cơ thể gỗ, Nguyên Thần bế quan, nhưng một phần ý thức lại chuyển sang phân thân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đã không biết phải làm sao mà châm chọc Tống Thư Hàng. "Ngươi cái này gọi là bế quan sao?

Ngươi hãy xin lỗi tất cả tu luyện giả bế quan trong chư thiên vạn giới đi!" Tiên tử @#%× gào thét trong lòng, nhưng vì để duy trì nhân thiết hiện tại của mình, nàng không hề lớn tiếng la hét.

Dù sao thì việc lớn tiếng la hét châm chọc Thư Hàng như vậy là nhiệm vụ của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Một tiếng rưỡi sau...

Tống Four ở Cửu U Thế Giới lặng lẽ mở mắt.

Lúc này Tống Four đang khoanh chân ngồi giữa "Thế giới Ma Hải", trên người cậu ấy có một tầng Ma Lôi Hắc Ám kêu xì xèo – đây là điềm báo sắp tiến vào "độ kiếp"!

Lần thứ bảy hiển Thánh và Thánh hiệu "Bá Đao" của Tống Thư Hàng, đều là thông qua việc trộm lấy Pháp tắc hoa bái mà có được.

Lần hiển Thánh thứ bảy, là giảng pháp trước, độ kiếp sau.

Mà hiện tại, xem ra Thiên Kiếp thứ bảy còn nợ này, sẽ rơi xuống đầu Tống Four. "Thiên Kiếp Huyền Thánh cuối cùng, sẽ do Tống Four gánh chịu sao?" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Chương 2767

Lúc này cậu ấy, cũng không lo lắng sự an nguy của Tống Four.

Thiên Kiếp Bát Phẩm cỏn con, với cường độ thân thể hiện tại của Tống Four, nằm cũng có thể qua.

Thậm chí giữa chừng, cậu ấy còn có thể phong ấn một nhóm "Ma Hải Lôi Kiếp Bát Phẩm" xuống, để cung cấp cho Bạch tiền bối two.

Trong "Thiên Kiếp Sáo Xan", phần lớn lôi kiếp của hiện thế đều không hợp khẩu vị của Bạch tiền bối two, chỉ có Tâm Ma Kiếp mới có thể khiến Bạch tiền bối two tiếp nhận.

Mà Ma Lôi Kiếp Bát Phẩm trong Thế giới Ma Hải, lại trở thành bảo bối hiếm có.

Nếu có thể, Tống Thư Hàng thật sự hy vọng có thể độ thêm vài lần "Ma Hải Thế Giới Lôi Kiếp", tích trữ thêm ít nguyên liệu.

Ngoài ra.

Tống Four đã gần như thích ứng được quyền hạn của "Thế giới Ma Hải", tiếp theo, có thể dưới sự hỗ trợ của Cẩu Đản cha, di chuyển toàn bộ Thế giới Ma Hải đến Thế giới Hạch Tâm, để nâng cấp Thế giới Hạch Tâm.

Nếu đẳng cấp của Thế giới Hạch Tâm lại tăng lên một cấp nữa, thì có thể phản hồi lại bản thể Tống Thư Hàng, lại cường hóa một đợt bản thể, khiến bản thể cậu có thể sớm hơn thừa nhận "dữ liệu xin kết bạn của tu luyện giả chư thiên vạn giới". "Rất tốt, đợi Tống Four độ xong Ma Hải Lôi Kiếp Bát Phẩm, thì sẽ di chuyển Thế giới Ma Hải!" Tống Thư Hàng quyết định.

Sau đó, cậu thông qua Tống Four bắt đầu liên hệ với phân thân

Bạch tiền bối. "Bạch tiền bối, Bạch tiền bối có nghe tôi nói không?" Tống Four lên tiếng.

Phân thân Bạch tiền bối: "Ngươi không phải Nguyên Thần đã bị đưa vào Hư Không Kiếp Tiên rồi sao?" "Tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện quan trọng, cho nên thông qua Tống Four trước tiên chuyển lời cho ngươi chuyện này.

Bạch tiền bối, nửa thân dưới của ngươi vẫn còn đang độ kiếp trong Thế giới Thiên Kiếp Cửu Phẩm, cho nên bản thể bảo ngươi cắt nửa thân trên ra, đưa nửa thân trên vào Thiên Kiếp Cửu Phẩm, hợp thể độ kiếp." Tống Thư Hàng đáp.

Phân thân Bạch tiền bối: "..." "Ta từ chối, chuyện tự mình cắt đôi thế này, cứ giao cho phân thân Bạch tiếp theo đi." Phân thân Bạch tiền bối mỉm cười nói.

Đang nói chuyện giữa chừng.

Một thanh "phi kiếm dùng một lần? phiên bản phá tiểu hắc ốc" đột nhiên biến nhanh, sắc bén cắt phân thân Bạch thành hai nửa.

Sau đó, nửa thân trên của phân thân Bạch tiền bối, liền bị thanh "phi kiếm dùng một lần" này cuốn lấy, đưa vào không gian Thiên Kiếp Cửu Phẩm...

Đây là trình tự mà bản thể Bạch tiền bối đã thiết lập từ sớm, Tống Thư Hàng nhắc nhở chính là công tắc, một khi Tống Thư Hàng nhắc nhở phân thân Bạch tiền bối về chuyện "Không Gian Thiên Kiếp Cửu Phẩm", trình tự ẩn giấu này sẽ lập tức được kích hoạt.

Phân thân Bạch tiền bối: "..." Dưới con mắt của mọi người, nửa thân y xuyên qua không gian biến mất, bị đưa vào thế giới Thiên Kiếp Cửu Phẩm và hợp thể với nửa thân còn lại của A Bạch để độ kiếp.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử lo lắng nói: "Bạch tiền bối, người chỉ còn nửa thân thôi." "A, mọi người chúng ta đều thấy rồi, Vũ Nhu Tử." Bạch Long tỷ tỷ, Quy tiền bối, Thông Nương, Thương Thử Hào... bên cạnh đồng thanh đáp. "Cái này chắc chắn là phân thân trước đã tìm đường chết lớn, hại khổ ta." Nửa thân của phân thân Bạch tiền bối ở lại Cửu U Thế Giới lên tiếng nói, y dùng phương thức "truyền âm nhập mật nhóm" để nói chuyện.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử đề nghị: "Vậy Bạch tiền bối, có cần chúng ta đưa nửa thân của người đến Bạch Thánh ở Mộng Giới không?" "Đừng, bản thể hiện tại Nguyên Thần đang bế quan trong 'Hư Không Kiếp Tiên', chúng ta đừng dễ dàng quấy rầy y." Nửa phân thân của Bạch tiền bối đáp.

Nếu lúc này mà đưa nửa phân thân y đến bản thể, thì nửa thân thể này sẽ bị ý thức bản thể tiếp quản, ý thức của y sẽ hoàn toàn bị đẩy đến Thiên Kiếp Cửu Phẩm, đi độ Thiên Nhật Chi Kiếp nhàm chán vô vị đó.

Cho nên, y mới không làm! "Với cường độ ý thức của ta, một nửa ở lại Cửu U Thế Giới này chăm sóc mọi người, nửa còn lại đi Thiên Kiếp Cửu Phẩm hỗ trợ bản thể độ kiếp, hoàn toàn không thành vấn đề.

Cho nên, mọi người không cần lo lắng." Nửa phân thân của Bạch tiền bối lại tự tin nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "..." Nhìn thấy nửa phân thân của Bạch tiền bối đang nói chuyện với mọi người, luôn cảm thấy kỳ quái, còn quái dị hơn cả việc Tống tiền bối lúc trước chỉ còn một cái đầu trôi nổi trong không trung. "Nói đi nói lại, chỉ còn nửa thân hành động hơi bất tiện.

Ta phải nghĩ cách tạo ra một nửa thân nữa, ghép thành một chỉnh thể." Nửa phân thân của Bạch tiền bối lại nói.

Thương Thử Hào đột nhiên mắt sáng rực, y bật dậy, giơ tay phát biểu: "Bạch Thánh có thể xem xét đi cắt đôi Tống Four, lấy một nửa của cậu ấy để bù cho một nửa của người!" Tống Four tuy không phải bản thể Tống Thư Hàng, nhưng nhìn thấy thân phận cậu ấy bị cắt đôi, Thương Thử Hào cũng sẽ cảm thấy vui vẻ. "Ý hay đó, đáng tiếc hiện tại không ổn." Nửa phân thân của Bạch tiền bối khẽ đá một cục đá nhỏ, giải thích: "Phân thân Tống Four của Thư Hàng đang ở trạng thái sắp độ kiếp, nếu ta bị cuốn vào thì lại phải độ thêm một lần Thiên Kiếp Bát Phẩm nhàm chán nữa.

Bản thể lúc trước đã 'quẹt' Thiên Kiếp Bát Phẩm đến mỏi tay rồi, ta không hứng thú 'quẹt' thêm lần nữa." "Đáng tiếc thật." Thương Thử Hào thất vọng nói. "Vậy Bạch tiền bối, người có muốn thử tạo ra một Tâm Ma không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử đề nghị.

Giống như nàng, tạo ra một Hắc Bì Bạch. "Sau đó lại cắt đôi Hắc Bì Bạch, nối một nửa của y vào người ta?

Ý hay đấy." Nửa phân thân của Bạch tiền bối cảm thấy đề nghị này của Vũ Nhu Tử vô cùng thú vị.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "!!!" Vũ Nhu Tử ngươi sao có thể hãm hại chính Tâm Ma chúng ta chứ?

Ngươi vui vẻ giúp người như vậy, còn là một con Tâm Ma sao?

Đơn giản là sỉ nhục của Tâm Ma!

Lúc này, phân thân Bạch tiền bối lại nói: "Vậy Vũ Nhu Tử, ngươi trước tiên hợp tác với ta một chút, tổ hợp với ta, ta phân tích cấu tạo của ngươi, rồi ngươi hãy nói cho ta phương pháp bồi dưỡng ra Tâm Ma phân thân.

Sau đó, chúng ta tranh thủ tạo ra một Tâm Ma cho bản thể!" Nghĩ đến việc tạo ra Tâm Ma cho bản thể, trong chư thiên vạn giới cũng chỉ có phân thân Bạch tiền bối mới có ý nghĩ kỳ quặc như vậy.

Quan trọng hơn là, y còn có năng lực thao tác này!

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "Tổ hợp?

Tổ hợp thế nào?" "Cắt đôi ra." Thông Nương nhắc nhở.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "!!!" "Khoan đã, Bạch tiền bối, chúng ta cắt Xích Tiêu Kiếm tiền bối đi!" Hắc Bì Vũ Nhu Tử lúc này, cuối cùng cũng có dáng vẻ của một Tâm Ma nên có.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Ta thừa nhận Vũ Nhu Tử ngươi là một Tâm Ma đủ tư cách rồi! "Đáng tiếc ta là kiếm ghép, ta không phải người.

Rất tiếc, trong chuyện này ta không giúp được các ngươi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhìn phân thân Bạch tiền bối, cắn răng: "Bạch tiền bối, khi người cắt đôi ta, làm ơn cắt sắc bén một chút." "Ta chưa từng nói muốn cắt đôi ngươi mà?" Phân thân Bạch tiền bối nói: "Vũ Nhu Tử đâu phải Tâm Ma của ta, ta cắt ngươi làm gì?

Cái ta nói tổ hợp không phải là hợp thể, ta chỉ cần tiến hành một mức độ giao tiếp linh lực nhất định với ngươi là được." "Hù chết ta rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử vỗ vỗ ngực mình, sau đó một trận rung động: "Nếu là giao tiếp năng lượng, ta có năng lực tiềm nhập bóng của người khác, Bạch tiền bối thấy có được không?" Năng lực này là thiên phú của Hắc Bì Vũ Nhu Tử, vốn là một kỹ năng ám sát.

Nàng có thể ẩn nấp, nhảy vọt trong bóng tối, ví dụ như từ bóng của Thư Hàng "vù ~" một cái nhảy sang bóng của người khác, rồi lại chui ra từ bóng, đâm kẻ địch một đao.

Tuy nhiên hiện tại, năng lực thiên phú này của nàng vẫn luôn bị nàng dùng làm thủ đoạn "ký túc Tống tiền bối".

Phân thân Bạch tiền bối hơi suy nghĩ một chút: "Khả thi." "Vậy Bạch tiền bối, sau này tổ hợp của chúng ta sau khi ra mắt, cứ gọi là tổ hợp Bạch Nhu Tử nhé." Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên nói.

Phân thân Bạch tiền bối: "???" Mà lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đã thuận lợi độn nhập vào bóng của y.

Bóng của Bạch tiền bối như mặt nước, gợn sóng lan ra.

Một lát sau. "Bạch tiền bối, có cần ta giải thích nguyên lý Tâm Ma ra đời cho người không?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi. "Ừm, xin lỗi Vũ Nhu Tử, ta vừa rồi đã lơ đễnh rồi." Phân thân Bạch tiền bối đột nhiên nói.

Trong khoảnh khắc Hắc Bì Vũ Nhu Tử tiếp xúc với bóng của y, y phát hiện cấu tạo của Hắc Bì Vũ Nhu Tử và y rất tương tự.

Có lẽ, y không có cách nào tạo ra một Tâm Ma cho bản thể rồi.

Ở một bên khác.

Ý thức của Tống Thư Hàng rút khỏi Tống U U, để Tống U U tiếp tục duy trì trạng thái tu luyện, tranh thủ độ kiếp sớm hơn.

Trong Hư Không Kiếp Tiên.

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng vẫn chưa thoát khỏi trạng thái "nhập định".

Ánh sáng "Dưỡng Đao Thuật" trên tóc cậu nhấp nháy theo tiết tấu, "mã QR hai chiều" ở lưng duy trì cùng một tiết tấu, 200 con Thánh Viên trên đỉnh đầu dùng giọng điệu trầm bổng, tràn đầy cảm xúc mà niệm tụng.

Đồng thời, từ phân thân và Tống U U, đều không ngừng truyền về một số "cảm ngộ", khiến việc Tống Thư Hàng bản thể bế quan tu luyện đạt hiệu quả gấp đôi.

Nguyên Thần của Ấu Bạch vẫn không ngừng lắc lư, thỉnh thoảng va chạm với Nguyên Thần của Thư Hàng, truyền tải những hình ảnh "Không Gian Kiếp Tiên Cửu Phẩm".

Nhưng đột nhiên, trong vô số hình ảnh liên quan đến "phân thân", lại lẫn vào một hình ảnh phong cách khác.

Đó là hình ảnh Tống Thư Hàng bị giam trong "Tiểu Thái Dương". "Phân thân thép?" Tống Thư Hàng động lòng.

Không sai, hình ảnh này chính là hình ảnh "phân thân thép" của cậu bị Thiên Đế bắt đi.

Đây là thời cơ đã đến, cậu ấy phải thống nhất sức mạnh của tất cả phân thân sao?

Nhưng nói đi thì phải nói lại, khi tiếp xúc với Nguyên Thần của Bạch tiền bối, tại sao lại xuất hiện hình ảnh phân thân thép?

Theo lý mà nói, Thiên Đế có liên hệ với Vũ Nhu Tử, muốn tiếp xúc với phân thân thép thì phải tiếp xúc với Vũ Nhu Tử mới đúng.

Chẳng lẽ...

Bạch tiền bối chính là "mẹ của Vũ Nhu Tử" hiển thị trong bí pháp giám định trước đó sao?

Tống Thư Hàng đột nhiên động não lớn.

Ý niệm táo bạo này vừa xuất hiện, khoảnh khắc tiếp theo, Nguyên Thần của Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tiến vào trạng thái "bế quan" theo đúng nghĩa đen!

Nguyên Thần của Ấu Bạch dưới sự dẫn dắt của sức mạnh thần bí, đột nhiên dùng lực va chạm vào vỏ não Nguyên Thần của Tống Thư Hàng, trực tiếp khiến ý thức của Tống Thư Hàng mất đi sự hoạt động, trở nên trầm lặng, hoặc có thể nói là mất đi ý thức.

Sau đó, thân thể Nguyên Thần của Thư Hàng liền bị "bản năng" tiếp quản, Nguyên Thần dựa theo quán tính trước khi mất ý thức bắt đầu duy trì hành động.

Nhập định tu luyện, Thánh Viên ngâm xướng, "Dưỡng Đao Thuật", mã QR nhấp nháy duy trì tiết tấu; phân thân Tống Two, phân thân thép Tống Three, Cửu U Tống Four liên tục truyền cho cậu một số kinh nghiệm và thông tin thống khổ, tăng cường hiệu quả tu luyện nhập định.

Công Đức Xà Mỹ Nhân ưu tư thở dài một tiếng: Con sóc nhỏ này cuối cùng cũng không còn quậy phá nữa!

Nói thật, nàng thấy Tống Thư Hàng trong lúc bế quan mà các loại thao tác "tao tác" liên tục xuất hiện, vô cùng mệt mỏi. "Lần sau, nếu Thư Hàng muốn bế quan, thì cứ lấy búa đập vào vỏ não cậu ấy, khiến ý thức cậu ấy mất đi hoạt tính." Công Đức Xà Mỹ Nhân âm thầm ghi nhớ điểm này.

Là ánh sáng công đức, nàng đương nhiên phải luôn nghĩ cho bản thể.

Bản thể đã muốn bế quan, nàng liền phải nghĩ cách để bản thể bế quan cho tốt!

Ngoài ra, phương án này nàng còn chuẩn bị đồng bộ cho Tạo Hóa Tiên Tử.

Cứ như vậy, cho dù nàng đôi khi chưa phục sinh hoàn toàn, Tạo Hóa Tiên Tử cũng có thể thay nàng kịp thời giáng cho Tống Thư Hàng một đòn mạnh, khiến ý thức cậu ấy mất đi hoạt lực.

Một bên khác, trên hòn đảo thần bí xa xôi.

Thiên Đế đột nhiên hơi cứng lại, đôi chân thon dài của nàng bất giác đổi tư thế, hai chân bắt chéo.

Chương 2768

Đồng thời, mười ngón tay nàng nắm chặt cánh tay, tiến vào trạng thái "phòng bị" đặc biệt.

Đối diện nàng, có một vị Kiếp Tiên đeo mặt nạ kim loại tinh xảo, nghi hoặc nhìn nàng.

Vị Kiếp Tiên áo trắng này chính là chủ nhân hòn đảo thần bí, đại tiền bối đã chế tác "Nhất Thốn Súc Tiểu Đại" thay Tống Thư Hàng.

Giống như mấy tháng trước, vị đại tiền bối này khoác áo choàng trắng, toàn thân bao phủ trong bạch bào, trên mặt đeo mặt nạ kim loại, trừ đôi tay lộ ra ngoài áo choàng ra, toàn thân trên dưới không còn một chút da thịt nào lộ ra.

Một đôi bàn tay của y, một chiếc trắng như ngọc, chiếc còn lại đỏ rực như sắt.

Một con thỏ lông dài chui ra từ bạch bào của y, nằm bò trên đầu gối y.

Bàn tay đại tiền bối áo trắng nhẹ nhàng vuốt ve trên người thỏ.

Khí lạnh tiết ra từ người y, khiến không khí xung quanh đều hóa thành sương lạnh.

Lúc này, vị đại tiền bối áo trắng này nghi hoặc nhìn Thiên Đế, luôn cảm thấy trong khoảnh khắc vừa rồi, Thiên Đế đột nhiên trở nên rất căng thẳng, ở trong trạng thái phòng bị cực đoan.

Trong chư thiên vạn giới này, lại có người có thể khiến Thiên Đế phòng bị đến mức độ này sao?

Đại tiền bối áo trắng từng là thành viên Thiên Đình viễn cổ, y biết rõ Thiên Đế cường đại đến mức nào.

Cho dù hiện giờ Thiên Đế vừa mới phục sinh, vẫn chưa hoàn toàn lấy lại sức mạnh của mình...

Nhưng nàng vẫn là một trong những Trường Sinh Giả mạnh nhất chư thiên vạn giới.

Kẻ nào có thể khiến nàng cảnh giác đến mức này?

Một thế hệ Thánh Nhân Nho gia mới sao?

Thiên Đế phòng bị một lát sau, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Xem ra, lần này Bá Tống chỉ cách mấy tầng trung chuyển mà tiếp xúc được với phân thân thép.

Nếu chỉ là như vậy thì mọi chuyện đều dễ nói.

Phân thân thép, đối với nàng hiện tại ý nghĩa đã không còn lớn, trước đây nàng thậm chí đã từng có ý định trả phân thân thép lại cho Tống Thư Hàng.

Nếu không phải Tống Thư Hàng tự mình tìm đường chết, nói không chừng phân thân thép đã trở về tay Tống Thư Hàng rồi.

Cho nên nếu Tống Thư Hàng muốn tiếp xúc với phân thân thép, cứ để cậu ấy tiếp xúc đi. "Thế gian này, còn có nhân vật nào có thể khiến ngài cảnh giác sao?" Lúc này, đại tiền bối áo trắng cuối cùng cũng nhịn không được lên tiếng hỏi.

Đôi chân thon dài của Thiên Đế bắt chéo, không từ bỏ tư thái phòng bị, khẽ cười nói: "Thế giới là như vậy, mỗi một thời đại đều sẽ có thiên chi kiêu tử thuộc về họ.

Thời đại này cũng không ngoại lệ... tuy rằng cậu ấy xuất thế tương đối muộn." Nhưng lại đang với tốc độ quỷ dị mà phấn khởi đuổi kịp, không ngừng vượt qua, truy đuổi vương tọa Bất Hủ. "Ta ở trên hòn đảo nhỏ cách biệt với thế gian, trốn tránh sự truy sát của

Thiên Đạo và kẻ địch lớn của Thiên Đình, rốt cuộc tiếp nhận thông tin hiện thế quá ít." Đại tiền bối áo trắng tiếc nuối nói. "Nhất Thốn Súc Tiểu Đại" mà y từng để lại cho Tống Thư Hàng chính là đôi mắt y dùng để nhìn trộm thế giới bên ngoài, cũng là hậu chiêu y dùng để bảo vệ Tống Thư Hàng.

Nhưng vì Tống Thư Hàng thăng cấp quá nhanh, sau đó lại liên tiếp nhận được "Thủ Xuyến Càn Khôn Pháp Khí" và "Thế Giới Hạch Tâm" do Bạch tiền bối tặng, nên Nhất Thốn Súc Tiểu Đại rất nhanh trở thành vật kỷ niệm, vô dụng, vẫn luôn được cất giữ trong "Thủ Xuyến Càn Khôn Pháp Khí", điều này cũng cắt đứt việc đại tiền bối áo trắng lén lút nhìn trộm thế giới bên ngoài.

Nói xong, giữa Thiên Đế và Kiếp Tiên áo trắng lại rơi vào sự im lặng kéo dài.

Thân thể Thiên Đế dựa vào ghế, đôi chân dài khẽ rung động, ung dung tự tại.

Nàng mấy ngày trước, đúng thời cơ trong một thời gian cụ thể, một mình tiến vào đảo thần bí.

Nhưng lần này, nàng không hề thu hồi đại đạo thuộc về "Thiên Đình viễn cổ" trên thần bí thần, mà là sau khi đi dạo một vòng trên đảo thần bí, trực tiếp tìm đến Kiếp Tiên áo trắng.

Lâu sau.

Kiếp Tiên áo trắng cuối cùng cũng không nhịn được, lên tiếng nói: "Vậy, lần này ngài muốn thu hồi các mảnh vỡ Thiên Đình trên đảo sao?" "Nếu muốn thu hồi các mảnh vỡ Thiên Đình, ta đã sớm ra tay thu hồi rồi.

Nhưng ta hiện tại, đã không còn những trói buộc nặng nề như vậy nữa, thu hồi các mảnh vỡ Thiên Đình đối với ta mà nói, đã không còn là chuyện quan trọng nhất nữa rồi." Thiên Đế chậm rãi nói.

Tâm thái của nàng hiện tại rất tốt.

Kể từ khi Tống Thư Hàng giảng pháp lần thứ năm khiến Thiên Đạo cũng sụp đổ, nỗi lo lắng của nàng đã vơi đi phần lớn. "Mấy ngày nay ta đã đi dạo một vòng, nhìn lăng mộ của mình, còn có lăng mộ của tên gia hỏa kia, cảm khái rất nhiều.

Nhưng ta không tìm thấy lăng mộ của Kim Long Thủy Tổ...

Theo ta được biết, lăng mộ của Kim Long Thủy Tổ cũng ở trên hòn đảo này phải không?

Ngươi dẫn ta đi xem thử?" Thiên Đế mỉm cười nói.

Kiếp Tiên áo trắng lắc đầu nói: "Đó là địa bàn của Kim Long Tiên Tử, do Trư Thần thủ hộ.

Chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác, cho nên ta không thể trực tiếp dẫn ngài đến khu vực đó." "Vậy ngươi hãy nói với Trư đạo hữu một tiếng, nói rằng ta muốn đi xem lăng mộ của Kim Long đạo hữu, xem y có đồng ý không." Thiên Đế nói.

Kiếp Tiên áo trắng: "..." Lần này sau khi Thiên Đế phục sinh, chiếm cứ linh quỷ chi khu của cô nương tên 'Vũ Nhu Tử' kia, hành sự liền trở nên quỷ dị.

Y căn bản không biết Thiên Đế rốt cuộc muốn làm gì. "Thời gian không còn sớm nữa." Thiên Đế đứng dậy nói: "Đợi xem xong lăng mộ của Kim Long Thủy Tổ, ta liền phải rời khỏi nơi đây.

Trước khi rời đi, ta có một số thứ muốn chuyển giao cho ngươi." Kiếp Tiên áo trắng nghi hoặc: "Thứ gì?" "Ngôi vị Thiên Đế, cùng với 'Đạo' của Thiên Đế, ngươi có muốn không?" Thiên Đế vươn ngón tay nói: "Hôm nay chính là ngày hoàng đạo cát nhật mà ta đã tính toán vô số lần, rất thích hợp để truyền vị.

Khi hòn đảo này tự bóng tối và đảo Linh Vũ Điệp phía dưới trùng hợp, nhật nguyệt tinh thần sắp xếp theo vị trí đặc thù...

Ta có thể mượn thế thiên địa này, truyền vị cho ngươi đó." Ngôi vị Thiên Đế này, ta không cần nữa đâu ~.

Đại tiền bối áo trắng nghe thấy lời của Thiên Đế xong, hai tay không khỏi cứng đờ.

Con thỏ lông dài trong tay y bị đau, hai chân đạp một cái, vút ~ một tiếng liền nhảy vọt ra xa. "Ngươi muốn truyền ngôi vị Thiên Đế cho ta?" Kiếp Tiên áo trắng không dám tin mà ngoáy ngoáy tai: "Tai của ta bị bệnh rồi sao?" Y đã đoán rất nhiều lý do Thiên Đế xuất hiện trên đảo để gặp y, bổ sung rất nhiều khả năng, nhưng lại không hề nghĩ tới Thiên Đế sẽ nói ra lời như vậy.

Ngôi vị Thiên Đế đại diện cho một con đường Trường Sinh, hơn nữa là một trong vài con đường Trường Sinh mạnh nhất, khi tích lũy đến cực hạn, đủ để sánh ngang với Thánh Nhân Nho gia.

Nhưng hiện tại, Thiên Đế muốn truyền ngôi vị này cho y?

Hơn nữa, nếu truyền ngôi vị Thiên Đế cho y, vậy Thiên Đế tự mình thì sao?

Chẳng lẽ nàng còn có con đường Trường Sinh mới khác? "Ngươi không nghe lầm đâu, ngôi vị Thiên Đế này ta không cần nữa rồi, cho nên ta chuẩn bị truyền nó cho ngươi." Thiên Đế đôi chân thon dài khẽ đung đưa, lần nữa xác nhận đáp.

Kiếp Tiên áo trắng nhìn chằm chằm Thiên Đế nửa ngày, phát hiện Thiên Đế dường như thật sự không phải đang nói đùa, nàng thật sự muốn truyền ngôi vị "Thiên Đế" đi. "Vì sao lại là ta?" Kiếp Tiên áo trắng hơi suy nghĩ một chút, sau đó bình tĩnh hỏi.

Sau khi Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, các thành viên Thiên Đình cũ người chết kẻ ly tán.

Trong số các thành viên còn sống, cũng có rất nhiều người giống như y, âm thầm thu thập một phần mảnh vỡ Thiên Đình, tự lập một giới.

Ví dụ như y biết "Phong Nghi Cầm Chủ" của Thiên Đình viễn cổ, đã thu thập một lượng lớn mảnh vỡ Thiên Đình, vẫn luôn cố gắng khôi phục Thiên Đình.

Dưới trướng Phong Nghi Cầm Chủ, đã tập hợp một lượng lớn Kiếp Tiên và Huyền Thánh của Thiên Đình cũ.

Còn có mấy vị "Tứ Phương Đại Đế" của Thiên Đình cũ dường như cũng đang hoạt động, cũng không hề vẫn lạc.

Nếu Thiên Đế muốn truyền "ngôi vị Thiên Đế" này, Phong Nghi Cầm Chủ và Tứ Phương Đại Đế không nghi ngờ gì là thích hợp hơn y. "Đáp án rất đơn giản, bởi vì chỉ có ngươi kế thừa 'ngôi vị Thiên Đế' này, ta mới yên tâm nhất." Thiên Đế khẽ cười, vươn tay khẽ chạm vào khóe môi mình: "Luận thực lực thì có những đạo hữu Thiên Đình còn mạnh hơn ngươi, cũng có mấy vị thành viên Thiên Đình có tư lịch hơn ngươi, nhưng bọn họ đã tấn thăng cảnh giới Trường Sinh Giả, không thích hợp để kế thừa ngôi vị này của ta nữa." Kiếp Tiên áo trắng trầm mặc không nói, hiển nhiên đáp án của Thiên Đế không thể khiến y hài lòng.

Con người chính là sinh vật phức tạp như vậy, có một số thứ rõ ràng là điều mà người ta vẫn luôn theo đuổi, nhưng đột nhiên có một ngày có người trực tiếp tặng đồ vật đó cho người ta, thì người ta ngược lại sẽ có đủ loại nghi ngờ. "Ngươi cái vẻ mặt không tin tưởng này...

Ta đôi khi vẫn tự hỏi, giữa người với người không thể có thêm chút tin nhiệm sao?" Thiên Đế đổi tư thế bắt chéo chân, ngồi thẳng người nói.

Kiếp Tiên áo trắng trầm mặc nửa buổi, sau đó đột nhiên lên tiếng nói: "Từ sau khi Thiên Đình bị phá diệt, ta dường như cảm thấy có chút kỳ lạ...

Ta dường như hiểu rất nhiều kiến thức và thủ đoạn mà các thành viên Thiên Đình khác hoàn toàn không hiểu.

Ví dụ như kỹ thuật tu phục 'mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ', còn có thủ đoạn xây dựng lại 'khu vực Thiên Đình viễn cổ' mới.

Ngoài ra, ta thậm chí còn hiểu được cách thu thập các tu sĩ có tiềm lực từ khắp nơi trên thế giới, bồi dưỡng họ tấn thăng Thất Phẩm Tôn Giả, rồi trên hòn đảo này dùng 'chân thực huyễn tượng' để xây dựng cung điện mới." Lúc đầu, mục tiêu của y chỉ là đột phá "Kiếp Tiên Cửu Phẩm", bước ra con đường Trường Sinh của mình, vẫn luôn nỗ lực vì mục tiêu này, cho nên không nghĩ sâu hơn...

Hoặc có thể nói trong tiềm thức của y, có một cấm chế, ngăn cản y suy nghĩ sâu hơn.

Hiện tại đối mặt với Thiên Đế, đối mặt với đề nghị "truyền vị" mà nàng đưa ra, Kiếp Tiên áo trắng càng nghĩ càng cảm thấy bản thân có rất nhiều chỗ kỳ quái.

Y hiểu quá nhiều...

Mà những kỹ thuật này, những kiến thức này, y hoàn toàn không nhớ mình đã học được từ đâu, lại là ai truyền thụ cho y.

Dù sao thì, trong đầu y chính là sở hữu rất nhiều kiến thức khó hiểu đến vậy.

Mà những kiến thức và kỹ thuật này hoàn toàn không phải là thứ mà một thành viên Thiên Đình viễn cổ bình thường có thể nắm giữ!

Nói đến đây, Kiếp Tiên áo trắng nhìn chằm chằm Thiên Đế, nói: "Vậy, ta là ai?" "Không ngờ cuối cùng cũng bị ngươi phát hiện rồi." Thiên Đế thân thể hơi nghiêng về phía trước, từng chữ từng chữ nói: "Thực ra nha, ngươi chính là clone dự phòng của ta!

Ta đã tạo ra clone này của ngươi từ rất lâu rồi, mục đích chính là chờ đợi tình huống như hôm nay, để ngươi có thể phát huy tác dụng đó." Kiếp Tiên áo trắng: "!!!" Ta, là clone?

Y ngẩn người nửa buổi.

Nhưng nếu suy nghĩ kỹ lại, nếu y thật sự là clone của Thiên Đế... thì dường như tất cả mọi chuyện đều có thể giải thích thông suốt.

Những kiến thức và thủ đoạn khó hiểu trong đầu y, cũng như lý do hiện tại Thiên Đế muốn truyền "ngôi vị" cho y, đều có thể dùng việc y là clone để giải thích! "Ngươi vậy mà thật sự tin rồi sao?" Thiên Đế đột nhiên vẻ mặt mộng lung.

Kiếp Tiên áo trắng: "..." "Quả nhiên, đôi khi lời thật lòng lại không đáng tin bằng những lời nói dối bịa đặt tùy tiện." Thiên Đế dựa vào ghế sau đó, dùng giọng nói dịu dàng nói: "Yên tâm đi, đời này ta ghét nhất là chuyện tạo clone.

Cho nên, ta không thể nào tạo ra một clone bị hạn chế, để nó sống như một con rối." Kiếp Tiên áo trắng cảm nhận được một luồng vị buồn bã nhàn nhạt trong lời nói của Thiên Đế. "Ngươi là đệ tử mà ta đã thu nhận trước khi thành lập Thiên Đình viễn cổ.

Tất cả kiến thức và thủ đoạn của ngươi, đều là ta dạy cho ngươi. " Thiên Đế đứng dậy, vươn tay khẽ đặt lên đỉnh đầu Kiếp Tiên áo trắng, giống như trưởng bối nhẹ nhàng xoa đầu y: "Ngươi sở dĩ không nhớ rõ chuyện quá khứ, là vì ký ức của ngươi đã bị ta âm thầm phong ấn.

Ta sợ trong quá trình thành lập Thiên Đình, sẽ liên lụy đến ngươi, cuốn ngươi vào tai nạn." Kiếp Tiên áo trắng: "???" Đáp án này, còn khiến người ta kinh ngạc hơn cả việc y là clone của Thiên Đế.

Mà lúc này, Thiên Đế vươn tay nhẹ nhàng tháo mặt nạ kim loại trên mặt Kiếp Tiên áo trắng xuống, lộ ra một khuôn mặt trông rất bình thường, đại chúng: "Vẫn luôn sau khi Thiên Đình viễn cổ được thành lập, ta lại âm thầm đưa ngươi vào Thiên Đình, và để ngươi với thân phận người mới gia nhập Thiên Đình viễn cổ, đồng thời trong Thiên Đình viễn cổ mở ra thiên cung thuộc về ngươi.

Chương 2769

Từ đó, trong chư thiên vạn giới không ai biết ngươi là đệ tử của ta." Dưới mặt nạ kim loại, trên khuôn mặt bình thường này, không có biểu cảm. "Ngoài ra, ngươi chưa từng nghĩ vì sao mình vẫn luôn không bước ra con đường Trường Sinh sao?

Ngay cả đệ tử của ngươi, sau khi Thiên Đình viễn cổ bị phá diệt, cũng đã bước ra con đường của riêng mình, chứng đạo Trường Sinh...

Ngươi thân là sư tôn lại vẫn luôn bị kẹt ở cảnh giới Kiếp Tiên." Thiên Đế mỉm cười nói. "Chuyện này cũng có liên quan đến ngôi vị Thiên Đế sao?" Kiếp Tiên áo trắng không biểu cảm hỏi. "Không sai, bởi vì tất cả những gì ngươi học được là do ta truyền thụ, mà những thứ ta biết, đều có liên quan đến 'Thiên Đế Chi Đạo'.

Ngươi đã học được tất cả của ta, thì sẽ bị hạn chế bởi 'Thiên Đình Thiên Đế Chi Đạo'.

Khi ta vẫn chưa rời khỏi vị trí Thiên Đế, điểm cuối của con đường Trường Sinh này bị ta chiếm giữ, ngươi đương nhiên vẫn luôn không thể bước ra bước 'Trường Sinh' này." Thiên Đế giải thích: "Trừ phi, ngươi từ bỏ những gì mình đã học, hoặc là trên Thiên Đế Chi Đạo này suy đoán ra một Đại Đạo mới, giống như đệ tử Ngân Quái của ngươi vậy." Khi bàn tay nhỏ nhắn của Thiên Đế nhẹ nhàng xoa lên đầu hắn, trong lòng Bạch bào Kiếp Tiên không khỏi dâng lên một cảm giác 'thân thiết' khó tả.

Đây là bản năng bị trần phong ở nơi sâu nhất trong nội tâm hắn phản hồi lại...

điều này dường như cũng chứng minh giữa hắn và Thiên Đế xác thực có mối liên hệ vô cùng thân mật.

Thậm chí loại cảm giác thân thiết này, ẩn ẩn còn vượt ra khỏi tình cảm thầy trò bình thường.

Bạch bào Kiếp Tiên thế mà lại có chút tham luyến cảm giác được Thiên Đế xoa đầu.

Hắn là một món đồ cổ sống không biết bao nhiêu vạn năm, vậy mà lại đi tham luyến cái xoa đầu của một tiểu cô nương, điều này làm cho Bạch bào đại tiền bối nội tâm có loại xấu hổ không nói nên lời. "Cho nên, chuẩn bị kỹ càng một chút đi, Kim Quái.

Tại thời gian Trái Đất hai mươi ba phút sau, Phù Không Thần Bí Đảo và Linh Vũ Điệp Đảo phía dưới sẽ trùng hợp, nhật nguyệt tinh thần sẽ dựa theo vị trí ta trắc toán sắp xếp chỉnh tề.

Điều kiện thiên thời địa lợi đã đủ, ta sẽ đem 'Thiên Đế chi vị' này truyền thừa cho ngươi.

Ngươi cũng đã đến lúc bước ra bước cuối cùng, trở thành Thiên Đế chân chính." Thiên Đế nhu thanh nói.

Bạch bào Kiếp Tiên, 'Kim Quái' của Viễn Cổ Thiên Đình lần này không có từ chối.

Hơn nữa nói thật, dùng thực lực của Thiên Đế, cho dù hắn cự tuyệt, Thiên Đế cưỡng ép hắn thì cũng có thể hoàn thành việc truyền thừa 'Thiên Đế chi vị'. "Trước khi truyền thừa Thiên Đế chi vị, ta có thể hỏi vài vấn đề không?" Bạch bào Kim Quái lên tiếng nói.

Thiên Đế dời tay khỏi đỉnh đầu hắn, ngồi trở về, mỉm cười nói: "Ngươi cứ việc hỏi, chỉ cần là vấn đề ta hiện tại có thể trả lời ngươi, ta sẽ nghiêm túc hồi đáp." "Vì sao ngươi muốn truyền ngôi?" Kim Quái ngẩng đầu dò hỏi. "Thiên Đế con đường này, không phải đạo mà ta muốn.

Tâm của ta còn lớn hơn, Thiên Đế chi đạo không cách nào thừa tải được tâm của ta." Thiên Đế khẽ gật đầu, đáp.

Kim Quái hỏi: "Ngươi muốn tranh đoạt Bất Hủ?" "Tranh đoạt Bất Hủ không phải mục tiêu của ta." Thiên Đế lắc đầu, nhưng nàng không có tiếp tục nói hết.

Kim Quái thấy thế, liền không tiếp tục dây dưa ở vấn đề này nữa.

Hắn trầm tư một chút, hỏi ra một nghi hoặc khác trong lòng mình: "Ta ở trước thời Viễn Cổ Thiên Đình, cũng đã bị ngươi thu làm đệ tử...

Vậy vì sao ngươi lại thu ta làm đồ đệ?" Thu đồ đệ loại chuyện này, tổng sẽ có cái nguyên nhân chứ?

Hơn nữa, vì sao lại đem nội dung dính dáng đến 'Thiên Đế chi đạo' truyền thụ cho hắn?

Chẳng lẽ nói, từ lúc sáng lập Thiên Đình, Thiên Đế đã làm xong quyết định truyền ngôi rồi? "Vì sao lại thu ngươi làm đồ đệ, cái này cần lý do sao?

Chỉ là hữu duyên, thế là chúng ta liền thuận theo tự nhiên trở thành thầy trò, đơn giản như vậy thôi nha ~" Thiên Đế một lần nữa đứng lên, duỗi lưng một cái nói: "Được rồi...

Tiếp theo, ngươi đem hộ đảo trận pháp các loại trên đảo toàn bộ mở ra.

Ta đi bái phỏng Trư đạo hữu một chút, nếu như có thể mà nói ta còn muốn đi sờ sờ nhục thân Kim Long Thủy Tổ một cái.

Hai mươi phút sau, ta trở về tìm ngươi." Nói xong, không đợi Bạch bào Kim Quái hỏi lại nhiều, thân ảnh Thiên Đế trực tiếp biến mất không thấy gì nữa.

Bạch bào Kim Quái: "..." Nhìn thấy Thiên Đế độn tẩu, Bạch bào

Kim Quái trong lòng không khỏi sinh ra chút hoài nghi nho nhỏ —— hắn cùng Thiên Đế, thật sự là quan hệ thầy trò?

Không bao lâu sau, sau lưng hắn có một vị ni cô đầu trọc chân đạp hoa sen, chậm rãi đi tới. "Cửu Đăng, ngươi xuất quan rồi à." Bạch bào Kim Quái vội vàng một lần nữa đeo lên mặt nạ kim loại, ôn nhu nói: "Nhìn trạng thái của ngươi, lần bế quan này ích lợi rất nhiều, không tệ." Đối diện, Cửu Đăng ni cô đối với Bạch bào đại tiền bối dựng lên ngón cái: "Đại tiền bối, từ 'ích lợi rất nhiều' này dùng rất không tệ, ta thích!" Bạch bào Kim Quái: "..." Lần bế quan này thế mà vẫn chưa sửa được cái tật xấu chết tiệt này của ngươi sao?

Từ sau khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng vào năm ngoái, Cửu Đăng liền đột nhiên nhiễm phải cái tật xấu khen ngợi người khác dùng từ một cách mạc danh kỳ diệu này, hơn nữa khen ngợi vô cùng gượng gạo.

Vốn cho rằng nàng lần bế quan này xong, tật xấu này liền có thể sửa lại.

Hiện tại xem ra, tật xấu này chẳng những không có khôi phục, ngược lại còn trầm trọng thêm một chút. "Đại tiền bối." Cửu Đăng thu hồi ngón tay nói: "Ngươi thật muốn kế thừa Thiên Đế chi vị sao?" "Ngươi đều nghe được?" Bạch bào Kim Quái hỏi. "Ừm, ta ở bên cạnh ngươi lặng lẽ thả mấy cái máy nghe trộm, sản phẩm công nghệ cao, hiệu quả loại một luôn!

Ngoài ra, hình ảnh đại tiền bối ngươi bị Thiên Đế tiên tử xoa đầu, vô cùng không tệ, ta thích." Cửu Đăng dựng lên ngón cái nói.

Năm ngoái trước khi Tống Thư Hàng tới Thần Bí Đảo, cũng đã có vài vị tu sĩ đi trước một bước nhập đảo, còn để lại rất nhiều đồ vật công nghệ cao, những sản phẩm công nghệ cao này đều bị nàng toàn bộ tiếp thu.

Bạch bào Kim Quái: "..." "Đại tiền bối nếu như ngươi cần xoa đầu mà nói, lần sau có thể triệu hoán ta!" Cửu Đăng ni cô không ngừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của Bạch bào Kim Quái.

Bốp ~ Bạch bào Kim Quái khuất chỉ bắn ra. "A nha nha nha ~" Cửu Đăng ni cô liền bị bắn bay ra ngoài, một đường kêu thảm, biến mất không thấy gì nữa. *** Bên kia.

Thiên Đế đi dạo, đi vào vị trí của 'Thiên Lôi Trư'.

Nhưng hôm nay, Thiên Lôi Trư vốn luôn luôn ở lại chỗ này đi ngủ lại không ở trong chuồng.

Thiên Đế suy tư một chút, ngồi xổm người xuống, nhẹ nhàng sờ soạng trên mặt đất.

Giây lát sau, thân hình nàng biến mất tại chỗ...

Trực tiếp độn nhập vào trong lòng đất nơi có 'Mộ Tiểu Bạch Long'.

Trong long mộ đặt mười chiếc quan tài.

Chín chiếc quan tài thanh đồng bao vây lấy một chiếc quan tài thủy tinh ở trung ương.

Trong quan tài thủy tinh, đặt nhục thân của 'Kim Long Thủy Tổ', chiến lực đỉnh cấp của Thiên Đình cũ. "Quả nhiên thật sự là màu trắng?" Thiên Đế đứng ở trước quan tài thủy tinh, nghiên cứu Bạch Long trong quan tài.

Bên cạnh, Cốt Long hộ mộ trong chín tôn quan tài thanh đồng toàn bộ thức tỉnh, chỉ là bọn chúng không có động tác, chỉ lẳng lặng nhìn chằm chằm động tác của Thiên Đế —— chỉ cần Thiên Đế không đi mở ra quan tài thủy tinh, bọn chúng cũng không muốn xuất thủ đắc tội Thiên Đế. "Vô luận nhìn bao nhiêu lần, Kim Long Thủy Tổ thật là xinh đẹp, đại mỹ nhân trong loài rồng." Thiên Đế nhẹ nhàng vỗ vỗ quan tài thủy tinh.

Cốt Long trong chín tôn quan tài thanh đồng khẩn trương vô cùng.

Cùng lúc đó.

Trong Cửu U thế giới.

Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên trong lòng khẽ động, thân thể của nàng dùng sức quấn chặt cổ A Thập Lục. "Ô ô ~ Bạch Long tỷ tỷ, sắp chết rồi, siết chặt quá." Tô Thị A Thập Lục dùng tay nhỏ dùng sức vỗ thân thể Bạch Long tỷ tỷ, nàng cảm giác cổ mình đều sắp bị siết đứt. "Có người tiếp cận ta tại Long mộ trên Thần Bí Đảo..." Bạch Long tỷ tỷ khẩn trương nói. "Là thành viên tham gia thám hiểm Thần Bí Đảo sao?

Ta nhớ được nhóm Cửu Châu Nhất Hào Quần cũng có tiền bối muốn đi Thần Bí Đảo hoạt động mà." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói. "Không phải người bình thường." Móng vuốt nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ vẽ động.

Rất nhanh, có một hình chiếu hiện ra trước mặt nàng.

Trong Long mộ, chín quan tài thủ hộ.

Mà ở trước quan tài thủy tinh, có một vị tiên tử đôi chân dài, dáng người bá đạo đang nhẹ nhàng vỗ quan tài thủy tinh của nàng. "Vũ Nhu Tử?

Hắc Bì, bản thể ngươi đến trên Thần Bí Đảo rồi à?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc nói. "Không, không phải bản thể ta." Hắc Bì Vũ Nhu Tử vội vàng khoát tay nói: "Là Đát Đát Thiên Đế!" "A Thập Lục, chúng ta phải lập tức về Thần Bí Đảo một chuyến!" Bạch Long tỷ tỷ gấp gáp nói.

Thiên Đế gia hỏa này mò tới Long mộ của nàng, chồn chúc tết gà, khẳng định không có lòng tốt. "Bây giờ đi luôn sao?" Tô Thị A Thập

Lục quay đầu nhìn thoáng qua Tống Thư Hàng đang bị treo trên ngọn cây Mộng Giới.

Bạch Long tỷ tỷ đề nghị: "Ngươi từ trong không gian thí luyện lấy một 'Tiểu Thập Lục' ra, bỏ vào trong 'Cửu Tu Chi Mộ' của Thư Hàng, coi như tọa độ, viễn trình giám sát tràng cảnh bên này." Tô Thị A Thập Lục nghe đến đó, trái tim nhẹ nhàng nhảy một cái —— đem Tiểu Thập Lục bỏ vào mộ Cửu Tu của Thư Hàng, đây là đồng mộ hợp táng sao? "Mở!" Dưới sự hiệp trợ của Bạch Long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục đưa tay ở trong hư không nhẹ nhàng đẩy, một hư ảnh thiên hà hùng vĩ mở ra bên cạnh nàng.

Ở trong không gian thiên hà này, chứa từng dãy quan tài thủy tinh.

Trong mỗi chiếc quan tài thủy tinh đều chứa một 'Tô Thị A Thập Lục', mỗi một A Thập Lục đều có ngoại biểu hoàn toàn giống nhau, chỉ có thể thông qua phong cách ăn mặc trang điểm để phân biệt các nàng.

Từ phương diện 'ăn mặc trang điểm', cũng có thể nhìn ra tính cách khác biệt của những 'Tô Thị A Thập Lục' này.

Có Tô Thị A Thập Lục ăn mặc bảo thủ, gần như không lộ ra nửa phần da thịt, giống như thích khách; Có A Thập Lục thân mang váy đầm bay bổng, tựa như tiên tử từ trong tranh bước ra, văn tĩnh điềm mỹ; Có A Thập Lục mặc tùy ý, biến hóa trăm kiểu, giữa lông mày cũng mang khí chất khác biệt; Thậm chí trong đó còn có mấy A Thập Lục thân mang khôi giáp tính cách hỏa bạo, tính cách to gan.

Đông đảo A Thập Lục, đều đại biểu cho các mặt tính cách của Tô Thị A Thập Lục Thiên Hà thuở ban đầu.

Tô Thị A Thập Lục đưa ánh mắt lướt một vòng trong thiên hà, cuối cùng chọn lựa ra một vị Tiểu Thập Lục trang phục quần yếm bò dây đeo, đem nàng từ trong 'không gian thiên hà' phía sau chuyển di ra.

Bạch Long tỷ tỷ khuếch đại thân hình, nàng chộp lấy Tiểu Thập Lục trong quan tài thủy tinh, nhẹ nhàng ném một cái, chuyển nàng vào bên trong Cửu Tu Chi Mộ của Tống Thư Hàng. "Cái...

Nhiều A Thập Lục như vậy?" Thông Nương trừng to mắt nói.

Tô Thị A Thập Lục thấy bộ dạng kinh ngạc của Thông Nương, lên tiếng giải thích nói: "Ừm, không cần lo lắng, các nàng cũng không có nguy hiểm." Thông Nương nhẹ nhàng hít vào một hơi, nhẹ nhàng nhảy lên, dùng tay nhỏ sờ sờ đầu A Thập Lục: "A Thập Lục không cần sợ, chúng ta sẽ kiên cường tiếp tục sống, sẽ không dễ dàng khuất phục trước trò chơi vận mệnh!" Tô Thị A Thập Lục: "???" Thông Nương cảm thán xong, lại rơi xuống về trên mai Quy tiền bối —— khi nàng nhìn thấy nhiều Tiểu Thập Lục trong không gian A Thập Lục như vậy, không khỏi nhớ tới từng bó hành tây trong không gian Tống Thư Hàng.

Hai tràng cảnh, là bực nào tương tự.

Nhưng nàng và Tô Thị A Thập Lục giống nhau, cũng sẽ không dễ dàng khuất phục vận mệnh.

Sẽ có một ngày, nàng sẽ chiến thắng 'Lợi Thông Xuất Sao'! "A Thập Lục, ngươi nhiều Tiểu Thập Lục như vậy, cuối cùng đều sẽ hóa thành phân thân sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên tiếng hỏi. "Ừm, chắc là sẽ vậy." Tô Thị A Thập Lục nhẹ nhàng gật đầu, nàng đưa tay hợp lại, không gian thiên hà kia chậm rãi đóng lại, biến mất không thấy gì nữa.

Chương 2770

"Đi thôi, A Thập Lục." Bạch Long tỷ tỷ chộp lấy thân thể A Thập Lục, móng vuốt nhỏ vẽ một cái trong hư không, mở ra thông đạo không gian.

A Thập Lục hướng về phía đám người phất phất tay: "Các vị, ta có việc đi trước Thần Bí Đảo một chuyến, chúng ta lát nữa gặp lại." "Lên đường bình an." Nửa cái phân thân Bạch tiền bối vẫy vẫy chân, truyền âm nói.

Không có gì tốt hơn lời chúc phúc của Bạch tiền bối. "Cảm ơn Bạch tiền bối." A Thập Lục đáp, sau đó Bạch Long tỷ tỷ mang theo nàng, biến mất tại Cửu U thế giới.

Phân thân Bạch tiền bối thu hồi cái chân phải đang vẫy, do hắn không cách nào làm ra 'tâm ma phân thân', cho nên vừa rồi hắn vẫn luôn cân nhắc trù bị phương án khác, để tạm thời bổ toàn nửa thân thể mình.

Sau khi 'nhìn' thấy đầy kho Tiểu Thập Lục của Tô Thị A Thập Lục, tâm tư phân thân Bạch tiền bối bắt đầu lung lay. "Nhiều Tiểu Thập Lục như vậy, tương lai đều sẽ trở thành phân thân của A Thập Lục...

Cũng không biết Thư Hàng tương lai có thể ứng phó được hay không?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên dùng một loại thanh âm nghiêm túc, trầm trọng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "???" "Hắc Bì, ngươi nói chúng ta có thể hay không cũng làm ra một 'đại quân tâm ma', để bản thể tiếp tục cắt ra đủ loại tâm ma phân thân?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối tiếp tục dùng thanh âm nghiêm túc nói. "Chắc là... không được đâu?" Hắc Bì

Vũ Nhu Tử nói: "Bản thể cũng không có nhiều tâm ma như vậy a." "Các ngươi ở chỗ này trông coi Cửu Tu Chi Mộ và lối đi Mộng Giới, ta đi vào trong mộ Cửu Tu dạo một chút trước." Phân thân Bạch tiền bối nói. "Cứ giao cho chúng ta đi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi: "Bạch tiền bối cần ta dẫn đường không?" Nàng không xác định phân thân Bạch tiền bối chỉ còn nửa người có thể nhìn rõ đường phía trước hay không. "Không cần lo lắng, ta có thể tìm tới Cửu Tu Chi Mộ." Phân thân Bạch tiền bối nói xong, nhanh chóng chạy chậm, lưu loát chạy vào trong Cửu Tu Chi Mộ của Tống Thư Hàng, một đường tới gần quan tài thủy tinh của Tiểu Thập Lục.

Bạch Long tỷ tỷ bởi vì chuyện 'Thiên Đế' tới gần quan tài thủy tinh của nàng, mang theo A Thập Lục độn về hiện thế.

Kết quả các nàng chân trước vừa đi, phía sau phân thân Bạch tiền bối liền tới gần quan tài thủy tinh A Thập Lục, chuẩn bị nghiên cứu Tiểu Thập Lục...

Hiện thế Long mộ trên Thần Bí Đảo và Cửu Tu Chi Mộ ở Cửu U, luôn có một cái muốn bị người nghiên cứu. ...

Hiện thế, Thần Bí Đảo, Long mộ Bạch Long.

Thiên Đế nhẹ nhàng sờ lấy quan tài thủy tinh, lại không có động tác tiến thêm một bước, nàng phảng phất chỉ là một du khách tham quan, đang thưởng thức một kiện quốc bảo trân phẩm. "Đáng tiếc, màu trắng mặc dù xinh đẹp, nhưng sau khi nhìn quen màu vàng, tổng cảm giác màu trắng không đủ bá khí." Trong giọng nói Thiên Đế để lộ ra một loại tiếc nuối.

Nhìn biểu tình của nàng, cảm giác như nàng muốn một lần nữa thay Bạch Long tỷ tỷ quét tầng sơn vàng vậy.

Sau lưng, Cốt Long trong chín tòa quan tài thanh đồng khẩn trương muốn chết.

Ào ~ Chính vào lúc này, trên một tấm gương sau lưng Thiên Đế, dập dờn một tầng gợn sóng —— đây là thông đạo không gian VIP Bạch Long tỷ tỷ lưu cho mình.

Thân hình Bạch Long tỷ tỷ từ trên gương chui ra, nhưng thân thể Tô Thị A Thập Lục lại lưu tại trong kính cổ đồng, được không gian trong gương bảo hộ —— như vậy, cho dù chốc lát nữa Bạch Long tỷ tỷ và Thiên Đế phát sinh xung đột, cũng có thể cam đoan nàng an toàn. "Đã lâu không gặp nha, Kim Long Thủy Tổ." Thiên Đế phảng phất đã sớm biết Bạch Long tỷ tỷ sẽ đến, nàng đầu cũng không quay lại, lên tiếng nói.

Bạch Long tỷ tỷ nhíu mày, trầm giọng nói: "Ngươi tới trong Long mộ của ta làm cái gì?" "Ta thuần túy chỉ là bởi vì thời gian còn sớm, cho nên đột nhiên muốn tới nhìn ngươi xem một chút, ngươi tin không?" Thiên Đế xoay người lại, cười tủm tỉm nói. "Ta tin." Bạch Long tỷ tỷ gật đầu nói: "Vậy, chúng ta gặp mặt rồi, ngươi có thể rời đi chưa?" "Ngươi nói chuyện kiểu này, đến Trời cũng bị ngươi làm cho cụt hứng." Thiên Đế thở dài nói: "Ta cần sự giúp đỡ của ngươi, Kim Long đạo hữu." Bạch Long tỷ tỷ: "Ngươi muốn làm cái gì?" "Ta muốn đem Thiên Đế chi vị truyền cho Kim Quái." Thiên Đế nói. "Phụt..." Bạch Long tỷ tỷ kém chút bị nước miếng của mình sặc chết: "Ngươi nói cái gì?" "Ta không muốn làm Thiên Đế nữa nha ~ Cho nên, cái Thiên Đế chi vị này ta tiếp tục bá chiếm cũng không có ý nghĩa gì, không bằng đem nó truyền ngôi cho Kim Quái." Thiên Đế đáp. "Ngươi điên rồi?" Bạch Long tỷ tỷ nhìn chằm chằm Thiên Đế, nhìn thấy nàng một mặt nghiêm túc, nhíu mày hỏi: "Vì sao lựa chọn Kim Quái?" "Các ngươi cũng không thể đổi câu hỏi khác à?" Thiên Đế dựa ngồi ở trên quan tài thủy tinh, đôi chân dài giao điệp. "Không thể." Bạch Long tỷ tỷ nói: "Ngoài ra xin hãy đem cái mông của ngươi từ trên quan tài ta dời đi, cảm ơn." Thiên Đế: "..." Có vài năm không gặp, nàng cảm giác giữa mình và Kim Long Thủy Tổ càng ngày càng không thể nói chuyện tử tế rồi.

Thiên Đế thở dài, nàng vây quanh quan tài thủy tinh đi một vòng, dùng cánh tay chống quan tài thủy tinh, đổi tư thế nhìn qua Bạch Long.

Bạch Long tỷ tỷ: "..." Tổng cảm giác tư thế này của Thiên Đế càng thêm khiêu khích.

Bất quá, được rồi.

Thiên Đế đều nể tình đổi tư thế, nàng lại nói cái gì thì lộ ra vẻ già mồm.

Suy tư một chút, Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói: "Tuy rằng không biết ngươi vì sao đột nhiên muốn thoái vị, bất quá...

Ngươi nếu là muốn đem đế vị truyền cho Kim Quái, chỉ sợ ngươi phải thất vọng." Thiên Đế nghi hoặc nhìn về phía Bạch Long: "???" "Bởi vì, Kim Quái đã chết rồi.

Lúc hắn vẫn lạc, ta ngay ở cách đó không xa.

Ta tận mắt nhìn thấy." Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói. "Hả?" Thiên Đế một mặt mộng bức.

Kim Quái tạch rồi?

Chẳng lẽ lúc nãy ta vây quanh quan tài thủy tinh thưởng thức di thể Kim Long Thủy Tổ, ngoại giới đã qua mấy ngàn năm?

Sau đó ở trong mấy ngàn năm này, Kim Quái bị người ta làm thịt rồi?

Nếu không phải bản thân Thiên Đế nắm giữ 'Thời Gian chi đạo', nói không chừng nàng còn thực sự phải tin cái suy đoán này.

Bạch Long tỷ tỷ nói: "Ta nói, Kim Quái tạch rồi, ta nhìn thấy, cho nên...

Ngươi muốn truyền ngôi cho hắn, là chuyện không thể nào." "Ừm...

Ta cảm giác giữa chúng ta giao lưu có vấn đề." Thiên Đế nằm nhoài lên trên quan tài thủy tinh, tư thế này có thể làm cho nàng đứng nhẹ nhõm hơn một chút: "Trực giác của ta nói cho ta biết, chúng ta vừa rồi giao lưu nửa ngày, nói chuyện lại không phải cùng một chủ đề." Lần này đến phiên Bạch Long tỷ tỷ một mặt mộng bức. "Ví dụ như Kim Quái mà chúng ta nói, không phải cùng một người." Thiên Đế nói. "..." Bạch Long tỷ tỷ trầm mặc một lát sau, hỏi: "Kim Quái ngươi nói là?" Thiên Đế đột nhiên hai tay duỗi ra, kim kê độc lập: "Ta mới sẽ không nói cho ngươi biết đâu nha ~" Tô Thị A Thập Lục trong gương: "..." Bạch Long tỷ tỷ: "..." Thiên Đế sau khi bày xong động tác này, chính mình cũng cứng ngắc nửa ngày, sau đó nàng yên lặng thu hồi tư thế —— gần đây nàng chịu ảnh hưởng từ Vũ Nhu Tử và Hắc Bì Vũ Nhu Tử càng lúc càng lớn.

Cho dù là nàng cắt đứt tâm linh cảm ứng, liên hệ giữa mình và Vũ Nhu Tử, Hắc Bì, nhưng có một số thứ vẫn là tiềm di mặc hóa đang ảnh hưởng nàng.

Cũng may nàng đã quyết định từ trên Thiên Đế chi vị lui ra, nếu không bị thói quen của Vũ Nhu Tử ảnh hưởng một chút sẽ ảnh hưởng đến uy nghiêm Thiên Đế của nàng. "Được rồi, vậy ngươi muốn ta giúp ngươi cái gì?" Bạch Long tỷ tỷ thở dài nói —— nàng không muốn bị Thiên Đế dẫn dắt tiết tấu, Thiên Đế mặc dù miệng nói 'Ta mới sẽ không nói cho ngươi biết', nhưng lại là một mặt biểu tình 'Ngươi hỏi ta a, ngươi hỏi ta a'.

Thiên Đế càng là như vậy, Bạch Long tỷ tỷ liền càng là không muốn thuận theo nàng, cho nên trực tiếp chuyển sang chuyện khác.

Thiên Đế: "..." "Nói hay không?

Không nói ta đi đấy." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Ta cần ngươi giúp ta chống lại một người." Thiên Đế dựa vào trên quan tài thủy tinh, nói: "Tại lúc ta truyền ngôi cho Kim Quái, ngươi giúp ta đem người kia ngăn trở." "Ngăn ai?" Bạch Long tỷ tỷ vừa hỏi ra miệng, đột nhiên trong lòng khẽ động, trong lòng ẩn ẩn có suy đoán.

Đoán được đáp án, Bạch Long tỷ tỷ a a cười một tiếng, thân hình nàng bay về phía sau nói: "Thật có lỗi, Bệ hạ ~ Ta mới sẽ không giúp ngươi đâu nha ~ Mời Bệ hạ một mình cố gắng lên a ~" "Ta liền biết Bạch Long đạo hữu ngươi sẽ không dễ dàng giúp ta." Thiên Đế mỉm cười, nàng nhẹ nhàng búng tay một cái.

Sau đó, có mấy ngàn mai 'Đế văn' bằng không phù hiện, toàn bộ không gian Long mộ đều bị phong tỏa —— nàng trước đó vây quanh quan tài thủy tinh đi một vòng lại một vòng, cũng không phải đơn thuần đang thưởng thức di thể Bạch Long. "Ngươi muốn làm cái gì?" Bạch Long tỷ tỷ hỏi. "Tại thời gian ta truyền ngôi, ta chuẩn bị đem Long mộ của ngươi bắn ra, chuyển dời đến trong một dị không gian sắp sụp đổ.

Bất quá yên tâm, ta sẽ âm thầm thao tác, toàn bộ hành trình sẽ không tổn thương đến Long mộ của ngươi...

Chỉ là muốn đem một tên gia hỏa dẫn ra, để hắn hảo hảo cùng ngươi ôn chuyện, đừng cho ta quấy rối." Thiên Đế đáp.

Bạch Long tỷ tỷ ngữ khí biến mềm: "Ngươi xác định hắn sẽ đến?" "Không xác định, nhưng ta luôn phải đề phòng vạn nhất không phải sao?" Thiên Đế nói, nói xong nàng thông thạo từ trong túi móc ra một chiếc điện thoại kiểu mới, nhìn thời gian một chút: "Thời gian không còn nhiều lắm.

Như vậy Kim Long đạo hữu, chúng ta lát nữa gặp.

Lần sau gặp mặt, ta liền không còn là Thiên Đế.

Đến lúc đó hãy để cho chúng ta một lần nữa làm quen đối phương." Thiên Đế hướng về phía Bạch Long tỷ tỷ phất phất tay, lại hướng về phía Tô Thị A Thập Lục trong gương vẫy vẫy tay: "Đã lâu không gặp, Tô Thị đạo hữu, vốn dĩ ta nên cùng ngươi ngồi xuống hảo hảo uống một chén.

Bất quá hôm nay ta khá bận, không có thời gian chiêu đãi ngươi.

Lần sau, ta sẽ dùng thân phận mới cùng ngươi bỉnh chúc dạ đàm, xin hãy tha thứ ta thất lễ nha." Tô Thị A Thập Lục trong gương một mặt mộng bức, nàng không nhớ mình và Thiên Đế có giao tình gì a?

Chẳng lẽ Thiên Đế là chịu đến ảnh hưởng của bản thể Vũ Nhu Tử?

Thiên Đế nói xong, không đợi A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ hồi âm, thân hình biến mất bên trong Long mộ. ... "Bạch Long tỷ tỷ, không gian bị cấm cố.

Chúng ta còn có biện pháp đi ra ngoài sao?" A Thập Lục dò hỏi. "Tạm thời không ra được, đây là Thiên Đế dùng Đế văn khắc xuống phong cấm...

Là thủ đoạn nàng đã sớm chuẩn bị kỹ càng để đối phó ta." Bạch Long tỷ tỷ chậm rãi nói.

Nhưng nội tâm nàng rất rõ ràng, nàng đối với sự tình sắp phát sinh tiếp theo, cũng không kháng cự, thậm chí ẩn ẩn có chút mong đợi.

Nhưng là, nàng lại rất mâu thuẫn.

Nàng không muốn bởi vì nguyên nhân của mình, để tên kia lâm vào nguy nan, trúng quỷ kế của Thiên Đế. "Bất quá cũng vừa vặn, đã đến trong Long mộ của ta, ngươi cứ mượn cơ hội hảo hảo tu luyện một phen đi." Bạch Long tỷ tỷ đưa móng vuốt điểm nhẹ lên tấm gương, đem Tô Thị A Thập Lục từ trong gương thả ra.

Nơi này là Long mộ của nàng, từ thời đại viễn cổ nhục thân nàng đã an trí ở đây, bên cạnh còn có chín bộ khôi lỗi Cốt Long đang thủ hộ Long mộ.

Toàn bộ Long mộ tích lũy long khí to lớn vô cùng, đối với Tô Thị A Thập Lục đã giác tỉnh 'Chân Long huyết mạch' mà nói, nơi này là một phúc địa tu luyện, chí ít cũng tương đương với bảo địa 50 lần kinh nghiệm tu luyện.

Tu luyện một ngày, bằng năm mươi ngày ở ngoài! "Hiện tại tu luyện?" Tô Thị A Thập Lục nhìn qua Bạch Long tỷ tỷ —— từ đối thoại giữa Thiên Đế và Bạch Long tỷ tỷ có thể nghe ra, tiếp theo Long mộ sẽ phát sinh một loạt sự tình a, lúc này tu luyện thật không có vấn đề? "Hảo hảo tu luyện đi, sự tình tiếp theo sẽ không ảnh hưởng đến ngươi.

Hơn nữa...

Ngươi cũng đừng bị Thư Hàng kéo ra khoảng cách quá lớn a." Bạch Long tỷ tỷ ôn nhu nói.

Đã thích Thư Hàng cái tên quái thai này, chí ít trên cảnh giới đừng bị kéo ra khoảng cách quá lớn, nếu không tại tương lai, liền không cách nào đứng ở bên cạnh Thư Hàng, cùng hắn cùng đối mặt cường địch đồng dạng. "Bạch Long tỷ tỷ ngươi thắng." A Thập Lục nói, nàng thực sự không cách nào phản bác đề nghị của Bạch Long tỷ tỷ. "Hảo hảo tu luyện đi, ta hộ pháp cho ngươi." Bạch Long tỷ tỷ lơ lửng trên đỉnh đầu A Thập Lục, cuộn thành một đoàn, lâm vào hình thức trầm tư. ...

Kiếp Tiên Hư Không.

Trong ý thức sâu thẳm của Tống Thư Hàng đang bị cưỡng chế nhập định.

Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Khí Linh Tiểu Tiên Tử, 65 cái khí linh còn chưa thành hình, cùng Tâm Ma biết nấu ăn đều tụ tập một đường.

Chương 2771

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "..." Nàng phát hiện cho dù là tiến nhập vào trạng thái cưỡng chế bế quan, Tống Thư Hàng vẫn cứ nhảy nhót tưng bừng. "Ủa?

Ta không phải đang bế quan sao?" Tống Thư Hàng nói.

Khí Linh Tiểu Tiên Tử: "Ô ~ ô ~" "Di, cảm giác kỳ quái này...

Là Kiếp Tiên Hư Không đang phản hồi cho ta một tín hiệu nào đó?" Đột nhiên, ý thức Tống Thư Hàng phát ra tiếng khẽ kêu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "???" "Vừa rồi sau khi ta và Kiếp Tiên Hư Không đồng bộ, ẩn ẩn sinh ra một loại ảo giác bác cổ thông kim." Tống Thư Hàng nói: "Quá khứ, tương lai y nguyên đều lướt qua trong lòng ta.

Mà tại quá khứ ở một tiết điểm nào đó, hôm nay, tựa hồ có một ít ý niệm tà ác đang nhắm vào ta.

Bọn hắn, muốn đoạt đi một món đồ của ta." Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu: "Tình yêu là cái gì, tình yêu vì sao không phải nam bắc?" "Bọn hắn muốn đoạt đi, là điện thoại của ta!" Tống Thư Hàng nói.

Bởi vì hôm nay, là ngày 20 tháng 5 năm 2019 trong thế giới hiện thực.

Ngày kịch tình 《 Tu Liêu 》 bắt đầu, khởi điểm của hết thảy kỳ ngộ Bá Tống hắn!

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "..." Không bao lâu sau, Long mộ Bạch Long tỷ tỷ bị Thiên Đế từ trên Thần Bí Đảo dời đi, chuyển dời đến một dị không gian tùy thời khả năng sụp đổ.

Cái này chẳng khác nào đem Bạch Long tỷ tỷ nướng trên đống lửa, liền chờ tên kia đi ra, anh hùng cứu rồng, từ đó trì hoãn thời gian, để Thiên Đế có thể vui vẻ đem đế vị truyền cho Kim Quái.

Trong Long mộ, Bạch Long tỷ tỷ vẫn như cũ ở trạng thái thất thần.

Nàng đang suy nghĩ, chốc nữa nếu hắn xuất hiện, mình là hi vọng hắn tới cứu mình đây?

Hay là hi vọng hắn không cần rơi vào âm mưu của Thiên Đế, mặc kệ nàng, chuyên tâm đi gây phiền toái cho Thiên Đế?

Bạch Long tỷ tỷ hiện tại phi thường mâu thuẫn, bởi vì thân là rồng trưởng thành, nàng muốn cả hai đáp án.

Bên kia.

Sau khi đem Long mộ bắn tới dị không gian, Thiên Đế canh chuẩn thời gian, trở lại bên cạnh Bạch bào Kim Quái, cử hành 'nghi thức truyền ngôi' cho hắn.

Bóng ma Thần Bí Đảo và Linh Vũ Điệp phía dưới trùng hợp, tinh thần trên bầu trời dựa theo góc độ Thiên Đế tính toán tốt, sắp xếp thành hình.

Sức mạnh của Thiên địa đại thế, bị Thiên Đế dẫn dắt.

Đáng nhắc tới chính là, vị trí Linh Vũ Điệp Đảo phi thường đặc thù.

Hải ngoại tiên đảo nhìn như bình thường này, dưới sự thôi toán của Thiên Đế lại chiếm cứ tọa độ khu vực hạch tâm khí vận của Địa Cầu hiện thế. "Chuẩn bị xong chưa?" Thiên Đế đứng ở trước mặt Bạch bào Kim Quái, nghiêm túc nói.

Cách đó không xa, Cửu Đăng ni cô cách một cái kết giới, quan sát

Đại tiền bối 'đăng cơ đại điển'. "Nếu như ta nói ta còn chưa có làm tốt chuẩn bị tâm lý, ngươi sẽ đồng ý trì hoãn truyền ngôi sao?" Bạch bào Kim Quái hỏi. "Không có khả năng, thiên thời địa lợi, bỏ lỡ liền phải chờ thêm mấy trăm năm.

Ta hiện tại, không chờ được mấy trăm năm đâu nha ~" Thiên Đế đáp. "Ừm, cho nên ta chuẩn bị xong hay chưa, ý nghĩa không lớn." Bạch bào Kim Quái cãi lại. "Có khác biệt." Thiên Đế đưa tay đặt lên đầu hắn: "Chuẩn bị xong mà nói, ngươi có thể sớm cắn răng chịu đựng thống khổ; Nếu như không chuẩn bị xong mà nói, vậy thống khổ tới vô cùng đột nhiên, ta sợ ngươi sẽ nhịn không được khóc ra thành tiếng." Bạch bào Kim Quái: "..." "Như vậy, bắt đầu.

Từ hôm nay về sau, ngươi chính là Thiên Đế." Thiên Đế chậm rãi nói.

Quá trình truyền thừa 'Đế vị' có trọng lượng nhất chư thiên vạn giới này, lại sơ sài đến mức khiến người ta đau lòng.

Không có chiếu thư truyền ngôi, không có đại điển đăng cơ long trọng, không có quần thần tham dự.

Toàn bộ quá trình, chỉ có Thiên Đế vỗ vỗ vỏ não Bạch bào Kim Quái, nói cho hắn biết từ hôm nay trở đi, hắn chính là Thiên Đế. "Cứ như vậy?" Bạch bào Kim Quái hỏi. [Cứ như vậy?] Cô nương Cửu Đăng đứng xem lễ cũng là một mặt mộng bức. "Hình thức không quan trọng, quan trọng là kết quả tiếp theo." Thiên Đế mỉm cười, nàng ngẩng đầu 'nhìn' về phía hư không.

Tại trần nhà cung điện, xuất hiện hình chiếu hình ảnh tinh không, đầy trời tinh đấu hình chiếu mà xuống, trong minh minh thừa tải sức mạnh thuộc về 'Thiên'.

Phía dưới, Thần Bí Đảo và Linh Vũ Điệp Đảo cộng hưởng, mở ra đại thế của 'Địa'.

Thiên Đế đưa tay rút trong tay áo một cái, một thanh 'Đế kiếm' thô ráp chế tạo tạm thời bị nàng rút ra.

Tuy là chế tạo tạm thời, nhưng xuất từ tay Thiên Đế, chất lượng thanh Đế kiếm này cũng là cấp bậc 'Thần binh Trường Sinh Giả' tiêu chuẩn.

Sau khi Đế kiếm rút ra, Thiên Đế đem kiếm cắm ở trung gian nàng và Bạch bào Kim Quái. "Đại đạo quân quyền Thiên Đế, từ đây thuộc về ngươi sở hữu." Thiên Đế đưa tay điểm nhẹ lên chuôi kiếm, sau lưng nàng, có một hư ảnh cung điện phồn hoa vô cùng hiện ra.

Đó là Thiên Đình thời hoàn chỉnh, vô số cung điện thay nhau nổi lên, liên miên bất tuyệt, tổ hợp cùng một chỗ, hóa thành Viễn Cổ Thiên Đình trấn áp chư thiên vạn giới lúc đó.

Viễn Cổ Thiên Đình hư ảo này hóa thành vô số lưu quang, thuận theo ngón tay Thiên Đế, ngưng tụ trên thanh 'Đế kiếm' này.

Lại lấy Đế kiếm làm trung chuyển, chiết xạ đến trên thân Bạch bào Kim Quái.

Những lưu quang này, chính là 'Thiên Đình đại đạo' của Thiên Đế, là mấy đầu đại đạo đỉnh tiêm nhất trong Trường Sinh Giả chi đạo!

Mà những lưu quang này, toàn bộ bị nhục thân của Bạch bào Kim Quái tiếp nạp.

Sau đó, khí thế trên thân Bạch bào Kim Quái bắt đầu bạo trướng, tại cuối con đường cửu phẩm Kiếp Tiên, lại tiến nửa bước, bắt đầu dùng sức xông vào hàng ngũ Trường Sinh Giả.

Màn này nếu như bị Trường Sinh Giả khác của chư thiên vạn giới nhìn thấy, chỉ sợ sẽ kinh ngạc đến rớt cằm —— con đường đã bị đạp ra Trường Sinh Giả chi đạo, thế mà có thể tiến hành chuyển di?

Loại sự tình này, chư thiên vạn giới còn chưa có phát sinh qua.

Trường Sinh Giả chi đạo cũng không phải công lực, không phải muốn truyền liền có thể truyền.

Cho dù là anh em song sinh cùng một mẹ, đệ đệ cũng không có khả năng kế thừa 'Trường Sinh chi đạo' của ca ca.

Ngay cả Bạch bào Kim Quái đang tiếp nhận truyền ngôi cũng ngẩn người nửa ngày.

Hắn vốn cho rằng truyền ngôi chỉ là một nghi thức —— trong suy nghĩ của hắn, Thiên Đế hẳn là muốn thông qua thủ đoạn nào đó, đem quyền lực Viễn Cổ Thiên Đình chuyển di cho hắn, sau đó Thiên Đế thông qua nghi thức từ bỏ 'Thiên Đình chi đạo', lại do hắn tới tiếp thu tất cả mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình, cũng dựa theo phương pháp Thiên Đế đưa ra, đạp ra 'Thiên Đình chi đạo'.

Không nghĩ tới, Thiên Đế thế mà trực tiếp đem Viễn Cổ Thiên Đình chi đạo, giống như truyền công, truyền đến trên người hắn, để hắn tại chỗ vượt qua cảnh giới Kiếp Tiên, bước vào hàng ngũ Trường Sinh Giả.

Chuyện căn bản không dám tưởng tượng này, lại chân thực phát sinh trên người hắn. "Thiên Đình chi đạo, bản thân liền sở hữu công năng truyền công sao?" Bạch bào Kim Quái nhịn không được hỏi.

Có phải hay không giống như 'Đế vị', Thiên Đình chi đạo vốn là sở hữu hiệu quả đặc thù như vậy? "Ngươi nói không sai, chính là như vậy." Thiên Đế mỉm cười nhu thanh nói.

Đang khi nói chuyện, 'Thiên Đình chi đạo' sau lưng nàng gia tăng lưu lượng, điên cuồng rót về phía Bạch bào Kim Quái.

Thống khổ kịch liệt, bao phủ Bạch bào Kim Quái, làm cho ý thức của hắn bắt đầu mơ hồ. [Nàng đang nói láo.] Đại não mặc dù mơ hồ, nhưng Bạch bào Kim Quái lại phán đoán ra Thiên Đế đang nói láo, Thiên Đình chi đạo căn bản không có công năng truyền ngôi.

Lưu quang do Thiên Đình chi đạo biến thành, cuồn cuộn không dứt tiến vào thể nội Bạch bào Kim Quái.

Trong cả quá trình, thân thể Bạch bào Kim Quái, đều không có bài xích 'Thiên Đình chi đạo'.

Độ phù hợp giữa thân thể hắn và Thiên Đình chi đạo max trị số, căn bản không tồn tại cái khái niệm bài xích này...

Tựa hồ như hắn cùng Thiên Đình chi đạo, nguyên bản nên là một thể vậy. "Ta..." Bạch bào Kim Quái trương miệng, nhưng còn chưa chờ hắn đặt câu hỏi, thống khổ liền như thủy triều ập tới, một sóng tiếp lấy một sóng, sóng sau cao hơn sóng trước.

Ý thức của Bạch bào Kim Quái, cũng bị thủy triều thống khổ đẩy cao, lại đẩy cao...

Ý thức thăng hoa trong thống khổ, thần thức bắt đầu tăng lên tới cường độ 'Trường Sinh Giả'. [Đau...] Trong đại não của hắn, tràn ngập khái niệm thống khổ, đau đến không cách nào suy nghĩ, đầy trong đầu chỉ còn lại có thống khổ.

Lúc này, hắn thật hi vọng mình có thể cùng người khác chia sẻ nỗi thống khổ này của mình một chút... [Đau đau đau...

Đây là cái kiểu đau đớn quỷ quái gì thế này?] Một giọng nói trẻ tuổi, đột nhiên vang lên trong đầu Bạch bào Kim Quái.

Thanh âm này, không thuộc về 'Hiện tại', phảng phất là từ 'Tương lai' truyền lại!

Bởi vì trong Thiên Đình đại đạo, có dính dáng đến quy tắc Thời Gian.

Cho nên, Bạch bào Kim Quái trong thống khổ, bắt được một tia thanh âm đến từ 'Tương lai' này.

Ai?

Ai đang nói chuyện trong đầu ta? [Đát, vì sao ngươi lại ở chỗ này!] Đồng thời, Thiên Đế đang truyền công kinh hãi nói.

Thiên Đế đối với thanh âm này phi thường mẫn cảm, đối với nàng mà nói, thanh âm này tựa như tiếng đồng hồ báo thức mỗi ngày sáng sớm người bình thường rời giường 'Tích tích tích ~ tích tích tích ~' vậy.

Mặc dù thanh âm này bởi vì thống khổ mà vặn vẹo, nhưng Thiên Đế vẫn vừa nghe liền nhận ra, đây là thanh âm thuộc về Tống Thư Hàng.

Vấn đề là, Tống Thư Hàng vì sao lại xuất hiện ở nơi này!

Phải biết vì phòng ngừa cái tên 'gây sự' Tống Thư Hàng này tới Thần Bí Đảo, nhiễu loạn 'kế hoạch truyền ngôi Thiên Đế' của nàng, nàng rất sớm đã bố trí, tranh thủ đem Tống Thư Hàng sắp xếp thật xa.

Hơn nữa trước khi xác định truyền ngôi, nàng còn cố ý chú ý qua trạng thái Tống Thư Hàng —— hiện tại, Tống Thư Hàng bản thể bị treo trên đại thụ Mộng Giới, phân thân Two của hắn tại thế giới Thiên Kiếp, phân thân Tống U U của hắn tại thế giới Cửu U Ma Hải, phân thân sắt thép của hắn bị phong ấn trong mặt trời nhỏ của nàng.

Cho nên, Tống Thư Hàng vì sao lại xuất hiện ở nơi này?

Ta đều thật vất vả đem ngươi sắp xếp xa như vậy rồi, ngươi vì sao vẫn là xuất hiện? [Loại tình huống này, lại nhập mộng rồi sao?] Lúc này, thanh âm Tống Thư Hàng khổ não nói: [Nhưng lần này tiết tấu không đúng a, đâu có kiểu vừa lên tới liền trực tiếp chơi hình phạt thống khổ?

Vỏ não đau quá...

Hít sâu, hít sâu, ta cần chút thời gian để thích ứng đợt thống khổ này.] Thiên Đế: "..." Bạch bào Kim Quái: "Đau đau đau..." Giây lát sau. [A, rốt cục đỡ hơn nhiều.

Cũng may trong kho số liệu của ta có loại hình thống khổ không sai biệt lắm, hơi thích ứng một chút, chút thống khổ này đối với ta mà nói liền không đáng kể.] Thanh âm Tống Thư Hàng vang lên lần nữa, trong giọng nói tràn đầy kiêu ngạo.

Bạch bào Kim Quái: "Đau đau đau..." Vị đại lão thống khổ không biết tên này, nguyên lý nhẫn nại thống khổ của ngươi là cái gì, có thể hơi phân tích cho ta một chút hay không?

Để ta cũng có thể ưu tú giống như ngươi, có thể nhanh chóng thích ứng cái sự thống khổ nổ tung vỏ não này a!

Chương 2772

Thiên Đế: "..." Lúc này, Thiên Đế đã nhạy cảm phát giác được, cái thanh âm này của Tống Thư Hàng, không phải Tống Thư Hàng 'Hiện tại', mà hẳn là Tống Thư Hàng 'Tương lai'!

Nàng am hiểu 'Thời Gian chi đạo', bắt được trạng thái trục thời gian không ngang bằng này của Tống Thư Hàng.

Nội tâm Thiên Đế lúc này một lần phi thường sụp đổ, tâm thái đều nổ tung.

Ngàn phòng vạn phòng, nàng không có phòng đến Tống Thư Hàng 'Tương lai'.

Nàng đã cố gắng sắp xếp Tống Thư Hàng như thế, để Tống Thư Hàng 'Hiện tại' không có cơ hội nhúng tay vào việc nàng 'truyền ngôi'.

Không nghĩ tới Tống Thư Hàng 'Tương lai', thế mà thông qua phương thức nào đó, vượt qua thời gian, đến 'Hiện tại', phụ thân trên người Bạch bào Kim Quái. [Tê ~ Để cho ta hảo hảo nhìn xem, lần này nhập mộng là ai?

Vì sao ta bế quan êm đẹp, đột nhiên liền nhập mộng?

Ngay cả thời cơ kích hoạt cũng không có a.] Thanh âm Tống Thư Hàng vang lên lần nữa. "Tống tiền bối...

Ngươi đúng là oan gia của trẫm mà!" Thiên Đế nhịn không được lên tiếng nói. [Vãi, Thiên Đế, là ngươi!] Thanh âm Tống Thư Hàng chấn kinh nói: [Ngươi phát giác được ta?] Thiên phú Nhập mộng này phi thường tiện lợi, nhưng chính là có đôi khi nhập mộng tiếp xúc đến một ít đại lão, dễ dàng bị đối phương tại chỗ bắt được.

Thiên Đế gật đầu: "Ừm." Bên cạnh, thân là 'nhân vật chính được truyền ngôi' Bạch bào Kim Quái, lúc này lại thành phối giác đứng xem, hắn một mặt mộng bức: "???" Tống tiền bối?

Thiên Đế Tống tiền bối?

Đây là vị đại lão nào thời kỳ viễn cổ sao?

Có thể được Thiên Đế tâm cao khí ngạo tôn xưng một tiếng 'tiền bối', vị Tống tiền bối này có lai lịch gì?

Ngoài ra, không biết có phải là ảo giác hay không, vì sao hắn tổng cảm giác thanh âm vị 'Tống tiền bối' này, có chút quen tai? [Cái đó, ta kỳ thật đang nghiêm túc bế quan, bế quan bế quan có khả năng liền ngủ thiếp đi.

Ta lần này tới đây thuần túy là ngoài ý muốn, cho nên Thiên Đế tiên tử, ngươi không bằng coi ta thành không khí, lờ ta đi?] Tống Thư Hàng nhỏ giọng đề nghị. "Coi thành không khí lờ đi?

Tống tiền bối, ý của ngươi là bảo ta coi ngươi thành một cái rắm sao?" Thân thể Thiên Đế hơi ngả về phía sau, một đóa hoa sen to lớn bằng không phù hiện, giống như cái ghế đỡ lấy thân hình nàng.

Tống Thư Hàng: [...] "Ngươi là ai?" Lúc này, Bạch bào Kim Quái thống khổ nói —— hắn muốn hỏi thăm thân phận Tống Thư Hàng một chút, nếu như có thể mà nói, hắn muốn hướng Tống Thư Hàng tư vấn bí quyết 'nhẫn nại thống khổ'. [Đạo hữu chớ hoảng sợ, ta chỉ là một con Vô Danh Tống vừa vặn đi ngang qua, đạo hữu coi ta như không thấy là được.] Tống Thư Hàng đáp, phàm là người có quan hệ với Thiên Đế, đều là đại phiền toái tiềm ẩn, hắn không muốn đem thân phận của mình tiết lộ ra ngoài. "Vô Danh Tống?" Bạch bào Kim Quái mặt bộ thống khổ đến vặn vẹo. "Tống tiền bối ngươi thật là khiêm tốn, Chư Thiên Vạn Giới này, ai dám xưng ngươi là hạng người vô danh?" Khóe miệng Thiên Đế giương lên.

Cách vách ngoài kết giới Cửu Đăng ni cô, giống như xem khỉ nhìn Đại tiền bối và Thiên Đế —— rõ ràng chỉ có hai người, nhưng đối thoại giữa Thiên Đế và Đại tiền bối, lại phảng phất đang nói chuyện với 'người thứ ba'.

Nhưng nàng nhìn nửa ngày, cũng không tìm được 'người thứ ba' kia có khả năng tồn tại ở đâu. [Nói đi, Thiên Đế tiên tử ngươi đang làm gì?

Vì sao ta vừa qua đây, vỏ não liền một trận kịch liệt đau nhức?] Thanh âm Tống Thư Hàng vang lên lần nữa, tổng cảm giác Thiên Đế đang mưu hại hắn!

Thiên Đế lắc đầu nói: "Duy chỉ có chuyện này, ta không muốn để cho Tống tiền bối biết." Nàng vừa dứt lời, thanh âm Tống Thư Hàng lại vang lên: [Chờ chút...

Tin tức to lớn này là cái gì, Trường Sinh chi đạo?] Thiên Đế: "..." Bạch bào Kim Quái: "!!!" "Đau đầu ghê, Tống tiền bối." Thiên Đế đau cả vỏ não: "Ngươi lần này xuất hiện thật không thích hợp." [Chờ chút, thanh âm vừa rồi của ta là 'suy nghĩ trong lòng', không có nói ra miệng mới đúng a.

A đúng rồi...

Ta là trạng thái đặc thù.

Lại chờ chút, ta có khả năng có chút đầu mối, ta cảm giác trong vỏ não có một bộ phận ký ức bắt đầu bị kích hoạt.] Thanh âm Tống Thư Hàng vang lên lần nữa.

Mấy hơi thở sau.

Thần Bí Đảo, phong ấn ký ức, Thỏ Tử đại tiền bối, Đại-thu-nhỏ-một-tấc, vân vân... ký ức đứt quãng tuôn ra —— Tống Thư Hàng đều kém chút quên hắn còn có một bộ phận ký ức bị trần phong như vậy.

Sự thật là, dùng quan hệ nhân mạch của Tống Thư Hàng, nếu muốn giải khai ký ức trần phong, cũng không khó khăn.

Chỉ là bởi vì nguyên nhân ước định, hắn vẫn không có thử chủ động giải khai cái phong ấn này.

Tối đa cũng chỉ là khi chịu đến một ít kích thích, trong đầu hiện lên một ít hình ảnh ký ức đoạn ngắn.

Mà hiện tại, bộ phận ký ức trần phong này tựa hồ bị mở ra, hình ảnh đứt quãng hiện lên.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng rốt cục phát giác được đối tượng mình lần này nhập mộng 'phụ thân' —— chủ nhân Thần Bí Đảo, vị đại tiền bối thích thỏ, nói chuyện thích chiếu theo khuôn mẫu vô hình kia!

Khả năng là bởi vì cái 'ký ức phong ấn' năm đó làm thời cơ, để hắn lần này nhập mộng kết nối lên vị đại tiền bối này. [Nói cách khác, nơi này là Thần Bí Đảo?

Như vậy thời gian cách ta hiện tại cũng không có cách quá lâu?

Thiên Đế ngươi ở trên Thần Bí Đảo làm đại động tác?] Tống Thư Hàng hỏi. "Tống tiền bối, ngươi biết quá nhiều." Thiên Đế vuốt vuốt thái dương, nghiêm túc nói: "Lần này, ta nhất định phải diệt khẩu ngươi nha!" Tống Thư Hàng: "..." Từ ngữ khí Thiên Đế xem ra, nàng tựa hồ là nghiêm túc?

Nói thực ra, tại trong Chư Thiên Vạn Giới bây giờ, có thực lực chính diện ngạnh đối Tống Thư Hàng + một thân tool hack, và có khả năng đối chết hắn một mạng, Thiên Đế khẳng định tính một cái.

Nếu như Thiên Đế nghiêm túc, canh chuẩn thời cơ đối Tống Thư Hàng mà nói, là thật có cơ hội xử lý Tống Thư Hàng. [Cái đó...] Tống Thư Hàng cuối cùng vẫn muốn thử giãy dụa một chút, nhìn xem có thể dựa vào ba tấc lưỡi không nát của mình thuyết phục Thiên Đế hay không.

Nhưng vừa mở miệng, hắn lại tìm không thấy điểm thiết nhập để 'khuyên bảo' —— nhìn lén 'Trường Sinh đại đạo' của người khác loại sự tình này, thật tìm không ra lý do tẩy trắng, thuộc về series bị người đánh chết cũng không còn gì để nói. "Đừng nói chuyện, Tống tiền bối.

Lúc này ngươi nói cái gì đều không dùng được!

Trừ phi ngươi hiện tại rời khỏi nơi này, ta có thể coi như việc này chưa từng xảy ra." Thiên Đế lên tiếng nói.

Thiên Đế thiện lương cuối cùng vẫn là nói ra yêu cầu nhỏ nhoi của mình, nàng chỉ yêu cầu Tống Thư Hàng lập tức viên nhuận lăn đi.

Bạch bào Kim Quái nghe đến đó, đều ngây dại —— hắn là bị sự 'thiện lương' của Thiên Đế dọa sợ rồi, đây căn bản không phải Thiên Đế hắn biết!

Cho nên, vị 'Tống tiền bối' này rốt cuộc là ai?

Thế mà có thể để Thiên Đế vì hắn mà cải biến?

Nhưng là Tống Thư Hàng bên kia khi nghe được yêu cầu nhỏ nhoi này của Thiên Đế, lại bất đắc dĩ ngẩng đầu nhìn trời: "..." Ta cũng muốn đi a, nhưng 'thiên phú nhập mộng' của ta không phải ta muốn đi là có thể đi, tựa như là đang nằm mơ, đặc biệt là ác mộng, không phải ngươi muốn tỉnh là có thể tỉnh lại.

Không phải ta không muốn đi ~ Kỳ thật ta muốn lưu ~ Không khí đều bắt đầu xấu hổ.

Đồng thời, tin tức thuộc về Thiên Đế 'Thiên Đình chi đạo', đang cuồn cuộn không dứt quán nhập thể nội Bạch bào Kim Quái.

Thiên Đình chi đạo sau khi tiến vào thân thể Bạch bào Kim Quái chia làm ba bộ phận, một bộ phận là tin tức tri thức, một bộ phận là quy tắc Trường Sinh chi đạo, một bộ phận là năng lượng Trường Sinh Giả cùng 'Thiên Đình chi đạo' mật thiết tương liên.

Quy tắc Trường Sinh chi đạo và năng lượng Trường Sinh Giả, lại là trực tiếp dung nhập vào thân thể Bạch bào Kim Quái, Tống Thư Hàng 'nhập mộng' có thể thể nghiệm cảm giác 'thống khổ' khi loại sức mạnh quy tắc này dung hợp, nhưng lại không thể copy phần năng lượng cùng quy tắc này.

Tối đa chỉ có thể bàng quan một chút 'Quy tắc Thiên Đình chi đạo' của Thiên Đế, có thể nhìn từ xa mà không thể dâm loạn.

Bất quá, bộ phận tin tức tri thức thuộc về 'Trường Sinh chi đạo' lại bị Tống Thư Hàng nhập mộng copy đi một mạch...

Trên thế giới của cải trân quý nhất là tri thức, của cải dễ dàng mang đi nhất cũng là tri thức. "Ngươi còn chưa đi?" Thiên Đế lên tiếng nói. [Ta cũng muốn đi a, nhưng mà ta đi không được.] Tống Thư Hàng dùng giọng điệu túng bao trả lời.

Thiên Đế: "..." Mà tại đồng thời túng quẫn trả lời Thiên Đế, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện trong 'Tri thức Thiên Đình chi đạo' không ngừng tiếp thu trong đầu, có bộ phận tin tức thế mà có thể mang đến gợi ý cho việc 'bế quan' của hắn!

Tin tức tri thức Thiên Đình chi đạo, đối với Tống Thư Hàng bây giờ mà nói, y nguyên là quá mức cao thâm mạt trắc, thuộc về tri thức tối nghĩa căn bản xem không hiểu.

Muốn xem hiểu bộ phận tri thức này, hắn còn cần học lại từ đầu, bổ túc tri thức tu chân từ ngũ phẩm đến cửu phẩm, đánh xong cơ sở, mới có tư cách học tập bộ phận 'Tri thức Thiên Đình chi đạo' này.

Bất quá, bởi vì thành viên Tống Thư Hàng tiếp xúc thường ngày, cùng các tool hack trên người, tất cả đều là cường giả đỉnh tiêm nhất lưu, trong quá trình tai nghe mắt thấy hàng ngày, bất tri bất giác nắm giữ rất nhiều tri thức cổ quái.

Cho nên, trong 'tri thức Thiên Đình đại đạo' hoàn chỉnh, Tống Thư Hàng ngẫu nhiên có thể xem hiểu mấy đoạn ngắn, hơn nữa mấy đoạn ngắn này cũng là đứt quãng, không liên quán.

Mà trong đó liền có mấy 'điểm tri thức đoạn ngắn' là có liên quan với Kiếp Tiên Hư Không.

Thông qua bọn chúng, Tống Thư Hàng đối với 'Kiếp Tiên Hư Không' lý giải càng thêm thâm nhập, đồng thời trong đầu hiện lên mấy cái linh cảm.

Ví dụ như...

Muốn tăng cường hảo cảm độ giữa mình và Kiếp Tiên Hư Không, ngoại trừ cày 《 Dưỡng Đao Thuật 》 và công năng 《 Kim Đan Mã QR 》 ra, nói không chừng còn có thể từ phương diện bản thân da tay. 'Thiên Cung kiến trúc thiên tin tức' của Viễn Cổ Thiên Đình chi đạo đã mở ra cho Tống Thư Hàng một phương hướng suy nghĩ.

Đối với bộ phận người thích an cư lạc nghiệp mà nói, muốn đối với một chỗ sinh ra 'tình cảm', như vậy ở mảnh đất này mua căn phòng, thành lập một cái 'nhà' là một lựa chọn không tồi.

Người thích an cư đối với khái niệm 'nhà' thấy tương đối nặng, đối với 'phòng ở' cũng tương đối coi trọng.

Vô luận là mua hay thuê, có một chỗ đặt chân, có một cái 'nhà' phi thường trọng yếu.

Có 'nhà' về sau, đối với một chỗ lạ lẫm liền có thể dần dần quen thuộc, sinh ra tình cảm. [Cho nên, ta có phải hay không phải ở trong 'Kiếp Tiên Hư Không' làm ra một cái 'nhà'?

Không cần quá lớn, cứ làm một cái chỗ ở nhỏ mấy chục mét vuông là được.

Có 'nhà' xong, tình cảm giữa ta và 'Kiếp Tiên Hư Không' khẳng định có thể trở nên càng thêm thân mật.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đến mức làm sao ở trong 'Kiếp Tiên Hư Không' xây cái nhà, 'Thiên Cung kiến trúc thiên tin tức' trong Thiên Đình đại đạo liền có thể hoàn mỹ giải quyết vấn đề này.

Dùng 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Thất phẩm Tôn Giả làm cơ sở, lại gia tăng chút tiểu kỹ xảo, đem Chân Thực Huyễn Tượng ổn định lại —— các bước phía trước có thể tham khảo 'Bích Thủy Các' của Sở các chủ.

Các bước đằng sau, Tống Thư Hàng không có xem hiểu.

Nhưng không quan hệ, hắn có thể trở về tư vấn Bạch tiền bối vạn năng, hoặc là Vân Tước Tử tiên tử Thánh Nhân chi sư, còn có thể cân nhắc trực tiếp đi hỏi thăm Sở các chủ.

Thậm chí nếu như hắn đầu óc bị chập mạch, còn có thể trực tiếp hỏi thăm Thiên Đế tiên tử —— nếu như hắn muốn chết một cách thú vị chút. [Là ý kiến hay, cảm giác có thể thực hiện.

Quay đầu ta liền phải lập tức thử một chút.] Tống Thư Hàng sờ cằm nói.

Thiên Đế lên tiếng hỏi: "Ngươi muốn thử cái gì?" Bạch bào Kim Quái: "..." Ngươi không phải muốn đuổi vị 'Tống tiền bối' này đi sao?

Chương 2773

Vì sao đột nhiên lại cùng hắn tán gẫu rồi? [Ta đang suy nghĩ xây cái nhà trong Kiếp Tiên Hư Không, ta muốn có một mái nhà, một mái nhà ấm áp.] Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đế: "..." MDZZ (Mẹ nó thiểu năng) [Đúng rồi, Đại tiền bối.

Ngươi và Thiên Đế ở giữa là quan hệ thế nào?] Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi, trong quá trình nhập mộng, hắn nhạy cảm phát giác được, thân phận Thỏ Tử bao Đại tiền bối này không đơn giản.

Vị đại tiền bối này thế mà có thể hoàn mỹ dung hợp 'Thiên Đình chi đạo' của Thiên Đế, không có bất kỳ phản ứng bài xích nào. "Đại tiền bối?

Tống tiền bối ngươi đang gọi ta?" Bạch bào Kim Quái hỏi ngược lại.

Thiên Đế Tống tiền bối, thế mà quay lại gọi hắn là Đại tiền bối, cái này khiến hắn có cảm giác tổn thọ.

Tống Thư Hàng cười nói: [Đại tiền bối, ta là...] "Tống tiền bối, ngươi đây là đang nhìn trộm quan hệ nhân mạch của ta, từ mặt bên để khảo sát tin tức của ta sao?" Thiên Đế đột nhiên cười duyên đánh gãy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." Quả nhiên, thân phận vị đại tiền bối này có điều lạ.

Thiên Đế đang ngăn cản hắn và vị đại tiền bối này thâm nhập giao lưu, để tránh hắn suy đoán ra tin tức gì sao?

Lại cân nhắc đến Thiên Đế thế mà đem 'Thiên Đình chi đạo' truyền ngôi cho vị Bạch bào đại tiền bối này.

Như vậy, đáp án chỉ có một cái!

Vị Bạch bào đại tiền bối này, kỳ thật là con riêng của Thiên Đế nha! "Tống tiền bối." Thanh âm Thiên Đế vang lên. [Ừm?] Tống Thư Hàng đáp. "Quan tài mà nói, ngươi là thích nắp lật?

Hay là nắp trượt?

Hoặc là kiểu có thể gấp lại?" Thiên Đế nói. [Di?

Thiên Đế tiên tử ngươi cũng biết chuyện ta xây đại mộ cho mình à?] Tống Thư Hàng kinh ngạc nói: [Ngươi vẫn luôn nhìn trộm ta?] Thiên Đế đau não: "..." Nàng gần đây đã đang nỗ lực thích ứng mạch não thắt nút của Vũ Nhu Tử, nhưng mỗi khi nàng cùng đám người có tư duy nhảy cóc kiểu đứt quãng này giao lưu, y nguyên sẽ cảm giác thể xác tinh thần mệt mỏi.

Cùng loại người này giao lưu, ngươi vĩnh viễn đoán không được câu tiếp theo của đối phương sẽ trả lời ngươi thế nào, lại sẽ đem chủ đề của ngươi kéo đến cái tinh hệ nào đi.

Càng xấu hổ hơn là...

Nàng trước đó xác thực nhìn trộm qua Tống Thư Hàng.

Cho nên, mới biết được Tống Thư Hàng bản thể, phân thân ở địa phương nào, sẽ hay không trở ngại 'kế hoạch truyền ngôi đại kế' của nàng tiến hành.

Nhưng lúc này, nếu như nàng trả lời 'Ta đúng là nhìn trộm qua ngươi' các loại, tổng cảm giác mình biến bị kéo thấp đến cái cấp bậc của Tống Thư Hàng, làm sự tình 'nhìn trộm' giống như hắn.

Thế là, Thiên Đế lần nữa trầm mặc, không muốn nói chuyện. [Quan tài mà nói, kỳ thật Bạch tiền bối đã chuẩn bị cho ta một bộ 'Quan tài kiểu phi kiếm', ngầu lắm luôn.] Tống Thư Hàng đáp, quan tài hình phi kiếm, mốt mới cực ngầu, quan trọng nhất nó là 'hình kiếm'.

Mặc dù hắn đã sớm tuyệt vọng với thiên phú kiếm thuật của mình, thừa nhận sự thật mình là một tên đao khách, nhưng cái này không ngại ngại hắn thưởng thức phi kiếm. "Ta cảm thấy ta và ngươi nói là kiểu dáng quan tài đơn giản như vậy sao?" Thiên Đế nghiến răng nói: "Ta là đang hỏi ngươi, ngươi muốn chết như thế nào?" Tống Thư Hàng: "..." Chết như thế nào vấn đề này, nhớ được Bạch tiền bối Two cũng từng hỏi qua hắn.

Lúc ấy câu trả lời của Tống Thư Hàng đơn giản là lịch sử đen tối cả đời hắn, nếu không phải lúc ấy hắn cơ trí, kịp thời lấy công chuộc tội, câu trả lời năm đó cũng đủ để hắn bị Bạch tiền bối Two cắt miếng.

Cho nên, lần nữa đối mặt vấn đề tương tự, có vết xe đổ, Tống Thư Hàng khẳng định phải nghiêm túc đối đãi, tuyệt không tuỳ tiện loạn đáp.

Lần này sau khi nghiêm túc tự hỏi, Tống Thư Hàng thăm dò đáp: [Nếu như thật muốn chọn một cái kiểu chết...

Chết già tự nhiên?] Thiên Đế: "..." Bạch bào Kim Quái cảm giác có chút cổ quái, quan hệ giữa Thiên Đế và vị 'Tống tiền bối' này, tựa hồ không phải loại quan hệ 'Tiền bối, hậu bối' bình thường.

Chí ít từ trong đối thoại có thể nhìn ra, Thiên Đế đối với vị 'Tống tiền bối' này ép căn không có một điểm tôn trọng đối với tiền bối, động một tí liền uy hiếp muốn giết chết đối phương.

Mà vị 'Tống tiền bối' này cũng túng không chịu được, hơn nữa da mặt cũng dày, túng đến nước chảy thành sông. "Tốt, vậy thì chết già tự nhiên." Thiên Đế cười lạnh nói: "Qua mấy ngày ta liền tự thân đi tìm Tống tiền bối, để ngươi thọ chung chính tẩm, niên linh cao mà chết." —— Dưới Thời Gian chi đạo suy lão mà chết đi, Tống tiền bối! [Làm phiền rồi, cáo từ, không hẹn gặp lại!] Tống Thư Hàng ôm quyền đáp —— hắn cảm giác được lần này 'nhập mộng' đã sắp kết thúc, là thời điểm rời đi thân thể Thỏ Tử đại tiền bối, trở về Kiếp Tiên Hư Không.

Đến lúc đó, bản thể hắn cứ trốn ở Cửu U thế giới hảo hảo tu luyện, không về hiện thế.

Tốt nhất là đem cây cột phong ấn thứ hai phong ấn 《Nho Điển》 của Nho gia Thánh Nhân mở ra, sau đó đem bản thể mình nhốt vào bên trong.

Như vậy, cho dù là Thiên Đế tìm tới cửa, đối mặt phong ấn mà ngay cả Cửu U Chúa Tể đều phải dùng 500 năm mới có thể giải khai, trong thời gian ngắn cũng thương không được hắn. [Tuyệt diệu a, ta trước kia làm sao không nghĩ tới phương án này.] Tống Thư Hàng like cho sự cơ trí của mình, chỉ cần giải khai phong ấn 《Nho Điển》, đem hảo cảm độ của 'cột phong ấn' cày max, hắn chẳng khác nào sở hữu một món pháp khí hình 'Phòng ngự tuyệt đối'!

Khác biệt với Hạch tâm thế giới thời khắc mấu chốt sẽ bị đối thủ dùng 'thủ đoạn cấm cố không gian' phong ấn lại, Bàn Cầu đại lão 'cột phong ấn' tùy thời đều có thể mở ra, đóng lại.

Đây đơn giản là thần kỹ bảo mệnh.

Quay đầu, liền tăng ca tăng giờ, dùng phương thức cày 'Vô Cực Ma Tông - Ma Đế Cung', một hơi đem cột phong ấn cày max!

Thiên Đế chỉ cảm giác huyệt thái dương của mình đều đang ẩn ẩn trướng động. [Thời gian đến, đưa quân ngàn dặm cuối cùng cũng phải từ biệt, Thiên Đế tiên tử xin dừng bước.] Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Trong khi nói chuyện, đạo 'lưu quang Thiên Đình đại đạo' cuối cùng Thiên Đế truyền ngôi cho Kim Quái, cũng vừa lúc dung nhập vào trong cơ thể Kim Quái.

Đồng dạng, Tống Thư Hàng cũng tiếp thu được một tia 'tri thức Thiên Đình đại đạo' cuối cùng. "Muốn tới thì tới, muốn đi thì đi, Tống tiền bối ngươi nghĩ cũng thật quá đẹp." Thiên Đế đưa tay điểm về phía hư không, Thời Gian chi đạo dưới sự điều khiển của nàng được kích hoạt...

Nàng là muốn dùng quy tắc thời gian, cưỡng ép đem ý thức 'Tương lai' của Tống Thư Hàng lưu lại.

Viễn Cổ Thiên Đình chi đạo truyền ngôi cho Kim Quái xong, Thiên Đế liền mất đi con đường 'Trường Sinh chi đạo' này.

Nhưng là, trên người nàng còn ẩn tàng một đầu 'Thời Gian chi đạo' khác lột xác, chia cắt ra từ trong 'Viễn Cổ Thiên Đình chi đạo'.

Tại sau khi mất đi 'Thiên Đình đại đạo', nàng ngắn ngủi ngã xuống đến cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên...

Nhưng vẻn vẹn trong nháy mắt, nàng liền cấp tốc tiến hành hoán đổi, lấy 'Thời Gian chi đạo' một lần nữa bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả.

Thậm chí ngay cả thực lực, đều không có tổn thất bao nhiêu.

Tống Thư Hàng: "..." Lòng dạ đàn bà, mò kim đáy biển.

Trước đó luôn mồm để hắn cút, coi như hắn thật muốn cút, lại cưỡng ép đem hắn lưu lại.

Sức mạnh thời gian, lượn lờ tại ngoài thân Kim Quái, khóa chặt ý thức Tống Thư Hàng.

Tuy nhiên...

Ý thức Tống Thư Hàng cũng không có dừng lại thời gian quá dài.

Chỉ khoảng chừng hai ba hơi thở, 'Nhập mộng' kết thúc, ý thức

Tống Thư Hàng vẫn là từ trên thân Bạch bào Kim Quái biến mất không thấy gì nữa.

Ngón tay Thiên Đế, cứng ngắc điểm tại trong hư không. "Hắn rời đi rồi." Bạch bào Kim Quái nói, lúc này khí tức trên người hắn trở nên hồn hậu, ẩn ẩn có một đạo 'Đế uy' bị kích hoạt đi ra, từ trên người hắn tản ra.

Từ giờ khắc này, hắn chính là Thiên Đế mới, Kim Quái Đại Đế.

Thiên Đế chậm rãi thu hồi cánh tay của mình. "Ngoài ra, ta có phải đã tiếp xúc qua vị 'Tống tiền bối' này ở đâu rồi không, chuẩn xác mà nói...

Là trong ký ức trầm phong của ta, đã từng có qua loại trạng thái bị 'Tống tiền bối' phụ thân này?" Kim Quái ngẩng đầu lên, nhìn qua Thiên Đế.

Tại sau khi tiếp thu xong 'Viễn Cổ Thiên Đình chi đạo', tại sau khi trở thành tân nhậm Thiên Đế, hắn cảm giác sâu trong linh hồn mình phảng phất có một ít mảnh vỡ ký ức đang thức tỉnh.

Vị 'Tống tiền bối' này tựa hồ không phải lần đầu tiên phụ thể trên người hắn.

Trước đó, 'Tống tiền bối' cũng nỗ lực muốn hướng hắn giới thiệu chính mình.

Cho nên, hắn từng tiếp xúc qua vị 'Tống tiền bối' này, hơn nữa, hai người rất có thể quen biết tại thời đại viễn cổ, trước khi Thiên Đình kiến lập, liền quen biết?

Thiên Đế không có trả lời vấn đề của Bạch bào Kim Quái, chỉ là ngẩng đầu bảo trì trạng thái trầm tư: [Nhập mộng sao?] *** Một ngày sau.

Trong Kiếp Tiên Hư Không.

Nguyên thần trầm tịch của Tống Thư Hàng đột nhiên lại sinh động hẳn lên. [Trở về?

Nhập mộng rốt cục kết thúc.] Tống Thư Hàng nguyên thần thổn thức nói.

Lần này nhập mộng, là một lần trục thời gian tới gần 'Hiện tại' nhất từ trước tới nay của hắn.

Đồng thời, trong đầu hắn tiếp thu được tin tức của Thiên Đế.

Là tin tức gửi tới từ hôm qua. [Đinh ~ 'Bạn bè cẩu hữu' Thiên Đế của bạn hướng bạn viễn trình gửi đi 1 giọt năng lượng, lời nhắn: Tống tiền bối, đây là định mức năng lượng hôm nay nha ~ Tương lai, để chúng ta gặp lại tại 'Thời kỳ Viễn Cổ' nha!] Tống Thư Hàng khi nhìn thấy nửa câu sau, tim gan run lên.

Bình sinh không làm chuyện trái lương tâm, nửa đêm không sợ quỷ gõ cửa.

Nhưng nếu trong lòng có tật, khi nghe thấy một số từ khóa mấu chốt, người ta sẽ không nhịn được mà run rẩy... giống như Tống Thư Hàng hiện tại.

Thiên Đế, thời kỳ viễn cổ, gặp lại...

Một bộ tổ hợp từ ngữ này, đánh trúng ngay điểm yếu của Tống Thư Hàng.

Hắn nhìn chằm chằm vào tin nhắn của Thiên Đế hồi lâu.

Hắn không xác định được Thiên Đế thực sự đã đoán ra thân phận của hắn, hay là đang lừa hắn. [Bất kể thế nào, đánh chết mình cũng sẽ không thừa nhận chuyện mình từng dẫn dắt Thiên Đế đời đầu nhảy núi.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Thẳn bạch thì khoan hồng, ngồi tù mọt gông.

Bất kể đánh chết hay không, cứ không thừa nhận là đúng nhất.

Đang suy tư, đinh ~ một tiếng, Thiên Đế lại gửi đến một tin nhắn mới. [Bạn bè xấu 'Thiên Đế' đã gửi tặng bạn từ xa 1 giọt năng lượng, kèm lời nhắn: Tống tiền bối, đây là hạn mức năng lượng hôm nay nha ~ Ngài hiện tại có phải đã tỉnh lại từ trạng thái bế quan rồi không?] Tống Thư Hàng: “Vãi.” Thiên Đế làm sao biết hắn đã tỉnh lại từ trạng thái bế quan?

Chương 2774

Chẳng lẽ, cô ta vẫn đang theo dõi mình?

Hắn vội vàng quay đầu nhìn quanh Kiếp Tiên Hư Không, thần thức bao trùm bốn phía.

Nhưng trong phạm vi thần thức của hắn, chỉ có thể nhìn thấy Bạch tiền bối, Vân Tước Tử tiên tử, Thất Tu tiền bối và Linh Vũ Điệp tiền bối.

Linh Vũ Điệp và Thất Tu tiền bối vẫn chưa tỉnh lại, còn Vân Tước Tử tiên tử và Bạch tiền bối vẫn đang bế quan.

"Không phát hiện bóng dáng Thiên Đế...

Bất quá, Thiên Đế là cấp bậc Trường Sinh Giả, phạm vi thần thức của cô ta vượt xa ta.

Nếu cô ta thực sự trốn trong Kiếp Tiên Hư Không theo dõi ta, hoàn toàn có thể trốn ở khu vực ngoài phạm vi thần thức của ta, tình thế bất lợi cho ta a." Tống Thư Hàng khổ não nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "???" Ngươi không phải đang bế quan sao?

Lúc nào lại đi chọc Thiên Đế rồi?

"Bình tĩnh, bình tĩnh, lúc này...

Cứ coi như mình vẫn đang bế quan là được." Tống Thư Hàng lặng lẽ nhắm mắt lại, giả vờ như mình đang tiếp tục bế quan.

Đồng thời, hắn âm thầm chỉnh lý kiến thức về 'Thiên Đình Đại Đạo' trong đầu.

Kiến thức về Thiên Đình Đại Đạo vô cùng khổng lồ, Tống Thư

Hàng phải dành riêng một phân khu trong não bộ để lưu trữ phần kiến thức này.

Ngay khi Thư Hàng chỉnh lý ký ức 'Thiên Đình Đại Đạo', Công Đức Xà Mỹ Nhân trong cơ thể hắn khẽ nhíu mày...

Cô ngửi thấy mùi vị của 'Viễn Cổ Thiên Đình Đại Đạo' trên người Tống Thư Hàng!

Khác với việc Tống Thư Hàng trước đây thu thập 'Mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' bị nhiễm khí tức 'Đại Đạo', lần này 'khí tức Viễn Cổ Thiên Đình Đại Đạo' là do tự thân Tống Thư Hàng tỏa ra.

Thư Hàng đang tiếp xúc với Thiên Đình Chi Đạo?

Công Đức Xà Mỹ Nhân không khỏi có chút lo lắng.

Cô từng là một thành viên của Viễn Cổ Thiên Đình, lại có quan hệ mật thiết với kẻ hủy diệt Thiên Đình là Trình Cẩu Đản, nên cô hiểu rõ nhất sự nguy hiểm của 'Viễn Cổ Thiên Đình Đại Đạo'.

Một khi dính vào đại đạo này thì rất khó thoát thân.

Không cẩn thận sẽ bị trói buộc dưới Thiên Đình Đại Đạo, ngay cả Trường Sinh Giả cũng không cách nào dễ dàng thoát ra được.

“Tống ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân mở miệng, ý đồ nhắc nhở Tống Thư Hàng, bảo hắn đừng tùy tiện tiếp xúc với Thiên Đình Chi Đạo.

Nhưng cô vừa mở miệng, lại phát hiện 'khí tức Viễn Cổ Thiên Đình' trên người Tống Thư Hàng đột nhiên biến mất không còn tăm hơi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: “???” “Sao vậy, @#%& tiên tử?” Tống Thư Hàng hỏi.

“......” Công Đức Xà Mỹ Nhân trợn trắng mắt: “Các ngươi tìm Chu Thụ Nhân, liên quan gì đến Lỗ Tấn ta?” “Ta lại đọc sai tên cô à?”

Tống Thư Hàng hiểu ý tứ lời thoại của Công Đức Xà Mỹ Nhân, sau đó hắn thử uốn lưỡi, nỗ lực giãy giụa phát ra vài âm tiết 'văn tự viễn cổ'.

Mấy hơi thở sau.

Tống Thư Hàng từ bỏ giãy giụa: “Nói chứ, Công Đức tiên tử, cô có muốn cân nhắc đổi tên khác không?” “Tống Cẩu Đản!” Công Đức Xà Mỹ Nhân giận dữ.

“Là Trình Cẩu Đản, tên do cha Cẩu Đản đích thân đặt, chúng ta đừng tùy ý thay đổi tổ từ của nó.” Tống Thư Hàng cười ha ha, hắn thậm chí đang cân nhắc xem có nên làm cho đạo hiệu 'Trình Cẩu Đản' mà Cửu U Chúa Tể ban tặng được danh dương thiên hạ hay không.

“Đản sự?” (Chuyện trứng/chuyện vớ vẩn?) Giọng nói của Trình Lâm tiên tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Tống Thư Hàng: “......” Nơi này chính là Kiếp Tiên Hư Không, Trình Lâm tiên tử thế mà vẫn có thể cảm ứng được lời hắn nói?

Giọng nói của Công Đức Xà Mỹ Nhân trở nên vui vẻ: “Cẩu Đản thành đôi.” “Ngươi không ở Kiếp Tiên Hư Không đàng hoàng bế quan, không có việc gì tag (@) ta làm gì?” Trình Lâm tiên tử bực bội, cô vừa nãy đang cùng cha Cẩu Đản nói chuyện phiếm, đột nhiên cảm ứng được có người cứ liên tục gọi 'Trình Cẩu Đản'...

Thế là cô không cần nghĩ ngợi, trực tiếp thông qua tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', chuyển tiếp đường dây của Tống Thư Hàng.

Chuyển tuyến xong cô khẽ dò xét, liền phát hiện quả nhiên là tên Tống Thư Hàng này đang không ngừng tag cô.

Hơn nữa, trong cảm ứng của cô, tên Tống Thư Hàng này vừa bế quan, vừa đang hướng về hư không điên cuồng cày 《Dưỡng Đao

Thuật 》, mã QR sau lưng chớp nháy liên tục, trên đỉnh đầu còn có một đám khỉ đang ngâm xương.

Tên này rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Thực ra, ta vừa bế quan xong.” Tống Thư Hàng đáp.

Trình Lâm tiên tử: “Bế quan bao lâu?” “Một...

Một ngày?” Tống Thư Hàng có chút không xác định thời gian.

“Hứa với ta, làm ơn đừng bôi đen từ 'bế quan' này được không?” Trình Lâm tiên tử nói: “Ngoài ra, không có việc gì đừng cứ tag ta mãi, lo mà bế quan của ngươi đi!” Công Đức Xà Mỹ Nhân: “Bôi đen, bôi đen.” Tống Thư Hàng: “......” “Không có việc gì ta đi trước đây, còn tag loạn ta nữa thì ngươi chết chắc.” Trình Lâm tiên tử hung dữ nói.

“Đợi chút Trình Lâm tiên tử, ta có chút việc muốn thỉnh giáo cô.” Tống Thư Hàng vội nói.

Trình Lâm tiên tử và Công Đức Xà Mỹ Nhân đều là thành viên Viễn Cổ Thiên Đình, cho nên, họ hẳn là hiểu rõ cách chế tạo 'kiến trúc Thiên Cung' chứ?

Trình Lâm: “Nói.” “Trình Cẩu...

Lâm tiên tử, cô biết cung điện Viễn Cổ Thiên Đình sau khi dùng 'Chân Thực Huyễn Tượng' cụ hiện ra, bước tiếp theo phải làm sao để ổn định chúng, khiến chúng hóa thành kiến trúc Thiên Cung không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi thăm.

“Ngươi hỏi cái này làm gì?

Ngươi không phải đang nghiên cứu Thiên Đình Trường Sinh Chi Đạo đấy chứ?” Trình Lâm tiên tử nhíu mày, nhắc nhở: “Viễn Cổ Thiên Đình Đại Đạo là một con đường trường sinh rất nguy hiểm.

Cho dù là Trường Sinh Giả, nếu dính vào đại đạo này, không cẩn thận cũng sẽ bị hãm sâu vào trong đó.

Ngươi hiện tại mới là cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh...

Tiếp xúc với Thiên Đình Trường Sinh Chi Đạo đối với ngươi mà nói, quá nguy hiểm.” Công Đức Xà Mỹ Nhân gật đầu phụ họa: “Quá nguy hiểm!” Giữa Trình Lâm và cô vẫn có sự ăn ý, cô vừa định nhắc nhở Thư Hàng việc này, Trình Lâm đã thay cô nhắc nhở trước một bước.

“Tiên tử đừng hiểu lầm, ta không có ý định tiếp xúc sâu với 'Viễn Cổ Thiên Đình Chi Đạo'...

Ta chỉ là muốn làm một cái nhà nhỏ trong Kiếp Tiên Hư Không thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Trình Lâm tiên tử: “???” Công Đức Xà Mỹ Nhân: “???” “Ta lần này bế quan, chủ yếu là để tạo mối quan hệ tốt với Kiếp Tiên Hư Không, cày chút độ hảo cảm.

Ta nghĩ rồi, cảm giác tạo một cái nhà nhỏ trong Kiếp Tiên Hư Không sẽ có lợi cho việc bồi dưỡng tình cảm giữa ta và Kiếp Tiên Hư Không.” Tống Thư Hàng giải thích: “Cho nên, ta liền nhớ tới 'Thiên Cung Kiến Tạo Thiên' trong Thiên Đình Chi Đạo, bất quá nửa phần sau của Thiên Cung Kiến Tạo Thiên, ta xem không hiểu.” “Xem không hiểu?” Trình Lâm tiên tử lập tức bắt được từ khóa: “Ngươi quả nhiên đã tiếp xúc với 'Thiên Đình Đại Đạo'?” “Coi như tiếp xúc qua một chút đi, trước đó ta từng bàng quan qua nghi thức Thiên Đế truyền vị.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp, hắn đã có việc cầu Trình Cẩu Đản tiên tử, vậy chuyện hắn tiếp xúc với Viễn Cổ Thiên Đình Đại Đạo tự nhiên không thể giấu giếm.

“Thiên Đế truyền vị?” Trình Lâm tiên tử lần nữa bắt được từ khóa.

Trong hai câu nói ngắn ngủi, Tống Thư Hàng cứ như một trung tâm phát hành tin tức nóng hổi, không ngừng truyền đến cho cô đủ loại tin giật gân.

“Ừ, truyền vị.

Cô ta đem Thiên Đế chi vị và 'Viễn Cổ Thiên Đình Đại Đạo' truyền toàn bộ cho người khác.” Tống Thư Hàng đáp.

Trình Lâm tiên tử: “......” Lại là từ khóa mới.

Bá Tống lần này là tin giật gân liên hoàn nổ tung Thiên Đế lúc truyền vị, ngay cả 'Thiên Đình Chi Đạo' cũng truyền luôn cho người khác!

“Nhưng Thiên Đình Đại Đạo là con đường trường sinh, đem con đường trường sinh truyền cho người khác, chuyện này sao có thể làm được?” Trình Lâm nhíu mày.

Trừ phi đối tượng truyền vị không phải là 'người khác'.

Hơi suy tư, Trình Lâm tiên tử hỏi: “Cô ta truyền vị Thiên Đế cho ai?” “Người được truyền vị có chút quan hệ với ta, Trình Lâm tiên tử cô đợi chút, ta đi hỏi trước, rồi sẽ trả lời cô vấn đề này.” Tống Thư Hàng nói.

Dù sao chuyện này liên quan đến quyền riêng tư của 'Thỏ Tử Bao' đại tiền bối.

Lỡ như Thỏ Tử Bao đại tiền bối không muốn để người khác biết ngài ấy trở thành 'Thiên Đế', mà mình lại tiết lộ chuyện này ra, có thể không hay lắm.

Cho nên, Tống Thư Hàng chuẩn bị trực tiếp hỏi đương sự.

Trình Lâm tiên tử: “Truyền cho người ngươi quen biết?

Trong danh sách hảo hữu của ngươi?” “Vị đại tiền bối đó ta vẫn chưa kết bạn, bất quá ta có thể thông qua phương thức trung chuyển để hỏi thăm." Dứt lời, Tống Thư Hàng kết nối với Bạch Long tỷ tỷ. [Bạch Long tỷ tỷ, tỷ đang ở đâu thế?] Bạch Long tỷ tỷ: [Hoa Bỉ Ngạn yêu diễm đã nở, người ta chờ lại mãi mãi sẽ không quay về.] Tống Thư Hàng: "???" Bạch Long tỷ tỷ bị sao thế? [Ta đang ở Long Mộ phát ngốc, ngươi tìm A Thập Lục à?

Cô bé hiện tại đang bế quan, không có cách nào nói chuyện với ngươi.

Nói chứ, ngươi không phải cũng đang bế quan sao?] Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Tống Thư Hàng xấu hổ nói: [Vì để tiếp theo bế quan tốt hơn, nên ta phải chuẩn bị chút đồ trước, mài dao không lầm đốn củi.

Đợi đã, Bạch Long tỷ tỷ tỷ đang ở Long Mộ?

Ở Thần Bí Đảo?] [Ừ.] Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Tống Thư Hàng: [Khéo quá, vậy tỷ hiện tại có thể liên hệ với chủ nhân Thần Bí Đảo không?] [Đang ở ngay bên cạnh ta.] Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: [Vậy Bạch Long tỷ tỷ tỷ giúp ta hỏi ngài ấy một chút, cứ hỏi xem ta có thể tiết lộ tin tức tốt ngài ấy kế thừa vị trí Thiên Đế cho người khác được không?] Bạch Long tỷ tỷ sững sờ: [Sao ngươi biết chuyện này?] [À thì, ta trước đó vô tình ké chút quá trình Thiên Đế truyền vị, bàng quan toàn bộ quá trình Đảo chủ kế vị.] Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Long tỷ tỷ: "......" Ngươi đúng là cái gì cũng có thể ké được nhỉ! [Được, ta giúp ngươi hỏi.] Bạch Long tỷ tỷ nói.

Dứt lời, cô quay đầu lại, nhìn về phía cách quan tài thủy tinh không xa.

Ở đó, Bạch Bào Đảo chủ đang cùng Thiên Đế đánh cờ...

Chui vào Long Mộ của người khác đánh cờ, loại sở thích này Bạch Long tỷ tỷ không muốn bình luận.

“A Cháng, có người nhờ ta hỏi ngươi một chuyện.” Bạch Long tỷ tỷ nói, 'Cháng' chính là danh hiệu Bạch Bào Kim Quái dùng ở Viễn Cổ Thiên Đình.

“Ai thế?” Bạch Bào Kim Quái nghi hoặc nói, đại lão phương nào mà lại trực tiếp thông qua Kim Long tiền bối tìm mình.

“Bá Tống.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Thiên Đế: “Phụt ~” “Bá Tống, ta không quen a.” Bạch Bào Kim Quái nghi hoặc nói: “Hắn muốn hỏi ta chuyện gì?” Bạch Long tỷ tỷ thuật lại: “Hắn hỏi ngươi, có thể tiết lộ chuyện ngươi kế thừa vị trí Thiên Đế cho bạn bè hắn được không.” Bạch Bào Kim Quái: “!!!” Chuyện ta kế vị thành Thiên Đế, nhanh như vậy đã thiên hạ giai tri rồi?

Ơ, khoan đã, Bá Tống, Tống?

Hắn quay đầu lại nhìn về phía Thiên Đế: “Là vị Tống tiền bối thần bí kia?” “Ừm, chính là Tống tiền bối đó.” Tiên tử đã dỡ bỏ chức trách Thiên Đế gật đầu nói.

“Nếu là vị Tống tiền bối đó, vậy thì cứ để ngài ấy tùy ý đi.” Trong giọng nói của Bạch Bào Kim Quái ẩn chứa một phần kính trọng.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” Thằng nhóc Thư Hàng lừa được A Cháng gọi là 'tiền bối' từ lúc nào thế?

Thiên Đế là chịu ảnh hưởng của Vũ Nhu Tử, cứ một câu 'Tống tiền bối' gọi Tống Thư Hàng, cũng không sợ làm Tống Thư Hàng giảm thọ.

Kết quả hiện tại, ngay cả A Cháng cũng một câu 'Tống tiền bối', thân là người biết chuyện, nội tâm cô cứ như mèo cào.

“Vậy ta trả lời hắn.” Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Bạch Bào Kim Quái hơi suy tư, nói: “Kim Long tiền bối thuận tiện thay ta gửi lời chào đến vị Tống tiền bối kia.” Bạch Long tỷ tỷ: “......” Cô mở tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', trả lời tin nhắn cho Tống Thư Hàng: “A Cháng nói rồi, ngươi muốn tiết lộ thì tiết lộ đi, hắn không phản đối.” “Ok, cảm ơn Bạch Long tỷ tỷ.” Tống Thư Hàng đáp.

Đồng thời, Bạch Long tỷ tỷ vừa trả lời tin nhắn xong, Bạch Bào Kim Quái liền không nhịn được hỏi: “Kim Long tiền bối, ngài và vị 'Bá Tống' Tống tiền bối kia có quen biết sao?” “Quen biết.” Bạch Long tỷ tỷ gật đầu.

Chương 2775

Bạch Bào Kim Quái kỳ vọng nói: “Tiền bối, vị Tống tiền bối kia rốt cuộc là lai lịch gì?

Có thể nói với ta chút không?” Bạch Long tỷ tỷ: “......” Muốn ta giới thiệu Tống Thư Hàng?

Cái này bảo ta giới thiệu thế nào?

“Kim Quái, sao ngươi lại đi đường vòng hỏi Kim Long đạo hữu?

Sao không trực tiếp hỏi ta này?” Thiên Đế cướp lời: “Ta và Tống tiền bối cũng quen biết mà.” Bạch Bào Kim Quái liếc nhìn Thiên Đế: “Ta tưởng ngươi không muốn trả lời vấn đề này.” Trước đó vị Tống tiền bối kia dường như định tự giới thiệu, lại bị Thiên Đế cắt ngang.

“Không có chuyện đó, về những chuyện cũ oai phong của Tống tiền bối, ta nắm rõ như lòng bàn tay.

Cứ để ta chọn vài chuyện, kể cho ngươi nghe nhé.” Thiên Đế mười ngón tay đan chéo, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” Trực giác mách bảo cô, Thiên Đế sắp hố A Cháng.

“Đầu tiên, lai lịch Tống tiền bối phi thường không tầm thường.

Nghe đồn, ngài ấy chính là Nho Gia Thánh Nhân chuyển thế, thiên phú mạnh đến đáng sợ.

Từng ở lúc ngài ấy Bát phẩm Nhân Tiền Hiển Thánh, đã khiến tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới biết thế nào là sự vĩ đại của 'tình mẫu tử'!” Thiên Đế trầm giọng nói.

“Nho Gia Thánh Nhân chuyển thế?

Thánh Nhân thế mà vẫn còn sống?” Bạch Bào Kim Quái sững sờ.

“Đây chỉ là lời đồn, nhưng vẫn chưa được chứng thực.

Bất quá, Tống tiền bối đích xác không kém Nho Gia bao nhiêu.

Ngươi biết thánh hiệu của Bát phẩm Huyền Thánh chứ?

Nhưng ngươi biết không, một mình Tống tiền bối có đến bảy cái thánh hiệu!” Thiên Đế dùng hai tay ra hiệu con số 'bảy'.

Bạch Bào Kim Quái ngây ngẩn cả người: “Bảy cái thánh hiệu?

Làm sao làm được?” “Đương nhiên là Hiển Thánh bảy lần, Giảng Pháp bảy lần, ngưng tụ bảy Đại Thánh Ấn.

Tống tiền bối chính là người đàn ông đã đè quy tắc 'Huyền Thánh Giảng Pháp' xuống đất mà ma sát!

Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao, bảy đại thánh hiệu, tiền cổ vô nhân, hậu vô lai giả.

Hơn nữa, phạm vi giảng pháp của ngài ấy, biến bố Hiện Thế, Cửu U, thế giới thượng cổ kỷ nguyên đã phá diệt, quá khứ, tương lai, thậm chí là thế giới Thái Cổ Ma Hải trước khi Cửu U thế giới ra đời!” Thiên Đế đã hoàn toàn nắm giữ nhịp điệu cuộc trò chuyện.

Miêu tả như vậy, quả thực ngầu nổ!

Bạch Bào Kim Quái: “Nói cách khác, vị Tống tiền bối này từ thời Thái Cổ đã tồn tại?” “Không chỉ như thế, ngươi biết ngài ấy hiện tại là cảnh giới gì không?” Thiên Đế hỏi.

Bạch Bào Kim Quái đoán: “Chẳng lẽ Tống tiền bối đã trở lại cảnh giới như Nho Gia Thánh Nhân?

Đương thế vô địch?” “Không, ngài ấy hiện tại là Cửu U Chúa Tể đại lý, lấy thân phàm nhân ở Hiện Thế chấp chưởng Cửu U!” Thiên Đế kể đến khẳng khái kích ngang.

Bạch Bào Kim Quái nghe mà nhiệt huyết sôi trào.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” Mẹ nó, nếu không phải ta biết Tống Thư Hàng là người thế nào, ta cũng bị dọa sợ rồi.

Quan trọng hơn là nội dung Thiên Đế chia sẻ, đều là hàng thật giá thật!

Cho nên, đừng thấy bạn nhỏ Thư Hàng có lúc nghịch ngợm không chịu nổi, nhưng hắn là ngầu thật sự.

“Vẫn chưa chứng đạo Bất Hủ, liền lấy thân phận nhân loại chấp chưởng Cửu U?

Loại chuyện này, Tống tiền bối làm sao làm được?” Bạch Bào Kim Quái sau khi nghe xong miêu tả của Thiên Đế tiên tử, hiếu kỳ hỏi.

“Trên thế giới này luôn có một số tồn tại đặc thù, không thể dùng lẽ thường để đo lường họ, Tống tiền bối không nghi ngờ gì chính là loại nhân tài đặc thù cấp bậc thời đại này.” Thiên Đế tiên tử bưng tách trà lên khẽ nhấp một ngụm, lại nói với Bạch Long tỷ tỷ: “Kim Long đạo hữu, về sự tích của Tống tiền bối, ta vừa rồi không kể sai chỗ nào chứ?” [Có kể sai hay không, trong lòng ngươi không có chút số AC nào sao?] Bạch Long tỷ tỷ trầm mặc hồi lâu, nói: “Mấy điểm ngươi vừa nói, cũng không có chỗ nào sai lầm...

Kể rất đúng.” Từ đầu đến cuối, Thiên Đế kể thật sự là lời nói thật, đây mới là chỗ hố người nhất...

Nhìn biểu cảm của A Cháng, đã sắp bị hố què rồi.

“Vậy Bạch Long đạo hữu, ngài có chỗ nào muốn bổ sung không?” Thiên Đế tiên tử khẽ thổi khí vào tách trà, cười ngọt ngào nói.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” Ta còn có thể bổ sung cái gì?

Bổ sung Tống · bình quân một tháng thăng một cấp · Thư Hàng?

Hay là bổ sung Tống · chọc ghẹo đại lão hai bàn tay đếm không hết · Thư Hàng?

Bổ sung những thứ này, chẳng phải là phối hợp với Thiên Đế tạo thế cho Tống Thư Hàng?

Trợ Trụ vi ngược, hố chết A Cháng?

“Ta không có gì để bổ sung, ngươi kể rất toàn diện.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Chủ đề này, cô không muốn tham gia.

Đối diện, Bạch Bào Kim Quái cầm quân cờ, vẻ mặt thổn thức...

Có Bạch Long tỷ tỷ đích thân xác nhận làm chứng, Bạch Bào Kim Quái đối với 'sự tích truyền kỳ của Bá Tống' mà Thiên Đế kể đã triệt để tin phục.

Trong lòng hắn, hình tượng 'Tống tiền bối' không khỏi trở nên cao lớn.

“Có cơ hội, thật muốn gặp vị Tống tiền bối này một lần.

Nói chứ, vị Tống tiền bối này ngài ấy không tranh đoạt Thiên Đạo sao?

Bất Hủ Thiên Đạo đối với ngài ấy không có bất kỳ lực hấp dẫn nào?” Bạch Bào Kim Quái hỏi.

Thiên Đế đưa tay đặt một quân cờ xuống bàn, nói: “Chuyện tranh đoạt Thiên Đạo này, cũng là phải xem cơ duyên.

Trước kia, cơ duyên của Tống tiền bối chưa tới, chưa có cơ hội ra tay.

Mà Thiên Đạo của giới này chính là thời cơ tốt nhất của ngài ấy, theo ta được biết, Tống tiền bối đã bố cục.

Một tôn phân thân của ngài ấy hiện nay đang ở trên Hỏa Tinh, nghênh chiến cường giả Chư Thiên Vạn Giới.

Đến thời điểm hiện tại, gần đây ít nhất có mười tôn Trường Sinh Giả đã bại dưới tay Tống tiền bối.” “Một tôn phân thân, nghênh chiến cường giả Chư Thiên Vạn Giới?

Còn đánh bại mười tôn Trường Sinh Giả?” Bạch Bào Kim Quái nghe đến đây, tâm thần chấn động, triệt để bị mị lực của Tống tiền bối khuất phục.

Phân thân đều cường đại như thế, vậy bản thể Tống tiền bối sẽ cường hoành đến mức nào?

Hoặc là, cũng chỉ có 'tiền kiếp' Nho Gia Thánh Nhân của ngài ấy, mới có tư cách đại chiến một trận với ngài ấy thôi nhỉ?

Thậm chí nói không chừng Tống tiền bối đã hoàn toàn vượt qua tiền kiếp 'Nho Gia Thánh Nhân' của mình!

“Bạch Long tiền bối, đợi ta hoàn toàn nắm giữ 'Thiên Đình Chi Đạo' xong, có thể xin ngài giúp ta dẫn kiến Tống tiền bối được không?” Bạch Bào Kim Quái hỏi...

Trong tiềm thức của hắn, luôn cảm thấy vị 'Tống tiền bối' này có duyên với hắn, cho nên luôn muốn gặp mặt một lần.

Đối diện Bạch Long tỷ tỷ còn chưa trả lời, Thiên Đế đã lần nữa cướp lời: “Muốn tiếp xúc Tống tiền bối, không cần phiền phức như vậy.

Ta vừa nãy không phải đã nói rồi sao, Tống tiền bối có một tôn phân thân ở Hỏa Tinh Hiện Thế, nghênh chiến cường giả Chư Thiên Vạn Giới.

Ngươi nếu muốn gặp Tống tiền bối, trực tiếp đi Hỏa Tinh một chuyến là được.” “Có lý.” Bạch Bào Kim Quái gật đầu, cười ha ha nói: “Đến lúc đó, ta cũng vừa vặn có thể đích thân trải nghiệm một chút chỗ cường đại của Bá Tống tiền bối.” Thiên Đế cười mím môi uống trà, đôi mắt đều cười thành hình trăng lưỡi liềm.

Bạch Long tỷ tỷ: “......” Đến lúc đó phân thân Bá Cầu VS Tân nhậm Thiên Đế?

Nghĩ đến đây, sâu trong nội tâm Bạch Long tỷ tỷ, thế mà lại có chút mong chờ. ********** Bên kia.

Nguyên thần Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện với Bạch Long tỷ tỷ, đột nhiên hơi sững sờ.

A Cháng?

Trong câu trả lời của Bạch Long tỷ tỷ có kèm theo tên, đây là tên thật của vị đại tiền bối áo trắng ở Thần Bí Đảo sao?

Viễn Cổ Thiên Đình, A Cháng, Thiên Cung mảnh vỡ Viên Nguyệt Thế Giới, nuôi thỏ...

Mấy thông tin này lọc qua trong đầu Tống Thư Hàng một lần, hắn tự nhiên liền nhớ tới một vị tiên tử nào đó trong câu chuyện thần thoại đã bỏ rơi chồng.

Cho nên, Thỏ Tử Bao đại tiền bối ở Thần Bí Đảo rất có thể là gã đàn ông bội bạc kia?

Đang suy tư, bên tai truyền đến giọng nói của Trình Lâm tiên tử: “Cho nên, đáp án ta muốn đâu?” “Trình Lâm tiên tử đừng vội, đối tượng Thiên Đế lựa chọn truyền vị chính là người sống sót của Viễn Cổ Thiên Đình, đảo chủ Thần Bí Đảo, Thỏ Tử Bao bạch bào đại tiền bối, A Cháng!” Tống Thư Hàng học ngay bán luôn, lôi cái danh xưng A Cháng này ra.

Trình Lâm tiên tử: “......” “Tiên tử cô có quen A Cháng tiền bối không, các cô đều là thành viên Viễn Cổ Thiên Đình mà?” Tống Thư

Hàng hỏi.

“Không ngờ cô ta thế mà lại truyền 'Thiên Đế chi vị' cho Kim Quái.” Trình Lâm tiên tử khổ não nói: “Vốn dĩ chúng ta cũng chuẩn bị gần đây đi tiếp xúc với Thần Bí Đảo, trò chuyện với Kim Quái...

Xem ra chậm một bước.

Không ai nhìn ra được, Kim Quái thế mà lại là hậu thủ của Thiên Đế.” “Kim Quái?” Tống Thư Hàng nhạy bén bắt được từ khóa này: “A Cháng là Kim Quái?

Vậy ngài ấy có phải có một đệ tử tên là Ngân Quái không?” Chẳng trách Đồng Quái tiền bối bị bắt đến Thần Bí Đảo xong, dường như không bị câu thúc, tự do vô cùng.

Hơn nữa, Đồng Quái tiền bối thường xuyên còn từ trên Thần Bí Đảo thả một cái giả, về Hiện Thế tụ tập với các đạo hữu, trong thời gian đó căn bản không bị phong ấn ký ức.

Nói không chừng, chính là Kim Quái nhận ra thân phận của Đồng Quái, nên âm thầm mở cửa sau cho ông ấy?

“Ta không rõ...

Lúc đầu Viễn Cổ Thiên Đình, kỳ thực đạo hữu tên là 'Kim Quái', ít nhất có trên bốn người.

A Cháng cũng chỉ là một trong số đó.” Trình Lâm tiên tử đáp.

“Cũng có khả năng bốn Kim Quái đều là A Cháng?” Tống Thư Hàng đáp...

Nếu Kim Quái thực sự là sư tổ của Đồng Quái tiền bối, vậy một mình ngài ấy sở hữu rất nhiều thân phận cũng rất bình thường.

Dưới thần cấp dịch dung thuật, thành viên hệ Kim Chúc Quái có thể nam có thể nữ, có thể già có thể trẻ, tự do chuyển đổi qua lại giữa các loại thân phận khác nhau.

“Nếu Thỏ Tử Bao đại tiền bối thực sự là Kim Quái, đợi từ Kiếp Tiên Hư Không đi ra, có lẽ ta phải gặp ngài ấy một lần.” Tống Thư Hàng suy tư nói.

Hắn vừa rồi đã sơ lược lại đoạn ký ức 'Dũng sấm Thần Bí Đảo' năm ngoái trong đầu một lần.

Bất quá phần ký ức này vẫn không trọn vẹn.

Lúc đầu phong ấn ký ức của hắn là 'Khế ước tự nguyện thức', hiện tại hắn vẫn chưa thỏa mãn điều kiện giải khai khế ước, chỉ là dựa vào một số kỳ ngộ linh tinh thu hoạch được một số mảnh ký ức.

Muốn triệt để giải khai 'khế ước phong ấn' này, hắn phải đi Thần Bí Đảo, gặp mặt đại tiền bối.

Cho nên hiện tại, hắn phải nghĩ cách sớm tạo mối quan hệ tốt với 'Kiếp Tiên Hư Không'.

“Thời gian chính là sinh mệnh, Trình Lâm tiên tử, hay là chúng ta hiện tại bắt đầu xây nhà trong Kiếp Tiên Hư Không đi?” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2776

“Trình Cẩu Đản ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân nhắc nhở, không phải Trình Lâm, là Trình Cẩu Đản.

Trình Cẩu Đản tiên tử: “......” Một lát sau.

Trình Cẩu Đản tiên tử bóp giọng nói: “Đinh ~ Hệ thống Trình Cẩu Đản Cẩu Oa kích hoạt khóa định, tinh linh hệ thống Trình Cẩu Đản hân hạnh phục vụ ngài.

Ký chủ Tống Cẩu Đản thân mến, xin hỏi ngài muốn xây dựng loại ổ chó nào?” Tống Thư Hàng: “???”. .

Trình Cẩu Đản tiên tử thật biết bắt kịp thời đại, đi đầu trào lưu, cô hiểu thật nhiều.

Hơn nữa nhìn ngữ khí giả làm hệ thống thành thạo của cô, cô rất có thể đã không phải lần đầu tiên làm loại chuyện này?

“Trình Lâm tiên tử, cô bình thường không có giả làm hệ thống đi hố người đấy chứ?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười, cảm giác với tính cách quái đản của Trình Lâm tiên tử, nói không chừng sẽ làm chuyện này thật. [Ký chủ Tống Cẩu Đản thân mến, ngươi muốn xây là ổ chó vàng?

Ổ chó bạc?

Hay là một cái ổ chó Tống bình thường?] Trình Cẩu Đản tiên tử vẫn bóp giọng nói.

Tống Thư Hàng: “......” Tiên tử, đừng chơi nữa.

Cô còn chơi tiếp như vậy, sẽ không thể nào từ Trình Cẩu Đản biến lại thành Trình Lâm nữa đâu!

“Ổ chó vàng, ổ chó bạc, ổ chó Tống ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân là một cái máy lặp lại ngọt ngào. [Mời ký chủ mau chóng đưa ra lựa chọn, sau mười giây, hệ thống Trình Cẩu Đản sẽ ngẫu nhiên thay ký chủ rút thăm.] Trình Cẩu Đản tiên tử nhập vai rất nhanh, hơn nữa nhập vai quá sâu, không thể tự thoát ra.

“......” Tống Thư Hàng do dự vài giây, thăm dò trả lời: “Hay là, cứ ổ chó Tống?” Ổ vàng ổ bạc, không bằng ổ chó của mình. [Đinh ~] Trình Cẩu Đản tiên tử thủ công lồng tiếng cho tiếng 'Đinh ~' này, sau đó cô tiếp tục bóp giọng nói: [Chúc mừng ký chủ lựa chọn ổ chó Tống.

Ký chủ thành thực Tống Cẩu Đản, ngươi sẽ vĩnh viễn vui vẻ và hạnh phúc.

Đinh ~ Ký chủ nhận được 'Bản vẽ chế tạo ổ chó Tống' x1.] “Vĩnh viễn vui vẻ và hạnh phúc ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân ngọt ngào lặp lại.

Tống Thư Hàng: “......” Trình Cẩu Đản tiên tử đây là chơi nghiện rồi?

Đang nói chuyện, Trình Cẩu Đản tiên tử thông qua tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', gửi cho hắn một bộ bản vẽ thiết kế 'Mô bản cơ sở kiến trúc Thiên Cung Viễn Cổ Thiên Đình'.

Đây là mô bản cơ sở 'kiến trúc Thiên Cung' thông dụng của Viễn Cổ Thiên Đình, dựa theo mô bản này Tống Thư Hàng có thể trực tiếp dùng tính năng 'Chân Thực Huyễn Tượng', từng chút một cấu trúc cung điện Thiên Đình, sau đó trên cơ sở này, diễn hóa cung điện Thiên Đình thành hình dáng mình mong muốn.

Tống Thư Hàng nhanh chóng xem lướt qua cả bộ bản vẽ thiết kế cung điện Thiên Đình một lần, ghi nhớ trong lòng. [Mời ký chủ thành thực Tống Cẩu Đản mau chóng tiến vào khâu xây dựng ổ chó Tống, chỉ dẫn hệ thống ổ chó bắt đầu: Bước một, mời sử dụng tính năng

Chân Thực Huyễn Tượng, dựa theo bản vẽ xây dựng một cái khung ổ chó trắng ra.] Trình Cẩu Đản tiên tử đây là muốn cầm tay chỉ việc dạy Tống Thư Hàng xây ổ chó.

“Tân nhậm Thiên Đế sẽ khóc đấy.” Tống Thư Hàng nói.

Gọi bản vẽ thiết kế Thiên Đình thành bản vẽ thiết kế ổ chó, vậy tiềm ý chính là nói, cả cái Viễn Cổ Thiên Đình là một quần thể ổ chó khổng lồ?

Truyền thuyết trên chín tầng trời, có Thiên Đình nơi tiên nhân cư trú.

Thiên Đình là do rất nhiều ổ chó tổ hợp mà thành...

Trên tầng mây, mật mật ma ma những cái ổ chó, sắp xếp chỉnh tề, cấu thành Thiên Cung khiến người ta hướng tới?

Không được rồi, vừa não bổ hình ảnh này, Tống Thư Hàng liền cảm giác bức cách của Viễn Cổ Thiên Đình tuột dốc không phanh, từ chín tầng trời rơi xuống vực sâu địa ngục.

Khẽ lắc đầu hất văng ý niệm này ra khỏi đầu, Tống Thư Hàng bắt đầu tập trung tinh thần lực, vận chuyển tính năng 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Một không gian hỗn độn xuất hiện bên cạnh hắn, bao bọc toàn bộ hắn, Bạch tiền bối, Vân Tước Tử tiên tử, Thất Tu tiền bối cùng Linh Vũ Điệp tiền bối.

Trong không gian hỗn độn, lơ lửng vô số 0 và 1.

Ý niệm Tống Thư Hàng vừa động, những số 0 và 1 này bắt đầu tổ hợp lại, dựa theo 'bản vẽ thiết kế cung điện Thiên Đình' hóa ra một tòa cung điện nhỏ hình thức ban đầu.

Bất quá, Tống Thư Hàng cũng không cần xây dựng cung điện

Thiên Đình khổng lồ như vậy, hắn chỉ cần cụ hiện ra một cái điện nhỏ nào đó trong quần thể kiến trúc cung điện là được.

Mượn nhờ sức mạnh Mộng Giới Thế Giới Thụ tiến vào Kiếp Tiên Hư Không, thời gian là có hạn.

Có lẽ đợi tương lai, khi hắn thực sự bước vào cảnh giới Cửu phẩm, lại vào 'Kiếp Tiên Hư Không', có thể mở rộng ổ chó Tống của mình trong Kiếp Tiên Hư Không.

Theo ý niệm của Tống Thư Hàng, một cái trắc điện nhỏ ngưng tụ thành hình, lớn khoảng hơn 20 mét vuông. [Chúc mừng Tống Cẩu Đản thành thực chế tạo ra hình thức ban đầu của ổ chó, bước hai mời sử dụng tính năng 'Chân Thực Huyễn Tượng', trang trí ổ chó thành hình dáng ngươi thích, và dùng Chân Thực Huyễn Tượng lặp lại cường hóa ổ chó Tống, hãy cường hóa mười lần.] Trình Cẩu Đản tiên tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng y lời, yên lặng cụ hiện hóa cách trang trí phòng cũ của mình ở đường Bạch Kình tại Trái Đất vào trong ổ chó Tống.

Dù sao cũng là căn phòng hắn sinh hoạt từ nhỏ đến lớn, quen thuộc nhất, cảm giác thay vào mạnh nhất, độ thân mật cao, cường hóa cũng thuận tiện hơn, cụ hiện hóa cũng nhanh hơn.

Mấy hơi thở sau, nhìn căn phòng mình cụ hiện hóa ra, Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Có khả năng là tự mình cảm giác, sau khi cụ hiện hóa phòng mình ra, và lặp lại cường hóa mười lần, Tống Thư Hàng cảm giác độ thân mật giữa mình và 'Kiếp Tiên Hư Không' +1.

“Bước tiếp theo rồi, Trình Lâm tiên tử.” Tống Thư Hàng nói.

Ngay khi hắn nói chuyện, nguyên thần Bạch tiền bối bên cạnh dường như bị 'Chân Thực Huyễn Tượng' của hắn kích thích, trên người Bạch tiền bối cũng bắn ra 'Chân Thực Huyễn Tượng'.

Bất quá, không phải là thế giới sa mạc kia, mà là 'thế giới thứ hai' mà tiềm thức Bạch tiền bối lúc đầu cấu trúc.

Thế giới thứ hai hiện tại vẫn chỉ là hình thức ban đầu, là một tiểu thế giới trong suốt.

Thế giới trong suốt sau khi triển khai, sẽ không ảnh hưởng đến ổ chó Tống của Tống Thư Hàng, ngược lại có thể hoàn mỹ trùng hợp với ổ chó Tống.

Biến hóa duy nhất là, trên giường trong ổ chó Tống, lẳng lặng có thêm một con Tống Thư Hàng mặt mũi thanh tú đang ngồi xếp bằng.

Hơn nữa là Tống Thư Hàng mặt đầy non nớt của mùa hè năm ngoái, lúc mới vừa tiếp xúc tu chân không lâu.

Người trải nghiệm nhiều, sẽ thay đổi khí chất của một người.

Tống Thư Hàng 'manh tân' năm ngoái, và Tống Thư Hàng hôm nay đứng cùng một chỗ, cảm giác mang lại cho người ta căn bản không giống cùng một người...

Ngay cả phương diện tướng mạo, Tống Thư Hàng cảnh giới Bát phẩm đều như đã bật filter làm đẹp.

Tu chân khiến người ta trở nên xinh đẹp.jpg [Chúc mừng Tống Cẩu Đản thành thực hoàn thành bước hai của hình thức ban đầu ổ chó Tống, tiếp theo bước ba, mời liên tục truyền năng lượng cho ổ chó Tống, những việc còn lại, cứ giao cho @#%× tiên tử đi.] Trình Cẩu Đản tiên tử nói.

“Giao cho @#%× tiên tử đi.” Công Đức Xà Mỹ Nhân lặp lại.

Tống Thư Hàng sững sờ: “???” Cứ thế thôi?

Bên dưới không cần ta thao tác nữa?

Hơn nữa, 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch tiền bối và ổ chó Tống của mình trùng hợp, không sao chứ? [Mời bắt đầu rót vào linh hồn...

Năng lượng.] Trình Nhi Đản tiên tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng y lời, trong khi duy trì Chân Thực Huyễn Tượng ổ chó Tống, điều động sức mạnh nguyên thần, cuồn cuộn không ngừng rót linh lực vào đó.

Sau đó, Công Đức Xà Mỹ Nhân ra tay.

Cô bắt đầu củng cố ổ chó Tống, cụ hiện hóa nó thành thực thể...

Cả quá trình, Tống Thư Hàng trừ việc cần cung cấp năng lượng ra, thì không cần lo lắng gì nữa.

Chuyện củng cố kiến trúc Thiên Cung, Công Đức Xà Mỹ Nhân thành thạo vô cùng.

Lúc này, mới thể hiện ra chỗ tốt của việc nhiều 'ngoại quải' (hack), Tống Thư Hàng trên đại đạo hóa thân 'Tống Hàm Ngư' một đường chạy như điên.

Bất quá, Công Đức Xà Mỹ Nhân không tính là 'ngoại quải', dù sao cô ấy là công đức chi lực của Tống Thư Hàng cụ hiện hóa, từ một mức độ nào đó mà nói cô ấy chính là bản thân Tống Thư Hàng.

Cho nên, cô ấy hẳn là được tính là 'nội quải'.

Một canh giờ sau. [Đinh ~ Chúc mừng Tống Cẩu Đản thành thực, nhận được một ổ chó Tống hoàn mỹ.

Hệ thống ổ chó Trình Cẩu Đản phục vụ hoàn tất kết thúc, thân, nhớ cho lần phục vụ này đánh giá năm sao nhé.] Trình Cẩu Đản tiên tử nhắc nhở.

Nhưng mà, Tống Thư Hàng còn chưa kịp bình luận cho dịch vụ của Trình Cẩu Đản tiên tử, Trình Cẩu Đản tiên tử đã tự mình cho mình đánh giá năm sao: “Đinh ~ Cảm ơn ký chủ Tống Cẩu Đản thành thực đã đánh giá năm sao cho bản hệ thống, hệ thống bắt đầu gỡ cài đặt, chúc ngài sinh hoạt vui vẻ, để chúng ta hữu duyên gặp lại.” Tống Thư Hàng: “???” Tiên tử nói cho ta cơ hội đánh giá đâu?

Tiếp đó, trước khi Tống Thư Hàng kịp phản ứng, Trình Cẩu Đản tiên tử liền bắt đầu rút lui: “Chuồn đây chuồn đây.” Công Đức Xà Mỹ Nhân phụ họa: “Chuồn đây chuồn đây ~” Trình Cẩu Đản tiên tử lặng lẽ rời đi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng định từ trong cơ thể Tống Thư Hàng chui ra, đi đuổi theo Trình Cẩu Đản.

“@#%& tiên tử đừng quậy a.” Tống Thư Hàng vội vàng gọi lại, hắn hiện tại hoàn toàn dựa vào công đức chi lực chống đỡ, mới từ 2D biến thành trạng thái 2.5D, nếu Công Đức Xà Mỹ Nhân rời đi, hắn lập tức sẽ bị xì hơi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lưu luyến không rời dừng lại, sau đó nghiêm túc nói: “@#%×” Tống Thư Hàng nội tâm ngẩng đầu nhìn trời.

Xin lỗi tiên tử, hôm nay xin hãy tha cho cái lưỡi của ta đi, cái âm đọc cuối cùng kia thực sự là uốn đến tê cả lưỡi cũng không đọc ra được... ....

Trong Kiếp Tiên Hư Không, ổ chó Tống đang từ từ trôi nổi.

Trong cái ổ giống hệt phòng của Tống Thư Hàng, 'Tống Thư Hàng non nớt' do 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Bạch tiền bối ngưng tụ ra, đang ngồi xếp bằng, bất động.

“Rất tốt, nhà đã xây xong, thậm chí ngay cả Bạch tiền bối cũng đang âm thầm mặc kệ ủng hộ quyết định này của ta, từ mặt bên chứng minh hành động tạo một cái nhà trong 'Kiếp Tiên Hư Không' của ta là chính xác.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ...

Độ thân mật giữa hắn và 'Kiếp Tiên Hư Không', khẳng định đã nâng cao một bước.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tìm kiếm kho lời thoại một chút, đọc: “Đối với ta mà nói, bất cứ nơi nào cũng là nhà.

Nhưng có người lại đặt nhà ở một nơi nào đó trên thế giới, cho nên họ mới tìm không thấy, mới chết ở trên đường.” Tống Thư Hàng: “......” “Chết ở trên đường.” Công Đức Xà Mỹ Nhân lặp lại.

Tống Thư Hàng: “Đừng nói lời xui xẻo như vậy, hơn nữa cô xem Bạch tiền bối đều phóng xuất 'Chân Thực Huyễn Tượng' ủng hộ hành động tạo ổ chó của chúng ta, điều này đại biểu hành động tiếp theo của chúng ta khẳng định sẽ thuận thuận lợi lợi.” “Chết ở trên đường.” Công Đức Xà Mỹ Nhân tiếp tục nói.

Bạch tiền bối may mắn không đại biểu cho ngươi cũng thuận lợi, khả năng lớn hơn là Bạch tiền bối thuận thuận lợi lợi, còn ngươi phải chết ở trên đường.

Tống Thư Hàng: “Tiên tử, chúng ta có thể đừng nhắc đến chuyện 'chết' này được không?” Công Đức Xà Mỹ Nhân hơi suy tư, đổi một câu thoại: “Nhà không chỉ là vì con người, nhà là nơi dừng chân của sinh mệnh.” “Sinh mệnh dừng chân không phải vẫn là chết sao!” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Tiên tử cô thực sự là hóa thân công đức chi quang của ta sao?

“Nhi đồng tương kiến bất tương thức, tiếu vấn khách tòng hà xử lai.” (Trẻ nhỏ gặp mặt không quen biết, cười hỏi khách từ nơi nào đến.) Đột nhiên, lời thoại của Công Đức Xà Mỹ Nhân thay đổi, không còn tiếp tục dây dưa vấn đề 'sinh tử' trước đó nữa.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động: “Có khách?” “Ừ.” Công Đức Xà Mỹ Nhân đáp. 'Ổ chó Tống' đột nhiên mọc ra trong Kiếp Tiên Hư Không vô cùng bắt mắt, dường như đã dẫn tới một vị khách.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối các loại, là thông qua sức mạnh Mộng Giới Thế Giới Thụ, đi lậu vé vào Kiếp Tiên Hư Không.

Chương 2777

Mà 'vị khách' đang tiếp cận hiện tại thì khác.

Đối phương hẳn là Ứng Giới Kiếp Tiên sắp độ qua 'Thiên Nhật Chi Kiếp' của Kiếp Tiên, đang chuẩn bị lạc ấn nguyên thần vào Kiếp Tiên Hư Không, sắp sửa tốt nghiệp từ cảnh giới Huyền Thánh.

Bất quá, Kiếp Tiên Hư Không lớn như vậy, hai bên vẫn có thể gặp nhau trong Kiếp Tiên Hư Không, không thể không nói là một loại duyên phận.

Khoan nói là thiện duyên hay ác duyên, theo cách nói của Phật tông, kiếp trước ngoái đầu nhìn một ngàn lần, mới đổi lại được kiếp này một lần thoáng qua...

Vậy gặp nhau tại Kiếp Tiên Hư Không, ít nhất cũng phải kiếp trước ngoái đầu nhìn một ngàn lần x100, kiếp này mới có cơ hội như vậy chứ? [Theo cách tính này, kiếp trước ta chẳng phải một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày đều phải nhìn chằm chằm vị khách này, kiếp này mới có thể cùng hắn gặp gỡ tại chốn này?

Kiếp trước ta làm cái gì?

Bảo vệ giám sát à?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đang suy tư, 'nguyên thần' của vị khách kia rốt cuộc tiến vào phạm vi thần thức bao phủ của Tống Thư Hàng.

Hắn 'nhìn' thấy vị khách này.

Đây là một vị hào kiệt trông rất giàu có, chiếc áo lông chồn trông rất ấm áp trên người hắn, từ cổ áo đến ống tay áo chỗ nào cũng tỏa ra mùi 'tiền'.

Nhìn kỹ lại, cách ăn mặc toàn thân hắn, mỗi một món đều là tinh

phẩm.

Hơn nữa phối hợp thỏa đáng, không hề mang lại cảm giác nhà giàu mới nổi.

“Thật giàu a, ta cũng muốn trở nên giàu như hắn.” Tống Thư Hàng cảm thán nói.

Tống Thư Hàng lúc này, cứ như tên ăn mày bưng bát vàng, hâm mộ người khác.

Mấy hơi thở sau.

Nguyên thần của vị khách hào kiệt kia đã đến trước cửa ổ chó Tống.

“Quả nhiên cảm ứng của ta không sai, từ xa đã cảm ứng được khí tức quen thuộc, không ngờ lại có thể gặp được đạo hữu ở nơi này.” Nguyên thần vị khách hào kiệt phát ra tiếng cười sảng khoái.

Tống Thư Hàng sững sờ.

Vị đại lão có tiền này, chúng ta quen nhau?

Không đúng a, 'Thiên Nhật Chi Kiếp' của Kiếp Tiên nhưng là phải một ngàn ngày mới độ xong, mà một ngàn ngày trước, ta vẫn chỉ là một học sinh cấp ba bán mạng học tập, làm sao có thể quen biết loại đại lão hào kiệt này?

“Bạch đạo hữu, từ biệt trăm năm, không ngờ lại tái ngộ trong Kiếp Tiên Hư Không.

Tốc độ tấn cấp của Bạch đạo hữu, thực sự nằm ngoài dự liệu của ta.” Nguyên thần vị khách hào kiệt ôm quyền, truyền thanh nói.

Không lâu trước, khi hắn cảm ứng được khí tức của 'Bạch' trong Kiếp Tiên Hư Không, thực sự bị giật mình...

Dù sao hơn trăm năm trước, khi hắn và Bạch đạo hữu gặp nhau, Bạch đạo hữu vẫn chỉ là cảnh giới 'Bạch Chân Quân'.

Không ngờ nhanh như vậy, đã thành Huyền Thánh, và cùng hắn chứng đạo Kiếp Tiên.

Bất quá ngẫm lại, với tư chất và khí vận đáng sợ kia của Bạch đạo hữu, luôn cảm thấy bất luận kỳ tích gì xảy ra trên người ngài ấy, đều có thể lý giải.

Hơn nữa...

Việc mày mò ra một tòa cung điện nhỏ trong Kiếp Tiên Hư Không, đúng là chuyện Bạch đạo hữu mới làm ra được.

Bạch đạo hữu luôn thích làm một số chuyện không thể tưởng tượng nổi. [À, hóa ra là tìm Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng bừng tỉnh đại ngộ.

Sau đó hắn truyền âm trả lời: “Khách nhân từ xa tới, không tiếp đón từ xa...

Tại hạ Bá Tống.

Bạch tiền bối vẫn đang trong bế quan minh tưởng, tạm thời không thể đáp lại khách nhân, xin lượng thứ.” Đại lão hào kiệt nghe thấy giọng Tống Thư Hàng, lập tức sững sờ.

Bạch đạo hữu thế mà không phải đơn độc một mình, hơn nữa còn mang theo một vị vãn bối, cùng nhau đến 'Kiếp Tiên Hư Không'?

Không hổ là Bạch đạo hữu, luôn có thể làm ra những chuyện khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Chuyện mang theo hậu bối cùng xông vào 'Kiếp Tiên Hư Không', tu luyện giả bình thường thậm chí ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ.

“Thì ra là thế, tính cách thích bế quan của Bạch đạo hữu vẫn không hề thay đổi a.” Đại lão hào kiệt khẽ mỉm cười: “Chào Bá Tống đạo hữu, ta là Ngũ Kiếm của Đại La Giáo.” “Đại La Giáo?” Tống Thư Hàng nghe thấy tông môn quen thuộc này, lập tức truy hỏi: “Tiền bối có quen Vũ Nguyệt Chân Quân không?” Vũ Nguyệt Chân Quân, quản lý viên khiêm tốn mà lại cao điệu của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trong nhóm nói chuyện không nhiều, nhưng cô lại là 'Bản Tử Vương' (Vua Doujinshi) nổi tiếng nhất trong nhóm.

“Ơ, đạo hữu cũng quen Tiểu Vũ Nguyệt?

Đợi đã...

Chẳng lẽ, Bá Tống đạo hữu ngươi cũng từng lên truyện của Vũ Nguyệt?” Vị Ngũ Kiếm tiền bối của Đại La Giáo này theo bản năng thốt lên.

Lượng tin tức trong câu nói này thật lớn!

Đặc biệt là chữ 'cũng' kia, vô cùng sâu sắc tiết lộ nỗi bi ai trong nội tâm vị Ngũ Kiếm tiền bối này, cùng với chuyện cũ chua xót của hắn...

Người nghe đau lòng, người kể rơi lệ.

Hơn nữa nghe giọng điệu của hắn, dường như không phải lần đầu tiên lên truyện của Vũ Nguyệt Chân Quân...

Có khả năng là tiềm thức cho rằng vị Bá Tống tiểu hữu này cũng có trải nghiệm giống hắn, bị Tiểu Vũ Nguyệt vẽ vào truyện, cho nên tuy rằng mới cách cung điện nhỏ đối thoại hai câu, nhưng trong lòng Ngũ Kiếm tiền bối của Đại La Giáo mạc danh cảm thấy mình và vị 'Bá Tống tiểu hữu' này rất hợp nhau.

Độ hảo cảm của Ngũ Kiếm tiền bối mạc danh kỳ diệu +1, +1.

“Thực ra Vũ Nguyệt Chân Quân, là tiền bối của ta trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.” Tống Thư Hàng đáp, đồng thời hắn mở cửa lớn cung điện: “Ngũ Kiếm tiền bối, mau mau mời vào.” Đã là cố nhân của Bạch tiền bối, lại là trưởng bối của Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, vậy tự nhiên không thể chặn người ta ở ngoài cửa.

Có bạn từ phương xa tới, chẳng vui lắm sao.

“Tiểu Vũ Nguyệt là...

Tiền bối của đạo hữu?” Đại La Giáo Ngũ Kiếm Quân Chủ sau khi nghe Tống Thư Hàng trả lời, có chút ngơ ngác.

Hắn thông qua nguyên thần cảm ứng, loáng thoáng có thể nhận ra cường độ tinh thần lực của vị 'Bá Tống' đạo hữu này, cũng ở cấp độ Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Là tồn tại giống như hắn đang ở cuối 'Thiên Nhật Chi Kiếp' của Kiếp Tiên, đã đản sinh 'Sinh cơ Kiếp Tiên', ngưng tụ ra 'Không Lận Kiếp Cốt'.

Chính vì như thế, sau khi biết vị Bá Tống tiểu hữu này là hậu bối của Bạch đạo hữu, hắn vẫn xưng hô 'đạo hữu' với đối phương, coi đối phương là tồn tại cùng cấp.

Kết quả người ta vừa mở miệng đã gọi Tiểu Vũ Nguyệt nhà hắn là 'tiền bối'?

Tiểu Vũ Nguyệt hiện tại mới là cảnh giới Lục phẩm Chân Quân, hà đức hà năng có thể trở thành 'tiền bối' của một tôn Cửu phẩm Kiếp Tiên?

Tiểu Vũ Nguyệt nhà ta ngầu như vậy sao, tại sao ta lại không biết? [Đợi đã, chẳng lẽ 'tiền bối' mà vị Bá Tống đạo hữu này nói tịnh không phải là 'tiền bối' trên con đường tu luyện, mà là 'tiền bối' về phương diện kỹ thuật khác?] Ví dụ như...

Vị Bá Tống đạo hữu này cũng là người vẽ truyện tranh, trên việc vẽ truyện, là 'hậu bối' của Tiểu Vũ Nguyệt?

Vừa nghĩ tới khả năng này, Ngũ Kiếm Quân Chủ liền sởn tóc gáy.

Nhưng dù là thế, nội tâm hắn vẫn mạc danh kỳ diệu hảo cảm +1, +1 đối với Bá Tống đạo hữu.

Mắt thấy cửa lớn cung điện ổ chó Tống mở ra, Ngũ Kiếm Quân Chủ hơi suy tư, liền cắn răng tiến vào cung điện...

Đã biết Bạch đạo hữu ở bên trong, hắn cũng phải vào gặp mặt một cái.

Nguyên thần Ngũ Kiếm Quân Chủ vừa tiến vào trong cung điện, lại sững sờ.

Bởi vì hắn phát hiện, trong cung điện nhỏ bé này, thế mà không chỉ có Bạch đạo hữu và Bá Tống đạo hữu, còn có ba vị đạo hữu cùng tồn tại.

“Vị này là Vân Tước Tử tiên tử?

Còn có Thất Tu tiểu hữu...

Ơ, Linh Vũ Điệp tiểu hữu cũng ở đây?

Còn có Bạch đạo hữu sao lại biến thành nhỏ xíu thế này?” Ngũ Kiếm Quân Chủ lập tức nhận ra tất cả mọi người có mặt.

Tóc dài của Vân Tước Tử tết thành dây thừng, buộc Thất Tu, Linh Vũ Điệp ở một bên, lại buộc ấu niên Bạch đạo hữu và một người trẻ tuổi khác ở một bên khác.

Không ngờ Bạch đạo hữu không phải 1 gánh 1, mà là 1 gánh 4, mang theo bốn vị đạo hữu cùng tiến vào 'Kiếp Tiên Hư Không'.

Cuối cùng, ánh mắt Ngũ Kiếm Quân Chủ rơi vào trên người Tống Thư Hàng trẻ tuổi...

Vị này chính là Bá Tống đạo hữu đi?

Vừa nhìn thấy khuôn mặt người và vật vô hại này của Bá Tống, hắn đột nhiên cảm giác độ hảo cảm lại mạc danh kỳ diệu +1.

“Bá Tống đạo hữu, ngài vừa rồi gọi Tiểu Vũ Nguyệt là 'tiền bối'?

Chẳng lẽ...

Ngài với Tiểu Vũ Nguyệt là cùng một lĩnh vực thứ nguyên?” Tuy rằng độ hảo cảm vẫn luôn tăng lên, nhưng Ngũ Kiếm Quân Chủ vẫn có chút cảnh giác hỏi.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Gì cơ?” “Xem ra không phải, vậy thì tốt.” Thấy bộ dạng nghi hoặc của Tống Thư Hàng, Ngũ Kiếm Quân Chủ không khỏi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, độ hảo cảm lại +1.

Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt.

Ngũ Kiếm Quân Chủ lại hỏi: “Bất quá, đã không phải cùng một lĩnh vực thứ nguyên, vậy tại sao ngài lại gọi Tiểu Vũ Nguyệt là tiền bối?” “Bởi vì lúc quen biết Vũ Nguyệt tiên tử, cô ấy chính là tiền bối của ta.” Tống Thư Hàng tự nhiên đáp.

Ngũ Kiếm Quân Chủ đầy đầu dấu chấm hỏi: “Đạo hữu ngài hiện là cảnh giới gì?” “Cảnh giới Huyền Thánh.” Tống Thư Hàng thành thực đáp.

Cho nên ngươi một cổ đồng sắp tốt nghiệp Huyền Thánh tại sao lại muốn cưa sừng làm nghé, gọi Tiểu Vũ Nguyệt nhà ta là 'tiền bối' a?

Ngươi chẳng lẽ có ý đồ đặc thù với Tiểu Vũ Nguyệt?

Nghĩ đến đây, độ hảo cảm của Ngũ Kiếm Quân Chủ lại mạc danh kỳ diệu +1.

“Cố lên.” Hắn ủng hộ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???” Hắn phát hiện mình thế mà không theo kịp não hồi lộ của vị Ngũ Kiếm tiền bối này, hoàn toàn không biết vị Ngũ Kiếm tiền bối này muốn biểu đạt cái gì.

“Nói đi cũng phải nói lại, Bá Tống đạo hữu 'Cửu phẩm thiên kiếp' của ngài độ đến giai đoạn nào rồi?” Ngũ Kiếm Quân Chủ nói, cùng là tồn tại độ Cửu phẩm thiên kiếp, chia sẻ thông tin cùng nhau tiến bộ.

“Cửu phẩm thiên kiếp thì, ta và Bạch tiền bối chắc phải ở trong thế giới Cửu phẩm thiên kiếp khoảng ba tháng.” Tống Thư Hàng tính toán thời gian, đáp.

“Cùng Bạch đạo hữu?” Ngũ Kiếm Quân Chủ sững sờ: “Các ngươi đang tổ đội độ Cửu phẩm thiên kiếp?” Đây quả thực là hành vi tìm chết a.

“Chắc coi là vậy đi.” Tống Thư Hàng đáp.

“......” Ngũ Kiếm Quân Chủ lại nhìn Thất Tu, Linh Vũ Điệp và Vân Tước Tử, hỏi: “Chẳng lẽ Vân Tước Tử tiên tử và Thất Tu, Linh Vũ Điệp đạo hữu cũng tổ đội độ kiếp cùng các ngươi?” “Không đâu, nơi này chỉ có ta và Bạch tiền bối đang độ kiếp cùng nhau thôi.” Tống Thư Hàng vội vàng giải thích.

Ngũ Kiếm Quân Chủ nghe đến đây, thở phào nhẹ nhõm...

Chương 2778

Còn may không phải tổ đội năm người, nếu chỉ là tổ đội hai người, dựa vào vận khí thần kỳ kia của Bạch đạo hữu, có lẽ có thể bình an độ qua đại kiếp.

“Tóm lại, tổ đội độ kiếp quá nguy hiểm, các ngươi ngàn vạn lần phải cẩn thận.” Ngũ Kiếm Quân Chủ nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu tán đồng: “Đúng vậy, mỗi lần tổ đội độ kiếp, đều là cửu tử nhất sinh, mấy lần suýt chút nữa chết thẳng cẳng.” Ngũ Kiếm Quân Chủ: “???” Mỗi lần?

Mấy lần suýt chút nữa chết thẳng cẳng?

Vị Bá Tống đạo hữu này, không phải lần đầu tiên tổ đội độ kiếp?

Nghe giọng điệu này, hắn ít nhất cũng đã tổ đội độ kiếp trên ba lần?

Cáo từ!

Hết cứu rồi!

Sau đó, nội tâm Ngũ Kiếm Quân Chủ lại mạc danh kỳ diệu độ hảo cảm +1.

Lần này Ngũ Kiếm Quân Chủ rốt cuộc cảm thấy có chút không ổn...

Trên người vị Bá Tống này tịnh không có mị lực quỷ dị như Bạch đạo hữu, tại sao lại có thể không ngừng khiến người ta cảm thấy thân thiết?

Ngũ Kiếm Quân Chủ quan sát tỉ mỉ, rốt cuộc phát hiện chỗ cổ quái.

Chỉ thấy tóc của vị Bá Tống đạo hữu này, giống như có sinh mệnh không ngừng lay động trong hư không, phảng phất đang phóng thích một loại kỹ năng nào đó.

Hơn nữa còn có một bầy hư ảnh Thánh Viên đang như ẩn như hiện...

Vốn dĩ, Ngũ Kiếm Quân Chủ tưởng rằng Thánh Viên trên mái cung điện là một loại trang trí, hiện tại xem ra, những Thánh Viên đó căn bản chính là kỹ năng của vị Bá Tống đạo hữu này.

“Bá Tống đạo hữu ngài đang làm gì thế?” Ngũ Kiếm Quân Chủ nghi hoặc hỏi.

“Tiền bối không cần để ý, ta đang cày trị số hảo cảm của thế giới 'Kiếp Tiên Hư Không'.” Tống Thư Hàng giải thích.

Ngũ Kiếm Quân Chủ: “......” Hung thủ thật sự chính là ngươi!

Hung thủ đầu sỏ khiến độ hảo cảm của ta vẫn luôn mạc danh kỳ diệu +1!

Tuy nhiên, dù biết hung thủ thật sự khiến độ hảo cảm của mình không ngừng +1 chính là Tống Thư Hàng, nhưng độ hảo cảm trong nội tâm Ngũ Kiếm Quân Chủ vẫn nhịn không được +1.

Đây là pháp thuật quỷ dị gì?

Chẳng lẽ là lấy linh cảm từ mị lực quỷ dị kia của Bạch đạo hữu mà sáng tạo ra?

Khiến người ta nhịn không được nảy sinh hảo cảm với người thi pháp, từ đó nơi nơi chiếm cứ tiên cơ?

Thật là một tà thuật đáng sợ!

Ngũ Kiếm Quân Chủ thầm nghĩ trong lòng.

Hắn cảm giác mình không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa, còn ở lại, độ hảo cảm của hắn đối với vị Bá Tống tiểu hữu này sẽ đột phá chân trời, đến lúc đó không cẩn thận đem cả Đại La Giáo tặng ra ngoài thì toang.

Hơn nữa Bạch đạo hữu vẫn còn đang bế quan, hắn cũng đã qua bái tế Bạch đạo hữu, cũng coi như đến lúc rời đi.

Nghĩ đến đây, Ngũ Kiếm Quân Chủ liền quyết định khách sáo với Tống Thư Hàng một chút, rồi cáo từ rời đi.

“Phương thức tăng cường độ hảo cảm với 'Kiếp Tiên Hư Không' của Bá Tống đạo hữu thật sự là độc đáo.” Ngũ Kiếm Quân Chủ mỉm cười, tùy ý bịa một chủ đề bắt đầu khách sáo.

Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói: “Tiền bối ngài quá khen, chủ yếu là ta cũng không có phương pháp tăng cường độ thân mật với 'Kiếp Tiên Hư Không', thế là đành phải dùng một số đường lối hoang dã thử xem.” Ngũ Kiếm Quân Chủ cười nói: “Chẳng lẽ những con khỉ bên ngoài cung điện cũng là dùng để tăng cường độ thân mật với 'Kiếp Tiên Hư Không'?” “Đúng vậy, dù sao thử một chút cũng không mất tiền, cho nên bất kể phương pháp gì, ta đều lôi ra dùng thử.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

“Bá Tống đạo hữu ngài thật là một đạo hữu thú vị, tính cách chúng ta nhất định rất hợp nhau.

Đợi chúng ta cùng nhau độ xong Cửu phẩm thiên kiếp, chúng ta sẽ nâng ly nói chuyện vui vẻ ở Hiện Thế.” Ngũ Kiếm Quân Chủ mỉm cười, niệm lời thoại khách sáo 'tạm biệt'.

Sau đó hắn đứng dậy ôm quyền: “Vậy tiếp theo ta sẽ không quấy rầy Bá Tống đạo hữu và Bạch đạo hữu bế quan, đi trước một bước, để chúng ta gặp lại ở Hiện Thế nhé, Bá Tống...

Ơ?” Lúc chuẩn bị ly biệt, nguyên thần hắn ngưng thị nhìn Bá Tống đạo hữu 'xem' một lát, đột nhiên trước mắt bắn ra lít nha lít nhít bảy cái đạo hiệu.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Long, Bá Ma, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao...

Màn hình tràn ngập thánh hiệu chữ Bá, chiếm cứ 'tầm nhìn' của hắn.

Đây là cái quỷ gì?

Nguyên thần ta chẳng lẽ cũng hoa mắt rồi?

Ngũ Kiếm Quân Chủ không dám tin, hắn lần này trực tiếp dùng nguyên thần quan sát vật lý Bá Tống...

Bảy cái thánh hiệu, vẫn cứ không ngừng hiện lên trong lòng hắn.

“Ngũ Kiếm tiền bối sao vậy?” Thần thức Tống Thư Hàng 'nhìn' thấy bộ dạng kinh ngạc của Ngũ Kiếm Quân Chủ, nghi hoặc hỏi.

Xảy ra chuyện gì rồi, khiến Ngũ Kiếm tiền bối vị Kiếp Tiên dự bị này khiếp sợ thành bộ dạng này?

“Bảy cái thánh hiệu?” Ngũ Kiếm Quân Chủ chỉ vào Tống Thư Hàng.

“À, Ngũ Kiếm tiền bối ngài nói cái này a.” Tống Thư Hàng nói: “Đúng vậy, bởi vì một số nguyên nhân khá đặc thù, ta sở hữu bảy thánh hiệu khác nhau.” “Ngươi làm thế nào vậy?” Ngũ Kiếm Quân Chủ sững sờ nói.

Tống Thư Hàng nói: “Tổ đội độ kiếp?” Ngũ Kiếm Quân Chủ: “......” Học không nổi, học không nổi, cáo từ!

“Bá Tống đạo hữu không hổ là tồn tại đặc thù có thể chơi cùng Bạch đạo hữu.” Ngũ Kiếm Quân Chủ điều chỉnh tâm thái của mình, mỉm cười nói.

“Ưm, ai gọi ta?” Đột nhiên, giọng nói non nớt của Bạch tiền bối vang lên.

Ấu Bạch đang trong bế quan từ từ mở mắt, thần thức khuếch tán ra.

“Bạch tiền bối ngài tỉnh rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta đây là xuất quan, không giống ngươi đang ngủ.” Ấu Bạch non nớt nói.

Bàn tay nhỏ của Tống Thư Hàng xấu hổ cào cào hư không.

“Hóa ra là Ngũ Kiếm đạo hữu nha, ta sau khi xuất quan không lâu, liền nghe nói ngươi đã xung kích Thiên Nhật Chi Kiếp của Cửu phẩm Kiếp Tiên.

Hiện tại xem ra, ngươi đây là sắp độ kiếp thành công rồi?” Ấu Bạch non nớt nhưng lại dùng ngữ điệu thành thục nói. [Thật muốn ôm về nhà.JPG] Công Đức Xà Mỹ Nhân bắt đầu tuần hoàn phát sóng tấm hình meme này trong đầu Tống Thư Hàng.

“Đã lâu không gặp, Bạch đạo hữu.

Ta không ngờ ngài cũng đã đang xung kích cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên.” Ngũ Kiếm Quân Chủ vốn định đi, nhìn thấy Ấu Bạch tỉnh lại liền nán lại.

“Ngũ Kiếm đạo hữu ngươi hiểu lầm rồi, ta trước mắt vẫn chưa xung kích Cửu phẩm Kiếp Tiên, ta chỉ là đang độ Cửu phẩm thiên kiếp mà thôi, tạm thời ta không gấp xung kích cảnh giới lắm.” Ấu Bạch lộ ra nụ cười ngọt ngào nói: “Độ kiếp trước, dù sao Cửu phẩm thiên kiếp rất lãng phí thời gian...

Cho nên ta cứ lưu lại trước một chút thời gian.

Đến lúc đó, đợi khi ta chân chính xung kích cảnh giới Cửu phẩm, có thể trực tiếp tiến hành nối liền không kẽ hở với quy trình 'Cửu phẩm thiên kiếp' đã lưu lại, giảm thiểu tối đa thời gian ta phải lãng phí để độ Cửu phẩm thiên kiếp.” “Bạch đạo hữu xin hãy nói tiếng người.” Ngũ Kiếm Quân Chủ cười nói...

Bạch đạo hữu quả nhiên vẫn là Bạch đạo hữu, thiên kiếp mà tu sĩ bình thường tránh còn không kịp, dường như chưa bao giờ tạo thành uy hiếp đối với Bạch đạo hữu.

Tống Thư Hàng bên cạnh nghe vậy, liền thử giải thích: “Thực ra chính là vì tệp tin 'Cửu phẩm thiên kiếp' quá lớn, cho nên chúng ta tải trước Cửu phẩm thiên kiếp xuống dự trữ, đợi lúc nào muốn độ kiếp thì mở nó ra.” Ngũ Kiếm Quân Chủ: “......” Đúng rồi, Bá Tống tiểu hữu cũng đang cùng Bạch đạo hữu độ kiếp, nói cách khác hắn thực ra cũng là đang tải trước 'Cửu phẩm thiên kiếp'?

Vậy bọn họ hiện tại rốt cuộc phải tính là tu sĩ cảnh giới nào?

Thực sự không nói chuyện nổi nữa rồi, không có tiếng nói chung với hai tên này.

Tuy nói vậy, độ hảo cảm của hắn đối với Bá Tống lại lặng lẽ +1, không dứt.

“Cứ cảm giác thiên kiếp rất mất mặt.” Ngũ Kiếm Quân Chủ thầm cảm thán.

“Cũng tạm được.” Ấu Bạch lên tiếng nói: “Ít nhất mùi vị thiên kiếp rất khá, lôi kiếp nhai lên khẩu cảm khá bùng nổ, tâm ma kiếp tươi ngon vừa miệng.” Ngũ Kiếm Quân Chủ: “???” Mùi vị rất khá?

Khẩu cảm bùng nổ?

Tươi ngon vừa miệng?

Những cái này thật sự là đánh giá đối với thiên kiếp?

Trong ba năm ta xung kích Cửu phẩm thiên kiếp, bên ngoài rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

“Đúng rồi, Ngũ Kiếm đạo hữu.

Ngươi hiện tại đang thử tìm kiếm tiết điểm 'Kiếp Tiên Hư Không', gửi gắm nguyên thần sao?” Lúc này, Ấu Bạch lên tiếng hỏi. [May quá cuối cùng cũng đổi chủ đề.] Ngũ Kiếm Quân Chủ khẽ gật đầu nói: “Đúng vậy, nguyên thần ta đã ở trong Kiếp Tiên Hư Không một thời gian rất dài, độ dung hợp với Kiếp Tiên Hư Không cũng đã nâng cao đến mức độ đủ, bước tiếp theo chính là mở ra tiết điểm 'Kiếp Tiên Hư Không' rồi.” “Vậy chi bằng đi cùng nhau?” Ấu Bạch phát ra lời mời với Ngũ Kiếm Quân Chủ.

Ấu Bạch hiện tại cần có người dẫn đường, giúp ngài tìm được tiết điểm 'Kiếp Tiên Hư Không', ngài mới dễ khóa định vị trí tiết điểm...

Sau đó, Ngũ Kiếm Quân Chủ cứ thế tự mình đóng gói đưa tới cửa.

“Vui lòng cực kỳ, có Bạch đạo hữu cùng nhau hành động, ta tin tưởng mình nhất định có thể mau chóng tìm được tiết điểm.” Ngũ Kiếm Quân Chủ gật đầu nói.

Bất quá lát nữa, trong quá trình tìm kiếm tiết điểm, hắn phải chú ý an toàn, ngàn vạn lần đừng bị thuộc tính 'phú quý hiểm trung cầu' (giàu sang cầu trong nguy hiểm) của Bạch đạo hữu ảnh hưởng tới.

“Vậy chúng ta xuất phát thôi, Thư Hàng...

Ngươi giao quyền khống chế di động cung điện cho Ngũ Kiếm đạo hữu, để hắn khống chế cung điện di chuyển trong Kiếp Tiên Hư Không, mở ra hư không tiết điểm.” Ấu Bạch quay đầu nói với Tống Thư Hàng.

“Ok luôn ~” Tống Thư Hàng gật đầu đáp. [Đinh ~ Chúc mừng ngài nhận được quyền khống chế ổ chó Tống, xin hãy giữ gìn vệ sinh, đối đãi tử tế với ổ chó.] Một tiếng nhắc nhở vang lên trong nguyên thần

Ngũ Kiếm Quân Chủ.

Tống Cẩu Oa?

Cái tên này, thật sự nằm ngoài dự liệu của Ngũ Kiếm Quân Chủ.

Đặt tên nơi ở của mình là 'Cẩu Oa', lẽ nào... thể nguyên bản của Bá Tống đạo hữu này, thực ra là chó yêu?

Vừa nghĩ đến đây, ánh mắt Ngũ Kiếm Quân Chủ nhìn Tống Thư Hàng trở nên dịu dàng.

Y thực ra là người khá thích nuôi chó, chỉ là không có thiên phú nuôi sủng vật.

Thêm nữa, tu sĩ thường xuyên bế quan vài năm thậm chí cả trăm năm, tuổi thọ của những chú chó nhỏ bình thường không đủ để y bế một lần bế quan trung bình.

Mà nếu muốn bồi dưỡng một con chó yêu, thì chẳng khác nào thu nhận một đệ tử.

Đệ tử và sủng vật lại có sự khác biệt.

Sủng vật có thể dùng để cưng chiều, còn đệ tử thì phải nghiêm khắc đối đãi.

Thế là, mức độ thiện cảm của Ngũ Kiếm Quân Chủ bắt đầu tăng đều.

"Khí tức chân thân của Bá Tống đạo hữu ẩn giấu thật tốt, cho dù ta tiếp xúc gần như vậy, trước đây cũng không hề nhận ra chân thân của ngươi." Ngũ Kiếm Quân Chủ mỉm cười.

Chương 2779

Tống Thư Hàng ngẩn người: “???” Chân thân?

Ẩn giấu thật tốt?

Ồ, lẽ nào Ngũ Kiếm tiền bối đang nói đến Tống Thư Hàng hư ảo mà Bạch tiền bối ‘huyễn tượng chân thật’ cụ hiện hóa ra?

“Ngũ Kiếm tiền bối hiểu lầm rồi, đó không phải chân thân của tôi.

Đó thực ra là do ‘huyễn tượng chân thật’ của Bạch tiền bối cụ hiện hóa ra.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Hả?

Ta không phải nói cái chân thân đó...

Ta là nói, chân thân chủng tộc của ngươi.” Ngũ Kiếm Quân Chủ nói: “Tộc chó?” Dưới sự ảnh hưởng của mức độ thiện cảm không ngừng +1, trạng thái của Ngũ Kiếm Quân Chủ dường như cũng bị ảnh hưởng.

Sau khi tiếp quản quyền kiểm soát ‘Tống Cẩu Oa’, y không kìm được chìa tay về phía Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vẫy vẫy, miệng phát ra âm thanh: “Vuốt vuốt vuốt ~” Tống Thư Hàng: “……” 【Thiên địa tuần hoàn, nhân quả báo ứng.

Không phải không báo, thời gian chưa tới.】Công Đức Xà Mỹ Nhân phát lời thoại này trong đầu Tống Thư Hàng.

“Tiền bối hiểu lầm, tôi không phải tộc chó.” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười: “Chắc hẳn anh đã nhận được cái tên ‘Tống Cẩu Oa’ của cung điện này rồi phải không?

Thực ra nói ra thì dài dòng... nên tôi sẽ không giải thích nữa.

Dù sao thì cũng liên quan đến một đạo hiệu của tôi.” “Thì ra là vậy, xin lỗi là ta đã thất thố.” Ngũ Kiếm Quân Chủ tiếc nuối nói. 【Xem ra mình phải nghĩ cách khôi phục đạo hiệu ‘Trình Cẩu Đản’ lại, cứ thế này nữa thì ngay cả chủng tộc của mình cũng bị người ta hiểu lầm mất.】Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói. @#%× Tiên tử nghe vậy, cười hì hì, chuyển tiếp tin tức này cho Trình Cẩu Đản tiên tử.

Cũng không biết Trình Cẩu Đản tiên tử ở Cửu U xa xôi nhận được tin tức có vui không? ********** Trong Kiếp Tiên Hư Không.

Tống Cẩu Oa dưới sự điều khiển của Ngũ Kiếm Quân Chủ, ổn định tiến về phía trước.

Các Kiếp Tiên Tiết Điểm là những thứ rất duy tâm, đôi khi phải dựa vào trực giác để truy tìm chúng.

Ngũ Kiếm Quân Chủ lúc này và Kiếp Tiên Hư Không đã tăng thiện cảm lên trên mức đạt yêu cầu, y hiện tại trong lòng có một loại ‘trực giác’, theo loại ‘trực giác’ này, y có thể tìm kiếm Kiếp Tiên Tiết Điểm thuộc về mình trong Kiếp Tiên Hư Không, dùng để ký thác Nguyên Thần của mình.

“Bạch đạo hữu, tiếp theo đi trái hay phải?

Ta hơi không chắc, cảm giác trái phải dường như đều nằm trong mục tiêu ‘trực giác’ của ta.” Tống Cẩu Oa bay một lúc, Ngũ Kiếm Quân Chủ đột nhiên lên tiếng hỏi.

Ấu Bạch vươn tay túm lấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???” “Đừng động đậy.” Ấu Bạch nói, sau đó cậu nắm lấy Tống Thư Hàng xoay nhẹ một vòng như một cái mâm lớn.

Tống Thư Hàng: “……” “Hướng phải.” Ấu Bạch đáp.

“Được!” Ngũ Kiếm Quân Chủ vui vẻ điều khiển Tống Cẩu Oa, lái về phía bên phải.

Hành động cùng Bạch đạo hữu thật sự nhẹ nhàng và thoải mái như vậy.

Trực giác của dự bị Kiếp Tiên đối với 'Kiếp Tiên Tiết Điểm' cũng không phải vạn năng, cho dù đi theo trực giác, cũng có khả năng đi sai hướng.

Đôi khi còn cần phải đưa ra lựa chọn, giống như vừa rồi.

Mà có Bạch đạo hữu ở bên cạnh trợ giúp, khi do dự không quyết định được, có thể mượn sức mạnh của Bạch đạo hữu, chọn được đáp án chính xác.

Thời gian trôi nhanh.

Lại một ngày trôi qua...

Kiếp Tiên Hư Không thật sự quá rộng lớn, gần như vô biên vô tận.

Một ngày đường đối với Kiếp Tiên Hư Không căn bản không đáng là gì, hơn nữa Tống Thư Hàng và những người khác trên suốt hành trình cũng không gặp Nguyên Thần của 'dự bị Kiếp Tiên' thứ hai.

Chư Thiên Vạn Giới tuy lớn, nhưng Kiếp Tiên không phải năm nào cũng có.

Ngay cả Huyền Thánh trước đó cũng đã nghìn năm không xuất hiện, Kiếp Tiên lại càng khó hơn.

Trong khoảng thời gian này, Tống Thư Hàng lại khó khăn lắm mới bế quan nửa ngày... rồi bị Bạch tiền bối xoay vòng vòng, xoay tỉnh lại.

"Vẫn chưa tìm thấy Kiếp Tiên Tiết Điểm sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Ngũ Kiếm Quân Chủ khẽ cười nói: "Tìm kiếm Kiếp Tiên Tiên Điểm nào có dễ dàng như vậy?

Bất quá, trực giác của ta mách bảo ta, Kiếp Tiên Tiết Điểm thuộc về ta đã rất gần rồi.” “Mỗi Kiếp Tiên Tiết Điểm đều là chuyên biệt sao?

Một tiết điểm chỉ có thể ký thác một Kiếp Tiên Nguyên Thần?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Đương nhiên, đây là thường thức mà.” Ngũ Kiếm Quân Chủ đáp.

Tống Thư Hàng cười ngại ngùng, quả thật cậu thiếu sót về mặt kiến thức cơ bản.

“Đến rồi, xuất hiện!” Đột nhiên, Ngũ Kiếm Quân Chủ phấn khích kêu lên.

Sau một ngày một đêm khổ cực truy tìm, Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm của y cuối cùng cũng được tìm thấy và mở ra.

Tinh Thành Sở Chí, Kim Thạch Vi Khai!

Tống Thư Hàng vội vàng mở rộng tinh thần lực, quét về phía Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm đó.

Chỉ thấy trong Kiếp Tiên Hư Không thế giới hai chiều vốn có, xuất hiện một chấm đen nhỏ... nhỏ hơn cả móng tay.

“Bạch đạo hữu, Bá Tống đạo hữu, ta phải đi trước một bước rồi.” Ngũ Kiếm Quân Chủ đứng dậy, chắp tay với Tống Thư Hàng và Bạch Thánh: “Chúng ta đến lúc đó gặp ở hiện thế.” Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm không phải lúc nào cũng mở, y không thể lãng phí thời gian nữa, phải nhân lúc tiết điểm mở ra, lập tức ký thác Nguyên Thần vào hư không tiết điểm.

Ấu Bạch vẫy vẫy tay: “Chúc Ngũ Kiếm đạo hữu sớm ngày độ qua Cửu Phẩm Thiên Kiếp, gặp ở hiện thế.” “Cố lên Ngũ Kiếm tiền bối, đến lúc đó gặp ở hiện thế, tôi mời anh ăn set menu Thiên kiếp.” Tống Thư Hàng cười nói.

Ngũ Kiếm Quân Chủ vẫy tay đầy phong độ, mở cửa Tống Cẩu Oa, thân hình độn vào Kiếp Tiên Hư Không.

Nguyên Thần của y tiến gần đến chấm đen nhỏ đó.

Thần thức của Tống Thư Hàng khóa chặt khu vực đó, cẩn thận quan sát quá trình Kiếp Tiên Nguyên Thần ký thác hư không.

Dưới sự chú ý của Nguyên Thần cậu, khi Nguyên Thần của Ngũ Kiếm Quân Chủ tiến gần chấm đen nhỏ, Nguyên Thần liền bị kéo dài, kéo thành một đường thẳng.

Nhìn có vẻ rất đau đớn.

Một hình dạng con người, phải trải qua loại tôi luyện gì mới có thể bị kéo thành một sợi mì nhỏ?

Nguyên Thần của Ngũ Kiếm Quân Chủ sau khi bị kéo dài, rơi vào trong chấm đen nhỏ đó.

Sợi mì nhỏ đó, hoàn toàn được chấm đen nhỏ tiếp nhận.

“Hả?

Lẽ nào cái gọi là ‘Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm’ là thế giới một chiều?” Tống Thư Hàng đoán.

Kiếp Tiên Hư Không là thế giới 2D.

Vậy tiết điểm dùng để ký thác Nguyên Thần, có lẽ là không gian có chiều không gian thấp hơn?

Rất nhanh, Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm mà Ngũ Kiếm Quân Chủ ký thác vào đã biến mất.

“Tiếp theo, đến lượt chúng ta rồi.” Ấu Bạch lên tiếng nói.

“Chúng ta phải làm gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta vừa rồi đã ghi lại vị trí của Kiếp Tiên Tiết Điểm...

Tiếp theo, ta thử xem có thể mở một tiết điểm trong hư không không.

Sau đó, ngươi tìm cách cố định tiết điểm đó lại." Ấu Bạch lên tiếng nói.

"Tôi tìm cách?

Cố định Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm?" Tống Thư Hàng nghe vậy ngẩn người.

Bạch tiền bối, vãn bối làm không được ạ!

Tôi không có công năng này, cũng không có thủ đoạn mạnh mẽ như vậy...

Tôi thậm chí còn chưa rõ cấu tạo của Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, làm sao tôi cố định nó?

"Đừng căng thẳng, chúng ta hiện tại chỉ là thử nghiệm.

Nên giai đoạn đầu, cho phép thất bại." Ấu Bạch an ủi.

Tống Thư Hàng nghe đến được phép thất bại, liền an tâm rất nhiều.

Nếu chỉ là thử nghiệm, vậy thì dù sao khi Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm mở ra, cậu sẽ dùng tất cả thủ đoạn mình có mà áp dụng lên tiết điểm, xem có thể giữ vững Kiếp Tiên Tiết Điểm hay không.

"Vậy thì, chúng ta lập tức bắt đầu thử nghiệm, Thư Hàng cậu chuẩn bị sẵn sàng chưa." Ấu Bạch vẻ mặt nghiêm túc nhảy xuống, đến gần Nguyên Thần của Tống Thư Hàng.

"Sẵn sàng bất cứ lúc nào, Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng xoa xoa hai tay, chỉ chờ Bạch tiền bối mở Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm.

"Ừm." Ấu Bạch khẽ ứng một tiếng, sau đó cậu vươn tay nắm lấy bàn tay lớn của Tống Thư Hàng.

Bàn tay nhỏ nắm bàn tay lớn, đi đường không sợ trượt ~ “Sao vậy Bạch tiền bối?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói, lẽ nào sau khi biến thành Ấu Bạch, tính cách Bạch tiền bối cũng trở nên giống trẻ con, thích nắm tay người lớn?

Thật là đáng yêu nha.

Đang suy nghĩ, Ấu Bạch tay kia bấm một kiếm quyết, dùng giọng nói mềm mại gọi một tiếng: “Đi!” Tống Thư Hàng: “???” Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, trong lòng cậu dâng lên một dự cảm bất an, mà giây tiếp theo dự cảm bất an này liền hóa thành hiện thực.

Bàn tay nhỏ ấm áp mà Ấu Bạch nắm cậu vô tình buông ra.

Dưới sự thao túng của ‘kiếm quyết’ của Bạch tiền bối, Nguyên Thần của Tống Thư Hàng hóa thân thành ‘phi kiếm dùng một lần?

Bá Tống Nguyên Thần số 1’, vút ~ một tiếng, vọt ra khỏi Tống Cẩu Oa, đâm thẳng vào Kiếp Tiên Hư Không.

“A a ~” Tống Thư Hàng phát ra một tràng thảm thiết kêu gào, thân hình như một thanh kiếm xoắn ốc, vừa bay vừa không ngừng xoay tròn, tốc độ cực nhanh.

Tại sao lại như vậy?

Lần này mình đâu có chọc giận Bạch tiền bối đâu?

Lần này ý chí cầu sinh của mình luôn trực tuyến, làm việc gì cũng cảnh giác cẩn thận, nhịn nhục không có tìm đường chết, tại sao mình lại bị Bạch tiền bối ‘phóng’ đi nữa rồi?

Chương 2780

Trong cung điện Tống Cẩu Oa, Nguyên Thần của Ấu Bạch hợp chỉ thành kiếm, dựng trước mặt mình.

Thần thức của cậu khóa chặt ‘Kiếp Tiên Hư Không’, trong đầu hồi tưởng lại tình hình Ngũ Kiếm Quân Chủ đâm vào ‘Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm’ trước đó.

Một lát sau, Ấu Bạch khẽ quát một tiếng: “Đi!” ‘Bá Tống Nguyên Thần phi kiếm số 1’ điên cuồng xoay tròn, như một mũi khoan, ra sức xoay chuyển ở một tiết điểm nào đó trong Kiếp Tiên Hư Không.

Đây chính là phương án ‘mở ra Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm’ mà Bạch tiền bối đã suy nghĩ nửa buổi.

Vì nơi đây là Kiếp Tiên Hư Không, thứ có thể đi vào là Nguyên Thần, nguyên liệu để Bạch tiền bối chế tác phi kiếm dùng một lần cũng không thể truyền tống vào.

Nên, cậu trực tiếp biến Tống Thư Hàng thành ‘phi kiếm dùng một lần’, và gắn thêm độn thuật không gian đặc biệt của Cự Quy môn của tai nạn, trực tiếp cắm Nguyên Thần của Tống Thư Hàng vào Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm.

Cũng có nghĩa là, lần này không phải Bạch tiền bối nhắm vào Tống Thư Hàng, mà là mọi người đều phải hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

Một lát sau, khi Vân Tước Tử, Thất Tu Thánh Quân, Linh Vũ Điệp Huyền Thánh tỉnh lại, cậu và họ cũng sẽ giống nhau, đều bị Bạch tiền bối chế tác thành Nguyên Thần phi kiếm, toàn bộ bắn ra ngoài, khoan một tiết điểm trong Kiếp Tiên Hư Không.

Dù sao một Kiếp Tiên Tiết Điểm, chỉ có thể cắm một Nguyên Thần.

Vừa hay mỗi người một Nguyên Thần đều cắm ra một Kiếp Tiên Tiết Điểm, từng cái từng cái một.

Thậm chí đến cuối cùng, ngay cả chính Bạch tiền bối cũng phải bị chế thành 'phi kiếm dùng một lần?

Ấu Bạch hào', tự mình bắn mình ra.

Trong Kiếp Tiên Hư Không.

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng điên cuồng xoay tròn, tốc độ nhanh đến mức không nhìn rõ thân hình, Nguyên Thần của cậu dường như biến thành một cơn lốc xoáy, điên cuồng oanh kích tại một tiết điểm nào đó trong hư không.

Hơn nữa tốc độ khoan này, còn đang ổn định tăng lên.

"Sắp ói rồi, sắp ói rồi Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng phát ra tiếng rên rỉ yếu ớt, sau chứng sợ độ cao và sợ tốc độ, tương lai cậu lại sắp tăng thêm một loại 'chứng sợ xoay tròn', xoay vòng vòng sẽ trở thành cấm kỵ của Bá Tống Huyền Thánh.

"Kiên trì một chút, Thư Hàng." Ấu Bạch ở phía sau cổ vũ: "Ta cũng là lần đầu thử mở Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, không có kinh nghiệm.

Ngươi cố gắng thêm một chút nữa, chờ ta quen thuộc phương thức này, mò mẫm ra kinh nghiệm rồi, phía dưới khi bắn Vân Tước Tử tiên tử, Thất Tu và Linh Vũ Điệp đạo hữu thì sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều." Tống Thư Hàng: "!!!" Bất quá, khi nghe thấy một lát sau, Linh Vũ Điệp tiền bối, Thất Tu tiền bối và Vân Tước Tử tiên tử cũng sẽ giống cậu bị Ấu Bạch bắn ra, điên cuồng xoay tròn trong Kiếp Tiên Hư Không, tâm lý của Tống Thư Hàng lập tức cân bằng.

Không lo ít mà lo không đều.

Chỉ cần mọi người đều chịu đựng tai nạn giống nhau, tâm lý sẽ cân bằng.

Oanh long long ~ Trong Kiếp Tiên Hư Không, tốc độ xoay tròn của Tống Thư Hàng càng lúc càng nhanh.

Nếu là ở hiện thế, cái đầu sắt não cứng của cậu nhất định đã ma sát với không khí mà phát ra tia lửa rồi.

Đồng thời, Thư Hàng đã không còn thảm thiết kêu gào nữa.

Khi thảm thiết kêu gào đã không còn ý nghĩa gì, thà để dành chút sức lực làm việc có ý nghĩa hơn.

Quan trọng hơn là, Tống Thư Hàng phát hiện mình đã dần dần thích nghi với loại đau đớn 'Nguyên Thần điên cuồng xoay tròn' này, cậu đã dần dần bắt đầu miễn nhiễm với hiệu quả này.

Cảm giác chóng mặt và buồn nôn cũng dần tan đi. 'Chứng sợ xoay tròn' được dự đoán còn chưa kịp ra đời, đã bị 'tế bào miễn dịch đau đớn' của Tống Thư Hàng tàn nhẫn bóp chết trong nôi.

"Bạch tiền bối, vẫn chưa mở được Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm sao?" Tống Thư Hàng vừa nhanh chóng xoay tròn, vừa bình tĩnh hỏi Ấu Bạch.

"Vẫn còn thiếu một chút, ngươi có thể kiên trì không?

Nếu không thì chúng ta nghỉ ngơi một lát." Phía sau, Bạch tiền bối ân cần hỏi.

"Không cần không cần, Bạch tiền bối cứ việc thả sức mà làm!

Thành công trong tầm mắt, chúng ta sao có thể bỏ dở giữa chừng?

Hãy để tôi trở thành thanh kiếm sắc bén nhất trong tay Bạch tiền bối, chém xuyên Kiếp Tiên Hư Không đi!" Tống Thư Hàng hào sảng kích động nói.

Tuy cậu không có thiên phú kiếm thuật, nhưng hóa thân thành kiếm cũng là một trải nghiệm không tồi mà.

“Xem ra ngươi đã thích nghi rồi?

Vậy tốt, vậy hãy để chúng ta cùng nhau, một hơi phá tan Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm!” Ấu Bạch hài lòng nhìn Tống Thư Hàng.

Sau đó kiếm quyết trong tay cậu khẽ biến hóa.

Oanh oanh oanh ~ Tốc độ xoay tròn của Nguyên Thần Tống Thư Hàng nhanh hơn mấy phần, vì xoay quá nhanh, Tống Thư Hàng lờ mờ cảm giác chuyển động của cơ thể mình hơi không theo kịp chuyển động của cái đầu, nếu ở hiện thế, có lẽ cái cổ của cậu đã bị vặn thành bánh quai chèo rồi.

May mà đây là Kiếp Tiên Hư Không, Nguyên Thần không có những lo lắng này.

“Cho ta phá!” Phía sau, Ấu Bạch dồn hết sức lực, dùng hết toàn thân khí lực, khí thế mười phần hét lên.

Giây tiếp theo, Tống Thư Hàng chỉ cảm giác cái đầu Nguyên Thần của mình, cuối cùng cũng đâm xuyên qua một bức tường thứ nguyên nào đó, một hơi từ Kiếp Tiên Hư Không đâm vào một chiều không gian khác.

Sau đó, đầu Nguyên Thần của Tống Thư Hàng giống như thân thể của Ngũ Kiếm Quân Chủ trước đó, bị kéo dài, kéo mảnh, bị hút vào Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm.

“Thành công rồi?

Bạch tiền bối chúng ta thành công rồi!” Tống Thư Hàng vui mừng truyền âm nói.

“Vẫn chưa, ngươi mau cố định Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm này lại, nếu không cái đầu của ngươi đi vào rồi, thân thể lại phải ở bên ngoài.” Ấu Bạch sốt ruột nhắc nhở.

Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm bị cưỡng ép mở ra có thể tích quá nhỏ, đóng lại rất nhanh.

Nếu không tìm cách củng cố hoặc mở rộng nó, thì không đợi toàn bộ thân thể Tống Thư Hàng đi vào ‘Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm’, tiết điểm đã đóng lại rồi.

Dù sao, Nguyên Thần của tu sĩ dung nhập vào Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, tiến hành ký thác Nguyên Thần, cũng cần thời gian đệm.

Hiện tại, Tống Thư Hàng chỉ có cái đầu cắm vào Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, thân thể lại còn mắc kẹt bên ngoài tiết điểm.

“Yên tâm đi Bạch tiền bối, tôi đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.” Tống Thư Hàng truyền âm đáp.

Sau khi miễn nhiễm với triệu chứng ‘khoan đầu điên cuồng xoay tròn’ vừa rồi, cậu đã rất bình tĩnh chuẩn bị cho hành động tiếp theo, ví dụ như khi ‘Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm’ vừa mở ra, cậu phải làm gì?

Vì vậy, khi đầu Nguyên Thần của cậu bị hút vào hư không ‘Kiếp Tiên Tiết Điểm’, hai tay Tống Thư Hàng bắt đầu hành động. 《Thánh Viên Luyện Giới》 được kích hoạt và phóng thích ngay lập tức!

Vì muốn củng cố một ‘tiết điểm không gian’, thì 《Thánh Viên Luyện Giới》 có thể luyện hóa một giới tự nhiên là pháp thuật lựa chọn tốt nhất của Tống Thư Hàng.

Đây cũng là một trong số ít đạo pháp không gian mà cậu nắm giữ.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, 200 con Thánh Viên hư ảnh đã sớm súc thế chờ phát, 《Thánh Viên Luyện Giới》 vừa kích hoạt, chúng liền thu kinh thư Nho gia lại, dưới sự dẫn dắt của Đại Thánh Viên, từng vòng từng vòng vây quanh, mạnh mẽ vây xem chủ nhân đang cắm đầu vào 'Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm'.

Tiện thể hỗ trợ chủ nhân hoàn thành đạo pháp 《Thánh Viên Luyện Giới》.

Ánh sáng đạo thuật không gian chiếu xuống 'Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm', cố gắng luyện hóa tiết điểm không gian này.

Ngay sau đó, Nguyên Thần của Tống Thư Hàng bùng phát niệm lực mạnh mẽ, nỗ lực mở rộng 'Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm', niệm lực là một thủ đoạn vạn năng, hầu như ở đâu nó cũng có thể phát huy tác dụng.

Chỉ cần niệm lực đủ mạnh mẽ, dù không có điểm tựa cũng có thể nhảy động Trái Đất! 《Thánh Viên Luyện Giới》 + tổ hợp niệm lực, là đạo thuật đầu tiên của Tống Thư Hàng, nhưng thủ đoạn của cậu vẫn chưa kết thúc.

Bàn tay cậu khẽ chạm vào cổ Nguyên Thần nơi 'Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm', bí pháp Giám Định kích hoạt!

Đồng thời, hai chân cậu khẽ nhấc lên, hai cột 《Bá Thần Trụ》 được cậu phóng thích ra mượn lời của Hà Chỉ tiền bối: Phàm nơi Bá Thần Trụ cắm vào, ắt là quốc độ của ta!

Hai cột 《Bá Thần Trụ số 1》 thuộc tính cơ bản cắm về phía Kiếp Tiên Tiết Điểm đồng thời, Tống Thư Hàng còn đang ấp ủ 《Bá Thần Trụ số 2》, cậu còn muốn thử xem có thể luyện hóa ra một cột 'Bá Thần Trụ?

Kiếp Tiên Tiết Điểm Trụ' hay không.

Dù sao thử cũng không mất tiền, tất cả thủ đoạn của Tống Thư

Hàng đều được vận dụng nếu không phải hiện tại đầu của cậu đã bị hút vào 'Kiếp Tiên Tiết Điểm', cậu còn chuẩn bị dùng bím tóc để thi triển 'Dưỡng Đao Thuật' một giây lên trời chứng kiến tình cảm của mình và Kiếp Tiên Hư Không.

Một hơi thi triển bốn thủ đoạn lớn xong, Tống Thư Hàng cũng phát hiện ra một thiếu sót của mình ví dụ như, 《Dưỡng Đao Thuật》 của cậu quá phụ thuộc vào 'cánh tay' này.

Đây là một loại ràng buộc, cần phải đột phá.

Kể từ khi bàn tay hóa từ bím tóc có thể sử dụng 《Dưỡng Đao Thuật》, vậy tại sao không mở rộng tư duy hơn, để ngoài tay, tóc ra, các bộ phận khác trên cơ thể cũng có thể thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》?

Thử nghĩ xem, tình huống toàn thân mình đều có thể phóng thích 《Dưỡng Đao Thuật》, đó mới là vương đạo thực sự.

"Thư Hàng, mau rút về.

Chúng ta thất bại rồi, Kiếp Tiên Tiết Điểm không ổn định, sắp đóng lại!" Lúc này, Ấu Bạch phía sau lớn tiếng nhắc nhở.

Lần thử nghiệm đầu tiên đã thành công một nửa, Bạch tiền bối đã thành công mở ra 'Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm', nhưng 《Thánh Viên Luyện Giới》, niệm lực, và ba thủ đoạn Bá Thần Trụ của Tống Thư Hàng, toàn bộ đều thất bại.

Thậm chí hai cột Bá Thần Trụ còn bị hút vào trong 'Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm'.

Tống Thư Hàng nghe thấy mệnh lệnh này, vội vàng dùng sức kéo đầu mình ra ngoài.

"Thật đáng tiếc...

Vậy lần tới, phải thử nghiệm 《Chưởng Tâm Lôi》 sao?

Hoặc, liều mạng đánh cược hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》?” Cậu trong lòng tiếc nuối nói.

Ngay khi Tống Thư Hàng khó khăn lắm mới kéo được nửa Nguyên Thần ‘cổ’ ra khỏi Kiếp Tiên Tiết Điểm...

Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, đột nhiên đóng lại cực nhanh.

Cổ và đầu Nguyên Thần của Tống Thư Hàng bị kẹp đứt ngang.

Không đau, nhưng cảnh tượng trông rất kinh khủng.

Tống Thư Hàng đưa tay sờ sờ cổ Nguyên Thần của mình: “Tôi suýt nữa thì nghĩ mình chết rồi.” Cậu truyền âm nói.

May mà lần trước ở Nho gia, Bạch tiền bối Two từng dùng bí pháp tách đầu cậu ra, khiến cậu nắm giữ ‘Phi Đầu Thuật’, đầu và thân thể cậu đã có thể tách rời một cách thuần thục không chỉ nhục thân, mà ngay cả đầu Nguyên Thần cũng có thể tùy ý tách ra đá như quả bóng.

Ngày xưa cũng chính nhờ bí pháp của Bạch tiền bối Two, sau khi thân thể nguyên bản của Tống Thư Hàng hóa thành tro bụi dưới ‘Thiên Phạt’, vẫn có thể giữ được đầu Nguyên Thần, mới có cơ hội dựa vào 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 khôi phục một phần thân thể, cuốn thổ trọng lai (tái khởi).

Cũng may mắn Bạch tiền bối thử nghiệm đối tượng đầu tiên là cậu nếu đổi thành Thất Tu tiền bối hoặc Linh Vũ Điệp tiền bối, Nguyên Thần của hai vị tiền bối bị kẹp đứt đầu, e rằng sẽ ‘lạnh’.

Chỉ có cậu và Vân Tước Tử tiền bối, mới có thể chịu đựng được loại sát thương ‘đứt đầu’ này.

Một lát sau, Nguyên Thần không đầu của Tống Thư Hàng vỗ vỗ thân thể, nghênh ngang quay về Tống Cẩu Oa của mình.

Ấu Bạch vươn tay, nắm lấy Tống Thư Hàng, kéo cậu về trong cung điện: “Ngươi vẫn ổn chứ, Thư Hàng?” “Không sao, Bạch tiền bối.

Tôi rất tốt.

Hiện tại tôi có thể cảm nhận được đầu Nguyên Thần của tôi, đã dung nhập vào ‘Kiếp Tiên Tiết Điểm’...

đang nỗ lực hòa hợp với Kiếp Tiên Tiết Điểm này, hoàn thành quá trình ký thác Nguyên Thần.

Một khi quá trình ký thác Nguyên Thần hoàn tất, chắc là có thể chiếu Nguyên Thần vào nhục thân hiện thế.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Chương 2781

Từ nay về sau, đầu Nguyên Thần của cậu hóa thành một 'điểm' lặng lẽ ở trong Kiếp Tiên Hư Không.

Nếu không sử dụng thủ đoạn 'chém giết căn nguyên', chỉ đơn thuần hủy diệt nhục thân hiện thế của cậu, thì chiếu ảnh đầu Nguyên Thần trong nhục thân, cũng không thể hoàn toàn giết chết cậu.

Chỉ cần Nguyên Thần còn đó, trả một cái giá nào đó, vẫn có hy vọng phục sinh, tái tạo nhục thân.

Đây cũng là lý do cảnh giới Kiếp Tiên, rất khó bị thủ đoạn thấp hơn cảnh giới Kiếp Tiên giết chết... thông thường chỉ có đồng là Kiếp Tiên, mới có thủ đoạn thuận theo chiếu ảnh Nguyên Thần của đối phương, nghịch chém căn nguyên.

Sau khi vào Tống Cẩu Oa, Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, truyền âm nói: "Bạch tiền bối, chúng ta nghỉ ngơi một lát, rồi tiếp tục thử nghiệm!" Đồng thời, kết quả của 'bí pháp Giám Định' trước đó bắt đầu phản hồi.

Nguyên Thần của Tống Thư Hàng co rút một trận, sau khi trả giá cho việc 'giám định Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm', ý thức bắt đầu tiếp nhận tin tức giám định. 【Một Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm nhỏ bé: Đây là tiết điểm mà Bạch Thánh dùng bạo lực mở ra trong Kiếp Tiên Hư Không, vì là mở ra bằng bạo lực, Kiếp Tiên Hư Không sẽ chịu đựng 'đau đớn' xé rách cực lớn, dưới tác dụng của quy tắc hư không, Kiếp Tiên Hư Không sẽ nhanh chóng tu phục Kiếp Tiên Tiết Điểm bị mở ra bằng bạo lực.

Do đó, tốc độ đóng lại của Kiếp Tiên Tiết Điểm này là gấp mười lần so với Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm bình thường.】 "Vậy nên, chúng ta phải tìm cách giảm bớt 'đau đớn' của Kiếp Tiên Hư Không sao?" Tống Thư Hàng nâng cái cổ trống rỗng của mình lên, nói cho Bạch tiền bối đáp án mà mình giám định được.

Ấu Bạch hơi suy nghĩ rồi nói: "Hai lựa chọn, một là giảm bớt 'đau đớn' của Kiếp Tiên Hư Không, hai là chúng ta thử mở rộng Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm lên gấp mười lần...

Ừm, tốt nhất là gấp sáu mươi lần trở lên." Chỉ cần tiết điểm mở rộng đủ lớn, tốc độ tu phục của nó sẽ không theo kịp.

"Bạch tiền bối, tôi sẽ chết mất." Nguyên Thần Tống Thư Hàng giơ tay, truyền âm nói.

Trước đó khi cái đầu sắt não cứng của cậu còn đó, dốc hết sức lực cũng chỉ có thể khoan ra một chấm nhỏ trong Kiếp Tiên Hư Không.

Hiện tại, cái đầu sắt não cứng nhất của cậu đã ký thác vào Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, chỉ dựa vào thân thể Nguyên Thần của cậu, muốn khoan một cái lỗ gấp sáu mươi lần, Nguyên Thần nhất định sẽ tan vỡ phải không?

Đang nói chuyện, Nguyên Thần của cậu đột nhiên như bị điện giật, từng trận tê dại ập đến, vừa đau vừa tỉnh táo.

Đồng thời, tin tức 'bí pháp Giám Định' đứt quãng lại một lần nữa tràn vào não hải.

Đây là 【hình thức giám định theo điểm ngắt】 đã lâu không gặp, vì một loại nhiễu loạn thông tin nào đó, kết quả của bí pháp giám định không được truyền đến toàn bộ một lần, mà là theo từng đợt, cứ một lát lại truyền một chút tin tức; rồi lại một lát lại truyền một chút tin tức.

Tống Thư Hàng không thích loại hình thức đau đớn theo đợt này, cậu thà chịu tất cả đau đớn một lần, đau dài không bằng đau ngắn.【Đề nghị tối ưu hóa việc cưỡng ép mở Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm: Có lẽ ngươi có thể thử sử dụng 'hình thức Ngụy Bất Hủ', hóa thành mũi khoan xuyên phá trời đất, có thể sẽ có thu hoạch không ngờ?】Tin tức tiếp theo của bí pháp Giám Định truyền đến.

"Hả?

Cứ thế này ư?" Nguyên Thần Tống Thư Hàng nghi hoặc truyền âm nói, trận đau đớn tê dại này, đến cuối cùng đã loại bỏ phần 'đau đớn', chỉ còn lại cảm giác thoải mái tê dại.

Kết quả, nhanh như vậy đã kết thúc rồi.

Đối diện.

Ấu Bạch hai tay chắp sau lưng đi đi lại lại như một người lớn, suy tư.

Một lát sau, Ấu Bạch ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng nói: "Vậy ngươi có đề nghị gì không?" Bạch tiền bối vẫn luôn nghiêm túc suy nghĩ về việc 'mở rộng Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm'.

Trạng thái Ấu Bạch tiểu đại nhân cũng thật thú vị. [Đáng tiếc là pháp thuật 'Thời Gian Nghịch Chuyển' mà mình thi triển bằng quyền hạn và hiệu quả của đại lão Bàn Cầu không giống nhau, 'Thời Gian Nghịch Chuyển' của mình chỉ có thể khiến Bạch tiền bối nhỏ lại một khoảng thời gian, vài ngày nữa Bạch tiền bối nhỏ bé sẽ lại biến mất...

Mình có nên tìm cơ hội lại cho Bạch tiền bối một phát 'Thời Gian Nghịch Chuyển' không?] Một ý nghĩ táo bạo lóe lên trong hư không trên cổ Tống Thư Hàng.

Ý niệm táo bạo này vừa lóe lên, liền bị Bá Tống với ý chí cầu sinh chưa từng mạnh mẽ đến vậy, kiên quyết đè xuống tận đáy lòng, không chút do dự nhét nó vào trong một cỗ quan tài có nắp lật, và đóng một hàng đinh lớn, không cho nó có khả năng mở nắp quan tài ra.

Lúc này, Tống Thư Hàng đáng lẽ nên mừng vì cái đầu của mình đã ký thác vào Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, nếu không ý niệm vừa lóe lên của cậu, có lẽ đã bị Bạch tiền bối bắt được.

Sau khi kiềm chế tâm trí tìm đường chết của mình, Tống Thư Hàng vươn tay giơ ngón cái lên với Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, thực tế là bí pháp Giám Định vừa rồi đã trả lại cho tôi một đề nghị đáng tin cậy.” “Nói xem.” Ấu Bạch vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Hình thức Ngụy Bất Hủ.” Tống Thư Hàng nói: “Bí pháp Giám Định nhắc nhở tôi dùng hình thức Ngụy Bất Hủ hóa thành mũi khoan, rồi thử phá vỡ ‘Kiếp Tiên Hư Không’ có thể sẽ có thu hoạch không ngờ...

Bất quá, từ trước đến nay, hình thức Ngụy Bất Hủ của tôi đều chỉ thi triển khi ở hình thức nhục thân, ở trạng thái Nguyên Thần, tôi vẫn chưa thử kích hoạt hình thức này.” “Ngươi cứ thử đi, ta ở bên cạnh giúp ngươi trông chừng.” Ấu Bạch xắn ống tay áo rộng rãi của đạo bào trên người mình lên, để lộ cánh tay hơi mũm mĩm, sau đó cậu đưa tay buộc mái tóc dài của mình thành đuôi ngựa, tiện cho việc hành động.

“Được rồi.” Tống Thư Hàng tập trung tinh thần lực, bắt đầu điều khiển Nguyên Thần của mình kích hoạt ‘hình thức Ngụy Bất Hủ’.

Trong não hải của cậu, một số tin tức Bất Hủ vô cùng thâm sâu, không ngừng hiện lên.

Những tin tức này Tống Thư Hàng không hiểu, nhưng không ngăn cản Tống Thư Hàng mượn sức mạnh của chúng để ‘lái xe’ người lái xe cũng không hiểu cách chế tạo ô tô, nhưng không ngăn cản họ lái xe.

Một lát sau, Nguyên Thần Tống Thư Hàng thành công hóa thành một làn sương Bất Hủ, ở trung tâm làn sương còn có một khối quang công đức màu vàng, đó là Công Đức Xà Mỹ Nhân bị kéo theo cùng chuyển hóa.

Ấu Bạch đuôi ngựa cẩn thận quan sát trạng thái của Tống Thư Hàng xong, khẽ gật đầu nói: “Xem ra ngay cả không cần mượn sức mạnh công đức, Nguyên Thần linh yếu của ngươi kích hoạt ‘hình thức Ngụy Bất Hủ’, liền có thể từ 2D trước đó tiến hóa thành hình dạng hiện tại.” Những thứ liên quan đến Bất Hủ, dù chỉ mang chữ ‘Ngụy’, cũng vô cùng cao cấp.

Tống Thư Hàng: “!!!” Lúc này, Ấu Bạch đuôi ngựa đi đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cậu vươn tay ấn vào người Tống Thư Hàng đang là làn sương, bàn tay cùng cánh tay mũm mĩm xuyên qua làn sương, trực tiếp ấn vào khối quang công đức đó.

Tống Thư Hàng cố gắng duy trì thân sương mù của mình, cậu biết bước tiếp theo này vô cùng quan trọng Bạch tiền bối rốt cuộc có thể gắn bí pháp 《Phi Kiếm Dùng Một Lần》 lên ‘hình thức Ngụy Bất Hủ’ của cậu hay không, điều này sẽ liên quan đến hành động tiếp theo.

“Thành rồi.” Tống Thư Hàng còn chưa cảm nhận được, bàn tay nhỏ của Ấu Bạch đuôi ngựa đã rụt về.

Quy trình chế tác phi kiếm dùng một lần, đối với Bạch tiền bối mà nói đơn giản như hít thở uống nước.

“Tiếp theo hãy xem tôi đây, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng bắt đầu lấy Công Đức Xà Mỹ Nhân làm ‘hạch tâm’, sau đó khiến toàn bộ thân thể sương mù Bất Hủ xoay tròn.

Vài hơi thở sau, một hình thù mũi khoan sắc nhọn đã được Tống Thư Hàng ngưng tụ ra.

“Hãy bắt đầu một vòng thử thách mới đi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng truyền âm nói: “Chúc chúng ta lần này mã đáo công thành!” “Chắc chắn rồi, lần này, chúng ta nhất định sẽ thành công.” Ấu Bạch tự tin ngẩng đầu, cái đuôi ngựa phía sau nhấp nhổm, cậu vươn tay bấm một kiếm quyết thi pháp, khẽ quát một tiếng: “Đi!” Vút ~~ Tống?

Hạch tâm công đức?

Mũi khoan Bất Hủ xuyên phá trời đất?

Thư Hàng lại một lần nữa được phóng ra, vọt khỏi Tống Cẩu Oa, điên cuồng khoan vào một vị trí khác trong Kiếp Tiên Hư Không.

So với cái đầu sắt não cứng, mũi khoan quả nhiên thích hợp hơn cho việc đục lỗ.

Hơn nữa, trong khi điên cuồng xoay tròn, Tống Thư Hàng cũng không hề rảnh rỗi. 200 con Thánh Viên hiện ra trên không mũi khoan, dưới sự dẫn dắt của Đại Thánh Viên, niệm tụng kinh văn, truyền ý thiện của chủ nhân đến ‘Kiếp Tiên Hư Không’ mặc dù tôi sẽ đục một cái lỗ trên người anh, nhưng tôi không có ác ý, tôi chỉ đục một cái lỗ nhỏ, sau đó tôi sẽ bù lại nó, tin tôi đi.

Đồng thời, trên hạch tâm công đức có một đồ án ‘Kim Đan Nhị Duy Mã’ điên cuồng lóe sáng khi cái đầu sắt của cậu ký thác vào ‘Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm’ trước đó, Tống Thư Hàng cảm giác Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm hẳn là cũng có một bộ ‘quy tắc’ đặc biệt đang vận hành.

Tuy không biết nó có giống như tập hợp quy tắc của Mộng Giới mà sinh ra thần trí hay không, nhưng cứ thử thì không sai.

Cuối cùng, ở đầu mũi khoan đang điên cuồng xoay tròn, Tống Thư Hàng đặc biệt để lại hai bàn tay của mình, hai bàn tay không ngừng hoạt động trong hư không phóng thích 《Dưỡng Đao Thuật》.

Máy khoan cơ khí điều khiển số hóa hiện đại, đều có chức năng phun nước tự động, mũi khoan do Tống Thư Hàng hóa thành cũng không kém cạnh.

Cậu không ngừng thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 là để giảm bớt 'cảm giác đau đớn' của Kiếp Tiên Hư Không sắp bị khoan lỗ bằng bạo lực.

Ông ~~ một lần lạ, hai lần quen.

Có kinh nghiệm của lần đầu tiên, lần này Bạch tiền bối đã thành thạo hơn rất nhiều.

Chỉ mất khoảng năm sáu phút, một Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm nhỏ bé đã được mở ra.

"Chính là bây giờ!" Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng.

Có lẽ là tác dụng của 《Dưỡng Đao Thuật》, lần này, sau khi Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm bị cưỡng ép mở ra, không lập tức đóng lại, mà hơi dừng lại một chút.

Mà chút thời gian này, đủ để Tống Thư Hàng và Ấu Bạch làm rất nhiều việc.

Mũi khoan Bất Hủ vẫn đang gầm rú, cố gắng mở rộng Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm này thêm một chút, ít nhất cũng phải mở rộng đến kích thước của Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm bình thường.

Đồng thời, thân sương mù Bất Hủ của Tống Thư Hàng khuếch tán ra, chống đỡ Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, củng cố cái lỗ nhỏ của tiết điểm.

Sức mạnh Bất Hủ, tầng thứ quá cao.

Ngay cả sức mạnh 'Ngụy Bất Hủ', về tầng thứ cũng cao hơn Kiếp Tiên Hư Không mấy cấp.

Sương mù Ngụy Bất Hủ kiên cố chống đỡ Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, không cho nó khôi phục.

“Bạch tiền bối, chúng ta bây giờ hãy mau lôi Nguyên Thần Thất Tu tiền bối ra, cho chôn vào đi!” Mũi khoan Tống Thư Hàng vừa xoay tròn, vừa kêu lên.

Vốn theo kế hoạch của Bạch tiền bối, là muốn biến Nguyên Thần của Vân Tước Tử, Thất Tu, Linh Vũ Điệp và các đạo hữu khác cũng giống như Tống Thư Hàng, chế tác thành ‘phi kiếm dùng một lần’ bắn vào Kiếp Tiên Hư Không, khoan ra một tiết điểm, rồi đưa các đạo hữu vào.

Nhưng vấn đề là, hiện tại muốn khoan một cái lỗ trong Kiếp Tiên Hư Không, cần phải dùng ‘hình thức Ngụy Bất Hủ’ của Tống Thư Hàng, nên hiện tại phương án tốt nhất là do Tống Thư Hàng phụ trách khoan lỗ trong Kiếp Tiên Hư Không, và củng cố Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, nhân cơ hội đưa Nguyên Thần của các đạo hữu khác vào.

Tuy làm vậy, tất cả tai nạn đều do Tống Thư Hàng gánh chịu, nhưng Tống Mũi Khoan hiện tại đâu có thời gian tính toán những thứ này?

Thời gian có hạn, cơ hội vụt qua rất nhanh, sao có thể lãng phí?

Hơn nữa, quá trình thực hiện và chuẩn bị ban đầu của ‘kế hoạch tạo thần Mộng Giới?

Cây Thế Giới’ của Bạch tiền bối, đều có Linh Vũ Điệp tiền bối, Thất Tu tiền bối, Vân Tước Tử giúp đỡ.

Lúc này, cũng là lúc họ thu hoạch thành quả.【Mọi tai nạn đều do ta gánh vác đi, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục?】Không hổ là người đàn ông của tất cả hào quang công đức bao la, vào thời điểm then chốt, giác ngộ trong lòng cậu tràn đầy.

“Được thôi.” Ấu Bạch gật gật đầu, cậu vừa tiếp tục duy trì kiếm quyết, vừa lùi thân hình về phía sau, đến bên cạnh Thất Tu Thánh Quân, vươn tay kéo Thất Tu Thánh Quân đang ngủ say dậy.

Thật trùng hợp, Thất Tu Thánh Quân lúc này vừa vặn tỉnh lại.

“Hả?

Chúng ta đã vào Kiếp Tiên Hư Không rồi sao?” Thất Tu Thánh Quân nghi hoặc nói.

Đồng thời, y cảm ứng được bàn tay nhỏ của Ấu Bạch nắm lấy y, và đặt một kiếm quyết lên người y.

“Khoan đã, Bạch đạo hữu ngươi muốn làm gì?” Thất Tu Thánh Quân vội vàng hỏi.

“Không kịp giải thích đâu, Thất Tu đạo hữu cắn chặt răng vào.” Giọng nói của Ấu Bạch trong trẻo, vô cùng dễ nghe.

Giây tiếp theo, thân thể Thất Tu Thánh Quân ‘vút ~’ một tiếng bay ra ngoài, đâm thẳng vào hư không.

Mà phía trước y, có một mũi khoan điên cuồng đang quay cuồng bạo, và Nguyên Thần của y, lúc này đang đâm thẳng vào mũi khoan điên cuồng này.

Nguyên Thần Thất Tu Thánh Quân trợn tròn mắt: “!!!” Trong lúc ta ngủ say, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Mũi khoan này là cái gì?

Nếu ta đâm vào, Nguyên Thần sẽ bị nghiền nát mất phải không?

“Thư Hàng, lùi!” Giọng nói mềm mại của Bạch tiền bối kêu lên.

“Được ngay ~” Tống Thư Hàng ứng một tiếng, mũi khoan lùi về phía sau.

Ngay sau đó, Nguyên Thần Thất Tu Thánh Quân liền bị nhét vào Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm đã mở rộng đó.

“Kiếp Tiên Tiết Điểm?” Thất Tu Thánh Quân ngẩn người, trong ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao Truyền Thừa’ của y có ghi chép tương ứng về Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm.

Trong lúc ta hôn mê, Bạch đạo hữu và Tống tiểu hữu vậy mà lại đã lôi ra được Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm?

Chương 2782

Khả năng gây rối của tổ hợp Bạch đạo hữu + Tống tiểu hữu, e rằng ở Chư Thiên Vạn Giới cũng có thể xếp vào hàng đầu rồi.

Chẳng trách, Bạch đạo hữu lần này xuất quan, lại gặp được Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Có lẽ là vận may của Bạch đạo hữu trong cõi u minh, đang thu hút Tống Thư Hàng tiểu hữu?

Ngay khi Thất Tu Thánh Quân đang suy nghĩ, Nguyên Thần của y đã bị 'Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm' hút lấy, bị kéo dài thành dạng sợi mì, sau đó bị hút vào trong Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, và để lại một tràng tiếng kêu: "A a ~~" Phía sau, Tống Thư Hàng ở hình thức Bất Hủ hơi suy nghĩ, vươn bàn tay phân tách ra một khối nhỏ trên 'thân thể Ngụy Bất Hủ Nguyên Thần' của mình.

Đây là 'móng tay' thuộc về Nguyên Thần.

Dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng, khối 'móng tay Nguyên Thần' này được chuyển hóa, ngưng tụ thành một cột Bá Thần Trụ Nguyên Thần nhỏ bé?

Cột móng tay.

Sau khi ngưng tụ thành công, Tống Thư Hàng tùy tay ném cột Nguyên Thần này vào trong 'Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm' của Thất Tu Thánh Quân.

Cậu làm vậy là lo lắng nhỡ đâu Thất Tu tiền bối vô thần vô pháp 'ký thác hư không', rồi bị mắc kẹt trong tiết điểm không ra được, chỉ có thể lặng lẽ chờ chết.

Mà có 'Nguyên Thần Trụ?

Cột móng tay' của cậu làm tọa độ, nhỡ có bất ngờ xảy ra, cậu và Bạch tiền bối vẫn có thể đồng lòng hiệp lực, một lần nữa oanh phá Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm nơi Thất Tu Thánh Quân đang ở, kéo Thất Tu tiền bối ra ngoài.

Cuồng Đao Tam Lãng nói đúng, người thật sự tìm đường chết thực ra đều có một trái tim tinh tế...

Người tìm đường chết không có trái tim tinh tế, đều đã thật sự chết cứng rồi.

Tống Thư Hàng đôi khi, nội tâm đặc biệt tinh tế.

Đợi sau khi Nguyên Thần Thất Tu Thánh Quân và 'Nguyên Thần Trụ?

Cột móng tay' cùng nhau dung nhập vào Kiếp Tiên Tiết Điểm, Tống Thư Hàng thu hồi sương mù Bất Hủ của mình đang chống đỡ Kiếp Tiên Tiết Điểm.

Sau đó, cậu đối với Kiếp Tiên Tiết Điểm liên tiếp thi triển hơn mười phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Kiếp Tiên Tiết Điểm hơi dừng lại một chút, rồi ngọt ngào đóng lại.

"Làm rất tốt, Thư Hàng." Phía sau, Ấu Bạch cố gắng bày ra vẻ già dặn khen ngợi.

"Cảm ơn Bạch tiền bối đã khen ~" Tống Thư Hàng phối hợp đáp lại, luôn cảm thấy trêu chọc Ấu Bạch như vậy rất vui.

"Cần nghỉ ngơi không?" Đuôi ngựa của Ấu Bạch nhấp nhổm, lên tiếng hỏi.

"Hoàn toàn không cần, tôi cảm thấy trạng thái hiện tại của tôi tốt không thể tả." Tống Mũi Khoan xoay một vòng trong hư không đáp.

@#%× Tiên tử: “Anh anh anh ~” Cô hoàn toàn không thể hiểu được cái nguyên lý ‘kháng đau đớn’ kỳ lạ của Tống Thư Hàng rốt cuộc là gì, cô thì sắp xoay đến nôn mửa rồi, mà Tống Thư Hàng lại chẳng có chuyện gì.

“Vậy chúng ta tiếp tục.” Ấu Bạch đưa ngón tay ra nói: “Cố gắng hôm nay sẽ đưa tất cả mọi người vào Kiếp Tiên Tiết Điểm.” “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ!” Tống Mũi Khoan đáp.

Đang nói chuyện, tâm thần cậu khẽ chấn động.

Ngoài ‘đầu sắt não cứng Bá Tống’ ra, lại một ‘Kiếp Tiên Tiết Điểm’ lờ mờ sản sinh liên hệ với cậu, chính là Kiếp Tiên Tiết Điểm của Thất Tu tiền bối vừa rồi.

Nguyên Thần Thất Tu tiền bối sau khi tiến vào Kiếp Tiên Tiết Điểm, cũng rất nhanh chóng tiến vào ‘trạng thái dung hợp’, và không có cảm giác bài xích.

Truyền thừa 《Cửu Tu Phượng Hoàng Đao》, do Thiên Đạo Cẩu Đản Đa một tay sáng lập, huyền diệu vô cùng.

Xem ra, Tống Thư Hàng không cần phải lo lắng cho Thất Tu tiền bối.

Tống Thư Hàng thu hồi cảm ứng tâm thần, chuẩn bị lại, phối hợp với Bạch tiền bối, bắt đầu hành động khoan lỗ mới.

Đồng thời, một ý nghĩ táo bạo đột nhiên nảy ra trong lòng cậu.

Cái đầu của cậu, móng tay Nguyên Thần, có thể tách ra lưu trữ?

Trong đó, dường như có không gian để thao tác ‘tác tử’ lớn hơn?

Người tìm đường chết đều có một trái tim tinh tế, vì nếu nội tâm không đủ tinh tế, sẽ không thể phát hiện ra nhiều điểm ‘tác tử’ mà người khác không thể phát hiện.

Hôm nay lại bú sữa cho cuốn sách mới 《Bác Sĩ Dịch Bệnh》 của Ngõa Lực Tân, lần trước bú xong thấy phản ứng không tồi, cuốn sách này cuối cùng cậu ấy cũng sẽ sống sót!

Bác sĩ + Cthulhu + chủ đề hiện hóa ~ Là bạn tốt, tôi thật lòng hy vọng cuốn này cậu ấy có thể sống sót, đừng để tôi bú chết, trở lại đỉnh cao!

Tìm đường chết ở những 'điểm' mà người bình thường đều có thể nghĩ đến, căn bản không phải tài năng gì.

Thể hiện một chút ở những 'điểm' mà tất cả mọi người đều không ngờ tới, đó mới là cao thủ thực sự.

Ấu Bạch và Tống Thư Hàng tiếp tục đồng lòng hiệp lực, sau khi đổi một tọa độ, lại một lần nữa bắt đầu khoan lỗ trong Kiếp Tiên Hư Không.

Vị trí tọa độ mới đổi không xa, Tống Thư Hàng và Ấu Bạch nghĩ đến một chỗ rồi, họ chuẩn bị nhét tất cả thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vào cùng một khu vực.

Nguyên Thần của một nhóm người đương nhiên cũng phải ký thác vào cùng một khu vực, mới có thể thể hiện mình là người hòa đồng.

Trong khi Tống Thư Hàng đang nỗ lực làm việc, trong Tống Cẩu Oa, Linh Vũ Điệp Huyền Thánh cũng chậm rãi tỉnh lại.

Linh Vũ Điệp tiền bối và Thất Tu Thánh Quân hai người thực lực không chênh lệch là bao, thời gian tỉnh lại cũng rất gần nhau.

Tỉnh lại xong Linh Vũ Điệp Huyền Thánh khuếch tán 'thần thức' của mình, sau đó liền phát hiện Ấu Bạch đang bấm kiếm quyết, còn Tống Thư Hàng tiểu hữu thì hóa thành mũi khoan, đang điên cuồng xoay tròn trong hư không.

Đây là đang làm cái quái gì vậy?

Trò chơi trừng phạt?

“Xem ra, chúng ta đã thuận lợi đến Kiếp Tiên Hư Không.

Bạch đạo hữu, Thư Hàng lại phạm lỗi gì sao?

Lực độ xoay tròn này có hơi mạnh quá không?

Nếu cậu ấy phạm lỗi gì đó thì...” Linh Vũ Điệp Thánh Quân hơi dừng lại một chút, rồi trêu chọc nói: “Bạch đạo hữu không cần nể mặt ta, cứ việc dùng sức xoay tròn.” “Linh Vũ Điệp tiền bối anh nói vậy sẽ mất lòng vãn bối đấy.” Tống Thư Hàng truyền âm đáp.

Ấu Bạch quay đầu lại, giải thích: “Ta và Thư Hàng đang khoan ra một ‘Kiếp Tiên Tiết Điểm’ cho Linh Vũ Điệp đạo hữu, lát nữa sẽ chôn Linh Vũ Điệp đạo hữu ngươi vào.” Linh Vũ Điệp Huyền Thánh: “……” Mở ra Kiếp Tiên Tiết Điểm và ký thác Nguyên Thần của mình vào, rõ ràng là một chuyện rất vui vẻ, tại sao bị Bạch Thánh hình dung lại có cảm giác như chết đi chôn cất vậy.

“Vất vả cho Thư Hàng tiểu hữu.” Linh Vũ Điệp Huyền Thánh hơi dừng lại một chút, lên tiếng nói.

Thực tế là ngoài việc thích so đo ra, Linh Vũ Điệp tiền bối ở các phương diện khác đều là một người đàn ông hoàn hảo, đẹp trai, giàu có, có khí chất, thực lực cường đại, có đạo lữ xinh đẹp và con gái xinh đẹp, sự nghiệp tình yêu đều song phong thu.

“Linh Vũ Điệp tiền bối anh trang trọng cảm ơn tôi như vậy, tôi ngược lại không quen chút nào.” Tống Thư Hàng vừa xoay tròn, vừa đáp.

Sau khi quen thân với các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, phong cách nói chuyện của cậu bị bẻ cong, rất ít khi có chuyện trang trọng cảm ơn.

Linh Vũ Điệp tiền bối khẽ cười, nhắm mắt suy tư.

Một lát sau.

Linh Vũ Điệp tiền bối đột nhiên hỏi: “Thư Hàng tiểu hữu, Vũ Nhu Tử mấy ngày trước vẫn luôn ở cùng ngươi sao?” “Không có chuyện đó, Vũ Nhu Tử không phải vẫn luôn ở Linh Vũ Điệp đảo sao?” Tống Thư Hàng cơ trí đáp.

“Người ở Linh Vũ Điệp đảo không phải là Vũ Nhu Tử.” Linh Vũ Điệp tiền bối từ từ mở mắt ra, nói: “Cô ấy một quyền đã đánh ta trọng thương, khiến ta hôn mê đến nay.

Ngay cả bây giờ, nhục thân của ta vẫn đang trong giai đoạn hôn mê.” Tống Thư Hàng: “……” Thiên Đế ngươi quá đáng rồi đó ~ Dường như cảm ứng được tiếng ‘kêu gọi nội tâm’ của Tống Thư Hàng.【Đinh ~ ‘Hồ bằng cẩu hữu’ Thiên Đế của ngươi đã gửi cho ngươi từ xa 1 giọt năng lượng, phụ chú: Tống tiền bối, đây là phần năng lượng của hôm nay đó ~】Tống Thư Hàng: “……” Không biết vì sao, cậu đột nhiên có cảm giác mình bị Thiên Đế bao dưỡng.

Ngoài ra, cậu nhạy bén cảm nhận được năng lượng mà Thiên Đế truyền đến lần này, có sự khác biệt rất lớn so với trước đây.

Giọt năng lượng này càng thuần khiết hơn, đã hoàn toàn không còn mùi vị của Đạo Cổ Thiên Đình, nhưng trong đó lại có thêm mùi vị Vũ Nhu Tử quen thuộc?

“Linh Vũ Điệp tiền bối anh nhầm rồi.” Sau khi tiếp nhận một giọt năng lượng của Thiên Đế, Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn một đoạn lời thoại trong lòng: “Thực ra đó cũng là con gái anh Vũ Nhu Tử không sai, anh có thể coi cô ấy là phân thân đặc biệt của Vũ Nhu Tử.

Sẽ có một ngày, khi thuộc tính đặc biệt của cô ấy biến mất, anh sẽ thu hoạch được một Vũ Nhu Tử số 2, không phải là số 3.” Vũ Nhu Tử số 2 là hắc bì.

Thiên Đế hiện tại đã từ bỏ ‘Đạo Cổ Thiên Đình’, gạt bỏ quá khứ...

Vậy tương lai, sẽ có một ngày cô ấy sẽ khôi phục nhục thân, sẽ không mãi chiếm giữ linh quỷ Vũ Nhu Tử.

“Quả nhiên là Thiên Đế sao?” Linh Vũ Điệp Thánh Quân xác nhận suy đoán của mình.

Hiện tại Linh Vũ Điệp Thánh Quân trong lòng vô cùng rối rắm, y không biết mình phải đối mặt với ‘Thiên Đế’ Vũ Nhu Tử như thế nào.

“Linh Vũ Điệp tiền bối không cần phiền não nữa, phiền não của quá khứ thì cứ vứt bỏ nó đi, phiền não của tương lai thì cứ để tương lai giải quyết.

Chúng ta hiện tại phải đối mặt với hiện tại.

Đến rồi, Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm đã mở ra, đừng lãng phí cơ hội.” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu hào sảng.

Giống như lần trước, cậu dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 và Ngụy Bất Hủ chống đỡ ‘Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm’.

“Mau đi đi, Linh Vũ Điệp đạo hữu.” Ấu Bạch khẽ vỗ vào người Linh Vũ Điệp Huyền Thánh, Linh Vũ Điệp tiền bối liền ‘vút ~’ một tiếng, vọt vào Kiếp Tiên Tiết Điểm ở đầu mũi khoan của Tống Thư Hàng.

Cho dù là tiền bối đẹp trai đến mấy, khi đối mặt với Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, đều sẽ bị kéo dài thành sợi mì nhỏ, rồi bị Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm hút vào.

Hơn nữa bất kể cao gầy béo lùn, dưới sự chuyển hóa của Kiếp Tiên Tiết Điểm, đều sẽ bị nén kéo dài thành sợi mì nhỏ cùng một kích thước.

Trước Kiếp Tiên Tiết Điểm, ai ai cũng bình đẳng.

Trừ Bá Tống đã chuẩn bị tự mình bị nghiền nát ra.

“Thư Hàng, chuẩn bị rút lui.” Ấu Bạch nhắc nhở.

“Được ngay.” Tống Thư Hàng đưa tay lần nữa lấy ra một ‘Nguyên Thần Trụ?

Cột móng tay’, nhét nó vào trong Kiếp Tiên Tiết Điểm nơi Linh Vũ Điệp Thánh Quân đang ở, và sau một tràng 《Dưỡng Đao Thuật》, nhẹ nhàng rút lui.

Trong Kiếp Tiên Tiết Điểm.

Nguyên Thần Linh Vũ Điệp Huyền Thánh co lại trong một chấm nhỏ này, hóa thành một trạng thái chỉ có điểm và đường.

Cột Nguyên Thần của Tống Thư Hàng, thì hóa thành một đoạn đường khác bám theo phía sau Linh Vũ Điệp Huyền Thánh, lặng lẽ chú ý trạng thái của Linh Vũ Điệp tiền bối.

Trong sự quan sát của cột Nguyên Thần, Nguyên Thần Linh Vũ Điệp Huyền Thánh cũng bắt đầu dung hợp với toàn bộ Kiếp Tiên Hư Không Tiết Điểm, tiến vào giai đoạn ký thác Nguyên Thần.

Nhưng khác với Thất Tu tiền bối, trên Nguyên Thần Linh Vũ Điệp Huyền Thánh, dường như còn gắn kèm theo những thứ khác. 【Là lời chúc phúc trước đó sao?】Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Trên Nguyên Thần Linh Vũ Điệp Huyền Thánh, dường như có lời chúc phúc do mẹ của Vũ Nhu Tử để lại.

Mượn trạng thái đặc biệt của ‘không gian Kiếp Tiên Tiết Điểm’, cột Nguyên Thần của Tống Thư Hàng âm thầm chú ý đến đạo ‘chúc phúc’ đó.

Sau đó, có một hình ảnh truyền về ý thức của Tống Thư Hàng.

Cậu thấy một vị nữ thần tóc dài như tơ lụa rủ xuống, nhẹ nhàng ôm lấy Linh Vũ Điệp Huyền Thánh từ phía sau.

Lờ mờ nhìn thấy dáng vẻ của nàng có vài phần giống Vũ Nhu Tử, đôi chân dài đặc trưng của Vũ Nhu Tử hẳn là di truyền từ mẹ của cô bé.

Bất quá, tiềm thức của Tống Thư Hàng luôn cảm thấy trạng thái của vị nữ thần này dường như có chút đặc biệt.

Chương 2783

Bởi vì cậu đã từng tiếp xúc với những tồn tại tương tự.

Ví dụ như, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử hắc bì, thậm chí là Linh Quỷ Tiên Tử của cậu...

Trước hết loại trừ những tồn tại tương tự như Công Đức Xà Mỹ Nhân và Vũ Nhu Tử hắc bì, ít nhất trạng thái hiện tại của họ là không thể mang thai sinh con.

Mà mẹ của Vũ Nhu Tử là thật sự đã sinh ra Vũ Nhu Tử thông qua phương thức mang thai, mặc dù thời gian mang thai dường như rất dài.

Vậy lẽ nào là phương thức tồn tại tương tự Tạo Hóa Tiên Tử, hoặc là linh quỷ có tính chất đặc biệt?

Linh quỷ về nguyên tắc sẽ không sinh con, nhưng không loại trừ những thể đặc biệt như Trình Cẩu Đản.

Tống Thư Hàng đã tổng kết và quy nạp lại một chút trong não hải.

Linh quỷ đặc biệt có thể sinh con, lại rất giống Vũ Nhu Tử, có đôi chân dài tượng trưng, thực lực lại vượt xa Linh Vũ Điệp Huyền Thánh, thần thần bí bí vẫn luôn không hiện thân, thậm chí trước đây vẫn luôn không quay về Linh Vũ Điệp đảo.

Những điều kiện này cộng lại, trong não hải Tống Thư Hàng lập tức hiện lên một suy đoán vô cùng hoang đường.

“Bạch tiền bối, nói thật thì anh đã gặp mẹ của Vũ Nhu Tử chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Mẹ mẹ mẹ?” Ấu Bạch nghiêng đầu, đuôi ngựa nhảy lên xuống.

“A a a ~a ~chết mất, chết mất thôi.” Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay ôm mặt, dùng giọng của Tống Thư Hàng truyền đạt tâm trạng lúc này của mình.

Mình phải ghi lại cảnh này. ...Sau này bán cho các tiên tử tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mới được.

Các tiên tử tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' chắc chắn sẽ chịu bỏ Linh Thạch ra mua cảnh này.

À đúng rồi... lúc đó cũng không thể quên Hoàng Sơn Ma Ma, biết đâu Hoàng Sơn Ma Ma cũng rất ưng cảnh này, dù sao thì ngài ấy cũng có một trái tim của mẹ mà.

Lúc này, Ấu Bạch lại già dặn nói: “Nhưng mà, ta chưa từng thấy mẹ của Vũ Nhu Tử.

Lần bế quan trước, Linh Vũ Điệp Đạo hữu vẫn là một Thất phẩm Đan Thân Tôn Giả.

Lần này vừa xuất quan mới biết con gái của y là Vũ Nhu Tử đã lớn thành một cô nương xinh đẹp rồi.

Bế quan thì tốt, chỉ là đôi khi dễ bỏ lỡ những chuyện thú vị.” “Ừm, cho nên mình thấy bế quan vài ngày như mình là được rồi.” Tống Toản Đầu khẽ nhúc nhích chóp khoan nói.

Ấu Bạch nghi hoặc nói: “Ngươi đó không phải là ngủ sao?” Công Đức Xà Mỹ Nhân trong miệng đúng lúc phát ra lời thoại của Trình Lâm Đài: “Hứa với tôi đi, làm ơn đừng bôi nhọ từ ‘bế quan’ có được không?” Tống Thư Hàng: “......” “Thì ra đó là lúc ngươi bế quan à?” Ấu Bạch tiến lên, nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Toản Đầu, an ủi: “Đừng thất vọng, Thư Hàng.

Ngươi đã rất cố gắng rồi, chỉ là ngươi không có thiên phú bế quan thôi.” Tống Thư Hàng buồn bã cảm động đến mức nước mắt giàn giụa.

“Sao ngươi lại đột nhiên hỏi về mẹ của Vũ Nhu Tử?” Ấu Bạch có chút tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng kể lại cho Bạch tiền bối nghe chuyện vừa rồi mình thông qua ‘Nguyên Thần Trụ’, nhìn thấy mẹ của Vũ Nhu Tử trong hình dáng nữ thần sau lưng Linh Vũ Điệp tiền bối ở nút Kiếp Tiên Hư Không.

Hơn nữa theo mình biết, lúc mẹ của Vũ Nhu Tử mang thai và sinh ra Vũ Nhu Tử thì mang thai tận bảy tám Na Tra cơ.

Độ khó sinh sản của Thất phẩm Tôn Giả quả thật sẽ trở nên khó khăn, nhưng cũng không đến mức kéo dài chu kỳ mang thai gần ba mươi năm, vậy nên... chủng tộc của mẹ Vũ Nhu Tử chắc hẳn rất đặc biệt.

“Ừm, xem ra khá thú vị đấy.

Vậy lát nữa chúng ta hỏi Linh Vũ Điệp Đạo hữu xem sao.

Ta cũng tò mò về Đạo lữ của y rồi.” Ấu Bạch véo cằm nói.

“Linh Vũ Điệp tiền bối giấu Đạo lữ của y kỹ quá, không biết y có chịu giới thiệu Đạo lữ cho chúng ta không nữa.” Tống Thư Hàng nói, rồi tiện tay mở chức năng 【Hồ Bằng Cẩu Hữu】 trong ‘Tu Chân Liêu Thiên’ ra, nhắn cho Thiên Đế: “Thiên Đế tiên tử, hỏi cô chuyện này.” “Xin lỗi Tống tiền bối, ta đã không còn là Thiên Đế nữa rồi ~” Thiên Đế vui vẻ trả lời.

Việc truyền vị thành công, tên họ Tống khác không đến quấy rầy kế hoạch của nàng, điều này khiến nàng vô cùng thoải mái.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, rồi trả lời: “Vậy, không còn là Thiên Đế tiên tử nữa à?” Thiên Đế tiên tử: “......” Tống tiền bối ngươi đúng là thiên tài đặt tên.

“Có chuyện gì sao?” Thiên Đế tiên tử tuyệt vọng với tài năng đặt tên của Tống Thư Hàng, liền trực tiếp né tránh chủ đề này, đi thẳng vào vấn đề chính.

“Mình có thể hỏi một chút, lúc cô chăm sóc Linh Vũ Điệp tiền bối bị thương, cô có yêu y không?” Tống Thư Hàng thăm dò.

Phim truyền hình và điện ảnh đều quay thế này mà, anh hùng bị thương nặng, mỹ nhân chăm sóc anh hùng, trong lúc chăm sóc không khỏi nảy sinh tình cảm sao?

Thiên Đế tiên tử: “???” Khi tiếp nhận tin nhắn trò chuyện của Tống Thư Hàng, trong đầu nàng đã nghĩ đến rất nhiều vấn đề mà Tống Thư Hàng có thể hỏi, ví dụ như chuyện của Viễn Cổ Thiên Đình hay bí mật nào đó, hoặc khi nào nàng sẽ trả lại Linh Quỷ Vũ Nhu Tử, và trong lòng nàng cũng đã chuẩn bị sẵn một số câu trả lời.

Thế nhưng, dù có khoét một lỗ trên đầu nàng, nàng cũng không ngờ Tống Thư Hàng lại hỏi nàng câu này.

“Tống tiền bối... ngươi có tin ta bây giờ sẽ đến chỗ bản thể của ngươi, cạy sọ não của ngươi ra xem bên trong có bị úng nước không?” Thiên Đế tiên tử nghiến răng nghiến lợi nói.

Tống Thư Hàng im lặng một lát, rồi dứt khoát xin lỗi: “Xin lỗi, không còn là Thiên Đế tiên tử nữa. ...Có lẽ vì sọ não của mình hiện tại đã được ký thác đi rồi, nên mình bây giờ có một số ý nghĩ không qua não.

Đã quấy rầy rồi, tạm biệt!” Tống Thư Hàng nhận ra, sau khi ký thác phần đầu vào nút Kiếp Tiên Hư Không, tuy mối liên hệ giữa Nguyên Thần cơ thể và phần đầu vẫn tồn tại, nhưng một số ý niệm khi truyền đến phần đầu dường như sẽ xảy ra ‘tình trạng trì hoãn’?

Nếu là trong tình huống bình thường, dù cậu có nghi hoặc trong lòng, cũng tuyệt đối không thể trực tiếp hỏi Thiên Đế tiên tử câu hỏi này một cách không che đậy!

Thiên Đế tiên tử: “......” Trong Chư Thiên Vạn Giới này, e rằng chỉ có Tống Thư Hàng mới có thể sảng khoái thừa nhận chuyện mình hiện tại tạm thời ‘không có não’ như vậy, mà lại là ‘không có não’ theo nghĩa vật lý.

Sau khi thở dài một hơi thật dài, Thiên Đế tiên tử lại gửi một tin nhắn cho Tống Thư Hàng: “Tống tiền bối, không có việc gì thì hãy tu luyện cho tốt, đừng suốt ngày nghĩ những chuyện linh tinh này.

Ta vẫn đang chờ ngươi thăng cấp Cửu phẩm, Nguyên Thần ký thác hư không, rồi sẽ hợp tác với ngươi một chuyện đại sự.” “Đại sự gì vậy?” Tống Thư Hàng hỏi, bất kể Thiên Đế tiên tử muốn làm gì, cậu cũng phải đề phòng một chút.

“Chuyện này...

đợi Tống tiền bối ngươi ký thác Nguyên Thần vào Kiếp Tiên Hư Không rồi hẵng nói.” Thiên Đế tiên tử trả lời.

“Ừm, được thôi.

Vậy mai mình liên hệ cô.” Thiên Đế tiên tử: “???” Mai liên hệ ta?

Đừng nói với ta, Tống tiền bối bây giờ đã đang nghiên cứu cách ký thác ‘Nguyên Thần’ vào nút Kiếp Tiên Hư Không rồi chứ?

Nàng biết Tống Thư Hàng vì kỳ ngộ ở Mộng Giới, cùng Bạch Thánh một nhóm, tạm thời đưa Nguyên Thần vào ‘Kiếp Tiên Hư Không’.

Mấy hôm trước, khi Tống Thư Hàng nhập mộng Bạch Bào Kim Quái, đã từng nhắc đến chuyện muốn ‘xây nhà trong Kiếp Tiên Hư Không’.

Nhưng mà, việc tiến vào Kiếp Tiên Hư Không và ký thác Nguyên Thần vào nút Kiếp Tiên lại là hai khái niệm khác nhau.

Nút Kiếp Tiên Hư Không, nếu chưa đạt đến tiêu chuẩn Kiếp Tiên thì không thể khai mở.

Chắc là không thể khai mở được đâu nhỉ?

Trong lòng Thiên Đế tiên tử có chút không chắc chắn.

Nhưng, nếu Tống Thư Hàng thật sự ký thác Nguyên Thần vào 'nút Kiếp Tiên Hư Không', thì nàng sẽ phải chuẩn bị trước, chứ không thể tiếp tục ung dung uống trà trên Đảo Thần Bí được.

Thiên Đế tiên tử kết thúc cuộc gọi với Tống Thư Hàng, mở mắt đứng dậy: "Ta phải đi đây, Kim Long Đạo hữu, Kim Quái." "Ngươi tiếp theo muốn làm gì?" Bạch Long Tỷ Tỷ liếc Thiên Đế một cái.

"Không ngờ Kim Long Đạo hữu lại có hứng thú với ta đến vậy?

Ngươi nhìn trúng ta rồi sao?" Thiên Đế tiên tử thẹn thùng nói.

Bạch Long Tỷ Tỷ: "......" "Tiếp theo, ta phải tìm một nơi yên tĩnh, rồi chọn một kiểu chết bi tráng." Thiên Đế tiên tử tay trái nhẹ nhàng đặt lên ngực mình, nói: "Ta muốn kết thúc cuộc đời bi ai này trong tay người đó, chết trong vòng tay người đó một cách bi tráng nhất, để người đó một mặt ngơ ngác và nghi ngờ nhân sinh." Bạch Long Tỷ Tỷ: "Ngươi muốn tìm chết?" "Đúng vậy.

Không chỉ muốn tìm chết, mà còn muốn chết một cách oanh oanh liệt liệt." Thiên Đế vui vẻ nói.

Oanh oanh liệt liệt mà một vị đại lão cấp Thiên Đế nói, sẽ không phải là muốn làm nổ tung một hành tinh đấy chứ?

Chết có nhẹ tựa lông hồng, cũng có nặng tựa Thái Sơn.

Mà một vị đại lão cấp Trường Sinh Giả đỉnh cao như Thiên Đế, khi chết mà không làm nổ vài ngôi sao chôn cùng thì dường như không hợp lý?

Nói không chừng ít nhất phải làm nổ một hệ hằng tinh mới đủ náo nhiệt?

Dường như đoán được suy nghĩ trong lòng Bạch Long Tỷ Tỷ, Thiên Đế tiên tử khẽ mỉm cười nói: "Yên tâm đi, Kim Long Đạo hữu.

Ta không phải là người thích phá hoại, dù có chết oanh oanh liệt liệt, ta cũng sẽ không làm nổ vài ngôi sao đâu." Bạch Long Tỷ Tỷ: "......" Nàng vươn móng vuốt nhỏ cố gắng cào cào trong hư không, Bạch Long Tỷ Tỷ muốn cào mặt mình, xem mình có phải đã bị Tống Thư Hàng lây bệnh 'mặt đơ' rồi không?

Gần đây cứ cảm thấy suy nghĩ của mình rất dễ bị người khác đoán ra, chắc chắn là do con nhóc A Thập Lục và Tống Thư Hàng ở chung lâu ngày, dẫn đến mình bị lây nhiễm gián tiếp.

Có lẽ ta phải tự làm cho mình một cái mặt nạ rồng thôi?

Bạch Bào Kim Quái đơ ra nửa ngày, rồi đột nhiên hỏi: "Không phải đùa đâu, là thật sự muốn chết sao?" "Đương nhiên rồi, nếu không chết một lần, ta vĩnh viễn không thể đạt được tự do chân chính." Thiên Đế tiên tử nói: "Cho dù ta đã truyền 'Đạo của Viễn Cổ Thiên Đình' cho ngươi, cũng vẫn chưa đủ.

Cho nên, ta nhất định phải thực sự chết một lần.

Tốt nhất là có thể đạt đến mức vô hạn tiếp cận 'Thần Hình Câu Diệt', để triệt để chặt đứt nhân quả mới được." Vô hạn tiếp cận 'Thần Hình Câu Diệt', nhưng lại không thể thực sự 'Thần Hình Câu Diệt', cái độ này không dễ nắm bắt chút nào.

Bạch Bào Kim Quái: "......" "Vậy thì, lần sau gặp lại, nếu ta đã chết hẳn rồi, xin các ngươi hãy nhớ đặt một cành tiên hoa trên Đế mộ của ta.” Thiên Đế tiên tử tiêu sái vẫy tay.

Dù đã quyết định đối mặt với cái chết, nàng cũng không hề đổi sắc mặt.

“Yên tâm đi, mỗi năm đến ngày giỗ của ngươi, ta đều sẽ không quên.” Bạch Long Tỷ Tỷ cuộn tròn lại, cố gắng giữ vẻ mặt rồng của mình, không để lộ bất kỳ biểu cảm nào.

Thiên Đế tiên tử tự tin mỉm cười: “Kim Long Đạo hữu, e rằng ngươi sẽ thất vọng.

Ngày giỗ của ta, sẽ không phải là mỗi năm.” “Mà là 365 ngày một năm, ngày nào cũng là ngày giỗ đúng không?” Bạch Long Tỷ Tỷ giành lời đáp.

Thiên Đế tiên tử: “......” Nàng có thể xác định và khẳng định mười phần, Kim Long Thủy Tổ gần đây thật sự đã học thói hư tật xấu rồi.

Không chỉ mạch não bị rối, mà còn giành lời thoại của người khác, khiến người khác không có lời để nói.

“Tóm lại, hãy để chúng ta gặp lại khi còn sống.

Cũng thay ta và vị Tô Thị Đạo hữu này nói lời tạm biệt, ta mong lần tới gặp lại y, sẽ cùng y uống một chén thật đã.” Thiên Đế tiên tử một cước đá văng cánh cửa không gian, thân hình chìm vào trong đó, biến mất.

“Tô Thị Đạo hữu?” Bạch Bào Kim Quái nghi hoặc nhìn Tô Thị A Thập Lục.

Chữ ‘Tô Thị’ ở đây chỉ có cô bé này thôi phải không?

Vị tiểu tiên tử Tô Thị A Thập Lục này tuy mang Thánh hiệu Bát phẩm ‘Tô Sơn Huyền Thánh’, nhưng cảnh giới thực sự của nàng chắc chắn chỉ là Ngũ phẩm không nghi ngờ gì.

Tiểu tiên tử Ngũ phẩm, mà Thiên Đế lại xưng nàng là ‘Đạo hữu’?

Sự nghi hoặc của Bạch Bào Kim Quái không hề che giấu, Bạch Long Tỷ Tỷ lập tức nghe ra sự nghi hoặc trong lời nói của y.

Thiên Đế Thái Thượng Hoàng nhà ngươi trước đây còn gọi một tiểu tu sĩ chỉ Tứ Ngũ phẩm là ‘tiền bối’, thậm chí còn gọi một tu sĩ Bát phẩm là ‘ba ba’, gọi một tu sĩ Ngũ phẩm là ‘Đạo hữu’ thì có gì mà kỳ lạ chứ?

Bạch Long Tỷ Tỷ đảo mắt trắng dã.

Nhưng mà...

Chương 2784

hai lần.

Thiên Đế trước sau hai lần, đều xưng hô Tô Thị A Thập Lục là 'Tô Thị Đạo hữu'.

Bạch Long Tỷ Tỷ chậm rãi cuộn mình trên người A Thập Lục, nhíu mày.

Chẳng lẽ trên người A Thập Lục, đã xảy ra biến hóa mà ngay cả nàng cũng không chú ý tới sao?

Tống Thư Hàng được Thiên Đế gọi là 'Tống tiền bối', một phần là do Vũ Nhu Tử ảnh hưởng, hai là do Thiên Đế có ý trêu chọc nhiều hơn.

Lần Linh Vũ Điệp Huyền Thánh kia cũng là ngoại lệ.

A Thập Lục được Thiên Đế gọi là 'Đạo hữu', rất có thể là do thực lực đã được Thiên Đế công nhận?

Sau khi Bạch Long Tỷ Tỷ suy nghĩ một chút, thân hình nàng dung nhập vào cơ thể Tô Thị A Thập Lục, bắt đầu kiểm tra từng tấc một.

Tống Thư Hàng sau khi xác định rằng hiện tại thông tin giữa mình và 'phần đầu' có sự trì hoãn, cậu càng trở nên cẩn thận hơn, để tránh việc mình đột nhiên tự tìm đường chết một cách quá đà.

"Tiếp theo là đến Vân Tước Tử tiên tử rồi nhỉ." Tống Toản Đầu truyền âm nói.

Ấu Bạch gật đầu, nói: "Thật ra ta cảm thấy, Vân Tước Tử Đạo hữu có lẽ không cần chúng ta giúp đỡ...

Nhưng mà, vẫn cứ khoan một nút Kiếp Tiên ra cho nàng ấy đi."

“Vậy mình chuẩn bị sẵn sàng rồi, Bạch tiền bối, dùng mình đi!” Tống Thư Hàng hào sảng nói, mọi khổ nạn trên đời, cứ để Bá Tống một mình gánh vác đi!

Ấu Bạch suy nghĩ một chút rồi lắc đầu: “Lần này không cần ngươi khoan cái nút Kiếp Tiên này, Vân Tước Tử Đạo hữu khá đặc biệt, chúng ta trực tiếp dùng Nguyên Thần của nàng ấy để khoan Kiếp Tiên Hư Không.

Như vậy, nút Kiếp Tiên khoan ra sẽ càng phù hợp với Nguyên Thần của nàng ấy hơn.

Ngươi chỉ cần ở một bên hỗ trợ, đến lúc đó củng cố nút Kiếp Tiên Hư Không là được.” Lựa chọn của Bạch tiền bối, thường là đều đi trên con đường ‘có lợi’.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, liền giải tán hình thức ‘Bất Hủ Toản Đầu’, hóa thành một làn sương khói.

Sau đó, cậu đột nhiên nảy ra ý nghĩ: “Bạch tiền bối, người nói nếu chúng ta dùng Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử để khoan nút Kiếp Tiên Hư Không, liệu có khoan ra nút Kiếp Tiên của Nho Gia Thánh Nhân không?” Nho Gia Thánh Nhân khi còn sống, đã bố trí trùng trùng điệp điệp hậu thủ cho Vân Tước Tử, luôn có cảm giác Thánh Nhân giống như một người cha vậy, cố gắng sắp đặt hoàn chỉnh mọi thứ cho tương lai của con gái.

Biết đâu ngay cả trong Kiếp Tiên Hư Không, cũng có hậu thủ mà Nho Gia Thánh Nhân bố trí, Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử vừa khoan, liền mở ra nút Nguyên Thần của Nho Gia Thánh Nhân?

Tóc đuôi ngựa của Ấu Bạch nhảy lên, nói: “Nho Gia Thánh Nhân tuy thần thần bí bí, nhưng năm đó y đã Thần Hình Câu Diệt, vậy thì trong Kiếp Tiên Hư Không làm sao lại có Nguyên Thần ký thác của y được?” Thần Hình Câu Diệt, có nghĩa là Nguyên Thần của Nho Gia

Thánh Nhân ký thác trong Kiếp Tiên Hư Không cũng sớm đã bị Quả Cầu Kim Loại Lỏng nghịch trảm hư không, không còn lại gì cả.

Ấu Bạch vừa nói, vừa nhẹ nhàng đặt tay lên người Vân Tước Tử tiên tử, hạ xuống phù văn đặc biệt 'Phi Kiếm Một Lần Dùng', chế tạo Nguyên Thần của nàng ấy thành 'Phi Kiếm Vân Tước Tử Một Lần Dùng Số 001'.

Khác với Phi Kiếm kiểu xoắn ốc của Tống Thư Hàng, Ấu Bạch chỉ hạ xuống dấu ấn 'Phi Kiếm Phá Tiểu Hắc Ốc Bản' nguyên thủy nhất trên người Vân Tước Tử.

Ấu Bạch vươn tay, kết một kiếm quyết.

Tống Thư Hàng ở bên cạnh lồng tiếng: "Quyết định là cô, Vân Tước Tử tiên tử!" Sưu ~ Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử như kiếm, đâm về phía hư không.

Ngay sau đó, Nguyên Thần của Tống Thư Hàng cũng đồng bộ được phóng ra, theo sát phía sau Nguyên Thần của Vân Tước Tử. ...Dù sao thì lát nữa, khi nút hư không mở ra, vẫn cần sức mạnh của Tống Thư Hàng để củng cố nút đó.

"Quyết định là ngươi, Bá Tống Hào!" Công Đức Xà Mỹ Nhân đổi tên lời thoại vừa rồi của Tống Thư Hàng, lớn tiếng đọc ra.

Báo ứng nhân quả, đến thật là nhanh.

Vả mặt đừng nói là không cách đêm, mà là không cách giây.

Chát!

Sau khi bay nhanh một đoạn, Phi Kiếm Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử vẽ một vòng trong Kiếp Tiên Hư Không, rồi lại đâm thẳng vào bên cạnh nút hư không của Thất Tu, Linh Vũ Điệp và Ngũ Kiếm Quân Chủ, khéo léo đâm ra một nút.

Toàn bộ quá trình nhẹ nhàng như vậy, tiên khí tràn đầy.

Tống?

Khoan Đầu Đột Phá Thiên Tế?

Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, nội tâm khó mà bình tĩnh nổi.

Cậu hóa thân thành khoan đầu, trong Kiếp Tiên Hư Không vừa khoan, vừa thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》, vừa phóng ra Ngụy Bất Hủ Chi Lực, khó khăn lắm mới vật lộn ra được một nút Kiếp Tiên.

Nhưng nhìn Vân Tước Tử tiên tử, 'Phi Kiếm Vân Tước Tử Một Lần Dùng Số 001' mà nàng ấy hóa thành giống như một Kiếm Tiên chân chính ra tay, đẹp trai vẽ vòng tròn, rồi nhẹ nhàng chọc một cái, liền mở ra một nút trong Kiếp Tiên Hư Không.

Không có so sánh, không có tổn thương.

"Thư Hàng, đừng ngẩn ra nữa." Giọng nói trong trẻo của Ấu Bạch vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng liền vội vàng đi theo, vươn tay phóng ra sức mạnh 'Ngụy Bất Hủ Yên Vụ' của mình, chống đỡ tại chỗ nút hư không mà Vân Tước Tử tiên tử đâm ra, nhanh chóng củng cố nút đó.

Khoảnh khắc tiếp theo, Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử cũng giống như Thất Tu và Linh Vũ Điệp tiền bối, bị hút vào nút Kiếp Tiên Hư Không.

Tống Thư Hàng lại vươn tay ngắt một điểm nhỏ trên Nguyên Thần của mình, khiến nó hóa thành 'Nguyên Thần Trụ', rồi đưa nó vào nút Kiếp Tiên Hư Không của Vân Tước Tử.

Tuy Vân Tước Tử tiên tử không sợ chết, dù bị nút Kiếp Tiên Hư Không giam cầm, sau khi chết tự nhiên, nàng vẫn có thể thông qua 'Bất Hủ Chi Cốt' mà phục sinh hoàn toàn.

Nhưng chết rốt cuộc cũng không phải chuyện tốt gì, cho nên Tống Thư Hàng vẫn để lại cho Vân Tước Tử tiên tử một tọa độ mở cửa để về nhà.

Ngoài ra, cậu rất tò mò về 'nút Kiếp Tiên Hư Không' mà Vân Tước Tử tiên tử đã khai thác.

Rốt cuộc trong nút Kiếp Tiên Hư Không này, liệu có hậu thủ nào mà Nho Gia Thánh Nhân để lại không?

Hoặc giả, liệu có gặp được di vật gì đó của Nho Gia Thánh Nhân không, ví dụ như con mắt còn lại của Thánh Nhân? 'Nguyên Thần Trụ' của Tống Thư Hàng đi theo Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử, tiến vào bên trong nút.

Tình hình bên trong nút Kiếp Tiên Hư Không, giống hệt như những gì cậu thấy ở chỗ Thất Tu tiền bối và Linh Vũ Điệp tiền bối, không có gì khác biệt.

Không có thủ đoạn nào của Thánh Nhân, Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử cũng chỉ là bình thường tiến vào nhịp điệu 'ký thác hư không'.

Điều này khiến Tống Thư Hàng hơi thất vọng một chút.

Nếu cậu là Nho Gia Thánh Nhân, chắc chắn sẽ để lại thứ gì đó trong 'Kiếp Tiên Hư Không', đợi Vân Tước Tử chứng đạo Kiếp Tiên sau, mở ra nút Kiếp Tiên Hư Không, hai người Nguyên Thần cùng ký thác tại một nút?

"À, khoan đã, khoan đã.

Có khi nào Nho Gia Thánh Nhân đã để lại hậu thủ cấp Kiếp Tiên cho Vân Tước Tử, nhưng vì lần này Vân Tước Tử tiên tử cùng chúng ta đi đường vòng vượt xe, dùng bạo lực khai mở nút Kiếp Tiên Hư Không, cho nên hậu thủ mà Thánh Nhân để lại không thể khai mở?"

Tống Thư Hàng trong lòng vừa động, suy đoán.

Nếu thật sự là như vậy, thì hơi đáng tiếc.

“Não động lớn là tốt, nhưng khoảnh khắc tiếp theo đầu của ngươi sẽ không còn nữa đâu ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân thốt ra một câu thoại kinh điển, trả lời Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Vì nút Kiếp Tiên Hư Không của Vân Tước Tử tiên tử cũng không có gì dị thường, ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu rút lui, chỉ để lại ‘Nguyên Thần Trụ’ làm tọa độ.

Nhưng đúng lúc này, trên Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử đột nhiên xuất hiện trạng thái dị thường.

Một trận sức mạnh Bất Hủ xuyên không mà đến, ‘Bất Hủ Chi Lực’, sức mạnh cấp cao nhất của Chư Thiên Vạn Giới, dễ dàng xuyên qua nút Kiếp Tiên Hư Không, hạ xuống trên Nguyên Thần của Vân Tước Tử.

“Là sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt sao?” Tống Thư Hàng nói.

Sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt bao phủ Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử, sau đó lấy Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử làm trung tâm, một trận ‘ảnh tượng’ bắt đầu được dựng lên.

Đó là sức mạnh tương tự ‘Chân Thực Huyễn Tượng’, ngưng tụ thành một kiến trúc hư ảo bên cạnh Vân Tước Tử tiên tử.

Kiến trúc hư ảo này hoàn toàn không bị hạn chế bởi thế giới một chiều của ‘nút Kiếp Tiên Hư Không’, bảo vệ chặt chẽ Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử bên trong.

“Sức mạnh hình chiếu này, cực kỳ giống sức mạnh của Chân Thực Huyễn Tượng.

Vậy... ‘Tống Cẩu Ổ’ mà mình nghịch ra trong Kiếp Tiên Hư

Không, có phải cũng có thể mang vào 'nút Kiếp Tiên Hư Không' không?" Tống Thư Hàng thấy vậy trong lòng vừa động.

Trước đây cậu vẫn còn nghĩ sau khi Nguyên Thần của mình ký thác hư không, 'Tống Cẩu Ổ' của mình phải xử lý thế nào, liệu có phải để nó trôi nổi trong Kiếp Tiên Hư Không, trở thành một 'nhà' trôi nổi không?

Bây giờ nhìn thấy biến hóa bên cạnh Nguyên Thần của Vân Tước Tử tiên tử, tâm tư cậu liền hoạt bát hẳn lên.

Hoa ~ Sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt, sau khi hóa thành kiến trúc bảo vệ Vân Tước Tử tiên tử xong, lại có một phần sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt dư thừa, xoay một vòng trong nút Kiếp Tiên...

Cuối cùng, chúng hình chiếu lên 'Nguyên Thần Trụ' của Tống Thư Hàng!

Sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt, cũng không bài xích Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đã có nhiều lần tiếp xúc với 'Bất Hủ Chi Cốt', hơn nữa trên người cậu có rất nhiều truyền thừa, ẩn ẩn cũng có liên quan đến 'Bất Hủ Chi Cốt'...

Ví dụ như thủ đoạn phục sinh 'Long Phù Chuyển Sinh' mà cậu mang ra từ Thế Giới Hắc Long năm xưa, ẩn ẩn cũng có liên quan đến truyền thừa Bất Hủ Chi Cốt.

Cơ hội phục sinh của Long Phù Chuyển Sinh tuy đã tiêu hao, nhưng phù văn đó cũng không biến mất, ngược lại còn dung hợp với Kim Đan "Phì Kình" của Tống Thư Hàng.

Sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt, sau khi hình chiếu lên 'Nguyên Thần Trụ' của Tống Thư Hàng, bắt đầu bao bọc Nguyên Thần Trụ, hóa ra một cái ổ bên cạnh nó.

Cái ổ rất nhỏ, dù sao thì phần Bất Hủ Chi Lực này cũng là năng lượng vật liệu thừa sau khi Vân Tước Tử tiên tử xây dựng kiến trúc xong.

“Cái này mới thật sự là Tống Cẩu Ổ chứ.” Tống Thư Hàng không nhịn được nói.

Cái bên cạnh Vân Tước Tử tiên tử là ‘nhà’, còn cái của Nguyên Thần Trụ cậu chính là ‘ổ chó’.

Sau khi Bất Hủ Chi Lực xây dựng xong ‘nhà’ và ‘ổ’, liền kết thúc hình chiếu.

Ý thức của Tống Thư Hư Hàng rút khỏi nút hình chiếu của Vân Tước Tử tiên tử.

Vừa rút ra, cậu liền vui vẻ quay về cung điện Tống Cẩu Ổ, gọi Ấu Bạch: “Bạch tiền bối, tiếp theo có phải là phải tạo một nút Kiếp Tiên Hư Không cho cơ thể của mình không?

Mình bây giờ có một ý hay!” Ấu Bạch nghi hoặc ngẩng đầu.

“Chúng ta dời cả ‘Tống Cẩu Ổ’ vào trong nút Kiếp Tiên Hư Không đi!” Tống Thư Hàng truyền âm nói: “Để chúng ta thoải mái cắm chốt trong nút Kiếp Tiên Hư Không, trở thành hộ đinh.

Tương lai dù có một ngày mình Thần Hình Câu Diệt, ‘nút Kiếp Tiên’ này của mình vẫn có thể bị Tống Cẩu Ổ chiếm cứ.

Đã đời luôn.” Ấu Bạch dùng giọng nói dịu dàng trách mắng: “Chuyện Thần Hình Câu Diệt này, đừng có nói bừa.

Một khi thật sự Thần Hình Câu Diệt, ngoài Bất Hủ Chi Cốt của Vân Tước Tử Đạo hữu ra, hiện tại không còn tìm được phương án thứ hai nào để ngươi phục sinh đâu.

Trò đùa như vậy, đừng tùy tiện nói ra.” “Vâng, Bạch tiền bối.

Mình nhớ rồi.” Tống Thư Hàng đứng thẳng người, nghiêm túc truyền âm trả lời.

“Ngoài ra, tiếp theo chúng ta thực ra đang đối mặt với một vấn đề.” Ấu Bạch có chút phiền não nói: “Tiếp theo, nếu bây giờ tạo thêm một nút cho ngươi trước, sau khi đưa nhục thân của ngươi vào... không có ngươi giúp, ta sẽ không thể củng cố nút Kiếp Tiên Hư Không.

Nhưng nếu tạo nút Kiếp Tiên Hư Không cho ta trước, nhục thân của ngươi cũng không có cách nào tự mình xuyên thủng Kiếp Tiên Hư Không được.” Mở ‘nút Kiếp Tiên Hư Không’ cần Tống Thư Hàng và Ấu Bạch đồng tâm hiệp lực, thiếu một không được.

Cho nên tiếp theo, bất kể ai tiến vào ‘nút Kiếp Tiên Hư Không’ trước, người còn lại sẽ phải ở lại trong Kiếp Tiên Hư Không.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, suy nghĩ một chút rồi nói: “Vậy Bạch tiền bối, chúng ta có thể thử nhét ‘Tống Cẩu Ổ’ vào một nút Kiếp Tiên Hư Không, rồi hai chúng ta cùng tiến vào ‘Tống Cẩu Ổ’, hai người cùng dùng chung một nút Kiếp Tiên Hư Không được không?” “Trong một nút Kiếp Tiên chỉ ký thác một Nguyên Thần, nếu nhét hai Nguyên Thần hoàn chỉnh vào, trời mới biết sẽ xảy ra dị biến gì, tính nguy hiểm quá cao, nên không đề xuất.” Ấu Bạch lắc đầu nói.

Tống Thư Hàng trước đây đưa vào nút Kiếp Tiên của Thất Tu Thánh Quân, Linh Vũ Điệp Huyền Thánh và Vân Tước Tử tiên tử, cũng chỉ là nhét Nguyên Thần Trụ móng tay, rất nhỏ bé, sẽ không gây ra dị biến.

Chương 2785

Nhưng nếu hai Nguyên Thần gần như hoàn chỉnh, cùng lúc tiến vào cùng một nút Kiếp Tiên, ngay cả Bạch tiền bối cũng không dám đoán trước sẽ xảy ra chuyện gì.

Chuyện này tuy nghe có vẻ thú vị... nhưng nếu xảy ra bất trắc, y có thể bình an vô sự, nhưng Thư Hàng chắc chắn sẽ chết.

Cho nên trong tình huống không xác định, Bạch tiền bối đã bác bỏ đề nghị này của Tống Thư Hàng.

“Vậy chúng ta phải làm sao đây?” Nguyên Thần của Tống Thư Hàng trở lại hình người, khoanh chân ngồi xuống.

Ấu Bạch bắt đầu trầm tư...

Một lát sau, Ấu Bạch đề nghị: “Chúng ta cố gắng để trong một nút Kiếp Tiên, ký thác ‘một phần Nguyên Thần’ có khối lượng.

Lấy cái này làm cơ sở để suy nghĩ, ta + một phần của ngươi tiến vào một nút Kiếp Tiên, rồi ngươi + một phần của ta, lại tiến vào một nút Kiếp Tiên khác.” Tống Thư Hàng có kinh nghiệm lập tức hiểu ý trong lời của Ấu Bạch: “Giống như mình tách đầu và thân thể ra vậy, mình tách ra một phần Nguyên Thần, cung cấp cho Bạch tiền bối lát nữa khi mở ‘nút Kiếp Tiên Hư Không’, dùng sức mạnh Ngụy Bất Hủ để củng cố nút.

Rồi Bạch tiền bối người cũng tách ra một phần Nguyên Thần, giúp mình thi triển thủ đoạn ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’, mở ‘nút Kiếp Tiên Hư Không’, đúng không?” “Đúng, chính là như vậy.” Ấu Bạch mỉm cười: “Như vậy, hai chúng ta có thể đồng thời mở ra hai nút Kiếp Tiên, lấy đơn vị ‘một phần Nguyên Thần’ tiến vào trong nút Kiếp Tiên.” “Nếu vậy, có cần phải vớt Nguyên Thần phần đầu của mình ra nữa không?" Cậu hỏi.

Nguyên Thần của cậu, chỉ có đầu và thân thể có thể tách ra...

Trong trạng thái Ngụy Bất Hủ, thân thể có thể tùy ý cắt rời.

Nhưng một khi thoát khỏi trạng thái Ngụy Bất Hủ, nếu thân thể bị cắt rời mà không hồi phục thì sẽ chết.

"Không cần phiền phức vậy đâu, nhân lúc còn chút thời gian, hôm nay ta sẽ dạy ngươi hai pháp thuật." Ấu Bạch chắp hai tay sau lưng nói: "Ngươi bây giờ đã là cảnh giới Huyền Thánh chân chính, đều đã đuổi kịp cảnh giới của ta rồi, trên tay tổng phải học vài pháp thuật mới chứ." Tống Thư Hàng vươn tay muốn gãi gãi đầu một cách ngượng ngùng, nhưng lại gãi vào hư không.

Thật ra, nếu cho cậu thêm chút thời gian để thu thập thêm vài 'Bá Thần Trụ' lợi hại hơn, cậu sẽ giống như Hà Chỉ Ma Đế, chỉ dựa vào 《Bá Thần Trụ》 là có thể xưng bá thiên hạ.

Dù sao thì Bá Thần Trụ thực sự là năng lực vạn kim du, có thể hồi máu, có thể tấn công, có thể phòng thủ, có thể hỗ trợ, có thể bố trận, có thể làm tọa độ không gian, đơn giản là không có chuyện gì mà Bá Thần Trụ không làm được.

Trong cung điện Tống Cẩu Ổ.

Ấu Bạch ngồi trên giường, Tống Thư Hàng không đầu ngồi đoan chính trên mặt đất, dùng thần thức bao phủ Ấu Bạch, nghiêm túc lắng nghe giảng bài.

"Để tiện cho hành động tiếp theo, ta bây giờ sẽ dạy ngươi hai pháp thuật.

Một là 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 cấp Kiếp Tiên có thể dùng trong đại chiến, môn công pháp này vừa có thể dùng đối phó địch, lại có thể dùng cho chính mình." Khi vận dụng lên chính mình, có thể phân tách Nguyên Thần của mình thành nhiều khối, nhưng lại có thể đảm bảo Nguyên Thần của mình an toàn vô sự.

Nếu vận dụng lên Nguyên Thần của đối thủ, có thể trực tiếp phân giải Nguyên Thần hoặc hình chiếu Nguyên Thần của chúng.

Khi tu luyện đến cực hạn, càng có thể làm được nghịch trảm căn nguyên, sau khi phân giải hình chiếu Nguyên Thần của địch nhân, còn có thể trực tiếp tác dụng lên Nguyên Thần mà Kiếp Tiên ký thác trong nút hư không.” Ấu Bạch chậm rãi nói.

“Khi dùng cho mình thì là bí pháp bảo mệnh vô thượng, khi dùng cho kẻ địch thì là bí thuật trảm thảo trừ căn, 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 này quả thật là nghiêm khắc với địch, khoan dung với mình.

Người sáng tạo ra môn pháp thuật này tuyệt đối là một nhân tài.” Tống Thư Hàng cười ha ha nói.

Đem một mặt tàn khốc thể hiện cho kẻ địch, đem sự dịu dàng giữ lại cho chính mình, cũng không biết là vị tiền bối nào đã sáng tạo ra một bí pháp như vậy.

“Là bí pháp mà ta và Cửu U A Bạch cùng thảo luận rồi nghiên cứu ra.” Ấu Bạch chậm rãi nói.

Thật ra, thủ đoạn phân liệt Nguyên Thần mà không đau đớn, không để lại di chứng... hiện tại cũng chỉ có chỗ Bạch tiền bối two mới có phương pháp, cái đầu của Tống Thư Hàng chính là chứng minh.

“Thì ra là pháp thuật do Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two sáng tạo, quả nhiên thần kỳ vô cùng!” Tống Thư Hàng liền vội vàng nịnh nọt một chút.

May mà vừa rồi, khi cậu bình luận về pháp thuật này, không nói thêm lời lẽ bừa bãi.

Không bình luận pháp thuật này ‘kỳ quái’ hay gì đó.

“Ngoài ra, ta còn sẽ dạy ngươi phương pháp khống chế ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng?

Bản Phá Kiếp Tiên Hư Không Nút’, sửa chữa, kích hoạt và dừng phù văn phi kiếm.” Ấu Bạch lại bổ sung.

Đây là để phòng vạn nhất...

Vạn nhất đến lúc đó, Nguyên Thần của y tiến vào ‘nút Kiếp Tiên Hư Không’ trước, lại đột nhiên tiến vào trạng thái bế quan sâu, thì sẽ không thể lo liệu được tình hình bên phía Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối rất có tự biết mình, nên để lại một hậu thủ.

Có các thủ đoạn kiến thức trên, dù có xảy ra bất trắc, Tống Thư Hàng có thể dựa vào phần Nguyên Thần đó của mình, để tiếp quản điều khiển thuật thức ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’, khoan ra một nút trong Kiếp Tiên Hư Không.

Đáng tiếc, Tống Thư Hàng có nền tảng về phù văn, trận pháp quá kém, hơn nữa còn thiếu khả năng khống chế ‘không gian’.

Nếu không Bạch tiền bối hoàn toàn có thể trực tiếp dạy cậu ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng?

Bản Phá Kiếp Tiên Nút’ hoàn chỉnh, là có thể tiết kiệm nhiều rắc rối như vậy.

“Thời gian không còn nhiều, cho nên khi ta giảng giải pháp thuật, ngươi hãy cố gắng ghi nhớ, nghiêm túc học.” Ấu Bạch nghiêm túc nói.

“Mình sẽ cố gắng.” Tống Thư Hàng trả lời: “Nhưng nếu có thể... mình hy vọng Bạch tiền bối có thể dùng ‘Bạch thị giáo học pháp’ để truyền thụ cho mình 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》.” Cái gọi là Bạch thị giáo học pháp, chính là đem các pháp thức phức tạp vô cùng, thông qua Bạch tiền bối nén lại, đơn giản hóa thành nội dung của một hoặc vài phù văn.

Tống Thư Hàng chỉ cần học hiểu nguyên lý, rồi nắm giữ một hoặc vài phù văn này, là có thể nắm giữ một pháp thuật phức tạp.

Ví dụ như pháp lôi 《Chưởng Tâm Lôi》 mà Tống Thư Hàng đang dùng thành thạo nhất hiện tại chính là kiệt tác của giáo học pháp gấp gọn đó.

Bạch tiền bối: "......" Ta có phải vô tình đã làm Thư Hàng tiểu hữu phế rồi không?

Hy vọng giống như cá muối thế này, cậu ta vậy mà có thể nói ra một cách không chút do dự.

"Chủ yếu là mình có tự biết mình." Tống Thư Hàng nói: "Pháp thuật quá phức tạp, mình không có tự tin vào bản thân." Tống Thư Hàng trong phương diện này rất có tự lượng sức mình, trừ khi cậu ta nhập mộng Nho Gia Thánh Nhân, rồi từ đầu đến cuối chi tiết trải qua toàn bộ cuộc đời của Nho Gia Thánh Nhân, có được tất cả kiến thức của Nho Gia Thánh Nhân, tự mình đặt nền tảng kiến thức tu chân vững chắc.

Nếu không, dựa vào lý luận tu chân của cậu ta, muốn nắm giữ pháp thuật phức tạp, đơn giản là nói mê.

Kiến thức như vậy phải học từng bước một, đặt nền tảng vững chắc, từng bước chân một.

Lớp học cấp tốc như cậu ta, thật sự không có thời gian đó.

Thật ra Tống Thư Hàng cũng muốn học tập, hơn nữa cậu ta không hề ghét học tập.

Thậm chí bản thân cậu ta còn là một học bá nhỏ, thích đọc sách...

chỉ là thời gian không cho phép.

Quan trọng hơn là, Tống Thư Hàng bây giờ không có đầu, giữa thân thể và đầu có độ trễ mạng, năng lực học tập -1.

Ấu Bạch lên tiếng an ủi: “Thư Hàng ngươi không cần vội, ngươi trong học tập thật ra vẫn rất có thiên phú.

Ngươi chỉ là thiếu thời gian học tập.

Đợi tương lai, chúng ta sẽ bổ sung những kiến thức cơ bản mà ngươi thiếu cho tốt.” Y phải giữ lại chút tự tin cho Tống Thư Hàng, để tránh cậu ta tự kỷ.

Tương lai còn rất dài, đợi tương lai có thời gian rảnh, y sẽ tranh thủ bổ sung kiến thức cơ bản tu chân cho Tống Thư Hàng là được.

Người khác học tập là để tấn cấp, để có được tuổi thọ và sức mạnh lâu dài hơn.

Tống Thư Hàng là sau khi đã có được tuổi thọ và sức mạnh lâu dài hơn, dùng thời gian dài hơn để học tập.

“Ta trước sẽ dạy ngươi thủ pháp khống chế ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’, kỹ xảo kích hoạt, dừng lại các thứ.

Rồi ta sẽ từ từ đơn giản hóa 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》.

Ngươi bây giờ hãy nghiêm túc lắng nghe.” Ấu Bạch khẽ ho một tiếng, nói.

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng ngồi thẳng, khiêm tốn nghe giảng.

Ấu Bạch bắt đầu dùng phương thức truyền âm, từ từ giảng giải, chi tiết miêu tả thủ pháp thao tác ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’.

Tống Thư Hàng phát hiện, giọng của Ấu Bạch và giọng hát của

Tạo Hóa Tiên Tử có chung một điểm tuyệt diệu, đều khiến người ta có cảm giác ‘thiên lại chi âm’.

Ấu Bạch giảng bài thông tục dễ hiểu, ngay cả Tống Thư Hàng cũng có thể nhanh chóng lý giải các chi tiết thủ pháp khống chế ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’.

Ngoài ra, để đề phòng vạn nhất, cậu còn nhờ Công Đức Xà Mỹ Nhân bật chức năng ‘ghi âm’ toàn bộ quá trình giảng bài của Ấu Bạch.

Rất lâu sau...

“Ghi nhớ hết rồi chứ?” Ấu Bạch giảng giải xong, hỏi.

Tống Thư Hàng gật gật cổ: “Đã ghi nhớ toàn bộ rồi, hơn nữa Công Đức tiên tử đã giúp mình ghi âm lại, mình có thể tùy thời nghe đi nghe lại một lần.” Nếu ở thế giới hiện thực, trên người cậu có rất nhiều phụ kiện, có thể dùng nhiều phương thức hơn để chia sẻ áp lực học tập của cậu, giúp cậu nhanh chóng nắm vững các điểm kiến thức.

Tống?

Người đàn ông tương lai sẽ trở thành Vạn Pháp Chi Chủ?

Thư Hàng.

“Ừm, ngươi bây giờ hãy nghe đi nghe lại vài lần, ta trước sẽ sửa đổi 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》.” Ấu Bạch nói xong, nhắm mắt lại, trong đầu bắt đầu suy diễn 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》.

Tống Thư Hàng cũng nhắm mắt lại, trong ý thức nhờ Công Đức Xà Mỹ Nhân bật bản ghi âm bài giảng của Bạch tiền bối giúp mình.

Trong cơ thể, Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ búng tay.

Trong ý thức của Tống Thư Hàng, hiện ra một quảng trường vàng rực rỡ.

Trong một trận ánh sáng bảy màu chói mắt, Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện thân, trên cổ nàng đeo một chiếc tai nghe trông rất chuyên nghiệp.

Đồng thời, trước mặt nàng xuất hiện một bàn DJ.

Tống Thư Hàng: “???” Công Đức tiên tử cô làm gì vậy?

Đang suy nghĩ, Công Đức Xà Mỹ Nhân đã cúi người xuống trước bàn DJ, hai tay bắt đầu thuần thục kéo đĩa.

Tuy phong cách của nàng đã sớm méo mó không chịu nổi, nhưng hôm nay phong cách của nàng lại một lần nữa tan vỡ.

Âm nhạc sôi động vang lên, thỉnh thoảng còn có tiếng Công Đức Xà Mỹ Nhân kéo đĩa.

Ngay sau đó, âm thanh thiên lại bài giảng của Ấu Bạch vang lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đã phối nhạc nền cho bài giảng của Ấu Bạch, lại từ đầu đến cuối điều chỉnh âm thanh, cứng rắn biến bài giảng của Ấu Bạch thành một bản nhạc hoàn chỉnh.

Bản nhạc giảng bài sôi động và có tiết tấu này, bắt đầu vang vọng trong đầu Tống Thư Hàng, cực kỳ gây nghiện.

Công Đức Xà Mỹ Nhân còn bật chức năng lặp lại liên tục, hát vài lần như vậy, hoàn toàn không cần lo Tống Thư Hàng sẽ không nhớ được bí quyết khống chế ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’!

Kỹ thuật kéo đĩa của DJ Công Đức Xà Mỹ Nhân cao siêu đến kinh ngạc, rõ ràng là lần đầu nàng thử, mà lại thuần thục như một DJ lão luyện mười mấy năm.

Hơn nữa ‘Bài Ca Giảng Bài của Ấu Bạch’ có nhịp điệu mạnh mẽ, sôi động và có sức lan tỏa.

Cho nên, Tống Thư Hàng không đầu trong quá trình nghe nhạc lặp lại, cơ thể không tự chủ được bắt đầu lắc lư theo tiết tấu ‘Bài Ca Giảng Bài của Ấu Bạch’.

Ban đầu chỉ là những cú lắc lư nhỏ.

Sau khi lặp lại hai lần, cơ thể Tống Thư Hàng đã ghi nhớ tiết tấu âm nhạc này, thân thể cậu bắt đầu lắc lư sôi động theo nhạc.

Chương 2786

Hôm nay, Bá Tống Huyền Thánh cũng chơi hết mình.

Đây mới là phương thức mở ra học tập chân chính, khiến việc học tập khô khan trở nên vui vẻ.

Đối diện.

Sau khi Ấu Bạch liên tục suy tính, cuối cùng đã đơn giản hóa 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 đến mức mười sáu phù văn.

Gần đủ rồi, nếu đơn giản hóa nữa thì cần thời gian suy tính quá lâu, mười sáu phù văn đối với Tống Thư Hàng hiện tại là mức độ có thể nắm giữ trong thời gian ngắn.

Dù sao thì cũng là một Bát phẩm Huyền Thánh chính hiệu, cảnh giới có gia thành.

Sau đó, Ấu Bạch mở mắt.

Khi y vừa mở mắt, liền thấy cả người Tống Thư Hàng đang chơi hết mình, lắc lư dữ dội theo tiết tấu.

Ấu Bạch: "???" Ta bảo ngươi học tập cho tốt, ngươi đang làm gì vậy?

Ấu Bạch búng ngón tay một cái, trận văn 'Phi Kiếm Một Lần Dùng' trên người Tống Thư Hàng được kích hoạt, khoảnh khắc tiếp theo thân thể Tống Thư Hàng liền bay vút lên trời, đập vào trần nhà của Tống Cẩu Ổ, không ngừng xoay tròn.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: "Bạch tiền bối, sao vậy?" "Ngươi đang làm gì vậy?" Ấu Bạch hỏi ngược lại.

"Mình đang cố gắng học tập." Tống Thư Hàng trả lời.

Ấu Bạch: “......” “Thật đó, Bạch tiền bối người tin mình đi.

Những điểm mấu chốt khống chế ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’ mà người vừa giảng mình đã nắm vững toàn bộ rồi, hơn nữa còn có thể hát ra không sai một chữ nào.” Tống Thư Hư Hàng tự tin nói.

“Hát ra?

Đó là phương thức học tập đặc biệt của Thư Hàng sao?” Ấu Bạch nghĩ đến đây, búng ngón tay một cái, kéo Tống Thư Hàng trở lại.

Sau đó, y vươn tay vung một cái trong hư không, mười sáu phù văn xếp thành trận hình, xuất hiện trong ‘phạm vi bao phủ thần thức’ của Tống Thư Hàng.

“Đây chính là phù văn sau khi đơn giản hóa của 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》, mỗi một phù văn, ngươi đều phải ghi nhớ thật kỹ, đừng bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Một khi bỏ qua, đến lúc đó 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 dùng lên người mình, nói không chừng sẽ khiến Nguyên Thần của ngươi tứ phân ngũ liệt đấy.” Ấu Bạch nghiêm túc nói.

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng dùng thần thức bao phủ mười sáu phù văn, cẩn thận quan sát, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.

Tống Thư Hàng khi học đao pháp, học rất nhanh.

Kế đó, khi học phù văn đơn giản hóa của ‘Bạch Học’, cũng rất trôi chảy.

Không lâu sau, cậu đã ghi nhớ mười sáu phù văn thật kỹ trong lòng.

Lý luận 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》, nắm giữ thành công.

Bước tiếp theo, chính là khâu thực hành.

“Ta trước sẽ thị phạm cho ngươi một lần.” Ấu Bạch từ trên giường đứng dậy, nhẹ nhàng nhảy một cái, xuống đất. ‘Thị phạm?’ Tống Thư Hàng trong lòng vừa động.

Hiện tại, trong Tống Cẩu Ổ chỉ có Bạch tiền bối và cậu, nếu Bạch tiền bối muốn thị phạm pháp thuật, có phải là muốn thị phạm 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 này trên người cậu không?

Thế là, Tống Thư Hàng lặng lẽ kích hoạt ‘Ngụy Bất Hủ Chi Thân’ của mình.

Trong trạng thái này, dù bị Nguyên Thần phân giải, chắc cũng có thể dính lại được?

Lúc này, Ấu Bạch vươn hai cánh tay nhỏ của mình, dường như đang trầm tư.

“Đến đi, Bạch tiền bối.

Mình đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!” Tống Thư Hàng nghiến răng nói, cậu đã chuẩn bị tốt rồi.

Ấu Bạch: “???” Tiểu hữu Thư Hàng hôm nay, trên cổ toàn là không khí, y đều có chút không theo kịp tiết tấu của Thư Hàng.

Sau đó, y lại quay đầu lại, nhìn cánh tay nhỏ của mình, trong lòng tính toán khối lượng vị trí cần cắt bằng 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》.

Không thể cắt quá nhiều, nếu không đến lúc đó rất có thể sẽ ảnh hưởng đến khâu ‘Nguyên Thần ký thác hư không’ của Tống Thư Hàng.

Nhưng cũng không thể cắt quá ít, quá ít thì không thể khống chế quá trình ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’ khoan lỗ trong Kiếp Tiên Hư Không.

Bạch tiền bối lại đại lược suy tính một lần trong lòng, rồi vươn tay vung một cái trong hư không.

Mười sáu phù văn 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 ngưng tụ thành hình, hóa thành pháp thuật phân giải Nguyên Thần.

“Vậy thì đến vị trí khuỷu tay nhỏ đi.” Bạch tiền bối lại quay đầu nói với Tống Thư Hàng: “Tiếp theo, hãy cẩn thận xem quá trình ta thi pháp, ta chỉ diễn thị một lần thôi.” “Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng liền vội vàng ngưng tụ thần thức, khóa chặt Ấu Bạch, thần thức bao phủ Nguyên Thần của Ấu Bạch, cẩn thận quan sát từng chi tiết nhỏ.

Ấu Bạch vươn tay điểm một cái, sau đó pháp thuật phân giải Nguyên Thần nhẹ nhàng rơi xuống khuỷu tay trái nhỏ của Bạch tiền bối.

Cũng giống như Phi Đầu Thuật của Tống Thư Hàng, cánh tay trái nhỏ của Bạch tiền bối bị phân tách ra.

Nhưng không phải là bị ‘chặt đứt’, mà là ở trạng thái tuy đứt mà còn vương, cánh tay trái nhỏ bị phân tách ra vẫn hoàn toàn nằm trong phạm vi khống chế của Bạch tiền bối.

Nguyên Thần tay trái khẽ co ngón tay, bày ra động tác kết kiếm quyết.

“Không tồi, đại khái trình độ này là đủ rồi.” Bạch tiền bối gật đầu, lại nói với Thư Hàng: “Nhìn rõ chưa?” “Nhìn rõ rồi, không bỏ sót bất kỳ chi tiết nào.” Tống Thư Hàng truyền âm trả lời.

Hiện tại Bạch tiền bối đối với sự khống chế mị lực bản thân, dường như càng ngày càng mạnh.

Tống Thư Hàng phát hiện vừa rồi mình dùng thần thức toàn tâm toàn ý bao phủ Ấu Bạch, vậy mà không hề bị mị lực đặc biệt đó ảnh hưởng mà phân tâm.

“A a a ~a ~chết mất, chết mất thôi.” Ngược lại là Công Đức Xà Mỹ Nhân trong cơ thể, lúc này nàng đang lăn lộn trong không gian ý thức của Tống Thư Hàng, trong miệng lại nói lời thoại của Tống Thư Hàng.

Nàng cảm thấy nếu tiếp xúc với Ấu Bạch nữa, nàng sẽ có một ngày trở thành fan cuồng nhỏ của Ấu Bạch mất.

“Được, tiếp theo ngươi hãy tự mình thử một chút.” Ấu Bạch nói: “Ta ở một bên hộ pháp cho ngươi.” “Được, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu không giải tán ‘trạng thái Ngụy Bất Hủ’ của mình.

Thử nghiệm pháp thuật là chuyện rất nguy hiểm, cậu không phải thiên tài pháp thuật, không thể vừa tiếp xúc pháp thuật liền có thể nhanh chóng nắm vững hoàn toàn.

Cho nên, để phòng ngừa bất trắc, cậu phải dựa vào ‘hình thức Ngụy Bất Hủ’ thử nghiệm vài lần.

Sương khói ngưng tụ thành một bàn tay của Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng vung một cái trong hư không.

Mười sáu phù văn được Tống Thư Hàng ngưng tụ ra.

“Không vấn đề gì, tiếp tục đi.” Bạch tiền bối ở một bên nói.

Ngón tay Tống Thư Hàng khẽ điểm, mười sáu phù văn hóa thành thuật pháp 《Nguyên Thần Phân Liệt Chân Kinh》, tích thế chờ phát.

“Tiếp tục.” Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng khống chế pháp thuật 《Nguyên Thần Phân Liệt Chân Kinh》, nhẹ nhàng cắt một cái lên Nguyên Thần của mình.

Soạt ~ một cái, Nguyên Thần ‘hình thức Ngụy Bất Hủ’ của cậu, bị cắt xuống một khối.

Khối bị cắt xuống đó sau khi tùy ý bơi lượn một vòng trong hư không, lại quay về Nguyên Thần của Tống Thư Hàng, hợp hai làm một.

“Ngươi trong phương diện cắt xẻ chính mình này, rất có thiên phú đấy.” Ấu Bạch lên tiếng nói.

Thuật pháp 《Nguyên Thần Phân Liệt Chân Kinh》 này, và Tống Thư Hàng dường như rất tương thích, Tống Thư Hàng lần đầu thử nghiệm đã thành công rồi.

“Có lẽ là vì mình đã có kinh nghiệm bạo thể mà chết, phấn thân toái cốt, bị Bạch tiền bối người cắt thành từng mảnh, bị Thiên Phạt phân thây các kiểu, cho nên sau khi vận dụng những kinh nghiệm này vào, liền cảm thấy nắm giữ 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 thuận lợi một cách bất ngờ.” Tống Thư Hàng đáp.

Ấu Bạch: “......” “Tiếp theo mình sẽ khôi phục trạng thái bình thường, rồi thử lại một lần nữa.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, thoát khỏi ‘hình thức Ngụy Bất Hủ Yên Vụ’.

Tống Thư Hàng không đầu vươn tay vung một cái trong hư không, mười sáu phù văn lại lần nữa xếp hàng chỉnh tề.

“Không vấn đề gì.” Ấu Bạch bình luận.

Tống Thư Hàng tiếp tục, biến mười sáu văn tự thành thuật pháp 《Nguyên Thần Phân Liệt Chân Kinh》.

“Được, lần này cũng thành công rồi.” Ấu Bạch khẽ mỉm cười, khen ngợi: “Cho nên chỉ cần nghiêm túc học, Thư Hàng ngươi vẫn có thể làm được.” Trong lời khen hiếm hoi của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng tự tin tăng bội.

“Vậy mình cũng giống Bạch tiền bối, cắt phần ‘khuỷu tay’ xuống sao?” Cậu lên tiếng hỏi.

Ấu Bạch trả lời: “Đúng vậy, phần khuỷu tay là đủ rồi.

Không nhiều, cũng không ít.” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, khống chế thuật pháp 《Nguyên Thần Phân Liệt Chân Kinh》, nhẹ nhàng lướt một cái vào vị trí khuỷu tay của mình.

Xoẹt ~ khoảnh khắc tiếp theo, pháp thuật 《Nguyên Thần Phân Liệt Chân Kinh》 trong tay cậu bùng lên ánh sáng chói mắt.

Tống Thư Hàng một mặt ngơ ngác: “???” Trước đây cũng không thấy pháp thuật này khi thi triển lại có ánh sáng chói mắt như vậy mà.

“Ra bạo kích sao?” Công Đức Xà Mỹ Nhân trong biển ý thức nghi hoặc nói.

Đây rõ ràng là cảm giác khi pháp thuật ra hiệu quả bạo kích may mắn mà.

Trong tiếng Công Đức Xà Mỹ Nhân suy đoán, thân thể Tống Thư Hàng trong nháy mắt bị cắt thành mười lăm phần.

Nếu không phải đầu của cậu đã được ký thác vào ‘Kiếp Tiên Hư Không’, thì hiện tại cậu lẽ ra phải bị chia thành mười sáu phần, có một đạo hào quang của 《Nguyên Thần Phân Liệt Chân Kinh》 rơi vào trên không cổ cậu.

Vậy mà thật sự vào lúc này lại ra bạo kích may mắn sao?

“Mình cái này tính là may mắn?

Hay là bất hạnh?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Ấu Bạch véo cằm, nhìn mười lăm phần Bá Tống trước mặt, nói: “《Nguyên Thần Phân Liệt Chân Kinh》 khi dùng cho chính mình, không có khái niệm ‘bạo kích pháp thuật’ này.

Có lẽ là ngươi trong chuyện ‘cắt xẻ chính mình’ này, có thiên phú cực kỳ mạnh mẽ.

Thư Hàng, ngươi là một người sói.” Chỉ có đối với bản thân còn tàn nhẫn hơn cả người tàn nhẫn, mới có được năng lực ‘thiên phú cắt xẻ chính mình’ mạnh mẽ đến vậy.

Tống Thư Hàng: “......” “Nhưng dù sao cũng thành công rồi, ngươi giữ lại khuỷu tay trái, những phần còn lại tự mình từ từ dán lại đi.” Bạch tiền bối vươn tay lấy khuỷu tay trái của Tống Thư Hàng.

Chuyện này, y cũng rất quen thuộc.

Từng có lần khi vượt Thiên Kiếp Bát phẩm hạt nhân, Bạch tiền bối đã mượn cánh tay lớn của Tống Thư Hàng.

Sau đó, Bạch tiền bối thêm một bộ trận pháp khống chế ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’ lên khuỷu tay trái nhỏ của mình, rồi giao nó cho Tống Thư Hàng.

“Bước tiếp theo, chúng ta chia nhau hành động, tìm hai tọa độ hư không khác nhau, khoan ra các nút.” Ấu Bạch nhắc nhở.

“À cái đó, Bạch tiền bối.

Trước khi hành động, người có thể nói cho mình biết, mình phải dính lại thế nào không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Vừa rồi cậu thử dùng ý niệm điều khiển, nhưng cơ thể Bá Tống bị chia thành mười sáu phần vẫn không dính lại.

Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, Ấu Bạch bên cạnh đã ‘sưu ~’ một tiếng, vút qua bên cạnh cậu, đâm về phía Kiếp Tiên Hư Không.

Chương 2787

Bạch tiền bối đây là trực tiếp tự mình chế tạo thành 'Phi Kiếm Một Lần Dùng bản A Bạch', trực tiếp dùng Nguyên Thần của mình đâm ra một nút trong Kiếp Tiên Hư Không.

Tống Thư Hàng vốn còn tưởng Bạch tiền bối muốn dùng cánh tay lớn của cậu để khoan hư không chứ.

"Bạch tiền bối, trước trả lời mình một tiếng đi mà." Tống Thư Hàng bị chia thành mười sáu phần khống chế khuỷu tay phải của mình, vươn về phía Bạch tiền bối, lớn tiếng gọi.

Ông ~ Trong hư không, bên cạnh Nguyên Thần của Ấu Bạch ngưng tụ ra một thanh Thần Kiếm Nguyên Lực đẹp trai, bao bọc Nguyên Thần của y.

Cũng là khoan một nút trong Kiếp Tiên Hư Không, mà phong cách của Vân Tước Tử tiên tử và Bạch tiền bối đều hoàn toàn đè bẹp Tống Thư Hàng Khoan Đầu.

Sau khi hơi gia tốc, kiếm Nguyên Thần của Ấu Bạch nhắm vào một 'điểm', thân kiếm như sao băng ngoài trời, đột nhiên đâm một cái!

Một nút Kiếp Tiên Hư Không nhỏ bé nở rộ, cứ như thể đang chào đón sự đến của Ấu Bạch.

Đồng thời, 'Khuỷu tay trái Bá Tống' trong tay Bạch tiền bối phóng ra Ngụy Bất Hủ Chi Lực, mở rộng và củng cố nút Kiếp Tiên này.

Toàn bộ quá trình như hành vân lưu thủy, trôi chảy sảng khoái.

Thấy Nguyên Thần của Bạch tiền bối sắp tiến vào nút Kiếp Tiên Hư Không, Tống Thư Hàng liền vội vàng truyền âm hỏi: "Bạch tiền bối, Nguyên Thần bị phân liệt phải dính lại thế nào?" Tư tư ~ Xin chào, đây là chỗ ‘A Bạch’ bế quan, còn 6 ngày 6 giờ 6 phút nữa mới kết thúc bế quan.

Xin hãy kiên nhẫn chờ đợi!

Từ chỗ Bạch tiền bối, có một giọng nói dịch vụ treo máy trả lời lại.

Tống Thư Hàng mười sáu phần: “...” Đã lâu không thấy pháp bế quan độn chạy của Bạch tiền bối, không ngờ lại xuất hiện vào thời khắc quan trọng này.

Ngoài việc chấm Bạch tiền bối 666 và nhìn ra ngoài trời, Tống Thư Hàng không có bất kỳ cách nào khác.

Trước đây Bạch tiền bối lo lắng là đúng đắn, nếu y không dạy Tống Thư Hàng thủ pháp khống chế ‘Phi Kiếm Một Lần Dùng’, thì mười lăm phần Bá Tống Chi Khu hiện tại lưu lại trong Kiếp Tiên Hư Không, sẽ phải mãi trôi nổi trong Kiếp Tiên Hư Không.

Trong tiếng trả lời treo máy bế quan của Ấu Bạch, thân thể Ấu Bạch cùng với khuỷu tay trái của Tống Thư Hàng cùng nhau, bị đẹp trai cuốn vào trong nút Kiếp Tiên, biến mất.

“Đến cuối cùng, chúng ta chỉ có thể tự mình dựa vào mình thôi.” Tống Thư Hàng phát ra giọng nói nghiêm túc từ cổ họng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân xuất hiện đúng lúc, tụng ‘súp gà độc tâm linh’ cho Tống Thư Hàng: “Chỉ có thể tự mình dựa vào mình, bất kể là ai cũng sẽ có một ngày rời xa ngươi.” Những lời thoại Công Đức Xà Mỹ Nhân gần đây nói, đều là những câu nghe có vẻ rất cao siêu, dường như rất có lý.

Nhưng đa số, đều là súp gà độc, uống nhiều sẽ trúng độc loại đó.

Gần đây có lẽ là do không cùng Thông Nương xem phim truyền hình, nên tần suất nàng dùng lời thoại phim truyền hình bắt đầu giảm

xuống.

“Công Đức tiên tử cô sai rồi, cái gọi là ở nhà cậy cha mẹ, ra ngoài cậy bạn bè.

Tuy bạn bè bên cạnh, thỉnh thoảng sẽ vì các loại nguyên nhân tạm thời rời xa mình, nhưng chỉ cần số lượng bạn bè thật sự của mình đủ nhiều, tổng sẽ có một người đáng tin cậy.” Tống Thư Hàng phản bác.

Sau đó cậu mở danh sách bạn bè ‘Tu Chân Liêu Thiên’, tìm ‘Tiểu Ban Ban’ trong danh sách đen, gửi cho y một tin nhắn: “Cẩu Đản cha, Nguyên Thần phân liệt thành mười sáu phần, không dính lại được thì làm sao?

Đang online đợi, gấp lắm.” “Nguyên Thần bị cắt nát thế này, ngươi vậy mà còn sống được?” Đại lão Ban Văn Long two trả lời.

“Tất nhiên rồi, mình còn có thể sống nhăn răng.

Nhưng nếu không dính chúng lại, hành động có chút bất tiện.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Cách dính lại Nguyên Thần của Quan Vũ, ngươi nên đi hỏi Trình Cẩu Đản khác.” Đại lão Ban Văn Long two nhắc nhở, trong phương diện này Trình Lâm là chuyên gia.

Năm đó nàng ta vỡ vụn thành từng mảnh, vỡ rất triệt để, các mảnh vỡ lớn nhỏ rải rác khắp Chư Thiên Vạn Giới, đến giờ vẫn chưa thu thập về hoàn chỉnh.

“Cảm ơn Cẩu Đản cha.” Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó, cậu liên hệ với Trình Cẩu Đản tiên tử, gửi tin nhắn: “Trình Lâm tiên tử, mình lại đến rồi!” “Tra nam.” Trình Lâm tiên tử trả lời: “Ta không nói chuyện với cái tên tra nam tự cắt mình thành mảnh vụn.” Trình Cẩu Đản tiên tử đang ở cùng Cẩu Đản cha, thông qua Cẩu Đản cha nàng đã biết chuyện Tống Thư Hàng tự cắt mình thành mười mấy mảnh.

Tống Thư Hàng: “???” “Tống?

Tra nam vật lý?

Thư Hàng.” Trong không gian ý thức, Công Đức Xà Mỹ Nhân lười biếng nằm trên một chiếc ghế dài, dùng giọng thật của nàng lên tiếng nói.

Nàng thích nhìn Tống Thư Hàng và Trình Cẩu Đản trò chuyện.

“Nếu Nguyên Thần hợp nhất, ngươi chỉ cần đập chúng lại với nhau, đợi đến lúc, chúng sẽ tự dính lại.

Ta là làm như vậy.” Trình Lâm tiên tử nói.

“Mình đã thử rồi, nhưng không dính lại được.” Tống Thư Hàng trong lòng thở dài.

“Đừng hoảng, tuy không biết Nguyên Thần của ngươi phân liệt thế nào, nhưng chỉ cần không chết là được.

Ngươi bây giờ hãy nhanh chóng ký thác Nguyên Thần vào nút Kiếp Tiên, đừng lãng phí cơ hội Bạch Thánh đã tạo ra cho các ngươi.

Đợi ngươi ký thác Nguyên Thần thành công... nếu vẫn không dính lại được, thì qua một thời gian tìm một cơ hội, ta sẽ lợi dụng Trường Sinh Chi Đạo của mình, cho ngươi trọng sinh một lần.

Đảm bảo Nguyên Thần của ngươi có thể khôi phục hoàn hảo không chút tổn hại.

Sau đó, ngươi có thể gọi ta là Trình Lâm Ma Ma.” Trình Lâm tiên tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “......” Mình coi tiên tử là bạn tốt, ngươi vậy mà lại muốn làm mẹ mình?

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc trò chuyện với Trình Lâm tiên tử, ý niệm vừa động, mười bốn phần Bá Tống Chi Khu còn lại hóa thành ‘Ngụy Bất Hủ Yên Vụ Thể’.

Nhưng dù trong trạng thái Ngụy Bất Hủ Yên Vụ, mười bốn phần thân thể cũng không thể triệt để dung hợp.

“Đừng lãng phí thời gian nữa, tương lai trong phần mộ có đủ thời gian để ngươi ngủ đấy.” Công Đức Xà Mỹ Nhân nhắc nhở.

“Mình biết câu này, câu này là Franklin nói.” Tống Thư Hàng trả lời.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: “!!!” Tống Thư Hàng cười ha ha, cuộn cánh tay của Ấu Bạch lại, khống chế Ngụy Bất Hủ Thể dạng sương mù, bước vào Kiếp Tiên Hư Không.

Nếu Nguyên Thần không thể dung hợp, vậy đúng lúc có thể thử ý tưởng táo bạo trước đây của cậu!

Trong hư không, Tống Thư Hàng trong đầu hồi tưởng lại một lần kỹ xảo ‘khống chế Phi Kiếm Một Lần Dùng’ mà Ấu Bạch đã dạy.

Nghĩ nghĩ, cậu không tự chủ được liền ngân nga lên.

Vừa ngân nga 《Bài Ca Giảng Bài của Ấu Bạch》, vừa khống chế cánh tay của Ấu Bạch, kết ‘kiếm quyết’.

Ông ~ Tống Thư Hàng khống chế Nguyên Thần trạng thái Ngụy Bất Hủ, khiến chúng hóa thành mười lăm cái khoan, bắt đầu xoay tròn trong Kiếp Tiên Hư Không, lần lượt bắt đầu khoan tại mười lăm nút.

Đúng vậy, không phải một nút, mà là một hơi muốn khoan mười lăm nút!

Vì thân thể đã bị chia thành mười sáu phần, vậy tại sao không phân tán chúng vào mười sáu nút?

Nút Kiếp Tiên Hư Không chỉ quy định một nút Kiếp Tiên Hư Không chỉ ký thác một Nguyên Thần Kiếp Tiên, nhưng không quy định nói một Kiếp Tiên không thể chiếm cứ mười sáu nút đúng không?

Người khác là một người một căn phòng, nhưng Tống mỗ đây lại muốn đi đường không bình thường, cậu muốn một mình ở mười lăm căn lầu!

Ầm ầm ầm ~ Tiếng nổ vang không ngừng.

Cánh tay của Ấu Bạch kết kiếm quyết, toàn lực thi triển Ngự Kiếm Thuật.

Hơn nửa giờ sau...

Ầm ầm ầm ~ Kiếp Tiên Hư Không liên tục phát ra mười lăm tiếng bi minh, trên người nó bị bạo lực khai mở mười lăm nút!.

Mỹ nhân rắn công đức cảm thấy không gian Kiếp Tiên nhói lòng, ai bảo nàng gặp phải loại tra nam thô bạo dã man như Tống Thư Hàng chứ.

Mười lăm tiết điểm Kiếp Tiên, hơn nữa còn đồng thời mở ra, đây chính là mười lăm lần thống khổ.

Quan trọng hơn là, gã đàn ông đáng sợ Bá Tống này, khi chui vào các tiết điểm, trong miệng còn không ngừng nghêu ngao hát “Khúc giảng bài của Tiểu Bạch”.

Đây là vừa mở nhạc nền, vừa gây sát thương nặng nề cho Không gian Kiếp Tiên.

“Vừa cười vừa đâm dao mới là đau nhất.” Mỹ nhân rắn công đức đúng lúc chen vào một câu thoại.

Bên cạnh, 'Nguyên Thần Ngụy Bất Hủ Chi Thân' của Tống Thư

Hàng đã nhanh chóng dùng sức mạnh Ngụy Hủ để bịt kín các tiết điểm Kiếp Tiên, và bắt đầu củng cố chúng.

Đồng thời Tống Thư Hàng còn không quên đáp lại mỹ nhân rắn công đức một câu: “Câu này tôi cũng biết, chắc chắn là Lỗ Tấn nói!” Có danh ngôn nào đó, khi bạn không biết rốt cuộc là danh nhân nào nói... thì rất có thể là Lỗ đại lão nói.

“Câu này ta bịa ra.” Mỹ nhân rắn công đức nhịn không được nói, đây là giọng thật của nàng, trong kho thoại của nàng không tìm thấy ghi chép câu thoại phù hợp.

Thư Hàng gật đầu nói: “Ừm, tôi biết rồi, câu này là Công đức Tiên tử nói!” Mỹ nhân rắn công đức: “......” Hôm nay Thư Hàng bị làm sao thế, sao lại chặn họng nàng không nói nên lời.

Vừa nói, Tống Thư Hàng đã bắt đầu thống nhất thi triển “Dưỡng Đao Thuật” lên các ‘Tiết điểm Kiếp Tiên’, củng cố chúng.

“Chuẩn bị xong rồi, Công đức Tiên tử, chúng ta phải vào thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Mỹ nhân rắn công đức: “......” Trước kia ngươi là một phần, ngươi muốn đi đâu ta cũng có thể theo cùng; bây giờ ngươi là mười sáu phần, ta phải theo cái phần nào của ngươi đây?

“Đi theo tay phải của tôi, tay phải của tôi sẽ là phần cuối cùng đi vào tiết điểm Kiếp Tiên...

Đến lúc đó, còn phải mang theo cánh tay của Bạch tiền bối cùng vào.

Cuối cùng còn có một tiết điểm Kiếp Tiên thừa ra, tôi định để lại cho Tống Cẩu Oa.” Tống Thư Hàng truyền âm nói.

Cậu ta vừa rồi tổng cộng chui vào mười lăm tiết điểm Kiếp Tiên, còn dự phòng một cái cho Tống Cẩu Oa.

Trong mười sáu phân thân của cậu ta, phần đầu đã dung nhập vào tiết điểm Kiếp Tiên, cánh tay trái to lớn đã cùng Tiểu Bạch đi vào một tiết điểm, cho nên hiện tại còn mười bốn phần Nguyên Thần ở bên ngoài.

Vừa nói, trừ cánh tay phải ra, các phần Nguyên Thần còn lại của Tống Thư Hàng, toàn bộ bị tiết điểm Kiếp Tiên hút vào, dung nhập vào tiết điểm, và thành thạo tiến vào giai đoạn 'Nguyên Thần ký thác Kiếp Tiên hư không'!

Lần đầu bỡ ngỡ, lần hai quen thuộc, lần ba tiết điểm Kiếp Tiên cứ như nhà mình.

Đợi sau khi tất cả những Nguyên Thần này tiến vào tiết điểm Kiếp Tiên, Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, điều khiển 'Tống Cẩu Oa' đi tới.

Như thường lệ, cậu ta trước hết để lại một cái 'trụ Nguyên Thần móng tay' trong Tống Cẩu Oa.

Nếu không phải con người có mười ngón tay, có lẽ trụ móng tay của cậu ta cũng không đủ dùng.

Sau khi có trụ Nguyên Thần móng tay làm tọa độ, Tống Thư Hàng lại điều khiển 'Tống Cẩu Oa', đưa nó đến tiết điểm thứ mười bốn.

Trong sự kỳ vọng của cậu ta, Tống Cẩu Oa cùng với cái 'trụ Nguyên Thần móng tay' bên trong, đã thành công bị hút vào tiết điểm Kiếp Tiên thứ mười bốn.

"Thành công rồi." Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

"Why like this, why like this, really why like this ~" Mỹ nhân rắn công đức chen vào một đoạn nhạc tiếng nước ngoài, hát lên.

May mà Tống Thư Hàng miễn cưỡng nghe hiểu lời bài hát này.

“Cô hỏi tôi tại sao lại đơn độc chuẩn bị một tiết điểm Kiếp Tiên hư không cho ‘Tống Cẩu Oa’ ư?” Tống Thư Hàng truyền âm đáp: “Tôi làm vậy thật ra là để mưu cầu phúc lợi cho ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ trong tương lai đó.” Mỹ nhân rắn công đức: “???” “Tống Cẩu Oa là căn phòng trống tôi để lại trong tiết điểm Kiếp Tiên, bên trong vẫn chưa có Nguyên Thần ký thác hư không.

Cứ như vậy, trong tương lai đợi tu vi không gian của tôi đạt đến cảnh giới của Bạch tiền bối, có thể cường hành xâm nhập vào Kiếp Tiên hư không, thì có thể đưa khách đến tiết điểm Kiếp Tiên này làm khách.” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

“Hoặc giả, nếu ‘Hạch Tâm Thế Giới’ của tôi lại thăng mấy cấp, có thể trực tiếp kết nối với tiết điểm trong Kiếp Tiên hư không này, thì chúng ta cũng có thể thông qua Tống Cẩu Oa này làm trạm trung chuyển, đưa các tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, từng người một vận chuyển vào Kiếp Tiên hư không.” Tống Thư Hàng lại nói.

Chương 2788

Trong tương lai sẽ có một ngày, ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ chỉ cần là thành viên ngưng tụ ra Nguyên Thần, đều có thể sớm hưởng thụ phúc lợi ‘Cửu phẩm Kiếp Tiên Nguyên Thần ký thác hư không’.

Tống Thư Hàng không muốn một mình làm đồ bỏ, mục tiêu của cậu ta là khiến tất cả mọi người giống cậu ta, trở thành đồ bỏ.

Mỹ nhân rắn công đức: “......” Từ khi trên cổ toàn là không khí, suy nghĩ của Tống Thư Hàng lại càng trở nên lớn hơn, căn bản không thể phanh lại.

Nhưng mà, mỹ nhân rắn công đức sau khi suy nghĩ kỹ, lại phát hiện phương án Tống Thư Hàng nói, thật sự có khả năng thực hiện.

Hạch Tâm Thế Giới là kiệt tác của Thiên Đạo Chó Đẻ, phi thường đặc thù.

Đừng thấy nó bây giờ vừa gặp đại lão đỉnh cao là lập tức nhụt chí, nhưng đó chỉ là vì đẳng cấp của nó không đủ, bị thủ đoạn cấm cố không gian của đại lão đỉnh cao khắc chế.

Đợi sau khi đẳng cấp của nó lên cao, nói không chừng ngay cả Kiếp Tiên hư không cũng không thể ngăn cản nó.

Đến lúc đó, thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vừa xuất hiện, toàn bộ Nguyên Thần đều ký thác hư không, quả thực sẽ khiến kẻ địch tuyệt vọng.

Xem ra, sau phúc lợi ‘Huyền Thánh đồ bỏ’ của nhóm, tương lai ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng sẽ cho ra mắt phúc lợi ‘Nguyên Thần ký thác hư không đồ bỏ’.

Có thể tưởng tượng được, tương lai cái ‘Cửu Châu Nhất Hào

Quần' nhỏ bé này sẽ trở thành thánh quần mà các tu luyện giả chư thiên vạn giới ngưỡng mộ.

"Được rồi, tranh thủ lúc tiết điểm Kiếp Tiên hư không cuối cùng chưa đóng lại, chúng ta mau vào thôi." Cánh tay phải của Tống Thư Hàng vươn ra nắm lấy cánh tay của Tiểu Bạch.

Sức mạnh công đức của mỹ nhân rắn công đức bao bọc họ, chuyển dịch đến lối vào tiết điểm không gian cuối cùng.

Hút vào ~ Tay phải của Tống Thư Hàng, tay trái của Bạch tiền bối, mỹ nhân rắn công đức bị một hơi hút vào tiết điểm Kiếp Tiên.

Đến đây, mười sáu phần Tống Thư Hàng, lần lượt được an trí trong mười sáu tiết điểm Kiếp Tiên, hoàn chỉnh không thiếu sót.

Mười sáu phần Nguyên Thần, toàn bộ tiến vào giai đoạn 'ký thác hư không'.

Khác với 'Kiếp Tiên' khác, một mình Tống Thư Hàng chiếm giữ mười sáu 'bất động sản' Kiếp Tiên hư không, tiến độ Nguyên Thần ký thác hư không của cậu ta, cũng là gấp mười sáu lần Kiếp Tiên bình thường!

Người khác là ký thác đơn luồng, Tống Thư Hàng là mười sáu luồng song song tiến hành, nhanh đến mức không có giới hạn.

Mấy ngày sau...

Ngày 17 tháng 1 năm 2020, thứ Sáu, ngày Tết nhỏ (Tiểu Niên).

Phần đầu Nguyên Thần của Tống Thư Hàng, dẫn đầu hoàn thành quá trình 'ký thác hư không'.

Toàn bộ tiết điểm hư không và phần đầu Nguyên Thần của Tống Thư Hàng dung hợp thành một thể.

Tiết điểm Kiếp Tiên này, nhiễm phải khí tức của Tống Thư Hàng, trở thành ‘nhà’ của phần đầu Nguyên Thần của cậu ta trong Kiếp Tiên hư không.

Một cái đầu lâu chiếm cứ toàn bộ một tiết điểm Kiếp Tiên, hơi cảm thấy trống trải.

Sau khi quy trình Nguyên Thần ký thác hư không hoàn thành, Tống Thư Hàng liền cảm thấy phần đầu Nguyên Thần của mình có thêm một loại năng lực thiên phú: Phóng chiếu hiện thế.

Chỉ cần ý niệm vừa động, Nguyên Thần ký thác trong tiết điểm Kiếp Tiên hư không, liền có thể phóng một đạo hình chiếu, trở về nhục thân ở hiện thế.

Đạo hình chiếu này, có tất cả công năng của Nguyên Thần.

Điểm khác biệt duy nhất là, từ nay về sau, chỉ cần Nguyên Thần trong tiết điểm Kiếp Tiên không chết, hình chiếu Nguyên Thần dù bị hủy diệt vô số lần, vẫn có thể trọng sinh.

Không chỉ vậy, sau khi đầu lâu của Tống Thư Hàng hoàn thành Nguyên Thần ký thác, cậu ta liền cảm giác được Kiếp Tiên sinh cơ trong cơ thể mình... và Kiếp Cốt trong cơ thể con thú cưỡi mập mạp của mỹ nhân rắn công đức, bắt đầu cộng hưởng với đầu lâu Nguyên Thần của cậu ta!

“Không ngờ Nguyên Thần ký thác hư không lại mất nhiều thời gian đến vậy?” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Vốn dĩ cậu ta nghĩ mình sau khi chuyển Nguyên Thần đến ‘tiết điểm Kiếp Tiên hư không’, làm theo quy trình thăng cấp một chút, rất nhanh là có thể hoàn thành quy trình ‘Nguyên Thần hư nghĩ hư không’.

Không ngờ Nguyên Thần ký thác một hơi lại tiêu hao mất mấy ngày của cậu ta.

“Nổ banh xác rồi, vốn dĩ còn nói với Thiên Đế là ngày thứ hai sẽ hoàn thành ‘Nguyên Thần ký thác’ để liên hệ với nàng ta, không ngờ đã qua bao nhiêu ngày rồi mà tôi mới chỉ ký thác xong một cái đầu.” Nói đoạn, Tống Thư Hàng sử dụng công năng năng lực thiên phú mới tăng của Nguyên Thần ‘Phóng chiếu hiện thế’.

Đầu lâu Nguyên Thần của cậu ta trực tiếp từ tiết điểm Kiếp Tiên hư không, phóng chiếu đến cơ thể của mình đang treo trên đỉnh cây cổ thụ thông thiên ở hiện thế.

Toàn bộ quá trình gần như không có bất kỳ tiêu hao nào, vô cùng tiện lợi.

Một ‘đầu lâu Nguyên Thần hình chiếu’ hình thành trong nhục thân.

Đồng thời, Tống Thư Hàng ẩn ẩn cảm giác Nguyên Thần của mình lại cường đại hơn rất nhiều lần, có lẽ đã đạt đến cường độ cấp Kiếp Tiên chân chính.

Mà đây... mới chỉ là chất lượng của một cái đầu lâu Nguyên Thần của cậu ta.

Trong quá trình Nguyên Thần ký thác hư không, Nguyên Thần sẽ liên tục được ‘Kiếp Tiên hư không’ tư nhuận, cường hóa.

Đợi sau khi mười lăm phần Nguyên Thần còn lại của cậu ta toàn bộ hoàn thành ‘Nguyên Thần ký thác’, và phóng chiếu đến nhục thân, hóa thành ‘Nguyên Thần hình chiếu’ hoàn chỉnh, cường độ Nguyên Thần hoàn chỉnh e rằng sẽ mạnh hơn mấy lần, thậm chí mười mấy lần so với tu sĩ ‘sơ nhập Kiếp Tiên’ bình thường.

Đương nhiên, đây chỉ là Tống Thư Hàng tự mình ước tính đại khái.

Cụ thể Nguyên Thần của cậu ta sau khi trở về sẽ mạnh đến mức nào, còn phải so sánh với Kiếp Tiên chân chính mới có thể có được số liệu chi tiết.

Nhưng hiện tại, không phải lúc tính toán cụ thể Nguyên Thần của mình mạnh đến mức nào.

Tống Thư Hàng thu liễm ý niệm, bắt đầu chú ý đến 'Kiếp Tiên sinh cơ', 'Kiếp Cốt' và 'Nguyên Thần hư không hình chiếu' đang cộng hưởng trong cơ thể mình.

Ba thứ này, chính là đặc trưng lớn nhất của Kiếp Tiên.

Chỉ có Kiếp Tiên đã vượt qua Thiên Nhật chi Kiếp, mới có thể sở hữu ba loại thuộc tính này.

Đặc biệt là hai bước 'Kiếp Tiên sinh cơ' và 'Nguyên Thần ký thác hư không', trực tiếp khiến thân thể và Nguyên Thần của Kiếp Tiên đều 'tiên hóa', khiến Kiếp Tiên từ bản chất sinh mệnh đã kéo giãn khoảng cách với Bát phẩm Huyền Thánh.

Bát phẩm vẫn chỉ là Thánh của phàm gian, Cửu phẩm liền là Tiên sau Kiếp.

Thật ra mà nói, Kiếp Tiên đã là điểm cuối của tất cả hệ thống tu luyện chư thiên vạn giới...

Cảnh giới Trường Sinh Giả này, cũng chỉ là tiến thêm nửa bước trên cơ sở 'Kiếp Tiên' mà thôi.

Ba loại thuộc tính Kiếp Tiên, không ngừng cộng hưởng trong cơ thể Tống Thư Hàng, dường như muốn tiến hành một loại thuế biến nào đó.

Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, bắt đầu triệu hoán mỹ nhân rắn công đức.

Trong tiết điểm Kiếp Tiên hư không thứ 15, cánh tay phải của Tống Thư Hàng, cánh tay nhỏ trái của Tiểu Bạch hóa thành hai đường Nguyên Thần.

Mỹ nhân rắn công đức ngáp một cái, thân thể nàng cuộn lại, rơi vào giữa cánh tay của Tống Thư Hàng và cánh tay của Tiểu Bạch, sau đó nàng bắt đầu hiến tế chính mình, tự sát trở về.

Nàng dùng sức mạnh cuối cùng, thúc đẩy tốc độ 'ký thác Nguyên Thần' của cánh tay Tống Thư Hàng và cánh tay Tiểu Bạch.

Sau khi hiến tế hoàn thành, lại qua một khắc thời gian, mỹ nhân rắn công đức trọng sinh trên cơ thể Tống Thư Hàng ở hiện thế.

Cuối cùng sau khi thoát ra khỏi tiết điểm Kiếp Tiên hư không nhàm chán, mỹ nhân rắn công đức tâm tình vui vẻ, lớn tiếng phát một đoạn thoại: "Ta đến, ta thấy, ta chinh phục!" "Câu này tôi biết, là Caesar nói." Lúc này, có một giọng nói tiếp lời.

Nhưng đây không phải giọng của Tống Thư Hàng.

Mỹ nhân rắn công đức: "!!!" Nàng vừa quay đầu lại, liền nhìn thấy ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ đang nhàm chán xoay tròn, vừa rồi chính là nó mở miệng bắt chuyện.

Thấy là ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ tiếp lời, mỹ nhân rắn công đức lập tức thở phào nhẹ nhõm — chỉ cần không phải bị Tống Thư Hàng chặn họng là tốt rồi.

"Chào mừng trở lại, @#%×Tiên tử." Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ lười biếng nói.

"Y y y ~~" Mỹ nhân rắn công đức hai tay ôm mặt, đột nhiên thẹn thùng.

Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ: "???" Lời ta vừa nói có chỗ nào không ổn sao?

Tại sao @#%×Tiên tử đột nhiên lại tỏ vẻ ngại ngùng?

Lúc này, cơ thể Tống Thư Hàng chậm rãi mở mắt.

Bởi vì chỉ có một ‘đầu lâu Nguyên Thần’ trở về, trong thời gian ngắn cậu ta chỉ có thể khống chế phần đầu cơ thể mình, cần một chút thời gian thích ứng mới có thể khôi phục khống chế toàn thân.

Chỉ dùng một phần Nguyên Thần mà có thể khống chế toàn bộ cơ thể, đây cũng là thiên phú ẩn giấu của Tống Thư Hàng, người khác không học được.

Mở mắt ra, Tống Thư Hàng liếc nhìn sang bên cạnh.

Vân Tước Tử Tiên tử và Thất Tu tiền bối, Linh Vũ Điệp tiền bối, cùng với Bạch tiền bối phía sau, đều vẫn chưa tỉnh lại.

Dù sao mọi người đều là ký thác toàn bộ Nguyên Thần cùng một lúc, không thể như Tống Thư Hàng chia thành mười sáu phần, tăng tốc ký thác Nguyên Thần gấp mười sáu lần.

“Sở các chủ, mọi người vẫn ổn chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Bạch Long đạo hữu đã mang Tô Thị tiểu cô nương bỏ trốn rồi, hiện tại vẫn chưa trở về.

Quy đạo hữu mang Thông nương dạo Cửu U hai ngày xong, lại mang Vũ Nhu Tử xuyên qua Mộng Giới, hiện tại chắc đang mạo hiểm ở đâu đó trong Mộng Giới.

Thân thử thì đang ôm đùi Cửu U Bạch Chúa Tể, ở Cửu U thế giới phụ trách tiếp ứng Cửu Tu Chi Mộ của ngươi; Hắc Bì Vũ Nhu Tử thì được sắp xếp vào bóng của ngươi, phụ trách chăm sóc ngươi.” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ nói.

“Tống tiền bối, em ở đây nè.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nổi lên, vẫy vẫy tay.

“Tống ngốc ngốc.” Giọng của Tạo Hóa Tiên tử đồng thời vang lên, biểu thị nàng cũng ở đó.

“Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng đi theo rồi sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ cuộn tròn một cái nói: “Ta để nó đi theo Vũ Nhu Tử rồi, bảo nó giúp trông chừng Vũ Nhu Tử.” “Cảm ơn Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ chu đáo vô cùng, mấy ngày nay, đã sắp xếp chăm sóc mọi người chu toàn.

Dù sao bây giờ nàng chính là Phát.

“Ngươi ký thác Nguyên Thần thành công rồi?” Lúc này, ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ nhạy bén cảm nhận được sự biến hóa của Nguyên Thần Tống Thư Hàng.

Nguyên Thần trong đầu Tống Thư Hàng lúc này, không phải bản thể, mà là Nguyên Thần hình chiếu.

Nhưng mà, tại sao chỉ có một cái đầu?

Cơ thể đâu?

“Ngươi sẽ không lại làm cho cơ thể Nguyên Thần biến mất chứ!” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ hỏi.

“Không có, cơ thể tôi vẫn ổn.

Tôi đã cắt toàn bộ Nguyên Thần thành mười sáu phần, tạm thời chỉ có đầu lâu hoàn tất ‘ký thác hư không’.

Mười lăm phần cơ thể tiếp theo, chắc cũng rất nhanh sẽ hoàn thành quy trình ký thác hư không.” Tống Thư Hàng đáp.

Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ: “......” Về Tống Thư Hàng, nó đã không còn gì để nói, không còn gì phải sợ hãi.

“Mà này, Sở các chủ, sau khi Nguyên Thần hình chiếu của tôi trở về hiện thế, liền liên tục cộng hưởng với Kiếp Tiên sinh cơ, Kiếp Cốt trong cơ thể.

Nhưng lại không có biến hóa gì thêm...

Đây là sao vậy?” Tống Thư Hàng thỉnh giáo hỏi.

Chương 2789

Trên người có đại lão "quải kiện" chính là tiện lợi, có một số vấn đề tu luyện, tùy tiện hỏi vị đại lão nào cũng có thể nhận được đáp án.

"Ngươi còn cần phải để Thiên Kiếp bổ một cái." Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ đáp.

Chung Kiếp của Kiếp Tiên Thiên Nhật chi Kiếp, là để ba đặc trưng lớn của Kiếp Tiên hòa quyện vào nhau, sinh ra các loại Thần Thông Kiếp Tiên khác nhau, và sức mạnh không gian đặc trưng nhất của Kiếp Tiên.

"Thiên Kiếp bổ một cái?

Chung Kiếp?" Tống Thư Hàng cố gắng suy nghĩ, cậu ta luôn cảm thấy mình đã nắm được manh mối nào đó.

Oanh ~~ Lúc này, từ chỗ Tống Four ở 'Ma Hải Thế Giới' xa xôi trong Cửu U, có tin tức phản hồi.

Tống Four đã bị treo lâu như vậy, cuối cùng cũng chuẩn bị Độ kiếp trả nợ — đây chính là kiếp mà Tống Thư Hàng đã ứng trước việc Nhân Tiền Hiển Thánh, Thánh Hào, Huyền Thánh Giảng Pháp.

Ưu điểm ứng trước đã có được, hôm nay, chính là ngày 'trả nợ' cho pháp tắc.

Cái nên đến, cuối cùng vẫn sẽ đến.

"Tống Four, Ma Hải Thiên Kiếp, Thiên Kiếp, ba đặc trưng lớn của Kiếp Tiên, tuyệt vời!" Tống Thư Hàng nói.

Thiên Kiếp của Tống Four, là Thiên Kiếp Bát phẩm cuối cùng của cậu ta.

Địa điểm Độ kiếp 'Ma Hải Thế Giới' bây giờ lại thuộc về địa bàn của cậu ta, thậm chí 'quyền hạn lâm thời Cửu U Chúa Tể' trên người cậu ta cũng vẫn chưa tháo xuống.

Điều đó có nghĩa là, Thiên Kiếp Bát phẩm cuối cùng này, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của cậu ta.

Về mặt lý thuyết mà nói, cậu ta có thể thử dùng một số thủ đoạn, điều chỉnh cường độ 'Thiên Kiếp Bát phẩm của Ma Hải Thế Giới' đến một điểm cực hạn nào đó, khiến nó có được uy năng 'Chung Kiếp' của Thiên Kiếp Cửu phẩm, bổ cho mình một cái.

Cứ như vậy, nói không chừng có thể thăng hoa ba sức mạnh đặc trưng lớn của Kiếp Tiên trong cơ thể cậu ta, khiến cậu ta ở cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, đã triệt để nắm giữ thủ đoạn không gian?

"Vậy thì thử xem sao." Tống Thư Hàng nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử tò mò hỏi: "Tống tiền bối muốn thử cái gì ạ?" "Thử xem có thể nâng cao uy lực Thiên Kiếp Bát phẩm một chút không." Tống Thư Hàng cố gắng khống chế lại cơ thể mình, rồi lấy điện thoại ra từ Hạch Tâm Thế Giới.

Tiếp đó cậu ta lại lợi dụng quyền hạn Cửu U Chúa Tể, mở một kênh thông tin giữa Mộng Giới, Cửu U Thế Giới, và Hiện Thế (Địa Cầu).

Sau đó, cậu ta thành thạo vuốt mở điện thoại, mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.【Có tiền bối nào gần đây muốn Độ kiếp không?

Có muốn cân nhắc lập đội với tôi không?】Tống Thư Hàng nhập dòng chữ này vào khung chat.

Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ: "......" Tống Thư Hàng đây là muốn nhân cơ hội Độ kiếp cuối cùng của mình, tranh thủ phát hành gói phúc lợi cuối cùng 'Bát phẩm Huyền Thánh Nhân Tiền Hiển

Thánh’ sao?

Quá tàn nhẫn rồi, pháp tắc Bát phẩm Hiền Thánh đã bị ngươi ấn xuống đất mà chà đạp rồi, xin hãy để lại cho nó một chút tôn nghiêm cuối cùng đi!

Sở các chủ cũng chỉ là ý niệm trêu chọc như vậy vừa thoáng qua, thì thấy Tống Thư Hàng thật sự vươn tay, xóa sạch dòng chữ đó trong khung chat.

“Ơ?

Không định gây họa cho giai đoạn Bát phẩm Nhân Tiền Hiền Thánh à?” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ nghi hoặc hỏi.

“Có lẽ nội tâm tôi lại bành trướng rồi.” Tống Thư Hàng khẽ nói: “Dù tôi có khả năng kiểm soát Thiên Kiếp Bát phẩm sắp tới, và có lòng tin có thể dễ dàng vượt qua Thiên Kiếp, nhưng vẫn tồn tại khả năng vạn nhất...

Dù chỉ là một phần ức vạn khả năng, tôi cũng không thể kéo các tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vào.” Sâu thẳm trong nội tâm cậu ta, đang kịch liệt bài xích hành động này.

“Tống tiền bối anh làm đúng đó.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu đồng ý nói.

Tuy nhiên, nàng cảm thấy trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, có một vị tiền bối, chắc chắn sẽ rất muốn lập đội Độ kiếp với Tống tiền bối.

Ngay cả khi quá trình này rất nguy hiểm, vị tiền bối đó cũng nhất định sẽ không lùi bước — Đại Lực Cư Sĩ tiền bối, ông ấy vẫn luôn muốn ở giai đoạn Nhân Tiền Hiền Thánh, trở thành người đàn ông rạng rỡ nhất chư thiên vạn giới.

“Đáng tiếc, hiện tại toàn bộ thành viên ‘Vô Cực Ma Tông’ đều đã trở thành nhân viên của tôi.

Bằng không, tôi hoàn toàn có thể chọn vài thành viên sắp Độ kiếp trong Vô Cực Ma Tông, kéo họ lập một ‘đoàn Thiên Kiếp Bát phẩm cuối cùng’, để nâng cao cường độ Thiên Kiếp Bát phẩm.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Lựa chọn chính xác nhất của các đệ tử Vô Cực Ma Tông trong năm nay, có lẽ chính là gật đầu đồng ý trở thành những người làm công miễn phí cho Bá Tống Huyền Thánh...

Bằng không, nói không chừng họ đã hóa thành tro bụi. 【Đinh ~ ‘Bạn bè chó má’ của ngươi là Thiên Đế đã gửi cho ngươi 1 giọt năng lượng từ xa, phụ ngôn: Tống tiền bối, đây là phần năng lượng của hôm nay đó ~ Tống tiền bối quả nhiên là đồ heo sứt vòi, nói là ‘ngày mai’ sẽ liên hệ với ta, vậy mà đã bao nhiêu cái ‘ngày mai’ rồi?】 Ngay khi Tống Thư Hàng đang trầm tư làm sao để nâng cao cường độ Thiên Kiếp, ‘Thiên Đế Tiên tử (đã không còn là Thiên Đế)’ đã gửi cho cậu ta một giọt năng lượng.

Ngay cả trong mấy ngày Tống Thư Hàng bế quan, Thái Thượng Thiên Đế Tiên tử vẫn kiên trì điểm danh mỗi ngày.

Tống Thư Hàng: “......” Mà này, nếu dùng ‘Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử’ để can thiệp Thiên Kiếp Bát phẩm, thì cường độ Thiên Kiếp sẽ được nâng cao đến mức nào? ‘Thiên Kiếp Bát phẩm’ ở Ma Hải Thế Giới khác biệt, nó không có không gian Độ kiếp chuyên dụng, cho nên về mặt lý thuyết có thể sau khi Độ kiếp không lâu, lại bị sức mạnh bên ngoài can thiệp cường hóa.

“Không đúng, nếu Thiên Đế ra tay can thiệp, quỷ mới biết cường độ Thiên Kiếp sẽ tăng lên cấp độ nào.

Tôi chỉ muốn nâng cao uy lực Thiên Kiếp một chút, chứ không phải muốn tìm đường chết.” Tống Thư Hàng kịp thời tỉnh táo lại.

Sau khi suy nghĩ một chút, cậu ta gửi một tin nhắn thoại trả lời Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử: “Tôi đã ký thác Nguyên Thần trở về rồi, Thiên Đế Tiên tử...

Nàng tìm tôi có việc gì?” “Ký thác Nguyên Thần thành công rồi?

Mặc dù trước đó đã đoán được Tống tiền bối ngươi có lẽ đang làm cái chuyện này... nhưng thật sự nghe thấy ngươi thành công ký thác Nguyên Thần vào Kiếp Tiên hư không, ta vẫn muốn tố cáo ngươi.” Thiên Đế Tiên tử cũng dùng tin nhắn thoại đáp lại. @#%×Tiên tử nghe thấy lời này, mắt sáng lên.

Ngay sau đó, Thiên Đế Tiên tử nhận được một tin nhắn hệ thống. 【Hệ thống nhắc nhở, cảm ơn quý vị đã tố cáo hội viên ‘Bá Tống’ của câu lạc bộ VIP, qua xác nhận, hội viên ‘Bá Tống’ quả thật có hành vi bật hack...

Quý vị đã bị khóa tài khoản, cảm ơn quý vị đã sử dụng hệ thống này, tạm biệt.】 Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử: “!!!” Lúc này, @#%×Tiên tử lại gửi một tin nhắn: 【Y y y y ~ y ~】 Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử: “...” Thì ra là @#%×Tiên tử giở trò quỷ.

Đình hoa năm đó của Thiên Đình viễn cổ nhà nàng, phong thái ưu nhã đã hoàn toàn một đi không trở lại.

“Tống tiền bối ngươi bây giờ vẫn còn ở Mộng Giới sao?

Ta muốn nói chuyện hợp tác với ngươi trực tiếp.” Thiên Đế Tiên tử lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng vội vàng đáp: “Thiên Đế Tiên tử nàng đợi một lát, bên này tôi chuẩn bị Độ kiếp Bát phẩm để trả nợ.

Vượt qua kiếp này xong, chúng ta hẵng nói chuyện hợp tác.” “Độ kiếp?

Hay quá, ta đến ngay đây.” Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử vui vẻ

nói.

Tống Thư Hàng: “!!!” Ngươi muốn làm gì với Thiên Kiếp của tôi?

Ngươi đừng có qua đây!

Hoa ~ Ngay trước mặt Tống Thư Hàng, không gian gợn lên từng lớp sóng.

Giữa những gợn sóng, Thiên Đế Vũ Nhu Tử với đôi chân dài bước ra. 【Mình không nên nhắc đến chuyện ‘Độ kiếp’ với Thiên Đế Tiên tử.】Tống Thư Hàng nội tâm rối bời.

Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử đạp không mà đến, nhìn về phía Tống Thư Hàng đang bị treo trên ngọn cây, cười vẫy vẫy tay: “Ồ, Tống tiền bối, bộ dạng ngươi treo trên ngọn cây, cứ như con cá muối được phơi khô, đẹp trai một cách khó hiểu.” “Cô khen sai cách rồi đó.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, trên thế giới này làm sao có thể tồn tại cá muối đẹp trai được?

“Dù sao cũng chỉ là lời khách sáo, tùy tiện ứng phó một chút chẳng phải được rồi sao?” Thiên Đế Tiên tử đạp hư không, đối mặt nhìn Tống Thư Hàng.

Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ hơi cuộn lại, tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

“Cho nên Tống tiền bối, những lời khách sáo chúng ta bỏ qua đi, tiếp theo chúng ta trực tiếp vào vấn đề chính, nói về Thiên Kiếp sắp tới của chúng ta?” Khóe miệng Thiên Đế Tiên tử nhếch lên.

“Là Thiên Kiếp của tôi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Không phải Thiên Kiếp ‘của chúng ta’.

Từ xưa đến nay, Thiên Kiếp đều là một chuyện rất riêng tư.

Độ kiếp phải tiến hành lén lút, cấm lập đội.

Lập đội Độ kiếp sướng nhất thời, thân tử đạo tiêu hóa tro tàn.

Từ chối lập đội Độ kiếp, bắt đầu từ tôi.

Tống... từ hôm nay trở đi từ chối lập đội...

Thư Hàng.

Từ hôm nay trở đi, Tống Thư Hàng quyết định tẩy tâm cách diện, trở thành một tu sĩ bình thường từ chối lập đội Độ kiếp.

“Tóm lại, Thiên Kiếp là một chuyện rất riêng tư, tôi sau này chỉ muốn một mình yên tĩnh ở một góc, lén lút Độ kiếp.” Tống Thư Hàng dùng ngữ khí nhấn mạnh đọc ra các từ ‘một mình’, ‘lén lút’, để bày tỏ nội tâm kiên định của mình.

“Tống ~ lén lút ~ ngốc ~” Tạo Hóa Tiên tử cổ vũ cho Tống Thư Hàng.

“Xem ra Tống tiền bối ngươi là nghiêm túc, là ta sơ suất rồi.” Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử đối diện đột nhiên rất thiện giải nhân ý gật đầu, nói: “Hiểu rồi, ta tôn trọng quyết định của Tống tiền bối!

Vậy Tống tiền bối, ngươi cứ Độ kiếp cho tốt.

Lần này ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay vào Thiên Kiếp mà ngươi sắp tiến hành ở ‘Ma Hải Thế Giới’ đâu ~” Hành vi thiện giải nhân ý của Thiên Đế, khiến Tống Thư Hàng ngẩn người.

Có khoảnh khắc đó, cậu ta còn nghi ngờ Thiên Đế trước mắt có phải là hàng giả không?

Hay là bị người khác xuyên việt?

“Ơ, ngươi biết Tống tiền bối muốn Độ kiếp ở Ma Hải Thế Giới sao?

Ngươi đang giám thị Tống tiền bối?” Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đột nhiên cảnh giác lên tiếng hỏi.

Thân là Tâm Ma thuần huyết thống, nàng thiện trường dùng góc độ tồi tệ nhất, độc ác nhất để suy đoán lòng người.

“Chuyện này, căn bản không cần giám thị.

Ta chỉ cần nhìn Tống tiền bối một cái, là có thể thấy hắn hiện tại đang xa xa tương liên với ‘Ma Hải Thế Giới’ trong Cửu U thế giới, có Thiên Kiếp đang chờ Tống tiền bối ở Ma Hải Thế Giới.

Hắc Bì Tử, ngươi quá xem thường Trường Sinh Giả rồi!” Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử khẽ cười.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “......” Ta là Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng.

Quái Lệ Lục Đậu Phượng, không phải Hắc Bì Tử a!

Mọi người đừng có quá đáng như vậy!

“Điểm này nàng ấy không nói sai, chuyện như vậy... tồn tại cấp Trường Sinh Giả, một cái liếc mắt là có thể nhìn ra mối liên hệ.” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ chậm rãi nói.

“Vậy thì, chuyện ta và Tống tiền bối hợp tác, cứ đợi sau khi Tống tiền bối ngươi Độ kiếp xong rồi hẵng bàn bạc.” Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử lộ ra nụ cười ‘ánh dương Vũ Nhu Tử kiểu’ rạng rỡ, sau đó, đôi chân thon dài của nàng lùi về phía sau một bước, thân hình như hòa vào mặt nước, dung nhập vào không gian.

Chương 2790

Có thể thấy, thủ đoạn không gian của Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử, đã tự thành một phái, không còn bị gò bó bởi ‘cánh cửa không gian’, việc vận dụng sức mạnh không gian càng thêm nhu hòa.

“Khoan đã, Thiên Đế Tiên tử (đã không còn là Thiên Đế), rốt cuộc nàng muốn hợp tác với tôi cái gì?

Dù sao cũng phải cho tôi biết một chút chứ?” Tống Thư Hàng kêu lên.

“Ta muốn hợp tác với Tống tiền bối, đi giết một người.” Thân hình Thiên Đế Tiên tử dần dần biến mất.

“Giết người?

Tại sao lại muốn tìm tôi hợp tác?” Tống Thư Hàng vẻ mặt mộng bức, nói thật, nếu Thiên Đế muốn đi chém người, dưới tay nàng có mấy vị Trường Sinh Giả có thể sai khiến, tại sao lại tìm đến mình?

Hơn nữa...

Tống Thư Hàng cậu ta thích gây ra mạng người, nhưng lại không thích gây ra mạng người.

“Bởi vì người cần giết đó khá đặc biệt, hắn hy vọng mình có thể chết trong tay Tống tiền bối ngươi đó ~” Thiên Đế Tiên tử đáp, vừa nói, thân hình nàng đã hoàn toàn biến mất.

Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt: “Có người, hy vọng chết trong tay tôi?” “Kịch bản này nghe cứ như phim võ hiệp tình cảm cẩu huyết hai mươi mấy năm trước vậy.

Đại ma đầu tung hoành thiên hạ vô địch, nhưng lại hy vọng có thể chết trong tay cô gái nhỏ mà hắn yêu.” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ nhàm chán vung vẩy xoay tròn, trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng mô phỏng ra hiệu ứng ‘chuồn chuồn tre’.

“Sở các chủ, tôi cảm thấy đầu mình sắp bay rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Tạo Hóa Tiên tử: “Tống ~ phụ lòng người ~ ngốc ~” “Tiên tử nàng đừng đùa, thật ra chúng ta nghĩ kỹ xem, trong số những người mà Thiên Đế Tiên tử và tôi cùng quen biết, có ai sẽ muốn chết trong tay tôi?

Căn bản là không có.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói: “Cho nên, Thiên Đế Tiên tử lại đang nói dối.” Phụ nữ càng xinh đẹp thì càng hay lừa dối người khác BY: Mẹ của một nam tử họ Trương nào đó không muốn tiết lộ danh tính.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ một chút, đoán: “Ý Tống tiền bối là, Thiên Đế Tiên tử rất có khả năng vẫn ẩn nấp trong bóng tối?

Sau đó, khi Tống tiền bối bắt đầu Độ kiếp, nàng ta sẽ xuất hiện gây rối?” “Nhưng mà, nàng ấy đã nhắc đến việc muốn hợp tác với ngươi, có lẽ là thật sự rút lui, đợi ngươi vượt qua Thiên Kiếp rồi mới đến.

Chuyện hợp tác luôn cần sự tương tác hai bên.” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ đưa ra một khả năng khác.

“Tóm lại...

đến lúc tôi Độ kiếp thì phải cẩn thận hơn.” Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa, khi Độ kiếp ở ‘Ma Hải Thế Giới’ trong Cửu U thế giới, cậu ta cũng không sợ Thiên Đế Tiên tử.

Nơi đó hiện tại là địa bàn của cậu ta, có một quần thể Thái Cổ Cửu phẩm Tà Ma thủ hộ, có ‘đùi vàng’ Bạch tiền bối Two ở bên cạnh, có Chó Đẻ cha và Chó Đẻ tiên tử âm thầm canh gác, lại có Cửu

Tu Chi Mộ và Thạch Bi Đạo Hữu trấn thủ, còn có quyền hạn Cửu U Chúa Tể có thể kích hoạt sử dụng.

Dưới đội hình như vậy, Thiên Đế Tiên tử dù thật sự muốn đến gây rối, cũng không dễ dàng như vậy.

Vừa nói, đột nhiên từ Kiếp Tiên hư không, lại có một đạo sức mạnh Nguyên Thần phóng chiếu tới, dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Mọi người đều có thể rõ ràng cảm ứng được, cường độ Nguyên Thần của Tống Thư Hàng lại nâng cao một mảng lớn.

Tuy nhiên, vì ‘Nguyên Thần Bá Thần không đầu’ bị chia thành mười lăm phần bằng nhau, phân lượng càng vụn vặt, cho nên tổng cường độ Nguyên Thần được nâng cao không lớn bằng ‘Nguyên Thần đầu lâu’ kia.

“Xem ra, mười lăm phần Nguyên Thần chi khu kia của tôi, cũng bắt đầu dần dần hoàn thành ký thác rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Tra nam.” @#%×Tiên tử vui vẻ kêu lên.

Tống Thư Hàng phản bác: “Tôi tuy bị cắt thành mười sáu phần, nhưng Trình Chó Đẻ Tiên tử còn vụn vặt hơn tôi nhiều.

Nàng ấy mới thật sự vỡ nát thành một đống mảnh vụn, mảnh vụn cụ thể căn bản không thể thống kê.

Nếu tôi là tra nam, vậy nàng ấy tính là gì?” @#%×Tiên tử lập tức nghẹn lời.

“Đại tra tra.” Tạo Hóa Tiên tử lên tiếng nói. [Tạo Hóa Tiên tử phối hợp thật đẹp!] Tống Thư Hàng thầm điểm like cho Tạo Hóa Tiên tử trong lòng.

Đồng thời, cậu ta khống chế Tống Four, bảo nó nhịn thêm một chút, áp chế Thiên Kiếp đợi sau khi toàn bộ Nguyên Thần bản thể phóng chiếu tới, rồi mới dẫn Thiên Kiếp xuống.

Ngoài ra, tranh thủ chút thời gian này, Tống Four bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để nâng cao uy lực Thiên Kiếp của 'Ma Hải Thế Giới' một chút nữa, xem xem có thể làm ra Chung Kiếp cấp Cửu phẩm không.

Mặt khác, sau khi Tiền Nhiệm Thiên Đế Tiên tử rút lui vào không gian, nàng không trở về Đảo Thần Bí, mà trực tiếp thông qua sức mạnh không gian, đi đến một vùng tinh vực chết chóc.

Trong vùng tinh vực này, không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, ngay cả ánh sáng của hằng tinh cũng ảm đạm mất sắc.

Thiên Đế Tiên tử lấy ngón tay làm bút, cấu họa phù văn trong hư không.

Từng mai 'Đế Văn' rơi xuống từ đầu ngón tay nàng.

Ngay cả khi đã chuyển dời 'Thiên Đình chi Đạo' đi, nhưng Đế Văn là năng lực và tri thức độc quyền của nàng, sẽ không bị tước đoạt.

Sau khi một chuỗi Đế Văn ngưng tụ, một trận pháp truyền tống không gian khổng lồ hiện lên trong hư không.

Ngay sau đó, một mặt trời nhỏ nhảy ra từ trận pháp truyền tống, chiếu sáng thế giới ảm đạm chết chóc này.

Trong mặt trời nhỏ, có một thân hình đúc bằng sắt thép, ẩn hiện.

"May mà lần trước Tống tiền bối tự mình tìm đường chết một phen, ta đã không trả lại phân thân sắt thép này cho hắn." Thiên Đế Tiên tử mím môi cười.

Tống tiền bối, lần này, ta lại tự mình đến tìm chết đây!

Mộng Giới.

Tống Thư Hàng đang bị treo hình chữ ‘thập’ trên ngọn cây, trên người thỉnh thoảng lại lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Đó là các Nguyên Thần phân liệt của cậu ta trong ‘tiết điểm Kiếp Tiên hư không’, đang từng phần trở về vị trí!

Đồng thời khi Nguyên Thần không ngừng trở về vị trí, @#%×Tiên tử và Tạo Hóa Tiên tử đồng lòng hợp lực, phối nhạc nền cho Tống Thư Hàng.

“Đang đang đang ~ ta đến tạo thành phần đầu!” “Ngốc ngốc ~ ta đến tạo thành vai và ngực!” “Phần eo do ta biến hóa!” “Chân trái về vị!” “Chân phải triệu đến!” “Ngón chân trái của ta là ngón chân vàng!” “Chân phải của ta quét ngang chân trời!” Những câu thoại đầy tính niên đại này, luôn cho người ta một cảm giác tang thương của năm tháng.

Tống Thư Hàng tuyệt vọng nhìn trời — hai vị tiên tử, hai người đừng diễn nữa!

Cầu xin hai người đó!

Trừ phần đầu ra, mười lăm phần Bá Tống chi khu còn lại, liên tiếp trở về vị trí, cổ, vai, ngực, bụng và eo, hai chân, v.v. tổ hợp lại, một đường phóng chiếu tới, tổ hợp trong cơ thể Tống Thư Hàng, chuyển hóa thành một Nguyên Thần hoàn chỉnh.

Cường độ Nguyên Thần của Tống Thư Hàng không ngừng tăng lên, lúc này chỉ xét riêng cường độ ‘Nguyên Thần’, đã vượt xa Kiếp Tiên vừa tấn cấp bình thường.

“Ngươi lại vượt mặt ở khúc cua rồi.” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ khẽ động nói.

Cường độ Nguyên Thần của Tống Thư Hàng vẫn luôn không hề kém hơn cảnh giới nhục thân.

Thiên Kiếp ma luyện, Thiên Phạt Tai Kiếp, Tạo Hóa Thế Giới Hắc Long, 'Tổng cương Thiên' của 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' v.v., mỗi loại kỳ ngộ đều là cơ duyên lớn tăng cường Nguyên Thần.

Ban đầu khi chính thức tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh, cường độ Nguyên Thần của Tống Thư Hàng thực ra đã không kém Kiếp Tiên là bao.

Hiện tại cường độ Nguyên Thần lại càng lên một tầng lầu, trực tiếp vượt mặt ở khúc cua.

"Cánh tay đâu?

Cái cánh tay to đùng ta đặt ở đây đâu rồi?" Lúc này, mỹ nhân rắn công đức đột nhiên kêu lên.

"Tống đại cánh tay ~" Tạo Hóa Tiên tử cũng hát theo.

Các phần Nguyên Thần còn lại của Tống Thư Hàng toàn bộ trở về vị trí, nhưng một đôi cánh tay Nguyên Thần của cậu ta lại không trở về.

"Đừng hoảng, cánh tay của tôi là phần cuối cùng đi vào 'tiết điểm Kiếp Tiên hư không', thời gian hoàn thành ký thác Kiếp Tiên hư không chắc chắn sẽ chậm hơn một chút.

Hơn nữa, trong tiết điểm Kiếp Tiên cuối cùng, có hai cánh tay của tôi và Bạch tiền bối, so với các tiết điểm Kiếp Tiên hư không khác thì nhiều hơn một phần 'Nguyên Thần', thời gian tiêu hao ký thác Nguyên Thần chắc chắn cũng sẽ dài hơn một chút." Tống Thư Hàng đáp.

Còn về cánh tay kia, lại cùng Nguyên Thần của Tiểu Bạch tiến vào một 'tiết điểm Kiếp Tiên hư không', chắc chắn chỉ có thể chậm hơn.

Vừa nói, trong hư không có hai đạo 'Nguyên Thần hình chiếu'

chiếu tới, dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Một là cánh tay phải Nguyên Thần của cậu ta.

Một cái khác là... cánh tay trái của Tiểu Bạch!

Hai cánh tay Nguyên Thần một trái một phải, phóng chiếu tới, tạo thành một Nguyên Thần hình chiếu Tống Thư Hàng hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng trợn tròn mắt: “!!!” Cánh tay của Bạch tiền bối, sao lại phóng chiếu đến chỗ tôi?

Chẳng lẽ Bạch tiền bối lạc đường rồi?

Tống Thư Hàng lập tức thông qua chức năng tin nhắn riêng của ‘Tu Chân Liêu Thiên’, liên hệ với Bạch tiền bối.

Nhưng nhận được lại là lời nhắn tự động của Tiểu Bạch.

Tống Thư Hàng: “......” “Xảy ra chuyện gì rồi?” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ hỏi, nó cảm giác được nhiệt độ đầu của Tống Thư Hàng hơi tăng lên.

“Cánh tay trái của tôi vẫn còn trong ‘tiết điểm Kiếp Tiên hư không’ của Bạch tiền bối, cách thời điểm hoàn thành ký thác hư không vẫn cần một chút thời gian.

Sau đó...

Nguyên Thần cánh tay trái của Bạch tiền bối, lại phóng chiếu vào nhục thân của tôi.” Tống Thư Hàng giơ cánh tay trái của mình lên, khẽ nắm chặt.

“Sao có thể như vậy?” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ nói: “Năng lượng Nguyên Thần của mình phóng chiếu vào nhục thân của mình, đây là quy tắc cơ bản nhất của Nguyên Thần hình chiếu trong Kiếp Tiên hư không...

Trừ phi, đoạt xá?” “Hoặc giả, cánh tay của Tống tiền bối liệu có phải không phải của anh, mà là của Bạch tiền bối?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử giơ tay đoán.

“Sao có thể, tôi không thể nào ngay cả cánh tay của mình cũng nhận nhầm...

Hơn nữa, trước đây khi tôi giảng pháp Huyền Thánh, vừa mới Bạo Thể mà chết một lần, đã sống lại rồi.” Tống Thư Hàng nói.

“Hoặc giả, có liên quan đến ‘quyền hạn Cửu U Bạch’ mà ngươi mang trên người?

Dưới ảnh hưởng của quyền hạn này, khí tức của ngươi bị mặc định là ‘Cửu U Bạch’?” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ tùy tiện đoán.

Nó đã từ bỏ việc suy nghĩ nghiêm túc.

Bây giờ đừng nói trên người Tống Thư Hàng xuất hiện Nguyên Thần Bạch Thánh, ngay cả trên người Tống Thư Hàng lại biến ra nghìn con Nguyên Thần hóa thân thành Thiên Thủ Tống, nó cũng sẽ không chấn kinh.

Thói quen là một loại sức mạnh rất đáng sợ, dưới sự ảnh hưởng dần dần, nó có thể khiến bạn chấp nhận một số chuyện rất hoang đường.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến một khả năng: “Có lẽ, Bạch tiền bối đây là muốn giúp tôi.” Tiếp theo, cậu ta đang chuẩn bị nâng Thiên Kiếp Bát phẩm Huyền Thánh của Tống Four lên cường độ Chung Kiếp, mà mang theo một phần Nguyên Thần của Bạch tiền bối tiến vào Thiên Kiếp Bát phẩm Huyền Thánh của ‘Ma Hải Thế Giới’, chắc chắn có thể nâng cao cường độ Thiên Kiếp rất nhiều.

“Ngươi vui là được.” @#%×Tiên tử niệm thoại nói.

“Tống ~ tư duy dần dần Bạch hóa ~” Tạo Hóa Tiên tử bổ sung hát.

“Ngươi bây giờ sẽ đi Độ kiếp sao?” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ hỏi.

Mặc dù cánh tay trái đang gắn Nguyên Thần hình chiếu của Bạch Thánh, nhưng Tống Thư Hàng hiện tại miễn phí cũng coi như đã ‘lắp ráp’ thành hình người, thỏa mãn điều kiện cơ bản để Độ kiếp.

Chương 2791

“Ừm, Tống Four bên đó đã không kìm nén được nữa rồi.

Sở các chủ, tiếp theo làm phiền nàng giúp tôi trông chừng Bạch tiền bối, Vân Tước Tử Tiên tử bọn họ, tôi đi rồi về ngay!” Tống Thư Hàng thân hình hơi giãy giụa một chút, thoát khỏi ngọn cây.

“Cứ giao cho ta đi.” Ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ khẽ xoay tròn, như chuồn chuồn tre, bay đến trên đầu Bạch Thánh, bám rễ trên đỉnh đầu Bạch Thánh.

“Hắc Bì Tử, ngươi muốn ở lại hay là đến rìa Ma Hải Thế Giới, xem tôi Độ kiếp?” Tống Thư Hàng lại hỏi cái bóng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử giơ tay nói: “Nhiệm vụ của em là chăm sóc Tống tiền bối, và định kỳ gửi trạng thái video của Tống tiền bối về bản thể.

Cho nên, em sẽ đến rìa Ma Hải Thế Giới, quay video Độ kiếp trực tiếp cho Tống tiền bối!” “Còn Tạo Hóa Tiên tử thì sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“A ngốc ngốc ~” Tạo Hóa Tiên tử nói.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Cũng được, vậy Tạo Hóa Tiên tử nàng đến lúc đó tự mình chú ý an toàn.” Nói rồi, Tống Thư Hàng xoay người tiện tay bẻ một cành cây trên ngọn.

Dưới ánh mắt kinh ngạc của ngọn tóc ngớ ngẩn của Sở các chủ, Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Tạo Hóa Tiên tử, @#%×Tiên tử, Tống Thư Hàng thành thạo gọt một nhát, biến cành cây thành hình dạng phi kiếm.

Đồng thời cánh tay trái của cậu ta khẽ vuốt trên mộc kiếm, một loạt trận pháp phức tạp, phù văn liên tục xuất hiện trên mộc kiếm, trong chớp mắt biến mộc kiếm thành hình dạng ‘phi kiếm dùng một lần’.

Sau đó, cánh tay trái của Tống Thư Hàng kết một ‘kiếm quyết’, khẽ quát một tiếng: “Tật!” Xoẹt ~ Phi kiếm dùng một lần mang theo Tống Thư Hàng, xuyên qua thông đạo Mộng Giới và Cửu U thế giới, nhanh chóng bay về phía ‘Ma Hải Thế Giới’.

Tống Thư Hàng hai tay chắp sau lưng.

Gió mạnh táp vào mặt, thổi tung tóc cậu ta.

Ngự kiếm phi hành, đây là đang ngự kiếm phi hành a!

Chỉ là, trên đường bay, Tống Thư Hàng cảm giác hơi hơi lạnh...

À đúng rồi, quần áo của cậu ta đã bị Tạo Hóa Tiên tử lột ra, mặc cho Vân Tước Tử Tiên tử rồi.

Thảo nào hơi lạnh lẽo.

Đương nhiên, mức độ lạnh lẽo này đối với Tống Thư Hàng mà nói, căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

“Đây chính là cảm giác ngự kiếm phi hành sao?” Tống Thư Hàng cố gắng bày ra tư thế đẹp trai nhất, khẽ nói.

Cảm giác linh hồn của mình cũng sắp thăng hoa vậy...

Tu tiên giả chân chính, phải giống cậu ta hiện tại, chân đạp kiếm quang, một kiếm quang lạnh mười chín châu, kiếm khí tung hoành ba vạn dặm.

Điều tiếc nuối duy nhất là việc chế tác và ngự kiếm ‘phi kiếm dùng một lần’ lần này của cậu ta, đều là do Nguyên Thần hình chiếu tay trái của Tiểu Bạch nằm trong cánh tay trái của cơ thể cậu ta.

Tức là cậu ta đang mượn sức mạnh của Bạch tiền bối, chế kiếm, ngự kiếm.

“Cũng coi như đã thỏa mãn cơn nghiện rồi.” Tống Thư Hàng ha ha cười.

Kiếm quang trong nháy mắt ngàn dặm, chớp mắt đã đến rìa ‘Ma Hải Thế Giới’ của Cửu U thế giới.

“Hắc Bì Tử, Tạo Hóa Tiên tử.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Tạo Hóa Tiên tử ‘xoẹt ~’ một tiếng, từ trong cơ thể cậu ta nhảy vọt lên cao, xoay một vòng ba trăm sáu mươi độ đẹp mắt, rơi xuống rìa Ma Hải Thế Giới.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử thì khiêm tốn hơn, nàng một tay giữ váy dài của mình, tao nhã bước ra từ bóng của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, trong tay nàng cầm chiếc máy quay đã được cải tiến, chĩa vào ‘Ma Hải Thế Giới’, quay lại cảnh Tống Thư Hàng Độ kiếp sắp tới.

Đồng thời khi quay phim, Hắc Bì Vũ Nhu Tử còn thông qua thông đạo ‘Cửu U và Địa Cầu hiện thế’ do Tống Thư Hàng dự trữ, dùng tài khoản bản thể online, mở livestream trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

“Ơ?

Vũ Nhu Tử lại mở livestream?

Lần này muốn livestream cái gì?” Bắc Hà Tán Nhân là người đầu tiên nổi bong bóng nói.

Diệt Phượng công tử: “Ta nhìn thấy Thư Hàng tiểu hữu thoắt ẩn thoắt hiện, ta có một dự cảm không lành.” Đậu Đậu thấy Diệt Phượng xuất hiện xong, lập tức nổi bong bóng theo: “Diệt Phượng ngươi không lớn không nhỏ, đây là Bá Tống Huyền Thánh (phi bản đồ bỏ), cho nên, chúng ta hiện tại nên tôn xưng hắn là ‘Bá Tống đại đại’!

Phải biết, hiện tại ngay cả Hằng Hỏa Tôn Giả của Nho gia cũng kém Bá Tống đại đại một cảnh giới!” Hằng Hỏa (lòng thật mệt thật muốn nghỉ hưu): “......” Tại sao ta phải bị vạ lây?

Ta đã cố gắng lén lút tấn thăng đến cảnh giới Tôn Giả, tại sao lại phải kéo ta ra làm bia đỡ đạn?

“Mà này, Thư Hàng tiểu hữu có phải lại sắp Độ kiếp rồi không?” Đông Phương Lục Tiên tử nhạy bén nhìn thấy hình thù mây kiếp đang cuồn cuộn trong ‘Ma Hải Thế Giới’.

“Lại lại lại Độ kiếp?

Hắn không phải vừa Hiển Thánh xong sao?” Điền Thiên đảo chủ nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử mượn tài khoản của Vũ Nhu Tử, đáp: “Vâng, các tiền bối.

Tống tiền bối hiện tại lại sắp Độ Thiên Kiếp Bát phẩm.” “Tsk ~” Diệt Phượng công tử chê bai nói: “Đàn ông toàn là đồ heo sứt vòi, nói là Huyền Thánh Giảng Pháp lần cuối cùng, kết quả bây giờ lại sắp Độ kiếp.” “Thiên Kiếp Bát phẩm?” [Khoảng trắng]: “Thư Hàng tiểu hữu lại sắp Độ Thiên Kiếp Bát phẩm à?

Lần này hắn có dẫn người không?

Có lập đội không?” Tạo Hóa Pháp Vương đột nhiên nổi bong bóng: “Mà này, ta cũng sắp Độ kiếp rồi.” Hắn vẫn luôn chìm đắm trong việc rèn thân thể sắt thép, cường độ nhục thân đã vượt xa cảnh giới bản thân.

Hiện tại tính toán thời gian, hắn cũng đến lúc Độ kiếp một lần, nâng cảnh giới lên, để tiếp tục rèn thân thể sắt thép.

Vũ Nhu Tử: “Tạo Hóa tiền bối, Tạo Hóa Tiên tử bảo em chuyển lời cho anh một câu, nội dung như sau ‘Tạo Hóa ngốc ngốc, a ngốc

ngốc, ngốc ~’.

Chính là như vậy.” Tạo Hóa Pháp Vương: “???” Ngươi ngược lại dịch cho ta xem nào?

“Đại khái hẳn là Tạo Hóa Tiên tử muốn trở về, hợp sức cùng ngươi Độ kiếp ý tứ?” Bắc Hà Tán Nhân đoán, hắn đương nhiên không thể dịch lời của Tạo Hóa Tiên tử, chỉ là mô phỏng tình huống hiện tại, tiến hành suy đoán.

Tạo Hóa Pháp Vương: “......” Nhắc đến chủ đề Độ kiếp, Bắc Hà Tán Nhân đột nhiên lại nhớ ra một chuyện: “Nhắc đến Độ kiếp, @Tô Thị A Thất, ngươi gần đây còn ở cùng Tam Lãng không?

Tam Lãng hắn không phải cũng sắp Độ kiếp rồi sao, sao đột nhiên lại không có tin tức gì?” Tô Thị A Thất không trả lời... xem ra là không online.

Bắc Hà Tán Nhân lại thử @Cuồng Đao Tam Lãng, vẫn không có phản ứng.

“Tam Lãng sẽ không gặp vấn đề gì chứ?” Diệt Phượng công tử có chút lo lắng nói.

“Chút Thiên Kiếp Ngũ tấn Lục phẩm cỏn con, chắc chắn không làm khó được Tam Lãng.

Nói thật, xét về tỷ lệ Độ kiếp thành công của các đạo hữu trong nhóm, Tam Lãng luôn đứng đầu.” Bắc Hà Tán Nhân nói.

Lệ Chi Tiên tử: “Gần đây Tam Lãng quả thật có chút thần thần bí bí, luôn có cảm giác hắn lại muốn làm chuyện lớn.” “Còn có Đồng Quái, gần đây cũng rất khiêm tốn, ít online.” Tuyết Lang Động Chủ bổ sung: “Tam Lãng và Đồng Quái cùng im lặng, bọn họ có phải muốn gây ra tin tức lớn gì không?” Bắc Hà Tán Nhân: “@Hoàng Sơn (lòng thật mệt thật muốn nghỉ hưu), Hoàng Sơn tiền bối, ngài có biết tin tức gì không?” “Ta sẽ cho người chú ý một chút tung tích của Tam Lãng và Đồng Quái.

Ta vừa thử dùng chức năng ‘tin nhắn riêng’ của ‘Tu Chân’ liên hệ với họ, cũng không có phản hồi, có lẽ đang bế quan?” Hoàng Sơn tiền bối đáp.

Lệ Chi Tiên tử: “Hoàng Sơn tiền bối vất vả rồi, ngoài ra Hoàng Sơn tiền bối, mấy ngày nữa ta có lẽ cũng sẽ biến mất một đoạn thời gian.” “Lệ Chi ngươi cũng muốn bế quan sao?” Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

“Vâng, đúng vậy.” Lệ Chi Tiên tử đáp: “Mọi người đều là đạo hữu mà ta trân trọng, ta sẽ bảo vệ tốt mọi người.” Bắc Hà Tán Nhân: “???” Đang trò chuyện dở, trong màn hình livestream của Vũ Nhu Tử, truyền đến từng trận tiếng sấm sét.

Thiên Kiếp của Tống Four ầm ầm giáng xuống.

Khác với Thiên Kiếp Bát phẩm bình thường, Thiên Kiếp Bát phẩm của Ma Hải Thế Giới không có ‘không gian Thiên Kiếp’ độc lập.

Thiên Kiếp Bát phẩm với sức phá hoại đáng sợ trực tiếp bùng nổ ngay bên trong Ma Hải Thế Giới.

Trong Thiên Kiếp, bản thể Tống Thư Hàng và Tống Four đứng song song, bình tĩnh nhìn về phía ‘đệ đệ’ Thiên Kiếp Bát phẩm trên bầu trời.

“Yếu quá.” “Thiên Kiếp trình độ này không được, thậm chí ngay cả lông mao của tôi cũng không phá nổi.” “Hiện tại chỉ có tôi tự mình Độ kiếp, không cần lo lắng sẽ kéo các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ vào, cho nên chúng ta có thể dùng một chút thủ đoạn.” Vừa nói, trong bàn tay trái của bản thể Tống Thư Hàng, khí tức Nguyên Thần hình chiếu của Bạch tiền bối dũng hiện.

Điều này tương đương với việc có người ra tay can thiệp Thiên Kiếp.

Trong hư không, uy lực Thiên Kiếp Bát phẩm của Ma Hải Thế Giới, trong nháy mắt đã được nâng cao.

Nguyên Thần hình chiếu của Bạch tiền bối quả nhiên âm thầm giúp đỡ Tống Thư Hàng, lặng lẽ hiệp trợ cậu ta.

“Nhưng mà, nếu chỉ có tôi và Bạch tiền bối cùng Độ kiếp, thì vẫn còn kém một chút để đạt đến uy lực ‘Chung Kiếp’.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Đây, là Cửu U thế giới.

Trong Cửu U thế giới rộng lớn này, không phải tất cả Tà Ma, đều là thuộc hạ của Bạch tiền bối Two.

Trên thực tế, hiện tại trong Cửu U thế giới, có một bộ phận rất lớn Tà Ma Cửu U, có thế lực và phương châm hành động của riêng mình — ví dụ như Tà Ma từng tiến vào hiện thế, tham gia tác chiến hủy diệt Nho gia.

Tống Thư Hàng đang suy nghĩ có nên đánh ý đồ lên đầu đám Tà Ma Cửu U này không.

Ngay khi Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, đột nhiên uy lực ‘Lôi Kiếp’ trong hư không, lại bất ngờ nâng cao một mảng lớn.

Uy lực Lôi Kiếp khai vị, đã nâng cao đến cấp độ đỉnh phong Bát phẩm.

Cứ thế này, đến cuối cùng uy lực Lôi Kiếp chắc chắn sẽ đạt đến cường độ ‘Chung Kiếp’.

Tống Thư Hàng không khỏi nhìn cánh tay trái của mình — Chẳng lẽ là thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối phát động, gây ra bạo kích

Thiên Kiếp? "Ma Hải thế giới không có gì bất thường, ngoại trừ việc nguyên thần của Bạch tiền bối can thiệp làm tăng cường uy lực thiên kiếp ra, trước mắt không phát hiện sự tồn tại nào khác nhúng tay vào bát phẩm Huyền Thánh kiếp của chúng ta." Tống Four lên tiếng nói.

Hiện tại, toàn bộ Ma Hải thế giới đều nằm dưới sự kiểm soát của Tống Thư Hàng.

Đợi sau khi độ xong đợt Huyền Thánh kiếp này, cả cái Ma Hải thế giới đều sẽ bị Tống Thư Hàng dọn vào "Hạch Tâm thế giới", dung hợp cùng Hạch Tâm thế giới để nâng cấp cấu hình cho nó.

Cho nên, nếu là biến hóa bên trong Ma Hải thế giới, thì tuyệt đối không thể thoát khỏi mắt Tống Thư Hàng. "Khu vực này của Cửu U thế giới không có gì bất thường." Bản thể Tống Thư Hàng đồng thời lên tiếng.

Dưới tác dụng của quyền hạn Cửu U Chúa Tể, không ai có thể ảnh hưởng đến khu vực Ma Hải thế giới này từ Cửu U thế giới. "Cũng không phải nguyên nhân do con gái trong bụng bản thể, sự cường hóa thiên kiếp của nó, ngay khoảnh khắc đầu tiên chúng ta bước vào 'Ma Hải thế giới' thì đã kích hoạt rồi, nó đã được tính là một phần của bản thân chúng ta." Tống Four bình tĩnh phân tích.

Tống Thư Hàng sờ sờ bụng mình.

Theo việc nguyên thần của hắn ký thác hư không, thực lực tăng cường một đoạn, "con gái" trong bụng dường như lại phát dục thêm một chút?

Nhưng khoảng cách đến khi ra đời còn rất xa xôi.

Người khác là chín tháng mười ngày mang thai, Tống Thư Hàng cảm giác con gái trong bụng mình không khéo phải mang thai mười năm tám năm mất? "Cho nên tổng kết lại, lần này thiên kiếp bát phẩm ở Ma Hải thế giới tăng cường là do nguyên nhân từ bản thân chúng ta, hoặc là do chỉ số may mắn của Bạch tiền bối dẫn dắt, khiến thiên kiếp bạo kích, từ đó đạt đến điều kiện 'Chung Kiếp' mà chúng ta cần." Tống Four nói.

Bản thể Tống Thư Hàng mở mắt, nhìn về phía thiên kiếp đang ngưng tụ trong hư không, cười ha hả: "Vậy thì, hãy trân trọng đợt 'bát phẩm thiên kiếp' cuối cùng của chúng ta đi." Qua cái thôn này rồi thì sẽ không còn cái tiệm này nữa.

Cho nên, hãy thu hoạch một mẻ nguyên liệu thiên kiếp thật tốt nào. "Tống đầu gỗ đại cốt đầu tra tử!" Tống Thư Hàng và Tống Four đồng thời kích hoạt nửa thân trên của Cự nhân bạch cốt.

Hai cỗ Cự nhân bạch cốt cùng kích cỡ lơ lửng hiện ra giữa không trung.

Trong hư không.

Sức mạnh Thái Cổ kiếp bát phẩm cuồng bạo của Ma Hải thế giới hóa thành cột sét giáng xuống đầu Tống Thư Hàng và Tống U U.

Chương 2792

Nhưng chúng vừa rơi xuống được một nửa thì đã bị Cự nhân bạch cốt do Tống Thư Hàng ngưng tụ ra tóm lấy.

Một tôn Cự nhân bạch cốt phụ trách xoa nắn cột sét "Ma Hải Thái Cổ kiếp", vo nó thành hình trụ tròn, sau đó đưa cho tôn Cự nhân bạch cốt còn lại.

Tôn Cự nhân bạch cốt kia phụ trách đóng lên cột lôi kiếp một cái "phong ấn" đơn giản, đồng thời nhanh chóng chuyển dời chúng vào Hạch Tâm thế giới.

Trong loại bát phẩm kiếp không có "không gian thiên kiếp" như ở Ma Hải thế giới này, Hạch Tâm thế giới của Tống Thư Hàng có thể phát huy công dụng lớn nhất.

Trong Hạch Tâm thế giới, bản thể Sở các chủ lười biếng vươn tay, phụ trách cấp phong ấn lần hai cho "cột lôi kiếp Thái Cổ bát phẩm" mà Tống Thư Hàng gửi vào, đồng thời chuyển dời chúng đến "Thiên Đình Thực Đường" trong Hạch Tâm thế giới.

Tại nơi đó, đệ nhất tiên trù Tu Chân giới Biệt Tuyết Tiên Cơ đã sớm rục rịch ngóc đầu dậy.

Gần đây cô vẫn luôn nghiên cứu "nguyên liệu Tà Vọng" và "Thiên Kiếp thái đan", đồng thời chỉ điểm trù nghệ cho Sở Sở.

Nguyên liệu tươi mới, có bao nhiêu cô lấy bấy nhiêu. "Thiên kiếp bát phẩm đối với Thư Hàng đã hoàn toàn không có tính khiêu chiến nữa rồi." Sở các chủ thông qua Hạch Tâm thế giới quan sát Tống Thư Hàng.

Cô sống lâu như vậy, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy "Thiên kiếp Thái Cổ bát phẩm" mất tôn nghiêm đến thế. "Hiện tại chỉ là đi theo quy trình thôi, tiếp theo là đợi Chung Kiếp mà Tống tiền bối mong đợi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử vừa quay phim vừa nói.

Thiên kiếp Thái Cổ từng đợt từng đợt giáng xuống.

Giống như lần trước, lần lượt vẫn sẽ có "kiếp Năng Lượng Tích Cực" cùng với "Tâm Ma kiếp"...

Năng lượng tích cực cường quốc cường thể.

Mà Tâm Ma kiếp lần này còn chưa kịp thành hình thì đã bị "Tâm Ma phân thân" của Tống Thư Hàng tàn nhẫn sát hại, cắt rời lưu trữ, trở thành nguyên liệu cho "combo Tâm Ma kiếp".

Sau Tâm Ma kiếp, Thái Cổ kiếp tiến vào giai đoạn súc lực ngắn ngủi, bắt đầu chuẩn bị cho đại kiếp cuối cùng.

Đại kiếp cuối cùng này có thể nâng lên đến cường độ "Chung Kiếp" của cửu phẩm thiên kiếp hay không, thì phải xem nó tích tụ năng lượng có đủ hay không. "Bạch tiền bối phù hộ, tranh thủ để chúng con một lần thành công." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng ấn tay trái của mình, thầm hứa nguyện trong lòng.

Đây đã là bát phẩm thiên kiếp cuối cùng của hắn, nếu thất bại, hắn muốn dung hợp "ba đặc trưng Kiếp Tiên" thì chỉ có thể đợi đến cửu phẩm Kiếp Tiên "Thiên Nhật Chi Kiếp".

Một ngàn ngày thực sự là quá lâu, Bá Tống hào chỉ tranh sớm chiều!

Cùng lúc đó.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử nhân lúc nghỉ giữa hiệp, đem hình ảnh "Tống tiền bối độ kiếp" vừa quay được truyền cho bản thể của mình. ...

Mộng Giới, trong sa mạc trắng đang bốc cháy hừng hực.

Quy tiền bối, Thông nương, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Vũ Nhu Tử đang rảo bước trên sa mạc trắng này. "Nóng quá nóng quá, lá hành đều sắp khô héo rồi.

Chúng ta hiện tại thực sự đang ở Mộng Giới sao?" Thông nương lè lưỡi nói.

Rõ ràng khu vực Mộng Giới dạo chơi trước đó đều đẹp như tiên cảnh, nhưng đi loanh quanh một hồi, sao lại đến cái hoàn cảnh ác liệt thế này. "Giấc mơ có mộng đẹp và ác mộng, trong Mộng Giới tự nhiên cũng sẽ không phải chỗ nào cũng là tiên cảnh, khẳng định cũng có loại hoàn cảnh như ác mộng này." Quy tiền bối bình tĩnh đáp.

Trong lúc nói chuyện, mai rùa của ông lặng lẽ hiện lên một tầng kết giới thủy vụ, bao bọc Thông nương vào trong, tư dưỡng lá hành sắp khô héo của cô. "Cảm ơn Quy tiền bối, tôi cảm thấy đỡ hơn nhiều rồi." Thông nương dùng bàn tay nhỏ quạt quạt gió liên tục, nói với Vũ Nhu Tử: "Vũ Nhu Tử, hay là chúng ta đổi khu vực khác chơi tiếp đi?

Ở đây thực sự quá hành xác." "Ừm, vậy chúng ta dạo thêm một vòng nữa rồi rời đi thôi." Vũ Nhu Tử đeo Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm bên hông, đôi chân thon dài bước ra một bước, đã là khoảng cách hơn mười bước. "Quy tiền bối, chúng ta tăng tốc, đuổi theo Vũ Nhu Tử." Thông nương kêu lên. "Vậy cô ngồi cho vững." Quy tiền bối vươn tay tế ra một món đồ từ không gian trong mai rùa...

Một cái ván trượt khổng lồ.

Đây là món hàng Thông nương săn được trên mạng, Thông nương tự mình chơi vài ngày thì mất hứng thú, Quy tiền bối cường hóa cái ván trượt một chút rồi cất đi.

Chỉ thấy Quy tiền bối đặt ván trượt xuống, sau đó thân rùa khổng lồ của mình đè lên ván trượt.

Bốn cái chân rùa của ông chèo liên tục trên sa mạc trắng, ván trượt sau khi ma cải dù ở trên sa mạc cũng chạy nhanh như bay.

Roẹt roẹt roẹt ~ Quy tiền bối nhẹ nhàng đuổi kịp tốc độ của Vũ Nhu Tử.

Một con rùa biển nằm sấp trên ván trượt, bốn chân chèo nước, phi nhanh như gió.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhìn hình ảnh này, trầm mặc hồi lâu, không nói nên lời. "Ủa?

Tống tiền bối tỉnh rồi này." Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên lên tiếng.

Cô đã nhận được hình ảnh quay phim do Hắc Bì Vũ Nhu Tử truyền tới. "Nhanh vậy đã tỉnh rồi?

Vậy chẳng phải tôi phải về đi làm rồi sao...

Nếu không, bị trừ lương thì không ổn." Thông nương nói. "Tỉnh lại đi, ông chủ Tống nhà cô căn bản không có tiền trả lương cho cô đâu." Quy tiền bối nói. "Cũng đúng ha." Thông nương suy tư một chút, lại nói: "Nhưng mà gần đây tôi khó khăn lắm mới thăng chức làm Tổng giám đốc, dưới tay quản lý một đám thành viên tinh anh 'Vô Cực Ma Tông', nếu chức vụ Tổng giám đốc bị cách chức thì có chút không nỡ." Quy tiền bối: "..." Cô là thiên tài có tư chất Thiên Đạo đấy, tầm mắt đừng thiển cận như vậy, chỉ là một cái chức Tổng giám đốc sao cô đã thỏa mãn rồi. "Nếu Tống tiền bối đã tỉnh, vậy chúng ta cũng phải đẩy nhanh tiết tấu thôi." Vũ Nhu Tử khẽ nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghe vậy hơi khựng lại, hỏi: "Vũ Nhu Tử, cô đi dạo trong Mộng Giới nhiều ngày như vậy, là muốn tìm thứ gì sao?" "Ừm, chắc là muốn tìm một thứ gì đó." Vũ Nhu Tử gật đầu nói. "Chắc là?

Chính cô cũng không xác định?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ngẩn ra.

Sau đó, trong lòng nó khẽ động.

Chẳng lẽ Vũ Nhu Tử lại đổi mode rồi?

Kể từ sau khi chuyển chức thành phụ kiện treo trên người Bá Tống, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm trong lúc vô tình đã nắm giữ rất nhiều thông tin và bát quái.

Nó biết Vũ Nhu Tử đôi khi sẽ chuyển sang chế độ ưu nhã, lúc này về mặt "trục thời gian" của cô ấy có thể sẽ có sự thay đổi.

Nghĩ đến đây, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm quan sát kỹ lưỡng từng cử chỉ của Vũ Nhu Tử, xem hành động của cô có trở nên ưu nhã hay không.

Quan sát hồi lâu. [Ừm, hình như lại cao thêm một chút?

Thời kỳ phát dục của Vũ Nhu Tử vẫn chưa kết thúc sao?

Cứ cao lên thế này, ước chừng không bao lâu nữa là sẽ cao ngang ngửa Thư Hàng rồi nhỉ?

Có thú vị, đến lúc đó Vũ Nhu Tử đi giày cao gót vào là có thể cao hơn Thư Hàng một khúc, Tống tiền bối Thư Hàng liền biến thành em trai rồi.] [Không đúng không đúng, ta đang chú ý cái gì thế này?

Ta phải chú ý hành động của Vũ Nhu Tử có thay đổi gì không...

Nhìn kỹ thì căn bản không nhìn ra được a!] Vũ Nhu Tử bản thân đã là đại tiểu thư Linh Vũ Điệp Đảo, mà thân pháp và công pháp của Linh Vũ Điệp Đảo vốn dĩ đi theo con đường nhẹ nhàng phiêu miểu, tiên khí mười phần.

Cho nên nếu chỉ đơn thuần nhìn dáng đi, làm sao nhìn ra được nhiều thông tin như vậy? "Xích Tiêu Kiếm tiền bối đang nhìn gì vậy?" Vũ Nhu Tử mẫn cảm phát hiện Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đang "khóa" chặt mình, cười hì hì hỏi. "Ừm, ta đang nghĩ, đôi chân siêu dài này của Vũ Nhu Tử cô mà không đi đạp xích lô thì thật sự là đáng tiếc." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nghiêm túc nói.

Thông nương: "..." Quy tiền bối: "..." "Ủa?

Chuyện đạp xích lô này, tôi còn chưa từng chơi bao giờ." Mắt Vũ Nhu Tử sáng lên: "Vậy Xích Tiêu Kiếm tiền bối, lát nữa chúng ta đi tìm một chiếc xích lô về, sau đó đạp về gặp Tống tiền bối.

Ừm, tốt nhất là loại xích lô chở hàng ấy, như vậy, chúng ta có thể chở Tống tiền bối đi hóng gió." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "!!!" Ừm, nó có thể khẳng định đây là Vũ Nhu Tử bình thường, cũng chỉ có Vũ Nhu Tử bình thường thì mạch não mới thắt nút thành cái dạng này, đi đón người căn bản không theo bài bản.

Ngoài ra...

Cảnh tượng Vũ Nhu Tử đạp xe ba bánh chở hàng, trong thùng xe là Bá Tống đang ngồi bó gối, vẻ mặt không còn gì luyến tiếc.

Hình ảnh này, nghĩ thôi đã thấy kích thích.

Thân là một tâm ma tiêu chuẩn, ít nhất là tâm ma hơn nhiều so với Hắc Bì Vũ Nhu Tử, Xích Tiêu Kiếm tiền bối quyết định giúp Vũ Nhu Tử một tay.

Thế là, nó xoay chuôi kiếm lại, nói với Thông nương: "Thông nương, phiền cô lát nữa lên mạng đặt một đơn, đặt một chiếc xe ba bánh chở hàng dùng sức người.

Tống Thư Hàng hiện tại dù sao cũng là ông chủ lớn của 'Tập đoàn Hạch Tâm thế giới', cũng đến lúc sở hữu một chiếc xe sang của riêng mình rồi!" Thông nương ngốc nghếch nghi hoặc nói: "Thư Hàng không phải có cả một gara xe sao?" "Đó là xe của Bạch tiền bối, không phải của Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử nhắc nhở. "Có lý, vậy lát nữa khi chúng ta có thể kết nối với hiện thế Trái Đất, tôi sẽ lên mạng đặt mua cho Thư Hàng một chiếc xe ba bánh chở hàng sang trọng." Thông nương gật đầu nói.

Thấy Thông nương hiểu chuyện như vậy, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm mỉm cười: "Lát nữa ta dạy cô một tuyệt kỹ 'Thiên Đao Đồ Chân Long', để chiến lực của cô nâng lên một tầm cao mới." "Có lợi hại hơn 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' của ông chủ Tống không?" Thông nương hỏi. "Là đao pháp không thua kém 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', hơn nữa Phần Thiên Hỏa Diễm Đao cũng không thích hợp cho cô học.

Đương nhiên, nếu cô muốn biến thành hành lá nướng thì ta cũng có thể cân nhắc truyền thụ 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao' cho cô." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hào phóng nói. "Không cần không cần, cái 'Thiên Đao Đồ Chân Long' kia là được rồi, hơn nữa cái tên này nghe cũng bá khí." Thông nương liều mạng gật đầu cọng hành.

Quy tiền bối nằm sấp trên ván trượt, nhẹ nhàng hoạt động —— tiểu yêu hành này cũng đến lúc phải cất cánh rồi, không thể lãng phí tư chất vô địch của cô nàng được. "Lát nữa ta sẽ dạy cô." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lại chuyển sự chú ý về phía Vũ Nhu Tử, nói: "Vũ Nhu Tử, thứ cô muốn tìm, có thể miêu tả với chúng ta một chút không?

Cho dù không biết muốn tìm cái gì, ít nhất cô cũng nên có ý niệm kiểu như 'tâm linh cảm ứng' chứ?" "Ừm, để tôi nghĩ kỹ xem." Vũ Nhu Tử dừng lại, ngón tay nhẹ nhàng điểm lên mi tâm.

Quy tiền bối dừng ván trượt, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cũng yên lặng. [Trạng thái của Vũ Nhu Tử có liên hệ với rất nhiều 'tồn tại', sự thay đổi của 'Vũ Nhu Tử' trên trục thời gian, 'Thiên Đế Vũ Nhu Tử' về phương diện Linh Quỷ, 'Hắc Bì Vũ Nhu Tử' trong bóng của Tống Thư Hàng, đều có thể ảnh hưởng đến bản thể Vũ Nhu Tử.

Nếu thứ Vũ Nhu Tử muốn tìm kiếm lần này không phải do ảnh hưởng của Vũ Nhu Tử trên trục thời gian...

Chẳng lẽ là nguyên nhân từ Thiên Đế Vũ Nhu Tử?] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm thầm suy đoán trong lòng.

Thiên Đế muốn thông qua phương pháp này để truyền đạt một thông tin nào đó cho Vũ Nhu Tử? "Nhiệt lượng, nơi nóng rực...

Mặt trời?

Mặt trời hư ảo?

Chương 2793

Hoặc là thứ gì đó tương tự?" Lúc này, Vũ Nhu Tử day day mi tâm, lên tiếng. "Mặt trời hư ảo?

Là cái bị ông chủ Tống, Bạch tiền bối, Vân Tước Tử tiên tử liên thủ đập nổ kia sao?" Thông nương hỏi.

Cái tồn tại Mộng Giới có màn ra mắt rất ngầu, trấn áp toàn bộ Mộng Giới, thậm chí giết chết 'tập hợp thể quy tắc Mộng Giới' ban đầu hết lần này đến lần khác, chính là chính thức đăng tràng dưới hình thái "Mặt trời hư ảo".

Vị đại lão này không chỉ thực lực cao cường, hơn nữa tâm địa độc ác hung tàn, không nói nhiều với kẻ địch, có thể động thủ thì sẽ không động khẩu.

Nhưng một đại lão ngầu như vậy, khi gặp phải top 3 đại ngoại hack của "Cửu Châu Nhất Hào Quần" là Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Vân Tước Tử tiên tử, thì thân tử đạo tiêu, ôm hận Mộng Giới. "Có thể là nó, nhưng cũng có thể không phải.

Tóm lại, chúng ta cứ tìm ở những nơi nóng rực, sau đó xem xem có thể tìm thấy tồn tại kiểu như mặt trời không?" Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Quy tắc Mộng Giới khác với các Chư Thiên Vạn Giới khác ở hiện thế.

Nơi này không có hệ tinh tú hoàn chỉnh, thậm chí ngay cả thứ như "mặt trời" cũng là xuất hiện theo nhu cầu. "Vậy tạm thời cứ định mục tiêu là 'mặt trời' đi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói. "Bên kia có tâm ma!" Quy tiền bối lên tiếng. "Ở đâu?

Xem ta đây!" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm "vút" một cái, xuất khỏi vỏ bên hông Vũ Nhu Tử, chém về phía vị trí của tâm ma.

Ở nơi đó, có một con tâm ma hình cây chuối, đang ở trạng thái "hôn mê" —— Khi Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Vân Tước Tử tiên tử đối kháng với "mặt trời hư ảo" kia, đã dẫn đến chấn động toàn bộ Mộng Giới.

Sau đó nữa, Bạch tiền bối thông qua Thế Giới Thụ cưỡng ép dẫn dắt nguyên thần mọi người xông vào "Kiếp Tiên hư không", lại càng trực tiếp chấn hôn mê toàn bộ đám tâm ma này.

Hiện tại, Mộng Giới đầy rẫy tâm ma hôn mê, đến nay vẫn chưa tỉnh lại.

Nhóm người Vũ Nhu Tử khi du lịch Mộng Giới đã nhặt được rất nhiều tâm ma hôn mê, do Xích Tiêu Kiếm tiền bối cắt hẹ trảm đoạn chúng, phong ấn thu thập. "Bên kia còn có tâm ma, bên kia cũng có, hướng chín giờ còn có...

Ủa, số lượng tâm ma ở khu vực này hơi nhiều đấy." Quy tiền bối nói. "Hoặc là khu vực này có chút đặc thù?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói, kiếm quang của nó lướt đi, liên tục du tẩu giữa đám tâm ma hôn mê, thành thạo cắt hẹ. "Liệu đây có phải là nơi Vũ Nhu Tử muốn tìm không?" Quy tiền bối nói.

Thông nương: "Nhưng ở đây đâu có mặt trời." "Ngốc ạ, thứ như mặt trời thì sẽ có xuống núi và lên núi." Quy tiền bối sủng nịch nói. "Mặt trời Mộng Giới cũng phải lên núi xuống núi?

Thế thì LOW quá." Thông nương nói.

Rõ ràng là thế giới như mộng ảo, tại sao không thể nhất mộng đến cùng, triệt để điên đảo?

Ví dụ như để Thái Dương Tiên Tử bị Khoa Phụ đuổi chạy khắp thế giới, chạy đến đâu tính đến đó?

Lại ví dụ mười cái mặt trời treo trên bầu trời, để mọi người bắn chơi, bắn trúng có thưởng các kiểu?

Còn có thể biến thành mỹ nam tử mặt trời lái xe ngựa, cao lớn khôi ngô, anh tuấn không râu, xe ngựa chạy đến đâu thì hào quang mặt trời chiếu rọi đến đó.

Thông nương lấy thần thoại các nước làm khuôn mẫu, phát tán trí tưởng tượng của mình, không ngừng thêu dệt hết cái này đến cái khác ảo tưởng về mặt trời. "Cô đi theo bên cạnh Thư Hàng, cái khác không học được, chỉ học được cái 'tư duy khuếch tán lung tung' vô dụng nhất thôi sao?" Quy tiền bối chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, ông vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Thông nương. ...

Lúc ông vỗ nhẹ này, lớp vỏ hành bị khô héo do quá nóng trước đó trên người Thông nương bị Quy tiền bối vỗ rụng xuống.

Ngay cả bản thân Thông nương cũng không phát hiện mình thay một lớp vỏ hành từ lúc nào.

Móng vuốt Quy tiền bối thuận thế móc một cái, thần không biết quỷ không hay móc lớp vỏ hành này đi mất. ... "Có điều mấy phương pháp Thông nương nói, thú vị hơn mặt trời lên núi xuống núi bình thường nhiều." Vũ Nhu Tử cười hì hì nói.

Trong lúc nói chuyện, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã cắt xong một mẻ hẹ tâm ma, trảo ấn thu hồi phần tâm ma đã cắt xuống, giao cho Vũ Nhu Tử lưu trữ vào "Túi Càn Khôn". "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà thái cấp a! (Vốn cùng một gốc sinh ra, sao đốt nhau gấp thế)" Thông nương đột nhiên không nhịn được nói.

Đều là tâm ma, tại sao lại phải làm tổn thương đồng loại như vậy? "Đương nhiên là để một đống 'cọng hành' trong Hạch Tâm thế giới của Thư Hàng có đất dụng võ rồi." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối vui vẻ nói.

Thông nương há to miệng, nửa ngày không nói nên lời, chỉ cảm thấy rễ hành của mình đều bị lời của Xích Tiêu Kiếm tiền bối chọc cho đau nhói.

Đồng thời, hình ảnh một đống cây hành trong Hạch Tâm thế giới của Tống Thư Hàng không ngừng vang vọng trong đầu cô...

Thông nương cảm giác tối nay mình nhất định sẽ gặp ác mộng.

Kỹ năng chọc ngoáy tim gan này, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm mỗi ngày mài giũa trên người Tống Thư Hàng, đã đạt đến trình độ xuất thần nhập hóa.

Đoạn vị của Tiểu Thông nương ở phương diện này so với nó có sự chênh lệch giữa Đồng đoàn và Vương giả, thực sự không chịu nổi một kích. "Ta vừa kiểm tra một lượt, sở dĩ khu vực này tụ tập đông đảo tâm ma, chỉ là vì khu vực này là 'khu vực ác mộng' của Mộng Giới.

Mà hoàn cảnh ác mộng này càng thích hợp để lũ tâm ma phát huy thực lực, từ đó ảnh hưởng đạo tâm của tu sĩ." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lại nói với Vũ Nhu Tử, nó cũng là tâm ma, dạo một vòng liền có thể suy đoán ra tình hình cụ thể.

Cho nên, cũng không phải khu vực này có gì đặc thù, chỉ là lũ tâm ma theo bản năng sẽ tụ tập về hoàn cảnh Mộng Giới "khu vực ác mộng" này mà thôi. "Vất vả cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối rồi." Vũ Nhu Tử cũng không thất vọng, cô vẫn luôn là một hội viên phái lạc quan, nơi này không phải địa điểm đặc thù cô muốn tìm, vậy thì đến khu vực khác của Mộng Giới tìm xem sao.

Nói xong, Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng đón lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, đeo nó lại vào eo. "Ta cảm giác chúng ta giống như ruồi nhặng không đầu đi tìm trong Mộng Giới thế này cũng không phải là cách." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lắc lư bên hông Vũ Nhu Tử, nói. "Tiền bối có ý kiến hay gì không?" Vũ Nhu Tử cúi đầu hỏi, góc độ cúi đầu của cô vừa vặn có thể nhìn thấy mũi chuôi kiếm của Xích Tiêu Kiếm tiền bối. "Chúng ta về Cửu U thế giới trước, mời phân thân bán thân của Bạch Thánh qua đây đi, thuận tiện mượn chút vận khí của Bạch Thánh!" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Phân thân bán thân của Bạch tiền bối vẫn đang ở trong "Mộ Cửu Tu" tại Cửu U thế giới, nghiên cứu "phân thân thí luyện" của Tô Thị A Thập Lục, thuận tiện trông coi Mộ Cửu Tu cho Tống Thư Hàng.

Quy tiền bối nhẹ nhàng chèo ván trượt, nhắc nhở: "Nhưng khi mượn dùng vận khí của Bạch tiền bối, nếu không có Thư Hàng đi theo bên cạnh thì rất có khả năng trong chúng ta sẽ có người gặp xui xẻo." "Ủa?

Quy đạo hữu ông cũng nhìn ra điểm này rồi sao?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói —— nó còn tưởng chỉ có mình nhìn thấu điểm này, không ngờ các món phụ kiện bên cạnh Tống Thư Hàng kỳ thực đều đã nhìn thấu bản chất "Tống - Có nạn để ta gánh - Thư Hàng".

Quả nhiên, ánh mắt của quần chúng đều sáng như tuyết. "Phân thân Bạch tiền bối nói ngài ấy hiện tại tạm thời không thể rời khỏi Cửu U, bởi vì Tống tiền bối đang độ kiếp, ngài ấy phải đứng từ xa trông chừng Mộ Cửu Tu, nói không chừng Chung Kiếp của Tống tiền bối cần ngài ấy ra tay tương trợ." Lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng đáp.

Cô vừa dùng chức năng "Tu Chân Liêu Thiên" thử liên hệ với "Bạch tiền bối", sau đó trong lúc Bạch tiền bối bế quan, quả nhiên liên hệ được với phân thân Bạch tiền bối, đồng thời nhận được hồi âm.

"Tiếc thật, nếu có Bạch Thánh ở đây, cho dù chỉ là phân thân...

Chúng ta có thể dùng ngài ấy để dò đường." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm vô cùng tiếc nuối nói. "Xích Tiêu Kiếm đạo hữu tỉnh lại đi, kẻ lấy Bạch Thánh ra dò đường, cuối cùng đều không có kết cục tốt đâu." Quy tiền bối nhắc nhở.

Thông nương: "Vậy chúng ta lại đi dạo tứ phía?

Thử vận may?" "Đừng vội." Vũ Nhu Tử vuốt cằm suy tư một lát, sau đó cô lại thử liên hệ với một vị tiền bối khác trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần" —— [Bá Tống Tri Âm] Thầy bói Đồng Quái. "Đồng Quái tiền bối, có đó không, em tìm tiền bối bói vài quẻ." Vũ Nhu Tử hỏi thăm.

Thời gian gần đây, Đồng Quái tiền bối, Tam Lãng tiền bối dường như đều ít online, ngay cả tin nhắn của Hoàng Sơn tiền bối cũng không trả lời, Vũ Nhu Tử cũng không xác định tin nhắn của mình có hiệu quả hay không. [Vũ Nhu Tử cô muốn tìm ta bói quẻ?

Có, đương nhiên là có ~] Thầy bói Đồng Quái nhanh chóng trả lời: [Chờ một chút, mấy ngày nay bế quan, nhận được rất nhiều tin nhắn chưa trả lời, cho ta vài phút, ta trả lời Hoàng Sơn tiền bối bọn họ trước đã.] Vài phút sau.

Thầy bói Đồng Quái vui vẻ liên hệ với Vũ Nhu Tử: [Vũ Nhu Tử, cô muốn bói cái gì?

Cô là người đầu tiên tìm ta bói quẻ trong tháng này, ta miễn phí cho cô!] [Cảm ơn Đồng Quái tiền bối, em muốn tiền bối bói giúp em một quẻ xem hướng em sắp đi tiếp theo, chính xác hay không chính xác.] Vũ Nhu Tử trả lời. [Hướng sắp đi tiếp theo?

Là về phương diện nào?

Trên tu luyện?

Phương diện tình cảm?] Thầy bói Đồng Quái hỏi.

Vũ Nhu Tử xoay người trước, mặt hướng về phía Tây, sau đó trả lời: [Là ý nghĩa trên mặt chữ ấy ạ, em gặp một ngã rẽ, xin tiền bối giúp em tính một quẻ, hướng em sắp đi tiếp theo chính xác hay không chính xác.] [Cái này đơn giản, cô chờ chút, ta gieo cho cô một quẻ.] Đồng Quái tiền bối vui vẻ nói.

Một lát sau. [Kết quả quẻ tượng là đại lợi phương Tây, Vũ Nhu Tử hiện tại cô đang mặt hướng về vị trí phương Tây sao?

Mạnh dạn tiến lên đi, cô nhất định có thể tìm thấy thứ cô muốn ở hướng này.] Đồng Quái tiền bối tự tin nói, quẻ này là quẻ hắn bói có cảm giác nhất trong năm nay!

Vũ Nhu Tử lẳng lặng gật đầu, sau đó lại kéo Quy tiền bối qua, đặt Quy tiền bối và Thông nương thành vị trí mặt hướng về phương Đông, lại gửi cho Đồng Quái tiền bối một tin nhắn: [Tiền bối, ngài lại giúp em bói xem sủng vật Thông nương nhà Tống tiền bối, hướng cô ấy muốn đi chuẩn xác hay không chuẩn xác?] [Còn muốn làm thêm một quẻ?

Ừm, nể tình cô là đơn đầu tiên của tháng này, ta mua một tặng một, tặng thêm cho cô một quẻ.] Thầy bói Đồng Quái vui vẻ nói.

Một lát sau. [Ác long tại phương Đông, đại họa ẩn phục ở phía Đông, con đường này không thông.] Đồng Quái tiền bối đáp. [Cảm ơn Đồng Quái tiền bối ~ Bắn tim ~] Vũ Nhu Tử vui vẻ trả lời.

Sau đó, một em Vũ Nhu Tử vui vẻ mang theo một thanh kiếm, một con rùa biển trượt ván, một cây hành trên đá, bước lên lộ trình đi về phía Đông Thổ Đại Đường.

Đây mới là phương thức sử dụng thầy bói Đồng Quái chính xác.

Kỳ thực, các tiền bối "Cửu Châu Nhất Hào Quần" vẫn luôn nghiên cứu xem phải lợi dụng thuộc tính "Quẻ đen" của thầy bói Đồng Quái như thế nào.

Nhưng muốn lợi dụng Quẻ đen cũng không phải chuyện đơn giản như vậy.

Tuy rằng khẳng định kết quả quẻ bói của thầy bói Đồng Quái chắc chắn sẽ không chính xác.

Nhưng mà, thứ như quẻ tượng cũng không phải không đen thì trắng —— chủ yếu là do mấy gã thầy bói đều có bệnh nghề nghiệp, bọn họ thích giảng giải một kết quả quẻ bói đơn giản thành vô cùng huyền hoặc, giảng giải đến mức khiến người ta cảm thấy vô cùng cao siêu, phảng phất mỗi câu nói đều rất có đạo lý, nhưng nghĩ kỹ lại sẽ cảm thấy kết quả quẻ bói hoàn toàn mù tịt.

Nói trắng ra là rõ ràng biết nói tiếng người, nhưng cứ không chịu nói tiếng người.

Cho nên, rõ ràng biết thuộc tính Quẻ đen của Đồng Quái, nhưng muốn lợi dụng cho tốt, cũng cần một chút kỹ xảo.

Chương 2794

Vũ Nhu Tử là một hậu bối vô cùng hiếu học.

Trong quá trình chat chit hàng ngày, cô đã lặng lẽ ghi nhớ phương thức lý luận về cách sử dụng "thuộc tính Quẻ đen của Đồng Quái tiền bối" vào trong lòng.

Hôm nay, rốt cuộc có cơ hội kiểm chứng.

Sự thật chứng minh, lý luận mà các tiền bối "Cửu Châu Nhất Hào Quần" thảo luận ra vô cùng thực dụng.

Vũ, Quy, Thông, Kiếm tiến về phía Đông với tốc độ nhanh nhất.

Bọn họ xuyên qua sa mạc trắng rực cháy, đi qua hồ nham thạch, xông qua khu vực hơi nước nhiệt độ cao...

Sau khi trải qua hết kiếp nạn này đến kiếp nạn khác, vậy mà thực sự tìm thấy một thứ nghi là mục tiêu.

Tại tận cùng khu vực hơi nước trắng nhiệt độ cao, bọn họ nhìn thấy một vầng...

Đang tắm hơi...

Mặt trời.

Mặt trời hư ảo, ngâm mình trong hơi nước trắng nhiệt độ cao, ánh sáng và nhiệt lượng của nó toàn bộ bị hơi nước trắng che phủ.

Chính vì vậy, nhóm Vũ Nhu Tử lúc đầu ở trong sa mạc trắng mới không nhìn thấy vầng mặt trời hư ảo này. "Tuy rằng không thú vị bằng phương án tôi tưởng tượng, nhưng mặt trời tắm hơi cũng rất thú vị." Thông nương hài lòng nói. "Tôi cũng thấy vậy." Vũ Nhu Tử cười nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói: "Có muốn tiếp tục tới gần không?" Tuy là mặt trời hư ảo, khác với hằng tinh chân chính...

Nhưng nó vẫn sở hữu nhiệt lượng khổng lồ, tồn tại thực lực không đủ mà tới gần nó thì sẽ có nguy cơ bị hóa thành tro bụi.

Ví dụ như Thông nương trên lưng rùa.

Nếu không có Quy tiền bối dùng trận pháp hệ thủy bảo vệ cô, cô đã sớm triệt để khô héo rồi. "Đây chính là thứ Vũ Nhu Tử muốn tìm sao?" Quy tiền bối hỏi thăm. "Chắc là vậy đi?" Vũ Nhu Tử dùng ngữ khí không chắc chắn nói.

Cô chỉ là theo bản năng muốn tìm kiếm thứ gì đó ở Mộng Giới, nhưng điều khiến cô đau đầu hơn là, cô không thể xác định mục tiêu mình muốn tìm đến một mức độ nhất định.

Vũ Nhu Tử chính mình cũng rất đau đầu, cô không giỏi ứng phó với loại tình huống này —— Cứ cảm giác chuyện này lẽ ra phải do Tống tiền bối ra mặt mới đúng, loại chuyện này là lĩnh vực Tống tiền bối khá am hiểu.

Mà cô chỉ cần đi theo sau lưng Tống tiền bối, hưởng thụ niềm vui mạo hiểm là được. "Vậy thì vào trong xem thử?" Quy tiền bối nói. "Phải đi vào bên trong mặt trời?

Cảm giác da dẻ như đang bốc cháy vậy, đây nhất định là một loại dự cảm chẳng lành." Thông nương nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Không, Thông nương, đây không phải là dự cảm của cô, mà là hiện thực.

Quy tiền bối ôn nhu nói: "Đây là ảo giác của cô thôi, có trận pháp hệ thủy của ta bảo vệ, tuyệt đối sẽ không để cô bị tổn thương đâu." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nhìn mặt trời hư ảo, không nhịn được nói: "Lúc này, thật sự nên triệu hoán Tống Thư Hàng ra, sau đó để hắn chống lên các loại công pháp thối thể, lao thẳng vào bên trong mặt trời hư ảo mới đúng." "Xích Tiêu Kiếm tiền bối, chúng ta cũng không thể cứ ỷ lại vào Tống tiền bối mãi được!

Cho dù rời khỏi Tống tiền bối, chúng ta cũng phải chống đỡ được tràng diện!" Vũ Nhu Tử khích lệ nói.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm: "..." Ta thật không phải ý này. "Vậy thì, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, vất vả cho ngài rồi." Vũ Nhu Tử vươn tay rút Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm ra, đồng thời bấm một cái kiếm quyết. "Cứ giao cho ta đi, chút nhiệt lượng yếu ớt của cái mặt trời hư ảo này, đối với ta mà nói căn bản không đáng nhắc tới." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đắc ý nói.

Quy đạo hữu phải bảo vệ Thông nương, Vũ Nhu Tử tuy thực lực không tệ, nhưng nếu phải ứng phó với một số trạng thái đột phát, thực lực của cô vẫn hơi không đủ.

Cho nên trong một Vũ, một Quy, một Thông, một Kiếm, người thích hợp nhất để tiên phong tiến vào "mặt trời hư ảo" thám hiểm, cũng chỉ có nó.

Trong kiếm ấn của Vũ Nhu Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lao về phía mặt trời hư ảo kia.

Phía sau, chân sau Quy tiền bối đạp một cái vào hư không, mở ra một cánh "Cổng Không Gian" để phòng vạn nhất. [Kết giới nhiều tầng.] Giọng nói của Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối truyền đến.

Nó gặp phải phòng ngự kết giới trên đường độn vào "mặt trời hư ảo". [Có thể phá nó không?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối...

Ngoài ra, bên trong sẽ không nhảy ra một vị đại lão hung nhân từng bị Tống tiền bối đập nổ đấy chứ?] Chỉ cần nghĩ đến khả năng kích thích này, Vũ Nhu Tử cảm giác tế bào toàn thân đều bắt đầu hoạt động sôi nổi hẳn lên. [Chỉ là kết giới đơn giản, ta thậm chí có thể độn vào bên trong dưới tiền đề không phá hoại cấu trúc tổng thể của kết giới này.] Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tự tin nói. "Vậy thì, lên đi, Xích Tiêu Kiếm tiền bối!" Vũ Nhu Tử vui vẻ kêu lên.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm "vút" một cái, xuyên thấu tầng kết giới kia, đâm thẳng vào trong mặt trời hư ảo. ...

Cùng lúc đó, Cửu U thế giới - Ma Hải thế giới. "Chung Kiếp" mà Tống Thư Hàng chờ nửa ngày cuối cùng cũng thành hình. "Chung Kiếp lần này sẽ có hình dạng gì?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm hư không.

Lần trước, là trực tiếp lôi "Ấn ký Cửu U Chúa Tể" bị giới hạn thực lực ở cảnh giới thất phẩm ra —— kết quả, lôi ra ấn ký của bản thân Chúa Tể hàng dỏm Tống Thư Hàng.

Lần này, Chung Kiếp sẽ chơi ra trò gì đây? "Bất kể là hình thái gì, cứ việc tới đi." Tống Thư Hàng nói.

Hắn muốn mượn Chung Kiếp này, để ba đại đặc trưng Kiếp Tiên trong cơ thể thăng hoa! "Tới rồi, bản thể." Tống Four gọi.

Chỉ thấy trong hư không Ma Hải thế giới, có một vầng "mặt trời" đang cháy hừng hực ngọn lửa đen kịt hiện ra, treo cao trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng...

Nó chính là "Chung Kiếp" lần này, thiên kiếp Thái Cổ sở hữu công kích cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm. ...

Hiện thế.

Bên trong tinh vực chết chóc không người. "Tới rồi." Thiên Đế mở mắt.

Sau lưng cô, vầng mặt trời nhỏ kia và "hóa thân sắt thép" bên trong mặt trời nhỏ lẳng lặng xoay tròn. "Chúng ta đi thôi!" Thiên Đế vươn tay vạch một cái vào hư không.

Trận pháp truyền tống khổng lồ hiện ra.

Có điều, mục tiêu truyền tống của Thiên Đế không phải là Cửu U "Ma Hải thế giới" nơi Tống Thư Hàng đang ở, mà là nhảy vào một vị diện Chư Thiên Vạn Giới siêu nhỏ ở hiện thế.

Vị diện Chư Thiên Vạn Giới này, so với Mộng Giới còn nhỏ hơn.

Trong cả thế giới, chỉ có một vầng hằng tinh thái dương, đang chậm rãi vận chuyển.

Thiên Đế vươn tay điểm một cái, khiến hóa thân sắt thép và mặt trời nhỏ dừng lại.

Sau đó, cô tế khởi chính mình, đâm thẳng về phía vầng hằng tinh kia! ...

Trong Ma Hải thế giới, bản thể Tống Thư Hàng đang độ kiếp đột nhiên cảm thấy đầu hơi trầm xuống.

Có một hình ảnh lóe lên trong đầu hắn.

Đó là trong tinh không, hằng tinh đột nhiên bắt đầu cháy dữ dội, hình ảnh tịch diệt...

Đây chính là sự khởi đầu của thế giới tận thế trong "ký ức Bất Hủ Giả" mà Tống Thư Hàng tiếp xúc.

Tống Thư Hàng ngẩn ra: "???" Giác quan thứ sáu của tu sĩ rất mạnh, đôi khi hình ảnh đột nhiên lóe lên trước mắt, thường là một loại điềm báo, không thể coi thường. "Ta đã làm gì?

Ta đã kích hoạt cái gì sao?" Tống Thư Hàng nhìn mặt trời đen kịt "Chung Kiếp" trên đỉnh đầu, vẻ mặt mờ mịt.

Tại sao đột nhiên lại xuất hiện hình ảnh "điềm báo thế giới hủy diệt"?

Chẳng lẽ, vì ta làm ra "Chung Kiếp" ở Ma Hải thế giới, trở thành cái nút bấm hủy diệt thế giới, ta độ xong kiếp này, thế giới liền phải sụp đổ hủy diệt?

Quá tào lao rồi, cho dù là tận thế cũng phải giảng cứu luật nhân quả chứ.

Ta ở Cửu U thế giới, hơn nữa còn là độ kiếp trong "Ma Hải thế giới" được phục chế ra trong Cửu U thế giới, mà ta còn nắm giữ quyền hạn cấp bậc Cửu U Chúa Tể, tương đương với việc đặt một cái két sắt an toàn bên trong phòng an toàn rồi mới tiến hành thực nghiệm, tuyệt đối không có khả năng xảy ra sự cố.

Bất kể ta thao tác thế nào, cũng không nên nổ tung cả Chư Thiên Vạn Giới mới đúng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lặp lại giọng nói của Tống Thư Hàng, hỏi: "Kích hoạt cái gì?" "Thiên kiếp này của chúng ta, có cần tạm dừng một chút không?" Tống Thư Hàng nhíu mày nói. "Không tạm dừng được, đợt thiên kiếp này là cường độ 'Chung Kiếp' cấp cửu phẩm sau khi được cường hóa..." Phần ý thức kia của Tống Four ngay lập tức thử thao túng trận văn "Ma Hải thế giới", ý đồ ảnh hưởng đến "Chung Kiếp" mặt trời đen kịt trên bầu trời, kết quả không thành công.

Chung Kiếp, hạ thủ bất hoàn (đặt cờ không được đi lại). "Cha Cẩu Đản, thiên kiếp này của con giáng xuống, thế giới liệu có đột nhiên sụp đổ không?" Tống Thư Hàng nhân lúc chút thời gian cuối cùng trước khi thiên kiếp trên đầu giáng xuống, nhanh chóng liên hệ với Cha Cẩu Đản đang bàng quan.

Cha Cẩu Đản dè bỉu: "Ngươi tưởng ngươi là ai, độ cái kiếp còn có thể làm nổ tung thế giới?" "Nhưng lúc ngài ấy độ kiếp lần trước, Thiên Đạo nổ tung rồi." Trình Cẩu Đản tiên tử nhắc nhở.

Cha Cẩu Đản: "..." Sau đó, Trình Cẩu Đản tiên tử lại nói với Tống Thư Hàng: "Yên tâm đi, Chư Thiên Vạn Giới hiện thế trước mắt vẫn bình thường, ngươi cứ việc độ thiên kiếp của ngươi đi." "Trình Cẩu Đản, có phải cô biết chút gì đó không?" Tống Thư Hàng mẫn cảm nói.

Trong lúc nói chuyện, mặt trời đen kịt Chung Kiếp đã hàng lâm.

Mặt trời đen kịt giáng xuống đến phạm vi hai trăm mét trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, nhiệt lượng khủng khiếp của nó mới bộc phát ra một hơi.

Hơi nước trong toàn bộ không gian trong nháy mắt bị bốc hơi sạch sẽ.

Lấy mặt trời đen kịt làm trung tâm, tất cả mọi thứ trong phạm vi hai trăm mét đều bắt đầu bốc cháy.

Đá, tà năng Cửu U, ma năng Thái Cổ của Ma Hải thế giới, toàn bộ trở thành nhiên liệu cho ngọn lửa đen kịt.

Ngay cả trên người Cự nhân bạch cốt ngoài thân thể Tống Thư Hàng và Tống Four, cũng bốc lên ngọn lửa đen kịt.

Thậm chí ngọn lửa này đâm thẳng vào trong cơ thể Cự nhân bạch cốt, trào ra trên người Tống Thư Hàng và Tống Four.

Chương 2795

Ngọn lửa khiến da dẻ bọn họ khô khốc...

Tống Thư Hàng vươn tay nhẹ nhàng quệt lên cánh tay mình, ngọn lửa đen kịt bị quệt đi từng mảng, vứt ra xa. "Không thể để ngọn lửa cháy tiếp nữa, ta đã không còn quần dự phòng đâu." Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn vận chuyển bốn đại công pháp thối thể. "Biến Dị Cương Thủ", "Thánh Viên Long Lực Thần Công", "Nho Gia Kim Cương Thân" cùng với "Dịch Thái Kim Thân Quyết" kế thừa từ Bàn Cầu đại lão.

Khôi giáp đao ý hiện ra, che chắn cơ thể Tống Thư Hàng, tránh cho hắn bị lộ hàng.

Hai trăm con Nho gia Thánh Viên hiện ra, vây quanh sau lưng Tống Thư Hàng và Tống Four, nghiêm túc nhìn mặt trời đen kịt trên bầu trời. "Vậy thì đập nó, Chưởng Tâm Lôi!" Tống Four hô lên, hắn giơ cao tay phải, một phát thần thông "Chưởng Tâm Lôi" chân truyền của Bạch tiền bối nổ ra.

Lúc này thể tích của "Chưởng Tâm Lôi" theo thực lực Tống Thư Hàng tăng lên, tiến thêm một bước cường hóa, đạt đến trình độ Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố, thậm chí khoảng cách đến cấp Tỉnh cũng không còn xa.

Chưởng Tâm Lôi khổng lồ, trực tiếp nuốt chửng mặt trời đen kịt.

So với cái mặt trời đen kịt này, Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố mà Tống Four oanh ra càng giống một mặt trời lôi điện hơn!

Thể tích của mặt trời đen kịt Chung Kiếp so với Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố, chỉ là một thằng em nhỏ.

Ầm ầm ầm ~ Chưởng Tâm Lôi sau khi nuốt chửng "mặt trời đen kịt" Chung Kiếp, điên cuồng oanh tạc.

Nhìn từ hình ảnh thì đây căn bản không phải Tống Thư Hàng đang độ "Chung Kiếp - mặt trời đen kịt", mà là cái mặt trời đen kịt đáng thương này đang độ đại kiếp lôi chưởng tâm của Tống Thư Hàng.

Lôi quang chói mắt, tràn ngập cả Ma Hải thế giới.

Bên rìa Ma Hải thế giới.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử vươn tay, trong lòng bàn tay ngưng tụ ra một "Hắc sắc Chưởng Tâm Lôi" to bằng cái bát —— thân là tâm ma, cô không thể ngưng tụ ra Chưởng Tâm Lôi chính tông, chỉ có thể thi triển ra loại "ma lôi" này.

Nhìn "Chưởng Tâm Lôi" trong lòng bàn tay mình, cô lại ngẩng đầu nhìn mặt trời Chưởng Tâm Lôi to không nhìn thấy biên giới kia của Tống Thư Hàng. "Cùng là Chưởng Tâm Lôi, Tống tiền bối cũng quá khoa trương rồi." Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: "Muốn học." Thân là tâm ma ưu nhã, cần cù hiếu học, cô muốn học tập chiêu "Biến Dị Chưởng Tâm Lôi" này của Tống tiền bối.

Có chiêu Chưởng Tâm Lôi biến dị này rồi, các lôi pháp khác căn bản đều không cần thiết nữa.

Bất kể là Ngũ Lôi Oanh Đỉnh cơ sở, Lôi Pháp Địa Ngục bình thường, hay Tiên Kiếm Vạn Lôi Quyết đỉnh cao, đều không sánh bằng một cái "Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố" này của Tống tiền bối.

Tạo Hóa Tiên Tử: "..." Đối mặt với cái Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố này, cô hát không ra lời.

Ầm ầm ầm ~ Dưới sự tàn phá điên cuồng của Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố của Tống Four, thể tích "Chung Kiếp mặt trời đen kịt" bị Chưởng Tâm Lôi bao bọc bắt đầu không ngừng bị nén lại.

Nhưng mà, khi mặt trời đen kịt bị nén đến một nửa kích thước, nó đột nhiên bùng lên phản công.

Từ nơi cốt lõi của nó, ngọn lửa đen kịt điên cuồng trào ra...

Ngọn lửa đen kịt lần này, nhiệt độ càng cao hơn, không gì không đốt.

Ngay cả Chưởng Tâm Lôi của Tống Four cũng dần dần bị tàn thực, lôi điện bị ngọn lửa đen thiêu đốt. "Chung Kiếp quả nhiên không dễ đối phó như vậy." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói. "Đến lượt ta lên sân khấu!" Công Đức Xà Mỹ Nhân niệm lời thoại hào khí toàn trường, cô lấy mũ Bình Thiên Quan ra đội lên.

Hai tay hợp chưởng, thân hình khổng lồ hóa, tiến hành dung hợp với "Cự nhân bạch cốt" đang bốc cháy.

Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú của Tống Thư Hàng bay ra, gắn lên người Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Pháp khí tổ hợp Ba mươi ba thú + Công Đức Xà Mỹ Nhân + Bình Thiên Quan + Bí pháp Cự nhân bạch cốt.

Trên người Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện lên một bộ khôi giáp tinh xảo hoa mỹ, tay phải cô cầm Kiếm Thánh Chung Yên, tay trái cầm một tấm khiên điêu khắc đồ án "Thánh Thành Vĩnh Viễn Không Sụp Đổ".

Hơn nữa lần này, cô vậy mà hiếm thấy ngưng tụ ra đôi chân.

Hình thái Võ Trang Công Đức Nữ Đế!

Từng ở cảnh giới thất phẩm, Tống Thư Hàng đã có tự tin dựa vào "hình thái Võ Trang Công Đức Nữ Đế" đi đập thiên kiếp cửu phẩm.

Hiện tại, Tống Thư Hàng đã tấn thăng bát phẩm, đồng thời thành công ký thác nguyên thần.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng hoàn thành tiến hóa chung cực, ngưng tụ ra đôi chân.

Lần này, cô đã trở nên mạnh hơn. "Công Đức - Mặt Trời!" Võ Trang Công Đức Nữ Đế khẽ quát một tiếng trong miệng.

Một vầng húc nhật công đức còn to lớn hơn Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố của Tống Four vài phần hiện ra, trực tiếp nuốt chửng cả Chưởng Tâm Lôi và mặt trời đen kịt vào trong một ngụm. "Trò chơi thiên kiếp Pac-man?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, nói.

Tạo Hóa Tiên Tử: "..." Cô phát hiện mình, cạn lời.

Cá lớn nuốt cá bé, cá bé nuốt tôm tép.

Mặt trời Công Đức nuốt chửng Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố, Chưởng Tâm Lôi cấp Thành phố nuốt chửng Chung Kiếp mặt trời đen kịt.

Chung Kiếp đen kịt đáng thương, run lẩy bẩy trong bụng hai đại ca.

Dưới đòn đánh kép của Chưởng Tâm Lôi + Mặt trời Công Đức, Chung Kiếp mặt trời đen kịt rất nhanh không chống đỡ nổi, sụp đổ ra.

Nó vừa mới đăng tràng, còn chưa kịp triệt để phát uy, đã bị Chưởng Tâm Lôi + Mặt trời Công Đức triệt để luyện hóa, ngay cả hạt nhân cũng bị chôn vùi thành cặn.

Rõ ràng thân là "Chung Kiếp" khủng bố đến mức đủ để hủy diệt Kiếp Tiên vừa tấn cấp cửu phẩm, nhưng nó vừa đăng tràng, còn chưa kịp thể hiện gì, đã nhanh chóng thoái tràng.

Cho nên nói, khi đối mặt với một số kẻ địch đặc thù, lên sân khấu liền trực tiếp nện ra công kích mạnh nhất của mình mới là vương đạo.

Đừng có nghĩ đến chuyện tuần tự tiệm tiến, từng bước từng bước.

Bởi vì nếu tuần tự tiệm tiến...

Rất có khả năng đại chiêu còn chưa kịp tung ra, chết trong tay, sau đó thì tạch.

Phương thức công kích của Chung Kiếp mặt trời đen kịt, hiển nhiên không chỉ đơn giản là "nhiệt độ cao" và "ngọn lửa đen kịt" lúc xuất hiện.

Nhìn từ tạo hình của nó, thủ đoạn như va chạm, thái dương bạo tạc thậm chí là làm ra "hố đen thiên kiếp", đều có khả năng.

Nhưng rất tiếc, nó không có cơ hội này.

Chung Kiếp tiêu tán...

Kiếp vân trên bầu trời cũng bắt đầu dần dần biến mất.

Sau khi thiên kiếp tiêu tán, thiên kiếp phản hồi tác dụng lên người Tống Thư Hàng.

Sinh cơ Kiếp Tiên, mẩu "Xương Kiếp" nhỏ kia cộng thêm hình chiếu "nguyên thần ký thác hư không" của Tống Thư Hàng hiện tại, ba đặc trưng Kiếp Tiên lớn lại một lần nữa bắt đầu cộng hưởng.

Trong cơ thể Tống Thư Hàng phát ra tiếng trống ầm ầm, phảng phất có từng mặt trống lớn đang gõ theo tiết tấu.

Uỳnh ~ uỳnh uỳnh ~ uỳnh ~ Trên đỉnh đầu, con Đại Thánh Viên cầm đầu mắt sáng lên.

Nó liếm liếm ngón tay, lật ra trang thứ 36 của kinh thư Nho gia, theo tiết tấu này, bắt đầu ngâm xướng: "Diệt ~ diệt diệt ~ diệt ~" Phía sau nó, cả đàn tiểu Thánh Viên theo sát bước chân lão đại, lật mở trang sách, lớn tiếng ngâm tụng: "Mị ~ mị mị ~ mị ~" Đám Thánh Viên vừa ngâm xướng, vừa thỉnh thoảng giậm chân, phối hợp với tiết tấu này. "Đám Thánh Viên này đang học ngoại ngữ sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử chĩa ống kính về phía Thánh Viên, thấm thía nói: "Đến khỉ còn biết học một môn ngoại ngữ là chuyện quan trọng đến mức nào, cho nên, chúng ta có lý do gì để không chăm chỉ đi học 'ngôn ngữ viễn cổ' chứ?

Có phải không, bản thể?" Thân là một con tâm ma hợp quy cách, cô phải nghiêm khắc đốc thúc bản thể đi học tập.

Để bản thể chìm vào trong đại dương tri thức, giãy giụa trong tuyệt vọng!

Tạo Hóa Tiên Tử: "..." Cô cúi đầu, ngón tay xoắn xuýt vào nhau.

Cô nhận ra rồi, trạng thái hôm nay của mình vô cùng không đúng, không chỉ không cướp được lời thoại, không hát ra nhạc, còn cạn lời.

Cái này...

Chắc là trong truyền thuyết gọi là không có linh cảm, bí văn rồi?

Thân là đệ tử thân truyền của Nho gia Thánh Nhân, cô vậy mà cũng có một ngày bí văn, điều này khiến chính cô cũng rất kinh ngạc.

Trong Ma Hải thế giới.

Tiếng trống lớn trong cơ thể Tống Thư Hàng chấn động gần ngàn lần, trong tiếng trống chấn động này, sinh cơ Kiếp Tiên nở rộ như hoa, Tống Thư Hàng có thể cảm giác được tuổi thọ của mình bắt đầu không ngừng tăng trưởng!

Tuy hắn vẫn chưa thực sự tấn thăng cảnh giới Kiếp Tiên, nhưng lúc này tuổi thọ của hắn đã hoàn toàn đột phá hạn chế của bát phẩm Huyền Thánh, chậm rãi tiến gần về phía tuổi thọ Kiếp Tiên.

Hiện tại, người khác cứ mỗi 60 giây sẽ mất đi một phút tuổi thọ, mà Tống Thư Hàng cứ mỗi 60 giây sẽ tăng trưởng gần trăm năm tuổi thọ cực hạn, hơn nữa biên độ tăng trưởng này cuồn cuộn không dứt, có khả năng còn sẽ kéo dài rất lâu rất lâu...

Sau đó là mẩu "Xương Kiếp" nhỏ kia, Xương Kiếp vốn nằm trong cơ thể "Cá Voi Mập Công Đức", bắt đầu tăng sinh cốt thuẫn, từ trong cơ thể Cá Voi Mập Công Đức tăng trưởng thẳng đến trong cơ thể Tống Thư Hàng, phân liệt sinh sôi.

Sau khi Xương Kiếp Không Lận này dung nhập, khiến cơ thể Tống Thư Hàng phát sinh biến hóa, khiến thân thể hắn bắt đầu chủ động thích ứng với sức mạnh "không gian".

Tống Thư Hàng lúc này, trên ý nghĩa thực sự đã cảm ứng được cảm giác thân mật do "quy tắc không gian" truyền đến.

Hắn cảm giác mình dường như chỉ cần vươn tay ra là có thể phá khai không gian. "Kiến thức không gian" mà năm đó thông qua vụ cá cược của Tam Nhãn tiền bối, thắng về từ chỗ "phân thân acc phụ của Bàn Cầu đại lão", vào khoảnh khắc này, bắt đầu dung hội quán thông.

Vốn dĩ những "kiến thức không gian" này đối với Tống Thư Hàng mà nói là vật chết, chỉ có thể tồn tại trong đầu để mốc meo.

Hiện tại, những kiến thức này toàn bộ sống lại!

Nguyên thần ký thác ở "Kiếp Tiên hư không", bắt đầu chủ đạo "ba đặc trưng Kiếp Tiên".

Lấy nguyên thần Kiếp Tiên làm hạch tâm, Xương Kiếp, sinh cơ Kiếp Tiên chính thức thăng hoa, đản sinh ra "sức mạnh không gian Kiếp Tiên".

Giờ khắc này, không gian bị Tống Thư Hàng nắm giữ.

Hắn vươn tay phải, nắm đấm, nhẹ nhàng đấm một cái vào hư không.

Rắc rắc ~ "Không gian" nơi tay phải hắn vỡ vụn ra, vết nứt không ngừng lan tràn, trực tiếp hóa thành thủ pháp "công kích không gian" khủng bố —— đây là mẹo nhỏ vận dụng quyền hành không gian kế thừa từ Bàn Cầu đại lão. "Hắc, từ hôm nay trở đi, Hạch Tâm thế giới sẽ không hèn như thế nữa." Tâm trạng Tống Thư Hàng vui vẻ.

Sau khi thực sự nắm giữ sức mạnh không gian, một số thủ đoạn "cấm cố không gian", hắn có thể thử dùng bạo lực phá giải.

Đến lúc đó, Hạch Tâm thế giới của hắn mới có thể thực sự trở thành con bài tẩy bảo mệnh của hắn! "Kế hoạch nâng cấp Hạch Tâm thế giới, có thể đưa vào lịch trình." Tống Four đồng thời lên tiếng.

Sau khi ba đặc trưng Kiếp Tiên thăng hoa, nguyên thần, nhục thân của Tống Thư Hàng đều được cường hóa.

Hiện tại, đã đến lúc dọn "Ma Hải thế giới" vào Hạch Tâm thế giới, để nó dung hợp với Hạch Tâm thế giới, nâng cấp.

Chương 2796

"Chuyện dung hợp Ma Hải thế giới, có thể để phân thân Tống Four xử lý...

Sau đó, chính là chuyện nâng cấp nhân (kernel) của chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên'." Bản thể Tống Thư Hàng nói.

Chức năng thêm bạn tốt của thiên phú "Tu Chân Liêu Thiên" kỳ thực vẫn kẹt máy ở đó, nó là một tai họa ngầm, khiến Tống Thư Hàng có nguy cơ tiềm ẩn bạo thể mà chết.

Mà hiện nay, Tống Thư Hàng nguyên thần hoàn thành quá trình "ký thác hư không", nhục thân cũng được cường hóa, thủ đoạn không gian đã nắm giữ.

Hắn của hiện tại tuy là bát phẩm, nhưng thứ cửu phẩm Kiếp Tiên có, hắn đồng dạng không thiếu.

Cho nên, đã đến lúc liên hệ "Long Lạc nữ sĩ", cùng nhau ra tay xử lý vấn đề kẹt máy của cái "chức năng thêm bạn tốt" kia, thanh lý số liệu bạn tốt khổng lồ, thuận tiện nâng cấp chức năng "Tu Chân Liêu Thiên" một chút. "Trước khi Bạch tiền bối tỉnh lại, giải quyết xong hai việc này.

Ta đoán chừng sau khi Bạch tiền bối tỉnh lại, sẽ có động tác lớn." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối khi đó nhưng là ngày đêm gia công, tăng ca hoàn thành "kế hoạch tạo thần".

Thậm chí ngài ấy nhiều lần nhắc tới "kế hoạch tạo thần" vô cùng cấp bách.

Cho nên, sau khi "kế hoạch tạo thần" hoàn thành, Bạch tiền bối hẳn sẽ có hành động tiếp theo! "Vậy thì, chúng ta cố lên." Tống Four vươn tay đập tay với Tống Thư Hàng.

Bốp ~ Sau khi song chưởng đập vào nhau, bản thể Tống Thư Hàng...

Đột nhiên biến mất không thấy, cùng biến mất còn có Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Ủa?

Tống tiền bối đâu rồi?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngẩn ra, nói: "Chẳng lẽ Tống tiền bối muốn thực nghiệm 'năng lực không gian' sao?" ...

Bản thể Tống Thư Hàng vẻ mặt mờ mịt xuất hiện tại một vị diện Chư Thiên Vạn Giới hiện thế siêu nhỏ.

Đây là nơi nào?

Tại sao ta lại xuất hiện ở đây?

Đã xảy ra chuyện gì? "Tống tiền bối ~" Lúc này, giọng nói của Vũ Nhu Tử vang lên bên tai hắn: "Thế giới ~" "Thế giới làm sao?" Tống Thư Hàng quay đầu lại, nghi hoặc nói.

Ầm ~~ Ánh sáng bạo tạc khủng khiếp nhấn chìm tầm mắt của hắn.

Trong tiếng nổ lớn, Tống Thư Hàng lờ mờ nhìn thấy miệng Vũ Nhu Tử đang mấp máy, dường như đang kể lể điều gì đó.

Nhưng tiếng nổ quá lớn, Tống Thư Hàng căn bản không nghe rõ lời cô nói.

Sau lưng Vũ Nhu Tử, là một mặt trời đang nổ tung.

Hôm nay...

Thế giới cũng đang cần cù tận trách trên con đường hủy diệt.

Bất kể là ở thế giới nào, luôn sẽ có một nhóm người, vì đủ loại lý do, cứ chăm chăm muốn hủy diệt thế giới.

Có người hủy diệt thế giới để trả thù, có người vì dã tâm của bản thân, có người trời sinh có khuynh hướng phá hoại, lại có người chỉ vì hôm nay ăn cơm bị dắt răng nên muốn hủy diệt thế giới...

Thậm chí còn có kẻ vì muốn cứu thế giới mà quyết định hủy diệt nó trước, gọi mỹ miều là 'phá rồi mới lập'!

Thế giới lúc nào cũng rất vô tội, nó và các anh chị em của mình luôn phải nằm không cũng trúng đạn, trở thành cái phông nền cho tai nạn.

Cũng may, tuyệt đại đa số mọi người dù có ý niệm hủy diệt thế giới thì cũng thiếu sức mạnh để thực hiện, nên bọn họ có nỗ lực thế nào cũng chỉ là ảo tưởng.

Nhưng đáng sợ là loại người vừa có ý tưởng lại vừa có khả năng hành động.

Loại người này một khi nảy sinh ý niệm 'hủy diệt thế giới', thì thế giới liền lập tức 'toang' ngay, đến thời gian để thốt lên câu 'ối giời ơi' cũng không có.

Giống như hiện tại.

Tống Thư Hàng vẻ mặt tuyệt vọng nhìn ngôi sao hằng tinh đang phát nổ kia.

Ngôi sao này cách hắn rất xa rất xa, hơn nữa thể tích cũng thuộc loại khá nhỏ.

Nhưng dù nói thế nào, nó vẫn là một hằng tinh.

Uy lực vụ nổ, ngay cả Cửu Phẩm Kiếp Tiên bình thường cũng không dám ngạnh kháng. "Thiên ~~ Đế ~~" Tống Thư Hàng trong nháy mắt phản ứng lại.

Cặp chân dài trước mắt này căn bản không phải là Vũ Nhu Tử, mà là Thiên Đế tiên tử.

Là cô ta đã kéo hắn từ 'thế giới Ma Hải' trực tiếp vào hiện thế, kéo vào trong cái thế giới đang hủy diệt này.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vẫn duy trì hình thái 'Vũ Trang Công Đức Nữ Đế', nàng chống khiên, bảo vệ Tống Thư Hàng và chính mình ở bên trong, phòng ngự dư uy vụ nổ hằng tinh từ xa. "Cô điên à?" Tống Thư Hàng truyền âm gào lên.

Cựu Thiên Đế tiên tử nghiêng đầu, bàn tay nhỏ bé đặt lên tai mình, bày ra tư thế 'tôi không nghe thấy gì hết á', miệng còn dùng khẩu hình kêu lên: "Tống tiền bối, ngài nói cái gì, ta nghe ~ không ~ thấy ~" Tống Thư Hàng: "......" Nghe không thấy cái đầu cô ấy, tôi là truyền âm nhập mật, lại không phải gào mồm lên đâu! "Tạm biệt!" Tống Thư Hàng vẫy tay với Cựu Thiên Đế tiên tử, quả quyết xoay người, để lại cho Thiên Đế một bóng lưng vô tình.

Hắn chẳng muốn ở lại đây cùng Thiên Đế đối mặt với tận thế đâu.

Dù sao hắn cũng chỉ là một tiểu manh tân tu luyện chưa đầy một năm, đại kiếp hủy diệt thế giới kiểu này đối với hắn thật sự quá kích thích, chơi không nổi.

Sau khi xoay người, Tống Thư Hàng đưa tay đẩy nhẹ vào hư không, năng lực không gian mới lĩnh ngộ được kích hoạt.

Trong hư không, một vết nứt không gian ẩn hiện, bắt đầu hóa thành 'Cánh Cửa Không Gian'.

Hắn hiện tại cũng là tu sĩ chân chính nắm giữ sức mạnh không gian rồi!

Sau lưng.

Thiên Đế tiên tử nhìn Tống Thư Hàng đang mở 'Cánh Cửa Không

Gian' chuẩn bị đào tẩu, lại chẳng có vẻ gì là kinh hoảng, cũng không có ý định ngăn cản.

Cô chỉ làm theo tiết tấu của mình, bình thản triển khai một kết giới hình lãnh địa sau lưng.

Hư ảnh 'Viễn Cổ Thiên Đình' khổng lồ hiện ra bên cạnh Thiên Đế tiên tử.

Cùng lúc đó.

Cánh Cửa Không Gian của Tống Thư Hàng mắt thấy sắp thành hình thì...

đột nhiên bị một luồng sức mạnh mang thuộc tính 'kiếp nạn' can nhiễu, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng: "???" Sức mạnh này không phải của Thiên Đế, Thiên Đế không hề can thiệp vào Cánh Cửa Không Gian của hắn. "Thiên kiếp?" Công Đức Xà Mỹ Nhân nhịn không được lên tiếng. "Không sai, là thiên kiếp." Giọng nói của Thiên Đế tiên tử vang lên: "Hơn nữa, là thiên kiếp của Tống tiền bối đó nha ~" Tống Thư Hàng: "Thiên kiếp của tôi đã kết thúc rồi." "Về mặt lý thuyết là kết thúc rồi, bất quá, Tống tiền bối ngài có cảm thấy 'Chung Kiếp' mà ngài vất vả tạo ra, uy lực có hơi yếu không?

Ba xàm ba láp đã bị ngài giải quyết xong, hoàn toàn không xứng với danh hiệu 'Chung Kiếp' tí nào cả ~" Giọng nói của Thiên Đế tiên tử lại vang lên.

Tống Thư Hàng trong lòng có dự cảm bất an: "......" "Đúng thế đấy, suy nghĩ táo bạo trong lòng Tống tiền bối hiện tại là chính xác, tất cả chuyện này đều là do ta giở trò sau lưng!

Chuyện ta nói trước đó là không can thiệp Tống tiền bối độ kiếp, đó là lời nói dối ti bỉ của ta đó!" Thiên Đế tiên tử trơ trẽn thừa nhận.

Cô ta nói hết những gì hắn định nói, làm cho Tống Thư Hàng không còn gì để nói.

Mắng cô ta ti bỉ?

Nói cô ta trơ trẽn?

Chính cô ta cũng thừa nhận rồi, còn nói cái rắm gì nữa! "Sau đó, có phải Tống tiền bối đang nghĩ, ta làm thế nào mà làm được điều này không?

Dưới mí mắt của bao nhiêu người, lặng lẽ can thiệp vào thiên kiếp của Tống tiền bối, thậm chí còn cắt xén một phần uy lực thiên kiếp, ép phần thiên kiếp này lùi lại một chút thời gian, kéo dài đến tận bây giờ?" Thiên Đế tiên tử lại nói.

Tống Thư Hàng sờ sờ mặt mình, hôm nay ra cửa không đeo mặt nạ, không cần phải nói, Thiên Đế tiên tử khẳng định đang tiến hành 'Độc kiểm giao lưu' với hắn.

Bị cướp lời thoại thì cũng thôi đi, khi đối mặt với đại lão, hắn thậm chí ngay cả lời thoại cũng không cần nói, đại lão chỉ cần nhìn mặt hắn là có thể một mình thao thao bất tuyệt tự hỏi tự trả lời, nói hết cả đoạn đối thoại. "Có thể chặn uy lực thiên kiếp và đẩy lùi thời gian, cái này dựa vào chính là Trường Sinh chi đạo mới của ta - 'Thời Gian Đại Đạo'.

Trong tình huống ta toàn lực thi triển 'Thời Gian Đại Đạo', cho dù là thiên kiếp, ta cũng có thể ảnh hưởng được một chút xíu.

Không cần quá nhiều, chỉ cần ảnh hưởng đến một điểm tựa, là có thể làm được việc chia nhỏ 'thiên kiếp' để trả góp, hoãn lại thời gian thanh toán." Thiên Đế tiên tử hơi ngừng lại, tiếp tục nói: "Đương nhiên, muốn ảnh hưởng xuyên giới đến thiên kiếp của Tống tiền bối, còn cần phải có một vật trung gian.

Mà ta rất may mắn, trong tay lại có một vật trung gian như vậy." Thời Gian Chi Đạo, quả thực là muốn làm gì thì làm, vi phú bất nhân.

Mà khi Thiên Đế nói đến 'vật trung gian', sắc mặt Tống Thư Hàng cứng đờ. "Không sai, chính là phân thân sắt thép đó ~" Thiên Đế tiên tử búng tay một cái.

Xa hơn nữa, một mặt trời nhỏ hiện ra.

Trong mặt trời nhỏ, phân thân sắt thép hơi rung động, bên cạnh nó có khí tức 'thiên kiếp' khóa chặt.

Lấy phân thân sắt thép có liên hệ với Tống Thư Hàng làm trung gian, ảnh hưởng đến thiên kiếp của Tống Thư Hàng, đối với Thiên Đế mà nói, chuyện này dễ như trở bàn tay. "Thật may mắn là mấy hôm trước Tống tiền bối tự tìm đường chết, ta chưa kịp trả lại phân thân sắt thép cho ngài." Khóe miệng Thiên Đế nhếch lên.

Nếu không phải lần trước Tống Thư Hàng đột nhiên muốn gửi tin nhắn thoại niệm 'Thiên địa đại biến' cho cô, thì lúc đó cô đã vật quy nguyên chủ cái phân thân sắt thép rồi.

Tống Thư Hàng lúc này hận không thể đảo ngược thời gian quay về quá khứ, bóp cổ chính mình lúc đó, bảo bản thân lúc đó đừng có dùng tin nhắn thoại, hãy đổi sang nhắn tin văn bản.

Nhắn tin văn bản tốt biết bao, làm gì mà phải gửi thoại, không biết chat voice mà khẩu âm không chuẩn sẽ phát sinh rất nhiều hiểu lầm sao?

Chịu ảnh hưởng của lực thiên kiếp, Tống Thư Hàng bị nhốt trong thế giới đang hủy diệt.

Hắn thử mở Thế Giới Hạch Tâm...

Quả nhiên, Thế Giới Hạch Tâm đã len lén túng rồi. "Nói đi, Thiên Đế tiên tử.

Cô muốn làm gì?" Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đế tiên tử nghiêm túc đáp: "Ta trước đó đã nói với Tống tiền bối rồi, ta muốn mời ngài liên thủ với ta giết một người." "Giết ai?

Không phải là giết chính tôi chứ?" Tống Thư Hàng cảnh giác nói. "Một nửa." Thiên Đế tiên tử từng bước đi về phía Tống Thư Hàng, nói: "Giết ta, hoặc là Tống tiền bối ngài chết!" Tống Thư Hàng: "......" Hóa ra là cô chán sống rồi?

Chương 2797

Cô chán sống thì đừng có kéo theo tôi chứ!

Cô đừng có qua đây a!

Cô Thiên Đế này muốn tìm chết, liên quan gì đến Bá Tống ta?

Tại sao phải kéo ta đi chết chung?

Ta chỉ là một động vật có vú vô tội và hơi hơi có chút gai góc mà thôi.

Tống Thư Hàng hiện tại đau hết cả đầu.

Hắn thật sự không thể hiểu nổi não bộ của Thiên Đế, theo lý thuyết thì cô ta đã chuyển giao 'Thiên Đình Chi Đạo' cho Đảo chủ áo trắng của hòn đảo bí ẩn rồi.

Hơn nữa, đại lão Thiên Đạo Bàn Cầu cũng đã 'ngỏm', sự trói buộc của cô ta đã hoàn toàn được giải thoát, hiện tại vì sao lại đột nhiên muốn tìm chết?

Rõ ràng lúc mới từ phong ấn đi ra, khát vọng sống của cô ta mãnh liệt như vậy.

Mới qua hơn nửa năm, đột nhiên lại muốn tự động cầu tử, phụ nữ quả nhiên đều là sinh vật hay thay đổi.

Chờ chút, trừ phi... cô ta vẫn chưa triệt để giải thoát khỏi 'Thiên Đình Chi Đạo'?

Cho nên muốn giống như Bắc Phương Đại Đế, Bạch Long tỷ tỷ, dùng cái chết để thoát thân, rồi tiến vào trạng thái 'chết đến không thể chết thêm' giống như Trình Lâm?

Nhưng cho dù cô ta muốn tiến vào trạng thái 'chết đến không thể chết thêm', tại sao phải kéo theo ta?

Còn muốn chết trong tay ta?

Tống Thư Hàng tự nhận thấy dù hắn có dốc hết toàn bộ tài phú trong tay, cũng không có khả năng giết chết Thiên Đế.

Trong chuyện này, có âm mưu gì? [Chẳng lẽ Thiên Đế muốn ném cái nồi nhân quả to đùng 'Thiên Đình' này lên đầu ta, để ta gánh nồi?] Khả năng này rất lớn.

Trong Thế Giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng đã thu thập một lượng lớn 'Mảnh vỡ Thiên Đình', hơn nữa Thế Giới Hạch Tâm còn thó mất không ít 'Thiên Đình Trường Sinh Chi Đạo' của Thiên Đế.

Nếu Thiên Đế muốn ném nồi (đổ vỏ), Tống Thư Hàng rất có khả năng không tránh được đòn tấn công ném nồi này.

Ngoài ra, Tống Thư Hàng còn nhớ Thiên Đế hiện nay vẫn đang phụ thân trên người linh quỷ của Vũ Nhu Tử, nếu cô ta muốn cầu tử, thì linh quỷ của Vũ Nhu Tử phải làm sao?

Vô vàn ý niệm nhao nhao dâng lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Nguyên thần ký thác hư không, sau khi tinh thần lực đạt tới trình độ Cửu Phẩm Kiếp Tiên, não bộ hoạt động quả nhiên nhanh.

Trong nháy mắt, thông tin trong não liền hiện ra như spam màn hình. ...

Đối diện, Thiên Đế tiên tử cười mà không nói.

Đúng như cô dự đoán, trong lòng Bá Tống quả nhiên không có chút 'tự giác' nào.

Cô làm chuyện tác tử này, chính là vì có liên quan đến Bá Tống nên mới kéo hắn vào. "Không đùa với Tống tiền bối nữa, thực tế thì ta chỉ là mượn 'Chung Kiếp' của Tống tiền bối dùng một chút.

Dùng để hủy diệt tiểu thế giới này." Thiên Đế tiên tử chậm rãi nói: "Tiện thể, vào lúc tiểu thế giới này triệt để chôn vùi, để bản thân ta cũng chết theo tiểu thế giới này một lần." Tống Thư Hàng: "???" Dùng 'Chung Kiếp' của tôi để hủy diệt tiểu thế giới này?

Cô chớ có bắt nạt kiến thức cơ sở tu chân của tôi không đủ phong phú nhé?

Chung Kiếp của tôi nếu có thể hủy diệt cả tiểu thế giới, kích nổ hằng tinh, thì tôi đã sớm trở thành thiên tai di động, khiến cả giới tu chân run lẩy bẩy rồi.

Tuy rằng 'thiên kiếp' của hắn ở thế giới Ma Hải nhận được cường hóa, nhưng đó cũng chỉ đạt tới uy lực 'Cửu Phẩm Thiên Kiếp' chung kiếp mà thôi.

Thiên kiếp không phải là thiên phạt, nó chung quy vẫn có cực hạn, vì phải chừa lại một đường sống cho tu sĩ độ kiếp.

Đừng nói là kích nổ hằng tinh, cho dù đem uy lực Chung Kiếp dàn đều ra, tối đa cũng chỉ hủy diệt được một quốc gia nhỏ.

Hơn nữa, còn chỉ là loại cày xới bề mặt địa cầu một lần, căn bản không thể làm tổn thương đến loại 'hủy diệt diện rộng' ở sâu trong tinh cầu.

Cửu Phẩm Kiếp Tiên sở hữu năng lực hủy diệt thế giới, nhưng đó cũng chỉ là cày xới bề mặt tinh cầu một lần, chứ không phải nổ tung cả hành tinh thành phấn vụn.

Việc khổ sai như nổ hành tinh, cũng chỉ có Trường Sinh Giả lĩnh ngộ 'Đại Đạo' mang tính phá hoại mới có tư cách thử.

Uy lực Chung Kiếp cho dù chuyển dời đến bề mặt hằng tinh, cũng tối đa là gãi ngứa cho hằng tinh mà thôi! "Tống tiền bối, ngài nhìn kỹ hằng tinh đang nổ tung kia đi...

Nhìn kỹ vào, ngài phát hiện ra điều gì?" Thiên Đế tiên tử truyền âm nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, quay đầu nhìn chằm chằm vào cái mặt trời nhỏ đã 'toang' kia.

Nhưng ngoại trừ chói mắt ra, hắn chẳng phát hiện được gì. "Có phải cảm thấy nó đặc biệt chói mắt, mắt cực kỳ khó chịu không?" Thiên Đế tiên tử vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "......" Mắt nhà cô khi nhìn chằm chằm vào mặt trời mà không thấy chói mắt hả?

Chỉ cần chưa mù, nhìn chằm chằm vào hằng tinh, đặc biệt là hằng tinh đang trong vụ nổ kịch liệt này, có thể không khó chịu sao?

Chính bản thân Thiên Đế tiên tử lại không quay đầu nhìn hằng tinh, chậm rãi nói: "Sau đó, có phải cảm thấy ngay cả đôi mắt cấp bậc Cửu Phẩm cường độ cao của Tống tiền bối, cũng có chút không chịu nổi?

Có cảm giác như sắp mù rồi không?" Tống Thư Hàng nhíu mày, hắn lập tức hiểu ra.

Lúc này hắn không lắp Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn, đôi mắt hiện tại là đôi mắt mới mọc ra trong lúc bế quan thông qua 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 Tổng Cương thiên + 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》.

Xét về cường độ, cặp mắt này tuyệt đối không yếu hơn nhãn cầu cấp 'Cửu Phẩm Kiếp Tiên'!

Mà hiện tại, cặp mắt này lại bị chói đến phát đau. "Cho nên, trong hằng tinh này có thứ gì?" Tống Thư Hàng truyền âm hỏi.

Hơn nữa, rất có thể là thứ có đẳng cấp rất cao ẩn giấu trong vụ nổ, mới khiến mắt hắn đau nhói từng cơn giống như khi nhìn thẳng vào 'Bất Hủ' trong mộng cảnh. "Tống tiền bối ngài không cần nói chuyện, ta có thể biết ngài muốn nói gì.

Lúc này, ngài hãy tích súc năng lượng cho tốt, đừng lãng phí." Thiên Đế tiên tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "......" Quá trình tu sĩ tu luyện cũng là một loại quá trình không ngừng tiến hóa, hoàn thiện bản thân.

Sinh vật trong quá trình tiến hóa, một số khí quan vô dụng rất có thể sẽ bị thoái hóa đi...

Tống Thư Hàng cảm giác cứ tiếp tục như vậy, dây thanh quản của hắn sẽ dần dần thoái hóa, cuối cùng biến mất không thấy. "Tranh thủ còn một chút thời gian." Thiên Đế tiên tử bắt đầu giải thích: "Thực tế thì, tiểu vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới này là một thế giới nhân tạo.

Tinh cầu ở đây, cùng với hằng tinh đang nổ kia, toàn bộ đều là chế tác nhân công." Não Tống Thư Hàng xoay chuyển cực nhanh: "Viễn Cổ Thiên Đình?" Năm đó khi Viễn Cổ Thiên Đình vẫn lạc, mảnh vỡ rơi rớt tại Chư Thiên Vạn Giới...

Tức là nói, Viễn Cổ Thiên Đình không phải cố định tại một vị diện 'Chư Thiên Vạn Giới' nào đó. "Không sai, thế giới nhân tạo này xuất phát từ tay mọi người ở Viễn Cổ Thiên Đình năm xưa.

Là căn cơ thứ hai mà chúng ta chuẩn bị cho Thiên Đình.

Vốn dĩ, Thiên Đình khổng lồ cuối cùng sẽ giáng lâm xuống tiểu thế giới này.

Đáng tiếc cuối cùng, nó không có đất dụng võ." Thiên Đế chậm rãi nói.

Kỳ thật trong quá trình chế tạo hằng tinh và hành tinh của tiểu thế giới này, cô đã mượn sức mạnh từ bên ngoài.

Bất quá chuyện mượn ngoại lực này thì không nhắc tới nữa, ảnh hưởng đến hình tượng cao nhân của cô.

Đối diện, Tống Thư Hàng bị chấn động đến ngẩn tò te.

Dùng bàn tay con người chế tạo hành tinh, hằng tinh, khai phá ra vị diện tiểu thế giới hoàn chỉnh.

Thảo nào năm xưa 'Thiên Đế' được công nhận là tồn tại cùng đẳng cấp với Nho Gia Thánh Nhân.

Thủ đoạn năm xưa của cô ta, quả thực khiến người ta không thể tưởng tượng nổi.

Sáng tạo khó hơn hủy diệt.

Thiên Đế sở hữu thủ đoạn sáng tạo hằng tinh, hành tinh, quả thực chính là 'Thần minh' trong truyền thuyết. "Ban đầu... ta muốn cùng Tống tiền bối liên thủ, giải quyết tiểu thế giới này.

Ta biết, Tống tiền bối ngài có một loại thủ đoạn, có thể xóa bỏ 'Thiên Đế ấn ký' và 'Thiên Đình Chi Đạo' đã thâm căn cố đế trong thế giới này.

Ta cần sự hỗ trợ từ thủ đoạn đó của ngài." Thiên Đế nói. "Ban đầu?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: "Về sau đã xảy ra biến hóa?" "Ừ, xảy ra chút biến hóa nhỏ.

Nhưng đối với ta mà nói là chuyện tốt." Thiên Đế chậm rãi nói: "Hằng tinh trong thế giới này... nó bị bệnh rồi, bị lây nhiễm một loại virus có tính chất gây nổ.

Mà đẳng cấp của virus này cao đến mức khiến ta cũng cảm thấy da đầu tê dại." Đây là một loại virus nhắm vào các 'hằng tinh' của Chư Thiên Vạn Giới hiện thế. "Sau khi phát hiện virus bên trong mặt trời, ta đã thử tiến hành tịnh hóa cho mặt trời nhỏ, nhưng không thành công.

Loại virus sinh ra nhắm vào hằng tinh Chư Thiên Vạn Giới hiện thế này vô cùng ngoan cố, thủ đoạn bình thường không có bất kỳ hiệu quả nào với nó.

Ta còn định thông qua phương thức không gian chuyển di để cắt bỏ nó ra... nhưng nó miễn dịch với thủ đoạn không gian." Thiên Đế tiên tử tranh thủ thời gian, trước khi chết giải thích thật nhanh cho Tống Thư Hàng. "Bất quá, vì thời gian có hạn, ta không tiến hành quá nhiều thử nghiệm.

Cho nên, ta không chắc chắn liệu còn có thủ đoạn nào khác để tịnh hóa chúng hay không.

Ta sắp phải đi đến vương quốc tử vong rồi, hiện thế rốt cuộc có bị hủy diệt hay không, tạm thời ta sẽ không quá để ý.

Nhưng Tống tiền bối ngài lại cần phải lưu ý loại virus hủy diệt hằng tinh này, dù sao ngài còn phải sống cho tốt đó nha." Thiên Đế tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "......" Virus hủy diệt hằng tinh, hơn nữa là loại virus ngoan cố mà ngay cả Thiên Đế cũng không thể loại bỏ...

Cơ mặt Tống Thư Hàng cứng đờ, trong lòng hắn trồi lên một ý niệm chẳng lành. "Ngoài ra, ta thậm chí không biết mặt trời trong tiểu thế giới của mình bị nhiễm loại virus này từ khi nào.

Từ thời đại viễn cổ, tiểu thế giới này đã ở trạng thái phong tỏa, chưa từng mở ra bên ngoài.

Chương 2798

Cho nên, ta nghi ngờ rất có thể là trong khoảng thời gian ta vẫn lạc, mặt trời trong tiểu thế giới đã xảy ra biến hóa." Thiên Đế tiên tử tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: "Tức là nói... thời gian virus lây nhiễm bùng phát là sau khi Viễn Cổ Thiên Đình vẫn lạc, kéo dài cho đến tận bây giờ?" "Không sai." Thiên Đế tiên tử nói: "Mà khoảng thời gian này, cũng chính là giai đoạn Tiền Nhiệm Thiên Đạo bắt đầu dần dần suy yếu, trạng thái bắt đầu cơ giới hóa, là một khoảng thời gian rất đặc thù." Tống Thư Hàng nhíu mày, nếu đúng là như vậy, loại virus này rất có thể là do ai đó lén lút thả vào.

Hơn nữa khi thả vào còn cố tình tránh đi ảnh hưởng của 'Thiên Đạo'. "Đương nhiên, đây nói không chừng là một tin tốt.

Từ mặt bên chứng minh, loại virus này sẽ bị 'Thiên Đạo' ảnh hưởng.

Nói không chừng chỉ cần chứng đạo Bất Hủ xong, quét một ý niệm qua là có thể nhổ tận gốc toàn bộ virus hằng tinh trong Chư Thiên Vạn Giới." Thiên Đế tiên tử vươn tay, nhẹ nhàng vỗ vai Tống Thư Hàng: "Cố lên, Tống tiền bối." Tống Thư Hàng: "......" "Không nói nhiều nữa, tiếp theo là thời gian cuộc đời dài đằng đẵng của ta đi đến hồi kết." Thiên Đế tiên tử xoay người lại, hướng về phía mặt trời nhỏ đang nổ tung cùng thế giới đang sụp đổ kia.

Cuối cùng cô cũng sắp chết rồi, hơn nữa rất có khả năng ngay cả thi thể cũng sẽ không còn lại, phải tan xương nát thịt.

Cho nên, đến cả mộ lớn cũng không cần chuẩn bị.

Sau khi xoay người, Thiên Đế tiên tử nhẹ nhàng vuốt cằm mình.

Vừa rồi, khi cô nhắc tới 'virus hủy diệt hằng tinh' với Tống Thư Hàng, sắc mặt Tống Thư Hàng trở nên vô cùng phức tạp.

Thông qua 'Độc Kiểm Thuật' cũng không thể đọc được nội tâm Tống Thư Hàng trong khoảnh khắc đó.

Nhưng có thể khẳng định, đối với 'virus hủy diệt hằng tinh', Tống Thư Hàng dường như biết một chút nội tình?

Mà nội tình khiến nội tâm Tống Thư Hàng phức tạp đến mức méo cả mặt, khẳng định không phải tin tức tốt lành gì. 'Tống tiền bối hiện tại đã là một đại tiền bối hợp cách rồi.' Thiên Đế tiên tử thầm nghĩ trong lòng, ít nhất hiện tại Bá Tống biết rất nhiều tin tức.

Hơn nữa những tin tức này là thứ mà cô cũng không có cách nào đoạt được.

Nghĩ kỹ lại thì, chỉ cần nhìn từ vòng bạn bè của Tống Thư Hàng là có thể thấy, giới hạn trên của các 'đạo hữu' mà Tống Thư Hàng giao lưu là cực kỳ cao.

Cửu U Chúa Tể, Tiền Nhiệm Cửu U Chúa Tể, Trường Sinh Giả đỉnh cao nhất, cá thể 'Thiên Đạo' đặc thù của vị diện khác, vân vân...

Chỉ cần đẳng cấp bạn bè đủ mạnh, cho dù là trong lúc tán gẫu hàng ngày cũng đều có thể tiết lộ ra rất nhiều tin tức kinh người.

Người nắm giữ mọi thông tin sẽ nắm giữ chiến thắng. "Đúng rồi, Tống tiền bối.

Nếu lát nữa ta chết không đủ triệt để, ví dụ như Nguyên Thần vẫn chưa hoàn toàn vỡ nát, thì xin Tống tiền bối ngài hãy bồi thêm một đòn cuối cùng cho ta." Thiên Đế tiên tử đột nhiên lại truyền âm nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: "Cô muốn thật sự thần hình câu diệt?" Nếu muốn phục sinh, ít nhất phải giữ lại một chút xíu Nguyên Thần hay gì đó để tro tàn lại cháy chứ?

Nếu ngay cả Nguyên Thần cũng hoàn toàn vỡ nát, thì phục sinh kiểu gì? "Tóm lại, xin Tống tiền bối đến lúc đó ngàn vạn lần đừng lưu tình.

Nếu thấy Nguyên Thần của ta vẫn chưa triệt để tiêu vong, thì hãy hung hăng bồi cho ta một đòn trí mạng nhé!" Thiên Đế tiên tử hào sảng nói.

Tống Thư Hàng: "......" Tuy rằng không biết Thiên Đế tiên tử rốt cuộc muốn phục sinh thế nào, nhưng trông cô ta có vẻ rất tự tin.

Vậy... mình vào phút cuối có nên để lại cho cô ta một bất ngờ không, ví dụ như lúc đánh nát 'Nguyên Thần' của cô ta, sử dụng bí pháp cắt Nguyên Thần của cô ta thành những mảnh vỡ lớn hơn.

Sau đó, lặng lẽ giữ lại cho cô ta một mảnh vỡ nhỏ? "Tống tiền bối đừng quậy...

Hơn nữa, ta sẽ báo thù lao cho ngài." Khóe miệng Thiên Đế nhếch lên nói: "Linh thạch, rất nhiều rất nhiều linh thạch, bảo đảm là số lượng mà Tống tiền bối ngài cả đời cũng chưa từng thấy qua." "Cả đời tôi cũng chưa từng thấy quá nhiều linh thạch, ngoài ra, nếu tôi nghiền nát toàn bộ Nguyên Thần của cô, tôi phải nhận linh thạch thế nào?" Tống Thư Hàng nói. "Chỉ cần Tống tiền bối ngài hoàn thành nhiệm vụ, ta sẽ có thủ đoạn chuyển địa điểm giấu linh thạch cho ngài.

Ngoài ra, vào lúc triệt để đánh nát Nguyên Thần của ta, Tống tiền bối ngài có thể tỉ mỉ trải nghiệm toàn bộ quá trình.

Nhìn thấy Nguyên Thần xinh đẹp của ta triệt để vỡ nát trong tay ngài, khi triệt để phá hủy sự vật tốt đẹp, nhất định có thể thỏa mãn cảm xúc bạo lực sâu trong nội tâm Tống tiền bối ngài." Thiên Đế tiên tử nói như thật.

Tống Thư Hàng: "......" "Tóm lại, vào lúc đập nát Nguyên Thần của ta, vào lúc triệt để nghiền nát toàn bộ nó, Tống tiền bối nhớ trải nghiệm thật kỹ, sẽ có thu hoạch không ngờ đấy." Thiên Đế tiên tử nói.

Dứt lời, cô đưa tay đẩy nhẹ, đẩy Tống Thư Hàng vào trong 'Hình chiếu Thiên Đình'.

Bên trong mặt trời nhỏ ở xa hơn, phân thân sắt thép của Tống Thư Hàng bắt đầu tiến vào chế độ 'độ kiếp', chống lên một cái 'Thế giới Thiên kiếp'.

Không gian Thiên kiếp vào lúc này ngược lại trở thành một biện pháp bảo mệnh.

Nhưng bản thể Tống Thư Hàng lại không bị kéo vào không gian Thiên kiếp, bản thể của hắn đã bị phán định là trạng thái 'kết thúc độ kiếp'.

Thân hình Thiên Đế tiên tử đón lấy mặt trời đang nổ tung kia, cô không hề đi kháng cự, mà là muốn mượn sức mạnh hủy diệt thế giới này để hủy hoại bản thân triệt để. "Chờ chút, Thiên Đế tiên tử...

Cơ thể cô vẫn là linh quỷ của Vũ Nhu Tử, ít nhất hãy thả linh quỷ của Vũ Nhu Tử ra đã chứ." Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến chuyện này, lên tiếng kêu to.

Linh quỷ và bản thể là nhất thể.

Thiên Đế hiện tại tráng liệt đi chết, mang theo linh quỷ của Vũ Nhu Tử cùng đi.

Nếu linh quỷ của Vũ Nhu Tử chết... khẳng định sẽ ảnh hưởng đến Vũ Nhu Tử ở hiện thế.

Tuy rằng sẽ không làm hại đến tính mạng Vũ Nhu Tử, nhưng nỗi đau khi linh quỷ tử vong sẽ chia sẻ cho bản thể.

Cái nồi này, Tống Thư Hàng đã từng chịu đựng một lần, ký ức khắc sâu. "Muộn rồi nha, Tống tiền bối." Giọng nói của Thiên Đế tiên tử từ xa truyền đến.

Cô ta căn bản không có ý định trả lại linh quỷ của Vũ Nhu Tử.

Tống Thư Hàng phát hiện, đám đại lão Chư Thiên Vạn Giới này đều có cái tật xấu 'mượn linh quỷ rồi không trả'.

Hơn nữa ngay cả bài bản cũng giống y hệt nhau.

Đầu tiên là cưỡng ép mượn linh quỷ, sau đó cắt đứt cảm ứng giữa linh quỷ bị mượn và bản thể; tiếp theo đó là mượn thân xác linh quỷ đi lêu lổng khắp nơi.

Cuối cùng khi chết còn phải mang theo linh quỷ chôn cùng, hoàn toàn không có ý định trả lại linh quỷ.

Lúc này, Thiên Đế tiên tử đã dấn thân vào trong tận thế của thế giới...

Tai nạn hủy diệt hằng tinh kia quét qua toàn bộ vị diện tiểu thế giới.

Đặc biệt là virus ẩn giấu trong vụ nổ lại càng tràn ngập sức mạnh của quy tắc hủy diệt.

Đó là sức mạnh hủy diệt triệt để, dưới sự tính toán của Thiên Đế, sức mạnh hủy diệt này ngay cả cô cũng không thể may mắn thoát khỏi, đủ để xé nát cô và toàn bộ thế giới.

Hơn nữa, Thiên Đế tiên tử đã dùng hết các thủ đoạn bảo vệ để bảo vệ Tống Thư Hàng ở phía sau.

Cô lúc này đường hoàng đón nhận cái chết.

Trong tình huống như vậy, Tống Thư Hàng căn bản không thể mang linh quỷ Vũ Nhu Tử về từ trong tay Thiên Đế tiên tử. @#%× tiên tử lẳng lặng nhìn bóng lưng Thiên Đế tiên tử, trong lòng đoán nguyên nhân cô ta không chịu trả lại 'linh quỷ' Vũ Nhu Tử...

Có khi nào Thiên Đế đã để lại thủ đoạn gì đó trong linh quỷ Vũ Nhu Tử, dùng để tiến vào trạng thái 'chết đến không thể chết thêm'?

Thấy không thể đòi lại linh quỷ Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng liền ngay lập tức thông qua chức năng chat của thiên phú 'Tu Chân', liên hệ với bản thể Vũ Nhu Tử: "Vũ Nhu Tử, cắn chặt răng, chuẩn bị đón nhận cơn đau ập đến." Dù sao không phải ai cũng giống hắn, sở hữu khả năng chịu đựng đau đớn cường đại.

Có chuẩn bị trước, lực tác động của đau đớn cũng sẽ nhỏ đi một chút.

Đối diện, Vũ Nhu Tử lập tức trả lời tin nhắn: "Ơ?

Tống tiền bối ngài biết em đang đối mặt với sóng nhiệt của mặt trời nhỏ ở Mộng Giới sao?

Nhưng ngài yên tâm đi Tống tiền bối.

Chút sóng nhiệt mặt trời này em còn chịu được.

Hơn nữa, có Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối và Quy tiền bối bảo vệ em." Tống Thư Hàng ngơ ngác: "Sóng nhiệt?" Vũ Nhu Tử cũng phản ứng lại: "Chẳng lẽ Tống tiền bối muốn nói chuyện khác?" "Ừ, linh quỷ của em sắp nổ rồi, em chuẩn bị sẵn sàng đi, đón nhận xung kích tử vong sau khi linh quỷ bạo thể." Tống Thư Hàng nhanh chóng bổ sung.

Nói đi cũng phải nói lại...

Vũ Nhu Tử đang chơi mặt trời nhỏ ở Mộng Giới?

Cứ cảm giác hôm nay sao toàn đụng phải mặt trời thế này, thiên kiếp là mặt trời, Thiên Đế cho nổ mặt trời, chỗ Vũ Nhu Tử lại đang tìm mặt trời nhỏ để chơi? "Ơ?

Á?

Linh quỷ của em sắp nổ rồi?" Vũ Nhu Tử vẻ mặt mờ mịt: "Tống tiền bối, đó là linh quỷ em khó khăn lắm mới khế ước được a...

Hơn nữa, em vất vả lắm mới khế ước linh quỷ xong, còn chưa dùng nó bật hack tu luyện được mấy tháng thì nó đã bị mượn đi." "Anh cũng thế." Tống Thư Hàng bi thương nói.

Hắn cũng khó khăn lắm mới khế ước được linh quỷ, còn chưa hưởng thụ phúc lợi linh quỷ mang lại, linh quỷ đã bị cưỡng ép mượn đi, cuối cùng còn bị chơi hỏng.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này, Tống Thư Hàng lại thấy buồn thúi ruột.

Đối diện, Vũ Nhu Tử trầm mặc một lát, gửi tin nhắn nói: "Ừm, Tống tiền bối không khóc.

Bắn tim, chúng ta cùng cố gắng nhé." "Cảm ơn." Tống Thư Hàng đáp. "Không có chi, Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử nói.

Đối thoại kết thúc.

Tống Thư Hàng gãi gãi đầu, rõ ràng là hắn định an ủi Vũ Nhu Tử, sao cuối cùng lại biến thành Vũ Nhu Tử an ủi hắn?

Cuộc đối thoại này rốt cuộc đã diễn biến thế nào vậy?

Nhưng thôi kệ, mục tiêu đạt được là tốt rồi...

Ít nhất đã truyền tin tức linh quỷ sắp nổ cho Vũ Nhu Tử.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu, nhìn về phía Thiên Đế tiên tử trong vị diện tận thế.

Sức mạnh hủy diệt đã cuốn đến bên cạnh Thiên Đế, thôn tính lấy cô.

Trước mặt sức mạnh tàn phá cả vị diện thế giới này, một cá thể nhỏ bé thực sự quá mức nhỏ nhoi, nhỏ nhoi đến mức không bằng cả vi khuẩn.

Đây là tràng diện khiến người ta tuyệt vọng.

Vậy mà ngay trong sự hủy diệt không thể hình dung này, Thiên Đế tiên tử còn có thời gian chỉnh trang lại dung nhan của mình.

Chương 2799

Trong vài khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh...

Thiên Đế tiên tử nhanh chóng chải lại mái tóc dài buộc thành kiểu đuôi ngựa lớn, sau đó lại lấy ra mỹ phẩm không biết làm bằng chất liệu gì, đánh phấn, kẻ lông mày, tô son, lại bôi lên màu son đỏ cực đẹp.

Son môi cụ thể là màu đỏ gì thì Tống Thư Hàng phân biệt không ra, chỉ cảm thấy màu này tô lên Thiên Đế... chính xác mà nói là tô lên môi linh quỷ của Vũ Nhu Tử thì cực đẹp, cực kỳ phối hợp sắc thái.

Một bộ quy trình trang điểm phức tạp, ngày thường ít nhất cần cả tiếng đồng hồ để loay hoay, mà hiện tại toàn bộ bị Thiên Đế nén lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Thời Gian Đại Đạo được Thiên Đế tiên tử dùng vào từng chi tiết trong cuộc sống.

Tống Thư Hàng thậm chí nghi ngờ, Thiên Đế tiên tử trong các trận chiến trước đây sở dĩ có thể giữ được tư thái xinh đẹp suốt cả quá trình, PK kiểu tóc cũng không loạn, rất có khả năng là trong lúc đang đánh nhau với người ta, cô tranh thủ sử dụng sức mạnh thời gian để dặm lại lớp trang điểm.

Oanh ~~ Khi tiếng nổ vang lên bên tai Tống Thư Hàng, sức mạnh hủy diệt kia đã sớm nghiền ép qua người hắn, thậm chí đã nghiền ép đến những hành tinh tiểu thế giới cách đó vô số dặm...

Những hành tinh của tiểu thế giới trực tiếp bị uy lực vụ nổ nuốt chửng hoàn toàn, cả tinh thể tiêu tan.

Hình ảnh này còn kích thích hơn xem phim 4D nhiều. 'Viễn Cổ

Thiên Đình hư ảnh' bao bọc Tống Thư Hàng trong nháy mắt đã bị nghiền nát, còn mỏng manh hơn cả tờ giấy.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, ý thức choáng váng vài giây. 'Vọng thiên, mình không phải chết rồi đấy chứ?' Khi ý thức này vang lên trong đầu Tống Thư Hàng, tầm mắt hơi khôi phục lại.

Hắn mở mắt ra, phát hiện mình vẫn còn sống.

Lúc này, trạng thái của hắn vô cùng quỷ dị, ở giữa hiện thế và 'thế giới thiên kiếp'...

Chính là trạng thái hư ảo vào khoảnh khắc đang bị kéo vào 'thế giới thiên kiếp' khi độ Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp.

Thân thể tuy vẫn ở trong hiện thế, nhưng công kích trong hiện thế đã không thể làm hại đến hắn.

Hiển nhiên, đây là thủ đoạn Thiên Đế tiên tử đã sớm sắp xếp xong.

Phân thân sắt thép độ thiên kiếp, tiến vào không gian thiên kiếp, mục đích chính là vì giờ khắc này, để Tống Thư Hàng duy trì ở trạng thái kỳ diệu này.

Nhưng cho dù là trạng thái đặc thù cấp quy tắc này, ý thức Tống Thư Hàng vẫn chịu ảnh hưởng của quy tắc hủy diệt từ 'virus' tiềm phục trong vụ nổ, choáng váng vài giây.

Lúc này, cả ngàn loại thủ đoạn phòng ngự Thiên Đế tiên tử để lại bên cạnh hắn đã bị phá hủy hầu như không còn.

Mà ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng tỉnh táo lại, sức mạnh virus tiềm phục kia vẫn không chịu buông tha.

Chúng nó coi thường trạng thái hư ảo của Tống Thư Hàng, cuộn trào ập tới.

Tống Thư Hàng ẩn ẩn cảm ứng được sự tồn tại của đám 'virus' kia - lúc này đám 'virus' này đã khuếch tán ra toàn bộ tiểu thế giới nên Tống Thư Hàng mới có thể lờ mờ cảm ứng được đối phương. [Là thể năng lượng thuần túy?] Loại virus này không phải vật thể thực chất, mà là cấu tạo thể năng lượng.

Đã là thể năng lượng thì... "Vậy thì biến thành hình dáng của Bá Tống ta đi!" Tống Thư Hàng không chút do dự thi triển bí pháp 《 Bá Thần Trụ 》: "《 Bá Thần Trụ 》 hình thái số 2, ngưng tụ series mới: Virus Trụ!" Sức mạnh bí pháp quấn lên đám virus 'thể năng lượng thuần túy' kia, cuộn lấy một phần, thử ngưng tụ Bá Thần Trụ.

Năng lượng thể 'virus hằng tinh nổ' bị bí pháp 《 Bá Thần Trụ 》 quấn lấy, nhanh chóng xoay tròn, trong quá trình xoay tròn dần dần chuyển hóa sang hình thái trụ tròn, biến thành hình cái cột. "Khả thi!" Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Chỉ cần virus hằng tinh nổ này có thể bị chế tác thành 'Bá Thần Trụ', thì chẳng có gì phải sợ cả.

Thậm chí, chỉ cần cho hắn đủ thời gian, hôm nay hắn có thể thu hoạch vô số Bá Thần Trụ - Virus Trụ!

Nguyên dược liệu 'virus hằng tinh nổ' tràn ngập cả tiểu thế giới này phong phú biết bao, lại còn đang không ngừng tăng thực.

Chỉ cần Tống Thư Hàng có tinh lực, đám 'virus hằng tinh nổ' này quả thực là dùng mãi không hết.

Hơn nữa, đẳng cấp Virus Trụ cũng không thấp, quy đổi ra thì ít nhất cũng là đẳng cấp Kiếp Tiên Trụ. "Chỉ cần ngưng tụ ra trên một vạn cây Virus Trụ, cả thế giới đều phải run rẩy dưới tay ta." Tống Thư Hàng không khỏi lộ ra nụ cười phản diện - tâm thái của hắn lại vì nguyên nhân 'Quyền hạn Cửu U Chúa Tể' mà bắt đầu bành trướng. @#%× tiên tử: "......" Lại đến giờ 'Tống • Cứ cách nửa tiếng nội tâm lại bành trướng một lần • Thư Hàng' rồi sao?

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, một vạn cây Virus Trụ cấp Kiếp Tiên Trụ mà đập xuống một hơi thì ai đỡ nổi?

Hơn nữa, với nguyên dược liệu virus tràn ngập thế giới này, đừng nói là một vạn cây, cho dù chế tác mười mấy ức cây cũng dư dả!

Nếu Tống Thư Hàng nguyện ý đầu tư tinh lực và thời gian, hắn thậm chí có thể ngưng tụ ra đủ 'Virus Trụ' để cắm đầy cả Trái Đất, châm cứu cho Mẹ Trái Đất luôn.

Nghĩ đến hình ảnh này, @#%× tiên tử không khỏi rùng mình một cái - nàng là hóa thân của công đức chi lực, sao trong đầu lại có thể cân nhắc hình ảnh bạo lực như vậy chứ. "Bước cuối cùng, đúc trụ!" Tống Thư Hàng tay kết đạo ấn, khẽ quát một tiếng.

Ào ~ Năng lượng xoay tròn của bí pháp 《 Bá Thần Trụ 》 dần dần tan đi, cây 'Virus Trụ' đầu tiên sắp sửa xuất hiện!

Hai giây sau...

Một cây cột màu đen kịt, tràn ngập quy tắc hủy diệt xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Cây cột này nhìn từ bề ngoài còn tà ác hơn cả 'Ma Thần Trụ' của Hà Chỉ Ma Đế vài phần, cây cột này thuần túy tồn tại là vì phá hoại và hủy diệt! "Thành công rồi?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân hơi khựng lại, nàng chú ý tới câu nói này của Tống Thư Hàng là dùng ngữ khí nghi vấn.

Bản thân người thi pháp là Thư Hàng thế mà lại không xác định được bí pháp 《 Bá Thần Trụ 》 này có thành công hay không.

Thình thịch...

Đang nói chuyện, cây 'Virus Trụ' bạo lực trước mắt kịch liệt lắc lư.

Tống Thư Hàng nhíu mày chắp tay trước ngực, liên tục thi triển bí pháp 《 Bá Thần Trụ 》, khống chế thân cột ổn định.

Nhưng Virus Trụ căn bản không chịu sự khống chế của hắn, trong lúc lắc lư kịch liệt, 'quy tắc hủy diệt' ẩn chứa bên trong nó như núi lửa bùng nổ.

Quy tắc này là hủy diệt cực đoan, nổ tung chính là ý nghĩa tồn tại của nó. 'Virus hằng tinh nổ' căn bản không thể bị ổn định thành hình cái cột, thuộc tính trời sinh của nó đã tuyệt giao với hai chữ 'ổn định'.

Lát sau, cây cột khó khăn lắm mới ngưng tụ thành lại nổ tung lần nữa.

Sóng xung kích vụ nổ ùa về phía Tống Thư Hàng - dưới tác dụng của quy tắc hủy diệt, nó có thể trực tiếp làm tổn thương Tống Thư Hàng ở 'trạng thái hư ảo'.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đã sớm chuẩn bị, nàng duy trì hình thái 'Vũ Trang Công Đức Nữ Đế', đưa tay cắm 'Chung Yên Thánh Kiếm' vào bên trong tấm khiên.

Tấm khiên điêu khắc 'Thánh Thành vĩnh viễn không thất thủ' hóa thành vỏ kiếm của Chung Yên Thánh Kiếm!

Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay cầm 'Kiếm Khiên' này, che chở nàng và Tống Thư Hàng cực kỳ chắc chắn.

Sau khi kiếm khiên hợp nhất, thế mà lại trực tiếp đỡ được toàn bộ uy lực vụ nổ của 'Virus Trụ'.

Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân sau kiếm khiên không mảy may tổn hại. "Thất bại rồi." Tống Thư Hàng than thở, nội tâm bành trướng của hắn bị kim thép của hiện thực vô tình chọc cho một phát - người mà bành trướng thì sẽ bị hiện thực chọc cho xì hơi! "Đừng nhụt chí, thất bại chỉ là nhất thời.

Chúng ta có thể đặt lại một mục tiêu mới...

Đặt cho mình một mục tiêu cao đến mức thái quá, như vậy cho dù có thất bại, thì cũng ở trên sự thành công của người khác!" @#%× tiên tử nắm lấy cơ hội, rót mạnh "súp gà có độc" cho tâm hồn Tống Thư Hàng. "Ừ, câu này là người khổng lồ một mét năm chín Napoleon nói." Tống Thư Hàng tiếp lời, ngoại trừ 'ta cũng vậy' ra, cuối cùng hắn cũng tìm được đạo sinh tồn cho lời thoại của mình. @#%× tiên tử: "......" Nàng đã bị Tống Thư Hàng cướp mất hai điểm trong cùng một hình thức đối thoại.

Nhưng quá tam ba bận, Bá Tống đã không còn lần sau đâu, nàng dùng hai cái đầu của Trình Cẩu Đản để thề!

Sinh vật có trí tuệ chính là phải không ngừng học tập, sống đến già học đến già, hấp thụ giáo huấn từ thất bại, tất cả vì sự thành công của lần sau.

Bên ngoài kiếm khiên, xung kích từ vụ nổ Virus Trụ giống như sóng biển, đợt này tiếp đợt khác va vào kiếm khiên của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn chằm chằm năng lượng 'virus hằng tinh nổ', trên mặt lộ ra vẻ trầm tư.

Năng lượng virus không thể bị tạo hình triệt để thành 'Bá Thần Trụ', ngoại trừ thuộc tính 'hủy diệt bất ổn định' của bản thân nó ra, dường như còn có một nguyên nhân khác.

Tống Thư Hàng tỉ mỉ nhớ lại chi tiết quá trình 'đúc trụ' và 'trụ nổ' của mình, lờ mờ cảm ứng được mùi vị quen thuộc từ trong đó. "Bất Hủ, hay nói đúng hơn là sức mạnh thuộc tính Ngụy Bất Hủ?" Hắn lên tiếng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn về phía hắn. "Công Đức tiên tử, chúng ta có cách nào tìm được nguyên thể virus ẩn giấu bên trong 'hằng tinh' lúc ban đầu không?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi.

Hiện tại 'virus hằng tinh nổ' tràn ngập khắp thế giới đều là do tăng thực khuếch tán ra...

Nếu có thể tìm được virus ban đầu, là có thể kiểm chứng suy đoán của hắn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lắc đầu, khi nàng và Tống Thư Hàng vừa qua đây thì hằng tinh đã nổ rồi, đi đâu mà tìm năng lượng nguyên thể virus chứ?

Nàng thậm chí ngay cả nguyên thể virus trông tròn méo ra sao cũng không biết. "Sau khi xong việc, chúng ta để lại một tọa độ ở đây, đợi Bạch tiền bối tỉnh lại thì đưa Bạch tiền bối qua đây nghiên cứu một chút." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Hắn lờ mờ cảm giác được, những 'virus hằng tinh nổ' này sẽ là thứ Bạch tiền bối cần chú ý, đây là một loại trực giác nhạy bén - có thể là do lúc này trong tay trái của hắn có hình chiếu Nguyên Thần của ấu Bạch đang dẫn dắt hắn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêm túc gật đầu, nàng cũng nhận ra tính quan trọng của việc này. "Đúng rồi, Thiên Đế đâu?

Đã triệt để thần hình câu diệt chưa?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân lắc đầu, nàng cũng không phát hiện ra

Thiên Đế.

Tống Thư Hàng: "......" Thiên Đế tiên tử cứ thế tiêu rồi sao?

Vậy, kho báu linh thạch đã nói đâu?

Tống Thư Hàng cũng không cầu mong có cả một hành tinh cấu tạo từ linh thạch như Bạch tiền bối, chỉ cầu có một kho linh thạch to bằng mặt trăng là tốt rồi a! [Tống tiền bối, mau, mau ra tay!] Đúng lúc này, giọng nói suy yếu của Thiên Đế tiên tử vang lên bên tai Tống Thư Hàng, trong giọng nói tràn đầy vẻ lo lắng.

Trong tai nạn hủy diệt thế giới này, Thiên Đế tiên tử đã buông bỏ phòng ngự thế mà vẫn còn sống. "Cô đang ở đâu?" Tống Thư Hàng nói.

Cô bảo tôi ra tay giúp cô giải thoát, ít nhất cũng phải cho tôi biết cô ở đâu mới được chứ.

Chương 2800

[Ngay phía trước, Tống tiền bối ngài tấn công về phía chính diện.] Thiên Đế tiên tử kêu lên. "《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》!" Tống Thư Hàng không chút do dự thi triển ra bí pháp duy nhất nhắm vào 'Nguyên Thần' của mình.

Một hàng phù văn hiện ra dưới lòng bàn tay Tống Thư Hàng, hóa thành 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》, đánh về phía chính diện.

Đây là bí pháp được ma cải chuyên môn dành cho Tống Thư Hàng, cho nên hắn thi triển rất thuận tay - tương lai nói không chừng còn có thể giống như 《Chưởng Tâm Lôi》, diễn hóa ra thật nhiều biến hóa.

Mà ngay lúc hắn ra tay, Công Đức Xà Mỹ Nhân triệt tiêu phòng ngự kiếm khiên, tránh cản trở bí thuật của Tống Thư Hàng phát huy.

Ngoài ra, Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay cầm kiếm, vung cự kiếm tấm khiên, chém về phía trước.

Dùng một đòn này mở đường cho 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 của Tống Thư Hàng.

Khiên kiếm chém xuống, năng lượng virus trước người tạm thời bị chém ra.

Nguyên Thần Thiên Đế thần bí cũng rốt cuộc lộ diện trước mặt Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đầu tiên đập vào mắt là một bức tường thành khổng lồ đúc bằng thủy tinh.

Bên trong bức tường thủy tinh này, lại lờ mờ hiện ra một bóng người mảnh khảnh.

Đây chính là Nguyên Thần Thiên Đế!

Cùng là 'Nguyên Thần', Nguyên Thần Thiên Đế đăng tràng tự mang theo hiệu ứng đặc biệt.

Tường thủy tinh cũng là một bộ phận cấu thành nên Nguyên Thần của cô, chính xác hơn là một loại vật phụ thuộc của Nguyên Thần, là một loại thủ đoạn Nguyên Thần tự động hộ thể.

Khái niệm tương tự như linh khí hộ thể của tu sĩ.

Lúc này, trên tường thủy tinh đầy rẫy vết nứt, trông có vẻ sắp sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nguyên Thần Thiên Đế bên trong tường cũng đang ở trạng thái hấp hối, chỉ còn lại một hơi thở. "Ơ?" Công Đức Xà Mỹ Nhân nhìn Nguyên Thần Thiên Đế, khẽ kêu một tiếng - Nguyên Thần Thiên Đế cũng là hình thái nữ giới.

Nhưng đây không phải nguyên nhân khiến Công Đức Xà Mỹ Nhân kinh ngạc.

Điều khiến @#%× tiên tử kinh ngạc là bóng người mảnh khảnh trong tường thủy tinh kia lờ mờ có vài phần tương tự với Trình Cẩu Đản.

Ngoài ra, có thể là do linh quỷ Vũ Nhu Tử ảnh hưởng, ngoại mạo Nguyên Thần Thiên Đế đang xích lại gần Vũ Nhu Tử - ngay cả Nguyên Thần cũng biến thành bộ dáng Vũ Nhu Tử. 《 Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh 》 thuận lợi đánh lên tường thành thủy tinh.

Tường thủy tinh khổng lồ đụng cái là vỡ.

Uy lực bí pháp xuyên qua tường, in lên trên Nguyên Thần của Thiên Đế tiên tử.

Thiên Đế tiên tử dang rộng cánh tay phải, thản nhiên đón nhận chiêu bí thuật 《 Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh 》 này.

Dù là trạng thái Nguyên Thần hấp hối, dung nhan của cô vẫn minh diễm động lòng người.

Tóc dài được búi trên đỉnh đầu, Thiên Đế Bình Thiên Quan cố định mái tóc; bào phục kiểu dáng thời đại viễn cổ hoa lệ khoác trên người Nguyên Thần của cô, chỗ nào cũng toát ra vẻ ung dung hoa quý.

Tuy rằng bộ dáng cô lúc này thay đổi rất lớn, nhưng mà...

Bất luận là ai, mặc kệ có quen biết 'Thiên Đế' của Viễn Cổ Thiên Đình hay không, chỉ cần vừa nhìn thấy Thiên Đế tiên tử hiện tại, trong lòng liền có thể nảy sinh một loại minh ngộ.

Đây, đây là Thiên Đế của Viễn Cổ Thiên Đình!

Là một vị trấn áp thiên kiêu Chư Thiên Vạn Giới khác sau Nho Gia Thánh Nhân.

Là tồn tại đặc thù duy nhất được đánh đồng với Nho Gia Thánh Nhân từ thời đại viễn cổ đến nay!

Hiệu quả này đạt được là do sau khi thực lực đạt tới cực hạn, sáng tạo ra 'văn tự' độc thuộc về mình, để lại dấu vết lạc ấn của cô tại Chư Thiên Vạn Giới, từ đó đạt được hiệu quả tương tự như 'thiên hạ không ai không biết vua'.

Đặc biệt là vào khoảnh khắc này.

Vào khoảnh khắc Nguyên Thần Thiên Đế sắp bị nghiền nát hoàn toàn, sau lưng cô lờ mờ có từng tấm Đế Văn thâm ảo, ẩn hiện hư ảo như sắp tiêu tan.

Nho Văn và Đế Văn là biểu tượng thân phận của Thánh Nhân và Thiên Đế.

Những Đế Văn này hiện ra theo phương thức bi thương như vậy, chính là đại biểu cho việc Thiên Đế triệt để tiêu vong!

Ào ~ 《 Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh 》 rơi vào trên Nguyên Thần yếu ớt của Thiên Đế, làm Nguyên Thần đang hấp hối của cô tan rã hoàn toàn. "Tống tiền bối, linh thạch ở tại..." Tiếng nói cuối cùng của Thiên Đế khẽ vang lên.

Lần này Thiên Đế không lừa người, cô thật sự muốn nói cho Tống Thư Hàng biết nơi chôn giấu kho báu linh thạch.

Tống Thư Hàng tập trung tinh thần, lắng nghe thật kỹ. "Ở tại..." Giọng nói Thiên Đế nói được một nửa thì đột nhiên bị kẹt.

Tống Thư Hàng: "???" Kẹt một lúc, giọng nói Thiên Đế cuối cùng nhạt đi, cùng với Nguyên Thần của cô theo gió tiêu tan.

Đế Văn hư ảo sau lưng cũng hóa thành lưu quang theo phương thức bi ai.

Đến đây, Thiên Đế thần hình câu diệt!

Tống Thư Hàng cứng ngắc vươn bàn tay mình ra, không nói nên lời - cô nói nốt chỗ giấu linh thạch ra đi chứ! "Cương...

Thiết...

Hóa...

Thân..." Đúng lúc Tống Thư Hàng từ bỏ hy vọng, có một giọng nói đã được ghi âm từ trước truyền vào trong tai hắn.

Manh mối về nơi cất giấu linh thạch nằm ở trên người phân thân sắt thép. *** Một bên khác.

Hiện thế, vị trí Sao Hỏa của Hệ Mặt Trời.

Vài phút trước.

Tống • Bàn Cầu • Thư Hàng hai tay chắp sau lưng, vẻ mặt lạnh lùng.

Bên cạnh hắn, Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa đưa tay đặt lên đàn, lại không có động tác gì, chỉ lẳng lặng nhìn một tôn Lôi Thú trong hư không. "Tuy rằng thời gian ta thay thế bản thể khiêu chiến Chư Thiên Vạn Giới đã kết thúc, bất quá... nếu ai còn có ý kiến, cứ việc tới đây đánh với ta một trận." Tống Bàn Cầu lạnh lùng nói.

Trên người hắn, bảy cái đạo hiệu thuộc về Tống Thư Hàng được thủ đoạn của Bạch tiền bối Two chiếu lên, lấp lánh tỏa sáng. "Trong những ngày này, đã có hơn mười vị đạo hữu bại dưới tay Tống huynh, trong thời gian ngắn, nếu không nắm chắc đối phó được ngài, e rằng sẽ không có ai đến khiêu chiến Tống huynh nữa đâu." Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa đưa tay vuốt đàn, mỉm cười nói.

Bại dưới tay phân thân của 'Bá Tống', ngay cả bản thể Bá Tống còn chưa gặp được, chuyện này đối với Trường Sinh Giả mà nói không nghi ngờ gì là một đả kích cực lớn.

Hiện tại, đại bộ phận Trường Sinh Giả thà rằng bại dưới tay bản thể Bá Tống, cũng không muốn qua đây khiêu chiến tôn phân thân Bá Tống này.

Thắng, đây chỉ là một tôn phân thân của đối phương.

Thua, đây chỉ là một tôn phân thân của đối phương.

Cho nên hiện tại, có không ít Trường Sinh Giả có lẽ đã định chủ ý chờ chân thân của Bá Tống xuất hiện rồi mới cầu chiến.

Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa thu trường cầm lại, nói lên tiếng lòng của rất nhiều người trong Chư Thiên Vạn Giới: "Hiện tại, Tống huynh tiếp tục ở lại Sao Hỏa cũng đã không còn ý nghĩa gì.

Hôm nay ta vẫn có thể cảm giác được Chư Thiên Vạn Giới có rất nhiều 'ánh mắt' đang chăm chú nhìn Sao Hỏa, nhưng bản thể của ngài không xuất hiện, bọn họ cũng sẽ chỉ án binh bất động." Tống Bàn Cầu: "......" "Vậy Tống huynh, ta đi trước một bước.

Tương lai có thời gian, hy vọng có thể cùng bản thể ngài nâng chén vui vẻ." Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa là người có tính cách cầm lên được thì buông xuống được. "Hà tất phải đợi ngày khác?

Nguyệt Như Hỏa đạo hữu không chê thì hôm nay ta sẽ đưa ngài đi gặp bản thể của ta.

Vừa khéo nhiệm vụ của ta cũng hoàn thành, là lúc báo cáo tình hình với bản thể rồi." Tống Bàn Cầu hào sảng đáp.

Tống Bàn Cầu lúc này vẫn luôn dựa theo tính cách 'Bá Tống' trong lời đồn đại của Chư Thiên Vạn Giới để suy đoán và diễn dịch phương thức hành động của mình.

Hắn đang mô phỏng hành vi của Bá Tống trong truyền thuyết, tranh thủ trở thành phân thân tri kỷ nhất.

Lời của Tống Bàn Cầu lập tức thu hút sự chú ý của rất nhiều đại lão đang ngầm quan sát tình hình Sao Hỏa.

Bản thể Bá Tống cuối cùng cũng sắp hiện thân rồi sao?

Trên Sao Hỏa.

Tống Bàn Cầu thông qua một loại 'cảm ứng minh minh' giữa bản thân và bản thể, lờ mờ khóa chặt vị trí của 'bản thể Bá Tống'.

Truy tìm vị trí bản thể Bá Tống dường như là một loại bản năng của hắn, hơn nữa hắn vẫn luôn làm như vậy, vô cùng thành thạo.

Sau khi khóa chặt vị trí, Tống Bàn Cầu đầu tiên đẩy ra một tấm gương không gian, dùng phương thức này nhìn qua gương quan sát tình hình của bản thể.

Nếu không làm phiền đến bản thể, hắn sẽ lại sử dụng sức mạnh không gian truyền tống qua.

Gương không gian mở ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, có khí tức hủy diệt truyền ra từ trên gương không gian.

Đó là quy tắc phá hoại, hủy diệt thuần túy, cho dù cách gương không gian cũng khiến tim các đại lão đang ngầm quan sát trong Chư Thiên Vạn Giới chấn động.

Bản thể Bá Tống rốt cuộc đang đối mặt với cái gì?

Vì sao lại có quy tắc phá hoại và hủy diệt khủng bố như vậy?

Khoảnh khắc tiếp theo, trên màn hình gương không gian xuất hiện một bức tường thành thủy tinh, cùng với một bóng người chói mắt ở trong đó.

Thiên Đế?!

Là Thiên Đế của Viễn Cổ Thiên Đình?

Cô ta thế mà vẫn còn sống?!

Giờ khắc này, Chư Thiên Vạn Giới chấn động!

Một tồn tại từng trấn áp một thời đại, ngang hàng với Nho Gia Thánh Nhân, lại vẫn còn sống!

Đối với các đại lão chư thiên vạn giới mà nói, tin tức này đơn giản như bom tấn vậy, là át chủ bài.

Trong số các đại lão ngầm chú ý tình hình Hỏa Tinh, có rất nhiều người đã trải qua thời đại Nho Gia Thánh Nhân và thời đại Thiên Đế, từng tiếp xúc với Thiên Đế của Viễn Cổ Thiên Đình.

Chương 2801

Mặc dù hình dáng Thiên Đế lúc này khác xa trong ký ức, nhưng ở cấp bậc Trường Sinh Giả, khi nhận dạng không chỉ nhìn vẻ bề ngoài.

Hơn nữa, Thiên Đế và Nho Gia Thánh Nhân đều là những tồn tại cực kỳ đặc biệt, chỉ cần nhìn một cái là họ có thể nhận ra thân phận Thiên Đế của Viễn Cổ Thiên Đình ngay lập tức.

Kể từ thời Viễn Cổ, sau khi Thiên Đình sụp đổ và Thiên Đế mất tích, các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều cho rằng Thiên Đế đã băng hà.

Không ngờ, trong lần 'Bất Hủ Chi Chiến' này, Thiên Đế lại một lần nữa xuất hiện.

“Thiên Đế vẫn luôn ẩn mình trong bóng tối, có phải đang lặng lẽ chờ đợi ngày Thiên Đạo tranh đoạt chiến mở ra không?” “Với thân phận của y, đã xuất hiện trở lại thì chắc chắn là để tranh đoạt ‘Thiên Đạo Chi Vị’ lần này.

Mà Bá Tống lại là ứng cử viên mạnh mẽ nhất cho vị trí Thiên Đạo của giới này.

Thiên Đế muốn chứng đạo, tất nhiên sẽ tìm đến Bá Tống!” “Nói cách khác, giữa Bá Tống và Thiên Đế, sớm muộn gì cũng sẽ có một trận chiến.” “Quy tắc hủy diệt vạn vật trong hình ảnh chiếc gương vừa nãy, chẳng lẽ chính là dư uy đại chiến giữa Bá Tống và Thiên Đế?” Kể từ mấy ngày trước, khi Bá Tống bắt đầu ngưng tụ ‘Bá Văn Sơ Hình’ của mình, rất nhiều tu luyện giả chư thiên vạn giới đã nâng Bá Tống lên một tầm cao, coi cậu là tồn tại cùng đẳng cấp với Nho Gia Thánh Nhân và Thiên Đế Viễn Cổ Thiên Đình.

Và lúc này, chính là chứng cứ tốt nhất để chứng minh Bá Tống có thật sự đạt tới cảnh giới đó hay không!

Bá Tống có thể chống đỡ được Thiên Đế không?

Vào khoảnh khắc này, không ai nghĩ đến ý niệm ‘Bá Tống có thể thắng’.

Ngay cả khi Bá Tống đạt tới cảnh giới tương tự Nho Gia Thánh Nhân, Thiên Đế của Thiên Đình.

Nhưng Thiên Đế đã ổn định ở cảnh giới này từ thời Viễn Cổ, là một trong những cường giả mạnh nhất thế gian.

Còn Bá Tống, năm nay mới chính thức tiếp xúc đến rìa của cảnh giới này, vừa mới bắt đầu ngưng tụ ‘Bá Văn’.

Vì vậy, chỉ cần Bá Tống có thể chống lại công kích của Thiên Đế, thậm chí có thể không hề thua kém trong một mức độ nhất định, thì đã có thể chứng minh cậu ta quả thực là một tồn tại cùng cảnh giới với Nho Gia Thánh Nhân, Thiên Đế của Thiên Đình!

Ý niệm trong não của các Trường Sinh Giả chuyển động cực nhanh, trong một khoảnh khắc, hàng vạn ý niệm đã hiện ra trong đầu họ.

Và ngay khi các Trường Sinh Giả đang ngầm theo dõi suy tư vạn ngàn, bí pháp của Bá Tống trong không gian kính đã oanh kích về phía Thiên Đế!

Một chiêu Nguyên Thần Bí Pháp, được Bá Tống Huyền Thánh kích hoạt.

Ngay cả khi thông qua không gian kính, các đại lão chư thiên vạn giới cũng có thể nhận ra chiêu này mà Bá Tống thi triển là một loại Nguyên Thần Bí Pháp cực kỳ phức tạp, uy lực kinh khủng.

Loại bí pháp này, trực chỉ Nguyên Thần đối phương, nghịch trảm căn nguyên.

Triển khai ra, cũng vô cùng rườm rà.

Thế nhưng, loại bí pháp phức tạp rườm rà này, trong tay Bá Tống Huyền Thánh, lại hóa thành hơn mười phù văn đơn giản, quét ngang mà ra!

“Đại Đạo Chí Giản!” Cảnh giới nắm giữ ‘Đạo pháp’ của Bá Tống Huyền Thánh, lại cao thâm đến thế.

Các Trường Sinh Giả ngầm theo dõi âm thầm suy tính, sau đó tất cả đều lắc đầu.

Muốn áp súc một Nguyên Thần Bí Pháp phức tạp như vậy, đến mức chỉ còn hơn mười phù văn, thực sự không làm được.

Đây hoàn toàn là thao tác vượt cấp...

Cũng chỉ có tồn tại đẳng cấp như Bá Tống, mới có thể áp súc bí pháp có độ khó ngang việc chế tạo ‘phi thuyền chiến hạm vũ trụ’, xuống độ khó như trẻ con xếp khối gỗ.

Rầm ~ Đang lúc tư lự, trong không gian kính, Nguyên Thần Bí Pháp của Bá Tống trực tiếp nổ tung bức tường thủy tinh của Thiên Đế!

Thiên Đế dường như không kịp phản kháng, bị chiêu bí pháp này của Bá Tống trực diện đánh trúng.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trong ánh mắt không thể tin được của tất cả các Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới...

Thiên Đế, vỡ nát!

Thân hình Thiên Đế uy nghi hoa quý, bị nát tan, bắt đầu tiêu tán.

Thiên Đế không đỡ được chiêu này của Bá Tống, trực tiếp bị đánh nát.

Và phía sau y, có một phiến Đế Văn ẩn hiện, tản mát ra khí tức bi ai.

Cuối cùng, ngay cả Đế Văn cũng như cát bụi, theo gió tiêu tán!

Đây là Đế Văn đang làm điệu kèn tang vĩnh biệt cho Thiên Đế.

“Đế Văn Vãn Ca, đây là đại biểu cho chủ nhân chấp chưởng Đế Văn, đã triệt để chết đi!” “Thiên Đế, vong?” “Chết rồi?

Cứ thế mà chết rồi sao?” “Hơn nữa là Thần Hình Câu Diệt, chiêu nghịch trảm căn nguyên này của Bá Tống, chặt gốc trừ tận gốc, triệt để xóa bỏ sự tồn tại của Thiên Đế khỏi thiên địa!” “Đùa cái gì vậy, mình đang nằm mơ à?” Bá Tống Huyền Thánh, đã mạnh đến mức này sao?

Các đại lão chư thiên vạn giới, trợn tròn mắt.

Cảnh tượng trước mắt, chấn động trái tim họ.

Áp lực cường đại, khiến họ không thể thở nổi.

Dù sao, ý nghĩa sự tồn tại của Thiên Đế Viễn Cổ Thiên Đình, thực sự quá lớn.

Y đại biểu cho một thời đại, một thời đại vô địch.

Mà hôm nay, trước mặt các đại lão chư thiên vạn giới, Bá Tống Huyền Thánh ra tay, kết thúc Thiên Đế.

Cậu kết thúc không chỉ là Thiên Đế, mà còn là kết thúc một thời đại, một truyền thuyết vô địch.

Từ khoảnh khắc này trở đi, chư thiên vạn giới sẽ không còn ai nghi ngờ cảnh giới của Bá Tống nữa.

Cậu đã hoàn toàn đạt tới độ cao tương tự Nho Gia Thánh Nhân, Thiên Đế của Thiên Đình!

"Một chiêu, một chiêu đã giết chết Thiên Đế?" Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa nuốt nước bọt, sau đó, cô muốn tìm bản thể Bá Tống đáng sợ như vậy để uống rượu ư?

Nguyệt Như Hỏa cảm thấy hoảng loạn.

"Không phải một chiêu, ngay cả bản thể của tôi, cũng không thể một kích chém giết Thiên Đế." Lúc này, Tống Bàn Cầu chắp tay sau lưng, lên tiếng giải thích: "Nếu các ngươi nhìn kỹ thì có thể phát hiện, trước khi tôi mở không gian kính, cái quy tắc hủy diệt, phá hoại tràn ngập khắp thế giới... nói cách khác, trận chiến giữa bản thể của tôi và Thiên Đế, đã kéo dài rất rất lâu rồi.

Trận chiến giữa bọn họ, đánh nổ hằng tinh, sụp đổ hành tinh.

Cả thế giới, đều bị dư uy chiến đấu của bọn họ nuốt chửng." Giọng nói của Tống Bàn Cầu, được tất cả các đại lão ngầm theo dõi tiếp nhận.

Không phải miểu sát, nhưng lại càng chấn động hơn!

Thông qua lời giải thích của Tống Bàn Cầu, các đại lão chư thiên vạn giới đã tự bổ não ra quá trình đại chiến kinh thiên động địa giữa Bá Tống và Thiên Đế: hành tinh bị đánh nát, hằng tinh bị đánh nổ, thế giới bị hủy diệt!

So với đó, phân thân Bá Tống trên Hỏa Tinh liên tục đánh bại hơn mười đạo hữu, nhưng lại ngay cả Hỏa Tinh cũng không đánh nổ, đây hoàn toàn là hai trận chiến có quy cách khác nhau!

Hỏa Tinh thật may mắn!

Đang nói chuyện, trong không gian kính, Bá Tống Huyền Thánh dường như 'cảm ứng' được sự theo dõi phía sau.

Cậu đột nhiên quay đầu lại, ‘nhìn’ về phía vị trí hình ảnh không gian kính.

Mang theo ‘uy thế chém giết Thiên Đế’, khi Bá Tống nhìn tới, các đại lão chư thiên vạn giới chỉ cảm thấy bá uy của Bá Tống Huyền Thánh mênh mông cuồn cuộn, mang đến một loại áp lực vô cùng nặng nề.

Đây là áp lực Bá Tống mang đến cho người khác chỉ bằng ánh mắt, mà không cần dùng đến ‘Hoài Vựng Ngưng Thị’.

“Mắt của Bá Tống... không đúng, đừng nhìn thẳng vào mắt cậu ta.” Một Trường Sinh Giả lão làng đột nhiên nhắc nhở.

Lúc này, trong đôi mắt của Bá Tống, dường như có vô số thông tin phức tạp đang vận toán.

Cấp độ của những thông tin này, cao đến đáng sợ!

Tống Bàn Cầu lập tức ra tay đóng ‘không gian kính’ lại.

“Sau khi chém giết Thiên Đế, bản thể dường như có chút thu hoạch.” Tống Bàn Cầu chắp tay sau lưng, thay bản thể ra vẻ.

“Trước đó đã có rất nhiều chương bị bình xét, sửa lại đau đầu quá...” Tống Bàn Cầu nhìn ra, trong mắt bản thể đột nhiên dâng lên một lượng lớn dữ liệu, đó là một số lĩnh ngộ mà bản thể thu được từ Nguyên Thần vỡ nát của Thiên Đế sau khi ra tay chém giết y.

Cậu tin rằng những Trường Sinh Giả đang ngầm theo dõi kia, nhất định cũng đã chú ý đến điểm này.

“Chờ sau khi hấp thu xong lĩnh ngộ từ việc chém giết Thiên Đế, bản thể sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.” Tống Bàn Cầu dùng giọng nói mà tất cả mọi người đều có thể nghe thấy, tự lẩm bẩm.

Sau khi thay bản thể ra vẻ thật tốt đợt này, cậu ta đúng lúc đóng không gian kính lại, ngăn chặn các Trường Sinh Giả ẩn mình theo dõi làm phiền bản thể.

Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa nuốt nước bọt.

Bá Tống đã kinh khủng đến mức đánh nổ Thiên Đế, còn muốn trở nên mạnh hơn nữa sao?

“Xin lỗi, Nguyệt Như Hỏa đạo hữu.

Vốn muốn mời cô đi tìm bản thể của tôi uống một chén, bây giờ xem ra... hẹn này phải hoãn lại một chút rồi.

Mỉm cười.” Tống Bàn Cầu cố gắng nặn ra nụ cười: “Bản thể sau khi chém giết Thiên Đế, có một số cảm ngộ.

Cậu ấy cần một thời gian để tiêu hóa thu hoạch lần này.

Đợi bản thể kết thúc cảm ngộ, tôi sẽ dẫn Nguyệt Như Hỏa đạo hữu đi cùng bản thể uống một chén vậy.” Cậu ta đang cố gắng diễn vai ‘phân thân Bá Tống’ trong truyền thuyết, hơn nữa còn tranh thủ làm cho hoàn mỹ nhất.

“Ha ha ha, Tống đạo hữu không cần để ý.

Đối với Trường Sinh Giả chúng ta mà nói, tương lai có rất nhiều cơ hội để uống một chén.” Đại lão Nguyệt Như Hỏa cười nói.

Thật ra, cô không muốn tiếp xúc ngay với Bá Tống hiện tại.

Bá Tống vừa chém giết Thiên Đế xong, uy thế trên người thực sự quá đáng sợ.

Cho dù tính cách Bá Tống có tốt đến mấy, vào lúc này, sát ý và khí thế trên người cậu ta đang ở đỉnh phong, chưa thu liễm lại.

Giống như một con hung thú còn vệt máu trên khóe miệng, không ai muốn tiếp cận Bá Tống lúc này.

“Cảm ơn sự thông cảm của Nguyệt Như Hỏa đạo hữu.” Tống Bàn Cầu lại quay người, đối mặt với các cường giả chư thiên vạn giới đang theo dõi Hỏa Tinh mà nói: “Các đạo hữu chư thiên vạn giới, tiếp theo tôi sẽ lên đường đi hộ pháp cho bản thể.

Tuy nhiên, nếu còn có đạo hữu nào muốn khiêu chiến tôi, bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ với tôi.” Sau một chút tạm ngừng, cậu ta lại bổ sung: “Hoặc, sau này các ngươi cũng có thể trực tiếp đi khiêu chiến bản thể của tôi.

Nhưng như mọi người đã thấy... bản thể của tôi, không nhân từ như tôi đâu.” Không sai.

Tống Bàn Cầu nhân từ!

So với bản thể Bá Tống trực tiếp làm thịt Thiên Đế, thậm chí còn hủy diệt Nguyên Thần của Thiên Đế, nghịch trảm căn nguyên, khiến y Thần Hình Câu Diệt, hành vi của phân thân Tống Bàn Cầu hoàn toàn có thể gọi là từ bi.

Trên chiến trường Hỏa Tinh, đối với những người khiêu chiến bị cậu ta đánh bại, cậu ta cũng không ra tay sát hại.

Thậm chí người khiêu chiến đầu tiên là Nguyệt Như Hỏa, còn kết giao được ‘tình hữu nghị’ với Tống Bàn Cầu.

Chương 2802

"Vì vậy, nếu thật sự có đạo hữu nào tự tin khiêu chiến bản thể của tôi, tốt nhất vẫn nên để tôi thử xem các ngươi sâu cạn đến đâu trước đã." Nói đến đây, khí thế kinh khủng trên người Tống Bàn Cầu bùng nổ: "Dù sao, người ngay cả tôi còn không đánh bại được, căn bản không có tư cách đi khiêu chiến bản thể của tôi!" Lần này, các đại lão chư thiên vạn giới không ai lên tiếng.

Chuyện Bá Tống đánh nổ Thiên Đế, tác động đến họ thực sự quá lớn.

Sau khi diễn trò xong đợt này, Tống Bàn Cầu từ biệt Nguyệt Như Hỏa, cậu ta nhẹ nhàng phất tay, biến mất trên Hỏa Tinh.

Nguyệt Như Hỏa vác cây đàn cầm của mình, mỉm cười, cũng độn vào hư không.

Trên Hỏa Tinh, sự tĩnh lặng khôi phục.

Mãi một lúc sau.

Thần thức của các đại lão đang ngầm theo dõi tình hình Hỏa Tinh, bắt đầu giao lưu.

"Thời đại vô địch của Thiên Đế đã kết thúc...

Thời đại này, có lẽ sẽ là thời đại của Bá Tống." Mặc dù rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật bày ra trước mắt.

"Sau khi Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ, đạo của Thiên Đế cũng tan rã, thực lực của y chắc chắn đã bị ảnh hưởng.

Có lẽ, bản thể Bá Tống không mạnh mẽ như tưởng tượng?" Một Trường Sinh Giả bình tĩnh, sau khi hồi phục từ cú sốc chấn động, phân tích.

“Ngay cả khi thực lực Thiên Đế bị chiết khấu, y vẫn là tồn tại ở tầng thứ đó.

Vì vậy, tin tức Bá Tống đã đạt tới tầng thứ Thánh Nhân, Thiên Đế, đã là sự thật không thể nghi ngờ.

Cùng với sự trưởng thành của cậu ta, cậu ta sẽ vô địch đương thời như Thánh Nhân.” Một đại lão trầm giọng nói.

“Vị trí Bất Hủ của giới này, có lẽ đã là vật trong túi Bá Tống rồi.” Một Trường Sinh Giả đã từng bại dưới tay Bá Tống, nói đùa.

“Tranh đoạt Bất Hủ, không đến khoảnh khắc cuối cùng, ai cũng không thể xác định.” Một giọng nói khác vang lên: “Ngay cả Nho Gia Thánh Nhân vô địch đương thời, người từng nghiền ép phần lớn các đạo hữu ngồi đây... cuối cùng cũng không chứng đạo Bất Hủ, phải không?” Giọng nói này, quả thật không biết nói chuyện!

Cái gì mà phần lớn các đạo hữu ngồi đây đều từng bị Nho Gia Thánh Nhân nghiền ép?

Mặc dù đây là sự thật, nhưng chuyện này mọi người trong lòng biết là được rồi, bày ra mặt là có ý gì?

Muốn mọi người cùng khó xử sao?

“Nói không chừng, vào khoảnh khắc cuối cùng, lại sẽ có một tồn tại xuất hiện, đánh bại Bá Tống, đoạt lấy vị trí Bất Hủ.” Giọng nói kia tiếp tục nói: “Mà tồn tại này, nói không chừng chính là một trong số các ngươi và ta.” Có thể trở thành Trường Sinh Giả, bước ra ‘đạo’ của chính mình, ai nấy đều là quái vật...

Thất bại tạm thời không là gì, ở cấp bậc của họ, chỉ cần một lần ‘đốn ngộ’, hoặc một ý niệm lóe sáng, cũng có thể khiến chiến lực của mình tăng vọt.

Đôi khi có thể nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ thông suốt, là có thể trực tiếp bước vào tầng thứ của Nho Gia Thánh Nhân.

“Ngay cả khi Nho Gia Thánh Nhân vô địch đương thời, tôi vẫn không hề sợ hãi, xông lên là bị y nghiền ép điên cuồng, nhưng tôi từ đầu đến cuối không sợ Nho Gia Thánh Nhân.

Tương tự, tôi cũng sẽ không sợ Bá Tống.” Giọng nói kia tự tin nói.

Đại lão hoàn toàn không biết nói chuyện này, lại vô tình khơi dậy sự tự tin của rất nhiều Trường Sinh Giả.

Chẳng phải chỉ là bị nghiền ép một lần sao?

Có gì mà phải sợ?

Quay đầu đợi chúng ta điều chỉnh trạng thái tốt rồi thì đi đối đầu với Bá Tống! ...

Ở một bên khác.

Trong tiểu thế giới đang sụp đổ.

Tống Thư Hàng thu hồi ánh mắt: “Tổng cảm giác vừa rồi có người đang theo dõi tôi?” “Ừ ừ.” Công Đức Xà Mỹ Nhân gật đầu.

“Cảm giác bị theo dõi này, giống như bị một loại thiên địch nào đó nhắm tới vậy, tim gan đều run rẩy.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm, điều này khiến cậu nhớ lại ký ức đau khổ năm xưa bị đại lão Bàn Cầu truy sát, lên trời không đường, xuống đất không cửa, cuối cùng phải trốn trong Hạch Tâm Thế Giới không dám ra ngoài.

Cảm giác bị theo dõi này chợt lóe qua, cứ như là ảo giác.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, tiếp tục đắm mình vào cảm giác ‘chém giết Nguyên Thần Thiên Đế’.

Vào lúc này, cậu không thể lãng phí cơ hội ‘đốn ngộ’.

Thiên Đế trước khi chết, đã nhiều lần nhắc nhở cậu, nếu có cơ hội chém giết Nguyên Thần của y, thì hãy dùng thân thể ghi nhớ cảm giác khoảnh khắc Nguyên Thần của y vỡ nát, sẽ có thu hoạch không ngờ tới.

Lần này, Thiên Đế không lừa người.

Cảm giác Nguyên Thần Thiên Đế vỡ nát, lặp đi lặp lại trong đầu Tống Thư Hàng, hết lần này đến lần khác.

Mỗi lần lặp lại, Tống Thư Hàng dường như đều nắm bắt được một loại thu hoạch nào đó.

Nhưng, vẫn chưa đủ.

Kiến thức cơ bản tu chân của cậu thực sự quá nghèo nàn, vì vậy, cậu cần một khế cơ rõ ràng hơn.

Tống Thư Hàng mở mắt, nhìn về phía chỗ Nguyên Thần Thiên Đế sụp đổ.

Ở đó, còn sót lại năng lượng vô chủ, không còn dấu ấn Thiên Đế...

Sau khi Thần Hình Câu Diệt, những năng lượng còn sót lại này của Thiên Đế, cũng trở thành vật vô chủ, dần dần tiêu tán trong phương thiên địa này... và trở về thế giới này.

Một cường giả Chí Tôn đẳng cấp như Thiên Đế, nếu sau khi chết có thể lưu lại thi thể, thì thi thể của họ sau khi chết, chỉ cần tùy tiện ném vào một nơi nào đó, trong tích tắc là có thể tạo ra một thánh địa tu luyện.

Ngay cả một thế giới cằn cỗi linh lực, nếu chôn vùi thi thể của một tồn tại đẳng cấp như Thiên Đế, cũng có thể trong phạm vi ảnh hưởng ngay lập tức tạo ra động thiên phúc địa bùng nổ linh lực!

Còn nếu chết không toàn thây, thì năng lượng tản mát sau khi họ chết, cũng có thể trong những năm tháng dài lâu ảnh hưởng đến nơi mình chết hàng vạn năm.

Tuy nhiên, loại ảnh hưởng này cụ thể là tốt hay xấu, thì phải xem thuộc tính cá nhân của người đã khuất.

Lúc này, năng lượng Thiên Đế đang tản vào thế giới, lại bị sức mạnh ‘quy tắc hủy diệt’ tràn ngập thế giới nghiền nát.

“Thay vì để phần năng lượng này bị nghiền nát tiêu biến vô ích, chi bằng để nó trở thành thứ có ý nghĩa.” Tống Thư Hàng nói.

Tiên tử @#%× nhẹ nhàng vỗ tay, tán thành ý tưởng của Tống Thư Hàng.

“Vậy thì, ra đi, Tát...

Thiên Đế Trụ!” Tống Thư Hàng quyết định, cậu ra tay kết ấn pháp ‘Bá Thần Trụ’ số 2, cuốn lấy năng lượng Thiên Đế tản mát vô chủ.

Bí pháp Bá Thần Trụ rơi vào trong năng lượng Thiên Đế, cuốn lấy năng lượng còn sót lại của Thiên Đế Tiên Tử, sau đó tiến vào giai đoạn xoay chuyển.

Sau một lát.

Tống Thư Hàng chụm hai ngón tay trước ngực, khẽ quát: “Ngưng trụ!” Hoa ~ Một tiếng, như âm thanh vật thể phá vỡ mặt nước vang lên.

Sau đó, một cây ‘Bá Thần Trụ’ màu vàng sẫm được ngưng tụ thành công, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và tiên tử @#%×.

Nhìn cây trụ tròn trịa này, sắc mặt Tống Thư Hàng vô cùng kỳ lạ.

“Có tiền có quyền có thành công, dạy con thất bại là một khoảng trống.” Công Đức Xà Mỹ Nhân nhìn Tống Thư Hàng, nói ra một câu thoại khó hiểu.

“Lần này, chắc hẳn đã thành công rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu có thể cảm ứng được, giữa mình và cây Thiên Đế Trụ này, có một mối liên hệ vô cùng ổn định.

Tuy nhiên... cây Thiên Đế Trụ này, hơi khác so với những gì cậu tưởng tượng.

Sau một chút dừng lại, Tống Thư Hàng đối với cây trụ màu vàng sẫm này gọi: “Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi là Đế Độc Trụ!” Công Đức Xà Mỹ Nhân mặt đầy ngơ ngác: “???” Đế Độc Trụ là cái quái gì vậy?

Chẳng phải nói, cây Bá Thần Trụ này là tinh phẩm ‘Thiên Đế Trụ’ trong Trường Sinh Trụ sao?

Cái tên Đế Độc Trụ này, đơn giản là đang điên cuồng hạ thấp đẳng cấp của ‘Thiên Đế Trụ’. ‘Thiên Đế Trụ’ đẳng cấp cao tới chín tầng trời, còn ‘Đế Độc Trụ’ nghe như thể Thiên Đế vô tình mắc phải căn bệnh khó nói nào đó, đẳng cấp lập tức bị kéo xuống chín tầng vực sâu.

Nhưng rất nhanh, Công Đức Xà Mỹ Nhân liền phản ứng lại.

“Virus hủy diệt hằng tinh + năng lượng Thiên Đế?” Cô không kìm được dùng bản âm hỏi Tống Thư Hàng.

Trong kho tàng lời thoại thực sự không tìm ra lời thoại phù hợp.

Cô cảm thấy hai ngày nay, trạng thái của mình không ổn lắm.

Rõ ràng nội dung kho lời thoại ngày càng phong phú, nhưng cô lại thường không tìm được lời thoại thích hợp, buộc cô phải phát bản âm.

Mỗi lần phát bản âm, cô đều cảm thấy mình thiệt mất một trăm triệu.

Lát nữa cô định cùng Tạo Hóa Tiên Tử, Vũ Nhu Tử da đen giao lưu một chút, xem làm thế nào để điều chỉnh trạng thái của mình.

“Đúng vậy, năng lượng Thiên Đế + virus hủy diệt.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong quá trình ngưng tụ ‘Thiên Đế Trụ’, năng lượng Thiên Đế khi xoay chuyển, lại mang theo một phần sức mạnh của ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

Dưới tác dụng của năng lượng Thiên Đế, năng lượng virus hủy diệt hằng tinh và năng lượng Thiên Đế đạt được một sự cân bằng kỳ diệu, cuối cùng cấu thành nên cây Bá Thần Trụ tạm định danh là ‘Đế Độc Trụ’ này.

Tống Thư Hàng vừa rồi còn lo lắng cây Bá Thần Trụ này có phát nổ hay không.

Hiện tại xem ra, chỉ cần ‘cân bằng’ không bị phá vỡ, cây trụ này sẽ vô cùng ổn định.

Vì vậy, Tống Thư Hàng sau khi tư lự một lát, liền đổi tên Thiên Đế Trụ thành Đế Độc Trụ.

Trước đây cậu vẫn luôn châm chọc tiền bối sáng tạo ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’ có thiên phú đặt tên quá tệ.

Kết quả đến tay cậu, thiên phú đặt tên của cậu còn tệ hơn cả tiền bối Kim Cương Môn.

“Tên Đế Độc Trụ này, thảm quá.” Công Đức Xà Mỹ Nhân tiếp tục dùng bản âm từ tính lên tiếng: “Cây trụ này, ra đời vào lúc Thiên Đế băng hà, thế giới hủy diệt, lại dung hợp virus hủy diệt thế giới...

Vậy thì, gọi là Đế Diệt Trụ hay Đế Băng Trụ có phù hợp hơn không?” “Đế Diệt Trụ?

Tên này hay đó.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Quả nhiên không hổ là hoa của Viễn Cổ Thiên Đình, chỉ cần chịu nói chuyện bình thường, thì luôn có thể nói ra những lời rất có ý nghĩa.

Thế là, Tống Thư Hàng lại quay đầu đối mặt với cây Bá Thần Trụ màu vàng sẫm, nói: “Quyết định rồi, từ hôm nay trở đi, tên của ngươi chính là ‘Đế Diệt Trụ’, tương lai, ngươi sẽ cùng ta chiến khắp chư thiên vạn giới!” 【Kẻ vừa rồi nguyện ý cùng ngươi chiến khắp chư thiên vạn giới là Thạch Bi đạo hữu đã hối hận rồi.】 Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay, viết trên hư không.

Dùng bản âm nói chuyện, mỗi lần nói thêm một câu, cô lại thiệt mất một trăm triệu.

Vì vậy, trước khi tìm thấy lời thoại thích hợp, cô chọn cách viết tay để giao tiếp.

Tóm lại, cô chính là không muốn nói chuyện đàng hoàng.

Chương 2803

Tống Thư Hàng: “......” Một lát sau.

“Công Đức Tiên Tử, cô vẫn là nên đọc lời thoại đi.

Chuyện đâm thọt này, vẫn nên giao cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối làm, chúng ta phân công phải rõ ràng.” Tống Thư Hàng đề nghị.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nắm chặt tay, phát ra giọng nam trung của một phát thanh viên tin tức: “Đi con đường của người khác, không để người khác có đường mà đi!” Ong ~ Dường như có sự cộng hưởng với câu thoại này của Công Đức Xà Mỹ Nhân, cây ‘Đế Diệt Trụ’ màu vàng sẫm khẽ chấn động.

Trong lúc chấn động, lớp vỏ ngoài tròn trịa của nó bong ra, lộ ra thân trụ thật sự bên trong.

Cây Trường Sinh Trụ này hoàn toàn khác so với các Bá Thần Trụ trước đây.

Bởi vì nó được cấu thành từ hai loại năng lượng khác nhau quấn quanh, thân ‘Đế Diệt Trụ’ cũng là dạng xoắn kép quấn vào nhau.

Hai cây trụ khác nhau xoắn chặt vào nhau, tạo thành ‘Đế Diệt Trụ’ hoàn chỉnh.

Trên thân trụ, khắc họa cảnh tượng thế giới hủy diệt và Thiên Đình sụp đổ, còn ở đầu trụ, là bức tượng Thiên Đế Tiên Tử bá khí ngự trị trên vương tọa.

Tống Thư Hàng đưa tay ra hiệu, ‘Đế Diệt Trụ’ liền rơi xuống bên cạnh cậu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu, nhẹ nhàng chạm vào cây ‘Đế Diệt Trụ’ này.

Ngay khoảnh khắc ngón tay cô chạm vào thân Đế Diệt Trụ, ánh sáng trên cây trụ lóe lên. ‘Công Đức Điện Hình Chiếu’ của tiên tử @#%× được kích hoạt, chủ động hiện ra, bao phủ cô và Tống Thư Hàng...

Sau đó, lấy Công Đức Điện làm trung tâm, toàn bộ ‘Hình Chiếu Thế Giới Viễn Cổ Thiên Đình’ khuếch tán ra, hóa thành một phòng ngự khổng lồ!

Đây là thủ đoạn phòng ngự mà Thiên Đế và các cường giả đỉnh cao nhất của Viễn Cổ Thiên Đình mới có thể nắm giữ, trong số các thủ đoạn phòng ngự của Trường Sinh Giả cũng được coi là thủ đoạn cấp cao!

Có thủ đoạn đẳng cấp này, mức độ an toàn của Tống Thư Hàng trực tiếp tăng vọt.

Mà đây, vẫn chỉ là một trong những công năng của Đế Diệt Trụ.

“Rút kiếm.” Tống Thư Hàng khẽ quát.

Bức tượng Thiên Đế ở đầu trụ rút kiếm, một thanh cưa răng nanh hung ác được rút ra từ Đế Diệt Trụ.

Trên thanh đao này, tràn ngập lực lượng hủy diệt thuần túy, đây là sức mạnh quy tắc hủy diệt khiến Trường Sinh Giả cũng phải kinh sợ...

Tàn nhẫn hơn nữa, thanh đao này còn có độc!

“Bá Thần Trụ quả nhiên rất thích hợp với công pháp của tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu siết chặt tay, thanh ‘Đế Diệt Đao’ khổng lồ rơi vào tay cậu, được cậu giơ cao.

Một cây ‘Đế Diệt Trụ’ đã khiến cậu có thêm hai loại ‘pháp thuật’, cách mục tiêu ‘Tống?

Vạn Pháp Chi Chủ?

Thư Hàng’ của cậu, lại gần thêm hai bước!

Há chỉ có bí pháp Ma Đế Trụ Tử, mà còn siêu hợp với Tống Thư Hàng.

Chư thiên vạn giới, vạn bàn pháp thuật, vạn bàn đại đạo, nhưng đạo thuật thích hợp với Tống Thư Hàng thực sự không nhiều.

Lấy tình trạng hiện tại của cậu mà nói, cho dù cậu có nguyện ý dành thời gian để học các đạo thuật phổ thông, nhưng đạo thuật còn chưa học xong, cảnh giới của cậu đã thăng cấp đến mức ‘đạo thuật’ đó không còn dùng được nữa.

Ví dụ như, tiểu pháp thuật lôi pháp phổ thông nhất trong giới tu chân là 《Ngũ Lôi Oanh Đỉnh》.

Tống Thư Hàng ở cảnh giới Thất Phẩm Tôn Giả, còn chỉ có thể dẫn xuống Tứ Lôi...

Mãi cho đến khi cậu thăng cấp lên cảnh giới Bát Phẩm Huyền Thánh, dựa vào sự gia tăng cảnh giới, mới cưỡng ép nâng pháp thuật ‘Ngũ Lôi Oanh Đỉnh’ lên cấp độ Ngũ Lôi.

Nhưng mà, pháp thuật 《Ngũ Lôi Oanh Đỉnh》 này, trong trận chiến cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên thậm chí là Trường Sinh Giả, có thể đóng vai trò gì?

Ngay cả khi sấm sét dẫn xuống mỗi đạo đều có lực sát thương cấp Bát Phẩm Huyền Thánh, cũng không đủ để đối phó với trận chiến cấp Cửu Phẩm.

Còn không bằng một phát ‘thị cấp chưởng tâm lôi’ của Tống Thư Hàng còn gọn gàng hơn, ít nhất ‘thị cấp chưởng tâm lôi’ của cậu hiện tại đã đạt tới uy lực gần sáu cái thị, cách ‘tỉnh cấp chưởng tâm lôi’ cũng không còn xa.

Đợi cậu nỗ lực thêm một chút, cường hóa chưởng tâm lôi đến cảnh giới ‘tỉnh cấp chưởng tâm lôi’, sau đó cộng thêm các loại cường hóa, hiệu ứng phụ trợ, Cửu Phẩm Kiếp Tiên ăn một phát cũng phải kêu cha.

“Sau này khi đối mặt kẻ địch, tôi sẽ âm thầm tế ra ‘Đế Diệt Đao’, chỉ cần cưa răng nanh tạo một vết thương trên người hắn, là có thể để ‘virus hủy diệt’ tràn vào cơ thể hắn.

Dưới sự tổn hại của virus mà ngay cả Thiên Đế cũng bị đánh nổ, tôi muốn xem ai có thể chịu đựng được...

Thật là ti tiện quá mà.” Nói đến đây, Tống Thư Hàng lại không kìm được lộ ra nụ cười đặc trưng của Cửu U Chúa Tể.

Công Đức Xà Mỹ Nhân không biết nên biểu lộ vẻ mặt gì mới tốt: “......” Cùng với thời gian trôi đi, Tống Thư Hàng bị ảnh hưởng bởi quyền hạn Cửu U Chúa Tể cũng càng ngày càng sâu.

Nói thật, Công Đức Xà Mỹ Nhân đến bây giờ vẫn đang suy nghĩ Bạch tiền bối Two rốt cuộc làm thế nào để duy trì tâm thái tốt như vậy?

Theo lý thuyết, dưới ảnh hưởng của quyền hạn Cửu U Chúa Tể, Bạch tiền bối Two khi đối mặt với Tống Thư Hàng – con vật nhỏ nhảy nhót lung tung này – đáng lẽ phải một ngón tay bóp chết cậu ta mới đúng.

Không chỉ Bạch tiền bối Two, mà còn có Trình Cẩu Đản Đa Ban Văn Long Two, và Tam Nhãn Thiếu Niên – chủ nhân của Tam Nhãn Quản Gia, rõ ràng là Cửu U Chúa Tể, nhưng lại dường như không mấy bị ‘quyền hạn Cửu U Chúa Tể’ ảnh hưởng?

“Phòng ngự hình chiếu Thiên Đình + công kích virus hủy diệt, đợt này kiếm lời lớn rồi.” Tống Thư Hàng phất tay, cưa răng nanh Đế Diệt Đao thu lại, biến trở lại thành hình dáng ‘Đế Diệt Trụ’. 【Ngay cả năng lượng cuối cùng tản mát ra, cũng đang giúp Thư Hàng...

Vậy thì, đối với Thiên Đế ngươi mà nói, Tống Thư Hàng rốt cuộc vì sao đáng để ngươi che chở đến vậy?】 Công Đức Xà Mỹ Nhân lặng lẽ nhìn ‘Đế Diệt Trụ’.

Thậm chí... ngay cả khoảnh khắc cuối cùng Nguyên Thần vỡ nát, Nguyên Thần vỡ nát của y cũng muốn mang đến cho Tống Thư Hàng ‘lĩnh ngộ’ cuối cùng.

Cô luôn cảm thấy, mối quan hệ giữa Thiên Đế và Tống Thư Hàng, không đơn giản như cô nhìn thấy.

Hai tên này dưới âm thầm, có giao tiếp và trao đổi bí mật nào đó không?

Đang tư lự, Tống Thư Hàng đột nhiên đưa tay, thu nhỏ ‘Đế Diệt Trụ’.

Cây Đế Diệt Trụ to lớn dưới ý chí của Tống Thư Hàng, rất nhanh thu nhỏ thành cỡ cây gậy, được đeo sau lưng.

Cậu không chọn cất ‘Đế Diệt Trụ’ đi, bởi vì tiếp theo, Tống Thư Hàng còn cần dựa vào khế cơ của ‘Đế Diệt Trụ’, để nắm bắt lĩnh ngộ cuối cùng mà Nguyên Thần Thiên Đế vỡ nát mang lại cho cậu.

“Công Đức Tiên Tử, cô lại một lần nữa mượn sức mạnh của ‘Đế Diệt Trụ’, để kích hoạt phòng ngự hình chiếu Viễn Cổ Thiên Đình, chúng ta mang phòng ngự này, đi đến khu vực tiểu thái dương hóa thép trước đó...

Tính thời gian, nó cũng nên sắp thoát khỏi Thiên Kiếp Thế Giới rồi.” Tống Thư Hàng đeo Đế Diệt Trụ xong, lên tiếng nói.

Tin tức về Linh Thạch báo thù mà Thiên Đế để lại cho cậu, chính là ở chỗ Cương Thiết Hóa Thân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghi hoặc nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Lúc này, cậu không tận dụng tốt 'Đế Diệt Trụ' để lĩnh ngộ thông tin mảnh vỡ Nguyên Thần Thiên Đế sao?

Tống Thư Hàng dường như cảm ứng được sự nghi hoặc trong lòng Công Đức Xà Mỹ Nhân, cậu khẽ mỉm cười nói: "Ký ức Nguyên Thần Thiên Đế vỡ nát, đã khắc sâu vào sâu thẳm não bộ của tôi.

Hiện tại, não bộ của tôi mỗi giờ mỗi khắc đều đang lặp lại khoảnh khắc đó.

Với sự trợ giúp của 'Đế Diệt Trụ', tôi hiện tại vẫn luôn ở trạng thái 'ngộ'." Công Đức Xà Mỹ Nhân: "......" Đốn ngộ của nhà họ Tống quả nhiên cũng giống như bế quan, hoàn toàn không đáng tin.

Quá đáng.

Bế quan thì thích quậy phá cũng thôi đi, đốn ngộ lại còn có thể di chuyển, sẽ có đốn ngộ mà vẫn đi lại sao?

Thở dài một hơi, Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng ấn tay lên 'Đế Diệt Trụ', một lần nữa kích hoạt 'phòng ngự hình chiếu Viễn Cổ Thiên Đình', bảo vệ cô và Tống Thư Hàng bên trong, tránh khỏi ảnh hưởng của virus hủy diệt.

Tống Thư Hàng mang theo phòng ngự, cấp tốc đi trong tiểu thế giới đổ nát này, tiếp cận vị trí mà 'tiểu thái dương hóa thép' trước đó bị kéo vào 'Thiên Kiếp Thế Giới' và biến mất. ...

Khoảng bảy tám phút sau.

Như Tống Thư Hàng dự liệu, Cương Thiết Hóa Thân mang theo tiểu thái dương, một lần nữa độn ra khỏi Thiên Kiếp Thế Giới.

Thiên kiếp mà Cương Thiết Hóa Thân vượt qua, là ‘Bát Phẩm Huyền Thánh Kiếp’ không hoàn chỉnh.

Đó là một phần Thiên Kiếp được Thiên Đế Tiên Tử phân tách từ Thiên Kiếp của Tống Fourth (Tống Tứ), thông qua sức mạnh quy tắc thời gian của mình.

Vì vậy, Cương Thiết Hóa Thân dù có thoát khỏi Thiên Kiếp Thế Giới, cũng không có giai đoạn giảng pháp và hiển thánh.

Đợt giảng pháp và hiển thánh này, đã sớm bị quy tắc hoa bái của Tống Thư Hàng trước đó tiêu hao trước rồi.

Cương Thiết Phân Thân vừa trở về, liền nhanh chóng tái thiết lập liên hệ với bản thể Tống Thư Hàng.

Thiên Đế băng hà, hạn chế của y đối với Cương Thiết Hóa Thân tự nhiên biến mất.

Vào khoảnh khắc này, từ trên người Cương Thiết Hóa Thân có một lượng lớn ‘thông tin’ được chia sẻ cho bản thể Tống Thư Hàng.

Tất cả kinh nghiệm của Cương Thiết Hóa Thân trong khoảng thời gian này, đều được chia sẻ về.

Nó + tiểu thái dương gần như luôn đồng bộ hành động với Thiên Đế, vì vậy phương án điều khiển ‘tiểu thái dương’ này, cũng được truyền đến não bộ Tống Thư Hàng.

Cái ‘thuyền mặt trời’ (tiểu thái dương) này, ban đầu bị Thiên Đế mang đi từ Hắc Long Thế Giới, lúc này lại trở về trong tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tiếp quản quyền điều khiển tiểu thái dương.

Sau một chút suy nghĩ, cậu đã đưa ra quyết định trong lòng.

Cậu muốn vận chuyển cái ‘Thuyền Thái Dương’ này về Hắc Long

Thế Giới, để nó xoay quanh Hắc Long Thế Giới, một lần nữa mang ánh dương quang đã lâu không thấy đến cho sinh mệnh của Hắc Long Thế Giới.

Coi như đây là quà đền đáp cho Long Lạc Nữ Sĩ gần đây vẫn luôn bận rộn giúp cậu nâng cấp công năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, tin rằng Long Lạc Nữ Sĩ sẽ thích món quà này.

Ngoài ra, thông tin quan trọng nhất được truyền từ Cương Thiết Hóa Thân, đó là thông tin về ‘Linh Thạch’ mà Thiên Đế đã hứa với Tống Thư Hàng.

Đầu tiên, là số lượng Linh Thạch mà Thiên Đế để lại. 1,000,000,000 Tống Thư Hàng đếm đi đếm lại số lượng số 0 phía sau số 1.

Sau đó tim cậu, không hề tranh khí mà đập thình thịch.

Thôi rồi, là cảm giác rung động!

Khoảnh khắc này, cậu – Bá Tống, phú ông giàu nhất thế giới... trong cái thế giới đã bị hủy diệt này, cậu trở thành người đàn ông giàu có nhất.

“Vị trí cất trữ Linh Thạch đâu?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Cương Thiết Hóa Thân đưa tay, móc vào bụng mình.

Sau đó, nó móc ra một cái... búa vuông vức, đưa cho Tống Thư Hàng.

Chương 2804

Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác tiếp nhận cái búa vuông vức này: “???” Một tỷ Linh Thạch, một cái búa?

Đừng nói với tôi Thiên Đế dùng một tỷ Linh Thạch đổi lấy một cái búa, sau đó lại đưa cho tôi một cái búa nhé?

“Đây chính là một tỷ Linh Thạch của tôi sao?” Tống Thư Hàng vung vẩy cái búa vuông vức này, từ cảm giác rung động đến cảm giác đau lòng, chỉ cần vỏn vẹn ba giây.

Kỳ vọng càng cao, ngã càng đau.

Đối diện, Cương Thiết Hóa Thân mặt không biểu cảm.

Nó chỉ là một Cương Thiết Hóa Thân không có cảm xúc, chỉ có khả năng hành động theo mệnh lệnh.

Vì vậy, nó không thể trả lời câu hỏi của Tống Thư Hàng.

Nó chỉ đơn thuần tuân theo thiết lập mà Thiên Đế đã sắp đặt từ trước, vào thời điểm thích hợp, giao cái búa này lại cho bản thể.

Thấy không thể nhận được câu trả lời từ Cương Thiết Hóa Thân, Tống Thư Hàng cầm cây búa này nhẹ nhàng lắc.

“Trước hết bình tĩnh suy nghĩ một chút...

Trước đó khi Nguyên Thần Thiên Đế vỡ nát, đã nói là để lại manh mối cất giấu Linh Thạch ở chỗ Cương Thiết Hóa Thân.

Vì vậy, cây búa này không phải là một tỷ Linh Thạch, nó chỉ là một manh mối.” Tống Thư Hàng một tay cầm búa, một tay véo cằm bình tĩnh suy nghĩ.

“Đây là một manh mối cái búa ~” Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng một giọng nam giận dữ đọc câu thoại này, lại là lời thoại từ bộ phim truyền hình nào đó.

Tống Thư Hàng cầm cây búa lên xuống, sau đó cậu khẽ mỉm cười: “Quả nhiên, phương thức giải đố thế này, không hợp với tôi thẳng thắn trực bạch.” Công Đức Xà Mỹ Nhân: “......” “May mắn là tôi có thủ đoạn phá giải manh mối bằng bạo lực.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, liền chuyển hóa mình thành ‘Ngụy Bất Hủ Yên Vụ Hình Thức’.【Ra đi, lấy nỗi đau và máu thịt của ta làm vật tế phẩm, tà thuật 《Giám Định Bí Pháp》!】 Công Đức Xà Mỹ Nhân trong nội tâm lồng tiếng cho Tống Thư Hàng.

Tà thuật 《Giám Định Bí Pháp》 và 《Hoài Vựng Ngưng Thị》 của Nho Gia Thánh Nhân vừa hay là hai thái cực, một cái khiến người khác đau khổ, một cái khiến mình đau khổ.

Đau khổ là tinh túy của tà thuật này.

Hoa ~ Trên ‘Ngụy Bất Hủ Yên Vụ’ của Tống Thư Hàng phun ra hơn mười làn khói, nếu đổi lại là hình thức nhục thân, thì đại khái là lưng và ngực Tống Thư Hàng đồng thời chảy rất nhiều máu.

Tuy nhiên vết thương không quá nghiêm trọng, cái giá phải trả cho lần giám định này không cao, cho thấy nội dung giám định cũng rất bình thường.

“Không ngờ bí mật ẩn giấu trên cây búa này, chỉ đáng giá mười vết thương chảy máu.

Tôi còn tưởng rằng việc giám định manh mối liên quan đến một tỷ Linh Thạch sẽ khiến tôi chảy rất nhiều máu chứ.” Tống Thư Hàng nói.

Chỉ là mức độ vết thương này, cậu ngay cả ‘Ngụy Bất Hủ Yên Vụ Hình Thức’ cũng có thể không cần thi triển.

Đang nói chuyện, thông tin phản hồi của Giám Định Bí Pháp truyền về, xuất hiện trong não bộ cậu.【Một trong những cây búa của ‘Đông Phương Bùi’ – Chùy Tu đệ nhất của Viễn Cổ Thiên Đình: Đông Phương Bùi thân là Chùy Tu đệ nhất của Viễn Cổ Thiên Đình, cũng là Chùy Tu đệ nhất chư thiên vạn giới năm đó.

Chùy pháp của y tinh diệu, cây búa trong tay y từng đánh nổ vô số đầu chó của kẻ địch.

Sở thích của Đông Phương Bùi là vào đêm khuya thanh vắng, âm thầm viết từng ngày từng ngày ‘tâm đắc tu luyện công pháp chùy tu’, và cẩn thận khóa chúng trong nhật ký của mình.】Tống Thư Hàng: “......” Tại sao ‘tâm đắc tu luyện chùy tu’ mà người ta cẩn thận khóa trong nhật ký lại bị giám định ra?

Ngoài ra, thông tin về ‘một tỷ Linh Thạch’ mà cậu muốn giám định đâu?

“Chẳng lẽ, cái búa của Đông Phương Bùi này, trị giá một tỷ Linh Thạch?” Tống Thư Hàng cầm cây búa này, mặt đầy rối rắm.

Ngay cả khi cây búa này trị giá một tỷ Linh Thạch, nhưng cậu đâu phải chùy tu...

Chẳng lẽ cậu cũng phải học Đông Phương Bùi, dùng cây búa trị giá một tỷ Linh Thạch này, đi đập đầu chó của kẻ địch mình?

“Tôi – Bá Tống – căn bản không có thủ đoạn chùy pháp này a, hơn nữa tôi tương lai khi đối đầu với đại lão, cây búa này cũng không nhất định có thể phát huy tác dụng chứ?” Tống Thư Hàng lắc cái búa vuông vức này.

Trong chuyện đối đầu với đại lão, cậu vẫn có chút tự biết mình.

Kẻ địch đại lão mà cậu tương lai sẽ đối đầu ước chừng sẽ là Trường Sinh Giả trở lên.

Cái búa của Chùy Tu đệ nhất Viễn Cổ Thiên Đình này, có thể đập nổ đầu chó của Trường Sinh Giả sao?

"Búa của Đông Phương Bùi?" Công Đức Xà Mỹ Nhân giả giọng Tống Thư Hàng, sau đó đưa tay về phía Tống Thư Hàng, ý bảo cậu đưa cây búa cho mình.

Tống Thư Hàng tiện tay đưa cây búa về phía tiên tử @#%×.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tiếp nhận cây búa xong, trên dưới đánh giá, và đưa tay cẩn thận vuốt ve minh văn trên đó.

Tống Thư Hàng thấy vậy, mắt lập tức sáng lên.

Vật phẩm 'Viễn Cổ Thiên Đình' mà cậu thu thập cũng không ít, nhưng trong đó rất ít thứ có thể khiến Công Đức Xà Mỹ Nhân để ý đến vậy.

"Giám Định Bí Pháp hiển thị, đây là búa của Chùy Tu đệ nhất Viễn Cổ Thiên Đình." Tống Thư Hàng nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân khẽ gật đầu, sau đó cô đưa tay viết bốn chữ trên hư không: 'Đông Phương Đại Đế'.

Tống Thư Hàng: "!!!" Đông Phương Đại Đế?

Vị trí của Tứ Phương Đại Đế và Dao Trì Nữ Đế của Viễn Cổ Thiên Đình, ẩn ẩn cao hơn Trường Sinh Giả phổ thông một bậc, trong Viễn Cổ Thiên Đình vẫn được ban danh hiệu Đại Đế.

Nói cách khác, thực lực của Tứ Phương Đại Đế trong số Trường Sinh Giả, cũng là tồn tại cấp đỉnh cao.

Ba vị Tứ Phương Đại Đế còn lại, Tống Thư Hàng ít nhiều đều từng tiếp xúc một chút.

Thân thuộc nhất là Bắc Phương Đại Đế – chủ nhân của Vọng Thiên Quy tiền bối.

Kế đến là Nam Phương Đại Đế – người cười trong dao, bị Quy tiền bối gọi là rất phiền phức, một khi bị y nhắm tới thì rất khó thoát thân – vị Đại Đế 'Nam Thu Tự' này hiện tại vẫn nguyên vẹn nằm bò trong Hạch Tâm Thế Giới của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó là Tây Phương Đại Đế, theo Sở Các Chủ giới thiệu, Tây Phương Đại Đế hiện tại dường như đang ở cùng với Tống Mộc Đầu.

Bây giờ, vị Đông Phương Đại Đế cuối cùng cũng nổi lên.

Hơn nữa Đông Phương Đại Đế cũng là vị Đại Đế duy nhất trong bốn vị Đại Đế mà Tống Thư Hàng biết tên, Đông Phương Bùi.

Điều này khiến người ta có cảm giác thỏa mãn khi cuối cùng cũng hoàn thành bộ sưu tập.

"Đông Phương Đại Đế tên là Đông Phương Bùi, vậy Bắc Phương Đại Đế có phải tên là Bắc Phương XX không?

Nam Phương Đại Đế tên là Nam Phương XX?" Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "......" Đạo hiệu của ngươi còn gọi là Bá Tống, vậy tên thật của ngươi chẳng lẽ gọi là Bá XX?

"Tuy nhiên, vì đây là búa của Đông Phương Đại Đế, vậy nó chắc chắn trị giá 10 tỷ Linh Thạch.

Mặc dù tôi không dùng búa, nhưng không có nghĩa người khác không thể dùng, cứ cất giữ trước đã." Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, trong thế giới đang sụp đổ này, những 'năng lượng virus' kia bắt đầu tiêu tán.

Chúng như ngọn lửa, chỉ khi thiêu đốt hết vật liệu có thể cháy, mới tắt.

Hiện tại, hằng tinh nhân tạo, hành tinh trong tiểu thế giới này đã hoàn toàn bị tiêu diệt, không còn gì cả.

Ngay cả không gian vị diện cũng ẩn ẩn nứt ra, cả thế giới đều sắp sụp đổ...

Đợi thế giới này sụp đổ, hiện thế chư thiên vạn giới sẽ mất đi một giới. ‘Phải đi thôi, thế giới này đã không an toàn.’ Tống Thư Hư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

“Cái búa này...

đừng nói là trị giá một tỷ, ngay cả giá trị gấp mấy lần, cũng sẽ có người tranh giành muốn.” Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên một lần nữa động dụng bản âm của mình.

Tống Thư Hàng: “?” “Nếu Đông Phương Đại Đế còn sống.” Công Đức Xà Mỹ Nhân lại bổ sung.

Cái búa này thực sự đáng tiền là ở ý nghĩa mà nó đại diện, chủ nhân của nó mới là giá trị thực sự.

Chùy đệ nhất của Viễn Cổ Thiên Đình, mạnh mẽ không chỉ ở võ lực, y còn mạnh hơn ở khả năng luyện khí.

Y là Chùy đệ nhất thiên hạ, chiến lực hệ chùy thiên hạ đệ nhất, khả năng luyện khí cũng thiên hạ đệ nhất.

Là song trọng đệ nhất.

Đông Phương Đại Đế là tồn tại đã luyện cả chức năng chính và chức năng phụ đến cấp độ tối đa.

“Thiên Đế trước khi chết, có nói làm thế nào để dùng nó triệu hoán Đông Phương Đại Đế không?” Công Đức Xà Mỹ Nhân nhìn về phía Cương Thiết Hóa Thân.

Cương Thiết Hóa Thân vẫn không có cảm xúc, càng không có tiền.

“Xem ra nó chẳng biết gì cả.” Tống Thư Hàng nói, nếu Cương

Thiết Hóa Thân biết chi tiết, thông tin sẽ được đồng bộ ngay lập tức sang bên cậu.

Nhưng hiện tại, Cương Thiết Hóa Thân không hề phản ứng.

Hơn nữa...

“Chúng ta tại sao lại phải triệu hoán Đông Phương Đại Đế?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đối phương là một trong Tứ Phương Đại Đế của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’, trong tình huống không rõ lập trường của đối phương, trực tiếp triệu hoán đối phương ra, trời biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Vạn nhất lập trường của đối phương cũng giống Nam Phương Đại Đế, sau đó xông lên dùng cây búa vuông vức này, đập nổ đầu chó của cậu – Tống Cẩu Đản – thì làm sao đây?

Tứ Phương Đại Đế là những tồn tại thật sự có thực lực đập nổ đầu chó của cậu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân đưa tay viết trên hư không: 【Đông Phương Bùi, đại sư luyện khí đỉnh cao nhất thế gian.】 Sau đó, cô chỉ vào cây búa.

Có cây búa này, thì có thể khiến Đông Phương Bùi ra tay một lần...

Cơ hội được Đông Phương Đại Đế đích thân ra tay luyện chế pháp khí, đừng nói là một tỷ Linh Thạch, ngay cả khi giá gấp mấy lần, cũng có rất nhiều đại gia tranh giành muốn.

“Đại sư luyện khí đỉnh cao thế giới đích thân luyện chế pháp khí, quả thật hấp dẫn.

Tuy nhiên...” Tống Thư Hàng chỉ vào hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của mình mà nói: “Tôi không thiếu pháp khí a.” Bạch tiền bối Two đã chơi chán ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp

Khí’, sau này không thu hồi chúng, mà vẫn do Tống Thư Hàng sử dụng.

Hai bộ pháp khí, đều là cấp Bát Phẩm.

Sau khi Tống Thư Hàng thăng cấp lên Bát Phẩm, các phong ấn trên chúng đã được giải trừ toàn bộ, có thể phát huy ra uy lực hoàn hảo của pháp khí Bát Phẩm.

Cộng thêm tính đặc thù của ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’, hai bộ pháp khí sau khi tổ hợp còn có thể hóa thành ‘Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành’ và ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ mạnh mẽ hơn, đủ cho Tống Thư Hàng Bát Phẩm sử dụng.

Ngay cả khi dùng chúng để đối đầu với Cửu Phẩm Kiếp Tiên, cũng không thành vấn đề.

Hơn nữa chúng đều là Bản Mệnh Pháp Khí.

Bản Mệnh Pháp Khí là có thể cùng với chủ nhân ôn dưỡng, cùng với chủ nhân thăng cấp, trở nên mạnh hơn.

Cậu – Tống mỗ nhân – không thiếu pháp khí.

Chỉ tính về số lượng Bản Mệnh Pháp Khí, cậu cũng được coi là một đại gia.

Công Đức Xà Mỹ Nhân khinh bỉ liếc Tống Thư Hàng một cái.

Chương 2805

Vỏn vẹn hai bộ pháp khí tổ hợp cấp Bát Phẩm, lại đã thỏa mãn rồi sao?

Bản Mệnh Pháp Khí tuy có tính chất đặc thù là cùng chủ nhân thăng cấp, nhưng quá trình đó cũng cần chủ nhân không ngừng ôn dưỡng chúng, giữa chừng còn cần đầu tư một số dược liệu chất lượng cao cho 'Bản Mệnh Pháp Khí', để cường hóa chúng.

Mà với tốc độ thăng cấp của Tống Thư Hàng, cậu lấy đâu ra đủ thời gian để 'ôn dưỡng' Bản Mệnh Pháp Khí?

Công Đức Xà Mỹ Nhân dám cá, ngay cả khi Tống Thư Hàng bước ra 'đạo' của mình, tiến vào cảnh giới Trường Sinh Giả, Bản Mệnh Pháp Khí của cậu vẫn chỉ sẽ ở cấp Bát Phẩm, căn bản không thể nhanh chóng thăng cấp lên Cửu Phẩm như vậy.

Vì vậy, cô cảm thấy Tống Thư Hàng cuối cùng vẫn phải dùng 'búa của Đông Phương Bùi', mời Đông Phương Đại Đế ra tay, nâng cấp Bản Mệnh Pháp Khí của cậu. ...

Tống Thư Hàng một lần nữa cầm lấy búa của Đông Phương Bùi, nói: "Hoặc có lẽ, tôi có thể giữ lại cơ hội này, để chế tạo Bản Mệnh Pháp Khí cho đệ tử của mình." Cho dù là Sở Sở, Tước Yêu Tiểu Thải, hay Viên Công Thông Nương, con gái Âm Trúc, bọn họ đều cần Bản Mệnh Pháp Khí.

Cậu – sư phụ này – không có quá nhiều thứ có thể dạy đệ tử, cũng không có kinh nghiệm dạy dỗ, chỉ có thể cố gắng hết sức để đệ tử của mình thuận lợi hơn trên con đường tu luyện.

"Tuy nhiên nói đến, tạo hình của cây búa này..." Tống Thư Hàng giơ cao cây búa vuông vức này, sau một thoáng tư lự, đột nhiên hét lên: “Kẻ nào nắm giữ cây búa này, nếu xứng đáng, tất sẽ có được tất cả lực lượng của Lôi Thần!” Công Đức Xà Mỹ Nhân: “......” Trong thế giới sụp đổ không có người ngoài này, Tống Thư Hàng triệt để thả lỏng bản thân.

Oành ~~ Trong hư không, dường như thật sự có tiếng sấm vang dội.

Tống Thư Hàng: “!!!” Cậu nhìn cây búa trong tay...

Khoan đã, búa ca, tôi chỉ là kêu cho vui thôi, tôi không thật sự có ý định chuyển nghề làm Lôi Thần đâu.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng ngây người.

Tiếng ầm ầm không ngừng nổ vang.

Trong hư không... lờ mờ có một bóng người hiện ra.

Không phải thực thể, mà là tồn tại giống như u linh.

Đông Phương Đại Đế Đông Phương Bùi.

Tống Thư Hàng có chút căng thẳng nhìn vị Đông Phương Đại Đế như u linh này.

Cũng không biết vị Đại Đế này là địch hay bạn, tiếp theo có đập nổ đầu cậu không?

“Vừa rồi vô tình ngủ quên mất...

Xin lỗi, tôi đến muộn rồi, Bá Tống đạo hữu.” Đông Phương Đại Đế ngáp một cái, lên tiếng nói.

“???” Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc.

Nghe ngữ khí, đối phương dường như nhận ra cậu?

Nhưng Tống Thư Hàng vắt óc suy nghĩ, cũng không thể nhớ ra mình đã từng tiếp xúc với vị Đông Phương Đại Đế này khi nào.

Cậu và y đáng lẽ là lần đầu gặp mặt mới đúng.

Chẳng lẽ... là chính mình của tương lai đã nhập mộng với vị ‘Đông Phương Đại Đế’ này, và giống như đã ảnh hưởng đến Thánh Nhân, Thiên Đế lúc xưa, ảnh hưởng đến Đông Phương Đại Đế của quá khứ?

“Vậy thì, Bá Tống đạo hữu ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” U linh đen kịt đối diện Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “Nếu đã chuẩn bị xong, ta sẽ thay ngươi nâng cấp Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí.” Tống Thư Hàng: “......” Loại tình huống mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa, nhưng đương sự lại hoàn toàn không biết chuyện gì đang xảy ra này, thật khiến người ta sốt ruột.

“Thiên Đế không nói với ngươi sao?

Tôi nhiều năm trước nợ y một tỷ Linh Thạch, cuối cùng dùng cơ hội thay y chế tạo một lần pháp khí để trả nợ.” U linh Đông Phương Đại Đế nói.

Y toàn bộ quá trình chỉ cần nhìn mặt Tống Thư Hàng, là có thể hoàn thành quá trình hỏi đáp.

U linh Đông Phương Đại Đế nhìn có vẻ bất ngờ lại rất dễ nói chuyện.

“Một tỷ Linh Thạch mà Thiên Đế nói, chính là cái này sao?” Tống Thư Hư Hàng nhìn về phía Cương Thiết Hóa Thân.

Một tỷ Linh Thạch, ngay cả cơ hội để cậu giữ nóng tay cũng không cho.

Chưa kịp đến tay đã đã tiêu hết rồi.

“Yên tâm đi, tôi không hề xa lạ với cấu tạo của Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí.

Khi còn ở Thiên Đình, tôi đã nghiên cứu Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí của Thú Thần Bộ rồi.” U linh Đông Phương Thiên Đế nói.

“Vậy thì làm phiền Đông Phương tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu phất tay, hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ bay ra, tản ra và rơi trước mặt Đông Phương Thiên Đế.

“Hai bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí này chế tạo không tệ.

Thủ pháp này, là thủ pháp Đại Chùy Tiểu Chùy của Huyền Trọng Phái sao?” Đông Phương Đại Đế quả nhiên không hổ là Chùy đệ nhất thiên hạ, nhãn quang độc đáo.

Hơn nữa Đại Đế còn chú ý thấy, trong sáu mươi sáu kiện pháp khí của Tống Thư Hàng, có sáu mươi lăm kiện đều đã ngưng tụ ra ‘khí linh sơ hình’, đã sản sinh ra ý thức yếu ớt.

Chiếc Nghịch Kình Quyền Sáo kia, càng đã sản sinh ra khí linh hoàn chỉnh.

Xem ra...

Bá Tống đã đầu tư rất nhiều thời gian để ôn dưỡng những pháp khí này.

Nếu pháp khí đều đã có ý thức yếu ớt, độ khó thăng cấp sẽ giảm đi rất nhiều.

Sau khi hài lòng gật đầu, Đông Phương Đại Đế đưa tay nói: “Sau đó, tôi cần một lượng lớn Linh Thạch và dược liệu luyện khí.

Chuẩn bị xong chưa?” Tống Thư Hàng ngẩn người: “Một tỷ Linh Thạch đâu?” “Một tỷ Linh Thạch chỉ là cái giá để mời tôi ra tay, ngươi sẽ không nghĩ một tỷ Linh Thạch đã bao gồm dược liệu thăng cấp pháp khí rồi chứ?” U linh Đông Phương Đại Đế liếc Tống Thư Hàng: “Đừng nói với tôi là ngươi không có Linh Thạch và dược liệu nhé?” Y dường như từ trên người Tống Thư Hàng ngửi thấy mùi vị nghèo khó.

Tống Thư Hàng: “......” Một tỷ linh thạch còn chưa kịp cầm nóng tay thì đã coi như xong, ngay cả việc nâng cấp hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' cũng phải tiêu hao dược liệu và linh thạch, lại còn phải do chính hắn tự chi trả.

Nhìn bề ngoài, đây là đại kỳ ngộ mà Thiên Đế tiên tử khổ tâm sắp xếp để hắn nâng cấp bản mệnh pháp khí.

Thiên Đế tiên tử đã an bài mọi thứ thỏa đáng, có thể nói là dụng tâm lương khổ.

Nhưng không biết vì sao, Tống Thư Hàng cứ ẩn ẩn cảm thấy thế giới này tràn ngập ác ý sâu sắc đối với mình.

Đợi sau khi pháp khí nâng cấp xong, hắn không những không có một tỷ linh thạch nhập trướng, mà nói không chừng còn phải tự mình móc ra mười hay hai mươi ức (1-2 tỷ) linh thạch nữa.

Vừa nghĩ đến đây, 'Bá Tống chi tâm' liền nhịn không được mà đập thình thịch trầm muộn, từ vui mừng rung động chuyển hóa thành nhồi máu cơ tim tắc nghẽn.

Đối diện.

Đông Phương Đại Đế ở dạng u linh bình tĩnh nhìn Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân không hề tỏ ra yếu thế, trừng mắt nhìn lại Đông Phương Đại Đế.

Một lát sau. "Cái đó, Đông Phương tiền bối...

Tôi có thể chọn không nâng cấp, rồi hoàn tiền được không?" Tống Thư Hàng suy tư nửa ngày, đưa ra một đề nghị mà Đông Phương Đại Đế tuyệt đối không ngờ tới.

Từ cổ chí kim, các hệ tu luyện giả của Chư Thiên Vạn Giới đều cầu xin Đông Phương Đại Đế luyện khí.

Đừng nói là một tỷ linh thạch, cho dù là gấp mấy lần số lượng đó, cũng có đầy người dâng lên tận cửa.

Hiện tại, có một cơ hội luyện khí nâng cấp pháp bảo sẵn có bày ra trước mắt, Bá Tống thế mà lại muốn từ chối để đòi lại tiền?

Đại Đế cảm giác, Bá Tống đây là đang vả vào mặt ngài. "Ngươi có thể chọn từ bỏ nâng cấp, nhưng hoàn tiền là không thể nào." Đông Phương Đại Đế chậm rãi nói.

Cũng không phải là ngài thiếu tiền, trong Tứ Phương Đại Đế thì ngài là người hào phóng nhất.

Chủ yếu là vấn đề hoàn tiền này quan hệ đến thể diện.

Hơn nữa, món nợ 'một tỷ linh thạch' mà ngài nợ Thiên Đế năm đó, ngay cả ngài cũng không biết một tỷ linh thạch kia rốt cuộc là phẩm cấp gì.

Thời viễn cổ, trong một lần ngài đang tu luyện thì gặp tình huống đột phát, cần tiêu hao một lượng lớn linh thạch có sẵn để vượt qua sự cố.

Khi đó là Thiên Đế ra tay, trợ giúp ngài một tay.

Trong số linh thạch mà Thiên Đế tế ra lần đó, linh thạch lục, thất, bát, cửu phẩm, phẩm giai nào cũng có.

Số lượng cũng không phải là con số một tỷ chuẩn xác, chỉ là đại khái khoảng trên dưới một tỷ linh thạch mà thôi.

Cho nên, cho dù muốn ngài hoàn tiền, ngài cũng không cách nào hoàn nguyên lại phẩm giai linh thạch lúc đó.

Tổng không thể bắt ngài trả lại một tỷ linh thạch cửu phẩm được chứ?

Cuối cùng ngài chọn lấy công trừ nợ, nợ Thiên Đế một ân tình.

Ân tình này từ thời viễn cổ vẫn luôn lưu lại đến hiện tại.

Tống Thư Hàng: “......” "Nếu ngươi không có dược liệu và linh thạch, vậy ta về ngủ tiếp một giấc đây.

Đợi sau khi ngươi chuẩn bị xong dược liệu và linh thạch để nâng cấp thì triệu hoán ta.

Dù sao chỉ cần chính ngươi không từ bỏ cơ hội này, thì ước định giữa ta và Thiên Đế sẽ không bị phế bỏ." Đông Phương Thiên Đế lên tiếng nhắc nhở.

Ngài có thể cho Bá Tống một chút thời gian để chuẩn bị dược liệu.

Dù sao đối với ngài mà nói, hôm nay nâng cấp cho Bá Tống hay ngày mai nâng cấp cũng chẳng khác gì nhau.

Người phải sốt ruột ngược lại là chính Bá Tống...

Bản mệnh pháp khí càng sớm thăng cấp, đối với việc tu luyện trong tương lai càng có lợi. "Không, không cần đợi lần sau đâu." Tống Thư Hàng cắn răng kiên định nói. "Ngươi là muốn từ bỏ cơ hội?" Đông Phương Thiên Đế có chút kinh ngạc nhìn Bá Tống, sự nghèo túng của Bá Tống dường như vượt quá tưởng tượng của ngài.

Chỉ vì nghèo mà ngay cả cơ hội cường hóa pháp khí miễn phí như thế này cũng muốn từ bỏ? "Không phải đâu, Đông Phương tiền bối.

Ý tôi là, tôi muốn nâng cấp ngay bây giờ.

Dược liệu và linh thạch thì tôi có một ít." Tống Thư Hàng lộ ra vẻ mặt đau lòng.

Hiện tại hắn quả thực có một ít tài phú...

Đó là khoản tài sản khổng lồ rơi ra từ không gian trong cơ thể Côn Vương sau khi đánh nổ hắn lần trước.

Chư Thiên Vạn Giới, chủng loại quái vật giống như Côn Vương coi toàn bộ gia sản cất giữ trong cơ thể mình, sau khi đánh quái còn có thể rơi ra đồ như vậy cũng không nhiều.

Chương 2806

Sở hữu kho báu Côn Vương, Tống Thư Hàng trong nửa tháng gần đây có thể nói là đạt tới đỉnh cao nhân sinh về mặt tài phú.

Nhưng hiện tại...

Hắn cảm giác giá trị đỉnh cao nhân sinh tài phú của mình sắp sửa rớt giá thẳng đứng. "Hơn nữa, nếu số lượng linh thạch không đủ, tôi còn có thể mượn bạn bè một chút." Tống Thư Hàng lại bổ sung thêm, đã nợ Bạch tiền bối rất nhiều linh thạch rồi, cũng không sầu nợ thêm một ít nữa.

Hắn hiện tại sở hữu tuổi thọ của Cửu Phẩm Kiếp Tiên, trong quãng đời dài đằng đẵng này, hắn khẳng định có thể kiếm đủ linh thạch để trả món nợ khổng lồ cho Bạch tiền bối! "Mượn một chút." Công Đức Xà Mỹ Nhân bắt đầu đóng vai máy lặp lại.

Về mặt lý thuyết mà nói, nếu Tống Thư Hàng cần mượn linh thạch của Bạch tiền bối, thì chỉ cần thực sự 'mượn một cái chấm' linh thạch là đủ.

Đem 'hành tinh linh thạch' kia của Bạch tiền bối thu nhỏ lại theo tỷ lệ bằng quả địa cầu, thì một cái chấm nhỏ trên đó chính là kích thước của một thành phố, đào ra 'một cái chấm' linh thạch là hoàn toàn đủ cho Tống Thư Hàng tiêu hao để nâng cấp pháp khí. "Ngươi cứ lấy toàn bộ linh thạch ra trước đi, để ta xem có đủ cho nhu cầu nâng cấp hay không.

Một mình ngươi sở hữu hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí', nếu muốn nâng cấp một lần thì số lượng tiêu hao sẽ khá lớn." U linh trạng thái Đông Phương Thiên Đế hữu tình nhắc nhở, không chút che giấu tiêm một mũi vắc-xin phòng bệnh tâm lý cho vị Bá Tống đạo hữu đang nồng nặc mùi nghèo túng này.

Tránh cho việc đang nâng cấp được một nửa, Bá Tống đạo hữu vì đau lòng linh thạch, nội tâm giãy giụa mà chọn dừng lại.

Hơn nữa, khi nâng cấp bản mệnh pháp khí khác với nâng cấp pháp khí thông thường, để đề phòng vạn nhất, dự trữ linh thạch phải tận lượng phong phú, thà dư chứ không được thiếu. "Hay là tiền bối đến chỗ tôi...

Ách, vẫn là để tôi lấy ra thì hơn." Tống Thư Hàng nói được một nửa thì cười gượng.

Hắn vốn định trực tiếp đưa Đông Phương Thiên Đế vào Thế giới Hạch tâm.

Nhưng nghĩ lại, trong Thế giới Hạch tâm hiện tại đâu đâu cũng là 'Mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình', ngay cả 'Nam Thu Tự' của Nam Phương Đại Đế và mảnh vỡ 'Đông Chi Xuân Các' của Đông Phương Đại Đế trước mắt cũng đều đang nằm trong đó.

Chủ yếu là 'Nam Thu Tự' của Nam Phương Đại Đế, Tống Thư Hàng cũng không muốn để người khác biết nó đang ở trong Thế giới Hạch tâm của mình...

Vạn nhất tin tức lộ ra ngoài, bị Nam Phương Đại Đế ma nhân kia nhắm vào thì rất khó chịu.

Theo lời Rùa tiền bối nhắc nhở, nếu bị Nam Phương Đại Đế nhắm vào, thì lúc ăn cơm, ngủ, bế quan đều có khả năng bị Nam Phương Đại Đế tập kích bất ngờ.

Danh hiệu Ma Nhân Đại Đế cũng không phải tự nhiên mà có.

Trên thế giới này có thể sẽ có đạo hiệu đặt sai, nhưng tuyệt đối không có ngoại hiệu đặt sai.

Nói xong, Tống Thư Hàng khẽ mở Thế giới Hạch tâm, đồng thời ra lệnh cho 'Tiểu trợ thủ Hạch tâm' lấy linh thạch ra.

Ào ào ào ~ Một đống lớn linh thạch bát, cửu phẩm lấp lánh đổ ra từ Thế giới Hạch tâm.

Thậm chí trong đó còn lẫn lộn một bộ phận nhỏ linh thạch phẩm giai thấp...

Đó là tiền quỹ đen của Tống Thư Hàng, cũng đều bị Tiểu trợ thủ Hạch tâm đào ra hết.

Ngoài linh thạch ra, còn có dược liệu luyện khí trong kho báu Côn Vương, cùng với một ít dược liệu luyện khí mà Tống Thư Hàng thu thập được từ việc 'vặt lông cừu' Bạch tiền bối Two ở Cửu U lần này, cũng đều được lấy ra. "Bá Tống đạo hữu, số lượng nguyên dược liệu trong tay ngươi không ít đâu, hơn nữa đều là tinh phẩm hiếm có.

Cái này dùng được, mấy cái này cũng dùng được, bộ phận này cũng dùng được, cái này cũng không tệ..." Đông Phương Đại Đế bắt đầu bới tìm trong đống dược liệu.

Vừa gạt tay một cái là đi cả một mảng.

Trong nháy mắt, một đống lớn dược liệu luyện khí chỉ còn lại vài cái biên biên góc góc không dùng được là bị gạt trả lại cho Tống Thư Hàng.

Chín mươi chín phần trăm nguyên dược liệu còn lại đều bị Đông Phương Đại Đế lấy đi. "Ngoài ra...

Về phương diện linh thạch, Bá Tống đạo hữu tốt nhất nên chuẩn bị thêm số lượng gấp ba lần chừng này." Đông Phương Đại Đế bổ sung.

Hiếm khi ra tay, ngài muốn chỉnh đốn thật tốt cho Bá Tống, nhất định phải tranh thủ dùng hết toàn bộ linh thạch và dược liệu luyện khí của Bá Tống, tôi luyện sáu mươi sáu kiện tổ hợp pháp khí đến cực hạn!

Không thể để Bá Tống coi thường trình độ một lần ra tay giá một tỷ linh thạch của ngài được.

Nói thật, sự phong phú của đống dược liệu luyện khí mà Tống Thư Hàng lấy ra từ Thế giới Hạch tâm khiến Đông Phương Đại Đế - người vốn tưởng hắn là hộ nghèo - cảm thấy hơi kinh ngạc.

Những dược liệu luyện khí này không chỉ số lượng đông đảo, mà mỗi một loại đều là tinh phẩm trong tinh phẩm, đều là dược liệu luyện khí tốt được tuyển chọn kỹ càng.

Xem ra, Bá Tống nhìn có vẻ nghèo túng này thực ra là một nhà sưu tập tinh phẩm có mắt nhìn, đi theo con đường tinh phẩm.

Thảo nào hắn lại nghèo đến mức không có bao nhiêu linh thạch, việc thu thập những dược liệu tinh phẩm này cực kỳ tốn tiền.

Ánh mắt Đông Phương Đại Đế nhìn Tống Thư Hàng trở nên nhu hòa hơn, các Luyện Khí Sư rất thích chế tạo bằng loại dược liệu cực phẩm này.

Dược liệu càng tinh phẩm, Luyện Khí Sư mới có thể phát huy bản lĩnh của mình vượt mức bình thường.

Có những dược liệu này, Đông Phương Đại Đế thậm chí nắm chắc có thể đẩy đẳng cấp 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' bát phẩm của Tống Thư Hàng lên tới trình độ Trường Sinh Giả Thần Binh yếu!

Điều này chủ yếu vẫn là do số lượng 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' của Tống Thư Hàng quá nhiều, hai bộ tổng cộng sáu mươi sáu kiện.

Nếu bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng chỉ là một bộ hai ba kiện, thì dựa vào những dược liệu luyện khí cực phẩm trong tay này, cộng thêm đủ nhiều linh thạch, Đông Phương Đại Đế liều mạng một phen, mở tế đàn Thiên Hỏa tại hang ổ cũ của mình, tối đa chỉ cần một hai năm thời gian là ngài có thể trực tiếp chế tạo ra Trường Sinh Giả Thần Binh, hoặc là Cực Phẩm Kiếp Tiên Thần Binh có tiềm lực tiến hóa thành Trường Sinh Giả Thần Binh.

Nể tình những dược liệu tinh phẩm này, Đông Phương Đại Đế chuẩn bị toàn lực ra tay, phát huy bản lĩnh luyện khí 'Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy' của mình, nhất định phải đẩy hai bộ pháp khí của Bá Tống lên đến mức cường đại cực hạn. "Gấp ba lần linh thạch...

Tôi hiểu rồi, tôi đi tìm Bạch tiền bối mượn chút." Lúc này Tống Thư Hàng đã khôi phục vẻ bình tĩnh.

Khi biết tiền của mình đã không giữ được, chỉ có thể tiêu đi, nội tâm Tống Thư Hàng thế mà lại trở nên 'cổ tỉnh bất ba' (giếng cổ không gợn sóng).

Bởi vì cục diện đã đến mức phải đi vay tiền rồi, vay gấp ba cũng là vay, vay gấp bốn gấp năm cũng là vay.

Đã không còn gì phải sợ nữa!

Khi nghĩ như vậy, nội tâm Tống Thư Hàng ngược lại trở nên bình tĩnh.

Bản thể Bạch tiền bối vẫn còn đang bế quan, cho nên Tống Thư Hàng trực tiếp liên hệ với phân thân của Bạch tiền bối đang ở lại Thế giới Cửu U. "Bạch tiền bối, tiện trả lời không?

Em cần mượn chút tiền." Tống Thư Hàng có chút chột dạ nói, cảm giác này làm hắn nhớ lại hồi cấp ba khi xin bố Tống tiền sinh hoạt phí trước thời hạn. "Dùng làm gì?" Phân thân Bạch tiền bối hỏi. "Dùng để nâng cấp hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí', cần lượng lớn linh thạch.

Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy Đông Phương Đại Đế đích thân ra tay nâng cấp." Tống Thư Hàng đáp. "Ừm, vậy thì tốt.

Mở một cái thông đạo không gian đi, chúng ta bắt đầu truyền tống linh thạch." Phân thân Bạch tiền bối sảng khoái trả lời.

Dù sao cũng là linh thạch của bản thể, ngài ấy lại không đau lòng.

Tống Thư Hàng y lời, mở một thông đạo không gian tại tiểu thế giới sắp sụp đổ này nối đến chỗ phân thân Bạch tiền bối.

Khoảnh khắc tiếp theo, linh thạch cuồn cuộn không ngừng tuôn ra từ thông đạo không gian.

Linh thạch bình thường đều đã qua cắt gọt theo tiêu chuẩn...

Mà linh thạch từ chỗ phân thân Bạch tiền bối truyền qua đều là linh thạch nguyên thạch, mỗi một khối đều to lớn vô cùng.

Phân thân Bạch tiền bối cũng lười gia công cắt gọt kỹ càng.

Thế là, từng khối quặng linh thạch khổng lồ không theo quy tắc tuôn ra từ thông đạo không gian, đường kính mỗi khối đều vượt quá trăm mét. "Nguyên quặng linh thạch lớn thế này sao?

Hơn nữa phẩm chất còn cao như vậy, nơi sản xuất những quặng linh thạch này là một mỏ quặng siêu khổng lồ hả?" Đông Phương Đại Đế ngẩn người, nói.

Quặng linh thạch khổng lồ như vậy cũng không thường gặp, dù sao cho dù là quặng linh thạch trong mỏ siêu khổng lồ thì linh thạch bên trong cũng không thể nào toàn bộ dính liền vào nhau. "Đây không phải là linh thạch xuất phẩm từ mỏ linh thạch đâu." Tống Thư Hàng kiêu ngạo nói: "Đây là một hành tinh linh thạch mà Bạch tiền bối nhà tôi nhặt được, sau đó cắt từ trên đó xuống đấy.

Nếu không phải thông đạo không gian của tôi chỉ có thể duy trì kích thước này, thì Bạch tiền bối hoàn toàn có thể cắt những khối quặng linh thạch lớn hơn qua đây." Đông Phương Đại Đế: "???" Cái gì?

Ngươi vừa nói cái gì, ta có phải nghe nhầm rồi không?

Hành tinh linh thạch là cái quỷ gì?

Đông Phương Đại Đế ta tung hoành thời viễn cổ, dấu chân đi khắp Chư Thiên Vạn Giới...

Ta cũng chưa từng thấy qua thứ gì gọi là 'hành tinh linh thạch' a!

Thông thường, cho dù là thế giới có linh lực cao, trong một thế giới có thể có nhiều 'mỏ quặng linh thạch khổng lồ' đã là tốt lắm rồi.

Cả một hành tinh đều là linh thạch, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng nổi được không.

Nếu trên hành tinh đó có tu luyện giả cư trú, thì đó là chuyện hạnh phúc biết bao?

Ngồi xổm trên đất, tùy tiện cào một cái là ra linh thạch.

Lúc tu luyện, nằm bò ra đất là có thể hấp thu năng lượng.

Ngay cả bồn cầu cũng chế tác bằng linh thạch, động phủ, công cụ toàn bộ đều có thể dùng linh thạch để chế tạo.

Nghĩ thôi đã thấy xa xỉ. "Đông Phương tiền bối, ngài thất thần à?

Số lượng linh thạch đã tàm tạm chưa?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trong thông đạo không gian, từng khối linh thạch đường kính trăm mét vẫn đang không ngừng lăn ra. "Đủ rồi, quá đủ rồi." Đông Phương Đại Đế vội vàng xua tay nói.

Ngài quả thực sắp bị Bá Tống và 'Bạch tiền bối' ở đối diện làm cho khóc thét.

Cái kiểu mượn linh thạch của người khác thế này, ngay cả viết tiểu thuyết thần thoại cũng chẳng dám viết như vậy đâu.

Kết giao được với người bạn như thế này, quả thực là tam sinh hữu hạnh. "Bạch tiền bối, số lượng linh thạch đủ rồi." Tống Thư Hàng gọi to. "Đã rõ, cố lên nhé." Phân thân Bạch tiền bối truyền âm lại.

Tống Thư Hàng lớn tiếng nói: "Cảm ơn Bạch tiền bối ~~" Sau đó, thông đạo không gian đóng lại.

Đông Phương Đại Đế nhìn đống linh thạch khổng lồ trôi nổi trong hư không, lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Ngươi mượn linh thạch xong, đều không nhắc một chút khi nào thì trả sao?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, ngữ khí thê lương nói: "Dù sao trong thời gian ngắn tôi cũng không trả nổi." Đông Phương Đại Đế: “......” Tại sao ngươi có thể lý trực khí tráng như vậy?

Chương 2807

"Đông Phương tiền bối, còn cần chuẩn bị thứ gì nữa không?

Nếu còn thiếu đồ, tôi có thể liên hệ đại lão 'Cái gì cũng bán', nhập khẩu một ít từ chỗ ông ấy." Trên mặt Tống Thư Hàng đã tan đi vẻ 'nghèo túng', hiện rõ sự hào sảng.

Đàn ông quả nhiên phải có tiền, không có tiền thì nói chuyện cũng không có sức mạnh.

Hiện tại trước mắt có cả một đống quặng linh thạch khổng lồ này, Tống Thư Hàng lại bành trướng lên rồi. "Tạm thời đủ rồi, một ít dược liệu đơn giản còn thiếu thì ta có thể bù vào cho ngươi, nể tình ngươi cung cấp dược liệu luyện khí tinh phẩm như vậy, dược liệu phổ thông ta sẽ không thu phí dụng." Đông Phương Đại Đế nói. "Cảm ơn tiền bối, tiền bối không hổ là Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy!" Tống Thư Hàng nho nhỏ vuốt mông ngựa một cái.

Đông Phương Đại Đế mỉm cười, đưa tay vuốt qua sáu mươi sáu kiện bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng, lại hơi có chút tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, thực ra có sáu mươi lăm kiện pháp khí đều chỉ đang ở trạng thái ngưng tụ ý thức yếu ớt.

Nếu trạng thái của chúng có thể tiến thêm một bước nữa, thì ta sẽ càng nắm chắc làm cho chất lượng hai bộ pháp khí của ngươi nâng cao hơn một tầng." "Nói cách khác, cần phải cường hóa bọn chúng một chút sao?" Tống Thư Hàng đáp lại.

Đông Phương Đại Đế: "???" Ý thức pháp khí đâu phải muốn cường hóa là cường hóa được chứ?

Đối diện.

Tống Thư Hàng dùng tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên' liên hệ với Hoàng Sơn mụ mụ: "Hoàng Sơn tiền bối, Hoàng Sơn tiền bối ~" "Chuyện gì?" Hoàng Sơn mụ mụ trả lời. "Hẹn không?

Hoàng Sơn tiền bối." Tống Thư Hàng đính kèm một cái 'biểu tượng cảm xúc ngón cái dựng đứng'.

Hoàng Sơn tiền bối: “......” Soạt!

Quyển cổ thư trên tay ngài bị xé làm hai nửa.

Đậu Đậu: "???" Đậu Đậu trừng mắt chó, nghi hoặc nhìn Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hoàng Sơn đại ngốc có phải đến thời kỳ mãn kinh rồi không?

Nếu không thì tại sao đột nhiên lại nóng nảy một cách khó hiểu như vậy?

Khoan đã...

Chẳng lẽ chuyện mình lén đổi 'Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh' của ngài ấy thành kẹo đường cùng vị đã bị ngài ấy phát giác?

Trong lòng Đậu Đậu có chút chột dạ.

Chủ yếu là mấy ngày trước, khi Hoàng Sơn đại ngốc đau tim thì sẽ bắt nó gặm mấy viên 'Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh', sau đó Hoàng Sơn nghe tiếng 'Thuốc trợ tim' bị nhai nát, tim gan sẽ thoải mái hơn một chút...

Cho nên mà, vì nghĩ cho dạ dày của mình, Đậu Đậu đã lén đổi thuốc của Hoàng Sơn thành kẹo đường.

Dù sao tim gan ngài ấy cũng không có bệnh, không bệnh thì uống thuốc làm gì?

Đang suy tư, lại thấy Hoàng Sơn đại ngốc với động tác thành thạo, chộp lấy lọ 'Thuốc trợ tim', đổ ra hai viên, chuẩn bị nhét vào miệng.

[Xem ra không phải do ta rồi, là trong 'Nhóm Cửu Châu Dược Hoàn' lại có người gửi nội dung trò chuyện khiến tim gan Hoàng Sơn đại ngốc run rẩy hả?] Đậu Đậu trước tiên âm thầm like cho vị thành viên nhóm không rõ danh tính kia, đồng thời nó lao về phía Hoàng Sơn đại ngốc, lên tiếng kêu: "Đại ngốc, để ta nhai, thuốc để ta nhai cho.

Ngươi nghe tiếng ta nhai thuốc là được rồi, thuốc có ba phần độc, dạo này ngươi đừng uống nữa." Hoàng Sơn Tôn Giả ngẩn ra.

Đậu Đậu, đây là đang suy nghĩ cho ngài?

Kể từ khi ngài đề xuất muốn tách Đậu Đậu ra ở riêng...

Đồng thời đã bắt tay vào bố trí động phủ mới cho Đậu Đậu, Đậu Đậu dường như bỗng chốc lớn lên, trở nên trưởng thành hơn.

Quả nhiên, con cái không thể cứ mãi ở dưới đôi cánh của cha mẹ, nhất định phải để chúng rời đi, chúng mới có thể đạt được sự trưởng thành.

Nội tâm Hoàng Sơn từng trận an ủi. 'Sụp soạt ~' Lưỡi Đậu Đậu cuốn một cái, liếm lấy 'viên thuốc' trong tay Hoàng Sơn Tôn Giả, sau đó trong miệng phát ra tiếng nhai giòn tan.

Hoàng Sơn Tôn Giả đóng lọ thuốc lại, cười xoa đầu chó của Đậu Đậu. "Yên tâm đi, ta không sao." Ngài nói như vậy.

Sau đó, ngài cắn răng mở khung chat riêng với Tống Thư Hàng ra, trả lời: "Nói chính sự!" Ngài không thể giả chết không trả lời Thư Hàng...

Bởi vì với tính cách của ba tên Thư Hàng, Tam Lãng, Đồng Quái, nếu ngươi không để ý đến tin nhắn riêng của bọn hắn, thì một lát sau, bọn hắn sẽ chạy vào trong nhóm chat @ngươi.

Hai cái hại so sánh lấy cái nhẹ hơn, cho nên dù tim gan ẩn ẩn đau nhói, Hoàng Sơn mụ mụ vẫn chọn trả lời Bá Tống. "Là thế này, Hoàng Sơn tiền bối.

Lần trước ngài chẳng phải đã nhắc với tôi, khoảng giữa tháng 1, chúng ta cùng tổ đội hẹn Lý Đạo Quân, đi 'Hóa Linh Di Tích' tìm kiếm vật chất làm cho bản mệnh pháp khí sinh ra ý thức yếu ớt, hoặc làm cho ý thức pháp khí yếu ớt có tỷ lệ nhất định tiến hóa thành 'Khí Linh' sao.

Tôi xem thời gian cũng sắp đến giữa tháng 1 rồi...

Chi bằng, hôm nay chúng ta hẹn luôn đi?" Tống Thư Hàng trả lời.

Hôm nay đã là ngày 17 tháng 1, tính toán thời gian thì đúng lúc đã là giữa tháng 1.

Chọn ngày không bằng gặp ngày...

Hôm nay hẹn luôn, xông vào 'Hóa Linh Di Tích', sau đó trong vòng vài phút bình định phó bản Hóa Linh Di Tích, đào thứ vật chất nâng cấp 'bản mệnh pháp khí' kia ra!

Dù sao Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy 'Đông Phương Đại Đế' vẫn đang ở bên cạnh đợi mở lò luyện khí, hắn phải trong thời gian ngắn nhất lấy được thứ vật chất thần kỳ kia, trước khi Đại Đế mở lò, làm cho 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' của mình nâng cao thêm một bước. "Hóa ra là chuyện này, hiện tại ngươi có thể tranh thủ thời gian ra ngoài được không?" Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi.

Trong tay Tống Thư Hàng có loại 'thuốc nhỏ mắt' thần kỳ kia, cũng sở hữu công năng làm cho bản mệnh pháp khí sinh ra ý thức yếu ớt, hơn nữa số lượng không ít...

Lúc trước Thư Hàng dùng loại 'thuốc nhỏ mắt' này, tính mỗi giọt là một phần, đổi lấy lượng lớn bảo vật trong tay các đạo hữu 'Nhóm Cửu Châu Số 1'.

Những bảo vật đó về sau lại thông qua 'Tán Tài Vương Tọa' phát tán một đợt tại niên hội của Thiên Hà Tô Thị.

Hoàng Sơn Tôn Giả cũng mượn cơ hội này, dùng 'thuốc nhỏ mắt' kia làm cho Bản Mệnh Kiếm Khí của mình sinh ra linh thức yếu ớt.

Mà vật chất thần kỳ trong Hóa Linh Di Tích sở hữu công hiệu làm cho 'linh thức yếu ớt' có xác suất nhất định sinh ra Khí Linh...

Thuốc nhỏ mắt và vật chất thần kỳ tổ hợp lại, về mặt lý thuyết mà nói quả thực là một đôi trời sinh đất dưỡng.

Hiện tại điều duy nhất phải suy xét chính là hiệu quả của 'đặc chất thần kỳ' trong di tích kia có thể chồng chéo với 'thuốc nhỏ mắt' của Tống Thư Hàng hay không. "Được, hoàn toàn không vấn đề, tôi có thể xuất phát bất cứ lúc nào!" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Hiện tại, hóa thân sắt thép của hắn vừa mới trở về; cộng thêm Tống Four ở Thế giới Cửu U.

Hắn lại quay về khoảng thời gian vui vẻ có phân thân, một người có thể đồng thời xuất hiện ở ba nơi.

Thế giới Cửu U Ma Hải do Tống Four tọa trấn, sau đó để hóa thân sắt thép ở lại trong tàn hài tiểu thế giới này, bồi tiếp Đông Phương Đại Đế.

Như vậy, bản thể của hắn có thể xuất phát, hẹn với Hoàng Sơn tiền bối, bình định Hóa Linh Di Tích. "Được, vậy ngươi đợi một lát, ta đi liên hệ với Lý Đạo Quân." Hoàng Sơn tiền bối trả lời.

Kết thúc tin nhắn riêng với Tống Thư Hàng, Hoàng Sơn Tôn Giả lại lấy ra một miếng 'Truyền Âm Ngọc Phù' đặc chế, bắt đầu liên hệ Lý Đạo Quân.

Lý Đạo Quân là loại tu sĩ có tính cách khá cẩn thận, gần đây có rất nhiều người đang ngấm ngầm tìm hắn, muốn lấy được vật chất thần kỳ kia từ trên người hắn, dẫn đến việc gần đây Lý Đạo Quân ngay cả mạng cũng không dám lên.

Cũng chỉ có một số bạn bè chí cốt mới có thể thông qua 'Truyền Âm Ngọc Phù' đặc chế để liên hệ với hắn.

Truyền Âm Ngọc Phù rất nhanh được kết nối. "Dô, Lý Đạo Quân, ta là Hoàng Sơn." Hoàng Sơn Tôn Giả tự báo danh hiệu trước, tránh cho Lý Đạo Quân cẩn thận quá mức mà ngắt ngọc phù. "Hô...

Là Hoàng Sơn à." Lý Đạo Quân ở đầu bên kia ngữ khí dường như là dáng vẻ vừa mới ngủ dậy. "Thời gian cũng sắp đến giữa tháng 1 rồi, chúng ta có muốn hẹn nhau đi tới động phủ di tích kia không?" Hoàng Sơn Tôn Giả nói.

Lý Đạo Quân lên tiếng trả lời: "Bên ngươi đã tìm được đạo hữu phòng ngự hình thích hợp chưa?

Về phương diện nhân phẩm có tin được không?" "Lần trước lúc liên hệ với ngươi, chẳng phải ta đã nhắc với ngươi rồi sao, ta đã tìm được nhân tuyển phòng ngự hình thích hợp.

Yên tâm đi, về nhân phẩm tuyệt đối tin được, là đạo hữu mà ta một tay nhìn hắn trưởng thành." Hoàng Sơn Tôn Giả cảm khái vạn thiên. "Là hậu bối?

Vậy phòng ngự của hắn có đủ 'trâu' không?" Lý Đạo Quân có chút lo lắng nói: "Cạm bẫy và công kích trong Hóa Linh Di Tích phi thường đáng sợ, cho nên bắt buộc phải là tu sĩ chuyên tinh phòng ngự từ lục phẩm trở lên...

Ta mới nắm chắc xông vào sâu trong di tích!" "Bảo đảm phòng ngự cấp Bát phẩm." Hoàng Sơn tiền bối bình tĩnh trả lời.

Bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí của Tống Thư Hàng tiểu hữu, toàn bộ đều là phẩm chất bát phẩm, 'Vĩnh Bất Hãm Lạc Thánh Thành' kia vừa mở ra, công kích cửu phẩm đều gánh được.

Hơn nữa, đây mới chỉ là cấp độ phòng ngự trên bề mặt của Tống Thư Hàng, trên thực tế hiện tại phòng ngự của Thư Hàng mạnh đến mức nào, Hoàng Sơn mụ mụ cũng tính không ra. "Hít, ổn rồi, ổn rồi." Lý Đạo Quân vui vẻ nói.

Tuy nhiên một lát sau...

Lý Đạo Quân lại có chút khổ não nói: "Đạo hữu phòng ngự hình thì tìm được rồi, nhưng chúng ta còn thiếu một vị cao tăng sở hữu đại công đức.

Kỳ thực mấy ngày nay, ta vẫn luôn tìm kiếm cao tăng đắc đạo như vậy, nhưng mãi vẫn không có nhân tuyển đáng tin cậy." Sở hữu đại công đức cao tăng, hơn nữa còn phải là đạo hữu đáng tin cậy, muốn đồng thời thỏa mãn hai điều kiện này cũng không dễ tìm.

Vốn dĩ Lý Đạo Quân có một vị cao tăng đạo hữu khá thích hợp...

Nhưng vị cao tăng này mấy tháng trước sau khi nghe Bá Tống giảng pháp, dính một phát 'Cường Giả Giám Định Thuật', đột nhiên đại triệt đại ngộ, lĩnh ngộ được chân lý của sinh mệnh.

Gần đây đang ở trạng thái bế quan, mãi đến hiện tại vẫn chưa xuất quan.

Nếu không phải biết vị đạo hữu này là cao tăng đắc đạo, Lý Đạo Quân đều phải hoài nghi có phải hắn đi tạo sinh mệnh hay không.

Hoàng Sơn Tôn Giả nghe thấy yêu cầu này thì hơi khựng lại - Tức là muốn phòng ngự đủ trâu, lại muốn đại công đức, đây chẳng phải là đang nói Tống Thư Hàng sao? "Đại công đức thì...

Bên ta cũng bao thầu luôn rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả cười đáp: "Bảo đảm khởi điểm là 'Công đức cụ hiện hóa', có đủ không?" Công đức chi lực của Tống Thư Hàng tiểu hữu hiện tại thâm hậu đến mức nào, e rằng ngay cả chính hắn cũng nói không rõ.

Hoàng Sơn Tôn Giả biết Tống Thư Hàng trước lần Huyền Thánh giảng pháp đầu tiên thì đã làm được 'Công đức chi quang cụ hiện hóa'.

Sau này lại trải qua bảy lần giảng pháp Hiển Thánh, tầng tầng công đức chi lực gia trì.

Hiện nay trong Chư Thiên Vạn Giới này, ngoại trừ những Trường Sinh Giả đã sống rất lâu ra, e rằng đã rất khó tìm ra sự tồn tại nào có công đức chi lực bàng bạc hơn Tống Thư Hàng.

Thậm chí trong số các Trường Sinh Giả, có đại lão nào có công đức chi lực vượt qua Tống Thư Hàng hay không cũng vẫn là một ẩn số. "Bảo đảm trình độ 'Công đức chi quang cụ hiện hóa'?

Hít ~ Ổn rồi, ổn rồi!" Tâm tình Lý Đạo Quân trở nên mỹ diệu, Hoàng Sơn đạo hữu quả thực là phúc tinh của hắn.

Chương 2808

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn cẩn thận hỏi một câu: "Vị đại sư công đức này có đáng tin cậy không?

Đạo hữu sở hữu đại công đức thì nhân phẩm chúng ta khẳng định có thể tin được, nhưng cái miệng của hắn có đáng tin không?" "Yên tâm đi, hoàn toàn đáng tin.

Ngươi chỉ cần lúc phân phối thu hoạch di tích, nhớ chia nhiều hơn một chút cho vị đạo hữu mà ta dẫn đến là được." Hoàng Sơn Tôn Giả vui vẻ nói. "Là cùng một người?

Ra là thế." Lý Đạo Quân lập tức hiểu ý của Hoàng Sơn Tôn Giả, hắn gật đầu biểu thị đã hiểu - Cũng đúng, cao tăng đắc đạo thường thường đều có tấm lòng nhân từ, cho nên so với công kích, các cao tăng thường thích phòng ngự hơn.

Chỉ khi cần thiết, mới có thể triển hiện thủ đoạn nộ hỏa từ bi ở mặt khác.

Cho nên, tức sở hữu đại công đức, lại am hiểu thủ đoạn phòng ngự, hoàn toàn có thể hiểu được.

Trong đầu hắn đã não bổ ra hình dáng một vị cao tăng diện mục hòa thiện, tỏa ra ánh sáng công đức. "Đến lúc đó, ta tuyệt đối sẽ không để vị đạo hữu mà Hoàng Sơn ngươi mang đến chịu thiệt.

Lúc phân phối chiến lợi phẩm, khẳng định phải chia cho hắn nhiều hơn một phần." Lý Đạo Quân vỗ ngực bảo đảm. "Vậy ngươi còn có yêu cầu nào khác không?

Có thì nói rõ một lần, để ta sắp xếp thay ngươi.

Nếu không có vấn đề gì, chi bằng hôm nay chúng ta hành động luôn, chọn ngày không bằng gặp ngày." Hoàng Sơn Tôn Giả đề nghị.

Ngoài phòng ngự và công đức chi lực ra, Tống Thư Hàng tiểu hữu còn có một đàn khỉ có thể hô hoán 666 để trợ uy; về phương diện công kích tuy thủ đoạn không nhiều nhưng uy lực lại không yếu; ngay cả chuyện mang thai Thư Hàng tiểu hữu cũng có thể làm được; có thể nói là vô cùng toàn diện. "Đủ rồi, đủ rồi.

Vậy hôm nay chúng ta xuất phát luôn!

Chúng ta hẹn một nơi để gặp nhau đi." Lý Đạo Quân vui vẻ nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả trả lời: "Được, vậy ta đi trả lời đạo hữu đi cùng ta, hỏi xem hắn đang ở chỗ nào, sau đó chúng ta tìm một tọa độ thích hợp để tụ tập trước, rồi hãy đi xông pha di tích kia." Tạm thời ngắt cuộc gọi với Lý Đạo Quân xong, Hoàng Sơn Tôn Giả lại nhắn tin riêng cho Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, thỏa rồi, hôm nay xuất phát luôn.

Hiện tại ngươi đang ở vị trí nào, chúng ta tìm một vị trí thích hợp, ba người gặp mặt trước." "Hoàng Sơn tiền bối ngài đang ở đâu?

Tôi trực tiếp mở cửa không gian qua tìm ngài." Tống Thư Hàng nói. "Cửa không gian?" Hoàng Sơn Tôn Giả hơi khựng lại, đột nhiên nói: "Suýt nữa thì quên mất một thân 'phụ kiện' kia của ngươi...

Lỗ rồi lỗ rồi, phí xuất tràng cho một thân phụ kiện này của ngươi quá thấp." Tống Thư Hàng cũng không phải là một cá thể đơn thuần, một thân phụ kiện hào hoa kia của hắn, chỉ lấy phí xuất tràng 'khiên thịt + đại sư công đức', thực sự có chút thấp.

Có điều...

Nghĩ lại thì thôi bỏ đi, thật sự nếu tính toán chiết khấu phí xuất tràng của Tống Thư Hàng và một thân phụ kiện của hắn, Lý Đạo Quân cũng trả không nổi. 'Hoàng Sơn tiền bối hiểu lầm là tôi phải dựa vào phụ kiện để mở cửa không gian sao?' Tống Thư Hàng vốn định giải thích một chút, hắn hiện tại đã có thể dựa vào thủ đoạn của chính mình để mở cửa không gian.

Nhưng nghĩ lại, cảm thấy thôi bỏ đi...

Tim Hoàng Sơn mụ mụ đã rất mệt rồi, hắn không thể tạo thêm gánh nặng tâm lý cho Hoàng Sơn mụ mụ nữa.

Hoàng Sơn mụ mụ là của mọi người, vạn nhất thực sự vì gánh nặng mà sinh bệnh thì không tốt. "Ta đang ở Trái Đất hiện thế, hiệp trợ một số đạo hữu xử lý di chứng 'Sự kiện Tà Vọng'.

Ta gửi tọa độ bản đồ cho ngươi, ngươi trực tiếp qua đây đi." Hoàng Sơn mụ mụ trả lời.

Tống Thư Hàng ngoan ngoãn đáp: "Không vấn đề." ...

Trong tàn hài tiểu thế giới.

Tống Thư Hàng nói với Đông Phương Đại Đế: "Đông Phương tiền bối, tôi đi lấy một món bảo vật có thể tăng cường ý thức bản mệnh pháp khí, đi rồi về ngay.

Ngài có thể đợi tôi một chút không?" "Ngươi cứ đi đi...

Để lại phân thân của ngươi ở đây dùng để liên lạc là được.

Ta trước khi chính thức mở lò cường hóa bản mệnh pháp khí cho ngươi, đúng lúc cũng cần một chút thời gian chuẩn bị." Đông Phương Đại Đế trả lời.

Trước khi mở lò luyện khí, ngài cần dựa theo phẩm chất và chủng loại của dược liệu để thiết kế một bộ phương án cường hóa cho sáu mươi sáu kiện pháp khí của Tống Thư Hàng.

Dược liệu khác nhau, lộ tuyến cường hóa cũng sẽ khác nhau.

Đặc biệt là lần này Đông Phương Đại Đế chuẩn bị chỉnh đốn thật tốt, tranh thủ dùng hết tất cả nguyên dược liệu vào việc nâng cấp sáu mươi sáu kiện pháp khí, như vậy, phương án cường hóa cũng sẽ phức tạp hơn. "Vậy Đông Phương tiền bối, tôi sẽ về sớm nhất có thể!" Tống Thư Hàng đưa tay, đẩy cửa không gian ra, mang theo Công Đức Xà Mỹ Nhân cùng biến mất.

Đông Phương Đại Đế xếp hai bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' và dược liệu nâng cấp ngay ngắn, bắt đầu thôi diễn phương án cường hóa. "Phải tính cả điều kiện cường độ linh thức pháp khí của Bá Tống sau khi nâng cấp vào mới được...

Đúng là không ngờ tới, Bá Tống ngay cả đồ vật nâng cao cường độ linh thức bản mệnh pháp khí cũng đào được." "Có điều, nếu linh thức của bản mệnh pháp khí đột nhiên tăng lên biên độ lớn + đẳng cấp pháp khí cũng đồng thời tăng lên một hơi thì độ thân mật giữa nó và bản thân tu sĩ rất có khả năng sẽ phát sinh vấn đề, điểm này không thể không phòng." Đông Phương Đại Đế khẽ nói.

Thân là đệ nhất nhân trong giới luyện khí, ngài sẽ suy xét đến từng chi tiết. "Nói đi cũng phải nói lại, ta chỉ là một thợ luyện khí, độ thân mật giữa tu sĩ và bản mệnh pháp khí, ta hiểu cái búa ấy." Đông Phương Đại Đế nói.

Phương pháp nâng cao độ thân mật giữa mỗi tu sĩ và bản mệnh pháp khí đều không giống nhau, Đông Phương Đại Đế tối đa chỉ có thể nhắc nhở một chút.

Cụ thể phải giải quyết thế nào, còn phải xem thủ đoạn của chính Bá Tống.

Nói thật, Đại Đế còn khá mong chờ xem khi 66 kiện bản mệnh pháp khí của Bá Tống vì tăng lên quá nhiều mà độ thân mật phát sinh vấn đề, Bá Tống sẽ đối mặt như thế nào?

Ngài muốn xem xem, người trẻ tuổi được Thiên Đế coi trọng này, rốt cuộc có chỗ nào đặc thù? ****** Hiện thế, vị trí của Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hoàng Sơn Tôn Giả nhẹ nhàng xoa đầu chó Đậu Đậu, nói: "Đậu Đậu, tiếp theo ta phải đi thám thính một cái di tích, ngươi ở nhà trông nhà cho tốt." "Không mang ta theo?" Đậu Đậu hỏi. "Thực lực ngươi không đủ, ở trong di tích đó, ta không nhất định có thể bảo vệ được ngươi." Hoàng Sơn Tôn Giả nói: "Cố gắng tấn cấp đi." Đậu Đậu nghe thấy lời này liền ngoan ngoãn gật đầu - Di tích mà ngay cả Hoàng Sơn cũng không thể bảo vệ nó, gần đây nó không có hứng thú tìm đường chết.

Đang nói chuyện, đột nhiên có cửa không gian mở ra trước mặt Đậu Đậu. "Gâu, Cửu Phẩm Kiếp Tiên?" Đậu Đậu lập tức bật nhảy từ trên bàn lên.

Cửu Phẩm Kiếp Tiên đột nhiên quang lâm, nó đương nhiên sẽ căng thẳng. "Là ta, Đậu Đậu." Giọng nói nhu hòa của Tống Thư Hàng phát ra từ trong cửa không gian, thân thể hắn bước qua không gian mà đến, đưa tay nâng Đậu Đậu lên cao, bắt chước giọng điệu của Hoàng Sơn tiền bối nói: "Cố gắng tấn cấp đi, Đậu Đậu." Đậu Đậu: “......” Nó duy nhất không muốn bị tên Thư Hàng này nâng lên cao cao rồi nói những lời như vậy! "Tôi đến rồi, Hoàng Sơn tiền bối." Tống Thư Hàng sau khi đặt Đậu Đậu xuống thì nói. "Vậy chúng ta xuất phát thôi." Hoàng Sơn Tôn Giả đưa một tờ giấy, nói: "Vừa rồi ta lại liên hệ với Lý Đạo Quân, hiện tại hắn đang ở động phủ ẩn tàng trên Mặt Trăng, đây là tọa độ." "Không vấn đề, chúng ta trực tiếp qua đó." Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó nhẹ nhàng hất cọng tóc ngố trên đầu một cái...

Giả vờ là Sở các chủ đang mở cửa không gian.

Lại một cánh cửa không gian mở ra, thông thẳng đến tọa độ trên

Mặt Trăng. "Hoàng Sơn tiền bối ngài qua trước đi." Tống Thư Hàng nói - Hắn phải duy trì cánh cửa không gian này.

Hoàng Sơn Tôn Giả cũng không nghi ngờ, ngài đưa tay chộp lấy một cái túi Càn Khôn trên bàn, dặn dò Đậu Đậu xong liền đứng dậy bước vào trong cửa không gian. ...

Mặt Trăng, nơi động phủ ẩn tàng của Lý Đạo Quân. "Hoàng Sơn nói muốn cùng vị cao tăng đạo hữu kia trực tiếp qua đây tìm ta, cũng không biết khi nào sẽ đến." Lý Đạo Quân chỉnh lý xong khí cụ có khả năng sẽ dùng đến khi thám thính di tích.

Ngoài ra, hắn cũng muốn xem xem vị hậu bối đạo hữu công đức thâm hậu, phòng ngự cao cường nhà Hoàng Sơn kia.

Đang nói chuyện, đột nhiên có một cánh cửa không gian mở ra ngay tại cửa động phủ của hắn.

Linh lực dao động của cửa không gian cực lớn, lập tức khiến Lý Đạo Quân cảnh giác.

Cửu Phẩm Kiếp Tiên?

Lúc này tại sao lại có Cửu Phẩm Kiếp Tiên đến tìm ta?

Là truyền tống ngẫu nhiên xảy ra lỗi?

Hay là nhìn trúng thông tin về 'vật chất đặc thù' trong tay ta, muốn đến đòi hỏi?

Trong nháy mắt, mấy chục ý niệm hiện lên trong đầu Lý Đạo Quân.

Nhưng ngay sau đó, thân ảnh quen thuộc của Hoàng Sơn Tôn Giả bước ra từ cửa không gian. "Hoàng Sơn?" Lý Đạo Quân ngẩn ra.

Cái câu 'trực tiếp qua đây tìm ta' mà ngươi nói, là chỉ việc băng qua cửa không gian trực tiếp đến đây ấy hả?

Ngươi suýt chút nữa dọa ta tè ra quần rồi có biết không?

Hoàng Sơn Tôn Giả mỉm cười nói: "Ta đến rồi, Lý Đạo Quân, mở cửa đi." Lý Đạo Quân bấm đạo ấn, mở ra cánh cửa lớn của động phủ ẩn tàng, đón Hoàng Sơn vào.

Đợi sau khi Hoàng Sơn Tôn Giả vào trong, Lý Đạo Quân đón tiếp, cho ngài một cái ôm, sau đó hỏi: "Hoàng Sơn, còn... vị đạo hữu kia đâu?" Hắn nhìn về phía cửa không gian ở cửa động phủ, vị đạo hữu khác mà Hoàng Sơn nói, sẽ không phải là vị đạo hữu mở cửa không gian kia chứ?

Đang nói chuyện...

Cửa không gian lóe lên, lại có một thân ảnh bước ra.

Thân ảnh này vừa xuất hiện, có đầy trời ánh sáng công đức đi theo.

Đồng thời, có bảy cái Thánh hiệu trực tiếp hiện lên trong đầu Lý Đạo Quân.

Bá...

Bá Tống?

Cả người Lý Đạo Quân cứng đờ lại.

Vị đại lão này sao lại tới đây? "Đến rồi, đây chính là vị đạo hữu phòng ngự rất mạnh mà ta nói." Hoàng Sơn mụ mụ từ xa vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Lý Đạo Quân: "!!!" Ta chỉ là muốn một đạo hữu khiên thịt phòng ngự mạnh chút thôi, ngươi thế mà lại kéo Bá Tống đại lão qua đây cho ta?

Ngoài ra...

Hoàng Sơn cái tên mày rậm mắt to nhà ngươi, thế mà cũng biết hù

người.

Bá...

Chương 2809

Bá Tống thành hậu bối của ngươi lúc nào?

Ngươi còn nhìn hắn trưởng thành?

Ngươi là đại lão thời viễn cổ chuyển sinh à?

Mặt mũi của ngươi đâu?

Có cần mặt mũi nữa không?

Đang suy tư.

Tại chỗ thông đạo không gian ở cửa động phủ, Bá...

Bá Tống đại lão từ xa gọi to với Hoàng Sơn Tôn Giả: "Hoàng Sơn tiền bối, tôi đến rồi!" Hoàng Sơn...

Tiền bối?

Tiền bối?

Bá...

Bá Tống gọi Hoàng Sơn là tiền bối?

Lý Đạo Quân ngơ ngác nhìn bạn chí cốt Hoàng Sơn của mình.

Ngọa tào...

Ta thật không biết lai lịch của Hoàng Sơn ngươi lại lớn như vậy đấy!

Hoàng Sơn đại đại, ngài rốt cuộc là vị đại lão viễn cổ nào chuyển thế...

Nói cho ta biết được không, để ta đi tế bái mộ phần tiền kiếp của ngài.

Lý Đạo Quân nhìn Hoàng Sơn Tôn Giả với ánh mắt đặc biệt u oán.

Khi nghe thấy Bá...

Bá Tống đáng sợ ngọt ngào gọi Hoàng Sơn đạo hữu là 'tiền bối', Lý Đạo Quân cảm giác mình suýt chút nữa phải quỳ xuống.

Lúc này, Bá...

Bá Tống vừa vẫy tay, vừa chạy về phía bên này.

Lý Đạo Quân cũng không biết mình phải dùng tâm thái như thế nào để đối mặt với 'vãn bối' Bá...

Bá Tống của Hoàng Sơn - Dù sao đây cũng là người đàn ông khiến cả Chư Thiên Vạn Giới đều run rẩy! "Không cần căng thẳng, đối đãi với Thư Hàng bình thường là được, hắn là một đạo hữu rất dễ chung sống." Hoàng Sơn Tôn Giả nói trái lương tâm - Chính là chung sống lâu, ngươi sẽ cần đến chỗ ta mua 'Thuốc trợ tim hiệu quả nhanh' vị trái cây bí chế.

Lý Đạo Quân: “......” Bình thường tâm cái lông ấy!

Ngươi đứng ở vị trí và góc độ của ta, khi đối mặt với Bá...

Bá Tống, ngươi thử bình thường tâm một cái cho ta xem? "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, Lý Đạo Quân ngươi có phát giác ra không, bên cạnh động phủ của ngươi có người đang giám sát." Hoàng Sơn Tôn Giả lặng lẽ lên tiếng nhắc nhở.

Khi Lý Đạo Quân mở cửa động phủ đón tiếp ngài, xung quanh hiện ra mấy thân ảnh giám sát trong bóng tối. "Bọn chúng đã ở đây từ rất sớm rồi, nhưng trước đó động phủ của ta vẫn luôn ở trạng thái ẩn tàng, bọn chúng chỉ có thể canh giữ ở khu vực này.

Hiện tại cửa động phủ của ta vừa mở, bọn chúng liền lặng lẽ tụ tập lại.

Một lũ chuột nhắt giấu đầu lòi đuôi." Lý Đạo Quân khinh thường nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả cười nói: "Dù sao vật chất đặc thù trong tay ngươi cũng là bảo vật có thể tăng cường linh thức 'bản mệnh pháp khí'...

Nói đi cũng phải nói lại, lúc đó tình báo làm sao mà bị lộ vậy?

Quá không cẩn thận rồi đi." "Là ta quá chủ quan, sau khi có được bảo vật thì quá mức hưng phấn, trong tình huống chưa phòng bị tốt đã thử sử dụng bảo vật nâng cấp một thanh phi kiếm của ta...

Kết quả quá trình này lại vừa khéo bị người ta phát giác, hại ta trốn đông trốn tây, co rúm mấy ngày nay." Lý Đạo Quân ảo não nói.

Con người khi quá hưng phấn sẽ không thể giữ được bình tĩnh, Lý Đạo Quân ngày thường vô cùng cẩn thận, nhưng lúc quá hưng phấn vẫn phạm phải sai lầm cấp thấp này.

Đối diện...

Tống Thư Hàng cũng đồng thời phát giác ra đám thân ảnh ẩn tàng giám sát kia, đồng thời, hắn suy nghĩ một chút là đoán ra nguyên nhân những người này giám sát Lý Đạo Quân.

Xem ra, có không ít người đều đang nhắm vào vật chất đặc thù có thể nâng cao linh thức pháp khí trong tay Lý Đạo Quân.

Tu Chân Giới cũng là một cái giang hồ lớn, nơi nào có giang hồ thì khó tránh khỏi sẽ có mặt tối.

Đã như vậy, nể mặt Hoàng Sơn mụ mụ, mình giúp vị Lý Đạo Quân này một phen vậy.

Bạn tốt của Hoàng Sơn mụ mụ, chính là bạn tốt của các thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số 1' bọn họ. ...

Lúc này.

Đám thành viên đang giám sát động phủ của Lý Đạo Quân trong bóng tối, lúc này tim gan đều đang run rẩy, bắp chân nhũn ra, bụng đau âm ỉ.

Bọn hắn ngàn tính vạn tính, không tính đến việc Bá...

Bá Tống đại lão lại xuất hiện ở đây.

Bọn hắn vốn dĩ chỉ muốn thăm dò thông tin của một con tiểu BOSS cấp 10, kết quả lại phát hiện bên cạnh con tiểu BOSS này còn có một con siêu quy tắc chung cực BOSS cấp 1 tỷ đang ở đó.

Nếu không phải tố chất tâm lý của bọn hắn quá mạnh, thì đã sớm sụp đổ rồi.

Không ngờ Lý Đạo Quân lại móc nối được với Bá...

Bá Tống?

Cũng không biết quan hệ giữa Lý Đạo Quân và Bá...

Bá Tống là gì?

Nếu chỉ là hợp tác một lần bình thường thì còn tốt, đợi sau khi Lý Đạo Quân và Bá...

Bá Tống hợp tác kết thúc, bọn hắn có thể chờ thời cơ mà hành động.

Nhưng nếu giữa Lý Đạo Quân và Bá...

Bá Tống có quan hệ thân mật...

Thì kẻ nào dám đánh chủ ý lên Lý Đạo Quân chính là chán sống rồi.

Nếu nói một năm nay, người đàn ông có cảm giác tồn tại mạnh nhất Tu Chân Giới là ai, khẳng định là Bá Tống không thể nghi ngờ.

Ngoài ra, nghe nói cách đây không lâu, Bá Tống khiêu chiến các đại lão Chư Thiên Vạn Giới trên Hỏa Tinh, đến nay, nghe nói đã có số lượng đại lão vượt quá hai chữ số bị Bá Tống ấn xuống đất ma sát!

Tuy rằng chiến cục cụ thể không phải là thứ mà đám tiểu bối bọn hắn có thể nhìn trộm, nhưng loáng thoáng có thể nghe được rất nhiều lời đồn.

Ví dụ như, tích sự Bá Tống đã đang sáng tạo ra 'Bá Văn' thuộc về hắn.

Ví dụ như chuyện Bá Tống có khả năng đã đạt đến cùng một cảnh giới với Nho gia Thánh Nhân, Thiên Đình Thiên Đế. [Rời đi trước đã, nhân lúc chưa chọc giận Bá Tống tiền bối, cứ lặng lẽ rút lui trước.

Sau đó lại nghĩ cách, ngầm nghe ngóng quan hệ giữa Bá Tống và Lý Đạo Quân.] Ý niệm như vậy hiện lên trong đầu các thành viên giám sát.

Bọn hắn bắt đầu khiêm tốn co người lại, chuẩn bị rút lui.

Tuy nhiên, ngay lúc này, Bá...

Bá Tống đại lão đột nhiên lại vẫy tay về phía Lý Đạo Quân, cười lên tiếng gọi: "Lý Đạo Quân tiền bối, tôi đến rồi đây!" Tất cả thành viên giám sát: "!!!!!!" Lý Đạo Quân...

Tiền bối?

Tiền bối?

Tiếng gọi mang theo ý cười trong miệng Bá...

Bá Tống đại lão, lại giống như tiếng sấm cuồng bạo thời tiền sử, nổ vang trong đầu tất cả các thành viên giám sát!

Hơn nữa, thanh âm này còn tự mang theo hồi âm vô hạn, lặp đi lặp lại vang vọng trong đầu bọn hắn.

Tất cả các thành viên giám sát chuẩn bị rút lui, giống như bị ách vận mệnh bóp chặt cổ họng vịt, há to miệng, cổ họng không ngừng làm động tác 'nuốt nước bọt', nhưng lại không có nước bọt để nuốt, chỉ cảm thấy cổ họng khô khốc, thiếu nước.

Lý Đạo Quân rốt cuộc là lai lịch gì?

Hắn, thế mà lại là tiền bối của Bá...

Bá Tống đại lão?

Nhưng cảnh giới của Lý Đạo Quân, rõ ràng chỉ là cảnh giới Lục phẩm Chân Quân.

Tại sao hắn lại là tiền bối của Bá Tống đại lão? [Chỉ có một khả năng, Lý Đạo Quân căn bản chính là chuyển thế của một vị đại nhân vật nào đó thời tiền sử.

Hơn nữa, kiếp trước của hắn và Bá Tống có quan hệ vô cùng tốt, là nhân vật tiền bối của Bá Tống!] [Thảo nào, ngay cả di tích chí bảo 'nâng cao linh thức pháp bảo' hắn cũng có thể tìm được...

E rằng di tích đó, căn bản chính là do kiếp trước của Lý Đạo Quân để lại!] Nghĩ như vậy, dường như rất nhiều chuyện đều có thể giải thích thông suốt.

Quá đáng sợ, ẩn giấu quá sâu rồi, Lý Đạo Quân tiền bối loại gia hỏa giả heo ăn thịt hổ này, thực sự âm hiểm. [Rút lui, mau rút lui.

Sau đó lập tức truyền tin tức này về.] ...

Đám thành viên giám sát chạy trốn trong chật vật, lại không chú ý đến biểu tình vẻ mặt mộng bức của Lý Đạo Quân lúc này.

Đối diện.

Lý Đạo Quân vốn đang suy nghĩ phải đối mặt với Bá...

Bá Tống như thế nào, toàn thân đều cứng đờ, vẻ mặt ngơ ngác.

Hắn vừa rồi đã diễn toán rất nhiều hình ảnh mình chính thức tiếp xúc với Bá Tống trong đầu.

Ví dụ như hắn cung kính hành lễ với Bá Tống, gọi một tiếng: "Bá Tống tiền bối, hoan nghênh đến tệ phủ." Sau đó lại biểu thị một chút lời thoại kiểu như sự quang lâm của Bá Tống tiền bối khiến động phủ của hắn trở nên huy hoàng.

Chương 2810

Hoặc là dưới sự dẫn tiến của Hoàng Sơn, Bá Tống đại lão nể mặt Hoàng Sơn, không tiếc hạ mình, chịu kết giao đồng lứa với hắn, nể tình gọi hắn một tiếng 'Lý Đạo Quân đạo hữu' các loại, để hắn sau này có vốn liếng chém gió với bạn bè.

Chuyện 'Bá Tống đại lão từng bình bối luận giao với ta, gọi ta một tiếng đạo hữu' này, đã đủ để người ta chém gió mấy năm rồi.

Nhưng hiện tại, Bá Tống thế mà lại trước mặt bao nhiêu người, gọi hắn một tiếng 'Lý Đạo Quân tiền bối'.

Điều này thực sự hoàn toàn vượt quá tính toán của Lý Đạo Quân.

Hắn ngơ ngác nghiêng đầu, nhìn về phía Hoàng Sơn.

Chẳng lẽ, ta cũng giống như Hoàng Sơn, cũng là chuyển thế của một vị đại lão viễn cổ nào đó?

Thời tiết lúc nóng lúc lạnh...

Hình như có chút cảm mạo nhẹ...

Hiệu suất gõ chữ rất thấp...

Nhớ lại lúc đặt bút viết mở đầu 《Tu Chân Liêu Thiên Quần》, cũng tầm khoảng tháng này, cũng là tình huống như vậy.

Bởi vì thời tiết nóng lạnh thay đổi đột ngột, cảm mạo phát sốt.

Sau đó, liền có một màn Tống Thư Hàng cảm mạo mở đầu.

Tất nhiên, loại ý niệm hoang đường này chỉ lướt qua trong đầu Lý Đạo Quân một lần, lập tức liền bị hắn bóp chết tận sâu trong não hải.

Chính hắn rất rõ ràng, mình không phải là chuyển thế của đại nhân vật gì cả.

Thân là tu sĩ, có một số việc vẫn có thể xác định được...

Cho nên, Bá Tống đại lão tại sao đột nhiên lại muốn gọi hắn một tiếng 'tiền bối'?

Bị Bá Tống đại lão gọi như vậy, hắn có cảm giác tổn thọ - Hắn thực sự gánh không nổi tôn xưng như vậy của đại lão. "Thư Hàng tiểu hữu quả nhiên vẫn không thay đổi." Hoàng Sơn Tôn Giả an ủi nhìn Tống Thư Hàng một cái.

Tuy rằng cảnh giới thực lực đã tăng lên, nhưng bản tính của hắn vẫn không hề thay đổi, vẫn giống như lúc mới vào nhóm, là một chàng trai trẻ có nội tâm lương thiện.

Đây là chuyện rất hiếm có, đổi lại là người khác giống như Tống Thư Hàng, trong thời gian ngắn thực lực bành trướng kịch liệt như vậy, rất có khả năng tâm thái cũng sẽ bành trướng đến mức không thể tự kiềm chế.

Đây chính là quan hệ giữa đạo tâm và thực lực, thực lực cường đại cần đạo tâm cường đại tương ứng để phối hợp.

Đối diện.

Công Đức Xà Mỹ Nhân từ xa nhìn biểu tình vẻ mặt an ủi của Hoàng Sơn Tôn Giả, liền đại khái đoán ra suy nghĩ trong lòng Hoàng Sơn Tôn Giả - Kể từ khi học được cách đọc biểu tình của Tống Thư Hàng, cô hiện tại thỉnh thoảng cũng có thể thông qua biểu tình khá rõ ràng của người khác để phỏng đoán suy nghĩ trong lòng đối phương. [Trên thực tế, tâm thái Thư Hàng luôn giữ được tốt, cơ bản không có chuyện bành trướng quá độ, ngoại trừ yếu tố tính cách của hắn ra...

Còn là bởi vì vòng bạn bè của hắn luôn có một đám 'phụ kiện' mạnh đến mức không chịu nổi ảnh hưởng nữa đi.] Công Đức Xà Mỹ Nhân bổ sung trong lòng.

Dưới ảnh hưởng của đám phụ kiện và bạn bè mạnh đến mức không chịu nổi kia, khiến Tống Thư Hàng có thể luôn giữ được tâm thái 'manh tân' (người mới), hắn thậm chí chưa bao giờ cảm thấy mình 'ngầu' bao nhiêu, luôn cảm thấy mình còn non nớt lắm.

Đương nhiên, tính cách bản thân Tống Thư Hàng cũng là cực tốt.

Bất kể hiện tại hắn đang ở tu vi cảnh giới nào, đối với hắn mà nói, các tiền bối trong 'Nhóm Cửu Châu Số 1' vĩnh viễn là tiền bối, điểm này hiện tại sẽ không thay đổi, tương lai cũng sẽ không thay đổi. ...

Tống Thư Hàng mặt mang nụ cười đi đến bên cạnh Lý Đạo Quân, chắp tay với Đạo Quân. "Chúng ta xuất phát thôi." Hoàng Sơn Tôn Giả nhẹ nhàng chọc chọc Lý Đạo Quân đang trong cơn mộng bức, ra hiệu cho hắn hoàn hồn.

Đồng thời, lại truyền âm bảo hắn nói tọa độ 'Hóa Linh Di Tích' cho Tống Thư Hàng.

Dưới sự nhắc nhở của Hoàng Sơn Tôn Giả, Lý Đạo Quân cuối cùng cũng hoàn hồn - Đồng thời hắn hiểu ra, Bá Tống đây là nể mặt Hoàng Sơn, ngầm giúp đỡ hắn một phen, giải quyết một số rắc rối cho hắn.

Lý Đạo Quân trong lòng cảm kích, vội vàng dùng phương thức truyền âm nhập mật, miêu tả chi tiết vị trí 'Hóa Linh Di Tích' cho Tống Thư Hàng một lần.

Sau khi Tống Thư Hàng nhận được vị trí di tích, trong lòng hơi tính toán một chút tọa độ truyền tống không gian. "Vậy thì, hai vị tiền bối, chúng ta xuất phát thôi." Nói xong, Tống Thư Hàng cong ngón tay lại, nhẹ nhàng gõ một cái vào hư không.

Oành ~ Trong không gian truyền đến một trận thanh âm vỡ vụn thanh thúy.

Sau đó, vết nứt không gian triển khai, hóa thành một cánh cửa không gian.

Tống Thư Hàng nắm giữ sức mạnh không gian vẫn chưa quá thành thạo, cho nên sau khi hắn mở cửa không gian, cần toàn tâm toàn ý duy trì thông đạo không gian, để Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân vào trước.

Dưới sự chỉ thị của Tống Thư Hàng, Lý Đạo Quân đóng cửa động phủ ẩn tàng của mình trước, sau đó cùng Hoàng Sơn Tôn Giả, đi trước một bước bước vào cửa không gian, độn về phía Hóa Linh Di Tích. [Ngọa tào, chuyện hôm nay đủ để ta ngưu bức một trăm năm!] Sau khi tiến vào cửa không gian, trong đầu Lý Đạo Quân vẫn cứ như uống nhiều rượu giả, cả người đều đang lơ lửng.

Hơn nữa, cái sự ngưu bức này không cần chính hắn đi chém gió, một bộ phận tu sĩ trên Mặt Trăng sẽ thay hắn thổi phồng cái sự ngưu bức này lên.

Đương nhiên, cái sự ngưu bức này hắn cũng không thể đích thân đi chém gió.

Nếu trước đó Bá Tống gọi hắn là 'đạo hữu', thì hắn còn có thể chính miệng đi chém gió chuyện 'Bá Tống bình bối luận giao với ta'.

Nhưng Bá Tống vì để ngầm trợ giúp hắn một phen, thế mà lại gọi hắn là 'tiền bối'...

Vậy cái sự ngưu bức này, hắn không thể đi chạm vào.

Hắn là người có tự biết mình, chính mình lại không phải là chân tiền bối của Bá Tống, chém gió lung tung là sẽ tổn thọ đấy. "Hoàng Sơn, Bá Tống đại lão và ngươi rốt cuộc là quan hệ gì?" Lý Đạo Quân tò mò hỏi. "Ta trước đó đã nói với ngươi rồi." Hoàng Sơn mụ mụ vẻ mặt bình tĩnh trả lời.

Nhưng mà, nội tâm Hoàng Sơn mụ mụ lại không hề bình tĩnh như vẻ ngoài.

Ngài vừa rồi chú ý tới, Tống Thư Hàng tiểu hữu cong ngón tay gõ nhẹ vào hư không một cái là mở ra cửa không gian.

Nói cách khác, Thư Hàng tiểu hữu nói không chừng đã nắm giữ năng lực không gian?

Hoàng Sơn mụ mụ đột nhiên cảm giác vừa an ủi lại vừa tâm lụy - Đây là một loại cảm xúc rất phức tạp.

An ủi là kiểu 'đứa nhỏ nhà mình lại trưởng thành rồi', còn nguyên nhân tâm lụy thì không phải dăm ba câu là có thể nói rõ ràng. ...

Tại lối vào Hóa Linh Di Tích.

Lý Đạo Quân đưa tay lấy ra một pháp khí hình đĩa tròn, ấn vào hư không một cái, mở ra lối vào tiến vào Hóa Linh Di Tích. "Bá Tống tiền bối, bên trong này chính là Hóa Linh Di Tích...

Đương nhiên, thực ra cái tên này chỉ là do ta tự đặt.

Tên thật sự của di tích này được ghi lại bằng ngôn ngữ Thái Cổ, ta không cách nào đọc được thông tin ngôn ngữ Thái Cổ.

Không biết Bá Tống tiền bối ngài có nghiên cứu về ngôn ngữ Thái Cổ không?" Lý Đạo Quân đưa tay thu lại đĩa tròn, dẫn Tống Thư Hàng và Hoàng Sơn Tôn Giả bước vào trong di tích.

Tống Thư Hàng cười lắc đầu.

Em ngay cả ngôn ngữ viễn cổ còn chưa nắm vững, ngôn ngữ Thái Cổ thì càng đừng nói tới.

Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng - Có điều, trên người hắn ngược lại có một quy tắc liên quan đến 'cội nguồn của tất cả văn tự ngôn ngữ'...

Nếu lúc nào đó nó lóe sáng một cái, Tống Thư Hàng sẽ có thể biện nhận một bộ phận văn tự Thái Cổ. "Hoàng Sơn tiền bối, ngài có nghiên cứu về văn tự Thái Cổ không?" Tống Thư Hàng chuyển sang hỏi thăm Hoàng Sơn Tôn Giả.

Hoàng Sơn Tôn Giả lên tiếng nói: "Văn tự Thái Cổ thực sự quá mức xa xưa, ta cũng không có nghiên cứu bao nhiêu." Trong lúc nói chuyện, ba người đã đi tới trước mặt một tấm bia đá khổng lồ.

Trên bia đá khắc họa năm cái phù văn Thái Cổ.

Trong mỗi một văn tự Thái Cổ đều ẩn chứa một loại khí thế thiên chùy bách luyện.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào năm văn tự Thái Cổ này, ghi nhớ chúng trong lòng.

Đáng tiếc, 'quy tắc' trên người hắn lần này không bị kích thích, không phiên dịch năm văn tự này cho Tống Thư Hàng. "Công Đức tiên tử, cô nhận biết chúng không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi thăm.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cụ hiện hóa ra, đầu tiên là lắc đầu, sau đó cô giả giọng Tống Thư Hàng: "Câu hỏi này hỏi rất hay, rất có chiều sâu, cho nên...

Tiên tử, tại sao cô không đi hỏi Bố Cẩu Đản thần kỳ xem?" Đây là câu trả lời Tống Thư Hàng dành cho Trình Cẩu Đản khi cô nàng đến chất vấn sau khi Bố Cẩu Đản đổi đạo hiệu cho cô.

Câu thoại này cũng bị Công Đức Xà Mỹ Nhân ghi âm lại. "Đúng rồi, sao mình không nghĩ ra nhỉ." Tống Thư Hàng mở khung chat, kết nối với Ban Văn Long Two tiền bối: "Bố Cẩu Đản, ngài có rảnh không?

Giúp tôi xem xem năm văn tự Thái Cổ này có ý nghĩa gì với?" Nói rồi, hắn gửi hình ảnh năm văn tự Thái Cổ qua. "Nhìn cái gì mà nhìn, cút!" Bố Cẩu Đản vô tình từ chối.

Tống Thư Hàng: “......” "Năm văn tự Thái Cổ này chính là ý 'Nhìn cái gì mà nhìn, cút' đấy." Lúc này, Trình Cẩu Đản tiên tử ân cần giải thích.

Tống Thư Hàng: “......” Thì ra là Cẩu Đản cha đã dịch giúp mình từ trước rồi?

Vậy thì mình không thể quên cảm ơn Cẩu Đản cha được.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi điều chỉnh tâm thái, nhắn lại cho Cẩu Đản cha một câu: "Cảm ơn Cẩu Đản cha!" "Không có chi, lần sau có thái cổ văn cần dịch cứ tìm ta." Cẩu Đản cha trả lời.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu: "Nhìn trời..." Cứ có cảm giác mình đưa mặt sát vào, bị người ta tát mạnh một cái, rồi chính mình còn phải hô '666' nữa chứ.

Điều này chứng minh đầy đủ rằng, học tốt kiến thức là chuyện quan trọng biết bao. "Học tập khiến người ta vui vẻ, nếu không học hành chăm chỉ thì phải chịu thiệt thòi." Tống Thư Hàng cảm thán nói: "Quay về mình sẽ đi học bổ túc văn tự thái cổ ngay." Lý Đạo Quân: "???" Đây là cảm thán của Bá Tống đại lão sao?

Đại lão cảm thấy bản thân ngài ấy học tập vẫn chưa đủ nỗ lực, còn phải tiếp tục đi sâu vào học tập các loại kiến thức tu hành ư?

Nhưng mà, trong chư thiên vạn giới hiện nay, chỉ bàn về kiến thức tu chân thì Bá Tống đại lão đã đủ xếp vào hàng top 10 rồi chứ nhỉ?

Lần giảng pháp "Gợi cảm Bá Tống, trực tuyến đáp đề" lúc trước, Bá Tống đại lão chính là dùng sức một người, giải đáp hầu như tất cả thắc mắc về tu luyện mà các đạo hữu xem giảng pháp đưa ra.

Phải biết rằng, hệ thống tu luyện trong chư thiên vạn giới có hàng ngàn hàng vạn, mỗi một loại hệ thống tu luyện đều có cơ sở lý luận hoàn toàn khác nhau.

Từ đó có thể thấy được, Bá Tống đại lão rốt cuộc đã nắm giữ bao nhiêu kiến thức tu luyện của chư thiên vạn giới!

Cho dù như thế, Bá Tống đại lão lại vẫn muốn tranh thủ thời gian đi học tập.

Quả nhiên, đại lão chân chính là sống đến già, học đến già, vĩnh viễn sẽ không dừng bước chân học tập.

Lý Đạo Quân cảm thấy mình bị nhân cách mị lực của Bá Tống đại lão thuyết phục rồi!

Chương 2811

Ánh mắt hắn nhìn về phía Bá Tống đại lão trở nên sùng bái.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Tuy rằng không biết bạn tốt của mình đã "tự biên tự diễn" cái gì, nhưng tổng cảm giác hắn dường như đang ở trạng thái "tự mình công lược".

Quay về có nên kéo hắn vào nhóm "Cửu Châu Nhất Hào Quần" hay không, để cho tam quan của hắn vỡ nát một chút?

Lý Đạo Quân mấy năm trước vẫn luôn thám hiểm bí cảnh, cách biệt với thế giới.

Thời gian trước khó khăn lắm mới từ bí cảnh đi ra, lại bởi vì tin tức bị tiết lộ nên phải trốn đông trốn tây.

Cho nên, Hoàng Sơn mụ mụ cũng không có cơ hội thêm hắn vào nhóm. "Thư Hàng, trên này viết cái gì?" Hoàng Sơn Tôn Giả dò hỏi.

Tống Thư Hàng thở dài đáp: "Năm chữ thái cổ này có nghĩa là 'Nhìn cái gì mà nhìn, cút!'.

Chủ nhân xây dựng di tích này nhất định cực kỳ ác thú vị." Nếu không phải để tránh cho Hoàng Sơn mụ mụ quá mức tâm mệt, Tống Thư Hàng khẳng định muốn nghịch ngợm một chút.

Nhưng để chiếu cố trái tim đã thủng trăm ngàn lỗ của Hoàng Sơn mụ mụ, Tống Thư Hàng lần này đã kiềm chế bản thân.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Lý Đạo Quân: "..." Dường như vì bị Tống Thư Hàng đọc ra ý nghĩa của văn tự thái cổ, tấm bia đá khổng lồ kia bắt đầu lấp lánh tỏa sáng.

Năm chữ bên trên giống như những ngôi sao nhỏ, lấp la lấp lánh, đặc biệt trào phúng.

Loại bia đá lấp lánh này khiến Tống Thư Hàng không khỏi nhớ tới vị "Bia đá đạo hữu" của hắn.

Vì thế, Tống Thư Hàng không chút do dự tiến lên, hai tay ấn lên bia đá.

Mái tóc dài của hắn hóa thành 64 cánh tay tóc, ấn lên các vị trí của tấm bia đá này 360 độ không góc chết.

Theo thực lực cảnh giới tăng lên, số lượng cánh tay tóc mà hắn có thể khống chế cũng tăng lên theo đường thẳng. "Tình yêu rẻ tiền!" Trong miệng Tống Thư Hàng hô lên một cái tên mang phong cách rất ngôn tình, ngay sau đó, hai tay hắn và 64 cánh tay tóc điên cuồng múa may.

Trong nháy mắt liền đột phá tường âm thanh, tốc độ của mỗi một "cánh tay" mỗi giây đều vượt qua con số 100.

Quang huy của 《Dưỡng Đao Thuật》 hóa thành ánh sáng chói mắt.

Dưới ánh sáng tràn ngập "tình yêu" này, tấm bia đá khổng lồ kịch liệt run rẩy. "Đây là pháp thuật gì?" Lý Đạo Quân khiếp sợ nói.

Thứ ánh sáng ôn nhu tràn ngập cảm xúc "yêu thương" này, thật ấm áp lòng người.

Không hổ là Bá Tống đại lão sở hữu đại công đức, thế mà lại có thể sở hữu pháp thuật ấm áp như vậy.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Ta không biết phải giải thích với ngươi thế nào, kỳ thực đây là pháp thuật phụ trợ "nhân kiếm hợp nhất" rất chính thống của Tu Chân Giới như 《Dưỡng Đao Thuật》, 《Dưỡng Kiếm Thuật》 các loại.

Nhưng ta nghĩ nếu ta giải thích như vậy, ngươi khẳng định sẽ không tin.

Ba giây!

Vẻn vẹn chỉ ba giây, Tống Thư Hàng liền bình tĩnh thu hồi 64 cánh tay tóc và hai tay của mình.

Hai giây đầu tiên, Tống Thư Hàng tung ra 13.200 phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Đến giây thứ ba thu đuôi thì bắt đầu giảm tốc, chỉ phóng thích 814 phát Tình yêu rẻ tiền, gom đủ con số 14.014 phát.

Đây là bí chiêu Tống Thư Hàng khai phát ra dành cho Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tên là 《Dưỡng Đao Thuật?

Sắp chết rồi, sắp chết rồi》.

Lần sau Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đâm tim hắn như thế nào, hắn sẽ làm lại y hệt thật mạnh như thế.

Ong ong ong ~ Trước mặt, tấm bia đá khắc năm chữ thái cổ kia bắt đầu ngân vang.

Dường như bị tình yêu của Bá Tống cảm nhiễm.

Một lát sau.

Ầm ầm ầm ầm ~ Tấm bia đá khổng lồ bắt đầu tự chủ dịch chuyển, nó chậm rãi đẩy về phía bên cạnh...

Cuối cùng, lộ ra một mật đạo.

Mật đạo ẩn tàng này bị bia đá trấn áp, ngay cả thần thức của tu sĩ cũng không thể phát giác! [Vậy mà có mật đạo?] Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra.

Sau đó, hắn xoay người lại nói: "Hoàng Sơn tiền bối, Lý Đạo Quân, chúng ta xuống dưới xem một chút nhé?" Nói chung, mật đạo trong di tích hoặc là đường tắt đi thẳng tới "khu bảo vật", hoặc là khu vực giấu bảo vật đặc thù. "Bá Tống tiền bối ngầu quá!" Lý Đạo Quân điên cuồng "đả call" (cổ vũ) cho Tống Thư Hàng trong lòng.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Thế này cũng được à?

Thao tác lẳng lơ lần này của Thư Hàng thật sự làm hắn đau eo.

Hoàng Sơn hắn sống lâu như vậy, di tích từng thám hiểm không có một nghìn cũng có tám trăm, nhưng chưa bao giờ gặp phải tình huống như trên.

Một lát sau...

Tống Thư Hàng mở đường ở phía trước, hắn tới làm khiên thịt, đương nhiên phải làm tốt chức trách khiên thịt.

Hoàng Sơn Tôn Giả và Lý Đạo Quân đi theo sau lưng hắn.

Mật đạo thoạt nhìn rất bình thường, dọc đường đi cũng không phát hiện tài vật ẩn tàng gì. "Xem ra là đường tắt thông tới tầng sâu bí cảnh?" Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Hắn chậm rãi đi bộ phía trước, Công Đức Xà Mỹ Nhân lại càng âm thầm chuẩn bị sẵn sàng, một khi có ngoài ý muốn sẽ lập tức lao ra, bảo hộ mọi người.

Đại khái đi được khoảng năm trăm bước. "Thư Hàng, từ từ." Phía sau truyền đến tiếng thở dốc của Hoàng Sơn tiền bối. "Bá Tống tiền bối, xin đi chậm một chút." Lý Đạo Quân cũng run rẩy phát thanh.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền nhìn thấy bộ dáng vô cùng mệt mỏi của Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân.

Tống Thư Hàng: "???" "Thông đạo này có chút cổ quái.

Mỗi đi một bước đều đang ma luyện nhục thân tu sĩ." Hoàng Sơn Tôn Giả lên tiếng nói.

Ngay cả thể phách Thất Phẩm Tôn Giả của ngài, sau khi đi gần năm trăm bước đều có chút thở dốc.

Lý Đạo Quân bên cạnh ở cảnh giới Lục Phẩm đỉnh phong lại càng đã mệt mỏi rã rời. "Ma luyện nhục thân?

Có hiệu quả này sao?" Tống Thư Hàng thư hoạt gân cốt một chút, không có bất kỳ cảm giác gì.

Hoàng Sơn mụ mụ: "..." Đột nhiên cảm thấy tâm mệt quá, không muốn nói chuyện. "Nếu ta đoán không sai, thông đạo này có lẽ là 'Tiên thân thông đạo', một bảo địa luyện thể vô cùng hiếm thấy ngay cả ở thời đại viễn cổ." Hoàng Sơn mụ mụ thoáng thở dốc rồi lên tiếng giải thích. "Đồ tốt sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Là đồ tốt thì...

Chi bằng đào cả cái này đi, chuyển vào trong Thế giới hạt nhân của hắn?

Cửu U?

Truyền thống đào đất ba thước?

Chúa Tể. "Tu sĩ sau cảnh giới Nhị Phẩm, nếu có kỳ ngộ thì có thể ngưng tụ thể chất đặc thù thuộc tính khác nhau.

Đạo môn gọi là 'Tiên thân', chỉ riêng Tiên thân của Đạo môn đã có tới mười mấy loại.

Tương ứng, Ma tu có Ma thể, Phật tu có Phật chủng, Nho môn có Nho căn, Yêu tu có Yêu khu.

Bất quá muốn ngưng tụ luyện hóa Tiên thân rất không dễ dàng, tỷ lệ thất bại cũng cao đến thái quá." Hoàng Sơn Tôn Giả lên tiếng giải thích. "Nghe có vẻ rất lợi hại." Tống Thư Hàng vẻ mặt khiêm tốn cầu giáo.

Bên cạnh, Lý Đạo Quân có chút nghi hoặc nhìn về phía Bá Tống đại lão.

Tại sao Bá Tống tiền bối bác học như vậy, ngay cả kiến thức về "Tiên thân" cũng không hiểu rõ?

Đây cũng không phải là kiến thức cao siêu gì mà nhỉ?

Ngay cả trong một số tiểu gia tộc tu chân cũng đều có ghi chép về "kiến thức Tiên thân".

Có lẽ, là vì nguyên nhân Bá Tống tiền bối là nhân vật thời đại viễn cổ, có một số điểm kiến thức sẽ khác biệt với tu sĩ hiện tại? "Trong hiện thế, một vài thế gia tu chân hoặc đại môn phái có truyền thừa lâu đời đều sẽ có một số thủ đoạn ngưng tụ Tiên thân, Ma thể.

Mà 'Tiên thân thông đạo' này chính là một trong những thủ đoạn ngưng tụ Tiên thân." Hoàng Sơn Tôn Giả giải thích. "Không đúng a, Hoàng Sơn.

Nếu là thủ đoạn ngưng tụ Tiên thân, tại sao lại mang đến áp lực trầm trọng cho chúng ta như vậy?" Lý Đạo Quân không khỏi lên tiếng nói.

Ngưng tụ Tiên thân sau cảnh giới 2 phẩm là có thể bắt đầu.

Mà hắn và Hoàng Sơn chính là tồn tại cảnh giới Lục, Thất phẩm...

Không có lý nào loại thông đạo ngưng tụ Tiên thân cấp 2 phẩm này, mới năm trăm bước đã mang đến áp lực trầm trọng như thế cho bọn họ. "Cho nên ta mới nói, đây là 'luyện thể bảo địa' trân quý a.

Thời đại viễn cổ, Tiên thân thông đạo này phối hợp với công pháp đặc thù, dược liệu, bảo vật và Thiên hỏa, có thể khiến đệ tử có cơ hội ngưng tụ ra 'Tiên thân'.

Trừ cái đó ra, nó còn là nơi luyện thể trân quý.

Đối với tu sĩ tu luyện 'công pháp thối thể' mà nói, xông pha một đoạn lộ trình ở nơi này sẽ có thể đạt được hiệu quả luyện thể vô thượng." Hoàng Sơn Tôn Giả nói. "Thật tốt." Tống Thư Hàng dựng ngón tay cái lên.

Hắn đang sầu não việc phải dạy dỗ các đệ tử của mình tu luyện như thế nào, rốt cuộc kinh nghiệm tu luyện của chính hắn rất khó phối hợp để đệ tử sử dụng. "Tiên thân thông đạo" này đối với hắn mà nói quả thực là đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Chờ dạy dỗ các đệ tử 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 xong, mỗi ngày để bọn chúng đi dạo trong "Tiên thân thông đạo" này, hiệu quả dạy học sẽ hiện ra ngay thôi mà.

Chương 2812

Ngoài ra, về những thứ như "công pháp, dược liệu, bảo vật, Thiên hỏa" cần thiết để thối luyện Tiên thân, hắn có thể nghe ngóng tin tức từ chỗ các vị đại lão trong nhóm chat.

Thật sự không được thì còn có thể liên hệ "Cái gì cũng có thể bán đại lão", vay tiền từ chỗ Bạch tiền bối để mua.

Tranh thủ để các đệ tử ai nấy đều luyện ra Tiên thân. "Vậy Hoàng Sơn tiền bối, các ngài có muốn đi một lượt trong thông đạo này không?" Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả lắc đầu nói: "Mục tiêu hôm nay chủ yếu là bảo vật trong di tích, để lần sau đi." "Được, vậy mình mang các tiền bối đi.

Lần sau khi nào Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân muốn sử dụng 'Tiên thân thông đạo' này thì cứ liên hệ mình." Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Cứ cảm giác Thư Hàng tiểu hữu muốn gây chuyện. "Đi thôi, tiền bối." Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng, vươn tay vác Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân lên vai.

Sau đó, hắn xoay người chạy như điên trong "Tiên thân thông đạo" này.

Hoàng Sơn mụ mụ bị vác chạy như bay, hào không tôn nghiêm.

Tổng chiều dài Tiên thân thông đạo cũng chỉ khoảng hai cây số.

Với tốc độ của Tống Thư Hàng, chớp mắt cái là tới.

Sau khi nhẹ nhàng chạy ra khỏi Tiên thân thông đạo, ngón tay Tống Thư Hàng khẽ nhúc nhích, để lại một thanh "Mộc đao ấn ký" tại thông đạo.

Chờ lát nữa thám hiểm xong di tích, hắn sẽ dùng 《 Thánh Viên Luyện Giới 》 đào con đường trân quý này đi.

Nếu có thể, còn có thể cân nhắc trực tiếp chuyển cả cái di tích vào Thế giới hạt nhân.

Dù sao Thế giới hạt nhân của hắn hiện tại không ngừng mở rộng, đất trống rất nhiều.

Chuyển chút di tích vào, tương lai vừa lúc có thể cho đệ tử, con gái chơi trò mạo hiểm.

Còn có các thành viên trong "Cửu Châu Nhất Hào Quần", ví dụ như Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử ham chơi, cũng khẳng định sẽ rất thích loại mạo hiểm di tích này. "Được rồi, ra khỏi thông đạo rồi, Thư Hàng.

Thả bọn ta xuống đi." Hoàng Sơn mụ mụ lên tiếng nói.

Ngài đường đường là Hoàng Sơn Tôn Giả, bị vác trên vai chạy như bay, thực sự có tổn hại hình tượng đại tiền bối uy nghiêm dĩ vãng.

Trên một bờ vai khác, Lý Đạo Quân hai mắt tỏa sáng nói: "Thông đạo này quả nhiên là đường tắt, chúng ta một hơi vượt qua túc túc 5 tầng, trực tiếp đến vị trí tầng thứ sáu!

Tiết kiệm quá nhiều thời gian!" "Hoàng Sơn tiền bối khoan hãy vội...

Thật ra lần này mình hơi vội thời gian.

Mình còn đang gấp rút đào ra vật chất thần bí giúp thăng cấp bảo vật trong di tích, để đi nâng cấp bản mệnh pháp khí.

Ở bên cạnh, Viễn Cổ Thiên Đình Đông Phương Đại Đế còn đang chờ nâng cấp pháp khí cho mình." Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Hoàng Sơn mụ mụ: "???" "Cho nên, Hoàng Sơn tiền bối, lần này mình thất lễ trước nhé!" Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn tiếp tục vác Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân, một đường chạy như điên về phía sâu trong di tích. "Bá Tống tiền bối cẩn thận a, phía trước là tầng thứ sáu, có kiếm khí đại trận vô cùng đáng sợ...

Đây cũng là nguyên nhân ta muốn tìm đạo hữu có phòng ngự cao cường để chống đỡ." Lý Đạo Quân lớn tiếng kêu lên.

Đang nói chuyện, hắn cảm giác trên người mình có thêm một tầng "khải ý phòng ngự".

Đồng thời, trên người Bá Tống tiền bối có thêm rất nhiều biến hóa.

Có 200 con Thánh Viên hiện ra trên đỉnh đầu Bá Tống tiền bối, miệng hát thánh ca nghe không hiểu.

Thân thể Bá Tống tiền bối lại càng nhuộm màu đen kịt, như đúc bằng sắt thép.

Sau đó, Bá Tống tiền bối vác hắn và Hoàng Sơn đạo hữu, cắm đầu lao vào tầng thứ sáu của di tích.

Kiếm khí đại trận bị kích hoạt.

Vô số kiếm khí đáng sợ bùng phát, chém về phía bọn họ.

Nhưng những kiếm khí này còn chưa chém tới bên người bọn họ thì đã bị công đức chi quang của Bá Tống tiền bối chặn lại toàn bộ.

Thỉnh thoảng có một hai đạo kiếm khí đột phá phòng ngự của công đức chi quang, Bá Tống tiền bối nhìn cũng không nhìn một cái, trực tiếp húc thẳng lên.

Kiếm khí khiến Lý Đạo Quân phiền não kia chém lên khuôn mặt có màu sắc kim loại đen kịt của Bá Tống tiền bối, lại ngay cả một vết hằn cũng không lưu lại, căn bản không thể phá phòng.

Cái gì mà kiếm khí đại trận, cái gì mà công kích tinh diệu, dưới thực lực tuyệt đối, căn bản không đáng nhắc tới.

Cũng chỉ trong chớp mắt, Tống Thư Hàng vác Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân, liên tiếp đột phá.

Kiếm khí đại trận tầng thứ sáu, ngũ hành pháp trận tầng thứ bảy, chân ngôn công kích tầng thứ tám, trảm kích quỷ dị nhắm vào nguyên thần tầng thứ chín...

Bá Tống cứ thế một đường húc qua, trong lúc đó thậm chí ngay cả một pháp thuật dư thừa cũng không sử dụng.

Dù sao trên đường đi, mỗi khi đến một ải, Lý Đạo Quân lại hét lớn: Bá Tống tiền bối cẩn thận, phía trước là công kích XXXX.

Hắn vừa dứt lời, sau đó chớp mắt một cái, Bá Tống đã vác bọn họ đột phá đến tầng tiếp theo.

Đây mới là đại lão chân chính!

Đến tầng thứ mười, cũng chính là tầng di tích có chứa vật chất thần bí giúp thăng cấp linh thức pháp khí, Lý Đạo Quân đã cảm thán đến mức không nói nên lời.

Nói thật, xông pha bí cảnh cùng Bá Tống tiền bối thật sự là quá nhẹ nhàng.

Trước đó hắn mất vài năm trời, từng chút một đột phá mới xông đến tầng thứ mười.

Bá Tống tiền bối vác hắn và Hoàng Sơn, chớp mắt một cái là tới nơi. "Chính là tầng này, Bá Tống tiền bối.

Vật chất thần bí kia giấu ở chỗ này.

Tiền bối ngài có thể thả chúng ta xuống." Lý Đạo Quân nói. "Haha." Tống Thư Hàng vươn tay, thả Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân xuống: "Hoàng Sơn tiền bối, chúng ta tới rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả sau khi được thả xuống, yên lặng móc ra một bình dược hoàn, lấy hai viên nuốt xuống.

Nội tâm hắn vẫn vừa vui mừng yên tâm lại vừa không nói nên lời.

Trong ký ức, bộ dáng "manh tân" (người mới) của Tống Thư Hàng lần đầu tiên mở miệng nói chuyện trong nhóm khi vừa gia nhập "Cửu Châu Nhất Hào Quần", rõ ràng hoảng hốt như mới hôm qua, nhưng lại cảm giác đã trôi qua rất nhiều rất nhiều năm...

Tại sao rõ ràng chỉ là chuyện hơn tám tháng trước, lại giống như đã qua nhiều năm như vậy? "Đây chính là cảm thụ được đại lão dẫn đi 'cày' di tích bí cảnh sao?" Bên cạnh, Lý Đạo Quân cảm thán nói.

Hắn một đường này thật sự là "nằm thắng".

Bất kể gặp phải thủ đoạn công kích, cạm bẫy gì trong di tích bí cảnh, trước mặt Bá Tống đại lão đều không đáng nhắc tới.

Cho dù giữa đường không cẩn thận rơi vào cạm bẫy nào đó, Bá Tống đại lão chỉ cần tăng tốc nghiền nát đi qua là được.

Chuyện bị thương đều trở nên xa vời như vậy.

Trên đường đi Lý Đạo Quân còn chú ý tới, có một số kiếm khí khi chém lên người Bá Tống đại lão đều bị bắn ngược trở về.

Bá Tống đại lão tự mang giáp hộ thân phản kích phòng ngự bị động.

Hắn và Hoàng Sơn từ đầu tới cuối chỉ là được vác trên vai, chớp mắt đã tới đích.

Loại cảm giác được siêu cấp đại lão dẫn đi cày di tích này, sướng đến mức không nói nên lời.

Tống Thư Hàng rốt cuộc cũng thành đại lão chân chính, có thực lực dẫn người "miểu" (qua màn trong 1 giây) phó bản cao cấp.

Tuy rằng số lượng phó bản hắn cày cả đời này ngay cả số lẻ của phó bản mà Hoàng Sơn và Lý Đạo Quân từng đi cũng không bằng, không có kinh nghiệm gì.

Nhưng có đôi khi, kinh nghiệm gì đó ngược lại là thứ yếu, cứ một đường "mãng" (cắm đầu húc) qua là được. "Đạo Quân, vật chất có thể làm linh tính bản mệnh pháp khí thăng hoa kia ở chỗ nào?" Thần thức to lớn vô cùng của Tống Thư Hàng bao trùm toàn bộ Hóa Linh Di Tích tầng thứ mười.

Nhưng hắn vẫn chưa phát hiện ra vật chất thần kỳ trong miệng Lý Đạo Quân.

Hơn nữa, toàn bộ tầng mười của Hóa Linh Di Tích trống không, không có kiếm trận ẩn tàng, không có trận văn pháp thuật, cũng không có ám các (ngăn bí mật) linh tinh gì.

Trừ một không gian to lớn trống rỗng ra thì cái gì cũng không có. "Bá Tống tiền bối ngài đừng vội, lần trước ta khó khăn lắm mới xông vào không gian tầng mười này, nhìn thấy tầng mười trống không này cũng từng thập phần tuyệt vọng.

Ta dùng thời gian vài ngày tìm kiếm kỹ càng từng góc của không gian tầng mười này, ngay cả một viên gạch cũng không buông tha, lại chẳng thu hoạch được gì.

Lúc đó tâm thái ta đều vỡ nát." Lý Đạo Quân cười nói.

Hắn chính là tốn thời gian mấy năm trời thám hiểm di tích này, kết quả vất vả lắm mới xông vào tầng mười lại ngay cả cọng lông cũng không có.

Lúc ấy sự tuyệt vọng trong nội tâm hắn ít nhất phải to bằng căn hộ ba phòng ngủ hai phòng khách còn phải thêm hai nhà vệ sinh. "Lúc ấy ta chẳng đạt được gì, thật vất vả mới điều chỉnh tâm thái, chuẩn bị rời khỏi Hóa Linh Di Tích này.

Ngay lúc ta sắp rời đi, trong không gian tầng mười trống rỗng này lại đột nhiên xuất hiện thông đạo tầng thứ mười một.

Đồng thời, những vật chất có thể làm linh tính bản mệnh pháp khí tăng lên kia chính là thẩm thấu ra từ cửa vào của tầng thứ mười một." Lý Đạo Quân giải thích.

Thám hiểm di tích, đến cuối cùng lại chẳng thu hoạch được gì, đối với tu sĩ mà nói tuy rằng sụp đổ, nhưng cũng là chuyện khá thường gặp.

Trong mười di tích thì luôn có hai ba di tích thuộc loại hình này. "Vậy cửa vào tầng thứ mười một ở đâu?" Hoàng Sơn Tôn Giả lên tiếng hỏi. "Ta không biết." Lý Đạo Quân đột nhiên lắc đầu.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Lý Đạo Quân ngượng ngùng nói: "Lần trước, khi cửa vào tầng thứ mười một mạc danh kỳ diệu mở ra, ta liền không kìm được mà xông vào đó.

Kết quả ta vừa tiến vào tầng thứ mười một kia, thậm chí ngay cả trong tầng mười một có cái gì cũng chưa thấy rõ...

Liền phải chịu trọng kích.

Phảng phất như có thiên thạch khổng lồ đập vào đầu ta, trực tiếp đập ta ngất đi, đồng thời đập ta trở về tầng mười.

Mà ta vừa ngất ở tầng mười này chính là hơn mười tháng." Nếu không phải tu vi hắn đủ cường đại, ngất mười tháng đã sớm chết ngắc rồi. "Điều duy nhất ta có thể xác định là thủ đoạn công kích của tầng thứ mười một kia là một loại công kích rất tà khí, hơn nữa kết hợp với công kích vật lý.

Mà sau khi ta tỉnh lại, thu hoạch đạt được chính là một bộ phận 'vật chất thần bí' thẩm thấu ra từ bên trong khi tầng mười một mở ra.

Chương 2813

Cho nên, lần này ta muốn tiến vào sâu hơn trong Hóa Linh Di Tích, mới muốn tìm kiếm đạo hữu có lực phòng ngự cường đại cùng với cao tăng mang đại công đức trong người để trợ giúp ta đột phá vào tầng thứ mười một." Lý Đạo Quân lại nói.

Công đức chi lực khổng lồ phá trừ sức mạnh tà khí kia, đạo hữu có lực phòng ngự cường đại chống đỡ đả kích phương diện vật lý kia. "Vậy chúng ta phải làm sao để tới tầng mười một?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. "Chờ!" Lý Đạo Quân nghiêm túc nói: "Tầng thứ mười một mở ra khẳng định có một thời cơ, sẽ mở ra vào một khoảng thời gian nào đó.

Lúc này, chúng ta chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi.

Hơn nữa thời cơ mở ra này sẽ không quá lâu, tối đa là một tháng thời gian sẽ mở ra một lần.

Bởi vì lần trước trong thời gian ta hôn mê, khi tỉnh lại phát hiện có mười vị trí đều có dấu vết vật chất thần bí tiết lộ." Điều này cũng nói lên, tọa độ mở ra của tầng thứ mười một tịnh không cố định, mà là mở ra ngẫu nhiên.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Nói cách khác, nếu vận khí kém, chúng ta phải chờ ở đây một tháng?" "Chỉ là một tháng mà thôi, đối với chúng ta mà nói bất quá là thời gian ngồi đả tọa một chút." Lý Đạo Quân nói.

Tống Thư Hàng: "..." Đối với mình, một tháng có thể làm rất nhiều rất nhiều việc.

Nói không chừng còn có thể gặp lại Thiên Kiếp đại lão một lần nữa.

Hơn nữa, mình đang vội a.

Bên cạnh Đông Phương Đại Đế còn chờ trang bị nâng cấp cho mình, sao có thể chờ lâu như vậy. "Thư Hàng cậu rất gấp?" Hoàng Sơn Tôn Giả hỏi. "Đúng vậy, cho nên... mình phải mời Bạch tiền bối giúp một tay." Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn tiền bối nghi hoặc nói: "Bạch Thánh không phải đang bế quan sao?" Lời ngài vừa dứt, lại thấy Tống Thư Hàng đưa tay làm dao, đao khí trên tay bạo trướng, chém về phía cánh tay trái của chính hắn.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "???" Đây là thao tác gì?

Không phải cậu muốn mượn Bạch Thánh giúp một tay (nhất tí chi lực) sao?

Quay đầu lại chém cánh tay mình là muốn làm gì?

Chi ~ Đao khí chém xuống, tay trái Bá Tống đứt lìa từ khuỷu tay...

Bất quá vết cắt phẳng phiu, không có một tia vết máu.

Thân thể Tống Thư Hàng đã ngày càng không giống người bình thường.

Lý Đạo Quân bên cạnh cũng vẻ mặt mờ mịt.

Tống Thư Hàng tiếp được cánh tay trái của mình, vẻ mặt trang trọng, giơ nó lên cao: "Bạch tiền bối, chỉ dẫn con đường phía trước cho ngã!" Nói xong, hắn vung tay ném mạnh, ném cánh tay trái này lên thật cao.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Cánh tay trái không ngừng xoay tròn trong hư không, dưới thủ pháp của Tống Thư Hàng xoay thành một quả cầu.

Sau khi xoay vài hơi thở, cánh tay trái này dừng lại giữa hư không.

Tay trái nắm quyền, dựng ngón trỏ lên, chỉ về một hướng trong không gian tầng thứ mười. "Chính là chỗ đó!" Tống Thư Hàng tự tin nói.

Sau đó, hắn không chút do dự lao thẳng về phía ngón trỏ tay trái chỉ.

Thân xác Bá Tống đúc bằng sắt thép như chiến xa công kích, húc vào bức tường nơi đó của tầng mười.

Dường như cảm ứng được nguy cơ mà cú húc dã man này của Bá Tống mang lại, không gian tầng thứ mười của Hóa Linh Di Tích túng (sợ) rồi...

Ngay trước khi cú húc dã man của Bá Tống sắp va vào, một trận âm thanh "u u u ~" vang lên.

Sau đó, không gian tầng thứ mười một phi tốc mở ra! "Thế này cũng được?" Khóe miệng Hoàng Sơn Tôn Giả co rút. "Đó là tự nhiên." Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng, vẫy tay một cái, cánh tay trái trong hư không quay về, gắn lại vào khuỷu tay hắn: "Dù sao, trong tay trái này của mình có ẩn chứa linh hồn của Bạch tiền bối!" Ào ào ào ~ Phía trước, sau khi thông đạo tầng thứ mười một mở ra, có cuồn cuộn không dứt "vật chất" chảy xuôi ra từ đó.

Những vật chất này vô cùng quỷ dị.

Nằm giữa hư ảo và chân thực...

Loại vật chất này mang lại cho người ta trải nghiệm cảm giác "chân thực huyễn tượng" của Thất phẩm Tôn Giả.

Nhưng cao cấp hơn "chân thực huyễn tượng" một chút.

Cụ thể thì... rất tương tự thủ đoạn nằm giữa hư ảo và chân thực mà Tống Thư Hàng nhìn thấy trong "mộng cảnh Bất Hủ Giả thế giới hủy diệt", khi vị Bất Hủ Giả kia cuối cùng đúc đại mộ cho chính mình. "Di?

Sao số lượng lần này lại nhiều như vậy?" Lý Đạo Quân nghi hoặc nói.

Lần trước khi thông đạo tầng mười một mở ra, số lượng "vật chất thần bí" đi ra vô cùng ít ỏi, Lý Đạo Quân đều dùng hai chữ "thẩm thấu" để hình dung lượng vật chất thần bí này.

Nếu không phải hắn hôn mê mười tháng, thu thập toàn bộ "vật chất thần bí" thẩm thấu ra thì nói không chừng còn không đủ cho hắn sử dụng tiêu hao một lần.

Mà lần này, trong thông đạo tầng mười một mở ra trước mặt Bá Tống tiền bối, số lượng "vật chất thần bí" trào ra phải dùng hai chữ "chảy xuôi" để hình dung.

Quả thực giống như mở vòi nước đến mức tối đa, cuồn cuộn không ngừng trào ra. "Vãi", nếu lần trước trong thông đạo tầng mười một ta mở ra cũng có nhiều "vật chất thần bí" trào ra như vậy, sau khi ta thu thập đủ thì đâu cần phải xông vào tầng mười một này nữa?

Nhiều "vật chất thần bí" như vậy đã sớm đủ cho ta điểm hóa ra linh thức vi nhược cho cả một thân pháp khí rồi!

Ào ào ào ~ Những vật chất thần bí này chảy xuôi suốt hơn ba mươi giây mới dừng lại.

Tống Thư Hàng vung tay lên, dùng niệm lực nâng lượng lớn "vật chất thần bí" này lên, đồng thời dùng niệm lực nén chúng thành khối vuông. "Số lượng to cỡ chừng một mét khối." Tống Thư Hàng ước chừng một chút, chia đều chúng thành ba phần. "Hoàng Sơn tiền bối, Lý Đạo Quân, đây là phần của các ngài." Hắn động niệm lực, giao hai phần vật chất thần bí trong đó cho Hoàng Sơn mụ mụ và Lý Đạo Quân.

Số lượng một phần ba đã đủ cho Tống Thư Hàng đi nâng cấp toàn bộ 66 món tổ hợp pháp khí một lần mà vẫn còn dư dả.

Hơn phân nửa dư thừa hắn còn có thể lưu lại một bộ phận cho đệ tử, con gái, cùng với A Thập Lục bọn họ và cả Bạch tiền bối.

Đối diện, Lý Đạo Quân nhìn phần "vật chất thần bí" khổng lồ trong tay, vội vàng kêu lên: "Quá nhiều rồi, Bá Tống tiền bối.

Ta dùng không hết nhiều như vậy, hơn nữa... lần này đã nói xong chiến lợi phẩm phải chia cho Bá Tống tiền bối ngài nhiều hơn một phần.

Ta chỉ dùng một nửa là đủ rồi." "Đạo Quân không cần khách khí, dù sao số lượng nhiều như vậy.

Hơn nữa, thông đạo tầng thứ mười một này vẫn còn, bên trong khẳng định có càng nhiều vật chất thần bí." Tống Thư Hàng đáp. "Lời tuy nói vậy, nhưng ước định chính là ước định." Lý Đạo Quân khăng khăng cắt ra một nửa từ phần của chính mình, muốn giao cho Tống Thư Hàng.

Lý Đạo Quân khách khí như vậy, Tống Thư Hàng ngược lại có chút không quen.

Chủ yếu là dĩ vãng hắn mạo hiểm cơ bản là cùng người nhà mình hoặc là Bạch tiền bối cùng nhau đi ra ngoài, lúc chia đồ đạc thì chia cũng rất tùy ý.

Đặc biệt là khi cùng đi với Bạch tiền bối, chia đồ đều là Bạch tiền bối tùy ý ném bảo vật xuống đất một cái, mọi người tùy tiện cầm chút.

Dù sao thứ cầm được luôn sẽ là thứ thích hợp với mình. "Vậy...

Lý Đạo Quân ngài giao bộ phận này cho Hoàng Sơn tiền bối đi.

Hoàng Sơn tiền bối, năm nay sắp sang năm mới rồi, đến lúc đó bộ phận 'vật chất thần bí' này coi như phúc lợi nhóm phát cho các tiền bối trong nhóm được không?" Tống Thư Hàng đề nghị.

Chớp mắt một cái, đều sắp sang năm mới thật sự rồi.

Nghe nói trước kia, Hoàng Sơn tiền bối cũng sẽ phát chút lễ bao năm mới linh tinh cho mọi người trong nhóm, năm nay chi bằng cứ phát chút đồ tốt. "Được, vậy Lý Đạo Quân, bộ phận này cứ đưa cho ta trước, do ta tới xử lý đi.

Đến lúc đó sang năm mới, ta cũng bù thêm một ít, gửi cho tất cả đạo hữu trong nhóm vài phần 'vật chất thần bí'." Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười nói.

Dù sao cũng có vài đạo hữu có bản mệnh pháp khí giống như Tống Thư Hàng, là dạng sáo trang (theo bộ), không chỉ một món.

Đương nhiên, đến lúc đó khi phát hồng bao năm mới, ngài sẽ nhắc nhở các đạo hữu trong nhóm một chút, vật chất thần bí quý giá này là Tống Thư Hàng hữu tình tài trợ.

Đến lúc đó, các đạo hữu của "Cửu Châu Nhất Hào Quần" tự nhiên cũng sẽ nhớ rõ, bù một cái hồng bao lớn cho mấy đệ tử của Tống Thư Hàng và "con gái" Lý Âm Trúc, yêu sủng Thông Nương. "Vậy tiếp theo, chúng ta còn muốn đi vào tầng mười một này thám hiểm không?" Sau khi thu hồi vật chất thần bí, Tống Thư Hàng lại quay đầu nhìn về phía Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân. "Đã tới rồi thì ta vẫn muốn đi vào tìm tòi một chút." Lý Đạo Quân suy tư một chút rồi nói.

Thông đạo tầng mười một đều mở rồi, không vào xem thì trong lòng sẽ trống rỗng. "Ta cũng có ý này.

Bất quá, Thư Hàng cậu đang vội thời gian thì chi bằng cứ đi xử lý sự tình trước, rồi lại qua đây?" Hoàng Sơn mụ mụ ân cần nói.

Cũng chính vì tính cách này của ngài nên mới nhận được sự kính yêu của tất cả thành viên "Cửu Châu Nhất Hào Quần".

Hoàng Sơn mụ mụ đáng tin cậy nhất. "Mục đích của mình chính là những vật chất thần bí làm pháp khí thăng cấp này, đã tới tay rồi thì mình phải về trước một chuyến.

Bất quá, mình có thể kéo một tôn phân thân qua đây, hiệp trợ Hoàng Sơn tiền bối và Đạo Quân cùng nhau dò xét không gian tầng mười một này." Tống Thư Hàng cười nói.

Sau khi sắt thép hóa thân trở về, Tống mỗ nhân có thể đồng thời làm những việc khác nhau ở hai nơi khác nhau. "Về phần công đức chi lực thì cũng không cần lo lắng." Tống Thư Hàng nói xong, vươn tay ấn xuống đất: "Ra đi, Công Đức Trụ?

Bì Bì Trụ!" Công Đức Xà Mỹ Nhân: "???" Không phải Xà Tiên Trụ sao?

Đổi tên lúc nào thế?

Ào ào ào ~ Một cây Bá Thần Trụ tràn ngập công đức chi lực hiện ra. "Đây là Ma Thần Trụ bí pháp của Ma môn?

Không đúng, Ma Thần Trụ không có khả năng sẽ có công đức chi lực khổng lồ như vậy, hai cái là sức mạnh hoàn toàn xung đột.

Chẳng lẽ đây là công pháp chuyên chúc của Bá Tống tiền bối?" Lý Đạo Quân kinh ngạc nhìn cây Công Đức Trụ này.

Thực lực Bá Tống tiền bối quả nhiên thâm sâu khó lường.

Chương 2814

Tùy ý lộ ra một chiêu đều khiến người ta khiếp sợ! "Vậy thì, Hoàng Sơn tiền bối.

Mình về trước, rồi lại chuyển sắt thép hóa thân của mình trở về.

Các ngài chờ một chút." Nói xong, Tống Thư Hàng vươn tay gõ một cái vào hư không, ý đồ mở ra cánh cửa không gian.

Ca ~ Không gian chấn động nhè nhẹ.

Nhưng cánh cửa không gian không mở ra.

Trong bí cảnh này vậy mà có thủ đoạn cấm cố không gian ẩn tàng.

Tuy rằng đẳng cấp không cao...

Tống Thư Hàng lại thử mở ra Thế giới hạt nhân.

Lần này, Thế giới hạt nhân không có "túng"!

Theo Thế giới hạt nhân không ngừng tiến hóa, không gian cấm cố cấp thấp đã không thể làm cho nó "tòng tâm" (sợ) nữa.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lưu lại Mộc đao ấn ký làm tọa độ tại chỗ, sau đó thông qua Thế giới hạt nhân chuyển dời đến vị trí sắt thép phân thân.

Rồi lại đổi sắt thép phân thân qua đây.

Có tổ hợp Sắt thép phân thân + Công đức Bì Bì Trụ, đủ để mang theo Hoàng Sơn tiền bối và Lý Đạo Quân xông vào tầng mười một thần bí kia.

Trong thế giới sụp đổ.

Đông Phương Đại Đế còn đang viết viết vẽ vẽ trong hư không, đang thiết kế phương án thăng cấp pháp khí Tam Thập Tam Thú. "Tiền bối, tôi đã về rồi." Tống Thư Hàng vươn tay dùng niệm lực nâng những vật chất thăng cấp pháp khí kia.

Đông Phương Đại Đế sửng sốt: "Nhanh như vậy?" "Tôi đã nói, đi là về ngay.

Đàn ông đích thực, nói lời giữ lời." Tống Thư Hàng tiêu sái cười.

Đông Phương Đại Đế: "..." Tống Thư Hàng vươn tay, nâng vật chất thần bí kia cho tốt. "Ô ô ô ~" Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử quỳ ngồi trên bao tay, ngẩng đầu phát ra từng tiếng cá voi kêu.

Đôi mắt cô bé lấp lánh, nhìn chằm chằm vào những vật chất thần bí này, khóe miệng có nước miếng lặng lẽ chảy ra.

Đây là lần đầu tiên Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử sinh ra dục vọng "ăn" đối với thứ gì đó kể từ khi ra đời.

Cô bé quỳ ngồi trên mu bàn tay của chiếc găng tay, nước miếng không ngừng phân tiết. "Ngay cả Khí linh cũng bị hấp dẫn?

Đây là thứ gì?" Đông Phương Đại Đế nhìn về phía khối đặc chất to lớn trong tay Tống Thư Hàng, hỏi. "Một loại vật chất thần kỳ có thể làm cường hóa linh thức của pháp khí.

Còn cụ thể tên là gì thì tôi cũng không biết." Tống Thư Hàng đáp.

Đông Phương Đại Đế: "..." Hỏi cũng bằng thừa. "Không ngờ ngay cả Đông Phương tiền bối cũng không nhận ra loại vật chất này." Tống Thư Hàng nói, hắn vẫn chưa sử dụng giám định bí pháp đối với loại "vật chất thần kỳ" này, chính là muốn mang về xem Đông Phương Đại Đế có biết thứ này hay không.

Tránh cho việc hắn phải chịu một trận đòn hiểm của "giám định bí pháp".

Thứ như đau đớn, tuy rằng không có cảm giác gì quá lớn, nhưng có thể tỉnh (bớt) thì nên tỉnh.

Hắn chỉ là có sức chịu đựng tốt đối với đau đớn, chứ cũng không phải thích bị đau. "Chư thiên vạn giới lớn như vậy, cho dù ta là thiên hạ đệ nhất luyện khí sư thì cũng không có khả năng nắm giữ thông tin của tất cả bảo vật." Đông Phương Đại Đế đáp: "Hơn nữa, có rất nhiều bảo vật thậm chí có khả năng là lần đầu tiên xuất hiện trước mắt người đời, ta cũng không thể bịa bừa cái tên cho chúng được chứ?" "Tiền bối ngài nói có lý." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Ngài là Thiên hạ đệ nhất chùy, ngài nói chắc chắn có lý...

Tất cả là vì cái đầu chó của mình mà suy nghĩ.

Nói xong, Tống Thư Hàng vươn tay khều một cái, dùng niệm lực vạn năng ngắt một mẩu nhỏ cỡ móng tay trên vật chất thần kỳ này, dùng niệm lực cố định thành hình cái bánh đoàn, nâng đến trong tay Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử. "Ô ~ ô ~" Khí Linh tiểu tiên tử vui vẻ nhận lấy cục vật chất thần kỳ này, nâng trong lòng bàn tay, miệng nhỏ miệng nhỏ gặm.

Tống Thư Hàng và Đông Phương Đại Đế quan chú trạng thái của Khí Linh tiểu tiên tử.

Theo việc cục vật chất thần kỳ này bị gặm hết, cường độ linh thức của Khí Linh tiểu tiên tử tăng lên vững vàng. "Chậc, thế mà ngay cả Khí linh thành hình cũng có thể cường hóa, thứ này căn bản không giảng đạo lý a." Đông Phương Đại Đế lên tiếng nói.

Khí linh tăng lên, theo lý thuyết là phải không ngừng tăng độ thân mật với chủ nhân, không ngừng tiếp nhận chủ nhân ôn dưỡng, dần dần trưởng thành trong tích lũy ngày tháng...

Mà thứ vật chất trong tay Tống Thư Hàng, quả thực giống như thuốc kích thích thực vật, trực tiếp nâng cao uy năng Khí linh.

Khí linh tăng lên như vậy là không có linh hồn! "Đã có hiệu quả thì, tiền bối... 65 món pháp khí còn lại của tôi, hiện tại cho ăn một ít vật chất thần kỳ luôn không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Hắn vừa dứt lời, 65 món "Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí" kia tất cả đều liều mạng lấp lánh, giống như chim non trong tổ, há to mồm, đang chờ Tống mụ mụ bón ăn. "Không vội, ta vừa mới hoàn thành phương án cường hóa cho 'Tam Thập Tam Thú tổ hợp pháp khí' của ngươi.

Để bọn chúng có thể hấp thu loại 'bảo vật cường hóa pháp khí' này tốt hơn, lát nữa trong quá trình ta cường hóa pháp khí sẽ đầu nhập loại vật chất thần kỳ này, một lần hành động để bọn chúng đản sinh ra Khí linh hoàn chỉnh." Đông Phương Đại Đế lên tiếng nói. "Vậy hiện tại chúng ta bắt đầu luyện khí?" Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Đại Đế nhẹ nhàng vung vẩy cây búa của mình, nói: "Nếu đồ vật đã gom đủ, vậy thì trực tiếp bắt đầu đi.

Đã đến lúc cho ngươi kiến thức thủ đoạn luyện khí của ta." Sau lưng Tống Thư Hàng, hình chiếu 200 con Thánh Viên tiếp thu được tín hiệu, vội vàng bắt đầu hát 666.

Đông Phương Đại Đế vươn tay ấn một cái vào hư không.

Ca ~ Trong hư không truyền đến tiếng không gian cộng hưởng, sau đó có một tòa phụ điện cung điện khổng lồ vượt không gian mà đến, rơi xuống trước mặt Tống Thư Hàng và Đông Phương Đại Đế. "Đây là một tòa phụ điện của cung điện 'Đông Chi Xuân Các' thời kỳ viễn cổ, thời đại Thiên Đình của ta.

Nói là phụ điện, nhưng kỳ thực nó mới là hạch tâm của 'Đông Chi Xuân Các' của ta, là luyện khí điện của ta." Đông Phương Đại Đế mỉm cười giải thích. "Hào hoa, hùng vĩ!" Tống Thư Hàng có chút chột dạ khen ngợi.

Ngoài ra, trong lòng hắn hiện lên một ý niệm: Có nên dùng mảnh nhỏ "Đông Chi Xuân Các" trong Thế giới hạt nhân của mình, gán nợ một ít "linh thạch" cần thiết cho tiêu hao luyện khí với Đông Phương Đại Đế hay không?

Đông Phương Đại Đế liếc nhìn mặt Tống Thư Hàng, nói: "Yên tâm đi, ngươi không cần làm bộ dáng chột dạ, chuyện trong tay ngươi có mảnh nhỏ Đông Chi Xuân Các của ta, Thiên Đế đã sớm nói với ta rồi.

Trừ tòa 'phụ điện' này ra, những mảnh nhỏ Đông Chi Xuân Các khác là do ta chủ động đánh nát, vứt bỏ đi.

Ngươi đã lấy được thì chính là tạo hóa của ngươi." "Hơn nữa, ngươi cũng đừng nghĩ dùng những mảnh nhỏ này gán nợ linh thạch...

Cho dù ngươi tặng lại cho ta, ta cũng không cần.

Muốn dùng chúng gán nợ linh thạch, ngươi nằm mơ đi!" Đại Đế lại bổ sung một câu, độc kiểm giao lưu (đọc suy nghĩ) chính là tiện lợi.

Tống Thư Hàng: "!!!" Linh thạch quan trọng như vậy sao?

Còn quan trọng hơn cả nhà sao? "Đương nhiên quan trọng, không có linh thạch thì ngươi dựa vào cái gì kêu ta luyện khí thay ngươi?" Lời nói của Đông Phương Đại Đế, hiện thực đến mức khiến người ta đau lòng.

Nói xong, Đông Phương Đại Đế vươn tay cuốn một cái, mang theo sáu mươi sáu món bản mệnh pháp khí của Tống Thư Hàng, dược liệu luyện khí, lượng lớn linh thạch, tiến vào trong phụ điện "Đông Chi Xuân Các" này.

Bên trong phụ điện này, đủ loại kiểu dáng thiết bị luyện khí, ngũ hoa bát môn, làm lóa mắt Tống Thư Hàng.

Có "Thiên Hỏa Chi Lô" khổng lồ; có bình đài thích hợp đập các loại hình pháp khí; có các loại ao hồ thuộc tính khác nhau dùng để tôi hỏa; có thiết bị chuyên dùng để chiết xuất năng lượng linh thạch; có thiết bị chế tạo linh kiện nhỏ pháp khí vân vân.

Sau khi tiến vào phụ điện luyện khí.

Đông Phương Đại Đế cuốn lên lô linh thạch 8, 9 phẩm lẻ tẻ kia của Tống Thư Hàng, ném toàn bộ chúng vào trong thiết bị tinh luyện năng lượng linh thạch.

Ào ào ào ào ~ Cái phễu của thiết bị chiết xuất năng lượng linh thạch kia, giống như cái động không đáy.

Linh thạch chỉ vào không ra, bất luận bao nhiêu linh thạch dường như đều không thể lấp đầy lỗ hổng của nó.

Nhìn từng viên từng viên linh thạch vừa to vừa mập vừa đáng yêu bị tàn nhẫn ném vào trong thiết bị, Tống Thư Hàng đau lòng +1, +1, +1...

Nhiều linh thạch như vậy, nếu hắn đi làm thuê thì phải kiếm bao lâu mới có thể kiếm lại được?

Sức mạnh linh thạch sau khi bị chiết xuất ra, hóa thành hai bộ phận.

Một bộ phận trực tiếp dung hợp với dược liệu mà Đông Phương Đại Đế tự bỏ tiền túi chuẩn bị, hóa thành dung dịch khắc họa phù văn trận pháp.

Bộ phận còn lại được lưu trữ, chờ lát nữa quán nhập vào trong pháp khí, tiêu hao cho nhu cầu tăng phẩm giai pháp khí. "Bước tiếp theo, thử nâng cấp tấm khiên trước đi." Đông Phương Đại Đế nói.

Hắn vươn tay, lấy ra "Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn" trong đống pháp khí.

Hắn có thể nhìn ra đây là pháp khí chế tạo từ mai rùa của con rùa sủng vật nhà Lão Bắc Phương.

Chất liệu đủ kiên cố, thích hợp dùng để làm pháp khí đầu tiên nâng cao phẩm chất. "Bá Tống, muốn giảm bớt tiêu hao linh thạch không?" Sau khi chộp lấy tấm khiên, Đông Phương Đại Đế đột nhiên lên tiếng hỏi. "Được sao?" Mắt Tống Thư Hàng sáng lên. "Được." Đông Phương Đại Đế cười chỉ chỉ cái lò Thiên Hỏa kia, nói: "Đi đến bên cạnh lò kia, dùng hết toàn lực thôi động linh lực quán nhập vào trong lò Thiên Hỏa, dùng linh lực của ngươi thay thế linh thạch, để Thiên Hỏa thiêu đốt.

Linh lực của ngươi có bao nhiêu thì có thể thay thế bấy nhiêu linh thạch." Chỉ xem ngươi có thể bỏ xuống cái thể diện này hay không.

Nếu sĩ diện hão, vậy thì chỉ có thể dùng linh thạch tới thay thế tiêu hao.

Nếu có thể bỏ qua thể diện, không chỉ có thể tiết kiệm một ít linh thạch, quan trọng hơn là dùng linh lực của "chủ nhân pháp khí" để đốt ra Thiên Hỏa dùng để thối luyện pháp khí, có thể tăng cường liên hệ giữa pháp khí và chủ nhân.

Đây là một thói quen của Đông Phương Đại Đế khi luyện khí cho người khác, bất kể chủ nhân pháp khí có thể bỏ thể diện xuống hay không, Đông Phương Đại Đế đều sẽ không nói toạc ra.

Tống Thư Hàng nghe vậy, đột nhiên lâm vào trạng thái trầm tư. [Không bỏ được mặt mũi sao?] Đông Phương Thiên Đế nhìn Tống Thư Hàng đang trong trầm tư, thầm nghĩ trong lòng.

Vốn tưởng rằng với tính cách Bá Tống, hẳn là sẽ không câu nệ loại tiểu tiết này.

Chương 2815

Không ngờ, chính mình lại nhìn nhầm... "Đông Phương tiền bối." Tống Thư Hàng đột nhiên vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu, tôi có thể cung cấp càng nhiều linh lực, có thể quy đổi linh lực dư thừa với ngài thành linh thạch hay không?" Đối với trình độ sung mãn linh lực của chính mình, Tống Thư Hàng vẫn tương đối tự tin - hắn có nhiều tiểu đan điền như vậy, nhiều hạt nhân như vậy, hắn thi pháp từ trước tới giờ chưa từng lo lắng về chuyện "linh lực cạn kiệt".

Đông Phương Đại Đế: "..." Công Đức Xà Mỹ Nhân hai tay che mặt: "Y y y ~" Đừng nhìn ta, đừng nhìn ta, ta không quen biết người bên dưới này. "Không được sao?" Tống Thư Hàng nhỏ giọng hỏi. "Ta xem thường ngươi rồi, Bá Tống.

Ngươi không hổ là nam nhân được Thiên Đế nhìn trúng." Đông Phương Đại Đế đột nhiên cười ha ha nói.

Tống Thư Hàng được khen đến ngại ngùng, lộ ra nụ cười thẹn thùng. "Nhưng mà, ngươi đừng nghĩ hay quá.

Dùng linh lực của ngươi đi gán nợ năng lượng đốt Thiên Hỏa, cũng đã là ưu đãi ta cho ngươi.

Ngươi còn muốn ta bù thêm linh thạch cho ngươi, mau lượn đi cho khuất mắt!" Đông Phương Đại Đế nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Chuẩn bị xong, mở lò!" Đông Phương Đại Đế vươn tay cởi y bào hào hoa trên người ra, lộ ra một thân cơ bắp kiện tráng.

Thân thể vốn ở dạng u linh của hắn ngưng tụ trong tích tắc này, hóa thành thực thể.

Trên Đại Đế Chi Chùy, có vô số phù văn phức tạp sáng lên.

Tống Thư Hàng lập tức đi tới bên cạnh lò Thiên Hỏa, hai tay ấn một cái, đem linh lực trong cơ thể cuồn cuộn không ngừng quán nhập vào trong lò Thiên Hỏa.

Thiên Hỏa hừng hực bốc lên. "Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn" bị Đông Phương Đại Đế nện ở trên đài rèn đúc.

Từ trong lô dược liệu luyện khí trân quý mà Tống Thư Hàng thu tàng, bay ra hai loại dược liệu cửu phẩm và một loại siêu cửu phẩm trân quý, bị Đông Phương Đại Đế ném vào trong lò Thiên Hỏa, luyện hóa.

Dung dịch do linh thạch và dược liệu luyện khí hóa thành cuốn lên, được Đông Phương Đại Đế mạ lên quy thuẫn.

Thiên Hỏa càng đốt càng vượng.

Ba loại dược liệu ném vào trong lò tự chủ bay ra, huyền phù phía trên quy thuẫn.

Đại Đế huy động cây búa, dùng sức nện xuống.

Tiếng búa vang lên như sấm sét.

Mỗi một lần Đông Phương Đại Đế vung búa xuống đều dường như ẩn chứa một loại chùy pháp siêu nhiên, chùy pháp này vừa là pháp luyện khí, cũng là thủ đoạn công phạt vô thượng. "Mỗi một búa đều là tiền a." Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm cánh tay Đại Đế, mỗi một búa xuống, mười ức linh thạch kia của Thiên Đế liền không ngừng giảm bớt.

Linh thạch và dược liệu luyện khí hắn chi trả cũng không ngừng cắt giảm.

Tiếng búa chấn thiên, cũng chấn động tâm can Bá Tống. "Vật chất thần bí!" Lúc này, Đông Phương Đại Đế lên tiếng gọi.

Tống Thư Hàng thôi động niệm lực, cắt một khối từ trên "vật chất thần bí" kia, tế đến trước mặt Đông Phương Đại Đế.

Đông Phương Đại Đế trong khi huy động cây búa, sau lưng lại duỗi ra một đôi cánh tay năng lượng, trên đôi cánh tay năng lượng này cầm dao bút khắc họa trận văn, cắt xuống một khối nhỏ trên vật chất thần bí, không ngừng khắc họa lên quy thuẫn.

Trong cảm ứng của Tống Thư Hàng, phẩm chất của "Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn" không ngừng tăng lên, rất nhanh liền đột phá đến cấp bậc "Cửu phẩm pháp khí".

Thủ đoạn luyện khí của Đông Phương Đại Đế thực sự cao siêu.

Với thủ pháp luyện khí và cảnh giới của ngài, việc nâng cấp pháp khí lên cửu phẩm quả thực nhẹ nhàng giống như hít thở uống nước.

Hơn nữa, chùy luyện pháp khí mới chỉ bắt đầu.

Phẩm chất Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn vẫn còn cuồn cuộn không ngừng tăng lên.

Một tia linh thức pháp khí trong khiên cũng đang không ngừng tăng cường, tăng lên.

Vài phút sau.

Đông Phương Đại Đế đột nhiên hơi nhíu mày, hắn lại cắt xuống một chút xíu từ trên vật chất thần bí, dung nhập vào trong quy thuẫn kia.

Nhưng linh thức quy thuẫn không có được cường hóa nữa. "Đến cực hạn rồi sao?" Đông Phương Đại Đế tiếc nuối nói: "Đáng tiếc, rõ ràng chỉ kém một bước nhỏ là có thể ngưng tụ ra Khí linh." Hiệu quả của "vật chất thần bí" mà Tống Thư Hàng tìm được không đủ để trực tiếp thôi sinh quy thuẫn ra Khí linh.

Trong lòng Đông Phương Đại Đế có chút không cam lòng.

Hắn đã tận lượng dùng thủ đoạn trận văn và thủ đoạn luyện khí, nâng cao hiệu quả "vật chất thần bí", nhưng khoảng cách đến việc đản sinh Khí linh thế mà lại cứ thiếu một đoạn kia. "Bá Tống, pháp khí này của ngươi trước kia có phải hay không còn từng dùng loại bảo vật nào đó, đã từng nâng cấp linh thức của pháp khí?" Đông Phương Đại Đế quay đầu hỏi. "Ân, tôi dùng thuốc nhỏ mắt." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đông Phương Đại Đế: "???" "Một loại thuốc nhỏ mắt đặc thù, mở ra linh thức cho pháp khí của tôi." Tống Thư Hàng thành thật trả lời. "Linh thức của 65 món pháp khí này của ngươi đều là linh thức mở ra thông qua bảo vật?" Đông Phương Đại Đế trừng lớn mắt.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Đông Phương Đại Đế: "..." Một mình ngươi vậy mà sở hữu hai loại bảo vật nâng cấp linh thức pháp khí, khí vận này của ngươi là muốn nghịch thiên sao?

Đông Phương Đại Đế suy tư một chút, lại hỏi: "Vậy trừ hai loại bảo vật này ra, ngươi còn có thủ đoạn thứ ba để nâng cao linh thức bảo vật hay không?" Lỡ như có thủ đoạn thứ ba, lại cố thêm một chút, một hơi là có thể cổ vũ pháp bảo khí linh ra rồi. "Thủ đoạn nâng cao linh thức pháp khí?" Tống Thư Hàng nhìn thoáng qua Khí Linh tiểu tiên tử ngoan ngoãn quỳ ngồi bên cạnh, nói: "Lấy thân luyện khí?" "Ngươi ngốc à, lấy thân luyện khí là loại thủ đoạn tùy tiện dùng được sao?" Đông Phương Đại Đế mắng: "Hơn nữa loại thủ đoạn luyện khí thủ thuật và vô nhân đạo này, quả thực là sỉ nhục đối với luyện khí sư." Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười xấu hổ. "Đừng nói với ta là ngươi đã thử qua?" Đông Phương Đại Đế nói. "Lúc luyện khí lần đầu tiên, không cẩn thận rơi vào trong lửa lò, lấy thân luyện khí một chuyến.

Lãng phí một cái phục sinh quý giá." Tống Thư Hàng chỉ chỉ Nghịch Kình Quyền Sáo mà Khí Linh tiểu tiên tử đang ngồi.

Đông Phương Đại Đế: "..." Thảo nào quyền sáo của ngươi lại ngưng tụ ra Khí linh nhanh như vậy. "Bất quá, tuy rằng tôi không thể lấy thân luyện khí, nhưng mà... dùng một bộ phận thân thể có được không?" Tống Thư Hàng vươn tay ấn lên ngực mình, không gian năng lực phát động.

Sau đó, một trái tim thất thải lưu ly giống như tác phẩm nghệ thuật bị hắn lấy ra.

Với 《 Trình Lâm Tự Dũ Pháp 》 + 《 Thánh Viên Long Lực Thần Công 》 tổng cương thiên hiện tại của hắn, sau khi lấy trái tim của mình ra, trong vòng vài phút, một trái tim mới có thể mọc lại.

Đông Phương Đại Đế nhìn trái tim lưu ly trong tay Tống Thư Hàng.

Trái tim lưu ly này vô cùng đặc thù.

Về cơ bản đã tương đương với dược liệu luyện khí trên người thần thú.

Có lẽ, thật sự khả thi? "Ta thử xem." Đại Đế gật đầu nói.

Đối diện, thân thể Tống Thư Hàng hơi khựng lại.

Hắn phát hiện... trái tim của mình vừa lấy ra, trong lồng ngực đột nhiên có một luồng "Bất Hủ chi lực" từ Kiếp Tiên Hư Không trào ra.

Sau đó, chỉ trong một hơi thở, trái tim mới đã mọc lại. [Bất Hủ chi lực từ hư không tiết điểm của Vân Tước Tử tiền bối?] Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Hắn lại phát hiện ra một ý tưởng phát tài.

Có lẽ hắn có thể bán trái tim của chính mình để kiếm sống?

Đông Phương Đại Đế khi nhận lấy dược liệu luyện khí 'Bá Tống Lưu Ly Tâm Tạng', thuận tiện liếc Tống Thư Hàng một cái, đúng lúc đọc được suy nghĩ trong lòng hắn lúc nãy.

Cây búa trong tay Đại Đế không khỏi cứng lại một chút — tên này lại muốn dựa vào việc bán tim của chính mình để kiếm sống sao?

Mạch não của Bá Tống bị thắt nút chết rồi à?

Những kẻ có năng lực tự hồi phục khoa trương này, ở phương diện này đúng là muốn làm gì thì làm. ...

Hơn nữa, tên này không sợ đau sao?

Trong quá trình trích lấy tim, chẳng lẽ không cảm thấy đau đớn tê tâm liệt phế? "Tiền bối..." Tống Thư Hàng thấy Đông Phương Đại Đế đột nhiên ngừng búa, bèn gọi một tiếng. "Đừng nói nữa, ta không mua!" Đại Đế nhanh chóng đáp.

Tống Thư Hàng ngơ ngác: "???" "Khụ, ta hơi dừng lại một chút là vì cần chút thời gian diễn toán lại phương án nâng cấp pháp khí của ngươi...

Dù sao mới thêm vào một loại nguyên dược liệu, có một số chi tiết nâng cấp cần thay đổi." Đông Phương Đại Đế ho nhẹ một tiếng nói, ngài cầm 'Bá Tống Lưu Ly Tâm Tạng', cúi đầu nhìn khiên rùa.

Với cảnh giới của Đông Phương Đại Đế, chỉ trong nháy mắt, trong đầu đã nhanh chóng diễn toán ra hàng trăm phương án, và chọn ra phương án nâng cấp mới hoàn mỹ nhất trong đó.

Sau khi xác định phương án mới, Đông Phương Đại Đế chộp lấy 'Bá Tống Lưu Ly Tâm Tạng', sử dụng bí pháp nén nó lại, thu nhỏ đến mức chỉ còn bằng hòn bi.

Sau đó, ngài giơ búa lên, ấn trái tim lưu ly vào trên khiên rùa, dùng sức nện xuống. "Y y y ~ Trái tim của ta cũng không phải làm bằng thủy tinh, lúc ngài đập cứ dồn hết sức lực ra, dùng sức mà đập nó!" Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng hát đệm, phối âm cho Đông Phương Đại Đế.

Đông Phương Đại Đế: "???" @#%× Tiên tử bị sao vậy, hơn nữa giọng nói của cô ấy là thế nào, không thể nói tiếng người đàng hoàng được sao? "Công Đức tiên tử đừng quậy, cô hát như vậy, Đông Phương tiền bối sẽ phân tâm đấy." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói với Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đông Phương Đại Đế: "..." Rõ ràng @#%× Tiên tử là người mà ngài cũng coi như có giao lưu tại Viễn Cổ Thiên Đình, nhưng cô ấy hiện tại trở nên thật xa lạ, cảm giác hoàn toàn biến thành một người khác.

Keng ~ Keng ~ Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy tiếp tục rơi xuống.

Trận văn, dược liệu luyện khí, Thiên Hỏa tôi luyện...

Cả một quá trình diễn ra trôi chảy như mây trôi nước chảy trong tay Đông Phương Đại Đế.

Đồng tử nhóm lửa Tống Thư Hàng nhìn Đông Phương Đại Đế rèn sắt, một lần nữa phát hiện rèn sắt cũng có thể bá khí như vậy.

Đáng tiếc, về mức độ mỹ quan, Đông Phương Đại Đế rèn sắt vẫn kém Lục Tu Tiên Tử một bậc. "Xong rồi." Lúc này, Đông Phương Đại Đế đột nhiên lên tiếng.

Chương 2816

Ngài vươn tay chộp lấy chiếc khiên rùa đỏ rực, ném nó vào trong 'Tôi Hỏa Trì' bên cạnh.

Xèo ~ một tiếng, nhiệt độ trên khiên rùa giảm xuống. 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn' tái sinh diện thế.

Khi chiếc khiên rùa mới này hiện thân, từ bên trong khiên truyền ra từng trận tiếng tim đập.

Bá Tống Lưu Ly Tâm Tạng không chỉ nâng cấp cho chiếc khiên rùa này, mà còn cung cấp cho nó một nguồn linh lực bổ sung.

Phẩm chất đẳng cấp của khiên rùa tăng lên vùn vụt, trước khi tôi lửa đã là pháp khí cấp 'Cửu Phẩm Kiếp Tiên đỉnh phong', sau khi tôi lửa, đẳng cấp của nó triệt để đột phá giới hạn 'Cửu Phẩm', bắt đầu tiệm cận cấp độ 'Trường Sinh Giả Thần Binh'.

Đẳng cấp của khiên rùa lúc này có thể gọi là cấp 'Nhược Trường Sinh Giả Thần Binh', nó đã có tư chất để tấn thăng làm 'Trường Sinh Giả Thần Binh'.

Cho nó thêm chút thời gian trưởng thành + sự phản hồi từ việc chủ nhân Bá Tống thăng cấp, chắc chắn sẽ có một ngày, nước chảy thành sông, nó sẽ trưởng thành thành Trường Sinh Giả Thần Binh.

Đông Phương Đại Đế ước tính, đợi vài trăm năm nữa, nếu Bá Tống tấn thăng Trường Sinh Giả, chiếc khiên rùa này hẳn có thể theo sát Bá Tống chen chân vào đẳng cấp 'Trường Sinh Giả Thần Binh'. "Khí Linh cũng thành hình rồi sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Khi miệng hắn thốt ra hai chữ 'Khí Linh', trên khiên rùa liền có một luồng sáng yếu ớt hiện lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cục bông xù xù xuất hiện trên khiên rùa — đây là một Khí Linh đã thành hình!

Tuy nhiên, nó vẫn đang ở giai đoạn sơ sinh, thậm chí ngay cả ngoại hình của mình cũng chưa cố định lại được. "Ô ô ô ~" Cục bông Khí Linh này vừa xuất hiện liền phát ra tiếng kêu khẽ. "Tiếp theo, ngươi cần ôn dưỡng nó thật tốt, bồi dưỡng ý thức của nó.

Vài tháng sau, nó sẽ có thể ngưng tụ ra ngoại hình Khí Linh, trưởng thành đến trình độ tiếp cận tiểu tiên tử Khí Linh găng tay Nghịch Kình kia của ngươi." Đông Phương Đại Đế lên tiếng. "Cần thời gian dài như vậy sao?" Tống Thư Hàng đưa tay đón lấy chiếc khiên rùa mới sinh này.

Khiên ở trong tay, cảm giác tâm ý tương thông, nhịp tim cộng hưởng liền ùa về. "Mạnh quá...

Lực phòng ngự này, công kích cấp Cửu Phẩm đã có thể hoàn toàn đỡ được rồi chứ?" Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Đại Đế nói: "Đó là đương nhiên, có chiếc khiên rùa này trong tay, đừng nói là công kích cấp Cửu Phẩm, ngay cả công kích của một số đạo hữu vừa bước vào cảnh giới Trường Sinh Giả, ngươi cũng có thể chống đỡ được." "Có nó rồi, tương lai khi đốp chát với các đại lão, tính an toàn của mình lại có thể tăng lên một khúc lớn." Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Đây mới chỉ là một món trong 'Bộ pháp khí tổ hợp 33 Thú', đợi toàn bộ pháp khí đều nâng cấp lên phẩm chất 'Nhược Trường Sinh Giả Thần Binh' kiểu này, sau khi tổ hợp thành bộ không biết sẽ tăng cường đến cường độ nào?

Cục bông Khí Linh: "Ô ô ô ~" "Cố lên trưởng thành nhé." Tống Thư Hàng khẽ nói — hắn đã nóng lòng muốn xem xem sau khi những Khí Linh này đều trưởng thành đến trình độ 'Tiểu tiên tử Khí Linh

Nghịch Kình', sẽ xảy ra biến hóa gì.

Nếu sáu mươi sáu tiểu tiên tử Khí Linh tụ tập lại một chỗ, chắc chắn rất hùng vĩ.

Hơn nữa, đến lúc đó khoảng cách của hắn tới mục tiêu 'Vạn Pháp Chi Chủ' sẽ tiến thêm một bước. "Được rồi, pháp khí tiếp theo." Đông Phương Đại Đế vươn tay, xách chiếc 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa' ra.

Trước khi bắt đầu, ngài lại nhắc nhở Tống Thư Hàng một câu: "Đúng rồi, Bá Tống...

Bản mệnh pháp khí nâng cấp liền mấy đại cấp bậc trong một hơi, cộng thêm việc dùng bảo vật cưỡng ép ngưng tụ Khí Linh của nó ra, độ thân mật giữa nó và bản thể ngươi có khả năng sẽ xuất hiện chút xa lạ.

Hiện tại chỉ là một món pháp khí thì dễ xử lý, lát nữa 66 món pháp khí toàn bộ nâng cấp xong, vấn đề độ thân mật tích lũy lại, có thể sẽ xảy ra vấn đề.

Ngươi chuẩn bị tâm lý đi." Ngài đang nhắc nhở Tống Thư Hàng, đừng chìm đắm trong niềm vui sướng khi pháp khí nâng cấp, mà nên tranh thủ thời gian ôn dưỡng pháp khí, nâng cao độ thân mật giữa pháp khí và bản thân.

Tống Thư Hàng bừng tỉnh đại ngộ: "Hèn chi mình cảm giác giữa pháp khí và mình dường như thiếu thiếu chút gì đó.

Rõ ràng đang ở trạng thái cộng hưởng nhịp tim, nhưng lại cứ cảm giác ẩn ẩn như cách một lớp giấy, quan hệ với mình không còn thông thấu như trước kia." "Tuy nhiên, đã biết là vấn đề độ thân mật, vậy thì dễ giải quyết rồi." Tống Thư Hàng lại nói.

Đông Phương Đại Đế: "???" Dễ giải quyết?

Độ thân mật giữa bản mệnh pháp khí và chính mình bị xa lạ, thì chỉ có dùng công phu nước chảy đá mòn, từng chút một ôn dưỡng, bồi dưỡng tình cảm trở lại.

Đây là một quá trình dài đằng đẵng, có gì gọi là 'dễ giải quyết'?

Ý niệm của Đông Phương Đại Đế vừa mới xoay chuyển trong đầu.

Đối diện, Bá Tống vươn hai tay ấn lên 'Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn', hai tay hắn hoạt động nhanh như bay, ma sát trên mặt khiên.

Ngay sau đó, từng luồng sáng hàm chứa 'tình yêu' từ trong tay Bá Tống bay ra, dung nhập vào trong khiên rùa.

Mỗi một giây, hai tay Bá Tống lại truyền tống gần ba trăm phát ánh sáng 'tình yêu' vào khiên rùa.

Ong ~ Khiên rùa phát ra tiếng chấn minh như đang run rẩy.

Sau đó, độ thân mật giữa nó và Bá Tống tăng lên điên cuồng như gặp ma.

Đông Phương Đại Đế trừng lớn mắt, cảm giác như mình sắp ngạt thở. ...

Mộng Giới.

Trong mặt trời hư ảo.

Quy tiền bối đang bảo vệ Thông Nương và Vũ Nhu Tử đột nhiên trừng lớn mắt, thốt lên: "Vọng thiên, xảy ra chuyện gì vậy, sao cứ cảm giác lưng rùa từng trận lạnh toát?" "Quy tiền bối sao vậy?" Thông Nương hỏi. "Tê ~ Đau quá nha." Bên cạnh, Vũ Nhu Tử đột nhiên căng khuôn mặt nhỏ nhắn, khẽ kêu lên. "Vũ Nhu Tử, cô sao vậy?" Thông Nương lại vội vàng quay đầu nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

Quy tiền bối và Vũ Nhu Tử dường như cùng lúc gặp phải tình huống gì đó?

Phía trước, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cũng hơi dừng lại: "Tình huống gì vậy?" Chẳng lẽ trong 'mặt trời hư ảo' này có thứ gì đó đang tác quái? "Muội không sao, các tiền bối không cần lo lắng cho muội.

Đau quá nha ~" Khuôn mặt nhỏ của Vũ Nhu Tử nhăn lại thành một đoàn, hiển nhiên vô cùng đau đớn.

Nhưng tinh thần của cô nàng lại tốt đến bất ngờ. "Không ngờ đợt đau đớn này lại bị trì hoãn lâu như vậy, mọi người không cần lo lắng, bên muội chỉ là cơn đau do Linh Quỷ bị vỡ nát cuối cùng cũng đồng bộ qua thôi.

Muội có thể chịu đựng được...

Nha nha nha." Cả người Vũ Nhu Tử nằm rạp trên mai của Quy tiền bối, cắn răng bắt đầu thưởng thức trải nghiệm đau đớn này.

Đối với nỗi đau Linh Quỷ vỡ nát, cô đã sớm chuẩn bị.

Trước đó Tống Thư Hàng đã nhắc nhở cô, cho nên cô vẫn luôn chờ đợi 'cơn đau mảnh vỡ Linh Quỷ' đồng bộ qua.

Nhưng cô đợi rất lâu, đến mức cô còn nghi ngờ liệu cơn đau Linh Quỷ vỡ nát có xuất hiện hay không, thì đợt 'đau đớn' này mới đến muộn màng.

Vũ Nhu Tử bắt đầu nghi ngờ có phải cung phản xạ của mình quá dài hay không?

Thông Nương vươn cọng hành nhỏ ra, dán lên người Vũ Nhu Tử, sau đó kích hoạt một 'Trị Dũ Thuật' sơ cấp — đây là pháp thuật trị liệu đặc thù trong truyền thừa của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'. "Cảm ơn Thông Nương." Vũ Nhu Tử ngước mắt, nói với Thông Nương.

Mặc dù không có hiệu quả, nhưng tấm lòng của Thông Nương cô vẫn nhận được.

Một lát sau.

Mức độ đau đớn của Vũ Nhu Tử hơi thuyên giảm. "Đây chính là nỗi đau Linh Quỷ vỡ nát à, trước kia Tống tiền bối cũng từng trải qua trải nghiệm như vậy sao?

Thật là... cảm giác rất mới mẻ." Vũ Nhu Tử xoa xoa mặt mình, lên tiếng nói. "!!!" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm phía trước nghe vậy, có chút kinh hãi nhìn Vũ Nhu Tử tiên tử một cái.

Vũ Nhu Tử cô nương sẽ không thức tỉnh thuộc tính 'nhẫn nại đau đớn' giống như Tống Thư Hàng chứ? "Vậy Quy tiền bối, ngài không sao chứ?" Thông Nương lại cúi đầu hỏi. "Ta?

Ta vẫn ổn.

Chỉ là, ẩn ước cảm giác hơi sướng?

Nhưng ta không biết tại sao lại xuất hiện cảm giác sướng này." Quy tiền bối trả lời. "Không sao là tốt rồi, vậy chúng ta tiếp tục tiến lên." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Sau đó, đao khí trên thân kiếm bạo trướng, tiếp tục mở đường phía trước.

Quy tiền bối cõng Vũ Nhu Tử thân thể vẫn thỉnh thoảng run rẩy và Thông Nương, bơi theo sau Xích Tiêu Kiếm. [Nói chứ, không biết tại sao, đột nhiên cảm giác độ hảo cảm của ta đối với Thư Hàng tiểu hữu tăng lên không ít?

Cảm giác gặp quỷ này là sao đây?] Quy tiền bối vừa bơi, vừa nghi hoặc trong lòng. ...

Đông Chi Xuân Các, Luyện Khí Điện. "Xong việc!" Tống Thư Hàng thu hồi hai tay, chắp tay cười nhẹ.

Trước mặt hắn, Vương Bá Chuyên Gia Chi Thuẫn đang tản ra ánh hào quang thần khí bảy màu nhàn nhạt.

Độ thân mật giữa nó và Tống Thư Hàng đã sớm khôi phục như cũ, giữa hai bên không chút kẽ hở, không còn cảm giác xa lạ.

Nếu không phải khiên rùa vừa mới tấn cấp xong, Khí Linh vẫn còn ở giai đoạn sơ sinh, khá yếu ớt, Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ tiếp tục xoát tiếp, một hơi cường hóa Khí Linh khiên rùa thành bộ dạng 'Tiểu tiên tử Khí Linh'!

Chiếc khiên rùa bảy màu nương theo tâm ý của Tống Thư Hàng, hóa thành kích cỡ bằng bàn tay, vui vẻ xoay tròn bên cạnh Tống Thư Hàng, giống như cô con gái đáng yêu đang xoay vòng quanh cha mình.

Cục bông Khí Linh nhỏ bên trên thỉnh thoảng phát ra tiếng kêu 'ô ô ~', bầu không khí trở nên vui tươi hẳn lên.

Đông Phương Đại Đế dùng sức day day thái dương của mình.

Ngài tiếp xúc với Bá Tống mới bao lâu?

Nhân sinh quan đã chịu đả kích rất lớn. "Đây là pháp thuật gì của ngươi?" Đông Phương Đại Đế lên tiếng hỏi — với nhãn lực của ngài, tự nhiên có thể nhìn ra luồng sáng của Tống Thư Hàng hẳn là thủ đoạn tương tự như 《Dưỡng Kiếm Thuật》.

Nhưng mà, 《Dưỡng Kiếm Thuật》đâu có thi triển kiểu này?

Chương 2817

Đâu có uy lực bực này?

Cho nên, Đông Phương Đại Đế ngược lại không thể xác nhận. "Là 《Dưỡng Đao Thuật》, 《Dưỡng Đao Thuật》chứa chan 'tình yêu' của tôi." Tống Thư Hàng đáp: "Chỉ cần có 'tình yêu', thì giữa tôi và pháp khí của tôi, sẽ không thể nào có sự xa lạ." Đông Phương Đại Đế: "..." Ngươi đây là 《Dưỡng Đao Thuật》kiểu quái gì vậy?

Tà môn quá đi.

Vốn tưởng rằng cảm giác xa lạ sau khi pháp khí tấn thăng đủ khiến Bá Tống khốn đốn một phen...

Ai ngờ hắn lại có tà thuật bực này, bạo lực phá giải cảm giác xa lạ của bản mệnh pháp khí.

Không hổ là kẻ được Thiên Đế coi trọng, luôn có thể đem lại bất ngờ cho người khác trong mọi việc. "Đợi pháp khí của ta nâng cấp xong, ta sẽ cùng ngươi nghiên cứu kỹ cái 《Dưỡng Đao Thuật》này của ngươi.

Bây giờ, nhóm lửa!

Tim!" Đông Phương Đại Đế nói. "Không thành vấn đề, Đại Đế." Tống Thư Hàng đưa tay móc vào lồng ngực mình, lại móc ra một quả 'Bá Tống Lưu Ly Tâm Tạng' đưa cho Đông Phương Đại Đế.

Tặng?

Hiến tim vì luyện khí hả?

Tặng cái quần.

Sau đó, Tống Thư Hàng không có tim ngồi xuống trước Thiên Hỏa

Lò, lẳng lặng nhóm lửa. [Bá Tống, bản thể ngươi đang ở đâu?] Trong lúc Tống Thư Hàng lẳng lặng làm đồng tử nhóm lửa, trong đầu vang lên một giọng nói.

Là giọng của Bạch Cốt Tiên Cơ, cô ấy thông qua 'Tống Four', liên hệ trực tiếp với bản thể Tống Thư Hàng. [Tôi đang nhóm lửa đây, Tiên tử có chuyện gì?] Tống Thư Hàng trả lời.

Bạch Cốt Tiên Cơ nói: [Ngươi có muốn chuyển di ý thức qua đây xem không, Hắc Bì Vũ Nhu Tử vừa nãy đột nhiên đau đớn ngã xuống đất, đau đến mức không nói nên lời.

Chúng ta hỏi cô ấy xảy ra chuyện gì, cô ấy cũng không trả lời được.] Hắc Bì Tử đột nhiên đau đớn ngã xuống đất?

Tống Thư Hàng hơi suy tư, lập tức đoán ra khả năng — xem ra là bản thể Vũ Nhu Tử đau đớn, chia sẻ một phần cho Hắc Bì Tử? [Tôi hiện tại không thể rời đi...

Bạch Cốt tiên tử, cô đưa Hắc Bì Tử đến Thế giới Cốt lõi của tôi đi, tôi dùng Tống Four mở cửa cho cô.

Sau khi vào, cô đi tìm Sở các chủ tiền bối, rồi cho Hắc Bì Tử uống thử một ít nước hoạt tuyền thượng nguồn xem sao.] Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Nước suối hoạt tuyền có thể xoa dịu loại đau đớn 'tầng thứ linh hồn' này. [Nếu triệu chứng của Hắc Bì Tử không thuyên giảm, tôi sẽ đưa các cô đến chỗ tôi.] Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Thật sự không được nữa, thì hắn sẽ xoát 《 Dưỡng Đao Thuật 》 cho Hắc Bì Tử, xem thử có thể triệt tiêu một số triệu chứng đau đớn hay không. [Được, mà nói ngươi đang nhóm lửa làm gì?] Bạch Cốt Tiên Cơ lại thuận miệng hỏi một câu.

Tống Thư Hàng: [Đang nâng cấp bản mệnh pháp khí, Thiên Hạ Đệ

Nhất Chùy Đông Phương Đại Đế đang đích thân thay tôi nâng cấp pháp khí.] Bạch Cốt Tiên Cơ: "..." Nghe thấy 'Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy', cô liền cảm thấy đau đầu.

Có điều, Đông Phương Đại Đế vẫn còn sống sao?

Còn sống là tốt rồi.

Hay là, đi gặp mặt Đại Đế một chút?

Sau khi Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ, cô chưa từng gặp lại Đông Phương Đại Đế. ...

Sau khi đón Bạch Cốt Tiên Cơ, Hắc Bì Vũ Nhu Tử vào Thế giới Cốt lõi, Tống Thư Hàng lại thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' liên hệ với Vũ Nhu Tử: "Vũ Nhu Tử, cô vẫn ổn chứ?" "Hiện tại đỡ hơn nhiều rồi, Tống tiền bối.

Cảm giác đau đớn khi Linh Quỷ sụp đổ đúng là mới mẻ thật.

Ngoài ra, Tống tiền bối... chúng muội sắp tiến vào trung tâm 'mặt trời hư ảo' rồi.

Muội cảm giác thứ muội muốn tìm, hẳn là ở ngay trong đó!" Vũ Nhu Tử hồi âm. "Vạn sự cẩn thận, nhớ giữ liên lạc." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Nói chứ, thứ Vũ Nhu Tử muốn tìm rốt cuộc là gì? "Đúng rồi, Tống tiền bối.

Trước khi Linh Quỷ của muội phát nổ, vật chất quấn quanh người nó là gì vậy?

Loại vật chất tràn đầy thuộc tính hủy diệt đó ấy?" Lúc này, Vũ Nhu Tử đột nhiên lại hỏi.

Ngoài việc chia sẻ đau đớn, cô nàng dường như còn tiếp nhận được một phần ký ức hoặc hình ảnh trước khi 'Thiên Đế Linh Quỷ' sụp đổ. "Là một loại năng lượng virus hủy diệt, nhắm vào hằng tinh của Hiện Thế, khi bùng phát đủ để phá hủy thế giới." Tống Thư Hàng đáp.

Vừa mới đáp xong, lòng hắn chợt lạnh toát.

Mặt trời hư ảo trong Mộng Giới kia, có được tính là hằng tinh không?

Khi nghĩ đến khả năng này, Tống Thư Hàng cảm giác tim mình cũng ngừng đập, có loại ảo giác sắp ngạt thở. "A đúng rồi, tim vẫn chưa mọc lại...

Hèn chi không có nhịp tim." Tống Thư Hàng nói.

Hắn hít sâu một hơi. 《 Trình Lâm Tự Dũ Pháp 》+ Thiên tổng cương 《 Thánh Viên Long Lực Thần Công 》kích hoạt, phối hợp với hai môn thần công, ẩn ẩn cộng thêm một tia 'Bất Hủ Chi Lực' độ từ chỗ hư không tiết điểm Kiếp Tiên, trong nháy mắt trái tim lưu ly của hắn đã mọc lại, đập lại mạnh mẽ.

Sau khi tim khôi phục, cảm giác lạnh thấu tim kia trong nháy mắt liền biến mất không thấy. "Xem ra là ảo giác." Tống Thư Hàng lẩm bẩm nói.

Bên cạnh, Đông Phương Đại Đế đang dùng sức nện 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa' hơi nhíu mày, vừa rồi trong nháy mắt, ngài phảng phất cảm ứng được một tia khí tức vô cùng quái dị trên người Tống Thư Hàng...

Đó là loại khí tức sức mạnh vượt qua tu sĩ, vượt qua Trường Sinh Giả. [Trái tim của Bá Tống khôi phục trong nháy mắt, có liên quan đến tia khí tức này sao?] Đông Phương Đại Đế thầm đoán trong lòng, nhưng ngài không lên tiếng hỏi thăm.

Giữa các tu sĩ rất chú trọng quyền riêng tư, trong tình huống không quá thân thiết, có một số vấn đề không tiện hỏi.

Sau khi khôi phục tim không còn lạnh thấu tim nữa, Tống Thư Hàng dồn sức truyền một đợt linh lực vào 'Thiên Hỏa Lò', tăng cường uy lực Thiên Hỏa.

Đồng thời, hắn lại gửi tin nhắn cho bản thể Vũ Nhu Tử: "Vũ Nhu Tử, cô nhớ kỹ cảm giác 'virus hằng tinh phát nổ' này, sau khi cô tiến vào sâu trong mặt trời hư ảo, nếu... tôi nói là nếu, cảm ứng được khí tức tương tự, cô phải lập tức rút lui, ngàn vạn lần đừng đi kích hoạt nó." Nếu không, nói không chừng Mộng Giới đều sẽ tiêu tùng. "Đã rõ, Tống tiền bối, muội sẽ chú ý điểm này." Vũ Nhu Tử nhanh chóng trả lời.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Giữ liên lạc." Có Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Quy tiền bối ở bên cạnh bảo vệ, tai nạn bình thường Vũ Nhu Tử và Thông Nương đều có thể tránh được — cho nên, Tống Thư Hàng không nghĩ nhiều nữa, tránh lập flag cho Vũ Nhu Tử từ xa.

Có điều, để đảm bảo an toàn, hắn lại thông qua 'Lạc Ấn Mộc Đao ấn ký' lặng lẽ khóa vị trí của Thông Nương.

Thân là nhân viên làm công đầu sỏ của công ty Bá Tống, trên người Thông Nương lúc nào cũng mang theo một thanh 'Lạc Ấn Mộc Đao'.

Tống Thư Hàng thiết lập sẵn chế độ mở cửa Thế giới Cốt lõi cho thanh 'Lạc Ấn Mộc Đao' này, một khi bên Vũ Nhu Tử có nguy cơ bùng phát, Thế giới Cốt lõi sẽ mở ra ngay lập tức, hút một hơi đưa bọn họ vào trong.

Thậm chí, lấy thanh mộc đao này làm tọa độ, phân thân hay bản thể Tống Thư Hàng đều có thể chạy tới hiện trường ngay lập tức. ...

Đối diện.

Đông Phương Đại Đế thành thạo nhét 'vật chất thần bí' vào, cùng với tim của Bá Tống nện vào trong 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa'.

Nhất hồi sinh, nhị hồi thục.

Sau khi có tư duy hoàn chỉnh và thử nghiệm thành công, tốc độ nâng cấp pháp khí của Đông Phương Đại Đế càng lúc càng nhanh...

Theo tốc độ này, cho dù nâng cấp toàn bộ 66 món pháp khí một lượt, cũng không tốn bao nhiêu thời gian. "Thật tốt." Tống Thư Hàng nhìn Đông Phương Đại Đế, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi.

Đông Phương Đại Đế: "???" Cái gì thật tốt? "Luyện khí sư nghề này thật tốt, có thể quang minh chính đại nện bản mệnh pháp khí của người khác, nện chết bỏ.

Hơn nữa, chủ nhân của bản mệnh pháp khí còn phải cười nịnh nọt luyện khí sư, thậm chí còn phải trả một lượng lớn linh thạch và dược liệu luyện khí." Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Đại Đế: "..." Nếp nhăn não của tên nhóc này bị thắt nơ con bướm à?

Đại Đế giơ cao búa — tin hay không ta cho một búa này xuống, trực tiếp cải tạo 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa' của ngươi thành 'Long Hà Chiến Xa'? "Nói chứ, Đông Phương tiền bối.

Đợi bộ pháp khí tổ hợp 33 Thú của tôi nâng cấp thành công xong, tôi có thể trang bị bọn chúng, xông vào sâu trong mặt trời xem thử không?" Tống Thư Hàng lại đột nhiên hỏi.

Chủ đề câu chuyện thoáng cái nhảy từ tầng một trăm tòa nhà cao tầng xuống tầng hầm âm một trăm, nhảy cóc không đầu không đuôi.

Đông Phương Đại Đế không theo kịp bước nhảy vọt trong não bộ Bá Tống, cảm giác nói chuyện với hắn hơi tốn sức. "Về mặt lý thuyết mà nói, pháp khí sau khi qua tay ta nâng cấp, đã đạt tới tầng thứ 'Nhược Trường Sinh Giả Thần Binh', bọn chúng sau khi trải qua 'Thiên Hỏa' tôi luyện, nhiệt độ cao của hằng tinh bình thường đã không thể làm tan chảy bọn chúng." Đông Phương Đại Đế tự tin nói.

Đừng nói là 'Nhược Trường Sinh Giả Thần Binh', pháp khí qua tay ngài nâng cấp, chỉ cần đạt tới cấp bậc Cửu Phẩm này, là có thể dạo chơi một vòng trên hằng tinh và trở về nguyên vẹn.

Tống Thư Hàng xoa cằm nói: "Nói cách khác, là khả thi?" Sau khi đối thoại với Vũ Nhu Tử vừa rồi, sau khi 'lòng lạnh toát', Tống Thư Hàng liền để tâm.

Đợi sau khi trở về Hiện Thế, hắn muốn tìm một hằng tinh, chui vào bên trong dò xét một phen, xem xem chư thiên vạn giới ở các vị diện khác, có bị nhiễm virus hay không. "Pháp khí sau khi ta nâng cấp thì chắc chắn có thể chịu được, nhưng thân thể ngươi có chịu được hay không thì ta không biết." Đông Phương Đại Đế liếc Tống Thư Hàng một cái nói: "Ta chỉ là một luyện khí sư, không phải huấn luyện viên thể hình.

Đối với thân thể ngươi, ta không hiểu rõ lắm." "Có lý, tuy nhiên tôi cảm giác thân thể mình chắc cũng khá mạnh, chắc là chống đỡ được." Tống Thư Hàng nói.

Thật sự không được nữa, hắn còn có 'chế độ Ngụy Bất Hủ'.

Với tính chất đặc thù của 'chế độ Ngụy Bất Hủ', cho dù không có pháp khí bảo vệ, dạo chơi một vòng trên mặt trời chắc cũng sẽ không có vấn đề gì.

Diệu a...

Chương 2818

Quay về sẽ làm như vậy.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang trù bị kế hoạch 'du lịch một ngày trên mặt trời', đột nhiên có một giọng nói kết nối với hắn, vang lên trực tiếp bên tai hắn. [Bản thể, sau khi ngươi chém giết Thiên Đế, đã lĩnh ngộ xong chưa?] Đây là giọng của Tống Bàn Cầu.

Nó vẫn luôn ẩn nấp gần 'vị diện thế giới rách nát' này, bảo vệ thế giới này, đề phòng bản thể bị người khác quấy rầy 'đốn ngộ'.

Khi nghe thấy giọng nói quen thuộc của 'Bàn Cầu đại lão', tim gan Tống Thư Hàng giật thót, suýt chút nữa theo bản năng muốn mở 'Thế giới Cốt lõi' chạy trốn — đây là di chứng để lại sau khi hắn từng bị Bàn Cầu đại lão truy sát khắp thế giới.

Cũng may hắn kịp thời nhớ ra, hiện tại 'tiểu hào phân thân Bàn Cầu đại lão' đã bị lừa thành dáng vẻ họ Tống.

Sau khi suy tư một chút, Tống Thư Hàng cố gắng bình tĩnh trả lời: [Sự 'đốn ngộ' của ta có chút khác biệt, không cần lo lắng cho ta.

Ta hiện tại mỗi thời mỗi khắc đều ở trong trạng thái 'đốn ngộ'.] [Tuyệt quá, vậy ta đi tìm ngươi.

Khiêu chiến của ta trên Sao Hỏa đã hoàn thành.] Tống Bàn Cầu đáp.

Không biết vì sao... rõ ràng chỉ mới một khoảng thời gian không gặp bản thể, nhưng trong lòng nó lại cảm giác như đã mấy chục năm không nhìn thấy bản thể vậy.

Trong lòng nó có một khát vọng mãnh liệt, muốn đi gặp bản thể ngay lập tức.

Tống Thư Hàng: "???" Bây giờ tới tìm tôi, Bàn Cầu đại lão đợi một chút, tôi còn chưa chuẩn bị tâm lý!

Nhưng mà muộn rồi...

Trong hư không, có một thông đạo không gian mạnh mẽ mở ra.

Một 'Tống Thư Hàng' toàn thân đen kịt, được đúc bằng kim loại lỏng bước ra từ trong thông đạo không gian.

Sau khi nhìn thấy bản thể khiến Cầu nhớ nhung từ xa, nội tâm Tống Bàn Cầu kích động, từ bỏ 'ngụy trang phân thân hợp cách', không nhịn được để lộ ra thuộc tính thực sự của mình.

Một tia khí tức và khí thế tà ác nhất, xấu xa nhất, tàn bạo nhất thế gian của Cửu U Chúa Tể tản ra từ trên người nó.

Đang lúc huy búa, bàn tay nhỏ bé của Đông Phương Đại Đế cứng đờ.

Ngọa tào...

Thứ đồ chơi gì thế này.

Cửu U Chúa Tể?

Thân là Tứ Phương Đại Đế của Viễn Cổ Thiên Đình, nhóm Trường Sinh Giả đỉnh cao nhất kia, Đông Phương Đại Đế tự nhiên biết đến sự tồn tại đặc thù 'Cửu U Chúa Tể' — bán thân đối ứng với Thiên Đạo, chủ nhân thực sự của Cửu U Thế Giới!

Nhưng vì sao 'Cửu U Chúa Tể' lại đột nhiên xuất hiện ở đây?

Theo sự hiểu biết của ngài, loại tồn tại như Cửu U Chúa Tể, lẽ ra không thể tiến vào Hiện Thế mới đúng.

Cửu U Chúa Tể một khi tiến vào Hiện Thế, sẽ dẫn Thiên Phạt xuống, đó là tai kiếp hủy diệt tất cả, cho đến nay chưa có bất kỳ thứ gì sống sót dưới 'Thiên Phạt'!

Vậy trước mắt là cái thứ gì đây?

Ta là Đông Phương Đại Đế...

Ta có khả năng đã gặp phải Cửu U Chúa Tể tại Hiện Thế...

Ta hiện tại hoảng hốt vãi chưởng...

Nhưng ngay lúc này, 'Cửu U Chúa Tể' đối diện mở miệng nói chuyện. "Báo cáo bản thể, ta đã hoàn thành nhiệm vụ khiêu chiến trên Sao Hỏa.

Tính đến hiện tại, tổng cộng có mười ba vị Trường Sinh Giả đã bại dưới tay ta, coi như miễn cưỡng hoàn thành bước đầu tiên bản thể chứng đạo Bất Hủ! [Cười kiêu ngạo]" Tống Bàn Cầu sau khi nhìn thấy bản thể từ xa, trong lòng đột nhiên nhận được sự an ủi, có một loại cảm giác thỏa mãn 'cuối cùng cũng tìm thấy hắn'.

Nó cảm giác ý nghĩa mình sống trên đời, chính là phải không ngừng tìm kiếm, từng lần từng lần khóa định bản thể, tìm thấy hắn.

Trong quá trình này, nó có thể tìm thấy ý nghĩa của 'sống'!

Ngoài ra... tuy rằng nó liên tiếp đánh bại mười ba vị đại năng Trường Sinh Giả trên Sao Hỏa, nhưng quả nhiên nó vẫn không so được với bản thể.

Khi nó đánh bại Trường Sinh Giả, bản thể đã trực tiếp chém giết Thiên Đế của 'Viễn Cổ Thiên Đình'.

Đó chính là tồn tại vô địch cùng cảnh giới với 'Nho Gia Thánh Nhân'.

Nói thật, Tống Bàn Cầu không có khái niệm chính xác về việc 'Thiên Đế' rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Nhưng trong thâm tâm nó lại vô cùng có cảm giác về việc 'Nho Gia Thánh Nhân' mạnh đến mức nào.

Nho Gia Thánh Nhân rất mạnh, vô cùng vô cùng mạnh.

Mà bản thể có thể triệt để chém giết 'Thiên Đế' mạnh như Nho Gia Thánh Nhân, nghiền nát nguyên thần, cho nên...

Không hổ là bản thể của ta!

Tống Bàn Cầu nhìn bản thể, kiêu ngạo vì bản thể của mình.

Bản...

Bản thể?

Tai ta không nghe nhầm chứ?

Đông Phương Đại Đế cứng ngắc nắm lấy cây búa — tồn tại nghi là 'Cửu U Chúa Tể' này, lại đang gọi Bá Tống là 'bản thể'?

Thiên Đế đã chết chẳng phải nói với ngài, Bá Tống mới vừa chứng đạo Bát Phẩm Huyền Thánh sao?

Mặc dù Thiên Đế cũng từng nói Bá Tống hơi đặc thù... nhưng mức độ đặc thù này cũng quá khoa trương rồi đấy!

Đông Phương Đại Đế cảm giác não bộ của mình đang run rẩy, run rẩy vì bị thông tin mãnh liệt xung kích!

Trên thực tế, 'bản thể' Bá Tống bên cạnh cũng chẳng khá hơn ngài là bao, Bá Tống cũng đang lặng lẽ run rẩy... "Ngươi làm rất tốt." Tống Thư Hàng nỗ lực giữ bình tĩnh, hơi khẳng định hành vi của Tống Bàn Cầu trên Sao Hỏa. "Vậy bản thể, ngươi còn có việc gì cần ta đi thực hiện không?" Tống Bàn Cầu đứng thẳng tắp, lên tiếng hỏi.

Trong khi nói chuyện, nó lại liếc nhìn Đông Phương Đại Đế bên cạnh.

Tống Thư Hàng nỗ lực duy trì trạng thái 'mặt không biểu tình', sau đó bắt đầu suy tư.

Nói thật, tuy rằng việc hắn cần làm không ít.

Ví dụ như hắn muốn chỉ phái một phân thân, đi theo nhóm Vũ Nhu Tử từ xa, đề phòng bọn họ xảy ra chuyện ngoài ý muốn; ví dụ hắn còn muốn tìm cơ hội, đưa thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' vào trong 'Kiếp Tiên Hư Không' cọ Thiên Kiếp...

Nhưng những việc đó, hắn đâu dám để Bàn Cầu đại lão đi làm?

Hắn cần một việc khá phức tạp, hơn nữa có thể chỉ phái phân thân tiểu hào Bàn Cầu đại lão đi ra ngoài, chỉ phái đến nơi xa xôi.

Tốt nhất là xa đến mức 'cho dù Bàn Cầu đại lão khôi phục ký ức', nhất thời nửa khắc cũng không về được.

Sau khi sắp xếp lại trong đầu một chút, Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nghiêm túc nói với tiểu hào Bàn Cầu đại lão: "Ta xác thực có một việc vô cùng quan trọng, cần ngươi đi giúp ta thực hiện." "Mời bản thể ra lệnh." Tống Bàn Cầu nghiêm túc nói.

Thỏa mãn nguyện vọng của bản thể, sau đó rời khỏi bản thể, cách xa bản thể ngàn dặm...

Tiếp đó lại lặp lại quá trình 'khóa định tìm kiếm bản thể'.

Vòng tuần hoàn này khiến nó si mê.

Tống Thư Hàng vươn tay, điểm một cái vào mi tâm mình — Con mắt thứ ba mở ra. "Ta truyền phần dữ liệu thông tin này cho ngươi trước!" Con mắt thứ ba của Tống Thư Hàng kích phát ra một luồng sáng 'cưỡng ép nhồi nhét thông tin', truyền toàn bộ thông tin về 'virus hằng tinh phát nổ' cho Tống Bàn Cầu.

Cũng chỉ có con mắt thứ ba cùng là hàng của 'Cửu U Chúa Tể', mới có thể làm được việc dùng dữ liệu ảnh hưởng đến Tống Bàn Cầu. "Đây là... virus hủy diệt hằng tinh, thậm chí sẽ phát triển thành hủy diệt thế giới?" Sau khi tiếp nhận thông tin, Tống Bàn Cầu nghi hoặc hỏi. "Đúng vậy, đây là một loại virus mang tính hủy diệt ta vô tình kích hoạt trong quá trình hủy diệt nguyên thần Thiên Đế.

Ngươi ghi nhớ thông tin về loại virus này, sau đó đi tới chư thiên vạn giới ở Hiện Thế, ngẫu nhiên chọn lấy hằng tinh trong các vị diện, tiến vào bên trong điều tra một phen, xem xem trong chư thiên vạn giới ở Hiện Thế, có hằng tinh nào cũng bị nhiễm loại virus này hay không." Tống Thư Hàng giao nhiệm vụ gian khổ này một cách quang vinh cho Tống Bàn Cầu. "Thì ra là thế, không hổ là bản thể, suy xét thật chu đáo." Tống Bàn Cầu gật đầu nói: "Xin hãy yên tâm giao nhiệm vụ này cho ta!" Đây sẽ là một nhiệm vụ gian khổ, chư thiên vạn giới hạo hãn như vậy, ngẫu nhiên chọn lấy lượng lớn hằng tinh trong mỗi thế giới để điều tra, cần tiêu hao lượng lớn thời gian. "Nhớ kỹ, nếu có tra được hằng tinh bị nhiễm loại virus này, thì ghi lại tọa độ và vị trí của nó trước.

Nhưng ngàn vạn lần đừng đi kích hoạt chúng nó..." Tống Thư Hàng dặn dò. "Rõ, bản thể. [Cười ấm áp]." Tống Bàn Cầu đáp — bản thể đây là đang quan tâm nó sao?

Cảm giác được bản thể quan tâm này, khiến toàn thân nó có loại cảm giác hạnh phúc như nổi da gà. "Vậy ta xuất phát đây, bản thể." Tống Bàn Cầu lưu luyến không nỡ nhìn bản thể một cái, sau đó lại mở không gian ra, biến mất không thấy.

Mười hơi thở sau. "Đây là phân thân của ngươi?" Đông Phương Đại Đế trừng lớn mắt. "Vấn đề này, tôi cũng không biết phải trả lời Đại Đế thế nào.

Nhưng tóm lại, quan hệ giữa hắn và tôi, một lời khó nói hết." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời nói.

Nếu nói về ân oán giữa hắn và Bàn Cầu đại lão, kể ba ngày ba đêm cũng không rõ. "..." Đông Phương Đại Đế thăm dò hỏi: "Cửu U Chúa

Tể?" "Không phải, sự tồn tại của hắn cũng khá đặc thù, nhưng quả thực có liên quan đến Cựu Cửu U Chúa Tể." Tống Thư Hàng truyền âm đáp.

Hắn không nói nhiều, càng không nhắc đến quan hệ giữa mình và Cửu U Chúa Tể.

Bởi vì cảm giác lúc này hắn nói ra, sẽ có loại cảm giác xấu hổ như đang cưỡng ép trang bức.

Đông Phương Đại Đế: "..." Ngài cảm giác mình càng lúc càng không nhìn thấu vị 'Bá Tống' này.

Ánh mắt Thiên Đế quả nhiên độc đáo, bà ấy cuối cùng nguyện ý chết trong tay vị 'Bá Tống' này, quả nhiên là có nhân tố ẩn giấu.

Keng!

Chương 2819

Đông Phương Đại Đế tiếp tục huy búa, dùng lực độ vừa phải nện lên Hà Long Thần Hành Chiến Xa...

Lúc này ngài, trong tiềm thức cũng không dám dùng sức nện bản mệnh pháp khí của Bá Tống nữa! "Xong rồi!" Sau vài búa, Hà Long Thần Hành Chiến Xa tấn cấp thành công, ngưng tụ ra Khí Linh, chen chân vào hàng ngũ 'pháp khí Nhược Trường Sinh Giả'. "Tiếp theo, ta muốn tăng tốc.

Bá Tống, dùng tốc độ nhanh nhất móc tim, gom đủ số lượng 64 cái còn lại." Đông Phương Đại Đế lên tiếng. "Cứ giao cho ngực tôi." Tống Thư Hàng nói.

Tống Thư Hàng một tay duy trì linh lực cho 'Thiên Hỏa Lò', tay kia thỉnh thoảng ấn lên lồng ngực mình, từng quả tim lưu ly tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật không ngừng được móc ra, và dưới sự vận chuyển của niệm lực, được chuyển đến trước mặt Đông Phương Đại Đế. [Tốc độ móc tim này, quá nhanh rồi chứ?] Đông Phương Đại Đế liếc nhìn lồng ngực Tống Thư Hàng một cái — trước đó không chú ý đến điểm này, hiện tại khi Tống Thư Hàng một hơi móc 64 cái tim, tốc độ tim tái sinh nhanh chóng này lập tức thu hút sự chú ý của Đại Đế.

Đại Đế tính toán sơ qua, sự tái sinh của tim này, xấp xỉ chỉ cần khoảng một hơi thở.

Trong một lần hít thở, tim mới đã mọc ra...

Hơn nữa nhìn mức độ thành thạo móc tim của Bá Tống, hắn rốt cuộc đã móc bao nhiêu cái tim rồi?

Tên này tuyệt đối là một gã lăng nhăng (đại trư đề tử), người khác 'móc tim móc phổi nói chuyện' rất đáng tin, nhưng Bá Tống 'móc tim nói chuyện', thì nửa chữ cũng đừng tin — hắn móc tim và người khác móc tim, hoàn toàn không phải cùng một khái niệm. 64 quả tim chưa đến ba phút đã móc xong.

Cả một hàng tim trạng thái lưu ly nhìn trông có chút đẹp mắt, giống hệt hình dạng của sự giàu có. "Xong rồi, Đông Phương tiền bối." Sắc mặt Tống Thư Hàng hơi tái nhợt nói, đây là cảm giác khó chịu do một hơi móc tim quá nhiều đem lại, thực ra dưới sự hỗ trợ của 'khí tức Bất Hủ', thân thể hắn cũng không có trở ngại lớn.

Chỉ là trong thời gian ngắn, hắn có thể sẽ không điên cuồng móc tim nữa. "Tiếp tục nhóm lửa, chúng ta tranh thủ trong vòng ba tiếng, nâng cấp toàn bộ pháp khí của ngươi xong xuôi." Đông Phương Đại Đế bình ổn nói, tranh thủ khoảng ba phút nâng cấp một món pháp khí, ngài đã không muốn ở lại bên cạnh Bá Tống quá lâu nữa...

Ngài cần hoãn lại chút.

Tống Thư Hàng bình tâm tĩnh khí, tiếp tục duy trì 'Thiên Hỏa Lò'.

Đồng thời, tóc hắn hóa thành 64 bàn tay, ấn lên 'Hà Long Thần Hành Chiến Xa' vừa nâng cấp xong, dùng tốc độ chậm xoát cho nó hơn ba trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》, xoát lại tình cảm giữa hai bên. [Tà thuật, đây tuyệt đối là tà thuật.] Đông Phương Đại Đế thầm nhủ trong lòng, sau đó ngài vươn tay rút thanh 'Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm' kia ra, bắt đầu một vòng nâng cấp mới.

Ba phút sau... "Xong rồi." Đông Phương Đại Đế hài lòng nói, trong ba phút này, ngài phát huy kỹ thuật luyện khí của mình đến cực hạn, vừa nhanh vừa ổn.

Vừa đảm bảo chất lượng pháp khí đồng thời nâng cao tốc độ, cũng chỉ có 'Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy' ngài mới có thể làm được đến mức độ hoàn mỹ như vậy.

Ngài ném 'Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm' đã nâng cấp thành công cho Tống Thư Hàng. 64 bàn tay tóc của Tống Thư Hàng thành thạo đỡ lấy kiếm. "Đáng tiếc, thần kiếm như thế này... lại minh châu ám đầu trong tay tôi." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói, dù sao hắn thực sự không có thiên phú về phương diện kiếm thuật.

Nói chứ, tiếp theo hắn cũng sắp phải đi đến chỗ 'Tam Nhãn tiền bối', đánh cược với ngài ấy một ván.

Tiền cược hắn đã chuẩn bị thỏa đáng — Ma Đế Trường Sinh Giả còn sống?

Ắt là tiền cược hoàn mỹ nhất.

Lần này đánh cược với 'Tam Nhãn tiền bối', có nên hỏi xem chỗ ngài ấy có thứ gì như 'Kiếm Ý' không?

Nghi thức cá cược của Tam Nhãn tiền bối vô cùng BUG, ngay cả thứ như 'trù tâm' cũng có thể được rút ra làm tiền cược, nói không chừng cũng sẽ có thứ như 'Kiếm Ý' tồn tại?

Tống Thư Hàng càng nghĩ càng thấy đẹp, ý thức hơi thất thần trong sát na, 64 bàn tay tóc cuồng xoát 《Dưỡng Đao Thuật》vào 'Lão Viên Thánh Sư Lợi Kiếm', thời gian thất thần trong sát na, liền có hơn 6400 phát 《Dưỡng Đao Thuật》rơi vào trên thần kiếm. "Không ổn...

Xoát quá đầu rồi." Khi Tống Thư Hàng hồi thần lại, Viên Kiếm đã như mất đi ý thức, hóa thành thanh kiếm nhỏ, lơ lửng bên người hắn bất động. "May quá, kịp thời dừng 《Dưỡng Đao Thuật》lại, lát nữa không thể thất thần nữa." Tống Thư Hàng sợ hãi trong lòng. [Tà thuật này lại còn có nguy cơ dùng 'quá liều'?] Đông Phương Đại Đế sợ hãi nhìn thoáng qua 'Thiên Hỏa Lò' bảo quý của mình, trong lòng ẩn ẩn có chút lo lắng.

Không được, phải tăng tốc độ lên nữa mới được!

Ba tiếng vẫn là quá dài, tranh thủ vừa đảm bảo chất lượng tác phẩm, vừa nén thời gian lại!

Nếu không, đợi đợt luyện khí này hoàn thành xong... 'Thiên Hỏa Lò' nhà mình còn mang họ Đông Phương hay không, thì rất khó nói. "Món tiếp theo!" Đông Phương Đại Đế lớn tiếng nói, bốn bức Tường Vương Giả lần lượt xuất hiện trước mặt ngài.

Sau đó, Đại Đế lặng lẽ áp bức chính mình lần nữa, điên cuồng nâng cao tốc độ luyện khí. ...

Bên kia, Cửu U Thế Giới.

Thương Thử Hào canh giữ cái đùi của Bạch chúa tể, lẳng lặng ở lại trước 'Mộ bia Cửu Tu'.

Bên cạnh nó, còn có con thú cưng khác của Bạch tiền bối two — Đại Kim Cương Tinh Tinh Tướng Quân. "Ngã chủ vẫn chưa tỉnh lại sao?" Thương Thử Hào hỏi. "Vẫn chưa, cho nên lão đại phái tôi qua đây tìm cậu, xem thử cái đùi Ngã chủ bên này của cậu có dị động gì không." Tinh Tinh Tướng Quân lên tiếng nói.

Thương Thử Hào lắc đầu, nói: "Đùi Ngã chủ từ lần trước đá bay Bá Tống Hào xong, liền lại rơi vào trầm tịch, không còn động tác gì nữa." "Vậy bên Bá Tống hiện tại là tình huống gì?" Tinh Tinh Tướng Quân hỏi.

Thương Thử Hào suy tư nói: "Nghe nói là đang nhóm lửa?

Nhưng nhóm lửa làm gì thì không rõ...

Trước đó Hắc Bì Tử đột nhiên đau đến hôn mê bất tỉnh, Bạch Cốt Tiên Cơ đưa cô ấy đi Thế giới Cốt lõi của Bá Tống Hào, tôi cũng là nghe lúc cô ấy và Bá Tống tán gẫu nhắc tới chuyện 'nhóm lửa'." "Được rồi, sự tình tôi đã đại khái hiểu rõ.

Vậy tôi về đây, báo cáo lão đại." Tinh Tinh Tướng Quân gật đầu nói — lão đại trong miệng nó chỉ chính là thú cưng số một của Bạch tiền bối two, Tiểu Mặt Trời số T233.

Tinh Tinh Tướng Quân đứng dậy, đang định về sào huyệt sắt thép.

Nhưng khi nó vừa mới đứng lên, đột nhiên thân vượn chấn động, lông tóc toàn thân dựng đứng. "Tịnh Tử cậu sao vậy?" Thương Thử Hào nghi hoặc nói. "Tê ~" Tinh Tinh Tướng Quân hít sâu một hơi khí lạnh, sau đó toàn thân tiến vào chế độ rung, không ngừng rung lắc.

Rung một hồi, thân thể nó không duy trì nổi tư thế đứng nữa, ngã thẳng cẳng xuống đất. "Tịnh Tử?" Thương Thử Hào ngơ ngác.

Nó không phát hiện có người tấn công Tinh Tinh Tướng Quân mà, vì sao nó đột nhiên lại ngã xuống?

Chẳng lẽ là tấn công tinh thần? "Thạch Bi đạo hữu, có người ngầm tấn công Tịnh Tử sao?" Thương Thử Hào ngẩng đầu, nói với 'Mộ bia Bá Tống'. "Không có." Thạch Bi đạo hữu nói, nhưng một lát sau, nó đột nhiên lại bổ sung một câu: "Nhưng trạng thái của Tịnh Tử... ta cảm giác hơi quen mắt." Thương Thử Hào: "???" Thạch Bi đạo hữu không trực tiếp trả lời, mà hỏi vọng về phía Tinh Tinh Tướng Quân trước: "Tịnh Tử, ngươi cảm giác con người Bá Tống thế nào?" "Hít ~" Tinh Tinh Tướng Quân hít sâu một hơi khí lạnh, sau đó chậm rãi nói: "Không biết vì sao, tôi đột nhiên cảm giác Bá Tống Hào thực ra người cũng khá tốt, tính cách cũng không tệ, đối đãi bạn bè cũng chân tâm, lại là nhân loại duy nhất Ngã chủ sủng ái, tuy rằng trông không đủ đẹp trai nhưng cũng coi như trình độ trên trung bình, tấn cấp cũng đặc biệt nhanh..." Thương Thử Hào: "???" Vọng thiên, Tịnh Tử cậu bị sao vậy, vừa mở miệng lại khen Bá Tống Hào từ đầu đến chân?

Tinh Tinh Tướng Quân nói một hồi, cũng đột nhiên phản ứng lại.

Nó ngạnh kháng ngắt lời chủ đề của chính mình.

Nhưng trong nội tâm nó, hảo cảm đối với Bá Tống vẫn tiếp tục +1, +1...

Tinh Tinh Tướng Quân giãy giụa ngồi dậy, một tay chống cằm, rơi vào trạng thái trầm tư.

Lại một lát sau, Tịnh Tử vượn ngẩng đầu, vẻ mặt không còn gì luyến tiếc. "Không sai được." Thạch Bi đạo hữu nhìn Kim Cương Tịnh Tử vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, xác định nói.

Đây tuyệt đối là hiệu quả của tà thuật xếp hạng top 3 của Bá Tống -《 Dưỡng Đao Thuật 》.

Có điều, nó không xác định Bá Tống rốt cuộc thông qua thủ đoạn gì, thi triển 《 Dưỡng Đao Thuật 》từ xa đối với Tinh Tinh Tịnh Tử — Thạch Bi đạo hữu đi theo Tống Thư Hàng thời gian khá muộn, cho nên nó cũng không biết trong bộ pháp khí tổ hợp 33 Thú của Tống Thư Hàng, có một loại nguyên dược liệu có liên quan đến Tinh Tinh Tướng Quân. "Chẳng lẽ Bá Tống phát minh ra thủ đoạn thi triển 《 Dưỡng Đao Thuật 》từ xa?" Thạch Bi đạo tâm vừa nghĩ đến đây, không khỏi có chút động lòng.

Thi triển 《 Dưỡng Đao Thuật 》từ xa, Bá Tống đúng là nhân tài.

Lát nữa, nó phải khen thưởng tài năng của Bá Tống đạo hữu thật tốt. "Rốt cuộc là cái gì?" Thương Thử Hào nghi hoặc hỏi. "《 Dưỡng Đao Thuật 》, tuyệt đối là cái tà thuật đó." Thạch Bi đạo hữu khẳng định.

Thương Thử Hào suy tư một chút, kết hợp với chủ đề 'nhóm lửa' trước đó, trong nháy mắt liền đoán ra nguyên nhân: "Bá Tống Hào chẳng lẽ đang nâng cấp pháp khí?" Tinh Tinh Tướng Quân ngẩng đầu, đôi mắt dần dần mất đi thần thái. "Có điều, trong hai bộ pháp khí của

Bá Tống Hào, có một bộ là của Ngã chủ chứ nhỉ?" Thương Thử Hào lại lẩm bẩm nói.

Nó vừa dứt lời, cái đùi vàng của Bạch tiền bối two bên cạnh đột nhiên bật dậy, tung một cước vào hư không — trong hư không, có cánh cửa không gian mở ra. "Tịnh Tử, Ngã chủ động rồi!" Thương Thử Hào kêu lên.

Cái đùi vàng của Bạch tiền bối two đá mở lối vào 'Thế giới Tà Liên', nhảy vào trong đó.

Thương Thử Hào vội vàng đi theo vào.

Tinh Tinh Tướng Quân vẫn vẻ mặt không còn gì luyến tiếc, xem ra trong thời gian ngắn là không thể khôi phục. ...

Cái đùi vàng của Bạch tiền bối two sau khi trở lại Thế giới Tà Liên, lại thông qua thông đạo giữa Thế giới Tà Liên và Thế giới Cốt lõi, tiến vào trong Thế giới Cốt lõi.

Bên trong Thế giới Cốt lõi.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhẹ nhàng bế Hắc Bì Vũ Nhu Tử lên.

Sau khi uống nước suối thượng nguồn 'Hoạt Tuyền', trạng thái của Hắc Bì Vũ Nhu Tử đã ổn định hơn một chút, nhưng cô vẫn nhíu chặt mày, vẫn ở trong trạng thái vô cùng đau đớn. "Đi tìm Thư Hàng đi, pặc ~" Sở các chủ nhả một cái bong bóng, nói.

Đồng thời, cô chuyển cọng tóc ngốc của mình qua, cắm lên đỉnh đầu Bạch Cốt Tiên Cơ...

Chương 2820

Đúng lúc đưa cọng tóc ngốc của cô đến chỗ Tống Thư Hàng luôn. "Bá Tống còn có thủ đoạn xoa dịu đau đớn?" Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi. "Không rõ lắm, nhưng ít nhất... hắn kinh nghiệm phong phú." Sở các chủ nói. "Có lý." Bạch Cốt Tiên Cơ gật đầu nói: "Vậy tôi liên hệ Bá Tống, đi đến chỗ hắn một chuyến." ...

Trong Tiểu Thế Giới Sụp Đổ.

Đông Phương Đại Đế tổng cộng ngưng tụ ra tám cánh tay, hóa thân thành dây chuyền sản xuất, áp bức chính mình đến cực hạn.

Bốn bức Tường Vương Giả, Thánh Tượng Thống Soái Chi Trụ, Miêu Yêu Tiên Cơ Thần Môn... vân vân pháp khí tổ hợp 33 Thú, hoàn thành tiến hóa với tốc độ nhanh nhất trong tay ngài, và được ngài chuyển đến tay Tống Thư Hàng.

Để theo đuổi tốc độ và hiệu suất cực hạn, Đông Phương Đại Đế lúc này cũng chẳng màng đến mức độ ôn nhu khi hạ búa, nhanh là xong chuyện!

Bên cạnh, Tống Thư Hàng lặng lẽ nhóm lửa, sau đó xoát lại độ thân mật bản mệnh pháp khí. [Tại sao cảm giác Đông Phương Đại Đế đột nhiên trở nên rất gấp gáp, giống như có thứ gì đó đang đuổi theo ngài ấy, khiến ngài ấy liều mạng tăng tốc độ luyện khí?] Tống Thư Hàng vừa xoát độ thân mật của bảo vật, vừa thầm nhủ trong lòng.

Lúc này, giọng nói của Bạch Cốt Tiên Cơ lại vang lên: "Thư Hàng, mở Thế giới Cốt lõi một chút.

Ta đưa Hắc Bì Vũ Nhu Tử đến tìm ngươi, cô ấy sau khi uống nước suối Hoạt Tuyền, trạng thái vẫn chưa triệt để khôi phục." "Được, tôi mở lối ra trực tiếp bên cạnh Tiên tử nhé." Tống Thư Hàng trả lời.

Ý niệm hắn vừa động, Thế giới Cốt lõi hơi mở một lối ra nhỏ.

Bạch Cốt Tiên Cơ đội cọng tóc ngốc của Sở các chủ, trong tay bế Hắc Bì Vũ Nhu Tử, bước ra từ trong Thế giới Cốt lõi.

Cọng tóc ngốc của Sở các chủ khẽ nhảy một cái, từ đỉnh đầu Bạch Cốt Tiên Cơ rơi về lại trên đầu Tống Thư Hàng.

Bạch Cốt Tiên Cơ đặt Hắc Bì Vũ Nhu Tử xuống bên cạnh Tống Thư Hàng, nói: "Hắc Bì Tử giao cho ngươi đấy." "Ừm, tôi xem thử có thể làm dịu mức độ đau đớn của cô ấy hay không." Một bàn tay tóc trên đầu Tống Thư Hàng vươn ra, đặt lên cánh tay Hắc Bì Vũ Nhu Tử, cẩn thận từng li từng tí điều chỉnh công suất 《Dưỡng Đao Thuật》, xoát cho cô một phát.

Dường như thực sự có hiệu quả!

Sau khi 《Dưỡng Đao Thuật》rơi xuống, đôi lông mày nhíu chặt của Hắc Bì Vũ Nhu Tử hơi giãn ra một chút, mức độ đau đớn giảm đi rõ rệt. "Đúng là cái tà thuật vạn năng..." Cọng tóc ngốc của Sở các chủ không nhịn được nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ thấy vậy, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, cô xoay người nhìn về phía Đông Phương Đại Đế đang liều mạng huy búa: "Đông Phương tiền bối, đã lâu không gặp." "Tiểu Bạch Cốt, ngươi cũng quen biết Bá Tống?" Đông Phương Đại Đế sững sờ.

Sao cảm giác thành viên Viễn Cổ Thiên Đình ta, đều có quan hệ với Bá Tống thế này?

Thiên Đế, @#%× Tiên tử, hiện tại lại thêm cả Tiểu Bạch Cốt. "Mới quen biết cách đây không lâu, hắn đã cứu ta một mạng." Bạch Cốt Tiên Cơ đáp.

Đông Phương Đại Đế: "..." "Ngoài ra, bên cạnh Bá Tống có rất nhiều bạn cũ.

Kim Long Thủy Tổ, rùa nhà Bắc Phương tiền bối." Bạch Cốt Tiên Cơ lại bổ sung một câu.

Đông Phương Đại Đế suy tư một chút, cứ cảm giác chuyện này không đơn giản.

Mà ngay khi Đông Phương Đại Đế bị Bạch Cốt Tiên Cơ thu hút sự chú ý...

Ai cũng không phát hiện, trong lối ra Thế giới Cốt lõi, có một cái rễ cây nhỏ lén lén lút lút thò ra, lặng lẽ châm một cái vào trong 'Đông Chi Xuân Các Luyện Khí Điện' của Đông Phương Đại Đế.

Cũng chỉ châm nhẹ một cái như vậy, không hề gây chú ý.

Sau khi châm một cái, cái rễ nhỏ này liền nhanh chóng rụt về, dừng lại ở lối vào Thế giới Cốt lõi, lặng lẽ ẩn nấp.

Chỉ có Tống Thư Hàng thân là chủ nhân nhận ra điểm này: "..." Thế giới Cốt lõi lại đang lén lút liếm 'Thiên Đế Chi Đạo' trong mảnh vỡ Thiên Đình?

Sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang cân nhắc xem có nên cưỡng ép ngăn chặn hành vi liếm Đạo của Thế giới Cốt lõi hay không, trong Thế giới Cốt lõi lại có hai cái bóng lần lượt thò ra.

Một con chuột hamster, cùng với một cái đùi vàng mạnh nhất lịch sử.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: "Thương Thử Hào?

Sao ngươi lại tới đây?" "Ta đi theo Bạch chủ ra ngoài." Thương Thử Hào đáp: "Trước đó ta có nhắc một câu, ngươi có thể đang nâng cấp bản mệnh pháp khí, sau đó Ngã chủ liền nảy sinh phản ứng, qua đây tìm ngươi." Tống Thư Hàng nghe đến đây thì bừng tỉnh đại ngộ: "Cũng đúng, dù sao trong hai bộ 'pháp khí tổ hợp 33 Thú' của ta, có một bộ là của Bạch tiền bối two.

Ngài ấy mới là chủ nhân thực sự của bộ đó, nghe thấy ta muốn nâng cấp 'pháp khí tổ hợp 33 Thú', chắc là nảy sinh hứng thú, muốn qua đây xem một chút đi." Đằng xa, Đông Phương Đại Đế đang huy động búa, đột nhiên lòng lạnh toát.

Ngài nhìn về phía vị 'Bạch tiền bối two' trong miệng Tống Thư Hàng — chính xác mà nói, là một cái đùi vàng. [Ngọa tào, Cửu U Chúa Tể!] Hơn nữa, là hai cá thể khác biệt với 'Cửu U Chúa Tể' lúc trước, 'Cửu U Chúa Tể' này nhìn qua càng đáng sợ hơn! 'Cửu U Chúa Tể' trước đó dường như là một phân thân, khí tức khủng bố cũng chỉ là 'một tia' như vậy.

Mà cái đùi vàng trước mắt này, khí tức khủng bố kia như ngày tận thế vậy, che khuất bầu trời ùa ra.

Mặc dù rất nhanh đã bị nó thu liễm, nhưng không thoát khỏi trực giác nhạy bén của Đông Phương Đại Đế!

Cái đùi vàng này, sẽ không phải là bản thể Cửu U Chúa Tể chứ?

Bản thể Cửu U Chúa Tể trực tiếp tiến vào Hiện Thế?

Hơn nữa còn chưa dẫn Thiên Phạt xuống?

Thế giới này bị làm sao vậy?

Là thế giới điên rồi?

Hay là ta hoa mắt?

Quan trọng hơn là...

Vừa rồi Bá Tống nói, có một bộ 'pháp khí tổ hợp 33 Thú' là của vị

Bạch tiền bối two này?

Đông Phương Đại Đế hơi cứng đờ, 'Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy' trong tay dùng lực độ ôn nhu nhất trong lịch sử, nện lên 'Dã Trư Bá Giả Chàng Giác'.

Đông Phương Đại Đế thề, cả đời mình chưa bao giờ dịu dàng đến thế.

Vừa rồi xuất hiện cái phân thân kim loại lỏng mang theo khí tức Cửu U Chúa Tể kia, chỉ là có liên quan đến ‘tiền nhiệm Cửu U Chúa Tể’.

Nhưng lần này, cái đùi lớn xuất hiện này lại cho người ta cảm giác là trạng thái của một ‘Cửu U Chúa Tể tại nhiệm’!

Tại nhiệm và tiền nhiệm là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

“Khi Thiên Đế liên hệ với ta, không phải nói Thiên Đạo hiện tại đang trong giai đoạn giao thế sao?

Thiên Đạo cũ đã từ chức, Thiên Đạo mới còn chưa nhậm chức… Vậy bây giờ, vị ‘Cửu U Chúa Tể tại nhiệm’ trước mắt này rốt cuộc là chuyện gì?” “Chẳng lẽ ta nhận đơn nâng cấp pháp khí cho Bá Tống này, đã tính sai rồi sao?” Đông Phương Đại Đế thầm tự hỏi trong lòng.

Ngoài ra, có lẽ là yếu tố tâm lý, hắn luôn cảm thấy cái đùi vàng đó đang liếc nhìn mình.

Đáng lẽ đó chỉ là một cái đùi vàng, không hề có thứ gọi là ‘mắt’.

Nhưng cái cảm giác bị người khác nhìn chằm chằm này, tuyệt đối không sai được.

Đông Phương Đại Đế cảm thấy từng đợt áp lực vô hình.

May mà cái ‘đùi Cửu U Chúa Tể’ này nhìn hắn không lâu, chỉ vài hơi thở, cái đùi Cửu U Chúa Tể này liền chuyển dời sự chú ý, chuyển 'ánh mắt' sang mấy kiện pháp khí đã được nâng cấp xong.

"Hai bộ pháp khí đều cần nâng cấp sao?

Nâng cấp mấy món?

Bộ của chủ ta đã làm xong chưa?" Thương Thử Hào ở một bên tò mò hỏi.

Đông Phương Đại Đế nghe Thương Thử Hào nói vậy, liền ngầm dựng tai lên.

Hắn tự nhiên cũng muốn biết bộ nào mới là pháp khí của vị Cửu U Chúa Tể kia.

"Thật ra, trừ chiếc găng tay mà Nghịch Kình tiểu tiên tử đang ở ra, hai bộ pháp khí còn lại đều có thể thay phiên sử dụng." Tống Thư Hàng cất tiếng đáp.

Sáu mươi sáu kiện bản mệnh pháp khí của cậu đều phân tán, lưu lại trong 'Bản Mệnh Đan Điền' để được Linh Hồ nuôi dưỡng, khi cần dùng thì ngẫu nhiên lấy ra kết hợp thành bộ.

Ngoại trừ chiếc găng tay 'Dĩ thân luyện khí' hóa thành Nghịch Kình tiểu tiên tử, các pháp khí còn lại không có tổ hợp cố định.

Đông Phương Đại Đế: "…" Cùng một Cửu U Chúa Tể dùng chung hai bộ pháp khí, ngươi sao còn không bay lên trời luôn đi?

"Ngoài ra, việc nâng cấp pháp khí của ta bên này mới chỉ bắt đầu, ngay cả một bộ cũng còn chưa nâng cấp xong." Tống Thư Hàng lại nói.

Cái đùi dài của Bạch tiền bối two nghe vậy, cảm giác hứng thú bỗng nhiên mất hết.

Y liền nằm phịch xuống đất, trở lại trạng thái nghỉ ngơi bất động.

“Chủ ta vốn nghe ‘nâng cấp pháp khí’ còn rất vui vẻ, không ngờ tốc độ nâng cấp pháp khí của ngươi lại chậm như vậy, ngươi xem chủ ta lại mất hứng ngay lập tức rồi.” Thương Thử Hào nói.

Đông Phương Đại Đế: “…” “Nhanh lắm rồi đấy chứ, ta và Đông Phương tiền bối liên thủ, chưa đến ba phút là có thể hoàn thành việc nâng cấp một kiện pháp khí, tốc độ này đã nhanh đến mức không có đối thủ rồi.” Tống Thư Hàng giải thích: “Đợi sau khi nâng cấp xong, ta sẽ tổ hợp một bộ pháp khí mang về, để Bạch tiền bối chơi đùa.” Đông Phương Đại Đế nghe Tống Thư Hàng biện hộ cho mình, trong lòng lại dâng lên một tia cảm động chết tiệt. … … Một bên, Bạch Cốt Tiên Cơ đi dạo một vòng trong Đông Chi Xuân Các, cảm giác như thể lại quay về thời đại Viễn Cổ Thiên Đình năm đó.

“Đông Phương tiền bối, có cần giúp đỡ không?” Bạch Cốt Tiên Cơ đi đến bên Đông Phương Đại Đế, cất tiếng hỏi.

Với cảnh giới Trường Sinh Giả hiện tại của nàng cộng thêm thân pháp luyện búa về sau, phụ Đông Phương tiền bối một tay là dư sức.

“Tiểu Bạch Cốt ngươi cũng đã trưởng thành rồi.” Đông Phương Đại Đế mỉm cười nói: “Vậy ngươi giúp ta làm công tác chuẩn bị cho việc nâng cấp pháp khí đi, ta còn chưa bắt đầu nâng cấp pháp khí, ngươi dùng búa pháp và Thiên Hỏa để hâm nóng trước cho chúng.

Như vậy, ta có thể kiểm soát thời gian nâng cấp các pháp khí tiếp theo trong vòng hai phút.” Đơn vị thời gian ‘phút, giờ’ này, là do Đại Đế đã bổ sung một số thông tin kiến thức sau khi tiếp xúc với Thiên Đế.

“Cứ giao cho ta.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Ngốc mao của Sở các chủ khẽ xoay.

Nàng hơi tìm hiểu Bạch Cốt Tiên Cơ sau, phát hiện nàng là một tiên tử nhiệt tình giúp đỡ người khác, hơn nữa còn rất thích làm việc không công.

Cảm giác trong tương lai, nàng sẽ rất hợp với Tống Thư Hàng.

Một người không có tiền trả lương cho nhân viên, một người lại nhiệt tình làm việc không công.

Có Bạch Cốt Tiên Cơ hỗ trợ, tốc độ nâng cấp ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ của Đông Phương Đại Đế lại được tăng lên.

Từng kiện pháp khí, ngưng tụ khí linh, thăng cấp đến giai đoạn ‘pháp khí Nhược Trường Sinh Giả’, được chuyển giao vào tay Tống Thư Hàng.

Sau đó, Tống Thư Hàng dùng búi tóc thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》, bù đắp ‘độ thân mật’ đã mất do cưỡng ép thăng cấp.

Sau hơn bốn mươi phút, một bộ ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ hoàn chỉnh đã được nâng cấp xong.

Chương 2821

Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử vì tương đối đặc biệt, Đông Phương Đại Đế dự định sắp xếp nàng nâng cấp cuối cùng.

Cho nên bộ được nâng cấp bây giờ, có thể xem là bộ thuộc về Bạch tiền bối two.

Sau khi cả bộ pháp khí được làm mới lại độ thiện cảm, 33 kiện pháp khí thu nhỏ lại, vui vẻ bay lượn quanh Tống Thư Hàng.

Giống như một đàn gà con quấn quýt bên gà mẹ vậy.

“Bạch tiền bối, có một bộ pháp khí đã nâng cấp xong.” Tống Thư Hàng cất tiếng gọi.

Ý niệm của cậu khẽ động, hợp nhất bộ ba mươi ba thú pháp khí này, hóa thành ‘Chung Yên Thánh Kiếm’.

Lúc này, ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ có thể tùy ý biến hóa kích thước, có thể hóa thành cự kiếm dài 500 mét, cũng có thể hóa thành hình dáng trường kiếm thông thường.

Thánh kiếm vừa xuất hiện, bản mệnh pháp khí vốn đang ở giai đoạn ‘pháp khí Nhược Trường Sinh Giả’ trong chớp mắt đã được cường hóa đến mức vô hạn tiếp cận cấp độ pháp khí Trường Sinh Giả chân chính… Thực tế, lúc này ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ cả về phẩm chất, cường độ, sức mạnh, đều đã đạt đến cấp bậc thần binh Trường Sinh Giả, thậm chí về mặt cường độ nó còn vượt xa không ít thần binh Trường Sinh Giả.

Điểm duy nhất còn thiếu, là nó thiếu sự tưới nhuần của pháp tắc ‘Trường Sinh Đại Đạo’ của bản thể.

Đạt đến cường độ này, Chung Yên Thánh Kiếm dù đối kháng với thần binh Trường Sinh Giả chân chính, cũng hoàn toàn không kém cạnh.

Cái đùi của Bạch tiền bối two nghe vậy, lại một lần nữa hoạt bát trở lại.

Y nhẹ nhàng nhảy lên một cái, Chung Yên Thánh Kiếm “sưu ~” một tiếng vọt tới, đỡ lấy cái đùi của Bạch tiền bối two, Ngự kiếm phi hành.

Sau khi lượn một vòng trên đỉnh Đông Chi Xuân Các của Đông Phương Đại Đế, cái đùi của Bạch tiền bối two nhẹ nhàng nhón lên, đạp một cước vào hư không.

Hư không nứt ra, thẳng đến Hang Thép trong Tà Liên Thế Giới.

“Chủ ta, có gì phân phó sao?” Con hổ xấu xí giữ cổng vặn mình thành hình chữ U, cất tiếng hỏi.

Cái đùi của Bạch tiền bối two hơi ngừng lại, dường như đang truyền âm cho hổ xấu xí.

Một lát sau… thân hình hổ xấu xí biến mất.

Khi nó xuất hiện trở lại, trên lưng đang vác một trái tim nhân tạo khổng lồ – đây là vật phẩm mô phỏng trái tim của ‘Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão’ mà Bạch tiền bối two đã làm ra.

Trong chiếc ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ mà Tống Thư Hàng còn chưa nâng cấp, cũng có một trái tim mô phỏng như vậy.

Hai bộ pháp khí, cần phải đạt được sự cân bằng.

Thế là, Bạch tiền bối two lại lấy ra một trái tim mô phỏng như vậy, lắp vào bộ ‘Chung Yên Thánh Kiếm’ này.

Ngay lập tức, 33 trái tim lưu ly Bá Tống trong ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, và trái tim mô phỏng ‘Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại

Lão’ này bắt đầu đồng bộ với nhau.

Bùm bùm bùm ~ Tiếng tim đập đều đặn, gầm lên như động cơ máy bay.

Ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, tổng cộng 34 trái tim, mới là tiêu chuẩn. 34 động cơ, động lực vô biên, ai dùng người đó hưởng thụ.

Đông Phương Đại Đế nhìn trừng trừng, há hốc mồm: “!!!” Trong chư thiên vạn giới, ước chừng không ai có thể nghĩ tới, bạn bè của tất cả Cửu U Chúa Tể, lại có thể hạnh phúc đến nhường này!

Trong tất cả truyền thuyết và kinh nghiệm, Cửu U Chúa Tể đều là một tồn tại cực kỳ khủng bố, ai ai cũng tránh không kịp.

Việc kết bạn với Cửu U Chúa Tể, các tu luyện giả chư thiên vạn giới căn bản không dám nghĩ tới.

Là tồn tại tà ác nhất, xảo trá nhất thế gian, Cửu U Chúa Tể nếu kết bạn với người, theo lý mà nói, hẳn sẽ đùa giỡn người đó đến tan nhà nát cửa, sống không được, chết không xong mới phải.

Nhưng cảnh tượng trước mắt này, Bá Tống đơn giản như là con cưng của Cửu U.

Động lực trái tim nhân tạo mà Cửu U Chúa Tể lấy ra, đủ để duy trì hoạt động của một hành tinh nhỏ.

Hiện tại, lại bị tùy tiện lắp vào ‘ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí’ của Bá Tống. ‘Người bạn Cửu U Chúa Tể như vậy, ta cũng muốn a’ Đông Phương Đại Đế thầm nghĩ trong lòng.

Đối diện, sau khi lắp trái tim vào ‘Chung Yên Thánh Kiếm’, cái đùi dài của Bạch tiền bối two lại một lần nữa Ngự kiếm, dẫn Thương Thử Hào, bay ra khỏi Đông Chi Xuân Các, bắt đầu xuyên qua trong tàn tích thế giới sụp đổ này.

Nếu không phải Tống Thư Hàng còn cần duy trì hỏa lực của ‘Thiên Hỏa Lô’, lúc này cậu hẳn là đã cùng Thương Thử Hào, treo ở cuối Chung Yên Thánh Kiếm, cùng Bạch tiền bối two rong ruổi trong thế giới sụp đổ rồi.

Sau khi cái đùi của Bạch tiền bối two và Thương Thử Hào tạm thời rời đi, Đông Phương Đại Đế cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lại một lần nữa lấy lại tinh thần.

“Nâng cấp bộ pháp khí thứ hai… bắt đầu.” Đông Phương Đại Đế thò tay móc ra, lấy ra chiếc ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ thứ hai.

Sau đó, vung búa nhẹ nhàng đập lên chiếc chiến xa này.

Đương ~ Sau tiếng búa, từ chiến xa truyền ra một tiếng tim đập mạnh mẽ.

Đông Phương Đại Đế: “???” Ta còn chưa lắp ‘trái tim lưu ly Bá Tống’ vào mà, vì sao trong chiến xa này đã có tiếng tim đập?

Chẳng lẽ… Đông Phương Đại Đế trừng mắt nhìn vào trong chiến xa, sau đó hắn liền thấy trong chiếc ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ này, có một trái tim nhân tạo cùng loại với trái tim mà Cửu U Chúa Tể vừa lấy ra trước đó.

Đông Phương Đại Đế: “…” Nói cách khác, từ rất lâu về trước, Cửu U Chúa Tể đã từng đưa cho Bá Tống một ‘trái tim động lực’ rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng đang nhóm lửa.

Tống Thư Hàng cảm ứng được ánh mắt của Đại Đế, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lại Đại Đế.

“Ngươi và Cửu U Chúa Tể rốt cuộc có quan hệ gì?” Đông Phương Đại Đế cất tiếng hỏi, “Ngươi là con riêng à?” Tống Thư Hàng vô thức đáp: “Cái nào?” Đông Phương Đại Đế: “…” Ngươi rốt cuộc quen bao nhiêu Cửu U Chúa Tể, mà lại vô thức quen thuộc đáp như vậy?

“Đông Phương Đại Đế chắc là hỏi về Bạch Chúa Tể.” Ngốc mao của Sở các chủ nhắc nhở. ‘Ngốc mao cấp Trường Sinh Giả?’ Đông Phương Đại Đế lúc này mới chú ý đến cái ngốc mao trên đỉnh đầu Bá Tống, lại phát ra khí tức cấp Trường Sinh Giả.

Càng tìm hiểu về sự tồn tại của Bá Tống, lại càng cảm thấy cậu ta tràn đầy những điểm bí ẩn… Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi đáp: “Nếu là Bạch tiền bối two, ban đầu là y thích nghe ta kể chuyện cười, sau này vì nhiều nguyên nhân… bất tri bất giác thì trở nên thân thiết thôi.” Đông Phương Đại Đế cũng tức đến lật bàn.

Cửu U Chúa Tể thích nghe chuyện cười?

Ngươi đang kể chuyện cười cho ta nghe sao?

Ta không nên hỏi Bá Tống câu hỏi này mới phải.

“Ngoài ra, có lẽ cũng có chút liên quan đến Bạch tiền bối ở hiện thế của ta.

Vì nguyên nhân của Bạch tiền bối hiện thế, nên Bạch tiền bối two Cửu U mới tiếp xúc với ta từ đầu.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Đông Phương Đại Đế đau đầu, Bạch tiền bối hiện thế, Bạch tiền bối two Cửu U, cái mối quan hệ nhân sự của ngươi rốt cuộc là sao thế này?

Không nói nữa, không nói nữa.

Đông Phương Đại Đế cúi đầu, lại bắt đầu đập ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ của Bá Tống, nâng cao phẩm chất của nó. ‘Có lẽ ngay từ đầu ta nên hào sảng một chút, trả lại Bá Tống mười ức các loại linh thạch tạp bài.’ Đông Phương Đại Đế thầm nghĩ trong lòng.

Mười ức linh thạch, từ thời Viễn Cổ đến nay, chỉ riêng tiền lãi cũng không ít hơn số đó.

Lúc đó vì sao ta không chọn trả tiền?

Chắc chắn lúc đó ta đã bị ma chướng rồi!

Hai phút sau, Đông Phương Đại Đế thò tay, đẩy chiến xa cho Tống Thư Hàng: “Còn 32 kiện nữa!

Cố gắng giải quyết chúng trong vòng một giờ!” Hắn đã không muốn tiếp tục tìm hiểu sâu về Bá Tống nữa.

“Đại Đế, thật ra chúng ta không vội thời gian.” Tống Thư Hàng nhắc nhở, búi tóc của cậu đỡ lấy ‘Hà Long Thần Hành Chiến Xa’ đã thu nhỏ, điên cuồng thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》.

“Ta vội!” Đông Phương Đại Đế không ngoảnh đầu lại, rút ra chiếc quy thuẫn thứ hai, bắt đầu gia tốc đập búa.

Bạch Cốt Tiên Cơ chớp chớp mắt, nàng cảm thấy không thể xen vào cuộc nói chuyện của Tống Thư Hàng và Đông Phương tiền bối, nên cũng không dám tùy tiện xen lời, chỉ có thể im lặng phụ giúp một bên.

“Nếu tiền bối vội thời gian, vậy ta sẽ toàn lực phối hợp với tiền bối!” Tống Thư Hàng nói, càng ra sức thúc giục Thiên Hỏa Lô.

Búi tóc điên cuồng thi triển trên chiến xa, một hơi thi triển gần nghìn phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Dù sao trong chiến xa có thêm một ‘trái tim động lực’, nên cần thi triển thêm vài phát để độ thân mật được ổn thỏa. … … Hiện thế?

Trong hư không một vị diện nào đó.

Một hành tinh đang rất tùy hứng trôi nổi trong vũ trụ, nó không chịu bất kỳ hấp dẫn trọng lực của hằng tinh nào, đơn độc một mình.

Trôi nổi mãi, đột nhiên hành tinh này mở ra một con mắt khổng lồ.

Trong sâu thẳm cơ thể nó, bỗng nhiên có một cảm giác tim đập mạnh, nhịp tim ẩn ẩn bắt đầu gia tốc.

Đây là có một loại sức mạnh nào đó, thông qua một vật thể liên quan đến nó, đang kích thích bản nguyên của nó.

Tuy nhiên, vật thể liên quan đến nó đó, hẳn là có quan hệ tương đối xa, nên loại kích thích này không mạnh.

Tuy kích thích không mạnh, nhưng loại kích thích đó lại không ngừng nghỉ, một lần rồi một lần, kích thích nó gần nghìn lần.

Cứ như một con muỗi mới tập bay chích người hút máu, vì kỹ thuật không tốt, nên chích đi chích lại.

Tuy không đau lắm, nhưng nó chích gần nghìn lần, ai mà chịu nổi?

Ánh mắt của Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão điên cuồng quét qua hư không, thề phải tìm ra và đập chết con muỗi to gan vọng động này! … … Cùng lúc đó, trong Hắc Long Thế Giới.

Sau khi bộ ‘bản mệnh pháp khí’ đầu tiên của Tống Thư Hàng thăng cấp lên cấp ‘Nhược Trường Sinh Giả’.

Long Lạc Nữ Sĩ, người đã thức xuyên đêm làm việc cho Tống Thư Hàng, cảm nhận được điều đó.

Sau đó nàng phát giác ra Nguyên Thần, cường độ tinh thần, cường độ nhục thân của Tống Thư Hàng đều đã thăng cấp đến cấp độ Cửu Phẩm.

Bản mệnh pháp khí đã thăng cấp, lại phản hồi cường hóa bản thể.

Trạng thái Tống Thư Hàng lúc này, đã đủ để duy trì sự tiến hóa của chức năng ‘Tu Chân’, và dọn dẹp gói dữ liệu phong ấn chồng chất kia.

“Đã đến lúc nâng cấp toàn diện.” Long Lạc Nữ Sĩ thông báo cho

Tống Thư Hàng.

Lần này nâng cấp hệ thống ‘Tu Chân’, nàng chuẩn bị xây dựng một ‘khách hàng (client)’ hoàn chỉnh, để chức năng ‘Tu Chân’ được nâng cấp một bước, thoát khỏi hình thức phòng chat trực tuyến sơ khai.

Khi có một ‘khách hàng’ hoàn chỉnh, việc nâng cấp phiên bản sau này cũng sẽ tiện lợi hơn.

Tuy nhiên, muốn xây dựng ‘khách hàng’ thì cần một bảo vật làm vật chứa.

Long Lạc Nữ Sĩ hy vọng Tống Thư Hàng có thể tìm cách kiếm được một bảo vật ‘vật chứa’ về.

“Nâng cấp toàn diện?

Chức năng chat Tu Chân ư?” Tống Thư Hàng vừa nhóm lửa, vừa đáp lời.

Chương 2822

Cậu luôn cảm thấy từ khi mình thành công ‘ký thác Nguyên Thần vào hư không Kiếp Tiên’, các chức năng trên người đều bắt đầu tự động cập nhật – bản mệnh pháp khí, khí linh, chức năng chat Tu Chân, tất cả đều bắt đầu nâng cấp một hơi.

Dường như không bao lâu nữa, cậu sẽ tiến hóa thành một Bá Tống hoàn toàn mới!

“Ngươi thật bận rộn.” Ngốc mao của Sở các chủ nói.

Trong thời gian làm việc nhóm lửa để nâng cấp bản mệnh pháp khí, nàng đã tận mắt thấy Tống Thư Hàng bận tối tăm mặt mũi, ngay cả nhóm lửa cũng không ngừng nghỉ.

“Ta phát hiện mỗi khi ta muốn bế quan hoặc đốn ngộ, luôn có các loại chuyện không đâu vào đâu tìm đến, hơn nữa đều là những chuyện không thể từ chối… Lần này cũng không ngoại lệ.” Tống Thư Hàng nói, lại nhẹ nhàng thi triển một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lên Tiểu Vũ Nhu Tử da đen để giảm bớt đau đớn.

“???” Ngốc mao của Sở các chủ: “Ngươi bây giờ đang bế quan sao?” “Không, ta đang đốn ngộ.” Tống Thư Hàng đáp.

Ngốc mao của Sở các chủ: “…” Kiểu đốn ngộ này, quả thật có phong cách từ trước đến nay của Tống gia.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thấy Ngốc mao của Sở các chủ khẽ xoay tròn, lộ ra nụ cười hân hoan – có một số chuyện, không thể để mình nàng một con rắn nhói lòng, có thêm một sợi ngốc mao cùng nàng nhói lòng thì hiệu quả sẽ tốt hơn nhiều.

Lúc này, Long Lạc Nữ Sĩ đáp: “Ừm, chức năng chat Tu Chân sẽ được nâng cấp toàn diện.

Thể chất, tinh thần lực và Nguyên Thần của ngươi đều đã đạt tiêu chuẩn… Lần này ta đã nghiên cứu phát triển xong chức năng khách hàng, cung cấp cho các tu luyện giả chư thiên vạn giới tải về.

Như vậy, ngươi có thể giải phóng một số tiến trình không cần thiết, tập trung phát huy chức năng máy chủ của mình.” “Cần ta làm gì sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta cần một bảo vật có thể làm vật chứa cho việc tải khách hàng, nó cần có khả năng tính toán mạnh mẽ, có thể hỗ trợ các tu luyện giả chư thiên vạn giới tải về ‘khách hàng chat Tu Chân’, chia sẻ áp lực cho máy chủ của ngươi.” Long Lạc Nữ Sĩ trả lời.

“Có bảo vật nào phù hợp điều kiện không?” Tống Thư Hàng hỏi lại.

Long Lạc Nữ Sĩ ngừng lại một lát, đáp: “Hắc Long Thế Giới không có bảo vật phù hợp điều kiện… Dữ liệu hiện thế bị thiếu, xin Bá Tống quản lý viên tự mình khám phá thông tin bảo vật.” “Vậy Long Lạc Nữ Sĩ, ngươi có đề xuất gì cho ta không?” Tống Thư Hàng kiên nhẫn hỏi, quen biết Long Lạc Nữ Sĩ lâu như vậy, cậu cũng dần nắm được một số mẹo nhỏ khi giao tiếp với nàng.

Tư duy của Long Lạc Nữ Sĩ đôi khi khá theo lập trình, ngươi cần hỏi đi hỏi lại từ nhiều góc độ, sẽ có những thu hoạch bất ngờ.

“Phương án 1: Xin tham khảo ‘Cái gì cũng có thể bán’.” “Phương án 2: Xin tham khảo Bạch Thánh.” “Phương án 3: Xin xem xét vụ cá cược của Tán Tài Vương Tọa.” Long Lạc Nữ Sĩ một hơi đưa ra ba đề xuất cho Tống Thư Hàng… khiến Tống Thư Hàng ngay cả quá trình động não cũng được bỏ qua.

“Cảm ơn Long Lạc Nữ Sĩ, vất vả cho ngươi rồi.” Tống Thư Hàng

nói.

“Không có gì, xin hãy gọi ta là Bàn Cầu Nữ Sĩ.” Long Lạc Nữ Sĩ nhắc nhở.

Kết thúc cuộc gọi, nàng bắt đầu đi vào giai đoạn điều chỉnh cuối cùng của việc nâng cấp chức năng ‘chat Tu Chân’, cố gắng ngay khi Tống Thư Hàng có được vật chứa khách hàng, sẽ lập tức kết nối vào quá trình nâng cấp chức năng ‘chat Tu Chân’, nâng cấp toàn diện chức năng ‘Tu Chân’, và tiêu hóa gói dữ liệu ‘tu luyện giả chư thiên vạn giới thêm bạn bè’ kia.

Tống Thư Hàng kết thúc cuộc gọi, bắt đầu cân nhắc ba phương án. ‘Cái gì cũng có thể bán đại lão’ về lý thuyết là cách nhanh nhất, chỉ cần có tiền, trong chớp mắt là có thể có được món đồ ưng ý từ chỗ hắn.

Ngay cả khi nhất thời không tìm được món đồ thích hợp, ‘Cái gì cũng có thể bán đại lão’ cũng có thể chuẩn bị món đồ đó trong thời gian ngắn.

Tuy nhiên, vật chứa ‘khách hàng chat Tu Chân’ chắc chắn là một vật phẩm giá trên trời… Tống Thư Hàng đang nợ nần chồng chất, không đến phút cuối cùng, cậu bản năng kháng cự lựa chọn này.

Nghèo, tài sản âm, nên không có khí thế.

Trừ khi không còn lựa chọn nào, nếu không cậu trong thời gian ngắn không muốn lại đi tìm Bạch tiền bối vay tiền – chung quy lại, trong việc vay tiền, cái mặt dày của cậu không phát huy tác dụng.

Cậu mơ ước có thể có vay có trả, muốn trả tiền Bạch tiền bối trước, rồi vay lại không khó. ‘Phương án thứ hai, bản thể Bạch tiền bối còn chưa tỉnh, Bạch tiền bối two cũng đang ngủ lười biếng… chỉ có cái đùi của Bạch tiền bối two và phân thân Bạch tiền bối đang ở đây.’ Vì vậy… lúc này lựa chọn thích hợp nhất, chính là phương án thứ ba.

Vụ cá cược Bát Phẩm của Tán Tài Vương Tọa, vừa hay phát huy tác dụng.

Đáng tiếc, trước đó cậu còn mơ ước có thể thắng được một ‘Kiếm Ý’ từ Tam Nhãn tiền bối, ôm ấp Mạc Mạc cũng tốt.

“Quyết định rồi, tranh thủ thời gian ‘nhóm lửa’ rảnh rỗi lúc này, ta có thể Nguyên Thần xuất khiếu, đi tìm Tam Nhãn tiền bối.

Nhục thân ở lại đây tiếp tục nhóm lửa, tiện thể giúp pháp khí thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》.” Tống Thư Hàng quyết định.

Ngốc mao của Sở các chủ: “…” Ta chưa từng thấy tu sĩ nào đang đốn ngộ mà lại bận rộn như vậy, đó của ngươi thật sự là đốn ngộ, chứ không phải ‘đốn ngộ’ sao?

“Sở tiền bối, xin ngươi trông nom nhục thân của ta.

Duy trì trạng thái của ta… Nguyên Thần của ta đi rồi về ngay.” Tống Thư Hàng nói.

Đông Phương Đại Đế đang rèn sắt ở xa: “???” Bá Tống lại muốn làm gì nữa?

“Đông Phương tiền bối, ta sẽ để nhục thân ở đây nhóm lửa, có việc ngươi có thể nói thẳng với Sở các chủ.” Tống Thư Hàng chỉ vào ngốc mao của mình.

Bạch Cốt Tiên Cơ có chút lo lắng hỏi: “Chẳng lẽ Nguyên Thần ký thác hư không của ngươi có vấn đề rồi?” “Không phải, Nguyên Thần của ta vẫn tốt mà.” Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó cậu mở lối vào ‘không gian Tán Tài Vương Tọa’.

Dưới cái nhìn chằm chằm của mọi người, trong nhục thân của

Tống Thư Hàng, có 15+1 khối Nguyên Thần hình chiếu bay ra.

Trong đó 15 khối Nguyên Thần hình chiếu là bản thể Tống Thư Hàng, còn khối kia chính là Bạch tiền bối.

Đông Phương Đại Đế: "…" Ngước nhìn trời, Nguyên Thần nát vụn thế này, vậy mà vẫn còn sống?

"Ngươi là cặn bã sao?" Đông Phương Đại Đế không nhịn được nói.

"Không, ta không phải.

Ta chỉ là người khối… còn con chó trứng Trình kia mới là cặn bã." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Đông Phương Đại Đế ngơ ngác hỏi: "Trình Cẩu Đản?" Ngốc mao của Sở các chủ lay động theo gió: "Đừng hỏi, hỏi là Trình Lâm Nữ Đế." Đại Đế cau mày: "Trình Lâm?" Nhưng một lát sau, Đông Phương Đại Đế lại lắc đầu: "Chuyện của Trình Lâm, cũng không nằm trong phạm vi ta có thể quản." "Yên tâm đi, Trình Cẩu Đản, chết không thể chết hơn được nữa rồi." Công Đức Xà Mỹ Nhân nói.

Trong lúc nói chuyện, 15+1 Nguyên Thần của Tống Thư Hàng đã đến tầng cuối cùng của Tán Tài Vương Tọa, nhẹ nhàng đẩy cánh cửa gỗ nhỏ ra.

Thế giới sau cánh cửa gỗ nhỏ, ánh nắng rạng rỡ.

"Trình Cẩu Đản, chó trứng, ha ha ha ha." Tiếng cười thuần phác của thiếu niên Tam Nhãn vang lên trong thế giới cửa gỗ.

Tam Nhãn tiền bối nhìn khối Nguyên Thần hình chiếu vụn nát của Tống Thư Hàng, tâm trạng vốn chuẩn bị 'tăm tối' bỗng chốc lại rạng rỡ như ánh nắng mùa xuân ấm áp.

"Ngươi đến rồi, Thư Hàng." Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối cầm chén trà thơm mà quản gia đưa tới, nhấp một ngụm nói: “Ngươi Bát Phẩm rồi sao?” “Đúng vậy, Bát Phẩm được một thời gian rồi… nhưng gần đây vẫn luôn bận, nên chưa kịp đến tìm ngài hoàn thành cá cược ngay.” Tống Thư Hàng đáp.

Thời gian không chờ đợi ai, từ khi cảm thấy mình toàn diện thăng cấp và cập nhật, cậu luôn cảm thấy cảnh giới Cửu Phẩm đang vẫy gọi cậu từ xa.

Để tránh việc không cẩn thận xông vào ‘Cửu Phẩm Thiên Nhật Thiên Kiếp’, cậu vẫn nên đến đây sớm để hoàn thành cá cược với Tam Nhãn tiền bối.

“Lần này, ta đã chuẩn bị sẵn vốn cá cược rồi.” Tống Thư Hàng nói xong, thò tay vào hư không, lấy ra ‘Ma Đế Nga’ đã được đóng gói.

“Một Tôn Ma Đế Trường Sinh Giả còn sống, hơn nữa hắn còn sở hữu kỹ thuật ‘khai ích ma hải’ trong Cửu U Thế Giới.

Ngoài ra, hắn từng chiến đấu với Nho Gia Thánh Nhân, sở hữu nhiều thủ đoạn, trong số Trường Sinh Giả cũng xem như là kiệt xuất, tin rằng Tam Nhãn tiền bối ngài sẽ thích.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

Ma Đế Nga: “…” Lúc này, Bá Tống dù có khen hắn thế nào, hắn cũng không vui nổi.

Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối nhìn Ma Đế Nga, thở dài một hơi.

Bá Tống này dùng người sống để cá cược với hắn đã thành nghiện rồi sao?

Lần trước dẫn đến một phân thân tiểu hiệu của Bàn Cầu Chúa Tể, lần này lại trực tiếp bắt trói một Trường Sinh Giả còn sống đến. ‘Là một tồn tại vừa mới thăng cấp Bát Phẩm không lâu, ngươi trực tiếp ra tay bắt sống Trường Sinh Giả, ngươi không cảm thấy mình quá đáng lắm sao?’ Thiếu niên Tam Nhãn nhìn chằm chằm Bá Tống.

Tống Thư Hàng mặt đầy xấu hổ nhìn thiếu niên Tam Nhãn: “Tiền bối, lấy hắn làm vật cược, có được không?” “Được.” Cuối cùng, Tam Nhãn tiền bối đồng ý.

Một Ma Đế còn sống, giá trị tri thức trong đầu đã vô cùng lớn.

Đối với Tam Nhãn tiền bối mà nói, tri thức là tài phú quý giá hơn những vật tục phàm như linh thạch.

Hơn nữa, vị Ma Đế còn sống này hắn vừa hay cũng có thể phát huy tác dụng.

Trong ván cược lần trước, hắn mượn thế giới mà Bàn Cầu Chúa Tể, Bạch Mã khai mở, vừa hay cần một Tôn Trường Sinh Giả còn sống trấn giữ.

“Vậy thì, ta cũng sẽ đưa ra bảo vật có giá trị tương đương, làm vật cược đối ứng.” Thiếu niên Tam Nhãn từ từ nói.

Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay: “Về vật cược, ta có thể đưa ra một vài ý kiến không?

Tiền bối?” “Vốn dĩ là không được.” Thiếu niên Tam Nhãn nói: “Nhưng xét thấy cái tên ‘chó trứng’ này, lần này ta đặc biệt cho phép ngươi đưa ra một vài ý kiến.” Đương nhiên… đưa ý kiến là việc của ngươi, có chấp nhận hay không là việc của ta.

Là một Cửu U Chúa Tể chân chính ngày trước, thiếu niên Tam Nhãn rất đạt tiêu chuẩn trong phương diện này.

“Ta gần đây vì nguyên nhân thăng cấp, cả người đều đang trong quá trình cập nhật.

Và ta có một năng lực thiên phú ‘chat Tu Chân’, là một chức năng rất tiện lợi.

Bây giờ thiên phú này của ta cũng cần thăng cấp, cần tăng cường thêm chức năng ‘tải khách hàng’.

Vì vậy, ta cần một bảo vật có thể dùng làm vật chứa để các tu luyện giả chư thiên vạn giới tải về ‘khách hàng’ của mình.” Tống Thư Hàng nhanh chóng trình bày ý kiến của mình một lượt.

Nói xong, cậu suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Ngoài ra, ta thật ra cũng rất hứng thú với ‘Kiếm Ý’.

Nếu tiền bối trong tay có ‘Kiếm Ý’, không bằng làm một món thêm vào?” “Ngươi cho rằng ta nhất định sẽ thua sao?” Tam Nhãn tiền bối giận dữ nói, lại còn muốn thêm đồ cược?

Đây là cho rằng chắc chắn có thể thắng được bảo vật từ tay hắn sao?

“Lão gia, ngươi cảm thấy mình sẽ thắng sao?

Cho đến nay, các vụ cá cược giữa ngươi và Bá Tống đều toàn thua không thắng.” Quản gia nhãn châu tử ở bên cạnh nhắc nhở.

Nói xong, quản gia lặng lẽ dâng lên cho Tống Thư Hàng chén tiên trà quý giá nhất có thể tăng cường tu vi và tăng cường tuổi thọ.

Tam Nhãn tiền bối: “…” Trên bầu trời, mưa bụi lặng lẽ rơi xuống.

Mưa bụi mông lung, có một vẻ đẹp thê lương khó tả.

“Không, ta tuyệt đối không có ý này.” Tống Thư Hàng vội vàng nói: “Ta chỉ cảm thấy nếu có đồ cược thêm vào, ta và tiền bối cá cược sẽ càng có hứng thú hơn.” “Kiếm Ý thì không có.” Tam Nhãn tiền bối thấy Tống Thư Hàng gần đây nói chuyện rất hiểu lòng người, hài lòng nói: “Nhưng ta ở đây có một Đao Ý đặc biệt… Đao Ý có hình dáng Kiếm Ý, thế nào, có muốn không?” “Đao Ý có hình dáng Kiếm Ý?” Tống Thư Hàng trong đầu lập tức nghĩ đến Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối chính là đại bảo kiếm có thể chém ra Đao

Ý.

Vì vậy… “Chẳng lẽ Tam Nhãn tiền bối ngài đã từng cá cược với Xích Tiêu Tử đạo trưởng?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hơn nữa, còn thắng Xích Tiêu Tử đạo trưởng?

Điều này thật không dễ dàng… Xích Tiêu Tử đạo trưởng trong lòng Tống Thư Hàng, luôn là một tồn tại rất cao cấp.

Hắn cũng là Đại Lão đầu tiên phát hiện ra ‘chế độ nhập mộng’ của Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, không giống với phần lớn các tu sĩ Đại Lão cố gắng ‘chứng đạo Bất Hủ’, Xích Tiêu Tử đạo trưởng không có ham muốn xông kích ‘Bất Hủ’, mục tiêu của hắn lớn hơn – muốn trực tiếp bồi dưỡng ra một ‘Thiên Đạo Bất Hủ’.

Có thực lực, có mục tiêu cao cả, về mặt khí vận cũng vô cùng mạnh mẽ.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng như vậy, đã từng thua thiếu niên Tam Nhãn tiền bối sao?

Đối diện.

Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối nghe câu hỏi của Tống Thư Hàng, biểu cảm của hắn trở nên vô cùng kỳ lạ, muốn nói lại thôi.

Rõ ràng hắn thật sự đã tiếp xúc với Xích Tiêu Tử đạo trưởng, còn cùng đối phương đặt cược.

Một bên, quản gia nhãn châu tử khẽ mỉm cười, thay chủ nhân đáp: “Bá Tống tiểu hữu, câu hỏi này của ngươi hỏi rất hay.

Chương 2823

Đó quả là một trong những lần hiếm thấy trong đời lão gia… a a a~~” Một cây cột totem đang cháy bỗng nhiên mọc lên từ mặt đất, mũi cột xuyên qua quản gia nhãn châu tử, treo hắn lên cao, phất phơ trong gió.

Tống Thư Hàng: “…” Từ câu trả lời dở dang của quản gia nhãn châu tử, có vẻ thiếu niên Tam Nhãn tiền bối thật sự đã thắng Xích Tiêu Tử đạo trưởng?

Nhưng quá trình này, rất có thể không giống với cách thắng ‘bình thường’, nên mỗi khi nhắc đến vụ cá cược đó, Tam Nhãn tiền bối mới thẹn quá hóa giận.

Biết đâu, rất có thể thắng thì thắng rồi, nhưng thiếu niên Tam Nhãn tiền bối lại mất đi thứ gì đó quan trọng?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng vội vàng vẫy tay với Tam Nhãn tiền bối: “Tiền bối, cái đó, thắng là tốt rồi, quá trình những thứ này không quan trọng đến vậy!

Quan trọng là sự vui vẻ khi tận hưởng nghi thức cá cược, đúng không?

Dù ngài có mất đi thứ gì quan trọng trong vụ cá cược, nhưng chỉ cần kết quả là ngài thắng, thì ngài chính là người chiến thắng.” “Bỏ qua!” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối phẩy phẩy tay, ý bảo bỏ qua chủ đề này.

Tống Thư Hàng thuận thế chuyển chủ đề: “Vậy Tam Nhãn tiền bối, chúng ta nói về vấn đề Đao Ý hình kiếm làm đồ cược thêm vào nhé?” “Đồ cược thêm vào này, không thể chỉ có ta thêm, mà ngươi lại không thêm.

Ta đã thêm ‘Đao Ý hình kiếm’, thì ngươi cũng phải cược một món đồ cược thêm vào tương tự.” Tam Nhãn tiền bối từ từ nói.

“Lão gia, nếu Bá Tống cũng thêm đồ, thì đó gọi là ‘thêm cược’, chứ không phải đồ cược thêm vào.

Ngài đừng nhầm lẫn đồ cược thêm vào và thêm cược!” Quản gia nhãn châu tử dù bị xuyên thủng, vẫn dùng giọng khàn khàn kêu lên giữa không trung.

Tam Nhãn tiền bối: “…” Hôm nay, ngươi có tin ta sẽ coi ngươi là đồ cược thêm vào miễn phí mà cược ra ngoài không?

“Nếu ta phải thêm cược đồ tương tự… Đao Ý Khôi Giáp?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối liếc Tống Thư Hàng một cái, nói: “Ngươi nếu muốn cược Đao Ý Khôi Giáp, cũng được.

Nhưng ngươi phải suy nghĩ kỹ, một khi ngươi thua, ‘Đao Ý Khôi Giáp’ của ngươi sẽ bị nghi thức cá cược trực tiếp bóc tách hoàn toàn khỏi người ngươi.

Ngươi sẽ hoàn toàn mất đi ‘Đao Ý Khôi Giáp’, không thể kích hoạt lại nó nữa.” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi gật đầu: “Được, vậy ta cược Đao Ý Khôi Giáp.” Bị rút đi ‘Đao Ý’, sau khi hoàn thành cá cược, vẫn có thể tu luyện trở lại.

Giống như việc ‘móc tim’ của Ma Đế Hà Chỉ vậy… Không phải Tống Thư Hàng tự khen, cậu tự tin dù có mất đi ‘Đao Ý Khôi Giáp’, cũng có thể trong thời gian rất ngắn luyện ra nó trở lại!

Thiên phú của cậu trong phương diện này, mạnh đến mức chính cậu cũng sợ hãi.

“Ngươi lại tự tin đấy.” Tam Nhãn tiền bối thông qua thuật đọc nét mặt, đọc được suy nghĩ trong lòng Tống Thư Hàng lúc này: “Nhưng, nếu thật sự bị ngươi thắng ván này, ngươi sẽ cùng lúc sở hữu ‘Đao Ý Khôi Giáp’ và ‘Đao Ý hình kiếm’.

Trong tương lai, ngươi có phải còn muốn tạo ra một ‘Đao Ý lá chắn’ nữa không?” “Tiền bối ngài đừng nói nữa… ta đã hình dung ra cảnh tượng rồi.” Tống Thư Hàng vội vàng kêu ngừng: “Trừ Đao Ý hình kiếm ra, dù là ta, cũng muốn một Đao Ý bình thường.” “Hãy tin vào chính mình, ngươi làm được, Bá Tống tiểu hữu.” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối giơ ngón cái lên nói – xát muối vào lòng, quả là một việc vui vẻ.

Hắn đột nhiên hơi có thể hiểu được hành động tìm đường chết điên cuồng xát muối vào lòng hắn của quản gia nhãn châu tử.

Bởi vì, thật sự rất vui.

Trên bầu trời, ánh nắng ấm áp xua đi mưa bụi mịt mờ.

Tống Thư Hàng: “…” “Được rồi, chúng ta hãy quay lại nói về vụ cá cược Bát Phẩm lần này đi.” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối cả người dựa vào ghế nằm, nhẹ nhàng đung đưa nói.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Vậy tiền bối, về bảo vật vật chứa khách hàng mà ta muốn, bên ngài có thứ gì phù hợp không?” “Đề xuất của ngươi rất hay!” Tam Nhãn tiền bối ba mắt sáng lên nói: “Nhưng mà, ta không chấp nhận!

Ta chỉ cho ngươi cơ hội đưa ra đề xuất, chứ ta không nói ta nhất định phải chấp nhận đề xuất của ngươi.” Tống Thư Hàng: “…” Tam Nhãn tiền bối, ngài mà còn cà khịa như vậy, sẽ mất đi hậu bối đáng tin cậy như ta đó.

Lúc này, trong hư không lại truyền đến giọng khàn khàn của lão quản gia: “Bá Tống đạo hữu ngươi không cần nhói lòng… Thực tế, là lão gia nhà ta căn bản không có bảo vật phù hợp để cung cấp cho ngươi, hắn không lấy ra được hàng, cho nên hắn trước khi bắt đầu, muốn phản công ngươi một đòn, khiến ngươi á khẩu không nói nên lời, che giấu sự chột dạ của hắn.” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối thò tay trên ghế nằm, nhẹ nhàng búng một cái.

Hoa ~ Một ngọn lửa đen kịt cháy lên từ mũi cột totem, nuốt chửng quản gia nhãn châu tử.

Ngọn lửa lần này, không còn là loại dùng để nướng như trước nữa, mà là ma hỏa thật sự có thể khắc chế quản gia nhãn châu tử.

“A a a a ~” Quản gia nhãn châu tử trong tiếng kêu thảm thiết, thân thể nhanh chóng bị nướng khô nước, trong nháy mắt biến thành một con nhãn châu khô quắt.

Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lúc này cố gắng duy trì trạng thái ‘mặt không biểu cảm’, tuy nhiên, đôi mắt là cửa sổ tâm hồn con người, cậu có cố gắng duy trì kiểu ‘mặt không biểu cảm’ thế nào, đôi mắt dường như biết nói của cậu đã bán đứng cậu.

Tam Nhãn tiền bối từ trong mắt Bá Tống nhìn ra thần tình giống như ‘khinh bỉ’.

“Thật ra, ta cũng không phải không lấy ra được bảo vật tương tự.” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối từ từ nói.

Trong lúc nói chuyện, đột nhiên, lấy 15+1 Nguyên Thần phân thân của Tống Thư Hàng làm trung tâm, trong hư không ẩn ẩn truyền đến một luồng năng lượng thánh quang lạnh lẽo. ‘Tìm thấy ngươi!’ Một giọng nói hùng vĩ, vang lên từ hư không.

Luồng thánh quang lạnh lẽo này, lại trực tiếp can thiệp vào ‘không gian Tán Tài’ của thiếu niên Tam Nhãn tiền bối, bỏ qua sự ngăn cách không gian do ‘Cửu U Chúa Tể’ nắm giữ, truyền sát thương đến trên

Nguyên Thần hình chiếu của Tống Thư Hàng.

Nguyên Thần Tống Thư Hàng bị thánh quang lạnh lẽo bao phủ cũng không hoảng sợ… Đến bây giờ, loại thánh quang cấp độ này, đã không làm tổn thương được Nguyên Thần của cậu nữa.

Hơn nữa, cậu bây giờ đang ở trạng thái Nguyên Thần hình chiếu, chỉ cần không bị nghịch chém căn nguyên, làm đau tổ già trong các nút hư không Kiếp Tiên, thì dù Nguyên Thần hình chiếu bị đánh tan, chỉ cần hình chiếu lại một lần nữa là được.

“Ôi, thánh quang thuộc tính âm lạnh này…” Nguyên Thần hình chiếu của Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vuốt qua người, nói: “Là ngươi, Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão!” Vị Đại Lão này ghi thù lâu, cách lâu như vậy, cuối cùng vẫn tìm được cậu!

“Trừ Bàn Cầu Đại Lão ra, ngươi là Đại Lão truy đuổi ta kiên trì nhất.” Trên Nguyên Thần hình chiếu của Tống Thư Hàng, có công đức chi lực hiện lên.

Những luồng công đức chi quang thuần khiết này hơi phình ra, liền nuốt chửng thánh quang lạnh lẽo kia.

Khi cậu xóa bỏ thánh quang lạnh lẽo, ý thức của cậu và chủ nhân thánh quang ‘Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão’ đối đầu.

Trong tầng ý thức.

Tống Thư Hàng bé nhỏ và hành tinh khổng lồ vô cùng nhìn nhau.

Mắt to trừng mắt nhỏ.

Dù về thể hình, thực lực, cường độ ý thức, Tống Thư Hàng đều kém ‘Trường Nhãn Tình Tinh Cầu’ nhiều bậc.

Nhưng về khí thế, cậu tuyệt đối không kém chút nào, không hề sợ hãi. ‘Là ngươi!’ Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão phát ra ý niệm sóng điện như vậy.

Nó không ngờ, hôm nay ở phía sau giở trò với nó, lại là con trùng nhỏ Bá Tống này.

Mấy lần trước nó ra tay, đều không bóp chết được con trùng nhỏ này.

Thậm chí ẩn ẩn còn bị con trùng nhỏ này liên lụy, bị một Cửu U Chúa Tể thần bí nhìn chằm chằm, chịu chút thiệt thòi… 'Là ta.' Tống Thư Hàng đáp.

Nhưng rõ ràng là Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão vẫn luôn truy bắt cậu mà, vì sao khi ý thức thật sự tiếp xúc đối kháng, đối phương đột nhiên lại biểu hiện vẻ rất ngạc nhiên?

Cứ như đối phương trước khi ra tay, không hề biết mục tiêu tấn công là Bá Tống vậy?

Chẳng lẽ trong đó, có sự hiểu lầm gì sao? 'Là ngươi thì tốt rồi.' Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão lại một lần nữa truyền ra ý niệm sóng điện như vậy: 'Hôm nay, ta sẽ triệt để nghiền nát ngươi.' 'Đến đây, đến nghiền ta đi!' Tống Thư Hàng không những không sợ hãi, thậm chí còn dám khiêu khích trực diện.

Điều này không chỉ vì thực lực cậu hiện tại đang bành trướng… mà còn vì bên cạnh cậu, còn có thiếu niên Tam Nhãn tiền bối đang nằm.

Có thiếu niên Tam Nhãn tiền bối ở bên cạnh, không có gì phải sợ.

Có gan thì đến đây, đến rồi cậu có thể sắp xếp 'Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão' rõ ràng rành mạch, giống như lần trước sắp xếp phân thân tiểu hiệu của Bàn Cầu Đại Lão vậy.

Biết đâu, còn có thể tăng cường thêm vốn cược của mình. 'Có gan thì đến đây, không đến là cháu.' Tống Thư Hàng hai tay chắp sau lưng, cười lạnh nói. ‘Tiêu diệt!’ Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão phát ra giọng nói lạnh băng.

Ngay lập tức, sức mạnh tinh thần trên người nó bùng nổ, nghiền ép ý thức của Tống Thư Hàng.

Nó muốn trong đối kháng ý thức cách không, nghiền nát ý thức của Tống Thư Hàng… sau đó trực tiếp truyền sức mạnh đến tọa độ trước đó, chém giết con trùng Bá Tống này.

Nếu không phải thể hình của nó quá lớn, mỗi lần truyền tống xuyên không gian đều cần tiêu hao rất nhiều thời gian, nó đã trực tiếp bản thể giết đến tận cửa, đập chết Bá Tống rồi.

Lực áp bách tinh thần khủng bố vô cùng đè nặng lên Bá Tống, trực tiếp ép ý thức của Bá Tống nát vụn thành… 15+1 phần.

Đối kháng ở tầng ý thức kết thúc.

Ý thức Tống Thư Hàng trở về trong không gian ‘Tán Tài Vương Tọa’. ‘Thánh quang âm lạnh’ trên Nguyên Thần của cậu đã hoàn toàn tiêu tán, nhưng một phần thánh quang âm lạnh trước khi bị công đức chi quang của cậu nuốt chửng, đã chủ động thoát ra, biến thành một đống đốm lửa nhỏ ở gần bên cạnh Tống Thư Hàng, trở thành ‘tọa độ’ mà Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão xuyên không gian mà đến.

Nguyên Thần Tống Thư Hàng mở mắt: “Tam Nhãn tiền bối, không gian Tán Tài Vương Tọa của ngài bị người ta đột nhập rồi.” “Đừng đến gần ta!” Tam Nhãn tiền bối đột nhiên hét lên với Tống Thư Hàng: “Xa ta ra.” Tống Thư Hàng: “???” “Bá Tống đạo hữu, dáng vẻ ngươi hiện tại đối với lão gia mà nói, giống như vừa bò ra từ hố phân vậy.

Nhưng đây không phải nguyên nhân do chính ngươi, thuần túy là vì lão gia hắn không thể tiếp nhận sự tốt đẹp của thánh quang.

Là một chủng tộc Cửu U, hắn cả đời vô duyên với thánh quang, thật đáng tiếc.” Quản gia nhãn châu tử lúc này đang cố gắng rút mình ra khỏi mũi cột, và cất tiếng giải thích.

Rõ ràng thánh quang là thứ rất hữu dụng, nhưng vì xung đột với thuộc tính của Cửu U Chúa Tể… nên bị Cửu U Chúa Tể căm ghét sâu sắc.

Tống Thư Hàng: “…” Suýt nữa thì quên mất chuyện này.

“Tam Nhãn tiền bối, nếu ngài căm ghét thánh quang, vậy thì ngài phải chuẩn bị kỹ rồi đấy.” Tống Thư Hàng chỉ vào đống thánh quang âm tối đang cháy trên đất, nói: “Kẻ đột nhập vào không gian Tán Tài Vương Tọa, sắp đến rồi.

Năng lực đắc ý của hắn, chính là loại thánh quang âm lạnh này… một loại thánh quang phụ diện rất đặc biệt.” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối liếc nhìn thánh quang âm lạnh trên mặt đất, hắn thò tay ấn xuống một cái, sau đó không gian bên cạnh đống thánh quang này bắt đầu vặn vẹo, biến dị.

Tống Thư Hàng nắm giữ quy tắc không gian Kiếp Tiên Cửu Phẩm, có thể thấy không gian xung quanh đống thánh quang này, bắt đầu vặn vẹo và chồng chất từng lớp.

Trong nháy mắt, bên trong không gian lớn bằng nắm tay này, đã mở rộng thành một tiểu thế giới. ‘Chết!’ Lúc này, từ bên cạnh đống thánh quang này, có một giọng nói lạnh băng vang lên.

Ngay lập tức, cánh cửa không gian mở ra.

Một quả cầu nhỏ phát ra thánh quang, từ trong cánh cửa không gian chui ra – đây là một loại thủ đoạn phân thân của Trường Nhãn Tình Tinh Cầu Đại Lão.

Vì bản thể quá đồ sộ, nó có thể phái phân thân đến đánh tiền trạm

trước.

Hơn nữa, phân thân cũng có thể bố trí một cánh cổng truyền tống khổng lồ, đối ứng với bản thể.

Giúp bản thể khi truyền tống xuyên không gian, trở nên tiện lợi hơn.

Nhưng vừa xuất hiện, phân thân nhỏ này liền cảm thấy không gian mình đang ở có gì đó dị thường.

Nhãn châu tử trên phân thân hành tinh chuyển động, đầu tiên là khóa chặt vị trí của Bá Tống nhỏ bé kia.

Nhưng nó có thể khẳng định, không gian chồng chất dị thường này, không phải thủ đoạn của Bá Tống nhỏ bé… Nhãn châu tử của phân thân hành tinh tiếp tục chuyển động, chuyển sang thân của thiếu niên Tam Nhãn tiền bối.

Ngay lập tức, cơ thể nó trở nên cứng đờ.

Tiếp đó, toàn thân thánh quang âm lạnh của nó nhanh chóng thu lại, lộ ra lõi cầu nhỏ của nó.

Sau đó, lõi cầu nhỏ này bắt đầu lặng lẽ lùi lại, chuẩn bị rút về trong cánh cửa không gian – từ lúc xuất hiện đến lúc rút lui, một loạt hành động diễn ra trôi chảy, tự nhiên như nước chảy.

Toàn bộ cơ thể của quả cầu nhỏ, dường như đều viết đầy chữ ‘nhát gan’.

Không có lời thoại thừa thãi, thậm chí nó còn không dám lớn tiếng nói chuyện.

“Tính cách cẩn thận như vậy giống hệt ta.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2824

Ma Đế Nga, vật cược, dùng ánh mắt bi ai nhìn quả cầu nhỏ nhát gan kia… hắn từ trên người đối phương, ngửi thấy khí tức đồng bệnh tương liên.

“Bá Tống… vụ cá cược bắt đầu đi.” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối khẽ nắm tay lại, cánh cửa không gian phía sau quả cầu nhỏ sụp đổ, tiêu tán.

Tống Thư Hàng nhìn quả cầu nhỏ này, đột nhiên trong lòng khẽ động, một khả năng lướt qua trong đầu.

“Không sai, ta đã tìm được bảo vật phù hợp rồi.

Bảo vật vật chứa mà ngươi muốn, ta có thể cho ngươi.” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối từ từ nói.

Trong lúc nói chuyện, dưới chân hắn và Tống Thư Hàng hiện lên trận văn nghi thức cá cược.

Trận văn bao phủ Tống Thư Hàng, Ma Đế Nga; lại bao phủ thiếu niên Tam Nhãn tiền bối và phân thân quả cầu nhỏ.

Bên Bá Tống: Ma Đế Nga, Đao Ý Khôi Giáp.

Bên Tam Nhãn thiếu niên: Quả cầu nhỏ, Đao Ý hình kiếm.

Nghi thức cá cược thành lập.

“Tiền bối, lần này chúng ta cá cược gì?” Tống Thư Hàng nói: “Có muốn tiếp tục cá cược khả năng chịu đựng đau khổ không?” Trong ván đấu khả năng chịu đựng đau khổ lần trước, Tam Nhãn tiền bối thua không phải vì khả năng chịu đựng, mà là thua vì sự cố bất ngờ.

Nói về khả năng chịu đựng đau khổ, Tam Nhãn tiền bối cũng vô cùng mạnh mẽ.

“Không, hạng mục đã thi đấu rồi thì không cần lại nữa.” Tam Nhãn tiền bối phẩy tay nói: “Lần này, chúng ta cá cược vận khí, vận khí thuần túy!” “Cá cược vận khí thuần túy?” Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn cánh tay thuộc về Bạch tiền bối trong số 15+1 Nguyên Thần của mình.

Trong khoảnh khắc đó, cậu dường như thấy chư thiên vạn giới đều thông qua phần Nguyên Thần ‘Bạch tiền bối’ này, chúc phúc cho cậu.

Vậy nên, cá cược vận khí thuần túy, có vẻ hơi quá đáng với thiếu niên Tam Nhãn tiền bối không?

“Tiền bối, hay là chúng ta đổi cách thi đấu khác nhé?” Tống Thư Hàng có chút không đành lòng, đề nghị.

“Sao vậy, ngươi sợ rồi à?” Thiếu niên Tam Nhãn tiền bối hỏi lại.

Tống Thư Hàng nhìn Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối với ánh mắt đầy vẻ thương hại.

“Tôi hơi sợ.” Cậu thành khẩn đáp: “Tôi sợ lát nữa tiền bối thua thảm quá, khiến cả tiểu thế giới rơi vào chế độ tận thế, lấy mạng tôi.” Giờ phút này, Tống Thư Hàng thậm chí không hề che giấu biểu cảm trên mặt mình, mặc kệ người khác đọc được.

Nếu cá cược thứ khác, có lẽ Tam Nhãn tiền bối còn có cửa thắng. .....Nhưng giờ lại cá cược vận khí thuần túy với cậu, Tam Nhãn tiền bối e rằng sẽ thua đến mức hoài nghi nhân sinh thì thôi.

Trên cây cột, Nhãn Châu Tử quản gia vỗ tay bôm bốp, khen ngợi lời phát biểu của Bá Tống Huyền Thánh.

“Ngươi tưởng ta sẽ trúng chiêu khiêu khích của ngươi sao?” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối ngồi bật dậy khỏi ghế dài, tự tin nói: “Nếu sợ thì cứ nhận thua trực tiếp đi. .....Ngươi có che giấu thế nào đi nữa, sự chột dạ trong mắt ngươi cũng không thể nào thoát khỏi ba con mắt của ta!” 【Mình, chột dạ?】 Tống Thư Hàng đưa tay sờ sờ khóe mắt mình.

Tam Nhãn tiền bối, ba con mắt của anh rốt cuộc phải nhìn từ góc độ nào mới có thể thấy tôi 'chột dạ'?

Đây rõ ràng là ánh mắt thương hại anh mà!

Anh không biết đọc nét mặt sao?

Sao ngay cả thông tin cơ bản này cũng đọc sai vậy?

Nhưng mà..... thôi vậy.

Tôi tuy tâm mềm, nhưng cũng không thể mềm lòng mãi được.

Nếu Tam Nhãn tiền bối anh đã muốn thua đến mức phải chui vào chăn khóc thành người nước mắt lưng tròng, thì đừng trách tôi tàn nhẫn.

“Phải kiên cường lên nhé, Tam Nhãn tiền bối.

Lát nữa, cho dù anh thua có thảm thế nào đi nữa, cũng phải mỉm cười đối mặt với cuộc đời.

Cuộc đời còn rất dài, một thoáng thất vọng không có nghĩa là tương lai sẽ mãi thất bại.” Tống Thư Hàng bắt đầu rót "nước gà độc" cho Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối.

Sau khi bị @#%× tiên tử rót "nước gà độc" lâu như vậy, Tống Thư Hàng không biết từ lúc nào cũng đã học được rất nhiều.

“Lời này, ta nguyên phong bất động trả lại cho ngươi!

Lát nữa, cho dù thua có thảm thế nào đi nữa, ngươi cũng đừng rơi lệ.” Tam Nhãn tiền bối ba con mắt trừng Tống Thư Hàng.

Khí thế giữa hai người đạt đến đỉnh điểm, năm con mắt giao phong đối lập, uy áp khủng bố giữa hai người trở nên thực chất hóa, hư không cũng không chịu nổi áp lực, mơ hồ xuất hiện từng vết nứt không gian nhỏ li ti.

Ma Đế?

Ngạc: "……" Bá Tống dưới uy áp cấp Chúa Tể đáng sợ này, vậy mà vẫn có thể trấn định tự nhiên.

Mà y thân là Trường Sinh Giả lão làng, đối mặt với uy áp khủng bố của Tam Nhãn Thiếu Niên Chúa Tể lại có chút không thích ứng.

"Vậy lần này, cụ thể cá cược hạng mục gì?" Tống Thư Hàng chủ động mở miệng hỏi.

Dù sao thì bản mệnh Pháp Khí của cậu vẫn đang được rèn đúc, cậu không có quá nhiều thời gian để lãng phí với Tam Nhãn tiền bối.

Cho nên, lần này cứ để cậu hành Tam Nhãn tiền bối đến khóc thét, gọn gàng nhanh chóng ôm chiến lợi phẩm rồi quay về hiện thế.

Sau đó, trang bị Pháp Khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú đã thăng cấp, rồi lại thăng cấp chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', từ đó trở thành một Bá Tống hoàn toàn mới!

"Đã muốn cá cược vận khí thuần túy, vậy lần này chúng ta sẽ so một vài trò chơi hoàn toàn không thể bị con người can thiệp.

Hơn nữa, vì công bằng, lần này chúng ta sẽ thi đấu nhiều hạng mục, tổng cộng năm ván.

Ai thắng ba ván trước sẽ thắng." Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối dường như đã sớm chuẩn bị.

"Năm ván ư?

Cũng được. .....Vậy thì bắt đầu đi." Tống Thư Hàng gật đầu đồng

ý.

Năm ván tuy lãng phí thời gian, nhưng cậu có tự tin liên thắng ba ván, nhanh chóng hạ gục Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, khiến hắn co ro trong góc tường âm thầm rơi lệ.

Đây là niềm tin của Tống Thư Hàng vào vận khí mạnh mẽ bùng nổ của Bạch tiền bối.

“Ván cá cược lần trước, ta đã thua.

Vậy thì ván cá cược lần này, hạng mục thi đấu của tiểu cục đầu tiên, cứ để ta đề nghị.

Sau đó, mỗi lần sẽ do người thua cuộc đề xuất hạng mục thi đấu của tiểu cục tiếp theo, chỉ cần hạng mục thi đấu được đề nghị phù hợp với điều kiện ‘vận khí thuần túy’, thì sẽ tiến hành cá cược.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đơn giản đưa ra đề nghị.

Người thua cuộc đề xuất hạng mục thi đấu của ‘tiểu cục’ tiếp theo, điều này giúp người thua có thể cố gắng hết sức đề xuất một số trò chơi phù hợp với vận khí của mình trong ván tiếp theo, để có cơ hội lật ngược tình thế.

Ví dụ, có người chơi xúc xắc vận khí tốt, nhưng bốc bài vận khí lại chưa chắc đã tốt. .....Vậy sau khi thua, y có thể đề nghị chơi xúc xắc.

Quy tắc trò chơi của Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối là cố gắng đạt được sự công bằng trên bề mặt.

“Tôi đồng ý.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Chỉ cần là trò chơi thi đấu vận khí thuần túy, tôi đều có thể chấp nhận.” Nhãn Châu Tử lão quản gia khàn giọng nhắc nhở: “Bá Tống đạo hữu, ta sẽ thay ngươi chú ý bẫy rập trong hạng mục thi đấu của lão gia, ngươi cứ yên tâm để lão gia báo ra hạng mục thi đấu. …..A a a ~” Trong một trận ầm ầm ~ tiếng động, cây cột totem đột nhiên hóa thân thành tên lửa, một lần nữa xuyên thủng Nhãn Châu Tử quản gia, đưa y bay lên bầu trời tiểu thế giới, càng bay càng xa, cuối cùng hóa thành một ngôi sao nhỏ lấp lánh.

Sau khi tiễn Nhãn Châu Tử lão quản gia đi, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối mỉm cười vỗ tay: “Vậy nghe kỹ đây, hạng mục của ván đầu tiên của ta là xem ai có vận khí tốt hơn, dưới tiền đề ‘đứng yên không động, không thi triển bất kỳ thủ đoạn pháp thuật nào’, trong thời gian giới hạn, bị nhiều ‘Thí Tiên Lôi’ oanh trúng hơn!” Tống Thư Hàng: “???” Cậu lập tức nhận ra, phương án thi đấu của ván này do Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đề nghị thật là quá "khốn nạn".

Tuy không biết ‘Thí Tiên Lôi’ là thứ gì, nhưng chỉ nghe tên thôi đã thấy nó là một thứ có đẳng cấp cực cao, lực phá hoại bùng nổ, bị mấy phát chắc chắn sẽ chẳng liên quan nửa xu tới trải nghiệm ‘dễ chịu’ gì đó.

Mà ‘vận khí tốt hơn’ và ‘trong thời gian ngắn bị nhiều Thí Tiên Lôi oanh trúng hơn’ trong đề nghị của Tam Nhãn Thiếu Niên, hoàn toàn là hai thiết lập cực đoan trái ngược nhau.

Nếu là tu sĩ ‘cường vận’ chân chính, dưới tác dụng của vận khí mạnh mẽ, tự nhiên sẽ xu cát tị hung, tỷ lệ bị ‘Thí Tiên Lôi’ oanh trúng sẽ thấp hơn.

Nhưng nếu vậy, sẽ thua ván đầu tiên.

Còn nếu muốn thắng trận đấu, thì lại cần phải điều chỉnh ‘cường vận’ của mình thành giai đoạn ‘nghịch hạnh vận’ để bị Thí Tiên Lôi cuồng oanh, mà lựa chọn này bản thân lại trái ngược với ‘vận may’.

Vậy rốt cuộc chọn thế nào mới là ‘vận may’ thật sự?

Bị sét đánh là vận may?

Tránh được Thí Tiên Lôi là vận may?

Tam Nhãn tiền bối quả nhiên lão luyện thâm sâu.

Hơn nữa, Tam Nhãn tiền bối hiển nhiên rất tự tin vào 'vận khí' của mình – y tự tin vận khí của mình đã tệ đến một mức độ nhất định, đứng yên không động cũng sẽ bị nhiều Thí Tiên Lôi cuồng oanh.

Sự tự tin mang tính tự hủy diệt này khiến người ta đau lòng.

"Sợ rồi chứ gì?" Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

Ngươi, một tu sĩ hệ cường vận, một tháng thăng cấp một phẩm rồi đến cá cược chọc tức ta, làm sao có thể trải nghiệm được sự tự tin của ta, một người châu Phi hệ bị sét đánh cuồng loạn ngay cả khi đứng yên?

"Ta có thể tiết lộ trước cho ngươi một chút về uy lực của 'Thí Tiên Lôi', mỗi một đạo đều có uy lực khiến Cửu Phẩm Kiếp Tiên sống không bằng chết.

Nếu ngươi sợ, ván đầu tiên cứ trực tiếp nhận thua, ta có thể chấp nhận đầu hàng của ngươi." Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối khoanh tay, đắc ý nói.

"Sợ?

Không hề có." Tống Thư Hàng trầm giọng nói: "Bất kể là thua hay thắng, cho dù là thua đi nữa, tôi chỉ cần thấy Tam Nhãn tiền bối anh bị nhiều 'Thí Tiên Lôi' oanh trúng hơn, tôi cũng sẽ vui vẻ.

Hơn nữa, tôi cũng không nhất định sẽ thua. .....Tôi đồng ý thi đấu ván đầu tiên." Phương án thi đấu do Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đề xuất, vô cùng nhắm vào những tu sĩ hệ 'cường vận' chân chính.

Nếu là tu sĩ hệ 'cường vận' thật sự, khi thi đấu với Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, nói không chừng sẽ phải ôm hận đại bại.

Nhưng, Tống Thư Hàng trước mắt lại khác.

Niềm tin của cậu vào 'vận may' đến từ Pháp Khí hình chiếu Nguyên Thần cánh tay trái của Bạch tiền bối ở khuỷu tay mình.

Có thể nói, đây là vận khí mượn tạm, không thực sự thuộc về bản thể Tống Thư Hàng.

Cho nên khi cần thiết, cậu chỉ cần tạm thời tháo hình chiếu tay trái của Bạch tiền bối ra, sau đó lại tham gia thi đấu 'Thí Tiên Lôi' với Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, ai thua ai thắng vẫn chưa biết chừng!

Trạng thái Nguyên Thần 15+1, tổ hợp phân tách ra chính là tiện lợi như vậy, người khác có muốn cũng không được.

Ngoài ra..... còn có một lý do chiến thắng nữa, bị Tống Thư Hàng giấu chặt trong lòng, không hề biểu lộ ra.

Dù sao cậu có chức năng 'đọc nét mặt bị động', vạn nhất không cẩn thận tiết lộ tình báo, bị Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nhắm vào, thì trận đấu tiếp theo cậu sẽ ở vào trạng thái bất lợi.

"Vậy thì, ván thi đấu đầu tiên bắt đầu." Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối con mắt thứ ba hơi híp lại, vô tình lướt qua Pháp Khí hình chiếu Nguyên Thần tay trái của Bá Tống.

Chương 2825

Vận khí là một thứ huyền diệu khó lường.

Nhưng thân là Cửu U Chúa Tể, khi đối mặt với những kẻ thật sự có ‘đại khí vận’, y có thể mơ hồ nhận ra một số trạng thái.

Cứ như vị trí tay trái của Bá Tống hiện tại, dường như được thế giới chúc phúc vậy – đây là chúc phúc cấp độ ‘khai quang’ chân chính của chư thiên vạn giới.

Chỉ cần có cánh tay này, toàn bộ Bá Tống sẽ bị ‘cường vận’ bao phủ.

Dưới sự bảo hộ của ‘khí vận’ mạnh mẽ như vậy, ván đầu tiên của Bá Tống, đã chắc chắn bại không nghi ngờ.

Y chỉ cần làm một việc là sau khi tiến vào phạm vi ‘Thí Tiên Lôi’, lợi dụng quy định thi đấu, ngăn cản Bá Tống sử dụng lỗ hổng Nguyên Thần 15+1 phân.

Ba ~ Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nhẹ nhàng búng tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, y, Tống Thư Hàng, Ma Đế?

Ngạc, và phân thân của đại lão Hành Tinh Mắt Dài, tất cả đều bị dịch chuyển không gian, chuyển đến một vùng đất đen cháy.

Trên đỉnh đầu, là một tầng mây đen kịt, có lôi quang khủng bố không ngừng di chuyển trong tầng mây, phát ra tiếng nổ ầm ầm.

Những đạo lôi quang này, mỗi một đạo đều ẩn chứa Pháp Tắc ‘Thí Tiên’, đây là Pháp Thuật lôi trừng phạt chuyên môn nhắm vào cấp bậc ‘Kiếp Tiên’.

Ma Đế?

Ngạc: "……" Chết tiệt, tại sao ta cũng phải vào?

Ta không phải là một người cá cược sao?

Đã là người cá cược thì chỉ cần nằm một bên không phải tốt hơn sao?

Chẳng lẽ ta cũng phải vào đây chịu 'Thí Tiên Lôi' đánh sao?

Hai tên các ngươi tự mình muốn bị sét đánh, tại sao phải kéo chúng ta theo?

"Sau mười ba hơi thở, một lượng lớn Thí Tiên Lôi sẽ giáng xuống, sẽ duy trì trong năm phút.

Trong năm phút, ai bị sét đánh số lần nhiều hơn, người đó sẽ thắng." Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói: "Chúng ta còn mười hơi thở, chọn một vị trí.

Một khi đã chọn xong, khi Thí Tiên Lôi giáng xuống, thì không thể thay đổi!" Lời vừa dứt, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối như báo săn lao vào khu vực lôi pháp giáng xuống, sau đó tìm được một vị trí thích hợp – y có thể làm được sự công bằng tương đối, nhưng sẽ không làm sự công bằng 'thật sự'.

Ít nhất trong khu vực Thí Tiên Lôi giáng xuống này, y quen thuộc hơn khu vực nào có Thí Tiên Lôi giáng xuống dày đặc hơn.

Mà Tống Thư Hàng là lần đầu tiên tiến vào, kinh nghiệm không phong phú bằng y.

Sau khi Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối chọn xong vị trí, khóe miệng nhếch lên, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng lao vào khu vực Thí Tiên Lôi, dựa vào cảm giác chọn một vị trí.

Mười hơi thở trôi qua chớp nhoáng.

“Hỏa tiễn phi quyền!” Tống Thư Hàng dùng sức vung tay trái, định phóng cánh tay trái của Bạch tiền bối ra. .....Không chỉ vậy, 15 phân thân của cậu cũng tứ phân ngũ liệt ra, tản ra 15 khu vực.

Quy định thi đấu chỉ nói là chọn một vị trí, sau đó chờ lôi phạt giáng xuống.

Nhưng cơ thể ta có thể phân thành 15+1 phần, sau khi lần lượt rơi vào 15+1 khu vực, ta có thể đồng thời chịu 15 phần lôi điện!

Quả nhiên ta thật sự quá cơ trí!

Cho nên ván thi đấu này, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, anh thua chắc rồi!

Đối diện, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối thấy vậy, cũng không hoảng hốt.

Y khẽ mỉm cười, nói: “Bá Tống tiểu hữu, quy tắc thi đấu là ‘chọn một vị trí’, một khi đã chọn xong, không thể thay đổi.

Chú ý, là ‘một vị trí’.

Cho nên, rất đáng tiếc, việc ngươi phân liệt thành 16 phần là vi phạm quy tắc.” Tống Thư Hàng: “???” Khoảnh khắc tiếp theo, 16 phần cơ thể cậu, "soạt" một tiếng, lại quay về chỗ cũ, tổ hợp thành một Pháp Khí hình chiếu Nguyên Thần hoàn chỉnh.

Oanh ~~ Trên bầu trời, đợt ‘Thí Tiên Lôi’ đầu tiên đã thành hình.

“Bá Tống. .....Ngươi vẫn còn non lắm, gừng càng già càng cay!” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đắc ý cười lớn.

Đạo Thí Tiên Lôi dẫn đầu đầu tiên không ngoài dự đoán, rơi xuống người y.

Cơ thể Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối hơi tê dại, nhưng không đau không ngứa.

Bên ngoài.

Ma Đế?

Ngạc: "……" Bị sét đánh đại lão, rốt cuộc ngươi có gì đáng kiêu ngạo chứ?

"Gừng thì đúng là càng già càng cay. .....Nhưng mà, hành còn non thì thơm." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn về phía Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, trong ánh mắt không hề có chút sợ hãi: "Cho dù không thể phân thành 15+1 phần, trận đấu này, tôi cũng không nhất định sẽ thua." "À à." Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối phát ra tiếng cười hiền lành.

Ngươi hiện tại được đại khí vận phụ thể, tự tin ở đâu ra?

Oanh long long ~ Các đợt Thí Tiên Lôi tiếp theo bắt đầu giáng xuống ồ ạt.

Tống Thư Hàng đột nhiên ngồi xổm xuống, cậu tháo cánh tay trái ra, giấu vào trong lòng.

Tay phải ôm đầu, cuộn tròn cơ thể lại.

Hành còn non thì thơm, Tống Thư Hàng vô cùng tự tin.

Tôi tên Tống Thư Hàng, là người đàn ông sở hữu bảy Thánh hiệu.

Tuy rất không muốn thừa nhận, nhưng tôi là người đàn ông sở hữu thuộc tính 'có nạn tôi chịu, có phúc mọi người hưởng'.

Đặc biệt là khi mạo hiểm cùng Bạch tiền bối, thuộc tính 'phú quý hiểm trung cầu' của Bạch tiền bối phát động, sẽ đạt được hiệu quả kỹ năng tổ hợp. .....Thực ra, không chỉ là những món đồ trên người cậu biết điều này, bản thân Tống Thư Hàng cũng đã hơi nhận ra.

Dù sao cậu đã mạo hiểm với Bạch tiền bối nhiều lần như vậy, cho dù có chậm chạp đến mấy, cũng sẽ nhận ra thể chất của bản thân có gì đó không đúng.

Mà hiện tại, ‘Thí Tiên Lôi’ diện rộng giáng xuống trên đỉnh đầu, cậu và cánh tay của Bạch tiền bối đang ở cùng nhau.

Phù hợp với tiền đề kích hoạt kỹ năng tổ hợp ‘Bạch tiền bối ở bên, có nạn tôi chịu’.

Đợt Thí Tiên Lôi đầu tiên, trừ đạo ‘dẫn tử’ Thiên Lôi đầu tiên ra, phân hóa thành 12 đạo.

Trong đó, có 4 đạo khá thô, uy lực mạnh mẽ. 8 đạo còn lại, phát triển không tốt, nhỏ gầy yếu ớt.

Trong tiếng cười hiền từ của Tam Nhãn Thiếu Niên, bốn đạo Thí Tiên Lôi uy lực lớn hơn đó, dẫn đầu nện xuống người y.

“Thấy chưa, ta đã dẫn trước ngươi năm đạo lôi kích.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói: “Cái ‘hành non thơm’ của ngươi đâu?” Lời của Tam Nhãn tiền bối vừa dứt.

Trong một trận oanh minh, tám đạo Thí Tiên Lôi nhỏ hơn đó, xếp hàng rơi xuống người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đang ôm đầu phòng thủ hơi ngẩng đầu lên, lộ ra một nụ cười đau khổ mà đắc ý: “Hiện tại, tôi dẫn trước tiền bối 3 lôi.” Tổ hợp của tôi và Bạch tiền bối, không đơn thuần chỉ là ‘cường vận’ đơn giản như vậy đâu!

Chúng tôi là sự kết hợp của may mắn và bất hạnh, vừa là bất hạnh may mắn nhất, lại vừa là may mắn nhất trong bất hạnh!

Bên cạnh.

Ma Đế?

Ngạc:【Đánh hay lắm!】Trong hiện trường sét đánh.

Tam Nhãn tiền bối nghiến răng chịu đựng sát thương của lôi pháp

– những đạo Thí Tiên Lôi rơi xuống người y uy lực lại lớn, số lượng lại ít.

Những đạo Thí Tiên Lôi rơi xuống người Thư Hàng, uy lực nhỏ, số lượng lại nhiều.

Đây chính là ảnh hưởng do ‘cường vận’ chân chính mang lại sao?

Ta vậy mà không hề tính toán đến khả năng này!

Sớm biết vậy, trước khi thi đấu ta đã không nên chỉ đơn giản dựa vào ‘số lượng’ Thí Tiên Lôi để định thắng thua, mà nên lấy tổng hòa năng lượng uy lực của ‘Thí Tiên Lôi’ mà chịu đựng để định thua thắng mới phải.

Hơn nữa, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối còn phát hiện, khả năng miễn dịch của Tống Thư Hàng đối với ‘lôi pháp’, vậy mà lại vượt qua y!

Mỗi khi nghi thức cá cược diễn ra, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối vì để duy trì ‘công chính bề mặt’, sẽ áp chế cảnh giới của mình xuống mức tương đồng với Tống Thư Hàng, đồng thời tố chất toàn diện của cơ thể cũng sẽ ngang bằng với Tống Thư Hàng.

Cả hai bên hiện tại đều ở cảnh giới Bát Phẩm, cường độ thể chất và Nguyên Thần Cửu Phẩm.

Cùng cảnh giới, cùng tố chất cơ thể toàn diện, tự nhận là thường xuyên chịu ‘Thí Tiên Lôi’ nhưng Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối lại phát hiện, khả năng thích ứng của Tống Thư Hàng đối với ‘Thí Tiên Lôi’, bỉ tha hoàn yếu cường ngận đa.

Na túc dĩ lệnh đỉnh phong Cửu Phẩm Kiếp Tiên cũng sống không bằng chết, Trường Sinh Giả cũng phải nghiến răng chịu đựng, sau khi xếp hàng rơi xuống người Tống Thư Hàng, cũng chỉ có 2 đạo đầu tiên khiến Tống Thư Hàng run rẩy nghiến răng.

Nhưng đến đạo Thí Tiên Lôi thứ năm, lông mày Tống Thư Hàng đã hơi giãn ra; đến đạo thứ tám, lôi quang lướt trên da cậu, trên người Tống Thư Hàng vậy mà ẩn ẩn tản mát ra ánh sáng khỏe mạnh!

“Tam Nhãn tiền bối, nhìn xem, đây chính là hành non thơm của tôi.” Tống Thư Hàng ngồi xổm trên đất, nheo mắt nhìn Tam Nhãn tiền bối.

“Ngây thơ, chỉ là tạm thời dẫn trước ta ba lôi mà thôi, thời gian còn rất nhiều.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối trầm giọng nói: “Hơn nữa, uy lực của Thí Tiên Lôi sẽ càng ngày càng mạnh theo thời gian.

Đến cuối cùng, uy lực của nó thậm chí sẽ tăng lên đến mức ngay cả Trường Sinh Giả cũng phải run rẩy, ngươi nghĩ mình có thể chịu đựng nổi sao?” “Tôi cảm thấy trạng thái không tệ.” Tống Thư Hàng lộ ra vẻ tự tin: “Nói thật, uy lực của Thí Tiên Lôi này so với ‘Thiên Phạt’ vẫn còn kém xa lắm.

Hơn nữa, nó chỉ là lôi pháp đơn thuần.” Trong ‘cơ sở dữ liệu miễn dịch đau khổ’ của Tống Thư Hàng, dữ liệu về ‘sát thương lôi pháp’ là nhiều nhất, dù sao mỗi tháng cậu đều phải gặp gỡ đại gia Thiên Kiếp một lần, lôi pháp của đại gia Thiên Kiếp mỗi tháng đều mang đến cho Tống Thư Hàng một phiên bản sát thương hoàn toàn mới.

Dần dần, khả năng miễn dịch của Tống Thư Hàng đối với lôi điện càng ngày càng mạnh.

Hơn nữa, hiểu một biết mười.

Khi có đủ mẫu ‘dữ liệu miễn dịch sát thương lôi pháp’, chỉ cần sát thương lôi pháp mới vừa giáng xuống, sau khi Tống Thư Hàng tiếp xúc một chút, cơ thể cậu rất nhanh có thể thích ứng, và sản sinh kháng thể đau khổ lôi pháp mới.

Giống như hiện tại, sau khi tám đạo Thí Tiên Lôi giáng xuống, cơ thể Tống Thư Hàng đã nhanh chóng thích ứng với loại lôi này là ‘Thí Tiên Lôi’.

“Ngươi nói cứ như là đã từng chịu đựng uy lực của Thiên Phạt vậy.” Người cá cược Ma Đế?

Ngạc không nhịn được nhỏ giọng nói.

“Tôi đã chịu đựng rồi.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, nói với Ma Đế?

Ngạc: “Nỗi đau của Thiên Phạt đó, tôi bây giờ vẫn còn nhớ rõ, đó là một trải nghiệm mà chỉ cần hồi tưởng lại cũng khiến linh hồn tôi run rẩy.

Trực tiếp đánh nát cơ thể tôi thành tro bụi, chỉ còn lại một cái đầu lâu.” Ma Đế?

Ngạc: “!!!” Nếu Bá Tống nói là thật, thì người đàn ông khủng bố này, rất có thể là tồn tại đáng sợ đầu tiên trong chư thiên vạn giới sống sót từ trong tay ‘Thiên Phạt’.

Chương 2826

Oanh long long. …..Lúc này, đợt 'Thí Tiên Lôi' thứ hai trên bầu trời giáng xuống, rồi đến đợt thứ ba, thứ tư!

Giữa các đợt Thí Tiên Lôi, không còn có khoảng cách nữa.

Mỗi đợt vừa giáng xuống, đợt sau đã nhanh chóng tiếp nối.

Ban đầu, số lượng Thí Tiên Lôi mà Tống Thư Hàng và Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối chịu đựng còn khá gần nhau.

Số lượng Thí Tiên Lôi mỗi đợt rơi xuống người hai người về cơ bản là ngang nhau.

Nhưng dần dần, Thí Tiên Lôi lại bắt đầu 'chăm sóc' Tống Thư Hàng.

Một lượng lớn Thí Tiên Lôi cuồng loạn rơi xuống người Tống Thư Hàng, giống hệt như tình yêu.

Lượng biến đã dẫn đến chất biến, sát thương của lôi pháp cuối cùng đã khiến Tống Thư Hàng một lần nữa run rẩy, toàn thân tê dại, giá trị đau khổ không ngừng +1, +1…… Ngay cả Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, người bên cạnh sở hữu 'thể chất hấp lôi', cũng bị 'Thí Tiên Lôi' bỏ qua, mỗi đợt chỉ mang ý nghĩa tượng trưng 'thưởng' cho y một đạo lôi mang.

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối: "???" Con mắt thứ ba của y nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng – chẳng lẽ Pháp Khí hình chiếu 'cường vận' cánh tay trái của cậu đã mất đi hiệu quả?

Không đúng, tay trái của Bá Tống vẫn như được chư thiên vạn giới chúc phúc, có đại khí vận bao phủ.

Vậy tại sao rất nhiều Thí Tiên Lôi lại cùng lúc rơi xuống người Bá

Tống?

Hơn nữa, ngay cả ‘tay trái’ của Bá Tống cũng không thoát khỏi sát thương của Thí Tiên Lôi!

“Ta đây là muốn thua rồi ư?” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối ngẩng đầu nhìn trời.

Quỷ quái thật, ta vất vả lắm mới nghĩ ra ‘bí phương thắng một ván’, vậy mà vẫn thua thảm hại ư?

Đối diện.

“Đau đau đau. …..”.

Tống Thư Hư Hàng nghiến chặt răng.

Nhưng, trong lúc đau khổ, cậu cảm thấy bản thân đang mơ hồ phát sinh một loại biến hóa nào đó.

Loại biến hóa này, thông qua Pháp Khí hình chiếu, trực tiếp phản hồi lại Nguyên Thần đang ở trong ‘Hư Không Kiếp Tiên’.

Tay trái của Bạch tiền bối, cũng giống cậu đang phát sinh một loại thuế biến nào đó.

Oanh ~~ Sau khi một đạo ‘Thí Tiên Lôi’ cuồng bạo khác tôi luyện, trên da Tống Thư Hàng bùng lên một tầng hào quang ‘Pháp Tắc’.

Tầng hào quang ‘Pháp Tắc’ này, có liên quan đến thuộc tính lôi điện.

Đồng thời, trong tích tắc, trong đầu Tống Thư Hàng, giống như đèn kéo quân trước khi chết, hiện lên từng cảnh tượng một.

Đó là những cảnh tượng cậu chịu đựng ‘sát thương lôi điện’ hết lần này đến lần khác.

Từ những kiếp lôi Thiên Kiếp phổ thông ban đầu, đến Thiên Kiếp biến dị, rồi đến vũ khí Thiên Kiếp hiện đại hóa, vũ khí hạt nhân Thiên Kiếp, sát thương Pháp Khí Thiên Lôi, Ma Kiếp Cửu U, hư huyễn chi lôi của thế giới Hắc Long, cổ lôi của thế giới Ma Hải. …..Còn có sát thương lôi pháp cậu từng chịu khi đối kháng với kẻ địch; những lần bị sét đánh khi thăm dò bí cảnh. …..Cũng như sự tôi luyện của vô số 'Thí Tiên Lôi' mà cậu đang chịu đựng hiện tại. …..Cuối cùng, cảnh tượng dừng lại ở quá trình cậu chịu đựng sát thương của 'Thiên Phạt'!

Cảnh tượng cậu chịu Thiên Phạt, có hai cái.

Một là cậu thân mình chịu Thiên Phạt, cơ thể hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một cái đầu.

Một cảnh khác, lại là khi cậu ở thế giới Hắc Long, trước khi Thiên Phạt giáng lâm, đã bị phân thân của Bạch tiền bối cắt thành từng mảnh.

Sau đó, Thiên Phạt do phân thân Bạch tiền bối tính cách điềm tĩnh chịu đựng.

Bạch tiền bối và cậu, đều có kinh nghiệm bị Thiên Phạt oanh sát.

Thiên Phạt giống như một loại 'tư cách'.

Dưới tiền đề 'tư cách' này, thêm vào đợt 'Thí Tiên Lôi' do Cửu U Chúa Tể dẫn dắt cuồng oanh sau đó, cuối cùng đã khiến Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đạt thành một 'điều kiện tốt nghiệp' nào đó.

Tầng 'hào quang Pháp Tắc' liên quan đến 'lôi' trên cơ thể này, chính là giấy chứng nhận tốt nghiệp.

Từ nay về sau, bất kể 'lôi' nào trong chư thiên vạn giới cũng sẽ suy yếu sát thương đối với Tống Thư Hàng, thời gian duy trì của lôi pháp sẽ được rút ngắn đáng kể.

Bao gồm cả Thiên Kiếp!

“Đây là Pháp Tắc có liên quan đến ‘lôi’ sao?

Pháp Tắc là thứ cần phải lĩnh ngộ từng chút một mà?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Cậu nhớ mình từ trước đến nay chưa từng đi lĩnh ngộ Pháp Tắc hệ ‘lôi’.

Chẳng lẽ. .….Là cánh tay trái của Bạch tiền bối này đang lĩnh ngộ Pháp Tắc, tiện thể kéo theo mình cùng ‘sao chép’ luôn sao? 【Đây chỉ là thuần túy do cơ thể ngươi bị đủ loại Thiên Lôi oanh nhiều quá, sau đó cơ thể tự mình lĩnh ngộ Pháp Tắc mà thôi.】 Tam Nhãn tiền bối nhìn chằm chằm tầng lôi quang khỏe mạnh trên người Tống Thư Hàng, thầm nghĩ trong lòng.

Khi con người học tập hoặc lĩnh ngộ tri thức, có hai phương pháp: học tập bằng não bộ và học tập bằng bản năng cơ thể.

Tống Thư Hàng đây chính là điển hình của việc cơ thể bị Thiên Lôi đánh nhiều quá, sau đó cơ thể tự mình thích ứng với Thiên Lôi, rồi dựa vào bản năng nắm giữ Pháp Tắc hệ ‘lôi’ đặc thù.

Nói trắng ra là ‘quen tay hay việc’, bị sét đánh nhiều thì cũng thành quen thôi.

Nhưng bất kể nói thế nào, nhìn thấy Tống Thư Hàng bị Thí Tiên Lôi đánh tới đánh lui, trực tiếp đánh ra cả giấy chứng nhận tốt nghiệp, tâm thái của Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối hoàn toàn sụp đổ.

Không chỉ Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, Ma Đế?

Ngạc và phân thân Tiểu Cầu bên cạnh, tâm thái cũng đồng loạt nghênh đón tận thế.

Dựa vào đâu chứ, dựa vào đâu mà bị sét đánh tới đánh lui, liền tốt nghiệp rồi?

Chẳng lẽ chúng ta thiếu điều kiện gì sao? 【Ta có nên thử bị Thí Tiên Lôi đánh một trận không?】 Trong lòng Ma Đế?

Ngạc đột nhiên nổi lên ý niệm này.

Thế nhưng, ý niệm này vừa mới nảy sinh, đã bị y bóp chết.

Trạng thái của y hiện tại, thảm đến không thể tả.

Nếu lại bị Thí Tiên Lôi đánh thêm một đợt, còn không bằng trực tiếp tự bạo Nguyên Thần – ít nhất như vậy, còn có thể chết gọn gàng hơn.

“Tầng lôi quang này có chút thú vị.” Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve lôi quang trên da.

Cậu có thể cảm nhận được, tầng lôi quang khỏe mạnh này có thể kết hợp với bốn đại công pháp tôi luyện cơ thể của cậu, khiến thể chất của cậu thăng lên một tầng nữa.

Mức độ thân mật của cậu với lôi điện tăng cường. .....Lát nữa cậu phải thử xem, Lôi chưởng tâm có thăng cấp hay không.

Hơn nữa, kể từ khi tầng Pháp Tắc ‘giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’ này ngưng tụ ra, những đạo Thí Tiên Lôi còn lại trên bầu trời khi oanh xuống người cậu, sát thương và đau khổ lập tức giảm yếu đến mức ‘vỗ nhẹ’.

Thậm chí ‘giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’ này còn hấp thụ uy lực của Thí Tiên Lôi, chuyển hóa nó, dùng để dưỡng da + cường hóa da thịt.

“Ngay cả Thí Tiên Lôi có thể khiến Cửu Phẩm Kiếp Tiên sống không bằng chết, uy lực cũng bị suy yếu đến mức này.

Vậy thì lôi pháp Lục Phẩm, Thất Phẩm bình thường, e rằng căn bản không thể gây tổn hại cho tôi chút nào?” Tống Thư Hàng tính toán.

Đơn giản là diệu bất khả ngôn.

Ngoài ra, ‘giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’ này vì là Pháp Tắc hệ ‘lôi’ có thuộc tính đặc thù liên quan đến ‘Thiên Phạt’, đối với tất cả các lôi pháp đều có hiệu quả làm suy yếu thời gian duy trì.

Trên đỉnh đầu, ‘Thí Tiên Lôi’ vốn có thể duy trì năm phút, sau khi đánh được ba phút, đã lập tức dừng lại.

“Ơ?

Hết rồi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc ngẩng đầu, nhìn đám mây lôi trên bầu trời nói: “Tam Nhãn tiền bối, năm phút vẫn chưa hết mà?

Hay là, chúng ta đánh thêm hai phút nữa nhé?” “Cút!” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

Đã thua rồi, đánh thêm hai phút nữa còn có ý nghĩa gì?

Y chỉ muốn theo đuổi chiến thắng trong cá cược, đối với việc bị sét đánh, y không hề có sở thích.

Tống Thư Hàng: “……” “Đi, thi đấu tiếp theo.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

Nói xong, y đưa tay búng một cái, Tống Thư Hàng và y biến mất.

Nhưng. …..Ma Đế?

Ngạc và phân thân Tiểu Cầu, lại bị bỏ lại ở nguyên chỗ cũ.

“Này, đợi đã, còn chúng ta thì sao?” Ma Đế?

Ngạc kêu lên.

Phân thân Tiểu Cầu: “???” Trên bầu trời, đám mây lôi ‘Thí Tiên Lôi’ vốn đã yên tĩnh lại một lần nữa cuồn cuộn vang vọng, mơ hồ có lôi quang ẩn hiện trong tầng mây.

“Bá Tống, cha ngươi!” Ma Đế?

Ngạc trong lòng một mảnh tuyệt vọng.

Bóng dáng Tống Thư Hàng và Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, quay trở lại.

Nhãn Châu Tử quản gia đã trở về trước một bước, thậm chí cơ thể khô héo của y cũng đã khôi phục đầy đặn.

“Hoan nghênh trở về, lão gia.” Y trước tiên dâng một tách trà thơm cho Tam Nhãn Thiếu Niên.

Sau đó, lại rót thêm trà, dâng bánh ngọt cho Tống Thư Hàng, hỏi: “Lão gia thua có thảm không?” “Không thảm, tiền bối bị lôi phách số lượng khá ít.

Ngược lại là tôi, toàn bộ quá trình bị Thí Tiên Lôi đánh đến mức tốt nghiệp.” Tống Thư Hàng nói.

Nhãn Châu Tử quản gia hơi suy nghĩ, nói: “Lão gia chẳng lẽ lại đề nghị thi đấu hạng mục thấp kém như ‘ai bị sét đánh nhiều hơn’ sao?

Thật không hổ là Cửu U Chúa Tể.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối: “……” “Không sao đâu, lão gia.

Cho dù là thua, chúng ta cũng phải mỉm cười đối mặt.

Chương 2827

Bởi vì, người biết cười thì vận khí sẽ không quá tệ. ” Nhãn Châu Tử quản gia nói: “Cười đi, hãy cùng chúng ta phát ra tiếng cười điên dại, để vận may chiếu cố chúng ta.

Hahaha, hahaha ~” Nhãn Châu Tử quản gia cười không tim không phổi.

Tống Thư Hàng có thể thấy, nụ cười của quản gia là phát ra từ nội tâm. .....Y thật sự đang cười.

Xoẹt ~ tiếng lưỡi dao sắc bén xuyên vào cơ thể vang lên.

Một cây tiêu thương bị Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối ném ra, trực tiếp đóng chặt Nhãn Châu Tử quản gia đang cười điên dại đứng yên tại chỗ.

Tiếng cười của Nhãn Châu Tử quản gia lập tức dừng lại.

Tống Thư Hàng thấy vậy, vội vàng căng chặt khuôn mặt mình, sợ mình không cẩn thận lộ ra nụ cười, bị Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối tìm cớ, cũng thưởng cho cậu một cây tiêu thương, đóng chết cậu lại.

“Ván đầu tiên này vậy mà cũng thua, ngươi còn ưu tú hơn ta tưởng tượng, Bá Tống.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

“Đã quá lời rồi, tiền bối.” Tống Thư Hàng khiêm tốn nói – vì cái đầu của mình, lúc này không nên khiêu khích Tam Nhãn tiền bối thì hơn.

“Đã ván đầu tiên ta thua rồi, vậy phương thức thí luyện của ván thứ hai cũng do ta đề nghị.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối suy tư nói.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười: “Mời tiền bối ra đề.” “Ngươi vừa nãy cười rồi sao?” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng: “!!!” Nhìn trời, Tam Nhãn tiền bối. …..Tôi vừa nãy chỉ là mỉm cười xã giao thôi, anh sẽ không muốn giết tôi đâu chứ?

“Đề thứ hai, cứ để ta nhân cơ hội mưu lợi một lần đi.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đột nhiên lại chuyển chủ đề.

Tống Thư Hàng: “Chỉ cần phù hợp với chủ đề ‘vận khí thuần túy’, là được.” “Cuối thời kỳ Thái Cổ, có một ngày ta đột nhiên trở thành ‘tiền nhiệm Cửu U Chúa Tể’ sau đó, lại qua mấy nghìn năm, ta thử tiếp xúc với thế giới bên ngoài, và đưa một kiện bảo vật vào hiện thế.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn, nghiêm túc nghe đề.

“Nhưng khi ta vừa đưa bảo vật đó vào hiện thế. …..Quy tắc Thiên Đạo của thế giới bên ngoài đột nhiên sản sinh phản ứng, sau đó bắt lấy bảo vật của ta, đưa vào một không gian quỷ dị.

Vừa bị đưa vào, ta vậy mà đã quên mất ‘bảo vật’ đó là thứ gì, có hiệu quả gì, dùng để làm gì, tất cả đều quên sạch.

Chỉ có thể mơ hồ nhớ rằng ta có một kiện bảo vật quan trọng, đã từng được ta đưa vào hiện thế.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

“Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc?” Tống Thư Hàng nói.

Tính toán thời gian, sau Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, là thời đại Thiên Đạo Chứng Đạo của Dog Egg Papi.

Mà ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ chính là sản phẩm thử nghiệm của Thiên Đạo Dog Egg Papi, sau này lại bị y biến thành Tiểu Hắc Ốc, một khi bị nhốt vào, cảm giác tồn tại sẽ bị cắt đứt từ căn nguyên.

Thứ này, Tống Thư Hàng cũng quen thuộc lắm.

“Không sai, chính là cái ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ đó, tổng số lượng nên duy trì ở con số hàng trăm cái.

Kích thước không đồng nhất.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Vậy thì, lần thi đấu này của chúng ta, là từ ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ tìm ra bảo vật mà Tam Nhãn tiền bối ngài đã đánh mất sao?” “Đúng vậy, mỗi người năm cơ hội, xem ai vận khí tốt hơn, có thể tìm thấy bảo vật đó.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

“Tôi từ chối.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Cái này đối với tôi quá nguy hiểm. .....Tuy ấn tượng không sâu lắm, nhưng tôi mơ hồ nhớ rằng, tôi đã từng phóng không ít tồn tại đáng sợ vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’.

Nếu bây giờ tôi quay lại ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, một khi đụng phải bọn họ, tôi sẽ ‘lương lương’*.

Ván thi đấu này, đối với tôi không công bằng.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối: “……” Từng phóng không ít kẻ địch vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’?

Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc là do nhà ngươi mở sao?

Ngươi tại sao lại có quyền hạn phóng kẻ địch vào đó?

Thiên Đạo thứ ba là cha ngươi sao?

Trong lòng Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối tràn đầy thôi thúc muốn phun vào mặt Tống Thư Hàng.

Đối diện, Tống Thư Hàng tiếp tục nói: “Hơn nữa, tôi ngay cả ‘bảo vật’ đó rốt cuộc là thứ gì, trông như thế nào, có đặc trưng gì cũng không biết.

Tam Nhãn tiền bối ngài là chủ nhân của bảo vật đó, giữa ngài và nó ít nhất còn có một loại ‘cảm ứng’ thiên bẩm tồn tại.

Nếu bước vào cùng một ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, chỉ cần bảo vật đó không bị hủy hoại, ngài có thể dựa vào 'cảm ứng' để xác định vị trí của bảo vật.

Mà tôi thì hoàn toàn không có chức năng này, đơn giản là như mò kim đáy bể." Cho nên, hạng mục thi đấu thứ hai do Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đề xuất, không hề phù hợp với điều kiện 'vận khí thuần túy', đối với Tống Thư Hàng cũng vô cùng bất lợi.

"Lão gia, ta cảm thấy Bá Tống nói rất đúng." Nhãn Châu Tử quản gia ộc máu nói: "Chỉ cho phép ngài nhân cơ hội mưu lợi, mà không cho phép Bá Tống nhân cơ hội tranh thủ chút lợi ích sao?

Chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho bách tính đốt đèn sao?

Cái này không công bằng, ta muốn tố cáo màn đen!" Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối vung tay một cái, trên lòng bàn tay y nổi lên từng đợt gợn sóng, hàng chục cây tiêu thương hiện ra, khóa chặt Nhãn Châu Tử quản gia.

"Đợi. …..Đợi đã lão gia, số lượng nhiều như vậy, sẽ chết đó." Nhãn Châu Tử quản gia ộc máu kêu lên.

"Vậy thì chết đi!" Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối vung tay một cái, hàng chục cây tiêu thương đâm Nhãn Châu Tử quản gia thành một con nhím.

Việc giết Nhãn Châu Tử quản gia để dọa người khác đã trở thành cảnh cố hữu.

Nhìn thấy quản gia châu đã thành nhím, Tống Thư Hàng run rẩy.

"Triệu hoán Đệ Tam Thần Nhãn của ngươi ra đi." Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối thở dài nói: "Đã là ta nhân cơ hội mưu lợi, tự nhiên cũng không thể ngăn cản ngươi tự mình mưu cầu chút lợi ích." Nhãn Châu Tử quản gia tuy lời lẽ chọc vào tim đen, nhưng nói rất có lý. 【Bá Tống, ta chỉ có thể giúp ngươi đến đây thôi ~】 Nhãn Châu

Tử quản gia máu chảy khắp nơi, run rẩy giơ ngón cái lên với Tống Thư Hàng.

Một bầu không khí bi tráng lan tỏa.

Tống Thư Hàng trong lòng âm thầm tán thưởng Nhãn Châu Tử quản gia, sau đó cậu ý niệm vừa động, triệu hoán Đệ Tam Thần Nhãn ra và mở ra.

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối duỗi ngón tay, chạm vào Đệ Tam Thần Nhãn của Tống Thư Hàng.

“Ta để lại ba đạo pháp thuật trong Đệ Tam Thần Nhãn.” “Đạo thứ nhất là thủ pháp ‘phong tỏa không gian’ độc môn của ta, Tỏa Tiên Chi Nhãn, dưới phong ấn không gian của ta, không gian sẽ hóa cứng, ngay cả hành động của Trường Sinh Giả cũng sẽ bị hạn chế mười hơi thở.” “Đạo thứ hai, cũng là thủ pháp vận dụng không gian độc môn của ta, Dung Hóa Chi Nhãn, sau khi kích hoạt, phàm là không gian bị con mắt này khóa chặt cùng với vật thể trong không gian đều sẽ bị hòa tan.” “Đạo thứ ba, là tọa độ triệu hoán mượn sức mạnh của ta. …..Nhưng, một khi ngươi kích hoạt đạo pháp thuật thứ ba này, mượn sức mạnh của ta, thì điều đó có nghĩa là ngươi đã thất bại, thí luyện thứ hai kết thúc tại đây.

Ngươi có đồng ý không?” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối rót xong pháp thuật, thu ngón tay lại, chắp tay sau lưng, chậm rãi nói.

Đối diện, Tống Thư Hàng lại như ngây người.

Giọng nói của Long Lạc nữ sĩ vang lên trong đầu cậu: 【Phát hiện dữ liệu thông tin từ bên ngoài, có chặn không?】 Thông tin pháp thuật của Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, dường như bị coi là dữ liệu mã độc, muốn bị chặn lại?

Nếu không phải hệ thống ‘tường lửa’ này nhắc nhở, Tống Thư

Hàng suýt nữa đã quên mất mình còn là một người đàn ông tự mang tường lửa.

Đây là chức năng mà Tống Thư Hàng đã mời Long Lạc nữ sĩ thêm vào khi hệ thống 'Tu Chân Liêu Thiên' thăng cấp lần trước nữa.

Không ngờ chức năng tường lửa này lại mạnh mẽ đến vậy, ngay cả thông tin pháp thuật do Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối tự tay truyền vào Đệ Tam Thần Nhãn, cũng sẽ bị tạm thời chặn lại. 【Không, giải trừ chặn, đây không phải virus.】 Tống Thư Hàng vội vàng lựa chọn.

Nếu thật sự không cẩn thận chặn xóa 'phúc lợi' mà Tam Nhãn tiền bối truyền tới, Bá Tống cậu sẽ phải khóc ngất trong nhà xí.

Cùng lúc đó, giọng nói chính thức của Long Lạc nữ sĩ truyền đến: 【Đã xảy ra chuyện gì?

Tường lửa hệ thống Tu Chân Liêu Thiên bị kích hoạt, ngươi đã làm gì?】 【Không có gì, là một sự hiểu lầm.

Vừa mới từ chỗ Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối kiếm được chút lợi ích, nhận được thông tin về ba loại bí pháp không gian của 'Đệ Tam Thần Nhãn'.

Kết quả bị tường lửa nhận định là dữ liệu mã độc xâm nhập, nên đã chặn lại.】 Tống Thư Hàng trả lời.

Long Lạc nữ sĩ: 【Nga.】 Một lát sau.

Tường lửa Tu Chân Liêu Thiên bắt đầu hoạt động. 【Đang giải trừ chặn. …..】 【Đang phân tích dữ liệu. …..】 【Bí pháp phong ấn hệ không gian 'Tỏa Tiên Chi Nhãn', cần phối hợp Đệ Tam Thần Nhãn thi triển, đang tiến hành phân tích, tiến độ hiện tại 0.03%】 【Bí pháp tấn công hệ không gian 'Dung Hóa Chi Nhãn', đang tiến hành phân tích, tiến độ hiện tại 0.02%】 【Phù văn đặc thù, phù văn triệu hoán, đang tiến hành phân tích. …..Phân tích thất bại.】 Tống Thư Hàng:

“!!!” Cậu vội vàng liên hệ Long Lạc nữ sĩ, nói: “Đang phân tích?

Cái này là do Long Lạc nữ sĩ cô làm sao?” Long Lạc nữ sĩ: 【Ừ.】 Tống Thư Hàng lập tức tâng bốc: “Long Lạc nữ sĩ thật đỉnh!” Long Lạc nữ sĩ: 【Ừ.】 Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Long Lạc nữ sĩ, tôi đã mang ‘Thái Dương Thuyền’ từ chỗ Thiên Đế về.

Đợi khi tôi về thế giới Hắc Long sẽ mang nó về, để cư dân thế giới Hắc Long một lần nữa hưởng thụ ánh nắng chiếu rọi.” Long Lạc nữ sĩ: 【Được.】 Xem ra, hôm nay Long Lạc nữ sĩ rất bận, trả lời đều đơn giản dứt khoát.

“Vậy chúng ta lúc đó gặp.” Tống Thư Hàng lại nói.

Long Lạc nữ sĩ: 【Ừ.】 Sau đó, cô ấy cúp cuộc gọi với Tống Thư Hàng – trò chuyện với Tống Thư Hàng quá lãng phí thời gian của cô ấy rồi, cô ấy còn có nhiều công việc phải làm, nhiều hạng mục đang chờ cô ấy phát triển, nhiều chương trình đang chờ cô ấy nâng cấp, nhiều sợi tóc đang chờ cô ấy rụng!

Tống Thư Hàng kết thúc liên lạc xong, lại liếc nhìn tiến trình phân tích. …..Tốc độ phân tích khá chậm, ước tính phải mất vài giờ.

Nhưng chỉ vài giờ thôi, cậu hoàn toàn có thể chờ được.

Hơn nữa, đây hoàn toàn là thu hoạch ngoài ý muốn. …..Tỏa Tiên Chi Nhãn và Dung Hóa Chi Nhãn, hai loại bí pháp không gian vốn thuộc về Tam Nhãn, không lâu nữa, chúng sẽ mang họ Tống.

Thật tuyệt vời.

Trên mặt Tống Thư Hàng không khỏi lộ ra nụ cười vui vẻ.

“Ssss ~” Nhìn thấy Tống Thư Hàng với vẻ mặt cười như bị uống nhầm thuốc, Tam Nhãn tiền bối cảm thấy toàn thân phát lạnh – luôn có cảm giác mình dường như đã vô tình bị Bá Tống chiếm tiện nghi

sao?

Đối diện, Tống Thư Hàng thu lại nụ cười, nghiêm túc nói: “Tam Nhãn tiền bối, điều kiện của anh tôi đã đồng ý rồi.

Một khi tôi sử dụng chức năng thứ ba là triệu hoán năng lượng của ngài để tương trợ, thì coi như tôi bỏ quyền.

Vậy thì, chúng ta bắt đầu thí luyện thứ hai nhé?” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối hơi nhíu mày, nhưng y nghĩ nửa ngày cũng không nghĩ ra mình có chỗ nào bị Bá Tống chiếm tiện nghi.

Nhưng nhìn vẻ mặt vui vẻ của Bá Tống trước đó, chắc chắn là đã lén lút làm gì đó sau lưng y.

Tuy nhiên thôi vậy, nghi thức cá cược của y từ trước đến nay không yêu cầu sự công bằng tuyệt đối, chỉ cần đạt được công bằng trên bề mặt là đủ.

Bá Tống dù có ẩn giấu thủ đoạn bí mật nào đó, thì đó là bản lĩnh của cậu.

Trên thế giới này, làm gì có sự công bằng tuyệt đối thật sự?

Chương 2828

“Không vội, trước khi thí luyện thứ hai bắt đầu, ta cần chuẩn bị một chút.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Tiền bối, anh chuẩn bị gì?

Có cần tôi giúp không?” “Ta cần chuẩn bị một hóa thân có thể tạm thời hành động ở hiện thế. .....Chuyện này không cần ngươi giúp, ngươi cũng không giúp được.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối trả lời.

Thân là Cửu U Chúa Tể chân chính, chân thân của y một khi tiến vào hiện thế, sẽ dẫn đến Thiên Phạt.

Cho dù hiện tại đang ở thời kỳ trống rỗng Thiên Đạo giao thế, nhưng Đại Đạo quy tắc giữa trời đất, vẫn có chương trình tự vận hành đơn giản để duy trì.

Tuy nhiên, cũng may mắn là hiện tại đang là thời kỳ trống rỗng ‘Thiên Đạo giao thế’, khiến Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối có rất nhiều không gian để thao tác.

Ví dụ như chế tạo ra một hóa thân có thể tạm thời hoạt động ở hiện thế, và sau khi trả một cái giá nhất định, đạt được hiệu quả trì hoãn thời gian Thiên Phạt giáng lâm.

Sau khi hoạt động kết thúc, khi Thiên Phạt thực sự giáng lâm, y có thể trực tiếp chuyển những thứ quan trọng trên hóa thân đi, rồi vứt bỏ hóa thân là được.

“Ngoài ra, ta còn phải chuẩn bị thủ đoạn để chúng ta xâm nhập vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói. ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ được Thiên Đạo Ban Văn Long nghiên cứu ra, Tam Nhãn Thiếu Niên Chúa Tể cũng vẫn luôn âm thầm nghiên cứu chúng – tốt nhất là nghiên cứu thấu triệt chúng xong, rồi lại chế tạo cho chúng nổ tung.

“Tam Nhãn tiền bối có thủ đoạn đặc biệt để tiến vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cho đến hiện tại, ngoài Thiên Đạo có quyền hạn mở ra cái Tiểu Hắc Ốc đó, thì cũng chỉ có tộc ‘Tiểu thư tỷ Rùa Tai Nạn’ với thiên phú du hành siêu không gian mới có thể xâm nhập vào đó. ‘Phi kiếm dùng một lần? phiên bản phá Tiểu Hắc Ốc’ của Bạch tiền bối cũng là dựa trên cấu tạo của tộc Rùa Tai Nạn mà chế tác ra.

“Ta vẫn luôn nghiên cứu cấu tạo của ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, trong quá trình nghiên cứu, ta đã phát hiện ra một chủng tộc thú vị. .....Năng lực thiên phú của chủng tộc thú vị này, có thể khiến chúng dễ dàng xâm nhập vào Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối mỉm cười nói.

“Tôi biết, là tộc Rùa Tai Nạn.” Tống Thư Hàng cướp lời đáp: “Trong đó có một cô tiểu thư tỷ Rùa Tai Nạn rất thú vị, còn có cả bố rùa của cô ấy, rất ngầu, hồi đó từng cùng tôi đối đầu với tiền nhiệm Chúa Tể.

Uy lực của Long pháo, khiến tôi vẫn còn nhớ rõ.” Cướp lời thoại thật sảng khoái, cứ như mùa hè giải nhiệt.

JPG Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối: “……” Ngươi, một Bát Phẩm Huyền Thánh, không thể khiêm tốn một chút sao?

Không thể có chút tư thái mà một Bát Phẩm Huyền Thánh chân chính nên có sao?

Bát Phẩm Huyền Thánh nhà nào lại nhảy nhót như ngươi?

Bên cạnh.

Nhãn Châu Tử lão quản gia bị đâm thành nhím, run rẩy dùng ngón tay dính máu viết trong hư không: “Lão gia, đừng khóc, phải cười!

Phải mỉm cười đối mặt với cuộc đời, hahaha hahaha ~” 【Sinh mệnh lực thật ngoan cường.】 Tống Thư Hàng có chút ngưỡng mộ nhìn Nhãn Châu Tử lão quản gia.

Cũng đúng, nếu không có sinh mệnh lực ngoan cường này, lại làm sao có thể sống sót bên cạnh Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đến tận bây giờ?

Vài phút sau.

Trước mặt Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, xuất hiện thêm một hóa thân quỷ có xúc tu và mắt nhỏ.

Sau đó, có hai con thuyền tiên mai rùa, được cải tạo ra để xem hoa văn, đây chính là mai rùa của tộc Rùa Tai Nạn.

Chẳng lẽ cũng có Rùa Tai Nạn, giống như cô tiểu thư tỷ rùa kia, bị lột mai sao?

“Trong hai chiếc thuyền tiên mai rùa đều chứa đầy năng lượng, đủ để ra vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ năm lần.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói: “Ngươi tự mình chọn một chiếc, bắt đầu ván thi đấu thứ hai.” “Năm cơ hội?” Tống Thư Hư Hàng sờ sờ Pháp Khí hình chiếu tay trái của Bạch tiền bối ở khuỷu tay mình.

Mình có nên lén lút gian lận một chút không nhỉ?

Để tránh bị Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đọc lén, Tống Thư Hàng trước khi suy nghĩ sâu xa đã lấy ra chiếc mặt nạ dịch dung dùng một lần của Ngân Quái Tiên Tôn, đeo lên.

“Cậu chuẩn bị dịch dung thành ai?” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối tiện miệng hỏi.

Tống Thư Hàng nghe vậy, theo bản năng quay đầu lại, nhìn về phía Tam Nhãn tiền bối.

“Đừng đùa, nếu cậu dám dịch dung thành ta, ta lập tức xé xác cậu.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đe dọa.

“Tiền bối hiểu lầm rồi, tôi không nhất thiết phải dịch dung thành dáng vẻ của người khác.

Tôi có thể tùy cơ dịch dung, biến thành một người mà không ai nhận ra, như vậy mới là an toàn nhất.” Tống Thư Hàng đáp.

“Đạo hữu Bá Tống nói có lý, thật thông minh.” Quản gia Nhãn Châu Tử bên cạnh dùng máu viết huyết thư: “Không như lão gia, chỉ nghĩ đến dịch dung thành người khác, tư duy cứng nhắc không biết biến thông.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối: “……” “Thậm chí, nếu có thể, tôi hy vọng mình có thể dịch dung thành chủng loài khác, không nhất định phải giữ vẻ ngoài của con người.” Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng chạm vào mặt nạ, trong lòng đang tưởng tượng ra ‘dáng vẻ ngầu nhất’ trong mắt mình.

Mỗi người trong lòng đều có một dáng vẻ ‘chính mình khi đẹp trai/ xinh đẹp nhất’.

Tống Thư Hàng chuẩn bị dựa theo hình tượng này, sau đó thêm vào một vài thay đổi.

Nhưng khi ngón tay cậu nhẹ nhàng chạm vào mặt nạ, mặt nạ đột nhiên tự động biến hóa...

Giống như một vòng quay rút thưởng lớn, có vài khuôn mặt hiện lên trên mặt nạ của Tống Thư Hàng.

Khuôn mặt Bạch tiền bối, khuôn mặt Thất Tu Thánh Quân, khuôn mặt Vân Tước Tử tiên tử, khuôn mặt Linh Vũ Điệp Thánh Quân.

Điểm chung của mấy khuôn mặt này là đều thuộc về những tiền bối đã cùng Tống Thư Hàng tiến vào ‘tiết điểm Kiếp Tiên’ lần này, và

Tống Thư Hàng từng lưu lại ‘Bá Thần Trụ?

Nguyên Thần Chỉ Giáp Trụ’ trên người họ.

Lúc này Tống Thư Hàng đang ở trạng thái hình chiếu nguyên thần, nên chiếc ‘mặt nạ dịch dung’ này dường như đã kích hoạt một cơ chế ẩn giấu nào đó, tự động biến hóa.

Trên thực tế, hầu hết các ‘mặt nạ Ngân Quái Tiên Tôn’ đang lưu hành trên thị trường hiện nay đều là sản phẩm thử nghiệm của Ngân Quái, là sản phẩm thử nghiệm mà ông ta chế tạo để làm chiếc mặt nạ trên mặt nguyên thần Đồng Quái.

Chiếc mặt nạ dịch dung này, một khi tiếp xúc với ‘nguyên thần không hoàn chỉnh’ giống như Đồng Quái, sẽ được kích hoạt, tiến hành ổn định và bảo vệ nguyên thần.

Vòng quay lớn biến hóa thêm vài lần, cuối cùng mặt nạ dịch dung của Tống Thư Hàng định hình, hóa thành một khuôn mặt vô cùng kỳ dị.

Khuôn mặt này được dung hợp từ khuôn mặt của Bạch tiền bối, Thất Tu Thánh Quân, Vân Tước Tử và Linh Vũ Điệp Thánh Quân.

Trong số bốn vị tiền bối này, nhan sắc của Bạch tiền bối thì khỏi phải nói.

Thất Tu và Linh Vũ Điệp hai vị cũng là những soái ca nổi tiếng trong giới tu chân.

Nhan sắc của Vân Tước Tử tiên tử càng là cấp độ nghiêng nước nghiêng thành.

Nhưng, không phải cứ dung hợp những thứ đẹp đẽ lại với nhau thì sẽ đẹp hơn.

Khi bốn khuôn mặt với phong cách khác nhau dung hợp lại, cuối cùng hóa thành một khuôn mặt không thể dùng lời lẽ để hình dung—không thể nói nó xấu hay đẹp, chỉ là rất mất cân đối, rất kỳ lạ.

Nếu nhìn kỹ từng phần, mỗi một phần nhỏ trên khuôn mặt này đều đẹp tuyệt trần.

Nhưng khi dung hợp lại, thì lại khó nói thành lời.

Tống Thư Hàng véo véo mặt, nhưng lại vô cùng hài lòng: "Không tệ, từ khuôn mặt này hoàn toàn không thể liên hệ nó với tôi." Yêu cầu của cậu cũng chỉ có vậy.

Hơn nữa, cậu mơ hồ cảm giác được chiếc 'mặt nạ' này dường như có thêm một loại hiệu quả cường hóa nguyên thần.

Đây là phúc lợi siêu giá trị.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng lại lấy ra chiếc mặt nạ bảo khí có thể cắt đứt sự khóa định bằng quái toán của người khác, đeo thêm một lớp mặt nạ nữa lên trên mặt nạ.

Ngươi tưởng khuôn mặt dưới mặt nạ của ta là khuôn mặt thật sao?

Ngây thơ, dưới mặt nạ… đương nhiên vẫn là mặt nạ!

Hai lớp mặt nạ, hai lớp bảo vệ, như vậy, chỉ cần nhắm mắt lại, Tống Thư Hàng sẽ không còn phải lo lắng các tiền bối có thể đọc được thông tin từ khuôn mặt cậu nữa.

"Chuẩn bị xong chưa?" Tam Nhãn tiền bối hỏi.

"Xong xuôi!" Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, trong lòng cậu bắt đầu cân nhắc phương án 'gian lận'.

Sự gian lận mà cậu muốn không phải là mượn vận may từ cánh tay trái của Bạch tiền bối — cánh tay của Bạch tiền bối và cậu hiện tại là một hình chiếu nguyên thần, không phân biệt nhau, mượn vận may của cánh tay trái Bạch tiền bối thì sao có thể coi là gian lận?

Ngay cả Tam Nhãn tiền bối cũng ngầm thừa nhận điều này.

Tống Thư Hàng hiện đang cân nhắc, có nên động não về ‘năm lần’ cơ hội hay không.

Quy Xác Tiên Chu mà Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối giao cho cậu có năm lần cơ hội xâm nhập ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, sau năm lần thì trận thi đấu kết thúc.

Nhưng Tống Thư Hàng hiện đang sở hữu cánh tay trái nguyên thần của Bạch tiền bối, nói không chừng có thể chế ra ‘phi kiếm dùng một lần – bản phá Tiểu Hắc Ốc’ chăng?

Đến lúc đó, Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc sẽ thật sự trở thành hậu hoa viên của cậu, muốn vào thì vào, muốn ra thì ra.

“Khiêm tốn, khiêm tốn.

Đừng vội thử dò xét, tốt nhất là nên dùng Quy Xác Tiên Chu đi hết bốn lần cơ hội rồi hãy cân nhắc sử dụng thủ đoạn ‘phi kiếm dùng một lần’.

Xét cho cùng, khi Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối lợi dụng ‘quy tắc chữ viết’, đã gài bẫy cậu một phen, khiến phương án cậu phân liệt thành 15+1 phần để chịu Thí Tiên Lôi bị phá sản.

Lần này Tam Nhãn tiền bối nói ‘năm lần cơ hội’ nói không chừng cũng sẽ trở thành một hạn chế… Vì vậy, chưa đến giây phút cuối cùng, đừng vội vàng đùa giỡn với quy tắc. …… …… Hai chiếc Quy Xác Tiên Chu được kích hoạt.

Hóa thân Nhãn Ma của Tam Nhãn tiền bối thay bản thể ông ta tham gia thi đấu.

“Lão gia, chúc hóa thân của ngài thuận buồm xuôi gió.” Quản gia

Nhãn Châu Tử hiếm hoi chúc phúc cho lão gia nhà mình— đối tượng châm chọc của nó, chỉ giới hạn là bản thể Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, không bao giờ vượt quy tắc, rất tự chủ.

Không gian Tán Tài Vương Tọa mở ra.

Hai chiếc tiên chu bay ra từ không gian, tiến vào thế giới rèn sắt của Đông Phương Đại Đế.

Đông Phương Đại Đế đang rèn sắt vô thức ngẩng đầu: "Nhanh vậy đã kết thúc rồi sao?" Ông ta còn muốn nâng cấp pháp khí xong xuôi trước khi Bá Tống kết thúc cuộc cá cược.

Nghĩ đến việc mình lại có thể bị Bá Tống chọc đúng chỗ đau, tim gan Đông Phương Đại Đế chợt nhói lên.

Nhưng, hai chiếc tiên chu bay ra từ hư không, chỉ 'vù' một cái lướt qua, không hề vào cổng.

Ngay sau đó, hai chiếc tiên chu đồng thời độn nhập vào một hư không khác, biến mất.

Trong thông đạo từ hiện thế thông tới 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc'.

"Vậy thì, chọn ngẫu nhiên một vị trí, sau đó độn nhập vào đó thôi." Tống Thư Hàng dùng tay trái điều khiển một thiết bị điều khiển giống như vô lăng của tiên chu, tùy ý xoay tròn.

Cậu không khống chế phương hướng, phương hướng đi thế nào, hoàn toàn tùy vào ý của cánh tay trái Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng tin tưởng, 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' mà mình sắp độn nhập, dù không phải là nơi cất giấu bảo vật của cuộc cá cược, thì cũng nhất định là một bảo địa có lượng tài phú cực lớn.

Bạch tiền bối không đặt chân đến nơi không có bảo vật!

Ầm ~~ Hai chiếc tiên chu cuối cùng tách ra, chia nhau đâm xuyên bức tường giữa hiện thế và ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, xâm nhập vào trong.

Chương 2829

Vẫn là không gian thuần trắng đơn điệu quen thuộc, nhìn một cái không có bất kỳ vật chất nào, đơn điệu và tẻ nhạt. …… Cùng một khắc đó.

Trong nhục thân Tống Thư Hàng ở hiện thế.

Nhục thân của cậu đột nhiên có cảm giác bản năng mơ hồ như thiếu đi thứ gì đó?

À phải rồi, sau khi nguyên thần cậu gửi gắm vào hư không, hình như vẫn chưa kịp 'đầu hình chiếu' vào hiện thế?

Thế là… trong tiết điểm hư không Kiếp Tiên, nguyên thần 15+1 phần của Tống Thư Hàng, lại lần nữa bắt đầu dốc sức, dồn sức mạnh hình chiếu vào nhục thân hiện thế, cố gắng ngưng tụ 'hình chiếu nguyên thần' mới.

"Ủa?

Mình có quên cái gì không?" Đông Phương Đại Đế đang rèn sắt đột nhiên ngơ ngác nói.

Ông ta quay đầu, nhìn về phía Bá Tống đang tự động nhóm lửa.

Kỳ lạ, không hiểu sao khi nhìn Bá Tống, ông ta lại có cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ… Cứ như thể nhìn thấy một người xa lạ thân thuộc nhất.

Mơ hồ, còn có một mùi vị bi thương.

Trong thời gian ta rèn sắt nâng cấp Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? …… Khác với những lần trước, lần này Tống Thư Hàng tiến vào 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' là hình chiếu nguyên thần tiến vào, tương đương với một phần cơ thể bị chặt đứt căn nguyên.

Hơn nữa, còn là phần có thể tự động tái sinh… Sau khi Quy Xác Tiên Chu hạ xuống, liền hóa thành một luồng sáng, ẩn vào trong hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng, chờ cậu muốn rời khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ này, chỉ cần ý niệm khẽ động là có thể tái xuất nó để độn ly.

“Mỗi một Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc nhìn đều giống nhau, không biết mình đã từng vào cái Tiểu Hắc Ốc này chưa.” Tống Thư Hàng quay đầu nhìn quanh.

Đồng thời, thần nhãn thứ ba trên trán cậu mở ra, quét khắp ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, xem dưới sự dẫn dắt của vận khí Bạch tiền bối, có thể tìm thấy ‘bảo vật’ mà Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đánh mất ngay lập tức không.

Thần nhãn thứ ba quét một vòng, rất nhanh có vài bóng người, lọt vào tầm nhìn thần nhãn của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, những bóng người đó cũng cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng, đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Một cái móng vuốt, một Kiếp Tiên luyện thể đầu trọc, một nam một nữ hai Huyền Thánh… còn có cái Yên Vụ Tà Ma có mùi vị của tôi này… Nhớ rồi, là bọn họ.

Ở trong phạm vi của một ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ sau, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nhớ ra mấy bóng người trong tầm nhìn.

Cái móng vuốt kia lai lịch không nhỏ, chính là móng vuốt của Trường Sinh Giả ‘Phượng Nghi Cầm Chủ’ của Thiên Đình viễn cổ, năm xưa bà ta từng truy đuổi Tống Thư Hàng.

Và vị Kiếp Tiên luyện thể đầu trọc cùng hai Huyền Thánh nam nữ kia, đều là thành viên của Thiên Đình viễn cổ, thuộc hạ của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Còn về cái Yên Vụ Tà Ma có mùi yêu tử của Tống Thư Hàng, nhìn một cái là biết tác phẩm của Bàn Cầu Đại Lão— nhưng hắn hiện tại, dường như đã mất yêu tử? [Nhớ ra rồi, hình như bọn họ bị Bạch tiền bối sắp đặt, đưa vào Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc này thì phải?] Tống Thư Hàng suy nghĩ trong lòng.

Cánh tay trái Bạch tiền bối dẫn dắt cậu tiến vào 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' này, nhưng lại không tìm thấy bảo vật của Tam Nhãn tiền bối – lẽ nào móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ, có ích với Bạch tiền bối?

Đang suy nghĩ, cái móng vuốt, Kiếp Tiên, Huyền Thánh và Tà Ma ở đằng xa đã nhanh chóng độn tới chỗ Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng không tránh né, cứ đứng tại chỗ lặng lẽ chờ bọn họ đến gần.

Vài nhịp thở sau.

Với móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ dẫn đầu, vài bóng người đã đến cách Tống Thư Hàng không xa, dừng lại.

Hai bên nhìn nhau đánh giá.

"Không phải Bá Tống." Vị Kiếp Tiên đầu trọc lên tiếng.

"Đúng là không phải Bá Tống, khí tức hoàn toàn không giống, cũng không có hiệu quả 'Thiên Hạ Vô Nhân Bất Thức Quân'.

Hơn nữa, ta chú ý thấy đối phương đang ở trạng thái nguyên thần… Nguyên thần thì không thể ngụy trang." Yên Vụ Tà Ma lên tiếng.

"Hỏi trực tiếp là được." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hơi siết lại, nắm thành nắm đấm chắp tay về phía Tống Thư Hàng: “Ta là Phượng Nghi Cầm Chủ của Thiên Đình, dám hỏi đạo hữu… đạo hữu?” Khi đến ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, Tống Thư Hàng trong lòng đã sớm nghĩ sẵn đạo hiệu ngụy trang cho mình là Băng Lê Đạo Nhân, cậu chuẩn bị ngụy trang thành một mạch của Lệ Chi Tiên Tử.

Nhưng chưa kịp để Tống Thư Hàng mở miệng, hình chiếu cánh tay trái Bạch tiền bối đã nhẹ nhàng vẫy tay về phía móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ.

Đối diện.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên như nhận được triệu hoán, nó ngoan ngoãn thu nhỏ lại, nhảy tưng tưng, nhảy lên cánh tay Bạch tiền bối, sau đó bám vào cổ tay cánh tay trái Bạch tiền bối, dừng lại ở đó.

Cứ như một con chim ưng… à không, một cái móng vuốt được huấn luyện tốt vậy.

Tống Thư Hàng: “……” Kiếp Tiên đầu trọc đối diện: “……” Sự phát triển khó hiểu này, khiến cả hai bên đều mù mịt.

“Khoan đã, tại sao ta lại chủ động nhảy qua?

Ngươi đã làm gì ta?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hét lên.

Và cùng một lúc, Tống Thư Hàng nhận được một luồng tin tức từ cánh tay trái Bạch tiền bối.

Nửa dưới gương mặt ưa nhìn dưới lớp mặt nạ của cậu khẽ mỉm cười, dùng giọng nói trầm thấp đã cố ý thay đổi: “Móng vuốt của đạo hữu Phượng Nghi, ngươi không cần căng thẳng.

Ta đến là để hoàn thành lời hẹn ước với bản thể của ngươi, đưa ngươi ra khỏi không gian ‘Thiên Đạo Ngục’ này.” Ban đầu, sau khi Tống Thư Hàng bị Bạch tiền bối cắt mạng cưỡng chế bế quan, Bạch tiền bối đặc biệt đi gặp bản thể Phượng Nghi Cầm Chủ, và đạt được hòa giải với bà ta.

Bản thể Phượng Nghi Cầm Chủ đã không còn truy cứu việc Tống Thư Hàng và những người khác làm náo loạn ‘Trận Phục Sinh Thánh Nhân Nho Gia’ ẩn giấu trong mảnh vỡ Thiên Đình, còn Bạch tiền bối thì sẽ theo hẹn ước đưa móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trở về.

“Bản thể của ta không quên ta sao?” Phượng Nghi Cầm Chủ trong lòng khẽ động.

“Ban đầu thì quên rồi, nhưng có đạo hữu đã nhắc nhở bà ấy.” Tống Thư Hàng giải thích.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nửa tin nửa ngờ hỏi: “Đưa ta ra khỏi thế giới Thiên Đạo Ngục?

Ngươi làm được sao?” “Xin hãy tin tôi.” Giọng Tống Thư Hàng tràn đầy tự tin.

Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn Tống Thư Hàng, lại nói: “Vậy thuộc hạ của ta, có thể cùng đi ra ngoài không?” Cùng bà ta bị ‘Bá Tống giả’ đưa vào năm xưa, còn có Kiếp Tiên đầu trọc, và hai Huyền Thánh nam nữ kia.

“Chuyện nhỏ.” Tống Thư Hàng cười nhìn về phía Kiếp Tiên và hai vị Huyền Thánh ở đằng xa.

“Vậy… chúng ta đi ngay bây giờ sao?” Thật ra, bà ta hoàn toàn không muốn tiếp tục ở trong không gian chết tiệt này.

Trong không gian này không có gì cả, ngay cả linh lực cũng rất thưa thớt.

Nếu không có vài người bạn ở cùng, bà ta chỉ có thể bế quan qua ngày.

Lúc này, vị Yên Vụ Tà Ma kia cuối cùng cũng không nhịn được nữa, hắn lên tiếng: “Vậy đạo hữu, ngươi có thể tiện đường chở ta một chuyến không?” Từ khi bị ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ đột ngột xâm nhập lần trước cướp mất yêu tử, hắn đã không thể tồn tại lâu dài ở hiện thế.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn phải quay về hiện thế một lần, trước khi cơ thể triệt để tiêu vong, chuyển lời về thông tin liên quan đến ‘Bá Tống’ cho Chúa Tể.

“Ngươi có tiền không?” Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Yên Vụ Tà Ma: “……” “Nếu không có tiền, tôi e rằng không tiện đưa ngươi rời khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’.

Ngươi phải biết, đưa người rời đi là một việc rất tốn sức.” Tống Thư Hàng nói: “Đưa đạo hữu Phượng Nghi và thuộc hạ của bà ấy rời đi, là vì tôi có hẹn ước với bản thể của bà ấy.

Nhưng giữa tôi và ngươi thì không có hẹn ước tương tự.” “Tôi hiện tại không có tiền.” Yên Vụ Tà Ma nói.

“Từ biệt.” Tống Thư Hàng nói.

“Nhưng ta có thể giao cơ thể cho ngươi, ngươi chỉ cần đưa một phần lõi của ta quay về hiện thế là được.” Yên Vụ Tà Ma vội vàng lên tiếng: “Mặc dù cơ thể của ta được cấu thành từ năng lượng Cửu U… nhưng nó ẩn chứa một bí mật to lớn.

Bí mật đó, đảm bảo ngươi tuyệt đối sẽ không thất vọng.” [Bí mật của mảnh vỡ Bất Hủ sao?] Tống Thư Hàng suy nghĩ trong lòng – Bí mật Bất Hủ ẩn chứa trong cơ thể ngươi, còn là cái Bàn Cầu Đại Lão đã chiết xuất từ yêu tử phôi thai của ta năm xưa, ta cần nó làm gì?

Nhưng ngay khi Tống Thư Hàng định từ chối, cánh tay trái phân thân Bạch tiền bối lại truyền đến một luồng tin tức yếu ớt.

Một tin tức rất đơn thuần… chính là cảm giác tìm thấy ‘bảo vật’ đó.

Cụ thể hơn, hẳn là trực giác tìm thấy ‘đạo cụ nhiệm vụ’, và phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Cánh tay trái Bạch tiền bối dẫn dắt Tống Thư Hàng tiến vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ này, không chỉ là để hoàn thành hẹn ước với Phượng Nghi Cầm Chủ, mà quan trọng hơn, Tống Thư Hàng muốn thắng cuộc cá cược với Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, và cái thân thể của Yên Vụ Tà Ma trước mắt này, là một đạo cụ nhiệm vụ vô cùng quan trọng!

“Tốt.” Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Vậy thì cứ theo lời đạo hữu, tôi sẽ đưa lõi của đạo hữu rời đi, còn thân thể của đạo hữu sẽ thuộc về tôi!” Phượng Nghi Cầm Chủ: “……” Cái cảm giác nghe như lời tra nam nồng nặc này là sao?

Cái gì mà trái tim ngươi không thuộc về ta, nhưng thân thể ngươi phải thuộc về ta.

Cái gì mà trái tim ngươi tuy đã rời đi, nhưng nhục thân phải ở lại chỗ ta.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ chỉ cảm thấy cuộc đối thoại giữa vị đạo hữu mặt nạ này và Yên Vụ Tà Ma, đơn giản là tồi tệ hết mức.

“Vậy theo hẹn ước, tôi sẽ đưa quý vị rời khỏi không gian Thiên Đạo trước, xin các vị đạo hữu hợp tác với tôi.” Nguyên thần Tống Thư Hàng nói xong, tay phải vung lên: “Tụ Lý Càn Khôn!” Kiếp Tiên đầu trọc, hai Huyền Thánh nam nữ và cái Yên Vụ Tà Ma đó, tất cả đều bị Tống Thư Hàng thu vào trong cái ống tay áo nhỏ bé — lần này ra ngoài không mặc áo tay rộng, không biết không gian Tụ Lý Càn Khôn có bị co lại không?

Nhưng dù sao đi nữa, chật thì chật, có thể ra khỏi Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc là tốt rồi, còn đòi hỏi gì nữa?

"Chiêu 'Tụ Lý Càn Khôn' của đạo hữu này, quả thực tinh diệu." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói ngược: "Tụ Lý Càn Khôn' chân chính khi tu luyện đến trình độ nhất định, căn bản không cần áo tay rộng hỗ trợ.

Khi vung tay như vậy, pháp thuật sẽ tự động hóa ra miệng ống tay áo lớn.

Còn loại đạo hữu mặt nạ này ngay cả 'miệng ống tay áo lớn' cũng không diễn hóa ra được, nhìn là biết tu luyện 'Tụ Lý Càn Khôn' chưa đủ mười năm, mới vừa nhập môn." "Đạo hữu quá khen rồi, mấy tháng trước tôi mới nắm được chiêu 'Tụ Lý Càn Khôn' này, dùng vẫn còn hơi lạ tay." Tống Thư Hàng ngượng ngùng nói.

Nói xong, cậu ý niệm khẽ động, tái xuất 'Quy Xác Tiên Chu', bước vào trong.

"Pháp khí này, có thể đưa chúng ta rời khỏi Thiên Đạo Ngục sao?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ có chút kinh ngạc nói.

Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, không gian truyền thuyết chỉ có Thiên Đạo mới có thể mở ra, vậy mà lại có thể rời đi thông qua một chiếc tiên chu?

"Khí tức Cửu U Chúa Tể!" Yên Vụ Tà Ma trong ống tay áo của Tống Thư Hàng càng là toàn thân chấn động – hắn cảm ứng được mùi vị 'Cửu U Chúa Tể' quen thuộc từ chiếc Quy Xác Tiên Chu này, nhưng đây không phải khí tức của Chúa Tể cầu chủ nhân hắn, mà là khí tức Cửu U Chúa Tể cổ xưa hơn, có niên đại hơn.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ suy nghĩ một chút, hỏi: "Đạo hữu pháp khí này của ngươi, có bán không?" "Không bán được."

Tống Thư Hàng tiếc nuối nói: “Pháp khí này không phải của tôi, mà là vật phẩm một vị tiền bối cho tôi mượn, là bảo bối của người ấy, dùng xong thì phải trả lại… Hơn nữa, ngay cả Tam Nhãn tiền bối có ý định bán tiên chu này, Tống Thư Hàng cũng không hy vọng người khác mua được chúng.

Dù sao, càng ít người có thủ đoạn đưa kẻ địch vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ càng tốt.

Tống Thư Hàng không hy vọng mình vừa mới đưa kẻ địch vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ thì ngay sau đó kẻ địch lại dùng Quy Xác Tiên Chu độn ra.

Thêm nữa… mỗi khi chế tạo một chiếc Quy Xác Tiên Chu, lại có một cô em rùa tai họa phải mất mai!

Không mua bán thì không có tổn hại!

Từ chối tổn hại, bắt đầu từ bạn và tôi!

“Tiếc thật.” Phượng Nghi Cầm Chủ tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười, độn nhập vào Quy Xác Tiên Chu, điều khiển nó quay về hiện thế.

Ầm ~ Năng lượng trữ trong Quy Xác Tiên Chu tiêu hao một phần mười trong một hơi, tiên chu khởi động, cưỡng chế độn ly khỏi ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, quay về không gian vị diện hiện thế.

Dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng, tiên chu ngẫu nhiên độn nhập vào một vị diện nào đó của ‘Chư Thiên Vạn Giới’ ở hiện thế, bắt đầu di chuyển.

“Quý vị hành khách, xin chào… Trạm hiện thế đã đến, xin chuẩn bị xuống xe.

Tiên chu sắp mở cửa, xuống xe xin chú ý an toàn.

Hoan nghênh quý khách đã sử dụng Quy Xác Tiên Chu ‘Tam Nhãn Hào’.” Tống Thư Hàng thân thiện nhắc nhở.

Chương 2830

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "……" Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng đưa tay mở cửa tiên chu.

Lúc này tiên chu vẫn đang trong trạng thái di chuyển tốc độ cao – tiên chu phá vách ra khỏi Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, cần tốc độ vô cùng mạnh mẽ.

Và tốc độ này sau khi đưa tiên chu vào hiện thế, vẫn sẽ khiến nó di chuyển tốc độ cao một khoảng cách rất dài.

Tốc độ nhanh đến mức không thể hình dung.

Nhưng hiện tại Tống Thư Hàng đang trong trạng thái cá cược với Tam Nhãn tiền bối, cần chạy đua với thời gian, nên không có ý định dừng xe đưa khách.

Cậu vung ống tay áo về phía cánh cửa tiên chu đang di chuyển tốc độ cao, trực tiếp ném Kiếp Tiên đầu trọc, hai Huyền Thánh nam nữ ra ngoài từ trong Tụ Lý Càn Khôn!

"A a a ~" Tiếng kêu thảm thiết của Kiếp Tiên đầu trọc và hai Huyền Thánh nam nữ vang lên, nhưng chỉ trong chớp mắt tiếng kêu thảm thiết đã không còn nghe thấy được… Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "!!!" Ngươi cứ thế này mà để hành khách 'xuống xe an toàn' sao?

An toàn ở đâu?

Rốt cuộc chỗ nào an toàn?

Ngươi làm thế này còn bạo lực hơn cả việc máy bay đang bay nửa chừng, rồi bắt hành khách đeo dù nhảy xuống xe đó!

Cái mắt trên móng vuốt của bà ta trân trân nhìn thuộc hạ thân yêu của mình lăn lộn, xoay tròn, kêu thảm thiết trong hư không, cảnh tượng vô cùng mất kiểm soát.

Sau khi tiễn khách xuống xe, Tống Thư Hàng đóng cửa tiên chu lại, vỗ vỗ tay: “Làm phiền… sơ, Vọng Thiên!” Cậu nhìn thấy móng vuốt ‘Phượng Nghi Cầm Chủ’ đang đậu trên cánh tay mình, phát hiện mình quên đưa vị đại lão này xuống xe rồi.

“À này, tôi mở cửa lại nhé, tiễn đạo hữu Phượng Nghi rời đi.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

“Không cần khách khí, đã đến hiện thế rồi, ta tự mình có thể mở cửa không gian rời đi.” Phượng Nghi Cầm Chủ khách khí nói.

Bà ta không muốn giống như thuộc hạ của mình, bị Tống Thư Hàng quay tròn ném khỏi tiên chu.

“Vậy, Phượng Nghi Cầm Chủ tự bảo trọng nhé, hẹn gặp lại?” Tống Thư Hàng nói.

“Hẹn gặp lại.” Phượng Nghi Cầm Chủ đáp.

Ngoài ra, bà ta vừa nãy chú ý đến âm tiết ‘Vọng Thiên’ kỳ lạ của Tống Thư Hàng.

Nếu bà ta không nhầm, đó dường như là câu cửa miệng của con rùa cưng của Bắc Phương Đại Đế?

Nhưng, bà ta không đi sâu tìm hiểu thân phận của vị đạo hữu mặt nạ này.

Đối phương đã đeo mặt nạ, thì có nghĩa là không muốn tiết lộ thân phận của mình.

Bà ta cần gì phải tự tìm lấy sự vô vị, đi truy cứu thân phận của đối phương.

“Ta liên hệ bản thể của ta một chút, sau đó ta tự mình mở cửa không gian rời đi.

Hậu hội hữu kỳ!” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bắt đầu giao tiếp với bản thể của mình.

Một nhịp, ba nhịp, năm nhịp.

Tống Thư Hàng đột nhiên cảm giác được móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, nắm chặt cánh tay cậu, cảm xúc kích động.

“Sao vậy?” Tống Thư Hàng ngớ người.

“Bản thể của ta, chết rồi.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ ngớ ra hồi lâu, nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Chết rồi, hoàn toàn không cảm ứng được, đã xảy ra chuyện gì?” Tâm thái của móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ tan nát: “Đạo hữu, ngươi không phải đã hẹn ước với bản thể của ta, đưa ta ra ngoài sao?

Vậy bản thể của ta đâu?

Bản thể của ta đã hẹn ước với ngươi đâu?” “Bình tĩnh, tiên tử Phượng Nghi ngươi bình tĩnh đã.

Ngươi cảm ứng kỹ lại xem, bản thể của ngươi rốt cuộc là chết không thể chết hơn nữa?

Hay là sau khi chết đang ở giai đoạn phục sinh?

Hoặc là giả chết độn thế?” Tống Thư Hàng an ủi.

Với chủ đề ‘chết’ này, cậu coi như là một nửa chuyên gia.

“Ta không biết.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Đừng hoảng, đừng vội.” Tống Thư Hàng giải thích: “Vì móng vuốt của ngươi vẫn còn sống động nhảy nhót, thì ít nhất điều đó có nghĩa là bản thể của ngươi không phải ‘thần hình câu diệt’, vẫn còn cơ hội.

Ngươi hãy tĩnh tâm thật kỹ." "Ta đúng là phải tĩnh tâm thật kỹ." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nắm chặt cánh tay Tống Thư Hàng, cố gắng bình tĩnh nói.

Tống Thư Hàng: "……" Nói đi cũng phải nói lại, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nắm chặt như vậy, là không định xuống xe sao?

Thôi vậy, tạm thời cứ để bà ta bình tĩnh đã.

"Trạm tiếp theo, thế giới Cửu U.

Xin quý vị hành khách muốn xuống xe chuẩn bị." Tống Thư Hàng nói – đưa Phật đưa đến Tây Thiên, cậu muốn đưa Yên Vụ Tà Ma vào thế giới Cửu U~ Tống Thư Hàng từ trước đến nay vẫn là một người giàu lòng nhân ái, giúp người làm niềm vui là cội nguồn của hạnh phúc.

Đương nhiên, chủ yếu là cậu hiện tại không muốn thật sự để lõi 'Yên Vụ Tà Ma' chạy thoát, rồi đi tìm Bàn Cầu Đại Lão.

Phân thân tiểu hào Bàn Cầu Đại Lão, hiện tại đang trong hình thức 'Tống Bàn Cầu'.

Nếu lõi Yên Vụ Tà Ma chạy đến tìm 'Tống Bàn Cầu' sau, hai bên tiếp xúc, trời mới biết sẽ xảy ra phản ứng gì?

Vạn nhất 'Tống Bàn Cầu' lại biến thành Bàn Cầu Đại Lão không đáng yêu kia, lại muốn đuổi giết cậu khắp thế giới, thì Bá Tống Cẩu Đản sẽ đau trứng biết bao.

Vì vậy, Tống Thư Hàng chuẩn bị trước tiên lấy được 'thân thể' Yên Vụ Tà Ma, đây là 'đạo cụ nhiệm vụ' mà Bạch tiền bối muốn.

Sau đó, sẽ đưa 'lõi' của hắn vào thế giới Cửu U.

Một khi lõi của hắn tiến vào thế giới Cửu U, thì mọi chuyện đều dễ nói.

“Đạo hữu muốn trực tiếp đưa ta đến thế giới Cửu U sao?” Yên Vụ Tà Ma nghe Tống Thư Hàng nói vậy, trong lòng không khỏi mơ hồ nảy sinh một tia cảm động.

Hắn trước đây sở dĩ có thể tồn tại lâu dài ở hiện thế, là vì mượn ‘yêu tử phôi thai’ của một người.

Nhưng từ khi yêu tử phôi thai bị ‘Thiên Đạo Di Thuế Cầu’ cướp mất, hắn ở hiện thế lâu sẽ tiêu tán.

Vì vậy, nếu vị đạo hữu mặt nạ này trực tiếp ném hắn ở hiện thế, hắn sẽ phải tìm kiếm thông đạo thông tới Cửu U với tốc độ nhanh nhất.

Và hiện tại, đối phương trực tiếp muốn đưa hắn đến thế giới Cửu U, tương đương với việc đã giúp hắn một việc lớn.

Yên Vụ Tà Ma cảm thấy trong lòng ấm áp, thế là hắn chủ động cởi ‘yên vụ chi khu’ của mình, giao cho Tống Thư Hàng.

Cơ thể ẩn chứa một tia tin tức Bất Hủ từ trong ‘Tụ Lý Càn Khôn’ rơi ra, được Tống Thư Hàng cất cẩn thận.

“Đạo hữu, thân thể của ta đã thoát ly, tịnh thả ngã dĩ kinh đoạn tuyệt liễu hòa cỗ thân thể này gian liên tiếp. ngươi khả dĩ phóng tâm đích nghiên cứu cỗ thân thể này lý huyền bí. ngã cảm bảo chứng, ngươi nhất định bất hội thất vọng.” Yên Vụ Tà Ma nói: “Tóm lại, cảm ơn đạo hữu.” Chỉ cần là tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, thì không ai không hứng thú với ‘Bất Hủ’!

“Không khách khí, đó là việc nên làm.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

Sau đó cậu đưa tay, nhẹ nhàng gõ một cái vào hư không.

Giống như gõ cửa vậy, một cánh cổng thông đạo thế giới Cửu U, đã được mở ra.

Bá Tống hiện tại vẫn còn sở hữu 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể', quay về thế giới Cửu U cứ như về nhà mình vậy.

Sau khi thông đạo Cửu U mở ra, Quy Xác Tiên Chu độn nhập vào trong.

"Trạm cuối thế giới Cửu U đã đến, quý vị hành khách xuống xe xin chuẩn bị." Tống Thư Hàng thân thiện nhắc nhở.

Lõi Yên Vụ Tà Ma, vô cùng kích động, không kịp chờ đợi muốn tiến vào Cửu U, đi tìm Chúa Tể Cửu U cầu.

Cửa Quy Xác Tiên Chu lại lần nữa mở ra, Tống Thư Hàng vung ống tay áo, ném 'lõi' Yên Vụ Tà Ma ra ngoài.

"Tạm biệt." Tống Thư Hàng thành khẩn nói – lõi Yên Vụ Tà Ma trẻ tuổi à, chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.

Lúc này Tống Thư Hàng, cảm giác mình càng ngày càng phù hợp với hình tượng một 'Cửu U Chúa Tể'.

"Tạm biệt." Lõi Yên Vụ Tà Ma nói.

Đây là lần đầu tiên hắn, đối với một tu sĩ nhân loại lại có 'cảm giác thân cận'.

Cứ cảm thấy, đối phương cứ như một sự tồn tại của Cửu U, tất cả các tà ma Cửu U sẽ không tự chủ muốn thân cận đối phương.

Sau khi từ biệt, Tống Thư Hàng đóng cửa Quy Xác Tiên Chu, điều khiển nó, lại lần nữa quay đầu, đi đến 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' tiếp theo.

Trực giác mách bảo cậu, dưới sự dẫn dắt của vận may Bạch tiền bối, 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' tiếp theo, chính là lúc cậu thu hoạch!

…… Thế giới Cửu U.

Sau khi Quy Xác Tiên Chu tiễn đi rời khỏi, lõi Yên Vụ Tà Ma như một chiếc đĩa bay nhỏ, từ từ xoay tròn.

"Năng lượng không còn nhiều nữa, may mà ở đây là thế giới Cửu U, ta có thể bổ sung một chút tà năng.

Tiếp theo, hãy liên hệ Chủ nhân của ta thôi." Lõi Yên Vụ Tà Ma thầm nghĩ.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn bắt đầu theo một tần suất nhất định, phóng ra tín hiệu liên hệ 'Chúa Tể Bàn Cầu'.

Nhưng liên hệ hồi lâu, hắn lại không nhận được chút phản hồi nào.

"Chuyện gì vậy?" Yên Vụ Tà Ma cau mày.

Tại sao hoàn toàn không thể liên hệ được Chúa Tể?

Yên Vụ Tà Ma không khỏi cảm thấy có chút hoảng sợ… đặc biệt là hắn lại nhớ đến lần trước, 'Thiên Đạo Di Thuế Cầu' đã cường hành xâm nhập 'Thiên Đạo Ngục' và cướp mất 'yêu tử phôi thai' trong cơ thể hắn.

Sau đó lại nhớ đến câu nói của Phượng Nghi Cầm Chủ vừa rồi: bản thể của ta chết rồi. [Chúa Tể cầu của nhà ta, sẽ không cũng bị quên rồi chứ?] Trong lòng Yên Vụ Tà Ma đột nhiên dâng lên một dự cảm không lành.

Bình tĩnh, trước hết hãy bình tĩnh lại.

"Trong lõi của ta, phù văn liên hệ Chủ nhân của ta không hề bị phá nát.

Chủ nhân của ta hẳn là vẫn còn sống!

Rất có khả năng là ông ấy lại tiến vào trạng thái ngủ say, trong thời gian ngắn không thể tiếp nhận tín hiệu của ta.” Yên Vụ Tà Ma bình tĩnh phân tích.

Vậy thì, hãy trực tiếp đến tận nơi tìm Chủ nhân của ta thôi.

Hắn nghĩ vậy, sau đó thử tiến về một cứ điểm ẩn giấu của ‘Chúa Tể Bàn Cầu’ trong ký ức, từ từ tiến tới.

Bay lượn… chỉ bay lượn được chưa đến một kilomet, đột nhiên hắn cảm ứng được khí tức ‘Cửu U Chúa Tể’ quen thuộc.

Hơn nữa, khí tức ‘Cửu U Chúa Tể’ này, đang phóng ra ý niệm hấp dẫn hắn, chủ động triệu hoán hắn qua đó.

Chương 2831

Chủ động triệu hoán hắn – Cửu U Chúa Tể, không sai vào đâu được! [Chủ nhân của ta, Chủ nhân của ta ở gần đây!] Lõi Yên Vụ Tà Ma trong lòng khẽ động, hắn nhanh chóng tiến về vị trí khí tức Cửu U Chúa Tể.

Vài nhịp thở sau.

Hắn đến một rìa ‘thế giới ma hải’.

Và ngay trong thế giới này, vị Cửu U Chúa Tể đã ‘triệu hoán’ hắn, đang đứng yên trong hư không.

“Chủ nhân của ta… không đúng!” Lõi Yên Vụ Tà Ma vừa định đến gần, nhưng đột nhiên lại dừng lại.

Đây không phải Chúa Tể cầu của nhà hắn.

“Là ngươi đang triệu hoán ta?

Ngươi là ai?” Lõi Yên Vụ Tà Ma bất an nói.

Trong hư không.

Cái bóng người cao lớn, đầu trọc, quay lưng lại với hắn, toàn thân phóng ra khí tức Cửu U Chúa Tể.

Từ cái đầu trọc lốc đó, Yên Vụ Tà Ma dường như mơ hồ đọc được một số thông tin.

“Người triệu hoán ngươi, là ta.” Bóng người đầu trọc, từ từ quay người lại.

Một khuôn mặt mà Yên Vụ Tà Ma có chết cũng không tin nổi, lộ ra.

Khuôn mặt Bá Tống!

Chư Thiên Vạn Giới, duy nhất khuôn mặt này, Yên Vụ Tà Ma tuyệt đối sẽ không nhận nhầm.

Dù sao Chúa Tể cầu đã tạo ra hắn, chính là để thu thập thông tin của Bá Tống, và âm thầm nhằm vào Bá Tống.

Bá Tống là mục tiêu của hắn.

“Không thể nào!” Yên Vụ Tà Ma thét lên.

Bá Tống, làm sao có thể trở thành Cửu U Chúa Tể?

Chẳng lẽ, Bá Tống đã chứng đạo Bất Hủ? [Chẳng lẽ, tốc độ trôi qua của thời gian trong Thiên Đạo Ngục, và hiện thế không giống nhau?

Chúng ta ở trong Thiên Đạo Ngục vài tháng, mà bên ngoài đã trải qua mấy nghìn năm?

Vậy nên, Bá Tống đã chứng đạo trong mấy nghìn năm này sao?] “Không đúng, thông tin phản hồi từ thế giới Cửu U, thời gian không có bước nhảy lớn như vậy.

Ngươi rốt cuộc là ai?” Yên Vụ Tà Ma kêu lên.

Tại sao lại phải ngụy trang thành dáng vẻ Bá Tống?

“I_am Bá Tống Chúa Tể đó!” Tống Four đầu trọc nở nụ cười từ bi, đưa tay vẫy về phía lõi Yên Vụ Tà Ma.

Trong Cửu U, hắn là chủ.

Lõi Yên Vụ Tà Ma không thể kháng cự, thân bất do kỷ, rơi vào tay Tống Four.

Dưới tác dụng của quyền hạn Cửu U Chúa Tể, thông tin trong lõi Yên Vụ Tà Ma, không có bất kỳ bí mật nào, bị Tống Thư Hàng cưỡng chế đọc lén.

Nhục thân Yên Vụ Tà Ma, ẩn chứa một tia thông tin 'Bất Hủ' mà Bàn Cầu Đại Lão nghiên cứu ra; còn trong lõi của hắn, ẩn chứa nhiều dữ liệu hơn!

Trong đó, có nghiên cứu của Bàn Cầu Đại Lão về việc lợi dụng sức mạnh 'ngụy Bất Hủ', đưa sức mạnh của mình vào hiện thế, mà không dẫn xuống 'Thiên Phạt'.

Có nghiên cứu về việc lợi dụng sức mạnh 'ngụy Bất Hủ', tránh né Thiên Kiếp thậm chí còn ảnh hưởng ngược lại Thiên Kiếp của hiện thế.

"Ồ?" Khi thấy đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Nghiên cứu lợi dụng 'ngụy Bất Hủ' ảnh hưởng Thiên Kiếp, chính là thứ cậu cần!

Bằng Thiên Lôi Tốt Nghiệp Chứng Thư + nghiên cứu của Bàn Cầu Đại Lão, Tống Thư Hàng càng thêm tràn đầy tự tin vào việc mình độ 'Thiên Nhật Chi Kiếp' này!

Sức mạnh quy tắc của 'Thiên Lôi Tốt Nghiệp Chứng Thư', có thể một hơi làm suy yếu 'Thí Tiên Lôi' gần bốn thành thời gian duy trì.

Tuy nhiên Tống Thư Hàng trong lòng ước tính, đến lúc đó khi đối mặt với Thiên Kiếp, hiệu quả của 'Thiên Lôi Tốt Nghiệp Chứng Thư' có thể sẽ bị giảm giá một chút – dù sao Thiên Kiếp là một đại gia khác biệt, ngoài việc lấy Lôi Kiếp làm chủ, Thiên Kiếp còn có các loại thủ đoạn đại kiếp thuộc tính khác, ví dụ như Kiếp Tâm Ma đáng yêu hay gì đó… Và nghiên cứu của Bàn Cầu Đại Lão nhằm vào 'Thiên Phạt, Thiên Kiếp', nếu vận dụng thỏa đáng, khi đối mặt với Thiên Kiếp ít nhất cũng có thể làm suy yếu Thiên Kiếp một hai phần thời gian duy trì.

Tống Thư Hàng kết hợp 'Thiên Lôi Tốt Nghiệp Chứng Thư' và thành quả nghiên cứu của Bàn Cầu Đại Lão + sự hiểu biết của chính mình về Thiên Kiếp, bắt đầu suy luận diễn hóa trong não bộ.

Về mặt 'độ kiếp', Tống Thư Hàng đã coi như là một nửa chuyên gia, việc suy luận nhỏ này đối với cậu không hề khó khăn.

Hơn nữa, cậu hiện tại đang dùng Tống Four để suy luận, có 'quyền hạn Cửu U Chúa Tể' gia tăng.

"Nếu hai phương án kết hợp, ít nhất cũng có thể làm suy yếu Thiên Kiếp năm thành thời gian duy trì!

Nếu vận dụng tốt, sáu thành suy yếu cũng không phải là mơ." Tống Thư Hàng mở mắt nói.

Có nghĩa là, ước tính bảo đảm, cậu có thể rút gọn 'Thiên Nhật Kiếp Kiếp Tiên' xuống còn 'Ngũ Bách Nhật Kiếp Kiếp Tiên'!

Trong năm trăm ngày kiếp này, nói không chừng còn có thể trừ đi thời gian 60 mấy ngày 'Thiên Nhật Chi Kiếp' mà phân thân của cậu đã độ qua.

Thiên Kiếp Kiếp Tiên gần ba năm, lẽ có thể rút gọn thành 'Kiếp một năm hai tháng'.

"Một năm sau, mình sẽ có thể chứng đạo Kiếp Tiên… Mặc dù cảm giác thời gian vẫn còn hơi dài, nhưng thời gian này cũng có thể chấp nhận được." Tống Thư Hàng nói.

Hiện tại, cậu hoàn toàn không lo lắng mình sẽ độ kiếp thất bại.

Dù sao chỉ bằng uy lực của Thiên Kiếp Cửu Phẩm, cậu hiện tại hoàn toàn có thể nằm thẳng mà độ.

Ngay cả Thiên Kiếp Cửu Phẩm uy lực mạnh nhất, e rằng cũng rất khó đánh xuyên phòng ngự cường đại hiện tại của cậu.

Đợi cậu lại đeo thêm bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' cấp độ Trường Sinh Giả đã nâng cấp xong, thì đừng nói là Thiên Kiếp Cửu Phẩm, ngay cả ba ba Thiên Kiếp Cửu Phẩm đi qua, cũng không thể làm cậu rung chuyển.

“Nếu là như vậy, sao cảm giác độ Thiên Kiếp không còn gì thú vị nữa vậy.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Không đủ kích thích, không có tính thử thách.

“Khoan đã, tâm thái lại bành trướng rồi.” Tống Four nói.

Sau đó, hắn đưa tay khoét một lỗ trong suốt ở ngực mình, để lộ trái tim lưu ly đen thui, hài lòng gật đầu: “Xả bớt khí ra ngoài, nếu cứ bành trướng nữa là nổ mất.” Lõi Yên Vụ Tà Ma: “……” Lúc này, lõi đã hoàn toàn tuyệt vọng.

Từ khi Bá Tống cưỡng chế đọc lén thông tin bên trong hắn, hắn đã cảm thấy mình cả trong lẫn ngoài đều bị ô uế.

Chờ cho đến khi Bá Tống đọc xong tư liệu, lõi Yên Vụ Tà Ma hỏi: “Bá Tống, Chủ nhân của ta đâu?” “Thiên Đạo sụp đổ rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Thiên Đạo đã sụp đổ, vậy Cửu U Chúa Tể nếu không có chuẩn bị trước, cũng sẽ đi theo tuẫn tình.

“Sao có thể!

Thiên Đạo ít nhất còn có thể chống đỡ mấy chục năm, Chủ nhân của ta đã suy đoán rồi mà.” Lõi Yên Vụ Tà Ma nói: “Ngươi đã làm gì Thiên Đạo?” Tống Thư Hàng: “!!!” Cậu đưa tay chỉ vào mình, nói: “Tôi là một tu sĩ Bát Phẩm nhỏ bé, ngươi cảm thấy tôi có thể làm gì Thiên Đạo?

Tôi có thể ăn trộm gạo nhà Thiên Đạo sao?

Hay tôi có thể phá hoại vải vóc nhà Thiên Đạo sao?” Dựa vào đâu mà mở miệng ra là muốn tôi chịu trách nhiệm về sự sụp đổ của Thiên Đạo?

Vu oan cho sự trong sạch của tôi?

Lõi Yên Vụ Tà Ma nghe vậy liền bình tĩnh lại… cũng đúng, một Bá Tống nho nhỏ, làm sao có thể động tay động chân với Thiên Đạo?

Nếu Thiên Đạo có thể bị người ta động tay động chân, thì còn là Thiên Đạo sao?

Chỉ là, hắn nhìn thấy Bá Tống đột nhiên trở thành 'Cửu U Chúa Tể', nên theo bản năng đã hỏi ra câu hỏi hoang đường vừa rồi.

"Khi Thiên Đạo sụp đổ, tôi đang độ Huyền Thánh Kiếp thứ năm.

Đến cuối giai đoạn độ kiếp, không hiểu sao Thiên Đạo lại sụp đổ, tôi chẳng làm gì cả." Tống Thư Hàng nói rồi, đột nhiên có chút chột dạ.

Nhưng may mà Tống Four toàn bộ quá trình đều có thể giữ vẻ mặt chết lặng.

"Chủ nhân của ta, thật sự đã hoàn toàn bị lãng quên sao?" Lõi Yên Vụ Tà Ma, cuối cùng bi ai hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ vỗ vỗ cái lõi bi ai này, nói: "Tiết ai." Lõi tà ma hơi chấn động một cái, liền rơi vào trạng thái chết lặng, nó dường như đã tắt máy rồi?

Tống Four đưa tay chuyển nó vào thế giới lõi 'Tỏa Tiên Ngục', bảo trợ lý lõi trông chừng nó thật tốt, nói không chừng tương lai còn có thể dùng đến. [Một năm, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.] Tống Four ngẩng đầu nhìn hư không.

Dù sao hiện nay là thời kỳ đặc biệt, là giai đoạn Thiên Đạo thay thế.

Tống Thư Hàng không có hứng thú tranh giành Thiên Đạo – nhưng thời kỳ này vô cùng đặc biệt, nếu muốn nhân cơ hội làm một vài thao tác 'thảo tác', thì đây là thời kỳ thích hợp nhất.

Một khi bỏ lỡ, trời mới biết còn có 'kỳ Thiên Đạo giao thế' tiếp theo để chờ đợi không. [Tiếc thật, Thiên Nhật Chi Kiếp không thể kéo vào thế giới Cửu U để độ.] Quyền hạn 'Cửu U Chúa Tể' của hắn cũng không có đất dụng võ.

Không biết còn có thủ đoạn nào khác, có thể rút gọn thêm thời gian 'Thiên Nhật Chi Kiếp' nữa không?

Ngay cả việc làm suy yếu tổng uy lực Thiên Nhật Thiên Kiếp cũng tốt.

Hắn nguyện ý đi độ Thiên Kiếp có uy lực mạnh hơn, thời gian ngắn hơn. …… Ở một bên khác.

Trong thông đạo từ hiện thế và Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Tống Thư Hàng đang điều khiển 'Quy Xác Tiên Chu', trên cánh tay đậu móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đang muốn tĩnh tâm.

Tiên chu dưới sự điều khiển của cánh tay Bạch tiền bối, ổn định tiến về 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' tiếp theo.

Lúc này, đột nhiên thân thể Tống Thư Hàng khẽ run lên – đây là tin tức từ Tống Four và cậu hoàn thành đồng bộ.

"Có ý nghĩa đấy, rút gọn Thiên Nhật Chi Kiếp một hơi xuống còn hơn một năm." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "???" "Nhưng mà, nếu thời gian một năm này có thể rút gọn thêm nữa, thì càng tốt." Tống Thư Hàng lại nói.

Đang nói chuyện, Quy Xác Tiên Chu tăng tốc cực nhanh, xông vào trong Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc mới.

“Ngươi còn muốn đón người sao?” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi.

Công việc của vị đạo hữu mặt nạ này, sẽ không phải là đến ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ để vớt người ra sao?

“Những người tôi cần đón đã đón hết rồi, bây giờ là lúc tôi và một vị tiền bối cá cược thời gian.

Tôi cần tìm kiếm một bảo vật trong các không gian Thiên Đạo Ngục.” Tống Thư Hàng đáp.

Đang nói chuyện, đột nhiên có một đoạn ký ức trong sâu thẳm não bộ cậu thức tỉnh.

Chương 2832

Đó là một sự việc xảy ra ở thế giới Bạch Vô Danh số 1-33, ở sâu nhất trong thế giới đó, có một phong ấn Cổ Thần.

Bạch Vô Danh số 1-33 phụ trách phong ấn Cổ Thần đủ sức hủy diệt thế giới đó.

Cổ Thần trong phong ấn, có dáng vẻ một quả trứng hóa thạch khổng lồ.

Khi Tống Thư Hàng tiếp xúc với nó, nó đang trong trạng thái cuồng bạo, sắp thức tỉnh.

Để phòng ngừa vạn nhất, lúc đó Tống Thư Hàng linh cơ nhất động, đưa quả trứng hóa thạch khổng lồ này vào trong ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, để nó tĩnh tâm thật tốt.

“Vọng Thiên.” Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Ký ức về ‘quả trứng hóa thạch Cổ Thần’ đột nhiên khôi phục, điều đó có nghĩa là cậu đã tiến vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ đang giam giữ ‘quả trứng hóa thạch’ này.

Kẻ này, không dễ chọc đâu nhé.

Ầm ~~ Ý niệm của Tống Thư Hàng vừa mới lóe lên, từ đằng xa đã có một xúc tu mang sức mạnh hủy diệt, đập về phía Quy Xác Tiên Chu.

Không cần đoán, Tống Thư Hàng cũng biết Cổ Thần bị phong ấn trong ‘quả trứng hóa thạch’ kia, đã phát giác ra sự xuất hiện của cậu, và dùng cách chào đón nhiệt liệt nhất, để bày tỏ sự nhiệt tình của mình.

Nhiệt tình quá, người thường không chịu nổi… Chúc mừng sinh nhật, Bạch tiền bối!

Cũng chúc các vị đạo hữu hôm nay âu Bạch phụ thể, vận may bùng nổ ~ Có hoạt động flash sale sinh nhật Bạch tiền bối trên Qidian, mọi người chơi vui vẻ nhé.

Nếu có thể, Tống Thư Hàng hy vọng sự nhiệt tình của Cổ Thần bị phong ấn, có thể hạ nhiệt một chút, đối xử lạnh nhạt với cậu hơn.

Lúc này, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đậu trên cánh tay Tống Thư Hàng chợt ngớ ra.

Bà ta và vị đạo hữu mặt nạ vừa mới tiến vào không gian Thiên Đạo Ngục này, đã đột nhiên bị tấn công sao? [Kẻ bị nhốt ở Thiên Đạo Ngục này, bị mất trí rồi sao?] Bà ta và vị đạo hữu mặt nạ là thông qua tiên chu tiến vào Thiên Đạo Ngục – trong tình huống bình thường, không phải nên tiến lên, mọi người nói chuyện đàng hoàng sao?

Sau đó thử hỏi xem có thể thông qua cách trả thù lao, lại đi nhờ một chuyến, rời khỏi ‘Thiên Đạo Ngục’ chết tiệt này không?

Trực tiếp ra chiêu lớn tấn công, đây là mất trí sao?

Đối mặt với loại mất trí này, căn bản không có gì để nói.

“Cút!” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Cái móng vuốt nhỏ của bà ta vươn ra, trong hư không hóa ra một cái móng vuốt khổng lồ màu đen, nghênh đón xúc tu kia!

Vừa mới nhận được tin tức bi thống rằng bản thể đã chết, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đang có tâm trạng không tốt.

Vào lúc này, xúc tu đột nhiên tập kích lại đâm sầm đến, vừa hay trở thành đối tượng để bà ta trút giận.

Cái móng vuốt khổng lồ nắm chặt xúc tu, siết chặt lấy.

Pháp tắc Thái Dương Chân Hỏa quanh móng vuốt Phượng Nghi

Cầm Chủ, lập tức siết nổ xúc tu kia, chân hỏa bất diệt càng thuận đằng mà diệt, dọc theo gốc xúc tu bùng cháy hướng về bản thể xúc tu.

Tống Thư Hàng nhân cơ hội nhẹ nhàng vỗ vào ‘Quy Xác Tiên Chu’, thu nó lại, tránh để tiên chu bị hủy trong trận chiến tiếp theo – cậu không có tiền để bồi thường cho Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối một chiếc tiên chu.

Nhiều nhất, cậu có thể dùng tóc của Vân Tước Tử tiền bối để lừa một cô em rùa tai họa đến, đền bù tổn thất cho Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối.

Ầm ~ Từ đằng xa, truyền đến một tiếng nổ lớn.

Là chủ nhân của xúc tu đó, đã chủ động cắt đứt xúc tu, và tự cho nó nổ tung.

Chỉ một chiêu đối mặt, Cổ Thần bị phong ấn đã chịu thiệt trong tay móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ.

Năng lượng bùng nổ tán đi.

Tống Thư Hàng và móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bình tĩnh nhìn về phía đối diện.

Ở đó, có một quả trứng hóa thạch khổng lồ đang lơ lửng – trên vỏ trứng có các lỗ hổng, xúc tu chính là từ những lỗ hổng này chui ra.

Trông rất mất khẩu vị, không có vẻ gì là ngon cả. [Chưa hoàn toàn thức tỉnh sao?] Tống Thư Hàng có chút tò mò nhìn Cổ Thần trong quả trứng hóa thạch này, thầm nghĩ trong lòng.

Năm xưa ở thế giới nhân tạo Bạch Vô Danh 1-33, Cổ Thần này đã có dấu hiệu thức tỉnh, sắp phá vỏ mà ra.

Hiện tại đã qua lâu như vậy, Cổ Thần vậy mà vẫn chưa hoàn toàn phá vỏ… thậm chí từ khí tức mà xem, nó dường như trở nên yếu hơn, hoàn toàn không còn uy phong như khi ở thế giới nhân tạo nữa. [Chẳng lẽ là vì sự áp chế của Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, ở đây năng lượng của nó không được bổ sung, nên càng trở nên suy yếu?] "Kẻ này rất mạnh, ngay cả khi suy yếu, nhưng vẫn rất khó đối phó." Lúc này, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng nói.

Đối phương ngay cả trong trạng thái suy yếu, bà ta cũng không có nắm chắc phần thắng.

Hơn nữa, bà ta cảm nhận được khí tức Thái Cổ từ kẻ này… Đây là một quái vật đã sống từ thời Thái Cổ cho đến hiện tại.

Rất có thể đã bị nhốt trong Thiên Đạo Ngục từ thời Thái Cổ, sống cho đến bây giờ, nên mới trở nên suy yếu như vậy.

"Rất mạnh." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cổ Thần ở thời kỳ toàn thịnh, e rằng không kém gì cấp độ Ma Đế Hà Chỉ.

"Thứ ngươi muốn tìm là gì?

Đã tìm thấy chưa?

Nếu tìm thấy rồi, chi bằng chúng ta lấy bảo vật rồi lập tức rút lui." Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

"Vẫn chưa có manh mối." Tống Thư Hàng lắc đầu, thần nhãn thứ ba của cậu đang cố gắng quét toàn bộ Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, tạm thời vẫn chưa thu hoạch được gì.

Đồng thời… cậu cũng phát hiện ra một sơ suất trong cuộc cá cược giữa mình và Tam Nhãn tiền bối.

Tu sĩ vì 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' mà ký ức bị phong bế, khi tiến vào cùng một Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc với 'vật thể trong ký ức', thì sẽ mở khóa ký ức liên quan – giống như cậu vừa rồi hồi ức về 'quả trứng hóa thạch Cổ Thần' vậy.

Nói cách khác, cũng là tìm kiếm 'bảo vật', Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối chỉ cần tiến vào 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc', là có thể thông qua việc ký ức có khôi phục hay không, lập tức phán đoán xem bảo vật có ở trong Tiểu Hắc Ốc này không.

Nếu không có, ông ta có thể trực tiếp quay đầu, đi đến Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc tiếp theo.

Về mặt này ông ta chiếm ưu thế cực lớn.

Xứng đáng là Cửu U Chúa Tể, bề ngoài công bằng. [Nếu ván này thua, mình cũng phải nghĩ ra một phương án cá cược tương tự, để gài bẫy Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối lại.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

"Vậy có đánh hắn không?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ phân tích: "Nếu muốn đánh hắn, chúng ta có thể thử trước tiên tìm ra nhược điểm của hắn, và nhân lúc hắn suy yếu, bằng cách hiệu quả nhất để giải trừ chiến lực của hắn." "Nhược điểm?" Tống Thư Hàng véo cằm, trầm tư suy nghĩ.

"Ngươi lên trước đi, chiến với hắn mấy trăm hiệp.

Ta ở bên cạnh quan sát trận chiến, tìm kiếm nhược điểm của hắn." Phượng Nghi Cầm Chủ nói. [Ta thì muốn ra tay đấy, nhưng ta sợ vừa ra tay là lộ tẩy, đến lúc đó Bá Mỗ Nhân ta 1 chọi 2, bị hai người các ngươi đè xuống đất mà ma sát.] Tống Thư Hàng nghĩ thầm.

Dù sao cậu cứ dùng đi dùng lại mấy chiêu đó, độ nhận diện quá cao.

Nhưng mà… nói đến nhược điểm, cậu lại có một vài đầu mối.

Manh mối Bất Hủ!

Từng có lần, cậu và Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy đoán rằng, mặt ‘thiện’ của Cổ Thần từng phân liệt ra, hóa thành ‘Dương Mao số 2’ Bất Diệt Chi Chủ sau này.

Bất Diệt Chi Chủ từng luôn ở trong trạng thái ngủ say – hắn ở thời Thái Cổ, từng vượt cấp cường hành tiếp xúc với thông tin bản nguyên ‘Bất Hủ’, cuối cùng dưới tác dụng của sức mạnh Bất Hủ, rơi vào giấc ngủ dài.

Nếu không phải sau này Tống Thư Hàng vặt lông hắn quá đà, thì hắn đến bây giờ nói không chừng vẫn còn đang ngủ. [Vậy nên, có lẽ ‘manh mối Bất Hủ’ cũng sẽ có sức hấp dẫn cực lớn đối với Cổ Thần?] Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lặng lẽ lấy ra ‘thân thể Yên Vụ Tà Ma’ đã có được trước đó. ‘Đạo cụ’ mà Bạch tiền bối có được ở Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc trước, ước tính bây giờ sẽ có đất dụng võ.

Nhưng vấn đề hiện tại là… đạo cụ này, phải sử dụng thế nào?

Ném hắn ra ngoài sao?

Không ổn, nếu ném ra ngoài, chẳng phải như ném bánh bao thịt cho chó, có đi không có về sao?

Đối diện.

Khi Tống Thư Hàng lấy ra đạo cụ ẩn chứa một tia ‘tin tức ngụy Bất Hủ’ kia, Cổ Thần trong trứng hóa thạch đột nhiên kích động.

Gần trăm xúc tu trên vỏ trứng của nó ‘vù ~’ một tiếng, xuyên thủng không gian, cuồn cuộn lao về phía Tống Thư Hàng!

“Không được, số lượng nhiều quá.

Ta hiện tại chỉ là một cái móng vuốt, không ứng phó nổi.” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

“Tỏa Tiên Chi Nhãn!” Tống Thư Hàng dứt khoát, thần nhãn thứ ba

kích hoạt.

Một đạo pháp thuật ‘phong tỏa không gian’ mà Cửu U Chúa Tể đã để lại quét ra, bao trùm lên tất cả xúc tu và bản thể Cổ Thần.

Không gian ngưng đọng, toàn bộ không gian dường như bị hóa đá.

Bất kỳ vật thể nào trong phạm vi ‘Tỏa Tiên Chi Nhãn’ đều bị kẹt trong không gian hóa đá, không thể nhúc nhích.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “!!!” Pháp thuật không gian này, sao mà bá đạo thế, khiến bà ta ngưỡng mộ.

Nếu thủ đoạn phong tỏa không gian của bà ta lúc đó cũng mạnh mẽ như vậy, thì đã không để các thủ Bá Tống xâm nhập vào ‘không gian phục sinh Thánh Nhân’, làm xáo trộn kế hoạch phục sinh Thiên Đế của bà ta!

“Dung Hóa Chi Nhãn!” Bên cạnh, sau khi cố định Cổ Thần, Tống Thư Hàng không chút do dự kích hoạt đồng thuật thứ hai.

Hai pháp thuật này dữ liệu đã đang trong quá trình phân tích… sau khi phân tích hoàn tất, cậu có thể tự mình thi pháp bằng sức mạnh của mình.

Không cầu triệt để giải quyết Cổ Thần trong trứng hóa thạch, nhưng ít nhất cũng phải khiến nó mất đi chiến lực, không cho nó cơ hội ‘nhắn tin gọi hội’!

Những thứ nào mà hơi khó nhằn, thì tuyệt đối không được cho nó cơ hội vùng vẫy – điểm này Tống Thư Hàng đã rút ra kinh nghiệm từ chính bản thân mình.

Phản tỉnh là một tấm gương, nó có thể chiếu rõ ràng những sai lầm của chúng ta, giúp chúng ta có cơ hội sửa chữa.

Và Tống Thư Hàng thông qua phản tỉnh, thì đã thu được kinh nghiệm chiến đấu quý báu!

Kỹ năng đồng thuật nhị liên phát, hơn nữa đều là kỹ năng Cửu U Chúa Tể Tam Nhãn tiền bối lưu lại trong con mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng.

Điều này tương đương với việc Cửu U Chúa Tể đang online cách không tung chiêu, uy lực chỉ kém hơn so với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đích thân thi triển đồng thuật một chút xíu mà thôi.

Cho dù là đại lão Trường Sinh Giả, đứng chính diện hứng hai chiêu của Cửu U Chúa Tể, cơ thể cũng sẽ giống như bị đào rỗng.

Huống chi Cổ Thần hóa thạch trong quả trứng trước mặt đang ở trạng thái cực độ suy yếu.

Uy lực của 'Dung Hóa Chi Nhãn' quét qua vị trí Cổ Thần, trong nháy mắt, tất cả xúc tu vươn ra từ vỏ trứng đều bị hòa tan thành tro bụi.

Ngay sau đó, bản thể vỏ trứng Cổ Thần cũng bị dung hóa thành nước. .....

Chương 2833

Nhìn thấy uy lực đồng thuật trước mắt, chỉ số tâm trạng vui vẻ của Tống Thư Hàng +1.

Dù sao thì không bao lâu nữa, hắn cũng có thể nắm giữ 'Dung Hóa Chi Nhãn' này.

Đợi Long Lạc nữ sĩ giải tích xong số liệu của hai chiêu đồng thuật này, đồng thuật của hắn sẽ có thể hóa thành chuỗi combo.

Trước tiên làm một chiêu 'Tỏa Tiên Chi Nhãn' để cố định không gian, định trụ kẻ địch; ngay sau đó bồi thêm 'Cường Giả Giám Định Chi Nhãn' của Nho gia Thánh Nhân; tiếp theo là một chiêu 'Phôi Thai Ngưng Thị'; cuối cùng dùng 'Dung Hóa Chi Nhãn' để chốt hạ.

Đồng thuật tứ liên (combo 4 chiêu), quả thực hoàn mỹ. "Giết được chưa?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ vẫn còn sợ hãi hỏi.

Bất luận là 'Tỏa Tiên Chi Nhãn' hay là 'Dung Hóa Chi Nhãn', uy lực đều vô cùng vượt quy cách... khiến cô có loại ảo giác như Thiên Đế đang đích thân ra tay.

Thực lực chân chính của vị đạo hữu mặt nạ này, chẳng lẽ đã đạt đến tầng thứ 'Thiên Đế'? "Vẫn chưa...

Nó không dễ bị xử lý như vậy đâu." Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn không xác định sinh mệnh lực của Cổ Thần ngoan cường đến mức nào, nhưng Tống Thư Hàng biết, muốn xử lý Cổ Thần tuyệt đối không dễ dàng như vậy – nếu không, trong cái 'tiểu thế giới người khổng lồ' nhân tạo kia, cũng sẽ không có vị trí số 1-33 của Bạch chịu trách nhiệm phong ấn Cổ Thần này.

Cho nên, Tống Thư Hàng không hề dừng tay.

Sau khi 'Dung Hóa Chi Nhãn' được phóng thích, bản thân hắn cũng không nhàn rỗi, trong tay bắt ấn ký pháp quyết 《 Bá Thần Trụ 》.

Hiệu quả của Dung Hóa Chi Nhãn vẫn đang tàn phá trên người Cổ Thần, chiêu tiếp theo của Tống Thư Hàng đã oanh sát tới nơi.

Trường Sinh Trụ?

Hà Chỉ Trụ!

Đây là cây cột công kích mạnh nhất ngày hôm qua trong số rất nhiều 'Bá Thần Trụ' mà Tống Thư Hàng nắm giữ...

Còn hôm nay là mạnh thứ hai! 'Hà Chỉ Trụ' cao năm mươi mét ngưng hình trong hư không, ma diễm ngập trời, bá khí lẫm liệt.

Trên thân cột có vẽ những phù văn phức tạp, đây là 'Ma Quốc Đồ' của Hà Chỉ Ma Đế năm xưa – nơi ma thần trụ cắm xuống, đều là Hà Chỉ Ma Quốc.

Ở đỉnh cột, còn có một bức tượng đại ma dữ tợn, đây chính là hình tượng chân thân của Hà Chỉ Ma Đế!

Cây Bá Thần Trụ này hiện thân, cũng giống như Hà Chỉ Ma Đế thân lâm.

Thân là tồn tại tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo với Cha Cẩu Đản (Thiên Đạo Bàn Cầu) ở thời đại thái cổ, Hà Chỉ Ma Đế là cây cột chống trời của ma đạo đứng trên đỉnh cao chư thiên vạn giới.

Trước trận chiến Bất Hủ cuối cùng ở thái cổ, Cha Cẩu Đản là vương giả vô địch của chư thiên vạn giới phía Đông, còn Hà Chỉ Ma Đế là cái thế ma đế của chư thiên vạn giới phía Tây!

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ không tự chủ được mà siết chặt cánh tay Tống Thư Hàng. "Đi!" Tay phải Tống Thư Hàng dùng lực ném mạnh, oanh kích 'Hà Chỉ Trụ' khổng lồ về phía Cổ Thần đang bị dung hóa.

Oanh ~ Hà Chỉ Trụ nghiền ép về phía Cổ Thần.

Trên thân cột, bức 'Ma Quốc Đồ' kia được cụ hiện hóa, hóa thành một 'Vạn Ma Quốc Độ' chân chính, nghiền nát Cổ Thần.

Giờ khắc này, Hà Chỉ Trụ không phải là một cây cột, nó là ma quốc được tạo thành từ ngàn vạn cây cột!

Trong không gian bị dung hóa, không ngừng truyền ra tiếng kêu chói tai.

Đó là tiếng gầm giận dữ của Cổ Thần khi bị 'Dung Hóa Chi Nhãn' và 'Hà Chỉ Thuật' gây thương tổn sâu sắc kép. "Sinh mệnh lực thật ngoan cường." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trầm giọng nói.

Đại lão trong vỏ trứng hóa thạch này, sinh mệnh lực ngoan cường đến mức đáng sợ.

Cô thử đặt bản thể của mình vào vị trí 'Cổ Thần', thôi diễn một lần cảnh tượng bản thể bị liên kích 'Tỏa Tiên Nhãn + Dung Hóa Nhãn + Ma Trụ Cổ Quái', kết quả thôi diễn là... lành ít dữ nhiều.

Trừ khi ngay từ đầu có thể tránh được 'Tỏa Tiên Chi Nhãn', nếu không trong tình huống không gian đều bị cố định, không thể động đậy kia, bất luận là ai cũng sẽ trở thành cái bia ngắm bị đánh tơi bời.

Mà tồn tại trong vỏ hóa thạch trước mắt này, đang ở trong tình trạng cực kỳ suy yếu, vậy mà vẫn có thể gánh được sát thương, không ngừng phát ra tiếng gầm đầy tinh lực – nếu đối phương ở trạng thái hoàn chỉnh, không bị suy yếu, thì sẽ đáng sợ đến mức nào? "Xuất vỏ!" Lúc này, Tống Thư Hàng lại trầm giọng quát một tiếng.

Trong Hà Chỉ Trụ, lấy tượng điêu khắc 'Hà Chỉ Ma Đế' làm chuôi đao, một thanh trảm mã đao ma thủ khổng lồ được rút ra từ trong thân cột.

Cột chỉ là vỏ đao, công kích chân chính của Hà Chỉ Trụ ẩn giấu trong một đao này.

Đao xuất, ma ý ngập trời toàn bộ ngưng tụ trên lưỡi đao.

Hà Chỉ Trụ đại biểu cho 'Vạn Ma Quốc Độ' của Hà Chỉ Ma Đế; còn thanh Hà Chỉ Đao này đại biểu cho thủ đoạn công phạt, lực công kích mạnh nhất của ma thần trụ Hà Chỉ Ma Đế, đều ngưng tụ vào trong một đao này.

Linh lực từ các hạch tâm trong cơ thể Tống Thư Hàng liên tục bị rút ra, toàn bộ dung nhập vào một đao này.

Đao lạc, thế giới phảng phất như bị một đao này chẻ làm đôi.

Trong không gian bị dung hóa, tiếng gầm giận dữ và tiếng kêu thảm thiết của Cổ Thần im bặt.

Hà Chỉ Đao quy vỏ.

Hà Chỉ Trụ chậm rãi tiêu tan.

Không gian bị dung hóa cũng bắt đầu từ từ khôi phục.

Không gian mơ hồ trở lại bình thường.

Tại vị trí hóa thạch Cổ Thần ban đầu, chỉ còn lại một vũng chất lỏng màu xanh biếc, cùng với một ít mảnh vỡ vỏ trứng.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn chằm chằm vào vị trí Cổ Thần, kinh ngạc nói: "Như vậy mà vẫn chưa chết?" Trên vũng chất lỏng bị dung hóa kia vẫn tràn ngập sinh mệnh lực ngoan cường.

Nó vẫn đang ngọ nguậy, ý đồ dung hợp lại một lần nữa. "Không cách nào nghịch trảm căn nguyên của nó." Tống Thư Hàng nói.

Nhát chém cuối cùng vừa rồi của Hà Chỉ Đao, không chỉ có thể chém nhục thân, trong bóng tối còn phối hợp thêm thủ pháp 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 của Tống Thư Hàng, nghịch trảm nguyên thần, đoạn căn nguyên.

Nhưng một đao cuối cùng nhắm vào nguyên thần trảm kích đã thất bại. "Đây là cái gì...

Không ổn!" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên kêu lên, trên người cô trong nháy mắt bùng lên chân hỏa hừng hực, bao bọc cô và Tống Thư Hàng vào trong.

Ngọn lửa hóa thành một lớp phòng ngự, thiêu rụi vật chất tới gần ngọn lửa.

Con mắt thần thứ ba của Tống Thư Hàng cẩn thận quét qua, phát hiện trong hư không có rất nhiều tế bào nhỏ đến mức không thể quan sát, ngay cả trong những vết nứt nhỏ do trận chiến vừa rồi xé rách cũng ẩn chứa từng hạt tế bào nhỏ.

Những tế bào này sở hữu thủ đoạn ẩn giấu quỷ dị đặc thù, ngay cả thần thức của tu sĩ cũng không thể phát hiện ra chúng – thậm chí, con mắt thần thứ ba nếu không tập trung quan sát cũng sẽ bỏ qua những thứ nhỏ bé này.

Dưới sự quan sát tập trung của con mắt thần thứ ba, có thể thấy những tế bào này nảy mầm trong thời gian ngắn, sinh trưởng thành từng cái xúc tu giống như lông tóc, khiến người ta rợn cả tóc gáy.

Có thể lừa được con mắt thần thứ ba của Cửu U Chúa Tể, loại thủ đoạn này có lẽ có thể trở thành đạo cụ cho ván cược với Tam Nhãn tiền bối?

Tống Thư Hàng vào lúc này đột nhiên nảy ra ý tưởng kỳ lạ.

Lớp phòng ngự chân hỏa bùng lên kịp thời của Phượng Nghi Cầm Chủ đã chặn được những tế bào nhỏ tiếp cận Tống Thư Hàng trong hư không.

Nhưng trước khi cô phát hiện ra những tế bào xúc tu nhỏ này...

đã có không ít tế bào nhỏ rơi vào trên người cô và Tống Thư Hàng.

Trên móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, trong nháy mắt mọc ra một lớp lông tóc trắng xóa.

Trên người Tống Thư Hàng cũng không ngoại lệ.

Những tế bào nhỏ này sau khi sinh trưởng hoàn tất, liền giống như ký sinh vật, ý đồ cắm rễ trên người Tống Thư Hàng.

Đâm, đâm, đâm...

Nhưng bất luận xúc tu do những tế bào nhỏ này hóa thành có nỗ lực bao nhiêu, vất vả bao nhiêu, lại ngay cả biểu bì của Tống Thư Hàng cũng đâm không thủng.

Đặc biệt là xúc tu ở vùng mặt, càng là đâm ra cả cảm xúc tuyệt vọng. "Cẩn thận cái thân thể yên vụ trong tay ngươi!" Lúc này, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ lên tiếng nhắc nhở.

Những xúc tu lông tóc ký sinh này vô cùng cổ quái, với thể chất cấp Trường Sinh Giả của cô cũng không chống đỡ được những xúc tu lông tóc này cắm rễ – nói cách khác, năng lực ký sinh của những xúc tu lông tóc này, là thủ đoạn tấn công cấp bậc quy tắc vượt xa Trường Sinh Giả bình thường!

Tà pháp ký sinh cấp quy tắc của Trường Sinh Giả, tự nhiên không chỉ đơn giản là ký sinh.

Khi những xúc tu lông tóc này cắm rễ trên móng vuốt của cô, cô liền cảm thấy năng lượng trong cơ thể mình liên tục bị rút đi...

Thậm chí, khi cô ý đồ điều chuyển ngọn lửa hộ thân trên người muốn thiêu rụi những xúc tu lông tóc này, lại phát hiện những xúc tu lông tóc này vậy mà đã sản sinh ra kháng thể đối với ngọn lửa của cô!

Xúc tu lông tóc sau khi ký sinh trên người cô, đồng thời với việc hấp thụ năng lượng của cô, còn đang không ngừng tiến hóa, nhanh chóng sản sinh ra năng lực miễn dịch chân hỏa của cô.

Thủ đoạn của Phượng Nghi Cầm Chủ đương nhiên không chỉ là 'hộ thể chân hỏa', cô còn rất nhiều thủ đoạn chưa thi triển.

Có điều những thủ đoạn đó lực sát thương quá lớn, khi thi pháp, cô phải rời khỏi cánh tay của đạo hữu mặt nạ, tránh ngộ thương đạo hữu.

Thế là, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ chủ động tách khỏi cánh tay Tống Thư Hàng.

Trước khi tách ra, cô lên tiếng nhắc nhở đạo hữu mặt nạ – ngay từ đầu cô đã chú ý tới, mục tiêu thực sự của những xúc tu lông tóc tấn công đạo hữu mặt nạ, là đoàn thân thể lấy được từ tay Yên Vụ Tà Ma trong tay hắn.

Tuy nhiên, tiếng nhắc nhở của Phượng Nghi Cầm Chủ vừa dứt, liền thấy xúc tu lông tóc trên người Tống Thư Hàng đã chuyển sang cuốn lấy đoàn 'thân thể yên vụ' kia, dễ dàng đoạt nó đi từ trong tay Tống Thư Hàng!

Phượng Nghi Cầm Chủ: "......" Cô có chút nhìn không thấu vị đạo hữu mặt nạ 'có khả năng đạt tới tầng thứ Thiên Đế' này rồi, rõ ràng mạnh mẽ như vậy, tại sao lại dễ dàng để người ta đoạt mất bảo vật trong tay như thế?

Chẳng lẽ... hắn cố ý?

Tống Thư Hàng mỉm cười với móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, đồng thời niệm lực của hắn khẽ động, tóm lấy những xúc tu lông tóc ký sinh trên người hắn đang muốn cắm rễ vào trong da hắn, sau đó dùng niệm lực kéo một cái, liền vo những xúc tu lông tóc ký sinh này thành một cục lông nhỏ.

Hắn đích xác là cố ý để những xúc tu lông tóc kia mang đoàn 'thân thể yên vụ ngụy Bất Hủ' kia đi – hắn đã bỏ thêm gia vị vào trong đoàn thân thể yên vụ đó.

Tống Thư Hàng là một học sinh, hơn nữa còn là một học sinh giỏi phẩm học kiêm ưu, hắn kiên định tin tưởng tri thức chính là sức mạnh!

Thiết quyền của tri thức, có thể diệt địch trong vô hình! "Phượng Nghi Cầm Chủ tiên tử đừng cử động, tôi giải quyết những xúc tu nhỏ này thay tiên tử trước." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Hắn đưa tay nắm nhẹ về phía móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, kích phát niệm lực vạn năng được Bạch tiền bối Two thân truyền, trực tiếp cuốn toàn bộ xúc tu lông tóc ký sinh trên người Phượng Nghi Cầm Chủ lên.

Chương 2834

Sau đó hai tay hắn kéo một cái, lôi những xúc tu lông tóc này nhập vào trong cục lông nhỏ trước đó. "Chíp..." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ phát ra một tiếng chim hót vui tai, là đau đó!

Những xúc tu lông tóc này đã cắm rễ vào trong cơ thể cô, khi niệm lực của Tống Thư Hàng khẽ động, là nhổ tận gốc những xúc tu này lên, đau đến mức cô kêu ra cả giọng thật.

Điểm này là Tống Thư Hàng sơ suất, hắn tưởng rằng những xúc tu lông tóc này đâm không thủng da của mình, thì chắc chắn cũng đâm không thủng da của móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ - hàng chính hãng Trường Sinh Giả.

Trong hư không.

Những xúc tu lông tóc kia thấy mục tiêu đã đạt được, liền nhanh chóng rút lui.

Tế bào xúc tu lông tóc đầy trời, trong nháy mắt toàn bộ quay trở về trong bản thể.

Niệm lực của Tống Thư Hàng nhanh chóng xuất thủ bắt giữ, lại chỉ bắt được một phần nhỏ ở đuôi cùng... "Đáng tiếc." Tống Thư Hàng nói.

Hắn dùng niệm lực kéo phần xúc tu lông tóc bắt được kia lại, nhét vào trong cục lông nhỏ.

Cục lông nhỏ này hắn phải mang về, bất luận là trở thành tiền cược hay là đạo cụ đánh cược, thậm chí là dùng để bán cho đại lão 'Cái gì cũng có thể bán', đều vô cùng không tồi.

Xúc tu nhỏ phân liệt ra từ trên người Trường Sinh Giả đỉnh tiêm, tuyệt đối là bảo vật.

Ào ~ Ở đối diện, sau khi vô số xúc tu lông tóc nhỏ quay về trong đoàn chất lỏng màu xanh lục đang tan chảy kia, vũng chất lỏng màu xanh lục kia bắt đầu biến hóa, cuối cùng... nó biến thành một cục chất lỏng màu xanh lục mọc đầy lông!

Công kích của 'Dung Hóa Chi Nhãn' của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và 'Hà Chỉ Trụ' của Tống Thư Hàng không dễ chịu như vậy.

Cho dù sinh mệnh lực của Cổ Thần ngoan cường đến cực điểm, trong thời gian ngắn nó cũng phải tiếp tục đóng vai nhân vật Slime màu xanh lục nào đó.

Nhưng đối với Cổ Thần mà nói, tất cả đều đáng giá.

Trong 'thân thể yên vụ' đoạt được từ tay đối phương ẩn chứa một loại khí tức có lực hấp dẫn trí mạng đối với nó – Bất Hủ, hoặc có thể nói là sự tồn tại tiếp cận khái niệm Bất Hủ.

Nếu có thể giải tích ra những thứ này, vậy thực lực của nó sẽ có một bước nhảy vọt về chất.

Hơn nữa, bản năng của nó, trực giác sâu thẳm trong linh hồn của nó, cũng đang thúc giục nó đi cướp đoạt 'thân thể yên vụ' này về, nó cần thứ này!

Đối diện.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ sau cơn đau, rơi trở lại trên cánh tay Tống Thư Hàng, dùng phương thức truyền âm mã hóa hỏi: [Ngươi cố ý để nó lấy thứ đó đi?] [Ừm.] Tống Thư Hàng gật đầu truyền âm trả lời.

Sau khi nghe được câu trả lời khẳng định của đạo hữu mặt nạ, Phượng Nghi Cầm Chủ liền không hỏi nhiều nữa, mà là một lần nữa quan chú vào 'Cổ Thần' kia, xem xem đối phương sau khi có được 'thân thể yên vụ' sẽ có biến hóa gì. "Nó mạnh hơn tôi tưởng tượng." Tống Thư Hàng nói.

Đánh giá chiến lực của Cổ Thần cần phải tăng cường...

Thời kỳ thái cổ, bởi vì nguyên nhân ở trong trạng thái cuồng bạo mất trí, chiến lực của nó không bằng 'Bất Diệt Chi Chủ' được phân liệt ra từ trên người.

Nhưng hiện tại, sau khi trải qua vô số năm phong ấn, trạng thái cuồng bạo hóa và trạng thái mất trí của nó dường như đã được xoa dịu. [Có nắm chắc đối phó nó không?] Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ truyền âm nói. [Tri thức chính là sức mạnh.] Tống Thư Hàng trả lời.

Phượng Nghi Cầm Chủ: "???" Mà lúc này, đối diện.

Tàn khu Cổ Thần sau khi có được 'thân thể yên vụ', liền không kịp chờ đợi dung nhập nó vào trong cơ thể mình – thủ đoạn giải tích đồ vật của nó thô bạo đơn giản, trực tiếp nuốt xuống, tiến hành tiêu hóa và giải tích trong cơ thể.

Sau khi giải tích ra, bí mật trong thân thể yên vụ kia chính là của nó!

Thân thể yên vụ mất đi sự khống chế của hạch tâm, ở vào trạng thái trăm nghe trăm thuận.

Sau khi Cổ Thần nuốt nó xuống, nó ngược lại còn phối hợp với Cổ Thần, thổ lộ bí mật 'ngụy Bất Hủ' trong cơ thể mình.

Tàn khu Cổ Thần bắt đầu chấn động.

Một ảo tượng hiện ra bên cạnh nó – Huyễn tượng chân thực?

Tiểu thế giới người khổng lồ nhân tạo.

Tống Thư Hàng sở hữu tất cả số liệu của tiểu thế giới người khổng lồ nhân tạo này.

Số liệu hữu dụng, vô dụng, hiện nay đều lưu trữ trong đầu Tống Thư Hàng.

Cách đây không lâu, Tống Thư Hàng còn dùng thông tin về các loại tư thế sinh thực vô dụng cùng việc ăn uống ngủ nghỉ của người khổng lồ trong đó, hóa thành 'rác dữ liệu' khổng lồ, dùng để gây sát thương quán não dữ liệu cho kẻ địch.

Dưới sự bao bọc của 'Huyễn tượng chân thực', Cổ Thần bắt đầu phân tích sức mạnh 'ngụy Bất Hủ'.

Khi nó đang từng bước phân tích sâu hơn, đột nhiên có một giao diện trạng thái mới xuất hiện trước mặt nó. 'Đương...

đáng đương đáng...

đương...' Trong một chuỗi âm nhạc cổ quái, giao diện biến hóa, một màn hình nhỏ mở ra trước mặt nó.

Trên màn hình nhỏ, có giao diện phân vùng ổ C, D, E, F, thậm chí còn có ổ đĩa quang DVD G.

Bên cạnh, một icon tên là 'Hàng xóm trên mạng' (Network Neighborhood), cùng với một biểu tượng tên là 'IE'.

Cổ Thần: "???" Cái quái gì vậy?

Cổ Thần mộng bức nhìn giao diện trước mắt – trong thông tin liên quan đến 'Bất Hủ', lại có thứ này sao?

Nó vốn đã ở trạng thái cuồng bạo mất trí, đại não giống như trúng virus, thường xuyên bị lag máy.

Hiện tại lại gặp phải tình huống cổ quái này, nhất thời ngay cả não vận chuyển cũng không trôi chảy.

Mà ngay lúc Cổ Thần đang mộng bức, hình ảnh giản dị trước mắt nó lại tự mình bắt đầu chuyển động.

Phảng phất như có người đang thao tác, trong đó, cái ổ đĩa D kia tự động mở ra.

Cổ Thần: "......" Tổng cảm giác bên trong thứ được đánh dấu là 'Ổ D' này, không phải là thứ tốt lành gì.

Cổ Thần theo bản năng muốn dời tầm mắt đi – trực giác nói cho nó biết, sau khi ổ D này mở ra, khả năng sẽ bất lợi cho nó.

Nhưng mà.

Nó không dời mắt được!!

Cũng không phải là 'trạng thái ý thức' không thể nhắm mắt, chỉ cần nó muốn, chỉ cần một ý niệm, nó có thể thoát khỏi trạng thái này, đạt được hiệu quả dời tầm mắt.

Nhưng mà, nó cự tuyệt dời tầm mắt vào lúc này!

Bởi vì...

Từ bên trong thứ được đánh dấu là 'Ổ D' này, nó ngửi thấy mùi vị Bất Hủ.

Không phải là một tia khí tức Bất Hủ, mà là thông tin thực sự về 'Bất Hủ'!

Trực giác đang nhắc nhở nó, gửi cho nó tín hiệu nguy hiểm.

Nhưng sâu trong tâm linh nó biết, mình không thể trốn tránh.

Nguy hiểm là thứ này không đâu không có.

Nhưng dù có nguy hiểm hơn nữa, nó cũng không thể nào vứt bỏ thông tin 'Bất Hủ'.

Đối với nó mà nói, thông tin 'Bất Hủ' quá mức quan trọng...

Là nhân tố quan trọng xem nó có thể tiến hành lần lột xác tiếp theo hay không.

Nếu như đối với tu sĩ bình thường, 'Bất Hủ' sở hữu lực hấp dẫn trí mạng; thì đối với Cổ Thần mà nói, thông tin 'Bất Hủ' chính là mạng của nó.

Đây là dương mưu đường đường chính chính, khiến nó không cách nào trốn tránh.

Đại não cuồng bạo kia của Cổ Thần đều bắt đầu thu liễm lại.

Nó tập trung tất cả mọi thứ của mình lúc này, tinh thần lực, ý chí, sức mạnh nhục thân, toàn bộ được tập trung lại, nghênh đón thông tin 'Bất Hủ'.

Sau đó... một đoạn thông tin 'ký ức' gần đây nhất được mở ra.

Đó là hình ảnh vũ trụ sụp đổ, cùng với một thân ảnh đạo nhân được bao phủ bởi công đức chi lực ở giữa vũ trụ sụp đổ này.

Cho dù chỉ là quan sát thấy thân ảnh đạo nhân này được lưu trữ trong thông tin 'ký ức', Cổ Thần đều cảm thấy tinh thần mình chịu xung kích, thông tin Bất Hủ giống như sóng lớn, không ngừng vỗ vào nó. [Bất Hủ, đây là Bất Hủ chân chính.] Ý chí Cổ Thần chịu đựng từng đợt xung kích khổng lồ, nhưng lại cứ thế kiên trì, sự chú ý của nó nhìn chằm chằm vào vị 'Bất Hủ đạo nhân' này, ý đồ đọc lấy thông tin 'Bất Hủ' từ trên người ngài.

Nhưng mà, hình ảnh trong ký ức này lướt qua quá nhanh, giống như là tua nhanh vậy, chớp mắt liền biến mất. [Đừng mà, đừng nhanh như vậy!

Dừng lại chút, cho ta nhìn thêm một cái!] Nội tâm Cổ Thần nôn nóng nói.

Rõ ràng có thể cảm ứng được thông tin 'Bất Hủ' hiện ra bên cạnh 'Bất Hủ đạo nhân' này, nhưng nó lại không cách nào đọc lấy, không cách nào lý giải.

Ký ức về 'Bất Hủ đạo nhân' chỉ là thoáng qua.

Vừa mới bắt đầu, cũng đã kết thúc. [Lại lần nữa, cho ta xem lại lần nữa.] Cổ Thần cảm giác mình gần như sắp không kìm nén được sự bạo táo trong nội tâm, nó không ngừng ý đồ kích hoạt lại giao diện có ký hiệu 'Ổ D' này.

Ngay lúc sự bạo táo của nó sắp đạt tới cực hạn...

Hình ảnh lại chuyển một cái.

Lần này, nó phát hiện mình đột nhiên nhập vai vào một đoạn ký ức nào đó.

Nó dường như biến thành một vật thí nghiệm, bị nhét vào trong đủ loại máy móc, bị cắt gọt hết lần này tới lần khác, bị phân giải, đủ loại thí nghiệm tàn nhẫn.

Mà đối tượng tiến hành đủ loại thí nghiệm tàn nhẫn đối với nó, là một tồn tại dạng cầu kim loại lỏng...

Trên người hắn, đồng dạng hiện ra thông tin 'Bất Hủ'. [Lại một Bất Hủ nữa?] Đang suy tư, lưỡi dao thí nghiệm vô tình rơi xuống trên người nó, cắt nó thành từng miếng nhỏ.

Sự đau đớn không cách nào hình dung, thâm nhập vào linh hồn nó.

Cổ Thần đau đớn đến cực hạn, nhưng lại luyến tiếc không muốn buông bỏ.

Chương 2835

Nó tham lam để ánh mắt rơi vào trên người 'cầu kim loại lỏng' kia, giống như nhìn người mình yêu nhất.

Bất luận cái 'cầu kim loại lỏng' này tổn thương nó như thế nào, nó đều sẽ không để ý.

Nó chỉ cầu có thể nhìn 'cầu kim loại lỏng' này thêm một cái... nhìn thêm một lúc.

Vì có thể nhìn lâu hơn một chút, nó có thể chịu đựng đủ loại đau đớn.

Cho dù là nỗi đau tàn nhẫn nhất thế gian, nó cũng nguyện ý đi thừa nhận.

Thiên đao vạn quả cũng tốt, núi đao biển lửa cũng được, chỉ cần có thể nhìn 'cầu kim loại lỏng' thêm một cái, nó đều không oán không hối!

Tuy nhiên, cho dù là nguyện vọng hèn mọn như liếm cẩu thế này, thế giới tàn nhẫn cũng không nguyện ý thỏa mãn nó.

Thí nghiệm rất nhanh liền kết thúc, thân ảnh tròn vo của cầu kim loại lỏng vô tình rời khỏi phòng thí nghiệm.

Chỉ để lại Cổ Thần cô đơn ngây ngốc trong khoang thí nghiệm. [Lại lần nữa đi, làm tổn thương ta thêm một lần nữa đi mà!] Cổ Thần cầu xin trong nội tâm.

Thông qua thông tin Bất Hủ trên người 'cầu kim loại lỏng', nó loáng thoáng cảm giác mình phảng phất như lĩnh ngộ được một điểm, nhưng điểm này không đủ rõ ràng.

Lại lần nữa đi, chỉ cần tổn thương nó thêm một lần, lại cắt nó thêm một lần, nói không chừng nó sẽ có thể lĩnh ngộ được cái 'điểm' này!

Trong đầu nó, 'thông tin ngụy Bất Hủ' ẩn chứa trong 'thân thể Yên Vụ Tà Ma' đã ở vào điểm giới hạn lĩnh ngộ, chỉ cần cho nó thêm một cơ hội, nó sẽ có thể ăn thấu 'ngụy Bất Hủ' trước, rồi lấy 'ngụy Bất Hủ' làm bàn đạp, tiến quân vào lãnh địa thông tin Bất Hủ! [Thêm một lần nữa, làm tổn thương ta thêm một lần nữa đi mà, một lần là được!] Cổ Thần lại lần nữa điên cuồng dùng đủ loại thủ đoạn, ý đồ kích thích giao diện 'Ổ D' này, không ngừng nghịch ngợm.

Trong quá trình Cổ Thần không ngừng nghịch ngợm, rốt cuộc lại có một đoạn ký ức được mở ra.

Lần này, nó dường như lại nhập vai vào một góc nhìn.

Trước mặt nó, có một thân ảnh áo trắng, quay lưng về phía nó, đứng một chân, nhảy nhót đầy soái khí.

Đúng vậy... nhảy lò cò một chân đầy soái khí.

Rõ ràng chỉ là một bóng lưng, rõ ràng còn thiếu một cái chân, rõ ràng chỉ là nhảy nhót rất bình thường, nhưng khi ba nhân tố này kết hợp lại với nhau, lại mang đến cho người ta một cảm giác soái khí không nói nên lời.

Đẹp trai quá, rung động rồi, cảm giác này... giống như là cảm giác yêu từ cái nhìn đầu tiên.

Nhưng đây không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, trên người thân ảnh áo trắng này, đồng dạng có thông tin 'Bất Hủ' lượn lờ.

Đây là vị 'Bất Hủ' giả thứ ba.

Cái 'Ổ D' này rốt cuộc là thứ gì, tại sao lại ghi chép thông tin của ba vị Bất Hủ giả?

Tuy rằng trong lòng nghi hoặc, nhưng lúc này Cổ Thần căn bản không có thời gian nghĩ nhiều.

Nó không có thời gian để lãng phí!

Kinh nghiệm hai lần ký ức trước nói cho nó biết, những hình ảnh ký ức này sẽ chớp mắt là qua, nó nhất định phải nắm chặt từng khoảnh khắc.

Tinh thần lực, ý chí lực, tất cả mọi sức mạnh của Cổ Thần ngưng tụ thành một điểm, khóa chặt thân ảnh áo trắng trước mắt.

Muốn khắc sâu đối phương vào trong đầu mình, muốn lĩnh ngộ thông tin 'Bất Hủ' trên người đối phương.

Ngay lúc sự chú ý của Cổ Thần tập trung đến cực hạn...

Thân ảnh áo trắng một chân kia đột nhiên xoay người lại.

Trên mặt ngài bị thánh quang che phủ, không nhìn rõ dung mạo, nhưng điều này không làm tổn hại mị lực của ngài.

Thân ảnh áo trắng vừa nhảy lò cò, đột nhiên mở miệng.

Ngài nói một câu rất dài, nhưng nội dung phía trước dường như đã bị tiêu âm.

Chỉ có một câu cuối cùng, giống như tiếng sấm nổ vang trong đầu Cổ Thần. "Đôi mắt của Thần, đang nhìn về tương lai!" Oanh ~ Khoảnh khắc tiếp theo, thế giới tinh thần của Cổ Thần nổ tung.

Tinh thần lực, ý chí, linh lực, tất cả mọi thứ mà nó tập trung đến cực hạn, phảng phất như thuốc nổ tập trung lại một chỗ, bị một câu nói của thân ảnh này triệt để dẫn nổ.

Thông tin ngụy Bất Hủ, từng luồng thông tin chân Bất Hủ quấn quýt lấy nhau, hóa thành sức nặng mà Cổ Thần không cách nào thừa nhận.

Giống như Bất Diệt Chi Chủ, Cổ Thần...

đã ngừng suy nghĩ!

Cổ Thần ngừng suy nghĩ, rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng...

Nếu không có kích thích mạnh mẽ từ bên ngoài, trước khi ăn thấu 'thông tin Bất Hủ', nó sẽ không tỉnh lại.

Sau khi Cổ Thần ngủ say, 'huyễn tượng chân thực' tiểu thế giới người khổng lồ lượn lờ bên cạnh nó bắt đầu lẳng lặng vận chuyển.

Bát phẩm Huyền Thánh bình thường, huyễn tượng chân thực có thể hóa thành một tòa thành, diễn hóa chúng sinh bách thái.

Cửu phẩm Kiếp Tiên 'huyễn tượng chân thực' đã có thể hóa thành vài quốc độ, nếu không bị ước thúc, còn sẽ không ngừng lan tràn.

Cổ Thần càng là trực tiếp huyễn hóa ra một thế giới hoàn chỉnh, trầm phù trong 'thiên đạo tiểu hắc ốc' này. "Kết thúc rồi." Tống Thư Hàng chậm rãi nói. "Cứ thế kết thúc rồi sao?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc nói, Cổ Thần có sinh mệnh lực ngoan cường đến mức đáng sợ này, cứ như vậy bị giải quyết rồi? "Tri thức có đôi khi còn dễ dùng hơn nắm đấm." Tống Thư Hàng mỉm cười nói – hắn hiện tại đeo mặt nạ, có thể nói ra đủ loại lời nói không biết xấu hổ.

Không phải ai cũng giống như hắn, may mắn ngưng tụ ra thân 'ngụy Bất Hủ', lại có Nho gia Thánh Nhân Chi Nhãn, Đệ Tam Thần Nhãn cùng một loạt ngoại hack mạnh mẽ, đi dòm ngó ký ức có liên quan đến 'Bất Hủ'.

Cũng không phải ai cũng giống như hắn, có thể sở hữu hữu nghị của các vị Bạch tiền bối, có thể trực diện 'Bất Hủ' chân chính.

Lần gặp mặt Thiên Đạo Bạch kia, chính là trực tiếp vượt qua hạn chế của 'thời gian', từ quá khứ trực tiếp hình chiếu đến trước mặt Tống Thư Hàng, để Tống Thư Hàng đối mặt trực tiếp với 'Bất Hủ', đánh xuống cho hắn cơ sở đối mặt với Bất Hủ. "Đi thôi, tôi phải lấy lại đồ của tôi." Tống Thư Hàng nâng móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, sải bước đi về phía 'huyễn tượng chân thực' tiểu thế giới người khổng lồ.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ thấy Tống Thư Hàng trực tiếp bước vào huyễn tượng chân thực, vội vàng nhắc nhở: "Cẩn thận chút, huyễn tượng chân thực rất phiền phức...

Không cẩn thận sẽ rơi vào trong đó, không thể tự thoát ra được." "Yên tâm đi, trong lòng tôi biết rõ." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói – dù sao thì, tất cả thông tin của cả thế giới người khổng lồ, toàn bộ đều ở trong đầu hắn.

Hắn hiểu quá thấu đáo về thế giới người khổng lồ, 'huyễn tượng chân thực' của Cổ Thần hoàn toàn không cách nào sinh ra bất kỳ ảnh hưởng gì đối với hắn.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái, trong lòng ẩn ẩn có chút bội phục.

Từ khi 'Cổ Thần' bắt đầu đột kích, vị đạo hữu mặt nạ này từ đầu đến cuối đều giữ một vẻ bình tĩnh siêu nhiên, tất cả phảng phất đều nằm trong tay hắn...

Mà Cổ Thần cũng quả nhiên không thể gây ra sóng gió gì trong tay vị đạo hữu mặt nạ này.

Thật mạnh!

Đáng tin cậy hơn nhiều so với cái kẻ đang cố chống đỡ 'thủ lĩnh dư đảng Thiên Đình' là cô đây.

Phượng Nghi Cầm Chủ tự hỏi không làm được đến mức độ đáng tin cậy này, cho nên, cô mới nghĩ đến việc đi phục sinh 'Thiên Đế'.

Tính cách của cô vốn không phải là loại hình có thể gánh vác trọng trách này.

Vì vậy, khi đối mặt với loại hình tính cách đáng tin cậy như vị đạo hữu mặt nạ này, cô sẽ đặc biệt hâm mộ. ...

Trong huyễn tượng chân thực.

Tống Thư Hàng giống như về nhà, ngựa quen đường cũ tiến lên trong thế giới huyễn tượng.

Không có bất kỳ thứ gì có thể ngăn cản hắn, cho dù là nhắm mắt lại, hắn cũng có thể tìm được mục tiêu một cách chính xác trong thế giới huyễn tượng này.

Vô hình trung, hắn lại huyễn kỹ thành công trước mặt Phượng Nghi Cầm Chủ, chỉ số hâm mộ của Phượng Nghi Cầm Chủ +1.

Vài phút sau.

Tống Thư Hàng mang theo móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, đi tới chỗ Cổ Thần.

Cổ Thần vẫn là bộ dạng Slime màu xanh lục mọc lông mốc meo.

Trong cơ thể nó, đoàn 'thân thể Yên Vụ Tà Ma' đã dung hợp làm một với nó. "Đáng tiếc." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Bị dung hợp đến trình độ này, liền không cách nào dễ dàng lấy ra.

Nếu hiện tại muốn cưỡng ép lấy nó ra từ trong cơ thể Cổ Thần, rất có thể sẽ kích thích Cổ Thần, khiến nó sống lại.

Cho nên, kiện 'thân thể Yên Vụ Tà Ma' rất đáng giá này chỉ có thể ngậm ngùi vứt bỏ.

Sau khi thoáng đau lòng một chút, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng tiếp xúc thân thể Cổ Thần, lấy ra một mảnh 'yên vụ' từ trong đó.

Mảnh 'yên vụ' này là một phần của bản thân Tống Thư Hàng, bị hắn lặng lẽ thả vào trong 'thân thể Yên Vụ Tà Ma', trộn lẫn với nhau.

Sau khi thu hồi mảnh 'thân thể yên vụ' thuộc về mình này, Tống Thư Hàng không dung hợp nó trở lại, mà là lưu trữ nó vào trong pháp khí không gian trước.

Cổ Thần vô cùng quỷ dị, hơn nữa thủ đoạn ký sinh kia của nó cũng khiến Tống Thư Hàng rợn tóc gáy, hắn không dám tùy tiện nhét mảnh 'thân thể yên vụ' thuộc về mình này trở lại.

Thêm nữa, đối với hắn mà nói, một mảnh bộ phận thân thể nhỏ như vậy, uống ngụm nước là có thể mọc lại.

Sở dĩ tốn công thu hồi mảnh 'thân thể yên vụ' này của mình, cũng chỉ là để phòng ngừa vạn nhất, tránh cho Cổ Thần thực sự lĩnh ngộ ra được thứ gì đó từ trong mảnh 'thân thể ngụy Bất Hủ' này của hắn. "Tôn Cổ Thần này khi yên tĩnh lại, trông lại có chút đáng yêu." Lúc này, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Cục tròn lông xù, trông có chút moe. "Đây là tiền đề chưa phóng to, nếu cô phóng to ra nhìn một cái, sẽ phát hiện những cái lông đáng yêu này đều là từng cái xúc tu dữ tợn." Tống Thư Hàng cười trả lời.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "......" "Đi, đã đến lúc rời khỏi nơi này rồi." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng búng tay một cái.

Bốp ~ Toàn bộ 'huyễn tượng chân thực' giải tán.

Cả quá trình, tỏ ra vô cùng nhẹ nhàng.

Khi Tống Thư Hàng đi lại trong 'huyễn tượng chân thực' của Cổ Thần, chính là đang dùng năng lực 'huyễn tượng chân thực' của mình, thẩm thấu 'huyễn tượng chân thực' của Cổ Thần – dù sao thì, hắn thực sự quá hiểu rõ thế giới người khổng lồ này, một hoa một cây, một cỏ một mộc hắn đều rõ như lòng bàn tay.

Chương 2836

Lại thêm năng lực 'huyễn tượng chân thực' được tạo thành từ 0 và 1 của hắn, sau khi thẩm thấu hoàn tất, tâm ý hắn khẽ động, liền cưỡng ép giải trừ 'huyễn tượng chân thực' của Cổ Thần.

Sau khi huyễn tượng chân thực tiêu tán, thân thể trầm miên của Cổ Thần phía sau đột nhiên co giật nhẹ. "Nó động rồi." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ căng thẳng nói.

Phốc ~ Dường như là ngáy một cái, thân thể Cổ Thần trong giấc ngủ say hơi phồng lên, từ trong cơ thể nó, có một vật bị phun ra. "Hả?" Tống Thư Hàng hơi dừng lại. "Ngủ nôn sao?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Tống Thư Hàng suy tư một chút, vươn ngón tay ra.

Thứ bị Cổ Thần phun ra kia, phảng phất như tiếp nhận triệu hoán, nhẹ nhàng bay lên, rơi vào đầu ngón tay Tống Thư Hàng.

Đây là một cái 'ấn'.

Trông có chút tương tự với 'Bát Phẩm Thánh Ấn', nhưng nó cao cấp hơn. "Không phải ngủ nôn...

Mà là nó, mất đi một phần quyền hạn.

Phần quyền hạn này, bị phân cắt ra, ngưng tụ thành ấn." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Hắn thẩm thấu phá trừ 'huyễn tượng chân thực' của Cổ Thần, chính là một khế ước, một cái dẫn tử.

Sau khi huyễn tượng chân thực của thế giới người khổng lồ bị phá vỡ, Cổ Thần liền triệt để mất đi sự chưởng khống đối với thế giới kia – bất luận là hiện thực, hay là phương diện quyền hạn.

Trong hiện thế, cái 'tiểu thế giới người khổng lồ' kia đã nối liền với 'Hạch Tâm Thế Giới' của Tống Thư Hàng, bất cứ lúc nào cũng sẽ trở thành một bộ phận của 'Hạch Tâm Thế Giới'.

Về phương diện tinh thần, tất cả thông tin, số liệu của tiểu thế giới người khổng lồ đều đã ở trong đầu Tống Thư Hàng.

Về phương diện quyền hạn, ngay cả 'huyễn tượng chân thực' cũng bị Tống Thư Hàng thẩm thấu, phá vỡ.

Giờ khắc này, Tống Thư Hàng đã đạt thành điều kiện tiền đề để soán vị.

Tống Thư Hàng đưa tay vuốt nhẹ lên phương 'ấn' này.

Trên ấn ký, văn tự thái cổ vốn có tiêu tán.

Sau đó hai chữ 'Bá Giới', hiện ra trên phương ấn ký này.

Từ nay về sau, hắn chính là Giới chủ Bá Bá của tiểu thế giới người khổng lồ kia...

Địa vị ≈ Đại lão Âm Ảnh Lãnh Chúa ≈ Tập hợp thể quy tắc ý chí Mộng Giới ≈ Thế Giới Thụ trong kế hoạch tạo thần của Bạch tiền bối.

Điều duy nhất tiếc nuối là, cái tiểu thế giới người khổng lồ kia cũng giống như thế giới Thiên Đế, đã sụp đổ gần hết, trên đó đã không còn sinh linh tồn tại.

Nếu so sánh đại lão Âm Ảnh Lãnh Chúa thành quốc chủ chân chính nắm giữ thực quyền của một nước, thì Tống Thư Hàng lúc này chính là quang côn hoàng giả cắm cờ trên một hòn đảo hoang nhỏ, chiếm đảo làm vua.

Nói thật, trước khi cái 'Giới Chủ Ấn' này rơi ra, Tống Thư Hàng cũng không nghĩ tới cái 'tiểu thế giới người khổng lồ nhân tạo' kia vậy mà lại là một vị diện hợp pháp của 'Chư Thiên Vạn Giới' được hiện thế thừa nhận!

Hợp pháp thứ này, chính là chứng minh thân phận!

Lúc trước khi Tống Thư Hàng tiếp nhận cái tiểu thế giới người khổng lồ kia, nó đã chỉ còn lại một tinh cầu đáng thương.

Ngay cả 'vị diện' vốn có của bản thân cũng đã không còn tồn tại. "Đáng tiếc." Ngón tay Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vuốt ve trên cái 'Bá Giới Chi Ấn' này.

Không có 'vị diện' thuộc về mình, đơn thuần chỉ còn lại một thế giới, 'Giới chủ' như vậy là tàn tật.

Nói không chừng qua một thời gian, sẽ bị hủy bỏ tư cách 'vị diện hợp pháp của Chư Thiên Vạn Giới'.

Nếu mất đi tính hợp pháp, vậy thì quá đáng tiếc một chút – cho dù là vương giả đảo hoang, thì ít nhất cũng là vương giả được quan phương thừa nhận không phải sao? "Đạo hữu đang tiếc nuối cái gì?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc hỏi.

Rõ ràng là quá trình giết quái nhặt bảo, rõ ràng đã nhận được một ấn ký Giới chủ vị diện, đây là niềm vui kép, tại sao đạo hữu mặt nạ dường như còn rất tiếc nuối?

Ngoài ra... không biết vì sao, danh xưng Giới chủ 'Bá Giới' này luôn khiến tâm lý cô có chút xúc động, phảng phất như có cây kim dài đang không ngừng chọc vào nội tâm cô.

Tống Thư Hàng chậm rãi nói: "Thế giới này, là không hoàn chỉnh." Cho dù thế giới người khổng lồ dung hợp với 'tiểu thế giới hạch tâm' của hắn, cũng không thể làm cho hắn hoàn thành việc hoàn chỉnh hóa vị diện.

Cho nên, nếu muốn giữ tư cách 'hợp pháp' được quan phương

Chư Thiên Vạn Giới thừa nhận, thì nhất định phải nghĩ cách bổ sung đầy đủ vị diện thế giới người khổng lồ.

Di?!

Nghĩ tới đây, mắt Tống Thư Hàng đột nhiên sáng lên.

Nếu bổ sung đầy đủ...

Tống Thư Hàng vươn hai tay, nhìn nhìn tay trái của mình, lại nhìn nhìn tay phải của mình, sau đó hai tay chập lại với nhau, cười nói: "Diệu a!" Phượng Nghi Cầm Chủ: "???" Sở hữu hai tầng mặt nạ, sau khi không thể bị đọc mặt, các đại lão giao lưu với Tống Thư Hàng sẽ trở nên khó khăn.

Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười đẹp mắt – mặt hắn hiện tại là dung hợp của mấy vị tiền bối đẹp trai, đơn thuần chỉ nhìn nửa khuôn mặt dưới, vô cùng soái khí. "Tôi nghĩ ra một ý hay." Tống Thư Hàng mỉm cười đáp.

Tôi có một 'thế giới người khổng lồ mất đi vị diện, chỉ còn tinh cầu'; tôi có một 'thế giới Thiên Đế mất đi tinh cầu, chỉ còn cái vỏ rỗng vị diện'.

Ừm ~ Cự Thiên thế giới!

Hoặc là quay đầu lại, hắn có thể thử kết hợp thế giới người khổng lồ và thế giới Thiên Đế đang sụp đổ lại với nhau...

Đương nhiên, tiền đề là tịnh hóa thế giới Thiên Đế một chút.

Cái này ngược lại không thành vấn đề, hắn hiện tại đang nắm trong tay Đế Diệt Trụ - cây Bá Thần Trụ mạnh nhất.

Đế Diệt Trụ hoàn toàn có thể thu hút 'virus hằng tinh' trong toàn bộ thế giới Thiên Đế lại một chỗ, sau đó nghĩ cách lưu trữ hoặc là phong ấn. "Tuy rằng không biết đạo hữu nghĩ tới cái gì, nhưng tóm lại...

chúc mừng đạo hữu trở thành Giới chủ." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ lên tiếng nói. "Cảm ơn." Tống Thư Hàng cười nói.

Hắn đưa tay, thu 'Bá Giới' Giới Chủ Ấn vào trong cơ thể. [So với thắng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối một ván, Giới Chủ Ấn mới là thu hoạch lớn nhất của ta lần này.] Giới chủ, đặc biệt là 'Giới chủ' được quan phương Chư Thiên Vạn Giới thừa nhận, là có đặc quyền!

Loại đặc quyền này, không chỉ giới hạn trong 'một giới' mà Giới chủ thống trị, ở các phương diện khác cũng có không ít đặc quyền, ví dụ như...

Độ kiếp!

Đặc quyền này, là đặc quyền mà Giới chủ được quan phương thừa nhận cả đời cũng sẽ không dùng đến.

Giới chủ bình thường có hai loại.

Một loại là giống như tập hợp thể quy tắc Mộng Giới kia, chỉ là quy tắc đơn thuần cụ hiện hóa, tịnh không có khái niệm độ kiếp.

Loại khác chính là tình huống đặc thù như đại lão Âm Ảnh, 'Trường Sinh Giả' vô cùng cường đại dùng thủ đoạn thần thông của mình, dung hợp một giới, trở thành Giới chủ.

Đại lão Trường Sinh Giả, có thể độ kiếp thì đã sớm độ xong...

Căn bản không dùng đến cái đặc quyền này.

Nhưng mà, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lại có thể dùng đến cái đặc quyền này! 'Quyền hạn Giới chủ' này hẳn chính là thủ đoạn 'ảnh hưởng cửu phẩm thiên kiếp' mà vị trí số 1-33 của Bạch đã nhắc tới với hắn khi còn ở trong phong ấn tiểu thế giới người khổng lồ! [Vốn dĩ thiên kiếp ngàn ngày của Kiếp Tiên, dưới sự tác động của bằng tốt nghiệp Thiên Lôi + nghiên cứu của đại lão Bàn Cầu + số ngày mà phân thân của ta đã độ qua, đại khái có thể áp súc thành 'cửu phẩm thiên kiếp một năm linh hai tháng', hiện tại, lại thêm quyền hạn Giới chủ, thời gian này dự tính bảo đảm nhất còn có thể giảm yếu thêm một nửa trở lên, khiến cửu phẩm thiên kiếp còn lại biến thành 'kiếp nửa năm'!] Tống Thư Hàng thầm tính toán trong lòng.

Nếu chỉ là kiếp nửa năm, ngược lại không quá dài dằng dặc.

Hơn nữa, bên phía Bạch tiền bối cũng hoàn thành 'kế hoạch tạo thần', đoán chừng Bạch tiền bối cũng có thể điều động 'quyền hạn Giới chủ' của Thế Giới Thụ Mộng Giới.

Thông tin nghiên cứu của đại lão Bàn Cầu, Tống Thư Hàng có thể chia sẻ cho Bạch tiền bối.

Vậy đến lúc đó, Bạch tiền bối và hắn hẳn là có thể đồng bộ kết thúc 'cửu phẩm thiên kiếp', chứng đạo Kiếp Tiên. [Cũng có nghĩa là tối đa nửa năm sau, ta còn có thể tìm Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cược ván cuối cùng, sướng tê người.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Tốt nhất là thời gian kết thúc 'cửu phẩm thiên kiếp' của hắn và Bạch tiền bối có thể cách ra một chút xíu.

Như vậy, một khi hắn tấn thăng Kiếp Tiên xong, liền ngựa không dừng vó đi tìm Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, hoàn thành ván cược cuối cùng.

Một khi cược xong tán tài hoàn tất, hắn lại lập tức chuyển giao tư cách cược 'Tán Tài Vương Tọa' cho Bạch tiền bối.

Sau khi Bạch tiền bối tấn thăng 'Kiếp Tiên', liền có thể hoàn thành ván cược cuối cùng với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Với khí vận vô địch của Bạch tiền bối, một hơi đào rỗng tiền riêng của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng không phải là mộng.

Mỹ tích ngoan (Xinh tươi) ~ "Thật tốt." Nụ cười trên khóe miệng

Tống Thư Hàng rạng rỡ.

Từ đây, trong cơ thể hắn, bảy cái 'Thánh Ấn' phân tán ra, mỗi một thánh ấn trấn áp một cái tiểu đan điền.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao, bảy cái tiểu đan điền, vừa vặn mỗi người một ấn.

Mà 'Bá Giới Chi Ấn' vừa mới được lưu lại trong bản mệnh đan điền, lơ lửng bên cạnh Nguyên Anh Kình Đan bản mệnh.

Chỉnh chỉnh tề tề 7+1 đại ấn.

Bát đại ấn hơi cộng hưởng, dưới sự phản hồi của Giới Chủ Ấn, cường độ nguyên thần của Tống Thư Hàng được nâng cao rõ rệt – đợi sau khi trở về hiện thế, bát ấn tiến vào nhục thân, sẽ có thể tiến thêm một bước nâng cao cường độ nhục thân, một hơi nâng cao tu vi của Tống Thư Hàng với biên độ có thể rách cả trứng!

Hơn nữa, hiện nay thế giới người khổng lồ tương ứng với 'Giới Chủ Ấn' này còn đang ở hình thức tàn khuyết.

Một khi Tống Thư Hàng thành công dung hợp nó với thế giới Thiên Đế... cường độ phản hồi sẽ tiến thêm một bước.

Ngay cả Trường Sinh Giả sau khi trở thành 'Giới chủ', tu vi và chiến lực đều có thể tiến thêm một bước, Tống Thư Hàng cái Bát phẩm Huyền Thánh này sau khi trở thành Giới chủ, tăng phúc chỉ sẽ càng mạnh hơn. "Cuối cùng, trước khi rời đi..." Tống Thư Hàng đưa tay, tháo cánh tay của Bạch tiền bối xuống.

Phượng Nghi Cầm Chủ: "???" "Tôi lần này tiến vào Thiên Đạo Ngục, là đánh cược với một vị tiền bối để tìm một món đồ." Tống Thư Hàng cười ném cánh tay Bạch tiền bối lên – dù sao thì cánh tay Bạch tiền bối đã dẫn đường cho hắn tiến vào 'thiên đạo tiểu hắc ốc' này, ngoại trừ Cổ Thần ra, bảo vật mà Tam Nhãn thiếu niên tiền bối muốn tìm, cũng có khả năng rất lớn nằm trong không gian này.

Xoay đi, Kim chỉ nam cánh tay Bạch!

Hãy mang may mắn đến cho tôi ~ Tam Nhãn tiền bối đẹp trai ơi, sự bất công lớn nhất của ván cược lần này, chính là tôi mang theo cánh tay của Bạch tiền bối a!

Chương 2837

"Không biết vì sao, tôi luôn cảm thấy đạo hữu mặt nạ cậu đang tìm đường chết (tác tử)." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ rơi vào trên vai Tống Thư Hàng, nói bên tai hắn.

Tống Thư Hàng: "......" Tôi tìm đường chết, rõ ràng như vậy sao?

Đang nói chuyện, cánh tay thuộc về Bạch tiền bối trong hư không ngừng xoay tròn.

Bàn tay Bạch tiền bối chỉ về một vị trí – chính là chỗ của 'Cổ Thần' Slime màu xanh lục mọc lông mốc meo.

Cũng có nghĩa là, 'bảo vật' thuộc về Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, đang ở trên người Cổ Thần!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu: "Vọng thiên." [Quả nhiên ta lúc trước không nghe lầm, là câu cửa miệng này.] Trong lòng móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ động.

Vị đạo hữu mặt nạ này, chẳng lẽ cũng là một vị đạo hữu nào đó của Viễn Cổ Thiên Đình?

Hơn nữa, rất có thể là thành viên có quan hệ khá tốt với gia quy quy của Bắc Phương Đại Đế.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ bắt đầu tò mò về thân phận thực sự của đạo hữu mặt nạ – tuy rằng biết rõ đối phương đeo mặt nạ chính là không muốn bại lộ thân phận chân chính, nhưng biết thì biết, tò mò loại đồ vật này lại không phải do mình có thể khống chế.

Điều cô có thể làm nhiều nhất là khắc chế bản thân, không chủ động đi tìm hiểu thân phận của vị đạo hữu mặt nạ này.

Nhưng nếu là bị động nhận được một số tình báo, suy đoán ra thân phận của vị đạo hữu này, thì không thể trách cô được. "Bảo vật... là Cổ Thần này sao?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ ngẩng đầu nhìn thoáng qua cánh tay trông rất có mị lực giữa không trung kia, lên tiếng hỏi.

Tuy rằng chỉ là một cánh tay, nhưng không biết vì sao, trông cứ tràn đầy mị lực, khiến người ta có loại xúc động muốn chiếm hữu nó. "Bảo vật không phải là Cổ Thần, không khớp trên dòng thời gian." Tống Thư Hàng chậm rãi nói. 'Bảo vật' của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối là rất lâu sau khi Thiên Đạo Cẩu Đản tiền nhiệm mới phóng xạ đến hiện thế.

Sau đó bị Thiên Đạo Cẩu Đản ném vào trong 'thiên đạo tiểu hắc ốc'.

Mà Cổ Thần là do Tống Thư Hàng cách đây không lâu mới bắn vào trong thiên đạo tiểu hắc ốc.

Hơn nữa, lúc trước khi Tống Thư Hàng ở tiểu thế giới người khổng lồ, đã từng tiếp xúc với một phần ký ức liên quan đến 'Cổ Thần', và diễn hóa chúng ra.

Lúc đó, Cổ Thần đột nhiên rơi vào trạng thái cuồng bạo, chính là bởi vì trong hư không xuất hiện hình ảnh 'hình chiếu nhãn cầu khổng lồ vỡ nát' – đó là Đệ Nhị Thiên Đạo 'Thiên Đạo Tam Nhãn' phá diệt, toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới đều sẽ xuất hiện tình huống hình chiếu như vậy.

Cũng có nghĩa là, Cổ Thần đã tồn tại từ khi Thiên Đạo Tam Nhãn còn tại vị.

Phượng Nghi Cầm Chủ nói: "Vậy thì, là bảo vật ở trên người Cổ Thần này?" "Đúng, chắc là như vậy không sai được.

Đau đầu thật." Tống Thư Hàng nói.

Hắn không muốn kích thích quá độ Cổ Thần đang ngủ say.

Nói xong, hắn dùng con mắt thần thứ ba khóa chặt Cổ Thần đang ngủ say, lục soát trong cơ thể nó – thân là Giới chủ đã từng, thân thể Cổ Thần vô cùng đặc thù. 'Bảo vật' bị nó cất giấu vậy mà có thể cách tuyệt sự dò xét của 'Đệ Tam Thần Nhãn'.

Tống Thư Hàng dùng con mắt thần thứ ba quét một lượt, không có bất kỳ thu hoạch nào. [Chẳng lẽ, phải vác cả cái 'Cổ Thần' này, mang về hiện thế, giao cho Tam Nhãn thiếu niên tiền bối?] Tống Thư Hàng xoa cằm.

Nói thật, hắn không muốn mang tên này về hiện thế...

Tên này là một cái phiền toái lớn, không cẩn thận sẽ là tai họa hủy diệt một tiểu vị diện.

Về lý thuyết mà nói, để nó tiếp tục ngây ngốc trong 'thiên đạo tiểu hắc ốc' mới là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi suy tư một lát...

Trong lòng Tống Thư Hàng đã có quyết tâm: "Thôi được, Tam Nhãn tiền bối.

Lần này ngài lời to rồi, mua một tặng một, thu hồi bảo vật tặng kèm một tôn Cổ Thần." Cổ Thần ngủ say, hơn nữa còn là hệ xúc tu, hẳn là sẽ phù hợp với thẩm mỹ của Tam Nhãn tiền bối. "Muốn mang cả Cổ Thần ra ngoài?" Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi. "Không sai." Tống Thư Hàng đưa tay, thu hồi Kim chỉ nam cánh tay Bạch hạnh phúc trong hư không, gắn vào khuỷu tay trái của mình.

Tiếp đó hắn vung tay lên: "Tụ Lý Càn Khôn!" Cổ Thần bị nhét vào không gian Tụ Lý Càn Khôn, đồng thời còn có cục xúc tu bị Tống Thư Hàng vo thành cục lông kia, cũng bị nhét vào cùng. "Tiếp theo, chúng ta lập tức về hiện thế." Tống Thư Hàng nhanh chóng nói.

Tồn tại cường đại như Cổ Thần, nếu không phải đang ngủ say, Tống Thư Hàng căn bản không thể nhét nó vào Tụ Lý Càn Khôn.

Cho nên, phải nhân lúc chưa mang đến kích thích lớn hơn cho Cổ Thần, dùng tốc độ nhanh nhất tống nó đến chỗ Tam Nhãn tiền bối. "Được thôi, vậy tôi tiếp tục tĩnh tĩnh." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trả lời.

Tuy rằng vừa rồi cô rất hoạt bát, nhưng sau khi trở về hiện thế, cô lại phải một lần nữa rơi vào trạng thái tĩnh tĩnh, yên lặng tiếp nhận sự thật bản thể mình đã vong.

Tống Thư Hàng: "......" Phượng Nghi tiên tử cô cái dáng vẻ tĩnh tĩnh này, rất có phong cách bế quan của tôi. ...

Một lát sau. 'Mai Rùa Tiên Chu' của Tống Thư Hàng gia tốc, vèo ~ một cái, đột phá hạn chế của Thiên Đạo Ngục, xuất hiện tại không gian hiện thế.

Lần này, điểm dừng chân hắn chọn là thế giới Thiên Đế đang sụp đổ.

Vừa tiến vào thế giới Thiên Đế, móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ cứng đờ...

Thế giới Thiên Đế này, cô quá quen thuộc.

Dù sao thì lúc trước khi chế tạo thế giới này, cô cũng từng góp sức. "Thế giới Thiên Đế, vậy mà sụp đổ thành cái dạng này?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đột nhiên muốn khóc.

Đây chính là thế giới mà cô cùng đông đảo bạn tốt của Thiên Đình, từng chút từng chút kiến tạo nên ở thời đại Viễn Cổ Thiên Đình, tràn ngập hồi ức tốt đẹp của cô.

Viễn Cổ Thiên Đình sụp đổ rồi, không ngờ ngay cả thế giới Thiên Đế cũng bị hủy đi.

Nỗi thương cảm nồng đậm hiện lên trong lòng cô. "Ủa?

Ngươi lại về rồi?" Đông Phương tiền bối thợ rèn sắt đột nhiên ngẩng đầu lên, nhìn về phía Mai Rùa Tiên Chu – không lâu trước đó, ngài dường như đã quên mất nguyên thần hình chiếu của Bá Tống.

Sau đó một lát sau, ngài dường như lại nhớ ra rồi.

Nhưng lại một lát sau, ngài lại quên mất.

Hiện tại, ngài lại nhớ ra nguyên thần hình chiếu của Tống Thư Hàng.

Ta đây là mắc chứng mất trí nhớ người già sao?

Hay là thể loại lặp đi lặp lại?

Nội tâm Đông Phương Đại Đế sụp đổ. "Đông Phương tiền bối, Bạch Cốt tiên tử, tôi đi một lát sẽ quay lại ngay." Tống Thư Hàng nhanh chóng kêu lên.

Sau đó, không kịp cho móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trên vai thời gian phản ứng, hắn liền nhanh chóng độn vào không gian của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phía sau 'Tán Tài Vương Tọa'.

Bởi vì, bản thể của hắn vẫn đang châm lửa trước Thiên Hỏa Lô.

Không thể để móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn thấy khuôn mặt bản thể của hắn...

Hắn phải làm chút biện pháp phòng hộ.

Ngoài ra, không biết có phải ảo giác hay không, Tống Thư Hàng luôn cảm thấy trong nhục thân bản thể của mình, dường như có thêm chút đồ vật dư thừa? ...

Thế giới Tam Nhãn tiền bối. "Vừa rồi đó là Đông Phương Đại Đế?

Còn có Bạch Cốt tiên tử?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ kích động túm lấy vai Tống Thư Hàng: "Đạo hữu mặt nạ, cậu rốt cuộc là ai?

Cậu cũng là thành viên Thiên Đình sao?" "Đừng hoảng, Phượng Nghi tiên tử.

Tôi cũng không phải thành viên Viễn Cổ Thiên Đình...

Tóm lại, lát nữa tôi sẽ đưa cô đi gặp họ.

Hiện tại, tôi có việc quan trọng hơn phải làm." Tống Thư Hàng an ủi Phượng Nghi Cầm Chủ.

Lát nữa, hắn để bản thể giấu đầu vào Hạch Tâm Thế Giới trước, sau đó lại thông qua pháp khí Bạch tiền bối Two cho hắn lúc trước, áp chế thánh hào trên người một chút.

Chỉ cần không nhìn thấy đầu, chỉ nhìn thân thể, Phượng Nghi Cầm Chủ hẳn là sẽ không nhận ra thân phận thực sự của hắn.

Nếu Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn cái nhục thân không đầu kia cũng có thể nhận ra hắn, vậy hắn không còn gì để nói!

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nghe vậy, yên tĩnh trở lại.

Dù sao thì Đông Phương Đại Đế và Bạch Cốt tiên tử đều ở bên ngoài, cũng không chạy mất được.

Quan trọng hơn là, cô không thể không yên tĩnh.

Bởi vì cô cảm nhận được áp bách lực đáng sợ truyền ra từ trên người thiếu niên ba mắt ở đối diện.

Cửu...

Cửu U Chúa Tể? "Tam Nhãn tiền bối, tôi về rồi đây!" Tống Thư Hàng nói.

Vừa vào phòng, hắn liền lén lút gửi một cái 'tư liệu truyền âm' cho Tam Nhãn tiền bối và quản gia Nhãn Châu Tử, xin Tam Nhãn tiền bối và quản gia Nhãn Châu Tử đừng gọi thánh hào và tên thật của hắn, đừng tiết lộ thân phận của hắn.

PM xong, hắn chuẩn bị lôi 'Cổ Thần' từ trong Tụ Lý Càn Khôn ra. "Tiểu Hàng, ván này...

Ta thua rồi." Còn chưa đợi Tống Thư Hàng lôi Cổ Thần, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã vẻ mặt tuyệt vọng trả lời.

Tống Thư Hàng: "???" "Tiểu Hàng, lão gia lần này thảm rồi." Quản gia Nhãn Châu Tử nhảy ra, giải thích nói: "Hóa thân và Mai Rùa Tiên Chu của ngài ấy vừa tiến vào trong Thiên Đạo Ngục, liền bị một thủ đoạn ẩn giấu trong Thiên Đạo Ngục bắt giữ.

Hiện nay, hóa thân đang bị nhốt trong Thiên Đạo Ngục, ngay cả Mai Rùa Tiên Chu trân quý cũng bị tịch thu.

Hóa thân chỉ kịp ở quan đầu cuối cùng, truyền cái tin tức tuyệt vọng này qua – hơn nữa, ta nghi ngờ hóa thân có thể truyền tin tức ra ngoài, cũng là do trình tự xát muối vào tim mà không gian Thiên Đạo Ngục kia đã thiết lập sẵn từ sớm." "Là con rồng ngu xuẩn cả người bọc trong tất sọc đen trắng kia, đây là ám thủ ti bỉ hắn để lại." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hận hận nói.

Chương 2838

Tống Thư Hàng: "......" Hắn ngẩn người nửa ngày, mới phản ứng lại.

Hóa ra là thủ đoạn của Thiên Đạo Cẩu Đản.

Hắn ta ở trong thiên đạo tiểu hắc ốc, để lại hậu thủ nhắm vào Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Rất có thể là vào thời đại thái cổ, lần đầu tiên Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phóng xạ 'bảo vật' ra ngoài, bị Thiên Đạo Cẩu Đản bắt được, ném vào thiên đạo tiểu hắc ốc, sau đó Thiên Đạo Cẩu Đản liền bắt tay vào tăng thêm một số thiết lập cho Thiên Đạo Ngục, bố trí hậu thủ nhắm vào Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Thiên Đạo Cẩu Đản đã sớm dự liệu được Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chắc chắn sẽ nghĩ cách vào trong thiên đạo tiểu hắc ốc đào bảo, mới có thể để lại hậu thủ hố hàng như vậy.

Tuy rằng không biết giữa Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và Thiên Đạo Cẩu Đản rốt cuộc có gút mắc gì...

Từ trước mắt xem ra, hai tên này là oan gia. "Cũng có nghĩa là, ván cược này vừa mới bắt đầu, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ngài đã Game Over rồi sao?" Tống Thư Hàng cười ha ha một tiếng, hắn đưa tay vuốt tóc mình một cái, vuốt kiểu tóc của mình dựng ngược lên trời: "Tiền bối, ngài không thể không thừa nhận, đây chính là vận khí a!

Ha ha ha ha." Oanh long long ~ Trên bầu trời, sấm chớp rền vang, tùy thời sắp mưa đá. [Bá Tống đạo hữu, câu này ngươi mau xóa đi, để ta nói.] Quản gia Nhãn Châu Tử PM nhắc nhở: [Ngươi đã không thể tiết lộ thân phận của mình, vậy thì đừng quá mức chọc vào tim đen lão gia.

Tránh cho lão gia giận lên, hét to đạo hào của ngươi, bại lộ thân phận của ngươi, bị cái móng vuốt nhỏ trên vai ngươi phát hiện.] Tống Thư Hàng kinh hãi trong lòng, vội vàng đưa tay ép kiểu tóc dựng ngược lên trời của mình xuống: "Khụ, Tam Nhãn tiền bối, ván đấu này, ngài không thua ở khí vận, mà là thua ở ngoài ý muốn.

Chuyện này không thể trách ngài, chỉ có thể nói Thiên Đạo Cẩu Đản lão mưu thâm toán." [Thiên Đạo Cẩu Đản?] Trong lòng móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ khẽ động – Đạo hữu mặt nạ, là con rơi của Thiên Đạo? "Ngươi nói câu này ta thích nghe." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nghe được xưng hô 'Cẩu Đản' này, tâm tình vui vẻ hẳn lên. "Sau đó tiền bối, lần này tôi tìm được bảo vật của ngài rồi, hơn nữa còn mua một tặng một." Tống Thư Hàng nói xong, tay áo vung lên, ném Cổ Thần ra.

Khi nhìn thấy Cổ Thần, khóe mắt của cả ba con mắt Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đồng thời giật một cái.

Ngài liếc mắt một cái là có thể nhìn ra, Cổ Thần này là một thứ phiền toái, đang ở trạng thái cuồng bạo, một khi tỉnh lại sẽ phá hủy tất cả đồ đạc bên cạnh. "Tiểu Hàng ngươi quá khách sáo rồi." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói: "Bảo vật ta có thể thu hồi, hàng tặng kèm vẫn là trả lại cho ngươi đi.

Ta thụ không nổi." "Tiền bối ngài đừng khách sáo, đây là chút tâm ý của tôi." Tống Thư Hàng khách sáo + bá đạo trả lời: "Đồ mà Tiểu Hàng tôi tặng đi, thì không có đạo lý thu về!" “Cái đồ thánh hố này!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cuối cùng dở khóc dở cười nói: “Cậu cứ hố ta như thế, lương tâm không thấy đau sao?” Lần trước dẫn clone ‘Cửu U Cầu Chủ Tể’ kia đến thế giới nhỏ của hắn, coi như tiền cược thì cũng thôi đi.

Lần này lại lôi cả một Cổ Thần cuồng bạo còn sống sờ sờ qua đây.

“Lương tâm?

À đúng rồi, Tam Nhãn tiền bối ngài cần không?” Tống Thư Hàng thành thạo vỗ tay lên ngực mình, sau đó nguyên thần đồng bộ với bản thể đang nhóm lửa ở thế giới Thiên Đế xa xôi, móc ra một quả tim lưu ly từ lồng ngực bản thể một cách điêu luyện.

Quả tim này lấp lánh tỏa sáng, hệt như một tác phẩm nghệ thuật.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ cũng sững lại.

Nhãn Châu Tử quản gia: “......” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối day day thái dương, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nói: “Sao cậu thành thạo thế hả?” “Ngại quá, trước kia móc quen tay rồi.” Tống Thư Hàng xấu hổ nói.

Lúc trước khi luyện khí, một hơi móc liền 66 quả tim còn đập thình thịch, móc mãi móc mãi thành ra phản xạ có điều kiện.

Người khác vừa hỏi hắn ‘tâm’ đâu, hắn liền theo bản năng muốn móc tim ra.

Tống Thư Hàng vươn tay, định nhét quả tim này về lại lồng ngực bản thể.

Nhưng khi hắn định nhét vào, lại phát hiện trong lồng ngực bản thể đã mọc lại một quả tim lưu ly mới.

Thế này thì xấu hổ rồi.

Đôi khi, tốc độ mọc lại quá nhanh cũng là một nỗi phiền não.

Đấy, tim lưu ly mới đã mọc ra, vậy quả tim lưu ly vừa mới móc ra còn nóng hổi trên tay hắn biết đi đâu về đâu, thật đáng thương.

Cứ cảm giác tình cảnh này, loáng thoáng có chút cảm giác quen thuộc (déjà vu)?

“Nhét không vừa nữa hả?” Nhãn Châu Tử quản gia thấy tay cầm trái tim của Tống Thư Hàng cứng đờ giữa không trung, bèn lên tiếng đoán mò.

Tống Thư Hàng gật đầu.

“Quả nhiên không hổ là Tiểu Hàng, tốc độ trọng sinh này ngang ngửa với ta.” Nhãn Châu Tử quản gia khen ngợi, gã càng ngày càng vừa ý Bá Tống đạo hữu rồi.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “......” Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử nghe đến đây lại đột nhiên lo lắng.

Vị Mặt Nạ đạo hữu này sau khi móc tim ra lại mọc ra tim mới, nên tim cũ không còn chỗ chứa.

Vậy còn cô thì sao?

Bản thể của cô đã vong, nhưng lại không giống như đã chết hẳn.

Theo suy đoán của Mặt Nạ đạo hữu, bản thể cô rất có thể là ‘tử độn’, mượn cái chết để thoát khỏi Đạo của Viễn Cổ Thiên Đình, đạt được thân phận tự do.

Vậy lúc bản thể cô phục sinh... liệu có mọc ra một cái móng vuốt mới không?

Nếu thật sự mọc ra móng vuốt mới, vậy vị trí của cô phải làm sao?

Cô mang huyết thống Tất Phương, là thần cầm chỉ có một chân.

Nếu có hai cái chân, chẳng phải huyết thống không thuần khiết sao?

Đến lúc đó, bản thể chẳng phải sẽ không cần cái móng vuốt là cô nữa?

Càng nghĩ đến đây, Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử càng cảm thấy không ổn.

“Phượng Nghi tiên tử sao thế?” Tống Thư Hàng cảm giác trên vai mình, Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử càng bám càng chặt, bèn nghi hoặc hỏi.

“Không sao, để ta yên tĩnh một chút (tĩnh tĩnh)...

Ta có thể cần kéo dài thời gian ‘tĩnh tĩnh’.” Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử nỗ lực giữ bình tĩnh, không để người khác nhìn ra sự hoảng loạn trong lòng.

“Được, vậy cô cứ tiếp tục ‘tĩnh tĩnh’ đi.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Dù sao vụ ‘tĩnh tĩnh’ của Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử cũng chẳng đáng tin cậy giống như vụ bế quan đốn ngộ của hắn vậy, tĩnh một lát lại có việc cần hóng hớt; hóng hớt xong lại tiếp tục ‘tĩnh tĩnh’ một lát.

Tóm lại, ‘tĩnh tĩnh’ cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt.

Đối diện, Tam Nhãn thiếu niên nhìn trái tim lưu ly trong tay Tống Thư Hàng, lại nhìn ‘Cổ Thần’ tặng kèm của Tống Thư Hàng, đăm chiêu suy nghĩ.

“Quả tim lưu ly này của cậu đã vô dụng rồi chứ gì?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lên tiếng hỏi.

“Cũng không thể nói là vô dụng, ít nhất nó vẫn là dược liệu luyện khí tốt.” Tống Thư Hàng liều mạng bảo vệ ‘tôn nghiêm’ cho trái tim của mình, không thể để quả tim mình móc ra bị mất giá được.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vươn tay nói: “Vậy đưa cho ta đi, cậu vừa bảo muốn cho ta mà.” “Tiền bối, xin hãy đối xử tốt với nó.” Tống Thư Hàng trịnh trọng đưa ‘trái tim lưu ly’ cho Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “Tôi đây là móc cả tim gan ra cho ngài đấy nhé, tiền bối.” “Không biết nói tiếng người thì câm miệng cho ta!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mắng, nói năng lung tung cái gì thế, làm như giữa hắn và Tống Thư Hàng có gian tình không bằng.

“Lão gia, đây là một tấm chân tình của Tiểu Hàng, ngài không thể bạc đãi Tiểu Hàng được đâu.” Bên cạnh, Nhãn Châu Tử quản gia vẫn rất không thức thời muốn mưu cầu phúc lợi cho Bá Tống.

Người ta Bá Tống móc cả chân tâm ra rồi, Lão gia ngài không đáp lễ chút gì, có ngại không?

“Đúng là phải cho Tiểu Hàng chút quà đáp lễ.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối gật đầu nói.

“Đừng khách sáo, tiền bối ngài ngàn vạn lần đừng khách sáo với tôi!

Lúc này mà ngài khách sáo với tôi chính là coi thường Tiểu Hàng tôi đấy!” Tống Thư Hàng liên tục xua tay.

Lúc này, hắn nào dám đòi quà đáp lễ gì?

Nhỡ đâu Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lại gói ghém con ‘Cổ Thần’ vừa móc ra tặng ngược lại thì làm thế nào?

Trên vai, Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử đột nhiên khựng lại.

Quan hệ giữa Mặt Nạ đạo hữu ‘Tiểu Hàng’ và vị Cửu U Chúa Tể này tốt quá nhỉ?

Từ lúc tiếp xúc đến giờ, hình tượng tồn tại khủng bố nhất thế gian của Cửu U Chúa Tể trong lòng Phượng Nghi Cầm Chủ đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Cửu U Chúa Tể, ai cũng hòa ái dễ gần thế này sao?

Dễ chung sống thế này sao?

Là thế giới thay đổi, hay là kiến thức của ta lạc hậu bị thời đại bỏ rơi rồi?

“Quà đáp lễ vẫn cần phải có, cậu cũng đừng khách sáo với ta.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói, dứt lời hắn đột nhiên xoay người, túm lấy hai cái xúc tu của Nhãn Châu Tử quản gia.

Tay giơ lên, dao chém xuống...

Trong tiếng kêu đau đớn của Nhãn Châu Tử quản gia, hai cái xúc tu tươi sống bị Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cắt xuống, đưa vào tay Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cũng ngẩn người ra.

Nhìn trời, món quà này, bảo tôi nhận thế nào đây?

Hắn tính ngàn tính vạn, cũng không ngờ Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lại tặng quà kiểu này.

Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Lão gia, lần sau cắt xúc tu của ta thì nhắc trước một tiếng.

Đau lắm đấy.” Nhãn Châu Tử lão quản gia ở bên cạnh u oán nói.

Nghe giọng điệu này, hình như đây không phải lần đầu tiên gã bị cắt xúc tu?

Hơn nữa... trước đó gã từng nói, năng lực trọng sinh của mình so được với Tống Thư Hàng.

Quả nhiên, chỉ trong mấy câu nói, cái xúc tu bị chặt đứt của gã đã mọc lại.

Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử: “......” Cô thật sự không biết phải nói gì, một kẻ thì móc tim theo bản năng, kẻ kia thì chặt tay như cơm bữa.

Thời đại này, chẳng lẽ mọi người đều lưu hành trào lưu tặng nội tạng cơ thể mình à?

“Hai cái xúc tu này cũng là bảo vật luyện khí quý giá.

Đệ tử của cậu chắc cũng luyện chế pháp khí giống cậu chứ, sẽ dùng đến hai cái xúc tu này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chậm rãi nói.

Trong Bộ Pháp Khí Tổng Hợp 33 Thú, có pháp khí Ô Tặc Bạo Quân Song Đao, đệ tử của Tống Thư Hàng nếu có ai luyện đao, vừa vặn có thể lấy hai cái xúc tu này luyện đôi đao.

“Tiểu Hàng, đao luyện từ xúc tu của ta, bảo đảm 8 phẩm khởi điểm, tuyệt đối không tệ đâu.

Cậu cứ yên tâm.” Nhãn Châu Tử quản gia giơ ngón cái của đôi tay con người lên, tự hào nói.

Niềm tự hào của gã như hóa thành thực chất, khiến Phượng Nghi Cầm Chủ cũng có thể cảm nhận rõ ràng. [Quản gia, cái này rốt cuộc có gì đáng tự hào hả!] Bên cạnh, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cầm quả tim của Tống Thư Hàng, khóe miệng nhếch lên — hắn chuẩn bị phong ấn Cổ Thần vào trong trái tim này.

Hơn nữa, việc này hắn không định làm lén lút.

Chương 2839

Hắn muốn ngay trước mặt Tống Thư Hàng, phong ấn Cổ Thần đang suy yếu vào trong tim Tống Thư Hàng, khiến hắn bùng nổ tâm thái!

Ta, Cửu U Chúa Tể, chính là muốn làm ác trước mặt người khác.

Cậu càng buồn bã, ta càng vui vẻ.

“Quản gia, khiêng bộ Cứu Cực Phong Ấn Đại Trận của ta ra đây — chính là bộ ta chế tạo để bắt giữ ‘Con Rồng Sọc Dưa’ kia ấy!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lên tiếng.

Từ lần trước ở Cửu U Thế Giới, lúc hắn lén lút giáng lâm lên người Tống Thư Hàng để ‘về nhà thăm hỏi’, vô tình phát hiện Con Rồng Sọc Dưa kia cũng bám trên người Tống Thư Hàng lén lút ‘về nhà’ — Tam Nhãn thiếu niên tiền bối liền xác định sự thật Cửu U thể của Rồng Sọc Dưa vẫn còn sống.

Thế là, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối liền âm thầm mưu tính, chuẩn bị lúc nào đó đánh lén đâm Cửu U thể của Rồng Sọc Dưa một đao, rồi phong ấn nó vài trăm năm.

Bộ Cứu Cực Phong Ấn Đại Trận này ra đời trong tình huống như vậy.

“Được rồi Lão gia.” Nhãn Châu Tử quản gia xoay người đi vào kho hàng.

Gã tuy hay chọc vào tim Lão gia, khuỷu tay rẽ ra ngoài, điên cuồng đòi quyền lợi cho Bá Tống tiểu hữu — nhưng gã vẫn là một quản gia tốt đủ tư cách!

Về phương diện quản lý thế giới, gã cực kỳ hoàn hảo.

Thế giới nhỏ này được gã quản lý đâu ra đấy.

“Ván cược thứ hai, tuy có ám thủ của Thiên Đạo ‘Rồng Sọc Dưa’ quấy rối, nhưng ta thua là thua.

Tiếp theo, nếu cậu thắng thêm một ván nữa, coi như cậu thắng chung cuộc.” Nhân lúc Quản gia đi lấy phong ấn đại trận, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lên tiếng.

Năm ván thắng ba, Bá Tống đã thắng liên tiếp hai ván...

Về phương diện thuần túy vận khí, bản thân mình dù có gian lận cũng không thắng nổi Bá Tống, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lúc này đã có chút cam chịu.

Cho nên, mau chóng đi hết quy trình ván cuối cùng, để Bá Tống xéo đi.

Sau đó hắn phải suy nghĩ thật kỹ xem làm thế nào để thắng Bá Tống một ván dưới tiền đề đảm bảo ‘công bằng ngoài mặt’.

Dù sao tiếp theo, giữa hắn và Bá Tống chỉ còn ‘ván cuối cùng’.

Đợi Bá Tống thăng cấp từ Bát phẩm lên Cửu phẩm Kiếp Tiên xong, duyên phận giữa hắn và cậu ta sẽ cạn.

Ván cuối cùng, cho dù là hắn, cũng muốn thắng một lần, không để lại nuối tiếc.

“Vậy ván thứ ba chúng ta cược gì?” Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi: “Tôi tùy thời chuẩn bị nghênh đón tiền bối khiêu chiến!

Dù là thi bị đánh, thi bị sét đánh, thi xem ai khóc trước, tôi đều không thành vấn đề...” “Câm miệng, không biết nói chuyện thì đừng nói!

Câu này của cậu dễ gây hiểu lầm lắm biết không?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cắt ngang lời Tống Thư Hàng — hắn thấy ánh mắt của cái móng vuốt nhỏ trên vai Tống Thư Hàng nhìn hắn đã thay đổi rồi có biết không?

Trên móng vuốt nhỏ của Phượng Nghi Cầm Chủ, trong đồng tử xinh đẹp kia, hiện tại đang nhìn Tam Nhãn thiếu niên tiền bối như nhìn một tên khổ dâm (M).

Thảo nào vị Cửu U Chúa Tể này lại khác biệt, không có giá đỡ còn đặc biệt thân cận, hóa ra hắn là một tên khổ dâm...

“Đừng nhắc chuyện ‘thi nhẫn nại thống khổ’ với ta nữa, loại thi thố này lúc đầu ta cũng là não bị úng nước mới đồng ý thi với cậu.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hận hận nói, đồng thời phỉ nhổ vạch rõ giới hạn với Tống Thư Hàng.

“Nhưng mà tiền bối, ván đầu tiên hôm nay thi bị sét đánh là do ngài chủ động đề xuất mà.” Tống Thư Hàng nhỏ giọng nhắc nhở.

“Đó là thủ đoạn thắng lợi cuối cùng của ta, là thủ đoạn!

Điều này không có nghĩa là ta thích bị sét đánh!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nghiêm túc nói.

“Tôi thì lại khá thích bị sét đánh.” Tống Thư Hàng nói.

“Hít ~” Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử hít sâu một hơi khí lạnh.

“Vì mỗi lần tôi bị sét đánh đều là độ thiên kiếp...

Trong quá trình đó, tôi luôn có thể bắt giữ thiên kiếp lại, trói gô phong ấn.

Cuối cùng chế biến thành món ngon 《Thiên Kiếp Set Menu》, ngon tuyệt.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

“Không nói chuyện được nữa rồi, chúng ta đừng nói chuyện nữa.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối xua tay nói.

“《Thiên Kiếp Set Menu》?” Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử ngẩn người.

“Ừm, ngon lắm.

Phượng Nghi tiên tử có cơ hội tôi mời cô nếm thử...

À đúng rồi, hiện giờ cô là cái móng vuốt, không có chức năng này.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

“Đợi bản thể ta phục sinh nói không chừng có cơ...

Thôi bỏ đi, để ta yên tĩnh một chút.” Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử vừa nghĩ đến việc mình có thể trở thành móng vuốt ‘thì quá khứ’, lại rơi vào tự kỷ.

Tống Thư Hàng thấy Trảo Tử tiên tử tự kỷ, bèn quay đầu tán gẫu với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “Vậy tiền bối, ván thứ ba rốt cuộc chúng ta thi cái gì?” “Ván thứ ba, thi rút thẻ đi.

Tiện thể coi như là ván hữu nghị tặng quà để cảm ơn cậu giúp ta tìm về ‘bảo vật’ này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đáp.

Trong khi nói chuyện, hắn vươn tay ấn nhẹ lên người Cổ Thần đang ngủ say.

Món ‘bảo vật’ bị Cổ Thần giấu trong cơ thể bị Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lấy ra một cách khéo léo.

Đây chính là thủ đoạn của đại lão Cửu U Chúa Tể, là phương thức vận dụng kỹ xảo cao siêu mà Tống Thư Hàng cả đời cũng không học được.

Lúc bảo vật trong cơ thể Cổ Thần bị lấy ra, thân thể Cổ Thần không có chút phản ứng nào.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trải phẳng ‘bảo vật’ ra, bày trước mặt Tống Thư Hàng.

Bảo vật này trông như một tấm bảng kim loại đen sì, nhưng đây là dạng trải phẳng, sau khi ghép lại chắc là hình dạng cái hộp đen?

“Đây là cái gì?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Đáng giá để Tam Nhãn thiếu niên tiền bối tốn cái giá lớn, mưu toan mang nó về từ ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’ ư?

“Đây là một pháp khí không gian ta nghiên cứu chế tạo năm xưa, mô phỏng theo ‘Thế Giới Tán Tài Vương Tọa’, để thử xem có thể giúp ta thoát khỏi hạn chế của thế giới nhỏ này, tiến vào ‘Hiện Thế’ hay không.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bắt đầu giải thích.

Không gian ‘Tán Tài Vương Tọa’ hắn đang ở là tác phẩm của Thiên Đạo Tam Nhãn đã biến mất, nguyên lý tồn tại ngay cả Tam Nhãn tiền bối cũng chưa thấu hiểu hết.

Nhưng chính cái không gian mạc danh kỳ diệu này lại có thể bảo vệ hắn, khiến hắn không bị tiêu tan theo ‘Thiên Đạo băng hoại’.

Hơn nữa, còn có thể giúp hắn nhảy nhót tưng bừng ở Hiện Thế...

Tuy nhiên, chỉ giới hạn trong không gian thế giới nhỏ này.

Cho nên Tam Nhãn thiếu niên mới cân nhắc xem có thể sao chép không gian ‘Tán Tài Vương Tọa’ này, mở rộng phạm vi hoạt động của hắn ra một chút hay không.

Tống Thư Hàng nghe đến đây, tò mò hỏi: “Đã tiền bối có thể tạo ra một cái, vậy tạo ra cái thứ hai cũng không thành vấn đề chứ?” Nếu đã chế tạo được, tại sao bao nhiêu năm nay Tam Nhãn thiếu niên tiền bối không tạo thêm cái nữa?

Cứ phải vào không gian ‘Thiên Đạo Ngục’ lấy nó về làm gì?

“Rất đơn giản...

Vì nguyên dược liệu, kỹ xảo có tốt đến đâu mà không có nguyên liệu cũng bằng thừa.” Tam Nhãn tiền bối thở dài.

Năm xưa để chế tạo pháp khí này, hắn gần như dùng hết sạch nguyên dược liệu của mình, rất nhiều dược liệu đến giờ vẫn chưa gom đủ lại.

Không chỉ vậy, năm xưa hắn nghiên cứu về 'Tán Tài Vương Tọa' còn chưa tinh thâm như bây giờ.

Cho nên, để đạt được hiệu quả, hắn trực tiếp cắt một miếng của 'không gian Tán Tài Vương Tọa' ban đầu, nhồi vào trong đó làm nguyên liệu chính.

"Năm đó ta ném pháp khí này vào Hiện Thế, là để quan sát môi trường 'Hiện Thế' lúc bấy giờ, cũng là để xem trong Hiện Thế có nơi nào thích hợp cải tạo thành môi trường tương tự như 'thế giới nhỏ' ta đang cư trú hay không." "Nếu được, ta chuẩn bị cải tạo ra một tiểu vị diện ở Hiện Thế, sau đó liên kết tiểu vị diện với chính mình và 'thế giới nhỏ' này." Tam Nhãn tiền bối chậm rãi giải thích.

Nếu kế hoạch thành công, hắn có thể tự do di chuyển giữa thế giới nhỏ của mình và vị diện đã cải tạo ở Hiện Thế.

Thậm chí nói không chừng còn có thể mượn thế giới cải tạo làm bàn đạp, về Cửu U Thế Giới thăm quan...

Đáng tiếc, pháp khí này xuất sư chưa tiệp thân tiên tử (chưa ra quân đã chết).

Vừa ném vào Hiện Thế, đã bị Thiên Đạo Rồng Sọc Dưa lúc đó ném vào trong 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc'.

Tam Nhãn tiền bối hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Vậy bây giờ nó còn dùng được không?

Có thể cải tạo ra một thế giới tương tự 'Không gian Tán Tài' ở Hiện Thế không?

Thiên Đạo hiện thế băng hoại, chính là thời cơ tốt nhỉ?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Ta đã thử đâu mà biết?

Lần trước còn chưa bắt đầu thực nghiệm, bảo bối này đã bị ném vào không gian Thiên Đạo Ngục rồi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói: “Có điều bao nhiêu năm nay, nghiên cứu của ta về Thế Giới Tán Tài đã vượt xa năm xưa.

Bảo bối này hiện tại cần cải tiến một chút rồi mới tiến hành thử nghiệm, không vội nhất thời.” “Mà ván thứ ba của chúng ta sẽ liên quan đến pháp khí này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lắp ráp cái hộp đen lại, rồi vỗ nhẹ lên nó.

Khoảnh khắc tiếp theo, từng tấm thẻ kim loại ẩn chứa ‘Pháp Tắc’ cấp bậc được cái hộp đen này nhả ra.

“Những tấm thẻ này là pháp khí hỗ trợ sử dụng phối hợp với pháp khí này, cũng là hạng mục thi đấu tiếp theo của chúng ta.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối giải thích: “Những tấm thẻ này, mỗi tấm đều có hiệu quả khác nhau.

Có thẻ bài hiệu quả 【Năng Nguyên】 chứa lượng lớn năng lượng của ta, có hiệu quả 【Cắt Chém Không Gian】, có hiệu quả 【Cải Tạo Tiểu Thế Giới】, có hiệu quả 【Ẩn Giấu Khí Tức Thế Giới】, còn có hiệu quả 【Dung Hợp Thế Giới】...

Ván thứ ba, xem ai rút được thẻ bài đẳng cấp cao hơn.” Đây là một thiết kế tinh xảo năm xưa của hắn.

Pháp khí chỉ có một, dược liệu chế tạo pháp khí cũng có hạn.

Nhưng muốn cải tạo một tiểu thế giới vị diện cần rất nhiều chức năng phức tạp...

Để một món pháp khí phát huy được trọn vẹn chức năng ‘cải tạo vị diện’, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã áp dụng thủ pháp dạng cắm thẻ (cartridge).

Cắm các loại thẻ khác nhau sẽ khiến pháp khí thi triển ra hiệu quả khác nhau, từ đó chỉ bằng một pháp khí cũng có thể hoàn thành tráng cử ‘cải tạo vị diện’.

“Rút bài thuần túy dựa vào vận may?

Xem ai đỏ (Âu) hơn hả?” Tống Thư Hàng nghe đến đây, đột nhiên đưa tay ấn vào vùng gan của mình: “Không biết tại sao, gan tôi bắt đầu đau âm ỉ.” Chắc chắn là do trước kia vận may của hắn không tốt lắm, chỉ có thể dựa vào 'gan' (cày cuốc), để lại ký ức đau khổ theo bản năng cơ thể.

Trò chơi rút thẻ (Gacha) này thực sự là trò chơi tà ác nhất, kém thân thiện nhất thế gian!

“Và coi như phần thưởng cậu giúp ta tìm về bảo vật, tấm thẻ cậu rút được trong ván thứ ba... sẽ tặng cho cậu.

Ta sẽ giúp cậu giải khai hạn chế phong ấn trên thẻ bài, để cậu có thể sử dụng.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hào sảng nói: “Nhưng bất kể là thẻ gì, cậu chỉ có một cơ hội.

Dù rút phải thẻ bài không vừa ý lắm cũng không có cơ hội đổi lại.” “Trò rút bài này tôi rành lắm, có điều đến lúc đó chúng ta định thắng thua thế nào?

Thẻ bài này của Tam Nhãn tiền bối có cấp bậc không?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Nếu không có cấp bậc thì phán đoán thắng thua ra sao?

Chương 2840

“Rất đơn giản, nhìn số lượng Pháp Tắc trên thẻ bài là được.

Số lượng Pháp Tắc càng nhiều thì người đó thắng.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

“Vậy thì tiền bối, xin nhường trước!” Tống Thư Hàng vươn ‘Bàn tay Âu hoàng’ của mình ra.

Chưa đánh đã tuyên bố thắng.

Đây là sự tự tin bành trướng của hắn!

Lúc vươn Bàn tay Âu hoàng ra, khí thế toàn thân Tống Thư Hàng bạo tăng!

BOOM! 7+1 hạt nhân trong cơ thể hắn đồng thời vận chuyển, linh lực toàn thân như hơi nước phun ra từ trong cơ thể hắn — làm vậy cũng chẳng tăng được chỉ số may mắn, nhưng cũng giống như người ta lúc được ăn cả ngã về không thường thích hét to lên vậy.

Việc này sẽ làm adrenaline tăng vọt, nhiệt huyết sôi trào!

Phượng Trảo tiên tử đang ngẩn người ‘tĩnh tĩnh’ trên vai suýt chút nữa bị linh lực đột ngột phun ra thổi bay.

“Đến đây, Tam Nhãn tiền bối, nói cho tôi biết cách rút thẻ!” Tống Thư Hàng khí thế mười phần hét lên, trước khi khai chiến, hắn muốn nghiền ép Tam Nhãn thiếu niên tiền bối toàn diện về mặt khí thế!

“Làm màu cả buổi hóa ra cậu không biết cách rút thẻ à?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thở dài, hắn giơ hộp đen lên, lắc nhẹ.

Sau đó, hắn lại nhẹ nhàng đặt hộp đen xuống trước mặt Tống Thư Hàng: “Cậu vươn tay, nhẹ nhàng ấn lên trên hộp đen, nó sẽ ngẫu nhiên nhả ra một tấm thẻ.

Đặt nhẹ lên là được, cảm ứng của nó rất nhạy, sẽ không bị delay giật lag đâu, cho nên không cần dùng sức đập nó.” “Không thành vấn đề tiền bối!” Tống Thư Hàng hào khí ngút trời nói.

Lúc này, Phượng Trảo tiên tử đang ‘tĩnh tĩnh’ trên vai chợt nghĩ đến một điểm, lên tiếng hỏi: “Nhắc mới nhớ, quá trình rút thẻ ngẫu nhiên này có chịu sự khống chế của tiền bối không?

Dù sao cái hộp đen này cũng là pháp khí của tiền bối ngài mà.” Nhưng vừa nói xong, móng vuốt của cô liền sợ hãi một hồi, run rẩy với tần suất không thể nhận thấy — Mình thế mà dám cãi lại Cửu U Chúa Tể!

Mình đây là bành trướng rồi sao?

Tuy vị ‘Cửu U Chúa Tể’ trước mắt này có vẻ rất bình dị dễ gần, nhưng cũng phải xem đối tượng bình dị dễ gần là ai chứ.

Nhỡ hắn không vui, ngấm ngầm hạ nguyền rủa lên mình thì sao?

Cửu U Chúa Tể giỏi nhất là ngấm ngầm hại người (âm nhân).

“Điểm này cô hoàn toàn có thể yên tâm...

Nghi thức cá cược của ta chính là phải làm được ‘công bằng’.

Nói cách khác, loại công bằng cơ bản nhất này ta có thể đạt được một trăm phần trăm.

Cho dù nó là pháp khí của ta, về phương diện rút thẻ cũng là ngẫu nhiên một trăm phần trăm.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đáp.

Công bằng ngoài mặt (biểu hiện công bằng), chính là phải làm được công bằng không chê vào đâu được ở những lựa chọn cơ bản nhất.

“Yên tâm đi Phượng Nghi tiên tử.

Dưới Bàn tay Âu hoàng của tôi...

Tôi dù có rút tùy tiện cũng tuyệt đối là thẻ bài cấp bậc cao nhất.” Tống Thư Hàng tự tin mười phần.

Phượng Trảo tiên tử cũng bị sự tự tin của Mặt Nạ đạo hữu ‘Tiểu Hàng’ lây nhiễm.

“Đến đây!

Một ván định thắng thua.” Tống Thư Hàng khí thế như cầu vồng, hắn giơ cao Bàn tay Âu hoàng của mình lên, dùng sức đập xuống!

Trong khoảnh khắc sắp đập trúng hộp đen, lại lập tức thu liễm toàn bộ sức mạnh trên cánh tay, ấn lên hộp đen với lực độ dịu dàng nhất.

Phượng Trảo tiên tử: “......” Cô cảm thấy ‘Tiểu Hàng’ đạo hữu thà đừng nhiệt huyết sôi trào như thế còn hơn.

Dùng sức đập ra, nhẹ nhàng hạ xuống, cho người ta cảm giác hèn một cục.

Tít ~~ Sau khi Bàn tay Âu hoàng rơi vào trên hộp đen, trên hộp đen vang lên tiếng nhả thẻ.

Âm thanh này giống hệt tiếng ‘tít tít ~’ khi lời thoại nhân vật trong phim truyền hình bị kiểm duyệt vậy.

Ngay sau đó, một tấm thẻ lấp lánh bắn ra từ trong hộp đen.

Tống Thư Hàng dùng tay kia kẹp lấy tấm thẻ, dùng sức rút nó ra, rồi lật lên: “Nhận thua đi, Tam Nhãn tiền bối!” Trên thẻ bài, có ‘Pháp Tắc’ hóa thành mạch quang du động, di chuyển linh hoạt trên bề mặt thẻ bài.

“Đây là thẻ gì?” Phượng Trảo tiên tử đang ‘tĩnh tĩnh’ hỏi.

“Chúc mừng cậu, Tiểu Hàng đạo hữu...

Cậu rút được thẻ bài 【Dung Hợp Thế Giới】.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối tay phải cầm một cái chuông, ra sức lắc.

Tấm thẻ ‘Dung Hợp Thế Giới’ này là tấm thẻ hắn chế tác năm đó để dung hợp ‘Thế Giới Tán Tài’ và thế giới được cải tạo lại với nhau.

“Thẻ bài này là cấp mấy?” Phượng Trảo tiên tử vừa ‘tĩnh tĩnh’ vừa lên tiếng hỏi.

Tam Nhãn thiếu niên không trả lời trực diện, mỉm cười nói: “Ta đã nói rồi, chúng ta định thắng thua dựa vào số lượng ‘Pháp Tắc’ trên thẻ bài.” Tống Thư Hàng nhìn hai vệt mạch quang Pháp Tắc du tẩu trên thẻ bài ‘Dung Hợp Thế Giới’, rơi vào trầm tư.

Hai vệt mạch quang...

Sao nhìn cũng không giống ‘thẻ bài mạnh nhất’ nhỉ.

“Cho nên, chúc mừng Tiểu Hàng đạo hữu, cậu nhận được thẻ Nhị Pháp Tắc.

Tiện thể nhắc nhở một chút, thẻ bài mạnh nhất là cấp Lục (6) Pháp Tắc.

Bàn tay Âu hoàng mà cậu lấy làm tự hào lần này cũng không mang lại may mắn cho cậu.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lộ ra nụ cười đắc ý.

Cậu vẫn trúng kế rồi, Bá Tống tiểu hữu...

Cạm bẫy ta mai phục dưới sự ‘công bằng ngoài mặt’ lần này nằm ở chỗ dùng ‘số lượng Pháp Tắc’ để định thắng thua đấy!

Tấm thẻ Nhị Pháp Tắc ‘Dung Hợp Thế Giới’ này, xét về hiệu quả chắc chắn là thẻ bài trân quý cấp đỉnh tiêm trong số đông đảo thẻ bài.

Dược liệu chế tác lại càng hiếm thấy trong thiên hạ, lúc chế tác hắn còn dùng dược liệu ‘Không Gian Niêm Hợp’ quý giá.

Nhưng mà, hiệu quả và độ trân quý có đỉnh đến đâu, số lượng Pháp Tắc trên đó cũng chỉ có ‘Hai Pháp Tắc’!

Thẻ bài càng nhiều Pháp Tắc chưa chắc đã càng trân quý!

Thậm chí, có rất nhiều thẻ bài Lục Pháp Tắc là do chất liệu không đủ nên mới cần dùng nhiều Pháp Tắc hơn để bù đắp thiếu sót.

Mà hiện tại, kết cục cũng như Tam Nhãn thiếu niên tiền bối dự liệu.

Dưới tác dụng của ‘Cánh tay may mắn’ của Bá Tống tiểu hữu, cậu ta rút một phát trúng ngay một trong mấy tấm thẻ trân quý nhất, đáng tiền nhất.

“Thẻ bài Nhị Pháp Tắc?” Tống Thư Hàng giơ tấm thẻ này lên: “Chẳng lẽ... là báo ứng do ván trước tôi dùng cánh tay Âu hoàng làm kim chỉ nam?” Phượng Trảo tiên tử: “......” Thế mà còn có thứ gọi là báo ứng này sao?

Hành động đợt trước của cậu quả nhiên là đang tìm đường chết (tác tử) hả?

Hơn nữa, cậu biết rõ có báo ứng mà vẫn cứ ‘tác tử’ như thế?

Rốt cuộc cậu mang tâm thái gì?

Tinh thần gì vậy?

Biết luật phạm luật?

Trong lòng Phượng Trảo tiên tử có cả bụng lời rủa xả muốn phun ra, nhưng hiện tại cô đang ở trạng thái ‘tĩnh tĩnh’, bắt buộc phải kiềm chế bản thân, nhịn đến khó chịu.

“Cho nên, dù là cục diện thuần túy cá cược vận may, cũng cần trí tuệ hỗ trợ.” Khóe miệng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhếch lên.

Hắn lại lắc nhẹ cái hộp đen lần nữa.

Bây giờ, đến lượt hắn!

“Bá ~ Ha ha ha ~ Tiểu Hàng, ta đã nhìn thấy kết cục vận mệnh của cậu.

Vận mệnh của cậu chú định thất bại!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng dùng sức giơ cao cánh tay mình lên.

Sau đó...

Phanh!

Bàn tay hắn đập một cách hào sảng lên cái hộp đen, không hề dịu dàng chút nào, cũng không hề ‘nhẹ nhàng’ ấn lên hộp.

Đây cũng là mẹo nhỏ để nhả thẻ.

Đây là một biện pháp bảo vệ...

Một khi pháp khí chịu công kích ở Hiện Thế, sẽ ưu tiên dọn dẹp một số thẻ bài ‘Lục Pháp Tắc’ ra, kích nổ.

Trên những tấm thẻ Lục Pháp Tắc này số lượng Pháp Tắc nhiều, kích nổ lên uy lực khá lớn.

Hơn nữa nguyên dược liệu làm thẻ bài cũng tương đối rẻ, nổ cũng không đau lòng lắm. [Không ngờ chứ gì, Tiểu Hàng, đây cũng là sáo lộ (bài bản) của ta...

Ta chỉ nhắc nhở cậu đặt nhẹ tay lên hộp đen là được.

Nhưng ta đâu có yêu cầu cậu nhất định phải đặt nhẹ!

Ta cũng đâu có nói đập mạnh lên hộp nhỏ sẽ làm hỏng hộp!] Đây chính là nghệ thuật ‘công bằng ngoài mặt’ của ta đấy!

Lời của Cửu U Chúa Tể, mỗi một câu cậu phải suy ngẫm lặp đi lặp lại, nghiền ngẫm từ các góc độ...

Nói không chừng trong câu nói đó ẩn chứa cạm bẫy đấy! [Dưới cạm bẫy song trọng của ta, ta đã nhìn thấu tương lai của cậu, Bá Tống tiểu hữu!] Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đắc ý trong lòng.

Tít ~ Theo đòn đánh trầm trọng của hắn, một tấm thẻ bài bị nhả ra.

Tam Nhãn tiền bối dùng sức chộp lấy tấm thẻ, lật nó ra: “Nhường rồi, Bá ha ha ha ~ Tiểu Hàng!” Đùng ~ Trong khoảnh khắc tấm thẻ này bị Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lật ra, một tiếng vang chấn minh như vật nặng bị lật đổ trên mặt đất vang lên, lại có hào quang vàng óng vô cùng tận trùng thiên dựng lên, làm mù mắt chó Tống Thư Hàng và Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử.

Có thể khẳng định, lá bài này của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phi đồng tiểu khả!

Chỉ riêng Pháp Tắc Chi Lực trên thẻ bài đã khiến Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử và Tống Thư Hàng cảm nhận được áp lực nặng nề.

Thẻ 【Cắt Chém Không Gian】, sở hữu lực cắt chém mạnh nhất, đỉnh tiêm nhất trong các Pháp Tắc Không Gian!

Pháp Tắc Không Gian có thể nói là danh môn trong đông đảo Pháp Tắc, mà Pháp Tắc Cắt Chém Không Gian lại càng là kẻ nổi bật trong Pháp Tắc Không Gian, có thể nói là tinh anh trong danh môn Pháp Tắc!

Chẳng lẽ...

Chương 2841

Tôi sở hữu Bàn tay Âu hoàng mà thật sự phải thua?

Tống Thư Hàng híp mắt, nhìn về phía thẻ bài 【Cắt Chém Không Gian】 này.

Lát sau.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “Tôi nhìn tới nhìn lui, phát hiện tấm thẻ này... là Nhất (1) Pháp Tắc?” Trên tấm thẻ 【Cắt Chém Không Gian】 này có một luồng sáng Pháp Tắc vô cùng to lớn đang du tẩu.

Luồng sáng Pháp Tắc to lớn này, một cái đã to bằng hai cái Pháp Tắc trên tấm thẻ 【Dung Hợp Thế Giới】 của Tống Thư Hàng.

Nhưng mà...

Lần này thi là ‘số lượng Pháp Tắc’!

Chỉ so số lượng, không so cái khác.

Cho nên, dù luồng sáng Pháp Tắc trên thẻ 【Cắt Chém Không Gian】 này có to nữa, cho dù to đến mức chiếm cứ cả tấm thẻ, thì đó cũng chỉ là một cái Pháp Tắc.

Pháp Tắc cao 2m2, nặng 140kg; và Pháp Tắc cao 1m1, nặng 50kg, về mặt số lượng đều là đơn vị 1.

Tống Thư Hàng nhìn biểu cảm ‘tự tin’ trên mặt Tam Nhãn tiền bối còn chưa kịp tắt — Có xấu hổ không?

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “......” “Cho nên, ván này là Tiểu Hàng thắng?” Phượng Trảo tiên tử lên tiếng nói: “Năm ván thắng ba, ngài bại rồi, Tam Nhãn tiền bối.” Ái chà, cái cảm giác tuyên bố Cửu U

Chúa Tể thất bại này, thật sự phê cực kỳ (siêu kê sảng) a!

Chính là cái kiểu đẹp trai nói với Cửu U Chúa Tể: Ngươi bại rồi.

Cứ như thể chính mình thắng Cửu U Chúa Tể vậy.

Phượng Trảo tiên tử cảm giác Phượng sinh của mình đã ở trạng thái đỉnh phong vô địch.

"Không, là hòa." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hít mũi, đau lòng nói: "Các ngươi nhìn kỹ lại đi." Tống Thư Hàng và Phượng Trảo tiên tử lại nhìn chằm chằm vào thẻ bài, quả nhiên phát hiện bên chân cái 'Pháp Tắc Cắt Chém Không Gian' kia còn có một luồng sáng Pháp Tắc mảnh dẻ, rất nhỏ bé...

Nhưng đó đích xác cũng tính là một Pháp Tắc.

"Tam Nhãn tiền bối, ngài không gian lận đấy chứ?" Phượng Trảo tiên tử cảm thấy gan mình càng ngày càng to (béo), thế mà dám chất vấn Cửu U Chúa Tể lần nữa.

Nhưng mà, cái cảm giác chất vấn Cửu U Chúa Tể này đúng là phê cực, căn bản không dừng lại được.

"Phượng Nghi tiên tử lo xa rồi, cái loại phương thức gian lận không có hàm lượng kỹ thuật như lâm thời tăng thêm số lượng Pháp Tắc cho thẻ bài, Tam Nhãn tiền bối khinh thường không thèm dùng đâu." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Dù sao ít nhất cũng phải làm được 'công bằng ngoài mặt', điểm này Tống Thư Hàng vẫn có thể hiểu Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Hơn nữa, hòa chẳng phải tuyệt hơn sao?

"Chúng ta đều là Nhị Pháp Tắc, vậy chúng ta hòa nhau.

Cho nên, chúng ta tiếp tục rút thẻ đi!" Tống Thư Hàng sảng khoái nói.

Linh lực trên người hắn lại bùng phát, khí thế như cầu vồng: “Dưới Bàn tay Âu hoàng của tôi, Tam Nhãn tiền bối ngài không có cửa thắng đâu...

Người chiến thắng cuối cùng nhất định là tôi!” Hắn đã không thể chờ đợi muốn rút thêm nhiều thẻ bài, sau đó lén lút nạp chúng vào lòng mình.

“Phi, cậu nghĩ hay lắm.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vươn tay thu hộp đen lại: “Tặng cậu một tấm thẻ là tốt lắm rồi, cậu còn muốn rút thêm thẻ?

Cậu cảm thấy mình đẹp lắm à?” Tống Thư Hàng giờ cũng coi như có chút đẹp trai, nhưng chắc chắn không dính dáng gì đến ‘đặc biệt đẹp’.

“Không ngờ Tam Nhãn tiền bối ngài cũng giống Cẩu Đản cha, là tộc trông mặt mà bắt hình dong (nhan khống).

Làm tôi thất vọng quá.” Tống Thư Hàng dùng giọng điệu bi thương nói: “Con người cuối cùng đều sẽ sống thành cái dạng mà mình căm ghét, Tam Nhãn tiền bối ngài cũng sống thành cái dạng của Cẩu Đản cha rồi.” “Cút xéo viên mãn cho ta!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối giận dữ: “Có sống thì cũng là hắn sống thành cái dạng của ta, ta là bậc trưởng giả, hắn là hậu bối.” “Đạt giả vi sư (người thành đạt là thầy), tuổi lớn chưa chắc đã thành Đạt giả trước đâu nha ~” Tống Thư Hàng nói.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thu hộp đen lại, căn bản không muốn tiếp tục đề tài này nữa: “Ván thứ ba coi như hòa, hiện tại cậu đang hai thắng một hòa.

Tiếp theo ván thứ tư...

Do cậu ra đề!

Nếu hai ván tiếp theo ta đều thắng, vậy chúng ta sẽ đấu thêm một ván.” Tam Nhãn tiền bối trực tiếp cưỡng ép chuyển chủ đề.

Đây là kỹ năng nói chuyện hắn lĩnh ngộ được từ khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng — Khi giao đàm với cái loại não mạch kín (mạch não đánh âu lạc kết) như Tống Thư Hàng, ngàn vạn lần không được để bị dẫn dắt tiết tấu câu chuyện.

Khi cần thiết, phải cưỡng ép bẻ lái chủ đề!

“Ván thứ tư tôi ra đề?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên: “Thi nhẫn...” “Chú ý, thi thuần túy về vận khí.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhắc nhở.

Bị đánh và nhẫn nại thống khổ chả liên quan gì đến thuần túy vận khí cả.

“Ừm, tôi biết quy tắc.” Tống Thư Hàng chột dạ nói.

Ván đầu tiên hắn và Tam Nhãn tiền bối ‘thi thừa nhận nỗi đau Thí Tiên Lôi’, cuối cùng hắn nhận được ‘Giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’; ván thứ hai thi ‘tầm bảo trong Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, hắn nhận được tư liệu nghiên cứu của Bàn Cầu đại lão + chứng minh Giới Chủ; ván thứ ba rút thẻ, hắn nhận được thẻ ‘Thế giới dung hợp’.

Ván thứ tư tiếp theo, có thể nói đã là ván cuối cùng.

Bởi vì cho dù có thêm một ván hòa nữa, dưới tình huống hai thắng hai hòa, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng không có cơ hội lật kèo.

Vậy lần này, có hạng mục thi đấu nào có thể giúp hắn đạt được lợi ích lớn hơn không?

Tống Thư Hàng vừa suy tư, vừa nhìn về phía Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng nhìn lại hắn. [Thôi bỏ đi...

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói thế nào cũng là người mình, không thể cứ vặt lông cừu của ngài ấy mãi, nhỡ vặt trọc thì làm sao?] Lòng Tống Thư Hàng mềm nhũn.

Sở hữu cánh tay trái của Bạch tiền bối, ở khâu thi đấu thuần túy vận khí, hắn chú định sẽ đạt được lợi ích lớn nhất.

Nhưng có đôi khi, vẫn không nên vặt trọc lông cừu thì tốt hơn.

Tống Thư Hàng mềm lòng đưa ra một phương thức cá cược đơn giản: “Vậy, lát nữa chúng ta mở một cái cổng không gian ở Hiện Thế, tìm một khu vực.

Cược giới tính của sinh vật đầu tiên xuất hiện ở đối diện cổng không gian đi!” Đến lúc đó sinh vật xuất hiện là nam hay nữ?

Là sinh sản vô tính hay sinh vật lưỡng tính?

“Cứ thế thôi?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối có chút bất ngờ nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Cứ thế thôi, đơn giản chút đi.” “Được.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói: “Vậy thì cược đơn giản chút...

Cược mấy lần?” “Một lần?” Tống Thư Hàng nói.

Tam Nhãn tiền bối lắc đầu: “Một lần thì không công bằng, bởi vì cược nam cược nữ, kiểu gì cũng phải có người chọn trước.

Người chọn trước sẽ có ưu thế...

Cho nên, ba ván thắng hai đi.

Ván thứ nhất cậu chọn trước, ván thứ hai ta chọn trước.” “Người thua có cần dán con rùa nhỏ lên trán không?” Phượng Trảo tiên tử đang ‘tĩnh tĩnh’ đột nhiên đề nghị, cô nhớ lại cảnh tượng vui đùa với mấy vị hảo hữu thời Viễn Cổ Thiên Đình, nhịn không được lên tiếng đề nghị.

“Dán rùa nhỏ ấu trĩ quá, đổi thành đấm một quyền thì thế nào?

Kích thích chút.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chủ động đề nghị, ai thua thì để đối phương hung hăng đấm một quyền!

Tống Thư Hàng: “!!!” Đã bảo là không thi ‘nhẫn nại thống khổ’, tại sao thi mãi thi mãi lại biến thành lựa chọn bạo lực thế này?

Phượng Trảo tiên tử: “......” Vị Tam Nhãn tiền bối Chúa Tể này, quả nhiên là M (khổ dâm) đúng không?

Thấy Tống Thư Hàng không trả lời, trong lòng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối khẽ động — Suýt chút nữa quên mất Bá Tống tiểu hữu là một tên khổ dâm (M).

Thế là, hắn thăm dò hỏi: “Một quyền ít quá hả?” “Không không không, một quyền đã đủ rồi.” Tống Thư Hàng cũng không tiện làm mất hứng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối — lúc này, tiền bối chơi vui là được.

“Vậy thì, chuẩn bị một chút, mở cổng không gian ở đâu?

Điểm này cũng do cậu quyết định.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Tống Thư Hàng suy tư một chút nói: “Chọn nơi nào nhiều sinh vật đi, chi bằng ở quê hương tôi...” [Bản thể, bản thể có đó không?] Lúc này, Phân thân Sắt Thép đang mạo hiểm cùng Hoàng Sơn tiền bối, Lý đạo quân, đột nhiên gửi tin tức cho Tống Thư Hàng. [Việc gì thế?] Tống Thư Hàng trả lời. [Bản thể chỗ cậu mạng bị lag à?

Tại sao phải trả lời tôi hai lần?] Phân thân Sắt Thép đáp.

Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: “Không có mà.” [Mạng đúng là bị lag, tôi lại nhận được hai phần câu trả lời...

Có thể là do tôi đang ở trong bí cảnh.] Phân thân Sắt Thép trả lời.

Trong lòng Tống Thư Hàng co rút, lờ mờ có dự cảm không lành.

Phân thân Sắt Thép: [Vậy tôi nói chính sự đây, vừa nãy bên tôi nhận được tin tức, có một vị tân tấn Trường Sinh Giả muốn tìm cậu khiêu chiến.

Có điều vị Trường Sinh Giả này... hơi khác một chút, coi như là nửa người quen.

Hắn mang theo một vạn linh thạch cửu phẩm đến tận cửa làm quà ra mắt.

Chủ yếu muốn gặp cậu một lần, tiện thể muốn xem có thể giao thủ với cậu một chút, tham thảo đại đạo hay không.

Bản thể cậu có muốn gặp hắn một lần không?] Tống Thư Hàng nghe vậy ngẩn người — Biết điều (thượng đạo) thế?

Đến tận cửa tự mang theo linh thạch, đây là có cao nhân chỉ chiêu sau lưng rồi!

Đồng thời, hắn linh cơ nhất động, hỏi: [Vậy vị đạo hữu này là nam hay nữ?] [Di?

Lần này không có hai câu trả lời...

Ừm, là nam hay nữ tôi không biết a.] Phân thân Sắt Thép đáp — hắn cũng chỉ thông qua một linh kiện nhỏ 'Thiên Đế' để lại tiếp nhận tin tức này. [Tuyệt diệu (Diệu a), không biết là nam hay nữ càng tốt.

Vậy cậu trả lời vị đạo hữu kia, chúng ta gặp mặt ở Sao Hỏa!

Tôi sẽ mở một cổng không gian trên Sao Hỏa, tìm một khu vực, để hắn đến tìm tôi là được.] Tống Thư Hàng đáp. [OK.] Phân thân Sắt Thép trả lời.

Kết thúc cuộc gọi với Phân thân Sắt Thép, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, nói: "Tiền bối, chúng ta mở cổng truyền tống ở Sao Hỏa đi!

Sau đó, vừa vặn có một vị đạo hữu không biết giới tính muốn qua đây tìm tôi.

Chúng ta cược giới tính của người đó thế nào?” Tam Nhãn tiền bối suy tư một chút, nói: “Được!” “Các người tin tưởng đối phương như vậy sao?” Phượng Trảo tiên tử nhịn không được nói — Cứ không sợ Tiểu Hàng đã biết trước giới tính người đến à?

“Có nghi thức cá cược ở đây, ít nhất phải làm được công bằng.

Chương 2842

Tôi cũng sẽ không ngoại lệ.” Tống Thư Hàng đáp.

Trong khi nói chuyện, Phân thân Sắt Thép đột nhiên lại gửi tin tức bổ sung: [Đúng rồi bản thể, có chuyện suýt quên nói với cậu, bởi vì nguyên nhân vị đạo hữu mang linh thạch tới cửa dẫn đầu này, Chư Thiên Vạn Giới dường như có vài vị Trường Sinh Giả cũng ngấm ngầm đi theo...

Xem ra, bọn họ có thể sẽ muốn khiêu chiến bản thể cậu.

Cậu có muốn chuẩn bị sẵn sàng không?] ...

Năm xưa, Tống Bàn Cầu vì ‘bản thể Bá Tống’ nghênh chiến cường giả Chư Thiên Vạn Giới trên thế giới Sao Hỏa, giả vờ (trang bức) lâu như vậy + mọi người tận mắt nhìn thấy Bá Tống chém giết Thiên Đế, khiến Thiên Đế thần hình câu diệt.

Trong thời gian ngắn, các đại lão đỉnh tiêm của Chư Thiên Vạn Giới đều âm thầm dập tắt ý niệm đi khiêu chiến Bá Tống.

Vốn dĩ, theo kịch bản của Tống Bàn Cầu, các đại lão Trường Sinh Giả của Chư Thiên Vạn Giới bị uy thế ‘Bá Tống chém giết Thiên Đế’ áp chế, ít nhất phải bình tĩnh mười bữa nửa tháng, không đi gây phiền toái cho bản thể.

Nhưng không ngờ lần đó, có một vị Trường Sinh Giả đặc biệt nhảy ra, còn phát động kỹ năng ‘võ mồm cổ vũ’ cấp EX.

Chính là dưới sự cổ vũ của vị Trường Sinh Giả tuyên bố ‘Ta bị Nho gia Thánh Nhân ma sát qua, bị Thiên Đế ma sát qua, cùng lắm thì bị Bá Tống ma sát một lần nữa, có gì to tát đâu’ kia, một bộ phận Trường Sinh Giả sau khi bình tĩnh vài ngày, nội tâm lại rục rịch ngóc đầu dậy.

Bá Tống chém giết Thiên Đế...

Nhưng Thiên Đình chi Đạo của Thiên Đế phá diệt, trạng thái suy yếu, điểm này Chư Thiên Vạn Giới ai cũng biết.

Cho nên, thực lực của Bá Tống có lẽ vẫn còn kém một chút so với cảnh giới ‘cấp thống trị’ như Thánh Nhân?

Nếu đã như vậy, cùng lắm thì lại bị Bá Tống ấn xuống đất ma sát một lần nữa?

Lùi một bước mà nói, cho dù không có lòng tin khiêu chiến bản thể Bá Tống, cũng có thể cân nhắc khiêu chiến phân thân của Bá Tống trước mà.

Dưới tiền đề như vậy, trong lòng một nhóm Trường Sinh Giả lại bùng cháy chiến ý khiêu chiến Bá Tống.

Khéo cái là, lúc này vừa vặn có một vị ‘tân tấn Trường Sinh Giả’ chủ động làm chim đầu đàn, tìm Bá Tống, lại còn mưu toan luận đạo với Bá Tống.

Thế là, một nhóm Trường Sinh Giả ngấm ngầm đi theo sau, chuẩn bị xem trước cuộc tỷ thí giữa vị ‘tân tấn Trường Sinh Giả’ này và Bá Tống.

Nếu tâm trạng Bá Tống tốt, không hạ tử thủ như đối với Thiên Đế.

Hoặc là, bản thể Bá Tống cũng không biểu hiện ra sức chiến đấu cấp thống trị, vậy bọn họ cũng không ngại lên tỷ thí với Bá Tống một chút...

Cùng lắm thì bị ấn xuống đất ma sát. ...

Tống Thư Hàng sau khi nhận được tin tức Phân thân Sắt Thép truyền đến, day day thái dương.

Lại có đại lão Trường Sinh Giả muốn khiêu chiến hắn?

Đại lão các người đều rảnh rỗi thế sao?

Không thể đổi người khác mà đốp (đỗi) à?

Cả ngày đốp một tiểu manh tân tu chân như tôi có thú vị không?

Rất vui vẻ sao?

Biết sớm thế này đã không đày Tống Bàn Cầu đi điều tra mẫu 'Hằng Tinh Hiện Thế', như vậy ít nhất có thể lôi Tống Bàn Cầu ra trấn áp tràng diện.

Kế sách duy nhất hiện nay, chỉ có tận dụng tốt sức mạnh của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối!

Tống Thư Hàng đưa tay sờ nhẹ lên trán mình.

Trước đó, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã truyền ba đạo pháp thuật vào Con mắt thứ ba (Đệ tam Thần Nhãn) của hắn.

Tỏa Tiên Chi Nhãn, Dung Hóa Chi Nhãn cùng với cơ hội một lần 'triệu hoán sức mạnh Tam Nhãn tiền bối, mượn dùng lực lượng Cửu U Chúa Tể'.

Ván cược thứ hai tuy đã kết thúc, nhưng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vẫn chưa thu hồi sức mạnh này.

Thậm chí ngay cả 'Tiên Chu Vỏ Rùa' cũng vẫn còn trên người Tống Thư Hàng.

Ngoài ra, trừ việc mượn sức mạnh của Tam Nhãn tiền bối, hắn còn có thể cân nhắc dụ các Trường Sinh Giả khiêu chiến hắn vào 'Cửu U Thế Giới', rồi để Tống Four ra mặt trấn áp tình hình ở đó.

Tống Four sở hữu sức mạnh chân nam nhân ba phút + quyền hạn

Cửu U Chúa Tể gia trì.

Tại Cửu U Thế Giới cũng có thể phát huy ra sức chiến đấu cấp thống trị.

Nghĩ như vậy, trong lòng Tống Thư Hàng bình tĩnh hơn nhiều. [Bản thể, vị khách nhân mang linh thạch đến cửa kia đã đến Sao Hỏa rồi.] Lúc này, Phân thân Sắt Thép lại gửi tin nhắn qua. [Bảo hắn chờ chút, tôi chọn một tọa độ ở Sao Hỏa để mở cổng không gian.] Tống Thư Hàng trả lời.

Sau đó, hắn quay đầu nói với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “Tam Nhãn tiền bối, vị đạo hữu không rõ giới tính kia đã đến Sao Hỏa, ván thứ tư của chúng ta bắt đầu đi!

Cược giới tính của đối phương, là nam, là nữ, là vô tính, hay là song tính.” “Ai chọn trước?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

“Ván này vì vị ‘đạo hữu’ tới cửa là do tôi triệu hoán qua, vậy để công bằng, do Tam Nhãn tiền bối ngài chọn giới tính trước đi.” Tống Thư Hàng trả lời.

“Cậu đừng có hối hận đấy!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ: “Hối hận là không thể nào hối hận, dù sao mỗi lần Tam Nhãn tiền bối ngài chọn giới tính trước, xác suất tôi cược đúng ngược lại còn tăng lên không ít.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “......” “Ngoài ra, Phượng Nghi Cầm Chủ tiên tử, có thể phiền cô che chắn (bình tế) các giác quan một chút không.

Bởi vì vị đạo hữu sắp đến này, rất có thể có liên quan đến Viễn Cổ Thiên Đình.

Sự tồn tại của cô sẽ có khả năng làm lộ đề...

Để ván cược công bằng, tiên tử có thể phối hợp với chúng tôi một chút không.

Lát nữa sau khi cược xong, tôi sẽ dẫn vị đạo hữu kia gặp mặt tiên tử.” Tống Thư Hàng đột nhiên nhanh trí nói.

Lát nữa, khi đối mặt với đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới, thân phận ‘Bá Tống’ của hắn chắc chắn sẽ bị lộ.

Cho nên, phải che chắn Phượng Trảo tiên tử tạm thời trước đã.

Còn việc đạo hữu sắp đến có liên quan đến ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ hay không...

Hoàn toàn là Tống Thư Hàng đoán mò, trong lòng hắn lờ mờ có chút suy đoán, nhưng cũng không xác định người đến rốt cuộc là ai.

Dù sao hắn chủ yếu là muốn tạm thời che chắn Phượng Trảo tiên tử.

“Hiểu rồi, vậy ta che chắn giác quan trước, kết thúc nhớ gọi ta.” Phượng Nghi Cầm Chủ gật đầu nói — nghe nói có thể gặp thành viên mới của Viễn Cổ Thiên Đình, cô rất vui vẻ.

Chút chuyện nhỏ này, cô đương nhiên nguyện ý phối hợp.

Bên cạnh, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối búng tay một cái.

Hắn đích thân ra tay, che chắn toàn bộ giác quan của Phượng Trảo tiên tử, tránh cho cô thật sự không cẩn thận làm lộ đề.

“Mời tiền bối chọn đi, tôi đã chuẩn bị xong việc mở cổng không gian ở Sao Hỏa.” Tống Thư Hàng vươn tay, đưa sức mạnh không gian xuyên qua cửa ra của ‘Không gian Tán Tài’, vượt qua Thiên Đế thế giới, khóa chặt vị trí Sao Hỏa.

“Vậy thì, ta cược đối phương là song tính!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chậm rãi nói: “Ta có dự cảm, đối phương tuyệt đối sẽ không đơn thuần là nam hoặc nữ đơn giản như vậy.” “Tiền bối ngài đã nói vậy, thế thì tôi có thể loại trừ khả năng song tính và vô tính rồi.” Tống

Thư Hàng nhân cơ hội đâm thọc (trát tâm): “Vậy tôi cược...

Nữ!” “Ván cược bắt đầu, mở cổng không gian!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối dùng sức nắm quyền: “Lần này ta có trực giác, cậu thua chắc rồi, Tiểu Hàng!” “Tôi cũng có trực giác tương tự, ngài mới thua chắc rồi, Tam Nhãn tiền bối!” Tống Thư Hàng vươn tay khẽ gảy, năng lực không gian phát động.

Gà mờ mổ nhau! ...

Khoảnh khắc tiếp theo.

Trên Sao Hỏa hiện thế xa xôi, có một cánh cổng không gian mở ra.

Tống Thư Hàng và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đứng dậy, đi tới cửa ‘Tán Tài Vương Tọa’, nối liền với cổng không gian.

Đồng thời, Tống Thư Hàng gửi tọa độ cổng không gian cho Phân thân Sắt Thép, lại để Phân thân Sắt Thép chuyển đạt cho vị Trường Sinh Giả biết điều (thượng đạo) kia, để vị Trường Sinh Giả đó có thể trực tiếp mang linh thạch đến vị trí cổng không gian này.

Cùng lúc đó, đầu kia Sao Hỏa.

Một vị Trường Sinh Giả thân khoác áo bào trắng, trên mặt đeo nửa cái mặt nạ, trong lòng ôm một con thỏ, đứng tĩnh lặng giữa hư không.

“Lần đầu gặp vị Tống tiền bối này...

Mang linh thạch thật sự không sao chứ?

Có bị quê mùa (thổ) quá không, hay là đổi thành bảo bối khác?” Trong lòng người đó thầm nghĩ.

Nhưng lúc trước Thiên Đế dặn đi dặn lại, bảo hắn khi gặp Tống tiền bối, nhất định đừng chê quê mùa, cứ mang thẳng linh thạch.

Ngàn vạn lần đừng tự cho là thông minh mà đổi linh thạch thành bảo vật trân quý khác.

Vị 'Tống tiền bối' kia thật sự sẽ thích linh thạch sao?

Tồn tại ở đẳng cấp như ngài ấy, còn thiếu linh thạch sao?

Cũng đâu phải Trường Sinh Giả nào cũng là đạo hữu 'cái gì cũng có thể bán' đâu.

Cứ cảm giác Thiên Đế đang hố mình.

Thân ảnh áo bào trắng nhẹ nhàng vuốt ve con thỏ trong lòng, có chút căng thẳng.

Đang suy tư, trong thiết bị liên lạc Thiên Đế để lại cho hắn truyền đến một tọa độ không gian của 'Tống tiền bối'.

Hắn chính là thông qua 'thiết bị liên lạc' của Thiên Đế để liên lạc với vị 'Tống tiền bối' thần bí kia.

"Đã nhận, tôi qua ngay." Thân ảnh áo bào trắng trả lời.

Sau đó thân hình hắn khẽ động, mang theo khoản linh thạch khổng lồ độn nhập hư không, đến tọa độ đã hẹn. ...

Ào ~ Dao động không gian tản ra, thân ảnh áo bào trắng bước vào 'khu vực cá cược'.

Hắn vừa ngẩng đầu, liền nhìn thấy hai bóng người đang nhìn chằm chằm vào hắn.

Trong hai bóng người này, một người đeo mặt nạ, không rõ thân phận, không nhìn ra thực lực nông sâu.

Người còn lại là một thiếu niên ba mắt — từ trên người thiếu niên này, có khí tức khủng bố vô cùng trào dâng.

Đó là sức mạnh tàn bạo nhất, tà ác nhất, đen tối nhất thế gian.

Cửu...

Cửu U Chúa Tể?!

Tại sao Cửu U Chúa Tể lại xuất hiện ở Hiện Thế? [Khoan đã, trước đó nghe Thiên Đế nhắc tới, Tống tiền bối dùng thân xác phàm nhân chấp chưởng Cửu U.

Chương 2843

Chẳng lẽ, vị này chính là Tống tiền bối?] Trong lòng thân ảnh áo bào trắng khẽ động.

Hắn hành lễ với vị thiếu niên ba mắt này, đang định mở miệng.

Nhưng còn chưa đợi hắn mở miệng, vị thiếu niên ba mắt và người đeo mặt nạ được cho là 'Tống tiền bối' ở đối diện đồng thời lên tiếng.

"Nam hay nữ?" "Song tính hay vô tính?" Hai người sáu mắt, khóa chặt thân ảnh áo bào trắng.

Ánh mắt sắc bén kia, phảng phất như muốn nhìn thấu y phục của hắn, thấu thị cơ thể hắn, dòm ngó sự riêng tư của hắn.

Thân ảnh áo bào trắng không khỏi co rúm người lại, ôm chặt con thỏ trong lòng: "???" Tại sao cảm giác mình giống như con thỏ trắng nhỏ đáng thương vô vọng, bị hai con sói xám lớn nhắm trúng vậy?

"Tống tiền bối, ngài muốn hỏi cái gì?" Thân ảnh áo bào trắng co người lại, nhìn về phía Tam Nhãn thiếu niên hỏi.

"Tống tiền bối?

Ta không phải." Tam Nhãn thiếu niên xua tay.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng tháo chiếc nhẫn áp chế 'Thánh Hiệu' mà Bạch tiền bối Two đưa cho hắn.

Trên người hắn, từng cái Thánh Hiệu không ngừng hiện lên.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao...

Cùng với một xưng hào Giới Chủ — Bá Giới!

Bát Liên Bá (Tám cái Bá).

“Bát Bá?” Thân ảnh áo bào trắng nhìn đến ngây người.

Vị này mới là Tống tiền bối?

Quả nhiên giống như Thiên Đế nói, quá đáng sợ.

Đồng thời, ánh mắt của hắn đột nhiên lại nhìn thấy một cái móng vuốt trên vai ‘Bát Bá Tống tiền bối’, cứ cảm giác cái móng vuốt này... quen quen.

“Vãn bối ra mắt Tống tiền bối.” Thân ảnh áo bào trắng hành lễ với Tống Thư Hàng.

Đối diện...

Tống Thư Hàng cũng nhận ra thân phận của vị thân ảnh áo bào trắng này.

Dựa theo mảnh vỡ ký ức trong đầu hắn, vị này chẳng phải là Thần Bí Đảo Đảo Chủ tiền bối sao?

Cái ‘túi thu nhỏ một tấc’ đựng thỏ của hắn chính là do vị tiền bối này chế tạo cho hắn.

Ổn rồi ổn rồi, ván này ta thắng chắc rồi.

Biết chế tạo vật phẩm đáng yêu như túi thu nhỏ một tấc, vị đại tiền bối áo bào trắng này chắc chắn là một vị tiên tử.

“Đạo hữu, giữa chúng ta không cần xưng hô ‘tiền bối, hậu bối’.

Cậu cứ gọi thẳng tôi là Bá Tống là được.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói: “Hiện tại, chúng tôi có một câu hỏi vô cùng quan trọng muốn hỏi cậu.

Đạo hữu, cậu là GG hay là MM (Boy hay Girl) nha!

Cái này thực sự rất quan trọng, có thể trả lời chúng tôi không?” “GG?

MM?” Bạch bào đại tiền bối khóe miệng co giật, hắn không ngờ ‘Tống tiền bối’ lại hỏi hắn loại vấn đề này.

“Bẩm Tống tiền bối, tại hạ là nam.” Bạch bào đại tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: “!!!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “!!!” “Vậy mà không phải là tiên tử.” Tống Thư Hàng đau khổ nói.

“Vậy mà không phải là song tính.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng bất mãn nói.

Vị Trường Sinh Giả áo trắng ôm con thỏ, run lẩy bẩy.

Hắn không biết vị “Tống tiền bối” thần bí cường đại trong miệng Thiên Đế và vị Cửu U Chúa Tể bên cạnh có mưu đồ gì với hắn.

Dường như việc hắn không phải tiên tử, không phải song tính khiến bọn họ rất nóng nảy?

Bây giờ mình đưa “linh thạch” cho các đại lão liệu còn kịp không?

Hay là, hắn có nên đi biến thành “cô ấy” hoặc là “anh ấy + cô ấy” không?

Vị Trường Sinh Giả áo trắng cảm thấy áp lực thật lớn.

“Tam Nhãn tiền bối, ván này tính sao?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

“Trực giác của ta quả nhiên không sai.” Lúc này, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên vươn tay, soái khí vuốt mái tóc của mình: “Ngươi quả nhiên thua rồi, Bá Tống!” Tống Thư Hàng: “......” Tiền bối tỉnh lại đi, ngài cũng thua rồi có được không?

Đừng có làm ra vẻ như ngài thắng thế chứ.

Ngài mà nói thế thì trực giác của tôi cũng chẳng sai chút nào — ngài cũng thua rồi!

Ngoài ra, Tống Thư Hàng lúc này cũng phát hiện ra một vấn đề.

Cánh tay may mắn của Bạch tiền bối là tay chứ không phải miệng.

Mà lần này hắn và Tam Nhãn tiền bối “cá cược giới tính đạo hữu ngoài cửa không gian”, là dùng miệng phát ra tiếng.

Cứ như vậy, vận may Âu Hoàng của hắn vừa rồi không có đất dụng võ — đây cũng là nguyên nhân khiến hắn và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối rơi vào cảnh “gà mờ mổ nhau”, cả hai nhà đều thua.

Trước khi ván sau bắt đầu, mình phải lén lút dùng tay may mắn của Bạch tiền bối bói một quẻ mới được.

“Cho nên ván này, tính là hòa đi.” Tống Thư Hàng nói.

“Cả hai đều thua, ‘cá cược giới tính’ là 3 ván thắng 2.

Ván tiếp theo sẽ là ván the chốt.” Ánh mắt Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trở nên nghiêm túc.

Tống Thư Hàng tự tin nắm chặt cánh tay Bạch tiền bối, nói: “Từ bỏ đi, Tam Nhãn tiền bối.

Ván sau, tôi thắng chắc rồi.” “Câu này là lời thoại của ta mới đúng.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối siết chặt nắm đấm, nói: “Bây giờ, nghiến chặt răng vào đi, Bá Tống.

Đón nhận thiết quyền trừng phạt của ta đây!” Tống Thư Hàng: “???” Thiết quyền trừng phạt?

“Hòa, đây là ván hòa!” Tống Thư Hàng trịnh trọng nhắc nhở: “Tiền bối ngài cũng thua, dựa vào đâu mà đánh tôi?” “Đã là cả hai cùng thua, vậy tự nhiên là mỗi người chịu một đấm.

Đừng nói nhiều, nghiến chặt răng vào, ta bảo đảm sẽ không một đấm đánh chết ngươi đâu.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trầm giọng nói.

“Tiền bối, tôi nhìn thấy sát ý nguy hiểm trong mắt ngài, ngài không phải là muốn đánh chết tôi để quỵt nợ đấy chứ?” Tống Thư Hàng nói.

“Nói nhiều vô ích, ta cũng đã nghiến chặt răng rồi, ngươi cũng có thể đánh ta...

Yên tâm đi, tố chất thân thể và sức mạnh của ta hiện tại đều áp chế ở mức độ tương đồng với ngươi, không đánh chết ngươi được đâu.

Vô cùng đáng tiếc.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nắm chặt tay phải, sức mạnh kinh khủng ngưng tụ trên nắm đấm của hắn.

Quyền còn chưa động, không gian bên cạnh nắm đấm đã bị quyền kình đánh nứt ra.

Thậm chí có “Quy tắc phá hoại của Cửu U Chúa Tể” bắt đầu ngưng tụ.

“Ngài chỉ là muốn kiếm cớ đánh tôi thôi.” Tống Thư Hàng nói, Thánh Viên phù hiện sau lưng hắn, tứ đại công pháp thối thể vận chuyển, trực tiếp nâng thể chất của hắn lên một bậc.

Không chỉ như thế, Tống Thư Hàng còn điều động từng tia thánh quang trong cơ thể, mạ lên người mình — ít nhất cũng phải làm Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ghê tởm một chút.

Tới đi, tổn thương nhau đi!

Dưới tiền đề tố chất thân thể và cảnh giới đều áp chế ở cùng một mức độ, ẩu đả có lợi cho hắn.

Hắn thương tổn tám trăm, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ít nhất cũng phải tổn một ngàn!

Tám trăm đổi một ngàn, hắn lãi nhỏ.

Còn về “Quy tắc phá hoại của Cửu U Chúa Tể” trên nắm đấm của

Tam Nhãn tiền bối, đối với Tống Thư Hàng hiện tại là vô hiệu — trên người Tống Four của hắn còn treo “Quyền hạn Cửu U Chúa Tể”.

“Quy tắc phá hoại của Cửu U Chúa Tể” của Tam Nhãn tiền bối cũng chỉ có thể tăng cường khí thế một chút mà thôi.

Điểm ấy cả hai bên đều biết rõ trong lòng.

Thấy trên người Tống Thư Hàng ngưng tụ một tầng thánh quang, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nghiến răng nói: “Ngươi vậy mà lại sử dụng thủ đoạn hạ lưu như thế!” “Tới đi, tới đánh tôi đi, Tam Nhãn tiền bối, ngàn vạn lần đừng khách khí nha!” Tống Thư Hàng căng cứng tay phải, không hề tỏ ra yếu thế.

Đối diện, vị Trường Sinh Giả áo trắng đã nhìn đến ngây người.

“Tống tiền bối” trong miệng Thiên Đế đang lần lượt làm mới tam quan của hắn.

Không hổ là sự tồn tại đặc thù dùng thân thể phàm nhân chấp chưởng Cửu U, người đàn ông khiến ngay cả Thiên Đế cũng phải kính bội... *** Ngay lúc Tống Thư Hàng và Tam Nhãn tiền bối chuẩn bị ẩu đả.

Trong hư không, có vài luồng ý niệm “Trường Sinh Giả” lặng lẽ buông xuống — những Trường Sinh Giả này đều là đi theo sau lưng vị Trường Sinh Giả áo trắng kia, định xem tình hình để khiêu chiến Bá Tống.

Vừa rồi, Trường Sinh Giả áo trắng đột nhiên sử dụng năng lực không gian độn đi.

Đám Trường Sinh Giả phía sau tốn chút thời gian mới nương theo dao động không gian mà đuổi tới.

Ý niệm Trường Sinh Giả vừa buông xuống, liền nhìn thấy bộ dạng Trường Sinh Giả áo trắng ôm con thỏ, đứng trước một cánh cửa không gian, run lẩy bẩy. [Đã bắt đầu đối kháng với Bá Tống rồi sao?] Các Trường Sinh Giả thầm nghĩ trong lòng, đồng thời bọn họ lặng lẽ nhìn về phía đối diện của Trường Sinh Giả áo trắng.

Sau một khắc, bọn họ nhìn thấy bên trong cánh cửa không gian... ...

Lại có thêm một Bá Tống — Bá Tống và một thiếu niên ba mắt đứng đối lập nhau.

Thiếu niên ba mắt kia, dù chỉ đứng ở đó, cũng giống như một hố đen không đáy, phảng phất muốn nuốt chửng vạn vật trong thiên địa.

Khí tức thuần túy tà ác và khủng bố không ngừng phóng thích từ trên người hắn.

Cửu...

Cửu U Chúa Tể!

Thân là Trường Sinh Giả, dù có người chưa từng tận mắt nhìn thấy Cửu U Chúa Tể, cũng đều biết sự tồn tại và tính chất đặc thù của Cửu U Chúa Tể.

Loại Cửu U Tà Năng chi lực vượt xa Trường Sinh Giả bình thường này — đây là sự tồn tại vượt lên trên Trường Sinh Giả, là bán thân của Thiên Đạo.

Nhưng mà, tại sao Cửu U Chúa Tể lại xuất hiện ở “Hiện Thế”?

Hơn nữa...

Chương 2844

Thiên Đạo không phải đã sụp đổ rồi sao?

Tại sao Cửu U Chúa Tể vẫn còn tồn tại trên đời?

Trong này có bí ẩn gì?

Còn có Bá Tống tại sao lại ở cùng một chỗ với vị “Cửu U Chúa Tể” này?

Ngay khi các Trường Sinh Giả trong lòng đầy nghi hoặc, Bá Tống và vị Cửu U Chúa Tể ba mắt trong cánh cửa không gian đồng thời động thủ.

Oanh ~~ Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể dường như vô cùng phẫn nộ, hắn vung nắm đấm, hung hăng nện về phía Bá Tống.

Khi một quyền này đánh ra, mang theo “Quy tắc hủy diệt” khủng bố của Cửu U Chúa Tể, sự phá hoại thuần túy nhất, bạo lực nhất.

Chỉ riêng quy tắc hủy diệt khủng bố này đã khiến các Trường Sinh Giả phải động dung.

Không có ai nguyện ý chính diện đỡ một quyền quán triệt quy tắc hủy diệt của Cửu U Chúa Tể cả!

Cho dù là Trường Sinh Giả, đối mặt với một quyền như vậy, phương án tốt nhất cũng là né tránh.

Nhưng mà, nắm đấm của Cửu U Chúa Tể đâu có dễ né tránh như vậy?

Các Trường Sinh Giả có thể cảm ứng được, trên nắm đấm của Tam Nhãn Chúa Tể còn mang theo quy tắc “nhân quả khóa chặt”.

Khi nắm đấm đánh ra thì đã không thể né tránh — nắm đấm chú định phải nện lên người Bá Tống!

Vốn dĩ mọi người lén lút bám đuôi là muốn xem Bá Tống và Trường Sinh Giả áo trắng luận bàn hoặc là luận đạo.

Không ngờ, vừa tới đã nhìn thấy đại chiến giữa Bá Tống và Cửu U Chúa Tể!

Quả thực bùng nổ.

Dưới cái nhìn soi mói của mọi người, Bá Tống rắn chắc chịu đựng một quyền này! [Tránh không thoát, ngay cả Bá Tống cũng không tránh thoát một quyền này của Cửu U Chúa Tể...

Quá đáng sợ!] [Bá Tống vô địch, sắp bị chung kết sao?] Nhưng ngay khi các Trường Sinh Giả cho rằng Bá Tống sắp bại trận.

Thứ "Quy tắc hủy diệt" khủng bố đủ để xé nát Trường Sinh Giả kia, khi rơi lên người Bá Tống lại như đá chìm đáy biển, tan biến không thấy — chính xác mà nói, giống như bị Bá Tống "hấp thu" vậy.

Thân thể Bá Tống phảng phất là hố đen không đáy, vậy mà trực tiếp dung nạp "Quy tắc hủy diệt"!

Tất cả mọi người, bao gồm cả Trường Sinh Giả áo trắng, toàn bộ trừng to mắt.

Bá Tống, là quái vật sao? [Vẫn chưa kết thúc, cho dù mất đi quy tắc hủy diệt, đó vẫn là nắm đấm của Cửu U Chúa Tể!] Nhưng cho dù mất đi "Quy tắc hủy diệt" gia trì, nắm đấm của Cửu U Chúa Tể vẫn khủng bố vô cùng, đủ để hủy thiên diệt địa.

Một quyền kia in thật mạnh lên lồng ngực Bá Tống, trực tiếp đánh ra một quyền ấn thật sâu trên lồng ngực thân thể vô địch của Bá Tống!

"Đau quá!" Lúc này, trong miệng Bá Tống thốt ra hai chữ bình tĩnh

— tuy rằng miệng hắn hô “đau quá”, nhưng trạng thái của hắn lại vô cùng trấn định, phảng phất nỗi đau khi ngực bị đánh ra một cái quyền ấn đối với hắn mà nói căn bản chẳng là gì.

Điều này khiến người ta hoài nghi rốt cuộc Bá Tống có thứ gọi là “thần kinh thống giác” hay không. [Chịu đựng được, một quyền này Bá Tống đã rắn chắc chịu đựng được!] Hơn nữa, không chỉ như thế.

Sau một khắc, Bá Tống không chút do dự tung một quyền phản kích về phía Cửu U Chúa Tể!

Trả đòn!

Đối mặt với Cửu U Chúa Tể khủng bố vô cùng, bán thân của Thiên Đạo, sự tồn tại vượt lên trên Trường Sinh Giả, Bá Tống vẫn không chút do dự đánh trả!

Nắm đấm của Bá Tống siết chặt, bên trên tràn đầy sát thương kèm theo mang tính bùng nổ.

Thánh quang, công đức chi lực, thiên lôi chứng minh, Thánh Viên gia trì, Nho gia chính khí gia trì...

Sau một khắc, nắm đấm của Bá Tống không chút lưu tình nện lên người Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể, trực tiếp đánh bay Cửu U Chúa Tể ra ngoài!

Trên thực tế, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối là bị hiệu quả của hàng loạt “năng lượng tích cực” kèm theo trên nắm đấm của Tống Thư Hàng làm cho tê dại da đầu, thế là mượn quyền lực của Tống Thư Hàng để kéo giãn khoảng cách với hắn.

Nhưng mà, trong mắt mọi người, Cửu U Chúa Tể là bị một quyền đánh bay! [Hít hà ~~] Tất cả Trường Sinh Giả âm thầm buông xuống toàn bộ hít sâu một hơi khí lạnh.

Nhiệt độ trên Hỏa Tinh vì mất đi rất nhiều ngụm “khí lạnh cấp

Trường Sinh Giả”, ẩn ước tăng lên vài độ.

Bá Tống chịu một quyền của Cửu U Chúa Tể, chỉ lưu lại một quyền ấn nơi lồng ngực, bản thân không chút sứt mẻ.

Mà Cửu U Chúa Tể trúng một quyền của Bá Tống xong, vậy mà trực tiếp bị đánh bay?

Bá Tống... chẳng những đã ở vào tầng thứ thống trị cấp bậc như “Thiên Đế, Nho gia Thánh Nhân”, thậm chí đã leo lên cảnh giới cao hơn?

Chạm đến tầng thứ Cửu U Chúa Tể bán thân của Thiên Đạo?

Kế sau khi chém giết Thiên Đế, chẳng lẽ Bá Tống còn muốn chém giết Cửu U Chúa Tể ngay tại hiện trường?

Ngay khi mọi người đang suy tư...

Cánh cửa không gian kia đột nhiên hút một cái, hút vị Trường Sinh Giả áo trắng vào trong đó.

Cánh cửa không gian đóng lại, bỏ lại tất cả Trường Sinh Giả ở ngoài cửa không gian.

Các Trường Sinh Giả trên Hỏa Tinh rơi vào trầm tư. *** Trong thế giới Tán Tài Vương Tọa.

“Người tiếp theo, là nam hay nữ, ai đoán trước?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nghiến răng nói: “Ván sau không được dùng năng lượng kiểu thánh quang nữa!” “Tới lượt tôi, tôi cược là nam.” Tống Thư Hàng âm thầm nhẹ nhàng vung vẩy cánh tay Âu Hoàng của Bạch tiền bối, tự tin nói: “Hơn nữa, tôi cảm thấy ván tiếp theo ít nhất sẽ có hơn hai vị đạo hữu nhập cuộc.

Cho nên, tiền bối, chi bằng chúng ta trực tiếp dùng hết hai cơ hội còn lại đi!

Người thứ hai tiến vào tôi cược nam, người thứ ba tiến vào tôi cược là vô tính!" "Được, vậy thì một hơi cược cả ván hai, ba, định thắng thua.

Ta cược người thứ hai tiến vào là tiên tử, người thứ ba vẫn là tiên tử!" Tam Nhãn tiền bối cứ như một học sinh dốt không biết làm bài, trong tình huống không biết đáp án, hắn chuẩn bị chọn toàn bộ là B!

Ta không tin chọn toàn B mà còn không đúng cái nào!

"Cái đó, Tống tiền bối..." Bên cạnh, Trường Sinh Giả áo trắng bị kéo vào "Thế giới Tán Tài Vương Tọa" lên tiếng gọi.

Hắn cảm giác sau khi mình bị hút vào tiểu thế giới này, dường như liền bị Tống tiền bối và Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể ngó lơ.

"Đạo hữu chờ một chút, đợi ta ấn Tam Nhãn tiền bối xuống đất ma sát xong sẽ lại nói chuyện của chúng ta với ngươi." Tống Thư Hàng nói xong, lộ ra một nụ cười hòa thiện với vị Trường Sinh Giả áo trắng.

Nói thế nào thì cũng là vị đạo hữu hiếm có tự mang linh thạch tới cửa, khách đến nhà, Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ không keo kiệt nụ cười phục vụ của mình.

Linh thạch là loại đồ vật chẳng những có thể mua được nụ cười phục vụ của đại lão Trường Sinh Giả, càng có thể đổi lấy nụ cười ấm áp từ tận đáy lòng của Bá Tống.

"Ấn ta xuống đất ma sát?

Tiểu Hàng, ngươi lấy đâu ra tự tin thế?

Lát nữa, khi ngươi bị ta ấn xuống đất ma sát, thì đừng trách ta thủ hạ vô tình." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lộ ra nụ cười dữ tợn kiểu "Cửu U Chúa Tể", dọa cho vị Trường Sinh Giả áo trắng ở một bên sợ hết hồn.

“Tiền bối ngài đã tự tin như vậy, hay là chúng ta cược lớn hơn chút nữa?

Sau khi cược nam nữ ba ván thắng hai, chúng ta lại tiếp tục cược tiếp...

Số lượng Trường Sinh Giả bên ngoài ước chừng là 7, trừ đi 2 vị cần cho ba ván đầu, chúng ta còn có thể tiếp tục cược năm lần nữa.

Cược chịu đấm!” Tống Thư Hàng đưa tay xoa xoa ngực mình, xoa phẳng quyền ấn bị Tam Nhãn tiền bối nện ra trên ngực.

“Tới đi, ai sợ ai chứ!

Ta chọn toàn bộ B... toàn bộ chọn giới tính nữ!

Ngươi dám không?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối kiêu ngạo nói.

Một chuỗi bảy cái B, ít nhất cũng phải đúng được hai ba cái chứ?

Hắn đã nghĩ xong sẽ dùng chiêu thức quyền pháp tàn nhẫn nhất mang đến thống khổ cho Bá Tống.

“Vậy tôi trừ cược nam, vô tính ra, lại cộng thêm nam, nam, vô tính, Vọng Thiên...” Tống Thư Hàng nói được một nửa thì đột nhiên cứng đờ.

Bởi vì hắn âm thầm dùng tay trái Bạch Thánh vung vẩy trên dưới trái phải để lựa chọn, giới tính của Trường Sinh Giả thứ 6 là nữ.

Mà Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã sớm chọn hết tất cả B rồi. [Cùng lắm thì chịu một đấm, mà mình ít nhất có thể đấm lại năm quyền, dù sao mình cũng không lỗ.] “Người thứ 6 tôi chọn nam, người thứ 7 tôi chọn song tính!” Tống Thư Hàng nghiến răng báo ra lựa chọn của mình.

“Rất tốt, ngươi chuẩn bị chờ chết đi, Bá Tống.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối không biết lấy đâu ra sự tự tin khó hiểu.

"Câu tương tự, tôi xin hoàn trả cho tiền bối!" Tống Thư Hàng nói.

Trường Sinh Giả áo trắng ở một bên: "......" Hình tượng tuyệt thế cao nhân "Tống tiền bối" trong miệng Thiên Đế và "Cửu U Chúa Tể" tà ác đáng sợ nhất, trong lòng hắn đang lặng lẽ sụp đổ. *** Lúc này, trên Hỏa Tinh.

Tổng cộng bảy tôn Trường Sinh Giả phá không mà đến, giáng lâm xuống Hỏa Tinh.

"Biến mất rồi, Bá Tống, Cửu U Chúa Tể còn có vị Trường Sinh Giả áo trắng kia, toàn bộ biến mất không thấy đâu nữa." "Vị trí cánh cửa không gian, ở chỗ này." Một vị Trường Sinh Giả đi đầu, bước về phía tọa độ cửa không gian mà Tống Thư Hàng mở ra trước đó.

"Có nên lén lút đi theo qua xem không?" "Nhưng đối diện là Bá Tống đang đại chiến Cửu U Chúa Tể, chúng ta mạo muội qua đó, liệu có bị cuốn vào trận chiến đấu này hay không?" Vừa nói, bảy vị Trường Sinh Giả nối đuôi nhau đi tới trước tọa độ không gian của Tống Thư Hàng, lần lượt bước vào trong "phạm vi cá cược".

Ngay khi các Trường Sinh Giả từng người bước vào phạm vi cá cược, đột nhiên cánh cửa không gian nơi Bá Tống đại chiến Cửu U Chúa Tể lại mở ra lần nữa.

Bên trong cửa không gian, Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể mặt đầy nụ cười dữ tợn.

Ở đối diện hắn, Bá Tống tuy rằng đeo mặt nạ, nhưng toàn thân trên dưới đều tản ra sát khí bức người.

Vị Trường Sinh Giả áo trắng bị bắt vào cửa không gian trước đó đang co ro một bên run lẩy bẩy.

Trong cửa không gian.

Tống Thư Hàng và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cùng nhau quét mắt nhìn bảy tôn Trường Sinh Giả, đồng thời dựa theo thứ tự vào sân của bọn họ để xác định giới tính.

Dưới sự quét nhìn của hai con mắt thứ ba, bảy vị Trường Sinh Giả cảm giác mình phảng phất bị nhìn thấu, không còn chút riêng tư nào. [Kiếp Tiên nam tính, Trường Sinh Giả hệ Mộc vô tính, nam tính, nam tính, Trường Sinh Giả hệ Ngọc vô tính, Trường Sinh Giả nữ tính, Trường Sinh Giả Thái Cổ Trùng Tộc thư hùng nhất thể...] Bảy tôn Trường Sinh Giả này cũng không che giấu giới tính của mình, cho nên quét mắt một cái là có thể nhìn ra giới tính bọn họ, hoặc là thông qua chủng tộc để phán đoán thuộc tính.

Khi nhìn thấy kết quả này, khí thế trên người Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trở nên càng thêm dữ tợn, hắn nghiến răng nghiến lợi, áp lực khiến Trường Sinh Giả áo trắng bên cạnh không thở nổi.

Thậm chí các Trường Sinh Giả đối diện cửa không gian cũng cảm giác được áp lực trầm trọng.

Chương 2845

Nhưng cho dù Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể đáng sợ như thế, đại lão Bá Tống ở đối diện lại vẫn mạnh đến mức độ ngang ngược vô lý!

Hắn tiến lên một bước, tiếp cận cự ly giữa mình và Cửu U Chúa Tể, sau đó song quyền bằng sắt hung hăng nện về phía Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể.

Một quyền, hai quyền, ba quyền, bốn quyền!

Cửu U Chúa Tể đáng sợ kia, dưới thiết quyền của Bá Tống, vậy mà hoàn toàn không có sức phản kháng!

Rõ ràng khí tức của hắn bàng đại dữ tợn như vậy.

Nhưng Tam Nhãn Chúa Tể căn bản không thể phản kháng thiết quyền của Bá Tống, thậm chí... ngay cả né tránh cũng không làm được!

Bảy tôn Trường Sinh Giả đều nhìn ngây người: ⊙_⊙ Bá Tống vậy mà đè Cửu U Chúa Tể ra đánh tơi bời?

Chúng ta có phải đã nhìn thấy một Cửu U Chúa Tể giả hay không? [Nắm đấm của Bá Tống nhìn qua cũng không nhanh, nhưng Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể vậy mà không thể né tránh, cũng không thể phản kháng...

Chẳng lẽ, thiết quyền của Bá Tống cũng ẩn chứa ‘Nhân quả chi lực’?

Thậm chí có thể ảnh hưởng đến Cửu U Chúa Tể?] [Ngay cả Cửu U Chúa Tể cũng không thể chống lại Bá Tống!] [Kế Thiên Đình Thiên Đế...

Bá Tống còn muốn diệt cả Cửu U Chúa Tể sao?] [Cửu U Chúa Tể cũng bị Bá Tống ấn xuống đất ma sát, vậy còn chúng ta?

Chúng ta đi lên thì chắc chắn bị ma sát rồi nhỉ?] Trong nháy mắt, rất nhiều ý niệm xẹt qua trong đầu bảy tôn Trường Sinh Giả.

Trong lúc bọn họ đang suy tư, Bá Tống tụ tập sức mạnh toàn thân, hung hăng nện một quyền lên người Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể, một quyền này trực tiếp nện Tam Nhãn Chúa Tể lún sâu vào lòng đất. [Cửu U Chúa Tể, bị đánh nổ rồi?] Sau một chuỗi năm quyền trực tiếp nện Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vào sâu trong lòng đất, Tống Thư Hàng quay đầu lại, hướng về phía bảy tôn Trường Sinh Giả, chậm rãi nói: “Các ngươi, cũng là tới khiêu chiến ta sao?” Bảy tôn Trường Sinh Giả hơi sửng sốt, đột nhiên dùng sức lắc đầu.

Vốn dĩ chỉ nghĩ là “cùng lắm thì bị Bá Tống ấn xuống đất ma sát một lần”.

Nhưng nhìn thấy Bá Tống treo Cửu U Chúa Tể lên đánh, chút chiến ý bọn họ vất vả lắm mới nhấc lên được lại bị dập tắt.

“Luận đạo, chúng ta chỉ là muốn xem có cơ hội tìm Bá Tống đạo hữu luận đạo hay không.” Có vị Trường Sinh Giả vội vàng nói — không muốn vũ đấu, muốn văn đấu.

“Thái!” Đang nói chuyện, đột nhiên lòng đất bạo động.

Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể từ lòng đất oanh ra, một cú đấm móc thẳng lên trời, nện vào dưới cằm Bá Tống, trực tiếp đánh bay Bá Tống lên trời!

Quyền thứ sáu, là Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể thắng lợi!

Cũng là quyền duy nhất hắn có thể nện Bá Tống!

Bị đánh thành như vậy, Cửu U Chúa Tể vậy mà vẫn còn có thể phản kích?

“Đau quá!” Giữa không trung, Bá Tống ổn định thân hình.

Sau đó, thân hình hắn mạnh mẽ lao xuống, hai tay ôm quyền, hung hăng nện lên người Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, trực tiếp nện hắn lún sâu vào lòng đất một lần nữa!

Trong mắt bảy vị Trường Sinh Giả...

Cửu U Chúa Tể vất vả lắm mới nắm được cơ hội phản kích một quyền, sau đó lại một lần nữa bị Bá Tống đấm bay.

“Xong việc.” Bá Tống tiêu sái phủi tay nói.

Cửu U Chúa Tể, bị giải quyết rồi?

Trận khoáng thế đại chiến giữa Bá Tống và Cửu U Chúa Tể, cứ như vậy kết thúc rồi?

Cú “đấm móc lên trời” trước đó đã là sự quật cường cuối cùng của Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể?

Bảy vị Trường Sinh Giả không khỏi nhìn thoáng qua cái hố sâu dưới chân Bá Tống.

Lần này... vị Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể kia không còn đi ra nữa!

Nói cách khác, thật sự bị giải quyết rồi? [Cửu U Chúa Tể thật sự bị đánh nổ?] [Không cảm ứng được khí tức của Cửu U Chúa Tể, khí tức đã biến mất không thấy.

Nói cách khác, là Bá Tống thắng!] [Nhưng mà, một quyền cuối cùng của Bá Tống nhìn qua dường như cũng không quá cường đại a?] [Khẳng định là pháp tắc nội liễm, trên một quyền cuối cùng của Bá Tống, khẳng định ẩn chứa quy tắc hủy diệt cường đại, hơn nữa là quy tắc cường đại khắc chế Cửu U Chúa Tể, hoàn toàn nội liễm, và ngay khoảnh khắc tiếp xúc đã quán nhập vào trong cơ thể Cửu U Chúa Tể, giải quyết hắn!] Bảy tôn Trường Sinh Giả trao đổi ánh mắt với nhau, âm thầm truyền âm chia sẻ tư liệu.

Kế sau khi chém giết Thiên Đế, Bá Tống lại lần nữa lấy một tôn Cửu U Chúa Tể làm nền móng, tuyên cáo sự cường đại cấp bậc thống trị của hắn hướng về chư thiên vạn giới!

Người đàn ông này, căn bản không thể chiến thắng.

Cho dù không sợ bị “Bá Tống ấn xuống đất ma sát”, nhưng cũng không ai muốn đi lên khiêu chiến Bá Tống vào lúc này — Bá Tống lúc này, vừa đánh nổ Cửu U Chúa Tể, khí thế đang ở trạng thái đỉnh phong.

Lúc này đi lên khiêu chiến hắn, lỡ như Bá Tống hưng phấn lên không thu được tay, vậy thì không phải là bị ấn xuống đất ma sát đơn giản như vậy, mà là sẽ bị triệt để đánh nổ.

“Bảy vị đạo hữu tìm ta luận đạo?

Xin lỗi, mấy ngày nay hơi bận.

Hay là chúng ta để hôm khác?” Tống Thư Hàng vung vẩy tay, lên tiếng hỏi.

Hắn có đạo gì có thể luận với các đại lão Trường Sinh Giả đâu chứ, vừa luận đạo, hắn sẽ lộ tẩy ngay.

“Bá Tống đạo hữu tiếp theo còn có chuyện gì muốn bận rộn sao?” Có vị Trường Sinh Giả thuận miệng hỏi — hắn chỉ muốn thuận miệng chém gió với Bá Tống thêm vài câu, sau đó tìm cơ hội cáo từ rời đi trước.

Nếu không nếu như không nói vài câu đã rời đi, sẽ tỏ ra hắn rất hèn.

“Ừm, tiếp theo ta phải đi tiếp thu Tam Nhãn thiếu...

ừm, một ít bảo vật của Tam Nhãn Chúa Tể.

Còn cần vài ngày thời gian để tiêu hóa thu hoạch lần này.

Hôm khác, ta sẽ ở trên Hỏa Tinh mời chư vị đạo hữu luận đạo giảng pháp.” Tống Thư Hàng cười đáp. [Đây là Bá Tống sau khi xử lý Cửu U Chúa Tể, cướp đoạt bảo vật của Cửu U Chúa Tể sao?] [Hoặc có lẽ hắn chính là nhìn trúng bảo vật của vị Tam Nhãn Cửu U Chúa Tể này, mới tới cửa đánh nổ đối phương, cướp đoạt bảo vật!] [Hơn nữa kinh lịch chiến đấu với Cửu U Chúa Tể, đích xác cũng cần thời gian tiêu hóa.] Các Trường Sinh Giả âm thầm liếc nhau, nhân cơ hội mượn sườn dốc xuống lừa.

“Vậy chúng ta đến lúc đó sẽ ở trên Hỏa Tinh, cung nghênh Bá Tống đạo hữu đến.

Tới lúc đó, để chúng ta nâng ly ngôn hoan, cùng nhau luận đạo.” Vị Trường Sinh Giả nữ tính kia cười đáp.

“Thỏa, đến lúc đó chúng ta không gặp không về.” Tống Thư Hàng xua tay.

Cửa không gian đóng lại.

Bảy vị Trường Sinh Giả thở phào nhẹ nhõm, lại lần nữa nhìn nhau, sau đó bảy vị Trường Sinh Giả độn nhập hư không, biến mất không thấy.

Không lâu sau...

Tin tức Bá Tống kế sau khi chém giết Thiên Đế, lại đánh nổ một tôn Cửu U Chúa Tể sống sờ sờ, cướp đoạt bảo vật của Cửu U Chúa Tể, lan truyền trong vòng tròn Trường Sinh Giả.

Thậm chí trong thời gian ngắn, tin tức này đã truyền khắp hơn nửa giới tu luyện.

Hình tượng Bá Tống vô địch, bắt đầu được dựng lên trong lòng tu luyện giả chư thiên vạn giới. *** Trong thế giới Tán Tài Vương Tọa.

“Tống tiền bối, vị Chúa Tể kia đâu rồi?” Trường Sinh Giả áo trắng cẩn thận hỏi.

Không phải thật sự bị Bá Tống đánh nổ rồi chứ?

“Tam Nhãn tiền bối hắn về rồi, trước mặt nhiều người như vậy, bị tôi nện liền sáu quyền, hắn đương nhiên cảm thấy mất mặt, liền lén lút về trước rồi.” Tống Thư Hàng đáp — dù sao Cửu U Chúa Tể cũng cần mặt mũi.

Trường Sinh Giả áo trắng: “......” Hóa ra vị Tam Nhãn Chúa Tể kia vẫn biết cảm giác mất mặt à!

“Nói đi, ông tìm tôi có việc gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trường Sinh Giả áo trắng vội vàng đưa tay dâng lên một chiếc túi Càn Khôn, nói: “Chút lòng thành, hy vọng Tống tiền bối ngài có thể thích.” Trong túi Càn Khôn, những viên linh thạch nhỏ đáng yêu lấp lánh ánh sáng bảy màu, khiến Tống Thư Hàng thể xác và tinh thần vui vẻ.

“Vô công bất thụ lộc, đạo hữu ông vẫn là nói trước xem ông tìm tôi có chuyện gì đi?” Tống Thư Hàng nói, sau đó hắn lại đưa tay đeo chiếc nhẫn áp chế thánh hào mà Bạch tiền bối Two đưa cho hắn.

Linh thạch nhỏ đáng yêu hắn vô cùng thích, nhưng đối phương nói thế nào cũng là đại tiền bối Thần Bí Đảo, năm đó còn giúp hắn, tặng hắn “Túi thu nhỏ một tấc”.

Cho nên, Tống Thư Hàng không thể lừa linh thạch của hắn trắng trợn được.

“Không hổ là Tống tiền bối, chính khí lẫm nhiên.

Thật ra, tôi cảm giác mình và Tống tiền bối ngài có duyên, cho nên muốn qua đây gặp ngài.

Những linh thạch này chỉ là chút quà gặp mặt của tôi — vốn dĩ tôi muốn đổi thành thiên tài địa bảo thực dụng hơn chút, nhưng có người dặn dò tôi, bảo tôi mang linh thạch làm quà gặp mặt.

Tóm lại, hi vọng Tống tiền bối ngài đừng chê bai.” Trường Sinh Giả áo trắng lại đưa linh thạch lên.

Hắn có thể nhìn ra, vị Tống tiền bối này dường như thật sự không phản cảm việc hắn tặng loại đồ vật thô tục như “linh thạch”, Thiên Đế không lừa hắn.

Tống Thư Hàng: “......” Là Đạt Đạt Thiên Đế!

Sau khi cố tình nhét linh thạch nhỏ đáng yêu cho Tống Thư Hàng, Trường Sinh Giả áo trắng lại nói: “Càng tiếp cận Tống tiền bối, tôi càng cảm giác Tống tiền bối ngài và tôi có duyên.

Tống tiền bối, chúng ta có phải đã từng gặp ở đâu đó không?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Đương nhiên đã gặp rồi.

Đảo Chủ tiền bối, tôi chính là tiểu Thư Hàng bên hồ Hạ Minh năm đó đây!

“Ví dụ như, ở thời kỳ viễn cổ.

Có thể khi tôi vẫn còn ở trạng thái thiếu niên, tôi cảm giác mình dường như đã từng tiếp xúc với Tống tiền bối.” Trường Sinh Giả áo trắng có chút chờ mong hỏi: “Cho nên, Tống tiền bối, tôi có thể xem bộ dáng của ngài không?” Tống Thư Hàng: “!!!” Thời kỳ viễn cổ?

Xin lỗi nha, Đảo Chủ tiền bối.

Thời kỳ viễn cổ, lão tổ tông Tống gia nhà tôi có thể còn chưa tiến hóa ra đâu...

Ngoài ra Tống Thư Hàng lại nhớ tới một chuyện.

“Đạo hữu, sau khi ông nhập thế... không tiếp thu ‘Huyền Thánh giảng pháp’ sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Thời hiệu phát sóng của Huyền Thánh giảng pháp và “Thiên hạ ai cũng biết quân” là giống nhau, thậm chí có đôi khi sẽ dài hơn một chút.

Nếu như Đảo Chủ tiền bối khi nhập thế từng tiếp thu “Huyền Thánh giảng pháp”, vậy thì hẳn là phải biết thân phận của hắn mới đúng.

Dù sao, mấy lần đầu hắn Huyền Thánh giảng pháp đâu có đeo mặt nạ.

Trường Sinh Giả áo trắng lắc đầu: “Tôi vừa nhập thế liền trực tiếp tới tìm Tống tiền bối, còn chưa kịp tiếp thu phát sóng lại của Huyền Thánh giảng pháp.” “Thảo nào.” Tống Thư Hàng nói, hắn đưa tay tháo “mặt nạ” trên mặt xuống, chuẩn bị tiết lộ thân phận của mình với Đảo Chủ tiền bối.

Chương 2846

Khi đối mặt với “Đảo Chủ” được coi là nửa người quen này, Tống Thư Hàng không tiếp tục ác thú vị đóng vai “Đại tiền bối” nữa.

Mặt nạ tháo xuống, lại là một khuôn mặt hoàn toàn xa lạ với Trường Sinh Giả áo trắng.

Trường Sinh Giả áo trắng nhẹ nhàng lắc đầu: [Là mình tự mình đa tình sao?] “À, suýt chút nữa quên mất.” Tống Thư Hàng sờ sờ mặt, trên mặt còn một tấm mặt nạ.

Có điều tấm mặt nạ Ngân Quái này khá trân quý, cứ như vậy tháo xuống thì hơi đáng tiếc.

Thế là, Tống Thư Hàng nghĩ ra một chủ ý hay.

Hắn đưa tay thò vào Thế Giới Cốt Lõi, thao tác một phen.

Một lát sau.

Hắn từ trong Thế Giới Cốt Lõi móc ra một cái “Đầu lâu bản thể Bá Tống”.

“Đã lâu không gặp, Đảo Chủ tiền bối.” Đầu lâu Bá Tống lên tiếng nói.

Trường Sinh Giả áo trắng: “!!!” Thư Hàng tiểu hữu, bị người ta chém đầu rồi?

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy đầu của Thư Hàng tiểu hữu, trong đầu Bạch Bào Đảo Chủ trong nháy mắt hiện lên rất nhiều suy nghĩ.

Ví dụ như đầu của Thư Hàng tiểu hữu bị người ta cắt xuống, chế thành pháp khí các loại...

Tu Chân Giới cũng giống như thế giới người bình thường, có hòa bình trên bề mặt, cũng có tàn khốc ẩn giấu dưới hòa bình.

Chư thiên vạn giới lớn như vậy, không thể nào ai cũng yêu thích hòa bình thế giới, không thể nào ai cũng ôn nhu hòa thiện.

Chuyện cắt đầu của tu luyện giả khác xuống luyện chế thành tà ác pháp khí, rất nhiều tà tu đều sẽ làm.

Thậm chí một vài hệ thống tu luyện đặc thù, bản mệnh pháp khí có thể chính là cái lò gì đó các loại.

Có điều, vị "Tống tiền bối" mà ngay cả Thiên Đế cũng kính ngưỡng này, thực lực cường đại, ngài ấy căn bản không cần dùng đầu lâu của tiểu tu sĩ Tống Thư Hàng mới tấn thăng tam phẩm không bao lâu này để luyện khí — sở dĩ Bạch Bào Đảo Chủ biết Tống Thư Hàng ít nhất là cảnh giới tam phẩm, là bởi vì lúc ấy khi Tống Thư Hàng độ biến dị thiên kiếp 2 tấn 3, có Bạch Bào Đảo Chủ mượn sức của "Túi thu nhỏ một tấc", âm thầm ra tay giúp đỡ.

Lúc này, Bạch Bào Đảo Chủ suy đoán, rất có thể là Tống Thư Hàng bị tà tu nào đó chém đầu, luyện chế thành pháp khí.

Cuối cùng, lại bởi vì các loại cơ duyên xảo hợp, được vị "Tống tiền bối" này cứu giúp?

Dù sao nhìn bộ dạng vui vẻ của Tống Thư Hàng tiểu hữu, dường như ở chung với "Tống tiền bối" rất không tệ.

Nhìn đầu lâu của Tống Thư Hàng, trong lòng Bạch Bào Đảo Chủ trong nháy mắt liền nghĩ tới rất nhiều chuyện.

Tinh thần lực của Trường Sinh Giả vô cùng cường đại, trong đầu bọn họ trong nháy mắt có thể xẹt qua ngàn vạn ý niệm, tiến hành hơn trăm triệu lần suy diễn.

Cho nên, một khi bọn họ rơi vào vùng tư duy sai lầm, cũng có thể trong nháy mắt hoàn thành một kịch bản não bổ dài cả triệu chữ.

Giả thiết... có một vị Trường Sinh Giả thuần tình, gặp được đối tượng khiến hắn vừa gặp đã yêu.

Đối tượng kia chỉ cần nhìn Trường Sinh Giả một cái, với năng lực tư duy cường đại của Trường Sinh Giả, trong nháy mắt hắn liền có thể lên kế hoạch ra hàng vạn phương án theo đuổi đối tượng trong đầu, đồng thời lấy mỗi một phương án làm cơ sở, kéo dài ra các kịch bản như mình và đối tượng yêu nhau, kết hôn, sau đó nghĩ biện pháp phá trừ chứng trạng "vô sinh", sinh con đẻ cái, con cháu đầy đàn vân vân.

Chuyển hóa thành văn tự, ít nhất cũng là câu chuyện hàng trăm triệu chữ. *** Đối diện.

Tống Thư Hàng căn bản không ngờ tới kịch bản não bổ trong nháy mắt vừa rồi của Bạch Bào Đảo Chủ.

Hắn chỉ là cảm thấy lột bỏ mặt nạ trên mặt nguyên thần hình chiếu rất đáng tiếc, hắn còn muốn mượn dùng tấm mặt nạ này một thời gian...

Cho nên, hắn thông qua "Thế Giới Cốt Lõi" làm trạm trung chuyển, tháo cái đầu bản thể đang nhóm lửa xuống, chuyển dời đến thế giới của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Dù sao, hắn vốn dĩ cũng chuẩn bị chuyển dời đầu bản thể.

Đợi chuyển dời đầu xong, hắn có thể tống cổ cái móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đến thế giới Thiên Đế sụp đổ, đi gặp Bạch Cốt Tiên Cơ, Đông Phương Đại Đế bạn cũ.

Hiện tại, vừa vặn sớm chuyển dời đầu của mình qua đây, gặp mặt Bạch Bào Đảo Chủ một cái.

Bạch Bào Đảo Chủ nhìn đầu của Tống Thư Hàng, sau khi suy nghĩ, lên tiếng an ủi: "Thư Hàng tiểu hữu, tuy rằng ngươi hiện tại chỉ còn cái đầu.

Nhưng ngươi không cần lo lắng, với thực lực của Tống tiền bối, nói không chừng còn có cơ hội để ngươi một lần nữa mọc ra thân thể.

Ngươi là tu sĩ có đại cơ duyên, phúc duyên thâm hậu.” Tống Thư Hàng: “......” Xấu hổ, hiểu lầm của Bạch Bào đại tiền bối dường như càng sâu hơn rồi, phá giải thế nào đây?

Để phòng ngừa vị đại tiền bối thú vị này tiếp tục hiểu lầm, Tống Thư Hàng chỉ có thể kiên trì nói toạc ra — nếu không, hiểu lầm càng sâu, giải thích càng phiền toái.

“Cái đó, Đảo Chủ tiền bối ông hiểu lầm rồi.” Tống Thư Hàng xua tay, đầu lâu bản thể lên tiếng nói.

Bạch Bào Đảo Chủ: “???” Đối diện, Tống Thư Hàng giơ đầu lâu bản thể của mình lên, ấn vào trên đầu nguyên thần, giống như đội cái mũ trùm đầu vậy, đội đầu lâu bản thể của mình lên.

Sau đó, hắn chỉ chỉ chính mình: “Tôi chính là Thư Hàng.” Bạch Bào Đảo Chủ: ⊙_⊙ Không khí, đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Hai người đối mặt không nói gì.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên có chút nhớ nhung Công Đức Tiên Tử và Tạo Hóa Tiên Tử + Hắc Bì Tử, có ba người bọn họ ở đây, ít nhất không khí sẽ không đột nhiên yên tĩnh như vậy, có thể có tác dụng hòa hoãn.

“Cái đó, Đảo Chủ tiền bối.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Từ từ, ngươi để ta tĩnh tâm đã.” Bạch Bào Đảo Chủ đưa tay nói.

Tống Thư Hàng: “......” Thành viên Viễn Cổ Thiên Đình, đều có sở thích đi tìm chỗ tĩnh tâm sao?

“Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ” bị Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phong ấn cảm quan trên vai hắn hiện tại cũng đang tìm chỗ tĩnh tâm.

Một lúc lâu sau.

“Ngươi nói ngươi là Thư Hàng tiểu hữu?” Bạch Bào Đảo Chủ hỏi: “Tống Thư Hàng lúc ấy lên Phù Không Đảo của ta, ngay cả cảnh giới nhị phẩm cũng chưa tới?” “Là tôi, hàng thật giá thật.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Bạch Bào Đảo Chủ: “......” Đổi đổi đổi, ta muốn đổi người khác!

Tống Thư Hàng vẫn bình tĩnh nhìn Đảo Chủ.

“Ngươi hiện tại cảnh giới gì?” Bạch Bào Đảo Chủ tiếp tục hỏi.

Hắn tuy rằng vừa ra khỏi Thần Bí Đảo liền trực tiếp đến Hỏa Tinh, nhưng trong quá trình này, hắn vẫn tiến hành một đoạn thời gian giao lưu nhỏ với vài vị Trường Sinh Giả.

Từ trong giao lưu, hắn biết được một vài tình báo: Sự cường đại của vị “Tống tiền bối” trước mắt này, giống y như lời Thiên Đế miêu tả.

Ví dụ như Tống tiền bối chỉ dùng phân thân trên Hỏa Tinh đã liên chiến hơn mười vị Trường Sinh Giả, không một lần bại.

Ví dụ như “Tống tiền bối” lần lượt hiển thánh trước nhân gian, ngưng tụ bảy đại thánh hào, trước nay chưa từng có.

Nghe nói, đây là “Tống tiền bối” đang nghiệm chứng đại đạo của chính ngài ấy!

Ví dụ như “Tống tiền bối” đã đạt đến tầng thứ Thiên Đế, đã đang ngưng tụ “Bá Văn”.

Ví dụ như chuyện Thiên Đạo sụp đổ, e rằng cũng có liên quan đến vị “Tống tiền bối” này.

Tóm lại, chư thiên vạn giới đều biết “Tống tiền bối” rất trâu bò.

Ngược lại là sự kiện “Tống tiền bối chém giết Thiên Đế” truyền lưu ồn ào huyên náo gần đây, hắn biết nội tình.

Hắn biết, Thiên Đế là vì mưu tính một kết quả nào đó, tự mình đưa tới trong tay “Tống tiền bối”.

Bà ta là muốn chết dưới tay Tống tiền bối để được giải thoát.

Hiện tại, ngươi bảo hắn chấp nhận vị “Tống tiền bối” trâu bò đến mức không chịu được này, chính là cái tên nhóc con năm ngoái đến Phù Không Đảo của hắn, tiểu tu sĩ nửa năm trước mới độ “tam phẩm thiên kiếp”?

Vi thần không chấp nhận được a!

“Thật ra về cảnh giới của tôi, cũng không khoa trương như lời đồn bên ngoài...

Lời đồn bên ngoài, phần lớn nguyên nhân là do đủ loại hiểu lầm tạo thành.

Trên thực tế, lúc đầu tháng, tôi mới vừa tấn thăng bát phẩm.” Tống Thư Hàng đáp.

“À, hóa ra đầu tháng mới vừa tấn thăng bát phẩm a, cũng không khoa trương như truyền thuyết bên ngoài.” Bạch Bào Đảo Chủ khẽ gật đầu.

Sau đó, hắn xoay người về phía hư không dùng sức liên tục nện mấy quyền, mỗi một quyền đều nện nát hư không, đánh ra vết nứt không gian.

Mới cái rắm a!

Nửa năm trước ngươi không phải mới vừa độ thiên kiếp 2 tấn 3 sao?

Nửa năm sau, ngươi liền ngồi tên lửa từ tam phẩm một mạch thăng lên bát phẩm?

Còn dùng từ “mới”?

Ngươi có phải còn có chỗ nào không hài lòng đối với việc nửa năm từ tam phẩm tấn thăng đến bát phẩm không?

Ngươi có phải tồn tại hiểu lầm gì đó đối với độ khó tấn cấp của tu sĩ không?

Sau khi nện xong hư không vô tội, Bạch Bào đại tiền bối xoay người lại, nghiêm túc nói: “Cho nên, chân tướng chỉ có một...

Ngươi thật sự là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế?” “Tôi nghĩ, tôi hẳn là không phải Nho gia Thánh Nhân chuyển thế.” Tống Thư Hàng thủ động lắc đầu phủ định nói.

Cái gọi là “tam nhân thành hổ” (nhiều người nói sẽ thành sự thật), khi từng vị đại lão đều hoài nghi hắn là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế, cũng đưa ra nghi vấn với hắn, Tống Thư Hàng hiện tại gặp phải vấn đề này, cũng không dám khẳng định hồi đáp.

Người hỏi nhiều, hắn biết rõ mình không phải “Nho gia Thánh Nhân” chuyển thế, nhưng khi phủ định, về mặt tự tin lại không cách nào đầy đủ như lúc đầu, chột dạ một cách mạc danh kỳ diệu.

Đối diện, Bạch Bào Đảo Chủ mỉm cười nói: “Hiểu, ta có thể hiểu.” Hắn có thể hiểu tâm lý Tống Thư Hàng không muốn tiết lộ bí mật bản thân là “Nho gia Thánh Nhân chuyển thế” — dù sao thời kỳ viễn cổ, Nho gia Thánh Nhân ấn cả chư thiên vạn giới xuống đất ma sát, trong lúc đó khẳng định kết không ít cừu hận.

Tống Thư Hàng: “???” Tiền bối ngài rốt cuộc hiểu cái gì rồi?

“Nhưng cho dù như thế, ngươi một năm thời gian liền tấn thăng đến bát phẩm, ta vẫn có loại cảm giác không thể nào tiếp thu — ta vẫn phải tĩnh tâm thật tốt cái đã.” Bạch Bào Đảo Chủ chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: “......” Được rồi, tiền bối ngài tiếp tục tĩnh tâm thật tốt đi, tôi không quấy rầy ngài nữa, cáo từ!

“Ngoài ra, Bá Tống...

Ta luôn cảm giác chúng ta ở thời đại viễn cổ, đã từng gặp mặt.” Bạch Bào Đảo Chủ lại nói: “Đặc biệt là sau khi nhìn thấy khuôn mặt hiện tại này của ngươi, cảm giác của ta càng ngày càng rõ ràng.” “Xin lỗi, Đảo Chủ tiền bối, thời kỳ viễn cổ N đời lão tổ tông Tống gia tôi có khi vẫn còn là nòng nọc.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Bạch Bào Đảo Chủ xua tay nói: “Đừng gọi ta là tiền bối...

Ngươi hiện tại gọi ta là tiền bối, ta cảm giác vô cùng khó chịu.” “Vậy Đảo Chủ xưng hô thế nào?” Tống Thư Hàng quay đầu lại hỏi.

Bạch Bào Đảo Chủ thở dài nói: “Ngươi cứ gọi ta là Kim Quái đi.” “Kim Quái đạo hữu...” Tống Thư Hàng gật đầu.

Nhắc tới đạo hiệu này — lúc ấy hắn còn nghĩ rút thời gian gặp Đảo Chủ một lần, chính là vì Đảo Chủ là nguyên nhân của Kim Quái.

Không ngờ, Đảo Chủ tự mình tìm tới cửa, còn tặng lễ gặp mặt linh thạch hậu hĩnh.

“Gọi như vậy, ta nghe thấy an tâm hơn nhiều.” Kim Quái Đảo Chủ gật đầu nói, cứ nên gọi như vậy.

Nếu không hắn vừa nghe Tống Thư Hàng gọi hắn là tiền bối, trong lòng liền tắc nghẹn.

Chương 2847

Tống Thư Hàng khẽ mở miệng, đang định nói gì đó.

Nhưng lúc này, nhịp tim của hắn lại đột nhiên gia tốc.

Thình thịch thình thịch ~ Tiếng tim đập càng ngày càng lớn, giống như động cơ vậy, càng phát ra vang dội.

Kim Quái Đảo Chủ: “???” Làm gì thế, sau khi nghe thấy đạo hiệu của ta, tại sao nhịp tim của Bá Tống lại bắt đầu gia tốc?

Chẳng lẽ... hắn rốt cuộc nhớ ra chuyện giữa ta và hắn thời viễn cổ?

Giữa ta và hắn, chẳng lẽ đã từng xảy ra chuyện gì?

Tống Thư Hàng vươn tay, sờ sờ cơ ngực cứng rắn như sắt thép của mình: “Cảm giác tim đập này, chẳng lẽ là Đông Phương Đại Đế chế tạo xong pháp khí cho tiền bối tôi rồi?

Không đúng không đúng, khi bộ trước hoàn thành, nhịp tim của tôi cũng không có gia tốc như vậy.” “Đông Phương Đại Đế tiền bối?” Kim Quái Đảo Chủ sửng sốt: “Ngươi mời được Đông Phương Đại Đế chế tạo pháp khí cho ngươi?” “Là Thiên Đế đát.” Tống Thư Hàng đáp.

Kim Quái Đảo Chủ: “......” Ngươi một người đàn ông to lớn, “đát” cái quỷ gì a!

“Trước đó tôi moi 66 quả tim ra ngoài, bảo Đông Phương Đại Đế nâng cấp hai bộ ‘Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú’ cho tôi.

Hiện tại nhịp tim của tôi chấn động thành dáng vẻ thế này, rất có thể là Đông Phương Đại Đế tiền bối hoàn thành nâng cấp pháp khí của tôi.” Tống Thư Hàng nói.

Kim Quái Đảo Chủ: “......” Hắn không biết phải tiếp lời Tống Thư Hàng thế nào, bất luận là moi 66 quả tim, hay là Đông Phương Đại Đế nâng cấp 66 kiện pháp khí, hoặc là Tống Thư Hàng sở hữu hai bộ “Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú”, tất cả đều khiến người ta muốn chửi bậy.

“Đúng rồi, tiền bối ông muốn đi gặp Đông Phương Đại Đế không?

Vừa vặn Thiên Đình Chi Hoa Công Đức Tiên Tử và Bạch Cốt Tiên Cơ múa búa rất giỏi cũng ở đó.

Còn có cái móng vuốt trên vai tôi, đây là móng vuốt của ‘Phượng Nghi Cầm Chủ’.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Công Đức Tiên Tử là ai?” Kim Quái Đảo Chủ nghi hoặc nói.

“@#%￥ Tiên Tử.” Tống Thư Hàng uốn lưỡi, nỗ lực phát âm nói.

Công Đức Bì Bì Xà hiện tại đang nghịch ngợm trên bản thể của hắn.

“Là @#%× Tiên Tử a.” Kim Quái Đảo Chủ gật đầu: “Cũng tốt, gặp mặt cũng được.” “Vậy bây giờ tôi đưa tiền bối ông qua đó?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vậy ta đi gặp Đông Phương tiền bối trước, quay lại sẽ nói chuyện đàng hoàng với ngươi.” Kim Quái Đảo Chủ nói — tiếng tim đập của Bá Tống vẫn còn đang đánh trống.

Hắn luôn cảm thấy nguyên nhân tim đập đánh trống của Tống Thư Hàng không đơn giản như vậy!

Cho nên, trước khi đi hắn vẫn hỏi một tiếng: “Bá Tống, ở thời viễn cổ, ngươi thật sự chưa từng gặp ta?” “Tại hạ Bá Tống, tuổi vừa mười tám.” Tống Thư Hàng đáp — tôi mười tám tuổi, thiếu niên thanh xuân, sao có thể tương kiến với ông ở thời đại viễn cổ?

Kim Quái Đảo Chủ: “......” Không nói chuyện nổi nữa, chia tay đi!

Tạm biệt!

Kim Quái Đảo Chủ chắp tay.

Tống Thư Hàng đưa tay mở ra cửa truyền tống, đưa Kim Quái tiền bối và móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ đều đến thế giới Thiên Đế sụp đổ.

“Ngươi thật sự chỉ là bát phẩm?” Kim Quái Đảo Chủ lại nhịn không được hỏi.

Ngươi một bát phẩm, tại sao lại biết mở cửa không gian?

“Thiên chân vạn xác, hàng thật giá thật.” Tống Thư Hàng đáp.

“Đổi người khác.” Kim Quái Đảo Chủ lần này nhịn không được nói.

“Gặp lại sau.” Tống Thư Hàng cười đóng cửa không gian lại.

Hắn nhìn thấy Đông Phương Đại Đế tiền bối vẫn đang vất vả rèn sắt.

Nói cách khác, lần này nhịp tim hắn gia tốc, quả nhiên không liên quan đến Đông Phương Đại Đế.

Thế là, Tống Thư Hàng lao nhanh về phía sâu trong “Thế giới Tán Tài Vương Tọa”, tìm kiếm Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Hắn vừa chạy vừa gọi: “Tam Nhãn tiền bối, có phải là ngài, có phải ngài đang động tay chân với trái tim của tôi không?” “Ngươi tới rồi à, Bá Tống đạo hữu.” Nhãn Châu Tử quản gia nghênh đón, đưa lên một chén trà tiên: “Tim ngươi đập nhanh quá, uống miếng nước tĩnh tâm lại đi.” “Cảm ơn quản gia.” Tống Thư Hàng nhận lấy trà, uống một ngụm.

Đồng thời, hắn quay đầu nhìn về vị trí Tam Nhãn thiếu niên tiền

bối.

“Phụt...” Hắn phun toàn bộ ngụm trà tiên ra ngoài.

Trước mặt Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, có một quả tim lưu ly đang bành trướng, trong nháy mắt bành trướng thành kích thước bằng căn phòng nhỏ.

Quả tim thủy tinh này lúc này đang không ngừng đập, đồng bộ với nhịp tim của Tống Thư Hàng.

Mà xuyên qua quả tim lưu ly này, ẩn ước còn có thể nhìn thấy có một con Sử Lai Mỗ (Slime) lông xù, bị phong ấn bên trong tim lưu ly.

“Cổ Thần?

Tiền bối ngài phong ấn Cổ Thần vào trong tim tôi?” Tống Thư Hàng sờ sờ ngực mình.

Thảo nào nhịp tim của mình đánh trống thành dạng này...

“Yên tâm đi, phong ấn của ta thiên hạ vô song.

Quản gia, thu quả tim này lại, lần sau trong ván cược giữa ta và Bá Tống, sẽ có phần của nó.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

“Không thành vấn đề, lão gia.” Nhãn Châu Tử quản gia tận trách nói.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy là lạ.

“Sau đó, chúc mừng ngươi đạt được thắng lợi trong ván cược lần này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói: “Vận khí của ngươi không tệ.” Năm ván ba thắng, Tống Thư Hàng ba thắng một hòa, thắng ván cược lần này.

“Đây là lần thứ tư tôi thắng lợi, nhưng đây tuyệt đối không phải lần cuối cùng.” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười tự tin: “Dù sao, muốn thua Tam Nhãn tiền bối, đều là việc cần kỹ thuật.” “Có giỏi thì chặt tay trái của ngươi xuống!" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

"Đây là một bộ phận thân thể của tôi, dựa vào đâu mà chặt xuống?" Tống Thư Hàng nói.

Nhãn Châu Tử quản gia phụ họa nói: "Chính thế, hack người ta tự dựa vào bản lĩnh bật lên, dựa vào đâu mà phải tắt?" "Chết!" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bạo táo vung tay, một thương đóng đinh Nhãn Châu Tử quản gia trên mặt đất.

Sau đó hắn xoay người nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

"Thái, tặc tử ăn ta một đao!" Hắn lao đến bên sườn Tống Thư Hàng, tay cầm một thanh "kiếm", hung hăng đâm vào bên hông Tống Thư Hàng!

Đòn Thận Kích đê hèn!

Sát thương bạo kích +25%; sát thương đâm sau lưng +50%!

Tống Thư Hàng trừng to mắt: "Tiền bối, ngay cả ngài cũng đang nhòm ngó quả thận bảy màu của tôi?!" Tốc độ của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thực sự quá nhanh, sau khi "nghi thức cá cược" kết thúc, hắn liền giải trừ áp chế cảnh giới bản thân, chân chính triển hiện tốc độ và thủ đoạn cấp Cửu U Chúa Tể với Tống Thư Hàng.

Thanh "kiếm" kia dễ dàng đâm xuyên tầng tầng phòng ngự của Tống Thư Hàng, thậm chí đâm xuyên không gian... xuyên qua nguyên thần hình chiếu của Tống Thư Hàng, trực tiếp cắm vào bên hông bản thể Tống Thư Hàng đang nhóm lửa ở xa tít trong "Thế giới Thiên Đế sụp đổ"!

Nhục thân đã được tứ đại công pháp thối thể cường hóa, đều không thể đỡ được một kiếm này...

Chính xác mà nói, thân thể Tống Thư Hàng căn bản không có ý niệm muốn "đề kháng" một kiếm này, nhục thân giống như bị thôi miên vậy, mặc cho một kiếm này cắm vào bên hông, hoàn thành cú thận kích.

“Phi, eo của ta tốt lắm, làm gì nhòm ngó quả thận của ngươi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lộ ra biểu tình khinh thường.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào eo mình.

Di?

Tuy rằng bên hông bị đâm một kiếm, nhưng cũng không có cảm giác thống khổ.

Sơ qua suy tư, hắn lập tức đoán ra, nói: “Phần thưởng Kiếm hình Đao ý?” “Không sai, phần thưởng Kiếm hình Đao ý.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phủi tay, đứng dậy trở lại trên ghế bập bênh của mình, đung đưa.

“Tiền bối ngài đưa phần thưởng cá cược cho tôi thì cứ đưa trực tiếp là được rồi, hà tất phải chơi kích thích như vậy?” Tống Thư Hàng vẫn còn sợ hãi sờ sờ bên hông mình.

“Bởi vì ta vui.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mỉm cười, sau khi đâm bên hông Tống Thư Hàng một đao, tâm tình hắn cũng trở nên vui vẻ.

Tống Thư Hàng: “......” “Bá Tống đạo hữu, ngươi bây giờ đừng lãng phí thời gian chém gió với lão gia.

Ta kiến nghị ngươi vẫn nên mau chóng hấp thu đạo ‘Kiếm hình Đao ý’ này, nạp nó làm đao ý của ngươi.” Nhãn Châu Tử quản gia lại một lần nữa bị đâm xuyên, ộc máu kiến nghị.

Tống Thư Hàng bị hành vi của Nhãn Châu Tử quản gia cảm động đến rối tinh rối mù.

Hắn vội vàng ngậm miệng lại, yên lặng câu thông bản thể, tiêu hóa đạo “Kiếm hình Đao ý” này.

Tống Thư Hàng lúc này bản thân đã nắm giữ hai loại đao ý.

Một là 《Đao Ý Khôi Giáp》, đây là đao ý bảng hiệu của Tống Thư Hàng, đao ý hình phòng ngự độc nhất vô nhị chư thiên vạn giới.

Hai là 《Từ Bi Đao Ý》, là đao ý hình công kích lĩnh ngộ ra sau khi kết hợp “Trù Tâm” của Hà Chỉ Ma Đế, ẩn chứa quy tắc đặc thù trong “Trù Tâm” của Hà Chỉ Ma Đế.

Kẻ bị đao ý chém trúng, sẽ không cảm thấy một chút thống khổ nào... ngược lại có thể sẽ rất sảng khoái!

Kẻ giết và kẻ bị giết đều sẽ mặt đầy nụ cười từ bi, bị chém chết trong nụ cười.

Mà hôm nay 《Kiếm hình Đao ý》, trở thành đao ý thứ ba của Tống Thư Hàng.

Khi đạo 《Kiếm hình Đao ý》 này bắt đầu lĩnh ngộ, lĩnh ngộ trong lòng Tống Thư Hàng đối với 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》, đột nhiên như gắn tên lửa tăng lên kịch liệt!

Quả nhiên, đạo 《Kiếm hình Đao ý》 này có quan hệ với Xích Tiêu Tử đạo trưởng, cho nên mới có thể phối hợp với 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 như vậy.

Có 《Kiếm hình Đao ý》 + Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối gia trì, uy lực 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 của Tống Thư Hàng sẽ vượt xa trình độ Cửu Phẩm Kiếp Tiên.

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Trong tiểu thế giới của Tam Nhãn tiền bối, lúc này đang có “mưa bóng mây”, ánh nắng rực rỡ, lại lất phất mưa bụi.

Một dải cầu vồng treo ngang bầu trời — xem ra tâm tình hiện tại của Tam Nhãn tiền bối là vừa tốt lại vừa xấu?

Ở phương diện tâm tình này, Tam Nhãn tiền bối cứ như cô bé tuổi dậy thì, biến hóa đa đoan, hỉ nộ vô thường.

Đôi mắt Tống Thư Hàng mở ra, ánh mắt quét qua, trong hư không liền có một đạo “kiếm khí” càn quét mà qua.

“Mưa phùn” trước mặt hắn toàn bộ bị “kiếm ý” chém đứt, tiêu tán.

“Kiếm ý, đây chính là cảm giác huy sái kiếm ý sao?” Tống Thư Hàng cảm giác nhân sinh tu chân của mình, vào giờ khắc này đạt đến đỉnh phong!

Từ hôm nay trở đi, hắn có thể vui vẻ nói cho mọi người biết Bá Tống hắn, đao kiếm song tuyệt!

“Tiền bối, có chỗ nào có thể để tôi dùng sức xuất một kiếm không?” Tống Thư Hàng cảm giác có chút ngứa tay, hắn giống như đứa bé vừa có được đồ chơi, không kịp chờ đợi muốn chơi thử “kiếm ý”.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chỉ chỉ bầu trời: “Hướng về phía bầu trời xuất đao đi.” “Là kiếm pháp, tôi ít nhiều cũng biết chút kiếm pháp!” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2848

Biết một bộ kiếm pháp, cũng coi như là “biết chút kiếm pháp”, không tật xấu.

Tống Thư Hàng vung tay lên, linh lực ngưng tụ trong tay hắn, bị niệm lực cố định thành bộ dáng một thanh đại kiếm — chủ yếu là hiện tại, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đang đi mạo hiểm cùng Vũ Nhu Tử; một bộ “Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú” bị Bạch tiền bối Two (đùi to) mang đi chơi đùa, một bộ còn đang nâng cấp.

Cho nên, Tống Thư Hàng chỉ có dùng linh lực đúc kiếm.

“《Thánh Quang Kiếm Pháp — Thánh Quang Trảm Ác Kiếm!》” Hắn hai tay cầm kiếm, ngưng tụ linh lực đồng thời phối hợp “Kiếm hình Đao ý”, dùng sức vung kiếm về phía hư không!

Dưới sự gia trì linh lực cường đại của Tống Thư Hàng, chiêu “Thánh Quang Trảm Ác Kiếm” này tuy rằng chỉ là kiếm pháp nhất phẩm, nhưng lại bùng nổ ra lực sát thương cấp cửu phẩm.

Kiếm pháp là chết, phải xem ai đang dùng!

Oanh long long ~ Thánh quang hóa thành pháo quang kiếm đủ để tồi hủy một tòa thành, chém về phía hư không, chiếu sáng toàn bộ hư không thế giới Tam Nhãn.

Thánh quang ấm áp, phảng phất có thể xua tan toàn bộ âm ám trong lòng người.

Mưa phùn trên bầu trời bị quét sạch, ánh nắng + thánh quang, khiến người ta thể xác và tinh thần vui vẻ.

Tống Thư Hàng vươn hai tay, ôm ấp thánh quang.

Tam Nhãn tiền bối, cứ để tôi xua tan mưa phùn rả rích trong thế giới ngài, chiếu sáng thế giới của ngài đi.

Trong thánh quang, Tống Thư Hàng giống như Quang Minh Chi Tử, nở nụ cười ấm áp với Tam Nhãn tiền bối.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “!!!” Nhãn Châu Tử quản gia há miệng, vốn dĩ muốn thay Bá Tống biện hộ một chút, nhưng lại nghĩ không ra từ — ừm, Bá Tống sắp tiêu đời rồi.

“Nói đi cũng phải nói lại, ‘Kiếm hình Đao ý’ này vậy mà ngay cả 《Thánh Quang Kiếm Pháp》 cũng có thể cường hóa...

Quả nhiên, bộ 《Thánh Quang Kiếm Pháp》 này trong xương cốt thật ra là đao pháp đúng không.” Tống Thư Hàng nói.

Một chiêu phát tiết 《Thánh Quang Kiếm Pháp》 này cũng không tiêu hao bao nhiêu linh lực của hắn, dưới động lực 8 hạch tâm Nguyên Anh + 1 hạch tâm Kim Đan của hắn, linh lực tiêu hao rất nhanh có thể bổ sung trở lại.

Có điều... còn chưa chờ 8+1 hạch tâm của Tống Thư Hàng thôi động, từ chỗ trái tim liền có một đạo nguyên lực thuần túy truyền tống tới, lại do trái tim chuyển hóa, đồng thời đi qua thân thể một đường tịnh hóa dung hợp, cuối cùng được độ vào bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???” Ai đang bổ sung linh lực tiêu hao cho hắn?

Đây không phải “Linh Quỷ” bổ sung, cũng không phải các thiết bị ngoại vi khác trên người hắn sạc năng lượng.

Tống Thư Hàng nương theo nguồn gốc nhịp tim tỉ mỉ cảm ứng, một lát sau, ánh mắt hắn rơi vào trên “quả tim lưu ly” khổng lồ phong ấn Cổ Thần kia!

Năng lượng bổ sung tiêu hao vừa rồi, là truyền lại từ trên quả tim Cổ Thần này?

Tống Thư Hàng: “......” Cổ Thần trong phong ấn, chẳng lẽ đã thành pin sạc từ xa của hắn?

Đang suy tư, thanh âm của Tam Nhãn tiền bối vang lên: “Bá Tống, phần thưởng cá cược thứ hai, ngươi tiếp cho tốt nhé!” Trong thanh âm của Tam Nhãn tiền bối, có sự ôn nhu trước nay chưa từng có, giống như bị thánh quang tịnh hóa vậy.

“Lão gia, tôi cảm giác làm như vậy không tốt lắm, Bá Tống sẽ chết đấy.” Nhãn Châu Tử quản gia lải nhải.

“Không quan hệ, nhân sinh trên đời ai không chết.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mỉm cười nói.

Sau đó, có một hành tinh bị triệu hoán tới, đè xuống bầu trời thế giới của Tam Nhãn thiếu niên.

Đó là một hành tinh có con mắt dài, được triệu hoán trực tiếp đến bầu trời thế giới của tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt, từ từ ép xuống.

Bóng đen khổng lồ của tinh cầu bao trùm cả tiểu thế giới.

Trên hành tinh, con mắt khổng lồ vô cùng kia chuyển động, khóa chặt Tống Thư Hàng, toát ra sát ý nồng nặc — kẻ thù gặp nhau, đỏ mắt vì giận.

Tống Thư Hàng hiện tại đang ở trạng thái Nguyên thần cõng cái đầu của bản thể, không hề ngụy trang, người quen chỉ cần liếc mắt là nhận ra thân phận của hắn. "À thì, tiền bối Ba Mắt, vừa rồi tôi bị phân tâm!" Tống Thư Hàng lớn tiếng giải thích: "Vừa nãy tôi chỉ định phóng ra Kiếm Thánh Quang rồi thu hồi lại ngay.

Nhưng sau khi chém ra, tôi phát hiện trái tim của 'Cổ Thần bị phong ấn' lại đang truyền tống nguyên lực từ xa cho tôi, bổ sung tiêu hao.

Cho nên tôi lỡ phân tâm một chút, dẫn đến việc Thánh Quang bao trùm cả bầu trời...

Tiền bối đừng hoảng, tôi hút Thánh Quang về ngay đây!" Thực lực đạt đến cảnh giới của Tống Thư Hàng hiện tại, khả năng khống chế năng lượng bản thân đã đạt đến mức tùy tâm sở dục, đây là công năng cấu hình cứng mà cảnh giới cường đại mang lại. "Hút về?" Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt mặt mày trắng bệch.

Trên bầu trời, con mắt to long lanh ngấn nước của hành tinh Mắt Dài đảo một cái, trước hốc mắt ngưng tụ ra một xoáy nước như lỗ đen.

Mạn thiên 'Thánh Quang' toàn bộ bị cái lỗ đen này hấp thu, biến mất sạch sẽ — Hành tinh Mắt Dài cũng là chuyên gia chơi 'Thánh Quang'.

Có điều Thánh Quang của nó là loại Thánh Quang thuộc tính âm lạnh đặc thù. "Tiểu Hàng, cậu thấy nó chứ?" Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt chỉ vào hành tinh Mắt Dài trên bầu trời, nói.

Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn lại không mù, một hành tinh to đùng như thế treo lơ lửng trên trời, sao có thể không thấy. "Nó chính là chiến lợi phẩm của ván cược lần này." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt lộ ra nụ cười 'trai ấm áp' trái ngược với thiết lập nhân vật 'Chúa tể Cửu U', nói: "Hiện tại, ta giao nó cho cậu.

Nó là Đạo khí hàng thật giá thật đấy, là bảo bối do Thiên Đạo đối ứng với ta sáng tạo ra khi còn tại vị, cậu có thể coi nó như con của ta.

Thân là Đạo khí, nó có thể nói là bảo vật vô giá, dư sức trở thành máy chủ tái thể cho cái 'Tu chân thiên phú khách hộ đoan' của cậu.

Cố lên, Tiểu Hàng!" Tống Thư Hàng: "..." Trên bầu trời, nhãn cầu khổng lồ kia khóa chặt Tống Thư Hàng, sát ý trong đó không hề che giấu, thậm chí bắt đầu sôi trào. "Tiền bối Ba Mắt, tôi có thể lấy cái phân thân quả cầu nhỏ trước đó được không?" Tống Thư Hàng đề nghị.

Hắn cảm thấy phân thân quả cầu nhỏ của đại lão Hành tinh Mắt Dài cũng dư sức trở thành tái thể cho 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan'.

Căn bản không cần phải lôi cả bản thể 'Đạo khí' qua đây. "Muốn cho thì phải cho cái tốt nhất, đây luôn là nguyên tắc của ta." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt giữ nụ cười ấm áp: "Bây giờ, hãy đi tiếp nhận nó đi, Tiểu Hàng." Tống Thư Hàng: "..." Tôi tiếp nhận nó?

Đây chính là Đạo khí hàng thật giá thật, Đạo khí hình thái hoàn chỉnh!

Hoàn toàn khác với 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' còn chưa hoàn thành cửu chuyển.

Dựa vào bản thể to lớn của Hành tinh Mắt Dài cộng với thuộc tính đặc thù của Đạo khí, dư sức treo lên đánh đại bộ phận Trường Sinh Giả.

Tiền bối, ngài là muốn cái mạng nhỏ này của Tiểu Hàng tôi đúng không? "Cố lên, Tiểu Hàng." Quản gia Nhãn Cầu ở bên cạnh lại hộc máu nhắc nhở: "Hãy tận dụng Đệ Tam Thần Nhãn mà lão gia thua cho cậu lần trước!

Ngoài ra, đối mặt với Đạo khí thì đừng sợ, cứ cứng đối cứng, trước khi ván cược cuối cùng hoàn thành, cậu không cần lo lão gia sẽ thực sự chơi chết cậu đâu, cùng lắm là trọng thương đến mức ngàn cân treo sợi tóc thôi.

Với khả năng hồi phục mạnh mẽ của Tiểu Hàng cậu, ngủ một giấc là khôi phục ấy mà." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt: "..." Hắn phất tay một cái, trong hư không đổ xuống một cơn mưa giáo, lại lần nữa găm quản gia Nhãn Cầu thành con nhím.

Sau đó hắn cong ngón tay hướng về phía Tống Thư Hàng: "Chuẩn bị xong chưa?" "Tôi muốn chuẩn bị thêm một lát." Tống Thư Hàng nói: "Ít nhất để tôi triệu hoán trang bị đã..." Nhưng còn chưa đợi hắn nói xong nửa câu sau, tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt liền búng tay một cái, giống như búng bay một con bọ, búng Tống Thư Hàng bay ra ngoài, bay về phía hư không.

Trong hư không, đại lão Hành tinh Mắt Dài đã sớm chuẩn bị sẵn sàng.

Chúa tể Ba Mắt đã ngầm đưa cho nó một chỉ lệnh — tận tình vui vẻ chơi đùa với Bá Tống, nhưng không được lấy mạng Bá Tống.

Tuy rằng không thể xử lý con động vật gặm nhấm nhỏ bé này có chút tiếc nuối, nhưng Chúa tể cho phép nó tận tình vui vẻ chơi đùa, vẫn rất hợp ý nó.

Đánh đến tàn huyết, chỉ còn 0.01 giọt máu, cũng là còn sống.

Đánh thành người thực vật cần ngủ say vạn năm, cũng là còn sống!

Khái niệm 'chỉ cần không chết' có quá nhiều không gian để linh hoạt thao tác. [Hãy để chúng ta vui vẻ chơi đùa nào, Bá Tống!] Đại lão Hành tinh Mắt Dài truyền cho Tống Thư Hàng một tin tức.

Tống Thư Hàng: "..." Mày là một cái hành tinh, tao chỉ là một nhân loại nhỏ bé đáng thương, giữa chúng ta vui vẻ chơi đùa kiểu gì? 'Tận dụng Đệ Tam Thần Nhãn sao?

Long Lạc nữ sĩ, hai cái đồng thuật của tiền bối Ba Mắt đã phá giải thành công chưa?' Tống Thư Hàng nhanh chóng liên hệ Long Lạc nữ sĩ. [Vẫn cần một chút thời gian, chuẩn bị sẵn sàng chịu đòn đi, Tiểu

Hàng.] Long Lạc nữ sĩ hồi đáp: [Ngoài ra, cậu đừng vội chạy trốn...

Kiên trì trụ lại, giữ một khoảng cách nhất định với máy chủ tái thể.

Ta bên này có một phương án, cho ta chút thời gian hoàn thiện phương án!] Tống Thư Hàng: "..." Nghĩa là tôi còn không được chạy nữa hả?

Long Lạc nữ sĩ, cô thực sự không phải đang phối hợp với tiền bối Ba Mắt đấy chứ?

Trong hư không, đại lão Hành tinh Mắt Dài nhắm vào Tống Thư Hàng, không kịp chờ đợi bắn tới một phát 'Cực Quang Pháo' cấp 9 — để không đánh chết Tống Thư Hàng, nó bắt buộc phải khống chế tốt uy lực công kích của mình.

Con sinh vật gặm nhấm trước mắt này cảnh giới thực là bát phẩm, nhưng phải tính thêm một số thủ đoạn cường hóa của hắn.

Cho nên, đại lão Hành tinh Mắt Dài dùng công kích 'cấp 9' để thăm dò trước.

Tống Thư Hàng lúc này vẫn đang trong trạng thái bị 'búng bay', cộng thêm Hành tinh Mắt Dài lại sớm có chuẩn bị, đòn tấn công này Tống Thư Hàng tránh cũng không thể tránh, lãnh trọn toàn bộ.

Oanh ~ Cực Quang Pháo uy lực bạo phát trên người Tống Thư Hàng.

Lực sát thương cấp 9 mang lại cho Tống Thư Hàng cảm giác đau đớn nhất định.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng hiện tại mà nói, trình độ sát thương này vẫn chưa thể phá vỡ phòng ngự của hắn. "Di?" Tống Thư Hàng khẽ ồ một tiếng.

Hắn biết, công kích của đại lão Hành tinh Mắt Dài chắc chắn sẽ không yếu như vậy — nói cách khác, quản gia Nhãn Cầu đoán không sai, đại lão Hành tinh Mắt Dài không dám 'đánh chết' hắn, cho nên đang cố ý khống chế uy lực công kích của bản thân?

Nếu là như vậy... thì đã đến lúc biểu diễn kỹ năng diễn xuất của ta rồi!

Hắn, Bá Tống, từng là người đàn ông diễn sống lại vai 'Cao Thăng sư huynh', hắn là một diễn viên hàng thật giá thật! "Á á á ~ Á ~" Trong vụ nổ, Tống Thư Hàng phát ra tiếng thảm thiết đau thấu xương tủy.

Hắn không chỉ là một diễn viên, mà sự thấu hiểu của hắn đối với 'thống khổ' còn mạnh hơn 99% sinh vật trong chư thiên vạn giới.

Biểu diễn sự đau đớn, hắn dễ như trở bàn tay.

Thậm chí hắn chỉ cần tùy ý bóp ra một vài mảnh vỡ từ trong ký ức của chính mình, để bản thân chìm đắm lại trong những đoạn ký ức đó, là có thể diễn dịch ra 'cảnh tượng thống khổ' chân thực nhất.

Tiếng kêu thảm thiết đau đớn của Bá Tống là có linh hồn!

Thậm chí để phối hợp với cảnh tượng đau đớn, trên Nguyên thần của Tống Thư Hàng đều xuất hiện hai vết nứt!

Độc nhãn của đại lão Hành tinh Mắt Dài đối diện thấy thế, lộ ra thần sắc hài lòng.

Xem ra, đẳng cấp sát thương này đối với Bá Tống là vừa vặn.

Vậy thì, lại đến!

Chương 2849

Thánh Hỏa Diễm, sát thương cấp 9, oanh kích!

Khi Thánh Hỏa Diễm giáng xuống trước người, Tống Thư Hàng chống lên một loạt lớp phòng ngự nhìn qua rất ngầu nhưng thực tế tác dụng không lớn.

Ví dụ như linh khí hộ thể cấp 8, công đức chi lực huyễn hóa thành Điện Công Đức cấp 8 của @#%× tiên tử, cùng với đao pháp phòng ngự 《Nghịch Lân Đao Pháp》 mà Tống Thư Hàng thi triển không mấy để tâm.

Đao khí như rồng, Bàn Cầu quanh người Tống Thư Hàng... nhưng rất nhanh liền bị Thánh Hỏa Diễm đánh tan.

Thánh Hỏa Diễm rơi vào người Tống Thư Hàng, thiêu đốt hắn thành một người lửa nhỏ. "Á á ~ Á á ~" Trong miệng Tống Thư Hàng phát ra tiếng kêu thảm thiết khiến linh hồn người ta cũng phải run rẩy.

Hắn diễn giải sự đau đớn đến mức nhập mộc tam phân, người bình thường dù chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm bi ai từng trận này thôi, cũng sẽ bị kích thích tuyến lệ, nhịn không được rơi lệ — y hệt như công năng của hành tây vậy.

Đồng thời, trên người hắn lại có thêm một 'vết nứt Nguyên thần' — dù sao hắn cũng có 15+1 vết nứt có thể chia cắt, từ từ thôi, không vội.

Hơn nữa, khí tức của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu hạ thấp với tốc độ mắt thường có thể thấy được, trở nên suy yếu — trên người hắn có mấy món pháp khí có thể áp chế cường độ khí tức, chỉ cần điều chỉnh một chút là có thể đạt được hiệu quả như trên.

Trong hư không, tâm trạng của đại lão Hành tinh Mắt Dài vui vẻ đến không chịu được.

Tuy rằng không thể giết chết Bá Tống, nhưng chỉ cần khiến hắn kêu thảm, khiến hắn đau đớn, đại lão Hành tinh Mắt Dài sẽ vui vẻ đến mất ngủ.

Tiếp nhận thống khổ, thấu hiểu thống khổ, thể hội thống khổ đi, Bá Tống.

Hôm nay, ta muốn khiến ngươi trở thành người đau khổ nhất thế giới. "Ma Nhãn?

Vặn Vẹo!" Trong cự nhãn của đại lão Hành tinh Mắt Dài thi triển ra một loại đồng thuật thống khổ có thể tàn nhẫn vặn xoắn vật thể thành bánh quẩy.

Dưới sự khống chế của nó, đồng thuật này sẽ không giết chết Bá Tống, nhưng có thể vặn hắn thành bánh quẩy, thậm chí là tản ra!

Uy lực đồng thuật khủng bố, nhân lúc Tống Thư Hàng một thân 'phòng ngự bị phá', trực tiếp rơi vào trên thân thể Tống Thư Hàng. [Lại có công kích mới?] Tống Thư Hàng cảm giác được lại có công kích mới giáng xuống người, liền hít sâu, súc lực một đợt.

Sau đó, hắn lại kêu thảm thiết: "Á ~ Á á á ~" Tiếng kêu thảm thiết tê tâm liệt phế, thê lương như đỗ quyên khấp huyết!

Hơn nữa, để phòng ngừa đại lão Hành tinh Mắt Dài nghe chán tiếng kêu thảm đơn điệu của hắn, mỗi lần kêu thảm hắn đều biến hóa tiết tấu, từ 'Á á á ~ á' đến 'Á á ~ á á ~' rồi đến 'Á ~ á á á ~', tranh thủ mỗi lần đều có thể mang lại trải nghiệm tươi mới cho đại lão.

Diễn viên thì phải ra dáng diễn viên, phải kính nghiệp 《Luận tự mình tu dưỡng của diễn viên》.

Kêu thảm xong xuôi, trên người Tống Thư Hàng lại có thêm một vết nứt, khí tức cũng tuột xuống thêm một khúc.

Đối diện...

Đại lão Hành tinh Mắt Dài: "???" Vừa rồi ta dùng là 'Vặn Vẹo Ma Nhãn' mà nhỉ?

Theo phản hồi trước đó và suy diễn thân thể của Bá Tống, Bá Tống lúc này đáng lẽ phải bị vặn vẹo thân thể, xoắn thành bánh quẩy hoặc tản ra mới đúng.

Nhưng Bá Tống cái kiểu 'thân thể có thêm một vết nứt' này là cái quỷ gì?

Đây là Vặn Vẹo Ma Nhãn của ta, đâu phải Liệt Giải Ma Nhãn.

Công kích của đại lão Hành tinh Mắt Dài khựng lại, dựa vào năng lực tính toán của nó, trong nháy mắt đã suy diễn ra chân tướng — Bá Tống, vẫn luôn diễn kịch lừa nó.

Trước mắt, tiếng kêu thảm thiết của Bá Tống vẫn đau đớn như vậy, phảng phất như đang trải qua nỗi khổ mười tám tầng địa ngục.

Nhưng giờ phút này, tiếng kêu thảm có linh hồn kia của Bá Tống, lọt vào tai đại lão Hành tinh Mắt Dài lại nghe chói tai vô cùng!

Bá Tống đang coi nó như trái bóng mà đùa giỡn! [Di?

Bầu không khí không đúng?] Tống Thư Hàng đang chăm chú diễn kịch, kêu gào một hồi, đột nhiên phát hiện bầu không khí có chút gượng gạo.

Hắn lén lút liếc nhìn đại lão Hành tinh Mắt Dài — đáng tiếc, từ trong mắt đối phương không thể phán đoán ra suy nghĩ trong lòng.

Nhưng trực giác mách bảo Tống Thư Hàng, đối phương nói không chừng đã nhìn thấu diễn xuất của hắn. [Là lộ ra sơ hở ở đâu sao?] Tống Thư Hàng kêu gào, cũng gượng gạo dừng lại — đều bị đối phương nhìn thấu rồi, hắn còn kêu nữa thì cảm giác có chút thiểu năng. "Kêu đi, tiếp tục kêu đi!" Từ trên người đại lão Hành tinh Mắt Dài có một tin tức truyền tới: "Tại sao không kêu nữa?" Tống Thư Hàng: "..." "Suýt chút nữa là thật sự để ngươi lừa trót lọt, tiếp theo, sẽ không để ngươi có cơ hội diễn kịch nữa đâu.

Ta sẽ ban cho ngươi sự thống khổ lớn nhất." Đại lão Hành tinh Mắt Dài gửi tin tức.

Tinh thần lực của nó khóa chặt Tống Thư Hàng, trong con mắt khổng lồ ngưng tụ đồng thuật mới — Liệt Giải Ma Nhãn, hay còn gọi là Phanh Thây Xẻ Thịt Ma Nhãn.

Đã Bá Tống thích phân liệt, vậy nó sẽ thỏa mãn Bá Tống. "Ngươi làm sao phát hiện ta đang diễn kịch?" Tống Thư Hàng từ từ hỏi, hắn tự hỏi diễn xuất tinh trạm, kêu thảm mười phần đúng chỗ, thậm chí còn phối hợp với việc nứt toác thân thể, áp chế khí tức bản thân, không hề có sơ hở.

Đồng tử của đại lão Hành tinh Mắt Dài lóe sáng — nó không muốn trả lời Tống Thư Hàng, cũng không muốn nói nhảm, chỉ muốn xé xác Bá Tống.

Trong tình huống một bên căn bản không muốn nói chuyện, tự nhiên là không nói tiếp được nữa. [Long Lạc nữ sĩ, vẫn chưa xong sao?] Tống Thư Hàng sốt ruột nói.

Tiếp theo đại lão Hành tinh Mắt Dài sắp phát lực, hắn mà bị động chịu đòn nữa là sẽ thực sự phải nếm mùi đau khổ đấy.

Nhưng bên phía Long Lạc nữ sĩ lại không lập tức hồi phục Tống Thư Hàng. [Bàn Cầu nữ sĩ ~ tôi sắp không trụ được rồi.] Tống Thư Hàng vội vàng đổi xưng hô, kêu lên. [Chính là lúc này.] Long Lạc nữ sĩ đáp: [Tế cái mã QR Kim Đan ra!] [Đã có thể thêm bạn tốt rồi?] Tống Thư Hàng hỏi, đồng thời, hắn nhanh chóng quét 'mã QR Kim

Đan' ra, đồng thời phóng to nó, để nó phản chiếu trong đồng tử của đại lão Hành tinh Mắt Dài.

Ánh mắt và tinh thần lực của đại lão Hành tinh Mắt Dài vẫn luôn khóa chặt Tống Thư Hàng.

Mã QR Kim Đan vừa quét ra, tinh thần lực của nó liền theo bản năng quét qua. [Ting ~ Ngài đã thêm Bá Tống làm bạn tốt, và bị liệt vào danh sách 'Sổ đen 2', biệt danh: Đại Nhãn Cầu.

Chúc ngài sinh hoạt vui vẻ.] Đại lão Hành tinh Mắt Dài: "???" Đây là cái quỷ gì?

Còn chưa đợi nó phản ứng lại, Bá Tống đối diện lại có thao tác lẳng lơ mới.

Chỉ thấy trán Bá Tống có một con thần nhãn mở ra.

Trong con Đệ Tam Thần Nhãn này có khí tức lão gia nhà nó, có tác dụng khắc chế mạnh mẽ đối với nó. [Bắn thông tin chương trình ta mới biên soạn cho nó!] Long Lạc nữ sĩ dặn dò.

Vừa nãy nàng gấp rút cải biên 'chương trình khách hộ đoan', biến nó thành chương trình dạng 'virus'.

Đại lão Hành tinh Mắt Dài đích xác có thể trở thành tái thể máy chủ hoàn mỹ nhất cho công năng 'Tu Chân'.

Có điều, nàng và Tống Thư Hàng cũng không cần phải hàng phục 'đại lão Hành tinh Mắt Dài', thu làm sủng vật gì đó.

Bọn họ chỉ cần một bộ phận bộ nhớ của 'đại lão Hành tinh Mắt Dài' làm máy chủ tải xuống khách hộ đoan là được.

Cho nên, chỉ cần bắn 'chương trình khách hộ đoan' vào trong cơ thể Hành tinh Mắt Dài, đồng thời lợi dụng quyền hạn của 'Đệ Tam Thần Nhãn' để cố hóa chương trình này.

Tiếp theo là có thể tiễn đại lão Hành tinh Mắt Dài rời đi rồi... "Bàn Cầu nữ sĩ trâu bò ~" Tống Thư Hàng ra sức vuốt mông ngựa, đồng thời Đệ Tam Thần Nhãn chớp động, một đạo quang mang đánh vào trong đồng tử đại lão Hành tinh Mắt Dài.

Mà Long Lạc nữ sĩ phối hợp với Tống Thư Hàng, lợi dụng công năng 'Tư liệu bạn tốt', truyền tống trực tiếp một bộ phận khác của 'Gói vá cố hóa chương trình Tu Chân Liêu Thiên' cho Hành tinh Mắt Dài!

Sau khi thêm bạn tốt, không chỉ thuận tiện cho Long Lạc nữ sĩ truyền tống một số mã chương trình cho Hành tinh Mắt Dài...

Quan trọng hơn là, mượn quan hệ giữa bạn tốt, sau này Long Lạc nữ sĩ có thể lợi dụng 'cửa sau virus' để thao tác từ xa việc cập nhật 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan'.

Long Lạc nữ sĩ là một lập trình viên ưu tú chân chính, hơn nữa thái độ làm việc nghiêm túc.

Tương lai, theo cảnh giới Tống Thư Hàng tăng lên, công năng thiên phú 'Tu Chân' cũng sẽ hoàn thiện hơn.

Như vậy, 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' khẳng định cũng phải đổi mới theo thời đại, theo kịp tiết tấu thăng cấp của Tống Thư Hàng.

Đối diện...

Đại lão Hành tinh Mắt Dài cảm giác không ổn, nó bản năng muốn né tránh tia sáng ẩn chứa dữ liệu tin tức khổng lồ bắn ra từ hốc mắt Bá Tống.

Nhưng phản ứng thân thể của nó lại chậm một nhịp — bởi vì con mắt thứ ba của Bá Tống là nhãn cầu của lão gia nhà nó, có tác dụng áp chế đối với nó.

Cao thủ so chiêu, chiêu nào cũng chí mạng.

Một khoảnh khắc mạng lag, sẽ ảnh hưởng đến chiến cục.

Huống chi, dưới tác dụng của Đệ Tam Thần Nhãn, đại lão Hành tinh Mắt Dài rơi vào trạng thái liên tục 'giật lag', tiếp cận từng bước một.

Thế là, dưới ảnh hưởng của việc liên tục 'giật lag', 'chương trình Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan dạng virus' mà Bá Tống truyền tống qua đã cắm rễ vào trong cơ thể nó.

Gói chương trình này cũng không lớn, sau khi truyền tống vào trong cơ thể đại lão Hành tinh Mắt Dài liền lập tức giải nén, chiếm cứ một góc nhỏ trong thân thể khổng lồ của nó.

Mà những tin tức dữ liệu này đều là truyền tống thông qua 'Đệ Tam Thần Nhãn'...

Ước chừng tương đương với đồ vật do lão gia nhà nó gián tiếp truyền tống tới, quyền hạn phi thường cao.

Sau khi chương trình tải xuống khách hộ đoan giải nén, Long Lạc nữ sĩ lại thông qua công năng tư liệu, gửi bản vá tới, rèn sắt khi còn nóng, cố hóa khách hộ đoan trong cơ thể đại lão Bàn Cầu...

Đồng thời tiến hành đồng bộ nó với 'Mã QR Kim Đan' của Tống Thư Hàng.

Lúc này, chiến cục đã tiến vào giai đoạn giao phong giữa Long Lạc nữ sĩ và đại lão Hành tinh Mắt Dài.

Tống Thư Hàng ngược lại không có việc gì làm, huyền phù đối diện đại lão Hành tinh Mắt Dài, ung dung trôi nổi.

Tác dụng duy nhất của hắn hiện tại là phối hợp với Long Lạc nữ sĩ, thỉnh thoảng dùng 'Đệ Tam Thần Nhãn' áp chế đại lão Hành tinh

Mắt Dài, khiến nó liên tục giật lag.

Thế giới Tán Tài Vương Tọa. "Lão gia, Bá Tống đạo hữu hình như giải quyết xong đứa con Đạo khí của ngài rồi." Quản gia Nhãn Cầu nhân lúc còn nóng xát muối vào tim nói.

Trước đó Thiếu Niên Ba Mắt từng nói, Đạo khí này tương đương với con của hắn, hắn muốn tặng thứ tốt nhất cho Bá Tống, bảo Bá Tống đừng khách sáo. "Giải quyết xong?

Đâu có dễ dàng như vậy, đây chính là Đạo khí." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt ung dung nói.

Đang nói chuyện, Bá Tống rảnh rỗi buồn chán trong hư không lại có động tác mới.

Bá Tống nhỏ bé đáng thương cẩn thận từng li từng tí tới gần đại lão Hành tinh Mắt Dài.

Dưới sự áp bách song trọng của Long Lạc nữ sĩ và Đệ Tam Thần Nhãn, đại lão Hành tinh Mắt Dài chỉ có thể trơ mắt nhìn Tống Hàng nhỏ bé đáp xuống người mình.

Chương 2850

"Thiên đường có lối người không đi, địa ngục không cửa ngươi cứ lao vào.

Bá Tống, ngươi đây là tự tìm đường chết." Đại lão Hành tinh Mắt Dài cũng không kinh hoảng, ngược lại gửi tới tin tức hưng phấn.

Bá Tống một khi đáp xuống người nó, vậy thì quả thực không khác gì tìm chết.

Nó là Đạo khí, hơn nữa rất có thể là Đạo khí lớn nhất từ trước tới nay...

Nó toàn thân đều là vũ khí, mỗi một bộ vị trên cơ thể đều là cạm bẫy.

Đặc biệt là trong cơ thể nó, tràn ngập sát cơ vô hạn. "Đến đây, rơi vào thân thể ta đi!" Trên thân thể đại lão Hành tinh Mắt Dài đột nhiên mở ra một cái thông đạo, thông đạo sinh ra lực hút cực lớn, muốn thôn phệ Tống Thư Hàng. "《Dưỡng Đao Thuật》!" Một đầu tóc dài của Tống Thư Hàng xõa ra, hóa thành 66 cánh tay tết tóc, hai tay hắn đồng thời ấn lên bề mặt đại lão Hành tinh Mắt Dài, điên cuồng hoạt động.

Tiếng kêu thảm của Bá Tống là có linh hồn.

Nhưng 《Dưỡng Đao Thuật》 của Bá Tống là không có linh hồn.

Không có linh hồn lại còn rẻ tiền, ưu thế duy nhất chính là lượng lớn bao no.

Hai giây thời gian, Bá Tống đã điên cuồng thâu tống cho đại lão Hành tinh Mắt Dài gần hai vạn phát 《Dưỡng Đao Thuật》 — dù sao đối phương hình thể khổng lồ, phạm vi tác dụng của Dưỡng Đao Thuật của Tống Thư Hàng quá nhỏ, chỉ có thể dùng số lượng để đắp nặn hiệu quả.

Oanh long long ~ Trong hư không, toàn bộ thân thể đại lão Hành tinh Mắt Dài đều bắt đầu chấn động.

Tuy rằng Dưỡng Đao Thuật chỉ tác dụng lên một bộ vị nhỏ trên cơ thể nó, nhưng hiệu quả 《Dưỡng Đao Thuật》 vẫn ảnh hưởng đến toàn thể nó — giống như bị người ta cù lòng bàn chân, nhưng cả người sẽ chịu ảnh hưởng của cái nhột vậy.

Trong khoảnh khắc đại lão Hành tinh Mắt Dài chịu ảnh hưởng của 《Dưỡng Đao Thuật》, Long Lạc nữ sĩ thế như chẻ tre, một hơi hoàn thành việc cấy ghép cố hóa 'chương trình Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan', đồng thời toàn thân rút lui. [Cảnh báo: Bá Tống...

Chuẩn bị rút lui, đếm ngược dẫn nổ gói dữ liệu, 5, 4, 3, 2, 1!] Giọng nói của Long Lạc nữ sĩ vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhanh chóng lùi lại tránh né.

Đếm ngược vừa kết thúc, Long Lạc nữ sĩ không chút do dự dẫn nổ gói dữ liệu khổng lồ chứa thông tin các tu luyện giả chư thiên vạn giới kết bạn với hắn hồi Tống Thư Hàng giảng pháp!

Thân thể Tống Thư Hàng run rẩy kịch liệt, tinh thần lực càng là trong nháy mắt bị vô số tin 'kết bạn' nhấn chìm.

Chư thiên vạn giới vô hạn to lớn, số lượng tu luyện giả chư thiên vạn giới càng là không thể thống kê.

Số lượng kết bạn đông đảo như vậy giải nén một hơi, cho dù là Trường Sinh Giả cũng chưa chắc đã chịu đựng nổi.

Cũng may, gói dữ liệu ngay khoảnh khắc vừa giải nén đã bị Long Lạc nữ sĩ chuyển đi.

Tất cả 'tin tức kết bạn' toàn bộ bị dẫn đường đến chỗ đại lão

Hành tinh Mắt Dài — sau đó, tin tức kết bạn bị chuyển đổi, hóa thành tin tức 'Tải xuống Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan'!

Đại lão Hành tinh Mắt Dài dừng chiến đấu, hiệu quả 《Dưỡng Đao Thuật》 rút đi...

Nhưng tai nạn của nó lại mới vừa vặn bắt đầu.

Tin tức 'kết bạn' của tu luyện giả chư thiên vạn giới dũng mãnh lao vào cơ thể nó, đồng thời chuyển hóa thành 'tin tức tải xuống'.

Cú sốc dữ liệu khổng lồ suýt chút nữa khiến nó treo máy sụp đổ.

Con độc nhãn của đại lão Hành tinh Mắt Dài đều bị dữ liệu xung kích đến lồi ra, từng sợi 'huyết ti' to như sông lớn nổi lên trên nhãn cầu lồi ra.

Cùng thời gian đó, chư thiên vạn giới.

Tất cả các đạo hữu lúc đó xem 'Bá U giảng pháp', trong đầu đột nhiên tiếp nhận một tin tức.

Tin tức 'Thêm Bá Tống làm bạn tốt' của họ vẫn luôn bị kẹt.

Hôm nay, lại đột nhiên nảy sinh biến hóa.

Dữ liệu 'Thêm Bá Tống làm bạn tốt' kia dần dần biến hóa thành một tin tức 'Tải xuống Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan'.

Toàn bộ đạo hữu thân hình chấn động, ý thức vô hạn cất cao thăng lên, loáng thoáng, các đạo hữu nghe pháp trong chư thiên vạn giới tiếp xúc được với một tinh cầu khổng lồ vô cùng.

Trên tinh cầu này, ẩn chứa quang huy của 'Đạo uẩn'. [Đạo khí!] Có tu sĩ thức thời không khỏi hét lên thành tiếng.

Loại quang huy Đạo uẩn này, loại tồn tại loáng thoáng dường như có liên hệ với 'Bất Hủ' này, tuyệt đối là Đạo khí, không sai được!

Chúng ta thế mà lại có thể tiếp xúc với tồn tại như 'Đạo khí'?

Trong khi tất cả tu sĩ run lẩy bẩy, cẩn thận từng li từng tí tiếp xúc kiện 'Đạo khí' này, lấy kiện Đạo khí này làm tái thể, một gói dữ liệu 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' bắt đầu được tải xuống. "Là thủ đoạn của Bá Tống đại lão!" "Lấy một kiện Đạo khí làm tái thể, nói cách khác, Bá Tống đã nắm giữ một kiện Đạo khí?" Chư thiên vạn giới, vào ngày hôm nay lại lần nữa bị Bá Tống đại lão chấn hám.

Bá Tống đại lão bá đạo ~~ (phá âm) ~ Một năm gần đây, uy danh Bá Tống đại lão dùng phương thức 360 độ không góc chết oanh tạc tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Mỗi khi mọi người cảm thấy Bá Tống đã rất trâu bò, trâu bò đến một cái cực hạn, thì Bá Tống đại lão luôn sẽ dùng phương thức mới mẻ hơn phá vỡ cái cực hạn này, hết lần này đến lần khác làm mới giới hạn cảm quan về độ 'trâu bò' của hắn đối với mọi người.

Mà lần này cũng không ngoại lệ.

Mấy ngày trước, sự tích phân thân Bá Tống đại lão ở trên Sao Hỏa khiêu chiến Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới danh động vạn giới...

Mà ngay sau đó, Bá Tống đại lão liền dùng một kiện 'Đạo khí' làm máy chủ tái thể tải xuống khách hộ đoan, oanh tạc toàn server.

Đây chính là Đạo khí!

Không phải pháp khí mà tu chân giả bình thường có thể chế tác, mà là Thiên Đạo thần binh do Thiên Đạo dùng dược liệu đặc thù chế tạo.

Nếu Thiên Đạo còn tại nhiệm, Đạo khí hiện thân đồng nghĩa với Thiên Đạo giáng lâm.

Cho dù là sau khi Thiên Đạo sụp đổ, uy năng của Đạo khí vẫn vượt xa Trường Sinh Giả bình thường!

Mà hiện tại, Bá Tống đại lão lại dùng một kiện 'Đạo khí' làm máy chủ tải xuống khách hộ đoan — nói cách khác, Bá Tống đại lão đã hàng phục kiện Đạo khí này, hoặc là nhận được sự thừa nhận của kiện Đạo khí này.

Bất luận là phương thức nào, đều là độ khó cấp địa ngục.

Cả chư thiên vạn giới, e rằng cũng chỉ có Bá Tống đại lão có thể sau khi đạt được 'Đạo khí' lại dùng nó làm máy chủ.

Lúc này, phàm là các tu luyện giả từng xem giảng pháp, bất luận đang ở nơi nào, tinh thần lực đều có thể trực tiếp liên kết với 'Hành tinh Đạo khí', tiếp xúc với 'Đạo khí', đồng thời từ trên Đạo khí tải xuống Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan.

Trong quá trình tải xuống, tinh thần lực của tu luyện giả có thể vẫn luôn tương liên với 'Hành tinh Đạo khí'...

Đây đối với tu luyện giả chư thiên vạn giới mà nói, là một cơ duyên cấp kỳ ngộ!

Thân là Thiên Đạo pháp khí, nó sở hữu quá nhiều chỗ bất phàm và đặc thù.

Phàm là đồ vật dính dáng đến 'Thiên Đạo', đều có tính chất siêu phàm.

Tinh thần lực của tu luyện giả chỉ cần tiếp xúc với nó, là có thể liên tục lĩnh ngộ được một số tin tức, được lợi rất nhiều.

Đồng thời, trong quá trình tải xuống 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan', tinh thần lực của tu luyện giả còn chịu sự bảo hộ của 'Chương trình Tu Chân của Bá Tống đại lão', không cần lo lắng khi tiếp xúc 'Đạo khí' sẽ tiếp xúc phải tin tức quá mức đáng sợ, bị tin tức xung kích thành kẻ ngốc.

Sự bảo hộ của Bá Tống đại lão dường như có công năng sàng lọc.

Như vậy, những chỗ tốt mà các tu luyện giả nhận được trong quá trình 'tải xuống khách hộ đoan' không thua kém gì một lần 'Bá Tống giảng pháp'!

Cho nên, các tu luyện giả từ tận đáy lòng phát ra tiếng kêu gào: Bá Tống đại lão trâu bò!

Bá Tống đại lão quả nhiên khác với những người khác, ngài ấy luôn để tâm đến tu luyện giả chư thiên vạn giới, mưu phúc lợi cho chư thiên vạn giới.

Cho dù không dùng 《Dưỡng Đao Thuật》, độ hảo cảm của tu luyện giả chư thiên vạn giới đối với Bá Tống cũng đang không ngừng +1, +1...

Tu luyện giả bình thường đắm chìm trong sự hưng phấn khi tiếp xúc 'Đạo khí'.

Nhưng trong đó có hai vị đại lão tinh ý, khi tiếp xúc với Đạo khí 'Hành tinh Mắt Dài' lại động lòng.

Phong cách của kiện Đạo khí Hành tinh Mắt Dài này dường như rất tương tự với vị 'Chúa tể Ba Mắt' kia?

Đặc biệt là khí tức của con độc nhãn kia, đồng xuất một nguồn với Chúa tể Ba Mắt. 'Hít ~' Hai vị đại lão tinh ý lần nữa hít vào khí lạnh.

Kết hợp thời gian để suy tính, thời gian kiện 'Đạo khí' này hiện thân, vừa vặn là thời gian Bá Tống 'giải quyết' Chúa tể Ba Mắt, sau đó đi lục soát sào huyệt Chúa tể Ba Mắt cướp đoạt bảo vật của hắn.

Thì ra là thế, kết hợp tiền nhân hậu quả, chân tướng đã rõ ràng!

Bá Tống đại lão vì sao phải đi khiêu chiến Chúa tể Ba Mắt — đáp án chính là vì kiện Đạo khí này, kiện Thiên Đạo pháp khí rơi vào trong tay Chúa tể Cửu U!

Bá Tống đại lão vì sao cần kiện Đạo khí này?

Bởi vì lần giảng pháp trước của Bá Tống đại lão, công năng kết bạn 'Tu Chân' vẫn luôn bị kẹt.

Bá Tống đại lão muốn giải quyết vấn đề này, cần kiện Đạo khí này làm máy chủ tái thể!

Như vậy, mọi chuyện đều có thể giải thích thông suốt rồi.

Bá Tống đáng sợ.

Cho dù biết đối phương là 'Chúa tể Cửu U', sau khi hắn nhìn trúng Đạo khí liền trực tiếp tìm tới cửa, xử lý Chúa tể Cửu U, đoạt lấy Đạo khí.

Hơn nữa, trong thời gian ngắn ngủi, hắn thế mà đã có thể hàng phục 'Đạo khí'.

Phải biết rằng khoảng cách từ lúc Bá Tống đại lão giải quyết Chúa tể Ba Mắt cũng chưa trôi qua bao nhiêu thời gian.

Bình thường hàng phục một kiện Đạo khí cần bao lâu?

Một ngàn năm?

Một vạn năm?

Mà Bá Tống đại lão trước sau mới dùng bao nhiêu thời gian?

Hai vị đại lão tinh ý sau khi đoán ra nguyên nhân, liếc nhìn nhau một cái, nhanh chóng đem suy đoán này nói cho mấy vị đại lão bên cạnh.

Thế là... tình báo Bá Tống đại lão treo lên đánh Chúa tể Cửu U được cập nhật, còn thêm vào tráng cử Bá Tống đại lão trong thời gian ngắn ngủi một giờ đồng hồ đã hàng phục 'Đạo khí'!

Truyền thuyết Bá Tống vô địch, lật sang chương mới. ...

Hư không thế giới Tán Tài Vương Tọa.

Đại lão Hành tinh Mắt Dài vẫn đang bán sống bán chết xử lý tin tức dũng mãnh lao tới từ chư thiên vạn giới, gần như treo máy.

Tống Thư Hàng dang rộng hai tay, phiêu phù giữa hư không, vẻ mặt thoải mái.

Chương 2851

"Sướng quá đi, 'gói dữ liệu' áp bách tinh thần tôi thoáng cái bị dọn sạch, cảm giác giống như trút bỏ được gánh nặng 5.965 x 10^2? kg vậy." Hai tay Tống Thư Hàng nhẹ nhàng quơ quơ, cảm giác trạng thái tinh thần của mình thư sướng chưa từng có, khiến hắn có loại ảo giác thân nhẹ như yến.

Sau khi áp lực trên tinh thần bị dọn sạch, tinh thần lực của Tống Thư Hàng bắt đầu điên cuồng bành trướng tăng cường. 'Gói dữ liệu' trước đó giống như một cái tạ, đè ép tinh thần lực của hắn, đồng thời cũng có tác dụng tôi luyện cường độ tinh thần lực của hắn.

Hiện tại gánh nặng gói dữ liệu được giải khai, tinh thần lực của hắn tự nhiên bắt đầu tăng vọt.

Không chỉ như thế, khi các tu luyện giả chư thiên vạn giới lần lượt tải xuống 'khách hộ đoan', đồng thời bắt đầu đăng ký tài khoản sử dụng công năng 'Tu Chân', cũng sẽ mang lại cho Tống Thư Hàng sự cường hóa vi lượng.

Tinh thần lực của Tống Thư Hàng phảng phất trở thành một tấm 'lưới lớn', liên tục tiếp nhận phản hồi.

Người dùng chính là sức mạnh tiềm năng!

Lấy 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' làm liên kết, tương lai chỉ cần Long Lạc nữ sĩ nâng cấp khách hộ đoan thêm chút nữa, đồng thời kết hợp với bản thân Tống Thư Hàng, là có thể khai phát ra thủ đoạn thống hợp 'sức mạnh người dùng Tu Chân Liêu Thiên' của chư thiên vạn giới để tiến hành công kích. "Còn có 《Nhân Quả Đao》." Tống Thư Hàng hư nắm quyền đầu.

Tải xuống 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' của hắn cũng đồng nghĩa với việc kết nhân quả với Bá Tống.

Tương lai, đợi đạo 'quan hệ nhân quả' này cường hóa sâu sắc hơn, 《Nhân Quả Đao》 của Tống Thư Hàng có thể trực tiếp rút lấy sức mạnh người dùng chư thiên vạn giới, dùng để phá địch.

Người dùng ngoại trừ là sức mạnh tiềm năng, còn là linh thạch tiềm năng...

Đợi các người dùng quen với công năng 'Tu Chân Liêu Thiên', tương lai Long Lạc nữ sĩ có thể khai phát ra càng nhiều công năng, thu hoạch tài phú. "Thời gian... tôi hiện tại chỉ cần kiên nhẫn chờ đợi." Tống Thư Hàng từ từ nói. [Dọn dẹp gói dữ liệu kết thúc, cấu trúc tái thể Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan kết thúc, máy chủ vận chuyển bình thường, trao đổi dữ liệu bình thường...

Bá Tống, ta cần tiến vào Hiện Thế một chuyến.] Giọng nói của Long Lạc nữ sĩ vang lên bên tai Tống Thư Hàng. [Cần tôi giúp không?] Tống Thư Hàng hỏi. [Đúng vậy, cần mượn Thế Giới Cốt Lõi của cậu làm bàn đạp...

Truyền tống một cỗ phân thân thuần năng lượng của ta qua đó.] Long Lạc nữ sĩ nói: [Sau đó, để phân thân thuần năng lượng của ta hóa thành Trụ.] Ngoại trừ Công Đức Xà mỹ nhân nghiện 'tự tế mình làm Trụ', Tống Thư Hàng vẫn là lần đầu tiên nghe thấy có người chủ động yêu cầu hóa thành Trụ.

Có điều, phương thức tư duy của Long Lạc nữ sĩ khác người, dù sao nàng cũng không phải người, cho nên bất luận nàng đưa ra yêu cầu gì cũng không bất ngờ.

Tống Thư Hàng chỉ cần phối hợp nàng hành động là được. [Nhắc nhở: Xin hãy nhân lúc Hành tinh Đạo khí còn chưa thoát khỏi trạng thái treo máy, mau chóng hành động.] Long Lạc nữ sĩ nhắc nhở. "Cũng có quan hệ với đại lão Hành tinh Mắt Dài sao?" Tống Thư Hàng đáp:

"Tôi mở Thế Giới Cốt Lõi ngay đây." Lúc trước để thuận tiện tùy thời trở về thế giới Hắc Long, khi Tống Thư Hàng rời khỏi thế giới Hắc Long, Long Lạc nữ sĩ đã để lại trận pháp truyền tống trở về cho hắn.

Hiện tại, nàng mượn thông đạo truyền tống giữa Thế Giới Cốt Lõi và thế giới Hắc Long, chuyển dời một tôn phân thân năng lượng mà nàng mới bồi dục gần đây để nâng cấp công năng 'Tu Chân Liêu Thiên' vào trong Thế Giới Cốt Lõi của Tống Thư Hàng.

Trên thực tế... trước khi kiến nghị Tống Thư Hàng đi tìm tái thể 'máy chủ khách hộ đoan', Long Lạc nữ sĩ đã tự mình thử nghiệm sáng tạo một tiểu phân thân, ý đồ dùng nó để làm tái thể máy chủ.

Nhưng thực nghiệm của nàng không thành công, chủ yếu là vì giữa thế giới Hắc Long và Hiện Thế có khoảng cách lớn!

Cái khoảng cách này còn lớn hơn cả khoảng cách giữa tụ nhân tâm và bình thiên hạ.

Một lát sau.

Nhân lúc đại lão Hành tinh Mắt Dài vẫn còn đang treo máy, một tôn phân thân thuần năng lượng của Long Lạc nữ sĩ từ trong Thế Giới Cốt Lõi chui ra.

Tạo hình của nó tương tự với hóa thân 'Côn Na nữ sĩ' của Long Lạc trong thế giới Hắc Long, nhưng vì là thể thuần năng lượng nên nó có da trắng. "Đây chính là Hiện Thế sao?" Long Lạc nữ sĩ khẽ nói.

Tống Thư Hàng cười nói: "Chính xác mà nói, là tiểu thế giới của tiền bối Ba Mắt, vẫn chưa tính là Hiện Thế chân chính." "Ừm, mở một cánh cổng không gian, nhân lúc ta còn chút thời gian, ta cần tiếp xúc tin tức và quy tắc của 'Hiện Thế', chuẩn bị cho việc nâng cấp chương trình trong tương lai." Long Lạc nữ sĩ đáp.

Việc nâng cấp chương trình 'Tu Chân Liêu Thiên' thời kỳ đầu, nàng chỉ cần làm theo yêu cầu của Tống Thư Hàng từng bước cải tiến là được.

Hiện tại, sau khi khách hộ đoan nghiên cứu phát minh ra, nàng cần căn cứ vào quy tắc và tin tức của 'Hiện Thế' để tiến hành điều chỉnh khách hộ đoan.

Dù sao...

Hiện Thế và thế giới Hắc Long có khoảng cách lớn, nàng không thể nâng cấp khách hộ đoan 'Tu Chân Liêu Thiên' theo quy tắc của thế giới Hắc Long được.

Long Lạc nữ sĩ hôm nay vẫn kính nghiệp như vậy! ...

Phía dưới.

Khoảnh khắc Long Lạc nữ sĩ hiện thân, tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt ngẩng đầu nhìn chằm chằm nàng. "Vị ở thế giới Hắc Long kia?" Thiếu Niên Ba Mắt khẽ nói.

Trước khi hắn chứng đạo Bất Hủ, đã từng đi tới thế giới Hắc Long, men theo dấu chân của Đệ Nhất Thiên Đạo, đi lại trong 'Cổ U' tương ứng của thế giới Hắc Long, đồng thời cắm cây cột thuộc về mình tại Cổ U.

Cho nên, tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt nhận ra khí tức của Long Lạc nữ sĩ.

Phân thân Long Lạc nữ sĩ trên không trung cũng cúi đầu nhìn thoáng qua Chúa tể Ba Mắt, khẽ gật đầu với hắn.

Hai vị đại lão nhìn nhau cười một tiếng, coi như chào hỏi nhau.

Bên cạnh tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt, quản gia Nhãn Cầu nhìn Long Lạc nữ sĩ, cảm giác thế mà lại có loại ảo giác đối mặt với 'Bất Hủ', áp lực mười phần.

Quản gia Nhãn Cầu đưa tay nhổ hết giáo trên người mình ra, nhỏ giọng hỏi: "Lão gia, vị nữ sĩ này là thần thánh phương nào?" "Lai lịch vị nữ sĩ này không nhỏ đâu, không ngờ Bá Tống tiểu hữu và cô ấy thế mà lại có liên hệ.

Xem ra, gần đây vẫn luôn âm thầm hỗ trợ Bá Tống tiểu hữu chính là cô ấy rồi." Thiếu Niên Ba Mắt mỉm cười. "Âm thầm hỗ trợ Bá Tống đạo hữu?

Di, vậy vị trí của tôi chẳng phải rất nguy hiểm rồi sao?" Quản gia Nhãn Cầu lẩm bẩm.

Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt: "???" Vị trí của ngươi?

Ngươi nói rõ cho ta, ngươi và Bá Tống có vị trí gì? "Có điều, muốn hỗ trợ Bá Tống đạo hữu cũng không phải chuyện dễ dàng gì, dù sao Bá Tống đạo hữu biết giày vò như thế." Quản gia Nhãn Cầu lại nói. "Xác thực." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt phi thường tán đồng nói: "Ta thấy vị nữ sĩ thế giới Hắc Long này, gần đây tóc tai hình như cũng rụng không ít...

Đường chân tóc so với bộ dạng trong ấn tượng của ta, dường như nguy hiểm hơn rất nhiều." Quản gia Nhãn Cầu theo bản năng sờ sờ chính mình, một lát sau nó thở phào nhẹ nhõm: "May quá ta không có tóc." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt: "..." Hắn cảm giác quản gia nhà mình sắp tiêu rồi.

Hay là, lại nhét nó trở về, đập đi xây lại nhỉ? ...

Trên không trung.

Tống Thư Hàng mở ra một cánh cổng không gian to bằng bàn tay trước, đi thẳng tới Sao Hỏa Hiện Thế — sở dĩ chọn Sao Hỏa là vì trước đó hắn vừa mở cổng không gian Sao Hỏa, còn lưu tọa độ, mở cổng lại sẽ khá tiện.

Long Lạc nữ sĩ vươn bàn tay, nhẹ nhàng thò vào trong cổng không gian, thò vào Sao Hỏa Hiện Thế.

Ngón tay trắng ngần của nàng giống như ăng-ten, không ngừng tiếp nhận tin tức đến từ Hiện Thế, quy tắc vận chuyển thiên địa, tin tức cấu tạo cơ sở thế giới vân vân...

Những tin tức này được tiếp nhận, lưu trữ lại, trở thành tin tức cơ sở cho lần nâng cấp 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' tiếp theo.

Vài phút sau. "Thu thập tin tức hoàn thành, đang đóng gói dữ liệu...

Gửi về bản thể..." Long Lạc nữ sĩ thu hồi bàn tay, nói.

Tống Thư Hàng lẳng lặng chờ đợi ở bên cạnh.

Lại qua vài phút. "Dữ liệu truyền tống hoàn thành, tiến vào kế hoạch bước tiếp theo." Long Lạc nữ sĩ xoay người đối mặt Tống Thư Hàng: "Bắt đầu đi, hãy biến ta thành Trụ." "Đắc tội rồi, Long Lạc nữ sĩ." Tống Thư Hàng nói, hắn đưa tay thi triển bí pháp 《Bá Thần Trụ》.

Dưới cái nhìn chăm chú của tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt và quản gia Nhãn Cầu, Bá Tống kích hoạt bí pháp, quang huy của pháp thuật 《Bá Thần Trụ》 bao trùm Long Lạc nữ sĩ.

Bên người Long Lạc nữ sĩ hiện lên một mảng tinh quang đẹp mắt, che khuất cả người nàng.

Tinh quang càng lúc càng dày đặc, xuyên qua tinh quang chỉ có thể loáng thoáng nhìn thấy cái bóng dáng người nóng bỏng của Long Lạc nữ sĩ.

Cảnh tượng này hoàn toàn khác với lúc ngưng tụ 'Đế Diệt Trụ', lúc ngưng tụ 'Đế Diệt Trụ' giống như lốc xoáy...

Mà khi Long Lạc nữ sĩ hóa Trụ, lại giống như cảnh tượng 'ma pháp thiếu nữ biến thân' trong phim hoạt hình thiếu nữ.

Họa phong cũng không giống nhau. "Thế mà lại trực tiếp biến thành Trụ bầu bạn bên cạnh Bá Tống?" Quản gia Nhãn Cầu trừng to mắt: "Không ổn rồi, ta lại không phải thể thuần năng lượng." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt: "..." Quản gia nhà hắn đều đã minh mục trương đảm muốn trở thành cây cột của Bá Tống rồi?

Ngươi có phải hay không âm thầm ăn 《Dưỡng Đao Thuật》 của Bá Tống tiểu hữu rồi?

Mặt khác của hư không.

Đại lão Hành tinh Mắt Dài thật vất vả mới hồi phục từ trạng thái treo máy — nó suýt nữa thì điên rồi, số lượng tu luyện giả chư thiên vạn giới to lớn nhường nào.

Nhiều tu luyện giả đồng thời tải xuống 'khách hộ đoan' như vậy, suýt chút nữa bức điên nó. "Bá ~" Hành tinh Mắt Dài phát ra tin tức phẫn nộ.

Đối diện.

Tống Thư Hàng vung tay lên, một cây cột được ngưng tụ thành hình từ vô số 'sợi tơ vàng' cuộn lại thành bó.

Những sợi tơ vàng chi chít nhìn như quấn quýt hỗn loạn, nhưng nhìn kỹ thì giữa chúng lại cấu thành một mạch lộ hoàn chỉnh, phù hợp với đặc điểm cấu tạo của 'Long Lạc'. [Hội chứng sợ lỗ quả nhiên vẫn là phải nhìn bản chất 'vật thể'.] Trong lòng Tống Thư Hàng lướt qua một ý niệm.

Sâu bọ chi chít sẽ khiến người ta tê da đầu...

Nhưng tiền xu vàng chi chít lại khiến người ta nảy sinh vui vẻ.

Cây cột tơ vàng trước mắt cũng giống vậy, toàn bộ do những sợi tơ vàng lấp lánh cuộn thành, tuy rằng dày đặc nhưng cũng vui mắt.

Cây cột tơ vàng do phân thân Long Lạc nữ sĩ hóa thành sau khi thành hình, còn chưa đợi Tống Thư Hàng đặt cho nó một cái tên hay, cũng không cần Tống Thư Hàng thao tác, nó đã chủ động nhổ lên, lao về phía Hành tinh Mắt Dài đang phẫn nộ! "Tống ~" Đại lão Hành tinh Mắt Dài gầm thét.

Oanh ~~ Cây cột tơ vàng của Long Lạc nữ sĩ đã hung hăng đâm vào trên nhãn cầu của đại lão Hành tinh Mắt Dài.

Chương 2852

Nhìn thôi đã thấy đau.

Đây là thật sự cái gai trong mắt, cắm vào một cái cột!

Cái gai trong mắt và cái dằm trong thịt, ngoại trừ dùng để hình dung đau đớn trên xác thịt, còn thường được dùng để ví von kẻ thù không đội trời chung muốn trừ khử cho sướng.

Con sinh vật gặm nhấm nhỏ bé Tống Thư Hàng này, vẫn luôn là cái gai trong mắt, cái dằm trong thịt của đại lão Hành tinh Mắt Dài.

Mà hôm nay, Bá Tống lại mở khóa thành tựu mới — hắn trên vật lý và tâm lý, đồng thời trở thành 'cái gai trong mắt' của đại lão Hành tinh Mắt Dài, đem lại cho đại lão gấp đôi thù hận và đau đớn.

Cây cột Bàn Cầu Long Lạc tuyến vàng chưa đặt tên, hung hăng đâm vào trong đồng tử của đại lão Hành tinh Mắt Dài, căn bản không thèm quản đại lão tinh cầu nhãn cầu có chịu nổi hay không, lại sẽ đau thành cái dạng gì, dù sao chính là một đợt đâm mạnh. "Á ~" Đại lão Hành tinh Mắt Dài phát ra tiếng kêu đau đớn, hành động định đâm Bá Tống lại lần nữa cứng đờ.

Phòng ngự nhãn cầu của nó rất mạnh, trong tình huống bình thường dù là trực tiếp dùng nhãn cầu đâm vào hành tinh khác, cũng có thể đâm vỡ hành tinh khác.

Nhưng lần này cắm mắt chính là Trụ hóa thân của Long Lạc nữ sĩ 'Thiên Đạo' thế giới Hắc Long, phòng ngự mắt của đại lão Hành tinh Mắt Dài căn bản không có bất kỳ tác dụng gì, bị đâm xuyên trực tiếp.

Đau đớn khiến nó dừng bước. "Sẽ không bị mù chứ?" Tống Thư Hàng nói, bàn tay không tự chủ được sờ sờ bên eo mình — đánh người không đánh mặt, đâm người không đâm thận.

Đâm đồng tử đại lão Hành tinh Mắt Dài, cũng là một khái niệm với đâm thận Tống Thư Hàng hắn, đều là đâm vào khí quan mang tính tiêu biểu nhất trên người.

Phía dưới.

Quản gia Nhãn Cầu cũng theo bản năng sờ sờ đồng tử của mình, hít sâu một hơi khí lạnh — quả nhiên, nó cảm giác mình và vị 'Long Lạc nữ sĩ' này tương tính không hợp, sau này tốt nhất nên tránh xa vị 'Long Lạc nữ sĩ thế giới Hắc Long' này ra.

Ngay cả tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt cũng không khỏi đưa tay sờ sờ Đệ Tam Thần Nhãn trên trán mình — cứ cảm giác nhãn cầu của mình cũng sinh ra ảo giác đau nhói.

Trong hư không. 'Trụ Long Lạc Bàn Cầu' đâm vào trong đồng tử đại lão Hành tinh Mắt Dài, lợi dụng thân trụ của mình hấp thụ sức mạnh trong đồng tử khổng lồ, đồng thời âm thầm bố trí một bộ phận 'Long Lạc' vào bên trong cơ thể đại lão tinh cầu, gia cường liên hệ giữa nó với Tống Thư Hàng và bản thể Long Lạc nữ sĩ.

Vài hơi thở sau...

Cây cột do phân thân Long Lạc nữ sĩ hóa thành 'Vèo' một cái, bay ra từ trong hốc mắt đại lão Hành tinh Mắt Dài, độn về bên cạnh Tống Thư Hàng.

Tại phần đuôi thân trụ của nàng, có thêm một đạo 'thuần năng lượng' của đại lão Hành tinh Mắt Dài.

Thân trụ của nàng và 'thuần năng lượng' phía sau vẽ ra một đường sặc sỡ xinh đẹp nơi chân trời.

Phía dưới.

Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt vuốt cằm, nhìn Trụ Long Lạc trên bầu trời — hắn đột nhiên phát hiện giữa mình và vị 'Long Lạc nữ sĩ' này, mạc danh kỳ diệu có thêm một loại ăn ý không nói nên lời.

Sự ăn ý vô cùng mạc danh kỳ diệu, rõ ràng mới chính thức gặp mặt hai lần, hắn lại có thể trong nháy mắt hiểu được Long Lạc nữ sĩ muốn làm gì. "Đi đi." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt đột nhiên hất ngón tay.

Quản gia Nhãn Cầu chớp chớp mắt, bán manh nói: "Đi chỗ Bá Tống hả?

Tôi á?" "Không phải nói ngươi, ngươi ở yên bên cạnh cho ta, đâu cũng không được đi." Tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt hạ đạt một mệnh lệnh bá đạo.

Đồng thời, bên cạnh hắn có một 'tiểu phân thân Hành tinh Mắt Dài' tiếp nhận mệnh lệnh, phóng lên tận trời, rơi vào đuôi của 'Trụ Long Lạc nữ sĩ'.

Tiểu phân thân này, chính là con phân thân mà 'đại lão Hành tinh Mắt Dài' trước đó phái tới khóa định tọa độ Bá Tống, đồng thời dùng để trung chuyển truyền tống bản thể — cũng chính là con phân thân Thánh Quang chọc giận tiền bối Thiếu Niên Ba Mắt, mới bị hắn coi thành tiền đặt cược với Tống Thư Hàng.

Trong hư không, 'năng lượng đại lão tinh cầu' ở đuôi Trụ phân thân Long Lạc nữ sĩ dính lên 'phân thân Hành tinh Mắt Dài', dù sao cả hai cùng một nguồn gốc, sau khi đến gần, tự nhiên dung làm một thể.

Sau đó, Trụ phân thân Long Lạc nữ sĩ treo 'phân thân đại lão Hành tinh Mắt Dài', giống như cái chùy vung vẩy, xoay tròn trước mặt Tống Thư Hàng.

Nàng dường như đang múa một bài quyền công kích 'chùy'?

Tống Thư Hàng hơi sửng sốt, sau đó dưới tác dụng của sự ăn ý, nhanh chóng lĩnh ngộ ra ý tứ của nàng. "Tôi biết rồi, Long Lạc nữ sĩ, đợi chút." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn đưa tay kết ấn, lần nữa kích hoạt bí pháp 《Bá Thần Trụ》 — ý của Long Lạc nữ sĩ là bảo hắn đem cái 'thuần năng lượng + phân thân Hành tinh Mắt Dài' kia cùng hóa thành Trụ.

Hơn nữa, trụ này không được tách ra, phải nối liền với trụ do Long Lạc nữ sĩ hóa thành, trở thành côn nhị khúc có thể hợp nhất.

Đổi lại là trước kia, thao tác lẳng lơ thế này, Tống Thư Hàng khẳng định không thể độc lập hoàn thành.

Nhưng không lâu trước đây hắn vừa thử nghiệm dung hợp năng lượng Đát Đát Tử và năng lượng virus Hằng Tinh Hủy Diệt thành một, xoắn thành 'Đế Diệt Trụ', cho nên đối với phương diện dung hợp hai loại năng lượng thành Trụ, có kinh nghiệm và lý giải nhất định.

Thêm nữa, ngưng tụ Trụ côn nhị khúc dễ dàng hơn nhiều so với 'Đế Diệt Trụ' xoắn hai loại sức mạnh thành một trụ. "Hóa Trụ!" Tống Thư Hàng điểm ngón tay một cái, hiệu quả bí pháp 《Bá Thần Trụ》 rơi vào trên phân thân đại lão Hành tinh Mắt Dài, một mảng tinh quang xoay tròn, bao trùm phân thân.

Quá trình phân thân đại lão Hành tinh Mắt Dài hóa Trụ, có chút tương tự với tiết mục 'ma pháp thiếu nữ biến thân' của Long Lạc nữ sĩ, có điều quá trình hóa Trụ của nó giống 'vũ khí biến thân' hoặc 'sủng vật tiến hóa' hơn.

Trong tinh quang dày đặc, một quả cầu bị kéo dài thành hình trụ tròn, trên đó hiện lên từng tầng phù điêu, cuối cùng hóa thành 《Bá Thần Trụ》 mới, thân hay tâm đều thành dáng vẻ của Bá Tống.

Ở giữa Trụ Long Lạc nữ sĩ và Trụ Hành tinh Mắt Dài, thuần năng lượng của cả hai kéo dài ra, khấu vào nhau, hóa thành hình dây xích.

Hai trụ hợp nhất, hóa thành côn nhị khúc có thể hợp nhất.

Tách ra là côn nhị khúc, hợp nhất chính là trường côn. "Đã là cây gậy hợp nhất của Long Lạc nữ sĩ và đại lão Hành tinh Mắt Dài, vậy ngươi chính là 'Đại Đạo Trụ Tinh Long Trụ'!" Tống Thư Hàng suy tư một chút, liền theo tiêu chuẩn đặt tên trước đây, từ 'Long Lạc' và 'Tinh Cầu' mỗi bên lấy một chữ, đặt tên cho cây Bá Thần Trụ mới này. [Long Cầu Trụ] Thân trụ do Long Lạc nữ sĩ hóa thành lại vào lúc này kháng nghị với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, không từ chối chấp niệm của Long Lạc nữ sĩ: "Được, tên khai sinh 'Tinh Long Trụ', tên ở nhà 'Long Cầu Trụ'.

Dù sao đây cũng là một cây trụ tổ hợp côn nhị khúc, hoàn toàn có thể sở hữu hai cái tên." Sau khi hóa Trụ thành công, Tống Thư Hàng cảm giác liên hệ giữa bản thân, Long Lạc nữ sĩ, đại lão Hành tinh Mắt Dài ba bên trở nên thân mật hơn một bước.

Tương lai, có 'Tinh Long Trụ' này làm ăng-ten, nâng cấp 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' sẽ càng nhẹ nhàng hơn.

Hơn nữa, Long Lạc nữ sĩ cũng có thể thông qua cây 'Tinh Long Trụ' này, liên tục trích xuất dữ liệu người dùng phản hồi từ trên người Hành tinh Mắt Dài, quy hoạch tốt phương hướng cho lần nâng cấp hệ thống tiếp theo. "A ~ Bá ~ Tống, Long ~ Lạc ~" Đại lão Hành tinh Mắt Dài đau đớn, nghiến răng gầm thét.

Tống Thư Hàng khổ não gãi đầu, bản thể đại lão tinh cầu thực sự không dễ xử lý.

Hay là, lại lên quất cho vài phát 《Dưỡng Đao Thuật》 cấp ký ức để bồi dưỡng tình cảm?

Ngay khi Tống Thư Hàng đang suy tư, đại lão Hành tinh Mắt Dài đột nhiên xé rách không gian, men theo một tọa độ tiến hành bước nhảy không gian — vị trí nó muốn tới, là thế giới Hắc Long!

Đối với Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài mà nói, Long Lạc nữ sĩ là cái gai trong mắt, còn Bá Tống lại là cái dằm trong thịt.

Cả hai gã đều là đối tượng mà hắn muốn đánh chết, đập nát.

Hiện tại, khi Bá Tống và Long Lạc nữ sĩ đồng thời xuất hiện trước mặt hắn, mà hắn lại không thể một hơi xử lý cả hai kẻ địch lớn, chỉ có thể chọn một trong hai. ...Hắn cuối cùng nghiến răng chọn đập nát “cái gai trong mắt” Long Lạc nữ sĩ trước!

Cá và chân gấu không thể có cả hai, vậy thì chỉ có thể chọn xử lý kẻ đáng ghét hơn.

Vốn dĩ, trong lòng Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài, “mức độ đáng ghét” của Bá Tống phải cao hơn Long Lạc nữ sĩ rất nhiều.

Thế nhưng... có lẽ là do trước đó Tống Thư Hàng đã liên tục dùng mấy vạn phát 《Dưỡng Đao Thuật》 với hắn, trong chương trình backend của Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài, điểm thiện cảm của Bá Tống đã +1, +1.

Sau nhiều lần tích lũy, không biết từ lúc nào, “mức độ chán ghét” của Đại lão Tinh Cầu đối với Bá Tống lại suy yếu đến mức thấp hơn Long Lạc nữ sĩ rất nhiều.

Cái này giảm cái kia tăng.

Huống hồ, chủ nhân của hắn là Tam Nhãn Chúa Tể nửa người đã ngầm dặn dò hắn, lần này không thể lấy mạng Bá Tống.

Vậy nên dù lần này có đập nát Bá Tống, cũng không thể giết hắn, như vậy sẽ chẳng có chút sảng khoái nào.

Chi bằng lần sau tìm cơ hội khác, lại đập nát Bá Tống.

Dưới sự kết hợp của nhiều yếu tố, Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài đã đưa ra lựa chọn.

Giờ khắc này, năng lượng khổng lồ phun trào từ lõi của hắn, pháp tắc không gian bao bọc tinh thể khổng lồ của hắn, khóa chặt tọa độ Hắc Long thế giới.

Thể tích quá lớn, mỗi lần truyền tống không gian đều cần tiêu hao lượng lớn năng lượng và thời gian.

“Long Lạc nữ sĩ, bản thể của Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài muốn chạy đến chỗ cô!” Tống Thư Hàng thấy vậy, vội vàng nhắc nhở.

“Không sao, cứ để nó qua đây.” Long Lạc nữ sĩ đáp, nghĩ một lát rồi bổ sung nhắc nhở: “Đừng ngăn cản nó, cứ để nó qua đây!” Cô sợ Tống Thư Hàng nghĩ quẩn, đột nhiên thi triển pháp tắc ăn trộm vận may, thi triển 《Nhân Quả Đao》 để ngăn cản đạo khí Tinh Cầu Mắt Dài.

Tống Thư Hàng: “Thật sự không sao chứ?

Trông hắn có vẻ rất tức giận, đến Hắc Long thế giới rồi nhất định sẽ làm loạn một trận.” “Yên tâm giao cho ta xử lý đi.” Long Lạc nữ sĩ hiếm khi kèm theo một biểu cảm mỉm cười: “Ta sẽ 'chăm sóc' hắn thật tốt.” Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài chủ động đến ‘Hắc Long thế giới’, quả thực là chuyện cô cầu còn không được.

Hắc Long thế giới là địa bàn của cô, một khi Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài đến Hắc Long thế giới, thì chẳng khác nào dê vào miệng hổ.

Huống hồ, tại ‘Cổ U thế giới’ tương ứng với Hắc Long thế giới, còn có một đạo ý niệm của Cửu U Chúa Tể Bạch two ở đó.

Dù có vạn nhất, cũng có thể dẫn dắt ý niệm của Bạch two trong Cổ U thế giới ra, cùng nhau đối phó Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài.

Thấy Long Lạc nữ sĩ tự tin như vậy, Tống Thư Hàng liền gật đầu: “Vậy thì giao cho Long Lạc nữ sĩ cô, nếu cần giúp đỡ xin hãy liên hệ tôi.” Vù~~ Trong lúc nói chuyện, ‘truyền tống không gian’ của Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài trong hư không cuối cùng đã hoàn thành, tinh thể khổng lồ biến mất khỏi bầu trời Vương Tọa Tán Tài, trực tiếp độn vào Hắc Long thế giới.

Đến đây, giao ước cá cược Bát Phẩm giữa Tống Thư Hàng và Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đã tuyên bố hoàn thành.

Tống Thư Hàng thở ra một hơi khí đục, đưa tay khẽ điểm, thu ‘Long Cầu Trụ’ lại.

Cùng với việc gần đây tiếp xúc với càng nhiều ‘đại lão’, hệ liệt 《Bá Thần Trụ》 của cậu cũng ngày càng phong phú.

Hiện tại, hệ liệt Trụ Trường Sinh có: Hà Chỉ Trụ, Côn Vương Trụ, Đế Diệt Trụ.

Hệ liệt Đại Đạo Trụ mới thêm có: Tinh Long Trụ, tiểu danh Long Cầu Trụ.

Hệ liệt Trụ Thiên Kiếp có: Thái Cổ Trụ, là một loại trụ đặc biệt được chế tạo với ‘Thiên kiếp Bá Tống của Cửu U Chúa Tể’ làm nguyên liệu.

Thêm vào đó là Trụ Công Đức?

Bì Bì Trụ.

Bây giờ, chỉ cần thao tác đủ đỉnh, chỉ bằng mấy cây 《Bá Thần Trụ》 này, Tống Thư Hàng đã có thể ‘làm màu’ một phen trong đội ngũ Trường Sinh Giả.

Ngoài ra, Hà Chỉ Trụ – trụ công phạt mạnh nhất hôm kia, trụ mạnh thứ hai hôm qua, hôm nay cuối cùng đã rơi xuống hàng thứ ba.

Bởi vì Đại Đạo Trụ?

Tinh Long Trụ ra đời, thứ hạng của Hà Chỉ Trụ lại tụt xuống một bậc, từ món Tống Thư Hàng yêu thích nhất rớt xuống thứ ba. ...Sau khi thu ‘Đại Đạo Trụ?

Tinh Long Trụ’ lại, thân hình Tống Thư Hàng từ từ hạ xuống từ không trung.

Chương 2853

Tốc độ hạ xuống của cậu không nhanh, nhẹ nhàng bay lượn như sợi liễu.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy, lúc này đồng tử của Tống Thư Hàng không có thần thái, mất đi ánh sáng.

Cậu đang xuất thần — đây là tuyệt kỹ của Bạch tiền bối, bí pháp xuất thần mọi lúc mọi nơi.

Tống Thư Hàng, người giả dạng 'tay vận may của Bạch Thánh', dường như cũng đã lĩnh ngộ được huyền bí của chiêu này.

Lúc này, Tống Thư Hàng cảm nhận rõ ràng trong cơ thể mình đang có sự biến hóa.

Đây là sự lột xác của cơ thể do thiên phú 'Chat Tu Chân' sau khi được Long Lạc nữ sĩ nâng cấp mang lại.

Ban đầu chức năng 'Tu Chân' chỉ là một năng lực thiên phú của Tống Thư Hàng, nhưng nay sau khi được Long Lạc nữ sĩ từng bước nâng cấp, thiên phú này đã không còn đơn giản là 'năng lực thiên phú' nữa, mà đang hướng tới 'Đạo' – một thứ cao cấp.

Hơn nữa, Kim Đan nhị duy mã cơ sở của 'thiên phú Chat Tu Chân', sau khi được Bạch tiền bối two cải tạo, chế tác thành 'hình xăm quyền hạn Cửu U Chúa Tể', đã giúp 'thiên phú Chat Tu Chân' có nội hàm tiến hóa sâu sắc hơn.

Hôm nay, nhờ sự hoàn thiện của 'ứng dụng Chat Tu Chân' và sự thiết lập của 'server Đại lão Tinh Cầu Mắt Dài', chức năng 'Chat Tu Chân' đã tiến hóa toàn diện, dần dần có dấu hiệu tiến gần tới 'Đạo' thậm chí là 'Trường Sinh chi đạo'.

Quá trình tiến hóa này rất dài, nếu không có ngoại lực can thiệp, rất có thể sẽ cần đến trăm năm, ngàn năm.

Hiện tại, Tống Thư Hàng vừa ở trong trạng thái xuất thần ngộ đạo, lại vừa ở trong trạng thái 'đốn ngộ'.

Sau khi chém diệt nguyên thần Thiên Đế Đát Đát Tử, Tống Thư Hàng vẫn luôn ở trong 'đốn ngộ kiểu Tống' độc quyền của mình.

Đốn ngộ và sự lột xác của cơ thể, cả hai tương trợ lẫn nhau.

Dần dần, Tống Thư Hàng trong trạng thái xuất thần đột nhiên phát hiện, những mảnh vỡ ẩn chứa 'Thiên Đế chi đạo' trong quá trình nguyên thần Thiên Đế tan vỡ, đã mang lại sự khai sáng lớn cho 'Chat Tu Chân' của cậu để hóa thành Đại Đạo Trường Sinh!

Trong những mảnh vỡ 'Thiên Đế chi đạo' ấy, ẩn chứa nhiều kinh nghiệm quý báu mà Tống Thư Hàng đang thiếu.

Những mảnh vỡ Đại Đạo Thiên Đế phong phú này, có thể giúp Tống Thư Hàng tiết kiệm vài chục, thậm chí hàng trăm năm thời gian 'ngộ đạo'.

Phía dưới.

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nhìn Tống Thư Hàng đang bay lượn xuống, như có điều suy nghĩ.

Một lát sau, hắn khẽ gõ ngón tay lên chiếc ghế tựa, ngầm búng một cái vào hư không, một cánh cổng không gian nhỏ bằng lòng bàn tay đã bị Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối phong tỏa.

Bên trong cánh cổng không gian nhỏ bé này, ẩn chứa một đạo năng lượng tàn dư của 'phân thân Long Lạc nữ sĩ'.

Đạo năng lượng này đã được Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối thu lại – đây là món quà gặp mặt Long Lạc nữ sĩ cố ý để lại cho hắn.

“Trước kia ta còn nghĩ, bao giờ Bá Tống mới có thể dẫn thêm mấy vị Cửu U Chúa Tể đến tham gia trò chơi của ta.

Không ngờ, hắn trực tiếp mang vị của Hắc Long thế giới này đến, đúng là một sự bất ngờ.” Tam Nhãn tiền bối khẽ nói.

“Vậy nên lão gia người phải nhớ ân tình của Bá Tống đó.” Quản gia Nhãn Châu Tử nhắc nhở bên cạnh. ...Một bên khác, đối diện cánh cổng không gian.

Trên Hỏa Tinh.

Có một vị Thất Phẩm Tôn Giả rùng mình một cái, tiếc nuối nói: “Đóng rồi, không xem được nữa rồi.” Vị Tôn Giả này là một cổ đông lớn kiêm phóng viên át chủ bài của tập đoàn 《Tu Sĩ Nhật Báo》 Địa Cầu.

Trước đó hắn nhận được tin tức, có Đại lão Trường Sinh Giả muốn đến Hỏa Tinh tìm Bá Tống luận đạo.

Thế là, hắn lập tức dùng trận truyền tống dịch chuyển đến vị trí trên Hỏa Tinh, khóa chặt thông tin của Bá Tống và các Đại lão Trường Sinh Giả, theo manh mối tình báo mà chạy đến địa điểm, hy vọng có thể lấy được tin tức đầu tiên về việc Bá Tống và các Trường Sinh Giả luận đạo giảng pháp.

Kết quả là khi hắn đến tọa độ, lại phát hiện các Trường Sinh Giả đã người đi nhà trống, Bá Tống cũng không thấy tung tích, chỉ để lại trong hư không một cánh cổng không gian nhỏ bé như vậy.

Vị Tôn Giả phóng viên át chủ bài hiếu kỳ ghé sát vào, xuyên qua cánh cổng không gian nhỏ bé này, nhìn vào bên trong.

Kết quả, hắn đã nhìn thấy Bá Tống!

Nhưng vì cửa sổ rất nhỏ, tầm nhìn bị hạn chế... cộng thêm việc hắn không dám truyền tống thần thức của mình vào bên trong cánh cổng không gian.

Cho nên, trong tầm nhìn của hắn, chỉ có thể thấy Bá Tống và một nữ tính thần bí với thân hình nóng bỏng đang đứng đối diện trong hư không.

Trên người nữ tính thần bí đó, tỏa ra uy áp khiến người ta run rẩy, tuyệt đối lại là một đại lão đỉnh cao.

Áp lực mà cô ta mang lại, mạnh hơn áp lực Bá Tống mang lại cả trăm cả ngàn lần!

Phóng viên át chủ bài vội vàng bắt đầu dùng ‘pháp thuật sao chép’ để ghi lại cảnh tượng trước mắt.

Bá Tống sau khi chém giết Thiên Đế, dường như lại có đối tượng khiêu chiến mới?

Nữ tính thần bí này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đúng lúc hắn đang kỳ vọng Bá Tống và nữ tính thần bí này sẽ có một trận chiến kinh thiên thì...

Bá Tống đột nhiên đưa tay, dùng tinh quang bao phủ nữ tính thần bí này.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, nữ tính thần bí mạnh mẽ vô cùng đó, đã bị Bá Tống tàn nhẫn luyện chế thành một cây trụ!

Hít~ quả không hổ là Đại lão Bá Tống, ra tay nhẫn tâm ‘diệt hoa’, không chút thương hương tiếc ngọc.

Đối với sự tồn tại ở đẳng cấp như Bá Tống mà nói, địch nhân chỉ có sự khác biệt giữa sống và chết, chứ không có sự khác biệt về giới tính.

Trong màn hình, sau khi Bá Tống luyện chế nữ tính thần bí thành trụ, lại thi triển cây trụ ra, dường như muốn đối phó với một kẻ địch ẩn giấu khác?

Nhưng vì cánh cổng không gian quá nhỏ, phóng viên át chủ bài không thể nhìn thấy thêm cảnh tượng nào.

Tiếp đó, Bá Tống cũng biến mất khỏi màn hình.

Đợi một lúc lâu, khi phóng viên át chủ bài không nhịn được nữa, cố gắng đưa thần thức vào 'cánh cổng không gian' thì cánh cổng không gian này đột nhiên đóng lại.

"Thật đáng tiếc, mình không nên bốc đồng như vậy." Phóng viên át chủ bài dùng sức vỗ mạnh vào đùi mình.

Hắn cho rằng chính thần thức của mình sau khi đưa vào cánh cổng không gian đã gây ra phản ứng, khiến cánh cổng tự động đóng lại.

"Nếu mình không bốc đồng như vậy, chỉ cần kiên nhẫn, có lẽ đã có thể có được nhiều tin tức nóng hổi hơn nữa.

Hiện tại, trong tay chỉ có tin tức nửa vời, không đầu không đuôi này... cũng không biết có thể làm bùng nổ nhãn cầu độc giả giới tu chân hay không." Tuy tiếc nuối, nhưng tài liệu tin tức độc quyền đầu tiên này dù sao cũng không thể lãng phí.

Thế là, không lâu sau đó... tin tức về Đại lão Bá Tống sau khi chém giết Thiên Đế, giải quyết Tam Nhãn Chúa Tể và cướp đoạt đạo khí của Chúa Tể, lại không ngừng nghỉ nhẫn tâm "diệt hoa", đánh diệt và luyện hóa một vị Đại lão nữ tính thần bí có khí tức còn mạnh hơn Bá Tống thành trụ, đã được lan truyền khắp các tiêu đề chính của 《Tu Chân Nhật Báo》.

Mọi người trong giới tu luyện phát hiện, Đại lão Bá Tống mấy ngày nay đi đâu cũng tạo ra tin tức lớn.

Hơn nữa, mấy ngày nay Đại lão Bá Tống ra tay tàn nhẫn vô tình, không ra tay thì thôi, đã ra tay là mang đến cái chết!

Truyền thuyết vô địch của Bá Tống, sau khi được 《Tu Chân Nhật Báo》 đưa tin, lại thêm chương mới!

Nếu truyền thuyết vô địch của ‘Bá Tống’ cứ tiếp tục cập nhật với tần suất nhanh như vậy, rất có thể sẽ dẫn đến việc không đủ số trang để viết.

Trong không gian Vương Tọa Tán Tài, Tống Thư Hàng trong trạng thái ngộ đạo + đốn ngộ, như sợi liễu, từ từ bay xuống.

Bay mất nửa ngày, cuối cùng cũng gần chạm đất.

Quản gia Nhãn Châu Tử lo lắng hỏi: “Lão gia, chúng ta có cần đỡ Bá Tống đạo hữu không?” “Hắn lại không phải trẻ con ba tuổi, độ cao này không thể làm hắn ngã chết được, không cần quan tâm hắn.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối xua tay đáp.

Xúc tu của Quản gia Nhãn Châu Tử cứng đờ, muốn nói lại thôi.

“Có gì thì cứ nói.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối nói.

“Chậm rồi, lão gia.” Quản gia Nhãn Châu Tử thở dài đáp, trong lúc nói chuyện hắn âm thầm lấy ra chiếc ô sắt của mình.

Oanh~~ Đối diện, khi Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đáp xuống đất, lại đột nhiên thẳng tắp đổ xuống mặt đất.

Trong trạng thái xuất thần ngộ đạo + đốn ngộ, Tống Thư Hàng căn bản không đứng vững được.

Lúc này, cường độ cơ thể của Tống Thư Hàng đã vượt qua cấp độ Cửu Phẩm Kiếp Tiên, quan trọng hơn là cậu hiện tại còn mang theo cái đầu bản thể...

được trang bị bộ phận da mặt cứng nhất toàn thân bản thể.

“Da mặt Bá Tống” không thể nào công kích được đã đâm thẳng xuống đất, trực tiếp tạo ra một cái hố trời trong thế giới Vương Tọa

Tán Tài.

Cứ như một thiên thạch khổng lồ va chạm mặt đất, trong tiếng nổ ầm ầm, sóng xung kích cuồng bạo đã nhấn chìm Tam Nhãn tiền bối và Quản gia Nhãn Châu Tử.

Quản gia Nhãn Châu Tử thành thạo bung chiếc ô sắt ra, tự bảo vệ mình như một tấm khiên.

Điều đáng quý là lần này hắn còn nghĩ đến lão gia nhà mình, cố gắng dùng phần ô thừa ra để bảo vệ Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối!

Đáng tiếc, diện tích ô có hạn, chỉ có thể che được nửa thân hình của Tam Nhãn tiền bối.

Sóng xung kích cuồng bạo đã thổi bay một nửa mái tóc của Tam Nhãn Thiếu Niên, còn nửa mái tóc kia dưới sự bảo vệ của chiếc ô sắt lại không hề hấn gì.

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối: “......” Hắn quay đầu lại, nhìn chằm chằm Quản gia Nhãn Châu Tử.

Lúc này, một nửa mái tóc của hắn đẹp trai ngút trời, nửa còn lại mượt mà thẳng thớm, vô cùng có phong cách tóc xù dài.

“Ta đã nhắc lão gia đi đỡ Bá Tống đạo hữu rồi, nhưng lão gia người tự mình từ chối.” Quản gia Nhãn Châu Tử giữ nụ cười đúng mực của một quản gia, hắn cất chiếc ô sắt đi, rồi lại lấy ra một chiếc lược từ trong lòng, chải cho lão gia nhà mình một kiểu tóc đẹp.

Vừa chải tóc cho lão gia, hắn vừa lên tiếng an ủi: “Yên tâm đi, lão gia.

Cái hố dưới đất, ta sẽ chịu trách nhiệm lấp đầy nó.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối dặn dò: “Nhớ lấp cả Bá Tống vào nữa.” “Ta mới không làm chuyện ngu ngốc đó.” Quản gia Nhãn Châu Tử nói: “Sau khi chôn Bá Tống vào, lát nữa hắn kết thúc trạng thái ngộ đạo, tỉnh lại rồi lại phải phá tung hố mà chui ra.

Đến lúc đó ta lại phải lấp hố lại một lần nữa, mệt lắm.” “Vậy thì tự ngươi lấp mình vào đi.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối trầm giọng nói.

Quản gia Nhãn Châu Tử nghe vậy, vui vẻ nói: “Được thôi, lão gia.

Vậy lát nữa ta sẽ tự lấp mình vào. ...Ta đã mấy ngàn năm chưa được nghỉ ngơi đàng hoàng, đã đến lúc cho con mắt mình nghỉ phép rồi.” Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối ngẩng đầu nhìn trời, không nói nên lời.

Trên bầu trời, tuyết trắng như lông ngỗng bay lượn, bao phủ Bá Tống trong cái hố. ...Thời gian ngộ đạo + đốn ngộ lần này của Tống Thư Hàng khá dài, kéo dài gần hơn nửa tiếng đồng hồ.

Đang ngộ thì Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng có cảm ứng, liền bò dậy từ trong cái hố.

“Cảm giác này... là Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí của mình đã thăng cấp hoàn tất rồi sao?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Đã đến lúc trở về gặp Đông Phương Đại Đế tiền bối rồi.

“Hả?

Sao lại có tuyết rơi?” Sau khi đứng dậy, Tống Thư Hàng phủi đi tuyết đọng trên người, nghi hoặc nói.

Chương 2854

Chẳng lẽ ván cược lần này thất bại khiến Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối tâm trạng suy sụp đến vậy sao?

“Bá Tống đạo hữu, ngươi kết thúc ngộ đạo rồi à.” Bên tai, vang lên tiếng của Quản gia Nhãn Châu Tử.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu lên, liền thấy Quản gia Nhãn Châu Tử trong tay cầm cái xẻng sắt, đang lấp đất vào cái hố.

“Chưa kết thúc hẳn, nhưng trong lòng tôi có cảm ứng, tạm thời chuyển ‘ngộ đạo’ và ‘đốn ngộ’ sang chế độ nền, để chúng vận hành ở chế độ nền.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Quản gia Nhãn Châu Tử giơ ngón cái lên: “Bá Tống đạo hữu thao tác này được đấy.” “Tam Nhãn tiền bối đâu?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Lão gia hắn có chút nghẹn lòng, về một mình tĩnh tâm rồi.

Hắn đã dặn dò rồi, Bá Tống đạo hữu ngươi tỉnh rồi thì cứ một mình rời đi là được, không cần cáo biệt hắn.” Quản gia Nhãn Châu Tử đáp.

“Vậy được, vậy tôi về trước.

Đợi tôi tấn thăng Cửu Phẩm rồi sẽ đến tìm tiền bối.” Tống Thư Hàng cười nói.

Quản gia Nhãn Châu Tử nhiệt tình vẫy tay nói: “Vậy Bá Tống đạo hữu tái kiến.” Nói xong, hắn nhảy vọt vào cái hố.

Cái xẻng sắt tự nó hoạt động, không ngừng lấp đất vào cái hố, rất nhanh đã chôn Quản gia Nhãn Châu Tử vào trong đất.

Tống Thư Hàng: “......” Cảnh này tuyệt đối không thể để Công Đức Xà mỹ nhân nhìn thấy, kẻo cô ấy học theo rồi hư mất.

“Đúng rồi, Bá Tống đạo hữu, lão gia còn nhắc ngươi, đừng quên tán tài.” Tiếng của Quản gia Nhãn Châu Tử lại truyền ra từ dưới đất: “Lần này ngươi thắng được từ lão gia một kiện đạo khí + một đạo đao ý hình kiếm, giá trị khá cao.” Tống Thư Hàng hít ngược một hơi khí lạnh: “Vậy tôi phải tán tài bao nhiêu?” “Bá Tống đạo hữu ngươi tự xem mà liệu, giá trị của đạo khí ta cũng không tiện ước tính.” Quản gia Nhãn Châu Tử đáp.

Tống Thư Hàng: “......” Mình khuynh gia bại sản, cũng không biết có đủ để tán tài không?

Giá trị của đạo khí căn bản không thể dùng ‘linh thạch’ để thống kê, vậy nên đi đường ‘tán tài vật lý’ e rằng không ổn.

Nhất định phải mở đường tắt khác, thông qua các phương thức khác để tán tài.

“Có rồi!” Sau khi suy nghĩ một chút, Tống Thư Hàng nghĩ ra một ý hay: “Mấy ngày nay tôi sẽ nhờ Long Lạc nữ sĩ thêm chức năng dùng thử VIP vào ‘ứng dụng Chat Tu Chân’.

Đến lúc tôi tán tài, có thể trực tiếp tặng cho các đạo hữu tải ứng dụng trong Chư Thiên Vạn Giới một ‘gói quà lớn VIP 6 tháng’!” Một hơi tán tài cho phần lớn tu luyện giả trong Chư Thiên Vạn Giới, phần này tuyệt đối đủ nặng.

Hơn nữa, sau khi trải nghiệm chức năng tôn quý của VIP, khẳng định sẽ có đạo hữu yêu thích chức năng VIP này, sau 6 tháng hết hạn, sẽ gia hạn phí một lần. ...Thế thì tài nguyên cứ thế mà cuồn cuộn đổ về.

Tống Thư Hàng âm thầm giơ ngón cái cho ý tưởng của mình.

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đang một mình tĩnh tâm: “......” Ngay cả Quản gia Nhãn Châu Tử đang tự chôn mình dưới đáy hố, cũng bị ý tưởng và sự sáng tạo bùng nổ của Bá Tống làm chấn động, nửa ngày cũng không nói ra được một câu khen ngợi nào!

Nhưng không thể không thừa nhận, một hơi tán tài cho phần lớn tu luyện giả trong Chư Thiên Vạn Giới, tuyệt đối là một ý hay.

“Ta cảm thấy ổn đấy.” Quản gia Nhãn Châu Tử gật đầu nói.

“Vậy tạm biệt, quản gia.

Chúng ta Cửu Phẩm gặp.” Tống Thư Hàng vẫy vẫy tay, đi về phía lối ra của Vương Tọa Tán Tài.

Sau khi mở cánh cửa gỗ nhỏ, Tống Thư Hàng trước tiên gỡ cái đầu bản thể của mình xuống, cất nó vào ‘Hạch Tâm thế giới’.

Sau khi chuẩn bị xong, cậu rời khỏi thế giới Vương Tọa Tán Tài, bước vào Thiên Đế thế giới.

Tiếp theo...

đã đến lúc hợp nhất Thiên Đế thế giới và ‘Tiểu thế giới Cự Nhân’ lại với nhau, ngồi vững trên vương tọa giới chủ, không để tư cách ‘giới chủ’ của Tiểu thế giới Cự Nhân bị tước đoạt.

Cất kỹ vỏ não bản thể của mình, xác nhận mặt nạ trên mặt không có vấn đề gì, lại xác nhận chiếc nhẫn mà Bạch tiền bối two đưa cho để áp chế ‘thánh hiệu’ vẫn đang đeo.

“Không có vấn đề gì, như vậy sẽ không ai nhận ra mình.” Tống Thư Hàng gật đầu, nhấc chân bước ra khỏi thế giới Vương Tọa Tán Tài, trở về thế giới Thiên Đế đang sụp đổ.

Trong Thiên Đế thế giới.

Đông Phương Đại Đế nở một nụ cười, nhấc món pháp khí cuối cùng là ‘Dã Trư Bá Giả Sừng Chấn’, bỏ nó vào ao luyện khí.

Xong rồi!

Hắn liều mạng tăng tốc độ, cuối cùng đã kịp trước khi nguyên thần Bá Tống quay về, thăng cấp bộ ‘Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ thứ hai lên cấp bậc ‘Thần Binh cấp Trường Sinh Giả yếu’, đồng thời mỗi món pháp khí đều đã sinh ra khí linh sơ cấp. 【Chỉ cần tốc độ luyện khí của ta đủ nhanh, Bá Tống sẽ không theo kịp bước chân của ta.】 Đông Phương Đại Đế nói.

Tiếp theo, đã đến lúc cáo biệt các bạn cũ, rồi rời khỏi nơi này.

Đại Đế quay đầu lại, nhìn về phía mấy vị thành viên thời Thiên Đình viễn cổ.

Bạch Cốt Tiên Cơ, @#%× Tiên Tử, Phượng Nghi Cầm Chủ...

Trảo Tử, còn có cả Bạch Bào Kim Quái hiện đã kế nhiệm làm tân Thiên Đế.

Sau khi Thiên Đình viễn cổ sụp đổ, vẫn còn cơ hội gặp lại nhiều bạn cũ như vậy, quả là một chuyện vui.

Vốn dĩ hắn muốn tụ họp thêm với bạn cũ một lát, nhưng xét thấy Bá Tống có thể quay lại bất cứ lúc nào, Đại Đế liền không định ở lâu.

“Bên ta việc thăng cấp pháp khí đã kết thúc rồi, vậy thì chư vị... hãy để lại phương thức liên lạc cho nhau, mấy ngày nữa chúng ta sẽ tụ họp thật vui vẻ nhé.” Đông Phương Đại Đế đề nghị.

“Phương thức liên lạc?

Vậy thì thêm bạn ‘Chat Tu Chân’ đi?” Bạch Cốt Tiên Cơ đề nghị.

Nhóm của họ trước đó đã từng thêm Tống Thư Hàng làm bạn, lần này sau khi ‘Chat Tu Chân’ ra ứng dụng, họ cũng tải một ứng dụng.

Tuy nhiên, giao diện điều khiển của họ khác với các tu luyện giả khác trong Chư Thiên Vạn Giới.

Họ không chỉ có chức năng đăng nhập ứng dụng, mà còn giữ lại giao diện ‘Tu Chân’ nguyên thủy trực tiếp kết nối với Tống Thư Hàng.

Tức là, họ vừa có thể sử dụng ‘ứng dụng’ để đăng nhập ‘Chat Tu Chân’, vừa có thể thông qua giao diện nguyên thủy, bỏ qua ứng dụng, trực tiếp kết nối với Tống Thư Hàng – máy chủ chính này.

Đây là đặc quyền của người dùng lão làng.

“Cái gì thế?” Đông Phương Đại Đế nghi hoặc nói, hắn đột nhiên cảm thấy giữa mình và Bạch Cốt Tiên Cơ lại có một khoảng cách lớn.

“Mấy người chưa xem Bá Tống giảng pháp sao?” Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Bạch Bào Kim Quái nhớ đến ‘Tống tiền bối’, tâm trạng vô cùng phức tạp, nàng đáp: “Ta mới vừa ra khỏi đảo, vẫn luôn cách biệt với thế giới bên ngoài.

Cho nên chưa kịp xem Bá Tống giảng pháp.” “Ta cũng vậy.” Đông Phương Đại Đế nói.

“Bá Tống...” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử khẽ lẩm bẩm cái tên này.

Sau đó, đồng tử trên vuốt của nàng khẽ nhìn vào thân thể không đầu đang đốt lửa trước ‘Thiên Hỏa Lô’.

Mặc dù thân thể này không có đầu, nhưng nàng vẫn nhận ra ngay, thân thể không đầu này chính là thân thể của ‘đạo hữu mặt nạ’ đã đưa nàng ra khỏi ‘Thiên Đạo ngục’.

Trên người đối phương có đạo cụ áp chế ‘thánh hiệu’... nhưng Phượng Nghi Cầm Chủ đã đoán ra thân phận thật sự của hắn.

Bá Tống.

Cho nên, nội tâm Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử hiện tại đặc biệt rối rắm.

Đối phương là kẻ đầu sỏ đã phá hoại kế hoạch dùng ‘trận phục sinh Thiên Đế của Nho gia Thánh nhân’ của nàng, nhưng lại chính là hắn đã đưa nàng ra khỏi ‘Thiên Đạo ngục’.

Hơn nữa, @#%× Tiên Tử và Bạch Cốt Tiên Cơ lại có quan hệ mật thiết với Bá Tống.

Đông Phương Đại Đế tiền bối còn thăng cấp bản mệnh pháp khí cho Bá Tống.

Mối quan hệ phức tạp, như dây tai nghe bị rối, đã kéo Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử vào vũng lầy phiền não.

“Phải làm sao để thêm bạn ‘Chat Tu Chân’?

Có cần xem Bá Tống giảng pháp không?” Bạch Bào Kim Quái lên tiếng hỏi.

Theo miêu tả của Bạch Cốt Tiên Cơ, chức năng liên hệ của ‘Chat Tu Chân’ này vô cùng tiện lợi, hơn nữa ở một số bí cảnh dường như cũng có thể sử dụng được, không sợ bị ngăn cách.

“Chi bằng trực tiếp tìm Bá Tống kéo mấy người vào đi.” Bạch Cốt Tiên Cơ nói.

Trong lúc nói chuyện, vòng xoáy không gian Vương Tọa Tán Tài mở ra.

Tống Thư Hàng đeo mặt nạ bước ra từ vòng xoáy, mặt nạ kim loại bị cậu khẽ đẩy lên, lộ ra nửa dưới khuôn mặt.

“Tôi về rồi đây, Đông Phương tiền bối.” Tống Thư Hàng cười vẫy tay nói.

Đông Phương Đại Đế: “......” Ngẩng đầu nhìn trời, chỉ còn một bước!

Chỉ còn một bước thôi!

“Chào mừng trở lại.” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử nhẹ nhàng đặt lên vai Tống Thư Hàng, khẽ nói: “Bá Tống đạo hữu.” Vai Tống Thư Hàng cứng đờ.

Không khí vì ngại ngùng mà trở nên yên tĩnh.

Mình đã gỡ cả đầu bản thể ra, còn ẩn giấu cả thánh hiệu bản thể, vậy mà ngươi vẫn nhận ra mình sao?

Chẳng lẽ giữa chúng ta đã thân thuộc đến mức chỉ cần nhìn thân thể là có thể nhận ra thân phận rồi sao?

“Cái kia, haha.” Tống Thư Hàng nhìn Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử.

“Để ta tiếp tục tĩnh tâm.” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử nói.

“Được.” Tống Thư Hàng sảng khoái đáp.

Lúc này Phượng Trảo Tiên Tử chịu khó đi tìm chỗ tĩnh tâm, đối với cậu mà nói là một chuyện tốt.

Không xa đó, Bạch Cốt Tiên Cơ vẫy tay nói: “Thư Hàng, ngươi kéo Đông Phương tiền bối, Kim Quái và Phượng Nghi Tiên Tử vào danh sách bạn bè đi.” “Không vấn đề gì, mọi người đợi một lát.

Tôi về nhục thân trước đã.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nhục thân của cậu lúc này vẫn đang gắng sức đốt lửa.

“Trên lưng nhục thân của tôi có ‘hình xăm Kim Đan nhị duy mã’, lát nữa mọi người quét mã QR của tôi, tôi sẽ trực tiếp kéo mọi người vào danh sách bạn bè của tôi.

Tiện thể tải thêm một ứng dụng.” Nguyên thần Tống Thư Hàng vừa giải thích, vừa đi đến bên cạnh nhục thân của mình, cúi người trở về nhục thân.

Trong ánh mắt của mọi người, nguyên thần Tống Thư Hàng dần dần chui vào nhục thân.

“Hả?

Sao lại có chút chật chội?” Khi nhập vào được một nửa, Tống Thư Hàng đột nhiên nghi hoặc nói.

Cảm giác này không đúng lắm.

Chương 2855

Cứ như giường nằm đơn trên xe khách đường dài, đã có người nằm rồi, không thể chen thêm người thứ hai vậy.

“Công Đức Tiên Tử?

Tạo Hóa Tiên Tử?” @#%× Tiên Tử vẫn đang bay lượn trên đỉnh đầu, Tạo Hóa Tiên Tử cũng không thể chiếm giữ nhục thân của cậu, sự tồn tại của cô ấy rất đặc biệt.

“Đừng chen, chen nữa là nổ tung đấy.” Lúc này, từ trong nhục thân truyền ra một giọng nói của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “???” Đây không phải giọng mình sao?

Đang suy nghĩ.

Từ trong nhục thân có một nguyên thần hình chiếu của Bá Tống chủ động chui ra.

Hai nguyên thần hình chiếu Tống Thư Hàng bốn mắt nhìn nhau.

Tống Thư Hàng: “......” Nguyên thần hình chiếu B: “......” “Tôi nghĩ, tôi cần phải tĩnh tâm thật kỹ.” Tống Thư Hàng nói.

Tại sao trong nhục thân của mình lại có thêm một nguyên thần hình chiếu nữa?

“Bởi vì trước đó ngươi đã tiến vào ‘tiểu hắc ốc Thiên Đạo’.” Nguyên thần hình chiếu B đáp: “Nhục thân và nguyên thần ký thác trong kiếp tiên hư không đều quên mất ngươi.

Sau đó, liền bổ sung thêm một nguyên thần hình chiếu mới vào trong nhục thân.

Đúng vậy, chính là ta.” “Vậy tôi phải làm sao?” Tống Thư Hàng

nói.

Trong nhục thân có một nguyên thần hình chiếu mới, vậy cậu ta tính là gì?

Chẳng lẽ cậu ta đã trở thành dư thừa rồi sao?

Tiểu Hàng, đêm nay không nhà để về...

“Vấn đề này, ta cũng muốn biết.” Phượng Trảo Tiên Tử đang yên lặng trên vai hỏi, nàng cũng bị vấn đề này khốn nhiễu.

Bên cạnh, Đông Phương Đại Đế, Bạch Cốt Tiên Cơ, Bạch Bào Kim Quái đều hiếu kỳ ghé lại gần.

“Quả nhiên thật sự là hai nguyên thần hình chiếu, thú vị.” Đông Phương Đại Đế vui vẻ nói, xem ra đến muộn cũng có cái lợi của việc đến muộn, ít nhất có thể xem được vở kịch hay này.

Bên cạnh, Bạch Cốt Tiên Cơ suy nghĩ một lát, rồi đưa ra một đề nghị rất khả thi: “Nếu đều là nguyên thần hình chiếu, vậy chặt bỏ một cái không phải là xong sao?

Dù sao cũng chỉ là hình chiếu, bất kể chặt bỏ bao nhiêu, chỉ cần nguyên thần bản thể trong kiếp tiên hư không vẫn còn, thì có thể không ngừng nghỉ tái tạo hình chiếu mới.” Tống Thư Hàng: “Vậy, tôi phải giết chính mình sao?” “Tôi phải giết chính mình.” Công Đức Xà mỹ nhân nhân cơ hội ghi lại câu thoại kinh điển này, mỗi một câu thoại hoàn toàn mới, đều là một bước nhỏ để nàng dẫn trước Tạo Hóa Tiên Tử.

Nhiều bước nhỏ tích lũy lại, chính là một bước lớn để nàng dẫn trước Tạo Hóa Tiên Tử!

“Ai sống?

Ai chết?” Đông Phương Đại Đế dần dần tiến vào chế độ xem kịch.

“Câu trả lời này không mấy thân thiện với ta.” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử nói.

Nàng không muốn quyết một trận sống chết với vuốt mới của bản thể sau khi phục sinh.

“Không thể dung hợp sao?” Bạch Bào Kim Quái lên tiếng nói.

“Đã thử rồi, không thể dung hợp.

Tuy nhiên... vì đều là ‘hình chiếu’, bất cứ lúc nào cũng có thể thông qua nguyên thần bản thể trong kiếp tiên hư không, để hủy bỏ hình chiếu.” Tống Thư Hàng vuốt cằm nói.

Sau khi hai nguyên thần hình chiếu đồng thời kết nối với ‘nguyên thần bản thể’ trong kiếp tiên hư không, sự sai lệch dữ liệu do ‘Thiên Đạo ngục’ cưỡng chế ngắt mạng tạo ra bắt đầu đồng bộ.

Nguyên thần hình chiếu vốn không thể đồng bộ, dưới tác dụng của nguyên thần bản thể, mọi cử chỉ hành động bắt đầu đồng bộ.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “Vậy hủy bỏ một nguyên thần hình chiếu không phải là xong sao?” “Nhưng nếu vậy, có phải sẽ hơi đáng tiếc không, khó khăn lắm mới tạo ra được hai nguyên thần hình chiếu mà.” Tống Thư Hàng và hình chiếu B đồng thời nhìn về phía Bạch Cốt Tiên Cơ, đồng thanh nói.

Sau khi dữ liệu đồng bộ, chỉ cần không sử dụng chức năng ‘một tâm hai dụng’, hai nguyên thần hình chiếu sẽ giống như hai màn hình hiển thị khác nhau, nhưng đang hiển thị cùng một nội dung.

“Đừng dùng hai cá thể, đồng thời nhìn chằm chằm ta nói cùng một lời, rất kinh dị đấy được không?” Bạch Cốt Tiên Cơ nói, thân là xương trắng, nàng rất nhạy bén với ánh mắt của người khác.

Dù sao thì, xương trắng trong suốt mà~ Bạch Bào Kim Quái hỏi: “Vậy Bá Tống, ngươi muốn dùng hai nguyên thần hình chiếu khác nhau này để làm gì?” “Vẫn chưa nghĩ ra, nhưng luôn cảm thấy rất hữu dụng.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

“Tống?

Sợ nghèo rồi?

Thư Hàng.” Công Đức Xà mỹ nhân đọc lời thoại cắt ghép rồi đáp.

Thân là ánh sáng công đức của Tống Thư Hàng, nàng vô cùng hiểu rõ Tống Thư Hàng, cộng thêm việc nàng ở góc độ của người ngoài cuộc, lập tức nhìn thấu chân tướng — Tống Thư Hàng này đại khái là sợ nghèo rồi, cho nên phàm là thứ gì cảm thấy có chút giá trị, đều không nỡ lãng phí.

Ngay cả một nguyên thần hình chiếu, cậu ấy cũng muốn vắt kiệt giá trị sau đó mới hủy bỏ.

“Tóm lại, nguyên thần hình chiếu thừa ra cứ cất giữ đã, nếu thật sự không được thì cứ để ở Hạch Tâm thế giới.

Lát nữa đi hỏi ý kiến Bạch tiền bối hoặc Bạch tiền bối two.” Tống Thư Hàng quyết định nói.

Ngay khi cậu vừa dứt lời...

Phía sau nguyên thần hình chiếu B của Tống Thư Hàng, đột nhiên xuất hiện một vết nứt không gian.

Sau đó, một mũi kiếm khổng lồ chui ra từ vết nứt không gian.

Mũi kiếm vô cùng khổng lồ, thà nói là mũi hạm của con tàu khổng lồ còn hơn là mũi kiếm.

Nguyên thần hình chiếu B không hề phòng bị, bị mũi kiếm khổng lồ đâm trúng, còn chưa kịp phát ra tiếng kêu thảm thiết đã bị đâm bay

ra ngoài.

Tống Thư Hàng: “!!!” A~ Nguyên thần hình chiếu B quý giá của mình~~ Ngươi đừng chết mà, ngươi ngàn vạn lần đừng chết!

“Rầm~” Trong một trận âm thanh kính vỡ, một cự kiếm dài gần năm trăm mét chui ra từ hư không.

Trên cự kiếm đứng chân vàng của Bạch tiền bối two và Thương Thử Hào.

Chính là ‘Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí?

Hình thái Thánh Kiếm Chung Yên’.

“Chúng ta về rồi, Bá Tống.

Bộ ‘Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ thứ hai của ngươi đã thăng cấp thành công rồi sao?” Thương Thử Hào kêu lên.

Tống Thư Hàng: “......” “Nói chứ, vừa rồi hình như ta mơ hồ nghe thấy ngươi đang gọi tên chủ nhân của ta?” Thương Thử Hào lại nói.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, nhìn nguyên thần hình chiếu B bị đâm bay ra.

Chẳng lẽ là câu xưng hô “Bạch tiền bối two” vô tình của mình vừa rồi đã gieo xuống ‘nhân’, rồi nguyên thần hình chiếu B thay mình gánh chịu ‘quả’ sao?

Thương Thử Hào nhìn theo ánh mắt Tống Thư Hàng, liền thấy nguyên thần hình chiếu đó.

“Ôi chao, tốt quá rồi...

ừm, ý ta là không hay rồi, chủ nhân.

Bá Tống hào bị chúng ta đâm bay rồi.” Thương Thử Hào kêu lên.

Chân vàng thon dài của Bạch tiền bối two khẽ vẫy một cái, lối vào

Tà Liên thế giới mở ra, sau đó một đoàn vật chất kim loại màu bạc trắng nhỏ bay ra từ Tà Liên thế giới, dính vào nguyên thần hình chiếu B của Tống Thư Hàng bị đâm bay.

Đoàn vật chất kim loại màu bạc trắng đó vừa tiếp xúc với nguyên thần hình chiếu B, liền trực tiếp dung nhập vào hình chiếu.

Tống Thư Hàng: “???” Cậu cảm thấy lồng ngực lạnh toát, thứ gì Bạch tiền bối two dung nhập vào cơ thể nguyên thần hình chiếu B của mình vậy?

Trên Thánh Kiếm Chung Yên, sau khi chân vàng của Bạch tiền bối two đáp xuống, khẽ giẫm một cái.

Một trận văn pháp thuật dưới chân hắn lan ra.

Đồng thời, bên cạnh nguyên thần hình chiếu B hiện ra mười cái ‘thuật thức Cửu U’ hình vòng màu đen.

Mười cái vòng này lấy nguyên thần hình chiếu của Tống Thư Hàng làm trung tâm, từng vòng chồng lên nhau, kéo dài ra.

Một lát sau, mười cái vòng bắt đầu xoay chuyển.

Một thuật thức giống hố đen, ngưng tụ thành hình.

Bên trong hố đen này, ẩn chứa khí tức hủy diệt vạn vật, nuốt chửng mọi thứ.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, nói: “Đây là hố đen nuốt chửng của cầu di thể Thiên Đạo sao?” Cậu từng đích thân tiếp xúc với cầu di thể Thiên Đạo, trải qua hố đen nuốt chửng đáng sợ này.

Mà thuật pháp này do Bạch tiền bối two thi triển ra, giống hố đen của cầu di thể Thiên Đạo lúc đó, có thuộc tính nuốt chửng mọi vật chất của Chư Thiên Vạn Giới.

Vậy đoàn vật chất kim loại mà Bạch tiền bối two ném ra, chẳng lẽ là thân thể của ‘cầu di thể Thiên Đạo’ sao?

Xoạt xoạt xoạt~ Phía trước, sau khi thuật pháp hố đen nuốt chửng được kích hoạt, một lượng lớn ‘năng lượng cuồng bạo’ trong thế giới Thiên Đế đang sụp đổ đã bị hấp thu, cuốn vào bên trong hố đen.

Những ‘năng lượng cuồng bạo’ này là ‘năng lượng độc tố’ khuếch tán trong Thiên Đế thế giới và pháp tắc tàn dư sau vụ nổ.

Giờ đây, tất cả những thứ này đều bị hố đen di thể Thiên Đạo nuốt chửng sạch sành sanh.

Chỉ sau hơn mười phút, toàn bộ năng lượng độc tố, pháp tắc hủy diệt, linh lực cuồng bạo trong Thiên Đế thế giới đều bị hố đen nuốt chửng hết.

Một ‘Thiên Đế thế giới’ thuần khiết không ô nhiễm đã ra đời.

Chân vàng của Bạch tiền bối two phóng ra điện ba hài lòng.

Ngay sau đó, hố đen nuốt chửng trước mặt nguyên thần hình chiếu B của Tống Thư Hàng, tiêu tán biến mất.

Mười thuật thức hình vòng thu hồi, ẩn vào trong cơ thể hắn.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Bá Tống di thể Thiên Đạo.” Thương Thử Hào lớn tiếng tuyên bố: “Gọi tắt là Bá Thi!” Tống Thư Hàng: “......” Hắn, Tống Thư Hàng, năm nay mười tám tuổi.

Sau vô số lần nếm trải mùi vị cái chết, cuối cùng đã có được một cỗ toàn thây sao?

Đối diện, nguyên thần hình chiếu B hóa thân thành ‘Bá Thi’ từ từ đứng dậy, sờ sờ ngực mình.

Lúc này hắn tuy vẫn là ‘hình chiếu’, nhưng trong cơ thể lại có thêm những mạch lạc vật chất như ‘mạch máu’.

Lại có chất lỏng kim loại màu bạc trắng, chảy trong những mạch lạc đó như máu.

Trong những kim loại lỏng màu bạc trắng này, ẩn chứa khí tức của ‘cầu di thể Thiên Đạo’, nhưng nó không phải là thân thể của cầu di thể Thiên Đạo.

Đây là tác phẩm của Bạch tiền bối two, là một loại chất lỏng dược tề được hắn nghiên cứu ‘cầu di thể Thiên Đạo’ rồi chế tạo ra.

Tại điểm cuối của những mạch lạc trong cơ thể Bá Thi, ngưng tụ ra một hạt nhân giống trái tim.

Sức mạnh độc tố, pháp tắc hủy diệt, linh lực cuồng bạo trong toàn bộ Thiên Đế thế giới, sau khi bị hố đen nuốt chửng và hấp thu, đã bị thô bạo nén thành khối, tồn trữ trong hạt nhân trái tim này.

“Vậy tức là, ta hiện tại tương đương với di thể Thiên Đạo sao?” Bá Thi ngẩng đầu, lên tiếng hỏi.

Chương 2856

“Đúng vậy, Tống di thể Thiên Đạo.” Thương Thử Hào gật đầu nói, nhìn thấy cụ ‘Tống di thể Thiên Đạo’ này, hắn cứ như nhìn thấy thi thể Bá Tống, thật sự khiến lòng hắn vô cùng vui sướng.

“Nhìn trời.” Bá Thi ngẩng đầu nói.

“Nhìn trời.” Tống Thư Hàng cũng ngẩng đầu nói.

Cậu, Tống Thư Hàng, thánh hiệu Bá Tống, cách chứng đạo ‘Bất Hủ’ vẫn còn vài cảnh giới lớn.

Thế nhưng, tuy chưa chứng đạo Bất Hủ, cậu lại đã từng nếm trải mùi vị của ‘Cửu U Chúa Tể’, càng sớm có được phúc lợi độc quyền của Thiên Đạo là ‘di thể Thiên Đạo’.

Thậm chí ngay cả thuộc tính ‘Bất Hủ’ của Thiên Đạo, cậu cũng có một hàng nhái là ‘hình thức ngụy bất hủ’.

Từ hôm nay trở đi, có thể xưng hô cậu là ‘người đàn ông Bá Tống gần Thiên Đạo nhất’!

Danh hiệu này hiện tại cậu đương nhiên xứng đáng.

Hiện tại trong Chư Thiên Vạn Giới, không có ai gần ‘Thiên Đạo’ hơn cậu.

Người mạnh hơn cậu, không hiểu ‘Bất Hủ’ như cậu.

Người hiểu ‘Bất Hủ’ hơn cậu, không hiểu ‘Cửu U Chúa Tể’ và ‘di thể Thiên Đạo’ như cậu.

Bạch Bào Kim Quái âm thầm nhìn chằm chằm Bá Tống vậy mà đã trở thành di thể Thiên Đạo.

Đến bây giờ, trong lòng nàng vẫn từ chối thừa nhận vị ‘Bá Tống’ trước mắt này chính là tiểu tân binh Tống Thư Hàng từng khổ sở giãy dụa trên đảo của nàng cách đây hơn nửa năm.

Thời gian là thuật pháp thần kỳ nhất, nó sẽ lặng lẽ thay đổi một người.

Nhưng thuật pháp thời gian này tác dụng lên người Tống Thư Hàng, hiệu quả quả thực quá siêu việt xuất chúng.

Bạch Bào Kim Quái cảm thấy nội tâm mình một khi phải thừa nhận 'Bá Tống' chính là 'Tống Thư Hàng', thì sẽ thua mất.

Cho nên tiềm thức của nàng bắt đầu kháng cự sự thật này.

Đối diện.

Chân vàng thon dài của Bạch tiền bối two khẽ đá một cái, bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí' dung hợp khí tức của hắn phân hóa ra, hóa thành ba mươi ba món pháp khí, trở về nhục thân Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, Bạch tiền bối two lại giẫm một cước vào hư không, lối vào Tà Liên thế giới mở rộng ra.

"Bá Thi~ Chủ nhân của ta bảo ngươi đi theo một lát, cần điều chỉnh một chút cho ngươi." Thương Thử Hào kêu lên với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "Điều chỉnh?" "Đúng vậy, chủ nhân ta nói, 'dược tề di thể Thiên Đạo' vừa rồi vẫn chỉ là sản phẩm thí nghiệm, rất có thể sẽ có một số di chứng hay gì đó.

Tóm lại, nguyên thần 'Bá Thi' của ngươi đi theo, tranh thủ trước khi di chứng chưa bộc phát ra, chủ nhân ta sẽ điều chỉnh cho ngươi một chút... tiện thể kiểm tra hiệu quả thí nghiệm." Thương Thử Hào nhắc nhở.

“Được thôi~ ta đến ngay đây.” Bá Thi đáp.

Hắn đang buồn vì không biết mình phải đi đâu.

Hiện tại Bạch tiền bối two chủ động mời hắn đến Tà Liên thế giới làm khách, hắn tự nhiên cầu còn không được.

Như vậy, Tiểu Hàng đêm nay lại có thể về nhà rồi. ...Sau khi Bá Thi theo Bạch tiền bối two đến Tà Liên thế giới làm khách, nguyên thần hình chiếu của Tống Thư Hàng với tư thế đẹp trai, trở về nhục thân của mình.

Tiện thể từ Hạch Tâm thế giới lấy cái đầu của mình ra, đeo lại.

Dù sao Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử cũng đã đoán ra thân phận của cậu, giấu đầu đi nữa cũng vô nghĩa.

“Vậy thì chư vị, ta cũng phải đi trước đây.” Đông Phương Đại Đế nhanh chóng thu ‘Thiên Hỏa Lô’ của mình lại, cẩn thận sờ sờ trên lò, xác định Thiên Hỏa Lô không có gì bất thường sau đó, âm thầm thở phào một hơi.

“Đông Phương tiền bối đợi một chút!” Tống Thư Hàng kêu lên.

Nói xong, cậu nới lỏng quần áo, cởi áo trên, lộ ra hình xăm ‘Kim Đan nhị duy mã’ do Bạch tiền bối two đích thân xăm trên lưng.

“Các tiền bối, mọi người dùng tinh thần lực quét lên mã QR này một cái, tôi sẽ thêm mọi người làm bạn.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu nói, người dùng ‘Chat Tu Chân’ trong Chư Thiên Vạn Giới chính là tài nguyên của Tống Thư Hàng, là linh thạch trong tương lai.

Vậy thì các Đại tiền bối do cậu đích thân thêm vào, chính là ngoại viện mạnh mẽ của cậu.

Những Đại lão Trường Sinh Giả này, vào thời điểm then chốt nói không chừng có thể giúp Tống Thư Hàng một tay.

Chỉ cần số lượng Đại lão trong danh sách bạn bè đủ nhiều, thiên hạ sẽ không có khó khăn nào mà Bá Tống ta không thể khắc phục được.

Đây là kinh nghiệm Tống Thư Hàng đã tích lũy được từ khi tu luyện từ Nhất Phẩm đến cảnh giới Bát Phẩm bây giờ.

Đông Phương Đại Đế theo tiềm thức muốn từ chối, nhưng thấy Bạch Bào Kim Quái, Phượng Nghi Cầm Chủ đều đã quét hình xăm Kim Đan nhị duy mã này, hắn thở dài một hơi, cứng đầu dùng tinh thần lực quét một phát.

Nào ngờ sau một lần quét này, trên người hắn đã bị đóng dấu ‘hack mạnh mẽ của Bá Tống’.【Ding~ Ngài đã thêm Bá Tống làm bạn, và được đưa vào danh sách ‘Nhóm Đại lão VIP’, biệt danh: Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy Tử.

Chúc ngài cuộc sống vui vẻ.】Danh sách ‘Nhóm Đại lão VIP’ của Bá Tống giống như danh sách ‘đen’, không phải Đại lão Trường Sinh Giả thì không được vào.

Ngay sau đó,【Phượng Trảo Tiên Tử】Phượng Nghi Cầm Chủ,【Cô Độc Thiên Đế】Bạch Bào Kim Quái nối tiếp nhau gia nhập danh sách này.

“Tiền bối, thực ra trong danh sách bạn bè của tôi còn có mấy vị thành viên ‘Thiên Đình viễn cổ’ nữa, lát nữa tôi sẽ tạo một nhóm riêng cho mọi người, gọi là ‘nhóm Thiên Đình viễn cổ’ thì sao?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Gọi là Thiên Đình đã mất đi, để tưởng niệm quá khứ đã mất của chúng ta.” Bạch Cốt Tiên Cơ thi tình dâng trào, trong mắt chứa sự thương cảm.

“Phượng Trảo Tiên Tử?” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử đột nhiên dùng sức nắm chặt vai Tống Thư Hàng, móng vuốt cắm sâu vào bắp thịt vai Tống Thư Hàng.

“Tiên tử người nhìn nhầm rồi, là Phượng Nghi Tiên Tử, đâu ra Phượng Trảo Tiên Tử?” Tống Thư Hàng vội vàng kêu lên.

Đồng thời, cậu âm thầm lén lút đổi ‘Phượng Trảo’ thành ‘Phượng Nghi’.

Cùng với sự thay đổi quyền hạn của cậu, bây giờ sau khi đổi tên, sẽ không xuất hiện tình trạng 【(gạch bỏ) Tần Thủ】 như vậy.

Hiện tại sau khi cậu đổi tên, sẽ xuất hiện sự biến hóa hoàn toàn mới.

Chữ ‘Trảo’ sẽ bị xoay chuyển, biến thành chữ ‘Nghi’!

Tuy nhiên vẫn có khuyết điểm... ví dụ, chữ được xoay chuyển và đổi lại này, thỉnh thoảng sẽ vì lý do chấn động mà lật ngược trở lại.

Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử xem lại danh hiệu của mình, phát hiện quả nhiên là 【Phượng Nghi Tiên Tử】, nàng hài lòng đáp một tiếng.

Tuy nhiên, không lâu sau khi nàng chuyển sự chú ý, chữ ‘Nghi’ trong danh hiệu của nàng, nghịch ngợm xoay tròn, lật ngược thành chữ ‘Trảo’.

Chỉ là Phượng Nghi Cầm Chủ tự mình không chú ý đến.

Xác định danh hiệu của mình không có vấn đề gì, Phượng Trảo Tiên Tử lại nhìn chằm chằm Bạch Bào Kim Quái: “Cô Độc Thiên Đế?” Xưng hô Thiên Đế này, đối với các thành viên Thiên Đình viễn cổ mà nói, là một xưng hô vô cùng mẫn cảm.

“Cũng khá hình tượng.” Bạch Bào Kim Quái tự giễu cười cười.

Nàng hiện tại tuy kế thừa ‘Thiên Đế chi đạo’, nhưng nàng lại là một mình cô độc trơ trọi, không có thuộc hạ, chẳng phải là Cô Độc Thiên Đế sao?

“Kim Quái đã kế thừa Thiên Đế chi đạo.” Đông Phương Đại Đế chậm rãi nói, thân là Tứ Phương Đại Đế, hắn liếc mắt một cái liền nhìn ra điểm này.

“Kế thừa Thiên Đế chi đạo?

Vậy Thiên Đế đâu?” Phượng Trảo Tiên Tử cảm xúc dao động nói.

“Câu hỏi này hay lắm!” Đông Phương Đại Đế chỉ vào Tống Thư Hàng: “Thiên Đế bị hắn chém chết rồi!” Phượng Trảo Tiên Tử: “!!!” Tống Thư Hàng: “......” Bạch Bào Kim Quái nghe vậy, vội vàng đứng dậy, chuẩn bị lên tiếng giải thích sự hiểu lầm này.

Dù sao thì, nàng biết chân tướng Thiên Đế tìm chết, Thiên Đế là muốn mượn tay Bá Tống tìm chết để thoát thân, hoàn thành kế hoạch nào đó của nàng.

Thế nhưng còn chưa đợi nàng giải thích, Đông Phương Đại Đế bên cạnh đã ném ra một quân át chủ bài khác.

“Ta ở đây còn có hình ảnh làm chứng cứ, nhìn ta đây.” Đông Phương Đại Đế nói, vừa nói vừa thi pháp.

Dưới sự khuấy động linh lực của Đại Đế, trong Thiên Đế thế giới xuất hiện một đoạn màn hình chiếu 3D, sau đó đoạn hình chiếu 3D này như thời gian đảo ngược, bắt đầu tua ngược lại.

Đây là một loại kỹ xảo nhỏ vận dụng năng lực không gian đơn giản, thông qua việc đọc dấu vết không gian, tái hiện lại những chuyện đã xảy ra không lâu trước đó.

Màn hình nhanh chóng tua ngược, rất nhanh đã lùi về cảnh Tống Thư Hàng và nguyên thần Thiên Đế đối đầu.

“Chính là chỗ này.” Đông Phương Đại Đế đưa tay khẽ điểm.

Trong màn hình, Thiên Đế được một bức tường pha lê bảo vệ, suy yếu vô cùng.

Đối diện, Bá Tống giữa các ngón tay ngưng tụ ra hơn mười lá phù văn ‘Đại Đạo Chí Giản’, những phù văn này trông rất đơn giản, dường như nhìn một cái là có thể học được... nhưng trên thực tế, mỗi lá phù văn đều ẩn chứa quy tắc vô cùng phức tạp, chỉ học được vỏ ngoài của phù văn, không có ý nghĩa gì.

Bá Tống vung tay một cái, hơn mười lá phù văn bắn ra, hóa thành thuật pháp khủng bố có thể chém giết nguyên thần, nghịch trảm căn nguyên.

Rầm~ Đối diện, tường pha lê của Thiên Đế căn bản không cản được công kích của Bá Tống, sụp đổ.

Ngay cả thân ảnh Thiên Đế ung dung hoa quý bên trong tường pha lê cũng bị xé nát, triệt để tiêu tán, chết không thể chết hơn được nữa.

Phía sau Thiên Đế, ‘đế văn’ tượng trưng cho sự vô địch cả một đời của nàng phát ra khí tức bi ai, hóa thành khúc vãn ca đế văn, tiễn táng cho Thiên Đế. ...Cuối cùng, đế văn hóa thành cát bụi, tiêu tán biến mất.

Thiên Đế vô địch đại diện cho một thời đại, cứ thế hạ màn.

Đông Phương Đại Đế khẽ búng tay, màn hình dừng lại.

“Hung thủ thật sự chính là ngươi, Bá Tống!” Đông Phương Đại Đế nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “Nhìn trời...” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử: “!!!” Móng vuốt của nàng cắm chặt vào bắp thịt vai Tống Thư Hàng, nhưng không thể phá da.

Lúc này, bắp thịt ở vai Tống Thư Hàng đã hóa thành trạng thái đàn hồi như cao su, dai và đàn hồi.

“Ngươi còn gì để nói nữa không, Bá Tống!” Đông Phương Đại Đế cố gắng khiến mình trở nên hùng hồn, nói: “Nếu không có gì để nói, thì hãy tiếp nhận lửa giận của các thành viên Thiên Đình viễn cổ chúng ta đi!” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói: “Tôi cần luật sư, trước khi luật sư của tôi đến, tôi sẽ không nói gì cả!” @#%× Tiên Tử: “Tại hạ Bá Tống, tuổi mười tám, xin chỉ giáo nhiều.

Nếu tôi có chỗ nào đắc tội, mấy người đến đánh tôi đi?” Đông Phương Đại Đế: “......” Làm cái quái gì vậy chứ, mấy người đối thoại như vậy, ta làm sao mà hùng hồn lên được chứ!

“Ngươi thật sự đã giết Thiên Đế?” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử vô cùng bất an, nhưng nàng cố gắng hết sức kiềm chế, bởi vì bất kể là Bạch Cốt Tiên Cơ, Đông Phương Đại Đế hay thậm chí là Kim Quái đã kế thừa Thiên Đế chi đạo, khi đối mặt với tin tức này đều vô cùng bình tĩnh.

Cho nên, chắc chắn có yếu tố mà nàng chưa biết tồn tại trong đó.

“Chuyện này, nói ra thì dài dòng.” Tống Thư Hàng nói.

“Ngươi nói đi, ta nghe.” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử nói.

“Thực ra, Thiên Đế nàng còn chưa chết.

Chương 2857

Để ta kể rõ từ đầu.” Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống.

Trong lúc nói chuyện, cậu cúi người từ trong bóng mình ôm ra một thân ảnh da đen.

Đây là Vũ Nhu Tử da đen, nàng vì cộng hưởng được sự trùng kích thống khổ của bản thể ‘mất đi linh quỷ’, đau đến hôn mê.

Hiện tại bản thể Tống Thư Hàng đang phụ trách thỉnh thoảng dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 cho nàng, để giảm bớt thống khổ.

Giảng giải ‘Thiên Đế cầu chết’ cần chút thời gian, Tống Thư Hàng liền ôm Vũ Nhu Tử da đen ra trước, chuẩn bị dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 cho nàng để dưỡng thần.

Nhưng khi Vũ Nhu Tử da đen bị cậu ôm ra, Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử lại ngẩn người, thất thanh nói: “Thiên Đế!

Ngươi giấu Thiên Đế trong bóng của ngươi sao?” “Đừng kinh ngạc đến thế, đây không phải Đát Đát Tử, đây là Vũ Nhu Tử da đen.” Tống Thư Hàng một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi xuống người Vũ Nhu Tử da đen, khiến lông mày nhíu chặt của nàng giãn ra.

Phượng Trảo Tiên Tử: “......” Nàng lại nhìn quanh một lượt, phát hiện mấy người bạn nhỏ Thiên Đình đều rất bình tĩnh, chỉ có một mình nàng ở đây đặc biệt không bình tĩnh, cứ hết hồn hết vía.

“Người chém chết Thiên Đế, đúng là tôi.

Tuy nhiên, Thiên Đế nàng là tự mình cầu chết.” Tống Thư Hàng bắt đầu giải thích.

Cậu đơn giản miêu tả lại một lượt chuyện ngày hôm đó, Thiên Đế đưa cậu vào ‘Thiên Đế thế giới’ này, rồi thế giới sụp đổ, thái dương hủy diệt, quá trình Thiên Đế cầu chết.

Bên cạnh, Bạch Bào Kim Quái cuối cùng cũng tìm thấy điểm để tiếp lời, lên tiếng nói: “Điểm này ta có thể chứng minh.” “Thiên Đế tại sao lại muốn cầu chết?” Phượng Trảo Tiên Tử hỏi.

Đông Phương Đại Đế vuốt cằm: “Chắc là muốn thoát thân thôi, hoặc là nàng có mục đích riêng nào đó cần đạt được.” Phượng Trảo Tiên Tử: “......” Vậy tức là Đại Đế ngài từ đầu đã biết chân tướng ‘Thiên Đế cầu chết’ rồi sao?

Vậy ngài hùng hồn nửa ngày trời trước đó, để làm gì chứ?

“Vậy tại sao Bá Tống có thể khẳng định Thiên Đế chưa chết?” Bạch Cốt Tiên Cơ hiếu kỳ hỏi.

“Vì ghi chú đấy.” Tống Thư Hàng đáp.

Vừa nói, cậu đưa tay khẽ điểm, trên giao diện chức năng ‘Chat Tu Chân’ của mình, tạo một nhóm mới. 【Thiên Đình Đát Đát Tử】 Sau đó, cậu kéo các thành viên ‘Thiên Đình viễn cổ’ trong danh sách bạn bè vào.

Thành viên nhóm: 【Cô Độc Thiên Đế】 Bạch Bào Kim Quái, 【Thiên Hạ Đệ Nhất Chùy Tử】 Đông Phương Đại Đế, 【Kim Long Vây Cân】 Tỷ Tỷ Bạch Long, 【Cốt Khoa】 Bạch Cốt Tiên Cơ, 【Phượng Nghi (Trảo) Tiên Tử】 Phượng Nghi Cầm Chủ, 【Vọng Thiên】 Quy Quy.

Sau đó còn có hai vị mù mắt, cứ lần lượt nhận Tống Thư Hàng là Nha Tiên, Cửu Phẩm Kiếp Tiên của Thiên Đình sắp lâm triều 【Tượng Nha Quái】, và Tửu Trung Tiên không có biệt danh.

“Kim Long Thủy Tổ cũng ở đây sao?” Phượng Nghi Cầm Chủ ngẩn người.

Không ngờ mối quan hệ của Bá Tống lại rộng đến vậy, ngay cả

Kim Long Thủy Tổ cũng quen biết.

Còn về Quy Đại Đế phương Bắc, vì cái tật ‘nhìn trời’ của Bá Tống, nàng trước đó đã mơ hồ đoán được rồi, nên cũng không kinh ngạc.

Tuy nhiên vẫn chưa kết thúc, Tống Thư Hàng vẫn đang tiếp tục kéo người vào. 【Ding~ Hệ thống nhắc nhở: [Bằng hữu cẩu thả] Thiên Đế?

Đát Đát Tử (trạng thái ghi chú: chết không thể chết hơn được nữa) đã gia nhập ‘nhóm Thiên Đình Đát Đát Tử’】 Không sai rồi, đây chính là Thiên Đế tiền nhiệm.

Lý do Tống Thư Hàng phán đoán nàng còn chưa chết, chính là vì trạng thái “chết không thể chết hơn được nữa” trong ghi chú!

“Thật sự là Thiên Đế sao?” Phượng Nghi Cầm Chủ Trảo Tử ngẩn người.

Nhưng hành động kéo người của Tống Thư Hàng vẫn chưa kết thúc.

Cậu tay trượt một cái, lại kéo thêm một thành viên Thiên Đình viễn cổ. 【Ding~ Hệ thống nhắc nhở: [Danh sách đen 1?

Tiên Tử chết không thể chết hơn được nữa] Trình Cẩu Đản (trạng thái ghi chú: chết không thể chết hơn được nữa) đã gia nhập ‘nhóm Thiên Đình Đát Đát Tử’】 “Đây lại là ai vậy?” Phượng Nghi Cầm Chủ vẻ mặt mờ mịt.

Trình Cẩu Đản: “???” Trình Cẩu Đản: “!!!” Trình Cẩu Đản: “Tống Cẩu Đản ngươi đồ ngu X!” 【Ding~ Hệ thống nhắc nhở: Thành viên nhóm ‘Trình Cẩu Đản’ đã rời khỏi ‘nhóm Thiên Đình Đát Đát Tử’】 “Là nàng ta sao?” Đông Phương Đại Đế chậm rãi nói.

Nữ Đế Dao Trì Thiên Đình, đã chôn vùi tội nhân của Thiên Đình!

"Là ai?" Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nghi hoặc hỏi.

Cái tên 'Trình Cẩu Đản' này, vô luận là từ tên gọi hay biệt danh, đều không cách nào tìm ra manh mối để suy đoán thân phận.

Trong Viễn Cổ Thiên Đình không có vị tiên tử nào tên là 'Chết Đến Không Thể Chết Hơn Được Nữa', cũng chẳng có ai tên là Cẩu Đản cả. "Khụ, đây là một tài khoản quản lý của tôi." Tống Thư Hàng ho nhẹ một tiếng đáp.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ dùng ánh mắt không tin tưởng nhìn Tống Thư Hàng: "Ngươi?" "Đúng vậy, không sai." Tống Thư Hàng thành thật trả lời, vừa nói hắn vừa tháo chiếc nhẫn Bạch tiền bối Two đưa cho hắn dùng để áp chế hiệu quả của 'Thánh hào'.

Trên người hắn, 8 cái Thánh hiệu Bá Tống lần lượt hiển hiện.

Ngoài ra, còn có vài cái nhân quả 'Đạo hiệu' khác nhau đang quấn quanh người.

Sau khi tu vi đạt tới cảnh giới nhất định, đạo hiệu cũng là một loại tiêu chí của bản thân.

Đặc biệt là đạo hiệu do một số trưởng bối hoặc đại lão ban tặng sẽ lưu lại ấn ký trên người tu sĩ.

Mà thân là Cửu U Chúa Tể, Cẩu Đản Cha lưu lại ấn ký đạo hiệu 'Trình Cẩu Đản' trên người Tống Thư Hàng lại càng sâu sắc hơn cả. "Thực không dám giấu, Trình Cẩu Đản chính là tôi, là một trong những đạo hiệu của tôi." Tống Thư Hàng thành thật đáp.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "..." Một lúc lâu sau, bà mới rặn ra được một câu: "Đạo hiệu này của ngươi, thật độc đáo." "Cảm ơn." Tống Thư Hàng đeo lại chiếc nhẫn của Bạch tiền bối Two. "Đã là nick quản lý của ngươi, vậy tại sao vừa rồi nó lại mắng ngươi?" Đông Phương Đại Đế đã đoán được chân tướng, đưa ra câu hỏi mấu chốt. "Đây là chuyện thường ngày giữa tôi và hắn.

Tuy nói tài khoản quản lý này là tôi, tôi chính là tài khoản quản lý này.

Nhưng cũng giống như quan hệ giữa chủ nhân và linh quỷ, giữa tôi và hắn cũng có mối quan hệ như vậy.

Có thể giao lưu với nhau một chút." Tống Thư Hàng bình tĩnh đáp.

Người ta khi nói thật thì khí thế đặc biệt mạnh, lực lượng cũng tràn đầy.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ xê dịch vị trí trên vai Tống Thư Hàng: "Hóa ra là vậy." "Ngoài ra, mọi người xem dòng trạng thái ghi chú của Thiên Đế là 'Chết đến không thể chết hơn được nữa'.

Trạng thái này vô cùng đặc thù." Tống Thư Hàng tiếp tục giải thích. "Trạng thái này đại biểu cho việc chết tiệt nọc rồi nhỉ." Phượng Nghi Cầm Chủ nói. "Đúng vậy, đại biểu cho việc 'quá khứ' đã chết sạch, chư thiên vạn giới không còn ấn ký 'còn sống' của cô ta nữa." Tống Thư Hàng nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: "Thì ra là thế...

Đây chính là trạng thái mà Thiên Đế theo đuổi sao?" Bạch Bào Kim Quái suy tư một chút rồi hỏi: "Vậy khi nào Thiên Đế sẽ tỉnh lại?" "Không biết, khi nào cô ta nhắn tin trong nhóm thì coi như là tỉnh lại đi?" Tống Thư Hàng trả lời: "Dù sao có cái nhóm 'Thiên Đình Đát Đát Tử' này, mọi người có thể liên hệ bất cứ lúc nào, giao lưu tùy ý, không cần lo lắng." "Có lý." Đông Phương Đại Đế đứng dậy, hắn vung tay lên, mặc lại bộ trang phục Đại Đế hào hoa của mình, nói: "Vậy chư vị đạo hữu, bản tọa còn có chút việc phải đi xử lý.

Chúng ta từ biệt tại đây!" Nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 cho 'Hắc Bì Tử', Đông

Phương Đại Đế cảm thấy có chút ngồi không yên. "Đông Phương tiền bối, hẹn ngày tái ngộ." Bạch Cốt Tiên Cơ đáp. "Hẹn ngày tái ngộ." Phượng Nghi Cầm Chủ và Kim Quái đồng thanh nói. @#%× Tiên Tử vẫy vẫy bàn tay nhỏ nhắn: "Chúng ta gặp nhau sai thời điểm, nhưng lại chia xa đúng thời điểm." Đông Phương Đại Đế: "???" Tổng cảm giác lời của @#%× Tiên Tử có ẩn ý gì đó?

Mang theo tâm trạng nghi hoặc, Đông Phương Đại Đế thu hồi 'Đông Chi Xuân Các' - tòa cung điện đúc khí của mình, độn thổ rời khỏi Thiên Đế thế giới.

Sau khi rời khỏi Tống Thư Hàng một khoảng thời gian khá lâu, Đông Phương Đại Đế đột nhiên cảm giác mình dường như đã đánh mất thứ gì đó.

Hắn cẩn thận kiểm tra 'cung điện' của mình, kiểm tra từng chi tiết từ đầu đến cuối. "Không mất thứ gì cả, Thiên Hỏa Lô, búa, đài rèn, bể tôi lửa..." Đông Phương Đại Đế nhíu mày.

Rõ ràng chẳng mất gì cả, nhưng lại cảm giác như mình đã đánh mất cái gì đó.

Thẫn thờ như người mất hồn.

Khoan đã, kết hợp với câu nói của @#%× Tiên Tử để suy ngẫm thì... "Chẳng lẽ, thực ra là do ta chịu ảnh hưởng của 《Dưỡng Đao Thuật》, trở nên không muốn rời xa Bá Tống?" Đông Phương Đại Đế đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

Vừa nghĩ đến đây, hắn lập tức mang theo Đông Chi Xuân Các của mình, dùng tốc độ nhanh nhất, chạy đến nơi cách xa Bá Tống nhất có thể. ... "Đại Đế sao lại chạy nhanh thế nhỉ, rõ ràng đã hứa sẽ đúc cho ta một món pháp khí mà." Bạch Cốt Tiên Cơ bất mãn nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ thì nhìn Thiên Đế thế giới trống rỗng, thương cảm nói: "Chẳng còn gì nữa cả." Tiểu thế giới năm xưa do chúng nhân Viễn Cổ Thiên Đình hợp lực đúc thành, căn cứ thứ hai của Thiên Đình... hiện tại chẳng còn lại gì. "Bá Tống, cậu định xử lý tiểu thế giới này thế nào?" Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi.

Tống Thư Hàng đưa tay trái và tay phải ra, chập chúng lại với nhau: "Tôi cần dùng nó, nạp vào một thế giới khác, đem hai thế giới tàn khuyết hợp nhất làm một!" I have a Thiên Đế thế giới ~ I have a Cự Nhân tiểu thế giới ~ Uhh~ Cự Thiên thế giới ~~ "Hợp nhất hai thế giới lại với nhau?

Loại chuyện này, Bá Tống cậu có thể làm được sao?" Bạch Bào Kim Quái nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

Nếu hắn còn chưa biết thân phận thật sự của Tống Thư Hàng, lúc này chắc chắn sẽ thầm hô trong lòng một câu 'Tống tiền bối ngưu bức~'.

Nhưng hiện tại, tuy nội tâm kháng cự, nhưng hắn đã biết Tống Thư Hàng chính là tiểu tu sĩ năm đó lên hòn đảo bí ẩn của hắn, hiện tại là cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh.

Một Bát phẩm Huyền Thánh muốn dung hợp hai thế giới, loại chuyện này phần lớn Trường Sinh Giả đều không làm được.

Dung hợp thế giới không đơn giản như việc bê một hành tinh qua chỗ khác.

Việc này liên quan đến khái niệm 'Vị diện thế giới'. "Tôi nắm chắc một phần." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Bạch Bào Kim Quái: "!!!" Cậu thật sự là Tống Thư Hàng tiểu hữu sao?

Cậu thật sự không bị ai đoạt xá chứ?

Lúc trước khi lên đảo bí ẩn, có phải cậu đã áp chế cảnh giới để trêu đùa ta không?

Thân phận thật sự của cậu chính là 'Tống tiền bối' trong miệng Thiên Đế đúng không? "Cần giúp đỡ không?" Bạch Cốt Tiên Cơ hỏi. "Nếu cần giúp đỡ, tôi sẽ cầu cứu Bạch Cốt tiên tử." Tống Thư Hàng cười ha hả nói – cầu cứu các đại lão cũng chẳng phải chuyện mất mặt gì.

Có thể có một đám đại lão để cầu cứu bất cứ lúc nào, đây cũng là bản lĩnh của chính mình.

Tống Thư Hàng nhìn danh sách bạn tốt của mình, nhìn dàn đại lão xếp hàng dài kia, nở nụ cười an tâm. "Có cần làm công tác chuẩn bị gì không?

Chương 2858

Ví dụ như bố trí trận pháp?" Phượng Nghi Cầm Chủ hỏi: "Nếu cần bố trí trận pháp, chúng ta có thể giúp ngươi một tay." "Không cần không cần, không cần phiền phức như vậy." Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn đưa tay vào Thế Giới Cốt Lõi rút ra một tấm thẻ bài.

Đây là một trong những chiến lợi phẩm hắn đánh cược thắng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối... cũng có thể coi là quà cảm ơn của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vì hắn đã mang Thần Khí Rút Thẻ từ 'Thiên Đạo Ngục' về.

Tên thẻ là 【Thế Giới Dung Hợp】.

Hiệu quả của nó giống như tên gọi, có thể dung hợp các tiểu thế giới khác nhau lại làm một.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã giải trừ phong ấn hạn chế trên thẻ bài, Tống Thư Hàng chỉ cần cung cấp linh lực là có thể sử dụng tấm thẻ này.

Hơn nữa thiết kế của tấm thẻ này rất nhân tính hóa, nếu linh lực không đủ, còn có thể thông qua việc tiêu hao linh thạch để cung cấp năng lượng.

Lại đến giờ phút mình tỏa sáng rồi!

Tống Thư Hàng rút ra thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】, khi ngón tay hắn kẹp lấy tấm thẻ này, 'Hệ thống xác thực' phía trên thẻ bài bắt đầu tiến hành nghiệm chứng thân phận của hắn. "Dấu vân tay xác nhận thành công, Nguyên Thần ấn chứng không sai sót, Thánh Ấn không dị thường, ấn ký nghi thức cá cược thông qua...

Chào mừng ngài đăng nhập sử dụng 'Bộ bài Sáng Thế', người dùng Bá Tống." Trên thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 vang lên giọng nói êm tai của một cô gái. "Ủa?

Đây không phải giọng của Tam Nhãn tiền bối, cũng không phải giọng của Quản gia Nhãn Châu." Tống Thư Hàng phát hiện ra điểm mù.

Giọng nói này chắc là mới ghi âm không lâu...

Nếu là người thật ghi âm, thì Tam Nhãn thiếu niên tiền bối giấu hắn kim ốc tàng kiều sao? "Mời bắt đầu truyền linh lực." Giọng nữ êm tai trên thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 tiếp tục nhắc nhở.

Tống Thư Hàng gật đầu, sau đó gọi về phía Bạch Cốt Tiên Cơ: "Bạch Cốt tiên tử, Đảo chủ tiền bối, mọi người lại gần tôi một chút.

Tôi sắp bắt đầu dung hợp hai thế giới..." "Tới đây." Bạch Cốt Tiên Cơ thành thạo đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, ngồi lên Hà Long Thần Hành Chiến Xa – cô rất có thiện cảm với 'Bộ pháp khí tổ hợp 33 Thú', dù sao pháp khí này cũng có thể hợp thể với 'Bạch Cốt Cự Nhân' của cô, tiến hành biến hình siêu thú vũ trang. "Bá Tống đạo hữu, cậu đừng gọi ta là tiền bối." Bạch Bào Kim Quái đi theo Bạch Cốt Tiên Cơ, ngồi lên chiến xa, sau đó từ trong tay áo lôi con thỏ nhỏ đáng yêu ra, ôm vào lòng nhẹ nhàng vuốt ve.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng bay về phía trên bản thể Tống Thư Hàng, làm động tác 'chuẩn bị sẵn sàng', lúc nào cũng có thể ứng cứu Tống Thư Hàng.

Cô có một loại trực giác...

Tấm thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 này sẽ khiến Bá Tống bỗng nhiên rơi lệ.

Vì để thu thập nước mắt của Bá Tống, cũng là vì để Bá Tống đỡ lãng phí nước mắt, cô sẽ ra tay trợ giúp Bá Tống một tay. "Vậy thì, bắt đầu đây." Tống Thư Hàng nói.

Hắn vận chuyển linh lực khổng lồ trong cơ thể, rót vào tấm thẻ【Thế Giới Dung Hợp】 này.

Linh lực bàng bạc vô cùng tận từ trong cơ thể Bá Tống tuôn ra. 7 + 1 + 1 hạt nhân mang lại cho Tống Thư Hàng lượng linh lực vượt xa cảnh giới bản thân.

Mức độ khổng lồ của linh lực trong cơ thể hắn khiến cả Phượng Nghi Cầm Chủ, Bạch Bào Kim Quái đều phải trố mắt nhìn. "Linh lực thật khổng lồ...

Chỉ luận về số lượng, đã hoàn toàn vượt qua cấp bậc 'Cửu phẩm Kiếp Tiên', đang áp sát trình độ Trường Sinh Giả rồi nhỉ?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhẩm tính. "Mức độ linh lực khổng lồ này còn khoa trương hơn cả ta của mấy ngàn năm trước." Bạch Bào Kim Quái nội tâm bị tổn thương, hắn khi chưa kế thừa 'Thiên Đế đại đạo', cường độ linh lực còn bị Bá Tống 'out trình'. "Dù sao cũng là 7 tiểu hạt nhân + 1 đại hạt nhân + 1 Kim Đan mà.

Mọi người chỉ lắp một cái động cơ, hắn lén lút lắp 9 cái, động lực tự nhiên mạnh mẽ." Bạch Cốt Tiên Cơ vẻ mặt bình tĩnh nói – trong số những người có mặt, cô tiếp xúc với Bá Tống lâu nhất, cũng hiểu rõ Bá Tống nhất.

Cái lợi của 7 + 1 + 1 hạt nhân không chỉ là linh lực khổng lồ, mà tốc độ hồi phục linh lực cũng vượt xa tu sĩ bình thường.

Với tốc độ 'xả linh lực' hiện tại của Tống Thư Hàng, linh lực hồi phục gần như ngang bằng với linh lực tiêu hao. "Thảo nào hắn căn bản không cần người khác giúp đỡ." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ thầm nghĩ trong lòng, theo tình hình hiện tại, một mình Bá Tống là có thể kích hoạt và cung cấp đủ năng lượng tiêu hao cho thẻ【Thế Giới Dung Hợp】.

Ý niệm của Phượng Nghi Cầm Chủ vừa dứt, tấm thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 đột nhiên bắt đầu phồng lên.

Lấy tấm thẻ bài này làm trung tâm, một 'lớp giới hạn màu đen' mỏng manh mở ra.

Nhìn qua thì là một lớp giấy mỏng, nhưng mặt trước và mặt sau đều ngưng tụ một cái hố đen xoáy tròn đen kịt. 【Thẻ bài kích hoạt, hiện tiến vào giai đoạn thứ hai.

Mời lựa chọn tiểu thế giới cần dung hợp, xin hãy tăng cường nạp năng lượng.】 Giọng nói êm tai kia lại vang lên. "Thế giới cần dung hợp: Thiên Đế thế giới + Tiểu thế giới Cự Nhân nhân tạo!" Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Trong khi nói, thần thức của hắn thông qua thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】, khóa chặt Thiên Đế thế giới và lấy 'Thế Giới Cốt Lõi' làm trạm trung chuyển, kết nối với Tiểu thế giới Cự Nhân.

Hư ảnh của hai thế giới hiện lên ở hai mặt của lớp 'giới hạn màu đen', từ từ bị hai hố đen xoáy tròn lôi kéo.

Trong quá trình này, lượng linh lực Tống Thư Hàng rót vào 'Thẻ dung hợp thế giới' trong nháy mắt tăng vọt hơn ba mươi lần...

Hơn nữa số liệu này vẫn còn đang không ngừng tăng lên.

Sự cân bằng thu chi linh lực ban đầu lập tức bị phá vỡ, thu không đủ chi.

Cho dù là động cơ 7 + 1 + 1 hạt nhân cũng không theo kịp mức tiêu hao linh lực gấp ba mươi, bốn mươi lần. "Bá Tống, cảm giác thế nào?

Còn trụ được không?" Bạch Cốt Tiên Cơ có chút lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng run lên một cái: "Cảm giác cơ thể phảng phất bị rút cạn." Tuy rằng hắn có nhiều hạt nhân như vậy, tuy rằng lượng linh lực của hắn hải lượng như vậy... nhưng tấm thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 này là thủ đoạn pháp khí cấp Cửu U Chúa Tể.

Cho nên, dù là Bá Tống Cửu Nhân, cũng không trụ nổi mức tiêu hao này.

Dung hợp hai thế giới, thậm chí cưỡng ép nhào nặn quy tắc của hai 'vị diện' lại với nhau, năng lượng tiêu hao quả thực không thể tưởng tượng nổi. "Trụ được không?" Phượng Nghi Cầm Chủ cũng lên tiếng hỏi thăm. "Vẫn ổn, tôi còn có nguồn điện dự phòng." Tống Thư Hàng lên tiếng đáp.

Trong khi nói chuyện, từ trong cơ thể hắn lại có vài 'nguồn năng lượng' mới bắt đầu liên tục truyền sức mạnh ra.

Những nguồn điện dự phòng này: Một là Linh Quỷ - Tiên tử Linh Quỷ lúc này đang tạm thời ký túc trên người Tô Thị A Thập Lục, nhưng cô vẫn có thể liên tục cung cấp một phần 'linh lực dự phòng' cho Tống Thư Hàng.

Hai là @#%× Tiên Tử, cô là Công Đức hóa thân của Tống Thư Hàng, đồng thời cũng là một nguồn năng lượng.

Công Đức Xà Mỹ Nhân vốn đang chờ hứng nước mắt Tống Thư Hàng + thú cưỡi Cá Voi Công Đức của cô + năng lượng trên Cây Công Đức, tất cả bị rút cạn trong một hơi.

Cảm giác cơ thể bỗng chốc bị rút cạn, Tống Thư Hàng còn chưa khóc, chính cô suýt chút nữa đã không nhịn được mà rơi lệ.

Ba là hai bộ 'Pháp khí tổ hợp 33 Thú', trong mỗi kiện của hai bộ pháp khí này đều có một 'trái tim Bá Tống', hơn nữa mỗi bộ đều có một 'trái tim hành tinh mô phỏng mắt dài' do Bạch tiền bối Two chế tạo.

Trong lúc nguy cấp, hai bộ bản mệnh pháp khí có thể cung cấp nguồn linh lực đáng tin cậy cho Tống Thư Hàng.

Những năng lượng này đều nhất thể với Tống Thư Hàng, có thể được thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 thừa nhận, chuyển hóa thành tiêu hao dung hợp thế giới.

Sau khi ba 'nguồn điện dự phòng' khởi động, Tống Thư Hàng miễn cưỡng chống đỡ được.

Nhưng ngay khi Tống Thư Hàng chuẩn bị thở phào nhẹ nhõm, giọng nói ngọt ngào trên thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 lại vang lên: "Thiên Đế thế giới, Tiểu thế giới Cự Nhân vị diện khóa định thành công, sơ bộ lôi kéo hoàn tất, pháp tắc bắt đầu tiếp xúc...

Tiến vào giai đoạn thứ ba, dung hợp thế giới vật chất.

Mời gia tăng lượng linh lực rót vào." Tống Thư Hàng: "!!!" "Có thể mượn năng lượng của chúng ta không?" Chiến sĩ làm thuê tự do miễn phí Bạch Cốt Tiên Cơ xung phong nhận việc, lên tiếng hỏi. "Thử xem?" Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ đặt tay lên tấm thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 trong tay Tống Thư Hàng, thử truyền linh lực vào.

Linh lực thuộc về cô quấn quanh lòng bàn tay Tống Thư Hàng, dung nhập vào thẻ bài.

Nhưng ngay sau đó... 【Dấu vân tay xác nhận thất bại, Nguyên Thần ấn chứng thất bại, Thánh Ấn dị thường, ấn ký nghi thức cá cược dị thường.】 Giọng nói ngọt ngào kia vang lên.

Nó từ chối linh lực của Bạch Cốt Tiên Cơ.

Thật là một giọng nói vừa tàn khốc lại vừa ngọt ngào.

Nhưng trên thực tế, chức năng từ chối của thẻ bài là nỗi khổ tâm của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Trong quá trình dung hợp thế giới, có liên quan đến quy tắc thế giới và quyền hạn...

Để phòng ngừa sự cố, tốt nhất là do Tống Thư Hàng độc lập hoàn thành việc cung cấp linh lực.

Cho dù phải tìm ngoại viện, thì sức mạnh ngoại viện đó ít nhất cũng phải được đóng dấu ấn Bá Tống, tránh ảnh hưởng đến hiệu quả sau khi 'thế giới dung hợp'. "Xem ra không được rồi." Bạch Cốt Tiên Cơ thu hồi bàn tay, tiếc nuối nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ suy tư một chút, nói: "Nhưng @#%× Tiên Tử lại bị rút cạn, nói cách khác, năng lượng bên ngoài hẳn là có thể tiến hành chuyển hóa mới đúng chứ?" "@#%× Tiên Tử là hóa thân công đức của Thư Hàng, cô ấy hiện tại và Thư Hàng vốn dĩ là một thể.

Bất quá...

Phượng Nghi tiên tử nói vậy ngược lại nhắc nhở ta.

Nếu muốn thông qua sự xác thực của tấm thẻ bài này, vậy thì phải trở thành một thể với Bá Tống." Bạch Cốt Tiên Cơ quấn lọn tóc vào ngón tay, bắt đầu suy tư.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ thấy cô vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ, hơi sững sờ: "Bạch Cốt tiên tử, không cần phải liều mạng như vậy chứ?" Vì giúp Bá Tống một lần, mà lại nghĩ đến chuyện hợp thể với Bá Tống?

Chuyện này giống như vì muốn cho Bá Tống mượn một đồng bạc lẻ, mà lại phải dùng phương thức 'lấy thân báo đáp' vậy. "Không phải đâu, Phượng Nghi tiên tử hiểu lầm rồi, ta chỉ đang nghĩ xem có thể để năng lượng của ta mượn cơ thể Tống Thư Hàng lọc qua một chút, để nó biến thành năng lượng của Tống Thư Hàng, rồi mới để tấm thẻ này sử dụng hay không." Bạch Cốt Tiên Cơ cười đáp.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ: "..." Cô thật sự đang cân nhắc chuyện hợp thể kiểu đó hả? "Với trạng thái nguy cấp hiện tại của Bá Tống, Bạch Cốt Tiên Cơ nếu đem năng lượng của cô trực tiếp truyền vào cơ thể hắn, e rằng sẽ khiến hắn tẩu hỏa nhập ma – muốn dung hợp năng lượng với Bá Tống, cần phải thiết lập liên hệ với Bá Tống từ trước mới được." Bạch Bào Kim Quái từ tốn nói.

Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói: "Cho nên, trực tiếp dùng linh thạch đi." Dùng linh thạch đi...

Linh thạch, linh thạch, linh thạch...

Tống Thư Hàng cảm thấy ngực đau nhói.

Chương 2859

Dùng linh thạch?

Không đời nào!

Bá Tống hắn còn thủ đoạn khác! "Tiên Cơ không cần lo lắng, thực ra tôi còn một cục pin dự phòng, có thể dùng được." Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Hắn, Bá Tống, vẫn còn bài tẩy!

Dứt lời... hắn chủ động bắt đầu kết nối 'Pin dự phòng Cổ Thần'.

Cổ Thần bị Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phong ấn trong tim hắn, lúc này đã bị nhiễm khí tức của Bá Tống.

Dưới sự chủ động thao tác của Tống Thư Hàng, từng luồng năng lượng vừa khổng lồ vừa tinh thuần truyền đến từ chỗ Cổ Thần.

Thông qua sự cộng hưởng giữa các trái tim, dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng, năng lượng Cổ Thần bị hắn chia cắt, chuyển đến trái tim bản thể và trái tim của 66 kiện bản mệnh pháp khí.

Ngay sau đó, trái tim Bá Tống + trái tim trong 66 kiện bản mệnh pháp khí điên cuồng đập mạnh, nhanh chóng chuyển hóa năng lượng trong 'Pin Cổ Thần', rồi truyền chúng vào thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】.

Năng lượng Cổ Thần sau khi chuyển hóa, lại được phong ấn trong tim nên đã nhiễm khí tức Bá Tống, hiện tại lại trải qua chuyển hóa lần hai, đã đạt yêu cầu 'năng lượng ngoại viện' trong thiết lập của thẻ bài.

Thêm nữa, năng lượng Cổ Thần vốn dĩ đã có uyên nguyên với 'Tiểu thế giới Cự Nhân'.

Hai thứ kết hợp lại, thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 thuận lợi tiếp nhận luồng năng lượng khổng lồ này, rót chúng vào trong 'Pháp thuật dung hợp thế giới'. "Rất tốt, lại chống đỡ được rồi." Tống Thư Hàng hài lòng nói. "Đừng vội mừng quá sớm, linh lực của ngươi hiện tại vẫn đang không ngừng tiêu hao...

Nếu ngươi không tìm được nguồn bổ sung mới, ngươi sẽ không kiên trì được bao lâu đâu." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhắc nhở.

Hơn nữa, bản thân pin Cổ Thần cũng không còn nhiều điện, lúc bị phong ấn nó đã ở trạng thái cực kỳ suy yếu, còn bị Tống Thư Hàng dùng 'đồng thuật' hành hạ biến thành Slime lông lá, đến giờ vẫn chưa hồi phục. "Đa tạ Phượng Nghi tiên tử nhắc nhở." Tống Thư Hàng gật đầu.

Nguồn bổ sung linh lực mới, giờ hắn biết tìm ở đâu?

Ánh mắt hắn rơi vào Thế Giới Cốt Lõi của mình.

Trong tình huống bình thường, Thế Giới Cốt Lõi cũng là một trong những 'nguồn điện dự phòng' của Tống Thư Hàng, Hoạt Tuyền và Thế Giới Cốt Lõi chỉ cần không bị che chắn thì có thể liên tục truyền tống năng lượng cho Tống Thư Hàng.

Nhưng hiện tại, năng lượng của Thế Giới Cốt Lõi đã sớm đầu tư vào quá trình 'thế giới dung hợp' – Tiểu thế giới Cự Nhân chính là kết nối với 'Thế Giới Cốt Lõi', thông qua Thế Giới Cốt Lõi làm trung chuyển để tiến hành hợp nhất với Thiên Đế thế giới.

Thế Giới Cốt Lõi hiện tại cũng đang vận hành quá tải, không có dư thừa năng lượng để chi viện cho bản thể.

Ánh mắt Tống Thư Hàng cuối cùng rơi vào lô 'linh thạch' trong tay mình...

Đây là linh thạch nóng hổi vừa tới tay, là quà gặp mặt Bạch Bào Đảo Chủ tiền bối tặng cho hắn.

Số quà gặp mặt này Tống Thư Hàng còn chưa kịp ủ ấm, thậm chí còn chưa kịp đếm kỹ xem có bao nhiêu em linh thạch đáng yêu.

Chẳng lẽ, bây giờ ngay lập tức phải dùng chúng đi sao?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang giằng co, từ chỗ Linh Quỷ tiên tử lại có một luồng năng lượng khổng lồ truyền tới.

Trong số năng lượng này có kèm theo khí tức của 'Bạch Long tỷ tỷ'.

Đây là chi viện từ xa của Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ đang bế quan gửi cho Tống Thư Hàng.

Lúc trước, khi năng lượng từ pin Cổ Thần phản hồi lại, bị Tống Thư Hàng chủ động cắt nhỏ, chia năng lượng Cổ Thần vào từng cái 'Tim Lưu Ly', mượn 66 bộ bản mệnh pháp khí để gia tốc quá trình chuyển hóa năng lượng Cổ Thần.

Trong quá trình này, có một phần năng lượng Cổ Thần được truyền tống đến trên người Tô Thị A Thập Lục đang tiềm tu trong mộ huyệt của Bạch Long tỷ tỷ.

Tô Thị A Thập Lục thông qua phản hồi của 'Linh Quỷ tiên tử', suy đoán ra Tống Thư Hàng lúc này đang cần lượng lớn linh lực.

Thế là cô thông qua Tim Lưu Ly, trước tiên chuyển hóa năng lượng chi viện của mình và Bạch Long tỷ tỷ một lần, rồi lại thông qua Linh Quỷ tiên tử chi viện phần năng lượng này cho Tống Thư Hàng.

Có song trọng chuyển hóa của Tim Lưu Ly + Linh Quỷ tiên tử, đợt năng lượng ngoại viện này cũng phù hợp tiêu chuẩn.

Sự ủng hộ từ năng lượng ngoại viện của Bạch Long tỷ tỷ và Cổ

Thần giúp Tống Thư Hàng thuận lợi chống đỡ được.

Giai đoạn thứ ba, thành công vượt qua. 【Giai đoạn cuối cùng mở ra.

Thế giới mới đang hình thành...

Pháp tắc thế giới mới đang sinh ra...

Quyền hạn Giới chủ đang dung hợp...

Xin hãy chống đỡ trong ba phút cuối cùng.】 Giọng nói nhắc nhở ngọt ngào vang lên.

Cuối cùng cũng đến giai đoạn chót.

Mà giai đoạn này cũng là giai đoạn tiêu hao linh lực khổng lồ nhất. "Trụ được không?" Bạch Cốt Tiên Cơ khẩn trương hỏi.

Đừng để kiếm củi ba năm thiêu một giờ nhé. "Ba phút...

Cũng may, tôi còn giữ lại thủ đoạn cuối cùng." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Sau lưng hắn, Thế Giới Cốt Lõi hơi mở ra.

Lấy Thế Giới Cốt Lõi làm thông đạo, kết nối với Tống Four trong Cửu U Thế Giới.

Trên lưng bản thể và Tống Four, đồ án mã QR Kim Đan sáng lên.

Thạch Bi đạo hữu phá không hiện ra, rơi vào trong lòng bàn tay Tống Thư Hàng, phối hợp với hắn kích hoạt. "Chế độ ba phút chân nam nhân!" Tống Thư Hàng trầm giọng quát – Linh thạch, ta tuyệt đối sẽ không giao ra!

Đến từ chế độ ba phút chân nam nhân mà Bạch tiền bối Two để lại cho hắn, giúp hắn có thể hóa thân thành Cửu U Chúa Tể chân chính.

Hắn giữ lá bài tẩy này đến cuối cùng quả nhiên là sự lựa chọn chính xác.

Chế độ Cửu U Chúa Tể có thể mượn một phần sức mạnh của Bạch tiền bối Two, kiên trì trong ba phút...

Giai đoạn cuối cùng của thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng là ba phút.

Đúng là duyên trời tác hợp!

Tống Thư Hàng thông qua 'Thế Giới Cốt Lõi' làm trung chuyển, cộng hưởng với Tống Four tiến vào chế độ Cửu U Chúa Tể.

Để phòng ngừa khả năng 'Cửu U Chúa Tể tiến vào hiện thế dẫn đến Thiên Phạt', sau khi tiến vào chế độ, Tống Thư Hàng lại lấy Tống Four làm tọa độ, mở ra 'không gian thông đạo' đi thẳng đến Cửu U.

Sau đó, nhục thân của hắn lùi lại một bước, đứng bên trong không gian thông đạo.

Bạch Bào Kim Quái, Bạch Cốt Tiên Cơ, Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nhìn khí tức Tống Thư Hàng đột nhiên biến đổi dữ dội, từ khí tức chính phái thiện lương biến thành khí tức tà ác vô cùng, khủng bố như vực sâu.

Đây chính là trong truyền thuyết, người càng chính nghĩa khi hắc hóa lên lại càng đáng sợ sao? "Cửu U Chúa Tể?" Con mắt độc nhất trên Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ trợn to, không dám tin. "Là chế độ Cửu U Chúa Tể không sai." Bạch Bào Kim Quái chậm rãi nói – Thiên Đế thế mà lại không lừa hắn, Bá Tống với thân phận nhân loại hiện thế, lại nắm giữ quyền hành Cửu U, hoàn toàn không biết phải làm sao mới có thể làm được.

Cho nên...

đây tuyệt đối không thể là Thư Hàng tiểu hữu mà hắn quen biết! "Bá Tống, cậu là Cửu U Chúa Tể?" Phượng Nghi Cầm Chủ khiếp sợ đến mức đổi giọng, từ giọng ngự tỷ bị dọa thành giọng thiếu nữ. "Nhân viên tạm thời, tôi chỉ là một nhân viên tạm thời đi ngang qua thôi." Tống Thư Hàng bình tĩnh trả lời.

Dứt lời, hắn dùng niệm lực kéo cả Bạch Bào Đảo Chủ tiền bối và Bạch Cốt Tiên Cơ qua, kéo hai vị này vào trong không gian thông đạo.

Dưới sự hỗ trợ của năng lượng cấp Cửu U Chúa Tể vô cùng vô tận, thẻ 【Thế Giới Dung Hợp】 toàn lực vận hành.

Hai thế giới đã bị hút trọn vào trong 'Hố đen', lột xác thành thế giới hoàn toàn mới.

Toàn bộ quá trình vô cùng thuận lợi...

Sức mạnh cấp Cửu U Chúa Tể hoàn toàn đủ cho Tống Thư Hàng phung phí.

Thậm chí không cần Tống Thư Hàng động đến linh lực bản thân, nguồn điện dự phòng, hay pin dự phòng của dự phòng...

Cho nên, trong thời gian ba phút này, Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian, 9 hạt nhân động cơ lớn toàn lực vận hành bắt đầu hồi phục linh lực đã tiêu hao.

Không chỉ bản thể hắn, ngay cả Linh Quỷ, Công Đức Xà Mỹ Nhân và các nguồn năng lượng ngoại quải khác cũng đang gấp rút hồi phục trạng thái.

Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất.

Tống Thư Hàng là một người đàn ông cẩn thận, tuy rằng chế độ ba phút chân nam nhân và giai đoạn ba phút cuối của 'Thẻ dung hợp thế giới' là duyên trời tác hợp, nhưng ngộ nhỡ 'Thẻ dung hợp thế giới' ở khúc cuối còn có một khâu nhỏ cần tiêu hao linh lực thì sao?

Cho nên, có chuẩn bị sẽ không lo lắng.

Hắn muốn bóp chết mọi khả năng 'tiêu hao mấy em linh thạch đáng yêu' ngay từ trong trứng nước! ...

Thời gian ba phút, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Bạch Bào Kim Quái, Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ đều không lên tiếng, mọi người chăm chú quan sát màn 'thế giới lột xác', thu được một vài gợi ý từ trong đó.

Hai thế giới khác biệt va chạm, pháp tắc giao thoa dung hợp, quá trình hợp nhất vị diện, mỗi một bước trong đó đều ẩn chứa 'Đại đạo chi lý', đối với Trường Sinh Giả mà nói quả thực là một bữa tiệc giảng dạy thịnh soạn. @#%× Tiên Tử tận chức tận trách ghi hình lại toàn bộ màn này...

Tương lai, những nội dung cô quay được đều sẽ là video giảng dạy mà Tống Thư Hàng dùng để dạy dỗ học sinh.

Ầm ầm ầm ~~ Trong tiếng nổ vang trời, một vị diện thế giới hoàn toàn mới ra đời!

Chế độ ba phút chân nam nhân của Tống Thư Hàng vừa khéo kết thúc...

Phối hợp thiên y vô phùng.

Liên hệ giữa Cửu U Thế Giới và Tống Thư Hàng đứt đoạn.

Nhục thân Tống Thư Hàng bị 'đẩy' vào trong thế giới mới này, đứng ngay chính giữa tân thiên địa.

Chương 2860

Từ trên người hắn, một phương 'Giới Ấn' hiện ra.

Đây là hắn thân là 'Giới chủ', sau khi làm mới máy chủ thế giới mới thành công, bắt đầu ấn chứng lại thân phận.

Giới Ấn 【Bá Giới】, lơ lửng trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Ngoài chín tầng trời, phong vân cuồn cuộn...

Lại có từng đạo hào quang bảy màu chói mắt từ ngoài chín tầng trời rơi xuống, còn có tường vân bầu bạn.

Những ánh hào quang bảy màu này toàn là Công Đức chi lực khổng lồ, rơi vào trên Giới Ấn 【Bá Giới】.

Số Công Đức chi lực này vô cùng to lớn, thậm chí còn lớn hơn cả lúc Tống Thư Hàng 'Huyền Thánh Giảng Pháp' – đây là công đức to lớn cứu vớt một giới một vị diện.

Công Đức chi lực nhuộm Giới Ấn thành màu vàng kim, lại đem phương Giới Ấn này và tân thiên địa trói chặt vào nhau.

Tống Thư Hàng đứng ở trung tâm thế giới, hắn suy tư một chút rồi giơ cao tay phải, ấn lên 'Giới Ấn'...

Giơ tay bắt đầu rót linh lực của mình vào!

Sự phòng bị của hắn là chính xác – sau khi thế giới dung hợp thành công, quả nhiên còn có khâu cần hắn quán thâu linh lực!

Tranh thủ ba phút kia để hồi phục linh lực của bản thân và linh lực nguồn điện dự phòng, thực sự là quyết định chính xác nhất.

Ong ~ Cả thế giới mới bắt đầu cộng hưởng với linh lực của Tống Thư Hàng, hoan nghênh 'Bá Tống Giới Chủ'.

Công Đức trên trời giáng xuống khổng lồ, sau khi cường hóa xong Giới Ấn 'Bá Giới' của Tống Thư Hàng, lượng công đức khổng lồ còn lại toàn bộ dung nhập vào cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Sự 'tiến hóa' của bản thân Công Đức Xà Mỹ Nhân thực ra đã cơ bản hoàn thành...

Cô đã tiến hóa ra đôi chân dài, có thể tự do chuyển đổi giữa chân và đuôi rắn.

Lần này, tất cả Công Đức trên trời giáng xuống đều chuyển hóa thành sức mạnh của cô.

Vốn dĩ, thực lực của Công Đức Xà Mỹ Nhân sẽ chịu giới hạn bởi cảnh giới bản thể Tống Thư Hàng.

Mà nay, Tống Thư Hàng tuy vẫn ở cảnh giới Bát phẩm, nhưng độ mạnh của nguyên thần và nhục thân hắn đã không còn hạn chế cảnh giới của Công Đức Xà Mỹ Nhân nữa.

Huống hồ, hiện nay Tống Thư Hàng còn có thân phận 'Giới chủ' được chính thức chứng nhận gia trì!

Cảnh giới của Công Đức Xà Mỹ Nhân không ngừng tăng lên...

Dưới sự thúc đẩy của Công Đức chi lực khổng lồ, thực lực của cô đang tăng lên với tốc độ 'tâm thái bành trướng của Bá Tống'.

Dưới ảnh hưởng quyền hạn Cửu U Chúa Tể, tâm thái Bá Tống bành trướng nhanh bao nhiêu, thì thực lực cảnh giới của Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc này tăng lên khoa trương bấy nhiêu!

Vài nhịp thở sau...

Công Đức Xà Mỹ Nhân dường như đã đột phá giới hạn 'Cửu phẩm Kiếp Tiên', nhưng lại dường như chưa hoàn toàn đột phá.

Cô cũng chưa ngưng tụ ra Đạo của chính mình, thực lực còn cách

'Trường Sinh Giả' rất xa.

Cũng giống như 'Pháp khí tổ hợp 33 Thú', Công Đức Xà Mỹ Nhân lúc này đại khái đang ở tầng thứ đặc thù 'Nhược · Trường Sinh Giả'.

Quá trình kế nhiệm Giới chủ vẫn đang tiếp tục.

Trong tân thiên địa này, đủ loại dị tượng thay nhau nổi lên.

Có hư ảnh Chân Long trắng du tẩu giữa thiên địa; có hư ảnh Cổ Thần khổng lồ trầm bổng dưới lòng đất; có từng trái tim lưu ly hư ảnh hóa thành đầy sao điểm xuyết tinh không; có hoa sen hai màu vàng, đen nở rộ khắp các ngóc ngách thiên địa!

Vô số dị tượng đang ăn mừng sự bổ toàn của phương tân thiên địa này.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới đột nhiên trong lòng khẽ động, đồng loạt ngẩng đầu nhìn trời.

Không chỉ là tu luyện giả bình thường, ngay cả rất nhiều đại lão Trường Sinh Giả cũng có cảm ứng, ngẩng đầu lên.【Lại có Huyền Thánh mới chứng đạo?】【Không đúng, không phải Huyền Thánh đơn giản như vậy...

Cấp bậc đại công đức đại tạo hóa này, là có Giới chủ ra đời?】 Trong thế giới mới.

Tống Thư Hàng soái khí thu hồi bàn tay, nở nụ cười nhàn nhạt.

Mấy em linh thạch đáng yêu của hắn, giữ được rồi.【Chúc mừng Bá Tống, tân thiên địa dung hợp thành công.

Gợi ý: Thẻ bài 'Thế Giới Dung Hợp' bắt đầu tiêu tán, có muốn sử dụng một lượng linh thạch nhất định để ổn định kết cấu thẻ bài 'Thế Giới Dung Hợp' và pháp tắc trên đó hay không?

Gợi ý: Sau khi đầu nhập lượng lớn linh thạch, thẻ bài 'Thế Giới

Dung Hợp' sau khi hạ thấp phẩm chất có thể đạt được hiệu quả sử dụng lặp lại.】 Giọng nói ngọt ngào đỉnh cấp thế giới kia, dùng âm thanh dễ nghe nhất, đưa ra kiến nghị ác ma nhất đối với Bá Tống.

Tống Thư Hàng: "???" Tống Thư Hàng: "..." "Không thể dùng linh lực thay thế sao?" Tống Thư Hàng nhanh chóng hỏi. 【Trả lời: Không thể dùng linh lực thay thế, cho dù là linh lực đã được tịnh hóa thì bên trong vẫn chứa tạp chất, sẽ xung đột với sức mạnh Chúa Tể trong thẻ bài.

Gợi ý: Xin hãy nhanh chóng đưa ra lựa chọn, thẻ bài 'Thế Giới Dung Hợp' sẽ tiêu tán giải thể sau 5 giây.】 Giọng nói ngọt ngào kia đáp.

Cô ta đây là đang nhắc nhở Tống Thư Hàng, nếu muốn giữ lại thẻ bài 'Thế Giới Dung Hợp' thì hãy nhanh chóng ra tay.

Nếu không, cứ qua một giây, pháp tắc và cấu tạo trên thẻ bài 【Thế Giới Dung Hợp】 sẽ bị tiêu hao thêm một phần.

Giữ thẻ hay giữ linh thạch?

Giữ lớn hay giữ nhỏ?

Hiệu quả của 'Thẻ bài dung hợp thế giới', ai dùng người nấy biết, chức năng của món đồ chơi này quả thực mạnh đến mức bùng nổ.

Quan trọng hơn là, dược liệu chế tạo thẻ bài 'Thế Giới Dung Hợp' vô cùng trân quý, trong số nguyên dược liệu đó có một phần mà Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đến tận bây giờ vẫn chưa sưu tập lại đủ!

Mà linh thạch... là Tống Thư Hàng vừa mới tới tay, còn chưa đếm từng viên một, còn đang nóng hổi.

Muốn linh thạch của ta?

Trừ phi bước qua xác ta! "Đổ vào, đổ linh thạch của tôi vào!"

Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Con người bình tĩnh chia làm hai loại.

Một loại là bình tĩnh thực sự, những đại lão đã trải qua sóng to gió lớn, bất kể gặp phải mưa dông bão tố thế nào cũng đều có thể mặt không đổi sắc mà đối diện.

Một loại là bình tĩnh sau khi cảm xúc đã đạt đến cực hạn, bởi vì kích thích quá lớn, người ta đã không biết dùng biểu cảm và cảm xúc gì để diễn đạt nội tâm của mình, cho nên chỉ có thể đối diện bằng sự bình tĩnh.

Mấy em linh thạch dùng mất rồi, chung quy vẫn có thể kiếm lại được.

Nhưng dược liệu chế tạo thẻ bài, tiêu hao rồi thì tương lai chưa chắc đã tìm lại được.

Ào ào ào ~ Dưới ý chí của Tống Thư Hàng, từng viên linh thạch Cửu phẩm căng tròn vừa thu hoạch từ chỗ Bạch Bào Đảo Chủ, trút ra như thác đổ.

Trên mỗi một viên linh thạch đều như tấm gương phản chiếu khuôn mặt Tống Thư Hàng, giống như đang nói lời tạm biệt với hắn.

Khoảnh khắc tiếp theo, đám linh thạch Cửu phẩm như thiêu thân lao đầu vào lửa, dung nhập vào trong thẻ bài 【Thế Giới Dung Hợp】, duy trì kết cấu thẻ bài, giữ lại mạch lạc pháp tắc trên đó!

Tống Thư Hàng hận không thể đặt tên cho mỗi một viên linh thạch để kỷ niệm những viên linh thạch bị tiêu hao này. 【Phát hiện lượng lớn linh thạch rót vào, kết cấu thẻ bài 'Thế Giới Dung Hợp' bảo tồn hoàn tất, pháp tắc thẻ bài ghi chép lại...

Mời đầu nhập thêm linh thạch, cố gắng bảo lưu hiệu quả thẻ bài 'Thế Giới Dung Hợp' ở mức cao nhất có thể.】 Giọng nói ngọt ngào tiếp tục nhắc nhở. "Đổ, đổ hết vào!" Tống Thư Hàng nói.

Đã đổ rồi thì không thể bỏ cuộc, tranh thủ tối đa hóa hiệu quả.

Dưới mệnh lệnh của Tống Thư Hàng, tất cả số linh thạch Cửu phẩm trân quý, toàn bộ bị ném vào trong thẻ bài 【Thế Giới Dung Hợp】!

Thẻ bài hơi sáng lên, hóa thành một quang đoàn, nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Thư Hàng nâng quang đoàn này, mức độ phức tạp trong nội tâm, cho dù là bài văn vạn chữ cũng không thể diễn tả. "Thật thảm, lại không còn lại một viên linh thạch nào." Bạch Cốt Tiên Cơ khẽ nói. "Linh thạch của Bá Tống cũng giống như pháp khí phục sinh của hắn vậy, chú định không giữ được, trừ phi đem tặng người khác sớm." Thạch Bi đạo hữu chậm rãi nói.

Trong khi nói, bốn chữ lớn 【Mộ Của Bá Tống】 trên người nó phát ra ánh sáng bảy màu, làm mù mắt Bạch Bào Kim Quái và Phượng Nghi Cầm Chủ. "Bá Tống, rất thiếu linh thạch sao?" Bạch Bào Kim Quái phát hiện ra điểm mù – chẳng lẽ, đây là nguyên nhân Thiên Đế ngàn dặn vạn dò, bảo hắn tới cửa trực tiếp tặng linh thạch? "Thiếu, cực kỳ thiếu.

Hắn hiện tại ít nhất nợ Bạch Thánh mấy trăm ức linh thạch." Thạch Bi đạo hữu đáp.

Bạch Cốt Tiên Cơ nhắc nhở: "Không chỉ mấy trăm ức, riêng việc nâng cấp 66 kiện bản mệnh pháp khí, hắn lại mượn của Bạch Thánh mấy quả cầu linh thạch đã cắt gọt, thể tích mỗi quả cầu đều to lớn vô cùng, căn bản tính không xuể." "Hiện tại trừ khi hắn giống như Bạch Thánh, nhặt được một hành tinh linh thạch, bằng không căn bản không cách nào trả hết nợ...

Đây là còn chưa tính lãi đấy." Thạch Bi đạo hữu nói.

Bạch Bào Kim Quái: "..." Hắn ngẩng đầu nhìn Bá Tống ở trung tâm thế giới.

Bá Tống lúc này, bá khí vô cùng – cả thế giới mới lấy hắn làm chủ, vô số dị tượng nhảy múa vì hắn, Công Đức Xà Mỹ Nhân hộ pháp cho hắn, Giới Ấn 'Bá Giới' trên đỉnh đầu làm nổi bật khí chất của hắn, sau lưng là cả Cửu U Thế Giới chống lưng cho hắn.

Nếu luận về khí thế, chư thiên vạn giới rất khó tìm ra được mấy người có thể áp đảo Bá Tống vào giờ phút này.

Nhưng mà, hắn không có tiền.

Có một số người bề ngoài trông hào nhoáng sáng sủa, ăn mặc sang trọng... nhưng thực ra tất của họ đều rách, trong túi căn bản chẳng có mấy đồng.

Tại trung tâm thế giới, dị tượng bắt đầu từ từ tiêu tán.

Tiểu thế giới Cự Nhân trầm bổng trong hư không, vị diện Thiên Đế khổng lồ không còn trống trải.

Có điều, thế giới này còn hơi đơn điệu, chỉ có một hành tinh, không có mặt trời, không có vệ tinh... những thứ này cần Tống Thư Hàng tương lai nỗ lực bố trí.

Tống Thư Hàng đưa tay, nhẹ nhàng nắm lấy ấn chương Giới chủ 'Bá Giới' của mình, dung nhập nó vào bản mệnh đan điền.

Ngay sau đó, cơ thể hắn hơi chấn động.

Dưới sự gia trì của 'thế giới mới' hoàn chỉnh cùng với quyền hạn Giới chủ, cường độ nhục thân, cường độ nguyên thần của Tống Thư Hàng lại lần nữa tăng vọt.

Hơn nữa, theo sự ổn định của thế giới mới, cả thế giới mới có thể liên tục phản hồi sức mạnh cho Tống Thư Hàng.

Cứ như vậy, ngày Tống Thư Hàng đột phá Bát phẩm, đặt chân lên Cửu phẩm, chỉ còn là vấn đề thời gian!

Chương 2861

Ngoài ra, sau khi hắn dung hợp Giới Ấn vào cơ thể, liền cảm giác được chư thiên vạn giới đang chấn minh cùng với hắn. "Ủa?

Cảm giác này, giống như chư thiên vạn giới đang phối hợp với ta?

Giống như là...

Huyền Thánh Giảng Pháp?" Tống Thư Hàng khẽ gọi.

Chư thiên vạn giới dường như đang phát 'thông báo toàn thế giới' cho Tống Thư Hàng, hơn nữa còn là thông báo kiểu spam màn hình.

Trạng thái này cực giống 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Chư thiên vạn giới, chỉ cần là tu luyện giả thì đều sẽ nhận thấy thông báo này.

Thấp thoáng, có vài ý thức 'Trường Sinh Giả' cường đại vô cùng chiếu tới – trong những ánh mắt này mang theo ý tứ dòm ngó.

Một thế giới mới ra đời, một 'Giới chủ' hình thành, không nhất định đại biểu cho tuyệt thế cường giả, nói không chừng sẽ có 'tập hợp thể quy tắc thế giới' tương tự như Mộng vị diện làm Giới chủ.

Nếu như 'tập hợp thể quy tắc' của thế giới mới này đang ở giai đoạn vừa sinh ra... thì các đại lão Trường Sinh Giả chỉ cần bắt được nó, luyện hóa nó, là có cơ hội thay thế, trở thành Giới chủ!

Cho nên ý thức của những Trường Sinh Giả cường đại này mới mang theo ý tứ dòm ngó, muốn xem xem 'Giới chủ' của phương tân thiên địa này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Là đại năng đỉnh tiêm cường đại, hay là tập hợp thể quy tắc?

Sau đó khoảnh khắc tiếp theo, ý thức của những Trường Sinh Giả này liền quét thấy bóng dáng Bá Tống.

Bá Tống đứng giữa thiên địa, lúc này khí thế đang ở đỉnh phong.

Trên người hắn thấp thoáng mang theo khí tràng Cửu U Chúa Tể, còn có uy thế của Giới chủ thế giới mới. 【Lại là Bá Tống?!】【Khoan đã, bối cảnh của thế giới mới này... trông có giống bối cảnh lúc trước Bá Tống chém giết Thiên Đế không?】【Chẳng lẽ...

Thiên Đế cũng không phải chủ động khiêu chiến Bá Tống, mà là Bá Tống nhìn trúng Thiên Đế thế giới, cho nên chém giết Thiên Đế?

Giống như việc hắn chém giết tôn 'Cửu U Chúa Tể' kia để đoạt lấy Đạo Khí vậy?】 Ngay khi những Trường Sinh Giả này đang suy đoán, chỉ cần là người 'ngẩng đầu' trong chư thiên vạn giới đều có thể xem được thông báo thế giới đến từ chư thiên vạn giới.

Đó là một đoạn hình ảnh 'quay lại'.

Bá Tống đứng giữa thiên địa, đưa tay ấn vào hư không, hai vị diện thế giới khác nhau hình thành trong tay Bá Tống!

Mà trên người Bá Tống có linh lực khổng lồ như vô hạn bùng nổ.

Mức độ khổng lồ của linh lực kia, cho dù trói vài vị đại lão Trường Sinh Giả lại với nhau cũng không sánh bằng.

Không chỉ vậy, ở giai đoạn cuối cùng của thế giới dung hợp, sau lưng Bá Tống đột nhiên hiện lên cảnh tượng 'Cửu U Thế Giới'.

Trong Cửu U Thế Giới, có một Bá Tống màu đen đối ứng với Bá Tống hiện thế.

Sức mạnh Cửu U Chúa Tể bùng nổ từ trên người Bá Tống! 【Trời đất ơi, Bá Tống đã sinh ra Cửu U Chúa Tể đối ứng rồi?】【Hắn đã tấn thăng Thiên Đạo rồi sao?】 Khi nhìn thấy Bá Tống lại có 'Cửu U Chúa Tể' đối ứng, các tu luyện giả chư thiên vạn giới suýt chút nữa tưởng rằng 'dòng thời gian' của bản thân bị người ta động chạm, xuyên việt đến tương lai. 【Nếu Bá Tống hiện tại đã là thân Thiên Đạo, vậy rốt cuộc hắn chứng đạo Bất Hủ từ lúc nào?

Tại sao chúng ta hoàn toàn không hay biết gì?】 Các tu luyện giả ngẩng đầu nhìn trời, yên lặng cảm nhận...

Sau đó, bọn họ phát hiện ngôi vị Thiên Đạo vẫn đang ở trạng thái bỏ trống.

Kể từ khi Thiên Đạo đời trước sụp đổ trong lúc Bá Tống Huyền Thánh Giảng Pháp, ngôi vị Thiên Đạo vẫn luôn treo trống.

Hiện tại, chư thiên vạn giới cũng không có ai chứng đạo, bước ra một bước cuối cùng kia. "Bá Tống cũng chưa chứng đạo, ngôi vị Thiên Đạo vẫn còn trống!" "Thế mới đúng chứ, Thiên Đạo đời trước mới vừa tiêu tán, mới qua bao lâu, ngôi vị Thiên Đạo làm sao có thể ra đời nhanh như vậy?" "Suýt chút nữa tưởng mình bế quan quá đà, thời gian đã trôi đến tương lai xa xôi rồi chứ." Các tu luyện giả đều thầm thở phào nhẹ nhõm...

Nếu Bá Tống hiện tại đã chứng đạo Bất Hủ, thế thì cũng quá đáng sợ rồi. "Khoan đã, đã không có ai kế thừa ngôi vị Thiên Đạo...

Vậy bán thân Cửu U Chúa Tể của Bá Tống là chuyện thế nào?!" Rõ ràng còn chưa chứng đạo Bất Hủ, chấp chưởng Thiên Đạo, mà đã sinh ra 'bán thân Cửu U Chúa Tể', Bá Tống làm thế nào mà làm được vậy?

Từ một góc độ nào đó mà nói, trạng thái của Bá Tống so với 'chứng đạo Bất Hủ, rồi mới sinh ra Cửu U Chúa Tể' còn đáng sợ hơn ấy chứ?

Hắn đây là vượt rào rồi!

Không giảng đạo lý, ngay cả đạo lý của Thiên Đạo cũng không giảng!

Trong chư thiên vạn giới, có vài ý niệm Trường Sinh Giả đang tiến hành giao lưu xuyên vị diện...

Nhưng tán gẫu đến đây, đột nhiên cảm giác không thể tán gẫu tiếp được nữa, ai nấy đều muốn chia tay không chat nữa. "Con người thực sự có thể ngưng tụ ra bán thân Cửu U Chúa Tể thuộc về mình trước khi 'chứng đạo Bất Hủ' sao?

Nho Gia Thánh Nhân và Viễn Cổ Thiên Đình Thiên Đế năm đó đều không làm được điểm này mà!" "Chẳng lẽ là dựa vào vũ lực đi chinh phục Cửu U Thế Giới, sau đó đạt được sự thừa nhận của Cửu U Thế Giới?" "Không thể nào, Cửu U Thế Giới rộng lớn vô cùng, đâu có dễ dàng bị chinh phục như vậy.

Hơn nữa, khoảng cách từ lúc Thiên Đạo sụp đổ mới được bao lâu?

Thời gian cũng không cho phép mà.

Vũ lực chinh phục Cửu U Thế Giới, còn không bằng trực tiếp chứng đạo ở hiện thế cho dứt khoát đơn giản." "Bí ẩn trên người Bá Tống thực sự quá nhiều, đúng là một giống đực quyến rũ." "Không biết tại sao, tuy biết rõ chuyện ngưng tụ ra 'Cửu U Chúa Tể' trước khi chứng đạo Bất Hủ là vô cùng vượt rào, vô cùng khó tin.

Nhưng khi xảy ra trên người Bá Tống, tâm trạng của ta lúc này lại chẳng hề dao động chút nào..." "Thực không dám giấu, ta cũng vậy." "Thêm ta một phiếu." "..." "Nói đi cũng phải nói lại, chuyện Bá Tống sở hữu bán thân Cửu U Chúa Tể đã thành sự thật, không thể thay đổi.

Cho nên, so với việc đi đoán già đoán non Bá Tống làm thế nào ngưng tụ ra bán thân Cửu U Chúa Tể... chúng ta càng nên đi lo lắng về ảnh hưởng mà chuyện này mang lại." "Nói về ảnh hưởng, giả thuyết...

Nếu 'Thiên Đạo' nhiệm kỳ tiếp theo không phải là Bá Tống, vậy Cửu U Thế Giới liệu có sinh ra 'bán thân Cửu U Chúa Tể' thuộc về Thiên Đạo nữa không?

Nếu sinh ra, vậy một Cửu U Thế Giới chẳng phải sẽ có hai Cửu U Chúa Tể?" "Chúa Tể chính là chí cao vô thượng, độc quyền chuyên nhất.

Nếu một Cửu U Thế Giới có hai Cửu U Chúa Tể, vậy Cửu U Chúa Tể tương ứng với Thiên Đạo chẳng phải sẽ rất ấm ức sao?" "Nếu quả thực như vậy...

E rằng việc đầu tiên Thiên Đạo làm sau khi nhậm chức, chính là xử đẹp Bá Tống nhỉ?" "Cho nên, bất luận thế nào, cuộc chiến Thiên Đạo nhiệm kỳ này, Bá Tống đã chiếm chắc rồi.

Nếu hắn không thể tấn thăng Thiên Đạo, vậy hắn căn bản không có đường lui." Tu luyện giả chư thiên vạn giới, thông qua một sự kiện, nhanh chóng tiến hành suy diễn, suy đoán những chuyện có thể xảy ra trong tương lai.

Lần này, suy đoán nghiêm túc của họ không hề có chút sai sót nào.

Một núi không thể có hai hổ.

Nếu tân Thiên Đạo không phải là Bá Tống, vậy việc đầu tiên sau khi hắn ra đời chắc chắn là giết chết Bá Tống trước, ít nhất cũng phải giết chết bán thân Cửu U Chúa Tể của Bá Tống. "Nếu suy đoán như vậy, thì từ một khía cạnh khác có thể thấy, Bá Tống rất có lòng tin đối với việc bản thân chứng đạo Bất Hủ, trở thành 'Thiên Đạo'!

Hắn đã coi ngôi vị Thiên Đạo là vật trong túi, mới có thể sớm tạo ra bán thân Cửu U Chúa Tể của mình như vậy." "Chưa chắc, cũng có khả năng là Bá Tống đang đập nồi dìm thuyền, chặn đứng đường lui của mình, khiến bản thân không còn đường lui, tăng cường quyết tâm chứng đạo của mình!" "Dù nhìn từ góc độ nào, Bá Tống đều là một kẻ tàn nhẫn đáng sợ, tàn nhẫn với người khác, tàn nhẫn với cả chính mình." Trong cuộc giao lưu xuyên vị diện giữa các đại lão Trường Sinh Giả, các Kiếp Tiên đỉnh tiêm, đoạn 'video' trong thông báo thế giới của chư thiên vạn giới cũng đi đến hồi kết.

Bá Tống đưa tay giơ cao Giới chủ ấn 'Bá Giới', chính thức trở thành một Giới chủ viên mãn không tì vết.

Khoảnh khắc này, Bá Tống đẹp trai nhất, khí thế nhất, được ghi hình lại, hình tượng truyền khắp chư thiên vạn giới.

Các đại lão Trường Sinh Giả nhìn rất sâu, nhìn rất xa, từ chuyện 'Bá Tống trở thành Giới chủ', bọn họ lại suy đoán ra rất nhiều khả năng...

Ví dụ như quyền hạn Giới chủ liệu có liên quan gì đến bán thân Cửu U Chúa Tể hay không chẳng hạn.

Nhưng tu luyện giả bình thường thì không nhìn xa trông rộng như các Trường Sinh Giả, đoán già đoán non nhiều như vậy.

Đại đa số tu luyện giả bình thường, sau khi lại ngẩng đầu nhìn trời thấy Bá Tống, trong lòng chỉ có một ý niệm, đó chính là: Bá Tống đại lão ngưu bức ~~ Tiết mục 'Huyền Thánh Giảng Pháp' của Bá Tống đại lão đã kết thúc, hắn đã không cần phải thông qua 'Huyền Thánh Giảng Pháp' để ấn chứng đại đạo của mình nữa.

Nhưng cho dù không có tiết mục 'Huyền Thánh Giảng Pháp', Bá Tống đại lão vẫn là người đẹp trai nhất chư thiên vạn giới.

Hắn vẫn có thể thông qua các kênh khác, xuất hiện trước mặt tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới...

Ví dụ như hiện tại, nghi thức kế nhiệm Giới chủ liền được thông báo toàn server chư thiên vạn giới. "Sau Huyền Thánh Giảng Pháp, cái tiếp theo mà Bá Tống tiền bối muốn khiêu chiến là 'Giới chủ' rồi nhỉ?" "Bá Tống tiền bối quả thật là một người đàn ông không cam chịu cô đơn." "Lần này chắc chỉ là mở đầu thôi, tháng sau chúng ta chắc sẽ được thấy Bá Tống tiền bối kế nhiệm thế giới mới, trở thành Giới chủ của thế giới thứ hai." "Tiếp đó, Bá Tống tiền bối sẽ tiến hành bành trướng với tốc độ một tháng một thế giới.

Đây đều là bài vở cả rồi, chúng ta quen quá rồi." ...

Lúc này, Tống Thư Hàng thu hồi 'Giới Ấn', sắc mặt có chút vi diệu.

Thân là Huyền Thánh hàng thật giá thật, hiện tại sau khi hắn ra mắt trên nền tảng tương tự 'Huyền Thánh Giảng Pháp' này, lờ mờ có thể tiếp nhận được phản hồi của một số người nghe pháp.

Ví dụ... hắn nhận được bình luận của các Trường Sinh Giả về việc 'một Cửu U Thế Giới có hai Chúa Tể', cùng với suy đoán 'Bá Tống nếu không chứng Thiên Đạo, rất có khả năng sẽ bị tân Thiên Đạo đánh chết'. 【Một thế giới hai Chúa Tể, tân Chúa Tể đúng là sẽ khá thảm – ví dụ như Bàn Cầu đại lão.】【Ngoài ra theo suy đoán của các đại lão này, nếu tân Thiên Đạo không phải là ta, ta sẽ có khả năng bị đánh chết...

Vậy tình cảnh hiện tại của ta chẳng phải là vô cùng không ổn sao?】 Nếu không phải Tống Thư Hàng từng trải nhiều, nội tâm cường đại vô cùng, thì lúc này hắn chắc chắn đã rén rồi.

Mình cũng không ngờ hiện tại mình đang ở trạng thái đi trên dây giữa vách núi.

Chẳng lẽ muốn ép mình đi tranh đoạt Thiên Đạo?

Nhưng mình bây giờ mới chỉ là một Bát phẩm tiểu Huyền Thánh, mình tranh cái búa Thiên Đạo ấy, mình căn bản không có tư cách kế thừa Thiên Đạo mà.

Chuyện này cũng giống như việc hắn hiện tại mới mười tám tuổi, chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp, không thể kết hôn vậy – tuy rằng hắn đã tuyệt dục rồi, nhưng về mặt lý thuyết hắn vẫn không thể kết hôn hợp pháp.

Hơn nữa, nếu không có gì bất ngờ, cho dù con gái ruột của Tống Thư Hàng ra đời, nó vẫn chưa đến tuổi kết hôn hợp pháp.

Chỉ cần nghĩ đến cảnh con gái mình vừa sinh ra đã thành trẻ đơn thân, không có mẹ, Tống Thư Hàng lại thấy buồn...

Buồn cái khỉ gì chứ!

Hơn nữa, hắn là tu sĩ mà.

Tu sĩ là loại tồn tại sao có thể dùng lẽ thường để suy đoán?

Hắn có quá nhiều 'thao tác lầy lội' có thể thực hiện!

Ví dụ... "Mình có thể kiên trì một chút, giống như mang thai Na Tra ấy, mang thai nó vài năm.

Đợi đến tuổi kết hôn hợp pháp, cưới xong rồi sinh nó ra cũng chưa muộn." Tống Thư Hàng xoa cằm, nghiêm túc suy tư.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "..." @#%× Tiên Tử âm thầm ghi lại câu thoại này, nhưng cảm giác lúc ghi lại, tinh thần của cô cũng bị ô nhiễm. "Bất quá chuyện Thiên Đạo mới đúng là phiền phức.

Chương 2862

Có lẽ mình phải tìm cơ hội giải thích hiểu lầm về 'Hóa thân Chúa tể Cửu U', để người trong chư thiên vạn giới biết mình thực ra chỉ là nhân viên tạm thời?" Tống Thư Hàng xoa cằm nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân trợn trắng mắt, niệm: "Ta tin ngươi cái quỷ, cái lão già tồi tệ này, xấu tính lắm~" Ngươi tưởng nhân dân quần chúng chư thiên vạn giới sẽ tin lời ngươi sao? "Cũng đúng, chuyện Chúa tể Cửu U tạm thời nói ra chính mình còn không tin...

Hơn nữa, chuyện này sẽ làm lộ sự tồn tại của Bạch tiền bối Two, không ổn không ổn.

Cho nên, chi bằng làm quen trước với tuyển thủ hạt giống 'Thiên Đạo' nhiệm kỳ sau?

Nếu Thiên Đạo đời sau là đại lão tiền bối mà mình quen biết thì càng tốt." Tống Thư Hàng xoa cằm.

Ví dụ...

Bạch tiền bối?

Nếu Bạch tiền bối chứng đạo Bất Hủ, trở thành Thiên Đạo lần nữa, Tống mỗ có thể kê cao gối mà ngủ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: "..." Tuy không muốn thừa nhận, nhưng trong vòng bạn bè của Tống Thư Hàng, phân lượng của các đại lão quá nặng.

Trong số những đại lão này, có người chứng đạo Bất Hủ cũng thật sự không kỳ lạ. ...

Hiệu quả thông báo toàn server kết thúc.

Tống Thư Hàng cũng từ từ thoát khỏi trạng thái 'như là Hiển Thánh giảng pháp'.

Tu luyện giả chư thiên vạn giới ngẩng đầu nhìn trời, thấy bóng dáng Bá Tống đại lão khí thế cường đại dần nhạt đi. [Ủa?

Lần này Bá Tống tiền bối không giảng pháp?

Chỉ đơn thuần hiện hình?] [Bá Tống tiền bối, ngài không giảng vài câu sao?

Chia sẻ chút kinh nghiệm chứng đạo Giới Chủ cũng được mà!] [Tiền bối đừng đi, chúng ta hiện tại chỉ trông chờ vào phúc lợi mỗi tháng một lần của ngài thôi đó!] Tu luyện giả chư thiên vạn giới lập tức ra sức phản hồi tin tức.

Giảng vài câu đi, tùy tiện giảng vài câu cũng được mà, Bá Tống tiền bối!

Tống Thư Hàng toàn trình mặt mang nụ cười, không phát ngôn.

Thông báo chỉ là thông báo, không cần giảng pháp...

Hoặc nếu Tống Thư Hàng có hứng thú thì có thể nói vài câu cảm nghĩ.

Nhưng hiện tại hắn rõ ràng không có tâm trạng đó, quan trọng hơn là hắn đang khá 'túng', không lâu trước số lần Hiển Thánh giảng pháp quá nhiều đã móc rỗng hắn.

Giờ hắn thật sự không nặn ra được chữ nào để chia sẻ với đạo hữu chư thiên vạn giới.

Lần Hiển Thánh giảng pháp trước, hắn đều để các đạo hữu chư thiên vạn giới nhìn mặt hắn rồi cho qua chuyện.

Hắn vốn dĩ trong bụng đã không có 'hàng khô' (kiến thức thật), mấy lần trước dựa vào chắp vá lung tung, khó khăn lắm mới chống đỡ qua tiết mục giảng pháp, sớm đã ép khô hắn rồi.

Nếu hiện tại bắt hắn phải giảng chút gì đó, hắn e rằng chỉ có thể dựa vào một câu 'Thỏa ~' để đáp lại khán giả.

Cho nên, lúc này hắn đâu dám mở miệng?

Không cần nói chuyện, lúc này giữ nụ cười là tốt rồi.

Trên bầu trời, Bá Tống đang cười; trên mặt đất, khán giả đang gào thét.

Tin tức phản hồi vẫn đang cuồn cuộn không ngừng truyền tới.

Về suy đoán của các tu luyện giả bình thường rằng 'Nghi thức Bá Tống kế thừa Giới Chủ chỉ là bắt đầu, về sau mỗi tháng sẽ còn một lần nghi thức', Tống Thư Hàng căn bản không để ý tới.

Các người tưởng vị diện chư thiên vạn giới là cải trắng, tùy tiện có thể nhặt được sao?

Nếu Giới Chủ dễ kế nhiệm như vậy, thì chư thiên vạn giới sẽ không chỉ có vài vị Giới Chủ kia!

Bá Tống hắn có thể nhặt được hai thế giới tàn khuyết, lại hữu hạnh dung hợp chúng, kế nhiệm Giới Chủ, đều đã là Bạch tiền bối phù hộ.

Cái loại thao tác 'mỗi tháng nhặt một Giới Chủ làm chơi' này, Tống Thư Hàng thậm chí nghĩ cũng không dám nghĩ!

Cho dù là nằm mơ, cũng sẽ không mơ thấy giấc mơ hoang đường như vậy. "Chúc mừng Thư Hàng, trở thành chủ một giới." Bạch Cốt Tiên Cơ cười vẫy tay. "Chúc mừng Bá Tống đạo hữu." Bạch Bào Kim Quái từ chối gọi 'Thư Hàng tiểu hữu' từ tận đáy lòng. "Chúc mừng." Phượng Trảo Tiên Tử cũng đáp một tiếng.

Thạch Bi đạo hữu đặt câu hỏi: "Bá Tống đạo hữu, sau khi trở thành Giới Chủ, có cảm tưởng gì không?" Tống Thư Hàng nghiêm túc suy tư một lát, đáp: "Tôi chuẩn bị toàn lực ủng hộ 'Long Lạc nữ sĩ' phát triển tính năng client chat 'Tu Chân', tranh thủ sớm nâng cấp chức năng một chút, phát triển tính năng VIP thu phí và các loại phúc lợi, tranh thủ xây dựng 'hệ thống thu phí'." Khách hàng là sức mạnh, khách hàng là tiền!

Thạch Bi đạo hữu: "..." Tống Thư Hàng vừa nhắc đến 'Long Lạc nữ sĩ', Long Lạc nữ sĩ liền giống như kết nối đối thoại. [Xong rồi.] Long Lạc nữ sĩ hồi phục.

Tống Thư Hàng: [???] Xong cái gì?

Chẳng lẽ... tính năng thu phí và tính năng rút tiền mặt đã làm xong rồi?

Long Lạc nữ sĩ thật bá đạo~~ [Ta đã phát triển xong tính năng dùng thử VIP, bất quá không dài đến 6 tháng đâu, tính năng dùng thử VIP tối đa một tháng.

Dữ liệu cần xử lý quá lớn, thời gian dùng thử quá dài sẽ ảnh hưởng đến việc nâng cấp client sau này.] Long Lạc nữ sĩ đáp. [Nhanh vậy sao?] Trong lòng Tống Thư Hàng lập tức bắt đầu nghiền ngẫm kịch bản 'vỗ mông ngựa Long Lạc nữ sĩ', hắn cảm giác mình ít nhất phải dùng bài văn khen ngợi dài một vạn chữ mới có thể miêu tả được sự lợi hại của Long Lạc nữ sĩ. [Tính năng dùng thử VIP, lúc phát triển client thì đã có module tồn tại rồi.

Lần này chỉ cần điều chỉnh một phần dữ liệu là có thể kích hoạt module này.

Cho nên, không tốn bao nhiêu thời gian.] Long Lạc nữ sĩ bình tĩnh đáp: [Thế nên, chỉ rụng mất hai cọng tóc là giải quyết xong nó.] Tống Thư Hàng: "Long Lạc nữ sĩ ngầu quá~~" Hết cách rồi, gần đây hắn từ cùng, muốn nịnh nọt mà nhất thời lại không nghĩ ra từ nào hay hơn.

[Ngươi có thể tán tài.] Long Lạc nữ sĩ nói.

Phát cho mỗi thành viên chư thiên vạn giới đã tải xuống client một tư cách dùng thử VIP một tháng. "Suýt chút nữa thì quên mất chuyện tán tài." Tống Thư Hàng vỗ trán.

Hắn lập tức kiểm tra một chút hình thức 'thông báo toàn server' của mình vẫn còn được, vẫn còn một chút xíu thời gian cuối cùng.

Chút xíu thời gian này, đủ dùng rồi. "Khụ." Trong thông báo toàn server, Bá Tống cuối cùng cũng lên tiếng! "Rất tiếc nuối, bởi vì lần hiển hình chư thiên vạn giới này phương thức không giống nhau, cho nên yêu cầu giảng pháp này tôi không thể thỏa mãn mọi người.

Dù sao thì cũng không có thời gian.

Thông báo chư thiên vạn giới là có giới hạn thời gian." Tống Thư Hàng từ từ nói: "Bất quá... trở thành Giới Chủ đích xác là chuyện đáng ăn mừng, tôi nguyện chia sẻ niềm vui này cho chúng đạo hữu." Đã đến lúc thể hiện một mặt hào sảng của Bá Tống ta với tu luyện giả chư thiên vạn giới!

Tôi là Bá Tống, hiện tại tôi đưa ra một quyết định chưa từng có, tôi muốn đồng thời tán tài cho tu luyện giả chư thiên vạn giới, tặng tư cách 'dùng thử VIP client Tu Chân Liêu Thiên một tháng' trị giá hàng triệu ức linh thạch cửu phẩm!

Đây cũng là nghi thức tán tài quy mô lớn nhất trong lịch sử của 'Tán Tài Vương Tọa'.

Trước đây, nghi thức Tán Tài Vương Tọa chỉ liên quan đến một khu vực nhỏ.

Phàm là người hữu duyên có thể đến, chia nhau bảo vật.

Từ viễn cổ đến nay, nghi thức Tán Tài Vương Tọa quy mô lớn nhất cũng chỉ liên quan đến phạm vi một thành phố nhỏ.

Dù sao thì tán tài là 'phúc duyên', lại không phải là mưa to.

Mà Tống Thư Hàng một hơi liền nâng quy mô 'nghi thức tán tài' lên đến đỉnh điểm, từ quy mô thành phố nhỏ vượt qua cấp tỉnh, cấp quốc gia, cấp hành tinh, cấp hệ mặt trời, cấp ngân hà, cấp vị diện vũ trụ, trực tiếp nâng lên đến đỉnh điểm 'cấp chư thiên vạn giới'. "Bá Tống tiền bối muốn chia sẻ niềm vui cho chúng ta?" "Bất quá... niềm vui là thứ chia sẻ thế nào?

Chẳng lẽ, Bá Tống tiền bối muốn miêu tả tâm trạng lúc này của ngài ấy cho chúng ta?" Có người nghi hoặc nói.

Bên cạnh hắn, lập tức có tu sĩ trả lời: "Ngươi đừng dùng cách cục của mình để suy đoán Bá Tống tiền bối, phải biết rằng, ngài ấy là tồn tại có thể cưỡng chế chia sẻ khái niệm 'tình mẫu tử vĩ đại' với người khác.

Hơn nữa, đừng quên lúc Bá Tống tiền bối giảng pháp lần trước, còn đưa người ta nhập vai vào cái chết, chia sẻ kinh nghiệm tử vong.

Chỉ cần Bá Tống tiền bối muốn làm, ngài ấy khẳng định có thể làm được." "Bá Tống tiền bối lại phát triển ra đồng thuật gì, có thể khiến người ta cưỡng ép vui vẻ lên sao?" Trong lòng tu luyện giả chư thiên vạn giới hiện lên đủ loại ý niệm.

Về phương diện giảng pháp, Bá Tống đại lão đã trở thành quyền uy trong lĩnh vực này.

Bất luận hắn muốn bày ra hình thức giảng pháp gì, đại bộ phận tu luyện giả đều tin tưởng Bá Tống có thể làm được. "Tán Tài Vương Tọa." Lúc này, Bá Tống trong hình ảnh thông báo toàn server vung tay lên.

Trong lòng bàn tay hắn, vòng xoáy Tán Tài Vương Tọa mở ra...

Bất quá, bởi vì lần này muốn tán là tư cách dùng thử VIP một tháng, cho nên trên giá hàng hóa Tán Tài Vương Tọa trống rỗng, không có bất kỳ thứ gì.

Mở ra không gian Tán Tài Vương Tọa cũng chỉ là đi theo quy trình hình thức, để hoàn thành ước định với Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối.

Sau khi không gian Tán Tài Vương Tọa mở ra, ý niệm của Tống Thư Hàng khẽ động, phối hợp với 'client Tu Chân Liêu Thiên' của Long Lạc nữ sĩ tiến hành thao tác.

Sau đó, thần thức Tống Thư Hàng, tinh thần Long Lạc nữ sĩ và đại lão Tinh Cầu Trường Nhãn Tình (Mọc Mắt) đang truy đuổi 'Thế Giới Hắc Long' kết nối với nhau.

Tống Thư Hàng phát hiện thần thức của mình dễ dàng thẩm thấu vào trong cơ thể 'đại lão Tinh Cầu Trường Nhãn Tình', tiến hành thao tác đối với chương trình tổng của 'client Tu Chân Liêu Thiên'. [Đại lão Tinh Cầu Trường Nhãn Tình bị Long Lạc nữ sĩ hàng phục rồi?] Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Nếu không, Tinh Cầu đại lão sẽ không phối hợp như vậy.

Vị đại lão Đạo Khí Tinh Cầu này cũng thật thảm, tự mình đóng gói mình, đưa vào Thế Giới Hắc Long, dê vào miệng cọp.

Ào ào ào ~ Theo thao tác của Tống Thư Hàng, Tán Tài Vương Tọa sinh ra cảm ứng.

Trong hình ảnh thông báo toàn server chư thiên vạn giới, trong Tán Tài Vương Tọa đột nhiên toát ra vô số ngôi sao nhỏ...

Những ngôi sao nhỏ này rải về phía mỗi một vị tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Phàm là tu sĩ đã tải xuống 'client Tu Chân Liêu Thiên', tất cả đều theo bản năng đưa hai tay ra, hứng lấy những ánh sao này.

Những ánh sao này sau khi tiếp xúc với lòng bàn tay của tu luyện giả liền như bông tuyết tan chảy, lại phảng phất như hòa vào trong cơ thể tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Chương 2863

Nhưng trên thực tế, quá trình này chỉ là nghi thức Tán Tài Vương Tọa đang đi theo hình thức, đơn thuần chỉ là đẹp mắt, cũng không có bất kỳ hiệu quả gì.

Phần thưởng chân chính đã sớm thông qua hậu đài máy chủ 'đại lão Tinh Cầu Trường Nhãn Tình', kích hoạt gửi cho tất cả tu luyện giả. [Ting ~ Chúc mừng ngài, nhận được 'tính năng VIP client Tu Chân Liêu Thiên' một tháng do Bá Tống đích thân tặng.

Ngài sẽ nhận được các quyền hạn sau: Tên hội viên bảo quang thất thải siêu ngầu, tính năng avatar tự sướng, tính năng đặc quyền font chữ chat VIP, tính năng hội viên miễn quảng cáo, tính năng ghim quảng cáo livestream, tính năng lập nhóm chat môn phái, tính năng dùng thử gọi thoại...] [Tính năng mỗi tháng 'bình bế (block) bạn bè chỉ định 7 ngày', tính năng nhắc nhở trạng thái tử vong của bạn bè.] [Gói quà lớn nghe giảng pháp trực tuyến: Mỗi tháng miễn phí nghe Lục phẩm Chân Quân giảng pháp một lần...

ưu đãi 60% nghe Thất phẩm Tôn Giả giảng pháp...

ưu đãi 70% nghe Bát phẩm Huyền Thánh giảng pháp...

ưu đãi 80% nghe Kiếp Tiên giảng pháp... càng có ngẫu nhiên Trường Sinh Giả giảng pháp đợi bạn đến nghe.] [Mỗi tháng còn có cơ hội 'giây sát' (săn deal) thưởng thức món ăn mới của Tiên Trù đỉnh cấp.] Danh sách dài dằng dặc, chừng gần tám mươi loại đặc quyền hội viên VIP, đủ loại tính năng, có tính năng vẫn đang trong thời kỳ thử nghiệm, chỉ có khách hàng VIP mới xứng đáng sở hữu.

Có những tính năng thậm chí còn chỉ có khung sườn, chương trình đi kèm còn chưa phát triển xong. "Mỗi tháng có thể miễn phí nghe Lục phẩm Chân Quân giảng pháp một lần?" Đối với đại bộ phận tu luyện giả bình thường mà nói, Lục phẩm Chân Quân giảng pháp đã rất cao sang rồi.

Ngày thường, đừng nói là Lục phẩm Chân Quân giảng pháp, đệ tử một số đại môn phái mỗi tháng có thể nghe Ngũ phẩm Linh Hoàng giảng pháp một lần đã là không tồi.

Cũng chính là năm nay tình hình tốt, Huyền Thánh chứng đạo đại bạo phát, một hơi xuất hiện nhiều Huyền Thánh như vậy.

Lại thêm Bá Tống đại lão mỗi tháng đều phải giảng pháp một lần, nâng cao rất nhiều chất lượng nghe giảng của tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Trước kia, loại chuyện mỗi tháng nghe Huyền Thánh giảng pháp một lần này, nằm mơ cũng không dám nghĩ.

Lại nữa, đặc quyền hội viên VIP trừ việc nghe Huyền Thánh giảng pháp ra, thế mà còn có Tôn Giả giảng pháp, Huyền Thánh giảng pháp, Kiếp Tiên giảng pháp...

Thậm chí ngay cả Trường Sinh Giả giảng pháp cũng có!

Tuy rằng phải trả linh thạch, nhưng linh thạch có thể mua được Huyền Thánh, Kiếp Tiên, Trường Sinh Giả giảng pháp, quả thực là quá hời!

Hơn nữa, VIP còn có giảm giá!

Nạp nạp nạp, sau một tháng dùng thử, nhất định phải nạp tiền!

Đối với tu luyện giả chư thiên vạn giới mà nói, chuyện nạp tiền được nghe giảng pháp quả thực quá có sức dụ hoặc — Long Lạc nữ sĩ thoáng cái liền tìm được trọng điểm.

Còn về cái gì mà hội viên bảo quang thất thải, avatar tự sướng các loại, đối với tu luyện giả bình thường mà nói, ngược lại không quan trọng như vậy.

Nhưng... trong đó có tính năng 'Mỗi tháng bình bế bạn bè chỉ định 7 ngày' lại hấp dẫn sâu sắc hai vị đại lão Trường Sinh Giả đỉnh cấp!

Hà Chỉ Ma Đế khi nhìn thấy dòng tính năng này trong tin nhắn nhắc nhở, mắt liền sáng lên.

Hắn cần chính là tính năng này, sau đó hắn mỗi tháng đều sẽ bình bế Bá Tống bảy ngày, mắt không thấy tâm không phiền, tránh bị 'vặt lông cừu'. "Đã là tính năng VIP tặng miễn phí, vậy ta thử xem cũng không phải không thể." Hà Chỉ Ma Đế từ từ nói.

Sau đó, hắn theo nhắc nhở, từng bước bắt đầu tiếp nhận tính năng 'dùng thử VIP một tháng' này.

Đầu tiên mở client, liên kết tài khoản của mình.

Sau đó, trong khung ở trang nạp tiền nhập vào một dòng 'Mã dùng thử hội viên VIP'. [Có xác nhận mở tính năng hội viên VIP hay không?] "Có." Hà Chỉ Ma Đế nhấn nút xác định.

Bùm ~ Một đóa pháo hoa xinh đẹp nổ tung tại giao diện client. [Chúc mừng người dùng Hà Chỉ Ma Đế, bạn đã trở thành hội viên VIP tôn quý...

Tài quái (đồ keo kiệt) ~ Bạn còn muốn nhận được VIP miễn phí, cũng chết đi được ~] Pháo hoa nở rộ, hóa thành một cái mặt quỷ của Long Lạc nữ sĩ.

Hà Chỉ Ma Đế: "..." Mà trong chư thiên vạn giới vô hạn này, ngoại trừ Hà Chỉ Ma Đế ra, còn có một vị đại lão Trường Sinh Giả đỉnh cấp khác cũng không kịp chờ đợi đăng ký tài khoản dùng thử VIP một tháng.

Khác với Hà Chỉ Ma Đế đã sớm bị đánh dấu đặc biệt, vị Trường

Sinh Giả này thành công kích hoạt quyền hạn VIP một tháng. [Chúc mừng người dùng nguyên lão [Sổ đen 1?

Bạn tốt của tôi] Thập Ma Đô Năng Mại (Cái Gì Cũng Có Thể Bán) đại lão, ngài đã trở thành người dùng VIP tôn quý, đẳng cấp trước mắt: ☆, hoan nghênh bạn sử dụng client 'Tu Chân Liêu Thiên', chúc ngài sinh hoạt vui vẻ.] "Biệt danh đâu?

Biệt danh lúc đầu ta đăng ký đâu?

Tại sao lại biến về danh hiệu này?" Thập Ma Đô Năng Mại đại lão bất mãn nói.

Sau khi hắn tải client, vất vả lắm mới đổi cho mình một cái biệt danh đẹp trai, kết quả vừa kích hoạt tính năng VIP, biệt danh hiển thị trên client cũng bị đồng bộ trở về.

Sổ đen 1 thì không có vấn đề gì, vấn đề là 'Bạn tốt' là cái quỷ gì?

Hắn và Bá Tống là bạn tốt?

Đùa gì vậy!

Còn cái đẳng cấp VIP một sao ☆ này... vừa nhìn liền tràn ngập hơi tiền.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão dám khẳng định, tương lai Bá Tống có thể còn sẽ tung ra VIP cấp ☆☆, VIP cấp ☆☆☆. "Đây đúng là một con đường kiếm tiền tốt a." Thập Ma Đô Năng Mại đại lão động tâm nói...

Hay là hợp tác với Bá Tống?

Phi!

Hợp tác?

Cả đời này cũng không thể!

Kéo đen (block), hiện tại ta sẽ kéo đen Bá Tống bảy ngày. [Có sử dụng tính năng VIP, bình bế người dùng chỉ định trong danh sách bạn bè hay không?] "Có!" Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nhấn xác định. [Mời chọn bạn bè cần bình bế, có thể sử dụng tính năng ngữ âm đọc ra biệt danh hoặc tài khoản của bạn bè.

Chú ý: Một khi chọn bình bế, sẽ khóa tin tức của người bạn này dài đến bảy ngày, xin thận trọng lựa chọn.] "Bình bế Bá Tống." Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nói. [Không tìm thấy bạn bè 'Bá Tống', xin thủ công lựa chọn bạn bè cần bình bế.] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: "???" Không thể nào, Bá Tống vẫn luôn nằm trong danh sách bạn bè của ta, sao có thể tìm không thấy?

Chẳng lẽ... bạn bè trong tính năng sổ đen không thể bị bình bế?

Trong lòng Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đột nhiên hiện ra một suy đoán.

Hắn vội vàng thủ công kéo danh sách bạn bè của mình ra, rồi mở 'Sổ đen'.

Trong sổ đen, Bá Tống cô linh linh nằm ở bên trong — bất quá, biệt danh của hắn cũng không phải là 'Bá Tống'. [Máy chủ?

Trình Cẩu Đản?

Chủ nhóm] Tống Thư Hàng.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: "..." "Thảo nào tìm không thấy Bá Tống, không ngờ tên này đổi tên rồi, nếu không phải ta đã kéo đen hắn, nói không chừng sẽ không tìm ra chân thân của hắn." Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nói xong, thủ công kéo cái tên [Máy chủ?

Trình Cẩu Đản?

Chủ nhóm] Tống Thư Hàng này vào danh sách bình bế. [Ting ~ Bình bế bạn bè [Máy chủ?

Trình Cẩu Đản?

Chủ nhóm] Tống Thư Hàng thành công, người bạn này sẽ bị bình bế bảy ngày.

Trong bảy ngày ngài sẽ không nhận được tin nhắn riêng, tin nhắn thoại, cuộc gọi từ hắn, khi ngài và hắn ở cùng một nhóm chat bạn bè, cũng sẽ tự động bình bế hắn phát ngôn.] "Tuyệt a!" Thập Ma Đô Năng Mại đại lão vui vẻ nói.

Tính năng này quả thực quá tuyệt.

Hơn nữa, đây mới chỉ là quyền hạn VIP cấp một sao, tương lai nói không chừng VIP cấp hai sao, ba sao có thể bình bế bạn bè thời gian lâu hơn, nói không chừng có thể bình bế tròn một tháng?

Cho nên...

đợi sau khi dùng thử VIP một tháng kết thúc, ta có nên gia hạn không?

Gia hạn, không phải đồng nghĩa với nộp tiền cho Bá Tống?

Vậy không phải đồng nghĩa với nộp phí bảo hộ cho Bá Tống?

Không ổn.

Hành vi này không ổn, làm mất tôn nghiêm!

Chi bằng, hắn đem 'Thập Ma Hóa Đô Năng Tiến Tiên Tử' (Hàng Hóa Gì Cũng Có Thể Nhập) đi thế chấp nhỉ? ...

Ngay khi Thập Ma Đô Năng Mại đại lão đang suy tư vấn đề này, trong hư không, thân là 'Máy chủ' Bá Tống nhận được một phản hồi thời gian thực.

Có khách hàng VIP bình bế hắn!

Tống Thư Hàng: "???" Thân là vật chứa của tính năng 'Tu Chân

Liêu Thiên', thân là bản thân máy chủ, đủ loại tin tức sẽ trước tiên thông qua máy chủ client [Đại lão Tinh Cầu Trường Nhãn Tình] vận toán một lần, sau đó đem số lượng sau khi đơn giản hóa phản hồi cho Tống Thư Hàng. "Ai vậy, vừa lên đã bình bế ta bảy ngày?" Tống Thư Hàng nghi hoặc điều ra dữ liệu hậu đài.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy trong dữ liệu hiển thị người bình bế hắn là [Sổ đen 1?

Bạn tốt của tôi] Thập Ma Đô Năng Mại. "Đại lão thật là làm người ta đau lòng." Tống Thư Hàng nói.

Không ngờ hai bên đều hợp tác nhiều lần như vậy rồi, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão vẫn phòng bị hắn. "Bị tính năng VIP bình bế, ta bảy ngày này đều không thể giao tiếp với 'Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối', như vậy ta còn làm sao bàn chuyện làm ăn với ngài ấy đây." Tống Thư Hàng day day mi tâm.

Vừa rồi nhìn thấy mục [Ngẫu nhiên thu phí nghe Trường Sinh Giả giảng pháp], Tống Thư Hàng ngoại trừ nhớ tới các đại lão Trường Sinh Giả treo trên người mình, lập tức liền nhớ tới 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão'.

Hắn vốn còn định mời 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão' tiến vào kênh giảng pháp client 'Tu Chân Liêu Thiên', nếu có hứng thú, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão có thể tranh thủ 'bán một đợt giảng pháp Trường Sinh Giả'.

Dù sao trong chư thiên vạn giới, trừ một thân 'phụ kiện' này của Tống Thư Hàng ra, cũng chỉ có 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão' mới có cơ hội bị vật tục như linh thạch làm động lòng, tới bán thân giảng pháp.

Chương 2864

Nếu đại lão nguyện ý, Tống Thư Hàng còn chuẩn bị miễn luôn 'phí thủ tục', đại lão bán 《Trường Sinh Giả giảng pháp》 được bao nhiêu linh thạch, đều quy về đại lão sở hữu!

Tính năng mới mở ra, danh tiếng vô cùng quan trọng, 《Trường Sinh Giả giảng pháp》 có thể trở thành một tấm biển chữ vàng.

Kết quả, hắn còn chưa kịp bàn chuyện làm ăn với 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão', đối phương đã bình bế hắn rồi. "Hết cách rồi, vậy chỉ có lợi dụng tính năng nhắc nhở của máy chủ, tiến hành giao tiếp với 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão' vậy." Tống Thư Hàng than thở.

Trong lúc suy tư, hình thức 'thông báo toàn server' chư thiên vạn giới kết thúc, thân ảnh Tống Thư Hàng tiêu tan.

Nghi thức tán tài lần này đại hoạch thành công.

Tu luyện giả vạn giới đều đắm chìm trong việc nghiên cứu tính năng VIP, đi thử nghiệm từng cái tính năng mới mẻ.

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối vô cùng hài lòng đối với 'nghi thức tán tài' lần này của Bá Tống.

Phạm vi nghi thức tán tài càng rộng, sức ảnh hưởng càng lớn, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối sẽ nhận được càng nhiều phản hồi.

Đây là lần đầu tiên từ khi tiếp xúc đến nay, Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối cảm thấy Thư Hàng tiểu hữu đáng yêu như thế. ...

Bên kia.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão cũng đang tùy tay lướt xem các tính năng của client 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Cơ hội kinh doanh, hắn nhìn thấy rất nhiều cơ hội kinh doanh ẩn giấu trong này! "Có lẽ, ta có thể để 'Thập Ma Hóa Đô Năng Tiên Tử' nắm lấy cơ hội kinh doanh trong này." Đại lão xoa cằm suy tư.

Ngay khi hắn trầm mê cơ hội kinh doanh vô hạn, không thể tự thoát ra được, đột nhiên có một tin nhắn hệ thống hiện lên. [Tin nhắn hệ thống — Hệ thống tinh linh Sóc Nhỏ Các Thủ: Tôn kính hội viên VIP cấp ☆ Thập Ma Đô Năng Mại, xin chào ngài, xin hỏi hiện tại ngài có thời gian không, có thể tranh thủ cùng chúng tôi bàn một vụ làm ăn không?] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: "..." Sóc Nhỏ Các Thủ?

Đây dường như đúng là hệ thống tinh linh của 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Nhưng ngữ khí nói chuyện này... "Bá Tống?" Thập Ma Đô Năng Mại đại lão trả lời. [Tin nhắn hệ thống — Sóc Nhỏ Các Thủ: Vãi, Thập Ma Đô Hữu Mại tiền bối ngài thế này cũng nhận ra ta?

Ta đều cố ý dùng ngữ khí cơ giới hóa nói chuyện với ngài rồi mà.] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: "..." Đậu má, đúng là Bá Tống!

Thế mà còn có chiêu tin nhắn hệ thống này, vậy ta bình bế hắn bảy ngày có ý nghĩa quái gì chứ!

Ta cũng thật ngây thơ, rõ ràng biết Bá Tống chính là máy chủ của tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', thế mà lại tin vào lời quỷ thoại VIP cấp ☆ có thể bình bế Bá Tống.

Quy tắc đều do người ta định ra, ở địa bàn của người ta, ngươi lấy cái gì đánh với người ta?

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão ngẩng đầu nhìn trời, không muốn nói chuyện.

Trên thực tế, lúc ra tay lợi dụng đặc quyền VIP 'bình bế Bá Tống bảy ngày', trong lòng 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão' đã ẩn ẩn đoán được khả năng này.

Chính vì như thế, khi Tống Thư Hàng vừa sử dụng cái hệ thống tiểu tinh linh 'Sóc Nhỏ Các Thủ' này liên hệ hắn, hắn mới có thể lập tức đoán ra thân phận chân thực của Bá Tống.

Chỉ là, đôi khi con người ta rõ ràng biết kết quả và khả năng cuối cùng của một sự việc, nhưng nội tâm luôn sẽ ôm một loại tâm lý may mắn thần kỳ nào đó có lợi cho bản thân.

Chính là dưới tác dụng của tâm lý may mắn, 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão' mới có thể vận dụng đặc quyền đi thử bình bế Bá Tống — ngộ nhỡ, ngộ nhỡ thành công thì sao?

Đúng không?

Dù cho hy vọng rất mong manh, nhưng dù sao cũng không mất tiền mà, tại sao không thử một lần? [Tin nhắn hệ thống — Sóc Nhỏ Các Thủ: Xem ra, Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối ngài vô cùng hiểu rõ ta a!

Ta ngụy trang như vậy đều không qua mặt được ngài, quả nhiên, hai ta có tiềm lực trở thành bạn bè chí cốt.] "Mẹ ngươi gọi ngươi về nhà ăn cơm kìa." Thập Ma Đô Năng Mại đại lão cao lãnh hồi phục. [Tin nhắn hệ thống — Sóc Nhỏ Các Thủ: Tiền bối, ta nói thế nào cũng là một Bát phẩm Huyền Thánh, đã sớm tích cốc.

Hơn nữa, mẹ ta hiện tại đang ở trong thế giới Nho gia sống rất tốt, không có việc gì cũng sẽ không gọi ta về nhà ăn cơm...] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: "..." Xa tận đầu kia giao diện 'Tu Chân Liêu Thiên', Tống Thư Hàng mỉm cười — muốn bảo ta cút, đâu có dễ dàng như vậy?

Có một số lời, chỉ cần không nói toạc ra, vậy ta giả ngu là có thể lấp liếm cho qua.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão vô cùng hiểu rõ hắn, hắn đối với tính cách Thập Ma Đô Năng Mại đại lão cũng có kiến giải nhất định. [Tin nhắn hệ thống — Sóc Nhỏ Các Thủ: Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối, chúng ta mở cửa sổ nói chuyện thẳng thắn đi.

Ta chỗ này có mối làm ăn tốt, muốn hợp tác với ngài.

Nói đi cũng phải nói lại, phương thức giao lưu qua tin nhắn hệ thống của chúng ta rất phiền phức, chi bằng ta dùng quyền hạn hậu đài, giải trừ tính năng 'bình bế bạn bè bảy ngày' của VIP cấp một ☆ của ngài nhé?

Để chúng ta hảo hảo nâng chén trò chuyện đêm khuya?] "Cút!" Lần này, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nhịn không được, trực tiếp bày lên mặt bàn nói rõ ràng.

Ngươi thông qua 'tin nhắn hệ thống' để làm ta ghê tởm thì cũng thôi...

Hiện tại thế mà còn muốn dùng đặc quyền máy chủ giải khai tính năng VIP của ta?

Ngươi đây là đánh má trái của ta xong, còn muốn lật ta lại để đánh má phải của ta?

Đừng hòng!

Cho dù phương thức giao lưu 'tin nhắn hệ thống' có phiền phức hơn nữa, ta cũng cự tuyệt giải trừ tính năng 'bình bế bạn bè bảy ngày'. [Sóc Nhỏ Các Thủ: Tiền bối ngài đúng là bướng bỉnh thật.

Vậy chúng ta nói chuyện hợp tác nhé — tiền bối ngài vừa rồi cũng thấy đấy, tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên' của ta đã mở ra tính năng 'Kênh giảng pháp'.

Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối ngài có hứng thú thỉnh thoảng đến khu 'Kênh giảng pháp' này mở một tư cách 'trú trạm giảng pháp' không?

Làm đại lão Trường Sinh Giả trú trạm đầu tiên, ta có thể cho ngài ưu đãi.

Linh thạch ngài thu hoạch được mỗi lần giảng pháp, chúng ta không thu một đồng phí thủ tục nào.

Có hứng thú bán một chút hạng mục 《Trường Sinh Giả giảng pháp》 này không?] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão sau khi nghe đề nghị của Tống Thư Hàng, sắc mặt khẽ động — hắn động tâm!

Dù sao, với ánh mắt của hắn tự nhiên có thể nhìn thấy tiềm lực siêu cường của client 'Tu Chân Liêu Thiên' của Tống Thư Hàng.

Người dùng chính là tiền bạc, sở hữu đủ số lượng người dùng thì sở hữu tất cả.

Nếu như tu luyện giả chư thiên vạn giới, người người đều nảy sinh ỷ lại vào 'client Tu Chân Liêu Thiên', quen với sự tồn tại của nó... thì Bá Tống tương đương với việc nắm giữ một tòa mỏ linh thạch vô hạn.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão trước đó còn đang nghĩ, có nên cổ động đệ tử của mình, tiến vào 'client Tu Chân Liêu Thiên' của Bá Tống, để lợi dụng cái nền tảng này, kiếm một khoản.

Kết quả hiện tại, người ta Bá Tống chủ động đưa cơ hội hợp tác đến trước mặt hắn.

Tuy rằng chỉ là mở ra hợp tác 'trú trạm giảng pháp', nhưng vạn sự đều phải có khởi đầu...

Một khi hợp tác 'trú trạm giảng pháp' vui vẻ, vậy sau này hắn và Bá Tống hợp tác cái khác cũng có thể thuận lý thành chương mà mở

ra.

Đối mặt với dụ hoặc khổng lồ này, Thập Ma Đô Năng Mại đại lão không thể không động tâm.

Chư thiên vạn giới, muốn dùng linh thạch đổi nụ cười của Trường Sinh Giả, cũng chỉ có ở chỗ 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão' mới có thể mua được. "Tại sao không phải là Bạch đạo hữu a, nếu sở hữu tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên' này là Bạch đạo hữu, vậy ta có thể trực tiếp mở miệng đáp ứng tiến vào, hơn nữa hợp tác vui vẻ.

Nhưng tại sao cứ phải là Bá Tống." Thập Ma Đô Năng Mại đại lão khẽ nói. [Sóc Nhỏ Các Thủ: Ách...

Nếu ngài muốn Bạch tiền bối mời ngài, cũng không thành vấn đề.

Ta chỗ này có rất nhiều loại Bạch tiền bối, ngài muốn loại Bạch tiền bối nào tới mời ngài?] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: "..." [Sóc Nhỏ Các Thủ: Thế nào, tiền bối?

Suy nghĩ sao rồi?] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão thở dài.

Một bên là Bá Tống đáng ghét, bị hắn liệt vào đại hắc hộ danh sách đen năm sao.

Một bên là cơ hội kinh doanh tiềm lực vô hạn, một khi nắm được cơ hội kinh doanh này, có thể làm cho sự nghiệp của hắn tiến thêm một bước.

Nội tâm Thập Ma Đô Năng Mại tiền bối đang tiến hành thiên nhân giao chiến.

Ý niệm của hắn không ngừng bồi hồi giữa đồng ý và không đồng ý. [Sóc Nhỏ Các Thủ: Hay là, tiền bối ngài đổi hướng suy nghĩ đi.

Đổi thành ta bỏ giá lớn đến mua 《Trường Sinh Giả giảng pháp》 của ngài trực tiếp thì thế nào?

Giao dịch mang tiền tới tận cửa, ngài nghĩ như vậy có phải sẽ dễ chấp nhận hơn một chút không?] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão nghe vậy, thử chuyển đổi dòng suy nghĩ...

Quả nhiên dường như dễ chấp nhận hơn một chút.

Dù sao có kéo đen Bá Tống thế nào đi nữa, nhưng làm ăn là vô tội, linh thạch là vô tội, kéo đen Bá Tống cũng không ảnh hưởng hắn kiếm tiền mà. "Sư phụ, người đang làm gì vậy?" Đang lúc suy tư, thanh âm của Thập Ma Hóa Đô Năng Tiến (Hàng Gì Cũng Có Thể Nhập) Tiên Tử vang lên bên tai hắn. "Ừ, có người muốn mua 《Trường Sinh Giả giảng pháp》 của ta..." Thập Ma Đô Năng Mại đại lão trả lời.

Thập Ma Hóa Đô Năng Tiến Tiên Tử nghi hoặc nói: "Nhìn bộ dạng người vẻ mặt rối rắm, người không bán sao?

Vậy chi bằng để con bán đi, người đưa bản thảo 《Trường Sinh Giả giảng pháp》 cho con, con lên đó giảng.

Sau khi thành công, linh thạch chúng ta chia bảy ba, con bảy người ba." Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: "???" Gần đây đệ tử đáng yêu nhà ta, năng lực nghiệp vụ càng ngày càng thành thạo rồi...

Đây rõ ràng là bài 'ngồi xuống hét giá, chạm đất trả tiền'. "Sáu bốn, ta sáu con bốn." Thập Ma Đô Năng Mại đại lão than thở, tuy rằng nhìn thấu bài của đệ tử, nhưng vì tâm lý sủng nịch, hắn vẫn đưa ra một cái giá thân tình cho đệ tử.

Thập Ma Hóa Đô Năng Tiến Tiên Tử cười nói: "Thành giao nha, động động mồm mép là có thể kiếm bốn thành, con mou_men_tei (không thành vấn đề) a ~" [Sóc Nhỏ Các Thủ: Được, vậy ta trực tiếp tìm Thập Ma Hóa Đô Năng Tiến Tiên Tử nói chuyện đây.

Nói chuyện với tiền bối ngài còn phải dựa vào 'tin nhắn hệ thống', thao tác quá phiền phức.] Thập Ma Đô Năng Mại đại lão: "..." Đột nhiên có loại ảo giác bị vứt bỏ khó hiểu?

Tổng cảm giác Bá Tống vứt bỏ hắn cũng quá dứt khoát, cũng không thèm giữ lại tranh thủ thêm chút nữa?

Điều này làm cho 'Thập Ma Đô Năng Mại đại lão' vô hình trung cảm giác được hình như mình bị mất giá rồi.

Vài hơi thở sau.

Bên cạnh, 'Thập Ma Hóa Đô Năng Tiến Tiên Tử' mặt mang nụ cười, nói: "Được a, vậy Bá Tống đạo hữu chúng ta ký hợp đồng đi." Trong vài ba câu nói, cô liền đạt thành hiệp nghị với Tống Thư Hàng.

Do cô thay thế sư phụ gia nhập 'Kênh giảng pháp' của Bá Tống trở thành 'trú trạm giảng pháp' đầu tiên, cô ngoại trừ thỉnh thoảng nhập 《Bản thảo Trường Sinh Giả giảng pháp》 từ chỗ sư phụ ra, chính mình còn có thể đảm đương hạng mục 《Kiếp Tiên giảng pháp》. "Hợp tác vui vẻ." Tống Thư Hàng trả lời.

Chương 2865

Thập Ma Hóa Đô Năng Tiến Tiên Tử mỉm cười: "Hợp tác vui vẻ." Toàn bộ quá trình, tiến triển lưu loát, nhanh gọn đến mức ngạt thở.

Thập Ma Đô Năng Mại đại lão thậm chí đều hoài nghi, đồ đệ thân yêu của mình có phải đã sớm liên hợp với Bá Tống, muốn lừa 《Bản thảo Trường Sinh Giả giảng pháp》 từ trong tay hắn hay không? ...

Bên kia, sau khi Tống Thư Hàng và 'Thập Ma Hóa Đô Năng Tiến Tiên Tử' ký xong hợp đồng mà Long Lạc nữ sĩ đã sớm chuẩn bị xong, Long Lạc nữ sĩ chính thức mở ra tính năng 'Kênh giảng pháp - Bản dùng thử'.

Trong sự mong chờ của tu luyện giả chư thiên vạn giới tải xuống 'client Tu Chân Liêu Thiên', khu vực Kênh giảng pháp vốn hiển thị 'Đang chờ mở' từ từ giải phong.

Long Lạc nữ sĩ: "Nhắc nhở: Quá trình mở ra 'Kênh giảng pháp', có rút lấy pháp tắc chi trì từ bản thể Bá Tống đạo hữu hay không?" "Tôi chi trì pháp tắc?

Trên người tôi có pháp tắc gì có thể chi trì 'Kênh giảng pháp'?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói. "Thông tin pháp tắc Ngụy Bất Hủ, mảnh vỡ quy tắc Hiển Thánh giảng pháp, mảnh đất không gian Hiển Thánh giảng pháp." Long Lạc nữ sĩ nhắc nhở.

Trên người Bá Tống, ngoại trừ 'pháp tắc Ngụy Bất Hủ' vạn năng ra, còn có một chút xíu thông tin 'quy tắc Hiển Thánh giảng pháp'.

Đó là lúc Tống Thư Hàng ngưng tụ Thánh hiệu 'Bá Diệt', trong tiết mục Thiên Đạo sụp đổ giảng pháp, ý thức của hắn vô hạn nâng cao, tiếp xúc đến một chút xíu thông tin 'quy tắc Hiển Thánh giảng pháp'.

Lần đó, là trải nghiệm ngoại lệ vô cùng đặc thù.

Là Thiên Địa Pháp Tắc cưỡng ép can thiệp quá trình Tống Thư Hàng 'ngưng tụ Thánh Ấn', sau khi đổi Thánh hiệu của hắn thành 'Bá Diệt' bồi thường cho hắn.

Mượn lần linh hồn thăng hoa đó, ý thức Tống Thư Hàng vô hạn bay lên, cuối cùng tiếp xúc được một chút xíu thông tin 'Hiển Thánh giảng pháp' không thuộc về phạm vi người phàm có thể tiếp xúc.

Đáng tiếc, lúc ấy ý thức của hắn và 'quy tắc Hiển Thánh giảng pháp' vừa chạm liền tách ra, hắn chỉ lĩnh ngộ được chút xíu thông tin quy tắc, ngay cả da lông cũng không tính là. "Một chút xíu thông tin 'quy tắc Hiển Thánh giảng pháp' kia của tôi, có thể phái thượng dụng tràng?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi. "Có ta ở đây." Long Lạc nữ sĩ tự tin trả lời — đừng quên, Thế Giới Hắc Long của cô tuy nhỏ đến đáng thương, nhưng chim sẻ tuy nhỏ, ngũ tạng đều đủ.

Thế Giới Hắc Long cũng có quy tắc tương tự 'Hiển Thánh'.

Quy tắc hai thế giới có chỗ khác biệt, nhưng Long Lạc nữ sĩ có thể dựa vào chút xíu 'quy tắc Hiển Thánh giảng pháp' kia của Tống Thư Hàng để tiến hành đối ứng, tiến hành bổ sung cho nó ở trình độ nhất định.

Có chút xíu 'thông tin quy tắc Hiển Thánh giảng pháp' này + Long Lạc nữ sĩ bổ sung, đối với Kênh giảng pháp của [Client Tu Chân Liêu Thiên], là sự ủng hộ mạnh mẽ. "Được, vậy Bàn Cầu nữ sĩ cô cứ việc rút lấy, tôi mở quyền hạn cho cô." Tống Thư Hàng trả lời.

Còn về khối [Mảnh đất không gian Hiển Thánh giảng pháp] kia, nay đã biến thành địa bình tuyến của tầng 100 đại mộ dưới lòng đất trong 'Mộ Cửu Tu' của Tống Thư Hàng.

Mảnh đất kia, là một phần thuộc về 'Nền tảng Hiển Thánh giảng pháp'.

Sau này bị trực tiếp cắt ra, mang vào hiện thế. "Về khối mảnh đất không gian Hiển Thánh giảng pháp kia, nay đã trở thành một phần đại mộ của tôi, e rằng không thể cắt ra được." Tống Thư Hàng bổ sung với Long Lạc nữ sĩ. "Vật chứa...

Chúng ta có thể thiết lập máy chủ của 'Kênh giảng pháp' trên Mộ Bất Hủ của ngươi, trở thành một máy chủ phân nhánh chuyên môn.

Như vậy cũng có thể giảm nhẹ áp lực cho 'Máy chủ Tinh Cầu Trường Nhãn Tình'." Long Lạc nữ sĩ bình tĩnh hồi phục.

Cấu tạo của Mộ Cửu Tu tham khảo bản vẽ Đạo Khí 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' + kết cấu kiến tạo 'Mộ Bất Hủ' do Bất Hủ Giả thiết kế, tiềm lực vô hạn, đủ để gánh vác lưu lượng 'máy chủ phân nhánh'.

Hơn nữa, Long Lạc nữ sĩ sở hữu tầm nhìn chiến lược vô cùng lâu dài!

Không chỉ là 'Kênh giảng pháp', tương lai về các loại tính năng mới phát triển nâng cấp của 'client Tu Chân Liêu Thiên', nếu điều kiện cho phép, cô đều muốn cấu trúc lại một 'máy chủ phân nhánh'.

Tống Thư Hàng nay trở thành 'Giới Chủ', sở hữu một vị diện thế giới hoàn chỉnh, có càng nhiều không gian thao tác.

Tương lai, trong 'Bá Giới' của Tống Thư Hàng, mỗi hành tinh, mỗi một ngôi sao hằng tinh, đều có thể trở thành vật chứa máy chủ phân nhánh cho một tính năng nào đó của 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Long Lạc nữ sĩ đã sớm tính toán tỉ mỉ. "Được, vậy đến lúc đó tôi di chuyển 'Mộ Cửu Tu' vào trong Bá Giới của tôi." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Tôi mở quyền hạn cho cô, để cô có thể điều động Mộ Bất Hủ." "Trong vòng năm phút, làm xong." Long Lạc nữ sĩ tự tin hồi phục Tống Thư Hàng — hôm nay tâm trạng cô vô cùng tốt, có khả năng là vì nguyên nhân chính diện 'đỗi' Hà Chỉ Ma Đế một đợt.

Thú vui duy nhất của cô hiện tại, chính là thức dậy, nâng cấp tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', đỗi Hà Chỉ. ...

Bốn phút năm mươi giây sau.

Trong vạn chúng chú mục, 'Kênh giảng pháp client Tu Chân Liêu Thiên' chính thức mở ra!

Lượng lớn tu luyện giả đang mòn mỏi mong chờ, không kịp chờ đợi tiến vào khu vực tính năng này.

Khi ý thức của bọn họ hòa vào khu vực 'Kênh giảng pháp', đột nhiên trong lòng có cảm giác. "Cảm giác này... không sai được, là cảm giác khi Hiển Thánh giảng pháp!" Có đạo hữu giác quan nhạy bén kinh ngạc nói.

Dù sao mấy tháng nay, tu luyện giả chư thiên vạn giới không ngừng tiếp nhận các vị Hiển Thánh giảng pháp tẩy lễ, đối với trạng thái chủ 'Hiển Thánh giảng pháp' vô cùng nhạy bén. "Kênh giảng pháp của Bá Tống, thế mà lại cho người ta một loại trải nghiệm cảm giác 'Hiển Thánh giảng pháp'.

Ta cảm giác cứ như là có Hiển Thánh sắp bắt đầu chứng đạo, tí nữa thì muốn ngẩng đầu nhìn trời!" "Từ trên lý thuyết mà nói, 'Kênh giảng pháp' của Bá Tống xác thực có chút tiếp cận với Hiển Thánh giảng pháp...

Ví dụ như đối tượng tiếp nhận, đều là tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Quy mô cũng to lớn vô cùng." "Sẽ có công đức chi lực hội tụ không?" Lúc này, có người đưa ra vấn đề mấu chốt. 'Kênh giảng pháp' của Bá Tống nếu đã có thể cho người ta một loại cảm giác 'Hiển

Thánh giảng pháp', vậy nếu có người thông qua nền tảng này, hoàn thành 'giảng pháp' hướng tới tu luyện giả chư thiên vạn giới, có thể giống như 'Hiển Thánh giảng pháp', được tặng lượng lớn công đức không? "Có công đức chi lực hội tụ hay không thì không xác định, nhưng có thể khẳng định, giảng pháp ở 'Kênh giảng pháp' này, tuyệt đối sẽ là tiết mục vạn chúng chú mục!" "Đặc biệt là thành viên đầu tiên nếm thử giảng pháp, nhất định sẽ được đạo hữu chư thiên vạn giới khắc ghi!" Trước mắt, vẫn chưa có đại lão nào đăng đàn ở 'Kênh giảng pháp' này.

Cho nên, một khi có người khai đàn giảng pháp, tuyệt đối có thể hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

Nếu là tương lai, trong một kênh giảng pháp có khả năng sẽ có rất nhiều vị đại lão đồng thời giảng pháp, phân tán đi lượng lớn khán giả.

Vậy thì, ai sẽ trở thành người đầu tiên ăn cua?

Các tu luyện giả đều bắt đầu mong chờ. ...

Bên kia, có Kiếp Tiên đỉnh cấp và Trường Sinh Giả, sau khi tiến vào kênh giảng pháp này, không khỏi ngẩn ra.

Tu luyện giả bình thường nhãn quang có hạn, tư duy có hạn, nhìn không sâu xa như vậy.

Nhưng Kiếp Tiên đỉnh cấp và Trường Sinh Giả lại nhìn xa hơn, nghĩ thấu triệt hơn. 'Kênh giảng pháp' này của Bá Tống, rõ ràng là lấy thân phàm nhân, thực thi quyền hành Thiên Đạo!

Sau khi lấy thân phàm nhân ngưng tụ ra bán thân Chúa tể Cửu U...

Bá Tống cuối cùng đã vươn ma trảo về phía khu vực quyền hạn Thiên Đạo cấm kỵ?

Ngẫm kỹ lại Bá Tống từ lúc bắt đầu 'hết lần này đến lần khác Hiển Thánh giảng pháp nghiệm chứng đại đạo bản thân', đến một loạt hành động sau đó của hắn, có thể phát hiện mỗi một bước hành động của hắn, đều là bộ bộ vi doanh.

Năm đó, lúc phân thân kia của Bá Tống ở trên Sao Hỏa khiêu chiến cường giả chư thiên vạn giới, đã có không ít người nhìn ra phân thân này của Bá Tống có mùi vị Cửu U.

Mà hiện tại, 'Phân thân Chúa tể Cửu U' của Bá Tống cuối cùng đã thể hiện trước mặt chư thiên vạn giới.

Lại thêm hắn hiện tại, lấy thân tu sĩ thực thi quyền hành Thiên Đạo! [Bá Tống đây sẽ không phải là một loại pháp chứng đạo khác chứ?] Một ý niệm như vậy xuất hiện trong đầu không ít Trường Sinh Giả, xua đi không được. [Từ một loạt hành vi của Bá Tống mà xem, hắn dường như là muốn trước khi 'chứng đạo Bất Hủ', đã thẩm thấu trước các loại quyền hành Thiên Đạo.] 'Tất cả các loại năng lực của Thiên Đạo ta đều muốn, nhưng trách nhiệm Thiên Đạo ta lại không muốn gánh vác' — cảm giác Bá Tống mang lại cho mọi người đại khái chính là như vậy. [Chuyện loại này, thật sự có thể làm được sao?] Có Trường Sinh Giả nghi hoặc nói. [Nếu là Bá Tống... nói không chừng thật sự có thể làm được bước này?

Dù sao, Bá Tống đã hết lần này đến lần khác phá vỡ nhận thức của chúng ta.

Trước đó, chúng ta ai sẽ nghĩ đến, thân phàm nhân có thể thống trị Cửu U, ngưng tụ ra thân Chúa tể Cửu U?

Trước Bá Tống, ai sẽ nghĩ đến phàm nhân có thể thực thi quyền hành Thiên Đạo?

Tổng cảm giác, trước mặt Bá Tống, hết thảy đều có khả năng.] Vị Trường Sinh Giả này quả thực là một 'Bá xuy' (fan cuồng Bá Tống), điên cuồng tâng bốc Bá Tống.

Trong hư không, mấy vị Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đã bước ra hình thức ban đầu đại đạo của bản thân này dùng thần thức, vượt qua nhiều vị diện, tương hỗ giao lưu.

Bởi vì Bá Tống mang lại cho chư thiên vạn giới hết lần này đến lần khác chấn động, những vị Trường Sinh Giả quan chú Bá Tống này, bất tri bất giác tụ tập thành một nhóm.

Tuy rằng bọn họ lẫn nhau đều chưa từng gặp mặt đối phương, nhưng mỗi khi Bá Tống gây ra tin tức lớn, thần thức của bọn họ sẽ tụ tập lại một chỗ, sau đó ngầm giao lưu. [Nói đi cũng phải nói lại, chúng ta giao lưu thế này hơi mệt, mỗi lần đều phải vượt qua mấy vị diện giao lưu, vô cùng phiền phức.] Trong lúc nói chuyện, đột nhiên có đại lão lên tiếng nói. [Hay là, chúng ta lập cái nhóm trên client 'Tu Chân Liêu Thiên' của Bá Tống, chúng ta giao lưu trong nhóm?] Lập tức, liền có một vị đại lão đưa ra ý kiến vô cùng khả thi. [Nhưng mà... cái client 'Tu Chân Liêu Thiên' kia, có thể có hạn chế gì hay không?

Ví dụ như giống 'Viễn Cổ Thiên Đình', sẽ trói buộc đạo của bản thân Trường Sinh Giả, lệnh Trường Sinh Giả không cách nào thoát thân?] Có đại lão cảnh giác nói, đây có vẻ là vị đại lão hiểu rõ về 'Đại Đạo Viễn Cổ Thiên Đình'. [Điểm ấy ta đã thử qua, ta chuyên môn chế tạo ra một phân thân có thể cắt đứt liên hệ với bản thể, để nó tải xuống một cái client 'Tu Chân Liêu Thiên', và tải xuống tiến hành nghiên cứu.

Trong nghiên cứu của ta, cái 'client' này cũng không có bất kỳ vấn đề hạn chế nào...

Hơn nữa cho dù có vấn đề, cũng có thể tùy thời xóa bỏ client này, cũng không có bất kỳ hạn chế nào.] Lại có một vị Trường Sinh Giả đại lão lên tiếng: [Hơn nữa, ta nghĩ không chỉ là ta, các vị ngồi đây hẳn là đều đã nghiên cứu qua cái client 'Tu Chân Liêu Thiên' này rồi chứ, dù sao cũng là thứ Bá Tống làm ra, ta cũng không tin mọi người sẽ không tò mò.] [Xác thực, vị đạo hữu này nói không sai, ta cũng đã ngầm trắc nghiệm 'client' của Bá Tống, trước mắt xác thực chưa phát hiện vấn đề.] [Ta cũng vậy, hơn nữa nhân lúc hiện tại Bá Tống gửi tặng tính năng VIP một tháng, chúng ta có thể nhân cơ hội lập cái nhóm, mọi người tiện lẫn nhau giao lưu.

Nếu không, qua một tháng này, muốn lập nhóm lại không dễ dàng.] Lại có Trường Sinh Giả lên tiếng nói.

Sau đó, dưới sự thôi ba trợ lan của vị đại lão 'lợi dụng phân thân nghiên cứu qua client Tu Chân Liêu Thiên' kia, mấy vị Trường Sinh Giả đại lão và các Kiếp Tiên ngưng tụ ra hình thức ban đầu đại đạo của bản thân này, cuối cùng đồng ý thành lập một nhóm chat.

Tên nhóm: 《Nhóm Giao Lưu Nghiên Cứu Bá Tống》.

Chủ nhóm: Hắc Bạch Long Nữ và Trình Tiên Tử — chính là vị Trình Tiên Tử này đề nghị thành lập nhóm chat, cho nên tự nhiên do cô phụ trách lập nhóm.

Quản lý viên: Cổ Giới Chi Chủ Nguyệt Bán (Béo) Nữ Sĩ.

Sau đó còn có mấy vị quản lý viên khác, đều là Trường Sinh Giả vô cùng cường đại.

Có 'Nguyên Sơ Ma Nữ', cô là 'Ma Nữ' đầu tiên của chư thiên vạn giới, là thủy tổ của hệ thống Ma Nữ.

Có 'Ngự Thú Hiền Giả', ngài là người sáng lập hệ thống tu luyện Triệu Hoán Sư, nhưng ngài cũng không phải lấy 'Triệu Hoán' nhập đại đạo Trường Sinh, đại đạo Trường Sinh của ngài vô cùng thần bí, đến nay không ai biết.

Sau đó thành viên trong nhóm, mỗi người đều là tồn tại đỉnh cấp.

Chương 2866

Ví dụ như một vị Kim Cương Tự đại sư nào đó, uy danh của ngài vang xa, nhục thân chiến lực siêu phàm, khiến tà ma ngoại đạo mấy vị diện run rẩy.

Lại ví dụ như 'Thánh Liêm Thiên Vương', vị này chính là người sống sót của Viễn Cổ Thiên Đình, nghe nói sau khi Thiên Đình hủy diệt, lại đạt được cơ duyên mới, đã ngưng tụ ra hình thức ban đầu đại đạo Trường Sinh của mình, tùy thời có khả năng bước vào hàng ngũ Trường Sinh Giả.

Còn có một vị không tiết lộ tên thật, biệt danh là 'Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản' đại lão, ngài tuy không tiết lộ thân phận chân thực, nhưng trong cuộc 'giao lưu thần thức Trường Sinh Giả xuyên vị diện' trước đó, mọi người đều ẩn ước có thể cảm giác ra vị này cường đại, cường đại vô song!

Những thành viên này sở dĩ không đi đòi quyền hạn 'quản lý viên', là bởi vì cảnh giới mọi người bày ở đó, ngoại trừ Bất Hủ ra, cũng không để ý hư danh gì. ...

Cứ như vậy, một cái 《Nhóm Giao Lưu Nghiên Cứu Bá Tống》 do Trường Sinh Giả đại lão, Kiếp Tiên đỉnh cấp bước ra hình thức ban đầu đạo của mình tạo thành, dưới sự phối hợp của Trình Cẩu Đản, Long Lạc nữ sĩ, Cẩu Đản Ba bị kéo đến diễn song hoàng, Kim Cương Tự đại sư, đã được thành lập.

Tương đương với một đám Trường Sinh Giả đỉnh cấp, thành người dùng ổn định của 'client Tu Chân Liêu Thiên' của Bá Tống.

Cũng không thể xem thường những người dùng đỉnh cấp này, bọn họ mỗi một vị đều sở hữu sức ảnh hưởng phi đồng phàm hưởng tại vị diện của mình...

Hơn nữa bản thân bọn họ chính là tài nguyên trân quý nhất. "Xong rồi, cảm ơn Cẩu Đản tiên tử phối hợp." Long Lạc nữ sĩ cảm tạ hướng về phía Trình Cẩu Đản tiên tử.

Để có thể khiến 'client Tu Chân Liêu Thiên' có thể mau chóng phát triển, Long Lạc nữ sĩ vị lập trình viên này đều đích thân ra trận, lập nick phụ (clone), bồi Trường Sinh Giả nói chuyện phiếm, bồi vị Trường Sinh Giả kia tâng bốc Bá Tống.

Mà Trình Cẩu Đản tiên tử chính là trợ thủ Long Lạc nữ sĩ liên hệ đến — dù sao Long Lạc nữ sĩ quá bận rộn, cô hiện tại bận đến nỗi ngay cả thời gian quét dọn tóc rụng của mình cũng không có.

Có đôi khi lúc quá bận, cô liền cần Trình Cẩu Đản tiên tử lên nick phụ, dẫn dắt đề tài giữa quần thể Trường Sinh Giả.

Mà Trình Cẩu Đản tiên tử không phụ sự gửi gắm của Long Lạc nữ sĩ, hết lần này đến lần khác dẫn dắt đề tài của các Trường Sinh Giả, để các đại lão Trường Sinh trong lúc bất tri bất giác nảy sinh rất nhiều hiểu lầm vi diệu đối với Bá Tống.

Bá Tống gần đây hết lần này đến lần khác được tâng bốc lên tận trời, lực ảnh hưởng trong đám Trường Sinh Giả càng ngày càng lớn, ngoại trừ việc Bá Tống liên tục có thao tác lầy lội, không ngừng xoát ra từng cái tin tức lớn ra, mấy vị thủy quân 'Bá xuy' (Bá Thổi) đứng sau màn này công lao không thể bỏ qua!

Mà chuyện này... ngay cả chính mình Bá Tống cũng không biết! "Bàn Cầu nữ sĩ không cần cảm ơn, chúng ta cũng là vui vẻ trong đó.

Tiếp theo, còn mục tiêu mới hay không?" Trình Lâm Tiên Tử hỏi. "Tạm thời không có, ta cần thời gian tiêu hóa đám tài nguyên Trường Sinh Giả này, lợi dụng bọn họ một cách hợp lý." Long Lạc nữ sĩ đáp:

"Nếu Cẩu Đản tiên tử rảnh rỗi, cô có thể tùy ý tìm một đám mục tiêu, theo hình thức này tiến hành thao tác." "Được ~ Vậy ta lại đi tìm kiếm một đám Kiếp Tiên, xem xem có thể tâng bốc Bá Tống một đợt nữa hay không, lập cái nhóm giao lưu Bá Tống cho Kiếp Tiên đỉnh cấp." Trình Lâm Tiên Tử trả lời.

Có thể thấy được, gần đây 'Trình Lâm Tiên Tử' rảnh rỗi cỡ nào, rảnh đến nỗi cô đều nguyện ý đi làm một thủy quân không công, cổ xuy Bá Tống. "Ngoài ra, Bàn Cầu nữ sĩ, ta cảm giác nếu có lúc cô có thể ra tay biên soạn một quyển 《Sổ tay Bá Xuy》, sau đó ta có thể dẫn người mới hảo hảo cổ xuy Thư Hàng, tạo thế cho hắn." Trình Lâm Tiên Tử lại bổ sung. "Đợi nâng cấp xong client lần này, ta sẽ xem xem có thể biên soạn một ít đồ vật ra hay không, dẫn dắt hứng thú người dùng." Long Lạc nữ sĩ tận chức hấp thu đề nghị của Trình Lâm Tiên Tử — đương nhiên, loại đồ vật 《Sổ tay Bá Xuy》 này quá 'phèn', cô sẽ không đi làm.

Lần này chủ yếu cũng là vì hấp dẫn đám Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đỉnh cấp này, cô mới có thể trở thành một vị 'Bá xuy' lâm thời. "Thôi bỏ đi, hay là để tự ta xem xem có thể làm ra quyển sách nhỏ hay không." Trình Lâm Tiên Tử đáp: "Bàn Cầu nữ sĩ cô quá bận rộn, vẫn là để tự ta làm đi." "Ừ." Long Lạc nữ sĩ trả lời ngắn gọn.

Nhìn thấy Long Lạc nữ sĩ lại tiến vào hình thức công việc rất bận rộn, Trình Lâm Tiên Tử liền không hề quấy rầy, xoay người tự mình đi hoạch định phương án vui đùa ầm ĩ. ...

Bên kia.

Trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào. "Client Tu Chân Liêu Thiên?

Ngày hôm nay, Thư Hàng tiểu hữu cuối cùng đã thành máy chủ." Bắc Hà Tán Nhân cảm thán nói.

Thực ra, vào ngày Tống Thư Hàng tiểu hữu thành lập 'Nhóm Cửu

Châu Nhị Hào', phát triển ra thiên phú 'Tu Chân Liêu Thiên' kia, mấy vị tiền bối trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, liền đoán được khả năng này.

Quả nhiên, không đến mấy tháng, Tống Thư Hàng liền biến mình thành máy chủ chư thiên vạn giới.

Diệt Phượng Công Tử hồi phục nói: "Quan trọng là, cậu ta ngay cả 'Kênh giảng pháp trực tuyến' cũng làm ra rồi.

Ta tổng cảm giác tại giờ khắc này, hẳn là phải @một người nào đó một chút, nhưng lại nghĩ không ra." "Diệt Phượng Công Tử nói như vậy, ta cũng nhớ ra một người, hơn nữa ta loáng thoáng hình như nhớ vị đạo hữu này sẽ có quan hệ với 'hoạt động Lục phẩm Chân Quân mỗi tháng miễn phí giảng pháp ở kênh giảng pháp trực tuyến'." Lệ Chi Tiên Tử nhíu mày, gõ phím trả lời. "Hoàng Sơn tiền bối hả?

Nếu là Hoàng Sơn tiền bối, có lẽ sẽ nhớ ra chút gì đó?" Diệt Phượng Công Tử hỏi.

Đậu Đậu: "Hoàng Sơn Đại Ngốc và một phân thân của Thư Hàng chạy đi chỗ sâu trong vũ trụ mạo hiểm rồi...

Dường như là muốn đào một ít bảo vật trở về, làm quà năm mới cho các vị đạo hữu.

Dù sao, vài ngày nữa là tết rồi." "Nhanh thật, thế giới nhân loại bình thường lại sắp qua một năm rồi sao?" Tuyết Lang Động Chủ từ từ nói.

Thân là tu luyện giả, quan niệm thời gian của bọn họ có chỗ khác biệt với người bình thường.

Một năm thời gian, đối với người bình thường mà nói có lẽ đã không ngắn, nhưng đối với tu luyện giả mà nói, một năm thời gian thực tại nhỏ bé không đáng kể. "Nhanh sao?

Ta cảm giác năm nay trôi qua cũng không tính là quá nhanh..." Xa Thần Đông Phương Lục Tiên Tử nói: "Có khả năng là năm nay xảy ra chuyện quá nhiều, ta tổng cảm giác năm nay trôi qua đặc biệt sung thực." "Ta phải đi tìm Thư Hàng tiểu hữu." Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu (Trăng Sáng Hỏi Có Mấy Khi) trả lời. "Ví dụ như, trong năm nay, Bá Tống tiểu hữu chứng đạo Hiền Thánh rồi, không còn là hàng dởm nữa." Đông Phương Tĩnh Tuyết Tiên Tử hi hi cười nói. "Xác thực, năm nay là có Thư Hàng tiểu hữu + Bạch tiền bối xuất quan, cho nên cảm giác trôi qua đặc biệt sung thực.

Thật là một năm rất mâu thuẫn, cảm giác thời gian vẫn giống như trước đây, trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã là một năm.

Nhưng lại cảm giác thời gian trôi qua rất chậm, nhìn Thư Hàng tiểu hữu trưởng thành đến hiện tại, thế mà còn chưa qua năm." Bắc Hà Tán Nhân tổng kết. "Hiếm khi Bạch tiền bối lần này còn chưa quay về bế quan dài hạn, năm nay người của 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' cũng tương đối đầy đủ.

Chi bằng năm nay hảo hảo tụ tập một chút?" Lệ Chi Tiên Tử đề nghị. "Khẳng định phải tụ tập, ta đã đang mong chờ Hoàng Sơn tiền bối sẽ phát gói quà năm mới gì cho chúng ta." Thất Sinh Phù Phủ Chủ ngoi lên, vui vẻ cười nói.

Thông Huyền Đại Sư: "[Biểu tượng ngón tay cái]" Dược Sư: "[Tin nhắn thoại] Tạp âm ~" Không biết Dược Sư đang làm gì, một mảnh tạp âm, loáng thoáng dường như còn có thể nghe được thanh âm của Giang Tử Yên. "Nói đi cũng phải nói lại...

Thư Hàng có phải nên phát hồng bao cho mọi người không?

Cậu ta hiện tại là Hiền Thánh mà!

Tổng không thể nào để chúng ta phát hồng bao cho cậu ta đúng không?

Đâu có chuyện tết nhất, chúng ta một đám ngũ, lục phẩm, phát hồng bao cho Bát phẩm Hiển Thánh?" Đậu Đậu đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

Tuy rằng 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' khác với môn phái chính thức, quan hệ tiền bối, hậu bối bên trong cũng không hoàn toàn sắp xếp theo cảnh giới thực lực, tình người đậm đà hơn.

Trong lòng Tống Thư Hàng, các tiền bối trong nhóm vĩnh viễn đều là tiền bối, chưa từng thay đổi.

Nhưng mà, Đậu Đậu nói cũng rất có đạo lý a, lúc ăn tết, bọn họ một đám người chẳng lẽ phải phát hồng bao cho Thư Hàng tiểu hữu?

Đồng Quái Tiên Sư: "Ta cuối cùng lại login rồi...

Thư Hàng tiểu hữu phát hồng bao cho mọi người?

Ha ha ha, đừng làm khó Thư Hàng tiểu hữu quá.

Cậu ta 'khắc kim' (đốt tiền) ghê gớm lắm, trong tay không giữ được bao nhiêu linh thạch và bảo vật đâu.

Ép gấp, cẩn thận cậu ta phát triển ra một tính năng 'Tiền Tu Chân Liêu Thiên', mỗi năm phát cho mọi người một ức 'Tiền Tu Chân Liêu Thiên' dùng để nạp hội viên VIP đấy." Đậu Đậu: "..." Nó chỉ cần não bổ ra hình ảnh này, liền mặt chó tuyệt vọng. "Chúng ta đến lúc đó, phát hồng bao cho đệ tử của Thư Hàng đi." Bắc Hà Tán Nhân đưa ra một phương án tương đối thỏa đáng: "Lại phát hồng bao cho Thư Hàng tiểu hữu, đích xác có chút quái quái.

Cho nên, đem phần hồng bao này đổi thành phát cho đệ tử cậu ta, là thỏa đáng rồi." "Vẫn là lão Bắc Hà đáng tin cậy." Diệt Phượng Công Tử like.

Trước mắt sự tồn tại không thể thiếu trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' là Hoàng Sơn tiền bối, Bắc Hà Tán Nhân cùng với Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối tuy rằng có đôi khi không đáng tin cậy, nhưng ngài có thể dùng để trấn nhóm, là linh vật mạnh nhất. ...

Mà trong lúc các đạo hữu Nhóm Cửu Châu Nhất Hào vui vẻ thảo luận chuyện ăn tết, một vị Cư Sĩ nhanh chóng liên hệ với Tống Thư Hàng: "Thư Hàng, có đó không, cái cơ hội 'Mỗi tháng một lần nghe Lục phẩm Chân Quân miễn phí giảng pháp' của cậu, còn đó không?" Tống Thư Hàng đột nhiên nhận được tin nhắn thông đạo nội bộ 'bản khối tính năng nguyên lão' này, trước tiên là hơi ngẩn ra.

Đây là ai a, trước đây ta từng add người này sao?

Ngay cả biệt danh và đạo hiệu cũng không có đánh dấu.

Tống Thư Hàng suy tư một chút, đột nhiên trong lòng hắn khẽ động.

Đợi chút...

Là hắn.

Là Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ!

May quá, bởi vì phát triển ra tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', thân là 'máy chủ chính', hắn có thể sở hữu một ít đặc quyền, triệt tiêu thiếu chút hiệu quả đặc thù của 'Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ'. "Thật là đáng sợ, ta hiện tại cường độ nguyên thần có thể so với Cửu phẩm Kiếp Tiên, thậm chí còn muốn vượt qua, thế mà đều không thể miễn dịch hiệu quả công pháp loại này của Cư Sĩ." Tống Thư Hàng thầm than một hơi.

Sau đó, hắn trả lời Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ: "Tiền bối, cái cơ hội giảng pháp kia vẫn còn.

Bất quá, tiền bối ngài không phải đã thăng cấp Thất phẩm Tôn Giả rồi sao?" Loáng thoáng dường như nhớ Cư Sĩ thăng cấp Thất phẩm, nhưng nhớ không rõ. "Không sao cả, Thất phẩm giảng Lục phẩm giảng pháp, giảng càng có hiệu quả.

Đem cơ hội này cho ta đi, thế nào?" Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ lên tiếng nói: "Nếu như có thể, 'Lục phẩm miễn phí giảng pháp' mỗi tháng của năm 2020 ta đều bao hết!

Làm báo đáp, ta có thể dẫn cậu đến bí cảnh tu luyện tổ truyền đi một chuyến.

Nếu cậu may mắn, có thể đạt được BUFF làm suy yếu hiệu quả thiên kiếp...

Ơ, ta nhớ hình như có dẫn linh quỷ của cậu vào bí cảnh kia rồi thì phải?

Sao nhớ không rõ nữa." Tống Thư Hàng: "..." Ngài mỗi tháng đều miễn phí giảng pháp cho ta, còn báo đáp ta?

Cư Sĩ hệ này, có thể kiên trì đến ngày hôm nay, tuyệt đối là thiên địa đang thương hại. "Báo đáp gì đó tiền bối không cần đâu, giữa tôi và ngài không cần khách khí như vậy.

Tiền bối ngài muốn, tùy thời có thể tới giảng pháp, tôi cầu còn không được." Tống Thư Hàng trả lời.

Ngoài ra...

Linh quỷ tiên tử của ta, từng đi qua bí cảnh hệ Cư Sĩ?

Sao ta nhớ không rõ?

Chương 2867

Cư Sĩ hệ này, sớm muộn gì cũng xong đời!

Lúc này, trong lòng Tống Thư Hàng thầm dập tắt ý niệm đi mạo hiểm ở bí cảnh tổ truyền của Cư Sĩ.

Hắn cũng không muốn bản thân biến thành giống như 'Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ', hóa thân thành trạng thái tiểu thấu minh bị động vĩnh viễn.

Trạng thái tiểu thấu minh có đôi khi vô cùng hữu dụng... ví dụ như khi bị Bàn Cầu đại lão hay di thuế của Bàn Cầu đại lão truy sát khắp thế giới, Tống Thư Hàng liền khát vọng có được thân thể tiểu thấu minh của Cư Sĩ.

Nhưng trừ cái đó ra, trạng thái tiểu thấu minh bị động vĩnh viễn sẽ mang lại phiền não cực lớn cho cuộc sống.

Ví dụ... khi bạn bị bố mẹ ruột quên mất, bố mẹ quyết định sinh 'đứa con đầu lòng' chính là bạn; ví dụ, còn có khả năng khủng bố là bị người mình yêu thương quên mất...

Nói ra thì, cũng không biết Cư Sĩ tiền bối có từng yêu đương hay chưa?

Những ý niệm này chợt lóe lên trong đầu Tống Thư Hàng, hắn càng thêm thương cảm cho Cư Sĩ. [Cư Sĩ tiền bối đã đến cảnh giới này rồi, chúng ta phải đối xử tốt với ngài ấy, nhân lúc chúng ta chưa hoàn toàn quên mất ngài ấy, hãy trân trọng mỗi khoảnh khắc ngài ấy tồn tại trong ký ức của chúng ta.] "Tiền bối, hiện tại ngài có bản thảo giảng pháp lục phẩm không?

Nếu có thì chọn ngày không bằng gặp ngày, bây giờ lên giảng pháp luôn, câu chút tương tác?" Tống Thư Hàng đề nghị.

Nhân lúc bây giờ tu luyện giả chư thiên vạn giới vừa mới tải xuống 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' không lâu, hơn nữa lại nhận được quyền hạn dùng thử VIP mà hắn hào phóng tặng kèm, số người online hẳn là đang ở mức đỉnh phong.

Lúc này lập tức tung ra tính năng 'Giảng pháp lục phẩm miễn phí', có thể thu hút thêm nhiều người dùng vào xem ngay lập tức.

Hơn nữa, trước khi hệ thống nạp linh thạch được hoàn thiện, cũng chỉ có 'Lục phẩm Chân Quân giảng pháp' miễn phí là có thể mở màn bước đầu tiên.

Hợp đồng 《Kiếp Tiên giảng pháp》 và 《Trường Sinh Giả giảng pháp》 ký kết với 'Cái Gì Cũng Có Thể Bán tiên tử' cần phải đợi sau khi 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' nâng cấp xong mới có thể chính thức lên sóng. "Bây giờ có thể lên giảng pháp luôn sao?" Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ hỏi.

Thư Hàng tiểu hữu tổ chức giảng pháp rất nhiều lần, đều không rủ hắn chơi cùng.

Nhưng màn chào sân 'Giảng pháp lục phẩm miễn phí' lần này, quy tắc cũng không kém hơn 'Huyền Thánh giảng pháp' là bao.

Hơn nữa, bởi vì đây là màn chào sân của tính năng này, là lần đầu tiên, nên sẽ mang ý nghĩa vô cùng đặc biệt!

Số một và số hai, người ta vĩnh viễn chỉ có thể nhớ kỹ cái số một mang ý nghĩa đặc biệt, còn số hai thường dễ bị người ta bỏ qua.

Tống Thư Hàng đáp: "Đương nhiên, chỉ cần ngài có chuẩn bị bài giảng lục phẩm, chúng ta có thể bắt đầu bất cứ lúc nào." "Vậy không cần đợi nữa, giảng pháp lục phẩm, ta chuẩn bị rất nhiều...

Sự thật là, giảng pháp của mỗi một cảnh giới, ta đều có chuẩn bị sẵn." Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ nói.

Hắn là chuẩn bị cho đệ tử tương lai của mình, trước kia hắn cũng muốn thu một đệ tử, giống như rất nhiều đạo hữu trong nhóm.

Nhưng theo tu vi cảnh giới của hắn tăng lên, cảm giác tồn tại của bản thân càng ngày càng thấp, Cư Sĩ lương thiện liền tạm thời dập tắt ý niệm 'thu đồ'.

Hơn nữa, hắn cũng sợ dạy dỗ một hồi, đệ tử lại quên mất hắn.

Hình ảnh đó, đau lòng biết bao nhiêu?

Thậm chí nếu đồ đệ thiên phú cường đại, nói không chừng luyện một hồi, hắn cũng sẽ quên mất đồ đệ...

Đó chính là nỗi đau nhân đôi.

Cho nên, trước khi tìm ra phương pháp phá giải, hắn không định tùy tiện nhận đồ đệ. "Ta đã không thể chờ đợi được muốn lên đài giảng pháp...

Đây rất có thể sẽ là cơ hội tỏa sáng duy nhất trong đời ta." Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ nở nụ cười chân thành.

Có đôi khi, niềm vui của Thất phẩm Tôn Giả cũng đơn giản như thế. "Vậy tiền bối, tôi gửi hợp đồng cho ngài.

Sau khi ngài ký xong, hậu đài sẽ mở cho ngài thông đạo 'Kênh giảng pháp - Sân khấu giảng pháp lục phẩm'.

Đồng thời, tôi cũng mở quyền hạn 'Thất phẩm Tôn Giả giảng pháp' cho ngài...

Đợi sau khi tính năng nạp linh thạch hoàn thiện, ngoại trừ mỗi tháng một lần giảng pháp lục phẩm miễn phí, ngài cũng có thể thử giảng pháp Thất phẩm Tôn Giả." Tống Thư Hàng đau lòng thay Cư Sĩ, cố gắng thể hiện mặt dịu dàng nhất của mình. "Gửi ta đi, ta ký ngay đây." Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ nói.

Lúc này, dù là văn tự bán mình, hắn có lẽ cũng sẽ không do dự mà ký xuống.

Tống Thư Hàng gửi bản hợp đồng mà Long Lạc nữ sĩ đã sớm chuẩn bị xong từ hậu đài cho Cư Sĩ.

Cư Sĩ chỉ lướt sơ qua hợp đồng một lần, liền ký tên đại danh 'Túy Mục Cư Sĩ' của mình lên, sau đó gửi hợp đồng lại.

Bên kia.

Tống Thư Hàng sau khi nhận được hợp đồng gửi về, nhíu mày.

Tuy rằng hắn quên mất đạo hiệu của Cư Sĩ rốt cuộc là gì, nhưng tổng cảm giác không nên là cái tên 'Túy Mục' (Mắt Say) này, hình như phải là một chữ nào đó rất giống chữ 'Mục' này, hoặc là hai chữ nào đó? "Cư Sĩ, chữ ký của ngài không sai chứ?" Tống Thư Hàng dò hỏi một câu. "Yên tâm đi, không sai được, ta vẫn luôn là Túy Mục...

Các ngươi chắc chắn là quên mất đạo hiệu của ta rồi phải không?

Yên tâm đi, ta đã quen rồi, không cần sợ làm tổn thương tim ta đâu." Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ tự giễu nói. [Thật sự là do mình quên sao?] Tống Thư Hàng gãi gãi đầu. "Đúng rồi, Thư Hàng tiểu hữu.

Sắp qua năm mới rồi, mấy vị đệ tử nhà ngươi có muốn quà gì không?

Năm mới năm nay, chúng ta sẽ không phát lì xì cho ngươi...

Dù sao ngươi cũng đã là Huyền Thánh hàng thật giá thật.

Lì xì này, bọn ta phát cho đệ tử của ngươi nhé." Túy Mục Cư Sĩ nhớ tới nội dung đã chat trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' trước đó, thuận miệng nhắc một câu. "Lì xì năm mới của tôi, mất rồi?" Tống

Thư Hàng sửng sốt: "Nhưng tiền bối, năm ngoái tôi cũng chưa nhận được lì xì năm mới mà!" Túy Mục Cư Sĩ nhắc nhở: "Năm ngoái chúng ta còn chưa quen biết nhau." "Nói cách khác, tôi ngay cả một cái 'lì xì năm mới' cũng chưa nhận được, thì đã quá tuổi rồi sao?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, lần đầu tiên phát hiện ra cái hại của việc thăng cấp quá nhanh.

Đời người, có được mấy cơ hội nhận lì xì năm mới của các tiền bối chứ?

Tôi bây giờ tán công hạ thấp cảnh giới liệu còn kịp không? "Đến lúc đó, nhớ nói cho ta biết đệ tử của ngươi muốn bảo vật gì.

Năm mới năm nay, ta phát cho bọn nhỏ một cái lì xì lớn...

Hy vọng chúng có thể nhớ kỹ ta." Túy Mục Cư Sĩ nói.

Đồng thời, hắn kết thúc giao diện 'Tu Chân Liêu Thiên bản Nguyên Thần', đăng nhập tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan', tiến vào kênh giảng pháp VIP.

Ở nơi đó, thông đạo 'Mỗi tháng một lần Lục phẩm tu sĩ giảng pháp miễn phí' đã chứng nhận cho hắn, mở ra quyền hạn. "Ta đến đây." Túy Mục Cư Sĩ khẽ nói.

Hắn vừa tấn thăng Thất phẩm Tôn Giả không lâu, khoảng cách đến 'Bát phẩm Huyền Thánh giảng pháp' còn rất xa, trong tình huống bình thường ít nhất phải mất mấy trăm năm thời gian để ma luyện.

Nhưng hiện tại, hắn có một cơ hội 'tỏa sáng' sớm.

Để cho màn chào sân của Nhất Thiên Vạn Thoại Phí Cư Sĩ có thể trở nên chói lọi hơn, Tống Thư Hàng thông qua quyền hạn máy chủ, làm cho hắn một cái 'Thông báo ghim đỉnh'.

Tất cả tu luyện giả đang online nghiên cứu tính năng VIP đều nhận được thông báo nhắc nhở. [Kênh giảng pháp lần đầu tiên mở màn Lục phẩm Chân Quân giảng pháp sắp bắt đầu, người giảng pháp lần này là Thất phẩm Tôn Giả Túy Dụng Cư Sĩ, người dùng VIP mỗi tháng có thể miễn phí xem một lần Lục phẩm giảng pháp!] Dưới thông báo toàn server, gần như sáu thành người dùng trở lên đã tiến vào kênh giảng pháp, hơn nữa số lượng còn đang không ngừng tăng lên.

Sau đó, một nam tử đẹp trai mang khí chất cư sĩ ẩn dật xuất hiện trong mắt mọi người.

Ấn tượng đầu tiên: Quả là một vị Cư Sĩ tuấn mỹ lại có khí chất!

Sau đó tầm mắt hạ xuống, nhìn xem dáng người.

Ấn tượng thứ hai: Chờ chút, mặt mũi ra sao ấy nhỉ?

Tầm mắt dời lên, quay đầu nhìn lại mặt...

Quả là một vị Cư Sĩ tuấn mỹ lại có khí chất!

Tầm mắt hạ xuống: Mình vừa nãy đang nhìn ai?

Trông như thế nào nhỉ?

Tầm mắt dời lên: Ôi trời, vị Cư Sĩ này trông thật tuấn mỹ lại có khí chất.

Tầm mắt hạ xuống: Mình vừa nãy có phải đang nhìn cái gì không?

Tầm mắt dời lên: Trời ơi, rõ ràng là lần đầu tiên nhìn thấy gương mặt này, tại sao cảm giác mình phảng phất như đã nhìn gương mặt này mấy trăm lần rồi, đây chẳng lẽ chính là cảm giác rung động con tim?

Cứ tuần hoàn lặp lại như thế.

Trong khoảng thời gian ngắn trước khi Túy Dụng Cư Sĩ bắt đầu giảng pháp, hắn không ngừng tiếp nhận ánh mắt quét tới quét lui của tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Ánh mắt của tu luyện giả không ngừng di chuyển trên người hắn.

Thậm chí một bộ phận tiên tử mỗi lần dời mắt lên, thế mà lại nảy sinh sự hiểu lầm là con tim rung động.

Ngay cả một bộ phận Trường Sinh Giả cũng ẩn ẩn chịu chút ảnh hưởng.

Bọn họ chỉ cần dời mắt khỏi mặt Túy Dụng Cư Sĩ, gương mặt tuấn mỹ khí chất của Cư Sĩ trong đầu sẽ bắt đầu hơi mờ đi, giống như độ phân giải bị giảm xuống.

Trong nhóm 《Nghiên Cứu Bá Tống Giao Lưu Quần》. [Đây là đạo hữu kỳ lạ mà Bá Tống tìm được từ đâu thế?

Loại cảm giác tồn tại này cũng quá kỳ quái rồi đi?] Ngự Thú Hiền Giả nhịn không được phát ngôn.

Đây là tin nhắn đầu tiên của hắn trong 《Nghiên Cứu Bá Tống Giao Lưu Quần》, cũng là tin nhắn đầu tiên của cả nhóm.

Đây là một sự khởi đầu tốt đẹp, là bước đi vĩ đại mà các đại lão Trường Sinh Giả bước ra trong tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Long Lạc nữ sĩ đứng sau màn nở nụ cười mập mạp, thỏa mãn thu thập số liệu của các Trường Sinh Giả.

Cô sẽ tranh thủ lúc rảnh rỗi bồi dưỡng kỹ nhóm Trường Sinh Giả này, cố gắng mở rộng nhóm này, tốt nhất là kéo hết Trường Sinh Giả của chư thiên vạn giới vào nhóm, thuận tiện bồi dưỡng.

Mỗi một vị Trường Sinh Giả đều là nguồn khách ưu tú của 'Tu Chân Liêu Thiên', là tài phú trân quý.

Chương 2868

[Một điểm quan trọng hơn...

Các ngươi có chú ý tới đạo hiệu của vị Cư Sĩ giảng pháp này không?

Trước đó trong thông báo hệ thống hẳn là có nhắc tới đạo hiệu của hắn, nhưng ta cứ không nhớ nổi.

Bạn bè của Bá Tống, quả nhiên cũng phi phàm.

Vị Thất phẩm Tôn Giả này thế mà có thể ảnh hưởng đến chúng ta, thực sự quỷ dị.

Quả nhiên, vật họp theo loài.

Yêu nghiệt sẽ làm bạn với yêu nghiệt.] Ngoại Sính Thủy Quân Bá Xuy Kim Cương Tự Đại Sư nắm lấy cơ hội, tâng bốc bạn bè của Bá Tống một đợt, cũng từ phía sườn tâng bốc Bá Tống một đợt.

Sự tâng bốc chân chính, không phải là tâng bốc trực diện, mà phải từ phía sườn, từ các góc độ khác nhau mà tâng bốc.

Như vậy vừa có thể tạo ra cảm giác thần bí, lại có thể từ bên cạnh làm nổi bật sự ngầu lòi của Bá Tống.

Hơn nữa, lúc bọn họ tâng bốc không phải là tâng bốc mù quáng, mà sẽ kết hợp thực tế, âm thầm dẫn dắt.

Đại sư vừa dứt lời, Trường Sinh Giả và các đỉnh tiêm Kiếp Tiên đã ngưng tụ ra hình mẫu Đại Đạo của bản thân đều hơi sửng sốt.

Bọn họ cẩn thận nhớ lại, trong đầu lại chỉ có kết cấu đạo hiệu kiểu 'Túy?

Cư Sĩ', sống chết không nhớ nổi từ ở giữa rốt cuộc là từ gì.

Chuyện này liền vô cùng đáng sợ rồi! [Ta đột nhiên cũng bắt đầu thấy hứng thú với 《Trường Sinh Giả giảng pháp》...

Liệu có Trường Sinh Giả nào nguyện ý phối hợp với Bá Tống, tiến hành giảng pháp tại kênh 'Tu Chân Liêu Thiên' này không?] Thành viên nhóm 'Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản' đột nhiên lên tiếng. 'Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản' tuy rằng không để lộ đạo hiệu của mình, nhưng thần thức của hắn cường đại vô cùng, lúc giao lưu ban đầu đã mang đến áp lực không nhỏ cho các Trường Sinh Giả.

Tu Chân Giới phần lớn thời gian vẫn là thực lực vi tôn.

Cho nên, dù 'Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản' ít nói, nhưng mỗi lần hắn phát ngôn đều sẽ thu hút sự chú ý của các thành viên trong nhóm. [Nếu Trường Sinh Giả giảng pháp thật sự không có ai, bản thân Bá Tống cũng có thể ra trận mà, hắn vốn dĩ vô cùng am hiểu việc giảng pháp.] Có thành viên Trường Sinh Giả trả lời. [Không, điểm ta quan tâm không phải là cái này.] Thành viên 'Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản', người ẩn ẩn đã trở thành đại tiền bối đáng tin cậy, vai trò đại lão tiềm năng trong nhóm, chậm rãi nói: [Những lời tiếp theo, ta dùng 'mật mã nội bộ' trong nhóm chúng ta để miêu tả, bởi vì liên quan đến thông tin quan trọng.] 'Tu Chân Liêu Thiên khách hộ đoan' sử dụng rất thuận tiện, nhưng nó dù sao cũng là thứ Bá Tống cổ vũ ra.

Cho nên, vì tính bảo mật khi trò chuyện, quản trị viên 'Nguyên Sơ Ma Nữ' đã chuyên môn thiết kế một bộ 'Văn bản mật mã', thông qua phương pháp giao lưu thần thức trước đó, gửi cho mỗi một thành viên.

Một khi nội dung trò chuyện trong nhóm liên quan đến thông tin trọng đại, liền đổi sang dùng 'Văn bản mật mã' để giao lưu.

Nghe thấy 'Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản' muốn dùng mật mã phát biểu, tất cả thành viên trong nhóm lập tức xốc lại tinh thần ngay lập tức. [Văn bản mật mã: Thứ ta thực sự quan tâm là, 'Kênh giảng pháp' này đã phù hợp với quy tắc 'Huyền Thánh giảng pháp', vậy nếu chúng ta tham gia vào tiết mục 'Trường Sinh Giả giảng pháp' trong đó, liệu có thể tiếp xúc tối đa với 'Quy tắc Huyền Thánh giảng pháp' mà Bá Tống lĩnh ngộ được, và từ đó tham ngộ ra chút gì đó không?

Bá Tống có thể dùng thân phàm nhân chấp chưởng quyền hành Thiên Đạo, trong đó nhất định có kỹ xảo gì đó, đáng giá để chúng ta suy ngẫm.] Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản phát ngôn.

Sau khi hắn nói xong, các thành viên trong cả nhóm đều trầm tư!

Đại lão đúng là đại lão, góc độ quan sát sự vật đều khác hẳn mọi người.

Nhưng đại lão nói có lý a!

Bá Tống có thể dùng thân người thi hành quyền hành Thiên Đạo, trong đó khẳng định có loại kỹ xảo nào đó, hơn nữa Bá Tống làm được, bọn họ nói không chừng cũng có thể làm được.

Nhưng muốn tìm hiểu sâu điểm này, thì tiết mục 'Trường Sinh Giả giảng pháp' là một kênh trải nghiệm vô cùng tốt. [Văn bản mật mã: Song Cẩu Đản đại lão ngài nói như vậy, ta cũng nảy sinh hứng thú với Trường Sinh Giả giảng pháp của 'Kênh giảng pháp' rồi...

Lát nữa, xem thử sau khi vị Túy Xá Cư Sĩ này giảng pháp xong, xem phản hồi và hiệu quả thế nào.] [Văn bản mật mã: Hoặc là, chúng ta cũng có thể lên thử hạng mục 'Trường Sinh Giả giảng pháp' này, xem xem sẽ có thu hoạch gì, và từ đó lĩnh ngộ ra chút Đạo, quy tắc liên quan đến Bá Tống.] Các Trường Sinh Giả trong nhóm triệt để mở rộng chủ đề.

Thậm chí sự chú ý cũng bị dẫn dắt thành công đến tiết mục 'Kênh giảng pháp'.

Trong Cửu U thế giới.

Đại biểu cho sự giảo hoạt nhất thế gian - Cửu U Chúa Tể Cẩu Đản Đa, trên mặt lộ ra thần sắc hài lòng.

Loại chuyện dụ dỗ này là bản năng của Cửu U Chúa Tể, Cẩu Đản Đa chỉ cần suy tư một chút ở vỏ não, là có thể sinh ra hàng ngàn phương thức dụ dỗ thiên y vô phùng. ...

Bên kia. "Rất tốt, tính đến trước mắt, có ít nhất tám thành trở lên người dùng 'Tu Chân Liêu Thiên' khách hộ đoan đã tiến vào kênh giảng pháp, đón xem Ngư Tràng Cư Sĩ giảng pháp.

Đợt giảng pháp miễn phí này của Cư Sĩ đã đạt được hiệu quả vạn chúng chú mục, ngài ấy hẳn là đã thỏa mãn rồi." Tống Thư Hàng gật đầu nói. @#%× Tiên Tử: "Từ hôm nay trở đi, hắn sẽ đăng cơ làm vương!" Hắc Bì Vũ Nhu Tử yếu ớt trở mình, chậm rãi ngồi dậy từ dưới đất — cô rốt cuộc cũng khôi phục lại, không cần Bá Tống thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 cho cô để hạ thấp sự cộng hưởng 'Thống khổ khi bản thể mất đi Linh Quỷ' nữa.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử dụi dụi mắt: "Tống tiền bối, anh đang làm gì thế?" "Anh đang xem khoảnh khắc chói lọi nhất trong đời của Ngư Đảm Cư Sĩ.

Đúng rồi...

Hắc Bì Tử, em có thể tải xuống khách hộ đoan không?

Hoặc là sử dụng tài khoản của Vũ Nhu Tử để online?

Nếu không được, anh chuyển tiếp hình ảnh cho em?" Tống Thư Hàng nói.

Hắn ôm kỳ vọng rất lớn đối với buổi giảng pháp của Cư Sĩ...

Bởi vì, Lục phẩm Huyền Thánh giảng pháp là miễn phí.

Giảng pháp miễn phí cho chư thiên vạn giới, về mặt lý thuyết mà nói, hẳn là có thể thu hoạch được một mẻ công đức!

Tống - Phát hiện ra cách thu hoạch công đức mới - Thư Hàng.

Trong kênh giảng pháp, Túy Mục Cư Sĩ hơi siết chặt nắm đấm.

Nhìn ta, đều nhìn về phía ta!

Tất cả mọi người đều đang chăm chú nhìn ta!

Cư Sĩ lúc này, cảm giác mình giống như một ngôi sao sắp nổ tung, bùng nổ ra quang huy mạnh nhất thuộc về mình giữa bầu trời đêm!

Vốn dĩ chỉ là ánh sao yếu ớt, sau khoảnh khắc nổ tung này, có thể tranh huy với nhật nguyệt!

Đây chính là cảm giác khi 'Huyền Thánh giảng pháp' sao?

Thảo nào, Thư Hàng tiểu hữu lại mê mẩn hoạt động 'giảng pháp' này, trước sau một hơi giảng pháp bảy lần.

Bản thân không thể ké một đợt 'Tổ đoàn độ kiếp giảng pháp' của Thư Hàng tiểu hữu, nhưng bây giờ cơ hội này cũng không tệ.

Sau khi chuẩn bị sẵn sàng, trên mặt Túy Mục Cư Sĩ lộ ra nụ cười mê người, hắn chậm rãi mở miệng, dùng thanh âm ôn nhu kể lể bài giảng của hắn cho tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Tướng mạo của Túy Mục Cư Sĩ tuấn mỹ, khí chất cao nhã, thanh âm êm tai, quả thực là tồn tại cấp bậc thần tượng siêu sao.

Sau khi hắn bắt đầu giảng pháp, tu luyện giả từ 1-5 phẩm của chư thiên vạn giới đều trầm mê vào bài giảng của hắn, không thể tự kiềm chế.

Càng nghe càng trầm mê, càng nghe càng nhập tâm.

Khi nhập tâm đến mức độ nhất định, các tu luyện giả 1-5 phẩm đều quên mất người giảng pháp là ai, dáng dấp ra sao, là nam hay nữ, tên gọi là gì.

Thậm chí bọn họ phảng phất như quên mất có người đang giảng pháp, chỉ còn lại thanh âm ôn nhu u u không ngừng truyền đến bên tai.

Bọn họ quên đi tất cả, tâm vô tạp niệm, bên tai và trong tâm hải chỉ có thanh âm vừa ôn nhu lại trong trẻo kia.

Trạng thái nghe giảng này chỉ đứng sau trạng thái vô thượng 'Đốn ngộ', tâm như chỉ thủy hào vô tạp niệm, hiệu quả nghe giảng được tối đa hóa!

Trạng thái nghe giảng này thậm chí có thể nói là một loại hưởng thụ cực hạn.

Ngay cả đại bộ phận Tôn Giả, Huyền Thánh đều trầm mê vào trạng thái 'nghe giảng' này — nội dung giảng pháp cấp bậc Lục phẩm Chân Quân đối với bọn họ mà nói ý nghĩa không lớn.

Nhưng trạng thái nghe giảng này lại có thể xoa dịu tâm linh tu luyện giả, có lợi cho tâm cảnh. ...

Trong Bá Giới.

Tống Thư Hàng đưa tay thi pháp, kéo hai cái một trăm tầng trên dưới của Cửu Tu Chi Mộ từ 'Cửu U thế giới' và 'Mộng thế giới' về, đặt lên tinh cầu 'Tân Sinh Bá Tống' của mình. 'Kế hoạch tạo thần' của Bạch tiền bối đã cáo một đoạn lạc, Cửu Tu Chi Mộ của ngài ấy đã hoàn thành sứ mệnh.

Sau khi suy nghĩ, hắn lại thả chiếc 'Thuyền Thái Dương' — tiểu thái dương thu hồi từ chỗ Thiên Đế Đát Đát Tử ra, tạm thời đặt nó ở trong Bá Giới của mình.

Chiếc Thuyền Thái Dương này hắn định tặng cho 'Long Lạc nữ sĩ' làm quà năm mới, để cô chăm sóc Hắc Long thế giới.

Hiện tại còn vài ngày nữa là đến Tết, có thể để Thuyền Thái Dương ở lại Bá Giới phát sáng vài ngày trước đã.

Cửu Tu Chi Mộ hiện nay là máy chủ phân tán của 'Kênh giảng pháp'.

Có nó rồi, Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái, liền thông qua Cửu Tu Chi Mộ chia sẻ hình chiếu màn hình giảng pháp lần đầu của Ngư Đảm Cư Sĩ ra, để các vật trang sức trên người mình cũng có thể đón xem. "Đây là màn chào sân giảng pháp của Ngư Đảm Cư Sĩ, lát nữa sau khi giảng pháp kết thúc, chúng ta đừng quên like cho Cư Sĩ." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy tư một chút, nghiêng đầu nói: "Tống tiền bối, là 'zuiyue' Cư Sĩ." "Zuiyue?" Tống Thư Hàng sửng sốt, sau đó hắn đưa tay điểm một cái, kéo bản hợp đồng Cư Sĩ vừa ký với hắn ra, cười nói: "Hắc Bì Tử, em nhớ sai rồi, là Túy Mục.

Em xem, chữ ký thân bút Cư Sĩ viết này." Hắc Bì Vũ Nhu Tử liếc nhìn cái chữ ký này, ngây ngẩn cả người.

Một hồi lâu sau. "Hệ Cư Sĩ sớm muộn gì cũng toang." Hắc Bì Vũ Nhu Tử khẳng định nói. "Sắp toang!" @#%× Tiên Tử gật đầu phụ họa. "Túy Ngốc Ngốc toang!" Tạo Hóa Tiên Tử trở về cùng Cửu Tu Chi Mộ lên tiếng phối hợp nói. "Nếu tiết mục giảng pháp đã bắt đầu, ta phải về trước đây." Thạch Bi đạo hữu lên tiếng nói: "Ta hiện tại là một bộ phận không thể chia cắt của Cửu Tu Chi Mộ.

Đợi sau khi giảng pháp hoàn thành, còn cần ta đăng tràng phối hợp!" Nói xong, không đợi Tống Thư Hàng hỏi nhiều, Thạch Bi đạo hữu đã bay người nhập vào Cửu Tu Chi Mộ, hóa thành bia mộ — đợi sau khi Cư Sĩ giảng pháp kết thúc, chính là lúc nó trưng ra bài diện của mình.

Bài giảng của Cư Sĩ, chậm rãi kể ra.

Thanh âm trong trẻo ôn nhu của hắn bất tri bất giác xoa dịu tâm linh mọi người.

Ngay cả những tiên tử vật trang sức hoạt bát trên người Tống Thư Hàng, bất tri bất giác cũng bình tĩnh lại. @#%× Tiên Tử nổi trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, Tạo Hóa Tiên Tử và Hắc Bì Tử nổi ở hai bên Tống Thư Hàng.

Phượng Trảo Tiên Tử đứng trên vai Tống Thư Hàng.

Chương 2869

Bạch Cốt Tiên Cơ, Bạch Bào Kim Quái ngồi bên cạnh Hắc Bì Tử, một đám người xếp thành hàng ngồi ngay ngắn.

Ngay cả cọng tóc ngốc của Sở các chủ cũng mềm nhũn nằm sấp trên sọ não Tống Thư Hàng.

Ánh sáng tiểu thái dương ôn nhu rắc xuống, chiếu rọi lên mọi người trên 'Tiểu thế giới người khổng lồ'.

Cảnh tượng này giống như hình ảnh nghỉ ngơi an nhàn tự đắc vào buổi trưa hè, yên tĩnh thoải mái. ...

Bất tri bất giác, bài giảng của Túy Mục Cư Sĩ đã kết thúc.

Dùng cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả giảng pháp lục phẩm, hắn giảng càng thêm thấu triệt, đối với Cư Sĩ lục phẩm và dưới lục phẩm đều có tác dụng rất lớn.

Sau khi giảng pháp kết thúc, chư thiên vạn giới phảng phất như vẫn còn đắm chìm trong trạng thái giảng pháp của Túy Mục Cư Sĩ.

Tất cả mọi người phảng phất như quên đi tất cả.

Phiền não, ưu sầu, không cam lòng, vào giờ khắc này toàn bộ đều được xoa dịu.

Thậm chí, ngay cả việc Túy Mục Cư Sĩ giảng pháp hoàn thành lúc nào, mọi người đều quên mất.

Trong hư không.

Trước người Túy Mục Cư Sĩ, đột nhiên có từng luồng ánh sáng màu vàng rắc xuống — đây là Công Đức Chi Lực.

Công Đức Chi Lực này cũng không tính là to lớn, so với công đức

'Huyền Thánh giảng pháp' của Tống Thư Hàng thì không cùng một đẳng cấp.

Đây chính là phúc báo cho việc Túy Mục Cư Sĩ 'miễn phí giảng pháp cho tu luyện giả chư thiên vạn giới'.

Bất quá...

Những Công Đức Chi Lực này lại không hội nhập vào trong cơ thể Túy Mục Cư Sĩ!

Trong ánh mắt nghi hoặc của Túy Mục Cư Sĩ, những Công Đức Chi Lực này rơi xuống vị trí cách Cư Sĩ hai mét... sau đó bắt đầu ngưng kết lại.

Túy Mục Cư Sĩ: "???" Hắn có thể cảm ứng rõ ràng, những Công Đức Chi Lực này là rơi xuống vì hắn, là phần thưởng hắn phải nhận được.

Nhưng mà, cái Công Đức Chi Lực này hạ xuống vị trí cách hắn hai mét là cái quỷ gì?

Đừng nói với hắn là ngay cả 'Quy tắc chư thiên vạn giới' cũng quên mất hắn, hoặc là không thể khóa chặt tọa độ chi tiết của hắn?

Cho nên khi công đức giáng lâm, đều 'quên' mất chính thể là hắn, đành phải giáng lâm Công Đức Chi Lực xuống vị trí đại khái của hắn?

Đây đã không phải là 'tổn thương tim' đơn giản như vậy, đây quả thực là 'đâm thủng phổi' a!

Túy Mục Cư Sĩ cảm giác tâm can mình đều đang đau thắt.

Tuy rằng nhỏ hơn Công Đức Chi Lực của Huyền Thánh giảng pháp rất nhiều, nhưng đây dù sao cũng là phản hồi thành tâm đến từ tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Từng luồng Công Đức Chi Lực ngưng kết lại trong hư không.

Cho dù không tìm thấy 'chính thể', chúng nó cũng không tiêu tán, mà bắt đầu ngưng tụ giữa không trung.

Đầu tiên là ngưng tụ ra một thứ dạng hạt nhân công đức, lại lấy hạt nhân này làm trung tâm, một đóa hoa sen công đức sống động như thật nở rộ.

Khoảnh khắc hoa sen công đức nở rộ, trong lòng Túy Mục Cư Sĩ sinh ra cảm ứng.

Hắn vươn tay, nhẹ nhàng đón lấy đóa hoa sen này. "Tị tai, xu phúc...

Đây là bài Cát Tường Bạch Thánh phiên bản suy yếu sao?

Sau đó hiệu quả quan trọng nhất là... tránh kiếp (tị kiếp)?" Túy Mục Cư Sĩ nhíu mày.

Hắn có loại trực giác, chỉ cần hắn đưa sức mạnh đặc hữu của hệ phái hắn vào trong đóa 'Công Đức Kim Liên' này, đóa Công Đức Kim Liên này sẽ có được hiệu quả tránh kiếp!

Tu Chân Liêu Thiên thông báo toàn server: Diệt Phượng < Nhà Ta Biên Tập Siêu Hung Dữ > sắp lên kệ rồi ~~ "Vốn dĩ là 'Công Đức Chi Lực' phải dung nhập vào trong cơ thể hắn, cuối cùng lại hình thành Công Đức Kim Liên ở ngoài cơ thể hắn.

Cho nên, tuy rằng biết rõ đây là kiện bảo vật, nhưng khi cầm đóa Công Đức Kim Liên này, Túy Mục Cư Sĩ liền cảm giác mình bị một dao đâm từ tâm can xuyên đến phế phủ — điều này làm hắn có xúc động muốn hung hăng ném 'Công Đức Kim Liên' xuống đất, đập nó nát bấy.

Bất quá cuối cùng, hắn vẫn nhịn được.

Có nóng nảy nữa cũng không thể gây khó dễ với bảo bối.

Có tức giận nữa cũng không thể xé tiền.

Hơn nữa, sau khi cảm giác được hiệu quả tránh kiếp và thuộc tính của đóa 'Công Đức Kim Liên' này, trong lòng Túy Mục Cư Sĩ liền có quyết định — đóa 'Công Đức Kim Liên' đầu tiên này, tặng cho Thư Hàng tiểu hữu đi.

Có thể dùng nó để đáp tạ ân tình Thư Hàng tiểu hữu nhường cơ hội 'Giảng pháp lục phẩm' cả năm 2020 cho hắn — trong mắt người khác, giảng pháp miễn phí là công việc, là chuyện cần tiêu hao tinh lực.

Nhưng trong mắt một mạch Túy Mục Cư Sĩ, đây lại là thời gian 'tỏa sáng' hiếm có trong đời, vạn kim khó cầu.

Đóa 'Công Đức Kim Liên' này tuy rằng có hiệu quả tránh kiếp, nhưng bản thân Túy Mục Cư Sĩ trong thời gian ngắn không dùng được — hắn cũng không giống như Thư Hàng tiểu hữu, dăm ba bữa lại tấn cấp một lần.

Huống chi, một năm có mười hai tháng.

Tiếp theo, mỗi tháng giảng pháp, hắn đều có cơ hội ngưng tụ một đóa 'Công Đức Kim Liên'.

Có khả năng đến lúc đó số người quan tâm sẽ không nhiều như hôm nay, hiệu quả của 'Công Đức Kim Liên' ngưng tụ ra sẽ bị giảm bớt, nhưng hắn còn có thể thu hoạch mười một đóa Công Đức Kim Liên, căn bản không cần lo lắng vấn đề hiệu quả. "Hiện tại điều duy nhất khá phiền toái chính là, đóa 'Công Đức Kim Liên' này cần đưa linh lực hệ phái của ta vào mới có thể kích hoạt triệt để...

Nhưng một khi đưa linh lực của ta vào, nó sẽ khóa định với ta, không thể chuyển tặng cho người khác nữa.

Nhưng nếu ta không đưa linh lực vào, thuộc tính 'tránh kiếp' của nó sẽ không thể kích hoạt." Túy Mục Cư Sĩ nhíu mày.

Chuyện này liền vô cùng mâu thuẫn.

Trừ phi, Tống Thư Hàng có thể nghĩ biện pháp, mô phỏng ra linh lực hệ phái của bọn họ, để kích hoạt đóa Công Đức Kim Liên này? "Hoặc là...

Có nên truyền thụ 'công pháp' hệ phái ta cho Thư Hàng tiểu hữu không?

Không cần tinh thông đến trình độ nào, chỉ cần ngưng tụ ra một tia công lực bản môn dùng để kích hoạt Kim Liên là được?" Túy Mục Cư Sĩ suy tư nói.

Dựa vào độ nổi tiếng của Thư Hàng tiểu hữu ở chư thiên vạn giới, hẳn là cũng có thể triệt tiêu ảnh hưởng 'tiểu thấu minh' của công pháp hệ phái bọn họ chứ?

Càng đừng nói hiện tại trên người hắn có 7 Thánh Hiệu + 1 Giới Chủ Hiệu, khẳng định có thể áp chế tác dụng phụ của công pháp hệ phái bọn họ.

Túy Mục Cư Sĩ càng nghĩ, liền càng cảm giác phương án này khả thi.

Thế là, hắn liên hệ Tống Thư Hàng: "Thư Hàng tiểu hữu." "Tôi đây." Tống Thư Hàng trả lời.

Hắn đắm chìm trong trạng thái giảng pháp của Cư Sĩ không thể tự kiềm chế, dẫn đến lúc Cư Sĩ nhắn tin liên hệ hắn, hắn nhất thời thế mà lại không nhớ ra người chat với hắn ở đối diện là ai.

May mà hắn rất nhanh thông qua manh mối 'Nhất Thiên Vạn Thoại Phí', một lần nữa khóa định thân phận của Cư Sĩ. "Cư Sĩ cảm giác hiệu quả giảng pháp như thế nào?" Tống Thư Hàng mỉm cười, nói.

Túy Mục Cư Sĩ khoa trương nói: "Chỉ có thể nói, ta hiện tại đã chết cũng không tiếc!" "Cư Sĩ ngài đừng chết chứ!" Tống Thư Hàng cười nói.

Túy Mục Cư Sĩ mỉm cười, trả lời: "Sau khi ta giảng pháp miễn phí xong...

Nhận được Công Đức Chi Lực gia trì!" "Ừm, tôi biết." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Bên này tôi cũng nhận được Công Đức Chi Lực gia trì, đại khái là vì tôi thân là máy chủ cung cấp nền tảng." Trong khi nói chuyện, hắn ngẩng đầu liếc nhìn 'Cửu Tu Chi Mộ' ở cách đó không xa.

Sau khi Túy Mục Cư Sĩ giảng pháp kết thúc... bối cảnh kênh giảng pháp liền chuyển hóa thành cấu tạo của 'Cửu Tu Chi Mộ'.

Cũng có Công Đức Chi Lực rơi xuống trên cái 'nền tảng' này, cường hóa Cửu Tu Chi Mộ — cái 'sân khấu giảng pháp' này.

Đồng thời, lại có một bộ phận Công Đức Chi Lực phản hồi lên người Tống Thư Hàng — cái 'máy chủ' này, được dùng để cường hóa @#%× Tiên Tử. @#%× Tiên Tử hiện tại đang ở cảnh giới 'Người sinh trưởng yếu?' giống như 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí'.

Vượt qua cực hạn Cửu phẩm Kiếp Tiên, nhưng vì chưa thai nghén ra Trường Sinh Chi Đạo của mình, cho nên không cách nào chứng đạo Trường Sinh.

Trạng thái này của cô, vừa vặn tương phản với loại 'Đỉnh tiêm Kiếp Tiên đã bước ra hình mẫu Đại Đạo của mình'.

Công Đức Chi Lực Tống Thư Hàng thu hoạch hiện tại, toàn bộ được gia trì lên người Công Đức Xà Mỹ Nhân, vô hạn chồng chất sức mạnh của cô — hắn rất mong đợi, khi sức mạnh công đức đạt đến một cực hạn, liệu có thể do lượng biến dẫn phát chất biến hay không.

...

Trong chư thiên vạn giới.

Tất cả tu sĩ đắm chìm vào bài giảng của Túy Dụng Cư Sĩ, chậm rãi thoát ra khỏi trạng thái nghe giảng kỳ diệu kia. "Thật là một lần giảng pháp hoàn mỹ, tuy rằng chỉ là giảng pháp lục phẩm, nhưng hiệu quả lại có thể so với Bát phẩm Huyền Thánh giảng pháp." "Hy vọng còn có cơ hội được tiếp xúc với bài giảng như vậy lần nữa." "Nói đi cũng phải nói lại, người giảng pháp lần này rốt cuộc là ai?

Là vị đại lão nào?" "Ủa?

Tu sĩ giảng pháp đâu rồi?" Tất cả tu luyện giả trực tiếp nghe giảng đều tò mò quan sát bối cảnh 'Kênh giảng pháp VIP' này.

Rất nhanh, bọn họ chú ý tới điểm quỷ dị của bối cảnh này.

Đây dường như là một tòa tháp cao, nhưng nhìn kỹ thì lại giống kết cấu ngôi mộ lớn. "Đây là mộ của ai?" Khi tu luyện giả chư thiên vạn giới đang tò mò, ở cửa tháp cao, một tấm bia đá bắt đầu phát sáng.

Bốn chữ lớn [BÁ TỐNG CHI MỘ] hơi lấp lánh! "Là Bá Tống tiền bối!

Là mộ của ngài ấy?" "Tại sao Bá Tống tiền bối lại để lại ngôi mộ lớn?" "Chờ chút, chẳng lẽ người vừa nãy giảng pháp, chính là nick phụ nào đó của Bá Tống tiền bối?" "Bá Tống tiền bối ngưu phê ~~" ...

Cùng lúc đó. "Ta muốn tặng đóa Công Đức Kim Liên ta ngưng tụ ra cho ngươi, Thư Hàng tiểu hữu...

Ngươi hẳn là có thể dùng được nó.

Nó sở hữu thuộc tính 'tránh kiếp', có thể ảnh hưởng đến hiệu quả Thiên Kiếp!" Túy Mục Cư Sĩ chậm rãi nói. "Tránh kiếp?" Tống Thư

Hàng hơi khựng lại.

Vốn dĩ Kiếp Tiên Thiên Nhật Chi Kiếp, cộng thêm bằng tốt nghiệp Thiên Lôi của hắn + tư liệu nghiên cứu của Bàn Cầu đại lão + số ngày phân thân đã độ qua, đại khái có thể nén thành 'Thiên kiếp cửu phẩm một năm lẻ hai tháng'.

Sau đó cộng thêm 'Quyền hạn Giới Chủ' hoàn chỉnh hiện tại của hắn, thời gian này dự tính bảo đảm còn có thể giảm bớt hơn một nửa, làm cho thiên kiếp cửu phẩm còn lại biến thành 'Kiếp nạn nửa năm' thậm chí ngắn hơn!

Chương 2870

Mà hiện tại, 'Công Đức Kim Liên' trong tay Cư Sĩ có thể ảnh hưởng đến hiệu quả Thiên Kiếp...

Chẳng lẽ 'Kiếp nạn nửa năm' của hắn còn có thể ngắn hơn chút nữa?

Nghĩ như vậy, Tống Thư Hàng không khỏi động lòng.

Đây đích xác là thứ hắn cần. "Vậy tôi không khách sáo nữa, Cư Sĩ tiền bối.

Tôi đích xác cần bảo vật 'tránh kiếp'." Tống Thư Hàng đáp, hắn cũng không giả khách sáo. "Bất quá, muốn kích hoạt Công Đức Kim Liên, ngươi cần làm một việc." Túy Mục Cư Sĩ chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: "Cư Sĩ mời nói." "Tu luyện công pháp của ta đi, Thư Hàng tiểu hữu." Túy Mục Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng: "???" Cùng lúc đó, trong hình ảnh bối cảnh kênh giảng pháp, bốn chữ 'Bá Tống Chi Mộ' trên người Thạch Bi đạo hữu đại phóng dị thải, chói lọi vô cùng. "Chờ chút, Cư Sĩ tiền bối ngài chờ chút.

Tại sao đột nhiên muốn tôi học tập công pháp hệ phái các ngài?

Tôi hiện tại tu luyện công pháp rất tốt, cũng không định đổi công pháp." Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Hắn sợ Tỉnh Mục Cư Sĩ nhìn trúng tư chất của hắn, muốn thu hắn vào gia tộc tiểu thấu minh.

Làm một tiểu thấu minh có rất nhiều chỗ tốt...

Nhưng mà, cứ làm một tiểu thấu minh mãi thì rất đau đầu.

Thực ra vấn đề lớn nhất của hệ phái Ngư Nạm Cư Sĩ, chính là tính không thể khống chế của 'trạng thái tiểu thấu minh'!

Trạng thái tiểu thấu minh của bọn họ theo suốt cả đời, còn là kỹ năng bị động hình vĩnh viễn.

Nếu cái 'trạng thái tiểu thấu minh' này có thể tự do thao túng, thì công pháp hệ phái Ngư Phiêu Cư Sĩ chính là thần công nhất đẳng nhất thiên hạ!

Ví dụ, tôi cà khịa một đại lão, sau đó tôi bật 'tiểu thấu minh', đại lão quên mất tôi; cách một khoảng thời gian, tôi tìm cơ hội thoát khỏi 'trạng thái tiểu thấu minh', lại cà khịa đại lão, cà khịa xong xoay người lại bật 'tiểu thấu minh', quả thực sướng rơn ~ ...

Đối diện.

Túy Mục Cư Sĩ trả lời: "Cũng không cần ngươi học tập công pháp hệ phái chúng ta thâm sâu thế nào...

Dù sao, khuyết điểm công pháp hệ phái chúng ta, chính chúng ta rõ ràng nhất.

Trước khi tìm được phương án giải quyết, ta cũng không muốn hại người." Tống Thư Hàng trong lòng ủy khuất nói: "Cho nên, tôi không phải người?" Túy Mục Cư Sĩ: "???" Dù bản thân hắn cũng là thành viên 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào', phương thức tư duy nhảy vọt đã chịu sự tôi luyện của các đạo hữu trong nhóm, nhưng khi chat với Tống Thư Hàng, vẫn cảm giác não bộ của mình không thể tiếp quỹ với Tống Thư Hàng — có thể là do tốc độ xe của hắn quá chậm, mà tốc độ xe của Tống Thư Hàng quá nhanh. "Ngươi tại sao lại không phải người?" Cư Sĩ tiền bối mệt tim, thuận theo chủ đề của Tống Thư Hàng, hỏi một câu. "Đây là ý tứ tiềm ẩn trong lời vừa rồi của tiền bối a...

Ngài không muốn hại người, nhưng lại bảo tôi học công pháp hệ phái ngài, vậy chẳng phải ngài đang nói tôi không phải người sao?

Cho nên tiền bối, ngài thế này là quá đáng lắm rồi." Tống Thư Hàng nghiêm túc kháng nghị nói.

Cư Sĩ: "..." Chat không nổi nữa, chia tay đi!

Một hồi lâu sau.

Túy Mục Cư Sĩ thở dài, lên tiếng nói: "Hiệu quả 'tránh kiếp' của Công Đức Kim Liên cần phối hợp với linh lực công pháp đặc thù của hệ phái chúng ta.

Mà một khi đưa vào kích hoạt xong, Công Đức Kim Liên sẽ khóa định với bản thân." "Cho nên, Cư Sĩ ngài bảo tôi tu luyện công pháp hệ phái ngài?

Sau đó lại để tự tôi quán nhập linh lực cho Kim Liên?" Tống Thư Hàng lập tức phản ứng lại, nói.

Túy Mục Cư Sĩ: "Đúng...

Cho nên, không cần ngươi tu luyện công pháp hệ phái chúng ta đến mức tinh thâm thế nào.

Chỉ cần hơi nhập môn, tu luyện ra chút ít linh lực là được.

Mà đối với cảnh giới hiện tại của ngươi mà nói, tu luyện một môn công pháp đến nhập môn, là chuyện dễ như trở bàn tay." Cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh của Tống Thư Hàng bày ra ở đây, chỉ cần không phải đi tu luyện 'kiếm pháp', các công pháp còn lại, hắn chỉ cần nghiêm túc nghiền ngẫm, trong thời gian ngắn tu luyện công pháp đến nhập môn, tu luyện đến cấp bậc đối ứng 'cảnh giới nhất, nhị phẩm', vẫn là dễ như trở bàn tay.

Hiệu quả học tập được cộng hưởng từ sự áp đảo về cảnh giới.

"Thì ra là thế." Tống Thư Hàng gật đầu.

Bất quá...

Công pháp đặc thù hệ phái Cư Sĩ, tùy tiện truyền ra ngoài thật sự không thành vấn đề sao?

Tống Thư Hàng cũng biết quy tắc của Tu Chân Giới.

Công pháp, thần thông, pháp thuật, đều là không truyền ra ngoài.

Đặc biệt là công pháp bản nguyên của một phái hệ, càng là trọng trung chi trọng, đó là cái gốc an thân lập mệnh của người ta!

Nghĩ tới đây, Tống Thư Hàng nêu ra nghi hoặc của mình với Cư Sĩ. "Yên tâm đi...

Nếu là môn phái khác, có lẽ sẽ có phiền não này.

Nhưng nếu là hệ phái này của ta, công pháp bản môn ta muốn truyền thì truyền, cũng không ai quản được đến đầu ta." Túy Mục Cư Sĩ chậm rãi nói.

Hắn loáng thoáng nhớ mình có một nhân vật kiểu sư phụ, hoặc là trưởng bối, hình như cách đây không lâu vừa mới tiếp xúc.

Nhưng hắn đã quên mất đối phương trông như thế nào, là người nào, tên là gì rồi.

Nói không chừng đối phương cũng đã quên mất hắn...

Môn phái khác có kết cấu kiểu 'Chấp Pháp Trưởng Lão, Chấp Pháp Đường', một khi có đệ tử không được đồng ý, loạn truyền công pháp bản môn, có thể sẽ dẫn tới Chấp Pháp Trưởng Lão trừng phạt, nghiêm trọng nói không chừng còn phải bị phong ấn ký ức, phế trừ công pháp các loại.

Nhưng hệ phái bọn họ, không thể nào có tồn tại kiểu 'Chấp Pháp Trưởng Lão'.

Cho dù có, cũng khẳng định bị người ta quên mất rồi... "Hơn nữa, truyền thiên mở đầu công pháp hệ phái ta cho ngươi, cũng coi như là một cái bảo hiểm và sao lưu.

Tránh cho có một ngày, chỗ ta đột nhiên đứt đoạn truyền thừa." Túy Mục Cư Sĩ bổ sung nói.

Tống Thư Hàng nghe Cư Sĩ trả lời bi ai như thế, rất muốn lên tiếng an ủi hắn một chút, nhưng lại không biết phải an ủi như thế nào.

Hắn dù sao cũng không có thiên phú an ủi người khác...

Hắn Bá Tống, tuổi vừa mười tám, là một người đàn ông ngay cả vợ cũng chưa có, căn bản không có cơ hội an ủi vợ đang giận dỗi, cho nên kinh nghiệm an ủi người khác cơ bản bằng không.

Hơn nữa, Cư Sĩ cũng không phải tiên tử.

Các đấng nam nhi, đau lòng một chút thì tự mình liếm liếm vết thương là được, không cần an ủi kiểu cách như vậy. "Nếu Cư Sĩ ngài cảm thấy không thành vấn đề, vậy tôi liền cung kính không bằng tuân mệnh, tu luyện thử thiên mở đầu xem sao." Tống Thư Hàng lên tiếng đáp.

Trạng thái 'tiểu thấu minh' của Ngư Tràng Cư Sĩ cũng không phải ngay từ đầu đã mạnh mẽ như vậy.

Lúc nhất nhị phẩm, hắn vẫn không khác biệt lắm so với tu sĩ bình thường, mọi người cũng có thể nhớ kỹ hắn, nhớ được đạo hiệu của hắn, khi trò chuyện cũng sẽ không bỏ qua hắn.

Chỉ là cảm giác tồn tại hơi bị ảnh hưởng một chút.

Mãi đến khi tu luyện tới cảnh giới tứ phẩm, trạng thái tiểu thấu minh mới thực sự bắt đầu phát huy hiệu quả.

Cho nên, Tống Thư Hàng chỉ tu luyện công pháp đến cấp bậc nhất, nhị phẩm, thì ảnh hưởng đối với hắn cơ bản không lớn. "Vậy thì, ta gửi thiên mở đầu công pháp cho ngươi đây." Túy Mục Cư Sĩ nói. "Ok ~" Tống Thư Hàng nói: "Công pháp tên là gì?" Túy Mục Cư Sĩ trầm mặc hồi lâu: "Quên rồi..." Tống Thư Hàng: "..." Được rồi, vậy từ hôm nay trở đi, bộ công pháp này cứ gọi là 《Vong Ký Liễu Thần Công》 (Thần Công Quên Mất Rồi) đi.

Đối diện.

Túy Mục Cư Sĩ thông qua tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', gửi thiên mở đầu thần công quên mất tên môn phái của mình cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sau khi nhận được bộ thần công này...

Đột nhiên liền mộng bức.

Bộ thần công này, phi đồng tiểu khả!

Nội dung thiên mở đầu của nó, toàn bộ do 'văn tự viễn cổ' tạo thành!

Tống Thư Hàng hiện tại đối với văn tự viễn cổ cũng có sự nắm bắt, ít nhất nắm được không ít từ dùng trong sinh hoạt, có thể lắp bắp chat vài câu ngôn ngữ viễn cổ.

Nhưng công pháp viết bằng ngôn ngữ viễn cổ, bên trong liên quan đến rất nhiều danh từ chuyên ngành.

Tống Thư Hàng nhìn mà đau cả đầu. "Lại phải vận chuyển đạo 'Quy tắc ngôn ngữ văn tự nguyên sơ' kia sao?" Trong lòng Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng ngay lúc hắn đang suy tư, trong hư không có cửa không gian mở ra.

Có một vị tiên tử thân hình mơ hồ, phảng phất như nhận được triệu hoán, xuyên không gian mà đến.

Cô tết tóc đuôi sam dài, đôi mắt bị tóc mái che khuất.

Là Linh Quỷ tiên tử, cô ấy từ chỗ Tô Thị A Thập Lục trở về rồi?

Tống Thư Hàng vươn tay ra, cười chuẩn bị đón chào Linh Quỷ của mình.

Trên đỉnh đầu, @#%× Tiên Tử mím môi, nhu thanh nói: "Gió hôm nay thật ồn ào a ~" Trong khi nói chuyện, Công Đức Xà Mỹ Nhân dang hai tay, nhẹ nhàng huy vũ.

Tống Thư Hàng: "???" Đây lại là muốn đối ám hiệu gì?

Giữa Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử cùng với Hắc Bì Vũ Nhu Tử gia nhập cuối cùng, dường như có một bộ ám ngữ.

Các cô thường xuyên đối ám ngữ trước mặt Tống Thư Hàng.

Chẳng lẽ, Linh Quỷ tiên tử trước mắt cũng là thành viên của tổ ám ngữ?

Đối mặt với ám hiệu của Công Đức Xà Mỹ Nhân, Linh Quỷ tiên tử ở đối diện đưa tay mở quyển sách ra, lông mi dài hơi rũ xuống.

Sau đó, cô bắt đầu lấy 'Gió' làm chủ đề, bắt đầu tức hứng làm thơ.

Ngũ ngôn tuyệt cú, thất ngôn tuyệt cú; thơ tự sự, thơ trữ tình; thơ ca hiện đại...

Linh Quỷ tiên tử dùng giọng của Tống Thư Hàng, một hơi ngâm mười hai bài thơ ca có liên quan đến 'gió ồn ào'.

Tống Thư Hàng và Công Đức Xà Mỹ Nhân đối diện đều bị chấn kinh đến ngây người.

Chương 2871

Đồng thời, Tống Thư Hàng phát hiện ra một tật xấu, các tiên tử vật trang sức trên người hắn càng ngày càng không thích dùng 'giọng gốc' của mình để nói chuyện.

Trước kia chỉ có Công Đức Xà Mỹ Nhân có tật xấu này, sau đó Tạo Hóa Tiên Tử cũng bị lây bệnh, hiện tại Linh Quỷ tiên tử cũng thành một thành viên trong đó, thà sử dụng giọng Tống Thư Hàng cũng không chịu tự mình lên tiếng.

Sau khi niệm xong mười hai bài thơ, Linh Quỷ tiên tử gấp sách lại.

Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử liên tục vỗ tay — xem ra, là đã khớp ám hiệu?

Linh Quỷ tiên tử sau khi gấp sách lại, đi đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Cô đưa tay gõ nhẹ lên lồng ngực Tống Thư Hàng, giống như đang gõ cửa một cách lễ phép.

Tống Thư Hàng: "???" Nhưng một khắc sau, trên lồng ngực của hắn đột nhiên hiện ra một cánh cửa hư ảo!

Linh Quỷ tiên tử bình tĩnh giơ quyển sách lớn trong tay mình lên, ấn vào cánh cửa hư ảo...

Cánh cửa chậm rãi mở ra.

Sau đó, Linh Quỷ tiên tử ưu nhã tiến vào cánh cửa, đóng cửa lại.

Lúc đóng cửa, cô còn rất lễ phép vẫy tay với Tống Thư Hàng, Công Đức Xà Mỹ Nhân, Tạo Hóa Tiên Tử, Hắc Bì Tử.

Tống Thư Hàng: "..." Đợi sau khi Linh Quỷ tiên tử đóng cửa xong, Tống Thư Hàng vội vàng đưa tay ấn ấn lên lồng ngực mình.

Cánh cửa hư ảo vừa rồi là chuyện gì xảy ra? "Là khế ước Linh Quỷ cụ hiện hóa." Trên đỉnh đầu, Sở các chủ ngốc mao mềm nhũn giải thích. "Khế ước Linh Quỷ?

Nhưng trước kia đâu có giống như vậy." Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Sở các chủ ngốc mao hơi dựng lên, lười biếng nói: "Trước kia Linh Quỷ tiên tử nhà ngươi chỉ có một ngôi nhà là ngươi, hiện tại cô ấy có hai nhà, phải chuyển đổi qua lại để cư trú, vậy cô ấy trước khi rời nhà đương nhiên phải khóa cửa, tránh cho nhà bị người ta trộm mất..." Cô loáng thoáng nhớ, Linh Quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục đã ký kết một hiệp nghị tạm thời.

Hiện tại, Tô Thị A Thập Lục cũng là một ngôi nhà khác của Linh Quỷ tiên tử.

Tống Thư Hàng: "..." Tuy rằng cảm giác lời giải thích này rất không đúng, nhưng lại cảm thấy Sở các chủ ngốc mao giải thích thật có lý, hắn căn bản không thể phản bác. "Ngươi vẫn là nghiêm túc xem công pháp Cư Sĩ truyền tới trước đi." Sở các chủ ngốc mao nói. "Cũng phải." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Hắn phải thử trước xem 《Vong Ký Liễu Thần Công》 này có thể tu luyện hay không.

Nếu hắn có thể tu luyện thành công, và đẩy công pháp tới cấp bậc khoảng 2 phẩm, ngưng tụ ra một ít linh lực 《Vong Ký Liễu Thần Công》, thì có thể tiếp nhận Công Đức Kim Liên của Ngư Cốt Cư Sĩ, dùng để tránh kiếp.

Nói xong, hắn xốc lại tinh thần, lần nữa xem xét thiên mở đầu 《Vong Ký Liễu Thần Công》 từ đầu đến cuối, đồng thời âm thầm chuẩn bị vận chuyển điều 'Quy tắc ngôn ngữ văn tự nguyên sơ" kia.

Nhưng lần này, khi sự chú ý của hắn vừa rơi vào vị trí mở đầu của 《Vong Ký Liễu Thần Công》, trong lòng lại đột nhiên khẽ động.

Công pháp văn tự viễn cổ vốn dĩ trong mắt hắn giống như thiên thư, đột nhiên như sống lại.

Mỗi một chữ, mỗi từ tổ, mỗi một câu từ, đều giống như sở hữu sinh mệnh, chủ động tiết lộ nội dung thông tin của bản thân cho hắn.

Tống Thư Hàng rất nhẹ nhàng xem lướt qua thiên mở đầu 《Vong Ký Liễu Thần Công》 này một lần, hơn nữa nháy mắt liền lĩnh ngộ ý tứ của nó!

Phải biết rằng, mỗi một thiên thần công đều giống như 'văn ngôn văn', đọc lên vô cùng tối nghĩa khó hiểu.

Nhưng Tống Thư Hàng hiện tại chỉ xem một lần, liền nắm vững toàn bộ.

Cứ phảng phất như ngay từ đầu hắn đã nắm vững thiên công pháp này vậy. "Chẳng lẽ..." Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Hắn bay nhanh liên hệ Ngư Can Cư Sĩ, nói: "Tiền bối, thiên 《Vong Ký Liễu Thần Công》 này, kỳ thực có phải là một thiên đao pháp công pháp không?" Túy Mục Cư Sĩ: "???" Đao pháp cái quỷ ấy, hệ phái bọn họ lại không phải đao tu. "Không phải đao pháp sao?" Tống Thư Hàng sửng sốt, nói: "Nếu không phải đao pháp, vậy tại sao tôi chỉ xem một lần, liền lập tức hiểu thấu đáo ý tứ của nó, hơn nữa hoàn toàn nắm vững thiên mở đầu này?" "Thiên mở đầu hoàn toàn nắm vững?" Túy Mục Cư Sĩ trừng lớn mắt: "Ngươi đang nằm mơ à?" Tống Thư Hàng khẳng định nói: "Không, không có nằm mơ.

Tôi lại cẩn thận nhớ lại một lần, toàn bộ thiên mở đầu 《Vong Ký Liễu Thần Công》, tôi đã hoàn toàn lý giải." "Ta khảo nghiệm ngươi một chút." Túy Mục Cư Sĩ nói.

Tống Thư Hàng: "Mời ra đề." Túy Mục Cư Sĩ suy tư một chút, sau đó tùy cơ rút ra một đoạn miêu tả tu luyện từ trong thiên mở đầu công pháp của mình, đưa ra vấn đề.

Đối diện.

Tống Thư Hàng giống như bật hack, đối đáp trôi chảy.

Sau khi trả lời liên tiếp hơn mười câu hỏi. "Thế nào, Cư Sĩ, năng lực lý giải của tôi không tồi chứ?" Tống Thư Hàng cười nói: "Xem ra, độ tương thích giữa tôi và thiên công pháp này cũng khá tốt." "Thư Hàng...

Ngươi trước kia, có phải từng tu luyện công pháp hệ phái chúng ta không?" Túy Mục Cư Sĩ đột nhiên nói: "Vừa rồi ba câu hỏi phía sau của ta, không chỉ là nội dung thiên mở đầu, mà còn liên quan đến thiên giữa của công pháp bản môn, mà Thư Hàng ngươi từ đầu đến cuối đối đáp trôi chảy.

Nhưng ta, chỉ truyền 'thiên mở đầu' cho ngươi thôi." Tống Thư Hàng: "!!!" Hắn chỉ xem thiên mở đầu, thế mà ngay cả nội dung kế tiếp cũng đối đáp trôi chảy?

Tống Thư Hàng tự nhận không phải loại thiên tài hệ 'kiến thức lý luận tu chân', hắn không thể nào dựa theo thiên mở đầu mà thôi diễn ra thiên giữa của 《Vong Ký Liễu Thần Công》 được.

Cho dù hắn hiện tại có 'cơ sở phần cứng' để thôi diễn này, nhưng hắn thiếu dữ liệu.

Cấu hình phần mềm của hắn không theo kịp...

Chuyện thôi toán công pháp loại này, đối với hắn mà nói quả thực là ép người quá đáng.

Cho nên...

Là Linh Quỷ tiên tử sao?

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng ấn ấn lồng ngực mình.

Sau khi Linh Quỷ tiên tử về nhà, hắn đối với nội dung 《Vong Ký Liễu Thần Công》 đột nhiên rõ như lòng bàn tay, hơn nữa lý giải thấu đáo.

Nghĩ kỹ lại thì, dường như Linh Quỷ tiên tử từng đi theo Cư Sĩ tu luyện một khoảng thời gian?

Hoặc là đi theo Cư Sĩ tiến vào bí cảnh nào đó? "Có lẽ, tôi đoán được nguyên nhân rồi." Tống Thư Hàng trả lời Cư Sĩ: "Tóm lại, vấn đề này để sang một bên trước, tôi thử xem có thể nhân cơ hội tu luyện 《Vong Ký Liễu Thần Công》 một chút không." Nhân lúc bây giờ có trạng thái Linh Quỷ tiên tử tri thức gia trì, nhân lúc sự lý giải đối với công pháp đều đang ở đây, xem thử có thể một hơi tu luyện công pháp đến cấp bậc khoảng 2 phẩm hay không.

Sau khi trả lời Cư Sĩ xong, Tống Thư Hàng trực tiếp ngồi khoanh chân.

Dựa theo ký ức và lý giải đối với 《Vong Ký Liễu Thần Công》 trong đầu, hắn bắt đầu nỗ lực tu luyện thiên mở đầu.

Có cảnh giới Bát phẩm làm nền tảng, cơ sở phần cứng bày ra đó, thiên mở đầu 《Vong Ký Liễu Thần Công》 tu luyện lên hào vô độ khó.

Toàn bộ quá trình tu luyện, thế như chẻ tre.

Sau đó luyện một hồi, Tống Thư Hàng... thất thần.

Trong quá trình tu luyện thần công, Tống Thư Hàng đột nhiên phát hiện một số điểm mấu chốt.

Thế là, hắn vừa đốn ngộ, vừa ngộ đạo, vừa tu luyện, một bên khác mở tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', liên hệ Cẩu Đản Đa — cuộc sống của Bá Tống Huyền Thánh, thường thường chính là bận rộn, giản dị và khô khan như vậy. "Cẩu Đản Đa, chỗ ngài có dữ liệu về 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' không?" Tống Thư Hàng cầu vấn.

Nếu hắn không nhớ lầm, Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc là tác phẩm của 'Thiên Đạo Cẩu Đản Đa'.

Hơn nữa khác với Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, quan hệ giữa Thiên Đạo Cẩu Đản Đa và Cửu U Cẩu Đản Đa vẫn khá tốt.

Ban Văn Long Thiên Đạo từng thiết kế mấy bộ 'phương pháp thoát thân', trong đó bao gồm phương án Tà Liên thế giới và Kim Liên thế giới...

Bất quá vì để có thể bảo lưu Cửu U Cẩu Đản Đa lại, Thiên Đạo Ban Văn Long cuối cùng đã lựa chọn từ bỏ mấy bộ phương án ban đầu, chuyển sang nghiên cứu phương án 'Quỷ Thần Nguyên Sơ' cùng với phương pháp thoát thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. "Ngươi muốn vào không gian Thiên Đạo Ngục?

Cần ta giúp ném ngươi vào không?" Cẩu Đản Đa hỏi — hắn tuy rằng không có mở ra quyền hạn Thiên Đạo Ngục, nhưng hắn là Cửu U Chúa Tể hàng thật giá thật.

Chỉ cần đem một bộ phận 'sức mạnh Cửu U Chúa Tể' bản nguyên của hắn gắn lên người Tống Thư Hàng, vậy quy tắc Thiên Đạo sẽ tự chủ bị dẫn dắt, hoặc giáng xuống thiên phạt, hoặc kéo Tống Thư Hàng vào không gian Thiên Đạo Ngục. "Cảm ơn ý tốt của tiền bối, nhưng không cần...

Tôi vừa từ trong Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc ra, trong thời gian ngắn không có ý định đi vào lại." Tống Thư Hàng vội vàng giải thích nói: "Tôi vừa tiếp xúc với công pháp truyền thừa của Ngư Vị Cư Sĩ, đang thử tiến hành tu luyện.

Trong quá trình tu luyện, đột nhiên nghĩ tới nguyên lý của 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc', dường như có điểm tương tự với công pháp của Ngư Vị Cư Sĩ.

Cho nên, muốn hỏi Cẩu Đản Đa, trong tay ngài có dữ liệu về Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc hay không?

Để cho tôi phân tích một chút." "Rất tiếc, không có." Cẩu Đản Đa trả lời: "Ta chỉ là Cửu U Chúa Tể, cũng không phải Thiên Đạo.

Không gian Thiên Đạo Ngục là thứ Thiên Đạo thể của ta sau khi chứng đạo đã cổ vũ ra, ta không có bộ phận ký ức đó.

Hơn nữa...

Thiên Đạo tương ứng của ta trước giờ không có thói quen nói 'quá trình thực nghiệm và số liệu' cho ta biết." Cho dù là thực nghiệm không gian Thiên Đạo, thực nghiệm Kim Liên Tà Liên, thực nghiệm Quỷ Thần, thực nghiệm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Thiên Đạo Ban Văn Long đều là lẳng lặng nghiên cứu phát minh.

Cho dù trong quá trình cần Cửu U Cẩu Đản Đa giúp đỡ, ngài ấy cũng là bộ dạng thần thần bí bí.

Thậm chí Cửu U Cẩu Đản Đa có lần đột nhiên vừa tỉnh ngủ, liền phát hiện mình bị thực nghiệm — Thiên Đạo tương ứng của hắn đã biến mất không thấy, bên cạnh chỉ để lại một đống 'mảnh vỡ Quỷ Thần'.

Những mảnh vỡ Quỷ Thần này trải qua lắp ráp, bộ phận lớn nhất liền thành Linh Quỷ 'Trình Lâm', những mảnh vỡ còn lại khuếch tán tại chư thiên vạn giới, đều có tạo hóa. "Nói cách khác, chỉ có Thiên Đạo Ban Văn Long sở hữu dữ liệu chi tiết về Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc?

Đáng tiếc...

Tôi còn tưởng rằng mình tìm được điểm đột phá của công pháp hệ phái Ngư Chi Cư Sĩ chứ." Tống Thư Hàng thở dài nói.

Hắn vừa dứt lời, Cẩu Đản Đa đối diện đột nhiên trầm giọng nói: "Không phải 'Thiên Đạo Ban Văn Long', là Trình Cẩu Đản 'Thiên Đạo Cẩu Đản Đa', chú ý từ ngữ." Tống Thư Hàng: "..." Trình Lâm tiên tử: "..." Khi Ban Văn Long đại lão tự sa ngã, thừa nhận mình là 'Cẩu Đản Đa' xong, Trình Lâm đột nhiên phát hiện khả năng mình từ 'Trình Cẩu Đản' biến về 'Trình Lâm' trở nên xa vời vợi, làm cho cô tuyệt vọng.

Hơn nữa, đạo hiệu là thứ vô cùng quan trọng.

Có đôi khi, đạo hiệu sẽ ảnh hưởng đến một người.

Đặc biệt là đạo hiệu do đại nhân vật đặt cho người khác, trong cõi u minh sẽ có một loại hiệu quả 'ngôn xuất pháp tùy'.

Trình Lâm tiên tử cảm giác tính cách của mình gần đây càng ngày càng có xu thế phát triển theo hướng 'Cẩu Đản', họa phong đều bị bóp méo. "Bất quá, ngươi nhắc tới công pháp của Túy Chi Cư Sĩ...

Ta dường như có ấn tượng." Trình Lâm tiên tử chát chúa phát ngôn.

Tiền thân 'Quỷ Thần' của Trình Lâm tiên tử là tạo vật của Thiên Đạo Cẩu Đản Đa.

Năm đó, sau khi cô được chế tạo ra cũng không lập tức chấp hành kế hoạch 'bảo lưu Cửu U Chúa Tể', mà là ở lại bên cạnh Thiên Đạo Cẩu Đản Đa, mãi cho đến khi 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' được đúc ra, mới bắt đầu chấp hành kế hoạch.

Cho nên, Trình Lâm tiên tử biết một chút bí mật liên quan đến 'Thiên Đạo Cẩu Đản Đa'.

Chương 2872

Tống Thư Hàng nêu ra suy đoán của mình: "Chẳng lẽ, công pháp của Ngư Phương Cư Sĩ, chính là do Thiên Đạo Cẩu Đản Đa phát minh?" 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của Ngư Phương Cư Sĩ viết bằng văn tự viễn cổ, niên đại đã lâu.

Lại tham khảo tính chất không gian 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' do Thiên Đạo Ban Văn Long chế tạo.

Kết hợp lại xem, Tống Thư Hàng suy đoán khả năng rất lớn. "Ta không xác định, ngươi gửi thiên mở đầu công pháp của Túy Phương Cư Sĩ cho chúng ta xem thử trước đã." Trình Cẩu Đản tiên tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "Tôi đi hỏi Cư Sĩ chút, xem ngài ấy có đồng ý không." Ý thức của hắn thông qua tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', quay sang liên hệ Ngư Phương Cư Sĩ. "Cư Sĩ ~ Có việc này cần được ngài đồng ý." Tống Thư Hàng gửi tin nhắn.

Đối diện.

Túy Ngư Cư Sĩ: "Ngươi là ai?" Tống Thư Hàng: "???" Là tôi a, Tiểu Hàng a!

Túy Ngư Cư Sĩ quả nhiên sắp toang rồi, hiện tại hắn ngoại trừ cảm giác tồn tại của bản thân gần như bằng không, còn không nhớ nổi tên đạo hiệu công pháp của mình.

Hiện tại, thế mà ngay cả thông tin của người khác cũng không nhớ nổi.

Sẽ có một ngày, Túy Ngư Cư Sĩ sẽ tiến vào một trạng thái 'vô ngã' — chư thiên vạn giới không ai có thể nhớ kỹ ta, ta cũng không nhớ được tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới, ai cũng không biết sự tồn tại của ta, ta cũng quên mất sự tồn tại của người khác, không ai có thể nhận ra ta, ta tương đương với 'không tồn tại'; nhưng mà, ta lại chân thực tồn tại, chỉ cần có người có thể quan sát được ta, ta liền tồn tại.

Đây chính là Cư Sĩ Lượng Tử! "Chờ chút, ta vừa nãy thất thần.

Là Thư Hàng tiểu hữu a, có chuyện gì cần ta đồng ý?" Đối diện, Ngư Đảm Cư Sĩ rất nhanh khôi phục lại, lên tiếng nói. "Tôi có thể đưa thiên mở đầu công pháp hệ phái Cư Sĩ cho một vị đại lão giám định một chút không?" Tống Thư Hàng nói.

Túy Ngư Cư Sĩ: "Đại lão?

Đại lão cấp bậc nào." "Cửu U Chúa Tể." Tống Thư Hàng trả lời.

Túy Chi Cư Sĩ: "Ta chỉ thuận miệng hỏi thôi, chỉ là một cái thiên mở đầu, Thử Hàng tiểu hữu ngươi muốn cho ai xem đều không thành vấn đề." "OK, Cư Sĩ.

Có câu này của ngài, tôi yên tâm rồi." Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó, ý thức của hắn thoát khỏi tính năng 'Tu Chân Liêu Thiên', gửi thiên mở đầu 《Vong Ký Liễu Thần Công》 hệ phái Túy Phương Cư Sĩ cho Trình Cẩu Đản và Cẩu Đản Đa.

Một lát sau... "Quả nhiên là thiên công pháp này." Trình Cẩu Đản tiên tử trả lời: "Ta từng nhìn thấy thiên công pháp này một lần ở chỗ Thiên Đạo Cẩu Đản Đa." "Quả nhiên là tác phẩm của Thiên Đạo Cẩu Đản Đa?" Tống Thư Hàng nói. "Không phải." Lúc này, Cửu U Cẩu Đản Đa chậm rãi nói: "Bởi vì thiên công pháp này, trước khi chứng đạo ta đã tiếp xúc qua.

Ta có ký ức tương quan." Sau khi nhìn thấy thiên mở đầu công pháp hệ phái Túy Mục Cư Sĩ, Cửu U Cẩu Đản Đa đã đào ra ký ức tương quan từ sâu trong ký ức của mình. "Lai lịch thiên công pháp này, còn xưa hơn ta một chút.

Không ngờ bộ công pháp này có thể lưu truyền mãi đến hiện tại...

Quả thực là kỳ tích." Cẩu Đản Đa nói.

Hắn vẫn luôn cho rằng bộ công pháp này sẽ đứt đoạn truyền thừa ngay tại thời đại viễn cổ.

Từ thời đại viễn cổ đến hiện tại, chư thiên vạn giới mỗi cách một khoảng thời gian đều sẽ có rất nhiều truyền thừa mới ra đời, cũng sẽ có rất nhiều truyền thừa đoạn tuyệt.

Mà bộ công pháp nhìn qua dễ đoạn tuyệt truyền thừa nhất này, thế mà lại truyền thừa mãi đến tận bây giờ.

Cẩu Đản Đa thực sự không tìm ra từ hình dung nào thích hợp hơn 'kỳ tích'. "Thư Hàng suy nghĩ của ngươi không sai, năm đó Thiên Đạo tương ứng của ta khi chế tạo không gian 'Thiên Đạo Ngục', rất có khả năng đã tham khảo hiệu quả của bộ công pháp này...

Hoặc là, ngươi nên vào không gian 'Thiên Đạo Ngục' nghiên cứu một chút.

Cần ta tống ngươi vào không?" Cẩu Đản Đa hỏi. "Cẩu Đản cha, ngài có quyền hạn tự do ra vào không gian 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo' không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Nếu thực sự có quyền hạn này, vậy thì... nó đáng giá lắm luôn!

Chỉ cần không gặp phải loại tồn tại đặc thù như Bạch tiền bối có thể đi lại tự do trong 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo', thì kẻ địch chỉ cần bị nhốt vào không gian này, ngay cả thông tin về căn nguyên tồn tại cũng sẽ bị chém đứt.

Không những không ra được, mà người ở thế giới bên ngoài cũng sẽ lãng quên hắn, ngay cả công tác cứu viện cũng không thể triển khai.

Mà chỉ cần trong không gian 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo' có đủ nhiều khách hàng, đó chính là nguồn tài phú cuồn cuộn!

Chỉ trong nháy mắt, não bộ Tống Thư Hàng đã tự bổ sung ra hàng chục phương án kiếm tiền bao gồm 'tiền bảo lãnh, cải tạo lao động trừ tội, phí thông tin liên lạc đặc thù với bên ngoài'.

Thậm chí hắn còn cân nhắc xong xuôi cả phương thức hợp tác với Cẩu Đản cha, còn thảo sẵn cả hợp đồng.

Tốc độ xoay chuyển của bộ não Bát phẩm Huyền Thánh, chính là mạnh mẽ và đáng tin cậy như vậy đó! "Không có." Đáng tiếc, Cẩu Đản cha ở đối diện lắc đầu, nói: "Tuy nhiên ta là Chúa Tể Cửu U, chỉ cần để ta mạ lên người ngươi một lớp 'khí tức sức mạnh bản nguyên Chúa Tể Cửu U', ngươi vừa xuất hiện ở hiện thế là có thể dẫn thiên phạt xuống hoặc bị bắt vào không gian Thiên Đạo Ngục ngay." "..." Tống Thư Hàng mếu máo: "Vậy ngộ nhỡ dẫn thiên phạt xuống thì làm sao?" "Yên tâm đi, tất cả đã có ta." Cẩu Đản cha trả lời khẳng định, vô hình trung tiếp thêm cho người ta niềm tin mạnh mẽ.

Thiên phạt - thứ mà ngay cả Bạch tiền bối Two cũng phải tránh xa, trong mắt Cẩu Đản cha dường như chỉ là chuyện nhỏ, tùy tiện là có thể giải quyết. "Nếu dẫn thiên phạt xuống, đến lúc đó ta sẽ đổi nickname trong 'Client Nhóm Chat Tu Chân' thành 'Nhà Ta Có Một Bé Cẩu Đản' là được rồi, dù sao bé Cẩu Đản ngươi vốn dĩ cũng là dư thừa." Cẩu Đản cha tiếp tục trả lời.

Tống Thư Hàng cũng sững sờ tại chỗ.

Đây chính là phương thức giải quyết đầy tự tin của Cẩu Đản cha đó hả?

Phương thức giải quyết mà ngài nói, chính là để thiên phạt đánh ta thành tro bụi sao?

Ngài như vậy là sẽ mất đi con thú có vú đi bằng hai chân là ta đấy.

Trình Cẩu Đản: "..." Nghe cái giọng điệu này, e là cho dù Tống Cẩu Đản có chết, Cẩu Đản cha cũng chẳng thèm cân nhắc đổi đạo hiệu của mình lại đâu nhỉ? "Dẫn thiên phạt xuống cũng chỉ là tỷ lệ một phần hai, nhưng có một nửa xác suất ngươi có thể thành công trà trộn vào trong 'không gian Thiên Đạo Ngục', tóm lại là ngươi lời rồi." Cẩu Đản cha có chút nóng lòng muốn thử. "Cảm ơn Cẩu Đản cha, nhưng tôi không cần đâu." Tống Thư Hàng từ chối thẳng thừng: "Nếu thực sự muốn lợi dụng 'khí tức Chúa Tể Cửu U' để trà trộn vào Thiên Đạo Ngục thì tự mình tôi cũng làm được mà.

Dù sao thì hiện tại tôi cũng là một đại lý Chúa Tể Cửu U..." Cẩu Đản cha: "Tch~" "Hơn nữa, trong tay tôi còn có thủ đoạn khác để tiến vào không gian 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo'." Nói rồi, Tống Thư Hàng vung tay áo, từ trong tay áo bay ra một chiếc Tiên Chu Mai Rùa.

Đây là đạo cụ hắn có được trong ván cược với 'Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên' trước đó.

Tiên chu này được chế tạo từ mai rùa của tộc Tai Nạn Cự Quy, trong ván cược đã được tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nạp đầy năng lượng, sở hữu năng lực ra vào 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo', tổng cộng có thể sử dụng năm lần.

Tống Thư Hàng hiện tại còn lại ba lần cơ hội sử dụng...

Sau khi ván cược hoàn thành, hắn còn chưa kịp trả chiếc Tiên Chu Mai Rùa này lại cho tiền bối Tam Nhãn thiếu niên.

Hiện tại, vừa khéo có thể dùng tới. "Trên tiên chu này, có cái mùi khiến người ta khó chịu." Cẩu Đản cha nhíu mày nói.

Trạng thái hiện tại của ngài ấy là thông qua phương thức nhập thân vào 'Tống Four' để lưu lại thế giới Cửu U, về thăm nhà một chút.

Cho nên, tuy rằng hiện tại ngài ấy và bản thể Tống Thư Hàng đang ở hai thế giới, nhưng thông qua mối liên hệ giữa Tống Four, Cẩu Đản cha có thể cảm ứng được tình huống phát sinh bên cạnh bản thể Tống Thư Hàng. "Là mùi của tiền bối Tam Nhãn thiếu niên." Tống Thư Hàng đáp. "Đồ ngươi thắng được từ tay hắn hả?" Cẩu Đản cha lập tức mày dạn mặt cười.

Chỉ cần là đồ Tống Thư Hàng thắng được từ chỗ tên ba mắt kia, cho dù có mang theo mùi của tên ba mắt, Cẩu Đản cha cũng cảm thấy giống như đang ngửi đậu phụ thối, có thể chấp nhận được! "Không phải thắng, là đạo cụ cá cược trước đó...

Tôi quên trả rồi." Tống Thư Hàng giải thích.

Cẩu Đản cha cười ha hả: "Vậy chẳng phải càng tốt sao?" Đã quên trả, vậy thì đừng trả nữa~ Đạo cụ nhiệm vụ chính mình dựa vào bản lĩnh mà lấy được, dựa vào cái gì phải trả?

Đúng không? "Lại đây lại đây, ta giúp ngươi xóa bỏ ấn ký cá nhân của 'tên ba mắt' trên Tiên Chu Mai Rùa, để chiếc tiên chu này từ nay về sau đổi sang họ Tống.

Đồ của tên ba mắt chính là đồ của chúng ta, đừng khách sáo với hắn." Cẩu Đản cha nhiệt tình nói. "Không cần không cần, như vậy không ổn đâu." Tống Thư Hàng liên tục xua tay.

Hắn không muốn bị cuốn vào ân oán tình thù trước đó giữa Cẩu Đản cha và tiền bối Tam Nhãn...

Hơn nữa, tiền bối Tam Nhãn thiếu niên đã xui xẻo như vậy rồi, chúng ta phải trân trọng ngài ấy, không thể làm tổn thương ngài ấy thêm nữa.

Cho dù muốn tiên chu của ngài ấy, lần sau cá cược bảo ngài ấy đặt cược thêm vào là được, không cần thiết phải dùng thủ đoạn hạ lưu như vậy. "Không cần khách sáo, giữa ngươi và ta còn khách sáo cái gì?" Cẩu Đản cha nói.

Trong lúc nói chuyện, sức mạnh của Cẩu Đản cha lấy Tống Four làm trạm trung chuyển, xuyên qua thế giới Cửu U giáng lâm vào trong 'Bá Giới' của Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, sức mạnh của Cẩu Đản cha phủ lên Tiên Chu Mai Rùa, bắt đầu cưỡng ép xóa đi ấn ký thuộc về Tam Nhãn thiếu niên trên đó.

Tống Thư Hàng: "..." Bên cạnh, Trình Lâm tiên tử thấy hắn ngẩn người, nhịn không được nhắc nhở: "Đừng có ngẩn ra đó, Tống Cẩu Đản.

Mau chóng liên hệ với vị Chúa tể Tam Nhãn kia đi, truyền hình ảnh này cho hắn—cái nồi xóa bỏ ấn ký tiên chu này vẫn là để Cẩu Đản cha tự mình gánh đi!" [Không cần liên hệ, ta đang xem đây.] Trong hư không, đột nhiên vang lên giọng nói của tiền bối Tam Nhãn thiếu niên!

Cẩu Đản cha trước đó nhập thân vào Tống Four ở thế giới Cửu U để 'về thăm nhà', tiền bối Tam Nhãn thiếu niên hà cớ gì lại không chứ?

Cho nên, một loạt hành động của Cẩu Đản cha đều rơi vào trong mắt tiền bối Tam Nhãn thiếu niên. "Muốn xóa bỏ ấn ký của ta, mơ đi cưng~ Cẩu Đản cha~" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên kêu lên.

Cẩu Đản cha cũng không giận, ngược lại cười ha hả: "Tam Nhãn Cẩu Đản!" Nói rồi, ngài ấy còn đổi nickname của mình trong 'Client Nhóm Chat Tu Chân' thành 'Nhà Ta Có Ba Bé Cẩu Đản'.

Hai bé Trình Cẩu Đản, một bé Tam Nhãn Cẩu Đản. "Ấu trĩ!" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói. "Ông đây vui lòng." Cẩu Đản cha mày dạn mặt cười, hai sợi râu rồng vểnh cao lên.

Sức mạnh của hai tôn Chúa Tể Cửu U, xuyên qua vị diện đang so kè nhau trên một chiếc 'Tiên Chu Mai Rùa' nhỏ bé.

Trình Lâm: "..." Tống Thư Hàng: "..." Sức mạnh Chúa Tể Cửu U chống lại nhau, cho dù là một tia sức mạnh, cũng đủ để mang lại phá hoại mang tính hủy diệt cho thế giới. "Không thể để bọn họ tiếp tục hồ nháo trong Bá Giới của mình được, Bá Giới là thế giới mới sinh... không chịu nổi hai tôn Chúa Tể Cửu U giày vò đâu." Tống Thư Hàng nói.

Hắn vừa mới lấy được vương tọa 'Giới Chủ Bá Giới', không muốn mất đi nhanh như vậy. "Nguyên thần xuất khiếu!" Hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng lần nữa chui từ trong bản thể ra.

Chương 2873

Bản thể tiếp tục tu luyện, ngộ đạo, đốn ngộ.

Hình chiếu nguyên thần độn vào trong 'Tiên Chu Mai Rùa'.

Tiên Chu Mai Rùa kích hoạt, mang theo ý thức và sức mạnh của hai vị Chúa Tể Cửu U, đạp mạnh chân ga... lao về phía không gian 'Thiên Đạo Ngục'!

Lần này Tống Thư Hàng không cần lo lắng trong nhục thân của mình sẽ lại chui ra thêm một cỗ 'hình chiếu nguyên thần' nữa...

Dù sao hắn đã có một Hình chiếu nguyên thần số 2, bị Bạch tiền bối Two mang đi rồi.

Cho nên, cho dù lần này Hình chiếu nguyên thần số 1 của hắn lại bị lãng quên, thì vẫn còn Nguyên thần số 2, nguyên thần bản tôn trong hư không Kiếp Tiên sẽ không hình chiếu ra thêm một cái Nguyên thần số 3 nữa.

Vèo~ Tiên Chu Mai Rùa tăng tốc đột phá giới hạn không gian, lao về phía thế giới Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo! "Đợi đã, Thư Hàng ngươi đợi đã!" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên cảm ứng được Tiên Chu Mai Rùa đang tiến về phía 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo', vội vàng lớn tiếng kêu lên. "Nhanh quá, căn bản không dừng lại được~ Tiền bối Tam Nhãn, ngài tự mình điều khiển tiên chu đi~" Tống Thư Hàng đáp.

Cẩu Đản cha ở bên cạnh nghe vậy, lập tức thâm tình gọi: "Đừng dừng lại!" Bất kể tên ba mắt vì sao lại muốn Tống Thư Hàng dừng lại, Cẩu Đản cha đằng nào cũng phải giữ ý kiến phản đối.

Tên ba mắt muốn dừng, vậy ngài ấy cứ nhất quyết không thể để tiên chu dừng lại.

Nói đoạn, ngài ấy tăng thêm sức lực quấn chặt lấy tên ba mắt, quấn chết đối phương, không để hắn có dư lực điều khiển Tiên Chu Mai Rùa.

Một lát sau...

Trong tiếng thở dài của tiền bối Tam Nhãn thiếu niên, Tiên Chu Mai Rùa độn vào bên trong một phương 'không gian Thiên Đạo Ngục'. "Toang rồi." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói.

Nói xong, ba con mắt của hắn trừng trừng nhìn Cẩu Đản cha một cái đầy ác liệt.

Những cái Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo này đều là tác phẩm của Thiên Đạo tương ứng với 'Cẩu Đản cha'...

Mà trong những không gian Thiên Đạo Ngục này, mỗi một chỗ đều ẩn giấu thiết lập 'nhắm vào Chúa tể Tam Nhãn'.

Một khi ý niệm hoặc phân thân của Chúa tể Tam Nhãn tiến vào không gian Thiên Đạo Ngục, sẽ bị khóa chặt và nhắm tới.

Trong ván cược với Tống Thư Hàng, cái hóa thân nhỏ bé mà Chúa tể Tam Nhãn khó khăn lắm mới chế tạo ra được, cùng với 'Tiên Chu Mai Rùa' đều bị tịch thu cùng lúc...

Ác liệt hơn là, trong không gian Thiên Đạo Ngục còn thiết lập tính năng 'thông báo'.

Khi hóa thân của tiền bối Tam Nhãn thiếu niên bị bắt, còn gửi một tin nhắn dạng 'thông báo' cho Chúa tể Tam Nhãn thiếu niên, rõ ràng là muốn làm người ta tức chết.

Đến hóa thân nhỏ còn bị bắt giữ, càng đừng nói đến luồng thần niệm này của hắn, vừa tiến vào 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo', khẳng định sẽ bị khóa chặt, giam giữ. "Tuy rằng không biết là chuyện gì xảy ra, nhưng ta cảm thấy rất vui." Cẩu Đản cha phát ra tiếng cười sảng khoái, râu rồng bay múa theo hình xoắn ốc.

Khi bị tên ba mắt nhìn chằm chằm bằng ánh mắt hung dữ, Cẩu Đản cha cảm thấy toàn thân trên dưới như được châm cứu, cho dù ánh mắt đối phương có sắc bén đến đâu, chói mắt đến đâu, giống như kim châm vào người ngài ấy, nhưng ngài ấy vẫn cảm thấy vô cùng thoải mái!

Ngài ấy cứ thích cái bộ dạng tên ba mắt nhìn ngài ấy khó chịu mà lại không làm gì được.

Bên cạnh.

Tống Thư Hàng thu 'Tiên Chu Mai Rùa' lại...

Đồng thời, hắn ngại ngùng nói với tiền bối Tam Nhãn thiếu niên: "Chuyện là, tiền bối, trước đó sau khi nghi thức cá cược kết thúc đi vội quá, tôi quên trả lại Tiên Chu Mai Rùa cho ngài." Cầm đồ của người khác không trả, sau đó lại tình cờ đụng phải chính chủ, có chút hơi xấu hổ nhẹ. "Không ngại, tuy ngươi mang Tiên Chu Mai Rùa đi, nhưng ngươi cũng để quên tiền đặt cược của chính mình ở chỗ ta." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên chậm rãi nói: "Vốn tưởng rằng ngươi sẽ sớm nhớ ra tiền đặt cược... sau đó quay lại tìm ta đổi về tiên chu.

Nhưng hiện tại xem ra, ngươi thật sự đã quên mất tiền đặt cược rồi." "Tiền đặt cược?

Vọng Thiên, Ma Đế?

Ắc?

Hắn vẫn còn ở chỗ tiền bối sao?" Tống Thư Hàng chợt nhớ ra Trường Sinh Giả sống Ma Đế mà mình mang theo qua đó. "Ừ, vẫn còn ở chỗ Thí Tiên Lôi, đang bị sét đánh.

Yên tâm đi, hắn là Trường Sinh Giả, mấy cái Thí Tiên Lôi đó đối với hắn mà nói chỉ hơi đau chút thôi, chứ không làm hắn bị thương được đâu." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên giải thích.

Tống Thư Hàng: "..." Vẫn còn đang bị sét đánh hả? "Đã không chết được, vậy thì cứ giữ lại đánh thêm một thời gian đi, đợi tôi tấn thăng Cửu phẩm xong, sẽ lại tìm tiền bối ngài tiến hành ván cược cuối cùng.

Đến lúc đó, Ma Đế?

Ắc? còn có thể trở thành một phần tiền vốn...

Có điều, tốt nhất vẫn là phiền tiền bối ngài mang hắn ra khỏi khu vực Thí Tiên Lôi trước đã, dù sao hắn cũng đang trọng thương, ngộ nhỡ đánh hỏng, ảnh hưởng đến phẩm chất của tiền đặt cược." Tống Thư Hàng nói.

Bá Tống lúc này, quả thực không thể nào ra dáng Chúa Tể Cửu U hơn được nữa. "Được, nếu ta có thể về được, sẽ nhắn lại giúp ngươi." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói—tuy rằng hắn cảm thấy mình có khả năng không về được nữa. "Vậy thì, nhân lúc này, chúng ta nghiên cứu kỹ mối quan hệ giữa 'không gian Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo' và hệ công pháp của 'Ngư Hung cư sĩ' xem sao." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn đưa tay điểm vào hư không, dùng linh lực hình chiếu văn tự hệ công pháp của Ngư Mục cư sĩ ra. "Theo suy đoán của chúng ta, 'thế giới Thiên Đạo Ngục' do Thiên Đạo Cẩu Đản cha sáng tạo ra rất có khả năng có liên hệ với bộ công pháp này.

Cho nên, tôi muốn thử xem có thể tìm được chút linh cảm hoặc số liệu từ trong 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo' hay không, để tiến hành phân tích hệ công pháp của cư sĩ." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên cũng ghé lại gần, quan sát tỉ mỉ thiên mở đầu của bộ công pháp này. "Có phải ngươi cũng có ấn tượng đối với bộ công pháp này không?" Bên cạnh, Cẩu Đản cha đột nhiên lên tiếng.

Tống Thư Hàng sửng sốt: "Tiền bối Tam Nhãn, ngài cũng từng tiếp xúc với bộ công pháp này sao?" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên lắc đầu: "Ta không chắc chắn." "Không, ngươi nhất định đã tiếp xúc qua." Cẩu Đản cha lên tiếng: "Bóng dáng và dấu vết tồn tại của ngươi lưu lại dưới cái cột trong Hắc Hải của thế giới Cổ U tương ứng với cựu thiên địa 'Hắc Long thế giới', toàn bộ đều bị xóa bỏ—chỉ để lại một câu nói." Thế giới Hắc Long là mảnh vỡ cựu thế giới, hiện nay kích thước tổng thể của nó nói không chừng còn chẳng bằng một số vị diện thế giới nhỏ trong chư thiên vạn giới.

Nhưng nó tự thành hệ thống.

Có hiện thế, cũng có Cổ U tương ứng với hiện thế, có một bộ quy tắc hoàn chỉnh của riêng mình.

Một bộ phận nhân vật đỉnh tiêm trong chư thiên vạn giới, trước khi chứng đạo đều từng đi qua Cổ U nơi đó.

Đại lão Tam Nhãn, đại lão Ban Văn Long, Công Đức đạo nhân, Thiên Đạo Bạch, Nho Gia Thánh Nhân, Hà Chỉ Ma Đế...

đều từng lưu lại cây cột thuộc về mình trong thế giới Hắc Hải, và để lại 'lạc ấn' của mình dưới cột, người đời sau có thể thông qua lạc ấn nhìn thấy bóng dáng chủ nhân cây cột.

Trong số rất nhiều cây cột, có một cây cột vẽ 'con mắt', nhưng lạc ấn dưới cột đã bị người ta xóa đi, chỉ để lại một câu nói mạc danh kỳ diệu [Duy Bất Hủ vĩnh hằng sao?

Hắc hắc.] Cẩu Đản cha có thể xác định cây cột là của Tam Nhãn, mà mọi dấu vết tồn tại của Tam Nhãn đều bị xóa đi, biến mất không thấy.

Thủ pháp này, giống hệt kỹ thuật của 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo'.

"Nhưng ta không có ký ức liên quan." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên lắc đầu: "E là bản thể của ta cố ý ẩn giấu nội dung phần này đối với ta.

Thậm chí... rất có khả năng còn động tay động chân vào ký ức của ta." "Mỗi Thiên Đạo đều có thói quen động tay động chân với Chúa Tể Cửu U của mình mà." Tống Thư Hàng an ủi tiền bối Tam Nhãn thiếu niên: "Thiên Đạo của tiền bối Tam Nhãn ngài mới chỉ động tay động chân vào ký ức, vẫn tốt hơn Thiên Đạo Bạch nhiều lắm.

Thiên Đạo Bạch đó mới thực sự là động tay động chân!" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên: "..." Nói như vậy, ta vẫn chưa tính là thảm nhất?

Ba vị Chúa Tể Cửu U dạo một vòng trong không gian Thiên Đạo Ngục, nghiên cứu kết cấu Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo. "Ta có lẽ đã có chút manh mối." Cẩu Đản cha lên tiếng.

Nói xong, râu rồng của ngài ấy khẽ vuốt, một thiên 《Vong Ký Liễu Thần Công》 hoàn chỉnh xuất hiện, bổ sung hoàn chỉnh thông tin 'thần công khai thiên' do Tống Thư Hàng hình chiếu.

Có điều, thiên 《Vong Ký Liễu Thần Công》 mà Cẩu Đản cha bổ sung này lại là văn tự ngôn ngữ Thái Cổ—đây cũng là nguyên văn thần công mà ngài ấy có được lúc ban đầu!

Chúa Tể Cửu U và Thiên Đạo, cùng chung một nguồn gốc.

Ở một số phương diện về phương thức tư duy, sự khác biệt sẽ không quá lớn.

Đặc biệt là trên phương diện ý tưởng suy diễn công pháp, luôn có dấu vết để lần theo.

Thiên Đạo Cẩu Đản cha khi chế tạo 'Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo' đã tham khảo hệ thần công của Ngư Bột cư sĩ.

Cho nên, trong tình huống có cả công pháp và bản mẫu Phòng Tối Nhỏ, Cửu U Cẩu Đản cha tiến hành suy ngược theo ý tưởng của chính mình... rất nhanh đã tìm ra một số manh mối.

Cẩu Đản cha đắc ý nhìn Chúa tể Tam Nhãn một cái—ván này, ngài ấy lại thắng!

Ngài ấy tìm ra số liệu thông tin giữa 'thế giới Thiên Đạo Ngục' và thần công nhanh hơn tên ba mắt.

Chúa tể Tam Nhãn nhìn Cẩu Đản cha đột nhiên vẻ mặt kiêu ngạo, vẻ mặt ngơ ngác—tại sao tên này đột nhiên lại có cái biểu cảm 'ta thắng rồi'?

Cứ như thể hắn đã thành công đè mình xuống đất mà ma sát vậy?

Chẳng lẽ tên này chuẩn bị dùng 'không gian Thiên Đạo Ngục' để ám toán ta?

Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên không khỏi âm thầm cảnh giác. "Không hổ là Cẩu Đản cha của chúng ta, tìm ra thông tin nhanh như vậy." Tống Thư Hàng mặt không đổi sắc dâng lên một tràng 'nịnh nọt'.

Nịnh xong lại thỉnh giáo Cẩu Đản cha: "Cho nên, mối liên hệ giữa thế giới Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo này và hệ công pháp của Ngư Đỗ cư sĩ là gì vậy?" "Ha ha, ta diễn toán một lần cho các ngươi, nhìn cho kỹ đây!" Cẩu Đản cha nói.

Khoảnh khắc tiếp theo, ngài ấy lấy râu rồng làm bút, lấy linh lực làm mực, không ngừng viết lên hư không.

Thứ Cẩu Đản cha viết là 'ngôn ngữ Thái Cổ' mà Tống Thư Hàng hoàn toàn không đọc hiểu—dù sao, nguyên văn 《Vong Ký Liễu Thần Công》 chính là được viết bằng ngôn ngữ Thái Cổ.

Tống Thư Hàng nhìn mà vẻ mặt ngơ ngác.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu!

Râu rồng của Cẩu Đản cha múa bút như bay, ngoại trừ văn tự ngôn ngữ Thái Cổ ra, còn có từng chuỗi thứ giống như 'công thức' được ngài ấy viết ra, khắc họa trong hư không.

Trong những 'công thức' này, mỗi một điều đều ẩn chứa đại đạo chí lý, nếu là tu sĩ thực lực không đủ, chỉ cần nhìn thấy những công thức này, phương diện tinh thần sẽ chịu sự xung kích, hôn mê hộc máu.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy hoa mắt chóng mặt, hắn không phải vì nguyên nhân 'cảnh giới không đủ', hắn hiện tại tuy rằng ở cảnh giới Bát phẩm, nhưng trên thực tế nguyên thần 15+1 của hắn về phương diện cường độ đã vượt xa Cửu phẩm Kiếp Tiên bình thường. 'Đạo' ẩn chứa trong công thức còn chưa đủ để khiến hắn chịu xung kích.

Hắn thuần túy là bị công thức phức tạp, cùng với từng đạo phù văn công thức làm cho lóa mắt.

Tuy rằng xem không hiểu, nhưng vẫn có thể cảm thấy dáng vẻ rất lợi hại.

Chương 2874

[Mấy công thức này... cho dù mình có thể đọc hiểu 'ngôn ngữ Thái Cổ', cũng chưa chắc có thể xem hiểu mấy công thức này nhỉ?] Trong lòng Tống Thư Hàng rất biết tự lượng sức mình.

Trừ phi là chạy đến thế giới Cửu U, dưới sự gia trì của quyền hạn Chúa Tể Cửu U, hoặc là hắn có thể lý giải được một hai.

Cẩu Đản cha vẫn đang không ngừng viết.

Rất nhanh, hư không trước mắt Tống Thư Hàng và tiền bối Tam Nhãn thiếu niên đã bị Cẩu Đản cha vẽ kín mít phù văn và công thức.

Đầy màn hình toàn là công thức phức tạp và suy diễn.

Chiêu này, phóng thích ra ngoài thậm chí có thể hóa thành 'pháp thuật tấn công tinh thần', tên gọi—Học Tra Tuyệt Vọng! ...

Tương phản với sự mê mang của Tống Thư Hàng là tiền bối Tam Nhãn thiếu niên ở bên cạnh.

Lúc này ba con mắt của tiền bối Tam Nhãn thiếu niên đều trợn to, phi tốc quét qua quá trình suy diễn và công thức Cẩu Đản cha viết.

Thậm chí Tống Thư Hàng còn chú ý tới, ba con mắt của tiền bối Tam Nhãn có thể đồng thời quan sát ba góc độ khác nhau, nhất tâm tam dụng đi phân tích quá trình suy đạo của Cẩu Đản cha.

Tống Thư Hàng cũng sở hữu ba con mắt, nhưng không làm được chuyện này.

Hắn có thể tụ mắt lại thành mắt lác, nhưng không cách nào làm cho nhãn cầu phân bố cái trái cái phải cái trên như vậy được.

Kỹ năng này đúng là khiến người ta hâm mộ.

Đương nhiên, điều khiến hắn hâm mộ hơn là năng lực xem hiểu công thức suy đạo của Cẩu Đản cha một cách nhẹ nhàng của tiền bối Tam Nhãn thiếu niên.

Năng lực này, trong thời gian ngắn không học được.

Đây là một cuộc giao lưu thuộc về giữa các học bá, người có học lực không đủ căn bản không có tư cách tham dự cuộc chiến tri thức này.

Tống Thư Hàng âm thầm vận dụng quy tắc 'Văn tự nguyên sơ, ngôn ngữ' trong cơ thể, sau đó hắn lờ mờ xem hiểu ý nghĩa của văn tự Thái Cổ—nhưng hắn vẫn không hiểu ý nghĩa mà văn tự muốn diễn đạt. "Mình muốn tham dự cuộc chiến học bá này, e là còn phải thành ngàn thượng vạn năm nữa mới được." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Tâm thái của hắn rất ôn hòa, dù sao... trẻ tuổi chính là vốn liếng.

Hắn còn cả đống thời gian để học tập.

Đợi tương lai sau khi hắn chứng đạo trường sinh, vậy thì hắn sẽ có vô số thời gian, bơi lội trong đại dương tri thức vô tận.

Thậm chí hắn còn có thể đổi tư thế bơi đủ kiểu, bơi ếch, bơi bướm, bơi ngửa, bơi tự do, bơi kiểu chó, muốn bơi thế nào thì bơi thế đó!

Đối diện.

Công thức suy diễn của Cẩu Đản cha sau khi viết kín diện tích một cái sân vận động có đường chạy thì cuối cùng cũng dừng bút. "Thế nào, phục không?" Cẩu Đản cha xoay người lại, nhìn về phía Chúa tể Tam Nhãn. "Thật tốt." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên giơ ngón tay cái lên với Cẩu Đản cha: "Đợi ta làm rõ nguyên lý trong đó xong..." "Làm rõ nguyên lý xong, ngươi cũng không chế tạo ra được 'không gian Thiên Đạo Ngục', trong này liên quan đến quyền hạn của Thiên Đạo và Đạo Khí...

Ngươi cũng không cách nào đạt được quyền hạn tự do ra vào 'không gian Thiên Đạo Ngục', bởi vì ngươi là hộ khẩu đen của 'không gian Thiên Đạo Ngục'.

Cùng lắm thì, ngươi có thể nghiên cứu ra kỹ xảo xóa bỏ lạc ấn tồn tại của bản thân." Cẩu Đản cha cười ha hả nói. "Có cần phải ấu trĩ như vậy không?" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên đau đầu nói: "Oan có đầu nợ có chủ, kẻ ngươi muốn dằn mặt là Thiên Đạo Tam Nhãn, có quan hệ gì với Cửu U Tam Nhãn ta?

Tại sao cứ phải dằn mặt ta mãi thế?" Cẩu Đản cha nghe vậy, rơi vào trầm tư, một lát sau ngài ấy lại gật đầu tán đồng: "Ngươi nói như vậy, cũng thực sự có vài phần đạo lý." Hai tôn Chúa Tể Cửu U, mắt thấy sắp có thời cơ bắt tay giảng hòa. "Có điều, nếu ta gặp phải chuyện xui xẻo, ngươi có vui không?" Cẩu Đản cha đột nhiên lại hỏi. "Làm sao có thể chứ?

Ta đâu phải là loại người vui sướng khi người khác gặp họa!" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói—nhưng mà, sau lưng hắn, không biết từ lúc nào xuất hiện một bức tranh khí tượng hư ảo.

Trên bức tranh khí tượng, ánh nắng tươi sáng, chim hót hoa thơm.

Thời tiết trong ảnh tượng, cũng giống như tâm trạng của tiền bối Tam Nhãn thiếu niên.

Cẩu Đản cha a a cười một tiếng: "Cho nên, ta cũng vậy." Ngươi xem, ngươi nghe thấy ta gặp chuyện xui xẻo thì sẽ vui vẻ...

Ta cũng vậy.

Tuy rằng kẻ ta muốn dằn mặt là Thiên Đạo Tam Nhãn, nhưng nhìn thấy Cửu U Tam Nhãn xui xẻo, ta cũng sẽ rất vui.

Đạo lý đơn giản thuần túy như vậy đó. "Cẩu Đản cha, vậy nếu tôi nắm được mấy công thức suy đạo ngài viết cộng với Hạch Tâm Thế Giới trong tay tôi, liệu có thể diễn hóa Hạch Tâm Thế Giới ra hiệu quả 'Thiên Đạo Ngục' không?" Tống Thư Hàng đột nhiên linh cơ nhất động, lên tiếng hỏi. "Được!" Cẩu Đản cha khẳng định. "Vậy bây giờ tôi học tập còn kịp không?

Nếu có thể thì, nếu lại giúp tôi đơn giản hóa mớ lý thuyết này thì càng tốt." Tống Thư Hàng nói xong, không khỏi nhớ tới 'Phương pháp học tập giản hóa phù văn họ Bạch' của Bạch tiền bối. "Không cần đơn giản hóa, ta có phương án học tập tuyệt hơn." Cẩu Đản cha nói xong, lộ ra nụ cười từ tường.

Trên một khuôn mặt rồng lộ ra nụ cười của người cha hiền từ, vô cùng không dễ dàng, cần phải phối hợp tình yêu tuôn trào từ nội tâm.

Tống Thư Hàng: "???" "Chúng ta có thể áp dụng phương pháp học tập bằng cơ thể...

Dùng cơ thể để ghi nhớ những nội dung này." Cẩu Đản cha nói: "Hiện tại, bản thể của ngươi hẳn là đang tu luyện môn thần công kia, chúng ta tranh thủ một hơi để bản thể ngươi tu luyện bộ công pháp đó đến tầng thứ Bát, Cửu phẩm!

Để thiên kiếp cũng phải bỏ qua ngươi nhỏ bé." Chỉ cần ngươi tu luyện đủ nhanh, thiên kiếp sẽ không đuổi kịp ngươi, thậm chí sẽ không nhớ được ngươi. "Đem 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của Ngư Tỳ cư sĩ tu luyện tới cảnh giới Bát Cửu phẩm?

Cẩu Đản cha, ngài nghiêm túc đấy chứ?" Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm Cẩu Đản cha nói.

Đem một bộ công pháp từ Nhất phẩm tu luyện tới Bát phẩm khó khăn thế nào, trong lòng Cẩu Đản cha không có chút ý niệm nào sao?

Chuyện luyện công thế này, đâu phải trò đùa.

Càng không giống như chơi game, ấn chút điểm kinh nghiệm là có thể khiến mình tu luyện thần công thăng cấp!

Bất luận là công pháp gì, đều cần chân đạp thực địa, từng bước tu luyện.

Tống Thư Hàng hồi tưởng lại chính mình, cũng phải mất tròn hơn tám tháng trời, mới đem 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 tu luyện tới cảnh giới Bát phẩm!

Nếu không có kỳ ngộ, không có thiên tài địa bảo tương trợ, muốn đem 《Vong Ký Liễu Thần Công》 tu luyện tới Bát phẩm, nói không chừng phải mất hàng trăm hàng ngàn năm, thậm chí lâu hơn.

Hơn nữa... hệ thần công của Ngư Lặc cư sĩ, nếu tu luyện tới cảnh giới Bát, Cửu phẩm, sẽ khiến người trong chư thiên vạn giới quên đi chính mình.

Trạng thái tiểu thấu minh đó, quá thảm—cụ thể thảm thế nào có thể nhìn hiện trạng của Ngư Giao cư sĩ.

Tống Thư Hàng có lý do nghi ngờ 'Cẩu Đản cha' là muốn quên đi một bé Tống Cẩu Đản, chỉ để lại một bé Trình Cẩu Đản khác, trở thành Cha của Đơn Đản (Một Trứng). "Ta không hề nói đùa, ta đã suy diễn xong mối quan hệ giữa 'không gian Thiên Đạo Ngục' và hệ công pháp của vị cư sĩ kia.

Thành quả suy diễn của ta cộng thêm cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh hiện tại của ngươi, chỉ cần một chút trợ lực, dưới sự gia trì của hiệu quả chém đứt căn nguyên ở 'không gian Thiên Đạo Ngục', ngươi rất nhanh sẽ có thể đẩy bộ thần công kia lên đẳng cấp trên Bát phẩm." Cẩu Đản cha mỉm cười nói. "Được rồi, cứ cho là có biện pháp có thể khiến tôi rất nhanh nâng cao 《Vong Ký Liễu Thần Công》 lên tầng thứ Bát phẩm...

Nhưng một người đồng thời tu luyện mấy bộ công pháp khác nhau, hơn nữa còn không có phân chia chủ phụ thì rất dễ tẩu hỏa nhập ma chứ nhỉ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tu sĩ trong quá trình tu luyện, tuy rằng đôi khi sẽ đồng thời tu luyện vài bộ công pháp, nhưng luôn có một bộ là chủ tâm cốt, mấy bộ còn lại là phụ.

Hơn nữa thông thường công pháp tu luyện đồng thời, về mặt thuộc tính đều sẽ tương trợ tương thành, hình thành ngũ hành tuần hoàn.

Nếu tu luyện lung tung, rất có khả năng sẽ dẫn đến thuộc tính công pháp xung khắc, tẩu hỏa nhập ma, bạo thể mà chết. "Điểm này ngươi không cần lo lắng...

Trên thực tế, trạng thái hiện tại của ngươi, vô cùng thích hợp đi theo một con đường tu luyện." Khóe miệng Cẩu Đản cha nhếch lên: "Không chỉ là bộ 《Vong Ký Liễu Thần Công》 kia, ngươi còn có thể tu luyện thêm một bộ công pháp hệ công đức chính khí cộng thêm một bộ công pháp hệ ma đạo.

Sau đó thông qua con đường tu luyện kia, đem công pháp tu luyện cũng chém ra ngoài." Tống Thư Hàng: "???" Cẩu Đản cha quả nhiên là muốn mất đi cái Tống Cẩu Đản này! "Hả?

Cẩu Đản cha, cái ngài nói là con đường Trảm Tam Thi sao?

Con đường đó khá là hoang dã, thời kỳ Thái Cổ ngược lại có lưu hành một thời gian, nhưng tối đa đạt tới tầng thứ 'Nhược Trường Sinh Giả', đầu tư và thu hoạch không tỷ lệ thuận, khá là vô dụng.

Hậu kỳ cũng không còn ai dùng nữa chứ?" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói. "Đó là do chúng ta quá mạnh, cho nên mới cảm thấy con đường Trảm Tam Thi quá hoang dã." Cẩu Đản cha soái khí hất đầu rồng.

Những cựu 'Thiên Đạo' bọn họ, mỗi người đều là nhân vật trấn áp thiên kiêu một đời trước khi chứng đạo, đại bộ phận khi ở Bát phẩm đã ngộ ra 'Trường Sinh Chi Đạo' của chính mình, vừa bước vào Cửu phẩm liền bắt đầu ngưng tụ hình mẫu 'Đạo' của mình, sau đó tích lũy thực lực đủ rồi thì nước chảy thành sông bước vào cảnh giới 'Trường Sinh Bất Tử'.

Trong tình huống này, con đường Trảm Tam Thi đối với bọn họ tự nhiên không có ý nghĩa gì.

Hơn nữa sở dĩ con đường Trảm Tam Thi không được lưu truyền lại, là vì khi chém ra chấp niệm Tam Thi, cần phải có vật chứa mạnh mẽ để gánh chịu Tam Thi chém ra.

Số lượng vật chứa mạnh mẽ thích hợp trong chư thiên vạn giới cũng không nhiều... "Ta cảm thấy Bá Thiên cũng rất mạnh, hắn còn không cần dùng tới con đường Trảm Tam Thi này hơn chúng ta." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói—Bá Hoàng tiểu hữu là kẻ có tốc độ tu luyện nhanh nhất mà hắn từng gặp, không có một trong! "Bá Thiên?" Trong lòng Tống Thư Hàng đột nhiên hiện lên dự cảm không lành. "Đúng vậy, bình thường mà nói hắn không cần dùng tới con đường Trảm Tam Thi này...

Nhưng ngươi nhìn trạng thái của Bá Hoàn hiện tại xem, hắn tuy rằng là cảnh giới Bát phẩm, lại sở hữu nguyên thần, thể chất, tinh thần lực, linh lực cấp Cửu phẩm thậm chí vượt qua Cửu phẩm.

Nói cách khác, tuy rằng vẫn là Bát phẩm, nhưng hắn đi chơi con đường 'Trảm Tam Thi' mà Cửu phẩm Kiếp Tiên mới có thể đi, hoàn toàn đi thông.

Đây chính là một ưu thế." Cẩu Đản cha nói. "Hơi hơi có chút đạo lý." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên gật đầu nói.

Tống Thư Hàng: "???" Bá Hoàn?

Lại đổi tên rồi?

Không ổn...

Mình, Tống mỗ, hôm nay e là sắp tiêu đời rồi. "Sau đó ngươi lại nhìn trạng thái phụ kiện của Bá Đản, hắn có Công Đức Chi Thân cụ hiện hóa, hắn có Tâm Ma cụ hiện hóa, hắn còn có một Linh Quỷ đặc thù có liên hệ mật thiết với bản thân nhưng lại tương đối độc lập!

Chương 2875

Ngươi cảm thấy có phải rất trùng hợp không?" Cẩu Đản cha tiếp tục nói.

Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên khẽ gật đầu: "Tương ứng Thiện Thi, Ác Thi, Tự Thân Thi?" "Không sai." Cẩu Đản cha nói: "Ngoại trừ Tâm Ma cụ hiện hóa đẳng cấp kém hơn một chút ra, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Linh Quỷ tiên tử đều vô cùng phù hợp." Công Đức Xà Mỹ Nhân và Linh Quỷ tiên tử, tức là liên hệ mật thiết với Tống Thư Hàng, có thể coi là một thể, lại là cá thể độc lập khác biệt, có lai lịch của riêng mình.

Đáng tiếc là Tâm Ma mà Bá Đản cụ hiện hóa ra, không có lai lịch lớn như vậy, thiếu mất thuộc tính đặc thù 'cá thể độc lập'. "Nếu có thể dung hợp Hắc Bì Tử và Tâm Ma của Bá Viên thì tốt rồi, cấu tạo của Hắc Bì Tử kia không đơn giản, ta rất vừa ý." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói. "Tâm Ma của Xích Tiêu Kiếm cũng không tệ, về mặt chất liệu cảm giác sẽ tốt hơn, tiềm lực cực lớn." Cẩu Đản cha nói.

Tống Thư Hàng: "!!!" Các ngài đừng có quá mức Chúa Tể Cửu U như thế chứ~ Hắc Bì Tử và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối là đặc thù, đừng làm hại bọn họ!

Hơn nữa, tôi cũng rất hài lòng với 'Tâm Ma' của mình...

Đây chính là một tiểu khả ái biết nấu 'Combo Tâm Ma Kiếp', chư thiên vạn giới độc nhất vô nhị, Tống Thư Hàng cũng không nỡ để nó chịu tổn thương. "Thôi bỏ đi, trên thế giới vốn dĩ cũng không có chuyện thập toàn thập mỹ.

Tuy rằng thiếu thuộc tính 'cá thể độc lập', nhưng về tổng thể cũng không ảnh hưởng đến hiệu quả con đường 'Trảm Tam Thi'." Tiền bối

Tam Nhãn thiếu niên lên tiếng.

Cẩu Đản cha gật đầu, bổ sung: "Tóm lại, Bá Thủ ngươi thử xem...

Ta thấy ngươi hiện tại đang treo máy tu luyện bản thể, tu luyện 《Vong Ký Liễu Thần Công》 ước chừng cũng có tầng thứ Tứ phẩm rồi, ta hiện tại đã ẩn ẩn có chút không nhớ rõ đạo hiệu của ngươi, nếu không phải nhìn thấy một chuỗi hiệu ứng Hiển Thánh trước nhân loại bắt đầu bằng chữ 'Bá' kia của ngươi, thì suýt chút nữa sẽ gọi sai Thánh hiệu của ngươi.

Cho nên, chi bằng thừa thắng xông lên, đẩy công pháp lên Bát phẩm đi." Tống Thư Hàng: "..." Cẩu Đản cha, ngài đã gọi sai tên tôi mấy lần rồi đấy. "Hơn nữa, nếu ngươi ở Bát phẩm mà 'Trảm Tam Thi' thành công, nói không chừng không cần độ thiên kiếp Cửu phẩm, là có thể cưỡng ép tấn thăng lên Cửu phẩm trước một bước.

Tấn thăng xong, lại quay đầu đi độ kiếp, sau đó cường hóa thêm một đợt." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên phân tích.

Bài bản thăng cấp trước rồi độ kiếp sau, Tống Đản hẳn là sẽ không xa lạ.

Đến lúc đó, dưới sự cường hóa của hiệu quả thiên kiếp, Bá Cước hẳn là có thể một hơi nâng cao tới cảnh giới 'Nhược Trường Sinh Giả'.

Cộng thêm trên người Tống Thư Hàng hiện tại đã có một tia hình mẫu 'Đạo', tuy rằng còn rất yếu ớt... nhưng đó đích xác là hương vị thuộc về 'Trường Sinh Đại Đạo độc hữu' của chính Tống Thư Hàng.

Cứ như vậy, Tống Thư Hàng trước Trảm Tam Thi -> độ thiên kiếp Cửu phẩm -> sau khi độ kiếp thăng cấp thành cảnh giới 'Nhược Trường Sinh Giả' -> hoàn thiện Trường Sinh Đại Đạo của mình -> nước chảy thành sông tấn thăng cảnh giới Trường Sinh Giả.

Một đại lộ thênh thang năm xe đi song song hiện ra rồi.

Theo con đường này, Tống Thư Hàng có thể chen chân vào hàng ngũ Trường Sinh Giả trong thời gian ngắn nhất.

Trong thời gian đó cho dù có quá trình cần 'tích lũy linh lực' cũng không cần quá lo lắng.

Tống Thư Hàng hiện tại còn là một Giới Chủ, có tư chất 'Giới Chủ' được quan phương chứng nhận.

Thân là một Giới Chủ, tốc độ tích lũy linh lực của hắn vô cùng nhanh, hoàn toàn không cần lo lắng vấn đề phương diện này. "Thú vị, vô cùng thú vị, đáng để khiêu chiến." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói.

Bên cạnh, Cẩu Đản cha cũng lộ ra nụ cười hài lòng—tên ba mắt lại một lần nữa thần phục dưới trí tuệ của ngài ấy, không thể không tán đồng con đường 'Trảm Tam Thi' mà ngài ấy đề xuất.

Về phương diện trí tuệ, ngài ấy đã đè tên ba mắt xuống đất mà ma sát!

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Cẩu Đản cha, tiền bối Tam Nhãn thiếu niên quay đầu lại, nhìn về phía con rồng vẫn đang cười quỷ dị, vẻ mặt ngơ ngác.

Con rồng vẫn này hôm nay bị làm sao thế?

Sao cứ nhìn hắn rồi lộ ra nụ cười không có ý tốt vậy?

Hắn rốt cuộc muốn làm gì ta? "Cho nên, Thư Hàng lựa chọn của ngươi là gì?" Cẩu Đản cha hỏi.

Tống Thư Hàng hơi tư so đo, lên tiếng hỏi: "Sẽ làm hại tới @#%& tiên tử và Linh Quỷ tiên tử sao?" Tuy rằng Công Đức Xà Mỹ Nhân hiện tại có sở thích tự hiến tế bản thân, hơn nữa cô ấy còn có thuộc tính đặc thù Tống Thư Hàng không chết thì cô ấy bất diệt.

Nhưng loại pháp môn 'Trảm Tam Thi' lưu truyền từ thời Thái Cổ này, thực tế trong Đạo Môn hiện đại cũng còn lưu truyền ghi chép truyền thuyết tương tự...

Tóm lại là nghe có cảm giác vô cùng cao siêu.

Tống Thư Hàng lo lắng công pháp 'Trảm Tam Thi' này sẽ gây tổn thương căn nguyên cho Công Đức Xà Mỹ Nhân và Linh Quỷ tiên tử. "Cũng không đâu, ngược lại đối với các nàng mà nói, coi như là tăng phúc có ích." Cẩu Đản cha trả lời, ngài ấy cho dù có hố người thế nào, cũng sẽ không đi hố Linh Quỷ tiên tử của Tống Đản.

Đối với Cẩu Đản cha mà nói, Linh Quỷ tiên tử quan trọng hơn Tống Cẩu Đản nhiều. "Vậy, thử xem?" Tống Thư Hàng nói: "Tôi hiện tại tu luyện 《Vong Ký Liễu Thần Công》, vậy nên chém cái gì trước?" Cẩu Đản cha hơi tư so đo nói: "《Vong Ký Liễu Thần Công》 và Linh Quỷ tiên tử của ngươi tương ứng, đương nhiên là vật chứa Tự Ngã Thi Chấp Niệm." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên bổ sung: "Công Đức tiên tử và Thiện Thi Chấp Niệm tương ứng, nhưng bước đầu tiên chém lại không phải là Thiện Thi." "Cho nên bước đầu tiên chém Ác Thi Chấp Niệm trước?

Nhưng tôi không có công pháp ma đạo tương ứng a... 《Ma Thần Trụ》 của Hà Chỉ Ma Đế vốn dĩ ngược lại là ma đạo thần công không tồi, nhưng đã bị tôi đổi thành bí pháp 《Bá Thần Trụ》 rồi." Tống Thư Hàng nói.

Ngược lại thần công tương ứng với 'Thiện Thi Chấp Niệm' lại khá dễ giải quyết—Công Đức Xà Mỹ Nhân tự mang công pháp 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》, là Vô Thượng Công Đức Tâm Kinh, Tống Thư Hàng cũng từng có tiếp xúc, chỉ cần gia tăng tiến độ tu luyện bộ công pháp này là được. "《Bá Thần Trụ》 đủ rồi, dù sao căn cơ là 《Ma Thần Trụ》 của Hà Chỉ đạo hữu, là ma đạo công pháp thuần chính.

Làm công pháp vật chứa chém Ác Thi Chấp Niệm, hoàn toàn đủ dùng." Cẩu Đản cha đáp.

Nhắc tới Hà Chỉ Ma Đế—tồn tại từng được xưng tụng là 'Chư Thiên Vạn Giới Đông Tây Song Vương' cùng với ngài ấy, Cẩu Đản cha rất là hoài niệm.

Người già rồi chính là như vậy, luôn dễ dàng nhìn vật nhớ tình, hồi ức quá khứ, hoài niệm ngày xưa. "Hà Chỉ tên này, chủ yếu là thiên phú ban đầu không đủ, khi Ngũ phẩm chỉ có tám long văn...

Nếu không với sức sáng tạo và nỗ lực của hắn, trận chiến cuối cùng năm đó, hắn ít nhất có thể đi thêm mười chiêu trong tay ta!" Cẩu Đản cha cảm khái nói, ngài ấy đánh giá Hà Chỉ Ma Đế vô cùng cao.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn lẳng lặng copy câu này lại, gửi cho 'Long Lạc nữ sĩ'.

Câu cảm khái này của Cẩu Đản cha, sẽ trở thành mũi giáo sắc bén để Long Lạc nữ sĩ đối phó với Hà Chỉ Ma Đế!

Một cú đâm là có thể đâm xuyên tim gan Hà Chỉ Ma Đế chuẩn xác, khiến hắn đau lòng đến mức không thở nổi. "Đúng rồi!

Hay là, chúng ta nghĩ cách vắt ra một cái tâm ma từ Hà Chỉ đạo hữu, sau đó dung nhập vào tâm ma của Bá Cẩu?" Cẩu Đản cha đang hoài niệm quá khứ, nghĩ đến Hà Chỉ Ma Đế từng tranh hùng với mình...

Đột nhiên trong não liền nảy ra ý tưởng hay ho này.

Tống Thư Hàng: "..." Không hổ là Chúa Tể Cửu U, hàng chính hãng và tên đại lý như hắn đúng là khác biệt.

Cái tên đại lý Chúa Tể Cửu U như hắn bất luận thế nào cũng không nghĩ ra được cái ý tưởng hay ho cỡ này.

Có điều... "Tâm ma của Hà Chỉ Ma Đế, vẫn là thôi đi." Tống Thư Hàng lắc đầu nói: "Hắn hận không thể lột da trút gân giết chết tôi, tôi cũng không dám giữ tâm ma của hắn lại, trở thành tai họa ngầm a." Trong cái chư thiên vạn giới này, trên bảng xếp hạng những người Hà Chỉ Ma Đế hận nhất, Tống Thư Hàng tất nằm trong top 3...

Cẩu Đản cha trước mắt tất nằm trong top 2! "Vậy thì thôi, đáng tiếc thật, rõ ràng là một ý tưởng không tồi." Cẩu Đản cha nói xong, đứng dậy đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng.

Râu rồng của ngài ấy cuộn một cái, công thức phù văn suy diễn viết kín một cái sân vận động trong hư không được ngưng tụ lại, hóa thành hình dạng một chiếc roi Đánh Thần.

Tống Thư Hàng nhìn thấy chiếc roi này, lập tức da đầu tê dại. "Vậy thì, tiếp theo ta và tên ba mắt phân công hợp tác.

Ta phụ trách để cơ thể ngươi ghi nhớ nội dung những 'công thức suy diễn' này.

Tên ba mắt phụ trách truyền thụ pháp môn con đường 'Trảm Tam Thi' cho ngươi.

Sau đó, ngươi chỉ cần tu luyện đàng hoàng hệ thần công của cư sĩ, và chuẩn bị sẵn sàng chém Ác Thi." Móng vuốt của Cẩu Đản cha nắm chặt chiếc roi, lên tiếng nói.

Tống Thư Hàng vội vàng hỏi: "Tôi phải dùng cơ thể ghi nhớ những kiến thức này như thế nào?" Chát~ Chiếc roi trong móng vuốt Cẩu Đản cha quất nhẹ vào hư không, nói: "Ghi nhớ theo nghĩa vật lý, ta sẽ dùng chiếc roi kiến thức quất mạnh vào ngươi, mỗi một roi đều có thể in kiến thức lên cơ thể ngươi, đợi chiếc roi này đánh xong, ngươi cũng có thể dùng cơ thể nắm vững, lý giải tất cả kiến thức rồi." Tống Thư Hàng: "..." Tôi không tin!

Trên thế giới này làm gì có chuyện dùng roi kiến thức quất người ta để cho người ta học tập chứ?

Ngài tuyệt đối chính là muốn quất tôi một trận, kiếm cớ mà thôi! "Ngươi đừng có né, né là không có hiệu quả đâu." Cẩu Đản cha phát ra âm thanh giống như cười điên cuồng.

Chát~ Chiếc roi quất tới trước người Tống Thư Hàng, nhưng không quất lên người Tống Thư Hàng, mà là xuyên qua cơ thể—Tống Thư Hàng ở đây chỉ là một đạo 'hình chiếu nguyên thần'.

Roi kiến thức, trực tiếp chém ngược về căn nguyên, quất lên nguyên thần Tống Thư Hàng, và do nhục thể của hắn gánh chịu.

Mà lúc này, hệ thống phòng ngự tự động của cơ thể Tống Thư Hàng được kích hoạt.

Khí linh của hai bộ 'Pháp khí tổ hợp Tam Thập Tam Thú', dưới sự dẫn dắt của tiểu tiên tử khí linh Nghịch Kình, hiện ra, bảo vệ Tống Thư Hàng.

Linh Quỷ tiên tử vươn hai tay, nhẹ nhàng đón lấy đạo 'Roi Kiến Thức' này.

Chiếc roi rơi vào hai tay Linh Quỷ tiên tử, khuếch tán thành vô số phù văn.

Những phù văn kiến thức này một phần bị Linh Quỷ tiên tử tiếp nhận, một phần bị khí linh của 66 kiện pháp khí bản mệnh tiếp thu.

Khí linh của 66 kiện pháp khí bản mệnh này, giống như bọt biển, tham lam hấp thu kiến thức trong phù văn.

Hơn nữa, chúng nó còn sở hữu tư chất lý giải những kiến thức này!

Pháp khí bản mệnh học được thì bằng = bản thể Tống Thư Hàng cũng học được.

Tất cả thông tin kiến thức, do Linh Quỷ tiên tử và 66 bé khí linh tiểu khả ái hấp thu trước một bước, tiêu hóa.

Sau đó bọn chúng lại tổ hợp những kiến thức này lại, đơn giản hóa thành thông tin mà Tống Thư Hàng có thể lý giải, phản hồi cho nguyên thần Tống Thư Hàng.

Hình thức học tập Tống - Vạn Pháp Chi Chủ Biến Dị - Thư Hàng, bị động mở ra.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình cũng sắp thành phế nhân rồi, ngay cả 'tính năng học tập' là một trong số ít sở thích của hắn, thế mà cũng bị một thân phụ kiện chia năm xẻ bảy.

Hắn, Tống Thư Hàng hiện tại, đã không nghĩ ra mình còn có thể làm cái gì...

Về phương diện lời thoại do Công Đức tiên tử, Tạo Hóa tiên tử, Hắc Bì Tử chia nhau.

Chuyện đại sự thăng cấp 'Tu Chân Liêu Thiên' Thiên Đạo, thì có Long Lạc nữ sĩ làm thay.

Chuyện treo đánh các đại lão Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới, do Tống Bàn Cầu đi làm.

Về phương diện luyện công do Linh Quỷ tiên tử, Hạch Tâm Thế Giới đại luyện, hiện tại còn có ngoại quải 'Bài đốn ngộ của Thiên Đế đát đát tử' gia trì.

Về phương diện tu luyện pháp thuật hắn đang nỗ lực tiến bước về phía đại đạo 'Vạn Pháp Chi Chủ' dị loại.

Những việc mà một tu luyện giả có thể làm, phụ kiện trên người Tống Thư Hàng gần như đều có thể làm, hơn nữa còn làm tốt hơn Tống Thư Hàng.

Hiện tại, ngay cả chuyện học tập kiến thức này, cũng bị chia nhau tranh chiếm.

Chương 2876

"Chẳng lẽ mình chỉ phụ trách hô 666?" Tống Thư Hàng nói đến đây, liền nhớ tới hư ảnh Thánh Viên trên đỉnh đầu...

Hô 666, đám Thánh Viên mới là chuyên nghiệp.

Cứ như vậy, tác dụng duy nhất của Tống Thư Hàng là phụ trách spam 'Dưỡng Đao Thuật'? "Đây chính là nhân sinh a." Tống Thư Hàng đột nhiên cảm khái nói.

Cẩu Đản cha: "???" "Đúng vậy, đây chính là nhân sinh." Đối diện, Tam Nhãn thiếu niên trả lời, nói rồi Thần Nhãn thứ ba của hắn sáng lên, cưỡng ép quán thâu nội dung bí pháp thủ đoạn liên quan đến 'Thái Cổ Trảm Tam Thi' cho Tống Thư Hàng.

Thời kỳ Thái Cổ, thủ đoạn Trảm Tam Thi cũng giống như 《Dưỡng Kiếm Thuật》 hiện tại, cũng là muôn hình muôn vẻ.

Một số đại môn phái đều có thủ đoạn 'Trảm Tam Thi' thuộc về hệ của riêng mình.

Có điều, quy căn kết đáy những thủ đoạn 'Trảm Tam Thi' này, về căn nguyên đều tương tự nhau.

Cùng lắm là về phương diện 'vật chứa' Trảm Tam Thi, các môn các phái có nghiên cứu và mẹo nhỏ riêng của mình.

Tiên trảm Ác Thi, tái trảm Thiện Thi... cuối cùng chém đi Tự Ngã Thi.

Sau khi chém ra Tam Thi, cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên liền có thể đột phá giới hạn, đến được tầng thứ 'Nhược Trường Sinh Giả', về phương diện tuổi thọ cũng có thể kéo dài thêm một đoạn.

Hình chiếu nguyên thần Tống Thư Hàng lẳng lặng ngồi xếp bằng, trái phải có hai đại Chúa Tể Cửu U hộ pháp cho hắn.

Trong thời gian vài hơi thở, 'cảm giác tồn tại' của hình chiếu nguyên thần Tống Thư Hàng càng lúc càng yếu, mức độ trong suốt càng lúc càng cao.

Công thức suy diễn của Cẩu Đản cha sau khi kết hợp với hiệu quả Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo, có công hiệu cường hóa theo cấp số nhân đối với quá trình tu luyện hệ thần công của cư sĩ. "Hiệu quả Roi Kiến Thức của ngươi mạnh mẽ như vậy sao?" Bên cạnh, nội tâm tiền bối Tam Nhãn thiếu niên cũng nhịn không được kinh ngạc.

Phương án giáo dục bằng roi thức mà Cẩu Đản cha nghiên cứu ra, hiệu quả thực sự khiến người ta kinh hãi.

Dùng roi quất một cái, là có thể học tập được lượng lớn kiến thức phức tạp, còn có thể lý giải nó...

Thế thì các tu sĩ còn khổ sở ngộ đạo, nghe pháp, lý giải làm cái quái gì chứ.

Mọi người xếp hàng, để Cẩu Đản cha quất cho một trận, ai nấy đều có thể trong nháy mắt lĩnh ngộ được kiến thức tu chân thâm ảo. "Tất nhiên rồi, nguyên lý trong Roi Kiến Thức này vô cùng phức tạp...

Ta có nói ngươi cũng không thể nghe hiểu được đâu." Cẩu Đản cha đắc ý nói.

Nhưng trên thực tế, nội tâm ngài ấy cũng ngơ ngác.

Quỷ mới biết tại sao một roi này quất xuống, tất cả công thức suy diễn lại bị Tống Thư Hàng hấp thu nhanh như vậy?

Cảm giác này, cứ như thể có mấy chục thậm chí là hàng trăm người, đang thay Tống Thư Hàng chia nhau đi học tập hấp thu bộ phận kiến thức suy diễn này vậy.

Không chỉ như thế, những tên giúp Tống Thư Hàng suy diễn học tập này, còn phải có dự trữ lượng kiến thức cấp bậc 'Chúa Tể Cửu U'! [Chẳng lẽ, Bá Kiếm thực sự là một thiên tài 'học tập'?] Trong đầu Cẩu Đản cha không khỏi hiện lên một ý niệm như vậy.

Nhắc mới nhớ, Bá Chùy ở hiện thế, dường như còn là một sinh viên đại học danh tiếng?

Thành tích cũng thuộc loại hình khá ưu tú? [Chẳng lẽ, trước giờ, chúng ta đều xem thường Bá Câu rồi?] Nhưng bất kể nội tâm chấn kinh thế nào, Cẩu Đản cha không hề biểu lộ ra một tia.

Ngài ấy phải bày ra tư thái cao cao tại thượng, làm chấn động nội tâm tên ba mắt! ...

Thời gian tu luyện chính thức lần này của Tống Thư Hàng kéo dài khá lâu.

Thời gian bên ngoài đã trôi qua tròn 24 tiếng đồng hồ, nhưng nguyên thần Tống Thư Hàng vẫn đang trong trạng thái tu luyện!

Hắn của lần này, không kéo trình tự tu luyện vào chạy ngầm, không phân tâm, không nằm mơ, không nhất tâm đa dụng, mà là thực sự giống như một tu luyện giả, lẳng lặng tu luyện tròn 24 tiếng đồng hồ!

Hơn nữa, trạng thái tu luyện của hắn vẫn chưa kết thúc, nhìn qua hắn còn có thể tu luyện rất lâu rất lâu.

Hiện thế - Trong Bá Giới.

Cảm giác tồn tại của bản thể Tống Thư Hàng đã gần như không còn—hắn và 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của hệ cư sĩ có độ tương thích không tồi, tu luyện tiến triển cực nhanh!

Linh lực 《Vong Ký Liễu Thần Công》 mới sinh và linh lực 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của Tống Thư

Hàng, không có xung đột, mà là tương trợ tương thành.

Linh lực 《Vong Ký Liễu Thần Công》 giống như sức gió, thúc đẩy linh lực 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》, gia tăng tốc độ tích lũy linh lực, đồng thời nâng cao chất lượng linh lực.

Mà ngược lại, cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh của Tống Thư Hàng + thực lực đạt tới trình độ Kiếp Tiên bồi đắp ngược lại cho quá trình tu luyện 《Vong Ký Liễu Thần Công》, không ngừng tăng tốc cho môn thần công này.

Chỉ trong vòng 24 tiếng ngắn ngủi, dưới tác dụng của sự gia thành từ cảnh giới, công thức suy diễn của Cẩu Đản cha hỗ trợ, hiệu quả Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo, 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của Tống Thư Hàng bị đẩy tới cảnh giới Thất tầng đỉnh phong, chỉ thiếu một hơi là có thể đột phá tới công pháp tầng thứ tám.

Điều này cũng giống như đạo lý khi các đại lão tu luyện pháp thuật cấp thấp, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể lý giải cấu tạo, nguyên lý của pháp thuật, đồng thời trong nháy mắt nắm vững pháp thuật cấp thấp vậy.

Phân tích cấp bậc Chúa Tể Cửu U của Cẩu Đản cha, sự gia thành cấp Thiên Đạo của Phòng Tối Nhỏ Thiên Đạo, sự bồi đắp ngược lại của bản thân Tống Thư Hàng đạt tới cường độ Cửu phẩm Kiếp Tiên, đều là trợ lực mạnh mẽ cho việc luyện công.

Không chỉ như thế...

Trong quá trình Tống Thư Hàng tu luyện 《Vong Ký Liễu Thần Công》, Linh Quỷ tiên tử của hắn còn thỉnh thoảng đồng bộ với hắn, nâng cao đẳng cấp tu vi 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của hắn.

Mức độ nắm vững của Linh Quỷ tiên tử đối với bộ thần công này vô cùng cao.

Cô ấy giống như một chiếc Bugatti, chở Tống Thư Hàng điên cuồng tăng tốc trên con đường tu luyện 《Vong Ký Liễu Thần Công》, phát động từng đợt xung kích tử vong.

Vài hơi thở sau.

Linh Quỷ tiên tử lần nữa đồng bộ với Tống Thư Hàng, đưa Tống Thư Hàng cất cánh...

Dưới sự đồng bộ của cô ấy, 《Vong Ký Liễu Thần Công》 vốn dĩ hơi đình trệ của Tống Thư Hàng lần nữa đột phá, tiến vào tầng thứ tám với tư thái cuồng bạo.

Đến đây, việc tu luyện 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của Tống Thư Hàng, tạm thời cáo một đoạn lạc.

Linh lực trong cơ thể sau khi nghỉ ngơi một chút, chuyển sang bắt đầu vận chuyển công pháp 《Bá Thần Trụ》.

Nội dung 'Bí pháp Trảm Tam Thi' mà Tam Nhãn thiếu niên quán vào não, được điều ra từ trong ổ cứng não bộ của Tống Thư Hàng, chậm rãi triển khai.

Trong đó nội dung bí pháp về phương pháp 'chém Ác Thi', cũng như gửi gắm 'Ác Thi Chấp Niệm' vào vật chứa, dẫn đầu hiện lên.

Từ trong mắt mũi miệng tai của hình chiếu nguyên thần Tống Thư Hàng, có sương mù lặng lẽ tuôn ra, bao phủ khuôn mặt hắn.

Trong lòng mỗi người ít nhiều sẽ có một số ác niệm, hoặc là một số chấp niệm không buông bỏ được.

Nhưng sương mù tuôn ra từ mắt mũi miệng tai của Tống Thư Hàng, lại thuần khiết như tuyết, trắng thấu triệt.

Cẩu Đản cha: "???" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên: "???" Sương mù trắng thuần này, đại biểu cho Bá Bồn thuần tịnh như một đóa hoa trắng nhỏ, không có một tia ác niệm.

Nhưng con người thì không thể nào không có ác niệm.

Trừ phi...

Bá Dũng không phải là người.

Bá Dũng đương nhiên là một con người hàng thật giá thật, tuy rằng hắn là trạng thái 'hình chiếu nguyên thần', nhưng thủ đoạn Trảm Tam Thi, là liên thông hình chiếu nguyên thần, nguyên thần, chân thân, tất cả mọi thứ. "Tam Nhãn tử, có phải 'bí pháp Trảm Tam Thi' ngươi truyền có tật xấu không?

Cái xác đầu tiên chém không phải là Ác Thi, mà là Thiện Thi?" Cẩu Đản cha nhịn không được lên tiếng hỏi.

Ngài ấy và Tống Đản cũng không phải mới quen biết ngày một ngày hai, tự nhiên biết rõ cách làm người của Tống Thư Hàng.

Tuy rằng tính cách Bá Bôi thiện lương, thích giúp đỡ người khác, tràn đầy năng lượng tích cực...

Nhưng nếu nói đáy lòng hắn không có một tia ác niệm, không có một tia chấp niệm, thì tuyệt đối không thể nào.

Tính cách Tống Thư Hàng trừ đi ảnh hưởng của yếu tố bên ngoài, chính là một thanh niên thiện lương rất bình thường.

Tuy rằng thiện lương chính trực, nhưng hắn cũng sẽ có lúc tham lam thứ gì đó (ví dụ như linh thạch); hắn cũng sẽ ôm chấp niệm đối với một số thứ (ví dụ như pháp khí tử vong và phục sinh); hắn cũng sẽ mang ác ý (ví dụ như lúc vặt lông cừu các đại lão trong danh sách đen). "Bí pháp ta truyền cho hắn không sai, là bí pháp Trảm Tam Thi rất cơ bản.

Cái xác đầu tiên chém tuyệt đối là Ác Thi." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên chậm rãi nói.

Râu rồng của Cẩu Đản cha dựng thẳng tắp, chỉ vào khuôn mặt Tống Thư Hàng đang bị sương mù trắng thuần bao phủ nói: "Vậy cái sương mù này rốt cuộc là làm sao hả!

Ngươi cho ta một lời giải thích?" Lúc này sương mù trắng thuần phun ra từ mắt mũi miệng của Bá Bố, quả thực muốn làm mù mắt ngài ấy!

Khi chém Ác Thi, thứ phun ra lẽ ra phải là sương mù đen kịt tà ác mới đúng, cái thứ sương mù trắng thuần như đóa hoa trắng nhỏ này, mùi vị khiêu khích nồng nặc, đây là muốn đi gây sự đấy phỏng? "Đáp án không phải rất rõ ràng sao?

Hãy tin tưởng tất cả những gì chính ngươi nhìn thấy!

Bá Đát tiểu hữu, chính là một đóa hoa trắng nhỏ chân chính.

Hắn nhìn như trong lòng có chấp niệm, tham lam linh thạch.

Nhưng trên thực tế, những thứ này đều chỉ là biểu hiện giả dối!

Nội tâm chân chính của hắn, thuần khiết vô hạ như làn sương trắng này." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói nói, nhắm Thần Nhãn thứ ba của mình lại—hắn thực sự không cách nào làm được chuyện mở trừng trừng ba con mắt nói dối.

Cho nên, ít nhất để hắn nhắm Thần Nhãn thứ ba lại, mở trừng trừng hai con mắt nói dối là được!

Cẩu Đản cha: "..." Lời ngươi nói, chính ngươi có tin không?

Chính ngươi tin thì, mở con mắt thứ ba ra đi chứ!

Hơn nữa, nếu Bá Đát thực sự là 'hoa trắng nhỏ' thì, tâm ma của hắn làm sao mà ra được?

Ngưng tụ tâm ma dù sao cũng phải có chút nguyên dược liệu chứ nhỉ?

Thở dài một hơi xong, Cẩu Đản cha nói: "Nếu cái xác đầu tiên chém là Ác Thi, mà Bá Đát lại không cách nào ngưng tụ ra 'Ác Thi Chấp Niệm' thì, vậy thì có khả năng sẽ thất bại." "Đừng căng thẳng, nghĩ kỹ nguyên nhân xem.

Cho dù là Bá Đát, cũng không thể nào thực sự tâm vô chấp niệm, cả đời không có một tia ác niệm...

Cho nên, trong chuyện này khẳng định có nguyên nhân gì đó.

Chúng ta suy diễn kỹ một chút." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói.

Râu rồng của Cẩu Đản cha vẽ ký hiệu trong hư không, vừa suy tư.

Sau đó ngài ấy đưa ra một số khả năng: "Liệu có phải là nguyên nhân bị 'công đức chi lực' ảnh hưởng không?

Công đức chi lực của Bá Đát thâm hậu, ta từ Thái Cổ tới nay cũng chưa từng gặp được mấy người.

Chương 2877

Công đức chi lực quá mức khổng lồ, áp chế ác niệm của hắn?" "Hay hoặc là, liệu có phải những thứ như 'ác niệm' 'chấp niệm' của hắn, đã bị ai đó tịnh hóa rồi không?" "Còn có khả năng chính là, có thứ gì đó đã hấp thu đi ác niệm của hắn trước rồi?" Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên lần lượt trả lời: "Ác niệm chấp ý mà bí pháp Trảm Tam Thi dẫn dắt ra, lẽ ra không chịu sự áp chế của công đức chi lực...

Nhưng công đức chi lực của Bá Đát quá mức hùng hậu, cho nên cũng thực sự có khả năng.

Còn về khả năng ác ý chấp niệm bị tịnh hóa... liệu có liên quan đến Nho Gia Thánh Nhân không?

Khả năng cuối cùng, ác ý chấp niệm bị hấp thu trước...

Chính là cái này rồi!" Cẩu Đản cha phản ứng lại cùng một thời gian: "Quyền hạn Chúa Tể Cửu U?" "Cùng với Tống Four - Tống U U ra đời tương ứng với quyền hạn Chúa Tể Cửu U." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói.

Là cái này không sai rồi!

Chúa Tể Cửu U thân là bán thân tương ứng với Thiên Đạo, là tồn tại tập hợp tất cả năng lượng tiêu cực như cái ác, hủy diệt, tai nạn, cái chết, huyết tinh, giết chóc vào một thể.

Bá Đát dưới sự ủng hộ của Bạch U U, đạt được quyền hạn Chúa Tể Cửu U tạm thời, sinh ra một tôn thể Chúa Tể Cửu U Tống Four.

Vào khoảnh khắc Tống Four sinh ra đó, e là tất cả ác ý chấp niệm trên người Bá Đát, đều đã bị mang đi.

Thậm chí, chỉ cần Tống Four còn đó, 'chấp niệm' sinh ra trên bản thể Bá Đát toàn bộ sẽ bị chủ động phân loại, ném sang chỗ Tống Four. "Vậy Tống U U có thể được coi là 'Ác Thi' của Bá Đát không?" Cẩu Đản cha nhíu mày nói.

Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên lắc đầu nói: "Cấp bậc Chúa Tể Cửu U không biết cao hơn 'Ác Thi' bao nhiêu đâu, cho dù chỉ là một đại lý, cũng giống nhau." "Hại não thật." Cẩu Đản cha nói.

Vốn tưởng rằng 'Trảm Thi' mà Tống Thư Hàng muốn chém sẽ là cái bình thường nhất, ít độc đáo nhất trong Tam Thi.

Hiện tại xem ra, cái 'Ác Thi' này ngược lại là mắt xích đặc thù nhất trên người Tống Thư Hàng. "Chỗ ngươi có phương án giải quyết không?" Cẩu Đản cha vừa nói, vừa dùng râu rồng viết viết vẽ vẽ trong hư không, bắt đầu suy diễn. "Trừ phi Tống Four biến mất, nếu không vấn đề này từ căn nguyên đã không thể giải quyết." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói.

Tống Four 'cá thể' này, sớm muộn sẽ biến mất.

Dù sao hắn chỉ là một đại lý Chúa Tể Cửu U, cuối cùng sẽ có lúc hết hạn.

Nhưng vấn đề là... ai cũng không xác định được Tống Four bao giờ mới biến mất. "Vậy thì chỉ có thể giải quyết sự việc từ một góc độ khác thôi." Râu rồng của Cẩu Đản cha vạch một đường trong hư không, nói: "Ta chuẩn bị cấu tạo lại bí pháp 'Trảm Tam Thi' một chút, bỏ qua giai đoạn 'chém Ác Thi' trước, chém Thiện Thi và Tự Ngã Thi trước...

Điều chỉnh thứ tự Trảm Tam Thi một chút.

Đợi tương lai tình huống cho phép rồi, quay đầu lại bảo Bá Đát bổ sung Ác Thi sau." "Ta thấy được." Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên gật đầu nói: "Đây cũng là một phương pháp giải quyết vấn đề." Cẩu Đản cha mỉm cười—nhìn xem, ngài ấy lại thắng tên ba mắt một bước.

Từ sau khi tiến vào 'không gian Thiên Đạo Ngục', ngài ấy đã hết lần này tới lần khác áp chế tên ba mắt về mặt trí tuệ.

Vấn đề gì, cũng là ngài ấy phát hiện trước, giải quyết trước.

Tên ba mắt ngoại trừ ở bên cạnh hô '666' cho ngài ấy ra, căn bản không có tác dụng gì khác.

Tâm trạng Cẩu Đản cha vui vẻ.

Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên: "???" Tại sao cảm giác cái bộ dạng rồng vẫn này, lại vui vẻ một cách mạc danh kỳ diệu thế nhỉ?

Hắn hôm nay uống lộn thuốc à?

Mà ngay khi Cẩu Đản cha và tiền bối Tam Nhãn thiếu niên chuẩn bị rút củi dưới đáy nồi, giải quyết vấn đề 'Trảm Tam Thi' từ căn bản, thì trạng thái của Tống Thư Hàng lại nảy sinh biến hóa. 'Sương trắng thuần tịnh' mà hắn phun ra bắt đầu ngưng tụ thành hình, trong nháy mắt ngưng tụ thành một hình thái con người.

Đây là tiền tấu của Trảm Tam Thi thành công.

Cẩu Đản cha: "???" Chẳng lẽ, chính Bá Đát tự lĩnh ngộ ra thủ đoạn chém 'Thiện Thi' trước?

Đang lúc tư duy, Tống Thư Hàng dùng sức thở hắt ra.

Hình người sương trắng này khẽ nhảy lên, nhảy vào trong bóng của Tống Thư Hàng.

Ngay sau đó, từ trong bóng có bàn tay của một con tâm ma máy móc chậm rãi vươn ra.

Lại một lát sau...

Con tiểu tâm ma đáng yêu này hoàn toàn chui ra từ trong bóng.

Sau khi hiện thân, nó chậm rãi xoay người, hóa thành bộ dạng một Tống Thư Hàng mặc áo trắng.

Tống Thư Hàng áo trắng này sau khi hiện thân, đưa tay túm lấy y phục của chính mình, nhìn thoáng qua rốn mình: "May quá, lỗ rốn là màu đen." Cho dù chỉ có con mắt ở rốn là màu đen, cho dù chỉ có một chút chấp niệm, điều này cũng đủ đại diện cho thân phận ‘Ác Thi’ của y, không làm mất mặt đám Ác Thi.

Sau khi xem xét con mắt ở rốn của mình, Ác Thi Tống Thư Hàng áo trắng lại hạ áo xuống, y tao nhã chỉnh lại trang phục của mình.

Nhìn bộ dạng thư sinh áo trắng này của y, nhìn dung mạo mang theo khí chất ‘chàng trai ấm áp dịu dàng’, nhìn động tác tao nhã phóng khoáng này của y... hoàn toàn là một thư sinh quân tử bước ra từ tranh cổ.

Có lẽ dung mạo ngoại hình của y chính là ‘chấp niệm’ duy nhất còn sót lại của Tống Thư Hàng mà không bị Tống U U hấp thu đi mất.

Sau khi chỉnh trang xong, vị Ác Thi Tống Thư Hàng áo trắng này hành lễ với Tống Thư Hàng, nhàn nhạt nói: “Bần đạo Bá Ác, ra mắt bản tôn.” Là thi thứ nhất trong Tam Thi, y được tạo thành từ ‘chấp niệm ác ý’ của Tống Thư Hàng + thần công 《Bá Thần Trụ》 + vật chứa tâm ma.

Ngoài ra... y còn kế thừa một đạo đao ý từ Tống Thư Hàng.

Chính là ‘Kiếm Hình Đao Ý’ mà Tống Thư Hàng vừa thắng được từ ‘nghi thức cá cược của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối’.

“Đạo hữu không cần đa lễ, ngươi và ta vốn là một thể.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, mỉm cười.

Câu thoại cực kỳ ra vẻ này là kịch bản có sẵn trong ‘Trảm Tam Thi Bí Pháp’ do Tam Nhãn thiếu niên tiền bối truyền thụ.

Mỗi một tôn ‘Tam Thi’ sau khi được chém ra đều sẽ báo cáo với bản thể, và báo lên đạo hiệu của mình, hoặc do bản thể đặt cho một đạo hiệu. ‘Tam Thi’ tự đặt đạo hiệu cho mình đều là loại có phẩm chất cao, đạo hiệu của họ sẽ đi kèm ngay khi ‘ra đời’, giống như ‘chân danh’ của ấu tử một số chủng tộc mạnh mẽ trong chư thiên vạn giới vậy.

Mà khi ‘Tam Thi’ ra mắt bản tôn, bản tôn cần phải đáp lại bằng đoạn đối thoại trên.

Tràn ngập một cảm giác nghi thức.【Cũng may là ‘Trảm Tam Thi Bí Pháp’ có sẵn lời thoại... nếu không, với cái tên Bá Mị này, đối mặt với Ác Thi của mình, nói không chừng sẽ là một phát 《Dưỡng Đao Thuật》, cưỡng ép tiến vào trạng thái ‘nhân thi hợp nhất’.】 Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thầm nghĩ.

Trong lúc suy tư, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên phát hiện ba của Cẩu Đản ở đối diện dường như cũng có biểu cảm tương tự.

Hai vị tử địch Cửu U chúa tể ăn ý nhìn nhau, sau đó đồng thời khẽ gật đầu, lòng biết rõ mà không nói ra.

Rõ ràng, ba của Cẩu Đản và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã nghĩ đến cùng một chuyện. ... ...

Đối diện Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng áo trắng ‘Bá Ác’ khẽ cười, y lại tao nhã hành lễ với Tống Thư Hàng, nói: “Vậy bần đạo không làm phiền bản tôn tiếp tục trảm tam thi, bản tôn xin mời tiếp tục.” Đã vốn là một thể, y tự nhiên có thể cảm nhận được trạng thái muốn chém ‘Tam Thi’ trong một hơi của Tống Thư Hàng.

“Bá Ác đạo hữu không hổ là ta, chu đáo tỉ mỉ.” Tống Thư Hàng tán thưởng.

Khen ngợi chính mình loại chuyện này, cần có nội tâm mạnh mẽ và mặt da cực dày.

Nhưng khen ngợi ‘Tam Thi’ của mình lại cảm thấy rất tự nhiên.

Đây chính là sự khác biệt kỹ thuật giữa tâng bốc trực diện và tâng bốc gián tiếp.

Khóe miệng Ác Thi Tống Thư Hàng áo trắng nhếch lên, y lại khẽ xoay người, hóa thành ‘Tâm Ma Tiểu Khả Ái’ của Tống Thư Hàng. ‘Ác Thi’ được hóa thành từ vật chứa tâm ma, vừa kế thừa các thủ đoạn như 《Bá Thần Trụ》, 《Kiếm Hình Đao Ý》 của Tống Thư Hàng, cũng sở hữu tất cả tính chất của ‘tâm ma’.

Đồng thời, do tính đặc thù của vật chứa, Ác Thi có thể tự do chuyển đổi giữa ‘Tâm Ma Tiểu Khả Ái’ và ‘Ác Thi Bá Ác’.

Sau khi biến trở lại thành Tâm Ma Tiểu Khả Ái, cánh tay máy móc rụt rè thu vào trong bóng của Tống Thư Hàng, đồng thời dâng lên cho Tống Thư Hàng một phần ‘món ăn tâm ma’ đã được chế biến sẵn.

Tống Thư Hàng hiện tại trong tay có không ít ‘nguyên liệu tâm ma’, phần nguyên liệu này ngoài việc cung cấp cho Bạch Tuyết tiên cơ, Sở Sở làm thí nghiệm, cũng có một phần cho Tâm Ma Tiểu Khả Ái sử dụng.

“Lần này không cần đâu.” Tống Thư Hàng đưa tay dịu dàng xoa đầu Tâm Ma Tiểu Khả Ái, nói: “Ta hiện tại là thân hình chiếu nguyên thần, không thể ăn món ăn tâm ma.” Thế là, Tâm Ma Tiểu Khả Ái dường như ‘thở phào nhẹ nhõm’, rụt trở về.

Tống Thư Hàng lại nhắm mắt lại, tích trữ linh lực, điều chỉnh trạng thái ‘trảm tam thi’.

Sau khi thành công chém hạ ‘Ác Thi’, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy tâm cảnh, đạo tâm của mình lại một lần nữa được củng cố.

Thực ra đạo tâm, tâm cảnh của hắn hiện tại được cường hóa củng cố, đối với bản thân hắn mà nói đã không còn cảm giác gì.

Tống mỗ hắn cả đời đã trải qua những sóng to gió lớn mà người thường không thể tưởng tượng nổi.

Kinh nghiệm cuộc đời của hắn nếu lôi ra làm thành phim, ngay cả trường sinh giả cũng phải xem đến mắt tròn miệng dẹt.

Huống chi, hắn còn có kinh nghiệm 'nhập mộng' gia trì.

Hiện nay, độ mạnh của đạo tâm và tâm cảnh của Tống Thư Hàng đã không thể dùng 'số liệu' để biểu đạt, mạnh đến không thể hình dung.

Cho dù đối mặt với tai nạn như 'chư thiên vạn giới sụp đổ', Tống Thư Hàng cũng sẽ tích cực đối mặt.

Trên đời này, đã không còn bất kỳ trắc trở nào có thể đả kích được Bá Tống... trừ việc mất đi số linh thạch tiền riêng quý giá.

Bất luận là người đàn ông mạnh mẽ đến đâu, vào khoảnh khắc số tiền riêng bí mật giấu đi bị đào ra, đôi mắt cũng sẽ mất đi ánh sáng.

"Nói lại, trảm tam thi trong 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc' thật sự là một lựa chọn không tồi." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối véo cằm, lên tiếng.

Tình huống bình thường, quá trình 'trảm tam thi' này sẽ dẫn tới thiên kiếp.

Không phải thiên kiếp thăng cấp của tu sĩ, mà là 'pháp khí kiếp', Tam Thi sẽ bị coi là một loại 'pháp khí' cực đoan, cần thiên kiếp tôi luyện.

Mà khi ở trong 'Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc', thiên kiếp nhắm vào 'Tam Thi' lại không ngưng tụ.

“Chỉ là trì hoãn mà thôi, một khi Tam Thi của Bá Hi xuất hiện ở hiện thế, thiên kiếp vẫn sẽ bổ sung.

Bất quá, thiên kiếp nhắm vào Tam Thi, cũng chỉ có vậy... nói không chừng sẽ dung nhập vào ‘cửu phẩm thiên kiếp’ của Bá Hi, tăng cường uy lực thiên kiếp thì sao.” Ba của Cẩu Đản phân tích.

“Uy lực thiên kiếp càng mạnh, hiệu quả tôi luyện càng tốt, đối với Bá Khiếu mà nói, ngược lại cũng đáng thử.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Chương 2878

Đang nói chuyện, trên người Tống Thư Hàng ở đối diện lóe lên một trận ánh sáng vàng chói mắt, khiến ba của Cẩu Đản và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ngừng giao lưu.

“Công đức chi quang...” Ba của Cẩu Đản lùi lại mười mét.

“Chỉ là công đức chi quang, vẫn còn có thể chấp nhận.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng lùi lại, nói.

So với sức mạnh thánh quang ‘trật tự thiện lương’ hoàn toàn đối nghịch với Cửu U, công đức chi quang được coi là năng lượng tích cực trung tính, thuộc loại trật tự trung lập.

Cửu U chúa tể cũng ghét sức mạnh công đức chi quang, nhưng so với thánh quang thì vẫn tốt hơn rất nhiều.

Đại khái là khác biệt giữa 100 điểm ghét và 80 điểm ghét.

Ba của Cẩu Đản: “Đây là chuẩn bị thử trảm Thiện Thi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “Bất quá, trước khi trảm Thiện Thi, hắn phải tu luyện bộ công pháp liên quan đến công đức đến cảnh giới bát phẩm.” “Điều này không khó với hắn... cường độ công đức chi lực của hắn bày ra ở đó.” Ba của Cẩu Đản nói.

Trong lúc nói chuyện, ánh sáng ‘công đức chi lực’ trên người Tống Thư Hàng càng lúc càng chói mắt. 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 là một bộ công pháp có lai lịch thần bí, người sáng tạo có tầm nhìn vô cùng cao thâm.

Bộ công pháp này không phải cứ vùi đầu khổ tu là có thể luyện thành.

So với vùi đầu khổ tu, nó càng chú trọng đến cường độ ‘công đức chi lực’ của người tu luyện.

Khi cần thiết, có thể tiêu hao ‘công đức’ của người tu luyện để nâng cao tầng thứ của bộ công pháp này, chỉ cần thân thể có thể chịu đựng được!

Nếu tu luyện 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 đồng thời lại tu luyện một môn ‘thối thể công pháp’, lại có đủ ‘công đức chi lực’ mạnh mẽ, thì có thể vượt cấp tu luyện.

Chỉ cần công đức đủ, thân thể cường tráng, thì ở cảnh giới ngũ phẩm tu luyện 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 tầng thứ sáu, về mặt lý thuyết hoàn toàn không có vấn đề.

Hiện thế.

Bản thể của Tống Thư Hàng chuyển sang vận chuyển 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》, và lại một lần nữa bắt đầu tu luyện kiểu đua xe.

Bất quá lần này tài xế đổi thành @#%× tiên tử.

Trong chư thiên vạn giới này, người hiện tại không thiếu ‘công đức chi lực’ nhất chính là Tống Thư Hàng.

Thể chất, nguyên thần, tinh thần lực, linh lực của hắn toàn bộ đều đạt đến chuẩn cửu phẩm kiếp tiên, tu luyện 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 được việc nhân đôi.

Thêm vào đó, trong quá trình tu luyện có công đức xà mỹ nhân cấp bậc nhược? trường sinh giả phụ trách dẫn dắt, trong lúc đó còn có thể thông qua cách tiêu hao ‘công đức chi lực’ để vượt qua các cửa ải tu luyện công pháp.

Tốc độ tu luyện 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 còn nhanh hơn cả 《Vong Ký Liễu Thần Công》 trước đó.

Dù sao, Tống Thư Hàng có công đức chi quang đặc thù cụ hiện hóa là @#%× tiên tử.

Người khác tu luyện 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》, cần phải tự mình từng chút một lĩnh ngộ, từng chút một tu luyện.

Mà Tống Thư Hàng tu luyện bộ công pháp này, giống như là sao chép bộ công pháp này từ công đức xà mỹ nhân sang, toàn bộ quá trình tương đương với việc sao chép tệp tin từ ổ E sang ổ D.

Trong quá trình sao chép này, còn có 'công đức chi lực' bật tăng tốc, tự nhiên nhanh không tưởng.

Rất nhanh, 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 trong cơ thể Tống Thư Hàng đã được đẩy thẳng lên tầng thứ chín, tương đương với cấp bậc cửu phẩm kiếp tiên, tiến vào tầng công pháp mà 'Kình Thánh Cật Qua thánh quân' hằng mơ ước!

Ban đầu vì không có công pháp tầng thứ chín, Cật Qua thánh quân bị kẹt ở cảnh giới bát phẩm huyền thánh, mãi không thể thăng cấp đột phá.

Ngay khoảnh khắc 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 đột phá tầng thứ chín, công đức xà mỹ nhân chủ động chui ra từ sau lưng bản tôn của Tống Thư Hàng.

Nàng đưa tay điểm vào hư không một cái.

Bá Thần Trụ?

Công Đức Bì Bì Trụ hiện ra.

Công đức xà mỹ nhân triệu hồi 'cá voi mập công đức' + 'cây lôi kiếp công đức', nàng như một kỵ sĩ cầm trường thương, cầm lấy cây lôi kiếp công đức đã thu nhỏ, trèo lên lưng cá voi mập công đức.

“Giá~” @#%× tiên tử khẽ hô một tiếng.

Cá voi mập công đức chở nàng và cây lôi kiếp công đức, đâm đầu vào Bì Bì Trụ, lấy thân tế trụ để cường hóa thân trụ.

Cứ tiếp tục tế trụ như vậy, sẽ có một ngày cây Công Đức Bì Bì Trụ đặc thù này sẽ vượt qua ‘Hà Chỉ Trụ’, trở thành trụ chủ lực nằm trong top ba của tất cả ‘Bá Thần Trụ’ của Tống Thư Hàng.

Đến lúc đó, Hà Chỉ Trụ sẽ rớt khỏi top ba, trở thành trụ mạnh thứ tư.

Sau khi lấy thân tế trụ, công đức xà mỹ nhân, cá voi mập công đức, cây lôi kiếp công đức toàn bộ đều tiêu tán, tiến vào kỳ ‘phục sinh’. ... ...

Bên trong Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Trên thân hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng, công đức chi lực bùng nổ. 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 vận chuyển toàn lực.

Vài hơi thở sau.

Công đức chi lực ‘phục sinh’ trên người hắn.

Nữ kỵ sĩ vô địch ‘công đức xà mỹ nhân’ tay cầm ‘cây lôi kiếp công đức’, cưỡi ‘cá voi mập công đức’ từ cõi chết trở về, lấy thân hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng làm điểm phục sinh, tái hiện giang hồ.

“Công đức kỵ sĩ tuân theo triệu hoán mà đến, xin hỏi ngươi chính là Bá Ba của lão nương sao?” @#%× tiên tử vừa xuất hiện, trong miệng đã nghiêm túc niệm lời thoại.

Xuất hiện phải có cảm giác nghi thức, nàng muốn thiết lập đặc trưng nhân vật mới, vượt qua Tạo Hóa tiên tử.

Bất quá lời vừa dứt, @#%× tiên tử liền nhíu mày: “Ủa?” Vừa rồi nàng định niệm thánh hiệu của Tống Cẩu Đản, nhưng rõ ràng trong đầu nên nhớ đúng thánh hiệu, vậy mà vừa nói ra lại niệm sai thánh hiệu.

Hơn nữa, thánh hiệu Bá Ba này, quá chiếm hời người khác.

Thánh hiệu Bá này khiến khí thế xuất hiện của nàng bị giảm sút.

Sĩ khí của @#%× tiên tử -1.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “...” Ba của Cẩu Đản: “...” Nói thật, nếu @#%× tiên tử không phải là do công đức chi lực cụ hiện hóa, tính cách của nàng, ba của Cẩu Đản vẫn khá ưng ý.

Dù sao...

đây là con dâu?

Dù có nghịch ngợm một chút, ba của Cẩu Đản đối với nàng cũng rất bao dung.

Thậm chí biết rõ nàng là công đức chi quang cụ hiện hóa, cũng không ghét sự tồn tại của nàng.

Chỉ cần có tình yêu, sẽ không có chán ghét.

Tình yêu là thứ có ma lực, tình yêu cực hạn có thể vượt qua tất cả!

“@#%￥tiên tử, ngươi và ta dù sao cũng là một thể, không ngờ ngay cả ngươi cũng gọi sai thánh hiệu của ta.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, thở dài.

Vốn tưởng ít nhất công đức xà mỹ nhân là một thể với hắn, sẽ không quên thánh hiệu của hắn, sẽ không bị công pháp ảnh hưởng.

Tác dụng phụ của hệ thống công pháp Cư Sĩ, thật sự đáng sợ.

Cho nên, hắn phải nhanh chóng chém Thiện Thi và Tự Ngã Thi ra.

Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, công đức tiên tử đối diện liền dùng ánh mắt nhìn đồ cặn bã nhìn hắn.

Rõ ràng gần như chưa bao giờ gọi đúng tên nàng, vậy mà còn có mặt mũi nói nàng?

Lần duy nhất gọi đúng tên nàng, lại là dưới sự gia trì của đạo ‘pháp tắc cội nguồn văn tự, ngôn ngữ’ đó.

Mắt quả nhiên là kẻ bao che lớn nhất.

Hắn chỉ nhìn thấy hạt cơm trên mặt người khác, mà không nhìn thấy lá hành non trên răng mình.

“Để lát nữa ta tìm Long Lạc nữ sĩ, xem có thể phẫu thuật lưỡi của ta không.” Tống Thư Hàng cười gượng, hắn và công đức tiên tử là một thể, tự nhiên có thể hiểu được ý tứ trong ánh mắt của nàng.

Nói xong, hắn lại cưỡng ép chuyển chủ đề: “Vậy tiếp theo, mời công đức tiên tử phối hợp với ta, chém Thiện Thi ra!” “Bá Gát của lão nương, tuân theo chỉ thị của ngươi; từ nay cây của lão nương và ngươi đồng tại, vận mệnh của ngươi và lão nương cùng tồn tại.” Công đức xà mỹ nhân thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn lời thoại trong lòng bàn tay mình, vừa xem vừa niệm.

Tống Thư Hàng: “...” Hắn cảm thấy Vũ Nhu Tử có lẽ sẽ thích hiệu quả tác dụng phụ của 《Vong Ký Liễu Thần Công》 này, như vậy một ngày cô ấy có thể thu hoạch được rất nhiều đạo hiệu.

Điều đáng mừng khác là, mọi người ít nhất còn nhớ được tiền tố thánh hiệu ‘Bá’, và công đức xà mỹ nhân mỗi lần đặt tên ít nhất còn có bộ ‘khẩu’.

Ít nhất thì bộ ‘khẩu’ này có một chút liên quan đến thánh hiệu Bá Đát của hắn, khiến hắn mơ hồ được an ủi đôi chút.

Sau khi tự an ủi mình một phen như vậy, Tống Thư Hàng nhắm mắt lại, bắt đầu tiến hành quy trình 'trảm Thiện Thi'.

Nơi xa.

Ba của Cẩu Đản đắc ý nói với Tam Nhãn thiếu niên: "Tam Nhãn tử, thấy chưa?

Vị @#%× tiên tử mà công đức chi lực của Bá Lung cụ hiện hóa ra, tính cách không tệ chứ?

Nàng là bạn gái của con gái ta." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: "..." Ta đặc biệt phải bắt đầu chửi từ đâu mới được đây?

Bất quá, khi nhìn thấy vị @#%× tiên tử này, không biết vì sao, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lại nghĩ đến lão quản gia nhà mình.

"Ghen tị chứ." Ba của Cẩu Đản nói.

"Không, ta một chút cũng không ghen tị." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Ba của Cẩu Đản: "Ngươi đây là đang cứng miệng." "Trẻ con!" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Hai tôn Cửu U chúa tể năm mắt nhìn nhau, khí thế bắt đầu ngưng trọng.

"Trảm!" Lúc này, bên Tống Thư Hàng trầm giọng quát một tiếng. 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 theo 'thiện niệm' của hắn bị chém ra, rơi xuống @#%× tiên tử... cây thương trong tay nàng!

Sự thay đổi này nằm ngoài dự liệu của Tam Nhãn và ba của Cẩu Đản.

Vốn dĩ ba của Cẩu Đản và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối tưởng rằng 'Thiện Thi' của Tống Thư Hàng sẽ lấy công đức xà mỹ nhân làm vật chứa... kết quả 'Thiện Thi' của Tống Thư Hàng vừa bị chém ra, liền lao thẳng đến ‘cây lôi kiếp công đức’ trong tay công đức xà mỹ nhân, chủ động đâm vào ‘đầu thương’.

“Chuyện quái gì vậy?” Ba của Cẩu Đản nói.

“Ngươi hỏi ta, ta hỏi ai?

Ngươi hiểu ba của Bá Huyên hơn ta mà?

Chương 2879

Tại sao lại quay lại hỏi ta?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đáp.

Ba của Cẩu Đản: “...” Lẽ nào là vì Tống Đản hắn họ ‘Tống’, trong họ có chữ ‘mộc’, cho nên hắn có thiện cảm đặc biệt với những thứ như cây cối, ngay cả lựa chọn vật chứa cũng thiên về ‘cây cối’?

“Dù sao đi nữa, Thiện Thi chém ra được là được... ta sắp đạt đến giới hạn rồi, cứ nhìn chằm chằm công đức chi quang, cảm thấy mắt hơi khó chịu, lát nữa ta phải tích trữ ít thuốc nhỏ mắt.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

“Ngươi nói con dâu ta không đủ xinh đẹp?” Ba của Cẩu Đản nhạy cảm nói.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “...” Lại chọc ngoáy ta?

Chúng ta là Cửu U chúa tể đó, có cần phải trẻ con như vậy không?

Có phải ngươi đang giả vờ trẻ con, chỉ đơn thuần là muốn tìm cơ hội chọc ngoáy ta không?

Xét đến tính cách tồi tệ của ba của Cẩu Đản, khả năng sau lớn hơn!

Trong lúc hai vị Cửu U chúa tể lại một lần nữa đối đầu gay gắt.

Lúc này, công đức xà mỹ nhân đưa tay lên, ném ‘cây lôi kiếp công đức’ ra. ‘Thiện Thi’ mà Tống Thư Hàng chém ra dung nhập vào trong cây lôi kiếp công đức, lấy nó làm vật chứa, bắt đầu hóa hình.

Quá trình trảm Thiện Thi thuận lợi hơn so với trảm Ác Thi... ‘thiện niệm’ trên người Tống Thư Hàng không bị hấp thu hay bị áp chế, hơn nữa thiện niệm của hắn khá lớn.

Cây lôi kiếp công đức bắt đầu hóa hình, trong nháy mắt đã hóa thành một tôn Tống Thư Hàng mặc tăng y màu vàng.

Trên tăng y, mơ hồ có tia chớp lượn lờ, kêu lách tách.

Dưới tăng y, từng khối cơ bắp cường tráng hữu lực. 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 lưu chuyển không ngừng, nhuộm cho Tống Thư Hàng tăng y màu vàng một lớp bảo quang, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

“Bần tăng Bá Thiện, ra mắt bản tôn.” Tăng sĩ Thư Hàng màu vàng chắp tay, hành lễ với Tống Thư Hàng.

Vào khoảnh khắc Bá Thiện tăng sĩ cúi đầu... thế giới đều sáng bừng lên!

Cái đầu trọc lóc đó, như một mặt trời nhỏ, tỏa ra ánh sáng vô tận, chiếu rọi toàn bộ không gian ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’.

“Thái Dương Quyền!” Công đức xà mỹ nhân ở phía sau đúng lúc lồng tiếng cho Bá Thiện tăng sĩ.

Tống Thư Hàng: “...” Giống như Ác Thi, Thiện Thi ‘Bá Thiện’ khi kế thừa công pháp 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》 mà Tống Thư Hàng tu luyện, đồng thời còn kế thừa một loại thiên phú nhàn rỗi của Tống Thư Hàng... 《Thái Dương Chỉ》.

Lúc này thiên phú này đã được Bá Thiện kế thừa và phát huy.

Cả cái đầu của Bá Thiện chính là một nguồn sáng khổng lồ, thậm chí chỉ cần y muốn, ngay cả thân thể y cũng có thể tỏa ra loại ánh sáng lớn cấp độ này!

“Đạo hữu không cần đa lễ, ngươi và ta vốn là một thể.” Tống Thư Hàng che mắt niệm xong lời thoại, hoàn thành nghi thức ‘trảm tam thi’ xong, nói: “Bá Thiện đạo hữu, phiền ngươi mau ngẩng đầu lên, mọi người sắp mù rồi.” Đối diện, Bá Thiện ngẩng đầu lên, ánh sáng chói mắt đó hơi thu lại, hóa thành một cột sáng thẳng lên trời, xông thẳng lên mây.

Từ góc độ của Tống Thư Hàng và những người khác, đầu của Thiện Thi ‘Bá Thiện’ giống như một chiếc đèn pin cực mạnh, chiếu chùm sáng lên trời.

“Tại sao lại là hình dạng tăng nhân?” Tống Thư Hàng nhìn ‘Bá Thiện’ đã hoàn thành nghi thức, hỏi.

Công đức chi lực không phải là sức mạnh của Phật môn chứ?

Bá Thiện vẫn giữ tư thế chắp tay, mỉm cười, cũng không tức giận: “Nhưng công đức ban đầu của bản tôn là ngưng tụ thông qua pháp siêu độ của Phật môn, đây là nhân quả do chính ngươi gieo trồng.” Tống Thư Hàng: “...” “Hơn nữa, về mặt trang phục, bần tăng cũng phải phân biệt với ‘Ác Thi Bá Ác’.” Bá Thiện tăng sĩ nói.

Ác Thi vốn nên mặc trang phục màu đen, nhưng vì chấp niệm ác ý trên người bản tôn quá ít, kết quả chỉ có con mắt ở rốn là màu đen... như vậy, nếu y tiếp tục hóa thành hình dạng đạo nhân áo trắng, hình tượng sẽ trùng lặp với Ác Thi, mất đi tính độc lập.

“??” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, nhân quả thứ này, vòng này nối vòng kia, vòng vòng đan xen, thật sự không có lời giải.

“Ngoài ra, bần tăng và bản tôn là một thể, cũng có nghĩa là hình tượng này của bần tăng, trong thâm tâm bản tôn ngươi cũng chấp nhận.

Nếu không, bần tăng tuyệt đối không thể xuất hiện với hình thái như vậy.” Bá Thiện lại bổ thêm một nhát.

Tống Thư Hàng không khỏi nhớ lại hình tượng ‘chân ngã’ của mình ngày xưa, không nói nên lời.

“Tất cả chuyện này đều là do bản tôn ngươi tự gây ra.” Bá Thiện tăng sĩ mang theo nụ cười dịu dàng, nói xong, ánh mắt y hơi trầm xuống, lại cúi người thi lễ: “Bản tôn ngươi vẫn đang trong trạng thái trảm tam thi, bần tăng sẽ không tiếp tục làm phiền bản tôn trảm tam thi.

Chúc bản tôn có thể thuận lợi chém hạ thi thứ ba, chứng đắc vô thượng đại đạo.” Cột sáng công đức chi lực như đèn pha cực mạnh của xe Audi, chiếu vào mặt Tống Thư Hàng.

“Bá Thiện đạo hữu không hổ là Thiện Thi, kế thừa mặt thiện lương của ta, chu đáo tỉ mỉ.” Tống Thư Hàng nói bừa...

đây là mù về mặt vật lý, bị ánh đèn chiếu mù.

Bá Thiện tăng nhân ngẩng đầu mỉm cười, thân hình từ từ lùi lại.

“Thương đến!” Lúc này, công đức xà mỹ nhân phía sau đột nhiên khẽ hô một tiếng.

Bá Thiện phối hợp lùi ra sau, hai tay chắp lại giơ cao quá đầu, hai chân cũng kẹp chặt vào nhau.

Chùm sáng do công đức chi quang mạnh mẽ hóa thành, dưới sự khống chế của Bá Thiện ngưng tụ thành lưỡi thương sáng dài bốn mươi mét.

Công đức xà mỹ nhân đưa tay ra, ôm ngang hông ‘Bá Thiện tăng sĩ’.

Giống như một kỵ sĩ hạng nặng của phương Tây cầm thương kỵ sĩ, nàng kẹp ‘Bá Thiện tăng sĩ’, dùng y làm vũ khí thương kỵ sĩ.

Cá voi mập công đức không ngừng ngẩng đầu gầm lên.

Kỵ binh công đức tiên tử hạng nặng!

Hơn nữa, Tống Thư Hàng, ba của Cẩu Đản, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối còn có thể nhạy bén phát hiện, tổ hợp của công đức xà mỹ nhân và Bá Thiện là thực sự tổ hợp thành một thể.

Khi ‘Bá Thiện’ hóa thành thương kỵ sĩ dài bốn mươi mét, khi công đức xà mỹ nhân vũ trang nó trên tay, công đức xà mỹ nhân đã tiến vào trạng thái đồng bộ với Bá Thiện tăng sĩ.

Lúc này, công đức xà mỹ nhân chính là Bá Thiện, Bá Thiện chính là công đức xà mỹ nhân.

“Giá~” Công đức tiên tử hạng nặng khẽ quát một tiếng, cá voi mập công đức chở nàng bắt đầu chạy lung tung trong ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, vui vẻ không thôi.

“Xem kìa, công đức tiên tử thú vị biết bao.

Ngươi có ghen tị không?” Ba của Cẩu Đản lại nói với Tam Nhãn thiếu niên.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “Ta thật sự một chút cũng không ghen tị, đừng hỏi nữa, hỏi nữa là Cẩu Đản.” Trong lúc nói chuyện, công đức xà mỹ nhân hạng nặng chạy mãi... không biết chạy đi đâu rồi.

Không gian nhà tù Thiên Đạo lần này rất lớn, đủ để cửu phẩm kiếp tiên chơi trốn tìm trong này.

“Cuối cùng, Tự Ngã Thi.” Tống Thư Hàng thu liễm tâm thần, lên tiếng.

Sau khi liên tục chém hai thi, thực lực của hắn lại tăng lên một mảng lớn.

Dự kiến sau khi hắn chém xong thi thứ ba, bước vào hiện thế, là có thể nhận được sự chào đón từ ‘đại lão cửu phẩm thiên kiếp’...

Nhìn trời, sao lại sắp cuối tháng nhanh vậy~ Cầu một ít nguyệt phiếu nhé~ Trước khi chuẩn bị chém hạ thi cuối cùng trong ‘trảm tam thi’ trong một hơi, Tống Thư Hàng trước tiên gửi một tin nhắn cho công đức xà mỹ nhân, bảo nàng đừng chạy xa quá.

Không gian nhà tù Thiên Đạo quỷ dị khó lường, có lớn có nhỏ, cấu tạo không gian bên trong cũng khác nhau.

Tống Thư Hàng lo lắng một số ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’ sẽ có đường ngầm nối liền với các ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’ khác.

Bây giờ, kỵ sĩ công đức xà mỹ nhân chạy quá vui vẻ, Tống Thư Hàng sợ nàng chạy sang ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’ bên cạnh.

Sau đó, nàng lại quên mất mình đã chém hạ ‘Thiện Thi’...

đến lúc đó nói không chừng lại chém ra một ‘Thiện Thi’ nữa thì phiền phức.

Dù sao cũng có tiền lệ, Tống Thư Hàng đối mặt với vấn đề này đặc biệt cẩn thận.

Trảm tam thi nếu biến thành trảm tứ thi, không ai có thể đảm bảo sẽ mang lại ảnh hưởng gì.

Công đức xà mỹ nhân ở xa nhận được tin nhắn của Tống Thư Hàng... chạy càng vui vẻ hơn.

Trạng thái này của nàng rõ ràng có chút không đúng!

Trước đây công đức xà mỹ nhân tuy hoạt bát, nhưng vào lúc mấu chốt nàng là một tiên tử rất đáng tin cậy.

Hơn nữa, trong xương cốt nàng thực ra vẫn giữ lại một chút kiêu hãnh của ‘bông hoa Thiên Đình viễn cổ’, cho dù là lúc vui đùa, cũng sẽ có một giới hạn.

Nhưng hôm nay, giới hạn của nàng dường như đã bị phá hủy hoàn toàn. 【Lẽ nào... là ảnh hưởng của Thiện Thi?】 Tống Thư Hàng nhíu mày.

Ác Thi của hắn chỉ có con mắt ở rốn là đen, còn Thiện Thi của hắn khi kế thừa thiện niệm của hắn, dường như còn kế thừa cả thuộc tính thẳng tính của hắn.

Thuộc tính thẳng tính này sau khi bị khuếch đại hóa + tính cách của công đức bì bì xà tiên tử, nói không chừng sẽ tạo ra phản ứng hóa học hai chiều? 【Nếu đã như vậy, vậy thì tranh thủ trước khi 'Thiện Thi + công đức xà mỹ nhân' gây ra chuyện ngoài ý muốn, trước tiên chém thi thứ ba 'Tự Ngã Thi' ra!】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Chỉ cần Tự Ngã Thi được chém ra, tam thi đầy đủ, sẽ không cần lo lắng về vấn đề của Thiện Thi.

"Ta muốn yên tĩnh, điều chỉnh trạng thái." Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hắn âm thầm vận chuyển 《Vong Ký Liễu Thần Công》.

Bộ thần công này tự mang hiệu quả ngưng thần tĩnh khí, khi vận chuyển, Tống Thư Hàng có thể cảm giác mình dường như hòa vào trời đất.

Tĩnh lặng hơn cả bầu trời. ... ...

"Thi cuối cùng." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, nói.

"Mà thi cuối cùng 'Tự Ngã Thi' này, cũng là thi khó trảm nhất.

Nếu ngộ được, trong khoảnh khắc có thể trảm.

Nếu không thể lĩnh ngộ, thì dù có mất hàng nghìn vạn năm, cũng không thể tiến thêm một bước." Ba của Cẩu Đản nói.

Hai thi thiện ác của trảm tam thi bí pháp, cơ bản không có độ khó quá lớn.

Chương 2880

Chỉ cần tốn chút thời gian và tinh lực, cuối cùng cũng có thể chém đi.

Mà 'Tự Ngã Thi' này mới là mấu chốt.

"Bí pháp 'trảm tam thi' ngươi đưa cho Bá Tra có đường tắt không?" Ba của Cẩu Đản đột nhiên lên tiếng.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: "???" "Nếu không có đường tắt, lỡ như ngộ tính của Bá Đề không đủ, không thể trong thời gian ngắn chém ra Tự Ngã Thi, sau đó ngộ ra mười năm tám năm thì phiền phức lắm.

Ta không muốn ở đây cùng hắn lâu như vậy đâu." Sợi ý thức này của ba của Cẩu Đản đáp.

"Tuyệt vời." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lộ ra nụ cười kiểu Cửu U chúa tể.

Sợi ý thức này của hắn từ khi tiến vào 'thế giới nhà tù Thiên Đạo', đã không nghĩ mình có thể bình an ra ngoài.

Có tiền lệ, 'không gian nhà tù Thiên Đạo' này có thiết lập nhắm vào hắn.

Đã mình không thể trong thời gian ngắn ra ngoài, vậy để ba của Cẩu Đản ở đây cùng hắn mười năm tám năm, cũng không tệ.

Tuy rằng nhìn thấy ba của Cẩu Đản ở cùng mình sẽ cảm thấy rất ghét, nhưng đối phương chắc chắn cũng ghét hắn như vậy, thậm chí ba của Cẩu Đản còn ghét hắn hơn.

Hắn ghét con rồng vằn sọc hẹp là 800, con rồng vằn sọc hẹp ghét hắn ít nhất là 1000+.

Tự tổn tám trăm hại địch một nghìn, chuyện tốt như vậy đương nhiên phải làm.

Chuyện hại người không lợi mình vốn là thứ Cửu U chúa tể yêu thích nhất...

đừng nói là tự tổn tám trăm hại địch một nghìn, cho dù là tự tổn một nghìn hại địch tám trăm, hắn cũng vui lòng.

Ba của Cẩu Đản: "..." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cười rạng rỡ, nói: "Giai đoạn trảm Tự Ngã Thi này, không có đường tắt nào cả.

Không thể mượn ngoại lực, chỉ có thể dựa vào chính Bá Hấp.

Thực tế, bí pháp 《Trảm Tam Thi》 lưu truyền từ thời thái cổ, mục tiêu ban đầu không phải là để cửu phẩm kiếp tiên trở thành nhược? trường sinh giả, mà là để cửu phẩm kiếp tiên có cơ hội nhận rõ chính mình... từ đó, ngộ ra đạo của chính mình." Quá trình trảm Tự Ngã Thi, là một quá trình xem xét lại bản thân từ đầu đến cuối, sau khi loại bỏ chấp niệm 'thiện, ác', dùng góc độ trung lập để nhìn rõ chính mình.

Trong quá trình trảm 'Tự Ngã Thi', về mặt lý thuyết có cơ hội để tu sĩ có thể nhìn rõ chính mình, từ đó lĩnh ngộ ra đạo thuộc về mình.

Nhưng phương pháp này rốt cuộc có thành công hay không, ngay cả ba của Cẩu Đản và Tam Nhãn thiếu niên cũng không rõ.

"Bá Tống vốn đã có hình hài ban đầu của 'đạo' của mình, vậy lúc trảm 'Tự Ngã Thi', có thể sẽ có ưu thế?" Ba của Cẩu Đản duỗi móng vuốt độc của mình ra, gãi gãi râu rồng.

"Ai biết được?

Ta lại chưa từng trảm tam thi." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Hai vị Cửu U chúa tể đối mặt, đồng loạt phát ra tiếng cười vui vẻ.

... ...

Tống Thư Hàng duy trì trạng thái tĩnh lặng.

Sau đó hắn theo phương pháp ‘trảm tam thi’, bắt đầu trảm ‘Tự Ngã Thi’ của mình.

So với cửu phẩm kiếp tiên bình thường, Tống Thư Hàng khi trảm ‘Tự Ngã Thi’ có một ưu thế lớn.

Hắn trẻ!

Hắn năm nay mới mười tám tuổi, hai tháng nữa mới tròn mười chín tuổi.

Ừm, cuộc đời ‘nhập mộng’ phải loại trừ... mà trẻ, có nghĩa là thời gian hắn sống còn ngắn, cuộc đời tương đối ngắn.

Ở giai đoạn ‘nhìn rõ cuộc đời mình’ của trảm Tự Ngã Thi, hắn không giống như cửu phẩm kiếp tiên bình thường, động một cái là có kinh nghiệm cuộc đời hàng vạn năm thậm chí mấy vạn năm, phải hồi tưởng, phải nhìn rõ.

Mười tám năm non nớt của hắn, nháy mắt là có thể hồi tưởng xong.

Hơn nữa, trong mười tám năm đó, còn có mười bảy năm là những năm tháng của người bình thường không có sự kiện gì lớn, hồi tưởng lại càng dễ dàng.

Các cửu phẩm kiếp tiên bình thường chỉ riêng giai đoạn ‘hồi tưởng quá khứ’ này, có thể đã phải dùng đến mấy tháng thời gian... mà Tống Thư Hàng chỉ dùng mười mấy phút thời gian, là có thể xem qua cuộc đời mình một lượt.

Cuộc đời của hắn trước mười tám tuổi, đều rất bình thường.

Hầu hết những chuyện người trẻ tuổi từng trải qua, hắn cũng đều đã trải qua... mãi cho đến ngày 20 tháng 5 năm ngoái, cuộc đời của hắn mới xảy ra bước ngoặt.

Từ kinh nghiệm tiếp xúc với ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ bắt đầu, đến tiếp xúc với Vũ Nhu Tử, Dược Sư tiền bối, Giang Tử Yên, Tô Thị A Thập Lục, Đậu Đậu, Bạch tiền bối... tất cả mọi chuyện trong đầu hắn như một bộ phim chiếu lại, phát một lần.

Cuối cùng, hình ảnh dừng lại ở giai đoạn hắn ngưng tụ ‘thiên phú’ Tu Chân Liêu Thiên và mã QR kim đan.

Giai đoạn này được trích xuất ra, tiến hành phát lại lặp đi lặp lại.

Từ công năng ban đầu của ‘mã QR kim đan’, đến diễn hóa ra công năng thêm bạn bè, rồi từng bước sâu sắc hóa thành ‘khung chat nhóm’ hoàn chỉnh, rồi đến gần đây nâng cấp thành công năng ‘client Tu Chân Liêu Thiên’.

Mỗi một bước thay đổi, lại tương ứng với các kỳ ngộ khác nhau trong quá trình tu luyện của Tống Thư Hàng.

Luyện chế ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, ngưng tụ 7+1+1 hạt nhân, từng lần huyền thánh chứng đạo giảng pháp... tất cả mọi thứ, hội tụ lại một chỗ.

“Hình như có chút cảm giác rồi.” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, hắn bắt đầu phát lại cuộc đời mình.

Một lần rồi lại một lần phát lại.

Dù sao cuộc đời của hắn phát lại một lần, chỉ cần mười mấy phút... còn có thể tua nhanh.

Một lần không nắm bắt được cảm giác, thì hắn có thể xem mười lần, xem một trăm lần.

Xem nhiều, lượng biến sẽ dẫn đến chất biến.

Cảm giác xúc động tâm linh đó... không thoát khỏi lòng bàn tay hắn. ...

Nguyệt phiếu, cũng không thoát khỏi tay ta!

Tống Thư Hàng không rõ các tu luyện giả thời viễn cổ, trong quá trình trảm 'Tự Ngã Thi' phải trải qua bao nhiêu khó khăn... 'Tự Ngã Thi' khó trảm nhất trong 'Trảm Tam Thi Bí Pháp' mà Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đưa cho hắn, theo hắn thấy dường như cũng không khó đến vậy.

Mỗi lần xem lại cuộc đời mình từ đầu, sự hiểu biết của hắn về bản thân lại sâu thêm một tầng.

Chất lượng không đủ thì dùng số lượng để bù, đây cũng là chuyện hắn khá giỏi.

Lặp đi lặp lại việc quan sát cuộc đời mình, không ngừng xem lại một năm tu luyện của mình, hắn rất nhanh đã nắm bắt được cơ hội để 'trảm Tự Ngã Thi'.

"Bước ngoặt cuộc đời của ta chính là 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', điểm này không cần nghi ngờ." Gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', tiếp xúc với các tiền bối thành viên trong nhóm, cuộc đời bình thường vốn có của hắn mới đột nhiên nổi lên sóng to gió lớn.

Con sóng lớn này giống như 'Cuồng Đao Tam Lãng' tiền bối vậy, vừa lãng vừa lãng vừa lãng, một phát đã nghiền nát hoàn toàn thế giới quan của hắn.

Cho nên, khởi đầu của cơ hội chính là 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' và các tiền bối thành viên trong nhóm!

"Kim Đan Cấu Đồ, Tinh Lộ Đồ, ra!" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Hiện thế, trong đan điền của bản tôn hắn.

Con cá voi mập kim đan từng ‘đan vỡ thành anh’ vỡ nát, lại được pháp khí phục sinh sống lại, thay đổi hình thức cá mặn trước đây, bắt đầu bơi lội hăng hái.

Trên thân cá của cá voi mập kim đan, ‘Kim Đan Cấu Đồ’ hiện ra.

Đó là một tấm ‘Tinh Lộ Đồ’, tất cả thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng như hình ảnh các tiền bối có ảnh hưởng lớn đến Tống Thư Hàng, đều được khắc trên tấm ‘Tinh Lộ Đồ’ này.

Tinh Lộ Đồ bắt đầu bằng Vũ Nhu Tử, theo thứ tự các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ mà Tống Thư Hàng đã tiếp xúc, lần lượt được sắp xếp.

Hoàng Sơn Tôn Giả, Tô Thị A Thập Lục, Dược Sư, Giang Tử Yên, Đậu Đậu...

Ở cuối Tinh Lộ Đồ, một ‘Vũ Nhu Tử’ khác đưa tay đẩy một cánh ‘cửa’, khiến cánh ‘cửa’ đó hé mở.

Trong ‘cửa’, có một thân ảnh hư ảo.

Thân ảnh này không phải là bất kỳ thành viên nào của Cửu Châu Nhất Hào Quần, nhưng lại có thể là bất kỳ ai.

Đó là ‘chân ngã’, do ‘long văn kim đan thứ 9’ của cá voi mập kim đan hiển hóa ra.

Kim đan của tu luyện giả bình thường, khi tiến hành ‘Kim Đan Cấu Đồ’, long văn trên đó sẽ tan ra, trở thành màu vẽ cho cấu đồ.

Các tiểu kim đan trong bảy tiểu đan điền của Tống Thư Hàng, về phương diện này cũng không có ngoại lệ.

Nhưng cá voi mập kim đan trong bản mệnh đan điền của hắn, lại hoàn toàn khác với kim đan bình thường... ‘Kim Đan Cấu Đồ’ trên người nó là do ánh sao rơi trên vảy cá tạo thành, toàn bộ quá trình không tiêu hao một ‘long văn kim đan’ nào. 9 long văn kim đan, mỗi long văn đều có ý nghĩa đặc biệt.

Trong đó có 7 long văn còn là do Bạch tiền bối two sử dụng ‘thiên đạo quyền hành chỉ có thể sử dụng một lần trong đời’, dùng sức mạnh thiên đạo để bổ sung cho Tống Thư Hàng.

Bổ sung long văn thứ 9, chính là một long văn kim đan đại diện cho ‘chân ngã’.

Chân ngã như gương, bất kể là ai khi nhìn thấy ‘long văn’ này, cũng sẽ nhìn thấy ‘chân ngã’ của mình.

Khởi đầu cơ hội trảm tam thi ‘Tự Ngã Thi’ của Tống Thư Hàng, chính là ở đây!

Ánh mắt của hắn, vượt qua tinh lộ dài đằng đẵng, chiếu vào bên trong ‘cửa’ ở cuối Tinh Lộ Đồ.

Chân ngã trong ‘cửa’, hóa thành một hình dáng Tống Thư Hàng.

Tất cả thân ảnh ‘thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần’ trong Tinh Lộ Đồ, cũng đều được chiếu vào trong gương ‘chân ngã’, hóa thành ‘kinh nghiệm cuộc đời’ dung nhập vào trong cơ thể chân ngã Tống Thư Hàng, khiến hình tượng chân ngã Tống càng thêm đầy đặn.

Hiệu quả ‘Chân Ngã Long Văn’ mà Bạch tiền bối two dùng quyền hạn thiên đạo tạo ra, tương đương với việc Thiên Đạo Bạch ra tay, chỉ điểm ‘tự ngã’ cho Tống Thư Hàng.

Thiên đạo tuấn mỹ hack game từ xa xuyên không thời gian!

Chương 2881

Bây giờ, việc Tống Thư Hàng cần làm là... sao chép một cách nhàm chán!

Ý thức của hắn nhìn chằm chằm vào ‘chân ngã’ đầy đặn, tiến hành sao chép và dán thông tin chân ngã.

Sau khi sao chép thành công, Tống Thư Hàng có thể trực tiếp dùng ‘chân ngã’ đã sao chép làm khuôn mẫu, chém ra một tôn ‘Tự Ngã Thi’!

Tống Thư Hàng một bên tiến hành sao chép nhàm chán, một bên âm thầm nhìn chằm chằm vào long văn trên cá voi mập kim đan.

Cùng với sự nâng cao của thực lực và tầm nhìn, hắn đã dần dần hiểu được sức nặng của ‘quyền hạn thiên đạo’.

Bảy đạo long văn mà Bạch tiền bối two dùng quyền hạn thiên đạo khắc họa cho hắn, là nền tảng vững chắc nhất của hắn.

Bây giờ nghĩ lại, hắn có thể ở cảnh giới thấp tiếp xúc với pháp tắc ‘bất hủ’ mà vẫn an toàn vô sự, thậm chí hóa ra ‘ngụy bất hủ chi thân’, ngoài các loại hack trợ giúp, hậu đài hẳn là còn có bảy đạo long văn của Bạch tiền bối two âm thầm chống đỡ.

Dù sao, ngay cả tồn tại mạnh mẽ như Bất Diệt chi chủ, sau khi tiếp xúc với khái niệm ‘bất hủ’, cũng rơi vào giấc ngủ dài. ‘Thông tin bất hủ’ thực sự là gánh nặng mà phàm nhân không thể chịu đựng được. ... ...

Khoảng một tiếng rưỡi sau, ông~ trong ý thức của Tống Thư Hàng truyền đến một trận chấn động kịch liệt.

Đây là thông báo ‘thông tin chân ngã’ đã được sao chép và dán thành công vào ổ D của hắn.

“Thời cơ đã đến!” Tống Thư Hàng mở mắt ra, khẽ quát một tiếng: “Trảm!” Từ trong đôi mắt hắn, tinh thần lực vô hình tuôn ra.

Lượng lớn tinh thần lực cưỡng ép thông qua kênh đôi mắt, còn kèm theo hai hàng ‘nước mắt Bá Tống’ quý giá.

Tinh thần lực mạnh mẽ hội tụ thành một khối, cưỡng ép từ vô hình chuyển hóa thành nhân ảnh hư ảo hữu hình.

Tam Thi?

Tự Ngã Thi, thành công trảm hạ.

Nó lấy 《Vong Ký Liễu Thần Công》 làm hạt nhân, và sẽ lấy linh quỷ tiên tử làm nơi ký thác.

Chỉ là hiện tại, thân hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng đang ở trong ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, còn linh quỷ tiên tử thì ở trong bản tôn hiện thế.

Muốn để ‘Tự Ngã Thi’ lấy linh quỷ làm nơi ký thác, Tống Thư Hàng cần phải bước ra khỏi ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’, trở về hiện thế.

Cho nên, Tự Ngã Thi bị chém ra, vẫn chỉ là một khối nhân ảnh tinh thần hư ảo, lơ lửng bên cạnh Tống Thư Hàng. ... ...

Cùng với 《Vong Ký Liễu Thần Công》 đi kèm với ‘Tự Ngã Thi’ bị chém ra, trong đầu Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và ba của Cẩu Đản bên cạnh nhanh chóng khôi phục lại các cách gọi chính xác như Bá Tống, Tống Cẩu Đản.

“Không hổ là ‘Tự Ngã Thi’ khó khăn nhất trong trảm tam thi, Tống Cẩu Đản trảm hạ quả nhiên khó khăn hơn nhiều so với Ác Thi và Thiện Thi trước đó, mất hẳn một tiếng rưỡi.” Ba của Cẩu Đản nhìn Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, nói bóng gió.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “...” Vốn tưởng Bá Tống trảm ‘Tự Ngã Thi’ cần chút thời gian, như vậy ba của Cẩu Đản sẽ phải ở lại ‘thế giới nhà tù Thiên Đạo’ này thêm một thời gian, cùng hắn chia sẻ nỗi đau.

“Tiền bối, chúng ta bây giờ trở về hiện thế.” Thân hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng đưa tay ra, tế ra Quy Xác Tiên Chu.

“Đến đây~” Một sợi ý thức của ba của Cẩu Đản ẩn độn vào Quy Xác Tiên Chu, vẫy tay với Tam Nhãn thiếu niên, nói: “Vậy thì, bái bai nhé, Tam Nhãn tử.

Ngươi cứ ở lại không gian nhà tù Thiên Đạo, an hưởng tuổi già, ta sẽ nhớ ngươi!” “...” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối im lặng một lúc, bình tĩnh đáp lại: “Tạm biệt, ba của Cẩu Đản.” Ba của Cẩu Đản trẻ tuổi, chúng ta ‘tái kiến’!

Tam Nhãn tiền bối cũng nói bóng gió.

“Tam Nhãn tiền bối, hay là ngài thử dùng phương thức phụ thân, cùng ta trở về?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Nói không chừng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phụ thân vào nguyên thần của hắn, trở thành ‘phụ kiện’, cấm chế mà Thiên Đạo Cẩu Đản Đa để lại trong ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’ sẽ không có hiệu lực, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối có thể thuận lợi rời đi?

“Vô dụng, ta có thể cảm giác được mình đã sớm bị thế giới nhà tù Thiên Đạo khóa chặt, không thể rời đi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối xua tay: “Các ngươi đi đi, không cần quan tâm ta!” “Đi đi đi, không cần để ý Tam Nhãn tử.” Ba của Cẩu Đản đã chờ đợi khoảnh khắc này rất lâu rồi.

Chỉ cần nghĩ đến việc sợi ý thức này của Tam Nhãn tử sẽ bị bỏ lại trong không gian nhà tù Thiên Đạo đến già, ba của Cẩu Đản liền tâm trạng vui vẻ, hận không thể sau lưng mình biến ra dự báo thời tiết giống như của Tam Nhãn tử, để chia sẻ niềm vui của mình với thế gian.

“Vậy Tam Nhãn tiền bối, để lát nữa ta tìm Bạch tiền bối xin một thanh ‘phi kiếm dùng một lần bản phá tiểu hắc ốc’, xem có thể đưa ngài ra ngoài không.” Tống Thư Hàng an ủi.

Ba của Cẩu Đản bên cạnh vỗ vỗ hắn: “Đừng nghĩ nhiều nữa, chờ chúng ta ra khỏi ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’ này, sẽ quên mất sợi ý thức này của Tam Nhãn tử bị bỏ lại đây.

Yên tâm đi, chỉ cần quên hắn, chúng ta sẽ không có gánh nặng tâm lý.” Tống Thư Hàng: “...” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối tức giận quay đầu đi, không nhìn ba của Cẩu Đản.

“Nghiên cứu kỹ số liệu suy diễn công thức ta để lại đi, có lẽ ngươi có thể tìm được chút cảm hứng rời khỏi không gian nhà tù Thiên Đạo từ đó.” Ba của Cẩu Đản lộ ra nụ cười tà mị tiêu chuẩn của Cửu U chúa tể.

Nụ cười tà này của hắn có thể khiến Tam Nhãn tử trong lòng nảy sinh nghi ngờ đối với ‘số liệu suy diễn công thức’, cản trở đối phương nghiên cứu.

Bất kể có tác dụng hay không, dù sao cũng chỉ là một câu nói đào hố, lừa được Tam Nhãn tử thì tốt nhất, không lừa được cũng không sao.

Oanh~~ Quy Xác Tiên Chu khởi động.

Sau khi tăng tốc một chút, Quy Xác Tiên Chu bắt đầu đột phá giới hạn của ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’, đầu mai rùa va vào không gian tạo ra từng trận gợn sóng lăn tăn.

“Vĩnh biệt nhé, Tam Nhãn tử~” Ba của Cẩu Đản đứng ở cửa sổ tiên chu, ra sức vẫy tay: “Ta sẽ quên ngươi.” Phía sau, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên như không thể khống chế được cảm xúc, dùng giọng nói cảm động lòng người gọi: “Đợi đã, ba của Cẩu Đản.

Ta nhớ ngươi, ngươi ở lại cùng ta được không~” Chế độ ảnh đế khởi động!

Tống Thư Hàng: “???” Đây là diễn biến thần kỳ gì vậy?

Nếu không phải biết mối quan hệ tồi tệ giữa ba của Cẩu Đản và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, khoảnh khắc này nói không chừng hắn đã tưởng tượng ra một kịch bản yêu hận tình thù mấy vạn chữ.

“Không được, ta sẽ quên ngươi, ngươi cũng không cần nhớ ta.” Ba của Cẩu Đản bên cạnh tuyệt tình đáp lại.

Rào~ Trong lúc nói chuyện, Quy Xác Tiên Chu hoàn toàn phá vỡ giới hạn của ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’, nửa cái mai rùa đã chen vào trong không gian nhà tù Thiên Đạo.

Nhìn Tam Nhãn thiếu niên mặt đầy không cam lòng ở không xa, trên mặt rồng của ba của Cẩu Đản lộ ra nụ cười sinh động.

Vài hơi thở sau, Quy Xác Tiên Chu hoàn toàn chen vào trong thông đạo không gian, biến mất không thấy.

Vài hơi thở sau nữa.

Nụ cười trên mặt rồng của ba của Cẩu Đản, cứng lại.

Bên cạnh ba của Cẩu Đản, nguyên thần của Tống Thư Hàng mặt đầy ngơ ngác.

Hắn quay đầu lại, nhìn vào hư không phía sau: “Tiên chu đâu?” Ba của Cẩu Đản: “???” Quy Xác Tiên Chu, ẩn độn vào hư không, biến mất không thấy.

Nhưng ba của Cẩu Đản và nguyên thần của Tống Thư Hàng lại bị bỏ lại tại chỗ.

Chuyện gì đã xảy ra?

Ta là ai, đây là đâu?

“Lẽ nào ta cũng bị ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’ liệt vào danh sách đen, khóa chặt ta rồi?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Chúng ta lại gặp nhau rồi, ba của Cẩu Đản trẻ tuổi.” Đối diện, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hai tay chắp sau lưng, trên mặt lộ ra nụ cười kiểu Cửu U chúa tể: “Ngươi có phải đã quên, Quy Xác Tiên Chu là tác phẩm của ta.

Đã là thứ ta chế tạo, thì ta chắc chắn có thủ đoạn điều khiển từ xa tương ứng.

Cho nên, ta nhớ ngươi, thế là liền giữ ngươi lại cùng ta, có cảm động không?” Ba của Cẩu Đản: “...” Không cảm động đâu, ta một chút cũng không cảm động!

Hơn nữa, hắn nhớ rõ ràng mình đã xóa đi ấn ký mà Tam Nhãn tử để lại trên ‘Quy Xác Tiên Chu’, tại sao tên này vẫn có thể điều khiển tiên chu từ xa?

Lẽ nào bên trong tiên chu còn có ấn ký hệ thống điều khiển bí mật?

Tống Thư Hàng: “...” Đợi đã, Tam Nhãn tiền bối.

Ngài muốn giữ ba của Cẩu Đản ở lại cùng ngài, tại sao lại giữ cả ta lại?

“Còn về Bá Tống tiểu hữu, ngươi không cần hoảng.

Ta đã dùng Quy Xác Tiên Chu đưa ‘Tự Ngã Thi’ của ngươi vào hiện thế.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, lên tiếng: “Còn ngươi, ở lại trong ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’ này, đóng vai trò là cột mốc tọa độ đi.” Tống Thư Hàng: “???” Đóng vai trò là cột mốc tọa độ?

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ngài muốn bản thể của ta gửi ‘phi kiếm dùng một lần? bản phá tiểu hắc ốc’ vào đây sao?

“Ngươi đừng suy nghĩ lung tung, nguyên thần của ngươi ở lại đóng vai trò là cột mốc tọa độ, là để bảo lưu hiệu quả che chắn cội nguồn của ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’.

Như vậy có thể đảm bảo thi thứ ba ‘Tự Ngã Thi’ của ngươi và ‘linh quỷ’ ở hiện thế có thể thuận lợi dung hợp, không xảy ra chuyện ngoài ý muốn.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối giải thích.

Sau khi ba thi đều được chém ra và ký thác thành công, cảnh giới của Tống Thư Hàng có thể được cưỡng ép nâng lên một bậc.

Đến lúc đó, Tống Thư Hàng có thể có ‘cảnh giới cửu phẩm’ trước, rồi mới đi độ ‘cửu phẩm thiên kiếp’.

Một khi độ qua thiên kiếp, được thiên kiếp cường hóa, hắn có thể trong một hơi nâng lên cấp bậc ‘nhược? trường sinh giả’.

“Ngươi chắc chắn mình là vì Tống Cẩu Đản, mới giữ nguyên thần của hắn lại?

Chứ không phải là thất thủ, trong lúc cưỡng ép giữ ta lại, không cẩn thận liên lụy đến Tống Cẩu Đản, xảy ra chuyện ngoài ý muốn?” Bên cạnh, ba của Cẩu Đản chọc ngoáy.

“Ngươi nghĩ ta cũng trẻ con như ngươi sao?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối tự tin ngẩng đầu, nhìn trời.

Nơi xa, tổ hợp công đức xà mỹ nhân + ‘thương Bá Thiện Thiện’, vẫn đang vui vẻ nhảy múa, hoàn toàn không dừng lại được. ... ...

Trong hiện thế.

Vị trí bản thể của Tống Thư Hàng.

Một chiếc Quy Xác Tiên Chu đột nhiên lao ra từ không trung, đâm về phía bản thể đang minh tưởng của Tống Thư Hàng.

Lúc này, Phượng Trảo tiên tử đang yên tĩnh trên vai Tống Thư Hàng kịp thời ra tay, duỗi móng vuốt ấn lên Quy Xác Tiên Chu, chặn tiên chu lại.

Cửa tiên chu mở ra.

Một đoàn thân ảnh tinh thần lực mơ hồ bước ra từ Quy Xác Tiên Chu.

“Đây là thứ gì?” Phượng Trảo tiên tử nghi hoặc.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ xoay một vòng, kiểm tra: “Trên người nó có khí tức của Tống Thư Hàng.” Thân ảnh tinh thần lực mơ hồ bay đến trước mặt bản tôn của Tống Thư Hàng, duỗi tay ra, gõ nhẹ vào ngực hắn.

Cốc cốc.

Chít~ một cánh cửa tâm hồn mở ra, thân ảnh linh quỷ tiên tử chui ra từ ngực Tống Thư Hàng.

Chương 2882

Thân ảnh tinh thần lực của ‘Tự Ngã Thi’, duỗi lòng bàn tay ra về phía linh quỷ tiên tử.

Linh quỷ tiên tử cũng duỗi lòng bàn tay ra, đối chưởng với huyễn ảnh Tự Ngã Thi.

Đây là nghi thức Tự Ngã Thi lấy linh quỷ làm nơi ký thác.

Chỉ cần nó và linh quỷ của Tống Thư Hàng tiếp xúc, bước cuối cùng của ‘trảm tam thi?

Tự Ngã Thi’ này, liền có thể hoàn thành thành công.

Một giây, hai giây... mười lăm giây...

Linh quỷ tiên tử và ‘Tự Ngã Thi’ duy trì tư thế đối chưởng đọ nội công.

Nhưng bước cuối cùng của trảm tam thi, vẫn không có dấu hiệu bắt đầu.

Huyễn ảnh ‘Tự Ngã Thi’, không thể đồng bộ với linh quỷ tiên tử.

Sức mạnh của Tự Ngã Thi và linh quỷ tiên tử không thể đồng bộ, giống như thiếu một thứ gì đó.

Cả hai ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, bốn mắt mờ mịt.

Thậm chí, cả hai bên đều có cảm giác đang ‘dần dần quên mất đối phương’.

“Đây là làm gì?

Đọ nội công à?” Bạch Cốt tiên cơ nghi hoặc nhìn ‘Tự Ngã Thi’ của Tống Thư Hàng và linh quỷ tiên tử.

Bên cạnh nàng, Kim Quái đảo chủ nhẹ nhàng vuốt ve con thỏ trong lòng mình, có vẻ suy tư.

“Đây là... trảm tam thi?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm chủ đột nhiên trong lòng khẽ động, lên tiếng.

Nàng cũng chỉ là trong văn hiến của Thiên Đình viễn cổ, nhìn thấy vài dòng mô tả về ‘trảm tam thi’.

Mà huyễn ảnh mang khí tức Bá Tống trước mắt này, tỏa ra một mùi vị ‘chân ngã’, hoàn toàn phù hợp với mô tả ‘trảm tam thi Tự Ngã Thi’ trong ghi chép.

Vũ Nhu Tử da đen tò mò hỏi: “Là một loại phân thân sao?” “Thi ngốc ngốc~” Tạo Hóa tiên tử nghiêm túc đáp.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ dựng lên, đánh giá ‘Tự Ngã Thi’, nói: “Trảm tam thi không phải là phân thân, nhưng có phần giống phân thân.

Đây là một loại bí pháp cấp kiếp tiên thời thái cổ, là một thủ đoạn mà kiếp tiên dùng để đột phá cảnh giới cửu phẩm... nhưng không thể khiến kiếp tiên đột phá đến cảnh giới trường sinh giả, do thiếu ‘đạo của bản thân’.

Cho nên, nhiều nhất chỉ có thể đạt đến trình độ nhược? trường sinh giả.” “Nhưng Thư Hàng không phải mới bát phẩm kiếp giới sao?

Tại sao hắn ngay cả bí pháp cửu phẩm kiếp tiên cũng làm ra được?” Bạch Cốt tiên cơ nghi hoặc nói: “Lẽ nào thực ra ta vừa rồi đã không cẩn thận ngủ thiếp đi, một giấc ngủ một tháng?” “Một tháng?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm chủ nghi hoặc nói, nàng vẫn là một phụ kiện mới, không hiểu hàm ý bên trong lời nói của Bạch Cốt tiên cơ.

“Hắn ở cảnh giới ngũ lục phẩm đã đối đầu với Cửu U chúa tể rồi, tu luyện bí pháp kiếp tiên căn bản không có gì to tát.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ nhàm chán xoay vòng vòng.

Đừng nói tu luyện bí pháp kiếp tiên, cho dù Tống Thư Hàng đột nhiên nhảy ra, nói mình đã trở thành thiên đạo, giúp nàng quay ngược thời gian để luân hồi lại tất cả thành viên trong Bích Thủy Các, nàng cũng sẽ không ngạc nhiên.

Là một phụ kiện lâu năm trên người Tống Thư Hàng, nàng đã học được cách thích ứng.

Con người sống thì phải không ngừng thích ứng... không thích ứng được với thị trường, sẽ bị thị trường đào thải! 【Ngũ lục phẩm đã đối đầu với Cửu U chúa tể?】 Kim Quái đảo chủ nghe được tin đồn nóng hổi như vậy, động tác vuốt thỏ cũng không cẩn thận mạnh hơn một chút, trên người con thỏ bị túm xuống một nhúm lông thỏ.

Con thỏ đau, bất an giãy giụa trong tay Kim Quái đảo chủ.

“Vậy Tống tiền bối đây là sắp đột phá cảnh giới cửu phẩm kiếp tiên?” Vũ Nhu Tử da đen nhìn linh quỷ tiên tử và ‘Tự Ngã Thi’, lại hỏi: “Vậy bây giờ họ đang làm gì?” “Theo ta biết, trong quá trình trảm tam thi, sau khi tam thi được chém hạ cần có vật chứa.

Từ tình hình hiện tại, Bá Tống muốn dùng tam thi đồng bộ với linh quỷ tiên tử... nhưng giai đoạn này có vẻ đã xảy ra vấn đề?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm chủ suy đoán.

“Là linh quỷ tiên tử còn thiếu một chút gì đó.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ lên tiếng đáp, không biết vì sao, khi nàng nhìn tôn ‘linh quỷ tiên tử’ này, trực giác cảm thấy đối phương trên người hẳn là thiếu một bộ phận gì đó, không hoàn chỉnh.

Dựa vào manh mối này để suy luận, nàng đột nhiên phát hiện linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng, dường như có một mối liên hệ rất quan trọng với nàng.

Mối quan hệ này, hẳn là rất thân mật.

Nhưng, nàng hoàn toàn không có ký ức nào về ‘linh quỷ tiên tử’.

Linh quỷ tiên tử đối diện nghe được suy luận của Sở các chủ, hơi sững sờ.

Nàng le lưỡi ra, dường như đã nghĩ đến điều gì đó.

Thế là, nàng một tay duy trì động tác đối chưởng với ‘Tự Ngã Thi’ của Tống Thư Hàng, tay kia nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn trên đỉnh đầu.

Một cái động không gian mở ra trong phạm vi vòng tròn nhỏ này, sau đó một bàn tay trắng nõn thon dài từ trong động không gian này thò ra, nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay của linh quỷ tiên tử đang chỉ lên trời.

Ngay khoảnh khắc bàn tay thon dài này xuất hiện, sợi ngốc mao của Sở các chủ hơi run lên.

Trong đầu nàng mơ hồ hiện ra thông tin về một vị tiên tử của Bích Thủy Các...

đó là đệ tử của nàng, là người sống sót cuối cùng của Bích Thủy Các ngoài nàng ra.

Nhưng bàn tay thon dài này chỉ dừng lại ở hiện thế trong khoảnh khắc, sau khi nó nắm lấy cánh tay của linh quỷ tiên tử, lại kéo cánh tay của linh quỷ tiên tử vào trong không gian vòng tròn đó.

Thông tin vừa hồi tưởng lại trong đầu Sở các chủ, lại đột ngột dừng lại. 【Đây là hiệu quả của nhà tù Thiên Đạo?】 Sở các chủ lập tức hiểu ra...

Tống Thư Hàng thường xuyên ra vào ‘Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc’, cho nên sợi ngốc mao của Sở các chủ cũng rất hiểu hiệu quả 'che chắn cội nguồn' của Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc.

Đồng thời với sự kinh ngạc của sợi ngốc mao của Sở các chủ, trên bản thể của Tống Thư Hàng, có một lớp 'công đức chi quang' nhàn nhạt hiện ra, hóa thành một 'con mắt công đức'.

Đây là một biện pháp bảo vệ mà công đức xà mỹ nhân để lại trên bản thể của Tống Thư Hàng, phòng ngừa sau khi nàng bị triệu hồi đến 'không gian nhà tù Thiên Đạo', có tà túy ảnh hưởng đến nhục thân của Tống Thư Hàng.

Mà ngay khoảnh khắc 'bàn tay thon dài' kia xuất hiện, nó cũng có cảm ứng.

Nó cảm ứng được khí tức của Trình Cẩu Đản.

Trình Cẩu Đản đang chơi trò gì vậy?

Trong hư không.

Sau khi 'bàn tay thon dài' kia và linh quỷ tiên tử nắm tay thành công, 'sự tồn tại' của linh quỷ tiên tử đã trở nên hoàn chỉnh.

Sau khi ở trạng thái hoàn chỉnh, về mặt lý thuyết nàng đã thỏa mãn điều kiện.

Tay kia của linh quỷ tiên tử dùng sức, lại một lần nữa đối chưởng với 'Tự Ngã Thi'.

Lòng bàn tay hai người đối nhau, lần này cuối cùng cũng có phản ứng.

Lấy linh quỷ tiên tử và Tự Ngã Thi làm trung tâm, có một làn sóng khí mạnh mẽ cuộn trào. 《Vong Ký Liễu Thần Công》 trong cơ thể cả hai đồng bộ vận chuyển.

Sau đó... 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của Tự Ngã Thi Tống

Thư Hàng vốn đang ở tầng thứ tám, vào khoảnh khắc này đã đột phá cảnh giới, trong một hơi tiến vào cảnh giới khủng bố cuối cùng là tầng thứ chín.

Thần công của hệ thống Ngư Ngạc cư sĩ, đạt đến tầng thứ bảy đã gần như có thể khiến mọi người quên mất sự tồn tại của họ, chỉ có thể thỉnh thoảng lóe lên linh quang, mơ hồ nhớ ra mình có một người bạn như vậy.

Mà khi đạt đến cảnh giới bát phẩm trong truyền thuyết, đã trở thành người hoàn toàn trong suốt... thậm chí ngay cả hiệu quả ‘hiển thánh trước mặt người đời’, cũng sẽ bị pha loãng, ngay cả chính người tu luyện cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Mà khi đến cảnh giới tầng thứ chín, hiệu quả chặt đứt cội nguồn đó gần như không khác gì ‘không gian nhà tù Thiên Đạo’. ‘Tự Ngã Thi’ hiện tại đang đứng ở đó, nhưng dường như đã biến mất khỏi trời đất.

Linh quỷ tiên tử đối diện cũng như vậy.

Tỷ lệ đồng bộ của cả hai đạt đến giá trị tối đa!

Nhưng dù như vậy, giữa linh quỷ tiên tử và ‘Tự Ngã Thi’, vẫn không thể hoàn thành quá trình cuối cùng của ‘trảm tam thi’.

Linh quỷ tiên tử không khỏi nhíu mày.

Nàng quay người nhìn về phía thân thể của Tống Thư Hàng, ánh mắt xuyên qua nhục thân, ‘nhìn’ về phía hai khế ước sâu trong linh hồn của Tống Thư Hàng.

Một là khế ước thuộc về linh quỷ của nàng.

Cái còn lại, là khế ước vỡ nát của ‘linh quỷ thứ nhất’.

Lẽ nào... phải tìm lại cả linh quỷ thứ nhất của Tống Thư Hàng, mới có thể hoàn thành giai đoạn trảm tam thi?

“Sao lại như vậy?

Như vậy thì phiền phức lắm.” Linh quỷ tiên tử nói.

Linh quỷ thứ nhất của Tống Thư Hàng đã sớm biến mất, sống chết không rõ.

Nàng đi đâu tìm linh quỷ thứ nhất này?

Hay là, tạm thời che chắn khế ước linh quỷ thứ nhất này thử xem?

Linh quỷ tiên tử duỗi tay ra, xuyên qua ngực Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng chạm vào khế ước linh quỷ vỡ nát đó.

Linh Quỷ tiên tử suy đoán rằng ‘Tự Ngã Thi’ của Tống Thư Hàng muốn đồng bộ với Linh Quỷ, hoàn thành quá trình cuối cùng của Trảm Tam Thi, thì cần phải đồng bộ với ‘Linh Quỷ’ hoàn chỉnh của Tống Thư Hàng.

Cô hiện tại đã duy trì trạng thái hoàn chỉnh, nhưng trong cơ thể Tống Thư Hàng vẫn còn khế ước vỡ nát của Linh Quỷ thứ nhất, vì vậy dẫn đến ‘Tự Ngã Thi’ không thể hoàn thành đồng bộ một trăm phần trăm.

Cho nên, cô muốn thử xem có thể trực tiếp che đậy ‘khế ước Linh Quỷ thứ nhất’ hay không, để hoàn thành bí thuật ‘Trảm Tam Thi’ của Tống Thư Hàng trước.

Sau đó, đợi có thời gian rảnh sẽ giải trừ ‘khế ước Linh Quỷ thứ nhất’.

Bàn tay của Linh Quỷ tiên tử xuyên qua thân thể Tống Thư Hàng, đầu tiên chạm đến khế ước Linh Quỷ hoàn chỉnh giữa Tống Thư Hàng và cô.

Tiếp đó, lấy khế ước của chính mình làm trung gian, bàn tay thon dài của cô di chuyển, đầu ngón tay nhẹ nhàng tiếp xúc với ‘khế ước Linh Quỷ thứ nhất’.

“Thành công rồi… Vậy bước tiếp theo, thử xem có thể che đậy nó không!” Linh Quỷ tiên tử khẽ nói.

Chương 2883

Chuyện che đậy khế ước Linh Quỷ, từ xưa đến nay chưa từng có ai thử qua.

Bản thân tu sĩ sẽ không rảnh rỗi đến mức đi che đậy khế ước Linh Quỷ của mình, còn người ngoài lại không thể ảnh hưởng trực tiếp đến gốc rễ của 'khế ước Linh Quỷ' — ngay cả Thiên Đế sau khi chiếm cứ Linh Quỷ của Vũ Nhu Tử cũng không thể xóa bỏ mối quan hệ khế ước giữa Vũ Nhu Tử và Linh Quỷ, thậm chí thỉnh thoảng còn bị bản thể Vũ Nhu Tử hoặc Hắc Bì Tử hành hạ.

Linh Quỷ tiên tử, với thân phận là người phát ngôn cho Linh Quỷ đầu tiên của trời đất, 'Quỷ Thần Trình Lâm', sở hữu lượng lớn kiến thức và dữ liệu liên quan đến Linh Quỷ, mới dám tiến hành thử nghiệm này.

Ngón tay thon dài của cô đặt lên 'khế ước Linh Quỷ thứ nhất', trong đầu đã suy diễn ra một bộ thủ pháp 'che đậy khế ước Linh Quỷ' và bắt đầu thử nghiệm.

Từng mai phù văn hiện ra từ đầu ngón tay cô, nối liền thành từng đạo trận văn, bao quanh 'khế ước Linh Quỷ thứ nhất' đã vỡ nát.

Phù văn trận văn hóa thành một cái kén lớn, bao bọc chặt chẽ 'khế ước Linh Quỷ thứ nhất'. ... ...

Ngay lúc Linh Quỷ tiên tử hành động dứt khoát.

Trình Cẩu Đản, người đang tán gẫu với Cẩu Đản Đa qua 'Tu Chân Liêu Thiên', đột nhiên ngẩn ra, cô ngẩng đầu nhìn trời: "..." Cô cảm ứng được động tác của Linh Quỷ tiên tử.

Một lát sau, Trình Lâm tiên tử mỉm cười yêu kiều: "Chuyện này rất thú vị đây.” “Cái gì thú vị?” Bản thể Cẩu Đản Đa lên tiếng hỏi.

“Cháu gái nhà ngươi muốn tạo phản, tạm biệt, Cẩu Đản Đa.” Trình Lâm tiên tử đáp.

Cẩu Đản Đa: “???” Làm gì vậy, đang nói chuyện vui vẻ mà, đừng đi chứ, tán gẫu với ta đến sáng đi! ... ...

Cùng lúc đó.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, và Bạch Cốt tiên cơ vốn đang trong trạng thái mơ màng bên cạnh, đột nhiên có cảm ứng.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ dựng thẳng lên như ăng-ten, dường như cảm nhận được một loại sóng điện nào đó.

Bạch Cốt tiên cơ bất an xoay người, nhìn quanh bốn phía, như thể muốn tìm một bóng hình nào đó.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Phượng Nghi Cầm Chủ cảm giác được trạng thái của sợi ngốc mao và Bạch Cốt tiên cơ không ổn.

“Không, không có gì.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ nói dối.

“Không sao, không sao.” Bạch Cốt tiên cơ cũng nói dối tương tự.

Cả hai đều theo bản năng không muốn nói ra một chuyện nào đó.

Mà ngay lúc Sở các chủ và Bạch Cốt tiên cơ vừa dứt lời, Kim Quái đảo chủ đột nhiên nhận được một tin nhắn mới.

Là tin nhắn Kim Long Thủy Tổ gửi cho hắn, nhờ hắn giúp mở một tọa độ.

Đây là chuyện dễ như trở bàn tay, Kim Quái đảo chủ thuận tay búng một cái, liền mở ra một thông đạo không gian tọa độ cho Kim Long Thủy Tổ.

Cửa không gian mở ra.

Bóng dáng Bạch Long tỷ tỷ bước qua không gian, trực tiếp chui ra từ long mộ của mình, đến hiện trường.

“Sao ngươi lại đến?” Sợi ngốc mao của Sở các chủ lên tiếng.

“Sao ngươi lại đến?” Bạch Cốt tiên cơ đồng thanh nói.

Bạch Long tỷ tỷ: “...” Sở các chủ ngốc mao thì thôi đi, Bạch Cốt tiên cơ ngươi phản ứng cái gì vậy?

Bạch Long, Bạch Cốt, ngốc mao ba người nhìn nhau, im lặng không nói.

Kim Quái đảo chủ nhạy bén cảm giác được không khí không ổn.

Hắn lặng lẽ di chuyển, di chuyển, di chuyển ngang như cua, lặng lẽ rời xa thân thể Tống Thư Hàng.

Tạo Hóa tiên tử mắt sáng lên, cô cũng học theo Kim Quái đảo chủ, lặng lẽ di chuyển ngang.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử tuy không biết xảy ra chuyện gì, nhưng cô cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Thế là, cô cũng đi theo bên cạnh Tạo Hóa tiên tử, đi kiểu cua, rời xa Bạch Long tỷ tỷ, Bạch Cốt tiên cơ và Sở các chủ ngốc mao.

Nhưng đi được một lúc, cô đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng.

Cô cảm thấy mình như bị một loại ảnh hưởng nào đó, đột nhiên có cảm giác muốn tham gia vào cuộc vui giữa Bạch Cốt, Bạch Long, và ngốc mao... vì cảm giác sẽ rất thú vị!

Loại ảnh hưởng này, có chút giống như ảnh hưởng của bản thể Vũ Nhu Tử đối với cô.

Nhưng cô có thể xác định, đây không phải là ý chí của bản thể Vũ Nhu Tử.

Chẳng lẽ, là do Thiên Đế vừa bị Tống tiền bối chém chết?

Hắn sống lại rồi?

Hoặc là, đang trong quá trình sống lại?

Nhưng Thiên Đế đang sống lại tại sao lại ảnh hưởng đến cô?

“Lúc này, có lẽ mình cần 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tống tiền bối giúp mình trấn định tâm thần, cách ly ảnh hưởng của Thiên Đế.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử thầm nghĩ.

Đợi Tống tiền bối hồi phục, cô sẽ nói với Tống tiền bối về chuyện này.

Nghĩ đến đây, sau khi di chuyển ngang lùi lại một đoạn, cô lặng lẽ bắt đầu quay lại cảnh tượng giữa Bạch Long, Bạch Cốt và ngốc mao.

... ...

Bên trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Bàn tay thon dài của Linh Quỷ tiên tử nhẹ nhàng khẽ lướt, ngưng tụ ra phù văn cuối cùng.

Phù văn này hóa thành một ‘ổ khóa lớn’, khóa chặt tất cả trận văn bao bọc ‘khế ước Linh Quỷ thứ nhất’, đồng thời che đậy khế ước Linh Quỷ thứ nhất.

Nếu thành công, chỉ cần cô không mở khóa, là có thể che đậy khế ước.

Như vậy, khâu cuối cùng của Trảm Tam Thi của Tống Thư Hàng có thể hoàn thành.

“Khóa!” Linh Quỷ tiên tử khẽ quát một tiếng, dùng sức điểm một cái.

Ổ khóa phù văn, khóa chặt trận văn, ngay cả một khe cửa cũng không chừa.

Ngay khoảnh khắc trận văn của cô hoàn thành, sự đồng bộ giữa cô và ‘Tự Ngã Thi’ của Tống Thư Hàng lại tăng cường.

Xem ra, cô đoán đúng rồi!

Tỷ lệ đồng bộ giữa Tự Ngã Thi và cô không ngừng tăng lên.

Một lát sau.

Hư ảnh của Tự Ngã Thi bắt đầu tan biến, hóa thành sương mù, bao phủ Linh Quỷ tiên tử.

Bước cuối cùng của Trảm Tam Thi, cuối cùng cũng khởi động.

Bên cạnh...

ánh mắt của Bạch Cốt, Bạch Long, ngốc mao đều đổ dồn về dưới chân Tự Ngã Thi và Linh Quỷ tiên tử.

Ở đó, có một đóa sen trắng tinh khôi nở rộ.

Cánh hoa sen dần dần khép lại, bao bọc Linh Quỷ tiên tử.

Đồng thời, trên đỉnh đầu Linh Quỷ tiên tử, có một vầng ‘Trường Sinh Chi Đạo nguyệt luân’ hiện ra.

Sinh mệnh lực mạnh mẽ trào dâng trong đóa sen.

“Trình Cẩu Đản!” Con mắt của Công Đức Xà Mỹ Nhân phát ra tiếng kêu khe khẽ.

Vầng nguyệt luân của Trường Sinh Giả và đóa sen trắng tinh này, rõ ràng là Trường Sinh Chi Đạo của Trình Lâm và con đường đặc biệt liên quan đến việc thai nghén sinh mệnh mới.

“Là Trình Lâm?” Bạch Long tỷ tỷ nhíu mày.

“Dao Trì Nữ Đế?” Bạch Cốt tiên cơ cũng cảm thấy không ổn.

Chỉ có Sở các chủ ngốc mao, lay động trong gió... nó đã nhận ra chân tướng.

Thời đại bây giờ là thời đại thông tin.

Nắm giữ càng nhiều thông tin, chính là nắm giữ chìa khóa chiến thắng.

Nó từng nghe Tống Mộc Đầu nhắc đến, Tống Mộc Đầu đã nắm giữ Trường Sinh Chi Đạo thai nghén sinh mệnh mới của Trình Lâm!

Điểm này, Bạch Long và Bạch Cốt đều không biết.

Cho nên cảm giác vừa rồi của họ không sai... là Tống Mộc Đầu!

So với hai thành viên vong linh tộc là bộ xương và con rồng ma, tình báo mà Sở các chủ ngốc mao nắm giữ nhiều hơn, toàn diện hơn.

Nó biết sau khi Viễn Cổ Thiên Đình kết thúc, Tống Mộc Đầu đã hợp tác với Trình Lâm tiên tử.

Hơn nữa, Tống Mộc Đầu còn không biết bằng cách nào đã nắm giữ Trường Sinh Chi Đạo của Trình Lâm... cũng không biết Tống Mộc Đầu và Trình Lâm rốt cuộc có quan hệ gì?

Tuy trong truyền thuyết đối tượng của Trình Lâm là @#%× tiên tử, nhưng ai có thể đảm bảo sau hàng vạn năm trôi qua, sở thích của cô ấy sẽ không thay đổi?

Dù sao, tên Tống Mộc Đầu kia lại khéo mồm như vậy.

Huống hồ đối tượng của Trình Lâm tiên tử, 'Đóa hoa của Viễn Cổ Thiên Đình' @#%× tiên tử bây giờ phong cách đã thay đổi lớn.

Vỏ vẫn là vỏ đó, nhưng nội tại đã không còn như xưa, hoàn toàn có thể dùng từ 'vật còn người mất' để hình dung. 【Có lẽ mình nên nghĩ cách chiếm lấy đất diễn của @#%× tiên tử, khiến cô ta không còn đất diễn, ép cô ta trở lại hình mẫu 'Đóa hoa của Viễn Cổ Thiên Đình'?

Để Trình Cẩu Đản tiên tử không thay lòng đổi dạ?】 Ngoài ra... tuy lần trước gặp mặt Tống Mộc Đầu nói mình đang đùa, nhưng gần đây, sâu trong lòng Sở các chủ lại bắt đầu nghi ngờ khả năng ‘Tống Thư Hàng có thể là con hoặc hậu duệ của Tống Mộc Đầu’.

Chương 2884

Sở dĩ nó lại nảy sinh suy đoán như vậy, là vì Tống Thư Hàng đã tự mình mang thai bằng chính bản lĩnh của mình!

Bây giờ đứa trẻ trong bụng cậu vẫn đang phát triển khỏe mạnh!

Nếu Tống Thư Hàng có thể bỏ qua khâu 'bạn gái', tự lực cánh sinh, tự mình sinh con... vậy tại sao Tống Mộc Đầu lại không thể làm được?

Dù sao cũng cùng họ Tống.

Biết đâu người họ Tống đều có năng lực ẩn này?

Nếu giữa Tống Thư Hàng và Tống Mộc Đầu thật sự có mối quan hệ huyết thống như vậy... vậy thì lần đầu tiên họ nhìn thấy Tống Thư Hàng, rõ ràng cảm thấy cậu và Tống Mộc Đầu trông hoàn toàn khác nhau, nhưng lại luôn theo bản năng nhận nhầm cậu, chuyện này có thể giải thích được rồi.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ từ từ xoay tròn, 'nhìn' về phía bản thể Tống Thư Hàng, cũng như đóa sen 'thai nghén sinh mệnh mới' bên cạnh, trong lòng đã có câu trả lời khẳng định.

Đây là Tống Mộc Đầu đang ra tay trong bóng tối, giúp đỡ Tống Thư Hàng.

Suy đoán của nó, tám chín phần mười là đúng.

Nhưng Sở các chủ không định chia sẻ suy đoán này với bộ đôi vong linh.

Bộ đôi vong linh, cứ tiếp tục đóng tốt vai 'vong linh vĩnh miên' đi.

Chuyện còn lại, cứ để người sống như nó gánh vác!

Miệng nó phụ họa theo lời của Bạch Cốt và rồng ma: “Đây đúng là Trường Sinh Chi Đạo của Trình Lâm, ta từng tận mắt thấy con đường trường sinh của cô ấy, sinh ra một đứa trẻ.” Đó là sau khi Bích Thủy Các bị hủy diệt, Trình Lâm đã hiển hiện thi triển ‘Trường Sinh Chi Đạo’.

“Xem ra, là Trình Lâm tiên tử ra tay giúp Tống Thư Hàng một tay.” Giọng Bạch Long tỷ tỷ có chút sa sút.

Tạo Hóa tiên tử: “Trình~Cẩu~Đản~ngốc~ngốc?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu đáp: “Đúng vậy, Tạo Hóa tiên tử, Trình Cẩu Đản tiền bối gần đây vẫn luôn giữ liên lạc với Tống tiền bối.” Bên cạnh Hắc Bì Tử, Bạch Cốt tiên cơ trong lòng như có điều suy nghĩ.

Cô khoanh tay trước ngực, dùng tay áo rộng để che đi những ngón tay đang khoanh lại.

Sau đó cô âm thầm thi pháp, trên đầu ngón tay ngưng tụ ra một đoạn xương ngón tay thu nhỏ của ‘vụn xương lớn của Tống Mộc Đầu’.

Xương ngón tay thu nhỏ giống như một ‘bao ngón tay’, gắn vào ngón tay trắng nõn của Bạch Cốt tiên cơ.

Nhờ tay áo rộng che chắn, ngón tay Bạch Cốt tiên cơ nhẹ nhàng lướt, theo một tiết tấu đặc biệt làm ra động tác giống như ‘đơn thủ kết ấn’.

Theo động tác của cô, ‘vụn xương lớn của Tống Mộc Đầu’ gắn trên đầu ngón tay cô bắt đầu phát ra một loại sóng ‘trinh sát’ — loại sóng trinh sát này, chỉ có hiệu quả với Tống Mộc Đầu.

Một lát sau... con ngươi của Bạch Cốt tiên cơ hơi trầm xuống, lông mi dài khẽ chớp.

Pháp thuật ‘vụn xương lớn của Tống Mộc Đầu’ đã truyền lại cho cô phản hồi chân thật nhất — đây là phản hồi cộng hưởng thuộc về Tống Mộc Đầu!

Nhiều năm như vậy, bí pháp 'vụn xương lớn của Tống Mộc Đầu', trong tay cô đã được cải tiến nhiều lần, có nhiều công năng tiên tiến hơn! 'Ngươi lừa được người khác, nhưng không lừa được ta.' Bạch Cốt tiên cơ thầm nghĩ.

Nhưng cô không định chia sẻ thông tin này cho Bạch Long và Sở các chủ, hai 'tỷ tỷ' của Tống Mộc Đầu.

Bộ đôi tỷ tỷ, chỉ cần diễn tốt vai 'tỷ tỷ tri kỷ' là được rồi.

Chuyện còn lại, vẫn là để người trẻ như cô gánh vác!

Lúc này, cô chỉ mong Bạch Long tỷ tỷ có thể quay về; nếu Sở các chủ ngốc mao cũng vì thất vọng mà quay về thế giới hạch tâm của Tống Thư Hàng thì càng tốt.

"Sắp kết thúc rồi, hiệu quả của liên hoa chuyển sinh sắp hoàn thành." Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử mong chờ nói.

Cô có ký ức của Vũ Nhu Tử, từng tận mắt thấy bài giảng pháp của Trình Lâm tiên tử lưu lại trong di tích, thấy được quá trình thai nghén sinh mệnh mới của Trình Lâm.

Cho nên, khi thấy vầng 'Trường Sinh Giả Đại Đạo Nguyệt Luân' phía trên đóa sen bắt đầu tỏa sáng rực rỡ, cô liền biết liên hoa chuyển sinh này sắp bước vào giai đoạn kết thúc. 'Tự Ngã Thi' và 'Linh Quỷ' của Tống tiền bối sắp kết hợp hoàn thành.

Khoảng hai hơi thở sau.

Đóa sen hóa từ Trường Sinh Chi Đạo, từ từ mở ra.

Nhưng trên đài sen, lại trống không!

Không có gì cả.

Tự Ngã Thi biến mất...

Linh Quỷ tiên tử cũng biến mất...

Tống Mộc Đầu mà Sở các chủ và Bạch Cốt tiên cơ muốn gặp cũng không xuất hiện.

“Sao vậy?

Thất bại rồi?” Thạch Bia đạo hữu cắm bên cạnh ‘Mộ của Cửu Tu’ xa xa hỏi.

“Không có gì cả?

Tại sao lại như vậy?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ trực tiếp bay lên từ vai Tống Thư Hàng, đáp xuống đài sen đó.

Tuy nhiên, ngay lúc móng vuốt của cô đáp xuống, trên đài sen đột nhiên có một bóng người lướt qua.

Bóng người này, nhẹ nhàng đưa tay ra, dùng cổ tay mình làm giá đỡ, đỡ lấy móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

“Có cái gì đó!” Hắc Bì Vũ Nhu Tử hét lên.

“Là cái gì?

Là Bá Thi?” Bạch Cốt tiên cơ mở miệng, muốn gọi ra thân phận của bóng người này.

Nhưng cô vừa mở miệng, lại cảm thấy như bị một loại nhiễu loạn nào đó, không thể nhớ ra tên của ‘bóng người trên đài sen’ — cũng có thể là đối phương còn chưa có tên.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ khẽ lay động, đáp: “Là thi thứ ba của Trảm Tam Thi?

Tự Ngã Thi, cuối cùng đã ngưng tụ thành công.

Nhưng do ảnh hưởng của 《Vong Ký Liễu Thần Công》, thi thứ ba của Thư Hàng có thể đã xảy ra biến hóa.” Không phải là trong suốt, chỉ là cảm giác tồn tại bị triệt để xóa bỏ.

Rõ ràng đứng trước mặt mọi người, nhưng nếu hắn không hành động, ngay cả ‘Trường Sinh Giả’ cũng sẽ bỏ qua đối phương.

Tống Thư Hàng cửu tầng 《Vong Ký Liễu Thần Công》 + Linh Quỷ tiên tử cửu tầng 《Vong Ký Liễu Thần Công》, sau khi cả hai đồng bộ, lập tức đẩy cảnh giới của bộ thần công này vượt qua tầng thứ ‘cửu phẩm Kiếp Tiên’, ngay cả Trường Sinh Giả cũng bị ảnh hưởng nhiễu loạn mạnh mẽ.

“Nói chứ, nếu thi thứ ba của Tống tiền bối và Linh Quỷ tiên tử kết hợp rồi... vậy Linh Quỷ tiên tử đâu?

Sẽ biến thành thi thứ ba sao?” Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử suy nghĩ hỏi.

Nói xong, dường như cô vẫn còn nhớ được Linh Quỷ tiên tử, không bị 《Vong Ký Liễu Thần Công》 ảnh hưởng.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử vừa nói xong, trên đài sen có một vệt sáng nhẹ nhàng lóe lên, Linh Quỷ tiên tử với mái tóc bím thừng liền bước xuống từ đài sen.

Nhưng trên đài sen, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ dường như vẫn đang dừng trên một ‘cánh tay’ nào đó.

Trên đài sen ngoài Linh Quỷ tiên tử ra... còn có một vật tồn tại!

Nhìn Linh Quỷ tiên tử bước ra từ đài sen, mấy vị tiên tử có mặt đều ngẩn ra.

“Linh Quỷ tiên tử không đồng bộ?

Bước cuối cùng của Trảm Tam Thi vẫn thất bại sao?” Bạch Cốt tiên cơ nhíu mày nói.

Khâu cuối cùng của Trảm Tam Thi của Tống Thư Hàng, sao cứ như tuýp kem đánh răng sắp hết, đứt quãng, không thể dứt khoát một chút được à?

“Bên ta còn có một cánh tay!” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ phát ra tiếng nói — nó có thể cảm giác được mình hiện tại, vẫn đang đứng trên một cánh tay.

Nói cách khác, ngoài Linh Quỷ tiên tử ra, trên đài sen này còn có một ‘người’.

Nhưng khâu cuối cùng của Trảm Tam Thi của Tống Thư Hàng, không phải là để ‘Tự Ngã Thi’ và ‘Linh Quỷ tiên tử’ đồng bộ sao?

Bây giờ Linh Quỷ tiên tử đã xuống khỏi đài sen rồi, vậy người ở lại đây là ai?

Trảm Tam Thi này rốt cuộc có thành công không?

“Chắc là thành công rồi.” Bạch Long tỷ tỷ cẩn thận nói.

Cô vẫn luôn quan sát sự thay đổi của Tống Thư Hàng, lúc này thực lực bản thể của Tống Thư Hàng lại bắt đầu tăng trưởng.

Bí pháp Trảm Tam Thi, mỗi lần chém một thi đều tương đương với việc đột phá một tiểu cảnh giới, khiến thực lực bản tôn được đề cao.

Từ phản hồi của bản thể Tống Thư Hàng mà xem, thi thứ ba ‘Tự Ngã Thi’ này hẳn là đã chém thi thành công.

Còn về việc tại sao Linh Quỷ tiên tử lại một mình xuống khỏi ‘đài sen’, có thể là vì chỉ có một phần của Linh Quỷ tiên tử đồng bộ với ‘thi thứ ba’?

Hoặc là, có thứ gì đó khác đã thay thế Linh Quỷ tiên tử?

Hoặc là, Linh Quỷ tiên tử có thể tùy ý chuyển đổi giữa hai trạng thái ‘thi thứ ba’ và ‘Linh Quỷ tiên tử’? ... ...

Trong lúc nói chuyện.

Linh Quỷ tiên tử ôm một chồng sách dày, đến trước mặt Sở các chủ ngốc mao.

Cô nở nụ cười ngọt ngào, đôi mắt xinh đẹp vì đủ độ ẩm nên càng thêm long lanh.

Sở các chủ ngốc mao: “???” Linh Quỷ tiên tử chớp chớp mắt, sau đó đưa tay điểm vào giữa trán mình — giống như nhấn một nút công tắc nào đó.

Ngay sau đó, ‘cảm giác tồn tại’ của cô trở nên rõ ràng hơn.

Cô không còn trong suốt hóa, thông tin cá nhân của cô cũng không còn bị che đậy.

“Diệp Tư!” Sở các chủ ngốc mao trong lòng khẽ động, rất nhiều thông tin bị ‘che đậy’ trong đầu, vào khoảnh khắc này toàn bộ đều được khôi phục, gọi ra tên thật của Linh Quỷ tiên tử trước mắt.

“Các chủ, ta về rồi đây.” Linh Quỷ tiên tử xách váy xoay một vòng, hành lễ với Sở các chủ: “Cũng một thời gian rồi không nghe các chủ gọi ta như vậy.” Sau khi Bích Thủy Các bị hủy diệt, Sở các chủ đối với Diệp Tư vừa là các chủ, vừa là sư phụ, lại vừa là mẹ, là người vô cùng quan trọng của cô.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ dựng lên, hỏi: “Ngươi và ‘Tự Ngã Thi’ của Tống Thư Hàng dung hợp rồi?” “Có thể nói là dung hợp, cũng có thể nói là không dung hợp...

Chúng ta không dung hợp về ‘cá thể’, nhưng đã hoàn thành dung hợp về phương diện ‘năng lượng’.

Chương 2885

Nhờ vào Trường Sinh Chi Đạo của Trình Lâm tiên tử, thi thứ ba đã có ‘cá thể’ của riêng mình.

Hiện tại, hắn và ta giống như quan hệ anh em song sinh long phượng, điều này còn tốt hơn dự tính của ta một chút.” Linh Quỷ tiên tử nhỏ giọng đáp.

Thực tế, cô trước mặt Sở các chủ cũng chỉ là một cái vỏ.

Diệp Tư thật sự đang ở trong không gian đặc thù đó, là người phát ngôn của Trình Lâm.

Vốn dĩ, cô định để lại cái ‘vỏ’ này cho thi thứ ba, để ‘thi thứ ba’ hoàn thành lột xác.

Kết quả giữa đường, đột nhiên có người can thiệp vào nghi thức Trảm Tam Thi, thông qua ‘Trường Sinh Chi Đạo thai nghén sinh mệnh mới của Trình Lâm’, tái tạo cho thi thứ ba một cá thể song sinh đồng bộ năng lượng với Diệp Tư.

Lúc này, thi thứ ba Tự Ngã Thi của Tống Thư Hàng, đang đứng trên đóa sen đó — vào lúc cái vỏ Diệp Tư ‘Linh Quỷ tiên tử’ nhấn nút ở giữa trán, cảm giác tồn tại của thi thứ ba càng trở nên hư vô!

Linh Quỷ tiên tử hiện tại và hắn, công pháp chung, năng lượng chung, thiên phú đặc biệt cũng có thể chung.

Mà nhờ vào sự chung này, Linh Quỷ tiên tử có thể trong thời gian ngắn chuyển toàn bộ trạng thái ‘tiểu trong suốt’ sang cho thi thứ ba.

Ngược lại cũng vậy, thi thứ ba cũng có thể thông qua nút bấm, chồng toàn bộ trạng thái ‘tiểu trong suốt’ lên người Linh Quỷ tiên tử.

“Ngươi vẫn luôn ở trên người Tống Thư Hàng?

Ngươi đang làm gì, tại sao trước đó ngươi lại ở trong trạng thái bị ảnh hưởng của ‘phòng tối Thiên Đạo’?” Sở các chủ ngốc mao tranh thủ thời gian, hỏi.

“Ta đang xây dựng nền tảng để cứu thế giới.” Linh Quỷ tiên tử nghiêm túc đáp: “Để tránh Thư Hàng sau này hối hận, ta đã khóc đủ nhiều rồi, cho nên tương lai, ta và cậu ấy đều không muốn khóc nữa.” Sở các chủ ngốc mao: “...” Nó, người đang dần thích nghi với trạng thái cá mặn, đột nhiên có chút không quen với mục tiêu nhiệt huyết cứu thế giới này. 【Các chủ, ngài có muốn gặp một người không?】 Linh Quỷ tiên tử đột nhiên dùng mật mã truyền âm nhập mật hỏi.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ khẽ cuộn lại: 【Là hắn?】 Quả nhiên là Tống Mộc Đầu, đang âm thầm trợ giúp Tống Thư Hàng hoàn thành khâu cuối cùng của Trảm Tam Thi.

Hắn hiện tại, đang ở gần đây? 【Các chủ, ngài vỗ vỗ đầu ta đi.】 Linh Quỷ tiên tử truyền âm.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ hơi dài ra, một sợi tóc dài nhẹ nhàng vỗ vỗ Linh Quỷ tiên tử, trông rất cưng chiều.

Mà ngay lúc sợi ngốc mao của nó chạm vào đầu Linh Quỷ tiên tử, ‘tầm nhìn’ của nó liền được khai quang, nhìn thấy một vài hình ảnh ẩn giấu.

Nó nhìn thấy trên đài sen, có một ‘Tống Thư Hàng’ đứng đó — đây chính là Tự Ngã Thi của Tống Thư Hàng.

Lúc này Tự Ngã Thi đang đưa cánh tay ra, cẩn thận đỡ lấy móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ.

Dường như cảm ứng được ‘ánh mắt’ của Sở các chủ ngốc mao, vị Tự Ngã Thi tiểu trong suốt này gật đầu mỉm cười dịu dàng với Sở các chủ.

Đồng thời, Sở các chủ ngốc mao lại đột nhiên phát hiện bên cạnh mình... hoặc nói là bên cạnh Tống Thư Hàng, có một bóng người hư ảo đang đứng.

“Cũng một thời gian không gặp, thấy ngươi vẫn rất tinh thần, ta cũng yên tâm rồi.

Lần này khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài hóng gió, vốn tưởng chỉ có thể lặng lẽ nhìn ngươi từ xa một cái, bây giờ còn có cơ hội nói chuyện với ngươi, thật tốt quá.” Bóng người hư ảo này nhẹ nhàng nói.

Giọng nói dịu dàng dường như có thể xoa dịu sự nóng nảy trong lòng người khác, vừa mở miệng đã có hiệu ứng +1 hảo cảm cho tất cả mọi người.

Hơn nữa, cách nói chuyện của bóng người hư ảo này cũng cực kỳ khéo léo.

Mở đầu liền bày tỏ nỗi nhớ nhung của mình.

Tiếp đó bày tỏ mình ‘khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài hóng gió’, ngụ ý về tình cảnh hiện tại của mình, ra ngoài một lần không dễ dàng.

Rồi câu ‘chỉ có thể lặng lẽ nhìn ngươi từ xa một cái’, câu nói này đặt mình vào một góc độ bi tình, gây xúc động trong lòng người nghe.

Cuối cùng ‘có cơ hội nói chuyện với ngươi, thật tốt quá’, thì bày tỏ sự vui mừng hiện tại của hắn.

Nếu thang điểm 100, thì đây ít nhất cũng là trình độ trên 85 điểm.

【Trong lời của ngươi, có phải thiếu chữ 'bọn' rồi không.】Sợi ngốc mao của Sở các chủ từ từ xoay tròn, truyền âm đáp.

Đối diện.

Bóng người hư ảo kia đưa tay nhẹ nhàng xoa xoa sợi ngốc mao của Sở các chủ, dùng lòng bàn tay che khuất toàn bộ sợi ngốc mao.

Sau đó, tay kia của hắn sau lưng mở ra, biến ra một cuốn sách dày cộp. 《Sổ Tay Sở Quỳnh Quỳnh + Công Thức Tương Ứng》.

Sau đó ngón tay hắn lật lật, lật đến chương làm thế nào để phân tích tâm trạng của Sở Quỳnh Quỳnh qua biểu cảm và ngữ khí.

Một lát sau, ngón tay của bóng người hư ảo hơi cứng lại.

Sở các chủ hiện tại là một sợi ngốc mao... hơn nữa đối thoại là 'truyền âm', không nghe ra ngữ khí chi tiết.

Vậy chỉ có thể dùng công thức đối phó.

Hỏi: Sở Quỳnh Quỳnh nói "Trong lời của ngươi thiếu chữ 'bọn' rồi" phải trả lời thế nào?

Chiều nay đang gõ chữ dở thì đột nhiên có việc gấp ra ngoài... mới về.

Giải: (1) ∵ Mục tiêu công thức là Sở Quỳnh Quỳnh. ∴ Các giá trị trong công thức giới hạn từ +10 đến -10.

Đặt: Giá trị cảm xúc của Sở Quỳnh Quỳnh là X, câu trả lời tiêu chuẩn của ta là Y, kết cục của ta là Z.

Thì Z = X - Y. ∵ Sợi ngốc mao của Sở Quỳnh Quỳnh hiện tại mềm mại, không có kháng cự, bản thể của cô cũng không trực tiếp hiện thân. ∴ Suy đoán cảm xúc hiện tại của cô tương đối ổn định, không trực tiếp vào giai đoạn nổi giận, thì giá trị X lấy giá trị trung bình, X = 5. ∵ 5 là giá trị nguy hiểm, thấp hơn 5 có thể khiến Sở Quỳnh Quỳnh bùng nổ, mang lại nguy cơ không thể lường trước. ∴ Giá trị Y bắt buộc phải ≤ 0. ∵ Trong 【Công thức cầu sinh】, giá trị Z bắt buộc phải lớn hơn 5.

Tình thế hiện tại, cố gắng giành được sự thông cảm ở mức thấp nhất. ∴ Giá trị Z = 6. ∴ Z = X - Y, 6 = 5 - Y ∴ Y = -1 Giải: Ta phải dùng cách trả lời không theo lối mòn, trả lời theo phương thức -1, để đối phó với câu hỏi của Sở Quỳnh Quỳnh.

Nếu không, dù là câu trả lời tích cực đến đâu, cũng sẽ khiến cảm xúc của Sở Quỳnh Quỳnh vốn chỉ còn 5, giảm đi 1 điểm, rơi vào tình thế nguy hiểm 4 điểm.

Trong nháy mắt, trong đầu bóng người hư ảo đã hoàn thành tính toán.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng ấn một cái, thu lại cuốn 《Sổ Tay Sở Quỳnh Quỳnh + Công Thức Tương Ứng》.

Đồng thời, tay kia dùng ‘xoa đầu sát’ che đi sợi ngốc mao của Sở các chủ, cũng nhân cơ hội buông ra. 【Không theo lối mòn, phải dùng phương thức trả lời cực đoan -1.】Bóng người hư ảo mỉm cười, trong lòng đã có đáp án.

Câu trả lời -1 tốt nhất, chính là trực tiếp chuyển dời mâu thuẫn một cách thô bạo.

Bóng người hư ảo vừa nhẹ nhàng vuốt ve Sở ngốc mao, vừa lên tiếng nói: “Quỳnh Quỳnh, ngươi có muốn trở thành con...” Sở các chủ lập tức căng thẳng, sợi ngốc mao rõ ràng có chút không tự nhiên.

“...gái của ta không.” Bóng người hư ảo thở dốc, đáp: “Để ta dùng ‘chuyển sinh chi pháp’, trực tiếp sinh ngươi ra một lần, không cần phải ở trong hoạt tuyền trì của Bá Tống nữa?” Sợi ngốc mao của Sở các chủ: “...” Bốp!

Sợi ngốc mao hóa thành roi tiên, hung hăng quất vào cổ tay của bóng người hư ảo, để lại một vết đỏ au.

Cái kiểu nói chuyện ngắt quãng thở dốc này của ngươi, sao không thở chết ngươi luôn đi?

“Ha ha ha.” Bóng người hư ảo khẽ cười.

Nguy cơ được giải trừ.

Có đôi khi, đối mặt với đại nạn, có thể chọn dùng tiểu nạn để tránh tai.

Bị đánh 50 điểm vẫn tốt hơn bị đánh 90 điểm nhiều.

“Ngươi vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta.” Nhưng lúc này, sợi ngốc mao của Sở các chủ lại lên tiếng.

Tay của bóng người hư ảo cứng đờ: “...” Một lát sau, hắn nở nụ cười dịu dàng nhất nói: “Không có ‘bọn’, làm gì có ‘bọn’?

Giờ phút này, trước mắt ta chỉ có ngươi và sợi ngốc mao của ngươi.” “Ta đã ghi lại rồi.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ nói: “Lát nữa ta sẽ thông qua chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, gửi đoạn video này cho bộ đôi vong linh.” Bóng người hư ảo: “Ha ha, ha ha, ha ha.” Nụ cười dần mất đi linh hồn.

“Chúng ta đã không còn trẻ nữa, cho dù ‘Trường Sinh Giả’ không bị năm tháng bào mòn, nhưng từ viễn cổ đến nay, đã qua quá lâu quá lâu rồi.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ thở dài nói.

Bóng người hư ảo khẽ dừng lại, nụ cười trên mặt thu lại.

Một lát sau, hắn nghiêm túc nói: “Yên tâm đi... giữa chúng ta sẽ có một câu trả lời hoàn mỹ.

Hơn nữa, ta sẽ không để ngươi đợi quá lâu.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ nghe thấy lời này, trong lòng ngược lại kinh ngạc — nó không ngờ có thể nghe được câu trả lời rõ ràng như vậy từ miệng đối phương.

“Từ viễn cổ đến nay, tuy rất dài, nhưng cũng rất ngắn.

Yên tâm đi, nhiều nhất là bốn năm nữa, không đúng... nhiều nhất là ba năm hơn một chút là đủ rồi.” Bóng người hư ảo đáp.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ: “Chỉ cần ba năm?” “Đúng vậy, ba năm là đủ rồi.” Bóng người hư ảo nói.

Ba năm sau... là hợp pháp!

Sợi ngốc mao của Sở các chủ: “Ba năm, cũng nhanh thôi.” “Ta phải đi rồi.” Bóng người hư ảo nhẹ nhàng nói: “Thời gian hóng gió của ta sắp hết rồi.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ hỏi: “Ngươi hiện tại, vẫn không thể tùy ý xuất hiện ở hiện thế sao?” “Thời cơ vẫn chưa đến.” Bóng người hư ảo đáp, hắn không thể làm hại đến Bá Tống.

Cho nên, dựa vào 《Vong Ký Liễu Thần Công》 cấp 9+ đã được chồng chất để hiện thân trong thời gian ngắn, đã là cực hạn.

“Nhưng yên tâm, chỉ cần có cơ hội ra ngoài hóng gió, ta nhất định sẽ đến tìm ngươi.” Bóng người hư ảo đảm bảo.

“Chăm sóc tốt cho bản thân.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ nói.

“Ngươi cũng vậy, hãy hồi phục thật tốt trong ‘hoạt tuyền’ của Bá Tống... trong thời gian ta không có ở đây, nhất định phải chăm sóc tốt cho bản thân.” Bóng người hư ảo nói.

Nói xong, bóng dáng của hắn bắt đầu từ từ tan biến, hóa thành những điểm sáng biến mất trong ‘tầm nhìn’ của Sở các chủ ngốc mao.

Chương 2886

Sợi ngốc mao của Sở các chủ khẽ cuộn lại.

Mà bản thể của nó đang chắp hai tay, trong tay có một khối phù văn ‘thác ấn pháp thuật’.

Trong mai phù văn này ghi lại không phải là hình ảnh, mà là câu nói cuối cùng 【Giữa chúng ta sẽ có một câu trả lời hoàn mỹ.

Hơn nữa, ta sẽ không để ngươi đợi quá lâu.】 Câu nói này, đang được phát đi phát lại.

Nhưng ký ức vừa rồi của Sở các chủ lại đang trở nên mơ hồ — ký ức từ lúc sợi ngốc mao được khai quang nhìn thấy bóng người hư ảo, đều theo sự tan biến của bóng người hư ảo đó mà đồng bộ tan biến.

Chỉ để lại phù văn ‘lời nhắn’ trong tay này.

Là ảnh hưởng của 《Vong Ký Liễu Thần Công》 cấp 9+?

Hay là ảnh hưởng của trạng thái khác?

“Ba năm, ba năm sau là ngày gì đặc biệt?” Bản thể Sở các chủ trong hoạt tuyền phun ra một cái bong bóng.

Trợ thủ hạch tâm còn tưởng Sở các chủ đang hỏi mình, nó kiểm tra trong kho dữ liệu của mình một lượt rồi trả lời: “Ba năm sau, là lúc Bá Tống gần 22 tuổi.

Theo luật An Lạc, 22 tuổi là độ tuổi nam giới có thể kết hôn hợp pháp.” Sở các chủ: “...” Người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Sở các chủ ngâm nửa mặt dưới vào trong hoạt tuyền, phun ra một chuỗi bong bóng.

Ba năm hơn, là độ tuổi Tống Thư Hàng có thể kết hôn hợp pháp...

ba năm hơn, Tống Mộc Đầu nói sẽ giải quyết hoàn mỹ mối quan hệ với cô.

“Cảm giác mình phải làm gì đó.” Sở các chủ từ từ nói.

Không thể cứ cá mặn như vậy nữa.

Có lẽ, cô phải cân nhắc việc chủ động liên lạc với Sở Two... ... ...

Phía bên kia.

Bóng người hư ảo sau khi tan biến trong ‘tầm nhìn’ của Sở các chủ, lại ngưng tụ trên không trung của đài sen nơi ‘Tự Ngã Thi’ đang đứng, và mở một cánh cửa không gian ở đó.

Nhưng hắn không lập tức đi vào, mà yên lặng chờ đợi phía trên ‘Tự Ngã Thi’ của Tống Thư Hàng — thời gian hắn có thể ở lại không còn nhiều.

Một lát sau.

Bạch Long tỷ tỷ đối diện đột nhiên mở cửa không gian, chui vào trong đó biến mất.

Trông như thể đã rời khỏi thế giới này.

Nhưng thực tế, linh thể của cô lại thông qua sức mạnh không gian lười biếng bơi đến phạm vi đài sen, tiếp xúc với bóng người hư ảo.

“Lâu rồi không gặp, Bạch Long tỷ tỷ.” Bóng người hư ảo mỉm cười nói: “Chúc mừng Bạch Long tỷ tỷ đã thoát thân thành công khỏi đại đạo của ‘Viễn Cổ Thiên Đình’.” “Tại sao không đến đảo thần bí thăm ta?” Bạch Long tỷ tỷ trực tiếp lên tiếng.

Từ góc nhìn của Bạch Long tỷ tỷ, cô không nhìn thấy cuộc giao lưu trước đó giữa bóng người hư ảo và Sở các chủ ngốc mao.

Từ tầm nhìn của cô, sau khi xác định ‘Bá Tống’ thuận lợi chém ra thi thứ ba không lâu, dưới sự tìm kiếm của cô, cuối cùng cũng tìm thấy ‘cánh cửa không gian’ này trên bầu trời đài sen.

Mà bóng người hư ảo này, đang ở dưới cánh cửa không gian đó, như thể đang đợi cô.

Khác với tình cảm của Sở Quỳnh Quỳnh và Tống Mộc Đầu được nuôi dưỡng trong thời gian dài sống ở ‘Bích Thủy Các’, giữa Bạch Long tỷ tỷ và Tống Mộc Đầu, vẫn luôn duy trì một loại tình cảm ‘hồng nhan tri kỷ’.

Tống Mộc Đầu thuở nhỏ yếu trước mặt Bạch Long Thủy Tổ chỉ là một tiểu đệ, còn Bạch Long Thủy Tổ mạnh mẽ vẫn luôn đối xử với hắn với thân phận ‘tỷ tỷ tri kỷ’ + hậu phương vững chắc + người lớn.

Mỗi lần Tống Mộc Đầu bị người khác đánh khóc, liền chạy đến chỗ Bạch Long Thủy Tổ tìm che chở.

Thỉnh thoảng còn có thể dẫn Bạch Long tỷ tỷ ra ngoài tìm lại mặt mũi, cáo mượn oai rồng, biến nước mắt của mình thành nước mắt gấp đôi của kẻ địch mang về.

Thỉnh thoảng còn có chuyện Tống Mộc Đầu tìm chết, bị Bạch Long tỷ tỷ một đôi long quyền đấm nát... loại tình cảm này rất thuần túy, không có tạp chất.

Bạch Long Thủy Tổ vẫn luôn đối mặt với Tống Mộc Đầu với tâm thái cưng chiều của một người chị.

Nếu chỉ như vậy, cách đối xử này không có vấn đề gì.

Nhưng thời gian là pháp thuật kỳ diệu nhất, nó có thể khiến sinh linh trưởng thành, khiến con người thay đổi.

Tống Mộc Đầu cũng sẽ trưởng thành.

Dù hắn vẫn luôn tìm chết, nhưng điều đó không cản trở hắn trưởng thành.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, hắn từ trạng thái ‘tiểu đệ’ trưởng thành, không còn là ‘tiểu đệ’ nữa.

Dưới tác dụng của pháp thuật thời gian... khi Bạch Long tỷ tỷ không thể dùng tâm thái đối đãi với ‘tiểu đệ’ để đối đãi với Tống Mộc Đầu nữa, mối quan hệ của hai người tự nhiên trở nên phức tạp.

Nhưng vì sự kiềm chế của bản thân Bạch Long tỷ tỷ, cho đến cuối cùng, khi cô nhập quan bế tử quan, mối quan hệ giữa cô và Tống Mộc Đầu vẫn không tiến thêm một bước.

Ngược lại sau khi ‘chết’ một lần, Bạch Long tỷ tỷ đã nhìn thấu rất nhiều điều, tâm thái cũng đã thay đổi. ‘Chết’ thứ này, thật sự là kinh nghiệm quý báu nhất của cuộc đời.

Có đôi khi, rất nhiều thứ không nhìn thấu, không giải thích được, không buông bỏ được, chết một lần là thông suốt, buông bỏ hết.

Nhưng nhìn thấu là một chuyện, có những chuyện cần sự tương tác của cả hai bên mới có hiệu quả.

Chỉ một bên nhìn thấu, hoàn toàn vô nghĩa! ... ...

Bên cạnh cánh cửa không gian.

Bóng người hư ảo thành thật trả lời câu hỏi của Bạch Long tỷ tỷ: “Ta vốn định cách đây không lâu sẽ đến đảo thần bí, sau đó đi gặp ngươi một lần.” Bạch Long tỷ tỷ: “Sau đó thì sao?” “Sau đó, Thiên Đế đã phá hỏng kế hoạch của ta.

Hắn đến đảo thần bí trước ta một bước, truyền ‘Thiên Đế Chi Đạo’ cho Kim Quái...” Bóng người hư ảo ngẩng đầu nhìn trời.

Bạch Long tỷ tỷ suy nghĩ một chút, quả thật, dòng thời gian có thể khớp.

Về chuyện này, Tống Mộc Đầu quả thật không nói dối, chỉ có thể nói Thiên Đế cao tay hơn một bậc.

“Coi như ngươi giải thích thông, tha cho ngươi một lần.” Bạch Long tỷ tỷ đáp: “Vậy, ngươi bây giờ định khi nào đến long mộ của ta ở đảo thần bí?” “Sẽ đến... nhưng, cụ thể khi nào đến long mộ trên đảo thần bí, lại không phải do ta quyết định.” Bóng người hư ảo đáp.

Bạch Long tỷ tỷ: “???” “Trạng thái hiện tại của ta, chỉ có thể tạm thời hiện thân ở hiện thế.

Giống như phạm nhân trong tù, thỉnh thoảng ra ngoài hóng gió.

Mà muốn đến đảo thần bí, cần sự phối hợp của cậu ấy.” Bóng người hư ảo nhẹ nhàng chỉ về phía bản thể Tống Thư Hàng ở xa.

Bạch Long tỷ tỷ nhíu mày.

Không chỉ có cô, thực ra bất kỳ ai đã gặp Tống Thư Hàng đều sẽ suy đoán về mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Tống Mộc Đầu.

Mà bây giờ, câu trả lời của Tống Mộc Đầu càng chứng thực điểm này.

“Thư Hàng là con của ngươi?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Không, là ba của ta.” Bóng người hư ảo nghiêm túc nói.

Lời vừa dứt, long quyền của Bạch Long tỷ tỷ đã đấm vào người hắn, đánh hắn ngã xuống đất.

Nhưng, không đau.

“Đùa thôi, Bạch Long tỷ tỷ.” Bóng người hư ảo cười nói.

Bạch Long tỷ tỷ thu lại long quyền, cô im lặng một lát rồi đột nhiên nói: “Sau khi chết một lần, ta đã nghĩ thông rất nhiều chuyện.” Bóng người hư ảo ngồi xếp bằng, ngẩng đầu nhìn Bạch Long tỷ tỷ: “Nghĩ thông chuyện gì?” “Nghĩ thông cách đối mặt với mối quan hệ giữa chúng ta.” Bạch Long tỷ tỷ đáp: “Cho nên...” “Cho nên Bạch

Long tỷ tỷ cuối cùng cũng chịu nhìn thẳng vào ta, không còn coi ta là tiểu đệ nữa sao?” Bóng người hư ảo đột nhiên cười.

Bạch Long tỷ tỷ: “Ừ.” “Cái chết thật là thứ kỳ diệu, khiến người ta mê mẩn.” Bóng người hư ảo nói: “Nếu Bạch Long tỷ tỷ đã quyết tâm, vậy nếu ta không đáp lại quyết tâm của ngươi một cách chính diện, thì có vẻ ta quá yếu đuối.” Bóng người hư ảo vừa nói vừa đứng dậy.

Sau đó, hắn tự tin nói: “Ba năm, ba năm sau, ta sẽ chuẩn bị một cái kết hoàn mỹ cho chúng ta.” “Hoàn mỹ thế nào?” Bạch Long tỷ tỷ vừa hỏi xong, lại lắc đầu nói: “Thôi bỏ đi, ta chỉ là nghĩ thông rồi, nói cho ngươi biết suy nghĩ của ta thôi.

Ngươi quyết định thế nào, là chuyện của ngươi.” Cùng lắm thì, làm chị cả đời vậy.

Dù sao, cũng không có gì khác biệt.

“Yên tâm đi, phương án của ta là hoàn mỹ không tì vết.” Bóng người hư ảo khẽ dừng lại, đột nhiên giọng nói trầm ấm dịu dàng nói: “Bạch Long tỷ tỷ, ta đã trở về.” “Hoan nghênh trở về.” Bạch Long tỷ tỷ theo bản năng đáp.

Đối diện, bóng người hư ảo cười phóng khoáng.

Sau đó, thân hình hắn bị ‘hút’ vào trong cánh cửa không gian, biến mất không thấy.

Linh thể của Bạch Long tỷ tỷ dừng lại giữa không trung.

Câu nói trầm ấm từ tính 【Bạch Long tỷ tỷ, ta đã trở về.】 kia, vẫn vang vọng bên tai cô. ... ...

Sau khi bóng người hư ảo bị hút vào cánh cửa không gian, cánh cửa không gian đóng lại.

Giống như Sở các chủ, ký ức của Bạch Long tỷ tỷ cũng sẽ bị nhiễu loạn, trở nên mơ hồ.

“Không trêu chọc thì thôi, nhưng Bạch Long tỷ tỷ là đặc biệt mà.” Bóng người hư ảo lẩm bẩm.

Vị tỷ tỷ tri kỷ này bây giờ đột nhiên bắt đầu đối mặt với tình cảm của chính mình, như vậy, dù hắn có phải cứng đầu đi nữa, cũng phải đối mặt.

Thực tế trước đây khi đối mặt với Bạch Long tỷ tỷ, hắn cũng chưa từng chủ động trêu chọc... vẫn luôn giống như một tiểu đệ.

“Bạch Long tỷ tỷ là đặc biệt, Sở tỷ tỷ cũng là đặc biệt, tuyệt thật đấy, Tống ca ca.” Đang nói chuyện, một cây búa khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ không trung, đập vào eo của bóng người hư ảo.

Bụp~ Cây búa như đánh vào một miếng da trống, phát ra tiếng trầm đục.

Eo của bóng người hư ảo bị chấn đến mức phát ra tiếng vang, bị đập ngã xuống đất.

“Yo, lâu rồi không gặp, Bạch Cốt muội muội.” Bóng người hư ảo dù eo đang vang vọng, nhưng vẫn có thể giữ được nụ cười dịu dàng, cười đối diện với tiên tử.

Dù đau khổ đến đâu, cũng không thể ngừng mỉm cười.

Chương 2887

Bên cạnh, một khối năng lượng thuần túy do xương trắng tạo thành, hiện ra.

Đó là bí pháp của Bạch Cốt tiên cơ ‘vụn xương lớn của Tống Mộc Đầu’, lần này cô để cho khối vụn xương lớn này rời khỏi cơ thể hành động, điều khiển từ xa nó lẻn vào thế giới bên trong cánh cửa không gian.

“Tuy búa rất hợp với ngươi, nhưng thực ra ngươi hợp với kiếm hơn.

Búa thứ này, chung quy có chút dã man.” Bóng người hư ảo ôm eo, ngồi nghiêng dậy.

Lúc này trán hắn đổ mồ hôi lạnh, nhưng vẫn mỉm cười.

Tình cảm giữa Bạch Cốt tiên cơ và hắn lại càng kỳ lạ hơn.

Duyên phận giữa họ bắt đầu từ khi hắn bán ‘giảng pháp về đạo của búa’ trong nhật ký của Đông Phương Đại Đế cho Bạch Cốt tiên cơ.

Từ đó về sau, Bạch Cốt tiên cơ vẫn luôn truy sát hắn ở Viễn Cổ Thiên Đình.

Chém qua chém lại... lại thành bạn tốt.

So với thanh mai trúc mã Sở Quỳnh Quỳnh và tỷ tỷ tri kỷ Bạch Long tiên tử, Bạch Cốt tiên cơ không nghi ngờ gì là khó đối phó hơn.

Sở các chủ là tiên tử hắn hiểu rõ nhất, hắn nắm giữ《Sổ Tay Sở Quỳnh Quỳnh + Công Thức Tương Ứng》.

Còn Bạch Long tỷ tỷ là tiên tử hiểu rõ hắn nhất, vì hiểu, cho nên hắn thậm chí không cần nói nhiều, Bạch Long tỷ tỷ cũng có thể hiểu.

Bạch Cốt tiên cơ thì là tình bạn chém ra, đối phó mệt nhất... cách xử lý tốt nhất là đánh một trận, đánh mệt rồi có thể ngồi xuống nói chuyện đàng hoàng.

Nhưng vấn đề là bây giờ, hắn thật sự không có sức để đánh nhau với Bạch Cốt muội muội.

Cho nên, chỉ có thể dùng ngôn ngữ siêu việt để thuyết phục đối phương.

Đối diện, 'hóa thân từ vụn xương' của Bạch Cốt tiên cơ, nhẹ nhàng tung cây búa lớn trong tay: "Tống ca ca nói sai rồi, búa làm sao có thể dã man, đây chính là nội dung giảng pháp ngươi đích thân giao cho ta... hơn nữa, ta dùng cũng rất thuận tay." Bóng người hư ảo: "Ta lúc đó lấy nhầm bản thảo giảng pháp." Sớm biết cây búa này sẽ đập vào người mình, lúc đó hắn chắc chắn sẽ đổi một bản thảo giảng pháp dịu dàng hơn, ví dụ như tuyến pháp hoặc thẳng pháp gì đó.

"Tống ca ca, thời gian tồn tại của ngươi có hạn, chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta nói chuyện chính đi." Bạch Cốt tiên tử như đang làm xiếc, tung hai cây búa lên, không ngừng xoay tròn trong tay.

Bóng người hư ảo: "Bạch Cốt muội muội, ngươi muốn nói chủ đề gì?" "Tiếp theo ngươi định đối phó với ta thế nào?

Cũng dùng câu trả lời 'ba năm sau' sao?" Cây búa trong tay Bạch Cốt tiên cơ xoay càng lúc càng nhanh, lôi quang lóe lên, kêu lách tách.

"Ha ha, ha ha, ha ha." Bóng người hư ảo cười có tiết tấu.

"Ba năm sau, ngươi định làm gì?" Cây búa của Bạch Cốt tiên cơ xoay càng lúc càng nhanh, lôi quang lóe lên, kêu lách tách.

Nụ cười trên mặt bóng người hư ảo thu lại, thần sắc trở nên nghiêm túc.

Bạch Cốt tiên cơ chăm chú nhìn hắn, không bỏ qua bất kỳ chi tiết biểu cảm nào của hắn.

“Thực ra, ba năm sau... ta muốn đầu thai chuyển thế.” Bóng người hư ảo từ từ nói: “Thực tế, các ngươi nên chú ý, ta không phải là một cá thể hoàn chỉnh.

Ta biết các ngươi mơ hồ nhận ra một vài điều, chỉ là nội tâm các ngươi không muốn tin vào điểm này mà thôi.

Một người như ta muốn ở bên các ngươi, quả thực là chuyện viển vông.

Cho nên, ta cần đầu thai một lần.” Bạch Cốt tiên cơ: “???” Ngẩn ra một lúc, cô đột nhiên trong lòng khẽ động.

“Ngươi không phải là muốn thông qua Bá Tống để hoàn thành đầu thai chứ?

Ngươi thật sự muốn trở thành con của Bá Tống?” Bạch Cốt tiên cơ không nhịn được lên tiếng.

“Ngươi đoán đúng rồi.” Bóng người hư ảo gật đầu nói: “Hơn nữa, ta có một phương án rất tuyệt.

Có thể khiến mọi người đều viên mãn.” Bạch Cốt tiên cơ: “???” Mọi người đều viên mãn, chuyện như vậy làm sao có thể làm được?

“Đến lúc chuyển sinh đầu thai, ta hy vọng Bá Tống có thể mang thai ba.” Bóng người hư ảo véo cằm nói: “Chỉ cần sinh ra thai ba, vậy là có ba cái ta.” Bạch Cốt tiên cơ buông búa, dùng sức vỗ vỗ vào sọ của mình.

Thai ba, ba cái ta, Bá Tống mang thai?

Lượng thông tin quá lớn.

“Bá Tống mang thai ba, không phải là đối tượng của Bá Tống?” Bạch Cốt tiên cơ hỏi.

“Ngươi đang nghĩ gì vậy, Bá Tống là đàn ông con trai, ta nói đương nhiên là đối tượng của Bá Tống mang thai ba... ba năm sau, cậu ấy cũng có thể kết hôn hợp pháp rồi.” Bóng người hư ảo nói.

Bạch Cốt tiên cơ: “Bá Tống hiện tại đang mang thai.” Bóng người hư ảo: “...” “Ngoài ra, cho dù là ba cái ngươi... ta cũng muốn tất cả.

Bạch Long tỷ tỷ và Sở các chủ e rằng cũng sẽ có suy nghĩ tương tự.

Sự hoàn mỹ của ngươi, chỉ là hoàn mỹ trên lý thuyết.” Bạch Cốt tiên cơ lại nhắc nhở: “Cho nên, nhân lúc còn chút thời gian, Tống ca ca ngươi tiếp tục suy nghĩ kỹ về phương án ‘hoàn mỹ hơn’ đi.” 【Ta chọn đi chết cho rồi.】Bóng người hư ảo ngẩng đầu nhìn trời.

“Cuối cùng, cũng đã đấm rồi, ta cũng sắp đi rồi.” Bạch Cốt tiên cơ thu búa lại: “Có lời gì muốn nói với ta không?” Bóng người hư ảo ôm eo đứng dậy, hắn đưa tay nhẹ nhàng ấn lên sọ của hóa thân Bạch Cốt tiên cơ: “Xin lỗi, rõ ràng mới gặp mặt, lại phải chia tay nhanh như vậy.” Bạch Cốt tiên cơ cúi đầu, không nói một lời.

“Xin lỗi, Bạch Cốt muội muội... sẽ không có lần sau nữa.” Hắn nhẹ nhàng nói: “Lần sau, khi gặp lại, chúng ta sẽ có vô số thời gian để ở bên nhau.” Nói xong, hắn nhẹ nhàng điểm một cái vào giữa trán hóa thân Bạch Cốt tiên cơ, thân hình Bạch Cốt tiên cơ tan biến.

Ở trong không gian đặc thù này lâu sẽ gây ra tổn thương không thể hồi phục cho Bạch Cốt tiên cơ, dù là hóa thân cũng vậy.

Sau khi hóa thân của Bạch Cốt tiên cơ biến mất, tất cả thông tin, đều quay trở về bản thể của cô. 【Xin lỗi, Bạch Cốt muội muội... sẽ không có lần sau nữa.】Giọng nói dịu dàng nhưng kiên định, vang vọng trong đầu cô.

“Đáp án hoàn mỹ sao?” Bạch Cốt tiên cơ nói xong, quay đầu nhìn bản thể Bá Tống đang ngồi xếp bằng, vẻ mặt rối rắm.

Rối rắm nửa ngày...

đôi môi cô khẽ mở, cố gắng khắc phục sự xấu hổ trong lòng, dùng giọng nhỏ nhất thử gọi: “Ba ba...” Tương lai, ba năm sau, sẽ có một ngày, không thể trốn tránh.

Ba năm, đối với cường giả cấp Trường Sinh Giả mà nói, chỉ là thoáng qua.

Cho nên cô phải tập quen với cách xưng hô này trước, thậm chí thích ứng với tâm thái này, chuẩn bị tâm lý.

Như vậy, ba năm sau, cô có thể chiếm tiên cơ so với Bạch Long tỷ tỷ và Sở các chủ.

Khi Bạch Long tỷ tỷ và Sở các chủ không thể thích ứng với việc gọi Bá Tống là ‘ba ba’, cô đã có thể sớm điều chỉnh tâm thái, dùng ngữ khí tự nhiên nhất để gọi Bá Tống như vậy.

Giọng của Bạch Cốt tiên cơ rất nhỏ, nhỏ đến mức gần như chỉ có mình cô nghe thấy.

Nhưng... bên cạnh cô, có mấy vị đại lão Trường Sinh Giả đang đứng.

Thính lực của đại lão Trường Sinh Giả, là đỉnh cao của vũ trụ.

Cho nên, Bạch Bào Kim Quái và Phượng Nghi Cầm Chủ đều nghe thấy tiếng gọi nhỏ của Bạch Cốt tiên cơ.

“Bạch Cốt tiên cơ, phụ thân của ngươi xuất hiện sao?” Kim Quái đảo chủ nghi hoặc hỏi.

“Không có, không có, ta chỉ là đột nhiên nhớ ba ba của ta.” Bạch

Cốt tiên cơ liên tục xua tay nói.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “???” Nếu cô không nhớ lầm, Bạch Cốt tiên cơ đến từ một vị diện đặc thù của ‘Chư Thiên Vạn Giới’, trong thế giới đó thỉnh thoảng sẽ có thiên địa linh lực + vật chất độc hữu của vị diện, ngưng tụ ra sinh linh xương trắng.

Bạch Cốt tiên cơ, lấy đâu ra ba ba? ... ...

Phía bên kia.

Trong thế giới đặc thù mà bóng người hư ảo đang ở.

“Hoàn mỹ à... trên đời này, làm gì có chuyện thập toàn thập mỹ?” Bóng người hư ảo thở dài.

Đối diện hắn, một vị tiên tử tết tóc bím thừng, mái tóc dài che mắt, ôm một cuốn sách lớn, đạp không mà đến.

“Có chuyện gì sao?

Diệp Tư tiên tử.” Bóng người hư ảo cười hỏi.

“Cảm ơn tiền bối đã ra tay tương trợ, giúp Thư Hàng thành công hoàn thành khâu ‘Tự Ngã Thi’.” Diệp Tư nói.

Bóng người hư ảo: “Không khách sáo, chỉ là tiện tay thôi.” “Đúng rồi, tiền bối.

Trong quá trình phối hợp với Thư Hàng chém Tự Ngã Thi, ta đã phong ấn khế ước Linh Quỷ trong cơ thể Thư Hàng.

Tiện tay đóng luôn cả cửa chính lẫn cửa sổ, sẽ không ảnh hưởng đến Thư Hàng chứ?” Diệp Tư có chút lo lắng hỏi.

Bóng người hư ảo: “Ha ha, ha ha, ha ha.” Tiếng cười dần im bặt... ...

Bá Giới.

Bản thể Tống Thư Hàng vẫn duy trì động tác 'bế quan tu luyện', trong cơ thể hắn, linh lực không ngừng cuộn trào, tăng vọt.

Vốn dĩ khi hắn ở cảnh giới Bát Phẩm, thể chất, linh lực, cường độ nguyên thần đều đã vượt qua Kiếp Tiên bình thường.

Mà bây giờ, ngay cả cảnh giới cũng phải nhờ bí pháp 'Trảm Tam Thi' để cưỡng ép đột phá.

Trên đỉnh đầu, Sở các chủ ngốc mao tâm trạng rất tốt, thỉnh thoảng dùng sợi ngốc mao của mình biến đổi thành các hình dạng khác nhau, hình tam giác, hình tứ giác, hình ngôi sao năm cánh... và cả hình trái tim.

Cách đó không xa, tâm trạng của Bạch Cốt tiên cơ cũng rất vui vẻ, cô thỉnh thoảng liếc nhìn Tống Thư Hàng một cái, sau đó trong lòng bắt đầu 'huấn luyện mô phỏng ba năm sau'.

So với Bạch Long tỷ tỷ và Sở các chủ, cô có một ưu thế rất lớn — cô không có 'hậu bối' nào bám trên người Bá Tống!

Bạch Long tỷ tỷ có Tô Thị A Thập Lục, vị tiểu tiên tử này và Bá Tống có quan hệ rất sâu sắc.

Sở các chủ có Linh Quỷ tiên tử, Linh Quỷ tiên tử này bám trên người Tống Thư Hàng, tương đương chính là Bá Tống.

Chương 2888

Thậm chí, ngay cả bản thân Sở các chủ cũng là vật trang bị của Bá Tống. ‘Hậu bối’ của họ đều ngang hàng với Bá Tống, vậy tương lai họ muốn mở miệng gọi Bá Tống là ‘ba ba’, sẽ có thêm một tầng tâm chướng.

Thậm chí rất có thể ‘hậu bối’ của họ đều là ứng cử viên làm mẹ.

Còn cô, Bạch Cốt tiên cơ không vướng bận!

Cho nên nói, bộ đôi tỷ tỷ vẫn nên tiếp tục làm tỷ tỷ tri kỷ hoặc là dì trưởng bối đi.

Ba đứa Mộc Đầu trong tương lai, hoàn toàn có thể do cô chăm sóc.

Thậm chí, cô không ngại tương lai gọi một tiếng Bạch Long bà bà hay Sở bà bà.

Bạch Cốt tiên cơ trong lòng vui sướng.

Cô lại lén lút liếc nhìn Bá Tống, càng ngày càng cảm thấy cậu thuận mắt... dù sao cũng là người tương lai sẽ trở thành ba ba.

Đối diện Tống Thư Hàng.

Linh Quỷ tiên tử hành lễ với Sở các chủ ngốc mao, nói: “Các chủ, thời gian không còn sớm.

Cảnh giới của Thư Hàng cũng sắp tăng đến cực hạn, tiếp theo ta phải giao thời gian lại cho ‘Tự Ngã Thi’ của Thư Hàng, hoàn thành nghi thức Trảm Tam Thi.” “Đi đi, nhớ thỉnh thoảng hiện thân một chút, đừng như trước đây cứ mãi ở trong trạng thái tiểu trong suốt.” Sở các chủ dùng giọng lười biếng đáp.

“Vâng, sẽ.” Linh Quỷ tiên tử cười khúc khích.

Nói xong, cô nhẹ nhàng điểm vào giữa trán mình, một lần nữa nhấn cái ‘công tắc’ đó.

Sau đó trạng thái của cô trở nên trong suốt hóa, dần dần biến mất trong ký ức của mọi người...

Mà khi Linh Quỷ tiên tử trở nên trong suốt hóa, trên đài sen thi thứ ba của Bá Tống?

Tự Ngã Thi cảm giác tồn tại hiện ra, bóng dáng của hắn xuất hiện trước mặt mọi người.

Thi thứ ba vẫn duy trì động tác đưa tay ra, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ đang đứng trên cánh tay hắn — Tự Ngã Thi, là ‘tam thi’ kế thừa sự dịu dàng thực sự từ trong xương cốt của Bá Tống, mỗi hành động cử chỉ đều ấm áp không chịu nổi.

“Ơ?

Hiện thân rồi?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ lên tiếng.

“Cuộc trao đổi bên phía Linh Quỷ tiên tử đã kết thúc, cho nên đã giao lại cảm giác tồn tại cho ta.” Thi thứ ba Tự Ngã Thi mỉm cười nói, hắn đưa tay đặt móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ lên vai mình.

Sau đó, hắn một bước bước xuống đài sen.

Đài sen đó vào lúc hắn bước xuống, trong nháy mắt hóa thành vô số điểm sáng tan biến.

Tự Ngã Thi chân đạp hư không, từng bước một đi về phía bản thể Bá Tống.

Dưới chân hắn, bước nào cũng sinh sen.

Khác với hắc liên của bản thể Tống Thư Hàng, đóa sen dưới chân Tự Ngã Thi là màu trắng tinh.

Đến trước mặt bản thể, Tự Ngã Thi hành lễ với bản thể Bá Tống, gọi: “Tiểu sinh Bá Thể, bái kiến bản tôn.” Đây là nghi thức cuối cùng của bí pháp Trảm Tam Thi.

Chỉ là bản thể Bá Tống đối diện, là một cái vỏ mất đi linh hồn — nguyên thần hình chiếu của Bá Tống hiện tại vẫn đang ở trong ‘thế giới Thiên Đạo Ngục’.

Cho nên, cái vỏ này không thể chủ động đáp lại thi thứ ba.

May mà... trên người Bá Tống có rất nhiều vật trang bị.

Công Đức Xà Mỹ Nhân không có ở đây, Hắc Bì Tử đối với nghi thức ‘Trảm Tam Thi’ không hiểu rõ lắm.

Cho nên, lúc này đến lượt Tạo Hóa tiên tử lên sân khấu.

Tạo Hóa tiên tử khẽ ho một tiếng, cô nhập vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, phát ra giọng của Tống Thư Hàng: “Đạo hữu không cần đa lễ, ngươi và ta vốn là một thể.” Mô phỏng giọng nói, đối với ca tiên như Tạo Hóa tiên tử mà nói, dễ như trở bàn tay.

Giọng nói này phát ra từ trong cơ thể Tống Thư Hàng, miễn cưỡng coi như đã hoàn thành lễ nghi.

Đối diện, Tự Ngã Thi?

Bá Thể cảm kích nhìn Tạo Hóa tiên tử một cái.

“Từ đây, tam thi quy vị.” Bá Thể từ từ nói.

Theo lời tuyên bố của hắn, cảnh giới của Tống Thư Hàng đối diện, đột phá!

Kiếp Tiên sinh cơ, Không Lận kiếp cốt, ký thác vào hư không nguyên thần Kiếp Tiên đồng thời cộng hưởng.

Hiệu quả đặc biệt của bí pháp Trảm Tam Thi, khiến Tống Thư Hàng dưới tiền đề không độ kiếp, đã cưỡng ép tăng lên cảnh giới cửu phẩm Kiếp Tiên.

Kiếp Tiên sinh cơ bùng nổ, kéo dài vô hạn sinh cơ của Tống Thư Hàng.

Không Lận kiếp cốt hoàn chỉnh mọc ra trong cơ thể Bá Tống, kiếp cốt này to lớn đến mức khoa trương, không chỉ là 'một đoạn', mà là trực tiếp bao phủ toàn thân Bá Tống, biến toàn bộ xương cốt của hắn thành kiếp cốt.

Nguyên thần ký thác vào hư không Kiếp Tiên, một lần nữa được cường hóa, 15+1 phần nguyên thần, mỗi một phần đều được tư dưỡng cường hóa — đây là cường hóa tư dưỡng nguyên thần Kiếp Tiên với cường độ gấp 15+1 lần!

Vù ~~ Sóng không gian dâng lên.

Nguyên thần Tống Thư Hàng đang ở trong không gian 'phòng tối Thiên Đạo' bị bắn trở về, đồng thời trở về còn có Công Đức tiên tử kẹp theo 'Thiện Thi Thương'.

Một luồng ý thức của Cẩu Đản Đa và một luồng ý thức của Tam Nhãn tiền bối... vẫn ở lại trong phòng tối Thiên Đạo, tương ái tương sát.

Sau khi nguyên thần hình chiếu của Tống Thư Hàng quy vị, bản thể mở mắt ra.

"Cuối cùng cũng về... suýt nữa tưởng mình phải dưỡng lão trong thế giới Thiên Đạo Ngục." Tống Thư Hàng từ từ nói.

Sau khi nguyên thần trở về, hắn đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái.

Trong bóng tối, tâm ma hiện ra, hóa thành Ác Thi?

Bá Ác.

Công Đức Xà Mỹ Nhân cưỡi cá voi, tay cầm Thiện Thi?

Bá Thiện múa may.

Tự Ngã Thi?

Bá Thể đứng ở vị trí trung tâm C.

Trên người bản thể Tống Thư Hàng, linh lực điên cuồng dâng trào.

Bạch Cốt tiên cơ, Sở các chủ ngốc mao, Kim Quái, Thạch Bia đạo hữu, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ các Trường Sinh Giả, toàn bộ đều có cảm ứng, nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Họ có thể cảm nhận rõ ràng 'Trường Sinh Chi Đạo' trên người Tống Thư Hàng trở nên rõ ràng hơn... cũng có nghĩa là, Tống Thư Hàng đã ngưng tụ ra hình thái ban đầu của 'Trường Sinh Chi Đạo' của riêng mình?

Một bước chân vào cảnh giới Kiếp Tiên đỉnh cao?

"Sở các chủ, Tạo Hóa tiên tử, Hắc Bì Tử, các vị đợi ta ở Bá Giới trước, ta đi rồi sẽ về." Tống Thư Hàng nói.

"Độ kiếp?" Sở các chủ ngốc mao hỏi.

"Đúng vậy, đi gặp Kiếp Tiên Thiên Nhật Kiếp." Tống Thư Hàng gật đầu.

Nói xong, hắn đưa tay ấn vào hư không một cái, sức mạnh không gian thôi động, 'công đức liên hoa' đã hẹn với Ngư Kiều Kiều được chuyển đến.

Đóa công đức liên hoa có hiệu quả 'tránh kiếp' này + hiệu quả tránh kiếp của 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của Linh Quỷ tiên tử Tống Thư Hàng, cuối cùng đã hoàn thiện mảnh ghép cuối cùng cho việc Tống Thư Hàng độ cửu phẩm thiên kiếp.

"Bá Tống, chuyến này đi bao lâu?" Tạo Hóa tiên tử cất tiếng hát

hỏi.

“Đi rồi sẽ về ngay!” Tống Thư Hàng ngầu lòi đáp.

Ngay sau đó, hắn đứng dậy, nhấc chân một bước bước ra.

Một bước, liền bước vào không gian ‘cửu phẩm thiên kiếp’.

“Cật Qua tiền bối, ta đến tiếp quản cửu phẩm thiên kiếp đây.” Lần này, Tống Thư Hàng đã dựa vào bản lĩnh của chính mình để tiến vào không gian thiên kiếp cửu phẩm!

Ban đầu, cậu là đi nhờ thiên kiếp cửu phẩm của ‘Cật Qua tiền bối’ để vào, sau đó lại nhờ vào thao tác khiến tu sĩ bình thường phải nín thở của Long Lạc nữ sĩ và Bạch tiền bối mà ra vào không gian kiếp tiên cửu phẩm.

Mặc dù dựa vào thao tác của Long Lạc nữ sĩ và Bạch tiền bối để trêu đùa thiên kiếp cửu phẩm cũng rất thú vị, nhưng dựa vào bản lĩnh của chính mình để trêu đùa thiên kiếp quả nhiên sẽ có cảm giác thành tựu hơn!

Lúc này, trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm.

Thiên kiếp cửu phẩm vốn thuộc về một mình Cật Qua Thánh Quân, hiện tại đang bị chia thành hai thế giới đông tây.

Thành viên độ kiếp bị chia cắt, không thể chăm sóc lẫn nhau.

Cật Qua Thánh Quân một mình khổ sở chống đỡ một phương thế giới, độ Thiên Nhật chi kiếp của chính mình.

Phía bên kia, phân thân của Tống Thư Hàng, tổ hợp nửa thân thể + nửa phân thân của Bạch tiền bối, cũng đang độ Thiên Nhật chi kiếp thuộc về họ.

Trong thế giới thiên kiếp cửu phẩm, mỗi một ngày trôi qua, uy lực của thiên kiếp đều sẽ trở nên mạnh hơn.

Hiện giờ đã qua hơn ba tháng, uy lực của ‘Thiên Nhật chi kiếp’ lúc này đã đạt đến +100.

Cật Qua Thánh Quân đã hóa thành thân hình cá voi thần công đức, khổ sở chống đỡ.

Hắn giăng ra ‘mạng lưới công đức’ bên cạnh mình, thỉnh thoảng còn phải đốt tuổi thọ để trụ vững.

Huyền Thánh bình thường khi độ thiên kiếp cửu phẩm, ít nhiều đều phải đốt tuổi thọ để bộc phát.

Vì vậy, khi Bát phẩm Huyền Thánh đột phá lên Cửu phẩm Kiếp Tiên, càng trẻ càng tốt, tuổi thọ còn lại càng dài thì càng có tự tin.

Chỉ cần tấn thăng lên Kiếp Tiên, tuổi thọ bị đốt đi có thể được kéo dài lại rất nhiều.

Kiếp Tiên có tuổi thọ dài đằng đẵng, chỉ cần không tìm đường chết thì hiện tại gần như không có mấy Kiếp Tiên chết già.

Đồng thời, Cật Qua Thánh Quân thỉnh thoảng lại chú ý đến tổ hợp của Tống Thư Hàng và Bạch Thánh, hy vọng họ có thể chống đỡ được.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối vì sự cố bất ngờ mà bị cuốn vào thiên kiếp cửu phẩm của hắn, trong lòng hắn rất áy náy.

Nếu không phải thế giới thiên kiếp cửu phẩm bị chia thành hai không gian, lúc này hắn chắc chắn sẽ dốc toàn lực giúp đỡ Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

Cật Qua Thánh Quân, người có thể ngưng tụ ra một thân công đức khổng lồ, bản chất vô cùng lương thiện.

Chương 2889

Ba người tổ đội độ kiếp đã tăng cường hiệu quả của thiên kiếp ở một mức độ nhất định.

Nhưng thiên kiếp bị chia làm hai, lại tương đương với việc Tống Thư Hàng và Bạch Thánh đã gánh chịu một nửa uy lực thiên kiếp cho Cật Qua Thánh Quân.

Cho nên về lý thuyết, chỉ cần Tống Thư Hàng và Bạch Thánh còn chống đỡ được, uy lực thiên kiếp ‘bát tấn cửu’ mà Cật Qua Thánh Quân đang độ, tổng thể là giảm xuống.

Vì vậy, bất kể xét theo phương diện nào, Cật Qua Thánh Quân đều hy vọng Tống Thư Hàng và Bạch Thánh có thể kiên trì, chống đỡ qua hơn chín trăm ngày ‘thiên kiếp’ còn lại.

“Cố lên, Bá Tống đạo hữu.

Chúng ta làm được mà, chúng ta đã vượt qua một phần mười thiên kiếp cửu phẩm rồi.” Cật Qua Thánh Quân nheo mắt nhìn sang Tống Thư Hàng và Bạch Thánh ở phía bên kia, thầm cổ vũ cho đối phương trong lòng.

Ngay khi Cật Qua Thánh Quân đang âm thầm cổ vũ cho Bá Tống. .....Trong không gian thiên kiếp đối diện, đột nhiên lại có dị động!

Dao động không gian kịch liệt sinh ra.

Có người cưỡng ép xé rách ‘không gian thiên kiếp cửu phẩm’, xông vào bên dưới thiên kiếp cửu phẩm!

“Lại nữa?” Cật Qua Thánh Quân trong lòng lo lắng.

Chỗ Bá Tống tiểu hữu lại xảy ra biến cố gì nữa?

Ba tháng trước, chỗ Bá Tống tiểu hữu không ngừng xảy ra các loại tình huống, thậm chí còn truyền tống mấy vị khách vào, mấy lần đều suýt nữa thì toi đời. .....Lần này sẽ không xảy ra biến cố tương tự nữa chứ?

“Ha ha ha, cuối cùng cũng vào được.

Quả nhiên chúng ta vẫn sẽ tiến vào thế giới thiên kiếp này. .....sẽ không mở ra một không gian thiên kiếp cửu phẩm mới.” Lại một giọng nói của Bá Tống đạo hữu vang lên.

Cật Qua Thánh Quân quay đầu nhìn lại, liền thấy một ‘Bá Tống’ trông cao hơn một chút, lớn tuổi hơn một chút, đạp lên sen đen xuất hiện.

Đây là chân thân của Bá Tống tiểu hữu?

Ánh mắt Tống Thư Hàng cũng rơi vào phân thân của mình.

Phân thân được thay thế vào đây ba tháng trước nhờ thủ đoạn của Long Lạc nữ sĩ và Bạch tiền bối, so với thân thể hiện tại của cậu, dường như thấp hơn một chút.

Ngay cả khuôn mặt trông cũng có vẻ non nớt hơn một chút. .....Sự non nớt này không chỉ là vẻ ngoài, mà là về mặt khí chất tinh thần. 【Cũng phải, trong ba tháng, mình đã trải qua rất nhiều rất nhiều chuyện.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Phân thân vẫn luôn thay thế bản thể ở đây độ thiên kiếp cửu phẩm, cho nên khí chất không thay đổi nhiều.

Nhưng bản thể của cậu, một hơi từ Lục phẩm tấn thăng đến Cửu phẩm như hiện nay, tăng tròn ba đại cảnh giới, khí chất đương nhiên sẽ trở nên thâm trầm hơn một chút.

Về phần chiều cao, cậu vốn không để ý.

Bây giờ xem ra, chiều cao của mình lại tăng thêm một đoạn. .....

“Đạo hữu vất vả rồi.” Tống Thư Hàng nói với phân thân của mình.

Cụ phân thân này không giống với ‘Trảm Tam Thi’, nó không có ý thức tự chủ, hoàn toàn dựa vào Tống Thư Hàng điều khiển.

Trước đó ở trong không gian độ kiếp, cũng là dựa vào một luồng thần thức để vận hành.

Hiện tại, bản thể trở về, phân thân mỉm cười, ‘bụp’ một tiếng, hóa thành một đám khói, dung nhập vào trong bản thể.

Đồng thời, kinh nghiệm độ kiếp trong ba tháng gần đây của nó cũng toàn bộ dung nhập vào ký ức của Tống Thư Hàng.

“Bạch tiền bối ~ ngài cũng vất vả rồi.” Tống Thư Hàng lại nói với Bạch tiền bối bên cạnh.

Nửa thân trên của Bạch tiền bối vẫy vẫy tay đáp lại: “Đừng đùa, ta mới vừa bị cắt rồi đưa vào, vất vả cái gì?” “Vậy Bạch tiền bối, lần này, chúng ta hãy cùng nhau kết thúc Thiên Nhật chi kiếp này đi!” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

“Ừm.” Phân thân Bạch tiền bối đáp lại: “Ta hy vọng tốt nhất có thể về trước Tết. .....” “Nguyện vọng của Bạch tiền bối chính là mục tiêu của chúng ta.” Tống Thư Hàng nói một cách đẹp trai.

Sau đó, cậu lại gọi lớn về phía Cật Qua Thánh Quân: “Cật Qua tiền bối, ngài vẫn ổn chứ?

Còn chống đỡ được không?

Tôi đến tiếp quản thiên kiếp cửu phẩm đây ~~” Cật Qua Thánh Quân: “Bá Tống tiểu hữu, ngươi cẩn thận!” Hắn thấy sau khi Bá Tống tiến vào, uy lực thiên kiếp ở nửa bên kia tăng vọt.

Thậm chí, sức mạnh thiên kiếp bên hắn cũng bị kéo đi một phần nhỏ.

Trong không gian thiên kiếp đối diện, sức mạnh thiên kiếp hóa thành một cây cung khổng lồ, trên đó có Cửu Tiêu Thần Lôi chuyên dùng để nhắm vào ‘thiên chi kiêu tử’ hóa thành mũi tên, nhắm thẳng vào Tống Thư Hàng.

Gần một nghìn mũi Cửu Tiêu Thần Lôi chuyên nhắm vào tất cả các thiên chi kiêu tử có năng lực ‘vượt cấp chiến đấu’, được nén ở mức độ cao, hóa thành mũi tên hủy diệt.

Mũi tên Cửu Tiêu Thần Lôi này vừa mới thành hình đã mang lại cho Cật Qua Thánh Quân cảm giác áp bức cực lớn.

Linh hồn của Cật Qua Thánh Quân dường như đang run rẩy.

Một mũi tên này bắn xuống, cho dù là tất cả các thiên chi kiêu tử vượt cấp chiến đấu cũng phải ôm hận tại chỗ chứ?

Bá Tống tiểu hữu có thể đỡ được một mũi tên này không?

“Ồ, có chút thú vị đấy.” Tống Thư Hàng nhìn mũi tên Cửu Tiêu Thần Lôi trên trời, nói một cách thản nhiên.

Không biết từ lúc nào. .....loại thiên kiếp có thể oanh sát Kiếp Tiên cửu phẩm này, vậy mà đã không thể mang lại áp lực cho cậu nữa.

“Mặc dù cảm giác bị bắn trúng cũng sẽ không đau lắm, nhưng dù sao tôi cũng không phải là M, không có sở thích đứng yên để bị đánh nổ.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Sau đó, cậu đưa tay vào hư không rút ra: “Ra đây nào, Trụ Trường Sinh?

Trụ Côn Vương!” Đối mặt với loại thiên kiếp uy lực này, cậu thậm chí còn không cần dùng đến Trụ Hà Chỉ!

Ngoài ra, Trụ Trường Sinh?

Trụ Côn Vương có một kỹ năng rất thực dụng là ‘hắc động thôn phệ’.

Kỹ năng này có thể trực tiếp nuốt chửng ‘mũi tên Cửu Tiêu Thần Lôi’, cất giữ lại.

Dù sao bản thân Côn Vương cũng có thuộc tính ‘thôn phệ vạn vật’, bên trong Côn Vương còn có một tiểu thế giới khổng lồ vô tận.

Ầm ~~ Trên bầu trời, mũi tên ‘Cửu Tiêu Thần Lôi’ mang theo uy thế diệt thế, bắn về phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Khi mũi tên thần lôi bắn ra, không gian cũng bị vỡ vụn!

Chỉ trong nháy mắt, mũi tên thần lôi xuyên qua không gian, trực tiếp xuất hiện trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, hung hăng lao xuống!

Trong thiên kiếp ‘bát tấn cửu’, thiên lôi vậy mà lại đi kèm ‘sức mạnh không gian’, đây là một chuyện vô cùng ăn gian.

Đáng tiếc, cho dù có thêm sức mạnh không gian quỷ dị, mũi tên thần lôi này cũng đã định trước không thể lập được công lao gì.

Thân Trụ Trường Sinh?

Trụ Côn Vương trực tiếp hóa thành một hố đen bên cạnh Tống Thư Hàng, mũi tên thiên lôi đủ để oanh diệt, ít nhất cũng có thể trọng thương Kiếp Tiên cửu phẩm rơi vào hố đen này, giống như trâu đất xuống biển. .....Không hề gây ra một gợn sóng nào đã bị hố đen hoàn toàn nuốt chửng!

Đừng nói là gợn sóng, ngay cả một tiếng động cũng không có!

Trâu đất xuống biển ít nhất khi ném vào còn có thể nghe thấy tiếng động, mũi tên thần lôi này ngay cả một tiếng động cũng không phát ra, đã bị hố đen hấp thu một cách lặng lẽ!

Miệng của Cật Qua Thánh Quân ở bên cạnh há to, kinh ngạc đến mức không ngậm lại được.

Lạy trời, dễ dàng như vậy đã giải quyết xong ‘mũi tên Cửu Tiêu Thần Lôi’ rồi sao?

Cây trụ này của Tống Thư Hàng tiểu hữu có lai lịch gì vậy?

Đây là pháp bảo cấp bậc nào?

Pháp khí Kiếp Tiên cửu phẩm bình thường cũng không thể làm được điều này chứ?

Chẳng lẽ là pháp khí của Trường Sinh Giả?

Bá Tống chính là vì có được cây pháp bảo cực phẩm này, có tự tin chống lại ‘thiên kiếp cửu phẩm’, cho nên mới quay trở lại thế giới thiên kiếp cửu phẩm?

Nhưng không đúng, nếu là pháp khí của Trường Sinh Giả, luyện hóa cần thời gian vô cùng dài.

Ba tháng thời gian, căn bản không đủ để Bá Tống luyện hóa pháp khí của Trường Sinh Giả, thậm chí còn mang nó vào trong ‘thiên kiếp’ nữa chứ?

Trong đầu Cật Qua Thánh Quân nảy ra vạn ngàn suy nghĩ, cảm giác mình như đang nằm mơ.

“Thành công bảo quản được thiên kiếp cấp cửu phẩm tươi sống này, thiên kiếp cấp cửu phẩm, mình còn chưa ăn bao giờ.” Có lẽ là vì ‘Trảm Tam Thi’ tiêu hao rất nhiều năng lượng, Tống Thư Hàng cảm thấy cảm giác ‘đói bụng’ đã lâu không thấy.

Vừa nghĩ đến mỹ vị của thiên kiếp cửu phẩm, nước miếng không tự chủ được bắt đầu tiết ra.

Thiên kiếp cửu phẩm tươi sống này, phải ăn như thế nào mới tốt cho sức khỏe đây?

Hấp?

Xào?

Chiên giòn?

Hay là trực tiếp thái lát ăn sống?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng không khống chế được bản thân, tham lam nhìn lên kiếp vân trên đỉnh đầu.

Đến đây nào, tiếp tục màn trình diễn của ngươi đi, Thiên Kiếp đại gia!

Đây rất có thể là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, sau khi độ xong thiên kiếp cửu phẩm, về lý thuyết đã không còn thiên kiếp nào để độ nữa.

Cho nên, Thiên Kiếp đại gia ngươi không cần khách sáo, có chiêu gì cứ dùng hết ra đi.

Đây là cơ hội cuối cùng để ngươi oanh diệt ta ~ "Thư Hàng cẩn thận, uy lực thiên kiếp bên ta lại giảm ba thành, uy lực thiên kiếp đều bị hút đến chỗ ngươi rồi!" Lúc này, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên cảm ứng được, lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Hắn cảm giác mình dường như bị 'thiên kiếp' coi thường. .....Hoặc nói, bản năng của thiên kiếp không muốn lãng phí thêm 'năng lượng' trên người hắn.

Thế là, lượng lớn năng lượng thiên kiếp bị rút đi, tập trung đến chỗ Tống Thư Hàng, muốn tập trung hỏa lực oanh tạc Tống Thư Hàng trước.

Chương 2890

“Cây pháp khí kia của ngươi có giới hạn chịu đựng không, phải cẩn thận.

Làn sóng ‘mũi tên Cửu Tiêu Thần Lôi’ tiếp theo rất có thể sẽ không chỉ có một mũi đâu.” Cật Qua Thánh Quân hét lên.

Hắn không muốn Bá Tống vì sơ suất mà xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Bá Tống có đại ân với hắn, nếu cậu xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong thiên kiếp cửu phẩm, Cật Qua Thánh Quân cảm thấy mình chắc chắn sẽ vô cùng áy náy.

“Cật Qua tiền bối đừng hoảng!” Tống Thư Hàng lên tiếng an ủi: “Bất kể nó muốn đến hai mũi hay ba mũi, thậm chí là nhiều hơn nữa, cũng không làm tôi bị thương được.” Để Cật Qua Thánh Quân không phải lo lắng vớ vẩn, Tống Thư Hàng mỉm cười vung tay một cái.

Soạt soạt soạt ~ Mấy cây ‘Bá Thần Trụ’ từ dưới đất mọc lên, cắm đầy không gian bên cạnh Tống Thư Hàng.

Hệ Trụ Trường Sinh: Trụ Đế Diệt, Trụ Hư Nhật, Trụ Hà Chỉ + Trụ Côn Vương lúc trước.

Hệ Trụ Công Đức: Trụ Xà Tiên Bì Bì.

Hệ Trụ Thiên Kiếp: Trụ Thái Cổ, cây trụ đặc thù được ngưng tụ từ ma kiếp của Tống Thư Hàng Cửu U làm nguyên liệu chính.

Và cây trụ mạnh nhất hiện tại, Trụ Đạo?

Trụ Tinh Long!

Do Long Lạc nữ sĩ + phân thân đại lão tinh cầu mọc mắt dài làm nguyên liệu, đúc thành thân trụ song tiết côn.

Một loạt các cây trụ mạnh mẽ, suýt nữa làm chói mắt Cật Qua Thánh Quân!

Những cây trụ này, mỗi một cây đều có sức mạnh hủy thiên diệt địa.

Lúc này chúng tập hợp bên cạnh Bá Tống, mơ hồ bố trí một cái trụ trận!

“Nơi nào Bá Thần Trụ cắm xuống, nơi đó là quốc độ của ta!” Xà mỹ nhân công đức hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, không chút do dự cướp đi lời thoại thuộc về Hà Chỉ Ma Đế.

Cật Qua Thánh Quân: “Trời ơi.” Hắn tưởng Bá Tống chỉ có được một cây trụ, không ngờ Bá Tống lại có nhiều trụ đến vậy.

Nếu những cây trụ này, mỗi một cây đều có uy lực như ‘Trụ Côn Vương’ lúc trước, vậy thì thiên kiếp ‘bát tấn cửu’ này căn bản không làm gì được Bá Tống sao?

Trong ba tháng này, bản thể của Bá Tống ở thế giới bên ngoài rốt cuộc đã trải qua những gì?

Lại có được cơ duyên to lớn như vậy, có được nhiều pháp khí hình trụ đến thế?

Suy nghĩ một lúc, Cật Qua Thánh Quân cuối cùng cũng rảnh tay, tập trung sự chú ý vào bản thể của Bá Tống.

Một lát sau. .....Cằm của Cật Qua Thánh Quân rớt xuống.

Chưa nói đến 8 cái Thánh hiệu bắt đầu bằng chữ Bá, 8 Bá quả thực là trước nay chưa từng có.

Chỉ nói về cảnh giới hiện tại của Bá Tống thôi — Cửu phẩm Kiếp Tiên!

Cật Qua không nhìn lầm, cảnh giới hiện tại của Bá Tống, là Kiếp Tiên hàng thật giá thật.

Sinh cơ của Kiếp Tiên, cốt lận kiếp trống rỗng, và nguyên thần đã không còn tồn tại trong cơ thể, trong cơ thể chỉ còn lại hình chiếu nguyên thần.

Ba đặc trưng lớn của Kiếp Tiên đã hợp nhất.

Cật Qua Thánh Quân mờ mịt.

Chẳng lẽ, thiên địa đại biến đã xảy ra sự sai lệch về thời gian?

Ta ở trong không gian kiếp tiên độ thiên kiếp ba tháng, thế giới bên ngoài thực tế đã trôi qua ba trăm năm hoặc là ba nghìn năm?

Nếu không, dù thế nào cũng không thể giải thích được cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên hiện tại của Bá Tống chứ?

Đại não của Cật Qua Thánh Quân đã gần như tê liệt.

Nhưng ở phía đối diện, sự chấn động mà Tống Thư Hàng mang lại cho hắn mới chỉ vừa bắt đầu.

"Trụ trận Bá Thần đã lập, thiên kiếp đã không thể ảnh hưởng đến tôi.

Vậy thì đã đến lúc bắt đầu thao tác rồi." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu lấy ra một đóa 'Công Đức Liên Hoa'.

Đồng thời cậu khẽ động ý niệm, sau lưng cậu có ba thân ảnh bước ra.

Thiện thi Bá Thiện, ác thi Bá Ác, tự ngã thi Bá Thể!

Tam Thi đồng thời hiển hiện.

Tống Thư Hàng kích hoạt 'Công Đức Liên Hoa', bắt đầu dùng thủ đoạn của chính mình để ảnh hưởng đến 'thiên kiếp cửu phẩm' trên

đầu.

Hôm nay, Bá Tống cậu muốn để ‘Thiên Nhật chi kiếp’ quay đầu, biến thành ‘Thập Nhật chi kiếp’!

Một nghìn ngày thực sự quá lâu, Bạch tiền bối còn đang nghĩ mấy ngày nữa phải về ăn Tết.

Hơn nữa, đối với cậu mà nói, cái Tết này cũng có ý nghĩa rất đặc biệt.

Đây là cái ‘Tết’ đầu tiên cậu đón sau khi gia nhập Cửu Châu Nhất Hào Quần!

Một ngày đặc biệt như vậy, cậu không muốn lãng phí trong không gian thiên kiếp cửu phẩm.

“Đây là bảo vật gì?

Ta cảm nhận được sức mạnh công đức vô cùng khổng lồ từ bên trong nó!” Cật Qua tiền bối ở bên cạnh không nhịn được hỏi.

Hắn hiện tại là thể chất thân công đức, tương lai còn muốn bước ra ‘đại đạo công đức’ để chứng đạo trường sinh, cho nên hắn đặc biệt nhạy cảm với bảo vật hệ công đức.

Khi Tống Thư Hàng vừa lấy ra đóa kim liên công đức này, Cật Qua Thánh Quân đã nhạy bén tính toán ra lượng công đức khổng lồ ẩn chứa trong ‘kim liên công đức’!

Không chỉ vậy, hắn còn cảm ứng được một cảm giác bi ai sâu sắc từ đóa kim liên công đức này.

Chủ nhân của đóa kim liên công đức này, là trong một tình huống rất bi thương, rất bất đắc dĩ, đã làm một việc thiện công đức vô cùng long trọng, thậm chí đủ để ảnh hưởng đến chư thiên vạn giới, mới ngưng tụ ra được bảo vật công đức quý giá như vậy!

Cật Qua Thánh Quân thực sự không thể tưởng tượng, rốt cuộc phải là việc thiện như thế nào, mới có thể vừa ảnh hưởng đến chư thiên vạn giới, lại vừa mang theo cảm xúc bi thương vô tận?

Chẳng lẽ là phải hủy diệt thứ gì đó mình yêu nhất, để cứu vớt chư thiên vạn giới?

“Tôi cũng không biết kim liên công đức này rốt cuộc tên là gì, tôi chỉ biết. .....nó có thể ảnh hưởng đến thiên kiếp.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, ở sau lưng cậu, tự ngã thi?

Bá Thể đạo hữu chân đạp bạch liên, đưa tay ấn lên kim liên công đức, truyền vào đó một luồng linh lực 《Vong Ký Liễu Thần Công》, kích hoạt đóa kim liên công đức này.

Bá Tống cậu sở dĩ tự tin mười phần tiến vào thế giới thiên kiếp, không phải là để vào đây hưởng thụ sự yêu thương của thiên kiếp đại lão, cậu có con bài tẩy, bảo vật ‘chuyên đối phó thiên kiếp’ thu thập được trong ba tháng qua chính là con bài tẩy của cậu!

Vù ~~ Kim liên công đức nở rộ, ánh sáng công đức khổng lồ bao bọc lấy Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, phần còn lại có một phần nhỏ sức mạnh kim liên công đức thì chảy sang Cật Qua tiền bối bên cạnh.

Có phúc cùng hưởng, có mặt là có phần.

Đây cũng là báo đáp Cật Qua tiền bối đã dẫn Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối cùng độ thiên kiếp cửu phẩm.

Cật Qua tiền bối tâm địa thiện lương, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đều thấy rõ.

Cho nên, vào lúc then chốt, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đều sẵn lòng giúp Cật Qua Thánh Quân một tay.

Kim liên công đức nở rộ, hóa thành ấn ký hoa sen, hiện ra bên cạnh Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Cật Qua tiền bối.

Ấn ký này bắt đầu âm thầm ảnh hưởng đến thiên kiếp trên đầu, rút ngắn thời gian ‘thiên kiếp’.

Loại ảnh hưởng này không phải là mua bán một lần, mà là kiểu mưa dầm thấm lâu.

Chỉ cần ba người Tống Thư Hàng còn ở trong thế giới thiên kiếp, ấn ký công đức liên hoa này có thể không ngừng ảnh hưởng đến ‘thiên kiếp’, thỉnh thoảng lại trêu chọc thiên kiếp đại gia một chút, khiến thời gian ‘thiên kiếp cửu phẩm’ -1, -1.

“Trời, trời đất này vậy mà lại có bảo vật như vậy!” Cật Qua tiền bối kinh ngạc nói.

Đừng xem thường cái -1, -1 này, cách một lúc mới hồi chiêu xong để hoàn thành ảnh hưởng -1, nhưng tích tiểu thành đại!

Phải biết, Thiên Nhật chi kiếp khó khăn nhất chính là thời gian!

Có biết bao nhiêu Bát phẩm Huyền Thánh đã gục ngã sau hơn 990 ngày của Thiên Nhật chi kiếp. .....Mà ấn ký hoa sen này thỉnh thoảng lại mang đến hiệu quả -1 cho thiên kiếp, mưa dầm thấm lâu, tích lũy lại sẽ vô cùng đáng kể!

Nói không chừng, thời gian thiên kiếp được giảm bớt này chính là mấu chốt để vượt qua thiên kiếp!

“Bảo vật như vậy, quá quý giá rồi.

Thực sự là bảo vật mà tất cả tu luyện giả độ kiếp đều mơ ước, Bá Tống đạo hữu ngươi lấy nó từ đâu vậy?” Cật Qua tiền bối cảm kích nhìn Tống Thư Hàng.

Hắn không ngờ, ngay cả bảo vật công đức quý giá như vậy, Bá Tống cũng sẵn lòng chia sẻ hiệu quả với hắn.

Cảm giác mình lại nợ đối phương một ân tình lớn, không biết phải trả như thế nào mới được.

Nếu lần này hắn có thể thành công tấn thăng cửu phẩm, vậy sau khi trở về hiện thế, hắn nhất định phải tìm cách trả lại ân tình lớn này của Bá Tống.

Tốt nhất là phải tìm thiên tài địa bảo quý giá, nhưng chắc chắn không thể trực tiếp tặng linh thạch.

Bá Tống ngay cả bảo vật quý giá như vậy, mắt cũng không chớp một cái đã chia sẻ cho hắn dùng, nếu tặng linh thạch, quả thực là một sự sỉ nhục đối với nhân phẩm của Bá Tống.

“Chắc là cũng khá quý giá.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp. .....Bảo vật tương tự, Ngư Kiều Kiều cư sĩ mỗi tháng mới có thể ngưng tụ một viên, hơn nữa chư thiên vạn giới e rằng cũng chỉ có Ngư Kiều Kiều cư sĩ mới có thể ngưng tụ được bảo vật như vậy.

Tự ngã thi?

Bá Thể của cậu cũng không được.

Tự ngã thi 《Vong Ký Liễu Thần Công》 có hiệu quả gấp đôi, nếu đi lên giảng pháp, e rằng tu luyện giả chư thiên vạn giới không thấy được người, cũng không nghe được giảng pháp, chỉ lãng phí cơ hội mà thôi.

“Cảm tạ Bá Tống đạo hữu. .....Sau này, ta nhất định sẽ báo đáp hậu hĩnh.” Cật Qua tiền bối ngẩng đầu nhìn thiên kiếp: “Bây giờ, chúng ta hãy cố gắng độ kiếp thôi!” Có hiệu quả của công đức liên hoa, hắn càng thêm tự tin vào việc vượt qua thiên kiếp.

Ầm ~ đùng đùng ~ Trong lúc đang nói chuyện, phía Tống Thư Hàng lại có mấy mũi ‘tên Cửu Tiêu Thần Lôi’ bắn xuống.

Những mũi tên này, Cật Qua Thánh Quân cho dù có sự trợ giúp của mạng lưới công đức + đốt tuổi thọ, nhiều nhất cũng chỉ dám đỡ một mũi.

Nhưng lúc này, xung quanh Tống Thư Hàng cắm đầy Bá Thần Trụ!

Cật Qua Thánh Quân lúc trước còn đang nghĩ, nếu những Bá Thần Trụ này mỗi cây đều mạnh như 'Trụ Côn Vương', thì thiên kiếp cấp độ mũi tên Cửu Tiêu Thần Lôi sẽ không làm gì được Bá Tống.

Nhưng hắn không ngờ, những 'Bá Thần Trụ' còn lại vậy mà mỗi cây đều mạnh hơn Trụ Côn Vương!

Chương 2891

Trụ Côn Vương, ngược lại lại là tiểu đệ trong tất cả các Bá Thần Trụ.

Trong 'Bá Thần Trụ' trận, mỗi một cây 'Bá Thần Trụ' đều huyễn hóa ra trụ linh tương ứng, nghênh đón thiên kiếp.

Trụ Côn Vương huyễn hóa ra Trường Sinh Giả?

Côn Vương, khí nuốt vạn dặm.

Nhưng bên cạnh hắn lại lóe lên một tôn cái thế ma đế, ma đế đó bá khí vô song, Côn Vương so với hắn, chênh lệch giống như mặt trời ban mai so với mặt trăng nhỏ.

Mà bên cạnh ma đế, lại có một vầng 'húc nhật hư ảo' chân chính hiện ra, mức độ mạnh mẽ của vầng húc nhật hư ảo này không hề thua kém ma đế, thậm chí cảm giác còn có thể lấn át ma đế một bậc.

Nhưng bên cạnh vầng húc nhật hư ảo và ma đế, lại có sự tồn tại mạnh mẽ hơn.

Thiên Đế do Trụ Đế Diệt huyễn hóa ra, về khí tức hoàn toàn nghiền ép ma đế và hư nhật.

Mà phía sau Trụ Đế Diệt, có một hư ảnh Bá Tống hiện ra. .....Nhưng trên người tôn Bá Tống này lại có khí tức của Cửu U chúa tể hủy diệt thiên địa!

Mạnh nhất lại còn ở phía sau, là tổ hợp Long Lạc nữ sĩ + đại lão tinh cầu mọc mắt dài.

Uy lực của tổ hợp này không phải là 1+1=2 đơn giản như vậy!

Thậm chí ngay cả khí thế của Trụ Công Đức?

Trụ Bì Bì, sau khi được xà mỹ nhân công đức cúng tế hết lần này đến lần khác, cũng mạnh hơn Trụ Côn Vương!

Cằm của Cật Qua tiền bối lại một lần nữa bị sốc đến rớt ra.

Ba tháng không gặp, trên người Bá Tống đạo hữu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Nhiều pháp khí như vậy, nhiều pháp khí mạnh mẽ như vậy, rốt cuộc cậu ta đã có được bằng cách nào?

Huyền Thánh bát phẩm bình thường, dù có được một trong số đó cũng đủ để hoành hành, Bá Tống lại một lúc lấy ra bảy cây.

Còn nữa, cây trụ hình tượng Bá Tống mang ‘khí tức thiên kiếp + khí tức Cửu U chúa tể’ kia lại là chuyện gì?

Cật Qua Thánh Quân đã bị sốc đến mức da đầu tê dại.

Nhưng mà, thao tác bá đạo của Tống Thư Hàng mới chỉ vừa bắt đầu!

“Hiển hiện đi, giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi!” Tống Thư Hàng cởi áo trên, để lộ ‘giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’ trên người mình.

Đòn tấn công của phe ta: giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi, gây ra sát thương ‘giảm giá 60%’ đối với thiên kiếp hệ lôi, tạo ra hiệu quả ‘giảm giá 80%’ bắt buộc đối với toàn bộ thiên kiếp cửu phẩm!

Thiên Nhật chi kiếp bị giảm 200 ngày.

Lần này cằm của Cật Qua tiền bối đã không còn để mà rớt nữa. .....Hắn chỉ thấy trên người Bá Tống có pháp tắc liên quan đến ‘thiên lôi’ khẽ lóe lên, sau đó thiên kiếp nhắm vào cá nhân Bá Tống dường như lại bị suy yếu!

Lần này Cật Qua tiền bối chỉ có thể trợn mắt cá của mình để biểu đạt sự kinh ngạc, phối hợp với cái cằm đã rớt ra, tạo thành biểu cảm ‘mắt trợn trừng miệng há hốc’.

Đây rốt cuộc là pháp tắc gì vậy?

Tại sao ngay cả thiên lôi cũng bị ảnh hưởng?

Tại sao Bá Tống lại thành thạo như vậy, rốt cuộc cậu ta đã bị thiên lôi đánh bao nhiêu lần rồi?

Đáng tiếc, lần này ‘ưu đãi giảm giá bắt buộc thiên kiếp cửu phẩm’ chỉ nhắm vào cá nhân Bá Tống, Cật Qua tiền bối ở bên cạnh không thể hưởng được phúc lợi này.

Nếu tính như vậy, chẳng phải Bá Tống sẽ vượt qua ‘thiên kiếp cửu phẩm’ trước mình sao?

Rõ ràng đây là thiên kiếp cửu phẩm của mình mà!

Dù cho Cật Qua tiền bối có tốt bụng đến đâu, trong khoảnh khắc này nội tâm cũng có chút tủi thân.

Tuy nhiên, hắn không ghen tị với Bá Tống, có thể thoát khỏi thiên kiếp cửu phẩm sớm là một chuyện tốt!

“Nói vậy, Bá Tống sẽ thoát ra trước, vậy thì đến lúc đó sẽ chỉ còn lại mình và Bạch Thánh cùng nhau độ nốt thiên kiếp cửu phẩm cuối cùng sao?” Cật Qua Thánh Quân nghĩ, rồi lại chuyển ánh mắt sang Bạch Thánh.

Nếu chỉ còn lại hắn và Bạch Thánh cùng nhau độ kiếp, dường như cũng là một chuyện tốt đẹp?

Chủ yếu là Bạch Thánh có sức hút cao, dù ở cùng một không gian với Bạch Thánh mười năm tám năm cũng sẽ không chán.

Nhưng khi Cật Qua Thánh Quân vừa quay mắt đi, liền thấy trên người Bạch Thánh cũng hiện ra một tấm ‘giấy chứng nhận tốt nghiệp

Thiên Lôi’.

Hình chiếu nguyên thần của Tống Thư Hàng hiện nay là trạng thái 15+1 phần, trong đó có một cánh tay hình chiếu nguyên thần thuộc về Bạch tiền bối.

Lúc đó khi chịu đựng ‘Thí Tiên Lôi’ của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối điên cuồng oanh tạc để ngưng tụ ‘giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’, trên cánh tay của Bạch tiền bối cũng ngưng tụ ra một tấm chứng nhận.

Sau Tống Thư Hàng, Bạch Thánh cũng sử dụng đòn tấn công ưu đãi ‘giảm bốn thành thiên kiếp hệ lôi’ bắt buộc đối với ‘thiên kiếp cửu phẩm’, tổng thời gian thiên kiếp giảm hai thành, -200 ngày, duy trì đồng bộ với Bá Tống.

Cật Qua Thánh Quân: (??_?) Vốn tưởng Bá Tống là người đặc biệt nhất trong ba người, bây giờ xem ra chính mình mới là phiên bản đặc biệt.

Khi hai người đồng hành đều rất đặc biệt, thì con husky trà trộn vào bầy sói này ngược lại lại trở thành dị loại đặc biệt.

“Loại pháp tắc có thể giảm hiệu quả thiên lôi này, rốt cuộc phải ngưng tụ như thế nào?” Cật Qua Thánh Quân dùng sức đẩy cái cằm đã rớt của mình trở lại, không nhịn được lên tiếng hỏi. ‘Công Đức Liên Hoa’ lúc trước rất quý giá, rất có thể chư thiên vạn giới cũng không có mấy đóa.

Nhưng ‘pháp tắc giảm hiệu quả thiên kiếp’ trên người Bá Tống và Bạch Thánh, trông có vẻ như có thể sao chép?

Dù sao, Bá Tống và Bạch Thánh cùng lúc sở hữu.

Nếu có thể sao chép, vậy quả thực là phúc âm cho các Huyền Thánh bát phẩm khác độ kiếp.

“Ừm, chắc là bị thiên kiếp, thiên lôi, thiên phạt các loại đánh đi đánh lại, đánh đến một mức độ nhất định là có thể ra được thôi?” Tống Thư Hàng đáp.

“Có lẽ còn phải ăn một ít thiên kiếp?” Bạch tiền bối bổ sung.

Ngài và Tống Thư Hàng có mấy đặc điểm chung, họ đều đã trải qua thiên kiếp, ăn thiên lôi, còn bị thiên phạt đánh.

Cật Qua Thánh Quân: “......” Bị thiên phạt đánh?

Ăn thiên kiếp?

Xin kiếu!

Thiên phạt là thứ thập tử vô sinh, ai dính vào là chết.

Chuyện ăn thiên kiếp này, hắn cũng chưa từng nghe nói qua! ‘Giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’ của Bá Tống học không được, học không được!

Cật Qua Thánh Quân dập tắt ý nghĩ này.

“Tiếp theo, Bạch tiền bối, chúng ta tiếp tục thôi.

Nói chứ, Bạch tiền bối ngài đã chuẩn bị quà Tết chưa?” Tống Thư Hàng vừa đưa tay vẽ phù văn trong không trung, vừa hỏi.

“Ừm, năm nay hiếm khi tỉnh táo lúc Tết.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

“Có phần của tôi không?

Các tiền bối trong nhóm đều nói năm nay không cho tôi lì xì, chỉ lì xì cho đệ tử của tôi.” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

Nếu Bạch tiền bối không cho cậu một cái lì xì, vậy thì lì xì Tết của các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sẽ là đãi ngộ mà Bá Tống cậu vĩnh viễn không nhận được.

“Ừm, ngươi muốn, vậy thì cũng cho ngươi một cái.” Bạch tiền bối nói.

“Cảm ơn Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng cảm động đến không nói nên lời.

Đồng thời, cậu đưa tay vỗ mạnh vào hư không!

Nghiên cứu ‘chuyên đối phó thiên kiếp, thiên phạt của đại lão Bàn Cầu’ được trích xuất từ ‘hạt nhân tà ma sương mù’ đã được lấy ra.

Dữ liệu nghiên cứu của đại lão Bàn Cầu này đã được Tống four tính toán qua quyền hạn của Cửu U chúa tể, hóa thành vật sở hữu của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng dựa theo nghiên cứu của đại lão Bàn Cầu, không ngừng đánh từng lá bùa vào hư không, dung nhập vào thiên kiếp trên đầu của cậu và Bạch tiền bối.

Sau đòn tấn công ‘ưu đãi giảm giá bắt buộc’ của ‘giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’, Tống Thư Hàng lại tiến hành đòn tấn công ‘nghiên cứu của đại lão Bàn Cầu’ vào thiên kiếp cửu phẩm!

Hiệu quả tấn công thông tin từ nghiên cứu của đại lão Bàn Cầu siêu quần bạt tụy, trong nháy mắt tạo ra hiệu quả rút ngắn -300 ngày đối với Thiên Nhật chi kiếp!

Cường độ thiên kiếp cửu phẩm trên đầu Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bắt đầu tăng lên!

Thời gian thiên kiếp -300 ngày của đại lão Bàn Cầu được thực hiện bằng cách ‘nén uy lực thiên kiếp’.

Nói cách khác, uy lực của ‘Thiên Nhật chi kiếp’ trong gần một năm đã bị nén lại một cách cưỡng ép.

Tiếng sấm sét cuồng bạo gào thét trên đỉnh đầu.

Uy lực thiên kiếp điên cuồng đột phá, trong nháy mắt đã vượt qua mức đáng lẽ phải có của ‘thiên kiếp bát tấn cửu’.

Cật Qua Thánh Quân ở bên cạnh ngây người.

Cấp bậc của các phù văn mà Bá Tống tung ra thực sự quá cao, Cật Qua Thánh Quân không hiểu một cái nào.

Đây hoàn toàn là kiến thức vượt qua sự hiểu biết của Huyền Thánh bát phẩm, thậm chí là cả Kiếp Tiên cửu phẩm.

Mặc dù không hiểu phù văn, nhưng hắn có thể cảm nhận được hiệu quả — thời gian thiên kiếp bị nén lại!

Bá Tống, ngươi đang làm gì vậy?

Tại sao lại nén uy lực của Thiên Nhật chi kiếp?

Như vậy tuy giảm được thời gian thiên kiếp, nhưng lại làm tăng uy lực thiên kiếp, lợi bất cập hại!

Cật Qua Thánh Quân theo bản năng muốn hét lên một tiếng để nhắc nhở Tống Thư Hàng, nhưng đột nhiên hắn nhớ đến cảnh giới cửu phẩm mà Tống Thư Hàng đạt được khi còn chưa độ kiếp xong, cùng với bảy cây ‘Bá Thần Trụ’ kia, liền cưỡng ép nuốt lại lời muốn nhắc nhở.

Với thực lực của Bá Tống hiện tại. .....có lẽ thực sự có thể chống đỡ được?

“Cũng gần giống như tôi dự tính.” Tống Thư Hàng hài lòng nói.

Thiên Nhật chi kiếp, dưới ảnh hưởng của giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi + tài liệu nghiên cứu của đại lão Bàn Cầu, một hơi giảm bớt hơn 500 ngày thời gian, con số này chênh lệch trước sau sẽ không quá lớn.

Mà trước đó, phân thân của cậu và Cật Qua Thánh Quân đã độ được gần ba tháng.

Cho nên, Thiên Nhật chi kiếp ban đầu chỉ còn lại khoảng 410 đến 420 ngày.

Mà hơn bốn trăm ngày này, còn phải trừ đi hiệu quả -1 liên tục của kim liên công đức!

Chương 2892

Thời gian hơn bốn trăm ngày đã ngắn đến mức khiến Huyền Thánh bát phẩm bình thường phải khóc thét.

Nhưng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối vẫn không hài lòng.

“Tiếp tục, bước tiếp theo, Thư Hàng.” Bạch tiền bối nói.

“Rõ, Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng đưa tay điểm lên người mình.

Bảy đại Thánh ấn lần lượt hiện ra.

Sau bảy đại Thánh ấn, lại có một ‘ấn’ đặc thù hiện thân — đó là ấn Giới chủ ‘Bá Giới’!

Quyền hạn Giới Chủ cũng có hiệu quả làm suy yếu thiên kiếp!

Bên cạnh, Bạch tiền bối cũng đưa tay điểm một cái, lấy ra một hư ảnh hình cây nhỏ — đó là Thế Giới Thụ của Mộng Giới, tượng trưng cho quyền hạn Giới Chủ Mộng Giới!

“Còn, còn nữa?” Cật Qua tiền bối cảm giác mình đã có chút tê dại rồi.

Quyền hạn Giới Chủ, Tống Thư Hàng và Bạch Thánh vậy mà ngay cả thứ này cũng mò ra được, mà một lần còn làm ra hai cái!

Đây là tư cách mà ngay cả các đại lão Trường Sinh Giả cũng rất hiếm khi có được!

Chư thiên vạn giới lớn như vậy, số lượng Trường Sinh Giả sống từ thái cổ đến nay cũng không ít, nhưng số Trường Sinh Giả có ‘quyền hạn Giới Chủ’ không vượt quá mười đầu ngón tay, thậm chí có thể còn ít hơn, có được năm ngón tay hay không cũng không biết!

‘Quyền hạn Giới Chủ’ có hiệu quả tránh kiếp, kiến thức này rất nhiều tu luyện giả đều biết.

Nhưng chức năng này, từ cổ chí kim đều chưa từng được sử dụng.

Dù sao, người thực sự chấp chưởng một giới, cơ bản đều là các đại lão Trường Sinh Giả khởi đầu — họ sau khi có ‘quyền hạn Giới Chủ’ rồi còn độ kiếp làm gì?

Ai cũng không ngờ, Tống Thư Hàng và Bạch Thánh vậy mà trước cả thiên kiếp ‘bát tấn cửu’ đã mò ra quyền hạn Giới Chủ, và đưa chúng vào thực chiến!

Hai người các ngươi tại sao có thể bá đạo như vậy ~ Cật Qua Thánh Quân cảm thấy ‘Thánh hiệu’ của mình thật quá đúng với thực tế — hiện tại hắn chính là một quần chúng hóng chuyện tiêu chuẩn!

Phần năng lượng ‘thiên kiếp’ trên đầu hắn bị rút đi một lượng lớn sang bên cạnh, điên cuồng đánh về phía tổ hợp Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

Cho nên, áp lực độ kiếp của Cật Qua Thánh Quân hiện tại giảm mạnh.

Hắn bây giờ thậm chí còn có thời gian rảnh và tinh lực để quan sát Tống Thư Hàng và Bạch Thánh ở bên cạnh độ kiếp, giống như một khán giả nhỏ bé, không ngừng bị những thao tác bá đạo của Tống Thư Hàng và Bạch Thánh làm cho kinh ngạc.

Chỉ trong mấy giờ ngắn ngủi, cằm của hắn không biết đã rớt bao nhiêu lần.

Ngoài kinh ngạc và hô 666 ra, hắn không tìm thấy ý nghĩa tồn tại của mình trong ‘thiên kiếp cửu phẩm’ này!

Phong cách độ kiếp của Tống Thư Hàng và Bạch Thánh. .....thực sự khiến ‘quan niệm về độ kiếp’ của Cật Qua Thánh Quân sụp đổ!

“Từ ‘Công Đức Liên Hoa’ ban đầu đến ‘giấy chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi’ sau đó, rồi đến những kiến thức phù văn kinh khủng kia, lại thêm cả ‘quyền hạn Giới Chủ’ hiện tại, Bá Tống và Bạch Thánh rốt cuộc còn có bao nhiêu thủ đoạn giảm giá bắt buộc thiên kiếp nữa?” Cật Qua Thánh Quân vào khoảnh khắc này, trong sâu thẳm nội tâm vậy mà lại mơ hồ thương cảm cho thiên kiếp đại lão.

Làn sóng ‘thiên kiếp cửu phẩm’ trên đầu hắn rất có thể là thiên kiếp mất giá nhất trong lịch sử?

Từ khoảnh khắc chân thân của Bá Tống trở về. .....Cật Qua chỉ thấy uy nghiêm của thiên kiếp không ngừng bị giảm giá.

Vù ~ Uy lực của Thánh ấn Bá Giới hoàn toàn mở ra, bao phủ lấy Giới chủ ‘Bá Tống’.

Sau lưng Tống Thư Hàng có một hư ảnh thế giới khổng lồ hiện ra, thế giới này tràn ngập khí tức sau khi bị hủy diệt. .....Nhưng trong hủy diệt lại có sự sống mới đang thai nghén!

Bá Giới hiện đang trong trạng thái trăm phế chờ hưng, nhưng tiềm năng của nó là vô hạn.

Những món đồ trên người Tống Thư Hàng chắc chắn có thể khai thác nó một cách tốt đẹp, giống như khai thác ‘tiểu thế giới hạch tâm’ vậy.

Nói không chừng trong tương lai, các đệ tử ‘Vô Cực Ma Tông’ làm công miễn phí trong thế giới hạch tâm, sau khi hợp đồng làm công hoàn thành, còn có thể di chuyển đến ‘Bá Giới’, trở thành môn phái đầu tiên tiến vào Bá Giới!

Những chuyện này đều không cần Tống Thư Hàng phải phiền não.

Dù sao chỉ cần các đại lão trên người cậu rảnh rỗi không có việc gì làm, thỉnh thoảng mỗi người ra tay một chút, là có thể khai thác Bá Giới thành một thế giới thịnh vượng.

Bên cạnh, uy thế của Bạch Thánh cũng không kém Bá Tống chút nào.

Thế Giới Thụ trong tay ngài hóa thành cây đại thụ chống trời, Thế Giới Thụ vươn cành xòe lá, toàn bộ Mộng Giới hư ảo đều bám trên cành Thế Giới Thụ.

Quyền hạn Giới Chủ Mộng Giới bám trên người Bạch Thánh, làm nổi bật Bạch Thánh càng thêm hư ảo tuấn mỹ.

Bạch Thánh và hư ảnh Mộng Giới quả thực là một sự kết hợp hoàn hảo!

Trên đỉnh đầu, thiên kiếp hung hăng lại một lần nữa bị suy yếu. .....'Thiên Nhật thiên kiếp' vốn đã chỉ còn lại hơn bốn trăm ngày, lần này một hơi bị suy yếu từ ba chữ số xuống hai chữ số!

Quyền hạn Giới Chủ đã làm suy yếu gần một năm thời gian thiên kiếp. 'Thiên Nhật thiên kiếp' của Tống Thư Hàng chỉ còn lại hơn 80 ngày.

Mức độ suy yếu 'Thiên Nhật thiên kiếp' bên Bạch tiền bối cũng tương tự Tống Thư Hàng, 'quyền hạn Giới Chủ Mộng Giới' của ngài mạnh hơn Tống Thư Hàng, nhưng ngài không phải là Giới chủ thực sự, mà là thông qua Thế Giới Thụ làm trung gian, tạm thời chuyển quyền hạn Giới Chủ sang người mình.

Cho nên, sự suy yếu của quyền hạn Giới Chủ Mộng Giới đối với thiên kiếp mới tương đương với quyền hạn Giới chủ Bá Tống của Tống Thư Hàng.

"Bạch tiền bối, tôi bên này còn lại khoảng tám mươi ngày." Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Bên ta cũng gần như vậy.” Bạch tiền bối gật gật đầu, lại nói: “Ngươi còn có thủ đoạn nào khác không?” 【Còn có thủ đoạn khác?】 Cật Qua Thánh Quân cảm giác trái tim mình theo câu hỏi của Bạch Thánh mà trở nên căng thẳng.

Không lẽ thật sự còn giảm giá nữa chứ?

Thiên Nhật chi kiếp thoáng cái bị giảm giá xuống còn 80 ngày, Cật Qua Thánh Quân cảm thấy mình đã ghen tị đến mức sắp khóc rồi.

Vỏn vẹn hơn tám mươi ngày, đối với tu luyện giả mà nói quả thực không thể nhanh hơn!

Nhưng dù vậy, Bạch Thánh và Tống Thư Hàng vẫn có vẻ không hài lòng.

“Tôi còn có Linh Quỷ tiên tử.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Linh Quỷ tiên tử mang trong mình 《Vong Ký Liễu Thần Công》 dường như còn trải qua sự cường hóa đặc biệt, có hiệu quả ảnh hưởng đến thiên kiếp.

Chỉ cần đưa Linh Quỷ tiên tử ra + hiệu quả -1 liên tục của kim liên công đức, Tống Thư Hàng có nắm chắc để 80 ngày lại được giảm giá một lần nữa, nén thời gian Thiên Nhật chi kiếp xuống còn một chữ số.

“Có thể nén thêm được bao lâu?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng suy đoán: “Cụ thể không chắc lắm, nhưng tôi cảm giác nếu cố gắng một chút, phối hợp với tu vi 9 tầng 《Vong Ký Liễu Thần Công》 của tự ngã thi hiện tại, chắc là có thể nén 80 ngày xuống còn khoảng 8 ngày.” “8 ngày sao?

Vậy ngươi chờ một chút. .....để ta trước, sau đó ngươi hãy lấy Linh Quỷ tiên tử ra.” Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Xem ra, Bạch tiền bối cũng có thủ đoạn ảnh hưởng đến thiên kiếp.

Điều này, Tống Thư Hàng không hề kinh ngạc.

Trên thực tế, dù Bạch tiền bối nói mình có pháp bảo có thể khiến thiên kiếp gọi ngài là đại ca, Tống Thư Hàng cũng sẽ không nghi ngờ.

Vị trí của Bạch tiền bối trong lòng Tống Thư Hàng, tương đương với Bạch?Doraemon?Tiền bối.

“Ta triệu hoán bản thể qua đây trước. .....đến giai đoạn cuối cùng, cụ phân thân này của ta cuối cùng cũng coi như hoàn thành sứ mệnh.” Nửa thân trên của Bạch tiền bối nói.

Nói xong, nửa thân trên và nửa thân dưới của Bạch tiền bối lấy eo làm đường phân chia, tách ra.

Một thanh ‘phi kiếm dùng một lần’ được lấy ra, mang theo nửa thân trên phân thân của Bạch tiền bối ‘vèo’ một tiếng, rời khỏi thế giới ‘thiên kiếp cửu phẩm’.

Muốn vào thì vào, muốn đi thì đi.

Hoàn toàn không nể mặt không gian thiên kiếp cửu phẩm một chút nào!

Mà không gian thiên kiếp cửu phẩm, dường như cũng không có dấu hiệu muốn ngăn cản Bạch Thánh rời đi. .....Thậm chí, nó dường như còn có cảm giác mở cửa sau cho Bạch Thánh.

Vài hơi thở sau.

Lại ‘vèo ~’ một tiếng, một thanh phi kiếm bắn tới, mang theo nửa thân trên bản thể của Bạch tiền bối.

Hai ‘nửa thân Bạch tiền bối’ hợp thể!

Sức hút vô song đó lan tỏa ra, ngay cả ‘thiên kiếp’ trên đầu dường như cũng bị sức hút này lây nhiễm, rõ ràng đã cứng đờ trong giây lát. 【Bạch Thánh chẳng lẽ định dùng sức hút của mình để chinh phục thiên kiếp?】 Trong đầu Cật Qua Thánh Quân ở bên cạnh hiện lên một suy đoán hoang đường.

“Ta dường như đã ngủ một giấc?” Bạch tiền bối mở mắt, mờ mịt nhìn xung quanh, sau đó ngài giơ tay áo lên, lén lau nước miếng ở khóe miệng, cuối cùng nhìn về phía Tống Thư Hàng: “Chào buổi sáng, Thư Hàng.” “Chào buổi sáng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Mặc dù không biết thời gian ở Địa Cầu hiện tại là buổi sáng hay buổi tối. .....Nhưng nếu Bạch tiền bối đã nói là ‘chào buổi sáng’, vậy thì là ‘chào buổi sáng’.

Tống Thư Hàng mỉm cười.

Nửa thân bản thể của Bạch tiền bối trước đó vẫn luôn treo trên ‘Thế Giới Thụ’ của Mộng Giới để bế quan.

Bây giờ xem ra, là bế quan mãi, sau đó nửa thân bản thể của Bạch tiền bối đã ngủ một giấc?

Đây là chuyện rất hiếm thấy!

Phải biết, Bạch tiền bối không giống Tống Thư Hàng, ngài là một cuồng nhân bế quan.

Tống Thư Hàng là loại ‘hôm nay mình vậy mà lại bế quan được nửa tiếng, mình thật là lợi hại’ bế quan gà mờ.

Nhưng Bạch tiền bối là loại ‘ê, có nửa tiếng rảnh?

Hay là bế quan một chút đi’ bế quan cường giả!

Đặc biệt là lúc mới tiếp xúc với Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối là tranh thủ từng giây để bế quan, thỉnh thoảng sẽ tiến vào hình thức bế quan của A Bạch.

Mà một cường giả bế quan như vậy, vậy mà lại ngủ gật khi đang bế quan!

Rõ ràng chuyện ngủ gật khi bế quan là độc quyền của Tống Thư Hàng mới đúng.

Cho nên, trong lòng Tống Thư Hàng có chút lo lắng — có phải là mình đã làm hư Bạch tiền bối không?

“Lần bế quan này, đã lâu mới tiếp xúc được với một số pháp tắc, vì đang ở Mộng Giới, lại chấp chưởng quyền hạn của Mộng Giới, nên những pháp tắc đó đều được tiếp xúc thông qua phương thức ‘mơ’.” Bạch tiền bối sau khi lau nước miếng ở khóe miệng, hai tay chắp sau lưng, nói một cách đẹp trai.

“Thì ra là vậy.” Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Chương 2893

Ở Mộng Giới, sau khi chấp chưởng quyền hạn Mộng Giới, thông qua phương thức ‘mơ’ để tiếp xúc pháp tắc, nghe đã thấy rất cao siêu.

Có tác dụng tương tự như việc cậu thông qua ‘chém giết đát đát Thiên Đế’ để tiến vào trạng thái ngộ đạo.

Ngoài ra. .....Bạch tiền bối bế quan ngủ gật, không phải do cậu lây nhiễm, cậu liền yên tâm rồi.

“Bạch tiền bối lĩnh ngộ được pháp tắc gì vậy?

Có liên quan đến độ kiếp không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Ừm.” Bạch tiền bối gật gật đầu: “Đúng rồi Thư Hàng, tiếp theo ta cần mượn hai bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của ngươi một chút.” “Không vấn đề!” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu khẽ động ý niệm, có 65 kiện pháp khí bản mệnh từ linh hồ bản mệnh của cậu bay ra, sau khi được linh hồ bản mệnh của cậu không ngừng nuôi dưỡng, ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ bây giờ trở nên càng thêm sáng bóng.

Tiếp đó, ‘găng tay Quyền Nghịch Kình’ trên tay phải của cậu cũng bay xuống.

Trên găng tay, tiểu tiên tử khí linh đang quỳ ngồi, tay phải giơ cao, cô bé giống như đại tỷ đại trong đám khí linh, chỉ huy hành động của tất cả pháp khí bản mệnh. 65 kiện pháp khí bản mệnh còn lại, xếp hàng ngay ngắn, mỗi một kiện pháp khí đều hiện ra một đoàn ‘khí linh sơ hình’, theo sát sau lưng đại tỷ đầu tiểu tiên tử khí linh.

“Trời ơi ~” Cật Qua tiền bối ở bên cạnh lại bị sốc.

Lúc này, nội tâm hắn thực sự cạn lời, không nói ra được từ ngữ nào khác để biểu đạt tâm trạng của mình. 66 kiện pháp khí bản mệnh của Bá Tống vậy mà toàn bộ đã ngưng tụ ra khí linh!

Đây là thao tác gì vậy?

Chuyện này nói ra, e rằng chư thiên vạn giới cũng không ai tin?

Cho dù là đại lão Trường Sinh Giả trong truyền thuyết, trong tay có được một hai kiện pháp khí có khí linh đã là khá lắm rồi.

Nhưng trong tay Bá Tống, đây là cả thảy 66 kiện pháp khí có khí linh!

Cật Qua Thánh Quân sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy một quần thể khí linh khổng lồ như thế.

“Chuyện này, cho dù sau khi thiên kiếp cửu phẩm kết thúc, ta kể lại cho các đạo hữu chư thiên vạn giới nghe, người khác cũng sẽ nghĩ ta đang chém gió chứ?” Cật Qua Thánh Quân thầm nghĩ.

Hơn nữa, còn là loại chém gió không cần viết nháp.

Không chỉ vậy, khi Cật Qua Thánh Quân quan sát kỹ, còn phát hiện, 66 kiện pháp khí bản mệnh này, toàn bộ đều là cấp bậc Kiếp Tiên cửu phẩm!

Không đúng, đây không phải là cấp Kiếp Tiên cửu phẩm. .....mà là tầng thứ siêu cửu phẩm!

Thân là một Kiếp Tiên sắp tấn thăng, Cật Qua Thánh Quân đối với tầng thứ ‘Kiếp Tiên cửu phẩm’ đã có một khái niệm tương đối rõ ràng.

Đẳng cấp của 66 kiện pháp khí bản mệnh này của Bá Tống, tuyệt đối không đơn giản như cửu phẩm!

Đây là pháp khí đã vượt qua hạn chế của tầng thứ cửu phẩm.

“Chẳng lẽ 66 kiện pháp khí này đều là thần binh của Trường Sinh

Giả?

Điều này cũng quá khoa trương rồi?” Đồng thời, Cật Qua Thánh Quân đột nhiên cảm giác tim mình cũng không còn khống chế được nữa!

Thình thịch thình thịch!

Tim hắn đập như trống lớn, mạnh mẽ đập liên hồi.

Là do 66 kiện pháp khí của Bá Tống!

Trên 66 kiện pháp khí này vậy mà lại truyền ra một tần số nhịp tim thống nhất, khiến cho sinh linh bên cạnh không tự chủ được mà tim đập theo tần số đó!

Đây là một bữa tiệc của nhịp tim.

Bá Tống đáng sợ, cậu ta định khiến cho mỗi người nhìn thấy cậu ta đều bị ép phải rung động vì cậu ta sao?【Trên thế giới này, e rằng đã rất khó tìm ra tổ hợp pháp khí nào mạnh hơn ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của Bá Tống rồi nhỉ?】Cật Qua Thánh Quân vừa tim đập thình thịch, vừa thầm nghĩ.

Lúc này, Bạch Thánh ở bên cạnh cũng ra tay.

Bạch Thánh đưa tay lấy ra một thanh tiên kiếm.

Tiên kiếm ra khỏi vỏ, trên tiên kiếm cũng có một khí linh đáng yêu lượn lờ — đó là một Bạch Thánh phiên bản Q thu nhỏ.

“Yo, Hàng Hàng ~” Khí linh của Lưu Tinh Kiếm vẫy tay chào Tống Thư Hàng.

“Yo, tiểu Tinh Tinh.” Tống Thư Hàng đáp lại.

Khí linh Lưu Tinh Kiếm phiên bản Q ra khỏi vỏ, lại đưa tay điểm vào ‘vỏ kiếm’.

Khoảnh khắc tiếp theo, vỏ kiếm này phân liệt ra, hóa thành một bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ hoàn chỉnh.

Đây là bộ trang bị mà Bạch tiền bối có được trong di tích của ‘Thiên Đạo Bạch’ lần đó.

Bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ này là sản phẩm do chính tay Thiên Đạo Bạch chế tạo.

Không phải là đạo khí, nhưng lại có một số tính chất của đạo khí.

Cật Qua Thánh Quân dùng đuôi của mình nhẹ nhàng sờ sờ mặt mình — sưng.

Bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ của Bạch Thánh còn mạnh hơn hai bộ của Bá Tống!

“Thư Hàng, ta cần quyền khống chế tạm thời.” Bạch tiền bối nói.

“Tôi đã sớm mở cho Bạch tiền bối rồi.” Tống Thư Hàng phối hợp nói.

Đây là sự ăn ý giữa cậu và Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối gật gật đầu, ngài đưa tay điểm vào ba bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’.

Ba bộ pháp khí nhanh chóng tổ hợp lại.

Ong ~ Pháp khí dưới sự điều khiển của Bạch tiền bối hóa thành một cây cầu thần.

Cây cầu thần này dường như vượt qua không gian, vượt qua bờ bên kia, phảng phất vượt qua thời gian, nối liền quá khứ, hiện tại và tương lai!

Thời viễn cổ, Thiên Đạo Bạch dùng một bộ ‘Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí’ làm viên gạch, tiện tay ném đi một cái. .....Hiện thế, Tống Thư Hàng vì sở thích của Bạch tiền bối two, đã đúc hai bộ pháp khí bản mệnh. .....Sau đó, viên gạch đó đã đập vào đầu cậu.

Cây cầu thần lúc này phảng phất như kết nối với khái niệm ‘Thiên Đạo Bạch tiện tay ném một cái’, nối liền đến điểm ‘Tống Thư Hàng đúc hai bộ pháp khí’.

Cầu thần ngưng tụ, bắc ngang trước mặt Tống Thư Hàng, Bạch Thánh.

“Cật Qua đạo hữu, ngươi đứng vững nhé.” Bạch tiền bối mỉm cười với Cật Qua Thánh Quân.

Sau đó, dưới sự khống chế của ngài, cầu thần cũng bắc qua Cật Qua Thánh Quân, bao phủ hắn trong phạm vi của cầu thần. .....Thiện ý của Cật Qua Thánh Quân đối với Tống Thư Hàng và Bạch Thánh cuối cùng lại nhận được hồi báo.

Đầu kia của cầu thần, dưới sự khống chế của Bạch Thánh, trực tiếp bắc lên trên ‘thiên kiếp’ trong hư không.

Mơ hồ, có một luồng khí tức áp bức vô cùng được phóng thích ra.

“Bất Hủ.” Tống Thư Hàng, vị ‘chuyên gia thông tin Bất Hủ’ này, ngay lập tức nhận ra.

Cậu là người đã tiếp xúc với ‘thông tin Bất Hủ’ rất nhiều lần mà vẫn sống nhăn răng.

“Bất Hủ?” Cật Qua Thánh Quân vội vàng nhắm mắt lại. .....Hắn là Huyền Thánh siêu kỳ cựu, hơn nữa hắn còn từng tiến vào ‘mạng lưới công đức’ kia, rong ruổi trong đó, nắm giữ rất nhiều thông tin trong mạng lưới công đức.

So với tu luyện giả bình thường, hắn càng hiểu rõ sự đáng sợ của khái niệm ‘Bất Hủ’.

Hơn nữa, vì bị một loạt thao tác bá đạo của Tống Thư Hàng và

Bạch Thánh làm cho kinh ngạc, Cật Qua Thánh Quân lúc này vậy mà không hề nghi ngờ khả năng Bạch Thánh mò ra ‘thông tin Bất Hủ’.

Trong tiềm thức, hắn đã tin rồi!

Hiện tại, Cật Qua Thánh Quân ôm một niềm tin vô địch đối với Bạch Thánh và Bá Tống!

Dù sao, trận thiên kiếp này từ đầu đến cuối, thao tác của Bá Tống và Bạch Thánh quá mức ảo diệu.

Giờ đây dù có người bảo Cật Qua Thánh Quân rằng 'Bạch Thánh thực ra là Thiên Đạo', 'Bá Tống thực ra là Cửu U Chúa Tể', hắn cũng sẽ gật đầu tin ngay tắp lự!

Các ngươi nói gì cũng đúng cả, các ngươi là cái gì ta cũng tin, quả thực là mê tín.

Vì vậy, chuyện 'Bạch Thánh chế tạo ra tin tức Bất Hủ', Bá Tống vừa mới nhắc tới, Cật Qua Thánh Quân liền tin ngay tại chỗ.

Hắn chọn cách lập tức nhắm mắt, kiềm chế nội tâm của mình, không tò mò, không nhìn cái 'tin tức Bất Hủ' kia.

Tốc độ nhắm mắt của Cật Qua Thánh Quân cực nhanh, hắn sợ mình nhắm chậm một chút sẽ trầm mê vào trong 'tin tức Bất Hủ' không dứt ra được.

Trong chư thiên vạn giới, hầu như không có tu sĩ nào sau khi nhìn thấy 'tin tức Bất Hủ' mà còn có thể dời mắt đi được.

Bất Hủ, chính là trí mạng như vậy. "Mọi người không cần lo lắng, đây không phải tin tức Bất Hủ chân chính, chỉ là một loại tín hiệu mô phỏng.

Cũng có thể gây ảnh hưởng đối với thiên kiếp, nén thời lượng của nó lại." Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên.

Ngài mượn hai bộ 'Pháp khí tổ hợp 33 Thú' của Tống Thư Hàng để tạo ra Thần Kiều, cũng không phải thật sự vượt qua thời gian quán thông cổ kim.

Mà là thông qua 'Thần Kiều' này để đọc ra thông tin của một ấn ký nào đó giữa thiên địa.

Sau đó mượn đặc tính của bản thân và 'Pháp khí tổ hợp 33 Thú', đọc dữ liệu từ ấn ký 'Thiên Đạo Bạch', rồi mô phỏng lại.

Cũng may Thiên Đạo Bạch không giống như Thiên Đạo đời thứ nhất, thứ hai đã xóa bỏ sự tồn tại của bản thân từ tận gốc rễ, nên Bạch tiền bối mới có thể thao tác như vậy.

Cho nên, lúc này hư không ngưng tụ ra 'tin tức Bất Hủ Thiên Đạo Bạch', chỉ là thông tin sao chép bề mặt thô thiển, không trí mạng như 'tin tức Bất Hủ' hàng thật. "Cật Qua đạo hữu ngươi cũng không cần dời mắt đi, ngươi có thể nhân cơ hội nhìn một chút những 'bản sao tin tức Bất Hủ' này, biết đâu có thể thu hoạch được linh cảm từ trong đó." Bạch tiền bối lại lên tiếng nhắc nhở.

Đây cũng coi như ngài để lại chút phúc lợi nhỏ cho Cật Qua đạo hữu... dù sao quấy nhiễu 'Cửu phẩm thiên kiếp' của hắn thành ra thế này, trong lòng Bạch tiền bối vẫn rất áy náy. "Ta thật sự có thể nhìn?" Cật Qua Thánh Quân hỏi. "Không sao đâu, Cật Qua tiền bối.

Chương 2894

Cùng lắm là nổ con mắt thôi, không cần lo." Tống Thư Hàng trả lời đầy kinh nghiệm: "Đối với chúng ta mà nói, nổ mắt thì móc ra đợi mọc lại cái mới là được, cũng không để lại di chứng." Cật Qua Thánh Quân: "..." Tại sao chuyện nổ mắt, móc mắt, ở trong miệng Bá Tống nói ra nghe cứ nhẹ nhàng như cắt móng tay vậy?

Bá Tống, mấy tháng nay rốt cuộc ngươi đã trải qua những gì?

Tuy nhiên, có sự bảo đảm song trùng của Bạch Thánh và Bá Tống, Cật Qua Thánh Quân cẩn thận từng li từng tí mở mắt ra, nhìn về phía vị trí của Bạch Thánh.

Trong tầm mắt của hắn, Bạch Thánh và Tống Thư Hàng đứng ở một đầu 'Thần Kiều', mà lại có một 'Bạch Thánh' dung mạo mơ hồ, đứng ở đầu bên kia 'Thần Kiều'.

Còn bản thân Cật Qua Thánh Quân thì đứng trong gầm cầu dưới chân cầu. "Đó chính là 'tin tức Bất Hủ' sao?" Ánh mắt Cật Qua Thánh Quân nhìn về phía 'Bạch Thánh mơ hồ' ở đầu cầu bên kia.

Hai vị Bạch Thánh, hai loại phong cách, hưởng thụ thị giác gấp đôi. ...

Hôm nay mình lời to rồi!

Trên thế giới này e rằng đã không tìm ra được hình ảnh nào tươi đẹp hơn thế này nữa rồi nhỉ?

Dù sao Bạch Thánh trong chư thiên vạn giới cũng chỉ có một, muốn tìm ra hình ảnh song Bạch đối lập thế này, chắc là rất khó.

Trong lòng Cật Qua Thánh Quân vừa suy tư, ánh mắt không tự chủ được bị 'Bạch Thánh mơ hồ' ở đầu cầu bên kia hấp dẫn.

Trên người đối phương tản ra, chính là 'tin tức Bất Hủ' sao chép thô thiển.

Loại 'hàng nhái Bất Hủ' đến cả da lông cũng không tính là này, đối với tu luyện giả dưới cấp Bất Hủ mà nói, lại ẩn chứa diệu dụng không thể tưởng tượng nổi.

Cật Qua Thánh Quân trân trân nhìn chằm chằm Bạch Thánh mơ hồ, ghi nhớ thật kỹ hình tượng của ngài, thông tin trên người ngài.

Bởi vì nhìn chằm chằm quá lâu, đôi mắt hắn bắt đầu khô khốc, đau nhói lên.

Cật Qua Thánh Quân theo bản năng muốn dời tầm mắt đi. "Đừng né tránh ánh mắt, cùng lắm thì nổ con mắt, đừng dời tầm mắt.

Cơ hội như thế này, rất có thể cả đời chỉ có một lần thôi." Lúc này, giọng nói của Bá Tống vang lên bên tai hắn.

Cật Qua Thánh Quân nghiến răng, chống đỡ mí mắt của mình.

Đồng thời, khóe mắt hắn liếc thấy một chuyện...

Bá Tống, vậy mà hoàn toàn không bị ảnh hưởng!

Đôi mắt Bá Tống nhìn thẳng vào 'thể tin tức Bất Hủ Bạch Thánh' ở đầu cầu. "Bá Tống đạo hữu... mắt ngươi không đau sao?" Cật Qua Thánh Quân nhịn không được hỏi. "Không đau, ngược lại còn thấy rất sướng." Tống Thư Hàng cười nói: "Dù sao tôi cũng từng có kinh nghiệm mấy lần, cho nên mắt cũng thích ứng với đẳng cấp thống khổ này rồi.

Có điều Cật Qua tiền bối không cần nghi ngờ bản thân, lần đầu tiên tôi nhìn 'tin tức Bất Hủ', đôi mắt đều nổ tung, ngay cả trang bị Nho Gia Thánh Nhân Chi Nhãn cũng không chống đỡ nổi." Cật Qua Thánh Quân: "..." Lượng thông tin trong câu trả lời này của Bá Tống quá lớn, hắn cũng không biết phải đáp lại thế nào. "Bạch tiền bối, hiệu quả ra chưa?" Tống Thư Hàng dò hỏi...

Lúc này hắn đã hoàn toàn hấp thu tin tức Bất Hủ trong 'bản sao ấn ký Thiên Đạo Bạch', dung nhập vào để bổ sung cho 'chế độ ngụy Bất Hủ' của mình.

Sau nhiều lần tiếp xúc với 'tin tức Bất Hủ', Tống Thư Hàng có thể cảm giác rõ ràng 'chế độ ngụy Bất Hủ' của mình đã đạt đến một loại cực hạn.

Chỉ cần một thời cơ, 'chế độ ngụy Bất Hủ' của hắn sẽ có thể tiến hành một lần lột xác.

Mà lần 'Cửu phẩm thiên kiếp' này rất có thể sẽ trở thành thời cơ cho 'chế độ ngụy Bất Hủ' của hắn! "Ừ, hiệu quả coi như đạt đến dự kỳ." Bạch tiền bối gật đầu nói.

Đầu cầu bên kia, 'ấn ký Thiên Đạo Bạch' đột nhiên dang rộng hai tay như bạch hạc tung cánh, đồng thời co một chân lên, kim kê độc lập.

Cật Qua Thánh Quân: "???" Sau khi hơi ngẩn ra, trong lòng Cật Qua Thánh Quân khẽ động!

Tư thế này, chẳng lẽ trong đó ẩn chứa ý nghĩa đặc thù gì?

Mình có nên ghi nhớ lại, quay đầu hóa ra hình người, hảo hảo nghiên cứu một chút?

Bên kia.

Theo tư thế đặc hữu của Thiên Đạo Bạch hiển hiện, Cửu phẩm thiên kiếp trên đỉnh đầu lần nữa bị ấn xuống đất ma sát một lần.

Tống Thư Hàng lược cảm ứng một chút, liền phát hiện Cửu phẩm thiên kiếp vốn chỉ còn lại 80 ngày tuổi thọ của mình, lại lần nữa bị giảm thọ. 80 ngày tuổi thọ còn sót lại, một hơi bị nén gấp mười lần, từ 80 nén thành 8 ngày...

Mà đây mới chỉ là phần thời lượng thiên kiếp của Tống Thư Hàng.

Thân là chủ thể thi pháp - Bạch tiền bối, hiệu quả bên phía ngài mạnh hơn, 80 ngày 'Cửu phẩm thiên kiếp' còn lại càng là trực tiếp bị nén đến 1 ngày, cuối cùng ngay cả 24 giờ cũng không gom đủ. ...

Cật Qua Thánh Quân ở vách bên kia dù đứng trong gầm cầu cũng nhận được chỗ tốt.

Thời lượng thiên kiếp bên phía hắn cũng bị nén khoảng 60 ngày. "Tiếp theo, xem chính cậu đấy." Bạch tiền bối nói với Tống Thư Hàng: "Tranh thủ nén thời gian độ kiếp của cậu xuống dưới 1 ngày, chúng ta cùng nhau hoàn thành 'Thiên Nhật Chi Kiếp', phá giới trở về." "Có câu này của Bạch tiền bối, tôi yên tâm rồi." Tống Thư Hàng gật đầu.

Hắn đưa tay, nhẹ nhàng gõ cửa trên ngực mình.

Linh Quỷ tiên tử kích thước thu nhỏ mở ra một cánh cửa, sau đó cô nàng giống như chơi cầu trượt, từ ngực Tống Thư Hàng trượt ra.

Linh Quỷ tiên tử thuận theo cầu trượt trượt xuống, thân hình cũng một đường biến lớn, đợi khi cô nàng tiếp đất, đã hóa thành kích thước bình thường.

Tống Thư Hàng: "???" Trước đó xuất hiện cái cửa có thể khóa đã khiến hắn rất kinh ngạc rồi, bây giờ ngay cả cầu trượt cũng bị Linh Quỷ tiên tử chế ra?

Hắn không khỏi sờ sờ ngực mình, đồng thời sờ sờ cái cầu trượt gác ở ngực...

Cái cầu trượt này còn rất dài, hơn nữa là kiểu xoắn ốc, từ ngực hắn xoay tròn một đường bắc xuống mặt đất.

Linh Quỷ tiên tử sau khi tiếp đất lại đưa tay dỡ 'cầu trượt', gấp gọn nó lại, nhét về trong 'cửa'.

Cuối cùng cô nàng còn không quên đóng cửa, khóa cửa lại.

Tống Thư Hàng: "..." Linh Quỷ tiên tử làm dấu tay 'OK' với hắn.

Vọng thiên (nhìn trời), bên trong cơ thể mình hiện tại rốt cuộc là dạng gì đây?

Tại sao mình dùng 'nội soi' cũng không nhìn ra thay đổi chứ?

Tống Thư Hàng hoài nghi thân thể mình có phải bị móc rỗng rồi không?

Là kiểu bị móc rỗng trên ý nghĩa vật lý ấy!

Bên cạnh, khí linh Lưu Tinh Kiếm lên tiếng hỏi: "Hàng Hàng, cần ta hộ pháp cho mọi người không?" "Không cần, Tiểu Tinh Tinh, bước tiếp theo tôi chỉ cần tiến hành đồng bộ công pháp với Linh Quỷ tiên tử là được." Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, Tự Ngã Thi sau lưng hắn?

Bá Thể, chủ động bước lên một bước.

Bá Thể bắt đầu vận chuyển tầng 9 《 Vong Ký Liễu Thần Công 》(Thần công quên mất rồi), cảm giác tồn tại của hắn nháy mắt trở nên trong suốt.

Ngay cả bản thân Tống Thư Hàng cũng bắt đầu quên đi sự tồn tại của 'Bá Thể'.

Có như vậy một khoảnh khắc, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi mình 'Trảm Tam Thi' có phải chưa thành công không, Đệ Tam Thi có phải chưa trảm ra không... suýt chút nữa là muốn động thủ ngay tại chỗ, trảm thêm một cái Đệ Tam Thi ra!

Đối diện, Linh Quỷ tiên tử khẽ gật đầu, phối hợp vận chuyển 《

Vong Ký Liễu Thần Công 》, đồng bộ với Tự Ngã Thi. 《 Vong Ký Liễu Thần Công 》 của Linh Quỷ tiên tử là học được trong 'bí cảnh' của hệ phái Ngư Cược cư sĩ, hơn nữa cô nàng còn thông qua bí cảnh của hệ phái cư sĩ nắm giữ được thủ đoạn ảnh hưởng thời lượng thiên kiếp.

Sau khi Tự Ngã Thi + Linh Quỷ tiên tử đồng bộ, 'thiên kiếp' trên bầu trời nhắm vào Tống Thư Hàng bị kích thích, bắt đầu bạo động.

Cửu phẩm thiên kiếp của Tống Thư Hàng lúc này đã trải qua mấy lần giảm thọ + nén, uy lực đã trướng lớn đến mức độ vô cùng khủng bố, thiên kiếp lúc này mỗi một đòn công kích đều đủ để gây thương tổn cho Cửu phẩm Kiếp Tiên hàng thật giá thật.

Hiện tại, theo sự nén ép cuối cùng của 'Linh Quỷ tiên tử + Tự Ngã Thi', 'Thiên Nhật Chi Kiếp' của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng rốt cuộc một hơi bị ép đến giai đoạn Chung Kiếp!

Thiên kiếp của cả hai đều tiến vào ngày cuối cùng. "Thành công rồi." Tống Thư Hàng nói.

Thiên kiếp của hắn cũng tiến vào hàng ngũ không đến 24 giờ.

Bạch tiền bối nhắc nhở: "Chuẩn bị sẵn sàng, Chung Kiếp không dễ độ đâu." "Vâng!" Tống Thư Hàng gật đầu.

Vốn dĩ ngày cuối cùng của Thiên Nhật Chi Kiếp - 'Chung Kiếp' đã đáng sợ vô cùng, khiến cho bao nhiêu Bát phẩm Huyền Thánh sau khi chống đỡ qua 999 ngày, phải ôm hận ở ngày cuối cùng.

Hiện tại, thiên kiếp của Bạch tiền bối và hắn càng là trải qua mấy lần 'nén thời lượng', hơn nữa còn là tổ đội độ kiếp, uy lực chỉ sẽ càng đáng sợ hơn! "Tôi sẽ dùng thái độ đối mặt với 'đại lão Trường Sinh Giả' để đối mặt với Chung Kiếp này." Tống Thư Hàng ổn trọng nói. "Ừ, phải như thế." Bạch tiền bối nhẹ nhàng vén y phục, để 'pháp y' của mình hóa ra diện mục vốn có, hóa thành một bộ cổ trang trường phục màu trắng soái khí.

Cật Qua Thánh Quân ở vách bên kia thật vất vả mới từ trong 'tin tức Bất Hủ' hồi thần lại, lại nghe được cuộc đối thoại giữa Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

Nếu là hai vị Bát phẩm Huyền Thánh bình thường khi độ Cửu phẩm thiên kiếp mà đối thoại như thế, vậy khẳng định là chém gió.

Bát phẩm Huyền Thánh solo với Trường Sinh Giả?

Chỉ có một con đường chết!

Nhưng người đối thoại là Bạch Thánh và Bá Tống, Cật Qua Thánh Quân lại rơi vào trạng thái mê tín, ẩn ẩn cảm thấy vô cùng đáng tin.

Nói không chừng Bá Tống và Bạch Thánh, thật sự từng chiến với Trường Sinh Giả cũng nên? ...

Trong hư không.

Các loại hình dạng thiên kiếp cũng tầng tầng lớp lớp xuất hiện.

Chung Kiếp, 24 giờ cuối cùng, là cơ hội cuối cùng của Cửu phẩm thiên kiếp, cũng là sự quật cường cuối cùng của nó!

Lần này, nó không còn giữ lại nữa, tất cả thủ đoạn toàn bộ bị nó móc ra! 'Thiên kiếp hiện đại hóa' từng bị Bạch Thánh cày nát cũng đang ngưng tụ, các loại vũ khí hiện đại hóa, tên lửa, vũ khí hạt nhân vân vân, đều bắt đầu thành hình.

Hơn nữa, những thiên kiếp hiện đại hóa này, toàn bộ là phiên bản cường hóa uy lực Cửu phẩm.

Chương 2895

Vô số thiên kiếp hiện đại hóa, trong kiếp vân, cấu trúc ra một quốc độ quân sự hiện đại hóa khổng lồ.

Đây là thiên kiếp 【 Thì hiện tại tiếp diễn 】!

Mà bên cạnh thiên kiếp hiện đại hóa, có rất nhiều pháp khí tu luyện giả kiểu dáng cổ xưa, thần binh, Thiên Kiếp Chi Mâu, Thiên Tai Chi Kiếm... các loại thiên kiếp hiển hiện.

Lại có từng ấn ký tu luyện giả từng ở thời cổ đại chống lại thiên kiếp và lưu lại dấu ấn cá thể mạnh mẽ trong thiên kiếp, cũng bị thiên kiếp hiển hóa ra, hóa thành 'thiên kiếp hình người', đứng trên đỉnh kiếp vân!

Bộ phận này, là thiên kiếp 【 Thì quá khứ 】!

Không chỉ như thế, bên cạnh thiên kiếp quá khứ và hiện tại tiếp diễn, còn có một số thiên kiếp phong cách khoa học viễn tưởng đang ngưng tụ.

Rất nhiều vũ khí chỉ tồn tại trong 'khái niệm tương lai' cũng bị thiên kiếp ngưng tụ ra.

Phong cách vũ khí thiên kiếp kia, chỗ nào cũng để lộ ra sát cơ vô hạn.

Những vũ khí khái niệm tương lai này tạo hình kỳ lạ, chỉ nhìn ngoại hình rất khó phán đoán hiệu quả của chúng.

Đây là thiên kiếp 【 Thì tương lai 】!

Cửu phẩm thiên kiếp 'Chung Kiếp' lần này có thể nói là dốc hết toàn lực.

Đem diện mạo thiên kiếp ba loại hình thái Quá khứ, Hiện tại, Tương lai, một hơi bày ra hết.

Sau khi ba đại hình thái đồng thời xuất hiện, ẩn ẩn còn sinh ra một loại cộng hưởng, kèm theo một loại uy lực 'thời gian luân hồi' gia thành.

Trong thiên kiếp luân hồi Quá khứ, Hiện tại, Tương lai này.

Tất cả thiên kiếp khóa chặt Bá Tống, khóa chặt Bạch Thánh!

Nhưng chúng không trực tiếp rơi xuống, mà vẫn đang cường hóa, chồng chất cường hóa với mức độ tang tâm bệnh cuồng. [Đây đã hoàn toàn không phải là thiên kiếp '8 tấn thăng 9' nữa rồi!] Cật Qua Thánh Quân bên cạnh nhìn đến da đầu tê dại.

Trong thiên kiếp luân hồi Quá khứ, Hiện tại, Tương lai này, vô luận đến bao nhiêu Bát phẩm Huyền Thánh đều chỉ có một con đường chết!

Cật Qua Thánh Quân lúc này đều ẩn ẩn cảm ứng được sự quật cường của thiên kiếp.

Dưới thiên kiếp như vậy, Bá Tống và Bạch Thánh có thể vượt qua không?

Chỉ nhìn số liệu thì tỷ lệ Bá Tống và Bạch Thánh sống sót tiếp cận bằng 0.

Nhưng Cật Qua Thánh Quân không biết vì sao lại có niềm tin mù quáng. "Cố lên nha, Bá Tống, Bạch Thánh!" Cật Qua Thánh Quân kêu lên: "Đừng thua thiên kiếp!" Oanh ~~ Trên bầu trời, hình thái thiên kiếp Quá khứ dẫn đầu oanh tạc xuống.

Hàng trăm thiên kiếp hình người cường giả, hàng ngàn Thiên Kiếp Chi Mâu, pháp khí tru tiên thiên kiếp, oanh tạc xuống phía dưới!

Bên dưới, tiếng nổ như sấm rền, không ngừng chấn động.

Nhưng Cật Qua Thánh Quân bên cạnh lại trừng lớn mắt, cằm lần nữa trật khớp.

Thiên kiếp nhìn qua đáng sợ và uy mãnh như vậy, nhưng không biết vì sao, nhóm thiên kiếp 'thì Quá khứ' này lại khóa chặt một khu vực đất trống cách Bá Tống và Bạch Thánh rất xa rất xa, điên cuồng oanh tạc!

Cứ như thể trên mảnh đất trống kia có tồn tại mà thiên kiếp căm hận nhất vậy.

Mà Bạch Thánh và Bá Tống, không tổn hao gì.

Cật Qua Thánh Quân: "???" Thiên kiếp đại gia hôm nay... rốt cuộc bị chọc cho mù rồi sao?

Nếu không mù, vậy Bá Tống và Bạch Thánh to đùng đứng đó, thiên kiếp lại cứ lựa miếng đất trống cách hai người rất xa mà điên cuồng oanh tạc, là đang làm cái gì?

Cũng không thể là bắn pháo chỉ thiên hù dọa chứ?

Đều đến giai đoạn 'Chung Kiếp' rồi, hù dọa căn bản không có bất cứ ý nghĩa gì. [Hay là, thiên kiếp túng rồi?] Lại một ý niệm hiện lên trong đầu Cật Qua Thánh Quân.

Từ cục diện trước mắt mà xem, Cửu phẩm thiên kiếp Chung Kiếp đáng sợ đích xác giống như là túng rồi vậy. "Là hiệu quả của Linh Quỷ tiên tử và Tự Ngã Thi của cậu?" Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng hỏi. "Vâng." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Linh Quỷ tiên tử nhà tôi có một môn bí pháp đặc thù, phối hợp 《 Vong Ký Liễu Thần Công 》 có thể ảnh hưởng thiên kiếp.

Có điều, bí pháp cụ thể là gì... tôi quên mất rồi." Đây chính là chỗ vô cùng khiến người ta đau trứng của hệ phái Ngư Cược cư sĩ.

Có đôi khi dù muốn giới thiệu bọn họ một chút, khen sự trâu bò của hệ phái bọn họ một chút, nhưng vừa mở miệng thì trong đầu trống rỗng, căn bản không biết phải giới thiệu gì với người khác.

Tống Thư Hàng hoài nghi sở dĩ hệ phái cư sĩ có thể vẫn luôn lưu truyền xuống, từ viễn cổ lưu truyền đến nay, rất có thể là đại lão sáng tạo công pháp cứ liên tục quên mất chuyện mình đã thu đồ đệ, sau đó vị đại lão này cứ không ngừng tìm kiếm đệ tử trong chư thiên vạn giới, thu truyền nhân, mới khiến môn phái này lưu truyền đến nay. "Chỉ ảnh hưởng thiên kiếp?" Bạch tiền bối hỏi, bởi vì ngài phát hiện ngoại trừ ngài ra, Cật Qua Thánh Quân bên cạnh dường như cũng không chịu ảnh hưởng.

Tống Thư Hàng tiếp tục gật đầu nói: "Đúng vậy." Linh Quỷ tiên tử và Tự Ngã Thi liên thủ, chỉ sẽ ảnh hưởng đến thiên kiếp, khiến thiên kiếp 'không cách nào khóa chặt Tống Thư Hàng', nhưng hiệu quả 'tiểu trong suốt' này lại sẽ không ảnh hưởng đến người bên cạnh.

Còn về việc vì sao thiên kiếp ngay cả Bạch tiền bối cũng bỏ qua, Tống Thư Hàng cũng không biết được.

Cật Qua Thánh Quân bên cạnh nghe đến đây, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ 'Ngọa tào'...

Thực sự là cạn lời!

Hắn cả đời này trải qua vô số sóng to gió lớn, vượt qua từng lần thiên kiếp, nhưng hắn chưa bao giờ nghĩ tới 'thiên kiếp' vậy mà còn có thể nằm thẳng (thảng quá) như Bá Tống, Bạch Thánh trước mắt. 《Vong Ký Liễu Thần Công》 rốt cuộc là thần công hệ nào?

Vậy mà có thể bắt nạt thiên kiếp đến tình trạng như thế?

Hệ phái này rốt cuộc còn thu đệ tử không?

Cật Qua sống lâu như vậy, tự nhiên cũng sẽ có một số hậu bối...

Lúc này hắn đang suy tính xem có nên giao hậu bối cho Bá Tống, đầu nhập vào cái hệ phái 《Vong Ký Liễu Thần Công》 kia hay không. "Vậy Tiểu Tống Tống, chúng ta chẳng phải chỉ cần đứng tại chỗ, chờ Cửu phẩm thiên kiếp Chung Kiếp oanh tạc xong là xong chuyện?" Khí linh Lưu Tinh Kiếm - Bạch tiền bối bản Q vui vẻ hỏi. "E là không được." Tống Thư Hàng lắc đầu.

Lưu Tinh Bạch bản Q nghi hoặc nói: "Vì sao?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn ba đại hình thái thiên kiếp 'Quá khứ, Hiện tại, Tương lai' trên bầu trời, giải thích: "Bởi vì thiên kiếp có công kích tẩy đất toàn bản đồ a." Nếu bọn họ độ kiếp không phải ở 'thế giới thiên kiếp' đặc thù, mà là trực tiếp ở trong vũ trụ mênh mông hiện thế, vậy nói không chừng thiên kiếp trên đầu dưới hiệu quả bí pháp của Linh Quỷ tiên tử, không biết sẽ đánh lệch đến góc nào của vũ trụ.

Đáng tiếc 'thế giới thiên kiếp' này không giống hiện thế, diện tích của nó có hạn.

Tiếp theo thiên kiếp công kích, công kích tẩy đất toàn bản đồ một khi rơi xuống, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối vẫn cần chống cự. "Nhưng không cần quá lo lắng, dù là thiên kiếp công kích toàn bản đồ, cũng sẽ có một 'điểm trung tâm' sát thương cao nhất.

Mà chỉ cần ảnh hưởng bí pháp của Linh Quỷ tiên tử trên người Thư Hàng còn đó, cái 'điểm trung tâm' sát thương cao nhất kia sẽ không rơi xuống gần chúng ta." Bạch tiền bối đưa tay triệu hồi Thần Kiều, nhưng không giải tán chúng.

Hiển nhiên lát nữa trong quá trình độ kiếp, ngài còn cần dùng đến 'Thần Kiều' này.

Sau khi Thần Kiều trở về, Bạch tiền bối ngồi nghiêng trên lan can Thần Kiều, ngài đưa tay lấy ra một ít cành cây, bắt đầu gọt 'phi kiếm dùng một lần', chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo.

Cách đó không xa, thiên kiếp thuộc về 'Thì quá khứ hoàn thành' vẫn đang không ngừng ném xuống, điên cuồng trút giận.

Từng đạo 'thiên kiếp pháp khí thần binh' cuồng bạo oanh tạc xuống, nổ ra từng hố to trên mặt đất; Tiên lôi trường mâu phóng xuống như không cần tiền...

Chỉ còn lại mấy tôn thiên kiếp hình người do 'cường giả lạc ấn' hóa thành vẫn lặng lẽ đứng trên kiếp vân hư không, không ra tay. "Đến rồi, công kích phạm vi sắp rơi xuống rồi." Tống Thư Hàng lên tiếng, hắn vẫn luôn nhìn chằm chằm thiên kiếp.

Thiên kiếp 'thì Quá khứ hoàn thành' cũng có công kích phạm vi toàn bản đồ.

Chỉ thấy có hai mươi bốn viên châu pháp khí được tế ra từ trên kiếp vân, mỗi một viên châu đều chớp động hào quang ngũ sắc.

Tuy là pháp khí hình chiếu, nhưng pháp khí hình chiếu do 'Cửu phẩm thiên kiếp Chung Kiếp' đã qua tổ đội độ kiếp + nén cường hóa huyễn hóa ra, sức mạnh bùng nổ trong nháy mắt đã không yếu hơn bản thể pháp khí này.

Xoát ~ Hai mươi bốn viên thần châu ngũ sắc này kết thành một chuỗi, trong mỗi viên châu đều phảng phất ẩn chứa sức mạnh của một thế giới.

Thần châu từ trên không quất xuống, không có thủ đoạn công kích phức tạp, thô bạo đơn giản. "Tiểu Tống Tống có thể ứng phó không?" Lưu Tinh Bạch bản Q hỏi. "Cứ giao cho tôi, công kích trình độ này, tôi chỉ cần tế ra Bạch Cốt Cự Nhân là có thể dễ dàng đỡ được." Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, hắn liền chuẩn bị ngưng tụ pháp thuật hộ thể 'Cốt Cự Nhân Tống Đầu Gỗ'.

Nhưng sau lưng hắn, có một bóng người lại chủ động nghênh kích với tốc độ nhanh hơn.

Là @#%× Tiên Tử!

Cô nàng trước tiên đưa tay chống một cái, một hư ảnh 'Viễn Cổ Thiên Đình' khổng lồ được cô nàng giải phóng ra, bao trùm lấy Tống Thư Hàng và Bạch Thánh, thậm chí bảo hộ hơn nửa không gian độ kiếp Cửu phẩm vào trong đó.

Uy lực chiêu này đã vượt xa thủ đoạn Kiếp Tiên bình thường, có mấy phần uy năng của 'thủ đoạn Trường Sinh Giả'.

Sau khi giải phóng pháp thuật hộ thể xong, @#%× Tiên Tử chủ động xuất kích!

Bị động chịu đòn cũng không phải phong cách của cô nàng. "Á ~" Công Đức Xà Mỹ Nhân gọi.

Công Đức Phì Kình từ trên người Tống Thư Hàng nhảy ra, bành trướng như thổi khí, hóa thành tọa kỵ.

Đồng thời, đuôi của Công Đức Xà Mỹ Nhân phân nhánh, chia thành chín cái đuôi, cô nàng dùng sức nhảy lên, đuôi rắn như bạch tuộc hấp phụ trên lưng Công Đức Phì Kình.

Một rắn một cá voi lao về phía thiên kiếp hai mươi bốn viên thần châu kia. "Tiên tử đừng quên mang theo vũ khí." Thiện Thi trong Tam Thi kêu lên.

Thiện Thi chắp hai tay, giơ cao qua đỉnh đầu, tăng bào quấn chặt quanh người, hai chân khép lại, cả cơ thể duỗi thẳng tắp thành hình chữ 'nhất'.

Sau đó, Thiện Thi giống như một cây trường thương, phá không bay đi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân trong hư không đưa tay kẹp một cái, kẹp 'Bá Thiện Tăng Thương' vào bên hông, công đức chi quang vô tận từ trên cái đầu trọc của Thiện Thi bạo trướng ra, chói mắt cực kỳ.

Mà công đức chi quang chói mắt này trải qua Thiện Thi hợp tịnh song chưởng ngưng tụ, lại hóa thành lưỡi thương ánh sáng dài bốn mươi mét.

Cô nàng giống như một nữ kỵ sĩ lấp lánh, anh dũng không sợ hãi, phát động xung kích về phía thiên kiếp khủng bố!

Chương 2896

Đồng thời, trong miệng cô nàng còn phát ra khẩu hiệu xung kích đầy chiến ý: "Con sâu bọ nhà ngươi, muốn bóp chết cũng hơi đau tay đấy!" [Thiên kiếp đáng sợ như thế đối với cô ấy mà nói, đều chỉ là sâu bọ làm đau tay sao?] Cật Qua Thánh Quân nhìn chằm chằm @#%× Tiên Tử, thầm nghĩ trong lòng.

Phảng phất như đoán được suy nghĩ trong lòng Cật Qua tiền bối, Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: "Sâu bọ đau tay, đúng là xưng hô khiến người ta hoài niệm." Có điều hiện tại, Bá Tống hắn đã là 'Tiểu Lão Hứa' biết làm đau tay người khác, không còn là con sâu bọ nhu nhược trước kia nữa.

Thấy Công Đức Xà Mỹ Nhân xung kích ra ngoài, Tống Thư Hàng tạm dừng ngưng tụ 'Bạch Cốt Cự Nhân', lớn tiếng nhắc nhở: "Công Đức tiên tử, lát nữa ra tay chú ý lực độ nhé, đừng làm hỏng phẩm chất thiên kiếp!" Mấy viên châu thiên kiếp này, ngoại hình đẹp như vậy, vừa nhìn đã khiến người ta thèm ăn.

Cho nên, đừng phá hoại nó quá mức mới tốt. @#%× Tiên Tử trong hư không tuy không trả lời Tống Thư Hàng, nhưng động tác trong tay cô nàng lại nhiều thêm một đạo 'nhu kình'...

Dù sao, 'đồ ăn thiên kiếp' là thứ hiếm hoi cô nàng có thể 'ăn' được ngoài 'Thiệt Trán Liên Hoa' và 'hạt sen Đao Ý Thông Huyền'.

Thân là Công Đức Chi Thể, thứ cô nàng có thể trực tiếp ăn không nhiều lắm.

Trong hư không, sức mạnh của hai mươi bốn viên châu kia liên tục không ngừng quét xuống.

Đặc biệt là khi Công Đức Xà Mỹ Nhân chủ động hiện thân, hai mươi bốn viên châu này cuối cùng cũng tìm được vật có thể khóa chặt, tập trung hỏa lực vào Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Đối mặt với đòn hợp kích của hai mươi bốn viên châu, Công Đức Xà Mỹ Nhân không hề sợ hãi, thậm chí không né tránh.

Cô nàng giơ 'Bá Thiện Tăng Thương' lên, trường thương ánh sáng bốn mươi mét đón đỡ sức mạnh của hai mươi bốn viên châu, nghịch lưu mà lên.

Sức mạnh của hạt châu phảng phất như biển rộng vô lượng, trút xuống.

Mà trường thương trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân chính là thần trượng rẽ sóng đại dương mênh mông!

Sức mạnh thần châu vừa bị mũi thương của 'Bá Thiện Tăng Thương' đâm trúng liền nổ tung, phân ly sang hai bên, lộ ra một đại lộ cho Công Đức Xà Mỹ Nhân thông hành.

Trong nháy mắt, Công Đức Xà Mỹ Nhân liền lao đến trước mặt bản thể của hai mươi bốn viên châu.

Mũi thương của cô nàng nhẹ nhàng khều một cái, nhu kình khéo léo thi triển ra.

Hai mươi bốn viên châu xâu chuỗi cùng một chỗ bị nhẹ nhàng đánh tan, nhưng bề mặt viên châu lại không có một vết xước.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tiếp tục khều, từng viên châu bị hất về phía lỗ đen 'Trường Sinh Trụ - Côn Vương Trụ' bên dưới, được lưu trữ vào trong Côn Vương Trụ để bảo quản tươi mới. "Nha ~" Sau khi khều xong hai mươi bốn viên châu, Công Đức Xà Mỹ Nhân giơ thương, nhắm vào mười mấy tôn thiên kiếp hình người do 'cường giả lạc ấn' hóa thành trên kiếp vân.

Sau đó, cô nàng không chút do dự phát động đợt xung kích mới.

Từ sau khi trở thành công đức chi lực của Bá Tống, chỉ cần Bá Tống không chết, cô nàng có thể vô hạn phục sinh.

Cho nên, dù là một chấp mười mấy, cô nàng cũng không sợ.

Càng huống hồ, 'Bá Thiện Tăng Thương' trong tay cô nàng còn tự mang thuộc tính 'ngáo', chỉ cần sử dụng Bá Thiện, Công Đức Xà Mỹ Nhân sẽ bị lây, trở nên đặc biệt tăng động.

Phía dưới.

Tống Thư Hàng day day thái dương: "Đau não." Hắn còn muốn mượn bí thuật của 'Linh Quỷ tiên tử', tiêu hao thêm một ít hỏa lực thiên kiếp, không ngờ @#%× Tiên Tử quá tăng động, trực tiếp lao lên tận kiếp vân. "Nhưng như vậy cũng tốt, hơn nữa đằng nào cũng là Chung Kiếp rồi, trực tiếp lên đánh nổ đi." Bạch tiền bối đứng lên, bên cạnh ngài đã có thêm mười mấy thanh 'phi kiếm dùng một lần'.

Xem ra, Bạch tiền bối đã chuẩn bị sẵn sàng. "Bạch tiền bối ngài đã nói vậy, thế thì lên thôi!" Tống Thư Hàng nói, hắn đưa tay khẽ vẫy, sắp xếp chi viện cho Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Bá Tống hắn từ khi tu luyện đến nay, bình quân mỗi tháng độ một lần thiên kiếp, mỗi lần độ kiếp chưa bao giờ chỉ có hắn Bá Tống lấy nhiều bắt nạt ít, khi chiến thiên kiếp hắn đều là tổ đội cày thiên kiếp, đâu đến lượt thiên kiếp lấy nhiều bắt nạt ít, dùng số lượng để bắt nạt hắn?

Không phải chỉ là mười mấy tôn thiên kiếp hình người do 'cường giả lạc ấn' hóa thành sao?

Tâm niệm Tống Thư Hàng vừa động, mấy đạo thân ảnh từ trên người hắn hiện ra, bám sát Công Đức Xà Mỹ Nhân lao về phía hư không kiếp vân.

Một tôn là phân thân hàng chính hãng thuần khiết của Tống Thư

Hàng, hắn vẫn luôn thay thế Bá Tống độ Cửu phẩm thiên kiếp, lúc này sau khi hội hợp với bản thể, bị thu hồi, lại phân liệt ra, liền đồng bộ chiến lực của bản thể.

Sau đó là Ác Thi và Tự Ngã Thi, bám sát phân thân mà lên.

Bảy cây 'Bá Thần Trụ' cũng đồng dạng phóng lên tận trời, cung cấp chi viện cho Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Ta sẽ cắt lìa chiến khu, chúng ta không cần đồng thời đối mặt với ba loại thiên kiếp 'Quá khứ, Hiện tại, Tương lai'." Bạch tiền bối nhẹ nhàng nhảy lên, đứng trên lan can 'Thần Kiều'.

Ngón tay ngài điểm nhẹ, mười mấy thanh 'phi kiếm dùng một lần' phá không bay đi, đâm về phía kiếp vân. "Cắt lìa chiến khu?

Bạch tiền bối ngài không phải định tống 'Cửu phẩm thiên kiếp' vào phòng tối nhỏ của Thiên Đạo đấy chứ?" Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động, dò hỏi. "Không cần phiền toái như vậy ~" Bạch tiền bối mím môi cười khẽ.

Mười mấy thanh phi kiếm dùng một lần đâm vào kiếp vân, giống như 'đường ranh giới', cắm giữa các thiên kiếp Quá khứ, Hiện tại, Tương lai.

Sau đó, dưới sự chăm chú của Tống Thư Hàng và Cật Qua Thánh Quân, toàn bộ không gian kiếp vân bị cắt thành ba không gian độc lập khác nhau.

Cật Qua Thánh Quân trừng lớn mắt...

Trong 'không gian Cửu phẩm thiên kiếp' lại cắt ra không gian nhỏ độc lập?

Cái này cũng làm được?

Loại 'Giới trung Giới' này, cho dù là đại bộ phận Cửu phẩm Kiếp Tiên thâm niên cũng không làm được.

Mà Bạch Thánh, vẫn chỉ là Bát phẩm. "Đi thôi, trên thực tế, cứ một mực né tránh Chung Kiếp là một sự lãng phí.

Chung Kiếp vẫn nên trực tiếp đi thừa nhận, sẽ có hiệu quả tôi luyện hơn." Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Ngài nhẹ nhàng giẫm lên Thần Kiều, Thần Kiều nâng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lên, đầu kia của cầu gác vào trong không gian 'Hiện tại kiếp'.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng thuận theo Thần Kiều, độn nhập vào thiên kiếp hiện đại hóa đại biểu cho 'Hiện tại'.

Vô số 'thiên kiếp hiện đại hóa' vẫn mờ mịt chuyển động... chúng vẫn không cách nào khóa chặt vị trí của Bá Tống.

Muốn công kích được Tống Thư Hàng, chỉ có dẫn nổ đám 'vũ khí hạt nhân thiên kiếp' đã được cường hóa kia.

Nhưng theo quy trình bình thường, đám vũ khí hạt nhân thiên kiếp này phải sau khi rơi xuống mới nổ. "Thư Hàng, chuẩn bị xong chưa?

Ta muốn một hơi dẫn nổ toàn bộ 'thiên kiếp hiện đại hóa'." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng vội vàng thi triển Tứ Đại Thối Thể Thần Công. 《Biến Dị Cương Thủ》, 《Nho Gia Kim Cương Thân》, 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》 cùng với 《Dịch Thái Kim Thân Quyết》 của Bàn Cầu đại lão.

Tứ đại công pháp thối thể toàn khai, một bầy khỉ mặc Nho phục hiện ra, tay nâng kinh thư.

Nhưng lần này, còn chưa đợi đám Thánh Viên mở miệng, Bạch tiền bối đã ra tay trước một bước, linh lực trong tay ngài ngưng tụ thành dạng sợi, nhẹ nhàng gạt một cái.

Từng quả 'thiên kiếp hiện đại hóa' trực tiếp bị dẫn nổ.

Uy lực thiên kiếp bùng nổ, nuốt chửng Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

Cật Qua Thánh Quân bên dưới có chút xem không hiểu, không biết ý nghĩa thao tác của Tống Thư Hàng và Bạch Thánh.

Không hiểu vì sao bọn họ lại đột nhiên tự mình đưa tới cửa, mặc cho thiên kiếp oanh tạc?

Tống Thư Hàng toàn lực chống đỡ tứ đại thối thể công pháp, uy lực thiên kiếp đang điên cuồng xung kích thân thể hắn, đem lại cho hắn từng đợt đau đớn kịch liệt.

Không chỉ như thế, trong ảnh hưởng của thiên kiếp nổ tung, thần thức Tống Thư Hàng chịu ảnh hưởng. "Bạch tiền bối?

Bạch tiền bối ngài ở đâu?" Tống Thư Hàng phát hiện trong vụ nổ, mình và Bạch tiền bối dường như bị lạc nhau.

Bạch tiền bối cũng không đáp lại hắn.

Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đừng nói với tôi, lúc này thuộc tính tránh hung của Bạch tiền bối phát tác nhé?

Lược suy tư, Tống Thư Hàng thu hồi tứ đại thối thể thần công...

Chuyển hóa trạng thái của mình thành 'chế độ ngụy Bất Hủ'.

Mà ngay khi hắn vừa chuyển hóa hoàn thành, vô số sức mạnh thiên kiếp nổ tung liền dũng mãnh lao vào trong làn khói 'ngụy Bất Hủ', căng phồng cơ thể hắn lên.

Tống Thư Hàng của hiện nay, 'chế độ ngụy Bất Hủ' đã mạnh hơn lúc ban đầu rất nhiều... mỗi lần hắn tiếp xúc với tin tức 'Bất Hủ', chế độ ngụy Bất Hủ sẽ tiến hành một lần thăng cấp cập nhật, vá lỗi.

Cho nên, lúc này sức mạnh thiên kiếp cuồng bạo dung nhập vào 'thân thể ngụy Bất Hủ' của hắn, ngoại trừ hơi trướng đau ra, vẫn chưa đủ để tạo thành thương tổn trí mạng đối với 'thân thể ngụy Bất Hủ' của Tống Thư Hàng.

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng vẫn có chút bất an... một Bạch tiền bối to đùng như thế, đột nhiên lại biến mất.

Theo kinh nghiệm dĩ vãng mà xem, lúc này không phải lúc làm chim đầu đàn, khi cần thiết có thể cân nhắc 'túng' một chút.

Ngay khi Tống Thư Hàng suy tư như thế, bên tai vang lên giọng nói của Bạch tiền bối: "Không cần hoảng..." Bạch tiền bối và Lưu Tinh Kiếm vẫn không thấy tăm hơi, nhưng cánh tay 'nguyên thần hình chiếu' của ngài đang ngoắc trong khuỷu tay Tống Thư Hàng.

Lúc này, thông qua cánh tay 'Bạch tiền bối' này làm kết nối, 'tin tức thiên kiếp' dung nhập trong cơ thể Tống Thư Hàng bị Bạch tiền bối nhanh chóng giải mã.

Mà dưới sự dẫn dắt của Bạch tiền bối, đại não Tống Thư Hàng vận chuyển với tần suất cao... hắn đã có một khoảng thời gian không tiến hành đại não vận chuyển tần suất cao kịch liệt như vậy.

Ngoài ra, dưới sự ủy quyền của Tống Thư Hàng, toàn bộ kiến thức về 'Thiên kiếp đại gia' trong đầu đều được trích xuất ra, dùng số liệu hỗ trợ Bạch tiền bối giải mã hành động của 'thiên kiếp'.

Thời đại dữ liệu lớn (Big Data), thông tin số liệu quan trọng hơn tiền bạc.

Số liệu Tống Thư Hàng trích xuất ra đối với hành động 'giải mã' của Bạch tiền bối mà nói, là một cú hỗ trợ cực mạnh.

Sự hiểu biết của Bá Tống đối với 'thiên kiếp', kỳ thực vô cùng sâu sắc, vượt xa tu sĩ cùng cảnh giới...

Thậm chí, ngay cả một bộ phận Trường Sinh Giả hiểu biết về 'thiên kiếp' cũng chưa chắc thấu đáo được như Tống Thư Hàng!

Từ khi tu hành đến nay, luôn bầu bạn với Tống Thư Hàng, ngoại trừ các quải kiện (vật treo) trên người, các đại lão và các tiền bối thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' ra, thì phải kể đến Thiên kiếp đại gia là bầu bạn thời gian dài nhất!

Mỗi tháng đều phải gặp một lần, có khi thậm chí còn phải gặp mấy lần.

Mỗi lần độ kiếp đều là biến dị, đa dạng các kiểu.

Chương 2897

Vì để Tống Thư Hàng mỗi lần độ kiếp có cảm giác mới mẻ, Thiên kiếp đại gia cũng là vắt kiệt tâm tư.

Thậm chí ngay cả ba ba của thiên kiếp là 'Thiên Phạt' Tống Thư Hàng cũng từng tiếp xúc mấy lần.

Sự hiểu biết của hắn đối với thiên kiếp, hoàn toàn đạt đến cấp độ có thể viết sách xuất bản!

Mà sự hiểu biết của Bạch tiền bối đối với 'thiên kiếp', đồng dạng thâm bất khả trắc...

Ngài chính là tồn tại đùa bỡn thiên kiếp trong lòng bàn tay, mỗi lần Bạch tiền bối độ kiếp, đều không phải ngài đang độ kiếp, mà là thiên kiếp đang độ ngài.

Thông tin số liệu thiên kiếp của hai 'chuyên gia nghiên cứu thiên kiếp' đỉnh tiêm thế giới hợp lại cùng nhau, lại phân tích sức mạnh thiên kiếp xâm nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Tốc độ giải mã lập tức từ mạng 3G tiến hóa thành 5G, vèo một cái, các loại sức mạnh thiên kiếp liền bị nháy mắt bạo phá, giải mã hoàn tất.

Nhưng mục tiêu của Bạch tiền bối không chỉ đơn thuần là giải mã 'tin tức thiên kiếp' ra, mỗi lần Bạch tiền bối ra tay, đều chỉ thẳng yếu tố cốt lõi của sự kiện.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Bạch tiền bối kết hợp thông tin thiên kiếp của Tống Thư Hàng và chính mình + thông tin của Cửu phẩm Chung Kiếp, kiếm chỉ quy tắc siêu nhiên 'Quy tắc Thiên kiếp'... cái này cũng giống như 'Quy tắc

Huyền Thánh Giảng Pháp', là quy tắc hậu cung chuyên thuộc về Thiên Đạo.

Loại quy tắc về lý thuyết căn bản không thể bị tu luyện giả nắm giữ này, dưới sự bạo lực phá giải của Bạch tiền bối, chậm rãi hiện ra, bại lộ trước mắt Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Dù hiện tại chỉ giải mã ra một góc băng sơn của 'Quy tắc Thiên kiếp', nội tâm Tống Thư Hàng cũng bị chấn động mạnh. "Bạch tiền bối, ngài quả thực ngầu lòi." Tống Thư Hàng cảm giác mình hiện tại hóa thân thành Cật Qua Thánh Quân bên cạnh, đầy đầu chỉ muốn hô 666 để biểu đạt sự bội phục trong nội tâm đối với Bạch tiền bối. "Ừ, ta biết." Bạch tiền bối đáp.

Chuyện ngài ngầu lòi, căn bản không cần Thư Hàng nhắc nhở. "Ý của tôi là hành động giải mã 'Quy tắc Thiên kiếp' của Bạch tiền bối ngài, ngầu lòi." Tống Thư Hàng bổ sung. "Ồ." Bạch tiền bối trả lời một chữ. [Ơ?

Sao lại biến thành trả lời một chữ, chẳng lẽ Bạch tiền bối không hài lòng với 666 của mình?] Trong lòng Tống Thư Hàng khẽ động.

Đang suy tư, càng nhiều 'Quy tắc Thiên kiếp' bại lộ trước mắt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng cảm giác đầu mình bắt đầu trướng đau, đại não như bị sét đánh, có cảm giác đau đớn tê dại...

Đây cũng giống như lúc trước tiếp xúc với 'Quy tắc Huyền Thánh Giảng Pháp', là cái giá phải trả sau khi hắn tiếp xúc với quy tắc siêu nhiên.

Nếu không phải hắn thường xuyên tiếp xúc với 'tin tức Bất Hủ' + chế độ ngụy Bất Hủ, lúc này đại não nói không chừng đã không chịu nổi xung kích do 'Quy tắc Thiên kiếp' mang lại, bị tin tức quy tắc nổ tung đầu! "Đau đầu." Tống Thư Hàng nói. "Nhịn chút là qua thôi, ráng lên." Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên. "Yên tâm đi, Bạch tiền bối.

Đối với chuyện nhẫn nại thống khổ này, tôi là chuyên nghiệp." Tống Thư Hàng tự tin nói. "Ừ." Bạch tiền bối nói. "Thật ra bình thường Bạch tiền bối ngài cũng ngầu lòi, không chỉ là giải mã 'Quy tắc Thiên kiếp' ngầu lòi, hành động bình thường cũng là trình độ ngầu bá cháy." Tống Thư Hàng vừa nhịn cơn đau kịch liệt ở đầu, vừa thử dùng phương thức gián tiếp hô 666. "Xuy ~ Thư Hàng hôm nay cậu sao thế?

Ta bên này đang bận giải mã quy tắc, cậu đừng quậy nữa." Bạch tiền bối nghiêm túc nói. "Tiểu Tống Tống cậu buồn chán thì hay là tôi hát cho cậu nghe?" Giọng nói của Lưu Tinh Bạch bản Q cũng vang lên.

Tống Thư Hàng: "..." Khẳng định là vì cơn đau đầu kịch liệt, khiến đại não tôi rơi vào hỗn loạn. "Đừng quậy, đang độ kiếp đấy." Bạch tiền bối lại nhắc nhở.

Oanh oanh oanh ~ Thiên kiếp hiện đại hóa 【 Thì hiện tại 】 vẫn đang không ngừng nổ tung, rót sức mạnh thiên kiếp vào cơ thể Tống Thư Hàng...

Mà theo tiến độ giải mã 'Quy tắc Thiên kiếp' của Bạch tiền bối tăng nhanh, đầu Tống Thư Hàng càng ngày càng trướng, có cảm giác 'chóng mặt' đã lâu không gặp.

Bên cạnh, thiên kiếp 【 Thì quá khứ 】 đã tiến vào 'vĩ thanh', Công Đức Xà Mỹ Nhân + Phân thân Tống Thư Hàng + Tam Thi Tống Thư Hàng + Bá Thần Trụ liên thủ, ra sức oanh kích.

Bá Thần Trụ và Công Đức Xà Mỹ Nhân các hiển thần thông, các loại thuật pháp, năng lực thiên phú tầng tầng lớp lớp. 'Thiên kiếp hình người' các loại cường giả lạc ấn ở đối diện cũng đồng dạng tung ra đạo pháp tiên thuật.

Ngược lại phân thân Tống Thư Hàng và Ác Thi, Tự Ngã Thi, thủ đoạn lại khá nghèo nàn.

Lúc bọn họ đối mặt với 'thiên kiếp hình người cường giả lạc ấn', không nói nhảm, ngưng tụ phòng ngự, sau đó hai tay nâng lên những 'Chưởng Tâm Lôi' lớn lớn nhỏ nhỏ đối oanh với thiên kiếp hình người.

Thiên kiếp hình người A: "Vạn Tiên Kiếm Hà ~" Bá Tống phân thân: "Chưởng Tâm Lôi cấp thị xã!" Thiên kiếp hình người B: "Đấu Chuyển Đại Đạo Quyền Pháp ~" Ác Thi: "Bá Thần Trụ gia trì + Chưởng Tâm Lôi cấp thị xã trung đẳng!" Thiên kiếp hình người C: "..." Kiếp C mê mang đứng trên kiếp vân.

Một khắc sau, đột nhiên một quả 'Chưởng Tâm Lôi cấp thị xã trên trời trung đẳng', vô tình nuốt chửng nó.

Trong nhất thời, trong 'không gian thiên kiếp thì Quá khứ', Chưởng Tâm Lôi lớn lớn nhỏ nhỏ không ngừng bùng nổ.

Cật Qua Thánh Quân chưa bao giờ nghĩ tới, chỉ một cái 'Chưởng Tâm Lôi' cũng bị Bá Tống chơi ra đủ kiểu hoa hòe!

Hơn nữa... không biết có phải ảo giác hay không.

Theo thời gian chiến đấu kéo dài, Bá Tống phân thân, Tam Thi khi thi triển 'Chưởng Tâm Lôi', trong Chưởng Tâm Lôi vậy mà bắt đầu hiện ra khí tức 'thiên kiếp'!

Thiên kiếp Chưởng Tâm Lôi chiến nổ thiên kiếp!

Gậy ông đập lưng ông! 'Quy tắc Thiên kiếp' Bạch tiền bối mới giải mã ra một góc băng sơn, nhưng bản thân Tống Thư Hàng đã nắm giữ 'Chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi'...

Bộ chứng nhận này, đồng dạng là một loại cảm ngộ của cơ thể Tống Thư Hàng đối với 'Thiên Lôi', đây là ký ức cơ bắp và cảm ngộ bị đánh mà ra!

Dưới hiệu quả song trùng của Chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi + Giải mã Quy tắc Thiên kiếp bản trắng (chưa hoàn thiện), phân thân Tống Thư Hàng và Tam Thi của hắn khi thi triển 'Lôi pháp', sẽ có thể kèm theo một chút uy lực 'thiên kiếp'.

Đừng thấy Thiên kiếp đại lão đối mặt với Bạch tiền bối thì túng một phép, nhưng khi đối mặt với tu luyện giả khác, Thiên kiếp đại lão mãnh liệt vô cùng.

Thiên kiếp sở hữu các loại hiệu quả phá tà vọng, phá âm khí, lôi pháp cùng uy lực nếu cộng thêm hiệu quả thiên kiếp thì uy lực sát thương đối với 'tu luyện giả' sẽ tăng gấp bội.

Thiên kiếp bản thân đã khắc chế tu luyện giả...

đây cũng là nguyên nhân tu luyện giả khi độ kiếp sẽ gặp muôn vàn khó khăn.

Cho dù là thiên kiếp ngang cấp với tu luyện giả, lực sát thương cũng tăng lên mấy lần.

Mà hiện tại, khi 'Lôi pháp' do phân thân Tống Thư Hàng và Tam Thi thi triển cũng kèm theo hiệu quả 'thiên kiếp', 'sát thương cộng thêm' của thiên kiếp đối diện lên Tống Thư Hàng liền bị triệt tiêu hơn nửa, cộng thêm hiệu quả 'Chứng nhận tốt nghiệp Thiên Lôi', sát thương cộng thêm của thiên kiếp cơ bản bị triệt tiêu.

Phía phân thân Tống Thư Hàng có thể cảm giác trực tiếp lực công kích của 'thiên kiếp hình người' suy yếu, mà lực sát thương của 'Chưởng Tâm Lôi' đối với 'thiên kiếp hình người' lại tăng lên rất nhiều.

Sau khi áp lực nhẹ đi, Công Đức Xà Mỹ Nhân, phân thân Tống Thư Hàng và các Tam Thi liền có không gian thao tác nhiều hơn.

Phân thân Tống Thư Hàng sau khi đánh chết hai tôn 'thiên kiếp cường giả lạc ấn hình người', liền hợp tác với Tam Thi, bắt sống áp chế một tôn 'thiên kiếp cường giả lạc ấn hình hổ', để Côn Vương Trụ hắc động hấp thu bảo quản tươi mới.

Thiên kiếp hình người ăn vào sẽ có cảm giác ăn thịt người, nhưng thiên kiếp cường giả lạc ấn hình hổ thì sẽ không có vấn đề này!

Dưới sự phối hợp của phân thân và Công Đức Xà Mỹ Nhân, Bá Thần Trụ, thiên kiếp 'thì Quá khứ' rất nhanh đã bị dọn sạch sẽ. ...

Đồng thời, thiên kiếp 'thì Hiện tại', vụ nổ cũng tiến vào giai đoạn vĩ thanh.

Thiên kiếp hiện đại hóa nổ tung bắt đầu giảm yếu, chỉ còn lại dư ba của vụ nổ đang xung kích. "Sắp xong rồi." Giọng nói của Bạch tiền bối vang lên.

Việc giải mã 'Quy tắc Thiên kiếp' cũng phải tạm gác lại, có một số việc dục tốc bất đạt.

Hơn nữa, trạng thái của Tống Thư Hàng cũng đã đến cực hạn.

Với cường độ nguyên thần và tinh thần lực hiện tại của hắn, đều đã bắt đầu hôn trầm.

Còn tiếp tục nữa, nói không chừng sẽ có nguy cơ nổ đầu. "Bạch tiền bối, không tiếp tục giải mã nữa sao?" Tống Thư Hàng lắc lắc cái đầu, lên tiếng hỏi. "Để lần sau... không vội." Bạch tiền bối nói. "Nhưng mà, đây đã là Cửu phẩm thiên kiếp rồi, chúng ta đã không còn cơ hội lần sau nữa." Tống Thư Hàng nói.

Ai cũng biết, Cửu phẩm thiên kiếp là thiên kiếp đạo cuối cùng của các tu luyện giả...

Mặc dù trên Cửu phẩm Kiếp Tiên còn có khái niệm đẳng cấp 'Trường Sinh Giả' tồn tại.

Nhưng Trường Sinh Giả thực ra không được tính là một cảnh giới đẳng cấp chân chính, đây chỉ là các thiên chi kiêu tử khi không thể chứng đạo 'Bất Hủ', dựa vào thủ đoạn cường đại của mình, cố tình ở trên cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên lại 'bước ra nửa bước', đúc đạo trường sinh.

Cảnh giới Trường Sinh Giả này, có thể nói là 'dự bị Thiên Đạo'.

Cho nên...

Kiếp Tiên khi bước ra đạo của mình, tiến vào cảnh giới 'Trường Sinh Giả', là không có thiên kiếp chính thức giáng lâm.

Nói cách khác, kỳ thực chính thức (Thiên Đạo) không thừa nhận đẳng cấp 'Trường Sinh Giả' này, trong mắt chính thức, Trường Sinh Giả vẫn quy vào trong phạm vi 'Cửu phẩm Kiếp Tiên'. "Tôi vẫn còn trụ được, Bạch tiền bối ngài không cần lo cho tôi.

Hơn nữa, hiện tại tôi đang ở 'trạng thái ngụy Bất Hủ', cho dù nổ đầu, cũng không thể mang lại thương tổn trí mạng cho tôi.

Cái đầu này của tôi, chính là từng trải qua Thiên Phạt mà còn sống sót...

Tôi tin tôi có thể trụ được.

Bạch tiền bối, tiếp tục đi!" Tống Thư Hàng nói.

Lần Cửu phẩm thiên kiếp cuối cùng, cơ hội giải mã 'Quy tắc Thiên kiếp' cuối cùng, bỏ lỡ rồi, có thể sẽ vĩnh viễn bỏ lỡ.

Lúc này không tranh thủ, thì lúc nào tranh thủ?

Tống Thư Hàng hắn, cũng là có lòng cầu tiến!

Chương 2898

Không có lòng cầu tiến, hắn cũng không thể dùng thời gian gần chín tháng đã tấn thăng Cửu phẩm. "Không sao, không cần lo lắng, tuy Cửu phẩm thiên kiếp này là lần thiên kiếp cuối cùng của chúng ta, nhưng mà... chúng ta có thể ăn ké Cửu phẩm thiên kiếp của người khác." Bạch tiền bối trả lời.

Tống Thư Hàng: "!!!" "Chỉ cần thông qua hình thức tổ đội độ kiếp + phi kiếm dùng một lần phiên bản phá phòng tối nhỏ của ta, chúng ta vẫn có cơ hội, tiến vào thế giới 'Cửu phẩm thiên kiếp', quay lại thăm Cửu phẩm thiên kiếp.

Tuy sẽ cường hóa thiên kiếp, thậm chí cường hóa thiên kiếp đến mức độ rất cực đoan.

Nhưng chúng ta chỉ là nghiên cứu thiên kiếp, không cần lo lắng hậu quả." Bạch tiền bối tiếp tục nói.

Thao tác này, cũng chỉ có Bạch tiền bối có thể làm được.

Chỉ có loại người giống như ngài và Tống Thư Hàng, trong người mang rất nhiều 'thủ đoạn làm suy yếu thiên kiếp và ưu đãi chiết khấu' này, mới có thể không sợ thiên kiếp cường hóa do 'tổ đội độ kiếp' mang lại.

Mà cũng chỉ có 'phi kiếm dùng một lần - phiên bản phá phòng tối nhỏ' của Bạch tiền bối mới có thể để bọn họ đi lại tự do trong 'không gian Cửu phẩm thiên kiếp', muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. "Vậy tìm ai ăn ké thiên kiếp?" Tống Thư Hàng hỏi.

Chỉ cần không tìm thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', hắn sẽ không có áp lực tâm lý...

Nếu không nắm chắc tuyệt đối, tiềm thức hắn sẽ kháng cự cái lựa chọn mang thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tổ đội độ kiếp này. "Tùy tiện tìm xem, đều sẽ có.

Ví dụ như... nếu cậu có đối thủ nào, muốn độ thiên kiếp 8 tấn 9, chúng ta cũng có thể hố hắn một vố." Bạch tiền bối giả thiết. "Diệu a!" Tống Thư Hàng vuốt cằm suy tư một lát, đột nhiên thở dài: "Địch thủ một đời không chịu thua kém của tôi là Công Tử Hải a, hắn mới cảnh giới Ngũ phẩm." Tống Thư Hàng phát hiện 'đại địch đối đầu' của mình có sự đứt gãy kiểu nhảy cóc.

Từ đám đối đầu cấp thấp Đàn Chủ, ba người tổ Công Tử Hải cấp trung về sau... 'Đại địch' của hắn đột nhiên nhảy lên đẳng cấp đại lão Trường Sinh Giả, Cửu U Chúa Tể, di vật Thiên Đạo, Đạo Khí, tệ nhất cũng là cấp Kiếp Tiên.

Muốn tìm ra một người 8 tấn 9 từ trong đám 'đối đầu' của hắn, vậy mà tìm không ra! "Chuyện này, đến lúc đó nói sau.

Chỉ cần muốn, luôn sẽ có." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "Cũng đúng." Chỉ cần Bạch tiền bối muốn, vậy ứng cử viên 8 tấn 9 bị ăn ké thiên kiếp, luôn sẽ xuất hiện. "Tiếp theo, cậu giữ đầu óc tỉnh táo, ta muốn tổng kết lại 'Quy tắc Thiên kiếp' vừa giải mã ra, vặn thành một sợi." Bạch tiền bối nói. "Đã rõ." Tống Thư Hàng dùng sức vỗ vỗ đầu.

Nơi sâu trong ý thức, 'Quy tắc Thiên kiếp' vốn linh tinh vụn vặt dưới sự thôi diễn của Bạch tiền bối, bị tổ hợp lại, vặn thành một sợi.

Đạo quy tắc chỉ có 'Thiên Đạo' mới có thể nắm giữ này, khi bị ngưng tụ, rất nhiều sức mạnh trong cơ thể Tống Thư Hàng bị dắt dây động rừng.

Thân thể ngụy Bất Hủ, Kim Đan Cấu Đồ 'Tinh Lộ Đại Đạo Đồ', Hạch Tâm Thế Giới bị không gian thiên kiếp áp chế, Cửu Tu Chi Mộ, thậm chí là thiên phú 'Tu Chân Liêu Thiên'...

Phàm là tất cả những gì có liên quan đến 'Thiên Đạo, Bất Hủ', đều chịu sự khiêu khích, bị 'Quy tắc Thiên kiếp' trêu chọc.

Hết loại sức mạnh này đến loại sức mạnh khác bị xúc động.

Cuối cùng... trong bụng Tống Thư Hàng, có một sinh mệnh nhỏ cũng bắt đầu cộng hưởng kịch liệt.

Đó là cô con gái Tống Thư Hàng dự tính ít nhất phải mang thai mấy năm.

Cô bé là thân xác Thiên Đạo Bàn Cầu để lại sau khi mất đi linh hồn, lúc này cũng bị trêu chọc, mang lại cho Tống Thư Hàng một loại cảm giác sắp sinh non. "Di?

Không thể nào?

Đừng mà." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối: "???" Lưu Tinh Bạch bản Q: "Xảy ra chuyện gì rồi?" "Bạch tiền bối, ngài biết mổ đẻ không?" Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Bạch tiền bối: "..." Cho dù là Bạch tiền bối, lúc này cũng không biết phải trả lời câu hỏi đột ngột này của Tống Thư Hàng như thế nào...

Độ kiếp và mổ đẻ, hai chuyện bắn đại bác cũng không tới này, hiện tại vậy mà va vào nhau, vô cùng quỷ dị.

Hồi lâu sau. "Ta cảm giác dù ta biết mổ đẻ... cũng không giải quyết được vấn đề của cậu." Bạch tiền bối nghiêm túc suy tư, đáp.

Ai cũng biết, mổ đẻ loại chuyện này là dành cho phụ nữ.

Cho nên, dù bây giờ mời một thần y biết mổ đẻ đến tiến hành phẫu thuật cho Tống Thư Hàng, thần y cũng không biết phải hạ dao vào khu vực nào trên bụng Tống Thư Hàng, phải cắt chỗ nào mới mổ được đứa bé từ trong cơ thể Tống Thư Hàng ra.

Mổ đẻ không cứu được Bá Tống!

Lưu Tinh Bạch bản Q nói: "Nói chứ, chúng ta không thể tử tế độ kiếp một lần sao?" "Tôi cũng muốn a..." Tống Thư Hàng đau khổ nói.

Nhưng con gái trong bụng cô bé không cho phép a!

Thật ra, mỗi một lần độ kiếp, Tống Thư Hàng đều hy vọng mình có thể thuận thuận lợi lợi, đừng đẻ thêm chuyện.

Có khoảng thời gian, yêu cầu lớn nhất của hắn đối với thiên kiếp, chính là có thể để hắn độ một cái thiên kiếp bình bình thường thường, đừng biến dị, đừng tổ đội, đừng gia tốc, uy lực đừng bùng nổ.

Nhưng nguyện vọng này, nay đã chú định không cách nào hoàn thành.

Hắn đều đã độ đến Cửu phẩm Chung Kiếp rồi, cũng không gặp được một trận thiên kiếp bình thường thuận lợi.

Tương lai dù có quay lại gặp Thiên kiếp đại lão, cũng chỉ có thể 'ăn ké' thiên kiếp của người khác, mà không phải chính hắn độ kiếp nữa. "Hay là cân nhắc sinh thường?

Ta từng xem qua một số tư liệu, phát hiện trên mạng mọi người đều đề cử cái lợi của sinh thường." Lưu Tinh Bạch bản Q đề nghị...

Lưu Tinh Bạch bản Q đơn thuần ngược lại có thể nhanh chóng bắt được mạch câu chuyện của Tống Thư Hàng. "Vấn đề là tôi không có cái chức năng kia a." Tống Thư Hàng nói: "Hơn nữa, nhóc con này cũng không phải 'mang thai' theo ý nghĩa bình thường, cô bé là thông qua phương thức đặc thù nào đó, sinh trưởng thai nghén trong Bản Mệnh Linh Hồ của tôi." Nếu có thể sinh thường, hắn cũng sẽ không phiền não như vậy.

Thật sự không được thì đợi @#%× Tiên Tử trở về, xem cô nàng có thủ đoạn đỡ đẻ hay không?

Nhưng ý niệm này của hắn vừa mới hiện lên, liền nhận được tín hiệu phủ định đến từ @#%× Tiên Tử... thủ đoạn đỡ đẻ của cô nàng chỉ áp dụng cho 'Phì Kình Kim Đan' của Tống Thư Hàng, cũng không áp dụng cho bản thể Tống Thư Hàng.

Dù sao, cô nàng không thể để Tống Thư Hàng há mồm nôn đứa bé ra, Bá Tống cũng không phải người Namek. "Có thể nhịn đến khi độ kiếp kết thúc không?" Lúc này, Bạch tiền bối lại đặt câu hỏi. "Cảm giác, hơi khó khăn." Tống Thư Hàng nói: "Tình cảnh của tôi hiện tại, giống hệt cảm giác cuối thời kỳ của 'Cường Giả Giám Định Thuật', e là kiên trì không được bao lâu nữa." Hắn dù sao cũng là truyền thừa giả của bí pháp 'Cường Giả Giám Định Thuật' - bí pháp thánh nhân khiến thế giới thấu hiểu sự vĩ đại của tình mẫu tử.

Hắn vô cùng hiểu rõ trải nghiệm ở khâu cuối cùng của 'Cường Giả Giám Định Thuật'.

Hơn nữa, có khả năng là để phối hợp với cảm giác nghi thức 'mang thai sinh con', cái bụng vốn sở hữu tám múi cơ của hắn, vậy mà bắt đầu phồng lên.

Cơ bụng dù đường nét rõ ràng đến đâu, cũng sẽ bị mang thai mài mòn góc cạnh, trở nên tròn trịa.

Cũng giống như nhân sinh vậy, tính cách dù có góc cạnh đến đâu cũng sẽ bị hiện thực tàn nhẫn mài mòn, trở nên khéo đưa đẩy. "Hình thức khói ngụy Bất Hủ, có thể phân ly cô bé ra không?" Bạch tiền bối lại đề nghị. "Cô bé ký thác trong 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới' tiểu Kim Đan của tôi, nếu tiến vào hình thức ngụy Bất Hủ, cô bé cũng sẽ cùng tôi hóa thành khói, cũng không độc lập hóa." Tống Thư Hàng nói.

Muốn phân ly, trừ phi phân ly cô bé cùng với tiểu Kim Đan 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới' ra.

Nhưng mà, nhân loại và yêu thú là bất đồng, Kim Đan không thể nào giống như yêu đan nhả ra chơi được. "Vậy hay là...

Ta để Lưu Tinh Kiếm đâm cậu một kiếm, đào con gái cậu ra." Bạch tiền bối tiếp tục nói: "Tuy không biết mổ đẻ, nhưng cậu biết đấy, vận khí của ta vẫn luôn không tệ." Trong tình huống không có lựa chọn, chi bằng cứ dựa vào vận khí mà làm?

Cậu chỉ cần làm tốt chính mình, những thứ khác cứ mặc cho ý trời. "Hay là, thử xem?" Tống Thư Hàng nói.

Lời hắn vừa dứt, Lưu Tinh Kiếm đột nhiên chui ra từ trong 'sóng xung kích thiên kiếp nổ tung', hiện lên trên tay trái hắn, bị 'tay trái may mắn của Bạch tiền bối' nắm lấy. "Yo, Tiểu Tống Tống, ta tới đây." Kiếm linh Bạch tiền bối bản Q giống như vật trang trí, treo ở chuôi kiếm, vẫy tay với Tống Thư Hàng. "Tiếp theo, mời Tiểu Tiểu cậu trợ tôi một kiếm chi lực!" Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Lưu Tinh Bạch bản Q: "Cứ giao cho ta đi!

Ta có một hình thái, sau khi đâm vào, bảo đảm có thể câu con gái cậu ra." Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: "Hình thái gì?" "Xem ta đây." Lưu Tinh Bạch bản Q đắc ý nói.

Đang khi nói chuyện, Lưu Tinh Kiếm khẽ vẩy, thân kiếm đột nhiên bật ra một chuỗi 'gai ngược'... mỗi một cái gai ngược đều lấp lánh hàn ý âm u.

Đó là 'lan can Lưu Tinh Kiếm' trước kia, sau khi qua tay Bạch tiền bối cải tạo, biến thành 'gai ngược'.

Một kiếm đâm vào cơ thể kẻ địch, rồi lúc rút ra, quả thực tàn nhẫn!

Mà nếu không sử dụng gai ngược, chỉ cần khẽ rung một cái, những gai ngược này còn có thể tổ thành một mặt dù, khiến Lưu Tinh Kiếm hóa thành dù Lưu Tinh, vô cùng tiện lợi.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn cúi đầu nhìn Lưu Tinh Bạch bản Q đang manh manh đát (dễ thương).

Lưu Tinh Bạch bản Q chớp chớp mắt nhìn Tống Thư Hàng, trong đôi mắt tràn đầy ý tứ 'Khen ta đi, mau khen ta đi'.

Nhìn qua, cậu ta cũng không phải phúc hắc, mà là thật sự đơn thuần cho rằng 'gai móc' có thể trợ giúp Tống Thư Hàng một kiếm chi lực. "Khụ, cái hình thức gai ngược này vẫn là thôi đi...

Trẻ con mới sinh đều khá yếu ớt, chúng ta đừng dùng phương thức thô bạo như vậy đối đãi với cô bé." Tống Thư Hàng nói. "Thật sự không dùng sao?" Lưu Tinh Bạch bản Q có chút thất vọng nói. "Cảm ơn cậu đã nghĩ cho tôi, nhưng thật sự không cần." Tống Thư Hàng nói...

Cho dù cảnh giới nhẫn nại thống khổ của hắn rất cao, cũng không muốn bị Lưu Tinh Kiếm gai ngược đâm cho một kiếm. "Đừng khách sáo, chỉ cần có thể giúp được Tiểu Tống Tống là tốt rồi." Lưu Tinh Bạch bản Q nói, có chút tiếc nuối thu gai ngược lại.

Chương 2899

"Phù ~" Tống Thư Hàng hít sâu một hơi.

Sau đó, hắn đưa tay giơ Lưu Tinh Kiếm lên, nhắm ngay bụng mình.

Hắn cao độ ngưng tụ tinh thần, bắt đầu khóa chặt vị trí 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới' của mình.

Sau đó, hắn cầm ngược Lưu Tinh Kiếm, đem mũi kiếm nhắm ngay bụng mình.

Một lát nữa, cái hắn muốn tiến hành không phải là 'trảm mổ bụng' trên ý nghĩa vật lý, mà là trực tiếp đưa 'Lưu Tinh Kiếm' vào trong Bản Mệnh Đan Điền, tiếp xúc với 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Theo tinh thần lực của Tống Thư Hàng tập trung cao độ, 'Quy tắc Thiên kiếp' và 'Vật Bất Hủ' trong cơ thể hắn cộng hưởng cũng càng thêm mãnh liệt.

Cộng hưởng như sóng biển, từng đợt lại từng đợt...

Sau mấy đợt, ngay cả 'Quy tắc Huyền Thánh Giảng Pháp' trốn ở trong góc cũng bị xúc động.

Quy tắc này, hiện nay đang khóa định cùng một chỗ với 'Kênh trực tiếp giảng pháp' của ứng dụng 'Tu Chân Liêu Thiên' Tống Thư Hàng.

Khi nó bị xúc động, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đã tải xuống 'ứng dụng Tu Chân Liêu Thiên', trong lòng sinh ra cảm ứng.

Tất cả mọi người theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời...

Động tác nhìn trời (Vọng thiên) này, giống như một tín hiệu, dẫn đường cho tất cả mọi người tiến vào tiết mục 'Trực tiếp kênh giảng pháp'.

Thế là, hình ảnh Bá Tống cầm ngược Lưu Tinh Kiếm, ướm thử trên bụng mình, xuất hiện trước mặt tất cả mọi người.

Bá Tống đại lão, trực tiếp mổ đẻ!

Đối với người khác tàn nhẫn, đối với bản thân càng tàn nhẫn hơn, đây chính là Bá Tống đại lão!

Mấy ngày trước, trong lòng tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đều đang tiếc nuối.

Tiếc nuối vì sau khi Bá Tống 'giảng pháp lần cuối' kết thúc, họ sẽ không còn được hưởng thụ phúc lợi mỗi tháng một lần 'Huyền Thánh giảng pháp' nữa.

Trong tình huống bình thường, Huyền Thánh giảng pháp là chuyện mấy trăm năm thậm chí cả ngàn năm mới khó khăn lắm mới được nghe một lần.

Sự xuất hiện của đại lão Bá Tống đã nâng tầm cao 'nghe pháp' của tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới lên một mức đại nhảy vọt.

Từ nghèo khó nhập xa hoa dễ, từ xa hoa nhập nghèo khó lại khó.

Sau khi đã quen với phúc lợi 'mỗi tháng giảng pháp một lần' của đại lão Bá Tống, bỗng chốc mất đi, sẽ cảm giác trong lòng trống rỗng, phảng phất thiếu đi chút gì đó.

Nhưng hiện tại, Bá Tống đã dùng thực lực để chứng minh, cho dù hoạt động 'Huyền Thánh giảng pháp' đã kết thúc, hắn vẫn có thể tự mình dựng sân khấu, mang đến kinh hỉ cho tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Nếu thế giới không còn cung cấp 'nền tảng giảng pháp' cho chúng ta nữa, vậy thì chúng ta sẽ tự mình dựng một cái 'nền tảng giảng pháp'! "Có điều, đại lão Bá Tống đây là muốn làm gì?" Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới thông qua 'chức năng tu chân trò chuyện', bắt đầu thảo luận sôi nổi trong các nhóm giao lưu, tổ thảo luận của riêng mình.

Trong màn hình, đại lão Bá Tống đang dùng kiếm khoa tay múa chân trên bụng mình, đây là muốn mổ bụng tự sát?

Hơn nữa, không biết có phải do góc độ quay hay không, sao cứ cảm giác 'bụng' của Bá Tống hơi to, giống như có bụng bia vậy? "Chẳng lẽ là Cường Giả Giám Định Thuật?" Có người chấn kinh nói.

Đại lão Bá Tống, chẳng lẽ lại đang thi triển 'Cường Giả Giám Định Thuật' với chính mình?

Nhưng làm vậy có ý nghĩa gì?

Vì sao phải thi triển pháp thuật này lên chính mình? "Đại lão Bá Tống, chẳng lẽ là muốn cải tiến 'Cường Giả Giám Định Thuật'?

Cho nên mới lấy thân thử pháp?" Có người suy đoán đến một khả năng đáng sợ.

Nhất thời, những tu luyện giả đoán được khả năng này đều bắt đầu run lẩy bẩy. 'Cường Giả Giám Định Thuật' đơn thuần đã rất đáng sợ rồi, đại lão Bá Tống thế mà còn chưa thỏa mãn, còn muốn cải tiến?

Các tu luyện giả bình thường nhìn thấy là hiện tượng bề mặt.

Còn các đại lão Chư Thiên Vạn Giới, lại từ trên người Bá Tống lúc này nhìn thấy được thứ sâu xa hơn!

Ví dụ như trong 《Nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống》, các đại lão đang tiến hành thảo luận sâu hơn.

Nhà Ta Có Một Đôi Cẩu Đản: "Các ngươi có thấy không, trên người Bá Tống, dường như đang hiện lên thông tin vượt ra khỏi cấp bậc Trường Sinh Giả?" Chủ đề được mở ra, dẫn dắt câu chuyện. "Đúng vậy, ta cũng chú ý tới.

Thông tin đó, không phải đại đạo Trường Sinh Giả... càng giống tin tức 'Bất Hủ' trong truyền thuyết hơn!" Ngự Thú Hiền Giả trả lời: "Vốn dĩ ta tưởng mình nhìn nhầm, nhưng Cẩu Đản tiền bối nhắc tới như vậy, ta liền có mấy phần nắm chắc." "Bá Tống đây là muốn làm gì?" Thánh Liêm Thiên Vương lên tiếng. "Đáng tiếc hình ảnh trực tiếp này hơi không rõ nét... góc độ cũng có chút vấn đề, làm người ta sốt ruột.

Nếu góc độ tốt hơn một chút, chúng ta có thể thu được càng nhiều thông tin hơn." Đại lão Trường Sinh Giả trong nhóm là 'Vô Tướng Vương' lên tiếng.

Ngay sau khi Vô Tướng Vương vừa phát ngôn không lâu, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đột nhiên phát hiện hình ảnh 'Bá Tống trực tiếp' trở nên rõ nét gấp mấy lần, góc độ cũng bắt đầu không ngừng xoay chuyển, 360 độ không góc chết trực tiếp quay Bá Tống ở mọi góc độ.

Đồng thời, Hắc Bạch Long Nữ và Trình tiên tử hiện thân, phát ngôn nói: "Ta cảm giác, chỉ cần tiếp tục xem tiếp, sẽ biết Bá Tống muốn làm gì rồi.

Ngoài ra, ở cấp bậc Trường Sinh Giả liền tiếp xúc đến 'tin tức Bất Hủ', sau khi hắn lấy thân phàm nhân chấp chưởng quyền hạn Cửu U Chúa Tể, quả nhiên đã đặt mục tiêu lên trên 'Thiên Đạo'." "Nói cách khác, hắn quả nhiên không muốn chứng đạo Thiên Đạo, nhưng lại muốn sở hữu quyền hành Thiên Đạo." Nguyên Sơ Ma Nữ nói.

Trong lúc nói chuyện, sau khi được sự đồng ý của các thành viên trong nhóm, Nguyên Sơ Ma Nữ lại kéo thêm mấy vị hảo hữu vào...

Toàn bộ đều là tồn tại cấp Trường Sinh Giả.

Ước chừng tương lai, đợi cái nhóm này phát triển lớn mạnh hơn nữa...

Người tương lai muốn chứng đạo 'Bất Hủ Thiên Đạo', chỉ cần đánh một lượt các thành viên trong nhóm này từ đầu đến cuối, là gần như có thể làm được hiệu quả 'trấn áp đương thế', trở thành hạt giống Thiên Đạo. ... "Phù ~" Tống Thư Hàng lúc này còn chưa biết hình ảnh mình sắp mổ bụng đang được trực tiếp đến Chư Thiên Vạn Giới.

Hắn hít sâu một hơi, chuẩn bị tâm lý thật tốt.

Sau đó, hắn cầm ngược 'Lưu Tinh Kiếm', khóa chặt vị trí 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới', một kiếm đâm vào!

Tới rồi tới rồi, Bá Tống thật sự đâm chính mình!

Tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới trừng lớn mắt nhìn chằm chằm Bá Tống.

Họ tin tưởng, Bá Tống sẽ không làm ra chuyện vô nghĩa vào lúc 'Chư Thiên Vạn Giới trực tiếp' thế này.

Cho nên, Bá Tống làm vậy nhất định có nguyên nhân vô cùng thâm sâu, cần mọi người đi giải mã.

Nói không chừng sẽ có người có thể từ hành động này của Bá Tống mà lĩnh ngộ ra được điều gì đó, đột phá cảnh giới cũng không phải là không thể.

Đinh ~ Mũi kiếm Lưu Tinh Kiếm dưới sự điều khiển của Tống Thư Hàng, thành công tiếp xúc với 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Mũi kiếm và lò phản ứng gặp nhau, phát ra tiếng va chạm thanh thúy.

Mà tiếng va chạm này, ngân dài không dứt...

Tiếng 'Đinh ~' này, không chỉ là mũi kiếm và lò phản ứng va nhau, mà càng là sự tiếp xúc của ba loại pháp tắc!

Pháp tắc của Bạch tiền bối trên Lưu Tinh Kiếm, thông tin Bàn Cầu Thiên Đạo còn sót lại trên lò phản ứng, và một thân pháp tắc của Tống Thư Hàng!

Sức mạnh của ba loại pháp tắc và thông tin nhẹ nhàng va chạm, phát ra Đại Đạo Chi Âm!

Đối với tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới mà nói, chỉ riêng trong tiếng 'Đinh ~' này thôi, đã giống như kho báu vậy, ẩn chứa tài phú khổng lồ.

Không ít tu luyện giả, sau khi nghe xong tiếng ngân dài này, trực tiếp rơi vào trạng thái ngộ đạo!

Mà trong cơ thể Tống Thư Hàng, cũng bởi vì tiếng 'Đại Đạo Chi Âm' này mà sản sinh hàng loạt phản ứng.

Pháp tắc Thiên Kiếp, quy tắc Huyền Thánh giảng pháp, thân thể Ngụy Bất Hủ, thông tin Bất Hủ của Công Đức Đạo Nhân mộ Cửu Tu, thông tin Bất Hủ của Bàn Cầu đại lão, thông tin Bất Hủ tự mang theo của Bạch tiền bối vân vân, phàm là thông tin có dính dáng đến 'Bất Hủ', toàn bộ bắt đầu hội tụ, tập hợp về phía 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Mà đồng thời, trên Kình Đan trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng, một phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' bắt đầu sáng lên.

Kình Đan bản mệnh của Tống Thư Hàng từng có lúc tấn cấp đã 'Đan toái thành Anh', hóa thành Nguyên Anh.

Nhưng về sau, dưới tác dụng của phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' - thủ đoạn phục sinh có được từ 'Hắc Long Thế Giới', Kình Đan bản mệnh vỡ vụn đã ngưng tụ lại lần nữa.

Chỉ để lại trên người ấn ký 'Long Phù Chuyển Sinh'.

Phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' này, lịch sử lâu đời.

Nó vừa có liên quan đến Hắc Long Thế Giới, ẩn chứa một số thông tin của Long Lạc nữ sĩ...

Hơn nữa, nó còn có mối liên hệ nhất định với 'Bất Hủ Chi Cốt' của Vân Tước Tử tiên tử.

Lúc này, ấn ký 'Long Phù Chuyển Sinh' trên Kình Đan bản mệnh bị xúc động.

Trong hư không Kiếp Tiên, 'Giáp trụ Nguyên Thần' mà Tống Thư Hàng để lại chỗ 'Nguyên thần của Vân Tước Tử tiên tử' sinh ra phản ứng.

Trong cõi u minh, Bất Hủ Chi Cốt bị xúc động.

Trong hốc mắt Tống Thư Hàng, Con Mắt Của Nho Gia Thánh Nhân mở ra.

Thánh Nhân Chi Nhãn chiếu vào hư không, phảng phất đang tiến hành hàng loạt xác minh mật mã.

Giây lát sau, sức mạnh của Bất Hủ Chi Cốt hình chiếu lên trên ấn ký 'Long Phù Chuyển Sinh' của Kình Đan bản mệnh.

Cuối cùng, tất cả những thông tin, sức mạnh có liên quan đến 'Bất Hủ' này, toàn bộ hội tụ đến trên Lò phản ứng hạt nhân cơ giới! "Chờ một chút!" Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên hô lên.

Hắn phát hiện cô con gái vốn sắp 'sinh non', lại không chịu ra đời.

Đồng thời... có dấu hiệu sắp bị luyện hóa.

Cô bé muốn giống như một món pháp khí, bị luyện hóa, chứ không phải là sinh ra?

Tống Thư Hàng tuyệt đối không có ý niệm luyện hóa thiếu nữ trong 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'!

Cuộc đời của thiếu nữ đã rất bi kịch rồi.

Từ nhỏ cô bé đã trở thành chuột bạch thí nghiệm, bị cải tạo thành thể bán nhân bán cơ giới, lại bị cấy ghép lò phản ứng hạt nhân cơ giới.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi phòng thí nghiệm, may mắn gặp được Tống Thư Hàng mới có được tự do.

Chương 2900

Nhưng cô bé vừa mới nếm được mùi vị của 'tự do', lại vì nguyên nhân thiên kiếp, cuối cùng bị Tống Thư Hàng đích thân 'giết chết', mượn 'Phục Sinh Kim Hồn Tệ' bắt đầu đọc thanh tiến trình phục sinh.

Thế nhưng, bi kịch của cô bé vẫn chưa kết thúc!

Tiến trình phục sinh của cô bé còn chưa hoàn thành, giữa đường lại xảy ra chuyện, bị cuốn vào sự kiện 'hậu thủ của Bàn Cầu đại lão kích hoạt'.

Ngay cả thân thể cũng không giữ được, bắt đầu sụp đổ.

Cuối cùng, mượn Tống Thư Hàng Hoài Thai Ngưng Thị + Phôi Thai Ngưng Thị + Sự cố ngoài ý muốn, cô bé đầu nhập vào bụng Tống Thư Hàng, trở thành hình mẫu con gái Tống gia.

Cuộc đời của thiếu nữ cơ giới tóc vàng nếu lôi riêng ra, thì thỏa thỏa là một bộ bi kịch, khiến người ta rơi lệ.

Rõ ràng là một cô bé vô cùng hiểu chuyện ngoan ngoãn, lại phải chịu đựng nỗi đau khổ không nên có ở độ tuổi này.

Cho nên...

Tống Thư Hàng hy vọng mình có thể cố gắng cho cô bé một cuộc sống mới hoàn mỹ.

Đây cũng là nguyên nhân Tống Thư Hàng dù trong lòng rất kháng cự chuyện 'mang thai', nhưng vẫn kiên trì, nghĩ trăm phương ngàn kế để sinh hạ thiếu nữ cơ giới tóc vàng bình an.

Mà hiện tại, mắt thấy 'con gái' sắp xuất thế, ở bước cuối cùng lại xảy ra sự cố.

Trong Lò phản ứng hạt nhân cơ giới, cô bé thế mà lại giống như một món pháp khí, muốn bị luyện hóa.

Một khi bị luyện hóa, vậy thì 'cuộc sống mới' của cô bé coi như triệt để xong đời.

Cô bé của tương lai, sẽ tồn tại như một pháp khí đặc thù của Tống Thư Hàng, mất đi tính độc lập.

Đây không phải là cuộc sống mới hoàn mỹ mà Tống Thư Hàng muốn cho cô bé. "Tiểu Tinh Tinh giúp ta!" Tống Thư Hàng trầm giọng nói. "Ta toàn lực phối hợp với cậu." Q-bản Lưu Tinh Bạch cũng nhận ra sự bất thường của 'con gái' trong cơ thể Tống Thư Hàng: "Nhưng mà, chuyện này không chỉ cần cậu và ta nỗ lực, còn cần chính cô bé cố gắng mới được!" [Muốn trở thành một món pháp khí bị luyện hóa] tuy là ngoài ý muốn, nhưng cũng có yếu tố chủ động phối hợp của 'con gái' bên trong Lò phản ứng hạt nhân cơ giới.

Cô bé dường như nảy sinh một loại sợ hãi đối với khái niệm 'sống', khi sắp được trọng sinh, trong lòng cô bé trào lên một nỗi sợ hãi đối với hiện thực, cô bé sợ hãi chuyện 'sinh ra'. "Tôi sẽ cố gắng an ủi con bé." Tống Thư Hàng nói.

Ý niệm của hắn vừa động, dựa vào ý chí của mình cưỡng ép đình chỉ quá trình luyện hóa pháp khí bên trong 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Nhưng lúc này, tất cả thông tin Bất Hủ + Sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt hội tụ cùng một chỗ, hình thành một dòng lũ lớn không thể ngăn cản, đang hội tụ về phía vị trí 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Tống Thư Hàng cưỡng ép đình chỉ quá trình này, đã gây ra phản phệ ở mức độ nhất định.

Một trận đau đớn kịch liệt từ vùng bụng trào lên...

Đây là cấp độ đau đớn còn hơn cả mang thai sinh nở, đau đớn liên quan đến khái niệm 'Bất Hủ'.

Sắc mặt Tống Thư Hàng trắng bệch, trên trán bắt đầu bài tiết ra loại 'Siêu · Kiếp Tiên Lãnh Hãn' quý giá - nếu ném mồ hôi lạnh của hắn lúc này ra ngoài, mỗi một giọt đều có thể tạo ra một dòng sông băng!

Dù sao, so với nước mắt, mồ hôi lạnh của Kiếp Tiên càng hiếm có hơn.

Tống Thư Hàng đau đớn há miệng, lại không phát ra được một tiếng thảm thiết nào, đau đến mức không kêu ra tiếng, hắn chỉ có thể nắm chặt chuôi kiếm Lưu Tinh Kiếm, dùng sự run rẩy để chịu đựng đau đớn. "Tiểu Tống Tống, vẫn ổn chứ?" Q-bản Lưu Tinh Bạch lo lắng hỏi. "Không... sao, cho tôi một chút... thời gian, hoãn một chút." Tống Thư Hàng run rẩy trả lời.

Sau đó, hắn từ từ ngồi xuống đất, tìm một tư thế khiến mình thoải mái rồi nằm xuống.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, hắn co quắp thành một đoàn, giống như con đỉa bị rắc muối, thân thể trong khi co giật nhẹ phảng phất cũng bị rút nhỏ hơn phân nửa. [Đại lão Bá Tống đây là bị làm sao vậy?] [Trông có vẻ rất đau đớn...

Hắn cải tạo 'Cường Giả Giám Định Thuật' thành công rồi sao?] [Thống khổ mà ngay cả tiền bối Bá Tống cũng không chịu đựng nổi?

Vậy 'Cường Giả Giám Định Thuật' sau khi cải tiến phải kinh khủng đến mức nào?] [Lần 'giảng pháp' sau của Bá Tống tiền bối, chúng ta còn muốn đi xem không?] Những tiếng thảo luận tương tự lan truyền trong các nhóm 'Tu Chân Trò Chuyện'.

Nhìn đại lão Bá Tống đang co giật đau đớn, tu luyện giả Chư

Thiên Vạn Giới, đặc biệt là các tiểu gà mờ, trong lòng hiện lên cảm xúc kinh khủng.

Mà các Trường Sinh Giả có nhãn lực cường đại, lại có thể nhìn thấy trong bụng Bá Tống, nhiều loại 'thông tin Bất Hủ' khác nhau đang va chạm!

Đáng tiếc là những 'thông tin Bất Hủ' này tồn tại trong cơ thể Bá Tống, người ngoài không thể quan sát được.

Cho dù là Trường Sinh Giả, cũng chỉ có thể ẩn ước suy đoán ra một chút bề nổi. [Bá Tống đây là đang cưỡng ép dung hợp 'thông tin Bất Hủ'?

Nhưng thông tin Bất Hủ đang đấu tranh trong cơ thể hắn, cho nên mới dẫn đến việc hắn đau đớn như vậy?] [Dùng thân phận tu luyện giả cưỡng ép tiếp xúc 'pháp tắc Bất Hủ' mà không chết, thậm chí còn có thể cưỡng ép dung hợp chúng nó, Bá Tống thực sự đáng sợ.] ...

Thời gian từng phút trôi qua.

Tống Thư Hàng lần này đau đớn trọn vẹn hơn mười phút, mức độ đau đớn mới được giảm bớt.

Thuộc tính 'nhẫn nại đau đớn' của hắn đã ghi chép hoàn chỉnh số liệu đau đớn lần này, trong cơ thể bắt đầu tiết ra kháng thể miễn dịch loại đau đớn này.

Lại qua vài phút, sắc mặt Tống Thư Hàng khôi phục lại một chút.

Mà lúc này, tất cả 'thông tin Bất Hủ' + sức mạnh hình chiếu của 'Bất Hủ Chi Cốt', lượn lờ xung quanh 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới', xoay chuyển từng tầng từng tầng. "Phù ~" Tống Thư Hàng hít sâu, hai tay lần nữa nắm chặt chuôi kiếm 'Lưu Tinh Kiếm'.

Mũi kiếm, lần nữa nhẹ nhàng chạm vào 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Đinh ~ Đại Đạo Chi Âm của lần chạm thứ hai vang lên.

Mượn lần chạm này, Tống Thư Hàng truyền đạt 'tâm ý' của mình cho thiếu nữ trong 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Con người không thể chỉ nhìn vào quá khứ.

Nếu cứ mãi bị 'quá khứ' trói buộc, sẽ không thể nhìn về phía trước, sẽ bỏ qua những điều tốt đẹp phía trước. "Cái chết tịnh không đáng sợ, đáng sợ là bị cái vỏ hổ giả tạo của cái chết trấn áp, trở thành nô lệ của cái chết." "Con còn trẻ, cuộc sống mới của con chỉ vừa mới bắt đầu." "Để ta nói cho con biết, cái chết căn bản chẳng là gì cả.

Ta dù có chết cả trăm lần, cũng sẽ không khuất phục trước cái chết." "Tu sĩ có thể giữ cảm xúc sợ hãi đối với cái chết, nhưng lại không thể thật sự bị cái chết dọa sợ." "Hãy để con xem trải nghiệm đối mặt với cái chết của ta đi." Tống Thư Hàng mượn cơ hội tiếp xúc, khai thông cho 'con gái lớn' của mình, tiếp thêm dũng khí cho cô bé, để cô bé nhìn thẳng vào cái chết một lần nữa.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng bắt đầu phát 'từng lần từng lần tử vong' trong quá khứ của mình cho 'con gái' xem. 'Thế giới Nho gia Kim Liên' chết hết lần này đến lần khác, gục ngã hết lần này đến lần khác, phục sinh hết lần này đến lần khác, đến về sau mỗi khi lấy được 'pháp khí phục sinh' không lâu thì gặp đủ loại tai nạn, bạo thể, lấy thân luyện khí, bị cắt thành mảnh vụn, dưới thiên phạt chỉ còn lại cái đầu lâu, dưới cửu phẩm thiên kiếp bị oanh thành cặn bã...

Từng trải nghiệm tử vong được mở ra.

Mà sức mạnh của thông tin Bất Hủ và Bất Hủ Chi Cốt bao quanh 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới', cũng bị 'trải nghiệm tử vong hết lần này đến lần khác' của Tống Thư Hàng dẫn dắt, sinh ra cộng hưởng, bắt đầu vận chuyển theo một quỹ tích kỳ diệu!

Những ký ức về trải nghiệm tử vong của Bá Tống, giống như một chiếc chìa khóa, mở ra cánh cửa huyền bí của sức mạnh 'Bất Hủ Chi Cốt'.

Tử vong là con đường duy nhất để giải mã sức mạnh 'Bất Hủ Chi Cốt' - thông tin này giống như dấu vân tay được ghi lại trong 'khóa vân tay'.

Ngoài ra, ấn ký 'Long Phù Chuyển Sinh' - thủ đoạn phục sinh của Hắc Long Thế Giới, chính là cái 'khóa vân tay' kia.

Hai bên khớp với nhau, lấy sức mạnh 'Bất Hủ Chi Cốt' làm đầu, tất cả thông tin Bất Hủ còn lại bám sát theo 'sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt', vận chuyển trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt trở nên sinh động, nó chia làm hai.

Một phần tiếp tục bảo vệ 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới' xoay chuyển, phần còn lại thì chạy loạn trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Tất cả 'thông tin Bất Hủ' cũng đi theo sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt, chia làm hai. 'Ký lục tử vong' mà Tống Thư Hàng phát cho 'con gái' vẫn đang tiếp tục.

Kinh nghiệm tử vong của hắn phong phú vô cùng, sau khi bắt đầu phát, phải chiếu rất lâu mới hết.

Mà mỗi khi trong ký lục Tống Thư Hàng 'chết' một lần, sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt liền sẽ dẫn dắt thêm nhiều thông tin Bất Hủ Chi Lực, tùy ý trú lại một tiết điểm trong cơ thể Tống Thư Hàng.

Quá trình này không có quy luật nào cả, tùy tâm sở dục, hoàn toàn ngẫu nhiên.

Tống Thư Hàng chết ngẫu nhiên, tiết điểm mà sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt cắm vào cũng ngẫu nhiên.

Mà bên trong 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới', phôi thai con gái Tống Thư Hàng cũng đang nghiêm túc tiếp thu quá trình trải nghiệm 'tử vong' của ba ba Bá Tống.

Lần 'trọng sinh' này của thiếu nữ cơ giới tóc vàng là kiểu xóa nick chơi lại khá triệt để, gần như không khác gì chuyển thế đầu thai, ký ức tiền kiếp đều bị xóa sạch một lần.

Ngoại trừ nỗi sợ hãi bản năng còn sót lại đối với 'sống', cô bé gần như đã quên hết mọi thứ.

Cô bé hiện tại, chính là một hình thái sơ sinh chân chính.

Cùng lắm là về phương diện trí tuệ, sẽ mạnh hơn những đứa trẻ bình thường một chút.

Trạng thái của cô bé cũng tương tự như 'tiên nhân chuyển thế' trong truyền thuyết thần thoại.

Tống Thư Hàng rất lâu trước kia từng lo lắng con gái mình liệu có giống Na Tra không, thời kỳ mang thai phải mất hơn ba năm.

Hiện tại, trạng thái con gái hắn ngược lại giống Na Tra trong truyện thần thoại thật.

Không có ký ức tiền thế, chỉ còn lại năng lực học tập cường đại và thiên phú.

Cho một đứa trẻ sơ sinh xem kinh nghiệm 'tử vong' liên tục của ba ba mình, Tống Thư Hàng đúng là một quỷ tài logic.

Hắn cũng không suy xét xem trải nghiệm tử vong siêu việt bình thường của mình, liệu có gây ra hiệu quả phản tác dụng hay không.

Nói không chừng ngược lại sẽ làm cho con gái càng thêm kinh khủng đối với chuyện 'sống'.

May mà, vận khí của Tống Thư Hàng không tệ.

Hoặc có thể nói, Bạch tiền bối lần này đứng về phía hắn.

Tuy là trạng thái sơ sinh, nhưng con gái mới sinh lại có khả năng tiếp nhận rất mạnh đối với nhiều sự vật.

Hơn nữa, cô bé lờ mờ cảm ứng được sự quan tâm của Tống Thư Hàng đối với mình, cũng như ý tứ mà Tống Thư Hàng muốn truyền đạt cho mình.

Dù sao, cha con liền tâm.

Hơn nữa quan hệ cha con giữa hai người còn tự mang theo hiệu ứng đặc biệt 'quan hệ mẫu tử', là cốt nhục tương liên chân chính.

Dưới thao tác làm bừa của Tống Thư Hàng, chuyển sinh thể của thiếu nữ cơ giới tóc vàng, thế mà thật sự trút bỏ được sự kinh khủng đối với 'sống', không còn sợ hãi 'cái chết' nữa.

Chỉ là cái chết thôi mà, ba ba của cô bé đã không hề sợ hãi, vậy cô bé kế thừa huyết thống của ba ba, càng không nên sợ hãi.

Con gái thông tuệ, bắt đầu trở nên lạc quan hơn.

Đồng thời, trên người cô bé có hai luồng thông tin 'tử vong', cũng gia nhập vào gói quà lớn 'hồi ức kinh nghiệm tử vong' của Tống Thư Hàng.

Chương 2901

Đó là thông tin 'tử vong' thuộc về tiền kiếp của thiếu nữ cơ giới tóc vàng: lần thứ nhất là cô bé bị Tống Thư Hàng đích thân giết chết, lần thứ hai là lúc hậu thủ của Bàn Cầu đại lão 'hóa đạo', thân thể của cô bé cũng bị ép tiêu tan. "Điều chỉnh tâm thái tốt, ta sẽ đưa con ra ngoài, để con tái xuất thế gian." Tống Thư Hàng cảm giác được tâm thái con gái thay đổi, âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Có điều hiện tại, bốn phía 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới' bị 'thông tin Bất Hủ + sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt' bao bọc, hiện tại không phải thời cơ để mổ đẻ đưa con gái ra.

Hắn cần chờ đợi, đợi sau khi thông tin Bất Hủ và sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt trong cơ thể hoàn thành biến hóa, mới là thời cơ tốt nhất để con gái hắn xuất thế.

Suy tư đến đây, ý thức Tống Thư Hàng nhìn vào bên trong, đánh giá dòng sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt và thông tin Bất Hủ trong cơ thể.

Sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt vẫn đang chạy loạn...

Cũng không biết khi nào nó mới hoàn thành lột xác?

Lột xác lại phải kéo dài bao lâu? [Có nên thi triển một phát Giám Định Thuật lên chính mình xem thử không?] Tống Thư Hàng đột phát kỳ tưởng.

Ý niệm này của hắn vừa hiện lên, từ trong 'sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt' liền có một phần dữ liệu phản hồi lại, truyền cho Tống Thư Hàng.

Đó là thông tin ẩn giấu trong 'Bất Hủ Chi Cốt' trong cơ thể Vân Tước Tử, sau khi kết hợp với trạng thái cơ thể Tống Thư Hàng, suy đoán ra được một kết quả: Kéo dài ba năm.

Bất Hủ Chi Cốt và dòng thông tin Bất Hủ, cần thời gian lột xác dài đến ba năm!

Kết quả này, không phải là phản hồi của bí pháp giám định, mà là sức mạnh thôi diễn của cường giả Kiếp Tiên.

Lúc này đại não Tống Thư Hàng đang ở trạng thái hoạt động vô cùng, cho nên có một số việc chỉ cần hắn có một ý niệm, sức mạnh thôi diễn cấp Kiếp Tiên sẽ vận chuyển nhanh chóng, kết hợp các loại manh mối, đồng thời lấy thân Kiếp Tiên dẫn dắt thiên cơ, thôi diễn ra một đáp án. "Ba năm?" Tim gan Tống Thư Hàng co rút.

Chẳng lẽ bắt hắn phải duy trì hình thức này ba năm?

Hắn đã hẹn với Bạch tiền bối phải ăn tết cho đàng hoàng, sao có thể dùng tư thế này đi qua ba năm chứ? "Tôi có thể cần ngoại lực trợ giúp..." Tống Thư Hàng nói.

Q-bản Lưu Tinh Bạch: "Tống Tống cậu cần trợ lực gì?" "Tôi cần gia tốc." Tống Thư Hàng nói. "Gia tốc?

Cái này ta am hiểu nhất!" Q-bản Lưu Tinh Bạch cười hì hì nói.

Tống Thư Hàng vội vàng bổ sung: "Gia tốc thời gian, tôi cần gia tốc thời gian, không phải phương diện vật lý." "Ồ..." Q-bản Lưu Tinh Bạch thất vọng nói. [Thư Hàng, chuẩn bị xong chưa?

Ta chuẩn bị kích nổ 'Thiên Kiếp thì tương lai'.] Bên tai, vang lên thanh âm của Bạch tiền bối.

Thời gian không còn nhiều, họ phải tranh thủ đánh nổ nốt cái 'Thiên Kiếp thì tương lai' cuối cùng này. [Tôi không vấn đề gì, Bạch tiền bối...

Có điều về phương diện đánh nổ Kiếp tương lai, bản thể của tôi có thể không ra tay được.] Tống Thư Hàng lên tiếng trả lời. [Không vấn đề gì, ta và đám phân thân, Tam Thi của cậu cùng với @#%× tiên tử phối hợp là được.] Bạch tiền bối nói.

Dứt lời, Bạch tiền bối mang theo đám phân thân phụ kiện của Tống Thư Hàng, mở ra cánh cửa khu vực 'Thiên Kiếp thì tương lai', xông vào trong đó.

Mấy hơi thở sau.

Tiếng nổ ầm ầm bên tai không dứt.

Vũ khí trong Kiếp tương lai, quỷ dị khó lường.

Có rất nhiều vũ khí thậm chí là tồn tại trong 'khái niệm lý thuyết', bị lực lượng thiên kiếp thôi diễn ra, hóa thành kiếp nạn.

Vũ khí tương lai hỏa lực toàn khai, vũ khí không gian, vũ khí giảm chiều không gian (hàng duy), vũ khí hủy diệt văn minh, vũ khí phản vật chất, vũ khí diệt tinh vân vân, ồ ạt tuôn ra. 'Thiên Kiếp thì tương lai' là chung kiếp trong chung kiếp của Cửu phẩm, là màn kịch quan trọng cuối cùng.

Trong khói lửa hỗn loạn, thỉnh thoảng sẽ có một số hỏa lực rơi vào trên người Tống Thư Hàng đang co quắp thành một đoàn.

Nhưng đều không phá nổi phòng ngự của Tống Thư Hàng.

Trong chiến hỏa bay tán loạn, đột nhiên có một tia sáng oanh trúng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cảm giác 'không gian' bên người mình bị đông cứng.

Đây là 'vũ khí không gian'?

Không, không đơn giản như vậy!

Trong không gian bị đông cứng, thời gian cũng bị ảnh hưởng, trong cái không gian nhỏ bé này, thời gian bắt đầu điên cuồng gia tốc. "Tới rồi, đây chính là trợ lực ta cần." Tống Thư Hàng kêu lên.

Lúc này hắn, cần đánh một dãy 666 cho đại gia thiên kiếp.

Cảm tạ đại gia thiên kiếp đã ủng hộ hắn mạnh mẽ!

Vào lúc hắn cần nhất, đại gia thiên kiếp đã đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi.

Trong tiểu không gian khép kín, thời gian bị điên cuồng gia tốc, cách biệt với bên ngoài.

Tống Thư Hàng chỉ cảm giác tuổi thọ của mình, bắt đầu điên cuồng suy yếu!

Nhưng hắn bị bào mòn rất vui vẻ!

Tia sáng vũ khí liên quan đến 'khái niệm thời không' này, vô cùng tàn bạo.

Nó gia tốc tốc độ thời gian trôi trong phạm vi không gian nhỏ, đồng thời lại không để 'ý thức' của người chịu công kích theo kịp tiết tấu tốc độ thời gian trôi đi.

Người chịu công kích có thể cảm ứng rõ ràng thời gian quanh thân mình trôi đi nhanh chóng, nhưng ý thức của họ lại giống như đang xem 'thước phim tua nhanh' vậy, nhanh đến mức khiến họ phản ứng không kịp.

Họ muốn dùng ý thức của mình để điều khiển thân thể, nhưng chịu hạn chế của ý thức, thân thể và ý thức không thể giữ nhất quán.

Người chịu công kích chỉ có thể trong ống kính 'tua nhanh', trơ mắt nhìn sinh mệnh của mình trôi đi, tuổi thọ bị tiêu hao hầu như không còn, nhưng lại chẳng làm được gì. "Hiệu quả công kích này quả thực bùng nổ...

Đáng tiếc, nếu ta giống như Thiên Đế nắm giữ 'Pháp tắc Thời gian', nói không chừng có thể mô phỏng ra phương thức tấn công này?" Trong lòng Tống Thư Hàng hâm mộ nói.

Cũng không biết sau khi khai thác sâu 'Trụ Trường Sinh · Đế Diệt Trụ', có thể mày mò ra 'chức năng thời gian' hay không?

Ngoài ra, tia sáng công kích 'khái niệm thời không' này đến cũng quá đột ngột, bằng không chỉ cần cho Tống Thư Hàng nắm bắt được cơ hội, nói không chừng hắn có thể ngưng tụ ra 'Trụ Thiên Kiếp · Trụ Thời Gian'.

Trong lúc Tống Thư Hàng suy nghĩ lung tung, thời gian thân thể hắn điên cuồng gia tốc, trong nháy mắt đã trôi qua mấy tháng!

Cứ gia tốc như vậy nữa, thời gian ba năm ngắn ngủi, chỉ cần ăn hai trái chanh là có thể kết thúc.

Tâm trạng Tống Thư Hàng trở nên vui vẻ. ...

Tương ứng với tâm trạng vui vẻ của Tống Thư Hàng, tại một không gian đặc thù nào đó.

Một bóng người hư ảo lẳng lặng nằm sấp trên mặt đất, không nhúc nhích. "Tiền bối, người đỡ chút nào chưa?" Một thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam ngồi xổm bên cạnh bóng người hư ảo, lên tiếng hỏi.

Bóng người hư ảo run rẩy nói: "Để ta... nằm thêm lát nữa." "Vậy tiền bối, người có muốn uống nước nóng không?" Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam lấy ra một cái ly, hỏi. "Cảm ơn...

Ta không cần, để ta hoãn lại một chút là được." Trên mặt bóng người hư ảo nỗ lực nặn ra một nụ cười khổ sở - nụ cười này chắc là vị hoàng liên. "Ồ." Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam tự mình bưng ly, thổi một hơi, lại nói: "Tiền bối, đây là vết thương cũ gì sao?

Gần đây ta thường xuyên thấy người đột nhiên đau đến run rẩy." "Bệnh cũ rồi, có điều qua vài năm nữa, sẽ khỏi thôi.

Không cần lo lắng cho ta." Trong lúc nói chuyện, vẻ mặt thống khổ trên mặt bóng người hư ảo đã giảm đi rất nhiều.

Thiên phú năng lực của hắn đã phát huy tác dụng, bắt đầu nỗ lực miễn dịch và thích ứng loại hình đau đớn này. "Ồ, chữa được là tốt rồi." Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam khẽ gật đầu, yên tâm hơn một chút.

Dù sao, bộ dạng đau đến lăn lộn vừa rồi của tiền bối, vẫn khá khiến người ta lo lắng.

Cứ như vậy, khoảng hơn mười hơi thở sau.

Đột nhiên, bóng người hư ảo vẻ mặt mờ mịt ngẩng đầu, nhìn về phía hư không. "Tiền bối, lại xảy ra chuyện gì rồi sao?" Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam hỏi. "Ba năm?" Bóng người hư ảo ngẩn ngơ nói: "Ngọa thảo." Ba năm thời gian cứ thế trôi qua rồi?

Vậy người bảo ta phải làm sao đây? "Cái gì ba năm?" Trong lúc nói chuyện, đôi mắt dưới mái tóc mái dài của thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam sáng lên, cô dường như nhớ ra điều gì. "Bá Tống sắp sinh...

Nhưng mà, không thể để hắn sinh ra như vậy được." Bóng người hư ảo nỗ lực chống người dậy, vẫy vẫy tay về phía thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam. "Muốn để Thư Hàng tiếp tục mang thai đứa bé?

Chẳng lẽ..." Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam nhớ tới gợi ý mà 'Bạch tiền bối Two' từng nhận được từ 'Thiên Đạo Bạch'. [Hai cá thể khác biệt đồng thời chứng đạo.] Cái này chẳng lẽ ám chỉ Tống Thư Hàng mang thai đứa bé, đồng thời chứng đạo? "Không, tịnh không phải để hắn tiếp tục mang thai đứa bé...

Mà là đứa bé này, không thể dùng phương thức như vậy đi ra.

Diệp Tư qua đây, ta cho ngươi một quyền hạn tạm thời, ngươi đi giúp đỡ Bá Tống." Bóng người hư ảo từ từ nói.

Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam: "???" Bóng người hư ảo run rẩy giơ tay, nhắm ngay Diệp Tư, nói: "Đây là năng lực của Trình Lâm, ngươi thân là con gái Trình Lâm, cũng có thể tạm thời mượn dùng loại năng lực này một chút." "Năng lực gì?" Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam hỏi, cô cảm giác sau khi bóng người hư ảo điểm nhẹ từ xa lên người cô, trên người cô liền có thêm một loại hiệu quả pháp thuật nào đó. "Đạo trường sinh dựng dục tân sinh, đi đi, hiệp trợ Bá Tống chuyển sinh đứa bé kia ra ngoài bình an." Bóng người hư ảo nói.

Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam nghe vậy, hai má ửng hồng nói: "Thế này liền trực tiếp tiến vào giai đoạn sinh con, có phải hơi nhanh quá không?" "Không sao, ba năm thời gian trôi qua rồi, về mặt lý thuyết mà nói, Bá Tống đã có thể hợp pháp sinh con." Bóng người hư ảo run rẩy nói, trận run rẩy này là do tức giận. "Ta không phải ý này, tiền bối." Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam nói.

Chương 2902

"Ồ, ngươi là nói chính ngươi sao?

Đừng lo lắng." Bóng người hư ảo giơ ngón tay cái, an ủi nói: "Ngươi chỉ là mượn nhờ bí pháp của Trình Lâm đi chuyển sinh đứa bé này ra.

Nói cách khác, đứa bé này xét về nhân quả, là mượn Trình Lâm làm ra, có thể coi là nhân quả của Trình Lâm...

Cho nên, nó không tính là con của ngươi, cùng lắm chỉ có thể tính là em gái ngươi.

Ngươi đừng có gánh nặng tâm lý!" Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam: "!!!" "Thả lỏng tâm thái, ngươi làm được, chỉ cần nghĩ đó là em gái ngươi, có phải là có thể thuận lợi tiếp nhận rồi không?" Bóng người hư ảo lại an ủi nói. "Tiền bối người chết rồi." Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam đột nhiên nói.

Bóng người hư ảo: "???" "Nguyên nhân cái chết là trúng độc, thời gian tử vong là ngày mai." Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam lại nói.

Dứt lời, cô dùng sức vung quyển sách khổng lồ trong tay, nện vào hư không, đập ra thông đạo liên kết giữa cô và Bá Tống.

Trong vẻ mặt mờ mịt của bóng người hư ảo, thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam đầu tiên là mở khóa cửa lớn về nhà, độn vào trong đó.

Sau khi đi vào, cô còn không quên khóa trái cửa lại.

Bóng người hư ảo: "..." Tại sao con bé này đột nhiên lại tức giận?

Ta lại làm sai gì sao? "Tiên tử quả nhiên đều là tồn tại khó mà nắm bắt." Bóng người hư ảo than thở.

Dù sao, trong tay hắn chỉ có 《Cẩm nang hướng dẫn + công thức đối ứng》 nhắm vào Bạch Long tỷ tỷ, Sở các chủ, Bạch Cốt tiên cơ, không có cẩm nang hiệp trợ, hắn cũng lực bất tòng tâm. ...

Trong thế giới Cửu phẩm Thiên Kiếp.

Tống Thư Hàng trải qua hơn ba năm thời gian trong 'tua nhanh'. "Ba năm ngắn ngủi, so với mấy trăm năm làm hành của Thông Nương còn đơn giản hơn nhiều." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Huống chi, đây còn là trạng thái tua nhanh.

Đừng nói là ba năm, cho dù là ba trăm năm, ba ngàn năm cũng chẳng làm gì được hắn.

Theo thời gian ba năm trôi qua, 'sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt' và những 'thông tin Bất Hủ' còn lại trong cơ thể Tống Thư Hàng đã hoàn thành lột xác.

Chúng lấy ấn ký 'Long Phù Chuyển Sinh' làm tổ, ngưng tụ thành quang đoàn nho nhỏ.

Trong quang đoàn, không ngừng phát những hình ảnh về trải nghiệm 'tử vong hết lần này đến lần khác' của Tống Thư Hàng.

Bất hủ quang huy bao quanh 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới', rốt cuộc dần dần tan đi.

Là lúc mổ lấy con gái ra rồi.

Tống Thư Hàng nắm chặt Lưu Tinh Kiếm, chuẩn bị hành động.

Nhưng ngay khi hắn chuẩn bị hành động, đột nhiên từ trong trái tim lưu ly của hắn, xuất hiện thêm một bóng người.

Một vị thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam lăng không xuất hiện trong 'tâm khiếu' của hắn!

Tống Thư Hàng sững sờ. [Chẳng lẽ, ta phải một hơi sinh đôi?]

Tống Thư Hàng ít nhiều cũng cảm giác được phương thức tư duy của mình có chút vấn đề.

Trong tâm khiếu của mình đột nhiên xuất hiện thêm một tiên tử, phản ứng đầu tiên của hắn thế mà lại là mình sắp sinh đôi, phản ứng này quả thực tuyệt rồi.

Có điều, sở dĩ trong đầu đột nhiên nảy ra ý niệm mình sắp sinh đôi, cũng là có nguyên nhân - bởi vì vị tiên tử này và Tống Thư Hàng có một loại cảm giác huyết mạch tương liên.

Loại cảm giác này, cực giống trạng thái liên kết giữa Tống Thư Hàng và 'con gái' hiện tại.

Cho nên, thông tin huyết mạch tương liên này vừa được đại não tiếp thu, đại não liền lập tức phản hồi ra đáp án 'sinh đôi'.

Mỗi một bước suy đoán của đại não cấp Kiếp Tiên, đều là có nguyên nhân, tịnh không phải tự dưng sinh ra đáp án. "Hi ~" Tống Thư Hàng thử chào hỏi tiểu tiên tử trong tâm khiếu của mình. "Đừng hỏi, hỏi chính là sinh cho chính mình một cô em gái." Thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam bực bội nói.

Tống Thư Hàng: "???" Câu trả lời của tiên tử trong tâm khiếu, đồng dạng hóa thành 'manh mối' bị đại não tiếp thu, hóa thành dữ liệu suy đoán đáp án.

Dựa theo câu trả lời của vị thiếu nữ văn học tết tóc đuôi sam này mà xem...

Cô ấy chẳng lẽ cũng là con gái của ta?

Hơn nữa, còn là đã sinh ra từ rất sớm rồi?

Không đúng a, ta Bá Tống qua mấy ngày nữa ăn tết xong mới là mười chín tuổi mụ, sao có thể sinh con gái ra từ rất sớm được.

Nhưng thiếu nữ văn học tiên tử trong tâm khiếu, trông có vẻ đang ở trạng thái rất bực bội, rất tức giận.

Tống Thư Hàng cưỡng ép đè nén nghi hoặc, lẳng lặng nhìn cô hành động.

Thiếu nữ văn học tiên tử hít sâu một hơi, nỗ lực bình phục tâm trạng tồi tệ vô cùng của mình.

Sau khi điều chỉnh tâm thái tốt, thiếu nữ văn học tiên tử hai tay kết liên hoa bảo ấn, điều động bí pháp phụ gia trên người.

Một đóa hoa sen hư ảnh nở rộ trên người tiên tử, cô giống như đản sinh trong hoa sen, đứng trên đài sen, hiệu ứng đặc biệt này ít nhất cũng là cấp ức nguyên. "Di?

Đây là đạo trường sinh của Trình Cẩu Đản?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Dù sao Trình Cẩu Đản tiên tử hiện tại quá quen thuộc với hắn, đạo trường sinh của Trình Cẩu Đản hắn cũng không phải lần đầu tiên nhìn thấy, cho nên khi nhìn thấy thiếu nữ văn học tiên tử động dụng loại 'cảnh tượng hiệu ứng ức nguyên kiểu Trình Lâm' này, lập tức liền phán đoán ra được.

Vừa nghĩ đến đạo trường sinh của Trình Lâm, mày Tống Thư Hàng nhíu lại.

Trong đầu hắn loáng thoáng hồi ức lại một số thứ, nhưng dường như bị che chắn. "Hiệu quả Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc?

Hiệu quả bí pháp hệ Ngư Tai Cư Sĩ?

Hay là cái khác?" Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa trực tiếp kết nối tư liêu [Chết Đến Không Thể Chết Lại Tiên Tử] Trình Cẩu Đản. "Trình Lâm tiên tử, có đó không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Đừng hỏi ta có đó không, ta không biết trả lời ngươi thế nào, ngộ nhỡ ngươi tìm ta vay tiền thì làm sao?

Dù sao ngươi nghèo đến mức ngay cả một khối linh thạch cũng không nặn ra nổi." Trình Cẩu Đản tiên tử trả lời. "Cái này không cần sợ, ta chỉ tìm Bạch tiền bối vay tiền.

Dù sao nợ ngài ấy rất nhiều, đời này cũng không biết khi nào mới trả hết, nợ hai người không bằng nợ một người." Tống Thư Hàng trả lời.

Trình Cẩu Đản tiên tử: "..." Ta chỉ tùy tiện trả lời thôi, ngươi kiêu ngạo như vậy làm gì? "Trình Lâm tiên tử, đạo trường sinh của cô, ngoại trừ cô ra, còn có ai dùng được?" Tống Thư Hàng hỏi. "Cẩu Đản cha?

Tuy chưa thấy ngài ấy dùng bao giờ, nhưng ta cảm giác ngài ấy hẳn là dùng được, dù sao Cẩu Đản cha biết quá nhiều thứ." Trình Lâm tiên tử trả lời. "Vậy...

Cẩu Đản cha là tiên tử sao?" Tống Thư Hàng thăm dò hỏi. "Câu này, ta gửi nguyên văn cho Cẩu Đản cha rồi.

Ngươi đợi chết đi, Tống Cẩu Đản." Trình Lâm tiên tử nói.

Tống Thư Hàng: "???" Trực giác nói cho hắn biết, Trình Cẩu Đản đang cố ý che giấu điều gì đó, chủ đề này cô ấy đang cố ý lảng sang chuyện khác!

Việc này tất có uẩn khúc! "Cẩu Đản cha hiện tại trông có vẻ trạng thái rất bùng nổ, Tống Cẩu Đản, đợi ngươi từ trong 'Cửu phẩm Thiên Kiếp' đi ra, liền chuẩn bị tốt đối mặt với cú đấm rồng của Cẩu Đản cha đi." Trình Lâm tiên tử lại nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Đúng rồi, ngoại trừ Cẩu Đản cha ra, ngươi nói không chừng cũng có thể sử dụng đạo trường sinh của ta." Trình Lâm tiên tử đột nhiên lại bổ sung nói.

Tống Thư Hàng: "Ta?" "Ừ, dù sao ngươi là Tống Cẩu Đản mà." Trình Lâm tiên tử nói, nhưng ngữ khí câu này của cô vô cùng quái dị, rõ ràng trong lời nói có ẩn ý.

Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía thiếu nữ văn học tiên tử trong tâm khiếu của mình.

Đầu tiên sử dụng phương pháp loại trừ...

Cô ấy khẳng định không phải Cẩu Đản cha!

Cô ấy cũng không phải Trình Lâm tiên tử!

Vậy thì, cô ấy rất có thể chính là ta!

Thiên địa phân âm dương, người sinh nam nữ.

Khi trong đầu Tống Thư Hàng hiện lên ý niệm này, đột nhiên cảm giác giữa mình và vị thiếu nữ văn học tiên tử này, loại liên hệ 'huyết mạch tương liên' kia trở nên sâu hơn một bước, đạt đến trình độ 'không phân biệt lẫn nhau'.

Đây là sự tiến hóa của mối quan hệ. "Di?" Thiếu nữ văn học đang thi pháp nghi hoặc ngẩng đầu nhìn về phía 'Tống Thư Hàng'.

Cô có thể cảm giác được, Tống Thư Hàng vào giờ khắc này đã cưỡng ép phá vỡ ảnh hưởng hiệu quả 'chém đứt căn nguyên' của Thiên Đạo Tiểu Hắc Ốc, liên hệ giữa hắn và cô trở nên sâu hơn một bước.

Nếu có một ngày, Tống Thư Hàng có thể hoàn toàn phá vỡ ảnh hưởng của 'chém đứt căn nguyên', vậy thì giữa cô và hắn e rằng sẽ không còn sự chia cách nữa. "Ngươi nhớ lại được gì rồi?" Thiếu nữ văn học tiên tử thăm dò hỏi. "Ừ, ta nhớ ra một chuyện, giữa ngươi và ta không phân biệt lẫn nhau." Tống Thư Hàng cao thâm khó lường trả lời.

Thiếu nữ văn học tiên tử: "..." Quay đầu sẽ đi Thần Bí Đảo, lôi Đồng Quái tiền bối ra đánh một trận - cách nói chuyện kiểu 'huyền chi lại huyền, xem hoa trong sương' này của Thư Hàng, khẳng định là bị thầy bói ảnh hưởng rồi, đây là bệnh chung của hệ thầy bói. "Tiên tử cô có phải muốn dùng đạo chuyển sinh của Trình Lâm, để giúp ta chuyển sinh 'con gái' ra ngoài không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thiếu nữ văn học tiên tử lần này không trả lời Tống Thư Hàng, liên hoa bảo ấn trong tay cô mở ra: "Kết!" Theo tiếng hô khẽ của cô, lại có một đóa hoa sen nở rộ trong đan điền bản mệnh của Tống Thư Hàng.

Đóa hoa sen này khép cánh sen lại, bao bọc toàn bộ Tống Thư Hàng, thiếu nữ văn học tiên tử, Lò phản ứng hạt nhân cơ giới vào trong.

Đích thực là đạo trường sinh của Trình Lâm tiên tử, dựng dục tân sinh.

Sinh mệnh lực khổng lồ vô cùng bao trùm lấy Tống Thư Hàng, sinh mệnh lực này có hiệu quả duyên thọ cường đại...

Chương 2903

Ba năm tuổi thọ mà Tống Thư Hàng bị mất đi do trúng 'vũ khí thời gian thiên kiếp', đều được bồi bổ lại, thậm chí còn lời không ít.

Bên trong hoa sen.

Đạo trường sinh của Trình Lâm trọng điểm chiếu cố 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Nguyên thần của Tống Thư Hàng và thiếu nữ văn học tiên tử hiện lên, hai người song chưởng đối nhau, bày ra tư thế truyền công, cùng nhau tạo thành một cái bệ đỡ, nâng đỡ 'Lò phản ứng hạt nhân cơ giới'.

Sinh cơ từ đạo trường sinh của Trình Lâm, không ngừng dung nhập vào trong cơ thể 'con gái' bên trong Lò phản ứng hạt nhân cơ giới, cọ rửa thân thể cô bé, tái cấu trúc thân thể cho cô bé.

Trong quá trình này, từng luồng sức mạnh tàn dư từ hậu thủ của Bàn Cầu bị dẫn dắt ra, dung nhập vào trong quang đoàn bất hủ của ấn ký 'Long Phù Chuyển Sinh'.

Nếu không giải quyết bộ phận sức mạnh tàn dư từ hậu thủ của Bàn Cầu này, để Tống Thư Hàng trực tiếp mổ đẻ lấy thiếu nữ tóc vàng ra ngoài, vậy một khi bại lộ ở hiện thế, thiếu nữ cơ giới tóc vàng vẫn sẽ có nguy cơ 'hóa đạo tiêu tán' lần nữa.

Trong tình huống cực đoan, thậm chí còn có thể dẫn xuống thiên phạt. ...

Quá trình duy trì đạo trường sinh của Trình Lâm thời gian cũng không dài.

Hơn mười hơi thở sau, hoa sen hiệu ứng ức nguyên của Trình Lâm liền mở ra lại.

Tống Thư Hàng hai tay chắp sau lưng, đứng trên đài sen.

Trên tâm khiếu của hắn, một cánh cửa sổ tâm hồn mở ra - cửa sổ tâm hồn trên mặt vật lý, trái tim lưu ly đều bị mở một cái lỗ.

Sau đó, có một đôi tay thon dài từ trong cửa sổ tâm hồn vươn ra.

Trên tay thon nâng một quả cầu cơ giới, có dao động sinh mệnh cường đại đang chuyển động trong quả cầu cơ giới này.

Quả cầu cơ giới này, chính là chuyển sinh thể của 'thiếu nữ cơ giới tóc vàng'.

Tống Thư Hàng nhận lấy quả cầu cơ giới, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm: "May quá, không cần phải thật sự giống như nhân loại sinh con, dùng phương thức sinh thường hay sinh mổ để đản sinh đứa bé.

Nếu không, ta một đại nam nhân còn thật sự không tiếp nhận nổi." Cả quá trình, giống như ngày thường hắn dùng 'Linh Hồ' bảo dưỡng pháp khí, sau khi thời cơ chín muồi thì lôi pháp khí đã bảo dưỡng ra vậy.

Như vậy, về mặt tâm lý hắn cũng có thể chấp nhận. "Bye bye ~" Trong tâm khiếu, vị thiếu nữ văn học tiên tử kia đóng 'cửa sổ tâm hồn' lại, thuận tiện khóa trái cửa sổ luôn.

Từ điểm này có thể nhìn ra, ý thức lãnh địa của cô vô cùng mãnh liệt. "Chờ chút tiên tử, cô nói cho ta biết trước quả cầu này phải hóa giải thế nào?

Cũng không thể để ta dùng kiếm chém nó chứ?" Tống Thư Hàng kêu lên.

Nhưng tiên tử trong tâm khiếu, đã không thấy tăm hơi.

Tống Thư Hàng: "..." Hắn cúi đầu nhìn quả cầu kim loại trong tay. "Tuy quá trình rất trắc trở, nhưng từ một phương diện nào đó mà nói, con vẫn tính là con gái của ta." Tống Thư Hàng nói: "Con chuẩn bị ra ngoài thế nào?" Tống Thư Hàng vừa dứt lời, quả cầu cơ giới trong tay, liền nhận được mệnh lệnh, bắt đầu biến hình cực ngầu - giống như Transformers vậy, không ngừng lắp ráp chuyển đổi. 《Con Gái Của Ta Là Transformers》!

Cùng thời gian đó.

Khi quả cầu cơ giới này biến hình, phù văn 'Long Phù Chuyển Sinh' trong cơ thể Tống Thư Hàng, phảng phất cộng hưởng với quả cầu kim loại, cũng bắt đầu biến hóa!

Sức mạnh Bất Hủ Chi Cốt và vật chất thông tin Bất Hủ bị nén lại ở độ cao, bắt đầu hóa thành vật chất dạng một đốt 'xương' nhỏ.

Đây dường như là tiết tấu muốn ngưng tụ ra 'Bất Hủ Chi Cốt'? [Chẳng lẽ ta cũng có thể giống như Vân Tước Tử tiên tử, sở hữu một đốt Bất Hủ Chi Cốt?] "Bình tĩnh trước đã, đừng vội vui mừng...

Ngưng tụ Bất Hủ Chi Cốt tịnh không dễ dàng như vậy!" Tâm thái Tống Thư Hàng không có bành trướng, cho nên bình tĩnh phân tích: "Bàn Cầu đại lão năm đó phí hết tâm tư, cũng chỉ làm ra 'Ngụy · Bất Hủ Chi Cốt'.

Vậy cái ta sắp ngưng tụ, liệu có phải cũng chỉ là 'Ngụy · Bất Hủ Chi Cốt'?" Kỳ vọng càng cao, thất vọng càng lớn.

Cho nên, hắn bãi chính tâm thái trước.

Như vậy, cho dù ngưng tụ ra là 'Ngụy · Bất Hủ Chi Cốt', đối với hắn mà nói cũng là lời to.

Ào ~ Lúc này, trong đan điền, Phì Kình Kim Đan đột nhiên làm một cú cá chép vượt vũ môn đẹp mắt!

Nó há to miệng, đón lấy 'quang đoàn' đang ngưng tụ.

Tốc độ nhanh như chớp!

Tống Thư Hàng còn chưa phản ứng kịp, Phì Kình Kim Đan đã một ngụm nuốt chửng 'quang đoàn', rơi xuống Linh Hồ. "Ợ ~" Sau khi nuốt xong 'quang đoàn', Phì Kình Kim Đan còn thỏa mãn ợ một cái no nê.

Thân thể béo mập của nó từ từ chìm xuống, chìm vào đáy Linh Hồ bản mệnh.

Tống Thư Hàng: w(?Hả?w Cá voi ngốc, mày lại làm cái gì vậy!?

Mày tuy là hình dáng cá voi, nhưng cá voi không phải là cá, trí nhớ của mày chẳng lẽ cũng chỉ có bảy giây?

Mày đã triệt để quên mất di chứng sau khi nuốt bậy nuốt bạ trước kia và nỗi đau khổ khi bị Công Đức tiên tử tuốt cá voi rồi sao?

Hơn nữa, hiện tại cách nói 'cá chỉ có bảy giây ký nhớ', đều đã bị bác bỏ rồi a!

Mày có thể hiểu biết thêm chút không, đừng có lần nữa lại rơi xuống cùng một cái hố a! 'Hết cách rồi, chỉ có triệu hồi Công Đức Xà Mỹ Nhân về, nặn cái quang đoàn kia ra lại thôi.' Trong lòng Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Ý niệm của hắn vừa động...

Triệu hồi toàn bộ phụ kiện, phân thân, Tam Thi về.

Lại thuật lại chuyện Phì Kình Kim Đan không nhớ lâu nuốt mất 'quang đoàn thuộc tính Bất Hủ' cho Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Phụ kiện, phân thân, Tam Thi trở về.

Ác Thi · Đỗ Tề Nhãn Hắc · Bá Ác lên tiếng hỏi: "Bản tôn, ngươi là muốn để @#%× tiên tử nặn quang đoàn từ trong Phì Kình Kim Đan ra?" Tống Thư Hàng nghe vậy đột nhiên sững sờ, kinh ngạc nói:

"Ngươi có thể gọi đúng tên của @#%& tiên tử?" Ác Thi: "..." Bản tôn ngươi quan chú trọng điểm vì sao lại là cái này? "Bản tôn, nếu ngươi muốn để @#%× tiên tử tuốt cá voi, ta cảm giác muộn rồi." Bên cạnh, Thiện Thi · Nhị Cáp · Bá Thiện của Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Ngay cả Thiện Thi cũng có thể gọi đúng tên Công Đức Xà Mỹ Nhân!

Tống Thư Hàng bắt đầu hoài nghi lưỡi của mình có phải có khiếm khuyết hay không. "Quang đoàn Bất Hủ, mất rồi." Tự Ngã Thi tồn tại cảm đã thành số âm nhắc nhở nói. "Ừ, ta thấy rồi." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, sự thật là, ngay khi hắn vừa thuật lại chuyện Phì Kình Kim Đan nuốt quang đoàn cho Công Đức Xà Mỹ Nhân, biến hóa này liền tới.

Có khả năng là Phì Kình Kim Đan lo lắng quang đoàn bị Công Đức Xà Mỹ Nhân nặn ra, cho nên nó bắt đầu liều mạng tiêu hóa?

Tóm lại, chuyện này Tống Thư Hàng cũng rất tuyệt vọng.

Trong Linh Hồ bản mệnh.

Phì Kình Kim Đan chìm dưới đáy hồ, 'quang đoàn Bất Hủ' bị nó nuốt vào trong cơ thể đã sinh ra dị biến.

Quang đoàn vốn đang ở trong hình thức muốn ngưng tụ 'Bất Hủ Chi Cốt', sau khi bị Phì Kình Kim Đan nuốt xuống, vẫn không đình chỉ quá trình ngưng tụ - thậm chí, nó trực tiếp biến 'Phì Kình Kim Đan' thành một bộ phận của bản thân.

Quang đoàn và Phì Kình Kim Đan bắt đầu dung hợp.

Trên Kim Đan, bức 'Tinh Lộ Đồ' cấu đồ Kim Đan kia cùng với chín đạo 'Kim Đan Long Văn' được tô đậm cũng theo đó sinh ra biến hóa.

Cứ phảng phất như là phát lương vậy, cấu đồ Kim Đan và Kim

Đan Long Văn đều bắt đầu lấp lánh.

Khoảnh khắc phát lương kia, là khoảnh khắc tỏa sáng nhất của đời người!

Phì Kình Kim Đan vốn dĩ đã không tầm thường, mấy đường Long Lạc Kim Đan tô đậm trên người nó, đều là Bạch tiền bối Two dùng quyền hạn Thiên Đạo tạm thời thêm vào cho Tống Thư Hàng, bản thân đã ẩn chứa khái niệm 'Bất Hủ' ở bên trong.

Lại thêm nó từng sau khi đan toái thành Anh, là dựa vào thủ đoạn 'Long Phù Chuyển Sinh' phục sinh, có thuộc tính đồng nguyên với sức mạnh 'Bất Hủ Chi Cốt của Vân Tước Tử'.

Dung hợp giữa hai bên, không có phát sinh bất cứ sự bài xích nào, ngược lại giống như bánh răng được thiết kế tỉ mỉ, khớp nhau hoàn mỹ. "Không khóc, dũng cảm đứng lên, đối mặt bi thương." @#%× tiên tử đi tới bên cạnh Tống Thư Hàng, vươn tay xoa xoa đầu hắn, trong miệng niệm lời thoại. "Ăn kẹo không, Tống Tống?" Q-bản Lưu Tinh Bạch cũng lên tiếng an ủi nói. "Cảm ơn, không cần đâu...

Thật ra tôi tịnh không có bi thương, Tiểu Tinh Tinh ngài đừng bị Công Đức tiên tử dẫn dắt tiết tấu.

Cô ấy có đôi khi lời thoại chẳng có hàm ý sâu xa gì cả, chỉ là thuận miệng niệm chơi thôi." Tống Thư Hàng trả lời.

Trong lúc nói chuyện, Phì Kình Kim Đan và quang đoàn Bất Hủ trong cơ thể dung hợp, đã hoàn thành.

Tốc độ dung hợp nhanh vô cùng - cảm giác Phì Kình Kim Đan là thật sự sợ Công Đức Xà Mỹ Nhân nặn cái quang đoàn nó nuốt xuống ra, mới nỗ lực liều mạng như vậy.

Sau khi dung hợp hoàn thành, Phì Kình Kim Đan trở nên nặng nề...

Nó nỗ lực muốn nổi lên từ trong Linh Hồ bản mệnh, nhưng lại không nhúc nhích được.

Trước kia, nó còn có thể lợi dụng phương thức 'bơm hơi', làm cho thân thể mình phồng lên, phiêu phù trên mặt nước.

Nhưng hiện tại, thân thể Phì Kình Kim Đan không thể phồng lên - mỗi một chiếc vảy trên người nó đều trở nên kiên cố không thể phá vỡ, bất luận là sức mạnh gì cũng không thể phá hoại chúng nó.

Đây là khái niệm Bất Hủ!

Sau khi Phì Kình Kim Đan và cái quang đoàn kia dung hợp, thân thể chuyển hóa thành hình thái tương tự 'Bất Hủ Chi Cốt' của Vân Tước Tử.

Trên trán nó, ấn ký 'Long Phù Chuyển Sinh' kia, cũng phát sinh tiến hóa.

Lúc này ấn ký 'Long Phù Chuyển Sinh' vốn dĩ đã tiêu hao hết phục sinh chi lực, lần nữa tràn đầy năng lượng - đại biểu cho việc Tống Thư Hàng tùy thời có thể mượn nhờ sức mạnh của nó tiến hành phục sinh. "Quả nhiên, đây là đang diễn hóa về hướng trạng thái 'Bất Hủ Chi Cốt' của Vân Tước Tử tiên tử.

Chỉ là, Phì Kình Kim Đan so với Bất Hủ Chi Cốt dường như còn kém chút gì đó?" Tống Thư Hàng há miệng phun một cái, giống như yêu thú phun ra nội đan vậy, phun Phì Kình Kim Đan ra ngoài!

Kim Đan của tu sĩ và nội đan yêu thú bất đồng - Kim Đan của tu sĩ là không thể tùy ý phun ra nuốt vào.

Bình thường mà nói, chỉ có lúc tự bạo Kim Đan, tu sĩ mới có cơ hội thực sự dùng mắt thường nhìn thấy Kim Đan của mình.

Nhưng mà, 'Phì Kình Kim Đan' trong cơ thể Tống Thư Hàng lại không đi theo đường thường.

Các tiểu Kim Đan khác trong cơ thể Tống Thư Hàng đều coi như bình thường, duy độc khỏa 'Phì Kình Kim Đan' này có thể giống như yêu đan bị phun ra ngoài...

Hơn nữa, nó còn có một kỹ xảo mang tính thưởng ngoạn là cá voi phun nước!

Theo Tống Thư Hàng há miệng phun một cái, Phì Kình Kim Đan bị tế ra, dùng sức đập đuôi trong hư không.

Chương 2904

Linh lực thuần tịnh hóa thành đài phun nước, phun ra từ lỗ mũi trên đỉnh đầu nó. [Ừm, quả nhiên cảm giác so với 'Bất Hủ Chi Cốt', còn thiếu chút tinh túy.

Phì Kình Kim Đan hiện tại, có trạng thái tương tự 'Bất Hủ', nhưng lại thiếu đi thứ gì đó như khí thế mà 'Bất Hủ' sở hữu?] Tống Thư Hàng sờ cằm, đánh giá Phì Kình Kim Đan.

Phì Kình Kim Đan đích xác đã chuyển hóa thành trạng thái 'Bất Hủ Chi Cốt'...

Nhưng mà, cái 'Bất Hủ' này của nó giống như là hàng nhái vậy.

Bình thường mà nói, tu sĩ chỉ cần nhìn thấy 'Bất Hủ', ý thức đều sẽ hãm sâu vào trong đó, không thể tự kiềm chế, đến cuối cùng sẽ trở thành 'Bất Diệt Chi Chủ' vĩnh viễn trầm miên.

Nếu thực lực kém một chút, chỉ nhìn thấy khái niệm tồn tại 'Bất Hủ', nhẹ thì mù mắt, nặng thì thân tử đạo tiêu.

Pháp tắc Bất Hủ, cũng không phải chuyện đùa.

Nhưng Phì Kình Kim Đan lại bình dị gần gũi, không có nửa điểm cảm giác đó.

Có thể xác định, nó so với Bất Hủ Chi Cốt, khẳng định thiếu chút gì đó, hoặc là vẫn chưa tiến hóa đến giai đoạn hoàn mỹ. [Là ta 'chết' còn chưa đủ sao?] Trong lòng Tống Thư Hàng hiện lên một suy đoán.

May mà Tống Thư Hàng ngay từ đầu đã chủ động điều chỉnh tâm thái của mình, đặt kỳ vọng rất thấp.

Cho nên, dù ngưng tụ ra là Bất Hủ Chi Cốt hàng nhái...

Kình, hắn cũng không có thất vọng, ngược lại cảm giác rất lời.

Cho dù là Bất Hủ hàng nhái, thì đó cũng là Bất Hủ!

Mà chỉ cần là Bất Hủ, thì sẽ sở hữu một thuộc tính. "Chính là mày, đi đi, Bất Hủ Phì Kình Kim Đan!" Tống Thư Hàng vươn tay chộp lấy Phì Kình Kim Đan của mình, giống như ném bóng chày, dùng sức ném mạnh Phì Kình Kim Đan về phía chính trung tâm Cửu phẩm Thiên Kiếp, nơi sức lửa mãnh liệt nhất.

Hướng về phía ta nổ súng, đừng vì Kim Đan của ta là thể chất Bất Hủ mà thương tiếc ta!

Có bản lĩnh thì làm cho Kim Đan của ta phá phòng đi!

Tới a, đừng có túng!

Phụt ~ Phụt ~ Lỗ mũi Phì Kình Kim Đan không ngừng phun ra cột nước linh lực, phối hợp với Tống Thư Hàng khiêu khích thiên kiếp.

Ầm ầm ầm ~ Chung kiếp 'Hình thái tương lai' Thiên Kiếp quả nhiên bị dẫn đạo, vô số vũ khí thiên kiếp tập hỏa Phì Kình Kim Đan, đủ loại công kích trút xuống Phì Kình Kim Đan, thề phải oanh nó thành cặn bã!

Ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng phun ra ‘Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ’, trận ‘chung kiếp của thiên kiếp cửu phẩm’ mạnh nhất này đã định trước là không còn cơ hội lật kèo, chỉ có thể dần dần hạ màn trong một vụ nổ lộng lẫy.

Đối mặt với khái niệm tồn tại như ‘Bất hủ’, trong chư thiên vạn giới không có bất cứ thứ gì có thể hủy diệt nó.

Ngàn vạn loại thiên kiếp, vạn loại thủ đoạn, cũng chẳng làm gì được Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ.

Thiên kiếp tập trung hỏa lực tấn công ‘Kim đan Cá Voi Béo’ càng giống như tiếng gầm gừ không cam lòng trước khi rút lui!

Vũ khí không gian, vũ khí nhân quả, vũ khí pháp tắc, vũ khí tiêm tinh… v.v., những thiên kiếp mang khái niệm tương lai khiến người ta tê cả da đầu, trút xuống người Kim đan Cá Voi Béo, nhưng chỉ có thể khiến màn pháo hoa cuối cùng này thêm rực rỡ hơn mà thôi.

Tống Thư Hàng một tay cầm Kiếm Lưu Tinh, tay kia ôm quả cầu kim loại đang biến hình, bình tĩnh nhìn ánh sáng của ‘chung kiếp’.

Trong tay cậu, quả cầu kim loại biến hình lúc này đã biến ra được nửa thân người.

Nửa trên quả cầu đã biến thành hình thái thiếu nữ tóc vàng lúc nhỏ, nửa dưới tạm thời ngừng biến hóa… chủ yếu là lần biến hóa đầu tiên khá phức tạp, biến được một nửa thì thiếu nữ máy móc tóc vàng mới sinh cảm thấy hơi mệt mỏi nên đã dừng lại nghỉ ngơi tạm thời.

“Kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng thản nhiên nói.

“Ừm, kết thúc rồi.” Kiếm Lưu Tinh nói.

Phía sau, tam thi và phân thân đứng ngay ngắn hai bên, Xà mỹ nhân Công đức đứng ở vị trí trung tâm, các cây trụ Bá Thần làm nền trang trí.

Dù sao cũng là thiên kiếp cuối cùng của mình, Tống Thư Hàng muốn chụp một tấm ảnh tập thể để làm kỷ niệm.

“Bạch tiền bối đâu rồi?” Tống Thư Hàng đứng ngay ngắn xong liền hỏi.

“Ta đang tấn cấp, đợi một lát.” Giọng Bạch tiền bối vang lên, thiên kiếp sắp kết thúc nên Bạch tiền bối bắt đầu đột phá từ cảnh giới bát phẩm lên cửu phẩm.

Tống Thư Hàng không cần trải qua quá trình này, vì trước khi bước vào ‘thiên kiếp cửu phẩm’, cậu đã được ‘trảm tam thi’ thúc đẩy, bước vào cửu phẩm rồi.

Bản cập nhật cảnh giới ‘Nhược?

Trường Sinh Giả’ tiếp theo của cậu cần phải đợi sau khi cậu rời khỏi ‘thế giới thiên kiếp’ mới khởi động kích hoạt.

“Vậy Bạch tiền bối, chúng tôi đợi ngài.” Tống Thư Hàng và dàn phụ kiện tiếp tục đứng vào vị trí, chờ Bạch tiền bối đến để cùng mọi người chụp ảnh.

Cách vách.

Cật Qua Thánh Quân đã không thể phun ra bất kỳ lời châm chọc nào nữa.

Kinh ngạc thứ này, nếu kinh ngạc quá nhiều, quá thường xuyên trong một hơi, sẽ trở nên tê liệt.

Cật Qua Thánh Quân hiện đang ở trong trạng thái chí thánh tê liệt này, trong thời gian ngắn, đã không còn thứ gì có thể khiến hắn kinh ngạc, kể cả khi nhìn thấy Tống Thư Hàng phun ra Kim đan Cá Voi Béo mang ‘thông tin bất hủ’, Cật Qua Thánh Quân cũng bình tĩnh chấp nhận.

Bây giờ, chỉ cần đợi tổ hợp Bá Tống, Bạch Thánh rời đi, hắn có thể một mình yên lặng độ nốt phần thiên kiếp còn lại của mình.

Phần lớn uy lực của trận thiên kiếp này đã bị tổ hợp siêu VIP Bá Tống + Bạch Thánh thu hút, tiêu hao.

Phần thiên kiếp tiếp theo, Cật Qua có trăm phần trăm tự tin sẽ vượt qua. ......

Cật Qua Thánh Quân đang ở trạng thái chí thánh tê liệt, nhưng các tu luyện giả khác trong chư thiên vạn giới lại không có chế độ này để áp dụng!

Livestream ‘Tu Chân Liêu Thiên’ của Tống Thư Hàng vẫn chưa tắt.

Trước đó, trong vụ nổ của ‘chung kiếp hình thái tương lai’ ngập trời, màn hình livestream toàn là thánh quang, không thấy gì cả.

Bây giờ khi thiên kiếp đi vào hồi kết, hình ảnh Tống Thư Hàng và cảnh vật xung quanh trong livestream đã trở nên rõ nét.

Khi hình ảnh được khôi phục, các tu luyện giả chư thiên vạn giới vừa hay nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng phun ra kim đan!

Đương nhiên, hình ảnh livestream đều đã được nữ sĩ Long Lạc xử lý, ví dụ như Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ đã bị nữ sĩ Long Lạc làm mờ, để người xem livestream không bị ảnh hưởng bởi thuộc tính bất hủ của Kim đan Cá Voi Béo.

Đồng thời, đây cũng là để bảo vệ thông tin về ‘Kim đan Cá Voi Béo’, không để người khác nhìn thấu bí mật nhỏ của Tống Thư Hàng. 【Đây là cái gì?

Là kim đan?

Sao lại có hình dạng giống cá voi?】【Ủa, Bá Tống đại lão là tồn tại cấp Trường Sinh Giả, tại sao vẫn còn kim đan?】【Liệu có phải kim đan đại đạo mà chúng ta tu luyện đều là ‘hình thức đơn giản hóa’, kim đan thực sự phải là kình đan không?

Chỉ là bị đơn giản hóa mãi, rồi tên cũng đổi từ kình đan thành kim đan?】【Bá Tống tiền bối đây là phun ra kim đan?

Bằng chứng thép cho thấy Bá Tống đại lão thực ra không phải người!】【Cửu long văn, quả nhiên tồn tại như Bá Tống tiền bối đều là nhân vật thiên kiêu đỉnh cao cấp cửu long văn.】【Tuy hơi mờ, không nhìn rõ hình dạng cụ thể của chín long văn này, nhưng các ngươi không cảm thấy chín long văn này có hơi quá to sao?】Kim đan Cá Voi Béo vừa xuất hiện đã gây ra một cuộc thảo luận sôi nổi của các tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Chỉ có thành viên 'Nhóm Cửu Châu Số Một' là vô cùng bình tĩnh, họ đã sớm biết chuyện Tống Thư Hàng có cửu long văn, kim đan cá voi béo và cả việc Tống Thư Hàng có thể phun ra kim đan.

Tống Thư Hàng còn từng biểu diễn trước mặt mọi người tiết mục 'phun kim đan + kim đan phun nước' nữa.

Hình ảnh livestream chậm rãi tiến triển trong cuộc thảo luận.

Sau màn phun 'kim đan', chính là cảnh Tống Thư Hàng ném kim đan vào thiên kiếp.

Đây quả thực là một hành động khiến người ta tê cả da đầu… Dù là yêu thú có thể phun 'yêu đan' ra tấn công, khi độ thiên kiếp, nếu chưa đến đường cùng, cũng tuyệt đối không dễ dàng phun 'yêu đan' của mình ra nghênh chiến thiên kiếp.【Ủa, Bá Tống đại lão lại độ kiếp à?】【Không sai được, vị trí mà kim đan của ngài ấy ném ra chính là khu vực thiên kiếp!

Lẽ nào Bá Tống tiền bối lại đang độ kiếp, rồi chuẩn bị một đợt 'huyền thánh giảng pháp' nữa sao?】【Nhắc đến huyền thánh giảng pháp, tôi lại nhớ ra trước đây, Bá Tống đại lão hình như vừa mới cải tiến 'Cường Giả Giám Định Thuật'…】Trong chư thiên vạn giới có không ít người nhớ ra chuyện này.

Lập tức, một bầu không khí ngột ngạt lan truyền trong các nhóm 'Tu Chân Liêu Thiên' lớn nhỏ.

Nhưng sự ngột ngạt này không kéo dài lâu, đã bị sự tác động của hình ảnh livestream tiếp theo phá vỡ!

Chỉ thấy trong màn hình livestream.

Chung kiếp cấp độ hủy diệt đó, rợp trời kín đất ập xuống ‘phì kình kim đan’.

Sức mạnh thiên kiếp cuồng bạo, tàn phá mọi thứ!

Trong khu vực bị chung kiếp oanh tạc, không gian sụp đổ, vạn vật hủy diệt, trời đất phảng phất như sắp kết thúc.

Thế nhưng, bất luận là thủy kiếp, hỏa kiếp, lôi kiếp, kim kiếp, hay là không lận kiếp, vũ khí nhân quả, vũ khí diệt thế, khi oanh tạc lên ‘Kim đan Cá Voi Béo’, lại không thể để lại dù chỉ một vết xước trên bề mặt kim đan.

Kim đan Cá Voi Béo ung dung trôi nổi giữa trung tâm hủy diệt.

Trời đất mục nát ta bất hủ, vạn vật diệt vong ta bất diệt! 【Bất hủ!】 Dù kim đan đã bị nữ sĩ Long Lạc làm mờ, che giấu thông tin… các Trường Sinh Giả vẫn có thể suy đoán ra thuộc tính ‘Bất hủ’!

Các đại lão Trường Sinh Giả trong 《Nhóm giao lưu nghiên cứu Bá Tống》, những Kiếp Tiên đỉnh cao đã bước ra khỏi hình thức sơ khai của đại đạo của mình, không khỏi cất tiếng hét lên.

Họ không thể kiểm soát được cổ họng của mình, nếu không hét lên tiếng này, cảm giác trong lòng sẽ vô cùng khó chịu.

Trước đó, họ đã mơ hồ cảm ứng được Bá Tống đang ngưng tụ ‘thông tin bất hủ’.

Nhưng khi Bá Tống thật sự tạo ra ‘kim đan bất hủ’, các đại lão Trường Sinh Giả cảm thấy thế giới quan của mình bị một cú sốc vô lý.

Không chứng đạo, không thừa nhận thiên mệnh, không nắm giữ thiên đạo, cũng có thể tạo nên bất hủ?

Vậy chúng ta liều mạng tranh đoạt cơ duyên chứng đạo, để trở thành thiên đạo có ý nghĩa gì, chẳng phải đã giảm giá trị đi rất nhiều sao? 【Một viên kim đan chỉ là khởi đầu, Bá Tống đã nắm giữ kỹ thuật này, vậy chỉ cần cho ngài ấy thời gian, ngài ấy có thể dùng kỹ thuật này lên các bộ phận khác của cơ thể, từng chút một cải tạo bản thân không?

Từ kim đan đến nguyên thần, rồi từ trong ra ngoài, từ nội tạng, đến xương cốt cơ bắp, toàn bộ hóa thành bất hủ?】Thành viên nhóm 'Hoàng đế Hề' suy đoán.

Thông qua phương thức lắp ghép, chỉ cần có đủ thời gian, một Bá Tống không chứng đạo nhưng lại bất hủ sẽ thành hình phải không? 【Nhưng có lẽ, đối với chúng ta mà nói đây không phải là chuyện xấu.

Nếu Bá Tống hoàn toàn nắm giữ kỹ thuật này, ngài ấy sẽ không tranh đoạt vị trí 'thiên đạo' này với chúng ta nữa, phải không?】Thành viên nhóm, Thánh Liêm Thiên Vương, người sống sót từ Thiên Đình viễn cổ, lên tiếng.

Thiên Vương nói rất có lý, nhưng chỉ cần nghĩ đến việc vị trí thiên đạo mà mình và mọi người đang tranh đoạt lại là thứ mà Bá Tống không cần, trong lòng các Trường Sinh Giả lại cảm thấy không vui.

Mỗi một Trường Sinh Giả đều là nhân vật cấp thiên kiêu, lòng tự tôn cực mạnh.

Họ muốn đoạt lấy 'vị trí bất hủ' lại phải hy vọng Bá Tống không đến tranh giành, nếu thật sự như vậy, dù tương lai họ có được vị trí thiên đạo, khi đối mặt với Bá Tống, có lẽ cũng sẽ cảm thấy thấp hơn Bá Tống một bậc! ......

Trong không gian kiếp tiên.

Chương 2905

“Bên A Bạch cũng kết thúc rồi!” Bạch Lưu Tinh phiên bản Q treo trên chuôi kiếm, lắc lư nói.

Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối sắp ra rồi ạ?” “Ừm.” Bạch Lưu Tinh đáp.

Trong lúc nói chuyện, tại trung tâm vụ nổ nơi Kim đan Cá Voi Béo đang ở, một huyễn cảnh giống như tiên giới mở ra.

Dư chấn của vụ nổ chung kiếp trực tiếp bị huyễn cảnh tiên giới trấn áp.

Khí tức của huyễn cảnh này cũng cực kỳ đặc biệt, phiêu dật bất định.

“Đây là hình chiếu của Mộng Giới sao?” Ác thi trong tam thi hỏi.

“Không phải.” Tống Thư Hàng lắc đầu.

Mộng Giới tuy hư ảo, nhưng vẫn thuộc về ‘chư thiên vạn giới hiện thế’.

Mà huyễn cảnh tiên giới trước mắt lại cho người ta một cảm giác ‘không thuộc về thế giới này’, hoàn toàn không hợp với hiện thế, nếu phải nói thì lại có chút giống với cảm giác của ‘thế giới Hắc Long’. ‘Tiên giới’ này rốt cuộc là cái gì?

Trong lúc đang suy nghĩ, trong huyễn cảnh tiên giới, có ánh sáng dịu dàng hóa thành cột sáng chiếu xuống.

Thân ảnh Bạch tiền bối hiện ra trong cột sáng.

Ánh sáng dịu dàng tôn lên Bạch Thánh, cộng thêm huyễn cảnh tiên giới trên đầu, lúc này Bạch tiền bối giống như trích tiên giáng trần.

Nhưng bây giờ nói Bạch tiền bối là trích tiên cũng hoàn toàn không có vấn đề gì, lúc này Bạch Thánh đã tấn thăng Kiếp Tiên!

Ngài ấy không còn là Bạch Thánh, mà là Bạch Tiên… nhân.

Trong ánh sáng dịu dàng chiếu rọi, Bạch tiền bối mặc y phục trắng chậm rãi đưa tay ra, dường như muốn dùng tay chạm vào ‘tiên giới’ đó.

Động tác của Bạch tiền bối rất chậm, rất chậm.

Cách đó không xa, Tống Thư Hàng cùng dàn phụ kiện, các phân thân đột nhiên cảm thấy trong lòng thắt lại.

Bạch tiền bối trước mắt dường như trở nên xa vời.

Phảng phất như chỉ cần ngài ấy đưa tay chạm vào ‘tiên giới’ đó, sẽ vũ hóa đăng tiên, từ đây cắt đứt mọi mối liên hệ với thế gian, không còn thuộc về nhân gian nữa.

Tống Thư Hàng và dàn phụ kiện, các phân thân, không hiểu sao đều nín thở, không phát ra một tiếng động nào.

Ngón tay Bạch tiền bối vẫn chậm rãi đưa về phía trước, chỉ còn cách huyễn cảnh tiên giới một sợi chỉ… Ngay khi ngón tay Bạch tiền bối sắp chạm vào ‘tiên giới’, ngài ấy đột nhiên nhanh chóng rút tay lại, nở một nụ cười rạng rỡ: “Ta bây giờ thuộc về nơi này; nơi này có rất nhiều đạo hữu thú vị; ừm… Thư Hàng, còn nợ ta rất nhiều linh thạch.” Xoạt ~ Theo lời nói của Bạch tiền bối, huyễn ảnh tiên giới hư ảo kia vỡ tan, từ đó về sau, vĩnh viễn không bao giờ xuất hiện nữa.

Tống Thư Hàng không ngờ rằng việc mình nợ Bạch tiền bối rất nhiều tiền cuối cùng cũng có thể trở thành một trong những nhân quả giữ chân Bạch tiền bối lại.

Đây là lần đầu tiên trong đời cậu phát hiện, tạm thời không có tiền trả nợ có lẽ là một việc vô cùng may mắn. 【‘Huyễn cảnh tiên giới’ đó rốt cuộc là nơi nào?

Chưa từng nghe nói tu luyện giả sau khi chứng đạo Kiếp Tiên phải tiến vào thế giới khác cả!

Dù là nắm giữ thiên đạo, chứng đạo bất hủ, đó cũng chỉ là mở ra một vị diện thuộc về mình trong chư thiên vạn giới này, bản thân vẫn tồn tại trong chư thiên vạn giới.】 Trong đầu Tống Thư Hàng vang lên giọng của Sở các chủ.

Hình ảnh Bạch tiền bối chứng đạo Kiếp Tiên cũng được truyền ra ngoài qua livestream, Sở các chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ, Bạch Long tỷ tỷ và những người khác trong Bá giới đều đã nhìn thấy cảnh này.

Vì vậy, không đợi Tống Thư Hàng ra khỏi 'thế giới thiên kiếp cửu phẩm', Sở các chủ đã không nhịn được mà hỏi thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên'.

Không chỉ Sở các chủ, tất cả thành viên có quan hệ với Bạch tiền bối đều vô cùng tò mò khi đối mặt với cảnh tượng này.

"Liệu có phải là thế giới sau khi siêu thoát không?" 'Tự ngã thi' mà Tống Thư Hàng đã không nhớ nổi tên đột nhiên khẽ nói.

Thiên đạo Bạch khi còn tại vị cũng là một vị rất đặc biệt, ngài ấy là vị thiên đạo duy nhất từng siêu thoát nửa bước.

Nếu không phải trách nhiệm thiên đạo như sợi dây diều níu giữ, có lẽ ngài ấy đã siêu thoát thành công.

Mà giữa Bạch tiền bối và thiên đạo Bạch rõ ràng có mối liên hệ rất sâu sắc.

Vậy nên, liệu đây có phải là sau khi Bạch tiền bối tấn thăng cửu phẩm Kiếp Tiên, thiên đạo Bạch đã để lại cho ngài ấy một cơ duyên, để ngài ấy tiến vào trạng thái 'sau khi siêu thoát' không?

“Chuyện siêu thoát nếu dễ dàng như vậy, thiên đạo Bạch cũng sẽ không để lại manh mối ‘hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo’… Hơn nữa, trạng thái sau khi siêu thoát rốt cuộc như thế nào, không ai nói rõ được, chỉ có thiên đạo Bạch biết một chút thông tin.

Nói không chừng sau khi siêu thoát, ngay cả ‘chiều không gian’ cũng sẽ khác với chúng ta, có tồn tại một ‘thế giới sau khi siêu thoát’ hay không vẫn còn rất khó nói.” Tống Thư Hàng đáp.

Có lẽ sau khi siêu thoát, bản thân sẽ trở thành một thế giới chăng?

Tồn tại chưa siêu thoát, tầm nhìn tự nhiên bị giới hạn bởi thế giới và chiều không gian mà mình tồn tại.

Ngoài ra, với tư cách là người phàm tiếp xúc với ‘thông tin chân bất hủ’ nhiều lần nhất, Tống Thư Hàng mơ hồ có thể cảm ứng được, huyễn cảnh tiên giới đó không có khí tức ‘vượt lên trên hiện thế’, không hề có khái niệm ‘siêu thoát’.

Huyễn cảnh tiên giới đó, rất có thể chỉ có liên quan đến bản thân Bạch tiền bối.

Trong đầu Tống Thư Hàng, rất nhiều manh mối liên quan đến Bạch tiền bối được liên kết lại, và thông qua năng lực suy diễn cấp Kiếp Tiên, cậu bắt đầu tính toán.

Trước đây, dưới sự đồng ý của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, cậu đã thi triển thời gian bí thuật ‘Giám Định Bí Pháp’ lên Bạch tiền bối.【Ngài ấy từng sống thay cho một người bạn tốt hơn bảy mươi năm, bảy mươi năm sau, ngài ấy du hành chư thiên vạn giới, vì một sự tình cờ mà đến thế giới hiện tại.】【Sự tồn tại độc nhất vô nhị, đối với thế giới này mà nói.

Căn nguyên tồn tại của ngài ấy không giống với những người khác.】Hai manh mối này là phản hồi mà Giám Định Bí Pháp đã cho cậu khi đó.

Bạch tiền bối… ngay từ đầu đã không thuộc về thế giới này.

Sau đó, để tìm kiếm thêm nhiều manh mối liên quan đến Bạch tiền bối, đồng thời cũng để mọc lại cơ thể bị thiên phạt đánh mất, Tống Thư Hàng đã cùng Bạch tiền bối tiến vào thánh sơn của Thú Tu Giới.

Trong di tích thánh sơn, có một thế giới đặc biệt do thiên đạo Bạch để lại, do đạo hữu Thạch Bi trấn áp.

Ở đó, Tống Thư Hàng từ manh mối do 'thiên đạo Bạch' để lại, lại có thêm một số manh mối sâu hơn về Bạch tiền bối.

Đầu tiên, Bạch tiền bối không phải là 'em gái' mà thiên đạo Bạch để lại cho Bạch tiền bối two.

Ngoài ra, thiên đạo Bạch từng để lại lời nhắn: [Tiểu Bạch vẫn là Tiểu Bạch, ngài ấy chỉ có thể là ngài ấy, một quá khứ hoàn toàn khác với tất cả chúng ta, cuối cùng sinh ra một 'Bạch' khác với chúng ta.

Ngài ấy không liên quan đến thí nghiệm của ta, ta cũng không hề can thiệp vào ngài ấy, nhưng cuối cùng ngài ấy lại xuất hiện trước mắt ta.] 【Có lẽ… huyễn cảnh tiên giới vừa rồi, là thế giới nguyên bản của Bạch tiền bối.】Tống Thư Hàng nói.

Đó là một thế giới không thuộc về 'chư thiên vạn giới' hiện tại.

Là một 'Bạch' khác biệt sinh ra từ một quá khứ hoàn toàn khác với 'thiên đạo Bạch, Bạch two' mà thiên đạo Bạch đã nhận ra sau khi tiến vào trạng thái 'siêu thoát nửa bước'.

Thế giới trong mắt của thiên đạo Bạch sau khi siêu thoát nửa bước rốt cuộc trông như thế nào, ngay cả Bạch U U cũng không biết, Tống Thư Hàng cũng không thể tưởng tượng ra… Dù sao cậu cũng bị giới hạn bởi chư thiên vạn giới hiện tại.

Nhưng từ manh mối thiên đạo Bạch để lại mà xem, trong mắt của thiên đạo Bạch sau khi siêu thoát nửa bước, khái niệm không gian, thời gian không phải là bất biến.

Thậm chí quá khứ, hiện tại, tương lai đều có thể bị đảo lộn.

Nếu như vậy, trong khoảnh khắc 'siêu thoát nửa bước', thiên đạo Bạch có thể đã nghĩ đến việc bù đắp những tiếc nuối trong quá khứ.

Thiên đạo Bạch từng đề cập trong lời nhắn, cả đời ngài ấy có hai thất bại to lớn, triệt để.

Thứ nhất, là thời thiếu niên, trơ mắt nhìn 'Tiểu Bạch' tan biến trước mắt mình.

Thứ hai, là khi siêu thoát thiên đạo, chỉ siêu thoát được nửa bước, lại bị quyền hạn thiên đạo trói buộc, thất bại đến mức không còn đường lui.

Nếu thiên đạo Bạch từng có ý niệm 'bù đắp tiếc nuối quá khứ'… vậy nguyên nhân xuất hiện của Bạch hiện thế, có lẽ nằm ở đây.

Dù cho thiên đạo Bạch không chủ động can thiệp.

Nếu thật sự như Tống Thư Hàng suy đoán… vậy huyễn cảnh tiên giới vừa rồi, rất có thể là sau khi cảnh giới của Bạch tiền bối đạt đến cực hạn bình thường của hiện thế là cảnh giới 'Kiếp Tiên', 'chư thiên vạn giới' hiện tại đã cho ngài ấy một cơ hội trở về thế giới nguyên bản… hoặc nói, là một sự sửa chữa.

Đối diện.

Huyễn cảnh tiên giới, ánh sáng dịu dàng hoàn toàn tan biến, Bạch tiền bối trong bộ y phục trắng phất phơ ngáp một cái, cười mỉm cong eo, đưa ngón tay ra nhẹ nhàng chọc vào Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ.

Đong~ Ngón tay ngài ấy chạm vào Kim đan Cá Voi Béo, liền vang lên âm thanh cổ điển du dương.

Kim đan Cá Voi Béo thuận thế rơi vào lòng bàn tay Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối bưng Kim đan Cá Voi Béo, bước trên hư không, đến bên cạnh Tống Thư Hàng hỏi: “Các cậu xếp thành một hàng, là muốn chụp ảnh à?” “Vâng, dù sao cũng là lần cuối cùng tôi tự mình độ kiếp, muốn chụp một tấm ảnh làm kỷ niệm.” Tống Thư Hàng đáp: “Bây giờ chỉ đợi Bạch tiền bối thôi!” “Được thôi.” Bạch tiền bối nói xong, lại quay đầu nói với Cật Qua Thánh Quân đang bị ‘thiên kiếp’ đánh ở bên cạnh: “Cật Qua đạo hữu, có muốn cùng chúng ta chụp một tấm không?

Mặc dù chỉ có thể cho ngươi một góc làm nền thôi.” Cật Qua Thánh Quân: “…” Nếu người đề nghị là Bá Tống đạo hữu, hắn chắc chắn sẽ phun một bãi nước bọt vào mặt Bá Tống, ta còn đang độ kiếp đấy!

Nhưng người đề nghị là Bạch Thánh… Bạch tiên trưởng.

Cật Qua Thánh Quân nhe răng cười, gắng gượng chống đỡ thiên kiếp nói: “Không vấn đề, tôi sẽ cố gắng phối hợp với mọi người.” “Vậy chúng ta đổi góc độ.” Bạch tiền bối đưa tay ra, kéo ‘thần kiều’ do ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí hóa thành đến.

Thế là, Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối đứng song song ở đầu cầu.

Hàng thứ hai, tam thi, phân thân của Tống Thư Hàng chia ra hai bên, Xà mỹ nhân Công đức đứng giữa tam thi và phân thân.

Các cây trụ Bá Thần xếp thành trận, điểm xuyết.

Hư ảnh Thánh Viên hiện ra trên đỉnh đầu, đóng vai linh vật.

Ở một góc của ống kính, đầu kia của cây cầu, còn chụp cả Cật Qua Thánh Quân đang bị sét đánh vào.

“Cười lên nào.” Bạch tiền bối đưa tay ra, véo một cái ‘Thác Ấn Pháp Thuật’, sao chép lại hình ảnh này.

Nhân lúc còn chút thời gian sau khi chụp ảnh xong.

Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi: “Bạch tiền bối, không quay về thật sự không sao chứ?” “Ừm.” Bạch tiền bối gật đầu.

“Đó là quê hương của Bạch tiền bối sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta sớm đã không còn quê hương.” Bạch tiền bối đưa tay lưu trữ bức ảnh sao chép vào mấy viên bảo thạch, đưa một viên cho Tống Thư Hàng, an ủi: “Đừng nghĩ nhiều, ngoài ra… trực giác nói cho ta biết, một khi lựa chọn quay về, e rằng ngay cả khái niệm ‘tồn tại’ của bản thân ta cũng sẽ hóa thành hư vô.” Câu cuối cùng của Bạch tiền bối nghe có vẻ như là tùy tiện tìm một cái cớ để an ủi mọi người, để mọi người không phải áy náy.

Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy viên bảo thạch Bạch tiền bối đưa tới, khẽ truyền một luồng ‘tiên nguyên’ vào trong bảo thạch, sau khi chứng đạo cửu phẩm Kiếp Tiên, cấp độ năng lượng trong cơ thể tu sĩ sẽ lại được nâng cấp tiến hóa.

Từ khí huyết chi lực ban đầu đến chân khí, rồi đến linh lực và huyền thánh huyền năng, cuối cùng diễn hóa thành ‘tiên nguyên’ hiện tại.

Mỗi một lần biến hóa đều là giai đoạn chất biến do thực lực của tu sĩ tăng mạnh gây ra.

Theo luồng tiên năng này rót vào, trên viên bảo thạch hiện ra hình ảnh mọi người chụp chung.

Phía trước bức ảnh, tay trái Bạch tiền bối bưng một con cá voi kim đan béo, tay phải Tống Thư Hàng bưng đứa con gái máy móc đang biến hình, tổng thể đối xứng trái phải, cảm giác vô cùng thoải mái.

Ngoài ra, hình ảnh bức ảnh được lưu bằng Thác Ấn Pháp Thuật này còn có mấy giây chuyển động.

Bạch tiền bối đã bắt được khoảnh khắc mọi người mỉm cười rạng rỡ, bao gồm cả 'Cật Qua Thánh Quân' ở không gian bên cạnh, dù đang bị thiên lôi điên cuồng đánh, hắn cũng cố gắng nặn ra một nụ cười hòa nhã, cười mà độ kiếp.

Người hay cười vận khí thường sẽ không tệ!

"Nhìn bức ảnh này, đột nhiên có cảm giác như ảnh tốt nghiệp cấp ba." Tống Thư Hàng không nhịn được thở dài.

Năm đó sau khi chụp ảnh tốt nghiệp cấp ba xong, cậu đã tốt nghiệp khỏi trường cũ.

Hôm nay cũng vậy, chụp xong tấm ảnh tập thể này, cậu cũng sẽ tốt nghiệp khỏi 'thiên kiếp'!

Chương 2906

Bạch tiền bối mỉm cười, ngài ấy lại lấy một viên bảo thạch, dùng phi kiếm dùng một lần phiên bản Phá Tiểu Hắc Ốc gắn vào, cong ngón tay búng một cái, đưa nó vào tay Cật Qua Thánh Quân ở bên cạnh, để làm kỷ niệm.

“Không biết tự bao giờ, đây đã là lần cuối cùng bản thân mình gặp mặt thiên kiếp rồi… Tương lai, dù có muốn gặp lại thiên kiếp đại gia, cũng phải dựa vào sức mạnh của người khác.

Đây chính là năm tháng a.” Tống Thư Hàng thu lại tiên nguyên, hình ảnh sao chép thu nhỏ lại vào trong viên bảo thạch.

Giống như rời khỏi trường cũ, tương lai cậu tuy vẫn có thể quay về trường cấp ba của mình dạo chơi, nhưng thân phận đã vĩnh viễn thay đổi, không còn là học sinh trở lại trường học, chỉ là một vị khách qua đường.

Nghĩ đến đây, trong lòng Tống Thư Hàng mơ hồ hiện lên một cảm xúc không nỡ.

Nhưng, con người cuối cùng rồi cũng phải lớn lên.

Không thể mãi mãi ở lại sân trường cấp ba… Tu luyện giả cũng vậy, chỉ cần không ngừng tấn cấp, sẽ có một ngày độ xong tất cả thiên kiếp, trưởng thành thành đại lão Kiếp Tiên.

“Cũng gần xong rồi, chúng ta đi thôi.” Bạch tiền bối nói, tình cảm giữa Bạch tiền bối và thiên kiếp không sâu đậm như Tống Thư Hàng, nên cũng không thể cảm nhận được cảm xúc không nỡ này của Tống Thư Hàng.

Dưới chân, ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí tản ra, hai bộ trở về trên người Tống Thư Hàng, dung nhập vào linh hồ nuôi dưỡng; một bộ rơi lên Kiếm Lưu Tinh của Bạch tiền bối hóa thành vỏ kiếm.

Cùng lúc đó, màn hình livestream của chư thiên vạn giới cũng bị tắt, lần này Bá Tống không giảng pháp!

Điều này khiến các tu luyện giả chư thiên vạn giới vừa tiếc nuối vừa may mắn.

Cảm giác vừa khổ vừa ngọt này, rất khó hình dung. ……

“Cật Qua tiền bối, chúng tôi đi trước một bước, chúng ta hẹn gặp lại ở hiện thế!” Tống Thư Hàng chắp tay với Cật Qua Thánh Quân, hô lên.

“Đợi đã, Bá Tống, Bạch tiên trưởng, các ngươi đừng vội đi~ Sau khi độ xong thiên kiếp còn có một khâu ‘nguyên thần ký thác vào hư không kiếp tiên’, chỉ có ký thác nguyên thần vào hư không mới được coi là thực sự tấn thăng Kiếp Tiên!

Đừng bỏ qua bước này.” Cật Qua Thánh Quân thấy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối định đi, liền vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Cật Qua tiền bối trong trạng thái chân chất, luôn nghĩ cho người khác, có thể nói là thánh kình trong loài kình.

Bá Tống thì thôi, cậu ta đã là cấp Kiếp Tiên trước khi vào thiên kiếp.

Nhưng Bạch tiên trưởng thì rõ ràng là từ bát phẩm tấn thăng lên cửu phẩm, cả quá trình đều không hề thực hiện khâu ‘nguyên thần ký thác vào hư không’.

“Cảm ơn Cật Qua tiền bối đã nhắc nhở, nhưng nguyên thần của chúng tôi đã thành công ký thác vào hư không kiếp tiên từ lúc bát phẩm rồi.

Nên chúng tôi không có vấn đề gì.” Tống Thư Hàng vẫy tay từ biệt.

Cật Qua Thánh Quân: “!!!” Từ bát phẩm đã ký thác nguyên thần vào hư không?

Các ngươi làm thế nào vậy?

Cùng là tu luyện giả, sao các ngươi lại có nhiều chiêu trò như vậy?

Hay là, thực ra phần lớn tu luyện giả chúng ta đều làm sai, thực ra việc ký thác nguyên thần nên bắt đầu từ bát phẩm?

Dưới ánh mắt dần mất đi sự sáng ngời của Cật Qua Thánh Quân, Tống Thư Hàng và Bạch Thánh vẫy tay từ biệt, thân hình họ dần dần mờ đi khỏi không gian thiên kiếp cửu phẩm, trở về hiện thế.

Ngay khi thân ảnh hai người vừa bước ra khỏi không gian thiên kiếp Kiếp Tiên, trong hư không liền có năng lượng bản nguyên thuần khiết hội tụ lại, tràn vào cơ thể hai người, bổ sung tiêu hao của họ trong thiên kiếp… Đây là một phúc lợi lớn khi tấn cấp cửu phẩm Kiếp Tiên.

Có tiêu hao thì bổ sung tiêu hao; không có tiêu hao thì phần năng lượng bản nguyên trời đất này có thể nâng cao cường độ và số lượng ‘tiên nguyên’ của Kiếp Tiên, tăng cường tu vi.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối trong suốt quá trình thiên kiếp cửu phẩm, sau khi sử dụng hết các ‘ưu đãi giảm giá thiên kiếp’, gần như không tiêu hao bao nhiêu năng lượng, năng lượng bản nguyên làm phúc lợi liền toàn bộ trở thành vật phẩm bổ sung để hai người nâng cao công lực.

Sinh cơ Kiếp Tiên, tiên nguyên Kiếp Tiên, kiếp cốt, nguyên thần ký thác vào hư không kiếp tiên, một loạt đặc trưng của Kiếp Tiên hiện ra trên người Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đây có thể coi là một quá trình kiểm tra an ninh của ‘thế giới Kiếp Tiên’, sau khi độ xong kiếp ra ngoài, phải xác nhận tu luyện giả đã có đầy đủ các ‘chức năng Kiếp Tiên’, không bị thiếu sót.

“Đúng rồi Thư Hàng, trả lại cậu cái này.” Bạch tiền bối đưa tay ra, đưa ‘Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ’ trong tay cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cầm lấy Kim đan Cá Voi Béo, há miệng như nuốt kiếm, nuốt nó xuống.

Xà mỹ nhân Công đức véo cằm chìm vào suy tư, có lẽ lần sau, ngoài việc cướp lời thoại, cô còn có thể cướp nuốt ‘Kim đan Cá Voi Béo’.

Cô và Tống Thư Hàng là một thể, có thể tự do ra vào ‘bản mệnh linh hồ’ của Tống Thư Hàng.

Vì vậy, sau khi cô nuốt Kim đan Cá Voi Béo, còn có thể độn vào trong bản mệnh linh hồ, rồi lại thả kim đan ra.

Như vậy… cô lại đi trước Tạo Hóa tiên tử một bước.

Cuộc đấu tranh này, cô lại thắng rồi!

Tống Thư Hàng nuốt xong Kim đan Cá Voi Béo, nhẹ nhàng xoa bụng: “Lần sau mình phải xem xét phát triển một kỹ năng võ mồm mới được.” “Long tức?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ừm, hơi thở cá voi béo?” Tống Thư Hàng đáp: “Lúc võ mồm, nhân cơ hội phun ‘Kim đan Cá Voi Béo’ ra giết địch, hiệu quả tuyệt vời.” Kim đan bất hủ, không sợ bị chơi hỏng.

Bạch tiền bối suy nghĩ một lát, gật đầu nói: “Cảm giác rất thú vị, có rảnh ta sẽ phát triển cho cậu một kỹ năng phun hơi đơn giản.” “Cảm ơn Bạch tiền bối… Á~~” Tống Thư Hàng còn chưa nói hết câu, đột nhiên trong hư không có một cái miệng lớn xuất hiện, một ngụm cắn lấy nửa người Tống Thư Hàng, chỉ còn lại đôi chân ở ngoài.

Trong hư không, đầu của Rùa Khổng Lồ Tai Nạn chậm rãi hiện ra.

Con rùa dùng sức nhai một cái, phát ra một giọng nói trong trẻo của một tiểu thư: "Cạch, cái quái gì vậy?" "Là Thư Hàng." Bạch tiền bối nhắc nhở.

"Là ngươi!" Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn rõ ràng nhận ra Bạch tiền bối.

Sau đó cô ta lại lập tức nhận ra thứ mình đang nhai: "Là ngươi, Bá Tống cạch cạch!

Chết tiệt, sao lại là ngươi?" Tống Thư Hàng: "..." Tôi mới phải hỏi đấy, tại sao lại là cô?

Lần này tôi có dùng linh kiện của tiên tử Vân Tước Tử đâu?

Sao cô lại nhắm vào tôi?

Đừng nói với tôi là do Kim đan Cá Voi Béo nhé!

Lần này Tống Thư Hàng không hề sử dụng linh kiện của tiền bối Vân Tước Tử, cũng không sử dụng pháp khí phục sinh liên quan đến tiền bối Vân Tước Tử.

Vì vậy cậu nghĩ đi nghĩ lại... chỉ có thể nghĩ đến 'Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ' trên người mình.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang cố gắng chống đỡ không gian trong đầu, chuẩn bị hỏi lại tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn, Xà mỹ nhân Công đức trên người cuối cùng đã tìm được cơ hội.

Cô ngưng tụ ra thân công đức, dùng đuôi rắn quấn chặt toàn thân Tống Thư Hàng để bảo vệ, tiếp đó cô hướng về phía tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn lớn tiếng khiêu khích: "Gọi ta là ba ba!" Tiểu thư

Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “!!!” Ngươi còn muốn làm ba ba của ta?

Chết tiệt nhà ngươi, một con Bá Tống cạch cạch quèn, tin ta đi gọi ba ba của ta đến đây không!

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn tức giận nghiến răng, hàm răng đủ để cắn nát pháp khí cửu phẩm nghiến mạnh lên người Tống Thư Hàng và Xà mỹ nhân Công đức.

Nhưng đáng tiếc, bây giờ hàm răng của cô ta đừng nói là Tống Thư Hàng, ngay cả phòng ngự của Xà mỹ nhân Công đức cũng không phá được, ngược lại còn nhai đến ê cả răng.

Bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn là một sinh vật có kết cấu nửa sinh vật, nửa máy móc, cơ thể họ tuy phần lớn là máy móc hóa, nhưng một số bộ phận vẫn là hình thái sinh vật, sẽ có cảm giác đau.

“Đừng nhai nữa, nước miếng, nước miếng của cô sắp chảy ra rồi.” Tống Thư Hàng kinh hãi hét lên.

Bên cạnh, Bạch tiền bối ngồi nghiêng trên Kiếm Lưu Tinh, khóe mắt mỉm cười nhìn Tống Thư Hàng và Rùa Khổng Lồ Tai Nạn… Họ và con tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn này đã gặp nhau nhiều lần, cũng coi như là quen biết.

Vì vậy, cảnh tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn đang ra sức nhai Tống Thư Hàng, trong mắt Bạch tiền bối giống như những hậu bối đáng yêu đang nô đùa.

Bạch tiền bối không định ra tay can thiệp… dù sao cũng không phá được phòng ngự, mà Tống Thư Hàng cũng không mở miệng cầu cứu.

“Đây không phải nước miếng, đây là một loại nhiên liệu!” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn lớn tiếng phản bác.

“Được rồi, nhiên liệu, tôi tin nó là một loại nhiên liệu được chưa?

Đừng để nó chảy ra nữa!

Tiên tử công đức nhà tôi sợ đến mức sắp quay về rồi kìa.” Tống Thư Hàng hét lên.

“Ngươi chết chắc rồi,【Rùa Khổng Lồ Tai Nạn】tội lỗi.

Hôm nay, không ai cứu được ngươi!

Phàm là kẻ nào dính phải máu tươi của chúng ta【Bá Tống】, sẽ là kẻ thù chung của toàn thế giới【Bá Tống】, ngươi không thoát được đâu, dù là chân trời góc bể cũng không thể trốn tránh.

Nhưng, nếu ngươi ngoan ngoãn cắt đầu lâu xuống, ta có thể tha cho gia đình ngươi một mạng.” Xà mỹ nhân Công đức nói với giọng rụt rè.

Cô vừa đọc lời thoại, vừa co người lại vào trong cơ thể Tống Thư Hàng, không muốn bị thứ gọi là ‘nhiên liệu’ kia dính vào.

Tên trong câu thoại này đều được cô dùng giọng rụt rè để thay thế.

“Các ngươi có biết những nhiên liệu này dùng để làm gì không?

Để các ngươi được chứng kiến tận mắt!” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn vừa nhai Tống Thư Hàng vừa hét lên: “Pháo Gầm Rùa!!” Tống Thư Hàng: “!!!” Là võ mồm!

Là võ mồm mà cậu vừa mới muốn học!

Ầm~~ Những thứ tiết ra từ miệng tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn lại thật sự là một loại ‘nhiên liệu’, dưới sự khống chế của tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn, bốc cháy hóa thành Pháo Gầm Rùa cuồng bạo!

Uy lực, đủ để đạt đến cấp cửu phẩm!

“Run rẩy dưới Pháo Gầm Rùa của ta đi, Bá Tống.

Lần này ta về tộc địa điều chỉnh một chút, còn nâng cấp bậc của mình lên cửu phẩm.

Phát pháo này, là đòn tấn công cấp cửu phẩm của loài người đó!” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn ra sức thúc đẩy Pháo Gầm Rùa.

Cô ta nhớ, Bá Tống là huyền thánh bát phẩm… chính diện ăn một đòn này của cô ta, tuyệt đối không dễ chịu.

“Trùng hợp vậy sao?

Cô cũng cửu phẩm rồi à.” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “???” “Tôi cũng vừa mới ra khỏi không gian thiên kiếp cửu phẩm, tôi bây giờ cũng là cửu phẩm đấy ~” Tống Thư Hàng đắc ý nói.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “…” Lúc này mà ngươi còn đùa được à?

Chết đi cho ta!

Năng lượng Pháo Gầm Rùa ×3 Bên cạnh, trong tay Bạch tiền bối xuất hiện một cuốn sổ.

Ngài ấy vẽ bùa văn lên đó, vừa vẽ vừa gật đầu: “Thì ra là vậy, đây chính là nguyên lý của Pháo Gầm Rùa.” “Cần một loại nhiên liệu nào đó phối hợp, có thể khiến uy lực của hơi thở đơn thuần tăng lên mấy lần.

Nhưng cơ thể người và thể chất của Rùa Khổng Lồ Tai Nạn lại không giống nhau.

Không thể dùng nước miếng thay thế nhiên liệu được…” “Có lẽ có thể bắt đầu từ một phụ kiện nào đó trên người Thư Hàng, để một phụ kiện hoặc bản mệnh pháp khí nào đó tăng thêm một quá trình ‘sản sinh nhiên liệu’, dùng để phối hợp với cậu ấy.” “Bùa văn của Pháo

Gầm Rùa còn có thể đơn giản hóa thêm một chút, nguyên lý rất đơn giản, nén thành ba bùa văn không thành vấn đề.” Ầm ầm ầm~ Ánh sáng của Pháo Gầm Rùa oanh tạc lên người Tống Thư Hàng đang bị tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn ngậm, xuyên qua Tống Thư Hàng rồi hóa thành một cột sáng biến mất ở chân trời xa xôi!

Sau khi bắn xong pháo rùa, tâm trạng của tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn cũng vui vẻ hơn rất nhiều, đôi khi tâm trạng bực bội không cần phải kìm nén, giải tỏa ra sẽ tốt hơn.

“À này, kết thúc rồi à?” Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “…” “Vậy tiếp theo, chúng ta nói chuyện tử tế nhé?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn lại ra sức nhai thêm hai cái, nhưng chỉ đổi lại được cơn đau răng của mình, đành phải hậm hực nhổ Tống Thư Hàng ra.

Chương 2907

Sau khi Tống Thư Hàng bị nhổ ra, Xà mỹ nhân Công đức lại hiện thân, liên tục vung mấy cái ‘Tịnh Y Chú’ lên người.

“Không bị thương chút nào?” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn nhìn Tống Thư Hàng, bất giác cảm thấy tủi thân.

“À, thực ra uy lực Pháo Gầm Rùa của cô rất mạnh.

Nhưng, tôi hơi đặc biệt.

Mức độ sát thương này, lúc bát phẩm tôi đã có thể chịu được, bây giờ tấn thăng cửu phẩm, lại càng không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng an ủi.

Nói rồi, Tống Thư Hàng nhìn về phía cái mai mới trên lưng tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “Mai mọc lại rồi à?” “Là lắp đặt lại máy móc, mai mới làm gì có chuyện dễ dàng mọc lại như vậy?

Tóc nhà ngươi mọc cũng không nhanh như thế, huống chi là ta mọc mai?” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn gắt lên.

Đối diện, Tống Thư Hàng nghe vậy không nhịn được thi triển ‘Tăng Phát Thuật’, xoẹt một cái, một mái tóc đen tuyền dài đến lưng liền mọc ra, khi hất đầu, mái tóc bay theo gió trông hệt như cảnh quảng cáo dầu gội đầu.

“Chết tiệt nhà ngươi!” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn giận dữ, thế này cũng muốn vả mặt cô ta?

Quả nhiên, cô ta và Bá Tống không hợp nhau.

Lần sau trước khi cảm ứng được vật phẩm có ‘khí tức bất hủ’ của Vân Tước Tử, cô ta nhất định phải cẩn thận, xem có phải là Bá Tống không.

Nếu là Bá Tống, cô ta sẽ tránh đi.

Đánh không lại còn không trốn được sao?

“Khụ, chúng ta nói chuyện chính đi.” Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, nói: “Khí tức trên người tôi bây giờ có giống với tiền bối Vân Tước Tử không?” “Nói nhảm, không giống thì làm sao ta nhầm được?” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn nói.

“Vậy, tại sao các cô có thể phân biệt được bản tôn và linh kiện của tiền bối Vân Tước Tử?

Các cô chỉ thu hồi linh kiện sau khi ngài ấy chết đi sống lại, chứ không thu hồi bản tôn của ngài ấy, vậy khí tức bất hủ của tôi bây giờ, có khác biệt gì so với bản tôn của tiền bối Vân Tước Tử không?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Còn nữa, bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn của các cô rốt cuộc tại sao lại phụ trách thu hồi linh kiện của tiền bối Vân Tước Tử?

Linh kiện dính phải khí tức bất hủ nếu cứ để ở hiện thế sẽ có vấn đề gì sao?” “Ngoài ra, ai đã giao cho bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn của các cô sứ mệnh thu hồi linh kiện bất hủ?

Là vị đại lão thiên đạo nào sao?” Một con Bá Tống cạch cạch quèn mà cũng muốn hỏi ta nhiều vấn đề như vậy?

Tại sao ta phải trả lời ngươi những vấn đề này?

Nội tâm tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn kích hoạt kỹ năng ‘tâm lý nổi loạn’.

“Ừm, mấy vấn đề này, ta cũng khá tò mò.” Bạch tiền bối ngồi trên Kiếm Lưu Tinh ngẩng đầu nói.

Từ rất lâu trước đây, ngài ấy đã rất tò mò về phương thức phục sinh của tiên tử Vân Tước Tử.

Nhưng vì tiên tử Vân Tước Tử là bạn tốt của ngài ấy, ngài ấy cũng không tiện đi nghiên cứu Vân Tước Tử… không thể nào giết Vân Tước Tử rồi lại nghiên cứu phương thức phục sinh của cô ấy được.

Cách đây không lâu, Bạch tiền bối biết được bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn đang âm thầm thu hồi linh kiện bất hủ, cũng từng suy nghĩ về việc 'rốt cuộc ai đã tạo ra bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn'.

Nhưng sau đó, có quá nhiều chuyện thú vị, Bạch tiền bối vô tình quên mất vấn đề này.

Bây giờ Tống Thư Hàng đưa ra mấy vấn đề này, vừa hợp ý Bạch tiền bối.

"Bạch Thánh… Bạch tiên trưởng cũng muốn biết câu trả lời sao?" Giọng điệu của tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn trở nên vui vẻ hơn: "Vậy ta sẽ kể cho các ngươi những gì ta biết.

Nhưng vì bối phận của ta còn nhỏ, có một số chuyện biết không được chi tiết.

Đợi ta quay về, thỉnh giáo các trưởng bối một phen, lần sau gặp mặt, ta sẽ chia sẻ với các ngươi." "Được." Tống Thư Hàng nói.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn nói: "Vậy câu hỏi của Tống cạch cạch, ta sẽ trả lời từng cái một." Tống Thư Hàng: "…" E rằng ngoài Vũ Nhu Tử ra, mình là thành viên có nhiều đạo hiệu và biệt danh nhất trong 'Nhóm Cửu Châu Số Một' rồi.

"Đầu tiên, về việc chúng ta là quyến thuộc của vị thiên đạo nào, chúng ta không có bất kỳ ấn tượng nào." Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn nói.

Tống Thư Hàng: "Không có bất kỳ ấn tượng nào?

Nhưng các cô có thể khẳng định là quyến thuộc của một vị thiên đạo nào đó?” “Đúng vậy, việc chúng ta là quyến thuộc của thiên đạo, mỗi một tộc nhân thậm chí bao gồm cả những con rùa con vừa nở ra từ trứng rùa đều rất rõ ràng, chúng ta có một loại ‘ấn ký truyền thừa’ tương tự như chân long.

Hơn nữa, sau khi thực lực của chúng ta đạt đến cảnh giới thứ chín, đầu cũng có thể biến thành đầu rồng… ngươi xem ta, bây giờ trên đầu đã mọc ra sừng nhỏ.” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn đắc ý nói.

“Quả nhiên là sừng rồng, cùng một kiểu cấu trúc với Bạch Long tỷ tỷ, nhưng không dễ thương bằng sừng nhỏ của Tô Thị A Thập Lục.” Tống Thư Hàng bình luận.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “…” Chết tiệt nhà ngươi Bá Tống, sừng rồng thứ này có gì mà dễ thương?

Thứ này là biểu tượng của sự bá khí, bá khí đó!

“Bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn, có phải xuất hiện sớm nhất vào thời thái cổ không?” Tống Thư Hàng đột nhiên lại hỏi.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “Ừm.” “Vậy thì, hẳn là thiên đạo thứ nhất rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Bởi vì trong số rất nhiều thiên đạo, chỉ có thiên đạo thứ nhất là triệt để cắt đứt căn nguyên, giữa trời đất không có bất kỳ ghi chép nào về ngài ấy, tất cả những thứ liên quan đến ngài ấy đều bị xóa sạch.

Thiên đạo thứ hai ‘thiên đạo con mắt’ cũng từng làm theo phương thức của thiên đạo thứ nhất, xóa đi dấu vết tồn tại của bản thân, nhưng ngài ấy làm không triệt để bằng, tuy xóa đi phần lớn dấu vết, nhưng ở một số nơi bí mật vẫn còn ghi chép về ngài ấy.

Đặc biệt là ‘thân Cửu U chúa tể’ của ngài ấy vẫn còn được giữ lại, đó chính là một nguồn thông tin khổng lồ.

Mà điều kiện phù hợp với miêu tả của tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn, tức là quyến thuộc của thiên đạo nhưng lại quên mất là thiên đạo nào; lại tồn tại từ thái cổ, và sở hữu thiên phú 'bước đi chậm siêu thời không' quỷ dị khó lường, chỉ có thiên đạo thứ nhất là phù hợp nhất.

Tống Thư Hàng miêu tả lại suy đoán của mình.

Suy đoán của cậu, tám chín phần không sai.

Bạch tiền bối cũng gật đầu đồng tình.

"Nói như vậy, tiên tử Vân Tước Tử đã tồn tại từ thời thái cổ sao?" Bạch Lưu Tinh phiên bản Q khoanh chân lơ lửng trong hư không, một tay véo cằm, nghiêm túc suy nghĩ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đúng vậy, tiên tử Vân Tước Tử… thực ra đã tồn tại từ thái cổ." Cô ấy đã trải qua từng thế hệ thiên đạo thay đổi, còn từng là thầy của Nho gia thánh nhân vào thời viễn cổ.

Thậm chí, căn nguyên tồn tại của tiên tử Vân Tước Tử, có lẽ còn cổ xưa hơn nữa cũng không chừng.

"Nói như vậy, tiên tử Vân Tước Tử bây giờ vẫn còn ở cảnh giới thất phẩm, tôi cảm thấy có chút khó tin." Bạch Lưu Tinh phiên bản Q nghiêm túc nói.

"Cảnh giới đối với cô ấy, có lẽ căn bản không có ý nghĩa gì.

Rất lâu trước đây, cô ấy đã có thể nằm qua thiên kiếp bát phẩm, nhưng cho đến bây giờ, cô ấy cũng không có vẻ gì là quá hứng thú với việc tấn thăng huyền thánh." Tống Thư Hàng nói.

Hơn nữa, ai có thể đảm bảo tiên tử Vân Tước Tử thật sự chỉ ở cảnh giới 'thất phẩm Tôn Giả'?

Sống từ thái cổ đến bây giờ, dù là con sâu trong cỏ cũng có thể thành tinh rồi chứ?

“Trong bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn của các cô, có ghi chép về ‘cảnh giới’ của tiên tử Vân Tước Tử không?” Tống Thư Hàng lại nhìn về phía tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn.

“Cái này ta phải quay về tra tư liệu, nhưng chúng ta chỉ phụ trách thu hồi linh kiện, thậm chí không mấy tiếp xúc với bản tôn của cô ấy.

Ghi chép về cảnh giới của cô ấy, có lẽ sẽ không có nhiều.” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn đáp.

Bạch tiền bối dùng bút nhẹ nhàng chọc vào cằm mình: “Vậy để linh kiện có ‘khí tức bất hủ’ ở hiện thế sẽ gây ra tai hại gì sao?” “Đúng vậy, nếu để mặc không quản, sau khi bị kẻ có ý đồ lấy được những linh kiện có khí tức bất hủ này, có thể chế tạo thành vũ khí hủy diệt cả một thế giới.” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn nghiêm túc nói.

Nếu Tống Thư Hàng không biến thành hình thái tương tự ‘Vân Tước Tử’, chuyện này cô ta tuyệt đối sẽ không nói.

Nhưng bây giờ, Tống Thư Hàng chính là một tai nạn di động, cô ta phải nhắc nhở Tống Thư Hàng, để cậu ta đừng có động một chút là lại giống Vân Tước Tử, biến thành một đống linh kiện, bắt bọn họ phải tăng ca.【Vũ khí hủy diệt thế giới?】Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng khẽ động.

Cậu chắp tay lại, kích hoạt ấn chủ giới của ‘Bá giới’.

Giây tiếp theo, không gian dịch chuyển.

Bạch tiền bối, tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn toàn bộ bị Tống Thư Hàng dịch chuyển vào trong ‘Bá giới’.

“Che giấu thiên cơ!” Tống Thư Hàng khẽ gõ lên ấn chủ giới.

Dưới quyền hạn của chủ giới, toàn bộ thiên cơ của Bá giới bị che giấu, không thể bị bói toán, không thể bị dòm ngó.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng còn kích hoạt ‘mộ Cửu Tu’, dẫn dắt sức mạnh của đạo hữu Thạch Bi, thêm vào một tầng phòng hộ nữa.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ, Tạo Hóa tiên tử, Hắc Bì Tử và các phụ kiện khác, thấy Tống Thư Hàng quay về, lần lượt quay trở lại.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Sợi ngốc mao của Sở các chủ hỏi.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn cũng nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng đột nhiên trở nên thần kinh.

“Là vũ khí hủy diệt mặt trời phải không?” Tống Thư Hàng nghiêm túc hỏi.

“Làm sao ta biết được?

Ta có chế tạo bao giờ đâu.” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn đảo mắt.

“Đợi một lát.” Tống Thư Hàng đưa tay ra: “Trụ Đế Diệt!” Trụ Đế Diệt do Đát Đát Thiên Đế + virus hủy diệt mặt trời hóa thành hiện ra.

“Cô xem, cây trụ này có ngầu không?” Tống Thư Hàng nói.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “…” “Bên trong nó, có tính chất khí tức của vũ khí được hóa thành từ ‘linh kiện khí tức bất hủ’ không?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

“Ta chỉ là một con rùa tai nạn trẻ tuổi.” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn thở dài: “Ta không hiểu biết sâu về nhiều kiến thức.” “Cô rất giống tôi đấy.” Tống Thư Hàng gật đầu: “Tôi cũng vậy, tuy là cửu phẩm, nhưng rất nhiều kiến thức cơ bản của giới tu chân lại không nắm vững.” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn: “…” Ta nhất định sẽ quay về nỗ lực học tập, ngày ngày tiến bộ!

“Ta gọi ba ta đến.” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn cuối cùng quyết định.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn thực ra rất không muốn gọi ba rùa đến, vì cô ta cảm thấy cấp bậc của mình bây giờ cũng đã nâng lên đến cấp chín, đã là một con rùa tai nạn trưởng thành đáng tin cậy… không thể chuyện gì cũng gọi ba ba.

Nhưng khí tức trên ‘Trụ Đế Diệt’ mà Tống Thư Hàng đưa ra, cô ta hoàn toàn không thể hiểu được, cũng không thể từ đó biết được ‘virus hủy diệt mặt trời’ và ‘linh kiện khí tức bất hủ’ có quan hệ với nhau hay không.

Hơn nữa, Bạch tiên trưởng ở bên cạnh lại lộ ra vẻ mặt tò mò.

Để không làm Bạch tiên trưởng thất vọng, tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn cuối cùng quyết định triệu hồi ba già của mình đến.

“Đợi đã, nếu ba cô đến, có giống cô đột nhiên cắn tôi không?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến chuyện này, lên tiếng nhắc nhở: “Để đề phòng chuyện này, trước khi cô gọi ba cô đến, nói trước với ông ấy về chuyện của tôi được không?” Nhớ rằng ba của tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn hình như sở hữu chiến lực cấp Trường Sinh Giả?

Nếu với độ cứng của răng ba cô ta, nói không chừng có khả năng sẽ nhai bị thương xương của mình, Tống Thư Hàng cảm thấy mình không thể không đề phòng.

“Muộn rồi, ta đã gọi ba ta đến rồi.” Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn vừa nói, vừa gửi tín hiệu cho ba rùa của mình.

Tống Thư Hàng: “…” Giả quá!

Tôi rõ ràng thấy cô đang gửi tín hiệu, đây là Bá giới, là địa bàn của tôi.

Cô âm thầm gửi tín hiệu cho ba rùa sao qua mắt được tôi!

“Con gái, lại xảy ra chuyện gì vậy?” Trong hư không, đầu rồng khổng lồ của ba rùa chui ra khỏi không gian.

Ngay sau đó ông ta liền nhìn thấy cảnh Tống Thư Hàng và con gái mình đứng đối diện nhau.

Ta vừa ra đã thấy Bá Tống lại đang gây sự với con gái ta?

“Bá Tống, đừng có động vào con gái ta!” Ba rùa giận dữ, ‘Pháo Gầm Rùa’ kinh điển trong miệng bắt đầu ngưng tụ, khóa chặt Bá Tống.

Chương 2908

Lần này ba rùa không hề nương tay, uy lực Pháo Gầm Rùa ngưng tụ đến mức tối đa.

"Hiểu lầm~ không khai hỏa~ lần này chúng ta đang thảo luận vấn đề một cách thân thiện." Tống Thư Hàng vội vàng xua tay.

Ba rùa nhìn con gái mình.

"Ba, ba ngửi xem, trong không khí tối nay có phải có khí tức bất hủ không?" Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn nói.

Ba rùa khẽ dừng lại, đồng thời ánh mắt lại lần nữa khóa chặt Tống Thư Hàng.

Một lát sau, ông ta dập tắt Pháo Gầm Rùa, lộ ra ánh mắt quỷ dị: "Bá Tống đạo hữu, ngươi làm cái quái gì vậy?

Ngươi không phải là lắp linh kiện của Vân Tước Tử lên người mình chứ?" "Tôi không có sở thích biến thái như vậy." Tống Thư Hàng lắc đầu, cậu chỉ tặng một cái đầu của tiền bối Vân Tước Tử cho Sở các chủ two, nhưng bản thân cậu chưa bao giờ xem xét việc thay thế linh kiện của Vân Tước Tử.

Cậu không muốn ngày đêm bị bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn truy đuổi khắp nơi.

"Vậy… ngươi cướp đi bất hủ chi cốt?" Ba rùa đột nhiên nghiêm túc nhìn về phía Tống Thư Hàng, ánh mắt trở nên không thiện chí.

Xem ra, bộ tộc Rùa Khổng Lồ Tai Nạn không chỉ phụ trách thu hồi linh kiện mà Vân Tước Tử để lại sau khi tìm đường chết, mà còn phụ trách âm thầm bảo vệ bất hủ chi cốt của Vân Tước Tử?

"Yên tâm đi, bất hủ chi cốt của tiên tử Vân Tước Tử, bây giờ không ai cướp được.

Nho gia thánh nhân trước khi qua đời đã bố trí sẵn, bây giờ bất hủ chi cốt của Vân Tước Tử do hũ tro cốt của Nho gia thánh nhân canh giữ.” Tống Thư Hàng đáp.

“Thì ra là vậy, thủ đoạn của thánh nhân trước khi qua đời sao?

Thật là một người đàn ông đáng sợ và cố chấp.” Ba rùa gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, thân thể to lớn của ông ta chen ra khỏi hư không.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn tuy rất lớn, nhưng so với ba cô ta thì có thể dùng từ ‘nhỏ nhắn xinh xắn’ để hình dung.

Sau khi ba rùa chen vào hiện thế, hư không xung quanh ông ta bắt đầu sụp đổ, không gian bị bóp méo, hóa thành tầng không gian hỗn loạn vô trật tự.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân bộ tộc họ bị gọi là ‘Rùa Khổng Lồ Tai Nạn’.

Vì thiên phú ‘bước đi chậm siêu thời không’ đặc biệt, nếu chân thân của họ ở lại hiện thế một thời gian, sẽ gây ra sụp đổ không gian, không cẩn thận sẽ mang đến tai nạn cho hiện thế.

Thực lực của Rùa Khổng Lồ Tai Nạn càng lớn, sụp đổ không gian gây ra càng nghiêm trọng.

“Nếu khí tức bất hủ trên người ngươi không phải là vì ‘tiên tử Vân Tước Tử’…” Ba rùa đánh giá Tống Thư Hàng, đột nhiên nghĩ đến một khả năng: “Tên nhóc nhà ngươi không phải là đã ngưng tụ ra thứ gì đó tương tự ‘bất hủ chi cốt’ rồi chứ?” “May mắn và trùng hợp thôi.” Tống Thư Hàng cười đáp.

“Chết tiệt, ngươi đang làm tăng khối lượng công việc của chúng ta đấy.” Ba rùa không nhịn được đứng thẳng người lên, chắp tay với Tống Thư Hàng, cầu khẩn: “Bá Tống đạo hữu, ta phải cầu ngươi một việc.” Tống Thư Hàng: “???” Lúc này ba rùa cầu cậu việc gì, lẽ nào là muốn mượn ‘Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ’ đi làm gì đó?

Nghĩ đến đây, cậu đáp: “Ngài cứ nói thử xem, xem tôi có làm được không.” “Ngươi chắc chắn làm được.” Ba rùa nghiêm túc nói: “Sau lần gặp mặt trước, ta đã đặc biệt điều tra về ngươi.

Dù sao tồn tại như ngươi dám đối đầu trực diện với Cửu U chúa tể, tương lai chắc chắn sẽ trở thành đại nhân vật của chư thiên vạn giới.

Sau khi điều tra, ta cũng hiểu được phần nào tính cách của ngươi.” “Ha ha, ha ha.” Tống Thư Hàng bị tâng bốc ngay trước mặt, có chút ngại ngùng.

“Ta biết với tính cách của ngươi, bảo ngươi đừng đi chết là không thể nào.

Thực sự tồn tại như ngươi, càng không thể kiềm chế được ham muốn tìm đường chết.” Ba rùa tiếp tục.

Tống Thư Hàng: “???” Xin hỏi, ngài đang khen tôi đấy à?

Đây thật sự là thái độ cầu tôi làm việc sao?

“Vì vậy, sau khi có được bảo vật tương tự ‘bất hủ chi cốt’, nếu ngươi có chết, có thể chết sạch sẽ một chút, đừng để lại linh kiện được không?

Nói thật, chỉ việc dọn dẹp cho tiên tử Vân Tước Tử, bộ tộc chúng ta đã cố hết sức rồi.

Thực sự rất khó để phân chia thêm nhân lực, đi thu dọn linh kiện cơ thể cho ngươi.” Ba rùa trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng: “…” Con rùa này, có biết nói chuyện không vậy?

Nếu không phải có vấn đề muốn thỉnh giáo ngươi, tin ta đập nát mai rùa của ngươi không?

“Thế nào mới được coi là chết sạch sẽ?” Bên cạnh, đạo hữu Thạch Bi nhân cơ hội hớn hở hỏi.

Ba rùa nói: “Nghĩa đen.” “Kiểu chết tan xương nát thịt, tro cốt bay theo gió?” Sợi ngốc mao của Sở các chủ giơ tay làm dấu ‘√’.

Ba rùa bổ sung: “Tốt nhất là đừng để lại cả tro, lỡ trong tro còn sót lại ‘khí tức bất hủ’, dọn dẹp không dễ đâu.” “Cố lên, Bá Tống đạo hữu.

Lần sau chết, xin hãy chết đến mức không còn lại cả tro.

Tin vào bản thân, ngươi có thể làm được!” Đạo hữu Thạch Bi hớn hở nói, ‘mộ Bá Tống’ trên người ông ta điên cuồng lóe sáng.

Từ khi Bạch tiền bối two sửa chữ trên bia của ông ta thành bia văn, đạo hữu Thạch Bi đã thay đổi… trở nên không còn yêu thích việc cùng Tống Thư Hàng đối đầu với các đại lão chư thiên vạn giới như trước nữa.

Tống Thư Hàng thở dài, một cái tụ lý càn khôn thu đạo hữu Thạch Bi lại.

Sau đó, cậu giơ ‘Trụ Đế Diệt’ lên, đưa cho ba rùa: “Xin đạo hữu giúp tôi xem một chút, ‘virus hủy diệt mặt trời’ được phong ấn trong cây trụ này, có phải được luyện chế từ ‘linh kiện khí tức bất hủ’ không?” Ba rùa nhận lấy cây trụ, vẻ mặt trở nên nghiêm túc.

Ông ta đưa móng vuốt ra nhẹ nhàng vuốt qua ‘Trụ Đế Diệt’.

Năng lượng của tiên tử Thiên Đế và sức mạnh của ‘virus hủy diệt hằng tinh’ quấn lấy nhau.

Mà dưới sự dẫn dắt của pháp thuật của ba rùa, sức mạnh của virus đó bị nhìn thấu, phân tích.

Một lát sau, ba rùa ngẩng đầu: “Không sai, là tai nạn được chế tạo từ linh kiện khí tức bất hủ.

Nhưng… nguyên liệu này không phải là linh kiện của Vân Tước Tử.” Nói cách khác, ngoài Vân Tước Tử và Bá Tống trước mắt, còn có nguồn gốc ‘linh kiện khí tức bất hủ’ khác?

Tống Thư Hàng vốn đã có suy đoán về 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh', bây giờ lại nhận được câu trả lời xác nhận từ Quy Ba, loại virus này quả nhiên là một phiền phức lớn.

Hơn nữa, kẻ chế tạo ra virus còn phiền phức hơn.

Cũng không biết 'Tống Bàn Cầu' đi lấy mẫu điều tra 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' ở hiện thế đã có thu hoạch gì chưa? "Đạo hữu, tộc Cự Quy Tai Nạn các ngươi từ thái cổ đến nay, thu thập nhiều 'linh kiện Vân Tước Tử' như vậy, trong khoảng thời gian đó có thu thập được linh kiện của người khác không?" Bạch tiền bối xoay xoay cây bút trong tay, hỏi. "Không có, từ thái cổ đến nay linh kiện chúng ta thu thập được chỉ có của 'Vân Tước Tử tiên tử'...

Từ thái cổ đến nay, cũng chỉ có nàng mang trong mình một mảnh 'Cốt Bất Hủ'.

Hôm nay nếu không phải gặp được Bá Tống, ta còn không tin thế gian này lại có thể sinh ra 'Cốt Bất Hủ' nữa." Quy Ba trầm giọng nói.

Thứ như Cốt Bất Hủ này là một sự tồn tại đi ngược lại lẽ thường.

Thiên Đạo không thể nào tự chặt một khúc xương của mình, dưới khái niệm 'bất hủ bất diệt', Thiên Đạo có khi đến cắt một kiểu tóc gọn gàng cũng không làm được, huống chi là đào ra một khúc xương của chính mình.

Mà nếu chưa trở thành Thiên Đạo thì căn bản không thể tiếp xúc với 'khái niệm bất hủ', làm sao có thể ngưng tụ Cốt Bất Hủ được?

Trước đây, các Cự Quy Tai Nạn đều cho rằng Cốt Bất Hủ trong cơ thể Vân Tước Tử là ngoại lệ duy nhất từ thái cổ đến nay.

Kết quả hôm nay, Bá Tống đã đập tan quan niệm cũ kỹ của bọn họ.

Có điều...

Quy Ba có thể cảm ứng được, cho dù là 'Cốt Bất Hủ' trong cơ thể Bá Tống có lẽ cũng chưa hoàn chỉnh, so với Vân Tước Tử vẫn còn thiếu chút gì đó. "Thư Hàng, cậu có manh mối nào không?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ lên tiếng hỏi, nó cảm nhận được nhiệt độ vỏ não của Tống Thư Hàng hơi tăng lên, rõ ràng đang suy nghĩ sâu xa về một vấn đề nào đó. "Manh mối không đủ, nên hiện tại tôi không dám đưa ra kết luận." Tống Thư Hàng đáp.

Đang nói chuyện thì bên ngoài Bá Giới có một quả cầu nhỏ hiện ra.

Đó là một phần thân thể của 'Tống Bàn Cầu'!

Nó chỉ cần dựa theo một loại bản năng nào đó là đã cảm ứng được 'bản thể' độ kiếp trở về, thế là bèn tách ra một phần cơ thể để đến báo tin cho 'bản thể'.

Tống Thư Hàng cảm nhận được 'một phần thân thể Tống Bàn Cầu', bèn nuốt nước bọt, không hổ là Bàn Cầu đại lão, mình đã dùng quyền hạn Giới Chủ để che giấu 'thiên cơ', mà Bàn Cầu đại lão vẫn có thể cảm ứng được mình quay về.

Chấp niệm của Bàn Cầu đại lão với mình rốt cuộc mạnh đến mức nào chứ! "Bản thể, ta về báo tin đây." Một phần thân thể Tống Bàn

Cầu lên tiếng.

Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, liền dùng quyền hạn Giới Chủ trực tiếp dịch chuyển phần cơ thể này của Tống Bàn Cầu qua.

Ở một đầu khác của Bá Giới.

Phượng Nghi Cầm Chủ móng vuốt, Bạch Cốt Tiên Cơ, Kim Quái đảo chủ ba người cảm ứng được sự tồn tại của 'Tống Bàn Cầu'.

Ba người họ không lại gần, dù sao Tống Thư Hàng dường như đang bàn chuyện riêng tư.

Có điều, Tống Thư Hàng không cố ý che giấu bọn họ.

Cho nên nội dung cuộc nói chuyện họ đều nghe rõ mồn một... "Điều tra có kết quả chưa?" Tống Thư Hàng đối mặt với một phần thân thể Tống Bàn Cầu, cố gắng giữ cho mình 'bình tĩnh', dùng giọng điệu không nhanh không chậm hỏi. "Vâng, bản thể.

Ta đã tùy cơ chọn mười vị diện trong chư thiên vạn giới ở hiện thế, sau đó lại tùy cơ chọn hơn mười hằng tinh trong mười vị diện này để lấy mẫu kiểm tra.

Kết quả không mấy lạc quan...

Tổng cộng một trăm mười ba hằng tinh được lấy mẫu, có sáu mươi ba hằng tinh bên trong ẩn giấu 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh', loại virus này tiềm phục rất sâu.

Nếu ta không xem qua mẫu vật, nói không chừng đã bỏ qua rồi." Một phần thân thể Tống Bàn Cầu đáp.

Tống Thư Hàng xoa xoa thái dương.

Đây là một tin tức vô cùng tồi tệ.

Nói cách khác, trong đại đa số hằng tinh ở hiện thế đều tiềm phục loại virus này...

Đây là muốn làm gì chứ, muốn hủy diệt cả chư thiên vạn giới sao? 【Manh mối đang dần khớp lại.】Tống Thư Hàng thở dài. "Bản thể, có cần tiếp tục lấy mẫu không?" Một phần thân thể Tống Bàn Cầu hỏi.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu: "Cố gắng lấy thêm nhiều mẫu nữa, ta muốn xem trong chư thiên vạn giới rốt cuộc có bao nhiêu vị diện, hằng tinh bị lây nhiễm.

Mở rộng phạm vi lấy mẫu, lấy được số liệu càng chính xác càng tốt." "Không vấn đề, cứ giao cho ta." Phân thân Tống Bàn Cầu nghĩ nghĩ, rồi nói: "Ngoài ra, bản thể... chúng ta gần đây nên cẩn thận một chút." "Sao vậy?" Tống Thư Hàng nghi hoặc: "Ngươi còn phát hiện ra gì nữa à?" Một phần cơ thể Tống Bàn Cầu gật đầu: "Vâng...

Trước đó khi ta lấy số liệu, có đi qua 'Cửu U thế giới', ta nghĩ trong Cửu U thế giới cũng có mặt trời, ma nhật cũng được tính là một loại hằng tinh.

Cho nên định lấy vài mẫu ở Cửu U thế giới.

Sau đó, ta nhìn thấy một thứ vô cùng bất lợi cho chúng ta." "Thứ gì?" Trong đầu Tống Thư Hàng thoáng qua rất nhiều thứ.

Chương 2909

Thứ ở Cửu U thế giới khiến Bàn Cầu đại lão cảm thấy bất an, chẳng lẽ là Bạch U U? "Là thi thể của chúng ta!" Tống Bàn Cầu nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: "!!!" Quy Ba ngẩn ra, không nhịn được nói: "Chết tiệt, ngươi sao lại để lại linh kiện như vậy?

Bá Tống ngươi rốt cuộc muốn làm gì?" "Chính xác mà nói, là 'di thuế' của chúng ta, chắc là thứ đó.

Ta lờ mờ nhớ là từ này..." Một phần cơ thể Tống Bàn Cầu lại cẩn thận nói: "Thứ này xuất hiện thì có nghĩa là chúng ta rất có khả năng gặp chuyện không may.

Phải đề phòng nó." Tống Thư Hàng: "..." Thiên Đạo di thuế?

Chẳng lẽ, Bàn Cầu đại lão ở Cửu U vừa hay nhìn thấy 'Nguyên Thần Ký Thác two - Bá Thi' của mình?

Nguyên Thần Ký Thác two không nơi nương tựa sau khi bị Bạch U U mang đi, đã dung hợp sức mạnh của 'cầu Thiên Đạo di thuế', từ đó tiến hóa thành Bá Thi.

Xem ra, Tống Bàn Cầu rất có khả năng đã nhìn thấy thứ này. "Ta hiểu rồi, ta sẽ cẩn thận." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói. "Ừm, vậy ta đi điều tra tiếp đây.

Bản tôn, cố lên, chúng ta sẽ không bị di thuế dọa sợ.

Chúng ta phải leo lên đỉnh cao nhất của chư thiên vạn giới." Tống Bàn Cầu cổ vũ Tống Thư Hàng một phen, sau đó cơ thể nhỏ bé phá không gian biến mất.

Tống Thư Hàng: "..." "Khoan đã, đừng đi vội...

Bá Tống, thi thể kia của ngươi ở đâu?

Ở Cửu U à?

Tọa độ ở đâu?" Quy Ba la lên. "Tiền bối chớ nóng, đó không phải thi thể của ta." Tống Thư Hàng xua tay: "Đó là Thiên Đạo di thuế của ta." Quy Ba: "???" Thiên Đạo di thuế?

Sao ngươi lại có thứ này? "Hơn nữa, điều quan trọng nhất đối với chúng ta bây giờ là... làm sao giải quyết 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' này.

Chúng ta cần vắc-xin." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Lúc này, Hắc Bì Tử đột nhiên chui ra từ trong bóng tối, gọi: "Kia, Tống tiền bối ~ Ngài bây giờ có cần mẫu vật 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' không ạ?" Tống Thư Hàng: "Mẫu vật?

Đúng rồi, lẽ ra mình nên bảo Tống Bàn Cầu nghĩ cách phong ấn một ít mẫu vật ở trạng thái tiềm phục mang về mới phải.

Không phải loại sau khi đã phát nổ." "Không cần phiền phức như vậy đâu, Tống tiền bối." Hắc Bì Tử rụt rè nói: "Chỗ bản thể của em, rất có thể có sẵn thứ mà Tống tiền bối cần đó ạ." "Chỗ Vũ Nhu Tử?" Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Nói mới nhớ, mấy ngày trước Vũ Nhu Tử, Quy tiền bối, Thông nương, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đang mạo hiểm trong Mộng Giới.

Bọn họ không phải cũng phát hiện ra 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' trong Mộng Giới chứ?

Mộng Giới, trong lõi mặt trời hư ảo.

Vũ Nhu Tử, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, Quy tiền bối, Thông nương lẳng lặng lơ lửng không xa lõi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm và Quy tiền bối liên thủ bố trí một kết giới, cách ly nhiệt lượng của mặt trời hư ảo, bảo vệ Vũ Nhu Tử và Thông nương bên trong.

Lúc này, Quy tiền bối nhìn vào một khối vật chất màu đen ở trung tâm lõi hư ảo, nghi hoặc nói: "Đây là thứ gì?" Khối vật chất đó tuy là màu đen, nhưng lại giống như 'tương ớt', mang lại cho người ta một cảm giác cay nóng... như thể nó có thể phát nổ bất cứ lúc nào.

Chỉ cần nhìn vào khối vật chất màu đen này thôi cũng khiến người ta cảm thấy toàn thân nóng ran! "Nếu em không đoán sai, đây chính là Virus Nổ Hằng Tinh, là thứ mà Tống tiền bối đã nhắc nhở chúng ta phải chú ý.

Không ngờ trong mặt trời hư ảo của Mộng Giới lại thực sự có thứ này tồn tại." Vũ Nhu Tử ngồi trên lưng Quy tiền bối, lấy ra một pháp khí giống kính viễn vọng, quan sát khối vật chất màu đen từ xa.

Theo lời Tống tiền bối, thứ này sở hữu sức mạnh kích nổ hằng tinh, có uy lực hủy diệt cả một tiểu thế giới.

Không ngờ ngay cả 'mặt trời hư ảo' của Mộng Giới cũng bị nhiễm loại virus này. "Lỡ nó phát nổ thì sẽ thế nào?" Thông nương rụt rè hỏi.

Nó là tiểu yêu tinh có tu vi thấp nhất ở đây, thân thể mỏng manh yếu ớt.

Nếu không có Quy tiền bối bảo vệ, chỉ cần một chút xung kích năng lượng cũng đủ khiến nó toi mạng. "Theo lời Tống tiền bối, một khi thứ này phát nổ, nó sẽ kích nổ cả hằng tinh.

Sau đó sẽ phá hủy toàn bộ hằng tinh và mọi thứ xung quanh nó.

Hơn nữa virus này vô cùng bá đạo... ngay cả Trường Sinh Giả cũng có thể bị virus ăn mòn, chết trong vụ nổ hằng tinh." Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Cảnh tượng Đát Đát Thiên Đế tử vong đã chứng minh đầy đủ sự đáng sợ của 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' này.

Quy tiền bối và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lập tức lặng lẽ tăng cường phòng ngự của kết giới, trực tiếp cắt đứt hoàn toàn không gian bên trong kết giới với thế giới bên ngoài, không cho bất kỳ sức mạnh nào từ bên ngoài xâm nhập vào. "Thứ nguy hiểm như vậy, có thể phong ấn được không?" Thông nương lên tiếng hỏi, đồng thời nó nhìn về phía Quy tiền bối và Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối. "Đừng nhìn ta, ta chỉ là một thanh kiếm biết phát ra đao khí, chuyên về tấn công...

Phong ấn loại thứ này không cùng hệ với ta." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm đáp.

Quy tiền bối thì nghiêm mặt đáp: "Đừng dễ dàng chạm vào thứ này, nó quá nguy hiểm." "Vậy chúng ta làm sao bây giờ?

Cứ đứng nhìn nó vậy sao?

Hay là lặng lẽ rời đi?" Thông nương đề nghị.

Lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng: "Ừm, Tống tiền bối và Bạch tiền bối có thể sẽ đến, chúng ta đợi một chút được không?" Hắc Bì Tử vừa rồi đã thuật lại tình hình của họ cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Bây giờ, Mộng Giới là địa bàn của Bạch tiền bối.

Không bao lâu nữa, Bạch tiền bối và Tống tiền bối sẽ đến thôi. "Khoan đã, có chút không ổn." Bên cạnh, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên nhắc nhở.

Quy tiền bối bị Xích Tiêu Kiếm đột nhiên hét lớn làm giật mình, vội vàng mở rộng 'kết giới phòng ngự' và gia cố cấp độ phòng ngự: "Xảy ra chuyện gì vậy?" "Ta có thể bị trúng độc rồi?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối đừng đùa." Thông nương xua xua tay nhỏ: "Ngài là tâm ma mà, tâm ma thì trúng độc gì chứ?"

"Virus." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói lí nhí, vừa nói vừa tạo thêm một tầng kết giới nữa giữa mình và Vũ Nhu Tử cùng những người khác, cách ly bản thân với Vũ Nhu Tử, Thông nương, Quy đạo hữu.

Thông nương: "???" "Là Virus Hủy Diệt Hằng Tinh sao?" Vũ Nhu Tử nhìn về phía Xích Tiêu Kiếm tiền bối, dù sao xung quanh bây giờ chỉ có một nguồn virus đó. "Không sai, chắc là loại virus này.

Ta bây giờ cảm thấy toàn thân nóng ran...

Loại virus này lây nhiễm bằng cách nào?

Chúng ta vẫn luôn duy trì kết giới, từ đầu đến cuối không có bất kỳ năng lượng nào xâm nhập kết giới mới đúng." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lên tiếng. "Ta, Vũ Nhu Tử và Thông nương đều không sao." Quy tiền bối kiểm tra lại mình và Thông nương + Vũ Nhu Tử từ đầu đến cuối một lần rồi đáp.

Thông nương trước tiên thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại hỏi: "Mà này, 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' này không phải chỉ nhắm vào 'hằng tinh' sao?

Tại sao ngay cả Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng bị lây nhiễm?" "Có thể là do Xích Tiêu Tử vẫn luôn dùng bản thể của ta để thi triển 'Phần Thiên Hỏa Diễm Đao', dẫn đến cuối cùng ta là tâm ma mà trong cơ thể lại tích tụ một lượng lớn pháp tắc và sức mạnh hỏa diễm, nếu giải phóng toàn bộ thì có thể sánh ngang với thái dương chân hỏa.

Cho nên, bị nhận nhầm?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm phỏng đoán. "Vậy làm sao bây giờ?" Thông nương hoảng hốt.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi lại: "Cái gì mà làm sao bây giờ?" "Xích Tiêu Kiếm tiền bối ngài làm sao bây giờ, sau khi trúng virus, ngài có phát nổ không?" Thông nương không muốn mất đi Tâm Ma

Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Bởi vì bên cạnh Tống Thư Hàng, chỉ có Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm là đâm chọt vào tim người khác ác nhất.

Không có nó, sau này ai sẽ chịu trách nhiệm đi đâm chọt Tống Thư Hàng đây? "Ta là tâm ma mà, nổ thì cứ nổ thôi... quay về là có thể ngưng tụ lại ở chỗ bản thể, sợ gì chứ?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm chẳng hề để tâm.

Tâm ma cũng giống như công đức chi quang, làm gì có chuyện dễ bị tiêu diệt như vậy?

Chỉ cần bản thể chưa hoàn toàn chém bỏ tâm ma, thì tâm ma có thể tồn tại mãi mãi. "Hơn nữa, ngoài là tâm ma ra, ta còn là một vũ khí, ngươi nghĩ vũ khí sẽ sợ virus sao?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm cười ha hả: "Ta bây giờ cảm thấy uy lực của virus này ghê gớm thật, tương đương với việc bôi cho ta một lớp kịch độc.

Sau này nếu Bá Tống dùng ta đâm người, một kiếm chém xuống nói không chừng còn có thể kèm theo sát thương độc tính 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh', nghĩ thôi đã thấy thú vị rồi." Xem đi, đây mới là tâm ma đạt chuẩn thực sự! "Vũ Nhu Tử, Bá Tống và Bạch đạo hữu vẫn chưa đến sao?" Quy tiền bối hỏi. "Đến rồi ạ, Tống tiền bối vừa xác nhận tọa độ với em, Bạch tiền bối phụ trách dịch chuyển." Vũ Nhu Tử đáp.

Bạch tiền bối nắm giữ 'Thế Giới Thụ' của Mộng Giới, sau khi xác định tọa độ chỉ cần một ý niệm là có thể dịch chuyển chính xác đến.

Mặt trời hư ảo không thể cản được Bạch tiền bối.

Soạt ~ Phía sau Quy tiền bối không xa, truyền đến tiếng không gian bị xé rách.

Sau đó, một cái đầu rồng bá khí chui ra từ không gian. "Là ở đây rồi nhỉ, ủa?" Ánh mắt đầu rồng bá khí rơi vào Thông nương... trên lưng Quy tiền bối ở dưới.

Thật là một quy trung tịnh nữ ~ Nếu có thể gặp sớm hơn vài năm thì tốt rồi, đáng tiếc bây giờ, hắn đã thành gia lập nghiệp, điều duy nhất có thể làm, e là chỉ còn lại việc buông lời trêu ghẹo với tư cách một con rùa đực đã có vợ. "Chào, tịnh nữ ~ quý danh là gì vậy." Đầu rồng bá khí lên tiếng.

Thông nương: "Gọi em à?" Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt, nhìn đầu rồng bá khí từ từ chen ra khỏi không gian trên thân rùa, sau đó lại quay đầu nhìn Quy tiền bối, tịnh nữ quy? "Bá Tống đâu?" Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hỏi. "Ở đây này." Trên mai rùa, bóng dáng Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối hiện ra.

Bạch tiền bối hiện thân xong, nhẹ nhàng nhảy lên khỏi mai rùa, chân đạp hư không từng bước đi về phía khối 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh'.

Mỗi bước chân của ngài hạ xuống, đều có hư ảnh 'cành Thế Giới Thụ' vươn ra, trải dài dưới chân ngài, sinh trưởng.

Đây là Thế Giới Thụ của Mộng Giới đang chủ động nâng đỡ 'Đại Giới Chủ' A Bạch uy nghiêm.

Chương 2910

Đây chính là sự khác biệt giữa vị diện trưởng thành và vị diện sơ sinh.

Bá Giới sẽ không chủ động giúp Tống Thư Hàng ra vẻ~ Thế giới 'chư thiên vạn giới' trưởng thành, không chỉ tự mình quản lý bản thân, mà còn cung cấp năng lượng cho chủ nhân, dỗ chủ nhân ngủ, thậm chí còn giúp chủ nhân bị động ra vẻ.

Mộng Giới tuy nhỏ, nhưng nó không nghi ngờ gì là một 'vị diện chư thiên vạn giới' trưởng thành.

Chứ không phải như 'Bá Giới' sơ sinh, chắp vá của Tống Thư Hàng có thể so sánh được. "Dù nhìn bao nhiêu lần, Bạch tiên vẫn tuấn tú như vậy." Tiểu thư Cự Quy Tai Nạn sau đó chui ra từ không gian, nói.

Bạch tiền bối chậm rãi đến trước mặt khối 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' đó.

Quy Ba mang theo Tống Thư Hàng theo sát phía sau. "Quả nhiên, khí tức giống hệt virus trong thế giới của Thiên Đế nguyên bản." Tống Thư Hàng nhắc nhở: "Tuyệt đối không được dễ dàng kích nổ nó, nếu không Mộng Giới sẽ tổn thất nặng nề." Loại virus này ngoài việc kích nổ hằng tinh, trong khoảnh khắc bùng nổ nó sẽ sao chép, lây nhiễm điên cuồng, sức lây lan cực mạnh.

Nếu cho nó đủ thời gian và không gian, cả Mộng Giới cũng có thể bị nó hủy diệt. "Bên trong quả nhiên có vật thể 'nhiễm khí tức bất hủ', nhưng không thuộc về Bá Tống và Vân Tước Tử tiên tử." Quy Ba nghiêm túc chen đến bên cạnh Quy tiền bối, quay đầu trầm giọng hỏi: "Phương danh của tiên tử?" "Ta tên Đông Phương Bùi." Quy tiền bối chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng: "..." "Tên hay, họ Đông Phương này ta rất thích, mà chữ 'Bùi' cũng rất phù hợp với khí chất của tiên tử, cái tên này quả thực là sinh ra vì tiên tử." Quy Ba khen ngợi. "Đa tạ lời khen." Quy tiền bối gật đầu.

Tống Thư Hàng: "..." Tiểu thư Cự Quy Tai Nạn không nhìn nổi nữa, nhắc nhở: "Ba, đó là tên của Đông Phương Đại Đế của Thiên Đình viễn cổ, người ta là cây búa đệ nhất thiên hạ, con có ấn tượng." Quy Ba: "???" Bên cạnh.

Thông nương bất an hỏi: "Bạch tiền bối, có cách nào giải quyết khối 'virus' này không ạ?" Xung quanh toàn là đại lão, nó một tiểu manh tân cùng các đại lão đối mặt với thứ đáng sợ như vậy, áp lực của nó rất lớn.

Nó lại không phải Vũ Nhu Tử, không có thần kinh kiên cường như vậy.

Cho nên, nó ngay lập tức cầu cứu Bạch tiền bối vạn năng.

Ở bên cạnh Tống Thư Hàng lâu ngày, khái niệm 'Bạch tiền bối là vạn năng' đã ăn sâu vào lòng Thông nương.

Nếu thực sự có chuyện gì mà một Bạch tiền bối không giải quyết được, vậy thì tìm hai Bạch tiền bối ra! "Liên quan đến khái niệm 'bất hủ'... ngay cả quyền hạn Giới Chủ cũng không dễ thao tác trực tiếp." Bạch tiền bối hiếm khi nhíu mày, chìm vào suy tư.

Quyền hạn Giới Chủ của ngài là thông qua 'Thế Giới Thụ' để ảnh hưởng Mộng Giới, thao tác vốn đã bị giảm đi một chút.

Mà khối 'virus' này lại liên quan đến 'thông tin bất hủ', cho nên khá khó giải quyết. "Đúng rồi Bạch tiền bối, vừa rồi Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' lây nhiễm.

Dường như chỉ cần có những sự vật tương tự với 'hằng tinh' đều sẽ trở thành đối tượng lây nhiễm của virus.

Đây chắc là một manh mối, cũng là nơi chúng ta cần chú ý." Vũ Nhu Tử nhắc nhở. "Để ta xem." Bạch tiền bối tò mò đến bên cạnh Xích Tiêu Kiếm, đưa tay nắm lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm.

Xích Tiêu Kiếm phối hợp mở kết giới, để Bạch tiên nắm lấy nó. "Xích Tiêu Kiếm tiền bối không sao chứ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm phát ra tiếng cười đắc ý: "Ta khỏe lắm, sau khi trúng virus, không những không bị ảnh hưởng, mà còn có thêm chút thuộc tính công kích bất ngờ." "Vậy thì tốt rồi." Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: "Mà này, sau khi trúng virus, có cảm giác khó chịu gì không?" "Có một chút, lúc đầu hơi nóng ran, cảm giác như cơ thể mình sắp bốc cháy, lúc nào cũng như sắp nổ tung.

Nhưng một lúc sau thì hồi phục." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: "Ách ~" "Sau đó còn toàn thân đỏ bừng, giống như ta bây giờ vậy." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm nói.

Vừa nói, mọi người phát hiện cơ thể Tống Thư Hàng đột nhiên bắt đầu đỏ lên, như tôm hùm đất hấp xông hơi, vỏ trở nên đỏ rực. "Tống tiền bối, không ổn rồi, ngài cũng trúng virus rồi." Vũ Nhu Tử nói. "A ~ tôi biết rồi, Vũ Nhu Tử." Tống Thư Hàng nhìn cánh tay mình.

Trúng thưởng rồi!

Lúc này thân thể hắn đỏ rực còn tỏa ra nhiệt lượng cao, còn có một chút cảm giác cay cay, chỉ là độ cay hơi thấp, còn chưa đủ để Tống Thư Hàng mím môi thưởng thức. "Tại sao cậu cũng bị virus lây nhiễm?

Lần trước ở thế giới Thiên Đế, cậu không phải vẫn ổn sao?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ nghi hoặc. "Có thể là do lần trước tôi vẫn chỉ ở cảnh giới Bát phẩm, bây giờ đã thăng cấp?

Còn có một khả năng nữa, là do phân thân sắt thép quay về?" Tống Thư Hàng đáp.

Phân thân sắt thép bây giờ kết hợp với 'thuyền mặt trời' của Thiên Đế, gần như là một mặt trời nhỏ.

Lần trước, phân thân sắt thép bị Thiên Đế khống chế.

Nhưng lần này, giữa phân thân sắt thép và Tống Thư Hàng đã khôi phục lại liên lạc. "Thư Hàng, cậu cũng sẽ nổ tung như hằng tinh sao?

Cậu bây giờ trên người còn phục sinh không?" Thông nương hỏi. "Yên tâm đi, ổn lắm." Tống Thư Hàng đáp: "Hơn nữa, virus này cũng không xâm nhập sâu vào cơ thể tôi... chỉ lây nhiễm lớp biểu bì của tôi mà thôi." 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' căn bản không thể tiến vào sâu trong cơ thể Tống Thư Hàng!

Trên người hắn có bao nhiêu thứ bảo vệ, phòng ngự lại siêu cường, pháp bảo chất đống, trong cơ thể còn có mấy vị tiên tử trú ngụ, cộng thêm trong đan điền có 'Kim Đan Cá Voi Béo Bất Hủ' trấn giữ.

Virus chỉ có thể oan ức du tẩu trong lớp da biểu bì của Tống Thư Hàng, ngay cả máu thịt cũng không tiếp xúc được.

Nếu cần, Tống Thư Hàng chỉ cần lột một lớp da là có thể tách 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' ra khỏi mình.

Chuyện lột da này, đối với Tống Thư Hàng có năng lực hồi phục mạnh mẽ mà nói, cũng không phiền phức hơn mặc quần áo cởi quần áo là bao. "Hơn nữa, nó xâm nhập vào cơ thể tôi là tốt nhất, tương đương với việc gửi cho chúng ta mẫu vật.

Lát nữa chúng ta tìm một không gian độc lập, nghiên cứu kỹ loại virus này." Tống Thư Hàng lại bổ sung. "Nghiên cứu ở đâu?

Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo?" Bạch tiền bối nói. "Hoặc thế giới thiên kiếp cũng được, tôi thực ra khá muốn thử xem thiên kiếp đối mặt với virus này sẽ có phản ứng đặc biệt gì không?" Tống Thư Hàng nói.

Vừa tốt nghiệp từ 'thế giới thiên kiếp Cửu phẩm', Bá Tống đột nhiên phát hiện mình lại tìm được một cái cớ để về thăm các đại gia thiên kiếp. "Vậy phải tìm một đối tượng có thể gánh thiên kiếp." Bạch tiền bối nói. "Nếu có điều kiện, nói không chừng chúng ta còn có thể thử 'thiên phạt'." Tống Thư Hàng rục rịch. "Thiên kiếp và thiên phạt cứ từ từ đã, trước mắt cứ nghiên cứu virus này rồi nói." Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: "Quy đạo hữu, ngươi trước tiên đưa các đạo hữu chưa bị nhiễm rời khỏi 'mặt trời hư ảo' này, ta muốn thử xem có thể đưa cả 'mặt trời hư ảo' này vào thế giới Ngục Thiên Đạo làm thí nghiệm không." "Không vấn đề, cứ giao cho ta đi." Tiểu thư Cự Quy Tai Nạn nói.

Đợi mọi người tạm thời rút khỏi 'mặt trời hư ảo', Bạch tiền bối dùng quyền hạn Giới Chủ, bố trí một lô 'Phi kiếm dùng một lần?

Phiên bản Phá Nhà Tù Nhỏ' xung quanh mặt trời hư ảo.

Đồng thời, khu vực không gian Mộng Giới này, toàn bộ bị Bạch tiền bối dùng 'quyền hạn Giới Chủ' cắt đứt, phân tách ra, để tránh thí nghiệm xảy ra sự cố, kích nổ mặt trời hư ảo, mở rộng tai hại.

Thể tích thực của mặt trời hư ảo không lớn, chỉ là khoảng cách với mặt đất khá gần, cho nên nhìn có vẻ rất to lớn.

Ngoài ra, ngay cả ánh sáng và nhiệt lượng nó tỏa ra cũng đều là giả, cho nên không cần lo lắng 'phi kiếm dùng một lần' sẽ bị đốt cháy.

Bạch tiền bối thông qua 'Thế Giới Thụ' để thao tác quyền hạn Giới Chủ của Mộng Giới, rải một lượng lớn 'Phi kiếm dùng một lần?

Phiên bản Phá Nhà Tù Nhỏ' ra ngoài vi của mặt trời hư ảo.

Phi kiếm dùng một lần xếp thành vòng, như một 'vành đai hành tinh', bao quanh mặt trời hư ảo. "Bạch tiền bối, nhiều phi kiếm dùng một lần như vậy, có hơi lãng phí không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Dù sao 'Phi kiếm dùng một lần?

Phiên bản Phá Nhà Tù Nhỏ' rất quý giá, dùng tốt, ngay cả 'Trường Sinh Giả' cũng có thể gài bẫy.

Bạch tiền bối lại một hơi ném ra nhiều như vậy, đây chắc là toàn bộ hàng tồn kho của Bạch tiền bối bây giờ rồi nhỉ? "Không lãng phí, dược liệu phi kiếm đều là lấy tại chỗ.

Hơn nữa, ta bây giờ chế tác loại 'Phiên bản Phá Nhà Tù Nhỏ' rất thành thạo, trong một ý niệm có thể chế tác ra hàng trăm thanh." Bạch tiền bối đáp, cảnh giới tăng lên, nguyên thần cường hóa cộng thêm quen tay hay việc, Bạch tiền bối hoàn toàn có thể sản xuất hàng loạt loại 'phi kiếm dùng một lần' này. "Vậy Bạch tiền bối, nếu có dư phi kiếm dùng một lần, có thể tặng chúng tôi một lô không?" Tống Thư Hàng mặt dày xin Bạch tiền bối, vì hắn lờ mờ nhớ ra, mình dường như còn cần đi 'Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo' đón người, nhưng cụ thể đón ai thì hắn lại hoàn toàn không nhớ ra. 'Tiên Chu Mai Rùa' có số lần sử dụng hạn chế, Tống Thư Hàng ngay cả người cần đón ở trong 'Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo' nào cũng không nhớ... cho nên, hắn mới nhòm ngó 'phi kiếm dùng một lần'. "Chuyện nhỏ, lát nữa ta làm cho ngươi một bó." Bạch tiền bối đồng ý.

Chỉ cần có dược liệu thích hợp, một bó đối với ngài cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt. "Cảm ơn Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng nói, có một bó 'phi kiếm dùng một lần', hắn có thể tùy ý ra vào bất kỳ 'không gian Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo' nào, dù là tìm bảo vật hay đón người, đều rất thích hợp.

Cho dù tương lai, hắn không cẩn thận làm chuyện 'chạm vào pháp tắc máy móc của Thiên Đạo', bị quy tắc Thiên Đạo đưa vào 'Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo', hắn cũng có thể ung dung đi ra!

Ông ~ Dưới sự khống chế của Bạch tiền bối, các phi kiếm dùng một lần tạo thành vành đai hành tinh bắt đầu phát ra tiếng kiếm minh, sức mạnh của phi kiếm bắt đầu kết nối.

Sức mạnh không gian hóa thành những dải sáng, nối mỗi thanh 'phi kiếm dùng một lần' lại với nhau. "Chuẩn bị xong, mọi người lùi lại một chút, ta trước tiên đưa 'mặt trời hư ảo' vào Ngục Thiên Đạo, lát nữa nếu mọi người có hứng thú, có thể theo vào.

Thư Hàng, Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, hai ngươi trúng độc đi cùng ta." Bạch tiền bối gọi. "Không vấn đề." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm hơi xoay tròn, chủ động treo bên hông Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng bước lên một bước, cùng Bạch tiền bối đáp xuống song song trên 'Lưu Tinh Kiếm'. "Tống Tống, dịch lên trước chút... ngươi dẫm lên nút tăng tốc của ta rồi." Lưu Tinh Bạch phiên bản Q nói. "Xin lỗi." Tống Thư Hàng dịch lên trước một bước nhỏ. "Đi!" Bạch tiền bối véo một ấn quyết kiếm.

Ầm ~ không gian chấn động.

Toàn bộ không gian nơi 'mặt trời hư ảo' đang ở, vỡ tan như gương, lộ ra không gian dị thứ nguyên đen ngòm như hố đen bên dưới.

Chương 2911

Bạch tiền bối đưa tay vung lên, vòng phi kiếm dùng một lần hình vành đai hành tinh bao bọc 'mặt trời hư ảo', lao thẳng vào không gian dị thứ nguyên đó.

Tiếp theo, Lưu Tinh Kiếm phát ra tiếng động cơ gầm rú, theo sau mặt trời hư ảo.

Không gian dị thứ nguyên như hố đen, nuốt chửng mặt trời hư ảo, Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Trên không trung, còn sót lại dư âm tiếng hét thảm 'A ~ a a a ~' của Công Đức Xà Mỹ Nhân thay Tống Thư Hàng kêu.

Quy Ba tâm trạng nặng nề nhìn vào không gian dị thứ nguyên đen ngòm trước mắt, một lát sau hắn ngẩng đầu nhìn trời: "Khi nhìn thấy cảnh 'thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam', là phe 'lam' chúng ta rất đau lòng." "Đúng vậy." Tiểu thư Cự Quy Tai Nạn gật đầu biểu thị đồng ý. 'Phi kiếm dùng một lần?

Phiên bản Phá Nhà Tù Nhỏ' của Bạch tiên là mô phỏng công năng 'siêu thời không mạn bộ' của các Cự Quy Tai Nạn mà cải tiến nghiên cứu ra.

Nhưng cho dù là Cự Quy Tai Nạn, cũng không chắc chắn có thể đưa một 'mặt trời hư ảo' lớn như vậy vào Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo.

Thiên phú 'siêu thời không mạn bộ' của bọn họ, chỉ có tác dụng với bản thân.

Bạch tiên lại biến năng lực này thành nghệ thuật. "Khoan đã, Bạch tiền bối bọn họ vào rồi, nếu chúng ta muốn theo vào, thì vào bằng cách nào?" Lúc này, Thông nương đột nhiên lên tiếng.

Tuy nó nhát, nhưng bây giờ, mặt trời + virus có thể nổ bất cứ lúc nào đã biến mất rồi.

Mà Bạch tiền bối cũng không để lại 'phi kiếm dùng một lần' cho mọi người sử dụng.

Cho nên, Thông nương cũng có thể 'vuốt đuôi ngựa' một chút, giả vờ mình rất không nhát. "Không cần lo lắng, tiểu Thông yêu.

Nếu các ngươi muốn vào thế giới Ngục Thiên Đạo, ta và con gái ta có thể giúp các ngươi một tay." Quy Ba cười ha hả.

Về vật chất mang 'khí tức bất hủ' trong 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' kia, hắn rất để tâm.

Đợi Tống Thư Hàng và Bạch tiên bên kia ổn định một chút, bọn họ chắc chắn sẽ theo vào xem tiến triển thí nghiệm. "Chúng ta năm sáu phút sau theo vào đi." Tiểu thư Cự Quy Tai Nạn nói. "Không cần đợi lâu như vậy, chỉ cần trong đầu ký ức về Bá Tống, Bạch tiên, mặt trời hư ảo bắt đầu mơ hồ, chúng ta có thể tranh thủ thời gian vào trong đó." Quy Ba đáp.

Một khi ký ức trong đầu bắt đầu mơ hồ, tức là Bá Tống bọn họ đã thuận lợi tiến vào 'thế giới Ngục Thiên Đạo'.

Thông nương: "..." Mình có nên nghĩ ra một cái cớ hay ho, để thi triển độn pháp 'Xin Nghỉ Độn' không? "Bắt đầu rồi, ký ức của ta về Thư Hàng có chút mơ hồ rồi." Quy tiền bối lên tiếng. "Ký ức về Bạch tiền bối vẫn ổn, nhưng ký ức về mặt trời hư ảo kia, có chút mơ hồ rồi." Vũ Nhu Tử bổ sung. "Vậy chuẩn bị xong rồi, chúng ta xuất phát!" Quy Ba vươn móng vuốt về phía Thông nương và Quy tiền bối nói: "Tiên tử, để ta đưa các ngươi một đoạn đường nhé?" "Ta thì không cần, ta ở ngoài canh là được rồi.

Hay là, ngươi giúp ta đưa Thông nương vào đi." Quy tiền bối dùng móng vuốt gạt Thông nương xuống khỏi mai, vì Thông nương dường như rất muốn theo vào xem thí nghiệm.

Thông nương: "!!!" Khoan đã, cho em thêm chút thời gian, để em nghĩ ra một cái cớ xin nghỉ hay ho đã chứ. "Yên tâm đi, tiên tử, cứ giao cho ta, ta sẽ chăm sóc nó thật tốt." Quy Ba nghiêm túc đáp.

Móng vuốt của hắn, chuẩn bị đón lấy Thông nương. "Khoan đã, em đột nhiên thấy trong người không được khỏe ~ em ở ngoài nghỉ ngơi cùng Quy tiền bối là được rồi!" Thông nương dùng sức nhảy một cái, nhảy khỏi móng vuốt của Quy Ba.

Con mèo hành cắm trên 'Ngộ Đạo Thạch', xoay vài vòng trên không, rơi trở lại mai Quy tiền bối.

Tuy nhiên... ngay lúc Thông nương đang lộn vòng 360 độ trên không một cách đẹp mắt, trong không gian dị thứ nguyên đen ngòm phía trước, đột nhiên có một luồng xung kích nổ tung ập đến!

Đó là xung kích của hằng tinh bị kích nổ, hệt như cảnh tượng trong thế giới Thiên Đế lúc đó!

Mặt trời hư ảo mà Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng mang đến 'Ngục Thiên Đạo', đã nổ tung?

Có Bạch tiền bối trấn giữ, mà mặt trời đó vẫn nổ tung sao? "Không ổn rồi ~ linh vật ở bên Tống Thư Hàng!" Thông nương đang lộn nhào trên không đột nhiên nghĩ đến một điểm, la lên.

Là linh vật, Bạch tiền bối, hiện đang cùng Tống Thư Hàng, tiến vào trong 'không gian Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo'!

Mặt trời hư ảo lại vì nguyên nhân 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' mà nổ tung, xung kích nổ tung cuồng bạo thậm chí còn tràn ra từ không gian thứ nguyên hố đen, dường như muốn hủy diệt mọi thứ!

Đây rõ ràng là đang tránh tai!

Bạch tiền bối trong lòng Thông nương có địa vị chí cao vô thượng, linh vật chỉ là một trong hàng ngàn hình tượng của Bạch tiền bối trong lòng Thông nương.

Thuộc tính liên quan đến 'linh vật', chính là năng lực 'xu cát tị hung' của Bạch tiền bối.

May mắn của Bạch tiền bối luôn giúp ngài vô tình tránh được tai nạn.

Loại hành động tránh hung này, thậm chí không phải là do Bạch tiền bối chủ quan hành động.

Bây giờ xem ra, Bạch tiền bối theo Tống Thư Hàng vào 'Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo', rõ ràng là đang 'tránh tai', né tránh đợt nổ hằng tinh này!

Nói cách khác... hiện tại, may mắn không ở bên phía họ!

Nếu xung kích nổ hằng tinh này từ 'không gian thứ nguyên hố đen' xông ra, vậy thì nhóm Thông nương đứng gần đó sẽ là người hứng chịu đầu tiên, trở thành nạn nhân đầu tiên!

Bọn họ bây giờ, đang đứng ở vị trí 'hung'. 【Sao mình lại không nghĩ ra điểm này, lẽ ra mình nên theo sát Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng vào ngay từ đầu mới phải!】Nội tâm Thông nương hối hận.

Chỉ cần ở bên cạnh Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, nó sẽ không thể gặp nguy hiểm.

Tống Thư Hàng + Bạch tiền bối là tổ hợp đội ngũ mạo hiểm tốt nhất được 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' công nhận!

Lúc này Thông nương hận chết cái sự 'đột nhiên nhát gan' của mình trước đó.

Nếu lúc trước mình không nhát gan thì ~ Chỉ là hành sinh, không có nhiều nếu như! ....

Ầm ầm ầm ~ tiếng động như sấm rền từ không gian dị thứ nguyên như hố đen truyền ra. ...

Âm thanh này, không phải là sóng âm thu nhận qua 'tai', mà như ma âm trực tiếp rót vào đầu Thông nương, nổ tung trong đầu nó. "Aiyaa, chết rồi, chết rồi." Cánh tay nhỏ bé của Thông nương ôm lấy ngọn hành kêu thảm.

Ngay lúc nó đang tuyệt vọng lộn nhào 360 độ... luồng xung kích 'nổ hằng tinh' đó lại không hề tuôn ra từ không gian dị thứ nguyên hố đen.

Không gian dị thứ nguyên đen ngòm đột nhiên sinh ra một lực hút ngược, trực tiếp hút ngược toàn bộ uy lực vụ nổ trở lại!

Uy lực vụ nổ kinh khủng, bị cưỡng ép rút về không gian dị thứ nguyên.

Dị thứ nguyên đen ngòm hóa thành hố đen thực sự, nuốt chửng mọi thứ xung quanh! "Không nổ ra ngoài?

Được cứu rồi?" Thông nương mừng thầm.

Khi nó nhìn thấy cảnh 'uy lực vụ nổ' bị hút ngược trở lại, lòng nó khẽ động, chẳng lẽ... thể chất 'có phúc cùng hưởng, có nạn ta chịu' của Tống Thư Hàng đã phát huy tác dụng?

Vào thời điểm quan trọng, tất cả tai nạn lại co rút trở lại, nổ về phía Tống Thư Hàng? "Vọng Thiên, cẩn thận!" Lúc này, Quy tiền bối lập tức ra tay, dùng móng vuốt tóm lấy Ngộ Đạo Thạch dưới chân Thông nương.

Hố đen do không gian dị thứ nguyên hóa thành tuôn ra lực hút khủng bố.

Quy tiền bối, tiểu thư Cự Quy Tai Nạn, Vũ Nhu Tử, Quy Ba toàn bộ đều bị lực hút mạnh mẽ hấp dẫn, trên không trung liên tục lộn nhào 360 độ, Thông nương càng là khu vực chịu ảnh hưởng nặng nhất. "Cẩn thận, chống đỡ!

Đừng bị hút vào..." Quy Ba la lớn.

Hố đen như không gian dị thứ nguyên này là khe hở từ 'hiện thế' thông đến 'thế giới Ngục Thiên Đạo'.

Bây giờ, khe hở này còn bị ảnh hưởng bởi virus nổ hằng tinh.

Nếu rơi vào, trời mới biết sẽ xảy ra chuyện gì?

Có thể sẽ chết!

Vực sâu đen ngòm không đáy trong thông đạo này khiến ngay cả Quy Ba cũng cảm thấy bất an.

Nếu bị kẹt trong đó, cho dù là tộc Cự Quy Tai Nạn của họ, cũng có thể không thể quay về. "Đứt rồi, đứt rồi, sắp đứt rồi!

Quy tiền bối, ngài tuyệt đối đừng buông tay!" Thông nương hét thất thanh.

Dưới lực hút khủng bố đó, con mèo hành Thông nương như sợi dây thun, bị kéo dài ra.

Nếu là một con mèo bình thường, dưới lực hút khủng bố như vậy đã sớm đứt rồi.

Nhưng Thông nương dù sao cũng là một tiểu hành tinh tu luyện có thành tựu, đặc biệt là những ngày ở thế giới hạch tâm, nó thường xuyên cùng Sở các chủ ngâm mình trong suối nước nóng, nghe Quy tiền bối giảng pháp, nỗ lực tu luyện, bây giờ thân hành của nó vô cùng bền bỉ!

Ví dụ như bây giờ... dù thân hành bị kéo dài đến mười lăm mét, vẫn không hề đứt. "Thà đứt còn hơn!" Thông nương đau đến chảy nước mắt vị hành.

Sau khi thân hành đứt, nó vẫn còn gốc hành.

Có suối nước nóng và linh dược tưới nhuần, không bao lâu nó lại có thể mọc ra một thân mèo hành mới.

Chứ đâu như bây giờ, bị kéo thành sợi dây hành dài mười lăm mét, mà cứ không chịu đứt.

Có lúc, quá mạnh mẽ ngược lại là một sự giày vò.

Chương 2912

"Ta giúp ngươi dứt khoát." Quy tiền bối đau lòng nói.

Móng vuốt của nó nhẹ nhàng bật ra, lướt qua thân hành của Thông nương... hàn quang lóe lên, thân hành dài 15 mét của Thông nương lập tức bị lực hút kéo vào 'hố đen', bị nghiền thành bột, nát vụn sạch sẽ.

Thấy cảnh này, Thông nương lòng đau như cắt.

Quy tiền bối lên tiếng an ủi: "Tu sĩ chúng ta, nên dứt khoát thì phải dứt khoát.

Thông nương ngươi đừng quá đau lòng." "Không sao, đứt riết rồi cũng quen." Thông nương đáp.

Quy tiền bối gật gật đầu, dùng sức kéo gốc Thông nương và Ngộ Đạo Thạch về.

Ầm ầm ầm ~ xoáy nước trong hố đen sau khi nuốt chửng thân hành của Thông nương, đột nhiên phát ra tiếng gầm vang hơn.

Lực hút trở nên lớn hơn, cuồng bạo hơn.

Rắc rắc ~ 'Ngộ Đạo Thạch' chịu nhiều khổ nạn lúc này phát ra tiếng kêu như nghiến răng.

Từng vết nứt hiện ra trên Ngộ Đạo Thạch. "Ngộ Đạo Thạch của ta!" Thông nương đau lòng.

Do Tống Thư Hàng thăng cấp quá nhanh, chưa đầy nửa năm đã không cần dùng đến Ngộ Đạo Thạch... cho nên quyền sở hữu thực tế của viên Ngộ Đạo Thạch này đã thuộc về Thông nương, xem như một phần tiền lương của nó.

Bây giờ, viên Ngộ Đạo Thạch quý giá này lại vỡ nát. "Vọng Thiên, đừng động!" Quy tiền bối la lên.

Rắc ~ Toàn bộ viên Ngộ Đạo Thạch đột nhiên vỡ tan, mấy mảnh Ngộ Đạo Thạch vỡ và mèo hành Thông nương cùng bị lực hút của hố đen kéo đi, cuốn vào trong đó.

Móng vuốt của Quy tiền bối lại vươn dài, cố gắng tóm lấy Thông nương, nhưng dưới sự cản trở của lực hút, móng vuốt của nó chỉ vớt được vài mảnh vỡ Ngộ Đạo Thạch. "Chết rồi chết rồi, chết rồi." Thông nương la lên. "Kim Hồn Tệ Phục Sinh!" Quy tiền bối la lên. 'Kim Hồn Tệ Phục Sinh' này cũng là pháp khí phục sinh duy nhất mà Tống Thư Hàng năm đó chưa kịp dùng hết, cuối cùng hắn phát cho mỗi vị đệ tử, A Thập Lục, Vũ Nhu Tử một đồng.

Thông nương là thú cưng, cũng nhận được một đồng. "A a a ~a ~" Thông nương tiếp tục hét thảm, dường như không nghe thấy tiếng của Quy tiền bối.

Quy tiền bối cắn răng, chuẩn bị lao về phía trước, mang Thông nương về.

Ngay lúc này, một đạo bảo quang lướt qua.

Là đạo khí 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', nó tự động hộ chủ!

Mặc dù nó dường như thân thiết với Tống Thư Hàng hơn, nhưng sự thật Thông nương là 'Bát Tu' đương đại sẽ không thay đổi.

Bảo quang của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cuốn lấy 'mảnh vỡ Ngộ Đạo Thạch' và gốc Thông nương, bảo vệ nó chặt chẽ.

Đồng thời, trong hư không lại có một bóng người độn ra.

Là phân thân Tống Thư Hàng đang khống chế Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối!

Phân thân Tống Thư Hàng một tay nắm chặt Xích Tiêu Kiếm, cưỡng ép xông vào hố đen, tay kia dùng sức vớt, tóm lấy 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' và Thông nương. "Tống lão bản ~" Thông nương khoảnh khắc này, cảm động đến sắp khóc rồi. "A a a ~a ~" Chưa đợi nó cảm động xong, phân thân Tống Thư Hàng ôm nó, hét thảm một tiếng, cùng với Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, bị hố đen đó nuốt chửng. "Tống lão bản ~" Lần này Thông nương thật sự khóc rồi.

Quả không hổ là 'Tống?

Có nạn ta chịu?

Thư Hàng', vừa xuất hiện đã gánh lấy tai nạn một cách hoàn hảo.

Phân thân Tống Thư Hàng + Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm + Cửu Tu Phượng Hoàng Đao + Thông nương giống như một tảng đá lớn, cưỡng ép chặn lại khe hở của 'không gian thứ nguyên hố đen'!

Không gian thứ nguyên hố đen bình ổn lại... phân thân Tống Thư Hàng, Thông nương cũng biến mất không thấy.

Hai tiếng 'Tống lão bản' đầy xúc động của Thông nương vang lên, cả đội đều bị không gian thứ nguyên hố đen nuốt chửng.

Hai tiếng 'Tống lão bản' bao hàm những cảm xúc khác nhau.

Tiếng thứ nhất là Thông nương cảm động đến sắp khóc, tiếng thứ hai là Thông nương đau lòng đến khóc nức nở.

Ở đầu kia của không gian dị thứ nguyên hố đen, Quy tiền bối duỗi móng vuốt của mình, ngẩn người một lúc lâu không phản ứng lại được.

Nó thấy đạo khí 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' xuất hiện ngầu như vậy; lại thấy phân thân Tống Thư Hàng từ 'thông đạo không gian dị thứ nguyên' bước ra, tay cầm 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm' tóm lấy Thông nương.

Nói thật, tổ hợp này đã mạnh hơn, đáng tin cậy hơn cả nó!

Quy tiền bối cứ ngỡ tổ hợp phân thân Tống Thư Hàng + Xích Tiêu Kiếm + Cửu Tu Phượng Hoàng Đao có thể thành công mang Thông nương về.

Nhưng nó làm sao cũng không ngờ, tổ hợp mạnh mẽ như vậy trên bề mặt, lại là bánh bao thịt đưa đến miệng chó, mà còn đưa cả lồng, toàn bộ đều có đi không có về. "Vọng Thiên..." Quy tiền bối hồi lâu chỉ nặn ra được từ đó.

Ngoài Vọng Thiên ra, nó đã không còn từ nào để diễn tả cảm xúc phức tạp của mình. "Còn có thể cứu vãn được không?" Vũ Nhu Tử truyền âm hỏi, lúc này cô đang nắm chặt mai mới của tiểu thư Cự Quy Tai Nạn.

Quy Ba lắc đầu: "Vô ích rồi, bây giờ cho dù ta đích thân vào, cũng chưa chắc có thể bình an ra ngoài." Hơn nữa, hắn cũng sẽ không vì Thông nương và phân thân Bá Tống mà mạo hiểm, giao tình chưa đến mức đó.

Vả lại, so với cứu người, tộc Cự Quy Tai Nạn giỏi hủy diệt hơn, trên người các Cự Quy Tai Nạn vốn đã có sẵn hiệu ứng 'phá vỡ không gian hiện thế'.

Nếu bây giờ hắn cưỡng ép chen vào 'không gian dị thứ nguyên hố đen', nói không chừng ngược lại sẽ gây phản tác dụng.

Có thể vừa chen vào dị thứ nguyên, không gian dị thứ nguyên hố đen vừa bị tổ đội Thông nương lấp đầy lại sẽ nổ tung, khiến kết cục trở nên tồi tệ hơn.

Vũ Nhu Tử nghe vậy nhíu mày.

Cô nhìn vào không gian dị thứ nguyên đen ngòm, chìm vào suy tư.

Khóe mắt Quy tiền bối vừa hay lướt qua Vũ Nhu Tử đang suy tư.

Nó đột nhiên phát hiện, Vũ Nhu Tử đang suy nghĩ nghiêm túc, lại mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng đáng tin cậy!

Vũ Nhu Tử đang suy tư và Vũ Nhu Tử hoạt bát thường ngày, hoàn toàn là hai phong cách khác nhau. "Vũ Nhu Tử ngươi cũng không cần quá lo lắng, vừa rồi ta thấy 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' đều đuổi theo bảo vệ Thông nương rồi. 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' dù sao cũng là đạo khí, là tạo vật của Thiên Đạo bất hủ.

Cộng thêm Tống Thư Hàng, một gã luôn khiến người ta bất ngờ, chuyện này vẫn chưa đến mức tuyệt cảnh đâu." Quy tiền bối lên tiếng an ủi.

Tống Thư Hàng là một gã rất khó lường, có lúc ngươi cảm thấy chuyện này hắn ổn rồi... rồi hắn lại chết; có lúc ngươi cảm thấy chuyện này hắn chết chắc rồi... hắn lại có thể kiên cường xông ra từ tuyệt cảnh!

Hắn là loại tuyển thủ đặc biệt, thuận cảnh đồng đoàn, nghịch cảnh vương giả.

Hơn nữa, 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' là đạo khí, nói không chừng còn có hậu chiêu bảo vệ ẩn giấu nào đó.

Ngay cả bản thân Thông nương, cũng là một con mèo hành có đại khí vận.

Không chỉ một vị tiền bối, đã đích thân nói Thông nương có 'tư chất Thiên Đạo'.

Cho nên, nó nhất định sẽ không có chuyện gì!

Lời của Quy tiền bối, vừa là an ủi Vũ Nhu Tử, lại vừa là an ủi chính mình.

Trong số các vật phẩm mang theo của Tống Thư Hàng, nó và Thông nương có tình cảm tốt nhất. "Vâng." Vũ Nhu Tử đáp một tiếng.

Vũ Nhu Tử trầm mặc vừa rồi, thực ra vẫn luôn thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên' liên lạc với Thông nương, cố gắng xác định trạng thái của Thông nương.

Nhưng bên Thông nương không hề trả lời.

Rất có thể lành ít dữ nhiều.

Vũ Nhu Tử đưa tay nhẹ nhàng ấn vào ngực mình, đây là lần đầu tiên cô đích thân trải nghiệm cảm giác mất đi đồng bạn, cô trơ mắt nhìn đồng bạn bị nuốt chửng mà bất lực.

Đặc biệt trong đó, còn có 'Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm' tiền bối có quan hệ rất tốt với phân thân Hắc Bì Tử của cô, và cả thú cưng của Tống tiền bối, Thông nương, quan hệ vẫn luôn tốt.

Điều này mang lại cho cô một cú sốc nội tâm rất lớn.

Trong nháy mắt, Vũ Nhu Tử vui vẻ hoạt bát ngày xưa dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Từ vẻ mặt nghiêm túc của cô, dường như cô đã lập một chí nguyện nào đó... ... ...

Đối diện, không gian dị thứ nguyên đen ngòm bắt đầu từ từ khép lại.

Sự hy sinh của phân thân tổ đội bánh bao thịt Thông nương có lẽ vẫn có hiệu quả, ít nhất cũng giống như tế phẩm, đã bình ổn sự phẫn nộ của không gian dị thứ nguyên hố đen.

Thấy không gian dị thứ nguyên đen ngòm sắp khép lại, Vũ Nhu Tử đưa tay, lấy ra một thiết bị pháp khí giống như camera không người lái, ném vào trong đó.

Nói không chừng, có sự bảo hộ của Xích Tiêu Kiếm + Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tổ đội Thông nương chỉ là rơi vào 'Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo' cũng không chừng?

Dưới sự điều khiển của Vũ Nhu Tử, pháp khí camera không người lái đó lăn lộn thăm dò trong không gian dị thứ nguyên.

Nhưng hình ảnh mà pháp khí camera trả về, hoàn toàn không có tung tích của Thông nương, phân thân Tống Thư Hàng, cũng không tìm thấy hài cốt. "Chẳng lẽ Thông nương và phân thân Tống tiền bối lúc bị hố đen đó nuốt chửng...

đã trực tiếp bị cuốn vào không gian khác?" Vũ Nhu Tử thầm nghĩ.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao là đạo khí, cho dù bị sức mạnh không gian nghiền nát, ít nhất cũng sẽ để lại mảnh vỡ, không thể nào không để lại gì cả, dù sao cũng là đạo khí!

Chương 2913

Pháp khí camera dùng để trinh sát lăn một hồi, đột nhiên biến mất, mất tín hiệu.

Thậm chí, ký ức trong đầu Vũ Nhu Tử về 'pháp khí trinh sát' này cũng bắt đầu mơ hồ.

Pháp khí trinh sát rơi vào 'Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo'?

Dưới vụ nổ của 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh', cánh cửa 'Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo' mà Bạch tiền bối và Tống tiền bối đẩy ra, lại vẫn chưa đóng? "Ủa, khoan đã...

Dù là Bạch tiền bối hay Tống tiền bối, em đều không hề quên." Vũ Nhu Tử đột nhiên lại chú ý đến điểm này!

Ký ức về Tống Thư Hàng vốn đã bắt đầu mơ hồ, bây giờ lại trở nên rõ ràng.

Chẳng lẽ trong trận nổ đó, Bạch tiền bối và Tống tiền bối đều đã rút khỏi không gian 'Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo', bị nổ văng về hiện thế? 【Tống tiền bối, ngài ổn không?】Vũ Nhu Tử vội vàng thông qua chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', liên lạc với Tống Thư Hàng. 【Vẫn còn sống.】Tống Thư Hàng đáp. 【Tống tiền bối, phân thân của ngài còn sống không?】Vũ Nhu Tử lại hỏi.

Lần này Tống Thư Hàng không trả lời ngay.

Vài giây sau.

Tống Thư Hàng: 【Vọng Thiên, hình như... mất liên lạc?

Vũ Nhu Tử, lát nữa ta trả lời ngươi sau.】 Từ cuộc đối thoại có thể thấy, Tống Thư Hàng bây giờ vô cùng bận rộn.

Vụ nổ mặt trời hư ảo và xung kích virus trong đó đã nhấn chìm Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng tế ra 'Đế Diệt Trụ', chống đỡ một mảnh tịnh thổ trong vụ nổ và virus, đồng thời cố gắng dùng 'Đế Diệt Trụ' hấp thu uy lực của virus, cường hóa thân trụ.

Không lâu trước, vào khoảnh khắc Bạch tiền bối dùng 'Phi kiếm dùng một lần?

Phiên bản Phá Nhà Tù Nhỏ' đưa mặt trời hư ảo vào Nhà Tù Nhỏ của Thiên Đạo, 'mặt trời hư ảo' này dường như đã bị 'tách' ra khỏi một mạng lưới khổng lồ nào đó.

Mất đi sự khống chế của mạng lưới, nó liền trực tiếp phát nổ. "Bạch tiền bối, xem ra chúng ta phải tìm một vật thí nghiệm mới rồi." Tống Thư Hàng quay đầu, nói với Bạch tiền bối.

Khi hắn quay đầu, lại thấy Bạch tiền bối dường như đang trong trạng thái thất thần.

Tống Thư Hàng: "..." "Bạch đạo hữu ~" Lúc này, không xa đột nhiên vang lên một giọng nam quen thuộc với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía nguồn âm thanh, một giây sau, hắn liền nhìn thấy vầng hào quang công đức như ngọn đèn Audi.

Đây có lẽ chính là báo ứng trong cõi u minh.

Từ trước đến nay, chỉ có Tống Thư Hàng dùng công đức chi quang chói mắt hóa thành đèn pha Audi đi chiếu người khác, thứ công đức chi quang có thể làm cậu mù mắt chỉ có của chính cậu mà thôi. ...Mà hôm nay, cuối cùng cậu cũng được nếm trải cảm giác bị công đức chi quang của người khác chiếu cho mù mắt.

Là ai đang làm màu thế, chói mắt quá đi mất ~ Với đôi mắt đặc biệt của Tống Thư Hàng, vậy mà cũng phải mất hơn ba giây mới thích ứng được với thứ công đức chi quang này!

Đây tuyệt đối không phải là hiệu quả của công đức chi quang đơn thuần, trong luồng công đức chi quang chói lòa này chắc chắn có pha tạp sức mạnh khác.

Nếu không, với con mắt của Tống Thư Hàng, tuyệt đối không thể bị mù lâu như vậy. "Ai?" Bạch tiền bối cũng ngẩng đầu, nhìn về phía phát ra âm thanh.

Khác với đãi ngộ của Tống Thư Hàng, khi Bạch tiền bối hồi phục từ trạng thái thất thần, quay đầu nhìn về phía nguồn âm thanh thì quầng sáng công đức vốn như đèn pha Audi kia lập tức tối sầm lại, biến thành ánh sáng yếu ớt như ngọn nến.

Tống Thư Hàng: "!!!" Phân biệt đối xử có cần phải rõ ràng như vậy không? [Tống tiền bối, chú ý an toàn, đừng chết nhé.] Lúc này, Vũ Nhu Tử lại gửi một tin nhắn tới.

Tống Thư Hàng tranh thủ an ủi: [Yên tâm đi, Vũ Nhu Tử.

Bây giờ tôi có pháp thuật hồi sinh, không chết được đâu ~] Sau đó, ánh mắt cậu lại chuyển đến vị trí của ‘quầng sáng công đức’.

Tại nơi đó, có một đạo nhân do ‘công đức chi quang’ hóa thành, đang đứng yên ở trung tâm vụ nổ của mặt trời hư ảo trong Mộng giới.

Là ông ta!

Sau khi không còn công đức chi quang chói mắt che chắn, Tống Thư Hàng liếc mắt một cái đã nhận ra thân phận của đối phương.

Là vị Bất hủ đạo nhân đã từng xuất hiện trong ‘mộng’ của Tống Thư Hàng!

Vị này chính là người đã thắp lại những hằng tinh đã tắt trong chư thiên vạn giới, nghịch chuyển nhân quả, khởi động lại một nhiệm kỳ

Thiên đạo nào đó của chư thiên vạn giới!

Hơn nữa, xem ra vị Bất hủ đạo nhân như đèn pha này quen biết Bạch tiền bối.

Đương nhiên...

Bất hủ đạo nhân quen biết chắc chắn không phải là ‘Bạch tiền bối’ trước mắt, mà là ‘Thiên đạo Bạch’ trong quá khứ xa xôi kia. "Ngươi đang gọi ta?" Bạch tiền bối nhìn Bất hủ đạo nhân.

Đối diện, vị đạo nhân do công đức chi quang hóa thành không hề trả lời.

Ông ta tự mình tiếp tục nói: "Khi ngươi nhìn thấy đoạn hình ảnh này, ta hẳn là đã chết hoàn toàn rồi." Tống Thư Hàng: "..." Cậu suýt nữa không kìm được cảm xúc.

Chủ yếu là gần đây cậu rất nhạy cảm với bốn chữ ‘chết hoàn toàn’.

Tuy nhiên, Bất hủ đạo nhân trước mắt không phải là phân thân hay tồn tại dạng ý niệm. "Xem ra, đây chỉ là một tin nhắn hình ảnh đơn thuần.

Là nội dung đã được ghi lại từ sớm, sau khi thỏa mãn một loạt điều kiện thì được kích hoạt, bắt đầu phát." Sở các chủ ngốc mao nói.

Bạch tiền bối cũng nhận ra điều này.

Ngài và Tống Thư Hàng, Sở các chủ ngốc mao không lên tiếng nữa, cẩn thận lắng nghe đoạn tin nhắn này. "Nói thật, ta cũng không chắc rằng đoạn hình ảnh ta để lại này ngươi có nhận được không.

Ta đã giấu nó rất kỹ... bởi vì không thể để gã kia phát hiện ra đoạn hình ảnh này.

Nhưng vì ta giấu quá kỹ, ta rất lo ngươi không tìm được nó.

Điều này từng khiến ta rất khó xử, nhưng sau đó, ta cân nhắc đến vận may của Bạch đạo hữu, liền quyết định cược một ván.

Ta tin rằng với vận may của Bạch đạo hữu, một ngày nào đó sẽ nhìn thấy đoạn hình ảnh này!" Bất hủ đạo nhân nói tiếp. "Ngoài ra, khi Bạch đạo hữu ngươi nhìn thấy đoạn hình ảnh này, cũng có nghĩa là ngươi chắc chắn đã phát hiện ra vấn đề ẩn giấu trong rất nhiều hằng tinh của chư thiên vạn giới rồi phải không?

Rất xin lỗi, đến cuối cùng vẫn để lại cho ngươi một mớ hỗn độn như vậy." "Thứ ‘virus hủy diệt hằng tinh’ này được tạo ra dựa trên những vật phẩm mang khí tức bất hủ.

Ta đã từng hợp tác với gã kia một thời gian, thăm dò được một phần quy trình chế tạo ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

Đáng tiếc, không lấy được phương pháp chế tạo hoàn chỉnh, muốn phá giải cũng trở nên khó khăn." "Trong đó một phần ‘virus con’ chỉ được luyện chế từ ‘vật phẩm mang khí tức bất hủ’, xử lý còn tương đối tiện lợi.

Nhưng trong đó có một phần virus mẹ nguồn gốc lại được tạo ra từ ‘bất hủ chi thể’ thực sự.

Đó là thứ mà ngay cả quyền hành của Thiên đạo cũng không thể xóa bỏ!" [Virus được tạo ra từ ‘bất hủ chi thể’ thực sự?

Nếu đã là bất hủ, ngay cả Thiên đạo cũng không thể xóa bỏ, tại sao lại có thể chế tạo thành virus?

Hơn nữa, nếu đã là bất hủ, thì làm sao để cắt chia?] Sở các chủ ngốc mao nghi hoặc nói.

Nàng dùng phương thức ‘truyền âm’ để giao tiếp với mọi người, tránh làm gián đoạn hiệu quả phát hình. [Chẳng lẽ trên cả bất hủ, còn có một khái niệm nào đó mạnh hơn, có thể phá vỡ bất hủ?] Tống Thư

Hàng đoán.

Giống như trong một số game rác rưởi thiết lập VIP có thuộc tính ‘miễn nhiễm phép thuật’, nhưng siêu cấp VIP lại có đặc quyền ‘phá miễn nhiễm phép thuật’; rồi siêu siêu VIP lại có thiên phú ‘chống phá miễn nhiễm phép thuật’.

Phá rồi lại phòng, phòng rồi lại phá, nạp tiền không có điểm dừng. [Thiên đạo và bất hủ không đến mức trẻ con như vậy đâu.] Bạch tiền bối lắc đầu nói.

Thông qua miêu tả của Bất hủ đạo nhân, trong thời gian ông ta tại vị, dường như có vị Thiên đạo nào đó trong mấy vị tiền nhiệm sau khi ‘hạ nhiệm’ vẫn giữ lại được một phần ‘bất hủ chi thể’?

Thậm chí, trong mấy vị Thiên đạo tiền nhiệm, còn có một vị nào đó vẫn đang hoạt động? "Ta cuối cùng đã nghịch chuyển nhân quả, nhưng ta không biết hiệu quả này có thể kéo dài bao lâu...

Hơn nữa, cho dù là nghịch chuyển nhân quả, cũng chỉ là trì hoãn sự hủy diệt của ‘chư thiên vạn giới’ một bước.

Mớ hỗn độn vẫn còn đó, nguồn gốc virus vẫn còn." Tin nhắn của Bất hủ đạo nhân vẫn tiếp tục. "Ta đặt mọi hy vọng vào ngươi.

Bạch đạo hữu!" Tống Thư Hàng nhớ lại ký ức về việc Bất hủ đạo nhân xây dựng ‘mộ Cửu tu’ mà cậu đã trải qua trong ‘mộng’.

Trong đó, Bất hủ đạo nhân đã nói, ông ta đã đặt cược ‘hy vọng’ vào tương lai!

Bây giờ xem ra, ông ta đúng là đã đặt cược ‘hy vọng’ vào Thiên đạo Bạch.

Nhưng có lẽ ông ta giấu thông tin quá kỹ, đến tận hôm nay, hình ảnh này mới được Bạch tiền bối hiện tại tìm ra. "Thời gian không còn nhiều, Bạch đạo hữu.

Tương lai giao phó cho ngươi!

Mạng lưới công đức của ta sẽ cố gắng chống đỡ thêm một thời gian, tranh thủ cho ngươi." Bất hủ đạo nhân nói.

Trong lúc nói chuyện, quầng công đức chi quang này nổ tung, đè lên dư âm sau vụ nổ của ‘mặt trời hư ảo’.

Uy lực của vụ nổ mặt trời hư ảo bị cưỡng ép áp chế.

Đây là hậu thủ mà ‘Bất hủ đạo nhân’ để lại để khắc chế ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

Cũng có thể là biện pháp bảo vệ của ông ta dành cho ‘Bạch đạo hữu’.

Dưới sự áp chế của lực công đức này, ‘virus hủy diệt hằng tinh’ vốn đã nổ tung lại bị ép trở về.

Một vật nhỏ hơn cả hạt cát cuối cùng xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và những người khác. "Bất hủ không thể cắt chia...

Chương 2914

Thiên đạo bất hủ ngay cả cắt tóc cũng không làm được.

Nhưng nếu, bản thể của ‘Thiên đạo bất hủ’ này vốn là một hạt cát hoặc một thể kết hợp từ các vi hạt tương tự, vậy sau khi hắn chứng đạo, còn có thể phân tách cơ thể của mình ra không?" Tống Thư Hàng nhìn thấy ‘hạt cát mang khí tức bất hủ’ này, đột nhiên nảy ra ý nghĩ, lên tiếng nói. "Vấn đề này, đi hỏi Cửu U Bạch, có lẽ sẽ có được một vài câu trả lời?" Bạch tiền bối suy tư nói. "Hay là, Bạch tiền bối ngài bói một quẻ, xem suy đoán của tôi có đáng tin không?" Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý tưởng.

Chỉ cần viết lên quẻ ‘Có, Không, Khác’ ba khả năng, sau đó để Bạch tiền bối rút quẻ bói toán, nói không chừng sẽ có được đáp án mong muốn! "Cậu đúng là thông minh." Sở các chủ ngốc mao nói.

Bá Tống luôn thể hiện trí tuệ kỳ lạ của mình ở những nơi không ai ngờ tới. "Lát nữa chúng ta thử xem." Bạch tiền bối cũng không từ chối, dù sao cũng chỉ là tiện tay rút một cái.

Trong lúc nói chuyện, ngài nhìn về phía hạt ‘khí tức bất hủ’ nhỏ bé bị ‘đạo nhân công đức’ áp chế trước mắt, thứ nhỏ xíu này chính là nguồn gốc của ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

Tống Thư Hàng cũng nhìn chằm chằm vào ‘hạt virus’ này nói: "Bất hủ đạo nhân công đức đã giao phó ‘tương lai’ cho Bạch tiền bối, e rằng ông ta muốn Bạch tiền bối giải quyết ‘virus hủy diệt’ này, dọn dẹp mớ hỗn độn ông ta để lại." "Ông ta giao phó cho Thiên đạo Bạch." Bạch tiền bối nói: "Ngoài ra, từ tin nhắn của đạo nhân công đức, ‘mạng lưới công đức’ mà ông ta để lại cũng không thể áp chế những virus này vĩnh viễn, và thời gian áp chế có thể sẽ không quá lâu." Chỉ là không biết cái ‘không lâu’ này rốt cuộc là bao lâu.

Tính kỹ ra, sau đạo nhân công đức, Thiên đạo thay đổi, đã trải qua hai thời đại ‘Thiên đạo Bạch’ và ‘Thiên đạo Cầu’.

Hai đại thời đại, vượt xa khái niệm ‘không lâu’.

Vậy bây giờ, ‘mạng lưới công đức’ còn chống đỡ được bao lâu?

Nếu may mắn, có thể vài năm, vài chục năm, vài trăm năm sau virus mới bùng phát toàn diện.

Nếu không may, có thể vài ngày thậm chí là ngay lập tức virus sẽ bùng phát?

Sở các chủ ngốc mao bình tĩnh nhắc nhở: "Điều khiến ta lo lắng hơn là, nếu đối tượng tin nhắn của đạo nhân công đức là ‘Thiên đạo Bạch’, vậy thì thời gian an toàn của ‘mạng lưới công đức’ mà ông ta thiết lập, rất có thể là được tính từ sau khi ‘Thiên đạo Bạch’ tại vị." E rằng bây giờ, mạng lưới công đức đã quá hạn sử dụng rồi. "Nói chứ, năm đó Thiên đạo Bạch không phát hiện ra ‘virus hủy diệt hằng tinh’ sao?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Thạch Bi đạo hữu, hỏi.

Với tính cách năng động của Thiên đạo Bạch tiền bối, không thể nào không nhận ra những ‘virus hủy diệt hằng tinh’ này được? "Thực ra, về chuyện sau khi chủ nhân của ta chứng đạo, ta biết không nhiều.

Phải biết rằng, trước khi chủ nhân của ta chứng đạo, ta đã bị phượng hoàng của Thú Tu giới mượn đi trấn áp thánh sơn của Thú Tu giới.

Mãi cho đến sau khi chủ nhân của ta chứng đạo bất hủ, ngài đột nhiên lại đến bên cạnh ta, bố trí tin nhắn ở bên ta, giao phó cho Cửu U Bạch chúa tể." Thạch Bi đạo hữu trả lời. "Lần trước gặp mặt, ngài ấy cũng không đề cập đến chuyện virus." Bạch tiền bối chậm rãi nói. "Tôi cũng không nghe ngài ấy nhắc đến." Tống Thư Hàng xoa xoa trán.

Lần trước gặp Thiên đạo Bạch, và để lại hình ảnh [Con mắt của Thần, đang nhìn về tương lai!] trong ký ức.

Trong suốt quá trình đó, Thiên đạo Bạch không đề cập đến chuyện gì thừa thãi. "Có lẽ... vào thời đại của Thiên đạo Bạch, những ‘virus hủy diệt hằng tinh’ này đang ở trong giai đoạn tiềm ẩn?" Sở các chủ ngốc mao suy tư, phỏng đoán.

Chuyện rải virus khắp ‘hằng tinh’ của chư thiên vạn giới, chắc chắn không thể qua mắt được ‘Thiên đạo đương thời’.

Từ tin nhắn của đạo nhân công đức lúc trước có thể biết, đạo nhân công đức cuối cùng đã nghịch chuyển nhân quả, trong thời gian đó có thể đã dọn dẹp ‘virus hủy diệt’ trong các hằng tinh của chư thiên vạn giới.

Chỉ có những ‘virus hủy diệt bất hủ’ được tạo ra từ gốc rễ là ‘bất hủ chi thể’ thực sự mới được giữ lại, không thể bị quyền hạn của Thiên đạo xóa bỏ.

Số lượng virus này có thể không nhiều, sau khi Thiên đạo Bạch tại vị, chúng luôn ở trong giai đoạn tiềm ẩn, không gây chú ý cho Thiên đạo Bạch.

Sở các chủ men theo manh mối trong tin nhắn của đạo nhân công đức mà suy luận.

Đây có lẽ là suy đoán gần với sự thật nhất. "Sau đó, vào thời đại của Bàn Cầu đại lão... những virus này tìm được thời cơ thích hợp, lại bắt đầu lây lan?" Tống Thư Hàng tiếp lời suy đoán.

Bàn Cầu đại lão khác với các Thiên đạo trước đây, sau khi hắn chứng đạo, bản thể có khiếm khuyết.

Giữa chừng, hắn đã bước vào giai đoạn ‘quy trình máy móc hóa’, trở thành một cơ thể máy móc thực thi chức trách Thiên đạo theo chương trình. ‘Virus hủy diệt hằng tinh’ có thể đã nắm bắt giai đoạn này, bắt đầu lây nhiễm, lan rộng.

Trạng thái máy móc của Bàn Cầu đại lão lúc đó, đối với nhiều người, đều là một cơ hội tốt. "Cho nên, đây là cái nồi của Nho gia Thánh nhân?" Thạch Bi đạo hữu nói. "Bi ngốc ngốc ~ I ya ~ Zát!" Tạo Hóa tiên tử trồi lên, vung nắm đấm thật mạnh về phía Thạch Bi đạo hữu.

Thạch Bi đạo hữu sợ hãi thu nhỏ thân thể, hóa thành một tấm thẻ nhỏ treo trở lại bên hông Tống Thư Hàng. ... "Tóm lại, trước tiên giải quyết thứ này đã." Bạch tiền bối lên tiếng.

Hạt virus bị áp chế trở lại này, tuy bị sức mạnh còn sót lại của đạo nhân công đức áp chế... nhưng đây không phải là hiện thế, mất đi sự hỗ trợ của ‘mạng lưới công đức’, sức mạnh của đạo nhân công đức rồi sẽ tiêu tan. "Đúng rồi, mạng lưới công đức!" Tống Thư Hàng đưa tay lôi @#%× tiên tử ra, hỏi: "Công đức tiên tử, cô có phương án đối phó nào không?" Thế gian này, chỉ có Công đức tiên tử, Cật Qua Thánh quân và sư đồ ‘đại lão gì cũng bán’, mới có thể tùy ý ra vào mạng lưới công đức thần bí kia.

Trước đây Tống Thư Hàng cũng không ngờ rằng, tấm ‘mạng lưới công đức’ trải khắp chư thiên vạn giới này lại có tác dụng bảo vệ chư thiên vạn giới, áp chế virus. @#%× tiên tử chớp chớp mắt, rồi trầm tư, dường như đang sắp xếp ngôn từ.

Một lúc sau, @#%× tiên tử mở miệng nói ra một chuỗi tên: "Công đức võng...

Trường sinh chi đạo... 《Thế gian song toàn pháp công đức thuật》...

Cật Qua..." "Chẳng lẽ con đường trường sinh trống rỗng trong mạng lưới công đức là thủ đoạn đối phó?

Chúng ta phải đợi Cật Qua tiền bối chứng đạo trường sinh?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Nói thật, cho dù có con đường trường sinh hoàn chỉnh, Cật Qua tiền bối chứng đạo trường sinh cũng không phải là chuyện có thể làm được trong vài năm.

Rất có thể cần hơn một trăm năm, thậm chí còn lâu hơn...

Con đường tu luyện, từng bước một...

Từ lúc mới vào cảnh giới Kiếp Tiên đến đỉnh phong Kiếp Tiên, cần một khoảng thời gian rất dài để tích lũy...

Trông chờ Cật Qua tiền bối chứng đạo trường sinh, Tống Thư Hàng thà trông chờ vào chính mình còn hơn, ít nhất cậu chắc chắn có thể chứng đạo trường sinh sớm hơn Cật Qua tiền bối một chút. "Hay là, Công đức tiên tử, cô thử con đường trường sinh này xem?" Tống Thư Hàng đột nhiên trong lòng khẽ động, bây giờ Công đức xà mỹ nhân dưới sự thúc đẩy của lực công đức khổng lồ của cậu, đã ở trong cảnh giới ‘yếu? trường sinh giả’.

Một khi nắm giữ con đường trường sinh trống rỗng, cô ấy có thể trong thời gian cực ngắn, trở thành một vị trường sinh giả mới.

Công đức xà mỹ nhân lại lắc đầu.

Thời đại Thiên đình viễn cổ, cô đã không chọn kế thừa con đường trường sinh này... bây giờ, cô vẫn sẽ không đi kế thừa. [Xem ra, trong chuyện này có ẩn tình gì đó.

Hoặc là, con đường trường sinh này, cái giá phải trả rất lớn?] Tống Thư Hàng trong lòng phỏng đoán. "Nói đi cũng phải nói lại... ra là 《Thế gian song toàn pháp công đức thuật》 và con đường trường sinh, đều là do đạo nhân công đức để lại?" Lúc đầu, khi tiếp xúc với bộ 《Thế gian song toàn pháp công đức thuật》 kia, Tống Thư Hàng và những người khác đã cảm thấy người sáng tạo ra bộ công pháp này, đứng ở một tầm cao phi thường, dùng một góc độ nhìn xuống vạn vật thế gian để sáng tạo ra bộ công pháp này.

Ra là, đây là dùng nhãn giới của Thiên đạo, để sáng tạo ra bộ công pháp này!

Mặc dù không biết tại sao, bộ ‘công pháp Thiên đạo’ này không được phổ biến hoàn chỉnh, chỉ sáng tạo đến tầng thứ tám cảnh giới.

Nhưng dù vậy, bộ 《Thế gian song toàn pháp công đức thuật》 này vẫn có thêm nhiều thần thông đặc dị.

Công đức xà mỹ nhân và Cật Qua Thánh quân tu luyện bộ công pháp này, đều nhận được quyền hạn tiến vào ‘mạng lưới công đức’.

Chưa kể, trong mạng lưới công đức này còn ẩn giấu con đường trường sinh trống rỗng kia.

Đã có một khoảng thời gian, Tống Thư Hàng nghi ngờ có phải là ‘đại lão gì cũng bán’ đã để lại con đường trường sinh này không, dù sao ‘đại lão gì cũng bán’ cũng vô cùng thần bí, trên người tràn đầy những bí ẩn hấp dẫn người khác.

Bây giờ xem ra, con đường ‘trường sinh chi đạo’ này cũng tốt, 《Thế gian song toàn pháp công đức thuật》 mà Công đức xà mỹ nhân tu luyện cũng tốt, đều là do đạo nhân công đức để lại.

Thậm chí, ‘đại lão gì cũng bán’ cũng có thể có liên quan đến đạo nhân công đức! "Nếu suy nghĩ theo hướng này, có một số chuyện rất có thể đã có manh mối rồi." Tống Thư Hàng suy đoán: "Ví dụ, để duy trì mạng lưới công đức này, chắc chắn cần có nguồn cung cấp năng lượng ổn định.

Mạng lưới công đức này trải khắp chư thiên vạn giới, tiêu hao chắc chắn cực lớn.

Mà đại lão gì cũng bán, lại liều mạng thu thập linh thạch, linh mạch... liệu có liên quan đến chuyện này không?" Nghĩ như vậy, 'đại lão gì cũng bán' quả thực là một anh hùng thầm lặng, luôn âm thầm bảo vệ hòa bình thế giới mà kiếm tiền.

Có chút cảm động.

Bạch tiền bối: "..." Ngài cảm thấy Thư Hàng tưởng tượng quá xa rồi, động cơ kiếm tiền liều mạng của đạo hữu 'gì cũng bán', hẳn là không phải để bù đắp cho tiêu hao của 'mạng lưới công đức'.

Lý do rất đơn giản, dù cho 'gì cũng bán' mỗi giây đều có lượng lớn linh thạch vào túi, cũng không đủ cho 'mạng lưới công đức' tiêu hao.

Sự tiêu hao của mạng lưới công đức trải khắp chư thiên vạn giới, hoàn toàn không phải là linh thạch có thể chống đỡ nổi. "Sức mạnh do đạo nhân công đức để lại bắt đầu suy yếu rồi." Thạch Bi đạo hữu lên tiếng nhắc nhở.

Không có 'mạng lưới công đức' cung cấp năng lượng tiếp theo, hình ảnh của đạo nhân công đức trước mắt bắt đầu mờ đi, ông ta không thể áp chế hạt virus trong thời gian dài. "Hay là cứ để nó nổ tung đi, dù sao đây cũng là Thiên đạo tiểu hắc ốc." Sở các chủ ngốc mao lên tiếng.

Chỉ cần Bạch đạo hữu đưa Tống Thư Hàng rút lui, cứ để hạt virus này nổ cho thỏa thích. "Nổ hay không là chuyện thứ yếu, mục đích chính chúng ta đến đây là để nghiên cứu cách đối phó với loại virus này, tìm ra phương án giải quyết." Tống Thư Hàng nói: "Dù sao, chúng ta không thể để Bạch tiền bối đưa tất cả các 'hằng tinh' bị nhiễm virus trong chư thiên vạn giới vào 'Thiên đạo tiểu hắc ốc' được." Bạch tiền bối đưa tay về phía hạt virus, nhanh chóng thử các loại phong ấn, xem loại phong ấn nào có hiệu quả với loại virus này.

Bạch tiền bối nắm giữ rất nhiều loại phong ấn, có phong ấn không gian, có phong ấn ngũ hành, có phong ấn vào vật thể, có khắc ấn thuật thức lên bề mặt vật thể...

Hàng trăm loại thủ pháp phong ấn lướt qua hạt virus này, nhưng đều không có hiệu quả lớn.

Bạch tiền bối thu tay lại, chậm rãi nói: "Chúng ta phải chứng đạo ‘Thiên đạo’ thôi." Những thứ liên quan đến ‘khí tức bất hủ’, đối với vật thể không bất hủ đều có hiệu quả áp chế.

Chương 2915

Muốn nhắm vào bất hủ, chỉ có sức mạnh ‘cấp bậc bất hủ’ tương đương mới được. "Bất hủ cần bất hủ để áp chế, hơn nữa... sau khi chúng ta tìm ra thủ pháp ‘giải quyết virus’, cũng không thể trong thời gian ngắn, giải quyết hết virus trong tất cả các hằng tinh của chư thiên vạn giới." Bạch tiền bối suy tư nói.

Chư thiên vạn giới có lớn có nhỏ, nhỏ có thể chỉ có một hệ hành tinh, lớn lại là cả một vũ trụ bao la.

Trong vũ trụ bao la, hằng tinh vô cùng vô tận.

Nếu dùng nhân lực giải quyết từng cái một, thời gian phải bỏ ra căn bản không thể tính toán.

Chỉ có chứng đạo bất hủ, trở thành ‘Thiên đạo’, mượn quyền hành của Thiên đạo, mới có thể trong thời gian ngắn áp chế virus, và loại bỏ chúng. "Bạch tiền bối muốn chứng đạo sao?" Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối. "So với việc đó... thực ra, ta càng hy vọng ngươi có thể chứng đạo.

Suy nghĩ của Bạch U U, có lẽ cũng giống như ta." Bạch tiền bối đột nhiên nói.

Tống Thư Hàng: "???" Kỳ vọng của Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two đối với tôi lại cao như vậy sao? "Tuy nhiên, ngôi vị Thiên đạo có quá nhiều yếu tố bất ổn.

Sự hiểu biết của chúng ta về Thiên đạo vẫn còn quá ít, theo những gì chúng ta biết hiện tại, ngôi vị Thiên đạo không hề bình yên như tưởng tượng, nó là một cái hố lớn.

Cho nên... ta lại không muốn ngươi chứng đạo bất hủ." Bạch tiền bối lại nói.

Càng hiểu về ‘bất hủ’, lại càng cảm thấy nó bất ổn.

Rõ ràng là ‘bất hủ bất diệt’, trời đất đều hủy diệt, Thiên đạo bất hủ vẫn có thể tồn tại.

Nhưng các đời Thiên đạo, lại thay đổi hết đời này đến đời khác.

Ngôi vị bất hủ, không tốt như mọi người nghĩ.

Cân nhắc đến điểm này, Bạch tiền bối lại không muốn để Tống Thư Hàng cuốn vào loại phiền phức này. "Cho nên, nếu thực sự phải chứng đạo... chúng ta phải cân nhắc manh mối mà ‘Thiên đạo Bạch’ để lại.

Đúng không?" Tống Thư Hàng xắn tay áo lên, đồng thời tay phải thu ‘Nghịch kình quyền sáo’ lại, để lộ ra ngón tay của Tống Thư Hàng.

Hiện nay, sau khi thực lực đạt đến cảnh giới cửu phẩm, Tống Thư Hàng đối với ‘Giám định bí pháp’ đã nắm rõ trong lòng.

Dù không đeo găng tay, khi ngón tay cậu tiếp xúc với vật thể, cũng sẽ không kích hoạt ‘Giám định bí pháp’ lung tung nữa.

Lý do vẫn luôn đeo đôi găng tay này, một là đã quen, hai là trên găng tay có trú ngụ ‘Nghịch kình khí linh tiểu tiên tử’, Tống Thư Hàng càng thích để cô ấy quan sát thế giới bên ngoài nhiều hơn, để trưởng thành tốt hơn. "Hai cá thể khác nhau, đồng thời chứng đạo." Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Chuyện này nói thì dễ, nhưng cụ thể làm thế nào, đến bây giờ ngài vẫn chưa có manh mối. "Có thể dùng phương thức mang thai trước đây của Thư Hàng không?" Thạch Bi đạo hữu nói. "Cá thể chứng đạo, ít nhất cũng phải đạt đến tiêu chuẩn ‘ngưng tụ ra hình thái ban đầu đại đạo của chính mình của Kiếp Tiên’, không có tiêu chuẩn này...

ngay cả tư cách chứng đạo bất hủ cũng không có." Tống Thư Hàng nói.

Phương thức mang thai này, thực ra không khả thi. "Còn phương thức linh quỷ thì sao?

Linh quỷ và chủ nhân tuy tính là một cá thể, nhưng linh quỷ của Tống tiền bối lại có chút khác biệt phải không?" Hắc Bì Tử lên tiếng. "Nhưng linh quỷ tiên tử của tôi, vẫn không thể xem là hai cá thể hoàn chỉnh." Tống Thư Hàng nói xong, liền ấn ngón tay lên hạt ‘virus’ kia, kích hoạt giám định. [Thể phân liệt virus được chế tạo từ dược liệu là vật nhiễm khí tức bất hủ...

Đây là thể con lây nhiễm từ ‘virus mẹ bất hủ’.] [Phương thức giải quyết: Đế Diệt Trụ có thể nuốt chửng một phần nhỏ ‘thể con virus khí tức bất hủ’.

Phương thức giải quyết khác: Chưa biết.] [Chú ý: Xin đừng tiếp xúc trực tiếp với virus.] Tống Thư Hàng: "Đế Diệt Trụ hấp thu có hạn... phương thức giải quyết khác chưa biết?" Còn về câu nhắc nhở ‘đừng tiếp xúc trực tiếp với virus’, Tống Thư Hàng đã sớm có cách đối phó.

Ngón tay cậu nhẹ nhàng vẩy một cái, một lớp da dạng ‘găng tay’ liền lột ra.

Khi tiếp xúc với nguồn virus, cậu đã chuẩn bị sẵn sàng để lột da. "Đừng vứt lung tung!" Trên đỉnh đầu, Sở các chủ ngốc mao nhắc nhở.

Cậu mà vứt linh kiện cơ thể lung tung như vậy, tộc Tai Nạn Cự Quy sẽ khóc đấy.

Từ phương diện này mà nói, Tống Thư Hàng nắm giữ năng lực tự lành mạnh mẽ, còn khiến tộc Tai Nạn Cự Quy đau đầu hơn cả Vân Tước Tử.

Linh kiện của Vân Tước Tử thường là do cô ấy tìm đường chết mà để lại.

Còn Tống Thư Hàng lại có thể liên tục đánh rơi linh kiện trong cuộc sống hàng ngày, và cậu còn có sở thích móc mắt nữa.

Cứ thế này, khối lượng công việc của tộc Tai Nạn Cự Quy phải tăng lên gấp mấy chục lần chứ không ít. "Đừng lo, Sở các chủ tiền bối, tôi có chừng mực.

Hơn nữa, tôi sẽ không để nó lãng phí vô ích." Tống Thư Hàng nói.

Cậu là người đàn ông biết ‘tận dụng mọi thứ’, bất kể là thứ gì, rơi vào tay cậu rồi, cậu đều có thể phát huy giá trị của nó đến mức tối đa!

Huống chi là thứ lột ra từ trên người cậu, càng không thể lãng phí.

Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái, niệm lực vạn năng thi triển, ‘găng tay’ bị lột ra khép lại ở phần cổ tay, trở thành một ‘túi tay’ kín.

Tiếp đó, khí thế trên người Tống Thư Hàng tăng vọt, toàn thân tiên nguyên dâng trào. "Cậu định làm gì?" Thạch Bi đạo hữu hỏi. "Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng đột nhiên hét lớn một tiếng.

Bên cạnh, Bạch tiền bối đột nhiên phối hợp đưa tay xuất kiếm, một đạo kiếm khí chém về phía hạt ‘virus khí tức bất hủ’.

Trước đó Bạch tiền bối đã thử hàng trăm loại phong ấn lên hạt ‘virus’ này, nhưng đều không có hiệu quả.

Hơn nữa, sức mạnh của đạo nhân công đức để lại đối với việc áp chế virus này cũng ngày càng yếu.

Giống như đã không thể làm gì được hạt virus này nữa.

Mà khi một kiếm này của Bạch tiền bối chém xuống, bên cạnh hạt ‘virus khí tức bất hủ’ xuất hiện hàng trăm phù văn phong ấn, áp chế ‘virus khí tức bất hủ’ này.

Kiếm khí của Bạch tiền bối chém xuống!

Hạt virus vốn nhỏ như cát, bị kiếm khí chém ra, vỡ thành những hạt virus nhỏ hơn.

Lúc này, trăm phù văn phong ấn ùa lên, mỗi cái đều phối hợp với sức mạnh cuối cùng của ‘đạo nhân công đức’, bao bọc phong ấn những ‘hạt virus’ vỡ vụn, phân tán.

Chỉ cần không phải là bất hủ thực sự, vẫn sẽ bị phá vỡ.

Tuy nhiên, dù bị chém thành trăm mảnh, phong ấn của Bạch tiền bối vẫn không thể hoàn toàn phong ấn những ‘hạt virus’ này, chỉ có thể tạm thời giữ chúng lại.

Sở các chủ ngốc mao: "???" Nàng có chút không hiểu thao tác của Bạch tiên trưởng và Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, sao cứ cảm thấy giữa Bạch tiên và Tống Thư Hàng có một sự ăn ý lạ thường?

Một kiếm này của A Bạch, rõ ràng là đang phối hợp với Tống Thư Hàng? "Tới hay lắm!" Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên giơ tay lên, giống như đang tập thể dục buổi sáng... lại giống như đang cởi quần áo.

Giây tiếp theo, cậu thi triển kỹ năng ‘Bá Tống lột da’ khiến Sở các chủ ngốc mao kinh ngạc.

Khi tiến vào ‘thế giới Thiên đạo tiểu hắc ốc’, cơ thể Tống Thư Hàng đã nhiễm virus.

Nhưng virus hủy diệt hằng tinh đó chỉ có thể di chuyển trên bề mặt da của Tống Thư Hàng, khiến da cậu đỏ lên, chứ không thể xâm nhập sâu hơn vào cơ thể Tống Thư Hàng.

Nói cách khác... ‘da của Bá Tống’ có thể ngăn cản loại ‘virus’ này ở một mức độ nhất định.

Vừa rồi sau khi Tống Thư Hàng lột da tay phải, sau khi đóng kín ‘phần cổ tay’, virus bị nhiễm thậm chí không thể xuyên qua.

Bất hủ chỉ có thể dùng bất hủ để đối phó.

Ngụy bất hủ cũng có thể dùng ngụy bất hủ để nhắm vào!

Nhục thân của Tống Thư Hàng có tính chất ‘ngụy bất hủ’ và tính chất ‘nhiễm khí tức bất hủ’.

Sau khi lột ra hoàn chỉnh ‘da của Bá Tống’, Công đức xà mỹ nhân chủ động hiện ra, dang rộng đôi cánh bên hông, bao bọc Tống Thư Hàng, đề phòng cậu lộ hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay ném một cái, lớp ‘da Bá Tống’ kia bao trùm lấy những ‘hạt virus’ bị vỡ thành trăm mảnh và bị phong ấn.

Hạt virus bị ‘da của Bá Tống’ bao phủ. ‘Găng tay lột da’ bên cạnh bay tới, nối liền với ‘da của Bá Tống’. "Cậu chuẩn bị dùng da lột của mình để phong ấn hạt virus?" Sở các chủ ngốc mao nghi hoặc hỏi. "Không, đương nhiên không đơn giản như vậy.

Nếu không, tôi cũng sẽ không nhờ Bạch tiền bối hỗ trợ tôi chém nát virus." Tống Thư Hàng tay phải kết ấn, giữa hai lông mày bắt đầu phát sáng.

Chỉ có những ‘hạt virus’ bị đánh vỡ, bị phong ấn, sau đó bị da Bá Tống bao phủ, mới có thể tiến hành bước tiếp theo! "Nhận lấy đi, đây là tài sản cuối cùng của ta rồi ~" Ấn ký ‘Tán tài vương tọa’ trên tay phải Tống Thư Hàng phát sáng.

Thần nhãn thứ ba mở ra.

Khắc kim nhất kích!

Roạt ~ Da Bá Tống bị ấn ký Tán tài vương tọa hút tới, dung nhập vào vòng xoáy nhỏ giữa tay phải của Tống Thư Hàng. ‘Da của ngụy?

Chương 2916

bất hủ giả + virus hủy diệt hằng tinh + nguồn virus khí tức bất hủ + lực công đức còn sót lại của đạo nhân công đức' quý giá toàn bộ bị vòng xoáy chuyển hóa! "Thành công." Tống Thư Hàng ha ha cười.

Chỉ cần trở thành 'bảo vật' của hắn Bá Tống, vậy thì đều nằm trong phạm vi [khắc kim]!

Mà 'hạt virus' bị phân liệt, bị phong ấn tạm thời, trong thời gian phong ấn không có sức phản kháng, cũng phù hợp với tiền đề 'khắc kim'.

Lần khắc kim này bảo vật tuy không nhiều, nhưng thắng ở chất lượng cực cao!

Đạo nhân công đức là Thiên đạo bất hủ, virus nhiễm khí tức bất hủ, da Bá Tống cũng sở hữu khí tức bất hủ còn có trạng thái ngụy bất hủ.

Mỗi món bảo vật đều có thể liên quan đến 'bất hủ'.

Vòng xoáy bắt đầu ngưng tụ, hóa thành một điểm sáng trên đầu ngón tay Tống Thư Hàng! "Thần kích, khắc kim nhất kích!" Tống Thư Hàng chậm rãi lên tiếng.

Giọng nói của cậu dưới sự tôn lên của 'thần kích', hóa thành tiếng sấm cuồn cuộn, vang vọng trong không gian 'Thiên đạo tiểu hắc ốc'.

Công đức xà mỹ nhân hai tay chắp lại cầu nguyện, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, lại dùng đôi cánh bao bọc lấy cậu.

Bá Tống lúc này, quả thực giống như thần nhân trong truyền thuyết giáng lâm.

Thần nhãn thứ ba chuyển động, con mắt của Nho gia Thánh nhân cũng khóa chặt một vị trí nào đó trong ‘Thiên đạo tiểu hắc ốc’.

Ngón tay Tống Thư Hàng, đột nhiên chuyển hướng, điểm về phía nơi mà thần nhãn thứ ba và con mắt của Nho gia Thánh nhân khóa chặt.

Ầm ~ Ánh sáng của thần kích, xuyên thấu không gian.

Trời đất biến đổi dưới một đòn này.

Cả thế giới vào lúc này, chỉ còn lại luồng ánh sáng chói lòa này, ẩn chứa từng luồng sức mạnh bất hủ!

Dưới sự chiếu rọi của ánh sáng này, một góc không gian của Thiên đạo tiểu hắc ốc, hiện ra một bóng dáng rất nhỏ.

Đó là hình ảnh của một ‘mặt trời hư ảo’ nhỏ bé.

Trên mặt trời hư ảo này, cũng có ‘ánh mắt’ chiếu ra.

Ánh mắt này, chăm chú nhìn vào luồng ánh sáng ‘thần kích’ kia, không rời mắt.

Ánh sáng của ‘khắc kim nhất kích’, rơi xuống người hắn.

Mặt trời hư ảo vỡ tan... không hề có sức phản kháng, bị đánh nổ trực tiếp.

Bên cạnh.

Bạch tiền bối đưa tay khẽ nhấc, ngài duỗi ra cánh tay ẩn giấu ‘nguyên thần của Tống Thư Hàng’, nhẹ nhàng vung lên.

Một cây ‘Bá Thần Trụ’ được triệu hoán ra.

Bá Thần Trụ, hệ liệt Trường Sinh Trụ, Hư Nhật Trụ!

Chính là Hư Nhật Trụ mà tổ đội Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng, Vân Tước Tử tiên tử, Bạch Cốt tiên cơ trước đây đã chém giết đại lão ‘húc nhật hư ảo’ trong Mộng giới, sau đó Tống Thư Hàng ngưng tụ

ra.

Cây ‘Hư Nhật Trụ’ này trong nháy mắt vươn dài, đầu trụ rơi xuống nơi ánh sáng ‘thần kích’ nổ tung.

Mảnh vỡ của ‘mặt trời hư ảo’ bị đánh nổ, toàn bộ bị ‘Hư Nhật Trụ’ hấp thu.

Hư Nhật Trụ trưởng thành +1 Sự phối hợp giữa Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, hoàn hảo không một kẽ hở.

Đợt tấn công phối hợp này, đột ngột đến mức không hề có dấu vết giao tiếp nào.

Ngay cả những vật trang bị như Sở các chủ ngốc mao, Thạch Bi đạo hữu, Hắc Bì Tử cũng không nhận ra Tống Thư Hàng và Bạch tiên bắt đầu phối hợp từ lúc nào. "Phù ~" Tống Thư Hàng giơ ngón tay lên, nhẹ nhàng thổi khói trên đầu ngón tay: "Chỉ cần có đủ tiền, dù là thần, ta cũng nổ cho các ngươi xem!" "Câu thoại này rất hay, nhưng bây giờ nó là của ta!" Công đức xà mỹ nhân đọc một câu thoại. "Của ta!" Tạo Hóa tiên tử theo sát đọc thoại.

Tống Thư Hàng: "..." Bạch tiền bối đưa tay gọi Bá Thần Trụ về?

Hư Nhật Trụ.

Hư Nhật Trụ được cường hóa, trở nên chói lòa hơn, nó và Bì Bì Trụ đều là hệ liệt có thể trưởng thành, tiền đồ vô lượng! "Vừa rồi bị khắc kim nhất kích đánh nổ, là ‘Hư Nhật đại lão’ sao?

Hư Nhật đại lão quả nhiên vẫn chưa chết hoàn toàn?" Hắc Bì Tử hỏi. "Các ngươi phát hiện tung tích của ‘Hư Nhật’ kia từ lúc nào?" Thạch Bi đạo hữu không nhịn được hỏi, hắn từ đầu đến cuối đều không cảm ứng được. "Các ngươi quyết định phối hợp từ lúc nào?

Từ lúc Bạch đạo hữu bắt đầu thi triển ‘phong ấn thuật’?" Sở các chủ ngốc mao đồng thời hỏi. "Từ lúc hắn nhân lúc mặt trời nổ tung hỗn loạn, lặng lẽ theo sau lối đi chúng ta mở ra để đến ‘thế giới Thiên đạo tiểu hắc ốc’, ta đã nhận ra hắn rồi." Tống Thư Hàng nói xong, nhẹ nhàng vỗ vỗ Hư Nhật Trụ.

Có Hư Nhật Trụ ở đây, dù ‘Hư Nhật đại lão’ ẩn giấu kỹ đến đâu, cũng không thể trốn tránh.

Tương tự, có ‘Hà Chỉ Trụ’ ở đây, tương lai dù Hà Chỉ Ma Đế muốn lén lút tiếp cận Tống Thư Hàng, cũng không thể nào. "Chém nát ‘virus’ là để dễ dàng khắc kim chúng hơn sao?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử hỏi.

Bạch tiền bối đáp: "Đúng vậy, không chém nát... không dễ phong ấn chúng." "Phong ấn xong, ta mới có thể một hơi khắc kim chúng đi.

Nếu không, chúng giữa chừng nổ tung, sẽ không được tính là nguyên liệu khắc kim." Tống Thư Hàng bổ sung. "Vậy ‘Hư Nhật đại lão’ và ‘virus hủy diệt hằng tinh’ có quan hệ gì?" Thạch Bi đạo hữu bình tĩnh suy đoán.

Hư Nhật dường như có chức trách gì đó trong Mộng giới, bao nhiêu năm qua, hắn vẫn luôn tàn nhẫn giết chết ‘tập hợp thể quy tắc Mộng giới’, ngăn cản Mộng giới sinh ra ‘giới chủ’.

Và, hắn kiên quyết ở lại Mộng giới, dường như đang bảo vệ thứ gì đó.

Như vậy xem ra, Mộng giới rất có thể là một mắt xích quan trọng trong kế hoạch ‘virus hủy diệt hằng tinh’! "Mộng giới là một vị diện thế giới rất đặc biệt, nó tuy không lớn, nhưng lại có liên kết với chư thiên vạn giới.

Tâm ma có thể thông qua ‘Mộng giới’ ảnh hưởng đến tu luyện giả của các thế giới trong chư thiên vạn giới... nói không chừng, Mộng giới ngay từ đầu đã là một trung tâm hoặc bàn đạp cho ‘virus hủy diệt hằng tinh’ lây lan." Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử gật đầu: "Nói cách khác, Bạch tiền bối ngài hoàn thành ‘kế hoạch tạo thần’ trong Mộng giới, tạo ra cây thế giới, đã tình cờ phá hủy mắt xích quan trọng của ‘kế hoạch hủy diệt chư thiên vạn giới’ kia?" [Sự trùng hợp này, cũng có yếu tố ảnh hưởng từ vận khí của Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bạch tiền bối mấy hôm trước vội vã muốn hoàn thành ‘kế hoạch tạo thần’, không chỉ vì muốn sớm độ kiếp hoàn thành ‘kiếp nghìn ngày’ để tấn thăng Kiếp Tiên, rất có thể còn có yếu tố kịp thời phá hủy tiến trình ‘hủy diệt chư thiên vạn giới’.

Thậm chí Mộng giới nói không chừng còn có ảnh hưởng sâu xa hơn. "Tóm lại, tiếp theo ‘Mộng giới’ nhất định phải nắm chắc trong tay chúng ta, tuyệt đối không thể để người khác nhúng tay vào." Tống Thư Hàng trầm giọng nói. "Không cần lo lắng, chư thiên vạn giới này những sinh linh có thể cướp đồ từ tay chủ nhân của ta, cuối cùng đều chết hết rồi!" Thạch Bi đạo hữu tự tin nói. "Bạch tiền bối, tôi chắc là chưa từng cướp đồ của ngài chứ?" Tống Thư Hàng đột nhiên hoảng hốt.

Bạch tiền bối dở khóc dở cười, lắc đầu: "Ta cho ngươi mượn." "Ngoài ra, Thư Hàng.

Tiếp theo ngoài việc trinh sát ‘virus hủy diệt hằng tinh’, còn cần phải nghĩ cách quan sát ‘Hư Nhật’ này.

Ngoài Mộng giới, hắn ở các vị diện khác của chư thiên vạn giới, chắc hẳn còn có phân thân hoặc hóa thân tồn tại." Bạch tiền bối nhắc nhở. "Vâng, lát nữa tôi xem có thể liên lạc với Tống Bàn Cầu không, bảo hắn chú ý điểm này." Tống Thư Hàng gật đầu: "Tôi cảm thấy từ ‘Hư Nhật’ này, nói không chừng có thể tìm ra manh mối chúng ta muốn." Hư Nhật đại lão dường như có liên quan đến ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

Tống Thư Hàng muốn xem có thể lần theo dấu vết, tìm ra thông tin hữu ích không.

Nói xong, cậu đưa tay ấn lên ‘Hư Nhật Trụ’, tay lướt một cái là 100 phát 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi xuống, đây là phần thưởng cho Hư Nhật Trụ lần này lập công. "Dữ liệu thí nghiệm về ‘virus hủy diệt hằng tinh’ lần này ta ghi lại trước...

Thư Hàng, lát nữa ta đưa cho ngươi một bản, ngươi chuyển nó cho Cửu U Bạch chúa tể, xem bên đó có thể tính toán ra phương án hữu ích hơn không." Bạch tiền bối nói. "Không vấn đề." Tống Thư Hàng gật đầu. "Sau đó... trở về, là thời gian ăn Tết.

Ăn Tết xong, ta phải bế quan một thời gian." Bạch tiền bối nhẹ giọng nói. "Lần này phải bế quan bao lâu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Yên tâm đi, lần này không bế quan lâu đâu.

Ta muốn suy nghĩ kỹ về tính khả thi của việc ‘hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo’.

Ta rất hài lòng với cuộc sống hiện tại, cho nên... không muốn để ‘chư thiên vạn giới’ này cứ thế biến mất." Bạch tiền bối nói.

Vào khoảnh khắc tấn thăng cửu phẩm, ngài đã từ chối quay về, ngài sẽ vĩnh viễn ở lại đây.

Nếu không thể nghiên cứu ra khả năng ‘hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo’, vậy thì, hãy để ngài đến chứng đạo thử xem.

Nói thật, ‘Thiên đạo bất hủ’ dường như cũng rất thú vị. "Tôi hiểu rồi...

Vậy ăn Tết xong, tôi cũng phải bế quan." Tống Thư Hàng trầm giọng nói. [Nếu không thể nghiên cứu ra phương án mà Thiên đạo Bạch để lại, vậy thì, không bằng cứ để ta thử chứng đạo bất hủ xem sao.] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Từ lúc tu luyện đến nay, cậu luôn cảm thấy cảnh giới của mình đang liều mạng tăng lên.

Dù không phải cậu cố ý, nhưng cảnh giới của cậu tăng lên rất nhanh, là sự thật.

Có lẽ... cậu cũng giống như Thông nương, có tư chất Thiên đạo? [Nói không chừng, Tết năm nay, sẽ là cái Tết cuối cùng mà ta đón.] Một ý niệm, lướt qua trong đầu cậu.

Trong tâm khiếu, linh quỷ tiên tử phảng phất cảm ứng được suy nghĩ của cậu, rơi vào trầm tư.

Chương 2917

Suy nghĩ mà linh quỷ tiên tử cảm ứng được, lại quay trở về thế giới đặc biệt kia.

Bên trong thế giới đặc biệt.

Diệp Tư chậm rãi gấp sách lại.

Bên cạnh cô, một bóng dáng hư ảo nằm dài trên mặt đất, không động đậy. "Có tâm sự?" Bóng dáng hư ảo hỏi. "Ừm, tôi muốn quay về hiện thế một chuyến." Diệp Tư lên tiếng. "Làm gì?" Bóng dáng hư ảo nói. "Ăn Tết." Diệp Tư trả lời. "Ồ...

ăn Tết à." Bóng dáng hư ảo lật người: "Đi đi, bây giờ tam thi của Thư Hàng, gọi là gì ấy nhỉ?

Dù sao phối hợp với hắn, ngươi có thể lộ diện một chút ở hiện thế." Không gian Thiên đạo tiểu hắc ốc.

Phía sau, lối đi nối liền hiện thế và ngục Thiên đạo ‘không gian thứ nguyên’, đã khôi phục như cũ.

Chỉ có Thông nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, phân thân của Tống Thư Hàng, tâm ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối bị nuốt chửng, lại không ra ngoài.

Tai Nạn Cự Quy tiểu thư và Quy ba đang đợi ở lối đi.

Vũ Nhu Tử vì tâm sự nặng trĩu, không còn hoạt bát như trước, mà bình tĩnh ngồi trên người quy tiền bối. "Tôi vừa cảm giác Bá Tống dường như đã vứt linh kiện." Tai Nạn Cự Quy tiểu thư đột nhiên lên tiếng.

Quy ba gật đầu: "Tôi cũng có cảm giác tương tự trong một khoảnh khắc...

Bá Tống chết một lần?" Hai cha con nhìn nhau, trong mắt hai bên tràn đầy cay đắng, tương lai của tộc Tai Nạn Cự Quy e rằng phải tăng ca rồi.

Đang nói chuyện, trong ‘lối đi không gian thứ nguyên’ phía trước, có hai đạo kiếm quang bay ra.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối trở về hiện thế, cảm giác tồn tại vốn có chút mơ hồ cũng hoàn toàn khôi phục như cũ.

Phía sau, ‘lối đi không gian thứ nguyên’ quỷ dị kia dần dần khép lại, co rút, rất nhanh biến mất. "Cự Quy tiền bối đừng nói bậy, tôi đâu có chết." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Cậu vẫn còn sống sờ sờ, vẫn còn nhảy nhót, khỏe mạnh lắm! "Vậy khí tức linh kiện mà chúng ta cảm ứng được lúc nãy là sao?" Tai Nạn Cự Quy tiểu thư hỏi.

Tống Thư Hàng xua tay, nói: "Yên tâm đi, chỉ là lớp vỏ cơ thể tôi chủ động ném ra thôi.

Tôi sẽ không gây phiền phức cho các vị, tôi đã tìm được một phương pháp tốt để xử lý ‘linh kiện’ của mình, và để chúng được tận dụng tối đa." "Tận dụng tối đa?" Tai Nạn Cự Quy tiểu thư mặt đầy nghi hoặc.

Tống Thư Hàng ra vẻ cao thâm khó lường: "Chỉ cần là thứ có giá trị, đều có thể do tôi sử dụng.

Linh kiện của tôi cũng không ngoại lệ." Tai Nạn Cự Quy bị Bá Tống hù cho ngẩn người, cảm giác Bá Tống dường như đã dùng một phương pháp rất lợi hại, để ‘linh kiện’ được tái chế?

Hay là để ‘Vân Tước Tử tiên tử’ cũng học hỏi thủ đoạn này từ Tống Thư Hàng, để giảm bớt gánh nặng cho tộc của họ?

Sở các chủ ngốc mao: "..." Khắc kim linh kiện lột ra từ chính mình, rốt cuộc có gì đáng tự hào?

Phương pháp này rất kinh dị có được không?

Nếu không phải ta ở bên cạnh ngươi một thời gian, đã quen một chút, e rằng không thể thích ứng được với phong cách phim kinh dị này. "Đúng rồi, Tai Nạn Cự Quy tiên tử... dữ liệu thí nghiệm về 'virus hủy diệt hằng tinh', lát nữa tôi sẽ gửi cho các vị một bản.

Ngoài ra, tôi cũng hy vọng tộc Tai Nạn Cự Quy có thể giúp chúng ta tìm ra kẻ chủ mưu đứng sau chế tạo 'virus hằng tinh'." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Tai Nạn Cự Quy tiểu thư nghe vậy, theo bản năng liền muốn từ chối.

Hợp tác với Bá Tống?

Không thể nào!

Cô vẫn chưa quên cái mai bị mất của mình!

Chưa hợp tác, cô đã bị lừa mất cái mai.

Hợp tác rồi, chẳng phải ngay cả thân rùa cũng bị lừa đi sao?

Cho nên, không làm!

Nhưng chưa kịp mở miệng từ chối, quy ba bên cạnh đã gật đầu đồng ý: "Chuyện liên quan đến 'vật thể khí tức bất hủ', cũng có liên quan đến chức trách của chúng ta.

Về chuyện này, tộc Tai Nạn Cự Quy chúng ta sẽ giúp ngươi một tay." "Về phương diện này, tôi sẽ tiến hành 'chia sẻ thông tin' với tộc Tai Nạn Cự Quy, hy vọng có thể thu được nhiều manh mối hữu ích hơn." Tống Thư Hàng gật đầu.

Nói xong, cậu nhìn quanh, chuẩn bị đưa Vũ Nhu Tử, quy tiền bối, Thông nương và những người khác trở về.

Nhưng quay đầu nhìn một vòng, lại không thấy tung tích của Thông nương. "Thông nương đâu?" Tống Thư Hàng hỏi.

Quy tiền bối đột nhiên duỗi móng vuốt đưa cho Tống Thư Hàng, rồi lại đưa cho cậu mấy mảnh vỡ ‘ngộ đạo thạch’.

Những mảnh ngộ đạo thạch vỡ này, cũng có hiệu quả tăng cường ngộ tính.

Đương nhiên, hiệu quả so với cả khối ngộ đạo thạch chắc chắn yếu đi một chút.

Tống Thư Hàng nhận lấy mảnh vỡ ngộ đạo thạch, ngửi thấy mùi của Thông nương trên đó: "Đây là khối ngộ đạo thạch của tôi?" "Tống tiền bối, Thông nương sau khi ‘virus hằng tinh’ nổ tung, đã bị vòng xoáy hố đen do lối đi thứ nguyên hóa thành cuốn đi... bị cuốn đi cùng còn có phân thân của ngài." Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nói.

Tống Thư Hàng: "!!!" Sau khi mặt trời hư ảo nổ tung, cậu đã gửi phân thân và tâm ma Xích Tiêu Kiếm tiền bối trở về Mộng giới, hy vọng phân thân có thể thông báo cho Vũ Nhu Tử và những người khác về tai nạn, và giúp họ chống lại uy lực của vụ nổ.

Sau đó, Vũ Nhu Tử gửi tin nhắn cho cậu, đề cập đến vấn đề phân thân.

Lúc đó phân thân của Tống Thư Hàng đã mất liên lạc, nhưng cậu không quá để ý, phân thân của cậu giống như Công đức xà mỹ nhân, sau khi chết chỉ cần thi pháp lại, là có thể ngưng tụ ra lần nữa.

Nhưng cậu không ngờ, Thông nương lại mất liên lạc cùng với phân thân của cậu. "Rơi vào vòng xoáy không gian dị thứ nguyên kia, e rằng đã lành ít dữ nhiều." Quy ba chậm rãi nói.

Vũ Nhu Tử nghe vậy, tâm trạng sa sút.

Lần này cô thực sự bị đả kích. [Tương lai, tương lai tuyệt đối sẽ không để chuyện tương tự xảy ra nữa!] Vũ Nhu Tử trẻ tuổi âm thầm thề trong lòng. "Đừng hoảng...

Thông nương là tiểu yêu tinh có đại khí vận, để tôi xem trạng thái của cô ấy trước đã!" Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Là một người đàn ông đã trải qua vô số sóng gió, dù gặp phải chuyện gì, giữ bình tĩnh là thao tác cơ bản.

Trong lúc nói chuyện, Tống Thư Hàng mở danh sách bạn bè của ‘Tu Chân Liêu Thiên’, kiểm tra trạng thái của Thông nương.

Đồng thời, cậu thử kích hoạt quy trình ‘Phân thân bí pháp’.

Việc thử này, sẽ không thực sự hủy bỏ phân thân trước đó, mà là thông qua phương pháp này, xác nhận ‘phân thân’ của mình còn sống hay không.

Tống Thư Hàng kết ấn thi pháp, sau đó nhíu mày.

Cậu cảm thấy ‘Phân thân bí pháp’ của mình giống như bị ‘kỹ năng câm lặng’, không thể kích hoạt.

Như vậy, không thể xác định trạng thái của phân thân trước đó của mình.

Hơn nữa, ngay cả việc ‘hủy bỏ phân thân, tạo lại phân thân’ cũng không làm được. [Cảm giác này, thật quen thuộc... cảm giác déjà vu thật mạnh mẽ.] Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời, trong lòng không hiểu sao lại chua xót.

Trong lúc nói chuyện, danh sách bạn bè mở ra, hiện ra vị trí của Thông nương.

Danh sách bạn bè của ‘Tu Chân Liêu Thiên’ có một cột trạng thái, cột trạng thái này là thật thà nhất.

Thông qua cột trạng thái này, Tống Thư Hàng có thể thấy bạn bè mình còn sống, đã chết, chết không thể chết hơn, đang trong quá trình hồi sinh sau khi chết, v.v. [Người kế thừa tương lai của tổ quốc] Thông nương, trạng thái (offline).

Tống Thư Hàng: "???" Tôi biết trạng thái offline là gì, nhưng trạng thái offline đặt ở đây, lại là ý gì?

Là chết?

Là sống?

Hay là đang trong quá trình hồi sinh sau khi chết?

Tống Thư Hàng thử gửi cho Thông nương một tin nhắn: [Thông nương, ở đâu?] Nhưng Thông nương đang offline, không trả lời. "Ít nhất... không ghi rõ là đã chết." Tống Thư Hàng nói.

Chỉ cần chưa ghi ‘tử vong’, vậy thì vẫn còn một chút hy vọng.

Tống Thư Hàng đưa tay, lấy ra một thanh ‘Lạc ấn mộc đao’ cắm vào vị trí này của Mộng giới, định một tọa độ.

Cậu muốn để lại một tọa độ ở đây, Thông nương và những người khác đã biến mất ở đây.

Tống Thư Hàng nhẹ nhàng cắm Lạc ấn mộc đao vào lòng đất.

Keng ~ Khi cắm mộc đao vào lòng đất, mộc đao dường như va phải thứ gì đó.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn.

Sau đó, cậu liền thấy ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ quen thuộc lao ra từ lòng đất, hóa thành phượng hoàng đang cháy.

Và... lúc này Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, đã ở trạng thái ‘bát chuyển’!

Đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, là tác phẩm để thoát thân của Thiên đạo Cẩu Đản Đa.

Chương 2918

Nó là một trong số ít ‘đạo khí’ lộ diện trong chư thiên vạn giới.

Từ thái cổ đến nay, nó đã trải qua rất nhiều đời chủ nhân... mỗi đời chủ nhân, đều có đặc sắc riêng.

Chủ nhân sở hữu nó, được giới tu chân gọi là ‘hệ Số tự tu’.

Hệ Số tự tu, không phải là sư đồ truyền thừa chuyên môn.

Mỗi đời Số tự tu, đều là thiên tài được ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ thừa nhận và lựa chọn ra.

Nói cách khác, các Số tự tu có thể là Phật môn, Đạo môn, Nho gia, Ma môn, thậm chí có thể là pháp sư của hệ thống tu luyện phương Tây, thậm chí là thú tu, mộng sư của các vị diện khác, v.v...

Trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có cửu chuyển phong ấn, mỗi một chuyển đều đủ để tăng cường một phẩm uy lực.

Thất Tu tiền bối đã luôn tế luyện ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đến cảnh giới thất chuyển, sau đó truyền nó cho ‘Bát Tu’ Thông nương.

Thiên phú tu luyện của Thông nương rất mạnh, tốc độ tấn giai thực ra cũng không chậm.

Sau khi có được công pháp thực sự phù hợp với mình + tài nguyên tu luyện đầy đủ, cô ấy trong vòng tám tháng ngắn ngủi, đã liên tiếp tấn thăng hai giai!

Tốc độ tấn cấp này, trong toàn bộ giới tu chân, có thể xem là nhanh đến đáng sợ!

Nhưng dù vậy, cô ấy muốn tế luyện ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đến bát chuyển, rồi truyền nó cho Cửu Tu, vẫn còn xa vời.

Nói thật, Tống Thư Hàng chưa bao giờ dám hy vọng có thể thuận lợi nhận lấy ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ từ tay Thông nương, trở thành Cửu Tu thực sự!

Dù sao, cho dù ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ không được tế luyện đến bát chuyển để truyền thừa cho cậu, cậu vẫn có thể tùy thời điều động ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, mượn sức mạnh của nó.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng đang chủ động phối hợp với cậu, sử dụng không có trở ngại.

Nhưng bây giờ, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đột nhiên xuất hiện, và xuất hiện trước mặt cậu với tư thái ‘bát chuyển’.

Tống Thư Hàng ngây người một lúc lâu: "Trời ạ, bát chuyển?" Cửu Tu Phượng Hoàng Đao muốn bát chuyển, có nghĩa là Thông nương đã tế luyện hoàn thành... mà muốn tế luyện ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đến bát chuyển, cần phải vào khoảnh khắc tấn thăng từ bát phẩm lên cửu phẩm, hoàn thành bát chuyển!

Cửu phẩm Thông nương?

Tôi sợ là đang nằm mơ!

Dù Tống Thư Hàng có trí tưởng tượng phong phú đến đâu, cũng không thể nào tưởng tượng ra được hình dạng ‘Kiếp Tiên Thông’ của củ hành ngốc nghếch vặn vẹo thân mình thi triển ‘nữ yêu mị hoặc’ kia. "Tức ~~" Trên bầu trời, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bát chuyển dang cánh, phát ra tiếng kêu vui vẻ.

Nó bay lượn trên đầu Tống Thư Hàng, thỏa sức giải phóng uy áp ‘đạo khí’ của mình.

Đã bát chuyển rồi, nó chỉ cần thêm một chuyển nữa, là có thể hoàn thành cửu chuyển, hiển hóa ra uy lực thực sự của ‘đạo khí’!

Nó đã chờ ngày này, quá lâu quá lâu rồi.

Bay lượn một vòng, phượng hoàng thu nhỏ, hóa lại thành hình dạng đao, lơ lửng trước mặt Tống Thư Hàng.

Lúc này trên thân đao đã bát chuyển, hiện ra từng tầng đạo văn.

Đây là đạo văn do Thiên đạo Cẩu Đản Đa khắc xuống, trong đó ẩn giấu bí ẩn thoát thân của Thiên đạo Cẩu Đản Đa.

Chỉ khi Cửu Tu Phượng Hoàng Đao hoàn thành ‘cửu chuyển’, bí ẩn này mới hoàn toàn hiển hóa!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lơ lửng, chủ động đưa chuôi đao về phía Tống Thư Hàng, chờ Tống Thư Hàng nắm lấy nó.

Vũ Nhu Tử và quy tiền bối nhìn đạo khí Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trong lòng khẽ động.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vẫn còn ở hiện thế, vậy có lẽ tâm ma Xích Tiêu Kiếm, Thông nương hiện tại cũng đang ở một nơi nào đó trong hiện thế? ... "Đây là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bát chuyển sao?" Sở các chủ ngốc mao nhìn thân đao.

Thạch Bi đạo hữu lên tiếng: "Thư Hàng, nó đang chờ ngươi." "Ừm." Tống Thư Hàng đáp.

Suy nghĩ một chút, cậu chậm rãi đưa tay, nắm lấy chuôi đao của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mất đi rồi lại xuất hiện... vậy muốn biết thông tin về ‘Thông nương, tâm ma Xích Tiêu Kiếm, Tống phân thân’ biến mất cùng nó, có thể thông qua việc kế thừa ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trở thành Cửu Tu để có được.

Mỗi đời ‘Số tự tu’ đều có thể đọc được một số thông tin về các đời đao chủ ‘Số tự tu’ trên ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Nếu Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thực sự là do Bát Tu?

Thông nương tế luyện hoàn thành, vậy trên đó chắc chắn có lưu lại thông tin do Kiếp Tiên Thông nương để lại.

Tống Thư Hàng đưa tay, nắm lấy chuôi đao, lựa chọn tiến hành truyền thừa Cửu Tu.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vừa tiếp xúc với tay cậu, đao và người đồng thời cộng hưởng, dễ dàng tiến vào trạng thái 'đao nhân hợp nhất'!

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng + sự phối hợp chủ động của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao + các loại nhân quả giữa Tống Thư Hàng và Cẩu Đản Đa, khiến cậu và 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' vô cùng tương thích.

Có thể nói, trong chư thiên vạn giới này, không có ai thích hợp trở thành 'Cửu Tu' hơn cậu!

Ngọn lửa hừng hực lan ra trên 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', ngọn lửa hóa thành hoa sen, bao bọc Tống Thư Hàng.

Thiên đạo Cẩu Đản Đa không chỉ là nhan khống, mà còn là liên hoa khống.

Rất nhiều thứ mà hắn tạo ra, đều có liên quan đến hoa sen.

Trong lồng ngực Tống Thư Hàng, linh quỷ tiên tử mở cửa sổ, chủ động chui ra.

Sau đó, cô hai tay ôm lấy tay phải của Tống Thư Hàng, cùng cậu nắm chặt 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

Thế giới hạch tâm sinh ra cộng hưởng, trong hoa sen lửa, chiếu ra một đóa hoa sen hình chiếu thuộc về thế giới hạch tâm, bao bọc Tống Thư Hàng hai lớp.

Đại diện cho ‘thiên phú thế giới tà liên’ chức năng bộ bộ sinh liên, chủ động hiện ra, nâng đỡ bàn chân Tống Thư Hàng.

Đại diện cho ‘thiên phú thế giới kim liên’ thiệt trán liên hoa cũng được chủ động kích hoạt, vô số hoa sen thơm ngát hiện ra xung quanh Tống Thư Hàng.

Thậm chí giữa trời đất còn có đại đạo bắt đầu cộng hưởng, đại đạo này, thông qua phương thức cộng hưởng, vang lên một cái tên: Trình Cẩu Đản!

Đây là đạo hiệu do Cẩu Đản Đa đích thân đặt cho Tống Thư Hàng và Trình Lâm, lúc này cũng bị ‘quan hệ nhân quả’ lôi ra.

Trong các loại dị tượng hiển hóa, một tờ ‘khế ước’ hiện ra trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Trên đó, có chữ ký của các đời ‘Số tự tu’.

Bao gồm Tống Thư Hàng, Thông nương, Thất Tu Tôn giả, Lục Tu tiên tử...

Lúc này, chữ ký đại diện cho Tống Thư Hàng [Cửu Tu?

Tống Nhất], tỏa sáng rực rỡ. [Tống Nhất?

Ta nhớ mình để lại đạo hiệu là Bá Đao Tống Nhất mà?] Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Tuy nhiên, dù chữ ký thay đổi thế nào, chủ nhân cuối cùng của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, Bá Tống, chính thức kế vị!

Giờ khắc này, trong chư thiên vạn giới, các đời ‘Số tự tu’ còn sống, đều có cảm ứng.

Từ thái cổ đến nay, chưa từng hoàn thành ‘hình thức cuối cùng cửu chuyển’ của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, sau khi trải qua bao nhiêu gian nan, cuối cùng đã truyền đến tay Cửu Tu cuối cùng!

Hơn nữa, Cửu Tu nói không chừng có thể với tốc độ rất nhanh, hoàn thành việc tế luyện cửu chuyển của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Bởi vì Cửu Tu này, là Bá Tống!

Tống Thư Hàng không phụ lòng mong đợi của các đời Số tự tu.

Khi cậu chính thức kế vị danh hiệu ‘Cửu Tu’, việc tế luyện chuyển cuối cùng cũng chính thức bắt đầu.

Tiên nguyên cuồn cuộn từ tay Tống Thư Hàng rót vào Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Thiện thi Bá Thiện, ác thi Bá Ác, tự ngã thi Bá? bước ra từ tam hoa trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng.

Trảm tam thi bí pháp, khiến Tống Thư Hàng trước khi độ xong ‘cửu phẩm thiên kiếp’, đã chen chân vào cảnh giới cửu phẩm Kiếp Tiên.

Sau đó, quay lại cùng Bạch tiền bối độ xong ‘kiếp nghìn ngày’, cảnh giới của Tống Thư Hàng chắc chắn sẽ tiến thêm một bước!

Mà thời cơ, chính là bây giờ.

Việc tế luyện chuyển thứ chín của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cần ‘Cửu Tu’ vào khoảnh khắc đột phá cảnh giới cửu phẩm, hoàn thành việc tế luyện đao.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng lúc này, bắt đầu ổn định tăng tốc, tốc độ không nhanh nhưng ổn định bắt đầu tiến về giới hạn của cảnh giới cửu phẩm Kiếp Tiên.

Theo suy đoán của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trước đó, lần này, Tống Thư Hàng có cơ hội đột phá giới hạn Kiếp Tiên, đạt đến tầng thứ ‘yếu? trường sinh giả’.

Khi Tống Thư Hàng đang tế luyện 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', tiên nguyên Kiếp Tiên chạy một vòng trong thân đao.

Sau đó, hơn một nửa số tiên nguyên bị tiêu hao lại được phản hồi trở về.

Lượng tiên nguyên quay về này tuy số lượng giảm đi quá nửa, nhưng chất lượng lại tăng lên không ít.

Phải biết rằng, Tống Thư Hàng vốn sở hữu linh quỷ, mỗi một luồng tiên nguyên trong cơ thể hắn đều đã qua 'linh quỷ' thối luyện và tinh lọc.

Mà 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' lại còn có thể tinh lọc tiên nguyên của hắn lần thứ hai trên cơ sở đó!

Ngoài ra, trong tiên nguyên phản hồi về còn đính kèm một số thông tin dữ liệu về 'đạo văn'.

Những thông tin này chính là chìa khóa để giải đọc thông tin của chín đạo văn trên 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

Quá trình 'tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' không ngừng tiếp diễn, những dữ liệu 'đạo văn' này càng lúc càng hoàn thiện.

Tống Thư Hàng đang ở trạng thái [Đao Nhân Hợp Nhất], có ưu thế cực lớn trong phương diện giải đọc đạo văn.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng chủ động phối hợp với hắn.

Phía sau lưng, Linh Quỷ tiên tử và Thế giới Cốt lõi đều đang cung cấp sự hỗ trợ cho Tống Thư Hàng.

Đại não Tống Thư Hàng giờ khắc này như được khai quang, bí mật của các 'đạo văn' trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng được hắn khai phá và lý giải.

Trên thanh đao, hiện tại đã có tám đạo văn được giải phong, đạo văn thứ chín cũng đang từ từ được giải phóng theo quá trình tế luyện của Tống Thư Hàng.

Chương 2919

Trong tám đạo văn đã giải phong, mỗi một đạo đều ẩn chứa một số kỹ thuật do Thiên Đạo Cẩu Đản Cha để lại, đều là về cường hóa năng lượng trong cơ thể và tăng cường kỹ thuật khống chế năng lượng.

Có cái tăng cường phòng ngự năng lượng trong cơ thể - từ nhị giai trở đi, sức mạnh trong cơ thể tu sĩ sẽ tự chủ hộ thể.

Từ hộ thể chân khí đến hộ thể linh lực, và cuối cùng là hộ thể tiên nguyên.

Mà trong các đạo văn Cẩu Đản Cha để lại, đạo thứ nhất chính là nhằm vào việc cường hóa khống chế phương diện này.

Có cái cường hóa phương thức tấn công năng lượng - chỉ cần làm theo kỹ thuật vận chuyển nhất định, là có thể khiến năng lượng trong cơ thể khi giải phóng được gắn thêm hiệu quả 'đạo văn', cuối cùng đạt được hiệu quả vượt qua giới hạn năng lượng của cảnh giới bản thân!

Lấy tu sĩ tứ phẩm làm ví dụ, nếu sử dụng kỹ thuật này, tu sĩ tứ phẩm dựa vào chân khí đã thăng hoa đến cực hạn, khi so đấu nội công có thể trực diện đối đầu một trận với linh lực của tu sĩ ngũ phẩm!

Cửu phẩm Kiếp Tiên nếu sử dụng thủ đoạn này, 'tiên nguyên Kiếp Tiên' trong cơ thể sau khi thăng hoa đến cực hạn cũng có thể sản sinh hiệu quả vượt qua giới hạn tiên nguyên!

Ngoài cường hóa phòng ngự và tấn công, còn có kỹ thuật thao tác cực hạn đối với việc điều khiển năng lượng trong cơ thể - đây là kỹ thuật sử dụng chính xác từng tia năng lượng trong người, để không bị lãng phí chút nào.

Trong tám đạo văn, thông tin ẩn chứa trong mỗi một đạo đều nhắm vào cái cơ bản nhất của tu sĩ là 'điều khiển và cường hóa năng lượng'.

Đối với các tu sĩ khác, trong đó có thể có rất nhiều kỹ thuật họ không dùng đến, đặc biệt là những tu sĩ có thể tấn thăng Bát phẩm Huyền Thánh hay Cửu phẩm Kiếp Tiên, khả năng thao túng năng lượng của bản thân vốn đã đạt đến trình độ nhập vi.

Nhưng đối với Tống Thư Hàng, thông tin trong tám cái 'đạo văn' này, mỗi một cái đều quý giá vô cùng.

Bá Tống hắn thiếu nhất chính là nền tảng cơ bản.

Các tu sĩ khác ở phương diện này có thể không còn gì nhiều để thăng tiến.

Nhưng Tống Thư Hàng ở phương diện này, giới hạn có thể thăng tiến còn rất nhiều!

Hơn nữa, Tống Thư Hàng biết những thứ trong tám cái 'đạo văn' này đều chỉ là khởi động.

Thậm chí cái 'đạo văn' thứ chín tiếp theo cũng có thể là phần khởi động do Thiên Đạo Cẩu Đản Cha để lại.

Chỉ sau khi hoàn thành khởi động, tập hợp đủ 'chín đạo văn', mới có thể đối mặt với sự huyền bí của 'phương pháp thoát thân của Thiên Đạo Cẩu Đản Cha' ẩn giấu trong đó.

Quá trình tế luyện 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' rất ổn định, tiến bộ vững chắc, không xảy ra tai nạn xe cộ nào.

Nhưng mà... thông tin Tống Thư Hàng muốn lấy được từ trên đao lại không đọc ra được! "Không có thông tin về 'Bát Tu'." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Thông tin về 'Bát Tu Thông Nương' trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chỉ dừng lại ở khoảnh khắc Thông Nương tiếp nhận thân phận 'Bát Tu' và nhận được 'truyền thừa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'. "Chẳng lẽ Bát Tu đã đổi người giữa chừng?" Thạch Bia đạo hữu phỏng đoán.

Hệ thống Số Tự Tu (các đời chủ nhân Cửu Tu), mỗi một lần chuyển giao đều sẽ đổi một đời đao chủ.

Nhưng không có nghĩa là được chọn làm đao chủ thì có thể vô ưu vô lo tế luyện đao thẳng đến cảnh giới của lần chuyển giao tiếp theo.

Tu chân giới rất tàn khốc, đao chủ cũng có thể bất ngờ vẫn lạc giữa chừng.

Đặc biệt là tu sĩ mỗi khi thăng một cấp đều phải đón nhận lễ rửa tội của Thiên Kiếp đại gia, nói không chừng chưa hoàn thành 'tế đao' thì đã vẫn lạc giữa đường.

Như vậy, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao buộc phải đổi đao chủ khác.

Những 'Số Tự Tu dự bị' mà 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' ký kết khế ước chính là các đao chủ dự bị. "Tình huống của Thông Nương... quá đặc thù.

Nói thật, đến bây giờ dù tay nắm 'bát chuyển' Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nội tâm mình vẫn còn chút hoang mang." Tống Thư Hàng nói.

Dứt lời, hắn nhẹ nhàng gõ gõ 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', nói: "Bát Tu, vẫn luôn là Thông Nương đúng không?" Cho dù không có thông tin 'Bát Tu' để lại, nhưng bản thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao là thần binh hữu linh, nó là vật sống. "Ong ~" Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tuy không biết nói, nhưng nó có thể thông qua trạng thái 'Đao

Nhân Hợp Nhất' để truyền đạt ý tứ của mình cho Tống Thư Hàng.

Là Thông Nương!

Bát Tu từ đầu đến cuối đều là Thông Nương, là cô ấy đã tế luyện 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' đến tầng thứ tám! "Cho nên, Thông Nương chưa chết." Tống Thư Hàng nói.

Còn về 'thông tin Bát Tu' trong Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, rất có thể là do Thông Nương không muốn để lại ghi chép nên đã xóa bỏ. "Ong ~" Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lần nữa truyền đạt ý niệm, dùng câu trả lời để chứng minh phỏng đoán của Tống Thư Hàng.

Ghi chép về 'Bát Tu' quả nhiên là do Thông Nương chủ động cắt giảm.

Khi trả lời Tống Thư Hàng, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao còn thông qua hình thức 'Đao Nhân Hợp Nhất' bán đứng chủ nhân tiền nhiệm 'Thông Nương'.

Nó nói cho Tống Thư Hàng biết, tuy thông tin về 'Bát Tu' đã bị xóa, giống như bị ném vào thùng rác và dọn sạch, nhưng điều này không đại biểu những 'thông tin' này đã bị xóa triệt để.

Đương nhiên phần 'thông tin' này cũng không dễ đọc ra như vậy.

Thân là Cửu Tu, Tống Thư Hàng nếu muốn đọc phần dữ liệu này thì phải tiếp tục gia tăng độ thân mật với 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', trạng thái Đao Nhân Hợp Nhất vẫn chưa đủ, còn cần tiến thêm một bước! "Ra là vậy, cái này với mình mà nói... lại không phải vấn đề!" Tống Thư Hàng cười ha ha.

Sau đó, hắn hất đầu một cái, tóc dài ngưng tụ thành hơn 20 bàn tay tóc tết, đồng thời rơi xuống Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Trong nháy mắt, quang huy ấm áp lấp lánh nổi lên, không ngừng rơi trên thân đao Cửu Tu Phượng Hoàng Đao. "Ra rồi, tuyệt kỹ họ

Tống - Tình Yêu Rẻ Tiền!" Thạch Bia đạo hữu nhịn không được nói. 《Dưỡng Đao Thuật》 dựa vào số lượng để giành chiến thắng, tình yêu trong mỗi phát Dưỡng Đao Thuật đều rẻ mạt đến mức khiến người ta đau lòng.

Nhưng dưới tác dụng của số lượng lên đến hàng nghìn phát mỗi giây, tích tiểu thành đại, 《Dưỡng Đao Thuật》 dù có rẻ tiền đến đâu cũng có thể tích tụ ra hiệu quả bùng nổ!

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không ngừng phát ra tiếng đao minh vui vẻ.

Tốc độ giải phong 'đạo văn thứ chín' trên thân đao giống như được đạp một cú ga, bắt đầu tăng tốc.

Cửu Tu?

Cái tên Tống Nhất lại lần nữa hiện lên.

Lần này, cọng tóc ngốc của Sở các chủ cuối cùng cũng chú ý đến chữ ký vừa hạ bút.

Tống Nhất? ["Ngươi là ai?" "Bá Đao Tống... a không." Người đàn ông trong ký ức ngẩng đầu, nghiến răng nói: "Gọi ta là Tống Nhất!"] Là Tống Nhất, không phải Tống Nhất (một).

Tuy đọc âm và ý nghĩa đều giống nhau... nhưng đây lại là hai cách viết.

Miệng đàn ông, con quỷ lừa gạt.

Những lời nói che che giấu giấu gần đây của Tống Đầu Gỗ, Sở các chủ tối đa chỉ tin hai phần.

Trong hai phần này còn có một phần là điểm tin nhiệm vì tình cảm.

Cô biết Tống Đầu Gỗ có nỗi khổ riêng, có một số việc hiện tại hắn không tiện tiết lộ...

Cho nên, có một số vấn đề Sở các chủ dứt khoát cũng không hỏi nhiều.

Dù sao hỏi cũng bằng thừa, căn bản không thể moi được đáp án chân tướng từ miệng tên kia. [Có thể xác nhận là...

Tống Thư Hàng không phải chuyển thế hay hậu thủ của bất kỳ ai.] Điểm này, ngay cả Bất Hủ Thiên Đạo và Cửu U Chúa Tể đều đã xác nhận nhiều lần.

Nhưng đây ngược lại mới là điểm khiến người ta đau đầu nhất. "Tống Nhất." Cọng tóc ngốc của Sở các chủ nhìn chữ ký trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, khẽ gọi. "Bá Đao Tống Nhất!" Tống Thư Hàng lập tức đính chính: "Lúc đó mình viết là Bá Đao Tống Nhất, nhưng sau đó hai chữ Bá Đao bị phai màu.

Đây là đạo hiệu Bạch tiền bối đặt cho mình đấy!" "Ừ, ta đặt đạo hiệu đó." Bên cạnh, Bạch tiền bối giấu cái bánh bao đang gặm ra sau lưng, vẻ mặt nghiêm túc đáp. "Thư Hàng...

Cậu nói thật với ta, có phải cậu có manh mối gì không." Cọng tóc ngốc của Sở các chủ đột nhiên nói: "Cậu biết manh mối ta muốn hỏi là gì mà." Cánh tay Tống Thư Hàng đang cầm 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' không khỏi cứng đờ: "..." "Chơi trò đố chữ gì thế?" Thạch Bia đạo hữu hỏi.

Nhìn Thạch Bia đạo hữu, mắt Tống Thư Hàng sáng lên, hắn bảo đảm: "Sở các chủ, chỗ mình vừa khéo có 'mộ của Cửu Tu'.

Nếu tương lai chị có chỗ nào cần dùng đến, mình sẽ cho chị mượn!" "Pốp ~" Cọng tóc ngốc của Sở các chủ phát ra tiếng bong bóng vỡ.

Dưới hạ lưu suối nguồn hoạt tính trong Thế giới Cốt lõi, bản thể Sở các chủ chỉ lộ ra nửa khuôn mặt, đôi mắt nhìn bầu trời Thế giới

Cốt lõi. ...

Thế giới đặc thù - Tổng bộ [Thiên Đạo Tất Tu Hạ Đài Liên Minh].

Các thành viên liên minh hôm nay hiếm khi lại tề tựu đông đủ. "Không ngờ Thiên Đạo đương kim, nói vong là vong." Trên bàn tay của một bức tượng cơ bắp Kim Cương khổng lồ, một vị tăng nhân vàng óng ánh đang ngồi.

Ông chắp hai tay lại, như thể đã buông bỏ chấp niệm trong lòng, khí tức cả người trở nên phiêu miểu.

Ngay cả 'Trường Sinh Giả Quang Luân' trên đỉnh đầu cũng trở nên từ bi. "Chúc mừng đạo hữu đắc thường sở nguyện." Bên cạnh, trên bức tượng Nho gia thư sinh, Đạo Tử hai tay nâng quyển sách, chúc mừng tăng nhân vàng óng.

Tăng nhân Kim Cương Tự có thù cũ với Thiên Đạo đã khuất.

Kim Cương Tự bị đứt đoạn truyền thừa tại Tu chân giới, thậm chí Thiên Đạo bất diệt thì Kim Cương Tự không dám mở lại truyền thừa.

Đây cũng là nguyên nhân Kim Cương Tự đại sư gia nhập [Thiên Đạo Tất Tu Hạ Đài Liên Minh].

Hiện nay, Thiên Đạo chết một cách khó hiểu trong tiết mục Bá Tống độ kiếp giảng pháp, Bá Tống nhận được Thánh hiệu đặc thù 'Bá Diệt'.

Thiên Đạo tiêu tan, nhân quả trên người tăng nhân Kim Cương Tự và chấp niệm đều tan biến.

Kim Cương Tự đại sư gần đây tâm trạng rất tốt, thậm chí chủ động trở thành 'thủy quân thổi Bá', liều mạng tâng bốc Bá Tống hết mình — chỉ vì Thiên Đạo chết do Bá Tống độ kiếp giảng pháp, Kim Cương Tự đại sư tràn đầy hảo cảm với Bá Tống!

Ông muốn thổi Bá Tống lên tận mây xanh.

Bên cạnh, trên bức tượng Trình Lâm Nữ Đế là Diệp Tư đang ngồi.

Chương 2920

"Hiện nay Thiên Đạo đã sụp đổ, vậy chúng ta chi bằng đổi tên cái 'Thiên Đạo Tất Tu Hạ Đài Liên Minh' đi!" Diệp Tư nóng lòng đề nghị.

Cô đã sớm muốn đổi cái tên nghe rất 'trung nhị' này, hôm nay chính là thời cơ. "Tiểu Diệp Tư tiên tử, tên gọi gì đó đều là phù vân, gọi là gì cũng không quan trọng." Ở vị trí kế bên, trên một bức tượng đạo nhân, Xích Tiêu Tử đạo trưởng vuốt râu cười nói: "Quan trọng là, Thiên Đạo tiếp theo, ai chứng đạo?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng không hứng thú với việc 'tự mình chứng đạo', hứng thú của ông là bồi dưỡng ra một vị Thiên Đạo, hoặc là hỗ trợ một vị Trường Sinh Giả chứng đạo. "Bất luận là ai chứng đạo Bất Hủ Thiên Đạo đều được, ta chỉ có một thỉnh cầu đó...

Bất luận là ai chứng đạo xong, xin hãy giúp ta giải khai lời nguyền trên người tộc nhân." Một bức tượng Thái Cổ Ma Tôn mặt mũi dữ tợn bay lên, trên ma tượng là Bát Tí Ma Tôn (Ma Tôn Tám Tay) đang đứng, vòng ánh sáng Đại đạo Trường Sinh Giả của hắn tràn ngập ý bi thương. "Đạo Tử đạo hữu, tiếp theo, chúng ta hỗ trợ ngài đi chứng Thiên Đạo Bất Hủ nhé." Lúc này, một nam tử tóc bạc tuấn mỹ với vẻ mặt lạnh lùng lên tiếng.

Là Bắc Phương Đại Đế!

Đại Đế không biết từ lúc nào cũng đã bị kéo vào liên minh này, trở thành một thành viên. "Nếu là vài tháng trước, ta còn có ý định chứng đạo Bất Hủ để chính danh lại cho Nho gia." Đạo Tử lúc này không còn lôi thôi lếch thếch nữa mà đã thay đổi cách ăn mặc, hóa thành bộ dáng thư sinh phong độ. "Ủa?

Đạo Tử đại lão ngài không muốn chứng đạo?" Diệp Tư nghi hoặc

hỏi.

Rõ ràng lần tụ hội trước, Đạo Tử còn ra vẻ 'các ngươi không ai muốn chứng đạo thì để ta!

Ta muốn chứng đạo Bất Hủ!' kia mà, sao đột nhiên lại thay đổi? "Bởi vì ta đã phát hiện ra một ứng cử viên tốt hơn.

Ứng cử viên thích hợp chứng đạo hơn ta." Đạo Tử nâng kinh thư, nở nụ cười ôn nhu của Đại sư huynh thời đại Nho gia Thánh Nhân năm xưa. "Bá Tống sao?" Thanh kiếm Xích Tiêu trong tay Xích Tiêu Tử đạo trưởng đột nhiên lên tiếng. "Chính là Bá Tống...

Lão sư chuyển thế." Khóe miệng Đạo Tử nhếch lên, nói. "Đạo Tử đạo hữu, người thường không biết tường tận mới cho rằng Bá Tống là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế.

Nhưng với cảnh giới của ngài và ta, chẳng lẽ còn không nhìn ra sao?

Bá Tống căn bản không phải chuyển thế của bất kỳ ai, cũng không phải hậu thủ của Nho gia Thánh Nhân." Kim Cương Tự đại sư nói. "Đó không phải vấn đề." Đạo Tử cười nói: "Bá Tống có duyên với Nho gia, hắn có duyên với lão sư của ta!

Con mắt trái lão sư để lại đang trong tay hắn; hắn nắm giữ đồng thuật 'Mang Thai Ngưng Thị' - kỹ năng giảng dạy của lão sư; công pháp Kim Cương Thân đặc thù của Nho gia ta hắn cũng đang tu luyện; thế giới Kim Liên của Nho gia ta là hắn giúp mở ra; hắn từng triệu hoán chấp niệm của lão sư thành hóa thân đại chiến với Cửu U Chúa Tể tại Nho gia; thậm chí ngay cả tiểu sư muội chúng ta sủng ái nhất hiện tại cũng đang ở trên người Bá Tống.

Chẳng lẽ nhiêu đây còn chưa đủ sao?" Bá Tống có phải Nho gia Thánh Nhân chuyển thế hay không đã không quan trọng, quan trọng là chư thiên vạn giới nhìn nhận Bá Tống như thế nào.

Đạo Tử muốn chứng đạo là để chứng minh lão sư của mình không thua kém ai, hoàn toàn có tư cách thực sự chứng đạo Bất Hủ.

Cho nên, Bá Tống chứng đạo thích hợp hơn hắn!

Quan trọng hơn một điểm mà Đạo Tử không nói ra — nói thật, hắn không nắm chắc đánh lại Bá Tống.

Dù tất cả mọi người ở đây đều biết Bá Tống hiện giờ vẫn chưa thực sự tấn thăng 'Trường Sinh Giả', nhưng khi đối mặt Bá Tống, Đạo Tử căn bản không có nắm chắc phần thắng.

Không phải bản thân Bá Tống mạnh bao nhiêu, mà là mạng lưới quan hệ nhân mạch của Bá Tống vô cùng đáng sợ...

Tool hack cũng nhiều... "Nhưng mà, Thư Hàng chưa chắc đã muốn chứng đạo Bất Hủ, cậu ấy không nhiệt tình với việc tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo, thậm chí nội tâm còn có chút kháng cự." Lúc này, Diệp Tư lên tiếng.

Đạo Tử: "???" "Đạo Tử đạo hữu, bất kể Bá Tống tương lai có muốn chứng đạo hay không, thì trước khi Bá Tống chứng đạo... ngài có hứng thú làm một Thiên Đạo quá độ không?" Lúc này, một bóng mờ hư ảo xuất hiện, đứng trên bức tượng Trình Lâm. "Thiên Đạo quá độ?" Đạo Tử thu hồi quyển sách, nghi hoặc nói. "Đúng vậy, nằm giữa Thiên Đạo thứ 8 và Thiên Đạo thứ 9, Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5." Bóng người hư ảo nói.

Khái niệm Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 vừa được đưa ra, tất cả mọi người tại hiện trường đều yên lặng. "Ngôi vị Thiên Đạo đâu phải trò đùa, càng không phải do chúng ta làm chủ, định đoạt.

Cho dù là Đạo Tử huynh trước đó luôn miệng nói muốn tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo, trên thực tế cũng không nắm chắc tuyệt đối có thể chứng đạo Bất Hủ, áp chế các Trường Sinh Giả khác của chư thiên vạn giới...

Cho nên, cái Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 này của các vị phải làm thế nào?

Lấy cái gì để quyết định ngôi vị Thiên Đạo?" Kim Cương Tự đại sư bình tĩnh nói.

Ông hiện tại đã đoạn tuyệt chấp niệm, trong thời gian ngắn đang ở trạng thái Hiền Giả vô dục vô cầu, cho nên đối mặt việc này là người bình tĩnh nhất.

Thiên Đạo cũng đâu phải xe riêng của bọn họ, không thể nói để ai lên là người đó lên được.

Đạo Tử cũng hỏi: "Hơn nữa, tại sao lại là 'Thiên Đạo quá độ' mà không phải trực tiếp trở thành Thiên Đạo thứ 9?

Thiên Đạo Bất Hủ, các vị muốn thao tác thế nào mới khiến Bất Hủ Thiên Đạo biến thành 'tạm thời'?

Chỉ cần trở thành Thiên Đạo, chỉ cần không phải ý chí chủ quan của mình khống chế, về lý thuyết không có khả năng 'tạm thời' chứ?" "Hơn nữa, rõ ràng cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo thứ 9 đang diễn ra, Thiên Đạo thứ 9 có thể ra đời bất cứ lúc nào...

Lúc này các người cứ khăng khăng làm ra một Thiên Đạo 8.5, mưu đồ cái gì?

Thôi bỏ đi, ta chỉ muốn biết Thiên Đạo thứ 8.5 này có thể giúp tộc nhân ta giải khai lời nguyền trên người không?" Vị Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn kia lên tiếng.

Hắn là 'Vực Ngoại Thiên Ma' còn giữ được thần trí hiếm hoi trong chư thiên vạn giới.

Hắn muốn giải khai lời nguyền khiến toàn tộc Vực Ngoại Thiên Ma mất đi lý trí, bị tu luyện giả chư thiên vạn giới coi như BOSS dã ngoại. "Trở thành Thiên Đạo 8.5 này, liệu có phải trả cái giá rất lớn?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng một tay vuốt kiếm, từ từ nói: "Hơn nữa, cô muốn làm gì?

Hay nói cách khác... cô muốn Thiên Đạo thứ 8.5 giúp cô làm gì?

Cô cần đối mặt với thứ gì?" Câu hỏi Xích Tiêu Tử đạo trưởng đưa ra là sắc bén nhất, một kim thấy máu.

Ông nhìn cũng thấu triệt nhất!

Tại thời điểm Thiên Đạo thứ 9 sắp ra đời này mà lại muốn cổ động Thiên Đạo 8.5, khẳng định là vì trong khoảng thời gian trống giữa Thiên Đạo thứ 8 và thứ 9 đã xảy ra chuyện cần 'Thiên Đạo' đi xử lý. "Các đạo hữu đừng vội, để ta giải thích kỹ càng với mọi người." Bóng người hư ảo kia bắt đầu ngưng thực, vài giây sau, cô hóa thành bộ dáng của một vị tiên tử.

Là 'Tiên Tử Chết Không Thể Chết Lại' Trình Cẩu Đản. "Đầu tiên, 'Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5' mà ta nói không phải Thiên Đạo thực sự, quyền hạn và 'đặc tính Bất Hủ' đều sẽ bị hạn chế cực lớn...

Cho nên, không thể trở thành 'Thiên Đạo thứ 9'.

Chỉ có thể trước khi Thiên Đạo thứ 9 nhậm chức, đóng vai Thiên Đạo tạm thời trong một khoảng thời gian, thực thi một phần quyền hành Thiên Đạo.

Một khi Thiên Đạo thứ 9 chứng đạo, thì Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 sẽ tự chủ thoái ẩn." Trình Cẩu Đản tiên tử ngồi lên bàn tay bức tượng của mình, lên tiếng. "Làm thế nào?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng chậm rãi nói. "Đạo của Viễn Cổ Thiên Đình... cùng với quyền hạn 'Thiên Đế'." Trình Cẩu Đản tiên tử đáp.

Bắc Phương Đại Đế: "Việc này sao lại dính dáng đến Viễn Cổ Thiên Đình?" Viễn Cổ Thiên Đình ta sao lúc nào cũng phải gánh nồi thế? "Xích Tiêu Tử, đù má, tâm ma của ta biến mất rồi!

Ta đi gặp Tống Thư Hàng tiểu hữu đây." Kiếm Xích Tiêu đột nhiên xen vào.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhẹ nhàng vỗ một chưởng lên thân kiếm Xích Tiêu, bắt nó yên lặng — không thấy bọn ta đang bàn chính sự à?

Trình Lâm tiên tử mỉm cười, tiếp tục giải thích: "Bởi vì 'Đạo của Viễn Cổ Thiên Đình' hoàn mỹ chính là đạo để Thiên Đạo đã khuất bổ toàn bản thân.

Sau khi Thiên Đạo thứ 8 đại chiến với Nho gia Thánh Nhân, bản thân bị khiếm khuyết.

Cho nên, hắn bố trí 'kế hoạch Viễn Cổ Thiên Đình' để bổ toàn chính mình.

Mà đây chính là thủ đoạn để chúng ta ảnh hưởng Thiên Đạo." Năm xưa, nếu không phải mấy người bọn họ giở trò giữa chừng, quấy nhiễu kế hoạch lớn Viễn Cổ Thiên Đình này... thì Thiên Đạo Cầu (Ball) có khả năng đã bổ toàn được bản thân rồi. "Còn có chuyện này sao?" Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn kinh ngạc nói. "Mà kế hoạch Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 của chúng ta chính là muốn lợi dụng điểm này." Trình Cẩu Đản tiên tử giải thích: "Bởi vì kế hoạch lớn đó là thủ đoạn Thiên Đạo thứ 8 bổ toàn bản thân...

Để đề phòng vạn nhất, Thiên Đạo thứ 8 đã bố trí một số điều kiện kích hoạt.

Một khi những điều kiện kích hoạt này đạt thành, thì 'Đạo của Viễn Cổ Thiên Đình hoàn mỹ + Thiên Đế' sẽ tự động bị hấp thu, chuyển hóa thành một phần của 'Thiên Đạo', từ đó bổ sung khiếm khuyết cho hắn." Nói đến đây, mọi người đã hiểu ra.

Nếu Thiên Đạo thứ 8 chưa sụp đổ, thì tổ hợp 'Đạo Viễn Cổ Thiên Đình hoàn mỹ + Thiên Đế' sẽ trở thành phần bổ sung khiếm khuyết cho Thiên Đạo thứ 8.

Nhưng hiện tại, Thiên Đạo Cầu đã sụp đổ, Thiên Đạo vô chủ.

Lúc này, nếu tạo ra tổ hợp hoàn mỹ 'Thiên Đình chi Đạo + Thiên Đế', kích hoạt điều kiện Thiên Đạo Cầu để lại... thì Thiên Đế + Đạo Viễn Cổ Thiên Đình sẽ bị hấp thu, trở thành một phần của 'Thiên Đạo'.

Về lý thuyết, sau khi trở thành một góc của 'Thiên Đạo' thì sẽ sở hữu một phần quyền hạn Thiên Đạo, thậm chí có thể sở hữu một phần tính chất Bất Hủ...

Gọi là Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 rất thiết thực! "Nhưng mà, quá mạo hiểm." Xích Tiêu Tử đạo trưởng chậm rãi nói.

Không ai có thể đảm bảo sau khi bị hậu thủ do Thiên Đạo Cầu để lại hấp thu thì còn giữ được ý chí của mình hay không.

Lỡ như bị xóa bỏ tất cả, đơn thuần trở thành một phần của 'Thiên Đạo', thì cái gọi là Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 chỉ là dã tràng xe cát. "Cho nên, chúng ta cần mượn một số thủ đoạn do Nho gia Thánh Nhân để lại để hỗ trợ nhiệm vụ này." Trình Cẩu Đản tiên tử nhìn về phía Đạo Tử. "Thủ đoạn lão sư để lại?" Đạo Tử suy tư một chút, nói: "Cô muốn mượn loại thủ đoạn 'nuốt chửng một phần tồn tại' của lão sư?" Nếu trước khi trở thành Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5, dùng trước thủ đoạn của Nho gia Thánh Nhân để giữ lại một phần tồn tại của mình.

Phần còn lại mới bị hấp thu, trở thành Thiên Đạo.

Như vậy, có thể đảm bảo cho dù bị 'xóa bỏ ý thức', nhưng dựa vào phần tồn tại giữ lại kia vẫn có thể khống chế Thiên Đạo nhiệm kỳ

8.5 để hành động.

Thủ đoạn 'nuốt chửng một phần tồn tại' của Nho gia Thánh Nhân căn bản không nói lý lẽ với ai.

Sau khi nuốt xong, ngay cả Thiên Đạo Cầu năm xưa sau khi tấn thăng Thiên Đạo cũng không thể trực tiếp thu hồi phần khiếm khuyết của mình, cứ thế mang theo khiếm khuyết chứng đạo Bất Hủ. "Nhưng mà, loại năng lực đó của lão sư...

Chương 2921

không hề để lại.

Đó chỉ là năng lực thiên phú cá nhân của lão sư.

Thậm chí trước khi quyết chiến với Thiên Đạo tiền nhiệm, không ai biết lão sư có loại thiên phú đó." Đạo Tử lại nói.

Năm xưa cũng không ai có thể ép Nho gia Thánh Nhân thi triển loại thiên phú này...

Trong tình huống bình thường, đối thủ đến khiêu chiến Nho gia Thánh Nhân đều bị Nho gia Thánh Nhân đơn phương đánh cho tơi bời, đấm cho nổ tung.

Trực tiếp mở cổng không gian khóa mục tiêu, thiết quyền của tri thức đấm loạn xạ vào trong cổng không gian là có thể giải quyết hơn 60% kẻ địch. ...

Hiện thế.

Tống Thư Hàng tế luyện 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' đã tiến vào giai đoạn then chốt.

Đạo văn thứ chín đã hoàn thành 90%.

Lúc này, trong 'Tu Chân Liêu Thiên Quần' truyền đến tin nhắn của một vị tiền bối. [Tri Âm?

Bệnh Nguyên Thể] Cuồng Đao Tứ Lãng: "Thư Hàng, có đó không?" "Có đây, Tam Lãng tiền bối, có việc gì không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Tam Lãng tiền bối hiếm khi lại chủ động tìm hắn. "Ta muốn tìm cậu mượn một quyển sách." Cuồng Đao Tứ Lãng trả lời. "Tìm mình mượn sách?

Sách gì?" Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Trên người hắn có sách gì ra hồn đâu?

Tống Thư Hàng rất biết mình biết ta, sách tịch về 'phương diện tu chân' trên người hắn không nhiều.

Hơn nữa, cơ bản cũng không lấy ra được.

Cái hắn có thì các tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào cơ bản đều có, còn phong phú hơn hắn.

Chẳng lẽ muốn tìm hắn mượn 《5 năm thi Đại học 3 năm mô phỏng》?

Hết cách, khi Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối mượn sách hắn, trong đầu Tống Thư Hàng chỉ có thể nghĩ đến những cuốn sách không thuộc về 'Tu chân giới'. [Tri Âm?

Bệnh Nguyên Thể] Cuồng Đao Tứ Lãng: "《Nho Điển》." "Mình có thứ này sao?" Tống Thư Hàng ngẩn người vài giây.

Lát sau hắn chợt nhớ ra.

Mình thật sự có món này!

Hắn nhớ tới pháp khí 《Nho Điển》 của Nho gia Thánh Nhân bị Thiên Đạo Cầu khóa trong 'trụ phong ấn'!

Về vị trí cất giấu 《Nho Điển》 này, còn là do hắn thắng được từ chỗ phân thân nick phụ của Bàn Cầu đại lão thông qua nghi thức cá cược năm xưa! "Tam Lãng tiền bối, 《Nho Điển》 hiện tại đúng là đang trong tay mình, nhưng nó vẫn đang bị kẹt trong trụ phong ấn, chưa giải phong.

Mình còn cần một chút thời gian để giải khai phong ấn...

Ngoài ra, 《Nho Điển》 thật ra không phải đồ của mình, nó là bảo vật Nho gia." Tống Thư Hàng trả lời. "Yên tâm đi, về phía Nho gia, ta có thể để Vân Tước Tử tiền bối đánh tiếng với Nho gia, tin rằng Nho gia sẽ nguyện ý nể mặt cô ấy cho mượn 《Nho Điển》 một chút.

Còn về phong ấn, Thư Hàng tiểu hữu cậu có thể giải phong nó nhanh nhất không?" Cuồng Đao Tam Lãng trả lời: "Nhờ cậy đấy ~" "Tam Lãng tiền bối anh đã nói đến nước này, mình bên này cũng sẽ cố gắng." Tống Thư Hàng đáp: "Đúng rồi, chúng ta hiện đang ở trong Mộng Giới, Tam Lãng tiền bối anh cho mình một tọa độ, mình kéo anh qua?" "Không cần, ta cũng đang ở gần đó.

Ta sẽ qua tìm cậu rất nhanh...

Vừa khéo, ta cũng muốn đi thăm cậu." Cuồng Đao Tam Lãng nói. "Được ~ Tam Lãng tiền bối đến Mộng Giới thì cứ đến thẳng tọa độ của Vân Tước Tử tiền bối.

Mình sẽ đi hội họp với anh." Tống Thư Hàng nói.

Kết thúc giao lưu với Tam Lãng tiền bối, Tống Thư Hàng lên tiếng: "Tạo Hóa tiên tử, có chuyện muốn thương lượng với cô một chút." Tạo Hóa tiên tử ngoi lên: "A Ngốc?" "Là thế này, có tiền bối muốn mượn mình một quyển sách." Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, từ trong Thế giới Cốt lõi lôi cái 'trụ phong ấn' kia ra.

Tạo Hóa tiên tử: "Y nha lạp ~ A Tống?" "Ừ, là Tam Lãng tiền bối, anh ấy muốn mượn 《Nho Điển》." Tống Thư Hàng đáp.

Tạo Hóa tiên tử: "!!!" Cô chui ra khỏi người Tống Thư Hàng, ôm lấy trụ phong ấn, ra sức lắc đầu. "Tam Lãng tiền bối nói, anh ấy nguyện ý thông qua Vân Tước Tử tiên tử để mượn sách từ Nho gia.

Cho nên, mình muốn hỏi ý kiến của cô một chút.

Dù sao, cuốn 《Nho Điển》 này là của Nho gia và các cô." Tống

Thư Hàng giải thích.

Nếu Tạo Hóa tiên tử không đồng ý, vậy hắn cũng chỉ còn cách từ chối Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Nghe thấy 'Vân Tước Tử', Tạo Hóa tiên tử nhíu mày suy tư.

Cô dường như rất rối rắm.

Hồi lâu sau, cô trượt từ trên trụ phong ấn xuống, giơ một ngón tay về phía Tống Thư Hàng, nghĩ nghĩ xong, cô lại thêm hai ngón tay. "Ba ngày sao?

Mình sẽ dặn dò Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Mình thay mặt Tam Lãng tiền bối cảm ơn cô nhé, Tạo Hóa tiên tử." "Lãng Ngốc ~" Tạo Hóa tiên tử ngẩng đầu lên. "Ha ha ha." Tống Thư Hàng cười, tóc trên đầu lại ngưng tụ ra càng nhiều 'bàn tay tóc tết', rơi xuống trụ phong ấn 《Nho Điển》.

Trong sát na, ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 bùng lên như nổ tung.

Theo thực lực cảnh giới tăng lên, bí pháp 《Biện Đao Cửu Trảm》 của Bá Tống trở nên càng thêm mạnh mẽ, đồng dạng, bí pháp 'Tình Yêu Rẻ Tiền' cũng trở nên càng phát khủng bố!

Mỗi một giây đều có hàng ngàn phát 《Dưỡng Đao Thuật》 đồng thời rơi xuống trụ phong ấn.

Trụ phong ấn rất nhanh đã nhuộm một tầng quang huy thần kỹ thất sắc.

Đổi lại là Tống Thư Hàng trước kia, ít nhất phải mất một ngày một đêm mới mở được trụ phong ấn này.

Nhưng hiện tại, chỉ ngắn ngủi vài phút, trụ phong ấn này đã bắt đầu không kiên trì nổi.

Tối đa mười phút... trụ phong ấn có thể phong ấn 'Cửu U Chúa Tể' đã biến thành bộ dáng của Tống Thư Hàng. "Làm ơn mở cái cửa sổ nhỏ nhé." Tống Thư Hàng nói với trụ phong ấn.

Đang nói chuyện, lại thêm một trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》 rơi xuống.

Trên trụ phong ấn thất sắc từ từ mở ra một cái lỗ hổng lớn hơn quyển sách một chút.

Bàn tay tóc tết của Tống Thư Hàng thò vào, nhẹ nhàng lấy pháp khí Nho gia Thánh Nhân 《Nho Điển》 ra. "Cảm ơn." Tống Thư Hàng nói, sau đó hắn ném trụ phong ấn trở lại Thế giới Cốt lõi — thứ này vận dụng tốt có thể gài bẫy được tồn tại cấp Cửu U Chúa Tể! 《Nho Điển》 vừa được lấy ra, hạo nhiên chính khí từ trên pháp khí khuếch tán, như một lĩnh vực bao trùm phương viên vạn dặm.

Một số tâm ma trong Mộng Giới phát ra tiếng kêu 'chi chi', bị chính khí áp chế không thể động đậy.

Trong lĩnh vực này, chỉ có Hắc Bì Tử đặc thù mới có thể tự nhiên hành động.

Tạo Hóa tiên tử đưa tay nhận lấy 《Nho Điển》 từ tay Tống Thư Hàng, bàn tay thon dài nhẹ nhàng vuốt ve bìa sách.

Biểu cảm trên mặt cô tràn ngập vẻ hoài niệm.

Thấy vật nhớ người, cô hẳn là đã nhớ tới Nho gia Thánh Nhân. "Hây ~ Thư Hàng, ta tới rồi." Trên bầu trời vang lên giọng nói của Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối.

Cuồng Đao Tam Lãng đẹp trai thu đao, đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng. "Tam Lãng tiền bối, đã lâu không gặp." Tống Thư Hàng hiện tại đang tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, động tác không thể quá lớn. "Đã lâu không gặp, Thư Hàng.

Gần đây cậu chết mấy lần rồi?" Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tống Thư Hàng: "!!!" Tam Lãng tiền bối, anh nói vậy là tiếng người sao?

Tống Thư Hàng lập tức quay đầu nói với Tạo Hóa tiên tử: "Tạo Hóa tiên tử, chúng ta không cho mượn nữa, mau cất 《Nho Điển》 đi!" "Cái miệng này của ta, sao lại không khống chế được chứ." Cuồng Đao Tam Lãng thở dài: "Xin lỗi, Thư Hàng.

Là Lãng mỗ sai rồi!" "Thế còn tạm được." Tống Thư Hàng đánh mắt ra hiệu.

Tạo Hóa tiên tử bịn rịn không nỡ giao 《Nho Điển》 cho Tam Lãng: "Tam Bổn Bổn ~" "Ba ngày sao?

Đủ rồi." Cuồng Đao Tam Lãng mỉm cười nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "!!!" Thạch Bia đạo hữu: "!!!" Cọng tóc ngốc của Sở các chủ: "!!!" Ngoài Tống Thư Hàng ra, Cuồng Đao Tam Lãng thế mà cũng nghe hiểu ngôn ngữ đặc thù của Tạo Hóa tiên tử?

Chẳng lẽ...

đây là ám hiệu đặc thù của giới 'tác tử'?

Chỉ có người đạt chỉ số 'tác tử' đến cảnh giới nhất định mới có thể lĩnh ngộ? "Tam Lãng tiền bối, anh mượn 《Nho Điển》 có tác dụng gì?

Cần giúp đỡ không?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Cuồng Đao Tam Lãng nhận lấy 《Nho Điển》, nói: "Mượn quyển 《Nho Điển》 này chủ yếu là để giúp một cố nhân một chuyện nhỏ.

Tự ta xử lý được, Thư Hàng cậu không cần lo lắng.

Việc này cảm ơn cậu nhé." "Sắp qua năm mới rồi, Tam Lãng tiền bối anh nhớ đến Tết thì lì xì cho mình cái bao lì xì to là được." Tống

Thư Hàng nhắc nhở — lần đầu tiên ăn Tết ở 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào', hắn là 'manh tân quá hạn' này vẫn hy vọng có thể nhận được vài cái lì xì năm mới. "Cậu có cần liêm sỉ không?

Cậu đường đường là một Kiếp Tiên, Tết nhất không phát lì xì cho bọn ta thì thôi, thế mà còn định quay ngược lại đòi ta lì xì?" Cuồng Đao Tam Lãng nói rồi nói rồi liền tỏ vẻ bi thương. "Nhưng anh là tiền bối mà." Tống Thư Hàng còn muốn tranh thủ cho mình một chút. "Tống tiền bối, ngài mới là tiền bối của Tam Lãng ta." Cuồng Đao Tam Lãng ôm quyền với Tống Thư Hàng.

Chương 2922

Tống Thư Hàng: "..." Vì cái bao lì xì thôi, có cần vậy không?

Cuồng Đao Tam Lãng đưa tay, dùng một thủ pháp lật sách ưu nhã, nhẹ nhàng lật trên 《Nho Điển》, sau đó khoát tay nói: "Tống tiền bối, hẹn gặp lại." Bên cạnh.

Tạo Hóa tiên tử lẳng lặng nhìn tư thế lật sách của Cuồng Đao Tam Lãng, lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, rơi vào trầm mặc. "Dù chỉ là bao lì xì mấy cục linh thạch cũng tốt mà ~" Tống Thư Hàng nhìn bóng lưng Tam Lãng tiền bối đi xa, trong lòng đặc biệt tủi thân.

Chỉ vì mấy cục linh thạch, Tam Lãng tiền bối thế mà ngay cả thân phận 'tiền bối' cũng không cần nữa.

Có đáng không?

Có đáng không! "Không phải vấn đề mấy cục linh thạch, là vấn đề tôn nghiêm." Thạch Bia đạo hữu nhắc nhở: "Người ta là một ngũ phẩm Linh Hoàng, phát lì xì cho một Cửu phẩm Kiếp Tiên sắp 'Nhược?

Trường Sinh Giả' như cậu, cậu không cần mặt mũi nhưng người ta còn cần mặt mũi chứ." Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Bạch tiền bối — Tết năm nay, trong 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào', e rằng chỉ còn mỗi bao lì xì của Bạch tiền bối thôi.

Ngoài ra, chắc còn có thể xin được bao lì xì từ chỗ Bạch tiền bối Two, Tam Nhãn tiền bối, Cẩu Đản Cha.

Bạch tiền bối đang gặm bánh bao nhìn thấy ánh mắt 'tủi thân' của Tống Thư Hàng, hơi ngẩn ra.

Sau đó ngài lại lấy từ pháp khí không gian của mình ra một túi bánh bao lớn nói: "Muốn không?

Rất nhiều loại nhân.

Nhân tâm ma, nhân thiên kiếp, nhân tà vọng...

Ta đề cử nhân tà vọng canh lỏng, nước súp + tà vọng hỗn hợp, thích hợp ăn một miếng một cái." "Tác phẩm mới của Biệt Tuyết tiên cơ?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu: "Biệt Tuyết tiên cơ vừa làm xong, lén đưa cho ta." Tống Thư Hàng: "Không có phần của mình sao?" Rõ ràng là thực nghiệm trong Thế giới Cốt lõi của hắn; rõ ràng nguyên liệu tà vọng, tâm ma, thiên kiếp đa phần là do hắn cung cấp; rõ ràng ngay cả thủ pháp xử lý tâm ma và thiên kiếp cũng là hắn đưa...

Tại sao sau khi các loại bánh bao hoàn thành lại không có phần của hắn? "Ừ, Biệt Tuyết tiên cơ chỉ chuẩn bị phần của ta." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng mở Thế giới Cốt lõi: "Sở Sở, làm cho sư phụ mười cái bánh bao nhân Biệt Tuyết tiên cơ!" Biệt Tuyết tiên cơ: "..." Ngươi đang nói tiếng người đấy à?

Tin hay không mấy ngày nữa bà đây tung ra 'bánh bao nhân Bá Tống' và 'bánh bao nhân đồ đệ Sở Sở của Bá Tống' hả? ...

Phía bên kia.

Cuồng Đao Tam Lãng mang theo 《Nho Điển》, trước tiên ngự đao đến bên cạnh Thế Giới Thụ.

Đệ tử dự bị Yêu Mễ Lộ Lộ của Tống Thư Hàng hiện giờ đã trở thành vật chứa của Thế Giới Thụ ở Mộng Giới.

Trên ngọn cây Yêu Mễ Lộ Lộ, Thất Tu Thánh Quân và Linh Vũ Điệp Thánh Quân đã từ từ tỉnh lại.

Dưới sự hỗ trợ của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, bọn họ đã thành công ký thác nguyên thần vào hư không, đồng thời thành công đưa hình chiếu nguyên thần trở về nhục thân ở hiện thế.

Ở cảnh giới bát phẩm thành công ký thác nguyên thần vào hư không, bình cảnh tấn thăng Cửu phẩm Kiếp Tiên trong tương lai của họ đã được phá vỡ.

Từ bát phẩm lên cửu phẩm, đối với hai vị chỉ còn là vấn đề tích lũy.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử ngáp một cái tỉnh dậy.

Khi cô vừa mở mắt liền nhìn thấy bóng dáng Cuồng Đao Tam Lãng đang ôm một quyển sách lớn. "Ủa?

Tam Lãng ngươi cũng có lúc đọc sách à?" Vân Tước Tử chấn kinh nói, một Tam Lãng thích đọc sách khác biệt quá lớn so với phong cách trong ký ức của cô! "Vân Tước Tử tiền bối, ta cũng là thiên tài có thiên phú độc lập nghiên cứu phát minh pháp thuật mới mà." Cuồng Đao Tam Lãng đẹp trai nói: "Hơn nữa, tri thức chính là sức mạnh.

Chỉ cần quyển sách trong tay đủ nặng, đủ cứng, đủ mạnh, thì sẽ không có ai bị tri thức của ta đập trúng mà còn bình an vô sự." Thất Tu Thánh Quân: "..." "Ngủ liền tù tì mấy ngày, hơi chán rồi." Vân Tước Tử dụi dụi mắt: "A Bạch và Thư Hàng tiểu hữu đâu?" "Xem tin nhắn vòng bạn bè của Vũ Nhu Tử thì bọn họ đi nổ hằng tinh chơi rồi, hiện tại đang dọn dẹp hiện trường." Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân: "!!!" Con gái ta chạy đi nổ hằng tinh rồi?

Tim Linh Vũ Điệp Thánh Quân đập nhanh hơn mấy nhịp.

Còn có Tam Lãng, mau ngậm miệng!

Tuy không biết chuyện gì xảy ra, nhưng ngươi đừng nói tiếp nữa!

"Nổ hằng tinh chơi?

Nổ thế nào?" Vân Tước Tử tiên tử nghi hoặc nói. "Không biết, hơn nữa ta cũng không dám chơi." Cuồng Đao Tam Lãng giơ ngón tay cái lên nói: "Lãng mỗ ta, tuyệt đối không đi làm chuyện chắc chắn phải chết." "Đi thôi!" Vân Tước Tử đột nhiên nhảy lên, mái tóc dài màu xanh lam tung bay như áo choàng.

Cô đưa tay tóm lấy Tam Lãng, giữa những ngón tay có một món pháp khí lấp lánh.

Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình cô và Tam Lãng biến mất khỏi Mộng Giới, độn sang thế giới khác. "A a a ~" Ẩn ước nghe thấy tiếng thảm thiết kinh hoảng của Cuồng Đao Tam Lãng.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân hơi ngẩn ra, sau đó nói với Thất Tu Thánh Quân: "Thất Tu đạo hữu, tôi đi xem con gái tôi thế nào." "Cùng đi đi, tôi cũng phải đi xem Bạch đạo hữu và Thư Hàng rốt cuộc làm cái gì, đến cả hằng tinh cũng bị bọn họ chơi nổ." Thất Tu Thánh Quân cũng có chút hoang mang. ...

Hiện thế, tại một vùng tinh vực nào đó.

Vân Tước Tử xách Tam Lãng, bay nhanh trong tinh vực.

Cuồng Đao Tam Lãng nâng quyển 《Nho Điển》, khi đến một vị trí nhất định, hắn nhẹ nhàng ném quyển 《Nho Điển》 ra.

Thuận tiện, hắn còn gắn một câu 'lời nhắn pháp thuật' lên 《Nho Điển》. "Ủa?

Ngươi không cần quyển sách đó nữa à?" Vân Tước Tử nghi hoặc truyền âm hỏi.

Cô cảm ứng được khí tức của Nho gia Thánh Nhân trên quyển sách đó. "Không phải không cần, mà là làm theo ước định, giúp một vị cố nhân một chuyện nhỏ.

Ba ngày sau, 《Nho Điển》 sẽ tự quay về chỗ Thư Hàng." Cuồng Đao Tam Lãng trả lời. "Ngươi mà cũng có cố nhân còn sống sao?" Vân Tước Tử kinh ngạc nói: "Đều nói vật họp theo loài, có thể trở thành cố nhân của ngươi mà còn sống được đến bây giờ, sinh mệnh lực thật là kiên cường!" Cuồng Đao Tam Lãng: "???" Vân Tước Tử tiền bối cô có phải đang trào phúng ta không? "Đi, chúng ta đi nghiên cứu hằng tinh." Vân Tước Tử tâm tình rất tốt, tha Cuồng Đao Tam Lãng tiến về phía trước. "Chờ chút, để ta đeo 'pháp khí phục sinh' lên đã." Cuồng Đao Tam Lãng tuyệt vọng nói: "Ta là một ngũ phẩm Linh Hoàng, vừa chạm vào hằng tinh là tan chảy đấy." ...

Trong hư không. 《Nho Điển》 từ từ trôi nổi.

Một lát sau, quyển 《Nho Điển》 này tự mình hành động. 《Nho Điển》 phá vỡ không gian, khóa chặt một đạo khí tức, trực tiếp tiến hành bước nhảy không gian.

Trong không gian thế giới Tổng bộ [Thiên Đạo Tất Tu Hạ Đài Liên Minh].

Đạo Tử đang cùng mấy vị minh hữu thảo luận về khả năng tái hiện năng lực thiên phú của Nho gia Thánh Nhân... "Tóm lại, muốn tái hiện loại thiên phú đó của lão sư là không thể.

Nguyên lý của năng lực thiên phú đó là gì, vận chuyển như thế nào, chúng ta hoàn toàn không biết gì cả.

Lão sư chỉ dùng thiên phú đó một lần duy nhất, chỉ dùng với Thiên Đạo thượng giới.

Thậm chí sau khi sự việc xảy ra ta mới biết." Đạo Tử lắc đầu nói.

Đang nói chuyện, đột nhiên không gian trước mặt hắn vỡ ra.

Một quyển sách dày cộm mạnh mẽ chui ra từ không gian, đập thẳng vào mặt hắn. "Kẻ nào đánh lén?

Tiểu nhân!" Đạo Tử giận dữ nói. 'Trình Cẩu Đản' bên cạnh Diệp Tư cũng hơi ngẩn ra — không gian này rất đặc thù, thế mà có người khóa định được Đạo Tử, lại còn dùng công kích tát vào mặt hắn?

Hơn nữa, Đạo Tử vậy mà không tránh được? "Đây là sách gì?" Sự chú ý của Diệp Tư lại dồn vào quyển sách này, quyển sách trông có vẻ rất thú vị, cô muốn xem thử.

Đạo Tử chụp lấy quyển sách vừa tát vào mặt mình, sắc mặt đột nhiên biến đổi. "《Nho Điển》?

Tại sao nó lại ở đây?" Giọng nói của Đạo Tử run rẩy.

Hơn nữa, trên sách dường như còn có pháp thuật lưu lại lời nhắn!

Hắn vội vàng đưa tay, ấn một cái lên 《Nho Điển》. "Khụ ~ Sau đây là lời nhắn: Tam Bổn Bổn ~" Một giọng đàn ông ồm ồm nhưng lại bóp cổ họng giả giọng nũng nịu phát ra ma âm, xuyên thẳng vào não!

Có một khoảnh khắc, trong lòng Đạo Tử trào lên xúc động muốn đập mạnh 《Nho Điển》 xuống đất.

Nhưng cân nhắc đến việc quyển sách này là pháp khí của lão sư, là 《Nho Điển》 quan trọng vô cùng của Nho gia, Đạo Tử gắng gượng nhịn xuống xúc động đập sách.

Nhưng tiếng gọi nũng nịu "Tam Bổn Bổn ~" đáng sợ kia vẫn như ma âm xuyên não, không ngừng vang vọng trong đầu hắn.

Đây là kẻ nào, bóp cổ họng nũng nịu, quả thực đáng sợ. "Ý gì thế?" Kim Cương Tự đại sư bên cạnh nghi hoặc hỏi.

Ông cảm giác trong tiếng 'Tam Bổn Bổn' này khẳng định có thâm ý gì đó, có thể là một loại mật mã? "Ta làm sao biết được?" Đạo Tử đáp.

Cứ cảm giác như đang chửi người. "Là ai giao quyển 《Nho Điển》 này cho ngài?" Bắc Phương Đại Đế nghi hoặc nói. "Ta cũng không biết a!" Đạo Tử cười khổ. "Vậy quyển 《Nho Điển》 này đến từ vị trí nào?

Nó khóa định ngài mà đến phải không." Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn hỏi.

Chương 2923

"Ta không nhìn rõ!" Đạo Tử ngẩng đầu nhìn trời. "Sao ngươi hỏi gì cũng không biết thế?" Kiếm Xích Tiêu nói.

Đạo Tử: "..." Ta cũng tuyệt vọng lắm chứ!

Ta cũng không muốn bản thân hỏi gì cũng không biết, ta cũng muốn tỏ ra bác học một chút, nhưng ta thật sự không biết mà! "Nếu là 《Nho Điển》 thì ban đầu lẽ ra phải ở chỗ Thư Hàng." Lúc này, Diệp Tư lên tiếng nhắc nhở.

Bắc Phương Đại Đế: "Vậy là Thư Hàng tiểu hữu gửi 《Nho Điển》 tới?" "Không phải, Thư Hàng cậu ấy đâu biết nơi này." Diệp Tư lắc đầu, sau đó cô lại nhắc: "Ngoài ra, tôi đoán 'Tam Bổn Bổn ~' chắc là hệ ngôn ngữ của Tạo Hóa tiên tử." "Không thể nào, giọng sư muội ta mới không khó nghe như thế." Đạo Tử lập tức bảo vệ sư muội nhà mình, chư thiên vạn giới ai không biết tiểu sư muội Nho gia Thánh Nhân thu nhận cuối cùng sở hữu giọng hát thiên lại? "Tôi là nói 'hệ ngôn ngữ', chỉ là bị cái giọng bóp cổ họng này kêu ra nên nghe hơi kỳ." Diệp Tư nói: "Đạo Tử tiền bối ngài hẳn có quan tâm Tạo Hóa tiên tử, cho nên... ngài hẳn biết Tạo Hóa tiên tử hiện tại không nói tiếng người." "Tiểu Diệp Tư nói vậy ta mới phản ứng lại...

Đây đúng là hệ ngôn ngữ của Tạo Hóa tiên tử, vậy Đạo Tử nghe chắc hiểu chứ?" Kiếm Xích Tiêu nói.

Đạo Tử: "..." Ta cũng nghe không hiểu a!

Ta hoàn toàn nghe không hiểu mấy cái 'Ngốc ngốc, y nha nha, á lạp tác' của sư muội rốt cuộc là ý gì a!

Sư muội ta không nói tiếng người, ta cũng tuyệt vọng lắm chứ!

Lúc này, Diệp Tư mở mắt ra, nói: "Tôi vừa đồng bộ thông tin với phân thân linh quỷ trên người Thư Hàng...

Là Tam Lãng tiền bối, vừa mượn 《Nho Điển》 từ chỗ Thư Hàng đi." "Là người đàn ông đáng sợ đó sao?

Ta ấn tượng sâu sắc với hắn." Kiếm Xích Tiêu nói: "Đó là một cái bệnh nguyên thể, Đạo Tử, lát nữa ngươi nhớ tiêu độc." Đạo Tử: "..." Là vị tiểu đạo hữu gần đây được Vân Tước Tử sư tổ để mắt tới sao?

Trên thực tế, dù trải qua vô số đả kích, Nho gia vẫn luôn quan tâm tin tức về Vân Tước Tử.

Dù sao, bà ấy cũng là thầy của Thánh Nhân. "Chẳng lẽ là Vân Tước Tử sư tổ bảo hắn giao quyển sách này cho ta sao?" Đạo Tử chậm rãi nói.

Hắn đưa tay lật mở quyển 《Nho Điển》 của lão sư.

Nho gia vẫn luôn quan tâm 'Vân Tước Tử', cho nên Đạo Tử biết rõ chỗ đặc thù của Vân Tước Tử hơn bất kỳ ai.

Mọi chuyện không có khả năng, nếu là Vân Tước Tử đi làm thì đều có thể lý giải.

Bà ấy là một tồn tại đặc thù mang trong mình vô số bí mật. [Vào lúc này, Vân Tước Tử sư tổ giao quyển 《Nho Điển》 này cho ta, chẳng lẽ là vì... nó có ích cho ta?] Đạo Tử không ngừng lật xem quyển 《Nho Điển》 này.

Cuối cùng khi lật đến trang cuối cùng, hắn đột nhiên nhìn thấy một câu lời nhắn.

Câu lời nhắn này trước đó vẫn luôn ở trạng thái 'ẩn', mãi đến khi Đạo Tử đưa tay lật mở trang cuối 《Nho Điển》 mới hiện ra. "Đây là bút tích của lão sư." Giọng Đạo Tử khó giấu vẻ kích động. [Khi con nhìn thấy đoạn lời nhắn này, chứng tỏ 《Nho Điển》 đã thuận lợi được tự tay giao vào tay con.] [Ta đã bố trí một số hậu thủ, để lại cho con và các sư đệ của con.] [Chỉ là những hậu thủ này có thể sẽ có khiếm khuyết.

Cho dù là ta, cũng không thể thôi toán tương lai hoàn chỉnh đến thế.] [Những khiếm khuyết này có thể sẽ dẫn đến việc phục sinh không trọn vẹn.] [Tin rằng khi mở ra trang cuối của 《Nho Điển》, con đã tìm được đáp án.] [Cho nên, cuối cùng của cuối cùng, Đạo Tử...

Ta giao các sư đệ của con lại cho con.] Đoạn văn này có chút không liên tục.

Hiển nhiên khi Thánh Nhân viết xuống đoạn văn này đã sửa đi sửa lại, gạch đi rồi viết lại.

Thậm chí, mỗi một câu lời nhắn đều là Thánh Nhân sau khi thôi diễn lặp đi lặp lại mới viết ra. "Lão sư để lại hậu thủ cho chúng ta sao?" Trong lòng Đạo Tử chua xót.

Hắn nghĩ đến mấy vị sư đệ hiện đang ở trong thế giới Kim Liên Nho gia, mấy vị sư đệ phục sinh không hoàn mỹ, có khiếm khuyết.

Bọn họ không còn nhiều thời gian.

May mà Tống Thư Hàng cho mượn cặp 'mắt Lưu Ly' đặc thù kia, kéo dài tối đa thời gian các sư đệ tiêu tan.

Tất cả những điều này đều giống hệt như lão sư suy đoán.

Tuy đã phục sinh, nhưng phục sinh có khiếm khuyết.

Lão sư năm xưa đã thôi toán 'tương lai' đến trình độ này rồi sao?

Cứ cảm giác... như có người đang nhắc nhở lão sư về sự tích tương lai vậy.

Hoặc là, lão sư đã 'nhìn' thấy tương lai?

Mà câu nói cuối cùng. "Giao các sư đệ lại cho ta sao." Đạo Tử đưa tay, nhẹ nhàng vuốt ve 《Nho Điển》.

Đúng vậy, đáp án ngay trước mắt hắn.

Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5.

Cho dù chỉ là 'Thiên Đạo quá độ' ngắn ngủi, không có quyền hành Thiên Đạo hoàn chỉnh, không có Bất Hủ hoàn chỉnh.

Nhưng nếu chỉ là giải quyết 'khiếm khuyết phục sinh' của mấy vị sư đệ mình thì chắc vẫn có thể làm được.

Mà trong khoảnh khắc Đạo Tử khép 《Nho Điển》 lại, hắn mơ hồ cảm giác được từ trên 《Nho Điển》 hiện lên một năng lực — chính là thiên phú 'nuốt chửng tồn tại' mà lão sư Nho gia Thánh Nhân của hắn để lại. "Khế ước chứng đạo Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 đã đến rồi." Đạo Tử ngẩng đầu lên, trên mặt tràn đầy vẻ kiên nghị: "Năng lực thiên phú 'nuốt chửng tồn tại' của Nho gia Thánh Nhân nằm ngay trong quyển 《Nho Điển》 này.

Trình Lâm tiên tử, ta nguyện ý trở thành Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5." "Lời nhắn của Nho gia Thánh Nhân...

Chẳng lẽ Nho gia Thánh Nhân ngay cả tương lai cũng thôi toán đến bước này rồi sao?" Bên cạnh, Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhẹ nhàng gõ Kiếm Xích Tiêu, chậm rãi nói.

Không hổ là tồn tại trong lời đồn 'rất ngầu', ở thời đại viễn cổ đã thôi diễn đến bước này! "Thánh Nhân rất ngầu, danh bất hư truyền." Kim Cương Tự đại sư tâm phục khẩu phục. "Cho dù từng bại dưới tay hắn, nhưng hắn là người duy nhất khiến ta tâm phục khẩu phục." Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn nói — hắn vì cứu tộc nhân của mình, tự nhiên cũng từng tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo.

Mà người từng tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo, tự nhiên từng bị

Nho gia Thánh Nhân đè xuống đất ma sát. "Sẽ có nguy hiểm." Bóng dáng bộ dạng Trình Cẩu Đản lên tiếng. "Ta nguyện ý gánh chịu." Đạo Tử gật đầu nói: "Sau đó, sau khi trở thành Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5, cô cần ta giúp cô đối mặt với cái gì?" Đạo Tử là vì cứu các sư đệ, sư muội của mình.

Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn là vì giải khai lời nguyền trên người tộc nhân.

Mà bản thân 'Xích Tiêu Tử đạo trưởng' hứng thú chính là phò tá một nhiệm kỳ Thiên Đạo thượng vị.

Vậy thì Trình Lâm tiên tử cùng mấy người phí hết tâm tư thúc đẩy 'kế hoạch Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5' lại có tâm nguyện gì? "Đợi Đạo Tử đạo hữu chứng Thiên Đạo 8.5 xong, ta hy vọng đạo hữu có thể giúp ta, để những chí hữu bị 'Đạo của Viễn Cổ Thiên Đình' trói buộc được giải thoát." Trình Cẩu Đản trả lời.

Hiện nay, trong các thành viên Trường Sinh Giả của 'Viễn Cổ Thiên Đình', còn có vài vị tôn giả bị Đạo của Thiên Đình trói buộc, ở trạng thái hóa đá.

Hiện tại Thiên Đạo sụp đổ, ngay cả Thiên Đế cũng thiết cục tự mình hóa đạo tiêu tan.

Muốn để hảo hữu Thiên Đình đang hóa đá thoát thân, phục sinh, chỉ có cầu viện quyền hành của 'Thiên Đạo'. "Ta hiểu rồi." Đạo Tử khẽ gật đầu nói.

Hắn hợp tác với Trình Lâm tiên tử, Tống Đầu Gỗ cũng không phải ngày một ngày hai, biết bọn họ vẫn luôn nỗ lực để một nhóm chí hữu của 'Viễn Cổ Thiên Đình' thoát thân phục sinh từ trong 'Đạo của Thiên Đình'.

Mục tiêu này của Trình Lâm tiên tử cũng tương tự như chấp niệm của hắn và Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn, đều là vì giải cứu người mình để ý.

Những mục tiêu và chấp niệm tương tự luôn dễ dàng gây ra cộng hưởng. "Đã mục tiêu của mọi người đều đã định, vậy thì... kế hoạch Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 khi nào bắt đầu?" Đạo Tử lên tiếng.

Hắn đã có chút nóng lòng muốn chứng đạo Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5, bổ sung khiếm khuyết cho các sư đệ, sư muội của mình.

Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn cũng nóng lòng không kém: "Ta cảm thấy kế hoạch này bắt đầu càng nhanh càng tốt.

Trình Lâm tiên tử, kế hoạch này cần chúng ta làm gì?" "Tự nhiên là cần, kế hoạch này phải dựa vào mọi người đồng tâm hiệp lực...

Nếu không bằng vào sức một mình ta, không thể hoàn thành trong thời gian ngắn." Trình Cẩu Đản tiên tử nói: "Chỉ riêng việc làm cho 'Đạo của Viễn Cổ Thiên Đình' chuyển hóa sang trạng thái hoàn mỹ đã cần tốn hao lượng lớn nhân lực vật lực." "Nói cách khác, đầu tiên chúng ta phải bổ toàn 'Viễn Cổ Thiên Đình' hết mức có thể sao?" Đạo Tử nhẹ nhàng gõ lên 《Nho Điển》, trong đầu nhớ tới lô 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' mà Nho gia thu thập.

Trong tình huống cần thiết, hắn có thể ra mặt, đòi lại 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình'...

So với Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên và còn có sư muội, tầm quan trọng của mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình đương nhiên thấp hơn một chút. "Ta có một nghi vấn." Lúc này, Kim Cương Tự đại sư đột nhiên lên tiếng: "Tống đạo hữu và Trình đạo hữu, trong kế hoạch này, tại sao người 'chứng đạo' cuối cùng không phải là hai vị?

Mà lại muốn kéo Đạo Tử đạo hữu vào?" "Bần đạo cũng có nghi hoặc này." Xích Tiêu Tử đạo trưởng nhìn Trình Lâm tiên tử nói:

"Trong kế hoạch cần 'Đạo Viễn Cổ Thiên Đình hoàn mỹ + Thiên Đế', mà Tống đạo hữu và Trình Lâm tiên tử các vị hiện đang nắm giữ thân phận 'Thiên Đế' phải không?

Cho nên... kế hoạch này hà tất phải bỏ gần cầu xa, ngược lại muốn để Đạo Tử chứng đạo?" "Có phải trong đó có nguy cơ ẩn tàng lớn hơn không?" Bắc Phương Đại Đế lên tiếng. "Cho dù còn có nguy cơ tiềm ẩn thì Tống đạo hữu và Trình tiên tử các vị cứ việc nói ra.

Yên tâm, dù nguy cơ này có lớn hơn nữa, ta cũng sẽ không lùi bước." Đạo Tử nói.

Hắn là người đứng đầu Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên, sư phụ không còn, hắn phải giống như sư phụ bảo vệ tất cả đệ tử Nho gia.

Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn nói: "Nếu nguy cơ quá lớn, Đạo Tử không nguyện ý gánh vác thì...

đổi ta lên." "Không, không phải vấn đề nguy cơ ẩn tàng gì.

Sở dĩ ta không tự mình đi chứng đạo Thiên Đạo 8.5 là vì nguyên nhân thân phận cá nhân." Trình Cẩu Đản tiên tử khoát tay nói.

Mấy vị đại lão trên tượng điêu khắc đều nghi hoặc nhìn về phía Trình Cẩu Đản tiên tử. "Việc đã đến nước này, ta cũng không giấu mọi người nữa." Trình Nhị Đản (Two-Egg/Cẩu Đản 2) tiên tử mỉm cười nói: "Đừng thấy ta ở Viễn Cổ Thiên Đình xưng là Dao Trì Nữ Đế... nhưng trên thực tế, ta là thân linh quỷ." Đạo Tử: "Linh quỷ?" Bát Tí Thái Cổ Ma Đế: "Sao có thể!" Đây đúng là một tin tức bùng nổ, nếu công bố ra ngoài đủ để trở thành tin tức hàng đầu của chư thiên vạn giới!

Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu nói: "Thảo nào, bần đạo vẫn luôn cảm thấy sự tồn tại của Trình Lâm tiên tử cô rất cổ quái...

Không ngờ lại là thân linh quỷ." "Cô đã là linh quỷ thì làm sao chứng đạo Trường Sinh?" Kim Cương Tự đại sư nghi hoặc hỏi. "Bởi vì ta đặc thù a!

Chương 2924

Trong các linh quỷ, ta cũng là bộ phận đặc thù nhất.

Sự thực thì, Thiên Đế của Viễn Cổ Thiên Đình cũng có một phần được cấu thành từ linh quỷ, hắn chẳng phải vẫn chứng đạo, trở thành tồn tại mạnh nhất sau Nho gia Thánh Nhân đó sao." Trình Lâm tiên tử trả lời.

Bắc Phương Đại Đế: "!!!" Thiên Đế cũng là linh quỷ?

Điểm này tại sao Tứ Phương Đại Đế chúng ta không hề phát giác? "Chính vì ta là linh quỷ, cho nên ta không thể chứng đạo Bất Hủ — nếu ta chứng đạo Bất Hủ, sẽ ảnh hưởng đến tồn tại tương ứng kia của ta." Trình Lâm tiên tử tiếp tục tung ra tin tức bùng nổ.

Ảnh hưởng đến tồn tại tương ứng kia? "Trình Lâm tiên tử cô hiện tại là trạng thái 'có chủ'?" Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn có cảm giác không dám tin.

Trình Lâm là linh quỷ thì cũng thôi đi, cô thế mà còn là trạng thái có chủ?

Chư thiên vạn giới rốt cuộc là vị tiên tử nào có thực lực này, trở thành bản thể của Trình Lâm tiên tử?

Ai cũng biết, hình thái và giới tính của linh quỷ sẽ tương ứng với bản thể.

Trình Lâm đã là thân nữ nhi, vậy vị tương ứng với cô hẳn cũng là một vị tiên tử. "Thú vị, Trình Lâm tiên tử cô vừa nói 'không muốn ảnh hưởng đến bản thể'... nói cách khác, mục tiêu bản thể của cô là Thiên Đạo nhiệm kỳ thứ 9 đúng không?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng suy đoán — là vì lo lắng ảnh hưởng bản thể chứng đạo Thiên Đạo thứ 9, cho nên Trình Lâm tiên tử mới không đi chứng đạo Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 này? "Đúng vậy, chủ yếu là cân nhắc đến điểm này." Trình Lâm tiên tử gật đầu thừa nhận. "Vậy... kế hoạch Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 này cũng là do bản thể của Trình Lâm tiên tử cô đề xuất sao?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng tiếp tục hỏi.

Nếu quả thật như thế, vị tương ứng với Trình Lâm tiên tử vẫn luôn ẩn nấp sau màn thao túng toàn cục? "Cô ấy không có bản lĩnh này." Trình Lâm tiên tử lắc đầu nói: "Sự thực là, trạng thái của chúng ta khác với quan hệ giữa linh quỷ bình thường và bản thể.

Chúng ta từ thời đại viễn cổ đến nay vẫn luôn hành động độc lập.

Hành động, kế hoạch của chúng ta, cô ấy hoàn toàn không biết gì." "Trình Lâm tiên tử... có thể nói 'bản thể' tương ứng với cô là vị tiên tử nào không?" Đạo Tử hỏi. "Ừm, là người mọi người đều quen biết.

Về phần thân phận, xin cho phép ta tạm thời giữ bí mật.

Qua một thời gian nữa, mọi người sẽ biết." Trình Cẩu Đản tiên tử nói.

Mọi người nghe vậy liền trầm tư. "Ngoài ra kỳ thực còn một nguyên nhân — trong quá trình để các đạo hữu bị 'Đại đạo Viễn Cổ Thiên Đình' trói buộc được giải thoát, cần có 'vật thay thế' để thay thế những đạo hữu đó.

Mà chúng ta lấy sự phân liệt của chính mình làm cơ sở, chế tạo ra một lô 'vật thay thế'.

Khâu này cần chúng ta ra tay.

Đây cũng là nguyên nhân chúng ta không thể tiếp nhận Thiên Đạo 8.5." Trình Cẩu Đản tiên tử lại nói.

Bọn họ cần dùng thể phân liệt của mình, thay thế những chí hữu Viễn Cổ Thiên Đình kia.

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử suy nghĩ một lát rồi nói: "Đối với ta, chỉ cần là trợ giúp một vị Thiên Đạo tiền nhiệm, thì cũng coi như là hoàn thành tâm nguyện của mình.

Cho nên, bên ta không có vấn đề gì.

Tiếp theo, chúng ta bàn về việc làm thế nào để hoàn thiện 'đạo của Viễn Cổ Thiên Đình'?

Ta không nghiên cứu nhiều về Viễn Cổ Thiên Đình." Đối với đạo trưởng Xích Tiêu Tử mà nói, bất kể tiên tử Trình Lâm và Tống đạo hữu có phương án nào khác hay không, đều không quan trọng.

Hứng thú của ông chính là bây giờ đẩy vị Thiên Đạo thứ 8.5 lên.

Sau đó, lại tìm kiếm xem vị nào thích hợp làm Thiên Đạo thứ 9. "Ta cũng vậy." Đạo Tử ôm chặt 《Nho Điển》 nói. "Ta cũng thế." Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn gật đầu nói. "Vì để cứu ra chí hữu ở Viễn Cổ Thiên Đình, về mặt mục tiêu này, ta và tiên tử Trình Lâm là như nhau." Bắc Phương Đại Đế chậm rãi nói. "Bên ta tuy chấp niệm đã xong, nhưng chúng ta là bạn bè.

Ta có thể cung cấp sự giúp đỡ.

Hơn nữa, ta cũng muốn chứng kiến sự ra đời của Thiên Đạo thứ 8.5." Đại sư Kim Cương Tự chắp tay nói. "Đầu tiên, chúng ta cần phải mang về 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' càng nhiều càng tốt." Tiên tử Trình Lâm nói.

Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn khẽ nhíu mày nói: "Cần phải mang về toàn bộ sao?

E là không dễ...

Năm đó Viễn Cổ Thiên Đình vỡ quá nát, mảnh vỡ phân bố khắp chư thiên vạn giới." "Không cần mang về toàn bộ, để thực hiện 'kế hoạch Viễn Cổ Thiên Đình hoàn mỹ' chỉ cần có hơn một nửa 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' là đủ rồi.

Mà chúng ta cũng vẫn luôn thu thập và tái tạo 'Viễn Cổ Thiên Đình'.

Bây giờ, chắc chỉ cần mang về thêm một phần năm 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' là đủ.

Ừm, cố gắng kéo về những mảnh vỡ quan trọng của 'Viễn Cổ Thiên Đình', một mảnh ở vị trí quan trọng của Thiên Đình bằng mấy chục mảnh thông thường." Tiên tử Trình Cẩu Đản giải thích. "Vậy thì... ta về Nho gia một chuyến." Đạo Tử đứng dậy, nói: "Sau khi 'Viễn Cổ Thiên Đình' bị phá diệt, Nho gia đã thu thập rất nhiều mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình.

Lần trước bị Thiên Đế dùng kim thân của bốn vị sư đệ ta đổi đi một ít, nhưng vẫn còn một phần đã được chuyển đến thế giới Kim Liên của Nho gia.

Ta đi ngay đây, mang những mảnh vỡ Thiên Đình này đến." "Nếu về thì có muốn mang chút quà về Nho gia không?" Tiên tử Diệp Tư đột nhiên nói: "Ngày mai là đêm Tiểu niên ở hiện thế rồi, là một ngày rất đặc biệt đó." "Tết sao?" Đạo Tử dường như chìm vào hồi ức xa xôi.

Nét mặt y lộ ra nụ cười dịu dàng.

Một lúc sau, y khẽ thở dài: "Ta đi rồi về ngay." Dứt lời, Đạo Tử trực tiếp mở không gian, chân thân rời đi, độn đến lối vào thế giới Kim Liên của Nho gia. "Ta cũng từng thu thập một phần mảnh vỡ Thiên Đình, ta đi lấy ngay đây." Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn nói.

Tộc Vực Ngoại Thiên Ma của bọn họ thực ra đều có thói quen thu thập bảo vật.

Ngay cả khi bị nguyền rủa, mất trí, thói quen này vẫn được giữ lại...

Đây cũng là sự thật về việc rất nhiều Vực Ngoại Thiên Ma sau khi bị coi là BOSS hoang dã để farm sẽ rớt ra rất nhiều bảo vật.

Bát Tí Thái Cổ Ma Tôn cũng xé rách không gian, bước qua không gian mà đi. "Nếu là mảnh vỡ Thiên Đình... có cần ta đi gặp 'Kim Quái' không?" Bắc Phương Đại Đế nhìn về phía tiên tử Trình Lâm, lên tiếng hỏi.

Việc Kim Quái chứng đạo trường sinh và kế thừa 'vị trí Thiên Đế', Trình Lâm và Bắc Phương Đại Đế đều đã biết.

Trong tay tân Thiên Đế Kim Quái, nắm giữ một lượng lớn mảnh vỡ Thiên Đình.

Chỉ là hiện tại, muốn từ trong tay hắn, người đang là 'tân Thiên Đế', đòi lại phần 'mảnh vỡ Thiên Đình' này, e là không dễ dàng như vậy. "Bên Kim Quái, ta sẽ đích thân nói chuyện với hắn.

Kế hoạch của chúng ta, có thể sẽ cần sự trợ giúp của Kim Quái." Tiên tử Trình Cẩu Đản chậm rãi nói.

Kim Quái là 'người thừa kế Thiên Đế' chính thống, kế hoạch Thiên Đạo 8.5 của họ dù thế nào cũng không thể tránh mặt hắn. "Được, bên Kim Quái do ngươi lo.

Vậy ta đi gặp tiểu hữu Bá Tống vậy...

Trong tay Bá Tống cũng có một phần mảnh vỡ Thiên Đình.

Hơn nữa, cũng đến lúc đón con rùa nhà ta về rồi." Trên gương mặt lạnh lùng của Bắc Phương Đại Đế, thoáng hiện lên một nụ cười dịu dàng.

Sông băng vạn năm đột nhiên nở nụ cười, vừa lạnh lại vừa ấm. "Khoan đã, Bắc Phương Đại Đế.

Bên Thư Hàng giao cho ta được không?" Xích Tiêu Kiếm đột nhiên đề nghị: "Ta và Thư Hàng quan hệ thân thiết lắm, ta mà bàn với cậu ấy thì chắc sẽ dễ nói chuyện hơn.

Hơn nữa, lúc trước ta cảm ứng được 'tâm ma' của mình đột nhiên biến mất, vừa hay ta cũng phải đi hỏi Tống Thư Hàng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Xích Tiêu Kiếm bây giờ có một sự thôi thúc không thể chờ đợi muốn đi gặp Bá Tống.

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử: "..." "Vậy, hay là cùng đi?" Bắc Phương Đại Đế nói. "Xích Tiêu Tử, vậy ta và Bắc Phương Đại Đế đi một chuyến, được không?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Đạo trưởng Xích Tiêu Tử: "..." "Ta cũng đi cùng một chuyến." Diệp Tư đứng dậy, cô khẽ phủi váy nói: "Sắp Tết rồi, tôi muốn cùng Thư Hàng đón xong cái Tết này." Cái Tết này, không biết chừng là cái Tết cuối cùng cô đón cùng Tống Thư Hàng.

Khi kế hoạch Thiên Đạo thứ 8.5 của Trình Lâm và Tống đạo hữu triển khai, cô với tư cách là người phát ngôn của tiên tử Trình Lâm, không thể tránh khỏi bị cuốn vào trong đó.

Cho nên, cô đặc biệt trân trọng cơ hội đón Tết lần này. "Đi đường cẩn thận." Tiên tử Trình Cẩu Đản khẽ xoa đầu Diệp Tư. "Đi đi." Đạo trưởng Xích Tiêu Tử thở dài một hơi, nói với Xích Tiêu Kiếm.

Trong hư không lại có một cánh cửa không gian mở ra.

Xích Tiêu Kiếm, Bắc Phương Đại Đế, Diệp Tư cả ba cùng rời đi, trực tiếp độn đến vị trí của Tống Thư Hàng. .....

Toàn bộ tổng bộ của 【Liên minh Thiên Đạo phải hạ đài】 đột nhiên trở nên vắng vẻ. "Ngoài việc thu thập 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình', còn có chuyện gì mà chúng ta có thể giúp được không?" Đạo trưởng Xích Tiêu Tử thở dài một hơi, nhìn về phía tiên tử Trình Lâm hỏi. "Ta cũng muốn hỏi như vậy." Đại sư Kim Cương Tự gật đầu phụ họa. "Ừm, nghịch chuyển 'Viễn Cổ Thiên Đình + Thiên Đế', để Đạo Tử trở thành Thiên Đạo thứ 8.5, quá trình này cần có sức mạnh của thiên kiếp phối hợp.

Cho nên, chúng ta cần tìm một vị hậu bối đáng tin cậy hoặc là thành viên đáng tin, loại sắp độ kiếp ấy...

đến lúc đó, chúng ta mượn thiên kiếp của họ dùng một chút." Tiên tử Trình Lâm nói.

Bọn họ chỉ cọ ké thiên kiếp một chút, sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến uy lực của thiên kiếp.

Chương 2925

"Thành viên độ thiên kiếp?" Đạo trưởng Xích Tiêu Tử trầm ngâm.

Ông nghĩ đến Thông nương.

Năm đó đầu óc ông nóng lên, cảm thấy Thông nương có 'tư chất Thiên Đạo', bây giờ chắc vẫn còn ở trên người Bá Tống đạo hữu.

Nói đến, con gái của Lý Thiên Tố là Lý Âm Trúc, người có duyên phận ngắn ngủi với ông, chắc cũng đang ở chỗ Bá Tống. "Hay là, mình cũng đi gặp Bá Tống xem sao." Đạo trưởng Xích Tiêu Tử thầm nghĩ. .....

Chỗ của Tống Thư Hàng. "Kẹt ở khoảng 98% tiến độ." Tống Thư Hàng nhíu mày, nhìn vào 'đạo văn Cửu Chuyển' trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trong tay.

Lúc này, cường độ tiên nguyên trong cơ thể Tống Thư Hàng dâng trào, đã một hơi phá vỡ cực hạn của 'Kiếp Tiên cửu phẩm thông thường', đạt đến tiêu chuẩn của một 'Nhược Trường Sinh Giả' như loại 'Kiếp Tiên Trảm Tam Thi' thời thái cổ.

Nhưng 'đạo văn Cửu Chuyển' của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại không đột phá theo.

Điều này khác với dự tính của cậu. "Lẽ nào, phải đợi mình thật sự bước ra con đường của chính mình, tiến thêm nửa bước ở cảnh giới Kiếp Tiên, trở thành 'Trường Sinh Giả' rồi mới có thể hoàn thành Cửu Chuyển?

Hoặc là... lẽ nào phải đợi mình chứng đạo Bất Hủ?" Tống Thư Hàng nhíu mày.

Nhưng bất kể là cảnh giới Trường Sinh Giả, hay là Bất Hủ Thiên

Đạo, đều không phải nói lên là lên được!

Đang suy nghĩ, bên cạnh cậu có một cánh cửa không gian mở ra. "Thư Hàng, ta, Xích Tiêu Kiếm, lại về rồi đây!" Giọng của tiền bối Xích Tiêu Kiếm vang lên.

Theo sau, còn có Bắc Phương Đại Đế với vẻ mặt lạnh lùng, và một vị tiên tử suýt nữa bị Tống Thư Hàng vô thức lướt qua.

Lúc này, bọn họ đều là chân thân từ 'không gian đặc thù' đó ra, không còn bị ảnh hưởng bởi hiệu ứng 'chặt đứt căn nguyên'. "Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, tiền bối Bắc Phương, sao các ngài lại đến đây?" Tống Thư Hàng tiến lên đón. "Đương nhiên là đến tìm ngươi rồi!" Tiền bối Xích Tiêu Kiếm quen đường quen lối treo mình lên hông Tống Thư Hàng, treo ngay ngắn bên cạnh Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, nói: "Lúc trước ta đột nhiên cảm giác được tâm ma của mình bỗng dưng biến mất, nên nghĩ đến đây tìm ngươi...

Kết quả Xích Tiêu Tử không chịu cho ta đi.

Ta khó khăn lắm mới tìm được một cái cớ, mới đến gặp ngươi được." Dứt lời, Xích Tiêu Kiếm không ngừng dùng chuôi đao của mình va vào bên hông Tống Thư Hàng, ẩn ý ám chỉ.

Trước đây nó để 'Tâm ma Xích Tiêu Kiếm' lại bên cạnh Tống Thư Hàng, mỗi khi Tâm ma Xích Tiêu Kiếm chịu đựng mấy trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》, bản thể Xích Tiêu Kiếm cũng có thể cảm ứng được từ xa một chút, hưởng thụ một chút.

Nhưng mà, cảm ứng từ xa qua tâm ma làm sao sướng bằng tự mình nhận 《Dưỡng Đao Thuật》?

Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội, nó không thể chờ đợi được mà muốn hưởng thụ một chút mát-xa đã lâu không có. "Tiền bối, tôi dời vị trí eo đi rồi, ngài đừng gõ... bên trong này là rỗng." Tống Thư

Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Thần kinh rỗng cái gì chứ!

Ai quan tâm đến eo của ngươi hả?

Ta có ý đồ gì với eo của ngươi đâu, eo ngươi rỗng hay không rỗng thì liên quan gì đến ta?

Với lại, một thằng đàn ông như ngươi mà vị trí eo lại rỗng, thân thể ngươi không hư sao? "Ong~" Lúc này Cửu Tu Phượng Hoàng Đao khẽ kêu lên với Xích Tiêu Kiếm, giống như chào hỏi người bạn lâu ngày không gặp. "Ong ong~ Một thời gian không gặp...

Hả?

Khoan đã, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao ngươi vậy mà đã Bát Chuyển gần đến Cửu Chuyển?" Xích Tiêu Kiếm đột nhiên ngẩn ra.

Nó và tâm ma ở bên cạnh Tống Thư Hàng lâu như vậy, đối với món đạo khí đặc thù 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' này cũng khá hiểu rõ.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao mỗi một chuyển, đều cần 'đao chủ' đời trước hoàn thành, rồi mới truyền thừa cho đao chủ đời sau.

Mà đao chủ đời trước Bát Tu lại là con hành ngốc do đạo trưởng Xích Tiêu Tử nhất thời hứng khởi bồi dưỡng.

Con hành ngốc hoàn thành Bát Chuyển, vậy chẳng phải là nói... con hành ngốc đó đã tấn thăng Cửu phẩm? "Chết tiệt!

Lẽ nào Thông nương đã thức tỉnh?" Xích Tiêu Kiếm ngẩn người nói.

Lẽ nào con hành ngốc đó thật sự như Xích Tiêu Tử dự đoán, có tư chất Thiên Đạo? "Thực ra, chuyện này cũng có liên quan đến việc tâm ma của tiền bối Xích Tiêu Kiếm ngài mất tích." Tống Thư Hàng nói:

"Không lâu trước, tâm ma của ngài, phân thân của tôi, Thông nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đều mất tích." Xích Tiêu Kiếm: "Sau đó thì sao?" "Hiện tại chỉ có Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trở về, sau đó ngài cũng thấy rồi đó, nó hiện tại đã hoàn thành Bát Chuyển, tôi đang tế luyện cho nó, hoàn thành khâu cuối cùng của Cửu Chuyển." Tống Thư Hàng nói.

Xích Tiêu Kiếm: "..." Suy nghĩ một lát, Xích Tiêu Kiếm lại hỏi: "Có khi nào là Thông nương xảy ra chuyện, sau đó Cửu Tu Phượng Hoàng Đao giữa đường tìm một vị Kiếp Tiên cửu phẩm làm 'Bát Tu', hoàn thành tế luyện Bát Chuyển không?" "Không, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao xác định người hoàn thành 'tế luyện Bát Chuyển' là Thông nương." Tống Thư Hàng nói. "Ngửa mặt nhìn trời." Xích Tiêu Kiếm nói: "Thư Hàng, ta cần bình tĩnh một chút.

Tốt nhất là để ta có thể thả lỏng toàn thân, sau đó bình tĩnh lại cho thật tốt." Tống Thư Hàng: "..." Tiền bối ngài có gì cứ nói thẳng đi, cứ ẩn ý để tôi đoán thế này, mệt quá?

Tống Thư Hàng hất tóc, mái tóc dài hóa thành một trăm bàn tay, đồng thời ấn lên người Xích Tiêu Kiếm... trong đó có một phần rơi lên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 bùng nổ.

Ánh sáng chói mắt, giống như 'đánh thánh quang', đánh một vầng thánh quang khổng lồ lên phần eo của Tống Thư Hàng, khiến khung cảnh trở nên kỳ quái.

Đôi khi cái thứ gọi là thánh quang, thêm vào ngược lại càng khiến người ta liên tưởng.

Ba giây sau.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao không động đậy, không phát ra một tiếng động nào, lẳng lặng treo trên hông Tống Thư Hàng.

Bắc Phương Đại Đế bên cạnh khóe mắt giật giật.

Đại Đế cảm thấy, Xích Tiêu Kiếm này hình như không còn họ Xích Tiêu nữa, mà phải đổi sang họ Tống rồi.

Ngoài ra, khi Tống Thư Hàng bùng nổ 《Dưỡng Đao Thuật》, phóng thích sức mạnh tiên nguyên của mình, Bắc Phương Đại Đế đã cảm ứng rõ ràng được cảnh giới của Tống Thư Hàng lúc này — cảnh giới Kiếp Tiên Trảm Tam Thi!

Kiếp Tiên Trảm Tam Thi, đây là đã vượt qua cực hạn của 'Kiếp Tiên thông thường', tiến vào trình độ 'Nhược Trường Sinh Giả' rồi!

Đột nhiên, Bắc Phương Đại Đế cảm thấy cổ họng mình như bị bánh nếp nghẹn lại.

Lúc ta bế quan, thật sự chỉ có mấy tháng, chứ không phải mấy nghìn năm?

Đang suy nghĩ, bên cạnh truyền đến giọng nói vui mừng của con rùa nhà mình. "Chủ nhân, ngài xuất quan rồi!!" Rùa tiền bối vui vẻ gọi.

Bắc Phương Đại Đế quay đầu lại, nhìn con rùa nhà mình với vẻ hài lòng — may quá, con rùa nhà mình không giống Xích Tiêu Kiếm. "Chủ nhân, nhân lúc ngài khó khăn lắm mới xuất quan một chuyến, mau giải phong ấn trên người ta đi!" Rùa tiền bối xoay tròn đáp vào lòng Bắc Phương Đại Đế, nói: "Bị áp chế ở cảnh giới Bát phẩm, ta cảm thấy mình trong số bao nhiêu món đồ phụ trợ, đều không phát huy được tác dụng, không thể phát huy ra thực lực Cửu phẩm Kiếp Tiên, đúng là đang kéo chân sau." Bắc Phương Đại Đế: "???" Đồ phụ trợ?

Nhiều món đồ phụ trợ? "Yên tâm đi, Thiên Đạo đã sụp đổ, thời kỳ hỗn loạn động đãng đã kết thúc, ta sẽ giải phong ấn cho ngươi ngay." Bắc Phương Đại Đế sắc mặt không đổi, lạnh lùng nói.

Ông đưa tay ấn lên người con rùa nhà mình, bắt đầu giải phong ấn áp chế cảnh giới trên người nó, phóng thích thực lực Cửu phẩm của nó. "À phải rồi, chủ nhân.

Ngài bây giờ, là chủ nhân nào của ta vậy?" Cùng lúc phong ấn cảnh giới trên người Rùa tiền bối được giải khai, nó đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Ngoài 'Bắc Phương Đại Đế' được Tống Thư Hàng hồi sinh, trong thế giới màu vàng của tên Tống Mộc Đầu đó, dường như còn có một vị 'Bắc Phương Đại Đế' lạnh như băng nữa. "Ta đã biết phong ấn trên lưng ngươi, ngươi nói ta là ai?" Khóe miệng Bắc Phương Đại Đế lộ ra một tia dịu dàng, khẽ vỗ vỗ mai rùa. "Vậy... chủ nhân, ngài đã tiếp xúc với vị Đại Đế kia chưa?" Cảnh giới của Rùa tiền bối bắt đầu được phóng thích, chậm rãi tăng trở lại Cửu phẩm. "Về một 'ta' khác, thực ra không cần phải lo lắng nữa.

Qua một thời gian nữa, hắn sẽ hợp đạo với 'đạo của Thiên Đình', hóa thành một khâu trong 'kế hoạch bổ khuyết'.

Thực ra, cái 'ta' khác đó, vốn dĩ không phải là ta." Bắc Phương Đại Đế giải thích.

Đó là cái vỏ cũ mà ông đã lột ra nhờ 'cái chết'. "Và lần này ta đến đây, cũng có liên quan đến chuyện này." Bắc Phương Đại Đế nhìn về phía Tống Thư Hàng, nói: "Thư Hàng, lần này ta đến, là muốn mượn ngươi một thứ." "Tiền bối Bắc Phương cứ nói." Tống Thư Hàng nói.

Bắc Phương Đại Đế từng giúp cậu rất nhiều, nếu cậu có thể giúp được Đại Đế, cũng sẽ cố gắng hết sức. "Ta muốn mượn 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' dùng một chút." Bắc Phương Đại Đế nói: "Yên tâm, một khi dùng xong, ta đảm bảo hoàn trả nguyên vẹn.

Hơn nữa, sau khi việc thành, chúng ta còn có thể giao thêm 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' cho ngươi, coi như là thù lao mượn mảnh vỡ Thiên Đình." Điều kiện mà Bắc Phương Đại Đế đưa ra rất hấp dẫn.

Nhưng mà, Tống Thư Hàng có hơi lúng túng nói: "Tiền bối, không phải tôi không muốn cho mượn... mà là 'mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình' sau khi vào thế giới hạt nhân của tôi, thì đã dung hợp làm một với thế giới hạt nhân của tôi rồi.

Tôi dù muốn cho mượn, cũng không cho mượn được." Bắc Phương Đại Đế vân vê cằm, trầm mặc.

Ông dường như đang âm thầm giao lưu với ai đó.

Hồi lâu sau.

Bắc Phương Đại Đế lại nói: "Nếu đã như vậy, vậy thế giới hạt nhân của Thư Hàng ngươi có thể cho chúng ta mượn để tiến hành một nghi thức không?

Đến lúc đó chúng ta sẽ chuyển mảnh vỡ Thiên Đình đến thế giới hạt nhân của ngươi để hoàn thành nghi thức.

Yên tâm, chúng ta sẽ không can thiệp vào sự vận hành thế giới hạt nhân của ngươi.

Nếu cần thiết, ngươi có thể hạn định phạm vi và quyền hạn mở của thế giới hạt nhân." Tống Thư Hàng: "Tiến hành nghi thức trực tiếp trong thế giới hạt nhân của tôi?" Mang mảnh vỡ Thiên Đình vào thế giới hạt nhân của tôi?

Tiền bối, các ngài đang muốn đưa bánh bao thịt cho chó sao?

Tống Thư Hàng biết thế giới hạt nhân của mình có cái tật âm thầm "chôm" mất 'đạo của Thiên Đình'.

Chương 2926

Tống Thư Hàng không muốn hại Bắc Phương Đại Đế — lỡ như 'đạo của Thiên Đình' bên trong những mảnh vỡ mà Bắc Phương Đại Đế bọn họ chuyển vào 'thế giới hạt nhân' bị chôm mất, ảnh hưởng đến kế hoạch của Bắc Phương Đại Đế bọn họ, Tống Thư Hàng sẽ áy náy trong lòng. "Không được sao?" Bắc Phương Đại Đế thấy bộ dạng khó xử của Tống Thư Hàng, liền hỏi. "Với giao tình của tôi và tiền bối Bắc Phương, cho mượn 'thế giới hạt nhân' một chút đương nhiên là không có vấn đề gì.

Thế giới hạt nhân của tôi cũng chẳng có gì không thể cho người khác thấy.

Chỉ là... nếu 'mảnh vỡ Thiên Đình' vào thế giới hạt nhân của tôi, rất có khả năng sẽ mất đi một vài thứ." Tống Thư Hàng nhắc nhở. "Mất đi thứ gì?

Ngươi lo 'mảnh vỡ Thiên Đình' sau khi vào thế giới hạt nhân, bị dung hợp thì không thể mang ra ngoài được sao?" Bắc Phương Đại Đế an ủi: "Điểm này ngươi không cần lo lắng, thực ra đợi kế hoạch hoàn thành, phần 'mảnh vỡ Thiên Đình' đó đều có thể để lại cho ngươi.

Chỉ có một phần mảnh vỡ Thiên Đình quan trọng, đến lúc đó ngươi chú ý một chút là không có vấn đề gì." "Không, tôi lo không phải chuyện này." Tống Thư Hàng nói thẳng: "Thế giới hạt nhân của tôi, có thể sẽ rút đi 'đạo của Thiên Đế' trên 'Viễn Cổ Thiên Đình'." Bắc Phương Đại Đế: "!!!" Cái thứ mang tính khái niệm như 'đạo của Thiên Đình' mà cũng sẽ bị rút đi?

Nếu thật sự là như vậy, thì gay go rồi.

Bởi vì 'kế hoạch Thiên Đạo thứ 8.5' mà Trình Lâm và Tống Mộc Đầu đề cập, cần phải có sự kết hợp hoàn chỉnh của 'đạo của Viễn Cổ Thiên Đình + Thiên Đế' mới có thể thi triển.

Nếu đạo của Thiên Đình đều bị thế giới hạt nhân rút đi, thì 'kế hoạch Thiên Đạo thứ 8.5' còn làm cái gì nữa? "Về phương diện này ngươi không thể khống chế một chút sao?" Bắc Phương Đại Đế hỏi. "Tôi có thể cưỡng ép khống chế... nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, nếu vào lúc tôi không để ý, thế giới hạt nhân có thể sẽ theo bản năng mà rút đi 'đạo của Thiên Đình'.

Giống như đặt vật dễ cháy vào lửa, thì sẽ bị đốt cháy vậy." Tống Thư Hàng rào trước đón sau. "Đau đầu thật." Bắc Phương Đại Đế xoa xoa mi tâm.

Đại Đế lại lần nữa chìm vào im lặng.

Ông lại đang liên lạc từ xa với ai đó.

Tống Thư Hàng lẳng lặng đợi Bắc Phương Đại Đế trả lời.

Lúc này, ánh mắt của Bạch tiền bối đột nhiên rơi vào vị trí sau lưng Tống Thư Hàng. "Sao vậy?

Bạch tiền bối?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ừm, muốn ăn nhân gì?" Bạch tiền bối đột nhiên lại hỏi.

Bạch tiền bối vẫn còn nghĩ đến chuyện bánh bao sao?

Tống Thư Hàng cười nói: "Hay là, cho tôi một cái nhân tâm ma đi?" "Ta không nói chuyện với ngươi." Bạch tiền bối nói.

Tống Thư Hàng: "???" Dù nói vậy, Bạch tiền bối vẫn lấy ra một chiếc bánh bao nhân tâm ma từ trong túi, đưa cho Tống Thư Hàng.

Sau đó, Bạch tiền bối lại lấy một chiếc bánh bao 'nhân tà vọng', đưa về phía sau lưng Tống Thư Hàng. "Cảm ơn Bạch tiền bối." Một giọng nói mềm mại vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Cho đến lúc này, Tống Thư Hàng mới phát hiện có một vị tiên tử đang lơ lửng trên không trung.

Nửa người cô tựa vào lưng Tống Thư Hàng, nửa người còn lại bay phấp phới như một lá cờ.

Tiên tử nhận lấy chiếc bánh bao Bạch tiền bối đưa tới, hai tay chống lên vai Tống Thư Hàng, cằm đặt lên đầu Tống Thư Hàng, từng miếng nhỏ gặm bánh bao.

Gặm gặm, cô còn thổi hơi vào sợi ngốc mao của Sở các chủ.

Ngốc mao của Sở các chủ: "..." Thấy Tống Thư Hàng chú ý đến mình, vị tiên tử lơ lửng giữa không trung mỉm cười duyên dáng: "Ừm, Thư Hàng, chúc mừng năm mới sớm nhé." "Chúc mừng năm mới." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Cậu cảm thấy mình và vị tiên tử này như là một thể, thân mật không khoảng cách, không hề có cảm giác xa lạ. "Năm nay muốn quà gì?" Thế là, Tống Thư Hàng rất tự nhiên lên tiếng hỏi. "Năm nay muốn quà gì?" Vị tiên tử đang tựa trên đầu cậu cũng tự nhiên lên tiếng hỏi.

Hai người tư duy dường như đang ở trạng thái đồng bộ. "Thôi bỏ đi, quà thì cứ để tôi tự nghĩ rồi tặng." Tiên tử xua xua tay.

Tống Thư Hàng mỉm cười, gật gật đầu. "Theo cảnh giới của ngươi không ngừng tăng lên... bên ta chịu ảnh hưởng cũng càng ngày càng lớn.

Thêm một thời gian nữa, e là tư duy của ngươi và ta sẽ hoàn toàn đồng bộ." Tiên tử vừa khổ não lại có chút vui vẻ. "Ngươi và ta vốn là một thể." Tống Thư Hàng đột nhiên nhớ đến câu thoại khi 'Trảm Tam Thi' này. "Sai sai sai, là ngươi và ta cuối cùng sẽ là một thể, nhưng vốn không phải là một thể." Tiên tử cắn mạnh một miếng bánh bao.

Ngốc mao của Sở các chủ: "..." "Đợi chuyện lần này kết thúc, ta sẽ đi tìm Tô Thị A Thập Lục." Tiên tử lại nói.

Tống Thư Hàng: "???" "Ta và Tô Thị A Thập Lục cũng đã ký hợp đồng, thân thể của cô ấy cũng thuộc về ta." Tiên tử đắc ý nói.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe thấy lời này, cuối cùng cũng tìm được lời thoại, cô giang rộng đôi cánh như hạc trắng: "Các ngươi đều là đôi cánh của ta!" Tống Thư Hàng nghe thấy lời của tiên tử, đột nhiên não giật một cái: "Ngươi muốn thân thể nào của A Thập Lục?" 'Tiểu Thập Lục' mà Tô Thị A Thập Lục phân liệt ra chắc phải có đến hàng trăm người chứ?

Tiên tử nghe thấy lời của Tống Thư Hàng, ngược lại hơi ngẩn ra.

Trong nhất thời cô không thể bắt được lời của Tống Thư Hàng.

Không nói chuyện tiếp được nữa.

Nhưng mà, A Thập Lục có nhiều 'Tiểu Thập Lục' như vậy, quả thật rất thú vị! .....

Lúc này, Bắc Phương Đại Đế bên cạnh vẫn luôn im lặng cuối cùng cũng kết thúc cuộc liên lạc từ xa. "Tiểu hữu Thư Hàng, bên ta đã bàn xong rồi.

Chuyện thế giới hạt nhân sẽ hấp thu 'đạo của Thiên Đình', vấn đề không lớn.

Nhưng khi nghi thức triển khai, vẫn hy vọng ngươi có thể cố gắng kiềm chế 'thế giới hạt nhân' một chút, được không?" Bắc Phương Đại Đế hỏi. "Nếu các tiền bối Bắc Phương không để ý, vậy tôi sẽ cố gắng giúp đỡ." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Khi các ngài bắt đầu nghi thức, tôi sẽ cố gắng khống chế thế giới hạt nhân." Sau việc này có thể nhận được một lô 'mảnh vỡ Thiên Đình', thế giới hạt nhân lại có thể chôm được một phần 'đạo của Thiên Đình', mà lại còn giúp được tiền bối Bắc Phương... món quà năm mới như vậy, Tống Thư Hàng đương nhiên sẽ không từ chối. "Được, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy.

Ta cũng phải về một chuyến, nhắm vào đặc tính thế giới hạt nhân của ngươi, để điều chỉnh một chút đối với 'mảnh vỡ Thiên Đình'." Bắc Phương Đại Đế gật đầu nói.

Dứt lời, ông vẫy vẫy tay với con rùa nhà mình: "Đi nào~" "Chủ nhân, ta phải ở lại bên cạnh Bá Tống một thời gian.

Thông nương mất tích rồi, ta phải hỗ trợ Bá Tống tìm Thông nương về trước." Rùa tiền bối lên tiếng nói: "Thông nương là bạn tốt của ta." Bắc Phương Đại Đế: "..." "Chủ nhân đừng lo cho an nguy của ta, ta bây giờ đã hồi phục cảnh giới Cửu phẩm rồi.

Hơn nữa, dù sao mấy ngày nữa ngài cũng phải qua đây mượn thế giới hạt nhân của Bá Tống, không cần phải nhớ nhung ta đâu." Rùa tiền bối lại nói.

Bắc Phương Đại Đế: "..." Rùa tiền bối thật sự đang lo lắng cho Thông nương.

Đại Đế đành phải một mình rời đi trước.

Không lâu sau khi Đại Đế rời đi, có mấy bóng người xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Kim Quái đảo chủ, Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử, Bạch Cốt tiên cơ. "Thư Hàng, vừa rồi có phải tiền bối Bắc Phương đã đến không?" Bạch Cốt tiên cơ lên tiếng hỏi. "Ừm." Tống Thư Hàng gật đầu nói. "Tiền bối Bắc Phương cũng đến để rèn sắt sao?" Bạch Cốt tiên cơ lại hỏi. "Không, là đến mượn mảnh vỡ Thiên Đình." Tống Thư Hàng trả lời.

Kim Quái đảo chủ: "Mảnh vỡ Thiên Đình..." "À phải rồi, tôi nhớ trong tay đảo chủ tiền bối cũng có rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình." Tống Thư Hàng nói.

Kim Quái đảo chủ: "Ngươi không phải là còn muốn nhắm đến mảnh vỡ Thiên Đình trong tay ta chứ?" Ta dù sao cũng là tân nhiệm Thiên Đế, cho ta chút mặt mũi đi!

Trong lúc Kim Quái đảo chủ nói chuyện, lực vuốt ve con thỏ cũng vô tình mạnh hơn một chút, con thỏ trong tay bất mãn kêu lên một tiếng. "Đảo chủ tiền bối ngài hiểu lầm rồi." Tống Thư Hàng vội vàng xua tay nói: "Thực ra tôi đối với 'mảnh vỡ Thiên Đình' yêu cầu không lớn lắm, tôi chỉ dùng chúng để mở rộng tiểu thế giới của mình thôi.

Bây giờ thế giới hạt nhân của tôi đã đủ lớn rồi...

Cho nên, ngài không cần lo tôi sẽ nhắm đến mảnh vỡ Thiên Đình của ngài đâu." Hơn nữa Kim Quái đảo chủ còn là Thiên Đế đời thứ hai do Đát Đát Tử chọn, về danh nghĩa tất cả 'mảnh vỡ Thiên Đình' đều thuộc về hắn.

Mà với tính cách của Tống Thư Hàng, cũng không thể nào đi cướp bảo vật của người mình.

Kim Quái đảo chủ: "..." Vậy sau này lỡ ngươi đột nhiên muốn mở rộng tiểu thế giới nữa, có lại nhắm đến 'Thiên Đình' của ta không? "Hơn nữa, lần này người muốn mượn 'mảnh vỡ Thiên Đình' cũng không phải tôi, mà là một nhóm của Bắc Phương Đại Đế." Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Bạch Cốt tiên cơ bên cạnh tò mò hỏi: "Nói đi nói lại, Bắc Phương Đại Đế đến mượn mảnh vỡ Thiên Đình để làm gì?

Lẽ nào Đại Đế cũng muốn tái lập Thiên Đình sao?" "Bắc Phương Đại Đế và Tứ Phương Đại Đế còn lại, ai nấy đều rất cổ quái.

Ta cảm giác, bọn họ sẽ không có ý định tái tạo Thiên Đình đâu." Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử lên tiếng nói.

Cô luôn cảm thấy, trước khi Thiên Đình bị hủy diệt năm xưa, Tứ Phương Đại Đế và Kim Long Thủy Tổ cùng mấy vị nguyên lão năm đó cùng Thiên Đế thành lập Thiên Đình, đều rất thần bí.

Ví dụ như Kim Long Thủy Tổ, vào trung kỳ của Viễn Cổ Thiên Đình, gần như chỉ treo danh ở 'Thiên Đình', rất ít khi quay về. "Các đạo hữu Bắc Phương họ có một kế hoạch lớn..." Lúc này, tiền bối Xích Tiêu Kiếm treo trên hông Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng.

Ánh mắt của Ngốc mao của Sở các chủ, Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử, Bạch Cốt tiên cơ và những người khác đều tập trung vào Xích Tiêu Kiếm — suýt nữa thì quên mất, Xích Tiêu Kiếm vừa rồi là cùng Bắc Phương Đại Đế đến.

Bọn họ trước đó rõ ràng là ở cùng nhau, có thể là một nhóm nhỏ. "Kế hoạch gì?

Lẽ nào đạo trưởng Xích Tiêu Tử cũng tham gia kế hoạch này?" Bạch Cốt tiên cơ tò mò hỏi. "Chắc là một kế hoạch tự cứu mình, chi tiết cụ thể ta không tiện tiết lộ...

Nhưng mà, một lát nữa chắc sẽ có người tìm đến ngươi, Kim Quái đạo hữu." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Chương 2927

"Quả nhiên vẫn là muốn nhắm đến mảnh vỡ Thiên Đình của ta?" Kim Quái đảo chủ vuốt ve con thỏ: "Nhưng bất kể là ai đến, muốn mượn mảnh vỡ Thiên Đình, đều không có cửa." "Nói đi nói lại...

đảo chủ tiền bối, ngài bây giờ rời khỏi đảo Thần Bí, cứ ở bên tôi tán gẫu, vậy đảo Thần Bí của ngài bây giờ chẳng phải là cửa đang mở toang sao?

Nếu lúc này, có người muốn 'mượn' đảo Thần Bí, trực tiếp mang nó đi thì sao." Thạch Bi đạo hữu ở bên hông kia của Tống Thư Hàng không nhịn được nhắc nhở.

Kim Quái đảo chủ: "!!!" Đúng vậy, Bắc Phương Đại Đế và Tống Thư Hàng quen biết nhau, nên mới đến 'mượn' mảnh vỡ Thiên Đình.

Nhưng đồng đội khác của Bắc Phương Đại Đế và mình lại không nhất định quen biết, lỡ đối phương muốn cưỡng ép mượn mảnh vỡ Thiên Đình, trực tiếp nhắm đến đảo Thần Bí của hắn thì sao? "Ta phải về một chuyến rồi." Kim Quái đảo chủ xoa xoa mi tâm.

Mặc dù trên đảo bây giờ còn có 'Kim Long Thủy Tổ' và một vị đạo hữu khác giỏi ba mươi sáu biến hóa, nhưng hai gã này đều không đáng tin cậy.

Quả nhiên vẫn là mình về trấn thủ đảo Thần Bí thì tốt hơn.

Khi quyết định rời đi, Kim Quái đảo chủ lại nhìn về phía Tống Thư Hàng — người mà năm ngoái khi lên đảo Thần Bí còn là một tân binh nhỏ, bây giờ đã trở thành 'Tống tiền bối' ở cảnh giới 'Kiếp Tiên Trảm Tam Thi'.

Hắn lần này lặn lội ngàn dặm từ đảo Thần Bí đến đây hội hợp với

'Tống tiền bối', chính là vì hắn bị tiền nhiệm Thiên Đế lừa, muốn đến đây xác định thân phận thật sự của 'Tống tiền bối'!

Thêm vào đó, một thời gian trước, trong quá trình hắn tiếp nhận truyền thừa của Thiên Đế, tiếp nhận 'đạo của Thiên Đình' để kế nhiệm làm tân nhiệm Thiên Đế, hắn đã mơ hồ cảm ứng được sự chen ngang mạnh mẽ của 'Tống tiền bối'.

Lúc đó, Kim Quái đảo chủ khi tiếp nhận 'đạo của Thiên Đình' đã mơ hồ phát hiện vị 'Tống tiền bối' trong miệng Thiên Đế này cho hắn một cảm giác rất quen thuộc.

Thế là sau khi dung hợp 'đạo của Thiên Đình', hắn đã lập tức đến đây, tìm kiếm 'Tống tiền bối'.

Nhưng không ngờ... vị 'Tống tiền bối' này lại là tân binh nhỏ năm ngoái đã lên đảo Thần Bí nhà hắn.

Bây giờ, nghe 'Tống tiền bối' trong miệng Thiên Đế gọi mình một tiếng 'đảo chủ tiền bối', Kim Quái cảm thấy đau dạ dày. "Bá Tống đạo hữu, trước khi đi, ta có một câu hỏi muốn hỏi." Kim Quái đảo chủ nói. "Đảo chủ tiền bối cứ hỏi." Tống Thư Hàng nói.

Kim Quái đảo chủ thở dài một hơi, nói: "Tại sao Thiên Đế, lại gọi ngươi là 'Tống tiền bối'?

Giữa ngươi và hắn, rốt cuộc là quan hệ gì?" "Đát Đát Tử sao?" Tống Thư Hàng nói.

Kim Quái đảo chủ: "???" "Đát Đát Tử hắn gọi tôi là 'Tống tiền bối', phần nhiều chắc là trêu chọc.

Đương nhiên, cũng có thể liên quan đến Vũ Nhu Tử." Tống Thư Hàng nói. "'Tống tiền bối' là cách gọi của em đối với Tống tiền bối." Vũ Nhu Tử bên cạnh giơ tay nói.

Tống Thư Hàng tiếp tục nói: "Mà Đát Đát Tử lần này trọng sinh, chiếm đoạt linh quỷ của Vũ Nhu Tử... chiếm rồi không trả, hành vi này phải bị lên án mạnh mẽ!" "Thì ra là vậy." Kim Quái đảo chủ khẽ gật đầu — thảo nào hắn thấy Vũ Nhu Tử và 'Thiên Đế' lần này truyền thừa hoàng vị cho hắn giống hệt nhau, thì ra là Thiên Đế đã chiếm đoạt linh quỷ của vị tiểu tiên tử này. "Thì ra từ đầu đến cuối, đều là hắn đang lừa ta." Tim gan Kim Quái đảo chủ đau nhói. 'Cảm giác quen thuộc' của hắn đối với Bá Tống khi 'tiếp nhận truyền thừa Thiên Đế' cũng rất dễ giải thích, dù sao Tống Thư Hàng cũng đã từng lên đảo Thần Bí.

Sau khi nghi hoặc trong lòng được giải đáp phần nào, Kim Quái đảo chủ chắp tay với mọi người nói: "Vậy các vị tiên tử, đạo hữu... ta phải đi trước một bước, lần sau có rảnh đến đảo Thần Bí làm khách." Ở đây có rất nhiều thành viên của Viễn Cổ Thiên Đình, đều là người quen, nên không cần quá khách sáo.

Dứt lời, Kim Quái đảo chủ bắt đầu thi pháp, chuẩn bị mở 'kênh không gian' về đảo Thần Bí.

Ngay lúc này, trạng thái 'đốn ngộ' của Tống Thư Hàng đột nhiên khẽ động.

Trạng thái lĩnh ngộ đặc thù sau khi chém giết 'nguyên thần của Thiên Đế Đát Đát Tử', dưới sự tích lũy bền bỉ + vận hành ngầm, cuối cùng cũng có đột phá.

Bên cạnh Tống Thư Hàng, có 'pháp tắc' liên quan đến Thiên Đế hiện ra.

Có một phần 'đạo của Thiên Đình', còn có 'đạo thời gian' mà Thiên Đế Tử giỏi nhất.

Đặc biệt là đạo thời gian, rất có sự đồng cảm với Tống Thư Hàng.

Hai thứ có độ tương thích cực cao. 'Giám Định Bí Pháp' và thiên phú 'Nhập Mộng' của Tống Thư Hàng, đều có liên hệ nhất định với thời gian.

Dữ liệu về đạo thời gian của Thiên Đế được phân tích, từng chút một chuyển hóa thành thông tin đơn giản mà Tống Thư Hàng có thể hiểu được.

Tất cả mọi người có mặt, khi nhìn thấy Tống Thư Hàng lúc này, trong lòng đều khẽ động.

Bị ảnh hưởng bởi 'đạo thời gian', tất cả mọi người khi nhìn thấy Tống Thư Hàng, trong đầu đều bắt đầu hiện lên cảnh tượng lần đầu tiếp xúc với 'Tống Thư Hàng'... sau đó là quen biết, gặp gỡ, hiểu rõ Tống Thư Hàng.

Kim Quái cũng quay đầu lại, nhìn về phía Tống Thư Hàng lúc này.

Nhưng, ký ức xuất hiện trong đầu hắn, lại không phải là tân binh Tống Thư Hàng trên 'đảo Thần Bí'.

Trong đầu hắn, có một đoạn ký ức bị phong ấn, phá vỡ lớp vỏ mà ra.

Đó là hình ảnh khi hắn còn trẻ...

Ký ức của Kim Quái từng bị 'phong ấn', điểm này chính hắn rất rõ — bởi vì hắn không có ký ức trước khi gia nhập Thiên Đình!

Không lâu trước, khi truyền thừa 'vị trí Thiên Đế', Thiên Đế đã đích thân giải đáp nghi hoặc về ký ức bị phong ấn của hắn.

Theo lời của Thiên Đế, hắn từng là đệ tử mà Thiên Đế đã âm thầm thu nhận trước khi thành lập Thiên Đình.

Công pháp, kiến thức, thủ đoạn của hắn, đều là do Thiên Đế đích thân truyền dạy — đây cũng là nguyên nhân hắn mãi không thể bước ra bước cuối cùng của 'con đường trường sinh', bởi vì đạo của hắn thực ra chính là 'đạo của Thiên Đế'!

Mà dưới tiền đề Thiên Đế đã có chủ, hắn không thể chứng đạo trường sinh.

Thiên Đế giải thích, sở dĩ phong ấn ký ức của hắn, là để tránh trong quá trình 'thành lập Thiên Đình', cuốn hắn vào tai nạn, mới phải dùng hạ sách này.

Sau này khi Thiên Đình thành lập thành công, Thiên Đế mới đưa hắn vào Thiên Đình, nhưng là với thân phận 'người mới' đưa hắn vào Thiên Đình, và xây dựng thiên cung chuyên thuộc cho hắn.

Lời giải thích của Thiên Đế tổng thể hợp tình hợp lý, không có điểm nào đáng nghi ngờ.

Nhưng, Thiên Đế sau khi truyền 'vị trí Thiên Đế' cho hắn, lại vẫn không giải 'phong ấn ký ức' cho hắn.

Lúc đó, là vì bị Thiên Đế dùng chủ đề 'Tống tiền bối' dẫn dắt sự chú ý, bị lừa qua, nhất thời quên mất chuyện 'phong ấn ký ức'.

Mà bây giờ... khi Kim Quái đảo chủ quay người nhìn Tống Thư Hàng một cái, nhờ vào 'pháp tắc thời gian', 'đạo của Thiên Đình', 'thể chất đặc thù của Bá Tống' và các yếu tố khác, ký ức trong đầu Kim Quái bắt đầu hiện ra.

Hắn phát hiện, lần đầu tiên hắn gặp Tống Thư Hàng, không phải là ở đảo Thần Bí. 【Mảnh vỡ Quỷ Thần vốn là 'tính nữ'.

Tuy nhiên, qua sự cải tạo của ta, tự nhiên phải thay đổi thiết lập, hóa nữ thành nam...

Ừm, Thiên Đế đi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là Thiên Đế!】 Một giọng nói máy móc vang lên.

Nhưng lúc này, Kim Quái phát hiện tầm nhìn của mình một màu đen kịt.

Sau đó... hắn thấy 'hình ảnh' đã có bước nhảy vọt.

Bởi vì hình ảnh hắn nhìn thấy lúc này, là lấy 'Tống Thư Hàng' làm trung tâm.

Là ký ức của hắn có liên quan đến Tống Thư Hàng, được rút ra.

Trong ký ức, Kim Quái phát hiện mình là một đồng tử khoảng sáu tuổi. "Đây là dáng vẻ lúc nhỏ của ta?

Là ký ức lúc nhỏ của ta?" Kim Quái trong lòng khẽ động. "Lẽ nào nói, khi ta sáu tuổi, đã tiếp xúc với 'Bá Tống'?" "Lẽ nào...

Thiên Đế không lừa ta, lời hắn nói là sự thật?" "Người thực sự nói dối, là Bá Tống?!" Nhưng, tại sao Bá Tống lại phải nói dối?

Trong lòng Kim Quái đảo chủ trong nháy mắt hiện lên rất nhiều ý niệm.

Mà trong lúc suy nghĩ của hắn chuyển động nhanh, hình ảnh trong ký ức cũng chậm rãi mở ra.

Trong ký ức, một người đàn ông kỳ lạ có 'trùng đồng' xuất hiện, hắn bắt đầu dạy cho Kim Quái sáu tuổi kiến thức về tu luyện, và phụ trợ hắn tu luyện.

Pháp môn tu luyện mà người đàn ông kỳ lạ dạy, vô cùng phù hợp với thiếu niên Kim Quái, gần như là pháp môn được đo ni đóng giày cho hắn.【Lẽ nào người đàn ông kỳ lạ này chính là Thiên Đế?

Là hóa thân của hắn?

Hắn đang dạy ta tu luyện?】Kết hợp với lời giải thích mà Thiên Đế đã cho hắn lúc đó, Kim Quái trong lòng suy đoán.

Vì là hình ảnh ký ức, lướt qua trong đầu một lượt, nên hình ảnh trôi qua rất nhanh.

Dù sao cũng chỉ là hắn ngày tu, đêm tu, nuốt đan dược... lại ngày tu, đêm tu, nuốt đan dược.

Ngắn ngủi bốn năm, hắn đã tấn thăng cảnh giới Tứ phẩm!

Tốc độ tu luyện này đặt ở chư thiên vạn giới, gần như dọa chết người!

Sau đó năm năm, hắn ngưng tụ kim đan chí tôn Cửu Long Văn, tấn thăng Ngũ phẩm!

Tu luyện một đường, vô cùng thuận lợi! 【Kỳ lạ, Bá Tống đâu?】 Kim Quái đảo chủ nghi hoặc.

Nếu là ký ức triển khai lấy 'Tống Thư Hàng' làm trung tâm, vậy tức là trong hình ảnh này, Tống Thư Hàng vẫn luôn ở bên cạnh hắn, vẫn luôn ở trong hình ảnh này mới phải.

Nhưng, từ lúc sáu tuổi hắn bắt đầu tu luyện cho đến bây giờ, hắn đều không phát hiện ra tung tích của 'Bá Tống'. 【Khoan đã, lẽ nào... người đàn ông kỳ lạ có trùng đồng này, chính là Bá Tống?】 Bởi vì trong hình ảnh, chỉ có thiếu niên hắn và người đàn ông kỳ lạ có trùng đồng! 【Nếu người đàn ông kỳ lạ có trùng đồng này chính là Bá Tống, vậy hắn quả thật là 'tiền bối' của ta...

Nhưng như vậy, lời của Thiên Đế lại có điểm đáng ngờ.

Thu ta làm đồ đệ, không phải hắn?】 【Bá Tống và Thiên Đế, ai đang nói dối?】 Kim Quái nhíu mày, tiếp tục xem.

Chương 2928

Chỉ cần đợi ký ức của hắn hoàn toàn mở ra, rốt cuộc là ai đang nói dối, rồi sẽ có lúc nước rút đá mòn!

Hình ảnh vẫn đang chậm rãi tiến triển.

Sau cảnh giới Ngũ phẩm, người đàn ông kỳ lạ có trùng đồng đó đã rời đi... rời đi... cứ thế mà rời đi!

Nhưng, hình ảnh ký ức lại vẫn chưa kết thúc, ký ức lấy 'Tống Thư Hàng làm trung tâm', vẫn đang triển khai! 【Người đàn ông kỳ lạ có trùng đồng không phải là Bá Tống?

Mà Bá Tống vẫn còn ẩn nấp trong hình ảnh ký ức của ta?

Hắn ở đâu?】 Kim Quái đảo chủ hoàn toàn mông lung.

Ký ức vẫn đang tiến triển nhanh chóng...

Thiếu niên hắn rất nhanh đã tiến vào khâu 'vẽ sơ đồ Kim Đan'.

Vẽ sơ đồ Kim Đan cũng không làm khó được hắn, hắn lợi dụng 'Cửu Long Văn' làm mực, thỏa sức vẽ ra một bức 'sơ đồ Thiên Đình Kim Đan'! 【Quả nhiên là đạo của Thiên Đình...

ở cảnh giới Ngũ phẩm Linh Hoàng, đạo của ta đã định rồi.

Điểm này Thiên Đế không nói dối.】 Tiến độ vẽ sơ đồ Kim Đan rất nhanh, không lâu sau đã tiến đến 99%, bây giờ chỉ còn thiếu một nét bút 'điểm tinh' cuối cùng!

Đối với người tu luyện hệ thống tu chân mà nói, nét bút điểm tinh kim đan này vô cùng quan trọng.

Một viên kim đan định đại đạo, mà nét bút điểm tinh này lại là khâu quan trọng nhất trong những thứ quan trọng của kim đan.

Khâu tu luyện một đường thuận lợi vô cùng của thiếu niên, cuối cùng cũng gặp phải bình cảnh.

Hắn bị kẹt ở trạng thái 'điểm tinh'.

Nét bút này, cần đốn ngộ. 【Bá Tống, vẫn chưa xuất hiện.】 Kim Quái nhíu mày.

Vậy rốt cuộc Bá Tống ở đâu?

Đúng lúc Kim Quái nghi hoặc... thiếu niên trong hình ảnh, đã làm ra một hành động khiến người ta kinh ngạc. "Đúng rồi, lúc này có thể cầu nguyện với 'thần'!" Thiếu niên nói.

Kim Quái mặt đầy mờ mịt: "???" Cầu nguyện với thần là cái quỷ gì?

Đây không thể nào là ta!

Ta không thể nào ngốc như vậy!

Mà thiếu niên trong ký ức, lại đã hành động.

Hắn bắt đầu dựng tế đàn, nghiêm túc cầu nguyện: "Thần minh ơi, con ở đây cầu nguyện với người, xin hãy chỉ dẫn cho con phương hướng tiếp theo...

Tốt nhất là ở gần con một chút, vì nếu xa quá, con sẽ không tìm được phương hướng." Sau đó là một đoạn quá trình thiếu niên nghiêm túc cầu nguyện.

Điều khiến Kim Quái kinh ngạc là, thiếu niên dường như thật sự nhận được sự hồi đáp của một giọng nói nào đó.

Theo thiếu niên không ngừng hỏi, cuối cùng có một câu nói rõ ràng, hiện lên bên tai Kim Quái. 【Tác tử, là một loại virus tên là bệnh Tam Lãng.

Có tính lây nhiễm rất đáng sợ.

Nếu ngươi thật sự muốn thử tác tử, vậy thì hãy đến ngọn núi cao nhất, phong ấn linh lực của mình, rồi nhảy mạnh xuống.

Cú nhảy của niềm tin, trong quá trình rơi xuống, ngươi sẽ trải nghiệm được cảm giác 'tử vong' cận kề.】 Kim Quái: "???" Sau đó, thiếu niên trong ký ức liền vui vẻ chạy đến ngọn núi cao nhất — hắn đến một vách núi mà nhảy xuống chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

Tiếp đó, hắn bắt đầu nghiêm túc phong ấn linh lực của mình. "Không, đừng ngốc như vậy!" Kim Quái lớn tiếng hét lên.

Hắn sắp bị tên thiếu niên này làm cho ngu khóc rồi. "Tất cả những thứ này đều không thành vấn đề!" Thiếu niên hét lớn một tiếng, trong ánh mắt tuyệt vọng của Kim Quái, tung người nhảy vào vách núi!

Trên đường nhảy xuống, thiếu niên còn kích động nói: "Đây chính là cảm giác tử vong sao?

Trong cơ thể ta dường như có thứ gì đó đã thức tỉnh." "Ta cảm giác mình có thể tiến vào nét bút cuối cùng của sơ đồ Kim Đan rồi, đến lúc dừng lại rồi." "Không ổn, ta không biết phương pháp dừng lại!" Thiếu niên ngoài tu luyện ra thì là tu luyện, lại chưa từng luyện chế pháp khí... hơn nữa hắn còn phong ấn linh lực của mình.

Rầm~ Trong cơn đau dạ dày của Kim Quái, nhục thân của thiếu niên va mạnh xuống đất, tạo ra một cái hố lớn.

Hắn toàn thân là máu, miệng không ngừng nôn ra máu, run rẩy muốn bò dậy... nhưng chỉ bò được hai bước, thiếu niên đã ngất đi.

Hình ảnh ký ức kết thúc. "Là ngài, Tống tiền bối!" Kim Quái nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Giọng nói đó, giọng nói lừa hắn phong ấn linh lực nhảy vực, là của Bá Tống!

Mặc dù Kim Quái đến bây giờ vẫn chưa rõ ràng chuyện xảy ra lúc mình còn nhỏ, hắn không rõ cha mẹ mình là ai, sinh ra như thế nào... dù sao cốt truyện trong ký ức bắt đầu, hắn đã ở trạng thái sáu tuổi.

Nhưng hắn có thể xác định, giọng nói lừa hắn nhảy vực trong ký ức, chính là giọng của 'Bá Tống' không thể nghi ngờ!

Cách nói 'Tống tiền bối' mà Thiên Đế nói với hắn, không sai.

Bá Tống đã tồn tại từ thời viễn cổ!

Vào thời đại viễn cổ, khi hắn còn trẻ người non dạ, 'Bá Tống' đã luôn ở bên cạnh hắn bằng một phương thức thần bí không thể quan sát được.

Là 'Tống tiền bối' hàng thật giá thật.

Đối diện.

Tống Thư Hàng mặt đầy mờ mịt.

Ảnh hưởng của 'hồi tưởng cảnh tượng' của đạo thời gian, là tương hỗ — khi Kim Quái đảo chủ triển khai ký ức, Tống Thư Hàng cũng có thể nhận được đoạn cảnh tượng này. "Tống tiền bối!!" Kim Quái đảo chủ ôm chặt con thỏ trong lòng, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng. "Khoan đã... tại sao ngài lại có đoạn ký ức này?" Tống Thư Hàng xoa xoa mi tâm, giơ tay về phía Kim Quái, ra hiệu hắn tạm dừng.

Người và ký ức không khớp nhau.

Đoạn ký ức về 'nhập mộng' này của cậu, không phải nên nhắm vào Thiên Đế Tử Đát Đát sao?

Tại sao tiền bối Kim Quái đảo chủ cũng có đoạn ký ức này? "Câu hỏi này, không phải nên là ta hỏi Tống tiền bối ngài sao?" Kim Quái đảo chủ chậm rãi nói, giọng nói không khỏi mang theo ngữ khí oán giận.

Thiếu niên hắn trong ký ức, ngốc nghếch đáng yêu, mà Tống tiền bối lại tàn nhẫn lừa hắn nhảy vực!

Đây có phải là chuyện người làm không?

Trong lúc nói chuyện, Bạch Cốt tiên cơ, Phượng Nghi Cầm Chủ trảo tử, tiền bối Xích Tiêu Kiếm, Rùa tiền bối và những người khác bên cạnh lần lượt hồi phục từ trạng thái 'hồi tưởng cảnh tượng'.

Ký ức gặp gỡ của họ với Tống Thư Hàng rất bình thường, không có gì bất ngờ.

Sau khi thoát khỏi ảnh hưởng của 'đạo thời gian', họ liền nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng và Kim Quái — tại sao Kim Quái cũng đột nhiên đổi giọng, gọi Tống Thư Hàng là 'Tống tiền bối'?

Tiếp đó, trên đỉnh đầu, Ngốc mao của Sở các chủ hồi phục sinh lực.

Sau đó, Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử, cũng lần lượt hồi phục. "Đoạn ký ức này có vấn đề... bởi vì, nó thuộc về ký ức của Thiên Đế Đát Đát Tử." Tống Thư Hàng nói với Kim Quái đảo chủ.

Kim Quái đảo chủ ngẩn ra: "Ngươi chắc chứ?" "Đúng vậy, có thể chắc chắn." Tống Thư Hàng nói.

Điều kiện để thiên phú Nhập Mộng của cậu phát động, cũng có quy luật.

Ít nhất trước khi nhập mộng, cậu sẽ có một mức độ 'tiếp xúc' nhất định với đối tượng nhập mộng.

Bất kể là tiếp xúc trên máu, trên linh hồn, trên pháp tắc... tóm lại, trước khi thiên phú Nhập Mộng phát tác, luôn sẽ có một cơ hội tiếp xúc.

Mà lúc đó, khi nhập mộng 'thiếu niên Thiên Đế', Tống Thư Hàng chỉ có cơ hội nhập mộng với Thiên Đế Tử, không hề liên quan đến Kim Quái đảo chủ.

Nhưng bây giờ...

Kim Quái đảo chủ dưới ảnh hưởng của 'đạo thời gian', lại đột nhiên khống chế ra đoạn 'ký ức' này. "Cho nên, rốt cuộc giữa Kim Quái và Bá Tống có bí mật gì?" Sự hứng thú hóng hớt của Bạch Cốt tiên cơ bị kích thích, tò mò hỏi.

Kim Quái chủ động lờ đi Bạch Cốt tiên cơ hóng hớt, suy đoán: "Lẽ nào là do ta kế thừa đạo của Thiên Đế, cho nên cũng kế thừa một phần nhân quả của hắn?" "Có khả năng." Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, cậu cẩn thận hồi tưởng lại ký ức 'nhập mộng thiếu niên Thiên Đế' lúc đó.

Từng có lúc cậu nghĩ ký ức mình nhập mộng 'thiếu niên Thiên Đế', rất có khả năng sẽ có phần tiếp theo... kết quả cho đến tận bây giờ Thiên Đế Đát Đát Tử thân tử đạo tiêu, phần tiếp theo vẫn chưa thấy đâu.

Bây giờ, dù có nhập mộng 'phần tiếp theo', đối với Tống Thư Hàng mà nói cũng không có tác dụng gì nữa.

Cẩn thận hồi tưởng lại, Tống Thư Hàng vẫn phát hiện ra mấy điểm đáng chú ý.

Trong kinh nghiệm nhập mộng có mấy chi tiết trọng điểm.

Nguyên hình của Thiên Đế là mảnh vỡ của 'Quỷ Thần Trình Lâm', bản thân nên là hình thái nữ tính...

Chương 2929

nhưng sau khi qua tay của Bàn Cầu đại lão, hóa nữ thành nam, tạo ra thiếu niên Thiên Đế.

Ngoài ra, trong ký ức nhập mộng thiếu niên Thiên Đế, có sáu năm trống rỗng.

Tức là giai đoạn thiếu niên Thiên Đế từ sơ sinh đến sáu tuổi, lúc đó Tống Thư Hàng nhập mộng, đoạn ký ức này đã bị bỏ qua.

Nhưng...

Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác, thiếu niên Thiên Đế trước sáu tuổi, rất có khả năng đã sớm cảm ứng được sự tồn tại của 'cậu'.

Bởi vì sau đó, khi thiếu niên Thiên Đế gặp phải vấn đề khó khăn, điều đầu tiên hắn nghĩ đến lại là lựa chọn 【cầu nguyện với 'thần'】.

Sau sáu tuổi, thiếu niên Thiên Đế chưa từng có ai nhắc với hắn về sự tồn tại như 'thần', chưa từng có ai nhắc với hắn về thao tác 'cầu nguyện với thần'.

Cho nên, đáp án rất có khả năng nằm trong sáu năm ký ức đã biến mất.

Ngoài ra, theo một số thông tin Tống Thư Hàng có được sau khi chính thức tiếp xúc với Thiên Đế, có thể đối chiếu với ký ức nhập mộng.

Sau khi Thiên Đế chính thức chiếm đoạt linh quỷ của Vũ Nhu Tử, liền luôn xuất hiện với 'hình thái nữ tính'.

Mà theo ký ức của Bạch Long tỷ tỷ bọn họ, 'Thiên Đế' của Viễn Cổ Thiên Đình là hình thái nam tính.

Chính Thiên Đế lại từng đề cập, bản nguyên của hắn chính là hình thức nữ tính... cho nên, Thiên Đế sau khi hồi sinh, hẳn là đã phục hồi từ thủ đoạn 'hóa nữ thành nam' của Bàn Cầu đại lão.

Kết hợp các manh mối, tiến hành suy diễn, thân phận của Kim Quái đảo chủ, trở nên đáng để suy ngẫm. "Nói đi nói lại... con đường trường sinh, có thể tùy tiện kế thừa cho người khác sao?" Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng. "Chắc là không thể." Bạch Cốt tiên cơ nói. "Con đường trường sinh là sự lĩnh ngộ và thăng hoa của đạo của bản thân, trên thế giới này không có hai chiếc lá nào giống nhau, sinh mệnh cũng vậy... kinh nghiệm khác nhau, đạo của bản thân cũng sẽ có khác biệt.

Cho nên, không có đạo của ai có thể hoàn toàn phù hợp với người khác." Ngốc mao của Sở các chủ như có điều suy nghĩ nói.

Cô đột nhiên nhớ đến tiên tử Trình Lâm, và Tống Mộc Đầu.

Tống Mộc Đầu lần trước đã đích thân đề cập với cô, hắn nắm giữ con đường trường sinh của Trình Lâm, thai nghén ra con đường tái sinh. "Thiên Đế nói, đạo của Thiên Đình rất đặc thù.

Cho nên, có thể giống như kế thừa vương vị, kế thừa cho những người khác trong Thiên Đình." Kim Quái đảo chủ nói. "Vậy đảo chủ tiền bối ngài có thể kế thừa đạo của Thiên Đế cho tôi không?

Không thể đúng không!" Tống Thư Hàng giống như một thám tử lừng danh đã tìm ra chân tướng: "Cho nên, con đường trường sinh của Thiên Đế, tại sao có thể kế thừa cho ngài chứ?" "Ngươi lại không phải thành viên Viễn Cổ Thiên Đình." Ngốc mao của Sở các chủ nói. "Khụ, nhưng đạo của Thiên Đế, cũng không thể kế thừa cho người khác đúng không.

Ví dụ như, không thể kế thừa cho Công Đức tiên tử?" Tống Thư Hàng lại lôi @#%× tiên tử ra.

Kim Quái đảo chủ: "Hình như, không thể." "Cho nên, đảo chủ tiền bối ngài có bao giờ nghĩ rằng, thực ra... ngài chính là Thiên Đế đó!" Tống Thư Hàng cuối cùng cũng nói ra suy đoán của mình.

Kim Quái đảo chủ: "..." "Nếu suy diễn như vậy, mọi thứ đều có thể giải thích được.

Ngài và Thiên Đế sẽ có cùng kinh nghiệm thiếu thời, ngài mất đi ký ức, ngài lại có thể kế thừa hoàn mỹ đạo của Thiên Đế, không hề có chút bài xích nào." Tống Thư Hàng đẹp trai hất đầu nói: "Trên đời không có hai chiếc lá nào hoàn toàn giống nhau, nhưng một chiếc lá có thể có hai mặt trái phải.

Đảo chủ tiền bối, ngài có lẽ chính là mặt còn lại của Thiên Đế!" Vũ Nhu Tử nghe đến đây, mắt sáng lên, nói: “Cho nên, đảo chủ tiền bối, ngài cũng muốn ‘đát đát’ lên sao?” Tạo Hóa tiên tử: “Quái đát đát!” “Cũng thật sự có khả năng đó.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Kim Quái đảo chủ: “???” Tại sao chủ đề đột nhiên lại lệch đi thế này?

Đồng thời, gã cũng bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ về khả năng mà Tống Thư Hàng nói.

Chẳng lẽ... mình thật sự là một mặt tương ứng với Thiên Đế?

Càng nghĩ, lại càng cảm thấy có khả năng này.

Kim Quái đảo chủ ngẩn người một lúc lâu, rồi lên tiếng: “Cho nên, thật ra ta là tiên tử?” Gã thậm chí đã bắt đầu nghi ngờ bản thân.

Bởi vì suy luận của Tống tiền bối có lý có cứ, gã không tìm được điểm nào để phản bác.

“Thật ra nói thật, chúng ta ở đây đoán tới đoán lui cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu đảo chủ tiền bối ngài có kiên nhẫn, không bằng đợi một thời gian...

Đợi Đát Đát Tử sống lại, đến lúc đó bất kể là vấn đề gì, ngài đều có thể nhận được đáp án từ nàng ta.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Kim Quái đảo chủ thở dài một hơi: “Ngươi cảm thấy lời nàng ta nói, có thể tin được mấy phần?” “Cũng đúng...

Phụ nữ càng xinh đẹp thì càng biết lừa người, lời của mẹ Trương.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thạch Bi đạo hữu đột nhiên cười nói: “Bá Tống đạo hữu, ý của ngươi là các vị tiên tử có mặt ở đây đều là kẻ lừa đảo sao?” Tống Thư Hàng: “???” Trong nháy mắt, cậu cảm thấy ánh mắt của các vị tiên tử xung quanh nhìn mình đều trở nên không thiện chí.

Đây là một câu hỏi chết người.

A.

Các tiên tử không phải là kẻ lừa đảo.

B.

Các tiên tử đều vô cùng xinh đẹp.

Chọn A, có phải ngươi đang ngụ ý rằng các vị tiên tử ở đây không xinh đẹp không?

Chọn B, có phải ngươi đang nói rằng các vị tiên tử ở đây đều không thành thật, thích lừa người không?

“Thạch Bi đạo hữu, ngươi là tâm ma à?” Tống Thư Hàng nói.

Thạch Bi đạo hữu thật thà nói: “Không, ta là bia mộ.” Tống Thư Hàng: “…” Sau Tết, cậu phải cân nhắc xem tiếp theo nên cà khịa đại lão nào, rồi lập một danh sách.

Ví dụ như, những hóa thân khác của Hư Nhật đại lão đang ẩn nấp trong Chư Thiên Vạn Giới?

Hay là, vị đã chế tạo ra virus hủy diệt hằng tinh?

“Tống tiền bối.” Lúc này, Kim Quái đảo chủ trầm giọng nói.

Tống Thư Hàng hoàn hồn: “Đảo chủ tiền bối còn có vấn đề gì sao?” “Bất kể quá khứ là chuyện gì, nhưng chuyện Tống tiền bối ngài ở thời viễn cổ dụ dỗ ta nhảy vực, sau khi trở về ta sẽ nghiền ngẫm kỹ lưỡng.” Kim Quái đảo chủ nói.

Tống Thư Hàng: “…” (icon Đảo chủ tiền bối thù dai.JPG) “Đến lúc đó, ta sẽ hoan nghênh Tống tiền bối ghé thăm đảo Thần Bí.” Kim Quái đảo chủ tiếp tục: “Vậy thì các vị đạo hữu, ta đi trước một bước.” Vẫn còn có người nhòm ngó đảo Thần Bí của gã, không thể không đề phòng.

Sau khi các vị tiên tử và Kim Quái chào tạm biệt, Kim Quái đảo chủ liền ôm con thỏ, vội vàng mở cửa không gian rời đi.

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng.

Sau khi Kim Quái đảo chủ rời đi, Vũ Nhu Tử tò mò hỏi: “Thời viễn cổ?

Tống tiền bối, ngài đã từng tiếp xúc với đảo chủ tiền bối ở thời viễn cổ sao?” “Không, tôi không có.

Tôi chỉ thông qua một phương thức đặc biệt nào đó, xen vào trong ký ức của Thiên Đế?” Tống Thư Hàng cố gắng sắp xếp lời nói.

Theo cảnh giới và tầm mắt nâng cao, Tống Thư Hàng ngày càng nhận ra thiên phú 《Nhập mộng》 của mình vô lý đến mức nào.

Cho nên, ngoài những món đồ trên người mình và các tiền bối đáng tin cậy trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, cậu không muốn để nhiều người hơn biết về năng lực thiên phú 《Nhập mộng》 của mình.

Không phải lo lắng người khác sẽ làm gì mình – với sức chiến đấu hiện tại của cậu, đại lão trong Chư Thiên Vạn Giới có thể đè cậu xuống đất ma sát đã không còn nhiều.

Chỉ đơn thuần là để tránh một số nghi kỵ và phiền phức không cần thiết.

Cách nói nước đôi này của cậu, ngược lại khiến Phượng Nghi Cầm Chủ, Bạch Cốt Tiên Cơ và mấy vị tiên tử khác càng thêm nghi hoặc.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ hơi cuộn lại, bắt đầu xoay tròn như con quay tre...

Diệp Tư ôm cổ Tống Thư Hàng bay lượn, rồi thỉnh thoảng lại thổi vào sợi ngốc mao của Sở các chủ, giúp nó tăng tốc xoay tròn.

“Sở tiên tử đang nghĩ gì sao?” Bạch Cốt Tiên Cơ vẫn luôn âm thầm chú ý đến trạng thái sợi ngốc mao của Sở các chủ, lên tiếng hỏi.

“Lười nghĩ, nên ta đang thả hồn, đừng làm phiền ta.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ lười biếng nói.

Bạch Cốt Tiên Cơ: “???” “Thư Hàng, tiếp theo chúng ta đi đâu?” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tinh thần phấn chấn, lên tiếng hỏi.

“Chuyện ở đây đã xong...

Tiếp theo, tôi muốn về hiện thế, Trái Đất một chuyến.” Tống Thư Hàng nói: “Tết rồi, tôi muốn về nhà xem sao.” Cũng đến lúc giới thiệu ‘con gái’ cho ba mẹ rồi, Tống Thư Hàng nhìn cô gái người máy nửa thân trên là người, nửa thân dưới vẫn giữ hình dạng quả cầu trong tay.

Sau đó, cùng ba mẹ đón một cái Tết yên ổn cuối cùng.

Nói xong, Tống Thư Hàng lại nhìn mấy vị tiên tử tiền bối bên cạnh: “Các tiền bối có dự định gì không?” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ suy nghĩ một lát, rồi bay đến đậu trên vai Tống Thư Hàng.

Hiện giờ bản thể của nàng vẫn chưa hồi sinh, tạm thời không có nơi nào để đi, liền nghĩ sẽ đi cùng Tống Thư Hàng.

“Ăn Tết?

Cho ta đi với!” Bạch Cốt Tiên Cơ đáp lời.

Trong quá trình Tống Thư Hàng trảm tam thi, nàng mơ hồ cảm nhận được một số thông tin, trong thời gian ngắn không định rời đi.

“Ta phải đi theo ngươi, để bất cứ lúc nào cũng có được thông tin đầu tay về Thông nương.” Quy tiền bối lo lắng nói.

“Tống tiền bối, ba con vẫn đang bế quan trên Thế Giới Thụ, không biết Tết có tỉnh lại không, cho nên... con về hiện thế ăn Tết cùng ngài nhé.” Vũ Nhu Tử giơ tay đăng ký.

“Được, vậy Vũ Nhu Tử, các cô đi theo tôi, lát nữa tôi sẽ đưa mọi người về hiện thế Trái Đất.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu lại nhìn về phía Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, đi không?” “Ồ.” Bạch tiền bối hoàn hồn, gật đầu nói: “Đi thôi, về hiện thế...

Lần này ăn Tết xong, phải bế quan một thời gian hơi dài một chút.

Cho nên, hãy ăn một cái Tết thật vui vẻ.” “Tôi cũng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Nói không chừng, đây là lần cuối cùng cậu ăn Tết.

Vì vậy, năm nay cậu phải mặt dày đòi thật nhiều lì xì.

Tống Thư Hàng đưa tay ấn vào hư không.

Chương 2930

Cánh cổng không gian mở ra, đây là tọa độ thông thẳng đến gần Kim Liên Thế Giới của Nho gia.

Công năng tiện lợi nhất của Cửu phẩm Kiếp Tiên, chính là có thể tiết kiệm rất nhiều thời gian di chuyển. … Không lâu sau khi nhóm Tống Thư Hàng biến mất.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân và Thất Tu Thánh Quân đã đến nơi họ biến mất.

“Người đâu?” Linh Vũ Điệp tiền bối nhìn nơi trống rỗng, lại nhìn thanh ‘Lạc Ấn Mộc Đao’ đang cắm trên mặt đất, mặt đầy nghi hoặc.

Con gái ta đâu?

“Để ta hỏi trong nhóm xem.” Thất Tu Thánh Quân mở ứng dụng ‘Tu Chân Liêu Thiên’, vào ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’. [Phong cách của đại tiền bối đáng ngưỡng mộ] Thất Tu Thánh Quân: “Thư Hàng tiểu hữu, các ngươi đang ở đâu?

Vũ Nhu Tử bọn họ có ở cùng ngươi không?” “Ủa, Thất Tu tiền bối, ngài tỉnh rồi à.” [Server?

Trình Cẩu Đản?

Nhóm trưởng] Tống Thư Hàng trả lời: “Vũ Nhu Tử đang về nhà ăn Tết cùng con.” Thất Tu Thánh Quân: “!!!” Ông quay đầu nhìn Linh Vũ Điệp đạo hữu bên cạnh.

“Về... về nhà...

ăn Tết?” Linh Vũ Điệp Thánh Quân dần dần mất đi linh hồn, trở thành tượng Vũ Điệp Thánh Quân. [Thánh Đấu Sĩ online vĩnh viễn] Bắc Hà Tán Nhân thấy nội dung trò chuyện, vội vàng bổ sung từ xa một cách chu đáo: “Bạch tiền bối cũng ở cùng ngươi sao, Thư Hàng?” “Đúng vậy, Bạch tiền bối cũng về nhà ăn Tết cùng con.” Tống Thư Hàng trả lời.

Đồng thời, Tống Thư Hàng còn nhắn tin riêng với Bạch Long tỷ tỷ: 【Bạch Long tỷ tỷ, A Thập Lục đã kết thúc bế quan chưa?】 Tuy nhiên... bên Bạch Long tỷ tỷ không trả lời ngay. [Mẹ Hoàng Sơn?

Nhóm trưởng] Hoàng Sơn Tôn Giả: “Năm nay, số lượng thành viên online tương đối nhiều, cũng khá là hiếm có.

Hay là...

Tết này mọi người tụ tập một phen đi.

Vừa hay, ta sẽ phát luôn một lượt lì xì mà ta và Thư Hàng tiểu hữu đã chuẩn bị cho mọi người.” Các thành viên của Cửu Châu Nhất Hào Quần, đối với khái niệm ‘ăn Tết’ đã xem rất nhạt.

Dù sao mọi người đều là tu sĩ.

Những năm trước vào thời điểm này, phần lớn thành viên online hoặc là bế quan tu luyện, hoặc là luyện đan không ra ngoài, hoặc là ra ngoài tìm bảo vật.

Năm nay hiếm có, số người online tỉnh táo đạt mức cao kỷ lục. [CPU ngoại hạng] Diệt Phượng công tử: “Vậy không bằng...

đến nhà Thư Hàng ăn Tết đi?” [Vua Cẩu Lương] Dược Sư: “Đến nhà Thư Hàng ăn Tết?

Ta và Tử Yên không vấn đề gì, hai chúng ta hiện đang du lịch khắp nơi, đi đâu cũng được. 【Dược Sư + Giang Tử Yên icon trái tim】 Nhưng nhà Thư Hàng bây giờ ở đâu?

Ăn Tết là về quê ở thành phố Văn Châu?

Hay là đến Kim Liên Thế Giới của Nho gia?” Cha mẹ của Dược

Sư tiền bối vẫn còn khỏe, nhưng cha mẹ ông cũng đã sống mấy trăm năm, đối với khái niệm 'ăn Tết' đã xem rất nhạt.

Thêm vào đó, Dược Sư và Giang Tử Yên đang trong kỳ trăng mật tân hôn, nên dù là thời gian Tết truyền thống, Dược Sư và Giang Tử Yên ra ngoài lang thang, cha mẹ ông cũng chỉ thầm vui trong lòng, chỉ mong họ trở về là sinh được hai đứa cháu. [Bạn thân sắt thép] Đậu Đậu: "Gâu~ Dược Sư, cho dù ta là một con chó, các ngươi cũng đừng có ép cẩu lương mạnh như vậy được không?

Quá cố ý rồi, tư thế rắc cẩu lương quá cố ý rồi!

Gâu, trong nhóm còn có trẻ nhỏ, các ngươi chú ý ảnh hưởng!" [Người đàn ông có sở thích ước nguyện] Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Hay là, đến thành phố Văn Châu ăn Tết đi?

Trên quyển sổ nguyện vọng của ta vừa hay có một nguyện vọng là 'cùng người quan trọng nhất, đến thành phố Văn Châu ngắm biển', đến Văn Châu ăn Tết, vừa hay có thể hoàn thành luôn nguyện vọng này.

Chết tiệt, ta còn không biết mình đã ước nguyện này từ lúc nào!

Gặp quỷ!" [Làm giấy tờ] Tuyết Lang Động Chủ: "Phủ chủ, ngài cũng muốn ép chúng ta ăn cẩu lương à?

Đủ rồi nhé, Tết nhất, ăn gì không tốt, lại cứ phải ăn cẩu lương của các người sao?

Thức ăn cho sói nhà ta không thơm à?" Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "???" Ta ép các ngươi ăn cẩu lương lúc nào, các ngươi lại không phải chó nhà ta, ta việc gì phải cho các ngươi ăn cẩu lương? [Sóng hấp dẫn] Lưu Huỳnh Tiên Tử: "Phủ chủ, ngài muốn cùng 'người quan trọng nhất đến Văn Châu ngắm biển' là vị tiên tử nào vậy?

Sao chúng ta không nhận được tin tức gì cả?" Gần đây không nghe nói Thất Sinh Phù Phủ Chủ có qua lại với vị tiên tử nào cả?

"..." Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "Người quan trọng nhất mà ta nói, chính là các ngươi đó!

Các ngươi đang nghĩ gì vậy?" [Bậc thầy meme] Thông Huyền Phương Trượng: "【icon ngón tay cái】" [CPU ngoại hạng] Diệt Phượng công tử: "【icon ngại ngùng】 Ái chà, ta lại trở thành người quan trọng nhất của phủ chủ, đột nhiên tim đập cũng hơi nhanh, thật là ngại ngùng quá đi." [Bài ca Hoàng Sơn ngốc nghếch] Đông Phương Tĩnh Tuyết: "Ái chà~ Ta cũng là người quan trọng nhất của phủ chủ đó nha~" Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "..." [Thần xe] Đông Phương Lục Tiên tử: "Nếu đến Văn Châu ăn Tết, vậy thì ta không quay đầu nữa đâu.

Ta đang ở Hồ Kiến ngay cạnh thành phố Văn Châu, đến lúc đó có thể trực tiếp từ Hồ Kiến đến Văn Châu." [Tri âm?

Mầm bệnh] Cuồng Đao Tam Lãng: "Lục tử, mang hai người Hồ Kiến qua làm đĩa nguội cho bữa tiệc Tết không?" [Bạn tốt da đen?

Lâu chủ đầu chó] Phá Dương Kích Quách Đại: "【icon nổi giận vỗ đầu chó lầu trên】" Cái icon đầu chó này rõ ràng là được gia công tạm thời, trên đầu chó còn có một dòng chữ màu đỏ 'Cuồng Đao Tam Lãng'.

Cuồng Đao Tam Lãng: "???" Phá Dương Kích Quách Đại: "【icon nổi giận vỗ đầu chó Tam Lãng】" Icon này là phiên bản tiến hóa của icon đầu chó trước đó, đầu chó trong ảnh động đã bị photoshop thành đầu của Cuồng Đao Tam Lãng.

Đông Phương Lục Tiên tử: "Chú Quách Đại chính là người Hồ Kiến." Cuồng Đao Tam Lãng: "..." Ta còn không biết Quách tự đen còn có thuộc tính người Hồ Kiến nữa. [Thánh Đấu Sĩ online vĩnh viễn] Bắc Hà Tán Nhân lúc này không nhịn được mà ấm áp nhắc nhở:

“Lục tử, ngươi đang lái xe à?

Lái xe thì phải chú ý tập trung, đừng phân tán sự chú ý vào việc trò chuyện.” Ông không muốn lát nữa lúc ‘tụ tập nhóm ở thành phố Văn Châu’, Lục tử lại đẩy một đám thi thể đến nhà Tống Thư Hàng tập hợp. [Thần xe] Đông Phương Lục Tiên tử: “【icon buồn bã nhìn trời】 Mấy ngày trước, định lái xe sang nước láng giềng thu thập danh sơn, kết quả lái ra biển được nửa đường thì trận pháp Tị Thủy không khống chế tốt, xe bị rò nước chìm xuống đáy biển, vẫn chưa vớt lên được.” Bắc Hà Tán Nhân: “!!!” Đông Phương Lục Tiên tử tiếp đó lại đăng một tấm ảnh tự sướng.

Lúc này, cô đang đạp xe đạp, len lỏi trên con đường núi.

Cuồng Đao Tam Lãng kịp thời bổ sung một tấm meme: “[Chân dài thế này không đạp xe ba gác thì phí quá].JPG” Phá Dương Kích Quách Đại: 【icon nổi giận vỗ đầu chó Tam Lãng lầu trên】 Lại là một tấm meme đã qua tiến hóa, trong ảnh động, mái tóc dài của Cuồng Đao Tam Lãng bay phấp phới, theo động tác ‘vỗ đầu chó’ mà không ngừng vung vẩy.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…” Quách đen họ Hồ Kiến này đang nhắm vào hắn à?

Mỗi lần hắn phát ngôn trong nhóm, Quách đen lại lập tức bổ sung meme vỗ đầu chó Tam Lãng sao?

Bắc Hà Tán Nhân an ủi: “Lục tử đừng buồn, xe sớm muộn gì cũng sẽ vớt lên được thôi...

Chủ yếu là người không sao là tốt rồi.

Hơn nữa, xe đạp cũng rất tốt, bảo vệ môi trường!” [Hậu bối đáng tin?

Da trắng] Vũ Nhu Tử: “Vậy quyết định thế nhé, chúng ta tập hợp ở thành phố Văn Châu.

Con và Tống tiền bối sẽ đến Kim Liên Thế Giới trước, đón chú Tống bọn họ đến thành phố Văn Châu.

Ba con vẫn đang bế quan, năm nay con cũng có thể ở thành phố Văn Châu ăn Tết.” Tống Thư Hàng bổ sung: “Vậy các tiền bối có thể đến Văn Châu hội họp...

Lát nữa chúng con sẽ mở một cánh cổng không gian qua đó.” Trong Mộng Giới.

Thất Tu Thánh Quân đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ Linh Vũ Điệp Thánh Quân bên cạnh, nói: “Hay là, Linh Vũ Điệp đạo hữu, ngươi lại quay về bế quan đi?” Dù sao Vũ Nhu Tử cũng đã nói trong nhóm là ‘ba còn đang bế quan’.

Nếu lúc này Linh Vũ Điệp Thánh Quân đột nhiên xuất hiện, chẳng phải Vũ Nhu Tử sẽ rất mất mặt sao?

Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “…” [Ta là fan não tàn của Bạch tiền bối] Bạch Hạc Chân Quân: “Ăn Tết cùng Bạch tiền bối, tôi sẽ trở về nước với tốc độ nhanh nhất.

Thật ngưỡng mộ Thư Hàng được ở cùng Bạch tiền bối, muốn trở về chỉ cần một bí pháp không gian của Bạch tiền bối là được.

Không cần phải như tôi, di chuyển toàn dựa vào cánh bay.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Bạch Hạc, ngươi mau rút lại tin nhắn, đừng cho Thư Hàng cơ hội ra vẻ!” Phá Dương Kích Quách Đại: 【icon nổi giận vỗ sọ Tam Lãng lầu trên】 Bạch Hạc Chân Quân: “???” [Ăn rất ngon] Biệt Tuyết Tiên Cơ: “Vậy thực đơn tiệc Tết, cứ để ta và Sở Sở lo liệu nhé.

Ngoài ra, ta đồng ý với lời của Tam Lãng.

Bạch Hạc đạo hữu, ngươi mau rút lại tin nhắn đi, đừng để Thư

Hàng nhìn thấy.” Bạch Hạc Chân Quân: “Tuy không biết là chuyện gì...

Nhưng mà, nếu các ngươi đều nói vậy, thì ta rút lại vậy.

Ứng dụng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ có chức năng rút lại tin nhắn không?” Sau một lúc thao tác, Bạch Hạc Chân Quân quả thật đã tìm thấy tùy chọn rút lại tin nhắn. [Thông báo hệ thống]: [Ta là fan não tàn của Bạch tiền bối] Bạch Hạc Chân Quân đã rút lại một tin nhắn.

Bạch Hạc Chân Quân: “OK.” [Thông báo hệ thống]: [Server?

Trình Cẩu Đản?

Nhóm trưởng] Tống Thư Hàng, đã khôi phục một tin nhắn ‘đã rút lại’ của Bạch Hạc Chân Quân.

Ngay sau đó, tin nhắn vừa bị Bạch Hạc Chân Quân rút lại, lại hiện ra.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…” Bạch Hạc Chân Quân: “…” Biệt Tuyết Tiên Cơ: “…” Quá đáng rồi!

Rút lại tin nhắn mà còn có cả chức năng khôi phục!

Tống Thư Hàng: “Ha ha ha, không ngờ tới phải không, ta còn có chức năng này!” [Khăn quàng cổ rồng vàng] Bạch Long tỷ tỷ: “…” Tống Thư Hàng: “@Bạch Hạc Chân Quân, bây giờ tôi mở cổng không gian, đã không cần Bạch tiền bối giúp nữa rồi!” Cuồng Đao Tam Lãng: “Tiểu tử miệng còn hôi sữa, mau mau ngậm miệng, đừng nói nữa!” [Đội bóng sân mộ dưới đáy biển] Giao Bá Chân Quân nghi hoặc nói: “Tam Lãng đạo hữu hôm nay, có chút kỳ lạ.

Cứ luôn nhắm vào Tống Thư Hàng tiểu hữu, mà còn không cho cậu ấy nói hết lời...” Giao Bá Chân Quân chìm vào suy tư, ông kéo lại lịch sử trò chuyện, rồi dựa theo lời của Bạch Hạc Chân Quân để suy luận, rút ra các từ khóa ‘cổng không gian’, ‘ngăn cản Tống Thư Hàng ra vẻ’, ‘đã không cần Bạch tiền bối giúp đỡ’.

Chết tiệt… Giao Bá Chân Quân cảm thấy mình có thể đã đoán ra sự thật.

Nhưng mà, thiên kiếp từ nhất phẩm đến bát phẩm thì thôi đi, nhưng thiên kiếp cửu phẩm, không phải cần đến một nghìn ngày sao?

“Tam Lãng tiền bối, sắp Tết rồi.” Tống Thư Hàng còn kèm theo một icon mặt cười nham hiểm.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???” Thư Hàng đây là chủ động chuyển chủ đề?

Bá Tống phối hợp như vậy, không khỏi khiến Tam Lãng nhớ lại lúc mới gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cái tên tân binh nhỏ bé run rẩy ấy.

Lúc đó Bá Tống thật đáng yêu, vì không biết gì cả, hành sự đặc biệt cẩn thận, cho người ta một cảm giác vừa ngố vừa manh.

Hơn nữa mỗi khi gặp chuyện nhỏ, là sẽ lập tức lên nhóm tìm các tiền bối giúp đỡ.

Chẳng lẽ là sắp Tết rồi, nên Bá Tống hiếm khi quay trở lại tính cách của một tân binh nhỏ?

“Cho nên, Tam Lãng tiền bối... con muốn lì xì Tết.” Tống Thư Hàng vẫn chưa từ bỏ.

Hiện tại, ý nghĩ muốn có một ‘phong bao lì xì duy nhất trong đời từ các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã trở thành chấp niệm của Bá Tống.

Không có điều kiện thì tự mình tạo điều kiện!

Chương 2931

Chỉ cần mặt đủ dày, xin được bao nhiêu lì xì hay bấy nhiêu.

Năm nay nếu không xin được lì xì Tết... … sang năm lại càng không thể!

Tống Thư Hàng rất biết tự lượng sức mình.

Năm nay tuyệt đối là cơ hội cuối cùng để cậu xin lì xì.

Qua cái Tết này, sang năm cho dù mặt cậu có dày đến đâu, chắc chắn cũng không có cách nào nũng nịu xin lì xì từ các tiền bối được.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???” Đồ không biết xấu hổ!

Còn tưởng Bá Tống trong dịp Tết muốn biến trở lại thành tân binh nhỏ, hóa ra lại là muốn dùng chuyện này để uy hiếp hắn!

Tên tân binh nhỏ từng nói chuyện trong nhóm cũng rụt rè, bây giờ lại học được thủ đoạn bẩn thỉu như vậy.

“Xin lỗi, ngươi vừa nói gì?” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

“Con muốn lì xì Tết.” Tống Thư Hàng mặt dày tiếp tục.

“Không, câu trên cơ.” Cuồng Đao Tam Lãng nói.

Tống Thư Hàng sao chép lại lời nói trên rồi dán: “Cho nên, Tam Lãng tiền bối?” “Ai là Tam Lãng tiền bối của ngươi?

Đừng nói bậy nhé, Tống tiền bối!

Ta rõ ràng là tiểu Tam Lãng hậu bối của ngài!” Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm nghị nói.

Tống Thư Hàng: “???” Lệ Chi tiên tử: “???” [Khỉ đột nhà họ Tô] Tô Thị A Thất: “???” Chết tiệt, biệt danh của ta vẫn chưa đổi lại được? [Hậu bối đáng tin?

Da trắng] Vũ Nhu Tử: “Tam Lãng tiền bối, ngài đừng học con.” Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, chỉ có cô gọi Tống Thư Hàng như vậy...

Nếu Tam Lãng cũng học theo, cảm giác rất kỳ quái. [Mỹ nhân ngư?

Nhà tối nhỏ] Ngư Kiều Kiều: “Đây là ta xuyên không rồi sao?

Tại sao ta vừa kết thúc buổi học hôm nay, Tam Lãng tiền bối đã biến thành hậu bối của Thư Hàng?” Trong lúc ta bế quan, dòng thời gian đã thay đổi?

“Ngư Kiều Kiều tu hành xong rồi à?

Tết có qua được không?

Lâu rồi không gặp.” Tống Thư Hàng nói.

Ngư Kiều Kiều suy nghĩ một lát, nói: “Tôi đi xin nghỉ phép hai ngày. @Giao Bá Chân Quân, đúng rồi ba, có muốn nhân cơ hội Tết dỗ mẹ về không?” Giao Bá Chân Quân: “Nhắn tin riêng, nhắn tin riêng!” [Âm thanh triệu hồi từ thiên đường] Tạo Hóa Pháp Vương: “Để sinh ra một Giao Bá tiền bối nam tính, cũng không dễ dàng đâu.” [Mẹ Hoàng Sơn?

Nhóm trưởng] Hoàng Sơn Tôn Giả lòng mệt mỏi nói: “Thư Hàng, đừng quậy nữa.

Lì xì năm nay mọi người đã hẹn rồi, sẽ phát cho đệ tử của ngươi.

Ngoài ra, chúng ta và phân thân sắt thép của ngươi chuẩn bị ra khỏi di tích trước...

ăn Tết xong, rồi quay lại tiếp tục đi sâu vào di tích.” Cái di tích đó, cho dù có phân thân sắt thép của Tống Thư Hàng trợ giúp, cũng không phải là có thể vượt qua trong thời gian ngắn.

Tống Thư Hàng: “Mẹ Hoàng Sơn, con từ lúc tu luyện đến giờ, chưa từng nhận được lì xì Tết của các tiền bối trong nhóm.” Hoàng Sơn Tôn Giả: “…” Ông nhìn phong bao lì xì Tết mà mình đã lặng lẽ chuẩn bị cho Tống Thư Hàng, suy nghĩ một chút, rồi lại nhét nó trở lại.

Là một nhóm trưởng đủ tiêu chuẩn, thỉnh thoảng phát chút phúc lợi cho thành viên trong nhóm là thao tác cơ bản.

Hoàng Sơn tiền bối chu đáo từ lâu đã nghĩ đến việc Tống Thư Hàng năm nay có thể sẽ tiếc nuối vì không nhận được ‘lì xì’, nên đã âm thầm chuẩn bị cho cậu một phong bao.

Nhưng bây giờ nghĩ lại... lì xì cho Thư Hàng quả nhiên là thôi đi!

Hơn nữa.

Hoàng Sơn Tôn Giả còn đặc biệt nhắc nhở: “@Tống Thư Hàng, lần này chúng ta từ trong di tích lấy ra rất nhiều vật chất để nâng cấp ý thức yếu ớt của khí linh pháp khí. @Toàn thể thành viên, dịp Tết, ta và Thư Hàng đã chuẩn bị cho mọi người một phần quà là vật chất có thể nâng cấp khí linh.

Kết hợp với ‘Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo’ trước đó, cố gắng để pháp khí của mọi người sớm sinh ra khí linh.

Đây coi như là lì xì Tết mà ta và Thư Hàng chuẩn bị cho mọi người.” Không những không nhận được lì xì, mà ngươi còn phải phát lì xì cho mọi người!

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn trời.

Giây phút này, cậu đột nhiên có một sự thôi thúc muốn chặn hai chữ ‘lì xì’ khỏi hệ thống ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Là máy chủ chính, cậu quả thực có quyền hạn này. [Quan hót phân] Tàng Thiên Câu Chu Ly: "@Hoàng Sơn Tôn Giả, Hoàng Sơn lão đại, lần này đến nhà Thư Hàng ăn Tết, có thể mang theo người thân không?" Có đại tiệc Tết của Biệt Tuyết Tiên Cơ, còn có lì xì nâng cấp pháp khí...

Chu Ly ngay lập tức nghĩ đến người yêu Nho gia của mình, muốn đưa nàng đến tham dự lễ mừng năm mới ở nhà Bá Tống lần này.

"Chuẩn rồi." Hoàng Sơn Tôn Giả gật đầu.

"Cả nhóm đều đến nhà Thư Hàng ăn cơm, cảm giác này thật tuyệt." Thiên Phủ Khí Tông Dương Huyền gật đầu tán thưởng.

Tống Thư Hàng: "???" Khoan đã, Dương Huyền tiền bối!

Cách nói này của ngài rất dễ gây hiểu lầm đó.

Cả nhóm đến nhà tôi ăn cơm... nghe cứ như là tôi toi rồi, sau đó các người tập thể qua ăn cơm đám tang vậy.

Rõ ràng là ăn Tết, lại bị ngài nói ra cảm giác tử vong.

Ngoài ra, nhiều người đến cùng một lúc như vậy, nhà cậu ở thành phố Văn Châu chắc chắn không sắp xếp nổi.

May mà... cậu có Hạch Tâm Thế Giới!

Đến lúc đó, chỉ cần mở một lối vào Hạch Tâm Thế Giới, đặt ở nhà mình là được.

Diện tích Hạch Tâm Thế Giới cũng đủ cho các thành viên trong nhóm quậy tưng bừng, chơi cho đã.

Nói không chừng, còn có thể quảng cáo một mảnh đất nào đó trong 'Hạch Tâm Thế Giới', kiếm chút linh thạch?

Mặc dù cậu đã hứa với Bắc Phương tiền bối, mấy ngày nữa sẽ cho họ mượn 'Hạch Tâm Thế Giới' để cử hành nghi thức.

Nhưng tính thời gian, chắc sẽ không trùng với chương trình Tết.

“Mà Bạch tiền bối đâu rồi?” Bạch Hạc Chân Quân nghi hoặc hỏi.

Bạch tiền bối đáng lẽ phải rất hứng thú với chương trình ‘tụ tập ăn Tết’ này chứ.

Nhưng lần này, Bạch tiền bối gần như không phát ngôn.

Không phải đã bế quan rồi chứ?

“Ta đang nghĩ chuyện.” Bạch tiền bối lên tiếng trả lời. [Muội khống] Điền Thiên Đảo Chủ: “Bạch tiền bối có phiền não gì sao?” “Không, không có.

Ta đang nghĩ...

Tết nhất, có nên náo nhiệt một chút không.

Ví dụ như, chuẩn bị một vài tiết mục văn nghệ?” Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Cũng giống như Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối cũng đang trân trọng cơ hội ăn Tết lần này.

Ngài hy vọng lần này các thành viên trong nhóm có thể đến tham gia ăn Tết đông đủ nhất có thể, ngài hy vọng cái Tết này có thể bắt đầu một cách náo nhiệt, vui vẻ bước sang năm mới.

Tạo Hóa Pháp Vương: “Tiết mục Tết thì ta có bài hát mới!

Ta nguyện ý lên sân khấu biểu diễn đầu tiên!” [Đội bóng sân mộ dưới đáy biển] Giao Bá Chân Quân: “Sân mộ dưới đáy biển, ưu đãi 50%, mua lớn tặng nhỏ!” Tạo Hóa Pháp Vương: “…” Giao Bá Chân Quân này quả thực là khinh người quá đáng!

Quảng cáo này đột nhiên xen vào, chẳng phải đang ngầm ám chỉ nghe ông ta hát là mất mạng sao?

Tạo Hóa Pháp Vương với tính khí nóng nảy lập tức không nhịn được: “@Hoàng Sơn Tôn Giả, mẹ Hoàng Sơn, cấm Giao Bá đi!

Tết nhất mà còn quảng cáo mộ địa dưới biển, xui xẻo biết bao!

Xúi quẩy, phỉ!” Dù ở trong ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’, Hoàng Sơn Tôn Giả vẫn là nhóm trưởng.

Tống Thư Hàng chỉ là một máy chủ vật chứa. 【Thông báo hệ thống: [Server?

Trình Cẩu Đản?

Nhóm trưởng] Tống Thư Hàng đã bị nhóm trưởng Hoàng Sơn Tôn Giả cấm ngôn 60 phút.】 Tống Thư Hàng ngơ ngác: “???” Mình có thể là một server giả?

Hơn nữa, tại sao đột nhiên lại cấm ngôn mình?

Tại sao mình đột nhiên lại bị vạ lây? [Làm giấy tờ] Tuyết Lang Động Chủ: “Hoàng Sơn tiền bối ngầu quá~” Không ngờ ngay cả server Tống Thư Hàng tiểu hữu cũng có thể bị cấm ngôn!

Sự thật chứng minh, giết gà dọa khỉ là một thủ đoạn vô cùng hiệu quả. 【Thông báo hệ thống: [Âm thanh triệu hồi từ thiên đường] Tạo Hóa Pháp Vương đã rút lại một tin nhắn.】 Tạo Hóa Pháp Vương rén rén rút lại lời nói.

Tiếp đó, ông ta lại sắp xếp lại lời nói của mình: “Hoàng Sơn ca ca, huynh xem Giao Bá đạo hữu kia kìa, Tết nhất mà còn quảng cáo mộ địa dưới biển, quả thực không phải người, xin Hoàng Sơn ca ca chủ trì công đạo!” 【Thông báo hệ thống: Tạo Hóa Pháp Vương, Cuồng Đao Tam Lãng, Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, Đồng Quái Tiên Sư, Khuyển Yêu Đậu Đậu, Đông Phương Tĩnh Tuyết, đã bị nhóm trưởng Hoàng Sơn Tôn Giả cấm ngôn 60 phút.】 Khắp nơi trong hiện thế.

Tạo Hóa Pháp Vương: “…” Ông ta biết mình đã rén muộn!

Cuồng Đao Tam Lãng: “???” Vân Tước Tử: “???” Đồng Quái từ đầu đến cuối đều im lặng không nói gì: “???” Đậu Đậu ngơ ngác: “???” Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử: “…” Tam Lãng, Vân Tước Tử, Đồng Quái, Đậu Đậu, Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử có một vạn cái không hiểu.

Tạo Hóa Pháp Vương và Tống Thư Hàng là tự tìm đường chết.

Nhưng mấy người họ hôm nay từ đầu đến cuối đều rất ngoan ngoãn mà?

Cuồng Đao Tam Lãng lập tức dùng chức năng VIP, lặng lẽ kéo Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử, Đậu Đậu, Đồng Quái, Vân Tước Tử tạo thành một nhóm thảo luận tạm thời: “Đậu Đậu, Hoàng Sơn tiền bối hôm nay bị sao vậy?” Chẳng lẽ đến tháng?

Chương 2932

Sao lại nóng nảy thế?

Đậu Đậu: “Ta cũng không biết, ta cũng rất nghi hoặc!

Hoàng Sơn hiện đang trưng ra bộ mặt nghiêm nghị, ta không dám hỏi ông ấy là chuyện gì.” Đậu Đậu sợ mình hỏi thêm một câu, Hoàng Sơn sẽ đuổi nó ra khỏi Hoàng Sơn phủ trước Tết, đưa đến Đậu Đậu phủ của riêng nó, thế thì nó sẽ cô đơn biết bao?

Đồng Quái Tiên Sư: “Mấy người các ngươi thì thôi đi, ít nhất cũng đã phát ngôn trong nhóm.

Hôm nay ta đến một chữ cũng chưa nói đó.” Đồng Quái cảm thấy mình oan còn hơn cả Đậu Nga.

Đây không phải là nằm không cũng trúng đạn, mà là tự đào hố chôn mình rồi còn bị pháo kích!

Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử chậm rãi nói: “Ta nghĩ, Hoàng Sơn tiền bối chắc là để phòng ngừa.” Cuồng Đao Tam Lãng: “Phòng ngừa cái gì?” “Ta nghĩ, chắc là phòng ngừa bệnh tim.

Tết nhất, Hoàng Sơn tiền bối nhất định là để phòng ngừa mấy người chúng ta tìm đường chết kích thích đến ông ấy, nên ông ấy dứt khoát cấm ngôn mấy người chúng ta luôn.

Nhìn kỹ danh sách là có thể phát hiện... mấy người chúng ta luôn là những người náo nhiệt nhất trong nhóm.” Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử nói.

Vân Tước Tử hào phóng thừa nhận: “Ha ha ha, rất có lý.” Nàng rất có tự giác, dù sao mình tìm đường chết đến mức nào, chính nàng tự biết.

Cuồng Đao Tam Lãng: “Ta đã cải tà quy chính, đã đổi tên thành Tứ Lãng rồi.” “Tứ Lãng à, ngươi còn hơn Tam Lãng một lãng.” Đậu Đậu trả lời.

Cuồng Đao Tam Lãng: “…” Đồng Quái Tiên Sư: “Ta không phục, nếu muốn cấm ta, tại sao lão Bắc Hà không bị cấm cùng luôn!” “Tỉnh lại đi, đồ hắc quái.” Đậu Đậu nói: “Ngươi là tuyển thủ top ba bảng xếp hạng tìm đường chết trong nhóm, còn lão Bắc Hà lại là một trong số ít những lương tâm còn sót lại của nhóm, các ngươi có thể so sánh được sao?” Lão Bắc Hà, Nho gia Hằng Hỏa đạo hữu, đại tiền bối Thất Tu Thánh Quân + nhóm trưởng Hoàng Sơn, là những người giữ gìn lương tâm của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, là họ đã chống đỡ lấy điểm mấu chốt cuối cùng của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ngay cả Đậu Đậu cũng không thể không thừa nhận, nếu ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không có mấy vị này, thì đã xong đời từ lâu rồi.

Đồng Quái Tiên Sư: “…” Ngay cả Đậu Đậu cũng đâm chọc vào tim hắn như vậy, trời này còn nói chuyện thế nào được nữa?

Không nói chuyện được nữa!

“Sư phụ ta Ngân Quái triệu hoán ta, ta off trước đây.” Đồng Quái Tiên Sư vẫy tay. … Trong Cửu Châu Nhị Hào Quần.

Sau khi cấm ngôn một hơi mấy kẻ chuyên tìm đường chết, Hoàng Sơn tiền bối chỉ cảm thấy một luồng khí mát lạnh từ trong phổi tỏa ra, tràn vào tim, lan tỏa đến tứ chi bách hài.

Ta lẽ ra nên làm thế từ sớm!

Hoàng Sơn tiền bối cảm thấy nhịp tim cũng trở nên vui vẻ hơn, mỗi một nhịp đập đều tiết ra khí tức hạnh phúc.

“Tết có tiết mục gì, cứ báo lên, có thể báo cho ta hoặc Bạch tiền bối, Bắc Hà, Hằng Hỏa, cũng có thể báo cho Thất Tu tiền bối và Vũ

Nguyệt Chân Quân.

Đến lúc đó, chúng ta sẽ tổng kết các tiết mục, rồi cùng nhau đón một cái Tết thật náo nhiệt. 【icon mặt cười】” Hoàng Sơn tiền bối phát biểu.

Sau khi cấm ngôn mấy tên phạm tội tìm đường chết quen thuộc, ngay cả trong lời nói của Hoàng Sơn tiền bối cũng toát ra một cảm giác vui vẻ.

Đông Phương Lục Tiên tử: “Tết có nên tổ chức một cuộc đua xe nữa không?

Giống như cuộc thi xe kéo tay, lần này tổ chức cuộc thi đua xe đạp?” [Đại tiên bom hạt nhân] Hiến Công Cư Sĩ: “Quá trình đua xe có nên thêm yếu tố đối kháng không?” Diệt Phượng công tử mắt sáng lên: “Transformer?

Hệ thống Diệt Phượng Hào của ta đã nâng cấp, đủ để chế tạo ra siêu giáp Diệt Phượng Hào!” [Sóng hấp dẫn] Lưu Huỳnh Tiên Tử: “Transformer thì thời gian quá gấp.

Một ngày rưỡi, căn bản không đủ để chúng ta độ xe thành giáp.

Đến lúc đó không thể để Diệt Phượng ngươi lái giáp, điên cuồng đánh đập chúng ta chứ?” Thất Sinh Phù Phủ Chủ: “Vậy... hay là trực tiếp dùng máy xúc, xe lu, xe ủi, rồi diễn ra một trận đại loạn đả?” “Thất Sinh Phù mau rút lại, đừng để Lục tử thấy câu này!” Tuyết Lang Động Chủ vội vàng la lên, ký ức bị Đông Phương Lục Tiên tử đàn áp trong cuộc thi xe kéo tay lần trước vẫn còn như mới ngày hôm qua.

Đông Phương Lục Tiên tử: “Ta đã thấy rồi.” “…” Tuyết Lang Động Chủ cắn răng, mặt dày bổ sung: “Thất Sinh Phù đạo hữu mau rút lại, đề nghị tuyệt diệu như vậy, để ta nói!” Nếu đề nghị này thật sự được chấp nhận, lỡ như hắn bị Đông Phương Lục Tiên tử nhắm vào thì sao?

Cho nên lúc này, hắn đương nhiên phải nghĩ cách bù đắp một chút.

Bất kể có tác dụng hay không, cũng phải cố gắng một chút.

Cố gắng không nhất định có kết quả, nhưng không cố gắng thì nhất định không có kết quả!

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: "…" Trong Kim Liên Thế Giới của Nho gia.

Tống Thư Hàng nhìn nội dung trò chuyện trong 'Cửu Châu Nhị Hào Quần', lòng ngứa ngáy.

Cậu muốn nói chuyện, nhưng lại bị cấm ngôn, có miệng khó nói.

Cậu chỉ có thể chiếu nội dung trò chuyện ra, để các món đồ trên người cũng xem, rồi cùng các món đồ trên người nói chuyện.

Thấy Hoàng Sơn đang trưng cầu tiết mục Tết.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối trong lòng khẽ động, nói: "@#%× tiên tử, tiết mục Tết, chúng ta biểu diễn nuốt kiếm đi!" Công Đức Xà Mỹ Nhân: "…" Tống Thư Hàng: "…" Lúc này.

Ở một đầu khác của Kim Liên Thế Giới.

Đạo Tử đang hẹn gặp mấy vị sư đệ của mình, cùng với các gia chủ của các hệ phái Nho gia – ngài cần 'mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ' của Nho gia.

Đạo Tử đến thế giới Nho gia trước Tống Thư Hàng một bước.

Lúc này, năm trong số mười ba Kiếp Tiên của Nho gia, đang yên lặng ngồi trước mặt ngài.

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử ôn văn nho nhã.

Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử thanh tân tuấn dật.

Thất Ngốc Ngốc có chút ngốc nghếch.

Kiếp Tiên thứ mười một Ngọc Tử thần thái phi dương.

Và Uyên Tử hiện chỉ còn lại nhục thân... trong sâu thẳm không gian ý thức còn tồn tại một luồng ý thức của Côn Vương.

Sau sự kiện 'Côn Vương bị Bá Tống đánh nổ thành trứng', các Kiếp Tiên của Nho gia đều biết trong sâu thẳm không gian ý thức của Uyên Tử có giấu Côn Vương, vì vậy Uyên Tử hiện đang được bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia canh giữ nghiêm ngặt, mang theo bên mình không rời một bước.

Ngoài năm vị này, còn có mấy vị gia chủ có thân phận cao nhất của Nho gia.

Vốn dĩ Hằng Hỏa Tôn Giả cũng nên ở đây, nhưng sau khi nghe tin Tống Thư Hàng sắp đến, Hằng Hỏa Tôn Giả liền đứng dậy đi đón Tống Thư Hàng.

Thánh hiệu Bá Tống, đối với Nho gia có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Hiện tại toàn bộ đệ tử Nho gia đều cho rằng Bá Tống là Thánh Nhân Nho gia chuyển thế... dù không nói đến điểm này, Bá Tống đã nhiều lần cứu Nho gia khỏi hoạn nạn, có đại ân với Nho gia.

Cậu sắp đến, Nho gia tự nhiên trải thảm đón chào.

Luồng ý thức của Côn Vương trong cơ thể Uyên Tử khi nhìn thấy Đạo Tử, suýt nữa thì khóc lên – Nho gia lại xuất hiện thêm một vị Trường Sinh Giả.

Hơn nữa vị Đạo Tử này, khí tức khủng bố vô cùng, kế thừa được chân truyền của Thánh Nhân Nho gia.

Đối mặt với ngài, giống như đối mặt với Thánh Nhân Nho gia tái thế, khiến Côn Vương nhớ lại những chuyện cũ không muốn nhớ.

“Đại sư huynh vô năng, để các ngươi phải chịu khổ rồi.” Đạo Tử nhìn thấy bốn vị sư đệ chưa hoàn toàn sống lại, trong lòng đau xót.

Nho gia gặp đại nạn, ngài thân là đại huynh, lại không thể bảo vệ được sư đệ của mình.

Bây giờ, bốn vị sư đệ tuy đã sống lại, nhưng lại là thân thể tàn khuyết.

Lúc này, sự tự trách tích tụ hàng ngàn vạn năm trong lòng Đạo Tử, gần như muốn nuốt chửng tâm linh của ngài.

“Đại Ngốc Ngốc, huynh không cần bận tâm, thân là đệ tử Nho gia, chúng ta chưa từng hối hận.” Kiếp Tiên thứ bảy Trì Tử nghiêm túc nói.

Đạo Tử: “???” Đại Ngốc Ngốc?

Cảm xúc tự trách như sóng thần trong lòng ngài, cũng bị cắt ngang trong một khoảnh khắc.

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử ngẩng đầu nhìn trời... từ sau lần gặp mặt tiểu sư muội kia, Thất Ngốc Ngốc đã hoàn toàn ngốc nghếch rồi.

Kiếp Tiên thứ mười một Ngọc Tử một tay bịt miệng Thất sư huynh, cười với Đạo Tử: “Đại sư huynh, sư phụ vẫn luôn dạy chúng ta phải trong ngoài như một, vẻ ngoài mạnh mẽ không phải là mạnh mẽ thật sự, nội tâm mạnh mẽ mới là mạnh mẽ chân chính.

Bọn đệ, đều không yếu đuối như vậy đâu.” Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử chậm rãi nói tiếp: “Có thể nhờ vào trận pháp hồi sinh mà sư phụ để lại, tái hiện nhân thế, bốn người chúng ta đã vô cùng mãn nguyện rồi.

Huống chi, nhờ sự trợ giúp của Bá Tống đạo hữu, thời gian tồn tại của chúng ta đã được kéo dài... thời gian dài như vậy, đủ để chúng ta bù đắp tiếc nuối.” Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử gật đầu: “Nho gia đã mất mát rất nhiều truyền thừa, mà Bá Tống đã kéo dài thời gian cho chúng ta, đủ để chúng ta hoàn thiện những truyền thừa đã mất của Nho gia.

Hơn nữa, thời gian còn dư dả.

Chúng ta đã không còn tiếc nuối gì nữa.” Thân là mười ba Kiếp Tiên của Nho gia, nội tâm của họ cũng mạnh mẽ như vẻ ngoài.

Vì vậy, cho dù thời gian còn lại của họ đã không nhiều, nhưng họ chưa từng sợ hãi.

Có cơ hội bổ sung truyền thừa của lão sư, hoàn thiện những công pháp, kinh thư đã mất của Nho gia, chính là tâm nguyện của họ.

“Hơn nữa, bây giờ biết Đại Ngốc Ngốc huynh đã chứng đạo Trường Sinh, chúng ta lại càng yên tâm hơn.” Thất Ngốc Ngốc nói.

Có Đại Ngốc Ngốc cảnh giới Trường Sinh ở đây, cho dù bốn người họ tan biến, Đại Ngốc Ngốc cũng đủ sức bảo vệ Nho gia – hơn nữa, còn có thân thể của Uyên Tử có thể trợ giúp Đại Ngốc Ngốc một tay.

“Tuy nhiên, ta lại không thể cứ như vậy mà không hối tiếc.” Đạo Tử nhìn thẳng bốn vị sư đệ, trầm giọng nói: “Cho nên, ta còn muốn thử một lần, đây cũng là lý do ta đến tìm các ngươi.” “Đại sư huynh, huynh muốn làm gì?” Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử nhíu mày.

“Nếu huynh muốn làm chuyện nguy hiểm, chúng ta không cho phép.” Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử phụ họa.

Đạo Tử cảnh giới Trường Sinh, là người bảo vệ tương lai của Nho gia.

Hiện tại Thiên Đạo có oán với Nho gia đã sụp đổ, có Đạo Tử ở đây, đủ để thay thế sư phụ bảo vệ Nho gia phát triển.

Cho nên, họ không cho phép Đạo Tử xảy ra chuyện gì.

“Ta muốn làm, là để mọi người có thể hoàn toàn sống lại, không còn khuyết thiếu.

Đây là trách nhiệm của ta với tư cách là đại sư huynh...

Hơn nữa, các ngươi không cần khuyên ta.

Chuyện này, sư phụ cũng đã đồng ý.” Đạo Tử chậm rãi nói.

Muốn thuyết phục các sư đệ của mình, ngài bắt buộc phải lôi sư phụ ra.

Thất Ngốc Ngốc ngẩn ra, sau đó vui mừng nói: “Sư phụ đồng ý?

Chẳng lẽ... sư phụ?” Đạo Tử lắc đầu, sau đó ngài lấy ra《Nho điển》, lật đến trang có lời nhắn của Thánh Nhân Nho gia.

Chương 2933

“《Nho điển》?

Sao nó lại ở chỗ đại sư huynh?” Tam sư đệ Nhan Tử nghi hoặc hỏi.

Kiếp Tiên thứ hai Ôn Tử nhận lấy 《Nho điển》, nhìn bút tích và lời nhắn của Thánh Nhân Nho gia trên đó, vành mắt ươn ướt.

Trên đó quả thực là di ngôn của Thánh Nhân Nho gia.

Sư phụ, vậy mà đã sớm sắp xếp mọi thứ.

Ngay cả việc họ sống lại có khuyết thiếu, sư phụ cũng đã tính toán ra, và sắp xếp đường lui cho họ.

“Chuyện Đại Ngốc Ngốc huynh muốn làm, có nguy hiểm không?” Lúc này, Thất Ngốc Ngốc nghiêm túc hỏi: “Nếu nguy hiểm, cho dù là ý của sư phụ, chúng ta cũng không đồng ý.” “Không hề nguy hiểm, ta bảo đảm.” Đạo Tử mỉm cười: “Sư phụ đã để lại cho ta thủ đoạn dự phòng, cho dù chuyện ta sắp làm thất bại, thủ đoạn mà sư phụ để lại cũng đủ để ta sống lại.

Cho nên, các ngươi cứ yên tâm. 《Nho điển》 vượt không gian mà đến, nó chính là đường lui mà sư phụ để lại cho ta.” “《Nho điển》 vượt không gian mà đến?” Sắc mặt của Kiếp Tiên thứ ba Nhan Tử trở nên càng kỳ quái hơn.

Bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia đều biết 《Nho điển》 trước đây ở trong tay Bá Tống, do tiểu sư muội bảo quản.

Mà bây giờ, 《Nho điển》 lại từ chỗ Bá Tống vượt không gian đến tay đại sư huynh Đạo Tử.

Giây phút này... ngay cả bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia, cũng bắt đầu hoài nghi về thân phận của Bá Tống.

Chẳng lẽ, Bá Tống thật sự là sư phụ chuyển thế?

“Và lần này ta đến, là để mượn ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ của Nho gia.

Chuyện ta sắp làm, cần sự trợ giúp của mảnh vỡ Thiên Đình.” Đạo Tử trầm giọng nói.

Bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia nhìn lời nhắn của sư phụ trên 《Nho điển》, lại nhìn đại sư huynh đã quyết tâm, bốn người nhìn nhau một lát rồi thở dài: “Nếu đã như vậy, chúng ta không có ý kiến.” Mấy vị gia chủ Nho gia phía sau cũng gật đầu.

Trên thực tế, với thân phận của Đạo Tử, muốn có ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ chỉ cần một câu nói.

Mười ba Kiếp Tiên của Nho gia đối với Nho gia mà nói, đều có địa vị phi thường.

“Vậy thì, cứ quyết định như vậy đi.” Đạo Tử lộ ra vẻ mặt dịu dàng.

Lần này, nhất định sẽ để các sư đệ, hoàn toàn sống lại.

Ngoài ra...

Nhân lúc rảnh rỗi, đi gặp Bá Tống một chút!

Đạo Tử lúc này vẫn chưa biết Bắc Phương Đại Đế đã thỏa thuận xong với Bá Tống về chuyện ‘mảnh vỡ Thiên Đình’.

Cho nên, nếu Bá Tống đã đến Nho gia, vậy thì ngài không bằng đi gặp Bá Tống để nói chuyện về mảnh vỡ Thiên Đình.

Đạo Tử biết trong tay Tống Thư Hàng có một phần ‘mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ’, trong đó có mấy khối còn là do ngài tặng cho Bá Tống.

Ngài nghĩ xem có thể thương lượng với Bá Tống, mượn 'mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ' dùng một lần không.

Sau khi đã nói chuyện xong với sư đệ và mấy vị gia chủ của Nho gia, Đạo Tử liền đứng dậy, đi về phía nơi Tống Thư Hàng đang ở.

"Nếu Bá Tống thật sự đồng ý cho mượn 'mảnh vỡ Thiên Đình', có phải ta nên chuẩn bị một món quà đáp lễ không nhỉ?" Đạo Tử vừa đi vừa nghiêm túc suy nghĩ.

Nho gia trọng lễ nghi, có ơn tự nhiên phải báo.

"Vừa hay theo tiết trời hiện thế bây giờ, cũng sắp đến Tết rồi.

Không bằng lát nữa gặp mặt, cứ tặng cho Bá Tống một phong lì xì trước, lấy lễ phục người." Đạo Tử thầm nghĩ. … Một phía khác của Kim Liên Thế Giới.

Tống Thư Hàng cùng Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử và một đám đồ vật trên người, đang giúp ba mẹ dọn dẹp đồ đạc, chuẩn bị về thành phố Văn Châu.

Mẹ Tống gần đây sắc mặt rất tốt, thậm chí ở Nho gia có chút vui đến quên cả đường về.

Vốn dĩ mẹ Tống còn lo mình ở Nho gia sẽ không quen, nhưng ở được mấy ngày, bà đã không nỡ rời đi.

"Đây thật sự là một nơi tốt." Mẹ Tống nói với Tống Thư Hàng.

Ở đây, mỗi ngày đệ tử Nho gia nhìn thấy bà, đều thân thiết gọi bà là Triệu tiên tử.

Cũng giống như phần lớn đàn ông có mộng đại hiệp, phần lớn phụ nữ cũng hy vọng mình mãi mãi là một tiên tử xinh đẹp.

Mẹ Tống mỗi ngày nghe đệ tử Nho gia gọi mình là 'Triệu tiên tử', rõ ràng là người sắp làm mẹ lần thứ hai, vậy mà lại cảm thấy mình như trẻ ra mấy tuổi, chỉ thiếu chút nữa là vũ hóa đăng tiên.

“Trạng thái của mẹ con bây giờ, giống hệt như khoảng thời gian ba sống ở Quảng Đông năm đó.

Mỗi ngày nghe người ta gọi là trai đẹp, dần dần đánh mất bản thân.” Ba Tống cười ha ha nói.

“Chú lúc trẻ chắc chắn cũng giống Tống tiền bối, như một trai đẹp.” Vũ Nhu Tử nói.

“Lời của Vũ Nhu Tử, khiến tôi tìm lại được một chút tự tin.” Tống Thư Hàng nói tiếp.

Phải biết mỗi lần cậu đối mặt với Cẩu Đản đa, đều bị chê bai nhan sắc.

Lâu dần, Tống Thư Hàng đã mất đi sự tự tin vào nhan sắc của mình.

Ba Tống nhìn con trai nhà mình... con trai nhà mình gần đây quả thật càng ngày càng đẹp trai, dần dần mất đi cái gen bình thường ưa nhìn của nhà họ Tống, bắt đầu nghiêng về phía gen tuấn mỹ của mẹ nó.

“Tai nạn bên ngoài giải quyết xong chưa?” Mẹ Tống sau khi chuẩn bị xong hành lý, lên tiếng hỏi.

Lúc Tống Thư Hàng đưa họ vào Nho gia, khắp nơi trong hiện thế đều tai nạn liên miên.

“Tai nạn tà vọng trước đó đã được con dọn dẹp rồi, bây giờ bên ngoài chỉ có một chút di chứng do ‘linh khí dồi dào’ mang lại, nguy cơ không lớn.

Nhưng mà, sau Tết, con vẫn hy vọng có thể đưa hai người trở lại Nho gia, ở thêm một thời gian.” Tống Thư Hàng trả lời.

Ít nhất, phải đợi ‘Thiên Đạo chi tranh’ kết thúc.

“Đừng quá ép buộc bản thân, con đã làm rất tốt rồi.” Mẹ Tống nói.

Có thể là trực giác của một người mẹ, mẹ Tống luôn cảm thấy Tống Thư Hàng dường như đang quyết định làm một việc gì đó, và có thể là một việc rất trọng đại.

Tống Thư Hàng cười tươi: “Mẹ cứ yên tâm đi, con chưa bao giờ làm việc gì ngoài sức mình.” Để ngăn mẹ tiếp tục chủ đề này, Tống Thư Hàng lấy cô gái người máy trong trạng thái nửa cầu nửa người từ trong túi ra: “Đúng rồi, mẹ, mẹ xem... cháu gái của mẹ.

Ở một mức độ nào đó, là ruột thịt.

Tiểu Lăng Tiêu, gọi bà nội đi.” Lăng Tiêu là tên tiếng Trung mà cô gái người máy tóc vàng tự đặt cho mình lúc trước.

“Bà nội.” Cô gái người máy ngoan ngoãn gọi.

Cô gái người máy vừa nghiêm túc vừa ngoan ngoãn, cộng thêm dáng vẻ nửa trứng nửa người của cô, thật đáng yêu.

Mẹ Tống: “A?” Thủ đoạn chuyển chủ đề của Tống Thư Hàng rất thành công.

Khi nhìn thấy cô gái người máy hình người, mẹ Tống đột nhiên có một sự thôi thúc đã lâu muốn cho con trai một trận.

Nhưng nhìn thấy cô gái ngoan ngoãn này, bà lại cố gắng kìm nén cảm xúc này xuống.

“Con bé bị sao thế này?” Mẹ Tống cẩn thận nhận lấy cô gái người máy, hỏi.

Tống Thư Hàng: “Sinh non.” Mẹ Tống: “???” Ba Tống: “Nói tiếng người!” Tống Thư Hàng cười giải thích: “Toàn bộ quá trình thật ra một lời khó nói hết.

Sự tồn tại của con bé rất phức tạp, hai người có thể coi nó là một sinh vật ngoài hành tinh máy móc, gần giống như Transformer.” Mẹ Tống: “…” Nói cũng như không nói.

Bà và ba Tống nằm mơ cũng không ngờ, cháu gái đầu tiên của nhà họ Tống lại xuất hiện theo cách này... hơn nữa còn là do chính con trai mình sinh ra...

Cảm xúc phức tạp này, giống như trộn lẫn tất cả các loại gia vị chua ngọt đắng cay + các loại rượu đỏ trắng vàng xanh tím với nhau, mùi vị thật sự một lời khó tả.

Một tháng trước, ba Tống và mẹ Tống vẫn chỉ là người bình thường, bây giờ mỗi lần gặp con trai, đều phải chịu đựng cú sốc thông tin khổng lồ.

Dù có trái tim lớn gia truyền, hai vợ chồng cũng không biết mình còn có thể chịu đựng được bao lâu.

“Tuy tiểu Lăng Tiêu rất đáng yêu...” Ba Tống cưng chiều nhận lấy cô gái người máy từ tay vợ, rồi phát ra từ tận đáy lòng cảm thán: “Nhưng ba và mẹ con vẫn hy vọng lần sau gặp mặt, con có thể nói cho chúng ta biết, con sắp kết hôn hoặc là người yêu của con sắp sinh cháu gái cho chúng ta tin tốt, chứ không phải là con tự mình đi sinh.” “Đùa à, qua Tết con mới mười chín tuổi.” Tống Thư Hàng nói.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “…” Bạch Cốt Tiên Cơ: “…” “Vậy thì mấy năm nữa, hẵng nói cho chúng ta tin này.” Ba Tống cũng là một người đàn ông tuân thủ pháp luật, nghe lời khuyên.

“Không có đâu.” Tống Thư Hàng xua tay: “Chủ yếu là vì, con đã vô sinh rồi đó~” Mẹ Tống: “!!!” Ba Tống: “???” Con tự hào nói với chúng ta cái gì thế?

Vô sinh?

“Tu vi đến cảnh giới Bát phẩm, tu sĩ gần như không thể sinh ra hậu đại.” Vũ Nhu Tử bên cạnh phổ cập kiến thức cho ba Tống, mẹ Tống: “Chủ yếu là vì tu sĩ cảnh giới Bát phẩm, đã tiếp xúc với pháp tắc, thích ứng với pháp tắc.

Thuộc tính của pháp tắc sẽ ảnh hưởng đến tính chất sinh mệnh của tu sĩ.

Lại bởi vì pháp tắc mà mỗi một vị tu sĩ lĩnh ngộ đều là đặc thù, độc nhất vô nhị của chính mình.

Dưới ảnh hưởng của pháp tắc, tính chất sinh mệnh của tu sĩ cũng sẽ trở nên độc nhất.” “Vũ Nhu Tử, có thể dùng cách đơn giản hơn để miêu tả một chút không?” Mẹ Tống nhẹ nhàng nói.

Nếu là con trai, bà sẽ trực tiếp ném một câu ‘nói tiếng người’ qua.

Nhưng người giải thích là Vũ Nhu Tử, mẹ Tống phải dịu dàng đối đãi.

“Vâng, nói đơn giản, chính là tu sĩ Bát phẩm đã tiến hóa thành một loài khác.

Hơn nữa vì pháp tắc mà mỗi tu sĩ Bát phẩm dung hợp đều khác nhau, cho nên mỗi một vị tu sĩ Bát phẩm, đều là một loài hoàn toàn mới.

Loài đã khác nhau, nên giữa họ không thể sinh ra hậu đại.” Vũ Nhu Tử giải thích.

“Nếu ví dụ theo cách hiểu của người thường, giống như trong quá trình tiến hóa, có tế bào tiến hóa thành khỉ, có tế bào tiến hóa thành mèo, có tế bào tiến hóa thành cá, giữa chúng tự nhiên không thể sinh ra hậu đại.

Mà nếu con khỉ tiến hóa ra, trên toàn thế giới chỉ có một con, thì nó coi như là vô sinh.” Vũ Nhu Tử cố gắng ví von.

“Vậy, có khả năng nào, hai tế bào khác nhau trùng hợp, đều tiến hóa thành con khỉ giống như Tống Thư Hàng không?” Mẹ Tống mong đợi hỏi.

Tống Thư Hàng: “Chào mẹ khỉ.” Tôi là con trai khỉ của mẹ đây~ Mẹ Tống trở tay một phát vỗ vào sọ con trai... sau đó, tay đau.

“Khó lắm ạ.” Vũ Nhu Tử nói: “Cho dù nghiên cứu kỹ lưỡng mọi thứ của Tống tiền bối, dựa theo quỹ đạo trước khi ngài thăng cấp Bát phẩm, tiến hành phục hồi và mô phỏng.

Khi tiếp xúc với pháp tắc ở Bát phẩm, xác suất thành công cũng gần như bằng không.” “Mà Bát phẩm Huyền Thánh, một nghìn năm cũng chỉ xuất hiện một hai người.” Tống Thư Hàng ở bên cạnh bổ sung.

Mẹ Tống: “Một nghìn năm mới xuất hiện một hai người, thế mà con cũng chen vào được?” “Dù sao con cũng là Thiên Niên Đệ Nhất Thánh mà.” Tống Thư Hàng nói.

Chương 2934

“Con không nghĩ đến việc tìm một cô bạn gái trước sao?” Bà mẹ già oán trách nói.

“Thăng cấp nhanh quá, vừa mới chuẩn bị vun đắp tình cảm thì tôi đã bất cẩn lên Bát phẩm rồi.” Tống Thư Hàng đáp lời.

Hai tháng trước, lúc còn ở cảnh giới Thất phẩm, Tống Thư Hàng còn định nghe theo dặn dò của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, nán lại ở cảnh giới Thất phẩm một thời gian nữa để nghiền ngẫm kỹ lưỡng công năng của ‘Chân thực huyễn tượng’, đặt nền móng vững chắc cho việc tấn thăng Cửu phẩm và ngưng tụ con đường trường sinh của mình trong tương lai.

Nhưng mà, dù cậu đã cố hết sức kéo dài thời gian ở cảnh giới Thất phẩm, nhưng vẫn không trụ được quá một tháng đã tấn thăng lên cảnh giới Bát phẩm thực sự, tốt nghiệp khỏi danh hiệu ‘Thủy Hóa Huyền Thánh’.

Ngay cả thời gian để hâm nóng tình cảm cũng không có. … “Cuộc sống của tu sĩ, ngoài tu luyện ra thì là bế quan, có lúc tôi bế quan, có lúc cô ấy bế quan.

Chuyện này cũng đành chịu thôi ạ, dù sao cũng chỉ có chịu được cô đơn mới có thể trở thành đại lão trong giới tu sĩ.” Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Thạch Bi đạo hữu chất vấn: “Ngươi nói câu này có nghiêm túc không vậy?” Ta theo lệnh của Bạch chủ đi cùng ngươi xông pha giang hồ đến giờ, chưa từng thấy ngươi bế quan hơn một tháng như một tu sĩ chân chính bao giờ!

Mẹ Tống: “…” Bà liếc nhìn con trai mình, rồi nhìn những mỹ nhân đang treo trên người cậu và đứng bên cạnh cậu, trong lòng bỗng dâng lên một nỗi niềm hận rèn sắt không thành thép.

Thằng khỉ này, sao không biết nhìn vào nguồn nhân lực phong phú bên cạnh mình chứ?

Chỉ riêng ba vị đại mỹ nhân treo trên người là Tạo Hóa tiên tử, Công Đức Xà mỹ nhân, còn có vị tiên tử đang ôm cổ con trai bà rất thân mật.

Ngay cả trong bóng cũng giấu một Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Nghe nói ngay cả sợi tóc dựng đứng trên đầu con trai bà, bản tôn cũng là một tuyệt thế mỹ nhân.

Thậm chí cái móng vuốt trên vai, nghe giọng cũng là giọng của một tiên tử — theo tìm hiểu gần đây của mẹ Tống, chỉ cần là tiên tử thì cơ bản đều là mỹ nhân, hiếm có ai không xinh đẹp.

Rồi còn bên cạnh nữa, nhìn bản tôn của Hắc Bì Tử là cô nương Vũ Nhu Tử kia kìa, chân cô ấy không dài sao?

Còn có cô nương Tô Thị A Thập Lục nhà họ Tô ở Bạch Kình Lộ từng đến Ôn Châu cùng Vũ Nhu Tử, cô ấy không xinh đẹp sao?

Lại nhìn sang vị tiểu man yêu Bạch Cốt tiên cơ bên kia, eo cô ấy không thon sao?

Nhiều tiên nữ như vậy, ai mà không thơm?

Thậm chí cả vị tiền bối của con trai là Bạch tiên trưởng đứng bên cạnh, cũng là nhan sắc bậc nhất.

Đương nhiên, Bạch tiên trưởng không tính vào hàng ngũ ‘mỹ nhân’, mẹ Tống chỉ đơn thuần lôi ra để đánh giá nhan sắc của Bạch tiên trưởng — nếu trong lòng mẹ Tống không có bố Tống thì khi đối mặt với Bạch tiên trưởng, chưa chắc bà đã giữ được mình.

Nhiều tài nguyên như vậy, sao con trai nhà mình không thể nên người một chút chứ?

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, chính mẹ Tống lại bắt đầu phiền não.

Là một người mẹ già hận con mình không nên người, bà phát hiện dù mình có muốn hóa thân thành một bậc phụ huynh hiểu chuyện, lương thiện, muốn trợ công cho con trai cũng không dễ làm.

Mẹ có lòng trợ công, nhưng không biết nên gửi trợ công này đi đâu, gửi cho đơn vị nào.

Hơn nữa… cũng không biết bây giờ các vị tiên tử có để ý chuyện thằng khỉ nhà mình đã tuyệt dục rồi không?

Dù sao thì, sinh con là một phần rất quan trọng của cuộc đời, trở thành bố mẹ là một trải nghiệm nhân sinh vô cùng quý giá.

Đặc biệt là đối với những tu sĩ có tuổi thọ dài đằng đẵng này, sinh con là một kinh nghiệm rất quý báu.

Bây giờ thằng khỉ nhà mình đã tuyệt dục, không biết các tiên tử có chê nó không.

Càng tưởng tượng ra nhiều yếu tố, lòng mẹ Tống càng lạnh.

Hay là, mình và bố Tống sinh xong con gái rồi, cố gắng thêm chút nữa, sinh thêm một thằng khỉ đực?

Mẹ Tống cảm thấy trạng thái cơ thể của mình hiện tại ngày càng trẻ ra… sinh thêm một đứa, chắc không vấn đề gì lớn.

Tống Thư Hàng nhìn mẹ mình đang đột nhiên ngẩn người, mặt đầy nghi hoặc.

Sao đang nói chuyện lại ngẩn ra thế này?

Ai nấy đều bị Bạch tiền bối lây bệnh à?

Tống Thư Hàng lại len lén liếc mắt quan sát Bạch tiền bối.

“Nhìn tôi làm gì?

Ồ, sắp đi rồi à?” Bạch tiền bối đột nhiên ngẩng đầu, nhạy bén hỏi.

Thiên phú của Bạch tiền bối cho phép ngài bắt được mọi ánh mắt mang ý nghĩa đặc biệt nhắm vào mình, dù là thiện ý hay ác ý.

“Cũng sắp đi rồi ạ, đến Ôn Châu xong, chúng ta còn phải dọn dẹp nhà cửa để đón tiếp các vị tiền bối trong nhóm đến ăn Tết.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

“Được, vậy tôi mở một cánh cửa.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Đối diện, mẹ Tống nghe thấy từ ‘Tết’, trong lòng khẽ động, hồi phục lại từ trạng thái ngẩn ngơ.

Bà quay đầu, nhìn bố Tống một cái. 【Tết là một cơ hội tốt… Nhân dịp Tết chú ý đến con trai, xem có tài nguyên nào có thể trợ công được không, cũng xem có tiên tử nào không để ý chuyện con trai đã tuyệt dục.】Mẹ Tống đưa tình qua ánh mắt, ám chỉ với bố Tống.

Bố Tống và mẹ Tống sớm đã tâm linh tương thông, mẹ Tống vừa nhướng mày là ông đã biết ý bà.

Ông khẽ gật đầu với mẹ Tống — Tết lần này là một cơ hội.

Đến lúc đó, phải quan sát kỹ lưỡng từng hành động chi tiết của Tống Thư Hàng, phân tích ra đối tượng có thể trợ công, giúp một tay!

Đôi vợ chồng lo lắng cho con trai âm thầm gật đầu.

Phu xướng phụ tùy.

Tống Thư Hàng cũng nhạy bén liếc nhìn bố mẹ… Là một ‘Trảm Tam Thi Kiếp Tiên’, cậu nhạy bén cảm ứng được bố mẹ đã nảy sinh ý định ‘tính kế’ mình.

Đây chính là năng lực sau khi thực sự bước vào ngưỡng cửa 'cấp đại lão' — trong một phạm vi nhất định, chỉ cần có người nảy sinh ý định tính kế mình, các đại lão sẽ cảm ứng được ngay.

Một vài đại lão hàng đầu, thậm chí chỉ cần có người nhắc đến Thánh hiệu của họ trong chư thiên vạn giới, họ cũng sẽ lập tức có cảm ứng, quả là đáng sợ!

Là một Nhược?Trường Sinh Giả, Tống Thư Hàng hiện tại về mặt cảnh giới cũng được coi là một đại lão cấp nhập môn. 【Lát nữa phải để ý đến hành động nhỏ của bố mẹ, xem họ rốt cuộc muốn làm gì.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Bên cạnh, Bạch tiền bối đưa tay khẽ gõ vào hư không, giống như gõ cửa, mở ra cánh cửa không gian dẫn đến Bạch Kình Lộ ở Ôn Châu.

"Đi qua cửa không gian sẽ có cảm giác hơi mất trọng lượng, bố mẹ vịn chặt vào con." Tống Thư Hàng nói với bố mẹ.

Cả đoàn người kéo hành lý chuẩn bị bước vào cửa không gian.

"Bá Tống đạo hữu xin chờ một chút!" Lúc này, sau lưng vang lên một giọng nam ôn hòa, trầm hậu.

Tống Thư Hàng vừa quay đầu lại thì thấy vị Đạo Tử tiền bối từng tặng cậu mảnh vỡ của 'nhà xí lớn nhất Thiên Đình' — hiện tại cái nhà xí này vẫn đang liên tục cung cấp phân bón kim cô la cấp tiên cho đám linh thực vật trong 'Hạch tâm thế giới' của Tống Thư Hàng.

Đạo Tử tiền bối lúc này ăn mặc không còn vẻ suy sụp nữa, một thân nho trang khiến ngài vừa đẹp trai lại vừa có uy nghiêm của một người anh cả, vừa là thầy vừa là anh — đúng là phong thái mà Tống Thư Hàng không thể nào bắt chước được.

"Đạo Tử tiền bối, ngài cũng ở đây à." Tống Thư Hàng mỉm cười chào đón.

“Năm mới sắp đến, các vị không định ở lại Nho gia ăn Tết, nên ta đến chúc ngươi năm mới vui vẻ trước.” Đạo Tử tiến lên, trước tiên lấy ra một bao lì xì đưa cho Bá Tống đạo hữu.

Khi hai tay Tống Thư Hàng nhận lấy bao lì xì, cậu cảm nhận sâu sắc sự ấm áp mà Nho gia dành cho mình!

Đây không chỉ là một bao lì xì, mà còn là tình cảm!

Dù không phải là linh thạch hạng nặng, nhưng tình nghĩa lại nặng ngàn cân!

Thấy Bá Tống đạo hữu kích động như vậy, Đạo Tử cũng có chút nghi hoặc — một bao lì xì nhỏ mà có thể khiến Bá Tống vui đến thế sao?

Ngài vẫn là lần đầu tiên thấy hiệu quả của việc ‘lấy lễ phục người’ tốt đến vậy.

Chủ yếu là nhìn biểu cảm của Bá Tống, hắn dường như rất khao khát nhận được bao lì xì này.【Sớm biết vậy, có phải ta nên bỏ thêm nhiều quà Tết hơn không?

Để Bá Tống đạo hữu càng vui hơn?】Đạo Tử thầm nghĩ.

“Cảm ơn Đạo Tử tiền bối.” Tống Thư Hàng xúc động nói… bao lì xì này, rất có thể là bao lì xì duy nhất ngoài của Bạch tiền bối trong dịp Tết năm nay.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi và ta cứ xưng hô ngang hàng đi, ngươi có đại ân với Nho gia, hơn nữa ngươi hiện tại là cảnh giới ‘Trảm Tam Thi Kiếp Tiên’, về tình về lý chúng ta đều có thể kết giao ngang vai vế.” Đạo Tử mỉm cười nói.

“Đạo Tử sư huynh cũng về Nho gia ăn Tết ạ?” Tống Thư Hàng nghe lời răm rắp, những vị Kiếp Tiên của Nho gia mà cậu tiếp xúc sau này, ai nấy đều không muốn lấy thân phận ‘tiền bối’ để giao du với cậu.

Đạo Tử lắc đầu, nói: “Ta lần này trở về, là muốn mượn ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ trong kho tàng của Nho gia một phen.” “Đạo Tử sư huynh, huynh với Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng là cùng một phe sao?” Tống Thư Hàng hỏi, dù sao trước khi đến Nho gia, Bắc Phương Đại Đế vừa mới mượn cậu mảnh vỡ Thiên Đình.

“Hửm?

Bá Tống đạo hữu đã gặp Bắc Phương đạo hữu rồi sao?” Đạo Tử ngẩn ra, hỏi.

“Vâng, Bắc Phương tiền bối vừa mới gặp mặt tôi, còn mượn tôi ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ và ‘Hạch tâm thế giới’.” Tống Thư Hàng đáp, nói xong cậu vỗ vỗ Xích Tiêu Kiếm bên hông: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng đến tìm tôi cùng Bắc Phương tiền bối.” Đạo Tử: “…” Vậy chẳng phải bao lì xì này của ta tặng không rồi sao?

Ta vừa mới nghĩ đến chuyện lấy lễ phục người để mượn ngươi ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ đây.

Không đúng không đúng, sao có thể nghĩ như vậy?

Với đại ân của Bá Tống đối với Nho gia, tặng hắn một bao lì xì Tết cho hắn vui thì có sao đâu?

Đây là việc mà mỗi đệ tử Nho gia đều nên làm.

Chỉ một bao lì xì mà đã có thể khiến Bá Tống vui vẻ, quá hời.

Lát nữa ngài sẽ liên lạc với các vị sư đệ, đợi đến ngày Tết, đến tận nhà chúc phúc cho gia đình Bá Tống, tặng vài cặp câu đối, rồi lại tặng thêm một phần lì xì.

Nghĩ đến đây, Đạo Tử âm thầm gật đầu.

“Đạo Tử sư huynh gọi tôi lại, có chuyện gì không ạ?” Tống Thư

Hàng cất bao lì xì đi rồi hỏi.

Lúc này cậu có chút nóng lòng muốn mở bao lì xì ra xem, nhưng mở trước mặt người khác thì quá thất lễ, đành phải cố nén.

“Không có gì, chỉ là thấy Bá Tống đạo hữu ngươi sắp đi, nên tặng ngươi một bao lì xì chúc phúc thôi.” Đạo Tử khẽ mỉm cười.

Tống Thư Hàng: “Đạo Tử sư huynh, huynh cũng năm mới vui vẻ.” Đây chính là phong thái của đại sư huynh đứng đầu Nho gia!

Chỉ vì bao lì xì này của Đạo Tử sư huynh, sau này chuyện của Đạo Tử sư huynh chính là chuyện của Bá Tống cậu.

Nếu Đạo Tử sư huynh gặp nạn, Tống Thư Hàng cậu sẽ dốc toàn lực tương trợ!

“Mà này, Bắc Phương đạo hữu ngoài việc mượn mảnh vỡ Thiên Đình, tại sao còn phải mượn cả ‘Hạch tâm thế giới’ của ngươi?” Đạo Tử lại nghi hoặc hỏi một câu.

Tống Thư Hàng giải thích: “Là thế này, Bắc Phương tiền bối mượn tôi mảnh vỡ Thiên Đình, nhưng ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ trong Hạch tâm thế giới của tôi đã hoàn toàn dung hợp, không dời ra được nữa… Cho nên, nếu các vị muốn thực hiện nghi thức gì đó, thì cần phải chuyển ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ vào trong Hạch tâm thế giới của tôi.

Đến lúc đó, tôi sẽ mở một phần khu vực của Hạch tâm thế giới để các vị sử dụng cho nghi thức.” Đạo Tử nghe vậy, gật gù nói: “Thì ra là vậy, nếu thế… hay là Bá Tống đạo hữu ngươi đi cùng ta một chuyến, chúng ta hôm nay chuyển toàn bộ ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ của Nho gia vào Hạch tâm thế giới của ngươi luôn?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi gật đầu nói: “Vậy, tôi sẽ để Thiện Thi ở lại, phối hợp với Đạo Tử sư huynh nhé.” Nếu là ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ mà Bắc

Phương Đại Đế họ mang đến, bây giờ mà vào Hạch tâm thế giới thì có thể sẽ bị Hạch tâm thế giới trộm mất ‘Đại đạo trường sinh của Thiên Đế’.

Nhưng ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ của Nho gia thì không cần lo lắng điểm này, vì con đường trường sinh của Thiên Đế ẩn chứa trong ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ của Nho gia đã sớm bị ‘Hạch tâm thế giới’ trộm mất rồi!

Chương 2935

Dù sao cũng không còn gì để trộm, nên chuyển vào ‘Hạch tâm thế giới’ sớm một ngày hay muộn một ngày cũng không khác gì.

“Tốt.” Đạo Tử sư huynh cười nói.

Tống Thư Hàng đưa tay, trong tam hoa trên đỉnh đầu, Thiện Thi Bá Thiện chắp tay, bước ra từ tam hoa.

“Xin đạo hữu ra tay, giúp Đạo Tử sư huynh di chuyển ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ vào Hạch tâm thế giới.” Tống Thư Hàng nói với Thiện Thi.

Thiện Thi Bá Thiện: “Chỉ là cái nhấc tay, bản tôn cứ yên tâm, cứ giao cho ta.” @#%× tiên tử: “Ủa?” Dịp Tết, cô vốn định phối hợp với Thiện Thi biểu diễn thương đấu thuật… bây giờ Bá Thiện ở lại Nho gia, không biết Tết có về kịp không.

Sau khi để Thiện Thi ở lại Nho gia, Tống Thư Hàng vẫy tay chào tạm biệt Đạo Tử sư huynh.

Bạch tiền bối lại đưa tay ưu nhã gõ mở cửa không gian, ngay cả động tác gõ cửa cũng tỏ ra vô cùng tuấn mỹ — cùng với việc cảnh giới tăng lên, Bạch tiền bối cần dùng nhiều tinh lực hơn để khống chế sức hấp dẫn không biết đặt đâu cho hết của mình.

Tống Thư Hàng dìu bố mẹ, cả đoàn người bước vào cửa không gian do Bạch tiền bối mở, vượt qua khoảng cách ngàn núi vạn sông, trực tiếp từ Nho gia độn đến nhà ở Bạch Kình Lộ, Ôn Châu.

Phía sau.

Đợi bản thể đi xa, Thiện Thi Bá Thiện chắp tay, nói với Đạo Tử: “Đạo Tử sư huynh, chúng ta khi nào hành động?” Đạo Tử đáp: “Ngay bây giờ thì sao?” “Được, à phải rồi, Đạo Tử sư huynh xin đứng vững.” Thiện Thi Bá Thiện khẽ mỉm cười, đồng thời vận chuyển vô thượng công đức tâm kinh 《Thế Gian Song Toàn Pháp Công Đức Thuật》.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của Đạo Tử, Thiện Thi đưa tay, nhẹ nhàng ấn lên người Đạo Tử.

Một phù văn công đức lưu lại trên người Đạo Tử.

Đạo Tử: “???” “Đây là quà đáp lễ của bản tôn cho sư huynh.” Thiện Thi Bá Thiện giải thích: “Đây là một lá ‘phù văn công đức’ dùng để chúc phúc, ẩn chứa khí vận công đức của bản tôn.

Tuy bản tôn không rõ các vị sư huynh có kế hoạch gì… nhưng, có lá ‘phù văn công đức’ này, khi các sư huynh thực thi kế hoạch, sẽ thuận lợi hơn một chút.” Lực lượng công đức ẩn chứa sự chúc phúc của trời đất, có thể bảo hộ bình an thuận lợi.

“Cảm ơn.” Đạo Tử đáp.

Đối với người ở cảnh giới của ngài mà nói, hiệu quả chúc phúc khí vận công đức của lá ‘phù văn công đức’ này yếu đến mức gần như có thể bỏ qua.

Tuy nhiên, đây dù sao cũng là tấm lòng của Bá Tống đạo hữu, cũng là một lời chúc phúc, Đạo Tử vui vẻ nhận lấy.

Bá Tống là người có đại khí vận, có lời chúc phúc của hắn, kế hoạch 8.5 Thiên Đạo của mình và mọi người, chắc cũng sẽ thuận lợi hơn nhỉ. … … Ôn Châu, Bạch Kình Lộ, nhà cũ của Thư Hàng.

Nhìn ngôi nhà cũ đầy bụi bặm, mẹ Tống xắn tay áo lên: “Xem ra, chúng ta cần phải tổng vệ sinh một phen.” “Cứ giao cho tôi.” Bạch tiền bối bên cạnh nở một nụ cười quyến rũ.

Ngài búng tay một cái, 《Tịnh Trần Chú》 được kích hoạt.

Toàn bộ bụi bẩn trong nhà đều bị quét sạch, cuối cùng ngưng tụ thành một cục bụi nhỏ trên đầu ngón tay của Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối thành thạo khẽ búng tay, ném cục bụi này vào bồn hoa.

Một loạt động tác này của ngài khiến mẹ Tống nhìn đến hai mắt sáng rực, suýt nữa thì biến thành fan cuồng của Bạch tiền bối.

“Tu chân, thật tốt.” Quá tiện lợi, mẹ Tống lại quay đầu nhìn Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, mà sao mẹ không thấy con dùng pháp thuật này giúp mẹ dọn dẹp vệ sinh bao giờ?” “Thật không dám giấu mẹ, pháp thuật này con không biết.” Tống Thư Hàng thẳng thắn nói.

Mẹ Tống: “Con không phải là Huyền Thánh ngàn năm mới có một hai người sao?” “Dù con bây giờ đã là Kiếp Tiên, nhưng pháp thuật này con vẫn không biết.” Tống Thư Hàng đau buồn nói.

Mẹ Tống dặn dò: “Học hỏi Bạch tiên trưởng cho tốt vào, học mấy pháp thuật hữu dụng ấy.” Sau này kết hôn rồi, mấy pháp thuật này đều sẽ dùng đến.

“Mà này, pháp thuật này khó học lắm sao?” Bố Tống ở bên cạnh nghi hoặc hỏi.

Ông vừa dứt lời, tất cả các thành viên có mặt đều khẽ đưa ngón tay ra, ngưng tụ ra 《Tịnh Trần Chú》.

Rõ ràng, pháp thuật này thuộc loại cơ bản.

Bố Tống quay đầu nhìn con trai nhà mình, con trai Bát phẩm mà ngay cả 《Tịnh Trần Chú》 cũng không biết, có hơi mất mặt không nhỉ?

Tống Thư Hàng cảm giác trong ánh mắt của bố mình nhìn mình, liên tục kèm theo dòng chữ ‘địa vị trong lòng -1’.

“Bố, tuy con không biết 《Tịnh Trần Chú》, nhưng con biết cửa không gian!

Chính là cái thông đạo không gian mà Bạch tiền bối vừa dùng để đưa chúng ta từ Nho gia đến Ôn Châu trong nháy mắt ấy.” Tống Thư Hàng cảm thấy mình phải giữ gìn địa vị trong lòng bố mẹ, liền lôi ra năng lực không gian ngầu nhất của mình hiện tại.

Nếu không giữ gìn địa vị nữa, đợi em gái ra đời, e rằng cậu con trai lớn này sẽ không còn chút cảm giác tồn tại nào trong lòng bố mẹ.

“Cửa không gian có dọn bụi được không?” Bố Tống hỏi một câu rất thực tế.

Tống Thư Hàng im lặng một lúc: “Không được.” Bố, bố chỉ có nhiêu đó theo đuổi thôi sao?

Cửa không gian ngầu như thế, bố lại đem nó so với việc dọn bụi?

Bố Tống: “Ồ.” Tống Thư Hàng: “…” “Tuy cửa không gian không dọn bụi được, nhưng nó có thể giải quyết vấn đề rác thải!” Tống Thư Hàng nói: “Ít nhất có cửa không gian rồi, sẽ không cần lo lắng vấn đề phân loại rác, không cần phiền não xem mình phải vứt loại rác nào, cũng không cần ngày nào cũng bị hỏi ‘anh là loại rác gì’.

Con chỉ cần mở một cánh cửa không gian ở một hành tinh không người trong vũ trụ, hoặc một thế giới có thể đốt cháy hoàn toàn rác thành năng lượng, là có thể vứt rác vào đó.” “Ủa?

Con nói vậy cũng có lý đấy.” Bố Tống gật đầu — thực ra khi Tống Thư Hàng nói mình biết mở cửa không gian, trong lòng bố Tống đã rất chấn động!

Không ngờ đứa con trai ngay cả 《Tịnh Trần Chú》 cũng không biết, lại nắm giữ được năng lực thường xuất hiện trong phim khoa học viễn tưởng như cửa không gian.

Ông sở dĩ đáp một tiếng ‘Ồ’, một là vì chấn động trong lòng có hơi lớn, lớn đến mức không biết nói gì; hai là cũng để giữ gìn phong độ của một người cha, không thể nào lộ ra vẻ mặt ‘con giỏi quá’ như một đứa trẻ được.

Kết quả Tống Thư Hàng vừa nhắc đến các công dụng của ‘cửa không gian’, bố Tống cuối cùng cũng không giữ được nữa.

Mấy tháng trước, họ bị ‘phân loại rác’ hành cho khốn khổ.

“Nhưng mà, vứt rác ra vũ trụ có gây ô nhiễm vũ trụ không?” Bố Tống lại thuận miệng hỏi một câu, cũng không phải thật sự lo lắng gì, chỉ là thuận miệng hỏi vậy, coi như tiếp chuyện.

“Không đâu ạ, chư thiên vạn giới có rất nhiều thế giới thần kỳ… Có những thế giới, dù vứt thứ gì vào cũng sẽ bị phân giải, hóa thành năng lượng thuần túy.

Ngay cả rác cũng vậy.” Tống Thư Hàng giải thích.

“Thế thì hay thật.” Bố Tống nói.

Thạch Bi đạo hữu, Xích Tiêu Kiếm: “…” Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ, sợi ngốc của Sở các chủ: “…” Năng lực không gian của một Kiếp Tiên đường đường lại chỉ dùng để vứt rác, các người quả là thiên tài sáng tạo.

Bên cạnh, mẹ Tống đặt hành lý xuống, lại lên tiếng hỏi: “Thư Hàng, Tết có bao nhiêu người đến?” Lúc ở Nho gia trước đó, Tống Thư Hàng đã nói với bà rằng năm nay toàn bộ thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ sẽ đến nhà họ ở Ôn Châu tổ chức hoạt động đón Tết.

Nhưng mẹ Tống không biết ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ rốt cuộc có bao nhiêu thành viên.

“Người có thể đến chắc khoảng hơn năm mươi người ạ, hơn nữa có mấy vị tiền bối chắc sẽ dẫn theo hậu bối hoặc người thân.

Cho nên, có thể sẽ có khoảng bảy, tám mươi người.” Tống Thư Hàng đáp.

Ví dụ như Thông Huyền đại sư chắc sẽ dẫn Tiểu Quả Quả đến, Tiểu Quả Quả gần đây tu luyện rất chăm chỉ, chỉ mong có lúc nào đó lại đến tìm Tống Thư Hàng chơi.

Còn có Lệ Chi tiên tử, có thể sẽ dẫn Thi và Chúc hai vị tiểu tiên tử đến, cũng là người quen rồi.

Thêm nữa Tàng Thiên Câu Chu Ly muốn dẫn Ngọc Cầm tiên tử đến, Dược Sư tiền bối chắc chắn sẽ dẫn theo Giang Tử Yên… Tính linh tinh cộng lại, số người chỉ có nhiều chứ không ít.

Mẹ Tống nghe vậy, nói: “Bảy, tám mươi người?

Vậy nhà mình nhỏ quá… Hay là, đi tìm một chỗ gần đây, thuê một hội trường lớn?” “Không cần không cần, con có cách xử lý.

Mẹ chỉ cần dọn dẹp phòng ốc một chút, lát nữa con sẽ mở tiểu thế giới của mình ra, kết nối với nhà chúng ta, hoàn toàn có thể chứa được.” Tống Thư Hàng nói.

Mẹ Tống: “Tiểu thế giới của con?” “Vâng, cũng gần giống Kim Liên thế giới của Nho gia, nhưng nhỏ hơn nhiều.” Tống Thư Hàng giải thích.

Mẹ Tống gật gù ra chiều suy nghĩ — trời mới biết thằng khỉ nhà mình trong khoảng một năm đã làm được bao nhiêu thứ?

Ngay cả thứ như tiểu thế giới riêng cũng có.

“Có trẻ con đến không?

Vậy chúng ta có phải chuẩn bị ít bao lì xì không?” Bố Tống hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu: “Lì xì thì thôi ạ… tu sĩ thường cũng không dùng đến tiền thường, nếu muốn lì xì thì cũng chỉ có thể lì xì linh thạch.” “Vậy chúng ta lì xì linh thạch?” Bố Tống hỏi, dù sao cũng đã ở thế giới Nho gia một thời gian, thứ như linh thạch họ vẫn biết.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “Không có linh thạch.” Hòm ‘linh thạch gặp mặt’ mà Kim Quái đảo chủ tặng trước đây, còn chưa kịp ấm chỗ đã tiêu tốn vào việc giữ lại 【Thẻ Dung Hợp Thế Giới】 — chỉ cần có đủ linh thạch, 【Thẻ Dung Hợp Thế Giới】 sau mỗi lần sử dụng đều có thể giữ lại để tiếp tục sử dụng, chỉ là cái giá phải trả hơi lớn.

Tống Thư Hàng hiện tại trong túi còn sạch hơn cả mặt.

Khó khăn lắm mới tạo ra được ‘chức năng thu phí Tu Chân Liêu Thiên’, còn chưa chính thức bắt đầu kinh doanh… Hơn nữa lần trước tán tài, cậu còn tặng cho chư thiên vạn giới chức năng VIP trị giá mấy triệu tỷ linh thạch, trong thời gian ngắn muốn dựa vào chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ để thu phí, quá khó.

“Linh thạch không phải là thứ cơ bản của giới tu chân sao?

Bố nghe nói lúc tu luyện đều không thể thiếu linh thạch.

Không có linh thạch, con tu luyện thế nào?

Con không có tích trữ chút nào à?” Bố Tống nghi hoặc hỏi.

Trong những ngày ở Nho gia, bố Tống cũng đã tìm hiểu một số kiến thức cơ bản về giới tu chân, ví dụ như đan dược và linh thạch, mỗi người tu luyện khi bế quan tu luyện đều không thể thiếu chúng.

Ông thường thấy các đệ tử Nho gia dùng linh thạch để thổ nạp hấp thu linh lực.

Thằng khỉ nhà mình nghe nói cảnh giới tu luyện cũng khá cao, không có linh thạch nó tu luyện thế nào?

Hít không khí à?

“Không giữ được linh thạch, một viên cũng không giữ được… Cho nên lúc không có linh thạch, con chỉ có thể vay một ít.” Tống Thư Hàng nói.

“Nợ bao nhiêu?” Bố Tống có chút lo lắng hỏi.

Ông thuộc tuýp người nợ tiền người khác là thấy không yên, nợ tiền rồi, chỉ cần có tiền là ông sẽ vội vàng muốn trả ngay, nợ lâu sẽ không yên lòng.

Cho nên vừa nghe Tống Thư Hàng nợ người khác linh thạch, liền có chút lo lắng.

“Bạch tiền bối, con hiện tại nợ ngài bao nhiêu linh thạch rồi ạ?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

Bạch tiền bối lúc này đang ngồi xổm bên bàn trà, trêu chọc thiếu nữ máy móc đặt trên bàn, và cố gắng cho cô bé ăn linh thực.

Nghe câu hỏi của Tống Thư Hàng xong, ngài nghiêm túc suy nghĩ rồi đáp: “Ừm, rất nhiều rất nhiều.” Tống Thư Hàng quay đầu lại đáp: “Bố, nợ rất nhiều rất nhiều.” Bố Tống: “…” Rất nhiều rất nhiều rốt cuộc là bao nhiêu!

Với tiền lương của con trai mình, rốt cuộc có trả nổi nợ không?

Nếu Tống Thư Hàng nợ là tiền thường, bố Tống nghiến răng, nhân lúc cơ thể mình đang trẻ lại, còn có thể làm thêm mấy năm, cố gắng giúp con trai trả nợ.

Nhưng con trai nợ là thứ ‘linh thạch’, bố Tống thật sự bất lực — vì ông căn bản không biết làm thế nào để kiếm linh thạch.

Đi làm ở đâu mới kiếm được thứ như linh thạch?

Gấp!

Bạch tiền bối cẩn thận bẻ một miếng bánh quy linh thực, đưa một miếng nhỏ cho thiếu nữ máy móc Tiểu Lăng Tiêu.

Sau đó, ngài lại liếc nhìn bố Tống đang lo lắng, an ủi: “Không cần lo lắng, tôi không lấy lãi, Thư Hàng có thể từ từ trả.” Bạch tiền bối an ủi như vậy, bố Tống ngược lại càng lo lắng hơn — ngay cả lãi cũng không cần, chỉ cần thu hồi vốn là được?

Đây chẳng phải là thấy tiền cho vay khó đòi lại, nên dứt khoát chỉ nghĩ đến bảo toàn vốn sao?

Tống Thư Hàng thấy bố mình vẫn một mặt lo lắng, đành phải giải thích cặn kẽ: “Bố đừng nghĩ nhiều, chuyện không phải như bố nghĩ đâu.

Chương 2936

Bạch tiền bối chỉ đơn thuần không lấy lãi, coi như là phúc lợi nhỏ cho hậu bối thôi.

Hơn nữa, sau này con cũng sẽ kiếm được linh thạch, con có một dự án lớn trong tay, nếu làm tốt, nói không chừng sau này con còn có thể trở thành người giàu nhất giới tu chân.

Trả hết nợ, vẫn có cơ hội.” Bố Tống: “…” Một đứa trong tay không có nửa viên linh thạch, lại nói với ta về việc sau này sẽ trở thành người giàu nhất giới tu chân?

Con rốt cuộc lấy tự tin ở đâu ra?

“Ừm, client của Tu Chân Liêu Thiên quả thực là một dự án tốt.” Bạch tiền bối khoanh chân ngồi thẳng xuống sàn, đưa tay nhẹ nhàng lắc thiếu nữ máy móc — vì chưa hoàn thành biến hình hoàn toàn, nửa thân dưới của Tiểu Lăng Tiêu là hình vỏ trứng.

Bạch tiền bối đưa tay nhẹ nhàng lắc một cái, cơ thể cô bé liền lắc lư, giống như con lật đật, dù lắc thế nào cũng không ngã.

Tiểu Lăng Tiêu lắc lư từng vòng, phát ra một tràng cười vui vẻ.

Trẻ con là vậy, chỉ cần có người trêu đùa là sẽ vui.

Có lời nói của Bạch tiền bối làm nền, bố Tống khẽ gật đầu, thở phào nhẹ nhõm — xem ra, con trai thật sự đã có được một dự án kiếm tiền tốt.

Đây chính là vấn đề về trọng lượng lời nói.

Tống Thư Hàng vì là con trai, bố mẹ cậu đối với cậu có một ấn tượng cố định hình thành từ nhỏ đến lớn.

Cho nên Tống Thư Hàng bây giờ có nói hay đến mấy, bố Tống cũng không dám tin.

Còn Bạch tiền bối thì khác, ngài chỉ cần thuận miệng nói một câu, bố Tống đã có thể tin hơn nửa, sau đó dưới sức hấp dẫn đặc biệt của Bạch, nửa này trực tiếp có thể biến thành tin hoàn toàn.

Bên bàn trà, Bạch tiền bối chơi đùa với Lăng Tiêu một lúc, có chút chán.

Suy nghĩ một lát, ngài đưa ngón tay ra, biểu diễn đạo ấn của 《Tịnh Trần Chú》 trước mặt Tiểu Lăng Tiêu, và trình diễn phù văn của 《Tịnh Trần Chú》.

Đồng thời, ngài lên tiếng nói với Tống Thư Hàng: "À phải rồi, Thư Hàng.

Bắc Hà Tán Nhân vừa mới nhắn tin riêng hỏi tôi, cậu bây giờ đã thu nhận mấy đệ tử?

Có mấy đứa con?

Để ông ấy chuẩn bị lì xì." "Đệ tử dự bị có tính là đệ tử không?" Tống Thư Hàng hỏi — cậu đột nhiên nhớ đến Ước Sắt Phu.

Ước Sắt Phu là một người rất cố chấp, từ khi nhận định Tống Thư Hàng là sư phụ, anh ta không chỉ mua nhà gần thành phố đại học Giang Nam, mà còn mua một căn nhà ngay cạnh nhà cũ của Tống Thư Hàng ở Ôn Châu.

Tuy vẫn là đệ tử dự bị, nhưng sau 'sự kiện Tà Vọng' lần trước, Tống Thư Hàng trong lòng đã dành cho anh ta một vị trí đệ tử.

"Có thể tính… lần này cậu và Hoàng Sơn đạo hữu cùng nhau phát cho thành viên trong nhóm bảo vật 'ngưng tụ cường hóa khí linh', cậu có thêm một suất lì xì cho đệ tử, các đạo hữu cũng sẽ không để ý." Bạch tiền bối đáp.

“Vậy lát nữa, tôi sẽ gọi cả Ước Sắt Phu đến.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu đưa tay vẽ một đường trong hư không, Hạch tâm thế giới mở ra. 【Năng lực không gian của con trai?】Bố Tống ghé sát vào liếc nhìn — rác sẽ vứt vào cái thông đạo không gian này à?

Ủa?

Không đúng!

Bên trong thông đạo không gian này là một nơi tựa tiên cảnh, chim hót hoa thơm, có một luồng khí tức trong lành dễ chịu phả vào mặt.

Tiên cảnh như vậy lại dùng để vứt rác?

Đang suy nghĩ, có mấy bóng người từ trong không gian bay ra.

“Sư phụ, tìm con có việc gì ạ?” Đây là đại đệ tử Tước Yêu Tiểu Thải.

Tiểu Thải đã dùng bảo vật ‘ngưng tụ hình người sớm’ mà Tống Thư Hàng mang từ Hắc Long thế giới ra, tuy chưa đạt đến cảnh giới Ngũ phẩm, nhưng cô bé đã có thể hóa thành người.

Bình thường cô bé thích trạng thái chim sẻ hơn, trạng thái này thích hợp hơn cho việc tu luyện song đao đao pháp.

Nhưng hôm nay đặc biệt, nên cô bé hóa thành hình dạng thiếu nữ áo màu — chính là hình dạng thiếu nữ mà lúc gặp chú thợ săn yêu quái.

Tiếp đó, một thiếu nữ mặc váy đen dài, đi tất lụa đen cũng bước ra từ thông đạo không gian.

Thiếu nữ thân hình mảnh mai cao ráo, ngoài việc hơi phẳng ra thì thân hình gần như không có gì để chê.

“Sở Sở ra mắt sư phụ.” Sở Sở quy củ hành lễ, cô là đệ tử của gia tộc tu chân, nên khá chú trọng về lễ tiết.

Đồng thời, cô lại hành lễ với Bạch tiền bối cũng như các tiền bối như Tống Thư Hàng, Bạch Cốt tiên cơ đang treo trên người cậu.

Tuy là nhị đệ tử, nhưng Sở Sở so với Tiểu Thải, thích hợp hơn để làm bộ mặt cho phe phái của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cười gật đầu với hai vị đệ tử — đến lúc đó nhiệm vụ tiếp đón các vị tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', giao cho Sở Sở là thích hợp nhất. 【Lại là hai vị tiểu tiên tử.】Mẹ Tống chú ý nhìn Tiểu Thải và Sở Sở, Tết này bà chuẩn bị cùng bố Tống trợ công cho Thư Hàng, cho nên phàm là tiên tử, bà đều phải để ý.

Điều đáng tiếc là hai vị tiên tử này là bối phận đệ tử của Thư Hàng, thời nay tình thầy trò khá có áp lực dư luận.

"Còn có Thụ Yêu Mễ Lộ Lộ bị Bạch tiền bối ngài mượn đến Mộng Giới, trở thành một phần của kế hoạch Thế Giới Thụ, cô ấy cũng là đệ tử tôi chuẩn bị thu nhận, cô ấy sẽ kế thừa đạo hiệu 'Mộc Đạo Nhân' của tôi.

Còn có một vị đệ tử dự bị Ước Sắt Phu, tôi đang nghĩ sẽ để lại đạo hiệu của Bạch Kình Đao Khách cho cậu ấy." Tống Thư Hàng nói.

Nói rồi, cậu lại đưa tay vào 'Hạch tâm thế giới', hai tay đỡ dưới nách, bế thiếu nữ tóc bạc lại rơi vào giấc ngủ say Lý Âm Trúc ra.

"Còn về con gái, Âm Trúc và Tiểu Lăng Tiêu theo một nghĩa nào đó đều được coi là con gái của tôi." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối gật đầu: "Được, vậy tôi trả lời Bắc Hà đạo hữu đây." "Ai lại bế trẻ con như thế?" Lúc này, mẹ Tống từ trong phòng đi ra, vừa hay thấy Tống Thư Hàng đang đỡ dưới xương sườn giơ Lý Âm Trúc lên, bèn từ tay cậu đón lấy Lý Âm Trúc mềm mại, lại nói: "À phải rồi, Tết có nên lấy 《Mạt Pháp Chi Chiến》 ra chiếu không?

Mấy tháng trước, bố con đã nghĩ Tết này sẽ chiếu bộ phim con đóng trong phòng khách, cho họ hàng đến xem.” “Chiếu bộ phim đó thì sau khi chiếu xong con có thể sẽ bị đánh chết.” Tống Thư Hàng nói.

Bốp ~ Lúc này, Tiểu Lăng Tiêu trên bàn trà của Bạch tiền bối đột nhiên búng tay một cái.

Sau đó, vầng sáng pháp thuật của 《Tịnh Trần Chú》 ngưng tụ từ đầu ngón tay cô bé, lan ra từng phòng, lại bao bọc toàn bộ ngôi nhà.

Bạch tiền bối dọn dẹp bụi bẩn trong nhà, Tiểu Lăng Tiêu thì dọn dẹp cả bên ngoài ngôi nhà một lượt.

Tống Thư Hàng: “!!!” Bố Tống không khỏi lại liếc nhìn con trai nhà mình.

Tống Thư Hàng ngẩn người một lúc.

“Không hổ là con gái của ta!

Thiên phú pháp thuật này, đúng là chân truyền của ta.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

“Lạc lạc lạc ~” Tiểu Lăng Tiêu phát ra một tràng cười như gà con. … … Bên kia, hiện thế, hệ mặt trời.

Tống Bàn Cầu cô đơn lẩn trốn trong hư không của hệ mặt trời, cẩn thận quan sát trạng thái của mặt trời.

Trong lúc ẩn nấp, nó lại liếc nhìn trái đất màu xanh.

“Sắp Tết rồi… năm nay, ta muốn cùng bản thể ăn Tết.” Tống Bàn Cầu hạ quyết tâm nói.

Sau đó, nó lại khóa chặt vị trí của mặt trời.

Sau khi điều tra ‘virus hủy diệt hằng tinh’ trong chư thiên vạn giới lâu như vậy, lần này nó cuối cùng cũng đã tóm được cái đuôi của kẻ đứng sau gieo rắc virus!

Kẻ này, đang chuẩn bị phóng virus vào mặt trời.

“Làm sao có thể để ngươi phá hỏng cơ hội ăn Tết của ta và bản thể? 【Cười lạnh】.” Tống Bàn Cầu vô tình nói.

“Vừa hay bắt được tên này, đợi đến ngày Tết, gói lại tặng cho bản tôn làm quà năm mới.” Tống Bàn Cầu thầm nghĩ.

Mấy ngày gần đây, ‘virus hủy diệt hằng tinh’ này khiến bản tôn rất đau đầu.

Cho nên, nếu nó có thể bắt được kẻ đầu sỏ đứng sau gieo rắc ‘virus hủy diệt hằng tinh’, tuyệt đối là đại công.

Hơn nữa, như vậy nó cũng có cớ để trở về đoàn tụ với bản tôn.

Vừa nghĩ đến đây, Tống Bàn Cầu đã hận không thể lập tức ra tay, tóm gọn kẻ đứng sau gieo rắc ‘virus’, sau đó mang hắn đi gặp bản tôn.

Mỗi lần chia xa với bản tôn, trong lòng nó lại bắt đầu tích tụ một sự thôi thúc muốn ‘tìm thấy bản tôn’.

Sự thôi thúc này còn theo thời gian tăng trưởng mà không ngừng tích lũy.

Và mỗi lần nó khóa chặt vị trí của bản tôn, tìm thấy bản tôn, sự thôi thúc tích lũy này đều sẽ hóa thành một cảm giác thành tựu.

Giống như chơi trò trốn tìm tìm thấy đối thủ, khiến Tống Bàn Cầu vui vẻ trong đó. 【Nhưng, ta bây giờ cần phải thận trọng.】Tống Bàn Cầu lạnh lùng nói.

Nó phải đợi kẻ đầu sỏ chính thức tiến vào hằng tinh mặt trời, mới kích hoạt thủ đoạn ‘phong tỏa không gian’ mà nó đã âm thầm bố trí gần đó, khiến kẻ đầu sỏ chắp cánh cũng khó thoát… sau đó, một đòn tóm gọn đối phương!

Nó phải cố gắng bắt sống đối phương, gói lại mang về — đương nhiên, nếu không khống chế được, thì đánh chết cũng đành chịu.

Dù sao tin rằng với thủ đoạn nghịch thiên của bản thể, dù mang về là thi thể, bản tôn cũng có thể từ đó moi ra rất nhiều thông tin quan trọng. 【Bình tĩnh, bình tĩnh, còn thiếu một chút nữa.】Tống Bàn Cầu thầm nghĩ.

Đồng thời, sự thôi thúc muốn tìm thấy bản tôn trong lòng nó cũng đang không ngừng tích lũy.

Nhưng nó bây giờ phải nhẫn nại.

Vì khát vọng tìm kiếm bản tôn này càng bị đè nén, thì cảm giác thành tựu khi tìm thấy bản tôn sẽ càng mãnh liệt.

Tống Bàn Cầu hoàn toàn thu liễm khí tức của mình, không ai có thể phát hiện ra nó.

Đồng thời, vào một thời cơ rất thích hợp, Tống Bàn Cầu ra tay âm thầm lặng lẽ nhiễu loạn thiên cơ gần hằng tinh mặt trời, khiến người khác không thể dùng 'phép bói toán', 'trực giác nguy hiểm', 'cảm giác điềm báo' và các thủ đoạn khác để dự đoán sự phát triển của sự kiện trong khu vực này!

Cường giả ở hiện thế đều có trực giác nguy hiểm rất mạnh, nếu không nhiễu loạn thiên cơ, nói không chừng kẻ đầu sỏ sẽ có cảm ứng, từ đó sinh ra cảnh giác.

Tống Bàn Cầu rất có kinh nghiệm về phương diện này.

Đây là một loại bản năng khắc trong xương cốt của nó!

Tuy không có ký ức chi tiết, nhưng nó cảm giác mình trước đây chắc đã từng thường xuyên đấu trí đấu dũng với một tồn tại mạnh mẽ nào đó, hai bên có thắng có thua.

Và đoạn ký ức trong xương cốt này đã trở thành bản năng của

Tống Bàn Cầu.

Khiến nó khi âm thầm tính kế kẻ địch, dễ như trở bàn tay, kinh nghiệm phong phú.

Đặc biệt là thủ đoạn nhiễu loạn thiên cơ của nó, rất nhẹ nhàng, giống như thuận thế khuấy động dòng nước… Tống Bàn Cầu tự tin, dù là hóa thân của bản tôn Cửu U Chúa Tể, nếu không chú ý cũng sẽ không phát hiện ra việc nó nhiễu loạn thiên cơ! . … … Hiện thế, Ôn Châu.

Chương 2937

Sau khi triệu hồi đệ tử và con gái ra, Tống Thư Hàng lại cảm khái: “Tiếc là thời gian có hơi gấp gáp, nếu không, tôi còn có thể đến Hắc Long thế giới một chuyến, bố trí ‘Thông đạo thí luyện’… ở đó còn có một đệ tử dự bị là Xích Đồng.” Xích Đồng khá đặc biệt, trước khi tiểu tử này cảnh giới chưa đạt mục tiêu, chưa đi tiến hành ‘thí luyện’, Tống Thư Hàng sẽ không đưa cậu ta ra khỏi Hắc Long thế giới.

“《Tịnh Y Chú》!” Ngay khi Tống Thư Hàng đang cảm khái, lại một pháp thuật tịnh hóa quần áo ném lên người cậu.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền thấy Tiểu Lăng Tiêu đang cười toe toét với cậu.

Thiên phú về pháp thuật của cô bé mạnh đến kinh ngạc.

Bạch tiền bối dường như có hứng thú, ngài ngồi trên sàn bên bàn trà, bắt đầu dạy Tiểu Lăng Tiêu từng pháp thuật cơ bản một — dạy Tiểu Lăng Tiêu tiện hơn dạy Tống Thư Hàng nhiều, ít nhất không cần phải đơn giản hóa pháp thuật thành phù văn.

Hơn nữa, Tiểu Lăng Tiêu học cũng rất nhanh.

Từ 《Tịnh Trần Chú》 ban đầu đến bản phân nhánh chi tiết 《Tịnh Y Chú》 hiện tại, sau đó Bạch tiền bối bắt đầu dạy lôi pháp cơ bản, 《Sung Điện Thuật》 do Tam Lãng phát minh.

Bạch tiền bối chỉ cần giải thích sơ qua nguyên lý, sau đó trình diễn một lần, rồi phân tích mẹo vận chuyển đạo ấn và linh lực, Tiểu Lăng Tiêu âm thầm tính toán vài giây là có thể nắm vững pháp thuật ngay.

Ví dụ như bây giờ… “Xẹt xẹt ~” Cô bé đưa tay vẽ một đường, một tia điện hồ quang hiện ra trên đầu ngón tay.

Sau đó cô bé đưa tay chạm vào điện thoại của bố Tống, trực tiếp sạc đầy pin cho điện thoại của ông.

Cứ thế này, Tống Thư Hàng còn chưa trở thành 'Vạn Pháp Chi Chủ', nói không chừng cô bé sẽ ngồi lên ngai vàng của 'Vạn Pháp Chi Chủ' trước một bước.

"Ôi chao cục cưng của ông, giỏi quá." Bố Tống vui vẻ khen ngợi — đây chính là đặc quyền của cháu gái, dù cháu gái làm gì, dù chỉ tự mình đi vài bước cũng được cả nhà khen ngợi, huống hồ là pháp thuật thực dụng như 'Sung Điện Thuật'.

"Chúc mừng cậu, Thư Hàng, tuy cậu còn cách 'Vạn Pháp Chi Chủ' một đoạn đường dài, nhưng cậu lại gần thêm một bước đến 'Bố của Vạn Pháp Chi Chủ'." Xích Tiêu Kiếm tiền bối vui vẻ nói.

Tống Thư Hàng: "…" Cậu đưa tay ấn lên người Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tay phải vung một cái là một trăm đạo 《Câm Mồm?

Dưỡng Đao Thuật》.

"Vậy chúng ta học thêm pháp thuật khó hơn một chút, ừm, học 《Thiên Sư Lôi Pháp - Ngũ Lôi Oanh Đỉnh》 đi.

Thư Hàng, cậu mở Hạch tâm thế giới ra một chút, động tĩnh của Ngũ Lôi Oanh Đỉnh hơi lớn, ở hiện thế không tiện trình diễn, chúng ta đến Hạch tâm thế giới của cậu luyện tập." Bạch tiền bối lên tiếng nói.

Ngũ Lôi Oanh Đỉnh, đây là lôi pháp mà Bá Tống đại lão hiện tại dựa vào cảnh giới, ép mạnh lên đến mức 'Ngũ Lôi', là một lôi pháp rất có ý nghĩa kỷ niệm.

"Được ạ ~" Tống Thư Hàng nói.

Cuối cùng cũng đến lúc cậu thể hiện rồi.

Hạch tâm thế giới khổng lồ, là một trong số ít những thứ mà Tống

Thư Hàng có thể đem ra khoe.

“Hạch tâm thế giới đặt ở đâu?” Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng chỉ vào phòng mình: “Cứ đặt ở lối vào phòng của con đi.” Nói xong, Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái, lại một lần nữa mở ra lối ra của Hạch tâm thế giới, lần này cậu thiết lập một thông đạo tạm thời ổn định, lối vào trùng với phòng mình.

Bố Tống tò mò ghé đầu qua, liếc nhìn một cái.

“Ủa?

Đây không phải là bãi rác mà con nói lúc nãy sao?” Bố Tống nói.

Tống Thư Hàng: “???” Bố Tống cũng nhanh chóng hiểu ra mình đã hiểu lầm: “Thì ra đây chính là Hạch tâm thế giới của con à?” Nói rồi, ông lại ghé qua, tò mò nhìn vào bên trong Hạch tâm thế giới.

Thật trùng hợp, khi bố Tống ghé đầu qua, vừa hay thấy có một nữ tử cao ráo cầm thái đao, khí thế hung hăng hiện thân.

Bố Tống theo bản năng lùi sang một bên.

“Bá Tống, nguyên liệu chuẩn bị xong chưa?” Biệt Tuyết tiên cơ gọi.

Nể mặt Bạch Thánh, cô bằng lòng ra tay chuẩn bị tiệc Tất niên cho hoạt động đón Tết của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’… nhưng Bá Tống đến giờ vẫn chưa cung cấp đủ nguyên liệu làm tiệc Tất niên cho cô.

“Cần nguyên liệu gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Biệt Tuyết tiên cơ suy nghĩ một lát rồi nói: “Hay là, làm một bữa tiệc long thú?

Tết này, thịt một con long thú cúng năm?” “Long thú?

Giết rồng?

Có tàn nhẫn quá không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ngay khi cậu đang nói ‘giết rồng’… … trong hư không đột nhiên có một khe nứt không gian mở ra, một cái đầu rồng màu trắng từ trong chui ra.

Bạch Long tỷ tỷ: “…” Tống Thư Hàng: “…” Bạch Long tỷ tỷ, thời điểm tỷ xuất hiện, có cần phải trùng hợp như vậy không?

Có một khoảnh khắc, cậu thậm chí còn nghi ngờ Bạch Long tỷ tỷ có phải vẫn luôn ở bên cạnh cậu hóng chuyện, tìm được cơ hội là đột ngột hiện thân không?

Khung cảnh nhất thời vô cùng khó xử.

Tống Thư Hàng nhìn Bạch Long tỷ tỷ, Bạch Long tỷ tỷ lại trừng mắt nhìn cậu.

Biệt Tuyết tiên cơ đối diện cũng không dám nói gì.

“Chào, Bạch Long tỷ tỷ, bế quan xong rồi ạ?” Tống Thư Hàng nở một nụ cười chuẩn sách giáo khoa, phá vỡ sự im lặng.

Bạch Long tỷ tỷ lườm một cái, hóa thành con rồng trắng tinh khiết nói: “Ta là một con bạch long chết không thể chết hơn, căn bản không cần làm những việc như bế quan.

Người bế quan ở đảo thần bí là A Thập Lục, chứ không phải ta.” “Vậy A Thập Lục bế quan xong chưa ạ?” Tống Thư Hàng thuận thế hỏi câu hỏi quan trọng — trước đó cậu dùng chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ nhắn tin riêng cho Bạch Long tỷ tỷ, Bạch Long tỷ tỷ không trả lời câu hỏi này.

Bạch Long tỷ tỷ: “Chắc vậy.” Tống Thư Hàng: “???” Trả lời kiểu không chắc chắn?

“À phải rồi, Thư Hàng cậu có muốn biến thành rồng không?”

Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên hỏi.

Tống Thư Hàng: “Hả?” Tiểu Lăng Tiêu kích động vẫy tay: “Rồng, biến thành rồng!” Cô bé có chức năng biến hình, tương lai chỉ cần cô bé nắm vững được bản thân, cô bé có thể tùy ý thay đổi hình dạng máy móc của mình — hóa thành rồng máy cũng không thành vấn đề.

“Là con cháu của rồng, cậu có hứng thú biến thành rồng không?” Bạch Long tỷ tỷ lại nói.

Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp: “Lúc nhỏ có thể có hứng thú, nhưng bây giờ, tôi đã lớn rồi.” Tôi đã là một Bá Tống trưởng thành.

Bố Tống bên cạnh: “…” Vì vừa rồi có một khoảnh khắc, ông đã nảy sinh hứng thú mãnh liệt với việc ‘biến thành rồng’.

Thật không dám giấu, bố Tống có chút hy vọng được biến thành rồng.

Tuy nhiên, câu trả lời của thằng khỉ nhà mình đã dập tắt ý nghĩ của ông — đã lớn rồi thì sẽ không có hứng thú biến thành rồng?

Vậy nếu ông nói mình có hứng thú biến thành rồng, có phải là đại diện cho việc mình còn không trưởng thành bằng con trai không?

“Ta cảm thấy, cậu vẫn nên cân nhắc việc biến thành rồng đi, ta ở đây có thủ đoạn biến người thành rồng hoàn thiện… Ừm, ít nhất về mặt lý thuyết là rất thành thục.

Cậu bây giờ là cảnh giới Cửu phẩm Kiếp Tiên, muốn không làm người nữa mà biến thành rồng, thao tác sẽ dễ dàng hơn.” Cơ thể Bạch Long tỷ tỷ từ trong không gian chui ra, quấn quanh cổ Tống Thư Hàng, như một chiếc khăn quàng cổ.

Vì lúc này khí thế của Bạch Long tỷ tỷ quá mạnh, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ trên vai bị đẩy sang một bên, cũng không dám nói nhiều.

“Sau khi biến thành rồng, cậu có thể tùy ý cắt xẻ bản thân, gan rồng, tim rồng, vảy rồng… đều có thể cắt ra, biến thành nguyên liệu cho bữa tiệc rồng ngày Tết, có tuyệt không?” Bạch Long tỷ tỷ siết chặt khăn quàng cổ, dùng giọng nói quyến rũ thì thầm bên tai Tống Thư Hàng: “Hơn nữa, gan rồng còn có thể bán lấy linh thạch, rất đắt hàng trong giới tu chân.” Theo lời dụ dỗ như ác ma của Bạch Long tỷ tỷ, Tống Thư Hàng suýt nữa đã động lòng.

Cậu có 《Trình Lâm Tự Dũ Pháp》, tổng cương thiên của 《Thánh Viên Long Lực Thần Công》, và các loại thủ đoạn tự chữa lành mạnh mẽ khác, giống như việc cậu trước đây móc 66 quả tim để luyện khí… chỉ cần cậu bằng lòng, móc vài trăm lá gan rồng cũng không thành vấn đề.

Nếu có người mua chịu chi linh thạch, cậu thậm chí có thể móc gan đến khi người mua phá sản!

“Nhưng mà, cách kiếm tiền này tôi từ chối.” Tống Thư Hàng đạo tâm kiên định, không hề bị dụ dỗ: “Hơn nữa… dù trên người tôi rơi xuống thứ gì, tộc Tai Nạn Cự Quy cũng sẽ đến thu hồi.” “Cậu lại không phải là Vân Tước Tử tiên tử.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “Trước đây không giống, nhưng bây giờ cũng gần như vậy.” Bạch Long tỷ tỷ: “…” Nói cách khác, ta và A Thập Lục rời xa ngươi cũng không bao lâu, ngươi đã trở nên khó gặm hơn rồi?

Năng lực khó gặm +1 không ngừng này của ngươi, thật khiến người ta ghen tị.

Hồi lâu sau, Bạch Long tỷ tỷ thở dài: “Tốc độ thăng cấp của ngươi nhanh quá.” “Ha ha ha.” Tống Thư Hàng cũng không biết đáp lại thế nào, chỉ có thể phát ra tiếng cười không mất lịch sự.

“Nếu ngươi có thể giống như một tu sĩ bình thường, thăng cấp một cách bình thường.” Bạch Long tỷ tỷ nói đến nửa chừng, ngẩng đầu nhìn trời: “Thôi bỏ đi, đã là chuyện không thể rồi.” Tống Thư Hàng: “…” “Các ngươi bây giờ có bận không?” Bạch Long tỷ tỷ nói, liếc nhìn Bạch tiền bối bên cạnh.

Bạch tiền bối gật đầu: “Hơi bận, phải chuẩn bị cho Tết.

Thư Hàng cũng phải ở lại giúp.” “Vậy cái đầu có thể tạm thời cho chúng ta mượn một chút được không?

Một lát là được.” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Bạch tiền bối: “Được thôi.” Được sự đồng ý của Bạch tiền bối, Bạch Long tỷ tỷ lại siết chặt khăn quàng cổ, dùng sức siết chặt.

“Dừng lại, Bạch Long tỷ tỷ, chết mất, sẽ chết đấy.” Tống Thư Hàng vỗ vỗ Bạch Long tỷ tỷ, la lên.

Bạch Long tỷ tỷ nói: “Thư Hàng… mượn cái đầu to một chút.” Tống Thư Hàng: “???” “Thân thể ở lại giúp Bạch đạo hữu, đầu lâu đi với ta trước.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: “Khoan đã, sẽ dọa bố mẹ tôi mất, hay là tôi để Ác Thi đạo hữu đi cùng tỷ?” “Không cần, đầu lâu đi theo là được rồi.” Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng đành phải quay sang bố Tống bên cạnh hét lên: “Vậy bố, đầu của con đi có việc một lát, không cần lo cho con.” Bố Tống: “???” Sau đó, dưới ánh mắt kinh hoàng của bố Tống, đầu của Tống Thư Hàng tách khỏi cơ thể, bị Bạch Long tỷ tỷ quấn lấy, độn vào hư không biến mất.

Bố Tống: “!!!” Mẹ kiếp, đầu của con trai ta cứ thế bay đi rồi?

“Không chết chứ?” Bố Tống nhìn cái đầu tách rời, không có máu phun ra.

Vũ Nhu Tử an ủi: “Không cần lo lắng đâu chú Tống, Tống tiền bối dùng thuật phi đầu rất điêu luyện.” “Tu sĩ ai cũng làm được chuyện này sao?” Bố Tống vẫn cảm thấy cảnh tượng rất kinh hoàng.

Vũ Nhu Tử: “Cũng không phải ai cũng làm được đâu ạ, đặc biệt là có thể ‘chia đầu hành động’ như Tống tiền bối thì càng hiếm thấy.” “Thân thể của Thư Hàng, chúng ta tiếp tục bố trí Hạch tâm thế giới đi.

Âm Trúc cũng qua đây, còn có Sở Sở, Tiểu Thải… đều đi theo ta.” Bạch tiền bối vui vẻ nói.

Ngài chuẩn bị trong lúc dạy Tiểu Lăng Tiêu một số pháp thuật, sẽ để Âm Trúc và họ ở bên cạnh quan sát, xem thiên phú của mấy đứa đệ tử mà Thư Hàng thu nhận thế nào?

Thân thể Tống Thư Hàng đưa tay, làm một cử chỉ ‘OK’, dẫn mọi người vào Hạch tâm thế giới.

Phía sau, bố Tống đi cuối cùng.

Đi được một lúc, bố Tống theo bản năng đưa tay vào túi lục lọi — nhìn đứa con không đầu, ông lại muốn nhai mấy viên thuốc để trấn tĩnh.

Dù là thuốc gì cũng được, ông chỉ muốn nhai hai viên. . … … Bên kia, đảo thần bí, mộ Bạch Long.

Bạch Long tỷ tỷ mang đầu của Tống Thư Hàng độn về mộ huyệt.

Bên cạnh mộ rồng, Tô Thị A Thập Lục vẫn nhắm mắt, ở trong trạng thái đả tọa minh tưởng.

Tuy nhiên, khi Bạch Long tỷ tỷ trở về, dường như cảm ứng được khí tức của Tống Thư Hàng, Tô Thị A Thập Lục vốn đang tu luyện liền mở mắt ra.

Cô nhìn Tống Thư Hàng chỉ có đầu lâu, khẽ ngẩn người. 【Lại chỉ còn lại cái đầu à?】 Sau đó, cô đưa tay ra.

Bạch Long tỷ tỷ nhẹ nhàng ném một cái, ném đầu lâu của Tống Thư Hàng cho A Thập Lục.

“Tỉnh rồi à?

Thập Lục.” Tống Thư Hàng cười chào hỏi.

Chương 2938

“Là bế quan kết thúc rồi.” Tô Thị A Thập Lục ôm đầu lâu của Tống Thư Hàng vào lòng, sửa lại cách nói của cậu.

“Ha ha ha ha ~” Tống Thư Hàng ngượng ngùng cười — cũng đúng, chỉ có cậu bế quan phải dùng từ ‘tỉnh lại’ để kết thúc: “Tu luyện có thuận lợi không?” “Vẫn luôn tiến hành theo từng bước.” Tô Thị A Thập Lục nói: “Nhưng mà, Thư Hàng cậu bây giờ đã là Trảm Tam Thi Kiếp Tiên rồi nhỉ… thật sự quá nhanh.” Nhanh đến mức rất nhiều chuyện cô còn chưa kịp làm, Thư Hàng đã kết thúc rồi.

“Thư Hàng, tôi có một nguyện vọng.” Tô Thị A Thập Lục nói.

Tô Thị A Thập Lục, từng có một nguyện vọng… trước khi tiến vào thí luyện cuối cùng của Thiên Hà Tô Thị, cô có một tâm nguyện.

Hai tay Tô Thị A Thập Lục nâng đầu Tống Thư Hàng lên, nói: "Thư Hàng, cậu có muốn đoán thử tâm nguyện ban đầu của A Thập Lục không?" "Tâm nguyện?" Tống Thư Hàng nhìn cô, suy nghĩ.

Bên cạnh, Bạch Long tỷ tỷ lượn lờ vô định trong không trung.

Mặc cho hai người các ngươi có lời ngon tiếng ngọt thế nào, cảnh tượng trước mắt trong mắt ta vẫn kinh dị vô cùng.

Dù chính là bà mang cái đầu của Tống Thư Hàng về, nhưng bà vẫn không nhịn được mà châm chọc. "Đoán ra chưa?" Tô Thị A Thập Lục hỏi.

Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng nói: "Cưới tôi à?" Cũng không phải cậu tự luyến.

Đây là đáp án mà chính miệng Tô Thị A Thập Lục đã gợi ý cho cậu lúc trước.

Lúc đó, Tống Thư Hàng còn chưa chứng đạo Huyền Thánh, vẫn còn là một tân binh nhỏ.

Rồi một ngày nọ, Tô Thị A Thập Lục đột nhiên khí thế ngút trời, khăng khăng đòi bàn luận với cậu về những vấn đề sâu sắc như 'tương lai, đạo lữ'.

Khi ấy tâm thái của Tống Thư Hàng cũng chưa chín chắn như bây giờ, kinh nghiệm cũng không phong phú bằng.

Tống Thư Hàng đến giờ vẫn nhớ A Thập Lục đã hỏi cậu, tương lai có xem xét lựa chọn gả cho người khác không... chủ yếu là vì khoảnh khắc đó Tô Thị A Thập Lục quá bá khí, khiến cậu cả đời khó quên.

Cậu nghi ngờ nếu lúc đó Tô Thị A Thập Lục mà mạnh mẽ hơn chút nữa, có lẽ cậu đã sợ hãi gật đầu, đồng ý gả vào Thiên Hà Tô Thị. "Phụt ~" Bạch Long tỷ tỷ nghe thấy câu trả lời này, không nhịn được cười thành tiếng.

Ngươi, Bá Tống, bây giờ nói thế nào cũng là một tồn tại khiến trẻ con khắp Chư Thiên Vạn Giới nín khóc, mà câu trả lời của ngươi... là bị đoạt xá rồi à?

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng: "..." Sở các chủ cảm thấy hơi mất mặt, cô đang cân nhắc có nên thu sợi tóc ngốc về thế giới hạt nhân trước không. "Sao cậu còn nhớ chuyện này." Tô Thị A Thập Lục có chút không tự nhiên nói.

Nhưng không đợi Tống Thư Hàng trả lời, cô tiếp tục: "Trước khi tiến vào thí luyện cuối cùng của Thiên Hà Tô Thị, A Thập Lục có một tâm nguyện là được sống để đến gặp cậu lần nữa." Một nguyện vọng vừa đơn giản lại vừa vô cùng không đơn giản, vết thương thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục lúc đó không chỉ ở thân thể, mà còn tổn thương đến cả hồn phách, vô cùng khó giải quyết. "Bây giờ, tâm nguyện này của A Thập Lục đã thực hiện được rồi." Tô Thị A Thập Lục giơ cao đầu Tống Thư Hàng lên nói.

Đồng thời, 'trái tim lưu ly' trong lồng ngực cô bắt đầu đạp ga, nhịp đập tăng tốc.

Cô dường như có chút căng thẳng.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ: "Thế chuyện cưới Thư Hàng là sao?" "Đó là phiên bản nâng cấp của tâm nguyện ban đầu của A Thập Lục." Tô Thị A Thập Lục nói.

Tống Thư Hàng hơi im lặng: "..." Lúc này cậu đã chú ý thấy, trong quá trình giới thiệu 'tâm nguyện', Tô Thị A Thập Lục vẫn luôn dùng 'A Thập Lục' để tự xưng.

Dù có hơi dễ thương, nhưng vào lúc này, việc cô liên tục dùng 'A Thập Lục' để tự xưng khiến Tống Thư Hàng cảm thấy có gì đó không ổn.

Khóe mắt cậu liếc về phía Bạch Long tỷ tỷ... rồi phát hiện, Bạch Long tỷ tỷ dường như cũng đang nhíu mày, suy tư điều gì đó.

Long Mộ trở nên yên tĩnh, chỉ còn lại tiếng đập của trái tim lưu ly.

Tô Thị A Thập Lục dường như đang căng thẳng...

Tống Thư Hàng cũng căng thẳng theo.

Trong đầu cậu hiện lên mấy phỏng đoán.

Trong những phỏng đoán đó, lại có hơn một nửa khiến người ta lo lắng.

Nhịp đập của trái tim lưu ly vẫn đang tăng tốc ổn định.

Sau khi cảm nhận nhịp đập của 'trái tim lưu ly' sắp đạt đến cực hạn, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng chuẩn bị tâm lý sẵn sàng chống đỡ cú sốc.

Rồi cậu căng da đầu hỏi: "A Thập Lục two?" Đây chính là nguyên nhân Tống Thư Hàng căng thẳng.

Trong quá trình thí luyện cuối cùng của Thiên Hà Tô Thị, Tô Thị A Thập Lục đã thu thập được hàng trăm 'Tiểu Thập Lục' khác nhau.

Vậy Tô Thị A Thập Lục trước mắt có còn là người ban đầu không?

Liệu có thể, đã lặng lẽ biến thành Tô Thị A Thập Lục two?

Từng có lúc Tống Thư Hàng cũng có lo lắng tương tự, khi đó cậu đã lén dùng 'Giám Định Bí Pháp' với A Thập Lục, và hỏi Bạch Long tỷ tỷ để xác nhận.

Câu trả lời lúc đó đều chỉ ra 'A Thập Lục vẫn là A Thập Lục', dù đã hóa rồng, nhưng bản chất của cô chưa bao giờ thay đổi.

Nhưng bây giờ, nội tâm Tống Thư Hàng không thể nào tin chắc vào câu trả lời trước kia nữa.

Bởi vì, từng lời nói hành động của Tô Thị A Thập Lục trước mắt đều toát ra vẻ kỳ lạ.

Nghĩ kỹ lại thì... thực ra từ lúc A Thập Lục 'xuất quan', đã có một số thay đổi.

Ban đầu Tống Thư Hàng cho rằng đó là sự thay đổi trong tính cách của A Thập Lục sau khi trải qua những thăng trầm lớn trong đời, sinh tử luân chuyển.

Nhưng bây giờ, nghĩ kỹ lại thật đáng sợ.

Tống Thư Hàng nhìn đôi môi của Tô Thị A Thập Lục, chờ đợi cô mở miệng trả lời.

Trong lòng cậu đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với kết quả tồi tệ nhất.

Nhưng, nếu trước mắt là A Thập Lục two, cậu có thể bình tĩnh đối mặt với cô không?

Ngay cả Bạch Long tỷ tỷ cũng đang nhìn chằm chằm A Thập Lục... dường như ngay cả bà cũng không nhận ra sự khác thường này?

Hay là, thực ra Bạch Long tỷ tỷ khi phụ thể lên người 'A Thập Lục', người mà bà tiếp xúc xưa nay chính là A Thập Lục two?

Bên dưới, Tô Thị A Thập Lục lắc đầu: "Không phải two." Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm. "Vậy là three?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ hỏi.

Hơi thở Tống Thư Hàng vừa mới thả lỏng được một nửa lại nghẹn ở lồng ngực, không lên được, cũng chẳng xuống được.

Trong thế giới hạt nhân.

Nhịp tim vừa hơi bình tĩnh lại của Tống Thư Hàng lại lập tức tăng tốc.

Tiếng tim đập như trống trận khiến Bạch Cốt tiên cơ, Phượng Nghi Cầm Chủ và các tiên tử khác tò mò.

Rốt cuộc cái đầu của Tống Thư Hàng đã trải qua chuyện gì ở chỗ Bạch Long tỷ tỷ, sao nhịp tim lại như đang diễn tấu bản《Tướng Quân Lệnh》, tiếng trống dồn dập. "Đang chơi trò gì kích thích lắm à?" Bạch tiền bối suy tư nói: "Lát nữa chúng ta hỏi Thư Hàng xem cậu ấy chơi gì, nếu vui thì chúng ta cũng chơi thử." "Bạch tiền bối, ý kiến hay." Vũ Nhu Tử đồng tình.

Trò chơi có thể khiến nhịp tim Tống tiền bối tăng tốc như vậy, chắc chắn phải rất thú vị lắm nhỉ? … … "Cũng không phải three, không phải như các người nghĩ đâu." Tô Thị A Thập Lục nói: "Thí luyện rất thuận lợi, sự tồn tại của A Thập Lục chưa bao giờ bị thay thế." Tống Thư Hàng lại thở phào một hơi.

Đứng ở góc độ của cậu, vẫn hy vọng thí luyện của A Thập Lục có thể thuận lợi thành công, không xảy ra vấn đề, không xuất hiện two hay three gì đó.

Con người luôn có sự ích kỷ, Tống Thư Hàng cũng không thể làm được việc đối với bất cứ chuyện gì cũng vô tư bình đẳng. "Vậy, A Thập Lục cậu bây giờ đang ở trạng thái gì?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ hỏi, với tư cách là người ngoài cuộc, cô nhìn rõ nhất.

Tô Thị A Thập Lục đáp: "Ừm, nếu nói về mặt trạng thái... tôi có lẽ được coi là Tô Thị A 16.1." Tống Thư Hàng: "???" Bạch Long tỷ tỷ: "..." "Đây là cái giá phải trả cho 'Thiên Hà thí luyện', hoặc nói là một phần của thí luyện." Tô Thị A Thập Lục giải thích. "Trạng thái gần giống nhất, có lẽ là hình thức 'nhân cách mô phỏng'.

Đây vừa là cái giá của thí luyện, cũng là một sự bảo đảm để hoàn thành bước cuối cùng của thí luyện.

Dùng việc chủ động mô phỏng nhân cách thứ hai để thay thế bản thể trở thành trung tâm trung chuyển hội tụ thông tin của tất cả 'Tiểu Thập Lục'.

Đồng thời, cũng để phòng ngừa sau khi hoàn thành thí luyện, nhân cách chính bị thông tin hội tụ của vô số 'Tiểu Thập Lục' xung kích, phân liệt thành hàng trăm ý thức." "Vậy, nhân cách chính của A Thập Lục?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vẫn luôn ở đó, nhưng đang vận hành ở chế độ nền.

Ví dụ như bây giờ, nhân cách chính cũng đang vận hành... chỉ là để tránh tai nạn, vẫn cần duy trì trạng thái này một thời gian." Tô Thị A Thập Lục nói: "Vốn dĩ, chúng ta tưởng rằng mình có đủ thời gian, từ từ bầu bạn bên cậu, bồi dưỡng cảm ngộ, nước chảy thành sông." Tốt nhất là có thể kéo dài đến khi nhân cách chính của Tô Thị A Thập Lục quay lại tiền đài.

Nhưng, tốc độ lên cấp của Tống Thư Hàng, quá nhanh rồi.

Nhanh đến mức Tô Thị A Thập Lục không ngừng thay đổi tiết tấu của mình cũng không theo kịp.

Chẳng bao lâu, Thư Hàng đã tuyệt dục. "Cho nên, không thể đợi thêm được nữa." Tô Thị A Thập Lục nói với phía sau lưng Tống Thư Hàng: "Linh quỷ tiên tử." Sau lưng Tống Thư Hàng, một đôi tay vươn ra.

Linh quỷ tiên tử ôm lấy cổ cậu, lơ lửng hiện ra.

Nếu không phải 'Phi Đầu Thuật' của Tống Thư Hàng còn giữ lại một đoạn cổ, thì lúc Linh quỷ tiên tử hiện thân, tư thế hẳn là bịt miệng cậu treo ở sau đầu cậu bay lượn.

Ngự đầu phi hành thuật?

Phiên bản đao thuật của nó.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ cũng có chút tò mò nhìn Linh quỷ tiên tử, cô không biết lúc này Tô Thị A Thập Lục gọi Linh quỷ tiên tử ra làm gì?

Vốn dĩ, sợi tóc ngốc của Sở các chủ đã quyết định sẽ lặng lẽ chuồn về thế giới hạt nhân... rốt cuộc tình tiết tiếp theo, nhìn thế nào cũng là màn tình cảm của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục.

Từ thời viễn cổ đến nay, trên phương diện tình cảm vẫn chưa tu thành chính quả, Sở Quỳnh Quỳnh tiên tử ghét nhất là loại tình tiết phim tình cảm này, rất đau lòng!

Hiện tại cô, không chúc cho thiên hạ hữu tình nhân đều thành huynh muội, đã là lòng dạ rộng rãi lắm rồi.

Nhưng, sau khi Linh quỷ tiên tử xuất hiện, Sở Quỳnh Quỳnh tiên tử liền quyết định giữ lại sợi tóc ngốc của mình.

Cô phải trông chừng Linh quỷ tiên tử của Tống Thư Hàng...

Chương 2939

không để cô gây chuyện, nhưng cũng không thể để cô bị Tống Thư Hàng bắt nạt. "Linh quỷ tiên tử." Tô Thị A Thập Lục trước tiên buông tay đang ôm đầu Tống Thư Hàng, sau đó vươn bàn tay thon dài của mình, đón lấy Linh quỷ tiên tử.

Trong ánh mắt nghi hoặc của Tống Thư Hàng và sợi tóc ngốc của Sở các chủ, Linh quỷ tiên tử vươn cánh tay gần như trong suốt của mình, nắm lấy bàn tay của Tô Thị A Thập Lục.

Hai bàn tay thon dài có ngón tay mảnh khảnh nắm chặt, mười ngón đan vào nhau.

Giây tiếp theo, Linh quỷ tiên tử rời khỏi cổ Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng lướt đến bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, dung nhập vào cơ thể cô.

Cách đây một thời gian, Linh quỷ tiên tử và Tô Thị A Thập Lục đã ký một khế ước tạm thời, và ở trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục một thời gian.

Xem ra, trong thời gian tá túc đó, họ đã có một số thỏa thuận.

Hai vị tiên tử mười ngón đan vào nhau, để lại cái đầu của Tống Thư Hàng lơ lửng cô đơn trong không trung.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cậu mất đi vòng tay của Tô Thị A Thập Lục cũng như cái ôm của Linh quỷ tiên tử.

Một cảm giác cô đơn kỳ lạ dâng lên trong lòng. "Như vậy, mâu thuẫn giữa chúng ta không còn là vấn đề nữa." Tô Thị A Thập Lục lên tiếng.

Câu nói này của cô, giọng nói tựa như có hai kênh âm thanh trái

phải.

Kênh trái là giọng của Tô Thị A Thập Lục, kênh phải là giọng của Linh quỷ tiên tử.

A Thập Lục đưa tay nhẹ nhàng lướt qua ngực mình, 'trái tim lưu ly' đang đập trong lồng ngực là nơi ở yêu thích nhất của Linh quỷ tiên tử.

Cô và Linh quỷ tiên tử bây giờ là quan hệ hợp tác.

Nếu, Linh quỷ tiên tử vẫn luôn duy trì đồng bộ với Tống Thư Hàng, cứ tiếp tục mãi như vậy, thì sẽ có một ngày, cô ấy sẽ hoàn toàn trở thành bộ dạng của Tống Thư Hàng.

Dù vì tính chất đặc thù của mình, cô ấy vẫn có thể giữ được nhân cách độc lập.

Nhưng hình thức tư duy, cách nói chuyện, cách hành động, sở thích, những thứ cô ấy quan tâm, tất cả đều sẽ đồng bộ với Tống Thư Hàng.

Linh quỷ và túc chủ, chính là mối quan hệ đặc biệt như vậy... cuối cùng sẽ dần dần trở thành một thể. "Sau đó, Thư Hàng, đến lượt cậu." Tô Thị A Thập Lục lại nói với cái đầu của Tống Thư Hàng, đồng thời cô lại vươn tay, hướng về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng hơi ngẩn ra: "Tôi cũng phải giống như Linh quỷ tiên tử tiến vào cơ thể cậu à?" Mặt nhỏ của Tô Thị A Thập Lục hơi ửng hồng. 'Bốp~' Sợi tóc ngốc của Sở các chủ dùng sức vỗ vào đầu Tống Thư Hàng. "Nhưng tôi không có chức năng như Linh quỷ tiên tử." Tống Thư Hàng ngưng tụ ra một bàn tay tóc, đối kháng với sợi tóc ngốc của Sở các chủ, bây giờ cậu đã là cảnh giới 'Trảm Tam Thi Kiếp Tiên', dù không mượn bất kỳ ngoại lực nào, chỉ đơn thuần điều khiển tóc đối kháng, giao phong với sợi tóc ngốc của Sở các chủ ít nhất cũng có thể cầm cự được nhiều hiệp. "Tôi có chức năng giống như Linh quỷ tiên tử." Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

Tống Thư Hàng: "Ể?" A Thập Lục cũng có thể phụ thể lên người cậu?

Nghĩ lại, cũng khá hay. "Nhưng chức năng này, sau này chúng ta thử sau." Bàn tay Tô Thị A Thập Lục hướng về phía Tống Thư Hàng.

Mái tóc Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vung lên, lại ngưng tụ ra một bàn tay bện bằng tóc, đan vào tay Tô Thị A Thập Lục. "Bạch Long tỷ tỷ, tôi cần chị giúp." Tô Thị A Thập Lục gọi. "Ta hiểu rồi." Thân hình Bạch Long tỷ tỷ lượn lờ trong không trung, dùng thân thể vẽ một vòng tròn.

Một không gian được mở ra.

Đó chính là thế giới đặc biệt chứa hàng trăm 'Tiểu Thập Lục' trong quan tài pha lê. "Đi, theo tôi, Thư Hàng." Tô Thị A Thập Lục nắm lấy bàn tay tóc của Tống Thư Hàng, đi về phía không gian đó.

Bạch Long tỷ tỷ quay lại quấn quanh cổ cậu, hóa thành chiếc khăn choàng da rồng thật.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ đứng ở góc độ người ngoài cuộc nhìn cảnh này, cảm giác như một cô bé dễ thương, trong tay dắt một quả bóng bay 'đầu Tống Thư Hàng', vui vẻ đi vào một không gian đầy quan tài. 【Quả nhiên là phim kinh dị.】Sợi tóc ngốc của Sở các chủ thầm nghĩ.

Cảnh này nếu chụp lại, không cần xử lý hậu kỳ, chỉ cần phối thêm một bản nhạc rùng rợn, hiệu ứng âm u đó sẽ lập tức xuất hiện. 【Quả nhiên những 'phim tình cảm' mà mình tưởng tượng trước đó, đều không tồn tại.】Sở các chủ thầm nghĩ.

Trên người Tống Thư Hàng muốn xảy ra một màn phim tình cảm bình thường, căn bản là không thể.

Phong cách quá lệch lạc rồi.

Trong lúc suy nghĩ, Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cùng nhau tiến vào thế giới quan tài pha lê. "A Thập Lục muốn làm gì?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ trong đầu đang đầy ắp tình tiết phim kinh dị, theo bản năng nghĩ ra một phỏng đoán kinh dị, nói: "Chẳng lẽ muốn nhốt Tống Thư Hàng vào quan tài pha lê, chôn trong không gian này?" "Ý kiến hay." Bạch Long tỷ tỷ nói. "Tôi sẽ không làm chuyện như vậy đâu." Tô Thị A Thập Lục dắt bàn tay tóc của Tống Thư Hàng, cô hít sâu một hơi, rồi tế ra bảo đao bản mệnh của mình.

Bảo đao bản mệnh hình chiếc ô hiện ra, tay kia của A Thập Lục nắm lấy cán ô nhẹ nhàng rút ra, rút ra thân đao thẳng.

Cô kích hoạt đao ý, đao ý đặc biệt kết hợp giữa họa đạo và đao đạo hiện ra.

Dưới chân cô có một bức tranh cuộn như lãnh địa trải ra, bao bọc lấy Tống Thư Hàng, cô, Bạch Long tỷ tỷ, và sợi tóc ngốc của Sở các chủ.

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy trước mắt hiện lên một luồng ánh sáng chói lòa.

Giống như sau khi thức khuya muốn ngủ nướng, nhưng ánh nắng chói chang xuyên qua cửa sổ quên kéo rèm, chiếu thẳng vào mắt, vừa mở mắt ra đã thấy ánh mặt trời chói lòa... mắt chó hợp kim titan cũng không chịu nổi tổn thương này.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cảm thấy 'cơ thể' mình trở nên hoàn chỉnh, vốn chỉ có một cái đầu lâu, trong luồng sáng chói lòa này, cậu đã có được toàn bộ thân thể.

Nhưng sợi tóc ngốc của Sở các chủ trên đầu lại không thấy đâu. 【Cảm giác này... nhập mộng?】Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Cậu đã nhập mộng rất nhiều lần, đối với cảm giác 'nhập mộng' rất rõ ràng, trạng thái đặc biệt vừa giống thực tại vừa giống mơ, vô cùng độc đáo.

Mà bây giờ, cậu đang ở trong trạng thái tương tự. [Tống Thư Hàng, lại là một kẻ họ Tống à?] Lúc này, một giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: "..." [Con gái Thiên Hà Tô Thị chúng ta, luôn dễ dàng dây dưa không dứt với những kẻ họ Tống.] Giọng nữ đó tiếp tục.

Tống Thư Hàng: "..." Tôi họ Tống, nhưng tôi rất lương thiện.

Vị tiên tử này, xin đừng nhầm tôi với người khác!

Con người là một tồn tại rất kỳ lạ và mâu thuẫn.

Đôi khi họ có thể học hỏi từ những sai lầm trong quá khứ, cố gắng hết sức để tránh những cái hố đã từng ngã.

Nhưng đôi khi, con người lại lặp đi lặp lại việc ngã xuống cùng một cái hố với đủ các tư thế khác nhau.

Tống Thư Hàng bị lừa nhiều rồi, cũng học được cách cảnh giác.

Người bị đánh nhiều, cuối cùng cũng học được cách chịu đòn... vì vậy, khi cảm nhận thấy giọng điệu của 'giọng nói dịu dàng đầy cảm xúc' này không ổn, Tống Thư Hàng quyết định tự cứu, không thể vô duyên vô cớ chịu một trận đòn xã hội.

Rốt cuộc, con người là sinh vật có trí tuệ, biết tổng kết kinh nghiệm quá khứ. "Cái đó, trước tiên xin nói rõ, tôi không phải Tống Gỗ.

Trước khi muốn đánh hắn, xin hãy nhìn cho kỹ." Tống Thư Hàng lên tiếng. [Tống Gỗ?

Ai vậy?

Tại sao ta phải đánh hắn?] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc đó ngược lại nghi hoặc hỏi lại.

Tống Thư Hàng: "???" Vị tiên tử tỷ tỷ này, lời thoại không khớp kịch bản à!

Nhưng, không khớp thật sự là quá tốt rồi!

Điều này đại diện cho việc trong lúc tuyệt vọng lại tìm thấy lối ra!

Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc lại hỏi: [Chẳng lẽ là một kẻ họ Tống khác đã từng dây dưa với con gái Thiên Hà Tô Thị của ta?

Hơn nữa, còn làm chuyện gì đó khuất tất?] "Không, không phải, không có." Tống Thư Hàng vội vàng đáp, sau khi phát hiện không phải là cái bẫy của Tống Gỗ, trong lòng Tống Thư Hàng mơ hồ nảy sinh một cảm xúc 'cảm động'.

Cuối cùng cũng là cái bẫy của một tiền bối họ Tống khác, thật tốt. [Hơn nữa, nếu muốn đánh Tống Gỗ đó, tại sao lại đánh ngươi?

Các ngươi đã làm gì với con gái Thiên Hà Tô Thị của ta?] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc truy hỏi. "Không, tiên tử xin đừng hiểu lầm.

Tôi từng bị lừa mấy lần, nên mới hình thành phản xạ có điều kiện như vậy." Tống Thư Hàng xua tay, giải thích: "Tôi trước đây từng gặp mấy vị tiền bối tiên tử, vì đủ loại nguyên nhân đặc biệt, tôi đã bị lừa mấy lần.

Nỗi cay đắng trong đó, thật sự một lời khó nói hết." "Nhưng, chỉ cần tiền bối không liên quan đến Tống Gỗ là tốt rồi.

Ngoài ra, tiền bối không thể vì vấn đề họ mà phán xét một người.

Thiên hạ họ Tống nhiều biết bao, trong số nhiều người họ Tống như vậy, tổng sẽ xuất hiện một hai người gây chuyện.

Nhưng không thể vì một hai người đó mà bắt toàn bộ người họ Tống phải chịu tiếng xấu, đúng không?" Tống Thư Hàng lại nói. [Ngươi cũng là người biết ăn nói, giống hệt Tống đạo hữu năm đó.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc cười nói.

Tống Thư Hàng: "..." Tiên tử đừng đùa, đừng cố gắng gán tôi vào khuôn mẫu của 'Tống đạo hữu' mà cô quen biết nữa, cứ gán như vậy, dù không có chuyện cũng sẽ thành có chuyện.

Con người chỉ cần trong lòng có một 'ý niệm', sẽ không tự chủ được mà hướng về 'ý niệm' đó, giống như khi người ta nghi ngờ ai đó là kẻ trộm, sẽ cảm thấy người đó làm gì cũng giống kẻ trộm, dù đối phương chỉ đi vệ sinh cũng sẽ cảm thấy tư thế đi vệ sinh của người đó có vấn đề. [Chuyện ngươi lo lắng thật thú vị, ừm, khuôn mặt này của ngươi cũng thú vị, nhìn mặt ngươi, ta mơ hồ có thể đoán ra suy nghĩ của ngươi, thật là thần kỳ.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc lại nói.

Tống Thư Hàng: "..." Ừm, dù không sử dụng 'Cường Giả Giám Định Thuật', cậu cũng có thể xác định vị tiên tử này, nhất định là một đại lão hàng đầu... rất có thể là đại lão ẩn giấu của Thiên Hà Tô Thị.

Chương 2940

Bởi vì hiện tại, những người có thể dùng 'thuật đọc mặt' với cậu, không ai không phải là đại lão hàng đầu!

Tệ nhất cũng là Kiếp Tiên đỉnh cấp đã bước ra được hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo của mình.

Nhưng chuyện này biết là được rồi, nói thẳng ra mọi người đều ngại ngùng? [Không hề, ta cảm thấy ta nhìn mặt ngươi, chúng ta có thể hoàn thành việc giao tiếp, như vậy giao tiếp cũng không mệt.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc lại nói: [Ngươi không cần suy nghĩ lung tung, giữa ta và Tống đạo hữu năm đó không phải tình huống mà ngươi suy đoán.

Sự dây dưa giữa ta và hắn đến từ sự khác biệt trong lý giải về 'đạo' của chúng ta, trên phương diện này đã xảy ra những cuộc tranh luận kịch liệt, thậm chí đã ra tay đánh mấy trận, nhưng không thuộc về phương diện tình cảm.] Tống Thư Hàng lập tức thở phào nhẹ nhõm. [Ngoài ra, ta nói con gái Thiên Hà Tô Thị chúng ta và người họ Tống dễ xảy ra dây dưa, cũng có số liệu hỗ trợ.

Theo quan sát của ta, trong số các cô gái hậu bối của Thiên Hà Tô Thị chúng ta, ít nhất có hơn một nửa từng có các mối quan hệ khác nhau với những kẻ họ Tống.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc đó nói.

Tống Thư Hàng: "..." Các đạo hữu họ Tống trong giới tu chân phát triển đến vậy sao?

Vậy tại sao tôi gần như không gặp được mấy người họ Tống?

Nhưng lý trí mách bảo cậu, không nên tiếp tục chủ đề này nữa.

Rốt cuộc cậu cũng họ Tống, lỡ nói chuyện một hồi, lại tự lừa mình thì sao? [Mâu thuẫn giữa ta và Tống đạo hữu năm đó, chủ yếu là về khả năng làm thế nào để 'bạn bè, tộc nhân' của mình cùng chia sẻ trường sinh chi đạo, có sự tranh cãi.] Có lẽ là thông qua 'thuật đọc mặt' đọc được ý niệm trong lòng Tống Thư Hàng, giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc đó thuận thế lặng lẽ chuyển chủ đề.

Tống Thư Hàng sờ mặt mình, cố gắng làm ra vẻ nghiêm túc, không biểu cảm, hỏi: "Cùng chia sẻ 'trường sinh chi đạo'?

Chuyện này, có khả thi không?" [Ngươi có biết Viễn Cổ Thiên Đình không?] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc hỏi lại.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Biết." Hơn nữa, tôi rất quen thuộc với Viễn Cổ Thiên Đình, cách đây không lâu Thiên Đế đã bị tôi chém chết... dù là hắn tự tìm cái chết.

Thiên Đế đương nhiệm trước khi đi, còn gọi tôi là 'Tống tiền bối' nữa.

Khi nói về 'Viễn Cổ Thiên Đình', Tống Thư Hàng không khỏi xúc động trong lòng, biểu cảm căng thẳng cũng giãn ra trong giây lát.

Vì vậy vị đại lão cấp tiên tử họ Tô này, đã đọc được một phần thông tin. [Đột nhiên cảm thấy không muốn nói chuyện với ngươi nữa.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc đáp.

Ta đề cập đến 'Viễn Cổ Thiên Đình' với ngươi, kết quả bên ngươi vừa mới chém chết Thiên Đế? "Viễn Cổ Thiên Đình chẳng lẽ có liên quan đến 'cùng chia sẻ trường sinh chi đạo'?" Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi. [Đúng, có quan hệ nhất định. 'Thiên Đình đại đạo' của Thiên Đế rất đặc biệt, bao la vạn tượng, có sự rộng lớn dung nạp vạn vật trong thiên hạ.

Nói thật, con đường trường sinh này, quả thực vượt ra ngoài giới hạn của người trường sinh... giống như đứng ở một góc độ cao hơn để giải mã trường sinh chi đạo, rồi ngộ ra 'trường sinh chi đạo'.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc, dường như rất tôn sùng Thiên Đình chi đạo. [Hơn nữa, những tu luyện giả có thiên phú đủ mạnh, nhưng dựa vào bản thân muốn chứng đạo trường sinh lại chỉ thiếu một chút, sau khi gia nhập Thiên Đình, liền có cơ hội mượn nhờ Thiên Đình chi đạo, ngưng tụ ra 'trường sinh chi đạo'.

Dù loại trường sinh chi đạo này sẽ ký thác dưới 'Thiên Đình chi đạo' của Thiên Đế.

Nhưng đây, cũng là trường sinh thật sự.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc nói.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Phượng Nghi Cầm Chủ." Phượng Nghi Cầm Chủ, thực ra chính là trạng thái này.

Bà ấy sau khi gia nhập Viễn Cổ Thiên Đình mới chứng đạo trường sinh, trường sinh chi đạo bị hạn chế bởi Thiên Đình chi đạo.

Vì vậy, sau khi Thiên Đình bị phá hủy, bà cần thu thập lượng lớn mảnh vỡ Thiên Đình để ổn định cảnh giới trường sinh của mình.

Theo lời kể của vị tiền bối tiên tử Thiên Hà Tô Thị này, Tống Thư Hàng càng hiểu rõ hơn về 'Thiên Đình chi đạo', trong đầu một gói tệp 'Thiên Đình chi đạo' bắt đầu giải nén.

Đây là phần 'Thiên Đình chi đạo' còn sót lại trong nguyên thần Thiên Đế sau khi chém giết nguyên thần của hắn + phần 'Thiên Đình chi đạo' được đồng bộ hóa khi đột nhiên nhập mộng, xâm nhập vào quá trình truyền thừa 'Thiên Đế chi vị' cho Kim Quái đảo chủ.

Đương nhiên, bây giờ 'Thiên Đình chi đạo' đã là trường sinh chi đạo của Kim Quái đảo chủ, Tống Thư Hàng dù hoàn toàn hiểu rõ phần thông tin 'Thiên Đình chi đạo' này, cũng không thể thông qua phương pháp này để chứng đạo trường sinh.

Nhưng trường sinh chi đạo của Viễn Cổ Thiên Đình, cậu có thể học hỏi rất nhiều nội dung.

Nói không chừng trong tương lai, cũng có thể có ích.

Trước đây Tống Thư Hàng không hiểu được 'trường sinh chi đạo' của Thiên Đế, phần lớn kiến thức chỉ có thể giống như một gói nén, lưu trữ sâu trong ký ức.

Mà khi giao lưu với vị đại lão tiên tử Thiên Hà Tô Thị này, Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy đầu óc thông suốt, thu hoạch được rất nhiều.

Ngoài ra, nói đến đây, Tống Thư Hàng đã mơ hồ đoán được một số thông tin: "Vậy, trường sinh chi đạo của Tô Thị tiên tử, có tham khảo 'trường sinh chi đạo' của Viễn Cổ Thiên Đình không?" Vị đại lão tiên tử Thiên Hà Tô Thị này, e rằng chính là tồn tại cấp thủy tổ của Thiên Hà Tô Thị?

Hơn nữa, 'thí luyện cuối cùng của Thiên Hà Tô Thị' của Tô Thị A Thập Lục hẳn là có liên quan đến vị Tô Thị tiên tử này... thậm chí có thể liên quan đến trường sinh chi đạo của bà. [Ngươi đoán không sai.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc đáp: [Nhưng trường sinh chi đạo của ta, cuối cùng cũng không bằng Thiên Đình chi đạo, những gì ta có thể làm rất có hạn, ngay cả số lượng tộc nhân mà mình có thể che chở cũng có hạn, hiệu quả cũng không đạt được như Viễn Cổ Thiên Đình.] "Đây chính là nguyên nhân Thiên Hà Tô Thị có 'truyền thừa đạo hiệu bằng số'?" Tống Thư Hàng hỏi.

Bởi vì Tô Thị A Thập Lục ban đầu không tên là 'A Thập Lục', cô đã tranh giành được đạo hiệu Tô Thị A Thập Lục này, từ bỏ tên của mình, kế thừa đạo hiệu 'A Thập Lục'.

Mà trong quá trình kế thừa cái tên 'Tô Thị A Thập Lục' này, Thiên Hà Tô Thị còn có một nghi thức.

Bây giờ xem ra, đây hẳn là quá trình nhận được sự che chở của vị đại lão tiên tử họ Tô. [Và tiếp theo ngươi sẽ tiến vào không gian mà A Thập Lục mở ra, tiến hành giai đoạn kết thúc thí luyện.

Giai đoạn này, Tô Thị A Thập Lục sẽ cần sự giúp đỡ của ngươi...

đi đi.

Không cần lo lắng về thời gian bên ngoài, trong không gian thí luyện này, tốc độ thời gian trôi khác với bên ngoài.

Dự kiến khi ngươi ra ngoài, thế giới hiện thực nhiều nhất chỉ trôi qua khoảng một ngày.] Giọng nữ dịu dàng đầy cảm xúc nhắc nhở. "Khoảng một ngày?

Vậy thì tốt quá!" Tống Thư Hàng gật đầu.

Ước tính sơ bộ, sau khi ra ngoài vừa kịp lúc đón giao thừa. [Cố lên...] Giọng của vị đại lão tiên tử họ Tô từ từ nói, giọng ngày càng xa. "Tiên tử đợi chút, con đường trường sinh của người đã có phần tương tự với 'Viễn Cổ Thiên Đình', trên thực tế cũng chứng minh được tính khả thi của 'con đường trường sinh' này của người.

Vậy quan điểm của Tống đạo hữu, người có ý kiến trái ngược, thậm chí vì quan điểm khác biệt mà đánh nhau với người mấy trận, là gì?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. [Thực ra, quan điểm của hắn, không hoàn toàn sai.

Cuối cùng, trường sinh chi đạo của ta, cũng có một phần sử dụng luận điểm của hắn... hàng trăm 'Tiểu Thập Lục' mà ngươi thấy, chính là tác phẩm kết hợp giữa luận điểm của hắn và trường sinh chi đạo của ta.] Giọng của vị đại lão tiên tử họ Tô đã nhỏ đến mức gần như không nghe rõ: [Hắn đã đưa ra rất nhiều ý tưởng, có lý luận cho phép nhiều người lặp lại chứng đạo cùng một loại trường sinh chi đạo; có lý luận cho phép nhiều cá thể cùng lúc bước vào một con đường trường sinh.

Dù cảnh giới không tăng lên, chỉ có đặc trưng 'trường sinh' cũng được.

Không thể không thừa nhận, rất nhiều ý tưởng của hắn, vô cùng sáng tạo.] Tống Thư Hàng trầm tư.

Nhiều cá thể sử dụng cùng một loại trường sinh chi đạo?

Lối suy nghĩ của các thiên tài, đều đặc biệt như vậy sao?

Lối suy nghĩ này của vị này, đã có mấy phần phong vị của Thiên Đạo Bạch.

Tống Thư Hàng còn muốn hỏi thêm mấy câu, nhưng ánh sáng trắng chói mắt đã tan biến.

Tiếp theo, là giai đoạn kết thúc thí luyện của Tô Thị A Thập Lục... cũng là cơ hội để Tống Thư Hàng có thể trải nghiệm một chút 'trường sinh chi đạo' của vị đại lão tiên tử họ Tô đó. 【Dựa theo trải nghiệm kỳ diệu giống như 'nhập mộng' trước đó của mình, tiếp theo, chẳng lẽ sẽ nhập mộng vào tình tiết liên quan đến Tô Thị A Thập Lục?】Tống Thư Hàng trong lòng suy đoán.

Trong lúc suy nghĩ, ánh sáng trước mắt cậu tối sầm lại.

Theo lý mà nói, đối với một tồn tại ở cảnh giới của cậu, ánh sáng tối hay không đã không thể ảnh hưởng đến hiệu quả thị giác.

Thậm chí dù có móc mắt ra, cậu cũng có rất nhiều phương pháp để 'nhìn' thấy mọi thứ xung quanh.

Nhưng lúc này, tầm nhìn của cậu lại bị ảnh hưởng bởi ánh sáng, những thứ xung quanh nhìn không quá rõ.

Chẳng lẽ... là trở thành Tô Thị A Thập Lục?

Giống như trạng thái đối tượng nhập mộng biến thành A Thập

Lục?

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, bên cạnh có một bóng người quay lại.

Là A Thập Lục.

Tống Thư Hàng: "..." Đồng thời, cậu cuối cùng cũng nhìn rõ môi trường xung quanh.

Là trong một cỗ quan tài.

Cậu và Tô Thị A Thập Lục hai người.

Nhưng không phải quan tài pha lê.

Lúc này Tống Thư Hàng cuối cùng cũng trải nghiệm được tâm trạng của sợi tóc ngốc của Sở các chủ trước đó, vốn tưởng là tình tiết lãng mạn, nhưng đập vào mắt lại là mở đầu của một bộ phim kinh dị. "Yo, A Thập Lục." Tống Thư Hàng cười chào.

Bên cạnh cậu, Tô Thị A Thập Lục co người thành một cục, sau khi quay người lại thì không nói một lời.

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm cô, cô cũng nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.【Đến lúc thể hiện kỹ năng tán gái của mình rồi.】Tống Thư Hàng hít sâu, chuẩn bị cảm xúc.

Sau đó, cậu nhìn sâu vào Tô Thị A Thập Lục trước mắt, bốn mắt nhìn nhau.

Nhưng Tô Thị A Thập Lục trước mắt mặt không biểu cảm, ngay cả trong mắt cũng không có một chút dao động tình cảm nào.

Lạnh lùng như một sát thủ vô cảm!

Cảm xúc Tống Thư Hàng chuẩn bị được một nửa, đều nguội lạnh hết. "Cái đó, A Thập Lục?" Tống Thư Hàng lên tiếng.

Đối diện, Tô Thị A Thập Lục không nhúc nhích, vẫn vô cảm.

Chương 2941

Tống Thư Hàng: "..." Bốn mắt nhìn nhau.

Không chớp mắt.

Sau đó, một ngày trôi qua.

Một ngày trong không gian thí luyện.

Tống Thư Hàng thở dài, nhắm đôi mắt có chút không quen của mình lại, dù là cậu, mắt không chớp một cái suốt một ngày, cũng có chút khó chịu.

Nhưng, mí mắt của Tô Thị A Thập Lục đối diện không hề động đậy, đôi mắt vô cảm đó đã nhìn cậu suốt một ngày.

Sau khi thở dài, Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Sau đó, cậu phát hiện cảnh tượng đã thay đổi.

Dưới một gốc cây khổng lồ vô cùng, cậu và Tô Thị A Thập Lục ngồi cạnh nhau.

Tô Thị A Thập Lục vốn vô cảm, lần này lại thay đổi một bộ dạng khác.

Nếu nói A Thập Lục trước đó giống như một sát thủ vô cảm, thì A Thập Lục bây giờ giống như một... trưởng bối từ ái. "A Thập Lục?" Tống Thư Hàng nói. "Ừm, Thư Hàng, tôi đây." Tô Thị A Thập Lục đưa tay, giống như đối xử với trẻ con, xoa đầu Tống Thư Hàng, rồi đưa món linh thực không rõ tên trong tay cho Tống Thư Hàng, cưng chiều nói: "Ăn không?" "Cảm ơn." Tống Thư Hàng nói.

Đồng thời, với kinh nghiệm phong phú, cậu lập tức mơ hồ nhận ra... những người này, không phải đều là 'Tiểu Thập Lục' chứ?

Trong thí luyện của Tô Thị A Thập Lục, đã thu thập được hàng trăm 'Tiểu Thập Lục'.

Chẳng lẽ, cậu phải đối mặt với cả trăm 'Tiểu Thập Lục' một lần?

Giữa hàng trăm 'Tiểu Thập Lục' này và vị tiên tử họ Tô kia có quan hệ gì? 【Hơn nữa, những 'Tiểu Thập Lục' này từ đâu ra?

Họ đều có tính cách khác nhau, thậm chí... dường như đều có một đoạn đời riêng?】 Suy nghĩ một lát, Tống Thư Hàng vươn tay phải, lặng lẽ tiến lại gần vị A Thập Lục có tính cách trưởng bối bên cạnh.

Giám định một phát thử xem?

Nội dung cần giám định lần này, liên quan đến trường sinh chi đạo của vị tiên tử họ Tô đó.

Cái giá phải trả để giám định trường sinh chi đạo, chắc chắn không nhỏ... nhưng cảnh giới bản thể của Tống Thư Hàng cũng đang ở cảnh giới 'Trảm Tam Thi Kiếp Tiên' yếu? này, cộng thêm nhục thân đặc thù của cậu bây giờ, giám định trường sinh chi đạo cũng không cần lo lắng bạo thể mà chết.

Chỉ cần không bạo thể, chỉ bị ép khô, thì cũng không có vấn đề gì.

Suy nghĩ một lát, bàn tay Tống Thư Hàng lặng lẽ đặt lên cánh tay của 'Tiểu Thập Lục' bên cạnh.

Cảm giác lạnh băng.

Vị 'Tiểu Thập Lục' này hơi ngẩn ra, rồi cô thuận thế nắm lấy bàn tay Tống Thư Hàng, hai tay nắm vào nhau. 【'Thiên hà hóa thân' của Tô Thị A Thập Lục: Đây là hóa thân hình chiếu đặc biệt của cô ấy trong quá khứ, tại nghi thức trở thành 'Tô Thị A Thập Lục', đã mượn nhờ trường sinh chi đạo của ** tiên tử Thiên Hà Tô Thị, hình chiếu đến Chư Thiên Vạn Giới, diễn hóa nhân sinh.

Quá trình cấu thành Thiên hà hóa thân có tham khảo 《Thiên Vạn Hóa Thân Pháp》.】 Một cảm giác đau nhói như bị kim châm dâng lên trong lòng... cái giá giám định do nhục thân trong thế giới hạt nhân quẹt thẻ thanh toán.

Tên của vị đại lão tiên tử họ Tô lại không thể giám định ra, đây là vị trường sinh giả tiên tử họ Tô đó đang cố ý che giấu.

Với cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, nếu cố gắng giám định, chịu trả giá đắt, hẳn là có thể thu được một số thông tin.

Nhưng không cần thiết, rốt cuộc là tổ tiên của Tô Thị A Thập Lục, phải nể mặt.

Ngoài ra, điều Tống Thư Hàng không ngờ là, những 'Tiểu Thập Lục hóa thân' này của Tô Thị A Thập Lục lại không phải được tạo ra khi tiến vào 'thí luyện cuối cùng của Thiên Hà Tô Thị'.

Mà là tại nghi thức cô trở thành 'Tô Thị A Thập Lục', những hạt giống hóa thân này đã được gửi đến Chư Thiên Vạn Giới, diễn hóa những cuộc đời khác nhau.

Còn về 《Thiên Vạn Hóa Thân Pháp》 ở cuối thông tin giám định, Tống Thư Hàng chưa từng nghe nói, nhưng nhìn tên cũng có thể mơ hồ đoán được một chút nội dung pháp thuật.

Nhưng nếu thật sự có thể diễn hóa ra pháp thuật 'thiên vạn hóa thân', thì chắc chắn không phải là loại có chiến lực mạnh mẽ như phân thân của cậu.

Trong giới tu chân, muốn tạo ra một phân thân có chiến lực mạnh mẽ, vô cùng khó khăn.

Phân thân pháp thuật, phân thân sắt thép của Tống Thư Hàng đều là sản phẩm bất ngờ.

Chỉ có ba hóa thân được trảm ra từ 'Trảm Tam Thi' mới là phân thân có chiến lực mạnh mẽ chính thống!

Ngay cả bí pháp cấp bậc như Trảm Tam Thi cũng chỉ có thể trảm ra ba hóa thân có chiến lực mạnh mẽ... vì vậy, có thể suy đoán hóa thân của 《Thiên Vạn Hóa Thân Pháp》 hẳn là giống như loại phân thân chỉ để chat trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chỉ có một số chức năng thông thường.

Loại hóa thân này, dùng để làm việc vặt, hoặc...

đem chúng ném vào Chư Thiên Vạn Giới, trải qua một cuộc đời, sau khi cuộc đời viên mãn thì thu hồi hóa thân, có thể có tác dụng tăng cường kinh nghiệm bản thân, rèn luyện chính mình.

Nhưng, những 'Tiểu Thập Lục thiên hà hóa thân' này của A Thập Lục lại có chút khác biệt, chúng đều có chiến lực không tồi, Tô Thị A Thập Lục trong quá trình thí luyện cũng đã phải trải qua muôn vàn gian khổ, mới thu phục được từng Tiểu Thập Lục một. "Đây hẳn là hiệu quả của trường sinh chi đạo của Tô Thị bình tế tiên tử." Tống Thư Hàng trong lòng suy đoán.

Tu sĩ tự mình muốn phân ra phân thân có chiến lực mạnh mẽ không dễ, nhưng nếu có một đại lão giúp một tân binh nhỏ tạo ra một phân thân có chiến lực cấp tân binh, và vị đại lão đó ở hậu trường âm thầm cung cấp năng lượng, thì cũng có thể thực hiện được. "Giám định xong chưa?" Lúc này, vị 'Tiểu Thập Lục' vừa giống trưởng bối vừa giống đại tỷ tỷ bên cạnh đột nhiên lên tiếng hỏi.

Hành động lén lút của Tống Thư Hàng hơi cứng lại, lại bị phát hiện rồi?

Hơn nữa, cô cũng biết 'Giám Định Bí Pháp' của mình? "Đúng vậy, chúng ta đều biết.

Sau khi 'Thiên Hà thí luyện' bắt đầu, thông tin của chúng ta được chia sẻ.

Trước khi thí luyện bắt đầu, chúng ta là những cá thể độc lập, nhưng sau đó, là một chỉnh thể." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ mỉm cười đáp.

Tống Thư Hàng ngượng đến lòng bàn tay đổ mồ hôi. "Rất căng thẳng à?" Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ hỏi.

Tống Thư Hàng đáp: "Có chút." "Không cần căng thẳng, tính cách của tôi trong số tất cả 'Tiểu Thập Lục' được coi là khá tốt. 'Tiểu Thập Lục' mà cậu sắp phải đối mặt tiếp theo, có rất nhiều tính cách khá kỳ quặc, cậu sẽ còn căng thẳng hơn." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ an ủi.

Tống Thư Hàng: "..." "Thực ra tôi đã muốn gặp cậu từ rất lâu rồi, người đàn ông có thể khiến bản thể ghi nhớ sâu sắc ngay cả trong 'giai đoạn ký ức mơ hồ'." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ lại nói. "Ký ức mơ hồ?" Tống Thư Hàng ngẩn ra. "Ể?

Cậu không biết sao?

Sau khi Thiên Hà thí luyện bắt đầu, ký ức cuộc đời của bản thể trở nên mơ hồ... nói cách khác, nếu cô ấy thí luyện thất bại, chúng ta sẽ không khách khí mà thay thế, tiếp nhận mọi thứ của cô ấy, trở thành 'A Thập Lục' mới.

Muốn thông qua thí luyện chết đi sống lại, vốn dĩ không dễ dàng như vậy, quá trình rất tàn khốc." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ hung dữ nói.

Tống Thư Hàng nghe vậy, đột nhiên cảm khái nói: "Đúng vậy, mỗi lần chết đi sống lại, đều vô cùng tàn khốc." Dù cậu đã chết nhiều lần như vậy, đối với 'cái chết' vẫn giữ đủ sự kính trọng.

Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ: "..." Ngươi đột nhiên cảm khái cái gì vậy!

Tiết tấu của ta đều bị ngươi làm loạn hết rồi.

Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ khó khăn lắm mới điều chỉnh lại tiết tấu, nói: "Thực ra ở cuối kỳ thí luyện, sau khi chúng ta phát hiện ra sự tồn tại của cậu, đã từng nghĩ đến việc nhắm vào cậu trước." Tống Thư Hàng là tồn tại đặc biệt đã khiến Tô Thị A Thập Lục nhen nhóm lại ý chí 'sống tiếp', nếu có thể loại bỏ cậu, Tô Thị A Thập Lục chắc chắn sẽ suy sụp. "Sau đó tại sao không làm vậy?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi. "Bởi vì đánh không lại." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ nói: "Tôi bị hàng phục khá sớm, nên rất sớm đã ở trạng thái người ngoài cuộc.

Trong thông tin chia sẻ ở cuối kỳ thí luyện, đúng là đã có chiến lược nhắm vào cậu, nhưng không ngờ cậu lên cấp nhanh như vậy." Chiến lược còn đang định, kết quả ngươi đã vù vù lên cấp nhanh như chớp, còn nhắm vào cái gì nữa?

Tống Thư Hàng ngượng ngùng cười lên: "Ha ha ha ha." "Được rồi, ngồi với tôi một lát nữa, rồi kết thúc thôi.

Phía sau còn hơn trăm Tiểu Thập Lục, đang đợi gặp cậu." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ nói.

Tống Thư Hàng: "..." Mùa xuân tôi trồng một A Thập Lục, mùa đông tôi thu hoạch hơn một trăm Tiểu Thập Lục? "Sau khi thí luyện kết thúc, các người sẽ hoàn toàn trở về với A Thập Lục chứ?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn tán lá, hỏi. "Bình thường mà nói, tất cả Tiểu Thập Lục sẽ hoàn toàn dung hợp.

Nhưng...

Tô Thị A Thập Lục cô ấy đã có một lựa chọn khác." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ cũng ngẩng đầu nhìn tán lá nói: "Cô ấy lựa chọn một bản thân thuần túy." Tống Thư Hàng: "Điều này đúng là giống tính cách của A Thập Lục." "Cho nên, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp nhau ở đây." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ nói: "Hơn một trăm Tiểu Thập

Lục tiếp theo, cậu phải đối xử tốt với họ, đáp ứng những yêu cầu tùy hứng của họ." "Sẽ biến mất sao?" Tống Thư Hàng ngẩn ra. "Ừm, sẽ biến mất khỏi đây." Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ từ từ nói: "Nhắm mắt lại đi." Tống Thư Hàng: "..." Đây là chiêu trò 'nhắm mắt lại' trong phim à?

Chính là loại chiêu trò trong phim mà nữ chính bảo nam chính nhắm mắt lại, rồi làm một số chuyện 404?

Nếu đã biết là chiêu trò...

Trong lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, bàn tay của Tiểu Thập Lục đại tỷ tỷ bên cạnh đã che mắt cậu.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng tối sầm.

Sau đó, cảm giác như mình đã trải qua một cuộc chuyển đổi không gian, chuyển đến cảnh tiếp theo. 【Quả nhiên... chiêu trò trong phim chỉ xảy ra trong phim, không ngoài dự đoán của mình.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trong lúc suy nghĩ, một tiếng cười ngạo mạn vang lên bên tai cậu: "Ha ha ha, cuối cùng cũng để ta đợi được ngươi, Tống Thư Hàng." Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền thấy một 'Tiểu Thập Lục' quen thuộc.

Thân hình nhỏ bé của cô chống đỡ bộ giáp nặng nề, ngay cả đầu cũng được che bởi chiếc mũ giáp toàn phần, đây là 'Tiểu Thập Lục' đầu tiên Tống Thư Hàng gặp trong thế giới hiện thực.

Chính là cô là người đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của 'Tống Thư Hàng', và tải thông tin liên quan đến Tống Thư Hàng lên 'mạng chia sẻ Tiểu Thập Lục'.

Chương 2942

Tống Thư Hàng cũng vì gặp cô mà mới biết được nội dung 'thí luyện Thiên Hà Tô Thị' của Tô Thị A Thập Lục. "Yo, là ngươi à." Tống Thư Hàng nói: "Sao, muốn đánh nhau à?" "Ta điên rồi à, tìm ngươi đánh nhau?" Tiểu Thập Lục ngạo mạn nói.

Tống Thư Hàng: "..." Không đánh nhau, vậy ngươi ngạo mạn làm gì?

Ta còn tưởng ngươi muốn đánh ta. "Ta chỉ muốn xem ngươi qua ải của ta thế nào." Tiểu Thập Lục ngạo mạn nói: "Nếu không làm ta hài lòng, ải này của ta ngươi không qua được đâu.

Đến lúc đó, ngươi sẽ phải ở lại đây mãi mãi!" "Ngươi muốn ở bên ta cả đời đến vậy sao?" Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Tiểu Thập Lục ngạo mạn: "???" "Nói chứ, sau khi ta đi gặp 'Tiểu Thập Lục' tiếp theo, ngươi sẽ biến mất khỏi đây sao?" Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Tiểu Thập Lục ngạo mạn: "Ừm." Tống Thư Hàng véo cằm: "Sau khi biến mất, sẽ thế nào?" "Ta trước đây chưa từng có kinh nghiệm biến mất khỏi không gian này, làm sao ta biết sau khi biến mất sẽ thế nào?" Tiểu Thập Lục ngạo mạn đáp.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát rồi nói: "Vậy nếu đi theo quy trình bình thường, sẽ thế nào?" "Nếu dung hợp theo quy trình bình thường, mỗi một 'Thập Lục' chúng ta đều sẽ trở thành một phần của Tô Thị A Thập Lục.

Hơn nữa, trong cơ thể chúng ta đều mang theo thông tin 'trường sinh chi đạo', sau khi dung hợp hoàn toàn, có thể giúp A Thập Lục được lợi, đối với việc lĩnh ngộ trường sinh chi đạo trong tương lai cũng rất có ích." Tiểu Thập Lục đáp. "Nhưng thực ra, 'thí luyện Tô Thị' bắt đầu, đã là một quy trình dung hợp không bình thường, rốt cuộc, mục đích của thí luyện là để Tô Thị A Thập Lục từ cõi chết sống lại.

Tương đương với việc bắt đầu quá trình 'dung hợp' trước thời hạn." Tiểu Thập Lục giải thích.

Quy trình bình thường thực sự, hẳn là đợi tất cả 'Thiên hà hóa thân' trải qua một đời viên mãn, rồi từng người một tự nhiên trở về bản thể.

Thông thường mà nói, 'luân hồi viên mãn' này của Thiên hà hóa thân cần khoảng nghìn năm.

Mà lúc đó, với thiên phú tu luyện của các thiên tài thuộc hệ số của Tô Thị, gần như đã tu luyện đến cảnh giới Bát phẩm hoặc Cửu phẩm.

Sau khi tiếp nhận 'Thiên hà hóa thân' viên mãn của mình, liền có thể nhận được một sự trợ giúp, đột phá bình cảnh thăng lên cảnh giới cao hơn.

Sau đó, nếu đệ tử Tô Thị có đạo hiệu bằng số, ở Cửu phẩm, không có cách nào tự mình bước ra trường sinh chi đạo... thì mượn sự thúc đẩy của 'Thiên hà hóa thân', vẫn có thể tiến vào một cảnh giới yếu trường sinh giả tương tự như 'Trảm Tam Thi Kiếp Tiên' của Tống Thư Hàng bây giờ.

Sau khi đạt đến cảnh giới này, lại dựa vào mối liên hệ giữa bản thân và trường sinh chi đạo của thủy tổ Tô Thị, có thể kéo dài tuổi thọ rất nhiều... thậm chí đạt đến cảnh giới 'trường sinh bất tử' kiểu khác.

Mà chỉ cần có đủ tuổi thọ, thì từ từ tính kế, nói không chừng có thể tìm được cơ duyên, bước ra trường sinh chi đạo của mình.

Trong giới tu chân, chỉ cần sống đủ lâu, thì mọi thứ đều có thể!

Chỉ cần sống đủ lâu, dù trở thành con rể của đồ tử đồ tôn mấy trăm đời sau hay con dâu của hậu bối cũng không phải là mơ!

Chỉ cần sống đủ lâu, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Đây cũng là nguyên nhân Thiên Hà Tô Thị có yêu cầu rất cao đối với thiên phú của người thừa kế 'đạo hiệu bằng số', ít nhất phải có tư chất tu luyện đến Bát phẩm đỉnh phong thậm chí Cửu phẩm trong khoảng nghìn năm.

Đương nhiên, trên đây chỉ là tư chất trên lý thuyết.

Nhưng từ đây cũng có thể thấy được, trong giới tu chân có một tổ tông tốt quan trọng đến mức nào.

Tống Thư Hàng véo cằm, trầm tư. "Này, nói gì đi chứ, ngươi không nói gì, làm sao làm ta hài lòng?" Tiểu Thập Lục ngạo mạn lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "Nói chuyện mệt lắm, phải thu phí." "Sao ngươi không đi chết đi?" Tiểu Thập Lục ngạo mạn nói.

Tống Thư Hàng: "Chết nhiều rồi, cũng không muốn chết nữa." Tiểu Thập Lục ngạo mạn: "..." Nếu không phải đánh không lại, với tính tình nóng nảy của cô đã sớm vác đại đao xông lên rồi. "Đúng rồi, chúng ta đập tay một cái?" Tống Thư Hàng đột nhiên đưa tay, nói với Tiểu Thập Lục.

Tiểu Thập Lục: "???" "Ngươi không phải muốn hài lòng sao?

Đập tay đi!" Tống Thư Hàng nói.

Tiểu Thập Lục: "Kết quả vẫn là muốn so nội công?

Đập thì đập, ta sợ ngươi à?" Cô vung tay, vỗ vào lòng bàn tay Tống Thư Hàng, toàn thân linh lực bùng nổ.

Ầm ~~ Linh lực bùng nổ của cô, chạm vào lòng bàn tay Tống Thư

Hàng thì biến mất không thấy, như trâu đất xuống biển... chênh lệch quá lớn.

Mà nhân cơ hội này, Tống Thư Hàng lặng lẽ để lại một 【Lạc ấn Thần Binh Kỳ Giám】trên người cô.

Đây là dấu ấn tọa độ không gian thuộc về Tống Thư Hàng.

Trước khi lĩnh ngộ năng lực không gian, Tống Thư Hàng đã dựa vào nó + thế giới hạt nhân để thực hiện dịch chuyển không gian. "Ngươi đã làm gì ta?" Tiểu Thập Lục ngạo mạn cảnh giác. "Đúng rồi, ta còn phải làm gì đó nữa mới đúng." Tống Thư Hàng bừng tỉnh.

Sau đó... cậu không do dự thi triển tà pháp 《Tình Yêu Rẻ Mạt》. "Ngươi gian lận!" Tiểu Thập Lục ngạo mạn nói.

Tống Thư Hàng trầm giọng nói: "Tu sĩ chúng ta, không nhìn quá trình, chỉ nhìn kết quả!

Chỉ cần có thể chứng đạo trường sinh, quá trình đều không quan trọng!" Tiểu Thập Lục ngạo mạn: "..." ****** Thế giới hiện thực, một ngày sau.

Trong Long Mộ trên hòn đảo thần bí.

Tống Thư Hàng mở mắt, đôi mắt sáng ngời.

Đồng thời, thần nhãn thứ ba trên trán cậu mở ra, một chùm sáng từ thần nhãn thứ ba bắn ra, kết nối với Tô Thị A Thập Lục, kết nối tinh thần lực của hai người lại với nhau.

Trước đây, Tống Thư Hàng đều dùng phương thức này để cưỡng ép truyền tải thông tin rác cho kẻ địch.

Nhưng lần này, cậu lợi dụng chức năng này để hỗ trợ Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng có kinh nghiệm phong phú về việc【tiếp nhận thông tin quá tải dẫn đến não treo máy】, vì vậy lúc này cậu có thể giúp được Tô Thị A Thập Lục.

Trong ý thức của Tô Thị A Thập Lục.

Nhân cách máy ảo Tô Thị 16.1, đang tiếp nhận lượng thông tin khổng lồ từ tất cả 'Tiểu Thập Lục' phản hồi về.

Bản thể Tô Thị A Thập Lục lựa chọn không dung hợp tất cả 'Tiểu Thập Lục', mà muốn bảo tồn chúng lại.

Rốt cuộc đối với cô, tất cả Tiểu Thập Lục đều có một đoạn đời hoàn chỉnh, nếu cưỡng ép dung hợp, thật sự đáng tiếc.

Nếu là thành viên khác của Thiên Hà Tô Thị, căn bản không có dư địa lựa chọn.

Nếu không dung hợp, thí luyện cuối cùng sẽ không đạt được hiệu quả từ cõi chết sống lại.

Nhưng Tô Thị A Thập Lục khác, 'long cốt khô đằng' mà Tống Thư Hàng mang đến cho cô năm đó còn tặng kèm một 'gói quà lớn Bạch Long tỷ tỷ'.

Có sự hỗ trợ của Bạch Long tỷ tỷ từ trước đến nay, trạng thái của Tô Thị A Thập Lục đã được điều chỉnh rất nhiều.

Lúc này, Tô Thị 16.1 đang điều chỉnh thông tin của tất cả Tiểu Thập Lục.

Trong không gian ý thức của A Thập Lục, cảnh tượng có lúc vô cùng hỗn loạn.

Lúc này, ý thức của Tống Thư Hàng lặng lẽ kết nối với không gian ý thức của A Thập Lục, bóng dáng của cậu xuất hiện trên bầu trời không gian ý thức.

Tất cả ý thức của Tiểu Thập Lục đều nhìn thấy Tống Thư Hàng.

Cảnh tượng hỗn loạn, đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Sự yên tĩnh đột ngột, khiến cảnh tượng trở nên ngại ngùng. "Chào ~" Tống Thư Hàng ngượng ngùng vẫy tay: "Tôi đến xem giai đoạn cuối cùng của thí luyện, có lẽ sẽ giúp tôi lĩnh ngộ ra trường sinh chi đạo của mình." Cậu, Bá Tống, cường giả cảnh giới Trảm Tam Thi Kiếp Tiên, chiến lực yếu trường sinh giả, bây giờ cũng đến lúc lĩnh ngộ trường sinh chi đạo của mình rồi.

“Tại sao ngươi vào được đây?

Ngươi coi nơi này là đâu, là vườn sau nhà ngươi chắc!” Tiểu Thập Lục kiêu ngạo là người đầu tiên nhảy ra.

Cô bé mặc một bộ giáp sắt kín mít từ đầu đến chân, lao thẳng về phía Tống Thư Hàng dùng đầu húc tới.

Khi húc, trên mũ giáp của cô bé còn thò ra hai mũi khoan điện sắc bén, trông vô cùng tàn nhẫn!

Ngoài ra, có thể thấy trạng thái tinh thần của cô bé rất tốt, vô cùng hoạt bát.

Thấy các Tiểu Thập Lục đều rất khỏe mạnh, Tống Thư Hàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm, ít nhất điều này cho thấy nhiệm vụ hỗ trợ của cậu đã hoàn thành không tệ.

“Ăn một cú của ta!” Tiểu Thập Lục hét lên.

“Đừng quậy.” Cùng lúc đó, Tống Thư Hàng đưa tay vỗ nhẹ, lòng bàn tay trực tiếp ấn lên mũi khoan điện sắc bén.

Giữa những tia lửa và ánh điện tóe ra, cậu đã mạnh mẽ ấn mũi khoan điện đang xoay tít trở về!

Tiểu Thập Lục phiên bản chị gái lớn ở phía dưới: “…” Lòng bàn tay này phải có chỉ số phòng ngự cộng bao nhiêu mới có thể đối mặt trực diện với mũi khoan điện và còn ép chúng quay ngược lại được chứ?

Sau khi vỗ nhẹ một cái, đẩy Tiểu Thập Lục kiêu ngạo về chỗ cũ, Tống Thư Hàng lại nói: “Tôi sẽ ở lại đây, đợi sau khi nghi thức cuối cùng trong thí luyện của các cô kết thúc rồi sẽ rời đi.” Trước đó, cậu từng nghe nhân cách máy ảo Tô Thị 16.1 nhắc đến, nghi thức cuối cùng của ‘thí luyện Thiên Hà Tô Thị’ có thể sẽ gây ra tác động đến nhân cách chính của Tô Thị A Thất.

Vì vậy mới xuất hiện nhân cách Tô Thị 16.1, đóng vai trò như một lớp đệm chắn, tránh cho bản thể A Thất bị hàng trăm nhân cách Tiểu Thập Lục tác động trong giai đoạn nghi thức dẫn đến phân liệt nhân cách.

Chính vì không yên tâm, Tống Thư Hàng đã thông qua chức năng kết nối của ‘con mắt thần thứ ba’ để tiến vào không gian ý thức của Tô Thị A Thất.

Cậu của hiện tại, đã không còn là tiểu tu sĩ ôm Tô Thị A Thất, bị Chính Đức, đại thúc Nhị phẩm của Tiên Nông Tông, đuổi chạy khắp phố… rồi lại bị An Tri Ma Quân Tứ phẩm tóm như tóm gà con bay loạn trên trời nữa.

Dù có đến mười vạn đại thúc Chính Đức, Tống Thư Hàng chỉ cần nằm im không động, dựa vào ‘phòng ngự phản kích’ của bản thân cũng có thể dọn sạch.

An Tri Ma Quân thì càng không cần phải nói, sớm đã hóa thành tro bụi trong tay Tống Thư Hàng.

Nếu giai đoạn kết thúc ‘thí luyện Thiên Hà’ của Tô Thị A Thất xảy ra sự cố, Tống Thư Hàng cũng có thể nghĩ cách giải quyết ngay lập tức.

Đây không phải là cậu tự tin vào bản thân, mà là cậu tràn đầy tự tin vào các vị đại lão “plug-in” trên người mình.

Một danh sách dài các đại lão chống lưng khiến tâm thái của Tống Thư Hàng vô cùng bình tĩnh.

Nếu có vấn đề gì mà ngay cả dàn đại lão sau lưng cậu, cộng thêm Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two, Cẩu Đản, tổ hợp Tam Nhãn tiền bối cũng không thể giải quyết, vậy thì chắc chắn đó là vấn đề lớn ‘cấp Thiên Đạo’! … “Tiểu Hàng cứ ở trên xem nhé, em nhất định sẽ dẫn dắt mọi người hoàn thành tốt bước cuối cùng của nghi thức!” Một Tiểu Thập Lục có tính cách dễ thương, để lộ chiếc răng nanh sắc nhọn cười nói.

Trong lúc nói chuyện, một Tiểu Thập Lục không mấy nổi bật, không có cảm ngộ gì, nhẹ nhàng đẩy Tiểu Thập Lục răng nanh dễ thương ra, sải bước đi về phía Tô Thị 16.1. ‘Nghi thức kết thúc thí luyện Thiên Hà’ đơn giản hơn Tống Thư Hàng tưởng tượng, không có quy trình phức tạp.

Chỉ cần các Tiểu Thập Lục tiến lên, nhẹ nhàng đập tay với Tô Thị 16.1 là được.

Chương 2943

Sau khi hai lòng bàn tay tiếp xúc, từ trên người các ‘Tiểu Thục Lục’ liền có một phần gì đó được sao chép lại, dung nhập vào cơ thể Tô Thị 16.1.

Tống Thư Hàng chú ý một chút đến phần mà các Tiểu Thập Lục để lại.

Trong đó bao gồm cảm ngộ tu luyện, kinh nghiệm sống, và còn có một phần thông tin liên quan đến Trường Sinh Chi Đạo?

Các Tiểu Thập Lục sau khi đập tay xong cũng không tan biến, mà đứng bên cạnh Tô Thị 16.1, không nhúc nhích.

Tống Thư Hàng ở trên không trung, lặng lẽ ghi lại cảnh này.

Dù không nhìn ra quá trình này có gì đặc biệt, nhưng trực giác mách bảo cậu rằng ghi lại quá trình này sẽ có lợi cho mình.

Hơn nữa, cậu luôn cảm thấy khi các ‘Tiểu Thập Lục’ và Tô Thị 16.1 tiến hành sao chép dữ liệu thông tin, có một sự tương ứng mơ hồ với chức năng của ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

“Đợi ghi hình xong, gửi một bản cho ‘Long Lạc nữ sĩ’ nhờ phân tích, biết đâu sau này có thể dùng để nâng cấp chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ và client.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu rất quan tâm đến client ‘Tu Chân Liêu Thiên’ có thể giúp mình trở thành một đại gia trong giới tu chân tương lai, mỗi giây mỗi phút đều không quên thu thập các yếu tố để nâng cấp client. [Nhưng mà, cảnh này dường như không thể lĩnh ngộ được thông tin gì liên quan đến ‘Trường Sinh Chi Đạo’.] Tống Thư Hàng vẫn duy trì việc ghi hình, nhưng trong đầu hoàn toàn không có linh cảm mới mẻ nào như ‘đốn ngộ, ngộ đạo’ cả.

Nếu không có linh cảm, điều đó có nghĩa là cậu không thể nắm bắt được thông tin về ‘Trường Sinh Chi Đạo’ của mình.

Trường Sinh Chi Đạo, vốn dĩ là kết quả của việc linh cảm cộng với thực lực bản thân suy diễn ra.

Quá trình này quả thực cần sự hỗ trợ của đốn ngộ và linh cảm. … Vài phút sau.

Hàng trăm Tiểu Thập Lục và Tô Thị 16.1 đã hoàn thành việc trao đổi thông tin.

Tô Thị 16.1 chắp hai tay lại, thông tin từ hàng trăm Tiểu Thập Lục phản hồi về dung hợp thành một quả cầu, lăn tròn trong lòng bàn tay cô.

Trông cứ như sắp bắn ra một luồng sóng xung kích vậy.

Ba con mắt của Tống Thư Hàng ngưng tụ lại, khóa chặt quả cầu thông tin trong lòng bàn tay Tô Thị A Thất.

Trong quả cầu thông tin này, thông tin từ hàng trăm Tiểu Thập Lục được sắp xếp thành trật tự, hóa thành những ngôi sao trong dải ngân hà, lăn tròn trong một ‘thiên hà’ bên trong quả cầu.

Đây chính là hình chiếu Trường Sinh Chi Đạo của Tô Thị Bình Tễ Tiên Tử.

Thiên hà chính là đạo của nàng, những ngôi sao trong thiên hà là tộc nhân che chở cho nàng.

Nàng giống như một vật chứa, mang theo những tộc nhân có huyết mạch tương liên với mình.

“Tinh hà, tộc nhân che chở, tộc nhân có thể từ cõi chết sống lại, dường như có linh cảm rồi!” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Hình chiếu ‘Tinh Hà Trường Sinh Đại Đạo’ rõ ràng này, hiển nhiên là Tô Thị Bình Tễ Tiên Tử cố ý thể hiện cho cậu quan sát, để cậu tham khảo, tích lũy để sáng tạo ra ‘Trường Sinh Chi Đạo’.

Trong lòng Tống Thư Hàng có một ý niệm ngày càng rõ ràng.

Trên người cậu, khí tức ‘Trường Sinh Chi Đạo’ ngày càng đậm đặc, dần dần phát triển tiến hóa thành ‘hình thái ban đầu của Trường Sinh Chi Đạo’.

Tống Thư Hàng hiện tại là ‘Trảm Tam Thi Kiếp Tiên’.

Bản thân cậu vẫn chưa cố ý suy nghĩ về ‘Trường Sinh Chi Đạo’ của mình, cũng chưa chủ động ngưng tụ nó.

Nhưng trên người cậu, đã sớm ngưng tụ ra khung sườn của ‘Trường Sinh Chi Đạo’!

Đầu óc còn chưa nghĩ thông ‘Trường Sinh Chi Đạo’, nhưng cơ thể đã đi trước một bước đặt nền móng cho ‘Trường Sinh Chi Đạo’!

“Có chút manh mối rồi.” Tống Thư Hàng nói. ‘Trường Sinh Chi Đạo’ của một Trường Sinh Giả đều liên quan đến kinh nghiệm của tu sĩ đó.

Cuộc đời đã trải qua những gì, giỏi cái gì, đã làm những chuyện kinh thiên động địa nào, lĩnh ngộ được thủ pháp gì liên quan đến ‘trường sinh’, đều sẽ trở thành nền tảng cho ‘Trường Sinh Chi Đạo’ của mình!

Tống Thư Hàng bắt đầu hồi tưởng lại kinh nghiệm tu chân đầy sóng gió của mình, vượt cấp đối đầu với kẻ địch truyền kiếp, đối đầu với thiên kiếp… không cẩn thận chết; sau đó đối đầu thần linh, đối đầu đạo khí… lại không cẩn thận chết; tiếp theo đối đầu với đủ loại đại lão, đối đầu Cửu U Chúa Tể… lại một lần nữa không cẩn thận chết, thậm chí cuối cùng còn đối đầu cả với di sản của Thiên Đạo.

Đây là một trải nghiệm phức tạp và hoành tráng mà bảy triệu chữ cũng không viết hết!

“Kết hợp cả cuộc đời này của tôi, kinh nghiệm phong phú nhất chính là đối đầu đại lão, tử vong, và giảng pháp.” “Giả sử cuộc đời tôi là một dải ngân hà, vậy thì đối đầu đại lão, tử vong và giảng pháp sẽ là những ngôi sao sáng nhất.” “Nhưng việc giảng pháp của tôi thực ra có pha nước.” Cho nên, Trường Sinh Chi Đạo của mình lẽ nào là đối đầu đại lão + tử vong?

Là con đường tìm kiếm một tia sinh cơ trong gang tấc sinh tử khi đối đầu với các đại lão?

Đôi khi, con người chỉ cần có một mục tiêu rõ ràng, cả người sẽ trở nên minh xác, tràn đầy sức sống.

Tống Thư Hàng cảm thấy ‘Trường Sinh Chi Đạo’ tiếp theo của mình nên dựa vào hai điểm này.

Giành lấy một tia sinh cơ trong gang tấc sinh tử, nghe có vẻ là một Trường Sinh Chi Đạo rất ngầu.

Nhưng mà… Trường Sinh Chi Đạo này phải làm thế nào đây?

Trường Sinh Chi Đạo, không phải là cứ tùy tiện đưa ra một khái niệm rồi có thể dựa vào khái niệm đó để trường sinh, trường sinh đâu có dễ dàng như vậy!

Muốn chứng đạo trường sinh, ít nhất ‘trường sinh chi pháp’ chuẩn bị bước ra phải có tính khả thi, không phải là thứ trống rỗng viển vông.

Ví như ‘Chuyển Sinh Chi Đạo’ của Trình Lâm, thông qua phương pháp ‘chuyển sinh’ này, nàng có thể không ngừng mang thai và sinh ra chính mình, mỗi lần chuyển sinh, nàng đều sẽ trở nên mạnh mẽ hơn.

Lại ví như đại đạo của một vị thiên tài Trường Sinh Giả Mặc gia, đạo của người đó là biến cơ thể mình thành kết cấu con rối, dựa vào kỹ thuật con rối đã gần như đạt đến Đạo của mình để chứng đạo trường sinh.

Còn có Sở các chủ, Sinh Tử Khô Vinh Chi Đạo của nàng cực kỳ đặc thù, sau khi chứng đạo trường sinh, nàng liền luôn ở giữa sống và chết, khô và vinh, vừa chứng đạo đã là người nổi bật trong số các Trường Sinh Giả.

Nhưng trạng thái này vẫn chưa phải là Trường Sinh Chi Đạo hoàn thiện 100% của nàng, đạo của nàng nếu hoàn thiện, thực ra là để Sở Two hoàn toàn nuốt chửng nàng, từ trong khô héo sinh ra sự sống mới, thực lực sẽ tiến thêm một bước!

Còn Trường Sinh Chi Đạo của Nho gia Thánh Nhân chính là 'Nho Đạo' do ngài sáng lập, nhưng 'Nho Đạo' của Nho gia Thánh Nhân rốt cuộc phải giải thích thế nào?

Thánh Nhân làm sao thông qua 'Nho Gia Chi Đạo' để có được trường sinh?

Chư thiên vạn giới đến nay không ai nhìn thấu.

Dù sao chỉ cần biết, 'Trường Sinh Nho Đạo' của Nho gia Thánh Nhân rất bá đạo là xong.

Mà 'Viễn Cổ Thiên Đình Chi Đạo' của Thiên Đế, người có cùng cảnh giới với Nho gia Thánh Nhân, cũng khác biệt.

Thiên Đình Chi Đạo của nàng thực chất là do 'Thiên Đạo Bàn Cầu' đứng trên góc độ và tầm cao của Bất Hủ Thiên Đạo, đo ni đóng giày tạo ra đại đạo cho 'Thiên Đế'.

Con đường trường sinh này, trên thực tế trực tiếp liên kết với 'Bất Hủ', dùng để bù đắp cho sự thiếu hụt Bất Hủ của 'Thiên Đạo Bàn Cầu'.

Các Trường Sinh Giả khác đều đứng ở vị trí Cửu phẩm Kiếp Tiên, ngước nhìn lên trên, sáng tạo ra 'Trường Sinh Chi Đạo' thuộc về mình.

Còn Thiên Đế thì lại là Bất Hủ Giả nhìn xuống dưới, suy ngược ra một 'Trường Sinh Đại Đạo'.

Tầm nhìn, độ cao đều khác nhau, 'Thiên Đình Chi Đạo' này tự nhiên bá đạo vô cùng.

Cho nên nếu muốn tạo ra một Trường Sinh Đại Đạo tương tự 'Thiên Đình Chi Đạo' của Thiên Đế, cần phải nâng tầm nhìn của mình lên cao, cao vô hạn, đến góc độ của 'Bất Hủ Thiên Đạo', mới có khả năng hoàn thành.

Nhưng tình huống của Thiên Đế quá đặc thù.

Dù sao, tiền đề để chứng đạo 'Thiên Đạo' là phải có Trường Sinh Đại Đạo.

Trở thành Thiên Đạo, có nghĩa là bạn đã có 'trường sinh chi pháp', còn suy ngược lại Trường Sinh Chi Đạo làm gì?

Từ thái cổ đến nay, cũng chỉ có một Thiên Đạo Bàn Cầu. … [Nhưng 'tìm sự sống trong cái chết' thì phải thao tác thế nào?] Tống Thư Hàng nhíu mày suy nghĩ.

Chẳng lẽ, phải dựa vào hồi sinh?

Sau khi nghĩ nửa ngày, thủ pháp 'tìm sự sống trong cái chết' hiệu quả nhất mà cậu có thể nghĩ ra, chính là đặt mình vào chỗ chết rồi hồi sinh! 'Trường Sinh Chi Đạo' của mình thật sự phải đi theo hướng 'hồi sinh chi đạo' sao?

"Không ổn, nếu chư thiên vạn giới này thật sự có một Trường Sinh Chi Đạo là 'hồi sinh chi đạo', vậy thì chắc chắn cũng không thuộc về mình… mà thuộc về Vân Tước Tử tiên tử." Tống Thư Hàng rất tự biết mình.

Nói về hồi sinh, dù là cậu, người mà cái chết luôn cận kề như gió thoảng, cũng không bằng một sợi lông chân của Vân Tước Tử tiên tử!

Vân Tước Tử tiên tử mới là vương tọa thực sự của ‘giới hồi sinh’, là chí tôn không thể lay chuyển của giới hồi sinh.

So hồi sinh với nàng, Tống Thư Hàng chỉ là một tên tiểu đệ. [Nếu không thể đi con đường ‘hồi sinh chi đạo’, vậy ‘Trường Sinh Chi Đạo’ của mình rốt cuộc phải phá giải thế nào?

Mấu chốt nằm ở đâu?] Tống Thư Hàng nghiền ngẫm trạng thái của mình.

Cậu bắt đầu nghiền ngẫm cơ thể mình.

Đây là một ưu thế cực lớn của cậu!

Đó là chỗ cậu chiếm lợi thế hơn so với các Kiếp Tiên bình thường đang ‘tìm kiếm Trường Sinh Chi Đạo của mình’.

Cơ thể cậu đã bắt đầu ngưng tụ khung sườn của ‘Trường Sinh Chi Đạo’ theo bản năng!

Dù vì chưa tìm ra manh mối ‘mấu chốt’, Trường Sinh Chi Đạo của cậu tạm thời không thể ngưng tụ thành hình thái ban đầu.

Nhưng ít nhất cũng chứng minh, trên người cậu đã có hạt giống của ‘Trường Sinh Chi Đạo’, thậm chí đã bắt đầu nảy mầm!

Cho nên, cậu chỉ cần nghiên cứu bản thân, nhìn thấu chính mình, sớm muộn cũng có thể khai quật ra Trường Sinh Chi Đạo!

So với vô số khái niệm trường sinh chi pháp, nghiên cứu cơ thể của chính mình thật sự quá dễ dàng.

Cơ thể con người, tuy ẩn chứa vô vàn điều vi diệu… nhưng nói trắng ra cũng chỉ to bằng một người.

Dù có cắt mình thành từng khối, rồi nghiên cứu từng lát một, Tống Thư Hàng cũng có thể khai quật ra thông tin về Trường Sinh Chi Đạo của mình!

Vì Trường Sinh Chi Đạo, chuyện cắt lát nghiên cứu bản thân, Tống Thư Hàng không hề có áp lực tâm lý.

Hơn nữa, cậu còn có thể hóa thành sương mù, không chỉ có thể nghiên cứu từng khối, từng lát, mà còn có thể nghiên cứu từng luồng, từng sợi! … Phía dưới, hàng trăm 'Tiểu Thập Lục' đồng loạt ngẩng đầu, nhìn Tống Thư Hàng đang lơ lửng trên đỉnh đầu.

Dù chỉ là thể ý thức, nhưng khí tức 'Trường Sinh Chi Đạo' trên người Tống Thư Hàng bắt đầu hoạt động, dần dần, cả người Tống Thư Hàng đều bị bao bọc trong khí tức đó, dung mạo cũng trở nên mơ hồ.

Trong tình huống bình thường, tu sĩ dưới Bát phẩm nếu nhìn thẳng vào loại 'khí tức Trường Sinh Chi Đạo' này sẽ cảm thấy khó chịu.

Nhưng Tô Thị A Thất hiện tại hiển nhiên cũng được xếp vào hàng 'nhân vật đặc thù'.

Cô có Bạch Long tỷ tỷ hộ thể, trong 'thí luyện Thiên Hà Tô Thị' cũng liên quan đến một chút thông tin trường sinh của Tô Thị Bình Tễ Tiên Tử.

Các Tiểu Thập Lục càng có liên quan mật thiết với 'Trường Sinh Chi Đạo'.

Đây là tư cách để họ có thể nhìn thẳng vào 'khí tức trường sinh' trên người Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng đã cố ý khống chế phần 'khí tức Trường Sinh Chi Đạo' này, khiến chúng trở nên mơ hồ, không gây tổn hại cho Tô Thị A Thất và các Tiểu Thập Lục.

“Thư Hàng, cậu đừng nói là lại sắp thăng cấp nhé?” Tiểu Thập Lục kiêu ngạo, lúc này cũng không kiêu ngạo nổi nữa.

Chương 2944

Mũi khoan sắc bén bị vỗ lệch, lại thêm Tống Thư Hàng trông như sắp thăng cấp, khiến khí thế của cô bé không đủ.

“Chỉ là có chút linh cảm, còn lâu mới thăng cấp.” Tống Thư Hàng mỉm cười đáp: “Tôi đang nghiên cứu kỹ bản thân, xem có manh mối nào không, ngoài con đường hồi sinh này ra, xem còn có trường sinh chi pháp nào độc nhất thuộc về tôi không.” Lúc này, phía dưới Tô Thị 16.1 chắp tay lại, ‘quả cầu thông tin’ trong tay cô bị nén nhỏ lại, dung nhập vào cơ thể.

Sau đó, lấy cô làm trung tâm, một vầng sáng dạng mạng lưới khuếch tán ra, kết nối tất cả các ‘Tiểu Thập Lục’ lại với nhau.

Mỗi một Tiểu Thập Lục, đều chiếm giữ một nút trên ‘mạng lưới’, kết nối với cơ thể Tô Thị 16.1.

“Hử?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Loại ‘linh cảm’ trong lòng lại một lần nữa được chạm đến. ‘Khí tức Trường Sinh Chi Đạo’ trên người cậu lại trở nên đậm đặc hơn một chút! [Giành lấy một tia sinh cơ trong gang tấc sinh tử] có thể trở thành Trường Sinh Chi Đạo của Tống Thư Hàng, nhưng trong cơ thể Tống Thư Hàng, lại còn ẩn giấu một Trường Sinh Chi Đạo sâu xa hơn.

Trường Sinh Chi Đạo đó, giống như một vực sâu không đáy.

Với kiến thức của Tống Thư Hàng, căn bản không thể hoàn thiện nó!

Đó là một đại đạo đặc thù vượt qua phạm vi năng lực của Kiếp Tiên, thậm chí vượt qua cả Trường Sinh Giả.

Tống Thư Hàng cảm thấy cho dù mình có dùng đến quyền hạn Cửu U Chúa Tể của 'Tống U U', cũng không đủ để bù đắp cho Trường Sinh Chi Đạo thứ hai đang tiềm ẩn trong cơ thể mình.

Trường Sinh Chi Đạo này, giống như một cái động không đáy, liên quan đến quá nhiều nội dung.

Hơn nữa, cậu cũng hiểu tại sao mình chưa ngộ ra lý luận thuộc về 'trường sinh chi pháp', mà trên người đã bắt đầu ngưng tụ khí tức 'Trường Sinh Chi Đạo'.

Bởi vì lúc này cậu, đã đang thực tiễn một phần của 'trường sinh chi pháp' này.

Chức năng thiên phú của cậu, 'Tu Chân Liêu Thiên', với tư cách là máy chủ, chính là một khâu trong 'trường sinh chi pháp' đó.

Nhưng chức năng 'Tu Chân Liêu Thiên', không phải là toàn bộ của Trường Sinh Chi Đạo này… Trường Sinh Chi Đạo này còn cần phải điền thêm nhiều nội dung, nhiều lý luận hơn nữa, để hoàn thiện nó.

Tống Thư Hàng cảm thấy trong cơ thể mình còn rất nhiều 'linh kiện' có liên quan đến trường sinh chi pháp này.

Cửu long văn mà Bạch tiền bối two vẽ cho cậu, bản đồ sao trên kim đan cá voi mập, thánh ấn, pháp tắc văn tự căn nguyên, pháp tắc Hoa Bái, lực nhân quả, mạng lưới công đức, v.v.

Hơn nữa, điểm mấu chốt nhất là, Trường Sinh Chi Đạo này phải dựa vào phương thức nào để giúp mình trường sinh bất tử?

Không làm rõ được điểm này, thì căn bản không thể ngưng tụ khí tức trường sinh thành 'hình thái ban đầu của Trường Sinh Chi Đạo'.

Trường Sinh Chi Đạo giống như cái động không đáy này, nếu mở rộng ra, ẩn ẩn có một vài điểm chung với 'Viễn Cổ Thiên Đình Chi Đạo' của Thiên Đế. [Muốn hoàn thiện 'Trường Sinh Chi Đạo' này, lẽ nào phải đứng trên tầm cao vượt qua cả Trường Sinh Giả, thậm chí là Cửu U Chúa Tể, nhìn xuống dưới, để suy ngược ra trường sinh chi pháp này sao?] Tống Thư Hàng nhẹ nhàng xoa xoa mi tâm.

Vượt qua Trường Sinh Giả, Cửu U Chúa Tể… cũng có nghĩa là, phải đứng trên góc độ của Thiên Đạo, dùng tầm nhìn của Thiên Đạo để xem xét vấn đề này. [Nếu tôi có thể đứng trên góc độ của Thiên Đạo để hoàn thiện Trường Sinh Chi Đạo này, tôi còn cần trường sinh chi pháp làm gì?] Trừ khi… người tiếp theo chứng đạo Thiên Đạo thứ 9 là Bạch tiền bối hoặc một trong số các vị đại lão “plug-in” mà cậu quen biết.

Như vậy, sau khi các tiền bối chứng đạo Bất Hủ, có thể đứng trên góc độ của Thiên Đạo để giúp cậu suy ngược lại Trường Sinh Chi Đạo.

Còn cậu thì giống như một con cá muối, không cần nghĩ gì cả, chỉ cần nằm chờ Thiên Đạo hack game cho mình, hoàn thiện trường sinh chi pháp.

“Thật tốt quá.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Nhưng mà, cậu không thể thật sự chờ Bạch tiền bối hoặc các tiền bối “plug-in” trên người mình cứ thế đi chứng đạo Bất Hủ.

Cá muối cũng có ước mơ, thỉnh thoảng cũng cần lật mình.

Hơn nữa còn có phương án [hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo] mà Thiên Đạo Bạch để lại.

Phải chi có thể lại nằm mộng thấy ‘Thiên Đạo Bàn Cầu’ một lần nữa thì tốt rồi.

Nằm mộng đến giai đoạn Thiên Đạo Bàn Cầu sáng tạo ra Thiên Đế và tính toán ra ‘Thiên Đình Chi Đạo’, tham khảo quá trình suy diễn một chút, biết đâu có thể tìm được chút linh cảm.

“Thật sự không được, thì Trường Sinh Chi Đạo động không đáy này có thể tạm gác lại.

Trước tiên nghiền ngẫm ra Trường Sinh Chi Đạo ‘cửu tử nhất sinh’, chứng đạo trường sinh.

Sau đó lại chờ cơ duyên, đi hoàn thiện Trường Sinh Chi Đạo động không đáy.” Giống như cựu Thiên Đế Đát Đát Tử vậy, bề ngoài nàng chiếm cứ linh quỷ của Vũ Nhu Tử, vẫn còn chống đỡ bằng ‘Viễn Cổ Thiên Đình Chi Đạo’, nhưng trong xương cốt thủ đoạn nàng dùng đã là ‘Thời Gian Chi Đạo’.

Vừa truyền ‘Viễn Cổ Thiên Đình Chi Đạo’ cho Kim Quái đảo chủ, nàng liền có thể dùng ‘Thời Gian Chi Đạo’ kết nối liền mạch, lại chứng trường sinh.

Tống Thư Hàng cũng có thể học theo cách làm của Đát Đát Tử, quay về trước tiên điều động quyền hạn Cửu U Chúa Tể của ‘Tống U U’, xem có thể nghiền ngẫm ra mấu chốt của ‘cửu tử nhất sinh trường sinh chi pháp’, bước ra đại đạo phương diện này không.

Khi thời cơ chín muồi, đem ‘cửu tử nhất sinh chi đạo’ này truyền thừa cho người khác hoặc vứt bỏ… Thậm chí có thể trực tiếp tiến hành nâng cấp phiên bản trên ‘cửu tử nhất sinh chi đạo’, kết nối liền mạch với trường sinh chi pháp động không đáy.

Tống Thư Hàng trong lòng suy diễn một lượt: “Cảm thấy khả thi.” Sau khi trong lòng xác định được đáp án, ‘khí tức Trường Sinh Giả’ quanh người cậu bắt đầu thu liễm.

Cùng lúc đó, phía dưới hàng trăm Tiểu Thập Lục mở mắt ra.

Tô Thị 16.1 đưa tay nhẹ nhàng đẩy lên không trung, không gian ý thức bắt đầu khép lại, ý thức của Tống Thư Hàng bị đẩy ra khỏi không gian của Tô Thị A Thất.

Trong Long Mộ.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Vừa mở mắt, liền thấy Bạch Long tỷ tỷ đang mặt đối mặt, trừng mắt nhìn cậu.

“Hả!” Tống Thư Hàng bị đôi đồng tử rồng sáng ngời dọa giật mình: “Làm gì vậy, Bạch Long tỷ tỷ?” “Ngươi ngộ ra Trường Sinh Chi Đạo rồi?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

Vừa rồi từ trên đầu Tống Thư Hàng có sương mù bốc lên, khí tức như quỷ ảnh đậm đặc… nhưng người trong nghề ở cấp độ của Bạch Long tỷ tỷ thì liếc mắt một cái là nhận ra, những luồng sương mù đó là do khí tức ‘Trường Sinh Chi Đạo’ của Tống Thư Hàng kéo đến.

Thăng cấp nhanh thì thôi đi, ngay cả ngưng tụ Trường Sinh Chi Đạo cũng phải vội vàng như vậy sao?

“Chưa đâu, tôi vẫn chưa có manh mối hoàn chỉnh về trường sinh chi pháp.” Tống Thư Hàng xua tay nói.

Bạch Long tỷ tỷ: “Vậy khí tức trường sinh trên người ngươi là sao?” “Là tôi đi đường tắt ở khúc cua, tuy tôi vẫn chưa hoàn toàn lý giải được Trường Sinh Chi Đạo, nhưng cơ thể đã bắt đầu thực hiện một phần các khâu của Trường Sinh Chi Đạo rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Long tỷ tỷ: “…” Đúng là đi đường tắt ở khúc cua.

Lời này của ngươi mà nói ra… các Kiếp Tiên chư thiên vạn giới nếu không phải đánh không lại ngươi, sớm đã đến cửa dùng nắm đấm nhỏ đấm ngươi thành tương Bá Tống rồi.

“A Thất ổn không?” Bạch Long tỷ tỷ lại hỏi.

Con mắt thần thứ ba trên trán Tống Thư Hàng khép lại, gật đầu nói: “Hiện tại xem ra tiến triển vô cùng thuận lợi.” Đang nói chuyện, Tô Thị A Thất mở mắt ra.

“Nghi thức thí luyện kết thúc rồi sao?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Vẫn chưa, dự kiến A Thất còn cần ngủ say khoảng ba tiếng đồng hồ nữa, để tiêu hóa thu hoạch của nghi thức.” Trong miệng Tô Thị A Thất phát ra giọng nói của Linh Quỷ tiên tử.

Là nàng tạm thời tiếp quản cơ thể A Thất, thay mặt hành động.

“Đợi cô ấy tỉnh lại, có lẽ sẽ tiến vào trạng thái ‘độ kiếp’… Thư Hàng cậu tốt nhất nên chuẩn bị một chút.” Linh Quỷ tiên tử điều khiển Tô Thị A Thất, ra hiệu nói.

“Thăng cấp?

Kim đan cấu đồ của A Thất hoàn thành rồi sao?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Cậu cũng từng trải qua giai đoạn Kim Đan, lúc đó một hơi vẽ kim đan cấu đồ của bảy tiểu kim đan, suýt chút nữa hành hạ cậu phát điên.

Kim đan cấu đồ đặc biệt là nét cuối cùng vẽ rồng điểm mắt, quả thực là máy xay đậu nành trong đám yêu tinh gây rối.

“Ừm, kim đan cấu đồ của A Thất đã hoàn thiện rồi, cô ấy có một trăm Tiểu Thập Lục giúp vẽ tấm kim đan cấu đồ này, chỉ chờ bản thể cô ấy tỉnh lại từ giấc ngủ say, điểm nét cuối cùng thôi.” Linh Quỷ tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng: “!!!” Một trăm Tiểu Thập Lục vậy mà còn có thể giúp vẽ kim đan cấu đồ!

Năm đó lúc mình từ Ngũ phẩm lên Lục phẩm, nếu trong cơ thể có một trăm tiểu Thư Hàng… Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh đó, nếu trong không gian ý thức của mình có một trăm tiểu Thư Hàng…

Ừm… thôi bỏ đi.

Tâm của Hoàng Sơn mama đã rất mệt mỏi rồi, cho nên vẫn là đừng tăng thêm gánh nặng cho ngài ấy nữa! [Có đó không?] Đột nhiên, Hoàng Sơn mama dường như có thần giao cách cảm, gửi một tin nhắn qua ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Tống Thư Hàng suýt chút nữa tưởng Hoàng Sơn tiền bối đang giám sát mình.

Biết đâu, Hoàng Sơn Tôn Giả đã thiết lập từ khóa nhạy cảm, chỉ cần cậu nghĩ đến các từ như ‘Hoàng Sơn mama’, liền sẽ bị Hoàng Sơn tiền bối cảm ứng được? [Bọn ta sắp đến cửa nhà ngươi rồi.] Hoàng Sơn mama tiếp tục nói.

Tống Thư Hàng: [Hoan nghênh quý khách~] Hoàng Sơn tiền bối đã đến, vậy các tiền bối khác trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ còn xa sao?

Tống Thư Hàng nhắm mắt, ý thức thâm nhập vào ‘thế giới hạt nhân’, xem ngày trên điện thoại của mình.

Ngày 24 tháng 1 năm 2020, sáu giờ tối, ngày ba mươi tháng Chạp.

Đối với người An Lạc, đây là ngày cuối cùng của năm cũ, ngày năm mới sắp đến.

Đối với đại đa số người bình thường, ngày này có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

“Qua hết ngày hôm nay, tôi lại lớn thêm một tuổi.” Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

“Ghi nhớ, năm đầu tiên Bá Tống tuyệt dục.” Giọng nói của Sở các chủ vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Sở các chủ trước đây không như vậy, nhưng sau khi ở trong ‘thế giới hạt nhân’ lâu ngày, nàng cũng trở nên thích đâm tim người khác.

Đâm tim người khác là một thói quen không tốt, đâm mạnh quá sẽ mất lòng người.

“Chúc mừng năm mới, Sở tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ thổi bong bóng, nói: “Đừng nhìn ta, Bích Thủy Các của ta hiện tại đã nổ tung hết, phần còn lại cũng đã cho Sở Two.

Nếu ngươi muốn nhận lì xì từ ta, thì đi đánh Sở Two đi.” Tống Thư Hàng thở dài: “Tôi sợ cô ấy vặn đầu tôi mất.” Rõ ràng cậu đã dùng đầu của Vân Tước Tử tiên tử để trả nợ rồi, nhưng danh hiệu của Sở Two trong ‘Tu Chân Liêu Thiên’ vẫn là [Nợ ta một cái đầu].

Điều đó cho thấy Sở các chủ Two vẫn còn thèm muốn cái đầu của Tống Thư Hàng.

Sở các chủ nghe đến đây, đột nhiên hứng thú nói: “Ta lập tức gửi tin nhắn cho nàng, bảo nàng nhớ chúc Tết ngươi, nhớ mang theo bao lì xì năm mới.” Tống Thư Hàng: “!!!” … Sau khi ý thức của Tống Thư Hàng rút khỏi thế giới hạt nhân, liền phát hiện tầm nhìn của mình đang xoay tròn điên cuồng.

Chuyện gì vậy?

Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác.

Tiếp đó cậu liền phát hiện, mình đang giống như một quả bóng, bị một ngón tay của Tô Thị A Thất chống đỡ xoay tròn không ngừng.

“Làm gì vậy?” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

“Bởi vì cậu đột nhiên mất hồn, gọi thế nào cũng không phản ứng, nên giận rồi.” Linh Quỷ tiên tử đáp.

Tống Thư Hàng: “Đừng quậy nữa, là Hoàng Sơn mama liên lạc với chúng ta, nói sắp đến nhà rồi.

Tôi vừa mới trả lời vấn đề của Hoàng Sơn mama, tiện thể xem thời gian.” “Ồ.” Linh Quỷ tiên tử lúc này mới dừng việc xoay cái đầu của Tống Thư Hàng lại.

“Đi thôi, về đón Hoàng Sơn tiền bối.

Bạch Long tỷ tỷ, A Thất bây giờ có thể rời khỏi Long Mộ được chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chương 2945

Bạch Long tỷ tỷ gật gật đầu, đồng thời nhìn Long Mộ của mình, dường như đang suy tư điều gì đó.

“Vậy để tôi mở cửa không gian.” Đầu Tống Thư Hàng húc vào hư không, dựa vào đầu sắt mà húc mở một cánh cửa không gian.

Linh Quỷ tiên tử + Tô Thị A Thất ôm đầu cậu, một bước bước vào cửa không gian, đi đến vị trí đường Bạch Kình, thành phố Văn Châu.

Sau Tống Thư Hàng và A Thất, Bạch Long tỷ tỷ vươn móng vuốt nhấc ‘quan tài pha lê’ của mình lên, để lộ ra khối tài sản khổng lồ tỏa ra ánh sáng bảy màu dưới quan tài pha lê.

Bạch Long tỷ tỷ lựa một hồi, chọn ra hai tờ ‘tiền phiếu Viễn Cổ Thiên Đình’, lần lượt nhét chúng vào hai bao lì xì.

Tiền phiếu Viễn Cổ Thiên Đình sớm đã trở nên vô giá trị theo sự sụp đổ của Viễn Cổ Thiên Đình, không thể đổi thành linh thạch.

Tuy nhiên, chúng vẫn có ý nghĩa kỷ niệm.

Ngoài ra, ‘tiền phiếu Viễn Cổ Thiên Đình’ còn có thể chế tác thành bùa hộ thân chuyển vận, với tư cách là tiền tệ giao dịch phổ biến của Viễn Cổ Thiên Đình, bản thân chúng đã mang theo khí vận của Viễn Cổ Thiên Đình.

Loại khí vận này sau khi được chế tác thành bùa hộ thân, có thể mang lại may mắn cho người sở hữu ở một mức độ nhất định.

Có thể moi được hai tờ ngân phiếu từ móng vuốt của một con chân long, Tô Thị A Thất và Tống Thư Hàng đã đủ để tự hào rồi!

Mang theo hai bao lì xì, Bạch Long tỷ tỷ ung dung độn vào thông đạo không gian, theo sau Tô Thị A Thất. … Sau khi đầu của Tống Thư Hàng quay về, kết hợp với cơ thể, từ hình dạng cây gỗ lại biến thành Tống Thư Hàng hoàn chỉnh.

“Bạch tiền bối, Hoàng Sơn ma… tiền bối nói sắp đến rồi.” Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử hiện thân, nói: “Tống tiền bối, Bạch tiền bối và bản thể của em cùng nhau đi bắt thụy thú cho bữa tiệc năm mới, em vừa liên lạc, bản thể nói họ một lát nữa sẽ về.” “Thế giới hạt nhân chúng ta đã bố trí gần xong rồi~” Thạch Bia đạo hữu nói.

Lý Âm Trúc: “Nhà của A Tống cũng đã dọn dẹp lại một lần.” “Vất vả cho mọi người rồi, vậy tiếp theo, cùng tôi ra cửa đón các tiền bối nhé.” Tống Thư Hàng một tay bế Lý Âm Trúc, tay kia bế con gái trứng cơ giới Tiểu Lăng Tiêu.

Sở Sở, Tiểu Thải theo sát phía sau cậu.

“Lát nữa các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đến, thầy sẽ giới thiệu cho các con, gọi ngọt một chút, lì xì của họ sẽ càng lớn.” Tống Thư Hàng nói.

Nếu năm nay cậu đã không nhận được lì xì của các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, vậy nhất định phải để lợi ích của đệ tử và con gái mình được tối đa hóa. [Đến rồi!] Lúc này, giọng nói của Hoàng Sơn tiền bối vang lên.

Tống Thư Hàng nhanh chân ra cửa nhà, mở cửa ra.

Hoàng Sơn tiền bối hôm nay vẫn đẹp trai phong độ, vì đến nhà Tống Thư Hàng đón năm mới nên trên người ngài cũng mặc thường phục hiện đại.

“Đây là nhóm trưởng Hoàng Sơn tiền bối, là một trong những người con tôn kính nhất trong nhóm.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

“Hoàng Sơn tiền bối chào ngài, con là nhị đệ tử của sư phụ, Sở Sở, phía sau con là sư tỷ Tiểu Thải.” Sở Sở dẫn Tiểu Thải hành lễ.

“Sở Sở năm mới tốt lành.” Hoàng Sơn tiền bối gật gật đầu, con chó nhà ngài có tật mê Sở Sở, đến nay ngài vẫn không biết tại sao con chó nhà mình lại mê Sở Sở.

“Đây là quà năm mới, năm mới, con cũng phải nỗ lực tu luyện.” Hoàng Sơn tiền bối đưa ra hai cặp pháp khí, giao cho Sở Sở và Tiểu Thải.

Là một bộ pháp khí phi hành ‘Phong Hỏa Luân’, cùng loại với cái mà Đậu Đậu dùng lúc mới xuất hiện, nếu tu sĩ chưa đạt đến cảnh giới Tứ phẩm, cũng có thể thông qua việc nạp linh thạch để duy trì tiêu hao của ‘Phong Hỏa Luân’, trải nghiệm trước sự kỳ diệu của ‘phi thiên’, rất thích hợp cho Sở Sở và Tiểu Thải.

Tiếp đó, Hoàng Sơn tiền bối lại chuẩn bị bảo vật cho Lý Âm Trúc và Tiểu Lăng Tiêu… một chiếc áo choàng lông cáo trông rất ấm áp, và một chiếc chìa khóa ‘tiên chu’.

Áo choàng là chuẩn bị cho Lý Âm Trúc, tiên chu thì là phiên bản thiếu nhi đặt làm riêng của tiểu tiên chu, coi như là đồ chơi cho Tiểu Lăng Tiêu.

“Ngươi không phải còn có mấy vị đệ tử nữa sao?” Hoàng Sơn tiền bối hỏi.

“Còn một vị đệ tử nhập môn, vẫn chưa đến.

Một vị khác là Mễ Lộ Lộ, cô ấy còn phải ở lại Mộng Giới.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy được, quà của chúng nó ta sẽ đưa sau.

Đúng rồi, đây là lì xì cho ngươi.” Hoàng Sơn tiền bối nói xong, lại từ trong ngực móc ra một bao lì xì dày cộp, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng lập tức mắt sáng lên: “Hoàng Sơn tiền bối chuẩn bị lì xì cho con sao?” Vẫn là Hoàng Sơn mama tốt nhất!

“Mở ra xem đi, để chuẩn bị món quà này, ta cũng đã bỏ ra không ít tâm tư, điều tra qua phong tục.” Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười.

“Được không ạ?” Tống Thư Hàng đưa tay, mở bao lì xì dày cộp ra.

Sau đó… cậu thấy bên trong bao lì xì là một xấp khoảng một vạn Nhân dân tệ.

Những tờ tiền đỏ au, đẹp mắt.

Đây là thứ mà cả người An Lạc ai thấy cũng yêu, hiếm có ai không thích nó.

Tống Thư Hàng: “???” “Năm mới vui vẻ, Thư Hàng.” Hoàng Sơn tiền bối nhẹ nhàng vỗ vỗ Tống Thư Hàng: “Đây là tiền mừng tuổi, chúc mừng ngươi sau hôm nay sẽ lớn thêm một tuổi.

Ta đã đặc biệt nghiên cứu, bây giờ giữa người thường, thường chỉ mừng tuổi vài trăm đến một nghìn, của ta là một vạn nguyên chẵn, niềm vui nhân mười, đừng quá vui mừng.” Tống Thư Hàng tay cầm ‘niềm vui nhân mười’, tâm trạng phức tạp.

“Đúng rồi A Thất, cũng có phần của ngươi.” Hoàng Sơn tiền bối lại móc ra một bao lì xì: “Đây là một nghìn linh thạch Ngũ phẩm, năm mới vui vẻ.” “Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối.” Linh Quỷ tiên tử + Tô Thị A Thất ngọt ngào nói.

“Hử?

Tiểu Thập Lục cuối cùng cũng biết cười ngọt ngào rồi, có tiến bộ.” Hoàng Sơn Tôn Giả khen ngợi: “Tiếp tục duy trì nhé.” Tô Thị A Thất trước đây tính cách mạnh mẽ, tuy cũng lễ phép, nhưng cười ngọt như vậy Hoàng Sơn Tôn Giả cũng là lần đầu tiên thấy.

A Thất cũng lớn rồi, thấy các hậu bối trong nhóm từng người trưởng thành, nội tâm Hoàng Sơn tiền bối vô cùng vui mừng.

Sau khi cổ vũ xong, Hoàng Sơn tiền bối chắp hai tay sau lưng, ung dung đi vào trong nhà.

Tống Thư Hàng nhìn ‘niềm vui nhân mười’ trong tay mình: “…” Hoàng Sơn tiền bối đây tuyệt đối là cố ý.

Dù cho một vạn linh thạch Nhất phẩm cũng được mà, cho một vạn Nhân dân tệ thì làm được gì?

Theo thực lực cảnh giới tăng lên, nhu cầu về Nhân dân tệ của Tống Thư Hàng đã rất thấp… tiền farm được từ BOSS nhỏ đầu tiên là Đàn chủ đến giờ vẫn còn dư.

Dù sao cơ hội cậu dùng tiền cũng không nhiều nữa.

Nhưng mà, cho dù là bao mừng tuổi Nhân dân tệ, đối với Tống Thư Hàng cũng là một bao lì xì.

Các tiền bối khác trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, biết đâu ngay cả bao mừng tuổi Nhân dân tệ cũng không chuẩn bị cho cậu.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ nói: “Có lì xì còn hơn không.” “Đúng, tôi cũng nghĩ vậy.” Tống Thư Hàng cất bao lì xì mừng tuổi dày cộp đi: “Lát nữa tôi sẽ đưa mọi người đi trung tâm thương mại dạo chơi, mọi người thấy thích cái gì cứ thoải mái chọn, không cần khách sáo với tôi.

Trung tâm thương mại ở hiện thế, thực ra cũng có rất nhiều đồ chơi thú vị.” Sau khi số lượng “plug-in” trên người tăng lên, cậu chuẩn bị mua cho mỗi người một chiếc điện thoại, rồi độ lại một chút.

Nếu có cơ hội, cậu còn chuẩn bị tạo ra một giao diện điện thoại tương tự cho client ‘Tu Chân Liêu Thiên’, để tăng cường khả năng điều khiển.

Ngoài ra, lần trước cậu và Tô Thị A Thất đi dạo phố, đã là chuyện từ rất lâu rồi… Dù là năm mới, Tống Thư Hàng vẫn có rất nhiều việc muốn làm.

Đang suy nghĩ, trên trời lại có tiền bối ngự kiếm đáp xuống.

Độn quang hạ xuống trước cửa nhà Tống Thư Hàng, huyễn thuật trận pháp che giấu thân hình tan đi, để lộ Giang Tử Yên cô nương đang ôm cánh tay Dược Sư.

Hai người này quấn quýt bên nhau, toàn thân toát ra hương vị ngọt ngào của cẩu lương.

“Lâu rồi không gặp, Thư Hàng.” Mái tóc dài của Dược Sư được buộc thành đuôi ngựa gọn gàng, nhưng quầng thâm mắt của anh dường như còn đậm hơn… Rõ ràng gần đây, số lần luyện đan của Dược Sư tiền bối đã giảm đi rất nhiều, thời gian thức đêm luyện đan cũng ít đi rất nhiều.

Xem ra, nguyện vọng muốn có một đứa con của Giang Tử Yên tiên tử rất mãnh liệt.

Đương nhiên, mọi người không lo lắng về tình trạng sức khỏe của Dược Sư tiền bối, Dược Sư là một trong ba người có y thuật hàng đầu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, anh biết cách bảo vệ cơ thể mình hơn bất kỳ ai.

“Lâu rồi không gặp, Dược Sư tiền bối.

Từ khi anh và Tử Yên tiên tử kết hôn, chúng ta ít gặp nhau hẳn.” Tống Thư Hàng đón họ.

Dược Sư tiền bối ôn hòa nói: “Dù sao chúng tôi cũng đang hưởng tuần trăng mật, sau này có cơ hội, tôi sẽ sao chép một bản hành trình tuần trăng mật của chúng tôi cho cậu, cậu có thể học hỏi một chút.”

“Thôi xin.” Tống Thư Hàng nói.

Bên cạnh cậu, Sở Sở đúng lúc tiến lên, dẫn Tiểu Thải hành lễ.

Lý Âm Trúc và Tiểu Lăng Tiêu cũng ngọt ngào chào hỏi.

Dược Sư tiền bối tươi cười rạng rỡ, lần lượt đưa từng chiếc hộp nhỏ cho bốn cô bé, trong đó đều là đan dược hỗ trợ tu luyện mà anh mới nghiên cứu ra, tác dụng phụ đã được anh nén đến mức tối đa.

Tiếp đó, anh lại lấy ra hai chiếc hộp nhỏ, đưa cho Tống Thư Hàng.

“Tôi ư?

Dược Sư tiền bối anh cũng chuẩn bị quà năm mới cho tôi sao?” Tống Thư Hàng mắt sáng lên.

Trong hộp này, chắc chắn không phải Nhân dân tệ, cậu ngửi thấy mùi đan dược.

Không ngờ ngoài Hoàng Sơn tiền bối ra, còn có các tiền bối khác chuẩn bị quà năm mới cho mình!

Vậy ngoài Dược Sư tiền bối, các tiền bối khác trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ liệu có thực sự cũng đã chuẩn bị quà năm mới cho mình không?

Các tiền bối liệu có miệng thì nói không chuẩn bị quà năm mới cho cậu, nhưng thực tế ngầm đều đã chuẩn bị đại lễ?

Tống Thư Hàng nhận hai chiếc hộp nhỏ, vui vẻ nói: “Tiền bối các anh quá khách… ” “Đừng nghĩ nhiều, đây là quà Dược Sư chuẩn bị cho bố mẹ cậu.” Tử Yên tiên tử cắt ngang.

Tống Thư Hàng: “…” “Là đan dược có thể kéo dài tuổi thọ cho người thường, bố mẹ cậu chắc sẽ dùng được.” Dược Sư tiền bối nói, đây là loại đan dược mới mà năm nay anh nghiên cứu ra cho bố mẹ mình, tiện thể cũng chuẩn bị hai phần cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Dược Sư tiền bối.” Tống Thư Hàng cất kỹ món quà này, tuy không phải cho mình, nhưng tâm ý của Dược Sư tiền bối cậu đã nhận được.

Món quà này, chính là thứ mà bố mẹ Tống Thư Hàng đang rất cần.

“Thập Lục, đây là phần của ngươi.

Ngươi đã kích hoạt huyết mạch chân long, đây có mấy viên ‘Long Tức Đan’, sẽ có ích cho ngươi.” Dược Sư lại bổ sung một phần quà cho Tô Thị A Thất.

“Cảm ơn Dược Sư tiền bối~” Tô Thị A Thất phiên bản Linh Quỷ tiên tử cười hì hì nói.

Sau khi Dược Sư tặng xong lì xì, Giang Tử Yên từ trong ngực móc ra một tấm thẻ, đưa cho Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, đây là quà năm mới của tôi cho cậu.” “Hử?

Tôi?” Tống Thư Hàng trong lòng vui mừng: “Tử Yên tiên tử, đây là gì vậy?” “Thẻ VIP phòng giường lớn siêu cấp của Dược Sư, dùng thẻ này có thể đặt phòng VIP giường lớn của Dược Sư bất cứ lúc nào.” Tử Yên tiên tử nghiêm túc nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Đùa thôi, với thực lực hiện tại của cậu, chỉ có cậu ấn người khác xuống đất ma sát rồi gửi đến phòng VIP giường lớn của Dược Sư, làm gì có ai gửi cậu đến phòng bệnh của Dược Sư được.

Hơn nữa, xác suất cậu bị thương nặng quá nhỏ, cậu thường là chết thẳng luôn.” Giang Tử Yên tiên tử mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “…” Tính cách xấu xa này của Giang Tử Yên tiên tử, dù đã kết hôn cũng không hề thu liễm.

“Đây là một tấm thẻ lưu trữ thông tin, trong đó có mấy kênh kiếm ‘tiền tệ người thường’ của Dược Sư ở Trái Đất hiện thế, Dược Sư nói anh ấy từng hứa sẽ đưa cậu kiếm tiền, đưa cậu bay, nhưng sau đó vẫn chưa có cơ hội cho cậu… bây giờ, nhân dịp năm mới, tiện thể tặng mấy kênh này cho cậu.

Nếu cậu cần dùng tiền, có thể tiện tay kiếm một ít.” Khóe miệng Giang Tử Yên nhếch lên, một nụ cười xấu xa tiêu chuẩn.

Tống Thư Hàng: “!!!” Dược Sư tiền bối quả thực năm đó đã hứa sẽ đưa cậu kiếm tiền.

Tiền bối quả nhiên một lời ngàn vàng, dù là ước định từ lâu, cuối cùng cũng sẽ thực hiện!

Nhưng mà… đây lại là một món quà năm mới liên quan đến Nhân dân tệ.

Các tiền bối không phải đã hẹn nhau rồi chứ?

Chương 2946

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, trước mặt cậu có một cánh cửa không gian mở ra.

Cửa không gian khẽ lay động, sau đó Bắc Phương Đại Đế từ hư không bước ra.

“Năm mới vui vẻ, Bá Tống tiểu hữu.” Bắc Phương Đại Đế cười nói.

Lúc này, trong tay Đại Đế đang cầm một ‘bao lì xì’, dày cộp, trông có độ dày của hai vạn đồng tiền. [Đại Đế cũng định tặng tiền mừng tuổi Nhân dân tệ sao?] Bắc Phương Đại Đế: “???” Tại sao sau khi ngài chúc Bá Tống năm mới vui vẻ, Bá Tống lại có vẻ mặt quái dị?

Trên vai Tống Thư Hàng, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm chủ tò mò hỏi: “Bắc Phương đạo hữu cũng đến tặng quà năm mới sao?” “Không phải, ta đến có việc khác.” Bắc Phương Đại Đế đưa ‘bao lì xì’ đó cho Tống Thư Hàng, nói: “Đây là hợp đồng chúng ta đã đàm phán xong với tân Thiên Đế ‘Kim Quái’.

Kim Quái đồng ý tạm thời cho mượn mảnh vỡ Thiên Đình, di chuyển đến thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng tiểu hữu.

Đây là lá thư ‘Kim Quái’ giao cho Thư Hàng tiểu hữu, cùng với nội dung hợp đồng.” Tống Thư Hàng: “…” Tại sao thư lại phải đựng trong một cái phong bì đỏ to thế này?

Tống Thư Hàng nhận lá thư màu đỏ, tò mò hỏi: “Bắc Phương tiền bối, các ngài làm thế nào thuyết phục được Kim Quái tiền bối?” Mảnh vỡ Thiên Đình đối với Kim Quái tiền bối giống như ‘gốc rễ’, ngài ấy vậy mà lại bằng lòng cho mượn?

“Chúng ta đã hẹn sau khi nghi thức kết thúc, sẽ giao lại hoàn chỉnh ‘quyền hạn Thiên Đế’ cho Kim Quái.

Như vậy, ngài ấy liền bằng lòng cho chúng ta mượn mảnh vỡ Thiên Đình trong tay.” Bắc Phương Đại Đế truyền âm nhập mật nói.

Tống Thư Hàng: “???” Quyền hạn Thiên Đế hoàn chỉnh?

Quyền hạn Thiên Đế không phải là do Đát Đát Tử truyền vị cho Kim Quái tiền bối sao?

Lẽ nào quyền hạn Thiên Đế mà Đát Đát Tử truyền thừa lại không hoàn chỉnh?

“Quyền hạn Thiên Đế từng bị chia cắt một lần… có một phần quyền hạn Thiên Đế, đang ở trong tay chúng ta.” Bắc Phương Đại Đế tiếp tục truyền âm đáp.

Cái này cũng được sao?

Tống Thư Hàng: “Hay!” Thao tác của tổ chức không tên này của Bắc Phương Đại Đế, thực sự hay đến mức da đầu người ta phát sáng, tóc cũng sắp bị hay đến rụng hết thành ngốc.

“Nói đến chuyện đó, Bắc Phương tiền bối các ngài định khi nào tổ chức nghi thức?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bên cậu sắp đón năm mới rồi.

“Chúng ta năm sau sẽ cử hành nghi thức.” Bắc Phương Đại Đế nở một nụ cười dịu dàng.

Nụ cười ấm áp của soái ca băng sơn tan chảy, nếu đưa vào phim truyền hình có thể trực tiếp chém được hàng trăm triệu fan nữ.

“Qua hôm nay là năm sau rồi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối không nhịn được nói.

Bắc Phương tiền bối gật đầu nói: “Cho nên, chúng ta đợi ngươi đón năm mới xong, rồi mới cử hành nghi thức.

Năm mới khí tượng mới.” “Tiền bối chu đáo.” Tống Thư Hàng mở lá thư trong phong bì đỏ ra.

Nội dung trong thư của Kim Quái tiền bối, chỉ đơn giản mô tả rằng mình đồng ý tạm thời cho mượn ‘mảnh vỡ Viễn Cổ Thiên Đình’, chỉ xin Tống Thư Hàng trong quá trình ‘nghi thức’ để ý giúp ngài một chút, đừng để ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ bị hư hại.

Chỉ cần ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ bình an vô sự, sau đó ngài sẽ tặng ‘Tống tiền bối’ thêm một rương linh thạch.

“Đảo chủ tiền bối thật hào phóng.” Tống Thư Hàng gấp lá thư lại.

Kim Quái đảo chủ dưới sự chỉ điểm của cựu Thiên Đế Đát Đát Tử, đã nắm bắt sâu sắc được điểm yếu của Tống Thư Hàng.

Chỉ cần linh thạch đủ, không cần lo lắng gì cả.

Dù có sự cố, nể mặt linh thạch, Bá Tống cũng sẽ ra tay tương trợ.

Nhưng mà, thực ra dù Kim Quái đảo chủ không nhắc đến ‘linh thạch’, Tống Thư Hàng cũng sẽ chú ý bảo vệ mảnh vỡ Thiên Đình của ngài ấy… Ân tình ‘bao thỏ thu nhỏ một tấc’ mà đảo chủ tiền bối để lại cho Tống Thư Hàng năm đó, Tống Thư Hàng vẫn còn ghi nhớ trong lòng.

Dù nghèo đến đâu, cậu cũng không quên ân tình.

Nghèo nhưng chí không ngắn.

Ngoài lá thư ra, còn có một bản hợp đồng ước định, là khế ước mà Kim Quái đảo chủ và nhóm của Bắc Phương Đại Đế ký kết.

Tống Thư Hàng lướt qua khế ước, chú ý đến chữ ký ở cuối… Trình Lâm tiên tử.

“Trình Cẩu Đản là người đại diện?” Tống Thư Hàng nghi ngờ nói.

Bắc Phương Đại Đế: “Trình Cẩu Đản?” “Ý tôi là, tại sao hợp đồng này lại giao cho tôi?” Tống Thư Hàng cất hợp đồng đi, khéo léo chuyển sang chủ đề mới.

“Hợp đồng một bản ba phần, thế giới hạt nhân là địa bàn của ngươi, cho nên một trong ba bản hợp đồng sẽ được giao cho ngươi bảo quản.” Bắc Phương Đại Đế đáp.

Tống Thư Hàng: “Thì ra là vậy.” Cậu đưa tay cất cả lá thư và hợp đồng vào trong ‘pháp khí vòng tay’, cất giữ cẩn thận.

“Đúng rồi, Bắc Phương tiền bối… có ở lại cùng chúng tôi đón năm mới không?” Tống Thư Hàng nói.

Bắc Phương Đại Đế lắc đầu: “Ta còn phải đi giúp chuyển ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ của Kim Quái Thiên Đế qua đây.” “Vậy tôi không giữ tiền bối nữa.” Tống Thư Hàng nói xong, lại đưa tay lấy ra ‘phong bì lì xì’ mà Kim Quái dùng làm phong bì thư, rồi từ bao mừng tuổi ‘niềm vui nhân mười’ của Hoàng Sơn tiền bối lấy ra một nghìn, nhét vào phong bì lì xì, đưa cho Bắc Phương Đại Đế.

Bắc Phương Đại Đế: “???” “Năm mới vui vẻ, tiền bối.” Tống Thư Hàng chúc phúc.

“Còn có phong tục này nữa sao?” Bắc Phương Đại Đế nhận lấy bao lì xì, mỉm cười, sau đó quay người mở cửa không gian, mang theo lời chúc năm mới của Tống Thư Hàng rời đi.

Đại Đế hoàn toàn không có ý định ‘đáp lễ’. … Sau Bắc Phương Đại Đế, từng thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ từ khắp nơi trên thế giới đổ về.

Mọi người trước khi đến đều đã hẹn nhau thời gian trong nhóm, cho nên thời gian đến thành phố Văn Châu đều khá gần nhau.

Diệt Phượng Công Tử vừa vào cửa, liền nở một nụ cười thật ngầu: “Thư Hàng~ Nghe nói Hoàng Sơn tiền bối phát cho ngươi một bao lì xì lớn?” Tống Thư Hàng: “…” “Hoàng Sơn tiền bối đều phát lì xì cho ngươi, vậy chúng ta đương nhiên cũng phải theo bước chân của nhóm trưởng.

Lại đây, đây là bao lì xì lớn của ta cho ngươi, 6666 nguyên, và đều là tiền giấy.

Tuy không bằng ‘niềm vui nhân mười’ của Hoàng Sơn tiền bối, nhưng 6666 nguyên của ta cũng rất may mắn.

Đừng khách sáo với chúng ta!” Diệt Phượng Công Tử hào sảng móc ra một bao lì xì dày cộp, trong đó còn kẹp cả tiền lẻ 1 nguyên, 5 nguyên, 10 nguyên.

Sau khi móc ra bao lì xì, Diệt Phượng Công Tử nhiệt tình nhét bao lì xì này vào túi Tống Thư Hàng: “Đừng khách sáo với chúng ta, chúng ta đều là người nhà, khách sáo với chúng ta thì xa lạ quá.

Mau mở túi ra, để ta bỏ bao lì xì 6666 nguyên vào!” Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Sau khi nhét cứng bao lì xì 6666 nguyên cho Tống Thư Hàng, Diệt Phượng Công Tử lại tặng những món quà năm mới mà mình đã chuẩn bị, chọn lựa kỹ lưỡng cho đệ tử, con gái của Tống Thư Hàng.

Bên Diệt Phượng Công Tử vừa phát xong quà năm mới, phía sau Cuồng Đao Tam Lãng vác một cái túi vải lớn vào nhà: “Thư Hàng tiểu hữu, ta đến rồi!” Tống Thư Hàng liếc nhìn Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối, lại nhìn cái túi vải lớn của anh ta, khóe miệng giật giật: “Tam Lãng tiền bối, anh không phải đã nói, tôi không phải Thư Hàng tiểu hữu của anh, mà là Tống tiền bối của anh sao?” “Ai nha, Tống tiền bối gì chứ, Tết nhất cả rồi, Lãng mỗ ta cũng cần thể diện.

Với tư cách là tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Tết nhất thế này, ta đã chuẩn bị cho ngươi một bất ngờ.

Nhìn này, ta đã gom được 8888 đồng xu, một con số thật may mắn.” Cuồng Đao Tam Lãng nhiệt tình áp sát lại, nhất quyết nhét tiền xu cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “…” Lát nữa mình sẽ đi nghiên cứu đạo pháp hệ sấm sét, xem có thể khiến 8888 đồng xu này phát huy tác dụng không.

“Được rồi, không đùa với ngươi nữa.” Cuồng Đao Tam Lãng nhét tiền xu cho Tống Thư Hàng xong, lại đưa tay vào trong ngực móc ra một bao lì xì, đưa cho Tống Thư Hàng: “Đây mới là quà năm mới thực sự ta chuẩn bị cho ngươi.

Coi như là quà đáp lễ việc ngươi cho ta mượn 《Nho Điển》 mấy hôm trước.” “Đây là gì?” Tống Thư Hàng nửa tin nửa ngờ nhìn Tam Lãng tiền bối.

“Một tấm bản đồ kho báu, nghe nói bên trong ẩn giấu lượng lớn linh thạch, từng là tài sản khổng lồ mà một tà tông quốc gia hùng mạnh trong chư thiên vạn giới để lại.” Cuồng Đao Tam Lãng nghiêm túc đáp: “Đây là một tà tông hùng mạnh từng lấy tông phái lập quốc, tập hợp sức mạnh của một tông một quốc để thu thập lượng lớn linh thạch.

Sau đó một ngày nọ, tà tông quốc gia này chọc phải đại địch, một đêm tông môn bị phá, thành viên trong tông môn chạy trốn thất lạc.

Nhưng tài sản khổng lồ của họ lại được để lại, trở thành kho báu.” “Các thành viên tông môn chạy trốn không nghĩ đến việc quay lại lấy kho báu sao?” Tống Thư Hàng nghi ngờ nói.

“Cái này thì ta không biết.” Cuồng Đao Tam Lãng nhướng mày.

Tống Thư Hàng cất bản đồ kho báu đi: “Cảm ơn Tam Lãng tiền bối.” “Không cần khách sáo.” Cuồng Đao Tam Lãng xua xua tay, quay người đi về phía Vân Tước Tử.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó đưa tay điểm một cái, ác thi Bá Ác trong tam thi hiện ra.

Cậu đưa bản đồ kho báu cho ác thi: “Đạo hữu, ngươi đi xem địa điểm trên bản đồ kho báu này đi.” “Cứ giao cho ta.” Ác thi nhận lấy bản đồ kho báu, thân hình độn vào hư không, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng liếc nhìn đồng hồ thời gian.

Năm mới đã bước vào 60 phút đếm ngược cuối cùng, các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần cơ bản đã đến đông đủ.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử cũng đã trên đường trở về, một lát nữa sẽ đến. … Tại vị trí mặt trăng trong hệ mặt trời.

“Chỉ còn một tiếng cuối cùng là đến năm mới.” Tống Bàn Cầu hóa thành hình người, tay phải xách một chiếc hộp kim loại, trong lòng tính toán thời gian.

Đến lúc lên sàn rồi!

Lát nữa nó sẽ mang theo chiến lợi phẩm lên sàn, tạo bất ngờ cho bản thể.

Trong thế giới hạt nhân, Tống Thư Hàng đã đặc biệt quy hoạch một khu vực ven hồ có phong cảnh tuyệt đẹp để các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ sử dụng cho hoạt động đón năm mới.

Khu vực này vốn là nơi Tống Thư Hàng dự định phát triển khu ‘biệt thự ven hồ của thế giới hạt nhân’, là một mảnh đất vàng trong thế giới hạt nhân.

Sân khấu và địa điểm tổ chức yến tiệc năm mới của Biệt Tuyết tiên cơ đều đã được sắp xếp ổn thỏa.

Phân thân sắt thép và Thi Bá bản ngã đang phụ trách tiếp đón các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, lại có ‘tiểu trợ thủ hạt nhân’ có thể chăm sóc tất cả thành viên trong thế giới hạt nhân một cách chu đáo, mọi lúc mọi nơi, khiến mỗi vị khách đều có cảm giác như đang ở nhà.

Trong hoạt động lần này, ngoài một vài khu vực không thích hợp mở cửa, Tống Thư Hàng đã mở cửa toàn bộ phần còn lại của thế giới hạt nhân cho các tiền bối.

Những khu vực bị phong tỏa, không phải vì lo các tiền bối sẽ tiết lộ bí mật của thế giới hạt nhân, mà đơn thuần là có chút bất tiện.

Ví dụ như trung tâm của thế giới hạt nhân, nơi có ‘Hoạt Tuyền’, vì bản thể của Sở các chủ đang ngâm mình trong suối thổi bong bóng nên không thích hợp mở cửa cho người ngoài; còn có một khu vực bí mật bị phong tỏa trong thế giới hạt nhân, chôn rất nhiều hài cốt, cũng không thích hợp để các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ tiếp xúc; ngoài ra còn có những khu vực nguy hiểm như ‘Tử Vong Sâm Lâm’, đầy rẫy cạm bẫy, cũng bị Tống Thư Hàng phong tỏa.

Tuy nhiên lúc này, các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ không ở trong ‘khu hoạt động đón năm mới’, họ đang được phân thân sắt thép dẫn đường, tham quan khu di tích Thiên Đình Viễn Cổ bên cạnh.

Để phối hợp với ‘nghi thức đặc biệt’ sắp được tổ chức bởi Bắc Phương Đại Đế, Tống Thư Hàng đã tạm thời tập hợp các ‘mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ’ của mình lại.

Ngoài ‘mảnh vỡ Thiên Đình nhà ăn số 111’ lần này được dùng làm nơi để Biệt Tuyết tiên cơ nấu ‘yến tiệc năm mới’, các mảnh vỡ Thiên Đình còn lại đều được tập trung lại đây.

Dù sao thì sau này, Tống Thư Hàng có thể dựa theo 《Sơ đồ quy hoạch thế giới hạt nhân》 mà ‘tiểu trợ thủ hạt nhân’ đã lưu lại, di chuyển các ‘mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ’ về lại vị trí quy hoạch ban đầu, vấn đề không lớn.

Bản thân Tống Thư Hàng đã thu thập không ít ‘mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ’.

Trong bốn tòa cung điện của tứ phương đại đế Thiên Đình, một mình Tống Thư Hàng đã chiếm trọn hai tòa di tích hoàn chỉnh.

Đông Chi Điện của Bắc Phương Đại Đế, và tòa ‘Nam Thu Tự’ đã sinh ra ý thức khí linh của Nam Phương Đại Đế.

Còn ‘Đông Chi Xuân Các’ của Đông Phương tiền bối Rèn Sắt Đại Đế, Tống Thư Hàng cũng có mấy mảnh vỡ... ngay cả ‘Hạ Cung’ của Tây Phương Đại Đế Tống Thư Hàng cũng có một cái quảng trường.

Còn có ‘Công Đức Điện’ của xà mỹ nhân công đức, ‘Trọng Lực Điện’ mà Tô Thị A Thập Lục gửi ở chỗ cậu, vân vân.

Mà lần này, lại thêm sự trợ giúp của thiện thi ‘Bá Thiện’ giúp đỡ Đạo Tử, liên tục di chuyển một lượng lớn mảnh vỡ Thiên Đình từ Nho gia qua, lúc này ‘di tích Thiên Đình Viễn Cổ’ trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng đã có quy mô ban đầu.

Chỉ cần là tu luyện giả, ai cũng sẽ hứng thú với thế lực từng đứng đầu chư thiên vạn giới là ‘Thiên Đình Viễn Cổ’, cho dù là các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng hiếm có cơ hội được tiếp xúc với nhiều ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ như vậy cùng một lúc... ...Ngoài thế giới hạt nhân, tại nhà của Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu.

Chương 2947

“Lão sư, Bạch tiền bối khi nào đến ạ?

Biệt Tuyết tiên tử đang thúc giục.” Sở Sở lên tiếng nói.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử cùng nhau đi tìm ‘niên thú’ để dùng cho yến tiệc năm mới, bây giờ chỉ còn hơn năm mươi phút nữa là đến giao thừa.

“Để tôi liên lạc một chút.” Tống Thư Hàng dùng chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ để gọi cho Bạch tiền bối.

Bên kia, Bạch tiền bối nhấc máy, lên tiếng nói: “Thư Hàng, tôi và Vũ Nhu Tử rẽ một chút, sẽ về ngay.

Bảo Biệt Tuyết tiên cơ đợi chúng tôi mười phút là được.” “Rẽ một chút?

Bạch tiền bối phát hiện chuyện gì vui sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Bạch tiền bối đi đến đâu là có bảo vật đến đó, nếu Bạch tiền bối rẽ ngang, hoặc là gặp được bảo vật, hoặc là có chuyện gì đó vui vẻ thu hút ngài ấy!

“Sắp đến năm mới rồi, dù tôi có phát hiện chuyện gì vui thì cũng sẽ dẫn các cậu đi cùng mà.

Lần này tôi rẽ ngang là để làm chính sự.” Bạch tiền bối cười nói: “Tôi đột nhiên nhớ ra ‘mảnh vỡ Thiên Đình Dao Trì’ mà chúng ta cướp được từ ‘Vô Cực Ma Tông’ lúc trước, bây giờ đi mang nó về.” “Đúng rồi, Dao Trì!

Tôi cũng suýt quên mất.” Tống Thư Hàng nói.

Mảnh vỡ Thiên Đình Dao Trì của Trình Cẩu Đản đã bị cậu và Bạch tiền bối cướp từ tay Vô Cực Ma Tông, tiện thể còn bắt cóc được một ngọn thần đăng của 'Lư Sơn Lộ Ma Tôn'.

Bây giờ, Lư Sơn Lộ Ma Tôn vẫn đang ở trong 'Bá Giới' của Tống Thư Hàng, phụ trách trông coi đám đệ tử 'Vô Cực Ma Tông' đang làm công.

Lô đệ tử 'Vô Cực Ma Tông' này đã ký hợp đồng làm công miễn phí mười năm với Tống Thư Hàng.

Vốn dĩ nơi làm việc của lô đệ tử 'Vô Cực Ma Tông' này là 'thế giới hạt nhân' của Tống Thư Hàng, hôm nay để chuẩn bị cho yến tiệc năm mới, Tống Thư Hàng đã tạm thời chuyển họ đến Bá Giới.

Dù sao cũng đều là địa bàn của Tống Thư Hàng.

Sau này, khi hợp đồng mười năm của các đệ tử Vô Cực Ma Tông kết thúc, có thể xem xét cho cả phái di dời đến 'Bá Giới' của Tống Thư Hàng, trở thành môn phái duy nhất nhập trú.

Đến lúc đó, họ có thể làm công có lương cho Tống Thư Hàng, không còn là miễn phí nữa.

Thực tế, lúc này các đệ tử Vô Cực Ma Tông trong 'Bá Giới' đã bị thủ đoạn của Bá Tống làm cho kinh ngạc đến không nói nên lời.

Ngoài tiểu thế giới cá nhân rộng lớn vô biên kia, Bá Tống đại lão vậy mà còn sở hữu một 'vị diện chư thiên vạn giới'!

Chúng ta... không đúng, nói chính xác là Công Tử Hải, rốt cuộc lúc trước đã chọc vào một tồn tại như thế nào vậy?

Công Tử Hải hại ta!

Nhưng mà, có lẽ đây cũng là một cơ duyên?

Đại thế giới 'chư thiên vạn giới' này của Bá Tống đại lão, dường như cũng rất thiếu người?

Có lẽ, đây là cơ hội của Vô Cực Ma Tông bọn họ? ...Tống Thư Hàng kết thúc cuộc gọi với Bạch tiền bối, liền nói với Sở Sở: “Sở Sở, về nói với Biệt Tuyết tiên tử, Bạch tiền bối bọn họ nhiều nhất mười phút nữa sẽ về.

Các tiền bối trong nhóm cũng sắp đến đông đủ rồi...

Em đi giúp Biệt Tuyết tiên cơ một tay trước đi.

Tiểu Thải, em cũng đi giúp một tay.” Tiểu Thải không giúp được gì nhiều trong việc nấu nướng, nhưng đao công của cô bé rất xuất sắc, cũng có thể hữu dụng.

“Vâng, lão sư.” Sở Sở gật đầu nói.

Cô bé hiện đang kiêm tu tiên trù chi đạo, ở bên cạnh Biệt Tuyết tiên cơ phụ giúp đối với cô bé chính là một loại tu luyện.

“À mà, Ước Sắt Phu vẫn chưa đến sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

Mấy ngày trước cậu đã gửi tin nhắn cho Ước Sắt Phu, chuẩn bị lần này sẽ chính thức kết hạ nhân quả sư đồ với ông ấy.

Theo tính cách của Ước Sắt Phu, đáng lẽ phải chạy đến từ sớm rồi mới phải.

Nhưng bây giờ, sắp đến giao thừa rồi, mà Ước Sắt Phu vẫn chưa tới.

“Gọi điện cho ông ấy thử?” Linh quỷ tiên tử điều khiển cơ thể Tô Thị A Thập Lục, lơ lửng sau lưng Tống Thư Hàng, hai tay vòng qua cổ cậu.

“Tôi thử xem.” Tống Thư Hàng lấy điện thoại ra, tìm tên của Ước Sắt Phu.

Nhưng điện thoại của cậu vừa đổ hai hồi chuông thì đã bị tắt máy.

Tống Thư Hàng: “???” Ước Sắt Phu chắc chắn sẽ không chủ động tắt điện thoại của cậu...

Chẳng lẽ, điện thoại bị trộm rồi?

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, vận dụng một chút lực lượng nguyên thần, một khắc sau, thần thức cấp bậc ‘Trảm Tam Thi Kiếp Tiên’ của cậu bao trùm toàn bộ thành phố.

Nhưng thần thức của cậu bao phủ một cách âm thầm, tu sĩ có cảnh giới thấp hơn cậu đều không thể nhận ra.

Gần như trong nháy mắt, Tống Thư Hàng đã xác định được vị trí của Ước Sắt Phu.

Ước Sắt Phu thật sự gặp chuyện rồi, lúc này ông ấy đang bị trói gô lại, treo xoay tròn trên trần của một động phủ.

Mà đối diện ông ấy, một con rối thô kệch vừa bóp nát một chiếc điện thoại.

“Điện thoại của sư phụ ngươi đấy, nhưng ngươi đừng hòng ông ta đến cứu ngươi.” Con rối thô kệch phát ra tiếng cười lạnh: “Bất kể sư phụ ngươi là ai, cũng không cứu được ngươi đâu.” “Đúng rồi, mình có thể cầu cứu sư phụ mà!” Ước Sắt Phu đột nhiên nói.

Con rối thô kệch: “???” Từ lúc bị bắt đến giờ, Ước Sắt Phu vẫn chưa nghĩ đến việc ‘cầu cứu sư phụ’.

Một là vì quá căng thẳng.

Hai là vì đây là lần đầu tiên ông ấy trải qua tình tiết ‘bị phản diện bắt giữ, ép hỏi bảo vật’ trong tiểu thuyết võ hiệp, cho nên ngoài chút kích thích nhỏ, ông thiếu kinh nghiệm đối phó.

Sau khi bị bắt, trong đầu ông đã nghĩ đến các phương án như báo cảnh sát.

Nhưng điện thoại, đồng hồ liên lạc các thứ đã sớm bị đối phương lấy đi...

đối phương rõ ràng cũng không phải là loại nhân vật 'ẩn thế không ra ngoài, không hiểu gì về công nghệ hiện đại' trong tiểu thuyết võ hiệp.

Thực ra... nếu Ước Sắt Phu sớm báo ra tên sư phụ mình là 'Tống Thư Hàng', hoặc lớn tiếng cầu cứu Tống Thư Hàng, thì với cảnh giới hiện tại của Tống Thư Hàng, tự nhiên sẽ sinh ra cảm ứng, từ đó xác định được vị trí của Ước Sắt Phu.

Dù sao thì Bá Tống bây giờ cũng là 'Trảm Tam Thi Kiếp Tiên', chút cảm ứng lực này cậu vẫn có.

Tiếc là, trước đó Ước Sắt Phu quá căng thẳng.

Mãi cho đến khi con rối thô kệch kia cất tiếng cười lạnh, ông mới đột nhiên nhớ ra, mình có lẽ có thể lớn tiếng cầu cứu sư phụ 'Tống Thư Hàng'!

Sư phụ Tống Thư Hàng của ông, thực lực rõ ràng cao hơn rất nhiều so với 'cao thủ võ lâm' trong tiểu thuyết võ hiệp.

Nhớ lại sự kiện 'tà vọng' lần trước, ông cảm thấy sư phụ so với 'cao thủ võ lâm' thì giống tiên nhân trong truyền thuyết hơn.

Tuy không biết một tiên nhân như sư phụ, tại sao lại làm một sinh viên ở thành Đại học Đông Nam, có lẽ sư phụ chính là loại tiên nhân thích ngao du hồng trần trong truyền thuyết?

Cho nên, có lẽ mình lớn tiếng cầu cứu sư phụ sẽ có hiệu quả!

Nếu sư phụ là hạng tiên nhân trong truyền thuyết, chắc hẳn sẽ nghe thấy tiếng cầu cứu của mình!

“Giờ này mà còn muốn cầu cứu?

Trên người ngươi còn giấu pháp thuật cầu cứu à?” Con rối thô kệch vội vàng đưa tay ấn xuống đất, kích hoạt mấy đồ án trận văn trên mặt đất, dựng lên kết giới, cách ly mọi thông tin cầu cứu bằng pháp thuật truyền đi.

Cẩn thận không thừa!

Tuy tên người phương Tây trước mặt này tu vi cùi bắp, tuổi tác cũng không nhỏ.

Bình thường mà nói, sư phụ của hắn chắc cũng là loại tu luyện giả hệ thánh quang phương Tây nửa vời.

Nhưng tính cách của con rối thô kệch rất cẩn thận, vẫn dựng lên kết giới, ngăn chặn mọi bất trắc.

Trong kết giới này, bất kể tên đàn ông trung niên phương Tây này dùng thủ đoạn cầu cứu gì, cũng đừng hòng phát tín hiệu pháp thuật ra ngoài!

Sau khi kết giới được kích hoạt, con rối thô kệch nhếch miệng, để lộ hàm răng thép sắc bén, nhìn chằm chằm vào Ước Sắt Phu.

Đến đây, dùng pháp thuật cầu cứu đi?

Khi ngươi dùng pháp thuật cầu cứu mà phát hiện thông tin pháp thuật không thể phá vỡ phạm vi kết giới, đó chính là lúc ngươi tuyệt vọng!

Dưới cái nhìn âm lạnh của con rối thô kệch, Ước Sắt Phu mở miệng: “Sư phụ~~ help~ help-me~ cứu tôi~~” Căn bản không có cái gọi là ‘pháp thuật cầu cứu’, ‘phù văn xuyên vân tiễn’ gì cả.

Cái gọi là ‘cầu cứu sư phụ’ của Ước Sắt Phu chính là gào bằng mồm.

Con rối thô kệch: “......” Mẹ nó chứ, mình vậy mà lại tin lời của lão Tây này, vậy mà lại tin rằng một kẻ tu vi cùi bắp như hắn lại có thứ bảo vật cao cấp để giữ mạng như ‘phù văn pháp thuật cầu cứu’!

Kết quả làm nửa ngày, tên này chỉ là gân cổ lên la hét om sòm.

Cảm giác như bị đối phương kéo IQ xuống ngang bằng, rồi lại bị kinh nghiệm thiểu năng phong phú của hắn đè xuống đất chà đạp.

Lúc này, con rối thô kệch chỉ muốn lao lên đấm nát tên đàn ông trung niên phương Tây này.

“Câm miệng!” Con rối thô kệch tức giận nói: “Ngươi tưởng cứ gào lên là có ai nghe thấy tiếng la hét của ngươi sao?

Sư phụ ngươi không nghe thấy tiếng la hét của ngươi đâu, ông ta cũng không thể đến cứu ngươi!

Cút đi... chỉ vì cái màn cầu cứu ‘kiểu la hét’ chết tiệt của ngươi mà lãng phí một lần bố trí kết giới của ta, ta vậy mà lại ngu ngốc tin rằng ngươi có thủ đoạn pháp thuật để cầu cứu.

Còn hét nữa, ta sẽ đâm vào eo ngươi.” Ước Sắt Phu: “......” Kết giới?

Thủ đoạn pháp thuật?

Nghe ra, thứ quái dị trước mắt này cũng không phải là ‘cao thủ võ lâm’ bình thường, mà giống như sư phụ, thuộc tầng lớp ‘tiên nhân’, là yêu quái trong truyền thuyết?

Vậy, sư phụ còn có cơ hội cứu mình không?

Trong lòng Ước Sắt Phu có chút thấp thỏm.

“Đừng nghĩ đến ông sư phụ chết tiệt của ngươi nữa, bất kể sư phụ ngươi là ai, bây giờ ông ta cũng không cứu được ngươi đâu.

Nói, rốt cuộc ngươi đã mang cái đĩa đá chìa khóa của ta đi đâu rồi?” Con rối thô kệch nghiến răng nghiến lợi nói.

Ước Sắt Phu: “Tôi......”【Tại sao ngươi không hỏi nó, hỏi nó tại sao lại không hỏi sư phụ ngươi là ai?】Lúc này, một giọng nói dịu dàng mà quen thuộc vang lên bên tai Ước Sắt Phu.

Giọng nói này tuy là của một thiếu niên, nhưng lại tràn đầy vẻ tang thương của năm tháng, là ngữ điệu của cao nhân.

Ước Sắt Phu lập tức sáng mắt lên.

Chương 2948

Là sư phụ!

Lần trước khi đối mặt với ‘quái vật trong sương mù’, giọng nói của sư phụ cũng đã xuất hiện như vậy!

Sư phụ đã nghe thấy tiếng cầu cứu của mình!

Lập tức, Ước Sắt Phu có đủ tự tin.

“Hừ ~” Ước Sắt Phu dùng ánh mắt nhìn xuống con rối thô kệch – vì cơ thể ông vẫn đang bị treo xoay tròn trên trần nhà.

“Khi ngươi chắc chắn sư phụ ta không thể cứu ta, tại sao ngươi không hỏi sư phụ ta là ai?” Ước Sắt Phu kiêu ngạo ngẩng cao đầu, tuy động tác này sẽ khiến ông khó thở, nhưng lúc này ông phải thể hiện ra một tư thế cao ngạo!

Con rối thô kệch: “......” Nó không muốn đáp lại lời của Ước Sắt Phu, vì trước đó nó đã bị Ước Sắt Phu dẫn dắt nhịp điệu, bị ông ta dùng nhịp điệu hạ thấp trí tuệ đè IQ xuống đất chà đạp một lần.

Nếu cứ thuận theo lời của Ước Sắt Phu, không chừng lại bị dẫn dắt vào nhịp điệu thiểu năng.

Nhưng mà, dù con rối thô kệch không trả lời, Ước Sắt Phu cũng phải lớn tiếng nói ra.

“Sư phụ của ta, họ Tống, tên Thư Hàng!

Là sinh viên khoa Cơ khí Kỹ thuật của Đại học Giang Nam!” Ước Sắt Phu lớn tiếng báo ra tôn danh của sư phụ mình.

Sư phụ đã bảo mình báo ra tên của ông, chắc hẳn đối phương sẽ biết tôn danh của sư phụ.

Trong sự hiểu biết của Ước Sắt Phu, sư phụ chắc hẳn tương đương với loại 'cao thủ võ lâm' lừng danh trong tiểu thuyết võ hiệp, chỉ cần báo danh hiệu ra, toàn giang hồ đều phải nể mặt ba phần.

"Tống Thư Hàng?" Bên dưới, phản ứng của con rối thô kệch lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của Ước Sắt Phu!

Cơ thể của con rối thô kệch rõ ràng run lên một cái, thậm chí còn không tự chủ được mà lùi lại mấy bước.

Từ phản ứng kinh ngạc đến mức run rẩy của con rối thô kệch mà xem, đại danh của sư phụ không chỉ đơn giản là 'cao thủ có tiếng', mà quả thực giống như võ lâm minh chủ, trực tiếp khiến đối phương nghe thấy danh hiệu đã sinh lòng sợ hãi.

"Bá...

Bá Tống." Giọng nói của con rối thô kệch cũng run rẩy.

Đã từng, nó cho rằng danh hiệu 'Thiên Niên Đệ Nhất Thánh' của Bá Tống là giả.

Đã từng, nó cho rằng Bá Tống chỉ là một tân binh cảnh giới Tứ phẩm.

Đã từng, nó còn đâm vào eo của Bá Tống, còn âm mưu đâm thêm mấy lần nữa.

Đã từng, nó còn hạ nguyền rủa lên Bá Tống.

Đã từng, nó còn liên hợp với tinh tinh tướng quân của giới thú tu để đối phó với Bá Tống.

Đã từng, nó còn hợp tác với Hải Vương, muốn xử lý Bá Tống.

Nhưng tất cả những điều đó, đều đã là quá khứ.

Nó cũng không ngờ rằng, Bá Tống mà nó từng cho là hàng dởm, bây giờ đang đánh cho các đại lão trường sinh giả của chư thiên vạn giới tơi bời, hiện nay còn là ứng cử viên sáng giá cho Thiên Đạo đương nhiệm.

Con rối thô kệch run rẩy suốt ba mươi giây.

Sau đó, nó cắn răng một cái, tay phải hóa thành lưỡi dao sắc bén: “Tu vi cùi bắp như ngươi làm sao có thể là đệ tử của hắn?

Hơn nữa... cho dù là vậy, bị kết giới phong tỏa, hắn cũng không nhất định có thể cảm ứng được nơi này.” Sát ý và khí tức trên người con rối thô kệch phóng ra, chậm rãi từng bước tiến về phía Ước Sắt Phu.

Ước Sắt Phu đang bị treo lên rùng mình một cái, cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Con rối thô kệch mỗi bước đi, đều như giẫm lên trái tim của Ước Sắt Phu, khiến tim ông đập nhanh hơn.

Một bước, hai bước...

Khi con rối thô kệch bước ra bước thứ ba, trong hư không có một ngón tay hiện ra, điểm vào giữa trán của con rối thô kệch.

Một ngón tay này, không chỉ điểm vào con rối thô kệch này, mà còn lần theo dây mà tìm ra gốc rễ, điểm thẳng vào căn nguyên của con rối thô kệch.

“Bá...

Tống...” Con rối thô kệch phát ra tiếng kêu kẹt kẹt như máy móc.

Con rối thô kệch không ngờ ‘căn nguyên’ của mình lại có thể bị Bá Tống lần theo dễ dàng như vậy!

Giữa các phân thân con rối này của nó và căn nguyên có một mối quan hệ rất đặc biệt.

Một con rối đơn lẻ dù bị hình thần câu diệt, cũng sẽ không làm tổn hại đến căn nguyên của nó.

Dù có lần theo 'phân thần' giữa các con rối đơn lẻ của nó, cũng rất khó truy tìm đến căn nguyên.

Nhưng ngón tay của Bá Tống chỉ điểm một cái nhẹ nhàng như vậy, đã bắt được căn nguyên của nó!

Căn nguyên của nó tiếp xúc với ngón tay này, muốn cắt đứt liên hệ với con rối thô kệch cũng đã muộn.

Khi ngón tay của Bá Tống điểm vào giữa trán con rối thô kệch, trong nháy mắt đã vượt qua hàng trăm 'bàn đạp thịt gà' ngụy trang, còn phá vỡ hàng chục căn nguyên hư ảo, trực tiếp tìm trúng mục tiêu!

Căn nguyên của con rối thô kệch không kịp làm gì... chuyện xảy ra trong nháy mắt, ý thức của nó còn không theo kịp.

Quá đáng sợ, sự chênh lệch thực lực giữa nó và Bá Tống là cấp độ thứ nguyên.

"Sư phụ!

Sư phụ ngầu quá~~" Ước Sắt Phu đang treo trên trần nhà lớn tiếng reo hò.

Lúc này, trong lòng ông tràn ngập niềm vui và sự kích thích của việc sống sót sau tai nạn, còn có sự chấn động khi nhìn thấy sư phụ thực sự ra tay.

Thủ đoạn tiên nhân!

Lần này sư phụ thể hiện ra, quả nhiên là thủ đoạn của tiên nhân, phá vỡ hư không điểm một ngón tay, hàng phục đại địch.

Khác với quá trình ảo giác trong sự kiện tà vọng lần trước, lần này Ước Sắt Phu đã nhìn rõ thủ đoạn của sư phụ!

Vốn tưởng rằng mình mặt dày mày dạn bái sư phụ là một 'cao thủ võ lâm’ trong kịch bản võ hiệp, nhưng lần này có thể chắc chắn thân phận ‘tiên nhân’ của sư phụ, đây quả thực là niềm vui gấp mười... không, là gấp trăm lần.

Nếu không phải lượng từ vựng tiếng Trung của ông có hạn, ông nhất định sẽ dùng một trăm loại ngôn ngữ nghệ thuật khác nhau để tâng bốc sư phụ lên tận mây xanh!

Két~ Tiếng không gian vỡ vụn vang lên.

Trong hư không, ngón tay điểm vào giữa trán ‘con rối thô kệch’ vẫn giữ nguyên động tác ban đầu.

Trong không gian nứt vỡ, thân hình của Bá Tống bước ra từ hư không!

Khi cậu vừa hiện thân, một khí trường mạnh mẽ vô cùng, khiến người ta run rẩy, được phóng thích ra.

Đây chính là tiêu chuẩn ra mắt của đại lão!

Thần hồn bên trong con rối thô kệch không chịu nổi áp lực, sắp sửa tan vỡ.

Ước Sắt Phu trên trần nhà thì không bị ảnh hưởng bởi khí thế áp bức – rõ ràng khi Tống Thư Hàng bên dưới xuất hiện, lực áp bức đã cố ý tránh Ước Sắt Phu.

Lúc này, ông nhìn sư phụ nói: “Ủa?

Sư phụ, người là T1000 trong Kẻ Hủy Diệt à?” Vẻ ngoài của sư phụ bên dưới đúng là của Tống Thư Hàng, ngũ quan đều y hệt.

Nhưng mà, lúc này trên người sư phụ Tống Thư Hàng, toàn thân toát ra một thứ ánh kim loại, và những kim loại này còn có thể chảy lỏng.

Cực kỳ giống với tên sát thủ người máy kim loại lỏng trong phim

《Kẻ Hủy Diệt》.【Ờ...】Bên tai Ước Sắt Phu, vang lên giọng nói dịu dàng nhưng lại có phần ngượng ngùng của sư phụ Tống Thư Hàng.

Ước Sắt Phu: “???” Giọng của sư phụ nghe không chỉ có chút ngượng ngùng, mà còn có cảm giác gì đó nghẹn ngào khó chịu?

Chẳng lẽ... tiên nhân cũng bị táo bón sao?

Các tiên tử trong truyền thuyết, không phải đều không cần đi vệ sinh sao?

Chẳng lẽ tiên nhân và tiên tử khác nhau?

Bên dưới.

Người máy kim loại lỏng Tống Thư Hàng đầu ngón tay điểm vào giữa trán con rối thô kệch, lên tiếng nói: “【Cười lạnh】, một kẻ cặn bã như ngươi mà cũng dám động đến đệ tử của ta?” Lời này, bá khí lẫm liệt.

Ước Sắt Phu nghe thấy lời của sư phụ Tống Thư Hàng kim loại, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp – đây là cảm giác hạnh phúc khi được thừa nhận.

Sư phụ lần này, là đã thừa nhận ông là đệ tử rồi sao?

Con rối thô kệch nhìn chằm chằm vào ‘Bá Tống’ trước mắt, trong lòng dâng lên nỗi sợ hãi vô tận... nó cảm giác mình như đang rơi vào địa ngục, hơn nữa còn là tầng địa ngục tàn khốc nhất, tràn ngập tuyệt vọng.

“【Cười đắc ý】Ngươi nghĩ rằng thủ đoạn che giấu ‘nguồn gốc nguyên thần’ của mình rất lợi hại sao?” “Thủ pháp che giấu ‘nguồn gốc’ này của ngươi, nếu là người khác, không chừng sẽ nhất thời không để ý, để ngươi chết đi sống lại.

Nhưng mà, ta là Bá Tống!” “Tất cả thủ đoạn của ngươi, trong mắt ta, đều vô nghĩa!” Tống Thư Hàng kim loại lỏng chậm rãi nói.

Cậu không lập tức kết liễu căn nguyên của con rối thô kệch này – mà vừa nói chuyện, vừa thông qua ‘căn nguyên con rối’ này, trực tiếp khóa chặt tất cả ‘phân thân con rối’.

Không ra tay thì thôi, đã ra tay là phải một lưới bắt hết!

Nhổ cỏ tận gốc!

“Những ‘phân thân con rối’ này của ngươi nói trắng ra, là được cải tạo từ những sinh mệnh thể độc lập, bên trong mỗi con rối độc lập đều có ý thức và hồn phách tương đối hoàn chỉnh.

Mà ngươi thông qua một số thủ đoạn, khiến những con rối độc lập này bị tẩy não, trở thành một phần của ngươi.

Hoặc là, trong tình huống ngay cả bản thân chúng cũng không biết, cải tạo chúng, khiến chúng nghĩ rằng mình vẫn có một cuộc đời hoàn chỉnh... nhưng thực tế, chúng đã là con rối trong tay ngươi.” “Như vậy, bất kể là pháp thuật hình thần câu diệt, hay thủ đoạn ‘nghịch trảm căn nguyên’ thông thường, đều không thể tác động trực tiếp lên căn nguyên của ngươi.

Bởi vì những con rối bị giết không phải là ‘phân thân’ thực sự, mà chỉ là thuộc hạ con rối bị ngươi điều khiển.” “Nhưng mà, thủ pháp này của ngươi, trong mắt ta không có gì là bí mật cả.

Thủ đoạn này, đều là đồ ta, Bá Tống, chơi chán rồi.” 【Không, tôi không có!】 Trong hư không, một Tống Thư Hàng nào đó trong lòng tự minh oan cho mình: 【Tôi không có tàn nhẫn chế tạo người thành con rối...】 “Chỉ cần biết được thủ đoạn của ngươi, muốn tìm ra gốc rễ của ngươi, thì quá dễ dàng. 【Cười lạnh】” Tống Thư Hàng kim loại lỏng nói.

Một khắc sau, ngón tay cậu dùng sức đâm vào trán ‘con rối thô kệch’, đâm một lỗ trên trán nó.

“Chết đi!” Tống Thư Hàng kim loại lỏng chậm rãi thu lại ngón tay của mình, thổi một hơi.

Chương 2949

Bùm~~ Trong đầu con rối thô kệch phát ra một tiếng nổ, con rối thô kệch này mềm nhũn ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, tại gần trăm thế giới vị diện khác nhau trong chư thiên vạn giới, có tổng cộng gần một nghìn con rối đột nhiên ngã xuống đất, trong đầu phát ra tiếng nổ, mềm nhũn ngã xuống.

Trong đó có một bộ phận con rối, thậm chí người khác còn không biết nó là con rối!

Chúng đều có cuộc đời riêng của mình, có thân phận thành viên trong một số môn phái nhỏ của giới tu luyện.

Chúng giống như Xá Lam tiên sinh lúc trước dẫn theo hải đảm chiến sĩ xông vào gia tộc Sở Sở, muốn trộm 'kiếm phổ'.

Chúng tưởng rằng mình vẫn còn sống, tưởng rằng mình chỉ là một phần cơ thể được cải tạo, con rối hóa.

Chúng có những tính toán và suy nghĩ riêng... có mục tiêu và dã tâm riêng.

Nhưng thực tế, chúng đã sớm trở thành con rối trong tay của 'căn nguyên khôi lỗi sư' kia.

Hơn một nghìn con rối này, toàn bộ bị bạo đầu phá hủy.

Đồng thời, 'căn nguyên con rối' vẫn luôn ẩn mình sau màn, cũng bị nổ thành mảnh vụn trong tuyệt vọng.

Mà bên cạnh nó, có một động phủ, bên trong ẩn chứa rất nhiều linh kiện con rối, thông tin công pháp, đan dược, bảo vật... duy chỉ không có linh thạch.

Gần đây vị căn nguyên khôi lỗi này hành động rất kín đáo, sợ bị Bá Tống bắt được, cho nên 'linh thạch' tích trữ nhiều năm của nó chỉ có ra không có vào, đã tiêu hao sạch sẽ.

Tống Thư Hàng kim loại lỏng cuốn hết những thứ này lại.

Giết xong căn nguyên sau màn của con rối, Tống Bàn Cầu chỉ cảm thấy toàn thân khoan khoái.

Sau khi chơi trốn tìm với bản thể và tìm được bản thể, lại chém giết thêm một kẻ địch, cảm giác này khiến cảm giác thành tựu của nó được tăng cường gấp đôi!

Đúng vậy, sau khi Ước Sắt Phu lớn tiếng kêu 'cứu mạng', Tống Bàn Cầu đã tìm được cơ hội, ra mắt hoành tráng trước bản thể một bước!

Tống Bàn Cầu vẫn luôn suy nghĩ, có một 'phương thức ra mắt' nào tuyệt vời hơn, để nó có thể ra mắt một cách bất ngờ nhất đối với bản thể.

Từ hai ngày trước, nó đã luôn ở trong hệ mặt trời, dựa vào 'quái toán chi pháp + thủ đoạn bản năng' để khóa chặt thông tin vị trí của bản thể.

Khi Ước Sắt Phu phát ra tiếng kêu 'cứu mạng', nó liền biết cơ hội mình chờ đợi đã đến!

Vì thế, Tống Bàn Cầu quả quyết ra tay, cướp đi cơ hội ra vẻ của bản thể.

Đi đường của bản thể, để bản thể không còn đường đi; cướp màn ra vẻ của bản thể, để bản thể không còn gì để ra vẻ.

Cảm giác này, quả thực tuyệt vời không thể tả.

Bản năng mách bảo Tống Bàn Cầu, sau khi vất vả tìm được bản thể và có được cảm giác vui sướng, lại chém giết thêm một vài thứ, liền có thể khiến cảm giác vui sướng này tăng lên gấp bội.

Căn nguyên của con rối thô kệch này, vừa hay đâm đầu vào tay Tống Bàn Cầu, trở thành chỉ số vui sướng của Tống Bàn Cầu.

Sau khi giải quyết xong căn nguyên của ‘con rối thô kệch’ này, Tống Bàn Cầu còn không quên thu chiến lợi phẩm, dùng thủ đoạn không gian thu lại tất cả những thứ trong tay con rối này.

Dù sao thì bây giờ thế giới hạt nhân của bản thể có nhiều người làm công như vậy, bất kể thứ gì ném vào, cũng có thể chuyển hóa thành thứ hữu dụng.

Là một phân thân đủ tiêu chuẩn, Tống Bàn Cầu luôn suy nghĩ cho bản thể, tính toán chi li.

Hơn nữa, năm mới đã bước vào giai đoạn đếm ngược, nếu không ra mắt nữa, sẽ không kịp chúc mừng năm mới bản thể.

Làm xong tất cả, thân hình Tống Bàn Cầu nảy lên, hóa thành một quả cầu ‘kim loại lỏng’, nảy vài cái trên mặt đất, yên lặng chờ bản thể đến.

“Lão sư, sao người lại biến thành quả cầu rồi?” Ước Sắt Phu nhìn quả cầu Tống Bàn Cầu trên đất, nghi hoặc nói. 【Ước Sắt Phu, yên lặng.】 Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên bên tai Ước Sắt Phu.

Một lát sau, trong hư không có một cánh cửa không gian được đẩy ra, bản thể Tống Thư Hàng kéo theo Tô Thị A Thập Lục, trong lòng ôm Lý Âm Trúc và tiểu Lăng Tiêu, mang theo một thân đồ treo lủng lẳng, đi đến động phủ trong hang núi này.

“Sư phụ!” Ước Sắt Phu nhìn thấy thủ đoạn xuyên không gian này của Tống Thư Hàng, khâm phục đến năm vóc sát đất.

Ông biết tuổi mình đã lớn, muốn học được chân truyền của sư phụ gần như là không thể.

Cho nên, ông không đặt mục tiêu quá cao.

Yêu cầu của ông đối với bản thân rất thấp, chỉ cần học được một chút da lông, cũng đủ dùng cả đời.

Tuổi ông đã lớn, cho nên nếu tốc độ tu luyện có thể bằng một phần trăm của sư phụ... không đúng, nếu có thể bằng một phần nghìn, thậm chí một phần vạn của sư phụ, ông đã mãn nguyện rồi!

"Bản thể!" Tống Bàn Cầu nảy lên hai cái: "【Cười vui vẻ】." "Ngươi làm rất tốt." Tống Thư Hàng gật đầu khen ngợi.

Nói thật, cho dù là cậu tự mình ra mặt, cũng không chắc có thể làm được hoàn mỹ như Tống Bàn Cầu.

Trong tay Tống Thư Hàng có 'thủ đoạn nhân quả' và 《Nguyên Thần Liệt Giải Chân Kinh》 nghịch trảm căn nguyên do Bạch tiền bối truyền thụ, nếu cậu tự ra tay, cũng có thể chém giết căn nguyên của con rối thô kệch.

Nhưng chắc chắn không thể làm được gọn gàng, nhổ cỏ tận gốc, không cho đối phương cơ hội tro tàn lại cháy như Bàn Cầu đại lão.

Nhưng mà, màn dạo đầu ra mắt vất vả lắm mới dàn dựng được lại bị Tống Bàn Cầu cướp mất cơ hội ra mắt hoành tráng, tâm trạng Tống Thư Hàng bây giờ siêu phức tạp.

Tống Bàn Cầu liếc nhìn bản thể, thấy bộ dạng táo bón của bản thể, trong lòng nó mơ hồ hiện lên một loại cảm xúc 'vui vẻ'.

Làm như vậy, sẽ khiến nó vui vẻ... giá trị vui sướng chỉ đứng sau khoảnh khắc vượt qua muôn sông nghìn núi tìm thấy bản thể sau khi tách ra.

Loại vui sướng phụ thêm này, khiến Tống Bàn Cầu mê mẩn.

Sau khi tận hưởng niềm vui phụ thêm, ánh mắt Tống Bàn Cầu lại liếc đến thiếu nữ máy móc tiểu Lăng Tiêu trong tay Tống Thư Hàng.

Tiểu Lăng Tiêu cũng đang nhìn chằm chằm vào Tống Bàn Cầu.

Giữa hai người có muôn vàn mối liên hệ, cho nên dù là lần đầu tiên thực sự gặp mặt, vẫn mơ hồ có một sự cộng hưởng nào đó.

“Đây là tiểu Lăng Tiêu, con gái của tôi.” Tống Thư Hàng đáp.

“Con gái của chúng ta?

Chẳng trách, có một cảm giác thân thiết đặc biệt.” Tống Bàn Cầu nghe vậy, gật gật đầu.

Cảm giác như huyết mạch tương liên này, không sai được, là con gái của bản thể!

Tống Thư Hàng: “!!!” Con gái của chúng ta là cái quái gì?

Lời này dễ gây hiểu lầm lắm đó!

Tô Thị A Thập Lục trên cổ, ngay khoảnh khắc nghe thấy lời này, cánh tay cứng đờ, dùng sức ôm chặt cổ Tống Thư Hàng.

A Thập Lục và linh quỷ tiên tử khi nghe thấy lời này, đều cảm thấy một mối nguy cơ.

“Sư phụ ~ tôi chóng mặt quá ~” May mà Ước Sắt Phu đang bị treo lên phát ra tiếng kêu thảm thiết, kịp thời giải tỏa sự ngượng ngùng khó hiểu.

Tống Thư Hàng xoay người, nhẹ nhàng điểm một cái về phía Ước Sắt Phu.

Bảo đao ‘Bá Toái’ đã lâu không dùng phá không bay ra, nhẹ nhàng cắt đứt sợi dây của Ước Sắt Phu, rồi đỡ lấy ông.

“Ngự kiếm... không đúng, ngự đao phi hành?” Ước Sắt Phu được ‘độn quang’ của bảo đao Bá Toái đỡ lấy, mặt mày kích động.

Giống hệt như vẻ kích động của tân binh Tống Thư Hàng lúc ban đầu tiếp xúc với ‘ngự kiếm phi hành’.

Mỗi người đàn ông đều có một giấc mơ bay lượn, chinh phục bầu trời xanh là khát khao của mỗi nam nhi.

Ước Sắt Phu tuy đã bước vào giai đoạn trung niên, nhưng nội tâm của ông rất trẻ.

Ông có hứng thú với phi diêm tẩu bích trong tiểu thuyết võ hiệp, và càng có hứng thú hơn với loại ‘ngự kiếm phi hành’ trong truyền thuyết này.

Bảo đao Bá Toái đỡ ông, an toàn đưa ông trở lại mặt đất.

Sau khi đáp xuống đất, Ước Sắt Phu mê mẩn nhìn bảo đao Bá Toái, không nhịn được đưa tay sờ sờ thanh bảo đao này.

Đây là bảo đao của sư phụ, ông sờ được rồi!

Tống Thư Hàng: “......” Ước Sắt Phu cũng nhiễm phải ‘bệnh sờ mó của Tô Không Vân’ nhà Tô Thị Thiên Hà rồi sao?

Hay là, tìm cơ hội truyền thừa ‘bảo đao Bá Toái’ cho Ước Sắt Phu?

Bá Toái là một thanh đao tốt, đã đồng hành cùng Tống Thư Hàng qua phần lớn những năm tháng tu luyện.

Trải qua nhiều sự kiện, hiện nay bảo đao Bá Toái còn tốt hơn cả bảo đao ngũ phẩm.

Ước Sắt Phu tuy tu luyện là 《Thánh Quang Kiếm Pháp》, nhưng kiếm pháp đó hoàn toàn được cải biên từ khuôn mẫu ‘đao pháp’.

Ước Sắt Phu cầm bảo đao Bá Toái, cũng có thể hoàn toàn thi triển kiếm thuật.

Tống Thư Hàng đã tự mình trải nghiệm qua.

"Ước Sắt Phu, tại sao con rối này lại bắt ngươi?" Lúc này, cọng ngốc mao của Sở các chủ trên đầu Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Từ diễn biến câu chuyện vừa rồi mà xem, con rối căn bản không biết Ước Sắt Phu là đệ tử của Tống Thư Hàng, vậy tại sao nó lại bắt Ước Sắt Phu?

Trên người Ước Sắt Phu có thứ gì đáng để con rối ra tay?

"Nó hỏi tôi về 'đĩa đá chìa khóa'... nhưng tôi căn bản không nhận được chìa khóa nào cả." Ước Sắt Phu véo cằm suy tư nói.

"Gần đây, ngươi có ở nơi nào như di tích cổ, tìm được vật phẩm đặc biệt nào được chế tạo ra không?

Không nhất định phải có hình dạng chìa khóa." Cọng ngốc mao của Sở các chủ nhắc nhở.

Ước Sắt Phu nghe vậy, trầm tư suy nghĩ, lục lọi ký ức của mình. ...Đối diện.

Thấy bản thể đã đặt đệ tử xuống, Tống Bàn Cầu lưu luyến không rời dời ánh mắt khỏi con gái 'tiểu Lăng Tiêu'.

Vì cảm giác thân thiết, nó rất muốn ôm tiểu Lăng Tiêu, muốn đưa tay sờ sờ cô bé, muốn tiếp xúc với cô bé.

Nhưng mà, đây là lần đầu gặp mặt, quá nhiệt tình dễ dọa trẻ con.

Tống Bàn Cầu cưỡng ép nhịn xuống sự thôi thúc này.

Sau đó, thân cầu của nó nhổ ra một cái hộp: "Bản thể, năm mới vui vẻ ~ Đây là quà năm mới ta chuẩn bị cho ngươi!" Quà năm mới?

Chương 2950

Khoảnh khắc này, Tống Thư Hàng cảm động!

Tống Bàn Cầu quả thực là hình mẫu của giới phân thân!【Nếu nó không phải là tiểu hào phân thân của Bàn Cầu đại lão, mà thật sự là phân thân của mình thì tốt biết mấy?】Sau khi nhận lấy hộp quà năm mới, ngay cả tận sâu trong đáy lòng Tống Thư Hàng cũng không khỏi nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Tống Bàn Cầu thực sự quá tài năng!

Là kẻ địch, nó tuyệt đối là một trong những kẻ địch khiến người ta đau đầu nhất.

Nhưng là trợ thủ, nó lại là một trong những trợ thủ đắc lực nhất.

Hơn nữa, lại khác với trợ thủ phong cách như 'tiểu trợ thủ thế giới hạt nhân, long lạc nữ sĩ'.

Tiểu trợ thủ thế giới hạt nhân là trợ thủ kiểu quản lý, chủ về đối nội.

Còn Tống Bàn Cầu lại là loại trợ thủ phát triển sự nghiệp, chủ về đối ngoại.

Tiểu trợ thủ thế giới hạt nhân, long lạc nữ sĩ + Tống Bàn Cầu, có thể đảm bảo trong ngoài không lo.

Hai loại trợ thủ này, có một người đã có thể an thiên hạ, có cả hai thì càng tuyệt vời không thể tả.

"Bản thể, không mở ra xem sao?" Thấy bản thể nhận lấy món quà năm mới mà nó đã dày công chuẩn bị, tâm trạng Tống Bàn Cầu rất tốt.

Tống Thư Hàng xách chiếc hộp quà năm mới: "Có thể mở ra ngay không?” Mở quà ngay trước mặt người tặng, dù sao cũng có chút ngại ngùng.

“【Cười vui vẻ】Đây vốn dĩ là món quà ta đã dày công chuẩn bị cho bản thể, tại sao lại không thể mở?

Hơn nữa, ta mong chờ bản thể ngươi có thể mở nó ra, cho ngươi một bất ngờ.” Tống Bàn Cầu nảy nảy trên mặt đất nói.

Tống Thư Hàng đặt chiếc hộp xuống đất, kéo quai hộp: “Vậy tôi mở ra nhé?” “Năm mới vui vẻ, bản thể, chúc ngươi năm mới phát tài!” Tống Bàn Cầu nói.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, nhẹ nhàng mở hộp quà năm mới.

Để đề phòng bất trắc, cậu đã chuẩn bị sẵn năng lực không gian trong tay.

Một khi có điều gì không ổn, cậu có thể trực tiếp chuyển ‘chiếc hộp’ đến một vị trí nào đó trong thế giới hạt nhân.

Ở đó, có một trụ phong ấn vốn dùng để phong ấn 《Nho Điển》 của Nho gia thánh nhân đang sẵn sàng.

Một khi có bất trắc, trụ phong ấn có thể ngay lập tức phong ấn vật trong hộp một cách ổn thỏa.

Tống Bàn Cầu tuy đã mất trí nhớ, nhưng nó từng là Cửu U chúa tể.

Nhận thức của nó về ‘quà tặng’ có thể sẽ khác với người thường.

Món quà bất ngờ mà nó nói, không chừng sẽ là thứ rất nguy hiểm.

Điểm này, không thể không phòng.

Két~ Chiếc hộp mở ra, kết quả lại lộ ra một cây trụ phong ấn nhỏ.

“Ủa?” Tống Thư Hàng có chút bất ngờ.

Món quà lại tự mang theo trụ phong ấn?

Hơn nữa thủ pháp phong ấn này, chính là kỹ xảo phong ấn át chủ bài mà Tống Bàn Cầu từng dùng để ám toán Bạch tiền bối two, phiên bản cải tiến, đủ để phong ấn cả Cửu U chúa tể.

Món quà này là thứ mà ngay cả Tống Bàn Cầu cũng cảm thấy bị uy hiếp?

Mà trong trụ phong ấn nhỏ này, có một cái đầu lâu bị chặt xuống, cùng với một đoàn sương mù nguyên thể virus mang khí tức bạo ngược.

Ở trung tâm của đám sương mù này, có một hạt nhỏ trông như hạt sắt...

ánh mắt Tống Thư Hàng vừa tiếp xúc với hạt sắt nhỏ này, liền cảm thấy hai mắt có chút trướng đau.

Đồng thời, kim đan phì kình bất hủ trong bản mệnh đan điền của cậu bị kích thích, kim đan phì kình vốn đang nằm im như cá mặn đột nhiên lại có thôi thúc muốn vượt long môn.

“Mầm bệnh nguyên thể của Virus Hủy Diệt Hằng Tinh?” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, lên tiếng nói.

Đoàn sương mù khí tức bạo ngược này, trông còn thuần túy hơn cả ‘Virus Hủy Diệt Hằng Tinh’ mà cậu và Bạch tiền bối đã kích nổ trong mặt trời hư ảo của mộng giới.

Hơn nữa, nó còn gây ra cảm ứng cộng hưởng với thuộc tính bất hủ của kim đan phì kình.

Cho nên đây có khả năng chính là ‘mẫu thể Virus Hủy Diệt Hằng Tinh’ mang thuộc tính bất hủ thực sự mà trong lời nhắn hình ảnh của đạo nhân công đức bất hủ đã đề cập, là thứ mà ngay cả quyền hành của Thiên Đạo cũng không thể xóa bỏ!

Ngoài ra, từ mức độ đau nhói ở hai mắt của mình mà suy đoán – sự đau đớn khi nhìn thẳng vào hạt sắt nhỏ này, kém xa so với sự đau đớn khi nhìn vào bất hủ thể của 'bất hủ đạo nhân' trong mộng cảnh.

Mẫu thể virus hạt sắt nhỏ này dường như cùng đẳng cấp với 'bất hủ chi cốt' của Vân Tước Tử, hoặc là 'kim đan phì kình bất hủ' của cậu.

Nó sở hữu tính chất bất hủ, nhưng lại có sự khác biệt với 'bất hủ bất diệt thể' của Thiên Đạo, không có một số đặc tính của Thiên Đạo.

"Bản thể ngươi đoán không sai, đây chính là mẫu thể virus." Tống Bàn Cầu có chút 'sùng bái' nhìn bản thể.

Không hổ là bản thể của nó, nhìn chằm chằm vào hạt sắt nhỏ cốt lõi của 'mẫu thể Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' này lâu như vậy, mà không bị ảnh hưởng!

Phải biết rằng, đừng thấy hạt sắt nhỏ này nhỏ bé, nhưng trên đó mang theo thuộc tính bất hủ, tỏa ra thông tin bất hủ.

Tu sĩ bình thường nếu nhìn chăm chú, ý thức sẽ bị thôn phệ; trường sinh giả cũng sẽ không rời mắt được, chìm đắm trong đó.

Ngay cả bản thân Tống Bàn Cầu sau khi nhìn thêm hai cái, cũng bị ảnh hưởng, vội vàng tránh đi ánh mắt, không dám nhìn nhiều.

Nhưng bản thể nhìn chằm chằm vào hạt 'mẫu thể virus' này, lại không có dị thường gì, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Bản thể của ta chính là trâu bò~ "Không ngờ ngươi lại có thể tìm được mẫu thể của 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh', làm tốt lắm!" Tống Thư Hàng khen ngợi.

Món 'quà năm mới' này thực sự ngoài dự đoán.

"【Hì hì cười ~】" Tống Bàn Cầu lăn lộn trên mặt đất.

Sau khi nhận được lời khen của bản thể, trong lòng nó có một cảm giác 'bản thể thừa nhận ta rất mạnh'.

Giống như mình đã khiến bản thể tâm phục khẩu phục ở một phương diện nào đó, mùi vị này đặc biệt tuyệt vời!

Tống Thư Hàng xoay trụ phong ấn lại, lại hỏi: "Cái đầu lâu này lại là ai?" Trong trụ phong ấn, ngoài 'mẫu thể Virus Hủy Diệt Hằng Tinh bất hủ', còn có một cái đầu lâu.

Cái đầu lâu này trông như một bộ xương khô màu đỏ da bọc xương, trên đầu mọc sừng ác quỷ trong thần thoại phương Tây, một khuôn mặt phản diện tiêu chuẩn.

Nếu nhìn kỹ, trên mặt bộ xương khô màu đỏ này hẳn là có vẽ sơn dầu gì đó, nhưng đã bị Tống Bàn Cầu lau đi – có thể là bị lau đi trong quá trình chiến đấu.

"Tên này, chính là kẻ đã thả 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh',【Cười】, ta phát hiện hắn lén lút ở trong hệ mặt trời của hiện thế, định thả 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh' vào trong mặt trời, phá hoại việc đón năm mới của bản thể.

Vì thế, ta đã lén lút theo dõi hắn, bố trí phong ấn đại trận, âm thầm bắt giữ hắn.

Vốn định giữ lại toàn thây cho hắn, nhưng sức chiến đấu của hắn không yếu, ta đành phải đánh nát thân thể hắn, phong ấn đầu lâu của hắn mang về." Tống Bàn Cầu trả lời.

Tống Thư Hàng: "!!!" Tên này vậy mà lại muốn thả virus vào mặt trời?

Nếu không phải Tống Bàn Cầu kịp thời phát hiện, có lẽ cả hệ mặt trời đã toi đời rồi.

"Tuy chỉ mang về được cái đầu lâu, nhưng ta nghĩ bản thể ngươi nhất định có cách đọc được đủ thông tin từ trong não hắn.” Tống Bàn Cầu nói.

Tống Thư Hàng trong tay đúng là có ‘pháp thuật đọc ký ức ổ CDEF’ do Bạch tiền bối thân truyền, nhưng không biết có thể dùng trên cái đầu lâu này không?

Thủ pháp cưỡng chế đọc ký ức là một loại thủ đoạn kẻ mạnh áp chế kẻ yếu... thường chỉ có thể sử dụng trên đối thủ có cảnh giới thấp hơn mình.

Hơn nữa, cái đầu lâu này trông như đã bị Tống Bàn Cầu đánh chết rồi, không biết pháp thuật đọc ký ức mà Bạch tiền bối truyền thụ, có thể dùng trên thi thể không?

Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy tư, cái đầu lâu ác quỷ trong trụ phong ấn đột nhiên mở mắt.

Trong con ngươi của nó lóe lên ánh sáng đỏ chói mắt.

“Ngươi chính là bản thể của nó?

Không sai rồi, ngươi chính là hậu thủ Thiên Đạo tương ứng của nó, trên người ngươi có khí tức cùng nguồn gốc với nó!

Không ngờ rằng, đại Thiên Đạo này vậy mà còn có hậu thủ để lại.” Cái đầu lâu ác quỷ dùng ngôn ngữ viễn cổ phát ra tiếng nói.

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn thiếu nữ máy móc tiểu Lăng Tiêu trong tay mình: “......” Trình độ ngôn ngữ viễn cổ hiện tại của Tống Thư Hàng là ‘biết sơ sơ’, trừ phi cậu vận chuyển đạo pháp tắc liên quan đến ‘ngôn ngữ, văn tự’, nếu không trong hầu hết các tình huống, cậu nghe ngôn ngữ viễn cổ đều rất vất vả.

Cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ nói một câu rất dài, nhưng Tống Thư Hàng có thể nghe hiểu và phản ứng ngay lập tức chỉ có vài từ khóa như ‘bản thể, hậu thủ, Thiên Đạo’.

Những từ còn lại, cậu phải suy nghĩ trong đầu một lượt, rồi mới từ từ nghiền ngẫm ý nghĩa tổng thể của câu nói đó.

Nhưng mà, khi trong đầu phản ứng với từ ‘hậu thủ Thiên Đạo’, cậu tự nhiên theo bản năng nhìn về phía tiểu Lăng Tiêu.

Thiếu nữ máy móc lắc lắc đầu, cô bé không quen biết cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ này.

“Vậy mà còn sống?” Tống Bàn Cầu nhảy tới, nhìn cái đầu lâu trong trụ phong ấn, và sẵn sàng tăng cường phong ấn bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng và Tống Bàn Cầu tâm ý tương thông, đặt ‘trụ phong ấn’ xuống đất.

Nếu có bất trắc, có thể để Tống Bàn Cầu tăng cường phong ấn ngay lập tức.

“Đã không còn là Thiên Đạo, ngươi tại sao lại ngăn cản chúng ta?

Ngươi đã từng chứng đạo bất hủ, nên biết rằng muốn để bản thân thăng hoa, để bản thân tiến thêm một bước siêu thoát, thì bắt buộc phải giải khai xiềng xích của trời đất.

Chúng ta nên hợp tác, chứ không phải như bây giờ, sống dở chết dở.” Cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ tiếp tục dùng ngôn ngữ viễn cổ nói.

Tống Thư Hàng: “......” Trong cuộc đối thoại lần này, có rất nhiều từ ngữ chuyên ngành đặc biệt, Tống Thư Hàng phần lớn đều không nghe hiểu.

Nhưng cậu lại không thể để Bàn Cầu đại lão phiên dịch cho mình.

Điều này sẽ khiến Bàn Cầu đại lão sinh lòng nghi ngờ, hoài nghi về thân phận ‘bản thể’ của cậu.

Hiện tại, Tống Thư Hàng không muốn vào dịp năm mới, để mối quan hệ giữa mình và Bàn Cầu đại lão xảy ra thêm chuyện gì.

Cho nên cậu chỉ có thể âm thầm vận chuyển quy tắc liên quan đến ‘văn tự, ngôn ngữ’ trong cơ thể.

Sau khi khởi động pháp tắc, ít nhất về phương diện ‘nghe’, cậu không còn vấn đề gì nữa.

Nhưng câu nói bằng ngôn ngữ viễn cổ trước khi khởi động quy tắc quá phức tạp, cậu không nghe hiểu, chỉ đành bỏ qua.

Tống Thư Hàng nghiêm mặt, không biểu cảm nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu màu đỏ, không cho đối phương có cơ hội thi triển 《Độc Kiểm Thuật》.

Cái đầu lâu màu đỏ thấy Tống Thư Hàng không trả lời, cũng chỉ có thể nhìn chằm chằm lại Tống Thư Hàng.

Một lát sau, nó đột nhiên cảm ứng được một loại ‘ấn ký’ gì đó.

“Ngươi còn giết cả ‘Hư Nhật Hộ Thủ Giả’ của chúng ta?” Cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng nói.

Rõ ràng, người đã giết ‘Hư Nhật’, trên người sẽ để lại một loại ấn ký nào đó, sẽ bị cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ cảm ứng được.

Chương 2951

Tống Thư Hàng vẫn không biểu cảm.

Hư Nhật cậu không chỉ giết, mà còn giết hai con.

Một con ở mộng giới.

Sau đó còn có một con tiểu Hư Nhật, lẻn vào tiểu hắc ốc của Thiên Đạo, bàng quan Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối xử lý 'Virus Hủy Diệt Hằng Tinh'.

Kết quả bị Tống Thư Hàng phát hiện, một phát 'Khắc Kim Nhất Kích' bắn chết nó.

Thấy Tống Thư Hàng vẫn không biểu cảm, không lên tiếng trả lời, cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ lạnh lùng nói: "Không trả lời sao?

Xem ra, chúng ta không có cơ hội hợp tác.

Vậy thì đừng trách chúng ta không khách khí... giết 'Hư Nhật Hộ Thủ Giả' và 'Hằng Tinh Tận Thế Giả', cho dù ngươi là hậu thủ của Thiên Đạo, chúng ta cũng không sợ ngươi.

Chờ đấy, món nợ này, cuối cùng sẽ phải thanh toán!" Tống Thư Hàng: "......" Tôi không phải không muốn trả lời, có giỏi thì nói chuyện với tôi bằng tiếng phổ thông đi!

Một ngày nào đó trong tương lai, nếu tôi thực sự có cơ hội chứng đạo 'Bất Hủ Thiên Đạo', tôi nhất định sẽ quảng bá tiếng phổ thông đến chư thiên vạn giới, để cả chư thiên vạn giới đều học tiếng phổ thông.

Hơn nữa Tống Thư Hàng còn nghi ngờ cái đầu lâu màu đỏ có phải có quan hệ họ hàng gì với 'hải đảm chiến sĩ' không?

Hoặc là... cũng từng trải qua chín mươi năm giáo dục bắt buộc của hải đảm chiến sĩ?

Lời thoại cũng sến súa như vậy!

Ngoài ra... ‘Hư Nhật Hộ Thủ Giả’ chắc chắn chỉ mặt trời hư ảo, vậy ‘Hằng Tinh Tận Thế Giả’ chẳng lẽ chỉ bản thân cái đầu lâu màu đỏ này?

Nó cũng giống như Hư Nhật, có một số lượng lớn trong chư thiên vạn giới? 【Thư Hàng, tôi và Vũ Nhu Tử về rồi đây ~ Tôi đã dời cả ‘Dao Trì’ về rồi, cậu đang ở đâu?】 Lúc này, tin nhắn thoại của Bạch tiền bối, từ chức năng ‘Tu Chân Liêu Thiên’ gửi đến.

Tống Thư Hàng nhìn thời gian, Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đi về chỉ mất 9 phút, quả nhiên là trong vòng mười phút. 【Tôi về ngay đây, Bạch tiền bối đợi một lát.

Hơn nữa chỗ tôi có một thứ, có lẽ cần Bạch tiền bối giúp đỡ, đọc ký ức một chút.】 Tống Thư Hàng trả lời.

Dựa vào cậu để đọc ký ức của cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ, có lẽ không dễ dàng lắm.

Nhưng nếu là Bạch tiền bối, nói không chừng ngay cả ký ức lúc nhỏ của cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ cũng có thể đào ra. 【Đợi cậu.】 Bạch tiền bối trả lời.

“Đi, chúng ta về nhà ở Văn Châu trước.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Cậu nhìn Bàn Cầu đại lão, cuối cùng quyết định cũng đưa nó về nhà.

Dù sao thì ‘yến tiệc năm mới’ năm nay cũng được tổ chức trong thế giới hạt nhân.

Thế giới hạt nhân và thế giới tà liên của Bạch tiền bối two được kết nối với nhau, cho dù giữa đường Bàn Cầu đại lão đột nhiên khôi phục trí nhớ, Bạch tiền bối two cũng ở ngay bên cạnh, có thể trèo tường sang giúp đỡ bất cứ lúc nào.

“Để ta mở cửa.” Bàn Cầu đại lão nhảy cao lên, đâm vào hư không một cái, mở ra cánh cửa không gian.

Bảo đao Bá Toái xách theo Ước Sắt Phu vẫn còn đang trầm tư, đưa ông vào trong cửa không gian.

Lý Âm Trúc dụi mắt, ôm tiểu Lăng Tiêu, theo sau đao Bá Toái.

Tống Thư Hàng cúi người, đưa tay ấn lên trụ phong ấn, nhấc nó lên.

Ngay lúc cậu nhấc trụ phong ấn lên, cái đầu lâu ác quỷ màu đỏ bên trong trụ cắn răng, nó gầm lên một tiếng, tự bạo.

Đây là thà chết không chịu khuất phục.

Cả cái đầu lâu nổ tung thành một đám sương máu, va chạm vào trụ phong ấn.

“Sớm đã đề phòng chiêu này của ngươi!” Trong thân cầu của Tống Bàn Cầu vươn ra một cánh tay, ấn lên trụ phong ấn, tăng cường phong ấn.

Vụ nổ của cái đầu lâu màu đỏ không thể phá vỡ ‘trụ phong ấn’.

Ngược lại là ‘sương mù virus’ trong trụ phong ấn bị sương máu của vụ nổ triệt tiêu.

Sương mù bạo ngược của virus biến mất, trong trụ phong ấn chỉ còn lại hạt nhân mẫu thể virus giống như hạt sắt.

“Ủa?” Tống Thư Hàng giơ trụ phong ấn lên, quan sát kỹ lưỡng.

Vụ nổ của cái đầu lâu màu đỏ này, dường như có thể giải trừ

‘Virus Hủy Diệt Hằng Tinh’ ở một mức độ nào đó?

Vạn vật tương sinh tương khắc, chủ thể ‘đầu lâu màu đỏ’ phụ trách gieo trồng sương mù virus, dường như sở hữu năng lực giải độc?

“Điểm này phải ghi nhớ... nói không chừng có thể hữu dụng.

Nếu có thể, chúng ta phải nghĩ cách bắt thêm mấy cái đầu lâu màu đỏ này về, nghiên cứu phản ứng hóa học giữa chúng và virus.” Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

“Cứ giao cho ta! 【Cười đắc ý】” Tống Bàn Cầu nói.

“Nếu có thể, thật muốn phát hành một ‘hoạt động năm mới chư thiên vạn giới’ trên client ‘Tu Chân Liêu Thiên’.

Vận động tất cả các đại lão rảnh rỗi đi tìm bắt loại ‘đầu lâu màu đỏ’ này...

Tiếc là, thiếu phần thưởng có thể khiến các đại lão động lòng.” Tống Thư Hàng suy tư nói.

Cọng ngốc mao của Sở các chủ: “......” Người ta trông thế nào cũng giống BOSS có máu mặt, ngươi lại muốn biến nó thành hạng mục hoạt động năm mới?

“Thôi bỏ đi, đến lúc đó rồi nói.” Tống Thư Hàng đặt trụ phong ấn trở lại vào hộp.

Sau đó cậu vẩy vẩy bàn tay, uy lực của vụ nổ đầu lâu màu đỏ vẫn khá mạnh, vậy mà lại làm lòng bàn tay cậu tê rần, còn hơi đỏ lên một chút.

Sau khi niêm phong 'khối sắt nhỏ bất hủ' và cất lại vào hộp, Tống Thư Hàng vẫy tay với đại lão Bàn Cầu, ra hiệu cho nó thu nhỏ lại và đậu lên vai bên kia của mình.

Nhận được tín hiệu từ bản thể, Tống Bàn Cầu nhảy mạnh lên, thân hình nó tan chảy giữa không trung, trải rộng ra.

Khi đáp xuống người Tống Thư Hàng, nó đã biến thành một chiếc áo khoác kiểu dáng suông được làm từ 'kim loại lỏng'.

Tống Thư Hàng ngẩn người, khẽ cử động chiếc áo khoác Tống Bàn Cầu trên người. ...Đơn giản là ngầu phát nổ!

Thân áo suôn chảy như thể được thêm hiệu ứng đặc biệt, thiết kế tôn lên vóc dáng thon dài, cùng với ống tay áo bằng kim loại lỏng có thể vung ra bất cứ lúc nào, phối hợp được với pháp thuật "Tụ Lý Càn Khôn".

Cộng thêm cường độ cấp 'phân thân Cửu U Chúa Tể' của chiếc áo khoác này, nó quả thực là 'pháp bào' mà Tống Thư Hàng hằng mơ ước. 【Nếu Tống Bàn Cầu thật sự là phân thân của mình thì tốt biết mấy?】 Ý nghĩ này lại trỗi dậy trong lòng Bá Tống.

Rung rung rung ~ Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ vốn đang đậu trên vai Tống Thư Hàng, giờ lại thành đậu trên 'áo khoác Tống Bàn Cầu', cơ thể cô bất giác rung lên đều đặn với tần suất 25Hz.

Sau khi rung một lúc, cuối cùng cô không chịu nổi nữa, bèn bay lên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, đáp xuống sau sợi tóc ngốc của Sở các chủ. "Phù ~ Ở đây tốt hơn nhiều." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ: "..." Vốn dĩ sau khi mặc 'áo khoác Tống Bàn Cầu', giá trị quyến rũ của Tống Thư Hàng +10, nhưng vì cái móng vuốt trên đầu, giá trị quyến rũ lập tức -11.

Thêm cả chiếc áo choàng 'linh quỷ tiên tử bản Tô Thị A Thập Lục' đang bay phấp phới trên cổ Tống Thư Hàng, phong cách của cậu trở nên méo mó.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng không bận tâm đến chuyện nhỏ nhặt

này.

Cậu xách 'hộp quà năm mới của Bàn Cầu' lên, một bước tiến vào cổng không gian.

Tại nhà cũ của Thư Hàng ở thành phố Văn Châu.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đang đứng đối diện cổng không gian đợi Tống Thư Hàng.

Vũ Nhu Tử đang vui vẻ trêu đùa Tiểu Lăng Tiêu.

Còn Lý Âm Trúc sau khi thu nhỏ lại thì đang bám trên vai Bạch tiền bối ngủ gật.

Ước Sắt Phu sau khi trải qua 'dịch chuyển cổng không gian' vẫn chưa hoàn hồn.

Thực lực của anh ta khá yếu, đi qua cổng không gian có chút chóng mặt buồn nôn. "Ủa?

Tống tiền bối hôm nay hơi bị đẹp trai nha ~" Vũ Nhu Tử thấy Tống Thư Hàng liền vui vẻ đến gần, đưa cho cậu một chiếc hộp nhỏ màu đỏ: "Năm mới vui vẻ, Tống tiền bối!" Đồng thời, ánh mắt cô dán chặt vào 'áo khoác Bàn Cầu' trên người Tống Thư Hàng, tò mò săm soi. "Cho tôi sao?" Tống Thư Hàng ngẩn người, hỏi.

Vũ Nhu Tử từ lúc bắt đầu đã gọi cậu là 'Tống tiền bối', gọi riết rồi bây giờ Tống Thư Hàng đã thật sự trở thành một tồn tại cấp bậc đại tiền bối của Vũ Nhu Tử.

Vì vậy, Tống Thư Hàng chưa bao giờ nghĩ rằng năm nay mình sẽ nhận được quà năm mới từ Vũ Nhu Tử! "Vâng ~ Trên đường cùng Bạch tiền bối mang 'Dao Trì' về, chúng em lại tiện đường đào được một rương báu, mở ra được mấy món trang bị, trong đó có một món rất hợp với Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử chắp hai tay sau lưng, cười hì hì nói: "Tống tiền bối mở ra xem đi." Linh Quỷ tiên tử điều khiển Tô

Thị A Thập Lục, tò mò ghé đầu qua.

Tống Thư Hàng nhận lấy chiếc hộp, mở nó ra.

Trong chiếc hộp nhỏ là một 'tiên quan buộc tóc' bằng ngọc, phẩm cấp cũng bình thường, khoảng tứ phẩm.

Nhưng thứ này vốn dĩ dùng để trang trí, không phải pháp khí chiến đấu. "Tống tiền bối bây giờ thỉnh thoảng sẽ giữ trạng thái tóc dài, nên em nghĩ chiếc ngọc quan này sẽ hợp với Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử nói. "Cảm ơn món quà của Vũ Nhu Tử, năm mới vui vẻ." Tống Thư Hàng vui vẻ nhận món quà này, đây mới đúng nghĩa là một 'món quà năm mới' tương đối bình thường.

Tống Thư Hàng không nhịn được chụp ảnh hộp quà Vũ Nhu Tử gửi, đăng lên Vòng Bạn Bè, rồi tag từng vị tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, lời ám chỉ của cậu đã vô cùng lộ liễu: Nhìn đi!

Ngay cả Vũ Nhu Tử cũng gửi hồng bao năm mới cho tôi, các vị tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần, các người mau nhìn đi!

Sau khi đăng Vòng Bạn Bè, Tống Thư Hàng cất ngọc quan đi, nhìn Vũ Nhu Tử đang cười ngọt ngào, mình có nên chuẩn bị quà đáp lễ không nhỉ?

Vũ Nhu Tử không giống các tiền bối khác trong nhóm... cô không phải tiền bối.

Lát nữa đón năm mới, cậu và Hoàng Sơn tiền bối đã chuẩn bị quà tập thể cho các thành viên trong nhóm là 'vật chất giúp khí linh thăng cấp'.

Nhưng đó là hồng bao tập thể, ý nghĩa khác nhau.

Chương 2952

"Ấn ký Tán Tài Vương Tọa ~" Lúc này, linh quỷ tiên tử bản Tô Thị A Thập Lục thì thầm bên tai Tống Thư Hàng, nhắc nhở. "Hả?

A!

Lỗ rồi lỗ rồi!

Bạch tiền bối, chúng ta lỗ ít nhất một trăm triệu!" Tống Thư Hàng đột nhiên nói.

Vũ Nhu Tử: "???" Bạch tiền bối: "???" "Nghi thức cá cược Tán Tài Vương Tọa đó, chúng ta làm sai thứ tự rồi!" Tống Thư Hàng tiếc nuối nói: "Lúc đó sau khi dựa vào 'Trảm Tam Thi' để tấn thăng Kiếp Tiên, tôi không nên lập tức vào trong xung kích thiên kiếp, mà nên tìm Tam Nhãn thiếu niên tiền bối làm một ván ngay lập tức!" Cảnh giới Kiếp Tiên là lần cá cược cuối cùng của cậu và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Sau khi thắng một mớ tài sản, cậu có thể nhân cơ hội chuyển 'ấn ký Tán Tài Vương Tọa' cho Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối lại đi cá cược với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối một ván...

Sau khi Bạch tiền bối cược xong, lại độ kiếp tấn thăng Kiếp Tiên... lại là một ván cược nữa. "Cứ thao tác như vậy, một combo ba lần liên tiếp, là có thể moi sạch Tam Nhãn thiếu niên tiền bối rồi." Tống Thư Hàng giải thích. "Nghe có vẻ rất thú vị." Bạch tiền bối nói. "Em cũng thấy thú vị." Vũ Nhu Tử gật đầu. 【Ngươi là ma quỷ sao?】 Thân là Cửu U Chúa Tể, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, thông qua 'ấn ký Tán Tài Vương Tọa' đọc được lời của Tống Thư Hàng, cảm thấy mình như một Cửu U Chúa Tể giả.

Nhưng lại mừng vì mình 'kế nghiệp có người'.

Tống Thư Hàng cũng là nửa 'Cửu U Chúa Tể', hiện tại hắn đang làm rất tận tâm tận chức. "Tiếc là, bây giờ Bạch tiền bối đã tấn thăng Kiếp Tiên..." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối ôm Lý Âm Trúc, nói: "Không sao ~ Đối với ta, quá trình của nghi thức cá cược thú vị hơn.

Sau này nếu có thời gian, ta sẽ cùng ngươi đi gặp vị đó, hoàn thành ván cược cuối cùng của ngươi và hắn." "Tuyệt, mà tôi cũng đang có thứ muốn có, hy vọng có thể lấy được từ tay Tam Nhãn thiếu niên tiền bối." Một ý tưởng nảy ra trong đầu Tống Thư Hàng.

Phần thưởng cho 【Hoạt động năm mới của client Tu Liêu: Bắt 'đầu lâu ác ma màu đỏ' hoặc 'hư nhật thủ hộ giả'】!

Cậu cần những bảo vật có thể thu hút sự hứng thú của Trường Sinh Giả, của Kiếp Tiên đã bước ra khỏi hình thái ban đầu của đạo trường sinh, và cần một số lượng nhất định.

Chỗ Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, không chừng sẽ có loại bảo vật này.

Nếu kế hoạch thành công, cậu có thể nhân danh 'hoạt động năm mới' để hoàn thành giao ước 'tán tài' với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Một công đôi việc!

Mà sau khi thắng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, cậu có thể chuyển ấn ký 'Tán Tài Vương Tọa' cho tuyển thủ tiếp theo.

Vừa nói, Tống Thư Hàng vừa nhìn về phía Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử cũng là một tuyển thủ có vận may cực tốt, từ giải đấu 'máy kéo bùa hộ mệnh' lần trước là có thể thấy, một mình cô gặp phải 'gia tốc' và 'bẫy trở về điểm xuất phát', vượt xa các thành viên khác.

Nếu Tán Tài Vương Tọa do cô kế thừa, chắc chắn cũng có thể moi được nhiều thứ tốt hơn từ Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Hơn nữa, Vũ Nhu Tử thăng cấp cũng rất nhanh, hoàn toàn không thua kém Tô Thị A Thập Lục có Bạch Long tỷ tỷ và Tô Thị Bình Tế tiên tử phụ trợ tu luyện.

Thăng cấp nhanh, nghĩa là chu kỳ tìm 'Tam Nhãn thiếu niên tiền bối' tiến hành nghi thức cá cược ngắn, lợi nhuận cao.

Hơn nữa, khác với kẻ nghèo rớt mồng tơi như Tống Thư Hàng, Vũ Nhu Tử là người thừa kế duy nhất của 'Linh Điệp Đảo', cô ngay từ đầu đã có thể đưa ra đủ 'bảo vật đối cược' để bắt đầu với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Là một lựa chọn tốt. "Vũ Nhu Tử, đợi sau tiệc năm mới, tôi cũng sẽ tặng cậu một món quà năm mới." Tống Thư Hàng đưa tay ra để lộ 'ấn ký Tán Tài Vương Tọa', nói: "Sau bữa tiệc, tôi sẽ cùng Bạch tiền bối tìm Tam Nhãn tiền bối kết thúc ván cược cuối cùng.

Xong việc, tôi sẽ giao ấn ký này cho cậu!" "Cảm ơn Tống tiền bối!" Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Sau khi nhận quà của Vũ Nhu Tử, Tống Thư Hàng lại quay sang nhìn Bạch tiền bối, cuối cùng, đã đến tiết mục quan trọng nhất của cậu trong dịp năm mới này!

Cậu mong chờ nhìn Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối vẻ mặt nghi hoặc: "???" Tống Thư Hàng: "!!!" Chẳng lẽ, Bạch tiền bối quên chuẩn bị quà năm mới cho mình sao?

Sau khi lương tâm của nhóm, Hoàng Sơn tiền bối, tặng cậu một xấp tiền mặt, Bạch tiền bối đã là niềm an ủi cuối cùng của Tống Thư Hàng trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'. "Ồ, ừ, đúng rồi." Bạch tiền bối ôm chặt Tiểu Âm Trúc, từ trong túi lấy ra một phong bao lì xì mỏng dính, đưa cho Tống Thư Hàng: "Năm mới vui vẻ, Thư Hàng."

Một phong bao lì xì bằng giấy, mỏng dính.

Nhưng, đã là quà năm mới Bạch tiền bối tặng, chắc chắn là hàng khủng.

Tống Thư Hàng tin rằng, dù chỉ là một phong bao lì xì mỏng, chắc chắn cũng phi phàm. "Tôi có thể mở ra xem không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Ừm." Bạch tiền bối gật đầu.

Tống Thư Hàng cẩn thận rạch mép phong bao, đây là kinh nghiệm!

Khi xé lì xì không được kích động, tốt nhất là rạch mép, không nên thô bạo xé thẳng, nếu không có thể sẽ xé rách cả tiền bên trong.

Sau khi rạch mép, Tống Thư Hàng rút thứ bên trong bao lì xì ra. 【Hồng bao năm mới cho Thư Hàng: 10 vạn viên linh thạch cửu phẩm.】【Số lượng linh thạch được khấu trừ vào khoản nợ.】【Ký tên: A Bạch】【Ngày: 24 tháng 1 năm 2020】Một tờ giấy do chính tay Bạch tiền bối viết, chữ viết đẹp như người.

Quan trọng hơn là, tờ giấy này, nó rất có giá trị!

Tống Thư Hàng cảm động đến rơi nước mắt.

Bạch tiền bối ra tay quả là hào phóng, chỉ một dịp năm mới nho nhỏ, vừa ra tay đã là mười vạn linh thạch cửu phẩm!

Đây là bao lì xì giá trị nhất mà cậu nhận được trong dịp năm mới này. "Vui không?" Bạch tiền bối hỏi. "Vui!" Tống Thư Hàng cảm động nói, không dám không cảm động, tờ giấy này cậu phải cẩn thận cất vào nơi sâu nhất trong thế giới Hạch Tâm, làm vật gia truyền.

Tuyệt đối không để nó bị tổn hại dù chỉ một chút, đây là mười vạn linh thạch cửu phẩm đấy! "Vui là được rồi." Bạch tiền bối hài lòng gật đầu.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ liếc nhìn dòng chữ trên tờ giấy, bản thể của cô trong thế giới Hạch Tâm suýt nữa cười đến sặc nước, món quà năm mới này của Bạch đạo hữu quá bất ngờ. "Mười vạn linh thạch cửu phẩm?

Nợ nhiều vậy sao?" Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ kinh ngạc nói.

Hơn nữa mười vạn linh thạch cửu phẩm dường như chỉ là một phần trong khoản nợ của Bá Tống với Bạch tiên trưởng?

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Thư Hàng nợ nhiều lắm, ta cũng không nhớ rõ nó rốt cuộc nợ bao nhiêu nữa." Tống Thư Hàng âm thầm dùng hai mươi phát 《Dưỡng Đao Thuật》 lên Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ngăn chặn hành vi đâm chọc sắp tới của nó. "Đi, chúng ta đi gặp Biệt Tuyết tiên tử, ta sẽ giao con Niên Thú bắt được cho cô ấy." Bạch tiền bối ôm Tiểu Âm Trúc, đi về phía thế giới Hạch Tâm.

Đi được hai bước, Bạch tiền bối đột nhiên nheo mắt quay đầu lại, nói với Tống Thư Hàng: "Có muốn vui hơn một chút không?" "Muốn." Tống Thư Hàng thành thật nói. "Vậy, hai thứ này, tặng ngươi." Bạch tiền bối đưa tay ra, trong lòng bàn tay là hai tiên cảnh nhỏ được bao bọc bởi 'quả cầu nhỏ'.

Đây là thủ đoạn pháp thuật tương tự "Chưởng Trung Phật Quốc".

Hai tiên cảnh nhỏ, cái lớn hơn là 'tiên cảnh Dao Trì' mà Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử mang về.

Cái còn lại là một mảnh vỡ nhỏ, chỉ có một 'tiểu cung điện chứa đồ', kèm theo một hồ nước tiên cảnh.

Tương tự mang khí tức của Thiên Đình viễn cổ, là mảnh vỡ Thiên Đình.

Đây là món quà thứ hai Bạch tiền bối chuẩn bị cho Tống Thư Hàng. "Trên đường mang 'tiên cảnh Dao Trì' về, ta và Vũ Nhu Tử phát hiện ra mảnh vỡ Thiên Đình nhỏ này...

Ừm, rương báu mà Vũ Nhu Tử mở lúc trước, chính là đặt cạnh mảnh vỡ Thiên Đình này." Bạch tiền bối nói.

Vũ Nhu Tử ở bên cạnh bổ sung: "Mảnh vỡ Thiên Đình này, vốn có mấy con rối khoảng tứ phẩm bảo vệ, cũng được giấu rất kỹ.

Em và Bạch tiền bối thấy nó là vật có chủ, cũng không định cướp đoạt.

Nhưng mà, khi chúng em chuẩn bị rời đi, đám con rối đó đột nhiên nổ tung chết hết, đầu nổ tung hết, rất kích thích...

Mảnh vỡ Thiên Đình liền trở thành vật vô chủ, em và Bạch tiền bối liền mang nó về." "Con rối?

Nổ tung chết?" Tống Thư Hàng ngẩn người.

Hơn nữa, tính toán lại thời điểm Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử 'trở về', kết hợp với kinh nghiệm của cậu.

Có phải hơi trùng hợp không? "Trùng hợp vậy sao?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ lên tiếng. "Chúng ta và Tống Thư Hàng, lúc trước, khi cứu Ước Sắt Phu, vừa hay diệt được một tên khôi lỗi sư từng gây sự với Tống Thư Hàng, tên đó ẩn nấp rất kỹ, hơn nữa vận may chắc cũng không tồi, từng kế thừa truyền thừa của một khôi lỗi sư nào đó, bố trí phân thân khôi lỗi ở mấy nơi trong chư thiên vạn giới.

Sau đó, phân thân cầu của Tống Thư Hàng ra tay, chặt đứt căn nguyên của tên khôi lỗi sư đó, làm cho tất cả phân thân khôi lỗi của hắn ở chư thiên vạn giới đều nổ tung." Thạch Bi đạo hữu bổ sung.

Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt: "Nói cách khác, có thể là cùng một loại?" Cô không khỏi nhìn về phía Bạch tiền bối, linh vật biết đi quả nhiên danh bất hư truyền, vận may của Bạch tiền bối quả thực là không thể cản được. "Nhưng mà, mảnh vỡ nhỏ này không mở được, bị phong tỏa." Bạch tiền bối chọn ra 'mảnh vỡ nhỏ' đó, đưa cho Tống Thư Hàng nói: "Muốn mở nó, cần có chìa khóa phù hợp.

Nếu không, cưỡng ép mở ra sẽ kích hoạt 'cơ chế phòng ngự', cả mảnh vỡ nhỏ sẽ nổ tung, cùng với bảo vật bên trong hóa thành tro bụi." Nhìn kỹ, có thể thấy trên mảnh vỡ Thiên Đình được thu nhỏ bằng pháp thuật 'Chưởng Trung Phật Quốc' này, có một dấu ấn hình tròn... cần điền vào một cái đĩa tròn giải ấn nào đó.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm nhận được khí tức của Thiên Đế từ trong cung điện này, tòa cung điện này, chẳng lẽ có liên quan đến Đát Đát Tử, là một phần của Thiên Đế cung của hắn? "Chìa khóa?" Sợi tóc ngốc của Sở các chủ lập tức quay đầu, đầu sợi tóc chỉ về phía Ước Sắt Phu.

Nếu cô nhớ không lầm, con rối thô kệch trước đó bắt Ước Sắt Phu, chính là để tra hỏi anh ta về một 'chìa khóa đá hình đĩa'.

Tống Thư Hàng cũng nhìn về phía đệ tử dự bị của mình.

Dưới sự dẫn dắt của vận may của Bạch tiền bối, tất cả các điều kiện tiên quyết, đều tự động tập hợp lại! "Ước Sắt Phu, cậu qua đây xem một chút." Tống Thư Hàng vẫy tay với Ước Sắt Phu.

Ước Sắt Phu nghe vậy, chạy lon ton qua. "Cậu nhìn cái lỗ nhỏ trước cửa cung điện này, tròn tròn, có ấn tượng gì không?

Trong ký ức của cậu có thứ gì có thể vừa khít đặt vào không?" Tống Thư Hàng hỏi. "Sư phụ, con không bao giờ chơi mô hình." Ước Sắt Phu nói, anh là một người đứng đắn!

Chương 2953

Tống Thư Hàng: "..." Đây là "Chưởng Trung Phật Quốc" mà, không phải mô hình!

Vẻ mặt 'chơi mô hình đều là người không đứng đắn' của Ước Sắt Phu quá rõ ràng.

Nếu cả sư đồ đều có kỹ năng 'đọc vị', sau này môn phái Bá Tống của cậu làm sao giữ được bí mật?

Hay là, sau này dứt khoát lấy 'mặt nạ' làm tín vật của môn phái?

Phàm là đệ tử nhập môn Bá Tống của cậu, đều đeo 'nửa mặt nạ', đại diện cho thân phận.

Nhưng, Tống Thư Hàng tưởng tượng ra cảnh đó rồi lắc đầu, cả môn phái đều đeo mặt nạ, phong cách quá gãy.

Sau khi thầm thở dài, cậu giải thích với Ước Sắt Phu: "Đây không phải là mô hình nhỏ, đây là sản phẩm sau khi Bạch tiền bối dùng pháp thuật 'Chưởng Trung Phật Quốc', thu nhỏ một tòa cung điện thật sự." Ước Sắt Phu nói: "Sư phụ cũng biết pháp thuật này sao?" "Không biết." Tống Thư Hàng dứt khoát trả lời.

Ước Sắt Phu lập tức khen ngợi: "Pháp thuật mà ngay cả sư phụ cũng không biết, quá lợi hại rồi!" Tống Thư Hàng: "???" Tôi không biết pháp thuật này, chứ không phải nói đây là pháp thuật lợi hại đến mức tôi không biết. "Mà này, sư phụ, người có thể phóng to cái mô hình nhỏ này lên xem được không?" Ước Sắt Phu nói, nói thật, sau khi bị "Chưởng Trung Phật Quốc" thu nhỏ, anh không nhìn rõ cửa này hình dạng thế nào, càng đừng nói đến cái lỗ trên đó.

Dù sao anh cũng chỉ là một tân binh tu luyện mới ngưng tụ được một tia 'thánh quang', ngay cả nhãn khiếu cũng chưa mở.

Tống Thư Hàng: "Vậy vào thế giới Hạch Tâm đi." Dao Trì và mảnh vỡ Thiên Đình cung điện nhỏ này, dù sao sớm muộn cũng phải đưa vào thế giới Hạch Tâm, vậy thì trực tiếp đưa vào thế giới Hạch Tâm, phục hồi chúng lại. ... ...

Thế giới Hạch Tâm Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử, Ước Sắt Phu tiến vào thế giới Hạch Tâm. "Bạch tiền bối, xin hãy giải trừ hiệu quả pháp thuật 《Chưởng Trung Phật Quốc》." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối đưa tay ra, hai 'mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ' được đưa lên không trung. 'Trợ lý Hạch Tâm' nhanh chóng biến hình, nó đón lấy hai 'mảnh vỡ Thiên Đình' này, đưa chúng vào khu vực rìa của 'thế giới Hạch Tâm'.

Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ có thể cưỡng ép mở rộng diện tích 'thế giới Hạch Tâm' của Tống Thư Hàng, trợ lý nhỏ chu đáo tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Sau khi đặt hai mảnh 'mảnh vỡ Thiên Đình' vào vị trí ở khu vực rìa, Bạch tiền bối phối hợp giải trừ hiệu quả của 《Chưởng Trung Phật Quốc》.

Tiên cảnh Dao Trì khổng lồ khôi phục như cũ, phình to ra, mở rộng diện tích lãnh thổ của thế giới Hạch Tâm.

Mảnh 'cung điện vỡ' nhỏ kia cũng mở rộng một chút lãnh thổ của thế giới Hạch Tâm.

Tống Thư Hàng dẫn Ước Sắt Phu, đáp xuống trước cửa 'cung điện vỡ'. "Thật hùng vĩ." Ước Sắt Phu ngẩng đầu nhìn cánh cửa cao gần hai mươi mét.

Một mô hình nhỏ như vậy, lại có thể biến hóa thành cung điện khổng lồ thế này, vị Bạch tiền bối kia chẳng lẽ là cao thủ võ lâm trong tiên nhân, còn mạnh hơn cả sư phụ? "Nhìn cái lỗ tròn kia đi, rồi nhớ lại cho kỹ." Tống Thư Hàng nói.

Ước Sắt Phu: "Vâng, sư phụ." Anh đứng trước cửa cung điện khổng lồ, cẩn thận suy nghĩ.

Vài giây sau.

Sợi tóc ngốc của Sở các chủ hỏi: "Nghĩ ra gì chưa?" "Sư phụ, con đang nghĩ... nếu chúng ta cũng nắm vững pháp thuật 《Chưởng Trung Phật Quốc》 này, có thể nặn một mô hình nhà trước, rồi phóng to nó ra không?

Như vậy, chúng ta sẽ lời to!" Ước Sắt Phu hưng phấn nói.

Tống Thư Hàng: "!!!" Ngươi nghĩ nãy giờ, chỉ nghĩ ra được cái này thôi sao?

Ngươi có tin vi sư vung tay thanh lý môn hộ không? "Sư phụ, con chưa bao giờ tiếp xúc với chìa khóa đá lớn như vậy!

Hơn nữa, sư phụ xem, cái đĩa tròn này ít nhất cũng sâu hơn 1 mét, đường kính 2 mét là một tảng đá khổng lồ đúng không?

Một tảng đá lớn như vậy đặt bên cạnh con, con cũng không thể nào di chuyển được." Ước Sắt Phu lên tiếng. "Cũng đúng." Thạch Bi đạo hữu nói.

Ước Sắt Phu chỉ là một người bình thường mới ngưng tụ được một tia sức mạnh 'thánh quang', chứ không phải trời sinh thần lực. "Nhưng hắn bị con rối kia bắt đi, con rối đó còn đang thẩm vấn hắn." Chiếc áo khoác lãng tử do Tống Bàn Cầu hóa thành lên tiếng: "Con rối đó chắc chắn sẽ không bắt bừa một người, nên chắc chắn là có manh mối gì đó." Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "Có thể có người dịch dung thành Ước Sắt Phu, rồi đi lấy chìa khóa đá đó?" "Đồng Quái tiền bối?"

Vũ Nhu Tử buột miệng.

Vì Đồng Quái tiền bối có tiền án, hắn từng đóng giả thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', đi khắp nơi gài bẫy đổ vỏ cho các thành viên trong nhóm.

Ước Sắt Phu tuy không phải thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', nhưng anh ta là đệ tử của Tống Thư Hàng, nói không chừng cũng nằm trong 'danh sách đổ vỏ dịch dung' của Đồng Quái tiền bối. "Cứ từ từ, nếu thật sự không có cách nào, thì để tôi ra tay đổ máu đi." Tống Thư Hàng xắn tay áo nói.

Nghe nói, con người mỗi tháng chảy một ít máu sẽ tốt cho cơ thể. "Khoan đã sư phụ!" Lúc này, Ước Sắt Phu đột nhiên mắt sáng lên, anh chỉ vào cái đĩa tròn nói: "Đĩa đá lớn như vậy con chưa từng thấy, nhưng con đã thấy cái ký hiệu vương miện kỳ lạ trong đĩa đá!" Đó là một ký hiệu bình thiên quan + vương vị, cái quan đó có phần giống với 'công đức bình thiên quan' mà Tống Thư Hàng giao cho Công Đức Xà Mỹ Nhân. "Thấy ở đâu?" Tống Thư Hàng hỏi. "Sau khi con nhận được tin sư phụ tổ chức tiệc năm mới, con liền đến thành phố Văn Châu.

Trên đường đi ở một trạm nghỉ cao tốc, con nhặt được một chiếc chìa khóa xe... trên chìa khóa xe đó, có một ký hiệu vương miện + vương trượng như thế này.

Vì lúc đó con cũng khá tò mò không biết đây là chìa khóa xe gì, nên nhớ khá rõ." Ước Sắt Phu đáp.

Tống Thư Hàng: "Chìa khóa xe?

Rồi sao nữa?" "Vì nhặt được ở khu dịch vụ cao tốc, lo người mất sẽ không tìm được, nên con đã giao chìa khóa cho nhân viên trực ở khu dịch vụ." Ước Sắt Phu nói: "Nếu thật sự là chiếc chìa khóa xe này, thì con oan quá.

Bị treo lên đánh một trận vô cớ, nó nói thẳng là chìa khóa xe thì con chắc chắn sẽ nhớ ra.

Nói cái gì mà chìa khóa đá hình đĩa, bảo con nghĩ thế nào?" Tống Thư Hàng: "..." "Khu dịch vụ nào?" Bạch tiền bối lên tiếng hỏi.

Ước Sắt Phu: "Gia Tế." "Ta đi xem thử, đợi ta." Bạch tiền bối nói.

Nói xong, thân hình Bạch tiền bối phá không mà đi, biến mất không thấy. "Sư phụ, vị tiền bối vừa rồi trông thật đẹp, đẹp hơn sư phụ nhiều." Ước Sắt Phu ghé lại gần, nhỏ giọng nói.

Tống Thư Hàng: "..." Không nói sẽ chết à?

Sau này ta chính thức thu ngươi vào môn, trên đường tu luyện sẽ cho ngươi mang giày nhỏ. "Không phải không phải, ý con là sư phụ không đẹp bằng vị tiền bối vừa rồi.

Không phải không phải, ý con là vị tiền bối kia đẹp hơn sư phụ, không phải...

đợi đã..." Ước Sắt Phu càng nói càng gấp, vấp lời liên tục.

Tống Thư Hàng khẽ vỗ vai Ước Sắt Phu: "Dịch tôi thể tháng sau của ngươi không có nữa." "Tống tiền bối, anh cảm thấy trong cung điện này sẽ là gì?" Bên cạnh, Vũ Nhu Tử hỏi. "Chắc là... tiên chu nhỉ?

Tiên chu Thiên Đế Hào?" Tống Thư Hàng nói.

Dù sao cũng là chìa khóa xe.

Vừa nói chuyện, thân hình Bạch tiền bối đã phá không trở về.

Trong tay ngài mang về chiếc chìa khóa có hình 'vương miện + vương trượng'.

Phải nói, chỉ nhìn bề ngoài, thật sự rất giống chìa khóa xe.

Hơn nữa mở cửa cũng không phải là đặt chìa khóa xe này vào cửa đá.

Bạch tiền bối bấm một cái vào chìa khóa xe.

Ầm ầm ầm ~ Cửa cung điện mở ra.

Tống Thư Hàng: "..." Đùa nhau à!

Ngươi đã là cửa điều khiển từ xa, vậy ngươi khoét một cái lỗ tròn trên cửa là muốn gây sự à?

Trong tiếng ầm ầm, cánh cửa mở ra.

Sau đó, một chiếc vương tọa vàng óng, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và mọi người.

Thiên Đế bảo tọa!

Chính xác mà nói, đây nên là 'Thiên Đế bảo tọa' dự phòng.

Cũng tức là mẫu 'Thiên Đế bảo tọa two'.

Cái chính, hẳn là đang ở trong cung điện chuyên thuộc của Thiên Đế...

Mỗi lần Tống Thư Hàng mượn hình chiếu 'Công Đức Xà Mỹ Nhân' để phòng ngự bằng 【Hư ảnh Viễn Cổ Thiên Đình】, đều có thể thấy tòa cung điện hùng vĩ nhất ở trung tâm Thiên Đình. "Tôi còn tưởng là tiên chu chuyên dụng của Thiên Đế, không ngờ lại là vương tọa." Tống Thư Hàng có chút tiếc nuối, từ sau khi trải nghiệm 'tiên toa xuyên thấu chư thiên vạn giới' của Bạch tiền bối two, Tống Thư Hàng cũng hy vọng có thể sở hữu một chiếc tiên toa đỉnh cấp.

Nuôi nổi hay không là một chuyện, sưu tầm để ở nhà ngắm, cũng rất mãn nhãn.

Hơn nữa... vương tọa thứ này, cậu đã có.

Tổ hợp kinh cức vương miện + nhẫn nại vương tọa, bộ trang bị bảo mệnh cẩu thả.

So với chiếc 'Thiên Đế bảo tọa two' chỉ đẹp mắt trước mặt, thực dụng hơn nhiều.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười nói: "Thật ra đây không nhất định là vương tọa, nói không chừng là..." "Xích Tiêu Kiếm đạo hữu cẩn thận lời nói, Thiên Đế chết rồi vẫn sẽ sống lại." Bên cạnh Thạch Bi đạo hữu vội vàng nhắc nhở. "Đừng tiếp tục chủ đề này nữa, Thư Hàng còn trẻ, nó còn chưa muốn chết." Sợi tóc ngốc của Sở các chủ nói.

Tống Thư Hàng: "???" Các tiền bối đang nói gì vậy?

Tại sao đột nhiên lại liên quan đến cái chết của tôi?

Vừa nói chuyện, hình chiếu hoa sen của thế giới Hạch Tâm đã không thể chờ đợi được nữa mà vươn ra, trơ trẽn muốn in dấu lên Thiên Đế vương tọa two. "Dừng!

Chương 2954

Khoan đã." Tống Thư Hàng ngăn chặn hành vi in 'đạo trường sinh của Thiên Đế' của thế giới Hạch Tâm.

Lát nữa, đảo chủ tiền bối sẽ chuyển phần 'mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ' của cô ấy qua...

Tống Thư Hàng đã hứa sẽ chăm sóc tốt mảnh vỡ Thiên Đình của cô.

Vì vậy, trước đó cậu phải huấn luyện tốt thế giới Hạch Tâm của mình, để nó tạm thời khống chế hành vi in dấu của bản thân.

Hình chiếu hoa sen sau khi nhận được mệnh lệnh cưỡng chế của Tống Thư Hàng, chỉ có thể lưu luyến, ba bước quay đầu tạm thời lui đi. "Trợ lý Hạch Tâm, chuyển 'tiên cảnh Dao Trì' bên cạnh sang khu vực mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, để trợ giúp cho hành động lát nữa của Bắc Phương Đại Đế và họ.

Còn cung điện Thiên Đế vương tọa này... cứ để đó đã.

Dù sao cũng chỉ là một mảnh vỡ nhỏ." Tống Thư Hàng nói: "Thứ như Thiên Đế vương tọa, không thích hợp để lộ ra trước mắt các thành viên 'Viễn Cổ Thiên Đình'." "Ta đã thấy rồi." Móng vuốt Phượng Nghi Cầm Chủ nói. "Ta đã thấy rồi." Giọng nói của Công Đức Xà Mỹ Nhân truyền ra từ bụng Tống Thư Hàng, cô bắt chước giọng của Phượng Nghi Cầm Chủ. "Tôi cũng thấy rồi, tôi thấy rồi tức là A Thập Lục thấy rồi, A Thập Lục thấy rồi tức là Bạch Long tỷ tỷ thấy rồi." Áo choàng A Thập Lục lên tiếng. "Ta thấy rồi, tức là chủ nhân của ta cũng thấy rồi." Quy tiền bối không biết từ lúc nào đã xuất hiện bên cạnh, nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: "..." Các người đều thấy cả rồi, vậy tôi còn giấu cái quái gì nữa! "Vậy cung điện này cứ đóng lại đã." Bạch tiền bối đưa tay bấm vào chìa khóa.

Tít tít ~ Sau đó, cửa cung điện từ từ đóng lại.

Bạch tiền bối tiện tay ném chìa khóa cho Tống Thư Hàng. "Hửm?

Được làm từ linh thạch?

Chả trách gọi là chìa khóa đá hình đĩa.

Linh thạch cũng có chữ thạch, không có gì sai." Tống Thư Hàng khi nhận chìa khóa, qua cảm giác tiếp xúc đã đoán ra được chất liệu của nó.

Hơn nữa, đây ít nhất cũng là chất liệu linh thạch cửu phẩm.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút rồi dặn dò: "Trợ lý Hạch Tâm, ghi lại chiếc chìa khóa này...

Lần sau nếu tôi có nạp game, nhất định phải chú ý không được nạp nó." "Đã ghi lại ~" Trợ lý Hạch Tâm trả lời.

Tống Thư Hàng khẽ vuốt ve chiếc chìa khóa được làm từ 'linh thạch cửu phẩm' này, đây có lẽ là vật phẩm linh thạch duy nhất mà cậu có thể giữ lại được hiện tại.

Bạch tiền bối nhìn đồng hồ, nói: "Đi, không còn nhiều thời gian nữa, đi tìm Biệt Tuyết tiên tử!" "Hoạt động đếm ngược cuối cùng của năm mới, đếm ngược bắn pháo hoa, do em và Bạch tiền bối đếm đấy ~ phải về thôi." Vũ Nhu Tử giơ tay vui vẻ nói.

Những năm trước, cô đều đón năm mới trên Linh Điệp Đảo.

Hơn nữa, cũng không phải năm nào cũng đón...

Dù sao ngày lễ năm mới, đối với tu sĩ cũng không phải là ngày lễ quá quan trọng.

Linh Điệp Tôn Giả đôi khi bế quan hơi lâu một chút, sẽ bỏ lỡ.

Đây là lần đầu tiên, Vũ Nhu Tử cùng với nhiều người trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đón năm mới như vậy.

Vì vậy, cô đặc biệt vui vẻ, hưng phấn. ... ...

Thế giới Hạch Tâm, khu vực quy hoạch biệt thự ven hồ.

Tại vị trí 'nhà ăn số 111 mảnh vỡ Thiên Đình', Biệt Tuyết tiên cơ đang bận rộn, Sở Sở và Tiểu Thải đang phụ giúp cô.

Ngoài ra, còn có 'Khôi Lỗi tiên tử' cũng đang hỗ trợ bên cạnh Biệt Tuyết tiên cơ.

Bên cạnh, các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đang tham quan 'mảnh vỡ Thiên Đình' ở bên cạnh, cũng đã lần lượt quay về, chờ đợi đại tiệc năm mới cuối cùng.

Hoàng Sơn tiền bối còn tổ chức sắp xếp tiết mục.

Đợi đếm ngược kết thúc, khi tiệc năm mới bắt đầu, tiết mục cũng sẽ bắt đầu.

Lúc này, trên bãi cỏ ven hồ.

Có mấy bóng dáng nhỏ bé đang nô đùa chạy nhảy.

Tiểu Quả Quả do Thông Huyền phương trượng mang đến; Thi loli và Chúc loli do Lệ Chi tiên tử mang đến; một tiểu công chúa do Giao Bá chân quân mang đến, là em gái của Ngư Kiều Kiều; hai con sói con do Tuyết Lang động chủ mang đến, rồi cộng thêm Đậu Đậu rõ ràng đã ngũ phẩm rồi mà vẫn có thể chơi cùng bầy sói con.

Tiếng cười của Thi và Chúc, tiếng hú của sói con, tiếng ê a của em gái Ngư Kiều Kiều, tiếng kêu thảm thiết của Tiểu Quả Quả, vang lên thành một mảng.

Tuyết Lang động chủ hóa ra chân thân, nằm trên bãi cỏ ngủ gật, trông chừng mấy đứa trẻ nghịch ngợm này.

Thông Huyền phương trượng ngồi bên cạnh Tuyết Lang động chủ, hai tay chắp lại, dù sao ông cũng tu bế khẩu thiền, bình thường không nói chuyện, dứt khoát cũng cùng Tuyết Lang động chủ trông trẻ.

Bên bờ hồ.

Lệ Chi tiên tử, Lục Tu tiên tử và Lưu Huỳnh tiên tử ngồi bên bờ, đặt đôi chân ngọc xuống nước khẽ đung đưa, khe khẽ trò chuyện gì đó, thỉnh thoảng lại vang lên những trận cười vui tai.

Bên bìa rừng.

Dược Sư và Giang Tử Yên hai người ngồi dưới một gốc cây, hai người cầm một tờ báo lớn, che khuất tầm nhìn của mọi người, giấu đầu hở đuôi... cũng không biết có phải đang lén lút làm chuyện gì cần thánh quang của thánh kỵ sĩ chiếu rọi hay không.

Trước đây khi tụ họp, Dược Sư tiền bối đều cùng Thất Tu tiền bối, Hoàng Sơn tiền bối, Bạch tiền bối và những người khác trao đổi kỹ xảo luyện đan.

Nhưng gần đây, ông chỉ bàn luận với người ta về việc cẩu lương có thơm không, từ bỏ nghiệp chính của mình.

Phía sau, cây đại thụ vốn trơ trọi cũng không thể nhịn được nữa, nở rộ những đóa mai hoa diễm lệ, làm nền cho Dược Sư và Giang Tử Yên.

Trên sân khấu tạm thời.

Hoàng Sơn tiền bối và Thất Tu Thánh Quân, đang hợp lực bố trí một cuốn lịch mặt trời khổng lồ...

đợi đến giây cuối cùng của năm mới, sẽ xé đi trang lịch cuối cùng, mở ra chương mới của năm mới.

Bên cạnh sân khấu.

Nho gia Hằng Hỏa Tôn Giả đang vung bút viết câu đối, bên cạnh Nho gia Ngọc Cầm tiên sinh đang mài mực cho Tôn giả, Tàng Thiên Câu Chu Ly cũng giống như bố vợ đang hầu hạ, đưa giấy câu đối cho Hằng Hỏa tiền bối.

Dù sao cũng muốn cưới Ngọc Cầm tiên tử, phải xây dựng tốt mối quan hệ với Hằng Hỏa tiền bối.

Tạo Hóa Pháp Vương, Đông Phương Lục tiên tử, Thất Sinh Phù phủ chủ đang điều chỉnh thiết bị điện tử, làm công tác chỉnh âm cuối cùng cho sân khấu tiệc năm mới sắp bắt đầu.

Tiên tử hình thái Bạch Hạc chân quân và Diệt Phượng công tử đang bày biện bộ đồ ăn, bố trí bàn ăn.

Bạch Hạc chân quân tinh thần phấn chấn, nhưng Diệt Phượng công tử lại có chút uể oải, mùa đông đến, hắn đặc biệt muốn cuộn tròn bên lò sưởi ấm, nướng lông mèo, không muốn động đậy.

Không xa, A Thất đang chém Tam Lãng.

Tam Lãng nhảy lên nhảy xuống, Tô Thị A Thất mặt mày hung tợn, như ác quỷ bước ra từ địa ngục, một bộ muốn chém Tam Lãng đón năm mới.

Mẹ Tống, ba Tống không rõ sự tình, còn tưởng đây là diễn tập tiết mục năm mới, cùng với mấy vị thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần khác ngồi lại với nhau, làm quần chúng hóng hớt, thỉnh thoảng lại hét 666, vỗ tay nhiệt liệt.

Chỉ có Bắc Hà tiền bối đáng tin cậy, lặng lẽ trải một chiếc giường bệnh, lấy ra đan dược chữa thương. "Thật là một cảnh hài hòa." Vừa vào đã thấy A Thất đang chém Tam Lãng, Tống Thư Hàng nhìn cảnh tượng trước mắt, ánh mắt bất giác trở nên dịu dàng.

Chuyện hạnh phúc nhất đời này của cậu, chính là gặp được các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'. ... ...

Thấy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử và những người khác đến, Biệt Tuyết tiên cơ vẫy tay thật mạnh: "Ở đây, Bạch đạo hữu ~" Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử tiến lên, chuẩn bị giao nộp 'Niên Thú' - điều bất ngờ bí mật của tiệc năm mới.

Tống Thư Hàng định đi theo, nhưng lại bị Chúc chạy đến níu lấy áo khoác. "Tống sư huynh, Tống sư huynh ~" Chúc gọi.

Tống Thư Hàng bế cô bé lên: "Có chuyện gì sao?" "Tuyết đâu ạ?

Năm mới không phải nên có tuyết rơi sao?" Chúc loli nói.

Năm mới nếu không có tuyết, thì còn gọi là năm mới sao? "Tuyết à?" Tống Thư Hàng buồn rầu thở dài: "Đây là Văn Châu mà...

Cả nước đều có tuyết, duy chỉ có Văn Châu ta không có tuyết." Từ nhỏ đến lớn, ở Văn Châu cậu chưa từng thấy 'tuyết' mấy lần.

Nhưng may mà ~ bây giờ cậu là tu sĩ ~ "Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử, cho một trận tuyết đầu tiên của Văn Châu năm 2020 đi!" Tống Thư Hàng lớn tiếng cầu cứu tiền bối.

Bá Tống cậu, Trảm Tam Thi Kiếp Tiên, tuy không biết làm tuyết rơi.

Nhưng cậu có nhiều tiền bối như vậy, thế nào cũng có một người biết làm tuyết rơi. "Ta tuy đạo hiệu có chữ Tuyết, nhưng ta cũng không biết làm tuyết rơi.

Ta lại không phải thuộc tính băng tuyết." Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử đáp: "Ngươi tên Tống Thư Hàng, nhưng ngươi có biết viết sách không?" "Tôi biết đọc sách." Tống Thư Hàng nghiêm túc đáp.

"Thật ra, chủ nhân của ta là hệ băng tuyết." Quy tiền bối ở bên cạnh nhắc nhở.

Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Bắc Phương Đại Đế không chỉ là hệ băng tuyết, mà còn là đại lão dùng 'hệ băng tuyết' bước ra khỏi đạo trường sinh.

Thế là cậu dùng 'hệ thống Tu Liêu' liên lạc với Bắc Phương Đại Đế: "Tiền bối, có đó không?" "Không có." Bắc Phương tiền bối nói: "Ta đường đường là một Trường Sinh Đại Đế, đi làm tuyết rơi cho ngươi, ta không cần mặt mũi à?" Tống Thư Hàng: "..." Ngươi đường đường là Trường Sinh Đại Đế, chuyện xem lén còn làm, dựa vào đâu mà không thể làm tuyết rơi? "Vậy, tôi phải làm thế nào, Bắc Phương tiền bối ngài mới có thể không cần mặt mũi?" Tống Thư Hàng thẳng thắn hỏi.

Kinh nghiệm sống của cậu cho cậu biết, chỉ cần giá cả hợp lý, thứ như mặt mũi thật ra có thể vứt đi bất cứ lúc nào.

Đặc biệt là 'đại lão gì cũng bán được', chỉ cần linh thạch đủ, mặt mũi còn có thể bán đi bán lại. "Không tồn tại." Bắc Phương Đại Đế nói.

Chương 2955

Hắn là người trọng mặt mũi nhất trong tứ phương Đại Đế của Thiên Đình. "Ừm, Bắc Phương tiền bối lúc trước có thông qua Quy tiền bối, thấy được 'Thiên Đế bảo tọa' two mà tôi mới nhận, còn chưa kịp dọn dẹp không?" Tống Thư Hàng biết rõ mà vẫn hỏi.

Bắc Phương Đại Đế: "..." "Dù sao sớm đã bị các người thấy rồi, nên vương tọa cũng có thể cho các tiền bối mượn ~~" Tống Thư Hàng cười nói: "Cho một trận tuyết đầu tiên của thành phố Văn Châu năm 2020 đi!" Thế là, vài phút sau...

Bầu trời thành phố Văn Châu bắt đầu rơi tuyết dày đặc, đây là trận tuyết lớn mà một bộ phận người trẻ Văn Châu cả đời chưa từng thấy, thuộc loại tuyết lớn trong truyền thuyết có thể ném bóng tuyết, đánh trận tuyết, đắp người tuyết, lăn lộn trong tuyết!

Đủ để biến phần lớn người Văn Châu thành chó husky, vui đùa trong tuyết!

Trận tuyết này bao phủ khắp các ngóc ngách của thành phố Văn Châu, lại dưới sự khống chế tinh diệu của Bắc Phương Đại Đế, chính xác rơi xuống bãi cỏ ven hồ trong thế giới Hạch Tâm của Tống Thư Hàng lúc này, thế giới Hạch Tâm và thế giới hiện thực có một lối vào thông nhau, có thể để Bắc Phương Đại Đế truyền sức mạnh vào.

Tuyết lớn nhanh chóng bao phủ phạm vi bãi cỏ ven hồ, để lại một lớp tuyết dày và trận tuyết dày đặc đó vẫn đang rơi mạnh, rơi như không cần tiền!

Dưới ảnh hưởng của pháp lực của Bắc Phương Đại Đế, nhiệt độ trong phạm vi nhỏ giảm mạnh, mặt hồ cũng kết một lớp băng dày. "Tuyết Lang, lớn quá rồi, đủ rồi." Lục Tu tiên tử, Lệ Chi tiên tử, Lưu

Huỳnh tiên tử vốn đang để chân trần trong nước hồ đung đưa, lên tiếng gọi.

Lớp băng kết quá nhanh, đôi chân nhỏ của ba vị tiên tử đều bị đông cứng trong lớp băng, dở khóc dở cười may mà với tu vi cảnh giới của họ, cũng không sợ loại băng hàn này. "Không phải ta, ta không có, đừng nói bậy." Tuyết Lang động chủ chính mình cũng bị vùi trong lớp tuyết dày, giọng nói ồm ồm.

Bên cạnh hắn còn có Thông Huyền đại sư, đỉnh đầu, vai, nửa người đang ngồi, đều bị tuyết vùi lấp.

Mấy đứa nhỏ trước đó xin Tống Thư Hàng tuyết chơi, trực tiếp bị tuyết vùi mất, chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, run cầm cập.

Mấy đứa nhỏ như đang học bơi, từ từ tiến về phía trước trong tuyết... thỉnh thoảng còn phải như cá voi béo trồi lên khỏi mặt tuyết, hít thở không khí trong lành. "Là tôi nhờ một vị tiền bối làm tuyết rơi, nhưng vị tiền bối đó quá sĩ diện, tuy bị bảo vật của tôi dụ dỗ, cho chúng ta một trận tuyết như vậy, nhưng hành vi này của ngài ấy rõ ràng là đang biểu đạt sự bất mãn trong lòng với tôi." Tống Thư Hàng lên tiếng đáp.

Tuyết rơi lớn như vậy, Bắc Phương Đại Đế tuyệt đối là cố ý.

Sĩ diện hão. "A Tống nhận chiêu ~" Lúc này, giọng nói của Lý Âm Trúc vang lên, đứa nhỏ lúc trước còn đang ngủ gật trên người Bạch tiền bối, lúc này tinh thần phấn chấn.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền thấy một quả cầu tuyết khổng lồ đường kính 2 mét ném về phía cậu.

Dừng tay!

Ngươi căn bản không phải đang chơi ném bóng tuyết!

Với thực lực Trảm Tam Thi Kiếp Tiên hiện tại của Tống Thư

Hàng, đương nhiên có thể dễ dàng né tránh quả cầu tuyết... nhưng thấy Lý Âm Trúc ném cầu tuyết vẻ mặt mong chờ, Thư Hàng chỉ có thể mỉm cười, đón nhận quả cầu tuyết vào mặt.

Dù sao cũng không đau không ngứa.

Bùm ~~ Quả cầu tuyết khổng lồ đập vào người Tống Thư Hàng, vỡ tan tành.

Cốp ~ một tiếng, trong đó dường như còn có vật gì đó cứng rắn va vào đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đưa tay ra mò, liền bắt được cô gái máy móc kim loại đang ẩn mình trong quả cầu tuyết để tấn công lén...

Mấy đứa nhỏ đã hoàn toàn đánh giá thấp độ cứng của đầu Bá Tống, lúc này hai mắt cô gái máy móc như đèn flash, liên tục nhấp nháy, chương trình trong đầu suýt nữa bị va chạm đến sập nguồn.

Tống Thư Hàng buông tay ra, cô gái máy móc liền lăn lông lốc vào lòng Tống Thư Hàng, lắc lư như con lật đật. "Ta đã nói rồi, tấn công lén Thư Hàng như vậy không có hiệu quả, ngược lại còn khiến chúng ta bị thương nặng.

Cho nên, chúng ta thà giấu phân trong quả cầu tuyết còn hơn." Trong tuyết, Đậu Đậu lên tiếng.

Tống Thư Hàng: "..." Cũng chỉ có loại ấu trĩ như Đậu Đậu, mới nghĩ ra được phương án này.

Nhưng mà, khiêu khích ta là sai lầm lớn nhất của ngươi năm nay.

Đậu Đậu, lát nữa ngươi đừng có khóc đấy nhé! "Sở Sở!" Tống Thư Hàng đột nhiên lên tiếng gọi.

Sở Sở ngẩng đầu, nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Sư phụ?" "Từ khi ngươi nhập môn, ta vẫn chưa kịp đặt cho ngươi một đạo hiệu.

Vi sư từng có bảy đạo hiệu, trong đó đạo hiệu 'Kim Cương Quân Tử Đao' đã do Tiểu Thải kế thừa.

Mà hôm nay, ta có một đạo hiệu muốn trao cho ngươi: Tầm Đạo Thư Sinh.

Sở Sở, ban đầu ngươi quyết định đi theo ta, nhập môn, chính là vì muốn 'tầm đạo', cầu được cơ duyên chứng đạo.

Đạo hiệu này có duyên với ngươi.

Vì vậy, hôm nay ta ban cho ngươi đạo hiệu này... ngươi có thể đổi thành 'Tầm Đạo tiên tử', có các vị tiền bối làm chứng." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Sở Sở hoàn toàn không ngờ sư phụ đột nhiên ban cho mình đạo hiệu vào lúc này.

Nhưng đối với cô, sư phụ ban đạo hiệu chính là một món quà năm mới tuyệt vời.

Đạo hiệu, đối với một tu sĩ có ý nghĩa vô cùng đặc biệt.

Hơn nữa nếu là một đạo hiệu có ý nghĩa, thì đại biểu cho khí vận của đệ tử, sẽ liên kết với sư phụ. "Cảm ơn sư phụ đã ban đạo hiệu." Sở Sở hành lễ với Tống Thư Hàng.

Và trong khoảnh khắc cô hành lễ, dường như cảm nhận được khí vận và công đức khổng lồ, rơi xuống người mình.

Bá Tống thân là đại lão công đức vô lượng, chư thiên vạn giới rất khó tìm được mấy tu sĩ công đức dày như hắn.

Thân là đệ tử của hắn, sau khi được hắn ban đạo hiệu, tự nhiên sẽ nhận được đại công đức phù hộ.

Sở Sở cảm thấy cơ thể nhẹ bẫng, thậm chí cảnh giới, đạo tâm cũng được đề cao!

Đây chính là lợi ích của việc có một sư tôn mạnh mẽ, nhận vào môn hạ, ban đạo hiệu, được công nhận xuất sư, đều sẽ nhận được lợi ích. "Chăm chỉ tu hành, có chỗ nào không hiểu về tu luyện có thể thông qua 'hệ thống Tu Liêu' để hỏi các vị tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'." Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Nói xong, cậu nhìn về phía Đậu Đậu: "Đậu Đậu, ngươi xem, một Sở Sở không còn nữa ~" Đậu Đậu: "???" "Từ hôm nay trở đi, cô bé là Tầm Đạo tiên tử rồi." Tống Thư Hàng ngẩng đầu, kiêu ngạo nói.

Từ hôm nay trở đi, thế giới thiếu đi một Sở Sở, nhiều thêm một Tầm Đạo tiên tử. "Đồ ấu trĩ!

Gâu ~" Đậu Đậu tức giận nói.

Tống Thư Hàng cười ha ha: "Ta là sư phụ của cô bé, ta có quyền này.

Không phục, đến cắn ta đi ~" Sám hối đi, Đậu Đậu. "Nếu ngươi vẫn không phục, lát nữa ta sẽ đăng một thông báo hệ thống trên 'hệ thống Tu Liêu', tuyển một trăm tu sĩ chư thiên vạn giới tên 'Sở Sở', trở thành đệ tử nhập môn của Bá Tống ta.

Sau đó, ta sẽ đổi đạo hiệu cho từng người một...

để chư thiên vạn giới lập tức thiếu đi một trăm Sở Sở." Tống Thư Hàng nói.

Đậu Đậu: "Gâu!" Nó lao mạnh về phía Tống Thư Hàng. "Đậu Đậu ca, đừng bị Tống sư huynh khích tướng, anh lên cắn anh ấy, người đau sẽ là chính mình!" Thi loli níu lấy Đậu Đậu, bình tĩnh phân tích.

Tống Thư Hàng: "Ha ha ha ha ~" Bốp ~ Sợi tóc ngốc của Sở các chủ quất mạnh vào đầu cậu: "Lớn từng này rồi, còn chấp nhặt với trẻ con.

Ngươi là Trảm Tam Thi Kiếp Tiên, so đo với mấy đứa nhỏ làm gì?" "Sở tiền bối, con cũng vẫn là một đứa trẻ còn thiếu vài phút nữa là tròn mười chín tuổi mà." Tống Thư Hàng nói.

Bốp bốp bốp ~ Sợi tóc ngốc của Sở các chủ quất điên cuồng.

Ta cho ngươi mười chín tuổi!

Ta cho ngươi mười chín tuổi! "Bắt đầu rồi, bắt đầu rồi ~ sắp đếm ngược rồi!" Lúc này, Vũ Nhu Tử lên tiếng.

Cô và Bạch tiền bối một trước một sau, lên sân khấu.

Năm cũ, sắp kết thúc... "Thời gian trôi nhanh thật." Tống Thư Hàng nhìn Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử, bất giác nhớ lại cuộc gặp gỡ bất ngờ với Vũ Nhu Tử và cảnh đón Bạch tiền bối xuất quan.

Năm mới, sắp bắt đầu! "Pháo hoa chuẩn bị chưa?" Cẩu đầu lâu chủ?

Phá Dương Kích Quách Đại hỏi.

Thất Sinh Phù phủ chủ trả lời: "Bây giờ năm mới không cho đốt pháo, nói ô nhiễm môi trường." "Nhưng chúng ta đốt trong thế giới Hạch Tâm của Thư Hàng chắc không có vấn đề gì chứ?" Diệt Phượng công tử uể oải nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "Là ta sơ suất, lâu rồi không đón năm mới như người bình thường, quên mua pháo hoa các loại qua đây.

Bây giờ đi mua vẫn còn kịp, ai đi một chuyến?" "Tôi đi cho, tôi đi rồi về ngay." Có một giọng nói trả lời.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "Được, có đạo hữu đi là được rồi." Sau đó... khoảng hai phút sau.

Diệt Phượng công tử đột nhiên lại nói: "Mà này, pháo hoa phải làm sao?

Năm mới không có pháo hoa có cảm thấy hơi cô đơn không?"

Hoàng Sơn Tôn Giả: "Ờ, ta nhớ đã nhờ người đi mua rồi." "Nếu không kịp, lát nữa do ta bắt chước tiếng pháo hoa nhé, đảm bảo giống hệt tiếng pháo hoa thật." Tạo Hóa Pháp Vương tự đề cử: "Chỉ bắt chước tiếng pháo, không hát." "Vậy...

được thôi." Hoàng Sơn tiền bối suy nghĩ một chút, cảm thấy nếu Pháp Vương không hát, chỉ biểu diễn khẩu kỹ thanh âm chắc không có vấn đề gì.

Hơn nữa, trên người Tống Thư Hàng còn có vị Nho gia Tạo Hóa tiên tử kia.

Thiên lại chi âm của Tạo Hóa tiên tử, dường như có thể trung hòa tiếng hát của Tạo Hóa Pháp Vương, nên nếu có lỡ, cũng có thể cứu vãn được. "Câu đối viết xong cả rồi, mau dán lên đi!" Hằng Hỏa Tôn Giả tiêu sái vung bút, hài lòng gật đầu, câu đối lần này là ông siêu trình độ phát huy, mỗi chữ đều đẹp như muốn sống lại.

Tàng Thiên Câu Chu Ly lập tức mang nhiều câu đối, dán lên cửa nhà của Bá Tống đại lão, lại dán lên mấy tòa kiến trúc ven hồ trong thế giới Hạch Tâm.

Thạch Bi đạo hữu giải thích: "Chỉ riêng mấy câu đối này của Hằng Hỏa tiền bối, đã có thể có công hiệu trấn trạch, chính khí bảo hộ, tà khí không xâm phạm." "Trị giá rất nhiều linh thạch." Xích Tiêu Kiếm tiền bối cười ha ha.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng liền động, đợi qua năm mới này, cậu sẽ thu hết tất cả câu đối lại!

Bên cạnh, Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử gọi: "Hoàng Sơn tiền bối, múa rồng múa sư tử có sắp xếp không?

Năm mới không thể thiếu tiết mục này được." "Ta sớm đã có sắp xếp!

Chương 2956

Đậu Đậu!" Hoàng Sơn tiền bối gọi.

Đậu Đậu: "Chuyện gì?" "Hiện ra nguyên hình đi." Hoàng Sơn tiền bối nói. "Ồ." Đậu Đậu ngoan ngoãn hiện ra nguyên hình của mình. "Định ~" Hoàng Sơn tiền bối chỉ vào Đậu Đậu, một định thân thuật thi triển xuống.

Đậu Đậu: "???" "Được rồi, múa sư tử 'sư' có rồi.

Tiểu Quả Quả, Thi, Chúc, còn có Tiểu Âm Trúc, các con phụ trách lát nữa múa Đậu Đậu." Hoàng Sơn tiền bối nghiêm túc nói.

Trong hình thái chó yêu của Đậu Đậu, có một hình thái hoàn chỉnh rất giống với 'sư' trong múa sư tử ngày tết.

Tống Thư Hàng: "..." "Vậy tiếp theo rồng đâu?" Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Giao Bá chân quân lặng lẽ lấy điện thoại ra, mở 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cân nhắc xem mình có nên nhân cơ hội rời khỏi cái nhóm chết tiệt này không.

Bởi vì trong số các đạo hữu có mặt, dường như chỉ có loại thần giao của hắn mới liên quan đến 'rồng', Đậu Đậu đã biến thành đạo cụ múa rồng múa sư tử, vậy tiếp theo 'rồng' nói không chừng chính là hắn.

Rời nhóm bảo bình an! "Giao Bá đạo hữu đừng hoảng, đạo cụ tiết mục múa rồng múa sư tử ta đã chuẩn bị từ hôm qua rồi...

Ta hôm qua đã liên hệ với đội sư long rồi." Hoàng Sơn tiền bối nói.

Sau đó ngài khẽ vỗ tay.

Một đội sư, hổ quen thuộc của mọi người xuất hiện.

Chính là đội rước dâu chân long, chân sư từng xuất hiện trong 'đám cưới của Đậu Đậu'.

Ban đầu, đội sư long này là vì đánh bài thua, bị ép trở thành đạo cụ 'múa rồng múa sư tử', bị ép múa.

Nhưng sau lần đó, họ lại nổi tiếng.

Gần đây khi giới tu chân tổ chức lễ mừng và hôn lễ, đều sẽ gọi họ với giá cao.

Họ trong họa được phúc, còn kiếm được không ít linh thạch... bây giờ đã trở thành đội sư long chuyên nghiệp.

Hoàng Sơn tiền bối cũng đã trả giá cao, mới mời được họ đến. "Đã có đội sư long rồi, tại sao còn bắt tôi lên?" Đậu Đậu kêu lên.

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười, nói: "Đây cũng là lời chúc phúc của ta dành cho ngươi, Đậu Đậu.

Qua năm mới này, ngươi sẽ phải rời khỏi Hoàng Sơn phủ, đến động phủ của riêng mình.

Ta sẽ dùng tiết mục 'múa rồng múa sư tử' này, để khai quang cho ngươi." Đậu Đậu: "..." Hoàng Sơn đại ngốc có phải gần đây ngưng thuốc, không uống thuốc nên có di chứng không?

Đội múa rồng múa sư tử vừa vào sân, đã thuần thục bắt đầu gõ trống đánh chiêng, khuấy động không khí hiện trường.

Bốn đứa nhỏ túm lấy Đậu Đậu, xông vào đội múa sư tử, múa theo, tiếng cười vui vẻ không ngừng vang lên.

Không khí lập tức được đẩy lên cao trào. "19!" Lúc này, Vũ Nhu Tử lớn tiếng gọi.

Cô giơ tay phải, cởi áo khoác trên người một cách đầy phong cách rồi ném lên, lộ ra một chiếc sườn xám màu đỏ được may đo vừa vặn bên trong.

Vóc dáng của Vũ Nhu Tử bá đạo, đôi chân thon dài, vốn dĩ đã rất hợp với trang phục sườn xám, chỉ là bình thường cô thích trang phục theo phong cách thanh xuân tươi tắn hơn.

Lúc này, dáng vẻ trong bộ sườn xám màu đỏ của cô, thật sự có chút kinh diễm đối với các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cảm giác này, giống như đang nhìn một cô bé hàng xóm phong cách đáng yêu, đột nhiên một ngày đổi sang phong cách trang điểm lộng lẫy, cảm giác tương phản đó rất bùng nổ.

Đồng thời, một chiếc đồng hồ khổng lồ hiện ra sau lưng Vũ Nhu Tử, kim giây tích tắc tích tắc nhảy. "18!" Bạch tiền bối phối hợp với Vũ Nhu Tử, lên tiếng.

Tất cả thành viên có mặt không tự chủ lại nhìn về phía Bạch tiền bối, Vũ Nhu Tử đổi trang phục thành sườn xám, vậy Bạch tiền bối thì sao?

Bạch tiền bối cũng đưa tay cởi áo khoác, khẽ ném một cái, lộ ra một bộ lễ phục cổ trang màu đỏ bên trong, mái tóc đen không có gió mà tự bay.

Bên cạnh, mái tóc dài của Vũ Nhu Tử, theo động tác của cô mà nhảy múa sống động.

Đứng bên cạnh Bạch tiền bối, khí chất của cô lại không bị áp chế, ngược lại còn liên thủ với khí trường đặc biệt của Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử, rõ ràng là đã đặc biệt tập luyện qua.

Vũ Điệp Thánh Quân trong lòng đột nhiên dâng lên một loại cảm khái 'nhà ta có con gái đã lớn'.

Không biết từ lúc nào, con gái đã thật sự lớn rồi.

Đứa trẻ này, ngoại hình giống mẹ nó, lại kế thừa vóc dáng thon dài của ông, có thể nói là cường cường liên hợp. "17!" Một bộ phận thành viên trong nhóm, cũng theo Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối, theo kim giây của đồng hồ lớn nhảy, bắt đầu đồng thanh hô.

Ngay cả mẹ Tống và ba Tống cũng hòa vào không khí này.

Nói thật, những năm gần đây, mỗi năm đón năm mới tuy đều rất vui vẻ, nhưng niềm vui này lại luôn cảm thấy có chút khác biệt so với tưởng tượng.

Mỗi năm khi đón năm mới, đại não nói với mỗi tế bào trong cơ thể: sắp năm mới rồi, mau quẩy lên.

Nhưng mà, sâu trong nội tâm lại luôn cảm thấy như thiếu thiếu gì đó, không tìm được niềm vui đón năm mới đơn thuần như những năm trước.

Nhưng lúc này, hòa mình trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', ba Tống và mẹ Tống, dường như trở về thời thơ ấu, không khí và niềm vui đón năm mới này, đơn thuần lại đẹp đẽ. "10!" Khi đếm ngược đến mười, tất cả thành viên có mặt, toàn bộ đều vui vẻ hét lớn.

Như thể muốn giải phóng tất cả mọi thứ trong nội tâm mình qua tiếng hét. "9!" "..." "3, 2..." "1!" Tất cả thành viên trong thế giới Hạch Tâm đồng thanh, đếm giây cuối cùng.

Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử đưa tay, xé đi trang cuối cùng của lịch cũ.

Năm cũ tuyên bố kết thúc.

Năm mới, mở ra trên đầu ngón tay của Bạch tiền bối và Vũ Nhu Tử.

Tống cựu nghênh tân ~ "Khụ." Tạo Hóa Pháp Vương hắng giọng, chuẩn bị bắt chước tiếng hét, cuối cùng đã đến lúc ông lên sân khấu!

Bùm ~~ Nhưng ngay lúc này, một tiếng pháo hoa chấn động tai vang lên.

Tiếng động này, như sấm sét cuồn cuộn lao thẳng lên trời, tiếng vang dội lại, khí thế hùng vĩ!

Và trước khi vang lên, có một cột sáng màu máu lao lên trời, xuyên thủng bầu trời thế giới Hạch Tâm.

Ngay cả tuyết lớn đang rơi cũng bị quét sạch một khoảng trống.

Cột sáng màu máu lao vào tầng mây, lại nổ tung, hóa thành những giọt mưa màu đỏ, rơi xuống.

Khi rơi xuống, những giọt mưa năng lượng màu máu này, còn không ngừng tiếp nhận sự tịnh hóa của 'thế giới Hạch Tâm'.

Trong nháy mắt, đã được tịnh hóa thành năng lượng tinh khiết.

Tạo Hóa Pháp Vương: "???" Ai ngắt lời biểu diễn của ta?

Là ai cướp đi micro của ta? "Thư Hàng!" "Tống sư huynh!" "Tống tiền bối!" "A Tống!" Trong phút chốc, tiếng kêu của mấy người vang lên.

Mùa đông năm đó, pháo hoa rực rỡ khó quên nhất đã nổ tung trong thế giới Hạch Tâm.

Hàng hiệu Bá Tống.

Đây là pháo hoa xa xỉ nhất chư thiên vạn giới, không có cái thứ hai!

Cảnh này, chắc chắn sẽ được ghi vào sự kiện lớn trong lịch sử của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Tên sự kiện là: 【Vụ nổ đầu năm mới của Bá Tống, cái chết đầu tiên của năm Canh Tý 2020.】 Trong hư không, cơn mưa ánh sáng sau khi được tịnh hóa, biến thành màu hồng ngọc lấp lánh, đẹp vô cùng.

Những giọt mưa ánh sáng năng lượng hồng ngọc này rơi xuống người mỗi thành viên.

Lặng lẽ thấm nhuần.

Mỗi thành viên bị mưa hồng rơi trúng, đều cảm thấy như ăn đại bổ đan, linh lực trong cơ thể lớn mạnh, cường độ tinh thần đề cao!

Dù sao, đây là di sản sau khi một tôn 'Trảm Tam Thi Kiếp Tiên' nổ tung, khuếch tán ra.

Phàm là tất cả người, vật, linh thực vật trong thế giới Hạch Tâm có mặt, đều được tưới nhuần.

Thậm chí ở xa, trên lô 'mảnh vỡ Thiên Đình' kia, mỗi mảnh, đều lưu lại dấu ấn của năng lượng mưa máu của Bá Tống!

Ngay cả tòa cung điện Thiên Đế kia, cũng nhận được sự nuôi dưỡng, 'Thiên Đế bảo tọa' two trong điện, dường như đã có phản ứng. ... ... "Đây có được coi là một món quà lớn không?" Cuồng Đao Tam Lãng ngẩng đầu nói.

Hoàng Sơn Tôn Giả: "..." Ngài run rẩy đưa tay, trong lòng móc ra viên thuốc, nhét vào miệng.

Trong đám người.

Mẹ Tống và ba Tống vẻ mặt nghi hoặc, họ ngồi ở vị trí khá xa con trai, còn chưa biết chuyện gì đã xảy ra. "Xảy ra chuyện gì vậy?" Ba Tống hỏi, tại sao mọi người đột nhiên đều bắt đầu gọi tên con khỉ nhà mình?

Tô Thị A Thất bên cạnh: "..." Tôi phải trả lời câu hỏi này thế nào đây?

Tôi không thể nào nói thẳng với hai bác là con trai hai bác lại nổ rồi!

Ba Tống và mẹ Tống tiếp xúc với thế giới 'tu chân' chưa lâu, đối với chuyện con trai mình nổ tung, e là không dễ dàng chấp nhận như vậy.

Lúc này, vẫn là Bắc Hà Tán Nhân bên cạnh đáng tin cậy, ông mỉm cười trấn định, nói: "Không sao, không cần hoảng.

Chuyện này, là bình thường.

Là tiểu hữu Thư Hàng, chuẩn bị bất ngờ cho mọi người năm mới." Nhìn thấy nụ cười điềm tĩnh ung dung của Bắc Hà Tán Nhân, ba Tống và mẹ Tống gật gật đầu, lập tức an tâm.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn, người luôn phụ trách giám sát Tống Thư Hàng trong bóng tối, đột nhiên có cảm ứng khi Tống Thư Hàng phát nổ lần đầu tiên trong năm mới!

Chương 2957

Giữa cô và Tống Thư Hàng có một mối nghiệt duyên không thể nói rõ, vì vậy dưới sự sắp xếp của Quy bá, cô đã trở thành đội dọn dẹp chuyên dụng cho Bá Tống.

Một khi Bá Tống chết, bên cô sẽ có cảm ứng.

Nhưng chỉ một lát sau, cô lại thở phào nhẹ nhõm — bởi vì Bá Tống đã tuân thủ giao ước, lần chết này của cậu ta, chết đến mức không còn một mảnh vụn.

Ngay cả năng lượng sau khi cơ thể phát nổ cũng được tinh lọc một lượt, biến thành ‘cơ duyên’ để lại cho tất cả khán giả.

Như vậy, các cô Rùa Khổng Lồ Tai Nạn không cần phải vượt ngàn dặm xa xôi đến để thu hồi di thể của Bá Tống.

Tiểu thư Rùa Khổng Lồ Tai Nạn gật đầu nói: “Chết hay lắm, phải chết thành ra thế này mới đúng.” Chúc mừng năm mới, Bá Tống chết bầm~. …...

Trong Thế giới trung tâm. ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ có vài vị tiền bối tinh ý, lúc này rất bình tĩnh.

Không phải vì họ đã quen với việc Tống Thư Hàng ‘chết’ nên trở nên thờ ơ với cái chết của cậu… mà là, họ phát hiện ‘Thế giới trung tâm’ vẫn đang duy trì vận hành bình thường.

Thế giới trung tâm, từ một phương diện nào đó, có thể đại diện cho trạng thái của Tống Thư Hàng lúc này.

Nếu Tống Thư Hàng thật sự thân tử đạo tiêu, thần hình câu diệt, thì ‘Thế giới trung tâm’ nơi họ đang ở chắc chắn sẽ sụp đổ.

Quy tắc của Thế giới trung tâm vận hành dựa vào Tống Thư Hàng cũng sẽ bị hủy diệt.

Nhưng hiện tại, Thế giới trung tâm vận hành ổn định… thậm chí còn chủ động tinh lọc năng lượng ‘mưa máu’ rơi từ trên không của Tống Thư Hàng, giúp phần ‘năng lượng di sản Bá Tống’ này có thể được tất cả đạo hữu hấp thu thuận lợi hơn.

Ngoài ‘Thế giới trung tâm’ ra, còn có ‘hệ thống Tu Liêu’ tồn tại dựa vào Bá Tống, cũng đang vận hành ổn định, không hề mất đi dịch vụ vì vụ nổ đầu năm mới của Tống Thư Hàng.

Vì vậy, mấy vị tiền bối tinh ý này có thể xác định, Tống Thư Hàng chắc chắn vẫn bình an vô sự.

Tuy không biết tại sao cậu ta lại nổ nữa, nhưng Thư Hàng lúc này hẳn đã bước vào ‘quy trình hồi sinh’ bình thường.

Không bao lâu nữa, lại là một Bá Tống sống nhăn răng.

“Nhưng mà… Thư Hàng hiện tại là Kiếp Tiên trảm tam thi rồi mà?

Tại sao lại đột nhiên nói nổ là nổ?” Mấy vị tiền bối trong Nhóm Cửu Châu Nhất Hào dùng ‘hệ thống Tu Liêu’ để giao lưu.

Hiện nay, trên thế giới này còn ai có thể ám toán Tống Thư Hàng, giết cậu ta trong im lặng?

“Ta cảm thấy không phải là bị giết.

Nếu thật sự có người có thể giết Thư Hàng trong im lặng, thì kẻ đó đã sớm đánh bại Chư Thiên Vạn Giới, chứng đạo Thiên Đạo rồi.” Thất Tu Thánh Quân đáp.

“Bạch tiền bối có manh mối gì không?” Hoàng Sơn Tôn Giả vừa nhai thuốc viên vừa hỏi.

“Không có.” Bạch tiền bối lắc đầu.

Tiếp đó, ngài đưa cánh tay ra, nhìn vào cổ tay mình, nói: “Thư Hàng không sao, hình chiếu Nguyên Thần tuy bị ảnh hưởng trong chốc lát, nhưng lúc này hình chiếu Nguyên Thần đã khôi phục.

Cậu ấy đã bước vào giai đoạn hồi sinh.” Trong cánh tay của Bạch tiền bối, ẩn giấu hình chiếu Nguyên Thần của Tống Thư Hàng.

Mà vừa rồi, hình chiếu Nguyên Thần của chính Bạch tiền bối lại cùng với Tống Thư Hàng đột nhiên phát nổ mà tan thành tro bụi. [Bạch tiền bối, hội nghị thường niên vẫn bắt đầu như cũ, xin ngài hãy chủ trì tiết mục… Tôi sẽ quay lại ngay.] Lúc này, giọng nói của Tống Thư Hàng từ cánh tay Bạch tiền bối truyền ra.

Các thành viên ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ nghe thấy giọng Thư Hàng, tất cả đều thở phào nhẹ nhõm.

Đoán là một chuyện, nhưng khi thật sự xác định Tống Thư Hàng bình an vô sự, họ mới hoàn toàn thả lỏng.

“Giao cho ta đi, Biệt Tuyết tiên cơ, tế Niên Thú.” Bạch tiền bối lên tiếng gọi.

Ầm ầm ầm~ Trong lúc nói chuyện, lại một loạt ‘pháo hoa’ bay lên trời.

Lần này là pháo hoa thật sự.

Không biết từ lúc nào, có đạo hữu đã đặt một hàng pháo hoa tiên pháp bên bờ hồ, rồi lặng lẽ châm lửa.

Những đóa pháo hoa bay lên dù nhìn từ dưới lên hay từ bên cạnh đều đẹp đến nao lòng.

“Đẹp thật.” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu nói.

Pháo hoa không ngừng bay lên, mãi không dứt.

Hồi lâu sau… pháo hoa tàn lụi.

Ánh đèn chuyển sang bên cạnh Biệt Tuyết tiên cơ.

Một con hung thú đầu có sừng, răng nanh sắc nhọn được Biệt Tuyết tiên cơ mang ra.

Niên Thú?

Tịch!

Không ai ngờ rằng, Bạch tiền bối lại thật sự tìm được loại hung thú này, còn bắt được nó — vốn dĩ ngay cả Biệt Tuyết tiên cơ cũng chỉ định bắt một con giao thú bình thường, chưa khai linh trí, để đóng vai Niên Thú.

Tịch là loại hung thú hung bạo không có thần trí, chỉ biết phá hoại tất cả.

Vì đặc tính này, Niên Thú luôn là đối tượng bị các tu sĩ truy sát, hiện nay đã rất hiếm thấy trong giới tu chân.

Quan trọng hơn là, thịt Niên Thú rất ngon, ăn vào đặc biệt thơm.

Ăn xong còn có thể tăng công lực.

Vừa hàng yêu phục ma tạo phúc nhân gian, vừa tăng công năng, lại còn ngon, không tuyệt chủng mới lạ.

Ăn đến cuối cùng, Niên Thú đã đến mức không nuôi dưỡng thì không sống nổi.

Nhưng Niên Thú lại không dễ nuôi, cho đến nay vẫn chưa có phương án nuôi dưỡng Niên Thú số lượng lớn thành công.

Lúc này, con Niên Thú?

Tịch, đã bị Biệt Tuyết tiên cơ một đao đâm xuyên yết hầu — ngay khi mọi người hô lớn ‘1’, ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng phát nổ, tiên cơ đã ra tay, để con hung thú này đi vào giai đoạn nguội lạnh.

“Con Tịch này là giống biến dị.” Biệt Tuyết tiên cơ lên tiếng giới thiệu: “Lát nữa sau khi ta xử lý xong, tất cả các thành viên ăn thịt nó, hãy ngồi xuống tại chỗ hấp thu năng lượng.

Huyết nhục của nó có hiệu quả ‘tích huyết trùng sinh’ một lần.

Có tác dụng với tu sĩ từ thất phẩm trở xuống.” Hiệu quả ‘tích huyết trùng sinh’ một lần gần như tương đương với một lần ‘hồi sinh’ phiên bản yếu.

Nói xong, Biệt Tuyết tiên cơ dùng sức rút lưỡi đao sắc bén khỏi yết hầu Niên Thú.

Một làn sương máu do năng lượng thuần túy hóa thành phun ra từ lưỡi đao. …Phần cúng tế Niên Thú, bắt đầu!

Tạo Hóa Pháp Vương phối hợp bắt đầu đàn tấu.

Mà tại vị trí Tống Thư Hàng phát nổ, ‘áo gió’ do Tống Bàn Cầu hóa thành mặc vào người thiếu nữ máy móc đang choáng váng.

Tô Thị A Thập Lục bế thiếu nữ máy móc lên.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ di chuyển lên đầu A Thập Lục.

Xích Tiêu Kiếm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Thạch Bi đạo hữu, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm chủ chờ các món đồ trang bị cũng tạm thời chuyển sang người A Thập Lục phiên bản linh quỷ tiên tử.

Trong trường hợp Tống Thư Hàng không có mặt, linh quỷ tiên tử cũng tương đương với Tống Thư Hàng.

Tô Thị A Thập Lục nhìn về phía xa, ánh mắt luôn dừng lại ở tòa ‘cung điện Thiên Đế’.

Sâu trong cung điện đó, phía trên bảo tọa Thiên Đế Two, một bóng hình bắt đầu ngưng tụ.

Chính là Bá Tống sau khi đột nhiên nổ tung.

Lúc này, Tống Thư Hàng vẫn chưa hoàn toàn hồi sinh, cậu vẫn đang ở giữa sự sống và cái chết, là trạng thái mèo của Schrödinger.

Trong cơ thể cậu, tại vị trí bản mệnh đan điền, trên trán của 'Kim Đan Cá Voi Béo Bất Hủ', màu sắc trong một mai phù văn bắt đầu phai đi, chỉ còn lại lớp vỏ rỗng.

Đây là kiểu hồi sinh tương tự xương bất hủ của 'Vân Tước Tử'.

Tuy nhiên, sự hồi sinh của 'Kim Đan Cá Voi Béo Bất Hủ' của Tống Thư Hàng có CD nhất định, sau khi tiêu hao hết, cần phải đợi màu sắc trong phù văn được lấp đầy lại hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng lặng lẽ ngồi trên bảo tọa.

Cậu giơ bàn tay mình lên, nhìn vào chấm đỏ đã biến mất trong lòng bàn tay: "He he he, bắt được ngươi rồi." [Tống tiền bối, mảnh vỡ Thiên Đình của đảo thần bí của ta sắp tới rồi!] Trong đầu vang lên giọng của đảo chủ tiền bối. [Nghi thức có thể bắt đầu rồi.] Giọng của Bắc Phương Đại Đế cũng theo sau. [Đảo chủ tiền bối, ngài cứ việc dọn nhà qua đây, tôi đã mở quyền hạn cho ngài rồi.] Tống Thư Hàng đang ở giữa sự sống và cái chết trên vương tọa, lên tiếng đáp lời. [Ok, đến ngay đây.] Đảo chủ tiền bối trả lời.

Với cảnh giới hiện tại của Kim Quái đảo chủ, di chuyển toàn bộ mảnh vỡ Thiên Đình của đảo thần bí trong một hơi cũng không thành vấn đề.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại trả lời Bắc Phương Đại Đế: [Bắc Phương tiền bối, các mảnh vỡ Thiên Đình tôi đã tập trung vào một khu vực, và đã tách khu vực đó ra khỏi các vị trí khác trong Thế giới trung tâm, các ngài có thể yên tâm cử hành nghi thức… Nhưng mà, vì một số lý do cá nhân, bảo tọa Thiên Đế Two phải một lúc nữa mới chuyển giao cho các ngài được.] [Ta biết, A Quy nhà ta đã nói cho ta biết rồi, ngươi lại nổ nữa, hiện đang hồi sinh ở vị trí 'cung điện Thiên

Đế'.] Bắc Phương Đại Đế trả lời: [Bên bọn ta cũng cần đợi Kim Quái chuyển 'mảnh vỡ Thiên Đình' qua rồi mới tiến hành nghi thức, có một khoảng thời gian đệm, chắc là đủ để nhục thân của ngươi hồi sinh.] [Như vậy thì tốt quá.] Tống Thư Hàng đáp.

Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu đồn xa ngàn dặm.

Cậu mới vừa nổ tung, bên Bắc Phương Đại Đế đã nhận được tin nóng hổi. [Mà này, ngươi nổ như thế nào vậy?] Bắc Phương Đại Đế nhân lúc nghi thức còn một chút thời gian nữa mới bắt đầu, tò mò hỏi.

Tống Thư Hàng hiện tại không còn là 'Huyền Thánh hàng pha ke' của mấy tháng trước, Bá Tống bây giờ là Kiếp Tiên trảm tam thi chính hiệu, ở Chư Thiên Vạn Giới đều có thể được người ta tôn xưng một tiếng 'đại lão'.

Ngay cả một trường sinh giả đỉnh tiêm như Bắc Phương Đại Đế cũng không thể âm thầm kích nổ Tống Thư Hàng. [Tôi nói là vì năm mới, muốn làm mọi người vui vẻ một chút nên chủ động tự nổ, tiền bối có tin không?] Tống Thư Hàng đáp.

Bắc Phương Đại Đế im lặng một lát rồi đáp: [Nếu là người khác, ta sẽ không tin.

Nhưng nếu là ngươi… ta lại thật sự tin, vì ngươi đúng là giống người sẽ làm ra chuyện như vậy.

Lát nữa ta sẽ nói cho các tiểu hữu đáp án này.] Tống Thư Hàng: "…" Bắc Phương tiền bối, sự tin tưởng của ngài quá nặng nề, vãn bối không gánh nổi. [Lát nữa gặp.] Bắc Phương Đại Đế không cho Tống Thư Hàng cơ hội giải thích, kết thúc cuộc gọi.

Trên bảo tọa Thiên Đế Two, Tống Thư Hàng đang ở giữa sự sống và cái chết, giống như một đám sương mù mờ ảo, cuộn tròn trong bảo tọa.

Tay cậu nhẹ nhàng gõ lên tay vịn của bảo tọa.

Nguyên nhân cậu tự nổ, dĩ nhiên không phải là ‘chủ động tự nổ’.

Mặc dù trong một năm cậu đã chết vô số lần, nhưng cậu không giống Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử.

Chương 2958

Cậu không phải là người thích tìm chết.

Nếu có thể không chết, cậu cũng hy vọng mình có thể sống sót… Dù sao thì, pháp khí hồi sinh cũng rất đắt.

Nhưng lần ‘Bá Tống nổ phát đầu năm mới’ này, thực sự cũng có yếu tố cậu cố ý phối hợp trong đó!

Mồi nổ của vụ nổ, có liên quan đến ‘virus hủy diệt hằng tinh’ đó.

Virus hủy diệt hằng tinh là mồi nổ; còn cái đầu lâu ác ma màu đỏ ‘Kẻ Tận Thế Hằng Tinh’ mà Tống Bàn Cầu phong ấn gửi đến vào cuối năm ngoái chính là tia lửa châm ngòi.

Trong suốt thời gian đó, Tống Thư Hàng đã cố ý kìm hãm các món đồ trang bị như linh quỷ tiên tử, công đức xà mỹ nhân, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao của mình, không dập tắt tia lửa và mồi nổ đó, mà ngược lại còn âm thầm phối hợp.

Sau đó… ngay khoảnh khắc cơ thể cậu nổ tung, ‘hệ thống Tu Liêu’ đã may mắn âm thầm khóa được một ID ở hậu trường.

Nói thật, chính Tống Thư Hàng cũng không ngờ lần ‘lần theo dây tìm dưa’ này của mình lại thuận lợi đến vậy.

Thuận lợi đến mức như thể được Bạch tiền bối nhập!

Cậu vốn đã chuẩn bị các pháp tắc như ‘Nhân Quả, Hoa Bái’, còn chuẩn bị mượn sức mạnh của Nho gia Thánh Nhân chi nhãn, Bạch tiền bối Two, Tam Nhãn tiền bối, Cẩu Đản cha, Tống U U, Long Lạc nữ sĩ và tất cả mọi người, để cưỡng ép bắt giữ sự tồn tại đằng sau ‘Kẻ Tận Thế Hằng Tinh’ và ‘Người Bảo Vệ Mặt Trời Giả’.

Nhưng hành động lớn của Tống Thư Hàng còn chưa bắt đầu, ‘hệ thống Tu Liêu' đã âm thầm khóa được một ID người dùng.

Đúng vậy… sự tồn tại đáng sợ đằng sau Người Bảo Vệ Mặt Trời Giả, Kẻ Tận Thế Hằng Tinh, lại âm thầm đăng ký tài khoản 'hệ thống Tu Liêu', còn tải về một 'client'.

Mà ngay khoảnh khắc Tống Thư Hàng phát nổ, sự tồn tại đáng sợ sau lưng đó đã ngay lập tức phát động một cuộc tấn công mạnh mẽ vào 'hệ thống Tu Liêu', muốn chiếm đoạt 'hệ thống Tu Liêu', biến nó thành của riêng mình!

Đây mới là đại lão thực sự!

Mạnh mẽ và bá đạo hơn tất cả các đại lão mà Tống Thư Hàng từng đối đầu!

Ngay cả đại lão Hà Chỉ Ma Đế, khi đối mặt với 'hệ thống Tu Liêu', cũng không biết phải bắt đầu từ đâu, vẫn đang nghiên cứu làm thế nào để xóa Tống Thư Hàng khỏi danh sách bạn bè, vật lộn nhiều ngày vẫn chưa có manh mối.

Nhưng vị đại lão sau lưng này lại đã nghiên cứu ra cách tấn công 'hệ thống Tu Liêu', và còn đã bước vào giai đoạn thực hành.

Đáng tiếc… hành động của gã vừa mới bắt đầu đã thất bại. 'Hệ thống Tu Liêu' còn đặc biệt hơn tưởng tượng!

Đặc biệt đến mức, căn bản không thể chiếm đoạt!

Đây là thứ được sinh ra dựa trên sự tồn tại của 'Tống Thư Hàng', liên quan đến 'Trường sinh chi đạo' của Tống Thư Hàng, là vật độc nhất vô nhị.

Tống Thư Hàng còn, 'hệ thống Tu Liêu' này còn; Tống Thư Hàng nếu mất, 'hệ thống Tu Liêu' này cũng mất.

Hơn nữa, đằng sau 'hệ thống Tu Liêu' này, còn có một vị Long

Lạc nữ sĩ rụng tóc nghiêm trọng làm tấm khiên cuối cùng.

Không thể đột phá phòng thủ của ‘Long Lạc nữ sĩ’, thậm chí không thể ảnh hưởng đến ‘hệ thống Tu Liêu’.

Muốn chiếm đoạt ‘hệ thống Tu Liêu’, chỉ có thể đi chiếm đoạt gốc rễ của nó — Tống Thư Hàng.

Có được con người Tống Thư Hàng, mới có thể có được ‘hệ thống Tu Liêu’ này.

Vị đại lão đáng sợ sau lưng sau khi hành động thất bại, đã nhanh chóng xóa sạch mọi dấu vết hành động của mình… sau đó, gã xóa tài khoản!

Từ trong ‘hệ thống Tu Liêu’, xóa đi tài khoản của mình.

Thủ pháp sử dụng, Tống Thư Hàng cũng rất quen thuộc — là thủ pháp xóa bỏ căn nguyên của ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.

Phạm vi xóa bỏ, chỉ giới hạn trong ‘hệ thống Tu Liêu’.

Thao tác thần sầu vô cùng này khiến Long Lạc nữ sĩ cũng phải tê cả da đầu.

Sau khi xóa dấu vết của mình, đại lão sau lưng biến mất không dấu vết.

Mọi thứ, như chưa từng xảy ra.

Hoàn hảo không tỳ vết, không thể tìm ra manh mối.

Tuy nhiên… trên đời này luôn có những chuyện ngoài dự đoán.

Khi chức năng hồi sinh của ‘Kim Đan Cá Voi Béo Bất Hủ’ phát huy tác dụng, khi Tống Thư Hàng tái sinh trên ‘bảo tọa Thiên Đế Two’, dữ liệu bị thiếu trong ‘hệ thống Tu Liêu’ cũng được bổ sung, khôi phục.

Dữ liệu duy nhất bị thiếu trong ‘hệ thống Tu Liêu’ kể từ khi thành lập, chính là tài khoản mà vị đại lão đáng sợ sau lưng đó đã xóa.

Thế là… sau khi vị đại lão đáng sợ đó rút lui, trong ‘hệ thống Tu Liêu’ của Tống Thư Hàng, có một ID màu xám, âm thầm hồi sinh.

“He he he.” Khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên.

ID màu xám sau khi hồi sinh, đang ở trạng thái ‘offline’, nhưng vẫn liên kết chặt chẽ với vị đại lão trùm cuối đó.

“Nhưng bây giờ, vẫn chưa vội.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Bây giờ, đi tìm vị đại lão đáng sợ đó, ngược lại sẽ bứt dây động rừng.

Tống Thư Hàng dời sự chú ý của mình khỏi ID màu xám đó, không để ý đến, để tránh bị đối phương có cảm ứng, sinh ra nghi ngờ.

Các đại lão đỉnh tiêm của Chư Thiên Vạn Giới, độ thính của tai đều đáng sợ vô cùng… điểm này Tống Thư Hàng có kinh nghiệm trải nghiệm sâu sắc.

Ví dụ, nếu bây giờ cậu nói một câu xấu về Cẩu Đản cha, hoặc là Trình Cẩu Đản, ngay lập tức sẽ bị cảm ứng, sau đó thiên tru của Cẩu Đản cha, không lâu sau sẽ giáng xuống.

Còn có Bạch tiền bối Two cũng vậy… Ngoài ra, Ma môn Hà Chỉ Ma Đế dù đang trong giai đoạn trọng thương, nhưng chỉ cần Tống Thư Hàng ở sau lưng nói xấu gã, lẩm bẩm một lúc, bên Hà Chỉ Ma Đế sẽ ngay lập tức có cảm ứng, sau đó bói một quẻ là có thể tính ra Tống Thư Hàng!

Đại lão đỉnh tiêm của Chư Thiên Vạn Giới, chính là mạnh như vậy!

Cho nên muốn tính kế đại lão, trước tiên phải nghĩ cách che đậy thiên cơ.

Tất nhiên, ‘cảm ứng’ này của các đại lão cũng có một số công thức tiền đề.

Các đại lão cũng không phải tin tức gì cũng tiếp nhận.

Trong công thức này, bao gồm ‘độ uy hiếp, giá trị thân mật, có phải là âm mưu tính kế không, có gây ra uy hiếp cho bản thân không, đối phương có thủ đoạn che đậy thông tin không’, v.v., đều là điều kiện tiền đề của công thức.

Sau khi trải qua một bộ tính toán phức tạp, mới bị các đại lão cảm ứng được.

Các đại lão cũng rất bận, không thể cả ngày ở đó ‘đinh đông ~đinh đông ~’ nhận thông báo cảm ứng.

Giữa Tống Thư Hàng và Cẩu Đản cha, Trình Cẩu Đản, Bạch tiền bối Two, Tam Nhãn tiền bối và các đại lão khác, là vì quan hệ thân mật, vừa nhắc tới đối phương, sẽ có cảm ứng.

Mà với Hà Chỉ Ma Đế, là vì Bá Tống là một ‘nguồn nguy hiểm’, cho nên nếu Bá Tống nhắc tới gã, Hà Chỉ Ma Đế sẽ ngay lập tức nổi giận.

Vì vậy… Tống Thư Hàng tránh đi ánh mắt, coi như ID màu xám được khôi phục đó không tồn tại, không cố ý chú ý đến đối phương.

Nếu không, dựa vào việc cậu có ‘ý niệm tính kế đối phương’ cùng với ‘độ uy hiếp’ hiện tại của cậu, hai yếu tố này kết hợp lại, đối phương sẽ ngay lập tức có cảm ứng, từ đó tiến hành một loạt biện pháp phòng hộ, gây ra phiền phức không cần thiết.

Hiện tại, cảm ứng giữa ID màu xám ‘được khôi phục’ này và vị đại lão đó là một chiều.

Giống như bị khóa tài khoản, không cần lo đối phương sẽ lợi dụng ID này để đăng nhập lại gây chuyện.

Chỉ cần Tống Thư Hàng không cố ý kích hoạt ID này, thì ID này giống như thật sự không tồn tại.

“Đợi, ít nhất phải đợi 《Nhân Quả Đao》 của ta có thể dựa vào thêm mấy cái đùi của đại lão nữa.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Có ngày nào đó, bộ sưu tập đùi cho 《Nhân Quả Đao》 của ta hoàn thành, ghép thành một bộ ‘Thần bài’, đến lúc đó thần cản giết thần, phật cản giết phật, ma cản giết ma, số tự động cũng vô dụng!

Tống Thư Hàng một mình lặng lẽ hào hùng phấn khích một lúc, tâm trạng mới bình tĩnh lại.

Bá Tống trong làn sương mờ ảo đổi tư thế, dịch sang phải hai mông, tựa vào tay vịn bên phải.

“To thật.” Tống Thư Hàng nói.

Giống như long ỷ thời cổ đại an lạc, bảo tọa Thiên Đế của Thiên Đình viễn cổ cũng đặc biệt rộng rãi, một người ngồi ở một đầu tay vịn thì đưa tay cũng không chạm tới đầu kia của tay vịn.

To không nhất định là tốt… ví dụ như Tống Thư Hàng bây giờ muốn đổi tư thế ngồi, phải dịch mấy mông, mệt muốn chết.

“Đĩa đệm thắt lưng của Thiên Đế chắc chắn rất lồi.” Tống Thư Hàng nói.

Nói xong, cậu cố ý im lặng hồi lâu.

Nhưng, giọng nói kết thúc bằng chữ ‘đát’ mà cậu tưởng tượng lại không xuất hiện. [Ngay cả nói đĩa đệm thắt lưng của hắn lồi cũng không xuất hiện?

Hay là nói, hắn thật sự vẫn chưa đến lúc ‘hồi sinh’?] Tống Thư Hàng tựa vào tay vịn bên phải, thầm nghĩ.

Vốn dĩ, theo lẽ thường, sau khi chức năng hồi sinh của ‘Kim Đan Cá Voi Béo Bất Hủ’ được kích hoạt, cậu nên hồi sinh tại chỗ.

Chết ở đâu, thì đứng dậy ở đó!

Nhưng mà, sự hồi sinh của cậu lại vượt qua một khoảng cách rất dài, hồi sinh trên ‘bảo tọa Thiên Đế Two’ trong cung điện Thiên Đế này!

Thao tác thần kỳ này khiến Tống Thư Hàng không thể không sinh lòng nghi ngờ.

Trong đó, có phải Thiên Đế đang âm thầm thao túng?

Thiên Đế có phải đã hồi sinh rồi không?

Hay là nói, hắn muốn mượn ‘sự hồi sinh’ của mình để âm thầm bố cục?

Nói thật… Thiên Đế giai đoạn sau đã giúp Tống Thư Hàng rất nhiều.

Hắn đang cố ý kết giao với Tống Thư Hàng.

Mà với thủ đoạn và kinh nghiệm xử thế của hắn, muốn có được thiện cảm của một người, thật sự quá dễ dàng — năm xưa hắn đã lôi kéo một đám đạo hữu đủ loại, thuộc các hệ thống tu luyện khác nhau, lấy hắn làm trung tâm, thành lập Thiên Đình viễn cổ!

Sức hút nhân cách của hắn, đã được lịch sử chứng minh!

Tống Thư Hàng trong thời gian tiếp xúc với hắn, bất tri bất giác, đối với Thiên Đế cũng đã không còn ác cảm gì.

Đây chính là thể hiện của thủ đoạn kết giao nhân mạch mạnh mẽ của Thiên Đế.

Hiện tại, trong lòng Tống Thư Hàng đối với hắn cũng chỉ giữ lại mức cảnh giác tối thiểu.

Mức cảnh giác này, nếu quan hệ giữa hai người không có biến hóa to lớn kinh thiên động địa, thường sẽ không được dỡ bỏ.

“Không ra sao?

Tính thời gian, ngươi cũng nên hồi sinh rồi chứ?” Tống Thư Hàng thấy không kích động được Thiên Đế, liền không vòng vo nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Giọng nói của cậu vang vọng trong ‘cung điện Thiên Đế’.

Nhưng Thiên Đế vẫn không đáp lại.

Tống Thư Hàng lại mở ‘hệ thống Tu Liêu’, xem trạng thái của Thiên Đế. [Hồ bằng cẩu hữu] Thiên Đế?

Chương 2959

Đát Đát Tử (Trạng thái: Chết không thể chết hơn).

“Cho nên đối với đám người ‘chết không thể chết hơn’ các ngươi, thật sự rất đau đầu.

Mọi người không thể thẳng thắn hơn một chút sao?

Giống như ta đây này, giữa người với người cần phải có thêm sự tin tưởng chứ!” Tống Thư Hàng thở dài.

Cậu vừa dứt lời, ‘hệ thống Tu Liêu’ vừa hay hiện ra thông tin cá nhân của cậu. [Server?

Trình Cẩu Đản?

Trưởng nhóm] Tống Thư Hàng (Trạng thái: Chết không thể chết hơn).

Tống Thư Hàng: “…” Mặt sưng vù.

Cậu ngẩng đầu nhìn trời.

Không ngờ… ta bây giờ cũng ở trạng thái ‘chết không thể chết hơn’.

Nhưng mà, Nguyên Thần của ta vẫn còn sống sờ sờ mà?

Nguyên Thần không chết, sao ta lại tính là ‘chết không thể chết hơn’?

Chẳng lẽ Nguyên Thần bị cắt thành 15+1 phần của ta cũng được mặc định là trạng thái ‘phân thây’?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ.

Thế giới trung tâm?

Khu vực mảnh vỡ Thiên Đình, mơ hồ truyền đến một trận tiếng vang, đó là âm thanh của một vật thể khổng lồ rơi xuống.

Kim Quái đảo chủ tiền bối, đã chuyển 'mảnh vỡ Thiên Đình' của ngài ấy qua đây.

Lần này, trợ lý nhỏ của Thế giới trung tâm không nhân cơ hội dùng 'mảnh vỡ Thiên Đình' để cưỡng ép mở rộng diện tích Thế giới trung tâm… Dù sao thì, 'mảnh vỡ Thiên Đình' của Kim Quái đảo chủ là mượn tạm, dùng xong người ta phải mang đi.

Ầm ầm ầm ~ Cùng với việc 'mảnh vỡ Thiên Đình' của Kim Quái đảo chủ đến nơi, Thế giới trung tâm?

Khu vực mảnh vỡ Thiên Đình sinh ra cộng hưởng.

Tiếng cộng hưởng này vượt qua 'Thế giới trung tâm', truyền đến hiện thế, lại truyền đến hơn nửa Chư Thiên Vạn Giới gần với hiện thế?

Trái đất!

Đây là tiếng tuyên cáo khi số lượng 'mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ' đạt đến một mức độ nhất định, khung cơ bản của Thiên Đình viễn cổ được tái thiết — tập hợp đủ nhiều 'mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ' như vậy, có nghĩa là Thiên Đình đã sụp đổ thời viễn cổ, một lần nữa tái sinh!

Sự tuyên cáo cộng hưởng này có hiệu quả tương tự 'Huyền Thánh giảng pháp'.

Các tu luyện giả trong nửa Chư Thiên Vạn Giới này đều ngẩng đầu, nhìn về một hướng nào đó trên bầu trời.

Trong tầm mắt của họ, một ảo ảnh cung điện hoa lệ hiện ra trên tầng mây.

Thiên Đình!

Thiên Đình vô địch một thời, tái lập!

Thiên Đình viễn cổ năm xưa cũng như vậy, tu luyện giả từ cảnh giới ngũ phẩm trở lên, chỉ cần tâm niệm nghĩ đến, ngẩng đầu là có thể thấy 'ảo ảnh Thiên Đình' hiện ra trên tầng mây.

Thời viễn cổ, Thiên Đình trấn áp Chư Thiên Vạn Giới, là thế lực mạnh nhất không thể tranh cãi của Chư Thiên Vạn Giới.

Trong mắt các tu luyện giả thời đó… sự khác biệt duy nhất giữa Thiên Đế và Nho gia Thánh Nhân, chính là thời đại Thiên Đế sống, Thiên Đạo vẫn còn, Thiên Đế không có cơ hội đánh bại các đại lão của Chư Thiên Vạn Giới.

"Thật sự là Thiên Đình?" Một số lão cổ đổng, mở mắt nhìn thấy Thiên Đình hư ảo này, bên tai nghe thấy tiếng đại đạo trường sinh của Thiên Đình đó, như thể quay về thời viễn cổ.

Đồng thời, một bộ phận tàn dư của Thiên Đình viễn cổ trong Chư Thiên Vạn Giới, khi thấy Thiên Đình quen thuộc trên hư không, lập tức lệ rơi như mưa.

Thời đại Thiên Đình viễn cổ, rất nhiều thành viên Thiên Đình đã xem Thiên Đình là nhà của mình, đối với nó có tình cảm sâu đậm vô cùng.

Ngay cả 'Kim Long Thủy Tổ' Bạch Long tỷ tỷ, trong khi cố ý xa lánh Thiên Đình, sâu trong nội tâm đối với 'Thiên Đình viễn cổ' vẫn mang một nỗi quyến luyến sâu sắc.

Việc Thiên Đình tái lập, một sự kiện chấn động Chư Thiên Vạn Giới, tự nhiên cũng làm chấn động một đám đại lão.

Trong hệ thống Tu Liêu, 《Nhóm Giao Lưu Nghiên Cứu Bá Tống》.

Thánh Liêm Thiên Vương, người từng là thành viên Thiên Đình viễn cổ, lên tiếng: “Thật sự là Thiên Đình, tuyệt đối không sai!” Nguyên Sơ Ma Nữ nghi hoặc: “Nhưng mà… Thiên Đế không phải đã bị Bá Tống chém giết rồi sao?” Họ đã tận mắt chứng kiến, vào khoảnh khắc phân thân của Bá Tống mở cửa, Thiên Đế đã bị Bá Tống chém giết, thần hình câu diệt, hồn bay phách tán!

Ngự Thú Hiền Giả: “Là ai tái lập Thiên Đình?” Thiên Đế đã chết, vậy thì, Thiên Đình viễn cổ này là do ai tái lập?

“Ta có một suy đoán táo bạo.” Kim Miêu Tôn Giả trầm giọng nói, vị này tuy danh hiệu là ‘Tôn Giả’, nhưng thực tế đã là một Kiếp Tiên đã bước ra khỏi hình thái ban đầu của trường sinh chi đạo của chính mình.

Ngự Thú Hiền Giả: “Nói ra suy đoán của ngươi, xem có giống của ta không.” “Bá Tống.” Vô Tướng Vương tiếp lời: “Ta đoán mò là Bá Tống.” “Ta cũng đoán như vậy.” Tiểu Sửu Hoàng lên tiếng: “Thiên Đế bị Bá Tống giết, Bá Tống rất có khả năng đã thu được thông tin gì đó từ trên người Thiên Đế, thậm chí không chừng đã cướp đoạt đạo của Thiên Đế… sau đó, hắn thu thập mảnh vỡ Thiên Đình, tái lập Thiên Đình?” “Nếu Bá Tống tái lập Thiên Đình, thì kiếp này, e là chúng ta vô duyên với Thiên Đạo rồi.” Nguyên Sơ Ma Nữ thở dài.

Tiểu Sửu Hoàng suy nghĩ một lát, quyết định nói: “Vậy thì… chúng ta có nên làm gì đó không?” Bá Tống hiện nay đã là thế cục nghiền ép!

Nếu hắn lại tái lập Thiên Đình, thì tất cả mọi người trong nhóm chỉ có thể ngoan ngoãn nằm rạp trên đất, để Bá Tống nghiền qua người tất cả mọi người.

Hắc Bạch Long Nữ? và Trình tiên tử: “Các vị đạo hữu tạm thời bình tĩnh, ta có tin nội bộ, lần tái lập Thiên Đình này không phải do Bá

Tống chủ đạo… Lần tái lập Thiên Đình này, người chủ đạo là người khác, đây đối với chúng ta là chuyện tốt!

Chúng ta cần một sự tồn tại có thể ngang hàng với Bá Tống!” Cô không muốn vào thời điểm then chốt, lại có người đến phá rối nghi thức!

Thành lập 《Nhóm Giao Lưu Nghiên Cứu Bá Tống》 này, không ngờ lại có tác dụng ở đây.

“Thông tin của Hắc Bạch Long Nữ đạo hữu có đáng tin không?” Tiểu Sửu Hoàng hỏi.

Tuy Hắc Bạch Long Nữ là trưởng nhóm, nhưng sự việc trọng đại, hắn vẫn phải hỏi một câu, tốt nhất là có bằng chứng có thể chứng minh.

Ngay lúc này, vị đại tiền bối đáng tin cậy trong nhóm ‘Ta Có Một Đôi Cẩu Đản’ đột nhiên xuất hiện, nói: “Ta vừa bói một quẻ, phát hiện một tin tức chấn động.

Bá Tống, vừa mới chết một lần!” “Cái gì?

Bá Tống chết rồi?” Vô Tướng Vương kinh ngạc.

Chư Thiên Vạn Giới, lại còn có người có thể đánh nổ Bá Tống?

“Các ngươi cũng có thể tự bói một quẻ, tính toán kỹ lưỡng một chút.” Ta Có Một Đôi Cẩu Đản lên tiếng: “Bá Tống chắc chắn sẽ không cứ thế mà thần hình câu diệt, hắn chắc chắn có thủ đoạn hồi sinh của riêng mình.

Nhưng mà, vì Bá Tống đã chết một lần, còn đang trong giai đoạn hồi sinh, vậy thì lần này chủ trì đại cục tái lập Thiên Đình, hẳn không phải là Bá Tống.” Ta Có Một Đôi Cẩu Đản có uy tín rất cao trong nhóm.

Lời nói của ngài ấy lại vô cùng có lý.

Các thành viên trong nhóm đều là những tồn tại đỉnh tiêm, họ lập tức dựa theo thủ đoạn của mình, bắt đầu tính toán trạng thái của ‘Bá Tống’.

Một lát sau… Ngự Thú Hiền Giả: “Lại thật sự chết một lần?” “Nói cách khác, giữa trời đất này, vẫn còn có người có thể đối kháng với Bá Tống?

Hơn nữa, không chừng còn chiếm ưu thế?” Nguyên Sơ Ma Nữ trong lòng khẽ động.

Vô Tướng Vương: “Ta cảm thấy khả năng cao là lưỡng bại câu thương!

Nếu không, vị tồn tại khiến Bá Tống phải bước vào giai đoạn hồi sinh đó, chắc chắn đã đứng ra, truyền khắp Chư Thiên Vạn Giới rồi.” “Hai cường giả đấu nhau, chúng ta ngược lại có cơ hội.

Tĩnh quan kỳ biến!” Tiểu Sửu Hoàng im lặng một lát, lên tiếng.

……

Trong Thế giới trung tâm.

Các mảnh vỡ Thiên Đình tự động sắp xếp, theo bố cục ‘Thiên Đình’ ban đầu, bày ra ngay ngắn.

“Kim Quái đạo hữu, tiếp theo đây, xin ủy khuất ngươi một chút.” Đạo tử tay cầm 《Nho Điển》, lên tiếng gọi.

Đảo chủ Kim Quái lắc đầu, nói: “Một cuộc giao dịch đã thỏa thuận, không có gì gọi là ủy khuất hay không.” Nói xong, thân hình ngài lùi lại, chủ động bước vào một không gian mà Đạo tử và họ đã mở ra.

Ngay khi đảo chủ Kim Quái bước vào không gian này, sự tồn tại, căn nguyên của ngài như thể bị xóa bỏ khỏi Chư Thiên Vạn Giới… Trong khoảnh khắc này, trong Chư Thiên Vạn Giới không còn ai nhớ đến sự tồn tại của ngài.

Trong hư không, một nam tử tuấn mỹ ẩn mình trong khe hở không gian, đang lặng lẽ quan sát quá trình ‘Thiên Đình tái lập’, đột nhiên ngẩn ra.

Nam tử đưa tay véo cằm mình: “Ta ở đây là muốn xem ai ấy nhỉ?” Một lát sau.

“À đúng rồi, ta phải đi tìm đồ đệ ngoan của ta.” Cười ha ha một tiếng, vị nam tử tuấn mỹ này ẩn độn vào hư không, hướng về phía ‘đảo thần bí’ bay đi, biến mất không thấy.

Bắc Phương Đại Đế nhìn về phía nam tử biến mất.

“Là thiên tài đáng sợ nhất của Thiên Đình, Ngân Quái nhỉ.

Đeo mặt nạ dịch dung, nhất thời không nhận ra hắn.” Một bóng hình màu vàng kim bước vào hiện thế, bước vào Thế giới trung tâm, mỉm cười nói: “Hắn không dễ đối phó, nhưng may là… chúng ta không có ác ý với Kim Quái, Đồng Quái lại là tiền bối của Tống Thư Hàng, cho nên giữa chúng ta và Ngân Quái sẽ không có xung đột, có thể yên tâm.” Bắc Phương Đại Đế gật đầu.

Bên cạnh, Kim Cương Tự Đại Sư nghi hoặc nói: “Nhưng mà, tiểu tử tên ‘Đồng Quái’ đó không phải đang ăn Tết ở Thế giới trung tâm sao?

Ngân Quái chạy đến đảo thần bí làm gì?” “Có lẽ là… lạc đường?” Bắc Phương Đại Đế suy nghĩ nói.

“Không cần quản Ngân Quái, bắt đầu nghi thức đi, thời gian ta có thể ở lại ‘hiện thế’ không nhiều.” Bóng hình màu vàng kim kéo dài ra, hóa thành dáng vẻ của Trình Lâm tiên tử màu vàng kim.

Sau đó, tại khu vực mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, từng pho tượng khổng lồ mọc lên, bảo vệ xung quanh Thiên Đình tái lập.

Trên lòng bàn tay của các pho tượng, đứng từng vị đại lão.

Chính là các thành viên khác của 'Liên minh Thiên Đạo Phải Thoái Vị'!

"Ta chuẩn bị xong rồi." Đạo tử gật đầu, ngài từ từ mở 《Nho Điển》 trong tay, kích hoạt một 'năng lực thiên phú' mà Nho gia Thánh Nhân để lại trên đó.

"Nhớ kỹ, để lại toàn bộ trường sinh chi đạo của ngươi, một phần sự tồn tại của ngươi… Đây là bằng chứng hồi sinh của ngươi." Trình Lâm tiên tử màu vàng kim dặn dò.

Đạo tử gật đầu, thúc đẩy 《Nho Điển》.

Khoảnh khắc tiếp theo, một sức mạnh vô hình bao phủ lên người Đạo tử, xé xuống một phần 'sự tồn tại' của ngài — Đạo tử may mắn, trở thành người thứ hai trong Chư Thiên Vạn Giới nếm trải nỗi đau của pháp thuật thiên phú này sau Bàn Cầu đại lão. 'Một phần sự tồn tại' và 'trường sinh chi đạo' của bản thân lại có thể bị xé xuống!

Sự mạnh mẽ của sư phụ khiến Đạo tử cảm thấy kiêu ngạo… và đau đớn.

Thật sự là đau đến không thể hình dung.

Có một khoảnh khắc, ngài dường như có thể hiểu tại sao 'Thiên Đạo Bàn Cầu' năm xưa lại hận Nho gia đến vậy… Nỗi đau này, quả thực khắc cốt ghi tâm, muốn quên cũng không thể quên.

Trên trán Đạo tử, mồ hôi lạnh tuôn ra như mưa, nhỏ xuống 'mảnh vỡ Thiên Đình' bên dưới.

Trường sinh chi đạo của ngài, một phần sự tồn tại của ngài, sau khi bị 《Nho Điển》 xé xuống, lại được cất giấu bên trong 《Nho Điển》. ‘Cảnh giới, khí tức’ trên người Đạo tử điên cuồng tụt dốc.

Chỉ còn chút nữa là từ cảnh giới ‘trường sinh giả’ rơi về lại cấp độ Kiếp Tiên.

Chương 2960

Ngay lúc này, Trình Lâm màu vàng kim tiến lên, đến gần Đạo tử, gọi: “Ra!” Trong cơ thể Đạo tử, một con linh quỷ bị thu hút, bước ra một bước.

Đây là linh quỷ của Đạo tử, đã được nuôi dưỡng đến trưởng thành, giống hệt Đạo tử — con linh quỷ này được tìm thấy gần đây, sau đó ký kết khế ước với Đạo tử, và dùng thủ đoạn của trường sinh giả để điên cuồng thúc đẩy nó trưởng thành.

Linh quỷ này cũng là một phần của kế hoạch.

Linh quỷ của Đạo tử hiện thân xong, lặng lẽ đứng trước mặt Trình Lâm màu vàng kim, không nhúc nhích.

“Ngôi vị Thiên Đế, truyền thừa!” Trình Lâm màu vàng kim một chỉ điểm vào người linh quỷ của Đạo tử, chuyển dời ‘ngôi vị Thiên Đế’ của mình vào trong cơ thể linh quỷ của Đạo tử.

Đây cũng là lý do cô muốn Đạo tử cắt bỏ ‘trường sinh chi đạo’ của mình trước.

Tiếp theo, Đạo tử sẽ kế thừa ‘Thiên Đế chi đạo, ngôi vị Thiên Đế’.

Mà việc để Kim Quái bước vào không gian tương tự ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ cũng là để trong thời gian ngắn che đậy căn nguyên của Kim Quái.

Như vậy, Đạo tử kế thừa ‘ngôi vị Thiên Đế’ sẽ trở thành ‘Thiên Đế’ duy nhất của Chư Thiên Vạn Giới, phù hợp với tiêu chuẩn của nghi thức lát nữa.

Mấy hơi thở sau… “Thành công rồi!” Trình Lâm màu vàng kim có chút suy yếu lùi lại một bước.

Đồng thời, phía sau cô mở ra một không gian màu vàng kim.

Trong không gian màu vàng kim đứng rất nhiều thiên binh thiên tướng, còn có mấy pho tượng trường sinh giả chưa được giải thoát, và một Bắc Phương Đại Đế lạnh lùng.

Bắc Phương Đại Đế trong không gian màu vàng kim, là Bắc Phương Đại Đế, mà cũng không phải Bắc Phương Đại Đế.

Đó là ấn ký của Bắc Phương Đại Đế từng lưu lại trong ‘Thiên Đình viễn cổ’, mượn bí pháp của Trình Lâm để hóa hình… thực tế, đây là ‘vật thế thân’ trong kế hoạch Thiên Đạo 8.5 lát nữa.

“Tạ đạo hữu thay ta ứng kiếp.” Bắc Phương Đại Đế đã hồi sinh hành lễ với ‘Bắc Phương Đại Đế’ trong không gian màu vàng kim.

Bắc Phương Đại Đế trong không gian màu vàng kim mỉm cười.

“Bước cuối cùng, Xích Tiêu Tử đạo hữu, xin hãy mang tiểu hữu sắp độ kiếp đến đây.” Trình Lâm màu vàng kim lên tiếng.

Kế hoạch Thiên Đạo 8.5, đối với một số thành viên của 《Liên minh Thiên Đạo Phải Thoái Vị》, đều là cơ hội hoàn thành sự cứu rỗi của bản thân!

Cô cũng không ngoại lệ… Kế hoạch Thiên Đạo 8.5, là cơ hội cuối cùng để cô hoàn thành lời hứa của mình, giải thoát những người đồng bạn có thể giao phó tính mạng của mình khỏi ‘Thiên Đình chi đạo’!

Đây là sự cứu rỗi cuối cùng.

Cũng là vì Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối… dò đường!

“Chờ một lát, đến ngay.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu, họ đã sớm chuẩn bị một vị tiểu đạo hữu sắp độ kiếp, đây cũng là một phần của nghi thức.

Vị tiểu đạo hữu này là do Xích Tiêu Tử đạo trưởng tìm đến, giữa cậu ta và đạo trưởng có một đoạn nhân quả.

Nghi thức lần này đối với tiểu đạo hữu có nguy hiểm nhất định, nhưng cũng là một cơ duyên to lớn vô cùng.

Nếu nắm bắt được, tương lai của cậu ta, sẽ không thể lường được.

Chỉ cần là tu sĩ có lòng tin vào bản thân, hầu như sẽ không từ chối cơ duyên như vậy.

Ngay khi Xích Tiêu Tử đạo trưởng đứng dậy, chuẩn bị đi mang tiểu đạo hữu đó đến, đột nhiên… khu vực Thế giới trung tâm bên cạnh, có tiếng sấm vang dội!

“Thiên kiếp?

Trời ạ, là ai thế?” Trình Lâm màu vàng kim trừng to mắt.

Là ai đã dẫn thiên kiếp xuống?

Có cần phải trùng hợp như vậy không?

Lúc này, Thế giới trung tâm của Tống Thư Hàng có hai vị trí thông với ‘hiện thế’.

Trong trường hợp không cố ý che đậy, sức mạnh của thiên kiếp có thể trực tiếp truyền vào qua ‘thông đạo hiện thế’.

“Là Bá Tống?” Kim Cương Tự Đại Sư lên tiếng hỏi.

Gần đây bất kể Chư Thiên Vạn Giới xảy ra chuyện gì, mọi người đều sẽ theo bản năng nghĩ đến Bá Tống.

Lại có người độ kiếp rồi, là Bá Tống sao?

Lại có người giảng pháp rồi, là Bá Tống sao?

Lại có người chết rồi, là Bá Tống sao?

Lại có người gây chuyện rồi, là Bá Tống sao?

“Chắc không phải cậu ta, Bá Tống hiện nay đã là cảnh giới Kiếp Tiên trảm tam thi rồi.” Đạo tử phân tích.

Nói cách khác, về mặt lý thuyết, Bá Tống hiện tại đã không còn duyên với độ kiếp… tất nhiên, nếu Bá Tống có thao tác bá đạo nào đó thì lại là chuyện khác.

Thái cổ vực ngoại thiên ma tám tay: “Ta đến giờ vẫn không biết, Bá Tống đã vượt qua thiên kiếp cửu phẩm Thiên Nhật như thế nào?” Thiên kiếp Thiên Nhật đó là cần một nghìn ngày để vật lộn.

Mà Bá Tống, rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì, đánh tàn thiên kiếp cửu phẩm, giữ vững nhịp độ trung bình một tháng một phẩm?

“Có rất nhiều yếu tố, theo ta biết, cậu ta có pháp tắc tốt nghiệp thiên lôi và ấn ký giới chủ các loại thủ đoạn.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng ngẩng đầu nhìn trời, nói: “Mà này, bây giờ ta còn phải đi đón người không?” Không xa, thiên kiếp của Thế giới trung tâm đã ngưng tụ thành hình.

Xem ra vị thành viên ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ độ kiếp này, định trực tiếp độ kiếp trong Thế giới trung tâm?

Như vậy… họ lại kéo một tiểu đạo hữu khác qua độ kiếp, hai thiên kiếp sẽ cộng dồn, cục diện sẽ trở nên không thể kiểm soát.

Bắc Phương Đại Đế ngẩng đầu nhìn trời, lòng nghẹn ngào: “Chúng ta nên báo trước cho Bá Tống tiểu hữu về kế hoạch ‘trong nghi thức sẽ có người độ kiếp’ này.” “Chuyện này ai mà ngờ được chứ, bây giờ nói gì cũng muộn rồi.” Kim Cương Tự Đại Sư nói: “Ai liên lạc với Bá Tống đạo hữu đi?

Xem có thể thao tác một chút, chuyển vị đạo hữu đang độ kiếp đi an toàn không.” …...

Trong cung điện Thiên Đế. [Là A Thập Lục à.] Tống Thư Hàng vẫn chưa hồi sinh, thông qua 'Thế giới trung tâm' quan sát hiện trường ăn Tết của Nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Lần hồi sinh này của cậu quả thực có chút kỳ lạ.

Sự hồi sinh tại chỗ bị chuyển đến 'bảo tọa Thiên Đế Two'… thời gian hồi sinh cũng kéo dài ra rất nhiều.

Nếu là trước đây, chút thời gian này đủ để Tống Thư Hàng hoàn thành hồi sinh, tiện thể đi tắm, ăn một bữa cơm.

Nhưng bây giờ, đang ở trạng thái 'chết không thể chết hơn', cậu ngồi trên bảo tọa Thiên Đế, buồn chán dịch từ bên trái sang bên phải, lại từ bên phải dịch sang bên trái, mà vẫn chưa hoàn thành thanh tiến trình hồi sinh.

Suýt nữa thì nín thành đậu đậu.

"Lẽ nào là vì ta hiện nay là cảnh giới Kiếp Tiên trảm tam thi, dẫn đến thời gian hồi sinh bị kéo dài?" Thở dài một tiếng, Tống Thư Hàng lại hướng ánh mắt về vị trí của Tô Thị A Thập Lục.

A Thập Lục sau khi kết thúc 'nghi thức thí luyện của Thiên Hà Tô Thị' và đạt được trạng thái chung sống hòa bình với hàng trăm tiểu Thập Lục, ý thức bản thể của cô đã chìm vào giấc ngủ ngắn, do linh quỷ tiên tử thay cô hoạt động cơ thể.

Hiện tại, ý thức bản thể của cô đã tỉnh lại, liền bước vào trạng thái 'chuẩn bị độ kiếp'.

Thêm vào đó, năng lượng tinh thuần màu máu rơi xuống sau 'vụ tự nổ đầu năm mới' của Tống Thư Hàng trước đó đã tưới nhuần, linh lực vốn đã ở điểm giới hạn trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục lập tức bùng nổ.

Chưa kịp cô chuyển vị trí, thiên kiếp đã bắt đầu ngưng tụ. [A

Thập Lục… có cần tôi phong bế không gian, trì hoãn thiên kiếp của cậu không?] Tống Thư Hàng thông qua ‘hệ thống Tu Liêu’ Nhóm Cửu Châu Nhị Hào để liên lạc.

Lúc này các tiền bối trong nhóm cơ bản đều ở Nhóm Nhị Hào, phát ngôn trực tiếp ở đây, mọi người đều có thể thấy, để tránh các tiền bối lo lắng cho trạng thái độ kiếp của A Thập Lục.

Tiện thể cũng có thể cùng nhau thương lượng cách đối phó với thiên kiếp của A Thập Lục.

Hơn nữa, Thế giới trung tâm hiện nay sau nhiều lần tiến hóa, đã trở nên ‘không còn yếu đuối như trước’.

Bây giờ Thế giới trung tâm đã không còn nể mặt thiên kiếp đại lão nữa.

Chỉ cần cưỡng ép đóng lại, cách ly thông đạo giữa hiện thế và Thế giới trung tâm, ngay cả thiên kiếp đại gia cũng phải ăn quả bơ, lượn lờ bên ngoài, không được vào trong. [Thư Hàng, giúp mình chuyển đến vị trí thích hợp đi… Mình chuẩn bị độ kiếp rồi.] Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Tô Thị A Thất hỏi: [Có chắc chắn không?] Mỗi lần Tô Thị A Thập Lục sắp độ kiếp, huynh ấy đều khá lo lắng, dù sao thì ‘thiên kiếp tứ phẩm’ của A Thập Lục đã từng xảy ra sự cố.

Hơn nữa, lần này tốc độ tấn cấp của Tô Thị A Thập Lục quá nhanh — năm ngoái khi tiếp xúc với Tống Thư Hàng, cô mới độ thiên kiếp tứ phẩm, bây giờ đã sắp độ thiên kiếp ngũ tấn lục, A Thất có chút lo lắng căn cơ của cô không vững. [Yên tâm đi, A Thập Lục hiện tại độ thiên kiếp ngũ tấn lục, có mười phần chắc chắn.

Hơn nữa để đối phó với thiên kiếp lần này, mình đã sớm có chuẩn bị.] Tô Thị A Thập Lục đáp.

Bạch Long tỷ tỷ và cô đã sớm bố trí trận pháp độ kiếp ‘dạng mang theo’, tiếp theo chỉ cần tìm một nơi độ kiếp thích hợp, từ trong ‘túi Càn Khôn’ lấy trận pháp độ kiếp ra, bố trí linh thạch, là có thể sử dụng ngay.

Ngoài ra, lần tấn cấp này của cô thực ra là nước chảy thành sông, không có ẩn họa căn cơ không vững — mặc dù ở hiện thế mới qua hơn nửa năm, nhưng cô đã ở trong ‘không gian thí luyện của Thiên Hà Tô Thị’ một thời gian rất dài.

Sau đó cô còn được Bạch Long tỷ tỷ giúp đỡ, tiến vào một bí cảnh, lại ở trong đó rèn luyện một thời gian dài hơn nữa.

Nói cách khác, thực tế cô đã dừng lại ở cảnh giới ngũ phẩm một thời gian không ngắn.

Bắc Hà Tán Nhân: [Bức tranh Kim Đan cấu đồ vẽ rồng điểm mắt đã hoàn thành chưa?] [Ừm, có thể điểm bút cuối cùng bất cứ lúc nào.] Tô Thị A Thập Lục trả lời.

Thất Sinh Phù Phủ Chủ: [Mấy đứa nhóc các ngươi, thật không cho mấy lão già chúng ta cơ hội thả lỏng.] Từ khi Tống Thư Hàng gia nhập ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’, các thành viên Nhóm Cửu Châu Nhất Hào trung bình mỗi tháng đều bị kích thích một lần, tốc độ tu luyện tấn cấp so với những năm trước đã tăng lên mấy bậc.

Bây giờ, ngay cả Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục hai đứa nhóc này cũng đã đuổi kịp các thành viên trong nhóm, thậm chí còn sắp bắt đầu vượt mặt.

Các tiền bối trong lòng khổ. [Thất Sinh Phủ ngươi đừng vội, trời sập còn có người cao chống đỡ… Đợi A Thập Lục tấn cấp thành công, người áp lực nhất trong nhóm chắc là Tô Thị A Thất mới đúng.] Cuồng Đao Tam Lãng nắm lấy cơ hội, vội vàng phát ngôn: [Rõ ràng theo thứ hạng của Tô Thị, con số A Thất này lớn hơn A Thập Lục gấp đôi, nhưng bây giờ, A Thất Chân Quân lại sắp bị ‘A?

Minh Thiên Chân Quân?

Thập Lục’ đuổi kịp rồi.

Ngươi thử nghĩ xem, A Thất áp lực đến mức nào?

Ha ha ha ha ~] [Tam Lãng, đừng nói nữa!] Bắc Hà Tán Nhân nhắc nhở.

Chỉ là lời của Bắc Hà Tán Nhân vừa dứt, Cuồng Đao Tam Lãng đã bị Tạo Hóa Pháp Vương bên cạnh ôm chặt, không thể thoát ra.

“Lần này ta muốn 《Thư Tiên Thiếp》.” Tạo Hóa Pháp Vương cười hiền hậu.

Cuồng Đao Tam Lãng: “???” 《Thư Tiên Thiếp》 là cái quái gì?

“Thành giao.” Tiếng cười sảng khoái của Tô Thị A Thất vang lên, đồng thời vang lên còn có tiếng đao khí nổ tung.

Cuồng Đao Tam Lãng… tử trận.

Trong Nhóm Cửu Châu Nhị Hào.

Tống Thư Hàng: [A Thập Lục, cậu chuẩn bị đi… Tôi sẽ chuyển cậu ra ngoài.] [(????)??

Này, tôi có thể đưa ra một ý kiến không?] Đúng lúc này, [Tiên tử chết không thể chết hơn] Trình Cẩu Đản phát ngôn: [Tô gia A Thập Lục tiểu tiên tử, có muốn đến khu vực mảnh vỡ Thiên Đình để độ kiếp không?

Thơm lắm đấy!] Trong Nhóm Cửu Châu Nhị Hào của ‘hệ thống Tu Liêu’, ngoài các thành viên ‘nguyên Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’, Tống Thư Hàng còn kéo mấy vị đại lão thân thiết vào nhóm để trấn trạch — mấy vị đại lão này ai cũng giàu nứt đố đổ vách, lỡ tâm trạng tốt rải tài lộc, cũng đủ để mọi người kiếm một mớ.

Chương 2961

Trong số các đại lão này, tự nhiên cũng bao gồm Trình Lâm tiên tử — ở giai đoạn nguyên thủy khi ‘hệ thống Tu Liêu’ còn chưa hoàn thiện, thủ đoạn thao tác bá đạo của Trình Lâm tiên tử và Bạch tiền bối đối với ‘hệ thống Tu Liêu’ còn phong phú hơn cả Tống Thư Hàng.

Lúc này, sau khi thấy phát ngôn của Trình Lâm tiên tử, Tô Thị A Thập Lục hơi ngẩn ra.

Nhưng chưa kịp cô trả lời, Tống Thư Hàng đã vội vàng từ chối: [Không được, quá nguy hiểm, tôi không đồng ý!] Trình Lâm tiên tử, Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng bọn họ đang chuẩn bị dùng ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’ để thực hiện một nghi thức… Tống Thư Hàng tuy không biết cụ thể họ muốn làm gì, nhưng có thể khẳng định, một đám đại lão đỉnh tiêm tụ tập lại với nhau để làm chuyện, chắc chắn là một tin tức lớn.

Nói thật, không làm ra một tin tức cấp đỉnh của Chư Thiên Vạn Giới, đều không xứng với đội hình xa hoa như Trình Lâm tiên tử, Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng!

Mà tin tức lớn thường cũng đồng nghĩa với phiền phức lớn.

Cho nên, Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, tốt nhất là không nên dính líu đến bọn họ.

Việc độ kiếp, cứ chắc chắn từng bước thì ổn thỏa hơn.

Tống Thư Hàng chính mình đã nếm đủ khổ của ‘tổ đội độ kiếp, thiên kiếp biến dị’.

Trước bát phẩm, khi thiên kiếp đại lão vẫn còn là đại lão thực sự, mỗi trận thiên kiếp của cậu đều là cửu tử nhất sinh… Với tư cách là người từng trải, cậu tự nhiên hy vọng thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục và các thành viên ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ có thể thuận lợi hơn một chút, đừng bày ra nhiều trò quái dị.

Bình bình đạm đạm mới là chân thật, an an vui vẻ mới là phúc. [Tống Cẩu Đản, ta lại không hỏi ngươi, ngươi kiêu ngạo trả lời làm gì?

Làm như chúng ta bị ngươi ghét bỏ vậy… Nói thật, nếu lần này người độ kiếp là ngươi, chúng ta mới là người ghét bỏ ngươi, căn bản không muốn cho ngươi tham gia.] Trình Lâm tiên tử trả lời.

Bá Tống và thiên kiếp có duyên, mỗi lần thiên kiếp của hắn đều rầm rộ, Trình Lâm tiên tử thực danh ghét bỏ thiên kiếp của Tống Cẩu Đản.

Tống Thư Hàng: “…” [Cho nên, Tô Thị tiểu tiên tử, chính ngươi thấy thế nào?] Trình Lâm tiên tử hỏi.

Tô Thị A Thập Lục uyển chuyển từ chối: [Nếu Thư Hàng nói quá nguy hiểm, vậy thì em không tham gia, cảm ơn ý tốt của Trình Lâm tiên tử.] Trình Lâm tiên tử lại không nản lòng, tiếp tục: [Ta đã nói, đề nghị của ta thơm lắm đấy.

Tô Thị tiểu tiên tử, chúng ta nói chuyện riêng.] [Em không còn nhiều thời gian nữa.] Tô Thị A Thập Lục trả lời, kiếp vân trên đầu cô đã bắt đầu ngưng tụ. …Trình Lâm tiên tử trả lời riêng: [Trường sinh chi đạo của ta nuôi dưỡng đạo của sự sống mới.] Tô Thị A Thập Lục: [!!!] [Có thể nói, trường sinh chi đạo của ta là đỉnh tiêm nhất trong ‘sinh mệnh chi đạo’, là phúc âm của ‘tu sĩ vô sinh’.] Trình Lâm tiên tử tiếp tục: [Thế nào?

Hihi!

Tô Thị A Thập Lục: [Có thể dùng bất cứ lúc nào không?] [Cho ngươi ba cơ hội, nếu ngươi cần thì liên lạc với ta, chỉ cần ta không có việc gấp, gọi là đến ngay.] Trình Lâm tiên tử nói.

Tô Thị A Thập Lục: [Vậy thì… em đồng ý!] [Yên tâm đi, ta đảm bảo ngươi sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Trong quá trình mượn thiên kiếp của ngươi một lát, thiên kiếp ngũ tấn lục của ngươi có thể sẽ bị tăng cường, dẫn đến nguy cơ ngoài ý muốn.

Nhưng chút nguy cơ này so với cơ duyên to lớn có thể nhận được, căn bản không thể so sánh.] Trình Lâm tiên tử đảm bảo.

Nói xong, cô chuyển sang 'Nhóm Cửu Châu Nhị Hào': [@[Server?

Trình Cẩu Đản?

Trưởng nhóm] Tống Thư Hàng, Tô Thị tiểu tiên tử đồng ý rồi.] Tống Thư Hàng: [A Thập Lục?] [Ừm, mình quyết định rồi.] Tô Thị A Thập Lục nói: [Yên tâm đi, ít nhất mình sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Một khi có nguy hiểm đến tính mạng, chúng ta cũng có thể lập tức cắt đứt 'thiên kiếp ngũ tấn lục' không phải sao?] [Đi thôi ~ Không thể kéo dài thêm nữa.] Trình Lâm tiên tử gọi.

Trên đỉnh đầu.

Thiên kiếp của Tô Thị A Thập Lục phát ra từng trận sấm vang, như thể đang thúc giục A Thập Lục.

"Đừng kháng cự, ta đưa ngươi dịch chuyển không gian." Trình Lâm tiên tử gọi.

Khoảnh khắc tiếp theo, bóng dáng của Tô Thị A Thập Lục biến mất tại chỗ, được chuyển đến khu vực 'mảnh vỡ Thiên Đình'.

Tống Thư Hàng trên bảo tọa Thiên Đế tựa vào tay vịn vương tọa, cuối cùng không ngăn cản.

“Đây là Thế giới trung tâm… thật sự không được, thì cưỡng ép đánh tan thiên kiếp, phong ấn thiên kiếp thành nguyên liệu nấu ăn.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Tô Thị A Thập Lục bị kéo đi độ kiếp, sự chú ý của các thành viên ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ đều tập trung về phía cô.

Lúc này, tiệc năm mới cũng vừa đến giai đoạn Biệt Tuyết tiên cơ lên món.

Các thành viên trong nhóm ngồi ở vị trí của mình, vừa chờ lên món, vừa quan sát trạng thái của ‘khu vực mảnh vỡ Thiên Đình’.

“Đây có được tính là một trong những tiết mục của năm mới không?” Tạo Hóa Pháp Vương lên tiếng.

Hoàng Sơn Tôn Giả thở dài: “Ta thì hy vọng năm mới đừng có tiết mục kịch tính như vậy.” ……

Khu vực mảnh vỡ Thiên Đình.

Trên lòng bàn tay của mấy pho tượng khổng lồ, Trình Lâm tiên tử màu vàng kim, Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Kim Cương Tự Đại Sư, Thái cổ vực ngoại thiên ma tám tay đứng vào vị trí.

Đạo tử đứng ở trung tâm ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ — nơi này vốn là vị trí của ‘Thiên Đế Cung’.

Thiên Đế Cung không còn, nơi này bây giờ là một khoảng trống.

Ầm ầm ầm ~ Trong hư không, thiên kiếp ‘ngũ tấn lục’ thuộc về Tô Thị A Thập Lục cũng theo đó di chuyển đến, nổ vang trên không trung ‘khu vực mảnh vỡ Thiên Đình’.

Thạch Bi đạo hữu, Xích Tiêu Kiếm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cọng tóc ngố của Sở các chủ, áo gió Tống Bàn Cầu, Tiểu Lăng Tiêu, móng vuốt của Phượng Nghi Cầm chủ chờ các món đồ trang bị, đều tạm thời tách ra một bên, để tránh bị cuốn vào thiên kiếp của A Thập Lục.

“Ngươi cứ yên tâm độ kiếp, chuyện tiếp theo giao cho chúng ta.” Bắc Phương Đại Đế nói với Tô Thị A Thập Lục: “Uy lực thiên kiếp sẽ vì sự can thiệp của chúng ta mà tạm thời tăng cường.

Nhưng không cần lo lắng, phần thiên kiếp tăng cường sẽ bị chúng ta dẫn đi.” Trong lúc nói chuyện, ‘cảm giác tồn tại’ trên người Bắc Phương Đại Đế trở nên mờ nhạt — nửa người ngài hòa vào pho tượng bên dưới.

Pho tượng đó, lại có hiệu quả của ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’.

Không chỉ Đại Đế, mấy thành viên khác cũng như vậy, nửa người hòa vào pho tượng, làm suy yếu cảm giác tồn tại của mình đến cực hạn.

Thiên kiếp ngũ tấn lục, đợt thiên kiếp báo hiệu đầu tiên giáng xuống — vốn dĩ chỉ nên có uy lực của người mới nhập ngũ phẩm ‘thiên kiếp báo hiệu’, dưới ảnh hưởng của Bắc Phương Đại Đế và những người khác, uy lực tăng vọt.

Nhưng sau khi tăng cường đến một mức độ nhất định, vì ‘căn nguyên tồn tại’ của Bắc Phương Đại Đế và những người khác đột nhiên bị che đậy, chương trình của thiên kiếp có chút phản ứng không kịp, giống như bị BUG, bước vào trạng thái vòng lặp chết một phần.

Thiên kiếp đại lão bị trêu chọc.JPG “Thiên kiếp đại lão đã không còn chút tôn nghiêm nào nữa rồi.” Thạch Bi đạo hữu cảm khái.

Cọng tóc ngố của Sở các chủ: “Từ khi nó được đưa vào thực đơn, đã sớm không còn chút tôn nghiêm nào rồi.” Ầm ~ Thiên kiếp bị trêu chọc, một phần rơi xuống người Tô Thị A Thập Lục, phần lớn hơn bị dẫn đến khu vực ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’, tập trung vào người ‘Đạo tử’.

Sức mạnh của thiên lôi, không ngừng tập trung, Đạo tử, Thiên Đế chi đạo, mảnh vỡ Thiên Đình ba thứ này dưới tác dụng của thiên kiếp, sinh ra cộng hưởng tần số cao!

Sự lột xác của kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 đã bắt đầu.

“Bá Tống ~ Vương tọa Thiên Đế xong chưa?” Bắc Phương Đại Đế lên tiếng hỏi.

Vương tọa Thiên Đế tuy không phải là vật bắt buộc của kế hoạch, nhưng nó có thể đẩy nhanh tiến độ của kế hoạch Thiên Đạo 8.5.

“Tiền bối chờ một lát, bên tôi sắp xong ngay đây.” Tống Thư Hàng trả lời.

Lúc này, cơ thể hắn cuối cùng cũng hoàn thành ‘thanh tiến trình hồi sinh’.

Trạng thái ‘chết không thể chết hơn’ trên hệ thống Tu Liêu cũng bắt đầu mờ đi… Quá trình hồi sinh dài đằng đẵng cuối cùng cũng kết thúc.

Thân thể bị sương mù bao phủ của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu ngưng tụ lại, bắt đầu từ bộ xương, tái sinh từng chút một.

Như vậy, cuối cùng cậu cũng không cần phải tiếp tục lăn lộn nhàm chán trên 'Thiên Đế Vương Tọa two' nữa.

“Mau sống lại đi, đừng chìm đắm trong cái chết nữa.” Bắc Phương Đại Đế nói: “Chúng ta đang chờ ngươi dùng vương tọa đây.” Dù sao đây cũng là cơ hội sử dụng Thiên Đế Vương Tọa mà ngài ấy dùng cái giá ‘không cần mặt mũi’ để đổi lấy, Đại Đế tự nhiên đặc biệt để tâm.

Đối với ngài ấy, đây không phải là Thiên Đế Vương Tọa... mà là mặt mũi của ngài ấy a!

“Đến ngay đây, Bắc Phương tiền bối đừng hoảng!” Tống Thư Hàng nói.

Trong lúc nói chuyện, cậu lại mở ‘Tu Liêu Hệ Thống’ của mình ra để xem trạng thái hiện tại.

Trong Tu Liêu Hệ Thống, trạng thái cá nhân của cậu được ghi chú ‘chết không thể chết hơn nữa’ đã bắt đầu dần phai đi...

Điều này cho thấy cậu đang thoát khỏi trạng thái ‘chết không thể chết hơn nữa’.

Tống Thư Hàng lại kéo xuống danh sách bạn bè, tìm trạng thái của Thiên Đế Tử.

Thiên Đế Tử vẫn không có dấu hiệu hồi sinh, trạng thái của nàng vẫn như cũ, không có gì thay đổi.

“Thiên Đình đều đã tái lập, nàng còn chưa hồi sinh, rốt cuộc nàng đang chờ cái gì?” Lẽ nào, chu kỳ hồi sinh của Đát Đát Tử cần phải tính bằng ‘nghìn năm’?

Hay là, giống như Bạch Long tỷ tỷ và Bắc Phương Đại Đế lúc đầu, lúc hồi sinh cần một cơ duyên nào đó, đạt được một điều kiện nào đó?

Đang suy nghĩ, cánh tay trái của cơ thể cậu đã hồi phục như cũ đầu tiên, tiếp đó, phần cánh tay của ‘nguyên thần hình chiếu’ của Bạch tiền bối lại một lần nữa chiếu vào trong tay trái của Tống Thư Hàng.

“Cánh tay trái may mắn.” Tống Thư Hàng vui vẻ nói.

Dưới tác dụng của thuộc tính may mắn của Bạch tiền bối, cho dù là ‘hồi sinh’, cũng là phần cánh tay hoàn thành đầu tiên.

Sau khi cánh tay hồi phục, Tống Thư Hàng trong trạng thái sương mù ‘đang hồi sinh’ đứng dậy khỏi bảo tọa Thiên Đế, cậu vươn cánh tay trái trắng nõn, nhẹ nhàng điểm một cái lên ‘bảo tọa Thiên Đế’.

Niệm lực thúc đẩy, nâng cả ‘Thiên Đế Bảo Tọa two’ lên.

“Đi đi, đến bên cạnh Đạo Tử tiền bối.” Tống Thư Hàng ý niệm vừa động, sử dụng quyền hạn hạch tâm thế giới, dịch chuyển Thiên Đế Bảo Tọa đi. ... ...

Hạch tâm thế giới?

Khu vực mảnh vỡ Thiên Đình.

Đạo Tử đang chịu đựng uy lực của thiên lôi, dùng để chỉnh hợp trạng thái đồng bộ giữa bản thân, Thiên Đế chi đạo và mảnh vỡ Thiên Đình.

Chỉ cần đồng bộ hoàn thành, rồi nghịch chuyển ‘kế hoạch Thiên Đạo cầu bổ sung bản thân’, Đạo Tử và Thiên Đế chi đạo sẽ có thể bổ sung thành Thiên Đạo đời thứ 8.5!

Đúng lúc này, một chiếc ‘Thiên Đế Vương Tọa’ uy nghiêm hoa lệ xuyên không mà đến, xuất hiện sau lưng Đạo Tử.

Chiếc vương tọa này mang theo khí tức của Thiên Đế Đát Đát Tử.

“Tô Thị tiểu tiên tử, ta bên này phải đẩy nhanh tiết tấu ‘nghi thức’ rồi!

Ngươi chuẩn bị sẵn sàng chịu xung kích đi.” Đạo Tử lên tiếng nói.

“Ta không vấn đề gì.” Tô Thị A Thập Lục bình tĩnh nói.

Lúc này, nàng đang đứng trên một ‘độ kiếp trận đồ’ như một bức tranh cuộn, trên trận đồ ẩn chứa đao ý của nàng, là sự kết hợp đặc thù giữa ‘họa đạo + đao đạo’ của nàng.

Sau khi được Bạch Long tỷ tỷ chỉ dạy và Tô Thị Bình Tế tiên tử thử luyện, thiên kiếp Ngũ phẩm tấn Lục phẩm cỏn con đối với Tô Thị A Thập Lục mà nói, không hề có chút khó khăn nào.

Hiện giờ Tô Thị A Thập Lục, đã điểm ra nét cuối cùng trong ‘kim đan cấu đồ’ của mình.

Kim đan cấu đồ của nàng, là do một trăm linh tám hình ảnh ‘Tô Thị A Thập Lục’ tạo thành, ẩn ẩn phù hợp với số Thiên Cương Địa Sát.

Chương 2962

Một trăm linh tám vị Tô Thị A Thập Lục xếp theo một thứ tự nhất định, tạo thành một đội ngũ hình ‘rồng’, giống như hoạt động ‘múa rồng’ ngày Tết.

Mà nét cuối cùng trong kim đan cấu đồ lúc nàng Ngũ phẩm tấn Lục phẩm, vẽ chính là đôi mắt của con ‘rồng’ này.

Nàng xem như là thật sự 'vẽ rồng điểm mắt'.

Mà đôi 'mắt rồng' nàng điểm ra cũng có chút đặc thù.

Rõ ràng là đồng tử của rồng, nhưng nếu nhìn kỹ, lại có thể nhìn ra khí tức của ‘tình mẫu tử vĩ đại’ từ trong đó.

“Tiền bối cứ việc đẩy nhanh tiết tấu, không cần lo cho ta.” Tô Thị A Thập Lục bổ sung.

Nói thật... nếu không phải vì để ý đến hiệu quả nghi thức của Nho gia Đạo Tử tiền bối ở bên dưới, lúc này Tô Thị A Thập Lục có lẽ đã ra tay phong ấn thiên lôi, bắt chúng nó làm nguyên liệu cho ‘thiên kiếp thịnh yến’ của Tống Thư Hàng.

Bên dưới, Đạo Tử mỉm cười gật đầu.

Ngài ấy có thể nhìn ra, Tô Thị A Thập Lục khi độ kiếp vẫn ung dung thoải mái, cho dù thiên kiếp này đã được cường hóa.

Đạo Tử ước tính, chiến lực thực sự của vị Tô Thị tiểu tiên tử này, đã sớm vượt qua Ngũ phẩm, đạt đến trình độ Lục phẩm.

Hơn nữa, trong cơ thể nàng còn có huyết mạch Chân Long, lúc quan trọng có thể bộc phát ra chiến lực gấp bội.

Lần thiên kiếp này, quả thật không làm gì được nàng.

Lại là một thiên tài, tư chất hoàn toàn không thua kém mười ba Kiếp Tiên của Nho gia bọn họ.

“Vậy thì, đợi ta đẩy nhanh ‘tiết tấu nghi thức’, ngươi cũng làm một hơi, cố gắng sau khi tiến vào Lục phẩm, trực tiếp khuếch trương kim đan linh hồ đến cực hạn.” Đạo Tử đáp.

Đây mới chỉ là một trong những phúc lợi.

Phúc lợi thật sự còn ở phía sau, nếu ngài ấy có thể thành công chứng đạo Thiên Đạo đời thứ 8.5, vậy Tô Thị A Thập Lục sẽ có thể thu được vô lượng công đức.

Tầm quan trọng của công đức chi lực đối với tu sĩ, nhìn Bá Tống là biết!

Dặn dò xong, Đạo Tử hít sâu một hơi.

Sau đó... ngài ấy chậm rãi ngồi lên bảo tọa Thiên Đế!

Phong cách của Đạo Tử, là phong cách thư sinh Nho gia, từ hình ảnh mà xem thì ngài ấy và chiếc bảo tọa Thiên Đế này hoàn toàn không hợp, nhưng điều này không ảnh hưởng đến tiến triển của kế hoạch.

Cũng không ảnh hưởng đến sự cộng hưởng giữa ‘Thiên Đế chi đạo’ trong cơ thể ngài ấy và bảo tọa Thiên Đế. ‘Kế hoạch 8.5 Thiên Đạo’ sau khi có được bảo tọa Thiên Đế, giống như chiếc xe được gắn thêm động cơ nitro, tốc độ bắt đầu tăng vọt.

Khoảng ba mươi hơi thở sau.

“Kích hoạt rồi!” Kim Sắc Trình Lâm tiên tử lên tiếng, vui mừng nói.

Đạo Tử mượn lực thiên kiếp, toàn lực kích hoạt ‘Thiên Đế chi đạo + tái lập Thiên Đình’, cuối cùng đã kích hoạt được thủ đoạn mà

‘Thiên Đạo Bàn Cầu’ từng để lại để bổ sung cho bản thân.

Sức mạnh còn sót lại của Thiên Đạo, bắt đầu tự chủ vận chuyển, trước khi Thiên Đạo mới nhậm chức, thủ đoạn mà Thiên Đạo Bàn Cầu để lại vẫn còn hiệu lực!

Đây cũng là mấu chốt của kế hoạch 8.5 nhậm Thiên Đạo.

“Tiếp theo toàn lực cung cấp sức mạnh cho trận pháp!” Kim Sắc Trình Lâm nói.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng vuốt râu dài, toàn bộ năng lượng rót vào pho tượng.

Bát Tí Viễn Cổ Vực Ngoại Thiên Ma, Kim Cương Tự đại sư, Bắc Phương Đại Đế cũng theo sau hành động của Xích Tiêu Tử đạo trưởng.

Đồng thời, sau lưng Kim Sắc Trình Lâm, có một cánh cửa hư không mở ra.

Có mấy bóng hình Trường sinh giả Thiên Đình viễn cổ hiện ra, đây là lúc Thiên Đế Tử vừa hồi sinh, Tống Mộc Đầu đã đoạt lại được mấy vị chí hữu Trường sinh giả Thiên Đình từ trong ‘Đạo’ của Thiên Đế Tử.

Mấy vị Trường sinh giả được giải thoát này, hiện tại còn thiếu một quy trình ‘chết một lần + chuyển sinh hồi sinh’, tạm thời đang ở trong không gian màu vàng này.

Trong đó, bao gồm cả bản thể đã chết một lần của ‘Phượng Nghi Cầm Chủ’, đang ở trong ‘trạng thái hồi sinh’ giống như Tống Thư Hàng.

Sức mạnh thuộc về Trường sinh giả Thiên Đình viễn cổ, được hội tụ, bổ sung cho thiếu sót của Đạo Tử và Thiên Đình.

Trong hư không, thủ đoạn ‘bổ sung bản thân’ của Thiên Đạo Bàn Cầu, cuối cùng đã được kích hoạt triệt để.

“Chính là lúc này!” Kim Sắc Trình Lâm vung tay áo.

Từng đạo thế thân mà nàng lợi dụng trường sinh chi đạo của mình + ‘dấu ấn chết một lần’ của các Trường sinh giả Thiên Đình chế tạo ra, được nàng tế ra.

Những thế thân này, sẽ thay thế các ‘Trường sinh giả Thiên Đình’ chịu kiếp.

Mà cùng lúc nàng ném ra những ‘thế thân’ này, Chư Thiên Vạn Giới chấn động.

Tất cả tu luyện giả đều có cảm ứng trong lòng.

Có người chứng đạo Bất Hủ rồi?

Là ai?

Là Bá Tống sao?

Bất kể là chuyện gì, cứ xem xét trước có phải là Bá Tống không thì chắc chắn không sai.

Đừng hỏi, hỏi tức là Bá Tống!

Hơn nữa, trong mắt của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới hiện nay, Bá Tống đời này quả thực có tư thế ‘trấn áp một đời’.

Phân thân Bá Tống ở hiện thế?

Hệ Mặt Trời?

Trên sao Hỏa liên tiếp khiêu chiến cao thủ tám phương, liên thắng không bại!

Bản thể Bá Tống, càng là chém diệt ‘Thiên Đế vô địch’ đời trước!

Thậm chí Bá Tống còn trở thành một vị ‘giới chủ’ của Chư Thiên

Vạn Giới, nắm giữ một giới.

Không chỉ có vậy... nghe nói, Bá Tống còn dùng thân ‘phàm nhân’, nắm giữ Cửu U thế giới, trở thành Cửu U Chúa Tể!

Nghe nói, ngay cả Thiên Đạo tiền nhiệm cũng là vì nguyên nhân của Bá Tống mà bị đánh nổ.

Truyền thuyết về Bá Tống, trong nửa năm qua, đã oanh tạc thần kinh của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới với mật độ dày đặc như mưa bom bão đạn.

Bát phẩm Huyền Thánh tuy có BUFF ‘thiên hạ không ai không biết vua’ gia trì, nhưng đó chỉ là hiệu quả cưỡng chế gia trì thông qua ‘Huyền Thánh giảng pháp’ và quy tắc.

Mà hiệu quả ‘thiên hạ không ai không biết vua’ của Bá Tống, lại là dùng hai nắm đấm đánh ra, hơn nữa, so về ‘Huyền Thánh giảng pháp’ người khác cũng không bì được với hắn a, một mình hắn đã lên Huyền Thánh giảng pháp bao nhiêu lần?

Căn bản không thể so sánh!

Trong ‘Tu Liêu Hệ Thống’, vô số tu luyện giả tụ tập thành từng nhóm, nghị luận sôi nổi.

“Người chứng đạo, thật sự là Bá Tống sao?” “Nhưng mà...

Bá Tống đã trấn áp tất cả ‘Trường sinh giả’ của Chư Thiên Vạn Giới rồi sao?

Tiền đề để chứng đạo Bất Hủ, không phải là trấn áp một đời, đánh khắp thiên hạ vô địch thủ sao?” “Nhưng Chư Thiên Vạn Giới này, còn có ai dám khiêu chiến Bá Tống sao?

Hình như, không có nữa rồi?” Chư Thiên Vạn Giới, chúng luận sôi nổi.

Mọi người đều ngẩng cổ, chuẩn bị xem xem ai là người chứng đạo Thiên Đạo.

Năm nay, tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, mỗi tháng ít nhất ngẩng đầu nhìn trời một lần, có lúc còn phải nhìn mấy lần, điều này đã giảm bớt đáng kể bệnh thoái hóa đốt sống cổ của tu sĩ cấp thấp.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới đưa ra rất nhiều suy đoán, nhưng những đại lão đỉnh tiêm thật sự, nhóm người mạnh nhất trong các Trường sinh giả, trong lòng lại hiểu rõ, việc chứng đạo 'Thiên Đạo' không khó như mọi người tưởng tượng... nhưng cũng không đơn giản như vậy.

Vừa khó vừa đơn giản, đây là một chuyện rất mâu thuẫn.

Một mình trấn áp Chư Thiên Vạn Giới, quả thực là một điều kiện để 'chứng đạo Thiên Đạo'.

Dù sao, nếu thật sự đánh bại Chư Thiên Vạn Giới, vậy thì vị trí Thiên Đạo sẽ vững như Thái Sơn.

Nhưng trên thực tế, trong các đời Thiên Đạo, không phải ai cũng hoàn thành được vĩ tích 'trấn áp Chư Thiên Vạn Giới', có mấy đời Thiên Đạo biểu hiện còn không bằng Nho gia Thánh Nhân.

Tuy nói đại bộ phận Thiên Đạo trước khi chứng đạo, đều có thực lực cảnh giới ngang tầm Nho gia Thánh Nhân... nhưng tiêu chuẩn chứng đạo, ở các thời đại khác nhau dường như đều có sự khác biệt.

Cho nên, có thể không nhất định phải 'đánh khắp thiên hạ', mà là sau khi thỏa mãn một điều kiện nào đó, và được thừa nhận tư cách, là có thể chứng đạo Bất Hủ!

Về mặt lý thuyết, mỗi một vị Trường sinh giả bước ra 'Đạo' của chính mình, đều có tư cách chứng đạo Thiên Đạo. 【Bá Tống có lẽ thật sự đã thỏa mãn 'điều kiện ẩn' đó?】 các đại lão đỉnh tiêm trong lòng suy đoán. ... ...

Trong hạch tâm thế giới.

Kim Sắc Trình Lâm, các Trường sinh giả Thiên Đình viễn cổ sau lưng nàng cùng với mấy vị đại lão như Bắc Phương Đại Đế, nắm bắt thời cơ lùi mạnh, rút khỏi khu vực ‘Thiên Đình viễn cổ’.

Đồng thời, Kim Sắc Trình Lâm đưa tay vẫy một cái, dùng nhu kình kéo Tô Thị A Thập Lục qua, cũng kéo đến gần ‘mảnh vỡ Thiên Đình’.

Thiên kiếp của A Thập Lục vẫn đang tiếp diễn, nàng còn không thể rời đi xa... tiếp theo, mới là lúc nàng nhận được cơ duyên báo đáp.

“Đạo Tử đạo hữu, cuối cùng, chấp niệm của chúng ta, sự cứu rỗi của chúng ta, tất cả đều giao cho ngươi!” Kim Sắc Trình Lâm yếu ớt nói.

Một hơi phân liệt ra nhiều ‘thế thân’ như vậy, đối với nàng mà nói cũng là tiêu hao gần như cạn kiệt.

“Đây cũng là cơ hội cứu rỗi của ta.” Đạo Tử đáp.

Đây là cơ hội duy nhất, cuối cùng của ngài ấy, cơ hội cứu các sư đệ của mình ra, ngài ấy đã nắm lấy, không thể nào buông tay.

Oà~ Giữa thiên địa, ‘quy tắc Thiên Đạo’ mà Thiên Đạo tiền nhiệm để lại vận chuyển, giống như một chương trình cứng nhắc, chỉ cần thỏa mãn điều kiện kích hoạt, sẽ được khởi động.

Một cột sáng ẩn chứa khí tức ‘Bất Hủ’ từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy Đạo Tử.

Chương 2963

Thân thể Đạo Tử, bị tin tức Bất Hủ bao bọc, bắt đầu hóa đạo.

Tin tức bất hủ bất diệt, tràn vào cơ thể hắn, cải tạo nhục thân và hồn phách của hắn.

Cảnh này, chiếu rọi vào ‘Chư Thiên Vạn Giới’.

Theo quy trình bình thường của ‘Thiên Đạo tấn thăng’, đại lão chứng đạo có thể tự do lựa chọn, có muốn công bố thân phận của mình hay không, có muốn công bố hình ảnh ‘chứng đạo’ của mình ở Chư Thiên Vạn Giới hay không.

Nhưng Đạo Tử đây là đi cửa sau, hơn nữa cũng không phải chứng đạo hoàn chỉnh, chỉ là một Thiên Đạo đời thứ 8.5 quá độ.

Ngài ấy hoàn toàn không thể khống chế được quy trình này.

Thế là, trong Chư Thiên Vạn Giới, bóng hình của ngài ấy bắt đầu được chiếu rọi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc này, trong mắt các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, nhìn thấy một nam tử ăn mặc như thư sinh Nho gia, cao cao tại thượng ngồi trên một chiếc vương tọa màu vàng.

Sau lưng ngài ấy, là hư ảnh của một tòa ‘Thiên Đình viễn cổ’. 【Không phải Bá Tống?】【Đây là ai, dáng vẻ thư sinh, thành viên Nho gia?】【Là Đạo Tử trong mười ba Kiếp Tiên của Nho gia!

Ngài ấy không phải đã điên rồi sao?】【Đạo Tử chứng đạo Trường sinh lúc nào?】Giờ khắc này, các kênh thông tin của Chư Thiên Vạn Giới, đều bùng nổ. 【Ngài ấy có đánh lại Bá Tống không?】【Mười ba Kiếp Tiên của Nho gia rất mạnh, Đạo Tử càng là thủ đồ của Nho gia Thánh Nhân... nhưng ngài ấy dù sao cũng không phải Nho gia Thánh Nhân.

Tại sao người chứng đạo lại là ngài ấy?】 Quá bất ngờ.

Ai cũng không ngờ tới, người chứng đạo lại không phải Bá Tống, mà là một vị 'Đạo Tử' gần đây danh tiếng kém xa Bá Tống. ... ...

Bên cạnh, trong điện Thiên Đế.

Tống Thư Hàng trong trạng thái 'bán hồi sinh', mặt đầy kinh ngạc.

Cậu biết Trình Lâm tiên tử, Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Đạo Tử các đại lão đỉnh tiêm của Chư Thiên Vạn Giới tụ tập lại một chỗ, khẳng định sẽ làm ra một tin tức lớn 'cấp độ đỉnh tiêm của Chư Thiên Vạn Giới'.

Nhưng cậu không ngờ, tin tức này lại lớn đến vậy, bùng nổ đến vậy!

Lại trực tiếp làm ra một Thiên Đạo!

"Quỳ lạy các đại lão." Tống Thư Hàng cảm thán.

Đại gia của ngươi cuối cùng vẫn là đại gia của ngươi!

Cậu Tống Thư Hàng tuy thao tác bá đạo không ngừng, nhưng cũng chỉ làm ra một cái 'phân thân Cửu U Chúa Tể'.

Mà mấy vị đại gia này trực tiếp làm ra 'Bất Hủ Thiên Đạo'!

Thao tác này, đỉnh của chóp!

Tống Thư Hàng nhanh chóng liên lạc với Bắc Phương Đại Đế: "Tiền bối ngầu..." Cậu đang chuẩn bị ca ngợi Đại Đế và mấy vị đại lão.

Nhưng ngay lúc cậu chuẩn bị ca ngợi, huyễn tượng Đạo Tử đang được chiếu rọi ở Chư Thiên Vạn Giới, cao cao tại thượng ngồi trên 'bảo tọa Thiên Đế', đột nhiên xảy ra biến hóa.

Bên cạnh huyễn tượng Đạo Tử uy nghiêm, đột nhiên xuất hiện thêm một bóng người.

Bóng người đó, lơ lửng phía sau ‘bảo tọa Thiên Đế’, giống như một bóng ma, treo sau lưng ‘Đạo Tử’. 【Thiên Đế Tử?】 Trong đầu Tống Thư Hàng ngay lập tức nghĩ đến khả năng này.

Nhưng ý niệm của cậu vừa chuyển, ‘bóng ma’ đó liền ngưng tụ lại.

Bóng ma hiện hình, hóa thành một nam tử trẻ tuổi.

Nam tử mặt mày ôn nhu lương thiện, nếu chỉ nhìn nửa dưới khuôn mặt, sẽ cho người ta một cảm giác rất tuấn tú.

“Đây không phải là tôi sao?” Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Tại sao tôi lại giống như một bóng ma, treo sau lưng Đạo Tử tiền bối?

Mà chủ đề trò chuyện của các tu sĩ Chư Thiên Vạn Giới, lập tức lại bùng nổ. 【Bá Tống, là Bá Tống!】 【Hóa ra Bá Tống ở đây, tôi đã nói rồi mà, chứng đạo sao có thể không phải là Bá Tống?】 【Cho dù chứng đạo không phải Bá Tống, vậy nhất định cũng có liên quan đến Bá Tống!】 【Đây mới là cách mở đúng.】 Đừng hỏi, hỏi tức là Bá Tống!

“Không đúng, đây không phải tôi.” Tống Thư Hàng cẩn thận quan sát bóng ma treo sau lưng Đạo Tử, cậu phát hiện, bóng ma Tống Thư Hàng này, già hơn cậu một chút!

Cái ‘già’ mà Tống Thư Hàng nói không phải là sự khác biệt về ngoại hình, mà là sự khác biệt về khí chất, khí trường.

Giống như cậu bây giờ, nếu nói về ngoại hình so với bản thân năm ngoái, cũng không ‘trông già đi’.

Nhưng mà, trong một năm gần đây cậu đã trải qua quá nhiều sóng to gió lớn, khí trường và khí chất trông sẽ tang thương, trưởng thành hơn so với bản thân một năm trước.

Cho dù tướng mạo giống nhau, nhưng khí chất trông sẽ 'già' đi rất nhiều. 'Bóng ma Tống Thư Hàng' sau lưng Đạo Tử tiền bối cũng như vậy, tuy dáng vẻ trông gần như tương tự Tống Thư Hàng, nhưng khí chất của hắn trông có vẻ 'già' hơn một chút.

Cho dù động tác của 'bóng ma Tống Thư Hàng' là bay lượn như gió sau lưng Đạo Tử tiền bối, khí chất của hắn trông vẫn đặc biệt trưởng thành.

Đàn ông thật sự trưởng thành, cho dù đang làm gì, trông cũng đều trưởng thành như vậy! 【Thư Hàng, ngươi đã làm gì?】 Bắc Phương Đại Đế ngay lập tức liên lạc với Tống Thư Hàng đang hồi sinh, gấp gáp hỏi.

Kế hoạch 8.5 nhậm Thiên Đạo lần này, đối với ngài ấy cũng vô cùng quan trọng, ngài ấy giống như Tống Mộc Đầu, có những chí hữu muốn cứu rỗi.

Cho nên, ngài ấy cũng hy vọng kế hoạch 8.5 nhậm Thiên Đạo có thể thuận lợi thành công.

Thêm vào đó, 'bảo tọa Thiên Đế' mà Đạo Tử cuối cùng ngồi lên, cũng là do ngài ấy dùng cái giá 'không cần mặt mũi', đổi lấy cơ hội sử dụng từ Tống Thư Hàng...

Bây giờ, dị biến sau lưng Đạo Tử rõ ràng có liên quan đến 'bảo tọa Thiên Đế'.

Nếu không phải biết tính cách của Tống Thư Hàng, Bắc Phương Đại Đế suýt nữa đã muốn khiếu nại Bá Tống với 'Hiệp hội bảo vệ quyền lợi người tiêu dùng'!

Tống Thư Hàng giải thích: 【Không phải tôi, Bắc Phương tiền bối.

Tôi cũng không biết Tống ma này từ đâu ra... nhưng ngài nhìn kỹ xem, hắn thực ra không phải tôi, hắn già hơn tôi một chút.】 Bắc Phương Đại Đế trầm mặc một lúc, rồi nói: 【Cho dù hắn trông già hơn ngươi một chút... nhưng ngươi dám nói hắn không có quan hệ gì với ngươi không?】 Tống Thư Hàng: “...” Bắc Phương Đại Đế nói trúng điểm mấu chốt.

Trên thực tế, cho dù ‘Tống ma’ này trông già hơn Tống Thư Hàng một chút, nhưng khuôn mặt của hắn, dáng vẻ của hắn vẫn còn đó.

Nếu nói, ‘Tống ma’ này và Tống Thư Hàng không có chút quan hệ nào, chính Tống Thư Hàng cũng không tin nổi!

Nếu không có bất kỳ quan hệ nào với ngươi, người ta dựa vào cái gì mà lại có dáng vẻ giống ngươi?

Tống Thư Hàng kiểm tra lại trạng thái của bản thân.

Lúc này cậu vẫn còn trong trạng thái ‘đang hồi sinh’. ‘Phân thân sắt thép’ của cậu cũng không chạy đi đâu.

Các hóa thân ‘trảm tam thi’ của cậu đều còn. ‘Tống U U’ của cậu vẫn đang ở trong Cửu U thế giới.

Thân thể ‘Bá Thi’ của cậu, cái nguyên thần hình chiếu two kết hợp với ‘thiên đạo di thuế cầu’ đó cũng vẫn còn ở Tà Liên thế giới. 【Lẽ nào là phân thân bí pháp của mình?

Cái phân thân biến mất cùng với Thông nương?】 Một ý niệm đột nhiên xuất hiện trong đầu Tống Thư Hàng.

Thông nương, phân thân Tống Thư Hàng, Tâm ma Xích Tiêu Kiếm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đều đã biến mất trong vòng xoáy hố đen trong sự kiện ‘thông đạo tiểu hắc ốc của Thiên Đạo bị Hư

Nhật bạo tạc' lúc đó.

Nhưng sau đó...

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lại xuất hiện bên cạnh cậu trong trạng thái 'hoàn thành bát chuyển'.

Mà Thông nương, Tâm ma Xích Tiêu Kiếm, phân thân Tống Thư Hàng lại đều không xuất hiện nữa.【Nhưng mà, không đúng a... phân thân của mình, không phải là trạng thái bóng ma.】Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đang suy nghĩ, Bắc Phương Đại Đế lại hỏi:【Ngươi có manh mối gì không? 'Tống ma' của ngươi có can thiệp vào việc 'Đạo Tử' chứng đạo không?】【Xin lỗi, Bắc Phương tiền bối, về 'Tống ma' tôi cũng đang ngơ ngác đây.

Hơn nữa, tôi vừa kiểm tra tất cả phân thân, hóa thân của mình, chúng nó hiện tại cơ bản đều ở trạng thái bình thường.

Phân thân duy nhất có vấn đề, cũng không phải là thể ma.

Tống ma sau bảo tọa Thiên Đế, tôi thực sự không có manh mối...】【Chờ đã, bảo tọa Thiên Đế!

Đúng rồi, 'Tống ma' có thể có liên quan đến Thiên Đế Tử không?

Bảo tọa Thiên Đế là đồ của nàng, có thể là 'nghi thức Thiên Đạo' của các tiền bối đã kích hoạt cơ duyên hồi sinh của nàng?

Mà tôi, nói không chừng đã vô tình chiếm mất điểm liên kết hồi sinh của nàng?

Cho nên, mới làm ra 'Tống ma'?】Tống Thư Hàng nói đến một nửa, đột nhiên trong lòng lóe lên một ý, suy đoán.

Bắc Phương Đại Đế: "..."【Chờ chút nữa, còn có thể có liên quan đến mười ba Kiếp Tiên của Nho gia?

Linh quỷ đầu tiên của tôi từng bị Lưu Ly Thư Sinh trong mười ba Kiếp Tiên của Nho gia mượn đi, mà Lưu Ly Thư Sinh và Đạo Tử tiền bối lại có quan hệ mật thiết.】Tống Thư Hàng cảm giác đầu óc mình đột nhiên thông suốt, từng cái 'khả năng' không ngừng hiện ra.

Bắc Phương Đại Đế: "..."【Đúng rồi, có khả năng có liên quan đến 'Thiên Đạo cầu' không?

Lúc 'Thiên Đạo cầu' sụp đổ, tôi có một mảnh hài cốt nửa thân thể hư hỏng số 2, bị 'Thiên Đạo cầu' chặn lại.】Tống Thư Hàng lại nhớ ra một chuyện.

Bắc Phương Đại Đế: "..."【Hay là do các ngài đã mượn 'hạch tâm thế giới' của tôi?

Tôi trước đây đã nói, hạch tâm thế giới sẽ hấp thu 'Thiên Đình chi đạo', hiện nay trong hạch tâm thế giới, mảnh vỡ Thiên Đình của Nho gia và mảnh vỡ Thiên Đình của chính tôi, mấy cái 'Thiên Đình chi đạo' đều bị hấp thu... có lẽ chính là điểm này, đã gây ra một loại dị biến nào đó?】Tống Thư Hàng nhíu mày.

Đối diện, Bắc Phương Đại Đế sau khi bình tĩnh suy nghĩ, quyết định: "Tuyệt giao đi, Bá Tống!" Cậu đúng là một 'hạch tâm sự kiện' di động, cậu đứng yên một chỗ cũng là trung tâm của vô số sự kiện.

Để tránh một ngày nào đó mình đột nhiên bị cuốn vào một sự kiện lớn nào đó, Bắc Phương Đại Đế cảm thấy mình vẫn nên tuyệt giao với Tống Thư Hàng thì thỏa đáng hơn.

Chương 2964

Tống Thư Hàng: "..." Cùng lúc đó.

Trong hư không, trong hình ảnh 'Thiên Đạo hình chiếu', Đạo Tử tiền bối vẫn vững vàng ngồi trên bảo tọa Thiên Đế.

Ngài ấy quay đầu nhìn về phía Bá Tống đang lơ lửng sau lưng.

Với nhãn lực của Đạo Tử lúc này sắp trở thành 'Thiên Đạo đời thứ 8.5', sau khi ánh mắt tiếp xúc với 'Tống ma', liền phảng phất hiểu ra rất nhiều điều. 【Mọi người yên tâm, Tống Thư Hàng ma sau lưng ta, sẽ không ảnh hưởng đến kế hoạch chứng đạo của chúng ta.】 Âm thanh của Đạo Tử, vang lên bên tai Bắc Phương Đại Đế, Tống Thư Hàng và những người khác.

Có lời bảo đảm của Đạo Tử, Bắc Phương Đại Đế, Bát Tí Thái Cổ Vực Ngoại Thiên Ma, Kim Cương Tự đại sư đều thở phào nhẹ nhõm.

Trong hình ảnh chiếu rọi.

Tống ma từ trạng thái 'lơ lửng', chuyển sang đứng sau lưng Đạo Tử.

Tiếp đó, hắn ghé vào tai Đạo Tử thì thầm, dường như đang nói gì đó.

Đạo Tử sau khi nghe xong lời của 'Tống ma', đột nhiên sắc mặt đại biến.

Ánh mắt của ngài ấy quét ngang, ánh mắt như lưỡi kiếm sắc bén, quét qua một góc hư không.

"Ta há có thể để các ngươi phá hoại kế hoạch của ta, đây là cơ hội cuối cùng của ta... là sự phó thác cuối cùng mà lão sư giao cho ta!

Muốn phá hoại kế hoạch của ta, thì chết!” Đạo Tử lạnh lùng nói.

Giọng nói của ngài ấy càng ngày càng lạnh lẽo, giống như giọng nói máy móc không có tình cảm.

Chấp niệm của Đạo Tử là các sư đệ của ngài ấy.

Không có bất kỳ ai có thể cản trở cơ hội cuối cùng của ngài ấy.

Ánh mắt Đạo Tử như kiếm, quét ngang qua, lại đưa tay lật một cái. 《Nho Điển》 của Nho gia Thánh Nhân được ngài ấy tế ra.

Giây tiếp theo, Đạo Tử vung 《Nho Điển》 dày cộp, không chút do dự đập về phía góc hư không mà ánh mắt khóa chặt.

Chư Thiên Vạn Giới lúc này vẫn duy trì hình chiếu huyễn tượng ‘Đạo Tử chứng đạo’.

Một đòn này của Đạo Tử, chính là một đòn của tồn tại cấp ‘sắp chứng đạo Bất Hủ’, một đòn tấn công cấp Á Thiên Đạo!

Một đòn đánh xuống, hư không sụp đổ, linh lực tiêu tan... hơn trăm loại dị tượng hủy thiên diệt địa bao phủ góc hư không đó!

Cảnh Đạo Tử phát động tấn công ‘hình ảnh huyễn tượng’ này, cũng được truyền đến Chư Thiên Vạn Giới!

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới nhìn cảnh này, tâm thần chấn động dữ dội.

Trong hư không, huyễn tượng Đạo Tử tấn công về một vị trí, trong mắt các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, lại cảm giác đòn tấn công của Đạo Tử giống như sắp đập về phía mình. 《Nho Điển》 đập tới đó, khiến người ta trong thoáng chốc phảng phất nhìn thấy một nam tử Nho gia cao lớn, đang vung nắm đấm sắt của tri thức đấm vào mặt!

Tu luyện giả thực lực không đủ, đối mặt với cảnh này, trực tiếp mềm nhũn ra đất.

May mà đây chỉ là hình ảnh huyễn tượng được truyền lại, nếu không, tuyệt đối không chỉ đơn giản là mềm nhũn ra đất.

Nhưng những tu luyện giả thực lực đủ mạnh, ý chí kiên định, có thể gồng mình, chống lại áp lực tiếp tục nhìn hình ảnh truyền lại... nếu có thể chống đỡ được, đối với họ mà nói chính là một lần rèn luyện to lớn, có thể tăng mạnh giá trị kiên định của đạo tâm!

Đồng thời, từng câu hỏi hiện ra trong đầu tất cả mọi người. 【Bá Tống đại lão và Đạo Tử đại lão đã nói thầm điều gì?

Lại khiến Đạo Tử đại lão đột nhiên nổi giận như vậy?】【Đạo Tử đại lão muốn tấn công ai?

Lúc này, còn có người muốn khiêu chiến Đạo Tử sao?】... ... ...

Ầm~~ Đòn tấn công của Đạo Tử hủy diệt góc hư không đó.

Trong mắt mọi người, không có bất kỳ sinh vật nào có thể sống sót sau đòn tấn công này của Đạo Tử, đòn này quá đáng sợ!

Cho dù là cơ bắp mà Bá Tống đại lão đã thể hiện trước đó, cũng không mạnh mẽ bằng Đạo Tử đại lão lúc này.

Tuy nhiên đúng lúc này, từ góc hư không sụp đổ đó, lại có hai bóng người lần lượt nhảy ra.

Bên dưới, Tống Thư Hàng hai mắt híp lại.

Lúc này ánh mắt Thư Hàng, giống như lưỡi dao được mài sáng bóng, nhìn chằm chằm vào hai bóng người này.

Cậu biết 'tên' của hai bóng người này. 【Hư Nhật Thủ Hộ Giả】 và 【Hằng Tinh Tận Thế Giả】.

Trong hai người này, 'Hằng Tinh Tận Thế Giả' là do rất nhiều cá thể độc lập tạo thành.

Mà 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả' dường như là do một Trường sinh giả mạnh mẽ phân liệt thành vô số 'Hư Nhật', nhưng mỗi 'Hư Nhật' dường như lại độc lập với nhau, Hư Nhật độc lập bị chém diệt, đều không ảnh hưởng đến bản thể... trạng thái vô cùng đặc thù!

Trong hư không, Hằng Tinh Tận Thế Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả đều vô cùng chật vật, trong tay chúng vốn nên mỗi người cầm một quyển 'sách' gì đó.

Nhưng trong đòn tấn công bất ngờ của Đạo Tử, quyển 'sách' trong tay chúng đã bị đập thành mảnh vụn.

Quyển sách trong tay 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả' chỉ còn lại gáy sách.

Trong tay 'Hằng Tinh Tận Thế Giả' thì chỉ còn lại trang cuối cùng.

Mà trên người chúng còn có một thứ giống như 'áo choàng', cũng bị đòn tấn công của Đạo Tử hóa thành tro bụi, chính là chiếc áo choàng này và quyển sách trong tay, đã giúp chúng chặn được đòn tấn công hủy diệt của Đạo Tử.

Nhưng mất đi hai quyển 'sách' đó, cho dù chúng có chống đỡ được đòn tấn công đầu tiên của Đạo Tử, cũng mất đi ý nghĩa.

Hai quyển 'sách' mới là đạo cụ mấu chốt để chúng có thể ảnh hưởng đến việc chứng đạo của Đạo Tử.

Đạo cụ không còn, chúng lấy đầu sắt đi ngăn cản Đạo Tử sao?

Chúng cũng nghĩ đến việc chạy trốn, nhưng ý niệm của chúng vừa nảy sinh, đối diện, Đạo Tử đã ra tay trước một bước.

Đạo Tử đưa tay vung lên.

Trên người ngài ấy có một pháp khí hình 'bài thi' được tế ra, trên trang bài thi đó, có vô số đề thi, mỗi đề đều sâu xa vô cùng, biển đề vô tận, tri thức vô biên!

Biển đề vô tận này bay ra từ bài thi, hóa thành ‘biển học’ thật sự.

Đề thi sâu xa vô cùng, như đại dương sâu thẳm, trực tiếp bao phủ Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Tận Thế Giả.

Trong biển đề này, không gian bị phong ấn, hành động bị cố định, hồn phách cũng chìm vào trong những đề thi vô biên vô tận, không thể tự thoát ra.

Trừ khi có thể trong thời gian ngắn, nhanh chóng giải đáp hoàn thành tất cả các đề thi trong ‘biển đề’, mới có thể giải khai trói buộc.

Học dốt run rẩy!

Nếu không học hành chăm chỉ, không nắm giữ đủ kiến thức, ngươi dựa vào cái gì để đánh nhau với người khác?

Hư Nhật Thủ Hộ Giả ở đối diện cũng là một tồn tại cấp Trường sinh giả vô cùng đỉnh tiêm, nếu hắn phát lực, quả thực có khả năng trong thời gian ngắn giải đáp tất cả biển đề.

Nhưng Đạo Tử ở bên cạnh, há lại cho chúng thời gian giải đề?

Sau khi biển đề phong tỏa đường lui của hai kẻ đó, Đạo Tử đưa tay nắm quyền, dưới sự cường hóa của ‘tin tức Thiên Đạo’, nắm đấm của ngài ấy vượt qua giới hạn không gian, điên cuồng giáng xuống người Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Tận Thế Giả!

Nắm đấm của Đạo Tử mỗi giây có thể tung ra hàng chục triệu cú đấm, số lượng cú đấm quá nhiều, căn bản không thể thống kê được trong nháy mắt hai kẻ đó đã ăn bao nhiêu cú đấm.

Nhưng nắm đấm của Đạo Tử tuy nhanh, nhưng lực phá hoại của mỗi cú đấm đều được ngài ấy khống chế.

Ngài ấy ra quyền, là để trút giận, mới tung ra nhiều cú đấm như vậy.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, có rất nhiều đại lão Trường sinh giả đỉnh tiêm nhìn thấy cảnh này, một số vết thương cũ trên cơ thể rõ ràng đã lành, đột nhiên lại bắt đầu sinh ra ảo giác đau đớn.

Năm đó, họ cũng bị Nho gia Thánh Nhân đánh nổ như vậy, mà Đạo Tử trước mắt mở hack 'tin tức Thiên Đạo', còn tàn nhẫn hơn Nho gia Thánh Nhân.

Nho gia Thánh Nhân vung quyền, ít nhất còn phải mở một 'cánh cửa không gian', nắm đấm đều được tung ra từ trong cánh cửa không gian.

Nhưng nắm đấm của Đạo Tử trực tiếp bỏ qua sự trói buộc của không gian.

Nắm đấm của ngài ấy có thể xuất hiện tùy ý ở bất kỳ góc nào của Chư Thiên Vạn Giới trong nháy mắt, thậm chí... ngài ấy vung một quyền, nắm đấm có thể đồng thời xuất hiện đồng bộ ở hai, hoặc nhiều vị trí hơn!

Mỗi cú đấm tung ra, đều mang theo cơn giận trong lòng Đạo Tử.

Nếu không phải tốc độ vung quyền quá nhanh, Đạo Tử hận không thể lồng tiếng cho mỗi cú đấm của mình để phát tiết cảm xúc, nhưng cho dù là ngài ấy, muốn trong một giây hét lên mấy chục triệu lần, tưởng tượng thôi cũng đã tê cả da đầu.

Mấy hơi thở sau, Đạo Tử thu quyền.

Trong khoảng thời gian này, ngài ấy đã tung ra mấy trăm triệu cú đấm!

Dưới sự hỗ trợ của 'tin tức Thiên Đạo', sức mạnh nắm đấm của ngài ấy được thu liễm đến cực hạn, mỗi cú đấm đều chỉ tác dụng lên hai kẻ đối diện.

Nếu không, với trạng thái của Đạo Tử lúc này, mấy trăm triệu cú đấm toàn lực tung ra, một vị diện vạn giới cũng phải hóa thành tro bụi. 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả' mà trước đó Tống Thư Hàng phải đánh cả nửa ngày mới đánh nổ, và 'Hằng Tinh Tận Thế Giả' đã từng khiến cậu bạo thể một lần, dưới nắm đấm của Đạo Tử, đã phải chịu đựng mấy trăm triệu cú đấm, mới hóa thành tro bụi!

Điều này đau khổ hơn nhiều so với việc bị một quyền đánh chết.

"Tiếc thật... nhưng mà, không vội." Đạo Tử thu quyền, chậm rãi nói.

Sau lưng, Tống ma đó lại cúi đầu thì thầm bên tai Đạo Tử tiền bối.

Sự tức giận trên mặt Đạo Tử phai đi một chút, khẽ gật đầu.

Ngài ấy mang theo Tống ma cùng bay lên trời, bay đến một độ cao nhất định... rồi biến mất.

Ngay sau đó, trong client 'Tu Liêu Hệ Thống' trong đầu các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, có tiếng thông báo từ hậu đài vang lên.

Chương 2965

【Hệ thống thông báo: Năm mới bắt đầu, tại đây chúc các đạo hữu Chư Thiên Vạn Giới năm mới vui vẻ, tài vận cuồn cuộn.】【Để chúc mừng năm mới, 'Tu Liêu Hệ Thống' liên hợp với 'Thiên Đạo' tổ chức một 'hoạt động năm mới Chư Thiên Vạn Giới'.】【Trong thời gian năm mới, phàm là đạo hữu có thể thu thập đủ hai đầu lâu của 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả, Hằng Tinh Tận Thế Giả', có thể thông qua 'Tu Liêu Hệ Thống' để đổi siêu cấp phần thưởng từ 'Thiên Đạo'.】【Phàm là đạo hữu có thể tìm thấy tung tích của 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả hoặc Hằng Tinh Tận Thế Giả', có thể cung cấp thông tin cho 'Tu Liêu Hệ Thống', tùy theo số lượng thông tin, có thể đổi phần thưởng cấp độ khác nhau.】Thiên Đạo liên hợp với Tu Liêu Hệ Thống tổ chức hoạt động năm mới, đẳng cấp lập tức tăng vọt!

Điều này tương đương với việc Thiên Đạo mới nhậm chức, làm đại diện cho 'Tu Liêu Hệ Thống'!

Thiên Đạo đích thân đại diện, Chư Thiên Vạn Giới không còn sản phẩm nào có được đãi ngộ như vậy nữa.

Sau khi đẳng cấp tăng lên, giới hạn lực chiến của người dùng 'Tu Liêu Hệ Thống' cũng bắt đầu lặng lẽ tăng lên.

Vốn dĩ trong Chư Thiên Vạn Giới, có một nhóm đại lão đỉnh tiêm, hoặc đang trong trạng thái bế quan dài hạn chưa chủ động tải 'client Tu Liêu'; hoặc vì cảm thấy 'Tu Liêu Hệ Thống' có chút cảm giác trẻ con, sau khi tải về cũng không tiếp xúc nhiều; thậm chí có những đại lão thẳng thừng coi thường những công năng nhỏ của 'Tu Liêu Hệ Thống', đối với các phúc lợi như 'giảng pháp' trong đó cũng không thèm để ý... 'Bá Tống' và 'Tu Liêu Hệ Thống' của hắn cũng không phải là linh thạch ai thấy cũng yêu, không thể ép buộc mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới đều thích ‘Tu Liêu Hệ Thống’.

Thậm chí, cho dù là linh thạch, cũng có một số đại lão có thể mỉm cười phát biểu kiểu ‘ta không có hứng thú với linh thạch’.

Huống hồ là ‘Tu Liêu Hệ Thống’.

Nhưng bây giờ, Bất Hủ Giả mới đã chứng đạo!

Đây là tin tức lớn thật sự của Chư Thiên Vạn Giới, trong mấy kỷ nguyên tiếp theo, Chư Thiên Vạn Giới không thể tìm ra sự kiện nào bùng nổ hơn, quan trọng hơn việc một đại lão chứng đạo ‘Bất Hủ’!

Cho nên, cho dù là các đại lão đỉnh tiêm đang trong trạng thái ‘bế quan dài hạn’, cũng vì chấn động to lớn mà không thể không thoát ra khỏi trạng thái bế quan! 【Thiên Đạo mới chứng đạo?

Ta không phải mới bế quan hơn một trăm năm sao?】【Ta mới bắt đầu bế quan dài hạn, ta mới bế quan mười năm!

Thế giới này đã thay đổi lớn như vậy sao?】【Mấy tháng trước, ta đang bế quan còn mơ hồ cảm ứng được ‘Thiên Đạo sụp đổ’, thế là ta định bế quan thêm mười năm, điều chỉnh trạng thái tốt nhất, phá quan xuất thế... bây giờ, Thiên Đạo mới đã chứng đạo?

Ở giữa có phải đã bỏ qua rất nhiều quá trình không?】【Ta chỉ bế quan ba năm thôi mà?

Lẽ nào ta đã tiến vào trạng thái đốn ngộ đặc thù, một cái chớp mắt đã vạn năm?】Sau khi nhóm đại lão Trường sinh giả bế quan tử quan này phá quan xuất thế, tất cả đều ngơ ngác.

Trong số họ có người bế quan ngàn trăm năm, có người mới bế quan mười năm, có người thậm chí chỉ bế quan ba hai năm hoặc một năm.

Đặc biệt là mấy vị đại lão bế quan tử quan một năm, mặt mày mờ mịt.

Một năm nay, hiện thế phát triển quá nhanh.

Cho nên, chỉ bế quan một năm, họ đã bị thời đại bỏ rơi, không theo kịp thông tin của một năm này.

Sau khi xuất quan, có rất nhiều thông tin, Huyền Thánh giảng pháp các thứ, đang chờ họ tiếp thu.

Nhưng Huyền Thánh giảng pháp những thứ này đều là thứ yếu... quan trọng là tin tức bùng nổ 'Bất Hủ Giả chứng đạo', và việc Bất Hủ Giả mới nhậm chức hợp tác với một thứ gọi là 'Hệ thống Tu chân liêu thiên', phát hành 'hoạt động năm mới' cho các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới.

Nhóm đại lão đỉnh tiêm bế quan tử quan này vì đẳng cấp của 'Thiên Đạo', không tự chủ được lựa chọn tải 'client Tu Liêu', và đăng ký tài khoản.

Thứ mà Thiên Đạo nâng đỡ, cũng có nghĩa là, thứ này có liên quan đến 'Thiên Đạo'.

Muốn dòm ngó huyền bí cuối cùng của 'Thiên Đạo Bất Hủ', có lẽ có thể thông qua 'Tu Liêu Hệ Thống' này làm con đường.

Tương tự.

Nhóm đại lão đỉnh tiêm vốn coi thường công năng của 'Tu Liêu Hệ Thống', tải về rồi không dùng nhiều; hoặc căn bản không tải về, vì nguyên nhân 'Thiên Đạo nâng đỡ', không chút do dự mở lại hoặc tải về 'client Tu Liêu', nhấn vào.

Mà trong 'hoạt động năm mới Chư Thiên Vạn Giới của Tu Liêu Hệ Thống' lần này, nhiệm vụ 【thu thập đủ hai đầu lâu của 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả, Hằng Tinh Tận Thế Giả'】, thực ra chính là nhiệm vụ mở ra cho nhóm đại lão đỉnh tiêm của Chư Thiên Vạn Giới này!

Bất kể là hai đầu lâu Hư Nhật Thủ Hộ Giả hay hai đầu lâu Hằng Tinh Tận Thế Giả, hoặc là mỗi loại một đầu lâu, đều có thể thông qua ‘Tu Liêu Hệ Thống’ để đổi thưởng trực tiếp từ Thiên Đạo!

Mà trạng thái mà Thiên Đạo có thể ban cho nhóm ‘đại lão đỉnh tiêm Chư Thiên Vạn Giới’ này, đã rất rõ ràng, Thiên Đạo cấp giảng pháp, hoặc là ban cho nhóm đại lão đỉnh tiêm này một chút tiếp xúc với ‘tin tức Bất Hủ’ hoặc ‘tin tức ngụy Bất Hủ’ các loại phần thưởng.

Dù sao nhóm đại lão này, thực lực đã đạt đến cực hạn của bản thân, ở trong đội ngũ thứ nhất của các Trường sinh giả, chỉ sau đội ngũ siêu cấp như ‘Nho gia Thánh Nhân’, ‘Thiên Đình Thiên Đế’.

Dựa vào cảnh giới, thực lực của bản thân, họ đã rất khó tiến thêm một bước... có lẽ chỉ có thông qua tiếp xúc với ‘Thiên Đạo’ và ‘tin tức Bất Hủ’, mới có thể khiến họ tiến thêm một bước.

Mà nhiệm vụ 【chỉ cần tìm được tung tích của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ hoặc ‘Hằng Tinh Hủy Diệt Giả’】, thì hướng đến một nhóm chiến lực cao cấp của Chư Thiên Vạn Giới, Cửu phẩm Kiếp Tiên, Bát phẩm Huyền Thánh và những Thất phẩm Tôn Giả có chiến lực khoa trương có thể vượt cấp chiến đấu.

Nhóm chiến lực cao cấp của Chư Thiên Vạn Giới này, có đủ loại thủ đoạn có thể đi tìm kiếm tung tích của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ hoặc ‘Hằng Tinh Hủy Diệt Giả’, nhưng họ thiếu thực lực để đối kháng ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ hoặc ‘Hằng Tinh Hủy Diệt Giả’.

Sau khi hai nhiệm vụ được phát hành, các đại lão đỉnh tiêm và chiến lực cao cấp của Chư Thiên Vạn Giới, toàn bộ bị điều động.

Nhưng mà, Thiên Đạo đời thứ 8.5 ‘Đạo Tử’ lại vẫn chưa thỏa mãn, lại chủ động thêm một nội dung hoạt động, đã là 'hoạt động năm mới toàn dân', vậy cũng không thể bỏ rơi các tu luyện giả bình thường đúng không?

Tu luyện giả bình thường, mới là cơ sở thật sự của Chư Thiên Vạn Giới!

Cho nên, '0.5 Thiên Đạo' Đạo Tử thông qua 'quyền hạn Thiên Đạo' mà mình còn chưa nắm rõ, đã bắt được một thông tin.【Phàm là có thể tìm kiếm được thành viên của 'Bái Nhật Tông' hoặc 'Tinh Diệt Giáo' trong Chư Thiên Vạn Giới, bắt giữ hoặc chém giết họ, đều có thể thông qua 'Tu Liêu Hệ Thống', trực tiếp đổi gói quà năm mới từ Thiên Đạo!

Cấp độ thành viên bị tiêu diệt bắt giữ càng cao, số lượng càng nhiều, gói quà càng phong phú.】【Ghi chú: Mười gói quà hắc thiết có thể hợp thành gói quà bạch ngân, mười gói quà bạch ngân có thể hợp thành gói quà hoàng kim, mười gói quà hoàng kim có thể hợp thành gói quà chí tôn... gói quà chí tôn mở mười lần, trăm lần, sẽ có tỷ lệ nhận được phần thưởng phong phú hơn!】【Phụ kiện: Tư liệu đầy đủ về Bái Nhật Tông, Tinh Diệt Giáo.】Rất rõ ràng...

Bái Nhật Tông và Tinh Diệt Giáo này, có liên quan đến Hư Nhật Thủ Hộ Giả, Hằng Tinh Tận Thế Giả.

Nhiệm vụ mà '8.5 Thiên Đạo' Đạo Tử phát hành, là thật sự điều động sức mạnh của toàn bộ tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đi đối phó kẻ địch.

Dùng biển người của toàn Chư Thiên Vạn Giới dấy lên sóng lớn ngập trời!

Mức độ cuồng hoan của hoạt động năm mới này, trước không có ai, sau không có người!

Toàn dân cuồng hoan!

Hạch tâm thế giới?

Trong cung điện Thiên Đế.

Tống Thư Hàng lẳng lặng nhìn ba nhiệm vụ được ‘Tu Liêu Hệ Thống’ phát hành.

Lúc này cậu có thể xác định, ‘Tống ma’ bám sau lưng Đạo Tử tiền bối, sợ rằng chính là cậu không thể nghi ngờ!

Nhân dịp năm mới làm một ‘hoạt động năm mới’ nhắm vào Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Tận Thế Giả, vốn dĩ là một phần trong kế hoạch của cậu.

Mà thủ pháp hoạt động phía sau như mở rương báu, hợp thành rương báu, mở mười lần trăm lần... giống hệt như hình thức game di động từng khiến gan cậu run rẩy năm đó.

“Là tôi của tương lai sao?” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Cậu không có năng lực vượt qua giới hạn thời gian, xuất hiện trên người bản thân trong quá khứ như ‘tương lai tử’.

Nhưng cậu... có thiên phú ‘nhập mộng’ thần kỳ.

Là tôi của tương lai, nhập mộng vào giai đoạn chứng đạo của Đạo Tử tiền bối?

Nếu nói...

đây thật sự là tôi của tương lai, nhập mộng vào Đạo Tử tiền bối đang chứng đạo hiện tại?

Vậy tôi của tương lai, rốt cuộc đã trải qua những gì?

Mới trở nên tang thương như vậy?

Rõ ràng là cùng một khuôn mặt, cùng một dáng vẻ, nhưng ‘Tống ma' bám sau lưng Đạo Tử so với Tống Thư Hàng hiện tại, trông giống như đã già đi hơn mười tuổi.

Cậu ấy có phải đã trải qua biến cố lớn gì, mới trở nên trưởng thành như vậy? 【Ngoài cái chết ra, thứ có thể khiến đàn ông trưởng thành, chẳng lẽ là lấy vợ, sinh con, gánh nặng gia đình, tiền sữa cho con, tiền mua nhà, mua xe, chi phí giáo dục cho con, áp lực kinh tế... và những thứ như con gái gả đi?】 Tống Thư Hàng trong lòng lóe lên một ý.

Cái chết hoặc trạng thái gần chết, có thể khiến người ta thông qua cách 'nhìn thấu', trở nên trưởng thành.

Ngoài chết ra, một người đàn ông trở nên trưởng thành, cũng không ngoài những lý do trên.

Đương nhiên còn có bi quan hơn, tuyệt vọng hơn.

Ví dụ như thất tình; ví dụ như mất đi người thân, người yêu...

Nhưng mà, Tống ma chỉ trở nên trưởng thành hơn, trên mặt cũng không có cảm xúc bi thống đến tuyệt vọng.

Cho nên có thể suy đoán, cậu ấy không trải qua thảm cảnh đó.

"Ngoài lấy vợ sinh con ra... gánh nặng gia đình, áp lực kinh tế, xe nhà các thứ tôi đã không cần lo lắng." Tống Thư Hàng tự kiểm tra.

Về mặt nhà cửa, cậu có hạch tâm thế giới, cậu là ông trùm bất động sản giới tu chân tương lai, không thiếu nhà!

Áp lực kinh tế thì có, cậu hiện tại là đại phú hào số một trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Nhưng có 'Tu Liêu Hệ Thống' ở đây, áp lực kinh tế của cậu trong tương lai chắc chắn sẽ được giảm bớt.

Tiền nợ Bạch tiền bối, Bạch tiền bối lại không thu lãi của cậu, từ từ trả, cuối cùng cũng có một ngày trả hết, cho nên về mặt kinh tế hẳn cũng sẽ không có áp lực quá lớn.

Vấn đề giáo dục con cái càng không cần lo lắng, cậu có các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' và đầy mình trang bị, cho dù là con cái hay là em gái sắp chào đời sau nửa năm nữa, vạch xuất phát giáo dục đều có thể đạt đến trình độ 'đỉnh tiêm Chư Thiên Vạn Giới'.

Cho nên, là con gái của mình gả đi rồi?

Con gái nào?

Lý Âm Trúc?

Tiểu Lăng Tiêu?

Hay là con gái tương lai còn chưa ra đời của mình?

Là một đại lão đỉnh tiêm của Chư Thiên Vạn Giới, Bá Tống ở cảnh giới 'trảm tam thi Kiếp Tiên', tốc độ vận chuyển của bộ não hiện tại nhanh đến không thể hình dung.

Một ý niệm ra đời, có thể trong nháy mắt được không ngừng suy diễn, hoàn thiện.

Sau đó theo các tuyến cốt truyện khác nhau, bổ sung thành hàng trăm cốt truyện tương lai hoàn chỉnh.

Nếu quy đổi thành chữ, cốt truyện được mở rộng từ mỗi ý niệm, ít nhất cũng phải ba triệu chữ.

Tống Thư Hàng thậm chí còn tưởng tượng và kết hợp ra gần ba trăm dáng vẻ khác nhau mà con gái mình có thể có.

Ngay khi Tống Thư Hàng đang bay bổng trí tưởng tượng, thậm chí bị cốt truyện 'mấy đứa con gái lớn lên gả đi' mà mình tưởng tượng ra làm cảm động, từ 'Tu Liêu Hệ Thống' truyền đến một lượng lớn thông tin.

Chương 2966

Phần thông tin này, là thông qua ‘Thiên Đạo đời thứ 8.5’ Đạo Tử làm trung gian, truyền đến những dữ liệu quý giá.

Là thông tin về trường sinh chi đạo có liên quan đến【tử vong】!

Trên người Tống Thư Hàng có hai sợi dây của ‘trường sinh chi đạo’.

Một sợi liên quan đến ‘tử vong’, là hình thái ban đầu của ‘trường sinh chi đạo’ mà cơ thể cậu lĩnh ngộ được sau vô số lần đối đầu với các đại lão, không ngừng chết đi sống lại.

Sợi còn lại liên quan đến ‘Tu Liêu Hệ Thống’, phức tạp vô cùng, là một đại đạo đáng sợ mà đứng ở góc độ của tu sĩ căn bản không thể hoàn thiện.

Tống Thư Hàng đối với con đường trường sinh này, không biết bắt đầu từ đâu, cũng không cách nào suy diễn.

Cho nên, cậu chỉ suy diễn qua ‘tử vong chi đạo’ của mình.

Tống Thư Hàng lúc đầu cảm giác ‘tử vong chi đạo’ của mình hẳn là ‘cửu tử nhất sinh’, tìm đường sống trong cái chết.

Hoặc là sẽ có sự trùng lặp với ‘phục sinh chi đạo’ của Vân Tước Tử tiền bối, thuộc về một loại của phục sinh chi đạo.

Nhưng lúc này, thông tin được truyền đến từ chỗ Đạo Tử tiền bối, lại không thuộc về hai loại này.

Thông qua dữ liệu được truyền đến từ Đạo Tử tiền bối, kết hợp với thông tin của cơ thể mình, trong đầu Tống Thư Hàng đối với ‘tử vong chi đạo’ mà mình mang trong người trở nên rõ ràng hơn.

Sau khi phân tích kỹ lưỡng, cậu nhíu mày, con đường 'tử vong chi đạo' này quả thực cực đoan.

Con đường 'tử vong chi đạo' này là trường sinh chi đạo nằm giữa ranh giới của cái chết và sự sống... nhưng lại khác với trường sinh chi đạo sinh tử khô vinh, khô và vinh tuần hoàn không ngừng của Sở các chủ.

Con đường tử vong chi đạo này, là muốn khiến cậu ở trong trạng thái chết nhưng lại chưa hồi sinh thành công một cách vi diệu.

Phi sinh, phi tử.

Chết rồi, nhưng chưa chết hẳn.

Hồi sinh, nhưng chưa sống thành công.

"Là trạng thái 'chết không thể chết hơn nữa' mà Trình Cẩu Đản và Thiên Đế Tử đang ở?" Tống Thư Hàng suy tư.

Trình Cẩu Đản chính là điển hình của 'chết hẳn', trạng thái thần hình câu diệt, nhưng lại vẫn sống nhăn răng, có thể trò chuyện, có thể cung cấp viện trợ ngoại vi cho Tống Thư Hàng.

Trạng thái của Thiên Đế Tử yếu hơn Trình Cẩu Đản một bậc, tuy cũng được ghi chú là hình thức 'chết không thể chết hơn nữa', nhưng nàng từ sau khi 'chết', không bao giờ gửi cho Tống Thư Hàng 'năng lượng mỗi ngày một chút' nữa, cũng không bao giờ phát biểu, cũng không hiện thân.

Tống Thư Hàng theo tư duy này phân tích sâu hơn, sau đó nhìn lại trạng thái cơ thể của mình.

Đúng!

Chính là trạng thái đặc thù này!

Chết rồi, sau đó sắp hồi sinh.

Nhưng trạng thái hồi sinh, lại bị áp chế, CD hồi sinh dài đằng đẵng, mãi không thể hồi sinh thành công.

Phi tử, phi sinh.【Nhưng nguyên lý của con đường trường sinh này là gì?】Tống Thư Hàng nhíu mày.

Trường sinh chi đạo, cần phải có thể giải thích được, phải có nguyên lý trường sinh.

Khôi lỗi chi đạo cũng được; Trình Lâm chuyển sinh chi đạo cũng được; khô chi chi đạo của Sở các chủ 'khô làm dưỡng chất nuôi dưỡng vinh, vinh lại dần dần hóa thành khô' tuần hoàn không ngừng cũng được, đều là trường sinh chi đạo có thể giải thích được.

Là con đường vĩnh tồn có thể giải thích được về mặt lý luận.

Nhưng nguyên lý trường sinh của 'phi sinh, phi tử' là gì?

Lẽ nào là vì trạng thái này đặc thù, trở thành 'vùng đất không ai quản' giữa sự sống và cái chết, chết không quản được nó, sống cũng không hạn chế được nó, cho nên có thể chứng đạo trường sinh?

"Nếu thật sự là nguyên lý này, vậy con đường trường sinh này, có khuyết điểm gì... giống như khôi lỗi chi đạo của thiên tài tuyệt thế Mặc môn kia, sẽ mất đi đặc trưng 'sinh mệnh' và một số khái niệm?" Tống Thư Hàng tuy đã tuyệt dục... nhưng cậu không tuyệt vọng, vẫn còn có ước mơ.

Nếu triệt để mất đi đặc trưng 'sinh mệnh', vậy cậu nói không chừng sẽ phải đối mặt với cảnh tuyệt vọng, ngay cả 'sinh mệnh chi đạo' cũng không cứu được sự tuyệt vọng của cậu.

Cho nên, nếu nguyên lý của con đường trường sinh này chính là 'phi sinh phi tử', vậy bản thân... có nên bước ra con đường trường sinh này không?

Tống Thư Hàng có chút do dự.

Hơn nữa, tại sao Đạo Tử tiền bối lại gửi dữ liệu bổ sung cho con đường 'trường sinh chi đạo' này cho cậu?

"Trình Lâm và Thiên Đế dường như cũng đang cố ý giữ lại trạng thái này?" Từng sợi dây, hội tụ trong đầu Tống Thư Hàng.

Năng lực tính toán của Kiếp Tiên trảm tam thi tập trung chưa từng có, vận chuyển siêu tần.

Tất cả ký ức, dữ liệu, thông tin trong đầu cậu đều được đầu tư vào cuộc tính toán này.【Chờ đã... hai cá thể khác nhau chứng đạo Bất Hủ.】【Nếu, hai cá thể chứng đạo khác nhau, là một sống một chết, sẽ có không gian để thao tác không?】Chỉ nói hai cá thể khác nhau chứng đạo, không nói nhất thiết phải đều sống sót để chứng đạo đúng không?

Trong hai người chứng đạo, nếu có một người là người chết, có thể có sơ hở để lợi dụng không?

Suy diễn đến khả năng 'lợi dụng sơ hở của Thiên Đạo' này, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, sau đó liên lạc với Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two.【Hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo Bất Hủ】là manh mối mà Thiên Đạo Bạch lúc đầu để lại, là kết luận mà ngài ấy có được sau khi 'bán bộ siêu thoát'.

Sau đó, Bạch tiền bối two đã coi manh mối này như là 'bài tập về nhà' giao cho Tống Thư Hàng, bảo cậu về suy nghĩ kỹ về khả năng 'hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo'.

Bây giờ, sau khi có chút manh mối, Tống Thư Hàng liền nhớ đến chuyện 'nộp bài tập'.

Cậu mở 'Tu Liêu Hệ Thống', từ danh sách bạn bè kéo ra Bạch tiền bối và Bạch tiền bối two, kéo hai vị Bạch tiền bối vào một nhóm thảo luận tạm thời.

Hệ thống thông báo: 【Chí hữu của chủ nhân thú cưng (nét chữ mơ hồ, gạch đi)】 Bạch two, 【Quản lý viên】 Bạch gia nhập nhóm thảo luận tạm thời!

“Hồi sinh xong rồi à?” Bạch tiền bối hiện thế hỏi.

“Có chuyện gì?” Bạch tiền bối two hỏi.

Chuyện lớn chấn động cả thế gian như Thiên Đạo mới chứng đạo, ngay cả Bạch tiền bối two đang trong trạng thái ngủ say cũng bị đánh thức.

Vốn dĩ, Bạch tiền bối two vì cơn buồn ngủ gián đoạn của bản thân, cứ một khoảng thời gian lại phải ngủ say rất lâu... nhưng lần này, cơn buồn ngủ của ngài ấy bị cưỡng chế xua tan.

Hiện tại ngài ấy, vì không ngủ ngon, trạng thái tinh thần có chút không ổn định.

Tống Thư Hàng đáp: “Bạch tiền bối hiện thế, tôi vẫn đang hồi sinh ~ một lát nữa là hoàn thành hồi sinh, không cần lo lắng.

Cửu U Bạch tiền bối, tôi có chút chuyện muốn báo cáo với hai vị.”
“Ngươi gọi cái gì lung tung vậy?” Bạch tiền bối two bất mãn nói.

Tống Thư Hàng: “...” Tôi đây là dưới tác dụng của dục vọng sinh tồn mãnh liệt, để phân biệt hai vị Bạch tiền bối, đặc biệt lựa chọn thêm địa danh, cách phổ thông nhất, không tìm đường chết nhất, để phân biệt a!

Bây giờ, Tống Thư Hàng với CD hồi sinh của ‘bất hủ phì kình kim đan’ chưa hồi phục, dục vọng sinh tồn mạnh đến đáng sợ.

Những cách gọi như Bạch tiền bối two và Bạch U U, quyết không thể thốt ra từ miệng cậu!

“Cách gọi, quả thực cần phải phân biệt.” Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, rồi nói: “Đối với ta không cần thêm ‘hiện thế’, đối với Cửu U A Bạch ngươi có thể thêm ‘Cửu U’ để phân biệt.” Bạch tiền bối two: “...” Nếu không phải vì thiếu ngủ, trạng thái tinh thần không tốt, lúc này ngài ấy đã sớm phản bác ý kiến của Bạch hiện thế.

Bạch tiền bối lại hỏi: “Đạo Tử Nho gia lần này đột nhiên chứng đạo, có liên quan đến Thư Hàng ngươi không?” Tống Thư Hàng gật đầu: “Đúng vậy, hẳn là có liên quan đến nghi thức mà Bắc Phương Đại Đế, Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Trình Cẩu Đản mượn ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ của hạch tâm thế giới để cử hành.

Nhưng tôi không rõ Trình Cẩu Đản bọn họ làm thế nào để đưa ‘Đạo Tử tiền bối’ lên vị trí Bất Hủ Thiên Đạo.” Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, rồi nói: “Cũng có nghĩa là, Đạo Tử Nho gia lần này không phải là ‘chứng đạo’ bình thường, mà là đi một con đường tắt nào đó.

A Bạch, bên Cửu U có động tĩnh gì không?” Bình thường mà nói, sau khi quá trình Thiên Đạo chứng đạo Bất Hủ hoàn thành, trong bản nguyên của Cửu U thế giới sẽ có một tôn ‘Cửu U Chúa Tể’ tương ứng ra đời!

Thiên Đạo và Cửu U Chúa Tể cùng chia sẻ tất cả ký ức trước khi ‘chứng đạo’, nhưng Cửu U Chúa Tể chịu ảnh hưởng của ‘bản nguyên Cửu U’, tương lai về mặt tính cách sẽ có sự thay đổi.

“Quả thực có chút động tĩnh, cho nên, ta bây giờ có chút bận.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng nghi hoặc: “Tôi thông qua Tống U U, không cảm ứng được Cửu U có vấn đề gì a?

Trong bản nguyên Cửu U, cũng không có động tĩnh.” “Bởi vì ngươi không phải là ta.” Bạch tiền bối two nói.

Tống Thư Hàng: “???” “Động tĩnh hiện tại của Cửu U, chỉ có ta mới có thể cảm ứng rõ ràng.

Dù sao, ta và nó đã dây dưa với nhau lâu như vậy.” Bạch tiền bối two không còn úp mở nữa, trực tiếp nói: “Là Bàn Cầu... trực giác của ta mách bảo, Bàn Cầu có thể sắp dục hỏa trùng sinh, phá cầu đoàn viên.” Tống Thư Hàng kinh ngạc: “Bàn Cầu đại lão, sắp hồi sinh?” Cậu có ám ảnh tâm lý với Bàn Cầu đại lão.

Nghe thấy tin tức này, lông tay trên cánh tay đều dựng đứng lên từng sợi.

Ngoài ra... tại sao ‘Đạo Tử’ tiền bối chứng đạo, Bàn Cầu đại lão lại sắp hồi sinh?

Kịch bản này có phải có vấn đề không?

Theo lý mà nói, không phải nên xuất hiện một Đạo Tử two Chúa Tể sao? 【Lẽ nào Đạo Tử là hậu thủ của Bàn Cầu đại lão?】【Không đúng, Đạo Tử tiền bối là thủ lĩnh của mười ba Kiếp Tiên Nho gia, không thể nào là hậu thủ của Bàn Cầu.】【Xem ra, là vấn đề của mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ?】 Với năng lực tính toán cấp Kiếp Tiên trảm tam thi của Tống Thư Hàng, chỉ cần có một đầu mối, là có thể nhanh chóng kéo ra các sợi dây liên quan đến ‘đầu mối’ trong đầu.

Mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ, Thiên Đạo chi đạo; hậu thủ bổ sung bản thân của Thiên Đạo cầu; Trình Lâm tiên tử, Bắc Phương Đại Đế và những người khác mượn ‘mảnh vỡ Thiên Đình’ để đưa Đạo Tử lên vị trí ‘Thiên Đạo’, cộng thêm trong Cửu U không có ‘Đạo Tử Chúa Tể’ ra đời, ngược lại là ‘Bàn Cầu đại lão’ trước đó biến thành quả cầu vỡ, nay lại phá cầu đoàn viên.

Từng sợi dây được kéo ra, trong đầu Tống Thư Hàng có một suy đoán rõ ràng.

Suy đoán của cậu, đã gần như chắc chắn. 【Để sau xác nhận lại với Trình Cẩu Đản.】 Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa trả lời Bạch tiền bối two: “Cho nên, Bạch tiền bối ngài đang ngăn cản Bàn Cầu đại lão hồi sinh sao?” “Không.” Bạch tiền bối two nghiêm túc nói: “Ta đang đào di sản của Bàn Cầu.” Tống Thư Hàng: “???” Bạch tiền bối two nói: “Trước đây, vì Bàn Cầu đã hoàn toàn nguội lạnh.

Cho nên, tuy ta biết di sản của Bàn Cầu, nhưng cũng không có hứng thú đi đào chúng nó, liền định để lại cho Tống U U của ngươi, có thời gian cho ngươi chơi trò tìm kho báu.” Tống Thư Hàng: “!!!” “Nhưng bây giờ, Bàn Cầu nó có thể phá cầu đoàn viên bất cứ lúc nào, cho nên trước khi nó hồi phục... ta phải đào hết các kho di sản của nó trước, rồi để lại cho nó một tờ giấy nợ, nhắc nhở nó tất cả bảo vật đã bị ta mượn đi, thời hạn trả nợ là: vô hạn năm.” Bạch tiền bối two ác liệt nói.

Tống Thư Hàng: “...” Nghe đến đây, cậu không khỏi sờ sờ lồng ngực đã bắt đầu hồi phục của mình, cảm nhận nhịp đập của tim mình ở khoảng cách gần.

Nghe xem, âm thanh trái tim lưu ly đang đập lúc này, có phải mang theo hương vị của sự tan nát cõi lòng không?

Bá Tống hôm nay cảm giác lại thiệt mất một trăm triệu.

Di sản mà Bàn Cầu đại lão để lại trong ‘Cửu U thế giới’ a, mà còn là mấy cái!

Nếu đào được hết, nói không chừng đủ cho cậu trả món nợ khổng lồ cho Bạch tiền bối... nhưng bây giờ, chúng nó đã mang họ ‘Bạch’.

Chương 2967

“Đúng rồi, ngươi thêm chúng ta vào, muốn nói gì?

Ta bây giờ khá bận, ngươi có gì nói ngắn gọn.” Bạch tiền bối two nói.

Ngài ấy bây giờ thiếu ngủ, trạng thái tinh thần không tốt, nhưng lại phải gắng gượng cơ thể mệt mỏi đi đào di sản và sào huyệt của Bàn Cầu, rất mệt mỏi.

“Tôi đến nộp bài tập, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

“Bài tập gì?” Bạch tiền bối two nghi hoặc hỏi.

Tống Thư Hàng: “...” Bạch tiền bối two, bài tập ngài giao cho tôi, chính ngài lại quên mất rồi sao?

“Là về khả năng hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo.” Tống Thư Hàng đáp.

Đối diện, Bạch tiền bối Two im lặng một lúc lâu.

“Ngươi tìm được đáp án rồi à?” Bạch tiền bối Two dùng tin nhắn thoại trả lời, giọng điệu cũng trở nên nghiêm túc.

Tống Thư Hàng gật đầu: “Có chút manh mối rồi, chủ yếu là vừa rồi, sau khi ‘Đạo tử tiền bối’ chứng đạo đã dùng quyền hạn Thiên Đạo để tính toán cho tôi một phần thông tin manh mối về ‘con đường trường sinh’.

Thông tin này bao hàm nội dung ‘chết không thể chết hơn, phi sinh, phi tử’.” Bạch tiền bối tại hiện thế: “Nguyên lý của con đường trường sinh này là gì?” “Tôi vẫn chưa hiểu rõ.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối Two: “A Bạch hiện thế, ngươi đừng làm khó Thư

Hàng nữa.

Nguyên lý trường sinh là thứ quá phức tạp, chỉ dựa vào bản thân nó thì không thể nào lĩnh ngộ thông suốt trong thời gian ngắn được.

Hơn nữa… dù không lĩnh ngộ được 'nguyên lý', nhưng chỉ cần xác định đây là một 'con đường trường sinh', đã được Thiên Đạo tính toán và xác nhận.

Vậy thì, dù không hiểu 'nguyên lý trường sinh', Thư Hàng chỉ cần tu luyện theo đó thì vẫn có thể chứng đạo trường sinh." Nguyên lý gì đó đều không quan trọng, dù sao cũng đã xác định đây là một con đường trường sinh, cứ đâm đầu vào tu luyện là được.

Bạch tiền bối: "Có lý." Tống Thư Hàng: "…" Hai vị Bạch tiền bối đây là đang hợp sức đâm vào tim mình sao?

Bạch tiền bối: "Thư Hàng, cứ nói tiếp suy nghĩ của ngươi đi." "Thật ra tôi cũng đang suy diễn nguyên lý của con đường trường sinh này… Trong quá trình suy diễn, con đường trường sinh 'phi sinh, phi tử' này đã cho tôi một nguồn cảm hứng khác!" Tống Thư Hàng đưa ra phỏng đoán của mình: "Khi xưa Thiên Đạo Bạch để lại manh mối là 'hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo', nhưng không hề nói hai cá thể đó là sống hay chết." "Cho nên, ngươi đang cân nhắc việc hai cá thể ở trong trạng thái 'một sống một chết', cùng lúc chứng đạo.

Người sống thì chứng đạo bình thường, còn người chết thì nằm đó dùng 'trạng thái tử vong' để cọ xát một suất bất hủ?" Bạch tiền bối Two thuận theo mạch suy nghĩ của Tống Thư Hàng để suy diễn rồi hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Đúng vậy, nếu trong hai cá thể chứng đạo có một người đã chết, liệu có thể lách luật của 'Thiên Đạo' không?" Hai vị Bạch tiền bối không trả lời ngay, mỗi người đều tự suy tư, tính toán.

Một lát sau.

“Có một vấn đề… đã chết rồi thì làm sao bất hủ?” Bạch tiền bối nói.

“Trong khái niệm bất hủ bất diệt của Thiên Đạo có một khái niệm là ‘bất tử bất diệt’.

Nếu muốn dùng ‘cái chết’ để chứng đạo, có thể sẽ xung đột với khái niệm này.” Bạch tiền bối Two véo cằm, nói.

“Ngoài ra còn một vấn đề nữa, bên ‘sống’ phải dùng con đường trường sinh như thế nào để phối hợp với con đường trường sinh của bên ‘chết’, khiến cả hai cùng nhau chứng đạo?” Bạch tiền bối bổ sung.

Tống Thư Hàng suy nghĩ hồi lâu rồi nói: “Vậy nên, phương án một sống một chết không khả thi sao?” “Chưa chắc, sự hiểu biết của chúng ta về thông tin ‘Thiên Đạo, bất hủ’ vẫn chưa đủ.

Đề nghị của ngươi ít nhất đã mở ra một hướng đi.

Biết đâu còn có cơ hội để bổ sung và hoàn thiện nó.” Bạch tiền bối Two nói.

Bạch tiền bối: “Nói đến bổ sung hoàn thiện, ta đột nhiên có một ý tưởng… ta rất hứng thú với việc Đạo tử của Nho gia chứng đạo ‘bất hủ’.

Có lẽ giữa hai việc này sẽ có liên hệ?” “Lý luận chứng đạo bất hủ của Đạo tử Nho gia là gì?” Bạch tiền bối Two hỏi.

“Tôi đoán, việc chứng đạo của Đạo tử tiền bối rất có thể liên quan đến ‘kế hoạch bổ sung bản thân’ của Thiên Đạo Bàn Cầu là ‘mảnh vỡ Thiên Đình viễn cổ’.

Chi tiết cụ thể, chúng ta có thể hỏi mấy người trong cuộc.

Bạch tiền bối đợi chút, tôi kéo người vào.” Tống Thư Hàng nói.

Thiên Đạo Đạo tử sau khi truyền cho Tống Thư Hàng dữ liệu về con đường trường sinh ‘phi sinh, phi tử’ thì đã vội vã đi thích ứng với một số ‘quyền hạn Thiên Đạo’.

Thiên Đạo thứ 8.5 chắc chắn chỉ là tạm thời, Đạo tử phải tranh thủ từng giây, trong thời gian có hạn hoàn thành chấp niệm của mọi người.

Giải trừ di chứng ‘phục sinh không hoàn thiện’ cho các sư đệ của mình.

Giải trừ lời nguyền tổ truyền trên người ngoại vực thiên ma cho ‘Thái cổ vực ngoại thiên ma tám tay’.

Giải trừ sự trói buộc của các trường sinh giả ‘Thiên Đình viễn cổ’ cho Trình Lâm tiên tử.

Và nếu còn thời gian, ngài muốn giúp Bá Tống tiểu hữu một tay, coi như trả hết nhân tình mình đã nợ.

Đạo tử rất bận.

Vì vậy, Tống Thư Hàng cũng không làm phiền Đạo tử tiền bối.

Cậu mở danh sách bạn bè của ‘Hệ thống Tu Chân’, nhẹ nhàng nhấn vào tên của Trình Lâm tiên tử, kéo cô vào nhóm thảo luận tạm thời.

Thông báo hệ thống: [Danh sách đen 1?Tiên tử chết không thể chết hơn] Trình Cẩu Đản gia nhập nhóm thảo luận.

Trình Lâm tiên tử: “???” Tống Thư Hàng: “(????)??

Chào, Trình Cẩu Đản~” Trình Lâm tiên tử: “???” Trình Lâm tiên tử: “Vội vàng chi vậy?

Tống Cẩu Đản, mặc kệ ngươi kéo ta vào đây định làm gì, nhưng chỉ với cái cách xưng hô này của ngươi thôi, tạm biệt, không… vĩnh biệt!” “Trình Lâm tỷ tỷ xin dừng bước, không phải tôi tìm chị, là Bạch tiền bối muốn hỏi chị chút chuyện.” Tống Thư Hàng vội nói.

Trình Lâm tiên tử nhìn hai vị A Bạch trong nhóm thảo luận: “…” “Bạch đạo hữu, có chuyện gì sao?” Trình Lâm tiên tử hỏi.

Bạch tiền bối gật đầu hỏi: “Trình Lâm tiên tử có tiện tiết lộ nguyên lý chứng đạo của ‘Đạo tử đạo hữu’ không?” “Kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5?” Trình Lâm tiên tử hỏi lại.

Bạch tiền bối Two nói: “Quả nhiên, không phải Thiên Đạo thứ 9… Thú vị đấy.” “Kế hoạch đã thành công rồi, nên tiết lộ một chút chi tiết cũng không thành vấn đề.” Trình Lâm tiên tử đáp.

Sau đó, cô giải thích chi tiết về ‘kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5’ cho hai vị A Bạch nghe.

Nghe xong chi tiết kế hoạch, ngay cả Bạch tiền bối Two cũng không nhịn được mà khen ngợi: “Trình Lâm tiên tử, kế hoạch mà mấy người sắp đặt thật sự khiến người ta kinh ngạc.” Kế hoạch này vừa táo bạo lại vừa tinh tế.

Quan trọng là, nó đã thành công.

Chỉ cần thành công, thì dù kế hoạch có mạo hiểm, có cấp tiến đến đâu cũng sẽ trở nên hoàn hảo.

“Cảm ơn Bạch chúa tể đã khen ngợi, vì đã giải thích xong, vậy ta thoát nhóm nhé?” Trình Lâm tiên tử lên tiếng.

“Trình Lâm tiên tử đợi chút, ta hy vọng ngươi có thể ở lại nhóm thảo luận này.

Chuyện chúng ta sắp thảo luận, có lẽ vẫn cần ngươi đưa ra ý kiến.” Bạch tiền bối chủ động giữ lại.

Trình Lâm tiên tử vốn định tạm thời vĩnh biệt với Tống Cẩu Đản, sau khi được Bạch tiền bối giữ lại thì trầm tư một lúc lâu, rồi gật đầu: “Vậy ta nể mặt Bạch đạo hữu.” “Cảm ơn.” Bạch tiền bối mỉm cười, rồi nói tiếp: “Ngoài ra, tình huống Thiên Đạo Đạo tử này có được tính là hai cá thể khác nhau chứng đạo bất hủ không?” Bàn Cầu là một cá thể độc lập, và Thiên Đạo đời 8.5 ‘Đạo tử’ cũng là một cá thể độc lập.

“Đúng vậy!

Nếu là Đạo tử tiền bối Thiên Đạo đời 8.5 + Thiên Đạo Cầu, vậy thì chính là hai cá thể khác nhau của Thiên Đạo thứ tám!” Tống Thư Hàng sáng mắt lên.

“Nhưng đây không phải là ‘cùng lúc chứng đạo’, thứ chúng ta cần không chỉ là hai cá thể khác nhau, mà còn cần phải tiến hành chứng đạo trong ‘cùng một lúc’.” Bạch tiền bối Two nói.

Bạch tiền bối: “Đúng vậy, nhưng… đây cũng là một hướng suy nghĩ.

Kết hợp với con đường trường sinh ‘phi sinh, phi tử’ mà Thư Hàng vừa nói, biết đâu chúng ta có thể để hai cá thể ở trạng thái ‘phi sinh phi tử’ bổ sung cho sự khiếm khuyết của nhau.

Sau đó kết hợp với phương pháp bổ sung bản thân của Thiên Đạo đời 8.5, để đạt được khả năng ‘cùng lúc chứng đạo’?” Thiên Đạo Bàn Cầu khiếm khuyết + 《Kế hoạch Bổ sung Thiên Đạo》 + Đạo tử lấy thân bổ sung Thiên Đạo = hai vị ‘Thiên Đạo’ cùng một thời đại.

Tuy nhiên, trong tình huống này ‘Thiên Đạo Bàn Cầu’ và ‘Đạo tử’, tuy cùng là Thiên Đạo đời thứ 8, nhưng họ không phải cùng lúc chứng đạo… Hơn nữa, tiền đề để Đạo tử có thể chứng đạo bất hủ đời 8.5 là ‘Thiên Đạo Bàn Cầu’ đã toi đời.

Nếu trước khi nghi thức tiến hành, Thiên Đạo Bàn Cầu vẫn còn sống, vậy thì việc Đạo tử lấy thân bổ sung Thiên Đạo sẽ chỉ thành toàn cho 'Thiên Đạo Bàn Cầu', dâng dê vào miệng cọp, bù đắp phần khiếm khuyết của đối phương, khiến 'Thiên Đạo Bàn Cầu' biến thành một quả cầu hoàn mỹ!

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối muốn là [hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo bất hủ], tự nhiên không thể sao chép y nguyên hình thức của Thiên Đạo Bàn Cầu và Đạo tử.

Trong hình thức của Thiên Đạo Cầu và Đạo tử, có một điểm đáng để tham khảo, đó là hai cá thể khiếm khuyết có thể cùng lúc chứng đạo thành cùng một đời Thiên Đạo!

Chỉ cần hai cá thể khác nhau khiếm khuyết này có thể hoàn thành việc 'bổ sung cho nhau', giống như Đạo tử bổ sung cho Thiên Đạo Cầu, sau đó chỉ cần thao tác hợp lý, là có cơ hội để hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo.

Mạch suy nghĩ của Bạch tiền bối là dùng thuộc tính của con đường trường sinh 'phi sinh, phi tử' của Tống Thư Hàng, xem có thể tạo ra hai cá thể bổ sung cho nhau không… ví dụ như, một người chết một nửa, một người sống lại một nửa?

Bạch tiền bối miêu tả suy nghĩ của mình trong nhóm thảo luận tạm thời. … "Nói cách khác, ý của A Bạch hiện thế là, trước khi chứng đạo 'bất hủ', phải làm cho hai người sắp chứng đạo bị tàn phế trước… Loại tàn phế này phải giống như 'Thiên Đạo Cầu' năm xưa, là hoàn toàn mất đi phần tồn tại đó.

Hơn nữa phần tàn phế phải có thể bổ sung cho nhau, ví dụ như một người mất nửa thân trên, một người mất nửa thân dưới?" Bạch tiền bối Two suy tư nói.

Bạch tiền bối gật đầu trả lời: "Ý thì cũng gần như vậy." "Nhưng pháp trường sinh ‘phi sinh, phi tử’ của Thư Hàng chưa chắc đã có thể tạo ra hai cá thể khiếm khuyết bổ sung cho nhau.” Bạch tiền bối Two suy tư nói.

Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tìm được cơ hội phát biểu: “Chủ đề này, chúng ta có thể @Trình Lâm tiên tử… Trình Lâm tiên tử, lúc Đạo tử tiền bối ‘bổ thiên đạo’, ngài ấy ở hình thức hoàn chỉnh?

Hay là đã bị khuyết một phần?” “Khuyết một phần.” Trình Lâm tiên tử trả lời.

Tống Thư Hàng hỏi dồn: “Khuyết như thế nào?” “Nho gia Thánh nhân để lại một cuốn 《Nho điển》, trên đó có kèm theo năng lực thiên phú tồn tại của Nho gia Thánh nhân từng cắn ‘Thiên Đạo Cầu’.

Đạo tử dùng 《Nho điển》 kích hoạt thiên phú này, tự cắn đi một phần tồn tại của bản thân.” Trình Lâm tiên tử trả lời.

Tống Thư Hàng: “…” Đạo tử tiền bối đúng là người tàn nhẫn.

Tàn nhẫn với chính mình mới là tàn nhẫn thật sự.

“《Nho điển》 do Nho gia Thánh nhân để lại còn có thể tiếp tục sử dụng không?” Bạch tiền bối Two hỏi.

Trình Lâm tiên tử lắc đầu: “E là không được, năng lực thiên phú của Thánh nhân lưu lại trên 《Nho điển》 là do Đạo tử kích hoạt 《Nho điển》 mới xuất hiện… Nó chỉ là thứ Thánh nhân đính kèm, không phải là kỹ năng đi kèm của bản thân 《Nho điển》.” A Bạch hiện thế tiếc nuối nói: “Tiếc thật, nếu có thể cho chúng ta xem qua thiên phú đó của ‘Nho gia Thánh nhân’, biết đâu ta và Cửu U A Bạch có thể mô phỏng lại năng lực thiên phú này.” “Hay là, đợi Đạo tử tiền bối làm xong việc, tôi lấy 《Nho điển》 về xem trên đó còn dấu vết của Thánh nhân để lại không?” Tống Thư Hàng nói. 《Nho điển》 về danh nghĩa hiện đang được Tạo Hóa tiên tử bảo quản, chỉ là bị Cuồng

Đao Tam Lãng mượn đi, cuối cùng lại được đưa đến tay Đạo tử.

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang nói, trong hư không của chư thiên vạn giới truyền đến những tiếng ‘đại đạo cộng hưởng’ kỳ lạ.

Đây là Thiên Đạo đời 8.5 ‘Đạo tử’ sau khi nhậm chức, đã quen thuộc với pháp tắc Thiên Đạo, bắt đầu thúc đẩy quy tắc sức mạnh đại đạo, tiến hành lần thử nghiệm đầu tiên của ngài.

Cũng chính là mệnh lệnh đầu tiên của Thiên Đạo mới đối với ‘chư thiên vạn giới’, trực tiếp do Thiên Đạo can thiệp vào hiện thế.

Dưới sự thử nghiệm của ‘Đạo tử’, một loại quy tắc ‘nghịch thiên cải mệnh’ từ hư không giáng xuống.

Thế giới Kim Liên của Nho gia chủ động mở ra.

Nhị Kiếp Tiên Ôn Tử.

Tam Kiếp Tiên Nhan Tử.

Thất Kiếp Tiên Trì Tử.

Thập Nhất Kiếp Tiên Ngọc Tử.

Bốn vị Kiếp Tiên của Nho gia + ‘Uyên Tử’ bị một luồng ý thức của Côn Vương phụ thể, đồng thời bước ra từ thế giới Kim Liên của Nho gia.

Sức mạnh ‘nghịch thiên cải mệnh’ đó giáng xuống người họ.

Trên người Ôn Tử, Nhan Tử, Trì Tử, Ngọc Tử, một loại ‘nhân quả diệt vong’ nào đó bị trực tiếp chặt đứt.

Chương 2968

Tử khí nhàn nhạt trên người họ tan biến hết, sinh cơ vô hạn từ trong cơ thể họ trào ra.

Sự ‘phục sinh không hoàn chỉnh’ ban đầu, dưới tác dụng của sức mạnh Thiên Đạo đời 8.5, đã được bù đắp hoàn toàn.

Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia, mỗi một vị đều có tiềm lực chứng đạo trường sinh… Giờ đây, bốn vị Kiếp Tiên đã hoàn toàn phục sinh, đạo thân không còn khiếm khuyết.

Chỉ cần cho họ đủ thời gian, tương lai họ cuối cùng sẽ bước ra bước cuối cùng trên con đường thông tới ‘trường sinh giả’. ‘Uyên Tử’ bên cạnh cũng bị sức mạnh nghịch thiên cải mệnh bao phủ.

Tuy nhiên, sức mạnh Thiên Đạo chỉ lướt qua người hắn rồi biến mất, dường như đã thay đổi điều gì đó, lại dường như không có gì thay đổi.

Nhị Kiếp Tiên Ôn Tử nghi hoặc nhìn ‘Uyên Tử’… lẽ nào ý thức của Uyên Tử thật ra vẫn chưa hoàn toàn tiêu tan?

Thân thể hắn không phải là ‘cái xác không hồn’, mà là đang chờ đợi thời cơ chín muồi để khôi phục ý thức?

Ngoài năm vị ‘Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia’ ở lại Nho gia, sức mạnh của Đạo tử lại lan tỏa ra chư thiên vạn giới, rải xuống sáu đạo sức mạnh ‘nghịch thiên cải mệnh’.

Trong sáu đạo pháp tắc cải mệnh này, có hai đạo mang thuộc tính ‘bổ sung trận pháp phục sinh không hoàn chỉnh’.

Hai bộ di thể và trận pháp phục sinh của Thập Tam Kiếp Tiên này vẫn luôn được Đạo tử âm thầm cất giấu.

Ngoài ra còn có bốn đạo có hiệu quả phục hồi thương thế… bao nhiêu năm nay, thật ra vẫn luôn có bốn vị ‘Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia’ bị thương nặng, âm thầm thay phiên nhau bảo vệ Nho gia.

Chỉ là thương thế của họ rất nặng, ngoài việc thay phiên bảo vệ Nho gia, phần lớn thời gian đều ở trong trạng thái bế quan chữa thương.

Giờ đây, dưới tác dụng của sức mạnh Đạo tử, thương thế của bốn vị Thập Tam Kiếp Tiên này đã được chữa lành.

“Sư huynh.” Bốn vị Thập Tam Kiếp Tiên mở mắt, hốc mắt không kìm được mà đỏ lên.

Việc mà sư phụ không làm được, giờ đây sư huynh đã hoàn thành!

Đạo tử sau khi giải quyết xong di chứng của mười ba vị sư đệ, lại hơi nhíu mày… dấu vết của tiểu sư đệ Lưu Ly Thư Sinh lại không thể cảm nhận được.

Đạo tử thở dài một hơi.

Ngài nhẹ nhàng khép 《Nho điển》 lại: “Rốt cuộc vẫn không thể làm được hoàn mỹ vô khuyết sao?” Tiếng của Đạo tử vừa dứt, từ trong 《Nho điển》, một vật hiện ra, nhẹ nhàng rơi vào tay ngài.

Đó là một con mắt trông rất bình thường.

Nhưng, đây lại là một con mắt có thể khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới run rẩy… vì Bá Tống, con mắt này uy chấn chư thiên vạn giới và Cửu U.

“Mắt của lão sư.” Đạo tử cẩn thận đỡ lấy nó.

Con mắt của Thánh nhân xuất hiện là để an ủi Đạo tử, nói cho ngài biết, ngài đã làm rất tốt rồi.

Đạo tử ngơ ngác nhìn con mắt trong tay.

Suy nghĩ một lát, Đạo tử đột nhiên vươn tay nhẹ nhàng ném lên.

Cuốn 《Nho điển》 và 'Con Mắt của Thánh Nhân' trong tay đều độn vào hư không, bay về phía Tống Thư Hàng. 《Nho điển》 là do tiểu sư muội khai quật được, vậy thì trả lại cho tiểu sư muội bảo quản.

Còn 'Con Mắt của Thánh Nhân' thứ hai, là 'Đạo tử' thay mặt Nho gia tặng 'lễ tạ' cho Bá Tống.

Bá Tống đã giúp Nho gia quá nhiều.

Ngay cả 'nghi thức Thiên Đạo đời 8.5' lần này, họ cũng là mượn thế giới hạt nhân và mảnh vỡ Thiên Đình của Bá Tống để tiến hành nghi thức… tuy nói Bắc Phương đạo hữu đã bàn bạc xong điều kiện mượn với Bá Tống, nhưng đối với Đạo tử, Bá Tống chịu cho mượn chính là một cái nhân tình.

Ơn một giọt nước, phải báo đáp bằng cả dòng suối.

Vì Bá Tống hiện đang có một 'Con Mắt của Thánh Nhân', vậy thì con mắt thứ hai này cũng giao cho Bá Tống đi.

Lão sư chắc cũng sẽ đồng ý với quyết định của ngài.

Dù sao, trong chư thiên vạn giới người có thể dùng mắt của lão sư tốt như vậy, khiến 'Con Mắt của Thánh Nhân' danh chấn thiên hạ, cũng chỉ có Bá Tống.

Con Mắt của Thánh Nhân và Bá Tống có duyên! … Cùng lúc đó, trong thế giới hạt nhân.

Nửa thân trên của Tống Thư Hàng đã phục sinh xong, cậu vươn tay ra hiệu, lấy một bộ quần áo mặc vào, lại sớm quấn sẵn một chiếc chăn quanh người.

Sau khi chuẩn bị xong, cậu lại triệu hồi toàn bộ trang bị của mình về.

Đặc biệt là ‘áo khoác Tống Bàn Cầu’!

Vào thời khắc đại lão Cửu U Bàn Cầu sắp phục sinh, sự tồn tại của Tống Bàn Cầu trở nên nguy hiểm… không ai có thể xác định được khi nào nó sẽ đột nhiên kết nối với đại lão Bàn Cầu phục sinh, khôi phục ký ức?

Để đề phòng bất trắc, Tống Thư Hàng triệu hồi ‘áo khoác Tống Bàn Cầu’ về trước, và duy trì liên kết giữa thế giới hạt nhân và ‘thế giới Tà Liên’.

Tốt nhất là có thể gửi ‘áo khoác Tống Bàn Cầu’ đến chỗ Bạch tiền bối Two trước.

Dù sao hiện tại cũng chỉ có Bạch tiền bối Two là có thể trấn áp được ‘áo khoác Tống Bàn Cầu’ một cách ổn định.

Ngay lúc Tống Thư Hàng triệu hồi trang bị, một cuốn sách dày cộp phá không bay tới.

Cuốn sách ném về phía cậu, mơ hồ kèm theo tiếng gió sấm, thanh thế cực lớn.

“Kẻ nào dám tập kích công chúa nhà ta!” Công Đức Xà Mỹ Nhân lao ra, miệng phát ra âm thanh điện tử trong trẻo hào sảng.

Cơ thể cô ta bao bọc Tống Thư Hàng, phòng ngự cuốn sách này.

Coong~ Cuốn sách đập vào trán Công Đức Xà Mỹ Nhân, phát ra tiếng vang như sắt thép va vào nhau.

“Là 《Nho điển》 à, xem ra là Đạo tử tiền bối cảm ứng được chúng ta cần 《Nho điển》 nên gửi nó về rồi.

Thiên Đạo thật đáng sợ, trước mặt Thiên Đạo, gần như không có chút riêng tư nào.

May mà Đạo tử tiền bối là chính nhân quân tử, đổi thành một kẻ ngoài lạnh trong nóng khác lên thì không biết hắn sẽ thu thập bao nhiêu lịch sử đen tối của người khác rồi lưu lại nữa?” Tống Thư Hàng cúi xuống nhặt 《Nho điển》 lên.

Công Đức Xà Mỹ Nhân sờ sờ trán mình.

Sau đó, cô ta nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sau khi nhặt 《Nho điển》 lên, liền tiện tay lật xem.

Công Đức Xà Mỹ Nhân: “…” Ta bị đập đó!

Trán của ta bị 《Nho điển》 đập mạnh vào, phát ra một tiếng ‘Coong~’ rất lớn đó!

Thấy sự chú ý của Tống Thư Hàng đều tập trung vào 《Nho điển》, Công Đức Xà Mỹ Nhân trợn mắt lên, thân hình mềm oặt ngã xuống đất, giống như một con rắn chết: “A~ nổi gió rồi.” Sau một thời gian dài giả chết, Công Đức Xà Mỹ Nhân nằm trên đất, len lén liếc mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Sau đó… cô ta liền thấy một cảnh tượng khiến vảy của mình dựng đứng!

Tống Thư Hàng lại lấy ra một con mắt từ trong 《Nho điển》.

Con mắt này trông rất bình thường, không khác gì nhãn cầu của người bình thường.

Nhưng trong năm nay, chỉ cần là tu luyện giả, sau khi thấy con mắt này đều có thể nhận ra nó ngay lập tức!

Con Mắt của Nho gia Thánh nhân thứ hai!

Công Đức Xà Mỹ Nhân như thể nghe thấy một tiếng thông báo: Đinh~ Chúc mừng người chơi ‘Bá Tống’ đã thu thập đủ bộ trang bị lục sắc ‘Song Nhãn của Nho gia Thánh nhân’ (trái)(phải).

“Con Mắt của Thánh nhân?” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng dùng niệm lực nâng con mắt này lên.

Cùng lúc đó, trong hư không có một tấm ‘lưới máu’ độn tới.

Đây là một giọt ‘máu của Nho gia Thánh nhân’ đã đồng hóa với thân thể Tống Thư Hàng hóa thành lưới máu, trong lưới máu có một số cơ quan quý giá trong cơ thể Tống Thư Hàng không thể dùng ‘phục sinh’ để tái tạo.

Ví dụ như ‘thần nhãn thứ ba’ và một ‘Con Mắt của Nho gia Thánh nhân’ khác… “Một cặp Mắt của Thánh nhân.” Tống Thư Hàng dùng niệm lực nâng chúng lên.

Vậy mà đã đủ bộ?

Vậy… có nên lắp vào thử không?

Trong đầu Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Ý niệm của cậu vừa lóe lên, Tạo Hóa tiên tử liền có cảm ứng, hiện thân ra.

Cô dịu dàng đến sau lưng Tống Thư Hàng, đưa hai tay ra, nhẹ nhàng che lên hốc mắt của Tống Thư Hàng.

Lấy mắt không đau!

Đôi mắt vừa mới tái sinh của Tống Thư Hàng bị Tạo Hóa tiên tử khéo léo lấy ra, và được cô bảo quản lại để phòng khi cần dùng.

Tiếp theo, Tạo Hóa tiên tử lại thành thạo lắp một cặp ‘Mắt của Nho gia Thánh nhân’ vào hốc mắt của Thư Hàng. ‘Thần nhãn thứ ba’ trong hư không cũng ung dung trở về vị trí của mình.

Máu của Thánh nhân bao bọc các cơ quan quý giá khác, theo đó trở về vị trí cũ.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nằm trên đất, nghiêng đầu không còn giả chết nữa, cô ta tò mò nhìn Tống Thư Hàng, muốn xem sau khi Tống Thư Hàng thu thập đủ một cặp mắt, sẽ có biến hóa đặc biệt gì?

Nóng!

Nóng đến mức nhiệt độ tăng vọt!

Sau khi thu thập đủ một cặp Mắt của Thánh nhân, Tống Thư Hàng cảm thấy hốc mắt của mình nóng lên điên cuồng.

Ngay cả khả năng chịu đựng 'đau đớn' của cậu cũng cảm thấy nóng, vậy thì nhiệt độ này đã rất khủng khiếp rồi.

May mà thực lực cảnh giới của cậu hiện đã đạt đến trình độ 'trảm tam thi Kiếp Tiên', nếu không hốc mắt của cậu e là lại bị 'Mắt của Nho gia Thánh nhân' đốt chảy như trước đây.

Vì Mắt của Thánh nhân không ngừng tăng nhiệt, trong hốc mắt Tống Thư Hàng không ngừng tiết ra 'nước mắt Kiếp Tiên', lại bị Mắt của Thánh nhân làm bốc hơi, hóa thành một làn sương trắng, bao phủ khu vực trước hốc mắt.

Một lúc lâu sau… Tống Thư Hàng cuối cùng cũng thích ứng được với cặp Mắt của Nho gia Thánh nhân này.

Cậu từ từ mở mắt.

Mắt của Thánh nhân linh hoạt đảo quanh trong hốc mắt.

"Có sương mù à?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thi ý của Sở các chủ trả lời: "Đây không phải là sương, đây là nước mắt của ngươi." "Hay là thu chúng lại đi?" Tống Thư Hàng đề nghị… nước mắt Kiếp Tiên hóa sương là dược liệu luyện khí quý giá.

Trong lúc nói chuyện, hai mắt Tống Thư Hàng hơi chuyển động.

Một cặp Mắt của Nho gia Thánh nhân tập trung tiêu cự, nhìn chằm

chằm vào đám ‘sương mù’ đó.

Sương mù giống như một màn hình, Mắt của Thánh nhân xuyên qua ‘màn hình’ này, thấy được rất nhiều hình ảnh thoáng qua.

Có hình ảnh thoáng qua của Vân Tước Tử.

Chương 2969

Có hình ảnh lúng túng ôm một đứa trẻ.

Có hình ảnh vươn tay may nho y cho đệ tử.

Có hình ảnh một cánh tay mạnh mẽ, nhẹ nhàng viết ‘Nho văn’ trên giấy trắng.

Cuối cùng… hình ảnh dừng lại trên ‘Nho văn’.

Tống Thư Hàng không biết một chữ ‘Nho văn’ này, nhưng thông qua ‘Mắt của Nho gia Thánh nhân’, cậu lại có thể thần kỳ đọc hiểu ý nghĩa của văn tự, Mắt của Thánh nhân vốn đã có sẵn chức năng phiên dịch.

Bài ‘Nho văn’ này ghi lại sự phân tích của Thánh nhân về ‘năng lực thiên phú’ của mình.

Và… sự truyền thừa.

Nho gia Thánh nhân đã nghiên cứu và tìm tòi, biến ‘năng lực thiên phú’ của mình thành pháp thuật, truyền thừa xuống.

Nghiên cứu của ông đã thành công, nhưng cũng có thể nói là thất bại.

Nói vậy là vì cái giá để truyền thừa ‘năng lực thiên phú’ này nặng nề đến mức không thể chấp nhận được.

Tiêu hao một ‘Con Mắt của Nho gia Thánh nhân’ + một con đường trường sinh, có thể nhận được cơ hội kế thừa thiên phú của Thánh nhân.

Tỷ lệ thành công còn không phải là một trăm phần trăm… Hơn nữa, Mắt của Thánh nhân và ‘Mắt của Bá Tống’ không giống nhau.

Ông, chỉ có hai con mắt này thôi, không bán sỉ!

Thánh nhân không giống Bá Tống, có sở thích móc mắt của mình.

Nói cách khác, hai con Mắt của Thánh nhân này, trong trạng thái may mắn nhất, cũng chỉ có thể để hai người kế thừa 'thiên phú của Thánh nhân'.

Nếu vận khí không tốt, không những không thể kế thừa 'thiên phú đặc biệt' của Nho gia Thánh nhân, mà ngược lại còn phải bồi thêm nhãn cầu của Nho gia Thánh nhân… và một con đường trường sinh!

Cái giá này chỉ có thể dùng từ 'thảm khốc' để hình dung.

Không thành công thì thành nhân!

Cái giá nặng nề như vậy đủ để khiến tất cả các đại lão chư thiên vạn giới phải dừng bước.

Ngay cả những trường sinh giả đứng trên đỉnh vạn thiên thế giới, cũng phần lớn chỉ bước ra 'con đường trường sinh' của riêng mình.

Giống như 'Thiên Đế', vừa sở hữu một 'con đường Thiên Đình', lại vừa sở hữu một 'con đường thời gian', những trường sinh giả như vậy, chư thiên vạn giới cũng không có mấy người!

Hơn nữa, Thiên Đế cũng không phải là đồng thời sở hữu hai con đường trường sinh… nàng cũng là sau khi truyền thừa 'con đường Thiên Đình' cho Kim Quái, mới dựa vào 'con đường thời gian' để ổn định cảnh giới trường sinh giả của mình.

Cho nên nếu không có thủ đoạn của Thiên Đế, để kế thừa 'thiên phú đặc biệt' của Nho gia Thánh nhân, bất kể thành công hay thất bại, đều sẽ từ 'cảnh giới trường sinh giả' rơi xuống, quay trở lại cấp độ Kiếp Tiên… "Cái giá và thu hoạch hoàn toàn không tương xứng." Tống Thư Hàng nói.

Buôn bán chém đầu có người làm, kinh doanh lỗ vốn không ai tới.

Dùng ‘Mắt của Nho gia Thánh nhân’ quý giá vô cùng + ‘một con đường trường sinh’ để đổi lấy một ‘thiên phú Thánh nhân’ có khả năng kế thừa thất bại.

Trong tình huống bình thường mà nói, đây quả thực là một cuộc trao đổi lỗ đến tận nhà bà ngoại!

Mắt của Nho gia Thánh nhân, nó không thơm sao?

Phải biết Tống Thư Hàng chỉ dựa vào một ‘Mắt của Nho gia Thánh nhân’ đã khiến tu luyện giả chư thiên vạn giới run rẩy!

Con đường trường sinh thì càng không cần phải nói.

Các trường sinh giả từ thời thái cổ đến nay cộng lại, có đủ để chia trung bình ‘mỗi giới trong chư thiên vạn giới một người’ hay không vẫn còn là một ẩn số.

Tiêu hao một ‘con đường trường sinh’, trường sinh giả nào sẽ bằng lòng?

Trừ những đại lão có tình huống đặc biệt như ‘Thiên Đế’, ai chịu nổi?

“Một cặp Mắt của Nho gia Thánh nhân có biến hóa gì không?” Tóc ngố của Sở các chủ không nhịn được, tò mò hỏi.

Phượng Nghi Cầm Chủ: “Con mắt vừa rồi chính là Mắt của Nho gia Thánh nhân?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu nói, sau đó cậu miêu tả lại hình ảnh mình thấy được qua ‘một cặp Mắt của Nho gia Thánh nhân’ và kết quả phân tích về ‘thiên phú’ của Thánh nhân.

Tống Thư Hàng vừa giới thiệu xong, giọng của Bạch tiền bối Two liền vang lên: “Chúng ta cần năng lực thiên phú này của Nho gia Thánh nhân.” Thế giới hạt nhân và thế giới Tà Liên lúc này liên kết chặt chẽ, dù không thông qua ‘nhóm tạm thời’, Bạch tiền bối Two vẫn đang chú ý đến bên Tống Thư Hàng.

“Đúng vậy, nếu có thể để hai người đồng thời sở hữu thiên phú ‘thôn phệ sự tồn tại của đối phương’ của Nho gia Thánh nhân… vậy thì năng lực này, chúng ta nhất định phải có được.” Bạch tiền bối cũng đồng tình.

Bởi vì không có thao tác nào thích hợp hơn việc ‘thôn phệ sự tồn tại của đối phương’ của Nho gia Thánh nhân để tạo ra hai cá thể đặc biệt ‘khiếm khuyết, bổ sung cho nhau’.

Hai người sở hữu thiên phú của Nho gia Thánh nhân, trước khi chứng đạo, thôn phệ một phần của nhau, là có thể đạt được hiệu quả ‘chứng đạo khiếm khuyết bổ sung cho nhau’ trên lý thuyết.

“Nhưng, cái giá có quá lớn không?” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối Two: “Nếu có thể đạt được hiệu quả [hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo], cái giá này có thể chấp nhận được.” Có những giao dịch tưởng chừng như không công bằng, nhưng dưới một tiền đề nhất định, sẽ trở nên hợp lý.

“Hơn nữa, phương án mà Nho gia Thánh nhân nghiên cứu ra cũng chỉ là bản nháp… trên bản nháp của ông ấy, chúng ta có thể tiến hành một số cải tiến, để nén cái giá của phương án này xuống.” Bạch tiền bối bổ sung.

Nghiên cứu và pháp thuật hóa năng lực thiên phú của Nho gia Thánh nhân chỉ mới bắt đầu, chưa đạt đến giới hạn.

Vạn sự khởi đầu nan, có cái ‘khởi đầu’ mà Nho gia Thánh nhân để lại, Bạch tiền bối Two và Bạch tiền bối tiếp tục nghiên cứu, bổ sung sẽ có cơ sở để bám vào.

“Ví dụ như… ‘Mắt của Nho gia Thánh nhân’ bị tiêu hao, chúng ta có thể nghĩ cách giữ nó lại." Bạch tiền bối Two nói.

Tống Thư Hàng: "Làm thế nào?" "Đừng quên kim đan cá voi béo bất hủ của ngươi, một thứ nghịch thiên như vậy, ngươi đừng chỉ dùng nó như 'sạc dự phòng hồi sinh'." Bạch tiền bối Two chỉ điểm: "Chỉ cần nghĩ cách trói buộc Mắt của Nho gia Thánh nhân với kim đan cá voi béo bất hủ của ngươi, vậy thì dù Mắt của Nho gia Thánh nhân bị hiến tế, bị nghiền thành tro, chỉ cần dựa vào sức mạnh của 'kim đan cá voi béo bất hủ', cũng có thể phục hồi Mắt của Thánh nhân từ hư vô." Kim đan cá voi béo bất hủ chẳng khác gì 'xương bất hủ' có thời gian hồi chiêu, chỉ cần canh đúng thời gian hồi chiêu, Mắt của Nho gia Thánh nhân vốn là 'vật tiêu hao' sẽ có thể giống như sạc dự phòng, biến thành vật phẩm có thể tái sử dụng tuần hoàn.

"Vậy làm thế nào để trói buộc?" Hai mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

Bạch tiền bối Two nói: "Đây chính là hướng chúng ta cần nghiên cứu.

Đến lúc đó ngươi giao Mắt của Thánh nhân và kim đan cá voi béo cho ta, ta sẽ nghiên cứu kỹ một phen." "Tương tự, việc tiêu hao một 'con đường trường sinh' có lẽ cũng có thể tiến hành một số biện pháp cứu vãn." Bạch tiền bối bổ sung.

Tống Thư Hàng thuận theo chủ đề, cố gắng để mình hòa nhập vào cuộc trò chuyện cao thâm của hai vị Bạch tiền bối, lên tiếng: "Để 'con đường trường sinh' cũng biến thành sạc dự phòng, tiêu hao xong lại sạc lại để tái sử dụng tuần hoàn.

Hoặc là, để cái giá biến thành 'tiêu hao một phần con đường trường sinh', sau đó bổ sung lại con đường trường sinh?" "Việc này e là không làm được… tiêu hao một 'con đường trường sinh' là cơ sở của phương án mà Nho gia Thánh nhân để lại." Bạch tiền bối lắc đầu.

"Nhưng trước khi tiêu hao 'con đường trường sinh' của mình, có thể cân nhắc sao lưu lại con đường trường sinh này, lưu lại cảm ngộ, dữ liệu, thông tin của con đường trường sinh… đến lúc đó, nếu bản thân không thể tu lại ‘con đường trường sinh’ này, thì ít nhất cũng có thể truyền thừa con đường trường sinh này cho người khác.” Bạch tiền bối Two và Bạch tiền bối tâm ý tương thông, bổ sung.

Hiện tại vẫn chưa thể xác định, ‘con đường trường sinh’ bị tiêu hao trong quá trình kế thừa Mắt của Nho gia Thánh nhân có thể tu lại một lần nữa hay không.

Nếu không thể, vậy thì giữ lại nó để kế thừa cho người của mình cũng có thể giảm thiểu tổn thất.

Một con đường trường sinh một trường sinh giả.

Bản thân từ con đường trường sinh này thoái vị, tự nhiên có thể có người mới đến kế vị con đường trường sinh này.

Tống Thư Hàng mắt sáng lên: “Giống như con đường ‘pháp trường sinh’ không có người bước đi lưu lại trong mạng lưới công đức?

Tuyệt vời.” Trên người cậu, có khả năng của hai con đường trường sinh.

Một là pháp trường sinh ‘phi sinh phi tử’.

Một là pháp trường sinh liên quan đến ‘hệ thống Tu Chân’.

Con đường trường sinh ‘phi sinh phi tử’ này có thể dùng để hiến tế.

Tuy nhiên, pháp trường sinh liên quan đến ‘hệ thống Tu Chân’ kia quá cao siêu, chỉ có đứng ở góc độ vượt qua trường sinh giả để quan sát mới có thể bổ sung.

Tống Thư Hàng không tự tin nắm giữ được pháp trường sinh này.

… Cùng lúc đó, Thiên Đạo đời 8.5 ‘Đạo tử’ sau khi giải quyết xong hậu hoạn cho các sư đệ Nho gia, nghỉ ngơi một lát.

Sau đó, ngài bắt đầu giải quyết chấp niệm của ‘Tống Mộc Đầu’, hoàn thành sự cứu rỗi cho họ.

“Các đạo hữu bị trói buộc ở Thiên Đình viễn cổ, theo giao ước, ta thay mặt Tống đạo hữu trả lại tự do cho các ngươi.” Đạo tử vươn tay vẽ một vòng sáng trong hư không.

Phía sau ngài, từng ‘thế thân ứng kiếp’ hiện ra, bước vào vòng sáng.

Mỗi một thế thân ứng kiếp hiện ra đều sẽ hành lễ về phía Đạo tử.

Những thế thân này đều là sự kết hợp giữa ấn ký của các trường sinh giả bị trói buộc trong ‘con đường Thiên Đình của Thiên Đế’ + thủ đoạn linh quỷ của Tống Mộc Đầu.

Đạo tử hiện đang hoàn thành giao ước với Tống Mộc Đầu, những thế thân ứng kiếp này là đại diện cho bản thể của họ, cảm tạ Đạo tử.

Trong lúc hành lễ, những thế thân ứng kiếp này lại đưa mắt nhìn về phía sau Đạo tử… ở đó, có một phiên bản Tống Thư Hàng với khí chất trưởng thành đang lơ lửng sau lưng Đạo tử, khoanh chân trong tư thế ngồi thiền.

Các thế thân ứng kiếp lại gật đầu ra hiệu với phiên bản Tống Thư Hàng trưởng thành, sau đó từng người một nhảy vào vòng sáng.

Trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng.

Thân hình của Bắc Phương Đại Đế hơi động, mơ hồ cảm thấy mình đã mất đi thứ gì đó.

Ông là một trong số ít những đại lão trong thành viên Thiên Đình dựa vào hậu thủ mình sắp đặt để hoàn thành việc ‘dùng cái chết thoát thân', Bắc Phương Đại Đế sau khi phục sinh đã không còn bị giới hạn bởi 'con đường Thiên Đình'.

Nhưng trong con đường Thiên Đình viễn cổ vẫn còn lưu lại ấn ký của ông… đây cũng là lý do khi Tống Mộc Đầu xuất hiện cứu Sở các chủ, trong thế giới không gian màu vàng của hắn vẫn còn một 'Bắc Phương Đại Đế'. 'Bắc Phương Đại Đế' trong không gian của Tống Mộc Đầu chính là ấn ký mà Bắc Phương Đại Đế tách ra, chuyển hóa thành thế thân ứng kiếp.

Ngoài ra… đây cũng là lý do Khôi Lỗi tiên tử không chịu thừa nhận thân phận của Bắc Phương Đại Đế sau khi phục sinh.

Bởi vì Khôi Lỗi tiên tử không thể cảm ứng được mùi vị quen thuộc từ trên người Bắc Phương Đại Đế sau khi phục sinh.

Trong trạng thái khôi lỗi, cách nhận biết sự vật của cô khác với sinh vật.

Lúc này, theo sau việc 'thế thân ứng kiếp' nhảy vào vòng sáng đó, hoàn toàn tiêu tan, trên người Bắc Phương Đại Đế bớt đi một phần khí tức lạnh lẽo, thêm vào mấy phần cảm giác ấm áp.

Và cảnh giới của ông cũng mơ hồ như được giải phóng, tăng lên một chút.

Ngoài Bắc Phương Đại Đế, còn có mấy vị trường sinh giả của Thiên Đình viễn cổ, khí tức trên người cũng đang thay đổi, nhận được tự do thực sự.

Trong thế giới hạt nhân.

Trình Lâm màu vàng đưa hai tay lên che trán, che đi đôi mắt của mình.

Lúc này, cô không muốn để mấy người bạn đồng hành xung quanh thấy bộ dạng mừng quá hóa khóc mất mặt của mình.

Trong đầu, những ký ức về thời Thiên Đình viễn cổ, khi cô và các đạo hữu vui đùa, từng đợt ùa về.

Giờ đây những người bạn đồng hành này đều sẽ được giải thoát khỏi sự trói buộc của ‘con đường Thiên Đình viễn cổ’.

Không lâu nữa, từng người một họ sẽ trở về từ nơi bị phong trần.

“Muốn khóc thì cứ khóc lớn ra đi.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng bên cạnh mỉm cười nói: “Dù sao cũng là mất mặt của Trình Lâm.” Trình Lâm màu vàng: “…” Xích Tiêu Tử đạo trưởng nói rất có lý, nhưng bị đạo trưởng nói như vậy, Trình Lâm màu vàng rõ ràng rất muốn khóc, giờ lại hoàn toàn không khóc được.

Trình Lâm màu vàng buông tay che mắt xuống, ha ha cười nói: “Đạo trưởng, nghi thức Thiên Đạo đời 8.5 đã hoàn thành… vậy tiếp theo, tôi phải theo hợp đồng, trước tiên mang ‘mảnh vỡ Thiên Đình trên đảo thần bí’ của Kim Quái về đảo của hắn một chuyến, và giao ‘Đế ấn’ cho hắn.

Tôi đi rồi sẽ về ngay… việc chủ trì đại cục tiếp theo, xin phiền đạo trưởng trước.” Đế ấn thực ra chỉ là vật tượng trưng của Thiên Đế thời ‘Thiên Đình viễn cổ’, không có hiệu quả thực tế.

Chỉ là theo giao ước trong hợp đồng, sau khi Trình Lâm màu vàng giao Đế ấn cho Kim Quái, đợi mọi chuyện kết thúc, Thiên Đạo đời 8.5 ‘Đạo tử’ sẽ giao ‘con đường Thiên Đế’ hoàn chỉnh cho Kim Quái, để hắn thực sự trở thành Thiên Đế nhị đại duy nhất?

Bản được chứng nhận chính thức.

Chương 2970

“Cứ giao cho ta.” Xích Tiêu Tử đạo trưởng gật đầu.

“Vậy các vị, tôi đi rồi sẽ về.” Trình Lâm màu vàng vươn tay ra hiệu, các mảnh vỡ Thiên Đình thuộc về ‘đảo thần bí’ trong thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng lần lượt bay lên.

Đồng thời, còn có một phần mảnh vỡ Thiên Đình vốn thuộc về các thành viên của 《Liên minh Thiên Đạo phải từ chức》 thu thập, cũng được tặng cho Kim Quái như một phần thù lao… phần mảnh vỡ Thiên Đình còn lại là thù lao cho Tống Thư Hàng.

Lần này, dưới sự kiềm chế mạnh mẽ của Tống Thư Hàng, con đường Thiên Đình chứa trong các mảnh vỡ Thiên Đình của ‘đảo thần bí’ đã không bị thế giới hạt nhân hấp thu.

Dù sao đây là việc Tống Thư Hàng đã hứa với đảo chủ Kim Quái!

Tuy nhiên… ‘con đường Thiên Đình’ trong các mảnh vỡ Thiên Đình mà các thành viên của 《Liên minh Thiên Đạo phải từ chức》 thu thập lại bị thế giới hạt nhân lén lút hút sạch sau khi nghi thức kết thúc.

Trình Lâm màu vàng mang theo rất nhiều mảnh vỡ Thiên Đình, độn vào hư không, biến mất.

Chuyến đi đến đảo thần bí lần này không chỉ để trả lại ‘mảnh vỡ Thiên Đình’, mà còn là để đến long mộ trên đảo thần bí, để gặp lăng mộ của ‘Thủy tổ Kim Long’.

Hiện nay, chấp niệm của Trình Lâm màu vàng đã hoàn thành, kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 cũng đã thành công, sự trói buộc của các trường sinh giả Thiên Đình nguyên thủy cuối cùng cũng đã được phá giải, mọi thứ đều đã đi vào quỹ đạo.

Cho nên, nhân lúc còn một chút thời gian, đi gặp Thủy tổ Kim Long trong ‘long mộ’… tiện thể, bảo nó đừng tiếp tục trạch trong long mộ nữa, trạch lâu không tốt cho sức khỏe. … Thế giới hạt nhân.

“Đạo tử tiền bối lại ban bố chỉ lệnh thứ hai rồi sao?

Chỉ lệnh lần này là gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chỉ lệnh đầu tiên là giải trừ di chứng phục sinh khiếm khuyết cho Nho gia, lần này thì sao?

Trong nhóm thảo luận tạm thời.

Trình Lâm tiên tử: “Là giải trừ sự trói buộc của các thành viên Thiên Đình viễn cổ.” “Tất cả sự trói buộc của các thành viên Thiên Đình viễn cổ đều được giải trừ?

Vậy Kim Quái tiền bối không phải sẽ biến thành hoàng đế không quân sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

Kim Quái tiền bối vừa mới kế nhiệm ngôi vị Thiên Đế, đã phải chịu sự oan ức nặng nề như vậy sao?

“Không sao, ‘con đường Thiên Đình của Thiên Đế nhị thế Kim Quái’ đã khác so với ban đầu… không có ẩn họa, không còn bị thôn phệ để trở thành ‘kế hoạch bổ sung Thiên Đạo’.

Cho nên, tương lai hắn có thể từ từ tiếp nhận các thành viên Thiên Đình.” Trình Lâm tiên tử nói.

Một Thiên Đình không có ẩn họa, cộng thêm làn sóng khí thế hùng hậu ‘tái lập Thiên Đình’ trước khi Đạo tử chứng đạo Thiên Đạo đời 8.5, tương đương với việc quảng cáo cho Kim Quái.

Đến lúc đó, những người sống sót của Thiên Đình ẩn giấu trong chư thiên vạn giới sẽ có một làn sóng lớn ‘trở về Thiên Đình’.

Thiên Đế nhị thế Kim Quái sẽ trở thành người hưởng lợi cuối cùng.

“Đảo chủ Kim Quái là Thiên Đế nhị thế?” Tống Thư Hàng đột nhiên nghi hoặc hỏi.

Cậu nhớ, Đồng Quái tiền bối từng nhắc trong nhóm, rằng hắn từng thấy hai lăng mộ Thiên Đế cũ và mới trên đảo thần bí.

Mặc dù đều là mộ gió.

Tại sao đảo chủ Kim Quái vẫn là Thiên Đế nhị thế?

“Thiên Đế tử là đời thứ nhất à?” Tống Thư Hàng hỏi. [Đinh~ ‘Hồ bằng cẩu hữu’ của bạn Thiên Đế đã gửi cho bạn 1 giọt năng lượng từ xa, kèm lời nhắn: Tống tiền bối, ngài gọi ta đó~] Xem đi!

Đây chính là sự đáng sợ của các đại lão hàng đầu.

Chỉ cần bạn gọi tên của nàng, sau đó qua một loạt công thức sàng lọc dữ liệu, nàng sẽ cảm ứng được bạn đang gọi mình.

Khoan đã. [Ngươi phục sinh rồi à?] Tống Thư Hàng hỏi. [À, đợi lâu lắm rồi… đến lúc phục sinh rồi.

Tống tiền bối, ngài vén áo lên đi nhá~] Thiên Đế tử truyền âm.

Tống Thư Hàng: “???” [Ta muốn ra ngoài.] Thiên Đế tử nói.

Tống Thư Hàng: “!!!” Là ngươi, Thiên?

Ngộ Không?

Đế tử!

Vậy ta chẳng phải là Tống?

Thiết Phiến?

Thư Hàng?

“Tôi có cần há miệng để phối hợp với ngươi không?” Tống Thư

Hàng lên tiếng.

Thiên Đế tử: "…" Ngày hôm đó, Thiên Đế tử phát hiện ra rằng sự hiểu biết giữa người với người cuối cùng cũng có giới hạn.

Ngay cả nàng, cũng sẽ vì không hiểu ý nghĩa nội tại trong một số câu thoại của Tống Thư Hàng mà không thể tiếp lời.

"Lúc này ta phải tiếp lời thế nào?" Thiên Đế tử hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, nói: "Thôi đừng tiếp nữa… miễn cưỡng tiếp lời này, tôi sẽ rất khó xử." "Sau này ta sẽ tra xem đây là ý gì." Thiên Đế tử nói: "Sau khi phục sinh, ta sẽ có rất nhiều thời gian rảnh." "Được." Tống Thư Hàng nói.

Rồi cậu phối hợp vén áo lên.

Nhưng vén được nửa chừng, cậu đột nhiên nghĩ đến một việc: "Thiên Đế tử, tại sao ngươi lại phục sinh trên người ta?" Quả nhiên, hồi đó nàng nhất định phải để mình chém đến 'thần hình câu diệt' là có nguyên nhân?

Lẽ nào vào khoảnh khắc nàng chết dưới đao của mình, đã gieo mầm trên người mình rồi?

"Ngươi đoán xem?" Thiên Đế tử hỏi lại.

Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: "Trong năm nay, tôi ghét nhất là người khác bắt tôi đoán những việc mà tôi hoàn toàn không hiểu, nên không đoán ra được; ghét thứ hai là khi tôi hỏi người khác 'ngươi đoán xem', người khác lại nhìn vào mặt tôi để tìm đáp án." Thiên Đế tử cười rộ lên: "Ta thì ngược lại với ngươi… ta thích nhất là khi ta hỏi người khác 'ngươi đoán xem', người khác lại tỏ ra đau khổ, suy nghĩ mãi không ra." Tống Thư Hàng: "…" Trong lúc nói chuyện, trên người cậu có một đóa 'hình chiếu hoa sen' ngưng tụ lại.

"Là nó?" Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Cậu nhớ hình chiếu hoa sen này.

Chính là hình chiếu hoa sen khổng lồ mà hồi đó thế giới hạt nhân to gan lớn mật, muốn trực tiếp nuốt chửng Thiên Đế, hút 'con đường Thiên Đình' của nàng mà ngưng tụ ra.

Kết quả trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Thiên Đế tử trực tiếp cắt đứt đóa 'hình chiếu hoa sen' này… cuối cùng, hình chiếu hoa sen khổng lồ này lại trở thành vật bồi thường cho việc thế giới hạt nhân của Tống Thư Hàng lén hút 'con đường mảnh vỡ Thiên Đình' của Thiên Đế.

Nếu không phải hôm nay 'Thiên Đế' mang đóa hình chiếu hoa sen khổng lồ này ra, Thư Hàng đã suýt quên mất nó.

Tống Thư Hàng hỏi: "Ngươi vẫn luôn trốn trong đóa 'hình chiếu hoa sen' này?

Trốn trên người ta?" "Không, ta vẫn luôn trốn trên người Hắc Bì tử đó~" Giọng Thiên Đế vang lên.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: "!!!" Ngươi lại dám trốn trên người ta?

Từ lúc nào?

Tại sao ta không hề nhận ra?

Ngoài ra… Ta không phải là 'Hắc Bì tử'!

"Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng?

Quái Lệ Lục Đậu Phượng." Hắc Bì tử suy nghĩ hồi lâu, không biết nên nói gì, đành phải báo ra tên thật của mình.

"Nếu trốn trực tiếp trên người Thư Hàng nhà ngươi, với mối quan hệ giữa ngươi và 'hình chiếu hoa sen', ngươi sẽ cảm ứng được nó ngay lập tức.

Nhưng chỉ cần trốn trên người Hắc Bì tử, với mối quan hệ giữa ta và Hắc Bì tử… cộng thêm ‘đốn ngộ’ và sự che giấu khí tức ta để lại cho ngươi trước khi chết, ngươi sẽ rất khó phát hiện ra ta đó~” Thiên Đế tử tiếp tục.

Hắc Bì tử: “…” Ta đã báo tên rồi mà, quá đáng.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, học theo giọng điệu của Công Đức Xà Mỹ Nhân, nghiêm túc bắt đầu đọc lời thoại: “Lời nói dối che giấu sự thật, khiến kết quả đi chệch hướng chính xác!” Dù ‘hình chiếu hoa sen’ trốn trên người Hắc Bì Vũ Nhu Tử, cậu cũng không thể nào không cảm ứng được chút nào.

Cho nên… Thiên Đế tử không nói thật.

Hoặc là, nàng nói nửa thật nửa giả.

Ước chừng rất có thể là khi nàng bị mình chém chết, hoặc là khi mình phục sinh bay đến ‘bảo tọa Thiên Đế Two’, đã trúng chiêu.

“Thiên đố anh tài, anh niên tảo thệ đó.” Thiên Đế tử đáp.

Tống Thư Hàng: “…” Không chọc nổi, không chọc nổi.

Trong lúc nói chuyện, đóa hình chiếu hoa sen đó nở rộ.

Nụ hoa sen nở tung, một bóng hình thon dài từ trong đó bước ra. ‘Thiên Đế tử’ sau khi phục sinh vẫn giữ nguyên hình dáng cơ bản của Vũ Nhu Tử, đôi chân thon dài với tỷ lệ hoàn hảo, mái tóc dài mượt như lụa.

Chỉ là giữa lông mày, trông có vẻ trưởng thành hơn Vũ Nhu Tử một chút.

“Trạng thái phục sinh lần này đúng rồi.” Thiên Đế tử sau khi phục sinh thoải mái vươn vai một cái.

Động tác vươn vai thể hiện vóc dáng bá đạo của Vũ Nhu Tử một cách vô cùng sống động!

Tạo Hóa tiên tử đưa hai tay ra che trước mắt Tống Thư Hàng, che đi tầm nhìn của cậu.

Dù sao đây cũng là mắt của lão sư cô, ai biết được có những chức năng lợi hại nào không, lỡ Tống Thư Hàng kích động, kích hoạt chức năng lợi hại của mắt lão sư thì sao?

Tống Thư Hàng thì không để ý.

Thực tế, thực lực cảnh giới đạt đến trình độ của cậu, việc nhìn vật đã không còn giới hạn ở việc dùng cơ quan gọi là ‘mắt’ này nữa.

Hơn nữa… ngoài một cặp Mắt của Nho gia Thánh nhân, cậu còn có thần nhãn thứ ba.

Đợi Thiên Đế tử trong nụ hoa phục sinh xong, Tống Thư Hàng vươn tay nhẹ nhàng chọc vào ‘vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ’ trên đỉnh đầu.

Vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “Làm gì, ngươi suýt nữa chọc vào mắt ta.” Trên vuốt của nó có mọc một con mắt độc nhất.

“Nhìn kìa, Thiên Đế tươi sống, còn sống.” Tống Thư Hàng nói.

Vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “…” “Cho nên, lúc trước ta đã nói với bản thể của ngươi, ta rất thân với Thiên Đế, bảo bản thể của ngươi đừng có bày trò ‘phục sinh Thiên Đế’ làm gì, nhưng nó cứ không tin ta.” Tống Thư Hàng nói.

Vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “…” “Nhưng ta từng bị Tống tiền bối ngươi chém chết đó~” Thiên Đế tử chân đạp hư không, cúi người giật một cái trên người Tống Thư Hàng, giật đóa ‘hình chiếu hoa sen’ khổng lồ đó xuống, tiện tay ném vào không gian càn khôn của mình.

Thứ này là của nàng, dù đã dùng xong, nàng cũng phải giữ lại.

“Ta có nên chúc mừng ngươi phục sinh hoàn mỹ không?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu vừa mới xem lại trạng thái của Thiên Đế tử trong ‘hệ thống Tu Chân’.

Chương 2971

Trạng thái của Thiên Đế tử được ghi chú đã từ ‘chết không thể chết hơn’ chuyển thành ‘trùng sinh hoàn mỹ’.

Hoàn mỹ đại biểu cho việc nàng đã hoàn toàn thoát khỏi ván cờ ‘con đường Thiên Đình’.

“Tống tiền bối, ngài có chúc mừng ta thì ta cũng không có lì xì cho ngài đâu.” Thiên Đế tử nói.

Tống Thư Hàng: “…” Tục tằn, ta thiếu một cái lì xì đó sao?

“Vì đã phục sinh rồi, vậy tiếp theo, ta còn phải bận rộn một chút.” Thiên Đế tử nói.

“Gây chuyện à?

Dẫn ta theo với?” Tống Thư Hàng hỏi… cậu không thực sự muốn theo Thiên Đế tử gây chuyện, mà là muốn thăm dò xem Thiên Đế tử tiếp theo định làm gì, moi chút tình báo.

“Được đó.” Thiên Đế tử mỉm cười: “Ta muốn đi chém Trình Lâm, đi cùng không?” Tống Thư Hàng: “!!!” “Hiện tại, Tống tiền bối chính là Trình Lâm mà?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử nói: “Cho nên ngươi muốn chém Tống tiền bối?” “Ừm, suýt nữa thì quên mất chuyện này.” Thiên Đế tử cười tươi.

Sau đó nàng chập ngón tay thành kiếm chỉ vào Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “Làm thật à?” “Tất nhiên rồi, con đường thời gian?

Tuế Nguyệt Kiếm – Phù Vân Nhất Biệt, Lưu Thủy Thập Niên.” Thiên Đế tử dùng ngón tay làm kiếm, chọc về phía Tống Thư Hàng.

Lúc này Thiên Đế và Tống Thư Hàng vốn chỉ cách nhau hơn một mét, khoảng cách này đối với các đại lão thực sự quá ngắn, gần như không có.

Hơn nữa hiện tại Thiên Đế là phục sinh hoàn mỹ, trong khoảng cách này nàng ra tay, đâm một kiếm, chư thiên vạn giới không ai có thể né được!

Ngay khoảnh khắc Thiên Đế xuất kiếm… Vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nắm chặt thời gian, nhanh chóng giải thích: "Đến rồi, đây chính là tuyệt chiêu của Thiên Đế – Lão Niên Si Ngốc Kiếm!

Người trúng kiếm, không ai là không hóa thành lão niên si ngốc trong dòng thời gian dài đằng đẵng!" Tống Thư Hàng: "!!!" Cho nên a… tên chiêu thức thực sự rất quan trọng.

Cùng một chiêu, cùng một uy lực, cùng một ý nghĩa, nhưng đổi một cái tên, đẳng cấp hoàn toàn khác nhau. 'Lão Niên Si Ngốc Kiếm' và cái tên Thiên Đế báo ra 'Tuế Nguyệt Kiếm – Phù Vân Nhất Biệt, Lưu Thủy Thập Niên', tính chất tương đồng, nhưng đẳng cấp giữa chúng chênh lệch cả một vị diện.

Nếu 《Cơ Sở Quyền Pháp – Nhị》 của mình đổi thành 《Lưu Tinh Quyền – Phá Nguyệt Hàm Cao Nhạc, Lưu Tinh Phất Hiểu Không》, đẳng cấp cũng có thể đột phá tận trời xanh nhỉ!

Khi đối mặt với một kiếm này của Thiên Đế, trong đại não cấp 'trảm tam thi Kiếp Tiên' của Tống Thư Hàng, lại nhanh chóng lóe qua rất nhiều ý niệm liên quan.

Tất nhiên, không phải cậu đã từ bỏ chống cự.

Khi đối mặt với một kiếm này của Thiên Đế, thân thể Tống Thư Hàng vẫn theo bản năng né tránh một chút.

Chỉ là phạm vi một mét quá nhỏ, hoàn toàn nằm trong lãnh địa 'con đường thời gian’ của Thiên Đế.

Ngón tay của Thiên Đế cuối cùng vẫn chọc vào người Tống Thư Hàng!

Thời gian, sức mạnh của năm tháng, bạo lực thúc đẩy.

Bị ảnh hưởng bởi một kiếm này, thân hình Tống Thư Hàng cứng đờ tại chỗ, không động đậy.

Trong đồng tử của cậu, có ánh sáng của vô số thông tin đang vận hành nhanh chóng… đó là Mắt của Nho gia Thánh nhân, đang tiếp nhận một số thông tin, và chuyển hóa chúng, phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Mấy hơi thở sau.

“Hù~” Thiên Đế tử thở ra như lan, thu lại ngón tay của mình.

“Ngươi đã làm gì với Thư Hàng?” Tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Sở các chủ không có ý định ra tay với Thiên Đế tử, với cảnh giới của nàng tự nhiên có thể nhìn ra, một kiếm này của Thiên Đế không hề làm hại đến Tống Thư Hàng.

“Trước tiên đâm ‘Trình Lâm’ Tống tiền bối này một kiếm, coi như thu lại chút lãi đó~ tiện thể luyện tay chém Trình Lâm… đến lúc ta đi chém ‘Trình Lâm’ thật một kiếm, sẽ thành thạo hơn.” Thiên Đế tử đáp.

Tóc ngố của Sở các chủ: “…” “Sau đó, nhân một kiếm này kết thúc trạng thái ‘đốn ngộ’ dài đằng đẵng của Tống tiền bối, cho cậu ta một phần đáp án.” Thiên Đế tử tiếp tục.

Tống Thư Hàng từ sau khi chém nàng một lần, bị ảnh hưởng bởi việc nguyên thần của nàng trước đó ‘thần hình câu diệt’, vẫn luôn ở trong một loại trạng thái ‘đốn ngộ + ngộ đạo’.

Nhưng ‘đốn ngộ’ loại này, quá lâu, hiệu quả cũng sẽ dần tan biến, mất đi linh hồn của ‘đốn ngộ’.

Dù sao cái gọi là ‘đốn ngộ’ quan trọng nhất chính là linh quang lóe lên lúc ‘ngộ’.

Cho nên lúc này Thiên Đế, nhân một kiếm này, cho Tống Thư Hàng một phần đáp án chính xác, để cậu thoát khỏi trạng thái đốn ngộ đã mất đi linh hồn.

“Ngươi đã cho Thư Hàng thông tin gì?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Nó có thể cảm nhận được khí tức ‘con đường trường sinh’ trên người Tống Thư Hàng ngày càng hoàn thiện… thông tin Thiên Đế cho Tống Thư Hàng đang bổ sung cho ‘con đường trường sinh’ của cậu?

“Con đường Thiên Đình viễn cổ, sau khi loại bỏ phần trói buộc đó, lại có mấy phần tương tự với ‘hệ thống Tu Chân’ của Tống tiền bối.

Ta giao cho Tống tiền bối chính là phần thông tin hoàn chỉnh này, và cả lĩnh ngộ của bản thân ta.” Thiên Đế tử đáp.

Thạch Bi đạo hữu: “Ngươi có phải còn có ý đồ khác với Thư Hàng không?” “Nếu ta nói, ta đối với Tống tiền bối đã không còn bất kỳ ý đồ nào, các ngươi tin không?” Thiên Đế tử nói.

Vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “Ta tin!” Dùng lời hiện tại mà nói, Phượng Nghi Cầm Chủ gần như là fan cuồng của Thiên Đế.

“Cảm ơn sự tin tưởng của Phượng Nghi tiên tử.” Thiên Đế tử cười đáp: “Nhưng mà, chính ta cũng không tin đó~” Vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: “!!!” “Đi đây, đợi mấy ngày nữa ta sẽ về.” Thiên Đế tử suy nghĩ một chút, vươn tay chộp lấy chiếc chăn tạm thời không dùng đến trên người Tống Thư Hàng, che lên người mình.

Sau khi quấn xong chăn, nàng mới tan đi huyễn thuật trên người.

“Đi đâu?” Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

Thiên Đế: “Đã nói rồi, chém Trình Lâm.” “Ồ, vậy ngươi biết Trình Lâm ở đâu không?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Thiên Đế: “Đừng lo… ta có manh mối.” Nói xong, đôi chân dài của Thiên Đế đá một cái vào hư không, mở ra cánh cửa không gian, độn vào đó biến mất.

Xích Tiêu Kiếm: “…” Suy nghĩ một chút, nó liên hệ với Xích Tiêu Tử đạo trưởng: [A Tiêu.] Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “???” A Tiêu là cái tên quỷ gì vậy?

Xích Tiêu Kiếm: [Trước đây ta thấy Âm Trúc gọi Thư Hàng là A Tống, rất thân mật, nên ta cũng muốn đổi khẩu vị.

Nhưng nếu gọi ngươi là A Xích, cảm giác như đang mắng người.

Cho nên, ta chọn biệt danh là ‘A Tiêu’.] Xích Tiêu Tử đạo trưởng: “…” [Nói chuyện chính, A Tiêu, Thiên Đế muốn đi chém Trình Lâm.

Ngươi bảo Trình Lâm chú ý an toàn.] Xích Tiêu Kiếm nhắc nhở.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng suy nghĩ một chút, nói: “Ngươi cứ nói thẳng với Thiên Đế, Trình Lâm đi đến đảo thần bí rồi.” Xích Tiêu Kiếm: [???] Bán đồng đội như vậy, thật sự không có vấn đề gì à?

“Thực ra, Trình Lâm cũng vẫn luôn tìm Thiên Đế.

Vì Thiên Đế muốn đi chém Trình Lâm, vậy vừa hay thỏa mãn nguyện vọng của cả hai, chẳng phải tốt sao?” Xích Tiêu Tử đạo trưởng đáp.

Xích Tiêu Kiếm: [Nghe có vẻ rất có lý.] Nhưng mà, Thiên Đế tử đã đi xa rồi. … Cùng lúc đó, trong nhóm thảo luận tạm thời mà Tống Thư Hàng lập.

“Trình Lâm tiên tử, ngươi có chắc chắn đối mặt được với Thiên

Đế không?” Bạch tiền bối thuận miệng hỏi một câu.

Ngài biết Trình Lâm cũng vẫn luôn chú ý đến tình hình bên Tống Thư Hàng, việc Thiên Đế phục sinh Trình Lâm chắc chắn cũng đã lén xem.

“Không chắc chắn, nhưng không sao đâu, Bạch đạo hữu… tiểu nữ tử đã là người chết không thể chết hơn rồi.” Trình Lâm tiên tử đáp: “Hơn nữa, Thiên Đế đi tìm Trình Lâm tiên tử, thì liên quan gì đến ta, Trình Cẩu Đản chứ?

Trình Lâm là ai, ta không quen.” “Ừm, vậy thì tốt.” Bạch tiền bối bình thản đáp.

Các thành viên của ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ khi đối mặt với các loại ‘sóng gió’ trong lúc tán gẫu, đều có một tâm thái bình tĩnh.

“Mà này, Tống Thư Hàng, ngươi thế nào rồi?” Trình Lâm tiên tử lại hỏi.

Ăn một kiếm của Thiên Đế, thân thể cứng đờ tại chỗ, không biết ý thức còn có thể giao lưu không. [Thông báo hệ thống: Bá Tống đang bị treo… Vui lòng liên hệ lại sau.] “Lại treo rồi à, không phải ta nói ngươi, ngươi phải mau nâng cấp thiết bị của mình đi, theo kịp thời đại chứ.” Trình Lâm tiên tử nói.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng đã không thể trả lời Trình Lâm.

Dưới ảnh hưởng của một kiếm ‘Tuế Nguyệt Kiếm – Phù Vân Nhất Biệt, Lưu Thủy Thập Niên’ của Thiên Đế, cậu phát hiện tín hiệu của mình dường như đang bắt đầu ma sát kết nối với một tín hiệu khác trong hư không.

Lý do kết nối là vì hai tín hiệu này cùng một nguồn.

Một là tín hiệu của bản thân Tống Thư Hàng, cái còn lại… thì ở trên cao, vượt qua chư thiên vạn giới, ngự trị trên đỉnh trời.

Một kiếm kia của Thiên Đế, vốn dĩ sẽ khiến người trúng kiếm phải chịu sự cọ rửa của sức mạnh thời gian, trong nháy mắt phải trải qua một dòng thời gian dài đằng đẵng, dẫn đến triệu chứng của tuổi già ngớ ngẩn.

Sau khi ăn một kiếm, ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu bay bổng.

Lúc này, thần thức của cậu chia làm hai.

Một phần đồng bộ với Thánh Nhân Chi Nhãn của Nho gia, Thánh Nhân Chi Nhãn đang thay cậu tiếp nhận dữ liệu bổ sung 'Trường Sinh Chi Đạo' từ Thiên Đế truyền đến, sau khi xử lý sẽ gửi lại cho Tống Thư Hàng.

Một phần khác dưới ảnh hưởng của sức mạnh thời gian, càng bay càng cao... hệt như say rượu.

Tống Thư Hàng cảm thấy ý chí của mình vẫn tỉnh táo, nhưng lại không thể khống chế được thần thức đang bay bổng như tiên của mình.

Sau vài giây bay lượn, dưới ảnh hưởng của «Tuế Nguyệt Kiếm» của Thiên Đế, sức mạnh thời gian đã trở thành cây cầu, giúp ý thức của Tống Thư Hàng kết nối với ý thức của một 'Tống Thư Hàng' khác.

Chính là 'Lão Bá Tống' đang bám sau lưng Đạo Tử tiền bối!

Vài giây sau.

Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái 'nhập mộng' quen thuộc.

Nhưng lần này, 'nhập mộng' của cậu hoàn toàn khác với trước đây.

Lần 'nhập mộng' này là một cục diện 'mộng trong mộng'.

Mà đối tượng trong mộng, chính là Đạo Tử tiền bối.

Thời điểm bắt đầu của giấc mơ, chính là lúc Đạo Tử tiền bối chứng đạo Thiên Đạo đời 8.5! ... ...

Trong mộng.

Đạo Tử lơ lửng ở nơi kết nối giữa thế giới hạt nhân và hiện thế.

Bên dưới là ‘mảnh vỡ Thiên Đình Viễn Cổ’ đã hợp nhất trong thế giới hạt nhân, ‘Thiên Đế Chi Đạo’ của Thiên Đình đang gia trì lên người Đạo Tử.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng đồng bộ với ‘Đạo Tử’ đang thăng cấp lên Thiên Đạo.

Trong khoảnh khắc đồng bộ khi nhập mộng, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm nhận được ý thức ‘kháng cự’ trong tiềm thức của Đạo Tử tiền bối — những đại lão thực sự đỉnh cao đều có năng lực thấu cổ thông kim, có thể cảm nhận được trạng thái ‘nhập mộng’ của Tống Thư Hàng.

Đạo Tử tiền bối đang thăng cấp lên Thiên Đạo đời 8.5, xét về cấp bậc thì đúng là đại lão của các đại lão, tự nhiên có thể nhận ra Tống Thư Hàng ‘nhập mộng’.

Tuy nhiên, ý thức ‘kháng cự’ đó chỉ thoáng qua, rồi Đạo Tử tiền bối liền chủ động phối hợp với Tống Thư Hàng, thậm chí còn mở rộng trạng thái của mình cho cậu.

Chương 2972

Rõ ràng, Đạo Tử tiền bối đã nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng có duyên với Nho gia, cậu có nhân quả rất sâu với Nho gia Thánh Nhân, Vân Tước Tử, Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên, Tạo Hóa Tiên Tử, Kim Liên thế giới, Hằng Hỏa Tôn Giả — đáng tiếc tuy có duyên nhưng không có phận, nhân quả có mạnh đến đâu cũng đã định sẵn cậu sẽ không trở thành một thành viên của Nho gia.

Sau khi Đạo Tử nhận ra thân phận của Tống Thư Hàng, trong tình huống cho phép, tự nhiên sẽ mở cửa sau.

Cho nên, quan hệ cũng là một khâu rất quan trọng trong tu luyện.

Chỉ cần quan hệ đủ mạnh, Thiên Đạo không chỉ có thể làm người đại diện quảng cáo cho ngươi, mà còn có thể chia sẻ với ngươi vinh quang, kinh nghiệm khi chứng đạo, thậm chí còn kéo ngươi bay cùng.

Trong giấc mơ.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng đồng bộ với Đạo Tử tiền bối, cậu ngồi trên bảo tọa Thiên Đế Two, từ từ bay lên, nhìn xuống chư thiên vạn giới!

Ánh mắt của Thiên Đạo, một cái nhìn là vạn giới.

Tống Thư Hàng nhìn thấy thế giới quen thuộc nơi có Trái Đất trong vạn giới, lại thấy Thú Tu Giới, Mộng Giới, và thế giới của chủ nợ 'Âm Ảnh Lãnh Chúa', cuối cùng còn thấy 'Bá Giới' của mình.

Sau khi nhìn một vòng, ánh mắt của Tống Thư Hàng... hay đúng hơn là của Đạo Tử tiền bối, lại dừng lại trên người Tô Thị A Thập Lục.

Trước đó, để trợ giúp kế hoạch Thiên Đạo đời 8.5 của Đạo Tử, Tô Thị A Thập Lục đã dẫn thiên kiếp của mình xuống để giúp Đạo Tử một tay.

Cho nên, sau khi chứng đạo, Đạo Tử tự nhiên phải trả lại ân tình này.

Là một Thiên Đạo ‘đang chứng đạo’, Đạo Tử chỉ cần liếc nhìn Tô Thị A Thập Lục, trong lòng dâng lên một ý niệm cảm tạ cô, pháp tắc của chư thiên vạn giới liền bị dẫn dắt.

Sau đó, một phần công đức chi lực không kém gì sau một lần ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ bình thường, đã giáng xuống người Tô Thị A Thập Lục, tăng cường khí vận và công đức cho cô.

Công đức của Huyền Thánh giảng pháp bình thường không quá mạnh.

Lượng công đức mà Tống Thư Hàng thu được sau mỗi lần giảng pháp đều gấp mấy chục lần công đức của Huyền Thánh bình thường!

Tuy nhiên, công đức mà A Thập Lục nhận được chỉ mới là khởi đầu...

Đợi đến khi Đạo Tử hoàn toàn chứng đạo, phần công đức này sẽ còn tăng thêm vài lần.

Công đức trợ giúp Thiên Đạo chứng đạo tương đương với ‘tòng long chi công’, công đức vô lượng.

Hơn nữa, công đức chi lực không phải là quan trọng nhất.

Quan trọng nhất là ‘lời cảm tạ của Thiên Đạo’ ẩn chứa trong công đức, điều này tương đương với một buff siêu mạnh.

Từ nay về sau, mỗi lần Tô Thị A Thập Lục độ kiếp, thiên kiếp cảm nhận được buff này, đều phải nể mặt cô một chút!

Tống Thư Hàng thấy cảnh này, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, sau này Tô Thị A Thập Lục độ kiếp sẽ không còn phải lo lắng gì nữa.

Kể cả khi Thiên Đạo đời 8.5 của Đạo Tử thoái vị, hiệu quả của buff này vẫn sẽ tồn tại.

Trừ phi Thiên Đạo đời tiếp theo có thù với 'Đạo Tử', đối đầu gay gắt, cố ý tự tay loại bỏ hiệu quả của 'buff nể mặt Thiên Đạo' này.

Sau khi xử lý xong nhân quả của Tô Thị A Thập Lục, Đạo Tử ngồi trên vương tọa, từ từ bay lên cao.

Trong lúc đó...

Tống Thư Hàng bám vào Đạo Tử mơ hồ nghe thấy có người nói bên tai.

Đây hẳn là tình tiết 'Lão Bá Tống' ghé tai Đạo Tử, nói chuyện với ngài ấy.

Tống Thư Hàng không nghe rõ 'Lão Bá Tống' đang nói gì.

Tuy nhiên, cậu cũng không vội đi tìm đáp án này.

Dù sao thì trong tương lai, lời này cũng là do cậu nói, chẳng có gì đáng tò mò cả.

Sau khi Lão Bá Tống nói xong lời thì thầm, Đạo Tử liền nổi giận, vung sách đánh nát hư không.

Tống Thư Hàng trong giấc mơ, từ góc nhìn thứ nhất, đã cảm nhận rõ ràng thủ pháp Đạo Tử dùng «Nho Điển» đánh nát hư không! [Chiêu này, có lẽ mình cũng làm được?] Tống Thư Hàng đột nhiên nảy ra ý nghĩ.

Lúc Đạo Tử đánh nát hư không, trạng thái vẫn đang ở trong quá trình ‘chứng đạo’, là trạng thái Á Thiên Đạo.

Mà lúc này, bản thể Tống Thư Hàng lại có ‘Bất Hủ Phì Kình Kim Đan’ + ‘hình thức Ngụy Bất Hủ’.

Hai người có sự chênh lệch vô cùng lớn về thực lực, nhưng về địa vị lại có vài phần tương tự.

Tống Thư Hàng cẩn thận hồi tưởng lại từng bước ra tay của Đạo Tử tiền bối, mô phỏng lại trong đầu...

Vài giây sau, nhờ vào ưu thế của ‘nhập mộng’, cậu đã lĩnh ngộ thành công một thủ đoạn tấn công mang tên 《Á Thiên Đạo Tạp Thư》!

Đây là tên tạm thời.

Đợi sau này cậu sẽ đổi cho thủ đoạn tấn công này một cái tên có phong cách như «Tuế Nguyệt Kiếm» của Thiên Đế, phong cách sẽ được nâng lên.

Kết hợp với «Nho Điển» đang cầm trong tay, tương lai nếu gặp phải đại địch, cậu chỉ cần giơ tay lên là một đòn tấn công cấp Á Thiên Đạo đập thẳng vào mặt!

Trong lúc đang suy nghĩ, Đạo Tử trong tình tiết của giấc mơ đã đánh nát ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ và ‘Hằng Tinh Tẫn Thế Giả’.

Đạo Tử tiếp tục bay lên trời.

Cuối cùng, ngài đã chính thức tiếp xúc với ‘Thiên Đạo’.

Pháp tắc bất hủ, bắt đầu cải tạo Đạo Tử.

Ầm ~~ Não của Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng, dường như sắp nổ tung trong chốc lát. ‘Bất Hủ Phì Kình Kim Đan’ trong bản mệnh đan điền phồng lên như cá nóc, cố gắng nhảy nhót.

Trong một khoảnh khắc, ý thức của Tống Thư Hàng được nâng cao đến vô hạn.

Tầm nhìn của cậu, vượt qua giới hạn của chư thiên vạn giới, vượt lên trên cả Trường Sinh Giả! ...

Trong một khoảnh khắc...

đây là một khoảng thời gian ngắn đến mức không thể diễn tả, đối với người bình thường còn chưa đủ để nảy sinh một ‘ý niệm’.

Nhưng đối với tồn tại ‘cấp Thiên Đạo’, một khoảnh khắc lại đủ để hoàn thành rất nhiều rất nhiều việc!

Mà lúc này, tầm nhìn và tư duy của Tống Thư Hàng trong ‘một khoảnh khắc’ ngắn ngủi đó, đều được thăng hoa đến cực hạn.

Vì vậy, lúc này, suy nghĩ nội tâm của cậu có thể trở nên vô cùng phong phú.

Cậu có thể nén vô số ý niệm vào trong ‘một khoảnh khắc’ để hoàn thành!

Lúc này, thời gian đối với Tống Thư Hàng, gần như ở trạng thái ‘ngừng lại’! ... ... [Đây là dữ liệu của Thiên Đạo?] Tống Thư Hàng khi nhập mộng vào ‘Đạo Tử’, tiếp xúc với Thiên Đạo, ngưng tụ thân thể bất hủ, trong lòng có chút không dám tin.

Thông tin về Thiên Đạo là bí ẩn lớn nhất giữa trời đất, cho dù có bị tiết lộ ra ngoài, cũng chỉ là thông tin của một góc tảng băng trôi mênh mông.

Nhưng lần này, cậu lại tiếp xúc được với chính thể bên trong tảng băng.

Tuy vừa tiếp xúc, thông tin trong não cậu đã bùng nổ, nhưng cậu quả thực đã thông qua ‘Đạo Tử’ để tiếp xúc với bí ẩn cốt lõi nhất của ‘Thiên Đạo’. [Nhập mộng không ngờ lại có thể cọ được cả loại thông tin này!] Ngay cả bí ẩn cốt lõi của Thiên Đạo cũng cọ được, vậy thì trong chư thiên vạn giới này, đã không còn thứ gì mà hắn, Bá Tống, không thể cọ được!

Từ cọ sách, cọ thiên kiếp, cọ pháp tắc, cọ kinh nghiệm cuộc đời, cọ nhân quả, cọ công đức, cọ BOSS... phát triển gian khổ suốt một chặng đường, cuối cùng Bá Tống cũng đã cọ được bí ẩn lớn nhất của chư thiên vạn giới.

Điều đáng mừng khác là... nền tảng của cậu tốt!

Nếu trong cơ thể cậu không có 'Bất Hủ Phì Kình Kim Đan', nếu trên kim đan của cậu không có 'Kim Đan Long Văn' mà Bạch tiền bối Two lúc đó đã dùng quyền hạn Thiên Đạo để vẽ bổ sung cho cậu, nếu cậu không có 'trạng thái Ngụy Bất Hủ', nếu trong quá khứ cậu không tiếp xúc với 'thông tin Thiên Đạo' hết lần này đến lần khác... thì khoảnh khắc cậu cọ được lúc Đạo Tử thăng cấp Thiên Đạo, sẽ là lúc cậu hồn bay phách lạc, hoàn toàn sụp đổ!

Cho dù có sống lại, cũng sẽ giống như 'Bất Diệt Chi Chủ' năm đó, rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Thật may, những lần tích lũy trước đây của cậu, đã đặt nền móng vững chắc nhất cho lần 'cọ thông tin cốt lõi của Thiên Đạo' này!

Cộng thêm sức chịu đựng đau đớn mạnh mẽ, giúp cậu trong cơn đau đớn kịch liệt 'óc như muốn nổ tung', vẫn có thể cố gắng duy trì tư duy!

Mà chỉ cần duy trì được tư duy miễn cưỡng rõ ràng, cậu có thể làm được rất nhiều việc trong 'một khoảnh khắc'.

Ví dụ như, suy diễn 'Trường Sinh Chi Đạo'!

Hai con đường trường sinh trên thân thể Tống Thư Hàng, một con đường đã cơ bản hiểu rõ, tuy vẫn chưa nắm vững 'nguyên lý trường sinh', nhưng chỉ cần đi theo từng bước, là có thể đẩy Tống Thư Hàng vào cảnh giới 'Trường Sinh Giả', tiến vào trạng thái trường sinh 'phi sinh, phi tử' — cho dù não chưa hiểu, nhưng công thức đã được thiết lập, chỉ cần cơ thể áp dụng theo công thức là có thể nhận được đáp án chính xác.

Con đường trường sinh khác liên quan đến 'hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu', lại cần một tầm nhìn vượt xa tu luyện giả, phải đứng ở góc độ nhìn xuống chư thiên vạn giới, đứng trên đỉnh cao để suy diễn. [Vậy thì, chính là bây giờ!] Tống Thư Hàng dồn toàn bộ tinh lực còn lại của mình vào việc 'suy diễn Trường Sinh Chi Đạo Tu Luyện Tán Gẫu'.

Bất kể có thể suy diễn thành công hay không, lúc này cậu chỉ có một lựa chọn duy nhất!

Lúc này không liều, còn đợi đến bao giờ?

Tất cả mọi thứ trong cơ thể Tống Thư Hàng đều được huy động, tham gia vào dự án 'suy diễn Trường Sinh Chi Đạo Tu Luyện Tán Gẫu'.

So với con đường trường sinh 'phi sinh, phi tử', 'Trường Sinh Chi Đạo Tu Luyện Tán Gẫu' mới thực sự là siêu cấp đại đạo dung hợp tất cả tiềm năng của cậu lại với nhau. 7+1 hạt nhân, Kim Đan Long Văn cấp siêu Thiên Đạo do Bạch tiền bối Two vẽ bổ sung, 'Tinh Lộ Đồ' trên kim đan, bảy Thánh Ấn + Giới Chủ Ấn, pháp tắc văn tự căn nguyên, pháp tắc Hoa Bái, sức mạnh nhân quả, mạng lưới công đức, Bất Hủ Phì Kình Kim Đan, thân thể Ngụy Bất Hủ, hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu, v.v... tất cả những năng lực đặc dị thuộc về Tống Thư Hàng, lúc này đều hội tụ lại với nhau! 'Trường Sinh Chi Đạo Phi Sinh, Phi Tử' nhiều nhất chỉ đại diện cho sở trường duy nhất của Tống Thư Hàng về phương diện tử vong! 'Trường Sinh Chi Đạo Tu

Luyện Tán Gẫu’ mới là đại đạo phát huy toàn diện tất cả các thuộc tính của Tống Thư Hàng! ... ...

Trong hiện thế.

Chương 2973

“Hả?” Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ giật mình.

Bởi vì cô đột nhiên cảm ứng được, trong một khoảnh khắc, đầu Tống Thư Hàng nóng lên đến mức đáng sợ, nhiệt độ này đủ để làm bỏng cả Trường Sinh Giả.

Hơn nữa... trong khoảnh khắc ngắn ngủi đó, cô mơ hồ cảm ứng được thân thể Tống Thư Hàng liên tục sụp đổ, tái tạo!

“Tám mươi lần?

Hay chín mươi lần?

Hoặc là, nhiều hơn?” Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ trong khoảnh khắc đó cũng không tính toán rõ được.

Cô chỉ biết sau khi đầu của Bá Tống bắt đầu nóng lên dữ dội, cơ thể đạt đến điểm giới hạn, không chịu nổi nữa, bắt đầu sụp đổ.

Nhưng mà, hôm nay ‘Bất Hủ Phì Kình Kim Đan’ trong cơ thể Tống Thư Hàng như thể nhận được nguồn năng lượng, liên tục được nạp đầy.

Mỗi lần Tống Thư Hàng sụp đổ, Bất Hủ Phì Kình Kim Đan liền có thể lập tức phục hồi cơ thể.

Vòng tuần hoàn này, diễn ra tám chín mươi lần, thậm chí có thể còn nhiều hơn, có lẽ đã vượt qua con số một trăm.

Nói cách khác, trong khoảnh khắc đó... số lần tử vong của Tống Thư Hàng, có thể đã tăng thêm một con số có ba chữ số.

Đây thực sự là dùng mạng sống để tỏa nhiệt.

“Nóng quá!” Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ cũng kêu lên, nó cũng đang đậu trên đầu Tống Thư Hàng: “Chuyện gì xảy ra vậy? «Kiếm Lão Hóa Ngớ Ngẩn» của Thiên Đế, đâu có hiệu ứng làm nóng đầu người ta đâu?” “E rằng không phải hiệu quả của «Kiếm Lão Hóa Ngớ Ngẩn» của Thiên Đế, một kiếm kia của Thiên Đế, có thể đã đóng vai trò mồi lửa, dẫn dắt Tống Thư Hàng tiến vào một sự lột xác sâu hơn.” Thạch Bi đạo hữu chậm rãi nói.

Là bia mộ của Bá Tống, nó luôn dùng ánh mắt độc đáo để quan sát Bá Tống.

“Có một khoảnh khắc... khí tức của Thiên Đạo.” Giọng của Bạch tiền bối Two vang lên, giọng nói của ngài vượt qua thông đạo giữa ‘Tà Liên thế giới’ và ‘thế giới hạt nhân’, truyền đến.

Trong khoảnh khắc giọng của Bạch tiền bối Two vang lên, ‘áo choàng kim loại lỏng Tống Cục Sắt’ sau lưng Tống Thư Hàng đột nhiên không gió mà bay.

Tống Cục Sắt đặc biệt nhạy cảm với giọng nói này!

Hắn cảm thấy mình ghét giọng nói này từ trong xương tủy... nhưng mà, ở tận sâu trong xương tủy, hắn dường như lại quyến luyến giọng nói này, có một loại suy nghĩ ‘không nỡ rời xa giọng nói này’ hoặc là ‘ngưỡng mộ chủ nhân của giọng nói này’.

Tóm lại, là một cảm xúc vô cùng phức tạp.

Áo choàng Tống Cục Sắt bay phấp phới một lúc rồi lại bình tĩnh lại — hắn chỉ là một phân thân, lúc này nên quan tâm đến trạng thái của bản thể thì hơn.

“Bản thể, đúng là đang tiếp xúc với thông tin ‘Thiên Đạo’.” Áo choàng Tống Cục Sắt cũng lên tiếng: “Hơn nữa, ta có thể nói rõ cho các ngươi biết, bản thể hẳn là đang lấy lại sức mạnh của chính mình.

Ta từ trong ‘thông tin Thiên Đạo’ mà hắn tiếp xúc, đã ngửi thấy mùi vị quen thuộc, đó là mùi vị khí tức trước đây của bản thể ta!” Bạch tiền bối Two: “...” Chỉ nghe giọng nói này thôi, ngài cũng đã nghe ra được sự ‘kiêu ngạo’ tràn đầy trong ngữ khí của Tống Cục Sắt.

Ánh mắt của Bạch tiền bối Two lại hướng về Cửu U thế giới, trong bản nguyên của Cửu U thế giới, có một khối kim loại màu đen đã ngưng tụ to bằng nắm đấm.

Thật mong chờ sau khi Bàn Cầu sống lại, sẽ được thấy cảnh tượng của ‘Tống Cục Sắt’!

Bạch tiền bối mong chờ sự xuất hiện của ‘Bàn?

Tức đến phình thành cá nóc?

Cầu’.

Chỉ cần tưởng tượng ra cảnh Bàn Cầu tức đến xù lông, thân cầu xù ra rất nhiều gai nhọn, Bạch tiền bối Two liền cảm thấy một trận vui vẻ.

Ngài rất mong chờ Bàn Cầu xù gai lúc đó, có thể phình to đến mức nào!

Một con cá nóc nhỏ có thể phình to bằng một quả bóng da nhỏ...

Bàn Cầu nếu tính theo tỷ lệ, nói không chừng có thể phình to bằng một quả lôi cầu cấp Thôn?

Cấp Huyền?

Cấp Thị?

Quả nhiên là Cửu U Chúa Tể, muốn sống vui vẻ thì cần có một ‘đối thủ’ ngang tài ngang sức, thỉnh thoảng có thể dùng để cày độ vui vẻ.

Trước đây Bạch tiền bối Two cảm thấy Bàn Cầu đôi khi rất phiền phức — nhưng khi Bàn Cầu thật sự sống lại, Bạch tiền bối Two phát hiện mình lại khá vui mừng.

“Tống tiền bối hết nóng rồi.” Lúc này, Hắc Bì Vũ Nhu Tử tinh ý lên tiếng nhắc nhở.

Đầu của Bá Tống đã bắt đầu hạ nhiệt, thân thể cũng đã không còn sụp đổ, sống lại.

Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ lắc lư yêu kiều, một pháp thuật trị liệu hệ thủy được cô vung ra, đáp xuống đầu Tống Thư Hàng.

Trị liệu thuật của Bích Thủy Các vô cùng kinh điển, thấm nhuần không tiếng động, hiệu quả cũng tốt.

Trị liệu thuật đáp xuống, phát ra một trận tiếng ‘xèo xèo ~’, còn có một làn sương trắng bốc lên.

“Tỉnh lại chưa?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Thạch Bi đạo hữu: “Xem ra vẫn chưa.” “Nhưng hai mắt của hắn trông đã rất có thần.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử: “Xích Tiêu Kiếm tiền bối, hai mắt của Tống tiền bối hiện tại là Thánh Nhân Chi Nhãn, đang xử lý thông tin, nên trông rất có thần.

Tiền bối có thể nhìn con mắt thần thứ ba của Tống tiền bối, hiện tại con mắt thứ ba không có tiêu cự.” Xích Tiêu Kiếm: “...” “Ta đã @Thư Hàng trong ‘hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu’, nhưng hệ thống thông báo hắn vẫn đang trong trạng thái treo máy.” Giọng của Bạch tiền bối Two vang lên đáp lại: “Xem ra, lần này hắn cọ được thứ rất ghê gớm.” Bạch tiền bối Two đã mơ hồ đoán được, Tống Thư Hàng có thể đang ở trong trạng thái ‘nhập mộng’ kia.

“@#%× tiên tử, tiếp theo ngươi hãy bảo vệ Thư Hàng thật tốt.” Bạch tiền bối Two lại dặn dò.

Công Đức Xà Mỹ Nhân từ dưới đất bò dậy, đuôi rắn từ từ bảo vệ Tống Thư Hàng, công đức chi lực tưới nhuần cơ thể cậu.

Vẻ mặt hơi đau đớn của Tống Thư Hàng tan đi rất nhiều, đôi mày nhíu chặt cũng giãn ra.

Trong giấc mơ.

Đạo Tử trong tình tiết đã thành công thông qua nghi thức, trở thành Thiên Đạo đời 8.5.

Lúc này, Đạo Tử đã bắt đầu làm quen với ‘quyền hành Thiên Đạo’, thử sử dụng sức mạnh quy tắc Thiên Đạo trong phạm vi nhỏ.

Mà Tống Thư Hàng cũng cuối cùng thoát ra khỏi trạng thái suy diễn đốt não trong ‘một khoảnh khắc’ đó.

Sự tiêu hao trong khoảnh khắc đó, di chứng vô cùng lớn.

Tống Thư Hàng lúc này đầu óc vẫn còn trong trạng thái mơ màng, cho dù nhập mộng bám vào người ‘Đạo Tử’, nhưng chỉ có thể cảm nhận một cách tê dại thao tác của Đạo Tử đối với ‘quyền hạn Thiên Đạo’, bộ não mơ màng của cậu không thể thu được bất kỳ cảm ngộ nào từ đó.

Não đã hoàn toàn kiệt sức.

Cơ hội kỳ ngộ to lớn này — tự mình trải nghiệm Thiên Đạo thao tác ‘quyền hạn Thiên Đạo’, Tống Thư Hàng bây giờ là lực bất tòng tâm.

Cuộc đời là vậy, đôi khi không thể có được cả cá và tay gấu, bắt buộc phải từ bỏ.

May mắn là, Tống Thư Hàng cũng không có cảm xúc tiếc nuối gì.

Bởi vì ngoài cậu ra, còn có ‘Lão Bá Tống’ nữa mà!

Cậu của hiện tại không thể trải nghiệm kỳ ngộ to lớn ‘Thiên Đạo thao tác quyền hạn Thiên Đạo', nhưng không có nghĩa là tương lai cậu không có cơ hội, 'Lão Bá Tống' của tương lai chẳng phải cũng 'nhập mộng' lại một lần nữa sao.

Không thể có được cả cá và tay gấu.

Vậy thì lần này mình ăn cá, lần sau quay lại ăn tay gấu!

Trong giấc mơ, Đạo Tử vẫn đang làm quen với 'quyền hạn Thiên Đạo', và bắt đầu nghiên cứu phương án 'giải quyết di chứng sau khi đệ tử Nho gia sống lại'.

Bộ não mơ màng của Tống Thư Hàng cũng đang dần dần hồi phục.

Sự tiêu hao trong 'một khoảnh khắc' lần này rất lớn, nhưng thu hoạch cũng vô cùng to lớn!

Đầu tiên... con đường 'Trường Sinh Chi Đạo Phi Sinh, Phi Tử', đã được Tống Thư Hàng hoàn toàn lĩnh ngộ!

Đây là thu hoạch bất ngờ.

Lần này Tống Thư Hàng mượn 'trạng thái tầm nhìn Thiên Đạo trong một khoảnh khắc' để suy diễn «Trường Sinh Chi Đạo Tu Luyện Tán Gẫu», chứ không hề suy diễn «Phi Sinh Phi Tử Chi Đạo».

Dù sao thì, khuôn khổ công thức của 'Trường Sinh Chi Đạo Phi Sinh Phi Tử' đã có sẵn, chỉ cần thuận theo tự nhiên là được.

Nhưng khi cậu suy diễn «Trường Sinh Chi Đạo Tu Luyện Tán Gẫu», sự hiểu biết về «Trường Sinh Chi Đạo Phi Sinh Phi Tử», cũng sâu sắc hơn một bước!

Hai con đường trường sinh, đều được khai quật từ chính thân thể của cậu, đều là đạo trường sinh của cậu... cho nên, hai con đường trường sinh thực ra không phải là hai con đường hoàn toàn tách biệt độc lập.

Giữa hai con đường trường sinh, có rất nhiều điểm chung, ảnh hưởng lẫn nhau, đối ứng với nhau.

Khi sự hiểu biết về một con đường trường sinh sâu sắc hơn, đối với con đường kia cũng sẽ có sự giác ngộ sâu sắc hơn.

Con đường «Trường Sinh Chi Đạo Phi Sinh Phi Tử» này, như Tống Thư Hàng đã dự đoán, là một con đường trường sinh vô cùng cực đoan, tàn khốc.

Sự cực đoan và tàn khốc của nó, không nhắm vào người khác... mà là nhắm vào chính bản thân 'Tống Thư Hàng', người đã bước ra con đường trường sinh này!

"Quả nhiên có chút tương đồng với trạng thái 'chết không thể chết hơn được nữa' của Trình Lâm tiên tử, nhưng lại hoàn toàn trái ngược." Con đường trường sinh của Trình Lâm là [Đạo thai nghén sự sống mới], cứ sau một khoảng thời gian cô sẽ thai nghén ra một bản thân mới, lột bỏ thân xác cũ, quá trình này sẽ khiến cô trở nên mạnh mẽ hơn, lột bỏ 'tử vong', trường sinh vô hạn.

Mà [Đại Đạo Trường Sinh Phi Sinh Phi Tử] của Tống Thư Hàng lúc này, cũng thuộc về con đường trường sinh tuần hoàn theo chu kỳ, giống như Trình Lâm tiên tử, cứ sau một chu kỳ sẽ tiến hành lột xác.

Tuy nhiên, sự lột xác của Trình Lâm tiên tử là tiến hóa theo hướng 'sống'; mà con đường trường sinh này của Tống Thư Hàng, lại nghiêng về phía 'chết'.

Cứ sau một khoảng thời gian chu kỳ, [Trường Sinh Chi Đạo Phi Sinh Phi Tử] sẽ 'chết' một lần, trong quá trình tử vong sẽ 'giết chết' toàn bộ mọi hiệu ứng tiêu cực, sau đó tái sinh...

Tương tự, Bá Tống sau khi sống lại, sẽ trở nên mạnh mẽ hơn

trước.

Mà bình thường, Bá Tống và Trình Lâm đều ở trong một trạng thái kỳ diệu ‘phi sinh, phi tử’.

Một người sau khi kết thúc tuần hoàn, từ từ tiến gần đến ‘sống’; người kia sau khi kết thúc tuần hoàn, từ từ tiến bước về phía ‘chết’.

“Phi sinh phi tử, chỉ là một trạng thái của con đường trường sinh này...

Con đường trường sinh này, hướng về cái chết mà sống.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Đây là «Hướng Tử Nhi Sinh Trường Sinh Đạo» tương ứng với «Dựng Dục Tân Sinh Trường Sinh Pháp» của Trình Lâm.

Khi Tống Thư Hàng triệt ngộ con đường trường sinh này, trong hiện thế, bản thể của cậu liền sinh ra sự thay đổi tương ứng.

Chương 2974

Cảnh giới Trảm Tam Thi Kiếp Tiên, ở thời thái cổ còn được gọi là ‘cảnh giới Nhược?

Trường Sinh Giả’.

Kiếp Tiên ở cảnh giới này nếu thực sự có cơ hội lĩnh ngộ ra ‘Trường Sinh Chi Đạo’, chỉ cần ngộ thấu, là có thể lập tức chứng pháp.

Lúc này Tống Thư Hàng, cũng là như vậy.

Sau khi đại triệt đại ngộ, sau đầu cậu, một vầng trăng lặng lẽ hiện ra.

Ánh sáng của vầng trăng này, dịu dàng như nước.

Rõ ràng là một con đường trường sinh vô cùng tàn nhẫn, cực đoan với chính mình, nhưng khi thực sự hiển hiện ra, lại là vầng sáng đại đạo của Trường Sinh Giả dịu dàng vô cùng hiếm thấy!

Ánh sáng dịu dàng chiếu lên chỏm tóc ngốc của Sở các chủ, chiếu rọi móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ... cũng chiếu rọi tất cả các món đồ trang bị bên cạnh Tống Thư Hàng.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ ngẩn người một lúc lâu, nói: “Vô lý!” ...

Một vị ‘Cửu Phẩm Kiếp Tiên’ muốn thăng cấp lên ‘Trường Sinh Giả’ khó khăn đến mức nào, Phượng Nghi Cầm Chủ là người có trải nghiệm sâu sắc nhất trong số mọi người!

Trong số rất nhiều trang bị trên người Tống Thư Hàng, nếu xét về độ gian khổ khi ‘chứng đạo trường sinh’, thì bản thể của Phượng Nghi Cầm Chủ phải đứng đầu.

Bản thể của cô, trong giới tu sĩ cũng thuộc loại thiên tài có tư chất siêu quần, đạo tâm kiên định... nhưng so với loại yêu nghiệt thực sự có thể bước ra 'đại đạo trường sinh' của riêng mình, lại còn kém một chút.

Phượng Nghi Cầm Chủ sau này có thể chứng đạo trường sinh, là nhờ vào sự trợ giúp của 'đại đạo Thiên Đình Viễn Cổ'.

Đây cũng là một trong những điểm hấp dẫn của 'Thiên Đình Viễn Cổ' của Thiên Đế lúc bấy giờ.

Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nhớ lại quá trình chứng đạo trường sinh của bản thể mình năm đó, gian khổ đến mức khiến người ta rơi lệ, nếu kể lại từng chi tiết, hoàn toàn có thể viết thành một bộ văn học khổng lồ 'Trải qua trăm lần ma nạn, cuối cùng chứng đạo trường sinh'.

Nhưng nhìn lại Bá Tống trước mắt.

Sau khi ăn một chiêu «Kiếm Lão Hóa Ngớ Ngẩn» của Thiên Đế, treo máy ở đây một lúc, sau đầu đột nhiên hiện ra vầng sáng đại đạo của Trường Sinh Giả mang 'ánh sáng dịu dàng'.

Toàn bộ quá trình khiến móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ ngẩn ngơ, hoàn toàn không thể hiểu được nguyên lý trong đó.

"Tự dưng cảm thấy hơi chạnh lòng." Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

"Không sao đâu, chạnh lòng mãi rồi cũng chai sạn thôi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối an ủi.

Thạch Bi đạo hữu: "Là người từng trải, ta hiểu tâm trạng của ngươi.

Nhưng đừng lo, ngươi sẽ sớm quen thôi." Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ: "..." "Hơn nữa, nếu ngươi nghĩ theo một góc độ khác, Thư Hàng cậu ấy có thể chứng đạo trường sinh, cái giá phải trả và ma nạn cũng không hề nhỏ.

Ví dụ như vừa rồi, trong 'một khoảnh khắc' ngắn ngủi, cậu ấy đã chết đến cả trăm lần.

Đây là cảnh giới Trường Sinh Giả dùng mạng đổi lấy, không phải sao?" Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ mới là người chị gái tri kỷ biết an ủi người khác nhất.

Cô miêu tả cái giá phải trả cho việc chứng đạo của Tống Thư Hàng từ một góc độ khác, khiến người ta cảm thấy việc Bá Tống chứng đạo trường sinh cũng rất không dễ dàng.

Nếu nghĩ như vậy, tâm trạng của Phượng Nghi Cầm Chủ quả nhiên đã tốt hơn rất nhiều.

"Đúng vậy, trong một khoảnh khắc đã chết cả trăm lần... tuy thời gian ngắn hơn một chút, nhưng ma nạn mà cậu ấy trải qua, không hề ít hơn chúng ta." Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ nói.

"Điểm này, ta đồng ý.

Từ khi ta đi theo bên cạnh Bá Tống, ta chưa từng thấy tu sĩ nào có thể giống như Bá Tống, trong thời gian ngắn nhất, chịu nhiều ma nạn nhất, chịu đựng nỗi đau lớn nhất...

đặc biệt là thời kỳ đầu, tuy tốc độ thăng cấp của Bá Tống rất nhanh, nhưng mỗi một cảnh giới thăng cấp, đều là dùng mạng để liều.

Về phương diện chịu đựng đau khổ và cái chết, ta, Thạch Bi, thừa nhận Bá Tống là mạnh nhất!" Thạch Bi đạo hữu trầm giọng nói.

"Tống tiền bối đã bước ra con đường trường sinh gì vậy?" Hắc Bì Vũ Nhu Tử đưa tay ra, muốn hứng lấy 'ánh sáng dịu dàng' trong vầng sáng của Trường Sinh Giả.

Ánh sáng của vầng trăng Trường Sinh Giả lướt qua đầu ngón tay của Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Cảnh này, giống như bức tranh mỹ nhân dưới trăng, đẹp không sao tả xiết.

“Không hiểu sao, luôn cảm thấy con đường trường sinh của Tống tiền bối... có một vị buồn thương.” Hắc Bì Vũ Nhu Tử bổ sung.

Đây cũng là lý do cô thắc mắc về con đường trường sinh của Tống Thư Hàng.

Rõ ràng là vầng sáng trăng dịu dàng như ánh trăng, bên trong lại có vị buồn thương và tàn khốc.

Giọng của Bạch tiền bối Two truyền đến, cố ý trả lời Hắc Bì: “Hẳn là con đường trường sinh được diễn hóa từ con đường ‘phi sinh, phi tử’ kia.” “Cuối cùng, Bá Tống cũng đã đến cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’, tốt quá!” Thạch Bi đạo hữu nói.

Như vậy, Bá Tống cũng đã trở thành ‘đại lão Trường Sinh Giả’ trong miệng của chính mình.

Như vậy, tương lai cảnh Bá Tống đối đầu với ‘đại lão’, hẳn sẽ ít đi rất nhiều chứ nhỉ?

Dù sao thì, các Trường Sinh Giả khác cũng chỉ có thể ngang cấp với cậu, chuyện đối đầu với Trường Sinh Giả, không còn có thể được gọi là ‘đối đầu với đại lão’ nữa.

Thạch Bi đạo hữu mơ hồ cảm thấy áp lực của mình cũng nhẹ đi một chút.

“Chứng đạo trường sinh, cứ kết thúc đơn giản như vậy sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử thu hai tay lại, chớp chớp mắt, nghi hoặc hỏi.

Khi chứng đạo Bát Phẩm Huyền Thánh, có những cảnh tượng hoành tráng như ‘hiển thánh trước mặt chư thiên vạn giới, Huyền Thánh giảng pháp’.

Khi thăng cấp Cửu Phẩm Kiếp Tiên thì có ‘thiên nhật chi kiếp’ đại kiếp như vậy, một khi chứng đạo xong, nguyên thần có thể chiếu ảnh vào ‘Kiếp Tiên hư không’, mà khi trong ‘Kiếp Tiên hư không’ có thêm một nguyên thần mới... tất cả các đại lão đã ký thác trong ‘Kiếp Tiên hư không’ đều sẽ có cảm ứng.

Nhưng chứng đạo Trường Sinh Giả, chỉ là hiện ra ‘vầng trăng Trường Sinh Giả’ trên đỉnh đầu, rồi chẳng có động tĩnh gì nữa?

Chẳng lẽ đây là phản phác quy chân?

“Đại đạo trường sinh của mỗi người khác nhau, thanh thế khi chứng đạo trường sinh cũng khác nhau.” Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ xoay nhẹ, cười giải thích.

Khi cô chứng đạo, có thể dẫn dắt cả một thế giới, cây khô cây tươi sinh ra — nếu không có ‘Bích Thủy Các’ áp chế, sẽ trực tiếp hiển hóa thiên địa dị tượng trong một đại thế giới.

Nhưng có một số con đường trường sinh, chủ yếu theo phong cách thanh tĩnh, có lẽ cảnh tượng chứng đạo trường sinh, cũng chỉ là khựng lại một chút, rồi một bước bước ra liền là trường sinh.

Tính cách của mỗi Trường Sinh Giả khác nhau, lĩnh ngộ khác nhau, con đường bước ra khác nhau, phong cách chứng đạo trường sinh cũng tự nhiên khác nhau.

“Không ngờ Bá Tống lại là một người kín đáo như vậy... cảm giác điều này không phù hợp với hình tượng của cậu ấy.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối nói.

Dù sao thì, Bá Tống là người đã độc chiếm ‘Huyền Thánh giảng pháp’ trong nửa năm gần đây.

Trong nửa năm gần đây ở chư thiên vạn giới, không thể tìm ra một tồn tại nào phong độ, cao điệu hơn cậu.

Lời của Xích Tiêu Kiếm tiền bối vừa dứt, bên dưới 'vầng trăng đại đạo Trường Sinh Giả' trên đầu Tống Thư Hàng, tam hoa tụ đỉnh, ba thi thể mà cậu đã chém ra hiện ra.

Phân thân sắt thép cũng vượt không gian mà đến, đứng sau lưng Bá Tống.

Ngay cả Tống U U trong Cửu U thế giới, cũng chiếu ánh mắt đến.

"Quả nhiên, Bá Tống vẫn là muốn gây chuyện." Thạch Bi đạo hữu nói.

"Không, bản thể không phải muốn gây chuyện... mà là hắn cần bổ sung một chút dinh dưỡng." Lúc này, áo choàng Tống Cục Sắt bay phấp phới đầy phong độ, lên tiếng.

Xích Tiêu Kiếm: "???" "Cần linh thạch không?" Giọng của Bạch tiền bối truyền đến.

"Mình cũng rất muốn có một 'Bạch tiền bối'..." Móng vuốt của Phượng Nghi Cầm Chủ ngưỡng mộ nói.

Năm đó khi cô tu luyện, nếu có một vị tiền bối hào phóng vạn trượng, mượn linh thạch còn không cần lãi suất, thì con đường tu luyện của cô nhất định sẽ thuận lợi hơn nhiều phải không?

"Cảm ơn Bạch tiền bối, nhưng tôi cảm thấy, chúng ta cần những thứ khác, những thứ phù hợp hơn." Thiện Thi Bá Thiện chắp hai tay lại, nói.

"Nhưng cụ thể cần thứ gì, lại không nói ra được." Ác Thi Bá Ác bổ sung.

Vị Tự Ngã Thi cuối cùng đó?

Dường như cũng đã nói gì đó.

Đúng lúc Tự Ngã Thi đang phát biểu, ‘hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu’ đã phát ra một thông báo hệ thống lớn. [Thông báo toàn server: Chúc mừng người dùng VIP ‘Nguyên Sơ Ma Nữ’, chém giết hai vị ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’, giao nộp nhiệm vụ, hoàn thành loạt ‘nhiệm vụ một’ của sự kiện ‘Tết Nguyên Đán Chư Thiên Vạn Giới’ lần thứ nhất của hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu, thành công đổi lấy phần thưởng siêu cấp từ Thiên Đạo!] “Nhanh vậy sao?” Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ cũng bị kinh ngạc.

“Xem ra, là có các đại lão đỉnh cao liên thủ, thử nghiệm phần thưởng của hoạt động này rồi.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối suy đoán.

“Nếu không, cho dù là đại lão đỉnh cao của chư thiên vạn giới, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy, chém giết được hai con BOSS nhiệm vụ.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tiếp tục nói. ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ có mạnh có yếu.

Con mạnh như con mà Tống Thư Hàng và những người khác gặp ở ‘Mộng Giới’, thực lực vượt xa Trường Sinh Giả bình thường, e rằng không yếu hơn Hà Chỉ Ma Đế.

Con yếu thì giống như con lén lút rình mò trong ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’ — kết quả bị Tống Thư Hàng dùng ‘Khắc Kim Nhất Kích’ đánh nổ.

Nhưng cho dù yếu đến đâu, thực lực của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ cũng có chiến lực cấp ‘Cửu Phẩm Kiếp Tiên’ đỉnh cao thậm chí là ‘Nhược?

Trường Sinh Giả’.

Lúc này, nhiệm vụ do hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu và Thiên Đạo cùng nhau công bố, mới vừa được công bố không lâu.

Chỉ việc tìm kiếm tung tích của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ cũng đã tốn không ít thời gian.

Cho dù đại lão đỉnh cao vận may nghịch thiên, vừa hay gặp phải ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ yếu hơn — nhưng trong thời gian ngắn như vậy, giải quyết ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ cũng không dễ dàng.

Càng huống hồ, còn là một hơi giải quyết hai con!

Giết chết hai kẻ địch có chiến lực ít nhất cũng là ‘Kiếp Tiên đỉnh cao’ hoặc ‘cấp Nhược Trường Sinh Giả’, không dễ như vậy.

Cho nên, Xích Tiêu Kiếm suy đoán, hẳn là có một nhóm đại lão đỉnh cao trong chư thiên vạn giới đã liên thủ, trong thời gian ngắn như vậy dùng một phương pháp nào đó để khóa chặt tung tích của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’, và chia nhau hành động, đồng thời hạ gục chúng!

Sau khi chém giết ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’, lại giao chúng cho vị ‘Nguyên Sơ Ma Nữ’ này, do cô ấy giao nộp nhiệm vụ, nhận phần thưởng.

Dù sao thì giao nộp nhiệm vụ chỉ cần lấy được thi thể của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ hoặc ‘Hằng Tinh Hủy Diệt Giả’, chọn giao nộp là được.

“Ta đoán, mấy vị đại lão đỉnh cao này, hẳn là muốn xem xem phần thưởng nhiệm vụ của ‘sự kiện Tết Nguyên Đán Chư Thiên Vạn Giới’ do Thiên Đạo và hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu cùng nhau tạo ra, rốt cuộc là thứ gì? ‘Phần thưởng siêu cấp’ mà Thiên Đạo hứa hẹn có đáng để họ ra tay, tiếp tục đi chém giết ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ hoặc là ‘Hằng Tinh Tẫn Thế Giả’ hay không.

Cho nên, họ mới chọn liên thủ.” Xích Tiêu Kiếm nói.

Chương 2975

“Đạo hữu nói có lý.” Thạch Bi đạo hữu phối hợp.

Long Lạc nữ sĩ, người vẫn luôn âm thầm duy trì ‘hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu’, âm thầm lộ ra nụ cười ‘thâm tàng công dữ danh’.

Nguyên Sơ Ma Nữ đúng là đã liên thủ với mấy vị đại lão đỉnh cao, nhanh chóng chém giết hai con ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’.

Tuy nhiên, lý do mà các đại lão đỉnh cao kiêu ngạo lại cùng nhau hành động, không chỉ là tò mò về phần thưởng siêu cấp mà Thiên Đạo hứa hẹn, mà còn là do Long Lạc nữ sĩ, Trình Lâm tiên tử và một nhóm fan cuồng ẩn giấu, âm thầm thúc đẩy.

Dưới sự thúc đẩy ngầm của họ, mới có cảnh ‘Nguyên Sơ Ma Nữ’ giao nộp nhiệm vụ trước mắt.

Ba nhiệm vụ lớn do Thiên Đạo và hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu cùng nhau đưa ra, tuy khiến toàn bộ thành viên chư thiên vạn giới đều kích động... nhưng vạn sự đều cần có ‘đầu xuôi đuôi lọt’. ‘Đầu xuôi đuôi lọt’ này càng vang dội, đối với sự phát triển của nhiệm vụ sau này cũng càng có lợi. [Thông báo hệ thống: Bắt đầu đánh giá nhiệm vụ một!] [Hai tàn thể ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’, đạt yêu cầu tối thiểu để nhận thưởng nhiệm vụ.] [Chúc mừng người dùng VIP ‘Nguyên Sơ Ma Nữ’, ngài sẽ nhận được tư cách Chí Tôn VIP ba năm của ‘Hệ Thống Tu Luyện Tán Gẫu’ do ‘Bá Tống’ cung cấp.

Ngài sẽ trở thành hội viên Chí Tôn VIP đầu tiên.] [Chúc mừng người dùng ‘Nguyên Sơ Ma Nữ’, ngài sẽ nhận được một gói quà lớn ‘thông tin cấp Á-Bất Hủ’ do ‘Thiên Đạo’ cung cấp!

Vui lòng kiểm tra.] Mấy dòng tin tức này, đều là thông báo toàn server của ‘hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu’ — mỗi một thành viên cài đặt ‘client hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu’, đều có thể nhận được mấy dòng tin tức bùng nổ này!

Chức năng ‘Chí Tôn VIP’, đối với các đại lão đỉnh cao của chư thiên vạn giới mà nói, chỉ là một món cược.

Dù sao thì, các đại lão mỗi người đều có tiền, không thiếu tiền.

Đợi chức năng nạp tiền của ‘hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu’ hoàn thiện, chức năng VIP được các đại lão thừa nhận, các đại lão căn bản không ngại vung chút linh thạch ra, sắm cho mình một chức năng Chí Tôn VIP.

Chỉ cần là chuyện có thể giải quyết bằng linh thạch, đối với các đại lão đều không phải là chuyện!

Nhưng gói quà lớn ‘thông tin cấp Á-Bất Hủ’ kia, đối với các Trường Sinh Giả mà nói, quả thực là một tin tức bùng nổ cấp bom hạt nhân!

Tuy gói quà lớn thông tin có thêm một chữ ‘Á’ phía trước, nhưng đây cũng là thứ có liên quan đến ‘Bất Hủ’!

Phàm là thông tin có liên quan đến ‘Bất Hủ’, đối với các tu luyện giả của chư thiên vạn giới mà nói, đều có sức quyến rũ vô tận.

Hơn nữa nói thật, nếu gói quà lớn không có thêm chữ ‘Á’ phía trước, nhóm đại lão này ngược lại có chút không dám nhận gói quà này...

Trong tình huống nền tảng bản thân không đủ, trực tiếp tiếp xúc với ‘thông tin Bất Hủ’, tương đương với việc đẩy mình vào trạng thái ngủ vĩnh hằng.

Các đại lão đều rất hiểu chuyện.

Mà một khi có thêm chữ ‘Á’ phía trước, thì đại biểu cho gói quà lớn này, vừa hay nằm trong phạm vi mà nhóm Trường Sinh Giả đỉnh cao này có thể tiếp nhận!

Có gói quà lớn ‘thông tin Á-Bất Hủ’ này, nói không chừng họ sẽ có cơ hội tiến thêm một bước trong cảnh giới của mình, tiếp xúc với lĩnh vực của ‘Nho gia Thánh Nhân, Thiên Đình Thiên Đế’.

Chỉ có đứng ở tầng thứ của Thánh Nhân, Thiên Đế, mới có thể dùng thân thể phàm nhân, đi suy ngẫm về ‘Thiên Đạo Bất Hủ’!

“Đáng giá!” Nguyên Sơ Ma Nữ nhanh chóng phát biểu trong «Nhóm Giao Lưu Nghiên Cứu Bá Tống».

Sau khi giao nộp nhiệm vụ, cô đã trực tiếp nhận được một đoạn thông tin huyền ảo vô cùng từ hệ thống ‘Tu Luyện Tán Gẫu’, phần thông tin này có chút tương tự với ‘hình thức Ngụy Bất Hủ’ của Tống Thư Hàng, là thông tin cảm ngộ của Đạo Tử khi ở trạng thái ‘Á Thiên Đạo’, trước khi chứng đạo Bất Hủ. [Trưởng nhóm] Hắc Bạch Long Nữ? và Trình tiên tử: “@Nguyên Sơ Ma Nữ, có thể miêu tả nội dung ‘gói quà lớn thông tin’ mà ngươi nhận được không?” Cảnh giới cao nhất của việc thúc đẩy, chính là không để lại dấu vết mà dẫn dắt người khác, nói ra những lời mà bạn muốn họ nói.

“Rất xin lỗi, các vị đạo hữu.

Nội dung dữ liệu trong gói quà lớn ‘thông tin Á-Bất Hủ’ mà ta nhận được, chỉ có thể ý hội, không thể ngôn truyền... ta thực sự không thể dùng ngôn ngữ, để miêu tả chúng.” Nguyên Sơ Ma Nữ lên tiếng.

Âm Giới Chi Chủ?

Phong Lạc tiên tử: “Có thể hiểu được, nếu liên quan đến thông tin Bất Hủ, có thể dễ dàng miêu tả ra như vậy, thì nó còn có giá trị gì?

Hai ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ thực lực không quá mạnh mẽ là có thể đổi được gói quà lớn ‘thông tin Á-Bất Hủ’.

Vậy thì, chúng ta còn chờ gì nữa?” “Hành động thôi!” Vô Tướng Vương trầm giọng nói: “Ta đã khóa chặt được vị trí của một vị ‘Hằng Tinh Tẫn Thế Giả’ nữa, ai đến tổ đội với ta?” Toàn bộ các đại lão của chư thiên vạn giới, hứng thú tham gia hoạt động đã được đốt cháy! ... ...

Bên kia.

Tống Thư Hàng thông qua ‘hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu’, nhận được hai tàn thể của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’.

Đạo Tử tiền bối hoàn toàn không có hứng thú với vật phẩm nhiệm vụ, là Thiên Đạo, ngài cũng không cần phải đi thu thập ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’.

Cho nên, vật phẩm nhiệm vụ cứ thế mà tiện cho Tống Thư Hàng.

Ong ~ Thiện Thi?

Bá Thiện đưa tay ra không trung một cái, lấy ra một tàn thể của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’.

“Có dùng được không?” Ác Thi?

Bá Ác hỏi.

“Cứ thử rồi nói.” Thiện Thi đáp.

Sau đó, họ cẩn thận đưa tiểu thái dương hư huyễn đã tàn khuyết, vỡ nát của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ về phía bản thể của Bá Tống.

“Hai người các ngươi đang làm gì vậy?

Bản thể làm sao có thể trực tiếp hấp thu những vật thể ‘hư nhật’ này?” Lúc này, Tống Cục Sắt bất mãn nói.

Cùng là ‘phân thân’ của bản thể, Tống Cục Sắt cảm thấy Tam Thi không được thông minh cho lắm.

Bản thể là con người thuần túy, chứ không phải quái vật xúc tu, muốn hấp thu 'hư nhật', chắc chắn phải trải qua một quá trình chuyển hóa.

"Để đó, ta làm!" Tống Cục Sắt nói.

Áo choàng của hắn mở rộng ra, tà áo kéo dài, che trời lấp đất, một hơi bao bọc lấy 'hư nhật'.

Sau đó, hắn dùng thân thể của mình để dung hòa 'hư nhật', hóa nó thành cá thể gần như năng lượng thuần túy!

Tống Cục Sắt thật sự quá hữu dụng. 'Tam Thi' của Tống Thư Hàng mang vẻ mặt xấu hổ, không biết giấu mặt vào đâu, lặng lẽ cùng phân thân sắt thép tụ thành một bàn mạt chược, đứng sau lưng bản thể quan sát.

Sau đó dưới sự chứng kiến của mọi người, tàn thể của 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả' bị 'áo choàng Tống Cục Sắt' chuyển hóa, lọc thành năng lượng đặc thù mà bản thể Tống Thư Hàng có thể hấp thu.

Những năng lượng đặc thù này ngoài việc là nguồn năng lượng khổng lồ, còn kèm theo một phần 'thuộc tính Trường Sinh Giả', có thể quy vào 'vật chất trường sinh'.

Áo choàng Tống Cục Sắt hài lòng nhìn những năng lượng 'vật chất trường sinh' này, áo choàng nhẹ nhàng lay động.

Nhưng mà... cho dù đã lọc qua một lần, 'áo choàng Tống Cục Sắt' vẫn không thể hoàn toàn yên tâm.

Hắn lo lắng bản thể trực tiếp hấp thu những 'vật chất trường sinh' này, sẽ dẫn đến tiêu hóa không tốt.

Thế là 'áo choàng Tống Cục Sắt' lại lên tiếng nhắc nhở @#%× tiên tử: "Công Đức tiên tử, xin cô hãy triệu hồi Trụ Trường Sinh?

Hư Nhật Trụ của bản thể ra, thông qua nó lại hấp thu những ‘vật chất trường sinh’ này một lần nữa, rồi mới truyền cho bản thể, để đảm bảo vạn vô nhất thất!” Ác Thi ‘Bá Ác’ trong Tam Thi thực ra cũng có năng lực triệu hồi ‘Bá Thần Trụ’, nhưng áo choàng Tống Cục Sắt cảm thấy Tam Thi có vẻ không được thông minh cho lắm, không đáng tin cậy.

Thế là, hắn giao việc này cho @#%× tiên tử xử lý.

Công Đức Xà Mỹ Nhân chớp chớp mắt, sau đó cô đưa tay ra một cái, kéo «Bá Thần Trụ?

Hư Nhật Trụ» ra.

Hư Nhật Trụ cao 60 mét hiện thân, nó và những vật chất trường sinh đã được lọc từ ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ kia, lập tức sinh ra cộng hưởng — cả hai cùng một nguồn gốc, tiếng cộng hưởng cũng tỏ ra đặc biệt nhiệt tình.

Nếu dịch tiếng cộng hưởng thành văn tự, đại khái sẽ là cuộc đối thoại khó xử thế này: [Ủa, các ngươi cũng là vật chất chuyển hóa sau khi Hư Nhật Thủ Hộ Giả chết à?

Các ngươi cũng bị Bá Tống giết chết sao?] [Đúng vậy, thật trùng hợp, ngươi cũng thế à?

Ngươi bị giết lúc nào?] [Ta bị giết tháng trước, còn các ngươi?] [Chúng ta vừa mới bị giết.] [Thật trùng hợp, đây chính là duyên phận.] Sau khi cuộc cộng hưởng khó xử mà nhiệt tình kết thúc, Hư Nhật Trụ bắt đầu thôn phệ ‘vật chất trường sinh’.

Khi lọc lần thứ hai, Hư Nhật Trụ sẽ hấp thu triệt để những thuộc tính còn sót lại của ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ trong vật chất trường sinh để cường hóa bản thân, sau đó truyền ‘vật chất trường sinh’ hoàn mỹ cho Bá Tống!

Cùng với luồng năng lượng ‘vật chất trường sinh thuần khiết’ này tràn vào, năng lượng mà Tống Thư Hàng tiêu hao do ‘một khoảnh khắc’ ngộ đạo ban đầu, đã được bổ sung.

Vầng trăng «Hướng Tử Nhi Sinh Trường Sinh Đạo» trên đầu cậu, càng thêm sáng ngời!

Trong số các Kiếp Tiên có một loại Kiếp Tiên đỉnh cao, được gọi là Kiếp Tiên ‘ngưng tụ ra hình thái ban đầu của Trường Sinh Chi Đạo’ — loại Kiếp Tiên này, đã định sẵn sẽ trở thành Trường Sinh Giả, chỉ cần một chút thời gian để tích lũy năng lượng, đến lúc đó sẽ nước chảy thành sông mà chứng đạo trường sinh.

Năm đó...

Thiên Đạo Bạch khi chứng đạo ‘Bất Hủ Thiên Đạo’, cũng ở trong trạng thái cảnh giới này.

Những ‘Kiếp Tiên có hình thái ban đầu của Trường Sinh Đạo’ này thực ra thiếu chính là phần năng lượng ‘vật chất trường sinh’ mà Tống Thư Hàng đang hấp thu. ‘Vật chất trường sinh’ mà cậu vừa hấp thu, đủ để bằng hàng ngàn năm khổ tu của ‘Kiếp Tiên có hình thái ban đầu của Trường Sinh Đạo’!

Nhịp độ thăng cấp của Tống Thư Hàng, mãi mãi khác biệt.

Cậu trước tiên thông qua ‘trảm tam thi’ để đạt đến cảnh giới Nhược Trường Sinh Giả, sau đó thông qua ‘đại triệt đại ngộ’ để thông thấu «Hướng Tử Nhi Sinh Trường Sinh Đạo» của mình, chứng đạo thành ‘Trường Sinh Giả’... bước cuối cùng, cậu mới quay lại, hấp thu những ‘năng lượng vật chất trường sinh’ này để bổ sung cho mình.

Cậu cực kỳ phù hợp với ‘Pháp tắc Hoa Bái’, tu hành suốt một chặng đường, đều là dùng trước, trả tiền sau.

“Được rồi.” Áo choàng Tống Cục Sắt thấy bản thể thành công hấp thu ‘năng lượng vật chất trường sinh’, và không có triệu chứng tiêu hóa không tốt, liền hài lòng nói.

Tiếp đó, hắn lại bao bọc ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ thứ hai vào dưới áo choàng, lặp lại quá trình trước đó.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối suy nghĩ: “Ta nhớ, nhiệm vụ ‘sự kiện Tết Nguyên Đán Chư Thiên Vạn Giới’ mới bắt đầu thôi phải không?

Nghĩa là, tiếp theo sẽ còn rất nhiều ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ được gửi đến, đều có thể chuyển hóa thành vật chất trường sinh mà Tống Thư Hàng có thể hấp thu?” “Không thể dùng hết một lúc được, chúng ta còn phải dự trữ một ít.” Tống Cục Sắt cẩn thận phân tích: “Bởi vì bản thể không chỉ có một ‘Trường Sinh Đạo’, ngoài con đường ‘Hướng Tử Nhi Sinh Trường Sinh Đạo’ này ra, nói không chừng còn phải bồi dưỡng một con đường trường sinh khác.” Con đường trường sinh liên quan đến ‘hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu’ kia, vừa nhìn đã thấy đồ sộ hơn ‘Hướng Tử Nhi Sinh Trường Sinh Đạo’.

Đến lúc đó, năng lượng tiêu hao chắc chắn cũng sẽ nhiều hơn!

Bạch tiền bối Two, người âm thầm quan sát Tống Thư Hàng, thấy cảnh này, độ vui vẻ +1, +1...

Sau khi hấp thu xong vật chất trường sinh của hai ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’, ‘Hư Nhật Trụ’ của Tống Thư Hàng trở nên mạnh mẽ hơn, và vầng sáng đại đạo của Trường Sinh Giả trên đầu cậu cũng trở nên ngưng thực hơn.

Bá Tống lúc này, thuần túy xét về cảnh giới, đã là một Trường Sinh Giả hoàn chỉnh!

Đồng thời... ‘tình tiết’ nhập mộng của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu dần dần đồng bộ với hiện thế.

Chương 2976

Đây là Đạo Tử cố ý dẫn dắt.

Sau khi Đạo Tử giải quyết chấp niệm của Tống Mộc Đầu, giải quyết những kẻ bị trói buộc trong ‘đại đạo Thiên Đình Viễn Cổ’, hoàn thành sự cứu rỗi của Tống Mộc Đầu, liền tạm dừng hành động.

Ngài đang chờ Tống Thư Hàng hoàn thành ‘Hướng Tử Nhi Sinh Trường Sinh Đạo’, chờ ‘tình tiết’ nhập mộng của cậu đồng bộ.

Trong mộng cảnh.

Đợi đến khi cả hai đồng bộ, Đạo Tử mở miệng nói: “Bá Tống đạo hữu... tiếp theo, ta cần ngươi giúp ta một tay.” “Đạo Tử sư huynh xin cứ nói.” Tống Thư Hàng đáp.

Đạo Tử khách khí nói: “Cứ gọi ta là Đạo Tử là được, không cần khách sáo với ta.

Ta hiện đã hoàn thành chấp niệm của mình, và để Tống Mộc Đầu hoàn thành sự cứu rỗi của hắn... tiếp theo, ta còn phải hoàn thành tâm nguyện của một người bạn đồng hành khác.

Ngươi có biết Vực Ngoại Thiên Ma không?” “Biết, BOSS dã ngoại, farm quái rớt đồ.

Hơn nữa, vật phẩm rớt ra mỗi lần đều không tồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu đến giờ vẫn còn nhớ, cảnh tượng các tiền bối trong ‘nhóm Cửu Châu Số Một’ hợp sức farm quái, vui vẻ hòa thuận năm đó.

Đạo Tử: “...” Tộc Vực Ngoại Thiên Ma những năm qua, thật là khổ cho họ rồi.

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng đột nhiên ngộ ra: “Tâm nguyện mà chúng ta sắp hoàn thành, có liên quan đến ‘Vực Ngoại Thiên Ma’?” “Đúng vậy.” Đạo Tử giải thích: “Tộc Vực Ngoại Thiên Ma, trong khoảng thời gian từ thái cổ đến viễn cổ, đã bị giáng một lời nguyền khổng lồ.

Toàn bộ tộc quần, đều mất đi lý trí, biến thành thiên ma chỉ biết phá hoại, thu thập bảo vật.

Nếu không phải bạn đồng hành của ta âm thầm bảo vệ, tộc Vực Ngoại Thiên Ma đã sớm tuyệt tích.” Tống Thư Hàng: “...” Cái này cũng quá thảm rồi?

Thảm đến mức phải cắn rách ngón tay, dùng máu viết đầy chữ ‘thảm’ lên chân của kẻ thi thuật mới có thể hả giận.

“Đạo Tử sư huynh muốn tôi làm gì?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta đã thấy được tính chất đặc thù của con đường trường sinh ‘hướng về cái chết mà sống’ của ngươi, cho nên, ta muốn thông qua ngươi làm vật trung gian, mượn sức mạnh của Thiên Đạo, trong thời gian ngắn chiếu ảnh con đường trường sinh của ngươi lên tất cả ‘Vực Ngoại Thiên Ma’, để chúng hoàn thành một lần ‘chết’ và ‘sống’, sau đó mượn quyền hành của Thiên Đạo, để chúng giải thoát khỏi lời nguyền.” Đạo Tử chậm rãi nói.

Nguyện ý trở thành đấng cứu thế của Vực Ngoại Thiên Ma không?

Bá Tống! ...

Đạo Tử muốn Tống Thư Hàng giúp ngài một tay — nhưng thực tế, ngài đang vòng vo, tặng cho Tống Thư Hàng lợi ích.

Với quyền hạn của Thiên Đạo đời 8.5, cho dù không thông qua Tống Thư Hàng, ngài cũng có vô số cách để giải quyết lời nguyền trên người 'Vực Ngoại Thiên Ma'.

Thậm chí trong đó có rất nhiều phương án giải quyết lời nguyền, còn dễ dàng và tiện lợi hơn phương án chiếu ảnh 'Trường Sinh Chi Đạo' của Tống Thư Hàng.

Nhưng Đạo Tử là đệ tử Nho gia, luôn nghĩ đến việc 'dũng tuyền tương báo' với Tống Thư Hàng — có chuyện gì tốt, lại nằm trong khả năng của mình, thì luôn nghĩ đến việc kéo theo Tống Thư Hàng.

Nếu tiếp theo, Tống Thư Hàng nguyện ý giúp ngài một tay, giải quyết lời nguyền trên người 'tộc Vực Ngoại Thiên Ma', chắc chắn sẽ tiêu hao một lượng lớn năng lượng.

Nhưng mà, thu hoạch sẽ còn lớn hơn!

Một là, sau khi giải trừ lời nguyền, đạo của Bá Tống sẽ nhận được sự cảm ơn của cả tộc 'Vực Ngoại Thiên Ma', nhận được một ân tình lớn.

Hai là, trong quá trình giải chú, ngài sẽ phối hợp với Bá Tống để tạo thanh thế — phải để các tu luyện giả của chư thiên vạn giới, đều thấy được cảnh Bá Tống giải trừ lời nguyền của 'tộc Vực Ngoại Thiên Ma', đẩy danh vọng của Bá Tống lên một tầm cao mới!

Dù sao Đạo Tử cũng biết, mình chỉ là một 'Thiên Đạo đời 8.5 quá độ', tiếp theo sẽ còn có Thiên Đạo thứ 9 chờ đợi mọi người.

Đạo Tử hy vọng có thể cố hết sức, trước khi cuộc cạnh tranh Thiên Đạo thứ 9 bắt đầu, cày danh vọng của Bá Tống lên cao hơn!

Ba là, sau khi giải trừ lời nguyền, Bá Tống với tư cách là 'hỗ trợ Thiên Đạo làm việc', tự nhiên sẽ lại thu hoạch một đợt công đức + phúc lành của Thiên Đạo, rất có lợi cho sự phát triển trong tương lai.

"Cho nên, Bá Tống đạo hữu ngươi có nguyện ý giúp ta một tay không?" Đạo Tử tiền bối nhẹ giọng hỏi.

Ngài sẽ không ép buộc Tống Thư Hàng, cho dù là tặng lợi ích, nhưng nếu Bá Tống không đồng ý, ngài cũng sẽ không miễn cưỡng — ân tình của Bá Tống đối với Nho gia quá lớn, cho nên tất cả đều lấy ý chí của Bá Tống làm chủ.

“Chỉ là một cái nhấc tay, nếu Đạo Tử sư huynh cần tôi giúp đỡ, tôi tự nhiên sẽ không từ chối.” Tống Thư Hàng trong giấc mơ lên tiếng.

Cậu biết, hiện tại là Thiên Đạo Đạo Tử, chắc chắn có thể ‘nghe’ được lời nói của cậu trong trạng thái nhập mộng, giống như Xích Tiêu Tử tiền bối và Nho gia Thánh Nhân lúc đó.

Bên phía Nho gia đang cảm tạ Tống Thư Hàng, cho nên mọi việc đều sẵn lòng đứng ở góc độ của Tống Thư Hàng để giúp đỡ cậu.

Mà Tống Thư Hàng cũng có hảo cảm rất lớn với Nho gia, trên người cậu còn mang ‘Thánh Nhân Chi Nhãn của Nho gia’, còn mang theo Tạo Hóa Tiên Tử đã làm giấy tạm trú dài hạn, cha mẹ cậu hiện tại đều đang ở Kim Liên thế giới của Nho gia do Nho gia giúp chăm sóc.

Nho gia cũng đã giúp đỡ Tống Thư Hàng rất nhiều, giúp cậu không còn phải lo lắng về sau.

Cho nên, nếu Nho gia có chỗ cần giúp đỡ, Tống Thư Hàng nói chung cũng sẽ không từ chối.

Kiểu quan hệ hai bên cố gắng suy nghĩ cho nhau, mới thực sự là cùng có lợi.

“Tốt!” Đạo Tử sư huynh cười nói.

Ngài biết, với tính cách dịu dàng nho nhã của Bá Tống, trong tình huống có thể làm được, sẽ không từ chối giúp đỡ một đối tượng đáng được giúp đỡ.

“Vậy thì, Bá Tống đạo hữu ngươi chuẩn bị một chút, kết nối sẵn sàng các nguồn năng lượng dự phòng của cơ thể.

Chúng ta một lát nữa sẽ bắt đầu, một hơi giải quyết lời nguyền trên người các 'Vực Ngoại Thiên Ma' đang lang thang trong chư thiên vạn giới." Đạo Tử sư huynh nói.

"Không vấn đề." Tống Thư Hàng đáp.

Cậu bây giờ, trên người treo mấy cái nguồn năng lượng dự phòng. 7 đan điền lớn nhỏ, Linh Quỷ tiên tử, Tống U U, pin dự phòng 'phong ấn cổ thần', v.v... cộng thêm lúc này bản thân cậu cũng đã là một Trường Sinh Giả chính phẩm, muốn bị vắt cạn cũng không dễ dàng.

... ...

Khoảng năm giây sau.

Các tu luyện giả của chư thiên vạn giới đột nhiên lại thấy tim mình rung động.

Hôm nay, tim họ rung động đặc biệt thường xuyên, giống như thiếu niên thiếu nữ đang yêu.

Cứ một lúc, lại rung động một lần.

Thiên Đình Viễn Cổ tái lập, Thiên Đạo mới kế vị, nhiệm vụ Tết trong hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu có người hoàn thành... bây giờ, lại rung động nữa rồi!

Hơn nữa, mọi người đều biết, đây không phải là lần rung động cuối cùng của ngày hôm nay.

Hôm nay tim của mọi người đã chuẩn bị sẵn sàng, để rung động không ngừng!

"Lần này lại là tình huống gì?" Các tu luyện giả của chư thiên vạn giới, thuần thục ngẩng đầu, nhìn về phía hư không.

Sau một năm rèn luyện, bây giờ tất cả các tu luyện giả đều có một trái tim lớn, chỉ cần không phải là tin tức quá bùng nổ, họ sẽ không quá kinh ngạc.

Khi tất cả mọi người vừa ngẩng đầu nhìn về phía hư không, liền thấy có ‘đại quang’ từ nơi sâu thẳm của thế giới giáng lâm! ‘Đại quang’ đó là bút tích của Thiên Đạo, từ bản nguyên của chư thiên vạn giới chiếu ra, soi rọi đến mọi nơi trong vạn giới!

Mà ‘đại quang’ ban đầu đó trước khi chiếu rọi lan ra, còn xuyên qua thân thể của một vị Trường Sinh Giả.

Các tu luyện giả của chư thiên vạn giới không nhịn được mà dùng tay che mắt, đại quang quá chói mắt... nhưng mà, tất cả mọi người lại không chịu nhắm mắt, mà là cố gắng nheo mắt, để quan sát thân ảnh bị ‘đại quang’ xuyên thấu kia.

Là Bá Tống!

Người bị ‘đại quang’ xuyên qua, là Bá Tống đại lão!

Lúc này, thân hình của Bá Tống đại lão đứng vững, thần thái khiêm hòa.

Trên đỉnh đầu của đại lão, có một vầng ‘vầng trăng Trường Sinh Giả’ rực rỡ, tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Ánh sáng dịu dàng đó dường như có năng lực chữa lành tâm hồn, khiến người ta nhìn vào ánh sáng này, tâm hồn liền trở nên mềm mại...

Đây cũng là lần đầu tiên các tu luyện giả của chư thiên vạn giới, thấy Bá Tống đại lão hiển hóa ra ‘vầng trăng Trường Sinh Giả’ của mình!

Nghĩa là, trước đó, những đại lão thách đấu với Bá Tống, ngay cả việc ép Bá Tống phải dùng đến ‘vầng trăng Trường Sinh Giả’ cũng không làm được, Bá Tống vẫn chưa hề dùng toàn lực! [Đây là ‘đạo’ của Bá Tống sao?

Bên trong lại ẩn chứa hai loại khí tức hoàn toàn khác biệt là ‘sinh, tử’.] Các đại lão đỉnh cao có nhãn lực, cuối cùng cũng từ ‘vầng trăng đại đạo’ của Bá Tống mà có được một chút thông tin về con đường trường sinh của Bá Tống. [Chẳng trách hắn lại mạnh đến thế, đại đạo đồng thời ẩn chứa thông tin ‘sinh tử’, tự nhiên là quy tắc đỉnh cao nhất.] [Nhưng mà, Bá Tống hiện tại muốn làm gì?

Tại sao Thiên Đạo lại dùng ‘đại quang’ xuyên thấu hắn?] Giữa Thiên Đạo và Bá Tống, dường như có quan hệ hợp tác?

Trong lúc đang suy nghĩ, đại quang đó lan ra, rơi xuống vạn giới.

Mà cùng với đại quang lan ra đó, ở đầu mỗi một tia ‘ánh sáng’, dường như đều đính kèm một hình dạng của ‘Bá Tống’.

Vô số ánh sáng, vô số Bá Tống!

Có bao nhiêu ánh sáng, thì có bấy nhiêu Bá Tống!

Trong phút chốc, chư thiên vạn giới, đâu đâu cũng là Bá Tống!

Tất cả các tu sĩ đều ngơ ngác.

Đồng thời, một số tu sĩ, đại năng có thực lực mạnh mẽ, khóa chặt ‘Bá Tống’ trong thế giới của mình, thần thức theo sát ‘Bá Tống’, muốn xem hắn định làm gì.

Dưới sự khóa chặt của thần thức họ, rất nhanh liền thấy, từng ‘Bá Tống’ một đều có mục tiêu để phóng đến.

Các Bá Tống, đang khóa chặt tung tích của ‘Vực Ngoại Thiên Ma’.

Dưới ánh mắt nghi hoặc của các đại lão, những ‘Bá Tống’ này xuyên vào trong cơ thể của các ‘Vực Ngoại Thiên Ma’.

“Đây là làm gì vậy?” “Chẳng lẽ, Thiên Đạo muốn mượn tay Bá Tống, hủy diệt Vực Ngoại Thiên Ma?

Thiên Đạo hiện tại, có thù với Vực Ngoại Thiên Ma?” Ầm ầm ầm

~ Trong lúc các đại lão đang suy đoán, ở mọi ngóc ngách của chư thiên vạn giới, tất cả ‘Vực Ngoại Thiên Ma’ đều nổ tung!

Cảnh tượng nhất thời vô cùng máu me, không dành cho trẻ em! 【Vực Ngoại Thiên Ma, cứ thế bị quét sạch ư?】 Các vị đại lão đang chú ý đến ‘Đại Quang Bá Tống’ đã tận mắt chứng kiến sự diệt vong của Vực Ngoại Thiên Ma.

Thành thật mà nói, Vực Ngoại Thiên Ma bị quét sạch cũng khá là đáng tiếc.

Chương 2977

Trong số các vị đại lão có mặt ở đây, ai hồi trẻ mà chưa từng cày ‘Vực Ngoại Thiên Ma’ chứ?

Có thể nói, Vực Ngoại Thiên Ma là niềm vui của rất nhiều người tu luyện thời trẻ.

Mỗi khi Vực Ngoại Thiên Ma giáng lâm, đó đều là cơ hội tốt để các tu sĩ cày kinh nghiệm, cày danh vọng, cày trang bị.

Thậm chí có những đại lão, cơ duyên trỗi dậy thời trẻ chính là đoạt được từ trên người ‘Vực Ngoại Thiên Ma’. ...

Trong «Nhóm Giao Lưu Nghiên Cứu Bá Tống».

Các đại lão trong ‘nhóm tâng bốc Bá Tống’ này cũng đang quan tâm đến vấn đề này.

“Tiếc thật, không còn ‘Vực Ngoại Thiên Ma’, đám trẻ sẽ thiếu đi rất nhiều cơ duyên.” Kim Miêu Tôn Giả tiếc nuối nói.

Tiểu Sửu Hoàng than thở: “Bây giờ, chỉ có thể hy vọng vào nhiệm vụ năm mới 3 do ‘Hệ Thống Tu Liêu’ liên hợp với ‘Thiên Đạo’ phát hành thôi.

Nhiệm vụ【Xử đẹp thành viên ‘Bái Nhật Tông’ hoặc ‘Tinh Diệt Giáo’】 có thể kéo dài, như vậy có thể bù đắp phần nào tổn thất do mất đi Vực Ngoại Thiên Ma.” “Nhắc đến Tinh Diệt Giáo, trước đây ta đã ngầm phái người trà trộn vào Tinh Diệt Giáo của giới Thú tu, hiện tại đã leo lên thành một trong Tứ Đại Pháp Vương của phân giáo Tinh Diệt Giáo...

Bây giờ, đã đến lúc tóm gọn Tinh Diệt Giáo của giới Thú tu rồi.” Ngự Thú Hiền Giả lên tiếng.

Cách đây không lâu, nội gián đã gửi mật hiệu hỏi khi nào mới có thể kết thúc nhiệm vụ nằm vùng?

Nếu cứ tiếp tục, hắn sắp trở thành giáo chủ của Tinh Diệt Giáo giới Thú tu rồi.

Nguyên Sơ Ma Nữ: “【Biểu cảm che miệng cười khẽ】 Hiền giả ngươi cũng làm chuyện này à, phe ta cũng có người trà trộn vào ‘Bái Nhật Tông’, đã thu được rất nhiều tình báo chi tiết.

Thực ra, bên ta cũng chuẩn bị thu lưới rồi.” Vô Tướng Vương: “Sớm biết thành viên của ‘Bái Nhật Tông’ và ‘Tinh Diệt Giáo’ trở nên có giá như vậy, ta đã cho người tích trữ sớm, đến lúc đó hợp thành gói quà chí tôn, mở một trăm lần liên tiếp, biết đâu lại mở ra được thứ gì tốt.” “Những thứ này đối với chúng ta đều là chuyện nhỏ...

Thứ thật sự lớn chỉ có đám ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ và ‘Hằng Tinh Tận Thế Giả’, tin tức về Á Bất Hủ, đó mới là bảo vật thật sự hữu dụng với chúng ta.” Âm Giới Chi Chủ - Phong Lạc Tiên Tử nói.

“Hử?

Đợi đã!” Lúc này, Thánh Liêm Thiên Vương đột nhiên gọi.

Ngự Thú Hiền Giả: “Bên ta cũng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Vực Ngoại Thiên Ma bị ‘Đại Quang Bá Tống’ hủy diệt, dường như vẫn chưa chết.” “Bên ta cũng vậy.” Tiểu Sửu Hoàng nói.

Các thành viên trong nhóm nghi hoặc quan sát đám ‘Vực Ngoại Thiên Ma’ trong phạm vi thần thức của mình.

Những Vực Ngoại Thiên Ma vốn bị đánh cho tan xác, lại tái sinh một luồng sinh cơ mới!

“Với tổ hợp Bá Tống + Thiên Đạo, nếu muốn hủy diệt ‘Vực Ngoại Thiên Ma’, không thể nào còn để lại sinh cơ cho chúng được!” Chuyên gia tâng bốc nghiệp dư, Kim Cương Tự Đại Sư online, bắt đầu thêm dầu vào lửa.

Nguyên Sơ Ma Nữ thuận theo suy đoán của Đại Sư, suy diễn: “Nói cách khác...

Đây là chuyện do Bá Tống và Thiên Đạo cố ý làm?” “Sống lại rồi, trong Âm Giới của ta, mấy con ‘Vực Ngoại Thiên Ma’ đã hoàn toàn sống lại.” Âm Giới Chi Chủ - Phong Lạc Tiên Tử lên tiếng.

“Bên ta cũng vậy.” Tiểu Sửu Hoàng nói.

Trên khắp Chư Thiên Vạn Giới, những Vực Ngoại Thiên Ma vừa bị ‘Đại Quang Bá Tống’ làm cho nổ tung, gần như cùng một lúc, trong cơ thể sinh ra sinh cơ hoàn toàn mới, lần lượt sống lại.

Vô số Vực Ngoại Thiên Ma sau khi sống lại, lẳng lặng lơ lửng trong hư không, không hề động đậy.

Các vị đại lão ở Chư Thiên Vạn Giới đang khóa chặt Vực Ngoại Thiên Ma cũng không ra tay, dù sao thì chuyện này rõ ràng có kế hoạch của Bá Tống + Thiên Đạo, lúc này vẫn không nên hành động thiếu suy nghĩ.

Khoảng mười hơi thở sau.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, nhóm Vực Ngoại Thiên Ma có thực lực cao nhất, hai mắt bắt đầu khôi phục thần trí.

Những Vực Ngoại Thiên Ma vốn bạo ngược, mất trí, chỉ biết phá hoại, vậy mà lại lần lượt khôi phục.

Trong khoảnh khắc khôi phục thần trí, nhóm Vực Ngoại Thiên Ma mạnh nhất đột nhiên ôm đầu khóc rống lên.

Trong tiếng khóc này, vừa có vui mừng, lại vừa có bi thương tột cùng. 【Hử?

Vực Ngoại Thiên Ma dường như đã thay đổi, không còn là những con quái vật mất trí chỉ biết phá hoại nữa?】Ngự Thú Hiền Giả lên tiếng.【Đây chính là mục tiêu thật sự của sự hợp tác giữa Bá Tống và Thiên Đạo sao?

Để Vực Ngoại Thiên Ma khôi phục bình thường?】Vô Tướng Vương trầm giọng nói.

Quyền hành của Thiên Đạo, quả thực là không gì không làm được...

Đây chính là điểm hấp dẫn nhất của Thiên Đạo Bất Hủ!【Tất cả Vực Ngoại Thiên Ma đều đã khôi phục thần trí.

Từ hôm nay trở đi, Vực Ngoại Thiên Ma sẽ không còn là boss dã ngoại, mà là một chủng tộc bình thường của Chư Thiên Vạn Giới.】Nguyên Sơ Ma Nữ đưa ra kết luận.

Chỉ cần có thần trí, không còn là quái vật chỉ biết phá hoại, lại biết đoàn kết với nhau, người tu luyện ở Chư Thiên Vạn Giới cũng không thể coi Vực Ngoại Thiên Ma là boss dã ngoại để cày được nữa.

Dù sao, người khiến Vực Ngoại Thiên Ma khôi phục thần trí, chính là Bá Tống + Thiên Đạo đương nhiệm.

Có hai vị đại lão này đứng sau bảo kê cho Vực Ngoại Thiên Ma, ở Chư Thiên Vạn Giới, ai mà không nể mặt?

Khoảng mười hơi thở nữa trôi qua, trong Chư Thiên Vạn Giới.

Tất cả Vực Ngoại Thiên Ma, bất kể thực lực cao thấp, toàn bộ đều khôi phục bình thường.

Sau khi khóc lóc, đám Vực Ngoại Thiên Ma bình tĩnh lại.

Chúng quỳ xuống hướng về phía trước, phủ phục bái lạy hư ảnh của ‘Đại Quang Bá Tống’.

Đây là đại ân cứu rỗi cả tộc của chúng!

Nếu không có Bá Tống và Thiên Đạo ra tay, tương lai, tộc Vực Ngoại Thiên Ma, cuối cùng sẽ có một ngày hoàn toàn diệt vong.

Vực Ngoại Thiên Ma trong trạng thái bạo ngược mất trí, tuy cũng có bản năng sinh sôi, nhưng vì hỗn loạn nên thế hệ sau sinh ra rất khó trưởng thành...

Trong Chư Thiên Vạn Giới, số lượng Vực Ngoại Thiên Ma vẫn luôn giảm dần.

Toàn bộ Vực Ngoại Thiên Ma trong Chư Thiên Vạn Giới đều cúi đầu bái lạy Bá Tống.

Từ hôm nay trở đi, Bá Tống chính là ân nhân của cả tộc 'Vực Ngoại Thiên Ma', chỉ cần Bá Tống có nhu cầu, một câu nói là có thể khiến đám Vực Ngoại Thiên Ma trên Chư Thiên Vạn Giới liều mạng tương trợ.

Trong chốc lát, một lượng lớn công đức chi lực hội tụ về phía bản thể Tống Thư Hàng.

Mà trong luồng công đức chi lực này, còn kèm theo phúc lành bổ sung của Thiên Đạo 'Đạo tử'.

Danh vọng của Tống Thư Hàng, dưới sự trợ giúp của Đạo tử, lại một lần nữa đạt đến một đỉnh cao mới.

Trong sự kiện 'khôi phục thần trí Vực Ngoại Thiên Ma' lần này, Đạo tử đã cố ý giảm bớt cảm giác tồn tại của mình, cố gắng dồn hết danh vọng cho Bá Tống.

Đây cũng là nguyên nhân Đạo tử cố ý tạo ra cảnh tượng 'vô số hình chiếu Bá Tống'.

Hắn chính là muốn để cho tất cả người tu luyện ở Chư Thiên Vạn Giới đều biết, chuyện này có Bá Tống tham gia!

Sau đó, để cả Chư Thiên Vạn Giới đều truyền tụng uy danh của Bá Tống. 【Như vậy, nếu Bá Tống muốn tranh đoạt Thiên Đạo thứ 9, nền tảng sẽ càng vững chắc hơn.】 Đạo tử mỉm cười, thâm tàng công dữ danh.

Thế giới hạt nhân.

Pho tượng Vực Ngoại Thiên Ma thái cổ tám tay kia, trên mặt lộ ra nụ cười giải thoát, miệng hắn không ngừng lẩm bẩm mấy từ bằng ngôn ngữ thái cổ.

Chắc là những cụm từ như 'tốt quá rồi'.

Sau khi lẩm bẩm một hồi lâu, hắn cũng xoay người, hành lễ về phía vị trí bản thể của Tống Thư Hàng.

"Từ nay, lời nguyền mà Thiên Đạo thứ tư giáng xuống tộc ta cuối cùng cũng tan biến.

Ân tình này của Bá Tống đạo hữu, ta khắc ghi trong lòng.

Sau chuyện này, nếu Bá Tống đạo hữu có ý chứng đạo Bất Hủ, ta nguyện vì đạo hữu mà hầu hạ trước sau." Đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay lên tiếng nói.

Đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay đây là đã nhận ân tình của Bá Tống.

Tâm trạng hắn hiện tại vô cùng tốt, sau khi thấy Bá Tống trợ giúp 'Đạo tử' giải trừ lời nguyền của tộc Vực Ngoại Thiên Ma, hắn liền hướng về phía Tống Thư Hàng, hứa hẹn.

Một ngày nào đó, nếu Bá Tống có ý muốn tranh đoạt Thiên Đạo, hắn nguyện ý trợ giúp Bá Tống một tay!

Dù sao, bản thân Vực Ngoại Thiên Ma tám tay cũng không có ý định tranh đoạt Thiên Đạo, một là vì đã trải qua quá nhiều, hai là cũng liên quan đến việc tộc Vực Ngoại Thiên Ma của chúng bị nguyền rủa.

Nếu đã không có ý tranh Thiên Đạo, vậy thì, nếu Thiên Đạo đời tiếp theo giao hảo với tộc Vực Ngoại Thiên Ma của chúng, đó là một lựa chọn không tồi!

Ít nhất, không cần lo lắng tộc Vực Ngoại Thiên Ma lại bị nhắm vào.

Sau khi lời của đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay vừa dứt, trong hư không liền có 'thiên địa dị tượng' hiện ra, giáng xuống trên người hắn và Bá Tống.

Thú lành màu vàng bay lượn bên cạnh Vực Ngoại Thiên Ma tám tay, trở thành vật chứa cho nội dung 'lời hứa'!

Đây là thiên địa dị tượng do Thiên Đạo chứng giám gây ra. 'Đạo tử' thấy Vực Ngoại Thiên Ma tám tay chủ động dâng đến cửa, trở thành trợ thủ cho Bá Tống tranh đoạt Thiên Đạo đời tiếp theo, dĩ nhiên hắn phải nhân cơ hội này ổn định 'trợ thủ' này!

Cũng giống như suy nghĩ của Vực Ngoại Thiên Ma tám tay, Đạo tử cũng cảm thấy, nếu Thiên Đạo đời tiếp theo là 'Bá Tống' đạo hữu có quan hệ tốt với Nho gia, đó là một lựa chọn rất tốt.

Như vậy, sẽ không cần lo lắng Nho gia lại bị nhắm vào.

Đôi bên cùng có lợi, lời hứa này được Thiên Đạo chứng giám, truyền bá đến Chư Thiên Vạn Giới.

Trong lòng tất cả tu sĩ ở Chư Thiên Vạn Giới lại rung động.

Hôm nay mọi người bị ép tim đập thình thịch hơi nhiều, thực ra trái tim đã có chút tê dại.

Tổng kết lại 'Thiên Đạo chứng giám' này...

Tương lai, nếu Bá Tống muốn tranh đoạt Thiên Đạo đời tiếp theo, các tu sĩ ở Chư Thiên Vạn Giới ngoài việc phải đánh bại 'Tống Bàn Cầu' trước, có lẽ còn phải khiêu chiến cả đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay, mới có cơ hội khiêu chiến Bá Tống.

Quá tàn nhẫn, không cho người khác cơ hội!

Thế nhưng, một bộ phận đại lão tinh ý đột nhiên nhận ra một chuyện.

Thiên Đạo mới tiền nhiệm, vậy mà lại chứng giám cho lời thề 'Thiên Ma tám tay trợ công cho Bá Tống tranh đoạt Thiên Đạo đời tiếp theo'.

Chuyện này rất đáng để suy ngẫm!

Chẳng lẽ, 'Thiên Đạo' mới tiền nhiệm, đã quyết định xong lúc nào sẽ 'công thành thân thoái'?

Hắn đang ngầm chỉ định 'Bá Tống' là người kế nhiệm Thiên Đạo tiếp theo?

Ngôi vị Thiên Đạo, chẳng lẽ sắp trở thành chế độ kế thừa?

Chương 2978

Giữa Bá Tống và Thiên Đạo mới tiền nhiệm 'Đạo tử', lại có giao dịch bí mật không thể cho ai biết?

Sự thay đổi của các đời 'Bất Hủ Thiên Đạo', phía sau rốt cuộc ẩn giấu điều gì?

Bá Tống và Thiên Đạo mới tiền nhiệm, có phải đã tìm ra bí mật này, sau đó thương lượng xong, muốn thay phiên nhau chứng đạo Bất Hủ, cày ngôi vị Thiên Đạo này một phen, rồi lại chuyển giao ngôi vị Thiên Đạo cho các đạo hữu khác?

Trong chốc lát, một bộ phận những trường sinh giả hàng đầu của Chư Thiên Vạn Giới, muôn vàn suy nghĩ.

Đêm nay, nhóm trường sinh giả hàng đầu này, e là không ai ngủ được. ...

Tại thế giới hạt nhân.

Sau khi hứa hẹn xong, đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay lại cẩn thận cảm ứng vị trí của Bá Tống, cũng như trạng thái của Bá Tống.

Một lát sau, hắn từ trong lòng lấy ra một hộp ngọc nhỏ.

Trong hộp ngọc, đựng một viên đan dược đa diện, giống như viên kim cương đã được cắt gọt, vô cùng tinh xảo.

Đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay vung tay, đưa viên đan dược này đến vị trí của Tống Thư Hàng.

Hắn vừa rồi cảm ứng được Tống Thư Hàng sau khi hợp tác với 'Đạo tử', hóa thành vạn ngàn để giải trừ lời nguyền trên người tộc Vực Ngoại Thiên Ma, đã rơi vào trạng thái cực độ suy yếu.

Bá Tống lần này thật sự gần như bị vắt kiệt.

Vì vậy, đại lão Vực Ngoại Thiên Ma tám tay đã tặng viên đan dược quý giá này, hiệu quả của viên đan dược này gần giống với ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ đã được Tống Thư Hàng hấp thu lọc lại hai lần.

Thuộc loại đan dược chứa ‘vật chất trường sinh’, loại đan dược này thời thái cổ còn có cách luyện chế, đến nay về cơ bản đã không thể chế tạo được nữa...

Trừ phi, giết một vị trường sinh giả để tế trời?

Sau khi tặng hộp ngọc nhỏ này, Vực Ngoại Thiên Ma trầm trầm thở phào một hơi, như thể đã đặt xuống một gánh nặng khổng lồ.

Cơ thể hắn dung nhập vào pho tượng khổng lồ, tạm thời ẩn náu.

...

Vị trí của Tống Thư Hàng.

“Kết thúc rồi sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử ngẩng đầu hỏi.

Thạch Bi đạo hữu nhẹ nhàng va vào hông Tống Thư Hàng, nói: “Bá Tống đạo hữu trông có vẻ vẫn chưa tỉnh lại.” Bạch tiền bối Two suy nghĩ một chút, đoán: “Xem ra, Thư Hàng muốn nhân cơ hội này, hoàn thiện triệt để con đường trường sinh thứ hai.” Ngài có thể cảm ứng được ‘Hệ Thống Tu Liêu’ vẫn đang không ngừng nâng cấp ở hậu trường.

Sau khi con đường trường sinh thứ hai được hoàn thiện triệt để, cũng không cần lập tức bước ra, mà có thể giống như Thiên Đế tử lúc trước, dùng làm con đường dự phòng.

Một khi con đường 《Hướng Tử Nhi Sinh Trường Sinh Chi Đạo》 hiện tại của Tống Thư Hàng tan biến, con đường trường sinh dự phòng có thể lập tức được kích hoạt! ...

Trong kịch bản nhập mộng.

“Cảm ơn Bá Tống đạo hữu đã giúp ta một tay.” Đạo tử mỉm cười nói.

Tống Thư Hàng: “Đạo tử sư huynh, chuyện này rõ ràng là ta được lợi, phải là ta cảm ơn huynh mới đúng.” “Đôi bên cùng có lợi.” Đạo tử có chút mệt mỏi ngồi trên bảo tọa, nói: “Bá Tống đạo hữu, lúc nãy ta thấy ngươi trong một ‘sát na’, dường như đang suy diễn một con đường trường sinh vô cùng rộng lớn?” Ngay cả ‘Đạo tử’, Thiên Đạo 8.5, cũng cảm thấy con đường trường sinh đó ‘rộng lớn’, gần như ngang bằng với con đường Nho gia do sư phụ của hắn khai sáng!

Con đường trường sinh của Nho gia Thánh Nhân, vừa đồ sộ lại bao la vạn tượng, bên trong con đường trường sinh của ngài thậm chí còn có thể mở rộng ra rất nhiều nhánh ‘con đường trường sinh’, những nhánh này đều có thể cho Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia có ‘khế cơ’ chứng đạo.

“Đúng vậy, đó là pháp trường sinh thứ hai của ta.

Nhưng con đường trường sinh đó quá đồ sộ, với tầm nhìn của một trường sinh giả bình thường, không đủ để hoàn thiện nó.” Tống Thư Hàng đáp.

Thậm chí, cậu cảm thấy dù có dùng đến quyền hạn Cửu U Chúa Tể của ‘Tống U U’, cũng không đủ để bổ sung.

Tống Thư Hàng nhờ vào khoảng thời gian ‘một sát na trạng thái Thiên Đạo’ đó, đã lĩnh ngộ được rất nhiều...

Nhưng so với hoàn thiện triệt để, vẫn còn thiếu một chút.

Nói cách khác, con đường trường sinh liên quan đến ‘Hệ Thống Tu Liêu’, mức độ rộng lớn của nó, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể hoàn thiện trong ‘một sát na’!

“Vậy, hay là ta giúp Bá Tống đạo hữu một tay thì sao?” Đạo tử đáp.

Chấp niệm của bằng hữu đã được giải quyết, chuyện cần hoàn thành để cứu rỗi cũng đã xong, bây giờ là thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi của Đạo tử.

“Đạo tử sư huynh muốn giúp ta suy diễn con đường trường sinh sao?” Mắt Tống Thư Hàng sáng lên.

“Thứ như con đường trường sinh, vẫn là tự mình suy diễn ra là tốt nhất.” Đạo tử mỉm cười, nói: “Ta có thể ở bên cạnh hỗ trợ Bá Tống đạo hữu.

Trước tiên... chúng ta hãy mở rộng tầm mắt, đứng ở góc độ Thiên Đạo, quan sát Chư Thiên Vạn Giới.” Con đường trường sinh, dù sao cũng là thứ rất riêng tư.

Đạo tử nói xong, đưa tay ấn lên trước mắt mình.

Góc nhìn của Tống Thư Hàng đồng bộ với Đạo tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, mỗi một giới, mỗi một chi tiết nhỏ trong Chư Thiên Vạn Giới, đều hiện ra trong mắt Tống Thư Hàng.

Thông tin dữ liệu bùng nổ, suýt chút nữa lại làm Tống Thư Hàng nổ tung đầu!

Tuy nhiên, có Thiên Đạo ‘Đạo tử’ ở bên cạnh cẩn thận hộ pháp cho Tống Thư Hàng.

Đầu của Tống Thư Hàng không có cơ hội nổ tung.

Lúc này, tất cả các vị diện trong Chư Thiên Vạn Giới, theo một cách xếp chồng tuyến tính, đồng thời xuất hiện trong mắt Tống Thư Hàng.

Loại hình ảnh thị giác này, vượt xa khái niệm thị giác quang học, thuộc về sự va chạm từ sâu trong linh hồn!

Sự chấn động to lớn, lập tức khiến trong lòng Thư Hàng dâng lên một vài từ ngữ như 【Vãi, đỉnh, thật con mẹ nó hùng vĩ, lợi hại】...

Cảm giác va chạm của hình ảnh quá mạnh, khiến cho lượng từ vựng mà Tống Thư Hàng tích lũy được sau mười mấy năm đọc sách, dưới sự va chạm mạnh mẽ của hình ảnh này, đều vứt hết đi đâu mất!

Trong đầu ngoài những từ như ‘vãi, đỉnh’, nhất thời không thể nghĩ ra thành ngữ nào phù hợp hơn.

Có lẽ phải đợi tâm trạng cậu bình tĩnh lại một chút, mới có thể nghĩ ra vài cụm từ thích hợp...

“Bá Tống đạo hữu hãy tĩnh tâm, cẩn thận trải nghiệm Chư Thiên Vạn Giới này.

Đứng ở góc độ Thiên Đạo để nhìn thế giới, có lẽ sẽ giúp ích cho ngươi...

Hử?” Đang nói, Đạo tử đột nhiên sững sờ.

Hắn dường như đã nhận ra điều gì đó!

Đồng thời, Tống Thư Hàng cũng thông qua góc nhìn của ‘Đạo tử’, chú ý đến thứ mà hắn đang quan tâm.

Trong các vị diện lớn nhỏ của Chư Thiên Vạn Giới, có vô số điểm sáng.

Đó là vô số hằng tinh trong Chư Thiên Vạn Giới.

Dưới ánh mắt quét qua của Đạo tử, bí mật ẩn giấu trong các hằng tinh không thể che giấu, bị nhìn thấu ngay lập tức.

“Đây chính là virus hủy diệt hằng tinh sao?” Đạo tử lên tiếng.

Gần đây thông qua tiếp xúc với Bá Tống, hắn cũng biết một chút về ‘virus hủy diệt hằng tinh’, ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’ và ‘Hằng Tinh Tận Thế Giả’.

Nhưng, hắn không ngờ virus này đã lan rộng đến mức khoa trương như vậy!

Trong vô số hằng tinh của Chư Thiên Vạn Giới, ít nhất có hơn 6 phần, dày đặc bị ‘virus hủy diệt hằng tinh’ lây nhiễm, khiến Đạo tử da đầu tê dại.

Đây là thủ đoạn thật sự có thể hủy diệt cả ‘Chư Thiên Vạn Giới’, là một đại hạo kiếp chưa từng có trong lịch sử!

Một khi để những ‘virus hủy diệt hằng tinh’ này được kích hoạt, không một ai trong Chư Thiên Vạn Giới có thể thoát khỏi...

Thậm chí ngay cả ‘Thế giới Kim Liên của Nho gia’ cũng không biết có thể sống sót qua kiếp nạn này hay không! 【Ta đã rất vất vả mới loại bỏ được ‘di chứng sau khi sống lại’ cho các sư đệ, rất vất vả mới hoàn thành được chấp niệm của bản thân, ngươi lại muốn chơi kịch bản ‘tận thế’ với ta lúc này ư?】 Nội tâm của Đạo tử lúc này, vừa giận vừa tức.

Ngươi đây là đang tự tìm đường chết!

“Đúng vậy, chính là chúng.” Tống Thư Hàng đáp.

Cậu cũng da đầu tê dại, lông tóc dựng đứng.

Từ điều tra của Tống Bàn Cầu, Tống Thư Hàng đã có được một số dữ liệu về ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

Thế nhưng, những con số đơn thuần hoàn toàn không có được sự tác động thị giác như khi tận mắt nhìn thấy.

Cũng giống như việc quẹt thẻ tiêu dùng, cảm giác đặc biệt sảng khoái...

Khi bạn quẹt thẻ, đó chỉ là một chuỗi số, khác hẳn với việc thực sự trả tiền mặt.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi hãy cẩn thận quan sát Chư Thiên Vạn Giới này, ta hồi phục trạng thái trước đã.” Đạo tử trầm giọng nói.

Hắn dù sao cũng chỉ là bổ sung 0.5 cái Thiên Đạo, vẫn có chút khác biệt so với Thiên Đạo thật sự.

Vì vậy, sau khi hoàn thành một lèo chấp niệm của mình, Tống Đại Đầu, và Vực Ngoại Thiên Ma tám tay, sẽ có chút mệt mỏi.

Muốn gây ra tin tức lớn nữa, cần phải hồi phục trạng thái một chút.

Đồng thời, hắn cũng cần tạm thời làm quen với các quy tắc Thiên Đạo sẽ ‘nhắm vào virus hủy diệt hằng tinh’ tiếp theo.

Trong khoảng thời gian này, Đạo tử đã chia sẻ hoàn toàn góc nhìn của ‘Thiên Đạo’ cho Tống Thư Hàng, để cậu có thể đứng ở góc độ ‘người ngoài cuộc’, nhìn thế giới trong mắt Thiên Đạo.

Vạn vật đều ở dưới mắt, mọi thứ trên thế gian dường như đều nằm trong lòng bàn tay.

Đây chính là Thiên Đạo! ...

Vị trí bản thể của Tống Thư Hàng.

Nhãn của Nho gia Thánh Nhân điên cuồng tính toán, lần này ngay cả thần nhãn thứ ba cũng tham gia, giảm bớt gánh nặng tính toán cho đôi mắt của Nho gia Thánh Nhân.

Tống Thư Hàng trong giấc mộng, thị giác được chia làm hai trạng thái khác nhau.

Cậu có thể đồng thời quan sát toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới, lại có thể đồng thời khóa chặt một bộ phận chi tiết nào đó để quan sát kỹ lưỡng.

Tống Thư Hàng thông qua ‘thị giác Thiên Đạo’, đầu tiên quét qua vị trí quen thuộc của ‘Khu Đại Học Giang Nam’.

Đây là nơi bắt đầu cuộc đời tu chân đầy sóng gió của cậu.

Tại đây cậu đã gặp được Vũ Nhu Tử, Tô Thị A Thập Lục, Dược Sư tiền bối, Đậu Đậu, và đón Bạch tiền bối xuất quan!

Hiện tại, sau khi trải qua sự kiện tà vọng, triều tịch linh khí thế gian bùng nổ, Khu Đại Học Giang Nam cũng đã trở nên khác xưa.

Chương 2979

Tà vọng trên Hiện thế - Trái Đất đã bị Tống Thư Hàng phái cửu phẩm tà ma chém giết sạch sẽ, tai nạn đã qua.

Tuy nhiên, linh lực hồi xuân, vẫn khiến thế gian có thêm vài phần màu sắc huyền huyễn.

Lúc này Khu Đại Học Giang Nam, người thưa thớt.

Không phải vì hoang phế, mà là vì... nghỉ đông!

“Nghỉ đông à, luôn cảm thấy đó là một từ rất xa vời.” Tống Thư Hàng nội tâm cảm khái.

Rõ ràng cảm thấy rất gần, nhưng lại cảm thấy rất xa.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lướt qua Khu Đại Học Giang Nam.

Dù là nghỉ đông, trong trường vẫn có vài thành viên ở lại.

Hình như, Khu Đại Học Giang Nam sẽ mở thêm mấy lớp chuyên ngành đặc biệt vào học kỳ sau?

Thụ yêu Khinh Vũ, thú cưng của Bạch tiền bối, vẫn đang bám rễ tại Khu Đại Học Giang Nam.

Ánh mắt Tống Thư Hàng khóa chặt vào cô ấy.

Thụ yêu Khinh Vũ vẫn luôn thay cậu đi học, che đậy giúp cậu.

Sau này, không thể bạc đãi cô ấy được.

Phải về nói với Bạch tiền bối, tăng phúc lợi cho cô ấy mới được?

Thụ yêu Khinh Vũ cũng thấy trong lòng khẽ động, dường như bị ai đó để ý, cô ấy ngẩng cành cây lên, nghi hoặc xoay quanh.

Nhưng đây là sự quan sát của Thiên Đạo, cô ấy thực sự không cảm ứng được gì.

Thế là, cô ấy vung vẩy cành cây, một đôi tay nhỏ mọc ra từ thân cây, lấy điện thoại ra, mở ứng dụng chat, kéo ra một nhóm.

Tên nhóm là 【Anh Em Tốt Một Đời】.

Bên trong có Thổ Ba, Cao Mỗ Mỗ, Dương Đức... và, Khinh Vũ.

Bản thân Tống Thư Hàng lại không có trong nhóm!!

Đột nhiên có cảm giác bị anh em tốt bỏ rơi.

Ánh mắt Tống Thư Hàng lại lướt qua lịch sử chat của Khinh Vũ.

Sau đó cậu phát hiện, ba người bạn cùng phòng của mình, đều đang hỏi Khinh Vũ về các vấn đề ‘tu luyện’.

Chắc là ‘hậu thủ’ mà Tống Thư Hàng để lại đã phát huy tác dụng, cộng thêm sự kiện tà vọng, sự kiện linh lực trời đất hồi xuân, một loạt các sự kiện kết hợp lại, ba người bạn cùng phòng đã hoàn toàn tin vào sự tồn tại của ‘tu luyện’.

Thụ yêu Khinh Vũ với sở thích ‘nuôi dưỡng bạn cùng phòng cá mặn’, bắt đầu chỉ đạo họ tu luyện.

Hiện tại xem ra, Khinh Vũ đang dần dần nuôi ba người bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng thành những trạch tu không ra khỏi cửa, mỗi ngày chỉ biết bế quan ở nhà.

Tống Thư Hàng: “...” Chuyện của ba người bạn cùng phòng, có thể tạm gác lại.

Đợi sau khi tai nạn tận thế được giải trừ, đợi mọi chuyện kết thúc, cậu có thể rảnh tay, thực sự giúp đỡ họ một phen.

Bây giờ, để Khinh Vũ chăm sóc họ cũng không tệ.

Tiếp đó, ánh mắt Tống Thư Hàng lại lướt qua Tiên Nông Tông, nhà cũ của Sở Sở, và tộc Hải Đảm Chiến Sĩ dưới đáy biển.

Cậu quét qua từng nơi quen thuộc theo những sự kiện đã trải qua trong ký ức.

Một lát sau, ánh mắt Tống Thư Hàng lướt qua 'Đảo Thần Bí'!

Trên Đảo Thần Bí, cậu nhìn thấy một Trình Lâm màu vàng, đang đứng trước long mộ của Bạch Long tỷ tỷ.

"Hử?" Mắt Tống Thư Hàng lập tức sáng lên.

Trình Lâm màu vàng.

Nhưng, lại không phải là Trình Lâm!

Tống Thư Hàng quá quen thuộc với Trình Cẩu Đản.

Tuy Trình Cẩu Đản không giống như Sở các chủ ngốc mao, Tạo Hóa tiên tử, @#%× tiên tử treo trên người Tống Thư Hàng, nhưng Trình Cẩu Đản vẫn luôn là một trong những ngoại quải từ xa của Tống Thư Hàng, còn là cầu nối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và Cẩu Đản Đa.

Vì vậy, tuy Trình Lâm màu vàng này và Trình Lâm gần như giống hệt nhau, khí chất cũng có tám chín phần tương tự, nhưng Tống Thư Hàng chỉ cần nhìn là có thể nhận ra, Trình Lâm này không phải là Trình Lâm kia.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng hiện tại còn đang thông qua 'thị giác Thiên Đạo' để quan sát nhân gian.

Trình Lâm màu vàng mặt mày bình tĩnh đứng trước 'quan tài pha lê' của long mộ, tay phải hắn nhẹ nhàng đặt lên quan tài pha lê, miệng dường như đang thì thầm điều gì đó.

Phía trên long mộ, có một tiên tử tóc bạc với vết sẹo trên lưng và một tiên tử đầu trọc đứng cạnh nhau.

Dường như đang quan sát sự thay đổi trong long mộ.

Mà ở không xa trên bầu trời Đảo Thần Bí, Thiên Đế tử đã sống lại quấn một chiếc chăn, chân trần đứng giữa hư không, nhìn xuống Đảo Thần Bí, nhưng cô không tấn công ngay lập tức, dường như đang đứng xem.

Trong hư không không xa Đảo Thần Bí, còn có một bóng dáng đại lão nửa ẩn nửa hiện.

Vị đại lão đó đeo mặt nạ, khí tức trên người có vài phần tương tự với Đồng Quái tiền bối của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ở xa hơn nữa, còn có hai bóng người đang tiến lại gần.

Một người là Kim Quái tiền bối, ngài đã hoàn thành giao ước với Tống Mộc Đầu và những người khác, nghi thức của Thiên Đạo 8.5 đã kết thúc.

Hiện tại ngài đang trên đường trở về Đảo Thần Bí.

Sau đó, chỉ cần chờ Thiên Đạo ‘Đạo tử’ hoàn thành giao ước với ngài, tập trung toàn bộ ‘Thiên Đế Chi Đạo’ lên người ngài, để Kim Quái trở thành Thiên Đế Nhị Thế độc nhất vô nhị của Chư Thiên Vạn Giới này.

Một người khác là Bạch Cốt Tiên Cơ, cô không biết vì sao, trong lòng có cảm ứng, cùng Kim Quái trở về Đảo Thần Bí.

Tống Thư Hàng thông qua ‘thị giác Thiên Đế’ lướt qua vị trí Đảo Thần Bí một lượt, ánh mắt lại quay về chỗ Trình Lâm màu vàng, khóa chặt vào Trình Lâm màu vàng và vị tiên tử đầu trọc kia.

“Vốn dĩ, ta nghĩ có thể kéo dài thêm một thời gian...

Ít nhất đợi sau khi tất cả nguy cơ bên ngoài kết thúc, mới đến gặp ngươi.

Nhưng bây giờ xem ra, thời gian của ta không còn nhiều nữa.” Trình Lâm màu vàng nói nhỏ với quan tài pha lê.

Nhưng lần này, Bạch Long tỷ tỷ không có trong long mộ, cũng không có dấu hiệu quay về.

Bạch Long tỷ tỷ vẫn đang cùng A Thập Lục độ kiếp.

Trình Lâm màu vàng lộ ra một nụ cười đẹp, hắn đưa tay giống như Trình Lâm thật, sửa lại đạo quan xiêu vẹo của mình.

Sau đó, hắn đến vị trí ‘rãnh lấy máu’ của quan tài pha lê.

Lần này, những chiếc ‘quan tài đồng’ vây quanh quan tài pha lê đều không có động tĩnh.

Các khí linh Cốt Long bên trong quan tài đồng, thì đang yên lặng chờ đợi.

Trình Lâm màu vàng đưa tay, nhẹ nhàng rút một cái trong hư không.

Một thanh đại đao răng cưa hiện ra trong lòng bàn tay hắn.

Hắn cầm thanh đại đao răng cưa này, dùng sức cắt vào cổ tay mình.

Lửa tóe ra, răng cưa trên đại đao và da trên cổ tay hắn điên cuồng ma sát, tóe ra từng trận tia lửa chói mắt.

Thậm chí dưới sự khống chế của Trình Lâm màu vàng, tiếng cắt giữa đại đao răng cưa và cổ tay hắn còn phát ra nhịp điệu giống như tiếng đàn cello, là bản 《Nước mắt của Jacqueline》 của Offenbach.

Tống Thư Hàng: “...” Không biết vì sao, cảnh này luôn mang lại một cảm giác châm biếm.

Cứ có cảm giác Trình Lâm màu vàng đang gửi thông điệp cho người khác: Mấy tiểu đệ, phòng ngự của các ngươi có được không thế?

Nhìn ta này, nhìn phòng ngự của ta này, áo giáp vàng, đại đao răng cưa cứa xoèn xoẹt, tia lửa bắn tứ tung, mà còn không có lấy một vết trắng!

Cũng không biết cứa bao lâu, cổ tay của Trình Lâm màu vàng cuối cùng cũng bị phá phòng ngự.

Từ cổ tay hắn, máu vàng không ngừng tuôn ra, rơi vào rãnh máu của quan tài pha lê.

Tống Thư Hàng thấy cảnh này, không khỏi vô thức nắm lấy cổ tay mình.

Nếu đổi lại là cậu, dùng đại đao răng cưa cứa xoèn xoẹt một hồi, cổ tay cậu có lẽ sẽ chủ động rời khỏi khuỷu tay.

Nhưng máu tươi gì đó thì khỏi phải nghĩ.

Bá Tống cậu bây giờ dù có bị chém thành mười mảnh tám mảnh, cũng không chảy một giọt máu!

Đây chính là ưu thế của cậu.

Trong tầm nhìn.

Máu vàng của Trình Lâm màu vàng chảy vào rãnh, theo một đường dẫn chảy quanh quan tài pha lê, bao bọc toàn bộ quan tài.

Giống như cảnh tượng Tống Thư Hàng đổ máu vào quan tài lúc trước.

Máu tiên màu vàng vẽ ra một trận pháp tinh mỹ trên quan tài pha lê.

Quan tài pha lê và máu vàng sinh ra cộng hưởng.【Bạch Long tỷ tỷ cuối cùng cũng sắp sống lại rồi sao?】Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Nhưng một lát sau... trận pháp màu vàng vốn đang cộng hưởng, lại mờ đi.

Trình Lâm màu vàng: “???” Hắn trợn to mắt, không dám tin nhìn tiểu bạch long trong quan tài pha lê.

Chuyện này, dường như hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

“Chẳng lẽ ta lấy máu ít quá?” Trình Lâm màu vàng hỏi.

“Không, đạo hữu ngài lấy máu đã đủ nhiều rồi.” Bên cạnh, một cái đầu nhỏ của khí linh Cốt Long trong quan tài đồng thò ra, lên tiếng.

“Vậy, là khâu nào của nghi thức có vấn đề?” Trình Lâm màu vàng lại hỏi.

Khí linh Cốt Long: “Không, các khâu của nghi thức từ đầu đến cuối đều không có vấn đề.” “Vậy tại sao cô ấy vẫn chưa sống lại?” Trình Lâm màu vàng nói.

“Rất rõ ràng.” Khí linh Cốt Long đáp: “Ngươi không phải là người mà chủ nhân nhà ta đang đợi.” Trình Lâm màu vàng: “...” Khí linh Cốt Long: “...” Tống Thư Hàng: “...” “Có phải là chương trình bị lỗi không?

Chương 2980

Hay là, ta lấy máu thử lại lần nữa?” Trình Lâm màu vàng nói.

Khí linh Cốt Long lại không hề để ý đến ý tốt của hắn: “Nếu đạo hữu muốn, cứ tùy ý thử bao nhiêu lần cũng không vấn đề.” Trình Lâm màu vàng không tin, hắn lại cầm đại đao răng cưa, cắt vào cổ tay mình.

Một lúc lâu sau.

Máu tiên màu vàng nhỏ giọt ra.

Nhưng khi máu vàng sắp nhỏ xuống, một tay khác của Trình Lâm màu vàng đưa ra quét một cái, lướt qua những giọt máu vàng đó.

Phần thành phần vàng trong máu vàng bị tách ra, lơ lửng bên cạnh.

Sau đó, máu màu đỏ pha một chút màu vàng, rơi vào rãnh.

Máu và quan tài pha lê lại một lần nữa cộng hưởng!

“Lần này ổn rồi.” Trình Lâm màu vàng vỗ vỗ quan tài pha lê, nói: “Bạch Long tỷ tỷ, ra đi, đừng quậy nữa.

Thời gian của ta, thật sự không còn nhiều đâu.” Két~ Rắc~ Quan tài pha lê rung động kịch liệt một lúc.

Sau đó, lại khôi phục yên tĩnh.

Trình Lâm màu vàng: “!!!” “Lại thất bại rồi, đạo hữu.” Khí linh Cốt Long chậm rãi nói: “Không cần cưỡng cầu, ngươi thật sự không phải là người mà chủ nhân ta chờ đợi.” Trình Lâm màu vàng: “...” Không khí, trở nên gượng gạo.

Trên không trung, Thiên Đế tử cũng không nhìn nổi nữa.

Bầu không khí gượng gạo này, khiến cô cảm thấy sởn gai ốc.

Thế là, cô ra tay.

“《Tương Lai Kiếm》, thọ ngang trời đất, sáng cùng nhật nguyệt!” Kiếm quang trong tay Thiên Đế quét ngang.

Một kiếm này, xuyên qua ‘hiện tại’, trực tiếp xuất hiện bên cạnh Trình Lâm màu vàng.

Mà trùng hợp là, Trình Lâm màu vàng lại theo bản năng né sang bên trái.

Cú né này của hắn, lại vừa vặn đâm vào kiếm quang của Thiên Đế.

Kiếm quang chém xuống, chém bay lớp sơn vàng trên da của Trình Lâm màu vàng, để lộ ra thân thể đẹp như lưu ly bên trong.

Hiệu quả của 《Tương Lai Kiếm》 của Thiên Đế tử, trông giống như thương pháp ‘Danh Âm Cát Phá’ mà cổ u hóa thân tương ứng ở thế giới hắc long thi triển, đều có hiệu quả ‘tất trúng’.

Tuy nhiên, 《Danh Âm Cát Phá》 là thủ đoạn nghịch chuyển nhân quả.

Còn 《Tương Lai Kiếm》, không chém hiện tại, chém tương lai!

Khi một kiếm chém ra, người bị chém dưới tác dụng của ‘thời gian pháp tắc’, tất nhiên sẽ dính một kiếm này.

Trừ phi ngươi có thể nắm giữ thủ đoạn kháng cự ‘thời gian chi đạo’.

Trình Lâm màu vàng né được ‘hiện tại’, lại tự mình đâm vào kiếm quang của 《Tương Lai Kiếm》, lớp sơn vàng trên người cũng bị cạo đi, để lộ ra bên trong lớp sơn vàng.

Tống Thư Hàng vẫn luôn dùng ‘thị giác Thiên Đạo’ quan sát Trình Lâm màu vàng, ánh mắt hơi tập trung, khóa chặt vào vết cạo trên người Trình Lâm màu vàng.

Phần thân thể thuần khiết đẹp như lưu ly, trông rất quen mắt.

“Thì ra là vậy, là sơn một lớp sơn vàng à.” Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Trong Chư Thiên Vạn Giới, người sẽ làm như vậy, lại còn làm với chính mình như vậy, e rằng cũng chỉ có một người.

“Sơn vá rất đắt.” Trình Lâm màu vàng sau khi dính một kiếm của Thiên Đế tử, lại mặt không đổi sắc.

Có thể là vì trên mặt hắn cũng có một lớp sơn vàng, không nhìn ra được sắc mặt.

Nhìn bề ngoài, hắn ngoài việc bị cạo đi một lớp sơn, bản thể trông không hề hấn gì.

Phải biết rằng một kiếm vừa rồi của Thiên Đế, không phải là một cú chém thăm dò bình thường, mà là một kiếm thức thật sự ẩn chứa sát ý.

“Đạo hữu, người ta đang chém ngươi đó, ngươi còn quan tâm đến chút sơn à?” Khí linh Cốt Long không nhịn được nói.

Điều này giống như có người đang cầm dao chém bạn, mà bạn lại quan tâm đến việc quần áo của mình bị chém rách một chút?

Chú ý chính phụ chứ!

Mạng sắp mất rồi, ngươi còn chú ý đến chút sơn?

“Ngươi đừng coi thường lớp sơn vàng này của ta, tuy chỉ bị cạo đi một chút da sơn, nhưng nếu muốn vá lại, cả một mảng này của ta đều phải sơn lại.

Hơn nữa, sơn vá sau này về màu sắc, sẽ có sự khác biệt với sơn gốc, không thể hoàn hảo được.” Trình Lâm màu vàng chỉ vào vùng vai của mình nói.

Khí linh Cốt Long: “...” “Đúng rồi, khí linh đạo hữu, ngươi có muốn sơn không?

Bây giờ ngoài màu vàng bá khí, bạc thời thượng, ta còn phát triển thêm các loại màu tím tôn quý, lam u uất, cầu vồng năng động.

Luôn có một loại hợp với ngươi!” Trình Lâm màu vàng nhân cơ hội quảng cáo.

“...” Khí linh Cốt Long: “Đạo hữu, ngươi giữ được mạng nhỏ trước rồi hẵng nói.” “Không sợ, thực ra ta và Thiên Đế tử không có mâu thuẫn gì lớn, ta đứng yên cho cô ấy chém mấy kiếm, khí giận của cô ấy cũng sẽ tiêu tan thôi.” Trình Lâm màu vàng xua tay nói.

Khí linh Cốt Long: “...” Tống Thư Hàng: “...” “Ha ha.” Thiên Đế tử trên không trung phát ra tiếng... cười lạnh, nghe rất êm tai.

Giọng của một số người, sinh ra đã không hợp để cười lạnh.

Dù cười lạnh đến đâu, nghe cũng không có cảm giác uy hiếp.

Giọng của Vũ Nhu Tử chính là như vậy, không hợp đi theo con đường cao lãnh.

Chém mấy kiếm là hết giận?

Đúng là ảo tưởng.

Giữa cô và Trình Lâm, Tống Mộc Đầu, thuộc về quan hệ ngươi chết ta sống.

Tống Mộc Đầu và Trình Lâm muốn cô.

Cô cũng muốn Tống Mộc Đầu và Trình Lâm.

Cả hai bên đều không thể nhượng bộ.

“Nếu ngươi muốn đứng yên cho ta chém mấy kiếm để hết giận, vậy thì ngươi ngoan ngoãn đứng yên đó.” Thiên Đế tử giơ ngang thanh kiếm sắc trong tay.

Năm tháng nặng trĩu, toàn bộ đè nặng lên mũi kiếm.

Tất cả pháp tắc và sức mạnh có uy lực ‘diệt tinh’, đều được nén lại trên mũi kiếm của Thiên Đế tử.

Nếu một kiếm này chém xuống, cho dù uy lực có được khống chế và nén lại thế nào đi nữa, Đảo Thần Bí và long mộ cũng đừng hòng được bảo toàn.

“Các ngươi đừng đánh nữa!

Đừng đánh ở đây!” Vị tiên tử tóc bạc có vết sẹo sau lưng không nhịn được đứng ra khuyên can.

Cô không muốn nơi nương thân này bị người ta phá hủy.

“Không cần lo lắng.” Thiên Đế tử vung thanh trường kiếm trong tay, uy lực vốn ngưng tụ ở mũi kiếm, lại một lần nữa được nén lại, nén lại chỉ còn bằng một điểm nhỏ trên mũi kiếm: “Ta sẽ dịch chuyển không gian ngay trong khoảnh khắc chém chết hắn.” Thủ đoạn khống chế này, Thiên Đế tử hiện tại vẫn có thể làm được.

“Ngoan ngoãn đứng yên đừng động đậy, Trình Lâm.” Thiên Đế tử đâm một kiếm.

“Ngươi nhận nhầm người rồi... vị tiên tử này.” Thân hình Trình Lâm màu vàng hóa thành hư vô, biến mất khỏi long mộ.

Đối mặt với một kiếm như vậy, không né chỉ có hai loại người.

Một là thật sự trâu bò.

Hai là thật sự ngu ngốc.

Mà hắn, không phải cả hai.

“Thực ra, ta tên là Trình Cẩu Đản.

Trình Lâm đã chết rồi, thật sự chết rồi... không tin, ngươi bói thử xem?” Cùng lúc hóa thành hư vô, dư âm của Trình Lâm màu vàng vang lên.

“Bất kể ngươi là Trình Cẩu Đản, Kim Cẩu Đản hay Ngân Cẩu Đản, kết quả đều như nhau.” Thiên Đế tử vung tay, vẽ một đường kiếm hoa trong hư không!

Lúc nãy cô đứng trên không trung nửa ngày không ra tay, không phải là thật sự đang xem kịch.

Không gian gần Đảo Thần Bí, đã bị cô bố trí phong tỏa không gian tuyệt đối.

Bên cạnh long mộ, càng bị cô âm thầm rải rất nhiều loại thủ đoạn cấm cố mới.

Thủ đoạn cấm cố không gian của cô, không đơn giản chỉ là cấm cố không gian... mà là ‘cấm cố thời không’ thật sự.

Sức mạnh của thời gian và không gian ở đây, đã hóa thành ‘lãnh địa’ của Thiên Đế tử.

Trình Lâm màu vàng vốn đã hư vô hóa, đột nhiên bị ép ra khỏi trạng thái ‘hư vô’.

Ngay sau đó, giống như 《Tương Lai Kiếm》, trong hư không đột nhiên bùng nổ hàng trăm đạo kiếm quang, không ngừng chém lên người Trình Lâm màu vàng.

Mỗi một đạo kiếm quang, đều sẽ bóc đi một mảng sơn vàng trên người Trình Lâm màu vàng.

Sơn vàng đầy trời hóa thành bột, bay lơ lửng trong không trung.

Trong đó có một phần nhỏ, rơi vào rãnh của quan tài pha lê, trộn lẫn vào máu tiên mà Trình Lâm màu vàng đã lấy ra trước đó.

Trên quan tài pha lê, trận pháp do chính Bạch Long tỷ tỷ thiết lập lại một lần nữa sáng lên yếu ớt.

Trình Lâm màu vàng và Thiên Đế tử đang đối đầu không nhận ra điểm dị thường này.

Nhưng Tống Thư Hàng, người đang quan sát cẩn thận vạn vật thế gian qua hình thức ‘thị giác Thiên Đạo’, lại nhạy bén bắt được điểm này. ‘Bột sơn vàng + máu tiên’?

Hay là, sự sống lại của Bạch Long tỷ tỷ, không cần máu tiên... mà là sơn vàng đó?

Hoa văn trên quan tài pha lê, chẳng lẽ là thiết lập để sơn vàng cho cô ấy?

Dù là sống lại, cô ấy cũng muốn sống lại trong trạng thái ‘Kim Long Thủy Tổ’?

Chương 2981

【Hay là, nhắn tin hỏi Bạch Long tỷ tỷ đáp án?】 Ý niệm lóe lên, tạm thời lưu vào 'ghi chú' trong ký ức.

Sau đó, ánh mắt Tống Thư Hàng lại khóa chặt vào Trình Lâm.

Trình Lâm lúc này, toàn thân sơn vàng đã bị bóc sạch, để lộ ra thân thể lưu ly hoàn chỉnh, sáng lấp lánh như một tác phẩm nghệ thuật.

Trình Lâm thở dài một hơi, chân khí vận chuyển.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bộ 'khôi giáp nữ tính' tinh xảo bao phủ lên người hắn, vũ trang cho hắn.

Khải ý?!

Không, là đao ý!

Tên đầy đủ: Đao Ý Khôi Giáp.

Trước Bá Tống, dường như không ai trong Chư Thiên Vạn Giới nghĩ ra được loại đao ý đặc biệt này.

Nhưng lúc này, lại ngưng tụ thành hình trên người 'Lưu Ly Trình Lâm'.

Đao Ý Khôi Giáp tinh xảo, vô cùng vừa vặn với vóc dáng của Lưu Ly Trình Lâm, ngoài cái đạo quan xiêu vẹo trên đỉnh đầu, các vị trí khác của Đao Ý Khôi Giáp, hoàn mỹ không tì vết.

Tống Thư Hàng trong thị giác Thiên Đạo nhẹ nhàng thở dài, sau đó cậu tập trung tinh thần, toàn lực nhìn chằm chằm vào Lưu Ly Trình Lâm.

Cậu muốn thử xem, thị giác Thiên Đạo, có năng lực giám định hay xem thuộc tính vật phẩm không.

Tống Thư Hàng ngay từ đầu đã xác định, Trình Lâm màu vàng nguyên bản, hiện tại màu lưu ly này, không phải là 'Trình Cẩu Đản' vẫn liên lạc với cậu.

Điểm này cậu vẫn có thể phân biệt được.

Tuy nhiên, từ rất nhiều đặc điểm, Trình Lâm màu lưu ly tuy không phải là 'Trình Cẩu Đản' mà Tống Thư Hàng quen biết, nhưng hắn lại có khả năng là Trình Lâm thật sự.

Điểm này thực ra không khó hiểu.

Vì là mảnh vỡ của 'Quỷ Thần Trình Lâm', Trình Cẩu Đản có thể dung hợp với các mảnh vỡ khác.

Cẩu Đản Đa từng giao cho Tống Thư Hàng một nhiệm vụ dài hạn 'thu thập mảnh vỡ Trình Lâm'.

Tiếc là Tống Thư Hàng tu luyện đến cảnh giới trường sinh giả, vẫn chưa gặp được mảnh vỡ Trình Lâm nào khác.

Mà thân phận thật sự của Trình Lâm màu lưu ly trước mắt này, nếu không đoán sai, hẳn là Tống Mộc Đầu.

Ngoài Tống Mộc Đầu ra, cũng không ai lại ngang nhiên đến trước long mộ của Bạch Long tỷ tỷ, với vẻ mặt đầy tự tin, muốn dùng máu để hồi sinh Bạch Long tỷ tỷ.

Cộng thêm sở thích đặc biệt là sơn vàng cho mình... và thân thể như lưu ly, cùng rất nhiều chi tiết nhỏ khác.

Có thể thấy, Lưu Ly Trình Lâm - Tống Mộc Đầu ngay từ đầu, đã không có ý định che giấu thân phận thật sự của mình.

Tống Thư Hàng đoán ra đối phương là Tống Mộc Đầu.

Nhưng điều cậu muốn 'nhìn' rõ, là thân phận sâu hơn của Tống Mộc Đầu.

Kẻ đầu sỏ khiến mình bị Bạch Long tỷ tỷ, Thông Thiên Trúc Duẩn và các đại lão Thiên Đình viễn cổ nhận nhầm mà đánh cho một trận, thân phận thật sự của hắn!

Thực ra, từ rất lâu trước đây, trong lòng Tống Thư Hàng đã có suy đoán về thân phận của 'Tống Mộc Đầu'.

Nhưng cậu không có bằng chứng, lại chỉ là suy đoán.

Thêm vào đó, nhân quả quấn thân trên người Tống Mộc Đầu quá nhiều...

Tống Thư Hàng không hề đề cập đến suy nghĩ của mình với bất kỳ ai.

Mà bây giờ, nhờ vào thị giác Thiên Đạo, cậu có thể nghiệm chứng suy nghĩ của mình.

Theo một ý niệm của Tống Thư Hàng, 'thị giác Thiên Đạo' mà Đạo tử tiền bối cho cậu mượn đã thực sự hiện ra chức năng tương ứng.

Một dòng 'giới thiệu' gì đó, hiện ra bên cạnh Lưu Ly Trình Lâm. 【Hai phần năm Quỷ Thần - Trình Lâm - Tống Nhất】【Sự kiện trọng đại - Tống Nhất: Thành viên Thiên Đình viễn cổ 'Tống Mộc Đầu', thành viên nổi tiếng thời đại Thiên Đình.

Giai đoạn giữa và cuối Thiên Đình viễn cổ, chiếm đoạt 'quyền hành Thiên Đế' của Thiên Đình, và vào cuối thời đại Thiên Đình viễn cổ, thay thế 'Thiên Đế' nắm quyền, cố gắng từ bên trong phá vỡ 'Thiên Đình Viễn Cổ Chi Đạo'...

Phá vỡ Thiên Đình Chi Đạo thất bại, kế hoạch A thất bại, đạo vỡ tan.】【Sự kiện trọng đại - Trình Lâm: 'Dao Trì Nữ Đế' của Thiên Đình viễn cổ, trường sinh giả hàng đầu thời đại Thiên Đình, ngang hàng với Tứ Phương Đại Đế, Tổ Long.

Sau khi kế hoạch A thất bại, tiếp quản kế hoạch B, tiếp nhận Tống Nhất đã vỡ đạo, hung thủ hủy diệt Thiên Đình.】 Tống Thư Hàng: “!!!” Cậu vốn định xem có thể tìm thấy đáp án mình muốn từ trên người ‘Tống Mộc Đầu’ không.

Kết quả, lại đào ra một tin tức động trời.

Giai đoạn giữa và cuối thời đại Thiên Đình viễn cổ, Tống Mộc Đầu vậy mà đã chiếm đoạt quyền hành của Thiên Đế?

Và, vào cuối thời đại Thiên Đình, còn thay thế Thiên Đế tử trở thành Thiên Đế?

Người của Thiên Đình không phát hiện ‘Thiên Đế’ bị tráo đổi sao?

Đát Đát tử làm Thiên Đế, có phải hơi oan ức không?

Hơn nữa, hắn đã làm thế nào?

Âm thầm thay thế Thiên Đế tử? 【Chuyện này ghi vào ghi chú trước, lát nữa trực tiếp hỏi đương sự Trình Cẩu Đản và Đát Đát tử.】 Tống Thư Hàng ghi lại chuyện này trước.

Tiếp đó cậu tiếp tục nhìn chằm chằm Lưu Ly Trình Lâm, đọc thông tin sâu hơn.

Bên dưới, Lưu Ly Trình Lâm mặc ‘Đao Ý Khôi Giáp’ đột nhiên rùng mình một cái.

“Thật là, A Tống có lúc quá vội vàng rồi.” Hắn nhẹ giọng nói: “Ít nhất, trước khi ta chết, hãy để ta dẹp bỏ chướng ngại cho ngươi đã chứ...

Tận dụng hết mọi thứ, đừng để ta chết vô ích.” Nói xong, hắn đưa tay vạch một cái trong hư không, chiếu ra một ‘hình ảnh mã QR’.

Chính là mã QR kết bạn của ‘Hệ Thống Tu Liêu’.

Lưu Ly Trình Lâm vẫn luôn giữ ‘hình ảnh mã QR’ này.

Trên không trung.

Thiên Đế tử thấy Trình Lâm đột nhiên tung ra hình ảnh này, nhíu mày, tạm dừng tấn công.

Bên dưới.

Lưu Ly Trình Lâm thấy Thiên Đế tử tạm dừng tấn công, quay đầu lại tiếp tục thao tác.

Tinh thần lực của hắn nhẹ nhàng quét qua ‘hình ảnh mã QR’ này.【Đinh~ Chúc mừng ngài, đã thêm ‘Bá Tống đại lão’ làm bạn tốt.

Từ nay về sau, giữa hai người không còn khoảng cách, dù ở chân trời góc bể, dù cách xa bao nhiêu, hai trái tim vẫn mãi có thể giao lưu không khoảng cách.】 Bên Tống Thư Hàng, cũng ngay lập tức nhận được thông báo có bạn mới tham gia.【Đinh~ Người dùng mới ‘Tống Mộc Đầu’ yêu cầu thêm bạn~ Có đồng ý không?】 Chọn có!【Đang tự động tạo chức danh...】【Tiểu Tống Tống không nhà để về】【Bạn mới và [Danh sách đen 1 - Tiên tử chết không thể chết hơn] Trình Cẩu Đản, [Tô Ngực(gạch bỏ) Cầm Thủ] Sở Quỳnh Quỳnh, [Khoa Xương] Bạch Cốt Tiên Cơ, [Khăn quàng Kim Long] Bạch Long tỷ tỷ, [Vọng Thiên] Quy tiền bối... có thể quen biết nhau.

Có muốn kéo hắn vào nhóm [Cửu Châu Nhị Hào Quần] hoặc [Thiên Đình của Đát Đát tử] không?】 ‘Hệ Thống Tu Liêu’ chủ động đề cử cho Tống Thư Hàng.

Rõ ràng, đây cũng là chức năng mới mà Long Lạc nữ sĩ làm thêm giờ tạo ra, là một số chức năng làm cho ‘Tu Liêu’ trở nên nhân tính hóa hơn.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Cậu đưa tay chọn kéo thành viên mới vào ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’.

Do là người do chính máy chủ thêm vào, nên vừa tham gia, tất cả thành viên trong nhóm Nhị Hào đều nhận được ‘thông báo hệ thống’. 【Thông báo hệ thống: [Tiểu Tống Tống không nhà để về] Tống Mộc Đầu đã tham gia ‘Cửu Châu Nhị Hào Quần’, lại có thành viên mới tham gia rồi, hãy yêu thương thành viên mới nhé.】 [Tiểu Tống Tống không nhà để về] Tống Mộc Đầu: “!!!” Nhắn tin riêng à, thêm ta vào nhóm làm gì?

Hơn nữa, thành viên trong nhóm này... [Tiên tử chết không thể chết hơn] Trình Cẩu Đản: “Thành viên mới, nga hoắc, Mộc Đầu.” [Khăn quàng Kim Long] Bạch Long tỷ tỷ: “???” “Yo, Long tỷ tỷ, ta đang ở long mộ Đảo Thần Bí đây.

Điều kiện để hồi sinh ngươi là gì?” Tống Mộc Đầu nhanh chóng nhắn tin.

Bạch Long tỷ tỷ: “...” Trình Cẩu Đản: “Nga hoắc, toang rồi.” Lệ Chi tiên tử: “Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng... nga hoắc, toang rồi.” Cơ bắp cánh tay của Lưu Ly Trình Lâm cứng lại.

Hắn lại nhanh chóng kéo ra tin nhắn riêng với Tống Thư Hàng: “Ngươi làm gì vậy!” Nhưng Tống Thư Hàng trong giấc mộng, không trực tiếp trả lời hắn.

Tống Mộc Đầu: “Thân phận của ta, A Tống ngươi chắc đã đoán ra rồi đúng không?

Ta có thể cảm nhận được, A Tống ngươi hiện tại đang mượn kênh của ‘Thiên Đạo’ để thu ta, cho nên... ngươi thêm ta vào nhóm là muốn làm gì!” Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng, đã nhận được tin nhắn riêng.

“Phiền phức lớn rồi.” Tống Thư Hàng xoa thái dương.

Vốn dĩ chỉ là suy đoán, nhưng bây giờ Tống Mộc Đầu trả lời, đã chứng minh suy đoán của cậu không sai.

Linh quỷ số một đã biến mất năm ngoái, bây giờ lần đầu tiên lấy ‘Hệ Thống Tu Liêu’ và ‘nhập mộng’ làm trung gian, nói chuyện với cậu.

“Mau kick ta ra khỏi nhóm, nếu không ta sẽ cho tất cả thành viên trong nhóm biết, ngươi là ba ba của ta.” Lúc này, Tống Mộc Đầu lại nói.

Tống Thư Hàng: “???” Dù là Tống Thư Hàng đã trải qua nhiều thử thách của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cũng sững sờ.

Tuy nhiên, cũng chỉ sững sờ chưa đến một sát na.

Những lời nói tào lao, có lúc nghe qua là được, nghiêm túc là bạn thua.

Chỉ là... chuyện du hành thời gian, thật sự có thể làm được sao? ‘Nhập mộng’ của chính Tống Thư Hàng tuy có thể mơ thấy chuyện quá khứ, nhưng ‘nhập mộng’ dù sao cũng chỉ là hư ảo, chỉ giống như đọc một đoạn ký ức, và tự mình trải nghiệm đoạn ký ức đó. ‘Nhập mộng’ sở dĩ có thể ảnh hưởng đến quá khứ, còn liên quan đến thực lực của đối tượng ‘nhập mộng’.

Chỉ có thực lực đạt đến cấp bậc của Xích Tiêu Tử tiền bối trở lên, mới có thể cảm ứng được Tống Thư Hàng trong trạng thái ‘nhập mộng’.

Loại cảm ứng này, dựa trên trực giác mạnh mẽ của các đại lão, cũng như các thủ đoạn như bói toán ‘tương lai’ của các đại lão.

Nếu đối tượng nhập mộng không thể cảm ứng được Tống Thư Hàng, vậy Tống Thư Hàng không thể nào gây ra dù chỉ một chút ảnh hưởng nào đến ‘quá khứ’. 【Chuyện du hành thời gian, thật sự có thể làm được sao?】 Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi.

Chương 2982

Đối diện, Tiểu Tống Tống không nhà để về: "..." Vô chiêu phá hữu chiêu, Tống Thư Hàng hoàn toàn không để ý đến những lời tào lao của hắn, vậy thì cho dù cấp độ mồm mép của hắn có max cấp, cũng không phát huy được hiệu quả.

Hoàn toàn không nói chuyện đàng hoàng, cứ thế này, trời cũng bị nói cho chết mất. 【Bình thường mà nói, là không thể, tất cả những thứ có thực thể vật chất, muốn du hành thời gian... quy tắc Thiên Đạo không thể nào cho phép chuyện này xảy ra.】 Sau một chút suy nghĩ, Tiểu Tống Tống không nhà để về nói: 【Trừ phi, giống như trạng thái 'nhập mộng' của A Tống ba ba ngươi.】 Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Ngoài 'trạng thái nhập mộng' của mình, cậu còn nghĩ đến hình thái 'tương lai tử' của Vũ Nhu Tử.

Cậu đã tiếp xúc qua trạng thái đặc biệt đó của Vũ Nhu Tử. 【Vậy, ngươi lại là chuyện gì?】 Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Tống Tống không nhà để về: 【A Tống ba ba, câu hỏi này của ngươi rất chuyên nghiệp...

Câu trả lời của ta là, ta không biết gì cả.】 Câu này là thật, trong lòng hắn cũng không có đáp án.

Tống Thư Hàng: "..." Đối diện có phải diễn kịch nghiện rồi không?

Xưng hô A Tống ba ba này nghe cứ như đang gọi ba mình vậy. 【Ta biết A Tống ba ba ngươi hiện tại có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi ta, qua một thời gian nữa... không cần quá lâu, ta sẽ quay về.

Đến lúc đó, tất cả của ta, đều sẽ theo sự quay về mà mang về.

Đáp án mà ngươi muốn, đều sẽ có câu trả lời.】 Đối diện, 'Tiểu Tống Tống không nhà để về' tiếp tục trả lời.

Câu nói này của hắn, coi như chính thức xác nhận thân phận của mình.

Linh quỷ đã biến mất, không lâu sau, sẽ quay về, và có thể sẽ mang theo tất cả ký ức cũng như... sức mạnh?

Tống Thư Hàng nhìn câu trả lời này, khẽ nhướng mày.

Cậu vốn nghĩ khi nhận được đáp án này, nội tâm sẽ rất phức tạp.

Nhưng khi thực sự nhận được câu trả lời từ miệng đối phương, Tống Thư Hàng lại phát hiện nội tâm mình lại phẳng lặng như mặt hồ!

Cậu có một trái tim lớn gia truyền, đạo tâm cũng coi như khá kiên định, trải qua cũng nhiều chuyện.

Nhưng lúc này nội tâm bình tĩnh đến mức này, rõ ràng không bình thường.

Cứ có cảm giác, dường như trên thế giới này không còn thứ gì có thể khiến cậu kinh ngạc được nữa. 【Trạng thái này, rõ ràng có chút không ổn.】 Tống Thư Hàng nhíu mày.

Suy nghĩ một chút, cậu liền đoán ra một khả năng.

Chẳng lẽ là ảnh hưởng của thị giác Thiên Đạo?

Thiên Đạo, thông tin Bất Hủ, cộng thêm 'thị giác Thiên Đạo' mà Đạo tử chia sẻ cho cậu, những thứ này, có thể đang không ngừng ảnh hưởng đến cậu.

Khi giá trị ảnh hưởng tích lũy đến một mức độ nhất định, nội tâm Tống Thư Hàng liền trở nên 'phẳng lặng như mặt hồ'.

Bất kể đối mặt với thông tin gì của Chư Thiên Vạn Giới, đều không thể khơi dậy một chút cảm xúc nào. 【Là mỗi đời Thiên Đạo đều sẽ bị ảnh hưởng?

Hay là Thiên Đạo 'khuyết thiếu', sẽ bị 'pháp tắc Thiên Đạo' can thiệp?】 Nghĩ kỹ lại, Thiên Đạo Bàn Cầu ở giai đoạn sau, dường như đã bước vào hình thức người máy, chỉ cứng nhắc thực thi các quy tắc Thiên Đạo, xử lý mọi việc theo chương trình.

Có phải việc các đời Thiên Đạo bỏ trốn, cũng liên quan đến chuyện này?

Sau khi bình tĩnh suy nghĩ, Tống Thư Hàng cũng ghi lại chuyện này vào 'ghi chú', đợi sau khi trạng thái 'nhập mộng' kết thúc, sẽ thảo luận kỹ với Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two, Cẩu Đản Đa, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và các đại lão khác.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại trả lời: 【Ngươi còn có chuyện gì cần làm?

Tại sao cần đợi một thời gian nữa mới quay về?

Là trạng thái hiện tại của ta, vẫn không thể chịu đựng được sao?】 Phải biết rằng, Tống Thư Hàng hiện tại đã bước ra con đường 《Hướng Tử Nhi Sinh Trường Sinh Đạo》, trở thành một trường sinh giả thực thụ.

Nếu ngay cả 'trường sinh giả' cũng không chịu nổi, vậy chẳng lẽ phải chứng đạo Bất Hủ? 【Hiện tại, chấp niệm của Thiên Đình viễn cổ, ta đã mượn tay Đạo tử hoàn thành.

Tuy nhiên, vẫn còn một số chuyện, muốn kết thúc vào phút cuối.】 Tiểu Tống Tống không nhà để về trả lời.

Hơn nữa, nếu Đạo tử hoàn thành sứ mệnh của Thiên Đạo 8.5, bước vào đại chiến Thiên Đạo thứ 9 chính thức, hắn còn phải mượn trận pháp của nghi thức, lấy ra ‘một phần tồn tại’ mà Đạo tử đã bảo quản trước, và hồi sinh.

Tống Thư Hàng: 【Được.】 Thành thật mà nói...Thực lực của Tống Thư Hàng hiện tại, đã không còn quan tâm đến việc có thêm một cái plug-in hay thiếu một cái plug-in nữa.

Các plug-in trên người cậu, cái nào cũng mạnh vô cùng, cơ bản đều là trường sinh giả hoặc thần binh của trường sinh giả trở lên, thêm một không nhiều, bớt một không ít.

Vì vậy, linh quỷ số một rốt cuộc khi nào quay về, Tống Thư Hàng cũng không vội lắm, cậu cũng chỉ tiện miệng hỏi một câu.

So với điều đó, ngược lại quan hệ của đối phương sau này phải xử lý thế nào, mới là vấn đề lớn. 【Ngoài ra...

A Tống ba ngươi đang dùng ‘thị giác Thiên Đạo’ quan sát Chư Thiên Vạn Giới, chắc đã thấy cảnh đó rồi chứ?】 Tiểu Tống Tống không nhà để về đột nhiên lại nhắc đến. 【Virus hủy diệt hằng tinh sao?】 Tống Thư Hàng hỏi.

Tiểu Tống Tống không nhà để về: 【Đúng vậy.】 【Ý thức của Đạo tử sư huynh đã quay về... huynh ấy chắc sẽ ra tay đối với những ‘virus hủy diệt hằng tinh’ này.】 Tống Thư Hàng lên tiếng.

Trong lúc nói chuyện, ý chí của Đạo tử lại hiện ra, uy áp Chư Thiên Vạn Giới.

“Xin lỗi, để ngươi chờ lâu, Bá Tống đạo hữu.” Đạo tử lên tiếng.

Hắn vừa nghỉ ngơi một chút, hồi phục trạng thái, đồng thời cũng đang làm quen với ‘pháp tắc Thiên Đạo’.

“Đâu có~ Ta mượn ‘thị giác Thiên Đạo’ quan sát Chư Thiên Vạn Giới, trong lòng có thêm nhiều lĩnh ngộ, ta cảm ơn Đạo tử sư huynh còn không kịp.” Tống Thư Hàng đáp.

“Vậy thì tốt.” Đạo tử phát ra một tiếng cười vô cảm.

Tuy là đang cười, nhưng tiếng cười này lại không có chút gợn sóng nào.

Hắn dường như cũng bị ‘thông tin Bất Hủ’ ảnh hưởng đến trạng thái.

“Bá Tống đạo hữu chuẩn bị đi, tiếp theo hãy cẩn thận trải nghiệm hành động của ta, biết đâu sẽ giúp ích cho ngươi ngưng tụ con đường trường sinh thứ hai.” Đạo tử lại nói.

Hắn chỉ bị ảnh hưởng, nhưng lý trí và suy nghĩ đều không có vấn đề.

Tống Thư Hàng gật đầu, không nói thêm gì nữa, mà chuyên tâm thông qua trạng thái ‘nhập mộng’, duy trì liên lạc với Đạo tử.

Tiếp theo, là thời gian Đạo tử chấp pháp.

Dưới cảm ứng của Tống Thư Hàng, Đạo Tử ra tay, bắt đầu câu động trong hư không.

Từng điều từng điều pháp tắc thuộc về Thiên Đạo bị kéo đến.

Hình ảnh của quá trình này đối với Tống Thư Hàng giống như bị "che mờ", không thể nhìn rõ. "Tan biến!" Đạo Tử đưa tay kéo mạnh một cái.

Trong Chư thiên Vạn giới, tất cả những hằng tinh bị gieo "virus" đều bị pháp tắc Thiên Đạo dẫn dắt.

Đạo Tử định dùng thẳng "quyền hạn Thiên Đạo" để nhổ tận gốc virus trong các hằng tinh của Chư thiên Vạn giới, trực tiếp tiêu diệt và phá hủy toàn bộ virus. [Sẽ thành công chứ?] Tống Thư Hàng có chút mong chờ nhìn vào hình ảnh Chư thiên Vạn giới.

Nhưng lúc này, nội tâm cậu vẫn bình tĩnh đến đáng sợ.

Thậm chí, trong khoảnh khắc "Đạo Tử" ra tay, sâu trong lòng Tống Thư Hàng đã mơ hồ biết được kết quả của lần ra tay này!

Xoạt~ Đầu tiên, trong các vị diện của vạn giới, số "virus" đang lây lan và sao chép trong hơn một nửa số "hằng tinh" đã bị nhổ bỏ!

Những virus này là các loại virus do "virus hủy diệt hằng tinh" không ngừng lây nhiễm ra ngoài.

Là loại virus con sinh cháu, cháu sinh chắt, con con cháu cháu… đã có sự khác biệt rất lớn so với thể mẹ của virus.

Lũ "virus đời cháu chắt" này không thể chống lại sự lôi kéo của quyền hạn Thiên Đạo, trực tiếp bị nhổ tận gốc.

Theo mệnh lệnh "tan biến" của Đạo Tử, những virus này lập tức hóa thành tro bụi!

Tống Thư Hàng cẩn thận thể nghiệm chi tiết hành động của "Đạo Tử", trong lòng đột nhiên có thêm lĩnh ngộ sâu sắc hơn về con đường trường sinh liên quan đến "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu".

Lần lĩnh ngộ sâu sắc hơn này liên quan đến phần "quyền hạn, chỉ lệnh".

Bất kể là thông qua Thiên Đạo để "nhìn vật", hay bám vào Thiên Đạo để cảm ứng việc Thiên Đạo sử dụng quyền hạn, đều có thể nâng cao cảm ngộ của Tống Thư Hàng về con đường trường sinh thứ hai liên quan đến "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu" này, giống như là muốn cảm ngộ lại toàn bộ chức năng của "Thiên Đạo" một lần vậy.

Tiếp theo là một phần khu vực hằng tinh có phân thân của "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" trú ngụ.

Trong khu vực này, phân thân Hư Nhật Thủ Hộ Giả đang thông qua một phương pháp nào đó để có được "linh kiện khí tức bất hủ", và thông qua chúng để không ngừng tạo ra "virus hủy diệt hằng tinh".

Dưới sự cưỡng chế của quyền hạn Thiên Đạo của "Đạo Tử", phân thân Hư Nhật Thủ Hộ Giả cũng không thể giữ được toàn bộ "virus hủy diệt hằng tinh".

Phần virus này cũng bị quyền hạn Thiên Đạo cưỡng chế rút ra, và bắt đầu tiến vào giai đoạn tan biến.

Nhưng rõ ràng, phần virus được tạo ra bằng "linh kiện khí tức bất hủ" tương tự như của Vân Tước Tử hoặc thân thể Bá Tống, xử lý lại càng khó khăn hơn.

Bản thân chúng đã nhuốm khí tức "bất hủ", khi quyền hạn Thiên Đạo muốn xử lý chúng, chúng thậm chí còn có thể chống cự được một chút thời gian!

Dùng bất hủ để chống lại bất hủ.

Còn về phân thân "Hư Nhật Thủ Hộ Giả", sau khi cảm ứng được thủ đoạn cưỡng chế của Thiên Đạo thì lập tức thu liễm lại.

Một phần "phân thân Hư Nhật Thủ Hộ Giả" thậm chí còn trực tiếp giải trừ, tiêu tan không thấy đâu.

Sự tồn tại ở cảnh giới Trường Sinh Giả đối với "Thiên Đạo" vẫn chẳng là gì… nhưng đối với Đạo Tử chỉ có thể coi là "nửa Thiên Đạo", muốn trực tiếp diệt cỏ tận gốc lại cần phải tốn chút công sức.

Mà Đạo Tử hiện tại đang toàn lực nhắm vào "virus".

Những "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" đang thu liễm chạy trốn, đành phải để chúng thở dốc thêm một lát. …… Từ lúc Đạo Tử ra tay đến giờ, đã qua khoảng mười mấy hơi thở. …Ít nhất có hơn bảy thành "hằng tinh" bị lây nhiễm đã được giải cứu!

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng thấy bên trong những "hằng tinh" này đều ẩn giấu sức mạnh của mạng lưới công đức.

Chương 2983

Hậu thủ mà Công Đức Đạo Nhân để lại để áp chế "virus hủy diệt hằng tinh" đang âm thầm hỗ trợ hành động của "Đạo Tử", cùng Đạo Tử nhổ bỏ tai họa virus.

Đây cũng là nguyên nhân hành động của "Đạo Tử" có thể thuận lợi như vậy.

Ngay cả những virus được tạo ra bằng "linh kiện khí tức bất hủ", thực ra đều đang bị mạng lưới công đức áp chế!

Lại qua mấy hơi thở nữa… Phần lớn virus được tạo ra bằng "linh kiện khí tức bất hủ" bị xóa sổ, cuối cùng, một lô "thể mẹ virus hủy diệt hằng tinh" đặc thù xuất hiện trong mắt "Đạo Tử" và Tống Thư Hàng.

Bên cạnh lô "thể mẹ virus" này, vừa có Hư Nhật Thủ Hộ Giả canh giữ, vừa có Hằng Tinh Tận Thế Giả đồn trú. "Diệt!" Đạo Tử không chút do dự, một lần nữa hạ lệnh tan biến.

Ông khó khăn lắm mới giúp Nho gia vượt qua cửa ải khó khăn, giúp các sư đệ sư muội của Nho gia phục sinh không còn khiếm khuyết, cho Nho gia hy vọng hưng thịnh trở lại.

Kết quả, lại có kẻ muốn xúi giục diệt thế.

Đạo Tử tự nhiên sẽ không khách sáo.

Hôm nay ông nhất định phải dọn dẹp triệt để "virus".

Ầm~ "Quy tắc Thiên Đạo" do Đạo Tử thúc đẩy tác động lên hằng tinh, trực tiếp lôi kéo phần "thể mẹ virus hủy diệt hằng tinh" này.

Phân thân Hư Nhật Thủ Hộ Giả và Hằng Tinh Tận Thế Giả canh giữ bên cạnh không chịu nổi, thân thể bị thổi bay, trên người xuất hiện từng mảng vết nứt.

Những vết nứt này, các thủ đoạn tự chữa lành thông thường hoàn toàn không thể giúp chúng hồi phục, dù sao đây cũng là dấu ấn do Thiên Đạo ra tay để lại.

Thể mẹ virus hủy diệt hằng tinh bị "quy tắc Thiên Đạo" gột rửa từng lớp một.

Lớp vỏ ngoài của virus bị mài mòn hoàn toàn… cuối cùng, để lộ ra hạt nhân của nó.

Đó là một vật thể giống như hạt sắt. [Cũng hợp lý đấy, nguyên tố sắt chính là tận thế của hằng tinh.] Trong lòng Tống Thư Hàng vô cùng bình tĩnh nảy ra một ý nghĩ kỳ quặc.

Trong lúc suy nghĩ, sức mạnh tan biến của quy tắc Thiên Đạo quét lên vật thể giống hạt sắt kia.

Nhưng ngay lúc này, từ những hạt sắt nhỏ đó… cũng hiện lên khí tức "bất hủ".

Giống như "Kim đan Cá Voi Béo bất hủ" trong cơ thể Tống Thư Hàng hay "xương bất hủ" của Vân Tước Tử.

Đều là vật chất bất hủ có sức mạnh bất hủ, nhưng không có quyền hạn Thiên Đạo!

Bất hủ bất diệt là một thuộc tính mà ngay cả "quyền hạn Thiên Đạo" cũng không thể phá vỡ… Đã từng có một vị Thiên Đạo, ngay cả việc muốn cắt một kiểu tóc khác cũng không làm được.

Trong khoảnh khắc trở thành "bất hủ", ngay cả trạng thái cơ thể và móng tay cũng sẽ bị cố định vào khoảnh khắc "bất hủ" đó.

Thiên Đạo muốn cắt tóc của chính mình cũng không làm được.

Lúc này, "chỉ lệnh tan biến" của Đạo Tử cũng không thể phá hủy hoàn toàn những "vật chất hạt sắt" này. [Quả nhiên là vậy…] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Trên thực tế, Đạo Tử không phải là vị Thiên Đạo đầu tiên làm như vậy, "Công Đức Bất Hủ Đạo Nhân" năm xưa cũng đã làm chuyện tương tự với virus hủy diệt hằng tinh.

Thể mẹ virus sinh sôi, lây lan ra các thể con virus, đều có thể bị quyền hạn Thiên Đạo phá hủy.

Chỉ riêng thể mẹ này, sở hữu "thuộc tính bất hủ", ngay cả quyền hạn Thiên Đạo cũng không thể xóa sổ chúng! [Bất hủ?] Đạo Tử bình tĩnh nói, nhưng ngay cả trong giọng điệu bình tĩnh đó, cũng có thể cảm nhận được chút kinh ngạc của Đạo Tử tiền bối. [Đúng vậy… bất hủ bất diệt.] Tống Thư Hàng lên tiếng nói.

Đạo Tử cau mày, ngón tay ông gõ nhẹ lên tay vịn ngai vàng.

Dùng thứ bất hủ bất diệt để làm thể mẹ của "virus".

Ngay cả quyền hạn Thiên Đạo cũng không thể xóa sổ chúng.

Vậy còn làm thế nào nữa? "Chẳng lẽ chỉ có thể mặc kệ chúng?

Hoặc là, phong ấn chúng?" Đạo Tử có chút không cam lòng. "Có lẽ, tôi có một cách." Tống Thư Hàng nói.

Những thể mẹ virus này rất đáng sợ, chúng giống như bom hạt nhân vậy, một khi phát nổ sẽ uy hiếp cực lớn.

Tuy nhiên, nếu đã không thể đối phó với những "thể mẹ virus" này, vậy có thể thử giải quyết kẻ chủ mưu đứng sau khống chế chúng không?

Không thể phá bom hạt nhân, thì xử lý kẻ nắm giữ nút bấm bom hạt nhân thôi.

Tống Thư Hàng khẽ động ý niệm, bắt đầu mở "hệ thống Tu

Luyện Tán Gẫu" của mình ra.

Cái "tài khoản màu xám đã được khôi phục" trong tay cậu, đã đến lúc phát huy tác dụng!

Trong Chư thiên Vạn giới, các đại lão luôn có đủ loại thao tác bá đạo.

Mà vị đại lão ẩn sau "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" và "Hằng Tinh Tận Thế Giả" lại càng bá đạo hơn.

Ông ta đã từng lén lút tải client "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu", còn đăng ký một tài khoản… nhưng ông ta đăng ký tài khoản không phải để sử dụng "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu" một cách bình thường, mà là để nghiên cứu và phá giải "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu", ông ta đã cố gắng đoạt lấy quyền kiểm soát "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu" vào lúc Tống Thư Hàng "nổ tan xác mà chết", phản khách vi chủ.

Tiếc là, ông ta đã đánh giá sai mối quan hệ chủ tớ giữa "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu" và Tống Thư Hàng, cũng đánh giá thấp tính đặc thù của "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu".

Kế hoạch đoạt lấy "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu" của đại lão sau màn đã thất bại.

Trong khoảnh khắc thất bại, ông ta đã dựa vào thao tác bá đạo của mình, xóa tài khoản của mình, xóa acc thoát game!

Nếu không phải "Kim đan Cá Voi Béo bất hủ" của Tống Thư Hàng lúc phục sinh đã thuận tiện lén lút khôi phục lại "dữ liệu", nói không chừng thật sự đã bị vị đại lão sau màn này thành công.

Bây giờ, trong tay Tống Thư Hàng có một "tài khoản ID offline màu xám" đã được khôi phục.

Tài khoản này liên kết chặt chẽ với đại lão sau màn.

Chỉ cần thông qua nó, Tống Thư Hàng có thể khóa vị trí của đối phương, thuận dây mò dưa tìm ra ông ta.

Giải quyết không được vấn đề… vậy thì chúng ta giải quyết người gây ra vấn đề này!

Tống Thư Hàng chia sẻ ý nghĩ của mình cho Đạo Tử. [Trực tiếp giải quyết sự tồn tại đã tạo ra "virus hủy diệt hằng tinh" sao?

Nếu có thể giải quyết được, thì cũng là một ý hay.] Đạo Tử suy nghĩ rồi đáp.

Nhưng mà, nếu muốn làm như vậy, trước tiên phải tiêm một liều vắc-xin cho Chư thiên Vạn giới.

Nếu kẻ đầu sỏ sau màn có thể bị ông ta xử lý, sẽ có hai kết quả.

Một là cuộc khủng hoảng này được giải trừ, vậy thì cả làng cùng vui.

Hai là kẻ đầu sỏ sau màn đó vừa chết, tất cả virus hủy diệt hằng tinh sẽ mất kiểm soát, trực tiếp bị kích nổ, kéo theo hơn nửa Chư thiên Vạn giới đồng quy vu tận.

Như vậy thì không thể không đề phòng.

Nhưng cũng có khả năng, kẻ đầu sỏ sau màn không dễ bị giải quyết như vậy.

Dù sao, đối phương nắm giữ "thông tin bất hủ" thật sự, có thể bản thể cũng đang ở trong trạng thái bất hủ.

Như vậy, sau khi trực tiếp tìm đến tận cửa, không những không giải quyết được vấn đề, mà còn khiến đối phương cảnh giác sâu hơn, và mất đi hiệu quả bất ngờ của "tài khoản ID màu xám" trong tay Tống Thư Hàng.

Điểm này, cũng không thể không phòng. [Ta cần phải chuẩn bị một chút.] Đạo Tử nói với Tống Thư Hàng: [Bá Tống đạo hữu, trạng thái của ngươi cũng sắp kết thúc rồi, ngươi hãy chuẩn bị sẵn sàng "thoát khỏi trạng thái nhập mộng" bất cứ lúc nào.

Sau đó, trong khoảng thời gian cuối cùng trước khi trạng thái của ngươi kết thúc, ta sẽ cố gắng che đậy thiên cơ của ngươi.

Cố gắng để đối phương không phát hiện ra lúc ngươi dùng "tài khoản ID màu xám" để khóa vị trí của hắn…] [Được.] Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đạo Tử lại một lần nữa tranh thủ thời gian, trì hoãn trạng thái.

Đồng thời, ông bắt đầu thử liên lạc với "mạng lưới công đức" trong Chư thiên Vạn giới.

Lúc Tống Thư Hàng mượn "thị giác Thiên Đạo" để quan sát vạn giới, Đạo Tử cũng đồng thời chia sẻ những nội dung chi tiết mà Tống Thư Hàng chú ý.

Ông cũng thấy được lúc mình xử lý "virus hủy diệt hằng tinh", mạng lưới công đức này đã hỗ trợ ông như thế nào.

Mạng lưới công đức này là tạo vật của Thiên Đạo!

E rằng là thứ do một vị Thiên Đạo tiền nhiệm nào đó để lại khi còn tại vị.

Mà công dụng của mạng lưới công đức cũng rất rõ ràng, chính là để nhắm vào "virus hủy diệt hằng tinh" và trấn áp chúng.

Nếu có thể mượn năng lực của mạng lưới công đức này, thì có thể vá một miếng vá cho hành động tiếp theo của mình.

Nếu sau khi xử lý "kẻ đầu sỏ sau màn" mà gây ra tình trạng virus mất kiểm soát tự nổ, thì có mạng lưới công đức ở đây, có thể tiến hành áp chế virus.

Sau này, Đạo Tử có thể rảnh tay, rồi nghĩ cách phong ấn hoặc xử lý từ từ những virus này.

Một lát sau… Đạo Tử đã kết nối thành công với mạng lưới công đức, mạng lưới công đức sau khi cảm ứng được Đạo Tử muốn nhắm vào "virus hủy diệt hằng tinh", đã lập tức đồng ý yêu cầu kết nối của Đạo Tử. [Rất tốt, như vậy là đã có vắc-xin rồi.] Đạo Tử thầm nghĩ.

Nhân chút thời gian cuối cùng, Đạo Tử bắt đầu mượn "quyền hạn Thiên Đạo" để cường hóa "mạng lưới công đức" này, cố gắng cường hóa trạng thái của "mạng lưới công đức" lên đến đỉnh cao.

Hành động của Đạo Tử trực tiếp khiến "Cật Qua Thánh Quân" đang độ kiếp được hưởng lợi.

Mạng lưới công đức được cường hóa, khiến Cật Qua Thánh Quân đang độ kiếp như hổ thêm cánh, bay lượn trong biển thiên kiếp! …… Khoảng hai mươi hơi thở sau. [Chuẩn bị xong chưa, Bá Tống đạo hữu?] Đạo Tử hỏi. [Xong rồi.] Tống Thư Hàng đáp.

Đạo Tử trầm giọng nói: [Vậy tiếp theo, ta che đậy thiên cơ cho ngươi, ngươi đến khóa vị trí của đối phương.] Thiên Đạo đích thân ra tay, làm xáo trộn tất cả thông tin thiên cơ liên quan đến Tống Thư Hàng.

Cố gắng không để đối phương phát hiện hành động của Tống Thư Hàng, cố gắng hết sức bảo toàn hiệu quả của "tài khoản ID màu xám" này.

Lỡ như… nếu ông không thể giải quyết được đối phương, thì sau này nói không chừng còn phải dựa vào hiệu quả của "tài khoản ID màu xám" này, một lần nữa khóa vị trí đối thủ, đối phó với kẻ đứng sau màn này.

Đạo Tử không hề mù quáng tự tin vào quyền hạn Thiên Đạo của mình, ông vẫn chừa đường lui.

Lỡ như ông không được, vẫn còn có Bá Tống và Bạch đạo hữu hoặc những người khác có thể bù vào.

Sau khi làm xáo trộn thiên cơ của Tống Thư Hàng, Đạo Tử suy nghĩ một chút, dứt khoát tăng cường hiệu quả làm xáo trộn thiên cơ.

Chương 2984

Ông trực tiếp che đậy toàn bộ "thiên cơ" của cả Chư thiên Vạn giới.

Thiên cơ mờ mịt, vào khoảnh khắc này, tất cả các phép bói toán trong Chư thiên Vạn giới đều mất hiệu lực.

Ngay cả "trực giác" về nguy cơ của các đại lão cũng bị che lấp.

Đây là sự bảo vệ hai lớp của Đạo Tử đối với Tống Thư Hàng.

Nếu chỉ che lấp cho Tống Thư Hàng, sẽ có cảm giác "lạy ông tôi ở bụi này", đối phương vừa bói toán phát hiện chỉ có thiên cơ của Tống Thư Hàng bị che lấp, chỉ cần suy nghĩ một chút là có thể đoán ra nguyên nhân.

Mà trực tiếp che lấp thiên cơ của cả Chư thiên Vạn giới, đối phương sẽ không thể đoán ra manh mối gì.

Lớp che lấp thứ hai trên người Tống Thư Hàng, trong tình huống này, có thể phát huy hiệu quả hoàn hảo.

Tất cả tu luyện giả trong Chư thiên Vạn giới, vào khoảnh khắc này trong lòng lại rung động. "Lại nữa rồi, lại là cảm giác rung động." Cái Gì Cũng Bán Đại Lão từ từ ngẩng đầu nhìn trời.

Ông cũng có nguồn gốc với "mạng lưới công đức".

Cho nên, lần này cảm giác rung động của ông và đệ tử "Cái Gì Hóa Cũng Tiến Tiên Tử" đặc biệt mãnh liệt.

Thiên cơ của cả Chư thiên Vạn giới bị che lấp, Thiên Đạo định có động thái lớn gì đây?

Bên kia. "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" và "Hằng Tinh Tận Thế Giả" trong Chư thiên Vạn giới cũng bắt đầu bất an.

Thiên Đạo liên tục ra tay, nhổ bỏ virus hủy diệt hằng tinh.

Tiếp theo, e rằng sẽ là một đòn toàn lực của Thiên Đạo. [Chính là bây giờ, Bá Tống đạo hữu.] Đạo Tử lên tiếng nhắc nhở vào thời điểm tốt nhất.

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn sàng từ lâu, lôi ra "tài khoản ID màu xám" đó, và thông qua nó, trực tiếp khóa người đứng sau tài khoản ID.

Thời buổi này, đừng tưởng làm loạn trên mạng là không có chuyện gì.

Thật sự gây ra chuyện lớn, là sẽ bị lần theo đường mạng đánh đấy. [Tìm thấy rồi, ở Mộng Giới?

Lại ở đây!] Tống Thư Hàng nói.

Bây giờ đó là địa bàn của Bạch tiền bối.

Ha, lần này chắc rồi!

Có lẽ đôi khi, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, theo nguyên lý đèn ở dưới thì tối.

Nhưng định lý này, khi đối mặt với Bạch tiền bối, chắc chắn không áp dụng được.

Chỉ cần dính dáng đến Bạch tiền bối, mà lại đứng ở phía đối lập với Bạch tiền bối… vậy thì nơi nguy hiểm nhất, thật sự chính là nơi nguy hiểm nhất, không có chút cảm giác an toàn nào. "Là Mộng Giới, ẩn nấp ở đây." Tống Thư Hàng chuyển manh mối cho Đạo Tử.

Đồng thời, trong lòng cậu nảy ra một ý nghĩ.

Năm xưa Bạch tiền bối vội vàng muốn hoàn thiện "kế hoạch tạo thần", ở Mộng Giới tạo ra "Thế Giới Thụ", nắm giữ quyền hạn giới chủ Mộng Giới… có phải là vì Bạch tiền bối đang phòng bị cảnh này theo bản năng không?

Cuối năm ngoái, là lần duy nhất từ khi Tống Thư Hàng quen biết Bạch tiền bối, phát hiện Bạch tiền bối lại vội vàng muốn làm một việc như vậy.

Nhịp sống của Bạch tiền bối lúc đó bỗng nhiên trở nên gấp gáp, giống như kỳ nghỉ sắp kết thúc, sắp phải nộp bài tập vậy.

Chắc chắn không sai! "Kế hoạch tạo thần" của Bạch tiền bối gấp gáp như vậy, thời gian lại kẹt ngay trước thời điểm này, chắc chắn là Bạch tiền bối đang phòng bị chuyện này theo bản năng, thuận tiện áp chế kẻ đầu sỏ sau màn này.

Nói không chừng lát nữa lúc "Đạo Tử" đối mặt trực diện với kẻ đầu sỏ sau màn, bố trí của Bạch tiền bối ở Mộng Giới cũng có thể phát huy tác dụng!

Lần này chắc rồi ~ Sân nhà của Bạch tiền bối, Bạch tiền bối lại đứng về phía mình, không có lý do gì để thua cả! [Lên đi, Đạo Tử tiền bối!] Tống Thư Hàng hào khí ngút trời, phảng phất như đã nhìn thấy thắng lợi.

Tâm thái bình tĩnh của Đạo Tử vốn bị "ảnh hưởng của Thiên Đạo" mà trở nên lạnh lùng, lúc này dường như cũng bị Tống Thư Hàng ảnh hưởng, sinh ra một cảm giác hào hùng. [Để ta xem, ngươi rốt cuộc là ai.] Đạo Tử trầm giọng nói.

Trong trạng thái Thiên Đạo che lấp thiên cơ vạn giới, đối phương ngay cả "trực giác nguy cơ" cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Đạo Tử thi triển quyền hạn Thiên Đạo, ý chí Thiên Đạo trực tiếp giáng lâm đến một tọa độ ở Mộng Giới.

Nơi đó, là khu vực Mộng Giới và "Hỗn Độn Thiên Thế Giới" nối liền.

Hỗn Độn Thiên Thế Giới là một trong các vị diện của Chư thiên Vạn giới, là một thế giới hiếm thấy vẫn còn lưu giữ nhiều di tích thời thái cổ.

Mà tên đầu sỏ sau màn đó, lúc này đang ký thác ở trong một tầng kẽ hở nối liền giữa Mộng Giới và Hỗn Độn Thiên Thế Giới.

Tầng kẽ hở thuộc phạm vi Mộng Giới, bên trong lại có một thế giới riêng. "Ý chí Thiên Đạo" của Đạo Tử trực tiếp xông vào trong tầng kẽ hở này. [Có kết giới hiệu quả tương tự "nhà tù nhỏ của Thiên Đạo".] Trong quá trình xâm nhập, ý chí Đạo Tử đã phát hiện ra loại kết giới đặc thù đó. "Tiêu tan." Ý chí Đạo Tử lên tiếng nói.

Một lời vừa ra, lớp kết giới mô phỏng hiệu quả "nhà tù nhỏ của Thiên Đạo" kia trực tiếp bị xóa sổ.

Nhưng đồng thời, kẻ "đầu sỏ sau màn" ẩn nấp trong tầng kẽ hở cũng phát hiện ra sự xuất hiện của Đạo Tử.

Thực tế, lúc Đạo Tử ra tay nhổ bỏ virus hằng tinh ở Chư thiên Vạn giới, tên đầu sỏ sau màn này đã chuẩn bị sẵn sàng.

Chỉ là hắn cũng không ngờ, Đạo Tử lại tìm đến tận cửa nhanh như vậy!

Ý chí của Đạo Tử tiến vào "thế giới tầng kẽ hở" này, ánh mắt tuần tra bốn phía.

Ý chí của ông chỉ là tiên phong, đồng thời "thân thể bất hủ" của Đạo Tử sau khi chứng đạo bất hủ cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng sẽ bước vào hiện thế!

Thị giác nhập mộng của Tống Thư Hàng cũng bám vào ý chí của Đạo Tử, nhìn thấy thế giới tầng kẽ hở.

Đó là một thế giới giống như sa mạc.

Trong thế giới này, ngoài những thứ giống như những gò đất nhỏ ra, không có gì cả.

Nhìn kỹ mới có thể phát hiện, những gò đất nhỏ màu đen đó, thực ra là do từng hạt vật chất giống như "cát sắt đen" chồng chất lên nhau tạo thành.

Ý chí Đạo Tử ngưng mắt lại.

Những gò đất nhỏ đen kịt kia, toàn bộ đều được cấu thành từ vật chất "linh kiện ngụy bất hủ".

Mà ở phần lõi bên trong mỗi gò đất nhỏ, đều có một hạt "cát sắt bất hủ" thật sự, là vật bất hủ mà ngay cả quyền hạn Thiên Đạo cũng không thể xóa sổ.

Ánh mắt Đạo Tử, cuối cùng dừng lại ở trung tâm thế giới tầng kẽ hở.

Ở đó, có một vầng mặt trời đen kịt từ từ nổi lên.

Hắn chính là mục tiêu mà Tống Thư Hàng và Đạo Tử tìm kiếm.

Vầng mặt trời đen kịt trông không phải là thực thể, giống như trạng thái của vật hư ảo, tương tự với "Hư Nhật Thủ Hộ Giả" bên ngoài.

Mà bên trong vầng mặt trời đen kịt này, cũng tỏa ra mùi vị của thông tin bất hủ.

Khi đối mặt với ý chí bất hủ của Đạo Tử, vầng mặt trời đen kịt đối diện không hề có ý sợ hãi.

Hắn bình tĩnh "nhìn" ý chí của Đạo Tử, với một tư thái bình đẳng, đứng đối diện Đạo Tử.

Ý chí của Đạo Tử âm thầm thở dài một tiếng.

Quả nhiên, đối phương sở hữu trạng thái "bất hủ", đây là cục diện mà Đạo Tử không muốn thấy nhất. [Ngoài khí tức bất hủ… trên người hắn còn có mùi vị của "Cửu U Chúa Tể".] Tống Thư Hàng trong lúc nhập mộng đã phát hiện ra điểm này.

Trên người vầng mặt trời đen kịt, có khí tức của Cửu U Chúa Tể.

Khí tức này, Tống Thư Hàng không thể quen thuộc hơn được nữa.

Dù sao, cậu có thể là sinh vật hiện thế từ cổ chí kim có quan hệ tốt nhất với "Cửu U Chúa Tể".

Cũng là người đàn ông đã tiếp xúc với số lượng "Cửu U Chúa Tể" nhiều nhất.

Ngay cả Thiên Đạo thứ 8.5 "Đạo Tử" cũng không hiểu rõ Cửu U Chúa Tể bằng Tống Thư Hàng.

Dù sao, Đạo Tử không ngưng tụ ra "Cửu U Chúa Tể" thuộc về mình.

Mà Tống Thư Hàng, lại sở hữu một hóa thân "Tống U U".

Vì vậy, Tống Thư Hàng có thể phát hiện ra mùi vị "Cửu U Chúa Tể" trên người đối phương trước cả "Đạo Tử". [Cửu U Chúa Tể?

Quả nhiên, liên quan đến bất hủ, lại liên quan đến Cửu U Chúa Tể… Gã này, là một vị Thiên Đạo tiền nhiệm nào đó.] Đạo Tử đáp lại.

Nhưng mà, đối phương là Thiên Đạo đời nào? [Thiên Đạo Cầu là đời thứ 8, lên nữa là Thiên Đạo Bạch, lên nữa là Công Đức Bất Hủ Đạo Nhân… Sau đó đời thứ năm và thứ tư con không rõ.

Đời thứ ba là Thiên Đạo Cẩu Đản Đa, đời thứ hai là Thiên Đạo Tam Nhãn, đời thứ nhất không có bất kỳ thông tin nào còn sót lại.

Nếu không phải Tam Nhãn tiền bối biết rõ mình là Thiên Đạo thứ hai, nói không chừng ngay cả khái niệm tồn tại của Thiên Đạo thứ nhất cũng sẽ bị người ta lãng quên.] Tống Thư Hàng đáp.

Nói cách khác, vầng mặt trời đen kịt đối diện này, hẳn là Thiên Đạo thứ năm hoặc thứ tư?

Xác suất là Thiên Đạo thứ nhất rất nhỏ, vì Thiên Đạo thứ nhất dường như không có "Cửu U Chúa Tể" tương ứng.

Nhưng cũng không loại trừ hậu thủ của các Thiên Đạo khác.

Nói không chừng vị Thiên Đạo nào đó, giống như Thiên Đạo Bạch đã từng lấy một phần thân thể Cửu U Chúa Tể của mình ra làm nghiên cứu, để lại hậu thủ là vầng mặt trời đen kịt trước mắt này?

Thiên Đạo Tam Nhãn tương ứng với Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối, dường như cũng không phải là hạng lương thiện gì.

Tam Nhãn Thiếu Niên tiền bối đối với Thiên Đạo của mình cũng mang lòng kiêng kỵ rất sâu. [Một trong hai vị Thiên Đạo thứ năm hoặc thứ tư sao?] Ý chí Đạo Tử bình tĩnh nhìn đối phương: [Ta phải kéo thân thể của mình đến đây rồi.] Đối mặt với bất hủ, ông bắt buộc phải kéo thân thể bất hủ của mình đến mới được.

Chỉ dựa vào "hóa thân ý chí" không đủ để đối phó với đối phương.

Chương 2985

Ý niệm vừa động, sau lưng ý chí của Đạo Tử, không gian khẽ gợn sóng.

Sau đó, nhục thân bất hủ của Đạo Tử lặng lẽ hiện ra.

Khí tức bất hủ bất diệt tỏa ra.

Trong khoảnh khắc thân thể Thiên Đạo xuất hiện, toàn bộ "linh kiện khí tức bất hủ" trong không gian tầng kẽ hở đều bay tán loạn! "Ngươi… không phải là Thiên Đạo thứ 9… Ngươi là Cầu Thiên Đạo?" Lúc này, vầng mặt trời đen kịt đối diện đột nhiên nói với giọng kinh ngạc.

Đạo Tử: "???" Đối diện.

Vầng mặt trời đen kịt nhìn chằm chằm Đạo Tử.

Hắn vốn tưởng lần chứng đạo này là Thiên Đạo mới, Thiên Đạo đời thứ chín.

Nhưng khi chân thân bất hủ của "Đạo Tử" lặng lẽ đến, vầng mặt trời đen kịt lập tức nhận ra khí tức trên người đối phương.

Đây đâu phải là Thiên Đạo thứ chín gì, rõ ràng là khí tức của Thiên Đạo thứ tám "Cầu Thiên Đạo" vừa mới "sụp đổ" trước mặt tất cả mọi người trong Chư thiên Vạn giới cách đây không lâu!

Nói cách khác, đây là hậu thủ của Thiên Đạo đời thứ tám!

Là Cầu Thiên Đạo chứng đạo lần thứ hai!

Cầu Thiên Đạo cố ý thông qua việc "sụp đổ" để rút khỏi vị trí Thiên Đạo, rồi thông qua quy trình "chứng đạo bất hủ" một lần nữa, để cầu siêu thoát? "Đây chính là hậu thủ của ngươi sao?

Cầu Thiên Đạo.

Không ngờ, ngươi ẩn giấu sâu như vậy." Vầng mặt trời đen kịt trầm giọng nói.

Thật lòng mà nói, thủ đoạn và thao tác cực hạn của Cầu Thiên Đạo này, ngay cả hắn cũng không ngờ tới.

Hơn nữa sau khi hắn suy diễn kế hoạch, phát hiện ra con đường chứng đạo lần hai này, lại thật sự có hy vọng "hoàn toàn siêu thoát".

Chỉ là… chứng đạo lần hai nói thì dễ, thao tác lại không đơn giản như vậy.

Trong bao nhiêu đời Thiên Đạo, hiện tại cũng chỉ có "Cầu Thiên Đạo" trước mắt hoàn thành quy trình chứng đạo lần hai.

Cũng không biết hắn làm thế nào.

Quả nhiên, kẻ có thể chứng đạo bất hủ, trở thành Thiên Đạo, không có ai là đơn giản cả!

Ngay cả "Công Đức Đạo Nhân" trông có vẻ đã kéo chân các đời Thiên Đạo trước đây, vào thời khắc cuối cùng cũng lật kèo với hắn, cứng rắn phá hỏng kế hoạch của hắn vào khoảnh khắc sắp thành công, sắp thật sự "siêu thoát", chặt đứt nhân quả của cả Chư thiên Vạn giới!

Đối mặt với lời khen của vầng mặt trời đen kịt, Đạo Tử mặt không biểu cảm.

Ý chí của Đạo Tử hơi lùi lại, kết hợp với thân thể bất hủ bất diệt, hình thức chân thân Thiên Đạo giáng lâm!

Trong nháy mắt, không gian trong tầng kẽ hở của Mộng Giới bắt đầu vặn vẹo.

Trong thế giới vốn như sa mạc, bỗng nhiên nở rộ từng đóa kim liên.

Những "đống cát khí tức bất hủ" trước đó bị thổi bay, lại có từng tòa đình đài lầu các hiện ra, thay thế cho những đống cát.

Lại có sông ngòi, hồ nước, cây nhỏ, cỏ xanh lần lượt hiện ra.

Trong nháy mắt, thế giới tầng kẽ hở đã được diễn hóa thành một tiểu thế giới tràn đầy sức sống.

Hơn nữa, những chuyển biến này không phải là hư ảo, mà là thay đổi thật sự.

Là sự cải tạo chân thực do Chư thiên Vạn giới tự động diễn hóa để phối hợp khi chân thân Thiên Đạo giáng lâm!

Sự thay đổi này, không chỉ là thay đổi môi trường, mà còn là diễn hóa toàn bộ không gian tầng kẽ hở thành lãnh địa của "Đạo Tử", áp chế quyền kiểm soát của vầng mặt trời đen kịt đối với khu vực này!

Đối diện, vầng mặt trời đen kịt cũng không để ý "lãnh địa" của mình bị xâm chiếm.

Hắn nhìn Đạo Tử, giọng điệu bắt đầu kích động: "Chứng đạo lần hai, một người chứng hai lần bất hủ… Đây chính là pháp môn 'siêu thoát Thiên Đạo' mà ngươi nghĩ ra sao?

Đây là con đường mà ngay cả ta cũng chưa từng nghĩ tới." "Nhưng mà, ngươi vẫn thất bại rồi, Cầu Thiên Đạo!" "Ngươi vẫn chưa hoàn toàn siêu thoát." "Nói cách khác, 'con đường siêu thoát' này của ngươi là sai lầm." Hắn có thể nhìn ra, "Cầu Thiên Đạo" chứng đạo lần hai ở đối diện, vẫn bị "quy tắc Thiên Đạo" hạn chế, vẫn bị "Chư thiên Vạn giới" này níu kéo, giống như con diều bị dây buộc chặt, bị trói vào Chư thiên Vạn giới, không thể hoàn toàn siêu thoát.

Nhưng đối với vầng mặt trời đen kịt mà nói, đây lại là một tin tốt!

Nếu phương án chứng đạo lần hai cầu siêu thoát của "Cầu Thiên Đạo" đã thất bại, vậy thì đại diện cho giữa hắn và "Cầu Thiên Đạo" có cơ hội hợp tác!

Cầu Thiên Đạo thất bại rồi, sẽ cần tìm một con đường siêu thoát mới!

Đây chính là khế ước hợp tác giữa họ!

Chỉ cần có cơ hội hợp tác, mâu thuẫn giữa hai người có thể thông qua thương lượng để giải quyết. "Vậy thì, Cầu Thiên Đạo… bây giờ ngươi, cần một con đường siêu thoát hoàn toàn mới, khả thi!" Trong vầng mặt trời đen kịt, có ngọn lửa đen bùng lên, hóa thành một bàn tay, đưa về phía "Đạo Tử": "Ngươi cần ta!" "Ta không cần." Đạo Tử đáp, ngươi cái vầng mặt trời đen sì này, xấu! "Không, ngươi cần!" Vầng mặt trời đen kịt lớn tiếng nói: "Ngươi cũng giống ta, là một thành viên theo đuổi 'siêu thoát'.

Siêu thoát Thiên Đạo, hoàn toàn siêu thoát tất cả, không còn bị hạn chế, có được tự do bất hủ, chứ không phải là bất hủ bị ràng buộc!

Cơ thể ngươi đang trả lời ta, ngươi cần ta, ngươi cần hợp tác với ta, để có được con đường 'siêu thoát' hoàn toàn mới!" Đạo Tử: "…" Cứ có cảm giác, đối phương hình như hiểu lầm gì đó. "Một con đường siêu thoát hoàn mỹ!

Hơn nữa, 'pháp môn siêu thoát' của ta còn đã trải qua một lần thực nghiệm, ở điểm cuối của thực nghiệm… ta đã nhìn thấy điểm siêu thoát hoàn toàn." Giọng điệu của vầng mặt trời đen kịt, giống như ma quỷ dụ dỗ.

Trong giọng nói của hắn, mang theo một cảm giác quyến rũ khiến người ta không nhịn được muốn tiếp tục nghe hắn nói.

Đạo Tử khẽ bóp ngón tay.

Tuy nhiên, dường như thật sự bị lời nói của đối phương hấp dẫn, Đạo Tử không trực tiếp phát động tấn công sát phạt.

Thấy lời nói của mình có hiệu quả, trong lòng vầng mặt trời đen kịt lộ ra một nụ cười.

Hắn biết ngay, Cầu Thiên Đạo không thể chống lại chủ đề này!

Cầu Thiên Đạo cũng giống hắn, là người thật sự cầu siêu thoát, cầu đại tự tại.

Hoàn toàn khác với con cá mặn cùi bắp "Công Đức Đạo Nhân" năm xưa. "Cầu Thiên Đạo, ngươi đã tìm kiếm 'pháp môn siêu thoát', và đã thử siêu thoát một lần, vậy thì ngươi chắc chắn đã rõ, quyền hạn Thiên Đạo, Thiên Đạo bất hủ bất diệt, tuy cho chúng ta tầm nhìn vô thượng, thân thể bất hủ bất diệt, nhưng chức trách Thiên Đạo lại giống như sợi dây thừng, trói chặt chúng ta với 'Chư thiên Vạn giới' này.

Thậm chí lâu dần, sẽ ảnh hưởng đến 'cái tôi' của chúng ta, khiến chúng ta biến thành Thiên Đạo, chứ không phải Thiên Đạo hóa thành chúng ta." Vầng mặt trời đen kịt bắt đầu dụ dỗ sâu hơn. "Mà pháp môn siêu thoát của ta, chính là giúp chúng ta hoàn toàn cởi bỏ 'ràng buộc'.

Quyền hạn Thiên Đạo khiến chúng ta bất hủ bất diệt, trời đất mục nát mà chúng ta có thể bất hủ… Vậy thì đáp án thực ra đã rất rõ ràng rồi." "Quyền hạn Thiên Đạo trói chúng ta vào Chư thiên Vạn giới, sợi dây này chúng ta không thể hoàn toàn chặt đứt.

Trừ phi không cần vị trí Thiên Đạo này, không cần thân thể 'bất hủ bất diệt' này." "Nếu đã như vậy… chúng ta tại sao không suy nghĩ ngược lại?" "Các đời Thiên Đạo trước ta, thực ra đều đã đi vào một vùng tư duy sai lầm.

Tại sao chúng ta nhất định phải chặt đứt sợi dây đó?

Tại sao chúng ta không thể trực tiếp phá hủy hoàn toàn 'Chư thiên Vạn giới' mà sợi dây đang trói buộc?" "Chỉ cần Chư thiên Vạn giới này hóa thành tro bụi, vậy thì dù cho trên người chúng ta vẫn còn buộc sợi dây mang tên 'Thiên Đạo', nhưng đầu kia của sợi dây đã không còn gì có thể níu kéo chúng ta.

Chúng ta cũng đã thật sự hoàn thành siêu thoát, không phải sao?" "Ta đã thực nghiệm một lần, ta đã từng suýt chút nữa là hoàn thành siêu thoát thật sự, đại tự tại thật sự.

Không cần lo lắng bị quy tắc Thiên Đạo hạn chế, không cần lo lắng mất đi cái tôi…" "Vào khoảnh khắc Chư thiên Vạn giới bị phá hủy hoàn toàn, ta đã cảm nhận được sự siêu thoát thật sự." "Cho nên, hợp tác với ta đi, Cầu Thiên Đạo!" Vầng mặt trời đen kịt, nhìn "Đạo Tử".

Hắn tin rằng, Cầu Thiên Đạo tuyệt đối sẽ không từ chối sự hợp tác này!

Giống như Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả bình thường khao khát "thông tin bất hủ" vậy, Thiên Đạo thật sự đối với "thông tin siêu thoát" cũng sẽ có mức độ khao khát tương tự!

Công Đức Đạo Nhân loại cá mặn đó thì ngoại lệ… Gã đó tuyệt đối là một Thiên Đạo giả.

Mà "Cầu Thiên Đạo" trước mắt đã từng thử "siêu thoát", vậy thì một "con đường siêu thoát" thật sự khả thi và hoàn thiện đối với hắn, quả thực là một sự dụ dỗ không thể từ chối!

Vầng mặt trời đen kịt tin rằng Cầu Thiên Đạo trước mắt sẽ không làm hắn thất vọng.

Trong lúc đó, hắn vẫn luôn cẩn thận quan sát "Cầu Thiên Đạo".

Đối phương tuy vẫn mặt không biểu cảm, nhưng từ một số chi tiết trong cử động cơ thể có thể thấy, trạng thái của "Cầu Thiên Đạo" lúc này không bình tĩnh như vẻ mặt.

Chắc chắn là đã động lòng rồi!

Nếu lần này có "Cầu Thiên Đạo" kinh nghiệm phong phú phối hợp với hắn, "kế hoạch siêu thoát" của mình chắc chắn sẽ được thực hiện một cách hoàn hảo.

Lần này, sẽ không còn có con cá mặn nào như "Công Đức Đạo Nhân" lật kèo ở điểm cuối nữa. [Nếu đã động lòng rồi, vậy thì ta sẽ thêm vào ngọn lửa cuối cùng.] Vầng mặt trời đen kịt thầm nghĩ.

Hắn dám chắc, chỉ cần nói ra "kết quả suy diễn" cuối cùng, "Cầu Thiên Đạo" đối diện tuyệt đối sẽ hoàn thành hiệp nghị hợp tác với hắn.

Chỉ cần có "Cầu Thiên Đạo" và hắn liên thủ, trong thời gian ngắn có thể rải "virus hủy diệt hằng tinh" khắp Chư thiên Vạn giới… Sau đó, vào một ngày lành tháng tốt, dâng lên cho Chư thiên Vạn giới một màn pháo hoa lớn nhất!

Dâng lên cả Chư thiên Vạn giới làm vật tế, để hắn siêu thoát.

Sau một lúc dừng lại, vầng mặt trời đen kịt từ từ nói: "Hơn nữa, ta ở đây có một suy diễn vô cùng quan trọng, Cầu Thiên Đạo ngươi có thể nghe thử.

Thậm chí… ngươi có thể tự mình suy diễn lại một lần." "Kể từ lần trước, kế hoạch siêu thoát của ta bị ngăn cản ở giai đoạn cuối, ta đã âm thầm suy diễn.

Suy diễn từ đầu đến cuối, từng giai đoạn, từng chi tiết, cẩn thận suy diễn nghiền ngẫm.

Cuối cùng ta phát hiện, lần đó là thời cơ chưa tới." "Dưới sự suy diễn không ngừng của ta, ta phát hiện ra cơ hội cuối cùng, ở giai đoạn thời gian của 'Thiên Đạo thứ chín'!" "Nói cách khác, Thiên Đạo thứ chín là một giai đoạn vô cùng quan trọng." "Cầu Thiên Đạo, ngươi từ vị trí Thiên Đạo thứ tám hoàn mỹ rút lui, lại trong thời gian ngắn một lần nữa chứng đạo bất hủ, hoàn thành việc liên nhiệm Thiên Đạo.

Nói cách khác, Cầu Thiên Đạo ngươi vừa là Thiên Đạo thứ tám… lại vừa là Thiên Đạo thứ chín." "Bây giờ, thời cơ đã chín muồi!" "Thiên thời, địa lợi, nhân hòa, chúng ta đã hội tụ đủ cả!" "Điểm này, Cầu Thiên Đạo ngươi có thể tự mình suy diễn một lần, tin rằng kết quả ngươi suy diễn ra cũng sẽ như vậy.

Ngươi bây giờ thân là Thiên Đạo thứ chín, chính là bước ngoặt của mọi thay đổi." "Chín là cực, là chung kết của tất cả, cũng là khởi đầu mới." "Cầu Thiên Đạo ngươi liên nhiệm hai đời Thiên Đạo 'thứ tám, thứ chín', thực sự là lựa chọn chính xác nhất." "Đây chính là nhân quả giữa chúng ta, ngươi mượn 'liên nhiệm Thiên Đạo để cầu siêu thoát', tuy thất bại, nhưng vì sự liên nhiệm của ngươi, ngươi đã trở thành Thiên Đạo thứ chín, ngươi đã gặp được ta." Vầng mặt trời đen kịt một lần nữa đưa ra bàn tay lửa đen của mình, hướng về phía "Đạo Tử", dùng giọng điệu vững chãi nói: "Không cần do dự nữa, Cầu Thiên Đạo.

Thời khắc siêu thoát của chúng ta, đã đến!" Đạo Tử co ngón tay, bắt đầu suy diễn.

Dường như thật sự đang suy diễn xem thông tin "Thiên Đạo thứ chín là bước ngoặt" có chính xác hay không.

Dưới sự che đậy của thiên cơ, hiện giờ chỉ có Đạo Tử có thể mượn "quyền hạn Thiên Đạo" để suy diễn tương lai.

Đối diện, vầng mặt trời đen kịt vẫn giữ động tác đưa tay.

Khi Đạo Tử bắt đầu "suy diễn", hắn biết đại sự đã thành!

Chỉ cần suy diễn ra đáp án, Cầu Thiên Đạo chắc chắn sẽ hợp tác liên thủ với hắn.

Đối diện, Đạo Tử suy diễn rất lâu.

Nhưng vầng mặt trời đen kịt không hề sốt ruột.

Hồi lâu sau, Đạo Tử kết thúc quá trình suy diễn, ông ngẩng đầu đối diện với vầng mặt trời đen kịt: "Đích thực… Thiên Đạo thứ chín sẽ là một mắt xích vô cùng đặc biệt." "Cho nên, ngươi cần ta." Vầng mặt trời đen kịt hài lòng nói: "Bây giờ, quyết định của ngươi là gì đây?

Cầu Thiên Đạo?" "Hợp tác vui vẻ." Đạo Tử gật gật đầu.

Chương 2986

Ông cũng đưa tay phải của mình ra, nắm lấy bàn tay do lửa đen tạo thành của vầng mặt trời đen kịt!

Tống Thư Hàng thông qua trạng thái "nhập mộng", có thể cảm nhận được sự đáng sợ của bàn tay lửa đen của vầng mặt trời đen kịt.

Trong ngọn lửa đen đó, ẩn chứa một luồng mùi vị "thiên phạt", là sức mạnh có thể phá hủy vạn vật.

Nếu giải phóng toàn bộ năng lượng trong bàn tay lửa đen, có thể dễ dàng hủy thiên diệt địa.

Nhưng "Đạo Tử" lúc này là thân thể bất hủ bất diệt.

Bàn tay của ông vững vàng nắm chặt bàn tay lửa đen của vầng mặt trời đen kịt.

So với bàn tay lửa đen, tay của Đạo Tử nhỏ hơn nhiều.

Bàn tay lớn và bàn tay nhỏ nhẹ nhàng nắm lấy nhau, đây là một cái bắt tay mang tính lịch sử giữa hai "Thiên Đạo" của hai thời đại khác nhau.

Vầng mặt trời đen kịt vào khoảnh khắc này, nội tâm cuối cùng cũng ổn định lại.

Hắn có đủ tự tin và nắm chắc, tin rằng có thể dụ dỗ "Cầu Thiên Đạo" hợp tác với mình, nhưng tự tin là một chuyện, đến khi "Cầu Thiên Đạo" thật sự xác nhận hợp tác với hắn, hắn mới thật sự yên tâm. "Hợp tác vui vẻ." Vầng mặt trời đen kịt đáp.

Vậy thì, tiếp theo chính là bàn bạc với "Cầu Thiên Đạo" về những việc cụ thể trong hợp tác.

Trước đó tuy bị "Cầu Thiên Đạo" dùng quyền hạn Thiên Đạo nhổ bỏ rất nhiều "virus hủy diệt hằng tinh", trong Chư thiên Vạn giới thậm chí chỉ còn lại những "thể mẹ virus" có thuộc tính bất hủ.

Nhưng không sao… chỉ cần cho hắn một chút thời gian, thể con của "virus hủy diệt hằng tinh" có thể nhanh chóng sinh sôi.

Có "Cầu Thiên Đạo" ở bên hỗ trợ, quá trình này sẽ nhanh đến kinh người. "Vậy thì Cầu Thiên Đạo, chúng ta hãy bàn về việc tiếp theo hai ta sẽ hợp tác như thế nào đi." Vầng mặt trời đen kịt lên tiếng nói.

Đạo Tử: "Cần ta phối hợp thế nào?" "Chắc chắn rồi… Ta sẽ chuyển giao cho ngươi nửa đầu bản mẫu ban đầu của 'virus hủy diệt hằng tinh' trước.

Như vậy, Cầu Thiên Đạo ngươi cũng có thể hỗ trợ ta cùng nhau chế tạo 'virus hủy diệt', tăng tốc độ tạo ra virus." Vầng mặt trời đen kịt nói.

Vì có vết xe đổ của con cá mặn "Công Đức Đạo Nhân", nên lần hợp tác này vầng mặt trời đen kịt vẫn có chút cẩn thận.

Cố gắng có thể lôi "Cầu Thiên Đạo" xuống nước trước, để đối phương trực tiếp tham gia vào khâu chế tạo "virus".

Như vậy một là để thể hiện sự tin tưởng với đối phương, hai là cũng có thể tăng tốc độ chế tạo virus.

Đợi đến khi hợp tác tiến thêm một bước, hắn còn có thể giao toàn bộ bản mẫu ban đầu của virus cho đối phương!

Trong lúc nói chuyện, vầng mặt trời đen kịt truyền một phần "dữ liệu" cho Đạo Tử.

Đạo Tử im lặng tiếp nhận phần dữ liệu này, cẩn thận xem xét.

Vầng mặt trời đen kịt không làm phiền Đạo Tử.

Hắn lặng lẽ chờ đợi.

Trong lòng, tràn đầy mong đợi.

Lại qua một lúc lâu.

Sự đề phòng của vầng mặt trời đen kịt đối với "Đạo Tử", cuối cùng đã giảm xuống đến một điểm giới hạn!

Đạo Tử đã nắm bắt được cơ hội này.

Sau đó, ông không chút do dự ra tay.

Thân thể bất hủ bất diệt của Thiên Đạo, trực tiếp trấn áp về phía vầng mặt trời đen kịt!

Vầng mặt trời đen kịt: "???" "Ta, Đạo Tử, thích nhất chính là nói KHÔNG với những kẻ tự cho mình là đúng!" Đạo Tử mặt vẫn bình tĩnh, nói.

Khi "Thân thể Bất Hủ Thiên Đạo" của Đạo Tử ra tay, từ đầu ngón tay còn có hàng ngàn hàng vạn luồng sức mạnh pháp tắc, phân tán ra, đâm vào hư không, xuyên thấu vào Chư thiên Vạn giới, bắt giữ tất cả mục tiêu đã được khóa từ lâu!

Nếu Đạo Tử thật sự là "Cẩu Thiên Đạo", nói không chừng thật sự sẽ bị vầng mặt trời đen kịt thuyết phục đến động lòng, sau đó đồng ý phối hợp hành động của đối phương.

Nhưng mà… ông không phải.

Hơn nữa, con át chủ bài của đối phương "liên quan đến Thiên Đạo thứ chín là bước ngoặt", cũng đã ném sai thời điểm!

Đạo Tử không phải là Thiên Đạo chính thống tiền nhiệm đi theo quy trình, ông rất rõ vị trí của mình.

Bề ngoài mà nói, ông đúng là thành viên ở vị trí Thiên Đạo tiền nhiệm thứ chín của Chư thiên Vạn giới.

Nhưng trên thực tế, ông căn bản không phải là Thiên Đạo đời thứ chín, mà là ở vị trí 8.5, chỉ thiếu 0.5 đó, ý nghĩa đã hoàn toàn khác.

Thông tin át chủ bài của vầng mặt trời đen kịt được tung ra, lại chỉ giống như ném một con 3 vào Đạo Tử.

Cho nên, Đạo Tử vừa rồi nhân cơ hội thi triển "quyền hạn Thiên Đạo" để suy diễn, phương hướng chính suy diễn không phải là thông tin về "Thiên Đạo đời thứ chín", mà là vị trí của tất cả "vật chất bất hủ" liên quan đến vầng mặt trời đen kịt trước mắt.

Dưới sự che đậy của thiên cơ, vầng mặt trời đen kịt đối diện không cảm nhận được quá trình tính toán ngầm mang tính nhắm mục tiêu của Đạo Tử.

Không ra tay thì thôi, một khi ra tay phải đạt được hiệu quả lớn nhất!

Đạo Tử trong lòng rất rõ, nếu ông không một hơi tập hợp tất cả "vật chất bất hủ" liên quan đến vầng mặt trời đen kịt lại để xử lý một lần, thì đối phương chắc chắn sẽ nhân cơ hội trốn đi, lần sau muốn khóa vị trí của đối phương sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Cho nên sau khi ông tính toán ra vị trí của tất cả "vật chất bất hủ", trong lúc ra tay với vầng mặt trời đen kịt, còn khóa toàn bộ "vật chất bất hủ" đang phân tán trong Chư thiên Vạn giới, cưỡng ép bắt lại!

Tập trung lại một chỗ, đánh hội đồng. "Tại sao!" Vầng mặt trời đen kịt hỏi.

Một "pháp môn siêu thoát" hoàn toàn khả thi bày ra trước mắt, hơn nữa còn là "pháp môn siêu thoát" đã được thực nghiệm chứng minh.

Đạo Tử vẫn mặt không biểu cảm.

Lúc này ông đã biến thành người mặt liệt, khuôn mặt đã không thể tùy ý biến hóa ra biểu cảm được nữa.

Đạo Tử cũng không trả lời, mà toàn lực thúc đẩy quyền hạn Thiên Đạo, đánh chết "vầng mặt trời đen kịt" và tất cả "vật chất bất hủ" bị ông cưỡng ép kéo đến.

Vầng mặt trời đen kịt nhìn Đạo Tử lạnh lùng tàn nhẫn, nội tâm đột nhiên rung động.

Trừ phi… [Đối phương cho rằng người 'siêu thoát', có hai người, là quá nhiều?] Vầng mặt trời đen kịt đặt mình vào vị trí của người khác, cảm thấy mình đã mơ hồ đoán được đáp án. [Dù sao, mình đã nói cho Cầu Thiên Đạo nguyên lý 'pháp môn siêu thoát' của mình, gần như không giữ lại bao nhiêu.

Hơn nữa… mình còn đưa cho đối phương nửa đầu bản mẫu ban đầu của 'virus hủy diệt hằng tinh'.] [Với năng lực của Thiên Đạo, chỉ cần có nửa bản mẫu 'virus hủy diệt hằng tinh' này, sau đó suy diễn ra bản mẫu hoàn chỉnh, cũng không phải là chuyện không thể làm được, nhiều nhất là lãng phí chút thời gian.] [Mà nếu nguyên lý 'pháp môn siêu thoát' đã biết, 'virus hủy diệt hằng tinh' cũng đã có trong tay… Vậy thì, thân là Thiên Đạo đương kim 'Cầu Thiên Đạo', đúng là không cần phải chia sẻ 'siêu thoát' với người khác nữa.] [Có thể siêu thoát một mình, tại sao phải mang theo một người khác, tăng thêm nguy cơ siêu thoát?

Chuyện siêu thoát này, giống như đi qua cầu độc mộc, người siêu thoát càng ít, càng dễ dàng.] [Nếu là ta trước đây… e rằng cũng sẽ có một xác suất nhất định làm như vậy, đưa ra lựa chọn giống như Cầu Thiên Đạo.] [Thật sự quá tuyệt vời!] Nghĩ đến đây, vầng mặt trời đen kịt không những không thất vọng, ngược lại còn hưng phấn một cách kỳ lạ.

Ngay cả khi đang bị "Đạo Tử" đánh cho tơi bời, cũng không che giấu được sự vui vẻ của hắn.

Trên thực tế… "vầng mặt trời đen kịt" trước mặt Đạo Tử, là không hoàn chỉnh.

Giống như Tống Thư Hàng đã cảm ứng được trước đó, vầng mặt trời đen kịt trước mắt này có liên quan đến "Cửu U Chúa Tể".

Hắn tuy sở hữu lượng lớn "vật chất bất hủ", nhưng cốt lõi lại là do "Cửu U Chúa Tể" chuyển hóa mà thành! "Bản thể Thiên Đạo" của vầng mặt trời đen kịt, nói chính xác là "di vật của Thiên Đạo", chính là những "vật chất bất hủ" dạng hạt cát sắt kia.

Hắn là một trong số ít Thiên Đạo sau khi sụp đổ khỏi vị trí Thiên Đạo, bản thể còn có thể lưu lại chút gì đó ở hiện thế.

Điều này cũng liên quan đến chân thân của hắn.

Giống như Tống Thư Hàng đã từng đưa ra suy đoán, bản thể của vầng mặt trời đen kịt vốn dĩ là rời rạc.

Cho nên, dù trở thành bất hủ, cũng sẽ không thay đổi bản chất tổ hợp rời rạc của hắn.

Giống như Cầu Thiên Đạo, hắn là quả cầu kim loại lỏng, sau khi trở thành Thiên Đạo, vẫn sẽ không mất đi tính đàn hồi, cũng có thể chảy như chất lỏng.

Chỉ là Cầu U Cầu còn có thể "trích một khối chất lỏng" từ cơ thể mình ra, nhưng Thiên Đạo Cầu lại không làm được như vậy.

Bản thể Thiên Đạo của vầng mặt trời đen kịt, sau khi sụp đổ khỏi vị trí Thiên Đạo, lợi dụng vô số "thực nghiệm siêu thoát" trước đây của hắn cùng với các loại hậu thủ đã bố trí, cuối cùng ở hiện thế vẫn còn lưu lại một ít "vật chất bất hủ".

Và vào lúc thực nghiệm thất bại, khiến mình bị "Thiên Đạo sụp đổ", Thiên Đạo vầng mặt trời đen kịt đã đưa những "vật chất bất hủ" này vào Cửu U thế giới.

Dưới sự vận hành của hậu thủ hắn để lại, "vật chất bất hủ" dung nhập vào bên trong "Cửu U Chúa Tể" của chính hắn, hòa hợp với Cửu U Chúa Tể, hóa thành vầng mặt trời đen kịt trước mắt này.

Sau khi "vầng mặt trời đen kịt" này bị chuyển hóa, đã mất đi quyền hạn "Cửu U Chúa Tể", bị Cửu U thế giới bài xích ra ngoài, và bị cưỡng ép dung hợp.

Cửu U Vầng Mặt Trời Đen Kịt có thể là một trong số ít Cửu U Chúa Tể có số phận thảm nhất.

Ngay cả ý chí của bản thân cũng bị "Thiên Đạo" của chính mình can nhiễu, đồng hóa.

Mà ý chí bản thể Thiên Đạo của "vầng mặt trời đen kịt", sau khi sụp đổ, lại không hoàn toàn tiêu tan, mà ở trong một trạng thái đứt quãng.

Các đời Thiên Đạo "sụp đổ", có người là thật sự tiêu tan, bị "quy tắc Thiên Đạo" đồng hóa.

Còn có người sau khi chơi quá lố… tuy sụp đổ rồi, không bao giờ xuất hiện ở "hiện thế" nữa.

Nhưng từ các góc độ bên lề mà xem, trong đó có mấy vị "Thiên Đạo" dường như không hoàn toàn tiêu tan!

Ví dụ như "Thiên Đạo Bạch" có thể đối thoại xuyên không gian với Tống Thư Hàng tương lai. "Ý chí Thiên Đạo" của vầng mặt trời đen kịt lại càng đặc thù hơn, hắn thỉnh thoảng còn có thể can nhiễu một chút hóa thân "vầng mặt trời đen kịt" do "thân thể Cửu U Chúa Tể" chuyển hóa này.

Ví dụ như trước đó… ý chí Thiên Đạo của hắn, đã âm thầm can nhiễu vầng mặt trời đen kịt, để hắn giao nửa bản mẫu ban đầu của "virus hủy diệt hằng tinh" cho "Đạo Tử". "Thật là tham lam, Cầu

Thiên Đạo." Vầng mặt trời đen kịt nói.

Sở hữu "vật chất bất hủ", ngay cả Thiên Đạo cũng không thể hoàn toàn tiêu diệt hắn.

Đạo Tử dù có đánh hắn tơi bời, nhiều nhất cũng chỉ có thể làm hắn suy yếu.

Hoặc là, tạm thời áp chế hắn, giống như "Công Đức Đạo Nhân" năm xưa đã áp chế hắn. [Sự tham lam của ngươi… thật sự quá tuyệt vời.] [Thiên Đạo thứ chín là bước ngoặt, nhưng không có nghĩa là bản thân Thiên Đạo thứ chín có thể siêu thoát!] [Chỉ cần ngươi tiếp xúc với 'virus hủy diệt hằng tinh', dù ngươi chỉ có một chút tò mò về nó, bắt đầu nghiền ngẫm nó, nghiên cứu nó.

Vậy là đủ rồi.] [Đúng vậy, người siêu thoát… chỉ cần một người là đủ rồi!] Có những thứ, độc nhất vô nhị mới có ý nghĩa.

Có những thứ, chính là không thể chia sẻ với người khác mới là chân lý. "Ngươi không giết được ta đâu… Cầu Thiên Đạo.

Bất hủ bất diệt là tính chất gì, bản thân ngươi hẳn là rõ nhất." Vầng mặt trời đen kịt tuy liên tục bị đánh nổ, nhưng hạt nhân thật sự bên trong cơ thể hắn là vật chất Thiên Đạo "bất hủ bất diệt".

Bị đánh nổ, tổ hợp lại là được.

Chỉ cần Đạo Tử không có cách nào phá hủy những vật chất "bất hủ bất diệt" đó, thì hắn không thể bị giết chết.

Hơn nữa, khác với tổ hợp "Vân Tước Tử + xương bất hủ", quan hệ giữa vầng mặt trời đen kịt và vật chất bất diệt, vì vốn dĩ cùng chung một nguồn, căn bản không cần lo lắng "vật chất bất hủ Thiên Đạo" sẽ bị người khác cướp mất.

Chương 2987

Ngay cả khi bị cưỡng ép lấy đi vật chất bất hủ trong cơ thể, rồi bị đánh nổ.

Nhưng một cái ta mới, vẫn sẽ ngưng tụ trên vật chất bất hủ Thiên Đạo.

Hơn nữa, có thể hoàn thành việc ngưng tụ trên bất kỳ một hạt "vật chất bất hủ" nào!

Ầm~ Đạo Tử lạnh lùng như băng, lại một lần nữa đánh nổ vầng mặt trời đen kịt, không ngừng làm suy yếu sức mạnh của hắn.

Vầng mặt trời đen kịt dù sao cũng không còn là "Thiên Đạo tại nhiệm".

Cho nên, về lý thuyết, chỉ cần cứ đánh mãi, hắn cuối cùng cũng sẽ có lúc năng lượng cạn kiệt.

Sau khi năng lượng cạn kiệt, dù vẫn còn tính chất bất hủ bất diệt, hắn cũng phải ngoan ngoãn nằm yên, không thể nhảy ra gây chuyện nữa. "Cứ tiếp tục thế này, hoàn toàn không có ý nghĩa gì, Cầu Thiên Đạo.

Ngươi không thể phá hủy 'bất hủ bất diệt', cũng giống như ngươi không thể phá hủy chính mình vậy." Vầng mặt trời đen kịt nói.

Tuy vẫn luôn bị ăn đòn, nhưng khí chất và miệng lưỡi của vầng mặt trời đen kịt sẽ không tỏ ra yếu thế.

Hơn nữa, hắn cũng không phải thật sự không có sức phản kháng.

Nếu hắn tập trung toàn bộ sức mạnh của "vật chất bất hủ", bộc phát trong nháy mắt, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể đánh một trận, đánh được một lúc… nhưng không cần thiết.

Đối phương là Thiên Đạo tại nhiệm, đang ở trong trạng thái tại vị, là vô địch.

Phản kháng thì sao?

Trong thời gian ngắn dù có thể ngang tài ngang sức, cuối cùng sau khi bộc phát vẫn bị đè xuống đất ma sát.

Nói không chừng mình phản kháng, đối phương lại càng bị kích thích hơn, đánh càng hăng hơn?

Cho nên, miệng lưỡi không tỏ ra yếu thế là được.

Trên người, ra vẻ một chút là được. "Ta rất tò mò." Đạo Tử trong lúc đánh đối phương, vẫn có thể giữ được phong phạm quân tử nho nhã, mái tóc bay theo gió, áo quần cũng không hề xộc xệch.

Ngay cả hành động đánh đập tàn nhẫn, cũng đánh rất có khí chất.

Điểm duy nhất không hoàn hảo là Đạo Tử tiền bối đang ở trạng thái mặt liệt, không thể thông qua biểu cảm để thể hiện thêm khí chất nho nhã của mình.

Tống Thư Hàng trong lúc nhập mộng lần đầu tiên phát hiện, hóa ra đánh nhau cũng có thể giống như nghệ thuật, có một vẻ đẹp trai thoát tục.

Không hổ là đệ tử số một của Thánh nhân Nho gia!

Tiếc là, học không được. "Ngươi đã từ vị trí 'Thiên Đạo' sụp đổ xuống, hơn nữa… ngươi còn giữ được tính chất 'bất hủ'.

Vậy thì, ngươi còn làm loạn cái gì?" Đạo Tử vừa đánh, vừa hỏi. "Ngươi cũng đã trải qua quá trình 'Thiên Đạo sụp đổ', chẳng lẽ ngươi không biết trạng thái sau khi 'Thiên Đạo sụp đổ' sao?" Vầng mặt trời đen kịt cười lạnh nói. "Quả nhiên, không mấy tốt đẹp nhỉ." Đạo Tử gật đầu.

Sắp xong rồi, nên kết thúc thôi! "Cũng sắp xong rồi nhỉ." Vầng mặt trời đen kịt đồng thời nói.

Lời hắn vừa dứt, tư thế của Đạo Tử đối diện thay đổi.

Từ tư thế đánh nhau đẹp trai, chuyển thành hình thức nhìn xuống.

Đạo Tử đưa lòng bàn tay ra, ấn hờ về phía vầng mặt trời đen kịt.

Ầm~ Sức mạnh khai thiên tích địa, từ lòng bàn tay Đạo Tử bộc phát.

Năm ngón tay Đạo Tử bao trùm xuống, lòng bàn tay hóa thành một thế giới như luyện ngục, bao trùm "vầng mặt trời đen kịt" và tất cả "vật chất bất hủ" vào trong.

Giữa lúc giơ tay, đã mở ra một thế giới tạm thời.

Sau khi vầng mặt trời đen kịt và những "vật chất bất hủ" đó bị bao trùm vào, thế giới luyện ngục đó bắt đầu không ngừng luyện hóa chúng.

Việc luyện hóa này không thể thật sự luyện hóa được vầng mặt trời đen kịt "bất hủ bất diệt".

Nhưng có thể giống như phong ấn, tạm thời giam cầm chúng. [Cuối cùng, vẫn giống như Công Đức Đạo Nhân, chỉ có thể tạm thời áp chế.] Nội tâm vầng mặt trời đen kịt vô cùng bình tĩnh.

Thậm chí… ngay cả "phong ấn" thứ này, muốn giam cầm hắn cũng vô cùng khó khăn.

Ngay cả phong ấn "cấp Thiên Đạo", cũng không giam cầm hắn được bao lâu.

Tính chất bất hủ bất diệt này, bản thân nó đã giống như gian lận rồi.

Phong ấn tinh diệu đến đâu, dựa vào thuộc tính "bất hủ bất diệt" này để mài, cũng có thể từ từ mài ra được. …… Đạo Tử nắm tay lại, ấn tiểu thế giới luyện ngục này vào lòng bàn tay.

Nhưng tiếp theo phải xử lý thứ này như thế nào, Đạo Tử cũng đang đau đầu.

Ông không thể lúc nào cũng mang theo "tiểu thế giới luyện ngục" này bên mình.

Thân là Thiên Đạo 8.5… ông thực ra rất không ổn định.

Ngay cả bản thân ông cũng không biết lúc nào mình sẽ đột nhiên hóa đạo sụp đổ, dung nhập vào Thiên Đạo.

Chính vì tính không ổn định, nên sau khi Đạo Tử nhậm chức, đã liều mạng giải quyết hết tất cả chấp niệm của các đạo hữu trong thời gian sớm nhất, để tránh xảy ra bất trắc.

Đạo Tử cũng đã nghĩ đến việc "phong ấn" đối phương, nhưng ông vừa mới nhậm chức Thiên Đạo, tạm thời không thể tạo ra phong ấn thích hợp. "Không thể giải quyết 'vật chất bất hủ bất diệt'… thì chắc chắn không thể giải quyết được hắn." Đạo Tử thở dài.

Đối mặt với một con rùa sắt như vậy, dù ông có răng tốt đến đâu cũng không thể cắn nổi. [Bá Tống đạo hữu, ngươi thấy thế nào?] Đạo Tử đưa tay đỡ "tiểu thế giới luyện ngục" này, rồi lên tiếng hỏi: [Ta không kiên trì được bao lâu… chính ta cũng không biết lúc nào mình sẽ sụp đổ.

Thời gian để lại cho các ngươi không nhiều đâu.] Tống Thư Hàng: "…" Đạo Tử sư huynh, ngài hỏi câu này đúng là hỏi nhầm người rồi.

Nếu trong Chư thiên Vạn giới thật sự có người biết cách giải quyết "vật chất bất hủ"… người đó cũng tuyệt đối không phải là tôi!

Hơn nữa, những "vật chất bất hủ" này có chủ.

Nếu không, nói không chừng cậu còn có thể để "Kim đan Cá Voi Béo" nhảy ra xem, có khẩu vị nuốt chúng hay không.

Nhưng đối phương là có chủ, Tống Thư Hàng không dám làm bừa. "Kim đan Cá Voi Béo" hiện tại chính là mạng sống của Tống Thư Hàng, theo nghĩa vật lý.

Tống Thư Hàng dù có đầu sắt đến đâu, cũng không dám lấy "Kim đan Cá Voi Béo" ra tìm chết. [Ngươi cũng không có ý kiến gì sao?] Đạo Tử sư huynh nói.

Cũng phải, Bá Tống đạo hữu dù sao cũng chỉ là một người mới… Có đôi khi, không thể gây quá nhiều áp lực cho cậu ấy.

Tống Thư Hàng cau mày suy nghĩ.

Một lát sau.

Cậu mở "hệ thống Tu Luyện Tán Gẫu", trong lúc nhập mộng liên lạc với Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối lần đầu tiên trong đời tăng ca, liều mạng hoàn thành "kế hoạch tạo thần" ở Mộng Giới, và trồng một cây Thế Giới Thụ trong Mộng Giới, nắm giữ quyền hạn giới chủ Mộng Giới.

Với vận khí của Bạch tiền bối, chuyện có thể thúc giục ngài liều mạng tăng ca như vậy, nhất định có ý nghĩa đặc biệt.

Mà bây giờ, nhìn thấy "tiểu thế giới luyện ngục" trong tay Đạo Tử, Tống Thư Hàng cảm thấy mình đã ngộ ra rồi. [Bạch tiền bối đang làm gì vậy, có rảnh không?

Có thể đến cứu con không?] Tống Thư Hàng gửi tin nhắn.

Bạch tiền bối: [Ăn Niên Thú, (¯~~¯)nhai!] "Thư Hàng, cậu bên đó gấp lắm à?

Nếu không gấp thì... ta muốn ăn xong sườn non Niên Thú đã."

Bạch tiền bối nói thêm.

Tống Thư Hàng kêu cứu mà còn gõ được tin nhắn dài như vậy, tình hình chắc vẫn chưa đến mức sinh tử đầu quan.

Sườn non Niên Thú ngon thật đó!

Tay nghề của Biệt Tuyết Tiên Cơ lại tiến bộ không ít.

Các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lúc này đang thưởng thức tinh hoa ẩm thực đã lên một tầm cao mới của Biệt Tuyết Tiên Cơ - món chính trong bữa tiệc năm mới, 《Năm Cách Chế Biến Niên Thú》.

Tống Thư Hàng đưa cho Biệt Tuyết Tiên Cơ 《Thiên Kiếp Thực Đơn》, khiến đầu óc tiên cơ rộng mở, tiến thêm một bước trên con đường ẩm thực.

Thiên kiếp, tà vọng, tâm ma, những thứ này vậy mà đều có thể trở thành nguyên liệu, vậy thì nếu gia công một chút, trong tay Biệt Tuyết Tiên Cơ chúng còn có thể biến thành 'gia vị'.

Đặc biệt là tâm ma, bản thân nó đã có thần hiệu dụ hoặc lòng người, khiến tu sĩ chìm đắm trong đó.

Sau khi được chế biến thành nguyên liệu, đặc tính này của tâm ma sau khi được xử lý vô hại, vẫn có thể giữ lại được.

Biệt Tuyết Tiên Cơ gia công nó thành gia vị, tiên trù mỹ vị vốn đã đạt đến cảnh giới 'cực hạn' trước đây, lại tiến thêm một bước, đạt đến thần cảnh khiến đầu lưỡi cũng bị chinh phục, run rẩy.

Ngay cả Bạch tiền bối cũng hết lời khen ngợi tài nấu nướng của Biệt Tuyết Tiên Cơ hôm nay.

Ẩn mình sau hậu trường, Biệt Tuyết Tiên Cơ lộ ra nụ cười mãn nguyện, khoảng cách cô chinh phục A Bạch lại tiến thêm một bước nữa! "Suýt nữa thì quên, hôm nay là ngày đầu năm mới." Tống Thư Hàng sau khi nhận được hồi âm của Bạch tiền bối, lòng có chút cảm khái.

Rõ ràng nên là ngày đầu năm hòa bình, là một khởi đầu hoàn toàn mới, nên là một ngày vui vẻ rộn ràng.

Nhưng Bá Tống cậu lại mở màn bằng 'tự bạo'.

Tiếp theo, lại bị cuốn vào kế hoạch của Đạo Tử tiền bối, Thiên Đạo đời 8.5, sau đó lĩnh ngộ con đường trường sinh của mình phiên bản một, bổ sung con đường trường sinh phiên bản hai, thuận tiện tấn thăng Trường Sinh Giả.

Vừa trở thành 'nhân vật lớn' thực sự của Chư Thiên Vạn Giới, lại không ngừng nghỉ cùng Đạo Tử tiền bối giải quyết lời nguyền trên người 'tộc Thiên Ma ngoại vực'.

Vừa giải xong lời nguyền, lại bị Đạo Tử tiền bối dắt đi bay, đi đối đầu với hậu thủ của Thiên Đạo tiền nhiệm là 'Thái Dương Đen Kịt'.

Mặc dù bia đá đạo hữu không có trong tay, nhưng Đạo Tử tiền bối vẫn có thể dẫn cậu đi đối đầu với lão đại mạnh nhất Chư Thiên Vạn Giới!

Năm mới vừa bắt đầu, cậu đã trải qua những chuyện mà nhiều tu luyện giả phải mất cả tháng mới trải qua được.

Chương 2988

[À, lại là một ngày trọn vẹn bắt đầu.] Ngày đầu tiên của năm đã trôi qua trọn vẹn như vậy, phảng phất như tất cả mọi chuyện đều kéo đến tìm cậu vào ngày đầu năm.

Tống Thư Hàng không khỏi cảm thấy tuyệt vọng về cuộc sống của mình trong năm tới.

Người An Lạc khi đón năm mới, rất coi trọng thứ gọi là 'điềm báo'... không phải mê tín gì, mà là một loại tâm lý. "Các tiền bối chơi có vui không?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Là chủ nhà, rõ ràng là cậu phải chịu trách nhiệm chăm sóc các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', dẫn các tiền bối trong nhóm về nhà mình đón năm mới.

Kết quả giữa chừng, chủ nhà là cậu lại nổ tung, không thể tiếp đãi khách chu đáo.

Tiếp đãi không chu đáo, lòng có chút áy náy.

Hơn nữa... cậu còn bỏ lỡ 'sườn non Niên Thú' của Biệt Tuyết Tiên Cơ, nghe thôi đã thấy rất ngon rồi.

Bạch tiền bối trả lời: "Ăn ngon, uống ngon, chơi vui, mọi thứ đều tốt cả." Lúc đón năm mới, chuyện Tống Thư Hàng đột nhiên nổ tung hóa thành pháo hoa rực rỡ, quả thực đã khiến cả 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' giật nảy mình.

Nhưng ngay sau đó, xác nhận Tống Thư Hàng đã bước vào giai đoạn hồi sinh, các tiền bối trong nhóm liền yên tâm.

Sau đó, họ ngồi xem Tống Thư Hàng bắt đầu các loại thao tác màu mè.

Ví dụ như hình ảnh ké fame lúc đại lão Đạo Tử chứng đạo 'Bất Hủ', ví dụ như hình ảnh Bá Tống hóa thân vạn ngàn đi giải cứu Thiên Ma ngoại vực, ví dụ như hình ảnh Bá Tống và Đạo Tử cùng nhau tổ chức 'sự kiện năm mới'.

Thế là, các thành viên trong nhóm yên tâm, ai làm việc nấy.

Tiên yến món ngon được dọn lên như nước chảy...

Các tiết mục biểu diễn của thành viên trong nhóm cũng dưới sự chủ trì của Vũ Nhu Tử, lần lượt lên sân khấu...

Bộ phim 《Mạt Pháp Chi Chiến》 do các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đóng chính, được chiếu trên màn hình bên cạnh, góp phần tạo nên không khí vui tươi của năm mới. "Bây giờ trên sân khấu, người lên diễn là Công Đức Tiên Tử của cậu.

Tiết mục biểu diễn có nuốt kiếm, giả chết, đọc thuộc lòng 《Bá Tống Ngữ Lục》 cùng với hợp tấu đàn sáo với Tạo Hóa Tiên Tử." Bạch tiền bối bổ sung.

Tống Thư Hàng: "..." Tôi còn có thể nói gì nữa đây?

Tôi đã là một công cụ hình người không có lời thoại rồi, A Tống. "Ừm, ăn xong rồi." Bạch tiền bối trả lời.

Ngài ấy vừa tăng tốc độ ăn, bây giờ trong miệng vẫn còn đầy một miếng thịt sườn Niên Thú. "Trước khi món thứ năm trong 《Ẩm Thực Niên Thú》 được dọn lên, ta sẽ có một chút thời gian rảnh... cậu muốn ta giúp thế nào?" Bạch tiền bối nói.

Ngài ấy nhớ là bây giờ Thư Hàng đang ở cùng với Thiên Đạo 'Đạo Tử' mà phải không?

Ở cùng với Đạo Tử, có chuyện gì, lẽ nào ngay cả 'Thiên Đạo' cũng không giải quyết được?

Chuyện mà ngay cả Thiên Đạo cũng không giải quyết được, tìm ngài ấy có ích gì không?

Thực ra, Bạch tiền bối cũng rất nghi hoặc. "Chuyện là thế này... tôi và Đạo Tử tiền bối đang gặp phải một vấn đề nan giải." Tống Thư Hàng miêu tả lại sự việc khiến cậu và Đạo Tử đau đầu cho Bạch tiền bối.

Đối mặt với loại đối thủ đánh không chết, lại rất khó phong ấn, cần Đạo Tử tiền bối phải trấn áp từng giây từng phút, dù là Thiên Đạo cũng phải đau đầu.

Huống chi, Đạo Tử tiền bối là Thiên Đạo đời 8.5, rất không ổn định.

Nói không chừng giây sau sẽ sụp đổ thì sao?

Bạch tiền bối nghe xong, khổ não gõ gõ thái dương. "Thư Hàng, cho dù là ta, cũng không phải thật sự vạn năng đâu." Bạch tiền bối nói.

Nói thật, ngài ấy cũng không có manh mối nào về việc làm thế nào để trấn áp 'Thái Dương Đen Kịt'.

Mặc dù Tống Thư Hàng suy đoán, việc ngài ấy liều mạng thực hiện 'Kế Hoạch Thế Giới Thụ' ở đảo cổ Mộng Giới rất có thể là để dùng vào lúc này.

Nhưng chính Bạch tiền bối cũng không nghĩ ra được Thế Giới Thụ và Mộng Giới có thể có tác dụng gì đối với thứ 'Bất Hủ'. "Vậy hay là, Bạch tiền bối ngài qua đây một chuyến?

Nói không chừng chỉ cần ngài đến Mộng Giới là có thể lập tức kích hoạt thuộc tính ẩn nào đó của Mộng Giới và Thế Giới Thụ?" Tống Thư Hàng nói.

Dù sao thử cũng không mất tiền.

Nếu thành công, chính là lời to. "Bạch U U bên kia có ý tưởng gì không?" Bạch tiền bối hỏi.

Tống Thư Hàng: "Tôi vẫn chưa kịp hỏi Bạch tiền bối Two." "Kéo vào nói chuyện hỏi xem, dù sao ngài ấy bây giờ cũng đã tỉnh rồi.

Ngoài ra... người trong danh sách bạn bè của cậu, cái người tên Vị Tri Bạch 1-33 cũng kéo vào luôn, cậu còn có 'A Bạch' bạn bè nào nữa không?

Kéo hết qua đây." Bạch tiền bối suy tư nói.

Tống Thư Hàng trả lời: "Chắc là không còn Bạch tiền bối nào khác... nếu thật sự phải tính, chắc là còn một con bạch mã, chính là con bạch mã của Bạch tiền bối Two hồi trẻ.

Nhưng mà, con bạch mã đó luôn thần xuất quỷ một, tôi cũng không có cách liên lạc." Giọng Tống Thư Hàng vừa dứt.

Đột nhiên, trước mắt cậu... chính xác mà nói, là trước mắt Đạo Tử tiền bối, có một bóng trắng nhẹ nhàng lướt qua.

Đó là một con ngựa con toàn thân trắng muốt, tư thế đi đường đặc biệt ngầu lòi.

Đi cái kiểu người thân không nhận ra mà vẫn sống sót tới giờ... tuyệt đối là tồn tại đỉnh cao.

Nếu không phải trong tay Đạo Tử còn đang khống chế 'thế giới Luyện Ngục', toàn lực trấn áp Thái Dương Đen Kịt mang thuộc tính bất hủ, khi nhìn thấy tư thế đi đường ngầu lòi của con ngựa này, nói không chừng đã không nhịn được mà đấm một quyền qua.

Trong thế giới xen kẽ đã trở thành 'lãnh địa Thiên Đạo giáng lâm' của Đạo Tử, lại có một bóng hình có thể cưỡng ép xông vào, còn đi với tư thế ngầu lòi, bất kể đối mặt thế nào cũng đều nằm trong phạm vi cần cẩn trọng!

Dù có đấm thẳng một quyền lên cũng không quá đáng!

Huống chi, Đạo Tử hiện tại là 'thân thể Thiên Đạo', toàn thân trên dưới tràn ngập thông tin bất hủ, tu sĩ bình thường, dù là cảnh giới Trường Sinh Giả, vừa nhìn thấy bản thể Thiên Đạo, sẽ lập tức bị 'thông tin bất hủ' xung kích, rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng đã là may, vận khí không tốt trực tiếp bị thông tin bất hủ xung kích sụp đổ cũng là bình thường.

Nhưng con bạch mã trước mắt này, đối diện với 'thân thể Thiên Đạo' lại không hề bị ảnh hưởng. "Bạch Mã tiền bối!" May mà Tống Thư Hàng đang trong trạng thái nhập mộng đồng bộ, tiếng kêu kinh ngạc vui mừng đó đã khiến Đạo Tử hơi buông lỏng cảnh giác.

Nhưng mà, con bạch mã xuất hiện bất ngờ này, hình như lại là bạn tốt của Bá Tống đạo hữu?

Hít~ Mạng lưới bạn bè của Bá Tống đạo hữu thật sự khiến Đạo Tử kinh ngạc.

Cứ có cảm giác, tùy tiện kéo một 'lão đại đỉnh cao Chư Thiên Vạn Giới' ra, hình như đều quen biết Bá Tống, còn rất thân với Bá Tống.

Ngay cả sư phụ của mình là Thánh Nhân, cũng có nhân quả nặng nề với Bá Tống.

Bây giờ cả Nho gia vẫn một mực cho rằng Bá Tống chính là Nho Gia Thánh Nhân chuyển thế!

Không hổ là người nghiên cứu ra 'hệ thống tu liêu', bản thân đã có năng lực kết giao mạnh mẽ, tự kèm theo thuộc tính thiện cảm của các nhân vật lớn +100. "Đạo hữu xin chào, ta cũng là bạn tốt của Bá Tống." Đạo Tử đối mặt với bạch mã, mặt không biểu cảm nói.

Đối diện, bạch mã đứng thẳng người lên, lộ ra nụ cười nhân tính hóa. [Đạo Tử sư huynh, em đi liên lạc với Bạch tiền bối đây... sư huynh, huynh bảo Bạch Mã tiền bối ở đây đợi chúng ta một lát.] Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Đạo Tử gật đầu: [Được.

Nhưng con bạch mã này, lai lịch thế nào?] [Nó và Thiên Đạo tiền nhiệm có liên hệ rất trực tiếp.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đạo Tử: "..." Mặc dù khi thấy bạch mã không bị 'thông tin Thiên Đạo' ảnh hưởng, trong lòng Đạo Tử đã có suy đoán.

Nhưng sau khi nhận được câu trả lời khẳng định từ miệng Tống Thư Hàng, y vẫn không tự chủ được mà 'trong lòng khẽ động'.

Con bạch mã này, quả nhiên cũng là con bài tẩy mà Thiên Đạo sau khi về hưu để lại. "Bạch Mã đạo hữu xin chờ một lát, Bá Tống có chuyện muốn nhờ đạo hữu giúp một tay." Đạo Tử dùng viễn cổ ngữ nói.

Cũng không biết Bạch Mã đạo hữu đối diện nói ngôn ngữ nào?

Viễn cổ ngữ có thể giao tiếp được không?

Đối diện, bạch mã bốn vó chạm đất, khẽ gật đầu.

Xem ra có thể giao tiếp...

Đạo Tử thầm thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao, y cũng không hiểu tiếng ngựa. ... ...

Ở một nơi khác.

Tống Thư Hàng thì nhanh chóng liên lạc với Bạch tiền bối: [Bạch tiền bối, Thiên Đạo Bạch Mã cũng đã đến rồi.

Bây giờ, Bạch tiền bối ngài + Cửu U A Bạch + Vị Tri Bạch 1-33, đều đủ cả rồi!] Bạch tiền bối cầm chén trà, uống một ngụm tiên trà, nuốt thức ăn trong miệng xuống.

Hơi nghẹn...

Sau một lúc, Bạch tiền bối truyền âm cho Biệt Tuyết Tiên Cơ: "Biệt Tuyết tiên tử, món tiếp theo khi nào lên?

Có rảnh được mấy phút không?" "Có." Biệt Tuyết Tiên Cơ trả lời.

Chương 2989

"Được~" Bạch tiền bối lưu luyến đặt chén trà xuống, nhìn bàn tiệc thịnh soạn 《Tiệc Năm Mới》.

Lát sau, Bạch tiền bối nhắm mắt lại.

Thân hình ngài ấy mờ dần, biến mất trong hư không. "Ủa?

Bạch tiền bối?" Bên cạnh, Bạch Hạc Chân Quân trợn to mắt, nhìn Bạch tiền bối biến mất.

Bạch tiền bối của tôi đâu?

Bạch tiền bối ngồi cạnh tôi, một Bạch tiền bối to như thế đâu rồi?

Đau lòng.

Khó khăn lắm, lần này ngài ấy mới chiếm được vị trí bên cạnh Bạch tiền bối! ... ...

Cùng lúc thân hình Bạch tiền bối mờ đi, ngài ấy còn thông qua 'hệ thống tu liêu' liên lạc với Bạch U U và Vị Tri Bạch 1-33.

Thế giới của Vị Tri Bạch, nay đã hóa thành một phần của 'Bá Giới'.

Trận pháp phong ấn mà họ duy trì vẫn còn, nhưng trong thời gian ngắn phái một 'Vị Tri Bạch' rời đi một lát, không thành vấn đề.

Vài hơi thở sau.

Trong thế giới xen kẽ của Mộng Giới. 'Đạo Tử' đã cố ý chừa lại một lối vào.

Sau đó, chân thân của Bạch tiền bối, một chiếc đùi lớn của U U + tổ hợp số hiệu Thương Thử, và người nhỏ nhất trong số Vị Tri Bạch là số 33, lần lượt bước ra từ lối đi này.

Sau khi chiếc đùi của U U Bạch tiến vào thế giới xen kẽ, một luồng sức mạnh mềm mại nhẹ nhàng cuộn lại, bao bọc số hiệu Thương Thử, biến nó thành một quả cầu, phong bế ngũ quan của nó, bởi vì lần này đối diện trực tiếp là thân thể Thiên Đạo của 'Đạo Tử'!

Trực diện thân thể bất hủ của Thiên Đạo, đối với số hiệu Thương Thử mà nói xung kích quá lớn.

Số hiệu Thương Thử và số hiệu Bá Tống vẫn có sự khác biệt, nó không có thiên phú chịu đau như Bá Tống, năng lực chịu đựng 'thông tin bất hủ của Thiên Đạo' cũng có hạn.

Xử lý xong số hiệu Thương Thử, chiếc đùi của U U Bạch lại hơi khựng lại.

Sau một lúc cứng đờ, nó đã thích nghi với trường lực đặc thù của 'dữ liệu Thiên Đạo' này.

Cũng đúng... chiếc đùi này của nó từng bị 'Thiên Đạo Bạch' cắt đi, tiến hành vô số thí nghiệm, tự nhiên không sợ sự can nhiễu của thông tin Thiên Đạo.

Bên cạnh, Đạo Tử liếc nhìn U U Bạch, trong lòng thầm than: Người không bị thông tin Thiên Đạo ảnh hưởng +2.

Sau khi Bạch tiền bối Two xác nhận bản thân không sao, ý thức lại lướt qua Bạch ở hiện thế và Vị Tri Bạch bên cạnh, không biết hai người họ có bị ảnh hưởng không?

Vị Tri Bạch số 33 mặt mũi ngơ ngác, dường như vẫn chưa ngủ tỉnh.

Nhưng nó cũng không bị 'thông tin Thiên Đạo' ảnh hưởng.

Bản thân chúng giống như 'Đạo khí', là do Thiên Đạo Bạch tạo ra.

Đạo Tử bên cạnh thầm nghĩ: [Người không bị thông tin Thiên Đạo ảnh hưởng +3.] Về phần Bạch ở hiện thế, ngài ấy lại là A Bạch duy nhất trong ba người bị thông tin Thiên Đạo ảnh hưởng.

Nhưng ảnh hưởng mà ngài ấy nhận được lại là phương diện tích cực!

Sau khi trực diện 'thân thể bất hủ' của Đạo Tử, hai mắt A Bạch ở hiện thế lóe lên, tiến vào trạng thái 'thất thần'.

Trạng thái 'thất thần' này không phải do bị xung kích quá lớn, đơn thuần chỉ là Bạch tiền bối đang tính toán một số dữ liệu.

Mà thứ Bạch tiền bối đang tính toán, chính là dữ liệu 'thông tin bất hủ' trên người Đạo Tử!

Đồng thời, trên người Bạch tiền bối bắt đầu dần dần hiện lên từng luồng 'khí tức Trường Sinh Giả'.

Ngài ấy đang tiếp nhận 'dữ liệu bất hủ', sau đó tại chỗ tính toán suy diễn ra hình thái ban đầu của 'con đường trường sinh' thuộc về mình!

Đạo Tử: "..." Người không bị thông tin Thiên Đạo ảnh hưởng +4.

Bạch đạo hữu không những không bị thông tin bất hủ xung kích đến 'rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng', ngược lại còn tại chỗ phá giải dữ liệu, diễn dịch ra 'con đường trường sinh' của mình.

Quả nhiên, đây là một con quái vật còn mạnh hơn cả Bá Tống.

Lúc Bá Tống tạo ra 《Hướng Tử Vong Mà Sinh Trường Sinh Chi Đạo》, vẫn là do Đạo Tử chủ động phối hợp, phụ trợ suy diễn.

Nhưng Bạch tiên trưởng chỉ nhìn y một cái, đã trực tiếp tự mình suy diễn con đường trường sinh.

Thông tin bất hủ trên người ta, có phải là hàng pha nước, hàng giả không?

Đạo Tử cũng bắt đầu hoài nghi bản thân.

Thông tin Thiên Đạo của ta sao có thể mất mặt như vậy!

Tống Thư Hàng trong trạng thái nhập mộng mơ hồ cảm ứng được dao động tâm tình của Đạo Tử tiền bối.

Thế là cậu an ủi: "Đạo Tử sư huynh, quen là được.

Dù sao thì, trên người Bạch tiền bối, mọi chuyện đều có thể xảy ra!" Đạo Tử: "..." Trong Chư Thiên Vạn Giới này, giữa vạn ngàn tu luyện giả, chỉ có ngươi là không có tư cách nói câu này với ta nhất!

Ngươi cũng là một tồn tại mà người khác cần phải 'làm quen' đó.

Đạo Tử điều chỉnh lại tâm thái một chút, nhìn Bạch đang chìm vào trạng thái 'suy diễn con đường trường sinh', nói: "Bây giờ làm sao đây?

Bạch đạo hữu đang trong trạng thái suy diễn con đường trường sinh, còn không biết khi nào mới có thể hồi phục." Bình thường, sau khi bắt đầu lĩnh ngộ con đường trường sinh của mình, tu sĩ cần phải bế quan dài hạn.

Bá Tống là vì có y đang trong trạng thái Thiên Đạo đời 8.5 ở bên cạnh phụ trợ, mới miễn đi các bước bế quan phiền phức. "Không cần lo lắng, A Bạch ở hiện thế lĩnh ngộ ra một 'hình thái ban đầu của đại đạo trường sinh' sẽ dừng lại, đợi một lát là được." Chiếc đùi vàng của Bạch tiền bối Two dùng một pháp thuật tương tự 'truyền âm' phát ra âm thanh.

Bạch Mã hắt hơi một cái, nằm rạp xuống.

Vị Tri Bạch số 33 thì có chút tò mò quan sát nơi này, thế giới xen kẽ đã hóa thành 'lãnh địa Thiên Đạo' này, khiến cho Vị Tri Bạch vốn luôn bị nhốt trong 'tiểu hành tinh người khổng lồ', trong lòng dâng lên hứng thú khám phá.

Đang nói chuyện, khí tức Trường Sinh Giả trên người Bạch tiền bối bắt đầu ổn định lại, không còn tăng trưởng nữa.

Ngài ấy không tiếp tục suy diễn 'con đường trường sinh', chỉ đẩy cảnh giới của mình vào cảnh giới 'Kiếp Tiên có hình thái ban đầu của con đường trường sinh', liền dừng lại việc ngộ đạo tính toán. "Bạch đạo hữu không tiếp tục nữa sao?

Cơ hội hiếm có, thực ra ngươi có thể suy diễn thêm, chúng ta có thể đợi ngươi thêm một lát." Đạo Tử lên tiếng nhắc nhở.

Cơ hội đốn ngộ, suy diễn con đường trường sinh, quá hiếm có.

Là người từng trải, Đạo Tử rất rõ sự gian nan trong đó.

Một khi nắm bắt được cơ hội, tuyệt đối đừng dễ dàng lãng phí.

Bởi vì ngươi không biết, một khi mình bỏ lỡ cơ hội lĩnh ngộ 'con đường trường sinh', lần sau muốn hoàn thiện nó, cần phải bù đắp bao nhiêu thời gian và tinh lực! "Không cần, đủ dùng rồi." Bạch tiền bối từ từ mở mắt, mỉm cười trả lời.

Cơ hội để ngài ấy thực sự 'hoàn thiện con đường trường sinh' vẫn chưa đến, trong lòng ngài ấy có suy nghĩ như vậy, nên cũng dừng lại việc tính toán.

Đạo Tử: "..." Tùy hứng vậy sao? [Có lẽ, đối với Bạch tiền bối mà nói, lĩnh ngộ đến cảnh giới Kiếp Tiên có hình thái ban đầu của đại đạo là đủ dùng rồi.] Tống Thư Hàng trong mộng nói với Đạo Tử tiền bối.

Đạo Tử: "Ta phát hiện ra cách tư duy của ta và các ngươi không cùng một tần số." [Tôi vẫn còn khá bình thường, nếu tôi gặp được cơ hội diễn hóa con đường trường sinh, chắc chắn sẽ diễn hóa đến cùng.

Nhưng mà, Bạch tiền bối thật sự có chút ngoại lệ... tôi nhớ, Thiên Đạo tiền nhiệm, khi ngài ấy tranh giành vị trí Thiên Đạo của đời trước nữa, chính là ở cảnh giới 'Kiếp Tiên có hình thái ban đầu của đại đạo'.] Tống Thư Hàng trả lời.

Đạo Tử: "Cái gì?" Với cảnh giới 'Kiếp Tiên có hình thái ban đầu của đại đạo', mà đoạt được vị trí 'Thiên Đạo' từ tay một đám Trường Sinh Giả?

Sư phụ y là Nho Gia Thánh Nhân cũng không bá đạo đến thế chứ?

Ngoài ra... tại sao Bá Tống đạo hữu lại biết nhiều bí mật đỉnh cao của Chư Thiên Vạn Giới như vậy?

Hơn nữa rất nhiều còn là bí mật liên quan đến Thiên Đạo? [Đạo Tử tiền bối, huynh bây giờ hỏi các Bạch tiền bối xem, có ý tưởng hay phương án nào không?

Trạng thái nhập mộng của em sắp kết thúc rồi, tranh thủ trước lúc đó, giải quyết xong chuyện của 'Thái Dương Đen Kịt đại lão' trước đi?] Tống Thư Hàng đề nghị.

Cùng với việc cậu tấn thăng lên cảnh giới 'Trường Sinh Giả', lĩnh ngộ đối với 'nhập mộng' cũng tự nhiên tăng lên, bây giờ cậu đã có thể cảm ứng rõ ràng thời gian kết thúc giấc mộng.

Đạo Tử khẽ gật đầu.

Thực ra, không cần cậu nhắc nhở, sau khi Bạch tiền bối ở hiện thế mở mắt, ba 'Bạch' khác nhau + Bạch Mã đã đứng đối diện nhau thành một vòng, tiến hành hội nghị giữa các A Bạch. "Bạch ở hiện thế, quyền hạn Giới Chủ và Thế Giới Thụ của ngươi có dùng được không?" Bạch tiền bối Two lên tiếng hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu: "Chênh lệch có chút lớn, muốn trấn áp tất cả những thứ có 'thuộc tính bất hủ', chỉ dựa vào Thế Giới Thụ và Mộng Giới, còn xa mới đủ." "Có lẽ chúng ta có thể dùng được." Lúc này, Vị Tri Bạch số 33 giơ tay nói: "Chúng ta vốn có thể tổ hợp thành một đại trận phong ấn, đây cũng là công năng duy nhất của chúng ta.

Ngoài việc tổ đội phong ấn, chúng ta cũng không giúp được gì khác." Bạch tiền bối Two nói: "Vậy thì lấy trận pháp phong ấn của Vị Tri Bạch 1-33 làm trung tâm, tiến hành cường hóa?" "Toàn bộ trận pháp phong ấn, có thể di chuyển tập thể qua đây không?

Chuyển đến đây, ta có thể dùng Thế Giới Thụ của Mộng Giới để hỗ trợ cường hóa." Bạch tiền bối hỏi. "Nếu là thiên di đại trận, thì cần ba mươi ba thú tổ hợp pháp khí, hơn nữa phải cần hai bộ." Vị Tri Bạch số 33 trả lời.

Bản thân chúng chính là được chế tạo dựa trên bản thiết kế của 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí'.

Bạch tiền bối Two nói: "Thư Hàng có một bộ, bộ của ta cũng vẫn luôn ở chỗ nó, hơn nữa đều đã đạt đến cấp bậc 'yếu' sao?

Trường Sinh Giả'.

Đủ dùng rồi." "Ta bên này cũng có một bộ, có thể để ta ra một bộ, rồi lấy một bộ từ chỗ Thư Hàng." Bạch tiền bối nói.

Vị Tri Bạch số 33 ngọt ngào cười nói: "Nếu có ba bộ, chúng ta cần cả ba bộ!

Sau đó, trong quá trình di chuyển, ta cần Thư Hàng phối hợp thi triển 《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》." Đạo Tử: "Thư Hàng tiểu hữu nói cậu ấy không có vấn đề." Thiên Đạo đời 8.5 đã trở thành một người truyền tin không có cảm xúc. "Nhưng trận pháp phong ấn 33 Vị Tri Bạch + Thế Giới Thụ của Mộng Giới, vẫn không đủ chứ?" Bạch tiền bối gõ gõ thái dương nói: "Chúng ta còn cần thứ gì đó để trấn trận nữa." Nói xong, Bạch tiền bối nhìn về phía Bạch Mã.

Bạch Mã gật gật đầu, sau đó nó ngẩng đầu hí lên một tràng dài.

Chương 2990

Đạo Tử: "Thư Hàng tiểu hữu nói: Bạch Mã tiền bối nói: Ngài ấy không có vấn đề.

Gần đây ngài ấy khá rảnh, có thể đích thân qua trấn nhãn của trận pháp phong ấn.

Nhưng mà, trạng thái của ngài ấy rất đặc thù, không thể ở lại hiện thế quá lâu... cho nên, ngài ấy cần một thứ để ký thác." Bạch tiền bối Two: "..." Tống Thư Hàng không có thiên phú về thái cổ ngữ và viễn cổ ngữ, nhưng cậu lại đặc biệt có thiên phú ở một số ngôn ngữ nhỏ, hẻo lánh.

Mấy tiếng hí của Bạch Mã, vậy mà có thể hiểu ra được một đoạn dài như vậy? "Nếu ký thác, thì cần thứ gì?" Bạch tiền bối hỏi.

Bạch Mã nghe vậy, liền đứng thẳng người lên. "Đừng có bày ra cái tư thế chết tiệt đó cho ta!" Bạch tiền bối Two cảnh cáo.

Hai vó trước của Bạch Mã đang ở giữa không trung: "..." Lát sau, Bạch Mã đưa vó ra, chỉ vào chiếc đùi vàng của Bạch tiền bối Two.

Nếu cần vật ký thác, không có gì thích hợp hơn chiếc đùi vàng của Bạch U U.

Hơn nữa, chiếc đùi vàng này từng là vật thí nghiệm trong 'Kế Hoạch Siêu Thoát' của Thiên Đạo Bạch, trong đó ẩn chứa vô số huyền bí của Thiên Đạo Bạch.

Có nó, cộng thêm 'trận pháp phong ấn Vị Tri Bạch 1-33' do chính tay Thiên Đạo Bạch tạo ra + 'Thế Giới Thụ Mộng Giới' do Bạch ở hiện thế vì áp lực mà tạo ra, trong thời gian ngắn, hoàn toàn đủ để trấn áp 'Thái Dương Đen Kịt'.

Cũng không cần trấn áp quá lâu.

Cảm giác khoảng hai ba mươi ngày, cũng đủ rồi.

Bạch tiền bối Two: "..." Lúc này, nó thật sự muốn đá cho Bạch Mã một phát.

Ngươi coi đùi của ta là cái gì?

Lúc nào cũng tơ tưởng đến đùi của ta?

Nếu không phải chiếc đùi này của ta đã lắp không về được, ta há lại cho các ngươi cơ hội nhòm ngó nó.

Bạch Mã nháy mắt với Bạch Two, và dùng móng ngựa vẽ trong không trung.

Nó viết không phải thái cổ ngữ hay viễn cổ ngữ, mà là một loại văn tự chỉ có nó và Bạch Two nhận ra, là văn tự chỉ thuộc về Thiên Đạo Bạch ngày xưa.

Người bên cạnh đều không biết nó đang viết gì.

Ánh mắt của Bạch U U xuyên qua chiếc đùi vàng, lướt qua hàng chữ đó.

Lát sau... "Cho ngươi mượn!" Giọng của Bạch tiền bối Two như đang nghiến răng nghiến lợi.

Nó cảm thấy cả đời này, mình đều bị 'Thiên Đạo Bạch' ăn chết.

Rõ ràng đều là hai cá thể khác nhau được sinh ra từ cùng một 'bản nguyên', tại sao luôn là nó chịu thiệt?

Bạch Mã nghe vậy, lộ ra hai hàng răng trắng muốt, cười như một đứa trẻ ngây thơ.

Bạch tiền bối Two thở dài một hơi, nói với Đạo Tử: "Vậy thì, chúng ta thử trước đã...

Đạo Tử đạo hữu, ngươi ở bên cạnh hỗ trợ trước, nếu giữa chừng xảy ra sự cố gì, ngươi cũng có thể lập tức cứu vãn." Nói đi nói lại, là Cửu U Chúa Tể của sự hủy diệt và phá hoại, tại sao nó lại phải tốn công tốn sức cứu thế giới như vậy?

Cửu U Chúa Tể cứu thế giới, câu này nghe thôi đã thấy phong cách lệch lạc rồi. "Không vấn đề, cảm tạ các vị Bạch đạo hữu đã ra tay tương trợ vào lúc này.

Ta sẽ lợi dụng quyền hạn Thiên Đạo, tùy thời cứu vãn.

Nếu có thể tạm thời phong ấn chắc chắn tên này, thì tốt rồi." Đạo Tử đáp.

Nếu mấy vị 'Bạch đạo hữu' hack game này thật sự có thể tạm thời phong ấn ổn thỏa 'Thái Dương Đen Kịt', vậy thì y có thể rảnh tay, bố trí một số hậu thủ trong Chư Thiên Vạn Giới.

Ví dụ như điên cuồng cường hóa 'mạng lưới công đức', bố trí một số tiết điểm công đức lực phụ trợ cho mạng lưới công đức.

Nếu thời gian đủ, y còn hy vọng có thể nghiên cứu ra phương án khắc chế sự lây nhiễm của cát sắt từ 'Thái Dương Đen Kịt bất hủ'.

Vừa hay, trong tay y có nửa cái [Bản Sơ Khai Của Virus Hằng Tinh] mà 'Thái Dương Đen Kịt' đã truyền cho y trước đó, nghiên cứu sâu một chút, rồi chế tạo ra phương án kiềm chế tốc độ lây nhiễm của virus, chắc sẽ không quá khó.

Đạo Tử đã bắt đầu tính toán cho tương lai.

Y muốn đánh một trận chênh lệch thời gian.

Trong khoảng thời gian sau khi 'Thiên Đạo đời 8.5' này của y sụp đổ, đến khi 'Thiên Đạo mới kế nhiệm', tranh thủ có thể ấn chặt 'Thái Dương Đen Kịt' trong phong ấn, đừng để nó nhảy ra gây chuyện.

Nếu đối phương trước khi Thiên Đạo đời thứ chín nhậm chức đã phá phong ấn mà ra, Đạo Tử hy vọng hậu thủ mà mình để lại, có thể tranh thủ thời gian cho Bá Tống đạo hữu.

Trước đó, Thái Dương Đen Kịt cũng đã nói, Thiên Đạo đời thứ chín là một đời Thiên Đạo rất đặc thù.

Đời Thiên Đạo này... sẽ là bước ngoặt của thế giới.

Một đời Thiên Đạo quan trọng như vậy, Đạo Tử hy vọng có thể để 'Bá Tống' lên thay.

Y tin tưởng Bá Tống.

Hơn nữa, trong số những người y quen biết, đã không còn ai thích hợp hơn Bá Tống.

Thực ra, vốn dĩ 'Xích Tiêu Tử đạo trưởng' là một ứng cử viên 'Thiên Đạo kế nhiệm' rất thích hợp.

Có thực lực, kiến thức uyên bác, tính cách cũng tốt.

Lần đầu tiên nhìn thấy Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Đạo Tử thậm chí còn cảm thấy khí chất của đối phương có mấy phần giống với sư phụ mình 'Nho Gia Thánh Nhân'.

Đều là loại tồn tại rất đáng tin cậy.

Đáng tiếc...

Xích Tiêu Tử đạo trưởng chí không ở Thiên Đạo, hứng thú của ngài ấy là bồi dưỡng ra một vị Thiên Đạo.

Mà ngoài Xích Tiêu Tử đạo trưởng ra, mấy người quen khác, hoặc là không có ý với Thiên Đạo, hoặc là tính cách có khiếm khuyết. [Cố lên nhé, Bá Tống.] Đạo Tử thầm chúc phúc cho Tống Thư Hàng.

Thiên Đạo đời tiếp theo thực sự quá quan trọng, vừa nhậm chức có lẽ đã phải đối mặt với kế hoạch hủy diệt thế giới của 'Thái Dương

Đen Kịt'.

Trách nhiệm vô cùng trọng đại.

Thậm chí nếu vận khí không tốt, Thái Dương Đen Kịt nếu phá quan sớm... mà hậu thủ y để lại lại không có tác dụng lớn, vậy thì trước khi Thiên Đạo kế nhiệm, chính là mở đầu chế độ địa ngục.

Sợ rằng vừa nhậm chức, đã phải đối mặt với một Chư Thiên Vạn Giới đang sụp đổ. "Không chỉ phải đánh chênh lệch thời gian, còn phải cho Bá Tống đạo hữu cơ hội cường hóa.

Tranh thủ đẩy cậu ta lên vị trí Thiên Đạo đời thứ chín trong thời gian nhanh nhất." Đạo Tử thầm nghĩ. "Vậy thì, bắt đầu hành động thôi.

Đạo Tử đạo hữu, để Thư Hàng thoát khỏi trạng thái nhập mộng đi." Bạch tiền bối Two lên tiếng.

Không biết từ lúc nào, Bạch tiền bối Two đã trở thành người phụ trách hành động tiếp theo, thống lĩnh đại cục. "Không vấn đề." Thân là Thiên Đạo 'Đạo Tử', ngược lại giống như một người thực thi đơn thuần. ... ...

Trong 'Bá Giới' của Tống Thư Hàng.

Tiểu hành tinh người khổng lồ nguyên bản bây giờ đã trở thành 'Bá Tinh', bầu bạn cùng thuyền mặt trời, chậm rãi xoay quanh nhau.

Tống Thư Hàng lưu luyến kết thúc 'trạng thái nhập mộng'.

Tầm nhìn của Thiên Đạo quả là một thứ tốt.

Khi nhập mộng Thiên Đạo, dùng ánh mắt của Thiên Đạo quan sát Chư Thiên Vạn Giới, mỗi một phút mỗi một giây, đều có thể thu được lĩnh ngộ không thể tưởng tượng. "Nếu có cơ hội nhập mộng Đạo Tử tiền bối một lần nữa thì tốt rồi...

đợi đã, tôi có lẽ thật sự có cơ hội, nhập mộng Đạo Tử tiền bối một lần nữa!" Tống Thư Hàng nghĩ đến 'Lão Bá Tống' đó.

Nếu Lão Bá Tống là cậu của tương lai, vậy có nghĩa là một ngày nào đó trong tương lai, cậu sẽ còn nhập mộng trạng thái 'Đạo Tử tiền bối chứng đạo bất hủ' một lần nữa, lại dùng 'góc nhìn Thiên Đạo' quan sát Chư Thiên Vạn Giới một lần nữa. "Đừng thất thần, Thư Hàng." Vị Tri Bạch số 33 lên tiếng. "Có!" Tống Thư Hàng hoàn hồn.

Lúc này, bên cạnh cậu đang xoay tròn ba bộ Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí.

Trong đó có một bộ khí chất thành thục, là bộ Thiên Đạo Bạch để lại cho Bạch tiền bối.

Hai bộ còn lại, hoạt bát vô cùng.

Nghịch Kình khí linh tiểu tiên tử dẫn đầu, phía sau có sáu mươi lăm quả cầu ánh sáng nhỏ, đi theo sau đại tỷ khí linh tiểu tiên tử xoay tròn. "Đi đi." Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra, nhẹ nhàng điểm vào khí linh tiểu tiên tử. "Y nha~" Khí linh tiểu tiên tử ngoan ngoãn gật đầu, nó đưa ngón tay ra, chỉ xuống đại trận Vị Tri Bạch 1-33 phía dưới.

Khoảnh khắc tiếp theo, ba bộ tổ hợp pháp khí, lao về phía trận pháp bên dưới, dung nhập vào trong đó.

Ngay cả 'Găng Tay Nghịch Kình' trên tay phải của Tống Thư Hàng cũng rơi ra.

Sau khi mất đi sự bảo vệ của găng tay, 'Giám Định Bí Pháp' của Tống Thư Hàng liền có chút rục rịch. "《Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》." Phía dưới, truyền đến tiếng gọi của một Vị Tri Bạch. "Đi nào." Tống Thư Hàng toàn lực vận chuyển tiên nguyên trong cơ thể.

Sức mạnh cấp Trường Sinh Giả, thúc đẩy 《Ba Mươi Ba Thú

Tiên Thiên Nhất Khí Công》, sau đó, ba mươi ba hư ảnh thú hóa thành thực chất, hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng. 'Dàn Hợp Xướng Thánh Viên' của Tống Thư Hàng lại có thêm 33 trợ lực!

Dưới sự cộng hưởng của pháp khí, công pháp, và trận pháp phong ấn, toàn bộ Vị Tri Bạch + trận pháp, được di chuyển toàn bộ, lao về phía Mộng Giới ở đối diện cánh cửa không gian đã được mở sẵn!

Ở phía đối diện, Bạch tiền bối Two thả lỏng sự khống chế đối với chiếc đùi vàng.

Chương 2991

Bạch Mã hóa thành một bóng sáng, ký thác vào trong chiếc đùi này.

Chiếc đùi vàng bay lên, hạ xuống vị trí trung tâm của trận pháp phong ấn, trở thành vật trấn trận.

Nhưng việc cường hóa vẫn chưa kết thúc.

Bạch tiền bối khống chế 'Thế Giới Thụ', điều động quyền hạn và sức mạnh của Giới Chủ Mộng Giới, gia trì lên trận pháp phong ấn. "Thành công rồi sao?" Tống Thư Hàng trở lại Mộng Giới, khẽ nói.

Lúc này, không ai phát hiện, bàn tay phải mất đi găng tay của Bá Tống, đang khẽ rung trong không trung, mơ hồ phát ra ánh sáng yếu ớt.

Cùng với ánh sáng nhàn nhạt vô thức tỏa ra từ tay phải của Bá Tống, không gian xung quanh dường như cũng trở nên thân thiết hơn.

Trong không gian xen kẽ, linh lực vốn đang xáo động vì 'Thiên Đạo?

Đạo Tử đánh đập Thái Dương Đen Kịt', đều lặng lẽ được vuốt phẳng, thân mật bao bọc bên cạnh Bá Tống.

Thêm vào đó, lúc này trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, còn treo một vầng 'nguyệt luân Trường Sinh Giả', tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Điều này khiến cậu vừa xuất hiện, đã tự mang theo một loại không khí 'dịu dàng' làm nền.

Sự thay đổi lặng lẽ này, thấm nhuần không tiếng động.

Và, cùng với sự di chuyển của Tống Thư Hàng, sự thấm nhuần này còn không ngừng lan rộng. ...

Bốp~ Lúc này, xa xa đột nhiên có một vật hình quả cầu nhỏ bay về phía Tống Thư Hàng.

Cậu theo phản xạ đưa tay bắt lấy quả cầu nhỏ này.

Khoảnh khắc tiếp theo, bàn tay phải đang khẽ lấp lánh của cậu lại bị kích hoạt một loại bí pháp khác. [Số hiệu Thương Thử bị phong ấn: Do Bạch tiền bối Two đích thân ra tay phong ấn, che chắn sự xung kích của thông tin bất hủ Thiên Đạo.] Chiếc đùi vàng của Bạch tiền bối Two đã cho Bạch Mã mượn để trấn nhãn, không thể chăm sóc số hiệu Thương Thử nữa.

Thế là nó liền ném số hiệu Thương Thử cho Tống Thư Hàng, giao cho cậu bảo vệ.

Khác với A Bạch ở hiện thế có thể nuôi chết thú cưng, Bạch tiền bối Two lại là một cao thủ nuôi sủng. "Ồ, là số hiệu Thương Thử à." Tống Thư Hàng nhận lấy quả cầu năng lượng này.

Bây giờ khi cậu giám định số hiệu Thương Thử, cái giá phải trả gần như không thể cảm nhận được...

đừng nói là đau, ngay cả năng lượng cần phải trả cho việc giám định cũng gần như bằng không.

Cảnh giới đại lão Trường Sinh Giả, chính là vô tình như vậy. "Nhưng mà, cũng may nhờ có Bạch tiền bối Two đưa số hiệu Thương Thử qua." Tống Thư Hàng tay phải cầm quả cầu năng lượng của số hiệu Thương Thử nói.

Nếu không, 'Giám Định Bí Pháp' của cậu đang ở trạng thái kích hoạt, lỡ giám định phải thứ gì có thông tin khổng lồ, sẽ rất đau. "Xem ra, phải tranh thủ, tìm chút thời gian luyện tập cách khống chế công tắc của 《Giám Định Bí Pháp》." Tống Thư Hàng lại nói.

Nay cậu đã tấn thăng lên cảnh giới Trường Sinh Giả, chỉ cần bỏ chút thời gian nghiên cứu, chắc là có thể hoàn toàn nắm giữ việc thu phát 《Giám Định Bí Pháp》, ít nhất là không để nó tự động kích hoạt lung tung.

Là Trường Sinh Giả, mà còn không thể tự do khống chế một pháp thuật, há chẳng phải mất mặt?

Chuyện này cũng phải ghi vào sổ tay, còn phải đánh dấu sao, gạch chân nữa. ... ...

Sau đó, Tống Thư Hàng đưa tay đặt số hiệu Thương Thử lên đỉnh đầu mình, tóc của cậu ngưng tụ thành hai bàn tay nhỏ, như lá cây, đỡ lấy số hiệu Thương Thử. [Nói đi nói lại... nếu có thêm một quả cầu phong ấn nữa, chồng lên quả cầu của số hiệu Thương Thử, tôi có thể biến thành Hồ Lô Oa.] Tống Thư Hàng hài lòng gật gật đầu. "Làm gì vậy?

Làm đồ trang sức à!" Sợi ngốc mao của Sở các chủ nói.

Gần đây Tống Thư Hàng bất kể là thứ gì, đều muốn đặt lên đầu, chiếm chỗ của nó.

Tống Thư Hàng ngẩn ra, đưa tay gảy gảy sợi ngốc mao trên đỉnh đầu: "Sở tiền bối, sao người vẫn còn ở đây... ngẩng mặt nhìn trời, tôi quên tháo người xuống rồi!" Trước khi đến thế giới xen kẽ của Mộng Giới này, vì biết tiếp theo sẽ gặp chân thân Thiên Đạo của Đạo Tử tiền bối, nên cậu đã tháo hết một số 'phụ kiện ngoại trang' trên người xuống.

Bia đá đạo hữu, móng vuốt của Phong Nghi Cầm Chủ, Hắc Bì Tử.

Chỉ có 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' là đạo khí được mang theo.

Xích Tiêu Kiếm và Công Đức Xà Mỹ Nhân + Tạo Hóa Tiên Tử thì ở lại sân khấu đại hội thường niên của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' biểu diễn nuốt kiếm.

Kết quả kiểm tra một vòng, lại quên mất sợi ngốc mao của Sở các chủ.

Chủ yếu là sợi ngốc mao của Sở các chủ ở trên người cậu quá lâu, Tống Thư Hàng đã coi nó như sợi ngốc mao của mình... "Sở tiền bối, tôi đưa người về trước nhé." Tống Thư Hàng đưa tay, chuẩn bị tháo sợi ngốc mao của Sở các chủ xuống.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ linh hoạt tránh khỏi tay lớn của Tống Thư Hàng, lên tiếng: "Khoan đã... ta muốn đi gặp Đạo Tử." Trước đó Tống Thư Hàng không tháo nó khỏi đầu... nó cũng cố ý không nhắc, là vì trong lòng nó có chuyện, muốn gặp Đạo Tử.

Tống Thư Hàng: "!!!" Gặp Đạo Tử tiền bối?

Sở các chủ, người đây là định nhân cơ hội tiến vào trạng thái ngủ say dài hạn để lười biếng sao?

Vốn tưởng Sở các chủ đã thoát khỏi 'trạng thái lười biếng của Bích Thủy Các' rồi, bây giờ xem ra, nàng vẫn còn muốn quay lại trạng thái cá mặn đó? "Ngươi đang nghĩ lung tung gì vậy?" Sợi ngốc mao của Sở các chủ dùng sức quất một phát vào sọ não Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng sờ sờ sọ não: "Tôi có nói gì đâu." "Mặt đâu?" Sở các chủ đáp: "Ta muốn gặp Đạo Tử, sau đó muốn hỏi y một câu hỏi." Trong giọng nói của nàng, tràn đầy sự kiên định.

Tống Thư Hàng nghe vậy, hơi khựng lại.

Lát sau.

Cậu khẽ nói: "Hay là để tôi hỏi cho." Nói xong, cậu đưa tay nắm lấy sợi ngốc mao trên đỉnh đầu, nhổ nó khỏi đầu mình.

Lần này cậu dùng tay trái, có sự may mắn của Bạch tiền bối gia trì.

Sở các chủ đáp: "Ngươi lại không biết ta muốn hỏi gì." "Yên tâm đi, tôi biết." Tống Thư Hàng dịu dàng nói: "Người cắm rễ trên đầu tôi lâu như vậy rồi... các chủ người muốn hỏi Đạo Tử tiền bối câu hỏi gì, trong lòng tôi rõ hơn ai hết.

Hơn nữa, vấn đề mà người có thể hỏi 'Đạo Tử tiền bối', quanh đi quẩn lại cũng chỉ có một vấn đề đó thôi." Sợi ngốc mao của Sở các chủ: "..." Tống Thư Hàng đột nhiên dịu dàng này, không khỏi khiến nàng nhớ đến một tên gỗ nào đó.

Mấy tên họ Tống này, luôn sẽ dịu dàng đột ngột vào những lúc quan trọng.

Lẽ nào đây là thiên phú của 'họ Tống'?

Tống Thư Hàng nắm sợi ngốc mao, tiếp tục nói: "Người trực tiếp tiếp xúc với Đạo Tử tiền bối, rất dễ xảy ra vấn đề.

Cho dù là cảnh giới Trường Sinh Giả, bị thông tin bất hủ xung kích, vẫn sẽ rơi vào giấc ngủ dài... ngay cả là tôi, cũng không chắc có thể đánh thức người trong thời gian ngắn." "Hơn nữa, giữa người và Đạo Tử tiền bối lại chẳng có giao tình gì.

Cho nên, chuyện liên quan đến Bích Thủy Các, vẫn là để tôi hỏi đi.

Đạo Tử tiền bối, ít nhất cũng sẽ nể mặt, trả lời câu hỏi của tôi." Sợi ngốc mao của Sở các chủ im lặng.

Tống Thư Hàng, vậy mà thật sự biết nàng muốn hỏi gì, cũng hiểu suy nghĩ của nàng.

Điều này so với phong cách thường ngày của Tống Thư Hàng, thật sự khác biệt quá lớn.

Sở các chủ muốn gặp Đạo Tử, chuyện muốn hỏi...

đích xác chỉ có chuyện của Bích Thủy Các.

Muốn hỏi xem Thiên Đạo có thủ đoạn nào, có thể khiến Bích Thủy Các được giải thoát không.

Theo lý, Sở các chủ đã tách chấp niệm 'Bích Thủy Các' ra ngoài, tách cho Sở Two, do Sở Two toàn quyền phụ trách.

Nhưng tình cảm loại thứ này, lại không phải là dữ liệu đơn thuần, có thể từ một ổ đĩa cắt sạch sẽ dán sang ổ đĩa khác. "Nhưng mà, Sở tiền bối.

Dù là Thiên Đạo, cũng không phải là vạn năng.

Cho nên, người phải chuẩn bị tâm lý." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Cậu là người đã dùng 'tầm nhìn Thiên Đạo' xem qua Chư Thiên Vạn Giới, nên biết 'Thiên Đạo' tuy gần như vạn năng, nhưng cũng chỉ là 'gần như'. "Ừm." Sợi ngốc mao của Sở các chủ khẽ đáp. "Vậy thì, Sở tiền bối người đến thế giới hạch tâm đợi tin của tôi nhé." Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng khẽ gảy, đưa sợi ngốc mao của Sở các chủ vào thế giới hạch tâm.

Tiếp đó, Tống Thư Hàng chân đạp hư không, bước bước sinh sen, đi về phía 'đoàn Bạch tiền bối'. "Đến rồi, Thư Hàng." Bạch tiền bối ở hiện thế vẫy tay với cậu.

Cùng với động tác của Bạch tiền bối, tay trái của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu sáng lên.

Sau khi bản thể Tống Thư Hàng đến, sự tồn tại của Bạch tiền bối này, mới thực sự hoàn chỉnh!

Tay trái nguyên thần của Bạch tiền bối, còn đang ánh xạ trong khuỷu tay trái của Tống Thư Hàng.

Cho nên... mãi cho đến khi bản thể Tống Thư Hàng đến không gian xen kẽ của Mộng Giới này, tiến vào phạm vi tiếp nhận thông tin của 'hội Bạch tiền bối', một Bạch tiền bối 'hoàn chỉnh' theo đúng nghĩa đen, mới xem như tập hợp đủ.

Tập hợp đủ một A Bạch hoàn chỉnh, có ý nghĩa vô cùng đặc thù.

Giống như đồ bộ phải tập hợp đủ bộ mới có thể phát huy tối đa thuộc tính ẩn vậy!

Tống Thư Hàng thấy tay trái mình phát sáng, liền giơ tay trái lên nói: "Bạch tiền bối, có cần trả lại cánh tay này cho ngài trước không?" "Không cần, cậu đứng ở đó là được rồi." Bạch tiền bối ngọt ngào đáp. "Vâng ạ~" Tống Thư Hàng đứng sang một bên, khởi động chế độ người qua đường.

Phong ấn không phải là sở trường của cậu.

Chương 2992

Mà làm người qua đường lại là sở trường của cậu.

Con người luôn phải học cách làm những việc mình giỏi, tránh lãng phí tài nguyên. ... ...

Ở một bên khác, Đạo Tử đưa tay nâng 'tiểu thế giới Luyện Ngục' trong lòng bàn tay, gọi: "Các vị Bạch đạo hữu, vậy ta bắt đầu đưa 'quả cầu thế giới Luyện Ngục' vào phong ấn." "Chuẩn bị xong rồi, đến đi." Bạch tiền bối gật đầu.

Ngài ấy đang vội.

Món 'ẩm thực Niên Thú' tiếp theo của Biệt Tuyết Tiên Cơ có thể được dọn lên bất cứ lúc nào, nên Bạch tiền bối muốn nhanh chóng trở về.

Đạo Tử đưa tay ấn xuống.

Bàn tay y vượt qua 'không gian', trực tiếp xuất hiện phía trên phong ấn của Vị Tri Bạch 1-33, nhẹ nhàng hạ xuống.

Thế giới Luyện Ngục đang phong ấn 'Thái Dương Đen Kịt', liền tuột khỏi tay y, khéo léo rơi vào bên trong phong ấn.

Vị Tri Bạch 1-33 liên thủ, cùng nhau tế lên đủ ba bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí'.

Pháp khí phối hợp với đại trận phong ấn, vận chuyển theo một quỹ đạo nhất định.

Trong quỹ đạo này, mơ hồ ẩn chứa một loại quy tắc sâu xa nào đó.

Trung tâm trận pháp của các Vị Tri Bạch, chiếc đùi vàng của Bạch tiền bối Two, phảng phất như bị dẫn dắt, có công năng ẩn bị kích hoạt, từ trong đó bật ra một chuỗi phù văn ẩn.

Trong những phù văn này, mỗi một lá đều đính kèm thông tin bất hủ.

Bạch tiền bối Two: "..." Nó cuối cùng cũng biết, sở dĩ mình không lắp lại được chiếc đùi vàng này, là vì Thiên Đạo Bạch còn ẩn giấu rất nhiều thứ bên trong!

Trong tình huống này, nó mà lắp lại được chiếc đùi này, mới có quỷ!

Tên đáng chết ngàn đao, vậy mà còn lưu tự phù trong đùi nó!

Trận pháp phong ấn, ba bộ 'Ba Mươi Ba Thú Tổ Hợp Pháp Khí', thông tin bất hủ của chiếc đùi vàng, cùng một nguồn gốc, cộng hưởng lẫn nhau.

Khi sự cộng hưởng đạt đến đỉnh điểm, bóng dáng của Bạch Mã hiện ra từ trên chiếc đùi vàng.

Lần này, không có Bạch Two ngăn cản nó bày tư thế, vừa xuất hiện, nó đã không thể chờ đợi được mà biểu diễn tuyệt chiêu 'kim kê độc lập' cho mọi người xem.

Đạo Tử: "..." Đây chính là hậu thủ mà Thiên Đạo tiền nhiệm đã từng để lại?

Đột nhiên cảm thấy Thiên Đạo tiền nhiệm có chút không đáng tin cậy thì phải làm sao?

Trận pháp phong ấn này, thật sự có hiệu quả đối với 'Thái Dương Đen Kịt thuộc tính bất hủ' sao? [Ha ha ha... ha ha...] Một trận cười chỉ đáng giá hai đồng, truyền ra từ thế giới Luyện Ngục do Đạo Tử phong ấn.

Sau khi thế giới Luyện Ngục thoát khỏi tay Đạo Tử, Thái Dương

Đen Kịt bên trong không còn bị trấn áp nữa.

Hắn bắt đầu dần dần hồi phục trạng thái, ý niệm cũng có thể hơi hơi thẩm thấu ra khỏi 'thế giới Luyện Ngục' đó, liếc nhìn thế giới bên ngoài.

Lúc liếc nhìn, hắn vừa hay nhìn thấy cảnh Đạo Tử ấn thế giới Luyện Ngục vào 'trận pháp phong ấn'.

Điều khiến hắn bất ngờ hơn là, trận pháp phong ấn này, dường như không mạnh như tưởng tượng.

Hơn nữa, trận pháp phong ấn này không giống như do 'Thiên Đạo Cầu' đích thân ra tay. [Dùng một phong ấn không phải do Thiên Đạo đích thân thiết kế, mà cũng muốn nhốt ta?

Mặc dù không biết ngươi muốn làm gì, nhưng mà, như vậy rất tốt.] Thái Dương Đen Kịt vui vẻ lên.

Bất kể 'Thiên Đạo Cầu' là vì không thể xử lý được hắn, nên tùy tiện tạo ra một cái 'phong ấn'... hay là 'Thiên Đạo Cầu' đang coi thường hắn, cho rằng phong ấn mức độ này là có thể nhốt được hắn.

Dù là nguyên nhân nào, đối với hắn đều là chuyện tốt.

Phong ấn yếu như vậy, chỉ cần hắn hồi phục một chút sức mạnh, phá vỡ thế giới Luyện Ngục, là có thể phá vỡ phong ấn trong chốc lát, trở lại hiện thế. [Nói không chừng lúc đó ta từ thế giới Luyện Ngục ra ngoài... vừa hay có thể thấy 'Thiên Đạo Cầu' đang âm thầm bố trí 'virus hủy diệt hằng tinh', đến lúc đó, hắc hắc hắc.] Người trong lúc khốn cảnh luôn phải nghĩ đến những điều tốt đẹp, như vậy cuộc sống mới có hy vọng. ... ... "Được không?" Đạo Tử nghe thấy tiếng cười rẻ tiền của Thái Dương Đen Kịt, liền lên tiếng hỏi.

Tay y ở bên cạnh, tùy thời chuẩn bị.

Một khi trận pháp phong ấn không được, y sẽ ra tay ngay lập tức, lại ấn 'Thái Dương Đen Kịt' xuống đất đánh một trận nữa. "Không sao, Đạo Tử sư huynh không cần lo lắng...

Bạch tiền bối vẫn còn ở đây, ngài ấy không vì sự cố bất ngờ mà đột nhiên biến mất, vậy thì mọi chuyện ổn thỏa cả." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Đạo Tử: "..." Cái lý do bình tĩnh này của Bá Tống, thật là tuyệt!

Thật hy vọng sự bình tĩnh và tự tin này của Bá Tống, có thể chia cho y mấy phần trăm...

Trong lúc suy tư, Đạo Tử liếc nhìn Bạch đạo hữu.

Lúc này Bạch ở hiện thế, đang nhìn chằm chằm vào quỹ đạo phong ấn của Vị Tri Bạch 1-33, ánh mắt lướt qua mấy lá phù văn thông tin bất hủ được ánh xạ ra từ chiếc đùi vàng của Bạch U U.

Sau đó, Bạch lại một lần nữa thất thần, bắt đầu xử lý lại thông tin.

Lại... lại thất thần rồi?

Lúc này mà thất thần?

Quá kích thích rồi phải không?

Đạo Tử: "..." "Như vậy lại càng ổn thỏa hơn." Bá Tống bên cạnh bình tĩnh vô cùng.

Bạch tiền bối thất thần, sẽ không đột nhiên nhớ ra chuyện gì, rồi chạy mất.

Ổn thỏa.

Dù sao Bạch tiền bối dù có thất thần, tác dụng của ngài ấy vẫn không thay đổi.

Bạch Mã + đùi vàng của Bạch Two có thể trấn phong ấn, còn

Bạch tiền bối ở lại đây, có thể có tác dụng trấn trạch.

Ầm, một tiếng rung động yếu ớt, cũng chỉ bằng tiếng pháo tiên? ? nổ.

Trong tiểu thế giới Luyện Ngục, 'Thái Dương Đen Kịt' bắt đầu hồi phục sức mạnh, vật chất thuộc tính bất hủ trong cơ thể, đối kháng với tiểu thế giới Luyện Ngục đã mất đi sự hậu thuẫn của Đạo Tử.

Mắt của Bạch tiền bối ở hiện thế vẫn trong trạng thái thất thần, nhưng cơ thể ngài ấy lại tự chủ hành động.

Ngài ấy đưa hai tay ra, giơ cao quá đầu.

Tay trái của Tống Thư Hàng, cũng giơ cao theo.

Hình chiếu của quyền hạn Mộng Giới —— Thế Giới Thụ được truyền từ Mộng Giới qua, tiến vào thế giới xen kẽ này.

Hình chiếu Thế Giới Thụ nâng đỡ toàn bộ phong ấn, và thông qua hình chiếu kết nối Bạch ở hiện thế với phong ấn.

Ầm...

Lại một tiếng nổ lớn, lần này hiệu ứng tiếng nổ ít nhất cũng đáng giá mười đồng!

Lần này, chút sức mạnh vừa hồi phục của Thái Dương Đen Kịt, đã bắt đầu thẩm thấu ra khỏi tiểu thế giới Luyện Ngục này, sức mạnh truyền ra không nhiều, hắn đang thăm dò.

Trung tâm phong ấn, Bạch Mã nhếch miệng cười, nó nhấc vó lên đá một phát.

Một vó, liền trực tiếp đạp nát toàn bộ năng lượng mang 'khí tức bất hủ' của Thái Dương Đen Kịt.

Sức mạnh thăm dò của Thái Dương Đen Kịt, co rụt lại.

Nhưng một đám A Bạch lại không định tha cho hắn.

Bạch Mã dang bốn cái chân dài, trực tiếp đi về phía thế giới Luyện Ngục đó.

Nó hùng dũng hiên ngang bước đến rìa tiểu thế giới, mắt thấy sắp đi vào, nó lại đột nhiên quay đầu, nháy mắt với người qua đường Tống, kiểu rất chột dạ —— dường như là bảo Thư Hàng mau kéo nó lại! [Mau đến kéo ta đi, mau kéo ta lại, nếu không ta sẽ đi vào đó!] Bạch Mã tiền bối mặc dù không phát ra tiếng, nhưng đôi mắt nó như cửa sổ tâm hồn, là đôi mắt biết nói.

Tống Thư Hàng: "..." Đã sợ rồi, tại sao còn phải giả vờ hùng dũng hiên ngang?

Giúp người làm niềm vui, nếu là trong khả năng, tiện tay giúp người một chút, Tống Thư Hàng sẽ không từ chối.

Nhưng bây giờ đi kéo Bạch Mã tiền bối lại, chuyện này quá nguy hiểm, đã vượt quá phạm vi 'khả năng' của Tống Thư Hàng, lỡ không cẩn thận không kéo được Bạch Mã tiền bối, ngược lại còn phải kéo cả mình vào.

Mà thế giới Luyện Ngục quá nguy hiểm, bên trong chứa 'Thái Dương Đen Kịt thuộc tính bất hủ', là tồn tại đặc thù mà ngay cả Đạo Tử tiền bối dùng 'quyền hạn Thiên Đạo' cũng không diệt được.

Cho nên, Tống Thư Hàng tàn nhẫn quay đầu đi, coi như mình không thấy.

Thân là Túng Thư Hàng, lần này cậu tuyệt đối sẽ không vì con ngựa diễn sâu làm nũng mà thay đổi lập trường của mình.

Bạch tiền bối trước đó đã mở miệng vàng, bảo cậu ở bên cạnh quan sát là được rồi.

Ván này, cậu quyết định sẽ làm một khán giả trong suốt, Tống.

Chỉ có như vậy, cậu mới có thể sống lâu trăm tuổi, tranh thủ sống qua một trăm năm!

Ngựa diễn sâu: "..." Vậy mà quay đầu đi rồi?

Tuyệt vời!

Không hổ là Bá Tống, phối hợp đẹp!

Như vậy, liền cho nó một cái cớ để xuống thang.

Thế là, Bạch Mã tiền bối sắp bước vào 'thế giới Luyện Ngục' đột nhiên quay người, hùng hổ lao về phía Tống Thư Hàng, nhân cơ hội xuống thang.

Chương 2993

Tống Thư Hàng: "!!!" Bạch Mã tiền bối, bậc thang này của ngài cứng quá đi mất!

Dạo này răng cỏ tôi không tốt, không muốn gặm bậc thang đá thế này đâu!

Mắt thấy Bạch Mã sắp húc ngã Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối bên cạnh đột nhiên đưa tay, nhẹ nhàng ôm lấy cổ Bạch Mã.

Trước khi Bạch Mã kịp phản ứng, Bạch tiền bối đã thành thạo gọn gàng lật người lên ngựa.

Lúc này Bạch tiền bối, hai mắt vẫn trong trạng thái thất thần, dường như vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo.

Phía sau ngài ấy, mơ hồ có một dải 'ngân hà pháp tắc' đang xoay tròn... giống như dáng vẻ sau khi bị đại lão Bàn Cầu thi triển 'thời gian nghịch chuyển' lúc trước.

Tất cả những điều này, dường như có liên quan đến 'con đường trường sinh' của Bạch tiền bối?

Bạch ở hiện thế không có tiêu cự, cưỡi trên lưng Bạch Mã, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vỗ cổ nó.

Bạch Mã dừng lại.

Lúc này nó và Tống Thư Hàng đối mặt nhau, khoảng cách giữa hai người chỉ có vài cm.

Tống Thư Hàng có thể cảm nhận được hơi thở của Bạch Mã phả vào mặt mình: "..." Sau đó.

Bạch Mã nháy mắt với cậu.

Trong lúc Tống Thư Hàng đang ngơ ngác, Bạch Mã cõng Bạch tiền bối đang thất thần, đứng dậy đi về phía thế giới Luyện Ngục đó. "Đợi đã, Bạch Mã tiền bối." Tống Thư Hàng gọi: "Tôi nghĩ lại rồi, hay là tôi cũng đi cùng ngài!" Bạch tiền bối muốn đi cùng Bạch Mã vào thế giới Luyện Ngục, có phải điều đó có nghĩa là tiểu thế giới Luyện Ngục mới là nơi 'an toàn nhất' không?

Bạch Mã tiền bối hắt hơi một cái.

Sau đó, nó tăng tốc, chen vào thế giới Luyện Ngục.

Nhưng ngay khi nửa thân nó vừa vào, có một bóng người đột nhiên hiện ra, bám vào sau lưng Bạch Mã, theo sát chui vào 'tiểu thế giới Luyện Ngục' đó.

Là Lão Bá Tống!

Lão Bá Tống vốn luôn nhập mộng bám vào người Thiên Đạo 'Đạo Tử', lúc này vậy mà đã chuyển đối tượng nhập mộng, bám vào mông Bạch Mã, theo sau chui vào 'tiểu thế giới Luyện Ngục', biến mất không thấy. ... ...

Vài phút sau khi Bạch Mã cõng Bạch tiền bối ở hiện thế + Lão Bá Tống tiến vào tiểu thế giới Luyện Ngục.

Từ trong tiểu thế giới Luyện Ngục đó, lại bộc phát ra một khí tức tương tự 'bất hủ'.

Hoàn toàn khác với loại khí tức bất hủ trên người Thái Dương Đen Kịt. "Là Thiên Đạo Bạch." Tống Thư Hàng ngay lập tức nhận ra thân phận của 'khí tức bất hủ' mới bộc phát này.

Nhưng mà, so với khí tức bất hủ của 'Thái Dương Đen Kịt', khí tức của Thiên Đạo Bạch rõ ràng có một cảm giác 'tử khí trầm trầm'.

Thiên Đạo Bạch này là lấy tổ hợp toàn thể 'hội A Bạch' làm cơ sở, cộng thêm sự hỗ trợ từ bên cạnh của Thiên Đạo đời 8.5 'Đạo Tử', hiện thân theo một phương thức tương tự như lần Bạch tiền bối bị 'thời gian nghịch chuyển'. 'Thiên Đạo Bạch' xuất hiện theo cách này, không phải là thân thể Thiên Đạo thực sự, chỉ có thể coi là hình chiếu sức mạnh của Thiên Đạo.

Nhưng lần này nhờ vào ngoại lực, thời gian duy trì sức mạnh của Thiên Đạo Bạch, sẽ lâu hơn so với lần bị Bàn Cầu dùng 'thời gian nghịch chuyển'.

Bên trong tiểu thế giới Luyện Ngục. 'Thái Dương Đen Kịt' vốn đang không ngừng phát ra tiếng cười rẻ tiền đột nhiên lại không cười nổi nữa.

Sức mạnh của 'Thiên Đạo Bạch' đột nhiên xuất hiện, vậy mà cũng mơ hồ trấn áp được hắn!

Hắn đang ở thế yếu!

Đánh không lại Thiên Đạo đương nhiệm cũng thôi đi, cái 'sức mạnh bất hủ' không rõ lai lịch, rõ ràng không ở trạng thái hoàn toàn, lại còn 'tử khí trầm trầm' này vậy mà cũng có thể trấn áp hắn?

Dù hắn trước đó bị 'Thiên Đạo Cầu' đánh cho một trận, năng lượng bị vắt cạn, trạng thái vẫn chưa hồi phục, nhưng đối phương cũng là trạng thái không hoàn toàn, ngang ngửa với hắn.

Bị cái sức mạnh bất hủ 'tử khí trầm trầm' không hiểu từ đâu ra này mơ hồ trấn áp, khiến 'Thái Dương Đen Kịt' hoài nghi nhân sinh.

Cùng với việc Thái Dương Đen Kịt lại bị trấn áp... phong ấn của Vị Tri Bạch 1-33 hoàn thành bước cuối cùng.

Phong ấn khép lại, thuật thức phong ấn liên kết thành một mảng.

Tống Thư Hàng nhìn không gian Luyện Ngục, có chút căng thẳng.

Ngoài ra cũng có chút lo lắng, Bạch tiền bối tự thân hóa thành một mắt xích của 'phong ấn', vậy tiếp theo chứng đạo 'Thiên Đạo đời thứ chín' phải làm sao?

Hai 'cá thể' khác nhau cùng lúc chứng đạo, có thể thiếu Bạch tiền bối được sao? [Thư Hàng, lấy 'con mắt của Nho Gia Thánh Nhân' ra.] Lúc này, bên tai đột nhiên vang lên giọng của Bạch tiền bối Two. "Bây giờ sao?" Tống Thư Hàng đưa tay ấn ấn lên hốc mắt mình.

Nhưng Tạo Hóa Tiên Tử không ở đây, Công Đức Xà Mỹ Nhân cũng không ở đây, tự mình moi tròng mắt không có nhanh nhẹn như vậy. [Nhanh lên, chuyển 'con mắt của Thánh Nhân' vào tiểu thế giới Luyện Ngục, cơ hội không thể bỏ lỡ.] Bạch tiền bối Two thúc giục.

Trước đó, nó, Bạch ở hiện thế, và Tống Thư Hàng đã thảo luận về chủ đề 'làm thế nào để biến con mắt của Nho Gia Thánh Nhân từ vật phẩm tiêu hao một lần thành bảo vật có thể sạc lại nhiều lần'.

Giảm thiểu cái giá 'tiêu hao một con đường trường sinh + một con mắt của Nho Gia Thánh Nhân' xuống mức thấp nhất.

Bây giờ, cơ hội đã đến! "Để ta giúp ngươi." Thấy Tống Thư Hàng moi nửa ngày, cũng không moi được con mắt của Thánh Nhân ra, Đạo Tử thở dài một hơi, đưa tay ấn lên hốc mắt Tống Thư Hàng, liền lấy được đôi đồng tử của Thánh Nhân xuống.

Thành thạo!

Tống Thư Hàng nhận lấy đôi mắt của Nho Gia Thánh Nhân, đưa tay khẽ vẫy, dùng niệm lực nâng chúng, đưa vào trong trận pháp phong ấn.

Vị Tri Bạch 1-33 đã chuẩn bị sẵn sàng, phối hợp đưa đôi đồng tử của Thánh Nhân vào 'thế giới Luyện Ngục'. [Hai mươi hai ngày.] Lúc này, giọng của Bạch tiền bối Two, đồng thời xuất hiện trong tai Tống Thư Hàng và Đạo Tử.

Tống Thư Hàng: "Hai mươi hai ngày sau con mắt của Nho Gia Thánh Nhân hoàn thành tiến hóa?" "Không, là trận pháp phong ấn của chúng ta chỉ có thể duy trì được hai mươi hai ngày." Bạch tiền bối Two đáp: "Các ngươi tốt nhất là trong khoảng thời gian này, tìm ra phương án giải quyết triệt để 'virus' và tên này." "Vậy Bạch tiền bối phải ở trong đó 22 ngày sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Muốn giải quyết những vấn đề này, phương án đáng tin cậy nhất hiện tại chính là chứng đạo Thiên Đạo đời thứ 9.

Nhưng Bạch tiền bối phải duy trì phong ấn.

Vậy hai 'cá thể' khác nhau cùng lúc chứng đạo, thật sự phải thiếu Bạch tiền bối sao?

“Chỉ có thể phong ấn hai mươi hai ngày?” Đạo Tử khổ não xoa xoa mi tâm.

Sau đó, y nhìn về phía Bá Tống đang đứng bên cạnh với vẻ mặt rối rắm.

Khó quá!

Dù có y âm thầm thúc đẩy sau lưng, dù uy danh của Bá Tống giờ đã lan truyền khắp chư thiên vạn giới... nhưng muốn để Bá Tống chứng đạo thành Thiên Đạo đời thứ chín trong vòng hai mươi hai ngày cũng khó như lên trời.

Dựa theo lịch sử chứng đạo Thiên Đạo của những năm trước, mỗi trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo, ngắn thì vài chục năm, dài thì kéo đến mấy trăm năm.

Có những lúc, vài vị trường sinh giả ngang tài ngang sức giao đấu, một trận có thể kéo dài mấy năm trời!

Cho nên, thời gian ngắn ngủi thế này không đủ dùng, khó quá rồi!

“Mình phải nhân lúc còn tại vị mà làm chút gì đó.” Đạo Tử thầm nghĩ.

Chức Thiên Đạo 8.5 tạm thời này của y có thể bị hạ bệ bất cứ lúc nào.

Có quyền không dùng, quá hạn sẽ mất.

Cho nên, nhân lúc y vẫn còn là Thiên Đạo, lại đẩy Bá Tống thêm một phen?

Để danh vọng và thực lực của cậu ta lên một tầm cao mới?【Đầu tiên là con đường trường sinh thứ hai của Bá Tống đạo hữu... mình phải nghĩ cách để cậu ta trải nghiệm thêm một lần ‘tầm nhìn của Thiên Đạo’, để cậu ta tiếp xúc nhiều hơn với ‘tri thức bất hủ của Thiên Đạo’, cố gắng hết sức giúp cậu ta đẩy nhanh việc hoàn thiện pháp trường sinh thứ hai.

Nếu pháp trường sinh thứ hai của cậu ta được hoàn thiện, thực lực tuyệt đối có thể một bước đạp vào hàng ngũ đỉnh cao chân chính.】Đạo Tử đã nghiên cứu qua pháp trường sinh thứ hai của Tống Thư Hàng, biết rõ mức độ phức tạp và mạnh mẽ của nó.

Không có tầm nhìn và tri thức siêu thoát phàm tục thì gần như không thể hoàn thiện pháp trường sinh đó.

Nhưng một khi hoàn thiện, chắc chắn sẽ mạnh đến đáng sợ.【Sau đó...

Hằng tinh hủy diệt giả và Hư nhật thủ hộ giả, mình phải âm thầm đi bắt một mẻ về, luyện chế thành ‘đan dược vật chất trường sinh’, bồi bổ cho Bá Tống.】Sau khi Bá Tống chứng đạo trường sinh, điều cậu ta thiếu so với các trường sinh giả lão làng chính là thời gian tu luyện.

Mà ‘đan dược vật chất trường sinh’ có thể rút ngắn khoảng cách giữa Bá Tống và các trường sinh giả lão làng nhiều nhất có thể. 【Tiếp theo là uy vọng... uy vọng của Bá Tống trong chư thiên vạn giới đã rất cao, nhưng vẫn có thể lên thêm một bậc nữa.

Cho nên, phải tạo ra vài tin tức giật gân hơn cả việc 'chém chết Thiên Đế vô địch một đời'.

Ví dụ như, Bá Tống khi còn ở cảnh giới phàm nhân đã trấn áp mọi kẻ địch mang 'thuộc tính bất hủ'.

Mà kẻ địch đó lại muốn hủy diệt chư thiên vạn giới.】 Như vậy, uy vọng của Bá Tống dưới sự cộng hưởng của hai chiến tích lớn là 'cứu thế chủ + nghịch chém bất hủ', sẽ đạt đến đỉnh cao thực sự, khiến cho các trường sinh giả trong chư thiên vạn giới đều tâm phục khẩu phục.

Nhưng mà... làm thế nào để dàn dựng vở kịch lớn 'Bá Tống trấn áp kẻ địch thuộc tính bất hủ' thì vẫn cần phải suy nghĩ thêm.

May là 'Thái dương hắc ám' đã nằm trong tay phe mình, tên phản diện này không thoát được.

Lát nữa sẽ tăng chiến lực cho Bá Tống trước, sau đó bàn bạc với 'nhóm nhỏ của Bạch đạo hữu', chuẩn bị cho vở kịch lớn Bá Tống VS Thái dương hắc ám.

Cũng vừa hay có thể cho Bá Tống làm quen trước với kinh nghiệm chiến đấu cùng 'Thái dương hắc ám', sau này khi Bá Tống lên ngôi Thiên Đạo, đối mặt với 'Thái dương hắc ám' sẽ thuận lợi hơn.

Hơn nữa, biết đâu trong trận chiến sinh tử với kẻ địch mang thuộc tính bất hủ, lĩnh ngộ của Bá Tống về 'pháp trường sinh thứ hai' cũng có thể tiến thêm một bước.

Dù sao thì, chiến đấu trong nghịch cảnh là cách tốt nhất để kích phát tiềm năng của một người!

Trong đầu Đạo Tử liên tục nảy ra từng ý tưởng một.

Chương 2994

Những ý tưởng này liên kết chặt chẽ với nhau, đóng gói và cường hóa Tống Thư Hàng từ mọi góc độ, không có điểm mù! 【Thời gian không đợi người, thời gian tại vị của mình rất không ổn định... phải tranh thủ từng giây từng phút hành động.

Thậm chí, vào thời khắc cần thiết, ngay cả bản thân ta cũng có thể trở thành một mắt xích để cường hóa Bá Tống.】 Trong cơ thể Bá Tống đã có một ‘kim đan cá voi béo bất hủ’, có công dụng tương tự như ‘xương bất hủ’ của Vân Tước Tử tiên tử.

Thân là Thiên Đạo 8.5 ‘Đạo Tử’, hẳn là có thể lợi dụng ‘thuộc tính bất hủ’ của mình để cường hóa thêm một bước cho kim đan cá voi béo của Bá Tống.

Thật ra, nếu có thể, Đạo Tử thật sự muốn vào lúc bản thân sắp ‘sụp đổ’, đem cả thân thể bất hủ của mình gói lại giao cho Bá Tống.

Đáng tiếc, thứ như thân thể bất hủ, không ai gặm nổi.

“Đạo Tử tiền bối.” Trong lúc đang suy tư, Tống Thư Hàng ở bên cạnh cất tiếng gọi.

Đạo Tử hoàn hồn lại, nói: “Ta biết, thời gian rất gấp gáp.

Cho nên Bá Tống đạo hữu, tiếp theo chúng ta sẽ bước vào kế hoạch cường hóa toàn diện cho ngươi!

Do ta tiến hành đặc huấn cho ngươi.

Thân là Thiên Đạo... ta có thể mở ra một ‘bí cảnh thời gian’ với mức độ lớn nhất, cố gắng kéo dài hai mươi hai ngày đến cực hạn.

Ngươi có thể ở bên trong, lĩnh ngộ thật tốt pháp trường sinh thứ hai của ngươi.” “Thiên Đạo thứ chín sao?” Tống Thư Hàng hiểu ý trong lời nói của Đạo Tử.

“Phải.” Đạo Tử gật đầu.

“Tôi chỉ có thể cố hết sức, nhưng tôi không thể đảm bảo mình nhất định sẽ trở thành Thiên Đạo thứ chín.” Tống Thư Hàng chích ngừa trước cho Đạo Tử, trong tình huống tâm thái không bành trướng, Bá Tống vẫn rất khiêm tốn và nhút nhát.

Dù sao thì nói hay đến mấy, cậu cũng chỉ là một trường sinh giả tân binh vừa mới bước vào cảnh giới trường sinh.

“Lúc này... chỉ cần cố hết sức là được rồi.” Đạo Tử thở dài một hơi.

“Đúng rồi, Đạo Tử tiền bối, tôi có một chuyện muốn thỉnh giáo ngài.” Tống Thư Hàng nhớ tới chuyện của Sở các chủ.

Đạo Tử: “Liên quan đến nghi hoặc trên con đường trường sinh sao?” “Không phải, là liên quan đến chuyện của Bích Thủy Các.

Đạo Tử tiền bối, ngài có biết Bích Thủy Các không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Đạo Tử gật đầu: “Cọng ngốc mao cắm trên đầu ngươi chính là Sở các chủ của Bích Thủy Các nhỉ.

Chuyện liên quan đến Bích Thủy Các, ta cũng đã tìm hiểu qua.” Tống Thư Hàng hỏi: “Vậy, với quyền hạn của Thiên Đạo... có thể ngưng tụ lại từ trong hư vô những thành viên của Bích Thủy Các đã bị hủy diệt năm đó không?” Đạo Tử: “Bích Thủy Các bị hủy diệt đã qua quá lâu rồi.

Hơn nữa, khác với các sư đệ sư muội của Nho gia... thành viên của Bích Thủy Các năm đó, không có ai để lại cho họ thứ gì như ‘phương pháp hồi sinh dự phòng’.” Sau khi Nho gia bị hủy diệt...

Thánh Nhân đã âm thầm bố trí rất nhiều ‘phương pháp hồi sinh’ cho các đệ tử.

Những phương pháp hồi sinh này tuy có thiếu sót, nhưng lại là một tia hy vọng, một con đường.

Sau khi Đạo Tử trở thành Thiên Đạo, chỉ cần xóa bỏ những thiếu sót trong phương pháp hồi sinh, rồi để thành viên Nho gia đi theo quy trình hồi sinh là được.

Nhưng Bích Thủy Các thì khác.

Thành viên của Bích Thủy Các năm đó không để lại phương pháp hồi sinh, mà thời gian qua đời lại quá lâu rồi.

“Không còn chút hy vọng nào sao?” Tống Thư Hàng thở dài, có đôi khi, không biết đáp án ngược lại sẽ ôm ấp hy vọng.

Khi thật sự biết được tin tức tuyệt vọng, cũng không biết tâm thái của Sở các chủ có thể giữ vững được không.

“Thiên Đạo không làm được, có lẽ... siêu thoát khỏi Thiên Đạo thì có thể làm được?” Đạo Tử nói.

Sau khi siêu thoát, có lẽ thời gian, không gian, chiều không gian đều không cùng một đẳng cấp với hiện tại.

Nếu thật sự siêu việt thời gian và không gian, vậy thì về mặt lý thuyết, việc trực tiếp cắt lấy thành viên ‘Bích Thủy Các’ từng tồn tại trong dòng sông thời gian cũng có thể làm được.

Đạo Tử nhắc nhở: “Nhưng ta chỉ là một Thiên Đạo tạm thời, chuyện siêu thoát Thiên Đạo ta còn chưa từng nghĩ đến.

Chỉ có thể là suy đoán thuần túy về mặt lý thuyết.” “Có hy vọng vẫn tốt hơn là không có.” Tống Thư Hàng cười phóng khoáng.

Hơn nữa, nói thật thì... cậu và Bạch tiền bối vẫn luôn nghiên cứu chẳng phải là ‘siêu thoát Thiên Đạo’ sao?

Thấy dáng vẻ phóng khoáng của Tống Thư Hàng, Đạo Tử âm thầm gật đầu.

Vẻ mặt của Bá Tống không lừa được người!

Sau khi y nhắc đến khả năng ‘siêu thoát Thiên Đạo, cứu vớt thành viên Bích Thủy Các’, trên mặt Bá Tống đã hiện lên vẻ kiên định, sau đó lại nghĩ thông suốt, hóa thành phóng khoáng.

Ý niệm muốn trở thành Thiên Đạo của Bá Tống +1, động lực muốn siêu thoát Thiên Đạo của Bá Tống +1.

Đây chính là kết quả mà Đạo Tử mong muốn!

Y muốn dùng đủ mọi cách để tăng cường động lực muốn chứng đạo bất hủ của Bá Tống.

Từ khi tiếp xúc với Bá Tống, Đạo Tử mơ hồ nhận ra, Bá Tống không có khao khát mãnh liệt muốn ‘chứng đạo bất hủ’ như những tu luyện giả khác.

Có thể là vì Bá Tống hiểu quá nhiều bí mật về ‘Thiên Đạo’, đã tiếp xúc với quá nhiều Thiên Đạo và Cửu U chúa tể.

Có những thứ, trước khi có được, người ta sẽ liều mạng muốn có được nó.

Nhưng một khi có được rồi, lại nảy sinh tâm lý phản nghịch.

Giống như Thiên Đạo và Bất hủ.

Nếu không có ngoại lực can thiệp, có lẽ sau khi chứng đạo trường sinh, Bá Tống sẽ giống như một con cá muối, nằm ì trong chư thiên vạn giới làm một vua cá muối lười biếng nhất.

Nhưng bây giờ, dưới sự thúc đẩy của hai việc là ‘giải thoát thành viên Bích Thủy Các’ + ‘tránh để chư thiên vạn giới bị Thái dương hắc ám hủy diệt’, động lực ‘chứng đạo bất hủ’ của Bá Tống đã có!

Giống như chính bản thân Đạo Tử, nếu y không có động lực ‘giải quyết di chứng hồi sinh cho các sư đệ sư muội’, y cũng sẽ không đến chứng cái chức Thiên Đạo 8.5 này. 【Động lực như thế này, càng nhiều càng tốt.

Việc Bá Tống tự nội tâm muốn trở thành ‘Thiên Đạo’ hiệu quả hơn nhiều so với sự thúc ép của ta.】 ‘Thị giác Thiên Đạo’ của Đạo Tử quét qua chư thiên vạn giới.

Y âm thầm lướt qua các mối quan hệ của Tống Thư Hàng, xem trong các mối quan hệ của cậu ta còn có ai giống như Sở các chủ, quan hệ rất tốt với Bá Tống đạo hữu, lại ẩn giấu quá khứ bi thương nặng nề, hoặc có vấn đề lớn nào đó ‘phải cần Thiên Đạo ra tay mới giải quyết được’ không.

Nếu có, Đạo Tử có thể kích phát tất cả những ‘tình tiết phụ’ này.

Con người của Bá Tống rất coi trọng ‘người của mình’.

Chỉ cần là ‘người của mình’ được cậu ta thừa nhận, dù có phải liều mạng, cậu ta cũng sẵn lòng bảo vệ.

Cũng chính vì tính cách như vậy của cậu ta, Đạo Tử mới sẵn lòng toàn lực ủng hộ cậu ta trở thành Thiên Đạo thứ chín.

“Vậy thì Bá Tống đạo hữu, ngươi về chuẩn bị một chút... nửa giờ sau, ta sẽ mở ra một ‘bí cảnh thời gian’ dành riêng cho ngươi, chúng ta sẽ bắt đầu quá trình tu luyện dài đằng đẵng.” Đạo Tử gật đầu ra hiệu với Tống Thư Hàng.

Một khi bế quan bắt đầu, Bá Tống sẽ phải ở trong bí cảnh thời gian đó suốt ‘mấy chục năm’.

Cho nên, y ra hiệu cho Tống Thư Hàng đi chuẩn bị trước, chào tạm biệt gia đình hoặc các đạo hữu trong thế giới hạt nhân.

“Tôi hiểu rồi, Đạo Tử sư huynh.

Vậy... nửa giờ sau gặp lại.” Tống Thư Hàng nói.

“Đi đi.” Đạo Tử nhẹ nhàng phất tay.

Tống Thư Hàng duỗi ngón tay, gõ nhẹ vào hư không.

Một cánh cửa không gian mở ra.

Tống Thư Hàng một bước bước vào trong, thông qua cửa không gian trở về hiện thế Trái Đất.

Mà khi thân ảnh cậu từ ‘cửa không gian’ bước ra, lại từ ‘một người’ biến thành ‘hai người’.

Cậu, và một phân thân của Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng: “Bạch tiền bối?

Ngài từ đâu ra vậy?” “Lão hủ từ trong cánh tay của Thư Hàng tiểu hữu mà ra.” Vị phân thân Bạch này ha ha cười một tiếng, tiếng cười sang sảng, phóng khoáng.

Tống Thư Hàng: “...” Tính cách của phân thân Bạch tiền bối đa dạng, mỗi lần đều có một phân thân Bạch với tính cách khác nhau xuất hiện.

Tống Thư Hàng vẫn luôn nghi ngờ, phân thân của Bạch tiền bối thực ra giống như một ‘hậu cung’ khổng lồ, có vô số phân thân Bạch ở trong ‘không gian phân thân’, đang nóng lòng chờ đợi.

Khi Bạch tiền bối thi triển ‘phân thân thuật’, giống như hoàng đế thời xưa lật thẻ bài, từ trong số những phân thân Bạch này lật một cái ra, đưa đến hiện thế.

Tống Thư Hàng đã dần quen với thiết lập này, nhưng khi thấy vị phân thân Bạch này mang dáng vẻ của ‘Bạch tiền bối’, dùng giọng điệu già nua tự xưng ‘lão hủ’, luôn cảm thấy đặc biệt kỳ quái.

Cảm giác vị phân thân Bạch này là một antifan, đang vòng vo chê Bạch tiền bối già.

“Bản tôn cần ở trong ‘thế giới phong ấn’ một thời gian, có thể là vài ngày, cũng có thể là hơn mười ngày...

Do đó, bản tôn phái lão hủ ra ngoài, thay ngài ấy tham gia ‘hoạt động đón năm mới’ của các đạo hữu trong nhóm Cửu Châu Nhất Hào, và phát lì xì năm mới cho các đạo hữu có mặt năm nay.

Tiện thể, đi thưởng thức tiên yến của Biệt Tuyết tiên tử.” Phân thân Bạch đưa tay vuốt cằm nhẵn nhụi của mình, làm động tác ‘vuốt râu’.

“Tuyệt vời.” Tống Thư Hàng nói.

Lát nữa, cậu cũng có thể để ‘phân thân sắt thép’ ở lại hiện thế, thay cậu hành động.

Tam thi hóa thân thì phải cùng cậu tiến vào ‘bí cảnh thời gian của Đạo Tử tiền bối’ tu luyện. 【Nói đến phân thân của mình và Thông nương... lần này thông qua ‘thị giác Thiên Đạo’, đều không tìm thấy họ.

Lẽ nào, cũng phải đợi mình đi ‘chứng đạo Thiên Đạo thứ chín’ xong, mới đi tìm họ được?】 Khoan đã, nói đến phân thân của Bạch tiền bối...

Tống Thư Hàng nhìn sang ‘lão hủ Bạch’ bên cạnh.

Chương 2995

Nếu cậu nhớ không lầm, cái ‘phân thân độ kiếp’ mà Bạch tiền bối tách ra trước đó có phải vẫn chưa biến mất không?

Nếu chưa biến mất, vậy có nghĩa là, hiện tại trong hiện thế có ‘ba phân thân Bạch’ tồn tại? ‘Lão hủ Bạch’ trước mắt, ‘phân thân độ kiếp’ bị chém thành hai nửa lúc độ kiếp, và ‘phân thân thiếu niên Bạch’ trong huyễn tượng chân thực của Tống Thư Hàng.

Có lẽ ‘phân thân’ của Bạch tiền bối, không nhất định phải triệu hoán từng cái một, mà có thể triệu hoán một lúc mấy cái?

Càng ngày càng cảm thấy ‘kỹ năng phân thân’ của Bạch tiền bối càng quái dị.

“Thư Hàng tiểu hữu, đừng thất thần nữa, cùng lão hủ vào tiệc đi.” Phân thân Bạch túm lấy Tống Thư Hàng, thi triển một loại độn pháp thần thông nào đó, hai người hóa thành quang ảnh, trong nháy mắt đã lướt vào thế giới hạt nhân, đến bữa tiệc năm mới của nhóm Cửu Châu Nhất Hào.

Mà lúc này, tại bữa tiệc, MC Vũ Nhu Tử đang cầm micro lớn tiếng giới thiệu tiết mục: “Tiếp theo, xin mời Diệt Phượng tiền bối và Đậu Đậu của chúng ta lên sân khấu, biểu diễn tiết mục 《Diệt Phượng Đánh Đậu Đậu》 cho mọi người.” Tống Thư Hàng: “...” Đậu Đậu ngơ ngác: “Gâu?” Diệt Phượng công tử đẩy kính, phát ra tiếng cười soái khí trị giá ít nhất một nghìn đồng: “Ha ha ha ha, Đậu Đậu, đến tiết mục của chúng ta rồi!” “Tôi không nhớ là mình đã hẹn với anh sẽ cùng biểu diễn trên sân khấu.” Đậu Đậu lộ ra hàm răng nanh sắc bén, nhe răng với Diệt Phượng công tử.

“Thôi nào, Tết nhất cả mà, vui là được.” Diệt Phượng công tử tiến lên, một tay ôm lấy Đậu Đậu, lôi nó lên sân khấu.

Đậu Đậu giận dữ nói: “Vui cái con khỉ... buông tôi ra, không buông tôi cắn anh đấy.” “Đến đây, cắn tôi đi.” Diệt Phượng công tử ngẩng đầu đầy soái khí.

Ngươi đến cắn ta đi, ta mới tiện phối hợp biểu diễn tiết mục 《Diệt Phượng Đánh Đậu Đậu》.

Tống Thư Hàng và phân thân Bạch lặng lẽ vào chỗ ngồi.

“Hồi sinh xong rồi?” Hoàng Sơn tiền bối cười truyền âm hỏi.

“Vâng.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng gật đầu.

Đồng thời, một đống phụ kiện trên người cậu bắt đầu trở về vị trí.

“Muốn làm gì thì cứ làm đi.” Hoàng Sơn tiền bối vừa nhìn tiết mục trên sân khấu, vừa nói với Tống Thư Hàng: “Thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào sẽ luôn ở phía sau ủng hộ cậu.” Lòng Tống Thư Hàng trở nên ấm áp.

Một câu nói của Hoàng Sơn tiền bối đã khiến nội tâm vốn có chút thấp thỏm của Tống Thư Hàng bình tĩnh lại.

“Cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối... tôi sẽ cố gắng làm tốt nhất.” Tống Thư Hàng truyền âm trả lời.

Cả nhóm tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào’ đều đang ủng hộ cậu.

Từ khi bước vào con đường tu hành đến nay, cậu chưa bao giờ một mình!

Bây giờ không chỉ có các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào’, mà nhóm đại lão bên phía Cẩu Đản đa cũng là hậu thuẫn vững chắc của cậu.

Cho nên, dù là ‘Thiên Đạo’, dù là vấn đề nan giải ‘siêu thoát’, cậu cũng sẽ cố gắng hết sức để làm tốt nhất.

Dù có thành công hay không, đã cố gắng, đã phấn đấu, đó chính là trải nghiệm tuyệt vời nhất!

Không cần Hoàng Sơn mama nói thêm gì, Tống Thư Hàng đã tự mình nấu một nồi lớn 'súp gà tâm hồn', tự cung tự cấp, tự tìm niềm vui.

Uống xong nồi súp gà tâm hồn tự nấu, Bá Tống trở nên tràn đầy động lực!

Hoàng Sơn tiền bối mỉm cười, tiếp tục nhìn vở kịch lớn ngày Tết giữa Diệt Phượng và Đậu Đậu trên sân khấu.

Đây rất có thể là cái Tết yên ổn cuối cùng của 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Trân trọng từng khoảnh khắc. ...

Với sự trở lại của phân thân Bạch, 'tiên yến Niên Thú' của Biệt Tuyết tiên cơ cũng bắt đầu được dọn lên.

Nếu Bạch tiền bối không trở về, các món khác vẫn sẽ được dọn lên như thường, nhưng tiên yến Niên Thú chắc chắn sẽ bị hoãn lại.

Thứ tốt nhất phải để dành làm ấm bụng Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng ngồi ở vị trí của mình, thuận miệng hỏi: "Mà này, phần tiên yến trước khi tôi hồi sinh đâu rồi?" Cậu thấy trong 'tiên yến Niên Thú' trước đó, có một loại được chia theo đầu người mà?

Tiếng nói vừa dứt, Công đức tiên tử, Tạo hóa tiên tử, Hắc bì Vũ Nhu Tử vừa trở về đồng loạt nghiêng đầu.

Tống Thư Hàng: "..." Thôi được rồi, cậu biết đáp án rồi.

Trên đỉnh đầu, cọng ngốc mao của Sở các chủ lay động duyên dáng trong gió, dường như muốn nói lại thôi.

Nàng hiện đang rất căng thẳng.

Vừa muốn biết ngay lập tức đáp án về 'tin tức Bích Thủy Các' từ miệng Tống Thư Hàng.

Nhưng lại lo lắng sẽ nhận được câu trả lời khiến nàng tuyệt vọng.

Muốn hỏi, lại không dám hỏi.

Tống Thư Hàng cảm nhận được nhịp điệu lay động của cọng ngốc mao trên da đầu, liền truyền âm: 【Sở tiền bối, chuyện về Bích Thủy Các, tôi đã trao đổi với Đạo Tử tiền bối rồi.】 Có những lúc, Bá Tống thực ra cũng rất hiểu lòng người. 【Thiên Đạo nói sao?】 Cọng ngốc mao của Sở các chủ không nhịn được hỏi.

"Yên tâm đi, có cơ hội." Tống Thư Hàng trả lời, giọng cậu dịu dàng mà kiên định, cho người ta một cảm giác tràn đầy tự tin.

Sở các chủ nghe đến đây, cọng ngốc mao lập tức mềm nhũn rũ xuống.

Là một tin tốt, một tin tốt khiến nàng vui mừng đến toàn thân mềm nhũn!

Từ thời viễn cổ đến nay, điều nàng muốn nghe nhất, thực ra chính là câu nói này. 【Nhưng mà, muốn hồi sinh 'thành viên Bích Thủy Các'... chúng ta không thể mượn sức mạnh của Đạo Tử tiền bối.

Cho nên, vẫn cần phải chờ đợi thêm một thời gian.】 Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Cọng ngốc mao của Sở các chủ khẽ gật gật đầu.

Không thể mượn sức của Đạo Tử, có nghĩa là Thiên Đạo 'Đạo Tử' còn có việc quan trọng hơn phải xử lý, nên không thể ra tay tương trợ.

Về điểm này, Sở các chủ rất hiểu.

Nàng và Đạo Tử, Nho gia, chẳng có nhân quả gì, Nho gia và Đạo

Tử cũng không nợ nàng ân tình.

Cho nên người ta giúp nàng là tình nghĩa, không muốn giúp nàng là lẽ thường.

Thậm chí Đạo Tử bằng lòng cho nàng biết đáp án, cho nàng một tia hy vọng, đã là ân tình rồi.

Mặc dù nóng lòng muốn các thành viên Bích Thủy Các trở về... nhưng trong lòng Sở Quỳnh Quỳnh rất tỉnh táo, sẽ không nảy sinh tâm lý gây sự vô lý.

Đây là một trong những dấu hiệu để phán đoán một người có trưởng thành hay không.

“Ta đã đợi từ viễn cổ đến hiện tại, bao nhiêu năm qua, ta đều đã vượt qua rồi.

Cho nên, chỉ cần có hy vọng, ta có thể đợi tiếp.” Cọng ngốc mao của Sở các chủ chậm rãi nói.

“Sẽ không đợi quá lâu đâu, tôi bảo đảm.” Tống Thư Hàng nói.

Dù sao thì, chư thiên vạn giới này có thể chỉ còn lại 22 ngày yên ổn nữa thôi. ...

Tiệc năm mới vẫn đang tiếp tục.

Sau ba tuần rượu, các thành viên ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ mượn men say ngà ngà, từng người một lên sân khấu biểu diễn tuyệt kỹ.

Ngay cả Hằng Hỏa tiền bối trầm ổn cũng không nhịn được lên múa một điệu kiếm vũ.

Nho gia gần đây tin vui liên tiếp, thân là đệ tử Nho gia, tâm trạng của Hằng Hỏa gần đây luôn vui vẻ ở mức tối đa.

Tống Thư Hàng giữa bữa tiệc náo nhiệt, lặng lẽ ẩn đi thân hình, kéo ‘phân thân sắt thép’ qua, đặt vào vị trí của mình.

Chân thân của cậu lặng lẽ độn đi, một lát sau, đã đến nơi Tô Thị A Thập Lục độ kiếp.

Thiên kiếp của A Thập Lục đã bước vào giai đoạn cuối.

Có Bạch Long tỷ tỷ hộ pháp cho nàng, cộng thêm khuyết điểm trong công pháp của nàng đã được loại bỏ, thực lực của nàng sớm đã vượt qua cấp bậc Lục phẩm, lần này độ thiên kiếp năm tấn sáu, dễ như trở bàn tay.

Thậm chí nàng còn có dư sức, bắt và phong ấn một phần lôi kiếp trông có vẻ nhiều thịt, góp gạch góp ngói cho kho thực phẩm của Bá Tống.

Tống Thư Hàng nhìn công đức trên người A Thập Lục, khẽ nói: “Lại nợ Xích Tiêu Tử tiền bối, Đạo Tử tiền bối một ân tình nữa rồi.” Nhờ có mấy vị tiền bối này nhường cơ hội quý báu cho Tô Thị A Thập Lục, để nàng có được cơ hội ‘trợ giúp Đạo Tử tiền bối chứng đạo’, từ đó nhận được phúc lành từ Thiên Đạo.

Có thêm một tầng phúc duyên này, lần thiên kiếp này của A Thập Lục độ qua đặc biệt ổn thỏa.

Nhìn một lúc, Tống Thư Hàng dùng linh lực để lại một ‘lời nhắn’ bên cạnh, thân hình lại một lần nữa lặng lẽ độn đi. ...

Vài hơi thở sau.

Tống Thư Hàng độn vào vị trí đảo thần bí.

Trong một không gian do một cường giả trên đảo dùng đại pháp lực tạm thời mở ra.

Lưu Ly sắc Trình Lâm và Thiên Đế tử đang giao đấu.

Thấy thân hình Tống Thư Hàng lóe lên, hai người đối chưởng một cái, thân hình lùi lại tách ra.

“Tống tiền bối, lại sao nữa đó nha?” Thiên Đế tử bất mãn nhìn Tống Thư Hàng, không thấy nàng đang hành Trình Lâm sao?

“A Tống, Thiên Đế đánh ta đó!” Lưu Ly sắc Trình Lâm kêu lên với Tống Thư Hàng, đồng thời, thân hình nàng trở nên hư ảo, phảng phất như sắp tan biến bất cứ lúc nào.

Tống Thư Hàng: “...” “Không có việc gì thì mau đi đi.” Thiên Đế tử thấy Tống Thư Hàng im lặng không nói, phất tay đuổi người.

“Có chút việc.” Tống Thư Hàng thở dài, nhìn về phía Lưu Ly sắc Trình Lâm: “Tôi sắp phải đi vào ‘không gian Thiên Đạo’ do Đạo Tử tiền bối mở ra để bế quan, ngươi thấy sao?” “Để ta đánh xong với Thiên Đế tử rồi xem.” Lưu Ly sắc Trình Lâm vỗ ngực trả lời.

“Đánh xong ngươi chết chắc.” Thiên Đế tử dùng giọng nói mềm mại lạnh lùng nói.

Tống Thư Hàng: “...” 【Bá Tống đạo hữu, ngươi chuẩn bị xong chưa?】 Lúc này, bên tai truyền đến giọng nói của Đạo Tử.

Chưa đến nửa giờ, Đạo Tử đã mở xong không gian.

“Chuẩn bị xong rồi, Đạo Tử sư huynh.” Tống Thư Hàng trả lời.

Tiếp đó cậu vẫy vẫy tay với Lưu Ly sắc Trình Lâm và Thiên Đế tử, lại nhìn xuống vị trí ‘đảo thần bí’ bên dưới.

Vốn còn định vào đảo thần bí một chuyến, kết quả Đạo Tử sư huynh lại sớm hơn dự kiến.

Chỉ có thể đợi lần sau vào đảo thần bí xem sao.

Chương 2996

Đạo Tử: “Vậy ta đón ngươi vào.” Khoảnh khắc tiếp theo, thân hình Tống Thư Hàng biến mất tại chỗ, mất tích khỏi chư thiên vạn giới, tiến vào ‘bí cảnh thời không’ mà Đạo Tử đặc biệt mở ra.

Đợi thân hình Tống Thư Hàng tan biến, thân hình của Lưu Ly sắc Trình Lâm mới bắt đầu trở nên ngưng thực.

“Tiếp tục đi, Thiên Đế tử.” Lưu Ly sắc Trình Lâm sau khi hồi phục lại trở nên kiêu ngạo: “Thời cơ gần đến rồi, hôm nay ngươi và ta phân định sinh tử... hoặc là ngươi ăn ta, hoặc là ta đặt ngươi lên giàn nướng, rắc thêm bột thì là!” “Ngươi thật là kiêu ngạo đó nha, Trình Lâm.” Thiên Đế tử nắm chặt trường kiếm, nhẹ nhàng vạch một đường trong hư không.

Theo thế kiếm của nàng, ‘thời gian’ trong cả không gian đều trở nên quái dị.

“Tất nhiên rồi!

Bởi vì bất kể kết quả nào, đối với ta ý nghĩa đều như nhau.” Đối diện, Lưu Ly sắc Trình Lâm kiêu ngạo vô cùng nói: “Bất kể là ngươi ăn ta, hay là ta nướng ngươi, kết quả đều là sự dung hợp giữa ngươi và ta.” Thiên Đế tử: “...” Nghĩ kỹ lại thì, lời của Lưu Ly sắc Trình Lâm, dường như cũng không có gì sai... sai cái con khỉ.

Hổ ăn người và người ăn hổ, hai việc đó có thể giống nhau sao?

Ngoài ra.

Từ lúc tiếp xúc đến giờ, nàng đã nhận ra tính cách của Lưu Ly sắc Trình Lâm không đúng, không phải là Dao Trì Nữ Đế Trình Lâm của Thiên Đình viễn cổ.

Ngược lại... giống một tên Tống gỗ nào đó suốt ngày gây chuyện, duyên với con gái lại tốt một cách khó hiểu.

Hơn nữa nàng còn chú ý đến một chi tiết.

Khi chân thân của Thư Hàng xuất hiện, 'Trình Lâm' trước mắt này liền bị bài xích, trạng thái của nàng trở nên hư vô mờ ảo, gần như tan biến.

Nhưng khi Tống Thư Hàng vừa đi, đối phương lập tức hồi phục trạng thái, thậm chí còn trở nên kiêu ngạo.

Lưu Ly sắc Trình Lâm và Tống Thư Hàng, không thể cùng tồn tại trong một không gian?

Hơn nữa, vừa rồi lúc Tống tiền bối muốn đi bế quan... rõ ràng là muốn dẫn theo Lưu Ly sắc Trình Lâm cùng đi?

"Ngươi và Tống tiền bối có quan hệ gì?" Thiên Đế tử hỏi.

"Là quan hệ cha con, chú thích: ta không phải cha." Lưu Ly sắc Trình Lâm mở miệng nói liền.

Tay trái Thiên Đế tử bắt đầu kết ấn: "Ta dù có giết ngươi, cũng không nhất định phải hấp thu ngươi ngay lập tức... ta có thể phong ấn ngươi, đến một tương lai xa xôi, đợi mọi chuyện kết thúc, rồi dung hợp ngươi cũng không muộn đó nha." Lưu Ly sắc Trình Lâm ở phía đối diện rõ ràng cứng đờ.

"Hơn nữa, dù ngươi không nói, ta cũng đã đoán ra rồi... ngươi là Tống gỗ + Trình Lâm." Đôi mắt to xinh đẹp của Thiên Đế tử khẽ híp lại, phảng phất như muốn nhìn thấu Lưu Ly sắc Trình Lâm ở đối diện.

Đối phương là Trình Lâm, nhưng lại không phải là Dao Trì Nữ Đế thuần túy của thời đại viễn cổ; cộng thêm tính cách của đối phương giống hệt 'Tống gỗ'; lại thêm lời thoại kiêu ngạo muốn dung hợp với

mình.

Trình Lâm và Tống gỗ, hai sự tồn tại này, đã dung hợp làm một?

Là Tống gỗ ngầm tính kế Trình Lâm, dung hợp nàng ta?

Hay là Trình Lâm tính kế Tống gỗ, ngược lại thu nạp cậu ta vào cơ thể mình?

“Nhìn chung thì không sai.” Lưu Ly sắc Trình Lâm gật đầu nói.

Thiên Đế tử: “Thân phận Trình Lâm, hiển nhiên không có nhiều liên hệ với Tống tiền bối, nàng ta dù có ở cùng thời không với Tống tiền bối, cũng không có lý do bị bài xích.

Mà Tống gỗ, cũng họ Tống... lại đáng để suy ngẫm.” “Quả nhiên vẫn không giấu được Thiên Đế tử ngươi.

Sự việc đến nước này, với ‘Đạo thời gian’ của Thiên Đế tử ngươi, hẳn là đã có thể nhìn ra điểm bất thường trên người ta rồi nhỉ?” Lưu Ly sắc Trình Lâm ngẩng đầu ưỡn ngực: “Không sai, ta thực ra chính là con của Thư Hàng trong tương lai, xuyên không về quá khứ!” Thiên Đế tử: “!!!” “Về phần tại sao ta lại là linh quỷ chi thể, đáp án cũng rất đơn giản.

Bởi vì ta là con của Bá Tống và linh quỷ tiên tử của cậu ta!

Ngươi nên biết, trên người Bá Tống có một con linh quỷ, là tiên tử.” Lưu Ly sắc Trình Lâm bổ sung.

Thiên Đế tử: “!!!” “Chính vì hiện tại ‘ta’ vẫn chưa ra đời, cho nên, ta thật sự vẫn chưa thể gặp gỡ Bá Tống.

Dù có mượn hình thái của Trình Lâm để tiếp xúc với Bá Tống, một khi tồn tại trong cùng một không gian quá lâu, ta sẽ bị bài xích.” Lưu Ly sắc Trình Lâm ở đối diện càng nói càng trôi chảy: “Cho nên Thiên Đế tử, bây giờ ngươi còn muốn ra tay với ta không?” Giọng nói của Lưu Ly sắc Trình Lâm vừa dứt, kiếm của Thiên Đế tử đã xuất hiện bên cạnh nàng, một kiếm đâm thẳng vào eo nàng!

Keng~ Mũi kiếm đâm vào bên hông, 'Đao ý khôi giáp' chủ về phòng ngự phảng phất như trong nháy mắt đã trải qua vô tận năm tháng, hiện ra vẻ mục nát, bị đâm xuyên dễ dàng.

Lần này lưỡi kiếm của Thiên Đế không hề trượt, trực tiếp đâm vào cơ thể Lưu Ly, sâu vào ba phân!

Cơn đau kịch liệt như vị đắng lan tỏa ở eo.

Lưu Ly sắc Trình Lâm: "!!!" Nàng rõ ràng vẫn luôn khóa chặt vị trí của Thiên Đế tử, đối phương đột kích từ lúc nào?

Đang suy nghĩ, thân hình Thiên Đế tử vẫn đang giao lưu với nàng ở phía trước tan biến, theo 'dòng chảy thời gian', không còn tung tích!

Mà phía sau nàng, những ngón tay trắng nõn của Thiên Đế tử hiện ra, nắm lấy chuôi kiếm.

Thân hình nàng, bắt đầu từ cánh tay này, nhanh chóng hình thành như một bức tranh cát.

Là thủ pháp vận dụng 'Đạo thời gian' của Thiên Đế.

"Ngươi nắm giữ sức mạnh thời gian, đã đến trình độ này rồi sao?" Lưu Ly sắc Trình Lâm bình tĩnh nói, như thể nhát kiếm đâm vào eo căn bản không phải là nàng.

Hoặc là, loại đau đớn này đối với nàng mà nói, căn bản không đáng nhắc tới?

"Thực ra, sự nắm giữ Đạo thời gian của ta... còn trên cả 'pháp trường sinh Thiên Đình'.

Đây mới là pháp trường sinh thực sự thuộc về chính ta." Giọng nói của Thiên Đế du dương truyền đến.

Nàng dùng sức đẩy mạnh trường kiếm, đâm nửa thân kiếm vào bụng Trình Lâm màu vàng.

Tiên huyết màu vàng tuôn ra, nhỏ giọt.

“Ngươi thật sự không lo, ta là con của Bá Tống sao?” Lưu Ly sắc Trình Lâm yếu ớt nói.

“Tống tiền bối...

đã vô sinh rồi đó nha!” Thiên Đế tử khẽ rút tiên kiếm ra, rồi lại dùng sức đâm vào!

Nàng vừa cười, vừa dùng kiếm điên cuồng đâm Trình Lâm, máu tươi bắn tung tóe.

Cảnh tượng máu me bạo lực.

“Trường sinh giả vô sinh, không phải là tuyệt vọng hoàn toàn.

Pháp trường sinh hệ sinh mệnh, là phúc âm cho sự tuyệt vọng của trường sinh giả.” Lưu Ly sắc Trình Lâm biện minh.

“Nhưng mà...

Tống tiền bối, sắp chứng đạo bất hủ rồi đó nha.” Thiên Đế tử híp mắt.

Trường sinh giả vô sinh vẫn chưa phải là chứng bệnh nan y thực sự.

Nhưng Thiên Đạo bất hủ vô sinh, thì mới là vô sinh thực sự.

“Sao ngươi biết cậu ta sắp chứng Thiên Đạo?” Sắc mặt Lưu Ly sắc Trình Lâm hơi thay đổi.

“Ta nắm giữ Đạo thời gian, về phương diện suy diễn tương lai, chỉ mạnh hơn các ngươi.” Thiên Đế tử tàn nhẫn xoay tiên kiếm trong tay.

“A a a ~ a ~” Lần này, Lưu Ly sắc Trình Lâm cuối cùng không nhịn được, kêu thảm lên.

Cùng với những tiếng kêu thảm thiết, cơ thể nàng bắt đầu mộc hóa.

Trong chớp mắt, đã hóa thành một cây đại thụ ngút trời tràn đầy sinh cơ.

Tiên kiếm của Thiên Đế tử, cắm ngay vào thân cây đại thụ đó.

Máu màu vàng ban đầu cũng hóa thành nhựa cây xanh biếc.

Thiên Đế tử nhíu mày.

Nàng ngẩng đầu nhìn lên ngọn cây.

Sau đó liền thấy trên ngọn cây, có một nụ hoa bắt đầu sinh ra, là hình dạng của hoa sen.

Hoa sen nở ra.

Một Lưu Ly Trình Lâm hoàn toàn mới từ trong nụ hoa bước ra, khoác trên mình ‘Đao ý khôi giáp’ hoàn toàn mới.

“Nếu không phải pháp trường sinh của chúng ta đã dung hợp, biến hóa ra tổ hợp pháp trường sinh hoàn toàn mới này, nhát kiếm vừa rồi thật sự đã bị ngươi đâm chết rồi.” Lưu Ly sắc Trình Lâm lòng còn sợ hãi nói.

Thiên Đế tử: “...” “Hôm nay, đến đây thôi được không?

Vừa rồi ngươi đã giết ta một lần rồi...

Hơn nữa, tiếp theo ta còn phải đi làm một việc quan trọng cho Bá Tống.” Lưu Ly sắc Trình Lâm cúi đầu hỏi.

“Việc gì?” Thiên Đế tử vẩy vẩy vết máu trên kiếm.

“Ta phải đi, sinh hạ ‘Tống U U’ của thế giới Cửu U.” Trình Lâm màu vàng giơ ngón cái lên với Thiên Đế tử: “Tống U U đối với Thư Hàng rất quan trọng, cho nên, không thể để cậu ta biến mất vô ích.” Trong lúc tiếp xúc ngắn ngủi, Lưu Ly sắc Trình Lâm đã mơ hồ nắm được một số thay đổi của Thiên Đế tử.

Ví dụ như hiện tại, Thiên Đế tử rất coi trọng ‘Bá Tống’.

Trong nhiều chuyện, nàng bằng lòng nể mặt Tống Thư Hàng.

Thậm chí trong quá trình chiến đấu, gặp phải chuyện có quan hệ trọng đại với Tống Thư Hàng, đều sẽ dừng lại một chút.

Xem ra, một thời gian trước, vào khoảnh khắc nàng ‘chết dưới đao của Bá Tống’, đã kết hạ nhân quả rất sâu với Tống Thư Hàng, tương lai của Tống Thư Hàng đã liên kết với tương lai của nàng.

Cho nên, đối mặt với tình huống như vậy, Lưu Ly sắc Trình Lâm trực tiếp nói ra ý đồ thực sự của mình.

Nàng cũng biết Tống Thư Hàng sắp chứng đạo ‘bất hủ’.

Đạo Tử sớm đã nói cho các thành viên liên minh của họ biết chuyện ‘virus hủy diệt hằng tinh + thái dương hắc ám’.

Sức mạnh của một người là có hạn, muốn đẩy ‘Bá Tống’ lên vị trí Thiên Đạo thứ 9, Đạo Tử còn cần sự trợ giúp của các thành viên liên minh.

Trong số các thành viên liên minh, Bát tí thái cổ thiên ma đã lập lời thề sẽ trợ giúp Bá Tống chứng đạo, Xích Tiêu Tử đạo trưởng có sở thích bồi dưỡng Thiên Đạo, Kim Cương Tự đại sư đối với Tống Thư Hàng tu luyện 《Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp》 vẫn luôn rất coi trọng, Tống Mộc Đầu và Trình Lâm tiên tử vẫn luôn là hậu thuẫn của Bá Tống.

Cho nên, khi nghĩ đến việc ‘đẩy Bá Tống một phen’, Đạo Tử liền lập tức nghĩ đến đám bạn bè này của mình.

“Sinh hạ Tống U U?” Thiên Đế tử dùng ánh mắt quỷ dị nhìn Trình Lâm.

Chương 2997

“Đừng nhìn ta như vậy... thực ra, công năng chính mà chúng ta được Thiên Đạo Cẩu Đản Đa tạo ra ban đầu, chính là dùng bí pháp để bảo vệ Cửu U Cẩu Đản Đa.” Lưu Ly sắc Trình Lâm chậm rãi nói.

Thiên Đế tử: “Chúng ta?” “Đúng, chúng ta.” Lưu Ly sắc Trình Lâm nói: “Mà cái giá của bí pháp, chính là nguyên thủy quỷ thần Trình Lâm, vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Những mảnh vỡ này, trải qua vô số năm diễn hóa, đã sinh ra ‘linh quỷ’.

Trong đó có một phần, bị Cẩu Đản Đa thu thập, hóa thành ‘Trình Lâm’.

Có một phần, bị Thiên Đạo Cầu thu thập, trải qua một loạt thí nghiệm, biến thành ngươi.” Thiên Đế tử: “Đây chính là nguyên nhân ngươi muốn dung hợp ta?” “Thực ra dung hợp hay không, không có ý nghĩa lớn lắm.

Đồng bạn của Thiên Đình viễn cổ đã giải khai được ràng buộc... ngươi đối với ta mà nói, đã không còn ý nghĩa dung hợp nữa.” Lưu Ly sắc Trình Lâm vẻ mặt ghét bỏ nói.

Ban đầu nàng muốn nuốt chửng Thiên Đế, chủ yếu là để phá hoại ‘kế hoạch Thiên Đình’, tiện thể để người bạn tốt mà mình trân trọng được giải thoát khỏi Đạo Thiên Đình.

Mà bây giờ, nhờ kế hoạch của Thiên Đạo 8.5, mục tiêu của nàng đã hoàn thành.

Hiện tại, nàng phải đi dùng bí pháp bảo vệ ‘Tống U U’.

Tống U U tuy có tất cả ‘quyền hạn Cửu U chúa tể’, miễn cưỡng cũng xem như là một Cửu U chúa tể, nhưng cậu ta và Cửu U chúa tể thực sự vẫn có khác biệt.

Cái giá để bảo vệ Tống U U, sẽ không nghiêm trọng như bảo vệ Cẩu Đản Đa năm đó.

Thậm chí, không cần dung hợp Thiên Đế tử, bọn họ cũng đủ sức bảo vệ Tống U U.

Thiên Đế tử: “...” Cảm giác bị ghét bỏ này, tại sao lại khiến nàng rất khó chịu?

“Ta tuy không biết tiếp theo, Bá Tống cụ thể sẽ dùng con đường trường sinh nào để chứng đạo bất hủ.

Nhưng ta cảm thấy, giữ lại Tống U U, sẽ rất quan trọng.” Lưu Ly sắc Trình Lâm nghiêm túc nói.

Đây là suy nghĩ thực sự của nàng.

Nàng từ chỗ Trình Lâm biết được khả năng ‘hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo’ mà Bá Tống và Bạch tiền bối đang bàn bạc, và dùng phương án này để hoàn mỹ chứng đạo.

Bá Tống và Bạch tiền bối đã nghiên cứu ra một phương án đại khái khả thi, lợi dụng Thánh Nhân Chi Nhãn của Nho gia, nuốt chửng một nửa của nhau, sau đó phối hợp với ‘pháp trường sinh’ bổ sung cho nhau, để đạt được khả năng ‘đồng thời chứng đạo’ trên lý thuyết.

Về mặt lý thuyết, đây là một phương án khả thi.

Nhưng phương án loại này, đánh cược một lần luôn rất mạo hiểm... tốt nhất là có phương án dự bị 2, tốt nhất là có thêm phương án dự bị 3, 4, 5 nữa.

Điều nàng muốn làm bây giờ, chính là lặng lẽ chuẩn bị một phương án 2 cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đặc trưng của Thiên Đạo là gì?

Là thuộc tính bất hủ, là quy tắc Thiên Đạo nắm trong tay, và Cửu U chúa tể.

Bá Tống tuy chưa chứng đạo, nhưng cậu ta đã có ‘kim đan cá voi béo bất hủ’, cũng đã có ‘Cửu U chúa tể’, hơn nữa cậu ta còn nhập mộng ‘Đạo Tử’, nắm giữ một phần thông tin Thiên Đạo...

Cho nên, nếu ‘phương án thứ nhất’ của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thất bại, vậy có thể thử để Tống Thư Hàng ‘không đi theo con đường chứng đạo bất hủ thông thường’, thông qua việc tập hợp đủ tất cả các đặc trưng của Thiên Đạo, xem có thể tạo ra một ‘Thiên Đạo nhân tạo’ hay không, biết đâu cũng có thể đạt được yêu cầu?

Đối diện, Thiên Đế tử im lặng hồi lâu.

“Ta giúp ngươi.” Nàng đột nhiên lên tiếng.

“Ngươi muốn chủ động dung hợp với ta?” Lưu Ly sắc Trình Lâm kinh ngạc nói: “Vậy chúng ta có thể đổi tên thành Trình Mộc Đế, hoặc là Trình Thiên Đầu.” Thiên Đế tử: “...” Cáo từ! ...

Trong thế giới Cửu U.

Tống U U đột nhiên rùng mình một cái: “Cứ có cảm giác có người muốn mưu hại mình.” Cậu lắc đầu, đứng dậy.

Dưới chân cậu, là ‘thế giới Ma Hải’ đã được chưởng giáo Vô Cực Ma Tông - Ma Đế?

Ngạc chuyển hóa.

Vốn theo kế hoạch ban đầu, thế giới Ma Hải này cuối cùng sẽ được đưa vào ‘Bá giới’, tương ứng với ‘Bá giới’.

Tuy nhiên, vì bản thể luôn bị cuốn vào một số sự kiện một cách khó hiểu, chuyện này liền bị trì hoãn.

Tống U U cũng không vội, thân là Cửu U chúa tể, cậu mơ hồ cảm ứng được, thời cơ dung hợp ‘thế giới Ma Hải’ vẫn chưa đến.

“Mà nói lại, vị ‘Ma Đế?

Ngạc’ kia có phải vẫn đang bị sét đánh ở chỗ Tam Nhãn tiền bối không?” Tống U U véo véo cằm.

Đó dù sao cũng là một tồn tại cấp trường sinh giả, có thời gian vẫn nên đưa về, mang về làm công còn hơn là để ở đó chịu sét đánh.

Còn có ván cược cuối cùng với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, cũng phải thúc giục bản thể đi hoàn thành, nếu không hoàn thành, đợi đến khi thành Thiên Đạo, ván cược đó còn có ý nghĩa gì?

Vừa suy nghĩ, Tống U U vừa đưa mắt nhìn về phía cội nguồn của ‘thế giới Cửu U’.

Ở đó, một quả cầu kim loại lỏng cuối cùng đã trưởng thành hoàn toàn!

Thân ảnh lười biếng của Bạch tiền bối two, cuối cùng cũng bước ra khỏi thế giới tà liên.

“Bạch tiền bối, trạng thái vẫn ổn chứ?” Tống U U có chút lo lắng hỏi.

“Không ổn lắm... vốn dĩ lúc này, là thời gian ngủ đông của ta.

Nhưng một năm gần đây, xảy ra quá nhiều chuyện, ta ngay cả thời gian ngáp cũng rất ít.” Bạch tiền bối two thở dài.

Ngài là một Cửu U chúa tể đặc thù, bản thể Thiên Đạo tương ứng đã không còn, ngài vẫn có thể tác oai tác quái trong thế giới Cửu U.

Nhưng cũng có cái giá phải trả, cứ cách một khoảng thời gian lại bị ép ngủ, chính là cái giá đó.

Bây giờ, ngài rất buồn ngủ nhưng lại phải cố gắng gượng.

Dù sao thì...

Bàn Cầu lại quay lại rồi.

“Bạch U U~~” Lúc này, từ cội nguồn thế giới Cửu U, có một giọng nói chói tai vang lên.

“Chậc, xem ra nó vẫn còn giữ lại ký ức.

Đúng là một tên phiền phức.” Khóe miệng Bạch tiền bối two khẽ nhếch lên.

Vốn tưởng Bàn Cầu mới sinh ra, rất có khả năng sẽ mất trí nhớ.

Bây giờ từ tiếng gọi thân thiết của nó, có thể nghe ra nó vẫn còn nhớ mình.

Ầm~ Cửu U nổ tung.

Bàn Cầu vượt qua không gian, trực tiếp xuất hiện trước mặt Bạch two.

Một cầu, một trắng, một Tống, thế chân vạc.

Khí thế của Bàn Cầu đại lão hùng hổ, như mãnh hổ xuống núi!

Nó đến giờ vẫn còn nhớ, lúc Thiên Đạo Cầu đột nhiên sụp đổ, sự sắp đặt của mình vẫn chưa hoàn thành, chỉ có thể tan biến trong sự không cam lòng.

Mà vào lúc nó sắp tan biến, Bạch U U vậy mà đã khoắng sạch mấy cái bảo tàng của nó rồi!

Đó có phải là lời người nói không?

Bàn Cầu đại lão lúc đó có thể nói là chết không nhắm mắt.

Cho nên, việc đầu tiên nó làm sau khi hồi sinh, chính là muốn xé xác Bạch U U!

Mặc dù không biết tại sao mình lại hồi sinh, nhưng những điều này đều không quan trọng.

Quan trọng là phải đập nát Bạch U U trước!

Trong khoảnh khắc vượt qua không gian, Bàn Cầu đã tự não bổ ra một vạn viễn cảnh mình oanh tạc Bạch U U.

Mang theo cơn giận bùng nổ, nó vượt không gian mà đến, và ngay khi bước ra khỏi không gian, Bàn Cầu liền triển khai hình thái vũ trang, hóa thành một pháo đài hình cầu khổng lồ.

Nó muốn dùng hỏa lực mãnh liệt nhất, oanh tạc nát Bạch U U!

Tuy nhiên...

Khi chính thức hiện thân, Bàn Cầu đại lão lại cứng đờ.

Bởi vì đối diện, vậy mà lại có đến hai vị Cửu U chúa tể!

Nó không nhìn lầm, là hai người!

Một là kẻ mà nó ghét nhất, ghét nhất, ghét nhất đời này, Bạch U U.

Người còn lại là kẻ nó ghét nhất đời này, Bá Tống.

Hai kẻ đáng ghét nhất, giờ đây lại đứng cùng nhau, hơn nữa đều là với thân phận ‘Cửu U chúa tể’ đứng đối diện nó. 2 đánh 1, tình hình bất lợi cho quân ta.

Cơn giận bùng nổ của Bàn Cầu đại lão bị đè nén lại, có chút bình tĩnh hơn.

Giống như người ta gặp phải kẻ thù đáng ghét trên đường, đang chuẩn bị lên lén đập một viên gạch, lại đột nhiên phát hiện kẻ thù còn dẫn theo một đám đàn ông vạm vỡ như vượn, một bụng lửa giận lập tức hóa thành lạnh lẽo.

“Yo, Bàn Cầu.” Bạch tiền bối two với nụ cười ngọt ngào trên môi, vẫy tay với Bàn Cầu.

“Bàn Cầu đại lão buổi sáng tốt lành.” Tống U U phụ họa chào hỏi.

Vốn dĩ, Tống U U vẫn luôn được duy trì hoạt động bởi một luồng ý thức của bản thể.

Nhưng lúc này đối mặt với kẻ địch mạnh nhất là Bàn Cầu, phần lớn ý thức của bản tôn đành phải chuyển ra từ ‘bí cảnh thời gian bế quan của Thiên Đạo’, trực diện với Bàn Cầu.【Không thể để ta bế quan yên ổn được sao?

Rõ ràng 22 ngày sau, thế giới đều sắp đối mặt với thảm họa hủy diệt rồi mà.】Bá Tống lòng mệt mỏi, rất muốn quay về bế quan. ...

Trong hư không.

Bàn Cầu nhìn thấy dáng vẻ hai tên này cười tươi chào hỏi mình, trong đầu cầu không tự chủ mà não bổ ra hình ảnh chế giễu.

Chương 2998

Cuối cùng, Bàn Cầu không thể kìm nén nội tâm của mình nữa.

Hai kẻ đáng ghét nhất, tuy đánh nhau sẽ thiệt thòi, nhưng nếu cùng nhau nổ tung, đó sẽ là niềm vui nhân đôi!

Dù lát nữa sẽ rơi vào thế yếu, nhưng bây giờ, nó chính là muốn nổ chết hai cái gai trong mắt này.

“Hai người các ngươi, chết đi cho ta! [cười điên cuồng]” Trên pháo đài sắt thép của Bàn Cầu mọc ra hàng ngàn nòng pháo, bệ phóng.

Hỏa lực ngợp trời, dưới sự gia trì của quyền hạn Cửu U chúa tể, trút xuống Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối two.

Vừa có đạn pháo thực thể, vừa có tia năng lượng, pháo điện từ siêu cấp, oanh tạc vi ba, không gian hủy diệt...

Trong thế giới Cửu U, một vị Cửu U chúa tể toàn lực ra tay, đòn tấn công cấp diệt thế đều là chiêu khởi đầu cơ bản.

Hỏa lực vô tận đan xen trên bầu trời thành một bức tranh như mưa rơi, đẹp mắt, quả thực như một tác phẩm nghệ thuật.

Ngươi vẫn còn dùng đao kiếm cổ xưa ư?

Ngươi vẫn còn mặc giáp sắt nặng nề ư?

Ngươi vẫn còn ngày ngày luyện đao luyện kiếm ư?

Đại nhân, thời đại đã thay đổi rồi!

Bây giờ đã là thời đại của súng pháo, nhiều là đẹp, to là tốt, cỡ nòng là chính nghĩa, bùng nổ là nghệ thuật.

Chân lý chỉ nằm trong tầm bắn của đại pháo!

Cho nên, Bá Tống và Bạch two vẫn còn dùng đao và kiếm, hai người các ngươi, thời đại đã thay đổi, thời đại đã khác xưa rồi!

“Không... không hề thay đổi đó nha!” Phía dưới Tống U U, như thể có thể đọc được lời thoại trong lòng của Bàn Cầu đại lão, chính xác trả lời.

Đồng thời, cậu kích hoạt ‘hình thái Cửu U chúa tể’.

Hiện tại bản thể đã thăng cấp cảnh giới trường sinh giả, Tống U U tự nhiên cũng nhận được sự cường hóa đồng bộ!

Nền tảng cảnh giới trường sinh giả + hình thái Cửu U chúa tể + ảnh hưởng bành trướng của pháp tắc Cửu U, khiến Tống U U nảy sinh một sự tự tin mạnh mẽ đến khó hiểu!

Tiếp đó, đao ý khôi giáp bao phủ cơ thể.

Vừa nắm tay, đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ vượt không gian mà đến, rơi vào lòng bàn tay cậu.

Tống U U nắm chặt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, chủ động nghênh đón hỏa lực tấn công ngợp trời kia. 《Chân?

Thiên Bằng Độn Pháp》 thi triển một cách tiêu sái, khiến thân hình Tống U U nhanh như thiên bằng, nhanh đến mức đủ để dạo bước trong hỏa lực ngợp trời này! 《Phần Thiên Hỏa Diễm Đao》 của Xích Tiêu Tử đạo trưởng bùng cháy, đây là đao pháp đỉnh cao thiên hạ!

Từng đạo đao quang hỏa diễm vạch qua trời cao, nghênh đón hỏa lực pháo kích vào cậu và Bạch tiền bối two.

Bất kể là đạn pháo thực thể khổng lồ, hay là đạn xuyên giáp nhỏ như mưa dày đặc, hay là tia năng lượng, tất cả đều bị Tống U U từng đao chém tan!

Hỏa lực sau khi bị chém tan, dù có tạo ra dư chấn nổ, cũng đều bị ‘đao ý khôi giáp’ triệt tiêu.

Hai phút sau...

Bàn Cầu đại lão ngừng oanh tạc.

Phía dưới, khu vực bị pháo kích về cơ bản đã bị san thành bình địa.

Nhưng vị trí Tống U U và Bạch tiền bối two đang đứng, lại hoàn toàn bình yên vô sự!

Tống U U và Bạch U U như thể đang đứng trên một cây cột khổng lồ ngút trời.

Không hề hấn gì.

Tống U U vung Cửu Tu Phượng Hoàng Đao một cách soái khí, ngọn lửa đen kịt bị vung ra, bắn xuống vực sâu dưới cột.

Tóc dài của Bạch U U bay bay, hai tay khoanh trước ngực, tuấn mỹ vô song. 【May quá, chỉ oanh tạc hai phút.】 Tống U U đầy soái khí, sau khi tâm thái bành trướng bị xì hơi, lòng còn sợ hãi.

Nếu Bàn Cầu đại lão oanh tạc thêm một phút nữa, cậu sẽ lộ tẩy.

Dù sao thì hình thái đàn ông đích thực của cậu chỉ có ba phút, thêm một giây cũng không chống đỡ nổi.

Trên đỉnh đầu.

Bàn Cầu đại lão nhìn cảnh này, nghiến răng nghiến lợi.

Vừa rồi nó oanh tạc, không hề nương tay, cũng không phải là đòn tấn công thăm dò, mà là uy lực toàn khai.

Nhưng phía dưới Bá Tống lại có thể đỡ được toàn bộ... có nghĩa là, Bá Tống này là một ‘Cửu U chúa tể’ thực sự, đứng ở vị trí ngang hàng với nó và Bạch U U.

“Đúng là một màn pháo hoa đẹp mắt, khiến ta không khỏi nhớ lại khoảnh khắc chúng ta gặp nhau lần đầu.” Bạch tiền bối two dùng giọng điệu trêu chọc nói: “Thời gian trôi nhanh thật, thoáng chốc, chúng ta đã quen biết nhau từ thời viễn cổ đến hiện tại.” Bàn Cầu đại lão: “...” Tống U U thấy Bàn Cầu đại lão trong thời gian ngắn không có ý định ra tay nữa, liền lặng lẽ thoát khỏi ‘hình thái Cửu U chúa tể đàn ông đích thực’ còn chưa đầy một phút, và tra đao vào vỏ một cách soái khí, cắm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vào bên hông.

Một cầu, một trắng, một Tống lại rơi vào im lặng.

Có cơn gió thổi qua giữa ba người, làm rối mái tóc của Bá Tống.

Bàn Cầu trên bầu trời, cuối cùng không nhịn được nữa.

“Bá Tống là chuyện gì thế này?” Trên thân cầu của Bàn Cầu hiện ra một con mắt độc ác, nhìn chằm chằm Tống U U: “Tại sao, tại sao ngươi lại trở thành Cửu U chúa tể!” Bạch tiền bối two giải thích: “Rất đơn giản, vì ngươi chết rồi, Bá Tống liền thành công mưu triều soán vị, thay thế ngươi.” Bàn Cầu đại lão: “???” Đây là cái logic quái quỷ gì vậy?

Ta chết rồi tại sao Bá Tống lại có thể mưu triều soán vị?

Bá Tống cũng không phải là người gì của ta.

Dù có sắp xếp theo luật thừa kế di chúc, cũng không đến lượt Bá Tống, tại sao hắn lại có thể lên ngôi?

Trong ‘đôi mắt’ tạm thời biến hóa ra của Bàn Cầu đại lão, tràn đầy vẻ nghi hoặc.

Nhìn thấy ánh mắt ngơ ngác của Bàn Cầu, nội tâm Bạch tiền bối two liền vui vẻ, ngài cố nén cười, hai má phồng lên như bánh bao.

Khi nhìn thấy dáng vẻ nín cười gian ác của Bạch U U, Bàn Cầu đại lão liền biết mình bị trêu chọc rồi.

Bá Tống căn bản không phải là mưu triều soán vị gì cả.

Vậy thì, chỉ còn lại một khả năng...

“Bản thể của Bá Tống ngươi đã chứng đạo bất hủ, trở thành Thiên Đạo rồi?” Bàn Cầu đại lão hỏi ra một khả năng khiến chính nó cảm thấy tuyệt vọng.

Thực ra, lần trước khi nó tan biến vì ‘Thiên Đạo Cầu sụp đổ’, Bá Tống đã có dấu hiệu trở thành đại lão hàng đầu thế gian, mặc dù lúc đó Bá Tống còn chưa bước ra con đường trường sinh.

Trong các đời Thiên Đạo, phần lớn Thiên Đạo đều có kinh nghiệm nổi danh thiên hạ từ khi còn trẻ.

Bá Tống là một kẻ gây chuyện.

Bàn Cầu đại lão từ viễn cổ đến nay, chưa từng thấy ai có thể gây chuyện đến mức chư thiên vạn giới không ai không biết, không ai không hay như Bá Tống.

Kẻ gây chuyện mà còn có thể sống đến cuối cùng, thường thành tựu sẽ không thấp.

“Không, Bá Tống vẫn chưa chứng đạo.” Bạch tiền bối two ha ha cười nói: “U U cầu ngươi có phải tưởng mình đã chết mấy nghìn năm, nên Thư Hàng mới chứng đạo?

Nhưng ta phải nói cho ngươi một sự thật phũ phàng, từ lần trước ngươi chết đến bây giờ, còn chưa được một tháng.” Bàn Cầu đại lão: “!!!” Chưa đến một tháng?

Không thể nào, trong thời gian ngắn như vậy, Bá Tống sao có thể có thay đổi lớn như thế.

Bàn Cầu đại lão trực tiếp tra cứu ghi chép thời gian của ‘thế giới Cửu U’.

Đây chính là lợi ích của việc làm chúa tể, xem thời gian không cần đồng hồ.

Một lúc sau.

“Sao có thể như vậy.” Bàn Cầu đại lão hoài nghi nhân sinh, nó nhìn Tống Thư Hàng, tên này vậy mà thật sự chưa chứng đạo.

Chưa chứng đạo, đã tạo ra một Cửu U chúa tể tương ứng.

Đây là cái thao tác gì khiến người ta tê cả da đầu vậy?

“Cho nên ta mới nói, Bá Tống là mưu triều soán vị, thay thế ngươi.

Bá Tống không phải là ‘Cửu U chúa tể’ tương ứng của Thiên Đạo thứ chín, hắn là chiếm vị trí của ngươi.

Không tin, ta có chứng cứ đây!” Bạch tiền bối two nói xong, đưa tay ấn vào hư không.

Một vài đoạn phim mà ngài đã quay lại được phát ra.

Những đoạn phim này, có một vài cái là do Bạch tiền bối two tự mình quay... còn một phần là do Tống U U cung cấp, là hình ảnh trong ký ức của Tống Thư Hàng.

Mở đầu đoạn phim, là cảnh Tống Bàn Cầu và Tống Thư Hàng gặp nhau lần đầu.

Trong hình ảnh, Tống Bàn Cầu đột nhiên xuất hiện bên cạnh Bá Tống.

“Tìm thấy ngươi rồi~ Xin hỏi, ngươi chính là bản thể của ta sao?” Tống Bàn Cầu lên tiếng.

Đối diện, Bá Tống dường như sau khi bị kinh hãi, khó khăn lắm mới hồi phục bình tĩnh: “Không ngờ ta ẩn giấu sâu như vậy, vẫn bị ngươi nhìn ra... không sai, đúng như ngươi suy đoán, ta chính là bản thể của ngươi!” Bốn mắt nhìn nhau.

Tiếp đó liền tiến vào màn nhận người thân của Tống Bàn Cầu và Bá Tống.

Trong nhất thời, hình ảnh đều trở nên ấm áp.

Bạch tiền bối two còn đặc biệt phối thêm một bản nhạc nền ấm áp cảm động.

Con mắt độc nhất của Bàn Cầu đại lão nhìn chằm chằm vào hình ảnh trước mắt, cả thân cầu đều trở nên đen kịt, đen đến mức như sắp vắt ra mực!

Khuôn mặt bánh bao nín cười của Bạch tiền bối two càng phồng lên thêm, khóe mắt còn nén ra cả nước mắt.

Nhưng mà, hình ảnh vẫn chưa kết thúc.

Ngoài cảnh nhận người thân ra, còn có rất nhiều cảnh Tống Bàn Cầu và Tống Thư Hàng hòa thuận với nhau.

Ví dụ như...

Chương 2999

Tống Bàn Cầu trên sao Hỏa đánh bại thiên hạ vô địch thủ, trở thành tiên phong chứng đạo cho Bá Tống!

Lại còn có cảnh mà Bạch tiền bối two mới quay không lâu, Tống Bàn Cầu hóa thành áo choàng... chăm sóc bản thể ‘Bá Tống’ một cách chu đáo!

Áo choàng Tống Bàn Cầu tỉ mỉ lọc ‘hư nhật thủ hộ giả’, dưới sự chỉ huy của nó, các phụ kiện của Tống Thư Hàng hành động đầy đủ, chuyển hóa hài cốt của ‘hư nhật thủ hộ giả’ thành ‘vật chất trường sinh giả’ để Bá Tống hấp thu.

Toàn bộ quá trình ấm áp đến mức khiến tim gan cầu co thắt.

Nhận giặc làm cha!

Đây là nhận giặc làm cha!

Bàn Cầu đại lão tức đến không nói nên lời, thân cầu của nó nặng nề rơi từ trên không trung xuống, tạo ra một cái hố lớn, nó cứ ở trong cái hố này tức đến phát trầm, ít nhất cũng nặng thêm một trăm tấn!

Ngoài ra, ngoài việc suýt tức nổ tung, Bàn Cầu đại lão còn chú ý đến một chuyện, sau gáy của bản thể Bá Tống, vậy mà lại treo một vầng ‘nguyệt luân của trường sinh giả’!

Chửi thề~ Chửi thề!!

Trong sâu thẳm đáy lòng Bàn Cầu đại lão, nó đã niệm lại tất cả các từ chửi thề mà mình biết.

Từng là một con sâu nhỏ có thể bóp chết, thuộc loại mà nó có thể dùng gốc ngón tay nghiền chết mấy trăm lần.

Bây giờ, vậy mà đã thăng cấp thành trường sinh giả!

Làm sao mà làm được vậy?

Trường sinh giả trong truyền thuyết, mỗi một vị đều phải khổ sở ngộ đạo, hồi tưởng lại quá khứ của mình, bước ra quy tắc và pháp của mình, mới có thể chứng đắc trường sinh bất lão.

Nhưng Bá Tống mới có mấy tháng thôi?

Dù có là Bất Điểm Thái Thuần sau khi uống rượu, cũng không thể bịa ra câu chuyện say xỉn như ‘Bá Tống mấy tháng từ con sâu nhỏ chứng đạo trường sinh’.

Bàn Cầu đại lão trong lòng khó chịu.

“Phụt ~” Bạch tiền bối two che miệng mình, quay đầu đi, không nhìn Cầu U U đang tức đến phình to.

Giá trị vui vẻ của Bạch tiền bối two +1, +1, +1...

Có những lúc, niềm vui của con người thường đơn giản như vậy.

Chỉ cần có một đối tượng thích hợp, sau đó phối hợp với một vài chuyện đơn giản, kết hợp lại chính là niềm vui vô tận.

“Ta sẽ xé nát cái hóa thân đó ngay bây giờ.” Bàn Cầu đại lão tức quá hóa giận.

Cái hóa thân nhận giặc làm cha đó, đã không còn cần thiết phải tồn tại nữa.

Chỉ có xé nát cái hóa thân này, mới có thể giải tỏa được sự sỉ nhục của nó.

Đôi mắt xinh đẹp của Bạch tiền bối cười thành hình trăng lưỡi liềm, không phải là hài hước, mà là loại nụ cười trăng lưỡi liềm xinh đẹp đó: “Cái này không thể trách cái hóa thân nhỏ đó được... dù sao thì, Bá Tống đã mưu đoạt vị trí của ngươi để lên ngôi.

Cho nên, trong mắt cái hóa thân đó, Tống U U chính là bản thể của nó.” Bàn Cầu đại lão: “...” Nói như vậy, Bá Tống thật sự đã dùng thủ đoạn gì đó, thay thế sự tồn tại của nó?

Nhưng bất kể nói thế nào, dù là hiểu lầm, nhưng cái hóa thân đó... vẫn phải chết!

Bàn Cầu đại lão âm thầm kết pháp quyết, muốn từ xa trực tiếp cho nổ tung cái hóa thân đó.

Nhưng mà, khi nó kết pháp quyết, lại phát hiện liên kết giữa mình và cái hóa thân đó, sớm đã bị người ta cắt đứt rồi.

“Sao có thể?” Bàn Cầu đại lão trừng to con mắt độc nhất.

Hóa thân là một phần cơ thể của nó, giữa hai bên căn bản không tồn tại khả năng bị chia cắt.

Bá Tống làm sao làm được? 【Không có gì là không thể!】 Lúc này, một giọng nói hùng vĩ uy nghiêm, từ chân trời trực tiếp truyền vào thế giới Cửu U, truyền đến tai Bàn Cầu đại lão.

Là tiếng nói của Đại đạo... là Thiên Đạo đang lên tiếng! 【Ta sớm đã chú ý đến cái áo choàng trên người Bá Tống đạo hữu, ta sớm đã đề phòng ngươi... liên kết là do ta cắt đứt!

Hỏi ngươi có tức không!】 Tiếng nói uy nghiêm của Thiên Đạo vang dội bên tai: 【Hơn nữa, giữa chúng ta, vẫn chưa xong đâu!】 Nho gia và Thiên Đạo Cầu có mối thù sâu như biển máu, Nho gia và đại lão Cửu U Bàn Cầu cũng có mối thù diệt môn.

Vốn dĩ, trong trận chiến cuối cùng của ‘Thiên Đạo Tranh Đoạt Chiến’, Nho gia Thánh Nhân thua thì cũng là thua, dù có chết trong tay Thiên Đạo Cầu, đệ tử Nho gia cũng không có gì để nói.

Thiên Đạo Tranh Đoạt Chiến vốn là ván cờ sinh tử, không phải trò trẻ con, không có lựa chọn chiến đấu hòa bình.

Cho nên dù có chết cũng không thể oán người khác.

Cũng không thể mong rằng mỗi đại lão đều có phong thái chính khí như Nho gia Thánh Nhân.

Năm đó những trường sinh giả đến khiêu chiến Nho gia Thánh Nhân, chỉ cần không chọc giận Thánh Nhân triệt để, không dẫm lên lằn ranh cuối cùng của ngài, thì nói chung trong quá trình khiêu chiến, nhiều nhất cũng chỉ bị Nho gia Thánh Nhân đè xuống đất ma sát một trận, đánh thành trọng thương, cuối cùng vẫn có thể sống sót rời đi.

Như Ma Đế ?

Ngạc bị ma sát trọng thương xong còn bị Nho gia Thánh Nhân lưu lại phong ấn, loại người khiêu chiến như vậy cũng không nhiều.

Và đây cũng là nguyên nhân khiến chư thiên vạn giới tâm phục khẩu phục Nho gia Thánh Nhân. …Chỉ là trong trận chiến cuối cùng giữa Thiên Đạo Cầu và Nho gia Thánh Nhân đã xảy ra sự cố.

Thiên Đạo Cầu bị cắt mất một khối ‘tồn tại’, trở nên không còn hoàn chỉnh.

Thế là sau khi trở thành Thiên Đạo, hành động đầu tiên của nó là diệt Nho gia, muốn từ trong Nho gia tìm ra phần ‘tồn tại’ đã bị Nho gia Thánh Nhân cắt mất. …Thực ra hai bên đều có lý do cho hành động của mình.

Nhưng đối với đệ tử Nho gia, mối thù diệt môn tự nhiên đã kết xuống.

Hận thù thứ này, thực ra rất nhiều lúc, chẳng phân biệt chính nghĩa và tà ác.

Hiện thực không phải đơn giản là đen trắng rõ ràng.

Nhưng dù sao đi nữa, hận thù chính là hận thù.

Thù sâu như biển máu, chính là thù.

Hơn nữa… sau này, Cửu U Cầu cứ cách một khoảng thời gian lại phái tà ma đến càn quét Nho gia ở hiện thế, triệt để áp chế Nho gia, không cho Nho gia có cơ hội phát triển.

Cho nên, bất kể lý do gì, đệ tử Nho gia nếu tìm được cơ hội, tuyệt đối sẽ không bỏ qua Thiên Đạo Cầu và Cửu U Cầu.

Lấy gì báo oán?

Lấy ngay thẳng báo oán, lấy đức báo đức!

Với người có đại ân với Nho gia, Nho gia sẽ dốc cả nhà báo đáp. …Với người có oán với Nho gia, Nho gia tự sẽ dùng thiết quyền nghênh đón.

Bây giờ, với tư cách là Thiên Đạo đời 8.5, 'Đạo Tử' đã tìm được cơ hội lấy ngay thẳng báo oán. 【Không phải Thiên Đạo Cầu?】 Bàn Cầu đại lão ngẩn ra.

Nó cuối cùng cũng nhận ra sự khác thường trong lần phục sinh này của mình, không phải 'Thiên Đạo Cầu' tái sinh, mà là một tồn tại xa lạ đã thay thế vị trí của 'Thiên Đạo Cầu'.

Cửu U có Bá Tống mưu triều soán vị, Thiên Đạo cũng có kẻ khác mưu vị?

Giây phút này, nội tâm Bàn Cầu đại lão thật sự muốn giết chết Thiên Đạo Cầu tương ứng với mình, giết xong rồi lôi ra quất xác.

Thằng ngu đó gây sự lung tung, kết quả là biến một cục diện tốt đẹp thành bộ dạng hiện tại!

Càng đáng hận hơn là, thằng ngu Thiên Đạo Cầu đó sau khi gây sự xong, phủi mông biến mất, lại để lại một đống cục diện rối rắm cho nó dọn dẹp.

Nó khổ quá mà.

Trong số bao nhiêu đời Cửu U chúa tể, có lẽ nó là kẻ thảm nhất.

Thiên Đạo của người ta, Bạch U U, tốt biết bao, trước khi tiêu tán còn giữ lại được Bạch U U, để Bạch U U sống sung sướng.

Còn nó thì sao, lúc tại vị phải đi chùi mông cho Thiên Đạo ngu ngốc của mình, thay nó đối phó Nho gia, thay nó tìm kiếm phần 'tồn tại' bị Nho gia Thánh Nhân cắt đi, thay nó nghĩ cách bù đắp khiếm khuyết của Thiên Đạo.

Cuối cùng còn phải tự mình tìm phương án sống lay lắt!

So với A Bạch, Bàn Cầu suýt nữa thì rơi lệ.

Quá thảm. 【Ngươi có thể đã quên ta là ai, nhưng… ngươi tuyệt đối sẽ không quên nắm đấm này.】 Lúc này, giọng nói của Đạo Tử lại một lần nữa vang lên.

"Không ổn, Đạo Tử tiền bối sắp nổi điên rồi." Tống U U nói.

Bạch tiền bối two đưa tay tóm lấy Tống U U, thân hình hơi lùi về sau một chút, tránh xa Cầu U U.

Ngay sau đó, một cánh cửa không gian mở ra bên cạnh Bàn Cầu đại lão.

"Đến đây, chết đi!" Giọng Đạo Tử vang dội.

Giây tiếp theo, một chuỗi nắm đấm từ trong cửa không gian lao ra, nện lên người Bàn Cầu.

Quyền như sao băng, cực giống thức thứ hai Lưu Tinh Quyền trong «Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp» của Bá Tống!

Quyền nào quyền nấy thấm vào da thịt!

Mỗi một quyền hạ xuống, trên cơ thể kim loại lỏng của Bàn Cầu đại lão lại có kim loại lỏng như thủy ngân bắn tung tóe.

Bùm bùm bùm bùm ~ 'Thiết quyền tri thức' thô bạo đơn giản, khiến Bàn Cầu đại lão hồi tưởng lại nỗi sợ hãi từng bị thiết quyền của Nho gia Thánh Nhân chi phối.

Càng khiến nó khó chịu hơn là, người ra tay lúc này là Thiên Đạo… mà còn là Thiên Đạo đã soán vị 'Thiên Đạo Cầu'.

Đối phương nắm giữ một số quyền hạn của 'Thiên Đạo Cầu', sở hữu một số công năng khắc chế Cửu U Bàn Cầu.

Dưới sự khắc chế này, khi đối phương ra quyền, Bàn Cầu đại lão căn bản không thể né tránh, không thể phản kháng.

Nó chỉ có thể nghiến răng, gắng gượng chịu một trận đòn trời giáng.

Lại là cái nồi của thằng ngu Thiên Đạo Cầu!

Chương 3000

Nếu đối phương không phải mượn vị trí của Thiên Đạo Cầu để soán vị, thì đã không thể khắc chế mình… Khi đó với quyền hạn gia trì ở thế giới Cửu U, ít nhất nó sẽ không tỏ ra yếu ớt, bất lực như vậy.

Quá mất mặt… …Sau một trận oanh kích quyền pháp với hiệu ứng hình ảnh bùng nổ, cơ thể Bàn Cầu càng ngày càng nhỏ, từ một quả cầu có bán kính cả trăm mét lúc ban đầu bị đánh cho đến khi chỉ còn là một quả cầu nhỏ một mét.

Đây là bị đánh cho chỉ còn lại cái lõi!

Quyền pháp của Đạo Tử đã được chân truyền của Nho gia Thánh Nhân.

Sau một đợt 'thiết quyền tri thức', oán niệm trong lòng Đạo Tử đối diện đã giải tỏa đi nhiều, ngài dừng hành động mở cửa không gian đánh Bàn Cầu.

Nếu không phải tâm trạng Đạo Tử hiện tại không tệ, đã giải quyết xong di chứng sau khi hồi sinh của các sư đệ sư muội Nho gia.

Cú thiết quyền này mà đánh hết, ít nhất phải đánh cho Bàn Cầu đến mấy trăm năm cũng không thể khôi phục.

"Thành viên Nho gia." Bàn Cầu đại lão nhìn chằm chằm vào cửa không gian, giọng nói đau đớn đến mức có chút biến âm.

Đối diện, Đạo Tử chậm rãi lên tiếng: "Đại đệ tử Nho gia, Đạo Tử!" Ngài vừa ra tay, giống như lần trước đánh Tất Hắc Thái Dương, đều khống chế sức mạnh của mình, không một hơi đánh nổ Bàn Cầu hoàn toàn, chính là để đối phương biết, kẻ đánh nổ nó là ai!

Báo thù thứ này, nếu trực tiếp đánh nổ đối phương, sẽ không có cảm giác thành tựu gì.

Phải để đối phương trước khi bị đánh nổ hoàn toàn biết được ai đang báo thù nó, như vậy báo thù mới có ý nghĩa.

Nếu không đối phương nhắm mắt một cái, chết cũng không biết ai giết mình, thì có ý nghĩa gì?

“Không ngờ, lại để các ngươi soán vị được vị trí Thiên Đạo.” Bàn Cầu đại lão gan cũng đau đến run rẩy, rõ ràng nó không có thứ này, có thể là do mấy tháng trước nghiên cứu cái eo chết người của Bá Tống, rồi mắc phải chứng ‘đau ảo’.

Nho gia, thế lực không nên trở thành thành viên Thiên Đạo nhất, lại soán vị được vị trí Thiên Đạo.

Thiên Đạo Cầu cái thằng đại ngu ngốc!!

Ngươi dù có tặng ‘Thiên Đạo chi vị’ cho Bạch hay Bá Tống, cũng còn tốt hơn là tặng cho thành viên Nho gia.

“Biết ta là ai rồi, vậy thì giữa ngươi và ta, bây giờ kết thúc cuối cùng thôi.” Đạo Tử lại siết chặt nắm đấm.

Một kích tiếp theo này, sẽ chấm dứt ân oán giữa Nho gia và Cửu U Cầu!

Sau này, đợi ngài triệt để tiêu tán khỏi vị trí Thiên Đạo, Cửu U Cầu chúa tể cũng sẽ theo đó mà tiêu tán lần nữa… …Cùng lúc đó, ở bên cạnh.

Bên người Tống U U, một cánh cửa không gian mở ra.

Trình Lâm màu lưu ly và Thiên Đế Tử cùng nhau đến!

Hai tồn tại trước đó còn đánh nhau đến vỡ đầu chó, bây giờ lại chung sống hòa bình… Cùng lúc đó, Bạch tiền bối two nhìn cảnh Đạo Tử đánh Bàn Cầu đại lão, trong lòng vẫn có chút tiếc nuối.

Gây sự với Bàn Cầu nhiều năm như vậy, thực ra vừa rồi thấy Bàn Cầu đột nhiên sắp phục sinh, trong lòng Bạch tiền bối two vẫn có mấy phần vui mừng.

Thậm chí ngài có thể gắng gượng chống lại cơn buồn ngủ để đến gặp Bàn Cầu sau khi phục sinh.

Nhưng không ngờ, Bàn Cầu vừa ra, còn chưa kịp ra oai, đã bị Thiên Đạo đời 8.5 cho ăn hành.

Thảm… Nhưng lập trường của Bạch tiền bối two lại khiến ngài không thể can thiệp vào ân oán giữa Thiên Đạo và Bàn Cầu.

Về mặt lập trường, ngài ngược lại phải đứng về phía Bá Tống, cùng với Thiên Đạo đời 8.5 đối đầu Bàn Cầu.

Cho nên, ngoài việc trong lòng có chút tiếc nuối, Bạch tiền bối two cũng không tiện nói gì.

Đây đều là vận mệnh đi.

Thở dài một hơi, Bạch tiền bối two và Tống U U lại cùng nhau quay đầu, nhìn về phía Trình Lâm màu lưu ly và Thiên Đế Tử đang xuyên không gian mà đến.

“Sao ngươi lại đến đây?” Tống U U nghi hoặc nói.

“Ừm, ta đến để giúp ngươi một tay.” Trình Lâm màu lưu ly lên tiếng.

“Ta chỉ đứng bên cạnh xem thôi.” Thiên Đế Tử nói.

Tống U U: “…” 【Cẩu Đản, ngươi thật sự muốn làm vậy sao?】 Đang suy nghĩ, giọng nói của Ban Văn Long two đột nhiên vang lên.

Ban Văn Long two hiển nhiên đã nhìn ra điều Trình Lâm muốn làm, rõ ràng là muốn giúp Tống U U hoàn thành chuyển sinh.

“Yên tâm đi, Cẩu Đản đa.

Lần này ta có chút chắc chắn sẽ không để bản thân tan nát.

Hơn nữa, lần này dù có xảy ra sự cố, có các ngươi ở đây… vẫn có thể lắp ráp ta lại.” Trình Lâm màu lưu ly lên tiếng.

Lần này, giọng điệu nói chuyện của cô lại chuyển sang một kiểu khác, bây giờ mới là giọng điệu và thanh âm thật sự của Trình Cẩu Đản.

Oanh~~ Đối diện, một quyền của Đạo Tử Thiên Đạo oanh xuống, bao phủ toàn bộ ‘thân thể kim loại lỏng’ của Bàn Cầu đại lão, bao gồm cả những phần bị thiết quyền tri thức đánh tan lúc trước.

Sau khi bao phủ, động tác của Đạo Tử lại hơi khựng lại, dừng hành vi ‘trực tiếp đánh nổ Bàn Cầu, khiến nó trăm năm không thể ngưng tụ lại’.

Thân là Thiên Đạo, ngài có một số cảm ứng nhạy bén đối với những chuyện sắp xảy ra trong tương lai.

Đặc biệt là những chuyện sắp xảy ra trong tương lai, nếu có liên quan đến ngài, thì loại trực giác này sẽ càng rõ ràng hơn.

Ví dụ như Đạo Tử lúc này, liền cảm ứng được Trình Lâm dường như muốn tiến hành một loạt thao tác đối với ‘Tống U U’, loại thao tác này là có ích.

Hơn nữa, loại thao tác này sẽ liên quan đến kế hoạch ‘đưa Bá Tống lên làm Thiên Đạo thứ chín’ của ngài.

Cho nên Đạo Tử vì trực giác mà dừng động tác trong tay.

“Trình Lâm, ngươi muốn làm gì?

Cần ta hỗ trợ không?” Đạo Tử hỏi Trình Lâm, ngài đối với Trình Lâm và Tống Mộc Đầu mang lòng cảm kích.

“Ta muốn dùng bí pháp năm đó, chuyển sinh ‘Tống U U’, để cậu ta có thể không bị ảnh hưởng, trở thành một cá thể Cửu U chúa tể thật sự hoàn thiện.” Trình Lâm giải thích.

Đồng thời, cô đem chuyện về ‘Linh Quỷ sơ khai - Quỷ Thần’ đã nói với Thiên Đế Tử trước đó, đơn giản kể lại cho mọi người nghe.

Thiên Đạo Cẩu Đản đa là một kỳ tài trong các đời Thiên Đạo… thứ mà nó mày mò ra, có rất nhiều thứ mà Thiên Đạo hiện tại cũng không thể phá giải hoàn toàn.

“Giữ lại thân phận ‘Cửu U chúa tể’ của Bá Tống?

Thì ra là vậy.” Đạo Tử khẽ gật đầu, dựa vào vị thế Thiên Đạo lúc này của mình, ngài chỉ cần kết hợp một chút với trạng thái hiện tại của Bá Tống đạo hữu, là có thể đại khái suy diễn ra chuyện mà Trình Lâm tiên tử muốn làm.

“Nếu muốn giữ lại hóa thân Tống U U với ‘quyền hạn Cửu U chúa tể’… vậy có lẽ, chúng ta có thể tiến thêm một bước.” Một tia ý chí hóa thân của Đạo Tử giáng lâm, lên tiếng.

“Cửu U Cầu chúa tể sao?” Cẩu Đản đa trong nháy mắt đã đoán ra ý niệm của Đạo Tử.

“Đúng… dù sao, nếu ta tiêu tán, nó cũng sẽ lại tiêu thất.” Ý chí của Đạo Tử nhìn về phía thân thể Bàn Cầu đang bị ngài trấn áp.

Lại nhìn Tống U U.

Tống U U, ‘Cửu U chúa tể’ này, thực ra vẫn tồn tại dựa vào Bạch chúa tể two.

Quyền hạn, sức mạnh Cửu U chúa tể của cậu đều là ‘mượn’ từ chỗ Bạch chúa tể two, không thể coi là một cá thể độc lập thật sự, là một ‘ngụy Cửu U chúa tể’.

Nhưng Bàn Cầu lại là một ‘Cửu U chúa tể’ thật sự, đã được thiên địa Cửu U chứng nhận.

Nếu có thể dùng Bàn Cầu để bù đắp cho sự thiếu sót của Tống U U… rồi do Trình Lâm tiên tử chuyển sinh Tống U U, vậy thì có thể lưu lại một Bá Tống thật sự hoàn thiện với thân phận Cửu U chúa tể.

“Làm được không?” Bạch tiền bối two tò mò hỏi.

Nếu có thể chuyển hóa Cầu U U thành Tống U U, vậy thì rất thú vị nha.

Đến lúc đó, Tống U U vừa là Tống chúa tể lại vừa là Cầu chúa tể, ngầu biết bao.

“Nếu đổi thành Cửu U chúa tể khác, ví dụ như Bạch đạo hữu, thì tuyệt đối không thể nào dùng để bổ sung khiếm khuyết của Tống U U.

Nhưng đổi thành Cầu chúa tể, thì hoàn toàn có khả năng.” Đạo Tử tự tin nói.

Đạo Tử đơn giản giải thích cho mọi người mấy điểm trọng yếu.

Đầu tiên, Đạo Tử là mượn xác Thiên Đạo Cầu để trở thành Thiên Đạo tiền nhiệm, ngài khắc chế Cửu U Bàn Cầu, nắm giữ một số điểm yếu của Cửu U Bàn Cầu.

Thứ hai, trong tay Đạo Tử có một án lệ thành công về việc ‘Cửu U chúa tể bị dung hợp’, đó là Tất Hắc Thái Dương.

Đối phương chính là bị Thiên Đạo tương ứng của bản thân, dùng ‘vật chất bất hủ’ dung hợp thành một tồn tại đặc thù.

Đạo Tử chỉ cần quay về nghiên cứu kỹ cấu tạo của Tất Hắc Thái Dương, tiến hành suy ngược, là có thể tính toán ra kỹ xảo.

Thật trùng hợp, trên người Tống Thư Hàng còn có ‘Bất Hủ Phì Kình kim đan’, hẳn là có thể đáp ứng yêu cầu dung hợp.

Cuối cùng… còn có mắt của Nho gia Thánh Nhân!

Sau khi Bá Tống nhận được một đôi mắt của Nho gia Thánh Nhân, cũng đã chia sẻ manh mối liên quan với Đạo Tử.

Chỉ cần có mắt của Thánh Nhân + một con đường trường sinh, là có thể kế thừa năng lực 'thôn phệ tồn tại' của Thánh Nhân.

Ba thứ kết hợp, việc Bá Tống dùng Cầu U U để bổ sung khiếm khuyết của Tống U U liền trở nên khả thi.

Không cần thôn phệ toàn bộ Cầu U U, chỉ cần thôn phệ dung hợp một bộ phận, kết hợp với bản thân Tống U U, là có thể đạt được yêu cầu.

Sau khi mày mò ra một Tống U U hoàn chỉnh… rồi do Trình Lâm dùng bí pháp tiến hành chuyển sinh, bảo tồn Tống U U, quả thực hoàn mỹ.

Đạo Tử lại mượn năng lực vận toán của Thiên Đạo, cẩn thận từ đầu đến cuối suy diễn một lần, xác nhận phương án này khả thi!

"Nói cách khác, là gặm một phần của Cầu U U sao?

Cũng không tệ." Bạch tiền bối two gật đầu nói.

"Ta liều một phen, chỉ cần Thiên Đế Tử chịu giúp ta, vấn đề của ta cũng không lớn." Trình Lâm tiên tử suy tư nói.

"Vậy thì cuối cùng, chuyện kế thừa năng lực thiên phú của lão sư, trước tiên đưa vào lịch trình." Đạo Tử đưa tay, tạm thời phong ấn Bàn Cầu đại lão.

Chỉ chờ Tống Thư Hàng kế thừa năng lực của Thánh Nhân, bên ngài suy diễn ra thủ pháp dung hợp của Tất Hắc Thái Dương, kế hoạch này liền có thể triển khai.

"Trước khi lợi dụng mắt của Thánh Nhân… chúng ta còn phải thử xem, có thể khiến mắt của Thánh Nhân từ vật phẩm tiêu hao biến thành sạc dự phòng không.” Tống U U nhắc nhở.

“Tuyệt vời, ổn.” Đạo Tử trong lòng vui mừng.

Nếu có thể, ngài cũng hy vọng đôi mắt lão sư để lại không bị biến mất.

“Hạng mục nghiên cứu này, ta sẽ phân một phần tâm thần, giúp các ngươi một tay.

Các ngươi có thể thông qua tâm thần của ta, mượn dùng năng lực vận toán cấp Thiên Đạo.” Đạo Tử bảo đảm.

Nếu kế thừa bí pháp của lão sư, lại không cần tiêu hao mất một con mắt, Đạo Tử sẽ vô cùng vui lòng.

Mặc dù một đôi ‘mắt của Thánh Nhân’ đều đã tặng cho Bá Tống, quyền sở hữu đã thuộc về đối phương.

Nhưng dù sao, đây cũng là một trong số ít di vật lão sư để lại.

Di vật của Thánh Nhân chỉ có bấy nhiêu, dùng đi một món là thiếu một món, không thể có lại được.

Chương 3001

Nếu có thể biến thành thứ có thể tái sử dụng, Đạo Tử tự nhiên sẽ toàn lực ủng hộ. …Sau khi hẹn xong, Thiên Đạo + mấy vị Cửu U chúa tể + mấy vị đại lão trường sinh giả đỉnh cao nhất thiên địa + Long Lạc nữ sĩ thầm lặng cống hiến ở hậu trường, cùng nhau bắt tay công phá một nan đề kỹ thuật chung.

Sau khi Đạo Tử cống hiến ‘năng lực vận toán cấp Thiên Đạo’ của mình, bản thân lại đầu nhập vào nghiên cứu hạng mục ‘Tất Hắc Thái Dương’, ngài muốn trong thời gian ngắn nghiên cứu ra kỹ thuật 【làm thế nào để dung hợp Cửu U chúa tể】.

Bạch tiền bối two sẽ phụ trợ Đạo Tử nghiên cứu, ngài là một trong số ít tồn tại có thể trực tiếp nhìn vào ‘thông tin bất hủ’ mà không bị ảnh hưởng quá lớn, cho nên trong quá trình nghiên cứu Tất Hắc Thái Dương, Bạch tiền bối two sẽ mượn ‘kim đại thối’ làm vật trung gian, tham gia vào hạng mục của Đạo Tử.

Đồng thời, Bạch tiền bối two có một đám ‘phân thân hình nghiên cứu’ sẽ cùng Trình Lâm, Ban Văn Long two nghiên cứu 【làm thế nào để kết nối mắt của Thánh Nhân và Bất Hủ Phì Kình kim đan】, khiến mắt của Thánh Nhân từ pin tiêu hao một lần biến thành sạc dự phòng.

Trình Cẩu Đản lại sẽ phân hóa ra hai bộ phận, dư ra một bộ phận, chuẩn bị tiếp xúc với Bàn Cầu đại lão bị phong ấn, làm quen trước với khí tức, thuộc tính sức mạnh, số liệu cơ thể của Bàn Cầu đại lão, chuẩn bị cho việc ‘chuyển sinh Tống U U hoàn mỹ’.

Về phần nhân vật cốt lõi của hạng mục lần này, ‘Tống U U’, cậu chỉ cần ngồi trấn thủ ‘Ma Hải thế giới’, yên lặng chờ các đại lão chuẩn bị xong công tác là được.

Nhiều nhất là giống như bản thể Bá Tống, thỉnh thoảng làm vật bị nghiên cứu.

Dù sao, nhiệm vụ chủ yếu nhất của Tống U U và Bá Tống không phải là ‘hạng mục nghiên cứu’, mà là bế quan tu luyện.

Để chăm sóc Tống Thư Hàng, cũng để cho mấy nhà nghiên cứu của Cửu U và hiện thế có thể tiến hành thực nghiệm trong cùng một môi trường.

Đạo Tử đã ân cần mở bí cảnh thời gian bế quan của Bá Tống ở khe hở giữa Cửu U và hiện thế.

Như vậy, bất kể là Cửu U chúa tể Bạch tiền bối two, hay là Trình Lâm, Thiên Đế Tử, đều có thể tiến vào bí cảnh thời gian, mượn ‘thời gian kéo dài’ của bí cảnh thời gian, rút ra nhiều thời gian hơn để nghiên cứu. …Trong bí cảnh thời gian.

Bản thể Tống Thư Hàng tắm rửa thay quần áo.

Cậu thay một bộ trang phục màu trắng tinh, thậm chí còn cố ý đốt hương, thắp nến, tràn đầy cảm giác nghi thức.

“Sau đó, tiếp theo tôi phải làm gì?” Bá Tống lên tiếng hỏi.

Đây là lần đầu tiên cậu chuẩn bị bế quan một cách chính thức và nghiêm túc như vậy.

Hơn nữa, lần này cậu bế quan không phải một hai ngày, không phải một hai tháng, cậu đã chuẩn bị tâm lý bế quan mấy chục năm!

“Chính ngươi cũng không biết làm gì?

Vậy ngươi còn bế quan làm gì?

Đừng bế nữa, tắm rửa đi ngủ đi.” Kỹ thuật đâm vào tim Tống Thư Hàng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối đã đạt đến cảnh giới thuận tay nhặt ra.

Tống Thư Hàng: “…” “Bản thể, mục đích chính của chúng ta bế quan lần này là để 【hoàn thiện pháp trường sinh thứ hai】.

Cho nên, tôi đề nghị lấy đây làm mục tiêu cuối cùng, chúng ta lập một thời khóa biểu… không đạt mục đích, thề không xuất quan!” Trên vai Tống Thư Hàng, Tống Bàn Cầu từ áo gió chuyển thành áo choàng phong cách, lên tiếng nhắc nhở.

Liên kết giữa Tống Bàn Cầu và Bàn Cầu ở thế giới Cửu U, bây giờ đã bị Đạo Tử tự tay xóa bỏ, chẳng bao lâu nữa, đợi Tống U U và Cầu U U triệt để dung hợp, đến lúc đó Tống Thư Hàng chính là bản thể thật sự của Tống Bàn Cầu!

Thậm chí Đạo Tử tiền bối còn có tính toán sâu hơn, ngài đang âm thầm quan sát Tống Bàn Cầu, nếu cảm thấy thích hợp, Đạo Tử tiền bối còn chuẩn bị lúc Tống U U và Cầu U U hợp thể, cũng sẽ đánh Tống Bàn Cầu vào trong đó.

Đến lúc đó, Tống Cầu U U mới sinh, sẽ giống như Tống Bàn Cầu hiện tại, trở thành trợ lực thật sự của Tống Thư Hàng.

Không cần Bá Tống phải một lòng hai việc, phân thần khống chế.

Có ngài âm thầm phụ đạo, không cần lo Tống Bàn Cầu sẽ khôi phục thành Bàn Cầu… Dù ngài có sụp đổ khỏi vị trí Thiên Đạo, ít nhất trong vòng một hai trăm năm, ý thức của Tống Bàn Cầu cũng sẽ không thay đổi.

Về phần một hai trăm năm sau… thì càng không cần lo lắng.

Lúc đó, hoặc là Bá Tống đã chứng đạo bất hủ, vậy thì Tống Bàn Cầu vĩnh viễn là Tống Bàn Cầu.

Hoặc là, kế hoạch của mọi người thất bại, chư thiên vạn giới hủy diệt trong kế hoạch ‘Tất Hắc Thái Dương’… Thế giới đều xong đời rồi, còn có gì phải lo?

“Thời khóa biểu?

Đúng vậy, tôi cần một thứ như vậy.” Tống Thư Hàng hất áo choàng, khoanh chân ngồi xuống.

“Đầu tiên, mục tiêu cuối cùng là ‘hoàn thiện pháp trường sinh thứ hai’, vậy thì tất cả bài học đều lấy đây làm tiền đề, tiến hành sắp xếp.” Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ nhẹ nhàng vểnh lên: “Có manh mối gì không?” “Có, trước đó khi mượn ‘thị giác Thiên Đạo’ của Đạo Tử tiền bối quan sát chư thiên vạn giới, tôi trong lòng có cảm ngộ.

Hơn nữa, tiếp xúc với thông tin bất hủ của Đạo Tử tiền bối, thông tin bất hủ trên người Tất Hắc Thái Dương, cũng khiến tôi có rất nhiều thu hoạch.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Nói xong, cậu lấy giấy và bút, cầm bút viết lên giấy: “Bài học thứ nhất: Quan sát pháp trường sinh!” Nghĩ một lát, cậu lại bổ sung hai chữ: Lượng lớn! ‘Pháp trường sinh thứ hai’ của Tống Thư Hàng quá đồ sộ, cậu cần một lượng lớn lý luận về pháp trường sinh, mang lại cho cậu linh cảm.

Đá núi khác, có thể mài ngọc.

“Chúng tôi có thể cung cấp cho ngươi thông tin về pháp trường sinh của chính mình.” Móng vuốt của Phong Nghi Cầm Chủ lên tiếng: “Nhưng mà, muốn lượng lớn, mấy người chúng ta sợ là không đủ đâu?” Áo choàng của Tống Bàn Cầu nói: “Vấn đề này, chuyện nhỏ!

Tiếp theo ta sẽ chủ động thay thế bản thể, đi chinh chiến chư thiên vạn giới.

Lần này, ta sẽ chủ động đến tận cửa khiêu chiến… hễ là kẻ bại, sẽ phải trả giá.

Ta sẽ lôi tất cả kẻ bại đến đây, do bọn họ đích thân giảng thuật cho bản thể về ảo diệu của ‘đạo trường sinh’!” “Tuyệt diệu!” Thạch

Bi đạo hữu gật đầu nói: “Ta có thể giúp phi phong đạo hữu một tay, mang ta theo đi.

Ngoài ra, mang theo cả vị đại lão viễn cổ thiên ma tám tay kia, ông ta có thể cùng chúng ta chia nhau hành động, khiêu chiến chư thiên vạn giới.” “Bản thể đối với trường sinh giả còn có yêu cầu gì không?” Áo choàng của Tống Bàn Cầu lại hỏi.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, đáp: “Ừm, tốt nhất là đạo trường sinh có liên quan đến hai loại lớn là công đức và sinh tử, trọng điểm chăm sóc.

Ngoài ra… trường sinh giả của các đại chủng tộc trong chư thiên vạn giới, mỗi một chủng tộc khác nhau, cố gắng đều có mẫu vật thì tốt hơn.

Hệ thống tu luyện khác nhau, nếu không có trường sinh giả, thì kiếp tiên đỉnh cấp cũng được.” Thông qua nhập mộng Đạo Tử, cậu đối với pháp trường sinh thứ hai đã có một số manh mối.

Chủng tộc khác nhau, hệ thống tu luyện khác nhau, bất kể là người, là yêu, là ma, là quỷ… trong pháp trường sinh thứ hai, đều chiếm một vị trí.

Ngoài ra, pháp trường sinh thứ hai không cần giống như pháp trường sinh thứ nhất, một hơi lĩnh ngộ hoàn chỉnh đạo trường sinh.

Pháp trường sinh thứ hai của cậu… có thể thông qua phương thức tổ hợp mô-đun, từng khối từng khối ghép lại thành.

Chính là khả năng này, khiến Tống Thư Hàng nhìn thấy hy vọng hoàn thiện pháp thứ hai.

Muốn một hơi ngộ toàn bộ pháp trường sinh thứ hai, bước đi quá lớn, sẽ rách đũng quần.

Nhưng nếu là thông qua lĩnh ngộ từng mô-đun nhỏ của đạo trường sinh, cuối cùng tiến hành tổ hợp, pháp thứ hai vốn dĩ trông hoàn toàn không thể hoàn thiện, cũng trở nên có cơ hội.

“Pháp trường sinh của ta là pháp Khô Vinh, có liên quan đến sinh tử… có lẽ ngươi có thể dùng được.” Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ nói: “Vậy thì, bài học đầu tiên về quan sát pháp trường sinh, do ta bắt đầu nhé?” “Được thôi, nhưng Sở tiền bối, mặc dù chúng ta rất thân, nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cô một chút.

Tiếp theo cô sẽ giảng cho tôi không phải là bài giảng thông thường của trường sinh giả, mà là huyền bí của pháp trường sinh bản thân cô.

Cho nên… khi cô trong quá trình giảng pháp, nếu có thông tin không muốn tiết lộ, bị tôi hỏi đến, cô có thể từ chối câu hỏi của tôi.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói.

Huyền bí của pháp trường sinh, chính là yếu tố cốt lõi của pháp trường sinh, là bí mật lớn nhất trong pháp trường sinh của Sở các chủ.

Cho nên, quá trình này không thể để các tiền bối khó xử.

“Được rồi, chuyện này chúng tôi còn rõ hơn ngươi.” Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ theo gió đung đưa, uyển chuyển thướt tha: “Nếu có người không muốn, cũng không cần miễn cưỡng.

Người bằng lòng, sẽ giảng giải pháp trường sinh của mình cho ngươi, sẽ không ép buộc.” “Vậy Sở tiền bối, lúc cô giảng giải ‘huyền bí của pháp trường sinh’, tôi có thể ghi lại một phần không?

Kết quả ghi lại, tôi sẽ giao cho cô, rồi tiến hành cắt giảm một lần nữa.” Tống Thư Hàng lại trưng cầu đồng ý.

Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ không cần suy nghĩ sâu, lập tức liền đoán ra ý nghĩ của Tống Thư Hàng: “Ngươi muốn ghi lại nội dung bài giảng này, tương lai trở thành tài liệu giảng dạy trực tiếp của ‘hệ thống Tu Liêu’?” “Có ý nghĩ này, nhưng phần nội dung sâu hơn, tôi sẽ thiết lập quyền hạn, chỉ cung cấp cho nội bộ tiêu thụ.

Chỉ cho các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', và mấy vị đạo hữu quen biết có quan hệ tốt cơ hội xem." Tống Thư Hàng đáp: "Đến lúc đó, linh thạch kiếm được, chúng ta năm năm chia." "Được, những thứ này ngươi sắp xếp." Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ lắc lư nói, cô đối với linh thạch trước nay không mấy coi trọng, ban đầu Bích Thủy Các của cô cất giấu rất nhiều thiên tài địa bảo và linh thạch, mất đi cô cũng không mấy đau lòng.

Dù sao cô không giống Tống Thư Hàng, cô có thể giữ được tiền!

Chỉ cần bản thể cô triệt để khôi phục, linh thạch thứ này muốn bao nhiêu, đều có thể kiếm được.

Tống Thư Hàng nở nụ cười rạng rỡ.

Sau đợt này, trong 'hệ thống Tu Liêu' của cậu sẽ lưu trữ một lượng lớn phúc lợi 'trường sinh giả giảng pháp'… Tương lai, để xem những video 'trường sinh giả giảng pháp' này, chắc chắn sẽ có một lượng lớn tu luyện giả gia hạn VIP, và bỏ linh thạch ra xem những bài giảng này.

Tương lai tài nguyên cuồn cuộn, đang chờ đợi cậu.

Mà tương lai này, sẽ không quá lâu… nói không chừng mười mấy ngày nữa, cậu liền có thể trở thành một người có linh thạch.

"Vậy bản thể, ta đi hẹn vị đạo hữu viễn cổ thiên ma kia, cùng ông ta xuất chiến." Áo choàng Tống Bàn Cầu chủ động tuột xuống, lăn một vòng tại chỗ hóa thành hình cầu tròn vo.

Thời gian bên ngoài và 'bí cảnh thời gian' này có sự chênh lệch rất lớn, cho nên nó phải tranh thủ từng giây, đi tìm cho bản thể thêm mấy vị trường sinh giả bảo bối về.

Ví dụ như lần trước trên Hỏa Tinh bại dưới tay nó mấy vị kia, vừa hay đều có thể lôi qua cho đủ số trước.

“Đi đi, nhưng thái độ của chúng ta hơi ôn hòa một chút, lịch sự một chút.

Dù sao, chúng ta còn cần đối phương giảng thuật huyền bí pháp trường sinh cho ta.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta hiểu rồi, đây chính là nhân đạo và vương đạo của bản thể.” Tống Bàn Cầu một bộ ‘bản thể ta hiểu ngươi’ khí thế.

Thạch Bi đạo hữu: “Ta đi cùng ngươi.” Nó đi theo Tống Bàn Cầu, có thể có tác dụng quan sát trạng thái đối phương, lỡ như Tống Bàn Cầu phát bệnh, nó có thể thông báo cho Tống Thư Hàng ngay lập tức.

Ngoài ra… so với việc không lâu sau nổi giận đối đầu ‘Tất Hắc Thái Dương bất hủ’ cái Cửu U chúa tể + Thiên Đạo hợp thể này, Thạch Bi đạo hữu cảm thấy mình thà đi đối đầu trường sinh giả còn hơn!

Bây giờ nó được Bạch chúa tể cường hóa, cũng đã đạt đến tầng thứ thần binh của trường sinh giả, chỉ cần linh thạch và năng lượng đủ, nó thậm chí có thể bộc phát ra uy lực ‘đạo khí’ trong thời gian ngắn.

Thân cầu của Tống Bàn Cầu khẽ động.

Thạch Bi đạo hữu bay lên, treo trên người Tống Bàn Cầu.

“Nói chứ, đạo hữu, chữ trên người ngươi là ai viết vậy?

Tại sao luôn khiến ta có cảm giác thân thiết?” Tống Bàn Cầu vừa mang Thạch Bi đạo hữu độn ra ngoài ‘bí cảnh thời gian’, vừa hỏi. 【Thân thiết?】 Thạch Bi đạo hữu hơi ngẩn ra, nói: “Là một vị tiền bối đáng tin cậy của Thư Hàng đề chữ cho ta.” “Thì ra là vậy, là tiền bối đáng tin cậy của bản thể… thảo nào chữ này khiến ta cảm thấy vừa quen thuộc, vừa thân thiết.

Âm thầm, lại có chút cảm giác muốn vượt qua.

Tiền bối của bản thể, đối với cậu ấy nhất định rất quan trọng đi.” Tống Bàn Cầu tiếc nuối nói.

“Đúng vậy,” Thạch Bi đạo hữu đáp.

Nó đột nhiên có chút hối hận vì đã muốn đi ra ngoài cùng Tống Bàn Cầu. …Lúc này.

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đang an ủi trái tim trước đó như nai con nhảy loạn của mình.

“Kết thúc rồi chứ?” Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới thầm nghĩ.

Quá trình liên tục bị ép buộc tim đập mạnh, dường như cuối cùng đã đến hồi kết.

Màn trình diễn của Thiên Đạo ‘Đạo Tử’ và Bá Tống, cuối cùng đã kết thúc rồi sao?

“Không hổ là Bá Tống, rõ ràng mỗi lần Thiên Đạo chứng đạo bất hủ, kẻ nổi bật nhất tuyệt đối là bản thân Thiên Đạo chứng đạo bất hủ.

Nhưng lần này Đạo Tử đại lão chứng bất hủ, Bá Tống lại có thể ngang tài ngang sức với Đạo Tử đại lão, cả hai cùng làm chấn động thiên hạ, thực lực tương đương.” Trong ‘Thư giới’ của chư thiên vạn giới, có một vị đại lão chứng đạo trường sinh sau thời kỳ Viễn Cổ?

Chương 3002

thời đại Thiên Đế, tiếc nuối nói.

Vị đại lão trường sinh giả này, hai mắt nhắm chặt, tay phải vung bút, bắt đầu ghi chép lại sự kiện này.

Thư giới, là một trong những thế giới đặc thù của ‘chư thiên vạn giới’, nhỏ hơn Mộng giới một chút, mà vị trường sinh giả này chính là người nắm quyền của Thư giới, không phải là giới chủ.

Sở thích của ông ta, chính là ghi chép lại những sự kiện trọng đại xảy ra trong chư thiên vạn giới.

Mà gần đây, trong những sự kiện lớn ông ta ghi lại, mười phần thì có tám chín phần đều liên quan đến ‘Bá Tống’.

Để tiện ghi chép, vị trường sinh giả Thư giới này đã chuyên môn trích xuất ‘Bá Tống’ ra, lập một hồ sơ.

“Cũng không biết tương lai, Bá Tống còn sẽ mang đến cho chư thiên vạn giới sự thay đổi nào?” Trường sinh giả Thư giới dừng bút, lại nhìn về phía một người bạn tốt bên cạnh mình: “Về chuyện này, Vô Ngọc ngươi thấy thế nào?” “Ta còn có thể thấy thế nào?

Ta không lâu trước ở gần Hỏa Tinh hệ mặt trời quan chiến, tận mắt nhìn thấy phân thân của Bá Tống hành hung từng vị trường sinh giả, ta bây giờ hy vọng có thể lựa chọn nằm sấp ngẩng đầu nhìn Bá Tống.” Bạn tốt của ông ta, trường sinh giả Vô Ngọc tiên tử ngẩng đầu nhìn trời.

Đạo trường sinh của Vô Ngọc tiên tử là pháp trường sinh hệ kim loại đặc thù.

Chân thân của cô không rõ, tu luyện công pháp chính là công pháp hệ kim.

Sau khi cô chứng trường sinh bằng hệ kim loại, cứ mỗi nghìn năm, trạng thái cơ thể của cô sẽ từ một loại kim loại chuyển hóa thành một loại kim loại khác, từ vàng chuyển hóa thành bạc, hoặc từ bạc chuyển hóa thành crôm, mỗi nghìn năm có thể tùy tâm sở dục chuyển hóa một lần.

Mỗi một lần chuyển hóa chính là quá trình thoát thai hoán cốt. …‘Cốc cốc ~’ lúc này, bên ngoài Thư giới truyền đến tiếng gõ cửa.

“Xin chào, xin hỏi vừa rồi có ai gọi tôi không?” Một giọng nói lương thiện vang lên bên ngoài Thư giới, chính là Tống Bàn Cầu tuân theo chỉ lệnh của bản thể, phải lịch sự đối đãi với người!

“Ai?” Vô Ngọc tiên tử phản xạ có điều kiện đáp lại, cô cảm thấy vị đạo hữu đang gõ cửa bên ngoài Thư giới này, giọng nói vô cùng quen thuộc, khiến cô dựng tóc gáy.

Nhưng vì giọng nói này đang cố ý hạ thấp cổ họng, tỏ ra vô cùng ôn nhu, cho nên Vô Ngọc tiên tử nhất thời không thể liên hệ giọng nói này với giọng nói của ‘vị quen thuộc kia’ trong ký ức.

Đáp lại xong, Vô Ngọc tiên tử lại nhìn về phía bạn tốt của mình, trường sinh giả Thư giới.

Thư giới này là địa bàn của bạn tốt cô, bạn tốt mặc dù không phải là ‘giới chủ’ của Thư giới, nhưng ông ta là người nắm quyền thực tế của toàn bộ Thư giới, so với giới chủ cũng chỉ thiếu một thân phận được công nhận chính thức.

“Ta vừa rồi gọi tên ai?” Vô Ngọc tiên tử nhìn bạn tốt, hỏi.

“Bá Tống.” Trường sinh giả Thư giới nhàn nhạt đáp lại.

Vô Ngọc tiên tử: “…” Đùa à?

Ta chỉ thuận miệng nhắc đến Bá Tống một câu, Bá Tống liền trực tiếp xuất hiện ngoài cửa gõ cửa rồi?

Còn có để người ta vui vẻ chơi đùa nữa không?

Hơn nữa, ta không có nói xấu Bá Tống đúng không?

Ngược lại, ta là đang cùng bạn tốt của mình nhắc đến chuyện cũ oai phong của Bá Tống.

Tại sao trong tình huống như vậy, còn bị Bá Tống kiểm tra đồng hồ nước?

“Mở cửa không?” Trường sinh giả Thư giới hỏi, thực tế, với thực lực của Bá Tống đại lão, mở hay không mở cửa cũng như nhau.

Dù không mở cửa, đối phương vẫn có thể dễ dàng xông vào.

Dù sao, ‘Thư giới’ chỉ là một giới trong chư thiên vạn giới.

Mà ông ta lại không phải là giới chủ thật sự, không thể khoanh đây thành địa bàn riêng của mình.

“Mở đi.” Vô Ngọc tiên tử nghĩ một lát, nói.

Chủ yếu là bên ngoài, giọng nói của Bá Tống tỏ ra rất ôn nhu, nghe có vẻ không có ác ý.

Lịch sự lại ôn nhu, cho hắn vào, hắn không thể nào đánh ta được chứ?

“Được, vậy ta cho Bá Tống đạo hữu vào.” Trường sinh giả Thư giới đưa tay điểm một cái, sau đó lại bổ sung: “Chính xác mà nói, hẳn là phân thân của Bá Tống.

Chính là cái mà ngươi nhìn thấy, trên Hỏa Tinh hành hung trường sinh giả chư thiên vạn giới kia.” Vô Ngọc tiên tử: “…” Một cánh cửa không gian chậm rãi mở ra. ‘Bá Tống’ do cầu kim loại lỏng hóa thành, eo đeo một khối tiểu thạch bi, khuôn mặt duy trì nụ cười ‘lương thiện’ cứng ngắc, đến trước mặt trường sinh giả Thư giới và Vô Ngọc tiên tử.

“Bá Tống đạo hữu an hảo.” Trường sinh giả Thư giới nhắm mắt, gật đầu mỉm cười.

“Bần đạo Vô Ngọc, hoan nghênh Bá Tống đạo hữu.” Vô Ngọc tiên tử cũng đối với phân thân Bá Tống đạo hữu hành lễ.

Mặc dù đối phương chỉ là một tôn phân thân, nhưng chiến lực siêu quần, phải coi hắn như là Bá Tống đích thân đến.

“Bần đạo là Bá Tống Cầu phân thân, ra mắt hai vị trường sinh giả đạo hữu.” Giọng nói của Tống Bàn Cầu, đang cố ý bắt chước giọng điệu ôn nhu của bản thể, lên tiếng.

Vô Ngọc tiên tử hơi rùng mình, dù cho ‘phân thân Bá Tống’ trước mặt đang mang nụ cười ôn nhu, nhưng trong xương cốt hắn, vẫn tỏa ra khí tức bạo ngược, phá hoại.

Tôn phân thân Bá Tống này, chủ về sát phạt!

“Vừa rồi, hai vị đạo hữu có gọi ta không?

Ta vừa đi ngang qua đây, nghe thấy các đạo hữu gọi ta, liền đến thăm một chút.” Tống Bàn Cầu lịch sự nói.

Nó vốn dĩ định đi tìm ‘Nguyệt Như Hỏa đạo hữu’.

Chính là vị trường sinh giả trong trận chiến Hỏa Tinh, là người đầu tiên thua nó, nhưng lại cùng nó đàn hát vui vẻ, kết làm bạn tốt.

Tống Bàn Cầu cảm thấy với giao tình của mình và Nguyệt Như Hỏa đạo hữu, lôi ông ta qua giảng cho bản thể về ‘ảo nghĩa của đạo trường sinh’ chắc không thành vấn đề.

Kết quả giữa đường, đột nhiên nghe thấy có người gọi tên mình.

Nó trong lòng có cảm ứng, liền tiến lên gõ cửa.

Gõ một cái này, liền gõ ra hai kinh hỉ lớn, hai tôn trường sinh giả, còn sống!

Hơn nữa, là trường sinh giả nó chưa từng đánh.

Đặc biệt là vị tiên tử này, ngươi xem thân thể thuộc tính kim loại của cô ta, nhìn một cái đã biết rất quý trọng, có duyên với 'thân thể kim loại lỏng' của nó.

Hơn nữa đạo trường sinh của vị tiên tử này, ẩn chứa hương vị 'thoát thai hoán cốt', mơ hồ có thể liên quan đến pháp tắc 'sinh tử', phù hợp với yêu cầu và điều kiện của bản thể Bá Tống.

Vị trường sinh giả tỏa ra mùi sách bên cạnh, mặc dù không nhìn ra chi tiết đạo trường sinh của ông ta, nhưng đạo trường sinh mang mùi học giả này, khẳng định cũng có thể khiến bản thể vui mừng.

Tống Bàn Cầu càng nhìn, đôi mắt hóa ra trên thân cầu càng sáng.

Thật tốt!

Bản thể quả nhiên không nói sai, lịch sự thật sự là một chuyện tốt.

Chính vì nó lịch sự, mới có thể gặp được hai tôn trường sinh giả đạo hữu như vậy.

"Phân thân Bá Tống đạo hữu ngươi hiểu lầm rồi, ta và bạn tốt Vô Ngọc tiên tử chỉ là nhắc đến quá trình trận chiến của đạo hữu ngươi thay thế Bá Tống trên Hỏa Tinh, trong lúc đó nhắc đến danh hiệu của 'Bá Tống' đạo hữu, có thể khiến ngươi đi ngang qua nảy sinh cảm ứng." Trường sinh giả Thư giới khẽ mỉm cười, điềm tĩnh đáp.

"Thì ra là vậy, đây chính là duyên.【cười ha ha】" Tống Bàn Cầu nói.

Vô Ngọc tiên tử: "Là duyên, duyên phận đến luôn kỳ diệu như vậy." Tóm lại, tùy tiện trò chuyện với phân thân Bá Tống, sau đó tìm cơ hội tiễn hắn đi.

“Nếu đã có duyên như vậy, vậy thì Vô Ngọc tiên tử, chúng ta đánh một trận trước đi.” Tống Bàn Cầu nói, bắt đầu hoạt động thân thể, một bộ dáng ‘ta muốn đánh ngươi’.

Vô Ngọc tiên tử: “!!!” Mẹ kiếp, vô tình!

Ngươi không phải nói có duyên với chúng ta sao?

Duyên của ngươi chính là muốn đánh chúng ta?

Mất nhân tính!

May mà trường sinh giả Thư giới bên cạnh, vẫn giữ được bình tĩnh: “Bá Cầu đạo hữu khoan đã, Thư giới của chúng tôi là một thế giới rất nhỏ trong chư thiên vạn giới, không chịu nổi quá nhiều giày vò.

Bá Cầu đạo hữu nếu đã có duyên với chúng tôi, vậy không bằng trước tiên nói xem, ngươi muốn làm gì?

Nếu không cần thiết, chúng ta cố gắng có thể bỏ qua khâu ‘chiến đấu’.” Trường sinh giả Thư giới mặc dù hai mắt nhắm chặt, nhưng ông ta vẫn luôn cẩn thận cảm ứng trạng thái của Tống Bàn Cầu.

Ông ta có một bí pháp, có thể thông qua thứ gọi là ‘khí tràng’, để tiến hành một số dự đoán đối với ‘đối phương’.

Đối phương sau khi phát hiện mình và Vô Ngọc tiên tử, liền lộ ra khí tràng ‘vui mừng’.

Tiếp theo, liền như có điều suy nghĩ.

Sau đó đưa ra yêu cầu chiến đấu, hiển nhiên, phân thân Bá Tống này là mang theo một mục đích nào đó, đang tìm kiếm người giống như ông ta và Vô Ngọc tiên tử.

Giữa ông ta và Vô Ngọc tiên tử có không ít điểm chung, trong đó lớn nhất chính là thân phận ‘trường sinh giả’. 【Thiên Đạo hiện tại đã chứng đạo, trong thời gian ngắn đã không còn cơ hội ‘tranh đoạt Thiên Đạo chi vị’, tại sao Bá Tống còn muốn khiêu chiến trường sinh giả?】 “Bỏ qua khâu chiến đấu?” Tống Bàn Cầu cảm thấy có chút tiếc nuối, nó vẫn muốn đánh xong rồi nói.

Lúc này, Thạch Bi đạo hữu treo ở eo cuối cùng không nhịn được, lên tiếng: “Thực ra, chúng tôi đang tìm kiếm trường sinh giả, một mặt muốn tiến hành khiêu chiến, và hy vọng lập ra ước định.

Nếu có thể, chúng tôi muốn mời các đạo hữu trường sinh giả đi gặp bản thể của Bá Tống.” “Gặp bản thể?

Để… để làm gì?” Vô Ngọc tiên tử có chút hoảng.

“Bản thể muốn tìm hiểu về các loại đạo trường sinh, ảo nghĩa.” Tống Bàn Cầu nói: “Nếu tiên tử ngươi đồng ý, ta sẽ đưa ngươi qua gặp bản thể của ta.

Nếu không được, chúng ta đánh một trận.” “Yên tâm, tiên tử sau khi gặp bản thể của Bá Tống, chúng tôi cũng sẽ không bạc đãi ngươi.

Bản thể của Bá Tống bây giờ, là một kho báu lớn.

Tiên tử chỉ cần gặp mặt cậu ấy một lần, nhất định sẽ thu hoạch được rất nhiều.” Thạch Bi đạo hữu ở bên cạnh bổ sung.

Tống Bàn Cầu phụ trách đóng vai ác, Thạch Bi đạo hữu phụ trách đóng vai thiện.

Hơn nữa, Thạch Bi đạo hữu cũng không nói dối, Tống Thư Hàng hiện tại, đối với các trường sinh giả trong chư thiên vạn giới mà nói, quả thực là một kho báu lớn!

Phải biết, Bá Tống và ‘Đạo Tử’ vẫn luôn duy trì liên hệ mật thiết.

Hơn nữa, cậu vừa trải qua ‘thị giác Thiên Đạo’, rút ra từ trạng thái nhập mộng.

Hiện tại trên người Tống Thư Hàng, ẩn chứa một số ‘tàn dư thông tin bất hủ’ đã được cơ thể cậu chuyển hóa.

Trực tiếp nhìn thông tin bất hủ, ngay cả trường sinh giả đỉnh cấp cũng sẽ rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Nhưng những ‘tàn dư thông tin bất hủ’ đã được chuyển hóa này, lại có thể bị các trường sinh giả nắm bắt, phân tích.

Nếu vận khí tốt, có thể đặt nền móng, tương lai nói không chừng có thể tiến thêm một bước, tiếp xúc với thông tin bất hủ sâu sắc hơn.

Không chỉ như vậy.

Hiện tại Bá Tống, đang hoàn thiện ‘pháp trường sinh thứ hai’ của mình.

Chương 3003

Trong thời gian này, cậu về cơ bản là đứng ở góc nhìn ‘vượt qua trường sinh giả’, để nhìn nhận sự vật.

Các trường sinh giả nếu hướng Bá Tống thể hiện ‘ảo nghĩa pháp trường sinh’ của mình, nói không chừng còn có thể từ Tống Thư Hàng nhận được một số phản hồi, bổ sung bản thân, khiến đạo trường sinh của mình tiến thêm một bước!

Đây là một cục diện đôi bên cùng có lợi thật sự.

Khó khăn duy nhất, chính là đại đa số trường sinh giả, đều không hy vọng giải thích ‘ảo nghĩa trường sinh’ của mình cho người khác. …Sau khi Thạch Bi đạo hữu rời khỏi Tống Thư Hàng, liền thể hiện ra bản năng sinh tồn siêu cao của mình!

Đối đầu đại lão chuyện này mặc dù rất kích thích, nhưng chuyện kích thích nữa cũng không thể ngày nào cũng làm đúng không?

Không tốt cho tim.

Chuyện kích thích, một tháng hoặc mấy tháng chơi một lần là được, ngày nào cũng chơi, ai chịu nổi chứ?

Cho nên, khi Tống Bàn Cầu cố gắng kéo sự việc về phía ‘chiến đấu’, Thạch Bi đạo hữu liền ở phía sau nỗ lực phát huy tài ăn nói của mình, kéo sự việc về phía ‘hòa bình giải quyết’.

Trận chiến có thể giải quyết bằng miệng, thì cố gắng không dùng nắm đấm!

Thực sự đến lúc không thể hòa bình giải quyết, lúc đó để Tống Bàn Cầu lên sàn cũng không muộn, nó cũng sẽ toàn lực hỗ trợ Tống Bàn Cầu!

Tống Bàn Cầu nhíu mày, trong lòng có chút hối hận vì đã mang theo Thạch Bi đạo hữu.

Thân là hóa thân của Cửu U chúa tể, nó khao khát chiến đấu và phá hoại.

Ở eo, Thạch Bi đạo hữu với bản năng sinh tồn mạnh mẽ chưa từng có, trong nháy mắt đã nhận ra sự dao động tâm thái của Tống Bàn Cầu, và suy đoán ra tâm tình của nó.

Thế là, Thạch Bi đạo hữu lặng lẽ truyền âm cho Tống Bàn Cầu: 【Thời gian của chúng ta có hạn, tốc độ trôi của thời gian bên ngoài, nhanh hơn rất nhiều so với tốc độ trôi trong ‘bí cảnh thời gian’ của bản thể.

Cho nên, chúng ta cố gắng không lãng phí thời gian, cố gắng với tốc độ nhanh nhất, đưa nhiều đạo hữu trường sinh giả nhất vào bí cảnh thời gian, cung cấp cho bản thể hấp thu.】【Có lý!

Ta suýt nữa thì quên mất chuyện này!】Tống Bàn Cầu bừng tỉnh đại ngộ.

Xem ra, trong số các vật phẩm trên người bản thể, ngoài ba thi phân thân có chút không thông minh, các vật phẩm khác đều rất đáng tin cậy. 【Vậy chúng ta có thể nhanh chóng dùng lời nói giao lưu giải quyết, thì cứ giao lưu.

Dù có phải dùng chiến đấu giải quyết, ta cũng sẽ cố gắng vừa lên là tung đại chiêu, cố gắng giải quyết kẻ địch trong thời gian ngắn nhất.】Tống Bàn Cầu cũng truyền âm đáp lại.

Đối diện.

Khóe miệng của trường sinh giả Thư giới hơi co giật.

Bí pháp của ông ta, mặc dù không thể nhìn ra tình huống giao lưu chi tiết của Tống Bàn Cầu và Thạch Bi đạo hữu, nhưng thông qua sự thay đổi của ‘khí tràng’, sự chuyển hóa cảm xúc của Tống Bàn Cầu, trường sinh giả Thư giới mơ hồ có thể đoán được một số điều đại khái.

Ví dụ như… nếu không đồng ý, ông ta và bạn tốt Vô Ngọc tiên tử sợ là sẽ bị đánh một trận. 【Vô Ngọc, nếu hai chúng ta liên thủ… ngươi nghĩ có hy vọng đánh thắng phân thân Bá Tống đối diện không?】 Trường sinh giả Thư giới duy trì nụ cười ngọt ngào, một bên âm thầm hỏi. 【Nếu chỉ có phân thân Bá Tống, hai chúng ta hai đánh một, có chút tỷ lệ thắng.

Nhưng nếu cộng thêm khối thạch bi ở eo hắn, ta cảm thấy cơ hội thắng của chúng ta không lớn.】 Vô Ngọc tiên tử đáp.

Cô là người ngoài cuộc trong sự kiện Hỏa Tinh, đối với chiến lực của Tống Bàn Cầu có một sự hiểu biết rất trực quan.

Đồng thời, cô chú ý đến trên khối thạch bi đó, ẩn hiện khắc họa bốn văn tự vô cùng đáng sợ… văn tự đó khiến cô tim đập nhanh. 【Vậy, ngươi muốn đánh một trận không?】 Trường sinh giả Thư giới hỏi. 【Ta bị điên à?】 Vô Ngọc tiên tử liếc mắt.

Hỏi câu gì ngớ ngẩn vậy?

Tại sao ta phải đánh với phân thân Bá Tống?

Dù chúng ta liên thủ có thể đánh thắng phân thân Bá Tống, nhưng sau lưng người ta còn có một bản thể Bá Tống bá đạo hơn!

Bản thể Bá Tống qua đây, liếc mắt một cái, hai chúng ta nói không chừng sẽ phải mang thai.

Thân là người đàn ông cùng ‘Thiên Đạo’ thăng thiên, ‘mang thai chi nhãn’ của Bá Tống bây giờ sợ là đã được cường hóa đến cảnh giới của Nho gia Thánh Nhân năm đó.

Chư thiên vạn giới, có thể chống đỡ được đạo hữu sợ là không

nhiều.

Hơn nữa không giống Nho gia Thánh Nhân, tính cách của Nho gia Thánh Nhân chính trực, dù là trong chiến đấu, cũng hiếm khi sử dụng ‘mang thai ngưng thị’.

Nhưng Bá Tống, theo thông tin đáng tin cậy, Bá Tống từng chiến đấu với người, đều là dùng ‘mang thai ngưng thị’ để mở màn! 【Vậy chúng ta không đánh nữa, nhân tiện, đi xem bản thể của Bá Tống đi.】Trường sinh giả Thư giới lộ ra nụ cười.

Nói thật, ông ta đối với bản thể của Bá Tống rất có hứng thú.

Ghi chép một bản dày cộp 《Bá Tống truyện ký》, có rất nhiều thứ, ông ta muốn đích thân đi xác nhận với Bá Tống.

Hơn nữa… “Bá Tống đạo hữu, ngươi có phải đang tìm trường sinh giả không?” Trường sinh giả Thư giới hỏi ngược lại.

“Tiên sinh đoán rất đúng.” Tống Bàn Cầu lịch sự đáp.

“Vậy thì đúng lúc, thực ra trong tay ta có tọa độ của mấy vị trường sinh giả, ta có thể cung cấp cho Bá Tống đạo hữu.” Mắt của trường sinh giả Thư giới hơi mở ra, lộ ra ánh sáng lạnh lẽo như lưỡi dao.

Tống Bàn Cầu: “???” Lại chủ động cung cấp tọa độ trường sinh giả cho chúng ta?

“Thực ra, mấy vị đạo hữu đó, và Thư giới của ta có chút ân oán nhỏ.

Mấy trăm nghìn năm nay, ma sát nhỏ không ngừng.

Cho nên, nếu có thể, ta hy vọng Bá Tống đạo hữu có thể tìm đến tận cửa, cho bọn họ một chút kinh hỉ nhỏ.” Trường sinh giả Thư giới nói.

Vô Ngọc tiên tử: "!!!" Lại còn có thao tác như vậy!

Thảo nào đều nói, người đọc sách là thâm hiểm nhất.

"Ở Thạch giới bên cạnh ta, có một nơi gọi là 'Mặc Trì' tiểu tiên cảnh, nơi đó cư ngụ một vị 'Nhiễm Mặc đạo nhân', ông ta là một vị trường sinh giả rất thú vị, là sau 'Thạch Hoàng', lại một tôn trường sinh giả của Thạch giới, trường sinh giả hệ này của bọn họ, năng lực chịu đòn đều khá mạnh." Trường sinh giả Thư giới đề cử.

Tiếp theo, trường sinh giả Thư giới lại đề cử cho Tống Bàn Cầu hai nơi ở của trường sinh giả.

Sau khi đề cử xong, ông ta chủ động bắt đầu dọn dẹp vật phẩm, mang theo Vô Ngọc tiên tử đến 'cửa không gian' mà Tống Bàn Cầu mở, đi gặp vị bản thể của Bá Tống đại lão trong truyền thuyết. … Trong bí cảnh thời gian.

Khi Vô Ngọc tiên tử và trường sinh giả Thư giới bước vào, lập tức cảm giác sự trôi của 'thời gian', bị đảo ngược.

"Thủ đoạn này, đã hoàn toàn vượt qua cảnh giới trường sinh giả rồi đúng không?" Vô Ngọc tiên tử vừa vào cửa đã bị chấn động.

Tiếp theo, ánh mắt của hai tôn trường sinh giả, nhìn về nơi bản thể của Bá Tống đang ở.

Ở nơi đó, chỏm tóc ngốc của Bá Tống, móng vuốt trên vai, thanh trường kiếm bên hông, toàn bộ đều đang lấp lánh phát sáng, tỏa ra ánh sáng của đạo trường sinh.

Đồng thời, còn có từng tôn từng tôn trường sinh giả, đang xuyên qua không gian mà đến.

Bắc Phương Đại Đế, đại sư Kim Cương Tự, Bạch Cốt tiên cơ, thần long Thú Tu giới, Bạch Bào Kim Quái, Bạch Long tỷ tỷ… một chuỗi 'vầng trăng trường sinh giả', làm chói mắt.

Hơn nữa, trong hư không, cửa không gian vẫn đang không ngừng mở ra.

Còn có nhiều đại lão trường sinh giả hơn nữa, đang trên đường chạy đến!

Mối quan hệ của Bá Tống, phát triển đến vậy sao?

Hay là nói, đây đều là những đạo hữu bị Bá Tống đánh qua?

Bất kể là quan hệ nào, đều có thể từ mặt bên phản ánh sự khủng bố của Bá Tống đại lão!

Từ một phương diện nào đó, mối quan hệ của Tống Thư Hàng quả thực rất đỉnh.

Từ lúc vào nghề tu luyện đến nay, đại lão trường sinh giả mà cậu quen biết và đại lão trường sinh giả mà cậu đã đối đầu, nếu mở tiệc thì có thể ngồi đầy hơn hai bàn, thời viễn cổ Thiên Đình cực thịnh một thời, tụ tập tinh anh chư thiên vạn giới, số lượng trường sinh giả cũng chỉ có hai bàn hơn!

Hơn nữa, quá trình Tống Thư Hàng mời những đại lão trường sinh giả này đến cũng rất đơn giản, cậu chỉ dùng hai tin nhắn khác nhau, sau đó dùng ‘hệ thống Tu Liêu’ gửi hàng loạt.

Một tin là 【Tiền bối giúp con ~ tọa độ ‘bí cảnh thời gian Thiên Đạo’, từ hiện thế XXX tọa độ lối vào hoặc là thế giới Cửu U YYY lối vào tiến vào!】 Tin này là gửi cho các đại lão trường sinh giả có quan hệ đặc biệt thân thiết, ví dụ như Bạch Cốt tiên cơ, Bắc Phương tiền bối, còn có Bạch Long tỷ tỷ đã nhìn Tô Thị A Thập Lục độ xong thiên kiếp, v.v. …Còn một tin là 【Các vị tiền bối, có muốn thông tin bất hủ không?

Muốn tiếp xúc một chút với ‘trường sinh giả’ là có thể tiếp xúc với nguồn thông tin bất hủ không?

Đến đây, đến chỗ tôi, tôi sẽ đưa thông tin trường sinh giả cho các vị ~ mời từ hiện thế XXX tọa độ hoặc Cửu U YYY tọa độ tiến vào ~ mau đến ~】 Tin nhắn này, cậu là gửi cho một số đại lão trường sinh giả đã từng gặp mặt, kết bạn, quan hệ cũng được, ví dụ như thần long tiền bối trong ‘phó bản Gia Nhĩ Thánh Sơn’ của Thú Tu giới, Bạch Bào Kim Quái vừa rời đi không lâu, Rèn Sắt Vương Giả Đông Phương Đại Đế. …Một tin là ý tiền bối giúp con.

Một tin là các tiền bối đến chia bảo bối.

Hiệu quả của hai tin nhắn này, như trường sinh giả Thư giới và Vô Ngọc tiên tử đã thấy.

Hai nhóm trường sinh giả, gần như không phân trước sau, nối tiếp nhau xuyên qua không gian đến.

Các đại lão có thủ đoạn không gian, tiện lợi nhất chính là chức năng di chuyển! …“Các vị tiền bối năm mới vui vẻ, mau mau mời ngồi.” “Hắc Bì Tử, Tạo Hóa tiên tử, Công Đức tiên tử, xin giúp tôi chuyển mấy cái bồ đoàn qua đây, chúng ta hôm nay cùng các vị tiền bối hảo hảo luận đạo.” “Bắc Phương tiền bối ngài cũng đến rồi, ngài còn liên lạc với đại sư Kim Cương Tự?

Hoan nghênh, đương nhiên hoan nghênh!

Bất kể đến bao nhiêu tiền bối, chỉ cần là cảnh giới trường sinh giả, chúng ta đều hoan nghênh!” “Long tiền bối Thú Tu giới, Thú Tu giới hiện tại vẫn ổn chứ?

Ngài cũng muốn gọi một người bạn?

Không vấn đề, đương nhiên không vấn đề!” Tống?

Bế quan?

Thư Hàng hôm nay cũng giống như một con ong nhỏ chăm chỉ, luồn lách giữa các vị tiền bối đại lão trường sinh giả, nghênh đón từng vị tiền bối trường sinh giả đến.

Càng tuyệt vời hơn là, những vị tiền bối trường sinh giả được mời đến này, không ít người sẽ có mấy vị đạo hữu quan hệ thân thiết, trong những người bạn tốt này lại sẽ có một hai thành viên cảnh giới 'trường sinh giả'.

Như vậy, giống như lăn cầu tuyết, một kéo hai, một kéo ba, càng ngày càng nhiều trường sinh giả nhận được lời mời.

Những trường sinh giả nhận được lời mời này, dù mười người chỉ có thể đến một, Tống Thư Hàng cũng là lãi.

Dù sao trường sinh giả không phải là cải trắng, chư thiên vạn giới chỉ có bấy nhiêu, là tài nguyên quý hiếm thật sự!

Bên cạnh Tống Thư Hàng có thể có một nhóm lớn trường sinh giả như vậy, chủ yếu là nhờ Viễn Cổ Thiên Đình.

Đại lão trường sinh giả của Viễn Cổ Thiên Đình năm đó, hiện tại ít nhiều đều có chút giao tình với Tống Thư Hàng. …Tống Thư Hàng chiêu đãi một vòng, đến bên cạnh trường sinh giả Thư giới và Vô Ngọc tiên tử: "Hai vị đạo hữu năm mới tốt lành, dám hỏi tôn xưng của đạo hữu?" Trên người hai vị này còn sót lại khí tức của Tống Bàn Cầu, hiển nhiên vừa tiếp xúc với Tống Bàn Cầu… Tống Thư Hàng trong lòng lập tức hiểu ra lai lịch của họ.

Hiện tại Tống Thư Hàng đã trải qua sóng to gió lớn, tự nhiên sẽ không vạch trần, mà là nhiệt tình chiêu đãi, nghênh đón họ ngồi xuống, nói chuyện văn minh, lịch sự đối đãi!

Chương 3004

Trường sinh giả Thư giới và Vô Ngọc tiên tử liếc nhau, bản thể của Bá Tống trông, lại thân thiết ngoài ý muốn, vô hại, khi tiếp đãi người khác, càng có cảm giác như gió xuân thổi qua.

Vô Ngọc tiên tử mặt hàm chứa nụ cười, hành lễ: "Bần đạo Vô Ngọc, ra mắt Bá Tống đạo hữu, đạo hữu năm mới vui vẻ." "Ta là Thư Tiên của Thư giới, Bá Tống đạo hữu năm mới vui vẻ.

Ta gần đây đang ghi chép một số sự tích về Bá Tống đạo hữu… Bá Tống đạo hữu nếu có rảnh, ta đang muốn xác nhận một số sự tích với đạo hữu." Trường sinh giả Thư giới chủ động nói.

"Ghi chép sự tích của tôi?" Tống Thư Hàng ngẩn ra.

"Đúng vậy, 《Bá Tống truyện ký》." Trường sinh giả Thư giới gật đầu.

"Ha ha, ha ha… đạo hữu nếu có chuyện cần xác nhận, đợi sau này, chúng ta hảo hảo trò chuyện." Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng.

Nghe có người muốn viết truyện ký cho mình, mơ hồ có một cảm giác xấu hổ kỳ diệu, nhưng lại cảm thấy rất thú vị, rất ngầu.

Thế là, Tống Thư Hàng lấy ra 'mã QR bạn bè' của mình nói: "Kết bạn đi!" Đây là mã QR bạn bè nội bộ, không giống với mã QR client hướng đến đại chúng của 'hệ thống Tu Liêu'.

Sau khi thêm mã QR này, chính là bạn bè thật sự của Bá Tống!

Sau một hồi thao tác kết bạn, Tống Thư Hàng dẫn trường sinh giả Thư giới và Vô Ngọc tiên tử ngồi xuống.

Sau đó, cậu lại phái tam thi chia nhau đến chỗ Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và Bạch tiền bối two, để đón hai 'chiến lợi phẩm' từng có.

Ước chừng vẫn đang bị sét đánh Ma Đế ?

Ngạc và Côn Vương đã biến thành trứng bị Bạch tiền bối two cất giấu.

Đây cũng là hai tôn trường sinh giả, hàng thật giá thật, Tống Thư Hàng tự nhiên sẽ không bỏ qua trường sinh giả loại tài nguyên quý hiếm này, không cho phép Tống Thư Hàng kén chọn.

Ngoài ra, Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng quay về một chuyến, đi tìm Xích Tiêu Tử đạo trưởng, nói muốn mang cho Tống Thư Hàng một bất ngờ trở về.

Trường sinh giả Thư giới ngồi xuống, liếc nhìn vòng 'vầng trăng trường sinh giả' chói mắt xung quanh, nói thật, cả đời này ông ta chưa từng thấy nhiều trường sinh giả tụ tập lại với nhau như vậy!

"Rất vui được gặp các vị tiền bối trong năm mới… mặc dù tôi rất muốn cùng các tiền bối ôn lại chuyện cũ, nhưng vì tôi hiện tại có hạn chế về thời gian, cho nên, chúng ta sẽ trực tiếp đi vào chủ đề chính." Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, mặt mang nụ cười.

"Chờ chút Thư Hàng." Bạch Cốt tiên cơ giơ tay, dùng giọng nói dễ nghe nói: "Ngươi một hơi gọi nhiều đạo hữu như vậy, sau đó muốn chúng ta cùng nhau chia sẻ 'ảo nghĩa trường sinh giả', như vậy không tốt lắm đúng không?" Bọn họ đồng ý chia sẻ ảo nghĩa trường sinh giả cho Tống Thư Hàng, nhưng không có nghĩa là sẵn lòng chia sẻ ảo nghĩa cốt lõi cho nhiều trường sinh giả khác như vậy.

"Tiên tử yên tâm, với sự giúp đỡ của Đạo Tử tiền bối, tôi đã sớm có chuẩn bị." Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

Trong lúc nói chuyện, trong hư không có một đạo 'quy tắc Thiên Đạo' giáng xuống, rơi lên người Bá Tống.

Các trường sinh giả có mặt trong lòng khẽ động, nhìn chằm chằm Bá Tống, mơ hồ cảm giác mình nảy sinh một số lĩnh ngộ.

Lúc này, Bá Tống đưa tay thao tác trong hư không một hồi nhanh như hổ. 【Đinh ~ [Server?

Trình Cẩu Đản] Bá Tống gửi cho ngài một lời mời ‘khóa học gia sư riêng một kèm một? cấp Thiên Đạo’, ngài có đồng ý bắt đầu không?】 Thông báo tương tự, hiện lên trong đầu tất cả các đại lão trường sinh giả.

Tất cả các trường sinh giả có mặt liếc nhau, từ trong mắt đối phương nhìn ra ý tứ, Bá Tống đây là một hơi gửi lời mời cho tất cả mọi người.

Cậu ta đây là muốn đa luồng, một hơi tìm hiểu ‘ảo nghĩa trường sinh’ của tất cả trường sinh giả?

“Thư Hàng, đầu của ngươi sẽ không nổ tung chứ?” Bạch Cốt tiên cơ hỏi.

“Yên tâm đi, có Thiên Đạo gia hộ mà.” Tống Thư Hàng chỉ vào đầu mình, tự tin nói.

“Có lẽ, ta đã biết vì sao Xích Tiêu Tử đạo trưởng lại cố chấp bồi dưỡng một vị Thiên Đạo ra đời rồi.” Bắc Phương Đại Đế nhìn Bá Tống đang đội ‘Tại Đạo phù văn’ trên đầu, đột nhiên hiểu ra một nghi vấn trong lòng.

Sau khi bồi dưỡng một vị ‘Thiên Đạo’, ở cảnh giới Trường sinh giả là có thể làm được như Bá Tống hiện tại!

Thực ra không chỉ Bá Tống, mà còn có ông, Xích Tiêu Tử đạo trưởng, Trình Lâm, Tống Mộc Đầu, Kim Cương Tự đại sư, và mấy vị đạo hữu như Bát Tí Viễn Cổ Thiên Ma, nếu bây giờ có nhu cầu, đều có thể liên hệ với Đạo Tử và nhận được một phần ‘thông tin á-bất hủ’ đã được đơn giản hóa.

Đây chính là lợi ích của việc có một vị Thiên Đạo làm hậu thuẫn.

Lúc này, dưới sự phù hộ của Thiên Đạo ‘Đạo Tử’, Bá Tống có thể thoải mái quẩy tưng bừng...

Những chuyện trước đây làm sẽ nổ đầu, bây giờ cậu có thể yên tâm mà làm!

“Đồng ý đi, rồi chúng ta bắt đầu quá trình một chọi một.” Bắc Phương Đại Đế nở nụ cười ấm áp như tảng băng tan chảy.

Mấy vị Trường sinh giả bên cạnh đều gật đầu, chọn mục ‘Đồng ý’.

Cả ‘Bí cảnh thời gian’ trở nên yên tĩnh.

Các Trường sinh giả và các Bá Tống đều nhắm mắt, không nói một lời.

Nếu không phải trên đầu Tống Thư Hàng thỉnh thoảng lại bốc lên khói trắng, cảnh tượng này trông như thể thời gian đã bị ngưng đọng.

Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ bị khói trắng bao phủ, bất mãn vung vẩy.

Một lát sau.

Sở các chủ nhàm chán dùng chỏm tóc ngốc cuộn lấy làn khói trắng, vo chúng thành một quả cầu khói, rồi cẩn thận xếp chồng lên ‘quả cầu hamster’ trên đầu Tống Thư Hàng, biến nó thành phần trên của quả hồ lô.

“Hoàn mỹ.” Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ hài lòng nói.

Vừa dứt lời, phù văn gia hộ Thiên Đạo trên đầu tỏa ra ánh sáng vàng, kịp thời hạ nhiệt và gia cố cho não của Bá Tống.

Quả cầu khói ở nửa trên của hồ lô cũng bị đánh tan.

Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ: “!!!” Quả cầu khói ta khó khăn lắm mới vo lại được đó.

Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ mất hết động lực, lười biếng nằm rạp trên đầu Tống Thư Hàng, không động đậy. ....

Một nơi khác.

Bá Ác đến thế giới Tà Liên, trong sào huyệt sắt thép của Bạch tiền bối two.

“Bạch tiền bối, trứng của Côn Vương nở chưa?

Bản thể muốn tôi đến mượn trứng Côn Vương, xem có moi được manh mối gì từ miệng nó không.” Ác thi đi lại thông thạo như về nhà mình, tiến vào sào huyệt của Bạch tiền bối.

“Vẫn đang làm thí nghiệm, ngươi đợi một chút.

Đợi ta kết thúc thí nghiệm này, sẽ cho ngươi mang trứng Côn Vương đi.” Một phân thân nghiên cứu của Bạch tiền bối two lên tiếng.

Cũng không biết các phân thân của Bạch tiền bối two đang nghiên cứu cái gì.

Lẽ nào là ‘thực đơn trứng Côn Vương’?

Tạm thời chưa mượn được trứng Côn Vương, Bá Ác đành nghỉ ngơi trong thế giới Tà Liên.

Thời gian thí nghiệm của Bạch tiền bối two hơi lâu...

Bá Ác rảnh rỗi không có gì làm liền đi dạo loanh quanh trong thế giới Tà Liên.

Dạo qua dạo lại, bất tri bất giác đã rời khỏi thế giới Tà Liên, chạy đến chỗ Tống U U, thăm Bàn Cầu đại lão đang bị phong ấn.

Lúc này, Tống U U chỉ để lại một luồng ý thức của Bá Tống để duy trì vận hành cơ bản, trấn giữ thế giới Ma Hải.

Bàn Cầu đại lão bị phong ấn Thiên Đạo trấn áp gần thế giới Ma Hải, do Tống U U trông coi luôn.

Khi Bá Ác đến, phát hiện Bàn Cầu đại lão đang âm thầm phân tích phong ấn của Đạo Tử.

Thuật phong ấn của Đạo Tử không quá cao siêu, hoàn toàn là loại phong ấn dùng sức mạnh để áp chế... dùng quyền hạn và quy tắc Thiên Đạo để đè bẹp.

“Lâu rồi không gặp, Bàn Cầu đại lão.” Bá Ác đến bên cạnh phong ấn, khoanh chân ngồi xuống.

Bàn Cầu đại lão im lặng liếc nhìn ác thi của Tống Thư Hàng, không muốn nói chuyện.

Bá Ác cũng không để tâm.

Cậu ngồi xuống, như thể tự lẩm bẩm, hỏi: “Bàn Cầu đại lão, chán không?

Có muốn tán gẫu năm đồng với tôi không?” Bàn Cầu đại lão: “...” Bá Ác tự mình nói tiếp: “Các ngươi, những Cửu U chúa tể, đều được tách ra từ Thiên Đạo trước khi ‘Thiên Đạo chứng đạo’ để trở thành Cửu U chúa tể.

Nói cách khác, Cửu U chúa tể cũng là con đường trường sinh hoàn thiện đúng không?” Bàn Cầu đại lão: “...” “Vậy nên, con đường trường sinh của Bàn Cầu đại lão ngươi rốt cuộc là gì?” Bá Ác hỏi.

Bàn Cầu đại lão: “【Cười lạnh】 Ngươi nghĩ ta sẽ nói cho ngươi biết chuyện này sao?” “Thật ra, ngươi nói hay không cũng vậy thôi.

Đợi bên chúng ta chuẩn bị xong, Tống U U của ta dung hợp với Bàn Cầu đại lão, ta nghĩ sớm muộn gì ta cũng sẽ biết những chuyện này.” Bá Ác cười ha hả.

Dù sao cũng là ác thi, hơn nữa bên cạnh Bá Tống có nhiều chuyên gia đâm tim như vậy, Bá Ác nghe riết cũng học được không ít.

Bàn Cầu đại lão trong lòng chỉ muốn chửi thề, nhưng vì phải giữ văn minh nên không nói ra được.

“Đúng rồi, Bàn Cầu đại lão... lai lịch của ngươi là gì?” Bá Ác lại mở miệng hỏi.

Trong câu chuyện ân oán giữa ‘Nho gia Thánh Nhân và Thiên Đạo thứ 8’, mỗi khi nhắc đến lai lịch của Thiên Đạo Cầu, đều dùng từ ‘bí ẩn’ để thay thế.

Không ai biết gốc gác của Thiên Đạo Cầu, nó không phải người, không phải ma, không phải yêu, không phải phật, không phải quỷ...

Hơn nữa, trước trận chiến cuối cùng với Nho gia Thánh Nhân, không ai biết lai lịch của nó.

Nó như thể từ trên trời rơi xuống.

Bá Ác rất muốn dùng một phát ‘Giám Định Bí Pháp’ lên Bàn Cầu đại lão.

Bây giờ bản thể đã ở cảnh giới Trường sinh giả, cái giá phải trả để giám định một Cửu U chúa tể chắc chắn đã giảm đi rất nhiều.

Nhưng nghĩ đến việc bản thể đang ở trong trạng thái ‘luận đạo đa luồng đồng thời’, đột nhiên sử dụng kích thích từ bên ngoài có thể khiến trạng thái của bản thể sụp đổ.

Bá Ác đành phải nén lại ý nghĩ đầy cám dỗ này.

Bàn Cầu đại lão nghe thấy câu hỏi này, đột nhiên rơi vào im lặng.

Lời của Bá Ác, dường như đã chọc trúng điểm yếu trong lòng nó?

Hồi lâu sau.

“Ta không rõ.” Bàn Cầu đại lão nói.

Bá Ác: “!!!” “Điểm phân tách ký ức giữa ta và Thiên Đạo Cầu là sau khi cuộc chiến với Nho gia Thánh Nhân kết thúc.

Nhưng nếu ngược dòng thời gian xa hơn, ký ức của ta...

Chương 3005

chỉ có tu luyện, minh tưởng, học tập, tu luyện...” Bàn Cầu đại lão chậm rãi nói.

Ngoài một lượng lớn kiến thức và công pháp tu luyện, nó không có bất kỳ ký ức nào về lai lịch của mình.

“Thiên Đạo Cầu đã động tay động chân với ngươi?” Bá Ác bất giác đoán.

Các đời Thiên Đạo dường như đều có thói quen hãm hại Cửu U chúa tể tương ứng của mình.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối có vẻ rất bất mãn với Thiên Đạo của mình, trong lúc giao lưu với Tống Thư Hàng, có nhắc đến việc ‘đối xử tốt với Cửu U chúa tể của mình’.

Cẩu Đản Đa xem như là tốt hơn, tuy bị Thiên Đạo nghiên cứu, nhưng Thiên Đạo thật sự yêu thương Cẩu Đản Đa.

Cửu U chúa tể Tất Hắc Thái Dương thì trực tiếp bị Thiên Đạo dùng hậu thủ đoạt xá, ngay cả ý chí chủ đạo cũng bị đồng bộ hóa.

Bạch tiền bối two thì bị chặt đùi.

Bây giờ xem ra, ký ức của Bàn Cầu đại lão dường như đã bị Thiên Đạo Cầu động tay động chân.

“Thằng ngu chết tiệt đó!” Bàn Cầu đại lão được Bá Ác nhắc nhở, cũng nghĩ đến khả năng này, lập tức tức giận đến cực điểm. 【Hoặc là, lai lịch của Bàn Cầu đại lão vốn đã có vấn đề?】 Trong lòng Bá Ác còn một khả năng khác, nhưng không nói ra.

Cả hai phỏng đoán đều có khả năng.

Và trong lòng Bá Ác, mơ hồ thiên về phỏng đoán thứ hai hơn. 【Báo cáo lại cho bản thể trước, xem lát nữa có thể mượn 'quyền hạn Thiên Đạo' của Đạo Tử sư huynh để suy diễn thông tin về Bàn Cầu đại lão không.】 Bá Ác gửi thông tin này về.

Bá Ác gói ghém hai phỏng đoán của mình về Bàn Cầu đại lão, cùng gửi về cho bản thể.

Tuy nhiên, vì bản thể hiện đang ở trạng thái luận đạo đa luồng, tin tức mà Bá Ác gửi về có lẽ sẽ có độ trễ, phải đợi bản thể kết thúc luận đạo một chọi một với đợt Trường sinh giả đầu tiên mới có thể nhận được.

Bá Ác không vội, dù sao tốc độ thời gian bên bản thể cũng khác với hiện thế.

Chắc không lâu nữa ở hiện thế, bên bản thể cũng đã kết thúc rồi.

"Vậy thì, tạm biệt, Bàn Cầu đại lão." Bá Ác vươn vai, đứng dậy.

Con mắt duy nhất mà Bàn Cầu đại lão hóa ra liếc cậu một cái, rồi lại chìm vào im lặng, như thể Bàn Cầu nóng nảy vừa rồi hoàn toàn không phải là nó.

Bá Ác đứng dậy, để lại cho Bàn Cầu đại lão một bóng lưng tiêu sái, rồi dần đi xa.

Cậu biết, Bàn Cầu đại lão chưa hề từ bỏ việc tự cứu.

Sau khi cậu rời đi, Bàn Cầu đại lão chắc chắn sẽ tiếp tục mài mòn cái 'phong ấn Thiên Đạo' kia.

Nói thật, Bá Ác cho rằng ý chí sinh tồn của Bàn Cầu đại lão còn mạnh hơn bản thể Tống Thư Hàng của cậu rất nhiều.

Từ lúc quen biết đến nay, Bàn Cầu đại lão vẫn luôn đấu tranh để 'sống sót', ngay cả chuyện đối đầu với Bạch tiền bối two cũng chỉ là tiện tay làm.

Bây giờ, dù bị Đạo Tử tiền bối trấn áp phong ấn, Bàn Cầu đại lão vẫn không từ bỏ hy vọng.

Tính cách của Bàn Cầu đại lão là loại chỉ cần kiên trì, cho nó thời gian và cơ hội, nhất định sẽ làm nên chuyện lớn.

Tiếc là... vận may của Bàn Cầu đại lão trước giờ không tốt lắm, thời gian luôn có thành kiến với nó, thời gian của nó lúc nào cũng không đủ. 【Không có Bàn Cầu đại lão, chắc Bạch tiền bối two sẽ hơi cô đơn nhỉ?】 【Nhưng mà, đợi sau khi dung hợp với Tống U U, cũng xem như là một cách khác để lưu lại chút dấu vết tồn tại của Bàn Cầu đại lão trên đời.

Hơn nữa, Tống U U cũng chỉ dung hợp phần lớn Bàn Cầu đại lão, không phải toàn bộ.

Biết đâu còn sót lại chút vụn cầu?】 Bá Ác vừa nghĩ vừa tiêu sái rời đi.

Đúng lúc trong đầu cậu đang nghĩ về danh từ ‘Bàn Cầu đại lão’, cuối cùng cũng kích hoạt một chương trình ẩn nào đó trong ‘Hệ thống Tu liêu’. 【Đinh ~ Tin nhắn từ hậu đài Hệ thống Tu liêu: ???】 Bá Ác: “???” Tin nhắn từ hậu đài Hệ thống Tu liêu là cái quái gì vậy?

Ồ... khoan đã, lẽ nào là Long Lạc nữ sĩ?

Long Lạc nữ sĩ hiện đang bận tối mắt tối mũi nâng cấp chức năng cho Hệ thống Tu liêu, bận đến mức không có cả thời gian ‘rảnh rỗi tán gẫu trong nhóm’.

Bây giờ cô ấy gửi tin nhắn cho người khác, cũng không có thời gian chuyển khỏi giao diện nâng cấp, mà gửi trực tiếp từ hậu đài.

“Long Lạc nữ sĩ có chuyện gì vậy?” Bá Ác hỏi.

Long Lạc nữ sĩ: “Xin hãy gọi tôi là Bàn Cầu nữ sĩ.” Bá Ác: “...” Long Lạc nữ sĩ: “Ngươi cứ nghĩ mãi về ta, ngươi đang nhớ ta à?” Bá Ác: “Không, tôi đang gọi Bàn Cầu đại lão.” Long Lạc nữ sĩ: “Ta chính là Bàn Cầu.” Bá Ác: “...” Ai mà biết tại sao Long Lạc nữ sĩ đột nhiên lại thích cái tên ‘Bàn Cầu’ này chứ?

Lẽ nào là do ảnh hưởng từ hạt giống Bàn Cầu mà bản thể mang vào ‘thế giới Hắc Long’ lúc đó, thứ được tạo ra từ việc Ngưng Thị Thai Nghén + Mang thai sao?

Thở dài một hơi, Bá Ác giải thích: “Tôi vừa mới gặp vị Cửu U chúa tể hiện thế, Bàn Cầu đại lão, vị quả cầu kim loại lỏng ấy.

Sau đó, tôi đang suy nghĩ về lai lịch của Bàn Cầu đại lão, và trao đổi vấn đề này với nó.

Có lẽ vì đang suy nghĩ về vấn đề này, nên trong lòng tôi đã nghĩ đến từ ‘Bàn Cầu đại lão’ nhiều lần.” Long Lạc nữ sĩ: “Ồ, là nó à.” Nói xong chữ ‘Ồ’, Long Lạc nữ sĩ không trả lời nữa.

Bá Ác: “...” Cậu còn đang đợi câu tiếp theo của Long Lạc nữ sĩ, kết quả đột nhiên đang nói chuyện thì bị cắt ngang.

“Hiểu, phải hiểu.” Bá Ác nói.

Dù sao Long Lạc nữ sĩ cũng rất bận.

Bây giờ có lẽ cô ấy ngay cả một chữ ‘tạm biệt’ cũng không có thời gian thừa để trả lời.

Chủ yếu là... bản thể thăng cấp quá nhanh, ‘Hệ thống Tu liêu’ cũng phải tăng ca cật lực để nâng cấp.

Long Lạc nữ sĩ đây là đang nén nhiệm vụ của ít nhất mấy nghìn năm, thậm chí là mấy vạn năm, vào trong vòng nửa năm để hoàn thành.

Có thể tưởng tượng được cường độ công việc của cô ấy đáng sợ đến mức nào!

Cho nên Bá Ác có thể hiểu cho Long Lạc nữ sĩ.

“Đúng rồi, nói đến chủ đề lai lịch của Bàn Cầu... ta đột nhiên nhớ ra tại sao ta lại thích cái tên này.” Long Lạc nữ sĩ đột nhiên lại trả lời.

Bá Ác: “???” Long Lạc nữ sĩ: “Bàn Cầu, ăn rất ngon.” Bá Ác: “...” Tuy Bàn Cầu đại lão trông giống viên bánh, nhưng nhìn qua rõ ràng là chất kim loại, không giống như có thể trở thành nguyên liệu nấu ăn.

Hơn nữa Long Lạc nữ sĩ đã ăn Bàn Cầu đại lão lúc nào?

Lẽ nào, Long Lạc nữ sĩ đã lén lút sau lưng bản thể, mở bếp riêng nấu món ngon, một mình ăn vụng?

Long Lạc nữ sĩ: “Ký ức quá xa xưa, cộng thêm trạng thái của ta bị ảnh hưởng bởi sự sụp đổ của thế giới, rất nhiều thứ bị phong ấn sâu trong kho ký ức khổng lồ.” “Quá xa xưa?” Bá Ác sững người, đột nhiên cậu đoán ra một khả năng: “Long Lạc nữ sĩ, lẽ nào từ rất lâu rất lâu về trước, cô đã từng ăn Bàn Cầu đại lão?

Ở thế giới Hắc Long?” Gốc gác của Bàn Cầu đại lão không ai biết, lại không thuộc về chư thiên vạn giới hiện tại... lẽ nào, nó là sản vật của thế giới Hắc Long?

Trong thế giới Hắc Long, cường giả cấp Cửu phẩm sẽ được ban phước lành của thế giới Hắc Long và được gửi ra ngoài.

Chẳng lẽ Bàn Cầu đại lão chính là một trong số đó?

Ngoài ra, Long Lạc nữ sĩ thích tự xưng là ‘Bàn Cầu’, trong đó chắc chắn có quan hệ nhân quả gì đó.

Nếu nghĩ táo bạo hơn một chút.

Bàn Cầu, có khi nào đã từng là một phần của ‘Long Lạc nữ sĩ’?

Nhưng khi Hà Chỉ Ma Đế phá hoại 'Long Lạc của thế giới Hắc Long', phần này đã trốn khỏi thế giới Hắc Long, đến hiện thế, và cuối cùng trở thành Bàn Cầu đại lão?

Mỗi một tồn tại cấp Trường sinh giả đều là những kẻ thích não bổ, vì tốc độ xử lý của não họ quá nhanh, trong nháy mắt có thể não bổ ra rất nhiều kịch bản.

"Không phải ở thế giới Hắc Long, mà là ở thời điểm xa xưa hơn nữa." Long Lạc nữ sĩ lần này vậy mà chuyển khỏi 'chế độ làm việc hậu đài', vào giao diện trò chuyện của 'Hệ thống Tu liêu' để nói chuyện với Bá Ác.

Bá Ác: "Xa xưa hơn nữa?" "Giới thứ tám, chắc là giới thứ tám... là một quả cầu.

Còn ta, chắc là giới thứ chín, chắc không sai." Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Bá Ác: "!!!" Giới thứ tám gì cơ?

Thiên Đạo?

Hơn nữa, có phải quá trùng hợp không, 'Thiên Đạo Cầu' tương ứng với Bàn Cầu đại lão, cũng là Thiên Đạo thứ tám!

"Yêu cầu: Xin hãy quay lại vị trí của Bàn Cầu trong thế giới Cửu U, chia sẻ tầm nhìn, ta hy vọng có thể nhìn thấy Bàn Cầu của Cửu U." Long Lạc nữ sĩ lại nói.

"Không vấn đề, tôi sẽ quay lại thăm Bàn Cầu đại lão ngay đây." Bá Ác vội vàng nói.

Cảm giác như, Long Lạc nữ sĩ sắp mang đến cho cậu một tin tức động trời!

Bá Ác nhanh chóng xoay người, chạy như bay, quay trở lại nơi trấn áp Bàn Cầu đại lão.

Bàn Cầu đại lão: “...” Nhìn Bá Ác vừa đi đã quay lại, nó im lặng thu lại thủ đoạn phá giải phong ấn.

“Bàn Cầu đại lão đợi chút, để tôi mở video nhé.” Bá Ác thân thiện nói.

Bàn Cầu đại lão tức giận vươn ra một đôi tay kim loại, dùng sức đập vào phong ấn: “Giết ngươi!” Đây là coi nó là khỉ trong vườn bách thú sao?

Vậy mà còn mở video quay lại, đây rõ ràng là coi nó như động vật bị nhốt trong vườn thú.

Hơn nữa, chụp ảnh mà còn không trả tiền!

Bàn Cầu đại lão lập tức không nhịn được nữa.

Nếu không phải đang bị phong ấn trấn áp, nó đã lập tức đè hóa thân tam thi của Bá Tống trước mắt xuống dưới quả cầu, lăn qua lăn lại, cán nó thành người giấy!

Trên thế giới này bây giờ, nó ghét nhất, ghét nhất, ghét nhất là Bạch U U, ghét nhất là Bá Tống, hai tên này luôn có thể dễ dàng khiến nó nổi điên.

Rõ ràng với cảnh giới và tâm tính tu vi của Bàn Cầu đại lão, sẽ không dễ dàng nổi nóng.

Nhưng Tống và Bạch, hai tên này như thể mang theo ‘hào quang khiêu khích đối với cầu’, luôn có thể vô tình, dễ dàng châm ngòi cơn giận của Bàn Cầu đại lão.

“Bình tĩnh, Bàn Cầu đại lão ngài bình tĩnh lại chút đi.

Dù sao thì, ngài có tức giận thế nào, cũng không đánh được tôi đâu.” Bá Ác lên tiếng.

Đồng thời, hai mắt cậu sáng lên, bắt đầu chia sẻ tầm nhìn với Long Lạc nữ sĩ.

Đừng hỏi cậu thao tác ‘pháp thuật chia sẻ tầm nhìn’ như thế nào, cậu chỉ cần phối hợp, mở quyền hạn là được, phần còn lại Long Lạc nữ sĩ sẽ lo liệu các bước thao tác ‘chia sẻ tầm nhìn’.

Chương 3006

Bàn Cầu đại lão: “!!!” Đừng tưởng ta không đánh được ngươi thì ngươi có thể muốn làm gì thì làm.

Đây là thế giới Cửu U.

Và ta dù đang bị phong ấn, vẫn là Cửu U chúa tể!

Bàn Cầu đại lão bình tĩnh lại, dùng giọng nói máy móc lạnh lùng không cảm xúc nói: “Ta lấy thân phận Cửu U chúa tể, nguyền rủa ngươi... ngươi sẽ chết không toàn thây, nổ đầu mà chết.” “Ặc, đối với bản thể mà nói, đây là thao tác cơ bản mà?” Bá Ác chớp chớp mắt với Bàn Cầu đại lão: “Bản thể từ lúc tu luyện đến giờ, số lần nổ thân mà chết, tôi đã đếm không xuể rồi.

Số lần nổ đầu cũng không ít.” Bàn Cầu đại lão: “...” Nó quay thân cầu, con mắt duy nhất cụ hiện hóa ra nhìn chằm chằm vào một bóng người phía trên ‘thế giới Ma Hải’.

Vừa rồi lời nguyền rủa của nó đã bị hóa giải.

Bị Tống U U hóa giải...

đối phương cũng có quyền hạn của Cửu U chúa tể.

Thao tác hóa giải lẫn nhau khiến người ta tức điên này, khiến nó bất giác nhớ lại kinh nghiệm dây dưa tương sát hàng nghìn vạn năm với Bạch U U, ký ức này càng khiến nó thêm tức giận.

Rõ ràng ta mới là Cửu U chúa tể của giới này, nhưng trước có Bạch U U chiếm chỗ, sau có Tống U U nóng lòng lên ngôi.

Ta còn chưa chết hẳn đâu!

Bàn Cầu đại lão tức đến sắp xơ gan, cuối cùng chọn cách nhắm mắt lại, còn phong bế cả cảm ứng với thế giới bên ngoài.

Mắt không thấy, lòng không phiền.

Nó bắt đầu chuyên tâm đối kháng phong ấn, toàn tâm toàn ý suy diễn cách phá giải.

Còn hóa thân tam thi của Bá Tống bên cạnh, cứ coi nó như một con khỉ nhảy nhót lung tung đi! ....

“Tự kỷ rồi à?” Bá Ác khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhìn chằm chằm Bàn Cầu đại lão, truyền hình ảnh video cho Long Lạc nữ sĩ.

“Ừm, quả nhiên không sai.” Long Lạc nữ sĩ nói.

Bá Ác trong lòng khẽ động, cậu ngồi thẳng người, chuẩn bị chờ cô giáo Long Lạc lên lớp.

“Tuy màu sắc đã thay đổi, hình dạng cũng thay đổi một chút, nhưng trông vẫn có vẻ rất ngon.” Long Lạc nữ sĩ nói.

Bá Ác: “...” Nói thật, cậu thực sự không thể liên hệ Bàn Cầu đại lão trước mắt với từ ‘ngon’ được.

“Hồi ở thế giới Hắc Long, khi tiếp xúc với ‘hạt giống’ mà Bá Tống mang đến, có lẽ ta đã mơ hồ có cảm ứng, và thích cái tên Bàn Cầu này.” Long Lạc nữ sĩ tiếp tục.

Bá Ác: “Vậy, cô giáo Long Lạc có thể kể lại mọi chuyện từ đầu đến cuối không?” “Không có thời gian đâu, ta phải quay lại nâng cấp chương trình Tu liêu đây.” Long Lạc nữ sĩ nói.

Bá Ác: “!!!” Đột nhiên cảm động vì Long Lạc nữ sĩ ghê... quá chăm chỉ.

“Các ngươi cũng muốn ăn Bàn Cầu à?” Long Lạc nữ sĩ đột nhiên lại hỏi.

Bá Ác: “Không phải ăn, chắc là dung hợp?” “Thế không phải là ăn sao.” Long Lạc nữ sĩ nói.

Bá Ác: “Thôi được rồi... từ một góc độ nào đó mà nói, cũng không sai.

Cô giáo Long Lạc, trước đây cô cũng từng ăn tồn tại tương tự Bàn Cầu đại lão sao?

Cũng là Cửu U chúa tể?” “Thứ tương ứng với chúng ta, là ý chí Cổ U.” Long Lạc nữ sĩ giải thích.

Bá Ác gật đầu: “Dù sao cũng là những tồn tại tương tự nhau.” Suy nghĩ một lát, cậu lại lanh trí nói: “Bàn Cầu nữ sĩ, cô nói thêm vài câu đi?” Cảm giác Long Lạc nữ sĩ rất thích xưng hô ‘Bàn Cầu nữ sĩ’?

“Vậy ta nhân lúc nghỉ trưa, nói vài câu vậy.” Long Lạc nữ sĩ dường như rất vui: “Ta, chính xác mà nói là ta của trước kia, hoặc là chính thể của ta, là Bất hủ thể cuối cùng của thế giới đã diệt vong, là đời thứ chín.” Thông tin này, Bá Ác đã biết.

Chủ yếu là lúc ở ‘Cổ U’ tương ứng với thế giới Hắc Long, khi xem những cây cột mà các đại lão cắm, có thông tin spoil do Thiên Đạo Cẩu Đản Đa để lại.

Cho nên, Tống Thư Hàng biết thế giới Hắc Long là di vật của ‘thế giới đã diệt vong trước đó’...

Bất hủ hắc long bằng lòng mang theo một nhóm sinh linh sống sót, nhưng cũng đã phải trả một cái giá nhất định.

Mà Long Lạc nữ sĩ là hóa thân của ý chí hắc long, là thể ý chí ‘Long Lạc’ của thế giới Hắc Long.

“Và trước ta, là đời thứ tám, cũng là một quả cầu... tròn tròn.

Theo nội dung trong kho ký ức của ta, ta từng một mình tiến vào Cổ U, để cắm ‘trụ tiêu đạo’, và đã gặp quả cầu trong Cổ U.

Sau đó... ta đã ăn một phần của nó.” Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Bá Ác: “Bàn Cầu nữ sĩ, khẩu vị của cô tốt thật, vậy phần cô ăn thừa thì sao?” “Không có thừa, ăn xong một phần, phần còn lại liền tiêu tan.

Mãi cho đến sau này, ‘thể ý chí Cổ U’ tương ứng với ta xuất hiện... nhưng vì trông quá giống mình, nên ta không nỡ ăn.” Long Lạc nữ sĩ không ngừng lấy dữ liệu từ ‘kho ký ức’ ra, lên tiếng nói.

Bá Ác: “...” Cho nên nói, con cái giống ba mẹ là có lý do, chỉ có càng giống, mới nhận được càng nhiều sự bảo vệ.

Nếu không phải thể ý chí Cổ U trông giống bản thể, thì nó đã sớm trở thành bữa ăn của Long Lạc nữ sĩ... mà có khi còn là loại có thể thu hoạch từng đợt, ăn xong một đợt lại mọc ra đợt mới.

“Ăn quả cầu trước khi trở thành Bất hủ sẽ thu được rất nhiều thông tin hữu ích... nhưng dữ liệu trong kho ký ức của ta có chút thiếu sót, cho nên, khi nào ngươi ăn quả cầu?” Long Lạc nữ sĩ hỏi.

Hay là cân nhắc việc, chia ra mà ăn?

“Long Lạc nữ sĩ, cô đã ăn quả cầu trong Cổ U trước khi chứng đạo?” Tống Thư Hàng sững người.

Nói cách khác, vào thời đại của thế giới Hắc Long, sau khi quả cầu đời thứ tám chết, ‘quả cầu’ trong Cổ U lại vẫn sống, giống như Bạch tiền bối two?

Chuyện đã xảy ra trong quá khứ, tương lai sẽ lại xảy ra... là nói đến tình huống này sao?

Ngoài ra, Bá Ác quan tâm hơn đến một điểm khác.

“Bàn Cầu nữ sĩ, Bàn Cầu đại lão trước mắt và quả cầu Cổ U mà cô ăn năm xưa có liên hệ gì không?” Bá Ác hỏi.

Có phải là hậu thủ của quả cầu đời thứ tám ở giới trước, thông qua Long Lạc nữ sĩ lén lút qua ải, đến hiện thế, rồi lại chứng đạo lần nữa?

Nhưng nếu là hậu thủ của quả cầu giới trước, sau khi nó chuyển sinh thành Bàn Cầu đại lão, tại sao lại không có ký ức trước kia?

Là vì đã trải qua cái giá của một lần diệt vong?

“Chắc chắn có.” Long Lạc nữ sĩ trả lời.

Giữa hai giới thứ tám, chắc chắn có liên quan.

“Nói cách khác... quả nhiên chân thân của Bàn Cầu đại lão là từ thế giới Hắc Long vượt biên đến hiện thế, sau đó lại chứng đạo vào giới thứ tám?” Bá Ác suy tư.

“Có lẽ có khả năng đó, ngoài việc đã ăn quả cầu Cổ U năm xưa, ta cũng không hiểu biết sâu sắc về giới thứ tám.

Có lẽ nó thật sự có thủ đoạn để vượt biên thành công.” Long Lạc nữ sĩ nghĩ một lát rồi bổ sung: “Nhưng ta, còn có một phỏng đoán khác.” Bá Ác suy nghĩ một chút, lên tiếng: “Có phải liên quan đến việc đều là ‘giới thứ tám’ không?” “Không sai.” Long Lạc nữ sĩ gật đầu: “Hai quả cầu, đều xuất hiện ở vị trí của giới thứ tám, thực sự quá trùng hợp.

Cho nên, ta đang nghĩ, có phải mỗi khi đến giới thứ tám... sẽ có một quả cầu, ứng vận mà sinh ra không?” Bởi vì nếu ‘Bàn Cầu’ trước mắt này thật sự là quả cầu từ thế giới Hắc Long vượt biên sang, vậy tại sao lại phải kẹt ở giới thứ tám mới chứng đạo?

Xét về mặt thời gian, nếu thật sự là quả cầu vượt biên, thì đáng lẽ phải chứng đạo thành công vào khoảng giới thứ hai, ba, bốn rồi.

Cho nên... có phải là mỗi khi đến Thiên Đạo thứ tám, trời đất sẽ sinh ra một ‘quả cầu’ như vậy không?

Bá Ác cũng nghĩ đến điểm này.

"Cũng đúng, nếu là quả cầu vượt biên, Thiên Đạo thứ nhất chắc chắn phải tránh.

Thiên Đạo thứ nhất quá đặc thù, thân là kẻ vượt biên, chắc chắn không thể động đến.

Cho nên, về mặt lý thuyết, nên chọn một giới trong số các giới hai, ba, bốn.

Vãi chưởng..." Nói đến đây, miệng của Bá Ác không nhịn được mà xé rách phong ấn văn minh.

Thiên Đạo thứ hai và Thiên Đạo thứ ba là Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và Cẩu Đản Đa, chắc chắn không liên quan gì đến quả cầu vượt biên.

Trong số thứ tư và thứ năm, có một đời là bản thể của 'Tất Hắc Thái Dương'...

Bá Ác nghĩ đến đây, đột nhiên cảm thấy da đầu tê dại.

Cậu ngay lập tức gửi phỏng đoán của mình cho bản thể, cũng như cho Đạo Tử tiền bối.

"Yên tâm đi, khả năng này không lớn." Một lát sau, giọng của Đạo Tử vang lên bên tai Bá Ác: "Khi ta tiếp xúc với Tất Hắc Thái Dương đã phát hiện ra, hắn hoàn toàn không nhận ra quả cầu kim loại lỏng.

Hắn thậm chí còn nhầm ta là Thiên Đạo Cầu, thậm chí còn định dụ dỗ, lôi kéo ta.

Cho nên, giữa hai bên chắc không có liên hệ." Sau khi nhận được câu trả lời của Đạo Tử tiền bối, Bá Ác mới thở phào nhẹ nhõm.

"Chỉ là, không ngờ Thiên Đạo Cầu lại đặc biệt như vậy.

Nếu nó thật sự là ứng vận mà sinh ra vào giới thứ tám... vậy tác dụng của nó là gì?

Thế giới vào thời Thiên Đạo thứ tám cần một quả cầu để hoàn thiện cái gì sao?" Đạo Tử nhíu mày.

Long Lạc nữ sĩ: "Để ăn?" Bá Ác: "..." "Có lẽ, thật sự là để ăn." Đạo Tử im lặng một lát, vậy mà lại đồng tình với cách nói của Long Lạc nữ sĩ.

Với thân phận Thiên Đạo của ngài bây giờ mà nói ra những lời này, tự nhiên không phải là nói bừa.

"Chúng ta nghĩ đến việc để Tống U U của Bá Tống đạo hữu thôn phệ Cửu U chúa tể Cầu, có lẽ là trùng hợp nhưng lại đi đúng con đường." Ý chí của Đạo Tử lướt qua Bàn Cầu đang tự kỷ, tâm tình vui vẻ +1.

Đồng thời, Đạo Tử lại vui vẻ gia cố thêm một tầng cho phong ấn của Bàn Cầu đang tự kỷ.

Chương 3007

Để Tống U U có thể sớm dung hợp Cầu U U... thì cần phải đẩy nhanh kế hoạch ‘kế thừa thiên phú của Thánh Nhân’.

Đạo Tử phát hiện mình có chút nóng lòng.

“Đúng rồi, Bá Tống đạo hữu... về chủ đề ‘làm thế nào để dung hợp đôi mắt của lão sư’, chúng ta đã có manh mối, nhưng cần sự giúp đỡ của một vị đạo hữu.” Giọng của Đạo Tử vang lên.

Bá Ác nghi hoặc hỏi: “Ai?” Ngay cả Đạo Tử tiền bối, Bạch tiền bối two, Cẩu Đản Đa, nhiều đại lão như vậy cùng ra tay, vậy mà còn cần mời ngoại viện?

Ngoại viện đó trâu bò đến vậy sao?

“Cửu U thể của Thiên Đạo thứ hai, Tam Nhãn tiền bối.” Đạo Tử giải thích: “Đây là ý kiến do Ban Văn Long tiền bối đề xuất, trong chư thiên vạn giới, về nghiên cứu ‘nhãn cầu’, không ai có thể sánh bằng Thiên Đạo thứ hai.

Cho nên, muốn giải quyết vấn đề ‘dung hợp mắt của lão sư, biến vật phẩm tiêu hao một lần thành có thể tái sử dụng’ một cách nhanh nhất, mời Cửu U thể của Thiên Đạo thứ hai ra tay giúp chúng ta một phen là phương án đáng tin cậy nhất.” “Ra là vậy, vậy tôi sẽ thông báo cho Bá Thiện, cậu ấy đang cùng Tự Ngã Thi đến chỗ Tam Nhãn thiếu niên tiền bối để đòi Ma Đế?

Ngạc, đúng lúc có thể hỏi xem có thể mời Tam Nhãn thiếu niên tiền bối xuất sơn không.” Bá Ác gật đầu nói. ....

Trong tiểu thế giới phía sau Vương tọa Tán tài.

Khu vực khảo hạch của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, ‘Lôi Thí

Tiên’.

Ma Đế?

Ngạc mặt mày tuyệt vọng.

Trạng thái của hắn lúc này có thể nói là thảm đến cực điểm.

Phong ấn của Nho gia Thánh Nhân, sức mạnh phản phệ của thế giới Ma Hải, di chứng của công pháp bùng nổ tạm thời, vết thương do bị Bá Tống đánh... vốn đã thoi thóp, bây giờ còn phải chịu đựng sự oanh tạc liên tục của ‘Lôi Thí Tiên’.

Khổ quá.

Mấy ngày nay, hắn vẫn luôn hồi tưởng lại cuộc đời mình.

Cuộc đời của hắn trước khi tấn thăng ‘Trường sinh giả’ gần như là chế độ san bằng, mọi trở ngại đều bị nghiền nát dưới sức mạnh cường đại của hắn.

Nhưng từ khi gặp Nho gia Thánh Nhân và Bá Tống, cuộc đời hắn giống như cổ phiếu, lao dốc không phanh. 【Sau khi các ngươi hoàn thành giao kèo, sao không nhớ lôi món cược là ta đây ra ngoài?】【Sắp chết rồi, thật sự sắp chết rồi.】【Ta đường đường là Trường sinh Ma Đế, cuối cùng lại chết trong ao Lôi Thí Tiên?

Lý do chết chỉ vì hai con bạc ham cờ bạc mà quên mất món cược là ta?】Lúc này, bất kể là ai, nếu đến cứu ta ra ngoài, ta nhất định sẽ đáp ứng một nguyện vọng của người đó!

Đúng lúc Ma Đế?

Ngạc đang tuyệt vọng tột cùng, hai bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Một là Bá Tống phiên bản thiện lương; một là Bá Tống không có cảm giác tồn tại, chỉ cần quay đi là sẽ quên mất.

“Cổ pháp Trảm tam thi?” Ma Đế?

Ngạc sững người.

Hắn không ngờ, Bá Tống vậy mà còn chơi trò ‘Trảm tam thi’ này.

“Muốn ra khỏi ao lôi này không?” Bá Thiện chắp tay, mặt mày từ bi nhìn Ma Đế?

Ngạc.

Ma Đế?

Ngạc: “...” “Bản thể cần nghe ngươi giảng về ‘áo nghĩa pháp trường sinh’, nếu ngươi đồng ý, ta có thể đưa ngươi ra ngoài.” Bá Thiện nói.

“Ta còn có lựa chọn sao?” Ma Đế?

Ngạc dùng hết sức nói.

“Ừm, có lẽ ngươi còn lựa chọn khác.” Tự Ngã Thi Bá Ngã nói: “Bá Thiện, ta vừa nhận được tin từ Bá Ác.

Chúng ta cần phải đi gặp Tam Nhãn thiếu niên tiền bối một lần nữa... sau đó, tiến hành ván cược cuối cùng với ông ấy.” Sau khi chiến thắng, có thể nhờ Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ra tay giúp đỡ, nghiên cứu hạng mục ‘làm thế nào để dung hợp mắt của Nho gia Thánh Nhân và kim đan cá voi béo bất hủ’.

Đây là ván cược cuối cùng của ‘Vương tọa Tán tài’.

Bá Ngã nói với Ma Đế?

Ngạc: “Ngươi có thể lại một lần nữa trở thành món cược của chúng ta.” Ma Đế?

Ngạc: “???” Vãi chưởng, các ngươi lại đến à?

Có thôi đi không?

“Đã nhận.” Bá Thiện nhấc Ma Đế?

Ngạc lên, cùng Bá Ngã rời khỏi ao lôi.

Trong tiểu thế giới của Vương tọa Tán tài.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mặc quần bơi, nằm trên bãi cát.

“Tiền bối... chúng ta đến để tiến hành ván cược cuối cùng đây.

Do chúng ta đại diện cho bản thể, có được không?” Bá Thiện gọi từ xa.

“Lần này ngươi lại muốn vặt cái gì trên người ta?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đầu cũng không ngoảnh lại, lười biếng đáp.

Bá Thiện: “???” Sao lại không có chí khí chiến đấu thế này, đây không phải Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mà tôi biết!

Trong nhận thức của Bá Tống, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối luôn là người càng thua càng hăng, dù thua bao nhiêu lần, lần sau ông ấy cũng sẽ mang theo niềm tin tất thắng mà vực dậy tinh thần.

Nhưng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trước mắt, như thể đã bị người khác thay thế... hoàn toàn không có chí khí chiến đấu.

“Tam Nhãn tiền bối, ngài sao vậy?” Bá Thiện cẩn thận hỏi.

“Bá Tống đạo hữu không cần lo lắng, lão gia ngài ấy chỉ là đang tới tháng của đàn ông thôi~” Quản gia nhãn cầu bưng trà ra, đồng thời dâng tiên trà cho Bá Thiện và Bá Ngã.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “...” “Tới tháng của đàn ông?” Bá Thiện sững người.

Cửu U chúa tể còn có thiết lập này sao?

“Không cần ngại ngùng, cứ mạnh dạn nói ra, lần này muốn vặt bảo vật gì trên người ta?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lật người trên bãi cát, nhìn về phía Bá Thiện.

“Tiền bối sao lại không có chút chí khí chiến đấu nào vậy?” Bá Ngã hỏi.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ngẩng đầu nhìn trời: “Dù người có chí khí chiến đấu đến đâu, cũng không chịu nổi các ngươi cứ một tháng lại đến vặt lông cừu của ta một lần đâu!” “Trước đây dù ta có thua, cũng có mấy chục năm, thậm chí là mấy trăm, mấy nghìn năm để điều chỉnh tâm trạng.

Thời gian dài như vậy, dù lần trước ta thua thảm đến đâu, tâm trạng của ta cũng có thể điều chỉnh lại.” “Còn ngươi thì sao?

Ngươi cứ đúng một tháng lại đến báo danh một lần.

Hơn nữa, lần này ngay cả một tháng cũng không cho ta!” “Ngươi bảo ta làm sao có chí khí chiến đấu?” Bá Thiện lộ vẻ mặt lúng túng, điểm này, cậu thật sự không nghĩ tới.

Người kiên cường đến đâu cũng cần thời gian để liếm láp vết thương.

Bản thể vặt lông cừu hơi bị siêng năng.

“Tuy nhiên, tiền bối ngài nghĩ ngược lại xem, đây là lần cược cuối cùng giữa chúng ta và tiền bối.

Cược xong lần này, ngài có thể nói lời tạm biệt với chúng tôi rồi, nghĩ như vậy, có phải sẽ vui hơn một chút không?” Bá Thiện thấu tình đạt lý, khuyên giải từ một góc độ khác.

“Hử?

Ngươi nói vậy, hình như cũng có lý.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ngồi dậy từ bãi cát.

Suýt nữa thì quên, đây là giao kèo cược cuối cùng giữa ông và Bá

Tống!

Sau khi nghi thức hoàn thành, Bá Tống muốn vặt lông cừu của ông cũng không còn cơ hội nữa.

“Hơn nữa, lần này bản thể không đến, chúng tôi là phân thân, chắc sẽ có sự khác biệt với bản thể.” Bá Thiện lại nhắc nhở.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phủi cát trên quần, đứng dậy.

Trên bầu trời, ánh nắng bắt đầu trở nên rực rỡ.

Quản gia nhãn cầu ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chói chang, quá rực rỡ, ánh nắng như vậy không thân thiện với nó lắm.

Thân là quái vật nhãn cầu, cơ thể nó cần rất nhiều nước.

Mà ánh nắng quá rực rỡ sẽ làm bay hơi lượng nước trong cơ thể nó.

Quả nhiên, vẫn nên đả kích tâm trạng đang phấn chấn của lão gia, để cảm xúc của ngài ấy giảm giá một chút!

“Lão gia, đây cũng là cơ hội cuối cùng để ngài thắng Bá Tống đạo hữu... một khi ngài thua, giao kèo cược giữa ngài và Bá Tống sẽ là toàn bại không thắng.

Hơn nữa tương lai, ngài cũng không bao giờ có cơ hội thay đổi kỷ lục này.” Quản gia nhãn cầu thiện lương nhắc nhở.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “!!!” Ánh nắng vốn rực rỡ, hơi thu lại một chút.

“Khụ, lần này bản thể của các ngươi muốn gì?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ho nhẹ một tiếng, hỏi.

Với cái nết của Bá Tống đạo hữu, chắc chắn là lại muốn lấy được thứ gì đó từ chỗ ông, mới hớn hở chạy đến tìm.

Cứ coi ông như là kho báu rút tiền.

“Bản thể gần đây đang nghiên cứu một đề tài, dung hợp ‘một đôi mắt của Nho gia Thánh Nhân vào kim đan cá voi béo bất hủ’, hợp hai thứ làm một.” Bá Thiện lên tiếng.

Tự Ngã Thi Bá Ngã tiếp lời: “Trong quá trình nghiên cứu, chúng tôi đã gặp phải một số khó khăn về kỹ thuật.

Cần có người cung cấp hỗ trợ kỹ thuật về ‘nhãn cầu’... mà Tam Nhãn tiền bối ngài là tiền bối có nghiên cứu sâu nhất về nhãn cầu trong chư thiên vạn giới.

Chương 3008

Cho nên, chúng tôi muốn mời ngài giúp đỡ tiến hành nghiên cứu dự án này.” Bá Thiện tổng kết: “Đó chính là mục tiêu giao kèo cược của chúng tôi, không biết tiền bối có đồng ý không?” “Một đôi mắt của Nho gia Thánh Nhân?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nghe đến đây, lập tức có chút động lòng.

Đây là muốn mời ông nghiên cứu ‘Thánh Nhân Chi Nhãn’ sao?

Chết rồi, đề nghị này chọc trúng điểm yếu trong lòng ông.

Mắt của Nho gia Thánh Nhân, Bá Tống chắc chắn sẽ không dùng làm món cược, cũng định sẵn không thể bị ông thu thập.

Cho nên ông muốn tiếp xúc sâu với đôi thần nhãn này, dường như chỉ có con đường ‘hỗ trợ nghiên cứu’ này thôi.

Đôi mắt Thánh Nhân tuyệt vời như vậy, nếu không thể thu thập, vậy sờ một chút, nghiên cứu một chút cũng rất tuyệt.

Cho nên... ván này có nên cố ý nhường, thua cho phân thân tam thi của Bá Tống không?

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trong lòng rối rắm. 【Hơn nữa, tại sao cứ phải coi chuyện này là mục tiêu giao kèo cược chứ?

Với giao tình giữa chúng ta, chuyện nhỏ thế này, trực tiếp mời ta không được sao?

Sao phải vẽ vời thêm chuyện?】 Nể mặt ‘một đôi mắt của Nho gia Thánh Nhân’, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối âm thầm nâng giá trị tình bạn giữa mình và Bá Tống lên một bậc, khoảng gấp năm sáu lần so với ban đầu, giá trị hảo cảm tăng vọt.

“Khụ, được, ta đồng ý với giao kèo cược này của các ngươi.”

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đáp: “Vậy món cược của các ngươi là gì?” “Món cược, vẫn là Ma Đế còn sống được không?” Tự Ngã Thi Bá Ngã chỉ vào Ma Đế?

Ngạc.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “...” Cảm giác thật qua loa.

Nhưng, nể mặt ‘một đôi mắt của Nho gia Thánh Nhân’.

“Chốt.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối gật đầu.

Ma Đế?

Ngạc: “...” Cảm giác trong khoảnh khắc đó, hắn đã nhận được sự ghét bỏ từ Cửu U chúa tể Tam Nhãn.

Hắn đường đường là Trường sinh Ma Đế, Ma Đế đại lão, vậy mà ngay cả tư cách làm món cược cũng không có?

Buồn quá.

“Vậy tiền bối, ván cược lần này sẽ tiến hành như thế nào?” Bá Thiện lên tiếng hỏi.

“Ngươi giỏi cái gì?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hỏi thẳng, trong lòng ông đã quyết định nhường, nên định đi cho xong thủ tục.

“Tôi giỏi?

Ừm, tôi là thiện thi của bản thể, giống như bản thể có đại công đức, và cố gắng kế thừa phần ‘thiện’ của bản thể.

Cho nên, tôi khá giỏi về công đức, thánh quang, làm người tốt, làm việc thiện.” Bá Thiện thành thật trả lời.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lại lộ vẻ ghét bỏ.

Vốn định so tài với Bá Thiện về thứ mà đối phương giỏi, nhưng nghe xong những hạng mục này, Tam Nhãn tiền bối liền dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Ông đường đường là Cửu U chúa tể, lẽ nào lại đi so ngưng tụ thánh quang, ngưng tụ lực công đức?

Phỉ!

“Ngươi lại giỏi cái gì?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhìn về phía Tự Ngã Thi của Bá Tống.

Tự Ngã Thi Bá Ngã: “Tôi giỏi việc khiến người khác không nhớ đến tôi.” “Ngươi tên gì?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hỏi.

Tự Ngã Thi: “Bá Ngã.” “Không phải rất dễ nhớ sao.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói: “Bá Thể.” Tự Ngã Thi: “...” Cậu bây giờ là người hiểu rõ nhất cho Lý Túy Ngư cư sĩ trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ trên thế giới này.

“Quyết định rồi, lần này, chúng ta sẽ thi ‘trí nhớ’.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đề nghị.

Bá Thiện nghi hoặc hỏi: “Thi trí nhớ?

Cái này thi thế nào?” Trong tình huống bình thường, trí nhớ của tu luyện giả đều rất mạnh.

Chuyện như nhìn qua là nhớ, ở Nhị tam phẩm đã có thể làm được.

Mà thực lực đến cảnh giới Trường sinh giả, tốc độ vận hành của não nhanh đến không thể tả.

Lấy trạng thái hiện tại của bản thể Bá Tống mà nói, nguyên thần cấp Trường sinh giả của cậu quét qua, có thể thu hết mọi chuyện xảy ra trên Trái Đất của hiện thế vào phạm vi quét tinh thần, thấu hiểu vạn vật.

Mà tất cả những chuyện xảy ra trong phạm vi quét của nguyên thần, bản thể đều có thể dựa vào trí nhớ mà ghi nhớ kỹ, dù là gió thổi cỏ lay cũng không sai một li.

Cảnh giới Trường sinh giả sớm đã có thể làm được rất nhiều chuyện mà trong ‘thần thoại’ của nhân loại chỉ có thần linh mới làm được, thậm chí còn làm tốt hơn đại đa số thần linh trong truyền thuyết thần thoại.

Chỉ cần Trường sinh giả muốn, phù hộ mưa thuận gió hòa, không tai không nạn, và tức thời tiếp nhận lời cầu nguyện khác nhau của hàng nghìn vạn người, rồi lần lượt đưa ra hồi đáp, đều có thể làm được.

Cho nên, khi cảnh giới đã đến một mức độ nhất định, các hạng mục ‘thi trí nhớ’ thông thường chắc chắn không có đất dụng võ.

Các hạng mục thi đấu như nhớ số ngẫu nhiên, hình ảnh trừu tượng, tên người và ảnh đại diện, đối với tồn tại cảnh giới Trường sinh giả mà nói, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhớ kỹ, không sót một thứ gì.

Trừ khi đi thi xem ai nhớ được đạo hiệu của Túy Ngư cư sĩ trước?

Nhưng thi cái này, cuối cùng có thể sẽ kết thúc với tỷ số hòa... ....

“Ừm, nếu chúng ta muốn thi, chắc chắn không thể thi các hạng mục thông thường, để ta nghĩ kỹ đã.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối dang hai tay ra, quản gia nhãn cầu tiến lên khoác cho ông một chiếc áo choàng.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đến bên cạnh Bá Thiện và Bá Ngã, lấy ra chiếc ghế của mình rồi nằm xuống.

Quản gia nhãn cầu lại dâng tiên trà cho lão gia.

Tuy nó vẫn luôn đâm tim lão gia, trong lòng còn nghĩ đến chuyện nhảy việc, nhưng ở vị trí nào, làm việc đó, hết trách nhiệm của mình.

Những nghĩa vụ mà quản gia nên làm, nó đều có thể hoàn thành xuất sắc.

Bá Thiện không rời mắt khỏi Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

“Vốn định dùng thủ đoạn phong ấn cảnh giới để tăng thêm phần thú vị cho cuộc thi.

Nhưng ngươi bây giờ đã là cảnh giới Trường sinh giả rồi, phong ấn lại sẽ rất phiền phức... hơn nữa còn phải lãng phí dược liệu quý giá của ta.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói rồi, đột nhiên cảm thấy chén trà trong tay không còn thơm nữa.

Lần trước thi với Bá Tống, tên này mới chỉ là Bát phẩm Huyền Thánh thôi.

Lần này quay lại, đã là cảnh giới Trường sinh giả.

Cảnh giới Kiếp Tiên bình thường ở giữa đâu rồi?

Cảnh giới Kiếp Tiên bị ăn mất rồi sao?

Vừa nghĩ đến chuyện này, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối liền cảm thấy đau lòng.

“Lão gia, với cảnh giới hiện tại của Bá Tống, muốn thi trí nhớ, thì phải đạt đến một giới hạn trong ‘hạng mục trí nhớ’, vượt qua giới hạn mà Trường sinh giả có thể dung nạp.” Quản gia nhãn cầu ở bên cạnh nhắc nhở.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối véo cằm: “Ừm, ví dụ như lần trước Bá Tống giảng pháp cho chư thiên vạn giới, trong nháy mắt trả lời câu hỏi của tất cả ‘tu luyện giả’ trong chư thiên vạn giới, và đưa ra giải đáp.

Sau đó so xem ai có thể nhớ được nhiều câu hỏi và câu trả lời hơn?” Lần trước Bá Tống đột nhiên kết nối với kho dữ liệu của ông, lượng thông tin khổng lồ ập đến khiến ông cũng đau đầu.

Chư thiên vạn giới lớn biết bao, tu luyện giả trong chư thiên vạn giới đồng loạt đặt câu hỏi, toàn bộ ùa đến, suýt nữa khiến Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bị đơ.

“Nhưng Bá Tống bây giờ đã mất tư cách ‘giảng pháp’, cậu ấy không thể hiển thánh trước mặt mọi người, rồi cho tu luyện giả trong chư thiên vạn giới cơ hội đặt câu hỏi và trả lời.” Quản gia nhãn cầu nung nấu một lát cảm xúc, đề nghị: “Cho nên tôi cảm thấy, hay là lấy toàn bộ ký ức của lão gia từ thời thái cổ đến nay ra, biến thành hạng mục thi đấu.

Ký ức của lão gia từ thái cổ đến nay, khổng lồ biết bao, là lượng ký ức mà ngay cả Trường sinh giả cũng không thể dung nạp và hấp thu trong nháy mắt!” Trước hết khen lão gia một phen, làm nền.

“Chúng ta có thể thi xem, Bá Tống có thể ghi nhớ toàn bộ ‘ký ức’ trong thời gian quy định hay không.

Sau đó lại dựa vào ký ức của lão gia, ngẫu nhiên đặt ra một số câu hỏi, kiểm tra xem Bá Tống có thể trả lời chính xác không.” Quản gia nhãn cầu càng nói càng hăng.

Nếu lão gia thật sự làm vậy, thì mọi ký ức của lão gia đều bị phơi bày trước mặt Bá Tống, giữa nó và Bá Tống sẽ không còn chút riêng tư nào.

Nghĩ thôi đã thấy thú vị.

Thậm chí quản gia nhãn cầu còn nghĩ ra cả bản nháp cho câu hỏi kiểm tra Bá Tống.

Ví dụ như: lão gia, kẻ cuồng mắt này, cả đời đã thu thập được bao nhiêu con mắt?

Hay như: lão gia từ khi mở sòng bạc đến nay, đã thua bao nhiêu lần?

Thậm chí có thể hỏi chi tiết lão gia vào năm nào tháng nào đã thua ai?

Còn có mối tình đầu của lão gia là ai?

Mối tình thứ hai trông thế nào?

Mối tình thứ ba là chủng tộc gì, có mấy đôi mắt?

Nghĩ đến đây, quản gia nhãn cầu có chút nóng lòng.

“Tôi cảm thấy có thể được.” Bá Thiện gật đầu, cậu cũng rất hứng thú với ký ức của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Biết đâu còn có thể nhìn thấy ‘áo nghĩa pháp trường sinh’ của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trong đó thì sao?

“Ngươi mơ đẹp quá.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đảo ba con mắt trắng.

Ký ức của ông, không định công khai cho bất kỳ ai.

Tuy nhiên, đề nghị của quản gia cũng là một cách hay.

Ánh mắt của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối rơi vào ‘món cược Ma Đế’: “Ngươi sống bao lâu rồi?” Ma Đế?

Ngạc: “...” Đây là đang nhắm vào ta sao?

Ta từ chối trả lời câu hỏi này!

Trở thành món cược đã đủ thảm không có nhân tính rồi, các ngươi bây giờ còn muốn dùng ‘ký ức’ của ta làm hạng mục giao kèo cược, các ngươi rốt cuộc muốn hành hạ ta thế nào mới cam tâm?

Hai tên ác quỷ các ngươi!

Không đúng... hai tên trước mắt này, đều là Cửu U chúa tể.

Nói chúng là ác quỷ, quả thực là đang khen chúng thiện lương.

Chương 3009

Hai tên Cửu U chúa tể không có nhân tính các ngươi!

“Món cược Ma Đế này cùng thời đại với Nho gia Thánh Nhân, và còn trẻ hơn Nho gia Thánh Nhân rất nhiều...” Bá Ngã ở bên cạnh nhắc nhở.

Cậu nhớ món cược Ma Đế sau khi chứng đạo trường sinh, đã nóng lòng đi thách đấu Nho gia Thánh Nhân, kết quả vì quá kiêu ngạo, chọc giận Thánh Nhân, bị đè xuống đất ma sát xong, còn bị dán cho một cái phong ấn vĩnh viễn.

“Nói cách khác, là thời kỳ gần cuối của thời viễn cổ sao?

Quá ngắn, độ dài ký ức như vậy không đủ để trở thành hạng mục giao kèo cược.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ghét bỏ nói.

Ma Đế?

Ngạc: “...” Cảm giác mình lại bị coi thường?

Tại sao rõ ràng không cần phải trở thành hạng mục giao kèo cược nữa, nhưng sâu trong lòng lại có cảm giác mất mát?

“Vậy có muốn dùng ký ức của bản thể tôi làm hạng mục đối cược không?

Trong ký ức của bản thể, có một số thứ cũng khá khó nhớ.” Bá Thiện lên tiếng.

“Miễn đi, ta không muốn trải nghiệm ký ức của ngươi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối xua tay.

Ông nhớ trong ‘ký ức tu luyện’ ngắn ngủi một năm của Bá Tống, bao gồm rất nhiều ‘trải nghiệm tử vong, kinh nghiệm đau đớn’.

Tiếp xúc với những ký ức này để ghi nhớ chúng, quả thực là một loại tự ngược đãi.

Cửu U chúa tể thông minh như ông sẽ không rơi vào cùng một cái bẫy.

Ông đã từng bị ‘sức chịu đau’ của Bá Tống lừa một lần rồi.

“Cho nên, vẫn là dùng ký ức của lão gia đi, lão gia ngài cũng có thể cắt ghép ký ức một chút.” Quản gia nhãn cầu bắt đầu thêm dầu vào lửa.

Trưởng thành của quản gia, không dễ dàng từ bỏ.

“Lão gia ngài có thể cắt bỏ những phần riêng tư không tiện trưng bày trong ký ức của mình, thậm chí ngài cũng có thể nửa thật nửa giả, sửa đổi một chút bối cảnh của ký ức.

Dù sao thì, chúng ta chỉ cần một đoạn ‘ký ức’ khổng lồ để làm hạng mục đối cược thôi mà.” Quản gia nhãn cầu bổ sung.

Nó đã mơ hồ nhận ra lão gia nhà mình đang cân nhắc đề nghị này.

Âm thầm thêm dầu vào lửa một chút, hạng mục này sẽ thành!

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hai tay đan vào nhau, chống cằm, trầm tư.

Bá Thiện, Tự Ngã Thi Bá Tống, quản gia nhãn cầu, món cược Ma Đế đều mong chờ nhìn chằm chằm Tam Nhãn thiếu niên, chờ đợi quyết định của ông.

“Có lẽ, ta có một thứ ở đây, có thể trở thành hạng mục đối cược lần này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối suy tư một lát, lại đưa ra một câu trả lời khiến mọi người bất ngờ.

Lòng vòng nửa ngày, Cửu U chúa tể Tam Nhãn không quyết định dùng kho ký ức của mình?

Khiến cho tâm trạng của quản gia nhãn cầu cũng có chút sa sút.

“Ta có một kiện pháp khí bạn sinh, lúc này chắc có thể dùng được.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Quản gia nhãn cầu sững người: “Lão gia ngài còn có pháp khí bạn sinh?” Chuyện này, tại sao tôi lại không biết chút nào?

Bí mật nhỏ của lão gia vậy mà giấu kỹ thế?

“Ta là ‘Cửu U chúa tể’ đầu tiên của chư thiên vạn giới, chuyện này, tin rằng các ngươi cũng đã biết.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đưa tay khẽ gõ vào hư không, một kho báu không gian nhỏ được mở ra.

Bá Thiện tò mò ngẩng đầu liếc nhìn vào kho báu nhỏ này... khoảnh khắc tiếp theo, cậu suýt nữa bị mù mắt.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối là một đại gia, điểm này Tống Thư Hàng đã biết từ lâu.

Dù sao thì, người như tiền bối có thể lấy ra nhiều dược liệu quý, bảo vật để đối cược với người khác, và còn mở nghi thức Vương tọa Tán tài để tặng bảo vật ra ngoài, nhà không có mỏ thì sao mà chống đỡ nổi?

Những bảo vật từ phẩm 1 đến 9 được tặng đi trong Vương tọa Tán tài những năm qua, đối với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mà nói, đều chỉ là ‘rác’ cần dọn dẹp định kỳ!

Những bảo vật thực sự được ông coi trọng và cất giữ, mới là trân phẩm thực sự.

Những bảo vật quý giá bên trong, Bá Thiện về cơ bản không nhận ra cái nào, nhưng chỉ cần nhìn thôi cũng cảm thấy vô cùng quý giá.

Ngoài ra, ở một góc của kho báu nhỏ, dường như còn có rất nhiều con mắt được đựng trong từng chiếc hộp quý.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lấy ra một chiếc bình bị sương mù bao phủ từ không gian bảo khố của mình.

Sương mù đen kịt, tà ác, không ngừng tràn ra từ chiếc bình, rồi lại bị chiếc bình hút ngược vào... lặp đi lặp lại.

"Đây là thứ gì?" Tự Ngã Thi Bá Ngã nghi hoặc hỏi.

Đồng thời, cậu và Bá Thiện bất giác lùi lại một bước, bản năng đang mách bảo họ, không nên đến quá gần chiếc bình này.

"Đây là pháp khí bạn sinh của ta với tư cách là Cửu U chúa tể đầu tiên của chư thiên vạn giới.

Nói chính xác, Thiên Đạo tương ứng của ta sở dĩ tạo ra 'Cửu U chúa tể', cũng có liên quan đến nguyên hình của thứ này." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cảm khái nói.

Thiên Đạo đời đầu tiên rất bí ẩn, đã xóa đi mọi thông tin về bản thân... hơn nữa, Thiên Đạo đời đầu, không có 'Cửu U chúa tể' tương ứng.

Trước khi Cửu U chúa tể Tam Nhãn xuất hiện, thế giới Cửu U vẫn là thế giới Ma Hải thái cổ, rất hỗn loạn, không có quy tắc.

Mãi cho đến rất lâu sau khi Thiên Đạo Tam Nhãn lên ngôi, mới trong một thí nghiệm nào đó tạo ra sự tồn tại như 'Cửu U chúa tể'.

Sau khi Thiên Đạo Tam Nhãn tạo ra Cửu U chúa tể, 'Cửu U chúa tể' đã được quy tắc Thiên Đạo thừa nhận, rơi vào quy tắc Thiên Đạo, truyền từ đời này sang đời khác.

Về cơ bản, mỗi đời Thiên Đạo đều là những tay chuyên gây chuyện.

Thiên Đạo Tam Nhãn thực ra có chút tương tự với Thiên Đạo Ban

Văn Long, cả hai đều là những Thiên Đạo xuất sắc kiểu phát minh.

Thuốc nhỏ mắt Thiên Đạo, đạo khí ‘hành tinh nhãn cầu dài’, Cửu U chúa tể...

đều là tác phẩm của Thiên Đạo Tam Nhãn.

“Nguyên hình của nó là thứ gì?” Tự Ngã Thi Bá Ngã lại hỏi.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đưa tay, phủ lên chiếc bình nhỏ, sau đó từ trong bình bật ra một con mắt độc nhất có chất liệu đặc biệt.

Con mắt độc ác rơi vào lòng bàn tay của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, nó khẽ xoay tròn, rồi khóa chặt vào vị trí con mắt thứ ba của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Nơi đó, vốn dĩ nên là hốc mắt của nó.

“Lai lịch nguyên hình của nó, các ngươi cũng không xa lạ.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói: “Là thế giới đặc thù mà Bá Tống đạo hữu gọi là ‘thế giới Hắc Long’.” Mỗi một đời Thiên Đạo, hoặc là tất cả các thành viên có tư cách tranh đoạt Thiên Đạo vòng chung kết, trước khi chứng đạo dường như đều vì một số nguyên nhân nào đó mà tiến vào thế giới Hắc Long, và cắm trụ ở đó.

Thiên Đạo thứ nhất, Tam Nhãn, Ban Văn Long, Hà Chỉ Ma Đế, Nho gia Thánh Nhân...

đều từng để lại dấu chân ở đó.

Nhưng Hà Chỉ Ma Đế có chút đặc biệt, hắn là sau khi tranh đoạt Thiên Đạo thất bại, mới tiến vào thế giới Hắc Long.

“Thế giới Hắc Long có hệ thống hiện thế hoàn chỉnh, đồng thời có thế giới Cổ U tương ứng.

Mà trong thế giới Cổ U, lại có một ‘tập hợp ý chí Cổ U’ tồn tại.

Và đó, có lẽ chính là khởi nguồn thí nghiệm ‘Cửu U chúa tể’ của

Thiên Đạo tương ứng với ta.” Tam Nhãn thiếu niên giải thích.

Tuy nhiên, tập hợp ý chí Cổ U có thể là do ‘trời đất khiếm khuyết’ hoặc nguyên nhân khác, từ hiện tại mà xem, mức độ hoàn thiện của nó không bằng ‘Cửu U chúa tể’.

Cửu U chúa tể trông giống như phiên bản nâng cấp của ‘tập hợp ý chí Cổ U’.

“Và nguyên hình của kiện pháp khí bạn sinh này, hẳn là bảo vật mà Thiên Đạo của ta mang ra từ ‘Cổ U’ của thế giới Hắc Long.

Bảo vật đó sau khi trải qua rất nhiều thí nghiệm, cuối cùng đã sinh ra ta trong thế giới Cửu U.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối giải thích.

Khác với các Cửu U chúa tể sau này, khi Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ra đời, ‘Thiên Đạo Tam Nhãn’ tương ứng của ông đã sớm chứng đạo.

Cho nên, ký ức mà ông phân tách ra cũng khác với các Cửu U chúa tể thời kỳ sau, không phải lấy thời điểm ‘Thiên Đạo Tam Nhãn’ chứng đạo làm điểm phân chia ký ức.

Trong kho ký ức của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, mơ hồ còn có một số thông tin về sau khi ‘Thiên Đạo Tam Nhãn’ chứng đạo.

Nhưng sau này khi Thiên Đạo Tam Nhãn học theo Thiên Đạo thứ nhất, xóa đi dữ liệu thông tin của bản thân, thông tin về ‘Thiên Đạo Tam Nhãn’ trong kho ký ức của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng bị can nhiễu.

Thậm chí, ngay cả ‘ký ức’ quá khứ của ông thực ra cũng bị ảnh hưởng.

Trong thời gian đó, để học theo Thiên Đạo thứ nhất, xóa đi dữ liệu thông tin của bản thân, Thiên Đạo Tam Nhãn còn âm thầm làm một số thí nghiệm rất quá đáng với Nhãn U U, giống như những gì Thiên Đạo

Bạch đã làm với Bạch tiền bối two.

Những thí nghiệm này, Nhãn U U chính ông không có ấn tượng, dù sao Thiên Đạo cũng hành động trong bóng tối.

Nhưng kiện pháp khí bạn sinh này của ông lại ghi lại tất cả.

“Trong kiện pháp khí bạn sinh này của ta, đã ghi lại rất nhiều ký ức... trong đó phần lớn đều liên quan đến ta.

Đúng lúc, có thể trở thành hạng mục thi đấu của lần đối cược này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

“Thế không phải giống kho ký ức của chính lão gia sao?” Quản gia nhãn cầu ngơ ngác.

“Không, vẫn có sự khác biệt.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối xua tay.

Sau đó, ông nhìn về phía Bá Thiện: “Thế nào?” “Tất cả nghe theo sự sắp xếp của tiền bối.” Bá Thiện gật đầu đồng ý.

“Được, vậy mọi chuyện cứ nghe theo ta.

Ta chọn một ngày lành tháng tốt, tìm cho ngươi một gia đình tốt, ngươi cứ an tâm chờ gả đi là được.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cười sảng khoái.

Bá Thiện: “......” “Lão gia, trò đùa này của ngài lạnh quá, tôi đông cứng cả người rồi.” Quản gia nhãn cầu bên cạnh lí nhí.

Lời gã vừa dứt, đã bị Tam Nhãn thiếu niên tiền bối tiện tay dùng một cây mâu ghim xuống đất, máu tươi chảy lênh láng.

Gần đây lão gia càng ngày càng nóng tính, hở ra là đâm vào tim gã theo nghĩa vật lý, quá là nóng nảy...

Như vậy không tốt.

Là một quản gia ưu tú, gã cảm thấy mình nên tìm cách điều chỉnh trạng thái cho lão gia, cải thiện tâm trạng nóng nảy của ngài. [Hay là... dùng liệu pháp ẩm thực nhỉ.] Quản gia nhãn cầu thầm nghĩ, gã phải đi tra xem, Cửu U Chúa Tể ăn thuốc gì thì sẽ dễ ngáp buồn ngủ.

Chỉ cần buồn ngủ đến cực hạn, con người sẽ trở nên lười biếng, tính khí nóng nảy cũng có thể được cải thiện.

Chương 3010

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lại ho nhẹ một tiếng, nói: “Nếu ngươi đã đồng ý thì ~” “Không, tôi không gả cho ai hết.” Bá Thiện vội nói.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “......” Ta lúc trước là đang đùa, nhưng bây giờ ta đang nói chuyện nghiêm túc đó!

“Im miệng, nghe ta nói quy tắc của thử thách lần này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Tự Ngã thi Bá Nhân vội vàng bịt miệng Bá Thiện lại.

Tam Nhãn tiền bối hôm nay trông rất nóng nảy, có thể là thật sự tới ngày “đại di phu”.

“Bên trong pháp khí bạn sinh của ta, các mảnh ký ức được lưu trữ cũng vô cùng khổng lồ, không kém ta bao nhiêu...

Hơn nữa vì nó không phải sinh vật, cách đọc ký ức cũng khác với sinh vật, nên cách nó ghi nhớ một sự việc cũng không giống chúng ta.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bắt đầu giới thiệu.

Pháp khí bạn sinh nhãn cầu của hắn ghi nhớ một sự việc không theo thứ tự thời gian từ đầu đến cuối.

Nó thường nhớ đoạn đầu A, lại bỏ qua các đoạn giữa C, D, nhảy thẳng đến đoạn E, nhưng có lúc lại từ đoạn J đột nhiên không báo trước mà nhảy về đoạn B.

Nói chung là rất hỗn loạn.

Nhưng bản thân nó hiển nhiên có một bộ chương trình chuyên dụng để đọc ký ức, các loại ký ức hỗn loạn vô cùng, bản thân nó có thể ghép chúng lại một cách ngăn nắp có trật tự.

Ngoại trừ bản thân nó, người ngoài muốn đọc ký ức của nó đều rất vất vả, trong lúc đọc ký ức, còn cần phải có chức năng ghép nối ký ức...

Môn đọc hiểu này cũng bắt buộc phải đạt điểm tối đa.

Lúc thì phải tự mình bổ sung tình tiết; lúc thì phải sắp xếp lại thứ tự ký ức lộn xộn; lúc thì còn phải cẩn thận cảm nhận tâm lý của pháp khí bạn sinh, để suy ngẫm ý nghĩa nội tại trong ký ức của nó.

Điều này không nghi ngờ gì đã mang lại độ khó cho thử thách của Tống Thư Hàng.

Bá Thiện vừa nghe vừa thầm gật đầu, điều này đối với hắn cũng không quá khó.

Bản thể của hắn, Tống Thư Hàng, thích đọc sách, đặc biệt thích đến tiệm thuê sách để đọc.

Đôi khi sách trong tiệm thuê, một bộ sách sẽ bị người ta thuê mất mấy quyển ở giữa, bản thể khi xem sẽ gặp phải tình cảnh thiếu sách.

Lâu dần, bản thể đã rèn luyện được khả năng đọc nhảy sách.

Thậm chí đọc đảo ngược thứ tự, xem 1, 2, 5 trước, rồi quay lại bổ sung 3, 4 cũng không ảnh hưởng đến trải nghiệm đọc.

Là tam thi hóa thân của bản thể, hắn tự nhiên cũng kế thừa bản lĩnh cơ bản này của bản thể.

“Quy tắc cuộc thi như sau, ta cho ngươi nửa giờ để cẩn thận cảm nhận nội dung ký ức được lưu trữ trong pháp khí bạn sinh.

Nửa giờ sau, ta sẽ rút ra 50 câu hỏi từ kho ký ức khổng lồ đó, ngươi sẽ trả lời.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối tuyên bố quy tắc.

“Trả lời đúng bao nhiêu câu thì đạt?” Bá Thiện hỏi.

“Mỗi câu hai điểm, trả lời đúng ba mươi câu, sáu mươi điểm là ngươi đạt.

Nếu trả lời đúng toàn bộ, ngoài việc phối hợp giúp ngươi nghiên cứu ‘Nho gia Thánh Nhân chi nhãn’, ta còn có thể tặng thêm cho ngươi một món bảo vật quý giá.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

“Bảo vật gì?” Mắt Bá Thiện sáng lên.

“Chi tiết về một ‘con đường trường sinh’ chưa từng có người thực hiện, vị trí Trường Sinh vẫn còn trống.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối gõ vào tay vịn ghế nói: “Bản thân ngươi tuy đã bước ra con đường trường sinh của mình, nhưng bên cạnh ngươi chắc chắn vẫn còn những người khác cần đến chi tiết về một ‘con đường trường sinh’ hoàn chỉnh như vậy.” Bá Thiện lập tức nghĩ đến Bạch tiền bối.

Nho gia Thánh Nhân chi nhãn phải phối hợp với một con đường trường sinh mới có thể kế thừa pháp thuật thiên phú của Thánh Nhân.

Đến lúc đó Bạch tiền bối sẽ cần tiêu hao một con đường trường sinh.

“Điểm tối đa, tôi lấy chắc!” Bá Thiện hào khí ngút trời.

“Rất tốt...

Cần chính là khí thế này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cười ha hả.

Bá Tống mà không cố gắng, lỡ như ván này thua ta thì sao?

Vì vậy, nhất định phải trợ giúp cho Bá Tống, để Bá Tống thắng ván này, dẫn ta đi nghiên cứu con mắt của Nho gia Thánh Nhân!

“Nếu quy tắc và hạng mục thi đấu ngươi đều đồng ý, vậy chúng ta ký kết nghi thức thôi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối rèn sắt khi còn nóng.

Hắn đã không thể chờ đợi được nữa để đi nghiên cứu con mắt của

Thánh Nhân.

“Nghi thức có thể thành lập bất cứ lúc nào, vật cược bên tôi là một Trường Sinh Giả còn sống, Ma Đế Cờ Bạc một vị!” Bá Thiện tuyên bố.

Ma Đế Ngạc: “......” Ma Đế Cờ Bạc là cái danh hiệu quái quỷ gì vậy?

Đây chắc chắn là hóa thân ‘Thiện thi’ của Bá Tống sao?

Thiện đâu?

Lương tâm đâu?

Lúc hét lên danh hiệu ‘Ma Đế Cờ Bạc’, thiện lương và lương tâm của ngươi không thấy đau sao?

“Vật cược bên ta là [Hỗ trợ Bá Tống nghiên cứu Nho gia Thánh Nhân chi nhãn] cùng với phần thưởng điểm tối đa là một phần [Thông tin pháp trường sinh hoàn chỉnh].” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lên tiếng.

Ánh sáng của nghi thức xuất hiện dưới chân phân thân Bá Thiện của Tống Thư Hàng và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, khế ước được thành lập.

Còn Tự Ngã thi Bá Nhân ở bên cạnh thì không cẩn thận bị bỏ sót.

Ban đầu, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối định để Thiện thi và Tự Ngã thi của Tống Thư Hàng cùng tham gia ván cược, hai hóa thân đồng bộ đọc nội dung ký ức, phòng khi có bất trắc.

Kết quả vào khoảnh khắc bắt đầu nghi thức cược, không biết vì sao lại quên mất Tự Ngã thi.

Tự Ngã thi Bá Nhân không biết chuyện còn tưởng rằng nghi thức này chỉ có thể tiến hành một đối một, cũng không nghĩ nhiều.

“Vậy tiền bối, tôi phải đọc ký ức của pháp khí bạn sinh ngài như thế nào?” Bá Thiện xoa tay hỏi.

Hắn đã có chút không thể chờ đợi được muốn xem nội dung ký ức liên quan đến Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

“Ngươi cứ đưa tay ra, đặt lên người nó là được.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đưa ra ‘pháp khí bạn sinh nhãn cầu’ của mình.

“Vậy thì, tiền bối bắt đầu đếm giờ đi.” Bá Thiện đến bên cạnh pháp khí bạn sinh, đưa tay chuẩn bị.

“Bắt đầu!” Quản gia nhãn cầu vừa chảy máu vừa bấm đồng hồ bấm giờ.

Bá Thiện đưa tay, đặt lên pháp khí bạn sinh nhãn cầu.

Giây tiếp theo, ý thức của hắn bị kéo đi, lọt vào một tinh không mênh mông vô tận.

Vũ trụ tinh không khổng lồ này chính là ký ức của pháp khí bạn sinh!

Ý thức của Bá Thiện bị kéo đi, cơ thể dường như rơi vào giấc ngủ, chỉ còn lại một số phản ứng bản năng.

Có những bản năng sẽ không dừng lại vì ngủ, giống như việc hô hấp của người bình thường.

Chẳng hạn như, nhà Bá Tống sắp được di truyền rộng rãi, kỹ năng vuốt tay đã khắc sâu vào gen của nhà họ Tống.

Bàn tay Bá Thiện đặt trên pháp khí bạn sinh, lặng lẽ lướt một cái.

Một vệt sáng rực rỡ lặng lẽ biến đổi… Bản năng là thứ không thể cấm đoán, giống như người bình thường cần hô hấp vậy.

Dù đang trong trạng thái vô thức, cũng không thể ngăn cản bản năng của Bá Thiện.

Là tam thi hóa thân của Tống Thư Hàng, Bá Thiện ngoài ‘công pháp chủ tu’ và ‘thuộc tính cơ thể’ có khác biệt với bản thể, một số công pháp cơ bản, kỹ năng cơ bản, thiên phú bản năng đều đồng bộ với bản thể.

Điều đáng nói là, phần lớn công pháp trên người Bá Tống cũng đều là công pháp cơ bản.

Vì vậy, toàn bộ công phu của hắn về cơ bản đều có thể được tam thi hóa thân kế thừa. 《Dưỡng Đao Thuật》, loại pháp thuật đã khắc sâu vào linh hồn Bá Tống, tương lai thậm chí có thể thông qua ‘năng lực di truyền’ để truyền lại cho con cháu hậu đại, tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Theo cái vuốt nhẹ của tay phải Bá Thiện, một vệt 《Dưỡng Đao Thuật》 lặng lẽ rơi xuống.

Tay phải Bá Thiện lại lặng lẽ lướt nhẹ, lại một vệt 《Dưỡng Đao Thuật》 nữa thần không biết quỷ không hay được tung ra.

Pháp khí bạn sinh của Tam Nhãn tiền bối, đang đồng bộ với Bá Thiện, mở ra ‘kho ký ức’ của mình, bề ngoài không hề động đậy, trấn tĩnh như thường lệ.

Nhưng thực tế, nội tâm của nó đã bắt đầu tận hưởng!

Nó cảm thấy hóa thân tên ‘Bá Thiện’ này, bàn tay ấy dường như mang một sức quyến rũ không thể nói thành lời.

Bàn tay của Bá Thiện nhẹ nhàng chạm vào người nó, đã khiến nội tâm vốn phẳng lặng như nước của nó cũng bị xao động.

Tiếp đó, lại cảm giác như đã lâu không vận động, như vừa đấu với một đại địch, toàn thân thoải mái không nói nên lời.

Hơn nữa, khi ngón tay của đối phương tiếp xúc với cơ thể nó, còn có thể cảm nhận được ‘thiện ý’ mà đối phương không ngừng truyền đến, giống như đang lấy lòng.

Theo lý mà nói, là pháp khí bạn sinh của Cửu U Chúa Tể, biểu tượng tà ác nhất thế gian, pháp khí bạn sinh đối với thứ như 'thiện ý' này cực kỳ kháng cự.

Thế nhưng, thiện ý mà 'Bá Thiện' này truyền đến lại khiến pháp khí không thể từ chối.

Giống như thần binh cũng không thể từ chối bảo dưỡng vậy.

Thần binh không cần bảo dưỡng, vẫn có thể chém sắt như chém bùn... nhưng sau khi được bảo dưỡng, thần binh sẽ càng thêm rực rỡ.

Giữa pháp khí bạn sinh của Tam Nhãn và Bá Thiện, dần dần xuất hiện một thanh tiến độ gọi là 'điểm hảo hữu'.

Và thanh tiến độ này bắt đầu tăng lên đều đặn.

Đây có thể chính là cái gọi là hợp duyên trong truyền thuyết, rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng lại cảm thấy vô cùng thân thiết.

Bên cạnh.

Tự Ngã thi Bá Nhân nhìn Bá Thiện không ngừng di chuyển bàn tay, khóe miệng giật giật.

Nhưng, tam thi vốn là một thể, dù thế nào đi nữa, hắn cũng không thể vạch trần Bá Thiện!

"Ồ, cảm giác tâm trạng đột nhiên tốt lên rất nhiều." Bên cạnh, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên véo cằm, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Trên bầu trời của tiểu thế giới Tán Tài Vương Tọa, mặt trời đột nhiên trở nên trong sáng diệu kỳ.

Sự trong sáng này khác với sự rực rỡ.

Mặt trời rực rỡ giống như nắng gắt mùa hè, khiến người ta nóng bức.

Còn ánh nắng trong sáng này lại giống như ánh nắng mùa đông, khiến người ta cảm thấy ấm áp. [Lẽ nào là ảnh hưởng từ pháp khí bạn sinh?] Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhìn về phía pháp khí bạn sinh của mình, rồi lại nhìn về phía bàn tay như mắc chứng tăng động, thỉnh thoảng lại lướt nhẹ của Bá Thiện, cùng với vệt sáng mờ ảo thoáng qua.

Một lát sau, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chìm vào trầm tư.

Chương 3011

Nhưng dù đang trong trạng thái trầm tư, tâm trạng của hắn vẫn không kìm được mà bắt đầu vui vẻ, giống như năm đó khi bắt nạt một con rồng nhỏ nào đó.

Lâu dần, hắn đột nhiên phát hiện, hóa thân tam thi này của Bá Tống lại thuận mắt đến bất ngờ.

Càng nhìn càng thuận mắt.

Lâu lắm rồi mới thấy một tiểu bối thuận mắt như vậy... hay là, tặng hắn một bộ ‘trường sinh pháp’ hoàn chỉnh làm quà gặp mặt?

Trong tay Tam Nhãn thiếu niên tiền bối có không chỉ một bộ dữ liệu ‘trường sinh pháp hoàn chỉnh’.

Hắn là từ thời thái cổ đã tiến vào tiểu thế giới Tán Tài Vương Tọa, sống sót cho đến tận bây giờ.

Trong khoảng thời gian đó, ngoài Tán Tài Vương Tọa có thể mang lại cho hắn chút niềm vui, thời gian còn lại hắn đều nghiên cứu đủ thứ.

Từ thái cổ đến nay, hắn đã nghiên cứu ra không chỉ một lý thuyết ‘trường sinh pháp’, một phần đã bị các thiên tài ở hiện thế chứng đạo nên mất tác dụng, nhưng vẫn còn một số đến nay vẫn chưa có ai chứng đạo.

Tặng một phần ‘thông tin trường sinh pháp’, hắn vẫn tặng được.

Quản gia nhãn cầu: “!!!” Chính là nó!

Huấn luyện viên, tôi muốn học cái này!

Thủ đoạn khiến lão gia tâm trạng tốt lên một cách khó hiểu!

Cái này đáng tin hơn liệu pháp ẩm thực nhiều.

Trong không gian ký ức của pháp khí bạn sinh.

Vì ký ức lưu trữ trong tinh không vô cùng khổng lồ lại được sắp xếp không theo trật tự, ý thức của Bá Thiện chỉ có thể cố gắng quét qua.

Tinh thần lực của hắn quét qua hư không mênh mông, mỗi một lần quét đều có thể cưỡng ép lướt qua một lượng ký ức khổng lồ.

Và dưới sự vận hành của năng lực tính toán cấp Trường Sinh Giả của đại não, những 'ký ức' này đều được hắn không ngừng sắp xếp, tổ hợp, đánh số.

"Nửa giờ, có lẽ sẽ hơi gấp gáp." Chủ yếu là ký ức lưu trữ trong pháp khí bạn sinh quá đồ sộ...

Hơn nữa, trong thế giới lưu trữ ký ức dạng tinh không này, có rất nhiều vị trí còn là khu vực ký ức trống rỗng.

Tinh thần lực của Bá Thiện quét qua mà không thu được gì, vô hình trung đã lãng phí rất nhiều thời gian quý báu.

"Như vậy, tôi muốn lấy điểm tối đa cũng không dễ dàng." Bá Thiện nhíu mày.

Cứ tưởng đây là một cơ hội tốt để chuẩn bị một bộ trường sinh pháp cho Bạch tiền bối, bây giờ xem ra việc này rất có tính thử thách.

"Nhưng càng có thử thách, tôi lại càng có động lực.

Tôi là tam thi hóa thân của Bá Tống, bản thể ngay cả chết cũng không sợ, tôi sao có thể bị chút khó khăn cản trở." Bá Thiện nhanh chóng điều chỉnh lại tâm trạng.

Hắn dốc toàn lực kích hoạt tinh thần lực của mình, bùng nổ mở rộng phạm vi tinh thần lực, điên cuồng quét qua biển ký ức mênh mông.

Dường như cảm nhận được ý chí chiến đấu của Bá Thiện, pháp khí bạn sinh có độ hảo cảm không ngừng tăng lên, tâm tư cũng bị lay động.

Một lát sau, pháp khí bạn sinh bị cảm động, quyết định mở khóa một đoạn ký ức quý giá nhất mà nó lưu trữ, cho cậu chàng ‘Bá Thiện’ thuận mắt này xem.

Đoạn ký ức phong ấn này là thứ nó tự mang theo khi trở thành pháp khí bạn sinh, vô cùng kinh điển.

Hơn nữa, đoạn ký ức này nằm trong khu vực ký ức đặc biệt không thuộc ‘phạm vi khảo hạch’, vốn dĩ Bá Thiện không có cơ hội tiếp xúc.

Bây giờ, nó cho Bá Thiện một cơ hội đặc biệt.

Đây chính là tác dụng tuyệt vời của việc tăng độ hảo cảm!

Pháp khí bạn sinh sau khi quyết định, liền chủ động dẫn dắt ý thức của Bá Thiện trong kho ký ức, đưa hắn vào khu vực ký ức trân quý.

Bá Thiện vốn đang bùng nổ điên cuồng quét qua khu ký ức, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Ngay sau đó, trong quá trình quét của tinh thần lực, hắn phát hiện có một ‘cánh cửa vàng’ từ từ mở ra.

Bên trong cánh cửa giống như một vòng xoáy, lập tức cuốn ý thức của Bá Thiện vào trong.

Bá Thiện: “!!!” Khoan đã, không gian ký ức này còn có cả cạm bẫy sao?

Tôi chỉ có nửa giờ để quét ký ức thôi...

Nếu bị mắc kẹt trong bẫy, chẳng phải tôi sẽ thua sao?

Tuy nhiên, trong nội dung nghi thức lần này, hình như không có đề cập đến việc không được dùng cạm bẫy?

Tôi bị dính bẫy hợp đồng của Tam Nhãn tiền bối rồi sao?

Tam Nhãn tiền bối không hổ là Cửu U Chúa Tể, quả là âm hiểm!

Trong lúc Bá Thiện đang suy nghĩ vẩn vơ, trong vòng xoáy, một đoạn ký ức phụ trợ được bày ra trước mắt hắn.

Phần ký ức này còn có cả tiêu đề. 《Cửu U Chúa Tể được luyện thành như thế nào》 Là văn tự thái cổ, nhưng vì ở dạng ký ức, thông qua pháp khí bạn sinh làm trung gian, Bá Thiện có thể đọc hiểu được.

“Không phải bẫy sao?” Bá Thiện nghi hoặc.

Cứ tưởng là cái bẫy ti tiện của Cửu U Chúa Tể, giam hắn nửa giờ để hắn thất bại trong gang tấc.

Nhưng không ngờ thứ ẩn giấu sau cánh cửa vàng này lại là ký ức về tri thức và thông tin tuyệt mật.

Phần ký ức đặc biệt này, 《Cửu U Chúa Tể được luyện thành như thế nào》, thời gian hình thành của nó còn trước cả khi Cửu U Tam Nhãn thiếu niên tiền bối xuất hiện!

Đây là quá trình chi tiết cùng các loại lý luận phức tạp về việc ‘Thiên Đạo Tam Nhãn’ năm xưa sau khi thử nghiệm mang về bảo vật, năng lượng từ thế giới Cổ U, bắt đầu sáng tạo ra ‘Cửu U Chúa Tể’.

Sau khi thành công tạo ra vật thí nghiệm Nhãn U U, phần ký ức quý giá này đã được lưu trữ trong pháp khí bạn sinh của Nhãn U U, và được phong tỏa bảo vệ.

Cũng không biết Tam Nhãn thiếu niên tiền bối có từng xem qua đoạn thông tin ký ức này không?

Bá Thiện tuy không biết tại sao mình lại bị cuốn vào khu vực có thể gọi là ‘cấm địa ký ức’ này, nhưng khi ý thức của hắn tiếp xúc với tri thức bên trong, thì không thể rời mắt được nữa.

Nội dung của 《Cửu U Chúa Tể được luyện thành như thế nào》 từ từ mở ra.

Sâu sắc khó hiểu.

Đây là tri thức vượt lên trên các tu luyện giả của hiện thế, không ít thông tin trong đó đều nhuốm màu thông tin Thiên Đạo.

May mà bản thể Bá Tống vừa mới thông qua phương thức nhập mộng, đồng bộ hóa tầm nhìn với ‘Thiên Đạo’ Đạo Tử, và còn được tiếp xúc gần với quy tắc cốt lõi của ‘Thiên Đạo’...

Vì vậy bộ 《Cửu U Chúa Tể được luyện thành như thế nào》 này tuy khó hiểu, nhưng nếu cẩn thận nghiền ngẫm, vẫn có thể miễn cưỡng hiểu được một chút.

Bá Thiện như đói như khát hấp thụ nội dung trong ‘cấm khu ký ức’.

“Xây dựng một Cửu U Chúa Tể, trước tiên cần có thuộc tính bất hủ, sau đó lấy quyền hạn Thiên Đạo làm phụ trợ...

Không biết ‘bất hủ phì kình kim đan’ của bản thể có thể thỏa mãn điều kiện ‘thuộc tính bất hủ’ này không?

Quyền hạn Thiên Đạo làm phụ trợ, nếu không phải quyền hạn Thiên Đạo của chính mình, chắc cũng được chứ nhỉ?

Ví dụ như, Đạo Tử tiền bối ở bên cạnh giúp đỡ, thêm dầu vào lửa?” “Sau đó, cần có vật chất liên quan đến quy tắc ‘tập hợp thể ý chí Cổ U’ trong Cổ U...

Cái này chắc có thể nhờ Long Lạc nữ sĩ lấy được, hy vọng không phải thứ gì quá quan trọng.” “Tiếp theo còn phải chỉnh lý ra từng quy tắc của thế giới Ma Hải thái cổ trong thế giới Ma Hải, dung hợp chúng lại với nhau...

Tuyệt vời, trong tay ta chẳng phải đang có một thế giới Ma Hải sao?” “Ngoài ra, bước này có lẽ có thể bỏ qua.

Bởi vì bản thân ‘Cửu U Chúa Tể’ chính là tập hợp thể quy tắc của thế giới Ma Hải năm xưa...

Cho nên, chắc có thể dùng ‘Bàn Cầu đại lão’ để thay thế bước này nhỉ?

Dù được hay không, cứ ghi nhớ điều này đã.” Thiên Đạo Tam Nhãn khi nghiên cứu bộ 《Cửu U Chúa Tể được luyện thành như thế nào》 này, là từ không hóa có, trong ‘thế giới Ma Hải’ năm xưa, sáng tạo ra Cửu U Chúa Tể.

Nhưng bây giờ, thế giới Ma Hải đã tiến hóa thành Cửu U, lại có sẵn thế giới Ma Hải tồn tại.

Vì vậy rất nhiều trình tự trong đó đã có thể được đơn giản hóa, thậm chí bỏ qua.

Giống như ở Trái Đất hiện tại, muốn lắp ráp một chiếc máy tính, vì có rất nhiều công nghệ, linh kiện, phần mềm có sẵn, nên không cần phải như người phát minh ra chiếc máy tính đầu tiên, tạo ra một con quái vật khổng lồ.

Đây chính là lợi ích của việc đứng trên vai người khổng lồ.

“Người trước trồng cây, người sau hái quả...

Cho nên, tri thức khiến ta hạnh phúc, học tập khiến ta vui vẻ.” Bá Thiện hạnh phúc đắm chìm trong biển cả tri thức.

Một cuốn sách ghi lại tri thức vĩ đại, có thể đọc hiểu văn tự, có thể hiểu nội dung của nó, chính là một loại hạnh phúc.

Thời gian lặng lẽ trôi đi.

Thế giới ý thức không phải là ‘không gian bí cảnh thời gian’ do Đạo Tử mở ra, dòng chảy thời gian ở đây đồng bộ với thế giới bên ngoài.

Bá Thiện đắm chìm trong đại dương tri thức của 《Cửu U Chúa Tể được luyện thành như thế nào》, giống như một con cá hạnh phúc, tự do tự tại bơi lội.

Khi chìm đắm trong trạng thái học tập, người ta luôn quên mất thời gian.

Nửa giờ, nói dài không dài, nói ngắn không ngắn.

Bá Thiện vừa mới vào trạng thái, đột nhiên bên ‘tai’ ý thức của hắn vang lên tiếng chuông chói tai.

Tiếng chuông này giống như chuông điện thoại gọi bản thể Bá Tống dậy mỗi buổi sáng nửa đầu năm ngoái.

Vừa nghe thấy âm thanh này, Bá Thiện liền bừng tỉnh.

Ý thức của hắn lập tức bị kéo ra khỏi biển cả tri thức... kéo về trong cơ thể của tam thi hóa thân.

“Hết giờ!” Quản gia nhãn cầu vẫn giữ tư thế bị ghim trên mặt đất, bấm nút đồng hồ quả quýt.

Đối diện, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bổ sung: “Phần xem ký ức, kết thúc.” Bá Thiện ngơ ngác tỉnh lại.

Một lát sau.

“Tôi... chết tiệt!” Bá Thiện đưa tay ấn lên thái dương, vẻ mặt như sắp tiêu đời.

Trong nửa giờ này... ngoại trừ khoảng một phút đầu tiên, hắn điên cuồng quét qua một phần nội dung ký ức của ‘pháp khí bạn sinh’, thời gian còn lại, hắn đều chìm đắm trong biển cả tri thức không thể tự thoát ra.

Kho ký ức mênh mông mà pháp khí bạn sinh lưu trữ, hắn chỉ quét được một phần nổi của tảng băng chìm.

Chương 3012

“Trúng kế rồi, tôi vẫn là trúng quỷ kế của Tam Nhãn tiền bối ngài!” Bá Thiện đau khổ nói: “Khi tôi tưởng đó là cạm bẫy, vào trong lại phát hiện nó không phải cạm bẫy.

Nhưng khi tôi tưởng nó không phải cạm bẫy, không ngờ nó chính là một cái bẫy quang minh chính đại...

Đây chính là sự đáng sợ của Cửu U Chúa Tể sao?” A a a, sắp thua rồi!

Bá Thiện vẻ mặt buồn bã.

Bá Nhân bên cạnh lộ vẻ hận rèn sắt không thành thép.

Sớm biết vậy đã đổi ta lên rồi, Bá Thiện quá không đáng tin.

Tống Bàn Cầu quả nhiên nói không sai, trong tam thi thì Bá Ác và Bá Thiện đều không thông minh cho lắm!

Đối diện.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ngơ ngác: “???” Ta đã làm gì?

Ta giăng bẫy lúc nào?

Lần này ta không chơi âm mưu quỷ kế mà?

Chẳng lẽ kịch bản giữa chừng có vấn đề gì?

Gay go rồi... lần này ta muốn thua cơ mà.

Nhưng nhìn bộ dạng nhát gan của tam thi hóa thân Bá Tống, e rằng hắn chẳng nhớ được bao nhiêu ‘nội dung ký ức’.

Lẽ nào ván này, ta sắp thắng?

Nhưng thắng ván này căn bản chẳng có ý nghĩa gì...

Ma Đế Cờ Bạc đối với hắn đã không còn sức hấp dẫn nữa rồi.

Phải biết rằng, Ma Đế Cờ Bạc đã nằm trong ‘Thí Tiên Lôi Trì’ nhiều ngày như vậy.

Trong khoảng thời gian Ma Đế Cờ Bạc nằm đó, hắn sớm đã lấy được những kiến thức mà mình muốn từ đối phương.

Kiến thức xây dựng thế giới Ma Hải, tình báo về thế giới Ma Hải.

Là Cửu U Chúa Tể cổ xưa nhất, thủ đoạn thu thập kiến thức của hắn quá phong phú, thậm chí có thể thu thập thông tin trong vô hình.

Thắng được Ma Đế Cờ Bạc đã mất giá trị này về thì để làm gì?

Lại không thể cất vào kho báu, mà còn phải tiêu hao bảo vật để nuôi hắn...

So với việc đó, thua để được nghiên cứu đôi ‘Nho gia Thánh Nhân chi nhãn’ kia rõ ràng hấp dẫn hơn nhiều. [Hết cách rồi... chỉ có thể cố gắng nương tay thôi.] Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thầm thở dài.

“Bắt đầu phần rút câu hỏi ngẫu nhiên, năm mươi câu, chỉ cần trả lời đúng ba mươi câu là ngươi thắng.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trầm giọng nói.

Nói xong, hắn ngầm bắt đầu động tay động chân.

Lẽ ra phải rút câu hỏi ngẫu nhiên trong toàn bộ ‘ký ức mênh mông’, nhưng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã cố gắng thu hẹp nó vào phạm vi khu vực ký ức mà ‘ý thức của Tống Bá Thiện đã tiến vào’.

Giảm nhỏ phạm vi thi, Tam Nhãn tiền bối cũng đã cố hết sức.

Dưới sự ràng buộc của nghi thức cược, hắn đã làm đến giới hạn mà mình có thể làm!

Nghi thức cá cược của Tán Tài Vương Tọa có tính chất ràng buộc.

Tính chất ràng buộc này, thông thường là để tăng độ khó cho trò chơi của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, để cố gắng đảm bảo sự công bằng của ván cược... dù chỉ là sự công bằng bề ngoài!

Nhưng bây giờ, dưới sự ràng buộc của nghi thức cá cược, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối dù muốn dùng cách gian lận để thua trận, không gian để thao tác cũng không lớn.

Cố gắng thu nhỏ phạm vi ra đề đã là giới hạn hắn có thể làm trong quy tắc.

Nếu trong tình huống này...

Bá Tống vẫn thua, thì hắn thật sự không còn cách nào khác.

Nhìn Bá Thiện với vẻ mặt nhát gan, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thấy lòng thật mệt.

Ta hiếm khi muốn thua một trận thật sự, ta có dễ dàng không?

Lúc này, ngươi đừng có nhát gan chứ, Bá Tống!

Giống như những lần ngươi tiến hành nghi thức cá cược với ta trước đây, đừng có nhát gan, xông lên đi!

Nhất định phải thắng!

Quản gia nhãn cầu: "......" Loáng thoáng, gã đã nhận ra tâm trạng của lão gia hôm nay có chút bùng nổ.

Lão gia, có lẽ là muốn nương tay rồi.

Sức hấp dẫn của Nho gia Thánh Nhân chi nhãn đối với lão gia còn lớn hơn cả gã tưởng tượng.

Cũng đúng, dù sao mắt của Nho gia Thánh Nhân có thể nói là một trong những 'ma nhãn' đỉnh cao nhất chư thiên vạn giới.

Hơn nữa khác với những 'ma nhãn' bẩm sinh, đôi mắt này của

Nho gia Thánh Nhân là do chính Thánh Nhân từng chút một điều chỉnh, cuối cùng diễn hóa ra.

Cũng có nghĩa là, bên trong ẩn giấu một loại ‘kỹ thuật’, một kỹ thuật hoàn mỹ để nâng cao uy lực của nhãn cầu.

Điều này đối với lão gia mà nói, quả thực là một sự cám dỗ cực lớn.

Trong tay Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng có không ít kỹ thuật nâng cao phẩm chất ma nhãn, nhưng đối với một kẻ cuồng mắt như hắn, kỹ thuật tương tự càng nhiều càng tốt.

Hơn nữa, nghiên cứu của bản thân hắn về phương diện này cũng đã đi vào bế tắc.

Hắn cần phải nghiên cứu đôi mắt của Nho gia Thánh Nhân, xem kỹ thuật của Thánh Nhân có thể kích thích linh cảm của hắn, lợi dụng đá núi khác để mài ngọc, đột phá bế tắc hay không.

“Năm mươi câu hỏi đã được tạo.

Tiếp theo, ta sẽ bắt đầu đặt câu hỏi...

Bá Thiện, xin mời nghe câu hỏi!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Bá Thiện.

Ta đã hạ độ khó của câu hỏi xuống mức thấp nhất rồi, nếu ngươi vẫn không đạt, thì đừng có về nữa.

Ta sẽ trói ngươi lại, dùng xi măng cường độ 9 phẩm đặc chế đổ vào vò, dìm ngươi xuống đáy biển ô uế của thế giới Cửu U!

Bá Thiện bị ánh mắt sắc bén của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhìn chằm chằm, trong lòng càng thêm chột dạ.

Tiêu rồi, ván này thật sự tiêu rồi.

“Lão gia, ngài là Cửu U Chúa Tể, nói chuyện đừng dùng chữ ‘xin mời', làm tổn hại uy nghiêm của ngài." Bên cạnh, lão quản gia nhãn cầu đúng lúc lên tiếng, thu hút cơn giận của lão gia, giảm bớt áp lực cho Bá Thiện.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cong ngón tay búng một cái, búng quản gia nhãn cầu bay lên trời...

"Câu thứ nhất: Cửu U Chúa Tể cổ xưa nhất, vào khoảnh khắc ra đời, sau khi mở mắt, việc đầu tiên làm là gì?

Trả lời trong vòng ba mươi giây." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trầm giọng nói.

Câu này là câu cho điểm.

"Câu này tôi biết, sau khi Tam Nhãn tiền bối ngài ra đời, việc đầu tiên là bước ra khỏi nơi khởi nguồn của thế giới Cửu U, sắp xếp lại quy tắc của toàn bộ thế giới, để lại ấn ký của mình trong Cửu U!" Bá Thiện vui mừng trả lời.

Cái này hắn vừa hay có xem qua.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: "......" Hắn nhìn vào đáp án chuẩn của câu hỏi: Việc đầu tiên sau khi Cửu U Chúa Tể ra đời là ở nơi khởi nguồn của Cửu U, lấy ra pháp khí bạn sinh của mình.

Rõ ràng là câu cho điểm mà cũng có thể trả lời sai.

Bá Thiện ở trong 'không gian ký ức' của pháp khí bạn sinh nửa giờ, rốt cuộc đã nhớ được bao nhiêu nội dung?

Đừng nói với ta là tên này chỉ vào ngủ nửa giờ rồi ra nhé?

"Câu thứ hai, 'Cửu U ma vật' đầu tiên mà Cửu U Chúa Tể cải tạo là gì?" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối dùng giọng nói không chút cảm xúc hỏi.

"Tiền bối, câu đầu tiên của tôi có đúng không?" Bá Thiện nghi hoặc hỏi.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “Ngươi còn hai mươi sáu giây để trả lời.” “Là Nhãn Ma!

Là đại Nhãn Ma hội tụ từ vô số Nhãn Ma!” Bá Thiện vội vàng đáp...

Lần này câu trả lời của hắn cũng không chắc chắn lắm.

Bởi vì các mảnh ký ức trong pháp khí bạn sinh đều được sắp xếp hỗn loạn.

Hắn đã lướt qua rất nhiều hình ảnh về việc ‘Tam Nhãn tiền bối’ cải tạo ma vật của thế giới Cửu U, nhưng thật sự không biết con nào mới là con đầu tiên!

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “......” Hắn đã bắt đầu lặng lẽ chuẩn bị xi măng 9 phẩm đặc chế của mình.

“Câu thứ ba, cung điện đầu tiên mà Cửu U Chúa Tể chọn xây dựng trong thế giới Cửu U nằm ở vị trí nào của Cửu U?” Giọng của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã không còn cảm xúc.

Lần này, Bá Thiện đã cảm thấy có gì đó không ổn.

E rằng hai câu trả lời vừa rồi của mình đều không đúng.

Điểm tối đa đã không còn... ‘pháp trường sinh’ muốn thắng về cho Bạch tiền bối dường như đã hết hy vọng.

Thậm chí cứ tiếp tục như vậy, liệu có hoàn thành được ba mươi câu hay không cũng là một vấn đề.

Gay go...

Cứ tiếp tục như vậy, nhiệm vụ muốn mời Tam Nhãn tiền bối đến hiện thế để hỗ trợ nghiên cứu Thánh Nhân chi nhãn của mình cũng không thể hoàn thành.

Phải nghĩ cách phá vỡ thế cục này...

Khoan đã!

Tại sao ta nhất định phải dựa vào sức mình để trả lời câu hỏi?

Bá Thiện vào thời khắc quan trọng đã nhớ ra vũ khí tối thượng là ‘hệ thống Tu Liêu’.

Có một số việc, hắn có thể cầu cứu các đại tiền bối.

Chương 3013

Đối tượng cầu cứu đầu tiên, tất nhiên là người có quan hệ trực tiếp nhất với Tam Nhãn tiền bối, Cẩu Đản đa.

Bá Thiện trước tiên thông qua tin nhắn riêng, nhanh chóng gửi câu hỏi của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cho Cẩu Đản đa.

Tiếp đó, hắn lại thông qua quyền hạn máy chủ, trực tiếp tiến vào hậu đài của hệ thống Tu Liêu.

Một lát sau... tất cả thành viên trong chư thiên vạn giới đã tải ‘client hệ thống Tu Liêu’, chỉ cần đang trong trạng thái rảnh rỗi, đều nhận được một thông báo hệ thống.

Chức năng này, giống như ‘Huyền Thánh giảng pháp’, phàm là thành viên đang bế quan hoặc đang trong thời khắc quan trọng, đều sẽ được sàng lọc ra. [Thông báo hệ thống: Sau đây là hoạt động năm mới đợt hai, phần hỏi đáp có thưởng.

Câu hỏi: Cung điện mà Cửu U Chúa Tể nhiệm kỳ đầu tiên thời thái cổ xây dựng trong thế giới Cửu U nằm ở đâu?

Đạo hữu trả lời đúng và nhanh nhất sẽ nhận được điểm hoạt động.

Sau khi hoạt động kết thúc, có thể dùng điểm để đổi các loại phần thưởng trong ‘hệ thống Tu Liêu’.

Bao gồm nhưng không giới hạn ở đại lão giảng pháp, thông tin liên quan đến bất hủ, tình báo quý giá...] Tôi có thể lên mạng, tôi tự hào.

Mạng lưới có thể kết nối chặt chẽ hai người ở hai đầu trời cuối đất.

“Cửu U Cổ Hải?

Tiên Diệt Đảo.” Cẩu Đản đa bên kia gửi lại câu trả lời.

Đồng thời, Cẩu Đản đa bên kia loáng thoáng đoán được Tống Thư Hàng có thể đang cá cược với Nhãn U U...

Thế là, Cẩu Đản đa lặng lẽ gửi mã QR tải client ‘hệ thống Tu Liêu’ của Tống Thư Hàng cho mấy vị thuộc hạ cũ của mình ở thế giới Cửu U.

Và thông qua mấy vị thuộc hạ cũ này, chuyển tiếp cho mấy vị thuộc hạ của ‘Nhãn U U’, rồi tiến một bước khuếch tán ra thế giới Cửu U, cố gắng đưa một lượng lớn tà thượng Cửu U cổ xưa gia nhập.

Bá Thiện sau khi có được đáp án, mắt sáng lên: “Tam Nhãn tiền bối, là Cửu U Cổ Hải?

Tiên Diệt Đảo, đúng không?” “Trả lời chính xác!” Giọng nói vô cảm của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên ấm lại: “Câu tiếp theo, nghe cho kỹ!” Một câu hỏi lại một câu hỏi được rút ra từ ký ức, được Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đọc lên.

Còn Bá Thiện trước mắt, như thể đã thông suốt, trả lời hết câu này đến câu khác!

Cái tên nhóc này cuối cùng cũng thông suốt rồi!

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trong lòng vô cùng vui mừng...

Nhìn hóa thân tam thi của Bá Tống trả lời đúng hết câu này đến câu khác, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lặng lẽ gật đầu, đồng thời ngầm cất lại bao xi măng đặc cấp đã pha thêm gia vị và một cái vò phong ấn.

Cùng lúc đó, giọng đọc đề của hắn cũng trở nên có cảm xúc, không còn là giọng điệu lạnh lùng vô cảm nữa.

Bá Thiện thuận lợi trả lời, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhanh chóng đọc đề, khung cảnh thật hài hòa và tự nhiên.

Quản gia nhãn cầu đang bay trên trời, nở một nụ cười mãn nguyện.

Dù đang ở trên trời, gã vẫn chú ý đến tiến triển của ván cược.

Bá Thiện gian lận một cách đường đường chính chính, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lén lút nương tay, hai bên ăn ý vô cùng.

Ăn ý!

Hai người nhìn nhau một cái, tâm hữu linh tê nhất điểm thông!

Sau đó, thời gian trôi nhanh...

Bá Thiện cứ thế thuận lợi thua ván cược này.

Quản gia nhãn cầu đang lơ lửng trên trời, ngẩng đầu nhìn thời tiết bắt đầu âm u, gã nhắm mắt lại, đóng vai một quả khinh khí cầu vô cảm.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối từ từ lấy ra một chiếc tẩu thuốc từ không gian lưu trữ của mình, “bập” ~ hút một hơi, nhả ra một làn khói trắng dày đặc, bao phủ lấy Bá Thiện và chính mình.

Hắn đã rất lâu, rất lâu rồi không hút lá thuốc trong chiếc tẩu này...

Tam Nhãn tiền bối đã cai thuốc được mấy vạn năm.

Nhưng bây giờ, hắn không hút một hơi, cảm giác sẽ không kìm nén được trạng thái nội tâm đang sụp đổ của mình.

Là ta nương tay còn chưa đủ rõ ràng sao?

Là ngươi gian lận còn chưa đủ mạnh mẽ sao?

Là đề bài vẫn còn quá khó sao?

Tại sao đã đến mức này... mà ngươi vẫn thua?

Ngươi có xứng với ta không?

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cúi đầu, nhìn về phía Bá Thiện.

Bá Thiện đối diện đang nhảy điệu robot... mà còn là phiên bản chậm lại mấy trăm lần.

Hắn giống như một người máy sắp hết pin, hành động chậm chạp, cứng ngắc.

Lúc này Bá Thiện dường như muốn đưa tay ra.

Nhưng chỉ một động tác ‘đưa tay’ thôi cũng khiến người ta thấy mệt, giống như bị thi triển ‘Thiên Bội Hoãn Mạn Thuật’, run rẩy mãi mới nhấc lên được một chút như trong khung hình quay chậm.

Hắn há miệng, dường như muốn nói gì đó... nhưng miệng há cả buổi vẫn chưa phát ra được âm thanh nào.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lại hít mạnh một hơi thuốc, đè nén lá phổi sắp nổ tung của mình.

Bá Thiện trước mắt, không chỉ hành động, âm thanh, mà ngay cả tốc độ tư duy cũng bị suy yếu đến cực hạn!

Sự suy yếu này lại ảnh hưởng đến cả tam thi hóa thân của một Trường Sinh Giả!

Lúc này trong mắt Bá Thiện nhìn ra, có lẽ cả thế giới đều đang tăng tốc!

Và thời điểm tình trạng này của Bá Thiện xuất hiện, chính là lúc hắn và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ăn ý với nhau, một hơi trả lời đúng gần hai mươi câu hỏi...

Rõ ràng chỉ cần thêm vài phút nữa, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và Bá Thiện hai người đã có thể tâm đầu ý hợp hoàn thành nghi thức cá cược lần này, Bá Thiện thắng trận cược cuối cùng của Tán Tài Vương Tọa, tiến vào cục diện bạn khỏe, tôi khỏe, mọi người cùng khỏe.

Nhưng ngay vào thời khắc quan trọng như vậy, tốc độ dòng chảy thời gian trên người Bá Thiện đã xảy ra vấn đề.

Ban đầu Tam Nhãn thiếu niên tiền bối còn chưa nhận ra.

Thế là, hắn hỏi một câu... nhưng qua ba mươi giây, Bá Thiện lại không trả lời.

Mà một khi quá ba mươi giây không trả lời, tức là bỏ cuộc.

Dưới sự hạn chế của nghi thức cá cược, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đành phải tiếp tục đọc câu tiếp theo.

Đồng thời, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng nhận ra có điều không ổn.

Nhưng quy tắc của nghi thức cá cược đã đặt ra như vậy.

Cứ thế, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đọc đề...

đợi ba mươi giây...

Bá Thiện vẫn đang từ từ há miệng, phát ra một tiếng ‘a~’, rồi không có phản ứng...

Ba mươi giây trôi qua, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đành phải đọc câu tiếp theo...

Không biết tự lúc nào, năm mươi câu hỏi cứ thế được đọc xong.

Mà cả quá trình, Bá Tống chỉ trả lời được 19 câu.

Thử thách thất bại.

Trận chiến cuối cùng trong ván cược giữa Tam Nhãn thiếu niên tiền bối và Bá Tống, cuối cùng kết thúc với chiến thắng toàn diện của

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Trận đối đầu giữa hắn và Bá Tống, cuối cùng cũng không phải là chiến tích toàn bại.

Đây là một việc đáng mừng.

Nhưng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bây giờ hoàn toàn không vui nổi.

Hắn lại quay đầu lại, nhìn về phía Bá Nhân có cảm giác tồn tại rất yếu ớt bên cạnh, mấy lần suýt nữa bị hắn bỏ qua.

Ban đầu, nếu Bá Thiện xảy ra vấn đề, thực sự không được thì Tự Ngã thi Bá Nhân vẫn có thể bổ sung.

Nhưng không chỉ Bá Thiện, ngay cả trạng thái của Bá Nhân cũng vậy, chậm chạp đến mức dường như bị làm chậm lại mấy nghìn lần.

Trong mắt Bá Nhân hiện lên vẻ lo lắng, thậm chí hắn còn chuẩn bị truyền âm nhập mật cho Tam Nhãn thiếu niên tiền bối... nhưng thời gian của hắn lại bị kẹt ở giai đoạn khởi động pháp thuật truyền âm...

“Tam~~” Mãi một lúc lâu sau, miệng của Bá Thiện lại như bị kéo dài ra, phát ra một âm tiết.

“Quản gia, xuống đây.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ngẩng đầu gọi: “Mang cái vò phong ấn lớn của ta ra đây, hôm nay, ta muốn chôn cả hai hóa thân tam thi của Bá Tống vào vò, đổ xi măng, dìm chúng xuống biển Cửu U.” Quản gia nhãn cầu từ từ bay xuống từ trên không: “Chúc mừng lão gia thắng Bá Tống ván cuối cùng!” “Chúc mừng cái quái gì.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối phun ra một làn khói trắng.

Quản gia nhãn cầu nhanh chóng rút cây trường mâu trên người ra, hỏi: “Lão gia, trên người Bá Tống là chuyện gì vậy?

Tại sao đột nhiên lại bị ảnh hưởng bởi sức mạnh của quy tắc thời gian?” “Khỏi phải nói, chắc chắn là bản thể của hắn đang làm gì đó trong ‘bí cảnh thời gian Thiên Đạo’, nói không chừng bản thể của hắn lại nổ tung hay gì đó, ảnh hưởng đến tam thi hóa thân của hắn.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Hiện giờ Bá Tống nói thế nào cũng là tồn tại cảnh giới Trường Sinh Giả, ngoài ảnh hưởng của ‘bí cảnh thời gian’ do Thiên Đạo bố trí, ‘quy tắc thời gian’ thông thường nói chung chỉ có thể ảnh hưởng đến nhục thân của hắn chứ không thể hạn chế tư duy của hắn.

Hơn nữa, nói chung cũng chỉ có bản thể xảy ra vấn đề, tam thi hóa thân mới bị ảnh hưởng.

“Lại bị bản thể kéo chân sau, chuyện này thật là vạn lần không ngờ tới.” Quản gia nhãn cầu thở dài.

Đồng thời, gã nhìn về phía ‘Ma Đế?

Ngạc’ trên mặt đất, lộ vẻ ghét bỏ: “Vậy lão gia, vị Ma Đế Cờ Bạc này chúng ta xử lý thế nào?” Dù sao cũng là chiến lợi phẩm thắng được từ tay Bá Tống.

“Để đó cược với đạo hữu kế thừa ‘Tán Tài Vương Tọa’ tiếp theo, rồi nghĩ cách thua nó đi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vẫy vẫy chiếc tẩu thuốc dài nói.

Ma Đế Ngạc: “......” Ta đường đường là Ma Đế Trường Sinh Giả, sao lại không có chút mặt mũi nào thế này?

“Vâng, lão gia.” Quản gia nhãn cầu bắt đầu bận rộn.

Chương 3014

“Nói đi cũng phải nói lại.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thu lại tẩu thuốc nói: “Quản gia, ngươi nói xem ta phải làm thế nào để không mất mặt, mà lại chủ động đi giúp Bá Tống nghiên cứu con mắt của Nho gia Thánh Nhân?” Hắn đường đường là Cửu U Chúa Tể đầu tiên, cần phải giữ thể diện.

Đã thắng rồi, không hay ho gì khi phải lật đật chạy đến giúp Bá Tống.

Vì vậy, phải làm thế nào để vừa không mất mặt, lại vừa có thể thuận lợi tham gia vào dự án nghiên cứu đôi mắt của Thánh Nhân?

“Lão gia, sĩ diện hão chỉ khổ thân thôi, hơn nữa ngài không hợp với phong cách kiêu ngạo đâu.” Quản gia nhãn cầu nói.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “......” Nhìn thấy sắc mặt lão gia trở nên không ổn, quản gia nhãn cầu biết lần đâm tim này rất đau.

Nhưng mà...

đâm cũng gần đủ rồi, đâm nữa lão gia sẽ trói gã lên giàn thiêu... nếu thiêu quá mạnh, sau này bổ sung nước rất phiền phức.

Nghĩ đến đây, quản gia nhãn cầu đổi giọng, nói: “Lão gia, thực ra tôi có một đề nghị.” “Nói.” Giọng Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mang theo cả băng vụn, vừa lạnh vừa cứng.

Quản gia nhãn cầu lại gần tai lão gia, sau khi che chắn Bá Thiện và Bá Mộc, thấp giọng nói: “Lão gia, ngài nhìn pháp khí bạn sinh của ngài đi, nhìn kỹ vào.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cúi đầu nhìn một giây...

Sau đó, liền thấy pháp khí bạn sinh của mình, giống như một con chó bám người, đang dính chặt vào tay phải của Bá Thiện, không chịu buông ra.

Nếu hắn không chú ý, lát nữa lúc Bá Thiện rời đi, nói không chừng sẽ thuận tay mang luôn pháp khí bạn sinh của hắn đi mất!

Bá Thiện, đã làm gì với con chó bạn sinh của ta?

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trong lòng không vui, định kéo con chó bạn sinh của mình về.

Nhưng đột nhiên, lòng hắn khẽ động.

Sau đó Tam Nhãn thiếu niên tiền bối quay đầu nhìn quản gia nhãn cầu.

“Đúng vậy, lão gia, ý tôi là như vậy.” Quản gia nhãn cầu và lão gia tâm đầu ý hợp, gật đầu ra hiệu.

Nếu pháp khí bạn sinh đã bám dính Bá Thiện như vậy, thì lát nữa để Bá Thiện về bàn giao, cố ý không nhắc đến pháp khí bạn sinh này.

Đợi Bá Tống về đến nhà, lại thông qua phương thức liên lạc từ xa để hỏi tội Bá Thiện, tra hỏi tại sao lại mang chó nhà mình đi.

Nhân lúc Bá Thiện đang ngơ ngác, liền có thể nhân cơ hội đề xuất yêu cầu ‘ta muốn đến tận nhà, đón chó về’.

Một khi đã đến nhà, liền có thể ‘bất ngờ’ tiếp xúc với [dự án nghiên cứu con mắt của Nho gia Thánh Nhân] ở chỗ Bá Tống.

Sau đó, chính là lúc thể hiện kỹ thuật và diễn xuất thực sự.

Dựa vào diễn xuất tà ác cấp Cửu U Chúa Tể của hắn, muốn thuận lợi hòa nhập vào [dự án nghiên cứu con mắt của Nho gia Thánh Nhân], quả thực dễ như trở bàn tay!

“Chốt, cứ làm vậy đi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối gật đầu.

Tiếp theo, chính là chờ Bá Thiện và Bá Thập, hai cỗ tam thi hóa thân này hồi phục, rồi đuổi bọn họ đi.

“Vậy lão gia, vò phong ấn còn cần không?

Còn muốn đổ xi măng vào hai cỗ tam thi hóa thân của Bá Tống này không?” Quản gia nhãn cầu nhắc nhở.

“Không đổ thì ta rất mất mặt.

Nhưng đổ rồi lại ảnh hưởng đến thời gian bọn họ về bàn giao.

Thôi bỏ đi, đến lúc đó mang vò và xi măng theo, chúng ta trực tiếp đi đổ bản thể của Bá Tống.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối xua tay nói.

“Vâng, lão gia.” Quản gia nhãn cầu gật đầu.

Đổ bản thể của Bá Tống... gã phải lên kế hoạch cẩn thận, xem có thể thêm chút thiên tài địa bảo vào xi măng không, đến lúc đó sau khi đổ bản thể Bá Tống, có thể có hiệu quả ‘tắm thuốc’.

Đến lúc đó, còn có thể đề nghị Bá Tống và đệ tử của hắn, tam thi phân thân, Tống U U cùng nhau đổ xi măng, đổ thành hàng.

Lão gia có thể hả giận, Bá Tống và bọn họ có thể nhận được lợi ích, một công đôi ba việc.

Ta quả nhiên vẫn cơ trí như xưa, quản gia nhãn cầu vô cùng hài lòng với bản thân.

Trong hư không của Tán Tài Vương Tọa, ánh nắng dịu dàng.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nằm trên ghế bập bênh, lẳng lặng chờ đợi.

Mãi một lúc lâu sau.

Thời gian của Bá Thiện cuối cùng cũng hồi phục.

Vừa hồi phục, do một loại quán tính, hắn liền nói một cách trôi chảy: “Bối ~, đáp án câu thứ hai mươi mốt là, chín chín tám mươi mốt điểm giấu kho báu, tuyệt đối không sai, Cẩu Đản đa đều đã đào qua rồi.

Khoan đã, sao nửa câu sau không nhịn được...

Chết tiệt.” Bá Thiện cố gắng đưa tay che miệng mình lại.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “......” Tuy đã sớm biết, những kho báu mình lén lút để lại ở thế giới Cửu U, cuối cùng nhất định sẽ thuộc về con rồng Cẩu Đản kia, nhưng khi tận tai xác nhận tám mươi mốt điểm giấu kho báu đầy ắp của mình đều bị đào sạch, cảm giác nghẹn lòng đó, quả thực không thể dùng lời nào để hình dung.

Đó là kho báu mà hắn đã thu thập cả nửa đời người đó!

Hơn nữa, những thứ lọt vào mắt xanh của hắn đều tuyệt đối là tinh phẩm, đồ kém một chút hắn còn không thèm thu vào bảo khố của mình.

Năm đó sau khi hắn trở thành Cửu U Chúa Tể, căn bản không hề nghĩ tới có một ngày, Thiên Đạo tương ứng của mình sẽ biến mất.

Năm xưa hắn còn quá trẻ, cứ ngỡ mình sẽ làm Cửu U Chúa Tể cả đời, làm cho đến tận cùng thế giới.

Thế là, hắn bắt đầu phát huy sở thích của mình, dùng cả đời để san phẳng, sắp xếp lại quy tắc của thế giới Cửu U, bồi dưỡng Nhãn Ma hùng mạnh trong thế giới Cửu U, và thu thập kho báu, cất giấu chúng ở khắp nơi trong thế giới Cửu U.

Kết quả không ngờ, Thiên Đạo nói sụp là sụp...

Sau khi sụp, hắn tỉnh dậy phát hiện mình đã không còn ở Cửu U, mà còn không thể quay về.

Con rồng Cẩu Đản kia sau này tùy hứng nghiên cứu các loại dự án, cứ như thể không cần tiền mà đốt tiền nghiên cứu...

Hóa ra tiền đốt đều là tiền của hắn!

Sẽ có một ngày, ta sẽ giết Cẩu Đản long, tro cốt cũng sẽ rắc đi!

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hận thù thầm nghĩ.

Thời gian đó không còn xa nữa.

Hiện tại hắn, sau lần trước thu thập sức mạnh của Bạch Mã, Bạch Two, Bàn Cầu, đã có thể tạm thời dạo chơi ở hiện thế.

Đợi thế giới mà hắn đang xây dựng hoàn thiện, hắn sẽ có thể tự do tung hoành ở hiện thế, còn có thể trở về Cửu U thăm quê hương bằng chân thân.

Đến lúc đó, xem hắn nện Cẩu Đản long!

“Nghi thức cá cược đã kết thúc rồi, Bá Thiện đạo hữu.” Quản gia nhãn cầu lên tiếng.

Bá Thiện: “!!!” “Rất tiếc, các ngươi đã thua.

Tiếp theo, xin đạo hữu giúp lão gia nhà ta tìm một ‘người thừa kế’ thích hợp, để kế thừa ấn ký Tán Tài Vương Tọa...

Thời gian ở cùng đạo hữu tuy ngắn, nhưng rất vui.

Chúng ta sau này, có duyên sẽ gặp lại.” Quản gia nhãn cầu thâm tình lưu lại lời nhắn.

Bá Tống thăng cấp quá nhanh, không cho gã thêm thời gian để tìm ‘người thừa kế quản gia’.

Bây giờ, cũng chỉ có thể lặng lẽ chúc phúc cho Bá Tống đạo hữu.

Nói xong, quản gia nhãn cầu khẽ vẫy tay, mở căn nhà gỗ nhỏ của Tán Tài Vương Tọa, đưa Bá Thiện và Bá Nhân ra ngoài.

Bá Thiện với vẻ mặt ngơ ngác còn chưa phát hiện, pháp khí bạn sinh của Tam Nhãn tiền bối kia vẫn lặng lẽ dính chặt trong lòng bàn tay hắn, không hề rời đi.

“Thua rồi?” Ngoài Tán Tài Vương Tọa, Bá Thiện vẫn chưa phản ứng kịp.

“Thua rồi...

E rằng là bên bản thể lúc trước xảy ra chút vấn đề, dẫn đến trạng thái thời gian của chúng ta bị lỗi.

Bây giờ đã hồi phục, chắc là bên bản thể đã điều chỉnh xong.” Tự Ngã thi thở dài: “Tóm lại, chúng ta về trước, báo cáo chuyện này cho bản thể, xem bên bản thể có phương án nào khác không, có thể mời Tam Nhãn thiếu niên tiền bối qua đây.” “Ví dụ như, lập tức truyền ấn ký Tán Tài Vương Tọa cho thành viên trong nhóm, sau đó mời thành viên trong nhóm cược với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối một ván nữa, điều kiện cược vẫn như cũ.” Bá Thiện nhanh trí nói.

“Phương án này khả thi...

Chúng ta xem có thể truyền ấn ký cho phân thân của Bạch tiền bối không.

Về lý thuyết mà nói, phân thân của Bạch tiền bối chắc cũng còn có thể tiến hành một ván cược nữa nhỉ?” Tự Ngã thi gật đầu.

Hai vị tam thi hóa thân mở ra cánh cửa không gian, trước tiên độn về thế giới Cửu U, chuẩn bị thông qua tiết điểm của thế giới Cửu U để đến bí cảnh thời gian.

Trong thế giới Cửu U.

Bàn Cầu đại lão vốn đang tự kỷ, trong lòng sinh ra cảm ứng, mở ra trạng thái tự kỷ.

Hắn ngước mắt nhìn... sau đó liền thấy Bá Thiện đáng ghét.

“Kỳ lạ, tại sao ta lại vì cảm ứng được sự xuất hiện của hắn mà bị bật ra khỏi trạng thái phong bế?” Bàn Cầu đại lão trong lòng nghi hoặc.

Lẽ nào... cuối cùng cũng muốn ra tay với ta?

Cho nên, cảm giác nguy cơ của ta bắt đầu ngầm nhắc nhở ta, và khiến ta bắt đầu cảnh giác?

Bàn Cầu đại lão nhìn chằm chằm Bá Thiện đang từ từ đến gần.

Đã từng có lúc, con sâu nhỏ mà hắn có thể tùy tay bóp nát mấy trăm lần này, bây giờ lại trưởng thành thành một tồn tại quan trọng chi phối vận mệnh của hắn.

Nếu trên đời này có thuốc hối hận, nếu thời gian có thể quay ngược... hắn nhất định sẽ tránh xa con sâu nhỏ này, không có bất kỳ dính líu nào với nó.

Hoặc là, ngay từ đầu đã tập trung bóp nát con sâu khó chịu này, bóp nát nó, bóp đến mức nó không thể sống lại.

Hoặc là giết chết, hoặc là hoàn toàn tránh xa.

Tiếc là, trên đời này không có thứ gọi là thuốc hối hận.

Trừ phi, làm được đến mức siêu thoát Thiên Đạo, hoặc ít nhất là cảnh giới siêu thoát nửa bước.

Bá Thiện cũng nhìn thấy Bàn Cầu đại lão đã tỉnh.

Chương 3015

“Ồ?

Bàn Cầu đại lão tự kỷ đã tỉnh rồi?” Bá Thiện hơi sững sờ.

Vậy... mình có nên lên nói chuyện với đại lão không?

Hắn quả thực có một số chuyện muốn hỏi Bàn Cầu đại lão.

Ví dụ như thông tin về bất hủ giới thứ tám của thế giới Hắc Long mà hắn nhận được từ Long Lạc nữ sĩ, ví dụ như vấn đề về lai lịch của Bàn Cầu đại lão, vân vân.

Nói không chừng nói chuyện với Bàn Cầu đại lão, có thể nhận được nhiều thông tin tình báo hơn.

Loại thông tin tình báo đỉnh cấp này, dù có dùng được hay không, cứ thu thập trước đã, tương lai nói không chừng có thể dùng đến.

Thông tin cũng là một loại tài sản vô cùng quý giá.

“Bàn Cầu đại lão, ngài tỉnh rồi.” Bá Thiện đến bên cạnh phong ấn, mở miệng nói: “Tôi vừa hay muốn cùng ngài...” “Ta không nghe, ta không nghe!” Bàn Cầu đại lão dùng giọng kim loại lạnh lùng đáp lại.

Bá Nhân bên cạnh: “......” Bá Thiện: “Không phải, ngài nghe tôi nói trước đã, tôi muốn...” “Ta không nghe, ta không nghe.” Bàn Cầu đại lão lại một lần nữa ngắt lời.

“Là chuyện liên quan đến ngài.” Bá Thiện lớn tiếng nói.

“Ta không muốn nghe ngươi giải thích, không nghe, không nghe.” Nói xong, Bàn Cầu đại lão lại một lần nữa mở chế độ tự kỷ.

Bá Thiện: “......” Ngài là nữ nhân vật chính trong phim tình cảm thời đại nào chạy ra vậy?

Bàn Cầu đại lão sau khi lại tiến vào 'chế độ tự kỷ', tiếp tục nỗ lực nghiên cứu phương án phá giải phong ấn Thiên Đạo.

Phong ấn thuật là lĩnh vực mà Bàn Cầu đại lão rất giỏi.

Phong ấn thuật của hắn về lý thuyết có thể phong ấn Bạch Two mấy nghìn năm.

Chỉ cần phá vỡ phong ấn Thiên Đạo, hắn có thể mượn quyền hạn của Cửu U Chúa Tể để độn vào phòng thí nghiệm ẩn giấu của mình...

Đến lúc đó, dù phải từ bỏ phần lớn thân thể, chỉ cần giữ lại một phần thân thể kim loại lỏng là được.

Là một quả cầu kim loại lỏng, đây chính là cách sinh tồn đặc biệt của hắn.

Chỉ cần có thể sống sót, dù là sống tạm bợ, Bàn Cầu đại lão cũng không bận tâm.

Khát vọng 'sống' của hắn còn mãnh liệt hơn bất kỳ ai.

Đúng lúc Bàn Cầu đại lão chuẩn bị đi sâu nghiên cứu phong ấn Thiên Đạo...

đột nhiên, hắn lại bị cưỡng chế bật ra khỏi trạng thái 'chế độ tự kỷ'.

Bàn Cầu đại lão: "???" Giết cái con Bạch U U chết tiệt, đây là chuyện gì?

Tại sao hắn lại bị bật ra?

Bàn Cầu đại lão vừa mở mắt, lại nhìn thấy khuôn mặt đáng ghét của Bá Thiện.

Đây là phân thân Thiện thi của Bá Tống, tự mang công đức lực, độ đáng ghét gấp đôi bản thể.

Nhưng lần này, Bàn Cầu đại lão có thể cảm nhận được, thứ khiến mình liên tục bị bật ra khỏi 'chế độ tự kỷ' không phải là Thiện thi của Bá Tống, mà là... một thứ gì đó trong tay Thiện thi!

"Đây là cái gì?" Trên thân cầu của Bàn Cầu đại lão, ngưng tụ ra một con mắt, nhìn chằm chằm vào lòng bàn tay của Bá Thiện, giọng nói của hắn có sự dao động cảm xúc rõ rệt.

"Cái gì?" Bá Thiện cũng nghi hoặc thuận theo ánh mắt của Bàn Cầu đại lão, nhìn về phía lòng bàn tay của mình.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy một vật nhỏ tròn vo đang bám trong lòng bàn tay mình.

Khi hắn nhìn về phía vật nhỏ này, vật nhỏ còn quay người lại, lộ ra một con mắt đáng yêu, chớp chớp mắt với Bá Thiện.

Kiểu ánh mắt siêu đáng yêu.

"Trời ơi!!" Bá Thiện hét lên một tiếng dài.

Bá Nhân bên cạnh xoa xoa thái dương...

Lần này, hắn thật sự cảm thấy hóa thân Bá Thiện và hóa thân Bá Ác của bản thể có hơi không thông minh.

Rõ ràng cùng là tam thi hóa thân, tại sao lại cảm thấy tên này có chút ngốc nghếch đáng yêu.

"Tại sao đại lão pháp khí lại đi theo tôi ra đây vậy!" Bá Thiện giơ lòng bàn tay mình lên, hỏi.

Hơn nữa, pháp khí bạn sinh của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối này lợi hại thật, khi nó ở trong lòng bàn tay hắn, hắn lại không hề nhận ra một chút khác thường nào!

Pháp khí bạn sinh của Tam Nhãn tiếp tục chớp mắt làm duyên với Bá Thiện, nhưng không trả lời.

“Đại lão ngài nói gì đi chứ, ngài chỉ chớp mắt thôi thì tôi không biết ý ngài là gì.

Tôi không phải bản thể, không có thiên phú đọc hiểu ngôn ngữ của loài không phải người.” Bá Thiện thở dài nói.

Hắn dám chắc, pháp khí bạn sinh của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chắc chắn có ý thức, và chắc chắn có khí linh.

Đây là một món pháp khí đã tồn tại từ thời kỳ Thiên Đạo thứ hai cho đến nay, dù là ma cũng có thể mài ra khí linh rồi.

Trong ánh mắt của đại lão pháp khí bạn sinh hiện lên nụ cười rõ rệt.

Sau đó, nó phát ra vài âm tiết.

Quả nhiên có khí linh.

Nhưng Bá Thiện sau khi nghe xong vài âm tiết này, liền hoàn toàn tuyệt vọng.

Đây là ngôn ngữ thái cổ, nhưng là một loại phương ngữ địa phương của thời kỳ thái cổ.

Thời đại này, ai mà nghe hiểu được!

Đại lão khí linh tiếp tục dùng ánh mắt tươi cười chớp chớp mắt.

“Ai.” Bá Thiện thở dài: “Lát nữa tôi sẽ liên lạc với Tam Nhãn tiền bối, rồi đưa ngài về.” Nói xong, hắn lại ngẩng đầu nhìn Bàn Cầu đại lão trong phong ấn.

Lúc này con mắt mà Bàn Cầu đại lão ngưng tụ ra đang nhìn chằm chằm vào đại lão pháp khí bạn sinh trong tay Tống Thư Hàng.

Bá Thiện đưa tay sang trái, mắt của Bàn Cầu đại lão cũng theo sang trái.

Bá Thiện sang phải, ánh mắt của Bàn Cầu đại lão cũng theo sang phải.

"Bá Tống, trong tay ngươi là cái gì." Bàn Cầu đại lão lại một lần nữa hỏi.

Bá Thiện suy nghĩ một chút, hắn đột nhiên bịt tai lại: "Tôi không nghe, tôi không nghe đâu ~" Bá Nhân bên cạnh: "......" MDZZZ!

Thật mất mặt!

Cùng là một trong tam thi, hắn cảm thấy thật xấu hổ.

Thế là, Bá Nhân lặng lẽ vận dụng đại chiêu, toàn thân công pháp vận chuyển đến cực hạn, lặng lẽ xóa đi cảm giác tồn tại của mình, biến thành một người vô hình nhỏ bé, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Chỉ có vào khoảnh khắc này, Bá Nhân mới cảm nhận được sự tuyệt diệu của 《Vong Ký Liễu Thần Công》.

"Chúng ta nói chuyện tử tế đi, Bá Tống." Bàn Cầu đại lão thấy lòng thật mệt.

"Không nghe, không nghe." Bá Thiện dùng sức lắc đầu. [Thích nghe thì nghe, không nghe thì cút!] Bàn Cầu đại lão gầm lên trong lòng.

Nhưng mà, thực tế hắn lại phải bày ra bộ mặt cười cầu xin: "Quá tam ba bận, ngươi có vấn đề muốn hỏi ta, ta cũng có vấn đề muốn hỏi ngươi, chúng ta thật sự có thể nói chuyện tử tế." Bá Thiện nhếch mép: "Ngài hỏi tôi một câu, tôi trả lời xong, thì đến lượt tôi hỏi ngài một câu, cứ thế lặp lại." "Thành giao." Bàn Cầu mệt mỏi nói.

"Trước tiên tôi trả lời ngài, đây là pháp khí bạn sinh của Cửu U Chúa Tể nhiệm kỳ đầu tiên, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối." Bá Thiện giơ đại lão pháp khí bạn sinh lên, đáp.

Bàn Cầu nhíu mày.

Pháp khí bạn sinh của Cửu U Chúa Tể nhiệm kỳ đầu tiên?

Vậy tại sao, giữa hắn và món pháp khí này lại có một cảm giác máu mủ tương liên?

Giữa hắn và Cửu U chúa tể đời đầu, về lý thuyết thì đâu có quan hệ trực tiếp gì đâu nhỉ?

Hơn nữa... tại sao các Cửu U chúa tể khác khi ra đời lại có thứ gọi là 'bạn sinh pháp khí', còn hắn thì không!

Lúc hắn ra đời, ngoài bản thân là một quả cầu ra thì chẳng có gì cả.【Biết đâu ngay cả tên Bạch u u kia cũng có bảo vật như bạn sinh pháp khí.】【Quả nhiên, bạn sinh pháp khí của ta bị Thiên Đạo làm mất rồi?】【Thiên Đạo cầu ngu ngốc.】Trong lòng Bàn Cầu đại lão, oán hận đối với Thiên Đạo cầu ngày càng đậm đặc.

Cứ thế này, giá trị oán hận của hắn đối với Thiên Đạo cầu sớm muộn cũng sẽ vượt qua Tống Thư Hàng, Bạch u u và Nho gia Thánh nhân.

"Ta cảm thấy giữa mình và món pháp khí này có một cảm giác rất thân thiết...

Bá Tống, có phải ngươi biết gì đó không?" Bàn Cầu đại lão tiếp tục hỏi.

"Lượt câu hỏi của đại lão đã kết thúc, bây giờ đến lượt tôi hỏi ngài." Bá Thiện xua tay nói.

Bàn Cầu đại lão lại thở dài trong lòng, oán niệm với Bá Tống +1.

"Ngươi hỏi đi." Bàn Cầu nói.

Bá Thiện đặt câu hỏi: "Bàn Cầu đại lão, ngài có ấn tượng gì về thế giới Hắc Long không?" "Không có, được rồi, đến lượt ngươi trả lời ta.” Bàn Cầu đại lão vội vàng nói.

Bá Thiện: “Nếu câu trả lời của Bàn Cầu đại lão là ‘không có’, vậy thì có lẽ ngài và bạn sinh pháp khí tiền bối cũng không có liên hệ gì đâu.” Bàn Cầu đại lão: “???” “Để tôi kể cho rõ ràng.” Bá Thiện ngồi xếp bằng xuống bên cạnh phong ấn, dù sao thì hắn cũng là một hóa thân thiện lương, luôn vui vẻ giải đáp thắc mắc của người khác.

“Nguyên liệu của bạn sinh pháp khí tiền bối là do Thiên Đạo tương ứng với Cửu U chúa tể đời đầu mang về từ ‘Cổ U’ của thế giới Hắc Long.

Thiên Đạo thông qua việc nghiên cứu nguyên liệu mang từ Cổ U về, cuối cùng đã mày mò ra ‘Cửu U chúa tể’, hoàn thiện thiết lập và đưa nó vào quy tắc Thiên Đạo.” Bá Thiện chậm rãi kể: “Ban đầu tôi còn đang đoán, Bàn Cầu đại lão ngài và ‘nguyên liệu Cổ U’ có liên hệ gì với nhau không, không ngờ Bàn Cầu đại lão ngài lại chẳng có ấn tượng gì cả.” Bàn Cầu đại lão nhảy dựng lên: “Tại sao ngươi lại có suy nghĩ như vậy?

Tại sao ta lại có liên hệ với nguyên liệu Cổ U?

Ngươi quả nhiên biết chuyện gì đó?” Nếu không có phong ấn của Thiên Đạo, lúc này hắn nhất định sẽ dùng một chiêu Thiên Đốn Trụy, áp chế hóa thân của Bá Tống, sau đó ép hỏi ra tất cả những gì mình muốn biết.

Còn về thủ đoạn đọc ký ức trực tiếp, hắn tuyệt đối sẽ không dùng lại lần nữa.

Trong ký ức của Bá Tống, đâu đâu cũng là hố, khắp nơi là mìn, chỉ cần sơ sẩy một chút là sẽ đọc phải nội dung cấm kỵ, bị phản phệ trọng thương.

“Đừng vội, Bàn Cầu tiền bối...

đến lượt của tôi rồi.” Bá Thiện xua xua tay, sau đó lấy ra một cuốn sổ nhỏ, hỏi: “Câu hỏi: Bàn Cầu đại lão, cơ thể của ngài phải dùng cách gì để cắt ra mà trong thời gian ngắn không hợp lại được?” Bàn Cầu: “...” Đây là câu hỏi mà người nên hỏi à?

Sao ngươi không đi hỏi một con lợn, hỏi nó làm sao để mổ thịt nó xong sẽ thơm hơn đi?

Chương 3016

Bá Thiện thấy Bàn Cầu mãi không trả lời, liền ngẩng đầu nhìn đại lão: “Phiên hỏi đáp kết thúc nhé?” “Ngươi có thể đổi câu hỏi khác.” Bàn Cầu đại lão nói.

Bá Thiện lật lật cuốn sổ, lại hỏi: “Vậy, Bàn Cầu đại lão, sau khi cắt cơ thể của ngài ra, phải làm thế nào mới có thể xóa bỏ liên hệ giữa phần bị cắt và bản thể?” Là một hóa thân đáng tin cậy, hắn phải tiến hành điều tra trước cho đại dự án ‘Tống U U dung hợp Bàn Cầu’.

Bàn Cầu: “...” “Thực ra mấy câu hỏi sau cũng tương tự thôi.” Bá Thiện gấp cuốn sổ nhỏ trong tay lại, nói với Bàn Cầu đại lão: “Còn muốn tiếp tục không?” Thực tế, kế hoạch dung hợp Bàn Cầu đại lão lại là một cơ hội đối với chính Bàn Cầu đại lão.

Phải biết rằng, giữa Thiên Đạo Đạo Tử và Bàn Cầu đại lão có mối thù không đội trời chung.

Mối oán hận hàng ngàn vạn năm của Nho gia không phải ba câu hai lời là có thể nói rõ được.

Nếu không phải Bàn Cầu đại lão vẫn còn chút giá trị lợi dụng...

Đạo Tử đã sớm giết Bàn Cầu đại lão, cho tan thành tro bụi rồi.

Mà ‘dự án cải tạo Tống U U’ lại cho Bàn Cầu đại lão cơ hội được bảo toàn.

Việc cải tạo Tống U U không cần dung hợp cả quả cầu, chỉ cần dung hợp một phần lớn, hoàn thiện thuộc tính ‘Cửu U chúa tể’ là được.

Mà với thuộc tính cơ thể kim loại lỏng của Bàn Cầu đại lão, chỉ cần còn một phần tồn tại thì sẽ không tiêu vong, nhiều nhất là thể tích thu nhỏ lại một chút.

Điểm này, thậm chí chính Bàn Cầu trong lòng cũng hiểu rõ.

Hắn bắt đầu trầm tư.

Lúc này.

Trong lúc Bá Thiện và Bàn Cầu đang trao đổi, ý chí của Thiên Đạo Đạo Tử tiền bối quét tới.

Đây là ý chí của Đạo Tử đến kiểm tra.

Đạo Tử đã sớm thấy Bàn Cầu đang thử phá giải phong ấn, để phòng ngừa Bàn Cầu thật sự thoát khốn bỏ trốn, ý chí của Đạo Tử cứ một khoảng thời gian lại quét qua một lần... ngoài ra, tiện tay gia cố thêm phong ấn, dập tắt cơ hội bỏ trốn của Bàn Cầu.

Lần này, sau khi ý chí của Đạo Tử quét qua, vừa hay nhìn thấy Bá Tống và Bàn Cầu đang đối chất.

Thông qua chức năng ‘quay lén’ của phong ấn, Đạo Tử rất nhanh đã hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Suy nghĩ một lát, Đạo Tử trong lòng đã có quyết định.

Trong kế hoạch cải tạo Tống U U, nếu Bàn Cầu chịu chủ động phối hợp thì có thể bớt đi rất nhiều phiền phức.

Thế là, giọng nói của ý chí Đạo Tử vang lên, nói với Bàn Cầu: 【Nếu trong quá trình chúng ta tiến hành ‘kế hoạch Bá Tống Cửu U chúa tể’, ngươi chịu chủ động phối hợp với chúng ta, đến lúc kế hoạch kết thúc, phần thân thể còn sót lại của ngươi, ta có thể tha cho!】 “Chào Đạo Tử sư huynh.” Bá Thiện từ dưới đất đứng dậy. 【Ta chỉ tiện đường đến kiểm tra, vừa hay nghe được cuộc đối thoại của ngươi và Cầu chúa tể.】 Ý chí của Đạo Tử vừa nói, lại gia cố thêm hai lớp nữa bên ngoài phong ấn của Bàn Cầu đại lão.

Bàn Cầu đại lão: “...” Tên Bạch u u đáng chết, phong ấn lại được gia cố rồi.【Câu trả lời của ngươi đâu, Cầu chúa tể.】Ý chí của Đạo Tử lại lên tiếng.

Dù sao thì, đợi sau khi gã sụp đổ khỏi ‘ngôi vị Thiên Đạo’, Bàn Cầu chúa tể với tư cách là ‘thân Cửu U’ tương ứng cũng sẽ sụp đổ theo.

Vậy thì trước đó, nếu có thể tối đa hóa lợi ích thì tốt quá rồi.

“Ngươi tính toán hay thật đấy, Đạo Tử Nho gia.” Giọng Bàn Cầu đại lão lạnh băng.

Lại muốn chính mình chủ động phối hợp, hiến dâng thân thể của mình để bổ sung cho Tống U U.

Đề nghị này, đúng là giết cầu còn tru tâm.

Nhưng...【Nhưng, ngươi có thể sống sót, tiếp tục tồn tại.】Ý chí của Đạo Tử nói không chút cảm xúc.

Bàn Cầu đại lão: “...” Sống sót.

Ba chữ thật hèn mọn và cay đắng biết bao.

“Ta muốn sống sót.” Bàn Cầu đại lão nói.

Dù là trạng thái gì... hắn cũng sẽ chọn sống sót.

Đây đã là chấp niệm của hắn.【Thành giao.】Ý chí Đạo Tử lên tiếng.

Ước định với Đạo Tử một khi đã xác lập thì có Thiên Đạo làm chứng, không còn cơ hội hối hận.

Hợp đồng thành lập.

Đạo Tử lại nhìn Bàn Cầu trong phong ấn.

Nhìn thấy bộ dạng uất ức của Bàn Cầu lúc này, ý niệm của Đạo

Tử cũng trở nên thông suốt, phỏng như hóa thành đường tám làn, không còn kẹt xe nữa! ‘Đôi khi, sống còn đau khổ hơn cả cái chết.’ Dùng cách này để giải quyết ân oán giữa Bàn Cầu và Nho gia, chắc hẳn các đệ tử đã hy sinh của Nho gia suốt ngàn vạn năm qua cũng sẽ hài lòng chứ?

Xử lý xong đại địch của Nho gia, tâm trạng của Đạo Tử sư huynh vô cùng vui vẻ.

Lấy oán báo oán, lấy đức báo đức, thật là một điều khiến người ta vui vẻ.

Hạnh phúc, quả nhiên vẫn phải được xây dựng trên sự đau khổ của kẻ thù.

Sự đau khổ và uất ức của Bàn Cầu khiến Đạo Tử sư huynh ăn ngon miệng hẳn.

“Bá Thiện, ngươi cứ tiếp tục nói chuyện với quả cầu này đi, hẹn gặp lại.” Ý chí của Đạo Tử đại lão xua xua tay, vui vẻ rời khỏi thế giới Cửu U, kết thúc lần kiểm tra này.

Bàn Cầu đại lão trong phong ấn thở dài một hơi, phảng phất như bị rút cạn toàn bộ sức lực, tâm trạng phức tạp đến mức mấy tiếng đồng hồ cũng không thể miêu tả nổi.

Đây là ngày nhục nhã nhất trong cuộc đời cầu sinh của hắn... một trong những ngày.

Bá Thiện lại ngồi xếp bằng xuống bên cạnh phong ấn, hỏi: “Bàn Cầu đại lão, chúng ta nói chuyện tiếp nhé?” “Đừng phiền ta.” Bàn Cầu đại lão nói một cách yếu ớt.

“Tôi có thể hiểu ngài, lúc này tâm trạng ngài không tốt, không muốn nói chuyện cũng là bình thường.” Bá Thiện mỉm cười nói: “Nhưng tôi lại muốn nói chuyện với ngài lúc này.” Ngài càng không muốn nói chuyện, tôi lại càng muốn nói chuyện với ngài đó.

Bàn Cầu đại lão liếc Bá Thiện một cái: “...” Đây đúng là một người có tố chất làm Cửu U chúa tể.

“Tôi có một thông tin có thể liên quan đến Bàn Cầu đại lão, sự tồn tại của thế giới Hắc Long, ngài biết chứ?” Bá Thiện nói: “Mà trong thế giới Hắc Long, có một vị ‘Bất Hủ giới thứ tám’, trùng hợp là vị Bất Hủ giới thứ tám đó cũng là một quả cầu... hơn nữa dường như cũng được cấu tạo từ kim loại lỏng.” Bàn Cầu đại lão: “!!!” Trạng thái yếu ớt bị chủ đề của Bá Thiện cưỡng chế xua tan!

Thậm chí ngay cả việc Bá Thiện gọi hắn là ‘Bàn Cầu’, hắn cũng không để ý.

“Ngươi lấy thông tin từ đâu?” Bàn Cầu đại lão hỏi.

Bá Thiện đáp: “Là tin tức từ người thống trị thế giới Hắc Long, Long Lạc nữ sĩ.” Bàn Cầu đại lão rơi vào trầm tư.

Một lúc sau.

“Vậy nên, ta và ‘Thiên Đạo giới thứ tám của thế giới Hắc Long’ đó có thể có liên quan?” Bàn Cầu đại lão vừa nói, vừa nhìn về phía ‘bạn sinh pháp khí của Tam Nhãn chúa tể’ trong tay hóa thân của Tống Thư Hàng.

Nguyên liệu của món bạn sinh pháp khí này chính là do Thiên Đạo thứ hai lấy từ ‘Cổ U’ tương ứng của thế giới Hắc Long.

Mà Thiên Đạo giới thứ tám của thế giới Hắc Long lại tương tự hắn.

Hắn lại có cảm giác rung động như huyết mạch tương liên với ‘bạn sinh pháp khí’ này.

Tất cả những điều này xâu chuỗi lại với nhau, đưa ra kết luận trên.

Ký ức trống rỗng của ta là do di chứng của việc ta là Bất Hủ chuyển sinh?

“Đây là một trong hai phỏng đoán của bản thể tôi và Long Lạc nữ sĩ.” Bá Thiện lên tiếng nói.

Thân cầu của Bàn Cầu đại lão nhẹ nhàng nảy trên mặt đất, cho thấy nội tâm không bình tĩnh của hắn: “Vậy phỏng đoán còn lại là gì?” “Phỏng đoán còn lại... là rất có khả năng mỗi một lần giới thứ tám đều sẽ xuất hiện một vị cầu đại lão.” Bá Thiện đáp.

“Không thể nào.” Bàn Cầu đại lão phủ nhận ngay lập tức.

Cho dù là Thiên Đạo có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, cũng không thể đột nhiên biến ra một sinh mệnh mạnh mẽ vô cùng được.

Thiên Đạo muốn làm gì thì làm, nhưng ở một vài khâu, cũng phải tuân theo quy tắc và quy trình.

“Nhưng hai lần ‘Bất Hủ giới thứ tám’ có hơi quá trùng hợp.” Bá Thiện nhắc nhở.

Bàn Cầu đại lão nhắm mắt lại, suy tư nói: “Hai lần giới thứ tám... trông có vẻ hơi trùng hợp.

Nhưng nếu có người cố ý dẫn dắt thì có thể giải thích được.” Lúc này Bàn Cầu đại lão đang đứng ở góc độ của người thứ ba để suy đoán đáp án, không đặt mình vào phe ‘Thiên Đạo cầu’.

Nếu có người âm thầm khống chế Thiên Đạo cầu ngốc nghếch, mãi đến giới thứ tám mới để Thiên Đạo cầu chứng đạo, về lý thuyết thì có thể nói thông.

Thậm chí không nhất định phải cố ý dẫn dắt, chỉ cần bồi dưỡng Thiên Đạo cầu ngốc nghếch, đợi thực lực của nó đủ, mọi chuyện đều có thể thuận theo tự nhiên.

“Nhưng, ở thời đại của bản thể Bàn Cầu đại lão và Nho gia Thánh nhân, không ai có thể làm được chuyện này đâu.” Bá Thiện nói.

Lúc đó trong chư thiên vạn giới, ai có bản lĩnh bố cục trong bóng tối, để Thiên Đạo cầu từng tồn tại xuất hiện vào lúc Thiên Đạo giới thứ tám, tranh đoạt ngôi vị Thiên Đạo với Nho gia Thánh nhân?

Lúc đó Nho gia Thánh nhân đã mạnh đến cực hạn, là người mạnh nhất dưới Thiên Đạo chân chính.

Thiên Đạo cũng rất khó trực tiếp ảnh hưởng đến sự tồn tại như Thánh nhân.

“Thiên Đạo...

Thiên Đạo tương ứng với Bạch u u!” Bàn Cầu đại lão không cần suy nghĩ, đã nói một cách rất chắc chắn.

Nếu trên đời có chuyện gì không tìm được hung thủ, vậy chắc chắn là lỗi của Bạch u u.

Nếu thực lực của Bạch u u không gánh nổi cái nồi đen này, vậy chắc chắn là nồi của Thiên Đạo tương ứng với Bạch u u!

Tống Thư Hàng: “...” “Lúc ở thế giới Cửu U, ta cũng đã nghiên cứu một vài thông tin về các đời Thiên Đạo, cố gắng tìm ra phương pháp để Cửu U chúa tể vẫn có thể sống sót sau khi Thiên Đạo sụp đổ như Bạch u u.

Trong lúc đó ta phát hiện, Thiên Đạo của Bạch u u tuy thời gian tại vị ngắn ngủi... nhưng nó vô cùng đặc biệt.” Tư duy của Bàn Cầu đại lão đã đi vào ngõ cụt.

Bá Thiện lắc đầu.

Thiên Đạo Bạch tuy làm việc rất đau đầu, nhưng sự xuất hiện của

Bàn Cầu đại lão hẳn là không liên quan đến Thiên Đạo Bạch.

Nếu là thủ đoạn của Thiên Đạo Bạch, vậy Bàn Cầu đại lão hẳn sẽ xuất hiện dưới hình thức ‘Bạch muội muội’.

Chương 3017

Thấy Bá Thiện lắc đầu, Bàn Cầu đại lão cũng chậm rãi lắc lư theo nhịp.

Một lúc sau...

Hắn bình tĩnh lại một chút.

“Thiên Đạo.” Bàn Cầu đại lão nhìn về phía ‘bạn sinh pháp khí’ trong tay Bá Thiện.

Hắn cảm thấy hai khả năng mà hóa thân Bá Tống đưa ra, kết hợp lại... có người từ thế giới Hắc Long mang ra nguyên hình của ‘Thiên Đạo cầu’, và tiến hành bồi dưỡng.

Thậm chí đối phương không nhất định muốn Thiên Đạo cầu cuối cùng chứng đạo Bất Hủ, có lẽ chỉ đơn thuần là tiến hành thí nghiệm?

Bàn Cầu đại lão cảm thấy phỏng đoán này phù hợp với thực tế nhất.

Hơn nữa, hắn có đối tượng nghi ngờ.

Bá Thiện theo ánh mắt của Bàn Cầu đại lão, cúi đầu nhìn món bạn sinh pháp khí ngơ ngác.

Thiên Đạo thứ hai ba mắt.

Thiên Đạo thứ hai cũng giống Thiên Đạo thứ nhất, đã xóa đi mọi dấu vết của mình.

Gã còn từng đi sâu vào thế giới Hắc Long để nghiên cứu Cổ U.

Nếu nói, Thiên Đạo tương ứng với Bàn Cầu đại lão thật sự là do người khác mày mò ra, thì khả nghi của Thiên Đạo thứ hai quả thực rất lớn.

“Nếu có thể nhập mộng một lần thì tốt rồi...

Hoặc là, dùng Giám định bí pháp một phát, xem có giám định ra được gì không?” Bá Thiện thầm nghĩ.

Nhập mộng là lựa chọn tốt nhất, cơ bản không có di chứng, chỉ là không thể khống chế tự do.

Khi nào nhập mộng, đối tượng nhập mộng là ai, đều không thể khống chế.

Còn Giám định bí pháp, nếu muốn giám định những thông tin bí ẩn liên quan đến thái cổ thậm chí là thế giới Hắc Long, không biết phải trả giá như thế nào.

Bản thể cảnh giới Trường Sinh Giả của hắn cũng không biết có chịu nổi không.

“Thiên Đạo cầu tương ứng với ta lúc sụp đổ có để lại manh mối gì không?

Ngươi có thể để Đạo Tử Nho gia tìm kiếm dấu vết.” Lúc này, Bàn Cầu đại lão đề nghị.

“Tôi sẽ báo cáo lại với Đạo Tử tiền bối.” Trong hư không, tam thi Bá Hưu đáng tin cậy đang ẩn thân lên tiếng.

Bên cạnh, Bá Thiện đồng thời nói: “Nói chứ, nếu phỏng đoán của Bàn Cầu đại lão ngài là chính xác... vậy tôi cứ cảm thấy đẳng cấp của ngài giảm đi rất nhiều.” Bàn Cầu đại lão: “???” “Các đời Thiên Đạo, hầu như ai cũng biết gây chuyện.

Duy chỉ có Thiên Đạo tương ứng với ngài là bị gây chuyện.

Hơn nữa, biết đâu bản thể của ngài còn là vật thí nghiệm.” Bá Thiện nói.

Thiên Đạo cầu này thật không hợp với các Thiên Đạo khác.

Bàn Cầu đại lão cuối cùng cũng phát hiện, Bá Thiện trước mắt ngoài việc thích đâm vào tim người khác, còn có một khuyết điểm rất chí mạng, đó là biên độ nhảy vọt trong tư duy của tên này quá lớn!

Đang nói chuyện, tư duy của tên này luôn đột nhiên nhảy đến một xó xỉnh nào đó không biết.

Cho dù đang nói chuyện chính sự vô cùng quan trọng, tư duy của tên này vẫn ở trong trạng thái vô cùng hoạt bát, không thể chuyên nhất.

Loại người này chắc chắn không thể tập trung học hành cho tốt, cuối cùng sẽ trở thành một học sinh dốt.

Hơn nữa, loại người này chắc chắn không thể bế quan cho tốt.

Không thể bế quan tốt nghĩa là không thể tu luyện tốt, cuối cùng trở thành tầng lớp dưới đáy của giới tu luyện... cái con khỉ!

Tên này đã dựa vào đầu sắt mà thăng cấp lên Trường Sinh Giả rồi!

Bàn Cầu đại lão buồn bã thở dài.

Điều này không tu chân chút nào.

“Bá Hưu, bên Đạo Tử tiền bối có tin tức trả lời chưa?” Bá Thiện đột nhiên lại quay đầu gọi vào hư không.

Tư duy của hắn nhảy một vòng, vậy mà còn nhảy về lại chủ đề chính!

“Đạo Tử tiền bối đang tranh thủ tra xem ghi chép, cần chút thời gian.” Bá Tinh trả lời.

“Ồ, vậy chúng ta liên lạc với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đi, bảo ngài ấy là ‘bạn sinh pháp khí đại lão’ đã ra ngoài cùng chúng ta rồi.” Bá Thiện giơ tay nâng bạn sinh pháp khí trong lòng bàn tay, tay phải tiện thể lóe lên mấy lần, thi triển hai lần 《Dưỡng Đao thuật》.

Bá Tinh biểu cảm phức tạp: "..." Tuy nhiên, ý thức của hắn vẫn thông qua ấn ký Tán Tài vương tọa của bản thể, bắt đầu liên lạc với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Việc liên lạc này, hắn cảm thấy vẫn là tự mình làm thì đáng tin hơn.

Giao cho Bá Thiện, trời mới biết sẽ gây ra trò gì.【Tút ~ tút ~ tút ~ người dùng bạn đang gọi tạm thời đang ngủ, không thể kết nối, xin vui lòng liên hệ lại sau khi ngài ấy tỉnh dậy.】 Từ ấn ký Tán Tài vương tọa, truyền đến giọng nói dịu dàng của quản gia Nhãn Cầu.

Bá Tinh ngẩn người.

Lúc mới ra ngoài không phải vẫn ổn sao?

Sao đột nhiên lại đi ngủ rồi?

Chất lượng giấc ngủ của Cửu U chúa tể đều tốt như vậy, muốn ngủ là ngủ được sao?

Điều này có chút đáng ghen tị.

Sau khi đạt đến cảnh giới Trường Sinh Giả, thứ gọi là buồn ngủ cơ bản đã không còn, chức năng ngủ cũng vì thế mà thoái hóa.

"Sao vậy?" Bá Thiện hỏi.

"Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đang ngủ...

Mà này, Cửu U chúa tể đều cần thời gian ngủ nhiều à?" Bá Tinh nói.

Bá Thiện đáp: "Chắc là cần, Bạch tiền bối two thường xuyên ngủ, còn là loại gọi cũng không tỉnh, khiến người ta không nhịn được muốn đi lên cho ngài ấy..." Ầm ~ Lời còn chưa nói xong, trong hư không có một đạo Cửu U tà lôi đánh xuống, nổ tung trên người Bá Thiện.

Đây là thế giới Cửu U.

Ở thế giới Cửu U nói xấu Cửu U chúa tể sau lưng sẽ bị báo ứng. 【Làm tốt lắm!】 Cầu u u nhìn thấy cảnh này, tâm trạng cũng vui vẻ lên.

Ngoài ra, Cửu U chúa tể thật sự đều cần ngủ sao?

Chẳng lẽ ta chính là vì không thường xuyên ngủ nên mới không hợp với các Cửu U chúa tể khác?

“Không nhịn được... muốn đi lên...

đắp chăn cho ngài ấy.” Bá Thiện bị sét đánh nhanh trí đổi lời.

Trong hư không, đạo Cửu U tà lôi thứ hai đang ngưng tụ mới lặng lẽ tan đi.

Bá Tinh xoa xoa thái dương: “Vậy, lúc đầu ngươi định nói gì?” “Đừng vu khống tôi.” Hai mắt Bá Thiện không ngừng liếc lên trời, ngầm ra hiệu.

“Thôi bỏ đi, đi thôi, về báo cáo với bản thể.” Bá Tinh thở dài, sau đó lại nói: “Hơn nữa, bạn sinh pháp khí bị chúng ta mang ra ngoài, biết đâu lại là chuyện tốt.” “Bá Phục sao lại nói vậy?” Bá Thiện vẫy vẫy tay với Cầu u u, sau đó mở lối vào ‘thời gian bí cảnh’.

“Nếu bạn sinh pháp khí ở trong tay chúng ta, chúng ta có thể nghĩ cách để Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ra ngoài một chuyến lấy pháp khí này...

Nếu Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đồng ý, vậy chúng ta có thể bố trí một phen, cố gắng để Tam Nhãn thiếu niên tiền bối khi lấy bạn sinh pháp khí có thể tiếp xúc với ‘dự án nghiên cứu nhãn cầu của Nho gia Thánh nhân’, nếu tiền bối có hứng thú với việc nghiên cứu đôi mắt của Thánh nhân, chuyện sẽ thành.” Bá Tinh lên tiếng nói.

Bá Thiện nghe vậy, khen ngợi: “Không hổ là tự thi, kế mưu và bản thể xuất sắc như nhau, rốn cũng đen, tim cũng bẩn.” ....

Thế giới Tán Tài vương tọa.

Trên mặt Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lộ ra nụ cười âm u.

Cửu U chúa tể, cho dù là nụ cười thật tâm, nhưng phối hợp với khí tức Cửu U cũng sẽ trở nên âm u đáng sợ... trừ phi nhan sắc quá đỉnh, đỉnh đến mức vượt qua ảnh hưởng của khí tức Cửu U chúa tể.

“Bá Tống tự thi Bá gì đó, có tiền đồ.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Quả thực là không hẹn mà gặp với gã!

Có tiền đồ hơn nhiều so với một tam thi khác là ‘Bá Thiện’.

Vừa rồi, lúc Bá gì đó gọi điện tới, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cố ý không nghe...

Kế hoạch của gã là đợi tam thi của Bá Tống đến gần vị trí ‘dự án nghiên cứu Nho gia Thánh nhân’, sau đó mới gọi lại, tìm một lý do để tiếp xúc với thí nghiệm nghiên cứu mắt Thánh nhân.

Không ngờ Bá gì đó bên kia lại nghĩ giống hệt gã.

“Bá Tống tự thi này, có duyên với ta!

Lát nữa ta sẽ tặng nó một Trường sinh chi pháp làm quà.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vui vẻ nói.

Quản gia Nhãn Cầu bên cạnh lộ ra nụ cười hài lòng.

Tuy tam thi hóa thân của Bá Tống thua trận đấu, nhưng lại nhận được phần thưởng giống như ‘điểm tối đa’.

Một Trường sinh chi pháp, và cơ hội để lão gia tham gia nghiên cứu mắt Thánh nhân.

Thắng thua đôi khi thật sự không cần phải tính toán được mất nhất thời.

“Lão gia, xi măng và vạc phong ấn được chế biến đặc biệt đã chuẩn bị xong.” Quản gia Nhãn Cầu nói.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cười ha ha nói: “Ổn, chuẩn bị thêm mấy cái vạc...

Lát nữa chúng ta sẽ chuẩn bị đi tìm Bá Tống.

Đúng rồi, lần này qua đó, chúng ta có thể sẽ gặp bố của Cẩu Đản.

Chuẩn bị cho ta một món quà ghê tởm, tặng cho nó làm quà gặp mặt.” “Ghê tởm đến mức nào?” Quản gia Nhãn Cầu hỏi.

“Có thể ghê tởm đến mức nào thì ghê tởm đến mức đó, tốt nhất giá trị cũng đừng quá cao.

Chương 3018

Tặng đồ quá đắt, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, sẽ không hay.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

“Được thôi, lão gia, chuyện này tôi nhất định sẽ làm cho ngài thật thỏa đáng.” Quản gia Nhãn Cầu đáp.

Hắn đã nghĩ xong, chuẩn bị đi lấy một thanh bảo đao bùng nổ ‘Thánh quang chi lực’, phẩm giai thì khoảng thất bát phẩm là đủ rồi.

Như vậy, món quà này sau khi làm Sọc Vằn Long chúa tể ghê tởm xong, có lẽ còn bị Sọc Vằn Long chúa tể tiện tay ném cho Bá Tống.

Đến lúc đó, Bá Tống lại có thể dùng món quà này tặng cho đệ tử tu luyện thánh quang của mình.

Đây gọi là tận dụng đồ phế thải. ....

Cùng lúc đó, trong thế giới hạt nhân.

Hóa thân sắt thép của Bá Tống đang rầu rĩ.

Năm mới đến rồi, hắn cũng chuẩn bị phát một ít quà năm mới cho mấy đứa nhỏ.

Bản thể Bá Tống năm ngoái đã chuẩn bị một vài thứ, có ‘bình chứa đồ’ lấy từ chỗ Thiên Nhân, còn có túi càn khôn cao cấp hơn, những món đồ chơi nhỏ như dao gỗ lạc ấn.

Lúc Bá Tống bắt đầu chuẩn bị những món quà này, hắn vẫn còn ở cảnh giới ngũ lục phẩm.

Lúc đó hắn tặng những món quà này cho đám tiểu bối là vô cùng thích hợp.

Nhưng bây giờ... hắn đã là Trường Sinh Giả đại lão.

Một Trường Sinh Giả đại lão đường đường, lúc tặng quà năm mới cho đám tiểu bối lại tặng những thứ không ra gì như bình chứa đồ?

Có hơi mất mặt Trường Sinh Giả đại lão không?

Tôi khó quá rồi, tốc độ thăng cấp của bản thể quá nhanh, nhưng tốc độ kiếm tiền lại không theo kịp.

Đôi khi, bản tôn rất khó khăn mới nhận được một lô bảo vật quý giá từ tay đại lão như Côn Vương.

Nhưng chưa kịp ấm tay đã lại bị một đòn nạp tiền tiêu hao sạch sẽ, hoặc dùng để luyện khí thăng cấp... căn bản không giữ lại được.

Bản tôn đúng là đồ phá gia chi tử!

Tuy cũng có một vài bảo vật còn lại, ví dụ như linh kiện của Trường Sinh Giả... nhưng những thứ này không thể giao cho mấy đứa nhỏ này được.

Bảo vật quá mạnh mẽ, chỉ riêng khí tức Kiếp Tiên hoặc khí tức đại đạo của Trường Sinh Giả trên đó cũng sẽ gây tổn hại cho mấy đứa nhỏ này.

Rầu ~ “Tống sư huynh có chuyện gì sao?” Tiểu Quả Quả nghi hoặc hỏi.

Vừa rồi Tống Thư Hàng sư huynh đột nhiên gọi mấy đứa nhỏ bọn họ lại với nhau, dường như có chuyện muốn dặn dò.

Nhưng sau khi gọi bọn họ lại, Tống sư huynh lại bắt đầu ngẩn người, dường như có tâm sự.

“Ừm, sư huynh đã chuẩn bị cho các em một ít quà năm mới.” Phân thân sắt thép mỉm cười dịu dàng, lấy ra mấy cái bình nhỏ của Thiên Nhân + dao gỗ lạc ấn, đưa cho mấy đứa nhỏ.

Ngay cả cô bé người máy nửa trứng nửa người Tiểu Âm Trúc đang chơi cùng mấy đứa nhỏ cũng nhận được một bộ quà năm mới.

Quà năm mới của mấy vị đệ tử phải đợi một lát nữa mới phát, quà năm mới của các đệ tử, bản tôn đã sớm chuẩn bị rất phong phú.

“Cảm ơn sư huynh!” Thi la lỵ nhận quà xong, vui vẻ cảm ơn.

Cô bé rất thích cái bình nhỏ này, đây là pháp khí có chức năng tương tự ‘túi thu nhỏ một tấc’, những đệ tử của môn phái lớn như bọn họ, thông thường cũng phải đợi đến lúc chính thức xuất sư xuống núi mới có cơ hội nhận được loại bảo vật chứa đồ này.

“Sư huynh là tốt nhất.” Chúc la lỵ vui vẻ nhảy lên, tặng cho phân thân sắt thép một cái ôm.

“Hai món này là sư huynh đã chuẩn bị cho các em từ nửa năm trước...

Ngoài ra, các em còn có nguyện vọng năm mới đặc biệt nào muốn không?” Phân thân sắt thép mỉm cười hỏi.

Đây chính là phương án giải quyết tốt nhất mà hắn nghĩ ra!

Là một hóa thân sắt thép của Trường Sinh Giả đường đường, hắn hoàn toàn có năng lực hứa hẹn cho mấy đứa nhỏ này một ‘nguyện vọng năm mới’.

Bất kể là lên trời xuống đất, mò biển sâu, đều không thành vấn đề.

Chỉ cần không phải là nguyện vọng hoang đường, với năng lực của hóa thân sắt thép, thực hiện cũng không quá khó khăn.

Hóa thân sắt thép của ta mới là hóa thân thông minh nhất.

Trong số các phân thân, chỉ có hắn là đặc biệt, hắn đã từng đi du học!

Các phân thân khác sau khi được bản thể phân ra thì vẫn luôn ở bên cạnh bản thể, không tiếp tục học tập chuyên sâu.

Duy chỉ có hắn, năm ngoái đã du học ở chỗ Thiên Đế Đát Đát Tử một thời gian rất dài.

Trong thời gian đó hắn còn vẫn luôn ở trong ‘trạng thái cắt đứt liên lạc’ với bản thể, trải nghiệm này là thứ mà các hóa thân được nuôi trong nhà kính khác không có!

“Nguyện vọng năm mới?

Chúng em còn có thể ước một nguyện vọng năm mới sao?” Hai mắt Tiểu Quả Quả sáng lên.

Có lẽ vì con trai đều thích robot, lúc này Tiểu Quả Quả cảm thấy Tống sư huynh bằng sắt thép này quả thực quá ngầu, còn ngầu hơn cả bản thể của Tống sư huynh!

“A Tống, nguyện vọng gì cũng được sao?” Tiểu Âm Trúc dụi mạnh mắt, cố gắng làm cho mình tỉnh táo hơn.

Hóa thân sắt thép cưng chiều xoa đầu Tiểu Âm Trúc, nói: “Có nguyện vọng gì đều có thể nói ra, nhưng ta không phải là Bạch tiền bối, cho nên vẫn có giới hạn.” Phân thân Bạch tiền bối đang ăn tráng miệng sau bữa cơm ở bên cạnh ngẩn ra, chớp chớp mắt.

Sao lại lôi cả ta vào?

“Vậy Tống sư huynh, em có thể ước trước được không?” Tiểu Quả Quả vui vẻ giơ tay nói, dường như cậu bé đã sớm có nguyện vọng.

Hóa thân sắt thép cười nói: “Được, Tiểu Quả Quả có tâm nguyện năm mới gì không?

Nhưng, ta chỉ thực hiện một nguyện vọng năm mới của các em thôi, cho nên, em phải suy nghĩ kỹ, đừng lãng phí cơ hội.” Tiểu Quả

Quả nửa năm nay dường như cũng đã lớn lên không ít.

“Em vẫn luôn có một nguyện vọng.

Đợi em mạnh lên, trở thành Thất phẩm Tôn Giả, em muốn đánh lại vào mông của phương trượng, cũng đánh ngài ấy ba ngày không xuống được giường!” Tiểu Quả Quả vui vẻ nói.

Phân thân sắt thép: “...” Đứa trẻ ngốc, ta bảo em nói một nguyện vọng năm mới, chứ không phải bảo em nói ra dã tâm trong lòng!

“Cho nên Tống sư huynh, nguyện vọng của em là có thể cho em sở hữu sức chiến đấu Thất phẩm trong thời gian ngắn được không?” Tiểu Quả Quả tiếp tục nói.

Sau đó, để đi đánh Thông Huyền đại sư?

Nguyện vọng năm mới này của Tiểu Quả Quả vậy mà còn là sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng!

“Quả Quả ngốc, con đi sai đường rồi.” Hóa thân sắt thép thở dài nói.

Nói chuyện kiêu ngạo lớn tiếng như vậy, không sợ bị Thông Huyền đại sư nghe thấy sao?

Tuy nhiên, nguyện vọng của Tiểu Quả Quả vẫn chưa nói xong, cậu bé vẫn đang tiếp tục miêu tả nguyện vọng của mình: “Sau đó, nếu em có cảnh giới Thất phẩm Tôn Giả, cho dù chỉ trong một thời gian ngắn, cũng có thể phá vỡ lời thề mà phương trượng từng lập.

Ngài ấy có thể từ bỏ bế khẩu thiền, nói chuyện bình thường.” Phân thân sắt thép: “???” Mạch não chuyển hướng này, không hổ là thành viên dự bị của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Ngoài ra, Thông Huyền phương trượng tinh tu bế khẩu thiền, chẳng lẽ còn liên quan đến lời thề năm xưa?

Hắn tò mò quay đầu lại, nhìn về phía Bạch tiền bối.

Phân thân Bạch tiền bối nhớ lại một chút rồi nói: “Đó là chuyện rất lâu rồi...

Thông Huyền đạo hữu từng nhận một vị đệ tử có thiên phú không tệ.

Sau đó, có thể là do phương hướng chỉ đạo tu luyện của Thông Huyền đạo hữu sai lầm, cũng có thể là do vị đệ tử đó tham công liều lĩnh, nói chung là sau đó, vị đệ tử đó đã gặp vấn đề trong tu luyện.

Từ đó về sau, Thông Huyền đạo hữu đột nhiên bắt đầu chuyển sang tu bế khẩu thiền.” “Mà để phá bỏ bế khẩu thiền, chính là dạy dỗ ra một vị đệ tử Thất phẩm Tôn Giả?” Phân thân sắt thép nghi hoặc hỏi.

Phân thân Bạch tiền bối lắc đầu: “Ta chưa từng nghe qua điều kiện này.” “Em nghe sư huynh nhắc qua, chỉ cần dạy dỗ ra một đệ tử có thực lực mạnh hơn cả mình, phương trượng có thể mở miệng nói chuyện.” Tiểu Quả Quả nghiêm túc nói: “Cho nên, nếu em sở hữu thực lực Thất phẩm tạm thời, phương trượng có thể nói tiếng người, chúng ta cũng không cần phải khổ sở đoán xem ngài ấy muốn nói gì.

Hơn nữa, tiện thể em còn có thể... a a a ~ a ~” Hai nắm đấm kim cương mạnh mẽ đặt lên thái dương của Tiểu Quả Quả, dùng sức của nắm đấm nhấc cậu bé lên, hai nắm đấm dùng sức xoay tròn.

Tiểu Quả Quả phát ra một chuỗi tiếng hét thảm.

“Tiếng hét thảm này có vài phần công lực của bản tôn ta.” Hóa thân sắt thép gật đầu bình luận.

Phân thân Bạch tiền bối: “...” Nắm đấm sắt của Thông Huyền phương trượng xoay tròn suốt nửa phút mới thả Tiểu Quả Quả xuống, còn tặng thêm cho cậu bé một cú chặt tay cưng chiều.

Tiểu Quả Quả sờ sờ đầu mình, bất mãn nhìn Thông Huyền phương trượng.

“Thực lực cảnh giới thứ này, vẫn là tự mình tu luyện ra mới đáng tin cậy...

Ta tuy có thủ đoạn để em trải nghiệm khái niệm cảnh giới ‘Thất phẩm Tôn Giả’ trong thời gian ngắn, nhưng sau khi xong chuyện, em cũng phế rồi.” Phân thân sắt thép cười, đưa tay ra ấn khối u trên đầu Tiểu Quả Quả xuống.

Với cảnh giới Trường Sinh Giả, trực tiếp thông qua một số nghi thức tế đàn, trực tiếp quán thể năng lượng là có thể để người ta trải nghiệm cảnh giới này.

Nhưng sau khi xong chuyện, người bị quán thể cơ bản là phế.

Tiểu Quả Quả nghe đến đây, khuôn mặt nhỏ nhắn khổ sở.

“Tuy nhiên, vì em đã ước nguyện, vậy ta cũng phải tỏ chút thành ý.” Nói rồi, phân thân sắt thép duỗi lòng bàn tay ra, trên lòng bàn tay có phù văn lóe lên.

Một lúc sau, một khối lôi quang hóa thành hình cầu, hiện ra trong lòng bàn tay hắn...

Chiêu này chính là lôi pháp mạnh nhất của Bá Tống, khiến các Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới cũng không dám xem thường ‘Cự hình thiên kiếp Chưởng Tâm Lôi’.

Trên cơ sở ‘Chưởng Tâm Lôi giản hóa’ của Bạch tiền bối năm xưa, lại thêm vào sự lý giải và lĩnh ngộ của Bá Tống đối với ‘thiên kiếp’, cuối cùng mày mò ra Chưởng Tâm Lôi có sức sát thương của thiên kiếp.

Đừng thấy Chưởng Tâm Lôi trên tay phân thân sắt thép chỉ to bằng quả táo, nhưng đó là vì Chưởng Tâm Lôi chưa được phóng ra.

Nếu không, một khi phóng ra, đây chính là một phát Chưởng Tâm Lôi cấp trấn, uy lực ở mức Thất phẩm.

Phân thân sắt thép một tay duy trì ‘Chưởng Tâm Lôi cấp trấn’, tay kia lại từ thế giới hạt nhân lấy ra một ít gỗ.

Phần lớn trong số này là vật phẩm còn lại của ‘cơ thể gỗ Mị Mị Nhãn’ năm xưa, là nguyên liệu tốt để luyện khí, cũng là vật liệu tốt để chế phù.

Phân thân sắt thép lấy ra một miếng gỗ, gọt nó thành hơn mười khối gỗ nhỏ bằng quân mạt chược.

Sau đó, hắn bắt đầu dùng ‘thuật phong ấn cơ bản’ thô thiển, dựa vào sự áp chế cảnh giới cấp Trường Sinh Giả của bản thể, cứng rắn thô bạo phong ấn Chưởng Tâm Lôi vào trong miếng gỗ nhỏ!

Chương 3019

Thuật phong ấn cơ bản trong tay Trường Sinh Giả cũng có thể phát huy hiệu quả thần kỳ.

Trường Sinh Giả chính là thần kỳ như vậy.

Sau khi phong ấn xong, phân thân sắt thép hài lòng gật gật đầu.

Tiếp đó hắn lại lặp lại thao tác, một hơi phong ấn mười hai quân mạt chược phù văn 'Chưởng Tâm Lôi cấp trấn'.

"Cầm lấy, những quân bài phù văn này chỉ cần phóng ra, đủ để em chính diện đối đầu với tu sĩ Thất phẩm...

Tuy nhiên, phạm vi của pháp thuật này có hơi lớn, lúc phóng ra chú ý người bên cạnh.

Ta đã thêm vào một loại kỹ thuật nhận diện kẻ địch thông minh, nhưng phải dựa vào chính em để khóa mục tiêu." Hóa thân sắt thép đã từng du học, nắm giữ một số kỹ thuật nhỏ rất tiên tiến.

Những kỹ thuật nhỏ này, hắn cũng từng chia sẻ cho bản thể... nhưng không biết bản thể có nắm vững không.

"Nhiều vậy sao?" Tiểu Quả Quả cẩn thận thu mười quân vào trong 'bình nhỏ', còn lại hai quân, cậu bé chuyển tay tặng cho hai người bạn chơi là Thi la lỵ và Chúc la lỵ.

Sư huynh đã dạy cậu bé, đồ tốt phải chia sẻ cho những người bạn xinh đẹp.

Vốn còn định tặng cho Tiểu Lăng Tiêu và Tiểu Âm Trúc một quân, nhưng xét thấy họ là 'con gái' của Tống sư huynh, Tiểu Quả Quả suy nghĩ một chút, cảm thấy không cần thiết.

Cậu nhóc này có tiền đồ.

“Phương trượng ~ từ hôm nay trở đi, con sẽ không để ngài dễ dàng đánh mông con nữa đâu...

Con đã lớn rồi!” Tiểu Quả Quả lắc lắc cái bình nhỏ trong tay.

Đàn ông có sức mạnh là có thể lớn.

Cậu bé bây giờ có lôi phù của Tống sư huynh, cũng coi như có sức mạnh?

Vậy cậu bé có thể được coi là lớn rồi chứ?

Lời vừa dứt, nắm đấm sắt của Thông Huyền đại sư phía sau lại một lần nữa đặt lên đầu của tiểu hòa thượng, dùng sức xoay tròn.

Lần này tốc độ xoay của nắm đấm quá nhanh, hóa thân sắt thép còn nhìn thấy một làn khói trắng lượn lờ bốc lên từ đầu tiểu hòa thượng.

Lần này tiểu hòa thượng ngay cả cơ hội hét thảm cũng không có...

Hóa thân sắt thép không thèm để ý đến tiểu hòa thượng nữa, quay sang nhìn Thi và Chúc: “Vậy, hai em có nguyện vọng năm mới gì không?” Thi giống như một người lớn nhỏ, nghiêm túc nói: “Tống sư huynh, em muốn nâng cao đạo tâm.” “Đạo tâm?

Đạo tâm của em không ổn định?” Hóa thân sắt thép nghi hoặc hỏi, theo hắn thấy, Thi vì tính cách trầm ổn của mình, đạo tâm là người ổn định nhất trong ba đứa nhỏ.

Thi la lỵ lắc đầu, nói: “Đạo tâm của em hiện tại vẫn coi như tương xứng với cảnh giới...

Nhưng em hy vọng mình có thể có đạo tâm mạnh mẽ hơn.

Em và Tống sư huynh tiếp xúc rất sớm, sư huynh ngoài việc thăng cấp nhanh ra, còn có đạo tâm, vững như bàn thạch, bất kể cảnh giới thăng cấp thế nào, đạo tâm của sư huynh vẫn luôn có thể theo kịp cảnh giới.

Cho nên, em muốn biết phương pháp để đạo tâm của Tống sư huynh luôn ổn định.” Thăng cấp nhanh quả thực rất hấp dẫn, nhưng nếu không có đạo tâm tương xứng, thăng cấp nhanh ngược lại sẽ trở thành ẩn họa.

Cô bé Thi ra dáng người lớn, suy nghĩ rất thấu đáo.

Lệ Chi tiên tử ở không xa lộ ra nụ cười hài lòng, món quà năm mới mà tiểu Thi đề xuất vô cùng thích hợp!

Hóa thân sắt thép mỉm cười: “Nếu em hỏi những chuyện khác trong tu luyện... có lẽ ta thật sự không thể cho em một câu trả lời chắc chắn.

Nhưng nếu em hỏi về vấn đề đạo tâm, thì đúng là hỏi đúng người rồi.” Bản tôn Bá Tống ngoài thể chất max level, da dày thịt béo có thể chống quái ra...

ý chí kiên định như sắt và đạo tâm khiến tâm ma cũng phải tránh xa, cũng là sở trường của bản tôn hắn!

Hơn nữa, trong tay hắn quả thực có thủ đoạn thích hợp cho tu sĩ cấp thấp để nâng cao ‘đạo tâm’.

Con đường tu luyện, bước đầu tiên để rèn luyện đạo tâm chính là phải chịu được sự cô đơn.

Trong sự cô tịch khiến người ta phát điên, rèn luyện ra đạo tâm cơ bản nhất, mạnh mẽ nhất.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân mà tiểu tu sĩ ở cảnh giới như Tiểu Quả Quả lại được sắp xếp thời gian ngồi thiền rất nhiều, thậm chí ngồi đến mức bị trĩ.

“Sư huynh, Tống sư huynh, em cũng chọn giống Thi!” Chúc la lỵ quàng vào cổ phân thân sắt thép, lớn tiếng nói.

Chúc la lỵ là người nhỏ tuổi nhất, không hiểu chuyện bằng, cũng không suy nghĩ nhiều.

Nhưng cô bé biết, chỉ cần là lựa chọn của Thi, cô bé cứ theo là được.

Bởi vì Thi thông minh hơn cô bé.

“Được, vì các em đã có lựa chọn giống nhau, vậy ta sẽ giao quà năm mới cho các em cùng một lúc.” Phân thân sắt thép lộ ra nụ cười thiện lương của Bá Tống năm xưa.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đưa tay điểm vào giữa trán mình, gửi một báo cáo cho bản thể, nội dung là: Mượn dùng thần nhãn thứ ba.

Trong nháy mắt.

Thần nhãn thứ ba trực tiếp ngưng tụ thành hình ở giữa trán phân thân sắt thép.

“Các em phải chuẩn bị sẵn sàng, trải nghiệm tiếp theo... sẽ là sự khô khan mà các em không thể tưởng tượng được.” Phân thân sắt thép nghiêm túc nói.

Thi gật đầu.

Chúc thấy Thi gật đầu xong cũng gật theo.

“Vậy thì... chào mừng đến với ba trăm năm thông sinh.” Phân thân sắt thép nhẹ giọng nói.

Một ‘Chân thực huyễn tượng’ hoàn toàn được cấu thành từ 0 và 1 lấy phân thân sắt thép làm trung tâm mà mở ra, bao phủ Thi và Chúc.

Đồng thời, từ thần nhãn thứ ba có một luồng sáng mang theo một đoạn ký ức quá khứ của Bá Tống chiếu lên người Thi và Chúc.

Đó chính là cảnh tượng rèn luyện đạo tâm lần đầu tiên của Bá Tống, trải nghiệm nhập mộng thông sinh của Thông nương!

Phân thân sắt thép sử dụng chức năng ‘Chân thực huyễn tượng’ + ‘thần nhãn thứ ba cưỡng chế truyền tin’, cố gắng mô phỏng trải nghiệm của Bá Tống khi nhập mộng Thông nương năm xưa.

Thi và Chúc tuy cùng bị kéo vào dự án ‘trải nghiệm thông sinh’ này, nhưng họ lại bị kéo vào hai huyễn cảnh riêng biệt.

Muốn trải nghiệm sự cô đơn thực sự, sao có thể để họ ở cùng nhau được?

Cô đơn, là phải một mình từ từ thưởng thức.

Trong huyễn tượng mộng cảnh.

Thi và Chúc cảm thấy cơ thể mình bị một bàn tay ấm áp lớn nắm lấy.

Bàn tay lớn đó nắm lấy họ, từng bước leo lên đỉnh núi.

“Đây là đâu?” Thi nghi hoặc hỏi.

“Thi, Thi em ở đâu?” Chúc ở thế giới huyễn tượng bên cạnh hoảng hốt la lớn. 【Thành công.】 Phân thân sắt thép thầm nói.

Hắn đã thành công tạo ra và tái hiện lại quá trình chi tiết bản thể nhập mộng thông sinh của Thông nương năm xưa!

Thi và Chúc bây giờ đều đã trở thành Thông nương không có ý thức.

Hai người lần lượt được Xích Tiêu Tử đạo trưởng trồng trên đỉnh núi.

Tiếp theo... hãy trải nghiệm thật tốt vài trăm năm thông sinh đi!

Phân thân sắt thép mỉm cười thiện lương.

Trong thế giới hư ảo.

Thi và Chúc, giống như Tống Thư Hàng năm xưa, trên đỉnh núi chịu đựng gió thổi, nắng chiếu, mưa dầm. 【Ủa?

Các ngươi là ai!

Tại sao lại xuất hiện trong đầu ta.】 Đột nhiên, một giọng nói trong trẻo vang lên bên tai Thi và Chúc!

Hai cô bé Thi la lỵ và Chúc la lỵ đang ở hai huyễn tượng khác nhau đều ngẩn người.

Tống sư huynh không phải nói, chuẩn bị trải nghiệm sự cô đơn dài đằng đẵng sao?

Vậy tại sao lại có một giọng nói hay vang lên bên tai họ?

Có người nói chuyện cùng, có thể coi là cô đơn sao?

Hơn nữa...

Thi cảm thấy giọng nói này có vẻ hơi quen tai.

Nhưng cô bé cẩn thận đối chiếu với giọng nói của các vị tiên tử trong ký ức của mình, lại không tìm thấy giọng nói nào khớp.

Chẳng lẽ là giọng nói của một vị tiên tử nào đó trong ký ức của mình, sau khi xảy ra một loại biến hóa nào đó?

Tuy nhiên, vì là Tống sư huynh đưa họ vào thế giới này, vậy giọng nói xuất hiện có lẽ cũng là một phần của quá trình ‘củng cố đạo tâm’?

Ít nhất cũng sẽ không làm hại đến cô bé và Chúc.

Nghĩ đến đây, Thi bình tĩnh lại, đáp: “Em tên là Thi...

Nếu tiên tử có thể cảm ứng được một người khác, vậy đó hẳn là sư muội của em, Chúc.” Nhưng, giọng nói của cô bé không thể truyền đến vị tiên tử đó.

“Không trả lời?

Hay là không thể nói chuyện?” Giọng nói trong trẻo đó nghi hoặc hỏi.

Lại một lúc sau.

“Ủa, đây là nhập mộng sao?

Là kỹ năng nhập mộng của Tống lão bản?” Giọng nói đó dường như đã nghĩ ra điều gì đó.【Tống lão bản?】Thi ngẩn người.

Chương 3020

Trong ký ức của cô bé, người gọi Tống tiền bối như vậy... là chị Thông nương hay bị véo đầu?

Nếu phân biệt kỹ, giọng nói trong trẻo này quả thực có phần giống với giọng của Thông nương.

Nhưng giọng nói trong trẻo này trưởng thành hơn, giống như sự khác biệt giữa giọng thiếu nữ và giọng ngự tỷ.

Chị Thông nương đã xảy ra chuyện gì?

Giọng nói này thay đổi thật trưởng thành, thật quyến rũ.

“Tống lão bản, kỹ năng nhập mộng của ngươi khi nào có thể mang người khác cùng bay vậy?

Ngươi thiên vị quá rồi đó?

Ngươi chưa bao giờ mang ta đi cùng...

Cẩn thận tháng này ta cho lương nhân viên công ty tăng gấp đôi đó?” Giọng ngự tỷ Thông nương lại vang lên, cô ấy dường như đang nói chuyện với Tống tiền bối?

Thi nghi hoặc cảm ứng xung quanh, nhưng không nghe thấy giọng của Tống sư huynh.

Chẳng lẽ Tống sư huynh đang ở bên ngoài nói chuyện với chị Thông nương?

“Tuy nhiên, vì là nguyên nhân của Tống lão bản, vậy ta sẽ không cắt đứt mối liên kết nhân quả này.

Hai đứa nhỏ các ngươi cứ tiếp tục... cuối phim ta sẽ thêm cho các ngươi một phần quà bất ngờ nho nhỏ.” Giọng của Thông nương ngày càng nhỏ dần, cuối cùng biến mất. 【Cảm giác thật kỳ lạ.】 Thi nghi hoặc nghĩ.

Cảm giác, giọng của Thông nương như thể được truyền đến từ một thế giới xa xôi khác, như thể đã vượt qua cả không gian và thời gian.

Ngoài ra... còn có quà bất ngờ?

Sau khi giọng nói trưởng thành quyến rũ của Thông nương biến mất, toàn bộ 'kịch bản thông sinh' từ từ mở ra.

Lần này, Thi và Chúc đều cảm nhận rõ ràng, mình đã trở thành một cây hành bị trồng trong đất. 【Đây chính là thông sinh mà chị Thông nương nói?】 Thi trong lòng khẽ động.

Họ có thể cảm nhận mình đã trở thành thực vật, rễ cắm sâu trong lòng đất, không thể động đậy, chỉ có thể đung đưa theo gió.

Ban đầu, Chúc la lỵ cảm thấy còn rất mới mẻ và thú vị.

Trải nghiệm trở thành một cây hành hoàn toàn khác với con người, Chúc la lỵ chơi không biết chán.

Nhưng, mặt trời mọc rồi lặn, một ngày đã trôi qua.

Trải nghiệm dù thú vị đến đâu, nếu không có sự thay đổi cũng sẽ trở nên khô khan và nhàm chán.

Chúc la lỵ rất nhanh đã chán ngấy trải nghiệm thông sinh này.

Nhưng...

đây mới chỉ là bắt đầu.

Cây hành mà họ hóa thành, đung đưa trên đỉnh núi, cô đơn lẻ loi, không ai nói chuyện, cũng không có người khác đến tiếp xúc.

Mặt trời mọc, mặt trời lặn.

Ngày qua ngày.

Chúc la lỵ đã có chút sụp đổ... quá nhàm chán, đặc biệt đối với một đứa trẻ hoạt bát hiếu động như cô bé, loại thông sinh nhàm chán này quả thực là một sự tra tấn lớn!

Cô bé bây giờ đã có chút hối hận vì đã chọn giống Thi, tính cách của Thi có lẽ có thể thích ứng với thông sinh, nhưng cô bé thì không hợp!

Thực ra... ngay cả Thi la lỵ cũng không chịu nổi.

Dù trưởng thành đến đâu, cô bé cũng vẫn chỉ là một đứa trẻ.

Ban đầu, cô bé còn có thể thầm tính thời gian trong lòng, xem mình đã qua bao nhiêu ngày.

Nhưng mấy tháng trôi qua, cô bé đã hoàn toàn không thể tính thời gian được nữa.

Tinh thần đã bị tra tấn đến bờ vực. 【Quả nhiên mấy lời súp gà độc hại đều là lừa người, cái gì mà trở thành một ngọn cỏ nhỏ vô lo vô nghĩ, sinh trưởng trên đại thảo nguyên, đung đưa theo gió... ngươi thử làm một ngọn cỏ nhỏ xem?】 Ngoài ra, chẳng lẽ Tống sư huynh năm xưa cũng đã trải nghiệm qua chuyện này?

Chẳng trách đạo tâm của Tống sư huynh lại ổn định như vậy.

Loại cuộc sống không phải người có thể trải nghiệm này, trải nghiệm rõ ràng như vậy, có thể chịu đựng đến cuối cùng, đạo tâm sao có thể không ổn định?

Trong lúc đó, cả Thi và Chúc đều nghĩ đến việc cắt đứt thông sinh, thoát khỏi thế giới nhàm chán đến tột cùng này.

Nhưng... không làm được.

Tống Thư Hàng năm xưa cũng muốn hành hạ con yêu hành của mình, tự sát thoát ra.

Nhưng, nhập mộng không có chức năng này.

Một năm trôi qua, hai năm trôi qua, mười năm trôi qua, ba mươi năm trôi qua...

Thi không biết mình còn phải ở trong thế giới này bao lâu nữa.

Nhưng có những chuyện, sau khi đã vượt qua khoảng thời gian khó khăn nhất, ngược lại có thể bắt đầu từ từ thích ứng.

Là đệ tử xuất thân từ môn phái lớn, Thi có nền tảng tu luyện rất tốt.

So với Tống Thư Hàng năm xưa, cô bé thích ứng nhanh hơn một chút.

Hơn nữa, trong lòng cô bé có một ý niệm, Tống sư huynh đã kiên trì đến cuối cùng, cô bé cũng nhất định phải kiên trì đến cuối cùng!

Sau khi ổn định tâm tình, đạo tâm của Thi bắt đầu từ từ mạnh lên theo năm tháng thông sinh.

Bên Chúc, đã gần như quên mất mình từng là con người, dù sao thì cuộc đời ngắn ngủi của cô bé cũng không dài bằng thông sinh...

Là một cây hành, phải có giác ngộ của hành, cắm rễ xuống dưới hấp thụ dinh dưỡng, vươn mầm lên trên, quang hợp phục vụ cho toàn nhân loại.

Thi, ta không làm người nữa!

So với Thi ổn định, tâm thái của Chúc ngược lại có phần giống với Tống Thư Hàng năm ngoái.

Rồi, một trăm năm, hai trăm năm, ba trăm năm...

Đạo tâm của Thi và Chúc đã được mài giũa tròn trịa.

Khi họ vẫn đang chờ đợi một cuộc sống thông sinh dài đằng đẵng hơn, Thông nương đột nhiên từ dưới đất nhảy ra.

Nhảy ra?!

Khoảnh khắc này, Thi và Chúc cảm động đến phát khóc.

Vốn tưởng rằng với đạo tâm hiện tại của họ, trời sập xuống cũng có thể không hề nao núng, nhưng khi Thông nương cuối cùng cũng từ dưới đất nhảy ra, họ vẫn không nhịn được mà rơi nước mắt giải thoát.

Thế giới vẫn thật đẹp đẽ!

Cốt truyện của huyễn tượng, đến khoảnh khắc Thông nương nhảy ra liền đột ngột kết thúc.

Cốt truyện mà phân thân sắt thép thiết lập cũng chỉ là để hai đứa nhỏ trải nghiệm ba trăm năm thông sinh.

Cốt truyện tiếp theo, không dành cho trẻ em.

Thi và Chúc vẫn còn là trẻ con.

Dù đã trải qua ba trăm năm thông sinh...

“Kết thúc rồi sao?” Thi nặng nề thở dài.

Cô bé cảm thấy tâm thái của mình đã không còn trẻ trung nữa.

Chúc la lỵ bên kia cũng vậy, cô bé cảm thấy bây giờ mình đã không thể ngây thơ như ba trăm năm trước nữa.

Thi, ta không làm hành nữa! 【Tống sư huynh năm xưa đã trải qua ba trăm năm như vậy, vậy mà vẫn có thể hoạt bát nhảy nhót, tính cách không có gì thay đổi, tâm thái vẫn có thể giữ như ban đầu...

Đây là thiên phú, hay là có bí quyết gì?】 Thi thầm nghĩ. ‘Cốt truyện nhập mộng’ đã tối đen.

Cuối cùng cũng có thể ra ngoài rồi chứ?

Khi cả Thi và Chúc đều nghĩ như vậy, thế giới trước mắt đã tối đen lại bắt đầu sáng lên.

Còn... còn nữa?

“Đạo tâm được tăng cường chỉ bằng ba trăm năm thông sinh là không có linh hồn!” “Muốn biết nguyên nhân thực sự khiến đạo tâm của Tống lão bản mạnh mẽ không?” “Để ta mở cánh cửa thế giới đạo tâm cho các ngươi!” Giọng nói trưởng thành quyến rũ của Thông nương vang lên vào lúc này. 【Không, em không cần.

Em chỉ cần đạo tâm không có linh hồn là đủ rồi!】 Thi la lỵ lập tức từ chối.

Đạo tâm thứ này, chỉ cần mạnh mẽ đủ dùng là được, quan tâm nó có linh hồn hay không làm gì?

Nhưng, cũng giống như trước... giọng nói của cô bé không thể phản hồi lại cho Thông nương.

Dù sao thì trải nghiệm của họ và ‘nhập mộng’ thực sự của Bá Tống vẫn có sự khác biệt.

Lúc này, giọng nói trưởng thành quyến rũ của Thông nương lại vang lên: “Vũ Nhu Tử thân, giúp ta một tay.” 【Chị Vũ Nhu Tử?】 Thi ngẩn người.

Chương 3021

【Chị Vũ Nhu Tử cũng muốn trợ thông vi ngược?】Chúc trong lòng hoảng hốt.

Tính cách của Vũ Nhu Tử cũng là một trong số ít tiên tử có thể chơi cùng họ, đối với Chúc là một người bạn chơi vô cùng thân thiết.

Với tính cách của chị Vũ Nhu Tử, nếu chị ấy giúp Thông nương thì sẽ rất đáng sợ.

Khoảnh khắc tiếp theo, thế giới tối đen lại một lần nữa đảo lộn, trở nên sáng sủa.

Vẫn là nhập vào thân thể của 'Thông nương', nhưng không còn là cây hành con nữa, mà là Thông nương có tay, có chân dài.

Không biết tại sao, rõ ràng là góc nhìn thứ nhất, nhưng cả Thi và Chúc đều có thể 'cảm ứng' được dáng vẻ của Thông nương lúc này.

Mái tóc dài màu xanh lá cây nguyên bản giờ đã được cắt ngắn đến ngang vai, khiến Thông nương trông trưởng thành hơn, ẩn hiện khí chất của một nữ cường nhân.

Vóc dáng thì không có nhiều thay đổi... bởi vì vóc dáng của Thông nương vốn đã rất bá đạo.

Nhưng dường như đã cao hơn một chút?

Hơn nữa trang phục cũng đã thay đổi, không còn là váy như trước đây, mà đổi thành quần dài ôm sát + giày cao gót, một phong cách rất chị đại.【Chị Thông nương khi nào lại trông như thế này?】Thi ngẩn người.

Cô bé cũng đã tiếp xúc với Thông nương rất nhiều lần.

Hơn nữa còn chơi cùng nhau.

Tính cách của Thông nương rất hợp với trẻ con.

Nhưng Thông nương với dáng vẻ nữ cường nhân trước mắt này, là một phiên bản mà Thi và Chúc hoàn toàn chưa từng thấy.

“Đến rồi!” Thông nương trong mộng đột nhiên trầm giọng nói.

Là giọng ngự tỷ Thông nương mà Chúc và Thi đã nghe thấy.

Khoảnh khắc tiếp theo, trong hư không đối diện có một đòn tấn công khủng khiếp đến mức không thể dùng lời lẽ để hình dung giáng xuống.

Thi và Chúc đối mặt với đòn tấn công như vậy, trong lòng dâng lên cảm giác sợ hãi không thể chống cự.

Đây là sự áp chế cảnh giới do cảnh giới của đòn tấn công đối diện vượt xa họ quá nhiều.

Bên cạnh Thông nương dường như còn có mấy bóng người.

Nhưng ánh mắt của Thông nương không nhìn vào họ, cho nên Thi và Chúc không thể nhìn rõ.

Ầm ~ Đòn tấn công của đối phương, giống như một dòng lũ cuồn cuộn ập tới.

Đó là năng lượng đen kịt như thực chất, dường như là ánh sáng đen kịt, lại dường như là một loại gì đó giống như virus.

Thông nương duỗi hai tay, sau lưng có đôi cánh như phượng hoàng lửa dang ra, che chắn cho chính mình, cũng che khuất những người bạn đồng hành bên cạnh.

Tiếp theo...

Thông nương chết.

Chết rất thảm.

Giống như bị nến nóng chảy vậy.

Da và thịt của cô ấy bị tan chảy trước tiên, tiếp theo là xương và tủy...

Chỉ trong nháy mắt, Thông nương đã hóa thành tro bụi.

Thảm!

Thi và Chúc đang nhập mộng vào người Thông nương, cảm nhận như chính mình trải qua.

Trải nghiệm cái chết này khiến họ tê cả da đầu.

Nỗi đau rung động cả linh hồn, và cảm giác bất lực khi đối mặt với đòn tấn công của kẻ địch, như một dấu ấn nóng đỏ, trực tiếp lưu lại trong nơi sâu nhất ký ức của họ.

Thi và Chúc không có thiên phú ‘chịu đau’ như Tống Thư Hàng.

Nỗi đau dữ dội và trải nghiệm cái chết trực tiếp khiến họ ngất đi.

Cũng không biết qua bao lâu...

Họ mở mắt ra.

Vẫn chưa chết?

“Đau...

Sau khi sống lại, nỗi đau này vẫn còn.

Trong chư thiên vạn giới này, cũng chỉ có Tống lão bản mới có thể coi nỗi đau này như cơm bữa.” Giọng chị đại Thông nương tiếp tục vang lên.

Xem ra, Thông nương và họ dường như đang đối đầu với một kẻ địch lớn?

Hơn nữa, là một kẻ địch mạnh đến mức họ không thể chống cự.

Loại một chiêu là có thể giết chết Thông nương.

Thi và Chúc cắn chặt răng.

Nỗi đau khi chết trước đó vẫn còn đọng lại trong ký ức của họ.

Trải nghiệm khoảnh khắc cận kề cái chết, từng khoảnh khắc trong quá trình chết, từng ký ức trong từng giây phút, bóng tối vô hạn và sự tuyệt vọng sau khi chết, đã khắc sâu trong lòng họ.

Hồi tưởng lại khoảnh khắc vừa rồi, linh hồn của họ vẫn còn run rẩy.

Nhưng... cuối cùng họ đã vượt qua được.

Nhờ vào trải nghiệm đặc biệt giống như ‘nhập mộng’, nhờ vào ngoại lực là chị đại Thông nương này, đã vượt qua được.

Điều này thực ra cũng giống như mượn CPU vậy.

Chỉ cần vượt qua được, cho dù là dựa vào ngoại lực, sự nâng cao đạo tâm của họ cũng là vô cùng to lớn.

Đạo tâm mạnh mẽ của Bá Tống từ đâu mà có?

Đặc biệt là giai đoạn sau, khi cảnh giới tăng lên điên cuồng, tại sao đạo tâm của hắn vẫn vững như núi Thái Sơn?

Là đau khổ, là cái chết, là đối đầu với đại lão!

Hắn đã nếm trải nỗi đau mà không ai trong chư thiên vạn giới có thể chịu đựng được, hơn nữa còn là từ từ thưởng thức.

Số lần chết trong một năm của hắn, trong chư thiên vạn giới có thể xếp vào top ba!

Đây còn là nói rất khiêm tốn.

Chủ yếu là vì Vân Tước Tử có số lượng linh kiện khổng lồ vô cùng làm nền, không dễ suy đoán được số lần chết cao nhất trong một năm của Vân Tước Tử trong quá khứ...

Sau đó là đối đầu với đại lão, đối mặt với cường địch khiến mình tuyệt vọng cũng là một thủ đoạn cực đoan để củng cố nội tâm.

Hoặc là dưới áp lực của cường địch khiến người ta tuyệt vọng, đạo tâm sụp đổ.

Hoặc là dám đối mặt với cường địch của mình, nâng cao cường độ đạo tâm của mình!

Mà phần quà bất ngờ của Thông nương chính là dịch vụ trọn gói đối đầu đại lão + đau khổ + cái chết này.

"Tuy còn muốn tiếp tục, nhưng rất tiếc, nếu tiếp tục nữa, các ngươi sẽ không chịu nổi.

Ba trăm năm thông sinh đã tạo nền tảng cho các ngươi, cũng chỉ đủ để các ngươi thưởng thức một lần như vậy." Cốt truyện quà bất ngờ kết thúc, giọng ngự tỷ của Thông nương vang lên.

Lý do mà quà bất ngờ là quà bất ngờ, chính là vì chỉ có vài cảnh quay ngắn ngủi, thời lượng không dài.

"Bên ta kết thúc rồi, hai vị thân, nhớ cho chúng ta đánh giá tốt nhé.

Vũ Nhu Tử thân, ta phải thoát ra rồi." Thông nương tiếp tục nói.

"Ừm." Khoảnh khắc tiếp theo, giọng của Vũ Nhu Tử vang lên bên tai Thi và Chúc.

Cũng rất hay, có sự khác biệt với giọng của chị Vũ Nhu Tử hiện tại.

Thi đã lờ mờ đoán ra một khả năng.

Nhưng cô bé cảm thấy khả năng này quá mức kinh người, về lý thuyết mà nói, căn bản không thể thực hiện được.

Chị Thông nương và chị Vũ Nhu Tử bên tai họ dường như không phải ở cùng một thời điểm với họ.

“Tuy rất tiếc... không thể trực tiếp đối thoại giao lưu với các em, nhưng ở thời điểm này, Thi và Chúc các em đều vẫn bình an vô sự, chứng tỏ mọi chuyện đang phát triển theo hướng tốt đẹp.” Giọng của Vũ Nhu Tử chậm rãi nói.

Vũ Nhu Tử đây là đã nhận ra thân phận của họ.

“Xin hãy chuyển lời đến Tống tiền bối, thí nghiệm bên chúng tôi đã thành công rồi.

Khi tiêu hao ‘Trường sinh chi pháp’, có thể lợi dụng không gian đặc biệt là ‘Thiên Đạo tiểu hắc ốc’.

Ở nơi thế giới bị lãng quên đó, căn nguyên bị xóa đi.

Có thể giữ lại một phần mảnh vỡ của Trường sinh chi pháp.

Trường sinh chi pháp thứ hai của Tống tiền bối, tách ra tổ hợp...” Giọng của Vũ Nhu Tử dần dần đứt quãng.

Ý thức của Thi và Chúc quay trở lại hiện thực.

Thi và Chúc sau khi thoát khỏi trải nghiệm ảo ảnh trứng phục sinh, ngay lập tức đã chuyển lời nhắn của Vũ Nhu Tử cho phân thân thép.

“Lợi dụng phòng tối nhỏ của Thiên Đạo để giải quyết vấn đề tiêu hao ‘phương pháp trường sinh’?” Phân thân thép xoa cằm, nghi hoặc hỏi: “Là Vũ Nhu Tử nói với các ngươi à?” “Đúng vậy, là giọng của tiểu Nhu Tử, hay lắm luôn.” Loli Chúc mang vẻ mặt 'ta đã là người lớn ba trăm tuổi', dùng giọng loli đầy tang thương nói.

Loli Chúc cảm thấy mình đã sống hơn ba trăm năm, nên lặng lẽ hạ địa vị của ‘Vũ Nhu Tử tỷ tỷ’ xuống thành ‘tiểu Nhu Tử’.

Cô cảm thấy Vũ Nhu Tử tỷ tỷ ngày xưa, giờ đã thành tiểu Nhu Tử muội muội rồi.

Nhưng vấn đề là...

Vũ Nhu Tử đâu có họ ‘Vũ’, tên cũng chẳng phải ‘Nhu Tử’.

Cách kết hợp danh xưng 'Vũ Nhu + Tử' này chỉ là một kiểu đặt đạo hiệu theo truyền thống của Đạo gia.

Chương 3022

“Ủa?

Tống tiền bối, con vừa nói gì sao?” Vũ Nhu Tử nghe có người gọi đạo hiệu của mình, liền vui vẻ ghé lại, thuận tay ôm lấy Chúc nhỏ.

Loli Chúc nhỏ bé bị ép vùi vào lòng Vũ Nhu Tử, gần như ngạt thở.

Đây là sự áp chế cảnh giới về kích thước lớn đến mức không thể bù đắp!

Vũ Nhu Tử tỷ tỷ vẫn là Vũ Nhu Tử tỷ tỷ...

đây hoàn toàn không phải là khoảng cách mà ba trăm năm thông sinh có thể san lấp được.

Chúc đang tự mãn lập tức nhận ra bản thân mình.

Bên cạnh, Thi bổ sung: “Chúng ta còn gặp cả Thông nương tiên tử.” “Ta biết, ta đã dẫn các ngươi vào ảo cảnh, đó là ba trăm năm thông sinh của Thông ngốc.” Phân thân thép mỉm cười nói.

Cũng không biết giờ củ hành ngốc đó đang ở đâu, sống thế nào rồi?

Có lên mạng mua sắm gì không?

“Thông nương tỷ tỷ không phải Thông ngốc đâu.” Loli Chúc bênh vực cho Thông nương.

Cảnh cuối cùng trong trứng phục sinh nhập mộng, cô chị tóc ngắn Thông nương đó đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho cô bé.

Tương lai, cô bé cũng muốn trở thành một nhân vật như chị đại Thông nương, phía trước phải nhô ra thật lớn, eo phải thon, chân phải dài.

Quan trọng nhất là dù có chết, cũng phải chết thật ngầu.

Phân thân thép hơi sững sờ: “Không phải các ngươi chỉ tiếp xúc với ba trăm năm thông sinh thôi sao?” “Đúng vậy.” Thi gật đầu, sau đó kể lại chi tiết trải nghiệm của mình cho phân thân thép.

Phân thân thép nghe xong thì ngẩn cả người. ‘Thông nương’ mà Thi kể có thật là Thông nương, con át chủ bài làm công của tập đoàn Bá Tống hắn không?

Thông nương, con át chủ bài làm công của tập đoàn chúng ta không thể nào ngầu như vậy được!

Phân thân thép ngẩn người một lúc rồi lại giơ ngón tay ra tính toán.

Sau khi du học, cậu đã học được không ít thứ.

Nhưng tính toán hồi lâu, phân thân thép vẫn không có được kết quả chính xác.

“Là tương lai sao?

Là Thông nương đã biến mất đi đến tương lai... hay là, Thông nương của tương lai?” Phân thân thép thầm nghĩ.

“Tống tiền bối, Tống tiền bối, ngài đang nghĩ gì vậy?” Vũ Nhu Tử ôm chặt loli Chúc đang bị đả kích bởi cảnh giới kích thước, nghi hoặc hỏi.

“Ta đang suy nghĩ một chút về sự kiện Thông nương biến mất, ngoài ra... vất vả cho ngươi rồi, Vũ Nhu Tử.” Phân thân thép nói.

Cậu đang cảm ơn Vũ Nhu Tử của hiện tại và cả Vũ Nhu Tử của tương lai.

“Hi hi, tuy không biết Tống tiền bối đang cảm ơn con vì điều gì, nhưng lại thấy ngại quá.” Vũ Nhu Tử cười khúc khích.

“Đúng rồi, Vũ Nhu Tử, ngươi có nguyện vọng năm mới gì không?” Phân thân thép hỏi.

Vũ Nhu Tử là thành viên chính thức duy nhất trong ‘nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ gọi cậu là tiền bối, tính ra phải xếp vào nhóm bạn tốt ‘cần phát quà năm mới’.

“Nguyện vọng ư?

Tống tiền bối, con có nhiều nguyện vọng lắm!” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói.

Cô có rất nhiều chuyện muốn làm, rất nhiều nơi muốn đi khám phá, và giờ cô có rất nhiều thời gian!

Phân thân thép vội xua tay: “Một cái thôi, nhiều nhất một cái.

Những nguyện vọng khác, chúng ta để dành cho dịp lễ sau nhé.” “Một cái thôi ạ, hơi ít.” Vũ Nhu Tử chống cằm lên đầu Chúc nhỏ, suy nghĩ.

Một lúc sau.

“Tống tiền bối, nghe nói ngài đã thu thập đủ một cặp ‘Mắt Thánh Nhân Nho gia’, vậy con muốn trải nghiệm hiệu quả ‘Ánh Nhìn Mang Thai’ của một cặp Mắt Thánh Nhân Nho gia!” Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Phân thân thép: “!!!” Chúc nhỏ: “Oa~” Không hổ là Vũ Nhu Tử tỷ tỷ, suy nghĩ thật khác người.

Phân thân thép lại lần nữa xua tay: “Cái này không hay lắm đâu... hay là đổi nguyện vọng khác đi?” Vẻ mặt Vũ Nhu Tử cực kỳ nghiêm túc + chăm chú: “Không, con chỉ muốn cái này...” “Không, con không muốn!” Linh Vũ Điệp Thánh Quân không biết đã xuất hiện sau lưng Vũ Nhu Tử từ lúc nào, đưa tay bịt miệng con gái mình lại.

Đồng thời, Linh Vũ Điệp tiền bối dùng ánh mắt sắc như kiếm lườm phân thân thép.

"Nếu ngươi dám dùng 'Ánh Nhìn Mang Thai' với con gái ta, ta sẽ..." Nói đến nửa chừng, Linh Vũ Điệp Thánh Quân hơi khựng lại.

Rồi ngài ngẩng đầu nhìn trời.

Ngài đã không đánh lại Bá Tống nữa rồi.

Đây là một chuyện vô cùng đau lòng.

"Linh Vũ Điệp tiền bối, con cũng cảm thấy Vũ Nhu Tử nên đổi nguyện vọng khác thì tốt hơn.

Con cũng đang khuyên cô ấy như vậy." Phân thân thép vội nói.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân buông tay ra, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh con gái.

"A Đa." Vũ Nhu Tử ngọt ngào gọi.

"Làm nũng cũng vô dụng." Linh Vũ Điệp Thánh Quân nói.

"Vậy con đổi nguyện vọng khác vậy." Vũ Nhu Tử chớp chớp mắt.

Dù sao mỗi năm có bao nhiêu là ngày lễ, sau này còn nhiều cơ hội mà.

Tương lai của mình và Tống tiền bối còn dài.

Phân thân thép cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Hai tà thuật lớn của Tống tiền bối, nếu Ánh Nhìn Mang Thai không được thì con muốn học 'Dưỡng Đao Thuật' có được không ạ?" Vũ Nhu Tử lại hỏi.

Phân thân thép nghe đến đây thì cuối cùng cũng thở phào.

Vừa nãy lúc Vũ Nhu Tử nhắc đến 'hai tà thuật lớn', cậu còn sợ cô sẽ đòi cậu thi triển 'Dưỡng Đao Thuật' lên người cô.

May mà Vũ Nhu Tử chỉ muốn học ‘Dưỡng Đao Thuật’.

“Không thành vấn đề, ta có thể dạy cặn kẽ cho ngươi ‘Dưỡng Đao Thuật’ đã qua điều chỉnh của ta.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Các thủ pháp như ‘Dưỡng Đao Thuật’, ‘Dưỡng Kiếm Thuật’ thực ra không phải là tuyệt học bí ẩn gì trong giới tu luyện.

Nhưng ‘Dưỡng Đao Thuật’ của Tống Thư Hàng là phiên bản biến dị.

“A Tống, nguyện vọng của em cũng là học ‘Dưỡng Đao Thuật’.” Lý Âm Trúc dụi mắt, ngồi vào lòng phân thân thép nói.

Ban đầu, cô bé định học 《Chân Thiên Bằng Độn Pháp》, môn độn pháp đỉnh cấp của Tống Thư Hàng.

Nhưng sau khi nghe đến ‘Dưỡng Đao Thuật’ thì cô bé liền đổi ý.

“Hử?

Sao Âm Trúc cũng đột nhiên muốn học ‘Dưỡng Đao Thuật’ vậy?” Phân thân thép thành thạo lấy ra một chiếc lược nhỏ, chải mái tóc dài màu bạc xinh đẹp cho Lý Âm Trúc.

“Ừm, em có một đối tượng cần ‘dưỡng’.” Lý Âm Trúc đáp.

Vừa nói, đôi mắt bạc xinh đẹp của cô bé vừa liếc sang cô gái máy móc Tiểu Lăng Tiêu bên cạnh.

Tiểu Lăng Tiêu: Σ(°△°|||) Âm Trúc tỷ tỷ định dùng ‘Dưỡng Đao Thuật’ lên người mình sao?

Tại sao?

Muội muội này không đáng yêu à?

“Ha ha, không thành vấn đề.” Phân thân thép cất lược đi, rồi nhấc cô con gái máy móc Tiểu Lăng Tiêu lên, đặt lên vai: “Tiểu Lăng Tiêu có tâm nguyện gì?” 【Hay là mình cũng chọn ‘Dưỡng Đao Thuật’ nhỉ?】 Đầu óc Tiểu Lăng Tiêu trống rỗng.

Nhưng đột nhiên, trong đầu cô bé hiện lên một hình ảnh, đó là dáng vẻ tấm áo choàng hành tinh bay phấp phới sau lưng ba ba Tống bản thể.

“Ba ba Tống, con cũng muốn một chiếc áo choàng hành tinh!” Tiểu Lăng Tiêu buột miệng đáp.

“Con chắc chứ?

Tiểu Lăng Tiêu, con biết lai lịch của mình mà... tuy ‘con bài tẩy’ mà Thiên Đạo Cầu lấy con làm trung tâm đã bị bản thể phá hủy sạch sẽ, nhưng nếu con cứ tiếp tục dính líu đến đại lão hành tinh, ta cũng không biết sẽ xảy ra biến hóa gì đâu.” Phân thân thép đáp.

Tiểu Lăng Tiêu nghiêm túc suy nghĩ, rồi trả lời: “Con cảm thấy không có vấn đề gì, nếu có biến hóa gì xảy ra, con có thể ngay lập tức chạy vào thế giới hạt nhân của ba ba Tống tị nạn.

Ở trong thế giới hạt nhân thì dù có bất ngờ gì cũng có thể ngăn chặn được.” “Nếu con đã chuẩn bị tâm lý rồi, vậy ta sẽ tìm cách kiếm cho con một chiếc ‘áo choàng hành tinh’.” Phân thân thép gật đầu, cưng chiều nói.

Dù sao đến lúc đó sau khi ‘kế hoạch bổ sung Tống U U’ hoàn thành, chắc chắn vẫn sẽ còn lại một phần tàn dư của đại lão hành tinh.

Và để đề phòng đại lão hành tinh sau này gây chuyện, phần tàn dư còn lại đó dĩ nhiên càng nhỏ càng tốt.

Cắt thêm một phần cho Tiểu Lăng Tiêu làm áo choàng cũng là một cái cớ hay để làm suy yếu đại lão hành tinh.

“Cảm ơn ba ba Tống.” Tiểu Lăng Tiêu vui vẻ nhảy cẫng lên.

Vũ Nhu Tử bên cạnh lấy sổ tay ra, ghi lại bốn chữ ‘áo choàng hành tinh’.

Đợi đến dịp lễ sau, cô cũng muốn xin một món quà như vậy.

Còn về ngày lễ thì an tâm, mỗi năm có biết bao nhiêu ngày lễ để ăn mừng...

Giới tu chân cũng có những ngày lễ đặc định của riêng mình, cô không vội.

Thật sự không được thì cô còn có thể bịa ra mà!

Bịa ra một cái ‘lễ thành lập nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ gì đó, tìm cơ hội ăn mừng.

“Nhưng chuyện áo choàng hành tinh cần phải đợi một thời gian.

Tiếp theo, Âm Trúc nhỏ, Vũ Nhu Tử, hai người ngồi yên, ta sẽ gói tất cả những hiểu biết, cảm ngộ, kinh nghiệm thi pháp của mình về ‘Dưỡng Đao Thuật’ truyền cho các ngươi.” Phân thân thép nói xong, lại mở con mắt thứ ba giữa trán.

Các tu sĩ truyền thụ công pháp rất không dễ dàng, nhưng có con mắt thứ ba ở đây, rất nhiều ký ức có thể chuyển hóa thành gói dữ liệu rồi truyền đi, giống như ‘sao chép dán’, cực kỳ tiện lợi.

Chương 3023

Linh Vũ Điệp tiền bối bên cạnh khẽ thở dài.

Vòng vo một hồi, khó khăn lắm mới giúp con gái tránh được bị ‘Ánh Nhìn Mang Thai’ chiếu vào, nhưng không ngờ lượn qua lượn lại, cuối cùng vẫn bị con mắt thứ ba của Bá Tống chiếu vào.

Cảm giác như ‘ý trời đã định’. ... ...

Bên kia, Đạo Tử tạo ra một bí cảnh thời gian.

Trong bí cảnh lúc này đã qua hơn ba mươi ngày!

Tống Thư Hàng bản thể luận đạo một lèo với tất cả các đại lão trường sinh giả, đã luận đạo ròng rã suốt một tháng!

Trong quá trình này, Tống Thư Hàng phần lớn thời gian đều là lắng nghe.

Chịu thôi, kiến thức lý luận tu chân của cậu không đủ... kiến thức chung quy vẫn cần thời gian để tích lũy.

Nhưng trong lúc luận đạo, Tống Thư Hàng vẫn thỉnh thoảng đưa ra được những vấn đề rất then chốt, đôi khi có thể điểm trúng huyệt, giúp các đại lão trường sinh giả đang luận đạo với mình bừng tỉnh ngộ.

Kiến thức lý luận tu chân của Bá Tống không đủ, nhưng cảnh giới của cậu giờ đã cao.

Hơn nữa hiện tại cậu còn có thể mượn dùng ‘bộ xử lý tính toán của Thiên Đạo’ của Đạo Tử, tương đương với việc mượn cảnh giới Thiên Đạo để nghe các trường sinh giả giảng pháp.

Áp chế cảnh giới!

Sau một hồi luận đạo, cả hai bên đều thu hoạch được rất nhiều.

Tống Thư Hàng có được kiến thức về 'hạt nhân ảo nghĩa trường sinh' của đông đảo đại lão trường sinh giả, mượn đá của núi khác để hoàn thiện phương pháp trường sinh thứ hai của mình.

Còn các đại lão trường sinh giả, sau khi được Bá Tống 'chỉ điểm', cảm thấy tầm mắt của mình đều được mở rộng ra.

Ngoài mấy vị thành viên quen thuộc như Bắc Phương Đại Đế, Phượng Nghi Cầm Chủ, những trường sinh giả khác bị Tống hành tinh lôi đến lúc này trong lòng càng thêm tâm phục khẩu phục Bá Tống.

Không hổ là Bá Tống, cảnh giới cao thâm nhường nào, kiến thức uyên bác nhường nào!

Rõ ràng đều là cảnh giới trường sinh giả, nhưng Bá Tống lại như đứng ở một tầng thứ cao hơn, giống như đang dạy dỗ luận đạo với bọn họ vậy.

Đây quả thực là 'cơ duyên'!

Tuy phải giao nộp ảo nghĩa đạo trường sinh của mình cho Bá Tống, nhưng thu hoạch lại còn lớn hơn.

Sớm biết như vậy, căn bản không cần phân thân Tống hành tinh đến đấm bọn họ, bọn họ đã tự động tìm đến cửa rồi.

Sau đợt luận đạo giảng pháp này... uy vọng của Bá Tống trong chư thiên vạn giới sẽ lại lên một tầm cao mới!

Đạo Tử sư huynh ẩn mình trong bóng tối lộ ra nụ cười hài lòng.

Ông đang ngấm ngầm góp gió thành bão cho lần chứng đạo bất hủ tiếp theo của Bá Tống.

Hơn nữa, thủ pháp góp gió của ông như mưa xuân, thấm nhuần vạn vật không tiếng động.

Sau khi xác định quá trình giao lưu giữa Bá Tống và các trường sinh giả không có vấn đề gì, ý chí của Đạo Tử nhẹ nhàng rút đi.

“Chỉ là, giao phó nhiệm vụ cứu vớt cả chư thiên vạn giới này lên vai Bá Tống đạo hữu, thật sự có chút áy náy.” Sau khi lui về rìa bí cảnh, Đạo Tử khẽ thở dài.

Nếu có thể, ông thật sự hy vọng mình có thể gánh vác mọi trách nhiệm, xử lý triệt để ‘mặt trời đen kịt’ kia, chấm dứt khả năng chư thiên vạn giới bị hủy diệt.

Đừng để lại áp lực lớn như vậy cho hậu bối.

“Đạo Tử tiền bối không cần áy náy... bản thể cậu ấy cũng là tự nguyện.

Thật ra, nếu bản thể thật sự không muốn đi chứng đạo, thì cả chư thiên vạn giới cũng không ai có thể ép cậu ấy làm vậy.

Có thế giới hạt nhân trong tay, cậu ấy muốn làm cá mặn, không một ai có thể ngăn cản.” Lúc này, Bá Thiện và Bá Tinh trở về đi đến bên cạnh Đạo Tử, Bá Thiện lên tiếng đáp.

Trong chư thiên vạn giới này, vẫn còn rất rất nhiều người mà Tống Thư Hàng quan tâm.

Có những người này ở đây, Tống Thư Hàng tuyệt đối sẽ không mặc cho chư thiên vạn giới bị hủy diệt.

Hơn nữa, giống như Đạo Tử chứng đạo Thiên Đạo đời 8.5, có chấp niệm cần thực hiện.

Tống Thư Hàng bản thể, muốn chứng đạo hoàn mỹ, cũng có nhân quả muốn giải quyết.

Dù là cá mặn, cũng có chuyện muốn làm.

“Nếu vậy... thì tốt quá rồi.” Đạo Tử sư huynh khẽ nói.

“Đúng rồi, Đạo Tử sư huynh.

Thí nghiệm mắt Thánh Nhân Nho gia ở vị trí nào?

Chúng ta đi ngay bây giờ, dụ dỗ Tam Nhãn thiếu niên tiền bối qua đây.” Bá Thiện vung vẩy ‘pháp khí bạn sinh’ trong tay.

“Có chắc không?” Đạo Tử sư huynh hỏi.

Tự ngã thi Bá Tinh gật đầu: “Có hơn sáu phần chắc chắn.” “Được, ta đưa các ngươi qua đó.” Đạo Tử ra tay, không gian chuyển đổi, trực tiếp dịch chuyển hai cỗ ‘tam thi’ đến vị trí phòng thí nghiệm.

“Ngoài ra, về thí nghiệm ‘tiêu hao đạo trường sinh’, chúng ta có tình báo mới.

Đến lúc đó, chúng ta có thể sẽ cần dùng đến ‘phòng tối nhỏ của Thiên Đạo’, vẫn cần Đạo Tử sư huynh phối hợp.” Tự ngã thi Bá Nguyệt lại nhắc nhở.

Đạo Tử gật đầu: “Ok, nhưng tiến độ phải nhanh lên.

Ta thật sự không biết mình còn có thể cầm cự được bao lâu nữa.” Trong phòng thí nghiệm.

Lúc này có mấy vị đại lão đang vây quanh một cặp ‘Mắt Thánh Nhân Nho gia’, không ngừng tính toán gì đó.

Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối TWO, bóng dáng hư ảo của Cẩu Đản đa, Long Lạc Nữ Sĩ hiện ra hình chiếu nhờ ‘trợ thủ hạt nhân’, phân thân ‘bộ xử lý tính toán của Thiên Đạo’ của vượn Đạo Tử.

Lưu ly sắc Trình Lâm, Thiên Đế tử, Tạo Hóa tiên tử, và Vân Tước Tử tiên tử được mời đến giúp đỡ vì có quan hệ mật thiết với Thánh Nhân Nho gia.

Trong tay các đại lão đều có một đống nhãn cầu nhỏ.

Phần lớn đều là nhãn cầu lưu ly... hiển nhiên là móc ra từ hốc mắt của Bá Tống.

Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ đang tủi thân co ro run rẩy bên cạnh các đại lão.

Cô đến đây khi ‘bí cảnh thời gian’ mở ra đón các đại lão trường sinh giả, cảm ứng được khí tức linh kiện của Bá Tống nên đến thu hồi... nhưng vừa đến nơi, cô đã bị đội hình đại lão xa hoa này dọa cho ngoan ngoãn.

Lượng lớn nguyệt luân trường sinh giả, khí tức phân thân Cửu U Chúa Tể, phân thân Thiên Đạo, suýt nữa dọa rớt cả cái mai rùa mới của cô.

Thấy các đại lão dường như đang nghiên cứu, thảo luận, trông rất bận rộn.

Cô không dám lên tiếng, đành co ro ở góc tường, làm một con rùa trang trí ngoan ngoãn.

Nhiều đại lão tụ tập cùng nhau như vậy, là đang nghiên cứu cách hủy diệt thế giới sao?

Nhất là trong đó còn có mấy khí tức Cửu U Chúa Tể...

Ai cũng biết, Cửu U Chúa Tể là cá thể tà ác nhất thế gian!

Nhiều Cửu U Chúa Tể tụ tập lại với nhau đủ để chơi mạt chược rồi.

Chư thiên vạn giới sắp toang rồi sao?

Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ áp lực tâm lý quá lớn.

Hơn nữa, Bá Tống cái tên khốn này, không phải đã nói, dù có chết cũng phải chết sạch sẽ, không gây thêm gánh nặng công việc cho tộc

Tai Nạn Cự Quy bọn họ sao?

Ngươi xem đi, mới qua mấy ngày đã moi ra nhiều nhãn cầu như vậy!

Có phải cảm thấy giờ có cô chuyên phụ trách nhặt xác cho Bá Tống, nên mới cố sống cố chết bắt cô làm việc không?

Lời của đàn ông, quả nhiên đều là lừa đảo!

Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ vừa âm thầm tủi thân, vừa thầm mắng Bá Tống trong lòng. 【Đừng để ta gặp Bá Tống, nếu không vừa gặp mặt ta nhất định sẽ nuốt sống hắn!】 Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ thầm thề trong lòng.

Bất kể lúc đó Bá Tống giải thích thế nào, cô cũng phải cắn rách da hắn.

Trong lòng Tai Nạn Cự Quy vừa phát xong lời thề... thì có hai bóng người được ý chí của Đạo Tử dịch chuyển đến.

Là hai Bá Tống!

Một là Bá Tống có khí tức lương thiện, một là Bá Tống nhìn một cái quay đi là quên mất.

Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ há miệng... nhưng lại không dám động đậy.

Địa điểm không đúng.

Lời thề vừa phát xong, lại bị cô âm thầm nuốt trở lại.

Cô chỉ có thể dùng ánh mắt oán hận, lườm Bá Thiện.

"Ủa?

Quy tiên tử sao cô lại ở đây?" Bá Thiện nhìn thấy Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ đang làm đồ trang trí bên cạnh, nghi hoặc hỏi.

Thể hình của Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ khá lớn, không phát hiện cũng khó.

“Ngươi đoán xem?” Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ không dám lên tiếng, mà là truyền âm nhập mật.

“Làm sao ta đoán được chứ.” Bá Thiện dở khóc dở cười.

Chương 3024

Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ oán hận nói: "Tại sao ta lại ở đây, trong lòng ngươi không tự biết sao?" Bá Thiện ngơ ngác.

Sau đó, cậu nhìn theo ánh mắt của Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ về phía bàn thí nghiệm.

Một đống nhãn cầu lưu ly.

Phần lớn trong đó đều mang khí tức của bản thể Bá Tống.

Bá Thiện xoa xoa thái dương: "..." Trùng hợp là, thân hình của Tạo Hóa tiên tử vừa xuyên qua không gian, biến mất rồi quay lại.

Khi xuất hiện lần nữa, trong lòng bàn tay cô lại có thêm một cặp nhãn cầu.

Không cần nói, mọi người đều biết cặp nhãn cầu này từ đâu ra.

Tay Bá Thiện đang xoa thái dương, dùng sức mạnh hơn.

Bản thể cũng không dễ dàng gì, cuộc sống thật quá khó khăn.

"Thiện ngốc ngốc~" Tạo Hóa tiên tử vẫy vẫy tay với Bá Thiện, ra hiệu cho cậu qua đó.

"Thấy chưa, Quy tiên tử... cái này không thể trách ta được.

Ta cũng rất tổn thương." Bá Thiện nói với Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ.

Quy tiên tử ngẩng đầu nhìn trời, hồi lâu không nói.

Bá Thiện vẫy tay với Quy tiên tử, rồi tiến lại gần các tiền bối ở phòng thí nghiệm.

"Tên cuồng mắt đâu?" Cẩu Đản đa hỏi.

Bá Thiện đáp: “Ta thua Tam Nhãn thiếu niên tiền bối rồi... không thể thắng được ngài ấy về đây.” “Thua rồi?

Ngươi làm sao vậy?

Như vậy mà cũng thua được?” Cẩu Đản đa hận rèn sắt không thành thép.

Đồng thời, lão dùng râu rồng tháo chiếc găng tay trên móng vuốt độc, cẩn thận cất đi.

“Không phải lỗi do chiến đấu... là bản thể đột nhiên xảy ra sự cố, một lời khó nói hết.” Bá Thiện đau lòng.

“Nhưng mà, chúng ta có cách đưa Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đến đây.” Tự ngã thi Bá Nhân vận khí đan điền, lớn tiếng nói: “Chúng ta đã mang pháp khí bạn sinh của ngài ấy đến đây.” “Pháp khí bạn sinh?

Tên cuồng mắt lại có pháp khí bạn sinh?

Dựa vào cái gì chứ, cùng là Cửu U Chúa Tể, tại sao hắn lại có pháp khí bạn sinh?” Cẩu Đản đa lập tức mất cân bằng.

“Ủa?

Ban Văn Long Chúa Tể ngươi không có pháp khí bạn sinh à?

Ta có này.” Bạch tiền bối TWO đột nhiên lên tiếng.

Cẩu Đản đa sững sờ.

Tên cuồng mắt và tên đẹp trai Bạch đều có pháp khí bạn sinh, nhưng lão lại không có!

Chết tiệt, chẳng lẽ pháp khí bạn sinh của ta bị Cẩu Đản Thiên Đạo cha nó lừa mất rồi?

“Tóm lại, có pháp khí bạn sinh trong tay, chúng ta có thể đưa Tam

Nhãn thiếu niên tiền bối đến đây.” Tự ngã thi Bá Thể Ba khẽ ho một tiếng, rồi nói lớn.

Chủ yếu là cảm giác tồn tại của hắn thấp, mỗi lần nói chuyện đều phải nói to, tăng âm lượng.

“Đúng đúng, trước tiên đưa tên cuồng mắt đến đây, liên lạc với tên này trước.” Ban Văn Long TWO tiền bối lại cẩn thận đeo chiếc găng tay đó lại.

Bá Thiện nhìn chằm chằm chiếc găng tay này, cảm thấy thứ này có âm mưu. 【Là thánh quang sao?】 Bá Thiện cẩn thận cảm ứng, nhưng trong đó không có mùi vị thánh quang.

Bên cạnh, tự ngã thi Bá Thập lại lần nữa thông qua ấn ký ‘Vương tọa tán tài’ của bản thể, bắt đầu liên lạc với Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

“Bật loa ngoài lên, có chức năng rảnh tay không?” Cẩu Đản đa hỏi.

“Chắc là có, ta thử xem.” Tự ngã thi Bá Phó loay hoay một hồi, thật sự mở được chức năng ‘rảnh tay’.

Trong tiếng nhạc du dương, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vốn đang ‘ngủ’, lần này cuối cùng cũng bắt máy.

Thực tế, thông qua pháp khí bạn sinh, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối có thể mơ hồ cảm ứng được vị trí gần Bá Thiện.

Nếu Bá Thiện đã đến phòng thí nghiệm đích, vậy thì ông cũng không cần phải cúp máy của Bá Thiện nữa.

Cuộc gọi được kết nối, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chậm rãi mở lời: “Là Bá Tống à?” Bá Thiện đáp: “Vâng, Tam Nhãn tiền bối, ta có chuyện muốn nói với ngài, pháp khí của ngài...” “Tên cuồng mắt, pháp khí bạn sinh của ngươi giờ đang ở trong tay ta, cho ngươi ba mươi giây, mau đến đây.

Nếu không, ta sẽ xé vé đó!” Cẩu Đản đa đi thẳng vào vấn đề, trực tiếp nói.

Lời Bá Thiện nói dở dang đều bị nghẹn lại.

Ta không có ý đó, ta không muốn xé vé, đây không phải lời ta nói!

“Cẩu Đản cha nó, có giỏi thì nhắm vào ta này!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chậm rãi nói: “Động tay động chân với pháp khí bạn sinh của ta, có phải ngươi ghen tị ta có pháp khí bạn sinh không?” Cẩu Đản đa lớn tiếng khiêu khích: “Đến đây, đến đây, ta sợ ngươi chắc?” Khung cảnh nhất thời vô cùng trẻ con.

Đây hoàn toàn không giống cuộc đối thoại giữa hai vị ‘Cửu U Chúa Tể’.

Hoàn toàn không có chút khí chất nào của Cửu U Chúa Tể.

Rõ ràng là hai đứa học sinh tiểu học... thậm chí có thể là học sinh lớp lớn mẫu giáo đang khiêu khích nhau.

“Đến thì đến, ngươi đợi đó cho ta, ta đến ngay, đến lúc đó ngươi đừng có sợ!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cười lạnh nói.

“Đứa nào sợ đứa đó là Bá Tống!” Cẩu Đản đa nói.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối không hề yếu thế: “Ta nói cho ngươi biết, ta đến ngay!

Đứa nào sợ đứa đó là Bá Tống!” Bá Thiện chỉ tay vào mình: “???” Ta là ai?

Ta đang ở đâu?

Tại sao ta lại trúng đạn?

“Cẩu Đản đa, các ngươi khiêu khích nhau thế này, giống hệt hai con chó bị xích đang sủa nhau vậy.” Trình Lâm tiên tử không nể mặt Long đa chút nào, thẳng thắn nói.

“Cẩu Đản, ta là cha ngươi.

Nếu ta đã là Cẩu Đản đa, thì sủa nhau có vấn đề gì chứ?” Ban Văn Long TWO đại lão mặt không đổi sắc đáp.

Trình Lâm tiên tử vỗ mạnh vào ngực mình, một hơi bị nghẹn lại, không thở ra được.

Xoạt xoạt.

Có một cánh cửa không gian mở ra, đây là Đạo Tử mở cổng bí cảnh.

Sau đó, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hai tay chắp sau lưng, trong tay xách một hộp quà nhỏ, nghênh ngang xuất hiện.

Tam Nhãn và Ban Văn Long nhìn nhau.

Ánh mắt hai người giao nhau, sắc bén như đao kiếm va chạm.

Nhưng một lúc sau, cả hai đồng thời nở nụ cười lương thiện.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đến rất nhanh... thực tế, lúc ông nhận cuộc gọi của Bá Thiện, Đạo Tử đã âm thầm mở lối vào ‘bí cảnh thời gian’ cho ông.

Đây cũng là lý do tại sao dù thời gian trôi khác nhau, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vẫn có thể giao tiếp bình thường với Cẩu Đản đa.

Nếu không, thời gian Tam Nhãn thiếu niên tiền bối di chuyển qua đây, đối với người trong bí cảnh đã là hơn nửa ngày.

Hai vị cựu Cửu U Chúa Tể nhìn nhau cười một tiếng, Tam Nhãn thiếu niên lên tiếng trước: “Lâu rồi không gặp, Cẩu Đản cha nó...

Lần này biết ngươi cũng ở đây, ta đã suy nghĩ và đặc biệt chuẩn bị một món quà cho ngươi.” “Tên cuồng mắt ngươi khách sáo quá.” Cẩu Đản đa cười nghênh đón, đưa móng vuốt của mình ra, muốn bắt tay với Tam Nhãn thiếu niên.

Tam Nhãn thiếu niên nhìn găng tay trên móng vuốt của Cẩu Đản đa, Cẩu Đản đa nhìn hộp quà nhỏ của Tam Nhãn thiếu niên.

Cả hai đều im lặng.

Trình Lâm tiên tử âm thầm đảo mắt một vòng thật đẹp: “...” Hai tên này đã trẻ con đến mức ngay cả cô cũng không nhìn nổi nữa rồi.

Đôi khi cô cũng trẻ con, nhưng sự trẻ con của cô có giới hạn.

Còn sự trẻ con giữa Cẩu Đản đa và Tam Nhãn trước mắt, căn bản không có giới hạn nào cả.

Ngoài ra, vừa nãy cô cố tình không nể mặt Long đa, chính là muốn lão ghét bỏ danh xưng ‘Cẩu Đản’, cố gắng cứu vớt đạo hiệu đã bị ô nhiễm của mình.

Nhưng Cẩu Đản đa đã hoàn toàn hỏng rồi, lão bây giờ căn bản không coi danh xưng ‘Cẩu Đản đa’ là xấu hổ, ngược lại còn lấy đó làm vinh.

Trình Cẩu Đản cảm thấy mình muốn biến lại thành Trình Lâm, hy vọng xa vời.

“Ngươi coi ta mù à?

Găng tay trên móng vuốt của ngươi, nhìn là biết có bẫy.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mắng.

Dù muốn lừa ta cũng nể mặt chút đi, bố trí cho đàng hoàng được không?

Một cái găng tay to đùng như vậy, đeo trên móng vuốt, ngươi coi ta là thằng ngốc à?

“Ngươi cũng vậy thôi?” Cẩu Đản đa dùng râu rồng ngoáy mũi: “Còn mang quà đến tặng ta, ngươi và ta có quan hệ gì, trong lòng ngươi không tự biết sao?

Ta dùng ngón chân cũng biết quà của ngươi là thứ gì, chắc chắn rất ghê tởm.” “Ít nhất ta còn gói trong hộp quà.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối chỉ vào găng tay của Cẩu Đản đa: “Còn ngươi?

Cái bao tay to đùng như vậy, bên trong là thứ gì?” “Ngươi đoán xem?” Cẩu Đản đa nói: “Hay là, bắt tay một cái?” “Đoán cái con khỉ.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ném hộp quà về phía Cẩu Đản đa: “Bắt tay thì miễn, quà tặng ngươi đó!” Đồng thời ném hộp quà ra, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối còn ngấm ngầm mở hộp ra.

Quà tặng mà, đâu phải ngươi không nhận thì ta không tặng được!

Ta trực tiếp ném quà vào mặt ngươi, ngươi có nhận hay không, liên quan quái gì đến ta?

Chỉ cần quà của ta được tặng đi là được.

Cẩu Đản đa đột nhiên quay lại túm một cái, quần chúng vô tội A Bá Tống bị túm qua.

Chương 3025

“Bá Tống, quà mà tên cuồng mắt tặng ta, ta chuyển tặng cho ngươi đó~ Bắt lấy này.” Cẩu Đản đa đẩy Bá Thiện ra trước mặt mình.

Bá Thiện bị cuốn vào một cách khó hiểu, ngơ ngác: “!!!” Xoạt~ Hộp quà mở ra, tỏa ra thánh quang chói mắt.

Thánh quang tinh khiết nồng đậm lan tỏa ra.

Dù có Bá Thiện che chắn... nhưng Cẩu Đản đa vẫn bị thánh quang chiếu tới.

Bá Thiện đưa tay, bắt lấy hộp quà và bảo đao.

“Đây là cự kiếm?” Bá Thiện bắt lấy ‘đao’, cẩn thận xem xét.

Không phải loại cự kiếm phương Tây, mà là loại ‘cự kiếm’ giống như đại đao ba mét trong nhiều game huyền huyễn ma huyễn hiện nay.

Phẩm cấp của đao chắc ở mức thất phẩm đỉnh phong.

Chỉ cần dưỡng tốt một chút, thêm chút dược liệu tôi luyện là hoàn toàn có thể thăng cấp thành pháp khí bát phẩm.

“Cảm ơn Cẩu Đản đa, cảm ơn Tam Nhãn tiền bối.” Bá Thiện vui vẻ cất thanh ‘cự kiếm’ này đi.

Phân thân thép bên kia còn đang nghĩ sẽ phát một lô ‘quà năm mới’ cho các đệ tử.

Quà cho đệ tử là pháp khí bản mệnh + bình đi kèm với ‘Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công’, đây cũng là thứ Bá Tống đã chuẩn bị từ sớm.

Dược liệu luyện khí cũng đã tích trữ xong, hoặc có thể lấy được bất cứ lúc nào, ví dụ như lông bờm của Tướng Quân Tinh Tinh nhà Bạch tiền bối TWO.

Nhưng quà năm mới cho Joseph, đệ tử quyết định chính thức thu nhận lần này, lại chưa có manh mối.

Bây giờ, quà đã đến rồi!

Thánh quang kiếm thất phẩm đỉnh phong, đến lúc đó thêm năm sáu tầng phong ấn là có thể cho Joseph sử dụng, giống như 'tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú' lúc đó, phong ấn đến cảnh giới nhất nhị phẩm.

Tương lai nếu Joseph thật sự có thể trở nên mạnh mẽ, những phong ấn này cũng có thể gỡ bỏ bất cứ lúc nào.

Cất thánh quang cự kiếm thất phẩm đi, Bá Thiện lại nhìn sang găng tay của Cẩu Đản đa: "Cẩu Đản đa, hay là ngài tặng luôn chiếc găng tay này cho ta đi?

Dù sao ngài cũng không lừa được Tam Nhãn thiếu niên tiền bối... mà quà của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đã được ngài chuyển tặng cho ta rồi, chiếc găng tay này của ngài sớm muộn cũng thuộc về ta, hay là giờ đưa luôn cho ta đi?" Tuy không biết chiếc găng tay này là thứ gì, nhưng nếu là thứ Cẩu Đản đa dùng để lừa Tam Nhãn tiền bối thì chắc chắn cũng là đồ tốt, không lấy thì phí.

Cẩu Đản đa: "!!!" Đây là logic cường đạo gì vậy!

Ta không lừa được Tam Nhãn, tại sao phải tặng găng tay cho ngươi, ngươi là con ta à!

À không đúng, Tống Cẩu Đản ở một mức độ nào đó đã kế thừa đạo hiệu của Trình Lâm.

Nếu là đồ của lão, Tống Cẩu Đản thật sự có quyền thừa kế sao?

"Ngươi nghĩ hay lắm." Cẩu Đản đa cuối cùng cẩn thận tháo găng tay ra, cất kỹ: “Lần sau ta gói cẩn thận một chút, biết đâu còn lừa được Tam Nhãn.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “...” Ngươi coi ta ngốc à!

“Đúng rồi, Tam Nhãn tiền bối, pháp khí bạn sinh trả lại ngài.” Bá Thiện giơ pháp khí bạn sinh lên, đi về phía Tam Nhãn tiền bối.

Khi cậu giơ tay, lòng bàn tay bất giác cử động một chút, một phát ‘Dưỡng Đao Thuật’ tuột ra.

Độ hảo cảm của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đối với Bá Thiện +0.5, chủ yếu là độ hảo cảm này truyền qua từ pháp khí bạn sinh, có trung gian nên bị khấu trừ một tầng.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mỉm cười, đưa tay chuẩn bị nhận lấy ‘pháp khí bạn sinh’ trên tay Bá Tống.

Nhưng đúng lúc này, Cẩu Đản đa bên cạnh đột nhiên ngã sõng soài.

Lão ngã rất không đẹp mắt, tư thế cũng không mượt mà.

Hơn nữa, lúc ngã, lão còn có thể trượt một đường dài, ngã thẳng đến bên cạnh Bá Thiện.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột ngột nhảy lùi lại, né tránh!

Muốn ám toán ông?

Không có cửa đâu!

“Ây da, trượt tay~” Cẩu Đản đa phát ra kỹ năng diễn xuất chỉ đáng giá ba đồng của mình.

Trên móng vuốt của lão, chiếc găng tay vừa tháo ra không biết từ lúc nào đã được đeo lại.

Sau đó, móng rồng của lão ‘bốp’ một tiếng, ấn lên ‘pháp khí bạn sinh’ trong tay Bá Thiện.

Lớp ngoài của găng tay đột nhiên nổ tung, lộ ra một ‘móng vuốt rồng xương’.

Móng vuốt rồng xương này linh hoạt bám vào pháp khí bạn sinh.

Pháp khí bạn sinh của Tam Nhãn tiền bối vốn đã trông tà ác, thêm móng vuốt rồng xương này vào, lập tức trở nên tà ác hơn!

Bá Thiện mặt đầy nghi hoặc, không biết Cẩu Đản đa định làm gì.

Đúng lúc cậu đang nghi hoặc, móng vuốt rồng xương này tỏa ra một khí tức rất ‘cay mắt’. ‘Cay mắt’ theo đúng nghĩa vật lý.

Bá Thiện lập tức nước mắt như mưa.

“Đây là cái gì?” Nước mắt của Bá Thiện không ngừng chảy xuống.

Tạo Hóa tiên tử lóe lên một cái, lấy ra một bình thủy tinh, hứng lấy những giọt lệ châu đang lăn dài.

“Là hành tây, ta đã thêm vị hành tây vào.” Cẩu Đản đa giải thích: “Là một con tà ma hành tây cực phẩm ta bồi dưỡng, dùng nó ép lấy nước cốt + móng vuốt rồng xương, luyện chế ra pháp khí này.

Hiệu quả là đặc biệt cay mắt, cực độ cay, ngay cả Cửu U Chúa Tể cũng không thể miễn nhiễm với ảnh hưởng này.” “Ta trải nghiệm được rồi.” Bá Thiện nước mắt giàn giụa: “Giờ ta chỉ muốn biết, làm sao ta mới có thể ngừng khóc?” Không phải ngài muốn lừa Tam Nhãn tiền bối sao?

Tại sao lại lừa lên đầu ta rồi?

“Nó còn có một hiệu quả khác.

Sau khi gắn móng vuốt rồng xương này vào, trong thời gian ngắn, căn bản không thể tháo ra được.” Cẩu Đản đa nhìn Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “Nói cách khác, nếu không muốn bị cay mắt, trong thời gian tới, pháp khí bạn sinh của ngươi không mang đi được đâu!” Mà bất kể là thần khí gì, chỉ cần ở bên cạnh Bá Tống một thời gian dài... chi tiết, xin hãy nhìn ‘Xích Tiêu Kiếm’ đang treo bên hông Bá Tống.

Đây là bảo vật mà Cẩu Đản đa đã tốn rất nhiều thời gian nghiên cứu để đối phó Tam Nhãn.

Tên Tam Nhãn này, không chỉ bản thân có ba mắt... bộ sưu tập, quản gia, các phó nhân, thú cưng của hắn, toàn bộ đều là nhãn cầu.

Là một kẻ cuồng nhãn cầu, thế giới của hắn tràn ngập nhãn cầu.

Một khi loại ‘nước hành tây cay mắt tăng cường’ này bị mang về, cả thế giới của Tam Nhãn sẽ bị nước mắt lấp đầy.

Nghĩ thôi đã thấy kích thích.

Hơn nữa, loại ‘nước hành tây tăng cường’ này ngoài hiệu quả cay mắt, còn được Cẩu Đản đa thêm vào nhiều loại mùi vị mà Tam Nhãn cực kỳ ghét.

Đối với Tam Nhãn mà nói, ‘pháp khí bạn sinh’ lúc này còn ghê tởm hơn cả rơi vào hố phân.

“Ngươi có cần phải trẻ con như vậy không?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vừa nói vừa lặng lẽ lùi xa Bá Thiện lúc này, không dám đến gần.

Cẩu Đản đa thi triển thủy hệ pháp thuật, rửa sạch móng vuốt độc của mình, vui vẻ đáp: “Ta trẻ con, nhưng ta vui là được!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “...” “Vậy đó, Cẩu Đản đa, hiệu quả và công dụng ta đều biết rồi.

Nhưng khi nào ta mới bỏ nó xuống được?” Bá Thiện lắc lắc ‘pháp khí bạn sinh’ trong tay.

Không biết có phải trùng hợp không, lúc Cẩu Đản đa gắn ‘móng vuốt rồng xương' vào, đã khóa chặt pháp khí bạn sinh và bàn tay của Bá Thiện lại với nhau.

Bá Thiện bây giờ căn bản không thể tháo thứ này ra được.

"Trong thời gian ngắn không tháo ra được đâu, từ bỏ đi." Cẩu Đản đa vui vẻ nói.

Bá Thiện: "!!!" "Bá Tống tiểu hữu không cần vội." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đứng cách Bá Thiện ít nhất một trăm mét, xa xa truyền âm nói: "Pháp khí bạn sinh của ta không vội thu hồi, tiểu hữu ngươi có thể mang nó đi lang thang khắp nơi, đợi một thời gian nữa, ta sẽ mang nó về nhà." Bá Thiện nghe thấy vậy, mắt liền cay xè, đồng thời tay trượt một cái, vô tình lại tung ra một phát Dưỡng Đao Thuật.

"Ngoài ra, Bá Thiện ngươi vất vả rồi... hay là ngươi về nghỉ ngơi sớm đi?

Ở đây không phải còn một vị hóa thân tam thi của Bá Tống, Bá Tập sao.

Chuyện ở đây giao cho hắn xử lý là được, ngươi tìm một góc không người mà khóc cho đã đi." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhắc nhở.

Bá Thiện nghe mà nước mắt không ngừng tuôn rơi.

Tạo Hóa tiên tử nhận được đầy một bình thủy tinh nước mắt, hài lòng gật đầu, rồi mang bình 'nước mắt của Bá Thiện' này đến bàn thí nghiệm, đặt vào đống dược liệu thí nghiệm.

Phàm là dược liệu có liên quan đến 'nhãn cầu', biết đâu lần thí nghiệm này đều có thể dùng đến.

Lúc này trên bàn thí nghiệm còn có cả bảo vật như 'nước nhỏ mắt Thiên Đạo'.

Mấy phút sau...

Bá Thiện được mời đến ‘cung điện công đức’ trong thế giới hạt nhân, mang theo cả pháp khí bạn sinh, một mình ở đó tĩnh tâm.

Cung điện công đức là địa bàn của ‘Công Đức Xà Mỹ Nhân’.

Tuy @#%× tiên tử chưa từng quay về một lần nào, nhưng cô thực ra vẫn luôn có thể điều khiển từ xa cung điện này.

Ví dụ như, âm thầm thu thập một ít ‘nước mắt’ rơi vãi trong cung điện, không có vấn đề gì cả. ... ...

Trong phòng thí nghiệm.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng chẳng tìm ‘cớ’ gì cả, trực tiếp cưỡng ép gia nhập vào nhóm thành viên thí nghiệm.

Sau khi gây sự với Cẩu Đản đa như vậy, ông đến cả tâm trạng tìm cớ cũng không còn.

Ngoài Cẩu Đản đa ra, các thành viên khác đều ngầm hiểu người mọi người đang đợi chính là Tam Nhãn, tự nhiên sẽ không làm mất mặt ông lúc này.

Còn về Cẩu Đản đa đang nhảy loi choi, thì bị Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trực tiếp lơ đi.

“Nghiên cứu về cặp Mắt Thánh Nhân Nho gia, đã đến tiến độ nào rồi?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối có thể được xem là người đứng đầu ‘nhãn khoa’ của chư thiên vạn giới, từ cổ chí kim.

Về nghiên cứu nhãn cầu, cả chư thiên vạn giới không thể tìm ra người thứ hai đạt đến trình độ của ông.

“Hiện tại có hai ý tưởng và hướng nghiên cứu.” Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối TWO lên tiếng: “Một là tìm cách dung hợp Mắt Thánh Nhân Nho gia với ‘Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ’ của Thư

Hàng.

Chương 3026

Phương án còn lại là xem xét có thể dung hợp Mắt Thánh nhân với bản thể của Thư Hàng hay không, cũng có thể đạt được hiệu quả 'tái sinh'." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối suy nghĩ một lát, đáp: "Đi theo hướng thứ nhất đi, hướng thứ hai sẽ ảnh hưởng đến việc 'chứng đạo bất hủ' trong tương lai.

Mắt Thánh Nhân Nho gia tuy rất mạnh, nhưng nó chung quy vẫn là ngoại vật.

Nếu nó thay thế đôi mắt của Bá Tống, đến lúc chứng đạo bất hủ...

đôi mắt này rốt cuộc tính là của Thư Hàng?

Hay là của Thánh Nhân Nho gia?

Nếu không cẩn thận, sẽ dẫn đến việc Thư Hàng không thể đạt được sự hoàn mỹ khi chứng đạo bất hủ." "Vậy Thận Lớn Bảy Màu của bản thể ta có tính là ngoại vật không?" Tự ngã thi Bá Tinh vận khí đan điền, gầm lên.

"Có phải ngoại vật hay không, chỉ cần xem một phương án." Cẩu Đản đa lên tiếng: "Mỗi lần ngươi chết đi sống lại, những thứ có thể hồi phục cùng với 'sự phục sinh' đều là linh kiện của bản thân.

Ngược lại, đều là ngoại vật.

Con mắt thứ ba xấu xí giữa trán ngươi, chính là ngoại vật!" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: "..." Đợi thí nghiệm hoàn thành, xem ông không đập cho con rồng vằn đen trắng này một trận!

"Vậy Thận Lớn Bảy Màu của ta mỗi lần trước khi sống lại đều bị máu Thánh Nhân gói mang đi, là ngoại vật sao?" Bá Thược nhíu mày nói.

Vậy tương lai khi hắn chứng đạo bất hủ, sẽ trở thành người đàn ông một thận?

“Về điểm này, ngươi cứ yên tâm.” Bạch tiền bối TWO an ủi: “Lần trước ngươi sống lại, ta đã thu lại toàn bộ quá trình.

Bản thể của ngươi mỗi lần sống lại, vẫn có hai quả thận.

Máu Thánh Nhân mang đi ‘Thận Lớn Bảy Màu’ càng giống như một món ‘trang bị thận’.

Đợi ngươi sống lại, món trang bị thận này quay về, mặc lại, một quả thận của ngươi sẽ biến thành màu bảy sắc.” Tự ngã thi Bá Nguyệt trợn mắt há mồm, chính hắn cũng bị thao tác điệu nghệ của bản thể mình làm cho choáng váng.

Trang bị thận, bảo quang bảy màu...

Cái này giống hệt 'skin siêu ảo' trong game online.

“Vậy chúng ta đi theo hướng nghiên cứu thứ nhất đi.” Ngón tay thon dài của Vân Tước Tử khẽ khua trong không trung, dùng niệm lực xoay chuyển cặp Mắt Thánh Nhân Nho gia.

“Vậy @#%× tiên tử, cô đi mang Kim đan Cá Voi Béo của Thư Hàng đến đây.” Bạch tiền bối TWO quay đầu, gọi về phía một góc phòng thí nghiệm.

Trong góc, Công Đức Xà Mỹ Nhân đang cuộn mình thành một quả cầu đứng thẳng nửa người trên, giơ ngón tay cái với Bạch tiền bối.

Tại đây toàn là Cửu U Chúa Tể, một hóa thân công đức như cô áp lực rất lớn, nên cùng Quy tiên tử làm đồ trang trí ở góc tường.

Sau khi nhận nhiệm vụ, thân hình @#%× tiên tử lóe lên, biến mất.

Một lúc sau.

Công Đức Xà Mỹ Nhân xuất hiện trở lại, hai tay cô đang bưng

‘Kim đan Cá Voi Béo Bất Hủ’ của Tống Thư Hàng quay về.

Mấy ngày không gặp, Kim đan Cá Voi Béo dường như còn béo hơn, lúc này nó béo như một con cá nóc, càng ngày càng có dáng vẻ của ‘kim đan’.

“Mắt Thánh nhân, liên kết với Kim đan Cá Voi Béo.

Thuộc tính ‘bất hủ’ của Kim đan Cá Voi Béo; Thánh nhân, không có.

Bất hủ, cưỡng ép dung hợp với không bất hủ, độ khó mười sao.” Phân thân Long Lạc Nữ Sĩ lên tiếng.

“Cho nên, phải tìm cách mạ một lớp thuộc tính ‘bất hủ’ lên cặp Mắt Thánh Nhân Nho gia trước?” Bạch tiền bối TWO nói.

“Thuộc tính bất hủ đâu có dễ kiếm như vậy, nếu thật sự dễ kiếm, chư thiên vạn giới cũng sẽ không chỉ có Vân Tước Tử tiên tử và Bá Tống.” Cẩu Đản đa nói.

“Chờ một chút.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên lấy ra một chiếc kính một mắt đeo lên, cẩn thận nghiên cứu cặp ‘Mắt Thánh Nhân Nho gia’ này.

Bởi vì ông phát hiện, sâu trong Mắt Thánh nhân, dường như ẩn chứa một tia thông tin cấp bậc ‘bất hủ’.

Là chuyên gia nhãn cầu, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hiểu biết về nhãn cầu vượt xa tất cả mọi người có mặt.

Chính vì vậy, ông vừa nhìn đã nhận ra điểm đặc biệt của cặp Mắt Thánh Nhân Nho gia này.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đặt ‘kính một mắt’ lên con mắt thứ ba trên trán, cẩn thận quan sát, từ ngoài vào trong để xem xét Mắt Thánh Nhân Nho gia.

Một lúc sau, ông cuối cùng cũng xác định.

“Lại thật sự là thông tin bất hủ... giấu quá sâu, nếu không phải ta cẩn thận, e là thật sự sẽ bỏ qua.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cảm khái nói.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối là Cửu U Chúa Tể được ‘Thiên Đạo Tam Nhãn’ tạo ra sau khi chứng đạo.

Cho nên, ông có thể xác định thứ ẩn giấu trong mắt Thánh nhân chính là thông tin bất hủ của Thiên Đạo.

Bản thân ông không sở hữu sức mạnh ‘bất hủ’, chưa ăn qua bất hủ, nhưng ông đã từng thấy Thiên Đạo chạy.

Cất kính một mắt của mình đi, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nghiêm túc suy nghĩ, nói: “Nói chứ, Thánh Nhân Nho gia thật sự đã chết rồi sao?” “...” Phân thân ý chí của Đạo Tử im lặng một lúc, gật đầu nói: “Lão sư ngài ấy quả thực đã chết, lúc ta tiếp quản quyền hạn Thiên Đạo, cũng đã xác nhận chuyện này đầu tiên.” “Nói thật, tên đó trâu bò như vậy mà lại chết, thật sự có cảm giác không dám tin.

Trong cặp mắt này của ông ta, lại ẩn giấu thông tin ‘bất hủ của Thiên Đạo’ đó!

Nếu đây là thứ ông ta nghiên cứu ra trước khi chết... vậy thì tên này, trước khi chứng đạo bất hủ, đã tạo ra được một chút thông tin bất hủ.

Đây hoàn toàn là ‘khuôn mẫu Thiên Đạo’ chân chính.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

“Tống ngốc ngốc~ Đâu đâu~ Bùm~” Tạo Hóa tiên tử hai tay vung vẩy, làm một động tác ‘nổ tung’.

“Phải phải.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thở dài, đáp: “Nhưng Bá Tống là một ngoại lệ... nói thật, hắn lại có thể tạo ra ‘Kim đan Cá

Voi Béo Bất Hủ’, đến giờ ta vẫn cảm thấy không dám tin.

Có một cảm giác không phục kiểu như [Chỉ bằng hắn mà lại có thể tạo ra thông tin bất hủ trước khi chứng đạo].

Nhưng nghĩ lại bây giờ ta vẫn không thể dựa vào sức mình tạo ra [vật bất hủ], ta cảm thấy mình hoàn toàn bị Bá Tống vượt mặt rồi.

Chỉ cần nghĩ như vậy thôi, đã khiến ta cảm thấy đau lòng.” “Tam Nhãn Chúa Tể tại sao ngài có thể hiểu được sư muội ta đang nói gì?” Phân thân ý chí của Đạo Tử sững sờ, rồi ông nhìn về phía ‘con mắt thứ ba’ của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Ông nhớ ra một chuyện, Bá Tống cũng có thể hiểu được lời của sư muội, Bá Tống cũng có con mắt thứ ba, con mắt thứ ba của Bá Tống là lấy được từ Tam Nhãn tiền bối!

Chẳng lẽ, đây chính là bí mật?

Có một khoảnh khắc, trong lòng ‘Đạo Tử’ thân là Thiên Đạo lại nảy sinh một tia cảm xúc ‘tham lam’ tội lỗi.

Ông suýt nữa đã muốn đi móc mắt của Tam Nhãn Chúa Tể.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên cũng sững sờ, một lúc sau, ông như có điều suy nghĩ nói: “Có lẽ là di chứng sau lần ‘kết nối dữ liệu’ với Bá Tống lần trước?

Ta nhớ trước đây mình không có chức năng này.” “Ta cũng từng kết nối dữ liệu với Bá Tống mà!” Đạo Tử lẩm bẩm.

Nhưng tại sao ta không thức tỉnh được chức năng này?

Bá Tống giấu nghề với ta?

Hay là kết nối dữ liệu giữa ta và Bá Tống chưa đạt đến tầng thứ của Tam Nhãn Chúa Tể?

“Ta nghĩ, thông tin ‘bất hủ’ trong cặp Mắt Thánh Nhân Nho gia, có lẽ nào liên quan đến Vân Tước Tử tiên tử?" Lúc này, Thiên Đế tử vẫn luôn đứng xem lên tiếng phỏng đoán.

Nàng đang giám sát hành động của lưu ly Trình Lâm, rồi không biết thế nào lại bị lôi kéo tham gia 'dự án liên kết Mắt Thánh nhân'.

"Nhưng cốt bất hủ của ta, ông ấy chắc là chưa từng thấy qua..." Vân Tước Tử hồi tưởng.

Năm đó khi cô dẫn dắt Thánh Nhân Nho gia nhập đạo tu luyện, cô đã rất kiềm chế bản thân, đó là khoảng thời gian hiếm hoi cô không 'tìm chết'.

Dù sao năm đó Thánh nhân còn nhỏ, cô không muốn mình đột nhiên chết một cách khoa trương, để lại bóng ma trong lòng Thánh nhân thời thiếu niên.

"Vân Tước Tử tiền bối có lẽ chưa từng để lộ 'cốt bất hủ' trước mặt Thánh nhân, nhưng Thánh nhân lúc sinh thời tuyệt đối biết cô có thứ gọi là 'cốt bất hủ'.

Hơn nữa, nói không chừng ông ấy còn từng đích thân tiếp xúc và nghiên cứu cốt bất hủ." Tự ngã thi Bá Minh lên tiếng: "Hãy nghĩ về năm đó của cô...

à năm ngoái, sau khi bị đại lão hành tinh bắt đi, Thánh nhân đã để lại một vài con bài tẩy, trực tiếp cứu 'cốt bất hủ' đi cất giấu.

Nếu ông ấy không biết cô có 'cốt bất hủ', thì làm sao có thể để lại những bố trí này." "Có lý." Vân Tước Tử nằm bò trên bàn, nhìn Mắt Thánh nhân, nói: "Nói cách khác, sau này, khi ông ấy trở thành 'Thánh Nhân Nho gia' nổi danh chư thiên vạn giới, đã âm thầm nghiên cứu ta vào lúc ta không biết?" "Sao lại giống như Thiên Đạo Môn âm thầm nghiên cứu Cửu U Chúa Tể vậy?" Bạch tiền bối TWO không nhịn được lên tiếng.

Sắc mặt của Cẩu Đản đa và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đều trở nên không tự nhiên... bọn họ đều là đối tượng bị nghiên cứu.

Đạo Tử cũng rất khó xử.

Dù sao cũng đang thảo luận về quá khứ của lão sư ông, mà nói không chừng còn là lịch sử đen tối gì đó.

“Nhưng, năm đó số lần ta chết cũng nhiều.

Nếu ông ấy có âm thầm bảo vệ ta, có thể nhìn thấy ‘cốt bất hủ’ cũng không lạ.” Đôi mắt Vân Tước Tử hơi trầm xuống, hàng mi dài màu xanh lam nhẹ nhàng rung động.

Vì thể chất bất tử, chết quá nhiều lần, cô xem nhẹ ‘sinh, tử’.

Nhưng dù vậy, sau khi một vài người quan trọng trong cuộc đời triệt để qua đời, cuối cùng vẫn khó che giấu được cảm xúc mất mát trong lòng.

“Hơn nữa, nói không chừng thông tin ‘bất hủ’ này không phải do Thánh nhân ngưng tụ lúc sinh thời...

đừng quên Thánh nhân từng ‘nuốt’ một phần tồn tại của đại lão hành tinh.

Biết đâu trong quá trình đại lão hành tinh chứng đạo ‘bất hủ’, thi thể của Thánh nhân cũng bị nhiễm một phần thông tin ‘bất hủ’?” Tự ngã thi Bá Tinh bổ sung.

“Bất kể là nguyên nhân nào, chủ đề này có thể tạm gác lại.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối xua tay: “Trọng điểm là trong cặp Mắt Thánh nhân này, ẩn giấu một tia thuộc tính thông tin ‘bất hủ’.

Nếu đã như vậy, mọi chuyện sẽ dễ giải quyết hơn nhiều.” Nếu là bất hủ + bất hủ, mà lại đều không phải ‘bất hủ’ hoàn chỉnh, vậy thì liên kết với nhau là có hy vọng.

Nếu cả hai đều là ‘bất hủ Thiên Đạo’ hoàn chỉnh, ngược lại sẽ hoàn toàn mất đi khả năng liên kết.

“Có cần phải móc mắt của Kim đan Cá Voi Béo ra, thay bằng Mắt Thánh nhân không?” Trình Lâm lên tiếng.

Kim đan Cá Voi Béo: “!!!” Thân thể hình cầu của nó ra sức nhảy lên.

Nó không có sở thích móc mắt như bản thể đâu!

“Nó là kim đan, mắt của nó thực ra giống như được ‘chạm khắc’ lên, hoặc là ‘vẽ’ lên, không móc được.” Bạch tiền bối TWO giải thích.

Tạo Hóa tiên tử đang hăm hở tiếc nuối rụt tay lại.

“Tam Nhãn Chúa Tể thấy sao?” Bạch tiền bối TWO lại hỏi.

“Thực ra chuyện này, dễ giải quyết thôi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mỉm cười nói: “Ta nhớ, Bá Tống có bảy tiểu đan điền đúng không?” Cẩu Đản đa nhảy ra nói: “Đúng, tại sao lại đột nhiên biến thành fan cuồng Bá Tống vậy?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trực tiếp lơ Cẩu Đản đa, tiếp tục nói: “Trong bảy tiểu đan điền của Bá Tống, từng có một ‘vật hạt nhân’ hóa thành kim đan bản mệnh, đúng không?” “Đúng là như vậy.” Bạch tiền bối TWO đáp.

“Cho nên, chúng ta có thể làm theo hướng này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói: “Mở thêm cho Bá Tống một tiểu đan điền hoặc thứ gì đó tương tự, sau đó tìm cách để cặp Mắt Thánh Nhân Nho gia này hóa thành hạt nhân kim đan của Bá Tống, làm theo hướng này xem có thể liên kết nó với Kim đan Cá Voi Béo hay không.” “Ủa?

Cái này có lẽ thật sự khả thi.” Bạch tiền bối TWO gật đầu.

Chương 3027

Tống Thư Hàng lúc ở cảnh giới ngũ phẩm, tạo ra các ‘kim đan’ của tiểu đan điền cũng là dùng đủ loại nguyên dược liệu khác nhau!

Dù sao thì Bá Tống đã có bảy tiểu đan điền và một bản mệnh đan điền rồi, vậy nên thêm cho cậu ấy một cái nữa để đủ con số chín chí tôn cũng không phải là không thể chấp nhận được.

Hơn nữa, bản thể của Bá Tống bây giờ đã tấn thăng đến cảnh giới Trường sinh giả, cho dù có làm gì đó trên ‘Kim Đan’ cũng sẽ không ảnh hưởng đến tương lai của cậu ấy.

Thứ nhỏ bé như Kim Đan đã không còn khả năng ảnh hưởng đến Bá Tống sắp max cấp nữa.

“Nhưng mà, muốn thêm một tiểu đan điền nữa thì thêm vào đâu đây?” Tự Ngã Thi lần này bắt đầu sử dụng công pháp ‘Sư Tử Hống’ để phát ngôn.

Hắn phát hiện ra một chuyện, ngay lúc hắn đang giao lưu với các vị đại lão tiền bối, cảm giác tồn tại của hắn ngày càng trở nên yếu ớt.

Từ lúc đầu chỉ cần nói lớn tiếng là các tiền bối có thể nghe thấy, đến sau này phải vận khí đan điền gầm lớn, rồi đến bây giờ phải dùng cả ‘Sư Tử Hống’ để phát ra âm thanh. ...

Rõ ràng hắn đã cố hết sức để khắc chế trạng thái tiểu trong suốt của mình, thậm chí còn đang nỗ lực chuyển dời trạng thái ‘tiểu trong suốt’ sang bản thể Linh Quỷ tiên tử.

Nhưng hiệu quả của phương pháp này lại ngày càng kém, không thể ngăn cản việc hắn ngày càng trong suốt hơn. [Là bản thể, đang không ngừng mạnh lên sao?] Bá Nguyệt thầm nghĩ đến một khả năng.

Sự tăng cường này không nhất định là đề thăng về cảnh giới, cũng có thể là sự tăng cường về lý giải đối với những thứ như 'quy tắc, pháp tắc'.

Bản thể hiện đang luận đạo cùng các vị đại lão Trường sinh giả, giao lưu 'áo nghĩa trường sinh'... sự tăng cường này sẽ còn tiếp tục.

Bá Sanh cảm thấy lòng thật mệt mỏi.

Bây giờ, chỉ có thể hy vọng bản thể có thể mau chóng chứng đạo Bất hủ.

Sau khi bản thể chứng đạo Bất hủ, những tam thi hóa thân như bọn họ hẳn là có thể nhiễm được pháp tắc Thiên Đạo chính tông, từ đó được thăng hoa.

"Ừm, Khiếu Huyệt tiểu đan điền thì không thể tăng thêm số lượng được nữa... chúng ta phải bắt đầu từ góc độ khác." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Bảy tiểu đan điền của Bá Tống là do bảy đại khiếu huyệt đan điền ở đuôi rồng, vuốt rồng, thân rồng, chưởng rồng, cổ rồng, đầu rồng, sừng rồng lúc ở cảnh giới Nhị phẩm hóa thành, ngưng tụ kim đan trong bảy đại khiếu huyệt đan điền này.

Nhưng bảy đại khiếu huyệt đan điền này là một thể thống nhất, cấu tạo thành một con đại long trong cơ thể tu sĩ, đây cũng là căn cơ của tu sĩ, không thể phá hoại kết cấu của nó.

Cẩu Đản Đa suy nghĩ một lát rồi nói: "Hay là dứt khoát tạo thêm hai cái đan điền ở hai quả thận trái phải, biến một đôi Mắt của Thánh Nhân thành hai viên kim đan, lấp vào đan điền ở thận thì sao?" Chín tuy là cực số, nhưng thập toàn thập mỹ chẳng phải càng tuyệt vời hơn sao?

"Thánh kết thạch sao?" Trình Cẩu Đản không nhịn được nói.

Mắt của Thánh Nhân biến thành kim đan, xuất hiện trong thận của Bá Tống, chẳng phải là Thánh/Thận kết thạch sao?

Đạo Tử im lặng không nói: "..." Hắn chỉ cần nghĩ đến chuyện đôi mắt của lão sư mình có khả năng sẽ mọc trong thận của Bá Tống là hắn lại cảm thấy đau gan.

Trong lòng mơ hồ có một ý nghĩ rằng mình có lỗi với lão sư, không ngừng tác động đến tâm linh hắn.

Nhưng hắn lại không nghĩ ra được ý kiến nào tốt hơn...

Hơn nữa chuyện này lại liên quan đến việc Bá Tống có thể dung hợp đôi mắt của lão sư với 'Kim Đan Cá Voi Béo' hay không, thậm chí còn liên quan đến việc có thể cứu vớt cả chư thiên vạn giới này hay không.

Nếu thật sự không có cách nào, chắc hẳn với sự lương thiện và chính khí trong lòng của lão sư, ngài cũng sẽ không để ý việc đôi mắt mọc trong thận của Bá Tống đâu nhỉ?

Thánh kết thạch, cũng rất tốt.

Đạo Tử đã bắt đầu tự thôi miên mình trước, chuẩn bị sẵn tâm lý.

"Thận làm đan điền thì hơi nguy hiểm...

Thận của Thư Hàng rất dễ bị người ta nhắm vào." Bạch tiền bối Two phân tích.

Thận của Tống Thư Hàng, tuy là vị trí có phòng ngự mạnh nhất toàn thân.

Nhưng chỉ có trộm ngàn ngày, chứ làm gì có phòng trộm ngàn ngày?

Phòng ngự mạnh đến đâu cũng không chống lại được nhiều kẻ địch nhòm ngó như vậy.

“Giới tu sĩ có một lời đồn: nghe nói, thận của Bá Tống có thể khiến người ta có được năng lực trường sinh.” Thiên Đế Tử lặng lẽ bổ sung một lời đồn mà mình nghe được.

Tự Ngã Thi Bá Hột ngơ ngác: “???” Thận của bản thể có công hiệu như vậy từ lúc nào?

Sao tôi không biết?

Nếu thật sự có công hiệu này, bản thể còn cần phải nghĩ cách tìm linh dược kéo dài tuổi thọ cho người nhà làm gì, trực tiếp cắt thận nướng ăn chẳng thơm hơn sao?

“Chuyện này, Bá Tống ngươi tự mình thấy thế nào?” Cẩu Đản Đa nhìn về phía Tự Ngã Thi Bá Minh, hỏi.

Tự Ngã Thi Bá Tinh thành khẩn nói: “Cẩu Đản Đa, chuyện này người hỏi ta cũng vô dụng...

Nhưng mà, nếu dùng phương pháp loại trừ, thận và tim của ta có lẽ đều không thích hợp để mở đan điền mới.” Thận thì Bạch tiền bối Two đã nói không được.

Còn tim thì rất dễ bị người ta đâm thủng.

Giới tu sĩ có rất nhiều thủ đoạn nhắm vào đầu và tim, tim cũng là hiểm địa chỉ sau thận.

Hơn nữa, trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng còn có thể gỡ ra chơi, gỡ ra luyện khí, diệu dụng vô cùng.

Nếu biến thành đan điền mới, ngược lại sẽ được không bù mất.

“Đề nghị: Đan điền ngoại quải?

Thế nào?” Lúc này, Long Lạc bàn cầu nữ sĩ lên tiếng.

Tại sao lại phải giới hạn đan điền mới ở ‘bên trong cơ thể’ của Bá Tống?

Tại sao chúng ta không mở rộng tầm nhìn?

Dù sao cũng là thêm đan điền mới, tại sao không làm một cái kiểu ngoại quải?

Bạch tiền bối Two như có điều suy nghĩ, nói: “Long Lạc nữ sĩ, mời cô miêu tả chi tiết ý tưởng ‘đan điền ngoại quải’?” Long Lạc nữ sĩ gật đầu, bắt đầu giải thích về tình huống tồn tại của bản thân.

Giống như cô là ‘Long Lạc’ của thế giới Hắc Long, nguyên hình của nó chính là một hệ thống năng lượng được bố trí trên cơ thể Hắc Long bất hủ.

Vì vậy, hoàn toàn có thể tham khảo hệ thống Long Lạc của cô, tạo ra một hệ thống năng lượng tương tự ‘Long Lạc’ trên bề mặt cơ thể Bá Tống, sau đó thiết lập một nút năng lượng tổng.

Nút này sẽ có thể mở ra một ‘đan điền kiểu ngoại quải’ hoàn toàn mới.

“Có thể thử.” Cẩu Đản Đa gật đầu nói.

“Ta cảm thấy ổn.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng tỏ vẻ khả thi.

Tự Ngã Thi Bá Mịch trong lòng khẽ động, thi triển ‘Sư Tử Hống’ uy lực gấp đôi nói: “Nếu xây dựng một hệ thống ‘Long Lạc’, dường như có thể khớp với ‘pháp trường sinh thứ hai’ của bản thể!

Chính là nó, thứ bản thể cần khẳng định là nó!” Hắn chỉ vừa hình dung hệ thống ‘Long Lạc’ quanh thân bản thể trong đầu, liền cảm thấy ‘pháp trường sinh thứ hai’ mơ hồ cộng hưởng với ý tưởng của hắn!

Có cộng hưởng nghĩa là con đường này đã rộng mở.

“Vậy cứ quyết định như thế, Bá Thể ngươi kết nối với bản thể của ngươi đi, để bản thể của ngươi phân ra một phần tâm thần, giáng lâm đến đây.

Chúng ta sẽ hỗ trợ nó, đo ni đóng giày tạo ra một bộ hệ thống năng lượng Long Lạc.” Bạch tiền bối Two nhắc nhở.

Tự Ngã Thi trong lòng cảm động, quả nhiên, vẫn là Bạch tiền bối tốt nhất!

“Tôi sẽ liên lạc với bản thể ngay.” Tự Ngã Thi nhắm mắt lại, nhanh chóng liên hệ bản thể.

Đan điền mới, hệ thống năng lượng kiểu ngoại quải mới, sau khi cấu trúc thành công, lại nâng cấp hệ thống năng lượng ngoại quải này lên, tương lai ‘kho dự trữ năng lượng’ của hắn sẽ càng phong phú hơn.

Đến lúc đó thi triển một số pháp thuật siêu cấp, sẽ tự tin hơn, không cần lo bị vắt khô.

Ngoài ra...

đan điền ngoại quải mới nếu lấy đôi mắt của ‘Nho gia Thánh Nhân’ làm hạt nhân, sau khi ngưng tụ kim đan, có cần đi lại một lần quá trình thăng cấp của tu sĩ không?

Kim đan hóa hồ, hồ thượng sinh anh, sau đó lại hiển thánh một lần?

Nếu không, các đan điền khác đều có Thánh ấn trấn áp, đan điền mới này không có Thánh ấn, người mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế sẽ rất khó chịu.

Một nhà thì phải ngay ngắn, chỉnh tề.

Bản mệnh đan điền + bảy đại tiểu đan điền + đan điền ngoại quải, mỗi cái đều có một ‘Thánh ấn’ trấn áp, sẽ trông rất vừa mắt.

Nghĩ đến đây, Tự Ngã Thi Bá Hồ nhìn về phía Đạo Tử tiền bối.

Thiên Đạo đại lão là người của mình, hiển thánh giảng pháp, ngưng tụ một cái Thánh ấn, dường như không có vấn đề gì?

Cho dù đan điền ngoại quải không có chức năng 'Nhân Tiền Hiển Thánh'... nhưng ta thông qua Đạo Tử tiền bối đi cửa sau, có vấn đề gì không?

Không vấn đề gì cả!

Đây là để cho kim đan 'Mắt của Nho gia Thánh Nhân' ngưng tụ ra Thánh ấn mà.

Tiếc là, thánh hiệu Bá Nho đã bị chiếm rồi, nếu không Thánh ấn của đan điền này đặt lên 'Bá Nho Thánh Ấn' thì càng hoàn mỹ hơn.

Khoan đã, vị trí Thánh ấn cũng có thể đổi mà!

Bản thân ta không đổi được, nhưng thông qua Thiên Đạo điều chỉnh một chút thứ tự 'Thánh ấn đan điền', không vấn đề gì cả!

Lùi một bước mà nói, cho dù không thể dùng thánh hiệu 'Bá Nho', vẫn còn các thánh hiệu thích hợp khác để dự bị.

Ví dụ như...

Bá Nhãn?

Bá Thánh?

Bá Nhân?

Bá Thánh cũng khá hay.

"Ổn!" Ý chí hóa thân của Đạo Tử giơ ngón cái với Tự Ngã Thi của Bá Tống.

Tự Ngã Thi tuy không có thuộc tính 'đọc suy nghĩ trăm phần trăm' như bản thể, nhưng Đạo Tử thân là Thiên Đạo, vẫn có một số đặc quyền.

Chỉ cần hắn có lòng cảm ứng, vẫn có thể đọc được một số thông tin.

Vì vậy, suy nghĩ của Tự Ngã Thi của Bá Tống, Thiên Đạo bấm like, và đóng dấu thông qua ở hậu trường Thiên Đạo.

Chỉ đợi bản thể Bá Tống cấu trúc xong 'hệ thống kim đan ngoại quải phỏng Long Lạc', là sẽ lập tức hóa kim đan thành hồ, trong hồ sinh sen.

Chương 3028

Sau đó, sẽ sắp xếp tiết mục ‘Nhân Tiền Hiển Thánh, Huyền Thánh Giảng Pháp’.

Có một số quá trình không cần thiết thì bỏ qua... ví dụ như độ kiếp gì đó, bây giờ đã chẳng còn ý nghĩa.

Đến lúc đó cứ để Bá Tống vào chịu một tia thiên lôi cho có lệ là xong, trực tiếp sắp xếp tiết mục Nhân Tiền Hiển Thánh.

Thậm chí cả bài giảng pháp, Đạo Tử cũng đã phân ra một luồng tâm thần Thiên Đạo để nhanh chóng soạn thảo.

Dù sao cũng là kim đan ngoại quải do đôi mắt của lão sư mình ngưng tụ thành, phải sắp xếp cho hoành tráng, không thể để kim đan đôi mắt lão sư mình mất mặt.

Đến lúc đó, nếu Bá Tống muốn giảng pháp, hắn có thể đưa cho bài giảng pháp cấp Thiên Đạo này.

Thế mới là đẳng cấp!

Cái gọi là Thiên Đạo, chính là phải đi trước tu sĩ bình thường mấy bước.

Tự Ngã Thi vừa mới nảy ra một ý niệm, Đạo Tử đã ở hậu trường Thiên Đạo sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, chỉ chờ hạng mục Nhân Tiền Hiển Thánh lên sóng.

“Ổn cái gì?” Cẩu Đản Đa nghi hoặc hỏi, tại sao Thiên Đạo đột nhiên lại giơ ngón cái nói ổn?

“Ta đã sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, chỉ chờ các vị chúa tể và đạo hữu bố trí ‘kim đan kiểu ngoại quải’ cho bản thể Bá Tống.” Đạo Tử giải thích. ......

Một tuần sau trong bí cảnh Thiên Đạo.

Có Tam Nhãn thiếu niên tiền bối gia nhập, ‘dự án nghiên cứu Mắt của Nho gia Thánh Nhân’ tiến triển thần tốc.

Đây chính là tác dụng của một đại lão có uy tín trong một lĩnh vực nào đó.

Làm thế nào để dẫn dắt thuộc tính ‘bất hủ’ trong đôi mắt của Thánh Nhân ra, và giữ nó ổn định.

Làm thế nào để đồng bộ hóa đôi mắt của Thánh Nhân với ‘hệ thống kim đan ngoại quải’.

Làm thế nào để sơ bộ kim đan hóa đôi mắt của Thánh Nhân, v.v...

Một lại một vấn đề nan giải, có Tam Nhãn chúa tể hỗ trợ, toàn bộ đều được giải quyết một cách hoàn mỹ.

Đồng thời, có Long Lạc nữ sĩ vô tư tài trợ, các vị chúa tể và Thiên Đế Tử, Trình Lâm, cùng với Sở các chủ ngốc mao, Xích Tiêu Kiếm và các tồn tại khác sau đó theo ý thức của bản thể Bá Tống chuyển dời qua, đều đích thân đến ‘thế giới Hắc Long’ một chuyến, tự mình trải nghiệm kết cấu và sự huyền bí của ‘Long Lạc’.

Sau khi trở về, dưới sự hỗ trợ của ‘chức năng tính toán Thiên Đạo’, chỉ mất một tuần thời gian, trên người bản thể Bá Tống, một mô hình sơ bộ của hệ thống ‘kim đan ngoại quải phỏng Long Lạc’ đã được cấu trúc hoàn thành!

“Tiếp theo, đến tiết mục quan trọng nhất.” Sở các chủ ngốc mao lên tiếng.

Tạo Hóa tiên tử hiện thân, nàng bưng một đôi Mắt của Nho gia Thánh Nhân, đến trước mặt Kim Đan Cá Voi Béo. ‘Tiểu kim đan’ của Bá Tống trước khi về vị trí, đều phải có một tiết mục không thể tránh khỏi, đó là phải đi một vòng trong cơ thể Kim Đan Cá Voi Béo.

Bây giờ, đôi Mắt của Nho gia Thánh Nhân này cũng không ngoại lệ, cũng phải đi qua quy trình này.

Kim Đan Cá Voi Béo nhìn Tạo Hóa tiên tử, cuối cùng nó tuyệt vọng há miệng ra.

Hai con Mắt của Nho gia Thánh Nhân, bị nhét vào miệng nó trong một hơi.

Mắt của Thánh Nhân bắt đầu nhiễm thêm nhiều khí tức thuộc về 'Bá Tống'.

Vốn dĩ có một con Mắt của Thánh Nhân, vẫn luôn ở trong hốc mắt của bản thể Tống Thư Hàng, đã kết hạ nhân quả và duyên phận rất sâu với Bá Tống.

Bây giờ, sau khi bị Kim Đan Cá Voi Béo nuốt vào, mối liên hệ này lại tiến thêm một bước.

Nhưng bản thân Kim Đan Cá Voi Béo không thể dung hợp hoàn toàn Mắt của Thánh Nhân, chỉ có thể đóng vai trò 'xét duyệt thông qua', đóng dấu hợp cách cho Mắt của Thánh Nhân, để chúng có tư cách trở thành 'tiểu kim đan của Bá Tống'.

"Phải nuốt bao lâu?" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hỏi.

Mấy ngày nay tâm trạng của hắn cực tốt.

Trong một tuần nghiên cứu này, hắn đã thu được rất nhiều thông tin và kỹ thuật hữu ích từ Mắt của Nho gia Thánh Nhân.

Lát nữa về là có thể làm cho 'ma nhãn' trong bộ sưu tập của mình tăng thêm một bậc uy lực.

Sở các chủ ngốc mao lắc lắc, nói: "Không biết, trước đây đều là đợi đến khi thời gian gần đủ, sẽ do @#%× tiên tử vuốt tiểu kim đan ra." Tiếng của nàng vừa dứt, Tạo Hóa tiên tử đã vui vẻ vươn tay, tóm lấy Kim Đan Cá Voi Béo.

Vì có rất nhiều chúa tể Cửu U vây quanh, Công Đức Xà mỹ nhân không thể đến quá gần.

Trò vuốt cá voi vốn độc quyền của Công Đức Xà mỹ nhân, lần này cuối cùng cũng đến lượt nàng.

Từ hôm nay trở đi, việc Công Đức tiên tử làm được, nàng cũng làm được.

Việc Công Đức tiên tử không làm được, nàng vẫn làm được.

Nàng thắng rồi!

"Á á sỉ ~ y y sách ~" Tạo Hóa tiên tử miệng hát những khúc điệu vui vẻ, vươn tay học theo động tác của Công Đức Xà mỹ nhân, vuốt một cái lên Kim Đan Cá Voi Béo.

Biu~ biu~ Kim Đan Cá Voi Béo há miệng, hai con Mắt của Thánh Nhân đã được chứng nhận liền bị ép ra.

"Cho nên, Cẩu Đản Đa ngươi xem, nếu năm đó Thiên Đạo Cẩu Đản Đa thiết lập cho ta chức năng như vậy, Quỷ Thần Trình Lâm năm đó đã có thể biu~ biu~ phun ngươi ra như thế, mà không cần phải phấn thân toái cốt." Trình Lâm tiên tử chỉ vào Kim Đan Cá Voi Béo, nói năng hùng hồn.

Tiếng của nàng vừa dứt, liền thấy Cẩu Đản Đa mỉm cười lấy ra một pháp khí hình vỏ trứng.

Giây tiếp theo, nàng đã bị thu vào trong pháp khí to bằng quả trứng đà điểu này, bị câu thúc lại.

Cẩu Đản Đa lộ ra nụ cười hiền từ, cất quả trứng đi.

Không tìm đường chết thì sẽ không chết, đạo lý này tại sao người trong thiên hạ cứ học mãi không được?

Tự Ngã Thi lặng lẽ quay đầu đi, không nhìn Trình Cẩu Đản bị phong ấn.

“Bá Tống, kim đan về vị trí.” Lúc này, Long Lạc bàn cầu nữ sĩ nhắc nhở.

Hệ thống ngoại quải phỏng Long Lạc của bản thể Bá Tống hơi sáng lên.

Hai con Mắt của Nho gia Thánh Nhân phảng phất như bị hấp dẫn, chủ động rơi vào trong nút của hệ thống phỏng Long Lạc.

Một chính, một phản.

Hai con Mắt của Thánh Nhân, lần lượt rơi vào hai mặt của nút, nhập trú vào trong đó.

Sau khi nhập trú thành công, bên ngoài Mắt của Thánh Nhân bắt đầu được bao bọc bởi một lớp vỏ màu vàng kim.

Giống hệt như được phủ một lớp bột chiên xù, chiên thành màu vàng óng.

Trông giống như những viên hoàn tử vàng, nhìn rất ngon miệng.

“Thế mà lại biến đổi thật sao?” Ở góc phòng cùng tồn tại với Công Đức Xà mỹ nhân, Tai Nạn Cự Quy tiểu thư kinh ngạc nói.

Công Đức Xà mỹ nhân nghi hoặc nhìn về phía cô.

“Đôi mắt của Thánh Nhân này thật sự đã biến thành một phần của Bá Tống rồi.” Trong giọng nói của Tai Nạn Cự Quy tiểu thư, tràn đầy khí tức tuyệt vọng.

Mắt của Thánh Nhân sau khi kim đan hóa, đã hoàn toàn nhiễm khí tức của Bá Tống, cũng có nghĩa là, đôi mắt của Thánh Nhân này cũng đã trở thành một phần ‘linh kiện’ của Bá Tống.

Nếu lần nào đó Bá Tống chết, chết không sạch sẽ, đôi mắt của

Thánh Nhân này cũng sẽ trở thành một phần cần phải thu hồi.

Điều này làm tăng khối lượng công việc của cô một cách nghiêm trọng!

Nhưng đây vẫn chưa phải là yếu tố cốt lõi khiến Tai Nạn Cự Quy tuyệt vọng, lý do tâm trạng cô tuyệt vọng là vì phát hiện ra chuyện 'Bá Tống có thể biến vật ngoài thành linh kiện của bản thân'.

Nếu Bá Tống muốn, và có đại lão phối hợp, không chỉ có Mắt của Thánh Nhân, mà còn nhiều thứ khác có thể trở thành linh kiện của Bá Tống!

Hơn nữa, còn là linh kiện kiểu ngoại quải.

Mà linh kiện ngoại quải của Bá Tống càng nhiều, thì cũng có nghĩa là khi hắn chết, xác suất rơi linh kiện cũng sẽ tăng lên.

Đến lúc đó, tộc Tai Nạn Cự Quy của bọn họ, chẳng phải sẽ phải ngày ngày kè kè sau mông Bá Tống sao?

Lát nữa cô sẽ xin Rùa Ba hoặc Rùa Gia Gia tăng thêm nhân lực rùa, tăng số lượng thành viên ràng buộc phụ trách thu hồi linh kiện của Bá Tống.

Chỉ có một mình cô, thật sự không kham nổi. ......

Bẹp bẹp bẹp ~ Lúc này, Kim Đan Cá Voi Béo trong tay Tạo Hóa tiên tử kích động lên, nó ra sức vẫy đuôi, muốn nhảy lên nuốt đôi kim đan Mắt của Thánh Nhân kia.

Tạo Hóa tiên tử giữ chặt nó lại.

Trước đây nó ở trong đan điền của Bá Tống, nàng không chạm vào được Kim Đan Cá Voi Béo.

Bây giờ, Kim Đan Cá Voi Béo tự mình ra ngoài, Tạo Hóa tiên tử liền giống như vuốt mèo, nắm chặt cơ hội vuốt cá voi.

“Đây tính là một viên kim đan?

Hay là hai viên?” Xích Tiêu Kiếm nhìn kim đan Mắt của Thánh Nhân trong hạch tâm ‘ngoại quải thức phỏng Long Lạc’ của Bá Tống, hỏi.

Bạch tiền bối Two nói: “Cùng ở trong một đan điền, hẳn là tính là ‘một phần’ kim đan nhỉ?” “Nhưng chúng không phải là kim đan liền thể, mà giống kim đan sinh đôi hơn...

Ta cảm thấy nên tính là hai cái.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Thiên Đế Tử vẻ mặt ngưng trọng: “Nói chứ, một con Mắt của Thánh Nhân có thể bắn ra một đạo ‘Thai Nghén Ngưng Thị’, hai con là sinh đôi sao?” Tự Ngã Thi: “Thông qua cảm ứng của tôi, đây hẳn là tính là số lượng ‘một’ kim đan.” “Ể?

Có phải có ai đang nói chuyện bên tai ta không?” Sở các chủ ngốc mao đột nhiên nói.

Xích Tiêu Kiếm đáp: “Không có đâu, hơn nữa Sở các chủ cô chỉ có một sợi lông qua đây, lấy đâu ra tai?” “Ta thật sự có đấy...

Nếu cần, trên sợi tóc này của ta có đủ cả.” Sở các chủ ngốc mao nói.

Sợi ngốc mao của nàng còn có thể tự mọc ra chân nhỏ, trước khi Tống Thư Hàng nổ tung thì di chuyển địa bàn, chạy đến nơi an toàn cơ mà.

“Đừng lạc đề nữa, đến lượt chúng ta ra tay rồi.” Ban Văn Long Two đại lão nghiêm túc nói: “Kim đan ngưng tụ thành công, tiếp theo tiến vào giai đoạn ràng buộc kim đan với kim đan, chúng ta phải nhanh lên... nếu không, kim đan sẽ hóa ra linh hồn, lại ngưng tụ thành nguyên anh, đến lúc đó có thể sẽ xảy ra sự cố.” Hiện tại xem ra, Mắt của Nho gia Thánh Nhân sau khi kim đan hóa, đã nhiễm khí tức của Bá Tống.

Chỉ là xét đến việc đây là ‘đan điền kiểu ngoại quải’, nên vẫn cần phải làm cho quan hệ giữa kim đan Mắt của Thánh Nhân và Kim Đan Cá Voi Béo của Bá Tống tiến thêm một bước nữa, mới ổn thỏa.

Bạch tiền bối Two gật đầu: “Đạo Tử đạo hữu, tiếp theo cần sự hỗ trợ của ngươi.” “Ta đây, cần ta làm gì?” Thể ý chí Thiên Đạo của Đạo Tử lên tiếng.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lại đeo kính một mắt cho con mắt thứ ba trên trán: “Nghe ta chỉ huy.” “Theo nghiên cứu trước đó, dẫn dắt thuộc tính bất hủ trong đôi mắt của Nho gia Thánh Nhân ra, và ổn định nó.” “Bước tiếp theo, để hai đại kim đan bắt đầu cộng hưởng.” “Rất tốt, rất thuận lợi.

Quả nhiên như chúng ta suy đoán, chỉ cần kim đan hóa, Mắt của Thánh Nhân đã được mặc định là một phần của ‘Bá Tống’.

Kim Đan Cá Voi Béo bất hủ cũng không còn bài xích kim đan Mắt của Thánh Nhân nữa.” Hai kim đan khác nhau, rất thuận lợi cộng hưởng với nhau.

Thậm chí, ‘bất hủ’ trong kim đan Mắt của Thánh Nhân còn mơ hồ có xu hướng bổ sung cho sự ‘bất hủ’ của Kim Đan Cá Voi Béo bất hủ.

Chương 3029

‘Kim Đan Cá Voi Béo bất hủ’ của Tống Thư Hàng, so với ‘Cốt Bất Hủ’ của Vân Tước Tử vẫn còn kém một chút, cậu ta hồi sinh sẽ có thời gian hồi chiêu, không giống như Cốt Bất Hủ của Vân Tước Tử không có giới hạn, hồi sinh tại chỗ.

Còn bây giờ, ‘thuộc tính bất hủ’ đi kèm trong Mắt của Thánh Nhân đang bổ sung cho nhau với Kim Đan Cá Voi Béo bất hủ.

Thời gian hồi chiêu hồi sinh của Kim Đan Cá Voi Béo, bắt đầu không ngừng giảm bớt.

Đợi hai thứ này ràng buộc hoàn toàn, Bá Tống chết là sống lại ngay, sẽ không còn là giấc mơ nữa.

Tai Nạn Cự Quy tiểu thư ở xa xa, giá trị tuyệt vọng +1000.

Làm rùa, khó quá đi. ......

“Bước cuối cùng, dẫn dắt kim đan Mắt của Thánh Nhân đến bản mệnh đan điền của Tống Thư Hàng, hoặc là dẫn dắt Kim Đan Cá Voi Béo đến ‘hệ thống ngoại quải đan điền phỏng Long Lạc’.

Nhanh lên, Cẩu Đản Đa, đừng ngẩn ra!” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối không ngừng chỉ huy tất cả các thành viên.

Đặc biệt là Ban Văn Long Cẩu Đản Đa, là lao động chính bị Tam Nhãn tiền bối bóc lột.

Ngay cả Đạo Tử, trong dự án lần này mồ hôi đổ ra cũng không nhiều bằng Cẩu Đản Đa.

Cẩu Đản Đa đương nhiên biết tên nghiện mắt này đang hại mình... nhưng nể tình dự án lần này của Tống Cẩu Đản vô cùng quan trọng, Cẩu Đản Đa cắn răng nhịn.

“Chọn phương án thứ hai đi, Tạo Hóa tiên tử, ngươi thả Kim Đan Cá Voi Béo ra, để nó tiến vào ‘kim đan ngoại quải phỏng Long Lạc’.” Bạch tiền bối Two lựa chọn.

Bản mệnh đan điền không dễ thao tác, nếu làm thí nghiệm, đương nhiên đan điền ngoại quải sẽ tiện lợi hơn, cũng trực quan hơn.

Tạo Hóa tiên tử lưu luyến không nỡ buông tay, thả Kim Đan Cá Voi Béo ra.

Đạo Tử, Cẩu Đản Đa đồng thời ra tay, Bạch tiền bối Two và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ở bên cạnh dẫn dắt, thuận lợi dẫn dắt Kim Đan Cá Voi Béo vào nút ‘kim đan ngoại quải phỏng Long Lạc’.

Đồng thời, dưới sự điều khiển của quyền hạn Thiên Đạo, để hai loại kim đan tiến vào quy trình ‘ràng buộc’ cuối cùng.

Quá trình ràng buộc, đồng bộ hóa cuối cùng, kéo dài gần mười tiếng đồng hồ.

Hai con Mắt của Thánh Nhân, bắt đầu xoay quanh ‘Kim Đan Cá Voi Béo’. [Cảnh này... thật hoài niệm.

Giống như rất lâu rất lâu về trước, có tiểu thái dương và tiểu mặt trăng, xoay quanh thế giới Hắc Long vậy.] Trong đầu Long Lạc bàn cầu nữ sĩ, lóe lên một đoạn ký ức rất xa xôi.

Đó hẳn là cảnh tượng khi thế giới Hắc Long vừa ổn định lại.

Thế giới Hắc Long cũng to như vậy, cũng có hai quả cầu hóa thành hằng tinh và vệ tinh, mang đến cho thế giới Hắc Long sự thay đổi ngày và đêm.

“Thí nghiệm hẳn là đã thành công.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cất kính trên trán đi, nói.

“Cũng có nghĩa là, bây giờ cho dù một con ‘Mắt của Thánh Nhân’ bị tiêu hao, cũng có thể thông qua sức mạnh của 'Kim Đan Cá Voi Béo bất hủ' để hồi phục lại rồi đúng không?" Sở các chủ ngốc mao nói.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối gật đầu: "Lý thuyết là vậy.

Cụ thể vẫn phải tiến hành một lần thí nghiệm." "Thí nghiệm thế nào?" Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đưa ra một đề nghị ma quỷ: "Hay là, để Bá Tống chết một lần?" Tai Nạn Cự Quy tiểu thư: "Ta ~ đệt...

Xuất ô nê dư, thanh tùng như cao mộc!!" Cô còn chưa kịp thoát khỏi tuyệt vọng, các đại lão tại hiện trường đã đang bàn bạc chuyện cho Bá Tống nổ một lần?

Quá ác độc!

Bọn họ, tộc Tai Nạn Cự Quy, giống như những người lao công đáng thương, đang lặng lẽ quét dọn, nhưng phía trước lại có mấy tên xấu xa đang không ngừng tạo ra rác, còn muốn vứt rác ngay trước mặt cô.

Nếu không phải đánh không lại mấy vị đại lão này, cô lập tức lật mặt tin không?

Nghĩ đi nghĩ lại, Tai Nạn Cự Quy tiểu thư liền co thành một cục, thu cơ thể yêu kiều của mình vào trong mai rùa.

Cô cảm thấy mình chắc chắn là bị Bá Tống lây bệnh, trước đây cô đâu có nhát gan như vậy!

Chắc chắn là đã từng ăn Bá Tống, lây phải virus nhát gan của Bá Tống.

Bên kia.

Sở các chủ ngốc mao nhẹ nhàng lắc lư, liếc Tam Nhãn chúa tể một cái.

Không hổ là chúa tể Cửu U, người bình thường chỉ là xấu chảy mỡ, nhưng chúa tể Cửu U là xấu phun cả mỡ điền.

Nếu muốn thí nghiệm xem Mắt của Nho gia Thánh Nhân bị tiêu hao sau có thể hồi sinh hay không, chỉ cần phá hủy ở một mức độ nhất định một trong hai con Mắt của Thánh Nhân, xem Kim Đan Cá Voi Béo có thể hồi phục nó không là được.

Cần gì phải để Tống Thư Hàng chết một lần?

Cũng chỉ có chúa tể Cửu U, mới đề xuất ý kiến như vậy.

“Không cần thí nghiệm nữa, kim đan do mắt của lão sư hóa thành đã hoàn toàn ràng buộc với Kim Đan Cá Voi Béo bản mệnh của Bá Tống, ta có thể thông qua quyền hạn Thiên Đạo để tính toán ra điểm này.” Ý chí hóa thân của Đạo Tử phát ngôn.

Có ‘Thiên Đạo đại lão’ ở bên, đôi khi chính là tiện lợi như vậy.

“Vậy Bá Thể, ngươi liên lạc với ý thức của Thư Hàng, để nó tạm thời đưa chủ ý thức quay về, chúng ta phải thí nghiệm hạng mục ‘kế thừa thiên phú của Thánh Nhân’.” Bạch tiền bối Two nói với Tự Ngã Thi.

Tiếng của Bạch tiền bối Two vừa dứt, trong đan điền ngoại quải phỏng Long Lạc, Kim Đan Cá Voi Béo và kim đan Mắt của Thánh Nhân lại xảy ra biến hóa.

Từ trong kim đan Mắt của Thánh Nhân, phảng phất có ‘nước mắt’ chảy ra.

Nước mắt rơi xuống, hóa thành suối linh hồ.

Trong chốc lát, một mảnh linh hồ tràn đầy, nhanh chóng lấp đầy nút đan điền ngoại quải.

Nhưng giống như lò phản ứng lõi cơ giới lúc tấn thăng từ Ngũ phẩm lên Lục phẩm, Kim Đan Cá Voi Béo vậy, kim đan Mắt của Thánh Nhân không hề tan ra, mà thông qua phương thức khác, hóa ra linh hồ.

Linh hồ sinh ra không lâu, liền nhanh chóng tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Từ trong linh hồ có nụ hoa sen mọc lên.

Trong hoa sen, Nguyên Anh thứ 9 của Tống Thư Hàng bắt đầu thành hình.

Chỉ đợi nụ hoa nở rộ, chính là lúc Nguyên Anh xuất thế.

“Cẩu Đản Đa, có muốn cược một ván không?

Cược xem sẽ có mấy cái Nguyên Anh?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên nổi hứng.

Kim đan Mắt của Thánh Nhân có hai viên, vậy trong hoa sen liệu có xuất hiện Nguyên Anh sinh đôi không?

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đột nhiên muốn cược với ai đó một ván.

Nhưng tiếng của hắn vừa dứt, hoa sen đã nở.

Đến cơ hội cược cũng không cho Tam Nhãn chúa tể.

Đáp án thực sự là... trống rỗng!

Trong hoa sen trống không, Nguyên Anh thứ 9 của Bá Tống vốn nên ra đời, lại không hề thành hình.

“Ể?

Sao lại thế này?” Mấy vị đại lão tại hiện trường nghi hoặc nhìn hoa sen trống không.

Hai viên kim đan Mắt của Thánh Nhân cho dù không hóa ra

Nguyên Anh sinh đôi, ít nhất cũng phải hóa ra một cái Nguyên Anh chứ?

Trống không thế này là sao?

“Có thể nào là một Nguyên Anh ‘trong suốt’, hoặc là một Nguyên Anh không có cảm giác tồn tại không?” Cẩu Đản Đa phỏng đoán.

Hắn nhớ đến Tự Ngã Thi Bá Xá gì đó của Bá Tống?

“Ta cảm giác Nguyên Anh đã ra đời rồi mới phải.” Bạch tiền bối Two cũng lên tiếng, đồng thời, ngài nhìn về phía ý chí hóa thân của Đạo Tử.

“Thật kỳ lạ, trong cảm ứng của ta ‘Nguyên Anh’ đáng lẽ cũng đã ra đời.

Nhưng trước mặt ta, lại không có tung tích của Nguyên Anh.” Ngay cả Đạo Tử cũng không thể có được câu trả lời chính xác: “Thiên Đạo đời thứ 8.5 như ta, quả nhiên vẫn còn nhiều chỗ, không bằng Thiên Đạo nguyên bản thật sự.” Trong lúc nói chuyện, khí tức của kim đan Thánh Nhãn lại tăng lên một bậc, tiến vào giai đoạn tiến hóa tiếp theo.

Kim Đan, Linh Hồ, Nguyên Anh... tiếp theo chính là giai đoạn Bát phẩm Thánh Ấn.

Bá Tống, Bá Nho, Bá Ma, Bá Long, Bá Diệt, Bá U, Bá Đao bảy đại Thánh Ấn, đồng thời từ trong tiểu đan điền của Tống Thư Hàng bước ra.

Đồng thời, từ bản mệnh đan điền có Bá Giới Giới Chủ Ấn hiển hiện.

Sức mạnh của tám đại ấn, gia trì lên kim đan Thánh Nhãn.

“Phải độ kiếp sao?” Xích Tiêu Kiếm hỏi.

Nói thật, với thực lực hiện tại của Bá Tống đi độ kiếp, quả thực là đang bắt nạt thiên kiếp.

Hơn nữa, đây còn là thiên kiếp do kim đan hóa từ đôi mắt của Thánh Nhân ngưng tụ...

đây căn bản không phải là đi độ kiếp, mà là thiên kiếp đang độ kiếp của Bá Tống.

“Quy trình vẫn cần thiết, đi một vòng cho có lệ là được.” Đạo Tử nói.

Đồng thời, thể ý chí của Đạo Tử vươn tay, chuẩn bị đưa Bá Tống vào ‘không gian Bát phẩm Huyền Thánh’ đi một vòng quy trình.

Quá trình độ kiếp đã không còn ý nghĩa, cứ để thiên kiếp chém một tia sét cho có lệ là xong.

Đạo Tử vừa vươn tay, Kim Đan Cá Voi Béo và kim đan Thánh Nhãn đồng bộ nhảy lên.

Sau đó... hai đứa này cùng nhau nắm tay, xông vào không gian ‘Bát phẩm Huyền Thánh thiên kiếp’.

Đạo Tử: “???” “Đây là làm gì vậy?

Hai viên kim đan tự mình đi độ kiếp?” Thiên Đế Tử ngây người.

Nàng sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy cảnh này.

Khi độ kiếp, bản thể của tu sĩ bận rộn, thế mà lại chỉ ném kim đan của mình đi độ kiếp?

“Thao tác cơ bản, thao tác cơ bản, ngồi xuống, ngồi xuống.” Sở các chủ ngốc mao nói.

Chương 3030

Tuy nàng cũng là lần đầu tiên thấy chuyện này, nhưng bây giờ sức miễn dịch của nàng mạnh mà!

Trong những ngày nàng cắm rễ trên đầu Bá Tống, cách ba năm bữa lại thấy những thao tác dị thường của Bá Tống.

Thấy nhiều rồi, bây giờ đừng nói là kim đan tự mình đi độ kiếp, cho dù Tống Thư Hàng đột nhiên không cẩn thận hủy diệt cả chư thiên vạn giới, nàng cũng sẽ không cảm thấy bất ngờ. (Trên thế giới này đã không có bất kỳ chuyện gì có thể làm ta kinh ngạc.jpg) “Khoan đã, kim đan đi độ kiếp rồi, giảng pháp làm sao đây!” Thể ý chí của Đạo Tử lo lắng.

Hắn đã sớm viết xong kịch bản ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ cho Bá Tống, còn chưa bắt đầu đã bị xé kịch bản.

Thiên Đạo không cần mặt mũi sao!

Thể ý chí của Đạo Tử trực tiếp thông qua quyền hạn Thiên Đạo, khóa chặt không gian ‘Bát phẩm Huyền Thánh’ nơi kim đan Thánh Nhãn và Kim Đan Cá Voi Béo đang độ kiếp.

Nhưng khi ý chí của hắn vừa bước ra, thiên kiếp của kim đan Thánh Nhãn đối diện đã kết thúc rồi.

Bát phẩm Huyền Thánh thiên kiếp, còn chưa kịp ra oai, toàn bộ sức mạnh của không gian thiên kiếp đã bị Kim Đan Cá Voi Béo + kim đan Thánh Nhãn nuốt sạch.

Toàn bộ không gian Bát phẩm Huyền Thánh, cơ thể phảng phất như bị rút cạn.

Ngay cả sức mạnh cuối cùng để duy trì nền tảng ‘Nhân Tiền Hiển

Thánh’ cũng không còn.

Nếu không phải cuối cùng, Kim Đan Cá Voi Béo phun lại một chút linh lực, e là ngay cả tiết mục ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’, cũng phải kẹt lại.

Ý chí của Đạo Tử: “...” Ta còn có thể nói gì nữa đây?

Con mắt của lão sư ngầu bá cháy!

Nhờ luồng linh lực mà Kim Đan Cá Voi Béo phun lại hỗ trợ, tiết mục Nhân Tiền Hiển Thánh cuối cùng cũng bắt đầu.

Ngày hôm đó.

Các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới, lại một lần nữa ngửi thấy mùi vị quen thuộc.

Họ thành thạo đặt xuống công việc đang làm.

Ngay cả tu luyện giả đang trong trận quyết đấu, cũng lặng lẽ tách ra, giữ khoảng cách an toàn đủ lớn với nhau, ngầm hiểu ý ngẩng đầu nhìn trời.

“Ta cược lần này lại là Bá Tống đại lão!” “Nhưng Bá Tống đại lão không phải nói, lần trước đã là lần giảng pháp cuối cùng của ngài ấy rồi sao?” “Nhưng lần trước nữa ngài ấy nói vậy xong, lần trước lại ‘lần cuối cùng giảng pháp’ thêm một lần.” “Đừng hoảng, có phải Bá Tống đại lão không, lát nữa sẽ biết.” Trong lúc nói chuyện...

Tiết mục Nhân Tiền Hiển Thánh bắt đầu.

Đầu tiên, một quả cầu nhỏ màu vàng óng xuất hiện trước mặt mọi người.

“Đây là cái gì?” “Là pháp khí gì vậy?

Đại lão lần này dùng pháp khí sao?” Sau đó, lại một quả cầu nhỏ màu vàng óng hiển thánh.

“Đây là hai quả cầu của đại lão sao?” “Ể, các ngươi có cảm thấy, quả cầu này hơi giống kim đan không?” “Đừng đùa, đây là Bát phẩm Huyền Thánh hiển thánh, lấy đâu ra kim đan?” Cuối cùng, Kim Đan Cá Voi Béo cũng hiển hiện trước mặt mọi người.

“Lần này hiển thánh, là đại yêu hệ cá voi sao?” “Một vị đại lão hệ cá voi biết chơi cầu, mà còn chơi hai quả?” “Nói chứ, các đạo hữu, các ngươi không cảm thấy vị Kình Thánh này trông hơi giống kim đan sao?

Cái chất liệu và độ bóng đó, còn cả những đường vân trên thân cá voi, có giống long văn kim đan không?

Ta thậm chí cảm thấy mình mơ hồ nhìn thấy một hình ảnh giống như ‘Kim Đan Cấu Đồ’?” Một tu luyện giả vừa ngẩng đầu xem ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’, vừa mở ‘Hệ thống Tu liêu’, trong nhóm bạn bè của mình đưa ra nghi hoặc trong lòng.

Sau khi Bá Tống quảng bá ‘Hệ thống Tu liêu’, các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới đã quen với sự tồn tại của nó, càng dùng càng thích.

Thực ra ở chư thiên vạn giới, tất cả các loại pháp khí, sản phẩm công nghệ có chức năng trò chuyện tương tự cũng có.

Nhưng giống như ‘Hệ thống Tu liêu’ của Bá Tống, vượt qua giới hạn của chư thiên vạn giới, tập trung toàn bộ tu luyện giả của cả chư thiên vạn giới lại với nhau, thì lại là chuyện chưa từng có.

Đây là sự khác biệt giữa mạng cục bộ và mạng lưới lớn thực sự của chư thiên vạn giới.

“Sao có thể là kim đan được, kim đan nhà ngươi có hình con cá voi sao?” Trong nhóm bạn bè lập tức có người phản bác.

Trên thế giới này, làm sao có thể có kim đan của tu luyện giả, trông giống con cá voi được?

“Đây nhất định là một vị yêu tộc Kình Thánh... gần đây có vị Kình Thánh nào đang độ kiếp không?” “Có, theo tin tức đáng tin cậy, Kình Thánh Ăn Dưa Thánh Quân đang độ thiên kiếp.

Nhưng ngài ấy độ là Cửu phẩm thiên kiếp, không liên quan đến Bát phẩm.” Các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới, lần lượt bắt đầu suy đoán vị ‘Kình Thánh có pháp khí là hai quả cầu’ này rốt cuộc có lai lịch gì?

Là vị đại lão nào?

Vị Kình Thánh này trông toàn thân vàng óng, là tu luyện một loại bí pháp kim thân nào đó sao?

“Cuối cùng cũng không phải Bá Tống đại lão độ kiếp.” “Nhưng tâm trạng thật phức tạp, bây giờ mỗi lần có người hiển thánh, ta đều lo lại là Bá Tống đại lão xuất hiện, nên vẫn luôn hy vọng có thể thấy Huyền Thánh mới đăng đàn...

Nhưng khi thật sự đợi được Huyền Thánh mới hiển thánh, ta lại bắt đầu hoài niệm Bá Tống đại lão.” “Tâm trạng này của ngươi ta hoàn toàn có thể hiểu, vì ăn quen tiên hào do tiên trù đỉnh cấp chế biến, quay lại ăn thức ăn bình thường sẽ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị.

Trạng thái của chúng ta bây giờ, cũng tương tự như vậy.” Quen với những thao tác dị thường của Bá Tống đại lão, quen với Huyền Thánh Giảng Pháp của Bá Tống đại lão vượt xa cấp bậc ‘Bát phẩm Huyền Thánh’ thông thường, quay lại nghe ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ thông thường, luôn cảm thấy đẳng cấp có chút thấp.

Nhưng nghĩ kỹ lại, đẳng cấp của Huyền Thánh Giảng Pháp đã rất cao rồi.

Tình huống bình thường, ở tông môn nhà mình, muốn nghe một lần Huyền Thánh Giảng Pháp, trăm năm khó có một lần.

Cho dù bây giờ có VIP 'Hệ thống Tu liêu' của Bá Tống, online nghe Huyền Thánh Giảng Pháp, cũng phải một năm rưỡi mới có một cơ hội... còn phải thu linh thạch nữa chứ!

"Đừng nói nữa, sắp tới sẽ vào giai đoạn 'Huyền Thánh Giảng Pháp'.

Lát nữa, sau khi giảng pháp kết thúc, nhớ phải đánh giá tốt cho Huyền Thánh mới tấn thăng, tuyệt đối không được vì Kình Thánh giảng pháp không bằng Bá Tống đại lão, mà chê bai người ta!" Ở chư thiên vạn giới, có rất nhiều nhân vật bậc trưởng bối, bắt đầu dặn dò hậu bối của mình.

Bá Tống đại lão đã vô hình trung nâng cao giới hạn chất lượng của 'Huyền Thánh Giảng Pháp', nhưng mọi người cũng không thể chê bai Huyền Thánh bình thường giảng không hay, không thể bị Bá Tống đại lão dẫn dắt sai nhịp điệu.

Dù sao, tương lai mọi người cũng sẽ chứng đạo Huyền Thánh, chuẩn bị tâm lý trước cho hậu bối, để tránh tương lai hại đến chính mình. ......

Khi các tu luyện giả bình thường đang suy đoán, một số đại lão đỉnh cấp ở chư thiên vạn giới, cũng đều kinh ngạc ngồi dậy, nhìn chằm chằm vào màn hình Nhân Tiền Hiển Thánh.

"Khí tức bất hủ?" Nguyên Sơ Ma Nữ trợn to mắt, nàng vừa nhận được phần thưởng 'nhiệm vụ Tết', nên đặc biệt nhạy cảm với 'bất hủ'.

Trên người vị Kình Thánh màu vàng này, lại ẩn giấu hương vị bất hủ, còn hai quả cầu nhỏ bên cạnh, cũng như vậy.

Năm nay hiển thánh, toàn là quái vật sao?

Không chỉ có Nguyên Sơ Ma Nữ, các đại lão Trường sinh giả đỉnh cấp khác, toàn bộ đều nghiêm túc lại, dỏng tai lên.

Họ có dự cảm... lát nữa vị Kình Thánh màu vàng này giảng pháp, e là sẽ không yếu hơn những thao tác dị thường của Bá Tống. ......

Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Hoàng Sơn tâm hảo luy hảo tưởng thối hưu online, lặng lẽ gõ một chuỗi dấu chấm lửng.

“Con cá voi màu vàng này, trông hơi quen mắt.” Diệt Phượng công tử chậm rãi nói: “Hơn nữa trông có vẻ rất ngon.” Mèo nào cũng thích ăn cá... cá voi không phải là cá, nhưng nó có chữ cá, Diệt Phượng công tử cũng thích ăn.

Đông Phương Lục tiên tử trả lời: “Sao lại không quen mắt được?

Ngươi nhìn kỹ sẽ phát hiện chúng ta đều ở trên thân con cá voi này.” Trên thân con cá voi béo đó, mơ hồ có một bức đồ án.

Trên đồ án, có một con đường sao.

Mà tất cả thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, toàn bộ đều có tên trên đó.

“Là Kim Đan Cá Voi Béo của Tống tiền bối ~ tít ~” Vũ Nhu Tử vui vẻ nói: “Có hai cái tôi, đều ở trên Kim Đan Cấu Đồ.” Thất Sinh Phù phủ chủ cảm thán: “Quả nhiên, đại đa số đàn ông đều là đồ móng heo, đã nói không phải lần cuối cùng Nhân Tiền Hiển Thánh sao?

Bây giờ xem ra, loại đàn ông như ta sẽ ghi lại lời thề của mình vào cuốn sổ nhỏ, từng cái một đi thực hiện, đã là loại đàn ông sắp tuyệt chủng rồi.” Ngư Nhị cư sĩ không nhịn được phát ngôn: “” “Đã là Trường sinh giả rồi, còn không tha cho tiết mục Nhân Tiền Hiển Thánh sao?

Thư Hàng thích Nhân Tiền Hiển Thánh đến mức nào vậy.” Bắc Hà Tán Nhân lòng nghẹn ngào.

Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử: “Đúng vậy, đã là Trường sinh giả...

Chấm dứt chủ đề...” Cuộc trò chuyện trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, vào giờ khắc này, cuối cùng cũng bị kết thúc.

Một lúc lâu sau.

Vẫn là Vũ Nhu Tử khởi động lại chủ đề: “Thực ra tôi khá tò mò, kim đan của Tống tiền bối sẽ giảng pháp như thế nào nhỉ.” Kim đan lại không biết nói, giảng pháp thế nào?

“Ta cảm giác, hai quả cầu nhỏ kia, mang lại cho ta một cảm giác nặng nề.

Ta lại vô thức muốn tránh chúng... có lẽ lát nữa, ‘giảng pháp’ của Thư Hàng tiểu hữu sẽ phải dựa vào hai quả cầu này?” Thất Tu tiền bối trầm giọng nói.

Lệ Chi tiên tử: “Ấy, Thất Tu tiền bối.

Tôi vừa nhận được tin từ chị gái, hai quả cầu nhỏ kia... là Mắt của Nho gia Thánh Nhân, một đôi đấy.” Thất Tu Thánh Quân: “!!!” “Nếu thật sự là Mắt của Nho gia Thánh Nhân, một đôi, thì đã không cần giảng pháp nữa rồi.” Bắc Hà Tán Nhân ngay lập tức muốn thoát khỏi trạng thái ‘xem giảng pháp’.

Mắt của Thánh Nhân, mà còn là một đôi!

Đây là chỉ cần hơi hé mắt, liếc nhìn các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới một cái, là mọi người sẽ phải ngoan ngoãn cống hiến ‘đánh giá tốt công đức’ rồi.

Bắc Hà Tán Nhân thậm chí đã tưởng tượng ra cảnh này. ......

Các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần đã nhận ra thân phận của Kim Đan Cá Voi Béo, nhưng các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới, những người không liên quan không thể nhìn thấy 'Kim Đan Cấu Đồ' trên Kim Đan Cá Voi Béo, vẫn coi nó là một vị 'yêu kình' nào đó chứng đạo Huyền Thánh.

Màn hình Nhân Tiền Hiển Thánh, sau khi xoay một vòng quanh kim đan cá voi và kim đan Thánh Nhãn, cuối cùng cũng tiến vào giai đoạn tiếp theo.

Huyền Thánh Giảng Pháp.

Thời gian phúc lợi của chư thiên vạn giới.

Cá voi béo ung dung bơi lội, giảng pháp, nó không làm được.

Vì vậy, nó đang chuẩn bị để bản thể qua cứu viện.

Mà lúc này, Đạo Tử đã chuẩn bị sẵn trong bóng tối, cuối cùng cũng ra tay... hắn tung ra 《Bản thảo giảng pháp Thiên Đạo》 mà mình đã vất vả viết ra!

Kim Đan Cá Voi Béo không biết nói?

Chương 3031

Kim đan Thánh Nhãn không biết đọc bản thảo?

Đây có phải là vấn đề không?

Bình thường mà nói, trong tiết mục Huyền Thánh Giảng Pháp, đây quả thực là một vấn đề lớn chí mạng.

Nhưng mà, có Thiên Đạo ở hậu trường đích thân phụ trợ, thì tất cả những điều này đều không phải là vấn đề!

Có Thiên Đạo ở đây, những vấn đề này đều có thể dễ dàng giải quyết.

Đạo Tử trực tiếp thi triển quyền hạn Thiên Đạo, cưỡng ép chuyển tiếp 'giọng nói' của Bá Tống, tạm thời chuyển dời năng lực 'nói chuyện' của Bá Tống lên Kim Đan Cá Voi Béo!

Sau đó, hắn trực tiếp biến bản thảo mình viết ra thành thông tin dữ liệu, đưa vào trong Kim Đan Cá Voi Béo và kim đan Thánh Nhãn.

Như vậy, Kim Đan Cá Voi Béo và kim đan Thánh Nhãn có thể biến thành 'máy nhắc chữ', giảng pháp cho chư thiên vạn giới.

Khi máy nhắc chữ đọc, có thể sẽ không thể nhập tâm cảm ngộ, không thể giảng 'giảng pháp' một cách sinh động và truyền cảm.

Nhưng không sao, có Thiên Đạo ở hậu trường bố cục, không khí gì đó đều có thể điều động được!

Cái gì mà thiên địa dị tượng, giảng pháp dị biến, linh lực biến hóa, muốn gì có nấy.

Ngay cả giọng đọc bình thường không có cảm ngộ, cũng có thể thông qua năng lực 'trăm vạn chuyên gia điều chỉnh âm thanh', điều chỉnh đến hoàn mỹ! ......

Kim Đan Cá Voi Béo bơi một vòng, đột nhiên dừng lại.

Nó há miệng, miệng bắt đầu mở ra đóng vào.

Hai viên ‘kim đan Thánh Nhãn’ lơ lửng trên đỉnh đầu Kim Đan Cá Voi Béo, tạo thành tổ hợp ‘mắt + miệng’.

Giây tiếp theo, thiên địa dị tượng bắt đầu điên cuồng hiện ra.

Cái gì mà đất vọt sen vàng, trời giáng mây lành, tám trăm dặm tử hà, ảnh ảo rồng bay phượng múa, hình chiếu cổ thụ ngộ đạo khổng lồ...

đủ các loại dị tượng giảng pháp lộn xộn, lấp đầy toàn bộ giao diện ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’, khiến người ta hoa cả mắt.

Các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới trợn to mắt.

Tình huống này, từ khi trời đất mới mở đến nay, vẫn là lần đầu tiên xảy ra.

Ngay cả những lần giảng pháp của Bá Tống Huyền Thánh... thiên địa dị tượng cũng chưa từng điên cuồng như vậy.

Hơn nữa, vị Kình Thánh này, ngài ấy mới chỉ đang mở miệng đóng miệng, còn chưa phát ra tiếng nữa chứ! ‘Pháp’ này còn chưa bắt đầu giảng, thiên địa dị tượng đã xuất hiện như không cần tiền, Kình Thánh tiếp theo sẽ giảng pháp gì đây? ‘Pháp’ cấp bậc nào mới có thể xứng với thiên địa dị tượng xa hoa như vậy?

Sau khi vô số ‘dị tượng giảng pháp’ lướt qua như cưỡi ngựa xem hoa, bài giảng pháp của Kình Thánh cuối cùng cũng vang lên.

Mở đầu chính là âm thanh của đại đạo.

Trong miệng Kình Thánh, dường như đang niệm một số từ ngữ.

Nhưng âm thanh này nghe vô cùng xa xôi, giống như từ nơi sâu thẳm nhất của vũ trụ vượt qua khoảng cách mấy trăm triệu triệu năm ánh sáng, cuối cùng truyền vào tai mọi người.

Âm thanh nghe có vẻ đã hơi mơ hồ không rõ... nhưng lại vang dội chấn động tai.

Mỗi một từ, mỗi một câu, dường như đều chứa đựng huyền bí vô thượng trong đó.

Tuy đại đa số tu luyện giả đều nghe không hiểu, nhưng không sao.

Chỉ cần âm thanh 'chấn động tai' này vang lên bên tai, là đã có hiệu quả 'gõ vào tâm huyền'!

Tâm ma tạp niệm trong lòng tu luyện giả, bị áp chế trong âm thanh 'chấn động tai' này, thậm chí một số người có tâm ma yếu ớt, tâm ma còn trực tiếp bị chấn vỡ. 'Tâm ma' được cho là không thể dựa vào ngoại lực để tiêu trừ hoàn toàn, lần này lại phá vỡ truyền thuyết, trực tiếp bị ngoại lực nghiền nát.

Cho dù Bá Tống đại lão có thể cắt tâm ma như cắt rau hẹ, cũng không thể đào tận gốc, cắt xong vẫn còn gốc.

Không chỉ có tâm ma, còn có bình cảnh trong tu luyện, sau khi nghe thấy âm thanh 'chấn động tai' này, bình cảnh liền bị chấn động không ngừng, lỏng ra.

Nghe không hiểu, nghe không rõ, hoàn toàn không ảnh hưởng.

Chỉ cần nghe, là có hiệu quả!

"Giảng pháp cấp Trường sinh giả?

Mở đầu đã kích thích như vậy?" Chỉ có một số đại lão thực sự đỉnh cấp của chư thiên vạn giới, mới có thể miễn cưỡng nghe rõ nội dung của bài giảng pháp này.

“Đây là Huyền Thánh?

Đây căn bản không phải là Huyền Thánh!” Nguyên Sơ Ma Nữ nhìn chằm chằm Kình Thánh màu vàng, trong đầu có một đoạn ký ức bị ‘che giấu’, phảng phất như từ từ được mở ra.

“Ta hẳn là đã từng gặp Kình Thánh màu vàng này, và hẳn là không lâu trước đây... rất gần rất gần không lâu trước đây.” Nguyên Sơ Ma Nữ nhíu mày.

Bất hủ, màu vàng, cá voi béo, ba thứ này là từ khóa.

Nhưng không biết từ lúc nào, ký ức về phần này trong đầu nàng, dường như bị một loại ảnh hưởng nào đó, đang trở nên mơ hồ.

“Là bởi vì, đây là thông tin liên quan trực tiếp đến ‘bất hủ’?

Cho nên, cho dù là cảnh giới Trường sinh giả, cũng không thể ghi nhớ lâu dài thông tin ký ức liên quan?” Nguyên Sơ Ma Nữ vươn tay vẽ trong hư không, tính toán.

Muốn tính toán xem mình và vị Kình Thánh màu vàng có tất cả thông tin bất hủ này, rốt cuộc có quan hệ gì?

Ngay khi nàng đang không ngừng tính toán, nội dung giảng pháp của Kim Đan Cá Voi Béo trong ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’, đột nhiên đột phá cấp bậc Trường sinh giả.

Càng giảng càng sâu sắc.

Nội dung giảng lần này, ngay cả nhiều đại lão Trường sinh giả tương đối trẻ tuổi cũng nghe mà đầu óc mơ hồ.

Các Trường sinh giả lão làng cũng nghe hiểu một nửa.

“Đây đã không còn là thông tin cấp Trường sinh giả nữa rồi!” “Là thông tin bất hủ sao? @Nguyên Sơ Ma Nữ, phần thưởng nhiệm vụ Tết của ngươi, tin bất hủ, có điểm chung nào với bài giảng pháp này không.” Ngự Thú Hiền Giả trong nhóm ‘Bá Tống fan club’ @Nguyên Sơ Ma Nữ.

Nguyên Sơ Ma Nữ còn chưa trả lời, vị ‘đại lão đáng tin cậy’ được công nhận trong nhóm, ‘Nhà ta có một đôi Cẩu Đản’ liền trầm giọng nói: “Là bất hủ, thậm chí... là thông tin Thiên Đạo!

Điều này còn đáng sợ hơn thông tin bất hủ bình thường.

May mắn là, con cá voi màu vàng đang giảng pháp thông qua nền tảng ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’.

Nếu không, chỉ cần nghe nội dung giảng pháp này, là có thể khiến tất cả mọi người rơi vào giấc ngủ say.” Thành viên nhóm, Thánh Liêm Thiên Vương: “Ta đã không nghe rõ nội dung cụ thể của bài giảng pháp nữa... chỉ có thể nghe thấy một chuỗi tiếng sấm.” “Đây là quy tắc Thiên Đạo tự động che giấu.” Đại lão ‘Nhà ta có một đôi Cẩu Đản’ giải thích: “Nhưng cho dù là tiếng sấm, nghe kỹ, đối với chúng ta cũng cực kỳ có ích.

Đừng nói nữa, hãy thưởng thức, hãy từ từ thưởng thức.” Nhóm ‘Bá Tống fan club’ lập tức im lặng.

Tất cả mọi người lắng nghe âm thanh vang dội mà đã không còn nghe ra từ ngữ, chỉ cảm thấy rất lợi hại.

Chỉ hơn mười phút, bài giảng pháp của Kình Thánh đã đi đến hồi kết, sau đó dần dần kết thúc.

Thời gian giảng pháp lần này không dài.

Ngắn hơn nhiều so với mấy lần giảng pháp trước của Bá Tống.

Nhưng mà, bài giảng pháp này rất cao cấp.

Ngay cả nội dung giảng pháp cấp Thiên Đạo cũng xuất hiện.

Các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới nghe xong, toàn bộ quá trình nghe không hiểu, nhưng lại biết bài giảng pháp này rất lợi hại.

Không cần nói gì cả, cứ đánh giá tốt là được!

Trong nhóm 'Bá Tống fan club'.

"Vị Kình Thánh màu vàng này rốt cuộc là ai?" Kim Miêu Tôn Giả phát ngôn trong nhóm hỏi.

Nguyên Sơ Ma Nữ nhân cơ hội trả lời: "Chúng ta có lẽ đã từng tiếp xúc với ngài ấy, khi ta tìm kiếm từ khóa 'cá voi, màu vàng, bất hủ' trong đầu, mơ hồ cảm thấy trong ký ức của mình có ấn tượng.

Nhưng mà, có thể là liên quan đến 'thông tin bất hủ', nên ký ức bị mơ hồ." "Tiếp xúc qua?

Chẳng lẽ là người chúng ta quen biết?" Tiểu Sửu Hoàng nghi hoặc.

Các thành viên trong nhóm 'Bá Tống fan club', bắt đầu kể ra từng cái tên đại lão có danh có tiếng ở chư thiên vạn giới, tiến hành suy đoán.

Nhưng những cái tên đại lão được kể ra này, lại lần lượt bị phủ định.

Những đại lão có danh có tiếng này tuy mạnh mẽ, nhưng hoàn toàn không liên quan đến cá voi, cũng không liên quan đến bất hủ.

Cuối cùng, thành viên nhóm Vô Tướng Vương vô thức nói: "Vậy... có phải là Bá Tống không?" Dù sao... nếu trên Huyền Thánh Giảng Pháp, có thao tác dị thường mà người bình thường không thể hiểu được, mà ngươi lại không biết đây rốt cuộc là thao tác dị thường của ai, vậy thì, chính là Bá Tống làm!

Lời của Vô Tướng Vương, giống như một chiếc chìa khóa, lập tức dường như mở ra ký ức mơ hồ của các thành viên trong nhóm 'Bá

Tống fan club’.

Các thành viên trong nhóm ‘Bá Tống fan club’, lần lượt rơi vào trầm tư.

Họ khổ sở suy nghĩ, nỗ lực tái hiện lại ký ức mơ hồ.

Trong nhóm ‘Bá Tống fan club’, lập tức im lặng. ......

Đồng thời.

Trong chư thiên vạn giới.

Các tu luyện giả lần lượt dâng lên đánh giá tốt, cống hiến một phần công đức của mình cho vị Kình Thánh đại lão.

Vô số lực công đức, từ chư thiên vạn giới hội tụ lại, rơi xuống ‘Kim Đan Cá Voi Béo’ trong tiết mục giảng pháp.

Chương 3032

“Không ngờ ngoài Bá Tống đại lão ra, còn có các Huyền Thánh đại lão khác, có thể chơi trò giảng pháp một cách hoa mỹ.” “Kình Thánh đại lão giảng pháp, đã không yếu hơn Bá Tống đại lão!” “Không chỉ là không yếu hơn, thậm chí ta cảm thấy Kình Thánh đại lão giảng pháp, còn mạnh hơn Bá Tống đại lão!” “Bá Tống đại lão giảng pháp rất mạnh, ngài ấy có rất nhiều thao tác dị thường, thậm chí vượt xa giảng pháp của Trường sinh giả bình thường.

Nhưng mà, nội dung giảng pháp của vị Kình Thánh đại lão này, cảm giác còn cao hơn Bá Tống đại lão một cảnh giới và một tầng lớp!

Cảm giác này, vô cùng trực quan và rõ ràng... tuy ta đều nghe không hiểu.” Có so sánh mới có từ ‘mạnh hơn’.

Chính vì có ‘Bá Tống đại lão’ đi trước, nên càng làm nổi bật sự mạnh mẽ trong bài giảng pháp của vị Kình Thánh đại lão này.

Khi tất cả mọi người đều cho rằng, bài giảng pháp của Bá Tống đại lão căn bản không thể vượt qua, lại có người biến không thể thành có thể!

Cảm giác phá kỷ lục này, quả thực đốt cháy nhiệt huyết trong lòng người ta!

Lúc này, đại đa số tu luyện giả ở chư thiên vạn giới, đều cảm thấy lực công đức mà vị ‘Kình Thánh đại lão’ này hội tụ, phải sánh ngang với Bá Tống đại lão mới được!

Thậm chí, vượt qua công đức của Bá Tống đại lão, cũng không có gì lạ!

Mang tâm thái như vậy, lực công đức do đánh giá tốt của chư thiên vạn giới hóa thành, ngày càng trở nên khổng lồ.

Nếu biến công đức thành linh thạch, Kim Đan Cá Voi Béo kiếm được đã đủ để Bá Tống trả nợ!

“Nói chứ... giảng pháp của Kình Thánh đại lão, có phải đã bỏ lỡ một tiết mục nào không?” Sau khi tiết mục đánh giá tốt công đức kết thúc, đầu óc của các tu luyện giả bắt đầu tỉnh táo lại.

Cuối cùng cũng có người phát hiện ra điều không ổn, luôn cảm thấy giảng pháp của Kình Thánh đại lão, thiếu thiếu cái gì đó.

Một lát sau...

“Thánh ấn đâu?

Đúng rồi, Thánh ấn đâu?” Ở chư thiên vạn giới, các tu luyện giả ở các góc lần lượt phát hiện ra vấn đề này.

Kình Thánh đại lão giảng pháp xong rồi, Thánh ấn lại chưa ngưng tụ!

Chẳng trách họ đều gọi là ‘Kình Thánh đại lão’, mà không gọi ra thánh hiệu của ngài ấy.

Người ta căn bản còn chưa ngưng tụ Thánh ấn mà!

“Không hổ là Kình Thánh đại lão, ngay cả tiết mục Huyền Thánh Giảng Pháp, cũng phải khác người.

Thao tác dị thường này, đã không kém hơn việc Bá Tống đại lão lần này đến lần khác đăng đàn giảng pháp.” “Đều là những đại lão đè ‘quy tắc Huyền Thánh Giảng Pháp’ xuống đất ma sát.” “Vậy tiếp theo, phải ngưng tụ Thánh ấn rồi chứ?

Không biết Kình Thánh đại lão sẽ ngưng tụ Thánh ấn như thế nào?” Theo suy đoán của mọi người, quả nhiên Kình Thánh bắt đầu tiến vào tiết mục ngưng tụ Thánh ấn.

Lực công đức và sức mạnh của Thánh ấn, bắt đầu đồng bộ.

Các đại lão đỉnh cấp cũng tập trung tinh thần chú ý đến cảnh này.

Trực giác mách bảo họ, thánh hiệu sẽ vạch trần chân tướng của Kình Thánh!

Mô hình sơ bộ của Thánh ấn vuông vức, ngưng tụ thành công.

Thánh ấn này, dung hợp làm một với lực công đức, công đức rót vào Thánh ấn, vừa là Thánh ấn cũng là công đức đại ấn!

Sau khi Thánh ấn thành hình, trong hư không, có một hình chiếu khuôn mặt khổng lồ chiếu qua, hình chiếu lên 'Thánh ấn'.

Đó là một khuôn mặt trẻ trung, lương thiện, phảng phất như biết nói.

Khuôn mặt này, bao phủ trên tầng mây, chiếu rọi khắp chư thiên vạn giới, được mỗi một khán giả ngẩng đầu xem 'giảng pháp' tiếp nhận.

Trùng hợp là, hai quả cầu kim đan kia, vì vấn đề góc độ, vừa hay ở vị trí 'hốc mắt' của hình chiếu khuôn mặt khổng lồ, lấp lánh phát sáng.

"A, a a!" Cổ họng của các tu luyện giả ở chư thiên vạn giới phảng phất như bị nghẹn lại.

Là ngài ấy!

Bá...

Bá Tống đại lão!

Người đàn ông đã giảng pháp lần cuối cùng!

Người đàn ông khiến chư thiên vạn giới vừa kinh vừa mừng, giờ phút này đang treo lơ lửng trên tầng mây, hắn đang mỉm cười!

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, lúc này dù trong lòng có ngàn vạn lời muốn nói, cũng không tìm được câu chữ nào thích hợp để phun ra những suy nghĩ trong lòng mình!

Cảm giác sắp nghẹt thở.

Một lúc lâu sau.

“Vãi chưởng, vẫn là Bá Tống.” Những câu nói tương tự, ở khắp các ngóc ngách của chư thiên vạn giới, bằng những ‘ngôn ngữ’ khác nhau lần lượt vang lên.

Dù là bậc tài tử học rộng tài cao, vào giây phút này cũng chỉ có thể dùng những từ ngữ văn nhã hơn một chút để biểu đạt ý nghĩa của ‘đệt’ hoặc ‘vãi chưởng’.

Giây trước, mọi người còn đang nghĩ vị ‘Kình Thánh đại lão’ này thật lợi hại, trong địa bàn chuyên thuộc của Bá Tống đại lão là 《Huyền Thánh Giảng Pháp》, vậy mà lại vượt qua kỷ lục và tầm cỡ của Bá Tống đại lão.

Vì thế, các đạo hữu trong chư thiên vạn giới đều dâng lên phần công đức hảo hạng của mình cho ‘Kình Thánh đạo hữu’, từ tận đáy lòng hô to 666 cho vị Kình Thánh đại lão này.

Nhưng giây sau, vị Kình Thánh đại lão lợi hại này… đã biến thành Bá Tống đại lão. 【Quả nhiên lại là người đàn ông này, lại là người đàn ông lần giảng pháp cuối cùng này, hắn lại đổi chiêu trò để giảng pháp, hắn còn lừa cả lượt tán thưởng và công đức hảo hạng của ta.】 Ngày hôm nay, những người còn sống phát hiện ra rằng, dù mình có màu mè đến đâu, cuối cùng cũng không màu mè bằng Bá Tống đại lão.

Không thể thở nổi.

Lồng ngực bức bối.

Còn không nói nên lời.

Tâm trạng phức tạp lại ấm ức.

Nếu phải tổng kết lại tâm trạng phức tạp này, thì đó chính là… Thật thơm!

Bá Tống đại lão giảng pháp, vẫn thơm như vậy!

Vì 'giảng pháp thật thơm' của Bá Tống đại lão, các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới vốn đã sắp bị vắt kiệt, lại cố vắt ra thêm một chút công đức hảo hạng còn sót lại, gửi cho đại lão. … 【Sau này, phàm là thao tác Huyền Thánh Giảng Pháp xem không hiểu, không nhận ra thân phận của tân tấn Huyền Thánh đại lão, trình tự Huyền Thánh Giảng Pháp bất thường, cứ coi như là Bá Tống đại lão hết!】 Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới nhìn lên khuôn mặt như biết nói của Bá Tống đại lão trên tầng mây, trong lòng đồng loạt đưa ra quyết định như vậy.

"Nghĩ kỹ lại thì… thực ra ngay từ đầu chúng ta không nên đoán đây là 'Kình Thánh đại lão' gì cả, ngay từ lúc bắt đầu một loạt thao tác giảng pháp màu mè, chúng ta nên nghĩ đến đây là Bá Tống đại lão rồi." "Trong tiết mục 'Huyền Thánh Giảng Pháp' này, người có thể vượt qua Bá Tống đại lão… chỉ có chính hắn mà thôi!" Đã không còn ai có thể sánh vai với Bá Tống trong tiết mục 《Huyền Thánh Giảng Pháp》 nữa rồi.

Quá khứ không có, hiện tại không có, tương lai cũng rất khó xuất hiện nhân vật như vậy.

Chẳng mấy chốc, cảm xúc kinh ngạc của các tu luyện giả chư thiên vạn giới đã ổn định lại.

Sau đó họ cuối cùng cũng chú ý đến một vài chi tiết.

"Đợi đã… trong hình chiếu khuôn mặt của Bá Tống đại lão, hai quả cầu ở hốc mắt là gì vậy?

Hai quả cầu vàng này là thứ gì?

Cảm giác chân hơi mềm.” Vị trí hốc mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn biết nói của Bá Tống đại lão trên tầng mây, vừa hay kẹt đôi quả cầu vàng đó, trước đó họ còn tưởng đây là pháp khí của Kình Thánh đại lão… Bây giờ xem ra, đây dường như là thứ khác.

Hơn nữa rất có thể là thứ mà họ không muốn nhìn thấy cho lắm!

“Con, con mắt?” Có người run rẩy lên tiếng. 【Đến rồi… các ngươi cuối cùng cũng chú ý đến điểm này.】Thiên Đạo đại lão đứng sau màn ‘Đạo Tử’ cuối cùng cũng đợi được đến khoảnh khắc này.

Hắn đã trợ uy đủ cho Bá Tống, cũng đã kết thúc hoàn hảo tiết mục giảng pháp.

Vậy thì tiếp theo, vào lúc giảng pháp hiển thánh sắp kết thúc… cũng là lúc để con mắt của lão sư có một màn ra mắt.

Dù sao thì, con mắt của lão sư tương lai sẽ hoàn toàn trở thành Kim Đan của Bá Tống.

Không tranh thủ thể hiện sự tồn tại, sau này sẽ không còn cơ hội nữa.

Con mắt của Thánh Nhân bây giờ đã biến thành Kim Đan, không có sự khống chế của Tống Thư Hàng, không thể chuyển sang hình thái con mắt.

Đạo Tử thân là Thiên Đạo, ngược lại có thể cưỡng ép khống chế Kim Đan chuyển đổi hình thái con mắt… nhưng làm vậy thì không lịch sự.

Hơn nữa, trực tiếp để lộ đôi mắt của Thánh Nhân, là phương án thể hiện sự tồn tại hạ đẳng.

Đạo Tử thân là Thiên Đạo, tự nhiên có lựa chọn hay hơn.

Lúc này, lực công đức từ chư thiên vạn giới hội tụ về, toàn bộ dung nhập vào ‘Thánh ấn’ mới.

Sau đó đạo hiệu mới bắt đầu ngưng tụ.

Lần này Kim Đan độ kiếp, ý thức chủ của bản thể Bá Tống vẫn chưa tới.

Vì vậy không thể ngay lập tức lựa chọn ‘Thánh hiệu mới’ của mình.

Như vậy, đã cho Đạo Tử cơ hội thao tác ngầm.

Hắn một hơi tạo ra rất nhiều ‘Thánh hiệu dự bị’, hiện lên trên Thánh ấn mới.

Bao gồm cả ‘Bá Nho’ đã được Tống Thư Hàng dùng qua, ‘Bá Thánh’ hợp ý Tống Thư Hàng, cùng với ‘Bá Nhân’, ‘Bá Thậm’, ‘Bá Điếu’ mà Đạo Tử bổ sung vào.

Thánh hiệu lần lượt hiện ra.

Đây không còn là ám chỉ, mà là minh thị.

Thân là Thiên Đạo, việc Đạo Tử bổ sung ‘Thánh hiệu’ chỉ là cho Tống Thư Hàng thêm cơ hội lựa chọn, một vài Thánh hiệu kỳ quái sau đó sẽ bị sàng lọc ở hậu trường, không ảnh hưởng đến Tống Thư Hàng.

Mỗi một Thánh hiệu trong chuỗi này hiện ra, lòng của các tu luyện giả chư thiên vạn giới lại lạnh đi một phần.

Những Thánh hiệu này, mỗi cái đều dường như có liên quan đến ‘Nho gia Thánh Nhân’.

Mà trên người Bá Tống đại lão, thứ có quan hệ mật thiết nhất với ‘Nho gia Thánh Nhân’… tự nhiên là đôi mắt Thánh Nhân kia rồi.

Đôi pháp khí hình cầu vàng này, chẳng lẽ chính là ‘mắt của Thánh

Nhân’?

Đại lão Đạo Tử đứng sau màn tuy vẫn không biểu cảm, nhưng nội tâm đã mỉm cười.

Hắn lại đưa tay điểm một cái.

Thêm vào Thánh hiệu ‘Bá Mâu’ lấp lánh.

“A a a… không muốn…” Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, vào giây phút này đã muốn quỳ.

“Là mắt của Nho gia Thánh Nhân!

Tuyệt đối là mắt của Nho gia Thánh Nhân!” “Thoát khỏi tiết mục xem giảng pháp, thoát ra!” “Nhắm mắt lại, mau nhắm mắt lại, đừng nhìn thẳng vào Bá Tống đại lão.” Những lời như vậy, tràn ngập chư thiên vạn giới.

Chương 3033

Nhưng mà, tiết mục Huyền Thánh Giảng Pháp làm gì có tùy chọn thoát ra?

Hơn nữa đây là màn mà Thiên Đạo tạo ra để con mắt lão sư của mình ‘thể hiện sự tồn tại cuối cùng’, hắn sao có thể cho người ta khả năng thoát khỏi việc xem giảng pháp được?

“Cuối cùng bổ sung thêm một Thánh hiệu nữa đi.” Đạo Tử trong lòng quyết định.

Những ‘Thánh hiệu’ hắn bổ sung này, ở hậu trường sẽ bị sàng lọc đi, chỉ đơn thuần là hiển thị cho khán giả chư thiên vạn giới xem thôi.

Cho nên, phá hoại đội hình Thánh hiệu của Bá Tống cũng không sao.

“Hay là, làm cái Bá gia Thánh Nhân gì đó?” Đạo Tử suy tư.

Hắn vừa dứt lời… Một Thánh hiệu mới, lặng lẽ hiện ra.

Bá Mai!

Đạo Tử ngẩn ra: “Ta đâu có làm… đây không phải do ta tạo ra đúng không?” Thánh hiệu này xuất hiện thế nào?

Bá Mai, Bá Ngốc Ngốc?

Đây không phải là phương thức mật ngữ của tiểu sư muội sao?

Lẽ nào đây là đạo hiệu mới mà tiềm thức của tiểu hữu Bá Tống tạo ra, cậu ấy muốn chọn cái này làm Thánh hiệu mới?

Đạo Tử đang nghĩ như vậy thì, tiết mục ngưng tụ Thánh hiệu liền đi vào hồi kết.

Quả nhiên trong tiềm thức của Bá Tống, đã xác định cái này là

Thánh hiệu cuối cùng.

Thánh ấn tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Thánh ấn thứ chín của Bá Tống, Bá Mai Thánh ấn!

“Khoan đã, đừng giỡn.

Lấy Thánh hiệu này, Thư Hàng cuối cùng có thể sẽ hối hận đó.” Đạo Tử vội vàng đưa tay điểm một cái, cưỡng ép triệu hồi một luồng ý thức của bản thể Bá Tống qua đây.

“Nhân lúc Thánh ấn chưa hoàn toàn hình thành, ngươi bây giờ đổi Thánh danh vẫn còn kịp.” Đạo Tử nói nhanh: “Ta có thể ở hậu trường đổi tên cho ngươi, nhưng phải nhanh lên, đừng do dự!” Do dự sẽ bại trận.

Luồng ý thức của bản thể Tống Thư Hàng được triệu hồi qua đây, vô cùng bình tĩnh.

“Bá Mai, thì ra là vậy… là ý này sao, đây là một lời chúc phúc vô cùng tốt đẹp.” Ý thức của Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Đạo Tử mặt đầy ngơ ngác: “???” Chúc phúc?

Là lời chúc phúc từ tiểu sư muội sao?

Nhưng mà, hoàn toàn xem không hiểu, ta căn bản không nhìn ra đây rốt cuộc là loại chúc phúc quái quỷ gì.

Hay là… lát nữa ta đi moi con mắt của Tam Nhãn chúa tể ra thử xem?

Biết đâu lại có tác dụng?

“Thánh hiệu Bá Mai này là lời chúc phúc đối với Thánh Nhân và đối với Nho gia, có ý nghĩa vô cùng tốt đẹp.

Cho nên, nếu dùng Bá Mai này làm Thánh hiệu, tôi cũng không có ý kiến gì.” Tống Thư Hàng ôn nhu nói.

“Thật sự không định đổi?” Đạo Tử nhắc nhở: “Phải biết rằng, lời chúc phúc và ý nghĩa trong Bá Mai này, chỉ có mình ngươi biết, người khác không hiểu được đâu.

Thậm chí có thể sẽ hiểu nhầm nó là Bá Ngốc Ngốc.” “Nó chính là ý nghĩa của Bá Ngốc Ngốc.” Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Đạo Tử ngẩng đầu nhìn trời: “…” “Tuy nhiên, Đạo Tử tiền bối ngài nói cũng có lý.

Người khác nhìn vào Bá Ngốc Ngốc, cảm giác có thể sẽ hơi kỳ quái… Ừm, vậy thì đổi cái khác đi.

Đổi thành Bá Ngôn.” Tống Thư Hàng mở miệng nói.

“Bá Nhãn?

Con mắt?

Ngươi chắc chắn muốn cái này?” Đạo Tử nghi hoặc hỏi.

Tùy tiện như vậy thật sự không có vấn đề gì sao?

“Không, không phải nhãn trong nhãn châu tử (con mắt), là ngôn trong ngữ ngôn (lời nói).” Tống Thư Hàng nói: “Là thanh điệu thứ hai.” Đạo Tử: “…” Lúc ngươi đọc ‘yǎn’, căn bản không có phân biệt thanh hai và thanh ba.

“Bá Ngôn, tại sao đột nhiên lại nghĩ đến đạo hiệu này?” Đạo Tử vừa hỏi, vừa đưa tay nhanh chóng thao tác ở hậu trường, dùng chữ ‘Ngôn’ để che đi chữ ‘Mai’.

“Tôi vừa mới giao lưu với các vị Trường Sinh Giả đại lão, lại lĩnh ngộ ra một hình thức sơ khai của ‘pháp Trường Sinh’.

Pháp Trường Sinh này, có liên quan đến ‘pháp tắc văn tự ngôn ngữ nguyên sơ’ mà tôi lĩnh ngộ trước đây.

Cho nên cảm thấy ‘Bá Ngôn’ rất tốt.” Tống Thư Hàng giải thích.

Tay của Đạo Tử đang thao tác ở hậu trường cứng đờ: “…” Vậy mà đã lĩnh ngộ ra hình thức sơ khai của đạo Trường Sinh mới rồi?

Đạo Trường Sinh, thật sự dễ lĩnh ngộ như vậy sao?

Ngay lúc thao tác của Đạo Tử cứng lại, Thánh ấn mới của Tống Thư Hàng đã hoàn toàn thành hình.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều tiếp nhận được Thánh hiệu mới của Bá Tống đại lão: 【Bá Ngôn】 “Ể?

Kỳ lạ, lúc nãy không phải hiển thị là Bá Mai sao?” “Tại sao đột nhiên lại biến thành Bá Ngôn?” “Đây cũng là thao tác màu mè mới của Bá Tống đại lão sao?” Các tu luyện giả chư thiên vạn giới mặt đầy nghi hoặc.

“Đợi đã, nhìn kỹ đi, các ngươi nhìn kỹ vào dưới cùng của chữ Ngôn!” Có người đột nhiên nhận ra chân tướng.

Sau khi được đạo hữu bên cạnh nhắc nhở, các tu luyện giả cẩn thận nhìn chằm chằm vào chữ ‘Ngôn’ kia.

Giây tiếp theo, tất cả mọi người đều phát hiện dưới đáy chữ ‘Ngôn’ của Thánh ấn Bá Ngôn, vậy mà còn có một lớp nữa… là chữ Mai.

Đây là một Thánh ấn hai lớp. 【Bá Mai + Bá Ngôn】 Thánh ấn hai Thánh hiệu.

“Thua rồi, chúng ta vẫn thua Bá Tống đại lão.

Ta căn bản không nghĩ tới, ở mảng ‘Thánh ấn’ này, Bá Tống đại lão vậy mà còn có thao tác màu mè hoàn toàn mới.” “Chúng ta rốt cuộc phải làm thế nào, mới có thể theo kịp bước chân của Bá Tống đại lão?” “Tôi thường cảm thấy lạc lõng với Bá Tống đại lão vì bản thân không đủ màu mè, không có cái đầu cho những thao tác màu mè.” “Lần sau, lần sau Bá Tống đại lão còn có thể màu mè hơn nữa không?” “Bình tĩnh, đây đã là lần giảng pháp cuối cùng của Bá Tống đại lão rồi… Tôi tin tưởng Bá Tống đại lão.” “Nhưng lần này, Bá Tống đại lão đâu có nói đây là ‘lần giảng pháp cuối cùng’ của mình đâu, tôi cảm giác chính Bá Tống đại lão cũng từ bỏ rồi.” Trong lúc các tu luyện giả chư thiên vạn giới bàn tán xôn xao, trên tầng mây, khuôn mặt biết nói của Bá Tống đại lão đột nhiên trở nên sinh động.

Trước đó, chỉ là một hình chiếu như ảnh chụp.

Nhưng bây giờ, khuôn mặt này của Bá Tống đại lão bắt đầu sống lại.

“Sắp đến rồi sao?” “Thứ phải đến, cuối cùng vẫn phải đến, trốn cũng không thoát.” “Có thuốc tránh thai không?

Tôi muốn vị sầu riêng.” “Thuốc tránh thai vô dụng, lúc này ngươi cần phẫu thuật phá thai không đau…” Các tu luyện giả chư thiên vạn giới nghiến chặt răng, có người bắt đầu uống thuốc, có người bắt đầu thành thạo tìm một tư thế thoải mái nằm xuống.

Nếu đã không thể trốn tránh, vậy thì chỉ có dũng cảm đối mặt!

Trốn tránh là biểu hiện của sự yếu đuối.

“Khụ khụ ~” Lúc này, khuôn mặt biết nói của Bá Tống đại lão trong hư không ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu lên tiếng: “Cái đó, không ngờ lại gặp mọi người trong tình huống thế này.

Lần này thật sự rất bất ngờ… Tôi cũng không biết nói gì cho phải, hay là chúc mọi người năm mới vui vẻ nhé?” 【Vui vẻ, vui vẻ ~ Bá Tống đại lão ngài nói vui vẻ, chúng ta liền vui vẻ, ngài nói gì thì là cái đó.】 “Lần này thực sự là một tai nạn, vì người độ kiếp không phải là bản thân tôi, mà là Kim Đan mà tôi và mấy vị tiền bối tạo ra.

Chính tôi cũng không ngờ, ngay cả Kim Đan cũng sẽ chạy tới độ kiếp.

Nhưng mọi người có thể yên tâm, tôi đã không tạo thêm Kim Đan mới nữa, cho nên… sẽ không có lần sau đâu.

Các bạn có thể tin tôi.” Bá Tống đại lão nói với vẻ mặt nghiêm túc. 【Tin, chúng tôi tuyệt đối tin.

Chúng tôi tin rằng đây là lần độ kiếp cuối cùng trong tháng này của ngài, Bá Tống đại lão.】【Chúng tôi cũng tin Kim Đan của Bá Tống đại lão sẽ không chạy tới độ kiếp nữa, lần sau chúng tôi mong chờ sợi ngốc mao của Bá Tống đại lão độ kiếp giảng pháp.】【Bá Tống đại lão đừng hoảng, cầu đại lão giảng pháp thêm một vạn năm nữa.】【Mỗi tháng giảng pháp một lần rất tốt, đây là một luồng công đức hảo hạng cuối cùng còn sót lại của tôi, xin Bá Tống đại lão vui lòng nhận cho ~】Vị đạo hữu đã bị vắt kiệt lần thứ hai, cứng rắn từ trong xương cốt vắt ra thêm một luồng công đức hảo hạng, ủng hộ Bá Tống.

“Lần này không chuẩn bị lời thoại, cho nên… mọi người cứ đi làm việc của mình đi.

Tôi nhận Kim Đan xong sẽ về, mọi người lần sau gặp lại.” Trên tầng mây, bên cạnh khuôn mặt của Bá Tống đại lão xuất hiện một bàn tay, vẫy vẫy với mọi người.【Kết thúc rồi?

Thật sự kết thúc rồi?】【Thứ phải đến, vậy mà lại không đến?

Chúng ta đã thoát được một kiếp?】【Cung tiễn Bá Tống đại lão ~~】Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, sau khi thoát chết trong gang tấc, dùng thái độ nhiệt liệt nhất cung tiễn Bá Tống.

Trong hư không, hình ảnh Huyền Thánh Giảng Pháp dần dần thu lại.

Phì Kình Kim Đan + Thánh Nhãn Kim Đan đều bị Bá Tống đại lão thu lại.

“Bá Thiện.” Trong hư không, trong màn hình vẫn chưa biến mất, giọng của Bá Tống đại lão vang lên.

Giống như sau khi kết thúc chương trình trực tiếp, lại quên tắt máy quay.

Sau khi kết thúc Huyền Thánh Giảng Pháp, Bá Tống đại lão còn có một đoạn video được phát sóng khắp chư thiên vạn giới.

“Bản thể, tôi đây.” Thân ảnh của tam thi Bá Thiện hiện ra.

Móc ~ Bá Tống đại lão đưa tay móc ra một con mắt lưu ly của mình, giao cho Bá Thiện: “Ngươi mang nó, độn vào trong tiểu hắc ốc của Thiên Đạo đi.” Trong con mắt lưu ly này, cô đọng 《Hướng chết mà sinh trường sinh pháp》 của Tống Thư Hàng.

Tam thi Bá Thiện đưa tay, gỡ một con mắt của mình xuống, sau đó lắp con mắt lưu ly này vào.

Tiếp theo, thân thể hắn dưới sự hộ tống của ‘phi kiếm dùng một lần? phiên bản phá tiểu hắc ốc’, độn vào tiểu hắc ốc của Thiên Đạo, biến mất không thấy đâu, cùng biến mất với hắn, còn có ‘bản mệnh pháp khí’ của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối.

Sau khi Bá Thiện biến mất, Tống Thư Hàng đưa tay lấy ra một viên Thánh Nhãn Kim Đan, lắp nó vào hốc mắt của mình.

“Đến lúc hiến tế một đạo Trường Sinh rồi.” Tống Thư Hàng nói.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới nghe đến đây, kinh ngạc đến trợn mắt há mồm.

Hiến tế một đạo Trường Sinh?

Thứ như đạo Trường Sinh, mỗi một Trường Sinh Giả đều chỉ có một đạo.

Cho nên, Bá Tống đại lão chắc chắn sẽ không đi hiến tế đại đạo Trường Sinh của chính mình.

Vậy thì ý của Bá Tống đại lão, là muốn hiến tế một vị Trường Sinh Giả đại lão?

Vậy vấn đề là… Bá Tống tiếp theo sẽ hiến tế ai?

Trong chư thiên vạn giới, tu luyện giả bình thường rất bình tĩnh, vì họ ngay cả tư cách bị Bá Tống hiến tế cũng không có.

Nhưng mà, các Trường Sinh Giả và các Kiếp Tiên đã ngưng tụ ra hình thức sơ khai của đạo Trường Sinh, thì hoảng rồi.

Đặc biệt là có mấy vị, đã từng đối đầu gay gắt với Bá Tống.

Chương 3034

Ví dụ như, một vị ma môn lệ chí đại đế Hà Chỉ đại lão.

Hà Chỉ đại lão gần như ngay lập tức, đã kích hoạt nhiều lớp phòng hộ bên mình, đồng thời khuếch trương thần thức của mình đến cực hạn.

Sau đó hắn phủ lên nhiều lớp ngụy trang, còn bóp méo thông tin ‘thiên cơ’ của bản thân, phòng ngừa bị tính toán.

Và, hắn đã quyết tâm, dù thế nào cũng sẽ không trả lời tin nhắn mà Bá Tống gửi đến… Lần này, hắn tuyệt đối sẽ không mắc câu!

“Tốt nhất là đổi địa bàn khác thì thỏa đáng hơn.” Dù đã làm tốt phòng hộ toàn diện, Hà Chỉ Ma Đế trong lòng vẫn không yên tâm.

Hiện tại, cứ mười ngày nửa tháng, hắn lại đổi một nơi ẩn cư.

Mấy tháng qua, dấu chân của hắn đã đi qua mấy thế giới vị diện.

Đây đều là do Bá Tống gây ra!

Ngoài Hà Chỉ đại lão ra, còn có ‘Ma đế?

Ngạc’ đã bị Tam Nhãn chúa tể mang đi cũng rất hoảng.

Hắn còn thảm hơn Hà Chỉ Ma Đế… vì hắn đã hóa thành tiền cược, không thể động đậy.

Bây giờ, hắn chỉ có thể hy vọng Tam Nhãn chúa tể không giao hắn cho Tống Thư Hàng.

Nếu không, người bị Tống Thư Hàng hiến tế, chắc chắn là hắn không thể nghi ngờ.

Ta là Ma đế?

Ngạc, ta bây giờ đang rất hoảng.

Ngoài ra, Ma đế?

Ngạc và Hà Chỉ Ma Đế, cũng không cô đơn.

Ngoài họ ra, Trường Sinh Giả người đá khổng lồ bị Xích Tiêu Tử đạo trưởng mang đi phong ấn lại, lúc này cũng hoảng không kém.

Năm đó… không đúng, là năm ngoái.

Chính xác là mấy tháng trước, hắn còn đang vui vẻ đối đầu với Bá Tống.

Hơn nữa, suýt chút nữa đã đánh bại được Bá Tống!

Hồi tưởng lại, lúc đối đầu với Tống Thư Hàng, thật sự rất sảng khoái.

Nhưng bây giờ, người đá khổng lồ trong lòng hoảng không chịu nổi.

Hắn cảm giác mình dường như rất phù hợp với danh sách 'đối tượng bị Bá Tống hiến tế'.

Bá Tống hiến tế, không biết là một lần hay nhiều lần?

Hoảng như Hà Chỉ, Ma đế?

Ngạc, người đá khổng lồ, còn có trứng Côn Vương.

Hắn đang bị các hóa thân nghiên cứu khoa học của Bạch tiền bối two nghiên cứu.

Hơn nữa so với mấy tuyển thủ trên, hắn là người hoảng nhất.

Bởi vì hắn nhớ… Bá Tống có một hóa thân vẫn đang ở ngoài chờ đón hắn! 【Vãi chưởng, lẽ nào Trường Sinh Giả mà Bá Tống muốn hiến tế chính là ta?】 Côn Vương run lẩy bẩy, tim gan run rẩy.

Đúng vậy, chắc chắn là hắn rồi.

Nếu không, tại sao Bá Tống lại phải đặc biệt phái một hóa thân đến?

Dù hắn đã bị Bá Tống tặng cho Bạch chúa tể, nhưng theo quan sát của hắn trong thời gian này, đồ của Bạch chúa tể gần như chính là đồ của Bá Tống.

Chỉ cần là thứ Bá Tống cần, Bạch chúa tể đều sẽ không keo kiệt.

Căn bản không phải phong cách của Cửu U chúa tể.

Cho nên, hắn bây giờ là của Bạch chúa tể hay của Bá Tống, căn bản không có khác biệt.

Nếu Bá Tống muốn hiến tế hắn, Bạch chúa tể sẽ chuyển tay đưa hắn đi ngay.

Chết chắc rồi, chết chắc rồi.

Sai lầm lớn nhất đời ta chính là tham lam một chút, tham lam quyển 《Bạch Hoàng Kinh》 trên người Bạch Cốt tiên cơ, kết quả không chỉ mất hết toàn bộ gia sản, ngay cả bản thân cũng sắp bị hiến tế.

Kiếp Côn, thật quá khó khăn.

Đối đầu với Bá Tống một lúc thì sảng khoái, đối đầu với Bá Tống mãi thì sảng khoái mãi.

Nhưng thời thế đã thay đổi, ngày xưa đối đầu sảng khoái bao nhiêu, bây giờ hoảng bấy nhiêu. … Ngoài ra, một nhóm Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới, cũng đang âm thầm giao lưu với nhau.【Nói đi, lúc Bá Tống khiêu chiến chư thiên vạn giới, chinh chiến Bất Hủ, ai trong các ngươi đã đắc tội nặng với hắn?】【Không có đâu, chúng ta và Bá Tống đều là giao lưu hữu hảo, căn bản không ai cố ý đắc tội Bá Tống.

Làm người nên chừa một đường, sau này còn gặp lại mà.

Bây giờ, là xã hội hòa bình.】【Vậy Bá Tống muốn hiến tế ai?】【Nói đến chuyện này… Nhân tiện, gần đây phân thân quả cầu kim loại của Bá Tống, đang kéo các Trường Sinh Giả qua để cùng Bá Tống luận đạo.

Không đi thì sẽ bị phân thân quả cầu kim loại của Bá Tống khiêu chiến, sau đó có một nhóm đạo hữu đã qua đó.

Lẽ nào, Bá Tống muốn hiến tế những Trường Sinh Giả bị kéo qua luận đạo sao?】Nghĩ kỹ mà xem, càng nghĩ càng đáng sợ!

Nhóm đạo hữu bị hóa thân của Bá Tống mang đi, bây giờ còn ổn không?

Sẽ không phải tiếp theo, sẽ xuất hiện trên tế đàn chứ?【Đừng hoảng, chuyện gây phẫn nộ công chúng như vậy, tính cách của Bá Tống chắc chắn sẽ không làm.】Lúc này, Nguyên Sơ Ma Nữ lên tiếng:【Thực tế, qua nghiên cứu kỹ lưỡng của chúng ta, phát hiện Bá Tống thực ra không phải là một người xấu.

Thậm chí tính cách của hắn, nên là thiên về phe thiện.

Cho nên… ta nghĩ, hoạt động năm mới lần này, 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả' và 'Hằng Tinh Tận Thế Giả' mà Bá Tống phối hợp với Thiên Đạo thu thập, có phải là để dùng cho việc hiến tế không?

Hai loại này tuy không phải là Trường Sinh Giả hoàn chỉnh, nhưng trong đó có một số cá thể đặc biệt, không yếu hơn Trường Sinh Giả.】【Có lý, nói như vậy thì thông suốt rồi.】【Để phòng ngừa vạn nhất, hay là chúng ta đi chém thêm mấy con 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả' hoặc 'Hằng Tinh Tận Thế Giả' nữa đi?

Tốt nhất là bắt sống, tiện cho Bá Tống dùng để hiến tế?】Có Trường Sinh Giả đại lão đề nghị.【Thiện ~】Sau đó, các đại lão trong chư thiên vạn giới lần lượt lên đường, hừng hực khí thế tham gia vào hoạt động bắt giữ ‘Hư Nhật Thủ Hộ Giả’. … Tống Thư Hàng lúc này vẫn không biết, một câu nói của mình, đã gây ra sự hoảng loạn lớn đến mức nào trong chư thiên vạn giới.

Hắn thật sự không có ý đó.

Với tính cách của hắn, không thể nào đột nhiên bắt một số đạo hữu Trường Sinh Giả không thù không oán với hắn đến để hiến tế.

So với việc hy sinh người khác, Bá Tống càng có xu hướng hy sinh bản thân mình.

Dù sao cũng có ‘Bất Hủ Phì Kình Kim Đan’.

“Hù, chuẩn bị bắt đầu thôi.” Tống Thư Hàng đưa tay ra.

Thân ảnh của Tạo Hóa tiên tử xuất hiện bên cạnh hắn, hai tay ôm 《Nho điển》, giao nó vào tay Tống Thư Hàng — đây là đạo cụ không thể thiếu của bí pháp Thánh Nhân.

Tiếp theo nàng lại đưa tay nhẹ nhàng ấn lên hốc mắt của Tống Thư Hàng, thi triển một phát Nho gia trị liệu thuật.

Ánh sáng của trị liệu thuật lóe lên rồi tắt.

Thánh Nhãn Kim Đan trong hốc mắt của Tống Thư Hàng khẽ xoay tròn, một lần nữa hóa thành mắt của Nho gia Thánh Nhân.

Có điều mắt Thánh Nhân nguyên bản, nay đã chuyển thành màu vàng thuần. 【Ra rồi, mắt của Nho gia Thánh Nhân!】 Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, ngay lập tức nhận ra con mắt đã từng mang đến cho mọi người tình yêu và đau khổ này. 【Tuy đã đổi màu, nhưng nó dù có hóa thành tro, ta cũng nhận ra!】 【Thứ phải đến, cuối cùng vẫn phải đến?】 【Trốn được mùng một, không trốn được ngày rằm.】 “Có thể thành công hay không… phải xem bây giờ.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Hắn lật mở《Nho điển》.

Sau đó, viên Thánh Nhãn Kim Đan còn lại, con mắt Thánh Nhân trong hốc mắt, và《Nho điển》cùng nhau cộng hưởng.

Tiêu hao một con mắt của Nho gia Thánh Nhân + một đạo Trường Sinh, và thông qua 'bí pháp' mà Nho gia Thánh Nhân để lại, sẽ có xác suất kế thừa năng lực thiên phú của Thánh Nhân!

Bí pháp mà Nho gia Thánh Nhân để lại, tinh thâm khó lường.

May mà Tống Thư Hàng có Bạch tiền bối và một nhóm đại lão chúa tể trợ giúp.

Bí pháp phức tạp của Thánh Nhân, dưới sự chủ đạo của Bạch tiền bối two, nay đã được đơn giản hóa thành độ khó của mười lá bùa.

Tống Thư Hàng đưa tay viết trong hư không.

Bí pháp, kích hoạt!

Giai đoạn thứ nhất:【Tiêu hao một con mắt Thánh Nhân.】Con mắt Thánh Nhân trong hốc mắt của Tống Thư Hàng, mất đi ánh sáng… và sau khi mù đi, cả con mắt Thánh Nhân bắt đầu tan chảy.

Bí pháp tiến vào giai đoạn thứ hai:【Tiêu hao một đạo Trường Sinh.】"Hiến tế Hướng chết mà sinh trường sinh pháp." Tống Thư Hàng thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng ngay lúc này, bí pháp xảy ra dị biến — nó khóa chặt một đạo Trường Sinh trong《Nho điển》.

Đạo Tử: "???" Đó là đạo Trường Sinh của ta!

Dừng tay, mau dừng tay ~ Thiên Đạo Đạo Tử đại lão hoảng hốt.

Bởi vì hắn, Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5, sớm muộn gì cũng phải xuống đài… Sau khi xuống đài, hắn còn phải dựa vào một phần sự tồn tại của mình được lưu trữ trong《Nho điển》của lão sư, cùng với ‘đạo Trường Sinh’ của mình để phục sinh hoàn hảo, làm lại một Nho gia đại sư huynh?

Trường Sinh Giả?

Đạo Tử.

Kết quả bây giờ, lúc Bá Tống hiến tế ‘mắt Nho gia Thánh Nhân’ + ‘đạo Trường Sinh’, lại khóa chặt đạo Trường Sinh mà hắn để lại trong 《Nho điển》.

Sẽ chết người đó!

Nếu đạo Trường Sinh mà hắn để lại trong 《Nho điển》 bị tiêu hao mất, hắn còn phục sinh thế nào được?

Tống Thư Hàng cũng rất nhanh nhận ra dị trạng của ‘bí pháp Thánh Nhân’. ‘Hướng chết mà sinh trường sinh pháp’ vốn dĩ phải bị tiêu hao lại không được liệt vào ‘đối tượng tiêu hao đầu tiên’, thay vào đó một đạo Trường Sinh ẩn giấu trong 《Nho điển》 lại được ‘bí pháp Thánh Nhân’ ưu ái.

Có thể là vì, đạo Trường Sinh của Đạo Tử đại lão trong 《Nho điển》, là một trong những đạo Trường Sinh của Nho gia, cho nên đặc biệt phù hợp với bí pháp Thánh Nhân chăng?

“Dừng lại!” Tống Thư Hàng vội vàng dựa vào ý chí của mình, cưỡng ép dừng vận chuyển ‘bí pháp Thánh Nhân’.

Chương 3035

May quá… bí pháp Thánh Nhân sau khi được Bạch tiền bối two và một nhóm chúa tể đại lão cải tiến, việc khống chế cũng dễ dàng hơn nhiều.

Nếu là bí pháp Thánh Nhân nguyên bản, lúc này e là đã tiêu hao hết đạo Trường Sinh của Đạo Tử trong 《Nho điển》 rồi.

“Hù ~” Đạo Tử đại lão thở phào nhẹ nhõm.

Suýt chút nữa, suýt chút nữa con đường lui của hắn đã bị Bá Tống chặt đứt!

“Đạo Ngốc Ngốc.” Tạo Hóa tiên tử nghiêng đầu nói.

Tống Thư Hàng gật gật đầu: “Đúng vậy, là đạo Trường Sinh của Đạo Tử sư huynh.

Tôi cũng không ngờ, trong 《Nho điển》 lại lưu giữ đạo Trường Sinh của Đạo Tử sư huynh.

Hơn nữa, bí pháp Thánh Nhân suýt chút nữa đã nuốt chửng đạo Trường Sinh này.” May mà, hắn đã kịp thời dừng bí pháp.

Bí pháp của Thánh Nhân chỉ mới khóa chặt đạo Trường Sinh của Đạo Tử, và bao phủ nó… gần như là vừa mới đặt đạo Trường Sinh của Đạo Tử vào miệng, còn chưa kịp nhai.

Sau khi Tống Thư Hàng cưỡng ép dừng bí pháp, ‘đạo Trường Sinh’ của Đạo Tử được thả ra an toàn, chỉ để lại một chút hương vị trong miệng, kiểu dư vị đọng lại.

Dù không ăn mất pháp Trường Sinh của Đạo Tử, nhưng Tống Thư Hàng mơ hồ tiếp xúc được với pháp Trường Sinh của Đạo Tử, và ghi nhớ được một số thông tin cụ thể về pháp Trường Sinh của

Đạo Tử.

Hiệu quả này, còn tuyệt vời hơn cả việc giao lưu ‘áo nghĩa cốt lõi của pháp Trường Sinh’ với các Trường Sinh Giả đại lão trong bí cảnh thời gian.

Đáng tiếc hiệu quả này, chỉ có thể dùng với pháp Trường Sinh được lưu trữ trong 《Nho điển》, không thể dùng với các Trường Sinh Giả đại lão khác.

“Thư Hàng ngươi đợi một chút, ta thêm một bản vá cho 《Nho điển》 đã.” Đạo Tử lòng còn sợ hãi nói.

Tiếp theo hắn điều động quyền hạn Thiên Đạo, bọc một cái bìa sách cho 《Nho điển》 của lão sư.

Di vật của lão sư, hắn đương nhiên sẽ không thay đổi nội dung bên trong.

Cho nên, bọc một cái bìa sách thêm một lớp phòng hộ, rồi bảo vệ phần tồn tại + đạo Trường Sinh của mình để lại, tránh bị Bá Tống tế trời lần nữa là được.

Sau khi thêm bìa sách, Đạo Tử gật đầu đáp lại: “Được rồi, xong rồi.” “Vậy tôi tiếp tục nhé?” Tống Thư Hàng nói.

Đạo Tử giơ ngón tay cái lên: “Cố lên.” Tống Thư Hàng lại hít sâu một hơi, sau đó vận chuyển lại ‘bí pháp Thánh Nhân’.

Bí pháp Thánh Nhân đang tạm dừng, lại một lần nữa chuyển động, lăn về phía trước… Lần này, dưới sự khống chế của Tống Thư Hàng, bí pháp đã vượt qua pháp Trường Sinh của Đạo Tử, trực tiếp khóa chặt bản thân Tống Thư Hàng, bao phủ ‘Hướng chết mà sinh đại đạo Trường Sinh’.

Mọi thứ, đều diễn ra thuận lợi.

“Hù ~ May quá, suýt chút nữa là hiến tế Đạo Tử sư huynh rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Tạo Hóa tiên tử hát: “Y ~ Đạo ~ Đại Ngốc Ngốc ~ sưu sưu ~” Màn tương tác của cả hai, thông qua máy quay ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ vẫn chưa tắt, chiếu đến chư thiên vạn giới. 【Suýt chút nữa hiến tế Đạo Tử?

Nếu ta nhớ không lầm… Thiên Đạo của giới này chính là người đứng đầu Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia, Đạo Tử đúng không?】【Đúng vậy, ngươi không nhớ lầm.

Đạo Tử chính là Thiên Đạo, Thiên Đạo của giới này chính là Đạo Tử.】【Nói cách khác, Bá Tống suýt chút nữa đã hiến tế Thiên Đạo?】Tim gan của các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều thót lên đến cổ họng, ngay cả Thiên Đạo cũng suýt trở thành vật tế của Bá Tống đại lão?

Đơn giản là tàn nhẫn!

Thiên Đạo mất mặt như vậy sao?

Ngoài ra, sau khi thâu tóm Cửu U thế giới, lãnh địa Huyền Thánh Giảng Pháp, thông tin Bất Hủ vào tay, Bá Tống đại lão cuối cùng cũng sắp ra tay với Thiên Đạo rồi sao? 【Hiến tế Thiên Đạo chắc chắn không phải là hiến tế bản thể Thiên Đạo hiện tại…】Các Trường Sinh Giả đại lão, nhìn thấu đáo hơn một chút.

Thực lực càng ở đỉnh cao, càng có thể hiểu được sức mạnh vĩ đại của Bất Hủ và Thiên Đạo.

Thứ như Bất Hủ, bản thân nó không thể bị hiến tế tiêu hao. 【Nhưng ‘bí pháp hiến tế’ trong tay Bá Tống có thể sẽ gây ảnh hưởng đến cả những tồn tại cấp Thiên Đạo và Bất Hủ?】Các Trường Sinh Giả đại lão suy đoán.

Có cùng suy nghĩ với họ, còn có cự lão mặt trời đen kịt đang bị Bạch + Bạch two + 33 vị Bạch trấn áp phong ấn.

Các Bạch tiền bối trong trận pháp phong ấn, đang xem trực tiếp tiết mục 'giảng pháp', cho nên tiện thể mặt trời đen kịt cũng có thể xem được một chút phúc lợi trực tiếp.

Khi xem đến đoạn đối thoại này của Bá Tống và Tạo Hóa tiên tử, cự lão mặt trời đen kịt vốn rất bình tĩnh, cũng bắt đầu hoảng.

Hắn biết Thiên Đạo và Bá Tống, nhất định đang nghiên cứu thủ đoạn nhắm vào hắn.

Nhưng hắn có 'vật chất Bất Hủ', không sợ bị nhắm vào.

Chỉ là bây giờ… Bá Tống dường như thật sự đã nghiên cứu ra thủ pháp nhắm vào 'Bất Hủ'?

"Hiến tế này rốt cuộc là có ý gì?

Chắc chắn không phải là phá hủy Bất Hủ, trong chư thiên vạn giới không ai có thể phá hủy Bất Hủ.

Cho nên, lẽ nào là thủ đoạn giam cầm Bất Hủ?" Cự lão mặt trời đen kịt, lặp đi lặp lại suy diễn mấy lần, nhưng không thu được gì.

Hắn chỉ có thể tiếp tục nhìn chằm chằm vào màn hình hiển thánh giảng pháp, hy vọng có thể xem được diễn biến tiếp theo.

Ánh sáng của bí thuật Thánh Nhân, bao bọc toàn bộ Tống Thư Hàng.

Trong hốc mắt, con mắt Nho gia Thánh Nhân hoàn toàn tan chảy, chỉ còn lại một lớp 'vỏ Kim Đan'.

Đồng thời trong cơ thể Tống Thư Hàng, 'Hướng chết mà sinh đạo Trường Sinh' cũng bị tiêu hao sạch sẽ.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng, từ cấp 'Trường Sinh Giả' tụt xuống… ‘nguyệt luân Trường Sinh Giả’ trên đỉnh đầu cũng bắt đầu mờ đi.

Khí tức Trường Sinh Giả cũng bắt đầu tiêu tan.

Hình ảnh chiếu ra tuy không chân thực như hiện trường, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra, ‘khí thế’ của Bá Tống cũng đang từ từ giảm xuống.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới đồng loạt ngẩn người.

Đây là thao tác gì?

Cảnh giới của Bá Tống đại lão, tụt rồi?

Từ Trường Sinh Giả, tụt xuống tầng ‘trảm tam thi Kiếp Tiên’?

Dựa vào!

Vốn tưởng Bá Tống sẽ hiến tế một vị Trường Sinh Giả đại lão, nhưng từ tình hình hiện tại xem ra, Bá Tống đại lão đã hiến tế ‘đạo Trường Sinh’ của chính mình?

Đây là thao tác gì?

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới đầu óc mờ mịt.

Chưa từng thấy ai tự hại mình như Bá Tống đại lão, vậy mà lại một dao cắt đứt căn cơ Trường Sinh của chính mình. 【Nhưng mà, đây có thể là một cơ hội tốt!】 Có người mắt bắt đầu sáng lên, trong đó có Hà Chỉ đại đế.

Bá Tống đã tụt khỏi cảnh giới Trường Sinh Giả, thực lực của hắn chắc chắn đã giảm đi một mảng lớn.

Tiếp theo, chẳng phải là thời cơ tốt nhất để đối đầu với Bá Tống sao?

Tuyệt vời.

Lập tức bắt đầu mưu đồ một phen, kế hoạch làm thế nào để đánh bại Bá Tống!

Tuy nhiên… Chưa đợi những kẻ có ý đồ chuẩn bị kế hoạch đối đầu với Bá Tống, trên người Bá Tống trong màn hình, lại hiện ra khí tức 'đạo Trường Sinh' mới. 'Nguyệt luân Trường Sinh Giả' vốn đã mờ đi, lại khôi phục độ sáng… nhưng đạo Trường Sinh bên trong, lại đã xảy ra biến hóa.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới lại một lần nữa ngơ ngác. 【Đây là đổi loại đạo Trường Sinh khác sao?】【Ta hiểu rồi, Bá Tống ngay khoảnh khắc pháp Trường Sinh biến mất, đã lập tức bổ sung một đạo pháp Trường Sinh hoàn chỉnh mới, hoàn thành việc kết nối liền mạch!】【Đây là thay quần áo sao?】Thua rồi thua rồi, là tại hạ thua rồi.

"Pháp Trường Sinh thứ hai của Tống tiền bối, được hoàn thiện từ khi nào vậy?" Trong phòng thí nghiệm, Thiên Đế tử hỏi.

Dù là dòng chảy thời gian trong 'bí cảnh Thiên Đạo', cũng mới qua hơn một tháng thôi mà?

Pháp Trường Sinh thứ hai phức tạp vô cùng của Bá Tống, đã hoàn thành rồi sao?

Pháp Trường Sinh đó… dễ dàng suy diễn hoàn mỹ như vậy sao?

Ngoài ra, Tống tiền bối học được phương pháp 'kết nối liền mạch đạo Trường Sinh' của cô từ khi nào?

Thiên Đế tử hiện tại rất nghi hoặc.

Bên cạnh, ý chí Thiên Đạo chậm rãi lắc đầu, nói: "Không phải là 'pháp Trường Sinh thứ hai' trước đó của Thư Hàng, đây là một đạo Trường Sinh mới mà cậu ấy lĩnh ngộ ra, có liên quan đến 'pháp tắc ngôn ngữ văn tự sơ khai nhất'." Trước đó Bá Tống đã đề cập với hắn, nói là có chút lĩnh ngộ ra hình thức sơ khai của một ‘pháp Trường Sinh ngôn ngữ văn tự’… kết quả không bao lâu sau, cậu ấy đã dựa vào đạo Trường Sinh này để chứng đạo.

Bá Tống đạo hữu quả thực rất khiêm tốn, không hổ là người có duyên với Nho môn… đáng tiếc là không có phận.

“Ta còn chuẩn bị tặng cậu ấy một đạo Trường Sinh, không ngờ cậu ấy tự mình lĩnh ngộ ra rồi?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhướng mắt thứ ba, vậy món quà mà hắn chuẩn bị không phải là bị ế rồi sao?

“Thao tác cơ bản thôi, đều là thao tác cơ bản.

Dù sao thì trong hơn một tháng này, Thư Hàng đều đồng thời giao lưu ‘áo nghĩa Trường Sinh Giả’ với rất nhiều Trường Sinh Giả, lại có năng lực tính toán của Thiên Đạo hỗ trợ phía sau, ngộ ra một đạo Trường Sinh mới, hoàn toàn có thể hiểu được.

Huống chi, một tháng thời gian đã qua đi… theo quy trình bình thường mà nói, một tháng thời gian, đủ để Thư Hàng thăng cấp một đại cảnh giới.

Cậu ấy trước đó đã là cảnh giới Trường Sinh Giả, lần này không chứng đạo Bất Hủ, mà chỉ ngộ ra một đạo Trường Sinh mới, đã xem như là giảm bớt độ màu mè của thao tác rồi.” Ngốc mao của Sở các chủ bình tĩnh nói.

Sở Khung Khung bây giờ tố chất tâm lý mạnh đến đáng sợ.

Đối mặt với tổ hợp mấy vị Cửu U chúa tể + Thiên Đạo, cô là một Trường Sinh Giả bình thường vẫn có thể nói chuyện trôi chảy, đây tuyệt đối là biểu tượng của sự trưởng thành về tâm thái!

“Sở các chủ nói rất có lý.” Xích Tiêu kiếm, người chuyên trách việc cà khịa Tống Thư Hàng, lúc này vậy mà cũng không tìm ra được khuyết điểm nào.

Đúng vậy, hơn một tháng thời gian đã trôi qua rồi.

Thời gian dồi dào như vậy, đủ để Bá Tống từ Cửu phẩm Kiếp Tiên nhảy lên cảnh giới Trường Sinh Giả.

Cho nên một tháng thời gian, Bá Tống lại lĩnh ngộ ra một pháp Trường Sinh mới, không có gì đáng ngạc nhiên!

“Vậy ‘Hướng chết mà sinh trường sinh pháp’ mà Bá Tống tiêu hao đi, có lưu lại thông tin không?

Dù sao cũng là một đạo Trường Sinh hoàn chỉnh, trực tiếp hiến tế đi, thật sự có chút đáng tiếc.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối véo cằm, lên tiếng nói.

Hơn nữa, cũng không biết đạo Trường Sinh sau khi bị hiến tế, có phải là ngay cả ‘ký ức, lý luận’ cũng sẽ bị hiến tế biến mất hết không?

Hoặc là sau này, có thể tu luyện lại được không?

Nếu không thể, thì đạo Trường Sinh hoàn chỉnh này, lưu lại thông tin, truyền cho hậu bối tu luyện cũng không tệ nha.

“Nhãn U U ngươi không cần lo hão, chuyện này đã được sắp xếp ổn thỏa.” Cẩu Đản đa bình tĩnh nói.

Bá Tống đưa ‘Bá Thiện’ vào trong tiểu hắc ốc của Thiên Đạo, chính là vì bước này.

Chương 3036

Lưu lại thông tin của ‘Hướng chết mà sinh trường sinh pháp’… thậm chí là lưu lại một phần áo nghĩa cốt lõi của ‘Hướng chết mà sinh trường sinh pháp’.

Đến lúc đó, phần áo nghĩa này, dù là tu luyện lại hay là giao cho đệ tử của mình kế thừa, đều không có vấn đề gì.

“Tiếp theo, phải xem vận khí của Thư Hàng thế nào, xem cậu ấy có thể trúng thưởng, trong xác suất hữu hạn đó kế thừa thiên phú của Thánh Nhân hay không.” Bạch tiền bối two tiếp tục xem màn hình hiển thánh.

“Và, Thánh Nhãn Kim Đan của lão sư, có thể phục sinh lại sau này hay không.” Đạo Tử có chút căng thẳng, dù dựa vào năng lực ‘suy diễn Thiên Đạo’, xác định mắt của Thánh Nhân và Bất Hủ Phì Kình Kim Đan đã được ràng buộc, nhưng trước khi mắt của Thánh Nhân hoàn toàn khôi phục, Đạo Tử trong lòng vẫn không yên tâm. … Trong màn hình trực tiếp Huyền Thánh.

Tống Thư Hàng sau khi đổi sang ‘pháp Trường Sinh’ mới, mở mắt phải ra… mắt trái bị mù, vẫn chưa hồi phục, nên lười mở ra.

Lúc này mắt phải của hắn vừa mở, liền có ánh sáng trí tuệ lóe lên.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới theo tiềm thức liền muốn nhắm mắt lại, 【mắt Bá Tống đang phát sáng】 ở tu chân giới đã trở thành câu nói có thể dỗ trẻ con nín khóc.

Tuy nhiên, ý thức ‘nhắm mắt’ này, chỉ lóe lên trong đầu của các tu luyện giả.

Đại não: Mau nhắm mắt lại.

Mí mắt: Không, ngươi không muốn.

Cơ thể: Mẹ ơi, thật thơm.

Dù màn hình hiển thánh trước mặt người, đã ngày càng mờ ảo, nhưng các tu luyện giả chư thiên vạn giới, vẫn không nhịn được bị mắt phải mở ra của Bá Tống hấp dẫn.

Mắt là cửa sổ tâm hồn… mà vào giây phút này, trong mắt của Bá Tống lại hé lộ ra chính là thông tin có liên quan đến đạo Trường Sinh mới của hắn.

Đó là nguồn gốc của tất cả văn tự và ngôn ngữ trong chư thiên vạn giới.

Chỉ cần nhìn vào mắt phải sáng ngời của Bá Tống, các tu luyện giả chư thiên vạn giới cảm giác sự hiểu biết của mình về ‘văn tự’, lại lên một tầm cao mới.

Thậm chí có một số đoạn công pháp khó hiểu, cũng trở nên có thể hiểu được.

“Thành công rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói, trong giọng nói không giấu được vẻ hưng phấn.

Lần này hắn dùng 【Pháp tắc cội nguồn văn tự ngôn ngữ】 một lần nữa chứng đắc Trường Sinh, và bước đầu sáng tạo ra được mấy loại văn tự độc nhất thuộc về hắn.

Giống như ‘Nho văn’ của Nho gia Thánh Nhân, ‘Đế văn’ của Thiên Đế… Lần này, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng tạo ra được văn tự thuộc về mình.

Dù vẫn chỉ có mấy loại, nhưng khung hệ thống sơ bộ đã được dựng lên, tương lai chỉ cần điền thêm văn tự mới vào khung này.

Vốn dĩ tên văn tự chuyên thuộc định đặt là ‘Tống thể’, nhưng

‘Tống thể’ đã có chủ, nghĩ tới nghĩ lui, dường như chỉ có ‘Bá văn’ là phù hợp nhất với loại văn tự mới được sáng tạo ra này.

Đạo pháp Trường Sinh này, lấy ‘Pháp tắc cội nguồn văn tự ngôn ngữ’ làm áo nghĩa cốt lõi, về cấp bậc, sẽ không yếu hơn ‘Hướng chết mà sinh trường sinh pháp’ liên quan đến lĩnh vực sinh tử.

Hơn nữa, sở hữu đạo pháp Trường Sinh này, Tống Thư Hàng sẽ rất khó bị giết chết từ cội nguồn!

Đợi hắn tạo ra đủ số lượng ‘Bá văn’, truyền bá chúng ra ngoài… tương lai chỉ cần ‘Bá văn’ vẫn còn lưu truyền trên thế gian, dù Tống Thư Hàng bị thần hình câu diệt, cũng sẽ không chết hoàn toàn.

Dù không có ‘Bất hủ Phì Kình Kim Đan’, chỉ cần thế giới còn lưu truyền ‘Bá văn’, có người còn đang dùng ‘Bá văn’, thì Tống Thư Hàng sau mấy ngàn mấy vạn năm, vẫn có thể từ dòng sông thời gian trở về.

Đạo pháp này liên quan đến ‘cội nguồn’ pháp tắc của chư thiên vạn giới, chứng đắc Trường Sinh, thực tế đã có một chút hương vị của ‘Bất hủ’ phiên bản cấu hình thấp.

Nhưng đây không phải là lý do Tống Thư Hàng hưng phấn, có Bất hủ Phì Kình Kim Đan, hắn không coi trọng loại năng lực phục sinh cần phải chờ mấy ngàn, mấy vạn năm này.

Không thể phục sinh tại chỗ, còn gọi là phục sinh sao?

Đối với Bá Tống, thời gian phục sinh một khi vượt quá một tuần, chính là đang lỗ vốn.

Lý do thực sự khiến hắn hưng phấn, là ‘Pháp Trường Sinh cội nguồn văn tự ngôn ngữ’ này, là một phần cấu thành của pháp Trường Sinh thứ hai của hắn.

Thông tin mà Tử thông qua thi và chúc mang đến cho hắn trong tương lai, ngoài việc bảo tồn các mảnh vỡ của pháp Trường Sinh ra, còn có gợi ý về việc xây dựng pháp Trường Sinh thứ hai thông qua ‘phương thức tách rời, tổ hợp’.

Pháp Trường Sinh cội nguồn văn tự ngôn ngữ, là đạo pháp Trường Sinh thứ hai của Bá Tống, nhưng tuyệt đối không phải là đạo pháp cuối cùng!

Tuyệt vời hơn nữa là, có 《Nho điển》, đến lúc Bạch tiền bối muốn kế thừa mắt của Nho gia Thánh Nhân, cũng có thể thông qua việc tiêu hao ‘pháp Trường Sinh’ của Tống Thư Hàng, để hoàn thành nghi thức — giống như lúc nãy bí thuật Thánh Nhân suýt chút nữa đã tiêu hao đi ‘đạo Trường Sinh’ của Đạo Tử tiền bối.

Bạch tiền bối hoàn toàn không cần tiêu hao đạo Trường Sinh của chính mình.

Thêm vào đó mắt của Thánh Nhân lại có thể thông qua ‘Bất hủ Phì Kình Kim Đan’ để phục sinh.

Cũng có nghĩa là… về mặt lý thuyết, Tống Thư Hàng có thể một lần rồi lại một lần hiến tế pháp Trường Sinh của mình, để ‘thiên phú’ của Nho gia Thánh Nhân được nhiều người hơn kế thừa.

Con gái của mình, đệ tử, thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, đều là ứng cử viên kế thừa.

Sau khi nghi thức hiến tế hoàn thành, Tống Thư Hàng có thể lưu lại từng khối ‘mảnh vỡ pháp Trường Sinh’.

Đợi thời cơ chín muồi, tất cả những mảnh vỡ pháp Trường Sinh này lắp ráp lại, chính là ‘pháp Trường Sinh thứ hai’ thực sự mà Tống Thư Hàng muốn!

Đây chính là lý do chủ yếu khiến Tống Thư Hàng tươi cười rạng rỡ.

“Vậy thì tiếp theo… bước kế tiếp.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng

nói.

Dưới sự thao tác của hắn, một phần thông tin áo nghĩa của ‘pháp Trường Sinh cội nguồn ngôn ngữ văn tự’ mới lĩnh ngộ, được sao chép ra, dung nhập vào ‘Hệ thống Tu Liêu’.

Là ‘Hệ thống Tu Liêu’ thông dụng của chư thiên vạn giới, nó cực kỳ phù hợp với ‘pháp Trường Sinh cội nguồn văn tự ngôn ngữ’ này.

Văn tự và ngôn ngữ, là những thứ cơ bản nhất của ‘Hệ thống Tu Liêu’.

Và ‘pháp Trường Sinh thứ hai’ thực sự của Tống Thư Hàng sẽ lấy ‘Hệ thống Tu Liêu’ làm khung chủ thể.

Ngoài ra, về ‘pháp Trường Sinh’ tiếp theo cần hiến tế — hắn cũng đã có một vài manh mối — hắn muốn tạo ra một pháp Trường Sinh có tính bao dung cực mạnh, liên kết tất cả thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần lại với nhau.

Tốt nhất là có thể đạt được hiệu quả của ‘pháp Trường Sinh Thiên Đình’… có thể là phiên bản yếu hơn, nhưng không thể giống như đạo Trường Sinh Thiên Đình, hạn chế thành viên, mà phải cho thành viên sự tự do đầy đủ.

Và pháp Trường Sinh có thể làm được điều này, Tống Thư Hàng hiện tại có hai manh mối.

Một là con đường của mạng lưới công đức.

Một con đường khác, là pháp môn nhân quả tuyến.

Hai phương án này, đều là sự thăng hoa của mạng lưới ‘Hệ thống Tu Liêu’, có thể liên kết hắn với các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Đợi khi pháp Trường Sinh mới hoàn thành, hắn có thể hiến tế ‘pháp Trường Sinh văn tự ngôn ngữ’ cho Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối kế thừa thiên phú nuốt chửng của Thánh Nhân.

“Rất tốt, mọi thứ đều giống như kết quả mà tôi dùng năng lực suy toán của Đạo Tử tiền bối suy diễn ra, rất thuận lợi.” Tống Thư Hàng nói xong, đưa tay ấn lên hốc mắt trái đã bị mù của mình.

Sức mạnh ‘bất hủ phục sinh’ của Phì Kình Kim Đan vận chuyển.

Hiệu quả của Phì Kình Kim Đan lúc này, đã gần như tương đương với ‘bất hủ chi cốt’ của Vân Tước Tử.

Sức mạnh thuộc tính bất hủ lóe lên rồi tắt, nhưng đều bị che giấu dưới bàn tay trái của Tống Thư Hàng, thông tin thuộc về bất hủ đều bị che giấu.

Một lát sau… Con mắt Nho gia Thánh Nhân vốn đã giống như Ultraman bị đánh chết, chỉ còn lại một lớp da, bắt đầu nghịch chuyển trọng sinh.

Lớp vỏ Kim Đan khô héo căng phồng lên, con mắt Thánh Nhân bên trong tái hiện.【Đây mới là phục sinh thực sự, muốn có hiệu lực là có thể có hiệu lực ngay lập tức.

Chỉ có sự phục sinh như vậy, mới có linh hồn.】Tống Thư Hàng hài lòng gật gật đầu.

Trong hư không, Đạo Tử tiền bối vẫn luôn chú ý đến hắn, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Di vật của lão sư cuối cùng cũng được bảo toàn.

Hơn nữa, từ hôm nay trở đi, chỉ cần ‘Phì Kình Kim Đan’ của Bá Tống không xảy ra vấn đề, đôi mắt này của lão sư cũng sẽ không xảy ra bất kỳ tai nạn nào, có thể nói là phương án bảo vệ di vật tốt nhất.

“Thư Hàng, ngươi thử vận dụng ‘năng lực thiên phú’ xem, xem có thành công kế thừa thiên phú của lão sư không?” Giọng của Đạo Tử trực tiếp vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Bí pháp mà Thánh Nhân để lại, sau khi được các vị chúa tể và đại lão nâng cấp, xác suất thành công đã tăng lên không ít.

Nhưng vẫn không phải là một trăm phần trăm có thể thành công kế thừa thiên phú của Thánh Nhân.

Nếu vận khí của Bá Tống không tốt, rất có thể sẽ kế thừa thất bại.

Cái giá của sự thất bại, thật quá nặng nề.

“Đã thành công rồi, Đạo Tử sư huynh.” Tống Thư Hàng khẽ mỉm cười.

Ngay khoảnh khắc nghi thức hiến tế hoàn thành, hắn đã biết mình đã thành công, hắn đã hoàn toàn nắm giữ năng lực thiên phú ‘nuốt chửng tồn tại’ của Nho gia Thánh Nhân.

Bây giờ, vạn sự đã chuẩn bị xong!

“Thiện ~ Vậy trạng thái của ngươi bây giờ thế nào?

Hành động theo kế hoạch?” Đạo Tử hỏi.

“Tốt hơn bao giờ hết, sau khi đổi đạo Trường Sinh mới, ngay cả ‘ngôn ngữ cổ đại’ vẫn luôn làm khó tôi bây giờ tôi cũng đã trở nên tinh thông, ngay cả tên của @#%& tiên tử, tôi cũng có thể đọc ra một cách thuận lợi.” Tống Thư Hàng tự tin nói: “Bất cứ lúc nào cũng có thể thực hiện kế hoạch.” “Được, ta sẽ kết nối Cửu U cho ngươi.” Đạo Tử gật gật đầu, đưa tay điểm một cái, kết nối thế giới Cửu U với không gian hiện tại của Tống Thư Hàng.

Trong thế giới Cửu U, Bàn Cầu đại lão bị từng lớp phong ấn của Thiên Đạo áp chế.

Tống U U với vẻ mặt vô cảm, ngồi bên cạnh.

Sau khi kết nối thế giới Cửu U xong, Đạo Tử tiền bối lại lặng lẽ kéo dài thời gian máy quay ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’ của Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, là màn biểu diễn ‘sống nuốt Cửu U chúa tể’ của Bá Tống.

Màn này, có thể đẩy danh vọng đã đạt đến đỉnh cao của Bá Tống, lên thêm một bậc nữa, để lại một ấn tượng càng thêm bất khả chiến bại trong lòng các tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Đạo Tử tiền bối đương nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Thân là Thiên Đạo, ta muốn cho cả thế giới biết Bá Tống ngầu lòi!

Nho gia Thánh Nhân năm đó được chư thiên vạn giới gọi là ‘Thánh Nhân lợi hại’.

Mục tiêu của Đạo Tử là để Bá Tống được chư thiên vạn giới gọi là ‘Tống ngầu lòi’.

Thế giới Cửu U.

“Bạch U U chết tiệt… Bá Tống nhanh như vậy đã xử lý xong thiên phú ‘nuốt chửng tồn tại’ của Nho gia Thánh Nhân rồi?” Bàn Cầu đại lão sắc mặt đại biến.

Màu kim loại đen kịt bây giờ cũng bắt đầu chuyển sang màu xanh lá.

“Không nhanh đâu, bản thể của ta bây giờ đang ở trong ‘bí cảnh thời gian’, đã qua hơn một tháng rồi.” Tống U U mắt cũng không ngẩng lên, chậm rãi đáp.

“Dù là một tháng đã xử lý xong thiên phú của Thánh Nhân, ngươi thấy chậm sao? 【cười lạnh】” Bàn Cầu đại lão lạnh giọng nói.

Tống U U nghĩ một lát, nói: “Chắc là không chậm đâu?” “Đi chết đi.” Bàn Cầu đại lão ngậm miệng lại.

Tống U U đứng dậy: “Tóm lại, tiếp theo xin Bàn Cầu đại lão ngươi tuân thủ ước định, phối hợp với bản thể của ta.” Đây cũng là hy vọng duy nhất để Bàn Cầu đại lão ‘sống sót’.

“Ta sẽ phối hợp.” Bàn Cầu đại lão trầm giọng nói: “Ta muốn sống sót, sống tốt hơn bất cứ ai.” Thế giới Tà Liên bên cạnh.

Chương 3037

Bản thể của Bạch tiền bối two nghe được bài phát biểu cảm động này của Bàn Cầu, bị cảm động sâu sắc, tiện thể ăn mấy quả linh quả trong kho báu di vật của Bàn Cầu.

Một lát sau.

Chư thiên vạn giới, trong màn hình còn sót lại của Huyền Thánh Giảng Pháp.

Các tu luyện giả nhìn thấy, Bá Tống đại lão chậm rãi đứng dậy, khí thế trên người tăng vọt điên cuồng.

Giây phút này, Bá Tống phảng phất hóa thành cự thú vực sâu, muốn nuốt chửng tất cả những gì có thể nuốt chửng!

Hắn giống như một lỗ đen!

Mà đối diện với Bá Tống, là một khu vực thế giới Cửu U mờ ảo.

Trong đó, có một vị đại lão bị sương mù bao phủ đang đối đầu với Bá Tống. 【Cửu… Cửu U chúa tể?】 Dù bị sương mù bao phủ, nhưng các tu luyện giả xem trực tiếp không hiểu vì sao, lại nhận ra ngay thân phận của vị đại lão này.

Bá Tống đây là muốn làm gì với ‘Cửu U chúa tể’?

Lớp sương mù trên cơ thể quả cầu kim loại lỏng của Bàn Cầu đại lão đương nhiên là kiệt tác của Đạo tử.

Điều này chủ yếu là để tăng cường hiệu quả 'nâng cao uy vọng của Bá Tống'!

Dù sao thì chuyện Bá Tống có trong tay một tôn 'hóa thân kim loại lỏng' Tống Bàn Cầu, rất nhiều trường sinh giả đều biết, không ít trường sinh giả còn từng bị 'Tống Bàn Cầu' đánh.

Nếu lúc này Bá Tống nuốt chửng một tôn 'Cửu U chúa tể' gần giống Tống Bàn Cầu, thì cảm giác mang lại cho người khác giống như nuốt chửng chính phân thân của mình, hiệu quả tăng uy vọng chắc chắn sẽ bị giảm đi.

Huống hồ, lúc này bên cạnh Bàn Cầu chúa tể còn có tầng tầng lớp lớp 'phong ấn Thiên Đạo'.

Nếu để người ta nhìn thấy những phong ấn này, chẳng phải là cho người ta biết 'Bàn Cầu chúa tể' này trước khi bị nuốt chửng đã bị chế ngự rồi sao?

Như vậy còn làm sao thể hiện Bá Tống ngầu lòi được?

Cho nên, Đạo tử tâm tư tinh tế đã thêm một lớp sương mù cho Bàn Cầu chúa tể, khiến tất cả mọi người đều không thể nhìn rõ hình dạng và hiện trạng của Bàn Cầu, chỉ có thể thông qua sương mù đoán được đây là một tôn 'Cửu U chúa tể'.

Ngoài ra, sương mù còn có thể tăng cường uy thế của Bàn Cầu chúa tể đến mức tối đa, khiến nó trông mạnh hơn thực tế khoảng mười lần.

Thông qua uy thế truyền ra từ màn hình trực tiếp, cho dù là trường sinh giả đỉnh cao, đối mặt với Bàn Cầu chúa tể được cường hóa gấp mười lần, cũng cảm thấy tim đập nhanh.【Đây chính là Cửu U chúa tể ở trong Cửu U, được pháp tắc Cửu U cường hóa sao?】Cửu U chúa tể không thể bước ra khỏi Cửu U, nhưng nghe nói, có Cửu U chúa tể đã có thể truyền một phần sức mạnh đến hiện thế.

Nhưng Cửu U chúa tể ở trong Cửu U và Cửu U chúa tể ở hiện thế, thật sự hoàn toàn là hai khái niệm!【Ngay cả chúng ta cũng không nhịn được mà cảm thấy tim đập nhanh...

Đây đã hoàn toàn vượt qua giới hạn mà tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới có thể đạt tới.

Dù là trường sinh giả, cũng xa xa không bằng Cửu U chúa tể ở trong thế giới Cửu U.】Một số 'trường sinh chi đạo' thuộc hệ sinh hoạt, so ra không giỏi chiến đấu bằng các trường sinh giả khác, càng cảm nhận được áp lực hữu hình.【Cảm giác áp bức còn mạnh hơn gấp mấy lần so với Nho gia Thánh Nhân năm đó mang lại cho ta.】Đáng sợ, đây mới thật sự là đáng sợ.【Hơn nữa các ngươi có phát hiện không, đây không phải là vị Cửu U chúa tể của Nho gia Thiên Đạo kia!】Một cảm giác rất kỳ lạ, dù không nhìn thấu sương mù, thậm chí không thấy rõ hình dạng của Cửu U chúa tể, nhưng lại cho người ta một trực giác rằng đây không phải là bản thể Cửu U chúa tể của Đạo tử.【Còn bên cạnh, bên cạnh là Bá Tống chúa tể, là bản thể Cửu U chúa tể mà Bá Tống tạo ra ở thế giới Cửu U sao?!】Có người còn nhìn thấy Tống U U thoáng qua gần lớp sương mù.【Nếu không phải là vị Thiên Đạo Nho gia 'Cửu U chúa tể' kia, vậy chẳng lẽ là tiền nhiệm Thiên Đạo?

Tiền nhiệm Thiên Đạo đã sụp đổ, bản thể 'Cửu U chúa tể' của hắn lại còn sống sao?】Suy đoán này gần như ngay lập tức hiện lên trong đầu mọi người.【Vậy Bá Tống đại lão đây là định làm gì?

Ngài ấy đang đối đầu với tôn 'Cửu U chúa tể' này?】Trong màn hình, khí thế của Bá Tống ngày càng mạnh, khí nuốt núi sông, thậm chí là muốn nuốt cả vũ trụ!【Một núi không thể có hai hổ, trừ phi một công một mẹ.

Xem ra, Bá Tống đại lão sau khi ngưng tụ ra bản thể 'Cửu U chúa tể' của mình, đã không dung nổi sự tồn tại của tiền nhiệm Cửu U chúa tể, cho nên... muốn giải quyết tôn 'tiền Cửu U chúa tể' này?

Mà Nho gia Thiên Đạo và Bá Tống lại có quan hệ rất sâu sắc, nên

Cửu U chúa tể của Nho gia Thiên Đạo mới có thể cùng tồn tại với Bá Tống chúa tể?】Nơi giường ta nằm sao cho kẻ khác ngủ ngáy được?

Bá Tống đại lão, đây là muốn trực tiếp ra tay với Cửu U chúa tể đáng sợ như vậy sao?

Chẳng hổ là người đàn ông đã 9+1 lần lên sóng, Thánh ấn là sự kết hợp của Bá Nho và Bá Ngôn cuối cùng, có thể tính là Thánh hiệu 1+1.

Cho nên bây giờ Bá Tống, là 9 lần liên tiếp + 1 lần phụ, là mười lần lên sóng.

Trước đây mọi người gặp Bá Tống mà nói lắp, có thể sẽ kêu lên 'Bá...

Bá Tống'.

Bây giờ nếu nói lắp, chỉ riêng mười chữ 'Bá...' cũng đủ kêu đến khô cả miệng.【Ra tay rồi!

Thật sự ra tay rồi!】【Bá Tống đại lão nổi giận đối đầu tiền Cửu U chúa tể!】Trong màn hình 'Huyền thánh giảng pháp' được Đạo tử cố ý kéo dài, Tống Thư Hàng toàn lực thi triển năng lực thiên phú 'Thôn phệ tồn tại' của Nho gia Thánh Nhân.

Cơ thể hắn hóa thành hố đen, bao phủ về phía Bàn Cầu đại lão.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới chỉ cảm thấy, trong khoảnh khắc bị hố đen của Bá Tống bao phủ, dường như 'tồn tại, tất cả, cội nguồn' của chính mình đều sắp bị Bá Tống nuốt chửng, ăn sạch sành sanh.

Đây vẫn chỉ là một tia xung kích thể hiện qua 'màn hình trực tiếp'. 'Tiền Cửu U chúa tể' trực diện chịu một đòn này, rốt cuộc phải đối mặt với sự kinh khủng lớn đến mức nào?

Mà các thành viên Nho gia, khi nhìn thấy cảnh này, hốc mắt đột nhiên ngấn lệ.

Trong mắt thành viên Nho gia, sau lưng Bá Tống dường như xuất hiện một 'hư ảnh Thánh Nhân' - đây là lúc Tống Thư Hàng thi triển 'Thánh Nhân thiên phú bí pháp', khi giao tiếp với sức mạnh pháp tắc, đã mơ hồ hiển hiện ra.

Mà đệ tử Nho gia, đều có thể nhìn rõ tôn 'Cửu U chúa tể' kia - đại địch của Nho gia, tiền Cửu U chúa tể quả cầu kim loại lỏng.

Đạo tử dùng sương mù che mắt đệ tử Chư Thiên Vạn Giới, nhưng lại không che mắt cảm quan của đệ tử Nho gia.

Bởi vì, đây là quá trình để đệ tử Nho gia thấy được 'dĩ trực báo oán'.

Cũng là khoảnh khắc để oán hận tích tụ trong lòng đệ tử Nho gia được giải phóng.

Sau đó, ý niệm của đệ tử Nho gia sẽ từ đường nhỏ mở rộng thành đại lộ mười xe, xe ngựa thông suốt, không còn trở ngại.

Điều này có lợi cho việc tu hành. 【Bá Tống đang đánh Cửu U chúa tể!】【Là Thánh Nhân, là Thánh Nhân chuyển thế!】Các đệ tử Nho gia bình thường, sớm đã tin chắc vào thuyết 'Bá Tống là Thánh Nhân chuyển thế'.

Bây giờ, cho dù mười ba kiếp tiên của Nho gia có mở miệng phủ nhận điểm này, e rằng các đệ tử bình thường cũng sẽ không tin.

Nội tâm con người, luôn sẵn lòng tin vào một số 'sự thật mà mắt mình nhìn thấy', cũng như một số sự thật có lợi hơn cho mình.

Huống hồ, mười ba kiếp tiên của Nho gia cũng không chủ động phủ nhận điểm này - dù sao chính Bá Tống cũng không phủ nhận.

Hơn nữa trong số mười ba kiếp tiên có mấy vị, cũng nghi ngờ liệu Bá Tống có phải là lão sư chuyển thế hay không.

Dù sao, từ những dấu vết trên con đường tu luyện của Bá Tống, khắp nơi đều có ảnh hưởng của Thánh Nhân.

Trong màn hình Huyền thánh giảng pháp...

Hố đen của Bá Tống trực tiếp ép xuống Cửu U chúa tể.

Sau đó, tất cả đều bị sương đen che lấp.

Không có tiếng động, không có tiếng nổ.

Nhưng chiến sự lại dị thường kịch liệt!

Trong sương đen, tiền Cửu U chúa tể dường như đang liều mạng chống cự, sương đen cuộn trào như mãng xà khổng lồ, phảng phất như là Thế Giới Chi Xà đang đối kháng với hố đen nuốt chửng thế giới.

Diện tích sương đen ngày càng mở rộng, cuộn trào điên cuồng, không ngừng thay đổi hình dạng.

Tuy không nhìn rõ tình hình chiến đấu cụ thể, nhưng thông qua làn sương đen cuồn cuộn đó, các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đều tự não bổ ra một trận chiến đấu hoành tráng.

Bá Tống VS tiền Cửu U chúa tể - một trận chiến thảm liệt!

Đây chắc chắn là một trận chiến kinh thiên động địa, trời long đất lở!

Khí tức khiến người ta tim đập nhanh không ngừng tuôn ra từ trong sương đen.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, đặc biệt là các đại lão trường sinh giả, trong lòng càng thêm khâm phục Bá Tống.

Đây chính là một hành động tráng lệ, trực tiếp đối đầu Cửu U chúa tể ngay trong thế giới Cửu U!

Đánh bại kẻ địch ngay trên địa bàn của chúng!

Thật là bá khí!

Trong hư không.

Sau khi tiếp nhận được dáng vẻ kinh ngạc + bội phục của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới và các đại lão trường sinh giả, Đạo tử lộ ra nụ cười vui mừng.

Sau đó, ngài tiếp tục điều khiển sương mù cuồn cuộn điên cuồng, phóng ra khí tức khiến người ta tim đập nhanh để che giấu sự thật.

Những thứ bạn tận mắt nhìn thấy, chưa chắc đã là sự thật.

Mắt bạn sẽ lừa dối bạn, tai bạn sẽ lừa dối bạn, não bạn sẽ lừa dối bạn, kinh nghiệm của bạn sẽ lừa dối bạn, trí tưởng tượng của bạn cũng sẽ lừa dối bạn...

Nhưng, toán học thì không!

Cho nên, các ngươi còn chờ gì nữa?

Sao không mau mau cầm sách giáo khoa toán lên, chăm chỉ học toán đi?

Các tu luyện giả và đại lão Chư Thiên Vạn Giới hoàn toàn không thể ngờ được, bên dưới làn sương đen sóng cuộn tráng lệ kia, trong làn sương mù không ngừng phóng ra khí tức kinh khủng khiến người ta tim đập nhanh, hoàn toàn không có trận chiến kinh thiên động địa mà họ tưởng tượng!

Đôi khi, sự thật sẽ khiến tam quan của con người tan vỡ.

Trên thực tế, trong sương mù, Bá Tống và Bàn Cầu chúa tể đại lão đang tiến hành giao dịch 'hữu nghị'. "Ngươi muốn nuốt bao nhiêu?

Đừng có quá đáng, Bá Tống!" Bàn Cầu đại lão nghiến răng nghiến lợi, hắn không những không chống cự, ngược lại còn đang chủ động phối hợp với Bá Tống, để dùng năng lực thiên phú của Nho gia Thánh Nhân, thôn phệ 'tồn tại' của hắn. "Ta bây giờ mới thôn phệ chưa đến một phần ba a, Bàn Cầu đại lão, ngươi đừng có hốt hoảng như vậy.

Hơn nữa, ngươi thực tế chút đi, suy nghĩ kỹ vào...

Dù thế nào, ta thôn phệ chắc chắn phải vượt quá ba phần tư.

Chương 3038

Nếu không, ngươi nghĩ Đạo tử tiền bối sẽ yên tâm để ngươi sống sót sao?" Tống Thư Hàng vừa thôn phệ, vừa truyền âm đáp lại.

Bàn Cầu đại lão cố gắng kìm nén chính mình: "Bạch U U đáng chết." Đồng thời, nội tâm hắn rất rõ một điểm - ba phần tư mà Bá Tống nói, e rằng còn chưa đủ.

Muốn để Nho gia Đạo tử Thiên Đạo kia hoàn toàn yên tâm, để hắn có thể tàn dư sống sót, có thể để lại cho hắn một phần mười 'tồn tại', đã là rất tốt rồi.

Nhưng mà, hắn khó chịu.

Thiên phú 'Thôn phệ tồn tại' của Thánh Nhân rất quỷ dị... thậm chí trong quá trình 'thôn phệ tồn tại', bên bị nuốt không có bất kỳ phản ứng xấu nào.

Nhìn từ bên ngoài, càng không thể thấy mình có bất kỳ thiếu sót nào.

Nhưng thứ huyền diệu như 'tồn tại', lại đang bị cắt đi từng chút một. "Bạch U U đáng chết ngàn đao." Bàn Cầu đại lão không nhịn được lại mắng một câu.

Tống Thư Hàng đang thôn phệ ngơ ngác nói: "Chuyện này liên quan gì đến Bạch tiền bối two a?" "Liên quan quái gì đến ngươi." Tâm trạng Bàn Cầu đại lão bực bội. "..." Tống Thư Hàng không biết đáp lại thế nào, đành phải im lặng cúi đầu tiếp tục thúc đẩy sức mạnh thiên phú của Thánh Nhân.

Đúng là không liên quan đến mình, dù sao mình chỉ phụ trách thúc đẩy thiên phú của Thánh Nhân, thế thôi.

Lát nữa sau khi nuốt xong, hắn còn phải phụ trách cắt một phần cơ thể 'đã mất đi tồn tại' của Bàn Cầu đại lão, phần thân thể 'mất đi tồn tại, không có linh hồn' này, giao cho bên Đạo tử tiền bối chứng thực một chút là có thể mang đến hiện thế.

Sau đó lại luyện chế một chút, là có thể luyện chế ra mấy cái 'Tống Bàn Cầu không có linh hồn số 2, số 3, số 4'.

Tuy không ấm áp tri kỷ như Tống Bàn Cầu trên người hiện tại, nhưng các chức năng khác chắc sẽ không kém quá nhiều.

Như vậy, quà năm mới đã hứa cho con gái Tiểu Lăng Tiêu đã đủ... tương lai nói không chừng còn có thể tặng người khác mấy cái 'Tống Bàn Cầu số 5, 6, 7, 8' nữa.

Mỗi người một cái cũng không tệ.

Dù sao chỉ cần một chút thân thể của Bàn Cầu đại lão + một lượng lớn dược liệu luyện khí khác, là có thể chế tạo ra một 'Tống Bàn Cầu × số', một lần chế tạo nhiều một chút, quà năm mới năm sau, không phải lo.

Theo 'tồn tại' không ngừng bị thôn phệ, sau khi thôn phệ đến một điểm tới hạn, Bàn Cầu đại lão trở nên suy yếu.

Năm đó Thiên Đạo Cầu chỉ bị Thánh Nhân nuốt một mẩu nhỏ, nên không đau không ngứa... nếu Thiên Đạo Cầu năm đó không chứng đạo Bất hủ, bị nuốt một mẩu nhỏ, nói không chừng cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống tương lai của hắn.

Nhưng bây giờ, tồn tại của Bàn Cầu chúa tể đã bị Tống Thư Hàng nuốt hơn một nửa.

Hắn suy yếu đến mức, ngay cả mắng Bạch U U cũng trở nên hữu khí vô lực. "Hử?

Vậy mà đã hết sức rồi sao?" Trong Tà Liên thế giới, bản thể của

Bạch tiền bối two nằm trong trụ phong ấn, trồi lên lặn xuống, thỉnh thoảng ăn một quả linh quả nhỏ. "Tiếc quá, ban đầu ta còn thấy khá có sức." Bạch tiền bối two có chút tiếc nuối nói.

Bàn Cầu mắng càng hăng, hắn càng vui vẻ.

Tiếc là, sau khi thấy Bàn Cầu ngày càng suy yếu, Bạch tiền bối two lại cảm thấy có chút nhàm chán. "Sau này, tự lo liệu đi.

Ừm, cũng có thể ngươi không có sau này nữa." Bản thể Bạch tiền bối two nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ lại một lần nữa ập đến, không lâu sau, hắn đã ngủ say. ... ...

Thế giới Kim Liên của Nho gia.

Mấy vị trong mười ba kiếp tiên đã phục sinh, cùng một lượng lớn thành viên Nho gia bắt đầu lẩm nhẩm nội dung kinh thư Nho gia, bắt đầu bình ổn nội tâm của mình, thuận tiện cường hóa tâm linh của mình.

Họ có thể nhìn thấy rõ ràng Bá Tống đang áp chế Bàn Cầu chúa tể, dùng một loại bí pháp nào đó của Thánh Nhân, rút lấy sức mạnh của Bàn Cầu chúa tể.

Bàn Cầu chúa tể ngày càng suy yếu, thậm chí 'cảm giác tồn tại' cũng trở nên lúc có lúc không.

Sau ngày hôm nay, Bàn Cầu chúa tể cho dù không chết, cũng đã hoàn toàn phế.

Trên bầu trời thế giới Kim Liên.

Thiên Đạo 'Đạo tử' thi pháp, giáng xuống dị tượng cam lộ.

Những giọt cam lộ này như thực thể, rơi xuống đỉnh đầu mỗi thành viên Nho gia, an ủi tâm linh của đệ tử Nho gia.

Đây là thủ đoạn của Thiên Đạo.

Dưới sự phối hợp của thủ đoạn này, đối với Nho gia mà nói, thù này oán này cứ thế tiêu tan.

Ân oán kết thúc, nhân quả liễu giải.

Tâm cảnh, tu vi của đệ tử Nho gia mơ hồ đều tăng lên một bậc.

Đạo tử vui mừng thở phào nhẹ nhõm.

Tương lai, Nho gia sẽ sống tốt hơn.

Mà hắn, đại đệ tử của Nho gia, cuối cùng cũng không còn hổ thẹn với Nho gia. 【Kiếp này, có thể gặp được Trình Lâm tiên tử, Xích Tiêu Tử mấy vị đạo hữu, lại gặp được Bá Tống đạo hữu, là may mắn lớn nhất của ta kiếp này.】 Tâm thần Đạo tử thu liễm, ý thức rời khỏi thế giới Kim Liên của Nho gia, lặng lẽ rút lui. ... ...

Trong thế giới Cửu U.

Quá trình Tống Thư Hàng rút lấy 'tồn tại' của Bàn Cầu chúa tể, cuối cùng cũng đi đến hồi kết.

Lần này, trước sau đã trải qua trọn vẹn một ngày của thế giới bên ngoài!

Thiên phú Thôn phệ tồn tại, sau khi thôn phệ quá nửa 'tồn tại' của Bàn Cầu đại lão, liền trở nên khó khăn.

Đào càng sâu, chất của 'tồn tại' càng cứng rắn.

Mà những 'tồn tại của Bàn Cầu' bị 'thôn phệ' này đều được Tống Thư Hàng chuyển vào trong cơ thể Tống U U bên cạnh.

Khí tức trên người Tống U U, ngày càng ổn định trầm lắng - sức mạnh Cửu U chúa tể của Tống U U, đều là mượn từ 'Bạch tiền bối two'.

Trông thì mạnh mẽ, nhưng lại là bèo không rễ.

Bây giờ, 'tồn tại' chuyển tiếp từ Bàn Cầu chúa tể, đã trở thành gốc rễ của Tống U U.

Hắn đã trở thành một Cửu U chúa tể trưởng thành! "Vậy thì tiếp theo, đến lượt ta ra tay rồi." Giọng nói của Trình Lâm tiên tử vang lên.

Lúc này nàng là Trình Cẩu Đản.

Chân?

Cẩu Đản, thường bị phong ấn trong vỏ trứng.

Cẩu Đản đa có chút lo lắng nói: "Hay là ta cường hóa nâng cấp cho ngươi trước, kẻo lát nữa ngươi lại vỡ." "Không cần, vỡ là tốt rồi." Trình Cẩu Đản đáp lại.

Nàng chỉ mong được vỡ vụn bình an. "Vỡ vụn bình an, càng vỡ ta càng vui." Trình Cẩu Đản nói.

Cẩu Đản đa ngẩn ra: "Ngươi tìm chết?" "Cẩu Đản đa ông mắng tôi?" Trình Cẩu Đản không chút do dự đáp trả - nàng đã quyết định rồi, Cẩu Đản đa một ngày không đổi lại đạo hiệu cho nàng, nàng sẽ không cho Cẩu Đản đa sắc mặt tốt.

Từ khi đạo hiệu bị Cẩu Đản đa đổi thành 'Trình Cẩu Đản', nàng cảm thấy cái phong cách của mình, một Dao Trì nữ đế từng cũng có chút quyến rũ, đã đang tăng ca chạy như điên về hướng 'cẩu tử'.

Người như tên, nhưng ngược lại, tên cũng sẽ ngầm ảnh hưởng đến một người.

Không có sức quyến rũ, nàng còn tìm đối tượng thế nào? "Ta không phải mắng ngươi, nhưng ngươi chắc chắn không cần gia cố một chút sao?" Cẩu Đản đa dịu dàng nói.

Hắn bây giờ tính tình ôn hòa không giống một Cửu U chúa tể - năm đó khi Thiên Đạo Ban Văn Long còn tại vị, phong cách của Cẩu

Đản đa là lạnh lùng, trầm mặc ít lời.

Nhưng sau khi Thiên Đạo Ban Văn Long không còn, Cẩu Đản đa dường như đã kế thừa một phần tính cách nhảy nhót của Thiên Đạo Ban Văn Long.

Nói rồi, Cẩu Đản đa đưa tay tạm thời thả Trình Lâm ra khỏi vỏ trứng.

Tiếp theo Trình Cẩu Đản muốn chuyển sinh cho Tống U U, không thể nhốt nàng trong trứng nữa.

Nhưng Cẩu Đản đa không thu lại vỏ trứng.

Lát nữa nếu Trình Lâm thật sự vỡ thành mảnh vụn, cái vỏ trứng này đến lúc đó còn có thể thu hồi các mảnh vỡ của Trình Lâm. "Nếu ông đổi lại đạo hiệu cho tôi, tôi cũng có thể cân nhắc không vỡ nát đến thế." Trình Cẩu Đản sau khi được thả ra, nhân cơ hội đưa ra điều kiện của mình.

Cẩu Đản đa nghe vậy, trầm tư.

Hồi lâu sau.

Cẩu Đản đa nghiến răng nói: "Vậy thôi...

Dù sao, ta bây giờ cũng không chỉ có mình ngươi là con gái, ngươi vỡ thì cứ vỡ đi!" Trình Cẩu Đản ngẩn ra: "???" Lệ Chi tiên tử 'em gái' mà ta tạo ra trước đây, bị Cẩu Đản đa biết rồi sao?

Nhưng đối diện, Cẩu Đản đa mỉm cười nhìn về phía Thiên Đế đát đát tử.

Đây cũng là một tập hợp mảnh vỡ lớn của 'Quỷ thần Trình Lâm'.

Hơn nữa Thiên Đế tử đã hoàn mỹ loại bỏ phần 'Thiên Đế thực nghiệm' mà Thiên Đạo Cầu ban đầu dung nhập vào mảnh vỡ của nàng.

Cho nên từ một ý nghĩa nào đó, nàng và Trình Lâm cũng giống nhau.

Trình Cẩu Đản thuận theo ánh mắt của Cẩu Đản đa, nhìn thấy Thiên Đế tử: "..." Lúc này, trong lòng nàng có một vạn con alpaca muốn tặng cho Cẩu Đản đa. "Thiên Đế, nếu Trình Cẩu Đản vỡ thành mảnh vụn, vậy sau này ngươi có muốn đổi tên thành Thiên Cẩu Đản không?" Cẩu Đản đa dùng ánh mắt từ ái nhìn Thiên Đế tử nói.

Thiên Đế tử mặt đầy ngơ ngác "!!!" Tại sao đột nhiên tôi lại nằm không cũng trúng đạn?

Chương 3039

Tôi ngay cả Thiên Đế cũng không muốn làm nữa, sao có thể đi làm Thiên Cẩu Đản?

Thế là nàng khéo léo từ chối: "Tôi cảm thấy Tống tiền bối rất hợp với danh xưng Cẩu Đản đát." "Hắn đã là Tống Cẩu Đản rồi." Cẩu Đản đa mặt đầy vẻ ghét bỏ nói: "Hơn nữa, hắn không phải con gái." Thiên Đế tử suy nghĩ một lát, rất trí tuệ đáp lại: "Nhưng Tống tiền bối có thể tìm một tiên tử, sinh con gái, còn có thể sinh mấy đứa đát!" "Có lý." Cẩu Đản đa gật gật đầu: "Nếu là con gái của Tống Cẩu Đản... vậy có thể gọi là Tống Đản Đản?" Trình Cẩu Đản đối diện nghe đến đây, suýt nữa ngây người: "!!!" Thiên Đế ngươi cái con cóc này, vậy mà cách không hại ta?

Phải biết, trong danh sách kế hoạch của Tống Mộc Đầu, còn có một 'kế hoạch ba năm sau'.

Ba năm sau phiền phức của Chư Thiên Vạn Giới chắc cũng giải quyết gần xong, mà Tống Thư Hàng cũng đến tuổi thành hôn sinh con.

Đến lúc đó Trình Lâm có thể yên tâm về hưu, thoát khỏi trạng thái 'chết không thể chết hơn', sau đó lại lợi dụng phương thức tương tự 'đầu thai chuyển thế', tạo ra một cặp sinh ba cho Tống Thư Hàng.

Nếu muốn thực hiện kế hoạch này, nàng có khả năng sẽ biến thành con gái của Tống Cẩu Đản, con gái chính quy thực sự.

Cho nên, đề nghị của Thiên Đế tử, không phải là đang hại tương lai của nàng sao? 'Kế hoạch ba năm sau' của Trình Lâm và Tống Mộc Đầu, không phải là nói đùa, mà là thật sự cần một kế hoạch như vậy.

Kế hoạch này, cũng không chỉ đơn giản là xử lý mối quan hệ của Tống Mộc Đầu.

Một là, trong cơ thể của nàng hiện tại 【Quỷ thần?

Trình Lâm?

Tống Nhất】, phần mảnh vỡ linh quỷ vốn thuộc về 'Tống Mộc Đầu', có chút ẩn họa - năm đó sau khi 'kế hoạch A' làm tan rã Thiên Đình của Tống Mộc Đầu thất bại, đạo vỡ nổ tung, Trình Lâm đã thu nhận tất cả mảnh vỡ của hắn.

Nhưng ban đầu trong quá trình kế hoạch A của Thiên Đình, Tống Mộc Đầu đã cưỡng ép hấp thu một phần nhỏ 'mảnh vỡ Thiên Đế tử', kế hoạch A thất bại, Tống Mộc Đầu đạo vỡ nổ tung, phần mảnh vỡ này có ẩn họa bệnh biến.

Một khi ẩn họa này bùng phát, có thể sẽ phát nổ.

Hai là, 'Quỷ thần Trình Lâm' năm đó là một chỉnh thể, nhưng sau này đã phân liệt, lại phân liệt ra các cá thể khác nhau.

Các cá thể khác nhau trải qua thời gian dài phát triển, đã có tính cách khác nhau.

Dung hợp một số mảnh vỡ nhỏ vô ý thức thì không sao, nhưng dung hợp giữa các mảnh vỡ lớn có tính cách độc lập, sẽ nảy sinh xung đột về nhân cách.

Thời kỳ Thiên Đình, Trình Lâm và Tống Mộc Đầu dung hợp cũng là biện pháp ứng phó khẩn cấp... bây giờ, để cho chắc chắn, vẫn là tách ra là thỏa đáng nhất.

Mà muốn tách ra một cách hoàn hảo + thuận tiện giải quyết ẩn họa, chuyển sinh là một phương án không tồi.

Đến lúc đó, con của Tống Thư Hàng bình thường + Trình Lâm + Tống Mộc Đầu, chính là tổ hợp sinh ba hoàn hảo.

Còn việc nàng bây giờ muốn 'vỡ vụn bình an', là để sau khi vỡ, cố gắng phân biệt mảnh vỡ của mình và Tống Mộc Đầu, làm nền tảng cho kế hoạch ba năm sau.

Càng tuyệt vời hơn là, sau khi chuyển sinh, nàng có thể quang minh chính đại thoát khỏi cái đạo hiệu 'Trình Cẩu Đản' khiến nàng ghét bỏ, đổi một cái tên mình thích.

Kết quả là bây giờ.

Kế hoạch này còn chưa triển khai, thậm chí tương lai còn chưa biết có thực hiện được không...

Thiên Đế tử đã đào sẵn hố cho nàng rồi.

Đến lúc đó, nàng phải từ Trình Cẩu Đản biến thành Tống Đản Đản?

Thà không biến còn hơn!

Hay là, đến lúc đó để Tống Mộc Đầu chuyển sinh là được, nàng có thể tìm cách khác. "Đạo tử tiền bối, gần xong rồi chứ?" Lúc này, giọng Tống Thư Hàng vang lên.

Lúc này, Bàn Cầu đại lão bị thôn phệ 'tồn tại' liên tục, đã suy yếu đến mức không thể động đậy.

Giống như hắn đã tính toán, bây giờ hắn chỉ còn lại khoảng một phần mười 'tồn tại'.

Chín phần mười 'tồn tại' đều bị Bá Tống dùng thiên phú Nho gia Thánh Nhân chuyển vào trong cơ thể Tống U U. "Cũng gần xong rồi." Đạo tử hài lòng gật gật đầu.

Sau đó, ý chí thể của ngài cắt một nhát trên cơ thể Bàn Cầu đại lão, cắt đi chín phần mười cơ thể đã mất đi 'tồn tại' của quả cầu kim loại lỏng.

Phần thân thể không có linh hồn này, lát nữa ngài dùng quyền hạn

Thiên Đạo chứng thực một chút, lại thêm dược liệu tôi luyện một lần, là có thể giống như cái đùi lớn của Bạch chúa tể, có thể ra khỏi thế giới Cửu U.

Đồng thời, Trình Cẩu Đản giáng xuống bên cạnh Tống U U.

Tống U U một hơi tiếp nhận một lượng lớn 'tồn tại của Bàn Cầu đại lão', toàn thân tỏa ra khí tức tà ác. "Chuẩn bị xong chưa?" Trình Cẩu Đản hỏi.

Tống U U gật gật đầu. "Vậy thì, chào đón tân sinh đi, Tống U U." Thân hình Trình Lâm tiên tử biến hóa.

Trong hạch tâm thế giới của Tống Thư Hàng, có một bộ tiên thường bay ra, rơi xuống người Trình Lâm.

Đó là bộ trang phục Dao Trì nữ đế mà nàng để lại trong bí cảnh Dao Trì, sau này vẫn luôn do Công Đức Xà Mỹ Nhân bảo quản.

Phượng bào, đế quan, rơi xuống người Trình Lâm.

Sức quyến rũ của Trình Lâm tiên tử +1000.

Ngoài ra, cùng với phượng bào đế quan giáng lâm, còn có Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức Xà Mỹ Nhân thấy Trình Lâm mặc bộ trang phục Dao Trì nữ đế, liền lặng lẽ giáng lâm.

Nàng cũng không lại gần, chỉ nhìn từ xa Trình Lâm trong trang phục lộng lẫy.

Trình Lâm trong trang phục lộng lẫy thấy @#%× tiên tử đến, tâm trạng rất tốt.

Nàng mỉm cười, mặc phượng bào xoay một vòng trước mặt Công Đức Xà Mỹ Nhân... xoay đến nửa vòng, đế quan trên đầu nàng lệch đi, nghiêng sang một bên.

Trình Lâm lúng túng đưa tay, đẩy đế quan lại cho ngay ngắn.

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghiêng đầu nhìn Trình Lâm tiên tử.

Hồi lâu sau.

Nàng đột nhiên phát ra bốn tiếng thét thảm kinh điển có trầm có bổng: "A a a ~a ~" Sau đó, dưới ánh mắt của mọi người, cơ thể Công Đức Xà Mỹ Nhân mềm nhũn ngã xuống đất.

Ngay cả đôi mắt dài thon của nàng, cũng lộ ra vẻ đau khổ, từ từ khép lại.

Đồng thời có nửa cây 'trường mâu' từ sau lưng nàng bật ra, phần mũi mâu còn lại thì từ khe hở ngực nàng lòi ra.

Trông có vẻ, nàng giống như bị một cây trường mâu đâm xuyên.

Chết rồi.

Trình Lâm tiên tử mặt đầy ngơ ngác: "???" Thật đau lòng, không chỉ phong cách của chính mình bị Cẩu Đản đa và Bá Tống làm cho lệch lạc, ngay cả @#%× tiên tử, phong cách cũng bị Bá Tống làm cho lệch lạc không ra hình dạng gì.

Công Đức Xà Mỹ Nhân sau khi chết, rất tận tụy nằm trên đất, không nhúc nhích.

Thậm chí trong vết thương bị trường mâu đâm xuyên còn có máu tươi vị chua chua của cà chua chảy ra.

Kỹ năng diễn xuất cấp ảnh hậu, thể hiện không cần bàn cãi.

Trình Lâm tiên tử hung hăng liếc Tống U U một cái. "Không liên quan đến ta." Tống U U vội nói: "Ta chưa bao giờ dạy nàng giả chết, @#%& tiên tử là tự học thành tài." "Câm miệng." Trình Lâm tiên tử gắt gỏng, cái nồi này không phải của ngươi, lẽ nào còn là của ta?

Nàng vẫy vẫy tay với Công Đức Xà Mỹ Nhân đang giả chết.

Sau đó, nàng với tốc độ nhanh nhất bình sinh kết pháp ấn, trường sinh giả nguyệt luân hiện ra, bao phủ nàng và Tống U U.

Một nụ hoa sen hiện ra, bao phủ Tống U U và Trình Lâm tiên tử.

Pháp chuyển sinh của Trình Lâm được thúc đẩy.

Trước đây, khi Trình Lâm tự mình chuyển sinh, chỉ trong vài phút là có thể hoàn thành toàn bộ quá trình.

Nhưng lần này, nàng còn phải để 'Tống U U' hoàn thành lột xác, để hắn trở thành một tồn tại giống như Ban Văn Long two thứ hai.

Thời gian dùng sẽ lâu hơn một chút.

Hoa sen dần dần bay lên, càng lúc càng lớn.

Cuối cùng, thân của hoa sen đã hóa thành một cây cổ thụ, nụ hoa hướng lên trời. "Hử?" Ý chí thể của Đạo tử khẽ kêu lên.

Ngài có thể cảm ứng rõ ràng, mối liên hệ giữa bản thân và 'Bàn Cầu chúa tể', đang bị cắt đứt!

Bước đầu tiên trong pháp chuyển sinh của Trình Lâm, chính là cắt đứt mối liên kết giữa Cửu U chúa tể và Thiên Đạo.

Đạo tử là Thiên Đạo đời thứ 8.5, Cửu U chúa tể tương ứng với ngài thực ra là 'Bàn Cầu chúa tể'.

Mà Tống U U bây giờ đã thôn phệ hơn chín phần mười 'tồn tại' của 'Bàn Cầu đại lão', cho nên khi pháp chuyển sinh của Trình Lâm được kích hoạt, việc cắt đứt tự nhiên trở thành mối liên kết giữa Đạo tử và Bàn Cầu chúa tể. "Vậy là hời cho Bàn Cầu chúa tể rồi." Đạo tử nhìn về phía Bàn Cầu đang suy yếu đến mức không thể động đậy.

Suy nghĩ một chút, Đạo tử búng tay một cái.

Màn hình 'Huyền thánh giảng pháp' đã kéo dài rất lâu, cuối cùng cũng hạ màn.

Trong mắt khán giả Chư Thiên Vạn Giới, 'trận chiến kinh thiên động địa' kịch liệt vô cùng cuối cùng cũng kết thúc.

Người thắng, là Bá Tống!

Trong khung hình cuối cùng của Huyền thánh giảng pháp, Bá Tống đại lão cao cao tại thượng, nhìn xuống bên dưới.

Mà đám sương đen đại diện cho 'tiền Cửu U chúa tể', đã thu nhỏ lại hơn trăm lần.

Dù là qua 'màn hình giảng pháp', mọi người vẫn có thể cảm nhận rõ ràng sự suy yếu của tôn 'tiền Cửu U chúa tể' này.

Đạo tử đã tắt chức năng 'tăng cường khí tức gấp mười lần' trước đó, thậm chí còn khuếch đại cảm giác suy yếu của Bàn Cầu đại lão lúc này.

Bàn Cầu được cường hóa gấp mười lần trước đó và Bàn Cầu suy yếu gấp bội bây giờ, sự chênh lệch trước sau quá lớn, quả thực như sự khác biệt giữa rắn thế giới và một con sâu xanh nhỏ!

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới không khỏi nuốt nước bọt. 【Tiền Cửu U chúa tể mạnh mẽ như vậy... vậy mà bị Bá Tống đại lão cứng rắn đấm nổ.】【Hơn nữa là ở trong thế giới Cửu U, đấm nổ Cửu U chúa tể.】【Vậy còn đánh thế nào nữa?】【Cũng có nghĩa là, lần trước khi luận đạo giao thủ với chúng ta, Bá Tống đại lão đã nương tay rồi...】【Cửu U chúa tể có thể đánh mười cái ta, bị Bá Tống đánh thành ra thế này.

Chương 3040

Vậy phải bao nhiêu cái ta xông lên, mới không bị đấm thảm như vậy?】Nếu bây giờ, vẫn còn trong tiến trình 'chiến tranh giành Thiên Đạo', sau trận chiến này, e rằng Chư Thiên Vạn Giới sẽ không còn mấy người dám đến cửa thách đấu Bá Tống nữa... trừ những kẻ cuồng ngược đãi hoặc cuồng chiến đấu, không ai thích đến cửa chịu đòn.

Trường sinh giả cũng cần thể diện.

Kinh nghiệm năm đó bị Nho gia Thánh Nhân đấm, cũng không có mấy người lấy ra làm vốn khoe khoang.【May mà Thiên Đạo đã kế vị, nói không chừng trong vạn năm, đều không cần phải phiền não làm sao đối mặt với vấn đề Bá Tống.】Thậm chí nói không chừng Thiên Đạo đời này sẽ không thoái vị nữa, vĩnh viễn ở trên vị trí Thiên Đạo.

Như vậy, mọi người sẽ vĩnh viễn không cần phải đối mặt với Bá Tống.【Nhưng mà, ta cảm thấy với những thao tác bá đạo của Bá Tống đại lão... nói không chừng qua một thời gian nữa, ngài ấy sẽ lấy thân phận phàm nhân, nắm giữ quyền hạn Thiên Đạo cũng không chừng.

Chúng ta càng không cần lo lắng đối mặt với ngài ấy.】Có người bắt đầu tự an ủi mình.

Đạo tử đại lão mỉm cười, mục đích của ngài đã đạt được.

Uy vọng của Bá Tống vào lúc này đã đạt đến đỉnh cao, không thua kém Nho gia Thánh Nhân năm đó... thậm chí có thể còn vượt qua.

Bây giờ, cho dù ngài lập tức xuống đài, Bá Tống chỉ cần mở miệng nói muốn chứng đạo Bất hủ, e rằng Chư Thiên Vạn Giới cũng không có mấy người dám cản.

Dù có người cản cũng không vấn đề...

đấm nát là được.

Đống hack trên người Bá Tống, không phải để ăn chay. "Hoàn mỹ." Đạo tử đại lão rất hài lòng, đưa tay tắt máy quay 'Huyền thánh giảng pháp'.

Cuối cùng, có một cảnh quay thoáng qua, bị một bộ phận nhỏ tu luyện giả tinh mắt bắt được.

Có người thấy, 'bản thể Cửu U chúa tể' của Bá Tống dường như đang thôn phệ 'tiền Cửu U chúa tể' trong làn khói kia.

Không cần nói, cảnh quay này, chắc chắn cũng là Đạo tử lặng lẽ thêm vào.

Dù sao trong Cửu U thực sự, Tống U U đã biến thành nụ hoa. 【Bá Tống đại lão nuốt Cửu U chúa tể?】【Lẽ nào đây mới là mục tiêu của Bá Tống đại lão, để cho bản thể Cửu U chúa tể của mình tiến thêm một bước, ngài ấy đã ra tay tàn độc với tiền Cửu U chúa tể?】 Bộ phận tu luyện giả tinh mắt này bừng tỉnh đại ngộ.

Đồng thời, một bộ phận cường giả đại lão âm thầm độn vào thế giới Cửu U, cố gắng quan sát sự biến hóa của thế giới Cửu U.

Mấy vị cường giả đại lão này khi độn vào Cửu U, còn trao đổi với nhau. 【Đây đã là tôn Cửu U chúa tể thứ hai bị Bá Tống đấm rồi phải không?

Không lâu trước, Bá Tống còn ra tay với một vị tiền Cửu U chúa tể ba mắt ẩn nấp ở hiện thế, dường như đã cướp đoạt một món bảo vật của đối phương?

Lần này tôn Cửu U chúa tể ở Cửu U, lại càng bị nuốt chửng trực tiếp.】【Sống cùng thời đại với một con quái vật như vậy, thật sự quá khó khăn.】 Sau khi bước vào Cửu U.

Mấy vị đại lão này nhắm mắt cảm ứng một chút.

Thật trùng hợp... khi họ đến Cửu U, nụ hoa chuyển sinh của Trình Lâm vừa lúc nở rộ. "Thế giới Cửu U, thật sự đang biến đổi!" "Thế giới Cửu U hiện tại, đâu đâu cũng là mùi vị của Bá Tống." Bá Tống lần này thật sự là chim cưu chiếm tổ chim khách, hóa thành Cửu U bá chủ vô địch. "Thời gian trước, Bá Tống lấy thân thể phàm nhân, chưa chứng Bất hủ đã ngưng tụ ra hóa thân 'Cửu U chúa tể', đã đột phá trí tưởng tượng của ta." "Bây giờ, toàn bộ thế giới Cửu U đều nhiễm khí tức của Bá Tống... toàn bộ Cửu U triệt để hóa thành địa bàn của Bá Tống." "Mà với mối quan hệ thân thiết giữa Thiên Đạo hiện tại và Bá Tống, Cửu U chúa tể tương ứng với ngài ấy chắc sẽ không đối địch với 'Cửu U chúa tể' của Bá Tống.

Thế giới Cửu U hiện tại, là hai tôn Cửu U chúa tể cùng cai trị sao?" "Lui, lui, toàn bộ thế giới Cửu U đâu đâu cũng là khí tức của Bá Tống, ở lại đây lỡ bị phát hiện thì không hay rồi." Bây giờ, mọi hành động trong thế giới Cửu U rộng lớn, chắc chắn đều nằm dưới mí mắt của Bá Tống, không thể ở lâu.

Thế là mấy tôn trường sinh giả đại lão gan to này lặng lẽ đến, lại lặng lẽ rời đi. ... ...

Sâu trong Cửu U.

Nụ hoa sen to như cây cổ thụ mở ra, lộ ra Tống U U tân sinh bên trong.

Lúc này Tống U U, khí tức trên người đã giống như một Cửu U chúa tể thực sự, gần như không có gì khác biệt với Bạch tiền bối two.

Mà bên cạnh Tống U U, là vô số 'mảnh vỡ Trình Lâm', giống như ánh sao trên trời đêm, điểm xuyết bên cạnh Tống U U - những mảnh vỡ như ánh sao này, nếu mang ra ngoài bồi dưỡng, mỗi mảnh đều có thể bồi dưỡng ra một con linh quỷ chất lượng cao.

Lần này, Trình Lâm vỡ rất triệt để.

Sau khi hoa sen mở ra, những 'mảnh vỡ Trình Lâm' đầy trời này theo một quy tắc bản năng nào đó, liền muốn khuếch tán ra, độn vào Chư Thiên Vạn Giới.

Lúc này, Cẩu Đản đa đã chuẩn bị sẵn ở bên cạnh vung tay tế ra vỏ trứng chó trong tay.

Vỏ trứng chó khẽ hút một cái, liền cuốn đại bộ phận 'mảnh vỡ Trình Lâm' qua, thu vào trong trứng chó.

Nhưng vẫn còn vài mảnh vỡ nhỏ, lưu lại trong tay Tống U U, không bị thu hồi. "Tống Cẩu Đản, buông tay." Cẩu Đản đa nhắc nhở - đừng có chơi lưu manh, nắm chặt mảnh vỡ con gái ta không buông. "Cẩu Đản đa ông đợi một chút." Tống U U nhắm mắt đáp lại.

Hắn đang nắm mấy mảnh 'vụn Trình Lâm' này, có chút đặc biệt.

Mấy mảnh vụn này là sau khi nụ hoa mở ra đã chủ động chạy vào tay Tống U U.

Lúc này, từ mấy mảnh vụn này, có một số dữ liệu thông tin tuôn ra, truyền cho Tống U U, lại thông qua Tống U U truyền cho bản thể Tống Thư Hàng. "Là Trình Lâm tiên tử có thông tin đặc biệt gì muốn để lại cho ta sao?" Bản thể Tống Thư Hàng tiếp nhận phần thông tin này, và giải mã những thông tin này, đọc nội dung trong đó.

Thao tác đọc thông tin này, Tống Thư Hàng đã rất thành thạo.

Bây giờ hắn, trong khi đọc các loại dữ liệu thông tin, còn có thể thuận tiện quét virus gì đó, quét xem trong những thông tin này có ẩn họa gì không.

Dù sao cũng là trường sinh giả, những thao tác cơ bản vẫn biết một chút.

Sau khi đọc thông tin trên mảnh vỡ của Trình Lâm, trong đầu Tống Thư Hàng liền có thêm một phần ký ức... hắn giống như đang 'hồi tưởng' lại, tiếp xúc với nội dung trong đó.

Trong 'hồi ức' này, hắn tiếp xúc với một thế giới linh lực vô cùng dồi dào.

Linh lực dồi dào đến mức hít thở một lần, đều có thể được linh khí tưới nhuần.

Đơn giản là thiên đường trong mơ của tu luyện giả. "Đây là nơi nào?" Trong hồi ức, 'hắn' khẽ nói.

Một lát sau. 'Hắn' trong hồi ức dường như đã từ bỏ suy nghĩ, hoặc nói 'hắn' vốn không giỏi suy nghĩ những chuyện này. "Trước tiên thử liên lạc với bản thể xem, lần này, bản thể nhất định phải dịu dàng an ủi ta, hơn nữa nhất định phải an ủi ta ba tiếng, không...

ít nhất phải an ủi ta năm tiếng, mới có thể bù đắp vết thương tâm hồn của ta!" Trong hồi ức, 'hắn' nghiêm túc nói.

Nhưng qua một lát sau, 'hắn' trong hồi ức đột nhiên ngẩn ra.

Bởi vì 'hắn' không liên lạc được với bản thể.

Khế ước giữa bản thể và 'hắn' vẫn còn, nhưng khế ước linh quỷ lại có chút không trọn vẹn!

Hơn nữa, bản thể và hắn dường như không ở cùng một thế giới, tín hiệu phát ra như trâu đất xuống biển, không có tin tức gì.

Lúc này, 'hắn' bắt đầu hoảng.

Bởi vì năng lực sinh tồn độc lập của 'hắn', gần như bằng không. 'Hắn' trước đây chỉ cần hành động theo sự sắp xếp của bản thể là được, chưa bao giờ phải suy nghĩ những vấn đề như 'ta phải làm gì, ta phải đi đâu'.

Đồng thời, Tống Thư Hàng tiến vào 'hồi ức', cũng bắt đầu hoảng.

Tuy hắn sớm đã có suy đoán, tuy hắn mơ hồ cảm nhận được một số manh mối, thậm chí hắn còn đã chuẩn bị tâm lý... nhưng khi sự thật được vén màn, trái tim lưu ly của Tống Thư Hàng vẫn không nhịn được mà đập nhanh hơn.

Đây là một phần ký ức của Tống Mộc Đầu, được cẩn thận cất giữ, cất giữ đến tận bây giờ, mới chia sẻ ra.

Mà trong 'hồi ức' này, 'khế ước linh quỷ' rách nát và bản thể không thể liên lạc được tương ứng với kinh nghiệm của chính mình - linh quỷ số một của mình, sau khi bị Lưu Ly thư sinh mang đi, cuối cùng đã mất tích.

Cho nên, việc mình từng bị mấy vị đại lão đánh hết lần này đến lần khác, thật sự không phải là ngộ thương.

Tính theo nhân quả, các đại lão đánh hắn cũng không sai...

Bản thể Tống Thư Hàng hoảng một lúc, tình tiết trong 'hồi ức' đã chuyển sang tình tiết tiếp theo - trong tay Tống Thư Hàng là từng mảnh vụn linh quỷ, ký ức chứa đựng tự nhiên cũng không hoàn chỉnh.

Màn hình 'hồi ức' chuyển đổi.

Trong màn hình, 'hắn' và một vị tiên tử trong Bích Thủy Các vẫy tay từ biệt - là Sở các chủ thời trẻ.

Lúc này Sở các chủ toàn thân tràn ngập khí tức thanh xuân thiếu nữ, dáng vẻ gần giống với Sở các chủ two hơn.

Sở Quỳnh Quỳnh đứng ở chỗ kết giới của Bích Thủy Các phồn hoa, tiễn 'hắn' rời đi.

Đoạn tình tiết này, chính là sau khi linh quỷ đã sống ở Bích Thủy Các một thời gian, cuối cùng quyết định ra ngoài xông pha, tìm hiểu thế giới bên ngoài.

Sau khi rời xa Bích Thủy Các, 'hắn' lặng lẽ quay đầu lại, liếc nhìn vị trí của Bích Thủy Các. "Ta sẽ trở về... ta nhất định sẽ trở về kịp lúc, đợi ta!" Trong hồi ức 'hắn' nắm chặt tay: "Ta phải đi tìm thêm nhiều linh quỷ trống, đột phá giới hạn 'linh quỷ' của mình, trở nên mạnh hơn." Nói xong, hắn lại thi triển thân pháp, độn về phía trước.

Sau khi độn đi một quãng rất xa, hắn trong hồi ức dang rộng hai tay. "Ta, Tống Nhất, có một tâm nguyện." Hắn hét lớn vào hư không: "Ta muốn thay bản thể tìm một vị tiên tử xinh đẹp, có tài năng, có năng lực, sau khi bản thể mười tám tuổi sẽ kết thúc thân đồng tử của hắn!" Tống Thư Hàng: "..." Ngươi có cái tâm nguyện quỷ quái gì vậy?

Hơn nữa ngươi hét to thế làm gì?

Sợ người khác không biết bản thể của ngươi là tình huống gì à?

Chương 3041

Sau khi hét lớn xong, dường như đã giải tỏa được một chút áp lực tâm lý, Tống Nhất trong hồi ức lại lấy ra một cuốn sổ tay: "So với loại chị gái lớn như Sở Quỳnh Quỳnh, Diệp Tư sư tỷ hiện tại còn chưa phát triển hết, còn rất nhỏ, liệu có được bản thể yêu thích hơn không?

Tương lai có nên cân nhắc thêm vào công pháp của Diệp Tư sư tỷ một hiệu quả tu luyện đến cảnh giới nào đó sẽ phản lão hoàn đồng không?" Tống Thư Hàng: "..." Ngươi có hiểu lầm gì về ta không vậy?

Hơn nữa, năm mới đã qua rồi, ta đã qua tuổi bảo hành mười tám.

Tiếp theo, ta sắp bất hủ rồi đát ~ Cho nên, Tống Mộc Đầu đây là đang mơ mộng hão huyền! ... ...

Vài lần màn hình thông tin mảnh vỡ tiếp theo, nhanh chóng lướt qua.

Phần lớn là ký ức Tống Nhất tìm kiếm những linh quỷ trống vô chủ, sau đó nghĩ cách dung hợp chúng... thủ đoạn dung hợp linh quỷ này, hẳn là năng lực mà hắn đã tìm tòi ra ở Bích Thủy Các trước đó.

Mỗi lần dung hợp linh quỷ trống, hắn có thể phá vỡ giới hạn của mình, từ đó có thể tiến vào cảnh giới cao hơn.

Trong thời gian đó, Tống Nhất cũng từng trở về 'Bích Thủy Các' để gặp Sở các chủ.

Trong màn hình ký ức, dáng vẻ của Sở các chủ trở nên trưởng thành hơn, trang phục cũng gần giống với Sở các chủ mà Tống Thư Hàng tiếp xúc bây giờ.

Sau khi trở về Bích Thủy Các, Tống Nhất đã cường hóa một số biện pháp phòng ngự trong Bích Thủy Các, lại khuyến khích Sở các chủ xây dựng một số nơi ẩn náu tránh nạn trong Bích Thủy Các.

Nhưng trong màn hình, tu vi cảnh giới của Tống Nhất không quá cao, trông có vẻ ở cảnh giới Ngũ phẩm hoặc Lục phẩm - sau khi cắt đứt liên lạc với bản thể, việc nâng cao cảnh giới của hắn hoàn toàn phải dựa vào chính mình.

Giống như các tu luyện giả bình thường của Chư Thiên Vạn Giới, hắn cần phải từng bước một đi tu luyện, tài nguyên tu luyện cũng phải tự mình đi giành lấy.

Rõ ràng là một con linh quỷ có thể làm cá muối, hắn lại phải gánh vác gánh nặng không thuộc về linh quỷ.

Cuối cùng, trước khi rời đi...

Tống Nhất đột nhiên đề nghị Sở các chủ di dời 'Bích Thủy Các'.

Đối diện, Sở các chủ vậy mà lại gật đầu đồng ý. 【Đồng ý rồi?】 Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, lập tức ngẩn ra.

Sở các chủ vậy mà đã đồng ý di dời 'Bích Thủy Các'?

Lúc này, sự tin tưởng của bà đối với Tống Mộc Đầu đã đạt đến mức độ này sao?

Vậy sự kiện hủy diệt Bích Thủy Các sau này... 【Lẽ nào là sau khi đồng ý di dời, đã di chuyển vị trí, mới gặp phải tai nạn lần đó?】 Đang suy nghĩ, màn hình 'hồi ức', lại một lần nữa biến đổi.

Trong màn hình, Tống Nhất đang liều mạng thi triển độn thuật, điên cuồng lao đến một vị trí.

Hắn gần như vắt kiệt toàn bộ linh lực của mình, liều mạng thúc đẩy độn pháp.

So với màn hình trước, cảnh giới của Tống Nhất dường như đã tăng lên.

Khoảng thời gian này, hắn đang bế quan đột phá cảnh giới?

Tống Thư Hàng thở dài một hơi, nhắm mắt lại: "Bế quan à..." Cảm xúc phức tạp.

Tống Nhất trong màn hình 'hồi ức', cuối cùng cũng đến được vị trí của Bích Thủy Các.

Khi sắp đến gần, hắn lại chùn bước...

Nhìn từ xa, Bích Thủy Các lúc này vẫn phồn vinh náo nhiệt.

Cổng vào kết giới có một cặp đồng tử đồng nữ canh giữ, kim đồng ngọc nữ quen thuộc vừa gác cửa, vừa khẽ gật gù, giống hệt như trong ký ức.

Trong Bích Thủy Các, đệ tử người đến người đi, cười nói, giao lưu.

Có người đang tu luyện, có người đang tụ tập giao lưu, cũng có đôi tình nhân nhỏ tựa vào nhau nói lời ngọt ngào.

Vẫn như mọi khi.

Ít nhất nhìn từ bề ngoài, vẫn như mọi khi.

Mà Tống Thư Hàng đang ở trong 'hồi ức' còn chú ý đến, vị trí của Bích Thủy Các vẫn chưa di dời... hoặc nói là còn chưa kịp di dời.

Một tông môn muốn di dời toàn bộ, không phải là chuyện có thể hoàn thành trong một hai ngày.

Việc dọn nhà dời chỗ có 'pháp thuật thủ đoạn' thì cũng không quá phiền phức.

Nhưng một tông môn muốn dời đến đâu, vị trí nào thích hợp, nơi nào thích hợp cho sự phát triển của môn phái...Phải có kế hoạch chứ.

Tống Nhất nhìn Bích Thủy Các phồn vinh từ xa, một cảm xúc đau đớn xé lòng tràn ngập trong đầu hắn, cảm xúc này không chút thay đổi truyền đến trong lòng Tống Thư Hàng.

Bởi vì, tất cả sự phồn vinh trước mắt này, đều là 'huyễn tượng chân thực'. "Ta không thay đổi được gì cả..." "Ta không đến kịp lúc... vào lúc nàng cần giúp đỡ nhất..." "Không thể thay đổi, thuộc về quá khứ, thật sự không thể thay đổi sao?" Còn có thể làm gì?

Lúc này... còn có thể làm gì đó không?

Có một khoảnh khắc, một cảm xúc muốn hủy diệt tất cả, từ trong 'hồi ức' phản hồi lại trong lòng Tống Thư Hàng.

Nếu là lúc cảnh giới Tống Thư Hàng còn thấp, chỉ riêng cảm xúc phản hồi trong khoảnh khắc này, cũng đủ để sinh ra tâm ma.

Cơn đau xé lòng, cũng lây nhiễm đến bản thể Tống Thư Hàng lúc này.

Tống Thư Hàng theo bản năng đưa tay ra, nhẹ nhàng sờ vào cọng ngốc mao của Sở các chủ trên đỉnh đầu. 'Bốp ~' Cọng ngốc mao của Sở các chủ hung hăng quất một cái: "Làm cái quái gì vậy?" "Không, tôi chỉ gỡ con Thương Thử hào xuống thôi." Tống Thư Hàng bình tĩnh đưa tay lên, gỡ quả cầu phong ấn Thương Thử hào bị phong ấn trên vỏ não giống như quả bầu ra.

Màn hình 'hồi ức', đột ngột dừng lại.

Đối với Tống Mộc Đầu lúc đó mà nói, hắn không thể làm gì được... lịch sử quá khứ dường như có một sức mạnh cưỡng chế nào đó, khiến hắn không thể thay đổi được gì... "Quá khứ có thể thay đổi được không ta không biết, nhưng tương lai ta muốn, lại có thể thay đổi." Tống Thư Hàng đặt 'quả cầu Thương Thử hào' vào lòng.

Cọng ngốc mao của Sở các chủ mặt đầy nghi ngờ: "???" Tống

Thư Hàng đột nhiên lại ở đây lẩm bẩm những lời thoại kỳ quái này làm gì? 【Cho dù là việc chứng đạo không thể làm được, vậy thì siêu thoát.】 Việc Thiên Đạo có thể làm được, tương lai chúng ta cũng có thể làm được... việc Thiên Đạo không thể làm được, tương lai chúng ta cũng phải làm được!

Ta không phải một mình chiến đấu, ta không cô đơn.

Ta + Bạch tiền bối + nhiều đại lão và các vị tiền bối như vậy, Thiên Đạo cũng đứng về phía ta!

Bụp ~ bụp ~ Trong Cửu U, mấy mảnh 'linh quỷ' trong lòng bàn tay Tống U U rơi ra, sau đó bị cuốn vào 'vỏ trứng chó' trong tay Cẩu Đản đa, cất giữ lại.

Tiếp theo, những mảnh vỡ này cần một thời gian rất dài để hồi phục.

Trong khoảnh khắc cuối cùng khi những 'mảnh vỡ linh quỷ' này rơi ra, có mấy khung hình cùng lúc truyền đến Tống Thư Hàng. 【Bạch Long tỷ tỷ cứu ta ~】 【Bạch Cốt tiên cơ xin dừng bước, ở đây có một bản bí tịch giảng pháp...】 【Hử?

Tiểu tiên tử, ngươi là người quen của Bắc Phương Đại Đế tiền bối sao?

Ngươi có thích khôi lỗi không?

Nếu thích, ta dạy ngươi chơi nhé.】 【Trình Lâm tỷ tỷ, bạn thân @#%× tiên tử của ngươi có đối tượng chưa?

Có rồi?

Vậy có ngại đổi đối tượng không?

Hoặc là, có ngại có thêm một đối tượng không?】 【Ây da, tiểu măng tre ngươi là bảo bối của nhà đại lão nào vậy?

Khi nào ngươi mới hóa hình?

Lúc hóa hình có hứng thú hóa thành tiểu tiên tử đáng yêu không?】 Tống Thư Hàng: "..." Khốn kiếp, ngươi rốt cuộc đã làm những gì?【Tuyệt đối không thể thừa nhận, cũng tuyệt đối không thể để người khác biết.】 Tống Thư Hàng âm thầm thề.

Chuyện Tống Mộc Đầu là linh quỷ của mình, hắn tuyệt đối sẽ không để bất kỳ ai biết.

Đánh chết hắn, hắn cũng sẽ không tiết lộ thông tin này. "Ngươi sao vậy?

Sắc mặt rất phức tạp?" Cọng ngốc mao của Sở các chủ hỏi.

Bởi vì thông tin hiện lên trên mặt Bá Tống trong nháy mắt quá phức tạp, ngay cả 'độc diện thuật' cũng không đọc ra được thông tin cụ thể.

Tống Thư Hàng bình tĩnh lấy ra một chiếc mặt nạ, đeo lên mặt: "Không sao, Sở tiền bối.

Chỉ là vì đến bước cuối cùng Tống U U thành hình, nên có một số dữ liệu về Cửu U truyền qua, cần phải xử lý một chút." Tống U U sau khi hoàn thành việc được 'Trình Lâm' chuyển sinh, hắn sẽ giống như Bạch tiền bối two và các Cửu U chúa tể khác.

Tiếp theo, hắn sẽ trở thành Bá Tống two thực sự, lên ngôi...

Lại đến gần giữa tháng rồi, đến tiết mục giới thiệu sách: Sách mới của Hoành Tảo Thiên Nhai 《Tạo Hóa Đồ》 đã được đăng tải rồi ~ đến lúc đó tiệc cuối năm lại có thể ăn chực một bữa lớn ~ Vốn dĩ Tống U U xếp thứ tư trong số các phân thân, hóa thân của Tống Thư Hàng.

Nhưng bây giờ, phân thân Tống two ban đầu đã biến mất không thấy đâu.

Tống U U lại thăng cấp thành Cửu U chúa tể chính thức, theo thông lệ, giống như Bạch tiền bối two, Ban Văn Long two, Tam Nhãn two, hắn thăng cấp lên hàng two!

Đây chính là lên ngôi.

Sau khi nghi thức chuyển sinh kết thúc, Tống U U thu liễm khí tức của mình lại.

Lúc này hắn giống như Cẩu Đản đa, có thể thoát ly thế giới Cửu U bất cứ lúc nào, đi đến hiện thế... nhưng, một khi hắn thoát ly khỏi thế giới Cửu U, sự tồn tại của bản thân sẽ bị cắt đứt với 'thế giới Cửu U', trong thời gian ngắn không thể trở về Cửu U nữa.

Đến lúc đó, chỉ có thể giống như Cẩu Đản đa, mượn sức mạnh của người khác, đưa một tia ý thức thâm nhập vào Cửu U, về nhà xem một chút.

Cho nên Tống U U cũng không vội chuyển ra khỏi 'thế giới Cửu U' - dù sao bất kể là Thiên Đạo, hay thế giới Cửu U, đều là người của mình.

Chương 3042

Thiên Đạo sẽ không nhắm vào hắn, Cửu U Bạch tiền bối two càng không đối phó hắn.

Hắn cũng không cần giống Cẩu Đản đa, độn vào hiện thế ẩn nấp.

Sau khi thu liễm khí tức xong, Tống U U lại nhìn về phía Bàn Cầu đại lão đang suy yếu rơi vào trạng thái ngủ say trên mặt đất.

Bàn Cầu đại lão lúc này quá hư rồi!

Nhưng, hắn cũng là trong họa có phúc... khi Tống U U được Trình Lâm tiên tử chuyển sinh, mối liên hệ giữa hắn và Thiên Đạo cũng đồng thời bị cắt đứt.

Tiếp theo, cho dù Đạo tử tiền bối có thoái vị khỏi 'vị trí Thiên Đạo', phần còn lại của Bàn Cầu đại lão, cũng sẽ không vì nguyên nhân Thiên Đạo sụp đổ mà tiêu tan.

Chỉ là vì bị 'thiên phú Thánh Nhân' cướp đi chín phần mười 'tồn tại', lúc này Bàn Cầu đại lão rơi vào trạng thái ngủ say kéo dài, e rằng không có mấy vạn năm, rất khó hồi phục.

Bàn Cầu đại lão hắn không muốn ngủ, hắn vốn còn muốn nghiến răng kiên trì, kiên trì đến khi thoát khỏi nguy hiểm, độn đến nơi an toàn, ẩn nấp hồi phục thật tốt.

Nhưng cơ thể hắn quá suy yếu... không chỉ 'tồn tại' bị cướp đi chín phần mười, ngay cả nhục thân cũng bị Đạo tử cắt đi phần lớn, lấy đi tịnh hóa, chuẩn bị chế tạo thêm nguyên liệu 'áo choàng Tống Bàn Cầu' cho Tống Thư Hàng.

Cho nên, tuy ý chí của Bàn Cầu đại lão vô cùng kiên cường, nhưng nhục thể của hắn lại mềm yếu.

Cuối cùng không chống đỡ nổi, ngã xuống vào khoảnh khắc cuối cùng trước chiến thắng, không cam lòng rơi vào giấc ngủ dài. "Đạo tử sư huynh, huynh chuẩn bị xử lý phần còn lại của Bàn Cầu đại lão thế nào?" Tống U U lên tiếng hỏi.

Ý chí thể của Thiên Đạo hiện ra, đáp: "Ta đã hứa với hắn, chỉ cần hắn chủ động phối hợp, ta sẽ không phong ấn hắn nữa, không hạn chế tự do của hắn nữa, để hắn sống tiếp.

Nếu hắn đã làm được... vậy ta cũng sẽ không bội ước." Quân tử nhất ngôn trọng thiên quân. "Nhưng mà, không ngờ pháp chuyển sinh của Trình Cẩu Đản tiên tử, lại cắt đứt mối liên hệ giữa Thiên Đạo và hắn.

Thủ đoạn của tiền bối Thiên Đạo Cẩu Đản tha đa năm xưa, quả thật lợi hại." Ý chí thể Thiên Đạo khâm phục nói. "Quá khen, quá khen." Cẩu Đản đa khiêm tốn nói.

Tuy Thiên Đạo Cẩu Đản đa kia có thể đã lừa gạt 'bán sinh pháp khí' của hắn, nhưng không thể không nói, thủ đoạn của gã đó vẫn rất lợi hại, chẳng hổ là Thiên Đạo tương ứng với mình. "Vốn tưởng sau khi ta rời khỏi vị trí Thiên Đạo, hắn tự nhiên sẽ sụp đổ, cho nên lúc đó ta mới hứa, để hắn có thể sống thêm một thời gian, bây giờ thì...

ừm, tẩy trắng hắn đi!" Ý chí thể Thiên Đạo lên tiếng nói. "Tẩy trắng?" Tống U U liếc nhìn Bàn Cầu đại lão đen thui, não bổ ra một Bàn Cầu đại lão màu trắng.

Ừm... quả cầu trắng hình như không đẹp bằng quả cầu đen?

Hơn nữa, màu trắng trông béo.

Bàn Cầu đại lão trông đã rất có cảm giác thịt, nếu biến thành màu trắng, có phải sẽ có cảm giác quá béo không? "Tẩy trắng thế nào?" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lên tiếng hỏi. "Xóa bỏ quá khứ là được."

Ý chí thể Thiên Đạo nắm chặt nắm đấm: "Ta vừa tải kho kiến thức Thiên Đạo, phát hiện mấy đời Thiên Đạo trước có một số hạng mục phát triển về mặt quyền hạn, tương tự như tiểu trình tự, có thể nhấp vào là dùng.

Trong đó, có quyền hạn thủ công thay đổi 'một phần ký ức của Cửu U chúa tể'.

Vừa hay có thể dùng được!" Đây là chức năng mới của Thiên Đạo mà ngài vừa phát hiện, nên lôi ra khoe khoang.

Lời của Đạo tử tiền bối vừa dứt, mấy vị Cửu U chúa tể có mặt sắc mặt trở nên phức tạp.

Hình chiếu hóa thân của Bạch tiền bối two, Tam Nhãn chúa tể, Cẩu Đản đa không tự chủ được dùng tay hoặc râu rồng xoa xoa thái dương của mình.

Quả nhiên không có đời Thiên Đạo nào là tốt cả. "Quyền hạn tàn nhẫn như thủ công điều chỉnh ký ức của Cửu U chúa tể, là do đời Thiên Đạo nào nghiên cứu ra?" Bạch tiền bối two nghiến răng nghiến lợi hỏi.

Loại quyền hạn không đáng tin cậy này, cảm giác rất giống bút tích của Thiên Đạo Bạch - bởi vì hắn phát hiện một phần ký ức của mình rõ ràng có đoạn đứt gãy.

Ví dụ như, trong khoảng thời gian Thiên Đạo sắp thoái vị, hắn đều không biết mình đã được giữ lại như thế nào, Thiên Đạo Bạch lại đã làm gì với hắn. "Có phải là chuyện tốt do đời Thiên Đạo Tam Nhãn làm không?

Chuyện ác liệt như vậy, giống nhất là Thiên Đạo Tam Nhãn có thể làm được." Cẩu Đản đa đứng ra chỉ trích.

Nhưng trong lời chỉ trích của hắn tràn ngập vẻ chột dạ - nếu nói về nghiên cứu, phát triển sự vật, dường như là Thiên Đạo Cẩu Đản đa tương ứng với hắn giỏi nhất?

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bị Cẩu Đản đa chỉ trích, cũng im lặng không nói gì - bởi vì hắn ngay cả dũng khí phản bác cũng không có.

Tống U U liếc nhìn ba vị tiền bối chúa tể.

Khó quá, Cửu U chúa tể khó quá! "Không rõ là tác phẩm của đời Thiên Đạo nào, những kỹ xảo nhỏ có thể kế thừa quyền hạn này, là do các đời Thiên Đạo tích lũy từng đời một.

Bất kể là Thiên Đạo thứ hai có Cửu U chúa tể sớm nhất, hay là Cầu Thiên Đạo, đều có khả năng." Đạo tử tiền bối lên tiếng nói.

Nói xong, ngài đưa nắm đấm ra, đấm mấy quyền vào Bàn Cầu đại lão đã suy yếu không chịu nổi. "Thay đổi ký ức phải dùng nắm đấm đánh à?" Sắc mặt Bạch tiền bối two trở nên càng phức tạp - ta từng cũng bị Thiên Đạo Bạch đánh như vậy sao? "Không có, ta chỉ là thử tay nghề thôi." Ý chí thể Đạo tử xua xua tay: "Thực ra chỉ cần bản thể Thiên Đạo có tiếp xúc vật lý với Cửu U chúa tể là được." Trong lúc nói chuyện, bàn tay của ý chí thể Đạo tử ngưng thực lại, chuyển bàn tay 'Bất hủ' của Thiên Đạo qua, áp lên người Bàn Cầu đại lão.

Trong nháy mắt, ký ức của Bàn Cầu đại lão, hóa thành vô số tệp tin hiện ra trước mắt Đạo tử. "Đầu tiên... ký ức về quá trình tranh đoạt Thiên Đạo toàn bộ xóa bỏ.

Ừm, vẫn là sao chép một bản lại, giữ lại cho Nho gia làm kỷ niệm cũng không tệ." "Sau đó là ký ức liên quan đến Nho gia, cũng toàn bộ xóa sạch.

Còn việc xuất hiện ký ức trống khá khó xử lý, còn phải tự viết kịch bản để điền vào... thôi bỏ đi, lười điền quá, vẫn là xóa một đoạn lớn đi, dù sao cũng mất trí nhớ, mất một phần là mất trí nhớ, mất một đoạn lớn cũng là mất trí nhớ." Đạo tử vung tay một cái, xóa một đoạn lớn ký ức của Bàn Cầu.

Phía sau, ba tôn tiền Cửu U chúa tể tim gan run rẩy - họ dường như nhìn thấy chính mình, cũng giống như Bàn Cầu, trong lúc ngủ say, bị Thiên Đạo lén lút mò lên giường, vung tay một cái, tùy tiện thay đổi ký ức. "Tiếp theo là cảnh đấu trí đấu dũng với Bạch chúa tể, phần này có cần sửa không?" Đạo tử tiền bối ân cần hỏi. "Không cần không cần." Phân thân hình chiếu của Bạch tiền bối two mỉm cười, nói: "Tuy Bàn Cầu thường xuyên tìm ta gây phiền phức, nhưng phần ký ức này, hắn giữ lại mới càng thú vị." "Bây giờ Bàn Cầu đã trở nên yếu ớt như vậy, nếu giữ lại phần ký ức này, đợi gã tỉnh lại, phát hiện bản thân yếu đến mức này, muốn đánh ta cũng không có sức, chắc chắn sẽ rất ấm ức.

Gã càng ấm ức và khó chịu thì sẽ càng thú vị." Bạch tiền bối Two mỉm cười rạng rỡ.

Có lẽ vì Bàn Cầu cuối cùng cũng để lại chút tàn dư, có thể mang đến vài niềm vui cho cuộc sống tương lai của ngài, nên tâm trạng Bạch tiền bối Two rất tốt, nụ cười cũng đặc biệt xinh đẹp.

"Bạch chúa tể, ngài có còn thiếu một thanh kiếm không?

Nếu ngài không chê, tôi muốn từ bỏ Bá Tống để đi theo ngài." Tiền bối Xích Tiêu Kiếm nói.

Tống Thư Hàng: "???" Ngươi dù có muốn từ bỏ thì chẳng phải nên là từ bỏ Xích Tiêu Tử đạo trưởng sao?

Tại sao lại biến thành từ bỏ tôi?

Tôi, người qua đường họ Tống, dựa vào đâu mà bị ngươi từ bỏ một cách khó hiểu như vậy?

Thế là, bàn tay Tống Thư Hàng khẽ lướt...

Ánh sáng của ba trăm phát 《Dưỡng Đao Thuật》 loé lên.

Tiền bối Xích Tiêu Kiếm lập tức rơi vào trạng thái hiền giả, không lên tiếng nữa. 《Dưỡng Đao Thuật》 hèn hạ!

Nhưng lại sảng khoái đến thế.

“Được rồi, vậy giữ lại phần ký ức này.

Tiếp theo là Tống tiểu hữu, còn ký ức liên quan đến ngươi thì sao?” Tiền bối Đạo Tử lại hỏi.

“Cũng giữ lại đi, ký ức giữa tôi và đại lão Bàn Cầu không có gì đáng để xóa.” Tống U U đã đưa ra lựa chọn giống như Bạch tiền bối Two.

Mặc dù từng bị đại lão Bàn Cầu truy sát đến mức lên trời không lối, xuống đất không cửa, chạy loạn khắp vũ trụ... nhưng nghĩ kỹ lại, trên suốt chặng đường giao đấu với đại lão Bàn Cầu, cậu chưa bao giờ chịu thiệt thòi lớn cả!

Dù là lúc cậu ngũ phẩm hay lúc ở cảnh giới Trường Sinh Giả, phần lớn thời gian chịu thiệt đều là đại lão Bàn Cầu.

Nếu đã như vậy... cớ gì phải xóa đi ký ức về đại lão Bàn Cầu?

Giữ lại chẳng phải rất vui sao!

“Vậy thì không còn gì khác cần thay đổi.” Tiền bối Đạo Tử gật đầu, thu tay về.

Trên thân Bàn Cầu đen kịt thỉnh thoảng lại loé lên ánh sáng xanh lục u u, đây là quá trình ký ức của gã đang bị xóa bỏ và loại trừ dưới tác dụng của quyền hạn Thiên Đạo.

Toàn bộ quá trình kéo dài hơn mười phút mới dừng lại.

Đại lão Bàn Cầu tiếp tục giấc ngủ dài hàng ngàn vạn năm của mình...

Đại lão Bàn Cầu đen kịt, thân hình bị gọt đi chín phần mười, yên tĩnh nằm trên mặt đất của thế giới Cửu U, không một chút động đậy.

Nhìn đại lão Bàn Cầu sau khi bị thu nhỏ, Tống U U không khỏi nghĩ đến ‘áo choàng Tống Bàn Cầu’.

Với tư cách là kẻ thù, đại lão Bàn Cầu là loại đáng sợ nhất...

Gã có mục tiêu, biết mưu tính, chỉ số thông minh cao, thực lực mạnh mẽ, không đạt được mục đích không bỏ cuộc.

Ngoài việc vận may hơi kém ra, đại lão Bàn Cầu gần như không có khuyết điểm nào.

Với tư cách là đồng đội, Bàn Cầu lại biến thành tồn tại chu đáo nhất...

Gã thông minh cơ trí, tâm tư tinh tế, biết chăm sóc người khác, đặc biệt có năng lực, một mình gã còn hữu dụng hơn mười phân thân.

“Tôi sẽ tìm một nơi trong Cửu U để sắp xếp cho Bàn Cầu chúa tể.

Nếu cứ để ngài ấy ngủ say ở đây, rất có thể sẽ gây ra dị biến cho ‘tà ma Cửu U’ xung quanh.” Tống U U lên tiếng.

Tà ma Cửu U chỉ cần ở bên cạnh Cửu U chúa tể một thời gian dài sẽ xảy ra dị biến, trở nên thông minh hơn, thiên phú tu luyện cũng sẽ mạnh hơn...

Chương 3043

Ví dụ như đám thú cưng của Bạch tiền bối Two, chỉ số thông minh rõ ràng cao hơn tà ma Cửu U thông thường mấy bậc, thiên phú tu luyện cũng mạnh đến vô lý.

“Phần còn lại giao cho ngươi xử lý.” Ý chí thể của Đạo Tử gật đầu, sau khi ‘tẩy trắng’ cho Bàn Cầu, trong lòng ngài đã hoàn toàn buông bỏ ân oán quá khứ.

Hiện tại ngài, ngoài việc đẩy Tống Thư Hàng lên làm Thiên Đạo kế nhiệm, giải quyết tai nạn Mặt Trời Đen Kịt, và chăm sóc cho Nho gia, đã không còn chấp niệm nào khác.【Bá Tống phải cố gắng lên, e rằng ta không trụ được bao lâu nữa.】Đạo Tử thầm nghĩ trong lòng.

Cùng với việc ngài liên tục sử dụng quyền hạn Thiên Đạo, thúc đẩy sức mạnh của pháp tắc Thiên Đạo, ngài phát hiện ‘tình cảm’ của mình ngày càng lạnh lùng, dao động cảm xúc ngày càng ít.

Nếu không phải trong lòng còn vài chấp niệm, có lẽ lúc này ngài đã dần hóa thành trạng thái ‘vô dục vô cầu’, hoàn toàn lạnh lùng như một cỗ máy.

Dù sao thì ngài cũng không phải là ‘hoàn chỉnh’ chứng đạo, hơn nữa, bản thân Thiên Đạo Bàn Cầu lúc rời chức đã ở trạng thái lập trình hóa, những yếu tố này đều ảnh hưởng đến Đạo Tử.

Tống U U đứng dậy, đi đến bên cạnh đại lão Bàn Cầu.

Cậu cúi người nâng ‘đại lão bóng gầy’ giờ chỉ còn cỡ một quả bóng chuyền lên.

“Tiếp theo... tìm một địa điểm thích hợp.” Tống U U thúc đẩy ‘quyền hạn Cửu U chúa tể’, ánh mắt lướt qua thế giới Cửu U vô biên vô tận.

Ngay lúc cậu thúc đẩy ‘quyền hạn Cửu U chúa tể’, giữa cậu và ‘đại lão bóng gầy’ trong tay khẽ nảy sinh cộng hưởng.

Sự cộng hưởng này khuếch tán ra ngoài thông qua một mối liên kết vô hình.

Tống Thư Hàng bản thể đang khoác ‘áo choàng Tống Bàn Cầu’ cũng gia nhập vào liên kết.

Trong thế giới Tà Liên, thi thể Thiên Đạo ‘Bá Thi’ do ‘hình chiếu Nguyên Thần dư thừa + di sản của Thiên Đạo Cầu’ của Tống Thư Hàng dung hợp thành cũng gia nhập vào liên kết.

Tiểu Lăng Tiêu, cô con gái đang ngồi trên vai phân thân Cương Thiết, cũng gia nhập vào mạng lưới liên kết.

Tiểu Lăng Tiêu đại diện cho 【Thiên Đạo Cầu】, cô bé là hậu thủ của Thiên Đạo Cầu.

Tống U U + phân thân Tống Bàn Cầu + đại lão bóng gầy, đại diện cho【Cửu U Cầu chúa tể】.

Bá Thi đại diện cho【Thi thể Thiên Đạo】.

Sau khi mạng lưới liên kết vượt không gian này tổ hợp lại với nhau, lấy Tống U U làm trung tâm, một tọa độ không gian mơ hồ được hé mở.

Tọa độ này chiếu vào hư không, không biết dẫn đến nơi nào...

Tuy nhiên, khi tọa độ này chiếu được một nửa thì đột nhiên rẽ ngoặt, quay đầu 360 độ.

Cuối cùng, đầu kia của tọa độ lại kết nối đến bản thể của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng bản thể ngơ ngác.

“Chuyện gì vậy?” Xích Tiêu Kiếm nghi hoặc hỏi.

Chỏm tóc ngốc của Sở các chủ khẽ động: “Tống U U biến thành một tọa độ?

Kết nối đến Thư Hàng?” “Chính xác mà nói, là đạo tiêu.” Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên chậm rãi nói: “Cho nên, Thư Hàng, nếu sau này ngươi tấn thăng Thiên Đạo, nhất định phải đối xử tốt với Cửu U chúa tể của mình...” “Tiền bối, tôi đã có Cửu U chúa tể rồi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Ta biết, ta chỉ muốn biểu đạt ý là sau này ngươi phải đối xử tốt với Cửu U chúa tể của chính mình, đừng học theo các Thiên Đạo trước đây, động một chút là tháo dỡ Cửu U chúa tể, dùng Cửu U chúa tể làm thí nghiệm tàn nhẫn.” Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên dặn dò.

“Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Nói đi cũng phải nói lại, đợi sau này cậu tấn thăng Cửu Thiên Đạo... liệu có sinh ra một vị Cửu U chúa tể mới không?

Đến lúc đó, cậu sẽ có hai Cửu U chúa tể?

“Đạo tiêu là gì?” Bạch tiền bối Two hỏi.

Ngài vừa chú ý đến cách nói của Tam Nhãn thiếu niên, Cửu U chúa tể là đạo tiêu, vậy thì, ngài cũng là đạo tiêu?

“Một Cửu U chúa tể hoàn chỉnh là đạo tiêu của Thiên Đạo, ta chỉ biết có vậy...

Ký ức của ta chắc chắn đã bị Thiên Đạo Tam Nhãn sửa đổi.” Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên lại bổ sung: “Phải là một Cửu U chúa tể hoàn chỉnh.” Bạch tiền bối Two nghe vậy, không khỏi nhìn xuống đùi của mình.

“Đạo tiêu là tọa độ để Thiên Đạo quay về sao?” Tống U U cầm đại lão bóng gầy, trong lòng khẽ động.

Cậu khẽ rung tay, thân thể đại lão bóng gầy trong tay cậu hóa thành một thanh đại quan đao.

Đại lão Bàn Cầu vốn là đạo tiêu của ‘Thiên Đạo Cầu’, nhưng Thiên Đạo Cầu đã sụp đổ, là loại tạch hoàn toàn.

Thêm vào đó chín thành sự tồn tại của Bàn Cầu đều bị Tống U U nuốt mất, cho nên... liền biến thành đạo tiêu của Tống Thư Hàng?

Ngoài ra, nếu đã có ‘đạo tiêu’ loại tọa độ dẫn đường cho Thiên Đạo quay về này, vậy có nghĩa là...

“Các đời Thiên Đạo, thực ra phần lớn sau khi rời chức không phải là hoàn toàn sụp đổ tan biến, mà là tiến vào một nơi nào đó không thuộc về ‘chư thiên vạn giới’, không thể can thiệp vào hiện thế, hoặc là tiến vào trạng thái ngủ say?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Có quay về, vậy chắc chắn có một nơi ‘để rời đi’.

Hơn nữa, ngay cả các đời Thiên Đạo tài trí ngút trời cũng cần một ‘tọa độ’ mới có cơ hội trở lại hiện thế, vậy có nghĩa là, nơi họ đang ở cách biệt với thế giới, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể trực tiếp khóa chặt hiện thế ở nơi đó?

Tiền bối Tam Nhãn đáp: “Tình hình của các Thiên Đạo khác ta không rõ lắm... nhưng Thiên Đạo tương ứng với ta, chắc chắn chưa hoàn toàn tan biến.

Ta thỉnh thoảng khi tâm tình tĩnh lặng đến cực hạn, liền có thể cảm ứng được một tia ác ý nhắm vào ta.

Loại ác ý quen thuộc đó, chắc chắn là do Thiên Đạo tương ứng với ta phóng ra.” Chỉ có tên khốn đó mới có loại ác ý đặc thù như vậy!

Cẩu Đản Đa cũng bình tĩnh nói: “Thiên Đạo Cẩu Đản cha hắn từng nói với ta, hắn muốn thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo.

Vì thế, hắn đã chuẩn bị rất nhiều phương án.

Cuối cùng, vẫn là vì muốn giữ lại cả ta, hắn mới lật đổ mấy phương án trước đó...” Với tính cách của Thiên Đạo Cẩu Đản cha hắn, chắc chắn là có nắm chắc tuyệt đối rồi mới thực hiện phương án thoát thân!

Điểm này Cẩu Đản Đa rất chắc chắn.

Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối Two khẽ gật đầu: “Tình hình của Thiên Đạo Bạch thì có hơi đặc thù, hắn là chơi quá lố hoàn toàn.

Nhưng trước khi chơi quá lố, hắn đã tiến vào trình độ bán bộ siêu thoát.

Cho nên, sau khi bán bộ siêu thoát, hắn có thể bố trí hậu thủ như thế nào trong tương lai, không ai nói chắc được...

Thư Hàng ngươi vẫn thường xuyên nhìn thấy con ngựa trắng đó đi dạo mà.” Ngươi mà nói Thiên Đạo Bạch đã tạch hoàn toàn rồi, quỷ cũng không tin! 【Ra là Thiên Đạo Bạch tương ứng với Bạch chúa tể từng bán bộ siêu thoát?】 Lúc này trong lòng Đạo Tử tràn đầy sự khâm phục đối với các đời Thiên Đạo.

So với các đời Thiên Đạo toàn những pha xử lý màu mè, khuyết điểm lớn nhất của ngài quả nhiên là không đủ màu mè!

“Vậy thì xem ra hiện tại, cũng chỉ có Thiên Đạo Cầu tương ứng với đại lão Bàn Cầu, vì nguyên nhân tàn khuyết nên sụp đổ tương đối triệt để...

Gã trước khi sụp đổ đã trở thành công cụ cầu, những hậu thủ để lại cũng vì một vài nguyên nhân mà đa số đều mất hiệu lực.” Tống Thư Hàng véo cằm nói.

Xích Tiêu Kiếm dùng giọng nói mềm mại nói: “Ngươi chính là cái ‘một vài nguyên nhân’ đó, ngươi chính là kẻ đầu sỏ gây tội.” “Tiền bối Xích Tiêu Kiếm đừng nói bừa, tiền bối Đạo Tử và Bạch tiền bối mới là hung thủ chính, tôi nhiều nhất chỉ là tòng phạm thôi.” Tống Thư Hàng vội nói.

Ý chí Đạo Tử: “...” Ừm, nhưng kẻ đầu sỏ gây tội này, ngài rất vui lòng nhận là mình.

Chính là ta, chính là ta đã diệt Bàn Cầu, hủy đi hy vọng của gã!

Các ngươi hoàn toàn có thể đổ cái nồi này lên đầu ta, cái nồi này ta vui lòng gánh!

Chính xác mà nói, phàm là đệ tử Nho gia đều vui lòng gánh cái nồi này!

Đối với thành viên Nho gia, gánh cái nồi này là vinh quang chí cao vô thượng!

“Ngoài Thiên Đạo Cầu ra... người bạn tốt trước đây của ta, Công Đức Đạo Nhân, e rằng cũng không qua được giai đoạn cuối cùng.

Sau khi Thiên Đạo Bạch nhậm chức đã đi xác nhận trạng thái và manh mối của Công Đức Đạo Nhân.

Nhưng kết luận cuối cùng lại rất đáng tiếc.” Bạch tiền bối Two bổ sung.

Tống Thư Hàng nghe vậy, trong đầu hiện lên cảnh tượng Công Đức Đạo Nhân khởi động lại toàn bộ chư thiên vạn giới, tiến vào ‘Mộ Bất Hủ’ của mình rồi lại đột nhiên điên cuồng chạy ra.

Kết quả của Công Đức Đạo Nhân không thể lạc quan được.

“Công Đức Đạo Nhân là Thiên Đạo thứ sáu trước Bạch chúa tể sao?

Hắn chứng đạo bằng hệ công đức à?” Cẩu Đản Đa đột nhiên trong lòng khẽ động, hỏi.

Bạch tiền bối lắc đầu: “Không, hắn giống Thư Hàng, công đức chi lực chỉ là phụ tu.

Nhưng lại hội tụ lượng lớn công đức, hẳn là đã phụ tu một loại công pháp công đức nào đó.” “Vậy thì Cửu U chúa tể của hắn thật là quá khó khăn.” Cẩu Đản Đa cảm thán.

Tống Thư Hàng đáp: “Cẩu Đản Đa ngươi nghĩ nhiều rồi...

Thực tế, hồi ức liên quan đến công đức chi lực đối với Cửu U chi thể của bản thân mà nói, không có cảm giác gì quá quái dị.

Hơn nữa hồi ức liên quan đến công đức chi lực trong đầu Cửu U chúa tể sẽ tự động được làm đẹp.” Về điểm này, Tống Thư Hàng có quyền phát biểu rất lớn.

Công đức chi lực trên người cậu rung động cổ kim.

Ở chư thiên vạn giới muốn tìm ra một người có công đức chi lực đáng sợ hơn cậu, quá khó.

Mà nếu cậu nhập vào Tống U U, khi hồi tưởng lại chuyện ‘công đức chi lực’, ký ức sẽ tự động được làm đẹp.

“Đối với Cửu U chúa tể mà nói, công đức chi lực thực ra vẫn là sức mạnh trung tính.

Tuy không thoải mái, nhưng vẫn chưa đến mức chán ghét...

Nếu là Thiên Đạo chứng đạo hệ thánh quang, Cửu U chúa tể mới phải tuyệt vọng.” Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên nói.

“Tôi cảm thấy cũng sẽ bị làm đẹp thôi, nếu là chứng đạo hệ thánh quang, nói không chừng trong mắt Cửu U chúa tể nhìn vào, sẽ được làm đẹp thành ‘ám quang’ hay gì đó?” Tống Thư Hàng suy đoán.

“Hay là, chúng ta có cơ hội thử xem?” Cẩu Đản Đa trong lòng rục rịch: “Chúng ta hợp lực, xem có thể bồi dưỡng ra một Thiên Đạo ‘hệ thánh quang’ không?” Xích Tiêu Kiếm nghe đến đây thì không nhịn được nói: “Ta cảm thấy các ngươi và Xích Tiêu Tử... chủ nhân sẽ có rất nhiều tiếng nói chung.” “Nhưng mà, e là không có cơ hội rồi.” Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên tiếc nuối nói: “Tiếp theo là Thiên Đạo đời thứ chín.

Đời Thiên Đạo này, những việc cần giải quyết, xử lý quá nhiều, tốt nhất là để Thư Hàng lên ngôi, chúng ta từ bên cạnh phụ trợ để giải quyết nguy cơ.

Nói đi cũng phải nói lại, Thư Hàng, suy nghĩ trong lòng ngươi là gì?” “Yên tâm đi, Thiên Đạo thứ chín, tôi làm chắc rồi.” Lúc này, Bá Tống vốn như con cá mặn đột nhiên thay đổi cả phong cách.

Cá mặn được bơm đầy nhiệt huyết.

Ngoài gánh nặng trầm trọng là cứu vớt thế giới, hiện tại Tống Thư Hàng còn có những chuyện khác cần giải quyết.

Chương 3044

Nếu Thiên Đạo không thể giải quyết được, vậy thì siêu thoát!

Tiền bối Đạo Tử nghe đến đây, trong lòng thấy thật vui mừng.

“Tiếc thật, hiếm khi có chung ý niệm với kẻ có sở thích luyến mắt nhà ngươi, còn muốn hợp tác với ngươi một phen.” Cẩu Đản Đa tiếc nuối nói.

“Có lẽ, sẽ có cơ hội.” Bạch tiền bối Two nói: “Thiên Đạo thứ chín, cũng không đại diện cho là Thiên Đạo đời cuối cùng.

Nói không chừng còn có cơ hội, có Thiên Đạo thứ mười.” Tống Thư Hàng: “...” Nếu tương lai, thật sự có khả năng có ‘Thiên Đạo thứ mười’ hoặc là ‘Thiên Đạo thứ mười một’ gì đó.

Vậy thì, tương lai ‘hệ thánh quang’ có thể sẽ nghênh đón thời kỳ hưng thịnh.

Dù sao cũng có nhiều đại lão như vậy, ngầm ra tay.

Nói không chừng, thật sự sẽ bị nhào nặn ra một vị Thiên Đạo ‘hệ thánh quang’.

Cục diện này, thật sự có cảm giác như một cảnh 【Các đại lão chí tôn đang mưu hoạch tương lai sau màn】.

Mà Bá Tống cậu lại có cơ hội góp mặt cho đủ số, trà trộn vào một đại cảnh tượng như vậy.

“Chuyện tương lai, tương lai hãy nói...

Hiện tại, chúng ta trước hết nắm chắc hiện tại.” Ý chí thể của Đạo Tử lên tiếng: “Thư Hàng đạo hữu, chúng ta tiến vào bước tiếp theo đi, để Tiên Bạch cũng kế thừa năng lực thiên phú của lão sư.” Bá

Tống khó khăn lắm mới nhóm lên nhiệt huyết, nhân lúc máu cậu chưa nguội, rèn sắt khi còn nóng!

“Nhưng mà, bản thể của Bạch tiền bối vẫn còn trong phong ấn đó, có cách nào tạm thời đưa bản thể của Bạch tiền bối ra ngoài không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Bản thể Bạch tiền bối, đùi vàng của Bạch tiền bối Two, con ngựa trắng đứng một chân như gà vàng, 33 vị Bạch Vô Danh, hiện tại đều đang ở trong phong ấn đó, phụ trách ấn ‘đại lão Mặt Trời Đen Kịt’ xuống đất ma sát, không cho hắn có cơ hội ra ngoài gây chuyện.

“Đừng lo, nếu Bạch đạo hữu tạm thời không thể ra khỏi trận phong ấn... vậy thì ngươi vào trận phong ấn đó chẳng phải là được rồi sao.” Tiền bối Đạo Tử nhắc nhở.

Trận phong ấn đó, chủ yếu là đối nội, đè chết Mặt Trời Đen Kịt.

Nhưng chỉ cần dưới tiền đề không ảnh hưởng đến hiệu quả vận hành của trận phong ấn, để Bá Tống vào trận phong ấn thăm nom một chút, hoàn toàn không vấn đề gì.

“Việc này làm được sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Ngươi đeo lại năng lực phụ trợ ‘tính toán cấp Thiên Đạo’ của ta, cộng thêm có chúng ta ở sau lưng hỗ trợ ngươi, đảm bảo có thể đưa ngươi đến bên cạnh Tiên Bạch mà không ảnh hưởng đến sự vận hành của trận pháp.” Ý chí thể của Đạo Tử đảm bảo.

Cẩu Đản Đa nghe đến đây, trong lòng không nhịn được hít một hơi: “Năng lực tính toán cấp Thiên Đạo, nói đeo là đeo...

Năm đó ta, tại sao lại không gặp được chuyện tốt như vậy?” Bá Tống đây là lấy thân phận phàm nhân, ngày ngày hưởng thụ sự tiện lợi do ‘Thiên Đạo’ mang lại, quyền hạn Thiên Đạo sắp trở thành vườn sau nhà của Bá Tống rồi.

“Ngươi đang mơ mộng hão huyền.” Tiền bối Tam Nhãn thiếu niên cười lạnh nói.

Đời trước của Cẩu Đản cha hắn là ngài, lại còn muốn Thiên Đạo của ngài giúp nó hack game?

Mơ mộng loại chuyện này vẫn là nên để tối hãy làm!

“Ta cảm thấy sau này, sẽ có nhiều người hơn được hưởng phúc lợi này đó.” Thiên Đế Tử mỉm cười nói.

Đợi Tống tiền bối chứng đạo Bất Hủ, e rằng ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ và đệ tử, con gái, bạn gái nhỏ của ngài đều có thể hưởng thụ phúc lợi ‘hack Thiên Đạo’ này nhỉ?

Đương nhiên, tiền đề là những người này phải có thể ‘chịu được khí tức Thiên Đạo’.

Hack Thiên Đạo, cũng không phải muốn dùng là dùng, nếu không có thể chất ‘chịu được thông tin Thiên Đạo’, cái hack Thiên Đạo này vừa dùng vào, thân thể yếu không chịu nổi thuốc bổ, trực tiếp chết queo.

Tiếc là, nếu nàng cũng giống như Vũ Nhu Tử, là hậu bối thực sự của Bá Tống thì tốt rồi, con đường tu luyện nhất định sẽ thuận lợi hơn, không cần nhiều tính toán và trắc trở như vậy.

“Vậy các vị tiền bối, tôi đi gặp Bạch tiền bối trước.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Đồng thời, cậu lại sắp xếp ổn thỏa các phân thân của mình.

Tống U U tiếp tục ở lại Cửu U, nhanh chóng thích ứng với quyền hạn Cửu U hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng có dự cảm, tương lai Tống U U và quyền hạn Cửu U sẽ có đất dụng võ lớn.

Nhân tiện, cậu giao hào chuột túi cho Tống U U.

Sau đó, Tự Ngã Thi bị Tống Thư Hàng để lại trong ‘bí cảnh thời gian Thiên Đạo’, thay thế bản thể cùng các đại lão Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới luận đạo giảng pháp, tiếp nhận thêm nhiều áo nghĩa của Trường Sinh Giả, mang lại cho cậu linh cảm.

Phân thân Cương Thiết tiếp tục chơi đùa cùng con trẻ.

Di sản Thiên Đạo?

Bá Thi, chỉ cần yên tĩnh đóng tốt vai trò thi thể là được.

Làm xong mọi việc, Tống Thư Hàng xoay người tiến vào thế giới phong ấn ‘Mặt Trời Đen Kịt’. 33 vị Bạch Vô Danh cảm ứng được có người tiếp cận, đồng loạt mở mắt, nhìn về phía Tống Thư Hàng đi vào.

Bị ba mươi ba vị Bạch tiền bối cùng lúc nhìn chằm chằm, loại trải nghiệm này quả thực là 33 cái like.

Tống Thư Hàng lặng lẽ ghi lại cảnh này, và thông qua ‘hệ thống Tu Lêu’ gửi cảnh này cho tiền bối Bạch Hạc Chân Quân.

Bạch Hạc Chân Quân trước tiên ngơ ngác: “???” Ngay sau đó, khi nó thấy ba mươi ba vị Bạch tiền bối cùng lúc quay đầu qua ‘video’ nhìn về phía ống kính, loại cảm giác bị ba mươi ba ánh mắt của Bạch tiền bối nhìn chằm chằm, quả thực sắp hạnh phúc đến phi thăng.

“Bá Tống, từ hôm nay trở đi ta chính là hảo huynh đệ của ngươi.” Bạch Hạc Chân Quân cảm thấy mình chết cũng không hối tiếc.

“Hảo tỷ muội.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Bạch Hạc Chân Quân ngẩn ra: “Hảo tỷ muội?

Bá Tống ngươi là con gái à?” “Bạch Hạc tiền bối, gần đây không phải ngài vẫn luôn xuất hiện với thân phận tiên tử sao?

Cho nên, ngài nên là hảo tỷ muội của tôi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở.

“Cút!” Bạch Hạc Chân Quân mắng.

“Vậy tôi cút đây, 【Biểu cảm nụ cười hạt nhân thiện】.” Tống Thư Hàng nói xong, liền tắt ống kính truyền phát.

Bạch Hạc Chân Quân: “!!!” Kết thúc cuộc nói chuyện với tiền bối Bạch Hạc, Tống Thư Hàng vẫy tay với 33 vị Bạch Vô Danh: “Các vị Bạch tiền bối, lát nữa tôi phải vào trận, đi gặp Bạch tiền bối hiện thế.” “Ừm.” 33 vị Bạch Vô Danh cùng gật đầu, họ tâm ý tương thông, động tác đồng bộ.

Nói đi cũng phải nói lại, nếu cảnh này chụp thành ảnh rồi rửa ra, đến lúc đó bán trong ‘hệ thống Tu Lêu’, có thể bán được bao nhiêu linh thạch?

Đây là một mối làm ăn lớn!

Bá Tống lại phát hiện ra cơ hội kinh doanh mới.

Sau khi 33 vị Bạch Vô Danh đồng ý, Tống Thư Hàng đứng dậy bắt đầu vào trận.

Năng lực phụ trợ tính toán cấp Thiên Đạo được tải lên, giúp Bá Tống khi vào trận có thể ‘nhìn’ rõ ràng lộ tuyến mình nên đi, đi như thế nào, vào trận như thế nào mới không làm gián đoạn sự vận hành của trận pháp.

Sau khi tiến vào trung tâm trận pháp, cậu liền nhìn thấy đùi vàng của Bạch tiền bối Two, và con ngựa trắng thích diễn.

Lúc này con ngựa trắng thích diễn đang vác đùi vàng, để đùi vàng treo bên hông nó, giả vờ như có người đang cưỡi trên lưng nó, mô phỏng tư thế ‘phi nước đại trên thảo nguyên’, chạy tại chỗ.

Chơi rất vui.

Tống Thư Hàng: “...” Thấy Tống Thư Hàng đến, con ngựa trắng thích diễn chớp chớp mắt.

Sau đó, nó lặng lẽ đặt đùi vàng của Bạch tiền bối Two bên hông xuống.

Tiếp theo, nó như không có chuyện gì xảy ra, bắt đầu đi dạo dọc theo quỹ đạo của đại trận phong ấn.

Tống Thư Hàng: “...” Vốn còn lo lắng tiền bối ngựa trắng thích diễn trong phong ấn có buồn chán quá không, có khó chịu không.

Bây giờ xem ra, nó tự tìm niềm vui, rất vui vẻ.

Quỹ đạo trung tâm của phong ấn vẫn luôn xoay tròn, sau khi con ngựa trắng thích diễn và đùi vàng của Bạch tiền bối Two xoay qua, Bạch tiền bối hiện thế liền xoay đến trước mặt Tống Thư Hàng.

Thực ra con ngựa trắng thích diễn không cần di chuyển, ba vị A Bạch chỉ cần đứng yên trên quỹ đạo, phong ấn sẽ không có vấn đề gì.

Quỹ đạo xoay qua, A Bạch hiện thế xuất hiện.

Lúc này A Bạch đang ngồi khoanh chân, bên cạnh đặt một thùng hoa quả, miệng còn ngậm một quả, mà hai tay ngài đang nhanh chóng bấm trên điện thoại, tốc độ tay nhanh đến kinh người.

Loáng thoáng, Tống Thư Hàng còn có thể nghe thấy hiệu ứng âm thanh chiến đấu từ trong điện thoại... là âm thanh của game.

Dường như cảm ứng được ánh mắt của Tống Thư Hàng.

A Bạch từ từ ngẩng đầu.

Sau đó, ngài liền nhìn thấy Tống Thư Hàng đang ngơ ngác.

A Bạch hơi ngẩn ra.

Sau đó ngài nhanh chóng cất hết điện thoại, hoa quả đi.

Quả ngậm trong miệng cũng bị ngài nuốt một hơi, không nhổ hột.

Tiếp theo A Bạch bày ra tư thế 'bế quan đả tọa', nhắm lại đôi mắt xinh đẹp.

Bình tĩnh tiến vào trạng thái bế quan.

"Bạch tiền bối, tôi đều thấy hết rồi." A Tống lại là một người thật thà không biết nhìn sắc mặt mà nói chuyện.

Cậu trực tiếp vạch trần màn kịch của Bạch tiền bối.

"Ồ, Thư Hàng, ngươi đến rồi à." A Bạch mở mắt, tiên khí mười phần nói: "Ngươi đến tìm ta có việc gì?" "Tôi đến đưa thiên phú của 'Nho gia Thánh Nhân' cho Bạch tiền bối." Tống Thư Hàng ngồi khoanh chân trước mặt Bạch tiền bối, đáp.

"Ngươi đến không đúng lúc." Bạch tiền bối chậm rãi nói.

Tống Thư Hàng ngẩn ra: "???" Chẳng lẽ phong ấn có biến động?

"Ván vừa rồi của ta suýt nữa là thắng rồi, ngươi vừa làm gián đoạn, ván vừa rồi của ta sắp thua." Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng: "..." "Bạch tiền bối ngài không nhân lúc 'trấn giữ phong ấn', thuận tiện bế quan hay gì sao?" Tống Thư Hàng dùng giọng điệu nghi hoặc hỏi.

Phải biết, Bạch tiền bối là cuồng nhân bế quan của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Trước đây chỉ cần có chút thời gian, ngài đều sẽ tranh thủ từng giây để bế quan.

Nhưng Bạch tiền bối trước mắt không những không bế quan, mà còn chơi rất vui.

Chẳng lẽ bị ngựa trắng thích diễn lây nhiễm rồi?

Sự nghi hoặc của Thư Hàng lúc này, thực ra phần lớn là giả vờ, cậu đang lặng lẽ chuyển chủ đề.

Hơn nữa thủ pháp chuyển chủ đề cực kỳ cứng nhắc, kém chất lượng.

“Vẫn luôn bế quan mà.” Bạch tiền bối chỉ vào mình, nói: “Ngươi xem, ta hiện tại đang ở trạng thái bế quan.” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Chương 3045

Hiện tại đang ở trạng thái bế quan?

Bạch tiền bối ngài rõ ràng đang nói chuyện với tôi mà...

Đang suy nghĩ, đột nhiên, cậu nghĩ đến một khả năng.

“Chẳng lẽ là chế độ bế quan dưới nền?” Tống Thư Hàng hỏi.

Chính là chế độ bế quan độc quyền nhà họ Tống của cậu – ‘bế quan dưới nền’.

Ở chế độ này, bế quan, đốn ngộ, nghe pháp, ăn cơm đều có thể tiến hành cùng lúc.

Chỉ là có vài việc ‘không cần động đậy’ có thể chuyển sang chạy ngầm, những việc cần hành động thì chuyển lên chạy trên nền.

“Ừm, chính là cái này.” Bạch tiền bối gật đầu: “Từ sau khi biết chế độ bế quan này của ngươi, ta quay về thử một chút, liền nắm được kỹ xảo.

Từ đó về sau... ta mỗi ngày mỗi khắc đều đang bế quan, tính thời gian, tổng thời gian treo máy bế quan dưới nền, chắc đã được hơn ba tháng rồi.

Cho nên, ta có thể vừa bế quan, vừa chơi game.” “Không hổ là Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng khéo léo nịnh một câu không chê vào đâu được.

Chẳng trách gần đây luôn cảm thấy thời gian Bạch tiền bối tùy thời tùy chỗ bế quan ít đi một chút, ra là Bạch tiền bối đã nắm được kỹ xảo ‘bế quan dưới nền’.

Cuộc đối thoại của hai người đều bị Mặt Trời Đen Kịt trong phong ấn nghe thấy. 【Bế quan dưới nền là cái quỷ gì?

Còn luôn treo máy bế quan?】 Mặt Trời Đen Kịt cảm thấy từ ‘bế quan’ trong đầu mình đang bị hai tên bên ngoài ấn xuống đất ma sát + vũ nhục.

Mau dừng tay, bế quan kiểu của hai người các ngươi là không có linh hồn!

Hơn nữa, bế quan dưới nền sao có thể tính là bế quan?

Bế quan bế quan, quan trọng là cách biệt với thế giới, đóng cửa động phủ, một mình đả tọa tu luyện ngộ đạo, đó mới gọi là ‘bế quan’!

Bế quan đâu phải là một loại kỹ năng nào đó.

Hai người các ngươi có hiểu lầm gì về hai chữ bế quan không vậy?

“Đúng rồi, ngươi đã thuận lợi nắm giữ ‘thiên phú’ của Nho gia Thánh Nhân rồi chứ?

Hiệu quả thế nào?” Bạch tiền bối hỏi.

“Tuyệt vời!” Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái lên: “Sau khi thi triển bí pháp này, đại lão Cửu U chúa tể Bàn Cầu, bị tôi nuốt chửng một hơi chín thành tồn tại.

Bây giờ, đại lão Bàn Cầu rơi vào hôn mê ước chừng phải mấy vạn năm mới có thể tỉnh lại.

Trong thời gian ngủ say, Cửu U chúa tể thể tương ứng của tôi ‘Tống U U’, đang chuẩn bị dùng gã làm pháp khí bạn sinh.” 【Thiên phú Nho gia Thánh Nhân?

Nuốt chín thành tồn tại của Cửu U chúa tể?

Đây chẳng lẽ là năng lực nhắm vào ta?】 Mặt Trời Đen Kịt trong lòng khẽ động, càng thêm bất an.

Đồng thời, hắn cẩn thận dựng lên năng lực cảm ứng, lắng nghe Tống Thư Hàng và Tiên Bạch giao lưu. ... ...

“Cho nên tiếp theo đến lượt Bạch tiền bối ngài, ‘con đường trường sinh ngôn ngữ và văn tự nguyên sơ’ mới trên người tôi vừa hay có thể hiến tế, giúp Bạch tiền bối ngài kế thừa thiên phú của Thánh Nhân.” Tống Thư Hàng lại nói.

Bạch tiền bối hỏi lại: “Sau khi hiến tế con đường trường sinh ngôn ngữ văn tự này, đã có manh mối về con đường trường sinh dự phòng chưa?” Trong ‘huyền thánh giảng pháp trực tiếp’ trước đó, sau khi Tống Thư Hàng hiến tế ‘con đường trường sinh hướng tử nhi sinh’, lại lập tức nối tiếp bằng ‘con đường trường sinh ngôn ngữ văn tự’, kết nối liền mạch, chưa từng bị rớt khỏi ‘cảnh giới Trường Sinh Giả’.

Cho nên lần này, Bạch tiền bối muốn biết Tống Thư Hàng có hình thái ban đầu của con đường ‘trường sinh pháp’ thứ ba để kết nối liền mạch không.

“Có chút manh mối, con đường trường sinh tiếp theo tôi đang suy nghĩ muốn xây dựng theo hướng chủ đạo là ‘nhân quả’ hoặc là ‘công đức’.

Nhưng mà, hiện tại vẫn chưa sắp xếp ra hình thái ban đầu của con đường trường sinh này...” Tống Thư Hàng thành thật trả lời.

Nói thật, cho dù rớt khỏi cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’, đối với cậu cũng không có ảnh hưởng gì nhiều.

Cậu đánh người đâu có dựa vào cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’ này.

Hơn nữa hiện tại cậu còn có Cửu U chúa tể hoàn chỉnh ‘Tống U U’, căn bản không ảnh hưởng đến chiến lực.

Hơn nữa, nhiều nhất là một hai ngày theo thời gian bên ngoài, cậu lại có thể hoàn thiện con đường trường sinh mới, trở lại cảnh giới trường sinh.

“Tốt nhất vẫn là hoàn thành ‘kết nối liền mạch’, cảnh giới rớt xuống, nói không chừng sẽ để lại tai họa ngầm.” Bạch tiền bối véo cằm, suy tư nói: “Thư Hàng ngươi trước tiên truyền dữ liệu về con đường trường sinh ‘nhân quả, công đức’ đã sắp xếp được cho ta.” “Được.” Tống Thư Hàng đưa tay điểm vào thần nhãn thứ ba giữa mi tâm, đem toàn bộ dữ liệu lĩnh ngộ về con đường trường sinh mạng lưới ‘nhân quả, công đức’ của mình đóng gói truyền cho Bạch tiền bối.

So với ‘nhân quả’, lĩnh ngộ của Tống Thư Hàng về ‘công đức’ sâu hơn một chút, công đức chi lực tích tụ trên người cậu quá hùng hậu, cộng thêm Công Đức Xà Mỹ Nhân mang trong mình một bộ ‘công đức bí pháp’, cũng giúp ích lớn hơn cho việc Tống Thư Hàng lĩnh ngộ ‘công đức trường sinh pháp’.

Bạch tiền bối tiếp nhận thông tin xong, cúi đầu bắt đầu suy ngẫm: “Ra là vậy, ừm, là tình hình này, chỗ này hiểu rồi...

Chỗ này cũng có thể giải thích được, đại khái không có vấn đề gì.

Thư Hàng ngươi đợi ta khoảng một giờ.” “Không vấn đề.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Tuy không biết Bạch tiền bối muốn làm gì, nhưng chỉ một giờ, chẳng qua là chuyện trong nháy mắt. 【Một giờ?

Nghe có vẻ là một đơn vị đo lường thời gian của thế giới nào đó?

Cảm giác không phải là quá lâu?】 Mặt Trời Đen Kịt cũng đang nghi hoặc.

Hắn ngầm tính toán một chút, rất nhanh đã hiểu ý nghĩa của ‘một giờ’. 【Ngắn như vậy?

Chừng đó thời gian, đủ làm gì?】Đối với nhân vật cấp đại lão tùy tiện luyện một viên đan cũng mất mấy năm mà nói, một giờ thực sự quá ngắn quá ngắn.

Chừng đó thời gian, đủ làm gì?

Rất nhanh...

Mặt Trời Đen Kịt liền biết, một giờ đối với Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng mà nói, có thể làm gì.

“Rất tốt, nắm giữ rồi.” Khoảng 58 phút sau, Bạch tiền bối mở mắt, hài lòng gật đầu.

Từ trên người ngài, một ‘hình thái ban đầu của con đường trường sinh’ mới loé lên. ‘Hình thái ban đầu của con đường trường sinh’ mới này chính là con đường ‘mạng lưới’ được cấu trúc sau khi kết hợp công đức và nhân quả.

Là con đường trường sinh có thể thông qua nhân quả và công đức, kết nối rất nhiều người lại với nhau.【Ông ba, ông ba!】Mặt Trời Đen Kịt kinh ngạc đến mức lộ cả phương ngữ cổ đại nhà mình.

Một giờ đồng hồ, đã suy diễn ra hình thái ban đầu của con đường trường sinh từ ‘đạo công đức và nhân quả’?

Đây là quái vật gì vậy!

Quá ông ba rồi!

Đây là chuyện người có thể làm được sao?

Hay nói cách khác, đây thật sự là người sao?

“Tiếp theo Thư Hàng ngươi hiến tế ‘trường sinh chi đạo’, tiến vào nghi thức kế thừa thiên phú của Thánh Nhân...

Đồng thời, ngươi thi triển thiên phú của Thánh Nhân lên ta, ta sẽ phối hợp chuyển giao ‘hình thái ban đầu của con đường trường sinh’ này cùng với một phần tồn tại của ta cho ngươi.” Bạch tiền bối nói.

Chủ yếu là chuyển giao một con đường trường sinh hoàn chỉnh có rủi ro lớn hơn, độ tương thích cũng không bằng ‘hình thái ban đầu của con đường trường sinh’.

Nếu không thì cho Bạch tiền bối thêm chút thời gian nữa, ngài trực tiếp có thể suy diễn ‘nhân quả công đức trường sinh pháp’ đến trình độ con đường trường sinh hoàn chỉnh.

Dù là nhân quả hay công đức, bản thân nó đã là một phần nghiên cứu của Bạch tiền bối. ‘Hình thái ban đầu của con đường trường sinh’ mà Bạch tiền bối tự mình mày mò ra lúc đầu, đã liên quan đến kiến thức về nhân quả và công đức.

Cho nên, sau khi nhận được dữ liệu thông tin từ Tống Thư Hàng, ngài suy diễn lại một lần con đường trường sinh nhân quả công đức cho Tống Thư Hàng, quả thực dễ như trở bàn tay. 【Cho dù là ta, lúc ở cảnh giới Cửu Phẩm Kiếp Tiên năm đó, cũng hoàn toàn không quái vật như vậy.】 Mặt Trời Đen Kịt trong lòng không khỏi đem bản thân trước khi chứng đạo so sánh với Tiên Bạch trước mắt...

Có thể chứng đạo thành Bất Hủ, gần như mỗi người đều có thiên phú đạt đến đẳng cấp kinh thiên động địa.

Nhưng nhớ lại lúc mình mày mò ra ‘hình thái ban đầu của con đường trường sinh’ năm đó, quy đổi thời gian thành đơn vị thời gian của Tiên Bạch, đó cũng là dùng ‘năm’ để tính.

Năm và giờ, chênh lệch rất lớn. 【Bình tĩnh, trước tiên phải bình tĩnh.

Chuyện này chắc chắn không đơn giản như vậy, dù thế nào đi nữa, mày mò ra một ‘hình thái ban đầu của con đường trường sinh’ trong vòng một giờ cũng quá khoa trương...

Nói không chừng là họ đang chơi tâm lý chiến.】Mặt Trời Đen Kịt ổn định cảm xúc, suy tư suy đoán.

Mà bên ngoài, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã bắt đầu hành động.

Hai người đều là phái hành động, sau khi xác định phương án, chỉ cần suy diễn qua quá trình một lần là trực tiếp bắt tay vào làm.

Sách của Nho gia Thánh Nhân được Tống Thư Hàng tế ra.

Bìa sách có chữ của Đạo Tử lập tức loé lên, bảo vệ 'Đạo' của chính Đạo Tử bên trong, tránh bị hiến tế.

"Tiếp theo, ra đây @#%&!" Tống Thư Hàng hô hoán một cách ngầu lòi.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tuân theo triệu hoán của cậu, hiện ra từ sau lưng cậu.

Sau khi hiện thân, việc đầu tiên cô làm là dùng đuôi quấn lấy Tống Thư Hàng, như một con rắn khổng lồ bắt mồi, quấn chặt, một bộ dáng muốn siết chết Tống Thư Hàng.

"Đừng quậy, đang làm việc chính sự đó, tiên tử." Tống Thư Hàng lên tiếng.

Cho tôi chút mặt mũi đi!

Hơn nữa, với thể chất hiện tại của cậu, cho dù Công Đức Xà Mỹ Nhân dùng hết sức bình sinh, cũng không thể làm Tống Thư Hàng cảm thấy một tia áp bức nào.

Công Đức Xà Mỹ Nhân tức đến ngực nghẹn lại.

"Tiên tử, khoét nhãn cầu." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

Đừng làm loạn tiết tấu!

Công Đức Xà Mỹ Nhân nghe vậy, mắt sáng lên, cô hai tay ấn vào hốc mắt của Tống Thư Hàng, nhẹ nhàng một cái, đã khoét cả đôi nhãn cầu của cậu ra.

Chương 3046

Sau đó, Tống Thư Hàng liền mù.

Đây là sự trả thù nho nhỏ của Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Nhưng mà...

“Làm tốt lắm.” Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

Không hổ là Công Đức Xà Mỹ Nhân, không cần nói nhiều, cô đã có thể hiểu ý cậu.

Sau đó Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái, con ‘nhãn cầu Nho gia Thánh Nhân’ vừa thay ra lại hóa thành kim đan, quay về ‘hệ thống ngoại trang giả Long Lạc’, đổi ra một con mắt Thánh Nhân khác chưa bị hiến tế, lắp vào mắt phải của Tống Thư Hàng.

Sau đó, con ‘nhãn cầu lưu ly’ khác trong tay Công Đức Xà Mỹ Nhân nhẹ nhàng bay lên.

“Ra đây, Bá Ác!” Tống Thư Hàng lại triệu hoán lần nữa.

Tam thi?

Bá Ác thông qua ‘thế giới hạch tâm’ làm trạm trung chuyển, vượt không mà đến.

Cùng lúc quay về, trong lòng hắn còn ôm ‘trứng Côn Vương’.

Nhiệm vụ ban đầu của hắn chính là đến thế giới Tà Liên của Bạch tiền bối Two, mang trứng Côn Vương về.

Trước đó, trứng Côn Vương vẫn đang bị hóa thân nghiên cứu của Bạch tiền bối Two nghiên cứu.

Bây giờ nghiên cứu kết thúc, Bá Ác nhân tiện mang nó về. ... ...

Lúc trứng Côn Vương được mang đến, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng Bá Tống khoét nhãn cầu, tế ra 《Nho Điển》.

Mẹ kiếp, cảnh này chẳng phải là lúc trước, Bá Tống trước mặt chư thiên vạn giới, hiến tế đi ‘trường sinh chi đạo’ của chính mình sao?

Bây giờ Bá Tống lại làm nữa?

Hắn lại muốn tế đi một con đường trường sinh và một con mắt Nho gia Thánh Nhân nữa?

Con đường trường sinh của chính Bá Tống, đã bị hiến tế một lần.

Cho dù Bá Tống có yêu nghiệt đến đâu, lúc này chắc chắn cũng sẽ không có con đường ‘trường sinh pháp’ thứ ba chờ đợi để kết nối liền mạch!

Trên thế giới này không thể có tồn tại quái vật như vậy!

Cho nên, lần này Bá Tống muốn hiến tế, chắc chắn là hiến tế trường sinh pháp của người khác.

Dùng ngón chân cũng nghĩ ra được, Bá Tống chắc chắn sẽ không để bản thân rớt xuống dưới cảnh giới ‘Trường Sinh Giả’!

Dưới tiền đề như vậy, nó bị tam thi?

ác thi của Bá Tống mang đến trước mặt.

Vậy kết quả còn cần phải đoán sao?

Quả nhiên, tiếp theo là hiến tế ta rồi sao? ‘Trường sinh pháp’ ta khổ công tu luyện sắp biến thành tế phẩm của Bá Tống.

Quá thảm, thân là một con côn, nó quá thảm.

Gây sự với Bá Tống một lúc thì sảng khoái, nhưng sau khi bị Bá Tống bắt sống, lúc đầu sảng khoái bao nhiêu thì bây giờ thảm bấy nhiêu.

Sắp chết rồi, lần này ta chết chắc rồi.

Cũng không biết trường sinh chi pháp sau khi bị hiến tế, còn có cơ hội tu luyện lại không?

Trong quá trình trường sinh pháp bị hiến tế, có đau khổ không?

Trốn thì không thể trốn được nữa, trứng Côn Vương biết mình căn bản không thoát khỏi lòng bàn tay của Bá Tống...

Nó hiện tại, chỉ hy vọng Bá Tống lát nữa có thể nhẹ nhàng một chút.

Bên trong trứng Côn Vương, ý thức Côn Vương mặt đầy tuyệt vọng + run rẩy.

Nó nhắm lại giác quan, yên lặng chờ đợi vận mệnh vô tình sắp giáng xuống đầu mình. ... ...

Tống Thư Hàng sau khi triệu hoán Bá Ác, điểm vào con 'nhãn cầu lưu ly' kia.

Con nhãn cầu lưu ly này chứa đựng áo nghĩa của 'tri thức ngôn ngữ trường sinh pháp'.

Bá Ác gật đầu, quay đầu đối mặt với Công Đức Xà Mỹ Nhân.

Công Đức tiên tử đưa tay khoét vào hốc mắt của Bá Ác, thuận tiện lắp 'nhãn cầu lưu ly' vào.

"Vậy thì bản thể, Bạch tiền bối, @#%× tiên tử, ta đi trước một bước." Bá Ác chắp tay với mọi người.

Sau đó, hắn quay về thế giới hạch tâm, độn vào Cửu U.

Lại từ Cửu U đáp 'phi kiếm dùng một lần? phiên bản phá tiểu hắc ốc' tiến vào tiểu hắc ốc của Thiên Đạo, biến mất khỏi ký ức của tu luyện giả chư thiên vạn giới.

“Chuẩn bị xong xuôi.” Tống Thư Hàng vận chuyển thần thông, trong hốc mắt trống rỗng mọc ra một con nhãn cầu lưu ly mới.

Bước tiếp theo. 《Nho Điển》 sáng lên.

Tống Thư Hàng vận chuyển ‘bí pháp Thánh Nhân’ đã cải tiến.

Con ‘kim đan Thánh Nhãn’ còn lại trong hốc mắt bùng cháy ngọn lửa vàng, trở thành tế phẩm.

“Rất tốt, mọi việc thuận lợi, bước tiếp theo.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

“Ta biết rồi, nhẹ chút, Bá Tống.” Trứng Côn Vương run rẩy truyền âm.

Tống Thư Hàng: “???” Nhẹ cái quỷ gì!

Ngươi đột nhiên truyền âm, suýt nữa làm gián đoạn nghi thức của ta.

“Im miệng.” Tống Thư Hàng nói.

Sau đó, bí pháp Thánh Nhãn chi nhãn bao trùm lấy chính cậu, con đường trường sinh mới ra lò ‘con đường trường sinh tri thức và ngôn ngữ’ cũng bị dung nhập vào bí pháp Thánh Nhân, hóa thành tế phẩm.

Cảnh giới của Tống Thư Hàng lại một lần nữa suy yếu. ‘Vầng trăng Trường Sinh Giả’ trên đỉnh đầu bắt đầu ảm đạm. 【Không phải hiến tế ta?】 Trứng Côn Vương trong lòng khẽ động.

Hay là do Bá Tống bị ta làm gián đoạn, không cẩn thận tế sống chính mình? 【Kẻ tàn nhẫn.】 Đại lão Mặt Trời Đen Kịt thấy cảnh này, trong lòng dao động.

Trong một ngày, liên tiếp hai lần tế đi trường sinh chi pháp của bản thân, người tàn nhẫn với chính mình như vậy, đại lão Mặt Trời

Đen Kịt sống lâu như vậy, vẫn là lần đầu tiên thấy.

Quả thực như thể mình và mình có thù.

Loại người tàn nhẫn này, nói thật là không thể chọc vào...

Hắn ngay cả bản thân mình còn không thương tiếc, ngươi còn mong đợi hắn có thể yêu thương thế giới này sao?

Nhưng từ một góc độ nào đó mà nói, tên này có khi nào sẽ rất có tiếng nói chung với mình không?

Hay là, lát nữa thử dụ dỗ tên này xem, xem có thể kéo hắn về phe mình không?

Đang suy nghĩ, bí pháp của Tống Thư Hàng đã thi triển xong.

Một lần thì lạ, hai lần thì quen.

Quá trình thi triển 'bí pháp Thánh Nhân' lần này, nhanh hơn lần trước hai mươi phần trăm, hiệu suất đã tăng lên một bậc.

Cùng với 'kim đan Thánh Nhãn' trong hốc mắt lại lần nữa khô héo chỉ còn lại một lớp vỏ kim đan, 'con đường trường sinh ngôn ngữ và văn tự' trong cơ thể hoàn toàn bị hiến tế xong, Tống Thư Hàng mở ra 《Nho Điển》, dẫn hướng đến Bạch tiền bối.

Năng lực thiên phú của Nho gia Thánh Nhân dung nhập vào cơ thể Bạch tiền bối.

Kế thừa năng lực thiên phú của Thánh Nhân là có xác suất... nhưng cho dù là xác suất nhỏ bé đến đâu, cho dù là một phần trăm triệu, chỉ cần có lợi cho Bạch tiền bối, thì xác suất này cũng không khác gì một trăm phần trăm.

Bây giờ, có được thiên phú của Thánh Nhân chính là kết quả mà bản thân Bạch tiền bối mong muốn.

Toàn bộ nghi thức kế thừa, nước chảy thành sông. 【Chính là bây giờ!】Côn Vương vào khoảnh khắc này, đã nhìn ra sự suy yếu của Bá Tống.

Rớt khỏi cảnh giới 'Trường Sinh Giả', cuối cùng cũng sẽ suy yếu trong một khoảng thời gian ngắn.

Côn Vương cảm thấy cơ hội của mình đã đến, cánh cửa tự do dường như đang mở ra với nó.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên khí tức trên người Bá Tống thay đổi.

Một loại khí tức nuốt núi sông, muốn thu vạn vật vào miệng từ trên người Bá Tống tuôn ra.

Không chỉ vậy, trên người Bá Tống còn mơ hồ hiện ra một khí tức khiến vỏ trứng của Côn Vương tê dại - khí tức của Nho gia Thánh Nhân!

Là một Trường Sinh Giả từng bị Nho gia Thánh Nhân dạy dỗ, Côn Vương vừa cảm ứng được khí tức này, chân liền mềm nhũn. ... ...

Tống Thư Hàng làm theo sự dặn dò của Bạch tiền bối, ở giai đoạn cuối cùng của 'nghi thức kế thừa thiên phú Thánh Nhân', khi Bạch tiền bối thành công có được thiên phú Thánh Nhân, và trước khi 'vầng trăng Trường Sinh Giả' sau gáy mình hoàn toàn tan biến, liền thi triển năng lực 'thiên phú Nho gia Thánh Nhân' lên Bạch tiền bối.

Chương 3047

Đối diện, Bạch tiền bối không kháng cự, mà chủ động phối hợp tiếp nhận năng lực ‘thiên phú Thánh Nhân’ mà Tống Thư Hàng thi triển, và đưa lên ‘hình thái ban đầu của con đường trường sinh nhân quả, công đức’ đã chuẩn bị sẵn.

Cùng nuốt một phần ‘tồn tại’ của nhau, đây là giai đoạn quan trọng của kế hoạch 【Hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo】 mà Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Bạch tiền bối Two và những người khác đã thảo luận.

Không cần quá nhiều, chỉ cần nuốt một phần nhỏ ‘tồn tại’ của nhau là được.

Dưới tiền đề bản thân Bạch tiền bối không từ chối và phối hợp với hành động của Tống Thư Hàng, quá trình này vô cùng thuận lợi.

Vì là ý chí của chính Bạch tiền bối, nên Tống Thư Hàng cũng không cần lo lắng khi làm tổn thương Bạch tiền bối sẽ có ‘tai nạn’ gì giáng xuống.

Thiên phú Thánh Nhân quay về.

Mang về một phần nhỏ tồn tại của Tiên Bạch, và hình thái ban đầu của con đường trường sinh.

Hình thái ban đầu của con đường trường sinh này, vốn là do Tiên Bạch dựa theo cảm ngộ và thông tin Tống Thư Hàng giao cho để suy diễn, vô cùng phù hợp với bản thân Tống Thư Hàng.

Sau khi tiếp nhận phần ‘hình thái ban đầu của con đường trường sinh’ này, Tống Thư Hàng trong nháy mắt đã lĩnh ngộ và lý giải được con đường trường sinh này.

Đồng thời, ‘năng lực suy diễn tính toán của Thiên Đạo’ được tải lên người.

Dưới sự suy diễn cấp Thiên Đạo, hình thái ban đầu của con đường trường sinh vốn có bị cưỡng ép mở rộng, hóa thành con đường trường sinh rộng rãi, hoàn chỉnh. ‘Vầng trăng Trường Sinh Giả’ vốn ảm đạm sau gáy Tống Thư Hàng lại một lần nữa sáng lên!

Toàn bộ quá trình, kết thúc trong nháy mắt.

Trứng Côn Vương cũng chỉ ngẩn ra một lúc... sau đó Bá Tống đã lấy lại cảnh giới Trường Sinh Giả.

Con đường trường sinh liên quan đến nhân quả, công đức này, đường đường chính chính, là vương đạo trường sinh pháp, đẳng cấp cũng không hề thấp hơn ‘hướng tử nhi sinh trường sinh pháp’ và ‘ngôn ngữ, văn tự trường sinh pháp’.

Không chỉ vậy, sau khi phá rồi lại lập, lập rồi lại phá, sau khi phá lại lập tuần hoàn, khí tức trên người Bá Tống trở nên càng khủng bố hơn.

Mỗi một lần tuần hoàn, đều khiến Bá Tống trở nên mạnh hơn.

Chỉ cần không phải là sự gãy đổ dẫn đến tử vong, đều có thể khiến người ta trở nên kiên cường hơn!

Cảm giác Bá Tống trở nên càng đáng sợ, càng mạnh mẽ hơn, trứng Côn Vương lập tức hèn.

Không ngờ Bá Tống lại còn có con đường trường sinh thứ ba để bổ sung, đây là chuyện người làm được sao? 【May quá, may là ta còn chưa triển khai hành động ‘trốn chạy’...

Nếu không, ta vừa bắt đầu chạy, có thể đã bị Bá Tống bắt lại.

Đến lúc đó chờ đợi ta, có thể chính là vạc dầu và giá nướng.】

Côn Vương trong lòng một trận sợ hãi.

Nó nhớ rất rõ, trong số các món đồ trên người Bá Tống, có mấy cái nghe thấy thân phận 'côn' của nó liền la hét đòi ăn thịt nướng.

Nếu để Bá Tống bắt được cơ hội, e rằng thật sự sẽ đem nó đi nướng.

Càng thảm hơn là, thân là tồn tại cấp Trường Sinh Giả, cho dù bị cắt một phần đi nướng, qua một thời gian sau, nó lại sẽ mọc lại.

Đến lúc đó chờ đợi nó, chính là địa ngục thực sự.

Hèn một lúc gió yên biển lặng...

Thế là, trứng Côn Vương lặng lẽ bình tĩnh lại.

Bạch tiền bối mở mắt, hỏi: "Thành công rồi sao?" "Vâng Bạch tiền bối, vô cùng thành công." Tống Thư Hàng nói.

Con đường trường sinh kết hợp nhân quả và công đức, thành công hơn tưởng tượng, phù hợp hơn để trở thành đường truyền mạng của 'hệ thống Tu Lêu'.

Vốn dĩ, Tống Thư Hàng chỉ nghĩ dùng một trong hai loại sức mạnh công đức hoặc nhân quả, cá nhân cậu thiên về dùng sức mạnh 'công đức' hơn, để dệt nên một con đường trường sinh.

Kết quả Bạch tiền bối trực tiếp nhào nặn cả hai vào làm một.

Bây giờ Tống Thư Hàng đang thử dùng con đường trường sinh mới này, đem các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' dệt vào mạng lưới này, kết nối lại với nhau, để đặt nền móng cho tương lai.

Chỉ là, 'một phần tồn tại' nhận được từ Bạch tiền bối, vẫn đang bình tĩnh vận chuyển trong hệ thống năng lượng của Tống Thư Hàng.

Phần tồn tại này, không giống với 'tồn tại của đại lão Bàn Cầu' đã nuốt trước đó.

Phần tồn tại của đại lão Bàn Cầu sau khi bị nuốt, lại chuyển sang cho ‘Tống U U’, rất nhanh đã hợp nhất với Tống U U, và bị Tống U U hấp thu sạch sẽ.

Mà phần ‘tồn tại’ của Bạch tiền bối này tiến vào hệ thống năng lượng của Tống Thư Hàng, sau đó cùng với tiên năng của cậu vận chuyển, nhưng lại không có dấu hiệu dung hợp.

Vẫn là hai cá thể hoàn toàn khác nhau.

Nếu không thể dung hợp, vẫn là hai cá thể khác nhau, vậy kế hoạch 【Hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo】 trong tương lai chẳng phải sẽ thất bại sao?

“Thiếu cái gì đó sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc nói.

“Xảy ra vấn đề rồi sao?” Bạch tiền bối thấy biểu cảm của Tống Thư Hàng ngưng trọng, hỏi.

“Không thể dung hợp.” Tống Thư Hàng miêu tả lại tình trạng hiện tại của mình.

“Ừm...

Giai đoạn thiếu sót hẳn là do bản thân ngươi còn ‘hoàn chỉnh’.

Ngươi đã hoàn chỉnh rồi, vậy dung hợp thêm một phần, sẽ trở thành dư thừa.” Bạch tiền bối suy đoán.

Tống Thư Hàng bừng tỉnh đại ngộ.

Có lý.

Nếu bạn có hai tay, vậy thêm một tay nữa chẳng phải thành ba tay sao?

Hơn nữa người bình thường, cũng không có chỗ nào để gắn tay thứ ba cả!

Cho nên, muốn dung hợp phần ‘tồn tại’ nhận được từ Bạch tiền bối, cần phải tiến vào giai đoạn tiếp theo!

“Đến đây, Bạch tiền bối, nuốt chửng một phần tồn tại của tôi đi.” Tống Thư Hàng hào sảng nói.

Không khí cũng trở nên bi tráng. 【Quá tàn nhẫn!】 Mặt Trời Đen Kịt đang quan sát trong bóng tối không khỏi thu lại ánh sáng của mình.

Không chỉ liên tiếp hiến tế ‘trường sinh chi pháp’ của bản thân, bây giờ ngay cả ‘tồn tại’ của bản thân cũng phải giao ra để người khác nuốt chửng...

Đây quả thực không coi thân thể mình ra gì, đây là tự ngược đãi!

Trứng Côn Vương càng thêm kín đáo, thu lại khí tức của mình đến cực hạn.

Sợ mình không cẩn thận để lộ khí tức, ảnh hưởng đến Bá Tống, sau đó liền bị nuốt một ngụm.

Trên quỹ đạo phong ấn.

Bạch tiền bối trước tiên vận chuyển một lần ‘thiên phú Nho gia Thánh Nhân’, làm quen với quá trình vận hành và hiệu quả của pháp thuật thiên phú này.

“Chuẩn bị xong.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Ngài giơ hai ngón tay dựng trước mắt, năng lực thiên phú của Thánh Nhân được kích hoạt.

Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, cố gắng thả lỏng trạng thái của mình, và phối hợp với Bạch tiền bối. 【Lại đến rồi, lại đến rồi.】 Trứng Côn Vương lại lần nữa cảm ứng được khí tức của Nho gia Thánh Nhân.

Nhưng lần này nguồn gốc của khí tức đã đổi thành Tiên Bạch.

【Nho gia Thánh Nhân rốt cuộc đã để lại bao nhiêu hậu thủ a!】 Trứng Côn Vương rất tuyệt vọng.

Sao cảm giác đâu đâu cũng có bóng dáng của Nho gia Thánh Nhân.

Đặc biệt là từ sau khi nó bị Bá Tống bắt, luôn cảm thấy khắp chư thiên vạn giới đâu đâu cũng liên quan đến Nho gia Thánh Nhân, mỗi người nhìn qua đều giống như là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế.

Lại một lần nữa, năng lực thiên phú của Thánh Nhân được kích hoạt, bao trùm Tống Thư Hàng.

“Cảm giác như có thứ gì đó trong cõi u minh bị nắm lấy, sắp bị cắt đứt.

Lòng hoang mang, phảng phất như sắp mất đi thứ gì đó quan trọng...

Đây chính là tâm trạng của đại lão Bàn Cầu lúc đó sao?” Tống Thư Hàng cẩn thận cảm nhận loại cảm xúc hoang mang này.

Dù là đau khổ hay ma nạn, đều đáng để cậu cảm nhận, phân tích, cuối cùng siêu thoát khỏi tất cả những đau khổ này.

Xì xì xì~ Đang suy nghĩ, một trận tiếng xì xì chói tai vang lên bên tai cậu.

Giống như tiếng máy cắt đang cắt kim loại, nghe rất khó chịu.

“Chuyện gì vậy?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Sau đó, cậu liền phát hiện toàn thân mình bị sức mạnh ‘Bất Hủ’ bao trùm, bảo vệ.

Một loại biện pháp phòng ngự nào đó của kim đan cá voi béo dường như đã được kích hoạt.

Năng lực thiên phú nuốt chửng tồn tại của Nho gia Thánh Nhân, lại bị ngăn cản.

“Giải trừ phòng ngự!” Tống Thư Hàng vội vàng hạ lệnh.

Cậu cần phối hợp với Bạch tiền bối, để một phần của mình đi theo Bạch tiền bối, chứ không phải ở đây ngăn cản thiên phú của Thánh Nhân.

Nhưng lớp ‘phòng ngự sức mạnh Bất Hủ’ này, giống như làn da của người bình thường.

Nó không phải là tạm thời được kích hoạt, mà là vẫn luôn ở đó, luôn bảo vệ cá thể Tống Thư Hàng này.

Muốn cưỡng ép gỡ bỏ lớp ‘phòng ngự sức mạnh Bất Hủ’ này, cần Tống Thư Hàng cẩn thận thao tác, chủ động bóc nó ra một lớp!【Bất Hủ, quả nhiên là bí pháp được nghiên cứu phát triển để nhắm vào Bất Hủ!】Mặt Trời Đen Kịt thấy cảnh này, tâm loạn.

Bí pháp này, quả nhiên là đang thử nghiệm để nhắm vào Bất Hủ!

Nếu trên người ‘Bá Tống’ này thực thi thành công... người tiếp theo phải nếm trải bí pháp này, chắc chắn chính là nó!【Nhưng mà, sức mạnh Bất Hủ sao lại có thể dễ dàng bị ảnh hưởng như vậy?

Một bí pháp cỏn con, còn thuộc về bí pháp của ‘phàm nhân’, căn bản không thể lay động Bất Hủ!】Mặt Trời Đen Kịt lẩm bẩm.

Ầm~ Đúng lúc này, sau lưng Tiên Bạch, một dải ngân hà vô tận trải ra.

Lại là khí tức Bất Hủ!

Chương 3048

Sức mạnh cũng thuộc về ‘Bất Hủ’, từ dải ngân hà vô tận đó tuôn ra, gia trì lên thân thể Tiên Bạch.

Lực Bất Hủ của kim đan cá voi béo và lực Bất Hủ của ngân hà vô tận, triệt tiêu lẫn nhau trong một khoảnh khắc.

Ngay trong khoảnh khắc đó, ‘năng lực thiên phú Nho gia Thánh Nhân’ mà Bạch tiền bối thúc đẩy đã thành công lấy đi một phần ‘tồn tại’ trên người Tống Thư Hàng, và mang nó trở về chỗ Tiên Bạch.

Tuy giữa chừng có chút sự cố nhỏ, nhưng nhìn chung, mục đích của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã thuận lợi đạt được!

Phòng ngự Bất Hủ bị phá vỡ rồi?

Bí pháp có thể ‘nuốt chửng’ cả Bất Hủ? 【Ực~】 Đại lão Mặt Trời Đen Kịt thấy cảnh này xong, hung hăng nuốt một ngụm nước bọt không tồn tại.

Chắc như đinh đóng cột!

Thứ khốn kiếp này chính là bí pháp được phát triển để ‘nhắm vào Bất Hủ’, chính là để nhắm vào nó!

Hơn nữa, Bá Tống và Tiên Bạch còn cố ý thực nghiệm bí pháp này trước mặt nó... giết người còn giết cả tâm.

Không thể để như vậy nữa.

Nếu cứ tiếp tục như vậy, bước tiếp theo chính là Bá Tống và Tiên Bạch cùng nhau ra tay với nó!

Cho dù là sức mạnh ‘Bất Hủ’, e rằng cũng không bảo vệ được nó.

Bất Hủ vốn là vốn liếng để Mặt Trời Đen Kịt không sợ hãi, bây giờ vốn liếng này bị Bá Tống và Tiên Bạch xé nát trước mặt.

Mặt Trời Đen Kịt dù sao cũng không phải là ‘bản thể Thiên Đạo’, hơn nữa vì là Cửu U chúa tể thể bị thủ đoạn tàn dư của Thiên Đạo cưỡng ép đoạt xá, trên người Mặt Trời Đen Kịt còn có không ít tai họa ngầm.

Khi đối mặt với một số sự kiện khẩn cấp, năng lực xử lý và năng lực phản ứng của nó sẽ có chút chậm trễ.

Lúc này, Mặt Trời Đen Kịt điên cuồng suy diễn, cố gắng tìm ra phương án ‘thoát thân’.

Nhưng nó càng sốt ruột, quá trình tính toán càng dao động, không thể ổn định. 【Làm sao bây giờ, chẳng lẽ thật sự chỉ có thể ngồi chờ chết?】 Mặt Trời Đen Kịt đương nhiên không muốn thật sự chờ chết.

Nó lại lần nữa điên cuồng giãy giụa, không ngừng suy diễn, đồng thời dốc toàn lực truyền đi tín hiệu mình đang gặp ‘nguy cơ’.

Nó cũng không biết mình muốn truyền tín hiệu cho ai.

Tóm lại, phải truyền tín hiệu này ra ngoài! ... ...

Cùng lúc đó, ‘khí tức Bất Hủ’ trên người Tống Thư Hàng và Tiên Bạch đồng thời thu lại.

Hai người nhìn nhau một cái, ánh mắt gần như cùng lúc rơi xuống ‘Mặt Trời Đen Kịt’ trong phong ấn.

Nếu phối hợp với thuộc tính ‘Bất Hủ’, ‘thiên phú nuốt chửng’ của Nho gia Thánh Nhân dường như có thể phá vỡ phòng ngự thông tin Bất Hủ...

Vậy, đối với Mặt Trời Đen Kịt có lẽ cũng sẽ có hiệu quả!

Trạng thái của Mặt Trời Đen Kịt lúc này, có phần tương tự với Tống Thư Hàng.

Nó cũng không phải là ‘Bất Hủ’ hoàn chỉnh, mà là mượn tàn khu Bất Hủ của Thiên Đạo để có được hình thức thông tin Bất Hủ.

Điểm mạnh hơn Tống Thư Hàng của nó, chính là ‘vật chất Bất Hủ’ trong cơ thể nó là tàn dư thật sự của Thiên Đạo.

Chứ không giống như Tống Thư Hàng, là tự mình mày mò tiến hóa ra Bất Hủ.

“Có muốn thử không?” Tống Thư Hàng nói.

“Về lý thuyết là có thể.” Bạch tiền bối nói: “Nhưng trước tiên thông báo cho Đạo Tử đạo hữu đến...

để ngài ấy trấn trận.” Đồng thời, trạng thái của ngài và Tống Thư Hàng cũng cần điều chỉnh.

Lúc này Tống Thư Hàng và Tiên Bạch đều đã trở thành trạng thái ‘không hoàn chỉnh’, trong hệ thống năng lượng của mỗi người lại đều có ‘một phần tồn tại’ của đối phương, có thể dùng để bổ sung cho bản thân.

“Ta đây.” Giọng nói của Đạo Tử trực tiếp vang lên trong hư không.

Đồng thời, trong thế giới chiều không gian đặc thù thuộc về Thiên Đạo, bản thể của Đạo Tử đã đặt xuống thí nghiệm trong tay.

Trong tay ngài đang mày mò chính là nửa phần dữ liệu tài liệu về ‘virus Hủy Diệt Hằng Tinh’ nhận được từ ‘Mặt Trời Đen Kịt’.

Đạo Tử đương nhiên sẽ không đi chế tạo ‘virus Hằng Tinh’.

Lúc này ngài đang thí nghiệm là đảo ngược quá trình này, hóa giải virus.

Một phần ý chí của Đạo Tử vẫn luôn theo sát bên cạnh Tống Thư Hàng.

Khi biết Tống Thư Hàng và Tiên Bạch đã tạo ra thủ đoạn ‘khắc chế’ Tất Hắc Thái Dương, ngài liền lập tức gác lại thí nghiệm đang dang dở, chân thân bước ra khỏi thế giới Duy Độ Thiên Đạo, độn nhập vào vùng đất phong ấn.

Nếu Bá Tống và Tiên Bạch thật sự có thể nuốt chửng cả ‘sự tồn tại’ của Tất Hắc Thái Dương, khiến đối phương cũng rơi vào trạng thái hôn mê vạn năm như ‘Bàn Cầu Cửu U Chúa Tể’, vậy thì ngài có thể yên tâm thoái vị.

Một vạn năm là khoảng thời gian khá dư dả.

Nếu không được một vạn năm, một ngàn năm chắc cũng đủ dùng.

Bá Tống và Tiên Bạch cùng các vị cựu Cửu U Chúa Tể liên thủ, một ngàn năm tuyệt đối đủ để sắp xếp ‘Tất Hắc Thái Dương’ một cách minh bạch rõ ràng.

Sau khi chân thân Đạo Tử giáng lâm, ngài liền không thể chờ đợi được nữa mà nói: “Bá Tống, Bạch đạo hữu... hai người cứ việc thi pháp, ta sẽ canh chừng cho.

Nếu hai người thật sự có thể phá vỡ ‘phòng ngự dữ liệu bất hủ’ của nó để nuốt chửng sự tồn tại của nó, nuốt được bao nhiêu thì cứ nuốt bấy nhiêu, đừng khách sáo.” Mặc dù Đạo Tử vẫn giữ vẻ mặt vô cảm... nhưng ai cũng có thể nghe ra sự háo hức trong giọng nói của ngài.

Nếu có thể giải quyết được mầm họa Tất Hắc Thái Dương này trước khi ngài ‘thoái vị’, cho dù phải trả giá đắt, ngài cũng cam lòng.

Có những tai ương mầm họa, nếu có thể giải quyết trong thế hệ của mình, ngài không muốn để lại cho thế hệ sau.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lẳng lặng gật đầu, nhưng không lên tiếng, cả hai vẫn đang trong quá trình hoàn thành giai đoạn ‘bổ sung hoàn thiện bản thân'.

Bên trong phong ấn.

Tất Hắc Thái Dương càng lúc càng bất an.

Bản thể Thiên Đạo đã đến, điều đó có nghĩa là nó đã lâm vào đường cùng.

Cho dù nó có tính toán ra được lỗ hổng của phong ấn này và phá ấn thoát ra... thì trong nháy mắt cũng sẽ lại bị Thiên Đạo trấn áp.

Ngoài việc ngồi chờ chết, nó đã không còn lựa chọn nào khác.

Khi cuộc đời đối mặt với một lựa chọn trọng đại, lại là một câu hỏi trắc nghiệm đơn lẻ, và câu hỏi đó chỉ có duy nhất một đáp án A để lựa chọn, tệ hơn nữa là đáp án đó còn là một đáp án sai, tuyệt vọng đến mức nào chứ?

"Ha ha, vậy mà còn định truyền tin cầu cứu ra ngoài?" Sau khi bản thể Đạo Tử đến gần phong ấn, vẻ mặt lạnh lùng, ngài đưa tay bóp một cái vào hư không. *Bép~* một tiếng giòn tan.

Mấy 'tín hiệu cầu cứu' mà 'Tất Hắc Thái Dương' liều mạng truyền ra từ trong phong ấn trước đó đã bị đại lão Đạo Tử tóm lấy, như một món đồ dễ vỡ, bị bóp thành bột mịn!

Tiếp đó Đạo Tử lại đưa tay mò một cái trong hư không, giống như bắt lươn, lại mò ra thêm mấy 'tín hiệu cầu cứu' nữa, bóp nát toàn bộ.

Những 'tín hiệu cầu cứu' này không có 'người nhận' xác định, chỉ là tín hiệu mà Tất Hắc Thái Dương liều mạng truyền đi trong lúc tuyệt vọng, khuếch tán ngẫu nhiên.

Chính Tất Hắc Thái Dương cũng không biết phải truyền những tín hiệu này cho ai.

Khi Đạo Tử tóm lấy chúng, ngài đã suy diễn một lượt... nhưng không tính ra được ‘đối tượng cầu cứu’.

Dù vậy, Đạo Tử cũng không định để mấy ‘tín hiệu cầu cứu’ này khuếch tán ra ngoài, ngài muốn bóp chết tất cả những ‘bất ngờ’ có thể xảy ra, không cho ‘Tất Hắc Thái Dương’ bất kỳ cơ hội nào.

“Nếu không muốn nếm thử Thiên Phạt thì ngoan ngoãn ở yên cho ta.” Đạo Tử trầm giọng nói.

Sau khi nắm giữ thêm nhiều quyền hạn Thiên Đạo, cuối cùng ngài cũng đã kích hoạt được quyền hạn ‘Thiên Phạt Giáng Lâm’.

Thiên Phạt không thể hủy diệt ‘Bất Hủ’, nhưng có thể mang lại nỗi đau đớn tột cùng cho Tất Hắc Thái Dương.

“Thiên Phạt?” Nghe đến lựa chọn Thiên Phạt, Tất Hắc Thái Dương không hề sợ hãi, ngược lại còn trở nên kích động hơn.

Dường như nó đã nhớ ra điều gì đó, thậm chí còn có một sự thôi thúc muốn đối mặt với ‘Thiên Phạt’ ngay lập tức!

Đạo Tử: “...” Ngài lặng lẽ thu lại lựa chọn ‘kích hoạt Thiên Phạt’.

Bất kể ‘Tất Hắc Thái Dương’ trong phong ấn có đang diễn kịch hay không, nhưng đối phương lại tỏ ra vẻ ‘khao khát được nhận Thiên Phạt’, Đạo Tử liền dập tắt ngay ý định giáng xuống Thiên Phạt.

Các Thiên Đạo đời trước đều là những nhân vật cấp yêu nghiệt, biết đâu bản thể của Tất Hắc Thái Dương này cũng giống như Bá Tống, thích thiên kiếp, yêu sâu đậm Thiên Phạt thì sao?

Vừa nghĩ, Đạo Tử vừa quay đầu liếc nhìn Tống Thư Hàng.

Thật trùng hợp, Tống Thư Hàng ở phía đối diện cũng đã mở mắt trái ra... mắt phải của cậu vẫn đang mù, ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ bên trong đang mượn sức mạnh của Phì Kình Kim Đan để hồi phục.

Như Bạch tiền bối đã suy đoán, sau khi cả cậu và Bạch tiền bối đều trở nên 'không còn hoàn chỉnh', những phần tồn tại mà họ nuốt của nhau đã bắt đầu bổ sung cho bản thân. 'Phần tồn tại của Bạch tiền bối' vốn duy trì độc lập, chỉ theo tiên năng của Tống Thư Hàng tuần hoàn vận chuyển, lúc này đã di chuyển vào trong 'Bất Hủ Phì Kình Kim Đan', bắt đầu dung hợp.

Tống Thư Hàng hiện tại, trong tay trái chiếu ra cánh tay nguyên thần của Bạch tiền bối; trong Phì Kình Kim Đan dung hợp 'một phần tồn tại' của Bạch tiền bối.

Cậu và Bạch tiền bối đã thỏa mãn điều kiện tiên quyết để cùng nhau chứng đạo.

"Cảm giác thế nào?" Đạo Tử hỏi.

"Cảm giác giống như hồi đổi thành Thất Thải Đại Yêu Tử vậy, nhưng tôi có thể thích ứng được." Tống Thư Hàng đứng dậy, cơ thể hắn tự động tiến vào 'hình thái ngụy bất hủ', tương ứng với Phì Kình Kim Đan trong đan điền.

Khí tức bất hủ trên người Bạch tiền bối bên cạnh đã nội liễm hơn nhiều.

Đứng từ góc độ của Đạo Tử mà nhìn, Bá Tống và Tiên Bạch bổ sung cho nhau, tuy là hai cá thể khác nhau nhưng lại có thêm một khái niệm 'chỉnh thể'.

Nếu là bọn họ... có lẽ thật sự sẽ thành công?

Chương 3049

“Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng gọi.

“Có thể bắt đầu rồi.” Bạch tiền bối gật đầu nói.

Hai người ăn ý kết ấn.

Các Vị Tri Bạch từ 1 đến 33 hơi lùi lại, quỹ đạo phong ấn ‘Tất Hắc Thái Dương’ mở ra ba tầng phong ấn bề mặt. [Đừng qua đây, các người đừng qua đây!] Một vài di chứng do Tất Hắc Thái Dương cưỡng ép đoạt xá tàn khu Thiên Đạo bắt đầu bộc phát.

Nó giống như một cỗ máy mất kiểm soát, thực hiện một số hành động hỗn loạn.

Rõ ràng biết có ‘Đạo Tử’ đang canh giữ bên ngoài, nhưng nó vẫn điên cuồng phát ra ‘tín hiệu cầu cứu’.

Thậm chí cơ thể nó cũng không thể giữ ổn định... ngọn lửa đen kịt lan rộng, dường như sắp vỡ tan.

Đạo Tử đưa tay, tàn nhẫn bóp lấy tất cả các ‘tín hiệu cầu cứu’ và bóp nát từng cái một.

Nhưng khi liên tiếp bóp nát gần trăm tín hiệu ‘cầu cứu’, Đạo Tử đột nhiên trong lòng khẽ động.

Ngài xoay người một cách phong độ, không quay đầu lại mà đẩy một chưởng ra sau lưng.

Một cú đẩy chưởng đơn giản, lại toát lên phong thái tuấn dật của một thư sinh Nho gia. *Bùm~* Không gian trong tay Đạo Tử như thể sôi trào.

Trong không gian sôi sục cuồn cuộn, một bóng hình đang bốc cháy hiện ra.

Bóng hình này đang duy trì tư thế ‘đối chưởng’ với Đạo Tử.

Toàn thân gã bị nghiệp hỏa bao bọc, chân thân đen kịt một mảng, như thể được bọc một lớp than cháy.

“Là bị tín hiệu cầu cứu dẫn đến?

Không đúng... gã bị ‘khí tức bất hủ’ trên người Bá Tống và Bạch đạo hữu thu hút.” Đạo Tử thầm phán đoán.

“Xì xì xì~” Từ trên thân hình than cháy này, thỉnh thoảng có những giọt nghiệp hỏa đang cháy rơi xuống, ăn mòn mặt đất.

Đạo Tử thu tay lại, nhìn chằm chằm đối phương, tên này dám đối chưởng trực diện với mình!

Phía đối diện.

Thân hình than cháy kia đưa tay, nắm lấy một ‘tín hiệu cầu cứu’ trong hư không.

Gã bị tin tức bất hủ trên người Bá Tống và Bạch tiền bối thu hút đến đây.

Tuy nhiên, tín hiệu cầu cứu vẫn đến được tay gã. *Bép~* Thân hình như than cháy cũng bóp nát tín hiệu.

Tiếp đó gã khom lưng, làm tư thế sắp lao về phía phong ấn...

đây là muốn giải cứu ‘Tất Hắc Thái Dương’ đang bị phong ấn?

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nghe thấy tiếng động, đồng loạt quay đầu nhìn lại.

“Hai người đừng phân tâm... gã giao cho ta, hai người chỉ cần xử lý Hắc Thái Dương là được.” Đạo Tử tiền bối bình tĩnh nói, và để lại cho Tống Thư Hàng một bóng lưng rộng lớn đáng tin cậy.

Nói xong, ngài nhấc chân nhẹ nhàng bước về phía trước một bước.

Trên ‘không gian’ vốn có, lại có thêm một tầng ‘không gian’ giống hệt, như một lớp màng mỏng bị bóc lên, hóa thành thế giới trong gương, mang cả ngài và thân hình nghiệp hỏa như than cháy kia vào trong.

Đây là để tránh lát nữa sóng chiến đấu quá lớn, ảnh hưởng đến đại trận phong ấn của các Vị Tri Bạch từ 1 đến 33.

Sau khi bị cuốn vào thế giới trong gương, thân hình than cháy kia không hề bị ảnh hưởng.

Gã vẫn khom lưng, giống như một con báo săn đang rình mồi, nhìn chằm chằm vào phong ấn ở xa.

Do quá tập trung, ngoài Tất Hắc Thái Dương trong phong ấn, không còn thứ gì có thể lọt vào tầm mắt của gã.

“Bất hủ sao...” Đạo Tử chậm rãi nói.

Mặc dù không cảm nhận được bất kỳ khí tức ‘bất hủ’ nào từ đối phương, nhưng tên này đối chưởng trực diện với ngài mà không hề hấn gì, hơn nữa còn không bị thân phận Thiên Đạo của ngài ảnh hưởng... chỉ có thể là bất hủ.

Là hậu thủ của một Thiên Đạo nào đó?

Đối tượng cầu cứu của Tất Hắc Thái Dương?

Sát khí tương ứng do Thiên Đạo để lại?

Các Thiên Đạo đời trước, gần như ai cũng có những chiêu trò khó lường, và chiêu trò của người sau lại càng khó lường hơn người trước.

“Nhưng cho dù là bất hủ do thân thể Thiên Đạo hóa thành... có ta ở đây, ngươi cũng chỉ có thể ở yên trong thế giới gương này.” Đạo Tử tiền bối chậm rãi nói.

Ngài là Thiên Đạo hiện tại, nắm giữ quyền lực tối cao của Thiên Đạo.

Đối phương nhiều nhất cũng chỉ là một bất hủ đã về hưu, không thể thi triển quyền hạn Thiên Đạo, có lẽ chỉ là một loại hậu thủ mà thôi.

Nói cách khác, đối phương căn bản không thể vượt qua thế giới gương mà ngài bố trí để can thiệp vào Bá Tống và Bạch đạo hữu.

Có quyền hạn là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn!

Đạo Tử tiền bối vừa soái được hai giây...

Phía đối diện, thân hình than cháy bị nghiệp hỏa thiêu đốt đã rất không nể mặt mà lao tới.

Trong lúc đó, ánh mắt của gã vẫn luôn dán chặt vào ‘Tất Hắc Thái Dương’ trong phong ấn, rồi lao mạnh tới.

Khoảnh khắc tiếp theo... thế giới gương đã bị phá vỡ!

Không gian gương mà Đạo Tử cho rằng tuyệt đối không thể bị đối phương phá vỡ lại mỏng manh như tờ giấy.

Sau khi phá vỡ thế giới gương, thân hình than cháy lao thẳng đến trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Nghiệp hỏa trên người gã cuộn trào, như một cơn bão bung ra, muốn đẩy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đang cản đường sang một bên.

Đạo Tử: “!!!” Ngài có lẽ là Thiên Đạo đầu tiên bị vả mặt ngay tại chỗ.

Thân hình như than cháy này quá kỳ quái, rõ ràng không có một chút khí tức bất hủ nào, nhưng lại có thể phá vỡ cả thế giới gương do quyền hạn Thiên Đạo hóa thành! ... ...

Cùng lúc đó.

Đối mặt với cơn bão nghiệp hỏa đang lao tới, @#%× tiên tử trên người Tống Thư Hàng nhanh chóng biến hình, tự động bảo vệ chủ.

Nàng giơ hai tay lên, hóa ra hư ảnh ‘Viễn Cổ Thiên Đình’, chắn trước cơn bão nghiệp hỏa. ‘Viễn Cổ Thiên Đình’ hùng vĩ tái hiện, toàn thân cấu thành từ công đức chi lực, vàng son lộng lẫy.

Nghiệp hỏa đang cháy và công đức gặp nhau.

Nghiệp hỏa khí thế như hồng!

Nghiệp hỏa bao trùm toàn bộ hư ảnh Viễn Cổ Thiên Đình bằng công đức!

Nghiệp hỏa chiếm ưu thế rất lớn!

Nghiệp hỏa lặng lẽ dập tắt một mảng lớn... nghiệp hỏa đã gõ GG...

Khắc tinh, công đức chi lực là khắc tinh tốt nhất của nghiệp hỏa.

Sau khi nghiệp hỏa ngăn cản giữa Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối và thân hình than cháy kia dập tắt một mảng lớn, hai bên đối mặt nhau.

Bảy con mắt nhìn nhau.

Bá 3, Bạch 2, Than cháy 2.

Con mắt của Nho gia Thánh Nhân đã mọc lại.

Thần nhãn do Thánh Nhãn Kim Đan hóa thành dường như đã mang lại áp lực không nhỏ cho thân hình than cháy.

Hơn nữa, công đức chi lực sâu dày trên người Tống Thư Hàng cũng khiến gã toàn thân khó chịu.

Có lẽ vì ảnh hưởng của công đức chi lực, sự hung bạo trong mắt gã dường như đã giảm đi rất nhiều.

Một lúc sau.

Ánh mắt của thân hình than cháy chuyển từ Tống Thư Hàng sang Bạch tiền bối.

Ánh sáng hung bạo trong mắt gã dần dần hóa thành nghi hoặc.

Lại một lúc sau.

“Bạch...” Thân hình than cháy dùng ngôn ngữ viễn cổ, gọi ra đạo hiệu của Tiên Bạch.

Tống Thư Hàng ngẩn người, lén lút truyền âm nói: “Bạch tiền bối, ngài quen gã sao?” Bạch tiền bối lắc đầu.

Đối phương được bao bọc bởi một lớp than cháy dày, khí tức lại bị nghiệp hỏa che giấu, hoàn toàn không thể nhận ra thân phận.

Hơn nữa. [Có lẽ, người gã quen không phải là ta.] Bạch tiền bối truyền âm đáp lại.

Khi đối phương gọi ngài, dùng chính là ngôn ngữ viễn cổ. [Người gã quen có thể là Thiên Đạo Bạch?] Tống Thư Hàng lập tức hiểu ý của Bạch tiền bối.

Vài manh mối được nối lại với nhau trong đầu Bá Tống.

Chương 3050

Quen biết Thiên Đạo Bạch, nghiệp hỏa quấn thân, có thể liên quan đến bất hủ.

“Công Đức Đạo Nhân?” Một cái tên buột ra từ miệng Bá Tống.

Trong hình ảnh ‘Bất Hủ Đạo Nhân khởi động lại chư thiên vạn giới’ mà hắn từng xem, cảnh cuối cùng chính là Công Đức Đạo Nhân quấn quanh ‘nghiệp hỏa’, với vẻ mặt quỷ dị, lao ra từ ‘mộ bất hủ’ do chính mình xây dựng.

Kết hợp các manh mối lại... thân hình như than cháy trước mắt này, là Công Đức Đạo Nhân?

Phía đối diện, thân hình than cháy kia toàn thân chấn động.

Gã bắt đầu từ từ lùi về phía sau.

Sau khi lùi lại vài bước, ‘nghiệp hỏa’ trên người gã lại bùng cháy, bao bọc lấy gã.

Sau đó thân hình than cháy bắt đầu khom người, tiếp tục lùi lại, giống như ‘thời gian quay ngược’, trước đó gã lao tới với tư thế khom người thế nào, thì bây giờ lại lùi về với tư thế y hệt.

Tống Thư Hàng: “...” Trên bầu trời, Đạo Tử tiền bối không ra tay nữa, ngài lẳng lặng nhìn Tiên Bạch.

Một kẻ tấn công không rõ lai lịch, thực lực siêu cường, mắt thấy sắp thành công, nhưng sau khi nhìn thấy Bạch đạo hữu lại không biết vì sao mà lẳng lặng rút lui.

Đây chính là vận may của Bạch đạo hữu?

Trong vài hơi thở, thân hình than cháy bị nghiệp hỏa bao phủ cuối cùng cũng lùi về khu vực ‘không gian bành trướng’, hoàn toàn biến mất.

“Than diễn viên?” Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ, bình luận.

Hành động lùi lại và cách biến mất cuối cùng của thân hình than cháy... giống như đã được chân truyền của Hí Tinh Mã tiền bối.

Bên trong phong ấn.

Tất Hắc Thái Dương mặt mày ngơ ngác. [Đi rồi?

Cứ thế mà đi rồi?] Cái quái gì vậy!

Trên người thân hình than cháy kia có một chút khí tức tương tự với nó... nói cách khác, đây là hậu thủ âm thầm bảo vệ nó?

Vừa rồi, mắt thấy thân hình than cháy kia đột phá không gian gương của Thiên Đạo và xông đến trước mặt Bá Tống và Bạch, bước tiếp theo là có thể cứu nó ra, Tất Hắc Thái Dương đã nhìn thấy hy vọng!

Với năng lực của thân hình than cháy, có thể cứu nó thoát khỏi khốn cảnh!

Kết quả, vì một lý do không thể giải thích được, tên than cháy đó đã rút lui một cách hài hước.

Khi một người đang ở trong tuyệt vọng, đó chưa phải là điều thảm nhất.

Thảm nhất là khi đang trong tuyệt vọng lại nhìn thấy một tia hy vọng, và tia hy vọng đó còn trong tầm tay... nhưng ngay khi người đó sắp nắm lấy hy vọng, tia hy vọng đó lại vỡ tan thành mảnh vụn, để lại sự tuyệt vọng sâu sắc hơn.

Tâm trạng của Tất Hắc Thái Dương đã sụp đổ. [Xem ra, rất có khả năng là Công Đức Đạo Nhân.] Tống Thư Hàng lặng lẽ ghi lại cảnh tượng vừa rồi, định lát nữa gửi cho Bạch tiền bối two để xác nhận.

Nhưng bây giờ không vội, cậu và Bạch tiền bối còn có việc quan trọng hơn cần thử.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng duy trì tư thế đồng bộ, hai người đồng thời quay người, nhắm vào Tất Hắc Thái Dương, thi triển thiên phú của Nho gia Thánh Nhân. ‘Thiên phú Thánh Nhân’ của Tống Thư Hàng là hiến tế mắt trái của Thánh Nhân, còn Bạch tiền bối thì hiến tế mắt phải của Thánh Nhân.

Có lẽ chính vì lý do này, khi hai người đồng bộ thi triển ‘bí pháp thiên phú Thánh Nhân’, hiệu quả của nó bổ sung và cộng hưởng cho nhau một cách hoàn hảo, tạo thành một đòn hợp kích, đây là một sự phối hợp không chê vào đâu được!

Uy lực của ‘Bất Hủ Phì Kình Kim Đan’ trong cơ thể Tống Thư Hàng được khai mở hoàn toàn, dải ngân hà rộng lớn sau lưng Bạch tiền bối lại một lần nữa sáng lên.

Không phân trước sau, hai đòn hợp kích do ‘tin tức bất hủ’ hóa thành chém xuống cơ thể Tất Hắc Thái Dương.

Tất Hắc Thái Dương không cam tâm chịu trói, dù đã dốc sức chống cự, nhưng sự kháng cự của nó dưới đòn hợp kích của Bá Tống và Bạch tiền bối lại yếu ớt không chịu nổi, không đáng nhắc tới. [Ta rốt cuộc đang phải đối mặt với loại quái vật gì vậy!] Trong lòng Tất Hắc Thái Dương lại dâng lên một cảm giác bất lực.

Khoảnh khắc tiếp theo, đòn hợp kích của Bá Tống và A Bạch đã phá vỡ lớp ‘phòng ngự tin tức bất hủ’ trên bề mặt cơ thể nó trong một sát na.

Và chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi đó, ‘thiên phú Thánh Nhân’ của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đã lộ ra nanh vuốt, đáp xuống người Tất Hắc Thái Dương, cắn xuống ‘một phần nhỏ sự tồn tại’ của nó, và nhân lúc ‘phòng ngự tin tức bất hủ’ của đối phương chưa hồi phục, mang ‘phần nhỏ sự tồn tại’ đó trở về.

“Oạp...” Một âm tiết đau đớn phát ra từ miệng Tất Hắc Thái Dương.

Bề ngoài nó không có bất kỳ tổn thương nào, nhưng nó có thể cảm nhận rõ ràng ‘một phần tồn tại’ của mình đã bị tước đoạt, một cảm giác đau đớn dữ dội tác động lên linh hồn nó.

Theo sau sự tước đoạt của ‘phần tồn tại’ đó, Tất Hắc Thái Dương vốn hỗn loạn, không thể kiểm soát bản thân đột nhiên cảm thấy cơ thể mình nhẹ bẫng, ngay cả bộ não hỗn loạn cũng trở nên minh mẫn.

Nó có thể dựa vào ý chí của mình để kiểm soát từng tấc cơ thể một cách trôi chảy, không bị cản trở.

Tư duy cũng không còn bị gián đoạn, đầu óc trở nên minh mẫn chưa từng có.

Thứ mà Bá Tống và Tiên Bạch lấy đi dường như là một gánh nặng của nó.

Chính vì mang theo gánh nặng vượt quá khả năng chịu đựng của bản thân, nên tư duy và khả năng kiểm soát cơ thể của nó đều bị ảnh hưởng.

Bây giờ, gánh nặng đó đã mất đi, nó ngược lại trở nên hoàn hảo.

Nhưng trong lòng Tất Hắc Thái Dương lại không thể vui nổi... tuy không biết mình đã bị tước đoạt thứ gì, nhưng luôn cảm thấy đó hẳn là một thứ rất quan trọng, là thứ mà nó thà quá tải cũng phải gánh vác!

Giống như một người vác một trăm cân vàng, dù nặng đến mức khó đi, trở thành gánh nặng khổng lồ của bản thân, nhưng nếu một trăm cân vàng này bị người khác cướp đi, người đó chắc chắn sẽ liều mạng.

"Các ngươi..." Tất Hắc Thái Dương mở miệng định nói.

Nhưng phía đối diện, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lại một lần nữa hợp tác ăn ý, kích hoạt bí pháp 'thiên phú Nho gia Thánh Nhân'.

"Mẹ nhà ngươi!" Tất Hắc Thái Dương lập tức kiểm soát mọi vị trí trên cơ thể, trong nháy mắt giấu tất cả những gì mình có vào trong hạt 'tàn khu Thiên Đạo'.

Tất Hắc Thái Dương tan biến, hóa thành một đống cát. 'Tàn khu Thiên Đạo bất hủ' giống như cát bay lơ lửng trong phong ấn.

Đầu óc minh mẫn, cơ thể linh hoạt của Tất Hắc Thái Dương đã đưa ra lựa chọn chính xác nhất ngay từ đầu! 'Đòn hợp kích thiên phú Nho gia Thánh Nhân' của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối rơi xuống đống cát bất hủ, lần này không thể phá vỡ được 'phòng ngự bất hủ'.

Thiên phú Thánh Nhân lượn một vòng trên lớp cát bất hủ đó rồi lẳng lặng quay về.

Không thể mang về 'một phần tồn tại' của Tất Hắc Thái Dương.

Tuy nhiên, sau khi lượn một vòng trên 'cát bất hủ', thiên phú Thánh Nhân dường như đã 'sao chép' được một số thông tin chi tiết liên quan đến 'bất hủ'.

Những thông tin này được sao chép về, dung nhập vào cơ thể Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối. 'Bất Hủ Phì Kình Kim Đan' trong cơ thể Tống Thư Hàng lại được cường hóa, ngày càng tiến gần đến 'Bất Hủ Chi Cốt' của Vân Tước Tử. 'Bất Hủ Tinh Hà' sau lưng Bạch tiền bối cũng trở nên rõ ràng hơn, số lượng các ngôi sao lấp lánh trong đó cũng nhiều hơn vài phần.

“Thiên phú của lão sư còn có chức năng này sao?” Đạo Tử đang quan sát ngẩn người.

Ngài chỉ biết thiên phú của lão sư có thể nuốt chửng ‘một phần tồn tại’ của kẻ địch, nhưng không ngờ năng lực thiên phú của lão sư còn có thể ‘sao chép bất hủ’?

Lẽ nào, đây mới là chức năng thực sự của năng lực thiên phú này của lão sư?

“Cũng có thể là biến dị.” Bạch tiền bối đáp lại: “Dù sao thì ‘thiên phú Thánh Nhân’ mà chúng ta kế thừa chắc chắn khác với bản gốc.

Hơn nữa, ngay cả ‘bí pháp’ kế thừa từ Thánh Nhân cũng đã được mọi người cải tiến.

Mắt của Thánh Nhân còn từng ràng buộc với ‘Phì Kình Kim Đan’ của Thư Hàng... trong quá trình đó xảy ra biến dị cũng không có gì lạ.” Đạo Tử tiền bối vẻ mặt rối rắm nhìn Tống Thư Hàng, nói: “Sao cứ bí pháp nào tiếp xúc với Thư Hàng nhà ngươi là lại biến dị vậy?” Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác: “???” Thiên phú Thánh Nhân dù có biến dị thì cũng đâu hoàn toàn là do cậu!

Các vị đại lão Cửu U Chúa Tể và cả Đạo Tử tiền bối ngài đây, chẳng phải đều đã tham gia vào việc cải tiến bí pháp sao?

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, chức năng ‘sao chép bất hủ’ của thiên phú Thánh Nhân có nét tương đồng kỳ diệu với thủ đoạn sao chép ‘Thiên Đình Chi Đạo’ của Thiên Đế Tử trong thế giới cốt lõi của cậu trước đây.

Tuy nhiên, ‘sao chép’ của thế giới cốt lõi là trực tiếp cướp đoạt toàn bộ ‘Thiên Đình Chi Đạo’.

Còn thiên phú Thánh Nhân thì giống như sao chép, in lại dữ liệu ‘tin tức bất hủ’. [Ha ha...] Trong phong ấn, Tất Hắc Thái Dương vẫn chưa nhận ra ‘tin tức bất hủ’ của mình đã bị Bá Tống sao chép đi. [Chỉ cần ta trốn trong thân thể bất hủ, các ngươi có thể làm gì được ta?] Tất Hắc Thái Dương lạnh lùng nói.

Dưới sự hạn chế của chư thiên vạn giới này, không có bất kỳ thủ đoạn nào có thể phá hủy vật bất hủ thực sự.

Chỉ cần nó trốn trong đống cát bất hủ này, Bá Tống và Bạch Tiên sẽ không làm gì được nó.

Sau khi bình tĩnh lại, nó bắt đầu tính toán cẩn thận làm thế nào để gửi một phần ‘cát bất hủ’ của mình ra ngoài.

Chỉ cần một hạt cát ra ngoài, nó sẽ có thể thoát khỏi khốn cảnh!

Sau khi có lại một bộ não minh mẫn, chức năng mưu tính kế sách của Tất Hắc Thái Dương đã hoàn toàn khôi phục.

“Làm lại không?” Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối.

“Ừ.” Bạch tiền bối gật đầu.

Sau đó, hai tồn tại có vận khí kỳ lạ nhất thế gian hiện tại lại một lần nữa liên thủ thi triển ‘đòn hợp kích thiên phú Thánh Nhân’ oanh tạc Tất Hắc Thái Dương, lần lượt in lại ‘tin tức bất hủ’, cường hóa bản thân, tăng cường lĩnh ngộ.

Sau bốn lần hợp kích liên tiếp...

Bá Tống và A Bạch đồng thời tiến vào ‘chế độ đốn ngộ của nhà họ Tống’.

Họ vừa bế quan ở hậu trường, vừa treo máy đốn ngộ ở hậu trường, vừa liên thủ thi triển đòn hợp kích của Thánh Nhân.

Sau khi số lần hợp kích đạt đến sáu lần...

Bá Tống và A Bạch lại đồng thời khởi động trạng thái ‘đan dệt pháp trường sinh’.

Họ mượn nhờ đốn ngộ, thu được lượng lớn linh cảm từ ‘tin tức bất hủ’, từ đó hoàn thiện pháp trường sinh của mình.

Và đòn hợp kích vẫn chưa dừng lại, vẫn đang tiếp tục.

Tất Hắc Thái Dương trong phong ấn đã cảm thấy có điều không ổn.

Chương 3051

Bá Tống và Tiên Bạch cứ liên tục thi triển thiên phú Thánh Nhân lên nó một cách vô ích, chắc chắn là đang thử nghiệm điều gì đó.

Nhưng nó đã kiểm tra kỹ toàn thân mình và không phát hiện ra bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng càng như vậy, trong lòng nó càng không yên. [Rốt cuộc bọn họ đang làm gì?] Sự không biết khiến người ta sợ hãi.

Nếu biết Bá Tống và Tiên Bạch đang làm gì, có lẽ trong lòng Tất Hắc Thái Dương sẽ yên tâm hơn một chút.

Chính vì hoàn toàn không thể suy đoán ra Bá Tống và Tiên Bạch muốn làm gì, lại có thể khẳng định rằng họ nhất định đang làm gì đó, và nhất định là chuyện bất lợi cho nó, nên trong lòng Tất Hắc Thái Dương rất khó chịu.

Quan trọng hơn là, Bá Tống và Tiên Bạch cứ liên tục thi triển ‘bí pháp Thánh Nhân’ lên nó, tương đương với việc cố định nó tại chỗ, khiến nó không thể làm gì được.

Một khi nó ló đầu ra, để lộ một chút ‘chân thân Tất Hắc Thái Dương’ của mình, sẽ lập tức bị ‘đòn hợp kích bí pháp Nho gia Thánh Nhân’ một phát mang đi, bị nuốt chửng một phần tồn tại.

Thế này thì chơi cái quái gì nữa!

Cho dù bây giờ đầu óc nó minh mẫn, đầy mưu kế cũng không dùng được. ... ...

Phía sau, Đạo Tử nhìn cảnh thê thảm của Tất Hắc Thái Dương.

Ừm, hậu thủ của vị cựu Thiên Đạo nào đó này cũng mất mặt giống như ngài.

Vì vậy, trong lòng Đạo Tử cân bằng hơn rất nhiều.

Hậu thủ của Thiên Đạo tiền nhiệm còn thảm hại như vậy... ngài chỉ bị một hậu thủ của Thiên Đạo khác đột phá 'thế giới gương', so ra cũng không phải chuyện mất mặt đến thế.

Ít nhất, ngài vẫn còn sống nhăn răng.

Sau khi trong lòng được an ủi đôi chút, Đạo Tử cũng không hề lơi lỏng cảnh giác.

Lúc này, ngài vừa hộ pháp cho Tống Thư Hàng và Tiên Bạch, vừa lợi dụng quyền hạn Thiên Đạo, dò xét mọi ngóc ngách của chư thiên vạn giới để tìm kiếm thân hình than cháy vừa vả mặt ngài lúc nãy!

Tên đầy nghiệp hỏa này, tuy không có khí tức bất hủ, nhưng lại là một tồn tại đặc biệt có chiến lực cấp bất hủ.

Một tồn tại như vậy lang thang trong chư thiên vạn giới thực sự rất nguy hiểm.

Đặc biệt là trong thời khắc nhạy cảm này, chư thiên vạn giới còn đang đối mặt với nguy cơ to lớn, mà ngài, một Thiên Đạo tạm thời, lại không biết có thể chống đỡ được bao lâu.

Nếu ngài đột nhiên sụp đổ, tên đầy nghiệp hỏa kia đột nhiên xuất hiện gây rối, e rằng chư thiên vạn giới rất khó tìm ra kẻ có thể khắc chế trực diện đối phương.

Đạo Tử hy vọng có thể tìm ra đối phương, ít nhất là xác định thân phận của đối phương, biết được gã muốn làm gì.

Tuy nhiên, quyền hạn Thiên Đạo đã tìm kiếm khắp chư thiên vạn giới một lượt nhưng cũng không tìm ra thân hình than cháy lúc nãy.

Đạo Tử khổ não xoa xoa thái dương, dùng sức rất mạnh, thái dương đến nỗi xoa ra cả tia lửa.

Nếu không phải ngài bây giờ là thân thể bất hủ... thái dương đã bị xoa nát rồi!

Trong chư thiên vạn giới, luôn có một số không gian đặc thù có thể né tránh sự dò xét của Thiên Đạo.

Ví dụ như một số bí cảnh đặc thù do các Thiên Đạo tiền nhiệm để lại, không gian dùng để giam giữ 'Cửu U Chúa Tể'.

Còn có một số sản phẩm thí nghiệm của các Thiên Đạo tiền nhiệm, ví dụ như không gian 'Kim Liên Thế Giới' của Nho gia, hoặc một vài vị trí đặc thù trong các mảnh vỡ của Thiên Đình, đều là điểm mù của Thiên Đạo.

Thân hình than cháy kia rõ ràng cũng là hậu thủ của một Thiên Đạo nào đó, gã chắc chắn không thiếu những bí cảnh thế giới tương tự.

"Từng người một bày ra bao nhiêu chiêu trò, bao nhiêu hậu thủ, Thiên Đạo kế nhiệm không cần mặt mũi nữa sao!" Đạo Tử không nhịn được thầm nghĩ.

Bất đắc dĩ, ngài chỉ có thể thông qua quyền hạn Thiên Đạo, thêm thông tin về 'thân hình than cháy' vào mục 'giám sát dò xét'.

Một khi tên này lộ diện trong chư thiên vạn giới, xuất hiện trong tầm mắt dò xét của Thiên Đạo, sẽ lập tức bị ngài phát hiện và khóa chặt đối phương.

Đạo Tử cũng chỉ có thể làm được bấy nhiêu. ... ...

Ở một nơi khác, chư thiên vạn giới, trong một ngôi sao hằng tinh của Tinh Giới.

Một 'Hằng Tinh Tận Thế Giả' nhỏ bé đang ẩn náu bên trong, cố gắng hết sức thu liễm khí tức của mình, để không bị các đại lão trong chư thiên vạn giới bắt được. 'Hoạt động mừng năm mới' do Bá Tống phối hợp với Thiên Đạo khởi xướng có thời gian kéo dài một cách điên rồ, hoàn toàn không nói khi nào kết thúc.

Nói không chừng, hoạt động mừng năm mới này sẽ kéo dài từ Tết năm nay cho đến tận Tết năm sau!

Sau khi cẩn thận ẩn náu, 'Hằng Tinh Tận Thế Giả' này lại tách ra từ cơ thể mình một hóa thân sinh mệnh nhỏ bé có 'khí tức thuần khiết'.

Sau khi hóa thân sinh mệnh nhỏ bé này ra đời, nó đưa tay lấy ra một 'mã QR Kim Đan', quét một cái, thành thạo tải xuống một 'client Tu Liêu', rồi đăng ký tài khoản và đăng nhập.

Sau khi sinh mệnh nhỏ bé có khí tức thuần khiết online, nó tiến vào chuyên mục mới được phát triển của 'hệ thống Tu Liêu': [Hỏi Đáp Có Thưởng].

Đây là một chuyên mục con của chuyên mục 'giảng pháp trực tiếp' trong hệ thống Tu Liêu.

Trong chuyên mục con này, bất kỳ ai có thắc mắc trong quá trình nghe pháp hoặc tu luyện đều có thể đặt câu hỏi thông qua chuyên mục này và đặt phần thưởng.

Sau khi sinh mệnh nhỏ bé mặc áo giáp tiến vào chuyên mục này, nó đăng một 'câu hỏi treo thưởng'.

Nhưng văn tự mà nó đăng lại là một loại 'văn tự viễn cổ' rất kỳ lạ, hơn nữa còn rất hiếm gặp.

May mà bây giờ 'hệ thống Tu Liêu' đã kết hợp với pháp tắc 'đạo trường sinh ngôn ngữ và văn tự nguyên sơ' của Tống Thư Hàng trước đây.

Chức năng dịch thuật mạnh mẽ của hệ thống đã trực tiếp dịch văn tự viễn cổ hiếm gặp này thành văn tự mà mọi người trong chư thiên vạn giới đều có thể đọc hiểu.

Tuy nhiên, dù đã được dịch ra, vẫn không ai hiểu được nội dung của đoạn văn này.

Câu hỏi treo thưởng này dường như là một đoạn ‘văn mật mã’, chỉ có những người đặc định mới có thể hiểu được nội dung của nó.

Sau khi câu hỏi được đăng lên, sinh mệnh nhỏ bé có khí tức thuần khiết còn thông qua ‘hệ thống nạp linh thạch’, nạp một khoản linh thạch không nhỏ vào làm phần thưởng.

Để nhiều người có thể nhìn thấy câu hỏi treo thưởng này, nó còn cố ý chia số linh thạch này thành một tỷ phần, mỗi người tu luyện trả lời đều có thể nhận được một phần linh thạch, mỗi tài khoản tu luyện chỉ có thể trả lời một lần.

Như vậy, ít nhất sẽ có một tỷ người tu luyện nhìn thấy câu hỏi treo thưởng này!

Sau khi làm xong tất cả những điều này, nó thoát khỏi hệ thống Tu Liêu.

Và Hằng Tinh Hủy Diệt Giả cắn răng, bóp chết hóa thân nhỏ bé.

Đoạn văn mật mã mà nó gửi đi là một ‘tin nhắn cầu cứu’ được truyền đến từ ‘chủ nhân’.

Nhưng không biết ‘tin nhắn cầu cứu’ này rốt cuộc phải gửi cho ai, phải đưa đến tay ai.

Các Hằng Tinh Hủy Diệt Giả và Hư Nhật Thủ Hộ Giả chỉ có thể cố gắng hết sức truyền bá ‘văn cầu cứu’ này ra ngoài thông qua các phương thức khác nhau.

Và ‘hệ thống Tu Liêu’ của Bá Tống đã trở thành một kênh truyền bá hiệu quả của chúng.

Dùng gậy ông đập lưng ông!

Thao tác của Hằng Tinh Hủy Diệt Giả rất cao tay.

Chỉ là... sau khi câu hỏi treo thưởng này được đăng lên, còn chưa được công bố ra ‘tiền đài’ thì đã bị ‘Long Lạc nữ sĩ’ ở hậu đài nhìn thấy.

Không phải là Long Lạc nữ sĩ đang nhắm vào nó.

Chủ yếu là vì chuyên mục ‘hỏi đáp treo thưởng’ này mới ra mắt không lâu.

Trên thực tế, chuyên mục này có hơi gượng gạo, vẫn chưa phát triển.

Các đại lão lười đến trả lời câu hỏi của người mới, còn các tân binh tự mình đến trả lời câu hỏi của người khác thì đáp án đưa ra lại không đáng tin cậy, nhiều nhất chỉ là gà mổ nhau.

Vì vậy... trước khi chuyên mục này phát triển hoàn toàn, tất cả các câu hỏi treo thưởng trước khi được đăng lên đều sẽ xuất hiện ở hậu đài, do Long Lạc nữ sĩ xem qua một lượt.

Và rất nhiều câu hỏi thực ra là do chính Long Lạc nữ sĩ dùng tài khoản phụ để trả lời.

Cũng may, gần đây Long Lạc nữ sĩ được ‘năng lực tính toán của Thiên Đạo’ hỗ trợ, nên mới có thể dễ dàng xử lý hàng loạt dữ liệu khổng lồ này.

Long Lạc nữ sĩ nhìn thấy câu hỏi kỳ lạ này, như có điều suy nghĩ.

Một lúc sau...

Nàng tìm một lèo ra một tỷ tài khoản phụ, vận dụng ‘năng lực tính toán của Thiên Đạo’ để cày, vèo một cái, trong nháy mắt trả lời một tỷ lần, sau đó sung sướng thu hết một tỷ phần thưởng vào túi.

Số tiền lẻ này, nàng nhận nhé!

Tất Hắc Thái Dương đang co ro trong đống cát bất hủ, vận dụng tất cả các phương án mà nó có thể nghĩ ra, cố gắng gửi ‘tin cầu cứu’ của mình ra ngoài.

Nhưng nó hoàn toàn không ngờ đến thao tác cao tay khi truyền tín hiệu cầu cứu của ‘Hằng Tinh Tận Thế Giả’, cũng như thao tác thần thánh còn cao tay hơn của Long Lạc nữ sĩ. [Đã cố hết sức rồi.] Tất Hắc Thái Dương thầm thở dài.

Bên ngoài, ‘kỹ năng hợp kích thiên phú Thánh Nhân’ của Bá Tống và Tiên Bạch đã kéo dài đến đợt thứ chín mươi chín!

Nhìn Bá Tống và Tiên Bạch vui vẻ không biết mệt, dường như muốn cày mãi không ngừng, Tất Hắc Thái Dương đau đầu.

Hai phàm nhân chưa chứng đạo lại có thể ép nó đến bước này.

Khác với Tất Hắc Thái Dương đang co ro sợ hãi, Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng bây giờ rất bận, vừa phải tung ra đòn hợp kích, vừa phải bế quan, vừa phải đốn ngộ, vừa phải tiếp nhận ‘tin tức bất hủ’, lại còn phải phân tích và dung hợp tin tức bất hủ vào bản thân để hoàn thiện mình.

Nếu không có ‘hệ thống tính toán của Thiên Đạo’ âm thầm hỗ trợ phía sau, Tống Thư Hàng cảm thấy mình chưa chắc đã trụ được.

“Chín mươi chín... tiếp theo là đòn thứ một trăm rồi nhỉ?” Bên cạnh, Đạo Tử tiền bối thầm nghĩ.

Thân thể bất hủ Thiên Đạo của ngài vẫn luôn canh giữ bên cạnh Tống Thư Hàng và Tiên Bạch.

“Sắp bắt đầu lột xác rồi.” Đạo Tử mỉm cười trong lòng, rồi với vẻ mặt vô cảm đưa tay chỉ một cái về phía Tống Thư Hàng và Tiên Bạch, gửi cho hai người một sự trợ giúp cuối cùng.

“Đòn thứ một trăm!” Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối liên thủ, phóng ra đòn hợp kích thứ một trăm về phía Tất Hắc Thái Dương.

Đòn tấn công này cũng là đòn hợp kích cuối cùng trong thời gian ngắn, vì Tống Thư Hàng đã cảm thấy dung lượng của cơ thể mình đối với ‘sức mạnh bất hủ’ sắp đạt đến giới hạn.

Chương 3052

Sau đòn tấn công này, cậu cần phải tiêu hóa một chút, để không bị ăn no đến bội thực.

Đợi cậu và Bạch tiền bối tiêu hóa xong, qua một thời gian nữa có thể quay lại ăn một lần nữa.

“Tiếc thật, nếu không thể chống lại ‘tác động dữ liệu bất hủ’ thì sẽ không thể ké được sức mạnh bất hủ trên người cát bất hủ của Tất Hắc Thái Dương.

Nếu không thì tôi nhất định sẽ để tất cả các tiền bối đến đây, ké một bữa buffet bất hủ tự chọn của Tất Hắc Thái Dương.” Tống Thư Hàng tiếc nuối truyền âm cho Bạch tiền bối.

“Ừm, buffet bất hủ tự chọn... có lẽ tương lai chúng ta có thể xem xét cách chế biến.” Bạch tiền bối nói rồi, khóe miệng suýt nữa chảy ra nước miếng trong suốt.

Kể từ khi ‘set ăn thiên kiếp’ mà Tống Thư Hàng mang về mở ra cánh cửa thế giới ẩm thực mới cho Bạch tiền bối, set ăn tâm ma và thực đơn tà vọng đã củng cố nền tảng của thế giới ẩm thực mới đó, rất nhiều thứ kỳ lạ trong chư thiên vạn giới trong mắt Bạch tiền bối đều bắt đầu trở thành nguyên liệu nấu ăn.

Buffet bất hủ tự chọn của Tất Hắc Thái Dương, nếu mày mò thành công, nói không chừng sẽ rất ngon.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đang dùng truyền âm gia truyền để nói chuyện riêng, Tất Hắc Thái Dương không thể nghe trộm được nội dung truyền âm, nó chỉ có thể cảm nhận được dao động ‘truyền âm’ giữa Tống Thư Hàng và Tiên Bạch, sau đó ánh mắt Tiên Bạch nhìn nó liền trở nên đáng sợ.

Ánh mắt đó... giống như kẻ săn mồi ở đỉnh chuỗi thức ăn nhìn thấy món ăn di động ở tầng dưới của chuỗi thức ăn.

Tất Hắc Thái Dương cảm thấy cơ thể mình đang ẩn náu trong từng hạt cát bất hủ đều bắt đầu bất an. *Xoạt ~~* Giống như tiếng nước chảy qua.

Đòn hợp kích thứ một trăm lướt qua 'cát bất hủ'.

Thu hoạch đầy ắp!

Thu hoạch từ đúng một trăm lần tấn công khiến Tống Thư Hàng cảm thấy 'Phì Kình Kim Đan' trong cơ thể sắp tiến vào giai đoạn lột xác cuối cùng.

Phía sau, 'trợ công' của Đạo Tử cũng kịp thời đưa tới.

"Cảm ơn Đạo Tử sư huynh đã trợ công ~ sư huynh 666 ~" Tống Thư Hàng giơ ngón tay cái về phía Đạo Tử tiền bối.

Nho gia đại ngốc ngốc mặt vô biểu cảm, hai tay chắp sau lưng, ưu nhã tuấn dật.

Tống Thư Hàng quay người lại, cùng Bạch tiền bối duy trì đồng bộ, lùi lại một khoảng.

Phong ấn đóng lại, một lần nữa phong kín Tất Hắc Thái Dương. [Cuối cùng cũng kết thúc rồi?] Ý thức của Tất Hắc Thái Dương lén lút dò ra một chút, quan sát Tống Thư Hàng và Tiên Bạch đang lùi lại.

Một trăm lần, đúng một trăm lần!

Điều này còn nhục nhã hơn cả việc bị người ta đè xuống đất mà chà đạp.

Tất Hắc Thái Dương không cho rằng Bá Tống và Tiên Bạch là 'công cốc trở về', nó dám chắc rằng Tiên Bạch và Bá Tống chắc chắn đã có được thứ họ muốn.

Vì vậy, nó muốn xem sự thay đổi giữa Bá Tống và Tiên Bạch.

Tiên Bạch nhìn bề ngoài dường như không có gì thay đổi, chỉ là trở nên tiên khí hơn một chút, cảnh giới và sức mạnh đều không có biến động, vẫn ở cấp bậc 'Kiếp Tiên ngưng tụ hình thái sơ khai của đạo trường sinh'.

Nhưng Bá Tống bên cạnh lại có thanh thế rất lớn.

Trong cơ thể Bá Tống, từng đạo 'ánh sáng bất hủ' phóng ra, những tia sáng này như sợi tơ, đan dệt trước người Bá Tống thành một hình ảnh kỳ lạ... trông giống như kết cấu của một đài phun nước?

Một người đàn ông to lớn mà trên người lại phun ra ánh sáng như đài phun nước, trông thế nào cũng rất kỳ quái, lại không phải thiếu nữ phép thuật, đột nhiên bắt đầu biến thân rất đột ngột.

Lúc này, tất cả các chương trình treo máy đang chạy ở hậu trường của Tống Thư Hàng đều bắt đầu đóng lại.

Đốn ngộ kết thúc, bế quan kết thúc... thậm chí cả liên kết với các phân thân lớn cũng tạm thời bị ngắt.

Phì Kình Kim Đan cuối cùng cũng hoàn thành bước lột xác cuối cùng, tiến hóa đến cấp độ hoàn mỹ như 'Bất Hủ Chi Cốt' của Vân Tước Tử. 'Đài phun nước' vừa xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng chính là sức mạnh bất hủ được phun ra từ 'lỗ mũi' của Bất Hủ Phì Kình Kim Đan.

Kể từ giây phút này, Tống Thư Hàng không còn phải lo lắng về 'khoảng cách hồi sinh' nữa.

Một người đàn ông đích thực nên hồi sinh tại chỗ một trăm lần mà không cần thở dốc!

Sự tiến hóa của Phì Kình Kim Đan đã kết thúc... nhưng sự tiến hóa của Tống Thư Hàng vẫn chưa dừng lại!

Ngay từ đầu, ‘Phì Kình Kim Đan’ của Tống Thư Hàng chỉ cách ‘Bất Hủ Chi Cốt’ của Vân Tước Tử một đường tơ.

Lần này lại có thêm ‘một phần tồn tại của Bạch tiền bối’ thúc đẩy.

Cho dù không có thu hoạch từ ‘một trăm lần hợp kích’, Tống Thư Hàng cũng có thể hoàn thành việc hoàn mỹ hóa ‘Phì Kình Kim Đan’ trong thời gian ngắn.

Thu hoạch từ một trăm lần hợp kích, phần tiêu hao cho Phì Kình Kim Đan không nhiều.

Phần thu hoạch dư thừa được Phì Kình Kim Đan hấp thu, chuyển hóa, rồi hóa thành ‘đài phun nước’ phun ra. ‘Ánh sáng bất hủ’ do đài phun nước hóa thành như sợi tơ, bắt đầu kết kén bên cạnh Tống Thư Hàng.

Việc kết kén này, Tống Thư Hàng bây giờ đã rất thành thạo.

Cậu từng là người đàn ông nhả tơ kết thành một cái kén lớn hoàn mỹ.

Lần này độ khó còn nhỏ hơn một chút, cậu chỉ cần dùng ý niệm điều khiển sợi tơ do ánh sáng hóa thành để kết kén là được.

Bắt đầu từ ‘đầu’ của Tống Thư Hàng, kén ánh sáng bắt đầu ngưng tụ. ‘Sức mạnh bất hủ’ sau khi được Phì Kình Kim Đan chuyển hóa, thông qua phương thức phun nước, không ngừng phun ra, hóa thành sợi tơ ánh sáng.

Sau vài chục hơi thở.

Đầu của Tống Thư Hàng đã hoàn toàn bị bao phủ trong ‘kén ánh sáng bất hủ’.

Nhưng đúng lúc này, Phì Kình Kim Đan đã ngừng hành động ‘phun nước'.

Tống Thư Hàng: "!!!" *Vù~* Trên đỉnh đầu, kén ánh sáng chỉ mới đan được một cái đầu, chỉ có thể vội vàng đóng lại... kén ánh sáng bao trùm lấy đầu của Tống Thư Hàng.

Trông giống như trên cơ thể Tống Thư Hàng được lắp thêm một quả trứng tròn phát sáng.

Đạo Tử: "..." Nếu không phải ngài bây giờ mặt vô biểu cảm, không thể biểu đạt cảm xúc của mình một cách hiệu quả, thì lúc này ngài đã bật cười.

Bạch tiền bối: "..." "Tiền bối, hai người muốn cười thì cứ cười đi." Tống Thư Hàng lắc lắc đầu, kén ánh sáng trên đầu theo đó mà lắc lư, tỏa ra những màu sắc đẹp như lưu quang.

"Thực ra cũng không có gì đáng cười." Bạch tiền bối bình tĩnh nói: "Ta chỉ đang nghĩ, cái kén ánh sáng này có ngon không?" Tống Thư Hàng: "!!!" Thứ này nhìn là biết không ăn được mà?

Lẽ nào...

Bạch tiền bối thèm, muốn ăn gì đó?

"Mà này, Thư Hàng, chuyện của ngươi là sao vậy?" Đạo Tử tiền bối không nhịn được hỏi.

Đan cái kén ánh sáng này có tác dụng gì?

"Chính tôi cũng không hiểu rõ, vừa rồi tôi đột nhiên có một sự thôi thúc muốn kết kén, thế là tôi thuận theo lòng mình, chuẩn bị kết một cái kén... kết quả, hai người cũng thấy rồi.

Cái kén này mới kết đến vị trí đầu thì tơ đột nhiên đứt." Tống Thư Hàng chọc chọc vào cái kén trên đầu mình.

Theo ngón tay cậu nhẹ chọc, kén ánh sáng trên đầu đột nhiên vỡ tung.

Sức mạnh của kén ánh sáng do bất hủ hóa thành, theo sự vỡ tung của kén ánh sáng, thấm vào vị trí đầu của Tống Thư Hàng, bắt đầu cường hóa khu vực đầu của cậu.

Thứ đầu tiên được cường hóa là [mặt dày Bá Tống].

Là một cường giả, nhất định phải có một lớp mặt dày mạnh mẽ, bất kể là mặt dày về mặt vật lý hay mặt dày về mặt tâm lý, đều rất quan trọng.

Mặt dày về mặt vật lý có thể giúp các cường giả trong môi trường khắc nghiệt nhất cũng có thể giữ cho khuôn mặt sạch sẽ, duy trì phong độ của cường giả.

Mặt dày về mặt tâm lý là một trong những điểm trọng yếu mà các đại lão quan tâm nhất, liên quan đến vấn đề người khác có nể mặt mình hay không.

Mặt dày Bá Tống vốn là một trong hai nơi mạnh nhất trên toàn thân cậu, là vị trí mà ngay cả ‘Thiên Phạt’ cũng không thể phá hủy.

Lúc này sau khi được cường hóa, trên mặt dày Bá Tống ẩn hiện một chút ánh sáng ‘bất hủ’, cao hơn một bậc so với ‘ngụy bất hủ’, nhưng lại không bằng Phì Kình Kim Đan đã bất hủ hóa, miễn cưỡng có thể coi là ‘á bất hủ’.

Nếu có thể có được cơ duyên như ‘Phì Kình Kim Đan’, nói không chừng tương lai nó có thể tiến hóa thành ‘mặt dày bất hủ’ thực sự!

Sức mạnh của kén ánh sáng bất hủ tiếp tục thẩm thấu.

Sau ‘mặt dày Bá Tống’, xương sọ của Tống Thư Hàng cũng được cường hóa.

Ánh sáng của kén thẩm thấu 360 độ không góc chết vào mọi nơi trong xương sọ của cậu.

Giống như mặt dày, xương sọ của Tống Thư Hàng cũng bắt đầu á bất hủ hóa, tiến thêm một bậc trên cảnh giới 'ngụy bất hủ'.

"Xương sọ, còn có mặt dày...

đây là tiết tấu 'á bất hủ hóa' từ trong ra ngoài sao?" Tống Thư Hàng đưa tay sờ sờ mặt mình.

Sự cải tạo của sức mạnh kén ánh sáng đối với đầu của Tống Thư Hàng không phải hoàn thành trong một sớm một chiều mà là tuần tự tiến dần.

Thời gian cần thiết để cải tạo nâng cấp dự kiến là khoảng một ngày... một ngày thì không thành vấn đề, chỉ cần tiến vào 'bí cảnh thời gian', một ngày sẽ trôi qua trong nháy mắt.

"Tính sơ bộ, năng lượng của một trăm lần hợp kích gần như có thể hoàn thành việc á bất hủ hóa xương + da của 'một cái đầu'.

Muốn hoàn thành việc á bất hủ hóa toàn bộ xương và da trên cơ thể, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, trong vòng mười lần là có thể hoàn thành!" Tống Thư Hàng thầm tính toán.

Khoảng mười lần, có 'bí cảnh thời gian' hỗ trợ, rất nhanh sẽ có thể hoàn thành!

"Đợi sau khi xương và da toàn thân hoàn thành á bất hủ hóa, còn có thể thử nâng cấp thêm cho huyết nhục... nếu tôi tạo ra toàn bộ cơ thể ở trạng thái 'á bất hủ', kết hợp với 'Phì Kình Kim Đan', thì gần như tương đương với một phiên bản bất hủ cấu hình thấp." Tống Thư Hàng đưa tay véo véo da mặt mình, nói.

Nghĩ thì hay thật đấy, nhưng con người sống trên đời, lúc nào cũng phải nghĩ đẹp một chút.

Cuộc sống đã gian nan như vậy rồi, nếu nghĩ không đẹp một chút nữa thì còn sống thế nào?

“Vậy ngươi bây giờ về ‘bí cảnh thời gian’ trước đi, đợi tiêu hóa xong rồi quay lại.” Bạch tiền bối đồng tình nói.

Chương 3053

Đạo Tử nhìn Tiên Bạch, tò mò hỏi: “Bạch đạo hữu, còn ngài thì sao?

Ngài có thay đổi gì không?” “Số lượng các vì sao sau lưng nhiều hơn một chút?” Bạch tiền bối liếc nhìn ‘Bất Hủ Tinh Hà’ sau lưng.

Bất Hủ Tinh Hà này, việc mở và đóng không thể kiểm soát, giống như một kỹ năng bị động, sau khi liên quan đến sự kiện có ‘thuộc tính bất hủ’, nó sẽ tự động kích hoạt.

“Ngay cả đạo trường sinh cũng không có thay đổi sao?” Đạo Tử lại hỏi.

Sau khi tiếp nhận lượng lớn tin tức bất hủ như vậy, theo lý thuyết ít nhất cũng phải kích thích ‘đạo trường sinh’ của Tiên Bạch, làm cho hình thái sơ khai của đạo trường sinh trở nên hoàn chỉnh hơn chứ?

“Về đạo trường sinh, hiện tại đã đủ dùng rồi.” Bạch tiền bối đáp.

Ngài cho là như vậy... vì vậy, cảnh giới của ngài vẫn dừng ở mức ‘hình thái sơ khai của đạo trường sinh’.

“Thì ra là vậy.” Đạo Tử gật đầu.

Có lẽ là Bạch đạo hữu cảm thấy thời cơ chưa đến?

Về chuyện tu luyện của Tiên Bạch, Đạo Tử không hỏi nhiều.

Ngài đưa tay mở ra lối đi trở về ‘bí cảnh thời gian’.

Tống Thư Hàng đứng dậy, bước vào lối đi không gian, Bạch tiền bối còn phải trấn thủ phong ấn, không thể rời khỏi quỹ đạo cốt lõi của phong ấn.

Hơn nữa, Bạch tiền bối cũng không cần ‘bí cảnh thời gian’ để tăng tốc tiêu hóa sức mạnh bất hủ.

Đợi sau khi bóng dáng của Tống Thư Hàng và Đạo Tử biến mất, ý thức của Tất Hắc Thái Dương trong phong ấn mới hoạt động hơn một chút.

“Các ngươi đang thèm khát sự bất hủ của ta?” Tất Hắc Thái Dương giọng ồm ồm nói.

Sự thay đổi của Bá Tống quá rõ ràng.

Kết hợp với việc Bá Tống và Tiên Bạch liên tục dùng ‘hợp kích’ để đập vào đống cát bất hủ của nó, nó liền suy đoán ra khả năng này.

Nhưng, ‘sự bất hủ’ của nó trong quá trình này lại không hề bị tổn hại.

Rốt cuộc Bá Tống và Tiên Bạch đã làm thế nào?

“Ngươi đoán xem?” Bạch tiền bối nhìn đống cát bất hủ, nước miếng lại không nhịn được mà tiết ra.

Tất Hắc Thái Dương: “...” Không được, mình nhất định phải tìm cách thoát ra!

Tuy bản thân không bị tổn thương, nhưng nó cũng không muốn bị Tiên Bạch và Bá Tống vặt lông. ... ...

Bản thể Tống Thư Hàng trở lại ‘bí cảnh thời gian’.

Liên kết với các phân thân lại được nối lại, các phân thân theo chức trách của mình, tự hành động.

Bản thể Tống Thư Hàng tìm một vị trí thoải mái, lẳng lặng nằm xuống.

Tạo Hóa tiên tử, ngọn tóc ngốc của Sở các chủ và các vật phẩm treo máy khác lần lượt trở về bản thể của cậu.

“Thư Hàng, da mặt của ngươi có phải lại dày hơn một chút không?” Xích Tiêu Kiếm vừa nhìn thấy khuôn mặt phát sáng của bản thể Tống Thư Hàng liền không nhịn được nói.

“Là nâng cấp, không phải dày hơn.

Ý nghĩa khác nhau.” Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Cậu đặt Xích Tiêu Kiếm, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao lên đùi, nhắm mắt ngồi thiền.

Thực ra, Bá Tống ngồi thiền đã không cần nhắm mắt.

Việc nhắm mắt lúc này của cậu chỉ là để điều chỉnh trạng thái tinh thần của mình, để bản thân ở trong một trạng thái vô cùng bình tĩnh.

Ở trạng thái này, cậu có thể ‘nhìn’ thấy một số thứ, trước đó, khi xương sọ á bất hủ hóa, cậu đã như mơ giữa ban ngày, nhìn thấy vài hình ảnh.

Lúc trước, cậu chưa kịp nhìn kỹ thì hình ảnh đã lướt qua. [Là điềm báo nhập mộng?

Hay là cái khác?] Tống Thư Hàng tiến vào trạng thái tĩnh lặng.

Một lúc sau.

Trong cơ thể cậu, ‘sự tồn tại’ mà cậu và Bạch tiền bối liên thủ cắt ra từ Tất Hắc Thái Dương bị khuấy động.

Sau đó, Tống Thư Hàng nhìn thấy một hình ảnh Bạch tiền bối chuẩn bị chứng đạo!

“Đây là...

Thiên Đạo Bạch?” Nói thật, Thiên Đạo Bạch, Bạch tiền bối two, Bạch hiện thế, và các Vị Tri Bạch từ 1 đến 33, đều cực kỳ giống nhau.

Chỉ lộ mặt mà không nói chuyện, đứng yên một chỗ thì về cơ bản không ai có thể phân biệt được họ.

Tống Thư Hàng cũng là nhờ ở chung lâu ngày, và nhìn thấy 'A Bạch' trong hình ảnh sắp chứng đạo, mới xác định được thân phận của đây là 'Thiên Đạo Bạch'.

A Bạch trong hình ảnh đang ở trong trạng thái tương tự như 'phi thăng'.

Phía dưới ngài là một đám đại lão trường sinh giả bị đánh ngã, và một trong số ít thành viên còn đứng vững là thân ảnh của 'Công Đức Đạo Nhân'.

Thiên Đạo Bạch tuấn mỹ vô song, trên người bắt đầu được 'ánh sáng đại đạo' bao phủ.

Ánh sáng đại đạo này huyền diệu vô cùng, người ta chỉ cần nhìn một cái là cảm thấy trong lòng có vô số lĩnh ngộ, cảnh giới cũng sắp đột phá.

Không sai được, chính là thời khắc Thiên Đạo sắp chứng đạo!

Lúc Đạo Tử sư huynh chứng đạo trước đây cũng có tình hình tương tự. [Đây hẳn là lúc Bạch tiền bối chứng đạo lần đầu tiên... trong cảnh quay lướt qua vừa rồi, mình đã thấy Công Đức Đạo Nhân.] Lúc này, Tống Thư Hàng đang ở góc nhìn của 'người thứ ba', quan sát tất cả những điều này.

Góc nhìn này không phải là của các đại lão trường sinh giả chư thiên vạn giới bị đánh ngã phía dưới, cũng không phải là của Thiên Đạo Bạch, mà là một góc nhìn tương tự như 'khán giả xem phim', đang nhìn cảnh này từ xa. [Mà này, Tất Hắc Thái Dương đã từng tiếp xúc với Bạch tiền bối lúc ngài chứng đạo sao?] Cậu thầm nghi hoặc.

Lý do Tống Thư Hàng mở ra 'thế giới quan phát hình ảnh' lần này chính là vì phần ‘tồn tại’ mà cậu nuốt chửng từ ‘Tất Hắc Thái Dương’ bị kích động.

Nội dung phát hình ảnh lần này là một phần của Tất Hắc Thái Dương.

Nhưng... lúc tiếp xúc trước đây, Tất Hắc Thái Dương dường như không nhận ra thân phận của Bạch tiền bối? [Nếu tính thời gian thì lúc Bạch tiền bối chứng đạo, ‘Thiên Đạo’ tương ứng với Tất Hắc Thái Dương hẳn đã xuống đài rồi?

Hoặc là, nó chính là Thiên Đạo sắp xuống đài lúc đó?] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Theo suy đoán của cậu và mấy vị tiền bối, Thiên Đạo của Tất Hắc Thái Dương hoặc là Thiên Đạo đời thứ tư, hoặc là đời thứ năm.

Và từ các manh mối trước đó, khả năng nó là đời thứ tư sẽ lớn hơn.

Phía sau là Công Đức Đạo Nhân đời thứ sáu, Bạch tiền bối đời thứ bảy, Bàn Cầu đại lão đời thứ tám, và Đạo Tử sư huynh đời thứ 8.5.

Nếu Tất Hắc Thái Dương là đời thứ năm, và hình ảnh là cảnh Bạch tiền bối chứng đạo lần đầu tiên, thì Thiên Đạo của Tất Hắc Thái Dương vừa mới thoái vị; nếu nó là đời thứ tư, thì sau khi nó thoái vị đã là luân hồi thứ hai.

Khi Thiên Đạo Bạch bắt đầu phi thăng, góc nhìn của ‘Thiên Đạo Tất Hắc Thái Dương’ bắt đầu khóa chặt vào Thiên Đạo Bạch.

Cảm giác này giống như đang rình mồi!

“Chứng đạo cuối cùng cũng sắp bắt đầu rồi... không ngờ người cuối cùng chứng đạo lại là một người mới đột nhiên xuất hiện.

Nhưng, như vậy cũng tốt, đối với ta càng thuận tiện hơn, ngài ấy thích hợp hơn bất kỳ ai!” Một giọng nói vang lên.

Nói một loại phương ngữ trong ngôn ngữ viễn cổ, khó hiểu và trúc trắc, may mà trong cơ thể Tống Thư Hàng vẫn còn lưu lại ‘pháp tắc ngôn ngữ và văn tự’, đạo trường sinh tuy đã bị hiến tế, nhưng thông tin của pháp tắc này vẫn còn sót lại.

Vì vậy, cậu có thể hiểu được ý nghĩa trong lời nói này. [Tên này định nhắm vào Thiên Đạo Bạch tiền bối?] Tống Thư Hàng lập tức hiểu ra. ‘Thiên Đạo Tất Hắc Thái Dương’ đang ẩn mình trong bóng tối dường như muốn ra tay với Thiên Đạo Bạch đang chứng đạo?

“Kỳ lạ, cảm giác có người...” Đột nhiên, giọng nói đó lại lẩm bẩm.

Tống Thư Hàng thầm kêu không ổn.

Đây là cậu đã bị ‘Tất Hắc Thái Dương’ sau khi thoái vị cảm ứng được?

Giống như khi cậu từng nhập mộng các đại lão hàng đầu, sẽ bị các đại lão cảm ứng được.

Lần này tiến vào ‘hình ảnh thế giới quan của Tất Hắc Thái Dương’, rất có thể cũng sẽ bị Tất Hắc Thái Dương cảm ứng được.

Đúng lúc Tống Thư Hàng thầm thấy không ổn...

đầu của cậu, da mặt của cậu và Bất Hủ Phì Kình Kim Đan âm thầm tỏa ra ánh sáng, bao bọc lấy cơ thể cậu.

Đặc biệt là lớp ‘da mặt á bất hủ’ kia, còn mô phỏng ra mùi vị gần giống với ‘khí tức bất hủ của Tất Hắc Thái Dương’.

Khi nhập mộng các đại lão hàng đầu, quả thực có thể bị cảm ứng được, nhưng Tống Thư Hàng bây giờ đã không còn là tân binh nhỏ bé của năm ngoái.

Bây giờ cậu sau khi trang bị đầy đủ các vật phẩm treo máy, phân thân, nói là đứng ở đỉnh cao của chư thiên vạn giới cũng không ngoa.

Thêm vào đó, cậu và Bạch tiền bối vừa vặt lông 'Tất Hắc Thái Dương', vừa hay có thể dùng được.

Một lúc sau...

"Là ảo giác sao?

Nhưng vẫn nên cẩn thận một chút." Giọng nói đó lại vang lên.

Nó không cảm ứng được sự tồn tại của Tống Thư Hàng!

Kể từ khi trở thành đại lão, thao tác của Bá Tống cuối cùng cũng miễn cưỡng bắt kịp bước chân của các đại lão.

Chỉ có đại lão mới có thể che giấu được cảm ứng của đại lão.

Tống Thư Hàng cũng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Chương 3054

Trong hình ảnh.

Cảnh Bạch tiền bối ‘lên trời’ đã sắp đến hồi kết.

Trên người ngài, ánh sáng đại đạo ngày càng đậm đặc.

Trong hư không có một sức mạnh giáng xuống người ngài, muốn kéo ngài lên, tiến vào Thiên Đạo, chấp chưởng chư thiên vạn giới, chứng đạo bất hủ!

“Sắp đến rồi, chính là bây giờ!” Giọng nói đó vô cùng kích động.

Đồng thời, nó dường như đã bắn ra một thứ gì đó quý giá... cụ thể là bắn ra cái gì, Tống Thư Hàng không nhìn rõ.

Nhưng đó hẳn là một thứ rất quan trọng, nói không chừng phải mất hàng triệu năm mới mày mò ra được một cái loại đó.

“Rất tốt, rất thuận lợi.

Tiếp theo, hãy chứng đạo bất hủ đi, Thiên Đạo mới.” Giọng nói đó bình tĩnh nhưng không che giấu được sự kích động.

Nhưng đúng lúc này, ‘Thiên Đạo Bạch’ mắt thấy sắp chứng đạo lại dừng lại.

Ngài dựa vào sức mạnh của mình, cưỡng ép dừng lại quá trình ‘phi thăng chứng đạo bất hủ’.

“Dừng lại rồi?” Giọng nói đó ngơ ngác.

Thế này mà cũng dừng được?

Lúc chứng đạo bất hủ, có chức năng tạm dừng sao?

Sao ta lại không biết?

Trong hư không.

Thiên Đạo Bạch cúi đầu nhìn Công Đức Đạo Nhân: “Công Đức đạo hữu... ngài còn sống chứ.” “Đương nhiên là còn sống, Bạch đạo hữu ngài cứ yên tâm, bần đạo còn chưa chết được đâu.” Giọng của Công Đức Đạo Nhân truyền đến.

Giọng nói này, dáng vẻ này. [Là Bất Hủ Đạo Nhân đã khởi động lại thế giới, không sai được.

Ngài ấy là Thiên Đạo trước Bạch tiền bối.] Tống Thư Hàng thầm xác định.

“Thực ra là thế này... ta đột nhiên không muốn lên trời nữa.” Thiên Đạo Bạch đột nhiên nói.

Công Đức Đạo Nhân: “Hả?” Giọng nói mà Tống Thư Hàng đang nhập vai: “Hả?” Tiếp theo...

Tống Thư Hàng thông qua góc nhìn của ‘Tất Hắc Thái Dương’, nhìn thấy cảnh Công Đức Đạo Nhân dùng [Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa] đổi lấy ‘vị trí Thiên Đạo’ từ tay Thiên Đạo Bạch.

Sau đó, Công Đức Đạo Nhân bắt đầu phi thăng.

Toàn bộ quá trình, mấy vị đại lão trường sinh giả phía dưới đều ngơ ngác.

Chính Công Đức Đạo Nhân cũng ngơ ngác.

“Cái quái gì vậy!!!” Giọng nói của Tất Hắc Thái Dương mà Tống Thư Hàng đang nhập vai cũng run rẩy.

Tuy không biết nó muốn làm gì với ‘Thiên Đạo Bạch’... nhưng rõ ràng, kế hoạch của nó đã hoàn toàn tan tành.

Hơn nữa, nó còn phải trả giá bằng một báu vật rất quý giá, rất khó có được, hoặc là một loại vật chất nào đó.

Vật chất đó rơi vào người Thiên Đạo Bạch, không thể thu hồi.

“He he he ~” Tống Thư Hàng mô phỏng giọng điệu kỳ quái, phát ra tiếng cười vui vẻ.

Tên này nhắm vào ai không nhắm, lại đi nhắm vào Bạch tiền bối... trộm gà không được còn mất nắm gạo.

Nhóc con, ngươi đã đi sai đường rồi!

Cứ như vậy...

Tống Thư Hàng nhập vai vào góc nhìn của ‘Tất Hắc Thái Dương’, trơ mắt nhìn ‘Công Đức Đạo Nhân’ phi thăng mà không thể làm gì được.

Ánh mắt góc nhìn liên tục chuyển đổi giữa Công Đức Đạo Nhân đang phi thăng với vẻ mặt như đang mơ và Thiên Đạo Bạch tiền bối.

“Hàng triệu năm chờ đợi, hàng triệu năm chuẩn bị, hàng triệu năm tâm huyết...” “Tên này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Vị trí Thiên Đạo bất hủ, lẽ nào còn không bằng một chiếc [Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa]?

Ngươi coi vị trí Thiên Đạo là cái gì chứ!

Nó có rẻ mạt đến thế không?” “Đừng để ta nhìn thấy ngươi nữa, cái quái gì vậy!” Giọng nói đó tức giận tột cùng thề.

Nhưng dường như có một loại hạn chế nào đó, nó không thể làm gì được... chỉ có thể cách một màn hình, nhìn chằm chằm vào Thiên Đạo Bạch đang chơi rất vui với món đồ chơi mới [Chư Thiên Vạn Giới Xuyên Thứ Phi Toa].

Tống Thư Hàng lại không nhịn được mà bật cười: “Ha ha ha.” Ta thích nhìn cái vẻ mặt hận không thể đánh chết ta mà lại không đánh được của ngươi.

Hơn nữa, còn thề sẽ cho Bạch tiền bối biết tay?

Kết quả bây giờ, Tất Hắc Thái Dương bị Bạch tiền bối và cậu vặt lông... không lâu nữa, cậu còn phải quay lại vặt tiếp!

Sau khi Tống Thư Hàng cười vui vẻ, hình ảnh cũng dần chìm vào bóng tối.

Hình ảnh tối đen dường như là thời gian đang nhảy vọt.

Khoảng hơn một phút sau.

Hình ảnh lại một lần nữa sáng lên.

Sau đó, Tống Thư Hàng lại một lần nữa nhìn thấy Thiên Đạo Bạch đang ‘phi thăng’.

“Ha ha ha ~” Vừa bắt đầu, tình tiết còn chưa diễn ra, Tống Thư Hàng đã bắt đầu vui vẻ.

“Cái quái gì vậy, lại nữa?” Giọng của Tất Hắc Thái Dương vang lên. [Không ngờ tới chứ, lại là đại Bạch tiền bối của ta đấy!] Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Có gan thì nhắm vào nữa đi!

“Ngươi nghiện chứng đạo bất hủ rồi à?

Lần trước ngươi đã từ bỏ chứng đạo bất hủ, tại sao lần này lại chạy đến đây chứng đạo?

Đã từ bỏ rồi, tại sao không tìm một nơi ẩn cư cho tốt, tại sao lại chạy ra gây chuyện?” Tâm trạng của Tất Hắc Thái Dương vô cùng tồi tệ.

Ai cũng sẽ tồi tệ.

Lại là một vòng luân hồi dài đằng đẵng, có thể là hàng trăm triệu năm, có thể còn dài hơn... rồi một vòng luân hồi đã kết thúc, lòng đầy mong đợi cơ hội mới đến.

Kết quả, vừa mở mắt ra, lại thấy cái ‘ngài ấy’, và ‘ngài ấy’ lại giành được cơ hội chứng đạo.

Cho dù cái ‘ngài ấy’ này có đẹp đến đâu, trong lòng Tất Hắc Thái Dương cũng chỉ có hận thù.

Bây giờ, đại lão Tất Hắc không biết có nên dùng ‘cơ hội duy nhất’ này lên người ‘ngài ấy’ nữa không.

Lỡ như lại giống lần trước, khó khăn lắm mới dùng được cơ hội duy nhất, tên này lại quay người bán đi vị trí Thiên Đạo thì phải làm sao?

Có một lần sẽ có lần thứ hai, tên này đã từng bán vị trí Thiên Đạo một lần, bán lần thứ hai cũng không phải là không thể.

“Cứ nhịn trước đã, đến khoảnh khắc cuối cùng... chỉ có khoảnh khắc cuối cùng, nếu ngài ấy vẫn chưa có ý định bán vị trí Thiên Đạo, ta mới ra tay!” Đại lão Tất Hắc khẽ nói.

Hình ảnh góc nhìn bắt đầu khóa chặt vào Thiên Đạo Bạch.

Không chớp mắt một cái!

Giống như lần trước, trên người Thiên Đạo Bạch được ‘ánh sáng Thiên Đạo’ bao phủ, ánh sáng bất hủ của Thiên Đạo dẫn dắt ngài, tiến vào trạng thái ‘phi thăng’, cảnh tượng này truyền đi khắp chư thiên vạn giới.

Đại lão Tất Hắc ẩn mình trong bóng tối thi pháp, ngưng tụ ‘bảo bối’ giống như lần trước, chuẩn bị sẵn sàng.

“Rất tốt, lần này không dừng lại.

Vậy thì giai đoạn tiếp theo chính là quá trình ngài ấy hoàn toàn hóa thành bất hủ.

Đến lúc đó, ngài ấy muốn giao dịch vị trí Thiên Đạo cũng không có cơ hội, ta chỉ cần ra tay vào giai đoạn đó là... cái quái gì vậy!” Đại lão Tất Hắc nói được nửa chừng thì cảm xúc bắt đầu mất kiểm soát.

Bởi vì... ‘Thiên Đạo Bạch’ ở phía đối diện đã bỏ qua giai đoạn cuối cùng của việc chứng đạo bất hủ!

Đúng vậy, bỏ qua quá trình.

Có thể là vì ngài ấy đã ‘hai lần chứng đạo’, chịu đựng hai lần ‘nghi thức phi thăng’.

Vì vậy, quá trình chứng đạo bất hủ lần này của ngài ấy cũng khác với quá trình bình thường.

Vốn cần có một quá trình toàn thân dần dần bất hủ hóa.

Nhưng, quá trình này của Thiên Đạo Bạch đã trực tiếp bỏ qua, hoặc nói là chỉ có ánh sáng lóe lên, cơ thể ngài ấy đã hoàn mỹ bất hủ hóa.

Tiếp theo, Thiên Đạo Bạch tiền bối quang tốc phi thăng, chấp chưởng Thiên Đạo, chứng đạo thành công.

Toàn bộ quá trình, ngay cả cơ hội phản ứng cũng không có.

Chỉ để lại đại lão Tất Hắc mặt mày ngơ ngác đứng tại chỗ.

Mặc dù nó không nói nửa lời, nhưng Tống Thư Hàng vẫn có thể cảm nhận được sự tuyệt vọng sâu sắc, sự ngơ ngác không thể tả, và cả sự tức giận trong lòng. [Ha ha ha ha, không ngờ tới chứ?

Chương 3055

Không ngờ tới quá trình quang tốc bất hủ hóa của đại Bạch tiền bối ta chứ!] Giá trị vui vẻ trong lòng Tống Thư Hàng gần như sắp tràn ra ngoài.

Xem kìa, đôi khi niềm vui của đàn ông lại đơn giản như vậy!

Lúc này, Tống Thư Hàng đã lờ mờ hiểu được tại sao Bạch tiền bối two lại muốn giữ lại Bàn Cầu đại lão.

Bàn Cầu đại lão có lẽ là một trong những nguồn vui của Bạch tiền bối two.

Ngoài ra... do Bạch tiền bối quang tốc phi thăng, ‘bảo bối’ trong tay đại lão Tất Hắc muốn nhắm vào Bạch tiền bối lần nữa còn chưa kịp phóng ra.

Vì vậy, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng lờ mờ cảm ứng được một số thông tin dữ liệu về ‘báu vật’ này.

Báu vật này sở hữu quy tắc rất mạnh mẽ về mặt ‘cướp đoạt, chiếm đoạt’.

Đây là quy tắc chiếm đoạt mục tiêu. [Phải tế ra báu vật này vào khoảnh khắc trước khi Thiên Đạo chứng đạo bất hủ, nói cách khác, đây là muốn chiếm đoạt Thiên Đạo?] [Không đúng, chiếm đoạt toàn bộ Thiên Đạo chắc chắn không thực tế.

Thiên Đạo không dễ đối phó như vậy... vậy thì, là thủ đoạn ẩn giấu để âm thầm mưu đoạt một quyền hạn nào đó của Thiên Đạo?] Đúng lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, ‘bảo bối’ trong tay đại lão Tất Hắc đã tan biến, báu vật này, sau khi tế ra hoặc là trúng mục tiêu, hoặc là hoàn toàn tan biến, không có chức năng bảo tồn.

Đau lòng!

Một cảm xúc đau lòng sâu sắc dâng lên.

“Hàng triệu năm chờ đợi, hàng triệu năm chuẩn bị, hàng triệu năm tâm huyết...” Đại lão Tất Hắc lại bắt đầu lẩm bẩm.

Lỗ vốn nặng nề.

Thời gian cũng lỗ vốn, tiền bạc cũng lỗ vốn, thủ đoạn bí pháp bảo bối mà nó muốn thi triển, từ lúc nghiên cứu ra đến bây giờ, vẫn luôn lỗ vốn! [Chậc chậc chậc, ngay cả lời thoại cũng giống hệt lần trước... bản chất của con người quả nhiên là máy lặp lại, à không đúng, đại lão không phải là con người.] Tống Thư Hàng vui đến nở hoa.

Vậy thì, chỉ có thể dùng một câu danh ngôn khác để khái quát, dưới ánh mặt trời, không có gì mới.

Những chuyện xảy ra bây giờ, trong quá khứ đều đã từng xảy ra, trong tương lai sẽ lại xảy ra.

“Lần sau, lần sau sẽ không có tên này gây rối nữa.” “Ngài ấy đã chứng đạo bất hủ, ngài ấy sẽ không xuất hiện nữa.” Giọng của đại lão Tất Hắc lại một lần nữa nhạt đi.

Tầm nhìn của Tống Thư Hàng lại chìm vào bóng tối.

Vài phút sau...

Ánh sáng lại hiện ra.

Và lần này, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng là hai người quen.

Nho gia Thánh Nhân VS Bàn Cầu đại lão!

Trong hình ảnh, Nho gia Thánh Nhân rõ ràng mạnh hơn Bàn Cầu đại lão một bậc, một người tấn công đẹp mắt, một người chống cự chật vật.

Ánh mắt của đại lão Tất Hắc lập tức tập trung vào Nho gia Thánh Nhân.

Vị này, chắc chắn sẽ chứng đạo bất hủ!

“Cuối cùng cũng không phải là gã đó rồi…” “Hơn nữa, thời gian ta tỉnh lại từ trong bóng tối lần này cũng ngắn hơn trước đây.” “Nói cách khác, thời gian gã đó làm Thiên đạo cũng ngắn hơn mấy nhiệm kỳ trước một chút?” “Ha ha ha ha ~ Ta biết ngay mà, gã đó là một tồn tại thích gây chuyện, đặc biệt ngông cuồng, không thể nào chịu đựng lâu như vậy được.” Tất hắc cự lão thấy đại lão tranh đoạt Thiên đạo lần này cuối cùng không phải là gã tuấn mỹ vô song kia nữa thì thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật, trong lòng Tất hắc cự lão đã có chút sợ hãi Thiên đạo Bạch với những pha xử lý đặc biệt nhiều.

Nếu lần này lại gặp phải gã tuấn mỹ kia, nói không chừng lão lại phải chịu đựng thêm một luân hồi, chờ đợi cả ức vạn năm mới có được cơ hội tiếp theo… Thậm chí, nếu gã kia chơi chán, muốn ở lại ngôi vị Thiên đạo lâu một chút, thì ức vạn năm cũng chỉ là bước khởi đầu.

Thiên đạo mà thật sự không gây chuyện, yên ổn ngồi trên ngôi vị Thiên đạo, thì có thể tồn tại đến thiên trường địa cửu!

Sau khi vui mừng, ánh mắt của lão khóa chặt vào Nho gia Thánh nhân.

“Ván này chắc chắn không sai, với nhãn quang của ta… tồn tại này, sẽ chứng đạo Bất hủ!” Tất hắc cự lão khẳng định.

Giọng điệu tràn đầy vẻ tự tin!

Tống Thư Hàng nghe thấy lời này, không nhịn được mà trong lòng vẽ một biểu cảm【mặt cười hề hước】.

Lời nói của Tất hắc cự lão tự tin bao nhiêu thì Tống Thư Hàng vui vẻ bấy nhiêu.

Nhưng nói thật, nếu không phải đã biết trước kết cục, khi Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh tượng trước mắt này, cũng sẽ cho rằng Nho gia Thánh nhân sẽ chứng đạo Bất hủ!

Từ hiện trường mà xem, Nho gia Thánh nhân và Bàn cầu đang ở cùng một tầng thứ cảnh giới, đều là cấp bậc đặc biệt vượt xa các Trường sinh giả bình thường.

Tuy nhiên, thủ đoạn pháp thuật, kỹ xảo chiến đấu, kinh nghiệm chiến đấu, trình độ trận pháp, độ mạnh pháp bảo của Nho gia Thánh nhân đều mạnh hơn Bàn cầu một bậc.

Trong trường hợp cảnh giới tương đồng, ai có kỹ năng mạnh hơn, ai có trang bị tốt hơn, người đó sẽ có cơ hội thắng lớn hơn!

Cho nên trận chiến này từ đầu đến giờ, Nho gia Thánh nhân đều chiếm thế thượng phong tuyệt đối.

Bàn cầu đại lão chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, ngay cả cơ hội phản kích cũng rất ít.

Tất hắc cự lão thấy cảnh này, đã không nhịn được mà âm thầm vận dụng cái ‘Bá chiêm bí pháp vô cùng quý giá’ kia, hận không thể lập tức dùng ‘Bá chiêm Thiên đạo bí pháp’ này lên người Nho gia Thánh nhân.

Nhưng cuối cùng, lão vẫn nhịn được.

Gã tuấn mỹ lần trước đã cho lão quá nhiều bài học xương máu.

Cho nên, không thể nóng vội.

Nhưng cũng không thể quá không vội.

Lần này lão phải thả lỏng tâm thái của mình.

Vừa không cố ý chờ đến giai đoạn cuối cùng khi ‘Nho gia Thánh nhân’ chứng đạo.

Vừa không vội vã ném ‘Bá chiêm bí pháp’ vô cùng quý giá lên người Nho gia Thánh nhân.

Lão sẽ kiên nhẫn chờ một thời cơ thích hợp!

Hơn nữa, vì hai lần thất bại trước, lần này lão đã tiến hành một vài cải tiến cho ‘Bá chiêm bí pháp’, lần này lão càng có quyết tâm hơn.

Cứ như vậy, thời gian vội vã trôi đi.

Một ngày trôi qua, hai ngày trôi qua.

Cuối cùng, mười ngày đã trôi qua… Tất hắc cự lão bắt đầu có chút sốt ruột.

“Sao lại lâu như vậy?” Giọng của cự lão cũng có chút bất an.

Mỗi lần lão tỉnh lại từ trong bóng tối, đều là vào thời điểm ‘Thiên đạo mới sắp chứng đạo’ hoặc là ‘Thiên đạo mới sắp tiến vào trận chiến cuối cùng’, mới bị đánh thức.

Thông thường mà nói, sau khi lão tỉnh lại, liền có thể thấy được giai đoạn Thiên đạo mới kế thừa Thiên đạo, hoặc là xem Thiên đạo mới gọn gàng xử lý kẻ địch cuối cùng trong trận chung kết, đạp lên thân thể kẻ địch để leo lên ngai vàng Bất hủ… Sau đó, lão liền có thể nắm bắt cơ hội!

Kết quả, trận đại chiến cuối cùng giữa Nho gia Thánh nhân và Bàn cầu, lại không hề gọn gàng như vậy, mà kéo dài đến tận mười ngày!

“Đã mười ngày rồi, mà xem ra… trong thời gian ngắn còn chưa thể kết thúc.” “Vật thể hình cầu này quá trâu bò, phòng ngự và năng lực tái sinh đều khoa trương đến cực điểm, ta chưa bao giờ thấy gã nào chịu đòn giỏi như vậy.

Nếu năm đó ta gặp phải nó, nói không chừng sẽ bị tức đến mức từ bỏ ngôi vị Thiên đạo mất?” “Cứ thế này thì không ổn.

Mỗi lần ta bị đánh thức, ý thức dừng lại ở hiện thế, đều có giới hạn thời gian.” Tất hắc cự lão nhíu mày nói. 【Mỗi lần bị đánh thức?

Giới hạn thời gian?】 Tống Thư Hàng đang âm thầm quan sát nghe đến đây, trong lòng khẽ động.

Nói cách khác, Tất hắc cự lão này chỉ bị đánh thức mỗi khi ‘Thiên đạo sắp chứng đạo’?

Vậy thì ‘Tất hắc thái dương’ gây chuyện ở Chư thiên vạn giới thường ngày và ‘Tất hắc cự lão’ này không phải là cùng một cá thể? 【Dựa theo giả thiết này để suy luận, rất nhiều chuyện có thể giải thích được!】 Ví dụ như, rõ ràng là người tận mắt chứng kiến ‘Thiên đạo Bạch’ hai lần chứng đạo, liên tục bị lừa hai luân hồi, Tất hắc cự lão lẽ ra phải có ấn tượng sâu sắc với ‘Thiên đạo Bạch’ mới đúng.

Nhưng sau này, khi Tất hắc thái dương tiếp xúc với Bạch hiện thế, Bạch tiền bối two và các vị A Bạch khác, lại hoàn toàn không có phản ứng, giống như tiếp xúc với người lạ.

Nếu hai bên là những ‘cá thể’ khác nhau, và ‘Tất hắc thái dương’ bị Thiên đạo đoạt xá, cải tạo sau này và tôn ‘Tất hắc cự lão’ thật sự ẩn sau màn này không chia sẻ ký ức với nhau, thì mọi chuyện đều có thể hiểu được! ‘Tất hắc thái dương’ là Cửu U chúa tể đã bị cải tạo… còn kẻ ẩn sau màn mỗi một luân hồi Thiên đạo bị đánh thức này mới là ‘Tất hắc Thiên đạo’ thật sự.

Mà trước đó, ‘Tất hắc thái dương’ vào thời khắc sinh tử, điên cuồng phát ra ‘tín hiệu cầu cứu’, nói không chừng chính là gửi cho ‘Tất hắc Thiên đạo’ ẩn sau màn.

Rất nhiều manh mối, sau khi thông qua ‘giả thiết’ này, đều có thể xâu chuỗi lại với nhau. 【Quả nhiên, các đời Thiên đạo thao tác ngày càng bá đạo.

Bề ngoài để lại một cái nick ảo ở hiện thế, chân thân lại vẫn ở phía sau…】【Nếu không biết điểm này, chúng ta chỉ giải quyết được 'Tất hắc thái dương' bên ngoài, thì không thể giải quyết tận gốc tai nạn 'Chư thiên vạn giới hủy diệt'.】【Thậm chí nếu không có phòng bị, tưởng rằng giải quyết 'Tất hắc thái dương' là xong chuyện… nói không chừng còn bị 'Tất hắc cự lão' bản tôn ẩn trong bóng tối đâm lén một nhát, lật ngược thế cờ.】 May mà, bây giờ cậu đã nhận ra điểm này.

Quay về sẽ tìm các vị Bạch tiền bối, Đạo tử tiền bối, Cẩu Đản đa, Tam Nhãn tiền bối và các vị đại lão hack khác thương lượng một chút, triệt để chặn đứng khả năng lật kèo của 'Tất hắc cự lão' bản tôn.

Tốt nhất là lật cả bàn của lão, đập nát cả cái 'bàn' mà lão muốn lật!

Sau khi âm thầm quyết định, Tống Thư Hàng lại chuyển ánh mắt sang trận chiến kinh thiên động địa giữa Nho gia Thánh nhân và Bàn cầu đại lão.

Thông qua quan sát trận chiến này, Tống Thư Hàng lại ngộ ra không ít thứ.

Đặc biệt là cách Nho gia Thánh nhân vận dụng 'Nho văn', khiến Tống Thư Hàng có được linh cảm to lớn.

Tương lai, chờ cậu mày mò ra được nhiều 'Bá văn' hơn, cũng có thể giống như Nho gia Thánh nhân, vung tay vẽ một cái trong hư không, chính là một 'Bá văn'.

Phong cách chiến đấu, lập tức được nâng lên một tầm cao mới!

Tuyệt diệu biết bao!

Sau đó, cứ như vậy… ba mươi ngày trôi qua, sáu mươi ngày trôi qua… Tất hắc cự lão cuối cùng không chờ được nữa… “Chưa từng thấy trận chung kết tranh đoạt Thiên đạo nào mà đánh lâu như vậy.” Tất hắc cự lão hoàn toàn tuyệt vọng.

Lão đã không thể chờ đợi thêm nữa.

Thời hạn của lão đã đến.

“Không còn cách nào khác, chỉ có thể ra tay.” Tất hắc cự lão nói.

Nếu không ra tay nữa, lão sẽ lại bị đẩy ra khỏi hiện thế, chỉ có thể chờ ‘luân hồi Thiên đạo’ tiếp theo bắt đầu.

Lão đã không muốn chờ thêm một luân hồi nữa!

“May mà, ta đã tiến hành một vài cải tiến cho ‘Bá chiêm bí pháp’… bây giờ vừa hay có thể dùng được.” Tất hắc cự lão nói xong, trong tay bắt đầu thôi động ‘bí pháp’ vô cùng quý giá, cần ngàn vạn năm mới có thể ngưng tụ ra. 【Bí pháp này, tên là ‘Bá chiêm bí pháp’?

Chương 3056

Cái tên vừa trần trụi vừa dứt khoát như vậy?】 Sự chú ý của Tống Thư Hàng từ trên người Nho gia Thánh nhân, Bàn cầu đại lão chuyển về, rơi vào trên người Tất hắc cự lão.

Phàm là bí pháp có chữ ‘Bá’, đều khiến cậu cảm thấy thân thiết một cách khó hiểu. ‘Bá chiêm bí pháp’ này tuy nghe có vẻ trần trụi, nhưng Tống Thư Hàng cảm thấy bí pháp này, cũng có duyên với mình, nên bản năng muốn nhìn thêm vài lần.

Thật trùng hợp, ‘tầm mắt’ của Tất hắc cự lão cũng từ trên người Nho gia Thánh nhân chuyển về chỗ của mình.

Một đôi bàn tay đen kịt như cát sỏi ngưng tụ, bắt đầu chậm rãi bấm pháp ấn.

Đây là pháp ấn phiên bản cải tiến, Tất hắc cự lão cũng là lần đầu tiên thi triển, nên tương đối cẩn thận.

Lão cẩn thận, vừa hay cho Bá Tống cơ hội học tập.

Tống Thư Hàng trong xương cốt thực ra là một nhân vật cấp học bá chân chính… Sở dĩ ở môn học ‘kiến thức cơ sở tu chân’, cậu trông như một học sinh cá biệt, chủ yếu là do thời gian hạn chế.

Nếu cậu giống như một đại lão Trường sinh giả bình thường, mấy năm một tiểu cảnh giới, mấy chục năm một đại cảnh giới, mấy trăm năm ngưng tụ Nguyên Anh, mấy nghìn năm chứng đạo Huyền Thánh, vạn năm chứng đạo Kiếp Tiên, thì kiến thức tu chân của cậu tuyệt đối sẽ là cấp ‘học bá, tiền bối lớn đáng tin cậy’ tương xứng với cảnh giới của mình.

Trên thực tế, dù chỉ tu luyện khoảng một năm, kiến thức tu chân và lý luận pháp thuật, kỹ năng chiến đấu mà Tống Thư Hàng nắm giữ, cũng phong phú hơn bất kỳ tu sĩ nào tu luyện đủ một năm!

Tống Thư Hàng nhìn chằm chằm vào đôi bàn tay đen kịt như cát sỏi này, nhìn một chuỗi pháp ấn, ghi nhớ chúng thật kỹ.【Ừm, quay về mình sẽ đi tìm Bạch tiền bối, xem có thể phân tích ra cái 'Bá chiêm bí pháp' này không, sau đó tốt nhất là đơn giản hóa thành độ khó của ba lá phù văn, cảm giác sẽ khá hợp với mình.】Bá Tống tổng kết như vậy.

Kể từ khi có rất nhiều tiền bối hack, Bạch tiền bối, Đạo tử tiền bối, Tam Nhãn tiền bối, Cẩu Đản đa vân vân các đại lão, 'thuộc tính học bá' của Tống Thư Hàng càng ngày càng không có đất dụng võ……'Bá chiêm bí pháp' vô cùng quý giá của Tất hắc cự lão ngưng tụ thành công, ánh mắt thì bắt đầu khóa chặt vào Nho gia Thánh nhân.

Tuy rằng trận chiến kéo dài thời gian lâu như vậy vẫn chưa kết thúc, nhưng nhìn vào cục diện, toàn bộ trận chiến đã tiến vào giai đoạn Nho gia Thánh nhân khống chế thế trận.

Thánh nhân luôn có thể không ngừng tìm ra điểm yếu của Bàn cầu, tiến hành một loạt đòn tấn công.

Bàn cầu tuy vẫn có thể cố gắng phòng ngự, nhưng phòng ngự của nó đối với Thánh nhân mà nói, hiệu quả ngày càng kém.

Thánh nhân đã tìm ra quy luật, luôn có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự, tấn công thẳng vào bản chất của Bàn cầu.

Cứ tiếp tục như vậy, cho dù thời gian kéo dài thêm một chút, người chiến thắng cuối cùng tuyệt đối là Nho gia Thánh nhân!

Dù là trong các đời Thiên đạo, xét về chiến lực trước khi chứng đạo, biểu hiện của Nho gia Thánh nhân cũng có thể xếp vào hàng đầu!

Tồn tại như vậy, không chứng đạo Thiên đạo thì trời đất khó dung!

Tất hắc cự lão tin tưởng vào nhãn quang của mình.

Cho nên, lão vẫn chuẩn bị tặng cho Thánh nhân một phát, đặt Thánh nhân làm mục tiêu số một.

Vù ~ 'Bá chiêm bí pháp' cải tiến được tung ra, bay về phía Nho gia Thánh nhân. 'Bá chiêm bí pháp' quỷ dị này, tồn tại cảm cực thấp, hoàn toàn không thể bị phát hiện.

Lần đầu tiên năm đó, ngay cả Thiên đạo Bạch cũng bị trúng thẳng.

Nho gia Thánh nhân cũng không ngoại lệ, giống như Thiên đạo Bạch năm xưa, hoàn toàn tiếp nhận hiệu quả của 'Bá chiêm bí pháp'.

Thấy Nho gia Thánh nhân đã tiếp nhận 'Bá chiêm bí pháp', Tất hắc thái dương phát ra tiếng cười vui vẻ.

"Rất tốt, chính là như vậy.

Ta tin rằng, cơ hội ngươi tranh đoạt được Thiên đạo là rất lớn… Tuy nhiên, có bài học xương máu của gã tuấn mỹ quỷ dị kia, ta phải làm chút thay đổi." Tất hắc cự lão lại một lần nữa vận dụng bí pháp.

Nhưng lần này, lão không dùng 'Bá chiêm bí pháp'.

Bá chiêm bí pháp, cực kỳ bá đạo… lão ngàn vạn năm mới có thể ngưng tụ ra một phát.

Hơn nữa, với trạng thái cơ thể của lão, cũng chỉ có thể chứa một phát.

Nếu muốn ngưng tụ cái thứ hai, năng lượng sẽ trực tiếp bị 'Bá chiêm bí pháp' đã chứa đựng nuốt chửng.

Bản thân nó chính là một loại bí pháp quy tắc rất bá đạo, rất mạnh mẽ.

Nếu đã không thể ngưng tụ phát thứ hai, vậy chỉ có thể cải tiến hiệu quả của phát thứ nhất.

Sau khi vận dụng bí pháp, Tất hắc cự lão âm thầm điểm về phía ‘Bàn cầu’, lặng lẽ để lại một cái ‘ấn ký’ trên người Bàn cầu.

Tuy xác suất vô cùng vô cùng nhỏ, nhưng nếu vạn nhất người cuối cùng chứng đạo là Bàn cầu, thì cái ‘ấn ký’ này vào lúc Bàn cầu bắt đầu chứng đạo Bất hủ, liền có thể lẳng lặng chuyển ‘Bá chiêm bí pháp’ trên người Nho gia Thánh nhân qua. ‘Bá chiêm bí pháp’ sau khi chuyển dời, hiệu quả chắc chắn sẽ kém hơn một chút, nhưng có còn hơn không… Cùng lắm thì sau này, lão vá thêm vài bản vá.

“Chuẩn bị hai tay, cho dù cuối cùng, xuất hiện tình tiết Thánh nhân này giao dịch ngôi vị Thiên đạo cho quả cầu, kế hoạch của ta cũng sẽ không thất bại.” Tất hắc đại lão hài lòng nói.

Sau đó, sự tồn tại của lão bắt đầu bị ‘Chư thiên vạn giới’ bài xích, không thể không lặng lẽ rút lui.

“Lần này… ta sẽ quay về chờ đợi tin tức ‘Bá chiêm bí pháp’ thành công.” Tất hắc cự lão ưu nhã rời đi.

Mà Tống Thư Hàng, cũng đã ghi nhớ toàn bộ quá trình của ‘Bá chiêm bí pháp’ và ‘Bá chiêm bí pháp dấu hiệu số 2’.

Quay về, cậu sẽ tìm các vị tiền bối nghiên cứu. ‘Bá chiêm bí pháp’ của ngươi, ta rất vừa ý ~ Quay về, nó sẽ là của ta thôi.

Hơn nữa, ta không chỉ muốn chiếm đoạt ‘Bá chiêm bí pháp’ của ngươi, còn muốn cải tiến nó.

Ngàn vạn năm thực sự quá lâu, một chiêu thức mà cần thời gian lâu như vậy, căn bản không có tác dụng.

Cho nên, thời gian tụ khí nhất định phải cải tiến!

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng cũng hài lòng bắt đầu rút lui.

Nhưng lần này có chút khác biệt so với mấy vòng trước.

Mấy vòng trước, Tất hắc cự lão sau khi rút lui sẽ rơi vào giấc ngủ say trong bóng tối.

Nhưng lần này Tống Thư Hàng ở trong bóng tối, lại vẫn có thể nghe thấy giọng nói của lão.

“Ủa?

Vẫn chưa xong?

Đã hơn một năm rồi.” Bóng tối lại tiếp tục rất lâu.

“Mười năm, mười năm rồi đó!” Bóng tối tiếp tục kéo dài.

“Hai mươi năm rồi, đã tròn hai mươi năm rồi!” Bóng tối vẫn như cũ.

“Còn phải đánh bao lâu nữa, ba mươi năm rồi.” Tất hắc cự lão có chút nổi cáu.

Bóng tối tận tụy tiếp tục phần việc của mình.

Tất hắc cự lão giống như một lập trình viên thức trắng đêm, rõ ràng đã rất buồn ngủ, nhưng vẫn phải cố gắng giữ tỉnh táo.

“Trời ạ, sao vậy?

Ba nghìn năm, ba nghìn năm rồi!” Tống Thư Hàng: “???” Ba nghìn năm?

Cậu nhớ, trận chiến kinh thiên động địa giữa Nho gia Thánh nhân và Bàn cầu đại lão, tuy đánh rất lâu, nhưng cũng chỉ mấy chục năm thôi chứ?

Tuyệt đối không có lâu đến ba nghìn năm!

Bóng tối vẫn vô cảm như vậy.

“Một vạn năm rồi, một vạn năm rồi?

Một trận chiến tranh đoạt Thiên đạo, một vạn năm?” Tống Thư Hàng véo cằm.

Một lát sau, cậu vui vẻ cười thành tiếng.

Ừm… cứ tiếp tục chờ đi, cự lão.

Nếu không có gì bất ngờ, ngài đã không thể chờ được đến ngày ‘Bá chiêm bí pháp’ có hiệu lực.

Tống Thư Hàng lúc đầu thấy ‘Tất hắc cự lão’ mày mò ra ‘Bá chiêm bí pháp dấu hiệu số 2’, còn lo lắng Bàn cầu đại lão có bị chiếm đoạt một phần quyền hạn Thiên đạo hay không… vì biểu hiện tệ hại sau này của Thiên đạo Bàn cầu đại lão, thực sự khiến người ta không thể yên tâm.

Nhưng khi thấy ‘Tất hắc cự lão’ khổ sở chờ đợi vạn năm trong bóng tối, Tống Thư Hàng liền biết, ‘Tất hắc cự lão’ sẽ không bao giờ chờ được đến khoảnh khắc ‘Bá chiêm bí pháp’ có hiệu lực!

Cái ‘Bá chiêm bí pháp dấu hiệu số 2’ trên người Bàn cầu đại lão, e rằng đã bị Nho gia Thánh nhân lấy đi rồi.【Điều này cũng nằm trong tính toán của Nho gia Thánh nhân sao?】Nói mới nhớ… Từng ở trong mộng ‘quá khứ của Tạo Hóa tiên tử’, Tống Thư Hàng đã từng bị Nho gia Thánh nhân bắt được.

Khi đó, Tống Thư Hàng đang trong trạng thái nhập mộng, đã làm một lựa chọn.

Cậu thử truyền đạt cho Nho gia Thánh nhân gợi ý ‘đừng đi tranh đoạt Thiên đạo’.

Gợi ý truyền đạt thành công, nhưng kết cục trận chiến giữa Nho gia Thánh nhân và Bàn cầu đại lão vẫn không thay đổi.【Nếu như, Nho gia Thánh nhân thật sự nuốt mất ‘Bá chiêm bí pháp dấu hiệu số

2’ trên người Bàn cầu đại lão… rồi nhớ lại kinh nghiệm của Đạo tử tiền bối kế thừa Thiên đạo 8.5 một cách thuận lợi, không gặp chút trở ngại nào… Giữa hai việc này, liệu có liên quan gì không?】 Ví dụ như, Nho gia Thánh nhân lợi dụng hiệu quả của ‘Bá chiêm bí pháp dấu hiệu số 2’, trong 《Nho điển》 để lại, đã trải đường cho Đạo tử đến với vị trí ‘Thiên đạo 8.5’?

Đương nhiên, hiện tại đây chỉ là suy đoán của Tống Thư Hàng.

Tính toán của Nho gia Thánh nhân rốt cuộc có lợi hại đến vậy không, vẫn là một ẩn số… … Trong góc nhìn tương tự nhập mộng, bóng tối vẫn chưa tan đi.

“Mười vạn năm, thất bại rồi, thất bại rồi, thất bại rồi…” ‘Tất hắc cự lão’ đã khổ sở chờ đợi mười vạn năm, suýt chút nữa hóa thành đá vọng phu.

Cuối cùng, sau khi thức trắng mười vạn năm không ngủ nghỉ, ‘Tất hắc cự lão’ cuối cùng cũng từ bỏ.

Tuy không biết khâu nào xảy ra vấn đề, nhưng lão đã lờ mờ đoán ra, kế hoạch của mình lại thất bại một cách khó hiểu.

Bởi vì không thể có trận ‘chiến tranh đoạt Thiên đạo’ nào lại kéo dài đến mười vạn năm!

Thiên đạo có thể có một giai đoạn quá độ ‘vô chủ’, nhưng giai đoạn quá độ này tuyệt đối không thể kéo dài như vậy.

“Mấy gã này, có độc à?” Tất hắc cự lão trong lòng khổ, nhưng không nói ra được.

Gã tuấn mỹ đã lừa lão hai lần trước đó, ít nhất còn biết đối phương lừa mình như thế nào, quá trình lão đều rõ.

Nhưng lần này Nho gia Thánh nhân và gã hình cầu kia, rốt cuộc lừa lão như thế nào, khâu nào xảy ra vấn đề, Tất hắc cự lão hoàn toàn không biết.

Biết được quá trình, lão còn có thể nhắm vào đó để cải tiến ‘Bá chiêm bí pháp’, trải đường cho thành công lần sau.

Nhưng ngay cả quá trình cũng không biết, lão còn cải tiến bí pháp thế nào?

“Lần sau, là lần luân chuyển Thiên đạo thứ chín.

Tuyệt đối không được thất bại.” Giọng của Tất hắc cự lão ngày càng nhỏ, cuối cùng lại rơi vào trạng thái ngủ say kéo dài.

Sau khi rơi vào trạng thái ngủ say, trong cơ thể lão có vài loại ‘pháp thuật thuật thức’ bắt đầu vận chuyển.

Đây là đang tích lũy năng lượng cho ‘Bá chiêm bí pháp’.

Chương 3057

Quá trình này cực kỳ chậm chạp, cần ngàn vạn năm.

Tống Thư Hàng quan sát qua một lượt các khâu của quá trình này, và ghi nhớ quy trình, chuẩn bị quay về giao cho các vị đại lão tiền bối đáng tin cậy, nghiên cứu kỹ lưỡng. 【Sắp xong rồi.】 Tống Thư Hàng thầm nghĩ. ‘Chiến tranh đoạt Thiên đạo’ giới thứ chín vẫn chưa bắt đầu.

Lần ‘tỉnh lại’ tiếp theo của Tất hắc cự lão còn cần một chút thời gian.

Cho nên Tống Thư Hàng ước tính, mình cũng sắp phải thoát ra khỏi hình thức góc nhìn của ‘Tất hắc cự lão’.

Nói thật… nếu có khả năng, cậu cũng khá muốn xem tình hình ‘tranh đoạt Thiên đạo giới thứ chín’, đó chính là tình huống sẽ xảy ra trong tương lai.

Vút ~ Ý thức của Tống Thư Hàng bắt đầu lặng lẽ tách ra khỏi ‘hình thức góc nhìn Tất hắc cự lão’.

Toàn bộ quá trình diễn ra êm ái, không gây ra một chút phản ứng nào của Tất hắc cự lão.

“Lần sau, khi Tất hắc cự lão tỉnh lại lần nữa, chính là giai đoạn quyết chiến của chiến tranh đoạt Thiên đạo giới thứ chín, hoặc là giai đoạn phi thăng của Thiên đạo thứ chín rồi nhỉ?” Tống Thư Hàng mở mắt, nhẹ giọng nói.

Mà Thiên đạo thứ chín, cậu và Bạch tiền bối nhất định phải giành được.

Dù không thể làm được ‘hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo’, ít nhất cũng phải để một người chứng đạo Bất hủ trước, rồi tính sau.

“Cũng có nghĩa là, tôi và Bạch tiền bối, trong giai đoạn chứng đạo ‘Thiên đạo thứ chín’, rất có khả năng sẽ gặp phải Tất hắc cự lão đã tỉnh lại, nói không chừng gã này còn sẽ ở sau màn âm thầm vận dụng ‘Bá chiêm bí pháp’, cưỡng ép tặng chúng ta một cái bí pháp.” Đây không phải là điều Tống Thư Hàng muốn.

Cho nên, nhất định phải lật bàn của Tất hắc cự lão, rồi đập nát cái bàn của lão mới được.

“Sọ và da mặt đã hấp thu xong ‘Á bất hủ hóa’?

Trải nghiệm góc nhìn của Tất hắc cự lão bằng trạng thái tương tự ‘nhập mộng’ cũng có thể đẩy nhanh quá trình tiêu hóa ‘Á bất hủ hóa’ sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc, bấm ngón tay tính toán thời gian.

Sau khi tính toán sơ qua, cậu mới phát hiện mình từ lúc bắt đầu tiến vào hình thức ‘tương tự nhập mộng’ đến lúc mở mắt, đã trôi qua một tháng.

Trước đây nhập mộng, vạn năm cũng chỉ cần một giấc mộng.

Lần này có lẽ là phiên bản cấu hình thấp, một lần đã tiêu hao mất một tháng… May mà đây là ‘bí cảnh thời gian của Thiên đạo’.

“Nếu đã tiêu hóa xong, thì mau chóng đi gặp Bạch tiền bối, nhân lúc ‘Tất hắc thái dương’ vẫn còn trong phong ấn, cố gắng vặt lông thêm vài lần, hoàn thành trạng thái ‘Á bất hủ hóa’ toàn thân của mình.” Tống Thư Hàng tranh thủ thời gian, chuẩn bị đứng dậy đi gặp Bạch tiền bối.

Ngoài ra, thông tin về ‘Tất hắc cự lão’ ẩn sau màn, cũng phải thông báo cho các vị tiền bối.

Việc nghiên cứu ‘Bá chiêm bí pháp’ cũng phải đưa vào lịch trình.

Bá Tống tiên sinh, hôm nay cũng rất bận rộn.

Ầm ~~ Đúng lúc Tống Thư Hàng đứng dậy, toàn bộ ‘bí cảnh thời gian của Thiên đạo’ đột nhiên rung chuyển dữ dội, đất rung núi chuyển.

Tống Thư Hàng: “???” Không đến mức đó chứ, tôi chỉ đứng dậy thôi mà đã khiến cả không gian bí cảnh rung chuyển?

Tôi nặng đến thế sao?

“Không phải do ngươi, là bí cảnh thời gian bị ngoại lực can thiệp.” Ngốc mao của Sở các chủ trả lời.

Dù là ‘da mặt Á bất hủ’, cũng không thể ngăn cản thông tin truyền ra từ mặt Tống Thư Hàng.

“Ai dám tấn công không gian bí cảnh do Thiên đạo tạo ra?

Không muốn sống nữa à?” Tống Thư Hàng lập tức liên lạc với Đạo tử tiền bối… … Phía bên kia.

Trong ‘thế giới chiều không gian Thiên đạo’ ngự trị trên Chư thiên vạn giới.

Đạo tử nhíu mày.

Trước mặt ngài, là virus hủy diệt hằng tinh vẫn đang trong quá trình ‘nghiên cứu ngược’.

Đạo tử vẫn luôn tranh thủ thời gian nghiên cứu phương án đảo ngược ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

Thí nghiệm lần này, dường như có chút tiến triển, nhưng ở giai đoạn cuối cùng, ‘virus hủy diệt hằng tinh’ được đảo ngược thành công, bắt đầu bị tiêu hủy.

Nhưng không ngờ rằng, phôi thai virus hủy diệt hằng tinh đang bị tiêu hủy lại đột nhiên phát nổ.

Sức nổ đủ để phá hủy một ngôi sao.

Điều này có khác gì trực tiếp kích nổ đâu?… … Cùng lúc đó.

Khi ‘virus hủy diệt hằng tinh’ đã đảo ngược trong tay Đạo tử phát nổ, trong Chư thiên vạn giới, có một bóng người toàn thân bao phủ bởi nghiệp hỏa cảm ứng được điều gì đó, từ trong khe hở không gian chui ra.

Nghiệp hỏa hừng hực che giấu khí tức của hắn.

Ánh mắt của hắn nhìn về phía trên cửu thiên.

Một lát sau.

Hắn đã đến nơi có ‘không gian bí cảnh thời gian’ do chính tay Đạo tử tạo ra.

Giơ tay, nhẹ nhàng tung một quyền.

Cú đấm này không dùng sức, nếu không với một quyền của Nghiệp hỏa đạo nhân, bí cảnh thời gian có thể sẽ bị đánh nổ tung.

Hắn chỉ dùng quyền gõ cửa, để ‘Thiên đạo’ hiện tại có thể nhận ra sự xuất hiện của mình.

Dù sao, ‘bí cảnh thời gian’ này là sản phẩm của Thiên đạo.

Hắn gõ cửa bên ngoài bí cảnh, hẳn sẽ thu hút sự chú ý của Thiên đạo.

Đạo tử không lập tức xuất hiện, ngược lại là Tống Thư Hàng, eo đeo Xích Tiêu Kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, bước ra khỏi ‘bí cảnh thời gian’, xuất hiện trước mặt Nghiệp hỏa đạo nhân.

“Là ngươi?” Tống Thư Hàng nhìn đạo nhân cháy đen như than.

Nếu không đoán sai, lớp vỏ cháy đen như than này, hẳn là nguyên Thiên đạo thứ sáu, Công đức đạo nhân?

Vù ~~ Lời Tống Thư Hàng vừa dứt, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ ở eo cậu liền ra tay trước, một đao chém về phía đạo nhân cháy đen nghiệp hỏa!

Năm đó, chính vì đối phương, đã khiến ‘số’ của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trở về số không, mọi thứ đều phải bắt đầu lại từ đầu!

“Ca ca…” Miệng Nghiệp hỏa đạo nhân phát ra âm thanh khô khốc, vừa nghe đã cảm thấy cổ họng như bị rút cạn nước.

Đồng thời, hắn giơ tay nhẹ nhàng đỡ.

Keng ~ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trực tiếp chém tan nghiệp hỏa, một đao chém vào cánh tay đối phương.

Lớp vỏ cháy đen trên cánh tay Nghiệp hỏa đạo nhân bị chém mở một chút, để lộ làn da bên trong.

Dưới sự tương phản của lớp vỏ cháy đen, làn da này trông càng thêm trắng nõn.

Nghiệp hỏa đạo nhân cũng không phản kháng, nhẹ nhàng hất một cái, hất ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ sang một bên.

Nghiệp hỏa bao bọc thân thể lại khôi phục, rất nhanh trên lớp vỏ cháy đen bị chém mở, lại đốt ra một lớp vỏ mới.

Rõ ràng, lớp vỏ cháy đen trên người, là do Nghiệp hỏa đạo nhân cố ý đốt ra để bao bọc thân thể.

“Bạch…” Nghiệp hỏa đạo nhân nhìn về phía Tống Thư Hàng, lại nghiêng đầu tìm kiếm.

Nhưng không tìm thấy bóng dáng của ‘Bạch’.

Thế là, hắn cúi đầu xuống, dường như rơi vào trầm tư.

Sau khi không thấy ‘Bạch’, hồng quang trong hốc mắt hắn càng lúc càng đậm, ý thức phảng phất như sắp rơi vào trạng thái điên cuồng lần nữa.

Tống Thư Hàng: “!!!” Trạng thái này, dùng một câu để hình dung chính là: Không ổn, tôi không thấy ‘Bạch’, tôi sắp chết rồi?

“Tiền bối, ngài không sao chứ?” Tống Thư Hàng cẩn thận hỏi.

Đồng thời, cậu lập tức bắt đầu liên lạc với Đạo tử tiền bối.

Hiện tại cũng chỉ có Đạo tử, mới có thể miễn cưỡng trấn áp được Nghiệp hỏa đạo nhân.

“Ca, không… ổn.” Nghiệp hỏa đạo nhân khó khăn nói.

Xem ra, ý thức của hắn dường như lại mơ hồ, bất cứ lúc nào cũng có thể mất kiểm soát.

“Tôi đưa ngài đi gặp Bạch tiền bối nhé?” Tống Thư Hàng thử dò hỏi.

Biết đâu sau khi nhìn thấy Bạch tiền bối, trạng thái của Nghiệp hỏa đạo nhân có thể hồi phục?

“Không…” Nghiệp hỏa đạo nhân kháng cự.

Trong mắt hắn, hồng quang càng thêm đậm đặc.

“Công đức?” Hắn ngẩng đầu, ánh mắt đỏ rực nhìn Tống Thư Hàng.

“Ồ, đúng rồi, sức mạnh công đức!” Tống Thư Hàng bừng tỉnh, lần gặp trước cũng là sức mạnh công đức trấn áp, giúp Nghiệp hỏa đạo nhân hồi phục một chút trạng thái.

Thế là, Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, triệu hồi Công đức xà mỹ nhân hiện thân.

Sức mạnh công đức to lớn, nồng đậm, thuần khiết, từ trên người Tống Thư Hàng tỏa sáng.

Nghiệp hỏa trên người Nghiệp hỏa đạo nhân, bị sức mạnh công đức áp chế, giống như một cô vợ nhỏ bị oan ức, bị cưỡng ép đẩy lùi.

"Ca…" Nghiệp hỏa đạo nhân phát ra tiếng gọi trầm thấp, thân hình không tự chủ lùi lại mấy bước.

"Tiền bối đừng lùi, để tôi dùng sức mạnh công đức bao phủ ngài." Tống Thư Hàng nhắc nhở.

"Đừng…" Nghiệp hỏa đạo nhân cố gắng nặn ra một câu.

Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc: "???" Nghiệp hỏa đạo nhân lùi lại mấy bước, nhìn về phía Tống Thư Hàng, nói: "Công đức, bất hủ, ngụy bất hủ, nhược bất hủ." Trên người Tống Thư Hàng, có sức mạnh công đức to lớn, có Phì kình kim đan mang tính chất bất hủ, có thân thể ngụy bất hủ, có da mặt á bất hủ.

Thật là một người đàn ông phức tạp.

Nghiệp hỏa đạo nhân nhìn Tống Thư Hàng, hồng quang trong mắt không ngừng lóe lên.

Cũng không biết trong lòng hắn đang nghĩ gì.

Lúc này, Tống Thư Hàng thật sự hy vọng có thể chuyển nhượng kỹ năng 'đọc mặt' của mình cho đối phương, không thu phí bản quyền.

"Đừng, nghiên cứu, virus." Nghiệp hỏa đạo nhân cuối cùng phảng phất như dùng hết sức lực toàn thân, nặn ra được mấy chữ này.

Nói xong, hắn quay người bắt đầu chạy như điên về phía xa.

Giống như lúc đầu, khi hắn chạy ra khỏi 'mộ bất hủ' của mình, dáng vẻ điên cuồng, hai mắt đỏ rực, khóe miệng còn mang theo nụ cười quỷ dị. 【Đừng nghiên cứu virus?

Virus hủy diệt hằng tinh sao?

Chương 3058

Tôi đâu có nghiên cứu.】Tống Thư Hàng nghi hoặc.

Tuy nhiên, các vị tiền bối khác có thể đang nghiên cứu thứ này.

Đạo tử tiền bối, Bạch tiền bối two, Tam Nhãn và Cẩu Đản đa, có thể sẽ nghiên cứu virus và tiến hành quá trình giải mã ngược.

Bây giờ từ gợi ý của Nghiệp hỏa đạo nhân xem ra, nghiên cứu ‘virus hủy diệt hằng tinh’ sẽ có nguy cơ tiềm tàng hay sao?

“Đạo tử tiền bối?” Tống Thư Hàng lên tiếng gọi.

“Ta nghe rồi.” Giọng Đạo tử vang lên.

“Sẽ có ẩn họa sao?” Tống Thư Hàng nói.

Cậu có chút lo lắng, dáng vẻ hiện tại của Nghiệp hỏa đạo nhân, có phải là liên quan đến việc tiếp xúc với ‘virus hủy diệt hằng tinh’ không?

Từ tình tiết ‘Bất hủ đạo nhân khởi động lại Chư thiên vạn giới’ thấy được mấy hôm trước, Bất hủ đạo nhân từng hợp tác với ‘Tất hắc thái dương đại lão’, nghiên cứu thứ gọi là ‘virus hủy diệt hằng tinh’.

“Một lát nữa ta sẽ mở quyền hạn Thiên đạo, kiểm định lại cẩn thận một lần nữa, xem có tay chân gì ngầm không.

Chỉ là… nếu không đi nghiên cứu, thì làm sao giải quyết những virus hủy diệt hằng tinh này?” Đạo tử dùng sức xoa thái dương.

“Đúng rồi, về chuyện của ‘Tất hắc thái dương’ đại lão, tôi còn phát hiện ra một nội tình khác.” Tống Thư Hàng dùng công năng truyền âm, miêu tả lại sự tồn tại của một ‘Tất hắc cự lão’ khác ẩn sau màn cho Đạo tử tiền bối.

Trong thế giới chiều không gian Thiên đạo, ngón tay xoa thái dương của Đạo tử càng dùng sức hơn.

Đau đầu quá, giải quyết Tất hắc thái dương đã không dễ dàng rồi, sau màn lại còn có một 'Tất hắc cự lão'.

Đừng để ta có cơ hội, nếu không ta nhất định sẽ đào cả gốc rễ các ngươi lên, tro cốt cũng rải đi cho các ngươi!

"Chuyện này, ta đi tìm mấy vị chúa tể nói chuyện." Đạo tử trả lời.

Ý chí của ngài rút khỏi bên cạnh Tống Thư Hàng, chuyển sang chỗ Tam Nhãn và Cẩu Đản đa bên cạnh.

"Chúng ta cũng đi thôi, đi vặt thêm ít lông cừu bất hủ." Tống Thư Hàng tóm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vẫn đang tức giận lơ lửng trong không trung.

Đúng lúc Tống Thư Hàng chuẩn bị mở cửa không gian, ở không xa, có một bóng người xuyên không mà đến.

Là 'Đại lão Cái Gì Cũng Bán' đã lâu không gặp!

Lúc này, vị đại lão này mặt mày phức tạp, nhìn Tống Thư Hàng từ xa.

"Chào, tiền bối Cái Gì Cũng Bán ~" Tống Thư Hàng nhiệt tình chào hỏi.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán không đáp lại sự nhiệt tình của Bá Tống.

Ngài hơi chùn xuống, bày ra tư thế 'chuẩn bị chạy'.

Giây tiếp theo, thân hình ngài như điện, hóa thành gió lốc, lao về phía Tống Thư Hàng.

Một phần nghìn giây sau, ngài lướt qua Tống Thư Hàng.

Đồng thời, ngài dường như ném thứ gì đó lên người Tống Thư Hàng… Cuối cùng, với vẻ mặt ghét bỏ, ngài chạy đi xa.

Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc: “???” Cậu cúi đầu nhìn ngực mình.

Ở đó, có một hạt giống ngưng tụ từ sức mạnh công đức thuần túy, mang theo từng luồng khí tức bất hủ, dán trên ngực cậu.

Thông qua hạt giống này, Tống Thư Hàng mơ hồ có thể cảm ứng được ‘mạng lưới công đức’ trải khắp Chư thiên vạn giới… Không cần thông qua ‘Công đức xà mỹ nhân’, chỉ cần cầm ‘hạt giống khí tức bất hủ’ này, Tống Thư Hàng đã có thể trực tiếp cảm ứng rõ ràng sự tồn tại của ‘mạng lưới công đức’, và chỉ cần một ý niệm là có thể tiến vào trong đó.

Đây là chìa khóa mạng lưới công đức sao?

Tống Thư Hàng giơ tay véo lấy hạt giống này, cẩn thận quan sát.

Hạt giống tỏa ra từng luồng khí tức bất hủ, nhưng nó không phải là ‘vật bất hủ’, mà là bảo vật được Thiên đạo dùng sức mạnh bất hủ, ôn dưỡng cẩn thận trong thời gian dài.

Thực tế, nguyên liệu của ‘Đạo khí’ hiện còn tồn tại trên đời, đều có nguồn gốc như vậy.

Tiếc là ‘hạt giống’ này quá nhỏ, nếu không thêm vào một số nguyên liệu cùng cấp, lại thêm Đạo tử tiền bối ra tay, nói không chừng có thể chế tạo ra một ‘Đạo khí’.

“Tiền bối Cái Gì Cũng Bán, hạt giống quý giá này, ngài định tặng cho tôi sao?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn về phía đại lão mặt mày ghét bỏ ở xa.

Với tính cách của ‘tiền bối Cái Gì Cũng Bán’, lại có thể sẵn lòng tặng đồ cho người khác?

Mặt trời mọc đằng Tây?

Đây là dấu hiệu thế giới sắp hủy diệt sao?

“Có người đã trả tiền thay ngươi rồi.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đáp lại từ xa.

“Ai?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Ngươi không cần biết.” Tiền bối Cái Gì Cũng Bán cứng miệng nói: “Vậy thì, vĩnh biệt nhé Bá Tống.” Vĩnh viễn đừng gặp lại nữa!

Ngươi là người đàn ông đầu tiên trong lịch sử lấy được bảo vật từ tay ta mà không trả một đồng linh thạch!

Gặp ngươi là không có chuyện gì tốt đẹp!

Đại lão Cái Gì Cũng Bán giống như đang cách ly ‘virus’, vẫy tay với Tống Thư Hàng từ xa, sau đó mở cửa không gian, biến mất không thấy.

Tống Thư Hàng: “…” Nếu cậu nhớ không lầm, đây ít nhất là lần thứ tư đại lão Cái Gì Cũng Bán nói ‘vĩnh biệt’ với cậu.

Nhưng mà, Chư thiên vạn giới rất lớn, nhưng lại cũng rất nhỏ.

Chỉ cần có duyên, dù cách xa bao nhiêu, cũng sẽ gặp lại thôi.

Tống Thư Hàng nhìn theo ‘Đại lão Cái Gì Cũng Bán’ đi xa.

Một lát sau… cậu lại mở ‘Hệ thống Tu liêu’, kéo ra [Danh sách đen bạn tốt của tôi] Đại lão Cái Gì Cũng Bán, gửi một tin nhắn qua: “Chào, tiền bối Cái Gì Cũng Bán.” Ý nghĩa của phần mềm trò chuyện, chẳng phải là để những người ở chân trời góc bể có thể giao lưu mọi lúc mọi nơi sao ~ [Hệ thống nhắc nhở: Tinh ~ Đối phương là khách hàng VIP, đã thêm bạn vào danh sách ‘Chặn VIP mỗi tháng 7 ngày’, bạn không thể gửi tin nhắn cho đối phương.] Tống Thư Hàng: “…” Người dùng VIP, không thể đắc tội, không thể đắc tội.

Nhưng mà, cậu vẫn cần phải nói chuyện với đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’.

Bởi vì vừa rồi, cậu quên hỏi đối phương đưa cho cậu hạt ‘công đức chủng tử’ này để làm gì.

Thế là, Tống Thư Hàng lôi ra công năng 【Máy chủ】 của mình.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán đang chạy trốn xa xôi nhận được 【Hệ thống nhắc nhở】: “Chào, tiền bối Cái Gì Cũng Bán ~” Đại lão Cái Gì Cũng Bán một cước đạp nát một tiểu hành tinh: “Mẹ kiếp!” Vô sỉ!

Rõ ràng đã dùng công năng chặn VIP bảy ngày, kết quả lại vẫn có thông báo hệ thống, đây là lừa đảo người tiêu dùng! 【Hệ thống nhắc nhở: Tiền bối ngài vừa rồi đi vội quá, tôi có chuyện vẫn chưa hỏi ngài.】 Đại lão Cái Gì Cũng Bán nghiến răng trả lời: “Có rắm mau thả!” 【Hệ thống nhắc nhở: Tiền bối, kể từ khi chứng đạo Kiếp Tiên, sẽ không đánh rắm đâu!】 Đại lão Cái Gì Cũng Bán lạnh lùng trả lời: “Ngươi mà không thả nữa, ta sẽ không trả lời ngươi bất cứ chuyện gì.” 【Hệ thống nhắc nhở: Tiền bối, ‘công đức chủng tử’ này có tác dụng gì?

Vị đã mua ‘công đức chủng tử’ tặng cho tôi, lại muốn tôi làm gì sao?】 “Ta chỉ là một người bán hàng, ta biết cái búa gì?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán trả lời: “Ngươi mà không nghiên cứu ra được, thì ăn thử xem?” Tống Thư Hàng: “…” Tiền bối ngài hà tất phải tự lừa mình dối người chứ?

Thứ này có liên quan đến ‘mạng lưới công đức’, trong Chư thiên vạn giới ngoài ‘Công đức xà mỹ nhân’ và ‘Cật Qua Thánh quân’, cũng chỉ có đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’ mới có thể ra vào tự do trong mạng lưới công đức.

Cho nên, Tống Thư Hàng trong lòng rất rõ, thứ này căn bản là do chính tiền bối ‘Cái Gì Cũng Bán’ tặng.

Cậu chỉ là nhìn thấu mà không nói ra thôi.

“Chẳng lẽ thật sự phải nuốt thứ này xuống?

Nhưng loại đồ này, nuốt xuống thường cũng không tiêu hóa được nhỉ.” Tống Thư Hàng véo hạt công đức, suy nghĩ: “Hay là, dùng một phát Giám định bí pháp xem sao?

Hoặc là, để @#%& tiên tử ăn thử xem?” Công đức xà mỹ nhân chậm rãi hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, cô giơ nắm đấm nhỏ, nhắm vào bụng Tống Thư Hàng.

“Đùa thôi mà, Công đức tiên tử.” Tống Thư Hàng vội vàng xua tay.

Công đức xà mỹ nhân tung một quyền, nắm đấm đấm sâu vào bụng Tống Thư Hàng, một quyền đấm xuyên bụng cậu.

Nắm đấm từ bụng trước đấm vào, từ sau lưng xuyên ra.

Trong lòng bàn tay Công đức xà mỹ nhân, Phì kình kim đan giống như một con cá bị câu lên bờ, đang ra sức giãy giụa.

Công đức xà mỹ nhân im lặng giơ Phì kình kim đan lên, nhắm vào ‘công đức chủng tử’.

“Muốn để Phì kình kim đan nuốt nó?” Tống Thư Hàng hỏi.

Ừm, cái này thì không vấn đề gì.

Bây giờ Phì kình kim đan đã hoàn thành tiến hóa triệt để, hóa thành tồn tại cùng cấp với ‘Bất hủ chi cốt’, ước chừng hiện tại, ngay cả Thiên đạo cũng không thể phá hủy nó hoàn toàn.

Vậy thì nuốt thử xem!

Công đức xà mỹ nhân giơ tay kia ra, véo lấy ‘công đức chủng tử’, trực tiếp nhét vào miệng Phì kình kim đan, ép nó nuốt xuống.

Phì kình kim đan cũng khá phối hợp, không giãy giụa, ngược lại còn rất vui vẻ nuốt công đức chủng tử… … Phía bên kia.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán độn vào trong ‘mạng lưới công đức’.

Thân thể ngài trực tiếp độn vào vị trí trung tâm.

Ở đó, có một bóng đạo nhân cháy đen như than, duy trì tư thế bất động.

“Ta đã giao ‘công đức chủng tử’ cho Bá Tống… Lần này không thu linh thạch của hắn.” Đại lão Cái Gì Cũng Bán đau lòng nói.

Đạo nhân cháy đen gật nhẹ đầu, sau đó ngài đứng dậy, chuẩn bị rời khỏi mạng lưới công đức.

“Lại phải đi rồi sao?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán lại để lộ ra một tia không nỡ.

Đạo nhân cháy đen lại gật đầu.

“Ta phải làm sao mới có thể cứu ngươi?” Đại lão Cái Gì Cũng Bán cúi đầu nhìn đối phương, trầm giọng nói.

“Người… đã chết… lại nói gì… cứu chữa?” Đạo nhân cháy đen dùng giọng khô khốc đáp lại.

Cuối cùng, ngài vui mừng nhìn Đại lão Cái Gì Cũng Bán một cái, thân hình tan biến không thấy… … Sau khi rời khỏi mạng lưới công đức, nghiệp hỏa trên người đạo nhân cháy đen, lại một lần nữa hừng hực bốc cháy.

“Đã… không chống cự được nữa… Sau này… giao cho ngươi….” Một tia lý trí cuối cùng trong mắt đạo nhân cháy đen hoàn toàn tan biến, hóa thành hồng quang điên cuồng.

Trên người ngài, lớp vỏ cháy đen như than từng chút một vỡ nát, để lộ làn da trắng nõn bên trong.

Vài giây sau, lớp vỏ cháy đen hoàn toàn bong ra.

Đạo nhân trong nghiệp hỏa nhẹ nhàng lắc đầu, mái tóc dài hất tung những mảnh vụn vỏ ngoài, để lộ một khuôn mặt tuấn mỹ vô song.

Nhưng khuôn mặt này, không phải là dáng vẻ của ‘Công đức đạo nhân’.

Mà là dáng vẻ của ‘Bạch tiền bối’.

Đôi đồng tử của tôn ‘Bạch’ này, đỏ rực một mảng.

Đồng thời.

Ngay khoảnh khắc tôn ‘Bạch’ này lộ ra bộ mặt thật, Tất hắc cự lão đã ngủ say thêm một luân hồi Thiên đạo, đột nhiên bị cưỡng chế đánh thức!

Chương 3059

Chiến tranh đoạt Thiên đạo vẫn chưa bắt đầu, nhưng lão lại thành công ‘kết nối’ với một vật ở hiện thế.

Là ‘Bá chiêm bí pháp’ của lão đã có hiệu lực!

Tất hắc cự lão mặt mày ngơ ngác.

Chuyện gì đã xảy ra? ‘Bá chiêm bí pháp’ của ta có hiệu lực rồi?

Cuộc chiến tranh đoạt Thiên đạo luân hồi thứ chín đã kết thúc rồi sao?

Nhưng ta vẫn chưa thi triển bí pháp lên ‘Thiên đạo thứ chín’ mà?

Chẳng lẽ ta vừa rồi ngủ mê man, bị đột nhiên đánh thức, sau đó bản năng ném một cái bí pháp vào Thiên đạo thứ chín? ‘Tất hắc cự lão’ vừa bị cưỡng chế đánh thức nhất thời có chút ngơ ngác.

Thậm chí suýt chút nữa có ảo giác ‘thời gian hỗn loạn’, cảm giác mình như đã nhảy qua một đoạn kịch bản.

Nhưng rất nhanh, Tất hắc cự lão đã điều chỉnh lại trạng thái tinh thần của mình.

Lão thuận theo cảm ứng giữa mình và hiện thế, bắt đầu thông qua ‘kết nối’ để dò xét ‘Thiên đạo’ bị đoạt xá kia.

Khoảnh khắc ý thức của lão lặng lẽ cảm ứng tình hình hiện thế, suýt chút nữa đã kích động đến mức rút cả dây mạng!

Mẹ nó, là gã tuấn mỹ ưa nhìn đã lừa lão hai lần kia!

Sao lại là hắn!

Gặp quỷ rồi, gã này không phải đã chứng đạo ‘Bất hủ’ vào giới thứ bảy sao?

Hơn nữa, vào giới thứ bảy, vì đối phương khi chứng đạo giai đoạn cuối cùng đột nhiên ‘Bất hủ hóa quang tốc’, khiến cho ‘Bá chiêm bí pháp’ của lão ngưng tụ ra mà chưa kịp dùng, bí pháp tích trữ ngàn vạn năm cuối cùng không cam lòng tan rã, căn bản không dùng đến trên người đối phương.

Vậy bây giờ, ‘Thiên đạo’ bị ‘đoạt xá’ này, là sao?

Tại sao trên người hắn lại có nhân quả hiệu lực của ‘Bá chiêm bí pháp’?

“Có phải là có âm mưu gì không?” Thân là trùm cuối sau màn, Tất hắc cự lão đột nhiên phát hiện mình lại có chút rén.

Gã tuấn mỹ ưa nhìn này không phải là do đối phương quá mạnh, chủ yếu là gã này quá lừa lọc.

Dây vào gã này, là không có chuyện tốt.

Cẩn thận, nhất định phải cẩn thận hành sự.

Không thể vì ‘Bá chiêm bí pháp’ đoạt xá thành công, mà vui mừng nhào tới, vạn nhất là cạm bẫy thì sao?

“Trước tiên giả thiết đây là một cái bẫy, sau đó chuẩn bị trăm nghìn thủ đoạn dự phòng, an toàn là trên hết.” “Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại… Gã tuấn mỹ ưa nhìn này, hẳn là Thiên đạo thứ bảy nhỉ?

Cái này, có phải là một loại hậu thủ nào đó mà hắn để lại không?” “Nhưng không hợp lý, nếu là hậu thủ, tại sao đến lúc này mới phát tác?

Hắn rõ ràng là Thiên đạo thứ bảy, bây giờ đã sắp tiến hành luân hồi thứ chín của Thiên đạo rồi!” “Hơn nữa, ‘Bá chiêm bí pháp’ trên người hắn là sao… Giới thứ bảy ta rõ ràng đã thất bại.” “Lẽ nào, là hiệu quả của ‘Bá chiêm bí pháp’ ta ném lên người hắn vào giai đoạn Thiên đạo giới thứ sáu?” “Không đúng, nếu ‘Bá chiêm bí pháp’ ta ném ra vào thời Thiên đạo thứ sáu đến nay vẫn còn hiệu lực, vậy thì gã tuấn mỹ này vào thời Thiên đạo giới thứ bảy, sau khi chứng đạo, ‘Bá chiêm bí pháp’ lẽ ra đã có hiệu lực rồi mới phải.” “Trừ phi, hắn đã nhận ra ‘Bá chiêm bí pháp’ ta ngầm để lại, sau đó còn nghiên cứu kỹ lưỡng, thậm chí phân tích hiệu quả bí pháp, muốn lừa ta?” Trong đầu của trùm cuối cẩn thận ‘Tất hắc cự lão’ hiện lên vô số suy đoán.

Để đề phòng vạn nhất, khi lão lặng lẽ kết nối với ‘Thiên đạo tuấn mỹ’, đã làm gần nghìn loại biện pháp bảo hiểm, suy diễn ra tất cả các loại ‘tai nạn’ có thể xảy ra.

Một khi có phản ứng không đúng, lão sẽ lập tức rút lui.

Sau khi chuẩn bị vẹn toàn, Tất hắc cự lão hơi xâm nhập sâu hơn vào mức độ ‘kết nối’.

Rất nhanh, từ phía ‘Thiên đạo tuấn mỹ’ kia, có một phần thông tin phản hồi lại. 【Ủa?

Đây lại không phải là Thiên đạo tuấn mỹ, mà là Thiên đạo ‘Công đức đạo nhân’ dựa vào mua bán giao dịch từ nhiệm kỳ trước?】【Vậy sao hắn lại có bộ dạng của ‘Thiên đạo tuấn mỹ’?】【Chẳng lẽ là vì ngôi vị ‘Thiên đạo’ của hắn là do giao dịch mà có, nên sau khi chứng đạo, bộ dạng bị ảnh hưởng bởi pháp tắc Thiên đạo, bị cải tạo thành gần giống ‘Thiên đạo tuấn mỹ’?】Tất hắc cự lão nghĩ nửa ngày, cũng chỉ có thể nghĩ ra khả năng này.

Nếu đã là ‘Thiên đạo Công đức đạo nhân’, không phải ‘Thiên đạo tuấn mỹ’, Tất hắc cự lão trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng, vấn đề lại đến! 【Ta nhớ, lúc đầu mình đâu có tặng ‘Bá chiêm bí pháp’ cho ‘Công đức đạo nhân’ nhỉ?】Trong trận chiến Thiên đạo giới thứ sáu, mình đã tặng ‘Bá chiêm bí pháp’ cho ‘Thiên đạo tuấn mỹ’ đang phi thăng… Cho nên, trên người Công đức đạo nhân lẽ ra không có hiệu quả bí pháp mới đúng.

Vậy tại sao ‘Thiên đạo Công đức đạo nhân’ lại trúng chiêu?

Điều này không hợp logic! 【Là Bá chiêm bí pháp ta ném lên người ‘Thiên đạo tuấn mỹ’, sau khi ‘ngôi vị Thiên đạo’ bị người khác kế thừa, lại chuyển dời sang người Công đức Thiên đạo?

Trời ạ!

Lúc đó ta còn chưa nghiên cứu ra chức năng chuyển dời của ‘Bá chiêm bí pháp’.

Hơn nữa, nếu ‘Bá chiêm bí pháp’ thật sự bị chuyển dời sang người Công đức đạo nhân, vậy thì lúc đó ta lẽ ra đã chiếm đoạt được quyền hạn Thiên đạo của Công đức đạo nhân rồi mới phải!】 Cho nên…【Chẳng lẽ có người đã nhận ra ‘Bá chiêm bí pháp’ ta ngầm thi triển, còn giải mã nghiên cứu ra bí pháp của ta, dùng lên người Công đức Thiên đạo?

Chư thiên vạn giới này, có gã nào có năng lực quan sát mạnh mẽ như vậy sao?】 Nghĩ đến gã Thiên đạo tuấn mỹ lừa lọc kia, lại cảm thấy khả năng này, thật sự có. 【Hay là sau này ta làm một cái dấu hiệu xuất xưởng cho ‘Bá chiêm bí pháp’ của mình, như vậy mỗi một cái ‘Bá chiêm bí pháp’ xuất xưởng đều có thể bị ta nhận ra.

Cũng có thể đề phòng vạn nhất có người nghiên cứu ra ‘Bá chiêm bí pháp’ của ta, trà trộn vàng thau, làm nhiễu loạn cảm giác của ta.】 Tất hắc cự lão thầm nghĩ.

Sau một hồi suy nghĩ, Tất hắc cự lão lại bố trí thêm vài loại phòng ngự hậu thủ cho mình, sau đó lão tăng cường liên kết giữa mình và ‘Thiên đạo Công đức đạo nhân’ bị chiếm đoạt.

Sau đó, vẻ mặt lão trở nên cổ quái.

Lão nhận được nhiều thông tin phản hồi hơn.

Sau khi Công đức đạo nhân chứng đạo Bất hủ, trạng thái rất bình thường, ngôi vị Thiên đạo giao dịch được, vẫn là ngôi vị Thiên đạo, quyền hạn không có gì khác biệt, dáng vẻ của ngài cũng không thay đổi.

Nhưng mà… ‘Cửu U chúa tể’ tương ứng với Công đức đạo nhân, lại là ‘gã tuấn mỹ’ kia! 【Thiên đạo và Cửu U chúa tể được sinh ra lại là hai cá thể khác nhau?】 Tất hắc cự lão thực sự không thể tưởng tượng nổi loại thao tác thần kỳ này. 【Nhưng xét đến việc gã tuấn mỹ kia lúc đó đã ở trong nghi thức ‘kế thừa Thiên đạo’, nghi thức đã bắt đầu, Cửu U chúa tể lấy hắn làm nguyên mẫu, cũng có thể chấp nhận được.】 Mà càng trùng hợp hơn là, vì Cửu U chúa tể này có hình thái của ‘gã tuấn mỹ’, nên bí pháp mà lão ném lên người ‘gã tuấn mỹ’, dường như đã bị kéo qua, tác dụng lên người Cửu U chúa tể, tiến hành ‘chiếm đoạt’ ở một mức độ nhất định. 【Nói cách khác… lúc đó ta đã chiếm cứ ‘Cửu U chúa tể’ tương ứng của Thiên đạo?

Chỉ là vì không đoạt xá Thiên đạo, ta lại đang ngủ say, nên vẫn luôn không nhận ra điểm này?】 Mà tình hình hiện tại là.

Công đức đạo nhân sau khi mất đi ‘ngôi vị Thiên đạo’, muốn mượn sức mạnh của ‘Cửu U chúa tể’, để áp chế thân thể đang nổi điên.

Mà khi ngài buông bỏ bản thân, mượn sức mạnh của Cửu U chúa tể… Bá chiêm bí pháp vẫn luôn tiềm phục trong cơ thể ‘Cửu U chúa tể’ cảm ứng được thân thể ‘Thiên đạo Bất hủ’, liền được kích hoạt lần thứ hai.

Cách hai kỷ nguyên luân hồi Thiên đạo, sau khi Bất hủ đạo nhân thoái vị, bị tước đoạt thần tính, chỉ còn lại thân thể cấp bậc Bất hủ, đã bị lão thành công chiếm đoạt!

Dáng vẻ của Công đức đạo nhân bắt đầu ‘tuấn mỹ hóa’, chính là vì mượn sự dung hợp của Cửu U chúa tể, bị Cửu U chúa tể ảnh hưởng. 【Nói cách khác, tuy không phải chiếm đoạt Thiên đạo, nhưng ta lại có thêm một lá bài tẩy mạnh mẽ?】 Sau khi xui xẻo ba luân hồi, trong kỷ nguyên Thiên đạo thứ chín sắp tới, lão cuối cùng cũng sắp hết khổ đến hồi sướng sao?

Nếu tiếp nhận lá bài tẩy này… đến lúc đó bố cục nhắm vào Thiên đạo thứ chín, sẽ ung dung hơn nhiều. 【Cẩn thận, vẫn phải cẩn thận.

Vừa giữ cẩn thận, vừa tiếp nhận toàn bộ thân thể bất hủ này của Công đức đạo nhân!】 Cẩn thận… Vị cự lão đã bị 'Bạch' lừa hai luân hồi Thiên đạo này, lần thứ ba đối mặt với sự việc liên quan đến 'Bạch', từ trong ra ngoài đều tràn ngập sự cẩn thận.

Cho nên, dù biết nguyên nhân thân thể 'Công đức đạo nhân' bị 'Bá chiêm bí pháp' chiếm đoạt thành công, biết tất cả đều là trùng hợp.

Nhưng khi lão tiếp nhận thân thể này, vẫn cảnh giác gấp trăm triệu lần, từng bước một, cẩn thận thăm dò, chỉ cần có chút không đúng là sẽ lập tức rút lui, rút dây mạng.

Vốn dĩ, chỉ cần một ý niệm là có thể tiếp nhận 'thân thể Công đức đạo nhân', dưới sự cẩn thận của Tất hắc cự lão, lại mất đến nửa tiếng đồng hồ mới tiếp nhận hoàn toàn.

"Bắt đầu kiểm tra." "Không có bất kỳ sự bài xích nào." "Không có tàn dư ý chí nào khác." "Độ hoàn thành của Bá chiêm bí pháp hoàn mỹ không tì vết." "Còn tốt hơn cả ta tưởng tượng, đây tuyệt đối là một bất ngờ ngoài ý muốn." Tất hắc cự lão cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Dưới sự khống chế ý chí của lão, thân thể 'Công đức đạo nhân' mắt đỏ rực ở hiện thế bắt đầu chậm rãi hành động.

Giơ tay, xoay người, giống như đang khiêu vũ.

Nếu vận dụng tốt, thân thể 'Công đức đạo nhân' này sẽ trở thành một trong những lá bài tẩy lớn nhất của lão.

“Nhưng bây giờ, không phải lúc để dùng đến thân thể này…” Tất hắc cự lão ý niệm vừa động, trên ‘thân thể Công đức đạo nhân’, lại một lần nữa đốt lên nghiệp hỏa hừng hực, bao phủ thân hình ngài.

Thân thể Công đức đạo nhân lùi về sau, biến mất trong khe hở không thời gian, ẩn đi thân hình. 【Lần này, luân hồi Thiên đạo thứ chín, ta nhất định siêu thoát.】 Tất hắc cự lão phảng phất như đang củng cố niềm tin của mình, thấp giọng nói.

Tự chúc phúc, tự cường hóa.

Đây đã là cơ hội cuối cùng.

Chỉ có sau khi siêu thoát khỏi Thiên đạo, lão mới có thể tùy ý qua lại trong dòng sông thời gian, bất kể là quá khứ, hiện tại, hay tương lai đều không còn là giới hạn của lão.

Một niệm vạn vật sinh, một niệm vạn vật diệt, mọi quy tắc trên thế gian đều sẽ không còn có thể ràng buộc lão.

Chỉ sau khi đạt đến độ cao của cảnh giới siêu thoát, lão mới có cơ hội đi tìm kiếm tung tích của ‘Thiên đạo đầu tiên’… Mọi thứ về Thiên đạo đầu tiên, đều đã bị xóa bỏ, bị cắt đứt từ cội nguồn.

Trên thế gian không có bất kỳ ai có thể nhớ được thông tin về Thiên đạo đầu tiên.

Nếu không phải mỗi nhiệm kỳ Thiên đạo, đều có thể xác định mình là Thiên đạo giới thứ mấy… nói không chừng Thiên đạo đầu tiên bị khuyết thiếu, sẽ bị phai nhạt đi hoàn toàn.

So với các đời Thiên đạo khác không biết gì về ‘Thiên đạo đầu tiên’, Tất hắc cự lão lại nắm giữ một chút manh mối.

Trong lòng lão có một ấn tượng từng được ‘quyền hạn Thiên đạo’ cưỡng ép khắc ghi, gia cố.

Trong ấn tượng đó, có một tồn tại siêu thoát khỏi ‘giới hạn thời gian’, tùy ý ra vào trong dòng sông thời gian, dung mạo không thể dùng lời nói để miêu tả, chủng tộc là sinh linh hình người… Nếu thật sự phải so sánh, cũng chỉ có gã ‘tuấn mỹ’ đã lừa lão hai lần kia mới có thể so sánh được với tồn tại đó.

Ngoài chút ấn tượng này ra, lão cũng không có thêm manh mối nào về tồn tại đó.

Nhưng mà, trong lòng lão lại có một chấp niệm.

Siêu thoát, bất kể dùng cái giá nào, phá vỡ giới hạn Thiên đạo, siêu thoát khỏi Chư thiên vạn giới này, siêu thoát khỏi thời gian và không gian, đạt đến cảnh giới chí cao vô thượng đó.

Sau đó, đi tìm kiếm dấu vết kia.

Có thể để lại một chấp niệm sâu sắc như vậy trong lòng lão, cho thấy giữa lão và ‘Thiên đạo đầu tiên’ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó.

Có thể là ân oán, có thể là gặp gỡ tình cờ.

Nhưng lão đã không còn nhiều ký ức, chỉ có một chấp niệm và một chút ấn tượng, cùng với một mục tiêu theo đuổi mới.

Thiên đạo từng là mục tiêu theo đuổi của lão.

Bây giờ siêu thoát Thiên đạo là mục tiêu theo đuổi mới của lão.

Khác với cá mặn, lão là người có mục tiêu, có kế hoạch.

“Khoảng cách đến luân hồi Thiên đạo thứ chín thật sự, dường như còn cần chút thời gian… Ta còn cần chờ đợi một thời gian.” Giọng của Tất hắc cự lão ngày càng nhỏ.

Chương 3060

Mỗi lần lão tỉnh lại, cũng như can thiệp trực tiếp vào hiện thế, đều có giới hạn thời gian.

Trận chiến giữa Nho gia Thánh nhân và Bàn cầu lần trước, cũng đã lừa lão một vố.

Sau khi lão rút khỏi hiện thế, đã khổ sở thức trắng mười vạn năm trong bóng tối mà không ngủ.

Mười vạn năm thức trắng đó, ảnh hưởng cực lớn đến chất lượng giấc ngủ của lão.

Thêm vào lần này, luân hồi Thiên đạo thứ chín còn chưa chính thức bắt đầu, lão lại bị cưỡng chế đánh thức.

Giấc ngủ này, ngủ không được yên ổn lắm.

Cho nên bây giờ lão, vô cùng buồn ngủ.

Tiếp theo, trước khi trận chiến Thiên đạo thứ chín tiến vào chung kết hoặc giai đoạn Thiên đạo chứng đạo, lão phải tiến vào trạng thái ngủ say, cố gắng điều chỉnh trạng thái bản thân. 【Ngủ thêm một lát nữa, chỉ một lát thôi…】 Hiện tại lão đã nắm giữ ‘thân thể Công đức đạo nhân’, trong thời gian này nếu có bất ngờ đột ngột, lão còn có thể lợi dụng ‘thân thể Công đức đạo nhân’ để hành sự!

Ý thức của Tất hắc cự lão dần dần trống rỗng… Đúng rồi, trước khi ngủ, còn có một việc phải làm!

Trước khi rơi vào giấc ngủ say, Tất hắc cự lão lại chống chọi với cơn buồn ngủ ngày càng dày, đi quét qua hậu thủ mà mình đã bố trí – trạng thái của Tất hắc thái dương.

Muốn xem Tất hắc thái dương gần đây làm ăn thế nào.

Vài giây sau.

Cơn buồn ngủ của Tất hắc cự lão lại bị kích thích một lần nữa.

Dưới cái nhìn quét qua, lão phát hiện Tất hắc thái dương lại bị phong ấn.

Phong ấn trong một tiểu thế giới được cấu tạo bởi ‘quyền hạn Thiên đạo’!

“Trời ạ.” Tất hắc cự lão xoa xoa đầu mình.

Chuyện đi ngủ, phải hoãn lại đã.

May mà, hiện tại ‘Thiên đạo thứ tám’ vẫn đang trong trạng thái ‘tại nhiệm’.

Dựa theo kinh nghiệm quá khứ, trong thời gian ngắn, luân hồi Thiên đạo thứ chín hẳn là vẫn chưa bắt đầu.

Thiên đạo thoái vị, chiến tranh đoạt Thiên đạo bắt đầu, Thiên đạo mới nhậm chức, quy trình này, ít nhất cũng phải mất mấy nghìn năm.

Nhân lúc này, lão giải quyết phiền phức của ‘Tất hắc thái dương’ trước.

Sau đó, tranh thủ thời gian ngủ một lát, điều chỉnh trạng thái!

Một Tất hắc cự lão thiếu ngủ sau một đêm thức trắng, chống chọi với sự mệt mỏi, cứng đầu bắt đầu tăng ca… … Phía bên kia, chỗ của Tống Thư Hàng.

Cậu và Công đức xà mỹ nhân cùng nhau ngồi đó, nhìn chằm chằm ‘Phì kình kim đan’.

Sau khi nuốt hạt ‘công đức chủng tử’ kia, Bất hủ Phì kình kim đan không có phản ứng gì, ung dung tự tại.

“Trước đây ít nhất còn có thể mang thai các thứ, lần này nuốt bảo vật cao cấp hơn, lại không có chút phản ứng nào?

Hay là, vắt ra trước đi?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Công đức xà mỹ nhân gật đầu, xắn tay áo, giơ tay tóm về phía Phì kình kim đan.

“Xì ~” Phì kình kim đan vội vàng hành động.

Từ lỗ mũi nó lại phun ra ‘tia sáng bất hủ’, bao phủ lên người Tống Thư Hàng.

Chỉ trong chốc lát, Tống Thư Hàng ngoài đầu ra, cả nửa thân trên đều bị bọc thành một cái kén.

Cảnh tượng này, quen quen.

“Là Á bất hủ hóa!” Tống Thư Hàng nói.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán biết cậu đang tiến hành ‘Á bất hủ hóa’ toàn thân, nên mới đặc biệt tặng công đức chủng tử?

Theo kén thành hình, ‘da Bá Tống’ ở nửa thân trên của Tống Thư Hàng được cường hóa, tiến hóa thành trạng thái á bất hủ.

Sức mạnh công đức bất hủ tiếp tục thẩm thấu vào xương cốt, tất cả xương cốt nửa thân trên đồng bộ được cường hóa.

“Ít nhất đã tiết kiệm cho tôi thời gian vặt lông năm lần…” Tống Thư Hàng sờ sờ nửa thân trên của mình.

Khoảng cách đến ‘Á bất hủ hóa’ toàn thân đã không còn xa nữa!

Điều đáng nói là, lần cường hóa này, ngay cả phần eo cũng được bao trùm trong phạm vi ‘nửa thân trên’, điều này mang lại cho Tống Thư Hàng một cảm giác an toàn nặng trịch, rất vững vàng!

Thân thể ‘khói mù’ ngụy bất hủ có sức phòng ngự không tuyệt đối, vẫn có khả năng bị ăn mòn mất eo.

Nhưng giờ đây, với lớp da eo ở trạng thái ‘á bất hủ’ này, trong chư thiên vạn giới, những kẻ có thể phá vỡ phòng ngự ở eo của cậu, thực hiện đòn tấn công vào thận, chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Ngoài ra, hiệu quả của ‘hạt giống công đức’ bị ‘Kim đan Cá Voi Béo’ nuốt chửng cũng không hề biến mất, khả năng kết nối với ‘mạng lưới công đức’ của nó đã được Kim đan Cá Voi Béo kế thừa một cách hoàn hảo.

Kỹ năng của Kim đan Cá Voi Béo +1. ‘Đạo trường sinh công đức, nhân quả’ của Tống Thư Hàng nhờ đó mà được hưởng lợi, tiến thêm một bước, ‘Hệ thống Tu Chân Tán Gẫu’ cũng được cường hóa một phần.

“Ước tính thêm bốn lần nữa, toàn bộ da ngoài và xương cốt bên trong của mình đều có thể hoàn thành tiến hóa.” Tống Thư Hàng thầm tính toán.

Hiệu quả của ‘dược liệu gốc Đạo khí’ đúng là đỉnh của chóp.

Tiếc là ‘hạt giống công đức’ này chỉ có một hạt, nếu có thêm vài hạt nữa thì tốt rồi, cậu có thể hoàn thành việc ‘á bất hủ hóa’ toàn bộ da + xương cốt trong thời gian ngắn nhất.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán rõ ràng không thể nào lấy ra thêm ‘dược liệu gốc Đạo khí’ cho cậu — dù có đi nữa, lần sau chắc chắn cũng phải dùng linh thạch để mua.

Linh thạch, thứ này, Tống Thư Hàng không thiếu… trong tương lai.

Cậu có ‘Hệ thống Tu Chân Tán Gẫu’, chỉ cần không tìm đường chết, phát triển cho tốt, tương lai chắc chắn tài nguyên cuồn cuộn.

Nhưng vấn đề là, hiện tại là hiện tại, tương lai là tương lai.

Hiện tại, cậu không có tiền.

“Nói đến dược liệu gốc Đạo khí, các đời Thiên Đạo, không chừng sẽ có hàng tồn kho?” Bá Tống nghèo đến mức nảy sinh ý nghĩ, liền nghĩ ra vài kênh tốt.

Thế là, cậu mở Hệ thống Tu Chân Tán Gẫu, liên lạc với ba Cẩu Đản, và đi thẳng vào vấn đề. [Ba Cẩu Đản, trong tay ngài có bảo bối ‘dược liệu gốc Đạo khí’ không?] Bây giờ giao tiếp với ba Cẩu Đản, tuyệt đối không được ‘tuần tự nhi tiến’, nếu không sẽ bị dẫn dắt lệch nhịp điệu — nói không chừng đang nói chuyện, lại ngơ ngác đồng ý với ba Cẩu Đản, đặt tên cho con gái, con trai, thậm chí là cháu gái, cháu trai tương lai của mình là XX Đản, trở thành một thành viên của gia tộc Cẩu Đản.

Bên kia.

Ba Cẩu Đản nhận được tin nhắn này, có một cảm giác quen thuộc đến lạ — cứ như là đứa con lên cấp ba, gọi điện thoại xin tiền sinh hoạt phí từ ba mình vậy.

Xin một cách thẳng thắn, hùng hồn, chẳng thèm quan tâm ba có tiền riêng hay không, trong quỹ đen nhỏ còn bao nhiêu — chẳng lẽ không biết quỹ lớn trong nhà đều do mẹ quản lý sao? [Ngươi là thần thú nuốt vàng bốn chân à?

Không có!] Ba Cẩu Đản lạnh lùng trả lời, đã trưởng thành rồi, còn muốn xin tiền sinh hoạt phí? [Con có thể giao dịch mà, ba Cẩu Đản.

Ngài có muốn thứ gì không?] Bá Tống bên kia thông thạo đáp.

Cậu không nghĩ mình mặt dày đến mức có thể nhận dược liệu miễn phí từ ba Cẩu Đản, ngay từ đầu cậu đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc giao dịch. [Ngươi nghèo.] Ba Cẩu Đản đáp.

Tống Thư Hàng: […] [Nhưng mà, may là ngươi hiện tại vẫn còn cơ hội tìm một tiên tử sinh con, coi như là có chút giá trị đầu tư.

Nói trước xem ngươi muốn ‘dược liệu gốc Đạo khí’ để làm gì?] Ba Cẩu Đản lại trả lời.

Bản thân Bá Tống đã hết giá trị rồi, nhưng Thiên Đế Tử từng nói, Bá Tống tương lai sẽ sinh con gái, thậm chí còn có cháu gái, giá trị nhân sinh của Bá Tống thể hiện ở đây. [Á bất hủ hóa.] Tống Thư Hàng đáp: [Vừa hấp thu một hạt ‘dược liệu gốc Đạo khí’, nửa thân trên của tôi đã hoàn thành hình thức ‘á bất hủ hóa’.

Nếu có thêm một đến hai hạt ‘dược liệu gốc Đạo khí’ nữa, tôi có thể hoàn thành ‘á bất hủ hóa’ toàn thân, hoàn tất quá trình tiến hóa.] [Tạm biệt.] Ba Cẩu Đản trả lời.

Bá Tống sau khi á bất hủ hóa toàn thân sẽ hoàn toàn không còn giá trị đầu tư nữa.

Tống Thư Hàng ngơ ngác.

Thế là đàm phán hỏng à?

Đúng lúc này, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối gửi tin nhắn tới: [Bá Tống, ngươi đang nói gì với ba của Cẩu Đản thế?

Sắc mặt của ngài ấy đột nhiên trở nên rất tệ, trong lúc đó đã xảy ra chuyện gì vậy?] Mau kể ra cho ta vui với nào. [Thật ra tôi cũng hơi ngơ, tôi vừa mới nói chuyện với ba Cẩu Đản về vấn đề ‘dược liệu gốc Đạo khí’, tôi muốn dùng ‘dược liệu gốc Đạo khí’ để đẩy nhanh quá trình bất hủ hóa toàn thân.

Kết quả, đang nói chuyện, ba Cẩu Đản đột nhiên cắt đứt với tôi.] Tống Thư Hàng đáp.

Thật ra, muốn hoàn thành á bất hủ hóa toàn thân, chỉ cần vặt lông cừu của ‘Mặt Trời Đen Kịt’ thêm vài lần nữa là xong… Nhưng sau khi được ‘hạt giống công đức’ trợ giúp, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm thấy, nguồn gốc của ‘thông tin bất hủ’ để bất hủ hóa toàn thân không nên quá đơn nhất, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Kết hợp ‘thông tin bất hủ’ thu được từ nhiều Thiên Đạo khác nhau để hoàn thành ‘á bất hủ’ toàn thân sẽ có hiệu quả 1+1 lớn hơn 2. [Dùng dược liệu gốc Đạo khí để đẩy nhanh trạng thái ‘á bất hủ hóa’ toàn thân?

Tức là, mượn thông tin Thiên Đạo trong dược liệu gốc Đạo khí?

Vậy… một Đạo khí hoàn chỉnh, liệu có thể có tác dụng tương tự không?] Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trả lời.

Đạo khí hoàn chỉnh?

Tống Thư Hàng cúi đầu nhìn ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, ngoài ra còn có hành tinh mắt dài đang bị ràng buộc với ‘Hệ thống Tu Chân Tán Gẫu’ của cậu, đóng vai trò ‘client download của Tu Chân Tán Gẫu’.

Đây là hai kiện Đạo khí hoàn mỹ!

“Có lẽ mình có thể thử xem.” Tống Thư Hàng nói.

Nhưng, Đạo khí hoàn chỉnh khác với ‘dược liệu gốc Đạo khí’, dược liệu gốc có thể hấp thu trực tiếp, còn Đạo khí thì không.

Hơn nữa… phải tiến hành sao chép in dấu thông tin bất hủ trên cơ sở không làm tổn hại đến Đạo khí. [Có thể thử dùng phương pháp vặt lông cừu ‘Mặt Trời Đen Kịt’ lên Đạo khí không nhỉ?] Tống Thư Hàng đã có một phương án sơ bộ trong đầu.

Tóm lại, đi tìm Bạch tiền bối trước đã!

Đã quyết định, Tống Thư Hàng tâm trạng vui vẻ, mở ‘Thế giới hạt nhân’, thông qua trung chuyển của Thế giới hạt nhân để đến bên cạnh Bạch tiền bối.

“Hấp thu xong rồi à?

Tiếp tục vặt lông cừu chứ?” Bạch tiền bối quay đầu hỏi.

Chương 3061

“Tiếp tục!” Tống Thư Hàng gật đầu, và bắt đầu phối hợp với Bạch tiền bối, thi triển hợp kích lên ‘đại lão Mặt Trời Đen Kịt’.

Trong quá trình đánh hợp kích, Tống Thư Hàng lại kể cho Bạch tiền bối nghe ý tưởng ‘in dấu thông tin bất hủ trên Đạo khí’ của mình.

Chủ đề này lại được Bạch tiền bối chuyển tiếp vào ‘nhóm thảo luận nghiên cứu Thánh Nhân Chi Nhãn’, cùng nhau thảo luận, nghiên cứu.

Treo máy đốn ngộ, bế quan, thảo luận, thi triển thiên phú Thánh Nhân hợp kích… Bá Tống và A Bạch phối hợp nhịp nhàng.

Trong thế giới phong ấn.

Đại lão Mặt Trời Đen Kịt vô cùng uất ức. [Lại nữa?

Lại muốn đánh ta một trăm lần nữa à?

Các ngươi coi ta là cái gì hả!] [Muốn đánh là đánh, ta không cần tôn nghiêm sao!] [Hai tên các ngươi, ta nhớ kỹ rồi!] Đại lão Mặt Trời Đen Kịt hận thù nói.

Cùng lúc đó.

Cố chống chọi với cơn buồn ngủ như sắp chết, ý thức lặng lẽ bám vào ‘Mặt Trời Đen Kịt’, chuẩn bị giải cứu Cự Lão Hắc Ám, thân thể già nua chấn động! [Lại… lại… lại là hắn?] Lại là cái đồ của nợ đẹp trai ưa nhìn này!

Hắn có hóa thành tro ta cũng nhớ ra!

Dù sao chỉ cần gặp qua tên này một lần thì không thể nào quên được dáng vẻ của hắn.

Cái tên của nợ đẹp trai này, tại sao lại xuất hiện ở đây?

Xuất hiện vào lúc luân hồi Thiên Đạo thứ chín sắp bắt đầu?

Đúng là gặp phải người không muốn gặp nhất vào thời điểm tồi tệ nhất, ở nơi tồi tệ nhất!

Hơn nữa, tên của nợ này không phải đã thăng cấp thành Thiên Đạo thứ bảy rồi sao?

Tính thời gian, cho dù hắn có gây chuyện về hưu sớm, cũng không thể để chân thân xuất hiện ở hiện thế được chứ?

Trừ phi… 'đồ của nợ đẹp trai' trước mắt này không phải là Thiên Đạo thứ bảy năm đó?

Mà là thủ đoạn hắn để lại ở hiện thế?

Hay đơn giản là con cháu hậu duệ của hắn? [Thận trọng, thận trọng.

Đừng hoảng, cứ lặng lẽ xem xét trạng thái của hắn trước.] Cự Lão Hắc Ám khó khăn lắm mới điều chỉnh được tâm trạng của mình — có thể điều chỉnh nhanh như vậy đã được coi là nội tâm mạnh mẽ rồi.

Đầu tiên. 'Đồ của nợ đẹp trai' trước mắt đang ở cảnh giới Kiếp Tiên, dường như vừa ngưng tụ ra 'hình thái ban đầu của đạo trường sinh'.

Ôi, cái khuôn mẫu quen thuộc làm sao?

Năm đó khi tên của nợ đẹp trai tranh đoạt Thiên Đạo giới thứ sáu, chẳng phải cũng là khuôn mẫu trạng thái này sao?

Dựa vào cảnh giới 'Kiếp Tiên có hình thái ban đầu của đạo trường sinh', lại đánh bại cả thiên hạ, đoạt được vị trí Thiên Đạo, khiến cho các vị trường sinh giả trong chư thiên vạn giới phải che mặt khóc ròng, mất hết mặt mũi.

Nhưng nếu nhìn kỹ, lại có thể phát hiện 'đồ của nợ đẹp trai' trước mắt và 'đồ của nợ đẹp trai' tranh đoạt Thiên Đạo năm xưa vẫn có chút khác biệt.

Chẳng lẽ thật sự là con cháu hậu duệ, xuất hiện hiện tượng lại tổ, trông giống hệt tổ tiên?

Nhảm nhí!

Nhà ai lại tổ mà giống đến mức này? [Đánh dấu trọng điểm!

In đậm, tô đỏ, gạch chân!] Cự Lão Hắc Ám lập tức đánh dấu cho Bạch tiền bối trong lòng.

Tên này, tuyệt đối phải chú ý đặc biệt.

Thời gian tới, phải chú ý từng hành động của tên này, không để hắn có cơ hội phá hoại kế hoạch lớn của mình!

Tốt nhất… là có thể nghĩ cách, tiêu diệt tên đẹp trai này!

Sự tồn tại của tên này là một tai họa ngầm đối với kế hoạch của lão.

Đang lúc Cự Lão Hắc Ám gần như tập trung toàn bộ sự chú ý vào Bạch tiền bối, trong đầu hiện ra cả một chương 'kế hoạch dự phòng', thì 'hợp kích' của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng lại giáng xuống.

Thiên phú hợp kích của Nho gia Thánh Nhân, giống như một cái miệng lớn đang thưởng thức mỹ thực, cắn một miếng lên 'lớp cát bất hủ' của Mặt Trời Đen Kịt.

Tuy không cắn được thứ bất hủ, nhưng lại có thể cắn đi một ít 'thông tin dữ liệu' toát ra từ sự bất hủ.

"Hít~~" Bị hợp kích cắn một miếng, ý thức đang bám trên mặt trời của Cự Lão Hắc Ám, dựng cả tóc gáy!

Hai tên này, vậy mà lại đang vặt lông cừu của lão!

Hơn nữa, lại có thể phá vỡ lớp vỏ bảo vệ dữ liệu bề mặt của ‘thể bất hủ’, sao chép dữ liệu của thể bất hủ?

Điên rồi sao?

Kẻ chưa chứng đạo, lại dám vọng tưởng tiếp xúc trực tiếp với thông tin bất hủ, đúng là tìm chết!

Dù là trường sinh giả đỉnh cao nhất, khi đối mặt trực tiếp với sự bất hủ chân chính, tiếp xúc với thông tin bất hủ chân chính, cũng sẽ lập tức rơi vào hôn mê vô tận, nói không chừng vĩnh viễn không thể tỉnh lại!

Chư thiên vạn giới… từ lần luân hồi Thiên Đạo đầu tiên cho đến nay, chưa từng có ai trong tình huống không chứng Thiên Đạo, sau khi tiếp xúc với ‘thông tin bất hủ’ mà vẫn bình an vô sự. [Vốn tưởng lần này, tên của nợ đẹp trai sẽ lại trở thành tai họa ngầm và trở ngại cho kế hoạch của ta, bây giờ xem ra… không cần phải quá chú ý đến hắn nữa.] Cự Lão Hắc Ám thầm nghĩ.

Nhiều nhất là mười giây, hai tên này sẽ ngã xuống!

Cự Lão Hắc Ám thậm chí đã bắt đầu đếm ngược cho Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng trong lòng.

Mười giây sau… Bá Tống và Bạch tiền bối lại tàn nhẫn đánh thêm một phát ‘thiên phú hợp kích của Thánh Nhân’ lên ‘Mặt Trời Đen Kịt’.

Hai người vừa treo máy, vừa đốn ngộ, vừa phân tâm thảo luận, bận rộn không ngơi tay.

Mà cảnh tượng hai tên ngã xuống đất hôn mê mà Cự Lão Hắc Ám tưởng tượng, lại hoàn toàn không xuất hiện.

Cự Lão Hắc Ám: “???” Chuyện gì thế này!

Hai tên này sau khi tiếp xúc với ‘thông tin bất hủ’, tại sao lại không có chút tác dụng phụ nào?

Tên ‘của nợ đẹp trai’ này thì thôi đi, hắn có thể là thủ đoạn của Thiên Đạo… nhưng tên bên cạnh có tướng mạo bình thường kia, tại sao cũng không có vẻ gì là có chuyện?

Cự Lão Hắc Ám phân ra một tia tinh lực, muốn lặng lẽ kiểm tra Tống Thư Hàng.

Nhưng, sự kiểm tra của lão còn chưa đến gần, đã bị một tầng rào cản vô hình chặn lại. [Không được, không thể tiếp tục như thế này nữa.

Nếu để hai tên này tiếp tục vặt lông cừu, trời mới biết khi luân hồi Thiên Đạo thứ chín sẽ xảy ra biến dị gì.] [Lúc này… phải dùng đến ‘thân thể Công Đức Đạo Nhân’ kia, phá vỡ phong ấn này, cứu hóa thân Cửu U chúa tể của ta ra.] Nghĩ đến đây, Cự Lão Hắc Ám lại liếc nhìn ‘Mặt Trời Đen Kịt’, cảm thấy tên này có hơi phế.

Vù~ Lúc này, hợp kích của Bá Tống và Bạch tiền bối lại một lần nữa giáng xuống — trong thoáng chốc, Tống Thư Hàng cảm giác ‘thông tin dữ liệu Thiên Đạo’ mà lần hợp kích này mang về, dường như đã lên một tầm cao mới?

Là do độ thông thạo của kỹ năng hợp kích tăng lên, thăng cấp rồi? [Hừ…!] Cự Lão Hắc Ám nghiến răng trong lòng, sau đó ý thức rút lui, trở về không gian tối tăm.

Sau đó, lão hạ quyết tâm, điều động ‘thân thể Công Đức Đạo Nhân’, khóa chặt vị trí của ‘Mặt Trời Đen Kịt’, và bắt đầu bày mưu.

Dù nắm giữ át chủ bài lớn là ‘thân thể Công Đức Đạo Nhân’, với tính cách cẩn thận của lão, cũng sẽ không trực tiếp lao lên.

Dù sao, hiện tại Thiên Đạo thứ tám vẫn còn tại vị — hơn nữa, tiểu thế giới phong ấn ‘Mặt Trời Đen Kịt’ rõ ràng là bút tích của Thiên Đạo, không thể không đề phòng. [Vì vậy… trước tiên phải tìm một cơ hội, tạo ra hỗn loạn.

Sau khi hỗn loạn bùng phát, mới để thân thể Công Đức Đạo Nhân lẻn vào, mang ra một phần thân thể ký gửi của ‘hóa thân Cửu U chúa tể’.

Chỉ cần mang ra một phần, là có thể thông qua nghi thức, triệu hồi toàn bộ thân thể ra.] [Để tạo ra hỗn loạn, thứ kia ngược lại rất hữu dụng.

Lũ tàn dư Thiên Đạo số lượng lớn của ta, lúc này vừa hay có thể dùng đến.] Cự Lão Hắc Ám trong thời gian ngắn đã vạch ra một chiến thuật trong lòng.

Và trong thời gian ngắn nhất, bắt đầu chuẩn bị thực hiện chiến thuật. … Hiện thế, ba ngày sau.

Cự Lão Hắc Ám mặt mày đen kịt, cuối cùng cũng bố trí xong ‘chuẩn bị chiến thuật’.

Trong ba ngày này, lão gắng gượng chống lại cơn buồn ngủ, từng bước cẩn thận bố trí… chủ yếu là phải tránh cảm ứng của Thiên Đạo, lặng lẽ tập hợp ‘tàn dư Thiên Đạo’ của mình lại.

Và sắp xếp ‘thân thể Công Đức Đạo Nhân’ đến vị trí then chốt.

Ban đầu những việc này, trong nửa ngày là có thể hoàn thành.

Nhưng, vì rất nhiều tai nạn lộn xộn, mà bị kéo dài ba ngày — ví dụ, một phần tàn dư Thiên Đạo của lão trên đường tập hợp bị lạc đường, không biết lạc đến xó xỉnh nào, lão tìm nửa ngày, cũng chỉ tìm lại được chín phần, còn một phần hiện tại vẫn mất tích.

Ví dụ như lão điều động mấy con ‘kẻ hủy diệt hằng tinh’, muốn kích động vài loại virus hủy diệt hằng tinh, nhưng mấy con ‘kẻ hủy diệt hằng tinh' được điều động lại đột nhiên bị vây quét — từ tình báo trả về, dường như chư thiên vạn giới đang tiến hành một hoạt động 'vây quét kẻ hủy diệt hằng tinh, bảo vệ hư nhật' ăn Tết?

Cái quái gì thế này!

Trọn vẹn ba ngày, lão mới bố trí xong xuôi.

Bên kia.

Tống Thư Hàng cũng lộ ra vẻ mặt hài lòng.

Trọn vẹn ba ngày ở hiện thế, cậu cuối cùng đã hoàn thành việc á bất hủ hóa 'da Bá Tống' và 'xương Bá Tống'!

Cẩu Đản Đa vẫn luôn âm thầm quan sát trạng thái của Tống Thư Hàng, giờ phút này vô cùng tuyệt vọng.

"Xong rồi, hết hi vọng rồi.

Con gái của Bá Tống không còn, cháu gái của Bá Tống cũng không còn…" Cẩu Đản Đa lúc này như một người cha già, than thở cho đứa con tuyệt tự của mình.

"Thật ra, Tống tiền bối vẫn có con gái ruột mà." Thiên Đế Tử ở bên cạnh nhắc nhở — thiếu nữ máy móc Tiểu Lăng Tiêu, là con gái ruột thật sự của Bá Tống.

Thiên Đế Tử để không biến thành Thiên Cẩu Đản hay Đế Cẩu Đản, nàng cũng đang nỗ lực hành động.

"Tiểu Lăng Tiêu đương nhiên tính là một, nhưng Bá Tống không có con trai, không có con trai nghĩa là không có cháu gái.

Hơn nữa, từ trong thâm tâm, ta cũng hy vọng Bá Tống có một đứa con gái ruột bình thường hơn một chút.

Về mặt này, ta vừa cởi mở, lại vừa bảo thủ." Cẩu Đản Đa nói, thân mật dùng râu rồng ôm lấy Tiểu Lăng Tiêu.

Chương 3062

“Pháp trường sinh hệ sinh mệnh, cũng không có tác dụng với Tống tiền bối nữa sao?” Hắc Bì Vũ Nhu Tử cẩn thận hỏi.

“Không được nữa rồi, đã á bất hủ… Loại á bất hủ này thật ra đã là hình thái ban đầu của bất hủ, cao cấp hơn ngụy bất hủ dạng khói mù rất nhiều.

Đến cấp độ này, tuyệt tự cũng rất triệt để rồi.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ở bên cạnh trả lời.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử như có điều suy nghĩ gật gật đầu. … Bên kia.

Cự Lão Hắc Ám hít sâu một hơi, kiểm tra lại toàn bộ ‘chuẩn bị chiến thuật’ lần cuối.

Một lúc sau, lão chống chọi với cơn buồn ngủ ngày càng mệt mỏi, hạ lệnh: “Phương án chiến thuật, khởi động!” Đồng thời, lão âm thầm điều động một ‘chương trình nhỏ về quy tắc Thiên Đạo’ và kích hoạt nó.

Mỗi một vị Thiên Đạo, trước khi nghỉ hưu đều có thể để lại một số ‘chương trình nhỏ về quy tắc Thiên Đạo’, để cho các Thiên Đạo kế nhiệm kích hoạt sử dụng, thuận tiện cho việc nhanh chóng nắm giữ quy tắc Thiên Đạo.

Ví dụ như, ‘chương trình nhỏ sửa đổi ký ức của Cửu U chúa tể’ mà Đạo Tử đã kích hoạt trước đó thuộc loại này.

Ngoài ‘chương trình nhỏ sửa đổi ký ức của Cửu U chúa tể’, Cự Lão Hắc Ám khi còn tại vị, còn để lại một ‘chương trình báo động đại nạn chư thiên vạn giới’… khi chư thiên vạn giới xảy ra tai nạn cực kỳ trọng đại, chương trình này sẽ vang lên cảnh báo.

Chương trình nhỏ Thiên Đạo này vẫn luôn vận hành bình thường, nên mấy vị Thiên Đạo kế nhiệm cũng không gỡ bỏ nó.

Và ngay trong ‘chương trình nhỏ báo động đại nạn’ này, Cự Lão Hắc Ám đã ẩn giấu một cửa sau.

Cửa sau này, dù lão đã thôi chức, vẫn có thể thông qua thủ đoạn đặc định để kích hoạt nó!

Cự Lão Hắc Ám không phải là ‘cựu Thiên Đạo’ đầu tiên làm chuyện này, cũng sẽ không phải là người cuối cùng.

Sau khi chương trình nhỏ được kích hoạt, Đạo Tử lập tức bị kinh động.

Ngay sau đó, trong cảm ứng của Đạo Tử, mỗi một giới trong chư thiên vạn giới đều có điểm đỏ ‘tai nạn khổng lồ’ đang biến đổi nhanh chóng.

Thông tin cảnh báo tai nạn, tràn ngập ý thức của Đạo Tử.

Đạo Tử theo bản năng triển khai ‘thị giác Thiên Đạo’, dò xét từng vị trí cảnh báo. [Chính là lúc này!] Cự Lão Hắc Ám chớp lấy cơ hội.

Cơ hội thoáng qua tức thì, Thiên Đạo phản ứng lại, tắt cảnh báo của chương trình nhỏ, xóa cửa sau của chương trình nhỏ, nói không chừng chỉ cần vài giây phản ứng.

Và lão chính là muốn nắm bắt chút thời gian ít ỏi này, để triển khai hành động!

Đầu tiên, ba ‘hằng tinh nhân tạo’ được nén và truyền tống qua, ném vào trận pháp phong ấn do 1-33 Vị Tri Bạch tạo thành.

Ba hằng tinh nhân tạo này đều được cấy vào ‘virus hủy diệt hằng tinh’, một khi nổ tung, sẽ giải phóng đòn tấn công bùng nổ ẩn chứa một chút ‘khí tức bất hủ’, và còn lây nhiễm virus.

Nếu có thể, Cự Lão Hắc Ám thật sự muốn trực tiếp mang ba hằng tinh đến cho nổ tung… nhưng bên ngoài có Thiên Đạo thứ tám đang theo dõi, lão không dám làm động tác lớn như vậy, sợ gây chú ý cho Thiên Đạo.

Ba hằng tinh nhân tạo nổ tung, lực xung kích kinh khủng hất tung lớp vỏ ngoài của phong ấn của 33 Vị Tri Bạch số 1-33, để lộ ra chân dung của 33 Vị Tri Bạch.

Ý thức của Cự Lão Hắc Ám đang bám vào 'thân thể Công Đức Đạo Nhân', nhìn thấy cảnh này, không tự chủ được mà nuốt nước bọt… tàn nhẫn!

Lại có tới 33 tên giống như tên của nợ đẹp trai kia?

Điều này căn bản không cho lão đường sống.

Đánh dấu, tất cả đều phải đánh dấu.

Ba mươi ba tên 'của nợ đẹp trai' này tuy không mang lại cảm giác va chạm trực diện mạnh mẽ như tên 'vặt lông cừu' kia, nhưng vẫn không thể xem thường!

Hơn nữa, đây là ba mươi ba tên, số lượng cực lớn.

Chỉ cần không chú ý, một trong ba mươi ba tên gây ra chuyện gì đó, cũng có thể xảy ra bất ngờ.

Nhưng… bây giờ thời gian cấp bách, không phải lúc để suy nghĩ nhiều như vậy.

Sau khi đánh dấu sơ bộ hoàn thành, lớp vỏ bên ngoài của trận pháp phong ấn nổ tung, Mặt Trời Đen Kịt lập tức đưa 'tàn dư Thiên Đạo' mà mình từng thu thập được vào thế giới này.

Hàng trăm mặt trời đen kịt nhỏ bé do các hạt màu đen tạo thành, cuồn cuộn tràn vào trong trận pháp phong ấn, va chạm ngang dọc.

Tàn dư Thiên Đạo là những con quái vật chỉ biết phá hoại, không có trí tuệ.

Nhưng chúng rất hữu dụng, đặc biệt là chúng có 'thiên phú nuốt chửng hố đen', ném ra ngoài, thật sự là vũ khí gây chuyện tốt nhất.

ừng 'mặt trời nhỏ tàn dư Thiên Đạo' màu đen kịt lăn tròn, đồng thời biến thành hố đen nuốt chửng mọi thứ ở hiện thế.

Hố đen này, Tống Thư Hàng đã từng tiếp xúc — lúc đó cậu còn suýt bị quả cầu tàn dư Thiên Đạo dùng hố đen nuốt chửng!

"Chuyển!" 33 Vị Tri Bạch số 1-33 nhẹ giọng hô lên.

Toàn bộ trận pháp phong ấn vận chuyển, dịch chuyển, để lộ ra 'đôi chân dài kim cương của Bạch tiền bối two' và con ngựa ham diễn đang trấn giữ trận pháp.

Con ngựa ham diễn hưng phấn nhảy ra, một vó trực tiếp đá vào hố đen của 'mặt trời nhỏ tàn dư Thiên Đạo', cứng rắn xuyên thủng và đánh nổ một hố đen nhỏ.

Nhưng… số lượng hố đen nhỏ xung quanh quá nhiều, dù mỗi vó một cái, cũng cần một khoảng thời gian để dọn dẹp.

Hơn nữa, mặt trời tàn dư Thiên Đạo cũng không dễ bị đánh nổ như vậy.

Hố đen nhỏ bị phá nát, mặt trời tàn dư biến thành cát bụi, nhưng dung hợp lại một chút, lại biến thành 'mặt trời tàn dư Thiên Đạo' lớn hơn, tiếp tục ngoan cố triển khai hố đen. [Nhân lúc này, ra ngoài!] Cự Lão Hắc Ám âm thầm ra lệnh cho 'Mặt Trời Đen Kịt' trong phong ấn.

Thực tế, không cần Cự Lão Hắc Ám âm thầm chỉ thị, Mặt Trời Đen Kịt cũng biết thời gian tự do của mình đã đến — sau khi bị Bá Tống và Bạch tiền bối nuốt đi 'gánh nặng', não của Mặt Trời Đen Kịt vận hành linh hoạt hơn.

Hắn chủ động bắt đầu phá giới, đột phá phong ấn!

Cự Lão Hắc Ám âm thầm quan sát. [Vẫn cần thêm một chút sức lực… Tiếc thật, vốn còn muốn giữ lại lá bài tẩy này, không muốn bộc lộ.] Nhưng bây giờ, chỉ có thể để nó ra sân rồi.

Thân thể Công Đức Đạo Nhân đang bốc cháy nghiệp hỏa bước ra, lộ diện trong hư không.

Ngựa ham diễn và đôi chân dài kim cương của Bạch tiền bối two đều cảm ứng được sự tồn tại của đối phương ngay lập tức.

Giữa ba người, mơ hồ có một loại cảm giác cộng hưởng.

Ngựa ham diễn và đôi chân dài của Bạch two khựng lại một chút.

Và nhân khoảnh khắc đó, thân thể Công Đức Đạo Nhân xâm nhập vào trận pháp phong ấn của 33 Vị Tri Bạch số 1-33, một mạch đột phá đến trước mặt Tống Thư Hàng và A Bạch. [Hay là, tiện tay tiêu diệt luôn tên 'của nợ đẹp trai' này?] Ý nghĩ này thoáng qua trong đầu Cự Lão Hắc Ám.

Nhưng, cũng chỉ là thoáng qua.

Vào thời khắc then chốt, lão vẫn đưa ra quyết định chính xác nhất — mục tiêu của lão là cứu 'Mặt Trời Đen Kịt', những chuyện khác, đều gác lại.

Thân thể Công Đức Đạo Nhân vung quyền, đấm vào thế giới phong ấn, muốn giúp Mặt Trời Đen Kịt phá phong ấn.

Và đúng lúc này, tên có tướng mạo bình thường bên cạnh đột nhiên lao tới, hắn dùng quyền pháp cơ bản nhất, cứng rắn đỡ một quyền của Công Đức Đạo Nhân!

Ầm ~ Hai nắm đấm va chạm. [Liều mạng thế?

Tìm chết à?] Đừng nhìn thân thể Công Đức Đạo Nhân đã mất đi thần tính, ngay cả khí tức bất hủ cũng đã nhạt đi, nhưng thể chất của nó, vẫn là cấp bậc bất hủ!

Nhưng ngoài dự liệu của Cự Lão Hắc Ám, tên có tướng mạo bình thường kia, lại cứng rắn đỡ được một quyền này của Công Đức Đạo Nhân!

Tiếp đó, trên người kẻ này, tỏa ra ánh sáng 'bất hủ' chói mắt.

So với bất hủ chân chính, còn thiếu một chút hỏa hầu, được coi là trạng thái 'á bất hủ'.

Quan trọng nhất là, tên này không phải Thiên Đạo.

Dưới Thiên Đạo, kẻ này xứng đáng là bậc tôn!

Sống lâu như vậy, chưa từng thấy qua thứ này!

Nhìn bề ngoài, đây đúng là một sinh vật hình người.

Xét từ gốc rễ, có lẽ cũng là một con người?

Nhưng con người bình thường làm sao có thể làm được đến mức này — chưa chứng đạo đã có thể đối đầu với thân thể của một cựu Thiên Đạo?

Các tu luyện giả khác dù có nằm mơ cũng không dám mơ một giấc mơ hoang đường đến thế.

Thực tế quả nhiên còn hoang đường hơn cả giấc mơ!

Chư thiên vạn giới có một tồn tại như thế này, đến lúc tranh đoạt Thiên Đạo thứ chín, còn đánh đấm cái gì nữa?

Tên này chỉ cần đứng đó, giải phóng toàn bộ 'dữ liệu á bất hủ' trên người ra, đã là một tổ hợp 'bí pháp nhiễu loạn thông tin' và 'huyễn thuật' vô cùng mạnh mẽ!

Trường sinh giả có ngộ tính không đủ, một khi tiếp xúc với loại thông tin dữ liệu này, sẽ lập tức chìm đắm trong thông tin về 'trạng thái á bất hủ', không thể thoát ra.

Tuy không giống như bất hủ chân chính, có thể khiến cả những trường sinh giả đỉnh cao nhất rơi vào giấc ngủ sâu.

Nhưng 'thông tin trạng thái á bất hủ' này khiến cho các trường sinh giả bình thường mất tập trung vài phút hoặc vài ngày, vẫn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Vài phút thậm chí là vài ngày, đối với trường sinh giả có thể làm được rất nhiều việc — vài phút, có lẽ không đủ để giết chết một trường sinh giả, nhưng tuyệt đối đủ để một trường sinh giả tỉnh táo rửa mặt cho một trường sinh giả khác 'bị nhiễu loạn thông tin', trang điểm cho đẹp, rồi chọn một nơi tốt, chuẩn bị sẵn phong ấn đặc định, triệt để phong ấn đối phương vào trong!

Mà phong ấn này ít nhất còn có thể chồng lên cả trăm lớp! [Đây không phải là tin tốt gì đối với ta...] Trong lòng Cự Lão Hắc Ám hiện lên sự bồn chồn hiếm thấy.

Nếu lúc luân hồi Thiên Đạo giới thứ chín bắt đầu, tên này cũng tham gia tranh đoạt Thiên Đạo, e rằng trong thời gian rất ngắn sẽ xác định được suất Thiên Đạo thứ chín, căn bản không cho người khác đường sống.

Hơn nữa vì tên này đã ở trạng thái 'á bất hủ', khi kế thừa Thiên Đạo, tốc độ có thể sẽ rất nhanh, thời gian để lão thi triển 'bí pháp bá chiếm' sẽ rất gấp gáp. [Ngoài hắn ra, còn có một tên khác… không, là ba mươi bốn tên của nợ đẹp trai đã từng lừa ta.] Độ khó để mình tính kế Thiên Đạo thứ chín, bỗng chốc tăng lên đến cấp độ ác mộng. [Không được, ta không thể để cho hai tên này… ba mươi sáu tên này, tiếp tục như vậy.] [Ta phải tìm một cơ hội, trước khi luân hồi Thiên Đạo giới thứ chín bắt đầu, xử lý bọn chúng.

Muốn giết thì rất khó, nhưng ít nhất có thể nghĩ cách phong ấn bọn chúng vạn năm!] Lão vừa mới lặng lẽ suy tính, trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo giới thứ chín, chắc chắn sẽ bắt đầu trong vòng vạn năm! [Nhưng bây giờ, không phải lúc dây dưa với tên này.

Thủ đoạn điều động Thiên Đạo thứ tám đi chỗ khác, không thể kéo dài quá lâu.

Thiên Đạo quay lại, ngay cả thân thể 'Công Đức Đạo Nhân' mà ta đang khống chế cũng có thể bị trấn áp.] Vì vậy, tuy rất tiếc… nhưng bây giờ, không phải là thời điểm tốt để nhắm vào tên này và tên của nợ đẹp trai kia.

Không thể gây thêm chuyện nữa.

Những ý niệm trên thoáng qua, Cự Lão Hắc Ám khống chế thân thể 'Công Đức Đạo Nhân', tung ra quyền pháp đảo ngược nhân quả về phía Tống Thư Hàng.

Thân thể Công Đức Đạo Nhân, hướng về phía Tống Thư Hàng nhanh chóng vung nắm đấm, trong một thoáng đã tung ra hàng ngàn vạn quyền.

Chương 3063

Mỗi một quyền đều có uy năng khai thiên lập địa, nhưng vì đang ở trong phạm vi trận pháp phong ấn của 33 Vị Tri Bạch số 1-33, sức phá hoại của nắm đấm bị áp chế rất nhiều.

Nhưng dù bị áp chế, mỗi một quyền này nếu đánh trúng, cũng có thể đánh nổ cả trường sinh giả.

Chỉ là… Công Đức Đạo Nhân như đang vung quyền loạn xạ, những nắm đấm này, có cái nhắm vào Tống Thư Hàng, có cái lại đánh vào xung quanh Tống Thư Hàng, quỹ đạo của nắm đấm như một cái lồng khổng lồ, bao bọc lấy Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng thử né vài quyền… rồi bỏ cuộc.

Hiện tại 'da Bá Tống + xương Bá Tống' của cậu đã được thăng hoa, nhưng huyết nhục, khí quan đều chưa cường hóa xong.

Quan trọng hơn là ý thức chiến đấu của cậu, cũng không đủ để đối mặt với đòn tấn công trực diện cấp 'Thiên Đạo'.

Vì vậy sau khi né được vài quyền đầu, phía sau cậu ngoan ngoãn bật hết phòng ngự, bảo vệ các bộ vị quan trọng, cứng rắn chịu đòn.

Dù sao hiện tại 'da Bá Tống' và 'xương Bá Tống' đã bất hủ hóa, khả năng chịu đòn tuyệt đối đỉnh của chóp, trong thời gian ngắn căn bản không thể bị đánh chết.

Tống Thư Hàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần ăn một trận đòn thực tế.

Nhưng đối diện, cuối cùng chỉ có một quyền đánh trúng vào cánh tay đang bắt chéo của cậu, đẩy lùi cậu một bước… sát thương của một quyền này, đều bị lớp phòng ngự + da Bá Tống của cậu chặn lại, ngoài việc @#%× tiên tử bị đánh nổ, xương cốt của cậu căn bản không bị tổn thương cụ thể.

Những nắm đấm còn lại, đều sượt qua người cậu.

Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Quyền pháp tô viền?” Chẳng lẽ vị đại lão Công Đức đối diện có lời nguyền ‘rất khó đánh trúng kẻ địch’?

Hay là… đang nương tay?

Đối diện, thân thể Công Đức Đạo Nhân sau khi tung quyền xong, vội vàng lao về phía thế giới phong ấn ‘Mặt Trời Đen Kịt’.

Bạch tiền bối, đôi chân dài kim cương của Bạch tiền bối two, con ngựa ham diễn màu trắng, đều chưa hồi phục từ ‘phản ứng cộng hưởng’.

“Muốn phá vỡ phong ấn, thì bước qua xác ta trước đã!” Phía sau Tống Thư Hàng, @#%× tiên tử vừa bị một quyền đánh nổ đã ngưng tụ lại, miệng đọc lời thoại đầy nhiệt huyết.

Tống Thư Hàng cũng phản ứng nhanh chóng, bước lên một bước.

Nhưng cậu vừa bước ra, trong hư không đột nhiên có rất nhiều ‘nắm đấm’ lao về phía thân thể và mặt cậu!

Là ‘quyền pháp tô viền’ của Công Đức Đạo Nhân lúc trước!

Những nắm đấm này sau khi tung ra, lực sát thương lại được bố trí trong ‘hư không’, ngưng tụ mà không tan.

Đợi Tống Thư Hàng bước ra, những ‘nắm đấm’ này mới bị kích hoạt.

Tống Thư Hàng theo bản năng lùi về vị trí cũ.

Những cú ‘quyền pháp tô viền’ kia lại sượt qua người cậu ‘vù vù vù ~’.

“Chiêu này lợi hại thật, cảm giác rất hợp với Thiên Mã Lưu… à không, Quyền Pháp Cơ Bản Nhị của mình.

Trong quyền pháp này có liên quan đến lực nhân quả, mà mình hiện tại ngưng tụ chính là pháp trường sinh ‘công đức + nhân quả’, thật trùng hợp!” Trong đầu Tống Thư Hàng thoáng qua một ý niệm như vậy.

Ý niệm vừa nảy sinh, trong đan điền của cậu, ‘hạt giống công đức’ dung hợp với Kim đan Cá Voi Béo bắt đầu rục rịch.

Từ mạng lưới công đức, một phần thông tin về ‘quyền pháp tô viền’ bị tiết lộ, truyền cho Tống Thư Hàng.

Đồng thời, Thánh Nhãn Kim Đan trong ‘đan điền ngoại treo’ của Tống Thư Hàng cũng sáng lên, phối hợp với mạng lưới công đức bắt đầu phân tích dữ liệu của ‘quyền pháp tô viền’ vừa rồi.

Từ hôm nay trở đi, quyền pháp từng được thi triển lên Bá Tống một lần, chỉ cần không quá phức tạp, và Bá Tống cũng có thuộc tính phù hợp, đều rất có khả năng biến thành quyền pháp của Bá Tống!

Bá Tống ngoài thiên phú đao pháp kinh diễm, thiên phú quyền pháp thực ra cũng không tệ.

Cùng lúc đó.

Nhân lúc chênh lệch thời gian nhỏ bé này, thân thể Công Đức Đạo Nhân cuối cùng đã thành công phá vỡ tiểu thế giới phong ấn ‘Mặt Trời Đen Kịt’.

Mặt Trời Đen Kịt đã chuẩn bị sẵn sàng, phối hợp phá phong ấn mà ra!

Tự do rồi!

Mặt Trời Đen Kịt bị Bạch tiền bối và Bá Tống hành hạ mấy ngày, cảm giác như đang nằm mơ.

Sau khi phá phong ấn, Mặt Trời Đen Kịt vốn còn muốn nói vài câu khách sáo với Bá Tống và Bạch tiền bối — người chưa từng trải qua tình huống như hắn, căn bản không thể tưởng tượng được cảm giác bị Bạch tiền bối và Bá Tống liên thủ đánh 'hợp kích' trong mấy ngày qua.

Đây là đả kích cả về tâm lý lẫn thể chất!

Nhưng, thân thể Công Đức Đạo Nhân không cho hắn thời gian, trực tiếp kéo hắn, xé rách không gian, độn vào trong đó, biến mất không thấy.

Gọn gàng dứt khoát!

Và gần như ngay khoảnh khắc Mặt Trời Đen Kịt và thân thể Công Đức Đạo Nhân biến mất, ý chí thể của Đạo Tử đã vượt không gian mà đến.

Nhưng đã chậm một bước.

Nhìn thế giới phong ấn đã bị phá hủy, Đạo Tử siết chặt nắm đấm: "Bị tính kế rồi." Ngài ấy chung quy vẫn là một người đọc sách đứng đắn, về mặt thủ đoạn không thể so sánh với các đời Thiên Đạo.

Các đời Thiên Đạo trước khi thoái vị, rốt cuộc đã bố trí bao nhiêu thủ đoạn trong 'quyền hạn Thiên Đạo', thật sự không ai biết được.

"Bị cứu đi rồi." Bạch tiền bối mỉm cười, nói.

"Nụ cười này của Bạch tiền bối, do ta bảo vệ!" Công Đức Xà Mỹ Nhân vừa tái sinh được cái đầu, đã vội vàng cướp lời thoại, khiến Bá Tống không còn lời để nói.

Đạo Tử ngẩn ra: "???" Trong nụ cười của Bạch đạo hữu, dường như có một sức mạnh khiến người ta an lòng.

Đạo Tử vốn bị tính kế, trong lòng có chút bực bội, cảm xúc lập tức bình tĩnh lại.

Đột nhiên có một loại ý niệm và cảm xúc rằng [dù Mặt Trời Đen Kịt bị cứu đi, cũng không có gì to tát].

Chẳng lẽ… Bạch đạo hữu sớm đã có nhận ra, và đã có sự sắp xếp và bố trí?

Nếu không, một kẻ gây rối đủ để hủy diệt chư thiên vạn giới thoát khỏi phong ấn, Bạch đạo hữu không nên bình tĩnh như vậy.

“À đúng rồi, Đạo Tử đạo hữu, có phải ngài đã nghiên cứu ‘virus hủy diệt hằng tinh’ không?” Đôi chân dài kim cương của Bạch tiền bối two đột nhiên lên tiếng hỏi.

Đạo Tử gật đầu: “Đúng vậy, vì muốn nghiên cứu cách đảo ngược ‘virus hủy diệt hằng tinh’, nên sau khi trở về không gian chiều không gian Thiên Đạo, ta đã thử nghiên cứu hình thái ban đầu của virus hủy diệt hằng tinh… nhưng thất bại rồi.” “Nếu đã bắt đầu nghiên cứu, thì có chút phiền phức.” Đôi chân dài kim cương của Bạch tiền bối two nói: “Chúng ta e rằng phải chuẩn bị cho việc Thiên Đạo đổi nhiệm kỳ trước thời hạn.” Bạch tiền bối two đã nói đến mức này, Đạo Tử lập tức hiểu ra: “Phương án chế tạo ‘virus hủy diệt hằng tinh’ đó, bản thân nó đã là một cái bẫy?

Dù là thân thể Thiên Đạo, một khi sa vào nghiên cứu ‘virus hủy diệt hằng tinh’, dù là nghiên cứu ngược, cũng sẽ xảy ra vấn đề?” Đôi chân dài kim cương của Bạch tiền bối two trả lời: “Đúng vậy, bất kể là nghiên cứu ngược hay nghiên cứu xuôi, chỉ cần bắt đầu tiếp xúc với ‘virus hủy diệt hằng tinh’, đều sẽ bị ảnh hưởng.

Nếu là một Thiên Đạo hoàn chỉnh, ảnh hưởng này có thể rất nhỏ, không đáng kể.

Nhưng…” “Nhưng ta chỉ là một Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5.” Đạo

Tử hiểu, tức là, ảnh hưởng mà ngài ấy phải chịu có thể sẽ bị khuếch đại.

Đối với một Thiên Đạo hoàn chỉnh, virus này nhiều nhất chỉ như cảm cúm, nhưng đối với ngài ấy có thể sẽ gây tử vong. [Từ lúc giao cho ta nửa phần trên của bản mẫu chế tạo 'virus hủy diệt hằng tinh', đã là một cái bẫy rồi sao?] "Bạch tiền bối, ngài lấy thông tin từ đâu vậy?" Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Sao cảm giác Bạch tiền bối two dường như đột nhiên có thêm rất nhiều 'kiến thức', sự hiểu biết về 'virus hủy diệt hằng tinh' đột nhiên trở nên uyên bác.

"Ta vừa nạp tiền." Đôi chân dài kim cương của Bạch tiền bối two trả lời.

Tống Thư Hàng nghe vậy như có điều suy nghĩ, sau đó cậu quay đầu nhìn Bạch tiền bối và con ngựa ham diễn: "Bạch tiền bối và Mã tiền bối cũng vậy sao?" "Ừm." Bạch tiền bối nói.

"Thì ra là vậy." Tống Thư Hàng gật đầu.

Là do thân thể Công Đức Đạo Nhân?

Lần trước thân thể Công Đức Đạo Nhân gặp Bạch tiền bối, phản ứng rất lớn.

"Vốn còn nghĩ rằng… ít nhất trong thời gian tại nhiệm, sẽ cố gắng giải quyết tai họa này." Đạo Tử tiền bối thở dài.

Thế hệ của ngài ấy, đều có tính chịu thương chịu khó.

Luôn hy vọng những việc khổ cực mệt mỏi, do mình gánh vác, để thế hệ sau được hưởng phúc.

"Không sao đâu, Đạo Tử tiền bối.

Ngài đã làm rất tốt rồi." Tống Thư Hàng an ủi: "Nếu không có sự hỗ trợ của ngài, nói không chừng bây giờ chư thiên vạn giới đã toi đời rồi.” Đây là lời nói thật lòng!

“Vậy tiếp theo… ta sẽ sắp xếp cho mình phục sinh với thân phận ‘đệ tử thủ tịch của Nho gia’.

Sau khi phục sinh, ký ức và trải nghiệm về Thiên Đạo của ta có thể sẽ bị xóa sạch hoàn toàn.

Trước đó, ta sẽ cố gắng đẩy Thư Hàng ngươi một phen nữa.” Đạo Tử nói rồi chỉ vào mình: “Ngươi vẫn cần thêm nhiều ‘dữ liệu bất hủ’ đúng không?” “Vô dụng thôi, Đạo Tử tiền bối.

Ngài hiện tại đang ở trạng thái ‘Thiên Đạo tại nhiệm’ chân chính, dù tôi và Bạch tiền bối cùng thi triển hợp kích, cũng không thể lấy được ‘dữ liệu bất hủ’ từ ngài.” Tống Thư Hàng nói.

“Hơn nữa, Đạo Tử tiền bối ngài không cần lo lắng.

Trong tay tôi còn có ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ và ‘hành tinh mắt dài’ của Tam Nhãn tiền bối, hai kiện Đạo khí.

Chờ một thời gian nữa, tôi có thể mượn sự trợ giúp của Đạo khí, để chuyển hóa hoàn toàn huyết nhục trong cơ thể mình thành trạng thái ‘á bất hủ’.” Con cừu Mặt Trời Đen Kịt này chạy mất rồi, cậu vẫn có thể lấy lông cừu từ nơi khác.

Á bất hủ hóa toàn thân, đối với cậu mà nói, không khó.

Cẩu Đản Đa ngẩn ra: “!!!” Á bất hủ hóa ngoài da và xương, còn có thể tác động lên huyết nhục?

Bạch tiền bối nhắc nhở: “Vừa rồi, mệnh đề về việc làm thế nào để Thư Hàng mượn sức mạnh của ‘Đạo khí’ tiến hành á bất hủ hóa mà không làm tổn thương ‘Đạo khí’, ta đã gửi vào nhóm nghiên cứu, mọi người có thể tham khảo nghiên cứu.” Đạo Tử tiền bối nghe vậy, vui mừng gật đầu.

Bá Tống sau khi á bất hủ hóa toàn thân, Thiên Đạo giới tiếp theo sẽ không còn bất ngờ nữa.

Dù đột nhiên có một quả cầu Bàn Cầu nào đó xuất hiện như giới trước, với trạng thái của Bá Tống, cũng có thể mài chết đối phương!

Tiếp đó, Đạo Tử lại bổ sung: “Sự trợ giúp ta muốn cho ngươi, không phải là ở mảng ‘á bất hủ hóa’.

Ta đang cân nhắc, lúc thoái vị… để lại cho ngươi một bộ xử lý ngoại vi mạnh mẽ.

Để năng lực tính toán của ngươi, có thể tương xứng với thân thể ‘á bất hủ hóa’.” Khác với các đời Thiên Đạo trước, Đạo Tử cảm thấy nếu mình thoái vị, e rằng không thể để lại ‘thân thể bất hủ’, mà sẽ giống như Bàn Cầu, sụp đổ hoàn toàn, thậm chí thân thể này có thể sẽ dung nhập vào ‘Thiên Đạo’.

Vì vậy, ngài ấy muốn phát huy tối đa ‘thân thể bất hủ’ và ‘quyền hạn Thiên Đạo’ này, trở thành công cụ nhân mạnh nhất.

“Bộ xử lý ngoại vi?

Điều này cũng làm được sao?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hỏi.

“Trong cơ thể Bá Tống có ‘Kim đan Cá Voi Béo bất hủ’, hoàn toàn có thể độc lập chịu được một phần cường độ tính toán cấp Thiên Đạo… à, tính toán cấp á Thiên Đạo.

Hơn nữa, Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5 của ta, cũng có chút đặc biệt.

Ta là thông qua kênh ‘vá lỗi’ Thiên Đạo thứ tám, lách luật mà tại nhiệm.

Vì vậy khi rời chức, ta có lẽ cũng có thể thông qua cách lách luật, để lại chút gì đó.” Đạo Tử tiền bối bình tĩnh nói.

Theo ‘kế hoạch vá lỗi’ của Thiên Đạo Cầu, đại đạo của Thiên

Đình viễn cổ sau khi vá xong Thiên Đạo Cầu, chắc chắn sẽ có một ít ‘cặn bã’ bị thải ra, để không ảnh hưởng đến sự ‘hoàn mỹ’ của Thiên Đạo Cầu.

Và chức năng thải trừ ‘cặn bã’ này, có thể lợi dụng một chút.

“Nhân lúc còn chưa hạ đài, ta sẽ toàn lực nghiên cứu cách đóng gói nén ‘năng lực xử lý của Thiên Đạo’ thành một năng lực thiên phú, sau đó thông qua kênh ‘thải trừ tạp chất’ đã được Thiên Đạo Cầu thiết lập từ trước, trước khi ta thoái vị, sẽ tạo ra ‘gói nén năng lực xử lý’ này, giao cho Thư Hàng.” Đạo Tử đăng ý tưởng của mình lên ‘nhóm nghiên cứu’ đó.

Chương 3064

Thiên Đế Tử: "…" Kênh 'thải trừ tạp chất' do Thiên Đạo Cầu thiết lập, thứ vốn dĩ phải bị thải ra, không phải là nàng chứ?

Cảm thấy có chút tủi thân.

"Đạo Tử đạo hữu ngài cứ chuyên tâm công phá vấn đề khó khăn về 'gói nén xử lý cấp Thiên Đạo', nghiên cứu này chúng ta cũng không giúp được gì." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói: "Chúng ta hiện tại cứ phụ trách nghiên cứu về 'Đạo khí' đi?

Còn vấn đề gì khác không?" Tống Thư Hàng vội vàng phát biểu: "Các tiền bối, tôi ở đây còn một việc, cần sự hỗ trợ kỹ thuật của các vị.

Chuyện này cũng liên quan đến Mặt Trời Đen Kịt… Tôi phát hiện phía sau 'Mặt Trời Đen Kịt', còn có một 'kẻ chủ mưu đứng sau', tạm gọi là 'Cự Lão Hắc Ám'.

Trước đó, tôi thông qua phương thức tương tự nhập mộng, đã học lỏm được từ lão một bí pháp rất thú vị là 'bí thuật bá chiếm', muốn nhờ các tiền bối giúp tôi đơn giản hóa quá trình của nó." Ừm, tốt nhất là có thể rút ngắn xuống độ khó khoảng ba phù văn, nếu được, thời gian tích lũy năng lượng nhất định phải nén lại.

Nếu không chỉ tích lũy năng lượng đã mất hàng triệu năm, thì dùng để làm gì?

Sau đó, Tống Thư Hàng lại kể chi tiết về ân oán giữa 'Cự Lão Hắc Ám' ẩn sau và các đời Thiên Đạo cho các đại lão trong 'nhóm nghiên cứu' nghe.

Nghe xong Tống Thư Hàng kể, các thành viên trong nhóm im lặng một lúc lâu.

Một lúc sau, Thiên Đế Tử phát biểu: “Ta không biết phải nói gì về tên này nữa, vận khí có hơi tệ.” BOSS phản diện thảm hại như vậy, nàng vẫn là lần đầu tiên thấy.

“Cũng có thể là do vận khí của Bạch đạo hữu quá tốt.” Cẩu Đản Đa nhắc nhở.

“Sư phụ của ta cũng lợi hại.” Đạo Tử bổ sung.

Tống Thư Hàng: “…” Bạch tiền bối two: “Nói vào trọng điểm đi.

Trọng điểm là đợi đến luân hồi Thiên Đạo thứ chín, tên này lại xuất hiện, tặng cho người ta một phát ‘bí pháp bá chiếm’ đúng không?” “Chắc chắn rồi, bất kể lúc đó là Bạch đạo hữu tại nhiệm hay Thư Hàng tại nhiệm, lão ta cũng không thể bỏ qua cơ hội này.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói. ‘Cự Lão Hắc Ám’ này thật sự thảm, lão có thủ đoạn, có mưu lược, có kiên nhẫn, lại đủ cẩn thận.

Nhưng lão ta làm sao cũng không ngờ được, kế hoạch ẩn giấu của mình lại bị Tống Thư Hàng lợi dụng phương thức ‘nhập mộng’ để thăm dò tận đáy, ngay cả ‘bí pháp bá chiếm’ cũng bị Bá Tống học lỏm được.

“Bí pháp bá chiếm này, có lẽ chúng ta có thể dùng đến.” Bạch tiền bối ở hiện thế suy nghĩ một lúc, rồi lên tiếng: “Nếu chúng ta muốn đi bước cuối cùng của ‘hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo’, nói không chừng phải dùng đến ‘bí pháp bá chiếm’ này để hoàn thiện mắt xích cuối cùng.” Ngài và Tống Thư Hàng đã nuốt chửng một phần tồn tại của nhau, về mặt lý thuyết đã thỏa mãn điều kiện ‘cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo’.

Nhưng, nếu có thể vào khoảnh khắc trước khi ‘chứng đạo’, bổ sung cho nhau một ‘bí pháp bá chiếm’, sẽ khiến mối liên kết của hai bên trở nên ổn định hơn, để quá trình chứng đạo không xảy ra bất ngờ.

“Tức là, chúng ta cần phân tích ‘bí pháp bá chiếm’, và còn phải nghĩ ra một phương án phá giải hiệu quả của ‘bí pháp bá chiếm’, để tránh bị ‘Cự Lão Hắc Ám’ ngầm tính kế.” Cẩu Đản Đa suy nghĩ một lúc, đưa ra một phương án khả thi: “Nếu đã như vậy, vậy chúng ta sẽ bắt đầu từ điểm ‘hấp thu năng lượng bí pháp bá chiếm của Cự Lão Hắc Ám’.

Ở giai đoạn Thiên Đạo thứ chín, khi đối phương thi triển bí pháp này lên Thư Hàng hoặc Bạch đạo hữu, chúng ta sẽ hấp thu ‘bí pháp’ đó, chuyển hóa, biến nó thành năng lượng để chúng ta thi triển ‘bí pháp bá chiếm’ của chính mình.” Bí pháp bá chiếm, mỗi lần thi triển trước, cần ngưng tụ sức mạnh hàng triệu năm.

Những sức mạnh này không thể tự nhiên mà có… Vậy thì chỉ có thể mượn sức đánh sức, hấp thu + chuyển hóa ‘năng lượng bí pháp triệu năm’ của Cự Lão Hắc Ám.

Một công đôi việc.

“Ba của Cẩu Đản, ngài không hổ là Cửu U chúa tể, lòng dạ thật đen tối.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối mỉa mai.

Cẩu Đản Đa: “…” Ngươi không phải cũng là Cửu U chúa tể sao?

Giết địch tám trăm, tự tổn một ngàn có vui không?

Ừm… dường như cũng có chút vui!

“Vậy thì, bí pháp bá chiếm, nghiên cứu Đạo khí, gói nén xử lý Thiên Đạo, xin giao cho các vị tiền bối.

Tôi bây giờ, sẽ phụ trách hoàn thiện ‘đạo trường sinh Tu Chân Tán Gẫu’.” Tống Thư Hàng tổng kết.

Cùng với việc 'á bất hủ hóa' thân thể lúc này + những cảm ngộ luận đạo với các tiền bối trường sinh giả từ hóa thân không ngừng truyền về, Tống Thư Hàng cảm nhận rõ ràng thanh tiến độ của 'pháp trường sinh Tu Chân Tán Gẫu' đang tăng nhanh.

Ước tính, đợi khi thông qua 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' và 'đại lão hành tinh mắt dài', hoàn thành bất hủ hóa toàn bộ huyết nhục của bản thân, cậu có thể hiến tế 'pháp trường sinh công đức, nhân quả' trong cơ thể lúc này, bước ra bước cuối cùng của 'pháp trường sinh Tu Chân Tán Gẫu'!

Thông qua 'thông tin bất hủ' do các Thiên Đạo khác nhau để lại để hoàn thiện 'trạng thái á bất hủ' của mình quả nhiên là lựa chọn chính xác — 'thông tin bất hủ' từ các nguồn khác nhau là sự trợ giúp lớn nhất cho cậu để hoàn thiện 'đạo trường sinh Tu Chân Tán Gẫu'!

Đến lúc đó, 'pháp trường sinh Tu Chân Tán Gẫu' này của cậu có thể tập hợp sở trường của trăm nhà, tích hợp 'thông tin bất hủ' do các đời Thiên Đạo để lại, tạo ra pháp trường sinh mạnh nhất! … Thế giới hạt nhân.

Tiệc mừng năm mới đã kết thúc nhiều ngày.

Nhưng các thành viên của 'Nhóm Cửu Châu Nhất Hào' vẫn chưa tan… Lúc này, phần lớn thành viên đều say khướt trong Thế giới hạt nhân.

Một vài thành viên đáng tin cậy còn tỉnh táo thì phụ trách chăm sóc những thành viên say xỉn này.

Vì không đủ người, lần này ngay cả Tiểu Âm Trúc cũng phải giúp một tay.

"Lần này các tiền bối uống rượu gì vậy?

Hậu vị mạnh thế?" Chúc la lỵ nói, ánh mắt không nhịn được liếc đến bên vò rượu.

Trong vò rượu còn lại một ít rượu thừa, tỏa ra hương thơm quyến rũ.

Nếu không phải Thi ở bên cạnh trông chừng, Chúc với tính tò mò mãnh liệt, e rằng đã lén lút lên nếm thử một ngụm.

“Một phần là do các vị tiền bối tự mang đến, còn một phần… dường như là ‘trợ thủ hạt nhân’ mang ra?

Là của Tống tiền bối cất giữ?” Thi la lỵ nhớ lại.

Trợ thủ hạt nhân chớp chớp mắt — ừm, phần rượu đó, là cô bé mang từ chỗ Long Lạc nữ sĩ đến.

Giữa chừng tiệc mừng năm mới, rượu không đủ, thế là cô bé quay về thế giới Long Lạc mang thêm một ít qua.

“Không biết bên Tống tiền bối, tiến triển thế nào rồi?” Vũ Nhu Tử ngồi trên cành cây, dựa vào thân cây, hai chân khẽ đung đưa.

Trong tay cô, cầm một chiếc đĩa ngọc đựng rượu.

Cô tao nhã cầm đĩa rượu, khẽ nhấp một ngụm.

“Sẽ thay đổi chứ, mọi thứ sẽ trở nên tốt đẹp hơn chứ?

Quá khứ ở đây, là quá khứ duy nhất mà Bạch tiền bối không rời đi.” Cô ngẩng đầu, nhìn lên trên.

Siêu thoát đi, Tống tiền bối.

Vượt qua tất cả, không còn bị thời gian, không gian, chiều không gian hạn chế.

Sau đó… em sẽ ở tương lai chờ anh.

“Đây có lẽ là lần cuối cùng ta đến điểm thời không này, tương lai sau đó sẽ phát triển ra sao, ta e rằng không thể thấy được nữa… Thật muốn có thêm vài cơ hội nữa, có thể đến đây… Ít nhất, để ta thấy Tống tiền bối bình an chứng đạo cũng được.” “Đôi khi, ta đều nghi ngờ mình có phải đang mơ không, trong mơ, ta đang liều mạng thay đổi quá khứ, thay đổi quá khứ của mọi người.

Nhưng khi tỉnh giấc, tương lai vẫn không có chút thay đổi nào.” Đôi môi của Vũ Nhu Tử rời khỏi đĩa rượu.

Chỉ đơn thuần thay đổi quá khứ, không thể thay đổi tương lai.

Cô đã sắp không thể kiên trì nổi nữa.

Nhưng may mắn là, lần này cô cuối cùng đã nhìn thấy hy vọng.

“Chỉ khi đạt đến ‘siêu thoát’ mà trong thông tin của ‘Thiên Đạo Bạch’ tiền bối nói, không còn bị thời gian, không gian, chiều không gian và mọi thứ hạn chế, mới có khả năng kết nối tất cả quá khứ, hiện tại, tương lai thành một khối.” Tống tiền bối ở đây, tràn đầy sức sống hơn bất kỳ Tống tiền bối nào khác, sẽ nhảy nhót, lười biếng nhưng cũng nhiệt huyết, sẽ gây chuyện.

Người hay gây chuyện thường chết nhanh… nhưng chỉ cần không chết, sẽ trở thành nhân vật huyền thoại!

Vì vậy, Tống tiền bối sẽ trở thành huyền thoại thực sự.

“Không thể uống thêm nữa.” Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng đặt đĩa rượu sang một bên.

Rượu này do nhân gian thể của Long Lạc nữ sĩ tự tay pha chế, còn lợi hại hơn cả tiên tửu trong truyền thuyết, nếu uống thêm chút nữa, cô e rằng sẽ ngủ say luôn.

Hơn nữa, dù đã rất kiềm chế, Vũ Nhu Tử cũng đã có chút ngà ngà say.

“Ở lại thêm một lúc nữa vậy.” Cô dựa vào cây, miệng khẽ ngân nga một đoạn giai điệu.

Chỉ cần tiếp tục ở lại điểm thời không này, không hiểu sao, tâm trạng sẽ trở nên nhẹ nhõm.

Cô nhìn những tiền bối của ‘Nhóm Cửu Châu Nhất Hào’ đang say khướt ở đằng xa, vừa quen thuộc lại vừa xa lạ.

Khiến cô không nỡ rời đi.

Nếu có thể lựa chọn… cô nguyện khoảnh khắc này hóa thành vĩnh hằng.

Một lúc lâu sau.

Vũ Nhu Tử khẽ nhắm mắt, khí chất tao nhã trên người cô từ từ phai đi.

Hơi rượu dâng lên, má Vũ Nhu Tử ửng hồng, dựa vào thân cây ngủ thiếp đi. … Thế giới hạt nhân, trong một cung điện nghỉ ngơi trên mảnh vỡ Thiên Đình.

Tô Thị A Thập Lục vất vả đè Tô Thị A Thất vẫn còn muốn uống rượu xuống giường.

“Hay là, trói A Thất lại?” Linh quỷ tiên tử trong cơ thể đề nghị.

“Không cần đâu, đã ngủ rồi.” Tô Thị A Thập Lục ngọt ngào cười.

Sau đó, cô đứng dậy mở cửa cung điện, nhìn ra xa… một ánh mắt liền thấy Vũ Nhu Tử đang ngủ trên cành cây.

“Đã là Vũ Nhu Tử bình thường rồi.” Linh quỷ tiên tử nói.

Nhìn bề ngoài không thể phân biệt được.

Nhưng từ ‘khí chất’ có thể suy đoán có phải là Vũ Nhu Tử bình thường hay không.

“Ừm, Tử tương lai có lẽ đã rời đi rồi.

Nói thật, Tử tương lai thật khiến người ta rung động.” Tô Thị A Thập Lục thành thật nói.

Vũ Nhu Tử của tương lai, có sức uy hiếp hơn Vũ Nhu Tử hiện tại rất nhiều… Vẻ tao nhã từ trong xương tủy, cùng với nỗi buồn thỉnh thoảng lộ ra giữa hai hàng lông mày, ngay cả A Thập Lục nhìn cũng rung động — nếu không có Tống Thư Hàng, cô sẵn sàng chọn Vũ Nhu Tử làm đạo lữ, không đùa đâu.

“Đúng là khiến người ta rung động… Dừng lại, trạng thái rung động này không đúng, chúng ta chắc chắn đã bị Trình Lâm tiên tử ảnh hưởng rồi.” Linh quỷ tiên tử vội vàng kêu dừng.

Một lúc sau, nàng lại bổ sung: “Hơn nữa, ta cảm thấy ngươi phải lo lắng cho bản thân trước.

Ta và ngươi có quan hệ khế ước, rõ ràng cảm thấy trạng thái của ngươi rất không ổn.

Ta khó khăn lắm mới quyết tâm liên hợp với ngươi, ngươi đừng có mà gây chuyện đấy.” “Trạng thái của em, thực ra chỉ là… thời gian em làm ý thức phụ trợ đã hết, đến lúc đó sẽ chuyển sang vận hành ở hậu trường.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục thật sự sẽ chuyển về.

Đừng lo lắng, sau khi hồi phục hoàn toàn, em vẫn sẽ có tất cả ký ức và tình cảm.

Em thật sự, vẫn luôn vận hành ở hậu trường, về bản chất không khác gì em cả.

Diệp Tư tỷ tỷ không cần lo lắng về tai nạn.” Tô Thị A Thập Lục giải thích.

Linh quỷ tiên tử: “…” Các ngươi những người đa nhân cách, đúng là biết chơi.

Lần trước ta đã nghe ngươi nhắc đến, muốn khôi phục A Thập Lục thật sự.

Chương 3065

Kết quả đến bây giờ, vẫn còn vận hành ở hậu trường?

Tô Thị A Thập Lục cười mở ô, nhẹ nhàng nhảy lên, nhảy lên nóc điện của mảnh vỡ Thiên Đình, chạy như bay trên nóc điện, hướng về phía sâu trong Thế giới hạt nhân.

Trợ thủ hạt nhân nhỏ xuất hiện trước mặt cô, lơ lửng, im lặng dẫn đường cho cô.

Nơi họ muốn đến, là nơi Tống Thư Hàng cất giấu bảo vật.

Trong Thế giới hạt nhân, tất cả bảo vật mà Tống Thư Hàng cất giấu, trợ thủ hạt nhân nhỏ đều biết rõ, và đã ghi chép lại.

Lỡ như Tống Thư Hàng cần dùng đến khi nạp tiền, cô bé có thể lập tức đào những bảo vật đã chôn này ra.

Nhưng… lần này nơi cô bé muốn đưa Tô Thị A Thập Lục đến, không phải là bảo vật bình thường.

Mà là một biện pháp bảo hiểm mà 'Tống Mộc Đầu' từng để lại cho Tống Thư Hàng.

"'Ta' thật sự một khi hồi phục hoàn toàn, tính cách da mặt mỏng, ngạo kiều đó cũng sẽ theo đó mà hồi phục. 'Ta' thật sự, vạn vạn không thể làm ra chuyện quá táo bạo.

Vì vậy, nhân lúc nhân cách phụ trợ của ta chuyển sang hậu trường, làm một chuyện lớn cho bản thể!" Trong lồng ngực Tô Thị A Thập Lục, 'trái tim Bá Tống' đang đập mạnh mẽ.

Rõ ràng, cô không táo bạo như mình nói, lúc này cô cũng vô cùng căng thẳng.

Trong lúc chạy… từng cảnh tượng quá khứ, hiện lên trong đầu cô.

Năm ngoái, sau khi A Thập Lục chính thức bắt đầu tiến hành 'thí luyện Thiên Hà Tô Thị', đã sinh ra nhân cách phụ trợ sao chép này của cô, mang phần lớn ký ức của A Thập Lục.

Khi mới sinh ra, cô giống như một tờ giấy trắng. 'Ký ức' đối với cô mà nói, thực ra giống như đang xem một bộ phim rất dài, là thiết lập nhân vật của cô, có chút hư ảo, không quá chân thực.

Trong đó, ký ức tiếp xúc với Tống Thư Hàng, so sánh ra, để lại cho cô ấn tượng sâu sắc hơn — đó là phần ký ức cuối cùng, cũng là phân đoạn cảm xúc của Tô Thị A Thập Lục dao động mạnh mẽ.

Thêm vào đó, trong thời gian bế quan, 'Long Cốt Khô Đằng' mà Tống Thư Hàng nhờ A Thất gửi đến đã trợ công.

Thế là, cô, trong sáng như tờ giấy, bắt đầu mong chờ kết thúc bế quan, đi gặp 'Tống Thư Hàng' trong ký ức.

Mấy tháng sau, cô xuất quan.

Tâm trạng có chút lo lắng.

Lần đầu tiên gặp mặt thật sự… là sau khi cô bị Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối lừa đi, trực tiếp kết thúc.

Trời đang mưa.

Cô che ô, đi về phía trung tâm vận tải hành khách.

Lúc đó cô, không biết Tống Thư Hàng đã lặng lẽ đến, chuẩn bị đón cô — vì theo lịch sử trò chuyện trong nhóm, Thư Hàng đáng lẽ đang ở ngoài không gian, bị Bạch tiền bối phóng lên.

Mưa ngày càng lớn.

Cô đang nghĩ tương lai sẽ gặp 'Tống Thư Hàng' như thế nào, có chút lơ đãng.

Dưới mái hiên xa xa.

Một người to con dựa vào tường, nước mưa làm ướt người anh, hơi thở ra đều biến thành sương trắng.

Bất thình lình, người to con này đột nhiên nhảy ra.

Làm cô giật mình.

Không nhận ra đối phương là ai, cô theo bản năng tặng cho đối phương một cú chém tay.

Cho đến khi đối phương bị chém bay, phát ra tiếng kêu thảm thiết ‘a a a ~ a’.

Đó là lần đầu tiên cô, theo đúng nghĩa, gặp ‘Tống Thư Hàng’.

Thú vị hơn trong ‘ký ức’, thay đổi cũng rất lớn.

Nhưng lại càng có máu có thịt hơn.

Giờ phút này, Tống Thư Hàng đối với cô mà nói, không còn là nhân vật trong ký ức, mà là tồn tại chân thực.

Sau khi tiểu trợ thủ hạch tâm đưa Tô Thị A Thập Lục đi xa, trong đám cỏ bên cạnh 'hoạt tuyền' của thế giới hạch tâm, phân thân sắt thép của Tống Thư Hàng thản nhiên bò ra, phủi đi mấy cọng cỏ dính trên người. "Ngươi đang trốn tiểu Thập Lục à?" Sở các chủ bơi đến bờ, hai tay khoanh lại đặt lên mép bờ, hỏi: "Tiểu Thập Lục định đi tìm thứ gì sao?" "Nếu tôi không đoán sai, cô ấy hẳn là đi tìm bảo vật có thể khiến gia tộc Cẩu Đản phồn vinh thịnh vượng...

Cho nên, để tránh cô ấy gặp phải tôi thì xấu hổ, tôi bèn trốn trước một lát," phân thân sắt thép trả lời.

Đồng thời, hắn đồng bộ cảnh tượng vừa rồi cho bản thể.

Thực ra không cần phân thân sắt thép chuyên môn đi đồng bộ thông tin, mọi thứ trong thế giới hạch tâm đều không thoát khỏi mắt của Tống Thư Hàng.

Thậm chí, việc tiểu trợ thủ hạch tâm dẫn đường cũng có sự ngầm cho phép của Thư Hàng. "Trẻ tuổi thật tốt..." Sở các chủ khẽ than một tiếng: "Lúc ta còn trẻ, nếu cũng bốc đồng như vậy thì tốt rồi, sẽ không như bây giờ." Phân thân sắt thép theo bản năng định lên tiếng ủng hộ Sở các chủ, nhưng đột nhiên, hắn lại nghĩ đến việc 'Tống Mộc Đầu' chính là linh quỷ số 1, lập tức thấy chột dạ, không dám tiếp lời, sợ rước lửa vào thân.

Khi trong lòng có quỷ, khí thế sẽ tự nhiên nhụt đi. "Nếu chính ngươi cũng không phản đối, vậy ta sẽ đi giúp A Thập Lục một tay." Lúc này, giọng của Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên vang lên sau lưng phân thân sắt thép của Tống Thư Hàng.

Phân thân sắt thép đang trong trạng thái chột dạ vừa nghe thấy giọng Bạch Long tỷ tỷ, trong lòng lập tức càng thêm hoảng.

Bóng dáng Bạch Long tỷ tỷ từ từ hiện ra cùng với giọng nói, quấn quanh trên đỉnh đầu của phân thân sắt thép. "Chào buổi tối, Bạch Long tỷ tỷ.

Nhân tiện, nhục thân của chị vẫn chưa phục sinh sao?" Phân thân sắt thép ngẩng đầu nhìn Bạch Long tỷ tỷ, hỏi.

Lúc này Bạch Long tỷ tỷ vẫn đang ở trạng thái giống như 'công đức hóa thân'. "Không vội, đến lúc cần phục sinh thì tự nhiên sẽ phục sinh," Bạch Long tỷ tỷ lượn một vòng trong không trung, rồi lại nhìn Sở các chủ trong hoạt tuyền: "Sở Quỳnh Quỳnh, ngươi cũng sắp mọc xong rồi chứ?" "Chỉ còn bắp chân thôi," Sở các chủ lười biếng đáp. "Đợi ngươi mọc xong hoàn toàn rồi, định đi đâu?

Lại định quay về xây lại Bích Thủy Các của ngươi à?" Bạch Long tỷ tỷ cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh để hỏi.

Sở các chủ dựa vào mép bờ, lắc đầu nói: "Chấp niệm về Bích Thủy Các đã cùng với đạo trường sinh cắt cho Sở Two rồi, ta đã không còn ý định xây lại Bích Thủy Các hư ảo nữa." Thứ hư ảo, cuối cùng vẫn là hư ảo.

Bây giờ Sở các chủ đã có hy vọng thực tế, tự nhiên sẽ không đi xây dựng một Bích Thủy Các hư ảo nữa. "Nói cách khác, sau khi ngươi tái sinh xong, không có việc gì làm?

Vậy đến lúc đó có muốn cùng ta đi tranh 'Long Giới', tìm một món bảo vật có thể giúp Tống Mộc Đầu hồi phục nhanh hơn không?" Bạch Long tỷ tỷ đưa ra lời mời.

Phân thân sắt thép thầm giật mình, Trình Lâm tiên tử và Tống Mộc Đầu tự làm vỡ nát bản thân, thực ra là có ý tưởng về thời gian của hắn.

Kết quả không ngờ, Bạch Long tỷ tỷ lại có thủ đoạn giúp Tống Mộc Đầu hồi phục nhanh hơn? "Ta thì thôi...

Ta vẫn nên ở lại ngâm mình trong hoạt tuyền của thế giới hạch tâm thêm một thời gian nữa." Khóe miệng Sở các chủ nhếch lên: "Long Giới là nhà của ngươi, ta sợ ta vừa qua đó sẽ bị ngươi trấn áp ở Long Giới." Bạch Long tỷ tỷ lườm một cái: "Ta là loại rồng đó sao?" Nói chuyện không hợp, Bạch Long tỷ tỷ quay người độn đi về phía vị trí của Tô Thị A Thập Lục.

Đợi Bạch Long tỷ tỷ bay đi xa...

Sở các chủ nhìn Tống Thư Hàng sắt thép, nói: "Chuyện liên quan đến Tống Nhất, ngươi định xử lý thế nào?" Phân thân sắt thép: "!!!" "Đừng ngẩn ra nữa, sợi ngốc mao của ta vẫn luôn cắm trên đỉnh đầu ngươi.

Có một số chuyện, thông qua rất nhiều manh mối, luôn có thể suy ra được vài kết quả," Sở các chủ chậm rãi nói: "Đừng xem thường trực giác của phụ nữ." "Thực ra, phương pháp xử lý Tống Nhất...

đã có rồi không phải sao?" Phân thân sắt thép cố gắng giữ bình tĩnh, sau đó hắn nhìn về phía Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ biến mất: "Nhân quả của Tống Mộc Đầu, tôi sẽ kế thừa một phần.

Chấp niệm của hắn, tôi sẽ thay hắn hoàn thành.

Còn những nhân quả khác, đợi hắn sinh ra rồi tự mình đi giải quyết đi." Chấp niệm và bi thống vì không thể cứu vãn Sở các chủ và Bích Thủy Các, sẽ do Tống Thư Hàng giải quyết.

Những nhân quả khác, đợi mười tháng sau rồi nói.

Sở các chủ xoa xoa thái dương, *ngươi thật sự định sinh nó ra à?* *Đến lúc đó ngươi bảo chúng ta phải đối mặt với ngươi thế nào đây?* *Ngươi chi bằng để nó đi theo con đường của mẹ Tống đi.* "Bản thể của tôi sắp bắt đầu tiếp xúc với 'đạo khí', bên này phải vào chế độ chờ...

Sở tiền bối, nói chuyện sau nhé." Phân thân sắt thép vẫy vẫy tay với Sở các chủ, sau đó chủ động ngắt nguồn điện của mình.

Sở các chủ như một nàng tiên cá lùi lại một khoảng, thong thả bắt đầu nhả bong bóng. …... …...

Một nơi khác.

Trong bí cảnh thời gian của Thiên Đạo.

Bạch tiền bối, đùi vàng Bạch tiền bối two, Tam Nhãn tiền bối, Cẩu Đản đa và một nhóm thành viên đã bước đầu nghiên cứu ra phương án lợi dụng 'đạo khí' để hoàn thiện 'á bất hủ hóa' cho Tống Thư Hàng.

Quy trình 'á bất hủ hóa' đã có sẵn, phương án lần này chủ yếu là để 'không làm tổn thương đạo khí', nên tiến triển rất nhanh.

Hiện tại, đang chuẩn bị tiến hành thí nghiệm lần đầu tiên. "Dùng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao trước, hay là hành tinh mắt to?" Bản thể Tống Thư Hàng lại được thay ra từ 'luận đạo', trở về phòng thí nghiệm, trở thành vật thí nghiệm.

Cẩu Đản đa đáp: "Dùng hành tinh mắt to trước đi, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thực ra có chút đặc thù...

Nó không chỉ là đạo khí, mà còn là phương án thoát thân của Thiên Đạo Long.

Cho nên, cứ thu thập dữ liệu thí nghiệm của 'hành tinh mắt to' trước đã." "Tam Nhãn tiền bối thấy sao?" Tống Thư Hàng hỏi. "Được, bên ta không có ý kiến." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối gật đầu nói.

Đùi vàng của Bạch tiền bối two nói: "Vậy có cần chuyển địa điểm thí nghiệm không?

Ta nhớ, quả hành tinh mắt to kia thể tích vô cùng lớn." Khi đó, y từng để mắt đến hành tinh mắt to, còn muốn bắt nó. "Xuất phát thôi." Bạch tiền bối đưa tay mở cửa không gian, đi thẳng đến vị trí của 'hành tinh mắt to'.

Lúc này, đại lão đạo khí 'hành tinh mắt to', đang run rẩy sắm vai máy download cho 'client hệ thống Tu Liêu'.

Hiện tại vẫn chưa biết khi nào mới được giải thoát.

Đại lão hành tinh mắt to cũng rất tuyệt vọng.

Càng tuyệt vọng hơn là, nhị lão gia Cửu U chúa tể nhà nó lại là kẻ chỉ biết lo cho người ngoài, rõ ràng đang thiên vị tên Bá Tống kia.

Bá Tống có gì tốt?

Mắt có moe bằng nó không?

Chương 3066

Đang suy nghĩ, đột nhiên 'đại lão hành tinh mắt to' cảm ứng được khí tức của kẻ địch cũ, là Cửu Tu Phượng Hoàng Đao!

Nó theo bản năng muốn vùng dậy, đấm một phát vào Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Nhưng ngay sau đó, nó lại cảm ứng được nhị lão gia Cửu U chúa tể cũng đã xuyên không gian đến nơi. "Phối hợp với Bá Tống." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối hạ lệnh.

Đại lão hành tinh mắt to ngơ ngác chớp chớp mắt.

Kẻ địch cũ đang nhảy nhót trên người nó, mà nó lại không thể làm gì... còn phải phối hợp với một kẻ địch cũ khác là Bá Tống.

Tên Bá Tống này rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì mà mê hoặc được nhị lão gia nhà nó?

Có lẽ nhân cơ hội này, nó phải âm thầm quan sát kỹ Bá Tống mới được. "Vậy thì, thí nghiệm lần đầu tiên bắt đầu...

Ai phụ trách ghi chép quá trình thí nghiệm?" Giọng của Cẩu Đản đa vang lên.

Thiên Đế tử giơ tay nói: "Để tôi, ở đây cũng chỉ có tôi là thích hợp nhất thôi." Tống Thư Hàng ngồi xổm xuống, hai tay đặt lên người 'đại lão hành tinh mắt to', nói: "Không ngờ cuối cùng chúng ta lại có ngày hợp tác sâu sắc." Đại lão hành tinh mắt to: "..." Tống Thư Hàng giữ tư thế ngồi xổm, đôi mắt lưu ly của hắn, con mắt thần thứ ba trên trán, thánh nhãn kim đan trong hệ thống Phẳng Long Lạc, từng con một sáng lên.

Đồng thời, hai tay hắn cũng lặng lẽ phát sáng. 【Tuy rất ghét...

nhưng không thể không thừa nhận, mấy đôi mắt này của hắn rất đẹp.】Nhìn thấy mấy đôi mắt xinh đẹp này, ác cảm của đại lão hành tinh mắt to đối với Bá Tống giảm đi một chút.

Thậm chí, còn nảy sinh một chút hảo cảm với Bá Tống. *Ta nhất định là nể mặt 'đôi mắt đẹp' thôi!* Đại lão hành tinh mắt to thầm nghĩ. "Rất tốt, xem ra hiện tại, dùng tà thuật của Bá Tống tiền bối để mở đầu, nâng cao tỷ lệ đồng bộ là lựa chọn chính xác." Thiên Đế tử gật gật đầu, ghi lại điểm này. "Nhưng mà, tỷ lệ đồng bộ giữa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và Bá Tống vốn đã rất cao rồi, đến lúc đó nên tiến vào trạng thái 'nhân đao hợp nhất'." Giọng của Cẩu Đản đa vang lên. "Tiếp tục." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối tổng kết.

Tống Thư Hàng gật gật đầu, 'bàn tay Bá Tống' của hắn tiếp tục nhanh chóng lướt trên người 'đại lão hành tinh mắt to'.

Khoảng hơn nửa giờ sau.

Cả quả 'hành tinh mắt to' khổng lồ đều bắt đầu phát sáng, thánh quang vốn lạnh lẽo cũng có dấu hiệu chuyển thành thánh quang ấm áp, suýt nữa biến thành một mặt trời nhỏ.

Bá Tống bây giờ đã khác xưa.

Mỗi một phát tà thuật, hiệu quả đều có thể lan ra cả 'hành tinh', suốt nửa giờ đồng hồ, cho dù là đạo khí cũng sẽ có phản ứng.

Huống chi, 'đại lão hành tinh mắt to' còn đang theo lệnh của Tam Nhãn tiền bối, chủ động thả lỏng, phối hợp với Tống Thư Hàng.

Bước đầu tiên của thí nghiệm, tiến hành hoàn hảo.

Đại lão hành tinh mắt to: "???" *Cơ thể trở nên thật kỳ lạ!* "Chắc được rồi, Bạch tiền bối ngài thấy sao?" Thiên Đế tử ước lượng.

Bên cạnh, Bạch tiền bối tung cao một đồng xu.

Đồng xu rơi xuống mu bàn tay.

Là mặt ngửa.

Bạch tiền bối hài lòng gật gật đầu: "Mặt ngửa." "Vậy Tống tiền bối, chúng ta có thể vào giai đoạn tiếp theo rồi." Thiên Đế tử nói với Tống Thư Hàng.

Chỉ sau khi trở thành bạn bè với Bạch tiền bối, mới có thể trải nghiệm được sự hữu dụng của Bạch tiền bối!

Ngoài ra, sau khi đồng thời trở thành bạn tốt với Bá Tống và Tiên Bạch, cảm giác trải nghiệm còn tốt hơn. "Hù~" Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, sau đó sử dụng năng lực thiên phú của Nho gia thánh nhân lên 'hành tinh mắt to'.

Hành tinh mắt to đột nhiên cảm ứng được một mối nguy hiểm cực lớn.

Thân hình nó rung lên, định hất Tống Thư Hàng xuống. "Đừng nhúc nhích." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối ra lệnh.

Đại lão hành tinh mắt to đành phải ấm ức dừng lại.

Vèo~ Năng lực thiên phú của Nho gia thánh nhân lướt trên người 'đại lão hành tinh mắt to', và cắt một khối 'sự tồn tại' từ trên người nó, mang về cho Tống Thư Hàng.

Bước tiếp theo mới là quan trọng nhất.

Sau khi năng lực thiên phú quay về...

Tống Thư Hàng không trực tiếp hấp thu khối 'sự tồn tại' này, chỉ để phần 'sự tồn tại' này đi một vòng trong hệ thống năng lượng của mình.

Sau đó, lại đem phần 'sự tồn tại' này hoàn bích quy triệu, trả lại.

Cảm nhận được phần 'sự tồn tại' đã mất của mình quay về, đại lão hành tinh mắt to hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Trên người nó, Tống Thư Hàng nhắm mắt ngưng thần, tiên năng trong cơ thể cuồn cuộn vận chuyển. "Cảm giác thế nào?" Đùi vàng của Bạch tiền bối two hỏi.

Một lát sau.

Tống Thư Hàng mở mắt ra, gật đầu nói: "Có thể được, nhưng hiệu suất không cao lắm." Hiệu suất này còn không bằng tiến độ khi hắn và Bạch tiền bối cùng nhau thi triển 'hợp kích' vào 'mặt trời đen kịt'. "Vậy thử phương án 2, tiến vào hình thức đồng bộ." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói.

Trước đó đã buff nhiều phát 《Dưỡng Đao Thuật》 như vậy, chính là vì bây giờ.

Tống Thư Hàng điều chỉnh thần thức của mình, bắt đầu tiến hành 'nhân khí cộng minh' với đại lão hành tinh mắt to.

Đại lão hành tinh mắt to: "!!!" *Ngươi còn muốn tiến vào trạng thái 'nhân khí hợp nhất' với ta?* *Đúng là mơ mộng hão huyền!* *Trạng thái nhân khí hợp nhất, đâu phải nói vào là vào được?* *Tuy ta đã đồng ý với nhị lão gia Cửu U sẽ toàn lực phối hợp với ngươi, nhưng ngươi và ta không hợp nhau, căn bản không có khả năng nhân khí hợp nhất!* Ngay khi đại lão hành tinh mắt to đang nghĩ như vậy, đột nhiên... nó phát hiện mình đã mất đi quyền kiểm soát cơ thể.

Là Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, trực tiếp lợi dụng quyền hạn, tiếp quản 'hành tinh mắt to', sau đó y tự mình ra tay, phối hợp với Tống Thư Hàng.

Đại lão hành tinh mắt to: "..." *Khó quá đi mất.* *Có một nhị lão gia chỉ biết lo cho người ngoài, khó quá đi mất.* Vài hơi thở sau.

Dưới sự dẫn dắt kinh nghiệm phong phú của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, Tống Thư Hàng thành công tiến vào hình thức cộng minh với 'hành tinh mắt to'.

Tiếp đó, phì kình kim đan độn vào trong cơ thể hành tinh mắt to, chống lên một tầng 'phòng ngự bất hủ'.

Bản thể Tống Thư Hàng lại một lần nữa ra sức buff thiên phú thánh nhân lên 'hành tinh mắt to'.

Đây cơ bản là sao chép lại hình thức nhắm vào đại lão 'mặt trời đen kịt' lúc trước. "Hiệu quả thế nào?" Bạch tiền bối hỏi. "Hiệu quả một lần đơn lẻ, còn kém hơn phương án một.

Nhưng... hơn ở chỗ quá trình được đơn giản hóa, không cần phải nuốt 'sự tồn tại' vào rồi lại trả ra.

Nói cách khác, phương án hai có thể nhanh chóng cày kinh nghiệm.

Chỉ cần tốc độ tay đủ nhanh, hiệu quả tổng thể sẽ vượt xa phương án một," Tống Thư Hàng tính toán một lượt, đáp. "Vậy dùng phương án hai." Bạch tiền bối gật gật đầu: "Có cần ta phối hợp với ngươi thi triển hợp kích không?" "Thử xem, nhưng Bạch tiền bối trong quá trình thi pháp, đừng kích hoạt thuộc tính 'bất hủ'." Tống Thư Hàng gật đầu nói.

Thế là...

Cảnh tượng quen thuộc lại một lần nữa diễn ra.

Treo máy, đốn ngộ, lĩnh ngộ á bất hủ hóa...

Đại lão hành tinh mắt to giữ im lặng.

Nó lặng lẽ quan sát 'bất hủ phì kình kim đan'. *Bá Tống ngay cả thứ này cũng mày mò ra được?* *Nói cách khác, bây giờ nếu nó và Bá Tống đối đầu trực diện, không chừng nó sẽ bị Bá Tống đập nát?* Rõ ràng mấy tháng trước, cách mấy vị diện thế giới, một đòn tấn công cách không của nó là có thể đánh nát Bá Tống.

Bây giờ, phong thủy luân chuyển, đối đầu trực diện nó còn có thể bị đập nát.

Đây chính là thời gian vô tình sao?

Mấy giờ sau... "Thành công rồi." Tống Thư Hàng ngừng đốn ngộ.

Hắn mở mắt ra.

Lần này, đôi mắt của hắn, con mắt thần thứ ba, thánh nhãn kim đan... phàm là những thứ trên người hắn có liên quan đến mắt, đều bắt đầu xảy ra lột xác.

Trong khoảnh khắc tất cả 'con mắt' hoàn thành lột xác á bất hủ hóa, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm thấy mình dường như nhìn thấy một vài hình ảnh.

Lấy 'hắn' hiện tại và 'Tống U U' ở Cửu U làm điểm nút.

Lấy tất cả các con mắt đã á bất hủ hóa và hành tinh mắt to làm công cụ.

Tống Thư Hàng mơ hồ nhìn thấy dòng sông thời gian.

Khác với dòng sông thời gian trong nhận thức được tạo thành từ 'quá khứ, hiện tại, tương lai'.

Lần này, thứ hắn nhìn thấy là một 'dòng sông thời gian' lấy chính hắn và Tống U U làm điểm nút, lan tỏa ra như một quả cầu nhím biển. 【Thứ này là dòng sông thời gian?

Chứ không phải con nhím biển thời gian à?】 Trong lòng Tống Thư Hàng cũng một trận nghi hoặc.

Nhưng đúng lúc này, hắn lại có thể hiểu rõ ràng, thứ hình cầu nhím, nhím biển này, chính là dòng sông thời gian!

Hiểu là hiểu, ngay cả lý do tại sao hiểu cũng không có.

Chỉ là, quá mơ hồ... dù hắn có cố gắng mở to tất cả những con mắt đã 'á bất hủ hóa', vẫn như nhìn hoa trong sương, lại giống như bị cận thị nặng. 【Có lẽ, mình cần một cái kính?】 Ví dụ như loại kính một mắt giống của Tam Nhãn tiền bối, kẹp trên trán, trông rất thú vị?

Chương 3067

Tống Thư Hàng vừa nghĩ, vừa không cam lòng thử lại mấy lần.

Nhưng dù hắn vận dụng thế nào, giới hạn mà những con mắt đã á bất hủ hóa có thể nhìn thấy, cũng chỉ có bấy nhiêu. 【Chỉ như vậy thì... căn bản không có ý nghĩa.】 Thứ nhìn trong sương mù, muốn hoàn thiện chỉ có thể dựa vào não bổ, hoặc là đoán mò, quả thực giống như bói toán cấp thấp, không đáng tin cậy.

Sau khi thi triển hết những thủ đoạn ít ỏi của mình, Tống Thư Hàng cuối cùng cũng từ bỏ.

Xem ra hiện tại, có thể nhìn thấy dòng sông thời gian hình cầu nhím biển phiên bản mosaic, đã là giới hạn của 'phàm nhân' như mình.

Muốn nhìn được nhiều hơn, xa hơn, thì phải lên cấp, hoặc là mượn ngoại lực khác.

Mượn ngoại lực loại chuyện này, thực ra cũng không mất mặt.

Giống như con người sau khi học được cách sử dụng các loại công cụ, cuối cùng cũng đứng được ở đỉnh chuỗi thức ăn, ngoại lực có thể khiến con người mạnh hơn.

Về phương diện này, ý niệm của Bá Tống đặc biệt thông suốt.

Dường như cảm ứng được ý niệm này của hắn... bên hông, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao khẽ rung động.

Tuy cùng là đạo khí, nhưng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và 'hành tinh mắt to' khác nhau, nó cần dựa vào từng đời 'Số Tu' để tế luyện, trải qua cửu chuyển, mới có thể hóa thành hình thái hoàn mỹ.

Hơn nữa, nó còn là 'phương án thoát thân' của Thiên Đạo Ban Văn Long, Thiên Đạo đời thứ ba chính là nhờ nó mà thuận lợi thoát thân khỏi vị trí Thiên Đạo.

Lần này, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chủ động rung lên, thúc giục Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Hắn đưa tay đặt lên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tay vừa lướt, liền là một ngàn phát 《Dưỡng Đao Thuật》 hạ xuống, tiện thể, hắn cũng không bên trọng bên khinh, tay kia cũng cho Xích Tiêu Kiếm tiền bối một ngàn phát.

Làm người, không thể quên cái cũ.

Không thể có đao mới quên đao cũ.

Ngay sau đó, ba người liền thông thạo tiến vào hình thức vô thượng đao đạo 'nhân đao hợp nhất'.

Đao chính là ta, ta chính là đao, đao vẫn là ta.

Xích Tiêu Kiếm: "..." *Làm gì vậy?

Sao lại lôi ta vào?* *Không thấy hôm nay ta đã rất im lặng rồi sao? * Chuyện xảy ra suốt cả ngày hôm nay, đều là ván cờ cao cấp.

Thân là 'trường sinh giả thần binh' nhưng nó cảm thấy mình không có chỗ xen vào.

Cho nên, hiếm khi hôm nay nó đều giữ im lặng, ngay cả lòng Thư Hàng cũng không đi đâm.

Kết quả đến lúc quan trọng, Thư Hàng lại không buông tha nó, lúc 'nhân đao hợp nhất' với 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', còn muốn mang theo nó.

Bây giờ, Bá Tống một người đồng thời 'nhân đao hợp nhất' với hai món vũ khí, đúng là tra nam không chịu nổi. 【Xích Tiêu Kiếm tiền bối bình tĩnh, trực giác của tôi nói cho tôi biết, Cửu Tu Phượng Hoàng

Đao lúc này cần sự trợ giúp của ngài.】Ý niệm của Tống Thư Hàng truyền đến.

Trạng thái nhân đao hợp nhất, ý niệm và tâm thần đều ở trong hình thức hợp nhất.

Những lời phàn nàn trong lòng của Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng sẽ phản hồi lại cho Tống Thư Hàng.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, hiện tại vẫn chưa hoàn thành lần tế luyện cuối cùng, cho nên khi mở một số chức năng, cũng cần ngoại lực trợ giúp.

Mà lúc này trên người Tống Thư Hàng, người có thể giúp đỡ Cửu Tu Phượng Hoàng Đao nhất, chỉ có Xích Tiêu Kiếm tiền bối cũng là 'đao'.【Ông ông ông ~】Cửu Tu Phượng Hoàng Đao reo lên, dường như đồng ý với cách nói của Bá Tống.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." *Thôi được rồi, nể mặt một ngàn phát《Dưỡng Đao Thuật》sảng khoái vừa rồi, lát nữa có chỗ nào cần ta ra tay giúp đỡ, ta sẽ không khoanh tay đứng nhìn.* Xích Tiêu Kiếm tiền bối hỏi:【Bước tiếp theo các ngươi định làm gì?】【Không biết.】Tống Thư Hàng thẳng thắn trả lời.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "???" *Không biết?* *Vậy ngươi làm cái quái gì!*【Nhưng Cửu Tu Phượng Hoàng Đao hẳn là biết phải làm gì.】Tống Thư Hàng bổ sung.【Ông ông ông ~】Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tiếp tục reo lên.

Nhưng nó vẫn chưa có chức năng biết nói như Xích Tiêu Kiếm, cho dù là trong hình thức nhân đao hợp nhất, Tống Thư Hàng và Xích Tiêu Kiếm cũng không hiểu nó rốt cuộc muốn nói gì.

Đúng lúc này, Cẩu Đản đa đưa ra một gợi ý: "Cứ tiếp tục《Dưỡng Đao Thuật》không có linh hồn của ngươi đi." Tuy không có linh hồn, nhưng hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 của Bá Tống là thật.

Về mặt bồi dưỡng pháp khí, có hiệu quả vô cùng xuất sắc.

Sau khi được Cẩu Đản đa nhắc nhở, Tống Thư Hàng không chút do dự đưa tay, đặt lên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và Xích Tiêu Kiếm tiền bối, ánh sáng trên hai tay không ngừng lấp lóe.

Sự chớp động tần số cao, khiến cho ánh sáng yếu ớt của 《Dưỡng Đao Thuật》 cũng trở nên chói mắt.

Hơn nữa, do toàn thân Tống Thư Hàng đã 'á bất hủ hóa', mỗi một phát 《Dưỡng Đao Thuật》 hắn thi triển đều mang theo thông tin bất hủ yếu ớt.

Xích Tiêu Kiếm rõ ràng cảm nhận được sự khác biệt trong đó, nó cảm giác bản thân vốn đã ở 'giới hạn thần binh', dường như lại sắp một lần nữa đột phá giới hạn!

Loại đột phá giới hạn này, nó từng cảm ứng được một lần, chính là lần nó từ hình dạng 'kiếm' bình thường tiến hóa, hóa thành hình thái đầu lâu thiếu nữ + cự kiếm.

Mà lần này, cảm giác còn mạnh mẽ hơn.

Nó cảm giác mình dường như sắp đột phá giới hạn của 'đao kiếm', sắp đột phá khuôn khổ là một 'vũ khí', tiến vào một cảnh giới hoàn toàn mới! *Cứ tiếp tục như vậy, ta rốt cuộc sẽ biến thành cái gì?* Trong lòng Xích Tiêu Kiếm tiền bối vừa có chút thấp thỏm, lại có chút mong đợi.

Ở một thế giới cách xa mấy vị diện.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng đột nhiên trong lòng khẽ động, ông không nhịn được đứng dậy, Xích Tiêu Kiếm là bản mệnh pháp khí của ông, bất kỳ một biến hóa nào, cũng sẽ gây ra cảm ứng của Xích

Tiêu Tử đạo trưởng. "Xích Tiêu Kiếm, đang tiến hóa?" Xích Tiêu Tử đạo trưởng thấp giọng nói.

Xích Tiêu Kiếm đang ở 'giới hạn trường sinh giả thần binh', theo lý thuyết đã không còn dư địa tiến hóa, vì muốn tiến thêm một bước, đó chính là đạo khí.

Nhưng đạo khí, phi Thiên Đạo không thể đúc.

Xích Tiêu Tử đạo trưởng khuất chỉ bấm đốt tay.

Rất nhanh, ông đã có được một kết quả.

Sự biến hóa này của Xích Tiêu Kiếm, không phải là tiến hóa theo hướng 'đạo khí', mà là một loại tiến hóa khác?... …... "Ta sắp bắt đầu tiến hóa rồi." Xích Tiêu Kiếm nói với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Vâng, Xích Tiêu Kiếm tiền bối, tôi cũng cảm ứng được rồi." "Ta sẽ tiến hóa thành cái gì?" Xích Tiêu Kiếm có chút mong đợi, lại có chút lo lắng hỏi.

Tống Thư Hàng im lặng một lúc lâu, nói: "Có lẽ... sẽ tiến hóa thành đao nương?" Hắn nhớ 《Dưỡng Đao Thuật》 của mình là nhận được từ vị cự hào tổ sư kia, mục tiêu cuối cùng của vị cự hào đại lão đó, chính là dưỡng đao thành đao nương.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." Cửu Tu Phượng Hoàng Đao: "Ông ông ông ~" Tống Thư Hàng im lặng không nói, nhưng tần suất hắn thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》, rõ ràng lại nhanh hơn một bậc. "Đao lang có được không?" Một lúc lâu sau, Xích Tiêu Kiếm tiền bối đột nhiên hỏi.

Nó còn không hỏi 'kiếm lang' có được không, đã bằng lòng đổi thành đao, đây đã là sự nhượng bộ rất lớn của nó.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi nói: "Đao Lang có thể sẽ vi phạm bản quyền đó?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối: "..." *Nếu nó thật sự biến thành đao nương, quay về sợ rằng sẽ bị Xích Tiêu Tử cười chết.* "Quá trình tiến hóa, không thể đảo ngược sao?" Xích Tiêu Kiếm tiền bối không cam lòng hỏi.

Tống Thư Hàng nghĩ một lúc rồi nói: "Xin lỗi tiền bối, 《Dưỡng Đao Thuật》 này không phải do tôi tự sáng tạo.

Hay là, chúng ta ngừng 'tiến hóa', dừng ở đây thôi?" Tuy rất muốn nhìn thấy Xích Tiêu Kiếm tiền bối biến thành đao nương, nhưng loại chuyện này, quả nhiên vẫn phải xem ý nguyện của chính Xích Tiêu Kiếm tiền bối.

Dù sao, Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn luôn rất chăm sóc hắn. "Tiến hóa đi." Xích Tiêu Kiếm tiền bối đưa ra lựa chọn cuối cùng.

Không có bất kỳ một thanh kiếm hay trường sinh giả thần binh nào khác, có thể chống lại được sự cám dỗ tiến hóa 'đột phá giới hạn' này!

Đặc biệt là loại kiếm khí đang ở 'giới hạn trường sinh giả thần binh' như Xích Tiêu Kiếm.

Giống như cảm giác của tu luyện giả bị mắc kẹt ở một cảnh giới giới hạn không thể đột phá, Xích Tiêu Kiếm sau khi bị mắc kẹt ở một cảnh giới không thể tiến thêm, cũng sẽ rất khó chịu. "Nếu đã như vậy, tiền bối, đắc tội rồi!" Tống Thư Hàng lập tức bộc phát toàn bộ tốc độ tay.

Với cảnh giới và sự cường hóa 'á bất hủ' của hắn lúc này, một khi uy lực tốc độ tay bộc phát toàn bộ, chỉ dựa vào động tác vuốt ve này, cũng đủ để trong nháy mắt, san phẳng ngọn núi cao nhất thế giới!

Đối với tu sĩ có thực lực không đủ, sự vuốt ve của đại lão hàng đầu, cũng là trí mạng!

Lúc này, trên Xích Tiêu Kiếm và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, ngọn lửa bỗng dưng bùng cháy.

Đó là mồi lửa bộc phát từ tốc độ tay quá nhanh của Tống Thư Hàng. "Mất trí rồi." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bình luận. "Thực ra, ta khá muốn thử loại 《Dưỡng Đao Thuật》 tốc độ khoa trương này." Thiên Đế tử đột nhiên nói.

Cẩu Đản đa: "!!!" Nghe từ lời của Thiên Đế tử, trước đây y từng chịu đựng 《Dưỡng Đao Thuật》?

Tống Cẩu Đản, ngươi đã làm gì với Đản Đản Đản? "Bắt đầu biến hóa rồi." Bạch tiền bối nhẹ nhàng ấn thanh Lưu Tinh Kiếm đang rục rịch về lại bên hông, lên tiếng nói.

Trong lúc nói chuyện, ngọn lửa trên người Xích Tiêu Kiếm và ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 liền thành một mảng, hóa thành một vầng hào quang khổng lồ, bao phủ lấy Xích Tiêu Kiếm và lòng bàn tay Tống Thư Hàng.

Trong vầng hào quang, thân hình Xích Tiêu Kiếm dường như đang kéo dài, hóa hình. "Đây thật sự là sắp hóa thành hình người sao?" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối không nhịn được trợn to con mắt thần thứ ba. "Ta chưa bao giờ nghe nói 《Dưỡng Đao Thuật》 lại có hiệu quả này." Cẩu Đản đa chậm rãi nói.

Trong vầng hào quang, bóng dáng Xích Tiêu Kiếm đã kéo ra một đường nét 'hình người'! "Nếu... pháp khí cuối cùng thật sự có thể được dưỡng thành 'người', vậy Thiên Đạo thứ tám 'Cầu Thiên Đạo' có phải cũng là một pháp khí, được bồi dưỡng thành tài không?" Thiên Đế tử không nhịn được suy đoán. "Thành công rồi, ta thật sự thành công rồi!" Giọng nói vui mừng của Xích Tiêu Kiếm vang lên.

Nó có thể cảm giác được, 'giới hạn' của mình đã bị phá vỡ, không còn bị giới hạn của 'trường sinh giả thần binh' trói buộc nữa.

Tiếp theo, nó có thể trở nên mạnh hơn một chút.

Một chút cũng là mạnh hơn!

Dường như bị sự biến hóa của 'Xích Tiêu Kiếm' kích thích, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bên cạnh cũng không cam chịu yếu thế, trên người bùng lên vầng hào quang.

Chương 3068

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vui vẻ nói với Cẩu Đản đa: "Đạo khí của ngươi cũng sắp biến đổi rồi." "Chuyện trong dự liệu." Cẩu Đản đa bình tĩnh đáp: "Ngươi tưởng ta sẽ lo lắng sao?

Không, ta không những không lo lắng, ngược lại còn rất mong đợi.

Nếu Bá Tống thành công, ta sẽ có thêm một Cẩu Đản Cửu Tu Phượng Hoàng!" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: "..." Y đã không thể hiểu được mạch não của Cẩu Đản đa nữa.

Thiên Đế tử: "..." Y rất chắc chắn, Cẩu Đản đa đã tẩu hỏa nhập ma rồi. "Ông ~" Sau khi vầng hào quang trên người Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bùng lên, đạo văn trên thân đao bắt đầu tiến hành diễn biến cửu chuyển.

Mà trong quá trình diễn biến này, thông tin bất hủ thuộc về 'Thiên Đạo' trong cơ thể đạo khí, được liên tục đồng bộ vào cơ thể của đao chủ Tống Thư Hàng.

Không cần thực hiện các loại phương án, trong trạng thái nhân đao hợp nhất, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chủ động cung cấp cho Tống Thư Hàng những nguyên tố cần thiết để nâng cấp 'á bất hủ hóa'.

Hơn nữa, 'thông tin bất hủ Thiên Đạo, sức mạnh' ẩn chứa trong Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vô cùng dồi dào.

Khi đó Thiên Đạo Ban Văn Long trước khi mượn đao 'thoát thân', dường như đã để lại một phần sức mạnh bất hủ của mình ở nơi sâu nhất của Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chuyển cuối cùng, có thể kích hoạt những sức mạnh này ra.

Phần quà tặng phong phú đến từ 'Thiên Đạo Ban Văn Long' này, đã giúp 'á bất hủ hóa' của Tống Thư Hàng hoàn thành mảnh ghép cuối cùng.

Ngoài da Bá Tống, xương Bá Tống, mắt Bá Tống, tất cả các 'linh kiện Bá Tống' còn lại vào lúc này, đều tiến vào tiến hóa 'á bất hủ hóa'.

Từ trong ra ngoài, toàn thân á bất hủ, không còn tì vết.

Lúc này Tống Thư Hàng, tập hợp thông tin 'bất hủ' của gần như toàn bộ các Thiên Đạo từ xưa đến nay như Tam Nhãn tiền bối, Ban Văn Long tiền bối, mặt trời đen kịt, công đức đạo nhân, Bạch tiền bối, Bàn Cầu đẳng.

Mà theo sau mảnh ghép cuối cùng hoàn thành, cộng thêm sự can thiệp của sức mạnh 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', hình ảnh 'dòng sông thời gian cầu nhím biển' trước mắt Tống Thư Hàng, lại một lần nữa được mở ra.

Lần này, có thêm 'kính mắt Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', hình ảnh vốn như nhìn hoa trong sương, cuối cùng cũng trở nên rõ ràng.

Ánh mắt Tống Thư Hàng, thuận theo một chiếc 'gai' của cầu nhím biển, nhìn về phía cuối cùng của thời gian.

Đồng thời, con 'trường sinh đạo Tu Liêu' còn chưa hoàn thiện trong cơ thể hắn bị kích động, hành động quan sát 'dòng sông thời gian', đối với việc hoàn thiện 'trường sinh đạo Tu Liêu' dường như cũng là một bước vô cùng quan trọng.

Cái nhìn đầu tiên...

Tống Thư Hàng nhìn thấy một 'Thư Hàng bình thường'.

Đó là một Tống Thư Hàng bình thường tỏa ra khí tức của người thường, chưa từng tu luyện, chưa từng tiếp xúc với 'tu chân'.

Lúc này, Tống Thư Hàng bình thường này đang cõng người cha bị thương nặng, chạy trong một con đường giống như đường hầm dưới lòng đất.

Trên đỉnh đầu, thỉnh thoảng lại truyền đến tiếng nổ.【Một Tống Thư Hàng không kết bạn với mẹ Hoàng Sơn?

Mà cảnh tượng trước mắt, là thế giới đang đối mặt với 'tai nạn'?

Tai nạn tà vọng?

Cửu U xâm lược?】Tà vọng đã sa đọa thành thực phẩm, lúc này lại trở thành tai nạn diệt thế.【Thứ tà vọng này vậy mà thật sự có thể diệt thế?】Đối với Tống Thư Hàng hiện nay, cảm giác vi diệu này, giống như những con lợn, bò, dê, gà, cá bình thường đột nhiên nổi dậy, hủy diệt thế giới.

Đại khái là một cảm giác như vậy.【Ngoài ra...

đây là thời gian tương ứng với ta bây giờ sao?】Tống Thư Hàng lại chú ý đến một điểm.

Tống Thư Hàng đang cõng cha chạy như điên này, đang ở độ tuổi tương ứng với hắn.

Điểm nút thời gian nhất quán, đây chính là một 'hắn' khác vào thời điểm này.

Một sinh viên đại học bình thường.

Thậm chí từ bước chân phù phiếm của hắn mà xem, không chừng đã mất đi đồng tử chi thân.

Chỉ không biết 'hắn' có bạn gái chưa?

Nếu chưa có thì cảm thấy hơi thiệt thòi.

Trong lúc suy nghĩ, mặt đất trên đỉnh đầu truyền đến một trận nổ dữ dội, đường hầm dưới lòng đất cũng rung chuyển theo.

Tống Thư Hàng đang cõng cha, ngã xuống đất...

Hắn nhỏ bé trông thật nhỏ bé, lại bất lực.

Cảnh này, nếu bị các đại lão Chư Thiên Vạn Giới nhìn thấy, không biết các đại lão sẽ có phản ứng gì?【Không tiếp xúc với 'Nhóm Cửu Châu Số Một', thì không thể tiếp xúc với tu hành, cũng không thể gặp được các tiền bối trong nhóm, không thể đón Bạch tiền bối xuất quan...

Cho nên, cũng không thể đối mặt với tà vọng.】Người ta mà không nỗ lực, thì ngay cả thực phẩm cũng đối phó không nổi.

Tống Thư Hàng từ từ nhắm mắt lại, không nỡ nhìn tiếp.

Sau đó, ý thức của hắn bị 'kéo' về, trở lại trung tâm cầu nhím biển.

Người vẫn luôn 'kéo' hắn, là Tống U U. "Hả?

Lẽ nào đây chính là chức năng đạo tiêu của Cửu U chúa tể?" Tống Thư Hàng ra vẻ suy tư.

Từ lúc bắt đầu, khi tiếp xúc với 'dòng sông thời gian' hình cầu nhím biển này, chính là lấy bản thân hắn và Tống U U làm trung tâm, lan tỏa ra.

Có Tống U U ở đây, bất kể ở vị trí nào của 'thời gian', hắn cũng không cần lo lắng mất phương hướng, có thể quay về bất cứ lúc nào.

Đây là một trong những chức năng 'đạo tiêu' của Cửu U chúa tể sao?

Ngoài ra...【Trên gai nhím biển, 'Tống Thư Hàng bình thường' ở cùng một thời điểm, là có thật sự tồn tại?】Tống Thư Hàng bình tĩnh suy nghĩ.

Hay là, đây chỉ là sức mạnh của 'dòng sông thời gian', sau khi trải qua một loại suy diễn nào đó, cuối cùng hiển thị trước mặt hắn một loại kết quả tính toán?

Điểm này, trừ phi là đích thân đến quá khứ, trải nghiệm một lần.

Nếu không, Tống Thư Hàng không thể trực tiếp đưa ra phán đoán.

Suy nghĩ một lát, ý thức Tống Thư Hàng lại chìm vào 'trường sinh đạo Tu Liêu' của mình, quan sát tiến độ của trường sinh đạo.

Kể từ khi toàn thân hoàn thành trạng thái 'á bất hủ', cả con 'trường sinh đạo Tu Liêu' đã gần hoàn thành, nếu dùng số liệu để hình dung, ít nhất đã hoàn thành trên 96%. 'Á bất hủ' của Tống Thư Hàng là hội tụ gần như toàn bộ mảnh vỡ thông tin bất hủ của các Thiên Đạo từ xưa đến nay, chỉ thiếu Thiên Đạo thứ nhất bí ẩn nhất, và Thiên Đạo thứ năm hiện tại chưa từng tiếp xúc.

Dưới sự phản hồi của nhiều 'thông tin bất hủ' khác nhau như vậy, tiến độ của 'trường sinh đạo Tu Liêu' gần như được kéo lên tối đa.

Bây giờ, cho dù Tống Thư Hàng không làm gì cả, chỉ nằm làm cá mặn... dưới tác dụng từ từ của 'á bất hủ' và 'bất hủ' thông tin, 'trường sinh đạo Tu Liêu' cũng có thể tự động bổ sung.

Nói cách khác, 4% tiến độ còn lại, chỉ là một chút công phu mài giũa mà thôi.

Nhưng hắn Tống mỗ nhân từ khi tiếp xúc với tu luyện đến nay, đã trải qua đủ loại sóng to gió lớn, gần như cái gì cũng đã trải qua, chỉ là chưa từng 'mài giũa' bất kỳ cảnh giới nào! 4% tiến độ có thể mài giũa, nhưng cũng có thể đi đường tắt để tăng hiệu suất.

Ví dụ như bây giờ, khi hắn thông qua 'dòng sông thời gian cầu nhím biển' để quan sát thời gian, thanh tiến độ của 'trường sinh đạo Tu Liêu', liền bắt đầu tăng nhanh. 【Có hiệu quả.】 Tống Thư Hàng hài lòng gật gật đầu.

Có hiệu quả là được!

Thế là, ánh mắt của hắn tiếp tục rơi vào một chiếc 'gai nhím biển' khác.

Lần này góc nhìn 'tiến vào dòng sông thời gian' của hắn, là từ lớn đến nhỏ dần dần tiếp cận.

Đầu tiên là cả thế giới, sau đó tiếp cận đến An Lạc, rồi lại thu nhỏ hơn nữa...

Từ đại cục mà xem, 'thời gian gai nhím biển' lần này, cũng là một thế giới không khá hơn trước bao nhiêu.

Linh khí trong trời đất hỗn loạn, xen lẫn mùi vị tà vọng.

Tuy nhiên, Tống Thư Hàng trên gai nhím biển lần này, hoàn cảnh cũng không tệ...

Hắn đang ở trong tộc địa của Thiên Hà Tô Thị!

Tống Thư Hàng từng làm khách ở Thiên Hà Tô Thị mấy lần, nên có thể thông qua bố cục ở đây mà nhận ra nơi này.【Bên ngoài hẳn vẫn đang trong trạng thái tai nạn tà vọng... mà ta lại ở trong Thiên Hà Tô Thị, được bảo vệ...】【Chân tướng chỉ có một!】【Ta ở rể?】Tống Thư Hàng thông minh suy đoán.

Rất nhanh, hình ảnh thu nhỏ đến người 'Tống nghi là ở rể'.

Sau đó Tống Thư Hàng liền nhìn thấy một bản thân bị đánh gãy chân, ngồi trên xe lăn, tinh thần uể oải.

Tống Thư Hàng: "!!!" Trời ơi, đây là sao vậy?

Trong một khoảnh khắc, trong đầu Tống Thư Hàng hiện ra một số kịch bản cẩu huyết kiểu như【Nam chính ngoại tình, bị nữ chính đánh gãy chân, cả đời sống trên xe lăn】.

Phía sau xe lăn, bóng dáng cao lớn của Tô Thị A Thất xuất hiện, nhẹ nhàng đẩy xe lăn, đi sâu vào tộc địa Thiên Hà Tô Thị.

Tống Thư Hàng: "..." *Tại sao lại là A Thất tiền bối!

A Thất tiền bối không thể là nữ chính đánh gãy chân ta được!* *A Thập Lục không có ở đây sao?* Từ đầu đến cuối, dường như đều không thấy bóng dáng của A Thập Lục.

Đang suy nghĩ, Tô Thị A Thất đẩy hắn, tiến vào một khuê phòng của thiếu nữ.

Là khuê phòng của Tô Thị A Thập Lục.

Trên chiếc giường lớn trong phòng, Tô Thị A Thập Lục đang trong trạng thái hôn mê, mỗi một hơi thở đều mang theo khí tức nóng bỏng của khói lửa, là thương tích do thiên kiếp để lại.【Vết thương của A Thập Lục không lành, 'Thiên Hà thí luyện' của cô ấy đã thất bại?】【Không đúng, nếu thí luyện thất bại, sẽ trực tiếp tử vong.

Nói cách khác, A Thập Lục bây giờ vẫn đang trong quá trình 'Thiên Hà thí luyện'?】 Tô Thị A Thất đẩy Tống Thư Hàng đến bên cạnh A Thập Lục.

Bàn tay của A Thập Lục đang hôn mê khẽ động.

A Thất cúi người xuống, đặt tay Tống Thư Hàng vào lòng bàn tay A Thập Lục.

Sau đó ông thở dài một hơi, lặng lẽ rời khỏi phòng.

Chương 3069

【Rõ ràng, 'ta' ở đây đã tiếp xúc với Nhóm Cửu Châu Số Một, tiếp xúc với các tiền bối trong nhóm.

Nhưng... không có tung tích của Bạch tiền bối.

Hơn nữa dấu vết tu luyện trên người 'ta' rất nhẹ, gần như mới tiếp xúc Bách nhật trúc cơ.

Nói cách khác, sau khi tu luyện không lâu, đã bị người ta đánh thành trọng thương, thương tổn đến căn cơ?】Ở thời điểm đó, kẻ nào sẽ ra tay độc ác với hắn... là tổ ba người Công Tử Hải sao?

Vì nguyên nhân của Tô Thị A Thập Lục, mình bị tổ ba người Công Tử Hải đánh thành phế nhân... cho nên, đã không có kịch bản đi đón Bạch tiền bối xuất quan... chuyến đi đảo thần bí sau đó chắc chắn cũng không có, đạo cụ 'long cốt khô đằng' có thể giúp A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ gặp nhau cũng không có tung tích.

Với thủ đoạn của Thiên Hà Tô Thị, có lẽ có thể tìm cho A Thập Lục 'long cốt khô đằng' khác, nhưng trong 'long cốt khô đằng' khác không có Bạch Long tỷ tỷ.

Không có Bạch Long tỷ tỷ âm thầm tương trợ, 'Thiên Hà thí luyện' của Tô Thị A Thập Lục sẽ không hoàn thành nhanh như vậy, cho nên cô ấy bây giờ vẫn đang trong quá trình thí luyện.

Cho nên, không hổ là kẻ địch cả đời của ta, Công Tử Hải sao?

Lại có thể ở một thời điểm nào đó, chặn ta ở làng tân thủ đánh tàn phế trực tiếp.

Sau khi đại khái suy ra được sự phát triển trong quá khứ trên 'gai nhím biển' này, Tống Thư Hàng lại với góc độ của người ngoài cuộc, quan sát chính mình và Tô Thị A Thập Lục. 【Hay là quay về đánh Công Tử Hải một trận nữa?】 Nhưng, nghĩ lại thì thôi...

Bây giờ hắn chỉ cần động nhẹ ngón tay, Công Tử Hải sẽ bị nghiền nát, huống chi là ra tay đánh. 【Đúng rồi, Bạch tiền bối đâu?

Ở thời điểm này, Bạch tiền bối chắc chắn đã xuất quan rồi...

Nếu A Thất tiền bối cầu cứu Bạch tiền bối, có lẽ có cơ hội cứu chữa ta bị trọng thương, hoặc là cho A Thập Lục thêm chút hỗ trợ?】 Là Tô Thị A Thất tiền bối không làm như vậy, hay là...

Bạch tiền bối không có ở đây?

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng lại nhớ đến thế giới 'Tống Thư Hàng bình thường' trước đó.

Ở đó, cũng không có dấu vết xuất hiện của Bạch tiền bối.

Tuy lúc đó góc nhìn của hắn, chỉ có thể nhìn thấy Tống bình thường và bố Tống chạy như điên trong 'đường hầm dưới lòng đất'.

Nhưng... nếu có Bạch tiền bối ở đó, thứ như tà vọng, hẳn là không thể gây ra sóng gió gì lớn.

Trừ phi, cả hai thời điểm này, đều không có Bạch tiền bối?

Hoặc là Bạch tiền bối đều vì một số nguyên nhân nào đó, đã rời đi, không ở trên Trái Đất?

Nhức đầu ghê.

Quay về sẽ gửi những gì mình thấy, cũng như suy đoán của mình cho các vị tiền bối, suy nghĩ của một người luôn phiến diện, suy nghĩ của một nhóm người sẽ toàn diện hơn.

Đoàn kết là sức mạnh.

Thế là, ý thức Tống Thư Hàng bắt đầu rút khỏi dòng sông 'thời gian gai nhím biển' này.

Trong lúc rút lui, hắn lại có thêm chút lĩnh ngộ về 'thời gian'.

Ước tính sơ bộ, thanh tiến độ 'trường sinh chi đạo Tu Liêu' của hắn, trong thời gian ngắn ít nhất lại tăng thêm 0.5% tiến độ. "Trở về." Tống Thư Hàng khẽ gọi một tiếng.

Ý thức của hắn thông qua Tống U U làm đạo tiêu, bắt đầu từ dòng sông thời gian trở về, trở về điểm nút thuộc về mình.

Ý thức trượt về từ chiếc 'gai nhím biển' đó.

Trong quá trình này, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

Hắn phát hiện, dạo bước trong con đường của dòng sông thời gian, cũng có thể mang lại cho hắn những lĩnh ngộ rất khác biệt, loại lĩnh ngộ này cũng có thể kích thích 'trường sinh đạo Tu Liêu'.

Thế là, Tống Thư Hàng cố ý làm chậm tốc độ trở về.

Có Tống U U ở đây, hắn không cần lo mình sẽ lạc đường.

Lỡ xảy ra tai nạn, đạo tiêu Tống U U này còn có thể tạo ra sức mạnh 'hút về', kéo hắn cưỡng chế trở về.

Hắn có thể đi chậm lại, thưởng thức phong cảnh 'dòng sông thời gian'.

Nhưng nói thật, trên đường đi trong dòng sông thời gian, cũng không có gì đẹp.

Có lúc trắng xóa một mảng, có lúc tối đen không thấy năm ngón tay, có lúc lại là đủ màu sắc lấp lánh.

Người không thích ứng, lâu ngày sẽ muốn nôn. "Nhưng tu luyện, vốn dĩ là một chuyện rất khô khan.

Người không thể chịu đựng được sự khô khan, không xứng được gọi là tu luyện giả." Tống Thư Hàng cảm giác, mình có lẽ không phải là một tu luyện giả đạt chuẩn lắm.

Bởi vì... sau khi nhẫn nại một lúc, trước mắt hắn liền xuất hiện ảo ảnh.

Ở một khúc cua nào đó trong con đường dòng sông thời gian, hắn nhìn thấy một đôi chân dài.

Loại đặc biệt nổi bật. "Ngay cả ảo giác chân dài cũng xuất hiện, vậy tiếp theo có xuất hiện ảo giác hồng phấn khô lâu không?

Tiến thêm một bước nữa, không chừng có thể ngưng tụ ra tâm ma mới?" Tống Thư Hàng càng nghĩ càng cảm thấy khả thi.

Tâm ma hiện tại của hắn sẽ chế tạo bàn tay máy nấu món tâm ma, quá ngoan ngoãn.

Ngoan ngoãn đến mức Tống Thư Hàng cũng không nỡ ra tay với nó.

Nếu có thể tạo ra một con tâm ma có thể lớn nhanh, hẳn là rất tốt.

Một con phụ trách cung cấp nguyên liệu, một con phụ trách chế tác 'món ăn tâm ma', đúng là trời sinh một cặp!

Đang suy nghĩ, đôi chân dài ở khúc cua bước lên một bước, lộ ra thân hình của chủ nhân đôi chân dài. "Hả?" Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Mái tóc đen dài như thác nước, đôi mắt sáng, nụ cười ngọt ngào... là Vũ Nhu Tử?

Chẳng trách mình cảm giác đôi chân dài kia vô cùng vượt trội, còn có chút quen mắt. "Chờ đã, nếu đây là giai đoạn 'hồng phấn khô lâu', Vũ Nhu Tử xuất hiện, chuyện này có chút khó nói." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Đối diện, Vũ Nhu Tử nhìn thấy Tống Thư Hàng, cũng ngẩn ra, suýt nữa tưởng mình hoa mắt.

Cô vừa lặng lẽ rời khỏi người Vũ Nhu Tử say rượu, đang từ dòng sông thời gian trở về... lúc này, trong lòng cô vẫn đang hình dung ra bóng dáng của các tiền bối Nhóm Cửu Châu Số Một trong 'thế giới hạch tâm'.

Kết quả vừa ngẩng đầu, lại phát hiện Tống tiền bối mặt mày mờ mịt đang trôi trong dòng sông thời gian. *Tống tiền bối có thủ đoạn này từ khi nào?* Một lát sau.

Vũ Nhu Tử đối diện thăm dò lên tiếng: "Tống tiền bối?" "À, là tôi." Tống Thư Hàng gật gật đầu nói: "Vũ Nhu Tử?" "Là tôi." Vũ Nhu Tử gật đầu nói. "Không phải ảo giác, hay là tâm ma gì đó chứ?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Vũ Nhu Tử lắc đầu: "Tôi cảm thấy, không có con tâm ma thứ hai nào dám sinh ra trên người Tống tiền bối đâu." Tống Thư Hàng bừng tỉnh ngộ: "Ồ, là Tương Lai Tử?" Vũ Nhu Tử: "..." Lúc nào cũng vậy, Tống tiền bối đều có tài đặt biệt danh.

Đát Đát Tử, Hắc Bì Tử, đại lão Bàn Cầu, Bạch tiền bối two, U U Bạch, Sở ngốc mao... hàng loạt danh hiệu sau này đều bị người ta coi như thói quen, thực ra lúc đầu đều là biệt danh Tống tiền bối thuận miệng gọi. "Nếu Tống tiền bối muốn phân biệt, danh xưng Tương Lai Tử, cũng không sai." Đối diện, Vũ Nhu Tử gật đầu nói. "Cô lại đến à?" Tống Thư Hàng hỏi. "Vâng... lần cuối cùng, đến thăm các tiền bối.

Sau này, tôi có lẽ sẽ không đến nữa." Vũ Nhu Tử khẽ nói.

Cũng không qua được nữa.

Tiếp theo, thời điểm Tống tiền bối đang ở, chính là trong thời gian Thiên Đạo luân hồi.

Nghĩ đến đây, Vũ Nhu Tử đột nhiên nghĩ đến một khả năng, cô ngẩng đầu hỏi: "Tống tiền bối, ngài đã chứng đạo chưa?" "Chưa, vẫn chưa." Tống Thư Hàng xua tay: "Chỉ là hoàn thành trạng thái 'á bất hủ hóa' toàn thân." *Sự tồn tại của Tương Lai Tử, có phải đại diện cho tính chân thực trên mỗi chiếc gai của 'dòng sông thời gian' không?* Vũ Nhu Tử nghe được thông tin 'toàn thân hoàn thành á bất hủ hóa', sắc mặt đều nhẹ nhõm đi rất nhiều, trong nụ cười cũng có thêm một phần hoạt bát.

Khí chất tổng thể, dường như trẻ ra mấy tuổi. "Tống tiền bối, tôi phải đi rồi." Vũ Nhu Tử vẫy tay: "Xin ngài..." Vũ Nhu Tử nói được nửa chừng, thân hình liền nhạt đi, biến mất trong dòng sông thời gian. "Xin hãy chứng đạo bất hủ?

Hay là... siêu thoát?" Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn về nơi Vũ Nhu Tử biến mất.

Tương Lai Tử hết lần này đến lần khác đến thời đại của hắn, còn đề cập đến chuyện mình bế quan ngàn năm, cũng như sự thay đổi to lớn của bản thân... cảm giác đã xảy ra biến động rất lớn. 【Hay là đi xem thử?】 Một ý niệm, đột nhiên hiện lên trong lòng Tống Thư Hàng.

Nơi Vũ Nhu Tử biến mất, có lẽ chính là dòng sông thời gian của 'gai nhím biển' mà cô đại diện.

Tuy hắn không nhìn thấy tương lai... nhưng từ thông tin của 'Tống Thư Hàng hiện tại' trên chiếc gai đó, cũng có thể suy ra được chút nội dung. 【Cơ hội, vừa hay cũng chỉ còn lại khoảng một lần.】 Hắn có thể nhìn thấy rất nhiều dòng sông thời gian, nhưng không có nghĩa là hắn có năng lực đi thăm dò từng dòng.

Chương 3070

Hợp sức của chính hắn, hành tinh mắt to, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, có lẽ vẫn đủ để hắn tiếp xúc thêm một dòng sông thời gian nữa. "Chỉ còn cơ hội cuối cùng." "Hy vọng nơi 'Tương Lai Tử' biến mất, là dòng sông thời gian của cô ấy... nếu không, nếu bỏ lỡ, lần sau muốn tiếp xúc với dòng sông thời gian nữa, không biết phải đến năm tháng nào." Tống Thư Hàng không chuyên tu 'trường sinh đại đạo thời gian', lần sau, có lẽ phải đợi hắn chứng đạo bất hủ thậm chí là siêu thoát, mới có cơ hội tiếp xúc với 'dòng sông thời gian'.

Sau khi trong lòng đã quyết định, Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, trước tiên men theo đạo tiêu 'Tống U U', trở về điểm nút thời gian thuộc về mình.

Trong hiện thực, hắn mở mắt ra.

Sau đó hắn phát hiện Xích Tiêu Kiếm tiền bối vẫn bị 'vầng hào quang' bao phủ, vẫn đang hưng phấn la hét.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng vẫn đang trong giai đoạn cửu chuyển.

Nói cách khác, thời gian hắn vừa tiếp xúc với 'dòng sông thời gian gai nhím biển', đối với hiện thực mà nói, chỉ là một thoáng chốc. "Thời gian thứ này, thật là kỳ diệu." Tống Thư Hàng không khỏi cảm thán.

Thiên Đế tử bên cạnh nghe đến đây, khẽ cười: "Tống tiền bối ngài đang lĩnh ngộ thời gian chi đạo sao?

Thời gian chi đạo, đúng là rất kỳ diệu đấy ~" "Không có lĩnh ngộ, chỉ là mượn sức mạnh của mọi người, tạm thời tiếp xúc với dòng sông thời gian." Tống Thư Hàng nói xong, nhìn về phía Bạch tiền bối đang trầm tư bên cạnh. "Bạch tiền bối." Hắn rất nghiêm túc gọi. "Ừm, đi đi." Bạch tiền bối gật đầu đáp, không cần Tống Thư Hàng nói nhiều, lúc này giữa Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng có hiệu quả 'tâm hữu linh tê nhất điểm thông'. "Vậy tôi đi đây!" Tống Thư Hàng nói xong, lại một lần nữa nhắm mắt lại.

Sở các chủ ngốc mao: "???" Cẩu Đản đa: "???" Thạch Bi đạo hữu không nhịn được hỏi: "Bạch chủ, ngài và Bá Tống đang chơi trò đố chữ gì vậy?" "Ừm, Thư Hàng vừa cầu cứu ta, hy vọng có thể mượn sức mạnh của ta, đưa hắn vào dòng sông thời gian chính xác, mà ta cũng cảm thấy rất thú vị." Bạch tiền bối giải thích.

Sở các chủ ngốc mao: "..." Tiếng 'Bạch tiền bối' vừa rồi của Tống Thư Hàng lại ẩn chứa lượng thông tin lớn như vậy sao?

Sao cứ có cảm giác cảnh này hình như đã thấy ở đâu rồi? "Là phiên bản tiến hóa của 'ngốc ngốc ngữ' của Tạo Hóa tiên tử sao?" Thạch Bi đạo hữu bừng tỉnh ngộ. "Ngữ hệ của sư muội quả nhiên thâm sâu." Một luồng ý chí của Đạo Tử gật đầu nói, nếu không phải y cũng không hiểu được ngữ hệ của sư muội, y nhất định phải quảng bá ngữ hệ của sư muội, để Chư Thiên Vạn Giới đều nói 'ngốc ngốc ngữ'. "Đạo Tử tiên sinh đừng làm bậy!" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bên cạnh nhìn thấy Đạo Tử mặt mày trầm tư, với kinh nghiệm sống phong phú của mình, lập tức suy ra được một số khả năng, vội vàng lên tiếng ngăn cản.

Tưởng tượng một chút, nếu mỗi người trong Chư Thiên Vạn Giới gặp nhau, gật đầu 'ngốc ngốc', trả lời 'bổn bổn', lúc làm việc lại 'ngốc ngốc bổn bổn sỏa sỏa' mà gọi, thế giới như vậy, sẽ khiến người ta phát điên. ......

Mà một bên khác, ý thức Tống Thư Hàng mượn sức mạnh của hai kiện đạo khí 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' và 'hành tinh mắt to', lần cuối cùng tiến vào 'dòng sông thời gian'. "Vị trí Tương Lai Tử biến mất, chính là chiếc gai nhím biển này không sai rồi." Ý thức Tống Thư Hàng, bơi về phía nơi sâu của dòng sông thời gian.

Ầm ~ Lần này tiến vào 'dòng sông thời gian gai nhím biển' này và mấy lần trước có chút khác biệt.

Mấy lần trước, chỉ cần ý niệm vừa động, là có thể dễ dàng tiến vào.

Nhưng dòng sông thời gian lần này, lúc tiến vào lại tốn sức hơn nhiều... 【Cảm giác tiến vào dòng sông thời gian trước đó, giống như tiến vào 'huyễn tượng chân thực'; mà dòng sông thời gian lần này, lại giống như thật sự chân thực.】 Tống Thư Hàng dùng vốn từ tu chân nghèo nàn của mình, tiến hành một lần khái quát.

Càng chân thực, cho nên tiêu hao cần thiết để tiến vào cũng lớn hơn một chút.

Ầm ~ Sau tiếng vang của lần va chạm thứ hai, Tống Thư Hàng mới cuối cùng chen vào được 'dòng sông thời gian' này.

Điểm nút thời gian đồng bộ...

Lần này, 'tầm nhìn' của Tống Thư Hàng là từ nhỏ đến lớn.

Hắn đầu tiên nhìn thấy một 'tế bào'.

Tế bào ẩn chứa một lượng rất nhỏ 'thông tin bất hủ', là tế bào của 'ngụy bất hủ yên vụ chi thân'. 【Ừm, đây là chính mình, không sai được.】 Tống Thư Hàng lập tức xác định.

Tầm nhìn bắt đầu mở rộng, ống kính kéo gần.

Rất nhanh, một 'Bá Tống' đang nhắm mắt tu luyện, mặt mày nghiêm túc xuất hiện trước mắt Tống Thư Hàng.

Cảnh giới cửu phẩm kiếp tiên.

Trong cơ thể hắn... cũng có sự tồn tại của phì kình kim đan.

Chỉ là phì kình kim đan còn chưa hoàn thành 'bất hủ hóa'.

Nhìn thấy 'Bá Tống' này, Tống Thư Hàng véo cằm, chìm vào im lặng.

Rõ ràng đây chính là mình, nhưng lại có một cảm giác xa lạ đột ngột và quen thuộc quỷ dị, vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Kỳ lạ, cho dù là Tống Thư Hàng phàm nhân trước đó, Tống Thư Hàng uể oải bị đánh gãy chân, cũng không mang lại cho Tống Thư Hàng cảm giác xa cách xa lạ này.

Là do Bá Tống này quá nghiêm túc?

Đang suy nghĩ, Bá Tống mở mắt, nhìn ra ngoài cửa cung điện, nơi hắn bế quan, là một tòa cung điện nào đó trong thế giới hạch tâm.

Cửa điện bị đẩy ra, Bạch Long tỷ tỷ ôm một chồng sách dày bay vào.

Bá Tống vốn mặt mày nghiêm túc, trên mặt nhanh chóng lộ ra nụ cười ấm áp, chuyển đổi liền mạch giữa nghiêm túc và dịu dàng. "Bạch Long tỷ tỷ, đến giờ học rồi sao?" Bá Tống cười, cho người ta một cảm giác an toàn đáng tin cậy, dịu dàng ấm lòng.

Dường như chỉ cần có hắn ở đây, cho dù trời có sập xuống, cũng không cần sợ hãi.

Nụ cười chói mắt này, không sai, chính là phong thái đại tiền bối mà Tống Thư Hàng bản thân mơ ước!

Tống Thư Hàng từng mơ cũng muốn có được phong thái, giống hệt như Bá Tống trước mắt.

Chẳng trách lại có cảm giác xa cách.

Bởi vì đây là phong thái hắn muốn, nhưng không có được.

Bạch Long tỷ tỷ liếc nhìn Bá Tống, thở dài một hơi nói: "Hôm nay muốn học gì?" "Tiếp tục học 'ngôn ngữ viễn cổ' đi, tôi muốn tranh thủ hôm nay học xong hết phần ngôn ngữ viễn cổ còn lại.

Không có ngôn ngữ viễn cổ làm nền tảng, muốn hoàn thiện trường sinh chi đạo, giống như đào giếng bằng tay không, hiệu suất quá thấp," Bá Tống dịu dàng khẩn khoản nói: "Xin Bạch Long tỷ tỷ dạy tôi." 【Không có ngôn ngữ viễn cổ làm nền tảng, muốn hoàn thiện trường sinh chi đạo sẽ rất khó khăn ư?】 Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác, lẽ nào từ trước đến giờ mình toàn đào giếng bằng tay không sao? "Ta chỉ có thời gian buổi sáng có thể dạy ngươi, buổi chiều là Sở Tô Hung dạy cho ngươi." Bạch Long tỷ tỷ đặt chồng sách dày xuống. "Vậy, dùng một buổi sáng thời gian, nắm vững hết phần ngôn ngữ viễn cổ còn lại." Bá Tống dịu dàng chậm rãi nói.

Trong lúc nói chuyện, hắn âm thầm đưa tay sờ vào một 'ấn ký' ở bụng.

Đó vốn là một 'hệ thống học bá' có thể học ngay cả khi đang nằm, do Bạch tiền bối tự tay mày mò ra.

Nhưng lúc này, 'hệ thống học bá' này lại mất đi hiệu quả. "Một buổi sáng, đủ rồi." Bá Tống dịu dàng ngẩng đầu, lại một lần nữa khẳng định.

Công đức xà mỹ nhân hiện ra từ sau lưng hắn, đưa tay nhẹ nhàng ấn vào thái dương hắn, xoa bóp đầu cho hắn. "Cảm ơn cô, @#%$ tiên tử." Bá Tống dịu dàng tự tin gọi tên của công đức tiên tử sau lưng.

Phập!

Ngón tay của công đức xà mỹ nhân hung hăng chọc vào thái dương của Bá Tống... nhưng đến cuối cùng, lại hóa thành dịu dàng, nhẹ nhàng ấn xuống.

“Gọi sai tên rồi, là tiên tử @#%&, không phải @#%$.” Ngoài ra... mỹ nhân rắn công đức này chắc chắn là giả!

Mỹ nhân rắn công đức thật sự, lúc cậu gọi sai tên nàng, chắc chắn đã đâm thẳng ngón tay vào thái dương cậu, khuấy cho não cậu nát bét rồi!

Mỹ nhân rắn công đức trước mắt này lại vẫn hoàn toàn duy trì động tác xoa bóp dịu dàng, quả thực không phải là người mà Tống Thư Hàng quen biết.

Một buổi sáng trôi qua rất nhanh.

Chị Bạch Long giảng rất nhanh, trong quá trình giảng dạy, giọng nói của chị như bộ phim được tua nhanh 15 lần, đôi khi có vài âm tiết vì quá nhanh mà nghe như dính liền vào nhau.

Bá Tống dịu dàng chăm chú học tập suốt quá trình, vừa học vừa nhanh chóng ghi chép, đồng thời còn có thể theo kịp chị Bạch Long, phát ra những âm ‘ngôn ngữ Viễn cổ’ chuẩn xác.

Tống Thư Hàng đứng bên cạnh xem mà ngây người.

“Mình thật sự có thiên phú học ngôn ngữ Viễn cổ mạnh đến vậy sao?” “Đây thật sự là mình sao?” “Cái ‘mình’ này thật sự chưa bị cải tạo qua chứ?” Cảm giác xa lạ ngày càng mãnh liệt, ‘Bá Tống dịu dàng’ trước mắt giống như một giấc mơ xa vời không thể chạm tới.

“Hết giờ rồi.” Chị Bạch Long gấp sách lại: “Những gì ta muốn giảng, cũng đã giảng xong cả rồi.” “Chị Bạch Long vất vả rồi.” Bá Tống trực tiếp dùng ngôn ngữ Viễn cổ đáp lại.

Lưỡi của hắn trở nên vô cùng linh hoạt, những âm tiết ngôn ngữ Viễn cổ khó nhằn kia lại được hắn phát âm ra một cách dễ dàng.

Quá mạnh!

“Ngươi ôn tập lại một lát đi…” Chị Bạch Long thu sách lại, xoay người bay ra ngoài cung điện.

Khi bay đến cửa cung điện, chị Bạch Long đột nhiên quay đầu lại nói: “Thư Hàng, có một số chuyện, không phải là lỗi của ngươi.

Ngươi hoàn toàn không cần phải gánh hết tất cả áp lực lên mình.” “Yên tâm đi, chị Bạch Long.

Chị xem tôi bây giờ, chẳng phải vẫn đang dựa dẫm vào mọi người sao?

Hơn nữa, tôi cũng không gánh hết áp lực, nếu không thì tôi của hiện tại chắc chắn đã sinh tâm ma rồi.” Bá Tống nở nụ cười phóng khoáng.

Chị Bạch Long nhìn chằm chằm vào mặt Bá Tống một lúc, lại thở dài một tiếng: “Nhưng bây giờ, chúng ta ngay cả ý nghĩa biểu cảm trên mặt ngươi cũng không đọc được nữa.” Nụ cười phóng khoáng của Bá Tống hơi cứng lại.

“Thuật đọc mặt thất bại?

Làm sao làm được vậy?” Tống Thư Hàng đang quan sát lại ngẩn ra.

Bá Tống dịu dàng lại tiến gần hơn một bước đến ‘hình tượng đại tiền bối’ lý tưởng của cậu!

“Yên tâm đi, chị Bạch Long.

Đàn ông rồi sẽ trưởng thành, tôi chỉ là không còn… ừm, đáng yêu như trước nữa thôi?

Hơn nữa, thực ra tôi của hiện tại mới chính là dáng vẻ mà tôi ngày xưa hằng ao ước.” Bá Tống dịu dàng giơ ngón cái với chị Bạch Long.

Tống Thư Hàng đang quan sát hận không thể đập đầu vào tường.

Ngươi tự hào gọi bản thân ngày xưa là ‘đáng yêu’ là tâm thái gì vậy?

Chương 3071

Đàn ông con trai mà dùng từ đáng yêu, không thấy sến à?

Chị Bạch Long dở khóc dở cười.

Chị vẫy vẫy móng vuốt với Bá Tống rồi bay ra khỏi cung điện.

Thực ra, Tống Thư Hàng hiện tại cũng là dáng vẻ trưởng thành mà chị muốn thấy.

Chị vẫn luôn cảm thấy, đàn ông nên trưởng thành một chút sẽ tốt hơn… Nhưng, sự trưởng thành cần có một quá trình, từ từ trở nên trưởng thành là tốt nhất.

Sự trưởng thành của Tống Thư Hàng, cái giá phải trả quá lớn.

Cứ như vậy, lại luôn cảm thấy Tống Thư Hàng trở về dáng vẻ năm ngoái sẽ tốt hơn.

“Thật là mâu thuẫn.” Chị Bạch Long khẽ nói. … Sau khi chị Bạch Long bay đi, Bá Tống dịu dàng cầm quyển sổ ghi chép lên, rèn sắt khi còn nóng, ôn tập lại nội dung ‘ngôn ngữ Viễn cổ’ trong sổ.

Mỹ nhân rắn công đức vẫn im lặng, chỉ khi Bá Tống nhíu mày, nàng mới nhẹ nhàng xoa bóp cho hắn.

Sau khi ôn tập lại một lần nữa, Bá Tống đặt sổ ghi chép xuống, thở phào một hơi dài: “Tiên tử @#%$, nàng nói xem, lúc đó chúng ta nỗ lực tìm kiếm ‘manh mối quê hương của Bạch tiền bối’ như vậy, có phải là sai rồi không?” Mỹ nhân rắn công đức thốt ra một câu thoại trong phim: “Ngươi hối hận sao?” “Ừm… tuy có hơi ích kỷ, nhưng bây giờ, có lẽ có chút hối hận rồi.

Nếu Bạch tiền bối còn ở đây, có rất nhiều chuyện, có lẽ đã có sự thay đổi.” Bá Tống nói đến đây, hơi ngừng lại, rồi lại cười ha hả: “Ai, lại không nhịn được muốn dựa dẫm vào các vị tiền bối nhiều hơn nữa.” Mỹ nhân rắn công đức nghiêng đầu, không trả lời.

“Ở đây, Bạch tiền bối đã rời đi?

Hơn nữa, là ‘tôi’ và mọi người cùng nhau nỗ lực tìm kiếm manh mối quê hương của Bạch tiền bối, cuối cùng, tiễn Bạch tiền bối đi?” Tống Thư Hàng đang quan sát suy đoán.

Cậu nhớ lại kinh nghiệm của mình.

Năm ngoái, cậu thực ra cũng như vậy… cùng Bạch tiền bối đến ‘Thánh Sơn Bí Cảnh’ của Thú Tu giới, để tìm kiếm thông tin về quê hương của Bạch tiền bối.

Thạch bi đạo hữu chính là thứ cậu nhận được trong quá trình đó, đồng thời ở đó, cũng nhận được một số thông tin về quê hương của Bạch tiền bối.

Nếu lúc đó, họ tiếp tục điều tra sâu hơn, cuối cùng tìm được quê hương của Bạch tiền bối, vậy mình có khuyên Bạch tiền bối quay về không?

Có lẽ là có.

Bạch tiền bối rõ ràng có chấp niệm với quê hương của mình, bản thân ngài cũng có ý thức tìm kiếm manh mối về quê hương.

“Nhưng bây giờ, mình có thể đứng ở một góc độ cao hơn để nhìn nhận vấn đề này.” “Nếu có vấn đề gì không thể giải quyết, vậy thì siêu thoát bất hủ!” “Nếu Bạch tiền bối bỏ lỡ cơ hội trở về quê hương, không thể quay lại nữa… vậy thì siêu thoát bất hủ, siêu thoát khỏi mọi giới hạn.

Khi mọi giới hạn không còn, Bạch tiền bối có thể qua lại giữa quê hương và hiện thế!” “Bích Thủy Các của Sở các chủ, ngay cả Thiên Đạo Bất Hủ cũng không thể phục hồi… vậy thì siêu thoát bất hủ, sau đó vượt qua giới hạn của thời không.

Tệ nhất, cũng có thể khóa chặt hồn phách của các thành viên ‘Bích Thủy Các’ mang về, để họ hoàn thành chuyển sinh, khôi phục ký ức, trở về Bích Thủy Các.” “Cự lão hắc ám và mặt trời hắc ám ẩn nấp sau màn, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể xóa bỏ hoàn toàn chúng… vậy thì siêu thoát bất hủ, cho dù lúc đó vẫn không thể hủy diệt hoàn toàn cự lão hắc ám, nhưng sau khi vượt qua chiều không gian, thời gian, không gian, chắc chắn cũng có cách ném hắn đến một chiều không gian không thể ảnh hưởng đến hiện thế, để hắn một mình cô đơn lạnh lẽo.” Bất kể là chuyện gì, chỉ cần không thể giải quyết, vậy thì siêu thoát!

Một phương án giải quyết vạn năng hoàn hảo.

Trừ… tuyệt dục.

Sau khi siêu thoát bất hủ, không biết còn có thể sinh con được không?

“Hơn nữa, dựa dẫm vào các tiền bối… cũng không phải chuyện xấu.” Tống Thư Hàng nhìn Bá Tống ở thời điểm này, khẽ nói.

Quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả.

“Tu liêu trường sinh pháp, vốn dĩ là pháp trường sinh kết nối mọi người lại với nhau, không phải là pháp trường sinh dựa vào sức mạnh cá nhân.” Sức mạnh của một người, cuối cùng vẫn có hạn.

Chỉ cần có thể đạt được kết quả mình mong muốn, tôi mượn sức mạnh của các vị tiền bối, các vị đại lão, cũng không có gì là không thể!

Khi tôi dựa dẫm vào các tiền bối, các tiền bối cũng sẽ dựa dẫm vào sức mạnh của tôi.

Đây là một mối quan hệ tương tác.

Sau khi nghĩ thông suốt… sự lý giải của Tống Thư Hàng về 'Tu liêu trường sinh chi đạo' lại sâu sắc thêm vài phần.

Mà vài phần lý giải sâu sắc thêm này, giống như chiếc chìa khóa mở ra cánh cửa cuối cùng, khiến Tống Thư Hàng không ngừng lĩnh ngộ những chân lý đại đạo cuối cùng của 'Tu liêu trường sinh đạo'.

Một lát sau, Tống Thư Hàng mở mắt ra.

Lần lĩnh ngộ này là một lần 'đốn ngộ' thực sự, đến bất ngờ, đi cũng nhanh.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, Tống Thư Hàng đã kết thúc lần 'ngộ đạo' này.

Đồng thời, sự lý giải của cậu về 'Tu liêu trường sinh đạo' cũng đã đạt đến một giới hạn!

Ước chừng đã ở mức khoảng 99%.

Càng hiểu rõ 'Tu liêu trường sinh đạo', cậu càng ước tính chính xác hơn.

Mà 1% tiến trình còn lại cũng không cần phải dùng công phu 'mài dũa' để hoàn thành.

Bởi vì tiếp theo, tiền bối Đạo Tử đã chuẩn bị cho cậu một món quà lớn!

Ngay khoảnh khắc tiền bối Đạo Tử thoái vị, sẽ chuyển giao cho cậu một 'gói nén tính toán lõi Thiên Đạo' thông qua kênh đào thải phế vật của đại lão Bàn Cầu.

Chỉ cần chờ 'ngoại treo tính toán lõi Thiên Đạo' đó được tải vào, 1% cuối cùng còn thiếu của 'Tu liêu trường sinh đạo' sẽ được bổ sung ngay lập tức.

Thực tế, 1% cuối cùng thiếu sót này, không phải là Tống Thư

Hàng không đủ hiểu về ‘Tu liêu trường sinh đạo’, mà là năng lực tính toán của bản thân cậu không đủ. ‘Tu liêu trường sinh pháp’ ở hình thái cuối cùng cần một năng lực tính toán khổng lồ vô cùng, dùng để gánh vác việc vận hành thông tin cấp bậc của chư thiên vạn giới.

Cho dù là Cửu U Chúa Tể, khi liên tục tiếp nhận vận hành thông tin quy mô này, cũng sẽ nóng não, cuối cùng là đơ máy.

Nếu chỉ dựa vào Tống Thư Hàng, muốn tăng cường năng lực tính toán của bản thân đến mức tương thích với ‘Tu liêu trường sinh đạo’, có lẽ cần mấy ngàn năm khổ luyện.

Mà ‘ngoại treo tính toán lõi Thiên Đạo’ mà tiền bối Đạo Tử đang mày mò, vừa hay có thể bù đắp phần còn thiếu, hoàn thành bộ đôi hoàn hảo!

“Có lẽ, mình sẽ không bao giờ có thể trở thành một ‘đại tiền bối đáng tin cậy’, từ lúc tu luyện đến giờ, mình vẫn luôn dựa vào sự giúp đỡ của các vị tiền bối.

Ngay cả khâu cuối cùng của đạo trường sinh, cũng cần tiền bối Đạo Tử trợ giúp.” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời.

Nhưng, cậu tận hưởng quá trình này.

Đại tiền bối đáng tin cậy… đợi cậu chứng đạo Bất Hủ, thậm chí là siêu thoát Bất Hủ rồi từ từ tính sau, lúc đó, cậu có vô hạn thời gian để học tập các loại kiến thức hệ tu chân, ngôn ngữ Viễn cổ, ngôn ngữ Thái cổ.

Thậm chí không chỉ hệ tu chân, các hệ khác như vu sư, ma pháp, thánh quang, thú tu, cương thiết tu luyện, tinh thần, tử vong… các phương pháp tu luyện khác của chư thiên vạn giới, cậu đều có thể bổ sung kiến thức, trở thành một ‘kho dữ liệu’ thực sự.

“Ta đặt cược giấc mơ trở thành đại tiền bối đáng tin cậy của mình vào tương lai!” Tống Thư Hàng nói.

Đẩy một số chuyện sang ‘tương lai’ để hoàn thành, có lẽ có chút ý vị trốn tránh.

Những người mắc chứng trì hoãn thường có một ‘tương lai vô hạn’, dùng để trì hoãn những vấn đề nan giải trong tay. … Phía dưới.

Phía sau Bá Tống, mỹ nhân rắn công đức thu tay đang xoa bóp lại, nàng lùi về sau vài bước, ánh mắt nhìn về phía bóng của Bá Tống.

Trong bóng tối, thân ảnh của Hắc bì tử hiện lên.

Sau khi hiện thân, y tao nhã hành lễ với mỹ nhân rắn công đức: “Cảm ơn chị @#%×.” Hắc bì tử dù sao cũng là thể tâm ma, tuy dần dần thích ứng với sự tồn tại của mỹ nhân rắn công đức, nhưng sức mạnh tâm ma và sức mạnh công đức luôn xung khắc.

Mỹ nhân rắn công đức lùi lại một chút, là một sự dịu dàng tinh tế, thấm nhuần không tiếng động.

“Vũ Điệp Tống Bạch Hóa Hoàng?

Quái Lệ Lục Đậu Phượng, đã xảy ra chuyện gì sao?” Bá Tống mỉm cười nói.

“Tống tiền bối, xin hãy gọi tôi là Hắc bì tử, chân danh dài quá, nghe kỳ kỳ.” Hắc bì tử nghiêm túc nói.

Trong hư không, Tống Thư Hàng: “…” “Bản thể có một lá thư, nhờ tôi giao cho Tống tiền bối.” Hắc bì tử đưa tay ra lấy một phong thư.

“Vũ Nhu Tử không liên lạc trực tiếp với tôi à?” Bá Tống có chút nghi hoặc, đưa tay nhận lấy phong thư từ Hắc bì tử.

Lúc này, Thạch bi đạo hữu ở bên hông đột nhiên lên tiếng: “Bá Tống đạo hữu, con gái có một số lời, không thể nói trực tiếp được, nên mới dùng cách viết thư để chuyển đạt cho ngươi, ngươi phải tinh tế cảm nhận mới được.” Bàn tay đang nhận thư của Bá Tống hơi cứng lại.

Sau đó hắn vỗ một cái, nhét Thạch bi đạo hữu vào túi, kéo khóa túi lại.

Rồi mới mở lá thư Vũ Nhu Tử giao cho hắn.

Trong hư không, ánh mắt Tống Thư Hàng cũng đổ dồn vào lá thư của Vũ Nhu Tử.

“Tống tiền bối: Vết thương của Thất Tu tiền bối đã ổn định, hiện tại có ba em và Dược Sư tiền bối chăm sóc, không nguy hiểm đến tính mạng, tuy nguyên thần có chút tổn thương, nhưng chỉ cần thời gian điều dưỡng là có thể dần dần hồi phục.

Vì vậy, Tống tiền bối có thể yên tâm rồi.

Lục Tu tiên tử nhờ em chuyển lời, mục tiêu của đối phương là ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’, có thể là muốn nhân lúc ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ chưa cửu chuyển mà đoạt lấy nó.

Vì vậy Tống tiền bối, chúng ta phải nghĩ cách, để Thông nương nhanh chóng hoàn thành bát chuyển của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.” Bá Tống đọc đến đây, khẽ thở phào nhẹ nhõm: “Vết thương của Thất Tu tiền bối ổn định là tốt rồi.” Trong hư không, ngón cái và ngón trỏ của Tống Thư Hàng khẽ xoa vào nhau.

Thất Tu tiền bối bị tấn công, mục tiêu của kẻ tấn công có liên quan đến ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Nguyên thần của Thất Tu tiền bối bị tổn thương, đối phương có thể đã lấy đi sức mạnh liên quan đến ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ từ trên người Thất Tu tiền bối.

Lát nữa, cậu sẽ lén để lại một ấn ký trên người Thất Tu tiền bối.

Ai dám động đến Thất Tu tiền bối, xem cậu có đập nát đầu chó của đối phương không!

Không chỉ vậy, cậu còn có thể mượn 'năng lực tính toán lõi Thiên Đạo' của tiền bối Đạo Tử để bói một quẻ, xem trong chư thiên vạn giới này, có ai đang nhắm vào 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' và Thất Tu tiền bối.

Khả năng lớn nhất, có lẽ là cái nồi lớn của mặt trời hắc ám và cự lão hắc ám sau màn.

Bởi vì năm đó khi đạo nhân công đức xây dựng đại mộ, đã từng mượn sức mạnh của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao'.

Sau khi mặt trời hắc ám và cự lão hắc ám bắt đầu gây chuyện, chắc chắn sẽ điều tra hậu thủ của đạo nhân công đức, theo manh mối tra ra 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', là chuyện hợp tình hợp lý.

Ngoài ra, còn một điểm khiến Tống Thư Hàng chú ý.

Bên cạnh Bá Tống dịu dàng, Thông nương vẫn còn?

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vẫn chưa hoàn thành bát chuyển?

Phía dưới.

Bá Tống đột nhiên lại hỏi: "Sau khi vết thương của Thất Tu tiền bối hồi phục… có ảnh hưởng đến cảnh giới tương lai của ngài ấy không?" "Có thể sẽ có một chút." Hắc bì tử thành thật đáp.

Bá Tống im lặng một lát, mỉm cười dịu dàng với Hắc bì tử: "Không sao cả, ảnh hưởng của vết thương… tương lai chắc chắn sẽ có cách giải quyết." Thần sắc trong mắt hắn càng thêm kiên định.

Trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo lần này, ngôi vị Thiên Đạo, hắn nhất định phải giành được.

Vì vậy, hắn phải trong thời gian ngắn, bước ra một con đường trường sinh mạnh mẽ.

Thời gian ngắn, mạnh mẽ, đây là hai yếu tố quan trọng… Vì vậy, Tu liêu trường sinh đại đạo, chỉ có thể tạm thời bị loại bỏ.

Tu liêu trường sinh đạo, quá rộng lớn, quá thâm sâu, đã vượt qua giới hạn mà phàm nhân và trường sinh giả có thể tiếp xúc.

Chương 3072

Như vậy, con đường hắn muốn bước ra, chính là một pháp trường sinh khác trên người hắn, đạo trường sinh liên quan đến sinh tử.

"Ngoài ra, về phía Thông nương, tôi sẽ liên hệ với Xích Tiêu Tử tiền bối và vài vị tiền bối khác, xem có thể nhắm vào Thông nương, cố gắng hết sức tăng tốc độ thăng cấp cảnh giới của nó không… Nếu thật sự không được, vậy thì Thông nương và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, cứ tạm thời ở lại trong thế giới hạt nhân của tôi.

Ít nhất, đối phương không thể xâm nhập vào thế giới hạt nhân của tôi." Bá Tống dịu dàng trầm tư nói.

Thiên phú của Thông nương rất mạnh, nếu tạo cho nó áp lực đủ lớn, lại cho nó đủ tài nguyên tu luyện, tốc độ tu luyện của nó một ngày ngàn dặm không thành vấn đề.

Nó từng được mấy vị tiền bối đại lão cho là có 'tư chất Thiên Đạo'.

Nhưng, thời gian quá ngắn.

Thiên Đạo thứ tám đã thoái vị, trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo thứ chín đã bắt đầu.

Trong thời gian ngắn, muốn để Thông nương thăng cấp đến cảnh giới Bát phẩm Huyền Thánh, và hoàn thành việc tế luyện Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, quá khó.

Thông nương và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trong thời gian ngắn không thể trở thành trợ lực.

"Ừm." Hắc bì tử gật đầu.

Bá Tống đưa tay, tiếp tục đọc thư của Vũ Nhu Tử.

“Sau đó, Tống tiền bối, em cũng phải đi tu luyện nghiêm túc rồi.

Em sẽ rời đảo Linh Điệp, đến thế giới Cửu U.

Bạch tiền bối two sắp chìm vào giấc ngủ, sau đó cho đến khi Thiên Đạo thứ chín ra đời, ngài ấy sẽ tiến vào trạng thái ngủ sâu.

Trước đó, ngài ấy đã thiết kế riêng cho em một bộ phương án tu luyện, để em có thể mạnh lên nhanh nhất có thể.

Em không thể để Tống tiền bối bỏ xa quá được!” Ngay cả Vũ Nhu Tử cũng bắt đầu bế quan tu luyện nghiêm túc.

Không chỉ cậu, ngay cả Vũ Nhu Tử cũng đã thay đổi rất nhiều… Tống Thư Hàng trong hư không, âm thầm thở dài một tiếng.

“Hửm?

Vũ Nhu Tử muốn tu luyện theo Bạch tiền bối two?

Không phải theo Thiên Đế Tử sao?” Bá Tống đọc đến đây, đột nhiên ngẩn ra.

Hắn nhớ, trên người Vũ Nhu Tử hẳn là đã thể hiện ra thiên phú tu luyện ‘hệ thời gian’.

Sau đó, Thiên Đế Tử vẫn luôn âm thầm chỉ đạo cô tu hành.

Tống Thư Hàng trong hư không cũng hơi ngẩn ra, Vũ Nhu Tử lại muốn tu luyện theo Bạch tiền bối two?

“Thiên Đế Tử tiền bối cũng sẽ đi cùng.” Hắc bì tử đáp.

“Cũng tốt…” Bá Tống suy nghĩ một lát, hắn liền triệu hoán hóa thân cương thiết ra.

Sau đó, hắn đưa một chiếc chìa khóa kho báu cho hóa thân cương thiết: “Ta nhớ, trong kho báu cuối cùng Bạch tiền bối để lại cho ta, có vài món bảo vật có hiệu quả đặc biệt với việc tu luyện ‘sức mạnh thời gian’.

Ngươi mang chúng đến cho Vũ Nhu Tử và Bạch tiền bối two.” Khi Bạch tiền bối trở về quê hương, đã chia hết tất cả bí bảo mà ngài thu thập được cho các thành viên trong nhóm.

Ngay cả phần lớn linh thạch mà ‘Bá Tống’ đã trả… cuối cùng cũng bị Bạch tiền bối chuyển lại cho hắn.

Hóa thân cương thiết mang theo chìa khóa, mở cổng không gian, biến mất không thấy.

Bá Tống lật trang thư.

“Bạch tiền bối two đã nói với em về chuyện siêu thoát bất hủ ‘hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo’.

Đôi khi em nghĩ, nếu Bạch tiền bối không rời đi, Bạch tiền bối và Tống tiền bối, nhất định có thể hoàn thành khả năng ‘hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo’ này.

Nhưng bây giờ, em cũng sẽ cố gắng nghiên cứu nó!

Em, và rất nhiều người khác, cùng nhau.” Bá Tống đọc đến đây, nụ cười trên mặt rạng rỡ hẳn lên.

Có cảm giác như một người cha già nhìn thấy con gái cuối cùng cũng đã trưởng thành.

“Đúng rồi, Tống tiền bối… anh nói những chuyện đã xảy ra, có khả năng thay đổi không?

Nếu tu luyện sức mạnh hệ thời gian đến cực hạn, có thể thay đổi quá khứ không?

Quá khứ sau khi thay đổi, có thể ảnh hưởng đến tương lai không?” “Thay đổi quá khứ?” Bá Tống khẽ nắm chặt lá thư.

“Thay đổi quá khứ?” Tống Thư Hàng và Bá Tống cùng thốt lên.

Tương lai tử muốn thay đổi quá khứ, tự nhiên là vì quá khứ đã xảy ra rất nhiều chuyện mà cô ấy muốn thay đổi.

Lúc này, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ thông suốt rất nhiều điều.

Tương lai tử không chỉ một lần quay về 'quá khứ', tiếp xúc với cậu.

Tương lai tử, có phải đang thử làm chuyện này không?

Thay đổi cái mà đối với Tương lai tử là 'quá khứ', tức là 'hiện tại' của cậu.

"Hóa ra, ngươi đã nỗ lực đến vậy rồi à." Tống Thư Hàng thấp giọng nói.

Khi ta chưa hoàn toàn nhận ra, ngươi chắc chắn đã thử rất nhiều lần rồi phải không?

Tống mộc đầu ở 'quá khứ' liều mạng vùng vẫy, phản kháng số phận.

Tương lai tử ở 'tương lai' không ngừng thử nghiệm, không chịu khuất phục.

Quá khứ và tương lai, mọi nỗ lực của mọi người, kết quả hội tụ, có lẽ chính là trên 'hiện tại' của cậu.

Không, không phải có lẽ.

Tự tin lên.

Bỏ chữ 'có lẽ' đi. 'Hiện tại' của cậu, chính là gánh vác tất cả quá khứ và tương lai.

Cho nên… "Trở về thôi." Tống Thư Hàng nói.

Quá khứ mà Tương lai tử muốn thay đổi, có lẽ đã thay đổi.

Vì vậy, đứng ở góc độ của cậu, đã không biết 'quá khứ' từng xảy ra chuyện gì.

Nhưng điều đó không quan trọng.

Quan trọng là, sự thay đổi của Bá Tống trưởng thành và Tương lai tử, và niềm tin của cả hai.

“Ở chỗ ta, Bạch tiền bối không rời đi.” “Chúng ta đã làm tốt mọi ‘công tác chuẩn bị’, nền tảng cho việc siêu thoát bất hủ đã được đặt xuống.” “Kẻ địch ẩn nấp trong bóng tối, chúng ta đã biết gốc rễ của hắn, biết thủ đoạn của hắn.

Ngay cả ‘bá chiếm bí pháp’ của hắn cũng sẽ hóa thành của ta.

Trước mặt ta, hắn đã không còn bí mật gì để nói!” “Tu liêu trường sinh chi đạo, bước tiếp theo là có thể hoàn thiện.” “Tự tin lên, ta đã gánh vác quá khứ, hiện tại, tương lai.” “Ta bây giờ là nam nhân Cửu Bá.” “Thế gian này, không còn ai ‘bá’ hơn ta nữa.” Ý thức của cậu, từ dòng sông thời gian rút về.

Đạo tiêu của Tống U U, dẫn dắt cậu trở về đúng tiết điểm thời gian.

Đồng thời, thân thể á bất hủ, sức mạnh do đại lão hành tinh mắt dài, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cung cấp, cũng đã tiêu hao hết.

Dưới sự chúc phúc của Bạch tiền bối, mọi thứ phát triển đều thuận lợi vừa phải. … Hiện thế.

Tống Thư Hàng mở mắt ra.

“Hửm?” Sợi ngốc mao của Sở các chủ kéo dài, đầu ngốc mao liếc nhìn mặt Tống Thư Hàng.

Trong một khoảnh khắc, nàng cảm giác Tống Thư Hàng dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Không phải già đi, mà là trưởng thành về khí chất.

Vì vậy, Sở các chủ nghi hoặc hỏi: “Lần này, ngươi đã ở trong dòng sông thời gian rất lâu sao?” Nếu không có sự thay đổi của tám mươi, một trăm năm, với tính cách của Tống Thư Hàng, rất khó để trưởng thành nhiều như vậy.

“Không có, chỉ khoảng nửa ngày trôi qua thôi.” Tống Thư Hàng đáp: “Nhưng thu hoạch rất lớn… tôi đã tiếp xúc với một ‘tôi’ đã trở thành đại tiền bối đáng tin cậy.” “Ngươi sợ là đang nằm mơ đấy.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm từ trong ‘vầng sáng’ bước ra.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm đã hoàn thành bước lột xác cuối cùng, thực sự hóa thành hình người!

Tống Thư Hàng theo bản năng muốn thi triển thiên phú ‘tay nghề’ với tiền bối Xích Tiêu Kiếm.

Nhưng vừa định đưa tay, nhìn thấy dáng vẻ của tiền bối Xích Tiêu Kiếm lúc này, cậu đành cứng rắn nhịn lại thiên phú ‘tay nghề’.

Lúc này, Xích Tiêu Kiếm có một mái tóc dài xoăn gợn sóng tự nhiên, ngũ quan tinh xảo, thân hình thon dài… toàn thân được cấu thành từ ‘áo giáp sắt thép’.

Giống như một thiếu nữ máy móc.

“Tiền bối Xích Tiêu Kiếm, nhân thiết này của ngài trùng với con gái tôi rồi.” Tống Thư Hàng một lúc sau mới lên tiếng.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ: “…” Không chỉ trùng nhân thiết, mà nàng còn phát hiện Xích Tiêu Kiếm có nét tương tự với Tống Thư Hàng, đứng cùng Tống Thư Hàng trông như anh em.

“Nhân thiết thứ này, đối với một thanh kiếm mà nói, có gì đáng để ý?

Ta là kiếm, chứ không phải người.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm lại không để ý đến những thứ này.

“Huynh đài, ngươi là đao.” Thạch bi đạo hữu là người đầu tiên không phục, lên tiếng nhắc nhở.

Gã cảm thấy mình có lẽ đang ghen tị, ghen tị Xích Tiêu Kiếm đạo hữu là người đầu tiên từ pháp bảo tiến hóa thành hình người, gã cũng muốn tiến hóa a!

Xích Tiêu Kiếm trực tiếp phớt lờ lời nói của người bạn nhỏ Thạch bi đạo hữu, y bảnh bao hất mái tóc dài gợn sóng của mình: “Đối với một thanh kiếm mà nói, cầm trong tay có thể tăng cường bao nhiêu chiến lực mới là chuyện quan trọng nhất.

Các ngươi đừng có tầm nhìn hạn hẹp, đừng chỉ nhìn vào vẻ ngoài của ta, các ngươi phải nhìn vào nội tại của ta!” “Xích Tiêu Kiếm đạo hữu đây là siêu việt rồi sao?” Cẩu Đản Tử cẩn thận quan sát Xích Tiêu Kiếm, giọng điệu có chút không chắc chắn hỏi.

Dưới sự quan sát của hắn, Xích Tiêu Kiếm đã đột phá một giới hạn của ‘thần binh của trường sinh giả’.

Tuy chỉ tăng cường một chút xíu.

Nhưng một chút xíu này, lại là một bước tiến lịch sử.

Sau khi đột phá giới hạn, Xích Tiêu Kiếm có thể tiếp tục được cường hóa, không còn bị ‘giới hạn’ cũ ràng buộc nữa!

“Không sai, tuy ta không thể tiến hóa thành đạo khí, nhưng ta hiện tại đã đột phá giới hạn, trước khi ‘giới hạn’ tiếp theo đến, ta có thể thỏa sức tiến hóa, không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Giới hạn cuối cùng, ngay cả bản thân ta hiện tại cũng không thể ước tính.” Xích Tiêu Kiếm chiến lược ngẩng đầu, đắc ý nói.

Nói đến đây, y lại quay đầu nói với Tống Thư Hàng: “Đến đây, Bá Tống, sử dụng ta, chém một đao ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ cho mọi người mở mang tầm mắt!” Tống Thư Hàng nhìn Xích Tiêu Kiếm lúc này, lại nhìn tay mình.

Ta phải sử dụng tiền bối Xích Tiêu Kiếm thế nào đây?

Ngài không còn ở dạng kiếm, ta phải nắm vào vị trí nào của ngài để chém ‘Phần Thiên Hỏa Diễm Đao’ đây?

Chương 3073

“Cổ, nắm cổ ta ấy!

Năm xưa Xích Tiêu Tử cũng làm thế, cổ chính là chuôi kiếm đó.” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm bất mãn nói.

Tống Thư Hàng: “…” Cho dù cổ của ngài chính là ‘chuôi kiếm’, thì với hình thể hiện tại của ngài, tôi cũng không thích hợp nắm vào để sử dụng a!

Đúng lúc này, mỹ nhân rắn công đức phía sau Tống Thư Hàng đột nhiên tiến lên một bước.

Thân hình nàng phình to ra mấy lần, sau đó đưa tay ra, như túm một con gà con, túm lấy cổ tiền bối Xích Tiêu Kiếm, cầm y nhẹ nhàng vung vẩy.

Đao khí tung hoành, chỉ tùy ý vung một cái, không sử dụng bất kỳ kỹ năng nào, không gian dường như cũng muốn bị chém rách!

Cẩu Đản đa: “…” Tiền bối thiếu niên ba mắt: “…” Sau khi tùy ý vung mấy đao, mỹ nhân rắn công đức xách ngược tiền bối Xích Tiêu Kiếm lên, mặt đối mặt, bốn mắt nhìn nhau.

“Khoan đã, tiên tử @#%×, cô muốn làm gì?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm có chút bất an hỏi.

Tiếng y vừa dứt, mỹ nhân rắn công đức đối diện dường như đã hạ quyết tâm, nàng từ từ mở miệng nhỏ của mình ra.

“Đừng, tiên tử công đức mau dừng tay… Tiền bối Xích Tiêu Kiếm bây giờ không phải dạng kiếm, ngài mà nuốt xuống, thì không phải là nuốt kiếm, mà là ăn thịt người, cảnh tượng quá 404!” Tống Thư Hàng vội vàng kêu dừng.

Mỹ nhân rắn công đức vẻ mặt tiếc nuối, dừng động tác trong tay.

“Tiên tử @#%×, cô đưa Xích Tiêu Kiếm đạo hữu cho ta xem xem.” Lúc này, Bạch tiền bối phía dưới đột nhiên lên tiếng.

Mỹ nhân rắn công đức khom đuôi rắn xuống, túm tiền bối Xích Tiêu Kiếm, đưa cho A Bạch.

Bạch tiền bối đưa tay ra, như đón một đứa trẻ, hai tay đỡ dưới nách Xích Tiêu Kiếm, đón lấy y.

Lần đầu tiên từ ‘góc nhìn con người’ được người khác dùng tư thế này ôm một cách dịu dàng, Xích Tiêu Kiếm cảm thấy rất vi diệu.

Bạch tiền bối giơ cao Xích Tiêu Kiếm, dường như đang quan sát.

Một lát sau… “Là sự tiến hóa về hệ thống tu luyện.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: “Hệ thống tu luyện?

Pháp khí có hệ thống tu luyện riêng sao?” Cậu dù sao cũng là người đã luyện hai bộ pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú, việc cường hóa pháp khí cơ bản là do tu sĩ tự mình từ từ ôn dưỡng, hoặc là thêm các loại phù văn, thêm các loại dược liệu luyện khí quý giá, để nâng cấp pháp khí.

“Đây chính là sự thay đổi hiện tại của Xích Tiêu Kiếm đạo hữu.” Bạch tiền bối tung cao Xích Tiêu Kiếm, rồi lại bắt lấy y, chơi đùa vui vẻ.

A Bạch vừa chơi vừa giải thích: “Trong cơ thể của Xích Tiêu Kiếm đạo hữu, đã tiến hóa ra một hệ thống tu luyện hoàn chỉnh.

Nói cách khác, từ bây giờ y có thể từ từ tu luyện, sau đó thông qua phản hồi từ tu luyện, để bản thân được cường hóa thêm.” Đây chính là lý do tại sao Xích Tiêu Kiếm sau khi phá vỡ ‘giới hạn’ lại chỉ mạnh lên một chút.

Nhưng, bản thân Xích Tiêu Kiếm đã là cấp bậc ‘thần binh của trường sinh giả’.

Sau khi tiến hóa ra hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, chỉ cần cho y một chút thời gian đệm, y sẽ nhanh chóng có thể nâng cảnh giới của mình lên đến mức tương thích với trạng thái pháp khí của mình.

Dựa vào ‘pháp trường sinh’ của đạo trưởng Xích Tiêu Tử, cảnh giới của y có thể đạt đến gần mức trường sinh giả.

Thậm chí nếu y lĩnh ngộ ra một ‘đạo trường sinh’ hoàn chỉnh, y còn có thể thực sự tiến hóa thành ‘trường sinh giả’.

Lúc đó, mang thân phận thần binh của trường sinh giả + trường sinh giả mới, đồng thời điều động sức mạnh của hai loại đạo trường sinh.

Đáng tiếc… Pháp khí và tu sĩ bản thân, không được tính là ‘hai cá thể khác nhau’.

Nếu không, sự phối hợp ăn ý giữa pháp khí và tu sĩ có hệ thống tu luyện hoàn chỉnh, có lẽ là lựa chọn tốt nhất cho ‘hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo’.

Tuy nhiên, hiện tại mối quan hệ giữa ngài và Thư Hàng, để hoàn thành nền tảng cho ‘chứng đạo cá thể khác nhau’, từng bước đạt được, đã vượt qua cả mối quan hệ giữa pháp khí và tu sĩ.

“Vậy thì tiếp theo, trước khi đạo hữu Đạo Tử thoái vị… Thư Hàng, ngươi hãy nâng cấp toàn bộ pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú một lần.

Ta cảm thấy chúng sẽ có ích.” Bạch tiền bối cuối cùng quyết định.

Đồng thời, Lưu Tinh Kiếm bên hông ngài khẽ rung lên.

Ngoài pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú, Lưu Tinh Kiếm của ngài cũng cần được nâng cấp một lần.

“Sẽ có ích sao?

Tôi biết rồi, Bạch tiền bối.

Trong thời gian tới, tôi sẽ dồn toàn bộ tâm sức vào việc nâng cấp ba bộ ‘pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú’ và Lưu Tinh Kiếm.” Tống Thư Hàng trầm ổn nói.

Trong lòng cậu biết, nếu Bạch tiền bối đã nói vậy, thì tương lai ở một khâu nào đó, nhất định sẽ cần dùng đến pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú + Lưu Tinh Kiếm đã được nâng cấp.

Ba bộ pháp khí, một bộ là do Thiên Đạo Bạch luyện chế cho Bạch tiền bối; hai bộ còn lại, một bộ là của Tống Thư Hàng, bộ còn lại là do Bạch tiền bối two ủy thác cậu chế tạo, tuy sau này vẫn luôn là Tống Thư Hàng sử dụng, nhưng quyền sở hữu thực sự thuộc về Bạch tiền bối two.

“Vì hiện tại tươi đẹp, cũng để có một tương lai tươi đẹp hơn.” Tống Thư Hàng thi triển 《Tăng Phát Thuật》, một mái tóc dài bay múa, sau đó lại hóa thành đúng một trăm bàn tay nhỏ đang vẫy.

Cậu sẽ trở thành một công cụ không cảm xúc, để tăng cường uy lực của tất cả pháp khí, cậu sẽ dồn hết tình yêu của mình vào đó.

Không chỉ là pháp khí tổ hợp ba mươi ba thú và Lưu Tinh Kiếm, mà cả Thạch bi đạo hữu cũng sẽ được thêm vào!

Đúng rồi, còn có ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’.

Tống Thư Hàng nhìn về phía vầng sáng, hiện tại ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đã hoàn thành cửu chuyển.

Nhưng nó không hóa thành hình người, trong vầng sáng, ẩn hiện một hư ảnh phượng hoàng.

Hơn nữa Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cũng không như Xích Tiêu Kiếm, từ trong vầng sáng bước ra.

Sau một tiếng kêu dài, nó bay đến sau lưng Tống Thư Hàng, dung nhập vào cơ thể cậu, hóa thành một hình xăm đôi cánh lửa trên lưng Tống Thư Hàng.

“Hình xăm rất đẹp, tiếc là lại ở trên người Tống cẩu đản.” Cẩu Đản đa tiếc nuối nói, hình xăm đẹp như vậy, ở trên người Trình cẩu đản sẽ hợp hơn. … Thật sự không được, bên cạnh còn có Bạch đạo hữu nữa mà.

“Đều là cẩu đản, Cẩu Đản đa sao ngài có thể bên trọng bên khinh?” Tâm tình của Thiên Đế Tử rất tốt, thứ tốt chỉ cần không rơi vào tay Trình Lâm, y đều vui vẻ.

Cẩu Đản đa rất thành thật nói: “Bởi vì nhan sắc của Tống cẩu đản không đủ.” Tống Thư Hàng: “…” Nửa dưới khuôn mặt của tôi bây giờ vẫn rất đẹp trai mà?

Ngoài ra.

Sau khi hoàn thành cửu chuyển, ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ ở trong trạng thái tích thế đợi phát.

Nó bám vào người Tống Thư Hàng, hóa thành một loại bí pháp chờ được kích hoạt.

Bí pháp này, có liên quan đến việc ‘thoát thân’ của đại lão Thiên Đạo Ban Văn Long.

“Cẩu Đản đa, mảnh vỡ của Trình cẩu đản, có thể giao cho tôi trước được không?” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Làm gì?” Cẩu Đản đa hỏi.

“Thiên Đạo Ban Văn Long để lại một số manh mối, cần vài điều kiện tiên quyết để mở manh mối.” Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ nói.

Mà mấy ‘manh mối’ này, cậu đã thu thập đủ. ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ đã cửu chuyển.

Thế giới hạt nhân, Kim Liên thế giới hoặc Tà Liên thế giới, một trong ba cái.

Sau đó là một mảnh lớn của quỷ thần Trình Lâm, không cần hoàn chỉnh, chỉ cần là mảnh lớn là được.

Cuối cùng… chính là sự thừa nhận của Cẩu Đản đa.

Trong vô thức, Tống Thư Hàng phát hiện ra những ‘điều kiện tiên quyết’ này cậu đều đã thu thập đủ.

Có lẽ, không phải là ‘vô thức’.

Khi cậu tiếp xúc với những ‘điều kiện tiên quyết’ này, những vật phẩm thuộc về Thiên Đạo Ban Văn Long cũng đang thu hút lẫn nhau, cuối cùng hội tụ trong tay cậu.

Cẩu Đản đa nghe nói là manh mối do ‘Thiên Đạo Ban Văn Long’ để lại, liền lấy quả trứng đựng ‘mảnh vỡ Trình Lâm’ ra, ném cho Tống Thư Hàng.

“Cảm ơn Cẩu Đản đa.” Tống Thư Hàng theo bản năng nở một nụ cười dịu dàng đáng tin cậy.

Nụ cười đầy cảm giác tin cậy này, khiến Cẩu Đản đa dựng cả lông tóc!

Phong cách thay đổi quá khoa trương, rất không quen.

Trong chuyến thám hiểm ‘dòng sông thời gian’, Tống cẩu đản rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì?

Tống Thư Hàng bắt lấy quả trứng đó, nâng nó trong tay.

Phía sau, lối ra của thế giới hạt nhân mở ra, một đóa hoa sen tượng trưng cho thế giới hạt nhân, 'liên hoa hình chiếu', ngưng tụ thành hình.

Tống Thư Hàng đưa tay đặt quả trứng lớn lên trên liên hoa hình chiếu.

Hình xăm 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' sau lưng hóa thành một đôi cánh màu đỏ rực, bám vào quả trứng trên hoa sen.

Trên hoa sen, mọc ra một quả trứng có cánh dài.

Một khung cảnh rất duy mỹ.

Còn về sự thừa nhận của 'Cẩu Đản đa', cái này còn đơn giản hơn.

Xưng hô 'Trình cẩu đản' đổi thành 'Tống cẩu đản', chính là đại biểu cho sự thừa nhận của Cẩu Đản đa.

"Quá khứ, vất vả cho các ngươi rồi." Tống Thư Hàng khẽ nói với quả trứng trên hoa sen: "Bây giờ, mọi chuyện giao cho ta!" Hoa sen, cẩu đản, đôi cánh, và đạo hiệu 'Trình cẩu đản', bốn tầng chứng nhận lóe lên rồi biến mất.

Chứng nhận thành công.

Sau đó, mọi thứ tan biến như cũ.

Không có bất kỳ thay đổi nào.

Hình xăm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vẫn như cũ.

Thế giới hạt nhân vẫn là thế giới hạt nhân đó.

Mảnh vỡ của Trình Lâm và Tống mộc đầu trong cẩu đản cũng không ngưng tụ lại.

Trên đỉnh đầu, sợi ngốc mao của Sở các chủ khẽ chuyển động.

Tần suất chuyển động của nó nhanh hơn bình thường một chút.

Tống Thư Hàng cũng vẫn là Tống Thư Hàng đó, nhưng dường như đã trở nên đáng tin cậy hơn một chút.

Sự đáng tin cậy này, là sự thay đổi của khí tràng.

Là manh mối 'thoát thân' do Thiên Đạo Ban Văn Long để lại, khiến Bá Tống trở nên tự tin hơn?

"Cẩu Đản đa, Trình cẩu đản bọn họ, có thể gửi ở chỗ tôi trước được không?" Tống Thư Hàng quay đầu nói với Cẩu Đản đa, trong lúc nói chuyện, nụ cười đáng tin cậy đó lại hiện lên.

Nụ cười này có ma lực, Cẩu Đản đa suýt nữa thì cảm thấy 'Bá Tống quá đáng tin cậy, ta hoàn toàn có thể giao cẩu đản cho hắn'.

Chương 3074

“Không.” Nhưng là Cửu U Chúa Tể, Cẩu Đản đa chính là phải nói không với sự ‘đáng tin cậy’ này!

“Vậy nếu… tôi nói là nếu… tương lai ngài lỡ có cháu gái, tôi có thể để ngài đặt cho nó một cái tên ở nhà.” Tống Thư Hàng nói.

“Thành giao.” Cẩu Đản đa gật đầu nói.

Thiên Đế Tử: “…” Đây chính là hình thức giao lưu thần kỳ giữa Tống tiền bối và Cửu U Chúa Tể.

“Cảm ơn Cẩu Đản đa.” Tống Thư Hàng đưa tay bỏ Trình cẩu đản bọn họ vào túi.

Sau đó, cậu lại xoay người đối mặt với ý chí thể của tiền bối Đạo Tử: “Đạo Tử sư huynh, ‘ngoại quải tính toán lõi Thiên Đạo’ hoàn thành thì cần khoảng bao lâu?” “Là gói nén tính toán lõi Thiên Đạo, không phải ngoại treo.” Ý chí thể của Đạo Tử nghiêm túc nói.

Ta đường đường là Thiên Đạo thứ 8.5, sao lại có thể làm thứ như ngoại treo!

Là gói nén!

“Ừm, gói nén.” Tống Thư Hàng giơ ngón cái với tiền bối Đạo Tử: “Vì sự cân bằng của game, từ chối ngoại treo, bắt đầu từ tôi và ngài.” Sợi ngốc mao của Sở các chủ: “…” Ta vừa mới cảm thấy Bá Tống trở nên đáng tin cậy hơn một chút, nhất định là ảo giác!

“Thực tế, ta đã hoàn thành.” Đạo Tử sư huynh đáp.

Không hổ là Thiên Đạo tại vị, hiệu suất làm việc thật nhanh!

“Mẫu và kênh đều có sẵn, ta chỉ cần điều động một chút thông tin do Thiên Đạo Bàn Cầu để lại, sửa đổi một chút, là có thể sử dụng.

Để phòng ngừa bất trắc, ta còn thử nghiệm mấy lần, đảm bảo không có lỗi, có thể đưa vào sử dụng bất cứ lúc nào.” Đạo Tử sư huynh giải thích.

Nói đến đây, Đạo Tử sư huynh ngừng lại một chút, rồi lại nói: “Ta chuẩn bị trước một bước, từ ngôi vị Thiên Đạo thoái vị xuống!” Tống Thư Hàng: “???” “Chúng ta sẽ tạo ra một khoảng chênh lệch thời gian, nếu đã tên đại lão hắc ám đó đang rình mò sau màn, âm thầm muốn gây chuyện.

Vậy thì lúc đó chúng ta sẽ đánh cho hắn trở tay không kịp.

Ta sẽ cố gắng mô phỏng ra thế ‘Thiên Đạo thịnh vượng, ít nhất còn có thể duy trì mấy vạn năm’, và che giấu thiên cơ.

Nếu có tồn tại mạnh mẽ bói toán, cũng chỉ có thể rút ra được thông tin ‘Thiên Đạo sẽ thay đổi trong vòng vạn năm’.” “Trong tình huống như vậy, chúng ta trong mấy ngày này, hoàn thành tất cả các chuẩn bị… Sau đó, ta tìm một cơ hội, tập hợp tất cả ‘trường sinh giả’ của chư thiên vạn giới lại.” “Đến lúc đó, ta đột nhiên hạ nhiệm.

Thư Hàng ngươi sẽ đăng trường, cùng Bạch đạo hữu trấn áp tất cả trường sinh giả, chứng đạo bất hủ.” “Các ngươi tranh thủ thời gian, trước khi ‘cự lão hắc ám’ kịp phản ứng, thử nghiệm trước lựa chọn ‘hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo’.

Nếu thành công thì tốt nhất, nếu thất bại, các ngươi cứ chọn một người chứng đạo trước!” “Đợi ‘cự lão hắc ám’ trở tay không kịp phát hiện ra điều bất thường, hắn đã hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ, chỉ có thể ngay lập tức bổ cho các ngươi một cái ‘bá chiếm bí pháp’.” “Nhưng ‘phản bá chiếm bí pháp’ mà chúng ta phát triển ra vừa hay có thể biến ‘bá chiếm bí pháp’ của hắn thành của mình.” “Đến lúc đó, chúng ta sẽ sắp xếp hắn một cách rõ ràng minh bạch.” “Nhưng Đạo

Tử sư huynh, ngài mới nhậm chức không bao lâu.” Tống Thư Hàng nói.

Đây chính là cảnh giới bất hủ mà phần lớn trường sinh giả của chư thiên vạn giới hằng ao ước, là vương tọa nắm giữ quyền lực của chư thiên vạn giới.

“Chấp niệm của ta đã hoàn thành… Hơn nữa, nếu khi ta tại vị không thể giải quyết ẩn họa ‘mặt trời hắc ám’, vậy thì điều ta có thể làm, chính là cố gắng phát huy tác dụng ‘Thiên Đạo’ của mình đến mức tối đa.

Tích lũy thêm cho các ngươi nhiều ưu thế để đối phó với ‘mặt trời hắc ám’.” Tiền bối Đạo Tử lên tiếng: “Thời gian còn lại cho chúng ta vốn dĩ không nhiều, tiếp theo chỉ cần chờ ngươi và Bạch đạo hữu chuẩn bị xong, chúng ta sẽ tiến hành giao tiếp.” Để lại ẩn họa ‘mặt trời hắc ám’ cho Tống Thư Hàng, Đạo Tử đã rất xấu hổ.

Vì vậy, chỉ cần có thể đối phó với ‘mặt trời hắc ám’, ngài đều sẵn lòng làm.

Hơn nữa, quyền hạn Thiên Đạo của ngài, vốn dĩ đã có thời hạn.

Trong thời gian có hạn, tối đa hóa tác dụng của quyền hạn Thiên Đạo, là lựa chọn chính xác.

Bên cạnh, Cẩu Đản đa gật đầu nói: “Quyết định của Đạo Tử đạo hữu là chính xác, ‘phản bá chiếm bí pháp’ mà chúng ta đang nghiên cứu bên này cũng đã có chút manh mối.

Cho chúng ta thêm vài ngày nữa, sẽ có hiệu quả.” Bạch tiền bối nói: “Thư Hàng nuôi dưỡng tất cả bản mệnh pháp khí đến trạng thái cuối cùng như Xích Tiêu Kiếm, cũng cần vài ngày.” “Vậy quyết định như vậy đi, mấy ngày này ta sẽ sắp xếp, cố gắng tập hợp các trường sinh giả của chư thiên vạn giới lại.

Đồng thời, ta sẽ mô phỏng ra dáng vẻ Thiên Đạo cường thịnh, mê hoặc tất cả mọi người.” Tiền bối Đạo Tử xác định.

Thiên Đế Tử nhìn Tống Thư Hàng, nhắc nhở: “Tống tiền bối, hành động mấy ngày sau, không thành công thì thành nhân.

Nhân lúc mấy ngày cuối cùng, ngài muốn làm gì, thì cứ đi làm đi.” “Việc tôi có thể làm, muốn làm, thực ra đều đã có sắp xếp.

Hơn nữa…” Tống Thư Hàng kiên định nói: “Chúng ta sẽ thành công siêu thoát!” Manh mối mà đại lão Thiên Đạo Ban Văn Long để lại thông qua đa tầng chứng nhận của ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, mảnh vỡ lớn của Trình Lâm, thế giới hạt nhân, sự công nhận của Cẩu Đản đa’, cũng khiến Tống Thư Hàng càng thêm tự tin vào việc ‘siêu thoát’!

Nếu nói, ‘hai cá thể khác nhau chứng đạo’ là cơ sở của siêu thoát, vậy thì manh mối do Thiên Đạo Ban Văn Long để lại, chính là chỉ dẫn cho bước tiếp theo của ‘siêu thoát’.

Theo kinh nghiệm ‘bán bộ siêu thoát’ của Thiên Đạo Bạch, ở khâu cuối cùng của siêu thoát, mối liên kết giữa Thiên Đạo Bất Hủ và chư thiên vạn giới, sẽ giống như sợi dây diều, trói chặt Thiên Đạo, khiến Thiên Đạo không thể thoát khỏi ràng buộc, tiến hành siêu thoát.

Nhưng nếu không chứng đạo ‘Thiên Đạo’, ngay cả tư cách siêu thoát cũng không có.

Điều này rất mâu thuẫn.

Muốn siêu thoát phải trở thành Thiên Đạo trước, sau khi trở thành Thiên Đạo lại không thể thoát khỏi sợi dây trói buộc.

Vì vậy, gợi ý của Thiên Đạo Bạch là hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo… đây là chìa khóa của siêu thoát!

Nhưng sau khi hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo, phải siêu thoát như thế nào?

Thiên Đạo Bạch không để lại đủ gợi ý.

Bây giờ, manh mối 'toàn thân nhi thoái' từ Thiên Đạo của đại lão Thiên Đạo Ban Văn Long, lại khiến Tống Thư Hàng nhìn thấy phương án cho bước tiếp theo của siêu thoát.

Phương án 'toàn thân nhi thoái' mà Thiên Đạo Ban Văn Long để lại, thực tế là một ý tưởng phương án 'siêu thoát'.

Với tính cách của Thiên Đạo Ban Văn Long, khi tại vị sao có thể không nghiên cứu 'siêu thoát'?

Thực tế, về nghiên cứu 'siêu thoát', gần như các đời Thiên Đạo đều có liên quan.

Phương án siêu thoát của 'Thiên Đạo mặt trời hắc ám' rất cực đoan.

Hắn muốn thông qua việc hủy diệt chư thiên vạn giới, để loại bỏ gốc rễ của sự ràng buộc.

Còn phương án của Thiên Đạo Cẩu Đản đa, thì cao cấp hơn nhiều.

Hắn thông qua việc sáng tạo ra những tiểu thế giới hoàn chỉnh tương tự 'Hắc Long thế giới' có đầy đủ sự đối lập của 【Cửu U, hiện thế】, sau đó thông qua bí pháp của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', chuyển sự ràng buộc của 'Thiên Đạo Bất Hủ' sang tiểu thế giới hoàn chỉnh đó.

Chỉ cần chuyển ràng buộc thành công, vậy thì tiếp theo muốn làm gì với tiểu thế giới đó, đều là tự do của Thiên Đạo Cẩu Đản đa.

Cho dù là hủy diệt tiểu thế giới đó, để bản thân hoàn thành 'siêu thoát'.

Kim Liên thế giới, Tà Liên thế giới, phòng tối nhỏ của Thiên Đạo, đều là kết quả thực nghiệm của Thiên Đạo Cẩu Đản đa.

Từ manh mối hiện tại xem ra, vẫn chưa xác định được Thiên Đạo Cẩu Đản đa có siêu thoát thành công không.

Tuy nhiên, từ trạng thái hiện tại của Cẩu Đản đa, khả năng Thiên Đạo Ban Văn Long chưa siêu thoát hoàn hảo là lớn hơn.

Nhưng phương án 'chuyển giao ràng buộc Thiên Đạo Bất Hủ' của hắn là hoàn chỉnh.

Thiên Đạo Ban Văn Long sau khi chuyển giao thành công 'ràng buộc Thiên Đạo', đã toàn thân rút lui khỏi ngôi vị Thiên Đạo!

Trước khi rút lui, hắn còn tranh thủ sắp xếp cho Cẩu Đản đa.

Kết hợp phương án của Thiên Đạo Ban Văn Long, trong lòng Tống Thư Hàng đã có một phương án cho 'bước tiếp theo'.

Sau khi hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo… có thể để một người ở lại, trấn giữ chức trách Thiên Đạo, duy trì mối liên hệ giữa Thiên Đạo và chư thiên vạn giới.

Người còn lại, dùng phương án 'chuyển giao ràng buộc Thiên Đạo' của Thiên Đạo Cẩu Đản đa, chuyển ràng buộc sang cá thể Thiên Đạo kia.

Sau đó, đi con đường 'siêu thoát của Thiên Đạo Bạch', để bản thân được siêu thoát!

Đây là khả năng mà Tống Thư Hàng dựa trên tất cả manh mối, thông tin có trong tay hiện tại để suy đoán.

Sự siêu thoát thực sự, có lẽ sẽ khác với những gì cậu tưởng tượng.

Nhưng ít nhất, đối với khâu siêu thoát này, cậu đã có chỉ dẫn lựa chọn cho 'bước tiếp theo'.

Vì vậy… sẽ thành công.

Trạng thái đặc biệt hiện tại của ta và Bạch tiền bối, là kỳ tích được hội tụ từ mọi nỗ lực của quá khứ, tương lai và hiện tại!

Đây không phải là sự tự tin mù quáng, mà là niềm tin vào tất cả những người đã nỗ lực.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ, người vẫn luôn kéo dài để chú ý đến Tống Thư Hàng, đồng tình nói: “Sự tồn tại của ngươi, là một kỳ tích, không sai.

Chư thiên vạn giới, không có ai như ngươi, chỉ trong một năm ngắn ngủi, từ một người bình thường lột xác đến cảnh giới trường sinh giả.” “Và kỳ tích này, còn có thể sẽ tiếp tục.” Xích Tiêu Kiếm đang được Bạch tiền bối giơ cao tiếp lời.

“Tự tin lên, bỏ chữ ‘có thể’ đi.” Ý chí thể của Đạo Tử nói: “Là bắt buộc phải thành công.” Nếu kỳ tích này không tiếp tục, chư thiên vạn giới nói không chừng đều sẽ toi đời.

Vì vậy, kỳ tích này bắt buộc phải tiếp tục.

“Vậy thì, mấy ngày cuối cùng, chúng ta tăng ca thêm giờ, nỗ lực một phen.” Tiền bối thiếu niên ba mắt nói.

Sau khi trở thành Cửu U Chúa Tể nhiều năm như vậy… đây là lần đầu tiên, y nhiệt tình làm một việc như thế.

“Ừm, trong mấy ngày cuối cùng, ta có một nơi muốn đi một chuyến.” Bạch tiền bối đặt Xích Tiêu Kiếm xuống, nói với Tống Thư Hàng.

“Quê hương?” Tống Thư Hàng theo bản năng thốt lên.

“Không, quê hương sau này có nhiều cơ hội.

Chúng ta đi một chuyến đến Cổ U chi địa của ‘Hắc Long thế giới’ đi.” Bạch tiền bối vẻ mặt suy tư.

“Ồ, đi cắm cột?” Tống Thư Hàng nhớ đến nơi cắm cột của các đời Thiên Đạo và các ứng cử viên Thiên Đạo dự bị trong Cổ U.

Bạch tiền bối gật đầu: “Chính là nơi đó.” “Vậy tôi sẽ xin phép Long Lạc nữ sĩ.” Tống Thư Hàng nói.

Ý thức của cậu chìm vào thế giới hạt nhân, liên lạc với Long Lạc nữ sĩ.

Trong lúc liên lạc với Long Lạc nữ sĩ, cậu còn lén nhìn về vị trí của A Thập Lục sâu trong thế giới hạt nhân.

Phân thân cương thiết vì sợ ngại ngùng, nên đã cố tình tránh mặt Tô Thị A Thập Lục.

Vì đã từng du học ở chỗ Thiên Đế Tử, y không đủ mặt dày, có chút e thẹn.

Nhưng bản thể Bá Tống thì khác!

Cậu không những không tránh mặt Tô Thị A Thập Lục, mà ngược lại còn lén lút nhìn trộm trạng thái hiện tại của A Thập Lục.

Dưới sự trợ giúp của trợ thủ nhỏ đáng tin cậy là thế giới hạt nhân, bảo vật mà Tống Thư Hàng cất giấu sâu kín, đã bị đào lên một cách dễ dàng.

Tống Thư Hàng khi nhìn thấy hộp ngọc bảo vật bị đào lên, cũng đỏ cả mặt.

Đây là một khoảnh khắc vô cùng quý giá.

Đây chính là da mặt của trạng thái á bất hủ, vậy mà cũng có chút không chịu nổi!

“Có cần ta giúp không?” Viền mắt của Bạch Long ngáp một cái, lại hỏi lần nữa.

Đây đã không phải là lần đầu tiên chị hỏi.

Con người đôi khi giống như con hổ giấy, lúc đầu rất kiên định, đến giây phút cuối cùng lại do dự chùn bước.

Vẫn còn quá trẻ.

Nếu là chị… ngay từ đầu đã vì lo lắng ‘mất đi đối phương’, căn bản sẽ không nảy sinh ý nghĩ táo bạo như vậy!

“Đợi… đợi một chút.” Tô Thị A 16.1 đáp, lúc này cô đang giao lưu với hàng trăm ‘tiểu Thập Lục’ trong cơ thể, hỏi xem ai có kinh nghiệm về phương diện này.

Chương 3075

Nhưng rất tiếc, trong hơn một trăm nhân cách ‘tiểu Thập Lục’ này, không có ai có thể dùng được.

“Hay là, lôi Tô Thị A Thập Lục ra?” Đại tỷ tỷ A Thập Lục đề nghị.

Tô Thị A Thập Lục trong miệng cô, tự nhiên là chính thể A Thập Lục vẫn luôn vận hành ở hậu trường.

“Lúc này mà lôi chính thể ra, chỉ có hỏng việc.

Còn không bằng để tôi, đừng có sợ, cứ làm tới đi.” A Thập Lục nóng nảy hét lên.

“Tôi thấy, vẫn nên để lại vào đêm tân hôn sẽ tốt hơn, dù sao Tống Tống cũng đã tuyệt dục rồi, chúng ta ngược lại không cần phải hoảng.” Có một A Thập Lục nhút nhát đề nghị.

“Vấn đề là, cơ hội không thể bỏ lỡ, lỡ rồi không có lại.

Lỡ như chính thể từ hậu trường chuyển sang tiền trường vận hành, với tính cách của cô ấy, nói không chừng sẽ chôn thứ này lại, giả vờ như mình không biết, rồi lại đi nói chuyện yêu đương một cách nghiêm túc với tên họ Tống kia, rồi lại bàn chuyện cưới hỏi.” A Thập Lục nóng nảy nhắc nhở.

“Hơn nữa, cũng không biết sau khi chính thể chuyển sang tiền trường, chúng ta còn có cơ hội ra ngoài nữa không.

Đáng ghét, ta lại có thể thua, ta đến giờ vẫn không thể tin được, rõ ràng ta mới là người mạnh nhất.” Cao thủ A Thập Lục đến giờ vẫn không thể tin nổi.

“Điểm này thì không cần lo lắng… Dù chính thể chuyển sang tiền trường vận hành, chúng ta vẫn có thể ra ngoài.

Cái này gọi là tình thú, các người không hiểu đâu." Tô Thị A 16.1 bình tĩnh nói.

Điểm này, cũng là một ưu thế lớn của 'Tô Thị A Thập Lục' hiện tại!

Hơn một trăm Tô Thị A Thập Lục với tính cách khác nhau, hình thức khác nhau, cùng nhau yêu đương, cùng nhau chung sống, đây là tình thú của người trưởng thành.

"Hửm?

Không ổn, chính thể sắp kết thúc trạng thái vận hành ở hậu trường rồi." A Thập Lục khuê các, người vẫn luôn phụ trách quan sát mọi người, nhắc nhở.

Chế độ 'vận hành hậu trường' của chính thể, đang từng bước kết thúc.

Linh Quỷ tiên tử vội vàng thúc giục: "Nhanh lên, đừng do dự nữa, để chị Bạch Long giúp chúng ta." "Chị Bạch Long, nhanh lên!" Tô Thị A 16.1 lập tức đưa hộp ngọc vào móng vuốt của chị Bạch Long.

Không còn thời gian.

Một khi chính thể chuyển sang tiền trường vận hành, mọi nỗ lực của cô và tất cả các tiểu Thập Lục đều sẽ uổng phí.

Chị Bạch Long cũng không nói nhiều.

Sau khi chị bắt lấy hộp ngọc, liền thi triển sức mạnh không gian.

Đại lão nắm giữ thủ đoạn 'không gian', đôi khi chính là có thể làm bất cứ điều gì mình muốn.

Sức mạnh không gian, vĩnh viễn có thể làm được những chuyện vượt ngoài sức tưởng tượng.

Trừ khi đối phương cũng nắm giữ sức mạnh không gian.

Chỉ có sức mạnh không gian mới có thể phòng ngự sức mạnh không gian!

Chị Bạch Long vừa mới bắt đầu thi pháp, hai mắt Tô Thị A Thập Lục hơi thất thần.

Trong khoảnh khắc, chính thể kết thúc vận hành ở hậu trường.

Linh Quỷ tiên tử liếc nhìn 'hộp ngọc' trong móng vuốt của chị Bạch Long, cảm ứng một chút, tiếc nuối nói: "Muộn rồi sao?" "Chắc là… kịp rồi?" Chị Bạch Long đáp.

Ngoài ra, để đề phòng bất trắc, chị chỉ dùng một nửa gen di truyền nhà họ Tống trong 'hộp ngọc'.

Có một số chuyện, không thể được ăn cả ngã về không.

Hai mắt Tô Thị A Thập Lục dường như vẫn còn có chút mê ly.

Cô đưa hai tay ra.

Chị Bạch Long đặt hộp ngọc vào tay cô.

Sau đó, Tô Thị A Thập Lục loạng choạng đi đến trước hố, chôn chiếc hộp ngọc này lại.

Suy nghĩ một lát, cô còn bấm một pháp quyết, thúc đẩy một mảng thực vật mọc lên trên hố đất.

Trợ thủ nhỏ của thế giới hạt nhân: "…" Khu vực cất giấu bảo vật này vốn dĩ là khu vực cát sỏi, A Thập Lục giấu đầu hở đuôi thúc đẩy thực vật mọc lên, ngược lại khiến khu vực này trở nên nổi bật.

Sau khi chôn xong hộp ngọc, A Thập Lục xoa xoa thái dương.

Lúc này trong đầu cô, tiếng của hơn một trăm tiểu Thập Lục, đang vang lên như một cái chợ ồn ào.

“A 16.1, tình hình thế nào?

Thành công chưa?” “Chị Bạch Long cũng chỉ nói ‘chắc là kịp rồi’, vậy rốt cuộc là kịp hay chưa?” “Có phải ngay cả chị Bạch Long cũng không thể xác định tình hình không?” “Cho nên tôi đã nói rồi, đừng do dự, do dự là sẽ thất bại!

Cũng không phải chuyện gì to tát!” “Nếu không phải Tống tiên sinh thăng cấp quá nhanh, chúng ta cũng không cần phiền não như vậy, tất cả đều là lỗi của Tống tiên sinh.” “Tống Tống tu luyện cũng chỉ mới một năm, cũng không thể hoàn toàn trách cậu ấy.

Cậu ấy cũng không phải tự mình muốn tuyệt dục.” Tô Thị A Thập Lục cảm thấy đau đầu.

“Thư Hàng.” Cô gọi về phía bầu trời.

Đây là thế giới hạt nhân, nên chỉ cần gọi, Tống Thư Hàng nhất định sẽ có phản ứng.

“Anh đây~” Tống Thư Hàng online trả lời ngay lập tức.

“Có thể giúp em mở thế giới hạt nhân không?

Lối ra mở ở Tô Thị Thiên Hà.” Tô Thị A Thập Lục cười ngọt ngào.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một lát, hỏi: “Có cần anh đi cùng em về không?” “Lần này không cần, lần sau nhé.” Tô Thị A Thập Lục bung ô đao ra: “Đi chứng đạo bất hủ đi, Thư Hàng!

Không cần phải lo lắng gì cả, chúng em, đều đang ủng hộ anh.” “Ừm.” Giọng của Tống Thư Hàng đáp lại: “Anh mở cửa cho em.” Lối đi thông đến Tô Thị Thiên Hà trực tiếp được mở ra.

Đồng thời, tôn cuối cùng trong tam thi, ‘tự ngã thi Bá Nhân’, vẫn bị Tống Thư Hàng lén phái đi theo Tô Thị A Thập Lục, để phòng bất trắc.

Sau khi tiễn Tô Thị A Thập Lục rời đi, Tống Thư Hàng bắt đầu liên lạc với ‘Long Lạc nữ sĩ’, xin nhập cảnh.

Quen biết người có quyền hạn lớn nhất một thế giới, chính là có lợi thế này.

Nhập cảnh chỉ cần nói một tiếng, là có thể qua bất cứ lúc nào. … Tô Thị Thiên Hà.

Tô Thị A Thập Lục lén lút trở về tộc địa Tô Thị.

“A Thất vẫn đang ngủ, các thành viên khác trong tộc, chắc sẽ không đặc biệt chú ý đến mình.” A Thập Lục khẽ nói.

Sau đó cô rón rén đi đến từ đường của tộc.

Trong từ đường, đặt linh vị của các đời tiên tổ của Tô Thị Thiên Hà.

Trong đó, vị trí linh vị của tiên tổ ‘Tô Thị Thằng Kết’ đã bị bỏ trống.

Đây là sau khi lão tổ Thằng Kết đột nhiên trở về, trưởng lão đã lén lút đến mang linh vị đi.

A Thập Lục thắp hương trong từ đường.

Một lát sau.

Một thân ảnh hư ảo, ngưng tụ thành hình trong từ đường.

Chính là đại tiên tổ của Tô Thị Thiên Hà mà Tống Thư Hàng từng tiếp xúc, người mở ra thử luyện của Tô Thị Thiên Hà, chân danh chưa giám định ra được, ‘Tô Thị Bình Tế tiên tử’.

“Kính chào tiên tổ hóa thân.” Tô Thị A Thập Lục hành lễ với Tô Thị Bình Tế tiên tử, cuối cùng nói: “Sau khi con lựa chọn giữ lại tất cả ‘A Thập Lục’, con theo gợi ý ẩn giấu của thử luyện đến tìm tiên tổ, để gặp di vật của Thiên Đạo thứ năm.” Trừ đi Thiên Đạo thứ nhất bí ẩn, trong các đời Thiên Đạo, người duy nhất Tống Thư Hàng chưa tiếp xúc, chính là Thiên Đạo thứ năm.

So với các Thiên Đạo đời trước, Thiên Đạo thứ năm quả thật là một vị khá kín tiếng.

Cửu U Chúa Tể của ngài ấy không chạy loạn khắp nơi, thậm chí không ai biết Cửu U Chúa Tể của ngài ấy còn tồn tại hay không...

Đạo khí của ngài ấy cũng chưa từng xuất hiện, truyền thuyết về ngài lại càng hiếm thấy.

Ngay cả mấy món 'di vật Thiên Đạo' ít ỏi mà ngài để lại cũng bị Thiên Đạo Bàn Cầu trước kia thu thập nghiên cứu, không còn lưu lại nhân gian.

Chính vì vậy, Tống Thư Hàng mới không có cơ hội tiếp xúc với ngài.

Tống Thư Hàng tiếp xúc với 'tung tích Thiên Đạo' các đời chủ yếu là thông qua Cửu U Chúa Tể, hoặc là thông qua đạo khí. "Đến cuối cùng, ngươi vẫn không chọn dung hợp tất cả các 'tiểu Thập Lục' sao?" Tô Thị Bình Tế tiên tử nhìn Tô Thị A Thập Lục từ trên xuống dưới, hỏi: "Tại sao cuối cùng lại chọn giữ lại tất cả nhân cách 'tiểu Thập Lục'?" Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, cô nhớ lại đáp án khi tất cả các tiểu Thập Lục trao đổi với nhau, đáp: "Sở thích của người trưởng thành chăng?" Bạch Long tỷ tỷ: "..." Tô Thị Bình Tế tiên tử: "???" "Có lẽ là vì cảm thấy mỗi một 'tiểu Thập Lục' đều là tôi, nên không nỡ ra tay?" Tô Thị A Thập Lục lại đáp: "Hơn nữa, một trăm 'tiểu Thập Lục' với tính cách khác nhau cũng rất thú vị, chỉ cần bản thân tôi chiếm giữ vị trí 'chính thân', tôi hy vọng có thể giữ họ lại." Con người sở dĩ là con người, chính là vì con người có tình cảm, không chỉ sống dựa vào bản năng.

Tô Thị Bình Tế tiên tử véo cằm: "Ra là vậy, đây chính là sở thích của người trưởng thành sao?" Tô Thị A Thập Lục: "..." Hóa thân của tiên tổ bị 'delay mạng' hay sao?

Sao cứ cảm thấy phản ứng chậm một nhịp vậy nhỉ. "Ngươi chuẩn bị đi, ta sẽ đưa ngươi đến tổ tinh của Tô thị, gặp di vật của Thiên Đạo thứ năm." Tô Thị Bình Tế tiên tử cười tủm tỉm nói. "Tổ tinh?" Tô Thị A Thập Lục hơi ngẩn ra.

Nghe có vẻ như là một hành tinh?

Hơn nữa cái tên tổ tinh, theo nghĩa đen, chính là hành tinh khởi nguồn của Tô thị?

Thiên Hà Tô Thị chúng ta là người ngoài hành tinh?

Vậy cuộc gặp gỡ, quen biết giữa mình và Thư Hàng, thực ra không phải thể loại đô thị tu chân, mà là thể loại khoa huyễn tình yêu, câu chuyện hữu nghị giữa người ngoài hành tinh và người Trái Đất ư?

Tô Thị Bình Tế tiên tử nhìn vẻ mặt sinh động của Tô Thị A Thập Lục: "..." Đây là bị Tống tiểu hữu kia lây bệnh rồi sao?

Mà cái lối tư duy nhảy vọt này, sao cứ có cảm giác như một loại virus gia truyền. "Chuẩn bị xong chưa?" Tô Thị Bình Tế tiên tử dùng giọng dịu dàng nhắc nhở.

Tô Thị A Thập Lục đưa tay quàng Bạch Long tỷ tỷ lại, hỏi: "Con chuẩn bị xong rồi, tiên tổ.

Con có thể đưa Bạch Long tỷ tỷ đi cùng không?" "Không có gì là không thể, ngươi và Kim Long tiên tử hiện tại là quan hệ cộng sinh, không có lý gì lại bỏ nàng ấy lại." Tô Thị Bình Tế tiên tử dịu giọng đáp.

Nói xong, Tô Thị Bình Tế tiên tử đưa tay quẹt nhẹ vào hư không.

Một cây cầu vồng thu nhỏ hiện ra trong lòng bàn tay bà.

Lát sau, cây cầu vồng thu nhỏ hóa thành một màn sáng, một đầu rơi xuống trước mặt Tô Thị A Thập Lục, bao phủ lấy cô.

Đầu còn lại xuyên qua vũ trụ tinh không, thậm chí phá vỡ Chư Thiên Vạn Giới, thông thẳng đến một tinh vực của 'Chư Thiên Vạn Giới' khác, nối liền hai vùng tinh không, có tác dụng như một 'cánh cổng không gian'.

Ánh sáng cầu vồng quá rực rỡ, tất cả thành viên của Thiên Hà Tô Thị đều bị chấn động. "Chuyện gì vậy?

Tại sao trong từ đường lại xuất hiện ánh sáng chói lòa?" "Là dao động không gian?

Chương 3076

Có Kiếp Tiên cửu phẩm xông vào à?" "Ai dám gây sự ở từ đường của Thiên Hà Tô Thị chúng ta?" "Đi mời Thằng Kết lão tổ!" Gây chuyện trong từ đường của gia tộc người khác, không khéo là thành mối thù sinh tử đấy!

Tô Thị A Thập Lục: "..." Cô lặng lẽ trở về Thiên Hà Tô Thị, kết quả tiên tổ lại làm ra trận thế lớn như vậy, thoáng cái cả Thiên Hà Tô Thị ai cũng biết. [Không cần hoảng hốt.] Lúc này, giọng của Tô Thị Thằng Kết lão tổ bao trùm toàn bộ tộc địa Thiên Hà Tô Thị: [Là cơ duyên của tiểu Thập Lục, con bé đã dẫn được hóa thân của tiên tổ xuống.

Ánh sáng rực rỡ là cầu vồng thông đến tổ tinh của Tô thị, đợi ánh sáng qua đi, phái người đến từ đường dọn dẹp là được.] Giọng của Tô Thị Thằng Kết lão tổ vừa vang lên đã khiến toàn bộ thành viên Thiên Hà Tô Thị ổn định lại. "Tiểu Thập Lục lại có cơ duyên mới à?" "Có khi nào liên quan đến Bá Tống đại lão không?

Đầu năm Bá Tống đã đưa tiểu Thập Lục đi.

Bây giờ, tiểu Thập Lục vừa về đã kích hoạt cơ duyên hoàn toàn mới." "Vậy Bá Tống đại lão có đến không?" "Các ngươi nói xem, tiểu Thập Lục thần thần bí bí trở về, có khi nào mang thai rồi không?" Sở dĩ có suy đoán táo bạo như vậy, là vì các tiên tử số hiệu của Tô thị dường như có truyền thống này, hễ gặp người họ Tống là y như rằng có chuyện ngoài ý muốn.

Trong các tiên tử số hiệu của Tô thị qua các đời, không chỉ có một vị có vướng mắc tình cảm với người họ Tống. "Đừng nháo, Bá Tống đại lão là Trường Sinh Giả lão làng, không có chức năng đó đâu."

Trong từ đường, Tô Thị A Thập Lục vì thính lực quá tốt nên nghe được vài cuộc nói chuyện, má cô nóng lên.

Trong đám đệ tử Thiên Hà Tô Thị, thực ra chẳng có ai hiểu rõ Tống Thư Hàng, đa số đều cho rằng Tống Thư Hàng là 'Trường Sinh Giả lão làng', giống như lời đồn trong Chư Thiên Vạn Giới. "Tiên tổ, chúng ta đi thôi." Tô Thị A Thập Lục có chút chột dạ nói.

Tô Thị Bình Tế tiên tử thấy dáng vẻ chột dạ của cô, liền suy tư, có nên đặt ra quy tắc mới ở Tô thị không, phàm là tiên tử tu tiên số hiệu của Tô thị, sau khi gặp kẻ họ Tống, đều phải về tộc địa báo cáo, để trưởng bối trong tộc để mắt giúp?

Thôi bỏ đi, chuyện tình cảm của bọn trẻ, mình xen vào làm gì? "Đi nào~" Tô Thị Bình Tế tiên tử dịu giọng nói.

Ánh sáng cầu vồng lại một lần nữa bừng lên, kéo Tô Thị A Thập Lục xuyên qua tinh không, trong nháy mắt dịch chuyển từ tộc địa Thiên Hà Tô Thị đến bờ bên kia của vũ trụ vô tận.

Sau khi Tô Thị A Thập Lục biến mất, ánh sáng cầu vồng vẫn chưa tan đi.

Phía sau...

Tự Ngã Thi Bá bản vẫn luôn duy trì trạng thái 'tí hon trong suốt' suy nghĩ một lát, do dự có nên đi theo không. [Bá Tống đạo hữu, ngươi còn đợi gì nữa?] Giọng nói dịu dàng của Tô Thị Bình Tế tiên tử vang lên bên tai Tự Ngã Thi. "Hả?

Tiên tử người phát hiện ra tôi sao?" Trong lòng Tự Ngã Thi dâng lên một tia cảm động yếu ớt.

Trạng thái tí hon trong suốt của mình mà cũng bị phát hiện, vậy thì mạch Ngư Nam Cư Sĩ có lẽ vẫn còn cứu được. [Ngươi vậy mà thật sự ở gần đây.] Tô Thị Bình Tế tiên tử lên tiếng.

Bà vừa rồi chỉ thuận miệng thăm dò một câu, xem thử sau khi Tô Thị A Thập Lục lén lút đến đây, Bá Tống đạo hữu có theo sau không.

Hóa thân của bà hiện thân trong từ đường chỉ là một luồng, chức năng không mạnh bằng bản thể, nếu Bá Tống cố ý ẩn nấp, hóa thân của bà không thể cảm ứng được.

Kết quả vừa thăm dò, thật sự có người trả lời bà.

Tự Ngã Thi: "..." Tô Thị Bình Tế tiên tử, sự tin tưởng giữa người với người đâu rồi? [Đã đến rồi thì cùng đi thôi.

Bước lên cầu vồng, ta đưa ngươi đến tổ tinh của Tô thị.] Tô Thị Bình Tế tiên tử nói.

Tự Ngã Thi suy nghĩ một chút, nói: "Vậy nên, Thiên Hà Tô Thị thực ra là người ngoài hành tinh?" Tô Thị Bình Tế tiên tử: "..." Quả nhiên, trên người các ngươi chắc chắn đã nhiễm cùng một loại virus, cách tư duy nhảy vọt cũng giống hệt nhau! "Đừng đùa nữa, Bá Tống đạo hữu ngươi đã là cảnh giới Trường Sinh Giả rồi, tầm mắt còn hạn hẹp đến mức bị ảnh hưởng bởi khái niệm 'người ngoài hành tinh', 'người Trái Đất' sao?

Xưa nay, các đời Thiên Đạo luân hồi, bãi bể nương dâu.

Nếu xét theo khái niệm 'người ngoài hành tinh, người Trái Đất' hiện tại, có khi tổ tiên của ngươi mới là người ngoài hành tinh ấy chứ." Tô Thị Bình Tế tiên tử nói.

Mà Thiên Hà Tô Thị của bọn họ, nơi khởi nguồn là 'bí cảnh Thiên Hà', mà bí cảnh Thiên Hà lại nằm ở Trái Đất.

Còn về 'tổ tinh Tô thị', ngược lại không phải là nơi khởi nguồn của Thiên Hà Tô Thị. "Đợi bản thể chứng đạo Thiên Đạo, sẽ đi điều tra gia phả." Tự Ngã Thi thầm nghĩ trong lòng.

Lúc này, Tô Thị Bình Tế tiên tử lại lên tiếng: "Đừng ngẩn ra đó nữa, mau ra đi, đứng lên cầu vồng, ta độ ngươi đến tổ tinh Tô thị." "Thưa tiên tử, tôi đã đứng trên cầu vồng từ lâu rồi." Tự Ngã Thi?

Bá nhân ấm ức nói.

Tô Thị Bình Tế tiên tử: "..." Hóa thân của bà cẩn thận cảm ứng, cuối cùng mới cảm nhận được một bóng người có cảm giác tồn tại cực kỳ yếu ớt trên cầu vồng.

Nếu không phải đang ở trên 'cầu vồng' của bà, chỉ cần liếc mắt một cái là bà sẽ lờ đối phương đi.

Đây là công pháp ẩn thân gì vậy?

Bá đạo thế? "Đứng vững nhé." Tô Thị Bình Tế tiên tử ho nhẹ một tiếng, có chút ngượng ngùng nói.

Tự Ngã Thi gật đầu, đứng vững trên cầu vồng.

Giây tiếp theo, cầu vồng thu lại, ánh sáng rực rỡ biến mất khỏi từ đường của tộc địa Tô thị.

Hình bóng của Tự Ngã Thi?

Bá nhân và Tô Thị Bình Tế tiên tử cũng tan biến.

Một lát sau... có vài vị trưởng bối của Thiên Hà Tô Thị tiến vào từ đường.

Mấy vị trưởng bối Tô thị này quét mắt một vòng trong từ đường, thấy bài vị trong từ đường không bị xáo trộn, cũng không cần dọn dẹp, liền khẽ gật đầu rồi rời khỏi từ đường. "Tiểu Thập Lục đã biến mất rồi." "Nhưng mà, vừa rồi sau khi khí tức của tiểu Thập Lục tan đi, cầu vồng dường như còn dừng lại một lúc, là đang đợi người khác sao?" Một thành viên Tô thị tinh ý nghi hoặc hỏi. "Nếu tiên tổ muốn đợi một người, thì người đó tất phải có thân phận, thực lực để được tiên tổ 'chờ đợi'.

Vậy nên..." "Là Bá Tống đại lão!" Thành viên Thiên Hà Tô Thị rất dễ dàng đoán ra chân tướng.

Có liên quan đến Tô Thị A Thập Lục, lại được tiên tổ Tô thị coi trọng, chắc chắn là nhân vật nổi tiếng nhất Chư Thiên Vạn Giới hiện nay - Bá Tống đại lão không thể nghi ngờ. "Bá Tống đại lão hộ tống tiểu Thập Lục về tộc địa Tô thị?

Ừm..." Chuyện này không thể không khiến người ta suy nghĩ nhiều! "Quả nhiên, sau này tiên tử số hiệu của Thiên Hà Tô Thị chúng ta ra ngoài, nhất định phải đề phòng người họ Tống.

Ngay cả Trường Sinh Giả lão làng như Bá Tống đại lão cũng không thể lơ là cảnh giác!" "Cho dù là Trường Sinh Giả lão làng đến đâu, cũng không thể vì đối phương là trưởng bối mà lơi lỏng phòng bị." Tô Thị Thằng Kết lão tổ: "..." Lão tổ cảm thấy cho dù mình có nói với tộc nhân rằng Bá Tống không phải là 'Trường Sinh Giả lão làng', cũng sẽ không có ai tin.

Người ta luôn sẵn lòng tin vào những gì mình tận mắt thấy, tận tai nghe, nhưng những điều đó đôi khi lại không phải là sự thật. ...

Bên kia.

Tự Ngã Thi ngồi trên cầu vồng, trong thời gian ngắn đã xuyên qua vũ trụ vô tận, đến một tinh vực ở vị diện khác! "Đây là thủ đoạn không gian, nhưng không phải cửa không gian thông thường, nguyên lý là gì vậy?" Tự Ngã Thi lên tiếng hỏi.

Thủ đoạn này, nếu vận dụng vào chiến đấu, quả thực là vô cùng lợi hại, ưu thế hơn hẳn 'cửa không gian' đơn thuần. "Bá Tống đạo hữu có mắt nhìn không tồi, thoáng cái đã nhận ra điểm bất phàm trong kỹ thuật cầu vồng này." Tô Thị Bình Tế tiên tử khẽ cười, sau đó bà bắt đầu giải thích nguyên lý 'kỹ thuật cầu vồng' cho Tống Thư Hàng.

Vì lý do của Tô Thị A Thập Lục, kỹ thuật cầu vồng này thuộc loại 'kỹ thuật dân dụng', nằm trong phạm vi kỹ thuật mà bà có thể chia sẻ.

Tô Thị Bình Tế tiên tử có lẽ đã rất lâu không 'luận đạo giảng pháp' với ai, nên hứng thú rất tốt, vừa bắt đầu giải thích 'kỹ thuật cầu vồng', các loại thuật ngữ chuyên ngành liên tục tuôn ra.

Ngay cả Bá nhân thông minh nhất trong tam thi, nghe một hồi, đầu óc cũng bắt đầu đau nhức.

Nghe không hiểu, không thể lý giải.

Hắn chỉ có thể gắng gượng ghi nhớ nội dung mà Tô Thị Bình Tế tiên tử giảng vào đầu, sau đó quay về truyền lại cho bản thể, rồi để bản thể thông qua 'chức năng tính toán của Thiên Đạo' để diễn toán, hấp thu, tiêu hóa. "Nguyên lý đại khái là như vậy." Tô Thị Bình Tế tiên tử giảng xong, vẫn chưa hết hứng, dịu giọng bổ sung: "Nếu có chỗ nào không hiểu, có thể hỏi ta bất cứ lúc nào." "Cảm ơn tiên tử, tôi phải suy ngẫm kỹ đã." Tự Ngã Thi mỉm cười, cố gắng dùng giọng thật to để trả lời. "Đúng là phải suy ngẫm tiêu hóa cho kỹ đã." Hóa thân của Tô Thị Bình Tế tiên tử bắt đầu đi trước dẫn đường. "Đúng rồi tiên tử, A Thập Lục đâu rồi?" Tự Ngã Thi hỏi.

Sau khi xuống cầu vồng, hắn nhìn một vòng, không thấy bóng dáng Tô Thị A Thập Lục đến trước hắn một bước. "Một hóa thân khác của ta đã đưa A Thập Lục đi tiếp xúc với 'di vật của Thiên Đạo thứ năm' trước rồi...

Đợi A Thập Lục tiếp xúc xong, ta sẽ đưa ngươi qua." Tô Thị Bình Tế tiên tử đáp: "Ngươi đi sát theo ta, phía trước chính là khu cấm của tổ tinh Tô thị, ở đó có thủ đoạn cấm cố không gian." Bà lo rằng hóa thân này của Bá Tống, một khi lạc mất bà, bà sẽ không bao giờ tìm lại được đối phương nữa.

Tự Ngã Thi gật đầu, đi sát theo tiên tử.

Ở đầu bên kia cầu vồng, sau khi bước vào khu cấm, Tự Ngã Thi liền phát hiện cảnh tượng trước mắt đã thay đổi long trời lở đất.

Khi chưa vào khu cấm, tinh vực này trông giống như một bầu trời sao bình thường.

Nhưng đó chỉ là một lớp ngụy trang.

Bên trong khu cấm, là một không gian cuồn cuộn sức mạnh màu máu.

Thứ sức mạnh màu máu này có hai mặt âm dương, vừa tràn đầy sinh cơ, lại vừa đầy rẫy tử khí.

Điều đáng sợ hơn là sức mạnh 'pháp tắc' ẩn giấu trong sức mạnh màu máu này.

Đó dường như là sức mạnh 'luân hồi'.

Tách biệt với thế giới bên ngoài, tự tạo thành một thế giới 'tiểu luân hồi'. "Khoan đã, vị diện này, lẽ nào là Minh giới?" Tự Ngã Thi trong lòng khẽ động, hỏi. "Đạo hữu Bá Tống đoán không sai, nơi này đúng là vị trí của Minh giới.

Nhưng nói chính xác thì nó nằm ở một 'vách vị diện' của Minh giới.

Là nơi giao giới giữa Minh giới và một thế giới vị diện nhỏ khác." Tô Thị Bình Tế tiên tử giải thích: "Tổ tinh của Tô thị chính là ở trong thế giới vị diện nhỏ đó.

Ngoài ra, 'bí cảnh Thiên Hà' của Tô thị trên Trái Đất cũng liên kết với tổ tinh Tô thị, là thông đạo do ta xây dựng." "Tổ tinh của Tô thị là nơi luân hồi đặc biệt cho thành viên Thiên Hà Tô Thị sao?" Tự Ngã Thi trong lòng khẽ động.

Hắn thực ra không muốn đi quá sâu vào bí mật của người khác.

Biết quá nhiều rất dễ bị diệt khẩu.

Nhưng Tô Thị Bình Tế tiên tử lại trực tiếp bày những bí mật này ra trước mặt hắn, hắn chỉ cần nhìn một cái là biết ngay.

Chương 3077

"Không sai, thành viên của Thiên Hà Tô Thị, chỉ cần muốn, có thể vào nơi luân hồi ở tổ tinh." Tô Thị Bình Tế tiên tử đáp: "Và nền tảng luân hồi của tổ tinh Tô thị được xây dựng trên di vật của Thiên Đạo thứ năm." "Đạo khí?

Luân Hồi Nhận.

Ngoài sức mạnh luân hồi, nó còn có sức mạnh nhìn thấu thời gian, 'thấy' được những bản thân khác nhau.

A Thập Lục sắp tiếp xúc chính là nó." "Ngoài ra, nó còn là một đại mỹ nhân." Đại mỹ nhân?

Một tồn tại có thể được đại lão như Tô Thị Bình Tế tiên tử gọi là 'đại mỹ nhân', chắc chắn phải có nhan sắc thần tiên.

Nhưng mà, đối phương có phải đại mỹ nhân hay không thì có quan hệ gì với mình chứ?

Tự Ngã Thi trong lòng nghi hoặc.

Nói thật, tiên tử trên đời này ngàn vạn, nhưng trong những điều kiện có thể lay động trái tim của bản thể Bá Tống, 'nhan sắc' chắc chắn không phải là yếu tố quá quan trọng.

Trên người bản thể Bá Tống, chỗ nào mà chẳng treo một vị đại lão cấp mỹ nhân?

Trên người có nhiều hack quá, cũng sinh ra miễn dịch với thuộc tính 'đại mỹ nhân'.

Vì vậy, Tự Ngã Thi không có phản ứng gì lớn với chủ đề này, hắn gật đầu + ừ một tiếng là xong chuyện.

Phía trước.

Hóa thân dẫn đường của Tô Thị Bình Tế tiên tử sau khi cố ý tiết lộ thuộc tính 'đại mỹ nhân' của Luân Hồi Nhận, lại nửa ngày không nhận được phản hồi từ hóa thân của Bá Tống, liền hơi ngẩn ra.

Sau đó bà nghĩ đến một khả năng, vội vàng quay người lại, nhìn quanh bốn phía, thần thức quét ngang.

Trong tay bà, còn có một sợi chỉ sáng lấp lánh hiện ra, khẽ kéo.

Rất nhanh, bà liền cảm nhận được Tự Ngã Thi của Bá Tống ở cách sau lưng bà một mét.

Tự Ngã Thi vẻ mặt nghi hoặc nhìn một loạt thao tác của Tô Thị Bình Tế tiên tử.

Tô Thị Bình Tế tiên tử giấu sợi 'chỉ' đi, nhỏ giọng oán trách một câu: "Ngươi làm gì mà đột nhiên không trả lời, ta còn tưởng làm mất ngươi rồi." "Xin, xin lỗi?" Tự Ngã Thi trong lòng ấm ức vô cùng, lúc trước bản thể trảm tam thi trảm ra hắn, lẽ ra không nên dùng môn 《Vong Ký Liễu Thần Công》 đó. "Vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi?" Tô Thị Bình Tế tiên tử ngón tay tiếp tục móc vào sợi chỉ đó, kéo Tự Ngã Thi đi, đề phòng bị lạc. "Nói đến thuộc tính đại mỹ nhân." Tự Ngã Thi nhắc nhở.

Tô Thị Bình Tế tiên tử gật đầu, hỏi ngược lại: "Nghe đến đây, ngươi không có phản ứng gì à?" "Phản ứng?

Để tôi nghĩ xem." Tự Ngã Thi nghiêm túc suy nghĩ một lát, đột nhiên mắt sáng lên: "Luân Hồi Nhận là đại mỹ nhân, vậy có nghĩa là, nó là đao nương?

Nó cũng được 《Dưỡng Đao Thuật》 nuôi dưỡng thành hình thái cuối cùng sao?" Tô Thị Bình Tế tiên tử: "???" 《Dưỡng Đao Thuật》 còn có thể nuôi đao thành đao nương?

Môn 《Dưỡng Đao Thuật》 chết tiệt đó có chức năng đáng sợ như vậy sao?

Ta sống lâu như vậy, chưa bao giờ nghe qua chuyện này, ngươi đừng có lừa ta! "Không phải sao?" Tự Ngã Thi thấy phản ứng của Tô Thị Bình Tế tiên tử, liền cảm thấy câu trả lời của mình có lẽ đã sai. "Ta chưa bao giờ nghe nói 《Dưỡng Đao Thuật》 có thể nuôi đao thành đao nương." Tô Thị Bình Tế tiên tử nói: "Ngươi nghe cái tin vớ vẩn này ở đâu ra vậy?" "Tôi đã từng nuôi, chính xác mà nói, là bản thể của tôi đã nuôi thành công, cách đây không lâu." Tự Ngã Thi cũng rất thành khẩn đáp lời.

Trong lúc nói chuyện, Tự Ngã Thi đưa tay quẹt vào hư không, mượn sức mạnh của 'khí linh tiểu tiên tử Găng Tay Nghịch Kình', thi triển pháp thuật thác ảnh, chiếu lại một màn 'Xích Tiêu Kiếm tiền bối hóa thành kiếm nương'.

Hình dáng Xích Tiêu Kiếm duỗi ra trong vầng sáng, cuối cùng hóa thành thiếu nữ kim loại tóc dài gợn sóng.

Tô Thị Bình Tế tiên tử trừng lớn mắt: "!!!" Cái này không khoa học, cũng chẳng tu chân chút nào!

Hoàn toàn không phù hợp với định luật tu chân. "Ngươi dùng là môn 《Dưỡng Đao Thuật》 chết tiệt nào vậy?" Một lúc lâu sau, Tô Thị Bình Tế tiên tử lên tiếng hỏi. "Nói đến môn 《Dưỡng Đao Thuật》 này... nó hẳn là có liên quan đến 'Thiên Hà Tô Thị'.

Tiên tử người thật sự không biết sao?" Tự Ngã Thi hỏi ngược lại.

Trong ký ức của hắn, môn 《Dưỡng Đao Thuật》 này của bản thể Bá Tống là khi nghi ngờ lần đầu nhập mộng A Thất tiền bối, có được từ vị Cự Hào tổ sư kia. "Thiên Hà Tô Thị có phải có một vị Cự Hào tổ sư tiền bối không, ngài ấy chính là người sáng tạo ra môn 《Dưỡng Đao Thuật》 này.

Nếu tôi nhớ không lầm, đao của Cự Hào tổ sư đã được ngài ấy nuôi thành đao nương.

Hơn nữa, đao nương của ngài ấy trong quá trình nuôi dưỡng còn có thể theo 'thiết lập', thiết lập thành dáng vẻ và tính cách mà ngài ấy thích nhất." Tự Ngã Thi đáp.

Tô Thị Bình Tế tiên tử: "..." Nghe đến đây, vẻ mặt của tiên tử rất phức tạp.

Một lúc lâu sau. "Ngươi đã gặp vị 'Cự Hào tổ sư' này ở đâu?" Tô Thị Bình Tế tiên tử hỏi.

Tự Ngã Thi Bá bản cố gắng giải thích theo cách mà mọi người có thể hiểu: "Tôi đã dùng một phương pháp đặc biệt, thấy được một đoạn hình ảnh vị 'Cự Hào tổ sư' của Tô thị này đang dạy dỗ đệ tử, sau đó nghe được 《Tam Thiên Đao Kinh》 cũng như 《Dưỡng Đao Thuật》.

Trong lúc đó, tôi còn thấy được đao nương của Cự Hào tổ sư, một nữ tử tóc đen ngắn, toàn thân trên dưới đều có đao ý sắc bén vô cùng, bản chất tuyệt đối là 'đao' không thể sai được!" Hắn bây giờ vẫn nhớ rõ một câu của vị Cự Hào tổ sư kia: Chỉ cần có tình yêu, mọi thứ đều có thể!

Tô Thị Bình Tế tiên tử nghe đến đây, vẻ mặt trên mặt càng trở nên phức tạp hơn.

Bà thực sự không thể diễn tả được tâm trạng của mình lúc này.

Cứ như thể một ngày nào đó, bạn mua một món đồ chơi chong chóng tre ba đồng bên đường, đưa cho đứa bé đáng yêu nhà hàng xóm, nói đùa rằng chỉ cần đặt chong chóng tre lên đỉnh đầu quay là có thể bay lên.

Thế là, đứa bé đáng yêu làm theo lời bạn.

Sau đó... nó thật sự bay lên!

Chính là cái cảm giác tâm lý nổ tung này. "Lẽ nào, trong đó có hiểu lầm gì sao?" Tự Ngã Thi thấy vẻ mặt phức tạp của Tô Thị Bình Tế tiên tử, lập tức đoán ra nguyên nhân. "Đao nương của 'Cự Hào tổ sư' mà ngươi nói, từ một góc độ nào đó mà nói, đúng là đao nương." Tô Thị Bình Tế tiên tử nói: "Ngươi theo ta." Dưới sự dẫn dắt của hóa thân Tô Thị Bình Tế tiên tử, hai người nhanh chóng xuyên qua khu cấm 'luân hồi huyết sắc', tiến vào tầng khí quyển của tổ tinh Tô thị.

Trên tầng mây của tổ tinh Tô thị, có một loạt bố trí phòng ngự được xây dựng.

Có những quần thể kiến trúc lơ lửng giống như 'Thiên Đình viễn cổ', trôi nổi trên tầng mây.

Trên tầng mây, có một số đệ tử Tô thị luân phiên canh giữ.

Tự Ngã Thi cảm nhận được khí tức 'huyết mạch Thiên Hà Tô Thị' từ trên người những đệ tử này. "Cả tổ tinh, toàn bộ đều là thành viên của Thiên Hà Tô Thị sao?" Tự Ngã Thi hỏi, nếu vậy thì Thiên Hà Tô Thị phải lớn mạnh đến mức nào? "Gần như vậy... nhưng thành viên Tô thị trên tổ tinh có chút đặc thù.

Hơn nữa, ngoài việc luân phiên trực, những thành viên này cũng không sống mãi ở tổ tinh." Tô Thị Bình Tế tiên tử dẫn Tự Ngã Thi bay lướt qua.

Cuối cùng, đến một cung điện trên tầng mây.

Cửa cung điện được đẩy ra...

Tự Ngã Thi gặp một người quen.

Lão tổ của Thiên Hà Tô Thị, Thằng Kết tiên sinh. "Thằng Kết tiền bối?" Tự Ngã Thi đầu tiên là ngẩn ra, sau đó nói: "Ở tộc địa Tô thị là phân thân của tiền bối sao?" "Không, ta lo lắng cho trạng thái của tiểu

Thập Lục nên đã ngồi cầu vồng nội bộ đến đây.

Đợi sau khi Bá Tống đạo hữu và A Thập Lục kết thành đạo lữ, cũng có thể sử dụng thông đạo cầu vồng nội bộ để trực tiếp tiến vào tổ tinh Tô thị." Thằng Kết lão tổ bình tĩnh đáp.

Tự Ngã Thi: "..." "Thằng Kết ngươi ở đây là tốt rồi, ngươi phối hợp với ta một chút." Hóa thân của Tô Thị Bình Tế tiên tử vẫy tay với Thằng Kết lão tổ: "Hóa thành thiên đao đi!" "Tiên tổ, ta không có chức năng hóa thành thiên đao." Thằng Kết lão tổ nhắc nhở: "Ta là thiên phú biến dị hiếm thấy, hóa thân thành thiên kiếm." Tô Thị Bình Tế tiên tử: "..." Tự Ngã Thi: "!!!" "Cần ta biểu diễn một chút không?" Tô Thị Thằng Kết lão tổ hỏi, hắn đã rất nhiều năm không biến thân. "Tôi nghĩ, tôi đã hiểu rồi." Tự Ngã Thi một tay che trán, ra sức xoa bóp, nói: "Nói cách khác, Cự Hào tổ sư lúc đó đeo đao nương... thực ra hoàn toàn không phải từ đao hóa thành người? 《Dưỡng Đao Thuật》 mà ngài ấy truyền thụ căn bản không có chức năng này?" Đau đầu quá! "Ừ." Tô Thị Bình Tế tiên tử bình tĩnh nói: "Đao của ngài ấy là đạo lữ của ngài, một vị tiên tử của Thiên Hà Tô Thị hóa thành.

Đao ý lẫm liệt mà ngươi cảm nhận được, cũng là do vị tiên tử số hiệu đó sở hữu." "Vậy tiên tử, người cũng có thể hóa thân thành thiên đao sao?" Tự Ngã Thi thuận miệng hỏi.

Tô Thị Bình Tế tiên tử lắc đầu: "Rất tiếc... không phải thành viên nào của Thiên Hà Tô Thị cũng sở hữu thiên phú này." Tự Ngã Thi ngẩng đầu nhìn trời: "Vậy 《Dưỡng Đao Thuật》 của tôi là sao?" Thực ra, sâu trong nội tâm hắn, đã mơ hồ có chút suy đoán. 《Dưỡng Đao Thuật》 của bản thể Bá Tống chắc chắn là do sử dụng không đúng quy cách, tình yêu không có linh hồn mà còn bán sỉ giá rẻ, nên đã dẫn đến biến dị. "Ngươi hỏi ta, ta biết hỏi ai?" Tô Thị Bình Tế tiên tử nói: "Hay là, ngươi thử dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 của ngươi với Thằng Kết xem, để chúng ta xem có gì khác biệt?" "Không không

không, tôi xin kiếu." Tô Thị Thằng Kết lão tổ liên tục xua tay, cho dù tâm thái của hắn đã vững như mặt nước, nhưng nếu một đại lão gia mà dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 với hắn, nghĩ thôi đã thấy rợn tóc gáy.

Sau khi hóa thành 'thiên kiếm', cơ thể hắn về mặt lý thuyết cũng có thể tiếp nhận các loại dưỡng khí pháp như 《Dưỡng Đao Thuật, Dưỡng Kiếm Thuật》.

Nhưng trong quá trình thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》, người thi triển phải truyền đạt tình yêu của mình cho 'pháp khí'.

Nghĩ đến cảnh Bá Tống truyền đạt các loại 'tình yêu' cho hắn, hắn đã cảm thấy rùng mình. "Không cần phiền phức như vậy, chỉ cần cho tôi một món pháp khí bất kỳ là được, tôi có thể biểu diễn cho các vị tiền bối xem." Tự Ngã Thi xua tay nói.

Tô Thị Bình Tế tiên tử hỏi: "Pháp khí nào cũng được sao?

Không chỉ là đao?" "Đúng vậy, cái gì cũng được." Tự Ngã Thi tự tin nói. 《Dưỡng Đao Thuật》 của hắn sớm đã vượt ra ngoài phạm vi 'đao', đao cũng được, kiếm cũng chẳng sao, hoặc là cột, khiên, thậm chí là phân thân, phong ấn, chỉ cần là bảo vật có thể đặt tay lên, đều có thể quẹt một phát 《Dưỡng Đao Thuật》.

Tô Thị Bình Tế tiên tử nhếch môi, sau đó bà đưa tay vớt trong hư không.

Tiếp đó, một chiếc vỏ đao tinh xảo được bà lấy ra từ hư không.

Nhìn bề ngoài, chiếc vỏ đao này ngoài việc tinh xảo ra thì chẳng có gì đặc biệt.

Nhưng bên cạnh, mí mắt của Tô Thị Thằng Kết lão tổ lại khẽ giật.

Tự Ngã Thi thấy vậy, có chút đề phòng hỏi: "Chiếc vỏ đao này...

không phải là do một vị tiên tử số hiệu nào đó của Tô thị biến thành chứ?" Nếu thật sự là một vị tiên tử nào đó của Thiên Hà Tô Thị, 《Dưỡng Đao Thuật》 này của hắn sẽ không tiện ra tay. "Yên tâm đi, đây là một món pháp khí được luyện chế bình thường, không phải thành viên Tô thị.

Điểm này, nếu ngươi cẩn thận cảm ứng, hẳn là có thể nhận ra." Tô Thị Bình Tế tiên tử đưa chiếc vỏ đao này cho Tự Ngã Thi.

Tự Ngã Thi liếc nhìn Tô Thị Thằng Kết lão tổ bên cạnh.

Chương 3078

"Đây đúng là không phải vũ khí do thành viên Tô thị hóa thành." Thằng Kết lão tổ đáp.

Nhưng càng như vậy, Tự Ngã Thi thông minh lại càng không yên tâm.

Thế là, hắn đặt tay lên 'vỏ đao', trước tiên vận chuyển 'Giám Định Bí Pháp'.

Còn về cái giá của việc giám định, có thể để bản thể hiện tại chi trả.

Bản thể hiện tại chính là trạng thái 'á bất hủ' toàn thân, cho dù trực tiếp giám định Thiên Đạo... cũng sẽ không chết ngay lập tức.

Đương nhiên, chuyện này cần phải xin phép trước.

Lát sau... [Được!] Bản thể Tống Thư Hàng truyền lại hồi âm.

Thế là, Tự Ngã Thi vui vẻ thi triển 'Giám Định Bí Pháp'.

Ánh sáng của bí pháp lóe lên rồi tắt.

Cơn đau kịch liệt tác động lên tinh thần của hắn... còn nỗi đau thể xác thì do bản thể gánh chịu. "Mức độ đau đớn, khoảng 77 điểm, thang điểm 100.

Cũng khá có mùi vị." Tự Ngã Thi thưởng thức nỗi đau trên tinh thần, và cẩn thận chấm điểm cho nó.

Chỉ cần không vượt quá 100 điểm, về lý thuyết đều nằm trong phạm vi mà Bá Tống có thể dễ dàng chịu đựng.

Giám định thành công.

Bàn quay của thời gian bắt đầu đảo ngược, thông tin giám định hiện ra trong đầu Tự Ngã Thi. [Vỏ đao nhỏ từng thuộc về Đạo khí Luân Hồi Nhận: Vì kiểu dáng không thoải mái, hiện đã được cập nhật đổi sang loại lớn hơn.

Vỏ đao được chế tạo bằng thủ pháp luyện khí đặc thù của Thiên Đạo thứ năm...] Lần này kết quả giám định nhận được rất rõ ràng, nhưng cũng rất ngắn gọn.

Thông qua sức mạnh thời gian, chỉ có thể nhận được bấy nhiêu thông tin.

Hơn nữa Tự Ngã Thi có thể cảm nhận được, những thông tin này vẫn là do 'vỏ đao', hay nói đúng hơn là Đạo khí Luân Hồi Nhận đứng sau vỏ đao, sẵn lòng để hắn giám định ra.

Nếu đối phương không muốn, mọi thông tin đều sẽ bị che giấu.

Nói cách khác, nếu độ thân mật đủ cao, sẽ có thể giám định ra nhiều thông tin hơn?

Trước đây Tống Thư Hàng chưa từng nghĩ đến khả năng này.

Bây giờ xem ra, 《Dưỡng Đao Thuật》 còn có thể kết hợp sử dụng với 《Giám Định Bí Pháp》? "Tiên tử, vậy tôi ra tay đây.

Một khi tôi ra tay, người đừng hối hận." Tự Ngã Thi cầm chiếc vỏ đao từng thuộc về 'Đạo khí Luân Hồi Nhận', nhắc nhở. "Ngươi cứ ra tay, yên tâm, đây là vỏ đao đã không dùng nữa, trong tay ta còn có bảy tám cái tương tự, ngươi thậm chí không cần lo làm hỏng nó." Tô Thị Bình Tế tiên tử hào phóng nói. "Vậy thì, thất lễ rồi." Tự Ngã Thi hất đầu, trước tiên vận chuyển 《Tăng Phát Thuật》.

Một mái tóc đen dài ngưng tụ thành hình.

Tô Thị Bình Tế tiên tử chớp chớp mắt, 《Dưỡng Đao Thuật》 còn cần phải mọc một mái tóc dài trước sao?

Thao tác này, bà chưa từng thấy.

Trong lúc đang suy nghĩ, mái tóc đen nhánh của Tự Ngã Thi ngưng tụ ra một nghìn bàn tay nhỏ, gần như cứ một trăm sợi tóc là ngưng tụ ra một bàn tay.

Một nghìn bàn tay này và một đôi tay của Tự Ngã Thi đồng thời đặt lên vỏ đao!

Vì mục tiêu có liên quan đến 'đạo khí', là vỏ đao mà đạo khí từng dùng, lại còn sử dụng thủ pháp luyện khí của 'Thiên Đạo thứ năm'.

Tự Ngã Thi vừa ra tay đã thi triển toàn lực.

Xoẹt!

Ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 bùng nổ, hóa thành một mặt trời nhỏ.

Bây giờ trong một giây, bàn tay của Tự Ngã Thi có thể di chuyển trên mục tiêu một nghìn lần!

Trong một giây, số lần 《Dưỡng Đao Thuật》 mà vỏ đao phải chịu đựng là một nghìn nhân một nghìn!

Tô Thị Bình Tế tiên tử và Thằng Kết lão tổ cảm thấy mắt mình sắp bị chói mù...

Chưa bao giờ thấy 《Dưỡng Đao Thuật》 nào phách lối như vậy.

Hơn nữa, 《Dưỡng Đao Thuật》 của Bá Tống hoàn toàn vượt ra ngoài quy cách thông thường của 《Dưỡng Đao Thuật》.

Không phải nói 《Dưỡng Đao Thuật》 cần phải đầu tư rất nhiều 'tình yêu' sao?

Cái này một phát là một nghìn lần 'yêu', một giây có thể di chuyển một nghìn lần 'yêu', rốt cuộc là 'yêu' cái gì?

Nhưng bất kể 'yêu' của Bá Tống là cái quái gì, hiệu quả lại là thật trăm phần trăm.

Ba giây sau, trên vỏ đao đã hiện ra bảo quang thần khí bảy màu tạm thời.

Tô Thị Bình Tế tiên tử cảm thấy tam quan của mình bị đả kích.

Còn ở một bên khác...

Đại lão Tất Hắc Thái Dương đang ẩn mình trong một không gian thần bí, ở cùng với thân thể của Bất Hủ Đạo Nhân.

Đột nhiên, đại lão Tất Hắc Thái Dương trong lòng khẽ động.

Trong đầu hắn, không ngừng hiện ra hình ảnh của một người đàn ông.

Là tên Bá Tống đáng ghét đó.

Nhưng không biết vì sao, Bá Tống vốn dĩ mặt mũi đáng ghét, đột nhiên lại trở nên có chút ấm áp.

Đại lão Tất Hắc Thái Dương: "???" Chuyện gì đã xảy ra?

Cơ thể mình xuất hiện dị trạng gì?

Đại lão Tất Hắc Thái Dương nghiêm túc kiểm tra cơ thể mình, nhưng từ đầu đến cuối đều không phát hiện ra điều gì bất thường.

Lẽ nào, tâm lý của mình đã bị bóp méo?

Hay là, Bá Tống đã động tay động chân gì trên người mình?

Đại lão Tất Hắc Thái Dương ngay lập tức triển khai chức năng bói toán, bắt đầu bói nhân quả.

Cơ thể trở nên kỳ quái như vậy, chắc chắn là do tên Bá Tống và cái nồi trắng đó!

Dù sao bất kể nguyên nhân là gì, chỉ cần không tìm ra được nguồn gốc của sự biến dị, cái nồi này đều có thể đổ lên đầu Bá Tống và Tiên Bạch.

Bởi vì trong khoảng thời gian này, chỉ có hai tên này đã vọc vạch trên người hắn mấy ngày trời!

Pháp thuật bói toán của đại lão Tất Hắc Thái Dương được khởi động, việc bói toán cấp đại lão hoàn toàn khác với người thường, trận văn khởi đầu của hắn đã có diện tích bằng cả một thành phố lớn!

Năng lực tính toán thực sự khổng lồ, toàn bộ được đầu tư vào trận văn bói toán, suy diễn nhân quả.

Chỉ là khi hắn suy diễn được một nửa, liền phát hiện nhân quả đã bị người che giấu, thiên cơ bị chặn đứng. "Ông ba!" Tất Hắc Thái Dương dùng sức đập nát trận văn bói toán.

Là Thiên Đạo đương thời, hắn đang che giấu thiên cơ, muốn âm thầm gây chuyện!

Ngoài Thiên Đạo đương thời ra, còn có người đang âm thầm cắt đứt liên kết nhân quả, không cho hắn truy tìm được đoạn nhân quả này.

Nhưng mà, Thiên Đạo càng che giấu, thực ra đã tiết lộ thân phận của kẻ gây chuyện chính là Bá Tống!

Hiện tại Chư Thiên Vạn Giới, cũng chỉ có Bá Tống mới có thể khiến Thiên Đạo ra tay, giúp hắn gây chuyện.

Giấu đầu hở đuôi.

Hơn nữa, khi cơ thể hắn biến dị, chỉ có thiện cảm đối với Bá Tống thay đổi, đây càng là bằng chứng mạnh mẽ. "Sẽ có một ngày, sẽ có một ngày, ta sẽ..." Nói được nửa câu, Tất Hắc Thái Dương lại hơi dừng lại một lúc: "Thôi bỏ đi, cảm thấy Bá Tống và tên Tiên Bạch đó quá nguy hiểm.

Trước khi kế hoạch lớn của ta thành công, vẫn nên tránh xa hai người họ, để tránh phát sinh chuyện không cần thiết." Đây không phải là vì thiện cảm của hắn đối với Bá Tống không ngừng tăng lên, mà là sau khi mất đi một 'gánh nặng' trên người, đầu óc hắn trở nên tỉnh táo, mọi việc đều suy nghĩ lý trí, biết buông bỏ.

So với việc đi tìm 'Bá Tống' và 'Tiên Bạch' gây phiền phức, đầu tư lượng lớn tinh lực để báo thù hai người này, còn không bằng tránh xa họ, âm thầm gây chuyện.

Tất Hắc Thái Dương nội tâm tự nhủ với mình như vậy. "Bình tĩnh, bình tĩnh lại.

Không được bị tin tức bên ngoài can nhiễu, chuẩn bị lại kế hoạch hủy diệt, nhưng lần này, phải cẩn thận hơn." Tất Hắc Thái Dương như đang tự nói với mình, lại như đang giao tiếp với thân thể 'Bất Hủ Đạo Nhân' không biết nói chuyện trước mắt. [Ting~ Sợ không?] Một giọng nữ đột nhiên vang lên bên tai hắn.

Tất Hắc Thái Dương giật mình: "!!!" Giọng nữ này, truyền thẳng đến bên tai hắn, chẳng phải có nghĩa là nơi ẩn náu của hắn đã bị người phát hiện?

Nữ tử có thể phát hiện nơi hắn ẩn náu... vậy Thiên Đạo cũng sẽ có biện pháp tương ứng để khóa vị trí của hắn.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi hành động vặt lông dê liên tiếp của Tiên Bạch và Bá Tống, hắn không muốn quay lại đó nữa. [Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, vỏ đao tương tự, ta còn có bảy cái!] Giọng nữ đó lại truyền đến.

Tất Hắc Thái Dương hoàn toàn ngơ ngác.

Vỏ đao tương tự là cái gì, sự biến dị của cơ thể mình vừa rồi, lẽ nào có liên quan đến 'vỏ đao' trong miệng nữ tử này?

Hơn nữa, 'vỏ đao' tương tự còn có bảy cái, lẽ nào có nghĩa là hắn còn phải chịu đựng bảy lần biến hóa nữa? "Nếu không phải Thiên Đạo che giấu thiên cơ, ta chỉ cần một pháp thuật bói toán là có thể khóa vị trí, có thể nhận được nhiều thông tin hơn.

Thiên Đạo đương thời rốt cuộc muốn giở trò quỷ gì?" Tất Hắc Thái Dương trầm giọng nói.

Đồng thời, hắn lên tiếng với hư không: "Ngươi là ai?" [Ting~ Sợ không?] Dường như đã kích hoạt một loại 'cơ chế lặp lại' nào đó, giọng nữ đó lại vang lên lần nữa.

Khoảng hai giây sau.

Chương 3079

[Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, vỏ đao tương tự, ta còn có bảy cái!] Vẫn là câu nói này, vẫn là lời thoại này, ngay cả ngữ khí cũng không có chút thay đổi nào.

Là ghi âm?

Là do 'nữ tử' này đã ghi âm từ rất lâu trước đây, cũng có nghĩa là...

đây rất có thể là một cái bẫy đã được giăng sẵn cho hắn từ rất lâu?

Không ổn, lại đến rồi.

Lại một đợt 'tiềm di mặc hóa thiện cảm với Bá Tống' ập đến.

Lần này ảnh hưởng còn mạnh hơn lần trước.

Trong không khí, dường như đều tràn ngập mùi vị 'thiện cảm với Bá Tống +1'. "Cứ thế này, sẽ rất bị động.

Ta cần thiết lập một phương án, khóa chặt 'trạng thái thù địch' với Bá Tống, không bị ảnh hưởng." Tất Hắc Thái Dương lập tức quyết định, bình tĩnh đưa ra lựa chọn chính xác nhất. ...

Bên kia.

Tự Ngã Thi vốn chỉ muốn biểu diễn 'một giây' 《Dưỡng Đao Thuật》 cho Tô Thị Bình Tế tiên tử và Tô Thị Thẳng Kết lão tổ xem, thể hiện thực lực của mình về mặt 《Dưỡng Đao Thuật》.

Kết quả tay nhanh, không cẩn thận lại nhanh thêm hai giây.

Sau khi dừng 《Dưỡng Đao Thuật》, Tự Ngã Thi trả lại chiếc vỏ đao đang tỏa ra 'bảo quang thần khí bảy màu tạm thời' cho Tô Thị Bình Tế tiên tử.

Trong quá trình trả lại vỏ đao, chiếc vỏ đao này còn phát ra một tiếng ong ong, dường như đang bày tỏ sự lưu luyến với Bá Tống.

Tô Thị Bình Tế tiên tử: "..." Bà sống lâu như vậy, chưa bao giờ thấy 《Dưỡng Đao Thuật》 bá đạo như vậy, cái này căn bản đã vượt ra ngoài phạm vi của 《Dưỡng Đao Thuật》, chạm đến cấp độ 'quy tắc, pháp tắc'. [May mà mình không để Bá Tống thử 《Dưỡng Đao Thuật》 này lên người mình, nếu không...] Tô Thị Thẳng Kết lão tổ lòng còn sợ hãi, tưởng tượng ra cảnh mình toàn thân tỏa ra hào quang bảy màu, quả thực là xấu hổ PLAY. "Mặc dù hoàn toàn không hiểu nguyên lý 《Dưỡng Đao Thuật》 của ngươi, nhưng nếu là 《Dưỡng Đao Thuật》 của ngươi, việc nuôi pháp khí thành trạng thái 'đao nương' trong lòng ngươi, có lẽ thật sự có thể lý giải." Tô Thị Bình Tế tiên tử cuối cùng tổng kết.

Bà thu lại chiếc vỏ đao phát sáng, chuẩn bị cất nó vào không gian trữ vật của mình.

Nhưng đúng lúc này, trong đầu bà truyền đến một giọng nữ, truyền đạt cho bà một ý tứ mơ hồ là nhờ bà giúp một việc, đưa bảy chiếc vỏ đao còn lại cho vị đạo hữu đang thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 trước mắt.

Tô Thị Bình Tế tiên tử: "???" Giọng nữ này, hẳn là khí linh của 'Đạo khí?

Luân Hồi Nhận' đang lên tiếng.

Luân Hồi Nhận vẫn luôn trong trạng thái ngủ say, tỉnh rồi sao?

Điều này đối với Tô Thị A Thập Lục mà nói, là một chuyện tốt.

Luân Hồi Nhận hoàn toàn tỉnh lại, có thể mang lại lợi ích và cơ duyên lớn hơn cho Tô Thị A Thập Lục.

Ngoài ra...

Luân Hồi Nhận bảo bà đưa tất cả vỏ đao cho hóa thân của Tống

Thư Hàng, lẽ nào là 'Dưỡng Đao Thuật' nhắm vào vỏ đao cũng có hiệu quả với nó?

Nếu cứ thế này, Luân Hồi Nhận có biến thành hình dạng của Bá Tống không? 《Dưỡng Đao Thuật》 của Bá Tống rất quỷ dị a!

Tô Thị Bình Tế tiên tử trong lòng thoáng qua rất nhiều suy nghĩ, nhưng cuối cùng bà vẫn lấy ra bảy chiếc 'vỏ đao' còn lại từ không gian trữ vật của mình, đưa cho hóa thân của Tống Thư Hàng.

Tự Ngã Thi vẻ mặt nghi hoặc: "Tiên tử, đây là vì sao?" "Hay là, ngươi lại quẹt 《Dưỡng Đao Thuật》 lên mỗi cái vỏ đao một lần?

Mặc dù không thể giải thích nguyên lý, nhưng điều này đối với Tô Thị A Thập Lục có lợi ích lớn!" Tô Thị Bình Tế tiên tử nói.

Bà không tiện giải thích về vỏ đao này với hóa thân của Bá Tống.

Nhưng đối diện, Tự Ngã Thi khẽ cười, dường như đã hiểu ngay ý của bà.

Tống Thư Hàng đã biết Tô Thị A Thập Lục sắp đi gặp 'Đạo khí?

Luân Hồi Nhận' do Thiên Đạo thứ năm để lại.

Mà vỏ đao trong tay lại là cái ổ nhỏ mà 'Luân Hồi Nhận' từng ở, cũng có liên hệ nhất định với nó.

Như vậy, quẹt 《Dưỡng Đao Thuật》 cho vỏ đao có lẽ có thể ảnh hưởng đến 'Đạo khí?

Luân Hồi Nhận', và mang lại lợi ích cho Tô Thị A Thập Lục.

Tống Thư Hàng rất tự tin vào 《Dưỡng Đao Thuật》 của mình, dùng nó để quẹt đạo khí cũng không phải lần đầu. 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao' biết kêu ong ong bán manh và 'Hành tinh mắt dài' tính cách lạnh lùng đều là đạo khí, đều đã từng chịu 《Dưỡng Đao Thuật》. "Cứ để cho tôi." Tự Ngã Thi đáp.

Hắn nhận lấy bảy chiếc vỏ đao, một hơi tóm gọn tất cả. "Không làm từng cái một à?" Tô Thị Bình Tế tiên tử hỏi. "Không cần, vừa rồi tôi chỉ biểu diễn 《Dưỡng Đao Thuật》 của mình cho các vị tiền bối xem, chứ chưa phát huy thực lực thật sự.

Cho nên đừng nói là bảy cái vỏ đao, cho dù nhân mười con số này lên, đối với tôi cũng không thành vấn đề." Tự Ngã Thi tự tin đáp.

Chỉ bàn về tu vi 《Dưỡng Đao Thuật》, bản thể Bá Tống của hắn chính là cấp tông sư. [Vừa rồi một giây một nghìn phát 《Dưỡng Đao Thuật》 còn chưa phải là thực lực thật sự?

Hơn nữa...

đây còn không phải là bản thể của Bá Tống, mà là một hóa thân tam thi.] Tô Thị Thằng Kết lão tổ đều kinh ngạc đến ngây người.

Sau này, bắt tay với bản thể Bá Tống cũng phải cẩn thận rồi, bắt tay có thể mất khoảng ba giây, ba giây này đủ để bản thể Bá Tống làm rất nhiều chuyện.

Tô Thị Thằng Kết lão tổ không khỏi đề phòng thêm một chút.

Xoẹt~ Đối diện, Tự Ngã Thi hỏa lực toàn khai.

Một giây một nghìn lần 《Dưỡng Đao Thuật》, đó là chuyện mà bản thể Bá Tống ở cảnh giới Huyền Thánh bát phẩm đã có thể làm được.

Mà hiện tại, bản thể đã là tồn tại vượt qua Trường Sinh Giả thông thường, đạt đến trạng thái 'á bất hủ'.

Một giây một nghìn lần, đối với hắn đơn giản như hít thở.

Bây giờ, chỉ cần chất liệu của pháp khí có thể chịu được, một giây nghìn vạn lần cũng chỉ là thao tác cơ bản của bản thể Bá Tống.

Tự Ngã Thi thân là hóa thân, sau khi hỏa lực toàn khai, cũng có thể đạt đến con số này.

Lần này, 'đối tượng' cần nuôi là vỏ đao của đạo khí, về mặt chất liệu tuyệt đối không cần lo lắng bị hư hỏng.

Cho nên Tự Ngã Thi hỏa lực toàn khai.

Nếu nói trước đó, ánh sáng 《Dưỡng Đao Thuật》 mà Tự Ngã Thi thi triển giống như mặt trời nhỏ lúc sáng sớm... thì lúc này ánh sáng dưỡng đao thuật, lại giống như mặt trời khổng lồ nóng rực giữa trưa hè.

Tô Thị Bình Tế tiên tử và Thẳng Kết lão tổ bị ánh sáng này bao phủ, cảm nhận được một luồng nhiệt khí bức người, và... thiện cảm đối với Bá Tống vô hình trung tăng lên. "Cách xa như vậy, vẫn bị ảnh hưởng sao?" Tô Thị Thẳng Kết lão tổ ngẩn ra, không khỏi lùi lại một đoạn nữa.

Xoẹt xoẹt xoẹt~ Lần này, Tô Thị Bình Tế tiên tử không hẹn trước thời gian 'kết thúc', Tự Ngã Thi thả bay bản thân, căn bản không dừng lại được. ...

Còn ở một bên khác.

Tất Hắc Thái Dương hoàn toàn phát điên.

Hắn vừa chuẩn bị nghiên cứu một pháp thuật khóa chặt 'trạng thái thù địch' với Bá Tống, thì lúc này, trong đầu điên cuồng vang lên giọng nói của nữ tử kia.

Lặp đi lặp lại chỉ có hai câu đó, giữa hai câu dừng lại 2-3 giây.

Nhưng lần này, hai câu nói này mỗi lần phát ra đều có tiếng vang, mà lại còn là tiếng vang sáu lần. [Ting~ Sợ không?

Sợ sợ sợ sợ sợ sợ?] [Nhưng ta phải nói cho ngươi biết, vỏ đao tương tự, ta còn có bảy cái!

Cái cái cái cái cái cái!] Trong đầu Tất Hắc Thái Dương toàn là 'sợ sợ sợ' và 'cái cái cái'...

Sau khi khổ sở chống lại giọng nữ ma tính sáu lần tiếng vang này, Tất Hắc Thái Dương nghiến răng nghiên cứu ra hình thức ban đầu của pháp thuật 'khóa chặt hình thức thù địch với Bá Tống'.

Đại lão chính là đại lão, một số pháp thuật đơn giản, chỉ cần vài ý niệm là có thể mày mò ra.

Hình thức ban đầu của pháp thuật vừa hoàn thành, Tất Hắc Thái Dương liền không thể chờ đợi được nữa mà dùng pháp thuật này lên người mình, thử xem hiệu quả.

Hắn hiện tại cần chính là chống lại sự tấn công của biến dị cơ thể, sau này sẽ từ từ nâng cấp.

Hiệu quả của pháp thuật rất rõ rệt.

Sau khi dùng pháp thuật này, sâu trong nội tâm hắn đối với phe Bá Tống đã khóa chặt ở 'hình thức thù địch'.

Nhưng mà, chức năng 'thiện cảm với Bá Tống +1' kia dường như vẫn đang tiếp tục.

Chức năng này, khi ở trong cơ thể hắn, đã bị chia thành hai phần.

Một phần, tác động lên phần 'Cửu U Chúa Tể' của cơ thể hắn, và sẽ tạo ra hiệu quả liên tục.

Một phần khác, rơi xuống 'Bất Hủ Sa Lịch', rất nhanh sẽ bị đặc tính 'bất hủ' triệt tiêu, mất đi công hiệu.

Thuộc tính bất hủ vĩnh hằng, theo lý mà nói là một chuyện tốt, có thể tiêu trừ mọi ảnh hưởng trạng thái xấu.

Nhưng hiện tại, phần Cửu U Chúa Tể liên tục bị ảnh hưởng... phần thuộc tính bất hủ an toàn vô sự, không biết từ lúc nào, sự cân bằng vi diệu giữa hai bên mơ hồ có dấu hiệu bị phá vỡ. [Lúc này, lựa chọn chính xác nhất, chính là đưa phần Cửu U Chúa Tể trở về trong 'vật chất bất hủ'.

Dựa vào sự che chở của thuộc tính bất hủ, cách ly ảnh hưởng do biến dị cơ thể mang lại.] Đáy lòng Tất Hắc Thái Dương vô cùng bình tĩnh, biết lựa chọn chính xác nhất của mình là gì.

Nhưng mà... tiềm thức của hắn lại dường như có chút kháng cự với lựa chọn này!

Chương 3080

Ngay lúc ý thức của Tất Hắc Thái Dương có chút rối rắm... 'biến dị' trên cơ thể và giọng nữ bên tai đột nhiên biến mất.

Bá Tống, đã dừng hành động?

Hay là thời gian hiệu lực của cái bẫy đã kết thúc? [Kết thúc là tốt rồi.] Tất Hắc Thái Dương thầm nghĩ trong lòng.

Như vậy, hắn cũng không cần phải rối rắm có nên tiến vào trong 'vật chất bất hủ' để tiêu trừ ảnh hưởng do Bá Tống mang lại hay không. ...

Tại tổ tinh Tô thị. "Cảm thấy chắc là đủ rồi." Tự Ngã Thi đột nhiên dừng lại động tác quẹt 《Dưỡng Đao Thuật》 vui vẻ.

Rõ ràng có thể tiếp tục quẹt vô hạn, chỉ cần Tô Thị Bình Tế tiên tử không gọi dừng, hắn có thể trực tiếp quẹt bảy cái vỏ đao này đến khi biến dị!

Nhưng một loại trực giác truyền đến từ bản thể, đã khiến Tự Ngã Thi dừng hành động.

Loại trực giác đó, dường như là một sự vướng mắc của 'nhân quả may mắn'. [Là phần thuộc về Bạch tiền bối trong người bản thể đang kêu dừng sao?] Tự Ngã Thi trong lòng dâng lên một sự giác ngộ.

Lúc này, dừng 《Dưỡng Đao Thuật》 đối với hắn mà nói, là lựa chọn may mắn nhất? "Không tiếp tục quẹt nữa à?" Tô Thị Bình Tế tiên tử hỏi.

Luân Hồi Nhận không nhắc bà gọi dừng, và thực ra bà cũng khá muốn xem 'vỏ đao' có thể hóa thành đao nương như trong hình ảnh của Bá Tống không? "Gần đủ rồi, cái gì quá cũng không tốt, việc gấp thì hỏng." Tự Ngã Thi khẽ cười, nụ cười tràn đầy vẻ đáng tin cậy.

Cười cười, cảm giác tồn tại của hắn liền dần dần giảm xuống... [Khi không thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 thì cảm giác tồn tại yếu đi, nói cách khác, ý nghĩa tồn tại lớn nhất của hóa thân này của Bá Tống chính là để quẹt 《Dưỡng Đao Thuật》 sao?] Tô Thị Bình Tế tiên tử có chút suy tư, đồng thời lặng lẽ kéo sợi chỉ vô hình, ngăn cản hóa thân của Bá Tống đi lạc. ...

Sâu trong tổ tinh Tô thị.

Tô Thị A Thập Lục được một hóa thân khác của Tô Thị Bình Tế tiên tử đưa đến cung điện nơi 'Đạo khí?

Luân Hồi Nhận' ở. "Tiếp theo, ta sẽ không vào trong." Tô Thị Bình Tế tiên tử mỉm cười nói. "Vâng." Tô Thị A Thập Lục đưa tay đẩy cửa lớn cung điện.

Trước khi vào, Tô Thị A Thập Lục đã chuẩn bị đủ loại tâm lý. "Di vật của Thiên Đạo thứ năm...

Thư Hàng hiện tại thiếu sót, cũng chỉ còn thuộc tính của Thiên Đạo thứ năm thôi nhỉ?" A Thập Lục nói với Bạch Long tỷ tỷ trên cổ. "Còn có Thiên Đạo thứ nhất thần bí nữa." Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Khoảng thời gian này, ngoài việc ở bên cạnh Tô Thị A Thập Lục, thời gian còn lại của cô hoặc là 'luận đạo' với Tự Ngã Thi của Tống Thư Hàng, hoặc là theo bên cạnh bản thể của Tống Thư Hàng xem kịch, cho nên có chút hiểu biết về trạng thái của Tống Thư Hàng.

Hiện tại toàn thân 'á bất hủ' mà Tống Thư Hàng ngưng tụ, gần như đã hội tụ thuộc tính của tất cả các Thiên Đạo đời trước, chỉ thiếu 'di vật của Thiên Đạo thứ năm' mà A Thập Lục sắp tiếp xúc và Thiên Đạo khai sơn. "Vậy nếu có khả năng... nghĩ cách để 'Luân Hồi Nhận' đồng ý đi gặp Thư Hàng một lần." Tô Thị A Thập Lục khẽ nói.

Cô có một chứng bệnh sưu tập nho nhỏ, có những thứ cô đều hy vọng có thể sưu tập một cách hoàn mỹ nhất.

Ừm, cái trên là viện cớ.

Cô chỉ đơn thuần muốn cố gắng hết sức để Tống Thư Hàng tập hợp đủ các loại 'thông tin bất hủ' của Thiên Đạo.

Nhẹ nhàng kéo khăn quàng cổ của Bạch Long tỷ tỷ, kéo Bạch Long tỷ tỷ ra dẹt hơn, dài hơn, Tô Thị A Thập Lục đang căng thẳng tiến vào 'cung điện Luân Hồi Nhận'.

Đẩy cửa lớn... thứ hiện ra trước mắt lại không phải là không gian cung điện rộng lớn, không gian cung điện rộng lớn vốn có đã bị tắc nghẽn, chỉ còn lại một lối đi hẹp dài.

Cực kỳ hẹp, ngay cả Tô Thị A Thập Lục cũng chỉ có thể nghiêng người chen vào.

Nếu đổi lại là Vũ Nhu Tử, sau khi thấy lối đi này, chỉ có thể cúi đầu khẽ thở dài, thất vọng rời đi.

Trong lối đi còn tràn ngập một lượng lớn sương mù, tầm nhìn rất thấp.

A Thập Lục nghiêng người chen vào lối đi này, từ từ tiến về phía trước. "Nói chứ, lối đi này có phải là loại phong ấn đặc biệt gì không?" Tô Thị A Thập Lục vừa tiến lên, vừa nghi hoặc hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ lắc đầu: "Không, chỉ là một lối đi hẹp nhỏ bình thường, có lẽ là sở thích của chủ nhân cung điện.

Ngươi cứ đi tiếp về phía trước, có lẽ sẽ rộng ra?" Trong cung điện này, ngay cả 'thần thức' của Trường Sinh Giả cũng bị áp chế, thần thức của Bạch Long tỷ tỷ quét qua, cũng chỉ có thể quét ra khu vực cách mười mét.

Tô Thị A Thập Lục thở dài một hơi, cố gắng hít vào, và phối hợp với các thủ đoạn như 'Súc Cốt Công', để mình tiến lên thuận lợi hơn một chút.

Đi được một lúc lâu, con đường phía trước hoàn toàn không có cảm giác 'rộng ra'.

Đồng thời, Tô Thị A Thập Lục mơ hồ cảm nhận được một số chi tiết. "Là hình dạng vỏ đao?" Cô lên tiếng phỏng đoán.

Từ lúc vào cửa đến giờ, đi suốt một đoạn đường dài, hình dạng của lối đi dài này, cảm giác giống như bên trong một chiếc vỏ đao khổng lồ.

Nghĩ vậy, A Thập Lục đưa tay nhẹ nhàng gõ vào vách tường của lối đi.

Vách tường truyền lại tiếng vang có chất liệu kim loại.

Lối đi này thật sự là do vỏ đao của 'Luân Hồi Nhận' hóa thành? "Bạch Long tỷ tỷ, em đột nhiên có một ý tưởng táo bạo." Tô Thị A Thập Lục suy nghĩ một chút rồi nói, chính xác mà nói, là ý tưởng mà nhân cách phụ và hơn một trăm tiểu Thập Lục của cô đã thảo luận. "Ý tưởng gì?" Bạch Long tỷ tỷ hỏi: "Có cần ta phối hợp không?" "Em đang nghĩ, có thể thử dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 lên 'lối đi' này không?" Tô Thị A Thập Lục đáp. 《Dưỡng Đao Thuật》 mà cô nói không phải loại của Tống Thư Hàng, mà là dưỡng đao pháp rất chính quy của giới tu chân.

Cô là thiên tài đã lĩnh ngộ được 'đao ý' từ khi còn rất trẻ, tự nhiên hiểu biết 《Dưỡng Đao Thuật》.

Khóe miệng Bạch Long tỷ tỷ giật giật: "..." Ngươi đây là bị tên Tống Thư Hàng kia lây bệnh rồi sao?

Bất kể là thứ gì, cũng muốn xông lên dưỡng một chút?

Nhưng mà... 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tống Thư Hàng nói thật, hiệu quả thật sự không tồi. "Hay là, thử xem?" Bạch Long tỷ tỷ đáp.

Tô Thị A Thập Lục khẽ gật đầu.

Trong môi trường chật hẹp như vậy, ngay cả biên độ gật đầu của cô cũng bị ảnh hưởng, nếu gật đầu quá mạnh, cặp sừng rồng nhỏ của cô sẽ đụng vào vách tường.

Sau đó, cô vừa di chuyển về phía trước, vừa bắt đầu thử ngưng tụ 《Dưỡng Đao Thuật》, đôi tay nhỏ nhắn đặt lên vách tường di chuyển theo cơ thể về phía trước.

Khoảng mười hơi thở sau, từ đôi tay của Tô Thị A Thập Lục có ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 sáng lên.

Ánh sáng dịu dàng đầu tiên hiện ra từ đầu ngón tay của Tô Thị A Thập Lục, ánh sáng bao bọc lấy đầu móng tay màu hồng của A Thập Lục, dần dần lan ra cả bàn tay.

Sau đó, ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 lại tiếp tục kéo dài khoảng chừng hai mươi hơi thở, mới từ từ dừng lại.

Chỉ riêng thời gian này, đã đủ để Tống Thư Hàng quẹt một lượng 'Dưỡng Đao Thuật' tính bằng đơn vị 'tỷ'.

Nhưng mà, quá trình 《Dưỡng Đao Thuật》 thực sự, lúc này mới thực sự bắt đầu. 《Dưỡng Đao Thuật》 thực sự sau khi ánh sáng dừng lại, cần phải thông qua liên kết với pháp khí được thiết lập bởi 《Dưỡng Đao Thuật》, để truyền đạt 'tâm ý' của người thi triển cho pháp khí, củng cố mối liên hệ giữa pháp khí và bản thân, và dùng linh lực của mình từng chút một để nuôi dưỡng pháp khí! 'Dưỡng Đao Thuật' của Tống Thư Hàng sở dĩ bị các tiền bối đánh giá là 'không có linh hồn' chính là vì hắn hoàn toàn không có quy trình này.

Giống như một tác giả thực thụ, trước khi gõ chữ phải lập một cái dàn ý chi tiết, nghĩ kỹ tình tiết câu chuyện, xem bình luận của độc giả, tổng kết lại tình tiết chương trước, rồi tắt mạng, nghiêm túc gõ chữ.

Nhưng một tác giả giả mạo, mở Word lên là làm.

Tô Thị A Thập Lục vừa tiến lên, vừa tiếp tục các công đoạn sau của 《Dưỡng Đao Thuật》.

Lát sau, một giọng nữ ôn hòa từ cuối lối đi truyền đến: "Ngươi là đệ tử Tô thị sao? 《Dưỡng Đao Thuật》 của ngươi không đúng vị lắm, cùng là 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tô thị, hiệu quả của ngươi vẫn chưa được tốt lắm đâu." Hành động đang thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tô Thị A Thập Lục đều hơi khựng lại.

Bạch Long tỷ tỷ trong lòng không hiểu vì sao, đột nhiên nảy ra một ý nghĩ.

Giọng nữ này, chẳng lẽ đã từng bị 'Dưỡng Đao Thuật' của Tống Thư Hàng hành hạ? "Là Luân Hồi Nhận tiền bối sao?" Tô Thị A Thập Lục ổn định tâm trạng, lên tiếng hỏi. "Là ta không sai, ngươi cứ từ từ vào đi, ta đợi ngươi ở cuối lối đi...

Giữa đường 《Dưỡng Đao Thuật》 đừng dừng, bỏ qua những công đoạn phức tạp sau đó, trực tiếp quẹt ánh sáng thử xem." Giọng nữ ôn hòa đó tiếp tục nói.

Bạch Long tỷ tỷ thì thầm bên tai A Thập Lục: "Tuyệt đối là 《Dưỡng Đao Thuật》 của Thư Hàng, không sai được." "Luân Hồi Nhận tiền bối, người đã gặp Thư Hàng chưa?" Tô Thị A Thập Lục trong lòng khẽ động, lên tiếng hỏi.

Bất kể đối phương có tiếp xúc với Thư Hàng hay không, cô dù sao cũng phải để cái tên 'Tống Thư Hàng' này xuất hiện trước mặt đối phương, tốt nhất là có thể khơi gợi sự hứng thú của 'Luân Hồi Nhận', để ngài ấy có thể gặp Thư Hàng. "Thư Hàng?" Giọng nữ ôn hòa ngược lại đầy nghi hoặc: "Ta chưa từng nghe qua." Đầu óc Tô Thị A Thập Lục nhanh chóng vận hành, cô cảm thấy 《Dưỡng Đao Thuật》 có lẽ sẽ là một bước đột phá, cô đang nghĩ cách, thông qua 《Dưỡng Đao Thuật》 làm cầu nối, giới thiệu Tống Thư Hàng cho Luân Hồi Nhận tiền bối. "Nhưng mà, cách đây không lâu, khi ta đang ngủ say...

đột nhiên có một vị đệ tử Tô thị, thi triển 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tô thị lên 'vỏ đao' đã bị ta loại bỏ.

Dưỡng Đao Thuật của hắn đã đạt đến cực hạn, hiệu quả vượt trội, ta rất vừa ý." Giọng nữ ôn hòa đó từ từ nói: "Cũng chính vì 《Dưỡng Đao Thuật》 của hắn, ta mới có thể tỉnh lại sau vạn năm ngủ say.

Ngươi rất may mắn, là đệ tử Tô thị đầu tiên trong vạn năm tiếp xúc được với ta ở trạng thái tỉnh táo." Đây chính là 'lợi ích đối với A Thập Lục' mà Tô Thị Bình Tế tiên tử đã nói với Tống Thư Hàng lúc đó.

Luân Hồi Nhận ở trạng thái tỉnh táo có thể mang lại cơ duyên lớn hơn cho A Thập Lục.

Đối diện.

Đầu ngón tay mềm mại của Tô Thị A Thập Lục áp vào 'vách tường', lại một lần nữa chìm vào suy tư.

Chương 3081

Đệ tử Tô thị? 《Dưỡng Đao Thuật》 của Tô thị?

Cô vốn tưởng Luân Hồi Nhận tiền bối có thể đã tiếp xúc với Tống Thư Hàng, kết quả lại là một vị đệ tử Tô thị?

Không phải Thư Hàng?

Trong Tô thị có đệ tử nào đặc biệt giỏi 《Dưỡng Đao Thuật》 sao?

Hơn nữa, 《Dưỡng Đao Thuật》 lưu truyền trong nội bộ Thiên Hà Tô Thị, cảm giác cũng không có khác biệt gì lớn so với dưỡng khí pháp của giới tu chân a? "Năm đó sau khi ta để lại truyền thừa của Tô thị, đã đặc biệt liệt 《Dưỡng Đao Thuật》 thành môn học trọng điểm của trọng điểm, quả nhiên là có hiệu quả.

Chắc hẳn lần này, hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 nhất định sẽ có tác dụng.

Hơn nữa, chúng ta còn có thể mưa dầm thấm lâu, mỗi ngày quẹt vài vòng 《Dưỡng Đao Thuật》." Giọng nữ ôn hòa tràn đầy vẻ vui sướng. 《Dưỡng Đao Thuật》 của Thiên Hà Tô Thị có huyền cơ bên trong, hơn nữa còn là do Luân Hồi Nhận đặc biệt sắp xếp.

Tô Thị A Thập Lục vừa nghe vừa suy nghĩ, đồng thời ánh sáng 《Dưỡng Đao Thuật》 trên đôi tay cô lại sáng lên, cô làm theo lời dặn bỏ đi quá trình dưỡng đao phức tạp.

Nhưng dù đã bỏ đi quy trình đó, cô vẫn cần gần bốn mươi hơi thở mới có thể thi triển một phát 《Dưỡng Đao Thuật》. "Đúng rồi, nói đến đây, trong 《Dưỡng Đao Thuật》 của ngươi, cũng có mùi vị của vị đệ tử Tô thị vừa rồi.

Mùi vị này... là từ trên người ngươi phát ra?" Luân Hồi Nhận tiên tử đột nhiên lại lên tiếng.

Tô Thị A Thập Lục chớp chớp mắt, trong lòng khẽ động.

Bạch Long tỷ tỷ nghe đến đây, râu rồng suýt nữa thì xoắn lại: "..." "Là trái tim của tôi sao?" Trong lồng ngực Tô Thị A Thập Lục, trái tim lưu ly của Bá Tống bắt đầu đập nhanh hơn. "Không sai... trái tim của ngươi không phải của chính ngươi?" Giọng nữ ôn hòa có chút kinh ngạc: "Có thể giao cả trái tim cho ngươi, xem ra là một người đàn ông không tồi." Hai má Tô Thị A Thập Lục hơi ửng hồng: "Vâng, là một người đàn ông không tồi." "Tiếc là đã tuyệt dục rồi." Bạch Long tỷ tỷ bổ sung.

A Thập Lục nhẹ nhàng kéo Bạch Long tỷ tỷ, ngăn cô nói tiếp.

Đồng thời, nội tâm cô rất phấn khởi.

Không ngờ Thư Hàng đã có tiếp xúc với Luân Hồi Nhận tiền bối.

Hơn nữa, ấn tượng đầu tiên của Luân Hồi Nhận tiền bối đối với Thư Hàng rất tốt.

Như vậy, cô muốn tranh thủ một chút cho Tống Thư Hàng, cũng sẽ trở nên dễ dàng hơn. "Luân Hồi Nhận tiền bối, thực ra, Thư Hàng anh ấy không phải là đệ tử Tô thị." A Thập Lục lên tiếng giải thích. "Không phải đệ tử Tô thị?

Vậy hắn cũng họ Tô?" Luân Hồi Nhận tiên tử ngẩn ra. "Thư Hàng anh ấy họ Tống." A Thập Lục có chút ngại ngùng nói.

Luân Hồi Nhận tiên tử hơi khựng lại.

Một lúc lâu sau.

Luân Hồi Nhận tiên tử đau lòng nói: "Lại là họ Tống?

Thiên Hà Tô Thị chúng ta chẳng lẽ chuyên nuôi vợ cho nhà họ

Tống bọn họ sao?

Các ngươi từng người một, sao cứ bám riết lấy họ Tống không buông?

Không thể tìm người họ khác được à?" Tiểu tiên tử mà Thiên Hà Tô Thị ta khó khăn lắm mới nuôi lớn, dựa vào đâu mà đều phải để thằng họ Tống cuỗm mất?

Trước khi ngủ say, bà cũng đã tiếp xúc với mấy vị tiên tử Tô thị, trong đó có mấy người đều bị người họ Tống cuỗm mất.

Lần này vạn năm mới mở mắt gặp được tiểu tiên tử Tô thị đầu tiên, người cuỗm cô cũng lại là họ Tống.

Hơn nữa người ta còn tặng cả 'trái tim' rồi, mối quan hệ đạo lữ này cũng không thoát được.

Không được, sau này phải lập một gia quy mới.

Sau này người họ Tống đều phải ở rể!

Nhưng nghĩ lại, Luân Hồi Nhận tiên tử lại thở dài một hơi.

Chuyện tình cảm này, vẫn là không nên miễn cưỡng.

Lỡ như vì chuyện ở rể, làm tổn thương tình cảm của các tiểu tiên tử Tô thị và đạo lữ, cuối cùng cũng không tốt. "Chắc chỉ là trùng hợp thôi ạ, con và Thư Hàng gặp nhau, hoàn toàn là trùng hợp." Tô Thị A Thập Lục khẽ nói. "Thôi bỏ đi, chuyện tình cảm của các ngươi, ta không tham gia." Luân Hồi Nhận tiên tử thở dài một hơi: "Ngươi thả lỏng, ta kéo ngươi vào...

Đợi sau khi trạng thái của ngươi ổn định, ta muốn gặp Tống Thư Hàng trong miệng ngươi." "Dạ." Tô Thị A Thập Lục ngọt ngào cười đáp.

Cô vốn đã nghĩ nửa ngày, chính là muốn tìm một cơ hội, giới thiệu

Tống Thư Hàng cho Luân Hồi Nhận tiên tử.

Kết quả bây giờ, đối phương chủ động đưa ra yêu cầu như vậy, đúng ý của A Thập Lục. [Thuận lợi như vậy sao?] Móng vuốt nhỏ của Bạch Long tỷ tỷ gãi gãi cằm.

Cô bây giờ cuộn thành hình khăn quàng cổ, móng vuốt nhỏ của chân sau vừa hay có thể làm được việc này.

Từ khi Thư Hàng và Bạch hợp tác, cảm giác vận may của cậu ấy cũng trở nên tốt hơn.

Mặc dù vận may của bản thân Thư Hàng, ban đầu cũng không tồi.

Nhưng hiện tại, ở một số việc nhỏ cũng có thể thấy, mọi thứ của Tống Thư Hàng đang trở nên thuận lợi hơn, giống như đường chạy đã bôi dầu, lướt đi không thể dừng lại.

Lúc này, sâu trong điện Luân Hồi, truyền đến một lực kéo dịu dàng, rơi lên người Tô Thị A Thập Lục, nhẹ nhàng kéo cô đến cuối lối đi.

Cuối lối đi là một chiếc bàn tròn khổng lồ.

Một vị đại mỹ nhân đội mũ ngồi ở vị trí đối diện cửa bàn tròn, hai tay đan vào nhau, chống cằm.

Nhưng khi bà tạo dáng này, có chút vất vả, vì trước ngực còn có một số vật cản, sẽ gây nhiễu khí thế của bà khi tạo dáng này.

Tô Thị A Thập Lục nhìn vị đại mỹ nhân này, vô thức cúi đầu nhìn xuống, sau đó cô liền nhìn thấy Bạch Long tỷ tỷ. "Ngươi tên gì?" Luân Hồi Nhận tiên tử dịu dàng nói. "Tô Thị A Thập Lục." Tiểu Thập Lục báo đạo hiệu của mình. "Ừm." Ánh mắt của Luân Hồi Nhận tiên tử nhìn chằm chằm vào ngực A Thập Lục, dường như muốn xuyên qua lồng ngực quan sát 'trái tim lưu ly' đó. [Là ảo giác sao?] Bà thầm nghĩ trong lòng.

Sao cứ cảm thấy trên trái tim này, mơ hồ truyền ra từng luồng khí tức rất cao thâm khó lường.

Có chút giống với chủ nhân của bà, khí thế của Thiên Đạo thứ năm.

Bất hủ?

Thiên Đạo?

Mình ngủ có hơi lâu rồi không?

Lần sau có nên đổi thành một nghìn năm tỉnh một lần không? "Ngươi sở hữu trái tim này thì vừa đúng lúc... nếu không, công đoạn tiếp theo, ta còn phải nghĩ cách để củng cố trái tim của ngươi." Luân Hồi tiên tử khẽ nói: "Ta hỏi ngươi lần cuối, ngươi chuẩn bị xong chưa?" Tô Thị A Thập Lục ngồi thẳng người, gật đầu. "Vậy tiếp theo, ta sẽ đúc cho ngươi một chiếc vỏ đao.

Sau đó, ngươi và tất cả 'tiểu Thập Lục' trong cơ thể cùng nhau liên thủ, kích hoạt thiên phú của Tô thị." Luân Hồi Nhận tiên tử lên tiếng.

Thiên phú của Thiên Hà Tô Thị, cũng là kế thừa thiên phú của bà, hóa thân thành lưỡi đao.

Bà là đạo khí, nhưng bà là món đặc biệt nhất trong tất cả các đạo khí.

Trước khi trở thành đạo khí, bà là con người. "Đúc vỏ đao có cần dược liệu không?" Bạch Long tỷ tỷ lên tiếng hỏi, trong kho báu riêng của cô vẫn còn một số bảo bối, nếu cần, cô có thể hỗ trợ A Thập Lục, cố gắng đúc 'vỏ đao' hoàn mỹ hơn. "Không cần." Luân Hồi Nhận tháo mũ ra, để lộ đôi tai tinh linh nhọn và mái tóc dài màu đỏ.

Sau đó, bà đưa tay vuốt thẳng mái tóc dài của mình, vuốt thành hình dựng đứng.

Trong ánh mắt nghi hoặc của A Thập Lục và Bạch Long tỷ tỷ, bà đưa tay nhổ một phát, cả mái tóc dài màu đỏ bị nhổ lên, bắt đầu ngưng tụ.

Trong hư không, mơ hồ có một hiệu quả giống như 'chú thuật' hoặc 'bí pháp' ập đến, bám lên mái tóc dài màu đỏ.

Cứ như vậy, mái tóc dài màu đỏ bắt đầu hóa thành vỏ đao.

Cả một mái tóc, cứ như vậy bị Luân Hồi Nhận tiên tử bưng lên.

Lúc này, trên đầu nàng trọc lóc.

Nhưng dù là đầu trọc, nhan sắc của Luân Hồi Nhận tiên tử vẫn ở đẳng cấp đại mỹ nhân, không hề suy giảm chút nào.

Đầu trọc có lẽ là kiểu tóc thử thách nhan sắc nhất, mỹ nhân có thể cân được kiểu đầu trọc chắc chắn là mỹ nhân thực sự.

Đối diện, Tô Thị A Thập Lục ngẩn ra: “Tóc giả à?” Trong cơ thể cô, một nhân cách tiểu Thập Lục không nhịn được nói: 【Tiên tử xinh đẹp như vậy mà lại là đồ ngốc, thật đáng tiếc.】 Bạch Long tỷ tỷ trên cổ quan sát kỹ đầu của Luân Hồi Nhận tiên tử rồi lắc đầu nói: “Không phải tóc giả, là thật sự bưng cả mái 'tóc dài' của mình xuống.” 【Tóc dài của Luân Hồi Nhận tiền bối bưng xuống rồi, có mọc lại được không?】 Nhân cách tiểu Thập Lục kiểu chị gái dịu dàng, chu đáo lo lắng hỏi.

“Yên tâm đi, chẳng bao lâu chúng sẽ mọc lại thôi, nhiều nhất cũng chỉ mất trăm năm.

Ta đã quen với quá trình này rồi, không sao đâu.” Luân Hồi Nhận tiên tử xua tay, bình tĩnh nói.

Nàng có thể trực tiếp giao tiếp với hàng trăm tiểu Thập Lục trong cơ thể Tô Thị A Thập Lục, đây là năng lực giao tiếp độc quyền giữa nàng và 'Tô Thị số tự tiên tử'. 【Vậy tiền bối càng nên đi gặp Tống tiên sinh, Tống tiên sinh có một loại pháp thuật có thể khiến tóc mọc ra ngay lập tức.】Nhân cách tiểu Thập Lục khuê các nói.

“Ngoài một tay 《Dưỡng đao thuật》 tinh diệu ra, Tống tiểu hỏa lần này còn nắm giữ cả bí pháp khiến tóc mọc ra trong nháy mắt sao?

Nói vậy thì, xem ra cũng thật có duyên với ta.” Luân Hồi Nhận tiên tử thầm nghĩ.

Trong hư không, mái tóc dài màu đỏ dưới tác dụng của bí pháp không ngừng được tôi luyện, tạo hình, từng chút một hóa thành hình dạng vỏ đao tinh xảo.

Đồng thời, từ trên người Luân Hồi Nhận tiên tử, càng nhiều năng lượng tương tự ‘lời nguyền, bí pháp quỷ dị phụ thể’ tuôn ra, cuối cùng toàn bộ dung nhập vào vỏ đao này, hóa thành hoa văn trên vỏ đao, tăng cường tính năng cho nó.

Chương 3082

“Luân Hồi Nhận tiên tử, những sức mạnh dung nhập này… là lời nguyền sao?” Bạch Long tỷ tỷ nhíu mày, hỏi.

Ngay từ đầu, nàng đã chú ý đến những năng lượng này.

Sức mạnh của những lời nguyền này khiến Bạch Long tỷ tỷ cũng cảm thấy một loại ‘uy hiếp’, là thứ có đẳng cấp rất cao.

“Long tiên tử cô đoán không sai, những năng lượng này chính là những thứ tương tự ‘lời nguyền phụ thể’.

Hơn nữa, chính vì chúng, Đệ Ngũ Thiên Đạo mới quyết định luyện chế đạo khí ‘Luân Hồi Nhận’.

Cũng có thể nói, chúng là một trong những nền tảng cho sự ra đời của ta.” Luân Hồi Nhận tiên tử giải thích với Tô Thị A Thập Lục và Bạch Long tiên tử.

Liên quan đến lai lịch nhân quả của nàng, vốn dĩ nàng cũng sẽ giới thiệu chi tiết với Tô Thị A Thập Lục, không phải là chuyện bí mật gì.

Nhưng khi Bạch Long tỷ tỷ nghe đến đây, trong lòng khẽ động.

Lời nguyền phụ thể, hơn nữa còn là loại ép Thiên Đạo phải chế tạo đạo khí chuyên đối phó lời nguyền, cũng có nghĩa là, lời nguyền phụ thể này cũng là thứ ở cấp độ ‘Thiên Đạo’?

Nàng không khỏi nghĩ đến ân oán dây dưa gần đây giữa Tống Thư Hàng và ‘mặt trời đen kịt’.

Nếu mọi người đoán không lầm, Thiên Đạo tương ứng với 'mặt trời đen kịt' đó chính là Đệ Tứ Thiên Đạo.

Lại là cái nồi của gã sao?

Vì có màu đen, nên dường như tất cả mọi cái nồi trong chư thiên vạn giới đều có thể ném lên đầu gã.

“Là lời nguyền do Đệ Tứ Thiên Đạo bày ra sao?” Bạch Long tỷ tỷ hỏi.

“Ồ?

Bạch Long tiên tử cô biết chút chuyện nội bộ à?” Luân Hồi Nhận tiên tử có chút kinh ngạc, sau đó nàng gật đầu: “Đúng, lời nguyền phụ thể kỳ lạ này, theo bản tôn của ta suy đoán, chính là do Đệ Tứ Thiên Đạo ngấm ngầm giở trò.

Hơn nữa… là trước khi bản tôn ta ‘chứng đạo’, hoặc là trong khoảnh khắc ‘chứng đạo’, đã bị ngấm ngầm gieo ‘lời nguyền’.

May mà, lời nguyền này có lẽ vẫn chưa nghiên cứu thành hình.

Sau khi bản tôn ta thành công chứng đạo, liền phát hiện ra sự tồn tại của lời nguyền này.” Nhân lúc vỏ đao vẫn đang được rèn đúc, Luân Hồi Nhận tiên tử bắt đầu kể chi tiết cho Tô Thị A Thập Lục về chuyện cũ liên quan đến lời nguyền.

Đệ Ngũ Thiên Đạo lúc đầu cũng không biết ‘lời nguyền’ này là do ai bày ra.

Sau khi chứng đạo, thân thể bất hủ tự động bài xích ‘lời nguyền’ trong cơ thể, nàng mới biết bản thân bị người ta hạ lời nguyền.

Hơn nữa, lời nguyền này rõ ràng mang theo sức mạnh ‘bất hủ’, mới có thể ảnh hưởng đến sự tồn tại cấp Thiên Đạo.

Sau đó, qua một thời gian dài âm thầm nghiên cứu, Đệ Ngũ Thiên Đạo mới truy ra được một vài manh mối, suy luận ra kẻ hạ độc thủ với mình có thể là Thiên Đạo tiền nhiệm, Đệ Tứ Thiên Đạo.

Đệ Tứ Thiên Đạo tuy đã mãn nhiệm, nhưng dường như vẫn giữ lại một chút sức mạnh để hành động trên thế gian.

Để đối phó với lời nguyền của 'Đệ Tứ Thiên Đạo', Đệ Ngũ Thiên Đạo bèn bắt đầu nghiên cứu đạo khí chuyên dụng.

Nàng kích hoạt một 'phục sinh trận pháp' từ khi còn ở cảnh giới Trường Sinh Giả, trước khi chứng đạo… Sau khi chứng đạo bất hủ, trận pháp của Trường Sinh Giả này đã mất đi tác dụng 'phục sinh'.

Nhưng dưới sự cải tạo của Đệ Ngũ Thiên Đạo, phục sinh trận pháp này cuối cùng đã ngưng tụ ra một 'hóa thân' đặc thù.

Hóa thân này ý thức trống rỗng, là hóa thân từ sức mạnh huyết mạch của Đệ Ngũ Thiên Đạo, chính là 'Luân Hồi Nhận tiên tử' trước mắt.

Đệ Ngũ Thiên Đạo không hủy diệt những lời nguyền mà 'thân thể bất hủ' của mình bài xích ra, mà chuyển chúng vào trong hóa thân này, rồi từng bước một tôi luyện hóa thân này thành đạo khí đặc thù.

Nàng vừa đối phó với 'lời nguyền', vừa bày bố cục để tương lai có thể gài bẫy Đệ Tứ Thiên Đạo một phen. 《Dưỡng đao thuật》 gia truyền của nhà họ Tô chính là một mắt xích không đáng kể trong vô số mắt xích trong bố cục của Đệ Tứ Thiên Đạo.

Lòng báo thù của Đệ Ngũ Thiên Đạo mạnh hơn tất cả các Thiên Đạo tiền nhiệm.

Khi còn tại vị, nàng tích cực tấn công tất cả những thứ liên quan đến 'Đệ Tứ Thiên Đạo', nhiều lần thử hủy diệt hoàn toàn những hậu chiêu của Đệ Tứ Thiên Đạo.

Ngay cả sau khi mãn nhiệm, nàng vẫn để lại rất nhiều hậu chiêu nhắm vào Đệ Tứ Thiên Đạo mà vẫn chưa được kích hoạt!

Ngay cả Luân Hồi Nhận tiên tử cũng không biết Đệ Ngũ Thiên Đạo đã âm thầm chuẩn bị bao nhiêu thứ để đối phó với Đệ Tứ Thiên

Đạo.

Bạch Long tỷ tỷ gật đầu nói: “Cho nên, với tư cách là người kế thừa huyết mạch của Luân Hồi Nhận tiên tử, đệ tử Thiên Hà Tô Thị cũng có thể mượn sức mạnh của ‘lời nguyền’ để kích hoạt thiên phú trong cơ thể?

Nhưng, sức mạnh của lời nguyền sẽ không quay lại ăn mòn đệ tử Tô Thị chứ?” Dù sao thì ‘lời nguyền’ này cũng là sản phẩm cấp Thiên Đạo.

“Lời nguyền này sớm đã không còn chức năng ‘ăn mòn’ nữa… Thực ra, sức mạnh ‘lời nguyền’ mà các ngươi thấy bây giờ đã không còn là tác phẩm nguyên bản của Đệ Tứ Thiên Đạo. ‘Lời nguyền của Đệ Tứ Thiên Đạo’ thật sự đã bị tiêu hao hết trong quá trình bản tôn ta đúc ‘Luân Hồi Nhận’. ‘Sức mạnh lời nguyền’ các ngươi thấy bây giờ là do ta dùng sức mạnh của mình thúc đẩy sinh ra, giống như cắt hẹ vậy, thứ cắt ra là sức mạnh chịu sự khống chế của ta và sức mạnh huyết mạch Tô Thị.” Luân Hồi Nhận tiên tử mỉm cười.

Nàng là đạo khí do Đệ Ngũ Thiên Đạo tạo ra chuyên để đối phó ‘lời nguyền’.

“Cắt lời nguyền như cắt hẹ sao?” Bạch Long tỷ tỷ nghe đến đây, không biết vì sao lại nghĩ đến tâm ma bị Tống Thư Hàng cắt như hẹ.

Cho dù là ‘lời nguyền’ do Thiên Đạo tạo ra, nếu vận khí không tốt, cũng sẽ trở thành hẹ.

Thế giới này, chính là tàn khốc vô tình như vậy.

Thậm chí… nếu Tống Thư Hàng biết có một loại ‘lời nguyền’ có thể sinh trưởng không ngừng như hẹ, nói không chừng sau ‘combo thiên kiếp, món tâm ma, tiên hiệu tà vọng’, Tống Thư Hàng còn có thể phát triển ra ‘đại tiệc lời nguyền’?

“Nói không chừng sẽ rất ngon.” Nghĩ đến combo thiên kiếp ngon lành, Bạch Long tỷ tỷ lại hơi thất thần.

Hiện tại nàng vẫn là thể năng lượng thuần túy, những thứ có thể ăn trực tiếp không nhiều.

Bạch Long tỷ tỷ càng lúc càng mong chờ cảnh Tống Thư Hàng và Luân Hồi Nhận tiên tử gặp mặt sau đó.

Đối diện, Luân Hồi Nhận tiên tử ngẩn ra.

Ăn?

Thứ gì rất ngon?

Chúng ta không phải vừa mới nói về ‘lời nguyền’ sao?

Tại sao đột nhiên lại chuyển sang chủ đề ‘ăn’ rồi?

Chẳng lẽ là đang ám chỉ ta chiêu đãi không chu đáo, không dâng trà nước và điểm tâm cho khách?

Trong phút chốc, Luân Hồi Nhận tiên tử cảm thấy không khí có chút gượng gạo.

May mà lúc này, ‘vỏ đao’ trong hư không đã luyện chế xong, tạo ra một khoảng lặng.

Vỏ đao tinh xảo từ trên không rơi xuống, rơi vào tay Tô Thị A Thập Lục.

Khi Tô Thị A Thập Lục bắt lấy vỏ đao này, một cảm giác huyết mạch tương liên liền dâng lên.

Trên vỏ đao, những hoa văn do ‘sức mạnh lời nguyền’ hóa thành như sống lại, chậm rãi vận chuyển.

Dưới ảnh hưởng của khí tức sức mạnh lời nguyền này, Tô Thị A Thập Lục cảm thấy một loại thiên phú ẩn giấu trong cơ thể mình bắt đầu được kích hoạt.

Đồng thời, trong đầu cô, tất cả các nhân cách tiểu Thập Lục cũng bị ảnh hưởng, bắt đầu tiến hành một loại lột xác.

“Nóng quá.” Bạch Long tỷ tỷ đột nhiên khẽ gọi một tiếng, thân hình lùi ra khỏi cổ Tô Thị A Thập Lục một chút.

Nàng hiện tại là một tồn tại tương tự ‘thân thể công đức’, vậy mà cũng cảm thấy nóng?

“Bạch Long tiên tử không cần lo lắng, đây là khúc dạo đầu của sự lột xác.” Luân Hồi Nhận tiên tử lên tiếng.

Nàng đưa tay điểm nhẹ về phía Tô Thị A Thập Lục, pháp tắc luân hồi hiện ra, bao bọc Tô Thị A Thập Lục, đồng thời tách riêng không gian nhỏ nơi A Thập Lục đang ở ra.

Pháp tắc luân hồi giống như sương mù, che khuất thân hình Tô Thị A Thập Lục.

Đồng thời, hàng trăm tiểu Thập Lục cùng với nhân cách phụ của A Thập Lục đều hóa thành hình chiếu hiện ra trong ‘sương mù’.

Nhân cách phụ giống như ‘người bảo vệ linh hồn’, lơ lửng sau lưng Tô Thị A Thập Lục, hai tay làm động tác ‘ôm’, bảo vệ bản thể A Thập Lục.

Hàng trăm nhân cách tiểu Thập Lục thì phân tán không theo quy tắc nào ở bên cạnh A Thập Lục, từ trên người chúng có từng sợi ‘gai’ nối liền chúng với nhân cách phụ của A Thập Lục.

Cảnh tượng trông giống như Tô Thị A Thập Lục + nhân cách phụ đã biến thành một con nhím hoặc cầu gai, mà trên mỗi chiếc gai đều xiên một tiểu Thập Lục.

Rất có cảm giác khoa học viễn tưởng.

“Sức mạnh luân hồi… còn có hương vị của thời gian.” Bạch Long tỷ tỷ quay đầu nhìn Luân Hồi Nhận tiên tử.

“Đúng vậy, còn có sức mạnh thời gian.

Thuộc tính luân hồi vốn dĩ không thể tách rời với thời gian.” Luân Hồi Nhận tiên tử đáp: “Quá trình tiến hóa này sẽ kéo dài một chút thời gian.

Nhân lúc này, chúng ta đi gặp cậu nhóc tên Tống Thư Hàng kia đi.” “Để ta gọi cậu ấy nhé?” Bạch Long tỷ tỷ nói: “Ngoài ra, cái lối đi bên ngoài kia, Tống Thư Hàng có lẽ không vào được đâu.” Lối đi đó, Tô Thị A Thập Lục vào đã rất miễn cưỡng, Tống Thư Hàng thì thể hình quá lớn.

“Làm sao để vào là một loại thử luyện đối với thành viên Thiên Hà Tô Thị.

Nhưng mà… cậu ta còn chưa phải là đệ tử Thiên Hà Tô Thị, nên không cần thử luyện phiền phức như vậy, ta sẽ trực tiếp kéo cậu ta qua.” Luân Hồi Nhận tiên tử đáp.

Đang nói chuyện, một hóa thân khác của Tô Thị Bình Tế tiên tử đã dẫn Tống Thư Hàng Tự Ngã Thi đến bên ngoài Luân Hồi Điện.

“Tiếp theo, ngươi tự mình vào gặp Luân Hồi Nhận tiên tử, ta không vào cùng ngươi nữa.” Tô Thị Bình Tế tiên tử nói với vị trí bên trái của mình.

Tự Ngã Thi: “…” Tô Thị Bình Tế tiên tử, tôi đang đứng bên phải cô mà!

Trên người cô còn có sợi dây nối với tôi nữa kìa!

Ngoài ra, Tự Ngã Thi lại nhìn vào Luân Hồi Điện, cánh cửa mà Tô Thị A Thập Lục đẩy ra trước đó vẫn chưa đóng lại.

Vì vậy, hắn liếc mắt một cái là thấy ngay lối đi chật hẹp đó.

Lối đi này, làm sao mình vào được?

“Về phần làm sao ngươi vào được lối đi này, thì phải xem bản lĩnh của ngươi.” Tô Thị Bình Tế tiên tử tiếp tục nói với phía bên trái của mình.

Tự Ngã Thi: “…” Suy nghĩ một chút, hắn mượn sức mạnh của bản thể, điều động ‘Thánh nhân kim đan á bất hủ’ qua, nhìn về phía lối đi chật hẹp.

Sương mù trong lối đi không thể mê hoặc được con mắt của thánh nhân hiện tại.

“Là hình dạng vỏ đao sao?” Tự Ngã Thi trong lòng khẽ động.

Nếu là vỏ đao… thì dùng 《Dưỡng đao thuật》?

Tô Thị Bình Tế tiên tử đã nói rồi, để hắn tự dựa vào bản lĩnh của mình mà vào.

Vì vậy, Tự Ngã Thi không nói hai lời, xắn tay áo lên, mái tóc dài tung bay, rơi xuống lối đi chật hẹp.

Ánh sáng của 《Dưỡng đao thuật》 nở rộ, chói lóa như mặt trời nhỏ.

Cùng lúc đó.

Chương 3083

Trong điện, Luân Hồi Nhận tiên tử vừa nói chuyện xong với Bạch Long tỷ tỷ, khẽ búng tay một cái, thi triển pháp thuật đưa 'Tống tiểu hữu' trực tiếp đến trong Luân Hồi Điện.

Thế là… Sau khi bí pháp dịch chuyển không gian kết thúc, Tự Ngã Thi lập tức bị dịch chuyển đến bên cạnh bản thể của 'Luân Hồi Nhận tiên tử'.

Hơn trăm triệu phát 《Dưỡng đao thuật》 vốn định rơi lên lối đi chật hẹp, toàn bộ đều rơi lên bản thể của Luân Hồi Nhận tiên tử.

Ánh sáng chói lóa của Dưỡng đao thuật suýt nữa làm mù mắt Bạch Long tỷ tỷ.

"Vừa gặp mặt đã dùng 《Dưỡng đao thuật》, trực tiếp vậy sao?" Bạch Long tỷ tỷ nói.

Tự Ngã Thi lúng túng thu tay và tóc lại.

Luân Hồi Nhận tiên tử: "…" Tuy rằng sớm đã cảm ứng được 《Dưỡng đao thuật》 của vị Tống tiểu hữu này qua 'vỏ đao' cũ của mình, nhưng cảm nhận qua vỏ đao và trực tiếp chịu 《Dưỡng đao thuật》 bằng chính thể là hai trải nghiệm hoàn toàn khác nhau.

"Ngươi chính là Tống Thư Hàng sao?" Luân Hồi Nhận tiên tử chậm rãi nói.

"Thưa Luân Hồi Nhận tiền bối, tôi là tam thi của bản thể, Tự Ngã Thi Bá Thể." Tự Ngã Thi hành lễ với Luân Hồi Nhận tiên tử.

Ở đây chỉ có Bạch Long tỷ tỷ, A Thập Lục và vị tồn tại cấp 'đại mỹ nhân' trước mắt này.

Vì vậy, vị tiên tử này chắc chắn là đạo khí Luân Hồi Nhận.

Nói rồi, cảm giác tồn tại của hắn lại bắt đầu giảm xuống.

Khi không thi triển 《Dưỡng đao thuật》, hắn sẽ trở thành người vô hình.

“Không phải bản thể?” Luân Hồi Nhận tiên tử nhìn Tống Thư Hàng Tự Ngã Thi, im lặng hồi lâu.

Một lúc sau.

“Có thể để bản thể của ngươi qua đây một chuyến được không?” Luân Hồi Nhận tiên tử hỏi.

“Vậy phải đợi một lát, được không ạ?” Tự Ngã Thi đáp, bản thể Bá Tống hiện đang cùng Bạch tiền bối đến cõi U Minh trong 'Hắc Long thế giới' để cắm cột.

“Được, trước khi Tô Thị tiểu Thập Lục hoàn thành tiến hóa, ta có một khoảng thời gian để chờ.

Nhưng đừng để ta chờ quá lâu.” Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

Tự Ngã Thi gật đầu: “Bản thể sẽ đến nhanh nhất có thể.” “Ừm.” Luân Hồi Nhận tiên tử gật đầu.

Tiếp theo là một khoảng im lặng kéo dài.

“Phải rồi, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?

Ví dụ như vạn năm trước, hoặc là lâu hơn nữa?” Luân Hồi Nhận tiên tử đột nhiên ngẩng đầu hỏi.

“Chắc là chưa ạ.” Tự Ngã Thi đáp: “Vạn năm trước, bản thể của tôi còn chưa ra đời.” Tự Ngã Thi trả lời rất dè dặt.

Nếu là vài tháng trước, đối mặt với câu hỏi này, Tự Ngã Thi có lẽ sẽ thêm vào cuối câu một câu: Bản thể tôi là Bá Tống, năm nay vừa tròn mười chín tuổi.

Nhưng bây giờ, nội tâm Tự Ngã Thi có chút chột dạ.

Tuy trong ký ức, hắn chưa từng tiếp xúc với dấu tích của Đệ Ngũ Thiên Đạo… nhưng không đảm bảo 'Bá Tống' trong tương lai có đi tiếp xúc với Đệ Ngũ Thiên Đạo của 'vạn năm trước' hay không!

Thiên phú nhập mộng tuy rất kín đáo, nhưng gặp phải đại lão đỉnh cấp thật sự vẫn sẽ bị phát hiện.

Nói không chừng một ngày nào đó trong tương lai, bản thể Bá Tống nổi hứng, nhập mộng về quá khứ, tiếp xúc với Đệ Ngũ Thiên Đạo của vạn năm trước, rồi lại bị đối phương bắt được tung tích?

Cho dù không nhập mộng, nhưng lỡ như còn có tình huống tương tự như 'Tống Mộc Đầu' thì sao?

Vì vậy, với tư cách là người cẩn thận và thông thái nhất trong tam thi, Tự Ngã Thi không dám nói quá chắc chắn.

Luân Hồi Nhận tiên tử nghe vậy, hơi ngẩn ra.

Nàng nhìn Tự Ngã Thi với cảm giác tồn tại ngày càng thấp từ trên xuống dưới, một lúc sau gật đầu nói: "Không tệ, chưa đến một vạn năm, ngươi đã bước ra con đường trường sinh của riêng mình, chứng đạo cảnh giới Trường Sinh.

Thiên phú và tốc độ tu luyện này, trong chư thiên vạn giới cũng được coi là cực hiếm." "Cảm ơn tiền bối đã khen." Tự Ngã Thi khiêm tốn nói.

Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh khóe miệng giật giật: "…" Nhưng nàng không lên tiếng vạch trần.

Nhìn thấu mà không nói ra, để khỏi đâm vào tim mình.

"Nếu vạn năm trước ngươi còn chưa ra đời, vậy cảm giác quen thuộc của ta đối với ngươi có lẽ đến từ phương diện khác.

Có thể ta đã từng gặp trưởng bối của ngươi, cũng có thể là công pháp của ngươi khiến ta quen mắt.” Luân Hồi Nhận tiên tử tùy ý nói: “Nói chung, giữa chúng ta coi như có duyên.” Sống lâu, tiếp xúc với nhiều người, thỉnh thoảng sẽ có cảm giác quen thuộc khó hiểu với một số sự vật, có thể hiểu được.

“Chẳng lẽ là công pháp hệ Tỉnh Nhật cư sĩ khiến tiên tử quen mắt?

Tiền bối từng tiếp xúc với công pháp trạng thái người vô hình như tôi sao?” Tự Ngã Thi thuận theo chủ đề nói tiếp.

“Có lẽ vậy, nhưng nói thật, công pháp ngươi tu luyện, cho dù ta từng tiếp xúc trước đây cũng sẽ rất nhanh quên đi.” Luân Hồi Nhận tiên tử chậm rãi nói.

Tự Ngã Thi: “…” Ban đầu còn nghĩ một tồn tại như Luân Hồi Nhận tiên tử có cách nào giúp hệ Tỉnh Thiên cư sĩ thể hiện cảm giác tồn tại không.

Nhưng xem ra, bất lực.

Hơn nữa, nói chuyện một lúc, Tự Ngã Thi phát hiện Luân Hồi Nhận tiên tử có chút lơ đãng.

Nàng dần dần có chút phớt lờ người vô hình, lại muốn quay sang giao tiếp với Bạch Long tỷ tỷ.

Tự Ngã Thi âm thầm thở dài, quay sang nhìn Tô Thị A Thập Lục đang trong quá trình biến đổi.

“Trông có vẻ hơi giống trạng thái của bản thể khi lang thang trong ‘trường hà thời gian’.” Tự Ngã Thi suy tư.

Vô số tiểu Thập Lục của Tô Thị A Thập Lục, chẳng lẽ cũng liên quan đến ‘trường hà thời gian’?

Đang suy nghĩ, đột nhiên Tự Ngã Thi cảm thấy một lực lớn truyền đến từ cánh tay, thân thể hắn bị kéo về phía Luân Hồi Nhận tiên tử.

Tự Ngã Thi bị nàng kéo đi mấy mét, mặt đầy nghi hoặc: “???” “Ồ?

À… suýt nữa thì phớt lờ ngươi rồi.” Luân Hồi Nhận tiên tử vẫy vẫy ngón tay của mình, chỉ thấy nàng không biết từ lúc nào đã buộc một sợi dây vào ngón tay mình và người Tự Ngã Thi.

Tô Thị Bình Tế tiên tử trước đây cũng làm như vậy.

“Công pháp của ngươi, vậy mà cũng ảnh hưởng đến ta… Trạng thái của bản thể ngươi không có vấn đề gì chứ?

Tô Thị tiểu Thập Lục tiên tử của ta, có khi nào đang yêu đương với bản thể ngươi được nửa chừng, liền quên mất bản thể ngươi, rồi quay người đi yêu người khác không?” Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

Bạch Long tỷ tỷ dùng rồng râu quấn chặt miệng mình, để không phát ra tiếng cười bất lịch sự.

“Yên tâm đi, Luân Hồi Nhận tiền bối.

Bản thể của tôi không tu luyện công pháp này, anh ấy chủ tu《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》,《Vong Ký Liễu Thần Công》 là công pháp phụ tu, hơn nữa thông qua trảm tam thi, đã trảm hết cho tôi rồi.” Tự Ngã Thi mệt mỏi nói.

“《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》?” Luân Hồi Nhận tiên tử một tay chống cằm, tựa vào bàn tròn, chìm vào suy tư.

Khi Tự Ngã Thi thấy cảnh này, suy nghĩ của hắn tăng tốc, bắt đầu chạy đua.

Luân Hồi Nhận tiên tử rõ ràng là có phản ứng với《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》.

Nhưng vấn đề là, người sáng tạo ra công pháp này là Thiên Đạo

Bạch tiền bối.

Thiên Đạo Bạch sau khi 'bán bộ siêu thoát', đã dùng 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 và tổ hợp pháp khí làm tọa độ, tùy ý ném gạch vào quá khứ, nhắm vào tương lai.

Cũng có nghĩa là, công pháp này là sản phẩm trong thời gian của Đệ Thất Thiên Đạo.

Nhưng với tư cách là đạo khí của Đệ Ngũ Thiên Đạo, Luân Hồi Nhận tiên tử lại có phản ứng rõ ràng với nó. 【Nói không chừng đây lại là cái nồi của bản thể Bá Tống?】 Tự Ngã Thi lúc này đột nhiên có chút thấu hiểu tâm trạng của 'Bàn Cầu đại lão'.

Bất kể là chuyện gì, chỉ cần không tìm được người đổ vỏ, cứ để Bạch two gánh là chuẩn không cần chỉnh.

Mà đối với Tự Ngã Thi, người đổ vỏ có thể đổi thành bản thể Bá Tống.

Lúc này, Luân Hồi Nhận tiên tử ngẩng đầu hỏi: "Bản thể của ngươi, khi nào thì tới?" "Vẫn đang cắm cột… Đợi chút, bên bản thể trả lời rằng, sau khi cắm cột xong sẽ có khoảng một giờ để cột ổn định, anh ấy có thể tranh thủ qua đây một chút.

Nhưng tôi cần hoán đổi tọa độ không gian với bản thể, Luân Hồi Nhận tiền bối xin hãy mở cho tôi quyền hạn không gian." Tự Ngã Thi đáp.

Hắn chỉ là tam thi nhỏ bé, Tự Ngã Thi, hóa thân thì phải có dáng vẻ của hóa thân, trách nhiệm trọng đại không cần bọn họ gánh, giao cho bản thể là được.

"Chuẩn." Luân Hồi Nhận tiên tử gật đầu, mở 'quyền hạn không gian' cho Tự Ngã Thi, để hắn có thể tự do đi lại trong phạm vi 'Tổ tinh Tô Thị - Luân Hồi Điện'.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Không gian hoán đổi, tọa độ của Tự Ngã Thi và bản thể Tống Thư Hàng đối tráo.

Tự Ngã Thi qua đó hỗ trợ Bạch tiền bối, chờ đợi quá trình cắm cột ổn định.

Mà bản thể Tống Thư Hàng vượt không gian mà đến, đồng thời mang theo uy áp nặng nề, không khí xung quanh dường như cũng trở nên đặc quánh.

Đây là di chứng của việc 'toàn thân á bất hủ hóa'.

Chỉ cần hơi không chú ý, uy áp vô hình sẽ không ngừng được phóng thích.

Luân Hồi Nhận tiên tử trừng lớn mắt: "!!!" Khí tức bất hủ?

Toàn thân tương tự bất hủ hóa?

Đây là Trường Sinh Giả?

Ngoài việc không có 'quy tắc Thiên Đạo' đi kèm, đây chẳng phải là một tiểu Thiên Đạo sống sờ sờ sao.

"Tại hạ Bá Tống, ra mắt tiền bối." Tống Thư Hàng cố gắng thu liễm khí tức uy áp của mình, ôm quyền nói.

Luân Hồi Nhận tiên tử dụi dụi mắt mình.

Thật không phải ảo giác.

Nếu không phải Thiên Đạo không có khả năng sinh sản, Luân Hồi Nhận tiên tử suýt nữa đã nghi ngờ vị 'Bá Tống' trước mắt này có phải là con ruột của Thiên Đạo không.

"Tống đạo hữu, trạng thái của ngươi, nếu ta không phải là đạo khí, e rằng cũng không chịu nổi." Luân Hồi Nhận tiên tử cảm thán:

“Trong trường hợp không chứng Thiên Đạo, ngươi làm sao làm được đến bước này?” Phải biết rằng ngay cả Thiên Đạo tại vị cũng không thể biến ‘hóa thân’ của mình thành bộ dạng này.

Tối đa, cũng chỉ đạt đến cấp bậc của Luân Hồi Nhận tiên tử, hóa thân thành ‘đạo khí’ đã là cực hạn.

Một vạn năm, thật sự đủ để một người tu luyện đến trình độ như vị ‘Bá Tống’ này sao?

Hơn nữa, một tồn tại đạt đến cảnh giới này, có thể nói đã vượt qua cực hạn của Trường Sinh Giả.

Một tồn tại như vậy, lại có thể để mắt đến một tiểu tiên tử cảnh giới Lục phẩm của Thiên Hà Tô Thị… Vị Tống đạo hữu này, không phải là sớm đã biết sự tồn tại của nàng, là nhằm vào nàng mà đến chứ?

Dù sao nàng cũng là đạo khí, đối với một tồn tại như vậy cũng có giá trị nghiên cứu.

Đối phương, là muốn thèm khát thân thể của nàng?

Chuyện 'đạo khí' đang ngủ say trong tổ tinh của Thiên Hà Tô Thị, trong chư thiên vạn giới gần như không có mấy người biết, mà cho dù có người biết, cũng là người của mình.

Chương 3084

Nhưng trên đời không có bức tường nào không lọt gió, sự tồn tại của nàng không thể nào thật sự trở thành tuyệt mật, bị người khác biết được cũng không có gì lạ.

Nếu không phải có gần trăm triệu phát 《Dưỡng đao thuật》 lót nền trước đó, lúc này Luân Hồi Nhận tiên tử e rằng đã nảy sinh cảnh giác sâu sắc với Bá Tống, thậm chí có thể sẽ cách ly hắn.

Nhưng Luân Hồi Nhận tiên tử hiện tại, trong lòng không hề nảy sinh quá nhiều cảnh giác, ngược lại còn đưa tay, ra hiệu cho Tống Thư Hàng ngồi xuống đối diện bàn tròn.

Tống Thư Hàng ngồi xuống xong, trả lời câu hỏi của tiên tử: "Trạng thái hiện tại của tôi, thực ra rất phức tạp.

Tôi gọi trạng thái hiện tại là hình thức á bất hủ, nó là kết quả của các loại trùng hợp + cơ duyên + sự giúp đỡ của rất nhiều tiền bối.

Nếu chỉ dựa vào bản thân tôi, thì không làm được gì cả.

Sự giúp đỡ của các vị tiền bối đối với tôi mới là quan trọng nhất." "Rất nhiều tiền bối?" Luân Hồi Nhận tiên tử suy tư, hỏi: "Tồn tại cấp bậc nào có thể giúp ngươi làm được chuyện này?" Thời buổi này, tu luyện giả đều bá đạo như vậy sao?

Đã nghiên cứu cách lấy thân phận phàm nhân, đoạt tạo hóa bất hủ của Thiên Đạo?

Hơn nữa, còn thành công?

Câu hỏi này, Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh có thể trả lời: "Thiên Đạo đương nhiệm, nhiều vị Cửu U chúa tể, còn có một nhóm Trường Sinh Giả đỉnh cấp, ta nhớ còn có một vị Long Lạc nữ sĩ." Luân Hồi Nhận tiên tử: “???” Ta trước đó chỉ nghi ngờ ngươi là ‘con riêng của Thiên Đạo’, nhưng xem ra, ta căn bản không cần nghi ngờ, đây chính là sự thật!

Dùng ‘nhóm’ để tính Trường Sinh Giả đỉnh cấp, các đời Cửu U chúa tể, Thiên Đạo đương nhiệm… Muốn tập hợp nhiều sự trợ giúp như vậy… “Trường sinh đạo của ngươi, lẽ nào là 'quan hệ mạng' à?” Luân Hồi Nhận tiên tử nói, nếu không phải là trường sinh đạo quan hệ mạng, thì làm sao có thể liên kết nhiều tồn tại như vậy lại với nhau?

“Trường sinh đạo tôi đang dùng là pháp trường sinh công đức + nhân quả.

Nhưng mà, qua một thời gian nữa, tôi thật sự chuẩn bị đổi trường sinh đạo thành ‘Tu Liêu trường sinh pháp’, đúng là có liên quan đến ‘quan hệ mạng’.” Đối diện, Tống Thư Hàng thản nhiên trả lời.

Luân Hồi Nhận tiên tử: “…” Ngươi vậy mà thật sự có trường sinh pháp quan hệ mạng!

Hơn nữa, nghe giọng của vị ‘Bá Tống’ này, hắn đổi trường sinh pháp cứ như thay quần áo, dường như không chỉ đổi một con đường trường sinh?

Trong một vạn năm, thật sự có thể lĩnh ngộ ra nhiều ‘con đường trường sinh’ sao?

“Ngươi thật sự trong vòng một vạn năm đã đạt đến trình độ này?” Luân Hồi Nhận tiên tử nhìn Tống Thư Hàng với ánh mắt phức tạp.

Tống Thư Hàng hơi khựng lại, gật đầu nói: “Đúng vậy, là trong vòng một vạn năm, thật không giả dối.” “Vậy nên, ngươi thông qua tiểu tiên tử Tô Thị của Thiên Hà Tô Thị, mục tiêu thật sự là tiếp xúc với ta sao?” Luân Hồi Nhận tiên tử hai mắt nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Bá Tống càng trả lời như vậy, càng khiến nàng chắc chắn điểm này.

Một tồn tại có thể trong vòng vạn năm ngắn ngủi đạt đến độ cao này, mỗi một việc làm, chắc chắn đều ẩn chứa quyết định sâu xa.

Tiếp xúc với tiểu tiên tử Tô Thị để yêu đương những chuyện bình thường như vậy, nghĩ thôi cũng thấy không thể nào.

Tống Thư Hàng lắc đầu, nói: “Trước hôm nay, tôi không hề biết đến sự tồn tại của tiên tử.” “Vậy tại sao ngươi lại tiếp xúc với tiểu tiên tử Tô Thị của Thiên Hà Tô Thị?

Một tồn tại như ngươi, chỉ mất một vạn năm đã chứng đạo Trường Sinh + toàn thân á bất hủ hóa, ngươi sẽ rung động bình thường, yêu đương bình thường với tiểu tiên tử của Tô Thị sao?” Luân Hồi Nhận tiên tử nghiêm túc hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ bên cạnh ngẩng đầu nhìn trời.

Chuyện phải đến cuối cùng cũng đến, trốn cũng không trốn được.

Đối diện bàn tròn, Tống Thư Hàng rất bình tĩnh nói: “Luân Hồi Nhận tiền bối, cô muốn nghe sự thật không?” “Tất nhiên.” Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

Bạch Long tỷ tỷ âm thầm nhìn Luân Hồi Nhận tiên tử.

Nàng đã cố gắng không vạch trần rồi, nhưng không ngờ tiên tử lại tự đâm đầu vào chỗ đau.

“Thực ra, tôi mới quen A Thập Lục vào năm ngoái.” Khóe miệng Tống Thư Hàng hiện lên nụ cười dịu dàng, chìm vào hồi ức. 【Năm ngoái?

Cũng có nghĩa là, nhiều nhất chỉ có một năm?】 Luân Hồi Nhận tiên tử nhướng mày… một tồn tại tu luyện vạn năm, trong vòng một năm ngắn ngủi đã có quan hệ thân mật với tiểu tiên tử Tô Thị, đừng nói với nàng là nhất kiến chung tình nhé?

“Lúc đó, A Thập Lục độ thiên kiếp Tứ phẩm thất bại, xuất hiện ở khu đại học Giang Nam.

Còn tôi, lúc đó vừa mới tiếp xúc tu luyện, vẫn đang trong giai đoạn Trăm Ngày Trúc Cơ.” Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

“Đợi đã!” Luân Hồi Nhận tiên tử đưa tay ra hiệu dừng lại: “Ngươi vừa nói gì?

Mới tiếp xúc tu luyện, đang trong giai đoạn Trăm Ngày Trúc Cơ?

Năm ngoái?” “Vâng.” Tống Thư Hàng gật đầu. 【Vâng cái đầu ngươi!

Năm ngoái, Trăm Ngày Trúc Cơ, mà bây giờ ngươi đã là cảnh giới Trường Sinh Giả, toàn thân á bất hủ hóa, còn có mấy con đường trường sinh!】 Luân Hồi Nhận tiên tử trừng mắt nhìn Tống Thư Hàng.

Đây là ‘sự thật’ của ngươi đấy à?

Đây là cái loại sự thật gì!

“Ngươi chắc chắn thời gian là ‘năm ngoái’?

Ngươi năm ngoái mới tiếp xúc tu luyện, vậy năm nay ngươi…” Luân Hồi Nhận tiên tử nghiến răng nói.

Tống Thư Hàng đáp: “Là năm ngoái không sai, năm nay thì… qua tết rồi, tuổi mụ chắc là 20 tuổi.” “Ngươi nghĩ ta sẽ tin lời ngươi nói sao?” Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

Tống Thư Hàng thản nhiên nói: “Nếu tiên tử không tin, hoàn toàn có thể dùng thủ đoạn của mình để kiểm tra lời tôi nói.” “Bạch Long tiên tử?” Luân Hồi Nhận tiên tử quay đầu lại, hỏi.

Bạch Long tỷ tỷ thở dài nói: “Lúc ta tiếp xúc Thư Hàng, cậu ấy xấp xỉ cảnh giới Tứ phẩm, lúc đó, khoảng năm tháng trước.” Luân Hồi Nhận tiên tử: “…” Nếu ‘Bá Tống’ thật sự là một tân binh mới tiếp xúc tu luyện vào năm ngoái, vậy thì tình cảm, quan hệ giữa hắn và Tô Thị A Thập Lục có thể hiểu được.

Nhưng mà, một năm, làm sao có thể làm được chuyện này?

“Ngươi lại đây, nắm lấy tay ta… ta vẫn muốn dùng phương pháp của mình để thử một chút.” Luân Hồi Nhận tiên tử đưa tay về phía Tống Thư Hàng.

“Không cần nắm cổ à?” Tống Thư Hàng hỏi theo phản xạ.

Luân Hồi Nhận tiên tử: “???” Ngươi muốn nắm cổ ta làm gì?【Xem ra khác với Xích Tiêu Kiếm tiền bối?】Tống Thư Hàng nở một nụ cười ôn hòa để hóa giải sự gượng gạo.

Sau đó, hắn đưa tay nắm lấy cổ tay Luân Hồi Nhận tiên tử.

Một vầng sáng bao phủ Luân Hồi Nhận tiên tử.

Sau khi vầng sáng tan đi, một thanh cự nhận dài ba mét xuất hiện trong tay Tống Thư Hàng.

Trên thân đao, vẽ những hình ảnh như minh giới, lối vào địa ngục, thiên đường, v.v.

“Pháp tắc của ta liên quan đến luân hồi, cũng có liên hệ với thời gian.” Giọng của Luân Hồi Nhận tiên tử vang lên: “Có biết sử dụng đạo khí không?” “Biết, trong tay tôi hiện có hai món đạo khí.” Tống Thư Hàng đáp.

Luân Hồi Nhận tiên tử: “…” Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng ngồi ngay ngắn, bày ra tư thế ‘Đao thiền’: “Bước tiếp theo, nhân đao hợp nhất!” Ánh sáng chói lóa lóe lên.

Sau đó, Tống Thư Hàng và Luân Hồi Nhận tiên tử tiến vào cảnh giới nhân đao hợp nhất mà các đao tu hằng mơ ước.

“Ngươi vẫn luôn sử dụng đạo khí như vậy sao?” Luân Hồi Nhận tiên tử vẻ mặt phức tạp.

“Bản năng tay nghề.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

Luân Hồi Nhận tiên tử thở dài: “Thôi được rồi, trạng thái nhân đao hợp nhất cũng tốt.

Chuẩn bị đi, ta sắp bắt đầu vận chuyển rồi.” “Không vấn đề gì.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Nói rồi, Luân Hồi Nhận tiên tử bắt đầu kích hoạt sức mạnh ‘luân hồi’ của mình ở mức tối đa, bao phủ Bá Tống.

Nhưng bước này, thực ra là ‘khâu kiểm tra an ninh’!

Nàng trước tiên phải xem vị Bá Tống đạo hữu này có bị ai phụ thể không.

Luân Hồi Nhận tiên tử không phải đề phòng Tống Thư Hàng, mà là đề phòng Đệ Tứ Thiên Đạo âm hiểm.

Sức mạnh pháp tắc lóe lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, trên Luân Hồi Nhận vang lên tiếng cảnh báo chói tai! ‘Chương trình kiểm tra an ninh’ này của Luân Hồi Nhận tiên tử chủ yếu là dùng để phòng bị Đệ Tứ Thiên Đạo.

Dù sao, Đệ Tứ Thiên Đạo đã nhân lúc bản tôn của nàng ‘Đệ Ngũ Thiên Đạo’ chứng đạo bất hủ mà lén lút gieo lời nguyền có đủ mọi chức năng phụ thể lên Đệ Ngũ Thiên Đạo.

Điểm này không thể không phòng.

Vì vậy, sau khi đạo khí Luân Hồi Nhận được Đệ Ngũ Thiên Đạo chế tạo ra, nó đã được tích hợp thêm chức năng kiểm tra ‘thông tin bất hủ của Đệ Tứ Thiên Đạo’.

Bây giờ, khi bộ ‘thông tin kiểm tra an ninh’ này quét qua người Bá Tống, cảnh báo vang lên inh ỏi!

Hơn nữa, tiếng cảnh báo này vô cùng chói tai.

Điều này cho thấy trên người Bá Tống ngoài thông tin bất hủ liên quan đến ‘Đệ Tứ Thiên Đạo’ ra, dường như còn có nhiều thứ hơn nữa!

“Ngươi đã tiếp xúc với Đệ Tứ Thiên Đạo?

Ngươi trúng bí pháp của Đệ Tứ Thiên Đạo sao?” Luân Hồi Nhận tiên tử lập tức chuyển sang chế độ cách ly khẩn cấp, đao quang lóe lên, hóa thành một màn sáng, cách ly Tống Thư Hàng với mọi người.

Tống Thư Hàng mặt mày ngơ ngác: “???” “Không cần hoảng, có lẽ là do Bá Tống ngươi còn chưa chứng được Thiên Đạo mà đã ngưng tụ được hình thức á bất hủ, cho nên đã khiến Đệ Tứ Thiên Đạo kia ngấm ngầm dòm ngó, âm thầm ra tay với ngươi.

Nhưng đừng lo, ta có thủ đoạn chuyên đối phó với lời nguyền phụ thể của Đệ Tứ Thiên Đạo, ta sẽ nhổ nó ra cho ngươi ngay.” Luân Hồi Nhận tiên tử an ủi.

Đồng thời, nàng mượn hình thức ‘nhân đao hợp nhất’, tăng cường độ ‘kiểm tra an ninh’, cố gắng giúp Tống Thư Hàng dập tắt ‘lời nguyền phụ thể’ của Đệ Tứ Thiên Đạo.

Sau khi tăng cường độ kiểm tra an ninh, một loạt thông tin từ trên người Tống Thư Hàng bị ‘kích hoạt’, lần lượt hiện ra.

Có hư ảnh của con mắt khổng lồ… có hư ảnh của con rồng vằn một chân… có hư ảnh do mặt trời đen kịt hóa thành… có hư ảnh của đạo nhân quấn đầy công đức… có hư ảnh của A Bạch tuấn mỹ vô song… có hư ảnh của bàn cầu kim loại lỏng… Tổng cộng sáu loại khí tức bất hủ có nguồn gốc khác nhau hiện lên từ trên người Tống Thư Hàng, suýt nữa làm chói mù mắt Luân Hồi Nhận tiên tử.

Trong chư thiên vạn giới, e rằng không có mấy ai có duyên được gặp cùng lúc nhiều thông tin bất hủ như vậy!

Nếu không phải nàng là thân đạo khí, một lúc tiếp xúc với nhiều ‘thông tin bất hủ’ như vậy, nói không chừng sẽ bị chấn động đến mức rơi vào hôn mê tạm thời.

“Những thứ này, đều là ‘thông tin bất hủ’ của các đời Thiên Đạo?” Luân Hồi Nhận tiên tử chỉ vào những hư ảnh này, hỏi.

Trong đó, có Đệ Tứ Thiên Đạo mà nàng khá quen thuộc, hư ảnh mặt trời đen kịt đó.

“Không sai… trong các đời Thiên Đạo, ngoại trừ Đệ Nhất Thiên Đạo và bản tôn của tiền bối là Đệ Ngũ Thiên Đạo, thông tin bất hủ của các Thiên Đạo còn lại đều ở đây.” Tống Thư Hàng giải thích.

Luân Hồi Nhận tiên tử nghe đến đây, im lặng hồi lâu, không nói nên lời.

Nàng thật sự không biết nên nói tiếp lời của Bá Tống như thế nào.

Từ lúc tiếp xúc với Bá Tống đến giờ, nàng luôn có cảm giác đối phương không lúc nào là không ra vẻ.

Điều khiến nàng khó chịu hơn là, đều là nàng chủ động phối hợp, hoặc là nàng ép đối phương ra vẻ.

Ngoài ra… Bá Tống, ngươi còn dám nói mình không thèm khát thân thể của ta?

Ngươi rõ ràng là muốn thông qua ta để thu thập thông tin bất hủ của Đệ Ngũ Thiên Đạo mà?

“Không, tiền bối.

Chương 3085

Gặp được cô thực sự là một sự cố ngoài ý muốn.

Tôi hoàn toàn không biết đằng sau Thiên Hà Tô Thị lại ẩn giấu Đệ Ngũ Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng lắc đầu nói: “Hơn nữa, toàn thân á bất hủ hóa của tôi đã hoàn thiện, xương thịt da máu, đều đã hoàn thành á bất hủ hóa, đã không còn thiếu thông tin bất hủ nữa.” Đương nhiên, nếu có thể thu thập đủ thông tin bất hủ của các đời Thiên Đạo, hắn cũng sẽ không từ chối.

Ít nhất, có thể thỏa mãn một chút sở thích sưu tầm của mình.

“‘Thông tin bất hủ’ của Đệ Tứ Thiên Đạo, ngươi làm sao có được?” Luân Hồi Nhận tiên tử có chút không yên tâm, lên tiếng hỏi.

“Về thông tin của Đệ Tứ Thiên Đạo, là tôi và Bạch tiền bối đã dùng ‘thiên phú nuốt chửng’ của Nho gia thánh nhân, gặm từ trên người gã.

Thực ra, một trong những vấn đề chúng tôi đang đối mặt hiện nay chính là làm sao giải quyết nguy cơ ‘Đệ Tứ Thiên Đạo’.

Nếu không giải quyết gã, toàn bộ chư thiên vạn giới đều có thể bị gã hủy diệt.” Tống Thư Hàng nhân cơ hội này, kể lại chuyện về mặt trời đen kịt cho Luân Hồi Nhận tiên tử.

Hắn kể chi tiết quá trình mình tiếp xúc với ‘virus’, tìm ra kẻ đứng sau giật dây, chia sẻ thông tin với tiên tử.

“Không ngờ các ngươi có thể làm được đến mức độ này.” Luân Hồi Nhận tiên tử nghe Tống Thư Hàng và vị ‘Bạch đạo hữu’ kia liên thủ, suýt nữa trấn áp vĩnh viễn hậu chiêu ‘mặt trời đen kịt’ của Đệ Tứ Thiên Đạo, trong lúc đó còn dùng bí pháp nào đó nuốt chửng ‘thông tin bất hủ' trên người đối phương, tâm tình trở nên vui vẻ.

Nói đến đây, nàng liếc nhìn Tô Thị A Thập Lục đang âm thầm biến đổi, nói: "Tiểu Thập Lục tìm mọi cách để dẫn ngươi đến gặp ta, e rằng chính là có ý đồ với ta.

Muốn ta bổ sung cho ngươi phần 'thông tin bất hủ' của Đệ Ngũ Thiên Đạo còn thiếu." Tống Thư Hàng nghe vậy, trong lòng ấm áp.

"Nghe nói ngươi có một loại pháp thuật có thể khiến tóc mọc nhanh ra?" Khí linh của Luân Hồi Nhận tiên tử hiện lên, đưa tay sờ sờ cái đầu trọc lóc của mình, hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu: "Là 《Tăng phát thuật》 do một vị tiền bối của tôi sáng tạo ra, hiệu quả rất tốt." Hơn nữa, Tạo Hóa Pháp Vương còn mở bản quyền 《Tăng phát thuật》, ai muốn học đều có thể học.

"Đem pháp thuật này dạy cho ta, ta sẽ dẫn ngươi đi tiếp xúc với 'thông tin bất hủ' của Đệ Ngũ Thiên Đạo… Nhưng mà, có lấy được 'bất hủ' liên quan hay không, ta không dám đảm bảo." Luân Hồi Nhận tiên tử lên tiếng.

Nàng chỉ là tùy tiện tìm một cái cớ để hoàn thành tâm nguyện của Tô Thị A Thập Lục.

Thực ra, với cảnh giới thực lực của nàng, mái tóc đã mất muốn mọc lại cũng không khó.

"Cảm ơn tiền bối." Tống Thư Hàng đưa tay, ghi lại nguyên lý của 《Tăng phát thuật》, giao cho khí linh của Luân Hồi Nhận tiên tử.

Khí linh của Luân Hồi Nhận tiên tử nhận lấy 《Tăng phát thuật》, đọc lướt qua một lần, hài lòng gật đầu: "Vị đạo hữu phát minh ra pháp thuật này cũng khá thú vị." Nói rồi, nàng âm thầm vận chuyển 《Tăng phát thuật》, một mái tóc đỏ dài đến lưng tái sinh.

Nhưng bản thể của nàng vẫn đang hóa thành lưỡi đao trong tay Tống Thư Hàng, tạm thời không thấy được sự thay đổi.

“Không tệ, ta rất hài lòng.

Vậy tiếp theo, ta sẽ theo giao ước, dẫn ngươi đi tiếp xúc với thông tin của ‘Đệ Ngũ Thiên Đạo’.

Pháp tắc chứng đạo của Đệ Ngũ Thiên Đạo chính là ‘luân hồi’, và nguyên nhân cuối cùng nàng mãn nhiệm cũng là vì ‘luân hồi’.” Luân Hồi Nhận tiên tử giải thích.

“Đệ Ngũ Thiên Đạo, không phải là vì ‘nghiên cứu siêu thoát’ chơi lố nên mới mãn nhiệm sao?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

Nói vậy thì, Đệ Ngũ Thiên Đạo là một tồn tại đặc biệt trong các đời Thiên Đạo rồi.

“Nàng không nghiên cứu ‘siêu thoát’… nhưng nàng đúng là đã chơi lố.” Luân Hồi Nhận tiên tử bình tĩnh nói: “Khi tại vị, nàng nghiên cứu minh giới, quỷ giới, nghiên cứu luân hồi chuyển sinh.

Cuối cùng nàng phát hiện, quy tắc tử vong của chư thiên vạn giới quá đơn giản, rời rạc, không có một hệ thống hoàn thiện.

Vì vậy, trong thời gian tại vị, ngoài việc đối đầu với di vật của Đệ Tứ Thiên Đạo ra, thời gian còn lại nàng đều dành để hoàn thiện ‘hệ thống luân hồi’.” Bước cuối cùng, Đệ Ngũ Thiên Đạo lấy thân hóa luân hồi, dùng thân Thiên Đạo để đúc nên nền móng của luân hồi!

“Bây giờ ta sẽ dẫn ngươi đi tiếp xúc, chính là nền móng của luân hồi.” Luân Hồi Nhận tiên tử mượn trạng thái ‘nhân đao hợp nhất’, dẫn thần thức của Tống Thư Hàng chìm xuống.

Chìm vào vực sâu vô tận… Sự ‘chìm xuống’ này cũng không phải là chìm xuống về mặt vật lý, giống như lúc ý thức của Tống Thư Hàng ‘thăng hoa’, tiếp xúc với 【Quy tắc Hiển Thánh Giảng Pháp trước mặt người khác】 vậy.

Ban đầu cứ ngỡ phải ‘chìm xuống’ đến tận nền móng luân hồi mới có thể tiếp xúc với ‘thông tin bất hủ’ của Đệ Ngũ Thiên Đạo.

Nhưng trong quá trình chìm xuống, ý thức của Tống Thư Hàng đã không ngừng tiếp xúc với dữ liệu ‘luân hồi + bất hủ’. ‘Lối đi’ chìm xuống này ẩn chứa ‘đạo và pháp’ của Đệ Ngũ Thiên Đạo.

Thông tin bất hủ thuộc về Đệ Ngũ Thiên Đạo không ngừng hiện ra.

Sau đó… chúng chủ động tiếp xúc với Tống Thư Hàng, thông qua ý thức của hắn quay về nhục thân ở tổ tinh Tô Thị, cường hóa ‘năng lượng’ của hắn.

Hiện tại toàn bộ da thịt xương cốt của Tống Thư Hàng đều đã hoàn thành á bất hủ hóa, ngay cả ‘năng lực tính toán’ tiếp theo cũng có Đạo Tử tiền bối chờ để cài thêm hack cho hắn.

Bây giờ, cuối cùng khuyết điểm cuối cùng là ‘năng lượng’ cũng bắt đầu á bất hủ hóa, từ ‘tiên nguyên’ cấp Trường Sinh Giả bắt đầu quá độ sang ‘sức mạnh á bất hủ’.

Phối hợp với Phì Kình kim đan, uy lực còn có thể tăng thêm một bậc.

Đợt cường hóa này mà hoàn thành, cộng thêm ‘hack tính toán của Đạo Tử tiền bối’ nữa, Bá Tống sẽ là tiểu bất hủ thật sự.

Ngoài Thiên Đạo ra, sẽ không còn ai có thể lay động được hắn!

…… …..

Trong tay Tống Thư Hàng.

Luân Hồi Nhận tiên tử vẫn luôn chú ý đến trạng thái của hắn.

Khi thấy ‘thông tin bất hủ’ thuộc về Đệ Ngũ Thiên Đạo chủ động tiếp xúc với Tống Thư Hàng, mí mắt nàng khẽ giật.

Độ thân thiện quá cao rồi! ‘Thông tin bất hủ’ của Đệ Ngũ Thiên Đạo khi gặp Tống Thư Hàng, giống như về nhà mẹ đẻ, sự dung hợp giữa hai bên không hề có chút xung đột nào. 【Nếu ngươi không phải là nam, ta đã nghi ngờ ngươi có phải là thân luân hồi của bản tôn ta không rồi.】 Luân Hồi Nhận tiên tử lên tiếng.

“Có thể là vì trên người tôi có ‘thông tin bất hủ’ của các đời Thiên Đạo, số lượng nhiều rồi, cơ thể tôi đối với ‘thông tin bất hủ’ cũng có sức hấp dẫn?

Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử là một tiền bối từ bi, hoặc có lẽ là nàng đang có ý giúp tôi?” Trong quá trình tiếp xúc với dữ liệu bất hủ luân hồi, hắn có thể cảm nhận rõ ràng tình cảm dịu dàng ẩn chứa trong sức mạnh bất hủ này.

Lấy ‘thân bất hủ’ của mình làm nền tảng để hoàn thiện hệ thống luân hồi của chư thiên vạn giới, bản thân đây đã là một hành động rất từ bi.

Là Thiên Đạo bất hủ, bản thân đã siêu thoát sinh tử, vì thương xót chúng sinh, đã lấy ‘thân bất hủ’ của mình làm cái giá để hoàn thiện hệ thống luân hồi, bổ sung cho vòng tuần hoàn sinh mệnh của chúng sinh chư thiên vạn giới.

Có một ‘Thiên Đạo’ như vậy có thể nói là phúc của chúng sinh.

“Nói lại, hệ thống luân hồi, vào thời của Thiên Đạo 1-4, đều không hoàn thiện sao?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thiên Đạo 1-4, đây là chiếm một nửa số lượng các đời Thiên Đạo.

Nhưng đến tận Đệ Ngũ Thiên Đạo mới bắt đầu hoàn thiện luân hồi? 【Thời đại cũ, có lẽ có ‘hệ thống luân hồi’ của thời đại cũ.

Nhưng theo sự thay đổi của thời đại, hệ thống luân hồi của thời đại cũ tỏ ra quá đơn giản hỗn loạn, không thể đáp ứng nhu cầu của thời đại mới, thậm chí còn gây ra hiện tượng luân hồi sụp đổ ở một số vị diện thế giới.】Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

Những vấn đề này, đến thời đại của Đệ Ngũ Thiên Đạo thì bùng phát cùng lúc.

Đệ Ngũ Thiên Đạo từng nghi ngờ, có phải là do Thiên Đạo tiền nhiệm giở trò khi còn tại vị không.

“Vậy hệ thống luân hồi hiện tại, vận hành bình thường chứ?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Vận hành bình thường, nhưng mà, cho dù là hệ thống luân hồi hiện tại, vẫn không thể được gọi là ‘hoàn mỹ’, bao nhiêu năm qua, hệ thống luân hồi lấy thân thể bất hủ của Thiên Đạo làm cốt lõi, vẫn đang không ngừng tiến hóa, bổ sung… Chúng ta đến rồi!” Luân Hồi Nhận tiên tử khẽ nói.【Vẫn đang tiến hóa bổ sung?】Khoảnh khắc tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm thấy ý thức của mình chạm đáy.

Đồng thời, mọi thứ xung quanh bắt đầu sáng lên.

Nguồn sáng là một khối ‘ấn’ khổng lồ.

Thân ấn trong suốt như lưu ly, bên trong chảy năng lượng như băng tinh.

Vô số lối đi nối liền với khối đại ấn này.

Đây chính là nền móng của luân hồi, lấy ‘thân bất hủ’ của Đệ Ngũ Thiên Đạo làm cốt lõi, diễn hóa ra ‘Luân Hồi Ấn’.

Tống Thư Hàng mơ hồ có thể cảm ứng được, tất cả các vị diện trong chư thiên vạn giới đều nối liền với khối ‘Luân Hồi Ấn’ này.

Trên thân ấn nối liền vô tận lối đi, diễn hóa lục đạo luân hồi.

Nhưng tình hình chi tiết của những ‘luân hồi’ này, Tống Thư Hàng không thể thấy rõ.

Luân Hồi Nhận tiên tử dẫn hắn đến là để xem ‘ấn’, chứ không phải xem quá trình luân hồi.

“Thân thể của Đệ Ngũ Thiên Đạo, ở trong ‘ấn’ này sao?” Tống Thư Hàng hai tay chắp lại, hành lễ với khối Luân Hồi Ấn này.

“Không sai.” Luân Hồi Nhận tiên tử nói: “Ngươi lại gần đi, một tay nắm lấy ta, một tay nhẹ nhàng tiếp xúc với ấn này.

Thời gian ngươi có thể tiếp xúc với nó có hạn, vì vậy, có thể nhận được bao nhiêu thông tin liên quan đến ‘bất hủ’, phải xem tạo hóa của chính ngươi.

Cơ hội chỉ có một lần.” Tống Thư Hàng gật đầu, hắn làm theo chỉ dẫn của Luân Hồi Nhận tiên tử, đến gần Luân Hồi Ấn, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên trên.

“Thủ hoạt một chút.” Luân Hồi Nhận tiên tử nhắc nhở.

Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Cái này, không hay lắm đâu?” Đang nói chuyện, nhục thân ở hiện thế vì tiên năng ‘á bất hủ hóa’, 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 tự động vận chuyển.

Luân Hồi Ấn dường như cũng có phản ứng, cộng hưởng nhẹ với Tống Thư Hàng.

“Ồ?” Tống Thư Hàng khẽ gọi một tiếng.

Đệ Ngũ Thiên Đạo có phản ứng với 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 của hắn?

Trong đầu hắn lập tức hiện lên hình ảnh của Thiên Đạo Bạch tiền bối. 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 là kiệt tác của Thiên Đạo Bạch.

Chẳng lẽ vì cùng là tác phẩm của Thiên Đạo nên mới sinh ra cộng hưởng?

Đang suy nghĩ, từ trên Luân Hồi Ấn, chủ động truyền ra một lượng lớn ‘dữ liệu bất hủ’, ùa về phía hắn.

Quan trọng hơn là, Tống Thư Hàng cảm thấy những ‘dữ liệu bất hủ’ này dường như đã được điều chỉnh, cực kỳ phù hợp với hắn!

Bên cạnh.

Luân Hồi Nhận tiên tử nhíu mày.

Đại ấn hôm nay có phải là quá chủ động không?

Từ đầu đến cuối, dường như đều đang phối hợp với hành động của Tống Thư Hàng.

Trên người Bá Tống chẳng lẽ có vật phẩm chuyên dùng để tăng sức hút đối với Thiên Đạo sao?

Những di vật khác của Thiên Đạo, đạo khí hoặc Cửu U chúa tể, có phải cũng như vậy, không hiểu sao lại giúp Bá Tống một tay, để hắn tập hợp được thân thể á bất hủ trước nay chưa từng có?

“Ngươi đến đón ta rồi!” Lúc này, có một giọng nói truyền ra từ trong đại ấn.

Luân Hồi Nhận tiên tử: “???” Tống Thư Hàng cũng ngẩn ra: “Đón cô?

Tôi?” “Bản… Bá Tống, ngươi cuối cùng cũng đến đón ta rồi.” Giọng nói đó tiếp tục.

Chương 3086

Gọi là ‘Bá Tống’.

Cũng có nghĩa là, đối phương nhận ra mình, không nhận nhầm người.

“Là ta đây, là ta đây, ta là oong oong oong~” Giọng nói đó lo lắng nói.

Tống Thư Hàng: “…” “Giải, giải khai!

Giải khai bí pháp!

Ký ức quay về!” Giọng nói đó không ngừng nhắc nhở.

Hắn dường như không thể nói ra thân phận của mình, chỉ có thể nói vòng vo để nhắc nhở.

Nghe đến đây, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Ngón trỏ của ý thức thể hắn giơ lên: “Phân thân, giải.” Phân thân Tống Two, đây chính là suy đoán táo bạo của Tống Thư Hàng!

Phân thân Tống Two đã mất tích cùng với Thông nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tâm ma Xích Tiêu Kiếm trước đây!

Tại sao suốt chặng đường qua, ‘thông tin bất hủ’ của Đệ Ngũ Thiên Đạo lại lần lượt tự tìm đến?

Hơn nữa, những ‘thông tin bất hủ’ này lại giống như đã được điều chỉnh, cực kỳ phù hợp với hắn?

Có phải là trong bóng tối, đã có một người nào đó, âm thầm hoàn thành mọi thứ cho hắn?

Giúp hắn tạo quan hệ tốt với Đệ Ngũ Thiên Đạo, giúp hắn sớm điều chỉnh tốt ‘thông tin bất hủ’ của Đệ Ngũ Thiên Đạo, sau đó, ở đây chờ hắn đến đón?

Vì vậy, hắn nghĩ đến Tống Two.

Nếu là vài tháng trước, suy nghĩ của Tống Thư Hàng sẽ không táo bạo như vậy, não cũng sẽ không mở rộng như vậy.

Nhưng từ khi biết cái nồi Tống Mộc Đầu chính là cái nồi lớn của bản thân, đối với sự bất thường của 'quá khứ', suy nghĩ và tư duy của Tống Thư Hàng đều trở nên táo bạo hơn.

Vì vậy, hắn thử kết ấn, giải khai 'phân thân' của mình.

Ào ào ào~ Một tiếng sóng biển hung dữ truyền ra từ đại ấn, giải khai bí pháp phân thân đã có hiệu lực!

Không lâu trước đây, sau khi phân thân Tống Two biến mất, kỹ năng 'bí pháp phân thân' của Tống Thư Hàng giống như bị 'xám đi', không thể kích hoạt, cũng không thể hủy bỏ phân thân.

Mà bây giờ, bí pháp bị 'xám đi' này đã có hiệu lực trở lại.

Trong tiếng sóng biển hung dữ, mơ hồ truyền đến một giọng nói vui mừng: "Ta về rồi." Tống Thư Hàng đoán đúng rồi!

Giọng nói trong đại ấn chính là phân thân Tống Two không thể nghi ngờ.

"Tuy không biết cậu đã xảy ra chuyện gì trong thời gian này… nhưng mà, chào mừng trở về." Tống Thư Hàng duy trì thủ ấn 'thu hồi phân thân', nhẹ nhàng nói.

Ào ào ào~ Trong tiếng sóng biển vui vẻ đó, từ trong 'đại ấn', một luồng sức mạnh không ngừng hóa ra, dung nhập vào bản thể của Tống Thư Hàng. …… …..

Bên cạnh, Luân Hồi Nhận tiên tử đã ngây người ra.

Tại sao trong đại ấn nền móng luân hồi do bản tôn Đệ Ngũ Thiên

Đạo của nàng dùng 'thân bất hủ' hóa thành, lại có phân thân của Bá Tống?

Ngươi năm nay không phải mới mười chín tuổi sao?

"Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Luân Hồi Nhận tiên tử cố gắng giữ bình tĩnh, bình tĩnh hỏi.

Nếu không phải có mấy trăm triệu phát 《Dưỡng đao thuật》 lót nền, với tư cách là đạo khí, khi thấy đại ấn do bản tôn mình hóa thành lại ẩn giấu phân thân của người khác, nàng đã sớm vung đao chém tới!

"Luân Hồi Nhận tiên tử, cô bình tĩnh một chút, đợi tôi tiếp nhận xong phân thân, đồng bộ ký ức rồi sẽ giải thích với cô." Tống Thư Hàng ôn hòa nói.

Khi xưa, Thông nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tâm ma Xích Tiêu Kiếm + phân thân Tống Two cùng biến mất.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao sau vài hơi thở đã xuất hiện trở lại tại chỗ cũ, hơn nữa còn hoàn thành 'bát chuyển' của Thông nương, để Tống Thư Hàng, một 'cửu tu', có thể kế thừa nó.

Tiếp theo, về thông tin của Thông nương, Tống Thư Hàng cũng nhận được từ Thi la lỵ và Chúc la lỵ.

Thông nương dường như đang ở một tương lai xa xôi, hơn nữa khí chất đã thay đổi rất lớn, biến thành một Thông nương ngự tỷ tóc ngắn.

Tâm ma Xích Tiêu Kiếm và phân thân Tống Two thì vẫn bặt vô âm tín.

Bây giờ xem ra, Tống Two có lẽ đã quay về quá khứ, tiếp xúc với Đệ Ngũ Thiên Đạo?

Ào~ Tiếng nước trong đại ấn ngừng lại.

Phân thân Tống Two đã xa cách từ lâu cuối cùng cũng hoàn thành 'giải thoát', bí pháp phân thân được giải khai, hắn được quay về bản thể.

Đồng thời, hắn còn mang theo một lượng lớn ký ức + một lượng lớn thông tin bất hủ.

Phần thông tin bất hủ này là quà của Đệ Ngũ Thiên Đạo, cũng là nỗ lực của phân thân Tống Two, sớm đã được hắn mài giũa, thích ứng 100% với bản thể của Tống Thư Hàng.

Vừa vào cơ thể, nhục thân của Tống Thư Hàng ở tổ tinh Tô Thị đã hoàn mỹ tiếp nhận phần 'thông tin bất hủ' này, 'tiên năng' trong cơ thể hoàn toàn biến đổi, từ gốc rễ năng lượng, hóa thành 'á bất hủ'.

Sự thay đổi của năng lượng khiến ý thức Tống Thư Hàng chấn động, thất thần trong một khoảnh khắc.

Trong khoảnh khắc hắn thất thần, ký ức do phân thân Tống Two mang về hóa thành từng hình ảnh hiện ra trước mắt hắn.

Những hình ảnh này không phát theo thứ tự, mà lập tức hóa thành hàng ngàn, hàng vạn ống kính, hóa thành màn hình, chiếu vào ký ức trong đầu Tống Thư Hàng.

Những ống kính này đồng thời phát ra âm thanh, đồng thời phát sóng… Tống Thư Hàng thấy được, không chỉ là ký ức của Tống Two, mà còn có một số hình ảnh khác.

Ví dụ, trên một màn hình đặc biệt lớn, đặc biệt nổi bật, hắn thấy một vị tiên tử phong hoa tuyệt đại, chân trần giáng lâm xuống vực sâu không đáy.

Vị tiên tử này có tướng mạo giống 'Luân Hồi Nhận tiên tử' đến tám phần.

Là nhan sắc của một đại mỹ nhân có thể cân được kiểu tóc đầu trọc.

Là Đệ Ngũ Thiên Đạo?

Lúc này, Đệ Ngũ Thiên Đạo trong hình ảnh, toàn bộ ‘thông tin bất hủ’ trên người đều đã thu liễm.

Nếu không phải đã đoán ra thân phận của nàng, thậm chí không thể phán đoán ra thân phận ‘Thiên Đạo’ của nàng.

Thời điểm này… nàng đã ở bước cuối cùng của việc hoàn thiện ‘luân hồi’, bản thân đã sắp rời khỏi vị trí Thiên Đạo.

Sau khi giáng lâm xuống vực sâu vô tận, thân hình của Đệ Ngũ Thiên Đạo bắt đầu kết tinh, rất nhanh đã hóa thành một khối ‘cự ấn’.

Lấy cự ấn này làm cơ sở, luân hồi mới được xây dựng từ đây!

Thân hóa luân hồi, công đức vô lượng.

Cự ấn thành hình, nhưng Đệ Ngũ Thiên Đạo dường như đã trả một cái giá rất lớn.

Một thân bất hủ của Thiên Đạo dường như vẫn không thể một lúc xây dựng hoàn chỉnh toàn bộ ‘luân hồi’!

Nàng đã đầu tư toàn bộ bản thân, nhưng chỉ xây dựng được hình thái ban đầu của luân hồi.

Điểm này, Đệ Ngũ Thiên Đạo dường như đã sớm chuẩn bị.

Sau khi Luân Hồi Ấn thành hình, hệ thống luân hồi được thiết lập, từ trong Luân Hồi Ấn này, có ‘điểm sáng’ thuộc về Đệ Ngũ Thiên Đạo hiện ra, chủ động đầu nhập vào hệ thống luân hồi, bắt đầu dần dần diễn hóa, hoàn thiện luân hồi.

Tống Thư Hàng chuyển ánh mắt từ màn hình lớn sang mấy màn hình nhỏ bên cạnh.

Hiện thế, nhân giới, có một vị tiên tử ra đời… nhiều năm sau, nàng trưởng thành thành một vị tiên tử vóc dáng nhỏ nhắn đáng yêu, nàng họ Tô.

Nhiều năm sau, long giới sinh ra một con bạch long thuần huyết vô cùng, cuối cùng diễn hóa thành một đại tộc bạch long trong long tộc.

Sau một thời gian dài hơn nữa, trong thú tu giới, có một thiếu nữ thuần phác ra đời… nhưng khác với tiên tử họ Tô và bạch long, cuộc đời của thiếu nữ thuần phác này bình thường, lớn lên bình thường, kết hôn sinh con bình thường, kết thúc cuộc đời mình một cách bình thường.

Tống Thư Hàng tiếp tục di chuyển ánh mắt trên mấy màn hình nhỏ này.

Hắn phát hiện, thời gian, niên đại của các thiếu nữ trên những màn hình nhỏ này đều khác nhau.

Khoảng cách thời gian rất lớn, kéo dài từ thời Đệ Ngũ Thiên Đạo đến nay.

Điểm chung duy nhất là, sau khi kết thúc cuộc đời, họ sẽ quay về ‘Luân Hồi Ấn’, bổ sung, tiến hóa hệ thống luân hồi.

“Đây chính là phương pháp hoàn thiện ‘luân hồi’ của Đệ Ngũ Thiên Đạo sao?” Tống Thư Hàng trong lòng càng thêm bội phục Đệ Ngũ Thiên Đạo.

Vị Thiên Đạo từ bi này, hành động của nàng đáng để bất kỳ sinh linh nào trong chư thiên vạn giới tôn kính.

Đang suy nghĩ, ánh mắt của Thư Hàng rơi vào một màn hình đặc biệt nhỏ.

Lần này, sinh ra trên đời không phải là thiếu nữ.

Từ người, đến rồng, đến thú tu, đến các chủng tộc khác, Đệ Ngũ Thiên Đạo gần như đã trải qua tất cả các chủng tộc.

Rồi lần này… nàng hóa thân thành một vật thể không di chuyển được.

Vẻ mặt của Tống Thư Hàng phức tạp.

Hắn thấy Đệ Ngũ Thiên Đạo bắt đầu hóa thân thành thực vật.

Lượng thông tin quá lớn, cảm giác chấn động quá mãnh liệt.

Lớn đến mức gương mặt Tống Thư Hàng cũng không thể biểu đạt rõ 'ý tứ', dù đứng đó không đeo mặt nạ cũng không thể đọc được nét mặt!

Đây là một tình huống vô cùng hiếm gặp.

Là hành...

Trên màn hình nhỏ nhất này, tiên tử Thiên Đạo thứ năm hóa thành một cây hành con gần như có thể thấy ở khắp nơi, không có gì đặc biệt cả.

Tôi không làm người nữa đâu!

Thấy cảnh này, Tống Thư Hàng nghĩ ngay đến Thông nương.

Là trùng hợp sao?

"Trên đời này thường không có chuyện trùng hợp như vậy, luân hồi của Thiên Đạo thứ năm đã lần lượt tạo ra đại tộc Tô Thị Thiên Hà, Bạch Long nhất tộc, điều đó có nghĩa là, dù đang trải qua luân hồi, chỉ cần tiếp xúc với tu luyện, tư chất của nàng vẫn sẽ là cấp bậc đỉnh cao nhất.

Nếu là Thông nương... không đúng, tư chất của cô ấy... là đỉnh cấp." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu vừa dứt lời, trong đoạn phim trên màn hình nhỏ, một đôi tay to khỏe, dày dặn nắm lấy cây hành con, đặt nó ngay ngắn lên thớt, con dao thái sáng loáng sắp chém xuống.

Mắt thấy thân thể luân hồi của Thiên Đạo thứ năm đường đường sắp bị người ta vung dao chém xuống... nhưng đúng lúc này, chủ nhân của bàn tay to khỏe kia dừng lại, cất tiếng: "Tư chất Thiên Đạo." Tống Thư Hàng một tay đặt lên trán, nhẹ nhàng xoa.

Chương 3087

Không sai rồi.

Là Thông nương!

Chủ nhân của bàn tay to khỏe này... là Xích Tiêu Tử đạo trưởng!

Tuy không biết tiền bối Xích Tiêu Tử làm sao nhìn ra một cây hành lại có ‘tư chất Thiên Đạo’.

Nhưng không thể không nói, mắt nhìn của tiền bối Xích Tiêu Tử thật là độc địa!

Cây hành này quả thực có nền tảng ‘tư chất Thiên Đạo’ bởi vì, nàng chính là Thiên Đạo a!

A a!

Tư chất Thiên Đạo, không nhất định là tương lai sẽ chứng đạo Bất Hủ, trở thành Thiên Đạo.

Người ta là từ ngôi vị Thiên Đạo thoái vị xuống, nói là có tư chất Thiên Đạo, không có vấn đề gì cả.

Nếu nàng mà không có ‘tư chất Thiên Đạo’, thì Chư thiên vạn giới cũng chẳng có mấy người có thể được gọi là có ‘tư chất Thiên Đạo’.

Nói đi cũng phải nói lại.

Nếu Thông nương là luân hồi của Thiên Đạo thứ năm.

“Vậy chẳng phải mình tiêu rồi sao?” Tống Thư Hàng xoa xoa gò má.

Cô nàng làm thuê nhà mình thực ra là thân luân hồi của Thiên Đạo.

Mà tôi lại thường xuyên ngắt ngọn hành non của cô ấy.

Còn dùng hành để xào món.

Lại còn nuôi một người rõ ràng có ‘tư chất Thiên Đạo’ thành một cây hành trạch nữ.

Hơn nữa, tôi còn không có tiền trả lương cho cô ấy, một phần tiền lương đến giờ vẫn còn nợ.

Lại dám không trả lương cho Thông nương có tư chất Thiên Đạo...

Hỏi: Tôi, Bá Tống, còn sống được bao lâu nữa?

Tôi phải giải thích mối quan hệ giữa tôi và Thiên Đạo thứ năm với tiên tử Luân Hồi Nhận thế nào đây để nàng không chém tôi?

Phải đợi tôi chứng đạo Bất Hủ hoàn toàn sao?

Bởi vì, chỉ có Thiên Đạo mới có thể không trả lương cho Thiên Đạo!

Trong một khoảnh khắc, trong đầu Bá Tống nảy ra vạn ngàn suy nghĩ.

“Nếu... còn có cơ hội, mình phải chuẩn bị một mớ linh thạch, trả lương cho Thông nương tử tế mới được.” Tống Thư Hàng cười nói.

Mặc dù, không biết mình có giữ được linh thạch hay không.

Nói thật.

Dù đã biết thân phận của Thông nương, trong lòng Tống Thư Hàng nhất thời vẫn không thể nào dung hợp hình tượng của cô hành ngốc với Thiên Đạo thứ năm lại với nhau, ấn tượng mà hai người mang lại khác biệt quá lớn.

Thực ra, trước khi quay về, hai người này quả thực có thể xem là hai cá thể khác nhau.

Ngược lại, cảm giác ‘đại mỹ nhân’ của Thông nương thì lại giống hệt tiên tử Luân Hồi Nhận.

“Nói đến, Thông nương trong tương lai, dường như cũng thay đổi rất nhiều...” Có lẽ khi gặp lại, cô ấy sẽ thể hiện cho mình thấy tài năng của cô ấy, trở thành một đồng bạn vô cùng đáng tin cậy?

Ánh mắt Tống Thư Hàng bắt đầu rời khỏi màn hình nhỏ của ‘Thông nương’, bắt đầu tìm kiếm phân thân Tống Two.

Tin tức về mối quan hệ giữa Thông nương và Thiên Đạo thứ năm thật bất ngờ.

Nhưng vẫn còn những nội dung khác khiến cậu để tâm.

Phân thân Tống Two sao lại chạy vào trong ‘Luân Hồi Ấn’ của Thiên Đạo thứ năm, và làm sao lại trở thành một mắt xích của đại ấn?

Từ cảnh tượng Thiên Đạo thứ năm hóa thân thành nền tảng luân hồi, trở thành Luân Hồi Ấn trước đó, hoàn toàn không thấy bóng dáng của phân thân Tống Two.

Điều đó có nghĩa là... phân thân Tống Two là sau này mới tiến vào ‘đại ấn’ đó?

Trong khoảng thời gian này, nó đã trải qua những gì?

Ánh mắt Tống Thư Hàng nhanh chóng tìm kiếm.

Trong lúc đó, ánh mắt cậu lại lướt qua màn hình của Bạch long và tiểu tiên tử họ Tô.

Bạch long tỷ tỷ có thể trở thành người bảo vệ của Tô Thị A Thập Lục, hai người không hề bài xích lẫn nhau, có lẽ là vì Tô Thị Thiên Hà và chân long Bạch Long nhất tộc, từ nguồn gốc cũng có thể truy ngược về cùng một nơi.

Bạch long tỷ tỷ, Tô Thị A Thập Lục, Thông nương, đều có liên quan đến Thiên Đạo thứ năm.

Bên cạnh mình sẽ không còn tiên tử nào khác có liên quan đến Thiên Đạo thứ năm nữa chứ?

Trong lúc suy tư, màn hình thuộc về phân thân Tống Two cuối cùng cũng xuất hiện trong mắt cậu.

Chính xác mà nói, nên là màn hình liên quan đến đoạn ký ức này, chủ động hiện ra trước mắt Tống Thư Hàng.

Đây là chức năng tìm kiếm tích hợp sẵn.

Điểm khởi đầu ký ức của phân thân Tống Two, là lúc nó tách khỏi Tống Thư Hàng, cùng với Thông nương, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao bị cuốn vào vòng xoáy không gian thứ nguyên.

Đây cũng là điểm rẽ trong ký ức của hai người.

Trong hình ảnh ký ức trên màn hình, Thông nương bị cuốn vào hố đen không gian thứ nguyên do vụ nổ mặt trời giả gây ra, hét lên thảm thiết.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao tự động ra khỏi vỏ bảo vệ chủ.

Phân thân Tống Two nắm lấy Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm, cũng độn vào vòng xoáy hố đen, cố gắng cứu Thông nương ra.

Nhưng mà, ngay khi họ nắm được Thông nương, cố gắng kéo cô ấy ra, thì hố đen không gian thứ nguyên đột nhiên đóng lại, cắt đứt đường lui của họ.

Lối ra biến mất, họ bị hút vào hố đen không gian thứ nguyên, bị lực hút kéo đi, chìm sâu vào trong hố đen.

Phân thân Tống Two vẫn luôn nắm chặt Thông nương.

“Tống lão bản, đừng buông tay... tuyệt đối đừng buông tay.” Thông nương hoảng sợ hét lên.

“Tôi... cố hết sức.” Phân thân Tống Two nghiến chặt răng, kéo theo Thông nương.

Một người, một hành, một đao, một kiếm vật lộn khổ sở trong hố đen không gian thứ nguyên.

Cũng không biết đã qua bao lâu.

Trong vòng xoáy hố đen, lại xảy ra biến cố.

Từ trên người Thông nương, có một cơ chế nào đó được kích hoạt.

Phân thân Tống Two cảm giác được, có một loại sức mạnh đang lôi kéo Thông nương, muốn kéo cô ấy đi, nuốt chửng.

Trực giác mách bảo nó, nếu Thông nương bị kéo đi... rất có thể sẽ cứ thế biến mất không thấy tăm hơi.

“Mình đang ở trạng thái phân thân, dù mình có biến mất, bản thể chỉ cần thi triển bí pháp, là có thể triệu hồi lại mình.

Nhưng Thông nương không có chức năng này.” Nghĩ đến đây, phân thân Tống Two đã đưa ra quyết định cuối cùng.

Nó dùng sức kéo Thông nương, ném đi.

Sau đó, nó thay thế Thông nương, mang theo ý niệm hy sinh bản thân, lao về phía ‘lực nuốt chửng’ kia.

Muốn nuốt thì nuốt ta, thả cô nàng làm thuê nhà ta ra!

Thân là phân thân có thể hồi sinh vô hạn nhờ bản thể giống như Công Đức Xà mỹ nhân, Tống Two hy sinh bản thân mà không hề biến sắc.

Sau đó... nó mất đi ý thức.

Đến khi nó tỉnh lại, nó đã ở trong ‘Cự Ấn’.

Nó không chết, cũng không biến mất.

Chỉ là một loại ‘trở về’.

Mang theo ‘kinh nghiệm, cảm ngộ cả đời’ của mình trở về bên trong Luân Hồi Ấn này, hoàn thiện luân hồi.

Trong quá trình hoàn thiện.

Các danh từ thông tin như họ Tống, «Ba Mươi Ba Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công», «Dưỡng Đao Thuật» vân vân, đều được ghi lại vào trong ‘Luân Hồi Ấn’.

Từ trong Luân Hồi Ấn lại có ‘thông tin Bất Hủ’ phản hồi, nuôi dưỡng thân thể của phân thân Tống Two.

Quá trình này, kéo dài rất lâu rất lâu... cảm giác dài như hai ba trăm năm!

Hai ba trăm năm, cũng gần bằng thời điểm Thông nương ra đời.

“Thì ra là thế, vốn dĩ người phải ‘trở về’ Luân Hồi Ấn, đáng lẽ là Thông nương.

Sau khi thời cơ chín muồi, tức là sau khi một kiếp luân hồi của Thông nương kết thúc, cô ấy sẽ trở về Luân Hồi Ấn, đem kinh nghiệm một đời của mình trả lại cho Luân Hồi Ấn, trở thành một phần hoàn thiện ‘hệ thống luân hồi’.” “Hơn nữa, Thông nương là trạm cuối cùng để hoàn thiện ‘hệ thống luân hồi’...

điều đó có nghĩa là, sau khi Thông nương trở về, Thiên Đạo thứ năm sẽ không tiếp tục tiến hành dự án luân hồi chuyển sinh nữa.” “Bởi vì toàn bộ hệ thống luân hồi, đã gần hoàn thiện.

Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hệ thống luân hồi có thể đáp ứng nhu cầu của Chư thiên vạn giới hiện tại.

Cho nên, đợi Thông nương trở về, luân hồi của Thiên Đạo thứ

năm cũng sẽ khép kín, tạo thành một vòng tuần hoàn hoàn mỹ, đầu đuôi nối liền, giống như con rắn cắn đuôi, hóa thành một vòng tròn.”
“Và đây, cũng là nguyên nhân ban đầu trực giác của phân thân Tống Two cảm thấy Thông nương một khi quay về, sẽ hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Bởi vì một khi Thông nương trở về, Thiên Đạo thứ năm sẽ kết thúc luân hồi.

Cho nên, đã mang đến cho phân thân Tống Two một loại ảo giác.”
“Trên thực tế, trong tình huống bình thường, sau khi một kiếp luân hồi của Thông nương kết thúc, cô ấy sẽ giống như ‘hóa thân của Thiên Đạo thứ năm’ trước đây, trở về Luân Hồi Ấn, trấn giữ Lục Đạo Luân Hồi, trở thành người chấp chưởng một bộ phận nào đó trong hệ thống luân hồi do Thiên Đạo thứ năm hóa thành.

Chương 3088

Về bản chất, gần như tương đương với việc về nhà kế thừa vương vị.” “Nhưng do sự hiểu lầm gây ra bởi trực giác, mắt thấy Thông nương sắp bị nuốt chửng, phân thân Tống Two đã cưỡng ép đẩy cô ấy ra, thay thế cô ấy trở về Luân Hồi Ấn...” “Kinh nghiệm cuộc đời của phân thân Tống Two, dung nhập vào ‘luân hồi’, trở thành một phần hoàn thiện hệ thống luân hồi...

Nhưng mà, nó không phải Thông nương, không phải hóa thân luân hồi của Thiên Đạo thứ năm.

Cho nên, nó không thể trở thành mắt xích cuối cùng trong vòng tuần hoàn luân hồi của Thiên Đạo thứ năm, miếng cuối cùng của con rắn cắn đuôi đã không thể khớp hoàn toàn.” “Nhưng may là... hiện tại xem ra, Luân Hồi Ấn rất hài lòng với ‘kinh nghiệm cuộc đời’ của phân thân Tống Two.

Cho nên, nó không trực tiếp nghiền phân thân Tống Two thành bã, mà còn đặc biệt thu nhận nó, để nó ở lại trong Luân Hồi Ấn, còn cho nó cơ hội tiếp nhận sự nuôi dưỡng của thông tin Bất Hủ.” Nói đến ‘kinh nghiệm cuộc đời’ và ‘cảm ngộ tử vong’, Tống Thư Hàng vẫn rất tự tin vào bản thân.

Cậu không dám nói là người chết nhiều nhất từ xưa đến nay, nhưng trong một năm qua, số lần cậu chết, chắc chắn đứng đầu Chư thiên vạn giới.

Những trải nghiệm đau khổ này, đối với việc Thiên Đạo thứ năm hoàn thiện ‘hệ thống luân hồi’ mà nói, là thu hoạch ngoài dự kiến.

Cho nên, dù miếng cuối cùng của vòng luân hồi rắn cắn đuôi không thể khép lại, nhưng Luân Hồi Ấn vẫn đối xử tốt với phân thân

Tống Two.

“Mặc dù Luân Hồi Ấn rất hài lòng với ‘kinh nghiệm cuộc đời’ của phân thân Tống Two, nhưng Thông nương, vẫn phải tìm cô ấy về.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng ấn lên ‘Luân Hồi Ấn’, gật đầu.

Ý nghĩa tồn tại của Thông nương, không ai có thể thay thế.

Hiện giờ, Thông nương biến mất không thấy tăm hơi... rất có thể là đã đến ‘tương lai’, có lẽ, cô ấy sẽ xuất hiện ở một thời điểm nào đó trong ‘tương lai’.

“Tôi sẽ nghĩ cách, đưa cô ấy trở về.” Tống Thư Hàng hứa với Luân Hồi Ấn.

Sau khi đưa Thông nương trở về, cũng không phải là để Thông nương lập tức kết thúc ‘luân hồi’, trở về Luân Hồi Ấn.

Điều kiện trở về Luân Hồi Ấn có hai loại.

Một là một đời của Thông nương, kết thúc tự nhiên, tức là đời hành của Thông nương kết thúc.

Hai là Thông nương, bước ra con đường trường sinh, chứng đạo thành hành trường sinh.

Sau khi chứng đạo trường sinh, có thể có nhiều lựa chọn hơn.

Thông nương có thể lựa chọn toàn thân trở về, hoặc là ‘chém’ ra ánh sáng luân hồi của Thiên Đạo thứ năm, để ánh sáng luân hồi đó mang theo dấu ấn một đời của Thông nương, trở về Luân Hồi Ấn.

Tống Thư Hàng hy vọng có thể để Thông nương thông qua phương án thứ hai trở về Luân Hồi Ấn.

Cho nên, nếu tìm lại được Thông nương, cậu sẽ dùng hết nỗ lực và tài nguyên, mối quan hệ của mình, để vun đắp cho Thông nương.

Cố gắng để cô ấy trong thời gian ngắn nhất, chứng đạo trường sinh!

Sau khi nhận được lời hứa của Bá Tống, năng lượng trong Luân Hồi Ấn vui vẻ dâng trào, nó rất có thiện cảm với Bá Tống, lúc này sẵn lòng tin vào lời hứa của cậu.

Nhiệm vụ tìm lại Thông nương, nó yên tâm giao cho Bá Tống.

Để tiện liên lạc sau này, Luân Hồi Ấn đã để lại một 'dấu ấn' trên cánh tay của Bá Tống.

Tiếp đó, ý thức của Tống Thư Hàng trở về.

Tiên tử Luân Hồi Nhận nhẹ nhàng dắt cậu, ý thức rời khỏi Luân Hồi Ấn, trở về điện Luân Hồi ở Tổ Tinh. ... ...

Tổ tinh họ Tô, trong điện Luân Hồi.

Toàn thân Tống Thư Hàng một lần nữa tiến vào trạng thái Thuần Tịnh Lưu Ly Thể, trong cơ thể lưu ly, toàn bộ tiên nguyên của cậu đều chuyển hóa thành trạng thái 'Á Bất Hủ'.

Năng lượng Á Bất Hủ, vận chuyển không ngừng trong cơ thể lưu ly, đẹp như một tác phẩm nghệ thuật.

"Thành công rồi à." Bạch long tỷ tỷ khẽ nói.

Cô biết, Bá Tống ra tay, tuyệt đối sẽ không tay không trở về.

Đến đây, Tống Thư Hàng trước mắt đã tập hợp đủ thông tin Bất Hủ của Thiên Đạo từ giới thứ 2 đến thứ 8... không lâu sau, cậu còn sẽ có thêm một ngoại quải của Thiên Đạo đời 8.5 nữa.

"Ừm, thành công rồi." Tống Thư Hàng mở mắt, trạng thái Vô Hạ Lưu Ly Thể dần dần ẩn đi.

"Bây giờ cậu có thể nói chuyện gì đã xảy ra được chưa?

Tại sao phân thân của cậu lại ở trong Luân Hồi Ấn?" Trong tay, giọng của tiên tử Luân Hồi Nhận vang lên.

“Tiên tử chớ vội.” Tống Thư Hàng buông tay, thả thân đao ra.

Tiên tử Luân Hồi Nhận hóa thành hình người, mái tóc đỏ rực rỡ tung bay.

“‘Phân thân’ của tôi tiến vào Luân Hồi Ấn, thực ra là một tai nạn do ‘hiểu lầm’ cá nhân gây ra.

Vốn dĩ người nên trở về Luân Hồi Ấn, là... chí hữu của tôi, Thông nương.

Nhưng vì phân thân của tôi không hiểu tình hình, tưởng rằng Thông nương sẽ gặp chuyện không may, thế là nó đẩy Thông nương ra, thay thế vị trí của cô ấy.

Sau đó, nó bị Luân Hồi Ấn hấp thu vào.” Tống Thư Hàng giới thiệu.

Bạch long tỷ tỷ: “...” Thông nương trở thành chí hữu của cậu từ khi nào?

Hơn nữa, Thông nương lại có liên quan đến ‘Thiên Đạo thứ năm’?

Lượng thông tin lớn thật.

“Và sau khi phân thân của tôi bị Luân Hồi Ấn hấp thu, ‘kinh nghiệm một đời’ của nó cũng bị hấp thu, trở thành nguyên liệu hoàn thiện luân hồi.

Tôi nghĩ, sự quen thuộc của tiên tử đối với tôi, cảm giác đối với công pháp của tôi, đều bắt nguồn từ đây.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Tiên tử Luân Hồi Nhận xoa cằm, gật đầu như có điều suy nghĩ.

“Về phần Thông nương, tiên tử và mọi người yên tâm.

Tôi sẽ nghĩ cách, đưa cô ấy trở về.” Tống Thư Hàng lại nói.

Khi cậu giải thích về phân thân của mình, đã bỏ qua một số nội dung.

Vòng luân hồi ‘rắn cắn đuôi’ của Thiên Đạo thứ năm, rất có thể sẽ dẫn đến vòng tuần hoàn về ‘thời gian’.

Phân thân Tống Two biến mất ở hiện thế là chuyện năm nay, nhưng thời gian nó ở trong Luân Hồi Ấn, lại hoàn toàn không đồng bộ với hiện thế.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao sau khi gặp bản thể, nó lại kích động như vậy.

Nhưng những chi tiết này, tiên tử Luân Hồi Nhận hẳn là hiểu rõ hơn cậu, Tống Thư Hàng cũng không lãng phí lời lẽ.

“Cũng có nghĩa là, thực ra thông tin Bất Hủ của Thiên Đạo thứ năm, sớm đã thuộc về cậu.

Cậu qua đây, chỉ là đi cho có lệ.” Bạch long tỷ tỷ nói.

Phân thân của nhà Bá Tống và phân thân của nhà Bạch đạo hữu, có nét tương đồng kỳ diệu.

Đều thuộc hệ rất có năng lực, bản thể chỉ cần nằm yên là được, phân thân sẽ âm thầm giải quyết mọi chuyện, thật đáng ghen tị.

Tống Thư Hàng cười ngại ngùng, sau đó cậu nhìn về phía vị trí của Tô Thị A Thập Lục.

“Về phương diện tiến hóa của A Thập Lục, vừa hay cũng có thể giúp cô ấy một tay.” Tống Thư Hàng đưa cánh tay ra, để lộ dấu ấn Luân Hồi Ấn.

Sau khi thu hồi phân thân Tống Two, một lượng lớn ký ức trở về, đồng thời còn kèm theo một phần mảnh ký ức về ‘luân hồi của Thiên Đạo thứ năm’.

Cho nên, Tống Thư Hàng đối với ‘quá trình lột xác’ mà Tô Thị A Thập Lục đang tiến hành rõ như lòng bàn tay.

Đây đều là công lao của Tống Two.

Tô Thị Thiên Hà là trạm đầu tiên khởi động dự án luân hồi của ‘Thiên Đạo thứ năm’, có vị trí chiến lược khá đặc biệt.

Do là lần thử nghiệm đầu tiên, Thiên Đạo thứ năm đã chuẩn bị rất nhiều trước khi luân hồi, còn ban cho thể luân hồi đầu tiên rất nhiều sức mạnh thiên phú.

Điều này cũng dẫn đến đệ tử Tô Thị Thiên Hà sau này, ít nhiều đều di truyền được một số thiên phú đặc biệt.

Trong đó, thiên phú hóa thân thành đao giống như ‘Đạo khí Luân Hồi Nhận’, là thiên phú ẩn mạnh nhất của nhà Tô Thị.

Nhưng vì bản thân Thiên Đạo thứ năm là tiên tử, nên thiên phú này có hơi ‘trọng nữ khinh nam’, những người có thể thức tỉnh thiên phú ẩn này, đa số đều là tiểu tiên tử nhà Tô Thị.

Bởi vì bản thân đây là năng lực phù hợp hơn với ‘thể chất tiên tử’.

Các tiên trưởng nhà Tô Thị có thể thức tỉnh thiên phú này, số lượng khá ít.

Lão tổ Tô Thị Thằng Kết chính là đã thức tỉnh thiên phú Đao Lang, nhưng ông là thể biến dị...

Kiếm Lang.

Nếu không có gì bất ngờ, với tính cách và thiên phú của Tô Thị A Thập Lục, sau khi cô kích hoạt thiên phú, có thể hóa hình thành một thanh thần binh giống như Luân Hồi Nhận.

Trong tình huống bình thường, nếu đao nương có đạo lữ, hai người có thể cùng nhau trưởng thành, nương tựa lẫn nhau.

Mức độ thân mật tình cảm giữa họ, sẽ gấp mấy lần so với đạo lữ bình thường cùng cấp.

Bởi vì, giữa đao nương và đạo lữ, ngoài quan hệ tình yêu thông thường, còn có thể đồng thời tiến vào trạng thái ‘nhân đao hợp nhất’ cả về thể xác lẫn tâm linh, điểm này đạo lữ bình thường không thể làm được.

Huống chi, còn có thủ đoạn như «Dưỡng Đao Thuật», có thể tăng thêm mức độ thân mật hàng ngày giữa hai người.

Dù là loại ‘độc cô đao khách’, trong lòng chỉ có một đao, ngoài đao ra không cần gì khác, chỉ cần sở hữu đao nương, cũng có thể đạt được cả sự nghiệp và tình yêu.

Nhưng... giữa Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, đã không còn thời gian để ‘cùng nhau trưởng thành’.

Vị đại lão Thời Gian này đối với Bá Tống luôn keo kiệt, không chịu cho cậu thêm thời gian để từ từ trưởng thành.

Nếu Tô Thị A Thập Lục hóa thân thành đao nương chính quy, giữa hai người chỉ có thể tăng thêm một chút thú vui của người trưởng thành, chứ không thể tham gia vào đại cục mà Tống Thư Hàng sắp phải đối mặt.

Đây đều là lỗi của thế giới!

Nhưng trong lòng Tống Thư Hàng, vẫn hy vọng trong những sự kiện sắp tới, mình có thể cùng Tô Thị A Thập Lục đối mặt như những đạo lữ đao nương bình thường.

Cùng nhau kề vai sát cánh, cũng là một thú vui của đạo lữ trưởng thành.

“A Thập Lục.” Tống Thư Hàng đối mặt với Tô Thị A Thập Lục đang lột xác, khẽ gọi.

“Ừm.” Tô Thị A Thập Lục đang lột xác, nhẹ nhàng đáp lại một tiếng.

Hai người chỉ một gọi một đáp, đã hoàn thành giao lưu tâm linh.

Chương 3089

Sự ăn ý cũng là một loại thú vui.

Tống Thư Hàng xắn tay áo, dấu ấn ‘Luân Hồi Ấn’ trên cánh tay lấp lánh.

Cậu chủ động tham gia vào quá trình lột xác của A Thập Lục.

“Cậu ta muốn làm gì?” Bạch long tỷ tỷ đậu trên cổ tiên tử Luân Hồi Nhận, theo thói quen cuộn tròn lại.

Chủ yếu là khí tức trên người tiên tử Luân Hồi Nhận, có phần tương tự với A Thập Lục, khiến cơ thể Bạch long tỷ tỷ hoạt động theo bản năng.

Tiên tử Luân Hồi Nhận dường như cũng rất hưởng thụ, nhẹ nhàng cọ cọ vào chiếc vòng cổ Bạch long, đáp: “Chắc là muốn để A Thập Lục lột xác, tiến thêm một bước nữa.

Có dấu ấn Luân Hồi Ấn ở đó, có lẽ thật sự có thể thành công.” “Sau khi tiến thêm một bước, sẽ như thế nào?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Tiên tử Luân Hồi Nhận chính mình cũng không dám chắc chắn: “Biến thành đao nương đỉnh cấp?” “Nghe có vẻ rất hay... tiếc là, dù là đao nương đỉnh cấp nhất, cảm giác vẫn còn thiếu một chút.” Bạch long tỷ tỷ khẽ nói.

Bởi vì cô rất rõ, cục diện mà Bá Tống sắp phải đối mặt, ít nhất phải có chiến lực cấp Trường Sinh Giả đỉnh cao, mới có thể vào cuộc, ngay cả Trường Sinh Giả bình thường cũng không thể xen vào.

Cho nên...

Bạch long tỷ tỷ cảm khái một tiếng: “Nếu có thể biến thành Đạo khí thì tốt rồi.” Tiên tử Luân Hồi Nhận: “...” Các người còn dám nói không nhắm vào ta?

Đao nương đỉnh cấp còn không vừa mắt, các người chẳng lẽ muốn đối đầu với Thiên Đạo hay sao?

Chờ đã.

Bá Tống dường như thật sự chuẩn bị đối đầu với Thiên Đạo.

Hơn nữa...

Tiên tử Luân Hồi Nhận liếc nhìn toàn thân Tống Thư Hàng trong hình thái Á Bất Hủ, tương đương với một tiểu Thiên Đạo đi lại trên thế gian.

Đối với Bá Tống mà nói, đao nương đỉnh cấp dường như thật sự kém một chút thú vị.

Cũng chỉ có thần binh cấp Trường Sinh Giả đỉnh cao, hoặc là Đạo khí, mới có thể vừa tay.

“Thực ra, nếu các tiểu tiên tử nhà Tô Thị, diễn hóa ‘năng lực thiên phú’ đến cực hạn, hóa thành đao nương đỉnh cấp, vào lúc then chốt, có thể mượn sức mạnh của ta.” Tiên tử Luân Hồi Nhận tiết lộ chức năng nhỏ này.

Nàng không thể để người ta xem thường chức năng của đao nương!

Đệ tử Tô Thị Thiên Hà, chỉ cần thức tỉnh thiên phú ẩn, cũng giống như ‘phản tổ’.

Vào lúc then chốt, hóa thân thành lưỡi đao + giao tiếp với sức mạnh của nàng, là có thể để sức mạnh của nàng giáng lâm hiện thế, từ đó khiến đao nương Tô Thị Thiên Hà, hóa thành Luân Hồi Nhận.

Hơn nữa, vì hai bên vốn dĩ ‘cùng một nguồn gốc’, sức mạnh của nhau sẽ không bài xích.

Luân Hồi Nhận do các đao nương nhà Tô Thị hóa thành trong thời gian ngắn, không khác gì Luân Hồi Nhận thật sự, là cấp bậc ‘Đạo khí’ thực sự.

“Thì ra là vậy, như vậy, giữa A Thập Lục và Thư Hàng, đã có cơ hội kề vai sát cánh.” Bạch long tỷ tỷ vui mừng mỉm cười, nụ cười giống như một bà mẹ già.

“Nói chứ, Đạo khí của Bá Tống đạo hữu là gì?” Tiên tử Luân Hồi Nhận hỏi.

Nếu A Thập Lục tiến hóa thành đao nương đỉnh cấp, vậy nói không chừng tiếp theo, cô sẽ có cơ hội gặp gỡ hai Đạo khí khác của Bá Tống.

Cùng là Đạo khí, tìm hiểu trước một chút thông tin, đến lúc đó sống chung, cũng không quá gượng gạo.

“Chắc là hai món Đạo khí đó, một là ‘hành tinh có mắt’ của Thiên Đạo thứ hai, là vũ khí cấp chiến lược.

Hai là ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ của ba đại Thiên Đạo, hiện tại đã hoàn thành cửu chuyển.” Bạch long tỷ tỷ đáp.

“Đã có đao rồi?

Còn là đao cũng là Đạo khí?

Vậy mà còn đi tán tỉnh tiểu tiên tử nhà Tô Thị?

Tra nam dùng đao.” Tiên tử Luân Hồi Nhận nói.

Bạch long tỷ tỷ nghĩ nghĩ, nói: “Song đao lưu?” Tiên tử Luân Hồi Nhận: “...” “Thực ra, ngoài Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trong tay Thư Hàng còn có một thanh kiếm đặc biệt, Xích Tiêu Kiếm.

Tuy là hình dạng kiếm, nhưng trong cốt tủy thực ra là đao.

Cho nên, tam đao lưu?” Bạch long tỷ tỷ suy ngẫm.

Tiên tử Luân Hồi Nhận: "..." "Đúng rồi, trong tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, còn có 'Ô Tặc Bạo Quân Song Đao', một món đã là song đao.

Trong tay Bá Tống có hai bộ, vậy là bốn đao.

Cho nên... thất đao lưu?" Bạch long tỷ tỷ càng nói càng hăng.

Hai tay mỗi tay một đao, miệng ngậm một thanh, rồi chân trái hai đao, chân phải hai đao, xoạc chân một cái.

Thất đao lưu Bá Tống, sợ chưa?

Tiên tử Luân Hồi Nhận đã không nói nên lời.

Keng~ Lúc này, vị trí của Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục, vang lên tiếng lưỡi đao sắc bén ra khỏi vỏ.

A Thập Lục dang hai tay, trước ngực hiện ra hư ảnh của một thanh bảo đao.

Nhưng mà, chưa đợi A Thập Lục hoàn toàn hóa thành đao nương, Tống Thư Hàng đã tiến lên một bước, đưa lòng bàn tay nhắm vào hư ảnh bảo đao.

Trên cánh tay, hư ảnh Luân Hồi Ấn sáng lên.

Đao nhân hợp nhất.

Vầng sáng chói mắt bao bọc lấy Tống Thư Hàng và A Thập Lục.

Vài hơi thở sau... một phương 'Đại Ấn' thu nhỏ xuất hiện trước mặt Bạch long tỷ tỷ và tiên tử Luân Hồi Nhận.

Tiên tử Luân Hồi Nhận: "???" Bạch long tỷ tỷ: "???" Đao nương đâu?

Đao nương đỉnh cấp đã hứa đâu?

Đi đâu rồi?

Hơn nữa, Bá Tống đâu?

Một Bá Tống to như vậy, đi đâu rồi?

“Hợp thể?” Bạch long tỷ tỷ nghi hoặc. ‘Đại Ấn’ trước mắt này là A Thập Lục + Tống Thư Hàng hợp thể tiến hóa?

Tại sao A Thập Lục hình thái đao nương + Tống Thư Hàng, lại biến thành một cái đại ấn?

Đây là nguyên lý gì?

Các người dù biến thành đao mẹ đao con, thậm chí biến thành song kiếm thư hùng, tôi còn có thể hiểu được.

Nhưng từ đao biến thành đại ấn, bước nhảy có phải hơi lớn không?

Giữa hai thứ này có liên quan gì?

“Giữa hai người này, mối quan hệ duy nhất... có lẽ chính là Luân Hồi Ấn.” Tiên tử Luân Hồi Nhận ngẩng đầu nhìn trời, tâm trạng phức tạp, rõ ràng nàng cũng không ngờ sẽ xuất hiện cảnh tượng trước mắt này.

Bạch long tỷ tỷ một mặt nghi hoặc: “???” Cô không cùng Tống Thư Hàng ý thức chìm xuống, không tiếp xúc với Thiên Đạo thứ năm, nên không biết chuyện ‘Luân Hồi Ấn’.

Nhưng nghe tên ‘Luân Hồi Ấn’ này, rõ ràng là đồ đi kèm, hoặc cùng nguồn gốc với Đạo khí Luân Hồi Nhận tiên tử?

Chẳng lẽ Thiên Đạo thứ năm có hai món Đạo khí?

“Luân Hồi Ấn, đó là nền tảng mà bản tôn của ta, Thiên Đạo thứ năm, tái tạo luân hồi, do thân Bất Hủ của người hóa thành.

Ta vừa mới đưa Bá Tống đến đó một chuyến.” Tiên tử Luân Hồi Nhận giải thích.

Bạch long tỷ tỷ chớp chớp mắt.

Cô vẫn đánh giá thấp khả năng gây chuyện của Bá Tống.

Không hổ là ‘Tống?

Cái gì cũng có thể ké?

Thư Hàng’ sao?

Đao nương đỉnh cấp?

Đao nương có thể trong thời gian ngắn hóa thân thành Đạo khí?

Đối với Tống Thư Hàng mà nói... không chỉ đơn giản như vậy!

Chỉ cần là thứ cậu tiếp xúc, đều có thể ké được chút gì đó về.

Cho nên, sau khi hỗ trợ Tô Thị A Thập Lục hóa thành đao nương đỉnh cấp, Tống Thư Hàng còn ném cả mình vào, mượn năng lực dấu ấn ‘Luân Hồi Ấn’, để mình và Tô Thị A Thập Lục tiến thêm một bước, hợp thể tiến hóa.

Sau đó ‘Luân Hồi Ấn’ đã bị tạo ra.

Giống như hình chiếu của ‘Đạo khí?

Luân Hồi Nhận’, ‘Luân Hồi Ấn’ do Bá Tống + Tô Thị A Thập Lục hợp thể tiến hóa ra, uy lực cũng gần bằng một đòn tấn công của bản thể Luân Hồi Ấn.

“Khoảng có thể tấn công 2-3 lần.” Trong Luân Hồi Ấn, truyền ra giọng của Tống Thư Hàng.

“Là do thực lực của em vẫn còn quá thấp, nếu em mạnh hơn một chút, chúng ta có thể phát huy ra uy lực lớn hơn.” Tô Thị A Thập Lục có chút không hài lòng, cô không hài lòng với tốc độ thăng cấp của mình, mặc dù cô thăng cấp đã rất nhanh rồi.

“Không sao, chuyện thực lực... chúng ta có nhiều cơ hội để nâng cao.

Chủ yếu là không thể để lại mầm họa, phải đi từng bước một, vững chắc.” Tống Thư Hàng an ủi.

Hơn nữa, một lần hợp thể có thể ném ra 2-3 lần Luân Hồi Ấn, hiệu quả đã siêu tuyệt vời.

Vào thời khắc quan trọng, nói không chừng có thể có hiệu quả lật kèo.

Chương 3090

Huống chi, Thiên Đạo thứ năm vẫn luôn ghi thù Thiên Đạo thứ tư.

Nếu Luân Hồi Ấn dùng để nhắm vào Thiên Đạo thứ tư, uy lực ít nhất cũng tăng gấp đôi!

Bạch long tỷ tỷ trợn mắt trắng.

Chư thiên vạn giới, chỉ có ngươi, Bá Tống, là không có tư cách nói câu này.

“Thư Hàng, lần sau chúng ta hợp thể tiến hóa, để em làm một thí nghiệm trước, em có một ý tưởng, nói không chừng có thể tăng hiệu quả uy lực của ‘Luân Hồi Ấn’.” Tô Thị A Thập Lục suy tư.

“Anh cũng vừa có một ý tưởng táo bạo.” Tống Thư Hàng cười nói.

Sau đó, hai người ăn ý đồng thanh nói: “Trước khi hợp thể tiến hóa, trước tiên phát huy uy lực của ‘hóa thành lưỡi đao’ đến cực hạn, mượn sức mạnh của tiên tử Luân Hồi Nhận, tạm thời tiến hóa thành Đạo khí.

Trên cơ sở này, mới tiến hành hợp thể tiến hóa.” Như vậy, có lẽ có thể phát huy uy lực của Luân Hồi Nhận đến cực hạn.

Tiên tử Luân Hồi Nhận bất mãn nói: “Các người coi ta là công cụ à?” “Xin chia buồn.” Bạch long tỷ tỷ an ủi.

Công cụ hay không, thực ra không quan trọng.

Bạch long tỷ tỷ cảm thấy, chỉ cần đến lúc đó Bá Tống «Dưỡng Đao Thuật» đúng chỗ, tiên tử Luân Hồi Nhận sẽ rất vui lòng giúp Bá Tống và tiểu Thập Lục một tay.

Dù sao, «Dưỡng Đao Thuật» của Bá Tống là bí pháp tà thuật được Thiên Đạo và nhiều Cửu U Chúa Tể cùng công nhận.

“Cũng gần được rồi, giải trừ hình thái này trước đi.

Duy trì hình thái này mãi, áp lực lên cơ thể của Thập Lục khá lớn.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Giải!” Tô Thị A Thập Lục khẽ gọi một tiếng, hai người thoát khỏi ‘hình thái Luân Hồi Ấn’.

Trong vầng sáng, thân hình A Thập Lục cũng khôi phục lại hình dạng con người.

Thân hình Bạch long tỷ tỷ vung vẩy, rời khỏi cổ tiên tử Luân Hồi Nhận, trở lại trên người A Thập Lục.

Tiên tử Luân Hồi Nhận bị bỏ rơi đưa tay sờ sờ cổ.

Không hiểu sao, có chút lưu luyến cảm giác tiên tử Bạch long quấn quanh cổ mình.

Vòng cổ Bạch long, mang lại sự chăm sóc ấm áp. 【Có lẽ là vì một phần Bạch long trong 'nhánh Bạch long' của Long giới, trong cơ thể cũng có huyết mạch luân hồi của bản thể Thiên Đạo thứ năm?

Cho nên, khiến ta cảm thấy lưu luyến?

Hay là, ta nên cân nhắc đến Long giới, tìm một con Bạch long về đây?】 Tiên tử Luân Hồi Nhận thầm nghĩ.

Bạch long tỷ tỷ không hề biết sự lưu luyến của tiên tử Luân Hồi Nhận, sau khi trở lại cổ A Thập Lục, cô thuận thế quấn một vòng, hỏi: “Sau khi trở thành đao nương, có cảm giác gì không?

Cơ thể có thay đổi gì không?” “Ừm, trong cơ thể ngoài ‘đan điền’, dường như còn có thêm một loại lõi năng lượng khác.

Em và tất cả các tiểu Thập Lục cùng chung sức mạnh của lõi năng lượng này, đây cũng là cơ sở để em có thể hóa thân thành lưỡi đao.” Tô Thị A Thập Lục đáp.

Ngoài ra, cảnh giới thực lực của cô, cũng tăng lên một chút.

Hơn nữa, xu hướng tăng này vẫn đang từ từ đi lên, chưa dừng lại.

Đây hẳn là phần thưởng cho việc cô lựa chọn giữ lại tất cả ‘nhân cách tiểu Thập Lục’?

“Không có thay đổi gì nhiều hơn sao?” Bạch long tỷ tỷ hỏi.

Cô dường như đang mong đợi một phản ứng lớn hơn.

Tô Thị A Thập Lục lắc đầu.

Bạch long tỷ tỷ vẻ mặt tiếc nuối.

Sau đó, cô lại nhìn về phía Tống Thư Hàng, hỏi: “Thư Hàng, còn cậu?

Lúc hóa thân thành Luân Hồi Ấn, cảm giác cơ thể có thay đổi gì không?

Hoặc có cảm giác gì đặc biệt không?” “Tôi chỉ là phụ trợ cho A Thập Lục tiến hóa, lúc hóa thân thành ‘Luân Hồi Ấn’, thực ra cũng chỉ là mượn thuộc tính Á Bất Hủ của tôi... cho nên thực ra cơ thể tôi không có bất kỳ thay đổi nào.” Tống Thư Hàng mỉm cười trả lời.

Hơn nữa, hiện giờ toàn thân cậu đều đã hóa thành ‘Á Bất Hủ’, cơ thể đã rất khó tiến hành thay đổi.

Dù là thiên phạt, bây giờ cậu cũng có thể thản nhiên đối mặt!

Đợi có cơ hội, cậu có thể phối hợp với tiền bối Đạo Tử, thử ‘thiên phạt’ của đại ca Thiên kiếp.

“Về phần cảm giác đặc biệt, có lẽ có một chút.” Tống Thư Hàng xoa cằm, nhắm mắt hồi tưởng lại cảm nhận lúc mình và A Thập Lục hợp thể tiến hóa.

Thực ra cảm nhận lớn nhất, hẳn là cảm giác chấn động khi hàng trăm ‘tiểu Thập Lục’ liên kết với Tô Thị A Thập Lục.

Một lúc lâu sau.

Tống Thư Hàng thử tóm tắt: “Duy nhất trong Chư giới, truyền thuyết của Vạn giới?” Đây là kinh nghiệm mà tiền bối Đạo Tử, Thiên Đạo đời 8.5, lúc lợi dụng lỗ hổng chứng đạo, cũng chưa từng cảm nhận được.

Thiên Đạo không nhất định đều sở hữu, hiểu rõ ‘pháp tắc thời gian’.

Nhưng mỗi Thiên Đạo có thể đều sẽ can thiệp vào ‘thời gian’.

Sự can thiệp này, nói không chừng ngay cả bản thân ‘Thiên Đạo’, cũng không nhận ra.

Ví dụ như... khi đó cậu nhìn thấy ‘gai nhím biển sông dài thời gian’, nếu đều là tồn tại thực sự, không phải là suy diễn.

Trên mỗi sông dài thời gian của gai nhím biển, xảy ra rất nhiều thay đổi khác nhau.

Nhưng ‘Thiên Đạo các đời’ trên mỗi gai nhím biển hẳn là đều giống nhau?

Đương nhiên, đây là suy đoán của Tống Thư Hàng.

Không thể chắc chắn.

“Đúng rồi, chúng ta về ‘Cổ U thế giới’, tiếp tục đi cắm cột.” Tống Thư Hàng mở mắt. ‘Ứng cử viên Thiên Đạo’ các đời đều sẽ đến Cổ U cắm cột.

Bạch tiền bối vẫn còn đang ở đó chờ.

“Vội vậy sao, không ở lại thêm một chút?” Tiên tử Luân Hồi Nhận hỏi.

Trước đây đệ tử nhà Tô Thị sau khi hoàn thành tiến hóa ở chỗ nàng, đều sẽ cố gắng ở lại chỗ nàng thêm một lúc.

Nếu nàng tỉnh, có thể dành thời gian giảng pháp cho đệ tử nhà Tô Thị, chỉ điểm cho mọi người.

Nếu nàng ngủ, thì chỉ cần quan sát bản thân Đạo khí, cũng có thể mang lại cho đệ tử nhà Tô Thị vô vàn lĩnh ngộ.

Nhưng bây giờ, Bá Tống và Tô Thị A Thập Lục sau khi tiến hóa xong, đã vội vã muốn rời đi, điều này khiến nàng cảm thấy có chút hụt hẫng trong lòng.

Dù nhà ngươi có hai tôn Đạo khí, nên Đạo khí có vẻ không quá quý giá, nhưng ít nhiều cũng phải cho ta chút mặt mũi, ở lại thêm một lát, cho có lệ chứ.

“Tiền bối Luân Hồi Nhận không cần khách sáo, chỉ cần người cho chúng tôi một quyền hạn... lúc khác chúng tôi có thể đến làm khách bất cứ lúc nào.

Hôm nay có chút bận, còn phải đến Cổ U thế giới cắm cột.” Tống Thư Hàng mỉm cười.

Ừm, người Trung Quốc nói ‘không ở lại thêm một chút’ đều là nói khách sáo, cho nên cậu cảm thấy tiên tử Luân Hồi Nhận chắc cũng đang khách sáo với họ thôi.

“Được, ta sẽ cho các ngươi quyền hạn mở cửa.

Nhưng mỗi lần đến, hãy gọi ta trước, nếu ta tỉnh thì hãy đến.” Tiên tử Luân Hồi Nhận lên tiếng.

“Vậy tiền bối, chúng ta gặp lại sau.” Tống Thư Hàng vẫy tay.

Cậu chỉ cần có thời gian, nhất định sẽ đến.

Dù bản thể rất bận, cậu cũng sẽ dùng phân thân cùng Tô Thị A Thập Lục đến, quan sát hình thái Đạo khí Luân Hồi Nhận, có lợi cho việc tu hành của A Thập Lục.

“Đúng rồi, các ngươi đi thì Bạch long đạo hữu có bận không?

Không bận thì ở lại trò chuyện với ta một chút?” Tiên tử Luân Hồi Nhận cuối cùng không nhịn được lại bổ sung một câu.

Bạch long tỷ tỷ một mặt nghi hoặc: “???” Tại sao tiên tử Luân Hồi Nhận đột nhiên lại tỏ ra rất thân thiết với cô?

Chúng ta nói chuyện hợp nhau lắm sao?

“Thôi, ta cũng có chút việc, ta cảm thấy mình sắp phải chuẩn bị phục sinh rồi.” Bạch long tỷ tỷ nghĩ nghĩ rồi khéo léo từ chối: “Đợi ta phục sinh xong, sẽ đến trò chuyện với Luân Hồi Nhận đạo hữu.” Cô hiện tại là trạng thái công đức chi thân, rời A Thập Lục lâu, cuối cùng cũng sẽ có chút bất tiện. ...Đợi chân thân của cô phục sinh, sẽ đến trò chuyện với tiên tử Luân Hồi Nhận, xem có khả năng dắt nàng ra ngoài đi dạo không.

“Vậy quyết định thế nhé.” Tiên tử Luân Hồi Nhận vui vẻ nói.

Bạch long tỷ tỷ gật đầu.

Nói chứ, sức hút của mình thật sự lớn đến vậy sao?

Bạch long tỷ tỷ chính mình cũng tò mò. ... ...

Có quyền hạn của tiên tử Luân Hồi Nhận, Tống Thư Hàng đưa A Thập Lục, trước tiên xuyên qua không gian, đến bên ngoài điện Luân Hồi.

Tiên tử Tô Thị Bình Tế và lão tổ Tô Thị Thằng Kết vẫn đang chờ ở ngoài cửa.

“A Thập Lục lột xác xong rồi?” Tiên tử Tô Thị Bình Tế sau khi nhìn thấy A Thập Lục, liếc mắt một cái, liền xác định.

“Vâng, nhờ phúc của tiên tử và lão tổ.” A Thập Lục hành lễ với hai vị tiên tổ.

Lão tổ Tô Thị Thằng Kết hỏi: “Tiếp theo, có dự định gì?” “Chúng tôi phải đến Cổ U thế giới một chuyến, lập cột ở đó...” Tống Thư Hàng khẽ đáp.

Sau đó, thời gian còn lại cho họ không nhiều.

Tiền bối Đạo Tử, đã đang chuẩn bị kế hoạch thoái vị trước thời hạn.

“Bá Tống đạo hữu vẫn bận rộn quá nhỉ... thật ghen tị với các bạn trẻ các ngươi, lúc nào cũng cảm thấy có việc không làm hết, lại như có động lực dùng không hết.” Lão tổ Tô Thị Thằng Kết nói.

Ông và Bá Tống quen biết không lâu, nhưng từ khi tiếp xúc đến giờ, lúc nào cũng cảm thấy Bá Tống luôn ở trong trạng thái ‘chạy nước rút’.

Chương 3091

Cứ mải miết chạy, không hề dừng bước.

Cũng chỉ có ở đại hội thường niên của nhà Tô Thị, khi một đám thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ tụ tập nghỉ ngơi, ông mới thấy trạng thái ‘chạy nước rút’ của Bá Tống, hơi dừng lại.

Nhóm người đó, là bến đỗ tâm hồn của Bá Tống.

Bá Tống chạy nước rút như vậy, khiến lão tổ Thằng Kết nhớ lại bản thân rất lâu rất lâu về trước, bản thân hồi còn trẻ cũng như vậy, tràn đầy nhiệt huyết.

“Thực ra cháu không tốt như lão tổ nói đâu ạ.” Tống Thư Hàng ngại ngùng nói.

“Một con cá mặn tràn đầy động lực.” Bạch long tỷ tỷ từ từ nói.

Tống Thư Hàng: “...” “Đợi cậu bận xong, nếu có thời gian, hãy đến nhà Tô Thị tìm chúng tôi.” Lão tổ Tô Thị Thằng Kết nói: “Sau đó, chúng ta lập nhóm đi ‘Bảo Thạch Vực’ xem thử.” “Bảo Thạch Vực?

Địa bàn của Tô Thị Thiên Hà ạ?” Tống Thư Hàng hỏi.

Lão tổ nhà Tô Thị sững sờ, nghi hoặc hỏi lại: “Bá Tống đạo hữu, cậu không biết?” Tống Thư Hàng: “???” “Trong Bảo Thạch Vực, có ‘mộ Bất Hủ’ của Thiên Đạo thứ hai và Thiên Đạo thứ ba, đồng thời xuất hiện.

Tin tức này đã lan truyền khắp Chư thiên vạn giới rồi... hiện giờ chắc đã có rất nhiều Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đến Bảo Thạch Vực.

Dù sao, cũng là hai tòa di vật của Thiên Đạo.” Lão tổ Tô Thị Thằng Kết đáp.

Tống Thư Hàng xoa cằm, suy tư.

Mộ Bất Hủ của tiền bối Tam Nhãn và Thiên Đạo Cẩu Đản Đa?

Hơn nữa, còn xuất hiện ở cùng một nơi?

Đây chắc chắn là một cái bẫy!

Bởi vì, nếu mộ Bất Hủ của tiền bối Tam Nhãn ở trong 'Bảo Thạch Vực', việc đầu tiên Thiên Đạo Cẩu Đản Đa làm, chắc chắn là đào mộ của tiền bối Tam Nhãn, đến tro cũng phải rắc đi.

Sau đó cải tạo mộ của tiền bối Tam Nhãn thành mộ của mình, rồi tự chôn mình vào.

Sẽ không có khả năng thứ hai, Thiên Đạo Cẩu Đản Đa tuyệt đối sẽ làm ra chuyện như vậy.

Cho nên, hai ngôi mộ, đồng thời xuất hiện, tuyệt đối không thể nào!

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, nhớ lại lời của tiền bối 'Đạo Tử'.

Tiền bối Đạo Tử, đang âm thầm thúc đẩy kế hoạch 'thoái vị trước thời hạn'.

Hơn nữa, ông đang âm thầm nghĩ cách, tập hợp tất cả 'Trường Sinh Giả' của Chư thiên vạn giới lại.

Bây giờ xem ra, đây có lẽ là cái bẫy mà tiền bối Đạo Tử liên thủ với Cẩu Đản Đa và tiền bối Tam Nhãn bày ra.

"Cháu sẽ đến, nếu cháu về sớm, cháu sẽ hẹn các tiền bối cùng đi." Tống Thư Hàng gật đầu.

Đợi 'Trường Sinh Giả' trong trời đất tụ tập gần đủ, theo kịch bản của tiền bối Đạo Tử, sẽ là màn cậu hoặc Bạch tiền bối lên sân khấu, tiếp nhận thách đấu của các đại lão Chư thiên vạn giới đúng không?

Sân khấu đã được dựng sẵn.

Chỉ chờ diễn viên vào vị trí. ... ...

Hắc Long thế giới?

Vùng đất Cổ U.

Tự Ngã Thi duy trì tư thế phát lương, chống đỡ một cây cột 'Bá Thần Trụ', cung cấp năng lượng cho nó.

Bạch tiền bối ngồi xổm trên đất, dùng một cành cây vẽ một vòng tròn trên mặt đất.

Trong vòng tròn, có một số sinh vật đặc thù của 'Cổ U', đang nhảy tưng tưng trong vòng.

Đây là một loại sinh vật giống tôm hùm đất nhỏ, màu trắng sữa, có lực bật rất mạnh.

Bạch tiền bối khoanh chúng lại, những sinh vật nhỏ này một khi nhảy ra khỏi vòng, sẽ bị cành cây gảy trở lại vào trong vòng.

Tóc ngố của Sở các chủ cắm trên đỉnh đầu Bạch tiền bối, không ngừng lúc lắc, ngọn tóc cắm vào hư không, thỉnh thoảng lại bắt những con 'tôm hùm đất nhỏ' mới đến, cho Bạch tiền bối trêu đùa.

"Trông chúng có vẻ ngon lắm." Xích Tiêu Kiếm khôi phục lại hình dạng kiếm, lơ lửng trong không trung.

Lưu Tinh Kiếm đi theo sau nó, rất ghen tị với dáng vẻ của Xích Tiêu Kiếm.

Lúc này, cánh cửa không gian mở ra.

"Tôi về rồi." Tống Thư Hàng bước ra khỏi không gian, vừa ra vừa nói: "Bạch tiền bối, tôi có chút cảm ngộ mới, về ý tưởng 'duy nhất trong Chư giới'.

Có lẽ có liên quan đến việc cắm cột ở Cổ U.

Tôi sẽ truyền những cảm ngộ này cho ngươi, ngươi tiếp nhận nhé!” “Duy nhất trong Chư giới?

Cậu muốn giết hết tất cả các Thư Hàng khác à?” Bạch tiền bối ngẩng đầu, vẻ mặt nghi hoặc.

“Sao có thể chứ... hơn nữa, chuyện này tôi cũng không làm được.” Tống Thư Hàng xua tay.

Cậu trước đây nhờ sức mạnh của các vị tiền bối, có thể tạm thời nhìn thấy các bản thân khác trên ‘gai nhím biển sông dài thời gian’.

Nhưng loại nhìn thấy đó, giống như người ngồi trước màn hình xem ‘phim’, không thể nào can thiệp vào thế giới trong phim.

Càng đừng nói đến việc tiêu diệt tất cả ‘Thư Hàng’.

Giữa chúng có khoảng cách không gian thứ nguyên.

Huống chi, với tính cách của cậu, cũng không thể làm ra chuyện như vậy.

Tuy nói đàn ông, phải tàn nhẫn với bản thân một chút.

Nhưng tàn nhẫn cũng phải có mục đích, có mục tiêu.

Chứ không phải lúc nào cũng tàn nhẫn với bản thân một cách vô cớ... như vậy là khổ dâm.

“Tôi sẽ truyền những cảm ngộ mới về ‘duy nhất trong Chư giới’ cho ngươi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói, mở chế độ truyền dữ liệu giữa mình và Bạch tiền bối.

Dữ liệu giữa cậu và Bạch tiền bối, có thể không cần thông qua ‘hệ thống Tu Liêu’.

Sau khi lợi dụng ‘thiên phú Nho gia Thánh Nhân’ nuốt chửng lẫn nhau, giữa họ có một phương thức ‘kết nối trực tiếp’ độc quyền.

Tốc độ truyền dữ liệu nhanh hơn, gần bằng đồng bộ thông tin giữa phân thân và bản thể.

“Thì ra là vậy.” Bạch tiền bối sau khi nhận dữ liệu, gật đầu.

Phần cảm ngộ này là Tống Thư Hàng tổng kết được sau khi tiếp xúc với ‘sông dài thời gian’ + ‘Luân Hồi Ấn của nhà Tô Thị’.

Vạn giới duy nhất sẽ có một quá trình, dưới đến Cửu U, trên đến Cửu Thiên.

Tống Thư Hàng suy đoán, từ xưa đến nay, các ‘ứng cử viên Thiên Đạo’ đến thế giới Cổ U cắm cột, rất có thể có liên quan đến quá trình ‘dưới đến Cửu U’ này.

Cho nên lúc này Tống Thư Hàng, có một ý tưởng.

Thông qua phương thức cắm cột ở ‘Cổ U thế giới’, có thể truyền hạt giống đến tất cả ‘Tống Thư Hàng’ không?

Đến lúc đó mượn sức mạnh của ‘hạt giống’, trong tình huống không thay đổi tất cả ‘Thư Hàng’, đạt được kết cục duy nhất.

“Nói không chừng có thể, chiếu hạt giống của Thư Hàng cậu, lên sông dài thời gian.” Bạch tiền bối cảm thấy phương án này khả thi.

“Thư Hàng... hạt giống?” Gò má Tô Thị A Thập Lục nóng lên.

Bạch long tỷ tỷ cũng có chút lúng túng quay vòng vòng trên cổ A Thập Lục.

“Nếu muốn làm như vậy, hình thái của cây ‘cột’ này, phải thay đổi một chút.” Bạch tiền bối vứt cành cây, nhìn về phía ‘cây cột’ do Tự Ngã Thi duy trì.

Hiện tại cây cột do Tự Ngã Thi dựng lên, giống như những cây cột mà các ‘dự bị Thiên Đạo’ các đời cắm xuống, là để lại thông tin thuộc về mình, để lại dấu chân tại các tiết điểm của thế giới Cổ U.

“Thay đổi thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

Cậu chỉ đưa ra đề nghị và ý tưởng, cụ thể phải thao tác thế nào, cậu bất lực.

“Nếu là trước đây, phong ấn cậu vào trong cột, để lại một cỗ ‘thân thể Bá Tống’ là được, đó là thao tác tiện lợi nhất.

Nhưng bây giờ, đã không thể làm như vậy nữa.” Bạch tiền bối tiếc nuối nói.

Tống Thư Hàng hiện tại, toàn thân Á Bất Hủ, đã không còn cách nào để lại di thể nữa.

“Vậy, để phân thân của tôi thay tôi lên đó?” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Không cần, tôi sẽ khoét vài vị trí trên cây cột này, cậu lần lượt đóng ‘Thánh Ấn’ vào đó là được.

Hiệu quả có thể sẽ kém hơn một chút, nhưng hẳn là đủ dùng.” Bạch tiền bối xua xua tay, đáp.

Bá Tống Thánh Ấn, Bá Nho Ma Ấn, Bá Long Cổ Ấn, Bá Ma Thánh Ấn, Bá Diệt Đạo Ấn, Bá U Thái Ấn, Bá Đao Chi Ấn, Bá Giới Chi Ấn, Bá Mai Thánh Ấn.

Tống Thư Hàng một hơi tung ra chín đại Thánh Ấn, theo chỉ điểm của Bạch tiền bối, đóng Thánh Ấn của mình lên các vị trí khác nhau trên ‘thân cột’.

Cuối cùng, Tống Thư Hàng hỏi: “Bạch tiền bối, người có cần đóng Thánh Ấn cùng không?” “Ta không cần.” Bạch tiền bối lắc đầu: “Hơn nữa, lúc dựng cột ta đã tham gia, như vậy là đủ rồi.” Người không cần lựa chọn ‘duy nhất trong Chư giới’ này.

Tống Thư Hàng gật đầu như có điều suy nghĩ.

“Đi, tiết điểm tiếp theo.” Dựng cột xong, Bạch tiền bối vẫy vẫy tay.

Giống như các tiền nhân đi trước, tiết điểm cần cắm cột, không chỉ có một.

Bạch tiền bối và Tự Ngã Thi trước tiên liên thủ, đúc ra thân cột, bản thể Tống Thư Hàng phụ trách lên đó, ba ba ba đóng liền chín ấn.

Một ngày một đêm sau...

Tất cả các tiết điểm, dựng cột hoàn thành.

Tống Thư Hàng đưa tay, đóng Thánh Ấn lên cây ‘cột’ cuối cùng: “Kết thúc rồi.” “Là bắt đầu rồi.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Dựng cột xong, dự án ‘chiếu hạt giống lên sông dài thời gian’ mà Tống Thư Hàng muốn, mới có thể bắt đầu.

Tống Thư Hàng thu lại chín đại Thánh Ấn, sau đó nhắm mắt, tập trung tinh thần, chuẩn bị đón nhận những thay đổi có thể xảy ra.

Chương 3092

Một lúc lâu sau...

“Có cảm giác gì chưa?” Tóc ngố của Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng lắc đầu.

Lần này, cậu không cảm ứng được ‘sông dài thời gian’, không thể nhìn thấy các bản thân song song trên gai nhím biển.

“Thất bại rồi sao?” Tiền bối Xích Tiêu Kiếm hỏi.

“Không chắc.” Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối.

“Đã thành công rồi.” Bạch tiền bối khẽ nói.

Trong một khoảng thời gian ngắn vừa rồi, Bạch tiền bối đã nhìn thấy rất nhiều hình ảnh.

Mỗi một hình ảnh, đều có liên quan đến Tống Thư Hàng.

Thư Hàng lúc ăn cơm.

Thư Hàng lúc ngủ.

Có Thư Hàng đang làm bài tập.

Cũng có Thư Hàng đang tắm.

Có Bá Tống không thể phản chiếu thân hình trong gương.

Có Bá Tống đang ngồi đối diện nói chuyện với tiên tử.

Có nụ cười rạng rỡ, cũng có tiếng khóc nức nở.

Cuộc đời trăm ngàn dáng vẻ, tạo thành một Tống Thư Hàng như kính vạn hoa.

Và lúc này, dù là Tống Thư Hàng nào, đều được gắn thêm một hạt giống.

Mỗi một hạt giống, đều ẩn chứa ý niệm của Tống Thư Hàng. ... ...

Trong một thế giới mang tông màu xám.

Thông nương tóc ngắn, mặc quần bút chì bó sát màu trắng, đi giày cao gót, nhảy xuống từ trên không một cách cực ngầu, đôi chân thon dài đi những bước catwalk, tiến vào sâu trong thế giới.

Phía sau cô, là Vũ Nhu Tử đang ngồi trên một con bướm nhiều màu.

Mái tóc dài của Vũ Nhu Tử che nửa khuôn mặt, vẻ mặt như chưa tỉnh ngủ.

“Vũ Nhu Tử, cậu lại dùng sức mạnh thời gian?” Thông nương phía trước quay đầu lại, mái tóc ngắn nhẹ nhàng hất lên, hỏi.

“Xin lỗi, nhưng đây là lần cuối cùng rồi.” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu, đáp.

Sau lần này, cô đã không còn cơ hội đến thế giới của Tống tiền bối hòa bình đó nữa.

Thông nương thở dài một hơi.

Vốn định nói Vũ Nhu Tử vài câu, nhưng thấy vẻ mặt mệt mỏi của cô, những lời sắp nói ra đành phải nuốt lại.

“Thôi vậy, đi thôi...

đi xem Tống lão bản, xem bế quan của ông ta rốt cuộc đã kết thúc chưa.

Tiền lương ông ta nợ tôi, cũng đến lúc phải trả rồi.” Thông nương hai tay đút túi một cách bảnh bao, sải đôi chân thon dài, bước những bước lớn về phía trước. ‘Két két két~’ Phía trước, truyền đến một tiếng cửa đá nặng nề mở ra.

Tiếp đó, một Tống Thư Hàng với nụ cười ấm áp, trông có vẻ hơi già, bước ra từ sau cửa đá.

Thông nương vốn đang sải bước catwalk cực ngầu, bước tiếp theo lại lơ lửng giữa không trung, nửa ngày không hạ xuống.

“Xin lỗi, đã để mọi người lo lắng.” Thư Hàng dùng giọng nói dịu dàng, đáng tin cậy khẽ nói.

Trong tay anh, có một hạt giống sáng ngời, khẽ lấp lánh. 【Xin lỗi, xin hãy tha thứ cho anh, đã giao tất cả áp lực và gánh nặng cho em...】 Anh chắp hai tay lại, khẽ nói.

Mọi thứ, sắp bắt đầu... và rồi, cũng sắp kết thúc!

“Dùng hết một ngày một đêm, thời gian cắm cột tiêu hao lâu hơn tôi dự tính một chút.” Bạch tiền bối dụi dụi mắt.

Tiếp đó, người truyền lại thông tin về ‘cuộc đời Bá Tống kính vạn hoa’ mà mình vừa nhìn thấy cho Tống Thư Hàng, để Thư Hàng biết hạt giống đã được truyền đến cuối sông dài thời gian. 【May mà có Bạch tiền bối ở đây, người có thể nhìn thấy hình ảnh ‘hạt giống’ chiếu lên sông dài thời gian.】 Tống Thư Hàng nhắm mắt, tìm kiếm trong ‘cuộc đời Bá Tống kính vạn hoa’ đó...

Rất nhanh, cậu tìm thấy một bản thân mình trông giống lão Bá Tống.

“Cho nên, đã truyền đến rồi!” Khóe miệng Tống Thư Hàng, nở một nụ cười.

Lão Bá Tống này hẳn là bản thân mình ở thế giới của ‘Tương Lai Tử’ đúng không?

Tương Lai Tử vì bị hạn chế của ‘pháp tắc thời gian’, đã không thể đến nữa... vậy thì bây giờ, hãy để chính mình truyền ‘ý chí’ và ‘câu trả lời’ qua đó đi!

Tương Lai Tử xa xôi, phía tôi, chiến tranh... sắp bắt đầu rồi!

Cậu, đã nhận được tin tức chưa?

“Cái gì đã truyền đến vậy?” Tóc ngố của Sở các chủ cong ngọn tóc xuống, hỏi.

“Niềm tin, hay nói đúng hơn, là quyết định của tôi.” Tống Thư Hàng ha ha cười một tiếng, lại nói: “Tiếp theo, bước tiếp theo... chúng ta đi Bảo Thạch Vực sao?” Tại vị trí Bảo Thạch Vực, tiền bối Đạo Tử và Cẩu Đản Đa, tiền bối Tam Nhãn bày trận, thu hút tất cả Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đỉnh cao của Chư thiên vạn giới, là để cho Tống Thư Hàng một cơ hội ‘dùng dao sắc chém đay rối’.

Nếu muốn đến Bảo Thạch Vực, cậu còn chuẩn bị đưa A Thập Lục về Tổ tinh họ Tô một chuyến, hội hợp với tiên tử Tô Thị Bình Tế, lão tổ Tô Thị Thằng Kết.

“Đừng vội, hỏi trước xem ‘Bá Chiêm Bí Pháp?

Nghịch’ chuẩn bị xong chưa đã.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Ưu thế của họ nằm ở việc nắm được thông tin về ‘mặt trời đen kịt’ cũng như ‘lão đại đen kịt’ Thiên Đạo thứ tư đứng sau, hành động, ngay cả ‘Bá Chiêm Bí Pháp’ cũng đã tiến hành nghiên cứu có mục tiêu.

Tình báo là yếu tố quan trọng nhất trong chiến tranh hiện đại.

Biết người biết ta, chiến tranh đã thắng một nửa.

Tống Thư Hàng đưa tay điểm vào hư không, mở ‘nhóm nghiên cứu mắt Nho gia Thánh Nhân’.

“@Cửu U Bạch, @Nhà ta có một đôi Cẩu Đản, Cẩu Đản Đa, Bạch tiền bối, về việc nghiên cứu ‘Bá Chiêm Bí Pháp’, bây giờ có kết quả chưa?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Tống tiền bối, ngài và Bạch đạo hữu cắm cột xong rồi?” Thiên Đế Tử hỏi lại.

“Xong việc rồi, bây giờ đang chuẩn bị tiến hành hành động tiếp theo.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch tiền bối Two: “Phân tích Bá Chiêm Bí Pháp đã hoàn thành, Bá Chiêm Bí Pháp?

Nghịch đã xây dựng thành công, ngươi có thể về thử hiệu quả của bí pháp.” Các vị tiền bối, đang ở trong ‘bí cảnh thời gian của Thiên Đạo’, một ngày một đêm ở bên ngoài, trong bí cảnh đã trôi qua gấp nhiều lần thời gian.

Có ‘năng lực tính toán của Thiên Đạo’ từ chi viên của Đạo Tử, việc nghiên cứu phá giải Bá Chiêm Bí Pháp tiến hành rất thuận lợi.

Bây giờ, chỉ còn thiếu thực tiễn.

“Nếu đã như vậy... chiến tranh bắt đầu!” Tiền bối Tam Nhãn nghiêm túc nói.

Tiếp theo, là chiến tranh của Bá Tống.

“Chúng ta đã dẫn dắt phần lớn Trường Sinh Giả của Chư thiên vạn giới đến ‘Bảo Thạch Vực’.

Còn một bộ phận Trường Sinh Giả, sớm đã bị ‘Tống Bàn Cầu’ của ngươi mời đến một cách lịch sự, vẫn đang luận đạo với hóa thân của ngươi.

Ngươi bây giờ quay về, nắm vững ‘Bá Chiêm Bí Pháp’ và ‘Bá Chiêm Bí Pháp?

Nghịch’... bước tiếp theo, là đến Bảo Thạch Vực.” Tiền bối Đạo Tử lên tiếng.

Phía ông, đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ chờ xuống đài.

“Bí pháp để ta học, đợi ta học xong, ta sẽ giản lược nó.” Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng.

Thời gian gấp gáp, không có thời gian để Tống Thư Hàng tự mình học quá trình bí pháp rườm rà... người sẽ giản lược bí pháp thành hai phù văn, rồi mới truyền dạy.

“Bá Tống chính là bị Bạch đạo hữu ngươi nuôi phế như vậy đấy.” Sở các chủ phát ngôn.

“Không sao cả, kiến thức cơ bản không đủ, đợi tôi chứng đạo Bất Hủ xong, sẽ đi học bổ túc.

Bây giờ là thời khắc đặc biệt, chúng ta phải dùng phương án đặc biệt!” Tống Thư Hàng quyết đoán.

“Được, vậy thời gian ta thoái vị, sẽ định vào ngày mai.

Hôm nay các ngươi về bí cảnh, đem tất cả ‘tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú’ và Lưu Tinh Kiếm của Bạch đạo hữu, đều dưỡng một lần, dưỡng ra hình người.” Tiền bối Đạo Tử quyết định.

Một ngày ở thế giới bên ngoài, quy đổi thành thời gian trong bí cảnh, đủ để Tống Thư Hàng dưỡng tất cả pháp khí đến cực hạn! ... ...

Thời gian hiện thế, lại một ngày trôi qua.

Thời gian trên Trái Đất, ngày 4 tháng 2 năm 2020, Lập Xuân.

Bá Tống một cái cá chép bật mình, nhảy vọt lên.

Phía sau cậu, có đến ba bộ ‘tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú’, hóa thành những người máy kim loại nhỏ bằng ngón tay cái, vây quanh cậu xoay tròn, phát ra những tiếng cười trong trẻo.

Chương 3093

Chúng giống như những tiểu tinh linh hoa trong thần thoại.

Trong tay Tống Thư Hàng, một lưỡi đao ánh sáng huyễn hóa ra vầng sáng, ngưng tụ thành hình dạng của Tô Thị A Thập Lục.

“Các bạn trẻ các ngươi thật biết chơi.” Tóc ngố của Sở các chủ từ từ nói.

Chưa từng thấy ai dùng trạng thái ‘nhân đao hợp nhất’, để bồi dưỡng tình cảm con người.

“Phù văn bí pháp A Bạch dạy cậu đã nắm vững chưa?” Bạch long tỷ tỷ lười biếng quàng lên cổ Tống Thư Hàng, hỏi.

“Tinh thông.” Tống Thư Hàng tự tin nói.

Thiên phú đao pháp của cậu rất mạnh, thiên phú quyền pháp của cậu không tồi, thiên phú học tập phù văn pháp thuật giản hóa của Bạch tiền bối, thì nằm giữa thiên phú đao pháp và thiên phú quyền pháp, cũng rất mạnh.

“Vậy thì, đi hội hợp với A Bạch, sau đó các ngươi xuất phát đi.” Bạch long tỷ tỷ nói: “Thời gian, cũng sắp đến rồi.” “Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp.

Cậu đưa tay ra hiệu, trong đó có hai bộ tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, hạ xuống trên người cậu, trong đó có 32 món tiến vào đan điền, tiểu tiên tử khí linh của Nghịch Kình Quyền Sáo, thì vũ trang trên tay phải cậu.

Thạch Bia đạo hữu, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, tiền bối Xích Tiêu Kiếm, toàn bộ treo ở bên hông.

“Bản thể!” Tống Bàn Cầu từ xa nhảy tới.

Tống Thư Hàng đưa tay ra hiệu, Tống Bàn Cầu hóa thành áo choàng, khoác lên người cậu.

Áo choàng Bàn Cầu tung bay, bảnh bao vô cùng.

Cùng đến với Tống Bàn Cầu, còn có Bạch tiền bối và Bạch tiền bối Two đang đi song song.

Khi hai vị Bạch tiền bối đứng cạnh nhau đi, cả thế giới đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Lưu Tinh Kiếm đã tiến hóa xong mang theo một bộ tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú, trở về bên cạnh Bạch tiền bối, nhảy múa vui vẻ.

Bạch tiền bối cưng chiều sờ sờ Lưu Tinh Kiếm.

“Thời gian trôi nhanh thật.” Bạch tiền bối nhìn về phía Tống Thư Hàng và A Thập Lục, ánh mắt hơi thất thần.

Hoảng hốt, người như quay trở lại lúc vừa xuất quan, được Tống Thư Hàng đón về.

Lúc đó Tống Thư Hàng, gần như không biết gì cả, lại vừa tiếp xúc với tu hành, vô cùng vô cùng thú vị.

Bây giờ Tống Thư Hàng, vẫn thú vị, nhưng không biết tự lúc nào, đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Tống Thư Hàng trước mắt với nụ cười vẫn chân chất, không biết từ khi nào, đã lặng lẽ trở thành một đạo hữu đáng tin cậy.

“Cậu lớn rồi, Thư Hàng.” Bạch tiền bối đột nhiên rất vui vẻ nói.

“Vâng, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng cười để lộ sáu chiếc răng.

Ký ức, như quay trở lại năm ngoái.

Bạch tiền bối vừa từ trong tượng đá nổ tung ra.

“Chào cậu, Thư Hàng đạo hữu.” Lúc đó, Bạch tiền bối tuấn mỹ đến không thể tả, đã kết một ấn đạo gia với cậu.

“Chào tiền bối Bạch Chân Quân.” Lúc đó, tân binh Tống Thư Hàng, bắt chước động tác của Bạch tiền bối, học theo đáp lễ.

Vực Bảo Thạch.

Từng có một thời, đây là một trong những giới thịnh vượng nhất chư thiên vạn giới.

Vực Bảo Thạch sản sinh ra vô số linh thạch, bảo thạch năng lượng, phù văn thạch cùng các loại thiên tài địa bảo khác.

Trên các tinh cầu lớn trong Vực Bảo Thạch, chỉ cần người ta chịu bỏ công sức đi khai quật, thu hoạch tuyệt đối sẽ không khiến người ta thất vọng.

Mà linh thạch, bảo thạch trong Vực Bảo Thạch dường như là vô tận, dùng mãi không hết.

Bất kể khai thác thế nào cũng không thể đào cạn, mà chất lượng lại cực cao.

Những năm đó, mỗi một tinh cầu trong Vực Bảo Thạch đều phảng phất lấp lánh ánh sáng của bảo thạch, vì vậy mới được gọi là 'Vực Bảo Thạch'.

Nhưng vào thời kỳ giữa của viễn cổ, linh lực của Vực Bảo Thạch đột nhiên khô kiệt, không hề có dấu hiệu báo trước.

Có người nghi ngờ, phải chăng Vực Bảo Thạch đã bị đại lão nào đó động tay động chân.

Sau khi linh lực khô kiệt, những nơi vốn đầy ắp linh thạch, bảo thạch, trân ngọc cũng nhanh chóng bị khai thác cạn kiệt.

Cả Vực Bảo Thạch mất đi ánh hào quang xưa cũ, biến thành hoang địa.

Những hành tinh lấp lánh bị vắt kiệt đào không, mất đi ánh sáng.

Giờ đây, nó đã trở thành một trong những thế giới hoang vu nhất chư thiên vạn giới.

Nhưng hiện tại, vì 'mộ bất hủ của Thiên Đạo' xuất hiện, Vực Bảo Thạch hoang lương lại một lần nữa trở nên náo nhiệt.

Trong ba ngày này, các Trường Sinh Giả, các Kiếp Tiên đỉnh cấp của chư thiên vạn giới lần lượt vượt qua không gian vị diện, giáng lâm Vực Bảo Thạch, tìm kiếm tin tức về mộ bất hủ của Thiên Đạo thứ hai và Thiên Đạo thứ ba.

Ngoài Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đỉnh cấp, còn có rất nhiều tu luyện giả nghe tin mà đến, mong muốn có thể nhận được chút kỳ ngộ trong sự kiện trọng đại này.

Các đại lão ăn thịt, nếu may mắn có thể sẽ còn lại chút canh, những thứ canh thừa này đại lão không thèm ngó tới, nhưng đối với phần lớn tu luyện giả, có thể chính là cơ duyên nghịch thiên cải mệnh.

Cả Vực Bảo Thạch phảng phất khôi phục lại vinh quang ngày xưa.

Trên các tinh cầu, thỉnh thoảng lại có quỹ đạo phi hành của tu sĩ xẹt qua.

Lại có những tiên chu khổng lồ, chiến hạm vũ trụ qua lại trong không gian của Vực Bảo Thạch.

Có tu sĩ gọi bạn gọi bè, tổ đội hành động.

Cũng có đại lão môn phái dứt khoát mang theo đệ tử đến để mở mang tầm mắt. "Sư phụ, tiếp theo chúng ta đi đâu?" Trong hư không, một vị tiên tử quấn chăn hỏi nhỏ. "Ta đến chỗ 'mộ bất hủ của Thiên Đạo thứ hai' kia bày sạp, ngươi đến vị trí 'đại mộ của Thiên Đạo thứ ba' mở hàng.

Lễ hội lớn thế này, chính là cơ hội tốt để sư đồ chúng ta phát tài." Đối diện vị tiên tử, một nam tử cũng quấn chăn trầm giọng nói.

Đó chính là Đại lão Cái Gì Cũng Bán và Tiên tử Hàng Nào Cũng Có. "Về cấu trúc mộ bất hủ, chúng ta có kinh nghiệm.

Lần này chủ yếu đẩy mạnh 'kim chỉ nam dò tìm khí tức bất hủ', 'mặt nạ chống chướng khí độc bất hủ', còn có loạt bảo vật lấy từ chỗ Bạch đạo hữu là 'phi kiếm dùng một lần - bản Phá Tiểu Hắc Ốc'." Đại lão Cái Gì Cũng Bán giới thiệu với đệ tử.

Hai thầy trò đều biết rõ, 'mộ của Thiên Đạo thứ hai, thứ ba' này là giả.

Dù sao truyền thừa của họ có liên quan đến Công Đức Đạo Nhân của Thiên Đạo thứ sáu, nên rất rõ cấu tạo của 'mộ bất hủ' thật sự.

Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng đến việc hai thầy trò làm ăn. "Buôn may bán đắt, sư phụ." Tiên tử Hàng Nào Cũng Có gật đầu. "Buôn may bán đắt.

Ngoài ra chú ý Bá Tống, thấy Bá Tống tới thì tránh xa ra." Đại lão Cái Gì Cũng Bán nhắc nhở.

Trực giác mách bảo gã, 'sự kiện' lần này có thể liên quan đến Bá Tống.

Đến lúc đó, Bá Tống có thể sẽ trở thành một nguồn phiền phức, tránh xa một chút chắc chắn không sai. "Sư phụ có thành kiến với Bá Tống rồi." Tiên tử Hàng Nào Cũng Có xua tay nói: "Con lại cảm thấy, Bá Tống tiên sinh là một khách hàng VIP rất tốt." "Vớ vẩn, tên đó không có tiền." Đại lão Cái Gì Cũng Bán phản bác. "Nhưng Bạch tiên sinh có tiền." Tiên tử Hàng Nào Cũng Có cười hì hì, rồi vượt không gian độn đến vị trí mộ bất hủ của Thiên Đạo thứ ba. ...

Ở một nơi khác.

Các Trường Sinh Giả của chư thiên vạn giới mỗi người một vẻ thần thông, lần lượt thăm dò trong hai ngôi mộ bất hủ.

Để thu hút những Trường Sinh Giả này, Đạo Tử, Cẩu Đản Đa, Tam Nhãn tiền bối khi chế tạo 'mộ bất hủ' cũng đã bỏ ra không ít vốn liếng.

Trong hai ngôi mộ bất hủ, khắp nơi đều có tiên linh chi khí.

Mỗi tầng đều có suối chảy, thần quang lấp lánh, tỏa ra mùi vị bất hủ nhàn nhạt.

Để có thể giữ chân các Trường Sinh Giả trong đại mộ lâu nhất có thể, Đạo Tử đã tăng ca chế tạo một loạt pháp khí liên quan đến 'tin tức Thiên Đạo', đặt chúng ở các góc trong đại mộ, cố gắng để các Trường Sinh Giả này đều có thu hoạch, không phải tay trắng ra về.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối thì cống hiến nhiều bộ 'thi hài cường giả', đặt chúng trong đại mộ, có cái làm 'mộ giả', có cái bày thành 'người gặp nạn'.

Cẩu Đản Đa thì bố trí rất nhiều sát trận trong đại mộ.

Thăm dò mộ bất hủ chứ đâu phải đi chơi, vào đây là phải đối mặt với nguy hiểm tính mạng.

Đã làm là phải làm cho tốt nhất, làm cho chân thật nhất.

Vì vậy, trong hai ngôi đại mộ, đầy rẫy những cạm bẫy, sát trận có thể vây khốn Trường Sinh Giả, hoặc làm họ bị thương nặng, trấn áp.

Trong đại mộ của Thiên Đạo thứ ba. "Phụt..." Một vị Trường Sinh Giả phun ra máu tươi, từ một cánh cửa tiên lượn lờ linh khí độn ra, tiên huyết của Trường Sinh Giả vẩy ra.

Một giọt cũng đủ để hủy diệt một thành trì, nhưng khi tiên huyết của Trường Sinh Giả rơi xuống đại mộ lại trực tiếp bị đại mộ hấp thu, biến thành sức mạnh vận hành cho nó.

Bên cạnh y, một thanh mộc kiếm cháy rụi, hóa thành tro tàn. "Đây không phải là cánh cửa dẫn đến mộ chính, e rằng là do cường giả vào trộm mộ trước đây để lại.

Vị trí mà cánh cửa tiên này dẫn đến là một vùng hỗn độn tử địa, bên trong có vô số sát trận sinh diệt bất định.

Nếu không phải ta vừa có được một thanh 'hồi thành phi kiếm', e là đã bị nhốt chết trong đó rồi." Vị Trường Sinh Giả này khẽ nói.

Cảnh tượng tương tự thỉnh thoảng lại xảy ra ở các nơi trong hai ngôi mộ Thiên Đạo.

Ngay khi vị Trường Sinh Giả này nuốt đan dược, âm thầm chữa thương, trong bóng tối, một đôi mắt đã lặng lẽ khóa chặt y.

Một vầng thái dương hư ảo, dựa vào thủ đoạn đặc biệt, ẩn mình trong bóng tối.

Những Hộ Vệ Hư Nhật và Kẻ Tận Thế Hằng Tinh gần đây bị 'hoạt động mừng năm mới của hệ thống tu chân tán gẫu' ép buộc tham gia, sau khi biết tin về 'đại mộ của Thiên Đạo thứ hai, thứ ba', cũng đã lặng lẽ kéo đến.

Mục tiêu của chúng không chỉ là mộ bất hủ, mà còn là những Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đỉnh cấp đến trộm mộ này.

Những Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả bị thương nặng trong quá trình thăm dò mộ bất hủ chính là mục tiêu của chúng.

Chúng chuẩn bị âm thầm giết chết vài vị Kiếp Tiên đỉnh cấp và Trường Sinh Giả để sinh sôi nòi giống.

Cạm bẫy và sát trận trong mộ bất hủ đã tạo cơ hội tốt cho chúng.

Chương 3094

...

Kẻ Tận Thế Hằng Tinh và Hộ Vệ Hư Nhật đang âm thầm quan sát những Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên bị thương.

Còn phía sau chúng, Đạo Tử đại lão tay cầm kinh văn Nho gia, mỉm cười nhìn những hư nhật lén lút lẻn vào. "Có cần xử lý chúng không?" Cẩu Đản Đa lười biếng nói.

Lũ chuột nhắt chướng mắt này lại còn dám chủ động nộp mạng? "Không vội." Đạo Tử đại lão mỉm cười: "Ta trước đó còn đang đau đầu làm sao để Bá Tống có một màn ra mắt chấn động.

Lũ chuột nhắt này chính là đạo cụ thích hợp.

Ta sẽ sử dụng chúng thật tốt." Hôm nay, chính là ngày y thoái vị khỏi vị trí Thiên Đạo.

Trước khi thoái vị, hãy để y giúp Bá Tống tăng thêm một phen 'uy vọng'.

Đây là lần cuối cùng y đứng ở vị trí Thiên Đạo để trợ uy cho Bá Tống. "Có cần chúng ta phối hợp dẫn đường không?" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vừa nghịch một cặp nhãn cầu vừa lên tiếng hỏi. "Ừm... tốt nhất là tìm cách dẫn dụ những Trường Sinh Giả bị thương đến cùng một chỗ.

Như vậy, những Hộ Vệ Hư Nhật và Kẻ Tận Thế Hằng Tinh đang âm thầm nhắm vào họ cũng sẽ tụ tập lại.

Tốt nhất là kích hoạt thêm vài sát trận áp chế thực lực của Trường Sinh Giả, để những Trường Sinh Giả bị thương này không phát huy được thực lực.

Nếu không, lỡ họ bộc phát, cướp mất hào quang của Thư Hàng thì không hay." Đạo Tử đại lão suy nghĩ rồi nói. "Cứ giao cho ta." Cẩu Đản Đa nhảy dựng lên, gọi: "Đản Đản Đản, ngươi theo ta.

Ta cần sức mạnh thời gian của ngươi phối hợp." Thiên Đế Tử: "..." "Vất vả cho tiền bối rồi.

Ngoài ra, chú ý uy lực sát trận, đừng để Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đỉnh cấp thật sự bị hư nhật giết chết, vô ích tăng thêm thực lực cho chúng." Đạo Tử lại dặn dò. "Việc này giao cho ta, ta sẽ âm thầm bảo vệ những Kiếp Tiên và Trường Sinh Giả bị thương này." Hình chiếu của Bạch tiền bối two vượt không gian quay về.

Tống Thư Hàng và Bạch hiện thế đã đến 'Vực Bảo Thạch', Bạch tiền bối two dạo một vòng rồi quay lại, chuyển sang công việc hậu trường. "Vất vả cho Bạch chúa tể." Đạo Tử gật đầu.

Kịch bản cuối cùng, bắt đầu. ...

Hơn mười phút sau.

Trong không gian mộ của Thiên Đạo thứ ba.

Những vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đỉnh cấp bị thương nặng, sau khi nuốt đan dược hồi phục một chút trạng thái, lại tiếp tục đứng dậy, bắt đầu đi sâu vào không gian mộ địa.

Trong đại mộ, mỗi một nơi đều có thể ẩn giấu sát cơ, nhưng đồng thời cũng có thể ẩn giấu bảo vật có tác dụng lớn đối với cả Trường Sinh Giả.

Ví dụ như những mảnh vỡ của pháp khí do Thiên Đạo tự tay luyện chế, trên đó có dính một ít 'thông tin bất hủ yếu hóa' mà Trường Sinh Giả có thể tiếp xúc, cho phép Trường Sinh Giả có thể thoáng nhìn thấy một chút thông tin bất hủ.

Thậm chí có người đã tìm thấy những vật liệu thừa khi luyện khí được sức mạnh Thiên Đạo bảo dưỡng, đó là nền tảng để luyện chế đạo khí, nếu có thể thêm vào bản mệnh pháp khí của mình, diệu dụng vô cùng.

Còn có những trận văn và sát trận trải khắp đại mộ, chỉ cần có thể phá giải, đều có thể thu được lợi ích vô cùng.

Vì vậy, chỉ cần không ảnh hưởng đến căn cơ của bản thân, dù có bị thương một chút, mọi người cũng không lãng phí thời gian, mà đứng dậy, trong thời gian có hạn, cố gắng thăm dò đại mộ này.

Không biết từ lúc nào... mấy vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên bị thương nặng này đã bị dẫn đến một 'Lạc Thổ'.

Một thế giới Lạc Thổ nằm trong mộ của Thiên Đạo.

Nơi đây chim hót hoa thơm, có tiếng đàn du dương vang vọng trong hư không.

Trong không khí, tràn ngập những sợi xích pháp tắc trật tự bất hủ của Thiên Đạo.

Các Trường Sinh Giả chỉ cảm thấy sức mạnh trong cơ thể mình bị áp chế, không thể thi triển tùy ý, thân thể cũng trở nên nặng nề, tốc độ hồi phục vết thương cũng bị chậm lại. "Nơi này... lẽ nào là trung tâm của mộ Thiên Đạo?" Mấy vị Trường Sinh Giả này trong lòng khẽ động.

Nhưng chưa kịp phản ứng, bên cạnh họ, mấy bóng người từ từ hiện ra.

Tổng cộng mười Hộ Vệ Hư Nhật và Kẻ Tận Thế Hằng Tinh.

Kẻ đến không có ý tốt. "Gần được rồi." Bạch tiền bối two khẽ nói.

Ngài đưa tay điểm nhẹ, kích hoạt một chức năng.

Toàn bộ thế giới Lạc Thổ bừng sáng.

Một lớp sóng âm vô hình lan ra toàn bộ đại mộ của Thiên Đạo thứ ba.

Các Trường Sinh Giả trong đại mộ của Thiên Đạo thứ ba đều trong lòng khẽ động, họ cảm ứng được 'thế giới Lạc Thổ' kia. 【Nơi đó là trung tâm của mộ Thiên Đạo, có người đã vào trung tâm?

Kích hoạt cảnh báo?】 Không chút do dự, tất cả mọi người đều tạm gác việc thăm dò trước mắt, lần lượt tiến về phía phạm vi 'Lạc Thổ' đó.

Ngay cả các Trường Sinh Giả ở 'mộ huyệt của Thiên Đạo thứ hai' ở phía xa, sau khi nhận được tin tức của đồng bạn, cũng trực tiếp phóng hình chiếu ý thức qua, hướng về phía đại mộ đối diện, thử kết nối với Lạc Thổ, muốn xem diễn biến. ...

Trong mộ của Thiên Đạo thứ ba, các Trường Sinh Giả và Kiếp Tiên đỉnh cấp đang liều mạng chạy đến 'thế giới Lạc Thổ'.

Nhưng trên đường đi, sát trận, kết giới, trận pháp đã cản trở tốc độ của họ.

Họ chỉ có thể vừa liều mạng hối hả lên đường, vừa duy trì kết nối với thế giới Lạc Thổ, quan sát diễn biến bên trong.

Trong tầm khóa của ý thức họ, hình ảnh trong không gian Lạc Thổ được chiếu ra. "Hử?

Hộ Vệ Hư Nhật?" "Còn có Kẻ Tận Thế Hằng Tinh." "Vớ bở rồi!" Các đại lão Trường Sinh Giả trong lòng khẽ động.

Phải biết rằng, 'hoạt động mừng năm mới' mà Bá Tống hợp tác với Thiên Đạo đến giờ vẫn chưa có dấu hiệu kết thúc, dường như sẽ tiếp tục mãi.

Nếu có thể bắt được vài Hộ Vệ Hư Nhật và Kẻ Tận Thế Hằng Tinh, là có thể thông qua 'hệ thống tu chân tán gẫu' của Bá Tống để đổi quà lớn, đổi lấy 'thông tin bất hủ yếu hóa, lĩnh ngộ pháp tắc' do Thiên Đạo tự tay tinh lọc, giải mã, cung cấp cho Trường Sinh Giả hấp thu. "Còn có người!

Trong không gian Lạc Thổ, còn có mấy vị đạo hữu." "Lũ may mắn, không chỉ va phải không gian Lạc Thổ, mà còn gặp được Hư Nhật và Kẻ Tận Thế có sẵn." "Khoan đã... trạng thái của mấy vị đạo hữu này không ổn." "Họ bị thương rồi?" "Hơn nữa, dường như còn bị quy tắc của không gian Lạc Thổ áp chế.

Có lẽ họ là nhóm đầu tiên xông vào không gian, bị sát trận trừng phạt áp chế?" "Tình hình bất lợi cho họ... hơn nữa, số lượng Hộ Vệ Hằng Tinh và Hộ Vệ Hư Nhật lên đến mười tên." Hơn nữa, trong đó có một Hộ Vệ Hư Nhật thể tích còn lớn hơn tất cả các hư nhật còn lại cộng lại.

Vị Hộ Vệ Hư Nhật này, cho người ta một cảm giác áp bức nặng nề. "Loại áp bức này, đã có chút mùi vị của Nho gia Thánh Nhân, e rằng là tồn tại chỉ đứng sau Nho gia Thánh Nhân một bậc." "Nói cách khác, ít nhất cũng ở trình độ của Hà Chỉ Ma Đế của ma môn chúng ta?" Tồn tại chỉ đứng sau Thánh Nhân, ít nhất cũng là cấp bậc một chọi mười. ...

Trong thế giới Lạc Thổ.

Trường Sinh Giả Nguyệt Như Hỏa thở ra một hơi, ánh mắt khóa chặt vầng hư nhật khổng lồ nhất kia.

Vầng hư nhật này, áp lực nó mang lại cho y, đã gần bằng phân thân sắt thép của Bá Tống lúc đó.

Đại lão Nguyệt Như Hỏa cũng là một trong những Trường Sinh Giả bị thương lần này.

Sau khi Hộ Vệ Hư Nhật và Kẻ Tận Thế Hằng Tinh hiện thân, không nói một lời vô nghĩa nào, trực tiếp xông lên.

Chúng cũng đã nhận ra sự tồn tại của 'thế giới Lạc Thổ' nơi mình đang ở, đã bị tất cả Trường Sinh Giả cảm ứng được.

Vì vậy, thời gian của chúng rất gấp gáp.

Phải bắt được mấy vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên bị thương nặng này trước khi các Trường Sinh Giả khác đến.

Sau đó, thăm dò bí mật trong 'không gian Lạc Thổ' này, rồi nhanh chóng rút lui.

Vì vậy, chúng vừa ra tay đã là sát chiêu chí mạng.

Trên người vầng hư nhật khổng lồ, sát khí ngút trời, như biển cả vô tận ép về phía Nguyệt Như Hỏa và mấy vị Trường Sinh Giả khác.

Những vầng hư nhật còn lại phồng lên, hóa thành những mặt trời khổng lồ thực sự ép xuống, như tận thế giáng lâm. "Phần Tinh!" "Tinh Bạo Địa Ngục!" "Tàn Hỏa Tận Thế!" Lúc này đều là thủ đoạn của 'Kẻ Tận Thế Hằng Tinh', mỗi một Kẻ Tận Thế Hằng Tinh đều có chiến lực gần bằng hoặc tương đương cấp 'Trường Sinh Giả'.

Đòn tấn công của chúng đều thiên về thủ đoạn hủy diệt hằng tinh.

Phối hợp với một ít 'virus hủy diệt hằng tinh', uy lực của những chiêu thức này một khi được giải phóng hoàn toàn, có thể phá hủy một hằng tinh cỡ trung bình.

Mà thủ đoạn tấn công của 'Hộ Vệ Hư Nhật' thì đơn giản hơn nhiều, từ trên người chúng bắn ra vô số tia sáng cắt xén.

Những tia sáng đó mang theo sức mạnh quy tắc, không gì cản nổi.

Đặc biệt là 'Hộ Vệ Hư Nhật' khổng lồ nhất kia, từ trên người nó bùng nổ ra là những cột sáng thô to.

Đồng thời, còn có một phần vật chất tương tự 'virus hủy diệt hằng tinh' được giải phóng ra từ cơ thể nó, tăng cường uy lực tấn công của Kẻ Tận Thế Hằng Tinh và Hộ Vệ Hư Nhật.

Nếu không có quy tắc Thiên Đạo của 'không gian Lạc Thổ' áp chế, mười mặt trời cùng ra tay, trực tiếp có thể phá hủy cả một hành tinh của Vực Bảo Thạch!

Bao gồm cả Nguyệt Như Hỏa, sáu vị Trường Sinh Giả bị thương đều sắc mặt không tốt.

Đối mặt với đòn tấn công ở mức độ này, họ muốn cản được, e là phải dùng đến thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng.

Mà thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng của Trường Sinh Giả...

đều rất đắt!

Để bổ sung lại, cần tiêu hao tài nguyên khổng lồ, hoặc tiêu hao tinh lực cực lớn để lấp đầy.

Chương 3095

...

Bên ngoài mộ của Thiên Đạo thứ ba.

Khi mười 'Hộ Vệ Hư Nhật' và 'Kẻ Tận Thế Hằng Tinh' đồng thời phát lực, trên bầu trời đêm của hành tinh này ở Vực Bảo Thạch, hiện ra hình chiếu của mười vầng mặt trời rực rỡ.

Hình chiếu của một vầng mặt trời đơn lẻ chắc chắn không thể so với hằng tinh thực sự.

Nhưng mười mặt trời cùng xuất hiện, mang đến nhiệt lượng kinh khủng, cưỡng ép xua tan đêm đen của hành tinh Vực Bảo Thạch này, biến đêm đen thành ban ngày.

Nhiệt lượng từ mười mặt trời vắt kiệt hơi nước của hành tinh trong thời gian cực ngắn.

Chỉ trong vài hơi thở, mặt đất của hành tinh đã phát ra tiếng 'xèo xèo' không chịu nổi.

Đó là tiếng hơi nước trên bề mặt bốc hơi nhanh chóng, mặt đất cũng bắt đầu khô nứt.

Những lớp băng ở những nơi vốn có nhiệt độ thấp trên hành tinh cũng bắt đầu tan chảy nhanh chóng. 'Tiên tử Hàng Nào Cũng Có' đang bày sạp ở lối vào 'đại mộ của Thiên Đạo thứ ba' lặng lẽ ngẩng đầu, nhìn dị tượng mười mặt trời trên không.

Cô ngửi thấy mùi của một thương vụ lớn.

Càng hỗn loạn, càng thích hợp cho cô làm ăn. "Hơn nữa, ngay cả thiên địa dị tượng thế này cũng xuất hiện...

Đây là không hề nương tay, sáu vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đỉnh cấp bị thương kia, e là chịu không nổi." Tiên tử Hàng Nào Cũng Có nói, bắt đầu tìm kiếm trong kho hàng của mình những loại đan dược đặc biệt nhắm vào 'sát thương loại mặt trời'.

Biết đâu lát nữa có thể dùng đến. ...

Bên trong không gian Lạc Thổ.

Năng lượng kinh khủng đang cuồn cuộn, khắp nơi là sức mạnh của ngọn lửa mặt trời.

Ngay cả những thảm cỏ Lạc Thổ được sát trận đặc biệt bảo vệ cũng bị đòn tấn công của mười mặt trời hóa thành tro bụi.

Ở trung tâm của đòn tấn công.

Sáu vị Trường Sinh Giả bị thương đã tụ lại một chỗ, hợp tác với nhau.

Họ đã lập tức sử dụng thủ đoạn cuối cùng của mình.

Đại lão Nguyệt Như Hỏa tung ra một bộ kiếm trận, có thể công có thể thủ, đồng thời bản thân y bắt đầu thôi động tiếng đàn, gia trì trạng thái cho các Trường Sinh Giả khác, áp chế vết thương.

Bên trái y, một tấm lụa mỏng như cánh ve được tung ra.

Đây là vật tùy thân của một vị tiên tử Trường Sinh Giả, nhưng có thể trong thời gian ngắn hóa thành một tiểu tiên cảnh, chống lại ngoại giới.

Bên phải y, một vị Trường Sinh Giả cao lớn lộ ra chân thân của mình, đó là một con gấu khổng lồ có sức mạnh tinh thần.

Con đường trường sinh của y dường như liên quan đến 'sức mạnh tinh thần'.

Vị Trường Sinh Giả gấu khổng lồ này chắp hai lòng bàn tay lại, sau lưng hiện ra hình chiếu của bầu trời đầy sao, sức mạnh của các vì sao ngưng tụ bên cạnh y thành ba trăm con gấu tinh thần được vũ trang.

Những con gấu này giơ lên những tấm khiên hư ảo, mỗi tấm khiên dường như là một tinh vực, chống lại đòn tấn công từ bên ngoài.

Còn có một vị Trường Sinh Giả, chỉ công không thủ.

Y vung vẩy hai thanh thần binh, đứng ở phía trước nhất, vừa thổ huyết vừa thi triển kiếm thuật tinh diệu, lấy công đối công.

Còn một vị Trường Sinh Giả khác, ném ra một lượng lớn hạt giống, dựa vào những hạt giống này, ngay tại chỗ bắt đầu xây dựng hình thái ban đầu của một thế giới bí cảnh, từ thế giới này, sức mạnh thuần khiết không ngừng tuôn ra, cường hóa trạng thái của các Trường Sinh Giả phe mình.

Trong sáu vị Trường Sinh Giả bị thương nặng, năm vị đã thi triển thần thông.

Vị Trường Sinh Giả cuối cùng, dường như bị thương quá nặng, mặt không còn chút máu, 'sinh cơ' trên người cũng nhạt đến mức gần như không thể nắm bắt.

Y chỉ ném ra hai cỗ khôi lỗi, tượng trưng chống đỡ ở phía trước.

Đối diện, khi đợt tấn công đầu tiên của mười mặt trời kết thúc... vị Trường Sinh Giả vừa thổ huyết vừa vung kiếm ở phía trước nhất, không thể không lùi lại.

Thần binh trong tay y cũng vì 'tia sáng cắt xén' của hư nhật mà bị tổn thương nghiêm trọng.

Khôi lỗi thì ngay lập tức bị cắt thành mảnh vụn phá hủy.

Kiếm trận của Nguyệt Như Hỏa bị phá, ngay cả kiếm khí bố trận cũng không kịp thu hồi.

Tiên cảnh của tiên tử Trường Sinh Giả bị Kẻ Tận Thế Hằng Tinh cho nổ tung.

Về mặt phòng ngự chính diện, chỉ còn lại ba trăm con gấu tinh thần do vị Trường Sinh Giả gấu khổng lồ kia hóa ra vẫn đang khổ sở chống đỡ.

Nhưng số lượng ba trăm con gấu tinh thần đang giảm mạnh.

Hơn nữa mười mặt trời ở đối diện không cho họ cơ hội củng cố phòng ngự.

Đòn tấn công của chúng không hề dừng lại.

Đợt đầu tiên còn chưa kết thúc, đợt thứ hai đã ầm ầm kéo đến. "Cố gắng cản thêm một đợt nữa... bên ta đã có bạn bè đang đến." Đại lão Nguyệt Như Hỏa trầm tĩnh phân tích.

Ưu thế của hệ thống tu chân tán gẫu đã thể hiện rõ vào lúc này.

Ngay khi bị tập kích, đại lão Nguyệt Như Hỏa đã gửi tín hiệu cầu cứu đến tất cả bạn bè mình quen biết.

Bạn bè của y đã vượt không gian, với tốc độ nhanh nhất đến không gian tịnh thổ.

Trong đó, thậm chí cả phân thân sắt thép của đại lão Bá Tống cũng đã cho y một câu trả lời chắc chắn, cho biết mình và bản thể sẽ đến ngay!

Thực tế, không chỉ có Nguyệt Như Hỏa, các Trường Sinh Giả khác cũng đã gọi bạn gọi bè. "Bá Tống cũng sắp đến rồi, cố lên." Đại lão Nguyệt Như Hỏa nói, đau lòng lấy ra một mai rùa.

Đây là bảo bối mà y từng mua được từ 'Đại lão Cái Gì Cũng Bán'.

Nhưng vì bị tổn thương nghiêm trọng, không thể sửa chữa, dùng một lần là mất một lần cơ hội. "Bá Tống?" Lúc này, vị Trường Sinh Giả mặt không còn chút máu ở phía sau đột nhiên lên tiếng, giọng nói của y là âm thanh cơ khí lạnh lẽo.

Một lát sau, vị Trường Sinh Giả này run rẩy thân thể. "Nếu Bá Tống cũng sắp xuất hiện, thì không thể tiếp tục như thế này được.

Vốn dĩ, ta ở đây chỉ là một phân thân khôi lỗi, hỏng thì cũng hỏng rồi..." Nói rồi, vị Trường Sinh Giả mặt không còn chút máu này moi một cái vào ngực mình, trực tiếp moi ra một lõi trung tâm.

Sau đó, y đưa tay đâm vào hư không, mở ra một không gian đặc biệt tương tự 'thế giới trung tâm' của Tống Thư Hàng, từ trong đó lấy ra một lõi trung tâm lớn hơn, lắp vào cơ thể mình. "Các vị đạo hữu, các vị nghỉ ngơi một lát đi, tiếp theo, giao cho ta." Khôi lỗi của vị Trường Sinh Giả này, giọng nói từ âm thanh cơ khí biến thành giọng nam tử đầy mị lực.

Mấy vị Trường Sinh Giả bị thương bên cạnh nghi hoặc nhìn về phía nam tử khôi lỗi này. "Ngươi là... vị kia của Mặc gia?" Lúc này, đại lão Nguyệt Như Hỏa đã nhận ra đối phương.

Vị này, là thiên tài của Mặc gia đã dùng 'khôi lỗi chi đạo' bước lên con đường trường sinh.

Y không phải là người sáng lập ra pháp môn khôi lỗi, nhưng lại vượt qua người sáng lập của Mặc gia, dùng khôi lỗi chi đạo bước ra con đường trường sinh.

Thời gian vị thiên tài Mặc gia này chứng đạo trường sinh, hẳn là vào cuối thời đại của Nho gia Thánh Nhân, trước khi Thiên Đế chứng đạo trường sinh, nằm giữa hai vị Trường Sinh Giả vô địch.

Trước có Nho gia Thánh Nhân một đời vô địch, sau có Thiên Đế trấn áp vạn thế, vị thiên tài Mặc gia này tỏ ra rất kín tiếng.

Sau khi thời đại Thiên Đình kết thúc, y cũng không lộ diện nhiều.

Nhưng mà, ở chư thiên vạn giới đều có dấu chân của y, có dấu tích y nghiên cứu 'khôi lỗi'.

Rất nhiều tu luyện giả, sau khi thăm dò một số bí cảnh, ở sâu trong bí cảnh, đều đã nhặt được những mảnh vỡ của khôi lỗi mà vị thiên tài Mặc gia này đã từng chiến đấu, và từ đó thu được rất nhiều lợi ích.

Chẳng trách trước đó cảm thấy đối phương mặt không có chút máu, mà chống cự cũng không mấy gắng sức.

Người ở đây, chỉ là một khôi lỗi có thể thay thế bất cứ lúc nào. "Đạo hữu của Mặc môn, ngươi cũng quen biết Bá Tống?" Nguyệt Như Hỏa lên tiếng hỏi. "Từng có một lần gián tiếp gặp mặt." Sau khi lắp lõi trung tâm mới, vị Trường Sinh Giả Mặc gia này toàn thân trên dưới đều thay đổi.

Một lớp lưu quang mờ nhạt bao phủ lên thân thể khôi lỗi, khôi lỗi ban đầu lại sinh ra huyết nhục, diễn hóa ra khôi lỗi chi đạo đặc thù, trong thời gian ngắn đã hóa thành một nhục thân thực sự.

Sau khi biến hóa hoàn thành, Trường Sinh Giả Mặc môn bước lên một bước, vượt qua phòng tuyến do những con gấu tinh thần tạo thành, trực diện với đòn tấn công hủy diệt của mười mặt trời.

Ngọn lửa như tận thế, tia sáng của pháp tắc cắt xén, cột sáng xuyên thấu vạn vật của hư nhật khổng lồ, đều tập trung vào y. "Trước khi thách đấu với Bá Tống... ta sẽ không thua các ngươi." Trường Sinh Giả Mặc gia mỉm cười.

Dưới nụ cười đó, ẩn giấu sự ngạo khí của y.

Y chứng đạo trường sinh nằm giữa thời của Thánh Nhân và Thiên Đế, thời trẻ y không đi thách đấu Nho gia Thánh Nhân, chỉ từ xa quan sát trận chiến giữa Nho gia Thánh Nhân và các Trường Sinh Giả khác, sâu sắc hiểu được sự cường đại của Nho gia Thánh Nhân năm đó.

Sau này, viễn cổ Thiên Đình thành lập, y từng gặp mặt Thiên Đế một lần, cũng không thách đấu đối phương, chỉ luận đạo một trận.

Sau khi luận đạo kết thúc, y để lại một 'hóa thân khôi lỗi' ở viễn cổ Thiên Đình, cho Thiên Đế sai khiến.

Đã tận mắt chứng kiến sự cường đại của Thánh Nhân, đã đích thân luận đạo với Thiên Đế, nên y biết rõ cảnh giới vô thượng mà Thánh Nhân và Thiên Đế năm đó đạt tới, đó là cảnh giới đã nửa bước vượt qua 'giới hạn của Trường Sinh Giả'.

Còn bây giờ... "Ta cuối cùng cũng đã đến được điểm cuối." Lúc này, cảnh giới của y đã vượt qua 'giới hạn của Trường Sinh Giả'.

Ví dụ như, đòn hợp kích của mười mặt trời trước mắt, tuy kinh khủng vô cùng, nhưng trong mắt y... cũng chỉ có vậy.

Trường Sinh Giả Mặc gia giơ tay lên, một chiếc áo choàng màu trắng tinh từ sau lưng y 'mọc' ra.

Y giơ tay vẫy, chiếc áo choàng này tung lên, quét về phía những đòn tấn công bằng lửa như tận thế, tia sáng, cột sáng.

Khoảnh khắc tiếp theo, tất cả đòn tấn công của mười mặt trời đều bị y quét bay!

Chương 3096

Giống như đang quét đi một làn gió nhẹ, y nhẹ nhàng quét sạch tất cả đòn tấn công của đối phương, dễ dàng quét sạch những đòn tấn công có thể làm Trường Sinh Giả bình thường bị thương nặng.

Phía sau, Nguyệt Như Hỏa và năm vị Trường Sinh Giả khác, đồng tử khẽ co lại.

Chỉ một đòn, họ đã có thể cảm nhận được sự chênh lệch giữa bản thân và vị thiên tài Mặc môn này.

Vị Trường Sinh Giả gấu tinh thần kia càng im lặng hồi lâu.

Một lúc sau, y mới lên tiếng: "Ta phảng phất cảm giác, mình lại một lần nữa đối mặt với Nho gia Thánh Nhân năm đó." Đây cũng là một vị đại lão năm đó từng bị Nho gia Thánh Nhân đấm cho ra bã.

Chính vì bị Nho gia Thánh Nhân đấm quá thảm, đấm đến ám ảnh tâm lý, y mới phát triển ra trận pháp phòng ngự vô địch với ba trăm con gấu tinh thần.

Mười mặt trời ở đối diện cũng bị cảnh này làm cho chấn động, những đợt tấn công liên tiếp vốn không ngừng nghỉ cũng dừng lại trong giây lát.

Một giây lát dừng lại, đối với thiên tài Mặc gia mà nói, đã đủ để y làm rất nhiều việc.

Chiếc áo choàng màu trắng tinh chuyển đổi hình thái, trong tay Trường Sinh Giả Mặc gia hóa thành một cây cung lớn.

Chiếc áo choàng này của y, dường như có cùng công dụng kỳ diệu với 'Tống Bàn Cầu' của Tống Thư Hàng.

Kéo cung, lắp tên, nhẹ nhàng bắn ra.

Không có thêm hiệu ứng ánh sáng gì, chỉ là một mũi tên rất thuần túy.

Mũi tên vừa bắn ra đã khóa chặt nhân quả, cắm vào một 'Kẻ Tận Thế Hằng Tinh'.

Đây là con yếu nhất, có thực lực cấp 'Trường Sinh Giả yếu'.

Trúng tên, đối phương ngay cả tiếng kêu thảm cũng không có.

Ánh sáng và nhiệt lượng trên người Kẻ Tận Thế Hằng Tinh kia trong nháy mắt nguội lạnh, hóa thành một tảng đá cứng ngắc, từ trên không rơi xuống.

Cùng với cái chết của nó, trên bầu trời đêm của hành tinh Vực Bảo Thạch, một trong mười vầng hư nhật cũng rơi xuống, vỡ tan biến mất.

Nhưng chưa kịp để chín vầng mặt trời còn lại phản ứng, Trường Sinh Giả Mặc gia đã liên tiếp bắn tên.

Liên tiếp chín mũi tên.

Tổng cộng ba Kẻ Tận Thế Hằng Tinh và Hộ Vệ Hư Nhật ở cảnh giới 'Trường Sinh Giả yếu' trực tiếp bị bắn chết, vỡ tan biến mất.

Sáu mặt trời có thực lực tương đương Trường Sinh Giả thì bị một tên làm trọng thương, không thể duy trì hình thái mặt trời, rơi xuống đất, không thể động đậy.

Đây căn bản không phải là bắn mặt trời.

Đây là một mũi tên một đứa em trai.

Loại sức mạnh này, đã giống hệt Nho gia Thánh Nhân năm đó, tóm lại là hành cho ra bã.

Trong nháy mắt, mười mặt trời vốn đang ngự trị trên bầu trời đêm của hành tinh, đã chỉ còn lại vầng hư nhật khổng lồ cuối cùng.

Chín vầng còn lại, chết thì chết, trọng thương thì trọng thương, từ trên không rơi xuống.

Trường Sinh Giả Mặc gia nhẹ nhàng kéo dây cung, phát ra tiếng "ong~". "Chỉ còn lại ngươi." Y đối mặt với vầng hư nhật khổng lồ kia, mỉm cười dịu dàng, khẽ nói: "Giải quyết xong ngươi, sau đó, là lúc ta và Bá Tống chính thức gặp mặt." Ở chư thiên vạn giới này, y chỉ còn lại một đối thủ...

Bá Tống.

Trước khi đối mặt với Bá Tống, mười mặt trời này, vừa hay để y khởi động + nâng cao trạng thái bản thân.

Đối diện, vầng hư nhật khổng lồ kia im lặng không nói, chỉ có nhiệt lượng trên người, trở nên càng thêm nóng rực. 【Mạnh quá.】 Nguyệt Như Hỏa lên tiếng.

Đây đồng thời cũng là tiếng lòng của mấy vị đạo hữu bên cạnh.

Hơn nữa, còn là ý niệm trong lòng của tất cả các Trường Sinh Giả đang dùng 'ý thức' khóa chặt không gian Lạc Thổ này.

Vị thiên tài Mặc gia này, quá mạnh rồi!

Thánh Nhân đích thân đến, e là cũng chỉ có thể làm được đến mức này.

Mà nghe giọng điệu, vị thiên tài Mặc gia này, muốn thách đấu với Bá Tống.

Bá Tống và vị thiên tài Mặc gia này, rốt cuộc ai mạnh hơn? *Cộp cộp~* Cây cung dài trong tay Trường Sinh Giả Mặc gia lại một lần nữa biến hình, một chia làm ba, lần lượt hóa thành khôi giáp, áo choàng và một cây trường thương.

Y cầm thương, từng bước tiến đến vầng hư nhật cuối cùng.

Đối diện.

Vầng hư nhật lớn nhất đột nhiên hít một hơi, mấy vầng 'Hộ Vệ Hư Nhật, Kẻ Tận Thế Hằng Tinh' bị thương nặng trên mặt đất đều bị nó hấp thu.

Thực lực của vầng hư nhật khổng lồ lại tăng lên một bậc, khí thế trở nên càng thêm kinh khủng, mạnh mẽ.

Nhưng ánh sáng và nhiệt lượng trên người nó lại thu vào trong.

Cuối cùng, trước người nó ngưng tụ ra một thanh đại kiếm đen nhánh.

Kim đâm vào vải.

Trong mắt Nguyệt Như Hỏa và mấy vị Trường Sinh Giả bị thương khác, vầng hư nhật khổng lồ trước mắt và Trường Sinh Giả Mặc gia đều mạnh đến quá đáng.

Không chỉ là họ, các Trường Sinh Giả đang từ xa chạy đến 'không gian Lạc Thổ', cảm ứng được cảnh này, cũng cảm thấy như chính mình đang trải qua, tâm tình không thể bình tĩnh. "Hai tên này, hẳn đều là tồn tại đỉnh cao trong số các Trường Sinh Giả bình thường." Có một vị đại lão Trường Sinh Giả có thâm niên đặc biệt lâu không nhịn được ví von: "Nếu đặt vào quá khứ, khi cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo vẫn còn là cục diện 'đông bộ, tây bộ tranh bá' của chư thiên vạn giới, hai vị này hẳn có thể lần lượt trở thành vương giả mạnh nhất của đông bộ và tây bộ." "Tôi cảm thấy ngài đang ngầm mỉa mai vị Ma Đế của ma môn..." Bên cạnh có một vị đạo trưởng điểm lịch sử tối đa không nhịn được xen vào.

Truyền thuyết kể rằng rất lâu trước đây, Hà Chỉ Ma Đế của ma môn và người sau này chứng đạo Thiên Đạo thứ ba chính là hai người mạnh nhất của đông bộ và tây bộ.

Nhưng sau khi Ma Đế và vị 'Thiên Đạo thứ ba' kia gặp mặt, rất nhanh đã bị ấn xuống đất ma sát. "Thông thường mà nói, một thời đại xuất hiện một tồn tại ở cảnh giới 'đương thời vô địch' như Nho gia Thánh Nhân, chỉ có thể có một.

Bây giờ, tạm không nói đến Bá Tống.

Giữa hai vị đại lão trước mắt này, ai sẽ là Thánh Nhân thứ hai?" Một nữ tử toàn thân che kín trong áo choàng ma nữ, dùng giọng nữ trầm quyến rũ lên tiếng. "Ai mới là Thánh Nhân... chỉ cần một lần gặp mặt là có thể phân biệt ra!" Một Trường Sinh Giả ăn mặc như một chú hề, dùng cách di chuyển kỳ dị và hài hước, tốc độ lại rất nhanh, có thể theo sát bóng dáng của ma nữ. "Động rồi!" Lúc này, hai mắt của Nguyệt Như Hỏa kích hoạt một loại đồng thuật nào đó, khóa chặt hư nhật và thiên tài Mặc gia trước mắt.

Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia cầm trường thương, thần thái ung dung, cứ thế từng bước đi đến trước mặt hư nhật.

Sau đó, tư thế vung trường thương trong tay của y vô cùng tiêu sái, mỗi một bước đều khắc họa chữ 'mê người'.

Nếu y hạ được vầng hư nhật khổng lồ, thì cảnh này sẽ thông qua tất cả các Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên có mặt, truyền khắp chư thiên vạn giới.

So sánh ra, vầng hư nhật khổng lồ ở đối diện, tổng thể có vẻ khá cứng nhắc, thanh kiếm tàn hỏa của nó, khóa chặt Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia, đối phương mỗi bước đi, kiếm tàn hỏa sẽ điều chỉnh góc độ một chút. "Hằng tinh hư ảo, chung quy chỉ là vật hư ảo.

Mạng của ngươi, ta lấy." Trường thương của Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia quét ngang.

Ngay trong khoảnh khắc này, trên người vầng hư nhật khổng lồ, bùng nổ ra lượng lớn tia sáng cắt xén như 'ánh nắng mặt trời', mỗi một tấc không gian đều bị tia sáng cắt xén lấp đầy.

Đồng thời, thanh kiếm tàn hỏa của nó thuận thế vung lên, chặn trên con đường mà 'trường thương' chắc chắn sẽ đi qua. "Sự giãy giụa của kẻ sắp chết." Khóe miệng của thiên tài Mặc gia nhếch lên.

Cũng không thấy y có bất kỳ động tác nào, tất cả tia sáng cắt xén bắn về phía y đều tan biến.

Căn bản không thể chạm đến cơ thể y.

Phạm vi tồn tại của y, giống như là 'hố đen', ngay cả ánh sáng cũng bị nuốt chửng, bẻ cong, không thể thoát ra.

Ngay sau đó... *Keng~* Trường thương của Trường Sinh Giả Mặc gia và kiếm tàn hỏa va chạm.

Tốc độ vung của trường thương không tính là quá nhanh, bị chặn lại cũng là chuyện trong dự liệu.

Nhưng thanh kiếm tàn hỏa đó chỉ chống đỡ được một thoáng, khi tiếp xúc với trường thương, đã bắt đầu vỡ ra, trực tiếp bị trường thương đập nát.

Vầng hư nhật khổng lồ muốn lùi lại tránh thương thế, nhưng xung quanh Trường Sinh Giả Mặc gia phảng phất có một lực trường vô hình, hút chặt thân hình nó. "Không tránh được...

đây là, một thương tất trúng!" Trường Sinh Giả Mặc gia nhẹ nhàng đâm ra một thương này.

Nghiền ép!

Giống hệt như Hà Chỉ Ma Đế VS Thiên Đạo thứ ba năm xưa, tuy lần lượt là vương giả mạnh nhất của đông và tây bộ, trước khi gặp mặt, hai bên đều là tồn tại đã đánh bại mọi đối thủ trong khu vực của

mình.

Nhưng sau khi gặp mặt, một người có thể ấn người kia xuống đất ma sát. 【Tư chất Thiên Đạo.】 Danh từ này, ngay lập tức hiện lên trong đầu của tất cả các Trường Sinh Giả đang quan chiến.

Không cần phải nghi ngờ nữa.

Trường Sinh Giả thiên tài Mặc gia trước mắt, sau khi đường đường chính chính nghiền ép vầng hư nhật khổng lồ, tư chất của y đã bày ra ở đó, là tồn tại ở cấp bậc của Nho gia Thánh Nhân thực sự, là tư chất Thiên Đạo.

Nếu đặt vào thời đại của Thiên Đạo thứ 2 đến thứ 7 trong quá khứ, vị thiên tài Mặc gia này, đáng ra đã chứng đạo bất hủ.

Nhưng... thời đại này, còn có Bá Tống.

Giống như thời đại Thiên Đạo thứ tám, Nho gia Thánh Nhân và Thiên Đạo thứ tám bí ẩn.

Thánh Nhân đương thời vô địch, cuối cùng lại không chứng đạo.

Giữa vị thiên tài Mặc gia này và Bá Tống, ai là Thánh Nhân?

Ai là người cười cuối cùng chứng đạo?

Từ cục diện hiện tại mà xem, giữa Bá Tống và Nho gia Thánh Nhân, dường như có mối liên hệ sâu sắc hơn... thậm chí theo tin đồn đáng tin cậy, Bá Tống chính là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế!

Nếu thật sự như vậy, thì giới này, Bá Tống chuyển thế của Nho gia Thánh Nhân, có còn một lần nữa lỡ hẹn với bất hủ không? ...

Chương 3097

Trong không gian Lạc Thổ.

Thương hạ xuống.

Một thương này, không thể né tránh, chuẩn xác đâm trúng vầng hư nhật khổng lồ.

Trúng mục tiêu, không tiếng động, không có bất kỳ hiệu ứng âm thanh kinh người nào.

Nhưng ngay sau đó, ở trung tâm của vầng hư nhật khổng lồ, đột nhiên xuất hiện một lỗ hổng.

Khí tức kinh khủng trên người vầng hư nhật khổng lồ, tụt dốc không phanh.

Ánh sáng và nhiệt lượng thu liễm trên người nó, cũng từ lỗ hổng này bùng nổ ra. "A △~~" Trong cơ thể vầng hư nhật khổng lồ, phát ra một tiếng kêu quái dị, đây là tiếng kêu đau đớn.

Trên bầu trời đêm của hành tinh bên ngoài Vực Bảo Thạch, hình chiếu của vầng mặt trời khổng lồ cuối cùng, cũng từ trên không rơi xuống. "Kết thúc rồi?" Nguyệt Như Hỏa nhắm mắt lại, ánh sáng bùng nổ cuối cùng của hư nhật, quá chói mắt, dù y đã mở đồng thuật cũng không chịu nổi.

Tuy nhiên... chênh lệch lớn đến vậy sao?

Giữa Trường Sinh Giả và Trường Sinh Giả, chênh lệch lại có thể đạt đến mức độ này.

So với vị thiên tài Mặc gia này, 'hóa thân sắt thép của Bá Tống' đã liên tiếp đánh bại mấy vị Trường Sinh Giả trên sao Hỏa, cũng chẳng là gì.

Có lẽ, chỉ có bản thể của Bá Tống, người đã kết thúc 'Thiên Đế', lấy thân phận phàm nhân chinh phục Cửu U, mới có thể chiến một trận với Trường Sinh Giả Mặc gia này. *Xoạt~* Sau tiếng kêu thảm thiết, cơ thể của vầng hư nhật khổng lồ vỡ tan. "Hử?" Thiên tài Mặc gia thu lại trường thương, và ngay lập tức vung áo choàng của mình.

Áo choàng bao phủ về phía vầng hư nhật khổng lồ đang vỡ tan, phong tỏa không gian đó!

Vì sau khi thân hình của Hộ Vệ Hư Nhật vỡ tan, từ lõi của nó có một loại vật chất giống virus bùng nổ ra.

Virus này... mang theo khí tức bất hủ.

Thiên tài Mặc gia cũng không dám xem thường loại virus này, ra tay phong tỏa, ngăn chặn virus này lan rộng.

Ngay khi thiên tài Mặc gia ra tay trấn áp virus... vầng hư nhật vốn đã vỡ tan, lại đột nhiên tro tàn lại cháy.

Cơ thể của hư nhật thu nhỏ lại ngàn trăm lần.

Nhưng nó vẫn còn sống.

Sau khi tro tàn lại cháy, nó không tiếp tục liều mạng với thiên tài Mặc gia, mà xoay người chạy trốn khỏi 'không gian Lạc Thổ'.

Nó phải mang tình báo ra khỏi 'mộ của Thiên Đạo thứ ba' này! "Đừng để nó chạy!" "Cẩn thận!" Ngay khi đại lão Nguyệt Như Hỏa và những người khác hét lớn, không gian của 'thế giới Lạc Thổ' đang bị phong tỏa, lại bị người ta cưỡng ép mở ra!

Đồng tử của các Trường Sinh Giả lại một lần nữa co lại.

Đây là phong tỏa không gian cấp quy tắc bất hủ!

Ngay sau đó, một bóng người từ khe hở không gian lao ra, giống như một chiếc xe tốc hành mất phanh. *Ầm~* Bóng người không phanh kịp, vô tình đâm vào Hộ Vệ Hư Nhật.

Một cú đâm, trực tiếp đâm Hộ Vệ Hư Nhật thành phấn vụn, hoàn toàn tan biến! "Bá...

Bá Tống." Vị tiên tử Trường Sinh Giả kia kêu lên.

Vị tiên tử này có khả năng quan sát chi tiết vượt xa các Trường Sinh Giả khác.

Vì vậy, cô là người đầu tiên nhận ra thân phận của Bá Tống.

Hơn nữa, vị tiên tử Trường Sinh Giả này còn nhìn ra rất nhiều chi tiết, ví dụ như Bá Tống lúc này, toàn thân trên dưới đều được bao bọc trong 'thông tin' kinh khủng.

Những thông tin này, dường như đều liên quan đến bất hủ.

Đây cũng là lý do tiên tử không nhịn được mà kêu lên 'Bá...

Bá Tống'.

Nếu không, với tu vi Trường Sinh Giả của tiên tử, khi gọi 'Bá Tống', tuyệt đối sẽ không run giọng.

Khi tiên tử kêu toạc ra thân phận của Bá Tống, Bá Tống từ xa đến cũng đồng thời lên tiếng: "Bạch tiền bối, phanh hỏng rồi, chúng ta hình như đâm phải thứ gì đó." "Đâm phải gì thế?" Giọng của Bạch tiên trưởng, từ phía sau khe hở không gian truyền ra.

Sau đó, Bạch tiên trưởng một bước từ trong không gian bước ra. "Bạch tiền bối cẩn thận!" Bá Tống kinh hãi kêu lên.

Tiếng nói vừa dứt, Bạch tiền bối đã một bước hụt chân... với một tư thế vô cùng đẹp trai, ngã sấp mặt xuống đất. *Ầm~~* Mặt đất của thế giới Lạc Thổ chấn động.

Mặt đất vốn đã được 'khí tức bất hủ' cường hóa, lại trực tiếp bị đập ra một cái hố lớn.

Thủ phạm Bạch tiên trưởng tao nhã nằm ở trung tâm hố.

Đại lão Nguyệt Như Hỏa: "???" Trường Sinh Giả gấu tinh thần: "..." Các Trường Sinh Giả khác cũng ngơ ngác. "Không hổ là Bạch tiên trưởng, ngay cả tư thế ngã cũng đẹp như vậy." Chỉ có vị tiên tử Trường Sinh Giả kia, nhỏ giọng nói. "Bạch tiền bối, ngài không sao chứ?" Tống Thư Hàng đạp lên hư không, lơ lửng phía trên hố lớn.

Vừa rồi có một khoảnh khắc, cậu đã vô thức muốn đỡ Bạch tiền bối.

Nhưng có lẽ vì cậu và Bạch tiền bối đã từng nuốt chửng 'sự tồn tại' của nhau, nên khi cậu muốn đỡ Bạch tiền bối, chính cậu cũng trượt chân, suýt ngã. "Bình Thổ Chú." Trong hố, Bạch tiền bối lặng lẽ bấm pháp ấn.

Mặt đất phảng phất sống lại, chủ động bắt đầu lấp hố.

Chỉ là lần này, trong lúc lấp hố, Bình Thổ Chú còn tự chôn luôn cả Bạch tiền bối vào trong.

Tống Thư Hàng: "???" Tôi tự chôn tôi?

Bạch tiền bối lúc này đang làm gì vậy?

Cậu cúi xuống, nhẹ nhàng gõ lên mặt đất: "Bạch tiền bối, ra đi." Nhưng.

Dưới hố, Bạch tiền bối không trả lời.

Tống Thư Hàng: "..." Cậu thử dùng hệ thống tu chân tán gẫu gửi tin nhắn cho Bạch tiền bối.

Nhưng Bạch tiền bối cũng không trả lời. "Lẽ nào là bế quan rồi?" Tống Thư Hàng gãi đầu.

Ngốc mao của Sở các chủ: "..." Trước mặt bao nhiêu người thế này, Bạch tiền bối của chúng ta không cần thể diện sao?

Ngoài ra... "Ngươi không cảm thấy ánh mắt xung quanh rất chói mắt sao." Ngốc mao của Sở các chủ nhắc nhở.

Thực ra không cần Sở các chủ nhắc nhở, Tống Thư Hàng đã sớm cảm ứng được ánh mắt của mọi người tại hiện trường đều đang tập trung vào cậu.

Không chỉ vậy, từ xa còn có rất nhiều đại lão Trường Sinh Giả, đang từ xa khóa chặt 'thế giới Lạc Thổ', quan tâm đến diễn biến trong không gian Lạc Thổ. "Khụ." Tống Thư Hàng đứng dậy, trước tiên vuốt vuốt ngốc mao của Sở các chủ trên đỉnh đầu, lại quấn khăn choàng Bạch Long tỷ tỷ cho ngay ngắn.

Sau đó điều chỉnh trạng thái cơ thể của mình, cố gắng để 'hình thức Á Bất Hủ' chuyển sang chế độ kín đáo.

Sau lưng cậu, Tống Bàn Cầu từ áo choàng hóa thành áo gió.

Mặc dù không có gió, nhưng Tống Bàn Cầu tự mình cố gắng bay phấp phới, tạo ra hiệu ứng 'không gió tự bay'.

Chủ yếu là Tống Bàn Cầu phát hiện đối diện, sau lưng Trường Sinh Giả Mặc gia kia, cũng khoác áo choàng.

Để thể hiện sự độc đáo của bản tôn nhà mình, Tống Bàn Cầu chu đáo chuyển từ trạng thái áo choàng sang hình thức áo gió.

Bản tôn Bá Tống độc nhất vô nhị, tuyệt đối không đụng hàng! "Bá Tống đạo hữu." Nguyệt Như Hỏa đạo hữu, người có thể coi là đã tiếp xúc qua với Tống Thư Hàng, tiến lên vài bước, chắp tay với Tống Thư Hàng. "Nguyệt Như Hỏa đạo hữu, chúng ta lại gặp nhau rồi." Tống Thư Hàng mỉm cười, sau đó hỏi: "'Hộ Vệ Hư Nhật' và 'Kẻ Tận Thế Hằng Tinh' mà ngài nói lúc trước đâu rồi?" Những tên này, đều là bảo bối.

Dưới sự gia công của Tống Bàn Cầu, chúng có thể tinh luyện ra 'vật chất trường sinh' thuần túy, có thể coi là thuốc bổ cấp Trường Sinh Giả. "Con hư nhật khổng lồ cuối cùng, vừa bị ngươi đâm chết rồi." Nguyệt Như Hỏa lên tiếng: "Còn chín con mặt trời còn lại, thì đã bị vị đạo hữu Mặc gia này giải quyết rồi." "Đâm chết rồi?" Tim gan Tống Thư Hàng đau nhói.

Đây đều là tiền cả!

Một cú đâm này, không biết lỗ bao nhiêu tiền.

Cho nên, tai nạn xe cộ mà không có bảo hiểm, sẽ rất tốn tiền.

Sau khi đau lòng qua đi, cậu lại xoay người đối mặt với vị Trường Sinh Giả Mặc gia kia.

Trường Sinh Giả Mặc gia một bên áp chế 'virus hủy diệt hằng tinh', một bên nhìn Tống Thư Hàng.

Hai bên ánh mắt gặp nhau. "Ngươi cuối cùng cũng đến rồi, Bá Tống." Trường Sinh Giả Mặc gia khẽ nói. "Ừm." Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, đồng thời có chút kinh ngạc đánh giá vị thiên tài Mặc gia này.

Cậu và đối phương, có thể coi là lần đầu tiên chính thức gặp mặt.

Nhưng trong khoảng thời gian đó, đã gián tiếp tiếp xúc vài lần qua 'khôi lỗi tiên tử'. 'Lõi trung tâm' của khôi lỗi tiên tử từng là bảo vật của vị Trường Sinh Giả Mặc gia này, sau đó bị đối phương lấy lại.

Chương 3098

Tuy nhiên, hai bên không nảy sinh mâu thuẫn.

Lúc này sau khi chính thức gặp mặt, Tống Thư Hàng phát hiện cảnh giới của đối phương đã đạt đến cấp bậc của Thánh Nhân và Thiên Đế.

Đã trở thành 'tiểu Thiên Đạo' Tống Thư Hàng, phát hiện mình có thể đại khái nhìn ra cảnh giới của đối phương.

Có lẽ không lâu nữa, đối phương sẽ ngưng tụ ra 'văn tự' độc quyền của mình, hoặc là...

đối phương nói không chừng đã ngưng tụ ra 'văn tự' rồi. "Không ngờ, đạo hữu đã đạt đến cảnh giới này." Tống Thư Hàng lên tiếng: "Ngươi và ta đã nghe danh nhau từ lâu, nhưng đây là lần đầu tiên thực sự gặp mặt.

Chính thức làm quen một chút, tại hạ Bá Tống." Thói quen thật là một thứ đáng sợ, Tống Thư Hàng bây giờ đã có thể thản nhiên báo ra danh hiệu 'Bá Tống' với người khác, mặt không đổi sắc. "Mặc gia, Thiên Chí." Trường Sinh Giả Mặc gia lên tiếng. *Xoạt~* Trong lúc nói chuyện, có lẽ vì y chuyển sự chú ý sang Tống Thư Hàng, 'virus' vốn bị áo choàng áp chế đột nhiên bùng nổ, lại còn xuyên thủng được sự áp chế của áo choàng!

Loại virus này cực kỳ bá đạo.

Hơn nữa, tính xâm lược cực mạnh.

Sau khi mất đi sự áp chế, liền điên cuồng sao chép, lan rộng! "Không hay rồi." Nguyệt Như Hỏa hét lên, ra hiệu cho các Trường Sinh Giả bị thương nặng phía sau lùi lại.

Mặc gia Thiên Chí đồng thời giơ tay ném ra, dung nhập trường thương vào áo choàng, tăng cường hiệu quả của áo choàng. "Virus hủy diệt hằng tinh?" Tống Thư Hàng liếc mắt đã nhận ra thứ này.

Sau đó, cậu giơ tay điểm một cái: "Đế Diệt Trụ!" *Ầm ầm ầm!* Một cây trụ đế uy nghiêm từ trên trời giáng xuống, trực tiếp ép xuống 'virus hủy diệt hằng tinh'.

Cây 'Đế Diệt Trụ' này là hàng tinh phẩm trong số các Bá Thần Trụ.

Nó được tạo thành từ sự cân bằng, quấn lấy nhau giữa sức mạnh của 'Thiên Đế Tử' và sức mạnh của 'virus hủy diệt hằng tinh'.

Ngoài sức mạnh của Thiên Đế Tử, cây Đế Diệt Trụ này còn có hiệu quả nuốt chửng một lượng nhất định 'virus hủy diệt hằng tinh'.

Chỉ cần lượng không quá lớn, là có thể nuốt chửng một ngụm, tăng cường bản thân.

Virus hủy diệt hằng tinh trước mắt mới vừa bùng nổ, còn chưa thực sự lan rộng.

Tống Thư Hàng một trụ hạ xuống, phần lớn virus bị nuốt chửng sạch sẽ.

Một ít virus còn lại, dường như bị kích nổ, lần lượt lao về phía Tống Thư Hàng.

Đối mặt với những virus kinh khủng này, Tống Thư Hàng một bước cũng không di chuyển.

Tất cả virus, khi đến gần khu vực một mét quanh cơ thể Tống Thư Hàng, lần lượt tan chảy.

Mà trên người Bá Tống, có ánh hào quang á bất hủ, đang khẽ lấp lánh.

Đây là 'thông tin bất hủ' chất lượng cao đang xua tan 'thông tin bất hủ' chất lượng yếu.

Những vật phẩm chứa thông tin bất hủ chưa đạt đến cấp độ 'á bất hủ', căn bản không thể làm hại đến Tống Thư Hàng hiện tại dù chỉ một chút.

Nguyệt Như Hỏa và mấy vị Trường Sinh Giả bị thương khác, đều trừng lớn mắt nhìn Bá Tống.

Lúc này Bá Tống, giống như một khối nam châm cực mạnh, hút chặt ánh mắt của tất cả mọi người tại hiện trường, khiến họ không nỡ rời mắt.

Đây là sức hấp dẫn kinh khủng của 'bất hủ' đối với Trường Sinh Giả.

Dù biết sự nguy hiểm của việc 'nhìn thẳng vào bất hủ', nhưng Trường Sinh Giả một khi tiếp xúc với 'thông tin bất hủ', vẫn sẽ không nhịn được mà chú ý, như thiêu thân lao đầu vào lửa! 【Ánh hào quang nhàn nhạt này, rõ ràng yếu ớt như vậy, nhưng lại cảm thấy chói mắt đến thế... là hào quang bất hủ sao?】【Virus mà ngay cả thiên tài Trường Sinh Giả Mặc gia Thiên Chí cũng kiêng dè, lại không thể ảnh hưởng đến Bá Tống dù chỉ một chút?】【Thậm chí, virus còn chưa đến gần Bá Tống, đã bị cưỡng ép xua tan.】【Còn có virus đã đột phá sự trấn áp, phong tỏa của áo choàng của đại lão Mặc gia Thiên Chí, cũng bị Bá Tống tùy ý một trụ điểm sát!】【Nhìn thế này, đại lão Bá Tống dường như còn mạnh hơn đại lão Mặc gia Thiên Chí một chút?】 Nhiều ý niệm lần lượt hiện lên trong đầu của Nguyệt Như Hỏa và những người khác, cũng như trong lòng của những Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đỉnh cấp đang từ xa dùng thần niệm khóa chặt 'không gian Lạc Thổ'. "Là bất hủ!" Vị tiên tử Trường Sinh Giả cẩn thận kia, không nhịn được lên tiếng.

Một câu nói của cô đã chỉ ra sự thật mà mọi người trong lòng đều đã đoán được, nhưng lại bản năng không muốn thừa nhận.

Trên đời này, luôn có những sự thật phũ phàng đến mức vượt quá thực tế, quá khó chấp nhận, đến mức người ta không muốn thừa nhận nó.

Tất cả các Trường Sinh Giả khi nhìn thấy ánh hào quang nhàn nhạt nhưng lại vô cùng chói mắt trên người Bá Tống, trong lòng đã đoán được đây là hào quang bất hủ thật sự.

Nhưng... một tồn tại còn chưa chứng đạo bất hủ Thiên Đạo, lại có thể biến toàn thân mình thành 'dáng vẻ bất hủ', còn quang minh chính đại tỏa ra hào quang bất hủ, rốt cuộc phải làm thế nào mới được?

Đây là một chân tướng khiến tất cả mọi người trong lòng đều kháng cự!【Từ phạm vi bao phủ của hào quang mà xem, toàn thân Bá Tống...

ít nhất là toàn bộ da thịt, đều đã đạt đến bất hủ?】【Sau khi lấy thân phận phàm nhân chinh phục Cửu U, ngưng tụ ra 'Cửu U Tống chúa tể', Bá Tống quả nhiên đã đưa tay về phía 'Thiên Đạo' cuối cùng.

Quả nhiên, giống như mọi người đã đoán, cậu ta muốn lấy thân phận phàm nhân, đi chiếm đoạt quyền hạn của Thiên Đạo sao?】Trong lòng các Trường Sinh Giả, hiện lên hàng vạn ý niệm. "Đây không phải là bất hủ, dù sao tôi cũng không phải là Thiên Đạo gì cả." Đại lão Bá Tống giơ tay triệu hồi 'Đế Diệt Trụ', mỉm cười với vị tiên tử Trường Sinh Giả kia: "Đây chỉ là một thủ đoạn mô phỏng 'bất hủ' một cách thô thiển thôi." Là á bất hủ.【Không phải là bất hủ thật sự?】Câu trả lời này của Bá Tống, khiến cho tất cả các Trường Sinh Giả có mặt trong lòng, cảm thấy dễ chịu hơn một chút. "Bá Tống tiên sinh, ngài từng tiếp xúc với loại virus này sao?" Áo choàng của Mặc gia Thiên Chí không còn bay phấp phới, y cố gắng kiềm chế ánh mắt của mình, rời khỏi người Tống Thư Hàng, đồng thời lên tiếng hỏi. "Đúng vậy, tôi đã từng giao chiến với những tên này vài lần... chính vì vậy, tôi mới bày ra hoạt động mừng năm mới lần này trong 'hệ thống tu chân tán gẫu', để tấn công những tên này." Tống Thư Hàng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, 'hào quang bất hủ' nhàn nhạt trên người Tống Thư Hàng lại chuyển sang chế độ kín đáo, không đến mức khiến các Trường Sinh Giả quan sát bị chìm đắm vào trong.

Tuy nhiên, ảnh hưởng của á bất hủ vẫn còn đó, tất cả các Trường Sinh Giả vẫn giống như những người sau khi giá thịt heo tăng, nhìn thấy miếng thịt heo béo ngậy, cứ nhìn chằm chằm vào Bá Tống. "Thì ra là vậy." Mặc gia Thiên Chí gật đầu.

Y là lần đầu tiên gặp loại virus này, mà Bá Tống dường như đã đối phó nhiều lần.

Vì vậy, Bá Tống vừa ra tay đã có thủ đoạn nhắm vào loại virus này, cũng có thể hiểu được.

Trên người Mặc gia Thiên Chí bắt đầu dâng lên chiến ý.

Bá Tống đã đến.

Y chờ đợi khoảnh khắc này, đã chờ rất lâu rồi.

Phảng phất như cảm ứng được chiến ý trên người đại lão Mặc gia Thiên Chí, mấy vị Trường Sinh Giả khác lần lượt lùi lại, nhường ra một khoảng trống. "Vừa rồi, Bá Tống tiên sinh ngài đã nói... nói rằng ta cũng đã đạt đến cảnh giới này.

Vậy quả nhiên, ngài cũng đang ở cảnh giới này đúng không?" Mặc gia Thiên Chí sau khi điều chỉnh tốt tâm thái, mới lại ngẩng đầu đối mặt với Bá Tống, y đang cố gắng loại bỏ sự can nhiễu và ảnh hưởng của 'thông tin bất hủ' đối với bản thân.

Việc mà các Trường Sinh Giả khác không làm được, y có thể miễn cưỡng làm được.

Ngoài ra, lời nói của y tuy là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại rất khẳng định.

Trước khi đến, y đã khẳng định, Bá Tống chắc chắn cũng đang ở cảnh giới này.

Điều y muốn biết, thực ra là Bá Tống rốt cuộc đã vào cảnh giới này từ khi nào! "Ừm... chắc vậy." Đối diện, Tống Thư Hàng trả lời lại có chút ngoài dự liệu của Mặc gia Thiên Chí. 【Chắc vậy?

Đây là câu trả lời gì?】 Mặc gia Thiên Chí nghi hoặc nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng mỉm cười, nói: "Thiên Chí đạo hữu, ngài mới tiếp xúc với cảnh giới này đúng không?

Khi ngài tiến vào cảnh giới này, có cảm giác đặc biệt gì không?" Đối diện, Mặc gia Thiên Chí nhíu mày, trầm tư.

Y là lần lượt lấy 'Nho gia Thánh Nhân' và sau đó là 'Thiên Đế' làm đối chứng, so sánh với bản thân... cuối cùng xác định mình đã tiến vào cảnh giới đó.

Lẽ nào, Bá Tống cũng như vậy? "Thực ra, theo nhịp độ của chính mình, đáng lẽ giai đoạn này của ta, cách cảnh giới này, hẳn là còn thiếu một vòng." Tống Thư Hàng bình tĩnh nói.

Tuy nhiên, sự bình tĩnh của cậu lúc này, trong mắt những người xung quanh, lại trông vô cùng cao thâm khó lường.

Thực ra, theo kịch bản dự đoán ban đầu của Tống Thư Hàng... hoặc là một tháng trước, bản thân sau khi hoàn thành 'con đường trường sinh tu chân tán gẫu', hẳn mới có thể đạt đến trình độ của Nho gia Thánh Nhân thời kỳ toàn thịnh.

Nhưng dự đoán và kịch bản của cậu, căn bản không theo kịp sự thay đổi.

Trải qua ba lần thay đổi 'con đường trường sinh', lại nhận được thông tin bất hủ của Thiên Đạo thứ 2 đến thứ 8 để xây dựng 'thể xác á bất hủ', cậu lúc này...

đã vượt qua phạm vi của phàm nhân, thuộc về phạm vi của tiểu Thiên Đạo.

Vì vậy, cậu là tuyển thủ nhảy lớp.

Mà 'con đường trường sinh tu chân tán gẫu' của cậu cũng hoàn toàn khác với những gì cậu tự mình tưởng tượng ban đầu.

Đã mạnh đến mức vượt xa tưởng tượng.

Dung nhập thông tin của một thế hệ Thiên Đạo, lại có Long Lạc nữ sĩ bổ sung, còn thêm vào kinh nghiệm 'hạt nhân con đường trường sinh' từ việc luận đạo của rất nhiều Trường Sinh Giả... chờ Đạo Tử tiền bối gửi đến phần hack cuối cùng, bổ sung 1% cuối cùng của con đường trường sinh tu chân tán gẫu, con đường trường sinh này sẽ là cấp bậc xưa nay chưa từng có.

Ngay cả 'con đường viễn cổ Thiên Đình' của Thiên Đế cũng không thể so sánh được. "Nói cách khác, Bá Tống tiên sinh ngài còn có thể mạnh hơn một bước nữa?

Trong trường hợp không chứng 'Thiên Đạo'?" Mặc gia Thiên Chí nghe ra ý tứ trong lời nói của Tống Thư Hàng.

Thiếu một vòng nghĩa là, Bá Tống còn có thể mạnh hơn một vòng!

Điều này thật vô cùng kinh khủng!

Đối diện, Tống Thư Hàng cao thâm khó lường gật đầu. "Hít~" Tất cả mọi người có mặt đều hít một hơi khí lạnh.

Chương 3099

Chiến ý trong mắt Mặc gia Thiên Chí, cũng hơi nguội đi một chút.

Một lát sau.

Y lại lên tiếng: "Vậy Bá Tống tiên sinh, ta hiện tại so với ngài, không, ta hiện tại so với Nho gia Thánh Nhân năm xưa, có còn chênh lệch không?" Bá Tống, là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế.

Cho nên hỏi cậu câu hỏi này không có vấn đề gì.

“Ngươi muốn thử xem khoảng cách giữa mình và Nho gia Thánh Nhân ư?” Tống Thư Hàng nghe thấy câu hỏi này thì mắt sáng lên.

Nếu vị Mặc gia Thiên Chí đạo hữu này muốn thử uy năng của cường giả ‘cảnh giới Thánh Nhân’ khác thì Tống Thư Hàng cũng đành bó tay.

Nhưng đối phương muốn trải nghiệm hình thức ‘Nho gia Thánh Nhân’, thì cậu lại rất có kinh nghiệm.

Dù sao thì Tống Thư Hàng cũng từng mượn pháp khí của ‘Âm Ảnh Lãnh Chúa’ tiền bối, triệu hoán chấp niệm của Nho gia Thánh Nhân phụ thể, dùng tư thế của Thánh Nhân để chiến đấu với hóa thân của Bàn Cầu đại lão.

Hình thức công kích của Thánh Nhân, ít nhiều cậu cũng có hiểu biết.

“Quả nhiên... vẫn còn khoảng cách sao?” Mặc gia Thiên Chí đạo hữu khẽ nói.

Hắn vừa mới tiếp xúc với cảnh giới này, so với Nho gia Thánh Nhân năm xưa từng treo lên đánh cả chư thiên vạn giới, chắc chắn vẫn còn một vài khoảng cách.

“Nếu ngươi muốn thử... ta cũng gần như có thể mô phỏng trạng thái của Thánh Nhân, cho ngươi trải nghiệm một chút.” Tống Thư Hàng nắn cằm nói.

Bây giờ cậu đã là thân ‘Tiểu Thiên Đạo’, mô phỏng một phần uy năng của Nho gia Thánh Nhân không thành vấn đề.

Dù có thiếu sót, dựa vào một thân thông tin ‘Thiên Đạo các đời’ dày đặc, cậu cũng có thể bù đắp lỗ hổng.

Hơn nữa, cậu hiện tại đã thu thập được một đôi ‘mắt của Nho gia Thánh Nhân’, đôi mắt này đã hoàn thành hạt nhân cho ‘hệ thống năng lượng mô phỏng Long Lạc ngoại treo’ của cậu.

Dựa vào đôi mắt này, cậu hoàn toàn có thể cho đối phương trải nghiệm thủ đoạn của Thánh Nhân.

Mặc gia Thiên Chí nghe đến đây, bình tĩnh nói: “Xin Bá Tống đạo hữu chỉ giáo.” Đối diện, Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động, ‘Kim đan Thánh Nhãn’ trong hệ thống ngoại treo hiện ra.

Tạo Hóa tiên tử và Công Đức xà mỹ nhân lần lượt hiện thân, đưa tay ấn lên hai mắt của Tống Thư Hàng...

Sau đó, trước mặt mọi người, đôi mắt thánh lưu ly của Bá Tống bị ‘moi’ ra.

Đồng thời, đôi ‘Kim đan Thánh Nhãn’ cũng đã được á bất hủ hóa xuất hiện trong hốc mắt của Tống Thư Hàng, trong nháy mắt từ trạng thái kim đan hóa thành nhãn cầu.

Mà đôi mắt thánh lưu ly bị ‘moi’ ra thì xuất hiện trong hệ thống ngoại treo, thay thế vị trí của Kim đan Thánh Nhãn.

Thực tế, sau khi được á bất hủ hóa, nhãn cầu của Bá Tống đã không thể bị moi ra.

Động tác của Công Đức xà mỹ nhân và Tạo Hóa tiên tử chỉ là để che mắt cho Tống Thư Hàng mà thôi.

Tống Thư Hàng là dựa vào ý chí của mình, chủ động hoán đổi vị trí của mắt lưu ly và Kim đan Thánh Nhãn.

Cả hai thứ này bây giờ đều là 'vật phẩm cơ thể' của cậu.

Đổi vị trí nhãn cầu đối với Tống Thư Hàng mà nói, cũng giống như 'chớp mắt' vậy.

"Chuẩn bị xong chưa?" Hai mắt của Bá Tống sáng lên, đồng thời cậu cố gắng hết sức áp chế 'năng lượng á bất hủ' của mình, cố gắng khôi phục lại cảnh giới của Nho gia Thánh Nhân trong đầu.

Các Trường Sinh Giả đang chú ý đến 'thế giới Nhạc Thổ' ở chư thiên vạn giới, trong lòng hoảng hốt.

"Vù ~" Đối diện, Mặc gia Thiên Chí đạo hữu đưa tay vẫy một cái, cây 'trường thương' kia lại một lần nữa tách ra từ áo choàng.

Thương bạc, giáp sáng, áo choàng, phong thái của Trường Sinh Giả Thiên Chí rất ra dáng chính phái.

"Xin Bá Tống đạo hữu chỉ giáo." Thiên Chí đạo hữu nói lại lần nữa.

Bụp ~ Giây tiếp theo, có hai luồng sáng đột nhiên bắn vào người hắn.

Tốc độ của luồng sáng đó đã nhanh đến mức vượt qua phản ứng của tất cả mọi người, giống như thời gian bị tạm dừng, luồng sáng bắn ra trúng đích, rồi thời gian mới bắt đầu trôi đi.

Mặc gia Thiên Chí còn chưa kịp phản ứng, đã trúng hai luồng sáng.

"Là Hoài dựng... là Cường giả giám định thuật!" Các Trường Sinh

Giả có mặt ở đây, ai mà không phải là người học rộng tài cao, liếc mắt một cái đã nhận ra hai luồng sáng này.

Hơn nữa, đây còn là liều lượng gấp đôi!

Ngay cả đá cũng bị một phát Hoài dựng ngưng thị ép trải nghiệm ‘tình mẹ vĩ đại’.

Mở đầu đã kích thích như vậy, rất Bá Tống, nhưng tuyệt đối không Thánh Nhân.

Nho gia Thánh Nhân năm xưa sẽ không mở đầu đã dạy dỗ người khác tình mẹ vĩ đại!

Thỉnh thoảng có Trường Sinh Giả từng trải nghiệm ‘Cường giả giám định thuật’ của Thánh Nhân, cũng là do tự mình tìm đường chết, chọc giận Thánh Nhân.

Mặc gia Thiên Chí trúng chiêu, chỉ cảm thấy bụng dưới mơ hồ có phản ứng...

May mà phản ứng này chỉ thoáng qua rồi biến mất.

Thứ nhất, hắn là thân con rối.

Thứ hai, Bá Tống ở đối diện đang cố ý áp chế sự phát huy của ‘năng lượng á bất hủ’, cố gắng để đối phương trải nghiệm uy lực ‘cấp Thánh Nhân’, nên hai đạo ‘Hoài dựng ngưng thị’ này không phải là toàn bộ công suất.

“Có thể miễn dịch Cường giả giám định thuật, tức là ngươi đã thực sự tiếp xúc với cảnh giới đó.” Đối diện, Bá Tống chậm rãi nói.

Chưa tiếp xúc với cảnh giới này, đều phải run rẩy dưới ‘Cường giả giám định thuật’ cấp Thánh Nhân.

Trong lúc nói chuyện, bên cạnh Mặc gia Thiên Chí đã xuất hiện một cánh cổng không gian.

Là Bá Tống mở ra.

Trong không gian Nhạc Thổ có ‘phong tỏa thông tin bất hủ’ + ‘áp chế sát trận cường đại’ này, Bá Tống vẫn có thể tùy thời mở cổng không gian!

Cổng không gian như hình với bóng, dán sát vào Mặc gia Thiên Chí.

Phía bên kia cổng không gian, Bá Tống vung nắm đấm, điên cuồng đấm vào trong cổng không gian, một trận đấm đá túi bụi.

Ầm ầm ầm ầm ầm ~ Nắm đấm sắt của Bá Tống, từ phía bên kia cổng không gian lao ra, đấm về phía Mặc gia Thiên Chí. 【Chiêu này có vị của Thánh Nhân!】 Hơn nửa số Trường Sinh Giả có mặt ở đây đều từng bị chiêu này đấm, nên vừa nhìn thấy cảnh này, trong đầu liền hiện lên hương vị Thánh Nhân, thuận tiện cảm thấy cơ thể ảo giác đau nhức.

Soạt ~ Mặc gia Thiên Chí đạo hữu không hề kinh hoảng, áo choàng sau lưng mở ra, bao bọc lấy hắn.

Tuy hắn chưa từng chính diện khiêu chiến Nho gia Thánh Nhân, nhưng hắn từng nhiều lần quan sát từ xa trận chiến của Thánh Nhân với các Trường Sinh Giả khác.

Ầm ầm ầm ầm ~ Nắm đấm sắt của Bá Tống không ngừng nện lên áo choàng, mỗi cú đấm đều có thể tạo ra một dấu quyền trên áo choàng, quyền lực còn xuyên qua áo choàng, trực tiếp đánh vào người Mặc gia Thiên Chí.

Tống Thư Hàng tuy đang cố gắng áp chế bản thân, mô phỏng uy lực nắm đấm của Nho gia Thánh Nhân trong ấn tượng, nhưng bản thân cậu đã hóa thành trạng thái á bất hủ.

Nắm đấm của cậu, dù cố ý áp chế, cũng là vũ khí giết người hàng loạt ‘cấp á bất hủ’.

Một quyền đánh xuống, bản thân đã mang theo sát thương cộng thêm tương ứng.

Trong áo choàng, Mặc gia Thiên Chí đạo hữu không ngừng phát ra tiếng rên rỉ, dù là thân con rối, nhưng vẫn không thể miễn dịch nỗi đau từ nắm đấm của Bá Tống.

Cơn đau này trực tiếp tác động lên linh hồn, khiến hắn có một cảm giác bất lực.

Sau một trận đấm điên cuồng, Tống Thư Hàng thu lại cổng không gian.

Giữa không trung.

Áo choàng của Mặc gia Thiên Chí bung ra, để lộ thân thể đầy vết thương.

Tuy những vết thương này nhanh chóng bắt đầu hồi phục.

Nhưng bị thương, chính là bị thương!

“Dù đã ở cảnh giới này, giữa ta và Thánh Nhân, vẫn còn khoảng cách.” Mặc gia Thiên Chí đạo hữu nhẹ giọng nói.

Chiêu thức biểu tượng của Thánh Nhân ‘nắm đấm sắt của tri thức’, đánh một lần, đã có thể gây ra cho hắn không ít tổn thương.

Hắn nhìn về phía Bá Tống đối diện, như có điều suy nghĩ.

Một lát sau.

“Vậy Bá Tống đạo hữu, khoảng cách giữa ta và ngươi lại lớn đến mức nào?” Mặc gia Thiên Chí nắm chặt trường thương: “Ta muốn thử.” Hắn bắt đầu ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của mình.

Sau lưng hắn, hiện ra hư ảnh của chư thiên vạn giới.

Trong mỗi một vị diện của chư thiên vạn giới, đều có một 'con rối' đang tiếp nhận sức mạnh, rồi lại truyền sức mạnh cho Thiên Chí đạo hữu lúc này.

"Một kích tập hợp toàn bộ sức mạnh của ta, xin Bá Tống đạo hữu tứ giáo." Mặc gia Thiên Chí giơ cao trường thương.

Nhưng lần này, hắn không định dùng tư thế 'đâm thương'.

Mà là giơ cao nó lên như một cây lao.

Đòn tấn công hội tụ sức mạnh của vô số con rối trong chư thiên vạn giới, tất cả các Trường Sinh Giả chỉ cảm ứng được một kích này, đã cảm thấy tim đập thình thịch.

Phần lớn Trường Sinh Giả tự đặt mình vào vị trí của Bá Tống.

Nếu mình phải đối mặt với một kích này... có lẽ sẽ chết!

Chiêu này, sẽ tạo thành uy hiếp đối với Bá Tống!

Vậy Bá Tống, sẽ đối mặt với một kích này như thế nào?

Ánh mắt của mọi người, lại chuyển sang người Bá Tống.【Không có động tác?】Đối mặt với một kích tập trung sức mạnh của chư thiên vạn giới, một đòn khủng bố đủ để hủy diệt bất kỳ Trường Sinh Giả nào, Bá Tống lại không có bất kỳ động tác nào.

Không dựng lên phòng ngự, không sử dụng pháp khí, ngay cả 'phong y' trên người cậu cũng không được kích hoạt!

Đồng tử của Mặc gia Thiên Chí cũng ngưng lại.

Nhưng hắn đã tên đã lên dây, không thể không bắn.

Ầm ~ Trường thương được ném ra, bắn về phía Bá Tống.

Một kích này, hội tụ sức mạnh của tất cả con rối mà Mặc gia Thiên Chí tiên sinh bố trí ở 'chư thiên vạn giới', là một kích toàn lực thực sự của hắn!

Giáp sáng, áo choàng trên người hắn, sớm đã dung nhập vào trường thương, phát huy ‘hình thái thương’ của bản mệnh pháp khí đến cực hạn.

Chương 3100

Một kích này vắt kiệt toàn bộ sức mạnh của hắn, hơn nữa còn được cường hóa qua bí pháp bộc phát.

Đồng thời, một kích này cũng thu hút ánh mắt của tất cả các Trường Sinh Giả.

Các Trường Sinh Giả nhìn chằm chằm vào mũi thương... mong chờ sự va chạm giữa nó và Bá Tống.

Lần trước, thứ mà Bá Tống thể hiện ra là sức mạnh của 'Nho gia Thánh Nhân'.

Nhưng Bá Tống hiện tại, đã đạt đến trình độ nào, có phải đã vượt qua trình độ của 'Nho gia Thánh Nhân' kiếp trước không?

Một kích mạnh nhất của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, người đã được chính miệng Bá Tống thừa nhận 'đã đạt đến cảnh giới của Thánh Nhân', có thể gây ra bao nhiêu sát thương cho Bá Tống?

Ầm ~ Cú ném này tốc độ nhanh đến cực hạn, ngay cả Trường Sinh Giả tập trung toàn bộ tinh lực, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nhìn thấy tàn ảnh.

Trường thương ở giữa đường, đã vì sức mạnh cường đại rót vào, thân thương biến thành màu đỏ rực.

Hơn nữa, còn trùng hợp hơn là... hiệu quả của 'sát trận' và 'phong tỏa pháp tắc bất hủ' trong thế giới Nhạc Thổ, vào lúc Mặc gia Thiên Chí tiên sinh ra chiêu, bắt đầu sụp đổ tan rã.

Hiệu quả áp chế của sát trận không còn, một kích này của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, sẽ phát huy 100% hiệu quả!

Sức sát thương của một thương này, đã được giải phóng hoàn toàn!

Và mục tiêu cuối cùng của một thương này là đầu của Bá Tống, đâm thẳng vào đầu, vị trí mũi thương, chính là mắt phải của Bá Tống!

Nhưng đối mặt với một thương sắp đâm thủng đầu này, Bá Tống vẫn không có nửa phần phản ứng! 【?】【Tại sao còn chưa phòng ngự?

Bá Tống muốn dùng mặt đỡ một thương này sao?】【Hay là, Bá Tống bị uy lực của một thương này áp chế, không thể động đậy?】 Nghi hoặc, suy đoán, kinh ngạc, trong đủ loại cảm xúc của các Trường Sinh Giả, mũi thương của một kích này, đã đâm mạnh vào... con ngươi mắt phải của Bá Tống!

Trực tiếp đâm vào nhãn cầu!

Trong suốt quá trình, Bá Tống ngay cả mí mắt cũng không động một chút nào!

Nam nhi chân chính, đối mặt với nguy hiểm chết người, động mí mắt một cái cũng coi như thua! 【!】 Một thương trực tiếp đâm nổ nhãn cầu...

Bá Tống không cần mắt nữa sao?

Tất cả các Trường Sinh Giả trợn to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Dù lúc này Bá Tống có ‘chớp mắt một cái’, bọn họ cũng không đến mức kinh ngạc như vậy.

Tuy nhiên, sự kinh ngạc của họ chỉ mới bắt đầu!

Két két... xèo...

Một lúc lâu sau, một chuỗi âm thanh méo mó khiến người ta khó chịu, vang lên từ vị trí mắt phải của Bá Tống!

Một thương ngưng tụ toàn bộ sức mạnh của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, và đã giải phóng toàn bộ sức sát thương, đâm vào con ngươi của Bá Tống, mũi thương sắc bén chống vào nhãn cầu.

Nhưng một thương đủ để đâm thủng hàng chục... thậm chí hàng trăm Trường Sinh Giả xếp chồng lên nhau, lại không cam lòng dừng bước.

Mũi thương chống vào nhãn cầu, không thể đâm vào thêm nửa phân! 【!!!】 Một thương này, thậm chí còn chưa thể phá vỡ lớp biểu bì của con ngươi, bộ phận yếu ớt nhất trên người Bá Tống?

Không chỉ vậy, mũi thương của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, vì sức mạnh quá lớn, bắt đầu vặn vẹo.

Rất nhanh, sự vặn vẹo này lại lan ra toàn bộ thân thương.

Không đâm thủng được nhãn cầu của Bá Tống, phản lực toàn bộ tác động lên cây thần binh Trường Sinh Giả này.

Cây thần binh Trường Sinh Giả đã theo Mặc gia Thiên Chí tiên sinh phần lớn cuộc đời, chịu tổn thương cực lớn!

Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới: "!!!" Giờ phút này, ngoài những từ như 'đậu má, vãi', trong đầu các Trường Sinh Giả không thể nghĩ ra từ nào khác!

Người bị thương không phải là nhãn cầu của Bá Tống, mà là thương của Thiên Chí tiên sinh!

Các Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới, chỉ cảm thấy thế giới quan bị tổn thương nặng nề.

Đối diện, Mặc gia Thiên Chí tiên sinh mới là người chịu tác động lớn nhất.

Cây thương ném ra, là bản mệnh pháp khí của hắn.

Trong khoảnh khắc va chạm, hắn đã nhận được một số thông tin phản hồi từ trường thương.

Thân thương đã bị trọng thương.

Nếu chỉ là tổn thương vật lý, thì còn dễ giải quyết, cây trường thương Thiên Chí này có điểm tương đồng với ‘Tống Bàn Cầu’, có thể tự do chuyển đổi hình thái, sửa chữa sẽ dễ dàng hơn một chút.

Nhưng tổn thương thực sự của nó, là khi va chạm với ‘á bất hủ’, bị ‘thông tin á bất hủ’ phản chấn gây nội thương.

Phần tổn thương này, muốn sửa chữa cần phải mất một thời gian dài đằng đẵng để từ từ mài giũa.

Hơn nữa, đây còn là trong tình huống Bá Tống không có ‘sát ý’, chỉ là một chút phản chấn nhỏ từ ‘thân thể á bất hủ’.

Nếu lúc này Bá Tống có ý định phản kích như ‘sát ý’, thì đồng thời khi mũi thương va chạm vào nhãn cầu, thân thể á bất hủ sẽ chủ động phản kích... mang lại cho cây ‘thần binh Trường Sinh Giả’ này những tổn thương vĩnh viễn còn nặng nề hơn và không thể sửa chữa!

Toàn bộ ‘thế giới Nhạc Thổ’ rơi vào im lặng như chết.

Các đạo hữu Nguyệt Như Hỏa đang quan chiến ở xa, ngay cả động cũng không dám động một chút nào.

Choang ~ Lúc này, cây trường thương va chạm vào nhãn cầu của Bá Tống, dưới tác động cực lớn, đã hóa thành một cục kim loại, rơi xuống, rơi bên chân Bá Tống.

Uy lực một thương đủ để giết chết hàng chục tôn Trường Sinh Giả, toàn bộ tan biến trong nhãn cầu của Bá Tống. 【Kết thúc rồi?】【Mình thật sự không đang mơ sao?】 Bởi vì cảnh tượng trước mắt, quá mức mộng ảo. 【Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, rõ ràng đã được chính miệng Bá Tống thừa nhận, đã đạt đến tầng thứ của Nho gia Thánh Nhân ngày xưa... nhưng một thương của hắn, thậm chí ngay cả lớp da nhãn cầu của Bá Tống cũng không thể đâm rách?】Nếu không phải từ xa đã có thể cảm nhận được sự đáng sợ của một thương kia của Thiên Chí tiên sinh, thậm chí có người còn phải nghi ngờ thực lực của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh.【Dù Bá Tống dùng mí mắt đỡ một thương này, ta cảm thấy mình cũng có thể chấp nhận...】Dùng mắt trần đỡ một thương này, đã có chút vượt quá sức chịu đựng tâm lý của các Trường Sinh Giả.

Bởi vì, điều này đại biểu cho một khoảng cách cực lớn, vô tận, không thể vượt qua!

Khoảng cách khiến người ta tuyệt vọng!

Tầng thứ cảnh giới của Nho gia Thánh Nhân, Thiên Đế, đã được tất cả các Trường Sinh Giả công nhận là ‘nhóm mạnh nhất dưới Thiên Đạo’, là tồn tại đứng trên đỉnh của các Trường Sinh Giả.

Nhưng một kích toàn lực của Thiên Chí tiên sinh ở tầng thứ này... lại không thể xuyên thủng lớp màng nhãn cầu của Bá Tống.

Kết quả này, khiến các Trường Sinh Giả cảm thấy một áp lực nghẹt thở.

Ánh mắt của mọi người, lặng lẽ rơi vào người Bá Tống.

Bá Tống đại lão lúc này... là cảnh giới gì?

“Là bất hủ, căn bản không phải là thứ mô phỏng bất hủ thô thiển nào đó.” Mặc gia Thiên Chí tiên sinh chậm rãi nói: “Ta vốn tưởng rằng, Bá Tống đạo hữu, ngươi là toàn thân da thịt đã tiến hành thứ mà ngươi gọi là ‘mô phỏng bất hủ’ hóa, cho nên, ta chọn né tránh thân thể của ngươi, nhắm vào vị trí hốc mắt yếu ớt nhất của ngươi để tấn công.” Nhưng không ngờ, bộ phận mà Bá Tống tiến hành ‘bất hủ hóa’, không chỉ là da thịt.

Mặc gia Thiên Chí tiên sinh đưa tay vẫy một cái, cục sắt kia bị hắn thu hồi.

Đây chính là sự tàn khốc của hiện thực sao?

Trời đã sinh ra nhân vật như hắn Thiên Chí, tại sao lại phải có người như Bá Tống ra đời?

Nhưng đối diện, Bá Tống lại không trả lời hắn, vẫn là dáng vẻ cao thâm khó lường.

Mặc gia Thiên Chí tiên sinh không khỏi lộ ra nụ cười khổ.

Đây chính là khoảng cách khổng lồ giữa ta và Bá Tống tiên sinh sao?

Tuy nhiên, ngay lúc hắn chuẩn bị quay người rời đi...

“Hử?” Bá Tống ở đối diện, phát ra một tiếng nghi hoặc.

Sau đó, Bá Tống khẽ lắc đầu.

Cậu dường như đã tỉnh lại, vẻ mặt sảng khoái.

“Xin lỗi, vừa rồi đột nhiên tiến vào trạng thái đốn ngộ, có hơi thất thần một chút.” Nói xong, cậu lộ ra một nụ cười ấm áp.

Đây là nụ cười dịu dàng từ tận đáy lòng, mang một sức lay động khó tả.

Nụ cười này... là Tống Thư Hàng sau khi xuyên qua dòng thời gian trường sinh, tiếp xúc với ‘Tống Thư Hàng’ ở thời kỳ ‘tương lai tử’, đã bị lây nhiễm.

Tuy nhiên, nụ cười này rất hữu dụng.

Nó có thể ổn định lòng người trong thời gian ngắn nhất, xua tan nỗi bất an trong lòng người khác, khiến người ta cảm thấy Bá Tống đáng tin cậy.

Sau khi tỉnh lại, Bá Tống nhìn về phía Mặc gia Thiên Chí, lên tiếng nói: “Thiên Chí đạo hữu, ta chuẩn bị xong rồi, ngươi ra chiêu đi!” Trong khoảnh khắc vừa rồi, Tống Thư Hàng có lẽ đã bị ảnh hưởng bởi ‘Bạch tiền bối’ đang chôn mình, tiến vào hình thức ‘đốn ngộ’ kỳ diệu, lần đốn ngộ này là về phương diện lý giải ‘nguyên thần’.

Hiện tại cậu, từ nhục thân đến năng lượng, đều đã ‘á bất hủ hóa’.

Bước tiếp theo, chính là chờ tiếp nhận plug-in của Đạo Tử tiền bối, cường hóa ‘năng lực tính toán’.

Và đồng thời khi cường hóa ‘năng lực tính toán’, cậu và Bạch tiền bối hẳn là có thể nắm bắt cơ hội, mang lại một đợt cường hóa cho nguyên thần!

Đến lúc đó, nguyên thần, thân thể, sức mạnh của cậu, toàn bộ đều có thể đạt đến hoàn mỹ. ‘Con đường trường sinh tu liêu’ của cậu cũng có thể bổ sung hoàn chỉnh.

Thực sự tiến hóa thành ‘Bá Tống cuối cùng’. ‘Ngươi ra chiêu đi ~’ ‘Ra chiêu đi ~’ Giọng của Bá Tống, vang vọng bên tai mọi người.

Chương 3101

Mặc gia Thiên Chí: “...” Nguyệt Như Hỏa: “...” Các Trường Sinh Giả còn lại đang vây xem: “...” Đã không biết phải nói gì.

Cũng đã không còn gì để nói.

Một kích hủy diệt vừa rồi của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, một kích tập hợp toàn thân sức mạnh, vậy mà lại đánh vào Bá Tống đang thất thần.

Dù Thiên Chí tiên sinh đã tiếp xúc với cảnh giới của ‘Nho gia Thánh Nhân’, đạo tâm càng mạnh mẽ đến mức không thể phá vỡ, vào giây phút này, cũng có chút muốn khóc.

Nỗi tủi thân khổng lồ, như sóng biển... như sóng thần, điên cuồng tấn công tâm linh của hắn!

Không phải hắn không đủ ưu tú, trong chư thiên vạn giới, tồn tại đạt đến cảnh giới ‘Nho gia Thánh Nhân’ như hắn, e rằng đếm trên đầu ngón tay!

Hắn đã là một trong mười người ưu tú nhất từ xưa đến nay trong chư thiên vạn giới.

Nhưng, hắn đã gặp phải Bá Tống.

“Ta đã ra thương rồi.” Mặc gia Thiên Chí tiên sinh rất khó khăn mới điều chỉnh lại trạng thái đạo tâm của mình, cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất, trả lời Bá Tống.

Tống Thư Hàng: “???” Đậu má, mình thất thần bao lâu rồi?

Ngươi đã ra thương xong rồi?

Cậu vô thức đưa tay sờ vào vị trí eo của mình, theo kinh nghiệm trước đây, một thương này của đối phương, rất có thể sẽ đâm vào eo cậu.

“Đừng sờ, chú ý hình tượng.” Sợi tóc ngốc của Sở các chủ ngơ ngác vỗ vỗ đầu cậu, truyền âm nói: “Một thương vừa rồi của hắn, đâm vào nhãn cầu của ngươi, đừng tưởng ai cũng nhìn chằm chằm vào eo của ngươi.” “Bản thể quả nhiên là mạnh nhất!” Tống Bàn Cầu dùng giọng điệu kiêu ngạo truyền âm nói.

“Cậu nhóc này thật thảm, đối mặt với một thương đó của hắn, ta đều cảm thấy mình có cảm giác đối mặt với ‘cái chết’, nhưng một thương đó, lại ngay cả mí mắt của ngươi... không đúng, là ngay cả lớp màng nhãn cầu của ngươi cũng không đâm rách.” Bạch Long tỷ tỷ dùng một giọng điệu thổn thức truyền âm nói.

“Chắc là sẽ tự kỷ lắm, rõ ràng đã tiếp xúc với cảnh giới của Thánh Nhân, nếu cho hắn thời gian... trong tương lai, nói không chừng hắn sẽ giống như Thánh Nhân, trấn áp một thế, vô địch nhân gian.

Nhưng một thương hôm nay, chắc chắn sẽ để lại bóng ma cực lớn trong lòng hắn.” Nhóm Xích Tiêu Kiếm tiền bối truyền âm: “Ngoài ra, Thạch Bi đạo hữu, ngươi thua cược rồi.” “Khốn kiếp, ta tưởng hắn sẽ đâm vào eo Bá Tống đạo hữu, kết quả lại đâm vào nhãn cầu.” Thạch Bi đạo hữu không cam lòng truyền âm.

Tống Thư Hàng: “...” Trong lúc mình thất thần, vậy mà đã xảy ra nhiều chuyện như vậy.

Hơn nữa, ngay cả lớp màng nhãn cầu của mình cũng không đâm rách, quả là có chút đả kích.

Mình có nên biểu thị một chút không, ví dụ như, lúc này khẽ sờ vào hốc mắt của mình, giả vờ rất đau, ít nhất đừng để Mặc gia Thiên Chí đạo hữu, bị đả kích quá lớn?

Tống Thư Hàng và đối phương không có mâu thuẫn lớn gì, lúc đầu đối phương thu hồi hạt nhân của con rối tiên tử, cũng rất nể mặt Tống Thư Hàng, không phải là kẻ xấu xa.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng đưa tay che hốc mắt trái của mình, từ hốc mắt của cậu, có ‘nước mắt’ rơi xuống.

“Thì ra là vậy, thì ra Thiên Chí đạo hữu ngươi đã ra thương rồi... thảo nào, mắt ta lại đau đớn như vậy.” Tống Thư Hàng khẽ nói: “Một thương này của Thiên Chí đạo hữu ngươi, đã đạt đến đỉnh phong thế giới.” Đối diện, biểu cảm của Mặc gia Thiên Chí tiên sinh, trở nên càng cổ quái hơn, dường như càng tủi thân hơn, nhưng trong lúc tủi thân, lại có chút cảm động, cảm động vì thiện ý của Bá Tống đạo hữu.

Các Trường Sinh Giả xung quanh và các Trường Sinh Giả vẫn đang ‘quan chiến từ xa’: “...” Nguyệt Như Hỏa không nhịn được lặng lẽ truyền âm cho Tống Thư Hàng: “Bá Tống đạo hữu, lúc nãy Thiên Chí đạo hữu đâm là mắt phải của ngài.” Bàn tay Tống Thư Hàng đang che mắt trái, hơi cứng lại.

Ngượng ngùng.

Lúc này, cậu có đổi tay sang hốc mắt phải, cũng đã không kịp, ngược lại còn làm sâu sắc thêm bầu không khí ‘ngượng ngùng’ này.

Hơn nữa mọi người đều đã nhìn ra điểm này, giả vờ tiếp nữa, không có ý nghĩa gì.

Vì vậy, Tống Thư Hàng trong lúc giả vờ ‘lau nước mắt’, lặng lẽ buông tay xuống.

“Một kích vừa rồi của Thiên Chí đạo hữu, thật sự hoàn mỹ.” Cậu lại nặn ra một câu tâng bốc: “Ta từng thấy Thiên Đế toàn lực ra tay, một kích của ngươi, đã có phong thái của ngài ấy.” Hắc Bì Tử trong bóng tối: “...” Tống tiền bối, ngài làm vậy sẽ đắc tội Thiên Đế tử tỷ tỷ, ý của ngài là, Thiên Đế tử tỷ tỷ cũng không đánh thủng được mí mắt ngài!

“Cảm ơn Bá Tống đạo hữu khen ngợi.” Mặc gia Thiên Chí đạo hữu, cũng chỉ có thể cứng rắn, thuận theo cái ‘bậc thang’ không hề vững chắc này của Bá Tống, ép mình nhảy xuống.

Không thể để Bá Tống nói tiếp nữa, dù bậc thang không vững, hắn cũng phải xuống trước rồi nói.

“Lần sau có cơ hội lại giao lưu.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói, cậu lại quay người nói với các Trường Sinh Giả khác: “Các vị đạo hữu cũng vậy, có cơ hội, tùy thời có thể tìm ta luận đạo.” “Bá Tống đạo hữu, bây giờ ngài... rốt cuộc mạnh đến mức nào?” Nguyệt Như Hỏa đạo hữu sau một hồi im lặng, đại diện cho phần lớn các Trường Sinh Giả, hỏi ra câu hỏi.

“Câu hỏi này...” Tống Thư Hàng nắn cằm, cậu nên nói cho mọi người biết, cậu bây giờ mạnh đến mức nào?

Hay là, cậu nên tiết lộ đến mức độ nào thì thích hợp?

Ngay lúc Tống Thư Hàng đang suy nghĩ, bên tai truyền đến giọng của Đạo Tử tiền bối. 【Bá Tống đạo hữu, sắp rồi... chuẩn bị đi, ta sắp thoái vị.】 Tống Thư Hàng sững sờ: “Bây giờ?” Cậu mới đến mà. 【Đúng, chính là bây giờ.

Sân khấu đã chuẩn bị xong, diễn viên đã đến đủ, diễn viên chính là ngươi và Bạch đạo hữu, cũng đã lên sân khấu hoàn hảo.

Tiếp theo, ta sẽ bắt đầu thông báo cho chư thiên vạn giới.

Mà ngươi và Bạch đạo hữu, sẽ đăng lên vị trí Bất Hủ!】 Ta sẽ thoái vị, mà ngươi sẽ tiếp quản vương vị bất hủ của ta, đăng lên Thiên Đạo!

Bây giờ chư thiên vạn giới này, không còn ai dám ra mặt, cản trở ngươi chứng đắc Thiên Đạo.

Cố lên nhé, Bá Tống đạo hữu... ta có thể làm, đã chỉ có bấy nhiêu thôi. ... ...

Một lát sau.

Tất cả các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, trong lòng đều chấn động.

Cảm giác quen thuộc này... là Thiên Đạo xảy ra vấn đề!

Thiên Đạo, thoái vị!

“???” Tất cả mọi người, vẻ mặt ngơ ngác.

Thiên Đạo thứ ‘chín’, không phải vừa mới nhậm chức sao?

Chuyện Đạo Tử tiền bối là Thiên Đạo đời 8.5, cũng chỉ có Tống Thư Hàng và một số ít người biết nội tình.

Dù sao đây cũng là thông tin cực kỳ cao cấp.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, đều tưởng Đạo Tử là ‘Thiên Đạo thứ chín’.

Lúc Đạo Tử chứng đạo bất hủ, cũng đã đi hết tất cả các quy trình, Thiên Đạo thứ tám ‘Cầu Thiên Đạo’ thoái vị, sau đó Đạo Tử chứng đạo bất hủ, công bố thiên hạ.

Nhưng bây giờ, Thiên Đạo thứ chín, đã sắp hạ nhiệm?

Ngài ấy mới chứng đạo tháng trước mà!

Tin tức này, giống như một quả bom chìm, lập tức đánh thức tất cả các tu luyện giả chư thiên vạn giới.

Đối mặt với tin tức lớn cấp bom hạt nhân này, các tu luyện giả bình thường trong chư thiên vạn giới, giờ phút này đều có chút hoài nghi nhân sinh. 【Đùa cái gì vậy?】 Các Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới, biểu cảm phức tạp, có kinh ngạc, có không thể tin nổi, không thể lý giải, ngơ ngác, cảm thấy mình đang mơ. 【Có phải cảm ứng của ta sai rồi không?

Thiên Đạo thứ chín nhậm chức, chưa đến một tháng mà?】 Hôm nay những chuyện mà nội tâm kháng cự tiếp nhận quá nhiều rồi!

Trước có nhãn cầu của Bá Tống đỡ một kích hủy diệt, sau có Thiên Đạo đương nhiệm vừa nhậm chức đã từ chức, hôm nay mình có phải đang mơ không? 【Dù là Thiên Đạo có tùy hứng đến đâu, cũng không thể trong vòng chưa đầy một tháng, đã thoái vị.】 【Trong đầu Thiên Đạo thứ chín đang nghĩ gì vậy?】 【'Bất Hủ' mà chúng ta liều mạng muốn tiếp xúc, trong mắt những người này, rốt cuộc là cái gì?】 Thứ không có được thì mãi mãi xao động, kẻ được yêu chiều thì luôn ỷ lại?

Càng không có được, lại càng muốn.

Sau khi có được, lại không biết trân trọng? 【Ai quen người của Nho gia không?

Đi hỏi xem rốt cuộc là tình hình gì, tại sao Đạo Tử tiền bối của Nho gia, vừa chứng đạo bất hủ, lại sắp thoái vị ngay lập tức?】 【Người của Nho gia bây giờ đều ở thế giới Kim Liên, không liên lạc được.】 【Dùng hệ thống 'Tu Liêu' của Bá Tống để liên lạc!】 【Bá Tống, đúng rồi, hỏi Bá Tống!

Bá Tống và Thiên Đạo thứ chín quen biết nhau.

Hơn nữa, Bá Tống rất có thể là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế, Thiên Đạo thứ chín 'Đạo Tử' là đại đệ tử của ngài ấy, ngài ấy nhất định biết nội tình!】 Mặc gia Thiên Chí, Nguyệt Như Hỏa và các Trường Sinh Giả có mặt, lần lượt dồn ánh mắt về phía Tống Thư Hàng.

Tiếp đó, tất cả mọi người liền phát hiện, khi đối mặt với tin tức ‘cấp bom hạt nhân’ là Thiên Đạo thứ chín sắp hạ nhiệm, Bá Tống lại rất bình tĩnh.

Trên mặt Bá Tống, không có chút sắc thái kinh ngạc nào, cảm giác như cậu đã biết chuyện ‘Thiên Đạo thứ chín sắp hạ nhiệm’ từ rất lâu rồi!

Quả nhiên, Bá Tống biết nội tình!

Nói không chừng chuyện này, chính là Bá Tống và Thiên Đạo đương nhiệm, đã sớm sắp xếp xong?

Khoan đã!

Theo mạch suy nghĩ này, càng nghĩ càng thấy đáng sợ!

Nếu cảnh này, là do Bá Tống và ‘Đạo Tử’ Thiên Đạo đương nhiệm đã sớm sắp xếp xong, vậy thì có rất nhiều chuyện, có thể giải thích rõ ràng.

Ví dụ... việc Thiên Đạo thứ chín nhậm chức, có chút khó hiểu!

Thiên Đạo đương nhiệm ‘Nho gia Đạo Tử’ trước khi chứng đạo, không hề nổi bật, rất kín tiếng.

Thậm chí có rất nhiều Trường Sinh Giả, còn không biết ‘Đạo Tử’ đã bước ra con đường trường sinh, trở thành Trường Sinh Giả.

Ngài ấy không giống như Nho gia Thánh Nhân năm xưa treo lên đánh cả chư thiên vạn giới, mà dường như đã thỏa mãn một điều kiện nào đó, trực tiếp bỏ qua tiền đề, chứng đạo trở thành Bất Hủ.

Vốn dĩ khi nghi thức nhậm chức của Thiên Đạo thứ chín bắt đầu, các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều tưởng người sắp chứng đạo bất hủ lúc đó, là ‘Bá Tống’.

Bây giờ nghĩ lại kỹ, có phải vốn dĩ người nên chứng đạo ‘Bất

Hủ’, là Bá Tống, nhưng Bá Tống lại ‘nhường’ cơ hội cho Đạo Tử, để Đạo Tử chứng đạo bất hủ?

Là Bá Tống một tay đẩy ‘Đạo Tử’ lên ngôi vị Thiên Đạo thứ chín?

Sau đó khi thỏa mãn một số điều kiện, hoặc là sau khi hoàn thành một số chuyện, lại sắp xếp Đạo Tử thoái vị Thiên Đạo vào thời điểm thích hợp?

Chương 3102

Suy diễn như vậy, tất cả đều có thể giải thích được!

Tuy nhiên, Bá Tống bản thân không chứng Thiên Đạo, mà lại đẩy ‘Đạo Tử’ lên nhậm chức, muốn làm gì?

Có chuyện gì, mà bản thân không chứng đạo không thể giải quyết được?

Ngược lại cần người khác chứng Thiên Đạo trước, thay cậu hoàn thành?

Ngay lúc đám Trường Sinh Giả đang suy nghĩ, Thiên Đạo ‘Đạo Tử’ dứt khoát bắt đầu thoái vị!

Thật sự thoái vị rồi, không hề dây dưa dài dòng!

Ngay cả một chút ‘lưu luyến’ cũng không có!

Các Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới, đặt mình vào hoàn cảnh người khác, nếu là mình, ngồi lên vị trí Thiên Đạo thứ chín, trước khi nghiên cứu thấu đáo ‘thông tin Bất Hủ’, chắc chắn sẽ không cam tâm rời khỏi vị trí Thiên Đạo.

Thậm chí có một bộ phận Trường Sinh Giả, mang ý niệm ‘một khi đã ngồi lên vị trí Bất Hủ Thiên Đạo, sẽ vĩnh viễn không từ bỏ’.

Dù trên ‘Thiên Đạo’, còn có cảnh giới hấp dẫn hơn đang chờ để thăng cấp, bộ phận Trường Sinh Giả này cũng sẽ không động lòng!

Yên lặng làm một Thiên Đạo mỹ nam tử của mình, là đủ rồi.

Mà Đạo Tử, trong tình huống nhậm chức Thiên Đạo chưa đầy một tháng, nói thoái vị là thoái vị.

Nếu đây không phải là sắp xếp từ trước, quỷ cũng không tin!

Và ngay lúc ‘Đạo Tử’ bắt đầu thoái vị, từ ‘Thứ nguyên giới Thiên Đạo’, có một luồng sáng lớn chiếu xuống, bao bọc Tống Thư Hàng vào trong.

Đây là do Đạo Tử tiền bối đã thiết lập từ trước, vào lúc mình thoái vị, sẽ loại bỏ plug-in ‘tính toán cấp Thiên Đạo’ qua kênh do ‘Bàn Cầu Thiên Đạo’ thiết lập, chuyển giao cho Tống Thư Hàng.

Sau khi luồng sáng lớn này rơi vào người Tống Thư Hàng, có ánh sáng đại đạo, dữ liệu Thiên Đạo khủng bố vô cùng cuốn tới.

Các Trường Sinh Giả nhìn thấy cảnh này, chỉ cảm thấy hai mắt đau nhức, ý thức trong đầu như bị sóng thần tấn công, đau khổ không chịu nổi.

Mạnh như Mặc gia Thiên Chí đạo hữu, còn có thể khổ sở chống đỡ một lát.

Một số Trường Sinh Giả cảnh giới kém hơn, hai mắt có máu tươi rơi xuống, nhãn cầu bị thương, thậm chí nhãn cầu xuất hiện vết nứt, tương lai e là cần một thời gian rất dài, mới có thể ôn dưỡng phục hồi. 【Đây là thứ gì?】【Quả nhiên, Thiên Đạo thứ chín vào lúc ‘thoái vị’, đã chuyển giao một thứ gì đó, qua phương thức ‘thoái vị’, cho Bá Tống!】【Chắc chắn rồi, Thiên Đạo thứ chín là do Bá Tống một tay đẩy lên, ngài ấy là công cụ Thiên Đạo, mục đích là sau khi ‘chứng đạo Bất Hủ’, mang lại cho Bá Tống một loại vật chất nào đó chỉ có ‘Thiên Đạo’ mới có thể sở hữu!

Mà loại vật chất này, Bá Tống bắt buộc phải có được trước khi ‘chứng đạo Bất Hủ’!】 Các Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới, trong lòng đã xác nhận suy đoán trước đó!

Bá Tống tuyệt đối là Nho gia Thánh Nhân chuyển thế!

Nếu không phải vậy, Đạo Tử sao có thể tận tâm tận lực nghe theo sự sắp xếp của Bá Tống như vậy! 【Lấy thân phận phàm nhân chinh phục Cửu U thì tính là gì?

Lấy thân phận phàm nhân ngưng tụ thân thể bất hủ lại tính là gì?

Chỗ đáng sợ thực sự của Bá Tống, là ngài ấy đang mưu tính Thiên Đạo... ngay cả Thiên Đạo, cũng chỉ là công cụ trong tay ngài ấy!】【Ta nghiêm trọng nghi ngờ, lúc đầu Thiên Đạo thứ tám, ngầm cũng bị Bá Tống đại lão sắp xếp rõ ràng!】 Suy nghĩ trong lòng của các tu luyện giả chư thiên vạn giới, từng cái một hiện ra.

Trong lòng họ mơ hồ cảm thấy, mình sắp chứng kiến sự ra đời của ‘người đàn ông đáng sợ nhất lịch sử’!

“Khoan đã... những dữ liệu và thông tin này, chẳng lẽ là năng lực tính toán!

Đạo Tử giao cho Bá Tống, là năng lực tính toán cấp Thiên Đạo?” Mặc gia Thiên Chí, cuối cùng cũng nhận ra chân tướng, phát ra âm thanh không thể tin nổi!

Mặc gia Thiên Chí đạo hữu thực lực mạnh nhất, tầm nhìn cao nhất, kiên trì cũng lâu nhất.

Ngoài ra, con đường trường sinh của hắn là con đường con rối, bản thân đối với mảng ‘tính toán’ này, đã rất giỏi.

Khi năng lực tính toán của hắn mở hết, có thể bằng sức một mình đồng thời điều khiển hàng chục tỷ con rối, diễn dịch những hành vi hoàn toàn khác nhau, thậm chí có thể liên tục suy diễn những cuộc đời khác nhau.

Chỉ riêng về ‘năng lực tính toán’, Mặc gia Thiên Chí trong số các ‘Trường Sinh Giả’ từ xưa đến nay, đều xếp hạng đầu.

Cho nên, sau khi nhìn thấy ‘plug-in’ mà cột sáng truyền cho Bá Tống, hắn là người đầu tiên nhận ra chân tướng!

Đương nhiên... sở dĩ hắn có thể nhận ra nhanh như vậy, và còn ở một mức độ nhất định 'miễn dịch' với tác động của thông tin bất hủ, cũng là do có người âm thầm giúp đỡ.

Âm thầm có một nhóm người, chính là muốn mượn miệng của vị 'thiên tài Trường Sinh Giả Mặc gia' đang nổi nhất này, công bố ra một số tin tức chấn động không phải là bí mật, để xác thực suy đoán trong lòng mọi người về việc 'Thiên Đạo là công cụ của Bá Tống'!

Kẻ tâng bốc Bá Tống không đáng sợ, đáng sợ là kỹ thuật tâng bốc chuyên nghiệp, mà thực lực còn mạnh hơn.

"Năng lực tính toán cấp Thiên Đạo?" Các đạo hữu Nguyệt Như Hỏa có mặt, cảm thấy cằm mình đều kinh ngạc đến tê dại.

"Thứ này, cũng có thể truyền cho người khác?" Tinh Hùng Trường Sinh Giả nghi hoặc nói.

"Người khác không thể chịu đựng, nhưng Bá Tống hiện tại nhất định không có vấn đề...

đừng quên, toàn thân trên dưới của Bá Tống, đều là bất hủ." Vị tiên tử Trường Sinh Giả kia nhắc nhở.

"Vốn dĩ nhục thân bao gồm cả nhãn cầu đều đã 'bất hủ hóa', bây giờ lại nhận được 'chức năng tính toán cấp Thiên Đạo'...

Bá Tống hiện tại, đã là Thiên Đạo rồi phải không?" Vị song đao lưu kiếm khách vẫn đang thổ huyết, lau đi vết máu ở khóe miệng.

"Có lẽ giống như chúng ta suy đoán, Bá Tống đây là muốn lấy 'thân thể phàm nhân' để nắm giữ quyền hành Thiên Đạo, giống như ngài ấy đã chinh phục thế giới Cửu U vậy.

Ngài ấy hiện tại, muốn lấy thân phận phàm nhân, chinh phục Thiên Đạo.

Không chứng đạo ‘Thiên Đạo’ nhưng lại sở hữu tất cả thuộc tính bất hủ của ‘Thiên Đạo’.” Nguyệt Như Hỏa chậm rãi nói.

Quá đáng sợ, người đàn ông này.

Từ xưa đến nay, không có bất kỳ một người nào, có thể làm được đến trình độ như người đàn ông trước mắt này.

Dù là các đời Thiên Đạo, cũng không có một người nào giống như Bá Tống.

Thậm chí, đừng nói là ‘làm được’ đến trình độ của ngài ấy, các đời tu luyện giả và Thiên Đạo, ngay cả ‘nghĩ’ cũng chưa từng nghĩ đến.

Căn bản không ai nghĩ đến khả năng ‘lấy thân phận phàm nhân chinh phục Thiên Đạo’ này!

Nếu không phải các Trường Sinh Giả đều có đạo tâm kiên định, e rằng ngay cả ‘tâm ma’ cũng bị ép ra.

Khi Nguyệt Như Hỏa và họ đang trao đổi, trong thế giới Nhạc Thổ, lại lần lượt có từng vị Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đỉnh cấp chạy đến.

Nhưng tất cả các Trường Sinh Giả, Kiếp Tiên đều không dám quá đến gần Bá Tống lúc này, chỉ quan sát từ xa.

Xoẹt ~~ Sau khi đại đa số ‘Trường Sinh Giả’ chư thiên vạn giới đến nơi, ‘cột sáng’ bao trùm Tống Thư Hàng tan biến. ‘Plug-in tính toán hạt nhân Thiên Đạo’ do Đạo Tử tự tay chế tác đã tải thành công.

Plug-in kích hoạt!

Tống Thư Hàng chỉ cảm thấy năng lực tính toán của đại não mình, tăng vọt.

Lúc này, cậu cảm thấy năng lực tính toán của mình đã đạt đến trình độ ‘trong nháy mắt có thể trả lời nghi hoặc của tất cả tu luyện giả chư thiên vạn giới’ – tiền đề là lượng kiến thức dự trữ của cậu, phải đủ!

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu kích hoạt plug-in!

Plug-in này nâng cấp cho cậu không chỉ là phần mềm, mà còn có cả năng lực phần cứng, là nâng cấp đồng bộ cả cứng và mềm.

Tống Thư Hàng có thể cảm giác được nguyên thần của mình đang phân thân trữ ở ‘hư không tiết điểm Kiếp Tiên’, cũng bắt đầu cường hóa.

Cùng cậu tiếp nhận cường hóa, còn có nguyên thần của Bạch tiền bối.

Sự cường hóa này, cũng có thể khiến kế hoạch 【hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo】 của cậu và Bạch tiền bối càng thêm vững chắc, hoàn thiện.

Nhục thân, sức mạnh, nguyên thần, toàn bộ á bất hủ hóa, cộng thêm ‘kim đan cá voi béo bất hủ’ trấn thủ hạt nhân, Tống Thư Hàng lúc này, có thể nói đã trở thành một sinh vật hoàn hảo.

Trừ việc không có ‘quyền hạn Thiên Đạo’, cậu gần như không có gì khác biệt với Thiên Đạo.

Ở trạng thái này, dù chư thiên vạn giới có hủy diệt, cậu cũng có thể ngoan cường sống sót, giống như thế giới Hắc Long, vật lộn đến khi thời đại mới bắt đầu.

Hơn nữa, có thế giới hạt nhân ràng buộc với cậu tồn tại, cậu còn có thể đưa những người mình quan tâm + nửa địa cầu vào trong đó, phong ấn bảo tồn.

“Tốt hơn tưởng tượng rất nhiều...

ít nhất, có đường lui.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Đương nhiên, đường lui chỉ là tuyệt cảnh.

Tống Thư Hàng không muốn để mình đi đến tuyệt cảnh này.

Điều cậu muốn là cùng Bạch tiền bối ‘đồng thời chứng đạo, sau đó siêu thoát’, sau đó giải quyết một lần hết những tiếc nuối trong quá khứ, những tai nạn trong tương lai!

“Kỳ tích này do tất cả mọi người trong quá khứ, tương lai và hiện tại cùng nhau nỗ lực tạo nên, vậy thì hãy để ta và Bạch tiền bối, tiếp tục kéo dài kỳ tích này!” Tống Thư Hàng siết chặt nắm đấm.

Cậu rất rõ, mình và Bạch tiền bối, hiện đang ở điểm chuyển giao của ‘kỳ tích’.

Và điều cậu phải làm, chính là không để ‘kỳ tích’ khó khăn lắm mới ra đời này bị gãy đoạn, mà là để kỳ tích này tiếp tục, trở thành truyền thuyết bất hủ!

Chỉ có như vậy, cậu mới không phụ lòng quá khứ và tương lai.

Tống Thư Hàng chậm rãi mở mắt.

Trong hai mắt, không có chút sắc thái mờ mịt nào, bởi vì cậu rất rõ, mình tiếp theo phải làm gì, mục tiêu của mình là gì.

Vào lúc Tống Thư Hàng mở mắt, trong hư không chư thiên vạn giới vang lên chương nhạc hư ảo, đó là tiếng kèn hiệu Thiên Đạo triệt để thoái vị.

Đồng thời, cũng dự báo ‘cuộc tranh đoạt Thiên Đạo mới’ bắt đầu, trong tiếng nhạc hư ảo này, các Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới đều có thể xuất chiến, tranh đoạt Thiên Đạo kế nhiệm, người thắng sẽ được chiêm ngưỡng huyền bí của ‘Thiên Đạo bất hủ’.

Trước đây vào lúc này, tất cả các Trường Sinh Giả trong thiên hạ đều sẽ động lòng.

Dù là ‘Trường Sinh Giả’ không có ý tranh đoạt Thiên Đạo cũng sẽ không bỏ lỡ một sự kiện lớn như vậy.

Nhưng lần này, nội tâm của các Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới lại bình tĩnh không gợn sóng.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn vào Tống Thư Hàng, im lặng chờ Tống Thư Hàng lên tiếng.

Bá Tống bây giờ đã là ‘Tiểu Thiên Đạo đi lại giữa nhân gian’, chỉ không biết cậu có còn ý định với ‘ngôi vị Thiên Đạo’ hay không.

Nếu Bá Tống không có ý định tranh đoạt Thiên Đạo, vậy thì tiếp theo mới là mở đầu của ‘cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo’.

Nếu Bá Tống muốn ngôi vị Thiên Đạo này, thì chư thiên vạn giới không ai có ý kiến gì cả – một thương kia của Mặc gia Thiên Chí, ngay cả lớp màng nhãn cầu của Bá Tống cũng không đâm thủng.

Đổi thành các Trường Sinh Giả khác đến, e rằng ngay cả một cọng lông của Bá Tống cũng không thể chặt đứt!

Trong hư không, chương nhạc hư ảo Thiên Đạo thoái vị kết thúc.

Chương 3103

Bá Tống cuối cùng cũng lên tiếng.

“Bạch tiền bối, ra đi nào ~ Tiếp theo, là thời gian của chúng ta!” Tống Thư Hàng ngồi xổm trên mặt đất, khẽ gõ gõ mặt đất.

Giây tiếp theo, trên mặt đất có một cánh cổng không gian mở ra.

A Bạch tuấn mỹ mở cổng không gian, phủi phủi bộ quần áo không dính bụi, bước ra từ cổng không gian.

Lần này, A Bạch cẩn thận nhìn bước chân của mình.

Sau khi một bước đặt vững, ngài mới bước ra bước thứ hai.

“Bây giờ chứng đạo sao?” Bạch tiền bối hỏi.

“Chính là bây giờ.” Tống Thư Hàng gật đầu, giơ tay phải về phía Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối đưa tay, nhẹ nhàng đập tay với Tống Thư Hàng.

Mặc gia Thiên Chí: “!!!” Hắn từ trong cuộc đối thoại giữa Bá Tống và Bạch tiên trưởng, nghe ra được một thông tin kinh người.

“Bá Tống đạo hữu, ngươi muốn cùng Bạch đạo hữu...

đồng thời chứng đạo?” Mặc gia Thiên Chí lại một lần nữa đảm nhận vai trò ‘người dẫn chuyện’.

Chuyện này, cũng có thể làm được?

Vốn tưởng Bá Tống muốn lấy thân phận phàm nhân chinh phục Thiên Đạo, bây giờ xem ra, Bá Tống rõ ràng là muốn đem tôn nghiêm của ‘ngôi vị Thiên Đạo’, ấn xuống đất ma sát.

Theo quy định, một đời Thiên Đạo nhiều nhất chỉ có một người.

Nhưng Bá Tống lại cứ muốn nói KHÔNG với quy định mạnh nhất này.

Đây là một người đàn ông sinh ra để ‘phá vỡ quy tắc’.

Lần này rồi lần khác đem quy tắc Huyền Thánh giảng pháp ấn xuống đất ma sát, chỉ là bắt đầu hành động của cậu.

Sau đó cậu lại không ngừng phá vỡ quy tắc hiện thế, quy tắc Cửu U, quy tắc Bất Hủ.

Bây giờ, cậu sẽ khiêu chiến tôn nghiêm cuối cùng của giới quy tắc – quy tắc Thiên Đạo.

Từ hôm nay trở đi, trong chư thiên vạn giới, e rằng không còn quy tắc nào có thể trói buộc người đàn ông này.

Thứ duy nhất có thể trói buộc cậu, chỉ có chính cậu.

Thời đại tiếp theo, sẽ là thời đại của Bá Tống.

Mặc gia bàng bạch chí tôn Trường Sinh Giả, trong lòng âm thầm dẫn chuyện. ... ...

Cùng lúc đó.

Tại một nơi tối tăm vô tận.

Một kẻ giật dây sau màn đủ tiêu chuẩn, lại vì đủ loại nguyên nhân, thức trắng đêm thiếu ngủ, Tất Hắc Cự Lão, lại một lần nữa bị ép thức tỉnh, và trong đầu chậm rãi hiện lên ba dấu chấm hỏi.

Thiếu ngủ + bực bội khi bị đánh thức nghiêm trọng, khiến tâm trạng của lão cực kỳ bực bội.

Um ba ×10!

Đã xảy ra chuyện gì vậy, tại sao ta lại lại lại bị ép thức tỉnh?

Một lát sau...

“Thiên Đạo, thoái vị rồi?” Trong đầu kẻ giật dây sau màn lại hiện lên một dấu chấm hỏi.

Cái quỷ gì vậy!

Theo thông tin lão nhận được...

Thiên Đạo mới nhậm chức không bao lâu mà?

Hơn nữa, rõ ràng không lâu trước đó, lão còn có thể cảm ứng được sự mạnh mẽ của Thiên Đạo đương nhiệm.

Với trạng thái của Thiên Đạo đương nhiệm, cảm giác trong vài trăm triệu năm nữa, cũng sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Thậm chí, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Thiên Đạo đương nhiệm dường như là loại hình sẽ ở lại ‘ngôi vị Thiên Đạo’ vĩnh viễn!

Đây là quyết tâm mà Thiên Đạo không lâu trước đó, đã ngầm phát ra cho chúng sinh chư thiên vạn giới.

Chính vì vậy, nên sau khi cứu được ‘Mặt Trời Đen Tối’, lão đã treo máy giao việc cho thân thể Bất Hủ đạo nhân bị lão ‘chiếm đoạt’, ẩn sau màn, bản thân thì không chịu nổi cơn buồn ngủ, dần dần chìm vào giấc ngủ sâu.

Trạng thái ngủ sâu của lão, là một loại ‘cái giá’.

Là cái giá nặng nề sau khi lão ‘thoát thân’ khỏi ngôi vị Thiên Đạo.

Sạc pin vài chục triệu năm, hoạt động một trăm năm, sau đó chế độ tiết kiệm pin có thể chống chọi với cơn buồn ngủ lâu hơn một chút.

Căn bệnh này, không thể tự khỏi, không thể chữa trị tận gốc.

Ngoài ra đáng nói là, lúc đầu ‘thời gian tỉnh táo’ của lão có thể lâu hơn một chút, sau khi sạc đầy pin thời gian hoạt động cũng dồi dào hơn bây giờ.

Nhưng sau này vì lão chọc giận một người phụ nữ, dưới đủ loại thủ đoạn của đối phương, thời gian hoạt động sau khi sạc pin của lão, ít nhất cũng bị giảm đi một nửa.

Vốn dĩ lần này, lão nghĩ đợi mình ngủ một giấc dưỡng đủ tinh thần, rồi ra ngoài đại triển thân thủ, thúc đẩy kế hoạch lớn của mình.

Kết quả bây giờ... chưa đến một tháng, Thiên Đạo đã xuống đài?

Thao tác như kẻ điên.

“Mấy đời Thiên Đạo gần đây, mạch não được kết nối như thế nào vậy?” Lão cảm thấy trạng thái của mình cực kỳ tệ.

Thức trắng đêm thiếu ngủ, sau khi bị ép thức tỉnh, rất khó khăn mới chống chọi với mệt mỏi hoàn thành công việc chuẩn bị trong tay, lại rất khó khăn mới trở lại chăn ấm chuẩn bị chợp mắt một lát nữa, kết quả vừa mới vào giấc, lại bị ép thức tỉnh.

Trạng thái này, tệ đến mức không thể dùng lời để miêu tả.

“May mà, năng lượng của ‘Bá chiếm bí pháp’ của ta đã tích trữ hoàn thành, tiếp theo, ta có thể nhắm mắt dưỡng thần thêm một lát nữa... chờ đợi ‘cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo’ tiếp theo, cố gắng trước khi Thiên Đạo kế nhiệm lên ngôi, dưỡng đủ tinh thần.” Vị đại lão giật dây sau màn này lẩm bẩm.

Trạng thái của lão bây giờ, rất không ổn.

Bắt buộc phải trước khi ‘cuộc chiến tranh đoạt Thiên Đạo’ hoàn thành, tranh thủ từng giây từng phút dưỡng thần một lát, điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Nói rồi, vị Tất Hắc Cự Lão này lại nhắm mắt, khẩn trương điều chỉnh trạng thái của mình.

Nhưng ngay lúc lão vừa mới tiến vào ‘chế độ điều chỉnh’, bên cạnh lão có một chức năng giống như ‘đồng hồ báo thức’, lại một lần nữa phát ra tiếng kêu chói tai, trực tiếp kéo lão ra khỏi trạng thái ‘nhắm mắt dưỡng thần’.

Tất Hắc Cự Lão: “?” Dấu chấm hỏi trong đầu lão lúc này, còn nặng hơn tất cả các dấu chấm hỏi trước đó cộng lại.

Lại xảy ra chuyện gì rồi?

Khoan đã, để ta tỉnh táo lại.

Tiếng chuông báo thức đầu tiên, là khi ‘Thiên Đạo hạ nhiệm’ vang lên.

Mà tiếng chuông báo thức thứ hai còn kích thích hơn, là dự báo ‘có người sắp chứng đạo Thiên Đạo, thành tựu Bất Hủ’, là tiếng chuông bắt buộc lão phải ra tay ngay lập tức!

“Um ba?

Thời gian của ta nhảy vọt rồi sao?” Cảm xúc trong lòng Tất Hắc Cự Lão đang cuộn trào!

Phương thức xuyên qua thời gian của phàm nhân như ‘cho ta ngủ thêm năm phút nữa’, vậy mà cũng có hiệu lực trên người lão?

Lão vừa mới gật gù một cái, chẳng lẽ thời gian đã trôi qua hàng trăm hàng ngàn năm?

Không... không đúng.

Sự trôi đi của thời gian không xảy ra vấn đề gì cả.

Cũng tức là nói.

Đây là đồng thời với lúc ‘Thiên Đạo vừa thoái vị’, lập tức có người hoàn thành việc tiếp nối liền mạch, chứng đạo Bất Hủ!

Chuyện này là sao?

Nhiều Trường Sinh Giả trong chư thiên vạn giới như vậy đâu?

Đều là đồ bỏ đi sao?

Không có ai nhảy ra ngăn cản tuyển thủ Thiên Đạo mới nhậm chức này sao?

Cứ trơ mắt nhìn mục tiêu chứng đạo như vậy?

Lòng khao khát đối với ‘Bất Hủ’ của mọi người, thấp đến vậy sao?

Dù là Bá Tống kia muốn chứng đạo, các Trường Sinh Giả cũng không thể thờ ơ được chứ?

Tại sao ta càng ngày càng không hiểu thế giới này.

Còn nữa...

Mặt Trời Đen Tối và hóa thân Bất Hủ đạo nhân của ta đâu?

Tại sao không có phản ứng?

Nhưng dù sao đi nữa, dù trong lòng có bao nhiêu nghi hoặc, lão cũng phải hành động.

Dù trạng thái của bản thân có tệ đến đâu, có thảm hại đến đâu, đối phương đã sắp bắt đầu chứng đạo Bất Hủ, nếu không hành động nữa, lão sẽ bỏ lỡ cơ hội.

Vì vậy, Tất Hắc Cự Lão vật lộn, dùng ý chí của mình cố gắng chống lại cơn buồn ngủ không ngừng dâng lên, dựa vào ý chí ngoan cường của mình mà ép mình ra khỏi bóng tối vô biên, giáng lâm hiện thế.

Lão là tồn tại thất bại hết lần này đến lần khác, lại có thể lập tức đứng lên hết lần này đến lần khác, chỉ là cơn buồn ngủ, dựa vào ý chí, có thể khắc phục!

Sau khi lặng lẽ giáng lâm, Tất Hắc Cự Lão mơ hồ còn có thể cảm ứng được sự bài xích của ‘hiện thế’ đối với lão.

“Thời gian của ta không nhiều, phải tốc chiến tốc thắng.” Tất Hắc Cự Lão thầm nghĩ.

Chương 3104

Sau khi lẻn vào hiện thế, lão lại giống như trước đây, lợi dụng bí pháp tàng hình mà mình đã phát triển khi còn làm Thiên Đạo, cẩn thận ẩn giấu thân hình, rồi thông qua dịch chuyển không gian, lẻn vào nơi 'Thiên Đạo mới chứng đạo'.

Khi lão lặng lẽ đến đích, liền nhận ra đại đa số Trường Sinh Giả chư thiên vạn giới, vậy mà đều tụ tập trong 'Bảo Thạch Vực' nhỏ bé này.

Tiếp đó, lão nhìn thấy tuyển thủ sắp chứng đạo.

Quả nhiên là 'Bá Tống' kia.

Nhưng ngoài dự đoán của lão là...

Bá Tống vậy mà không phải chứng đạo một mình, bên cạnh cậu, còn có một tên hố hàng mà lão quen thuộc vô cùng.

A Bạch tuấn mỹ.

Trong đầu Tất Hắc Cự Lão lại hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng. ?

Từ hình ảnh trước mắt mà xem, đây là hai người muốn cùng nhau chứng đạo?

Làm sao làm được vậy?

Quan trọng hơn là... hai người cùng nhau chứng đạo, 'Bá chiếm bí pháp' của ta phải dùng lên người ai mới được?

Dùng lên tên hố hàng Bạch kia?

Hay là Bá Tống?

Do dự một lát, Tất Hắc Cự Lão rất nhanh đã đưa ra lựa chọn.

Còn phải nói sao?

Đương nhiên là chọn Bá Tống!

Bị A Bạch tuấn mỹ hố nhiều lần như vậy, lão không có lý do gì đi gặm cục xương cứng này.

Cho nên, không suy nghĩ nhiều, thực tế, tình hình hiện tại cũng không cho phép lão suy nghĩ nhiều.

Lão vận động bí pháp, tặng cho Bá Tống một ‘Bá chiếm bí pháp’.

Nếu như Tất Hắc Cự Lão không buồn ngủ đến thế, ý thức có thể tỉnh táo hơn một chút, đi tìm hiểu kỹ càng...

Nếu như Tất Hắc Cự Lão không gấp gáp đến vậy, cho lão thêm thời gian để suy nghĩ cẩn thận... thì lão đã có thể phát hiện ra lần 'Bá Tống + A Bạch chứng đạo' này có không ít vấn đề nhỏ tồn tại!

Tại sao lúc Thiên Đạo sắp thoái vị, các Trường Sinh Giả của chư thiên vạn giới lại bị tập trung lại một chỗ?

Nhiều Trường Sinh Giả có mặt như vậy, tại sao không một ai nhảy ra ngăn cản Bá Tống?

Không thể kéo dài dù chỉ một chút thời gian của Bá Tống.

Cứ thế để Bá Tống bắt đầu chứng đạo ngay khoảnh khắc Thiên Đạo thoái vị?

Hơn nữa, nhiều Trường Sinh Giả tụ hội một nơi, chẳng khác nào chuẩn bị sẵn để Bá Tống có thể 'dùng đao nhanh chém mớ bòng bong', một hơi trấn trụ toàn trường, nhanh chóng chứng đạo!

Những vấn đề này, chỉ cần không buồn ngủ đến thế, liếc mắt là có thể nhận ra!

Ngoài ra, nếu cho lão thêm chút thời gian, lão sẽ phát hiện ra Bá Tống lúc này, từ trong ra ngoài, toàn thân trên dưới đều đã hóa thành trạng thái 'Á Bất Hủ', trở thành sinh vật hoàn mỹ!

Trạng thái này, rõ ràng là có vấn đề rất lớn!

Về lý thuyết mà nói, cho dù là Thiên Đạo đương nhiệm toàn lực giúp đỡ Bá Tống, cũng không thể nào khiến hắn hoàn thành được hình thức 'toàn thân Á Bất Hủ' này, đây thực ra cũng là một hạn chế nhỏ trong quyền hạn của Thiên Đạo.

Nếu không thì mỗi nhiệm kỳ Thiên Đạo tại vị, đều có thể tạo ra từng 'tiểu Bất Hủ' bạn tốt, thiên hạ đã sớm loạn rồi!

Trạng thái này đã không phải là một Thiên Đạo có thể hoàn thành tác phẩm.

Thế nhưng trên người Bá Tống, lại hội tụ thông tin Bất Hủ của Thiên Đạo từ nhiệm kỳ 2 đến 8, còn cộng thêm một Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5!

Đây quả thực là một kỳ tích không thể hoàn thành!

Mỗi nhiệm kỳ Thiên Đạo, không phải ai cũng quen biết nhau.

Thậm chí có Thiên Đạo và Thiên Đạo còn đối đầu với nhau.

Muốn để các đời Thiên Đạo hợp tác hoàn thành một 'sinh vật Á Bất Hủ' như vậy, quả thực là chuyện viển vông!

Nhưng Bá Tống lại làm được!

Đáng tiếc... hiện thực phũ phàng, đây không phải là viết văn, không có 'Nếu như'.

Vì vậy, Tất Hắc Cự Lão buồn ngủ đến cực hạn, thời gian lại gấp gáp đến cực điểm, căn bản không có thời gian để suy nghĩ nhiều.

Lão chỉ có một chút 'thời gian suy nghĩ' ít ỏi, đều dùng vào việc lựa chọn Bá Tống hay là chọn tên đẹp trai hố hàng Bạch kia.

Một 'Bá Chiêm Bí Pháp' đã chuẩn bị từ lâu, lặng lẽ không một tiếng động, giáng xuống người Tống Thư Hàng.

Rất thuận lợi.

Tất Hắc Cự Lão thầm thở phào nhẹ nhõm.

Giống như những lần lão thi triển 'Bá Chiêm Bí Pháp' trước đây, cho dù là tồn tại sắp chứng đạo, cũng không thể nào phát hiện ra bí pháp của lão.

Tiếp theo, bất kể là Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng cùng nhau chứng đạo, hay là chỉ một mình Bá Tống chứng đạo, đều không có vấn đề gì!

Hơn nữa, cho dù Bá Tống chứng đạo thất bại, tên đẹp trai hố hàng kia chứng đạo... 'Bá Chiêm Bí Pháp' đã được lão cải tiến sau kỷ nguyên Thiên Đạo trước cũng có thể chuyển dời sang tồn tại chứng đạo kia, chỉ là hiệu quả sẽ kém đi một chút. 【Lần này, sẽ không có vấn đề gì nữa...】 Nghĩ tới nghĩ lui, ý thức của Tất Hắc Cự Lão bị từng đợt sóng buồn ngủ tấn công, tốc độ tư duy cũng bắt đầu yếu đi. 【Ổn.】 Tất Hắc Cự Lão chậm rãi nghĩ trong lòng.

Nhưng ngay khi ý niệm này vừa khó khăn lắm mới hình thành trong đầu lão...

đối diện, lập tức xảy ra dị biến!

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đang thực hiện 'trình tự chứng đạo', duy trì tư thế đập tay.

Đột nhiên, khóe miệng Tống Thư Hàng nhếch lên, lộ ra một nụ cười tà khí.

Trên gương mặt hiền hậu, thân thiện của cậu mà lộ ra một nụ cười tà khí như vậy, quả thực rất không dễ dàng.

Nhưng cậu đã làm được!

Tống Thư Hàng vừa cười, Bạch tiền bối liền hiểu ra chuyện gì.

“Bí pháp đến rồi?” Bạch tiền bối hỏi.

“Đến rồi, chờ hắn đã lâu.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy ta giúp ngươi kết ấn, khắc họa phù văn, ngươi phối hợp thi pháp.” Bạch tiền bối đưa tay còn lại ra, bắt đầu kết thủ ấn của 'Nghịch?

Bá Chiêm Bí Pháp'.

Lúc này trong một tay của Bạch tiền bối là 'Hình Chiếu Nguyên Thần' của Tống Thư Hàng, cho nên chỉ cần hai người phối hợp với nhau, Bạch tiền bối có thể thay Tống Thư Hàng kết ấn.

Hai tấm phù văn xinh đẹp từ đầu ngón tay A Bạch ngưng tụ thành hình, rơi trên người Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng phối hợp vận chuyển 《Nghịch?

Bá Chiêm Bí Pháp》 đã được các tiền bối cải tiến, bắt đầu hấp thu công lực ngàn vạn năm của 'Bá Chiêm Bí Pháp' từ Tất Hắc Cự Lão!

Mặc dù không nhìn thấy Tất Hắc Cự Lão ẩn nấp ở đâu, nhưng... cảm ơn Tất Hắc Cự Lão đã ban thưởng một ngàn vạn năm công lực 'Bá Chiêm Bí Pháp'.

Đợi ta và Bạch tiền bối thành công hoàn thành 'hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo', sẽ có một phần công lao của ngươi!

Ẩn mình trong bóng tối, Tất Hắc Cự Lão ngẩn người trong chốc lát.

Tư duy vốn vận hành chậm chạp vì cơn buồn ngủ tột độ của lão, lại một lần nữa vì kích thích từ bên ngoài mà đột nhiên bừng tỉnh — lão giống như một tài xế lái xe trong tình trạng mệt mỏi, khó khăn lắm mới lái xe đến đích, cuối cùng vừa định thả lỏng thì lại đạp nhầm chân ga đâm xe vào tường nhà mình, lật xe trong chốc lát, bừng tỉnh trong nháy mắt!

“Bí pháp của ta, đang bị thôn phệ?” “Khoan đã... trạng thái của Bá Tống?” “Không, không thể để Bá Tống tiếp tục như vậy.” Tất Hắc Cự Lão sau khi bừng tỉnh, tuy tư duy đã tỉnh táo hơn một chút, nhưng vẫn không có 'thời gian' để suy nghĩ nhiều.

Thời gian thứ này, ngày thường luôn không cảm nhận được sự quý giá của nó.

Nhưng mỗi khi đến thời khắc mấu chốt, nó lại trở nên rất keo kiệt, không chịu cho người ta thêm một chút nào.

Tất Hắc Cự Lão chính là như vậy, lão thiếu thời gian.

Nhưng bây giờ, lựa chọn duy nhất của lão chính là... ngắt lời Bá Tống.

Mà phương pháp lão có thể ngắt lời Bá Tống, chỉ có và chỉ có một phương án duy nhất.

Kéo Tất Hắc Thái Dương và thân thể Bất Hủ Đạo Nhân qua, cứng rắn đối đầu với Bá Tống.

Trừ phi lão muốn từ bỏ Bá Tống ở giới này, nếu không lão đã không còn lựa chọn thứ hai.

Đây là dương mưu đường đường chính chính.

Mà trùng hợp là, Tất Hắc Thái Dương và Bất Hủ Đạo Nhân cũng đã vượt không gian mà đến!

Tất Hắc Thái Dương lúc này cũng rất tuyệt vọng.

Kể từ khi bị Bá Tống và Bạch liên thủ thôn phệ một phần 'tồn tại', tư duy của nó trở nên rõ ràng hơn, đầu óc không còn hỗn loạn, hành động cũng trở nên thận trọng hơn, sẽ chuẩn bị rất nhiều phương án dự phòng.

Khi cảm ứng được 'Hư Nhật Thủ Hộ Giả, Hằng Tinh Tận Thế Giả' mà mình phái đi chết trong Mộ Thiên Đạo, nó liền biết Mộ Thiên Đạo đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Với thái độ thận trọng, nó đã chuẩn bị mấy bộ phương án, chuẩn bị thăm dò kỹ càng tình hình của 'Mộ Thiên Đạo' ở Vực Bảo Thạch.

Nhưng ngay khi nó đang chuẩn bị phương án...

đột nhiên cảm ứng được Thiên Đạo thoái vị.

Thế là, nó, một kẻ thận trọng, lại thay đổi phương châm, chuẩn bị phương án mới để đối phó với 'Thiên Đạo thoái vị', một sự kiện chấn động chư thiên vạn giới.

Chương 3105

Nhưng ngay khi nó đang chuẩn bị phương án mới...

đột nhiên cảm ứng được có người muốn 'chứng đạo Bất Hủ'.

Kế hoạch, dường như vĩnh viễn không theo kịp sự thay đổi.

Thế là, Tất Hắc Thái Dương đành phải cứng rắn, vội vàng lấy ra mấy bộ pháp khí, mang theo 'Bệnh Độc Hủy Diệt Hằng Tinh', rồi mang theo thân thể 'Bất Hủ Đạo Nhân', chạy đến hiện trường chứng đạo.

Sau khi đến nơi, quả nhiên nó đã nhìn thấy Bá Tống và A Bạch.

Mọi thứ đều như nó dự liệu. 【Tấn công, toàn lực tấn công Bá Tống, ngắt lời hắn thi pháp!】 Lúc này, một giọng nói xuất hiện trong đầu nó.

Là mệnh lệnh đã lâu không nghe từ 'chân thân Thiên Đạo'.

Hơn nữa, lần này là mệnh lệnh mang tính cưỡng chế.

Căn bản không cho nó thời gian suy nghĩ.

Thân thể nó đã động, sau khi lộ ra chân thân, nó khuếch tán ra 'Bất Hủ Sa Lịch', bị buộc phải oanh kích về phía Bá Tống.

Phía sau, Bất Hủ Đạo Nhân theo sát nó, vung vẩy nắm đấm to như cái nồi đất, dường như cũng muốn theo nó đập Bá Tống...

Nhưng vị trí đứng của Bất Hủ Đạo Nhân, không ổn lắm.

Đạo nhân và nó tạo thành một đường thẳng tắp.

Giống như một hàng lính cầm trường thương, lính A đâm trường thương về phía địch.

Lính B phía sau cũng theo đó đâm một thương.

Nhưng nếu thao tác không đúng, thương của lính B rất có khả năng sẽ vô tình đâm vào người lính A.

Tất Hắc Thái Dương tấn công trước tiên đến chỗ Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Bất Hủ Sa Lịch tản ra, che kín bầu trời, bao phủ thân thể Tống Thư Hàng.

Sau đó, vô tận hạt cát như mưa, bắn về phía vị trí của Tống Thư Hàng và Bạch!

Trong lúc cấp bách, Tất Hắc Thái Dương thậm chí không có thời gian để thi triển kỹ năng quy tắc lớn hay sát chiêu mạnh mẽ nào, nhiệm vụ của nó lúc này chính là ngắt lời trạng thái của Tống Thư Hàng.

Cho nên, nó đã sử dụng phương thức tấn công nguyên thủy nhất cũng hiệu quả nhất, trực tiếp tế ra toàn bộ Bất Hủ Sa Lịch, dựa vào thuộc tính 'Bất Hủ', phát động tấn công Tống Thư Hàng.

Những hạt Bất Hủ Sa Lịch này, mỗi một hạt đều là di thể của Thiên Đạo thứ tư, khi bắn ra, mỗi một hạt đều có thể dễ dàng hủy diệt một hệ hằng tinh.

Mà lúc này, toàn bộ Bất Hủ Sa Lịch đều tập trung vào Bá Tống!

Cho dù Tống Thư Hàng đã ngưng tụ 'Á Bất Hủ Chi Khu', đối mặt với một đợt bắn phá như vậy, cũng sẽ rất khó chịu!

Bởi vì cấp độ thông tin 'Bất Hủ' của đối phương mạnh hơn cậu, ở trên cậu!

Sức mạnh 'Bất Hủ' cường đại, sẽ áp chế trạng thái 'Á Bất Hủ' yếu hơn.

Nhưng... công thế của Tất Hắc Thái Dương vừa mới triển khai, phía sau đột nhiên truyền đến tiếng gầm lớn của thân thể Bất Hủ Đạo Nhân!

“A la a la ~ A la la la ~” Thân thể Bất Hủ Đạo Nhân gầm rú như dã thú.

Đồng thời, đôi nắm đấm sắt của hắn điên cuồng oanh kích về phía trước!

Hắn tấn công đích xác là Bá Tống và Bạch.

Nhưng mà, lính A Tất Hắc Thái Dương đang chắn trước mặt hắn, đã cản trở đường tấn công của hắn.

Cho nên Tất Hắc Thái Dương, mặt đầy ngơ ngác, là người đầu tiên hứng chịu một trận mưa đấm điên cuồng này của hắn!

Tốc độ tấn công của Bất Hủ Đạo Nhân, nhanh hơn Tất Hắc Thái Dương mấy lần... cho nên, nắm đấm của hắn ra sau nhưng đến trước.

Trước khi Tất Hắc Thái Dương tấn công được Bá Tống và Bạch, nắm đấm của Bất Hủ Đạo Nhân đã oanh kích lên người Tất Hắc Thái Dương trước!

Đâm lén vô tình từ quân ta!

Ầm ầm ầm ~ Binh binh binh ~ Cuồng bạo!

Quả thực như một cuồng chiến sĩ khát máu!

Bạo lực!

Cảnh này, thuần túy là bạo lực, quyền nào quyền nấy thấm vào da thịt, khiến người ta nhiệt huyết sôi trào!

Giây phút này, tất cả mọi người đều có thể cảm nhận được một loại khí thế từ nắm đấm của 'Bất Hủ Đạo Nhân' — không một ai có thể ngăn cản hắn oanh kích Bá Tống!

Bất kể là ai, chắn trước nắm đấm của hắn, đều sẽ bị đánh nát!

Nam nhân chân chính, thà gãy không cong!

Trong tiếng gầm rú như dã thú của Bất Hủ Đạo Nhân, Bất Hủ Sa Lịch do Tất Hắc Thái Dương hóa thành bị oanh kích hơn vạn quyền, bị đánh nổ tung!

Vạn quyền này nếu đổi thành chữ, ít nhất cũng phải sáu mươi trang!

Sau khi bị đánh trọn sáu mươi trang, Bất Hủ Sa Lịch do Tất Hắc Thái Dương điều khiển toàn bộ bị đánh bay, rơi lả tả khắp các ngóc ngách của 'Không Gian Lạc Thổ'!

Tất Hắc Thái Dương toàn thân đau đớn kịch liệt, trong đầu hiện lên dấu hỏi lớn.

Ta bị đánh?

Ai đánh ta?

Sao lại đánh ta?

Tất cả những thay đổi này, xảy ra trong nháy mắt.

Đừng nói là Tất Hắc Thái Dương, ngay cả Tống Thư Hàng cũng ngơ ngác.

Tất Hắc Cự Lão, Thiên Đạo thứ tư ẩn mình trong bóng tối, càng thêm đau khổ nhắm mắt lại, trong lòng khó chịu.

Lão hoàn toàn không ngờ, trước khi tấn công Bá Tống, 'hóa thân Tất Hắc Thái Dương' và 'Bá Chiêm?

Bất Hủ Đạo Nhân' của mình lại tàn sát nội bộ.

Nhưng may là... sau khi Bất Hủ Đạo Nhân đánh nổ 'Tất Hắc Thái Dương', công kích cũng không dừng lại.

“A la la la ~” Hắn tiếp tục phát ra tiếng thú gầm trong miệng, đôi nắm đấm sắt không thể địch nổi kia, một đường tiến thẳng, điên cuồng đập về phía vị trí của Bá Tống.

Bởi vì tốc độ nắm đấm của hắn quá nhanh, trong mắt các Trường Sinh Giả, dường như là hàng vạn nắm đấm, cùng một lúc oanh kích về phía Bá Tống!

Tuyệt kỹ của Phật môn 'Thiên Thủ Quan Âm Quyền' cũng không bằng một phần vạn này!

Ầm ~~ Khoảnh khắc nắm đấm tiếp xúc với Bá Tống, Bá Tống đã bị đánh nổ!

Tống Thư Hàng nổ tung, hóa thành một ngọn lửa, bùng lên.

Mà trong ngọn lửa nổ tung đó, mơ hồ có thể nhìn thấy một bóng hình Hỏa Diễm Đại Thập Lục.

Bí pháp thế mạng của Bá Tống — Hỏa Diễm Thế Thân Thuật!

Lần này, Hỏa Diễm Đại Thập Lục bị đánh nổ run lẩy bẩy, ngay cả một câu cũng không dám nói nhiều.

Nàng căn bản không ngờ tới, hai tháng không xuất hiện, 'kẻ địch' mà Bá Tống đối mặt đột nhiên tăng lên đến cấp bậc trần nhà 'tồn tại Bất Hủ'!

Nàng chỉ là một yêu vật đáng thương có năng lực 'xâm chiếm thân thể tu sĩ', từ khi sinh ra đến giờ, căn bản chưa từng thấy qua trận thế lớn như vậy.

Khoảnh khắc nắm đấm Bất Hủ oanh kích lên người nàng đánh nổ nàng, nàng suýt nữa cảm thấy mình sắp thực sự 'thân tử đạo tiêu', ngay cả dấu ấn tồn tại cũng sắp bị sức mạnh Bất Hủ xóa đi.

Nhưng may là, hiện tại 'sinh mệnh tuyến' của nàng ký gửi trên người Bá Tống.

Sau khi bị đánh nổ, đợi Bá Tống thi triển lại 'Hỏa Diễm Thế Thân Thuật', nàng lại có thể ra ngoài. 【Nhưng tôi không muốn ra ngoài chút nào, tôi sai rồi, tôi sai rồi còn không được sao?】Hỏa Diễm Đại Thập Lục lúc này, thực sự sợ rồi — Bá Tống tiên sinh, trong những 'sự kiện cấp đại lão' như đối đầu với Bất Hủ, đối đầu với Thiên Đạo, ngài có thể đừng lôi tiểu yêu vật như tôi ra được không?

“A la la la ~” Sau khi đánh nổ Hỏa Diễm Thế Thân, Bất Hủ Đạo Nhân vẫn không dừng lại.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, một lần nữa khóa chặt vị trí của Tống Thư Hàng, lại như một con trâu điên, oanh kích tới!

Lần này, Tống Thư Hàng không dùng các thủ đoạn như thế thân pháp để né tránh nữa.

“Đến đây!

Đến đánh ta đi!” Tống Thư Hàng vận chuyển bốn đại công pháp luyện thể của mình. 'Thánh Viên Long Lực Thần Công' đã được suy diễn đến cực hạn. 'Biến Dị Cương Thủ' biến dị rồi lại biến dị.

Nho gia Thánh Nhân cường hóa 'Nho Gia Kim Cương Thân'.

Tống Bàn Cầu gia trì 'Dịch Thái Kim Thân Quyết'.

Đây là lần đầu tiên cậu toàn lực kích hoạt công pháp phòng ngự của mình sau khi ngưng tụ ra trạng thái Á Bất Hủ.

Soạt soạt soạt một tiếng.

Toàn bộ bầu trời 'Không Gian Lạc Thổ', trong nháy mắt bị những con khỉ dày đặc lấp đầy.

Số lượng lớn đến mức không thể thống kê, thậm chí vì diện tích 'Không Gian Lạc Thổ' quá nhỏ mà 'chồng chất' lên nhau, quân đoàn

Thánh Viên hiện thân trước mắt mọi người.

Đại Thánh Viên do Bạch tiền bối two tặng, trấn giữ ở trung tâm.

Các Thánh Viên toàn thân giống như 'Bàn Cầu đại lão', hóa thành thân kim loại lỏng màu đen kịt, trên cổ quấn Chân Long, trong tay mở ra Nho Kinh.

“Đánh ta đi, có giỏi thì đến đánh ta đi!” “Đánh không chết ta, ta sẽ đánh chết ngươi!” “Hôm nay ta có một tâm nguyện, hoặc là ta bị các ngươi đánh chết, hoặc là ta sẽ đánh chết các ngươi!” “Dịch online tiếng Anh: Hit_me!” Hàng vạn Thánh Viên đồng thời lên tiếng, phát ra lời khiêu khích đối với Bất Hủ Đạo Nhân.

Mà, chuyện này vẫn chưa kết thúc.

“Đao Ý Khôi Giáp!” “Tống Mộc Đầu Đại Cốt Đầu Tra Tử!” “Công Đức Nữ Đế?

Phòng ngự Hình Chiếu Thiên Đình!” Dựa vào khoảnh khắc 'thời gian' do 'Hỏa Diễm Đại Thập Lục thế thân' mang lại, Tống Thư Hàng một hơi bố trí ra những lớp phòng ngự tầng tầng lớp lớp khiến người ta tuyệt vọng!

Nhiều lớp phòng ngự như vậy, lại còn có thuộc tính 'Á Bất Hủ' gia trì.

Chương 3106

Nếu để một tồn tại cấp Trường Sinh Giả tấn công, chỉ riêng việc đánh xuyên những lớp phòng ngự này, e rằng cũng phải mất mấy năm!

Mà cho đến lúc này.

Bàng Bạch Thiên Chí tiên sinh của Mặc gia, Nguyệt Như Hỏa, Tinh Thần Hùng và mấy vị Trường Sinh Giả khác ở bên cạnh, mới phản ứng lại được từ sự kiện đột ngột này!

Những biến hóa xảy ra trước đó, thực sự quá nhanh, nhanh đến mức Trường Sinh Giả cũng không kịp phản ứng. 【Bất Hủ Sa Lịch do Tất Hắc Thái Dương hóa thành này, khí tức Bất Hủ trên người nó... là Bất Hủ thật sự?

Còn mạnh hơn cả Bất Hủ trên người Bá Tống?】【Bất Hủ Đạo Nhân không ngừng gầm rú như dã thú này, lại là ai?】【Tại sao họ lại tấn công Bá Tống?】【Họ muốn ngắt lời quá trình 'chứng đạo Bất Hủ' của Bá Tống?】【Chẳng lẽ là hắc thủ sau màn đang thao túng 'Thiên Đạo', thậm chí là ảnh hưởng đến 'Thiên Đạo'?】Vũng nước của chư thiên vạn giới này, thật sâu!

Những Trường Sinh Giả đứng trên đỉnh của 'chư thiên vạn giới' như họ, dường như vẫn còn rất nhiều chuyện không hiểu!

“Có thể sở hữu Bất Hủ, ngoài loại 'phỏng Bất Hủ' như Bá Tống, chỉ có những Thiên Đạo từng tồn tại.” Hai mắt Thiên Chí tiên sinh của Mặc gia vì 'nhìn thẳng vào Bất Hủ' mà bắt đầu chảy máu tươi.

Quả nhiên, những Thiên Đạo 'thoái vị' trước đây, không phải là biến mất.

Các vị Thiên Đạo đó, vẫn còn tồn tại, ẩn mình trong thế gian theo cách mà mọi người không biết.

Mà lần 'chứng đạo' này của Bá Tống, hiển nhiên đã động chạm đến lợi ích của một vị 'Thiên Đạo quá khứ' nào đó, đối phương trực tiếp xé rách mặt, ra tay với Bá Tống?

“Khí tức trên người Bất Hủ Đạo Nhân và khí tức của Bất Hủ Sa Lịch kia khác nhau, là hai vị 'Thiên Đạo' khác nhau sao?” Nguyệt Như Hỏa lúc này đã không chịu nổi nữa, thân thể quỳ sụp xuống đất, hai mắt như muốn nứt ra.

Hai vị Thiên Đạo, liên thủ đối phó Bá Tống.

Quả thực là tuyệt cảnh trong tuyệt cảnh.

Bá Tống, có thể chống đỡ được không?

Người đàn ông kỳ tích này, có thể phá vỡ tuyệt cảnh không?

“Thật nực cười, ta lại còn ảo tưởng chứng đạo Thiên Đạo thứ mười.” Thiên Chí của Mặc gia đau khổ che mắt lại — nếu lần này chứng đạo không phải là Bá Tống, mà là hắn...

Đối mặt với sự tấn công bất ngờ của hai vị 'Chân Bất Hủ', e rằng vừa chạm mặt đã bị đánh tan thành tro bụi.

Đừng thua, Bá Tống!

Ngươi là người đàn ông đã thắng ta, hãy đường đường chính chính chống đỡ công kích, chứng đạo Bất Hủ, quét sạch những kẻ này vào đống rác của lịch sử đi!

Ý thức của Thiên Chí Mặc gia bắt đầu mơ hồ, nhưng hắn vẫn gắng gượng ý chí — cho dù là tròng mắt nổ tung, hắn cũng muốn xem đến cuối cùng!

Hắn muốn tận mắt chứng kiến Bá Tống chứng đạo Bất Hủ!

Ngoài Thiên Chí của Mặc gia, trong số các Trường Sinh Giả còn lại, đã có một lượng lớn rơi vào trạng thái ý thức mơ hồ, lần lượt ngã xuống.

Hai vị Bất Hủ khác nhau, đồng thời phóng thích thông tin Bất Hủ, hiệu quả hoàn toàn lớn hơn 2.

Cửa Mộ Thiên Đạo.

Cái Gì Cũng Bán đại lão siết chặt chiếc chăn, ý thức khóa chặt vào 'Bất Hủ Đạo Nhân'.

“Bá Tống, cố lên.” Lão khẽ nói.

Trong tình huống này, lão lại phải gửi gắm hy vọng vào một kẻ đã bị lão cho vào danh sách đen, tâm tình của Cái Gì Cũng Bán đại lão cũng phức tạp vô cùng.

Nhưng bây giờ, lão chỉ có thể hy vọng Bá Tống có thể chống đỡ — 'hạt giống công đức' mà lão tặng cho Bá Tống, nhất định sẽ có ngày nảy mầm! ... ...

“A la a la ~ A la la la ~” Bất Hủ Đạo Nhân dừng lại một chút, giây tiếp theo hắn lại một lần nữa vung nắm đấm, cuộn lên quyền phong, lại điên cuồng oanh kích về phía vị trí của Tống Thư Hàng!

Phạm vi oanh kích của nắm đấm hắn vừa lớn vừa rộng.

Tất Hắc Thái Dương bị đánh bay trước đó muốn bay về, nhưng lại không có chỗ để chen vào.

Nó điều khiển Bất Hủ Sa Lịch dù chỉ đến gần một chút, cũng sẽ bị nắm đấm 'a la la' của Bất Hủ Đạo Nhân đánh bay!

Nếu không phải uy lực nắm đấm của 'Bất Hủ Đạo Nhân' là thật, không hề nương tay, Tất Hắc Thái Dương còn phải nghi ngờ tên này có phải là nội gián, chuyên môn đến để hại nó không.

Ầm ầm ầm ~ 'Phòng ngự Hình Chiếu Thiên Đình' do Công Đức Xà Mỹ Nhân chống đỡ bị đánh nát, sức mạnh công đức sau khi vỡ nát, toàn bộ gia trì lên người Tống Thư Hàng, tăng cường trạng thái của cậu.

Ngay sau đó, nửa thân thể 'Tống Mộc Đầu Cốt Đầu Tra Tử' cũng bị đánh nổ tung — toàn bộ quá trình, gần như không có chênh lệch thời gian bao nhiêu.

Dưới cái nhìn cực hạn của Trường Sinh Giả, 'Hình Chiếu Thiên Đình' và 'Tống Mộc Đầu Cốt Đầu Tra' gần như bị đánh nổ cùng lúc!

Quá đáng sợ, đây chính là nắm đấm cấp bậc 'Bất Hủ' thực sự.

Phòng ngự không đạt đến cùng cấp bậc, căn bản không chống nổi một đòn!

Tiếp sau đó, 'Đao Ý Khôi Giáp' của Tống Thư Hàng cũng không chống đỡ nổi.

Sau khi 'năng lượng' của Tống Thư Hàng hóa thành 'sức mạnh Á Bất Hủ', Đao Ý Khôi Giáp cũng được cường hóa đến trình độ tương đương.

Nhưng vẫn không chống được mấy quyền, đã bị đánh nổ.

Các Trường Sinh Giả còn ý thức, khi nhìn thấy cảnh này, trong lòng một mảnh lạnh lẽo.

Dù là Bá Tống đáng sợ như vậy, khi đối mặt với Bất Hủ thực sự, cũng phải liên tục thất bại như thế, căn bản không thấy được cửa thắng. 【Nhanh lên một chút đi, nhanh chứng đạo Bất Hủ đi!】 Thiên Chí của Mặc gia siết chặt nắm đấm. 【Đừng 'hai người chứng đạo' nữa, cho dù là một người chứng đạo trước, trước hết qua được đợt này đã!】 Trong số các Trường Sinh Giả còn lại, có người trong lòng lo lắng nói.

Ầm ầm ầm ~ Nắm đấm của Bất Hủ Đạo Nhân điên cuồng rơi xuống.

Các lớp phòng ngự khác trên người Tống Thư Hàng, cũng bị đánh nổ trong một hơi.

Cuối cùng, chỉ còn lại công pháp luyện thể của cậu và một thân nhục thân Á Bất Hủ.

“Bạch tiền bối, bảo vệ tốt bản thân.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu chuyển A Thập Lục, tóc ngốc của Sở các chủ, khăn quàng Bạch Long tỷ tỷ, Xích Tiêu Kiếm, Thạch Bi đạo hữu đều chuyển sang người Bạch tiền bối trước.

Ngay cả áo choàng Tống Bàn Cầu cũng bị Tống Thư Hàng chuyển đi.

Đồng thời, thân thể hắn đột nhiên phình to lên gấp đôi, hóa thành một tiểu cự nhân.

Dưới sự vận chuyển toàn lực của công pháp luyện thể, toàn thân cơ bắp nổi lên cuồn cuộn.

Sau khi hóa thành tiểu cự nhân, Tống Thư Hàng bảo vệ Bạch tiền bối và tất cả các tiền bối.

“Không né sao?” Tóc ngốc của Sở các chủ có chút lo lắng nói.

“Nắm đấm của kẻ địch, chỉ cần không thể một quyền đánh chết ta, sẽ khiến ta trở nên mạnh hơn!” Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười đáng tin cậy: “Tin tưởng tôi.” Câu nói này của cậu, không chỉ nói với Bạch tiền bối và Sở các chủ, mà còn là để truyền đạt tín niệm của mình đến tận cùng của thời gian.

Tin tưởng tôi, dựa vào tôi!

“A la a la a la ~” Nắm đấm của Bất Hủ Đạo Nhân cuối cùng cũng vô tình oanh kích lên lưng Tống Thư Hàng.

Bất Hủ và Á Bất Hủ, va chạm thực sự!

Ầm ~ Va chạm giữa quyền và thân thể, phát ra âm thanh như tiếng chuông lớn.

Âm thanh này, giống như đại đạo chi âm — không, thậm chí còn cao hơn cả đại đạo chi âm.

Đây là đại đạo va chạm với đại đạo!

Nắm đấm của Bất Hủ Đạo Nhân, sau khi chính thức tiếp xúc với Tống Thư Hàng, đã lặng lẽ xảy ra một số thay đổi.

Nắm đấm không còn tập trung nữa, mà phân tán ra, đấm vào từng ngóc ngách trên cơ thể Tống Thư Hàng.

Nếu quan sát kỹ, có thể thấy nắm đấm của Bất Hủ Đạo Nhân rơi vào 'chỗ liên kết' của từng thông tin Bất Hủ từ Thiên Đạo 2-8.5 trên cơ thể Tống Thư Hàng.

Những nơi này chính là điểm yếu của 'Á Bất Hủ Chi Khu' của Tống Thư Hàng!

Thân thể Bất Hủ Đạo Nhân, dù đã không còn ý thức, nhưng vẫn có thể trong thời gian ngắn tìm ra 'điểm yếu', tiến hành đả kích chí mạng.

Tất Hắc Thái Dương bị đánh bay, nhìn thấy cảnh này, mới hơi hài lòng một chút.

Một hơi, hai hơi, ba hơi...

Trên cơ thể Tống Thư Hàng, có máu tươi 'Á Bất Hủ' bị đánh văng ra, thân thể Á Bất Hủ cũng bị đánh ra từng vết quyền.

“Đây chính là nắm đấm Bất Hủ sao?” Lúc này, Tống Thư Hàng quay người lại.

Đau quá!

Nếu cứ bị đánh tiếp như vậy, cơ thể mình sẽ bị đánh thành một đống bầy nhầy mất?

“Đau thật, nhưng lại không đau đến thế.

Chưa đủ, ta từng chịu đựng nỗi đau còn kinh khủng hơn thế này trăm lần.” Tống Thư Hàng sau khi quay người, bắt đầu phản kích!

Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp?

Lưu Tinh Quyền!

Dùng quyền đối quyền, dùng bạo đối bạo, dùng lực đối lực!

Không chỉ như vậy.

“Tự Ngã Thi!” Tống Thư Hàng khẽ quát trong lòng.

Tự Ngã Thi lặng lẽ hiện ra, xuất hiện sau lưng cậu.

“Thánh Nhân bí pháp, trường sinh chi đạo, hiến tế!” Thánh Nhãn Kim Đan trong ngoại treo sáng lên.

Trường sinh chi đạo 'công đức, nhân quả' trên người Tống Thư Hàng bị hiến tế, một phần mảnh vỡ trường sinh chi đạo trong đó được chuyển đến Tự Ngã Thi.

Bởi vì, thời cơ đã chín muồi.

“Tu Liêu Trường Sinh Đạo 100%!” “Khai!” Theo tiếng hét của Tống Thư Hàng, trường sinh chi đạo trên người cậu phát ra âm thanh như sóng thần.

Quy tắc trường sinh đạo của công đức và nhân quả bùng cháy đến cực hạn...

Thánh Nhân 《Nho Điển》 được triệu hồi đến, xuất hiện sau lưng Tống Thư Hàng.

Nho gia Thánh Nhãn Kim Đan bắt đầu biến hóa — vì Thánh Nhãn Kim Đan đã hóa thành Á Bất Hủ, lại có 'Bất Hủ Phì Kình Kình Đan' âm thầm hỗ trợ phía sau, lần này Thánh Nhãn Kim Đan không tan chảy, chỉ là hình thể có chút co lại, nhưng rất nhanh lại khôi phục đầy đặn!

Ngay sau đó, 'Nguyệt Luân Trường Sinh Giả' trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng bắt đầu ảm đạm.

Chương 3107

Một số Trường Sinh Giả thực lực mạnh mẽ, vẫn miễn cưỡng giữ được tỉnh táo, nhịn đau kịch liệt ở hai mắt để tiếp tục quan chiến, khi thấy cảnh này, trong đầu một trận nghi hoặc.

Bá Tống đang làm gì vậy?

“Hắn đang đổi trường sinh chi đạo?” Có người lập tức phản ứng lại.

Chuyện này, Bá Tống đã không phải làm lần đầu tiên.

Trước đó hắn còn trước mặt chư thiên vạn giới, lợi dụng thời gian dư âm của 'Huyền Thánh giảng pháp', biểu diễn cho mọi người một màn 'đổi trường sinh chi đạo như thay quần áo'.

Đối mặt với sự oanh kích trực diện của hai 'đại địch cấp Bất Hủ', vào thời khắc quan trọng này, Bá Tống lại bắt đầu đổi trường sinh chi đạo!

Các Trường Sinh Giả còn tỉnh táo, bị thao tác của Bá Tống làm cho da đầu tê dại.【Trường sinh chi đạo công đức và nhân quả, vẫn chưa thể làm Bá Tống hài lòng?】【Lúc này đổi trường sinh chi đạo mới, có phải là tự trói chân trói tay không?

Dù sao trường sinh chi đạo hoàn toàn mới, sử dụng, chắc chắn không thuận tay bằng trường sinh chi đạo cũ đâu?】Đang suy nghĩ, Bá Tống trước mắt đã hoàn thành nghi thức trong quá trình điên cuồng đối quyền với 'Bất Hủ Đạo Nhân'.

Lần này, cậu chuyển quyền kế thừa 'thiên phú Nho gia Thánh Nhân' vào trong《Nho Điển》.

Đợi 'Đạo Tử' tiền bối lợi dụng hậu thủ, hoàn thành phục sinh, là có thể kế thừa 'năng lực thiên phú' của Nho gia Thánh Nhân.

Đạo Tử tiền bối đã giúp đỡ mình quá nhiều, cho nên Tống Thư Hàng lựa chọn để năng lực 'thiên phú Nho gia Thánh Nhân' quay về Nho gia, giao cho Đạo Tử tiền bối.

Đây chính là cách Tống Thư Hàng và Nho gia đối xử với nhau.

Tống Thư Hàng luôn cảm thấy Nho gia giúp đỡ mình rất nhiều, cho nên trong phạm vi năng lực của mình, luôn cố gắng hết sức giúp đỡ Nho gia một tay.

Mà Nho gia bên kia thì lại cảm thấy Bá Tống đối với họ ân tình quá lớn, ơn một giọt nước, báo đáp bằng cả dòng sông, Nho gia bên kia cũng luôn không tiếc sức lực trợ giúp Bá Tống.

Sau khi quyền kế thừa năng lực thiên phú của Thánh Nhân được xác định, Tự Ngã Thi mang theo mảnh vỡ 'pháp trường sinh công đức và nhân quả', trực tiếp lợi dụng 'phi kiếm dùng một lần', đưa mình vào tiểu hắc ốc của Thiên Đạo.

Từ đây, tam thi của Tống Thư Hàng toàn bộ tiến vào thế giới tiểu hắc ốc.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng, cũng không hề quên đi 'tam thi' của mình.

Sau khi toàn thân 'Á Bất Hủ' hóa, cậu đã có một chút khả năng miễn dịch đối với hiệu quả của tiểu hắc ốc Thiên Đạo.

Hơn nữa, bước cuối cùng của Tu Liêu Trường Sinh Pháp, còn cần giao tiếp với 'ba mảnh vỡ pháp trường sinh lớn' trên người tam thi, thông qua ba mảnh vỡ pháp trường sinh này, hoàn thành liên kết giữa Tống Thư Hàng và 'chư thiên vạn giới'! 'Tu Liêu Trường Sinh Pháp' không phải là pháp trường sinh kiểu độc hành khách.

Đây là một pháp trường sinh siêu quy tắc kết nối tất cả mọi người lại với nhau!

“Nhân lúc hắn hiến tế trường sinh đạo của mình, nhân lúc hắn suy yếu, giết hắn đi!” Tất Hắc Thái Dương lớn tiếng hét lên.

Lần này, nó không còn sử dụng 'Bất Hủ Sa Lịch' để tiếp cận Bá Tống, mà từ xa ngưng tụ một vòng sáng cấp hủy diệt, đẩy một tay, đẩy nó về phía Bá Tống.

Vòng sáng này, ẩn chứa 'sức mạnh Bất Hủ của Thiên Đạo thứ tư', chỉ cần không phải là 'Bất Hủ' thực sự, đều sẽ bị chém ra — cho dù là 'Á Bất Hủ' của Bá Tống lúc này cũng vậy!

Nhưng vòng sáng của nó còn chưa chém tới, 'Nguyệt Luân Trường Sinh Giả' trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng đã một lần nữa sáng lên.

Mà còn... sáng hơn trước đây!

Rõ ràng chỉ là nguyệt luân, lúc này lại tỏa ra ánh sáng như mặt trời mọc, bản thân nguyệt luân cũng đang tiến hóa thành thiên luân!

Hiện tượng này cho thấy một điều — trường sinh đạo mới mà Bá Tống vừa bước ra, đã không còn thuộc hàng ngũ 'trường sinh chi đạo' nữa.

Đây là một đạo đã hoàn toàn vượt qua cấp bậc 'pháp trường sinh'! 'Tu Liêu Trường Sinh Pháp' tiến độ tải 100%!

Tải hoàn thành!

Ầm ~ Giây phút này, mỗi một giới, mỗi một vị diện trong chư thiên vạn giới, đồng loạt vang lên 'tiếng cộng hưởng'.

Đây là thế giới, đang rung động vì sự ra đời của chung cực Bá Tống!

Âm thanh rung động này, mỗi một tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, đều có thể cảm nhận được.

“Là Thư Hàng.” “Là Tống sư huynh.” “Tống tiền bối.” “A Tống.” “Là sư muội túc chủ Tống ngốc nghếch!” Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Thi và Quả Quả những hậu bối này, thành viên Nho gia, thành viên Thiên Hà Tô Thị, v.v., toàn bộ đều có cảm ứng trong lòng.

Thậm chí một số người bình thường từng tiếp xúc với Tống Thư Hàng, cũng có cảm ứng trong lòng.

“Thế giới, đang rung động vì Thư Hàng?” Cao Mỗ Mỗ và mấy người bạn cùng phòng khác, nghi hoặc lên tiếng.

Còn có một số bạn học, giáo viên của Tống Thư Hàng, trong lòng cũng không hiểu sao hiện lên tên 'Tống Thư Hàng', và cả hình ảnh của Tống Thư Hàng.

“Kỳ lạ, tại sao mình đột nhiên lại nghĩ đến Thư Hàng?” Các bạn học, giáo viên từng quen biết trong lòng nghi hoặc.

Còn có một số người thân, gia đình của Thư Hàng, trong đầu cũng không tự chủ được mà nghĩ đến hình dáng của Thư Hàng từ nhỏ đến lớn.

Lúc này trong lòng họ chỉ có một cảm giác kỳ lạ.

Thế giới, đang nhảy múa vì Thư Hàng!

Cá thể mang tên 'Tống Thư Hàng', vào giây phút này, đã trở thành trung tâm của thế giới! ... ...

Trong không gian Lạc Thổ.

Hiệu quả rung động của thế giới càng thêm đáng sợ. 'Thời gian và không gian' xung quanh Tống Thư Hàng dường như đều bị bóp méo.

Dòng chảy thời gian bên cạnh Bá Tống, dường như trở nên chậm lại!

Tất cả các cuộc tấn công và pháp thuật nhắm vào Tống Thư Hàng, đều bị thời gian bóp méo làm chậm lại.

Hiệu quả này, giống như 'thời gian biến thân' thường thấy trong phim ảnh hoặc hoạt hình.

Chư thiên vạn giới đang phối hợp với Bá Tống, bóp méo thời gian, để xây dựng một sân khấu hiển thánh cho 'Tu Liêu Trường Sinh Đạo 100%' của cậu! 'Tu Liêu Trường Sinh Pháp' đáng sợ này vừa mới hoàn thiện, đã ảnh hưởng đến mọi thứ xung quanh Tống Thư Hàng!

Bá văn bay múa sau lưng Tống Thư Hàng.

Vô số sợi dây lan rộng ra sau lưng Tống Thư Hàng, lan đến chư thiên vạn giới và Cửu U thế giới.

Sau đó, hư ảnh vũ trụ chư thiên vạn giới, hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

Từng vũ trụ một, vận chuyển sau lưng Tống Thư Hàng.

Tiếp theo, từng hư ảnh của các tồn tại cường đại, biến đổi nhanh chóng sau lưng Tống Thư Hàng, bước ra từ vũ trụ vạn giới!

Tồn tại bí ẩn một mắt, Ban Văn Long một chân, mặt trời đen kịt, tiên tử lấy thân hóa luân hồi, đạo nhân công đức, A Bạch dắt ngựa trắng, Bạch tiền bối, quả cầu kim loại tròn vo, Đạo Tử Nho gia, Long Lạc nữ sĩ tóc dường như đang ít đi, Nho gia Thánh Nhân, Thiên Đế Tử...

Khi những hư ảnh này xuất hiện, đầy trời 'hư ảnh Thánh Viên' dưới sự dẫn dắt của Đại Thánh Viên, cưỡng ép chen chúc thành một khối, gắng gượng tạo ra một không gian, để những hư ảnh cường đại này hiển hiện!

Một loạt hư ảnh 'hiển thánh', sau khi toàn bộ đăng đàn, cảm giác 'thời gian bóp méo' đó mới bắt đầu dần dần tan đi.

Thân thể Tống Thư Hàng, hơi dừng lại trong chốc lát.

Chính diện.

Tiếng gầm của Bất Hủ Đạo Nhân không ngừng, nắm đấm của hắn vẫn không ngừng oanh kích toàn thân Tống Thư Hàng — tuy nhiên lần này, nắm đấm của hắn không còn xé rách thân thể 'Á Bất Hủ' của Bá Tống nữa.

Lúc này mỗi một quyền của hắn hạ xuống, rơi vào 'chỗ liên kết' của thông tin Bất Hủ 'Thiên Đạo 2-8.5' trên người Tống Thư Hàng, những chỗ liên kết này lại ngược lại giống như được rèn luyện một lần.

Dưới tác dụng của Tu Liêu Trường Sinh Pháp 100%, 'chỗ liên kết' vốn tồn tại, đã hoàn mỹ dung hợp thành một thể!

Đối diện, khóe miệng Bất Hủ Đạo Nhân, nhanh chóng thoáng qua một nụ cười nhỏ.

Nụ cười này, thoáng qua rất nhanh — Tất Hắc Thái Dương và Tất Hắc Cự Lão, Thiên Đạo thứ tư sau màn, đều không phát hiện ra.

Sau một nụ cười, tiếng thú gầm của Bất Hủ Đạo Nhân trở nên vang dội hơn.

Lực đạo nắm đấm của hắn tăng lên!

Ầm ầm ầm ~ mỗi một quyền, đều như muốn đấm văng cả eo của Bá Tống ra ngoài.

Mỗi một quyền trọng kích, đều phát ra tiếng vang trời trên người Tống Thư Hàng.

Nhưng... mỗi một quyền qua đi, đều có thể khiến Bá Tống trưởng thành, trở nên mạnh hơn!

Ong ~ Trong lúc Bất Hủ Đạo Nhân điên cuồng oanh kích, 'vòng sáng' mà Tất Hắc Thái Dương chém ra từ xa, sau khi 'thời gian bóp méo' kết thúc, cuối cùng cũng chém đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Sức mạnh cắt chém Bất Hủ thuộc về 'Thiên Đạo thứ tư', còn chưa chính thức chém tới, sự sắc bén đó đã khiến làn da 'Á Bất Hủ' của Tống Thư Hàng cũng ẩn ẩn đau nhói!

Mà ngay lúc này, 'sức mạnh Á Bất Hủ' trong cơ thể Tống Thư Hàng, đã có phản ứng trực tiếp với sức mạnh Bất Hủ của Thiên Đạo thứ tư!

Sức mạnh Á Bất Hủ trong cơ thể Tống Thư Hàng, là do sức mạnh Bất Hủ của 'Thiên Đạo tiên tử thứ năm' cường hóa, sở hữu thông tin của Thiên Đạo thứ năm.

Mà lúc này, bị sức mạnh Bất Hủ của Thiên Đạo thứ tư kích thích, 'sức mạnh Á Bất Hủ' trong cơ thể Tống Thư Hàng điên cuồng bùng nổ.

Luân hồi, sức mạnh thời gian, không ngừng tuôn ra từ trên người Tống Thư Hàng.

Trạng thái 'bóp méo thời gian, không gian' vừa kết thúc, lại một lần nữa xảy ra biến hóa.

Trong khoảnh khắc này.

Trong mắt Tống Thư Hàng, thời gian dường như đã dừng lại!

Bất Hủ Đạo Nhân đang không ngừng dùng nắm đấm đánh mình trước mắt, 'vòng sáng Bất Hủ của Thiên Đạo thứ tư' sắp chém tới người, đều gần như 'dừng lại'. 【Là một loại hiệu quả bí pháp nào đó của Thiên Đạo tiên tử thứ năm?】 Trong thế giới 'thời gian dừng lại' này, người duy nhất có thể động, chỉ có cậu — và Tô Thị A Thập Lục!

Tống Thư Hàng quay người, nhìn về phía A Thập Lục.

Hai người bốn mắt giao nhau, không cần lời nói, liền biết được tâm ý của nhau.

A Thập Lục từ bên cạnh Bạch tiền bối bước ra, đặt bàn tay thon thả lên bàn tay lớn của Tống Thư Hàng.

Thân thể nàng, hóa thành thần binh đỉnh cấp.

Tuy nhiên...

đây mới chỉ là bắt đầu.

Chương 3108

“Cho ta mượn sức mạnh của ngươi đi, Luân Hồi Nhận tiên tổ.” Tô Thị A Thập Lục âm thầm cầu nguyện trong lòng.

Hình thái của nàng xảy ra biến hóa, trong nháy mắt biến thành 'Đạo khí?

Luân Hồi Nhận'.

Bùm ~ 'Sức mạnh Á Bất Hủ' trên người Tống Thư Hàng bùng nổ kết thúc, hiệu quả 'thời gian dừng lại' đó tan đi.

Bất Hủ Đạo Nhân dốc sức đấm ra hai quyền cuối cùng, rơi vào eo Tống Thư Hàng, đánh bay cậu ra một khoảng cách...

Khoảng cách này, lại vừa vặn kéo giãn không gian giữa Tống Thư Hàng và 'vòng sáng Bất Hủ của Thiên Đạo thứ tư'.

“Là ngươi!” Tiếng của tiên tử Đạo khí?

Luân Hồi Nhận vang lên.

Nàng hiển nhiên nhận ra đối diện, mùi vị của sức mạnh Bất Hủ Thiên Đạo thứ tư.

“Bá Tống, nắm chặt ta... ta sẽ dẫn ngươi thi triển một chiêu đao pháp, đập nát nó!” Giọng của tiên tử Luân Hồi Nhận vang lên trong đầu Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng một tay nắm chặt tiên tử Luân Hồi Nhận, âm thầm vận chuyển sức mạnh, phối hợp với tiên tử.

Đồng thời, ánh sáng của 《Dưỡng Đao Thuật》 trong lòng bàn tay cậu lóe lên, trong nháy mắt tiến vào trạng thái 'nhân đao hợp nhất' với tiên tử Luân Hồi Nhận, khiến sự phối hợp của hai bên càng thêm ăn ý.

Chuôi đao của tiên tử Luân Hồi Nhận bật ra, rơi vào tay còn lại của Tống Thư Hàng.

Đồng thời, thân đao của nàng vung lên, diễn hóa ra một chiêu đao vô cùng quỷ dị...

Khi một đao này chém ra, 'thân đao' của tiên tử Luân Hồi Nhận uốn cong thành hình tròn, hóa thành một vòng luân hồi, đón lấy 'vòng sáng Bất Hủ' đối diện.

Luân Hồi Nhận và vòng sáng cắt chém Bất Hủ vừa tiếp xúc, vòng sáng cắt chém Bất Hủ liền tiến vào một 'vòng luân hồi', không ngừng tuần hoàn.

Một lát sau.

Vòng sáng Bất Hủ một lần nữa thoát ra khỏi 'luân hồi'... phản chém về phía Tất Hắc Thái Dương ở xa!

Một đao này, tính nhắm mục rất mạnh.

Rõ ràng là do Thiên Đạo tiên tử thứ năm khi tại vị, chuyên môn vì để nhắm vào Thiên Đạo thứ tư mà phát triển ra đao pháp.

Đao này không độ thế gian, chỉ vì Thiên Đạo thứ tư mà mở riêng một kênh VIP trong 'luân hồi'.

Tất cả mọi sự vật liên quan đến 'sức mạnh Bất Hủ của Thiên Đạo thứ tư', đều sẽ bị cuốn vào 'vòng luân hồi' này, đi một vòng trong kênh luân hồi VIP, cải tà quy chính!

Tất Hắc Thái Dương đối diện trừng lớn mắt, trong lúc cấp bách, nhanh chóng ngưng tụ ra mấy 'vòng sáng Bất Hủ' cỡ nhỏ hơn, chém về phía 'vòng sáng lớn' phản bội.

“Đây cũng là hậu thủ của Thiên Đạo tiên tử thứ năm sao?” Tống Thư Hàng ý niệm thoáng qua.

“Đây chỉ là một trong số vạn hậu thủ của bản tôn ta... bước tiếp theo, Thư Hàng ngươi tế ra Luân Hồi Ấn đi.

Khó khăn lắm mới bắt được tên này, kênh luân hồi VIP, đã sớm chuẩn bị cho hắn rồi.” Ý niệm của tiên tử Luân Hồi Nhận trả lời.

Tống Thư Hàng nắm chặt 'Luân Hồi Nhận?

A Thập Lục' trong tay.

Giây tiếp theo, cậu càng mạnh mẽ hơn thúc đẩy hình thức 'nhân đao hợp nhất'.

Ánh sáng chói mắt, bao phủ Tống Thư Hàng và 'Luân Hồi Nhận' trong tay.

Sau vầng sáng...

Tống Thư Hàng và Luân Hồi Nhận?

A Thập Lục biến mất, thay vào đó là một phương ấn chương khổng lồ.

“Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng gọi.

Không cần Tống Thư Hàng nhắc nhở, Bạch tiền bối tâm ý tương thông đã sớm tiến lên mấy bước, ngài đưa tay vỗ lên 'Luân Hồi Ấn', dùng sức đẩy một cái.

Luân Hồi Ấn khổng lồ, đột phá giới hạn của không gian, trong nháy mắt xuất hiện trên đỉnh đầu Tất Hắc Thái Dương, hung hăng ấn xuống.

Tất Hắc Thái Dương vừa triệt tiêu 'vòng sáng lớn' của mình, ngẩng đầu liền nhìn thấy Luân Hồi Ấn.

Trong Luân Hồi Ấn khổng lồ, phảng phất có một vị tiên tử xinh đẹp, đang chậm rãi mở mắt.

Sau khi tiên tử mở mắt, thân hình thoát ra khỏi ấn.

Nàng hóa thành hư ảnh khổng lồ cầm ấn.

Dùng sức mạnh Bất Hủ của Thiên Đạo thứ năm, đè lên 'Luân Hồi Ấn' này, dùng sức đập xuống.

Ầm ~~ Toàn bộ 'thế giới Lạc Thổ' trực tiếp bị đánh nổ!

Không gian đã được Đạo Tử khi tại vị cường hóa, cuối cùng cũng không chịu nổi, vỡ tan thành từng mảnh.

Mà 'Bất Hủ Sa Lịch' của Tất Hắc Thái Dương, toàn bộ bị 'Luân Hồi Ấn' trấn áp, không thể động đậy.

Sức mạnh của Luân Hồi Ấn điên cuồng thúc đẩy.

Những hạt Bất Hủ Sa Lịch này, từng hạt từng hạt, bị đưa vào kênh VIP do Thiên Đạo tiên tử thứ năm mở ra, tiến vào vòng tuần hoàn luân hồi vô hạn.

Bất Hủ Sa Lịch không thể phá hủy, vậy thì để nó không ngừng tuần hoàn luân hồi.

Còn về lúc nào có thể được thả ra?

Vậy thì phải xem tâm tình của Thiên Đạo tiên tử thứ năm rồi! 'Thiên Đạo thứ tư" Tất Hắc Cự Lão ẩn mình trong bóng tối khi thấy cảnh này, cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa.

Nếu Bất Hủ Sa Lịch toàn bộ bị đánh vào kênh luân hồi VIP, điều đó sẽ ảnh hưởng rất lớn đến lão.

Nhưng ngay khi lão chuẩn bị nhảy ra...

Trình tự 'chứng đạo' của Thiên Đạo, đã hoàn tất!

Thân hình Bạch tiền bối bắt đầu bay lên.

Luân Hồi Ấn cũng bắt đầu bay lên, Tống Thư Hàng bị buộc phải thoát ra khỏi 'Luân Hồi Ấn'...

“Oppa!

Sao lại nhanh như vậy?” Tất Hắc Cự Lão không nhịn được hét lên.

Đúng vậy, quá nhanh!

Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng kia là hai người cùng nhau chứng đạo... theo lý mà nói thời gian chứng đạo phải dài hơn mới đúng.

Nhưng không có!

Cho dù là một Thiên Đạo bình thường bắt đầu chứng đạo, rồi đến khi trình tự chứng đạo hoàn tất, cũng cần một khoảng thời gian nhất định.

Trước đây Thiên Đạo thứ tư 'Tất Hắc Cự Lão' đã từng chịu thiệt ở điểm này — tên đẹp trai hố hàng kia, sau khi 'lưu trình chứng đạo' dài đằng đẵng kéo dài được một nửa, đột nhiên lại không làm nữa, rồi truyền 'ngôi vị Thiên Đạo' cho Công Đức Đạo Nhân.

Nhưng hiện tại, Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng hai người cùng nhau chứng đạo, không những không kéo dài thời gian 'lưu trình chứng đạo', ngược lại còn rút ngắn thời gian chứng đạo rất nhiều.

Từ đầu đến cuối, gần như chỉ dùng khoảng một phần ba thời gian của 'lưu trình chứng đạo' của một Thiên Đạo bình thường!

Giây phút này, Thiên Đạo thứ tư 'Tất Hắc Cự Lão' phảng phất cảm nhận được ác ý sâu sắc của thế giới đối với lão.

Ánh mắt lão, không cam lòng rơi trên người Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng đã 'hoàn thành trình tự chứng đạo'...

Lúc này, thân thể Tống Thư Hàng thoát ra khỏi trạng thái 'Luân Hồi Ấn' đó.

Một phần 'Bất Hủ Sa Lịch' bị đưa đến kênh luân hồi VIP do Thiên Đạo tiên tử thứ năm mở ra — đáng tiếc, vì lý do trình tự chứng đạo của Tống Thư Hàng kết thúc sớm, kỹ năng 'siêu độ tuần hoàn VIP' của Luân Hồi Ấn bị ngắt lời, cho nên Bất Hủ Sa Lịch của Tất Hắc Thái Dương vẫn còn sót lại một ít.

Sau khi thoát ra khỏi Luân Hồi Ấn, Tống Thư Hàng ngay lập tức chuyển Tô Thị A Thập Lục vào thế giới hạch tâm, để tránh bị kẻ địch nhắm vào.

Còn các món đồ treo trên người cậu, cũng như các 'món đồ tiền bối treo' trước đó đã chuyển sang người Bạch tiền bối, đều được chuyển vào thế giới hạch tâm.

Tiếp theo là tiến vào lưu trình 'hạch tâm quy tắc Thiên Đạo', cậu đã không thể mang theo các món đồ treo nữa.

Ngay cả pháp khí bản mệnh, ở giai đoạn này cũng chỉ có thể lưu lại trong đan điền.

Lưu Tinh Kiếm của Bạch tiền bối, cũng được thu hồi về không gian đan điền.

Bước tiếp theo, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bắt đầu phi thăng.

Cảnh này, được chiếu rọi đến chư thiên vạn giới.

Để cho tất cả tu luyện giả của vạn giới + Cửu U đều biết, Thiên Đạo mới đã ra đời! ...

Tâm của Thiên Đạo thứ tư 'Tất Hắc Cự Lão' không cam lòng, nhưng đối phương đã hoàn thành 'lưu trình chứng đạo', đã ở trong một hình thức 'sắp chấp chưởng Thiên Đạo', không thể bị ngoại giới can nhiễu nữa.

Lão chỉ có thể trừng mắt nhìn Bá Tống, không thể ngăn cản nữa.

Nhìn chằm chằm Bá Tống một lúc sau... bộ não mệt mỏi đầy buồn ngủ của lão đột nhiên lóe lên một tia sáng.

Lão đã đoán ra nguyên nhân chính khiến Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng nhanh như vậy.

Là do trạng thái 'Á Bất Hủ' quỷ dị trên người Bá Tống, toàn thân trên dưới tràn ngập 'thông tin cấp Thiên Đạo'.

Bởi vì toàn thân đã sớm tiến vào 'Á Bất Hủ hóa', cũng có nghĩa là ở giai đoạn 'Trường Sinh Giả', cậu thực ra đã đi hết phần lớn thời gian cần thiết cho 'lưu trình Thiên Đạo'.

Cho nên, thời gian chứng đạo của cậu mới ngắn như vậy.

Mà tên đẹp trai hố hàng bên cạnh thì càng không cần phải nói, tên này toàn thân đều là hố.

Theo ký ức của Thiên Đạo thứ tư Tất Hắc Cự Lão, đây đã là lần thứ ba tên đẹp trai hố hàng này tiến hành giai đoạn 'chứng đạo'.

Tốc độ chứng đạo của tên này, cho dù có nhanh hơn gấp đôi, Tất Hắc Cự Lão cũng sẽ không hề ngạc nhiên. 【Nhưng cũng may...】 Điều duy nhất an ủi Tất Hắc Cự Lão là, Bá Tống vẫn chưa hoàn toàn phá giải 'Bá Chiêm Bí Pháp' của lão, hiệu quả của Bá Chiêm Bí Pháp vẫn còn lắng đọng trong cơ thể hắn.

Chương 3109

Mặc dù hiệu quả sẽ kém đi, nhưng năng lượng của bí pháp vẫn còn.

Chỉ cần bí pháp có thể phát huy tác dụng, là có thể tranh thủ được thời gian cho lão.

Ngay khi lão đang nghĩ như vậy, lại thấy Bá Tống đang phi thăng có thao tác mới — cậu bắt đầu kết hai tấm phù văn.

Mặc dù chỉ là hai tấm phù văn đơn giản, nhưng pháp thuật cấu thành, lại khiến 'Tất Hắc Cự Lão' vô cùng quen thuộc.

Là Bá Chiêm Bí Pháp!

Trong bộ não đầy buồn ngủ của Tất Hắc Cự Lão, hiện ra một dấu hỏi lớn.

Lão không hoa mắt, không nhìn nhầm... là Bá Chiêm Bí Pháp của lão!

Mà còn là bản giản lược cải tiến!

Tại sao Bá Tống lại biết Bá Chiêm Bí Pháp của lão?

Bá Chiêm Bí Pháp của ta, rốt cuộc là lúc nào bị tiết lộ?

Nghĩ kỹ lại thì... từ đầu đến cuối, Bá Tống đối với 'Bá Chiêm Bí Pháp' của lão dường như đã có phòng bị.

Mà còn có thể 'nghịch chuyển' hiệu quả của Bá Chiêm Bí Pháp của lão.

Rõ ràng từ đầu, đã có thể biết được sự tồn tại của lão, mà còn đang đề phòng lão. 【Mỗi lần ta thi triển 'Bá Chiêm Bí Pháp', căn bản chưa từng bị ai phát hiện, trong các đời Thiên Đạo, không một vị nào phát hiện ra Bá Chiêm Bí Pháp của ta.】【Mà ta và Bá Tống trước đây cũng chưa từng tiếp xúc...

Khoan đã, chuyển thế của Nho gia Thánh Nhân?】Tên này, chẳng lẽ thực sự là Nho gia Thánh Nhân?

Là hung thủ nguyên nhân khiến lão phải thức trắng hết vạn năm này đến vạn năm khác trong trận chiến Thiên Đạo lần trước, cuối cùng dẫn đến thiếu ngủ?

Nếu thực sự là như vậy, có lẽ còn thật sự có thể giải thích được.

Nhưng mà, lúc này Bá Tống đột nhiên thi triển 'Bá Chiêm Bí Pháp' muốn làm gì?

Hắn muốn sử dụng với ai?

Không phải là muốn thi triển với ta chứ?

Thiên Đạo thứ tư Tất Hắc Cự Lão trong lòng hoảng hốt.

Lúc này, Bá Tống đưa tay chỉ một cái...

đối tượng thi pháp lại chính là tên đẹp trai hố hàng kia!【???】Bộ não có chút mơ hồ của Tất Hắc Cự Lão, dù nghĩ thế nào, cũng không nghĩ ra khả năng này.

Bá Tống lại dùng 'Bá Chiêm Bí Pháp' với công lực ngàn vạn năm này, lên người 'tên đẹp trai hố hàng' đang cùng hắn chứng đạo?

Đây là thao tác khó hiểu gì vậy?

Khiến người ta rụng tóc.

Mà tên đẹp trai hố hàng đối diện cũng không phản kháng, toàn bộ tiếp nhận hiệu quả của 'Bá Chiêm Bí Pháp'.

Nhưng đồng thời, trong cơ thể hắn cũng bắt đầu vận chuyển hậu thủ 'nghịch chuyển Bá Chiêm Bí Pháp'.

Ngay sau đó.

Tên đẹp trai hố hàng quay lại, lại thi triển một lần 'Bá Chiêm Bí Pháp' lên người Bá Tống.

Tuy nhiên, năng lượng 'Bá Chiêm Bí Pháp' trong cơ thể hắn chỉ tiêu hao một nửa, nửa còn lại thì lưu lại trên người mình.

Như vậy, lấy 'Bá Chiêm Bí Pháp' làm liên kết, 'liên kết' giữa Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng kia trở nên càng thêm vững chắc, không thể phá vỡ.

Hai người tuy vẫn là 'cá thể khác nhau', nhưng lại thông qua các loại thủ đoạn trói buộc, biến thành 'cùng một tồn tại' mua một tặng một.【Oppa!】Tất Hắc Cự Lão cuối cùng cũng hiểu ra.

Sau khi hiểu ra, lão chỉ cảm thấy trong lòng như bị ai đó đâm một nhát dao, khó chịu muốn chết.

Năng lượng 'Bá Chiêm Bí Pháp' mà lão khổ khổ tích lũy ngàn vạn năm, cứ như vậy bị hai tên này lợi dụng, khổ cực ngàn vạn năm, toàn bộ đều làm áo cưới cho người khác?

Các ngươi nẫng tay trên công lực 'Bá Chiêm Bí Pháp' của ta ngay trước mặt, có nghĩ đến cảm nhận của ta không?

Ta chỉ là một công cụ nhân?【Nhưng mà, vẫn chưa hoàn toàn kết thúc!】【Các ngươi muốn chứng đạo, còn phải qua cửa ải cuối cùng.】【Các ngươi là hai cá thể khác nhau, muốn đồng thời chứng đạo, khác với tất cả các Thiên Đạo trước đây.】【Cho dù 'lưu trình chứng đạo' đã hoàn tất, nhưng ở cuối cùng khi tiếp nhận 'quyền hạn Thiên Đạo', 'hóa thân Bất Hủ', chỉ cần quy tắc Thiên Đạo cảm ứng được các ngươi là hai cá thể khác nhau, chắc chắn sẽ xảy ra bài xích.】【Không qua được cửa ải cuối cùng, không nhất định sẽ thành công!】【Nói không chừng, cả hai ngươi đều phải thân tử đạo tiêu!】 Tất Hắc Cự Lão hung hăng nhìn chằm chằm Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng đang phi thăng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, lão cũng không có tâm tư tiếp tục gây chuyện.

Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng, có thể qua được cửa ải cuối cùng hay không, mới là điều mà lão và tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới cần quan tâm.

Mà còn, với tư cách là người từng trải, với tư cách là 'Thiên Đạo' từng tồn tại, còn từng thử tiến hành 'siêu thoát', lão đối với hành vi 'hai người cùng nhau chứng đạo' của Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng, nhìn nhận sâu sắc hơn. 【Không phải là nhắm đến siêu thoát chứ?】 Sâu trong nội tâm Tất Hắc Cự Lão, nảy ra một ý nghĩ như vậy.

Bởi vì càng nghĩ, lão lại càng cảm thấy có khả năng này.

Quyền hạn Thiên Đạo như sợi dây thừng, buộc chặt các đời Thiên Đạo, khiến Thiên Đạo không thể siêu thoát, bị buộc chặt trong 'chư thiên vạn giới' này, không thể triệt để vượt qua thời gian, không thể xóa bỏ chấp niệm nhân quả trong quá khứ.

Nhưng nếu là hai Thiên Đạo đồng thời tại vị thì sao?

Có phải là, một trong số đó có thể tiếp nhận tất cả sợi dây thừng, rồi để Thiên Đạo còn lại hóa thành chim tự do, thoát khỏi dây thừng và lồng giam?

Trong đầu Tất Hắc Cự Lão, bỗng dưng hiện ra hai hình ảnh.

Một là Bá Tống mỉm cười, đưa tay phải ra — trên tay phải của cậu, có một tên đẹp trai hố hàng mọc cánh sau lưng, như chim lại như bướm, đạt được đại tự do thực sự, dang cánh bay cao.

Một là tên đẹp trai hố hàng kia, vào khoảnh khắc cuối cùng, đã đưa ra quyết định.

Hắn hơi cúi người, tháo sợi dây thừng buộc trên chân Bá Tống, buộc sợi dây thừng lên người mình, lại mở lồng giam, tiễn Bá Tống rời đi. 【Chẳng lẽ, ta sai rồi?】【Chẳng lẽ, đây mới là tư thế chính xác để siêu thoát?】Không, bây giờ nói còn quá sớm!

Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng kia, có thể qua được cửa ải cuối cùng hay không, vẫn không ai có thể chắc chắn.

Tất Hắc Cự Lão suy nghĩ một lát, gắng gượng sự mệt mỏi, đưa tay ra, triệu hồi lại 'Bất Hủ Sa Lịch' còn sót lại của mình!

“Bá Chiêm Bí Pháp đã bị đối phương lợi dụng, hơn nữa, họ đối với Bá Chiêm Bí Pháp đã có cảnh giác.

Mặc dù 'Bá Chiêm Bí Pháp' vẫn còn rất nhiều lỗ hổng có thể bị ta lợi dụng... nhưng không thể đặt quá nhiều hy vọng vào phương diện này nữa.” “Cho nên, việc ta có thể làm bây giờ, chính là đánh cược một phen cuối cùng.” “Nếu các ngươi thực sự nhắm đến 'siêu thoát', vậy thì so xem, ai siêu thoát trước.” Là các ngươi siêu thoát trước ta một bước, hay là ta siêu thoát trước một bước.

Trong tình huống không hoàn thành bá chiêm 'Thiên Đạo', không thể từ xa ảnh hưởng đến thao tác của Thiên Đạo, mà cưỡng ép thúc đẩy kế hoạch siêu thoát của mình, rủi ro rất lớn.

Nhưng xét đến việc đối phương có khả năng nhắm đến 'siêu thoát', vậy thì lão không thể tiếp tục chờ đợi nữa.

Lỡ như đối phương siêu thoát, tiến vào một chiều không gian cao hơn, thời không đối với đối phương không còn là 'ràng buộc', trời mới biết đối phương có thể làm được đến mức nào?

Đó là một cấp bậc chưa từng có ai đạt tới, cho dù là quay về quá khứ, nhắm vào quá khứ của lão, cũng không phải là không thể.

Có lẽ lão có 'Bất Hủ' gia trì, đối phương có thể không làm gì được lão.

Nhưng nếu đối phương 'siêu thoát', vậy thì đồng nghĩa với việc lão, không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Cho nên, rủi ro có lớn đến đâu, cũng không có đường lui.

Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng của giới này, từ đầu đến cuối đều không cho lão cơ hội lựa chọn.

Cũng may...

ít nhất bây giờ, trong tay lão có một thân thể 'Bất Hủ Đạo Nhân', có thể áp chế một số rủi ro của 'kế hoạch siêu thoát'.

Tuy nhiên, khi sử dụng 'thân thể Bất Hủ Đạo Nhân', còn phải chú ý đến trạng thái của hắn.

Bá Chiêm Bí Pháp đã bị phá giải, cho nên, trạng thái của Bất Hủ Đạo Nhân không thể hoàn toàn tin tưởng.

Khi sử dụng hắn, phải đề phòng một chút!

Tất Hắc Cự Lão sau khi hạ quyết tâm, để lại một hạt 'Bất Hủ Sa Lịch' tiếp tục chứng kiến kết cục của Bá Tống và tên đẹp trai hố hàng.

Đồng thời, lão mang theo Bất Hủ Đạo Nhân, trực tiếp độn đi, biến mất không thấy.

Tiếp theo là một cuộc chạy đua.

Lão phải bất chấp mọi giá, để 'chư thiên vạn giới' này trở thành quá khứ — mà còn, phải trở thành quá khứ không thể nghịch chuyển.

Không thể giống như trước đây, bị Bất Hủ Đạo Nhân chặt đứt nhân quả, nghịch đảo lại toàn bộ chư thiên vạn giới!

Tốt nhất, có thể hoàn thành tất cả những điều này trước khi Bá

Tống và tên đẹp trai hố hàng siêu thoát.

Sau đó xem ai siêu thoát trước. ... ...

Tại điểm cuối của phi thăng.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, đứng vai kề vai.

Như Tất Hắc Cự Lão đã đoán, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đang đối mặt với thử thách cuối cùng.

Trong tình huống bình thường, Thiên Đạo chứng Bất Hủ, sau khi hoàn thành 'lưu trình chứng đạo', chính là tiến vào 'hạch tâm quy tắc Thiên Đạo', tiếp nhận quyền hạn Thiên Đạo, đúc tạo thân Bất Hủ — là một giai đoạn có thể nằm yên mà hoàn thành.

Nhưng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối khác, họ là hai cá thể khác nhau, đồng thời chứng đạo.

Từ xưa đến nay, chưa từng có!

Quy tắc Thiên Đạo có thể sẽ bài xích hai cá thể.

“Những gì có thể làm, chúng ta đã hoàn thành cả rồi.” Bạch tiền bối liếc nhìn Tống Thư Hàng, nói.

Hai người đã thông qua 'cắt chém nguyên thần' + 'bí pháp thiên phú Nho gia Thánh Nhân' + 'Bá Chiêm Bí Pháp', về mặt lý thuyết đã hoàn thành tất cả tiền đề cho 'hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo'.

Những gì có thể làm, đã làm đến cực hạn!

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Chương 3110

Bước cuối cùng để cậu và Bạch tiền bối có thể 'siêu thoát' hay không, sắp đến rồi.

Nỗ lực lâu như vậy... chính là đợi khoảnh khắc này.

Nếu thành công, vậy thì những chuyện đã qua, những chuyện tương lai, bất kể là ân oán tình thù, bất cam chấp niệm, đều sẽ nhờ tay cậu hoặc Bạch tiền bối mà được giải quyết.

Nếu thất bại... vậy thì giữa cậu và Bạch tiền bối, ít nhất cũng phải có một người chứng đạo Bất Hủ.

Sau đó trước hết trấn áp chết 'Tất Hắc Thái Dương' và 'Tất Hắc Cự Lão', Thiên Đạo thứ tư ẩn mình sau màn, không để lão gây chuyện trong thời gian luân hồi của Thiên Đạo thứ chín!

Nhưng mà...

“Chúng ta sẽ không thất bại.” Tống Thư Hàng khẳng định, cũng không cho phép thất bại.

Sau khi thành công, bước tiếp theo, siêu thoát!

“Thời gian trôi qua rất nhanh, lại dường như trôi qua rất chậm.” Bạch tiền bối không còn áp chế sức quyến rũ đáng sợ của mình nữa.

Giây phút này, ngài hoàn toàn thả lỏng.

Cảm giác trời đất dường như biến thành đen trắng, chỉ riêng Bạch tiền bối là bảy màu, lại một lần nữa giáng lâm.

Tuy nhiên lần này...

Tống Thư Hàng không hề biến thành đen trắng.

Bởi vì hiện tại cậu, đã trưởng thành đến mức đủ để sánh vai cùng

Bạch tiền bối.

“Chuẩn bị xong chưa?” Bạch tiền bối nói.

“Đã sớm chuẩn bị xong.” Tống Thư Hàng đáp.

“Ầm ~ ~” Trong cảm ứng của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, thế giới xảy ra chấn động.

Một chiều không gian chỉ có 'Thiên Đạo' mới có thể đặt chân vào, đã mở ra cánh cửa với họ.

Mà sâu trong chiều không gian Thiên Đạo này, còn có cánh cửa huyền bí hạch tâm của 'quy tắc Thiên Đạo', cũng đang chậm rãi mở ra!

Giai đoạn này, Tống Thư Hàng từng nhờ 'Đạo Tử tiền bối' mà cảm nhận qua một lần.

Nhưng lần nhập mộng đó, giống như xem hoa trong sương, rất mơ hồ.

Lần này, cậu và Bạch tiền bối là tự mình trải nghiệm quá trình này!

Hai người đồng thời bước về phía trước một bước — khoảng cách của bước này, không sai một ly, đồng thời bước ra, lại đồng thời đặt chân xuống đất.

Quả thực giống như là một cá thể.

Giây tiếp theo, Tống Thư Hàng cảm giác mình 'vượt qua một chiều không gian'.

Đây là sự khác biệt chiều không gian to lớn giữa Thiên Đạo và phàm tục.

Thiên Đạo và tồn tại dưới Thiên Đạo, đã ở hai cấp bậc khác nhau.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bước thứ hai theo sau, toàn thân tiến vào trong 'chiều không gian Thiên Đạo'.

Khi thân thể hai người hoàn toàn tiến vào... 'Sự bài xích' dự liệu quả nhiên vẫn sinh ra.

Một giới một Thiên Đạo, một Bất Hủ.

Hai cá thể đồng thời tiến vào, đồng thời chứng đạo, chắc chắn sẽ dẫn đến sự bài xích.

Tuy nhiên, sự bài xích này, hoàn toàn khác với tưởng tượng của Tống Thư Hàng.

Quá yếu ớt, quá bất lực!

Sức mạnh bài xích đó, tác động lên 'thân thể Á Bất Hủ' của Tống Thư Hàng, giống như một đứa trẻ, dùng hết sức bú sữa, muốn đẩy một người đàn ông trưởng thành cường tráng.

Đây chính là sự quật cường cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo sao?

Sự bài xích ở mức độ này còn không thể khiến Tống Thư Hàng lùi lại nửa bước.

Quá yếu!

“Thật sự có hơi… ngoài dự liệu của tôi.” Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng phủi quần áo của mình.

Trong suốt quá trình, đến cả kiểu tóc của cậu cũng không thay đổi.

Lực bài xích yếu ớt này, cảm giác cứ như bị quy tắc Thiên Đạo dùng nắm đấm nhỏ đấm yêu vào ngực vậy.

Không những không khó chịu, ngược lại còn cảm thấy có chút thoải mái?

Nếu chỉ là mức độ bài xích thế này, vậy thì độ khó của việc cậu và Bạch tiền bối ‘hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo’ dường như cũng không lớn lắm?

Cũng tương tự như cảm giác chứng đạo của Đạo Tử tiền bối đời thứ 8.5 trong ký ức.

“Là do toàn thân Á Bất Hủ.” Bên cạnh, Bạch tiền bối đang trong trạng thái toàn lực nhắc nhở.

Nếu vừa rồi ở đây là một ‘Thiên Đạo’ đi theo quy trình thông thường, vậy thì trước khi bọn họ chính thức tiếp xúc với ‘hạt nhân quy tắc Thiên Đạo’, ngưng tụ thân Bất Hủ, một khi bị loại thông tin cấp Thiên Đạo này bài xích… sẽ trực tiếp bị cưỡng chế bật ra khỏi ‘thứ nguyên Thiên Đạo’.

Thậm chí căn cơ tu hành cũng sẽ bị tổn thương, cảnh giới trực tiếp bị đánh rớt xuống phàm trần!

Uy lực của sự bài xích từ quy tắc cấp Thiên Đạo thực ra không phải chuyện đùa, nó thật sự rất mạnh.

Nhưng mà, nó lại gặp phải Tống Thư Hàng lúc này.

Toàn thân 360 độ, từ trong ra ngoài, toàn bộ đều là Á Bất Hủ không góc chết!

Hơn nữa, con đường ‘Trường Sinh Đạo Tu Liêu’ mà Thư Hàng cuối cùng bước ra cũng đã đột phá tầng thứ ‘Trường Sinh Giả’!

Thân thể trước nay chưa từng có + con đường trường sinh mạnh mẽ trước nay chưa từng có, đã tạo nên một Tống Thư Hàng tối thượng trước mắt.

Tối thượng đến mức ngay cả sự bài xích của quy tắc Thiên Đạo cũng không đẩy nổi cậu.

Đây chính là tầm vóc của đại lão!

Cuối cùng, quy tắc Thiên Đạo chỉ có thể biến sự quật cường thành tủi thân… … Mà bản thân Bạch tiền bối cũng gặp tình huống tương tự.

Sau lưng ngài có một dải ‘Tinh hà Bất Hủ’ không ngừng lấp lánh, dễ dàng triệt tiêu sự bài xích của quy tắc Thiên Đạo.

Thậm chí dải ‘Tinh hà Bất Hủ’ này sau khi Bạch tiền bối tiến vào ‘thứ nguyên Thiên Đạo’ còn cướp đoạt sức mạnh của ‘thứ nguyên Thiên Đạo’ để bổ sung cho chính mình, làm bản thân lớn mạnh hơn.

Quả thực là bắt nạt quy tắc Thiên Đạo đến chết.

“Bởi vì tính đặc thù của chúng ta nên mới cảm thấy ‘sự bài xích của Thiên Đạo’ yếu ớt.

Nhưng trên thực tế, sự bài xích của nó không hề yếu.” Bạch tiền bối miệng nói như vậy, nhưng lại thuận tay phẩy nhẹ một cái, đánh tan luồng sức mạnh ‘bài xích của quy tắc Thiên Đạo’ đang không ngừng ùa tới.

Tống Thư Hàng học theo dáng vẻ của Bạch tiền bối, một chưởng đánh tan cảm giác bài xích đang đẩy về phía mình, nói: “Thì ra là vậy, là do chúng ta.” Ngươi rất mạnh, nhưng chúng ta còn mạnh hơn!

Nếu quy tắc Thiên Đạo có ý thức, lúc này chắc chắn đã tủi thân khóc thành một quả cầu!

Hai tên này quá bắt nạt người khác rồi.

Hoàn toàn là đè ‘quy tắc Thiên Đạo’ xuống đất mà chà đạp… “Đi thôi, nếu lực bài xích có thể chấp nhận được, vậy chúng ta đi thẳng đến hạt nhân ‘quy tắc Thiên Đạo’, tiếp nhận thông tin Thiên Đạo và quyền hạn Thiên Đạo… Chúng ta phải tranh thủ thời gian.” Bạch tiền bối nói, tốc độ bước chân hơi nhanh hơn một chút.

Tống Thư Hàng tâm ý tương thông, giữ vững cùng một nhịp điệu, bước chân với Bạch tiền bối, đồng bộ bước ra.

“Tranh thủ thời gian, có chuyện gì sắp xảy ra sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Một loại trực giác.” Bạch tiền bối gật đầu nói: “Ta cảm giác, trong quá trình chúng ta chứng đạo Bất Hủ, Thiên Đạo thứ tư ẩn sau màn có thể sẽ giở trò.

Nếu chúng ta chậm trễ… e rằng sẽ có chút phiền phức nhỏ.” Tuy Bạch tiền bối nói là ‘phiền phức nhỏ’, nhưng có thể khiến Bạch tiền bối theo bản năng tăng tốc hành động, e rằng phiền phức mà kẻ chủ mưu sau màn, Tất Hắc cự lão, có thể gây ra là vô cùng lớn.

Tống Thư Hàng không dám lơ là.

Đối với Thiên Đạo thứ tư, cậu luôn tính toán theo phương án xấu nhất, chỉ sợ mình tính toán sai cấp độ tai họa của đối phương.

Dù sao đối với Thiên Đạo thứ tư, cứ suy đoán với ác ý lớn nhất là không sai.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng đồng bộ tăng tốc, chạy tới lối vào khu vực trung tâm.

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng còn thử ghi lại toàn bộ hình ảnh hành động của mình và Bạch tiền bối sau khi ‘bước vào thứ nguyên Thiên Đạo’.

Trong những hình ảnh này mang theo ‘thông tin Thiên Đạo’, không thể cho người thường xem trực tiếp.

Nhưng đợi sau khi cậu và Bạch tiền bối chứng đạo Bất Hủ, nắm giữ quyền hạn Thiên Đạo, thì có thể che mờ những hình ảnh này, hoặc làm mờ một số khu vực để hạ cấp chúng, trở thành mức độ mà Trường Sinh Giả hoặc Kiếp Tiên có thể xem.

Đến lúc đó có thể cho các vị tiền bối plug-in xem, để họ cũng có thể thông qua việc quan sát mà trải nghiệm một lần ‘quy trình chứng đạo Bất Hủ’, từ đó lĩnh ngộ được điều gì đó.

Một người đắc đạo, gà chó lên trời — chỉ cần người đắc đạo có lòng, những người liên quan đến người đó chắc chắn sẽ nhận được lợi ích.

Gần nửa tiếng sau… Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối cuối cùng cũng đến được lối vào ‘khu vực hạt nhân quy tắc Thiên Đạo’.

Chủ yếu là trong ‘thứ nguyên Thiên Đạo’, hiện tại cậu và Bạch tiền bối không thể thi triển năng lực không gian, đi lại chỉ có thể dựa vào hai chân.

Hơn nữa, việc đi từ ‘lối vào thứ nguyên Thiên Đạo’ đến ‘khu vực hạt nhân quy tắc Thiên Đạo’ cũng là một quy trình bắt buộc mà các Thiên Đạo chứng đạo Bất Hủ các đời đều phải trải qua.

Nó có tên là 【Thiên Đạo Tuần Thị Vạn Giới】.

Trong quá trình này, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã trải nghiệm cảm giác ‘một bước một thế giới’.

Mỗi một bước chân bước ra, đều sẽ để lại dấu chân trong một giới tương ứng của ‘Chư Thiên Vạn Giới’, để lại ‘ấn ký Thiên Đạo’ thuộc về hai người họ — bao gồm cả ‘Bá Giới’ của Tống Thư Hàng và ‘Mộng Giới’ do Bạch tiền bối tạm thời quản lý.

Cuối cùng, nhục thân của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối bước một bước trong thứ nguyên Thiên Đạo, nhưng ý thức lại đi qua ‘thế giới đăng cơ’ đó, để lại dấu chân cuối cùng ở đó, kết thúc quá trình này. ‘Thế giới đăng cơ’ chính là thế giới đặc biệt mà ý thức của Tống Thư Hàng từng bám vào ‘cốt Bất Hủ’, được hộp tro cốt của Thánh Nhân đưa vào.

Nơi đó, là thế giới có dấu chân cuối cùng của Thiên Đạo trước khi chứng đạo đăng cơ.

Là trạm cuối cùng trong quá trình Thiên Đạo tuần thị Chư Thiên Vạn Giới.

Sau khi bước chân cuối cùng hạ xuống, các tu luyện giả thậm chí là phàm nhân bình thường, sinh linh bình thường trong Chư Thiên Vạn Giới đều có cảm ứng trong lòng.

Sinh linh bình thường bất giác ngẩng đầu nhìn lên trời.

Ngay cả những sinh linh chưa từng tu luyện, khoảnh khắc này cũng có một trực giác — vòm trời vốn đã vô chủ, trên vương tọa trống rỗng đó, lại có chủ nhân mới.

Từ hôm nay trở đi, có hai vị tồn tại chí cường, chí cao, ngự trị trên vương tọa đỉnh cao, trở thành chúa tể của thế giới!

Chương 3111

Những 'sinh linh bình thường' không quen biết Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối thì không có phản ứng gì lớn, khi trực giác ập đến, họ ngẩng đầu nhìn trời.

Nhưng khi trực giác kết thúc, họ sẽ nhanh chóng cúi đầu, ai về nhà nấy, ai làm việc nấy.

Nhưng một số người thường quen biết Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, nội tâm lại rơi vào chấn động kịch liệt.

Trên Trái Đất.

Cao Mỗ Mỗ rời ngón tay khỏi bàn phím, không nhịn được lấy điện thoại ra, nhắn trong nhóm ký túc xá: "@Thổ Ba @Dương Đức, Ba Tử, Dương Đức, hai cậu vừa rồi có cảm giác đặc biệt gì không — cảm giác Thư Hàng dường như đã trở thành chúa tể thế giới?

Cảm giác này, thực ra không lâu trước đây, tớ cũng đã từng có một lần.

Trước đó tớ cảm thấy thế giới như đang rung động vì Thư Hàng, nhưng cảm giác vừa rồi còn mãnh liệt hơn!" Có một khoảnh khắc, Cao Mỗ Mỗ còn nghi ngờ không biết có phải mình viết tiểu thuyết đến tẩu hỏa nhập ma rồi không?

Nhưng xét đến những thay đổi của thế giới gần đây.

Còn có vẻ thần thần bí bí của Thư Hàng, nên cậu mới nhắn trong nhóm ký túc xá.

"Thì ra không chỉ mình tớ có cảm giác này?" Dương Đức đẩy gọng kính, trả lời: "Tớ vừa rồi trong một khoảnh khắc, dường như cảm thấy khuôn mặt của Thư Hàng hiện lên trên bầu trời, đang mỉm cười với tớ.

Hơn nữa bên cạnh Thư Hàng, còn có vị tiền bối rất xinh đẹp kia.” “Không chỉ chúng ta, ngay cả ông nội tớ vừa rồi cũng đột nhiên hỏi về chuyện của Thư Hàng, ông cũng có cảm ứng.” Thổ Ba lên tiếng trả lời, cậu vừa về nhà ông nội thì xảy ra chuyện này.

Ba người bạn cùng phòng sau khi trao đổi xong, rơi vào một khoảng im lặng ngắn ngủi.

Hồi lâu sau, Thổ Ba không nhịn được nói: “Cao Mỗ Mỗ, cậu nói xem, Thư Hàng có khi nào thật sự trở thành chủ nhân của thế giới không?

Giống như trong tiểu thuyết phi thăng tiên giới, hoặc lợi hại hơn một chút, trở thành đại lão cấp vũ trụ?” Cao Mỗ Mỗ trả lời: “Nói một cách lý trí, Thư Hàng cũng giống chúng ta, chỉ là một thiếu niên mười tám mười chín tuổi.

Ở độ tuổi này mà trở thành chúa tể vũ trụ, có hơi khoa trương.” “Chị Khinh Vũ, chị thấy sao?” Thổ Ba lại @Khinh Vũ trong nhóm.

Nhưng lần này, Khinh Vũ không trả lời họ — bởi vì hiện tại, ‘tiểu năng thủ Dưỡng Trạch’ Khinh Vũ tiểu thụ yêu, đang quỳ xem.【Bá Tống mới tu luyện năm ngoái, bây giờ, thật sự đã cùng với chủ nhân của ta, chứng đạo Bất Hủ Thiên Đạo rồi sao?】【Rõ ràng lúc đầu, tu vi cảnh giới còn thấp hơn cả ta, kết quả vèo vèo vèo đã vụt lên rồi.】【Một năm đó, một năm đã chứng đạo, Cao Mỗ Mỗ viết tiểu thuyết cũng không dám viết như vậy đâu!】Trong nhóm bạn cùng phòng.

“Hay là, gọi điện cho Thư Hàng hỏi thử xem?” Dương Đức đột nhiên nảy ra ý nghĩ, hỏi.

Thổ Ba nuốt nước bọt: “Cậu nói xem, Thư Hàng có bắt máy không?” “Chắc là có, với tính cách của cậu ấy.” Dương Đức trả lời.

Cao Mỗ Mỗ gật đầu: “Vậy… gọi thử xem?” “Ai gọi?” Thổ Ba hỏi.

“Để tớ.” Cao Mỗ Mỗ mở điện thoại, tìm tên lưu ‘Bạn cùng phòng - Tùng Thử’.

Do dự hồi lâu, cậu nhẹ nhàng nhấn nút gọi.

Rất nhanh… điện thoại đã được kết nối!

Vậy mà thật sự kết nối được?

“A lô, Thư Hàng?” Cao Mỗ Mỗ lên tiếng hỏi.

“Là tôi đây.” Giọng nói quen thuộc, ôn hòa của Tống Thư Hàng truyền đến từ đầu dây bên kia.

“Cậu…” Cao Mỗ Mỗ vừa mở miệng, lại không biết phải hỏi như thế nào.【Cậu có phải đã trở thành vua của thế giới không?】【Cậu có phải đã chinh phục vũ trụ không?】【Cậu có phải đã thành thần không?】Cảm thấy những câu hỏi này đều có vẻ rất kỳ quặc.

“Đúng vậy… cậu không đoán sai đâu.

Tôi hiện tại, sắp trở thành chúa tể của Chư Thiên Vạn Giới.” Giọng của Tống Thư Hàng đáp lại.

Không cần Cao Mỗ Mỗ hỏi, Tống Thư Hàng lúc này đã có thể vượt qua khoảng cách xa xôi, trực tiếp đọc được nghi vấn của Cao Mỗ Mỗ.

Thậm chí, cuộc gọi giữa Cao Mỗ Mỗ và Tống Thư Hàng hiện tại cũng không phải thông qua chức năng điện thoại, mà là sức mạnh quy tắc của ‘Trường Sinh Pháp Tu Liêu’ đang ở khắp mọi nơi, kết nối Cao Mỗ Mỗ với Tống Thư Hàng!

“Chư Thiên Vạn Giới?” Cao Mỗ Mỗ bất giác hỏi.

“Nếu phải ví von, thì đó là tên gọi chung của vô số vũ trụ lớn nhỏ lấy ‘vạn giới’ làm đơn vị, có thể gọi là Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng dịu dàng trả lời.

Cao Mỗ Mỗ: “…” Cậu tưởng bạn cùng phòng của tôi trở thành chúa tể vũ trụ à?

Không đâu, bạn cùng phòng của tôi đã trở thành chúa tể của hơn một vạn vũ trụ rồi đấy!

Cảm giác va đập quá mãnh liệt, não của Cao Mỗ Mỗ có chút đơ.

Hơn nữa, dù là qua điện thoại, cậu cũng cảm nhận được giọng nói của Thư Hàng lúc này như chứa đầy sức mạnh vô hạn và uy nghiêm.

Rõ ràng Thư Hàng đã rất cố gắng dùng giọng điệu ôn hòa, nhưng sự uy nghiêm đó vẫn không thể che giấu.

“Đừng hoảng sợ, tôi vẫn là tôi.

Lát nữa chúng ta sẽ gặp lại.” Giọng của Tống Thư Hàng vang lên.

Đây chính là tâm tính mà các vị tiền bối coi trọng nhất ở Thư Hàng.

Bất kể là tu vi mấy phẩm, bất kể là cảnh giới gì, Tống Thư Hàng vẫn là Tống Thư Hàng đó.

Trong lòng Cao Mỗ Mỗ bất giác yên ổn trở lại.

Cuộc gọi kết thúc.

Trong nhóm bạn cùng phòng.

Thổ Ba hỏi: “Cao Mỗ Mỗ, thế nào rồi?” “Tớ quyết định rồi, cuốn sách tiếp theo của tớ sẽ tên là 《Bạn cùng phòng của tôi là Thiên Đạo》, thể loại tự truyện.

Hơn nữa tớ còn phải thêm vào: câu chuyện này không hề hư cấu, hoàn toàn là sự thật.” Cao Mỗ Mỗ trả lời.

Dương Đức không biết trả lời thế nào, chỉ có thể gõ một chuỗi dấu chấm lửng.

“Cậu viết như vậy, có phải sẽ khiến nhân vật chính ‘tôi’ trông rất gà mờ không?” Thổ Ba đột nhiên hỏi.

Cao Mỗ Mỗ: “…” Cậu lặng lẽ nhắm mắt lại.

Thư Hàng nói ‘lát nữa gặp lại’.

Lát nữa, là lúc nào? … Thứ nguyên Thiên Đạo, lối vào quy tắc hạt nhân.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nhìn nhau, lại một lần nữa đồng loạt bước vào trong lối đi.

Sau bước này.

Họ sẽ tiếp nhận thông tin hạt nhân Thiên Đạo, quyền hạn Thiên Đạo, ngưng tụ thân Bất Hủ!

Ào ~ Vừa bước vào, thông tin ‘Thiên Đạo’ khổng lồ vô tận ập đến, nhấn chìm Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đồng thời, ‘Trường Sinh Chi Đạo Tu Liêu’ trên người Tống Thư Hàng được kích hoạt, sáng rực lên.

Trường Sinh Pháp Tu Liêu tiếp xúc với thông tin Thiên Đạo, thông tin Thiên Đạo hóa thành những điểm sáng, rơi xuống người Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Có điều… trên người Bạch tiền bối không hề kích hoạt ‘Trường Sinh Chi Đạo’ tương ứng.

Đến tận bây giờ, Bạch tiền bối vẫn chỉ có ‘bản phôi Trường Sinh Chi Đạo’, vẫn chưa hoàn thiện nó.

Ngài theo bản năng không đi hoàn thiện Trường Sinh Chi Đạo, chính là để phòng ngừa tình huống lúc này — nếu vừa rồi, trên người ngài và Tống Thư Hàng kích hoạt hai con đường 'Trường Sinh Chi Đạo' hoàn toàn khác nhau, sẽ gây ra sự hỗn loạn của 'thông tin Thiên Đạo'.

Nhưng bây giờ, do Trường Sinh Chi Đạo của Bạch tiền bối chỉ là bản phôi, nên loại hỗn loạn xung đột này sẽ không xảy ra.

Hơn nữa, 'chỉ ngưng tụ bản phôi Trường Sinh Chi Đạo để chứng Bất Hủ' cũng là thông lệ của 'A Bạch'.

Năm xưa Thiên Đạo Bạch tranh đoạt Thiên Đạo cũng ở giai đoạn này.

Bạch tiền bối lúc này cũng vậy.

Trạng thái này là trạng thái thích hợp nhất với ngài.

Sau khi thông tin Thiên Đạo không ngừng rơi xuống, đã ngưng tụ cho Bạch tiền bối một loại thuộc tính Bất Hủ 'nguyên thủy nhất'.

Đây là Bất Hủ thích hợp nhất với Bạch tiền bối.

Tống Thư Hàng thì hoàn toàn ngược lại, 'Trường Sinh Đạo Tu Liêu' của cậu ngưng tụ ra thuộc tính Bất Hủ 'bao la vạn tượng'!

Một là hỗn độn nguyên thủy, có thể diễn hóa thành bất kỳ Bất Hủ nào.

Một là bao la vạn tượng, bao hàm đủ loại Bất Hủ khác nhau.

Vừa đối lập, lại vừa đồng bộ.

"Rất thuận lợi." Tống Thư Hàng thầm thở phào nhẹ nhõm: "Bước tiếp theo, chính là kết hợp thuộc tính Bất Hủ với quyền hạn Thiên Đạo, đúc thành thân Bất Hủ!" Quy tắc Thiên Đạo dường như đã từ bỏ kháng cự, mặc cho cậu và Bạch tiền bối muốn làm gì thì làm.

"Vẫn chưa đâu… tiếp theo, mới là khoảnh khắc quật cường cuối cùng của Thiên Đạo.

Cũng là cơ hội cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Một khi cậu và Tống Thư Hàng đúc thành thân Bất Hủ, thì sẽ không còn bất kỳ thứ gì có thể làm gì được cậu và Thư Hàng nữa.

Vì vậy, đây là cơ hội cuối cùng của Thiên Đạo.

Quả nhiên, lời của Bạch tiền bối vừa dứt, từ khu vực ‘hạt nhân quy tắc Thiên Đạo’ trước mắt, có 8 bóng người lần lượt hiện ra.

Tam Nhãn tiền bối, Ban Văn Long tiền bối, Tất Hắc cự lão, Luân Hồi tiên tử, Công Đức đạo nhân, Bạch, Bàn Cầu đại lão, Đạo Tử tiền bối… ‘Ấn ký’ của các đời Thiên Đạo bước ra từ quy tắc hạt nhân.

Chỉ là, vẫn không có bóng dáng của ‘Thiên Đạo đầu tiên’.

Thiên Đạo đầu tiên đã xóa sổ bản thân triệt để đến vậy, ngay cả ấn ký và ghi chép về ngài trong ‘khu vực hạt nhân Thiên Đạo’ cũng bị xóa sạch!

“Hội đồng sao?” Tống Thư Hàng tê cả da đầu.

Toàn là cậu hội đồng người khác, bây giờ đối mặt với việc bị hội đồng bởi 8.5 đời Thiên Đạo, cậu có chút không quen… “Ngươi đối xử với người khác thế nào, cuối cùng sẽ có một ngày, có người dùng cách tương tự để đối xử với ngươi… Không ngờ chuyện này lại xảy ra với mình.” Tống Thư Hàng nói.

Trước đây, mỗi lần cậu dẫn một đám tiền bối plug-in đi vây đánh người khác, cảm giác thật tuyệt.

Bây giờ, cậu cũng bị ấn ký của các đời Thiên Đạo vây xem mạnh mẽ.

Bá Tống cậu không chịu nổi sự tủi thân này.

Thế là… nhân lúc 8 ấn ký Thiên Đạo đối diện vẫn đang được ‘quy tắc Thiên Đạo’ tạo hình, chưa chính thức động thủ… Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra, ‘tách’ một tiếng, chụp cho mình, Bạch tiền bối và ‘ấn ký các đời Thiên Đạo’ đang bước ra trước mắt một tấm ảnh, đăng lên Vòng bạn bè.

Người hiện đại có một tật chung, dù xảy ra chuyện gì, dù bản thân bị tai nạn xe hơi trọng thương, cũng phải chụp một tấm tự sướng đăng lên Vòng bạn bè trước.

Nhưng Tống Thư Hàng lúc này không rảnh rỗi làm chuyện vô nghĩa.

Đặc biệt là vào thời khắc đối mặt với sự vây xem mạnh mẽ của ấn ký các đời Thiên Đạo, thực tế cũng không cho phép cậu có tâm trạng nhàn nhã.

Cậu đăng Vòng bạn bè là có mục đích của mình — là để kích hoạt công năng lớn nhất của ‘Trường Sinh Đạo Tu Liêu’!

Chương 3112

Trước khi đăng Vòng bạn bè, cậu dùng ‘hệ thống Tu Liêu’ làm mờ ‘thông tin Bất Hủ’ trên ảnh.

Phía sau còn có Long Lạc nữ sĩ, xử lý thêm chức năng thông tin của ‘Vòng bạn bè’ này.【Đinh ~ Bá Tống đăng một tin Vòng bạn bè mới, tin này chỉ giới hạn cho một số thành viên có quyền hạn xem.】Tống Thư Hàng có quyền hạn ‘thông báo toàn server’, nhưng mục đích của cậu không phải là để đăng Vòng bạn bè đơn thuần, nên không dùng chức năng này, mà thiết lập quyền hạn bạn bè.《Sốc, Tống mỗ tôi và Bạch tiền bối trong quá trình kế thừa Thiên Đạo, các đời Thiên Đạo lại chơi xấu tôi.

Lúc này, tôi đang bị ấn ký các đời Thiên Đạo vây xem mạnh mẽ, sắp bị 8 người hội đồng, làm sao đây?

Online chờ, rất gấp.》 Tin này của Tống Thư Hàng, chỉ dành cho nhóm ‘tiền bối plug-in’ của mình và các tiền bối ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, cùng vài đạo hữu thân thiết xem.

Chủ yếu thực ra là muốn để mấy vị ‘Cửu U Chúa Tể’ và ‘tiên tử Thiên Đạo thứ năm’ xem, xem có thể cho cậu chút kiến nghị không.

Điểm đáng sợ nhất của ‘đại đạo Tu Liêu’ của Bá Tống cậu chính là ở đây.

Ngươi tưởng mình đang hội đồng Bá Tống ta?

Nhưng ngươi không biết, sau lưng Bá Tống ta còn có bao nhiêu nhân vật cấp đại lão đang đứng?

Ta gửi một tin đi, là có một đám tiền bối giúp ta hiến kế!

Những tiền bối và đại lão này đều là đôi cánh của ta~ Chỉ cần có họ ở đây, Chư Thiên Vạn Giới không có vấn đề gì có thể làm khó được ta! … Sau khi tin Vòng bạn bè được đăng.

Đạo khí - Luân Hồi Nhận tiên tử nghi hoặc bình luận: “Đây là tình huống gì?

Ta nhớ bản thể của ta chứng đạo, không hề xuất hiện tình huống này.” Bạch tiền bối Two suy đoán: “Là do Thư Hàng và A Bạch hiện thế cùng chứng đạo, là sự quật cường cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo chăng?

Tình huống này cũng không bất ngờ.” Tiếp đó, Đạo Tử đang trong quá trình phục sinh, hiện chỉ còn một tia ‘ý thức’ đang không ngừng tan biến, lên tiếng giới thiệu: “Đây hẳn là ấn ký Thiên Đạo — chúng là ấn ký mà các đời Thiên Đạo để lại trong quy tắc Thiên Đạo, vào khoảnh khắc tiếp xúc với ‘thông tin cội nguồn hạt nhân Thiên Đạo, ngưng tụ Bất Hủ’.” Là ghi chép về khoảnh khắc các Thiên Đạo mới sinh ra.

Mang theo đạo ngân và quy tắc sức mạnh của Thiên Đạo.

Dưới sự cụ thể hóa của sức mạnh quy tắc Thiên Đạo, hẳn là có thể phát huy ra một phần uy năng của các đời Thiên Đạo.

Nhưng ấn ký dù sao cũng chỉ là ấn ký, không phải Thiên Đạo thật sự giáng lâm, chiến đấu chủ yếu dựa vào bản năng, có rất nhiều chỗ có thể lợi dụng.

Hơn nữa, việc thi triển sức mạnh Bất Hủ của Thiên Đạo hẳn là cũng khá non nớt. ‘Quá trình phục sinh’ của Đạo Tử tiền bối còn phải mất một thời gian.

Trong tình huống bình thường, ngài với tư cách là Thiên Đạo thoái vị, phục sinh, ít nhất phải mất hàng ngàn vạn năm để hoàn thành quá trình này.

Nhưng Đạo Tử lo lắng cho tình hình của ‘Chư Thiên Vạn Giới’, muốn biết tình hình thực tế hiện tại của vạn giới, nên trước khi thoái vị, ngài đã mượn ‘lối đi’ của Bàn Cầu đại lão, cố gắng hết sức để lại một tia ý thức bám vào 《Nho Điển》.

Tia ý thức này, có tất cả ký ức của Thiên Đạo Đạo Tử, có thể cung cấp tư vấn cho Tống Thư Hàng.

Nhưng vì đã thoái vị khỏi ngôi vị Thiên Đạo, không có sức mạnh Thiên Đạo hỗ trợ, tia ý thức này sẽ dần dần tan biến theo thời gian.

Đạo Tử cũng không nghĩ đến việc để tia ý thức này ‘vĩnh tồn’.

Ngài chỉ muốn tận mắt nhìn thấy Tống Thư Hàng và Bạch đạo hữu chứng đạo Bất Hủ.

Sau đó, ngài mới có thể thật sự yên tâm đi phục sinh.

Trước đó, ngài có thể phát huy hết sức mình, cung cấp hỗ trợ về thông tin dữ liệu cho Tống Thư Hàng.

Đạo Tử tiền bối là công cụ nhân mạnh nhất!

“Xử nó, Tống Cẩu Đản đừng có sợ, xử chết cái con quái mắt to kia!” Cẩu Đản đa trầm giọng nói.

“Xử nó, xử chết con mắt to đó.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lần này lại đứng cùng phe với Cẩu Đản đa.

Tống Thư Hàng: “…” Tôi đối mặt không phải là một ‘ấn ký Thiên Đạo’ của Tam Nhãn tiền bối, nếu chỉ là một ấn ký, tôi đã xông lên từ lâu rồi — cũng không phải đối mặt với ‘Thiên Đạo’ thật sự, nếu chỉ nhắm vào một ‘ấn ký Thiên Đạo’, cậu vẫn có thể xông lên được.

Nhưng ‘ấn ký Thiên Đạo’ như vậy, đối diện có tới 8 cái lận!

“Gửi điểm yếu của các ngươi qua đây, đây là thứ ta và Thư Hàng cần bây giờ.” Lúc này, Bạch tiền bối lên tiếng.

Ngài và Thư Hàng bây giờ không phải là muốn khoe Vòng bạn bè, đăng tin này, mục đích lớn nhất là để lấy thông tin tình báo!

“Tuyệt vời, Tống tiền bối, ý tưởng này của ngài và Bạch tiền bối rất hay, nhưng tiếc là ta không biết điểm yếu của Thiên Đạo Cầu… Hay là ta đi tìm Tống Bàn Cầu hỏi thử?” Thiên Đế tử trả lời.

“Tuy hy vọng không lớn, nhưng có thể hỏi thử.

Ngoài ra, bên Tống U U cũng có thể giám định được nhiều nội dung hơn từ ‘Cầu U U’ đang ngủ say, có thể thử.” Tống Thư Hàng đáp.

Cầu U U đang ngủ say hiện là ‘pháp khí bạn sinh’ của Tống U U.

“Đã nhận~” Thiên Đế tử trả lời.

Sau đó, Bạch tiền bối Two đi đầu nói: “Ấn ký Thiên Đạo Bạch, giao cho A Bạch hiện thế đối phó.

Đối phó Thiên Đạo Bạch, cách tốt nhất là dùng A Bạch.” “Giao cho ta.” Bạch tiền bối trả lời.

Bạch tiền bối Two lại bổ sung: “Ngoài ra, Công Đức đạo nhân bên cạnh, A Bạch hiện thế ngươi cũng thuận tiện kéo đi luôn.

Ngôi vị Thiên Đạo của Công Đức Thiên Đạo là do Thiên Đạo Bạch nhường, trong ấn ký Thiên Đạo của hắn cũng có dữ liệu của Thiên Đạo Bạch còn sót lại.

Ngươi một lần kéo hai cái, chắc là không vấn đề.” “Ừm, ta thử xem… Tóm lại, cứ yên tâm giao cho ta.” Bạch tiền bối đáng tin cậy trả lời.

Cũng có nghĩa là, trong 8 ấn ký Thiên Đạo, Bạch tiền bối có thể mang đi hai cái.

Còn lại 6 cái.

Cẩu Đản đa tiếc nuối nói: “Tiếc là chỉ là ấn ký Thiên Đạo, nếu không thì… có thể dắt Thiên Đạo của ta cùng đi đối phó với kẻ có sở thích kỳ lạ với mắt.

Tam Nhãn tử, điểm yếu Thiên Đạo của ngươi là gì?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối suy nghĩ một chút: “Thư Hàng, dùng hệ thống plug-in ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ của ngươi đi đối phó với Thiên Đạo của ta.

Đừng dùng toàn lực, cứ câu giờ hắn là được… Đối mặt với đôi mắt quý giá như ‘Thánh Nhãn Kim Đan’, ấn ký Thiên Đạo tương ứng của ta chắc chắn sẽ không dùng toàn lực, sẽ cố gắng hết sức tránh làm tổn thương ‘Thánh Nhãn Kim Đan’.

Như vậy, ngươi có thể giữ chân hắn, đợi ngươi và Bạch đạo hữu giải quyết xong các ấn ký Thiên Đạo khác, rồi liên thủ xử lý hắn.” Chỉ cần không phải là ‘Thiên Đạo’ còn sống, thì những ‘Cửu U Chúa Tể’ như họ có thể lợi dụng bản năng của mình, đưa ra những kiến nghị rất hữu ích, thiết kế cho ấn ký Thiên Đạo của chính mình.

“Đã nhận, tôi sẽ để ‘hệ thống Thánh Nhãn Kim Đan’ tự do phát huy, giữ chân Thiên Đạo Tam Nhãn tiền bối.” Tống Thư Hàng gật đầu.

Sự giúp đỡ mà Nho gia Thánh Nhân dành cho cậu thật sự quá lớn, vào thời khắc cuối cùng, còn có thể có tác dụng giữ chân ấn ký Thiên Đạo.

“Cẩu Đản tha đa, ngươi thì sao?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nói, ta nói rồi, cũng đến lượt ngươi.

“Thư Hàng, thử triệu hoán ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ xem… Nó là đạo khí, lại còn ràng buộc với ngươi.

Lúc này, nó hẳn là có thể xuất hiện trong không gian thứ nguyên Thiên Đạo.

Nếu có thể triệu hoán được nó, thì Thiên Đạo tương ứng của ta không thành vấn đề.” Cẩu Đản đa nhắc nhở.

Trong ‘khu vực hạt nhân Thiên Đạo’ này, sở dĩ ngay cả pháp khí bản mệnh cũng không thể triệu hoán ra, là vì cấp bậc của pháp khí bản mệnh không đủ, không thể lập tức tiếp nhận sự va đập thông tin ‘cấp Bất Hủ’.

Nhưng bản thân Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đã là đạo khí, không có lo ngại về phương diện này.

Còn lại 4 ấn ký Thiên Đạo!

Một tia ý thức của Đạo Tử: “Thư Hàng, trước khi bắt đầu hãy dùng mắt của lão sư, bắn một phát vào ấn ký Thiên Đạo của ta, xem có thể trấn áp được không.

Nếu không được… thì ngươi tách hai viên Thánh Nhãn Kim Đan ra, một viên đi đối phó với ấn ký Thiên Đạo thứ hai, một viên dùng để giữ chân ấn ký Thiên Đạo của ta.

Đối mặt với mắt của lão sư, ấn ký Thiên Đạo của ta chắc chắn không dám có hành động lớn.” Thánh Nhân đối với Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia vừa là thầy vừa là cha, hai chữ sư phụ rất nặng nề.

“Không vấn đề, chuyện này tôi giỏi.” Tống Thư Hàng gật đầu trả lời.

Như vậy, con mắt của Thánh Nhân cũng có thể một mình giữ chân hai, giữ chân cả ấn ký Thiên Đạo của Đạo Tử.

Chỉ còn lại ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm, ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo, ấn ký Bàn Cầu đại lão.

Lúc này, Luân Hồi Nhận tiên tử cuối cùng cũng đề nghị: “Bá Tống đạo hữu, ta vừa giao tiếp với Luân Hồi Ấn, gợi ý của nó là ‘phân thân’ của ngươi.

Phân thân của ngươi từng được nuôi dưỡng trong 'Luân Hồi Ấn', thả nó ra, nó có thể dẫn dắt ấn ký Thiên Đạo của chúng ta.

Vận khí tốt, phân thân của ngươi còn có thể dẫn dắt nó, giúp ngươi chặn lại ấn ký Thiên Đạo thứ tư.

Ngoài ra, vỏ đao A Thập Lục có lẽ có thể dùng được, nhưng hiệu quả chúng ta không thể đảm bảo." 【Phân thân của mình từng thay thế Thông nương, ở trong Luân Hồi Ấn một thời gian, thật tốt quá.】 Tống Thư Hàng thầm cảm thán.

Như vậy, hiện tại cậu chỉ cần đối mặt với 'Thiên Đạo Cầu' đại lão!

Mà về thông tin điểm yếu của 'Thiên Đạo Cầu' đại lão, bên Tống U U và Thiên Đế tử đều đang thu thập thông tin.

Hơn nữa, Thiên Đạo Cầu đại lão cũng coi như là đối thủ cũ.

Phương thức tấn công của đối phương, thông qua Bàn Cầu đại lão năm xưa, Tống Thư Hàng cũng đã quen thuộc.

Đây có thể coi là đối thủ tốt nhất.

Tống Thư Hàng va hai nắm đấm vào nhau.

Đối diện, 8 ấn ký Thiên Đạo vừa hay dưới tác dụng của 'quy tắc Thiên Đạo' đã hoàn thành cấu tạo, đồng loạt mở mắt.

Trong chốc lát, áp lực khổng lồ vô tận giáng xuống, đè lên Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối lùi một bước… Sau đó, ấn ký Thiên Đạo Bạch và ấn ký Công Đức đạo nhân như bị nam châm hút, chủ động theo Bạch tiền bối rời đi.

"Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, đến đây!" "Phân thân Tống Two, hiện!" "Hệ thống Thánh Nhãn Kim Đan, mở!" Tống Thư Hàng theo sát hành động.

Phân thân Tống Two được triệu hoán ra — nó đã trải qua sự nuôi dưỡng của ‘Luân Hồi Ấn’, cũng đủ để tồn tại trong ‘thứ nguyên Thiên Đạo’ này.

Sau khi hiện thân, nó lập tức nghênh đón ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm, hai bên sinh ra một loại ‘cộng hưởng’.

Phân thân Tống Two phụ trách dẫn dụ ‘ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm’, tốt nhất là có thể để nó mang theo ấn ký Luân Hồi tiên tử, quay đầu đi nhắm vào Thiên Đạo thứ tư.

Nếu thất bại… thì Tống Thư Hàng sẽ phải đồng thời đối mặt với Bàn Cầu đại lão và Tất Hắc cự lão.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thân mật cọ cọ vào người Tống Thư Hàng, nghênh đón Thiên Đạo Cẩu Đản đa.

“Cường Giả Giám Định Thuật!” Nho gia Thánh Nhãn Kim Đan được kích hoạt, lần lượt khóa chặt ấn ký Tam Nhãn Thiên Đạo và ấn ký Đạo Tử.

Hai ánh nhìn của tình mẹ lần lượt rơi xuống ấn ký Đạo Tử và ấn ký Tam Nhãn, giữ chân chúng lại.

Cuối cùng.

Chỉ có Thiên Đạo Bàn Cầu và Tất Hắc cự lão tạm thời chưa bị giữ chân, lao về phía Tống Thư Hàng!

Ầm ~ Khu vực hạt nhân quy tắc Thiên Đạo hóa thành một vùng tinh không vô biên vô tận, tạo thành chiến trường cho Thiên Đạo chiến đấu.

Ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu trực tiếp hóa thành pháo đài chiến tranh, che trời lấp đất, những họng pháo quen thuộc vừa nhiều vừa lớn khóa chặt Thư Hàng.

Ấn ký Tất Hắc cự lão còn khoa trương hơn, thân hình hắn tan ra, hóa thành hàng nghìn ngôi sao.

Chương 3113

Mỗi một ngôi sao đều tỏa ra khí tức thái cổ xa xôi… Tiếp đó, hàng nghìn ngôi sao này hóa thành sao băng, kéo theo đuôi lửa dài, với tư thế diệt thế lao về phía Tống Thư Hàng.

Những ngôi sao này, thể tích tuy chỉ bằng mặt trăng, nhưng ánh sáng mà chúng bộc phát ra còn chói lòa hơn cả mặt trời.

Nhưng đây đều chỉ là vẻ bề ngoài… đáng sợ nhất là sức mạnh Bất Hủ chứa đựng bên trong chúng.

Đối với Thư Hàng vẫn còn đang ở trạng thái 'Á Bất Hủ', những đòn tấn công từ các ngôi sao này đủ để gây ra thương tổn.

Đối mặt với sự tấn công đồng thời, dồn dập của Bàn Cầu và Tất Hắc cự lão… Tống Thư Hàng không hề hoảng sợ.

Đã trải qua sóng to gió lớn, cậu không còn dễ dàng bị chấn kinh nữa.

Trong đôi mắt cậu là sự bình tĩnh đáng sợ.

Tiếp đó, cậu đưa tay rút ra một chiếc vỏ đao.

Mái tóc cấp Á Bất Hủ hóa thành một nghìn bàn tay nhỏ, nắm lấy vỏ đao.

"Không lâu trước, tôi đã lĩnh ngộ được một chuyện… trên thế giới này, vẫn còn có tình yêu." Tống Thư Hàng nói một câu khó hiểu.

Giây tiếp theo.

Lượng lớn tình yêu rẻ tiền hóa thành ánh sáng còn rực rỡ hơn cả 'sao trời', trong nháy mắt có tới một trăm triệu phát 'Dưỡng Đao Thuật' rơi xuống vỏ đao.

Vỏ đao suýt nữa bị hao đến ngốc.

Đối diện, đòn tấn công của hàng nghìn ngôi sao đang hùng hổ lao tới rõ ràng phanh gấp một cái, cứng đờ lại vài giây.

Ấn ký Bàn Cầu vốn tấn công đồng bộ với nó, ngược lại lại đến trước một bước.

Hàng triệu ngọn lửa pháo và ánh sáng tấn công, bắn về phía Tống Thư Hàng.

“Tụ Lý Càn Khôn!” Tống Thư Hàng vung tay.

Ống tay áo của cậu huyễn hóa ra một chiếc áo bào khổng lồ, một hơi nuốt hết tất cả các đòn tấn công của Bàn Cầu đại lão.

Ầm ~ Nhưng vừa nuốt vào, Tụ Lý Càn Khôn đã nổ tung, làm cánh tay phải của Tống Thư Hàng cháy đen một mảng.

Trên cánh tay Á Bất Hủ còn bị nổ ra từng cái hố lõm.

Nhưng rất nhanh, nó lại khôi phục độ đàn hồi.

“Thương tổn tương đương với dự tính của tôi, thân thể cấp Á Bất Hủ có thể chịu được.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói.

Chịu được là tốt rồi.

Chỉ cần chịu được, thì bước tiếp theo, cậu có thể cho ‘ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu đại lão’ thấy năng lực mạnh nhất của 《Trường Sinh Đạo Tu Liêu》 của cậu — phiên bản tăng cường.

“《Nhân Quả Đao - Bản Tăng Cường Tu Liêu》.” Tống Thư Hàng tay phải nắm hờ, từ trong vỏ đao A Thập Lục, có một hình chiếu hiện ra.

Là hư ảnh của một thanh đao.

Tống Thư Hàng đưa tay rút đao. ‘Trường Sinh Đạo Tu Liêu’ vận hành toàn công suất!

Nhân quả vay mượn từ chúng sinh Chư Thiên Vạn Giới, bắt đầu tải!

Công Đức Xà mỹ nhân hiện ra, vừa xây dựng phòng ngự cho Tống Thư Hàng, vừa phụ trách tăng cường tín hiệu của 'mạng lưới công đức'.

Trong hiện thế.

Thiện thi, ác thi, tự ngã thi của Tống Thư Hàng phá vỡ 'phòng tối nhỏ của Thiên Đạo', bước vào hiện thế.

Thế giới Cửu U, Tống U U mở mắt, thu thập nhân quả của thế giới Cửu U.

Bá Tống tối thượng, khoảnh khắc này, uy lực toàn khai!

Trường Sinh Đạo Tu Liêu, 200% uy lực!

Cảm giác áp bức mạnh mẽ, từ tư thế rút đao của Tống Thư Hàng bùng nổ!

Trong vỏ đao, thanh đao hư ảo bắt đầu ra khỏi vỏ.

Theo động tác rút đao này, vùng tinh không do 'quy tắc Thiên Đạo' hóa thành dưới chân mọi người lại bắt đầu phai màu!

Vùng tinh không vốn như một bức tranh cuộn, bị rửa sạch màu sắc, hóa thành màu trắng bệch, trở thành một không gian thuần trắng.

Ngay cả ấn ký Tất Hắc cự lão, ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu ở đối diện, cùng với các ấn ký Thiên Đạo các đời bên cạnh cũng bị ảnh hưởng, thân thể họ bắt đầu trắng hóa.

Trong không gian gần như thuần trắng này, chỉ có Tống Thư Hàng giữ lại màu sắc của bản thân.

Mà cảm giác áp bức trên người cậu, dường như hóa thành thực chất, trở thành khí tức màu đen, áp bức toàn trường!

Trong chớp mắt, toàn bộ ‘không gian quy tắc Thiên Đạo’ đều bị cảm giác áp bức thực chất hóa trên người Bá Tống lấp đầy, từ không gian thuần trắng lại nhuộm thành màu đen kịt!

Từ tinh không phai thành thuần trắng, lại từ thuần trắng nhuộm màu đen kịt của Bá Tống — trong quá trình này, cả thế giới tinh không đều bị Bá Tống chi phối!

Đây chính là uy lực của ‘Trường Sinh Đạo Tu Liêu’ mà Tống Thư Hàng và các vị đại lão tiền bối sau lưng đã trải qua muôn vàn khó khăn, ngưng tụ ra cho Bá Tống.

Trường Sinh Pháp trước nay chưa từng có, mạnh mẽ trước nay chưa từng có!

Thanh đao hư ảo trong tay Bá Tống cuối cùng cũng ra khỏi vỏ — rõ ràng chỉ là một khoảnh khắc, nhưng dưới tác dụng của lực áp bức thực chất hóa của Tống Thư Hàng, khoảnh khắc này lại dài như một thế kỷ!

Khoảnh khắc lưỡi đao được rút ra, lưỡi đao vốn chỉ là hư ảo, ngưng tụ thành thực chất, hóa thành ‘Đạo khí - Luân Hồi Nhận’ — đây là hiệu quả của《Quy Tắc Vay Mượn》trong Nhân Quả Đao.

Tiên tử Thiên Đạo thứ năm và Luân Hồi Nhận tiên tử cũng là một trong những đối tượng mà Tống Thư Hàng vay mượn nhân quả.

Sức mạnh của họ thông qua vỏ đao A Thập Lục, đã cụ thể hóa thanh đao hình chiếu hư ảo này thành thân đao đạo khí thật sự trong thời gian ngắn.

Không chỉ có Luân Hồi Nhận tiên tử và tiên tử Thiên Đạo thứ năm, Cẩu Đản đa, Tam Nhãn tiền bối, Bạch tiền bối Two, Bất Hủ đạo nhân, vân vân các vị tiền bối, sinh linh trong hiện thế, tà ma trong Cửu U, tất cả nhân quả đều được hội tụ, hóa thành một đao trong tay Bá Tống.

Tất cả sức mạnh + sức mạnh Bất Hủ của Tống Thư Hàng, khiến thân đao kéo ra một quỹ đạo màu xanh thẫm.

Chém! 《Nhân Quả Đao - Bản Trường Sinh Tu Liêu》 chém xuống ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu đối diện.

Ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu bị áp bức uy hiếp, trong một khoảnh khắc, bộc phát ra hỏa lực không thể tính toán.

Hỏa lực rực rỡ chói mắt, ngập trời, hiệu ứng +100.

So với nó, đao mang của 《Nhân Quả Đao》 của Tống Thư Hàng nhỏ bé đáng thương.

Nhưng chính đạo đao mang nhỏ bé đó, khi chém về phía hỏa lực vô tận kia, lại như chém dưa thái rau, dễ dàng chém tan tất cả hỏa lực.

Đao mang khóa chặt ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu.

Lực nhân quả, lực công đức, lực luân hồi tầng tầng khóa chặt… khiến ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu không thể né tránh.

Dù né tránh thế nào, phòng ngự ra sao, một đao này, vào khoảnh khắc chém ra, đã định sẵn kết quả.

Chỉ có thể cứng rắn chống đỡ!

Xoẹt ~ Gần vạn tầng phòng ngự trên người Thiên Đạo Bàn Cầu, dưới một đao này bị chém tan toàn bộ!

Ngay sau đó, thân thể khổng lồ như ngôi sao của nó bị đao mang vô tình cắt thành hai nửa.

Và, lấy vết đao phẳng lì đó làm khởi nguồn, thân thể khổng lồ của Thiên Đạo Bàn Cầu bắt đầu tan rã.

Ngay cả ‘năng lực tự lành’ mạnh mẽ đi kèm của Thiên Đạo Bàn Cầu cũng bị áp chế.

Tốc độ tự lành hoàn toàn không đuổi kịp tốc độ tan rã của cơ thể.

Một lát sau, ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu bị hủy thành tro bụi.

Ấn ký Thiên Đạo có đạo ngân Bất Hủ và uy lực tấn công gần như của Thiên Đạo… nhưng bản thân chúng không phải là bất hủ bất diệt.

Dù sao, nếu ấn ký là bất hủ bất diệt, thì Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối không cần phải khiêu chiến nữa, trực tiếp đầu hàng là được.

“Kết thúc rồi?” Luân Hồi Nhận tiên tử, người được ngưng tụ thành thực thể nhờ ‘lực nhân quả’ trong tay, lên tiếng hỏi.

Là vật mang của một đao này, Luân Hồi Nhận tiên tử đã trải nghiệm sâu sắc sự mạnh mẽ của nó từ ‘góc nhìn thứ nhất’.

Nhưng lời của Luân Hồi Nhận tiên tử vừa dứt.

Đối diện, ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu đã bị tan rã thành tro bụi, lại bắt đầu tái sinh, ngưng tụ lại thành một quả cầu béo thu nhỏ!

Ngoài việc hình thể thu nhỏ đi một chút, ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu lại một lần nữa khôi phục khả năng chiến đấu.

Năng lực tái sinh mạnh mẽ như vậy, rõ ràng không có ‘thể chất Bất Hủ’, lại gần như bất tử bất diệt, quả thực là ác mộng của tất cả tu luyện giả!

“Như vậy mà còn không chết?” Luân Hồi Nhận tiên tử cũng có chút kinh ngạc, Thiên Đạo Bàn Cầu này có chút bản lĩnh!

Có điều, sau khi tan rã một lần, thể tích của Thiên Đạo Bàn Cầu rõ ràng đã thu nhỏ đi rất nhiều.

Vì vậy, ‘tái sinh’ của nó chắc chắn cũng có giới hạn.

“Vậy thì chém nó thêm một lần nữa!” Luân Hồi Nhận tiên tử chuẩn bị sẵn sàng, cố gắng phối hợp với Tống Thư Hàng thi triển ‘Nhân Quả Đao’ lần nữa.

Nhưng Tống Thư Hàng đang cầm cán đao lại từ từ thu đao về vỏ.

“Đã kết thúc rồi.” Tống Thư Hàng nhẹ giọng nói: “Nó đã chết rồi.” Luân Hồi Nhận tiên tử trong lòng đầy nghi vấn: “???” Soạt ~ Bên cạnh Thiên Đạo Bàn Cầu, đột nhiên lại có một đạo ‘đao mang’ xuất hiện.

Đạo đao mang này, dường như đã vượt qua nhân quả, vượt qua không gian, từ quá khứ chém đến tương lai!

Đao rơi. ‘Ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu’ vừa khó khăn tái sinh lại một lần nữa bị chém ra, tan rã từ vết đao.

“Đây… là nhát đao ngươi vừa chém ra?” Luân Hồi Nhận tiên tử hỏi.

Trong lúc nàng nói chuyện, ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu lại một lần nữa khôi phục, hóa thành ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu nhỏ hơn một chút.

Nhưng thân hình nó vừa khôi phục, đạo ‘đao mang’ kia lại một lần nữa xuất hiện, chém lên người nó.

Dù nó khôi phục bao nhiêu lần… kết cục đều như nhau!

Sau khi Tống Thư Hàng vung ra một nhát 《Nhân Quả Đao - Bản Tu Liêu》, vào khoảnh khắc xuất đao, một đao đó đã chém chết hoàn toàn ‘ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu’ trước mắt.

Từ lúc đao ra cho đến ‘ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu’ trong tương lai đều đã chết dưới nhát đao đó!

Từ khoảnh khắc Tống Thư Hàng thu đao về vỏ, ấn ký Thiên Đạo

Bàn Cầu đã kết thúc rồi.

Cảnh tượng ‘ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu’ không ngừng phục sinh, bị chém giết trước mắt… thực ra đã là ‘hình chiếu của sự việc đã xảy ra’.

Chương 3114

‘Ấn ký Thiên Đạo Bàn Cầu’ thật sự đã chết ở ‘quá khứ’ vài giây trước.

Luân Hồi Nhận tiên tử rất nhanh đã hiểu ra nhân quả của cảnh tượng trước mắt, hiểu ra vấn đề.

“Trường Sinh Đạo của ngươi… quả thực quá đáng sợ.

Năng lực tính toán khổng lồ như vậy, căn bản không phải là điều mà người chưa chứng đạo có thể làm được.

Ngươi hiện tại rõ ràng còn cách chứng đạo một bước cuối cùng.” Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

“Tôi có plug-in tính toán cấp Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng trả lời một cách ngầu lòi.

Luân Hồi Nhận tiên tử: “!!!” Đồ hack game!

“Tiếp theo, ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo.” Tống Thư Hàng quay người, nhìn về phía đại lão Tất Hắc Thiên Đạo đã hóa thân thành hàng nghìn ngôi sao.

Đồng thời, lại nhìn về phía Tống Two mà mình cử đi dẫn dụ ‘ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm’.

Tống Two, đã thành công một nửa!

Ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm không bị dẫn dụ về phe mình.

Nhưng lúc này, ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm thông qua cộng hưởng với Tống Two, đã trở nên ‘linh hoạt’ hơn một chút.

Chút linh hoạt này, vừa hay đủ để nó khóa ‘chỉ số thù hận’ vào Thiên Đạo thứ tư.

Ánh mắt của nó nhìn chằm chằm vào ấn ký Thiên Đạo thứ tư, trở nên sắc bén… Quy tắc Thiên Đạo đưa ra ấn ký Thiên Đạo từ đời 2 đến 8.5, vốn là sự kháng cự cuối cùng để ngăn cản Bá Tống và Bạch tiền bối.

Đây là sự quật cường cuối cùng của quy tắc Thiên Đạo nhắm vào việc 'hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo'.

Nhưng không ngờ rằng, Tống Two trên người Bá Tống lại có thể sinh ra cộng hưởng với ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm.

Và còn thành công khiến tiên tử Thiên Đạo thứ năm đặt 'thù hận hạng nhất' lên ấn ký Thiên Đạo thứ tư!

Nếu quy tắc Thiên Đạo có linh hồn, chắc đã tức điên lên rồi.

Hai người cùng chứng đạo đã đành, trên người còn mang theo vật phẩm có thể khiến ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm 'hoạt bát' hơn.

Thực ra, đây cũng là do Tống Thư Hàng vận khí tốt.

Bởi vì thời điểm tiên tử Thiên Đạo thứ năm 'oán hận' Thiên Đạo thứ tư sâu sắc nhất… chính là khoảnh khắc nàng vừa chứng đạo Bất Hủ!

Vào khoảnh khắc đó, nàng cảm ứng được những trò mà Thiên Đạo thứ tư đã làm trên người mình, trong lòng tức giận.

Mà 'ấn ký Thiên Đạo' mà quy tắc Thiên Đạo đưa ra, chính là giai đoạn khoảnh khắc tiên tử Thiên Đạo thứ năm chứng đạo Bất Hủ.

Chính vì vậy, sau khi bị Tống Two kích hoạt một chút, tiên tử Thiên Đạo thứ năm trực tiếp xếp 'chỉ số thù hận' của Tống Thư Hàng xuống vị trí thứ hai.

Thù hận hạng nhất vững vàng rơi vào ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo!

Tống Thư Hàng thu đao về vỏ. 'Tinh không' vốn đã phai thành màu trắng, lại một lần nữa từ từ khôi phục màu sắc.

Quá trình khôi phục màu sắc có cảm giác hơi ‘yếu ớt’.

Cứ như đang hỏi Thư Hàng: Đại lão, ngài xong chưa?

Xong rồi thì tôi về lại đây ~ Sau khi khí thế và đao ý của Tống Thư Hàng thu lại, ấn ký Thiên Đạo thứ tư hóa thân thành hàng nghìn ngôi sao lại một lần nữa chuyển động, chuẩn bị lao về phía Tống Thư Hàng.

Nhưng đối mặt với đòn tấn công của hàng nghìn ngôi sao, Bá Tống không hề hoảng sợ.

Thậm chí, cậu còn có thời gian bật ‘chức năng quay phim Tu Liêu’, ghi lại cảnh này!

Cậu rất bình tĩnh… không phải vì xem thường uy lực tấn công của Tất Hắc Thiên Đạo.

Mà là, sau lưng ấn ký Thiên Đạo thứ tư, ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm đã ra tay!

Điều thú vị là, ấn ký Thiên Đạo thứ tư dưới tác dụng của ‘quy tắc Thiên Đạo’, đối với Luân Hồi Thiên Đạo tiên tử hẳn là ở trạng thái ‘đồng minh’, nó căn bản sẽ không ra tay với ‘đồng minh’, cũng sẽ không phòng bị đòn tấn công của ‘đồng minh’.

Nó coi Luân Hồi tiên tử là đồng minh, nhưng Luân Hồi tiên tử lại sớm đã âm thầm đổi nó thành ‘địch đối’.

Ngươi không thể tấn công ta, nhưng ta lại có thể đâm lén ngươi không chút lưu tình!

Thiên Đạo tiên tử trực tiếp tung người nhảy lên, thân thể nàng hóa thành một thanh cự đao khai thiên lập địa — đây là Trảm Tinh Đao thật sự, dài tới 12345 km!

Mấy thanh đại khảm đao bốn mươi mét, năm trăm mét, trước cự nhận do Thiên Đạo tiên tử hóa thành, đều yếu như sên!

Khi Tống Thư Hàng nhìn thấy cảnh này, mắt cậu sáng lên.

Bởi vì, cậu nhận ra, một đao này của tiên tử Thiên Đạo thứ năm không phải là 'năng lực thiên phú' gì cả, mà là một chiêu đao pháp!

Dưới tác dụng của năng lực tính toán cấp Thiên Đạo + sự trợ giúp cộng hưởng của Tống Two và Thiên Đạo tiên tử, Tống Thư Hàng bắt đầu thử phân tích chiêu đao pháp này.

Lấy thân làm nhận, hóa thân Trảm Tinh Đao!

Thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng là cấp siêu quy tắc thật sự, đây đều là thiên phú đao pháp đổi bằng thiên phú kiếm thuật!

Dưới sự phân tích của cậu, chiêu này của tiên tử Thiên Đạo thứ năm vậy mà lại thật sự phân tích ra được một chút manh mối.

Xoẹt!

Cự đao 12345 km do Luân Hồi tiên tử Thiên Đạo thứ năm hóa thành, chém ngang, chém dọc, toàn phong trảm!

Khi cự đao có đường kính ngang ngửa Trái Đất vung lên, đao khí và đao ý tung hoành đó đủ để chém những hành tinh cấp Trái Đất như chém dưa hấu, chém nát.

Mà hàng nghìn ngôi sao do Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư hóa thành, thể tích trung bình chỉ bằng mặt trăng.

Đối mặt với nhát chém cự nhận đáng sợ này, lại còn trong trạng thái 'đồng minh không phòng bị', lập tức như trong trò chơi 'chém hoa quả', bị chém tan tành!

Trong hàng nghìn ngôi sao, chỉ có vài ngôi sao đột phá được đại đao 12345 km của tiên tử Thiên Đạo thứ năm, lao về phía Tống Thư

Hàng.

“Ra đao không?

Ta phối hợp với ngươi!” Đạo khí - Luân Hồi Nhận tiên tử hỏi.

“Khoan đã, tôi thử một kỹ năng.” Tống Thư Hàng nói.

Trong đầu Luân Hồi Nhận tiên tử hiện lên mấy dấu chấm hỏi.

Sau đó, nàng thấy Tống Thư Hàng tung người nhảy lên, thân hình bắt đầu phình to… cuối cùng hóa thành một thanh cự đao 10000 km!

Đây không phải là đao pháp của bản tôn nhà ta sao?

Ngươi học được lúc nào vậy?

Đừng nói với ta, ngươi chỉ nhìn ấn ký bản tôn nhà ta dùng đao pháp một cái, là sao chép được rồi nhé?

Thiên phú đao pháp của ngươi bá đạo như vậy, sư phụ ngươi có biết không?

“Chém!!” Tống Thư Hàng điều khiển cự đao do mình hóa thành, chém về phía đòn tấn công từ các ngôi sao của ‘Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư’.

Đao rơi!

Ngôi sao kia bị chém ra.

Nhưng cự nhận do Tống Thư Hàng hóa thành cũng theo đó mà tan rã… Quả nhiên, mô phỏng đơn thuần vẫn không đủ, sự huyền bí trong chiêu đao pháp này của tiên tử Thiên Đạo thứ năm, Tống Thư Hàng vẫn chưa nắm bắt được.

Cự đao hóa ra chỉ có vẻ ngoài, nhiều nhất cũng chỉ có vài phần uy năng của tiên tử.

“Tiếc quá, chỉ học được hình, tinh túy vẫn chưa nắm bắt được.”

Tống Thư Hàng nói.

Luân Hồi Nhận tiên tử: “…” Im lặng một lúc.

Nàng thở dài: “Muốn học không?” “Muốn, khó có được đao pháp hợp với tôi.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta dạy ngươi.” Luân Hồi Nhận tiên tử nói: “Ta truyền khẩu quyết cho ngươi, đợi ngươi chứng đạo Bất Hủ xong, cũng nhớ thỉnh thoảng đưa A Thập Lục về tổ tinh của Tô Thị Thiên Hà thăm ta.” Thuận tiện đừng quên bảo dưỡng cho ta bằng《Dưỡng Đao Thuật》.

Tuy là đạo khí, nhưng đạo khí cũng cần bảo dưỡng mà.

Thật thơm.

“Cảm ơn tiên tử, không vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

“Ta chỉ truyền khẩu quyết cho ngươi, lĩnh ngộ được bao nhiêu thì tùy ngươi.” Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

“Đủ rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười — đối với thiên phú đao pháp của mình, cậu vẫn có chút tự tin.

Thế là, vài phút sau.

Trong hư không, hai thanh cự đao có đường kính ngang ngửa Trái Đất, vung lên không thương tiếc, như ‘chém hoa quả’, không ngừng chém tan những ‘ngôi sao’ do ấn ký Thiên Đạo của Tất Hắc cự lão hóa thành.

Ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo thì bám chặt lấy Tống Thư Hàng không buông, đối với đòn tấn công của ‘đồng minh’ là tiên tử Thiên Đạo thứ năm thì không thèm để ý.

Hàng nghìn ngôi sao không ngừng bị chém ra — có điều, ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo luôn có thể thúc đẩy ‘thân thể’ của mình, hóa ra nhiều ngôi sao hơn, lớn hơn!

Chỉ cần không một hơi chém diệt hết tất cả ‘ngôi sao’, nó có thể biến ra nhiều hơn.

“Cứ chém thế này, dường như cũng không phải là cách.

Chúng ta cần thêm người giúp… hoặc là, thi triển 《Nhân Quả Đao》 một lần nữa.” Luân Hồi Nhận tiên tử quan sát cục diện, trầm giọng nói.

Đang nói chuyện, phía sau các ngôi sao do ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo hóa thành, có một nắm đấm khổng lồ từ ‘cửa không gian’ lao ra, nhắm vào các ngôi sao mà đấm loạn xạ!

Phương thức tấn công kinh điển này là đặc trưng của hệ Nho gia.

Tống Thư Hàng quay mắt nhìn lại, liền thấy hốc mắt trái của ‘Thiên Đạo - ấn ký Đạo Tử’ đã bị khoét đi… thay vào đó là ‘Thánh Nhãn Kim Đan’.

Thế là, ấn ký Đạo Tử đã thay mắt không chút do dự ra tay với ‘đồng minh’ của mình là ấn ký Thiên Đạo thứ tư!

Đây là sự đâm lén của hai vị đồng minh!

Mà trong suốt quá trình, ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo đối với sự đâm lén của đồng minh không thèm quan tâm, nó chỉ chăm chăm vào Bá Tống, ra sức tấn công!

“Tên đáng thương.” Luân Hồi Nhận tiên tử nhẹ giọng nói.

Nhưng mà, ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo càng đáng thương, nàng lại càng vui sướng!

Đánh đội hữu của ta, bảo vệ kẻ địch của ta.

Ấn ký tiên tử Thiên Đạo thứ năm và ấn ký Đạo Tử đã phát huy câu nói này đến cực điểm!

Hai người họ coi như không thấy mục tiêu thật sự là ‘Bá Tống’, ra sức đập ấn ký Thiên Đạo thứ tư.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ trong hốc mắt của ấn ký Đạo Tử — quả nhiên, khoét mắt đều là thủ đoạn tiêu chuẩn của các cường giả đỉnh cấp!

Chương 3115

Tuy cậu để ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ tự phát huy, giữ chân ấn ký của Đạo Tử tiền bối, nhưng không hề bảo nó chui vào hốc mắt của ‘ấn ký Thiên Đạo’ Đạo Tử.

Hơn nữa, ‘ấn ký Thiên Đạo’ là thể năng lượng được cụ thể hóa, nếu không phải nó tự nguyện, Tống Thư Hàng căn bản không có cách nào nhét ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ vào.

Nghe có vẻ khó tin, nhưng trên thực tế, người lắp ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ vào hốc mắt chính là ấn ký Thiên Đạo Đạo Tử!

Ấn ký Đạo Tử rất có thể đã cảm ứng được khí tức của lão sư trong ‘Thánh Nhãn Kim Đan’, sau đó theo bản năng khoét mắt của mình ra, lắp ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ vào để bảo vệ vật phẩm của lão sư mình.

May mà những ‘ấn ký Thiên Đạo’ này không phải là ‘thể bất hủ bất diệt’, nếu không thì dù ấn ký Đạo Tử có muốn khoét mắt cũng không làm được.

Và sau khi thay mắt của Thánh Nhân lão sư, ấn ký Đạo Tử cũng bị ‘kích hoạt’ một chút, lập tức phản bội!

Đối với Đạo Tử tiền bối, lão sư còn quan trọng hơn cả Thiên Đạo.

Ấn ký Thiên Đạo thứ tư liền trở thành mục tiêu ‘thù hận hạng nhất’ của Đạo Tử, mở cửa không gian, nhắm vào nó mà tung ra một loạt thiết quyền tri thức!

Trong hư không, các ngôi sao do Thiên Đạo thứ tư hóa thành không ngừng nổ tung, bị chém đứt.

Khó quá… Rõ ràng là cục diện 8 đánh 2, đánh qua đánh lại, lại biến thành ‘ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư’ một chọi ba.

Luân Hồi Nhận tiên tử trong tay Bá Tống phát ra tiếng cười vui sướng như gà mái.

Tuy đây chỉ là một ‘ấn ký Thiên Đạo’, nhưng chỉ cần nhìn thấy thứ gì liên quan đến ‘Thiên Đạo thứ tư’ bị đánh nổ, nàng lại không nhịn được vui mừng.

“Đúng, chém nó!

Nổ nó!” “Bá Tống sử dụng Toàn Phong Xung Kích Long Quyển Trảm!” “Phía dưới nối tiếp Thập Tự Khí Liệu Bạo Tinh Trảm!” “Sau đó Chi Tự Vô Địch Thánh Quang Trảm nối liền!” “Cuối cùng dùng Thiên Đao Táng Tinh Hà kết thúc!” Tống Thư Hàng: “…” Luân Hồi Nhận tỷ tỷ, những chiêu thức chị nói, tôi đều không biết.

Đặc biệt là chiêu Tô Thị bất ngoại truyền ‘Thiên Đao Táng Tinh Hà’, cậu cũng rất muốn học, chiêu đó ngầu lắm.

Ầm ~ Keng ~ Có ‘ấn ký’ của Đạo Tử tiền bối gia nhập, tốc độ các ‘ngôi sao’ do ấn ký Thiên Đạo thứ tư hóa thành bị đánh nổ đã tăng lên một bậc.

Ấn ký Thiên Đạo thứ tư bắt đầu mệt mỏi với việc phòng ngự, công ít thủ nhiều, nhiều thời gian hơn dùng để ‘tăng số lượng ngôi sao’.

Nó giống như một cỗ máy ‘farm quái’ vô tình, điên cuồng farm ra những ngôi sao khổng lồ.

Sau đó những ngôi sao này lại bị đánh nổ, chém đứt.

“Hiệu suất đã tăng lên không ít… nhưng nếu hiệu suất tấn công có thể tăng thêm một chút nữa thì tốt hơn.

Như vậy, tên này sẽ không có thời gian tấn công, chỉ có thể phòng thủ, bị động chịu đòn.” Luân Hồi Nhận tiên tử tâm trạng rất tốt.

Thậm chí sau khi lực nhân quả của ‘Nhân Quả Đao’ kết thúc, nàng cũng không nỡ cắt đứt liên kết, chủ động cung cấp sức mạnh, duy trì sự tồn tại của ‘thanh đao hư ảo’, tiến hành quan sát.

Lời của Luân Hồi Nhận tiên tử vừa dứt, đột nhiên ở xa, có một con phượng hoàng khổng lồ dang cánh bay cao, ánh lửa phượng hoàng chiếu sáng cả tinh không.

Thể tích phượng hoàng không ngừng mở rộng, cuối cùng mở rộng đến mức ngang ngửa một ngôi sao.

Mà ở đuôi của con phượng hoàng lửa này, có một nam tử tuấn mỹ một chân đứng đó.

Anh ta tay cầm phượng hoàng lửa to như ngôi sao, vẻ mặt dường như vẫn còn hơi ngơ ngác, nhưng dưới sự dẫn dắt của phượng hoàng lửa, anh ta cũng gia nhập vào hàng ngũ ‘trò chơi chém hoa quả’.

Phượng hoàng lửa hét dài một tiếng, đôi cánh thu lại, thân hình như một mũi khoan, lao về phía trước.

Ầm ~ Mỗi một lần va chạm, nó đều có thể trực tiếp đâm nát một ‘ngôi sao’ thành bột mịn!

“Ấn ký của Thiên Đạo Cẩu Đản đa!” Tống Thư Hàng nói.

Luân Hồi Nhận tiên tử: “???” “Chính là ấn ký Thiên Đạo thứ ba, chủ nhân thật sự của đạo khí ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ trước đây của tôi.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, làm tốt lắm, sau này thưởng cho mười tỷ phát 《Dưỡng Đao Thuật》 ~” Tống Thư Hàng cười sảng khoái.

Ấn ký Thiên Đạo Cẩu Đản đa không hề phản bội — anh ta chỉ đơn thuần dựa vào bản năng, bám lấy ‘Cửu Tu Phượng Hoàng Đao’ dường như rất thân thiết với mình.

Sau đó, anh ta giống như một con husky tuột xích khỏi chủ, bị Cửu Tu Phượng Hoàng Đao kéo đi, bị động đập nát từng ngôi sao một.

“Bây giờ là cục diện một chọi bốn, ngươi một, chúng ta bốn!” Luân Hồi Nhận tiên tử vui vẻ hét về phía Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư — tuy nàng biết đối phương chỉ là ấn ký, sẽ không trả lời, không có thần trí.

Nhưng nàng chính là muốn hét một tiếng, biểu đạt nội tâm vui sướng của mình.

Sau khi có ấn ký Thiên Đạo Cẩu Đản đa và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao vào sân, ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư hoàn toàn mất đi cơ hội ‘tấn công’.

Nó không chỉ mệt mỏi phòng bị, còn phải dùng toàn bộ năng lượng để ‘tăng số lượng ngôi sao’, hoàn toàn hóa thành cỗ máy farm quái không cảm xúc!

Ngoài việc farm quái một cách vô tình để duy trì những ngôi sao liên tục bị nổ tung, nó đã không thể làm được gì khác.

“Chậc chậc, cuối cùng cũng đến cực hạn rồi.” Luân Hồi Nhận tiên tử bình luận: “Bây giờ ngoài việc farm ‘ngôi sao’, ấn ký Thiên Đạo thứ tư đã không thể làm gì khác, lúc này chỉ cần thêm một chút ngoại lực, là có thể phá vỡ cực hạn của nó, phá vỡ sự cân bằng, khiến nó hoàn toàn tan thành tro bụi.” Tống Thư Hàng nghe đến đây, không khỏi liếc nhìn ‘ấn ký Tam Nhãn thiếu niên Thiên Đạo’ ở xa.

Ngoài ‘ấn ký Bạch Thiên Đạo, ấn ký Bất Hủ đạo nhân Thiên Đạo’ bị Bạch tiền bối mang đi, chỉ còn lại ấn ký Tam Nhãn thiếu niên.

Có điều… ấn ký Tam Nhãn thiếu niên không hề có dấu hiệu phản bội.

Nó chỉ kiên nhẫn đối phó với ‘Thánh Nhãn Kim Đan’.

Dù không có thần trí, nhưng ấn ký Tam Nhãn thiếu niên dựa vào bản năng, vẫn cẩn thận đối đãi với ‘Thánh Nhãn Kim Đan’, uy lực ra chiêu đều khống chế trong phạm vi ‘không làm hại Thánh Nhãn Kim Đan’.

Như vậy, chỉ dựa vào một viên ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ là có thể kiềm chế vững chắc ấn ký Tam Nhãn thiếu niên Thiên Đạo, đối phó với nó.

“Xem ra, hy vọng vào ấn ký Tam Nhãn thiếu niên Thiên Đạo là không có cơ hội rồi.” Tống Thư Hàng nói: “Có lẽ, có thể mong đợi sự thay đổi ở bên Bạch tiền bối?” “Thư Hàng, cậu gọi ta?” Bên tai Tống Thư Hàng vừa hay vang lên giọng của Bạch tiền bối.

Sau đó, bóng dáng Bạch tiền bối từ xa đến gần, vài bước đã xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

“Ấn ký Thiên Đạo Bạch và ấn ký Công Đức đạo nhân đều giải quyết xong rồi sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc.

“Ừm.” Bạch tiền bối gật đầu: “Trên người ta có một bộ ‘tổ hợp pháp khí Ba Mươi Ba Thú’ do Thiên Đạo Bạch luyện chế, là ‘hậu thủ’ mà ngài ấy đã chuẩn bị từ lâu.

Bán bộ Siêu Thoát như ngài ấy, dường như đã nhìn thấy rất nhiều thứ.

Sau đó, ấn ký của ngài ấy và ấn ký của Công Đức đạo nhân đều bị giải quyết rồi.” “Bây giờ, chúng ta liên thủ xử lý ‘Tất Hắc Thiên Đạo’ trước nhé?” Bạch tiền bối hỏi.

“Không, tôi đề nghị chúng ta nên đâm lén các ‘ấn ký Thiên Đạo’ của các vị tiền bối khác trước.

Nếu không, nếu ‘ấn ký Tất Hắc Thiên Đạo’ biến mất, các ấn ký Thiên Đạo khác sẽ ra tay với chúng ta.” Tống Thư Hàng nói một cách thông minh.

Luân Hồi Nhận tiên tử: “…” Người đàn ông vô tình!

Đừng nhìn tình hình hiện tại có vẻ tốt đẹp, một đám dấu ấn Thiên Đạo cùng Tống Thư Hàng đang vây đánh dấu ấn Thiên Đạo thứ tư đen kịt.

Nhưng đó chẳng qua là vì dấu ấn ‘Thiên Đạo thứ tư đen kịt’ đã trở thành ‘đối tượng thù hận số một’ của các dấu ấn Thiên Đạo khác, tạm thời vượt qua Tống Thư Hàng, ‘đối tượng thù hận số hai’ này.

Mối quan hệ giữa Tống Thư Hàng và các dấu ấn Thiên Đạo khác cũng không hề thay đổi từ ‘đối địch’ sang ‘đồng minh’.

Ngay cả dấu ấn Đạo Tử tiền bối đội ‘Thánh Nhãn Kim Đan’, nhiều nhất cũng chỉ biến thành trạng thái ‘trung lập’.

Cho nên... lúc này không thể lập tức xông lên đánh nổ dấu ấn Thiên Đạo thứ tư đen kịt.

Một khi dấu ấn Thiên Đạo thứ tư bị đánh nổ, mất đi đối tượng ‘kéo thù hận’ này, các dấu ấn Thiên Đạo còn lại sẽ lại chuyển ‘mục tiêu thù hận’ sang Tống Thư Hàng!

“Có lý.” Bạch tiền bối thoáng cái đã hiểu ý Tống Thư Hàng.

“Tuy cảm thấy hơi vô tình, nhưng đây đúng là lựa chọn chính xác nhất.” Luân Hồi Nhận tiên tử hiểu ra: “Nếu đã như vậy, nhân lúc các ‘dấu ấn Thiên Đạo’ đang đâm lén dấu ấn Thiên Đạo thứ tư, chúng ta cứ đâm lén bọn họ trước!” Đâm lén kẻ địch đang đâm lén kẻ địch!

Đâm lén của đâm lén của đâm lén.

“Vậy thì, chúng ta chọn dấu ấn Thiên Đạo nào làm mục tiêu đầu tiên?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hiện tại, dấu ấn Thiên Đạo Bàn Cầu, Thiên Đạo Bạch, Công Đức Đạo Nhân đã bị giải quyết.

Trên sân có thể dùng để đâm lén còn có dấu ấn của Thiên Đạo tiên tử thứ năm, dấu ấn Thiên Đạo Cẩu Đản Đa, dấu ấn Đạo Tử và dấu ấn Thiên Đạo thiếu niên ba mắt đang lướt ván qua đường.

“Hay là, bắt đầu từ kẻ có lực công kích yếu nhất?

Giữ lại các dấu ấn Thiên Đạo có lực công kích mạnh trước, như vậy có thể lợi dụng tối đa lực công kích để áp chế tinh thần của Thiên Đạo thứ tư?” Luân Hồi Nhận tiên tử đề nghị.

“Vậy thì, xử lý dấu ấn Thiên Đạo ba mắt trước đi!” Đôi mắt không có ý tốt của Tống Thư Hàng nhìn về phía dấu ấn Thiên Đạo thứ hai đang lười biếng đùa giỡn với ‘Thánh Nhãn Kim Đan’.

Thiên Đạo thứ hai không tham gia vào hoạt động ‘áp chế tinh thần Thiên Đạo đen kịt’, không hòa đồng, bị cô lập bên ngoài.

Nếu hắn đã không thể tạo ra hiệu quả áp chế đối với tinh thần Thiên Đạo thứ tư, không thể cống hiến sức mạnh, vậy thì cứ đánh nổ hắn trước!

“Tán thành.” Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

Chỉ cần dấu ấn Thiên Đạo của nhà cô không phải là người đầu tiên bị đánh nổ là được.

Tốt nhất là dấu ấn Thiên Đạo của nhà cô có thể ở lại sau khi đánh nổ ‘dấu ấn Thiên Đạo đen kịt’.

Như vậy, tâm trạng của cô sẽ tốt hơn một chút.

“Ta cũng cảm thấy được.” Bạch tiền bối gật đầu đáp.

Bạch tiền bối đã đồng ý thì có nghĩa là lựa chọn này hơn chín phần là ‘lựa chọn tối ưu’, một phần còn lại là ‘lựa chọn không tồi’.

“Cẩu Đản Đa và Tam Nhãn tiền bối bên kia cũng không có ý kiến, đồng ý xử lý dấu ấn thiếu niên ba mắt trước.

Đạo Tử tiền bối sau khi suy tính cũng cảm thấy phương án này là ổn thỏa nhất.” Tống Thư Hàng bổ sung.

Để cho ‘đội cổ vũ ngoài sân’ có thể tùy thời cung cấp ý kiến cho mình, Tống Thư Hàng vẫn luôn dùng ‘Tu Liêu Trường Sinh Pháp’ để chụp ảnh tình hình chiến cục, đăng lên Vòng Bạn Bè, sau đó giới hạn quyền xem cho đội cổ vũ.

Như vậy, tuy thân ở ngoài sân nhưng các vị tiền bối đại năng có thể tùy thời hiểu rõ tình hình chiến sự, và kịp thời đưa ra những kiến nghị hữu ích nhất cho Tống Thư Hàng.

Bá Tống, chưa bao giờ chiến đấu một mình!

“Vậy thì, bàn bạc phương án đánh nổ dấu ấn Thiên Đạo ba mắt đi. 《Nhân Quả Đao》 cường hóa của tôi chắc vẫn có thể dùng được khoảng hai lần...

Ba thi lưu lại ở hiện thế, hiện tại mỗi cỗ đều có thể gánh chịu một phần nhân quả cho tôi.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Nếu không xét đến ảnh hưởng của ‘nhân quả’ đối với giai đoạn cuối cùng chứng đạo Bất Hủ, thì bản thể của tôi làm vật tải, vẫn có thể chém thêm một đao nữa.” “Ừm, vậy hai đao này cứ để dành sau này dùng.” Bạch tiền bối quyết định: “Lần này, lại dùng thủ pháp của ta một lần nữa.

Nhưng cần cậu phối hợp, Thư Hàng.” ‘Thủ pháp’ mà Bạch tiền bối nói chính là bộ pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú mà ‘Thiên Đạo Bạch’ để lại.

Đó là hậu thủ mà Thiên Đạo Bạch bán bộ siêu thoát lưu lại.

Bạch tiền bối trước đó chính là dùng bộ ‘pháp khí tổ hợp Ba Mươi

Ba Thú’ này, sử dụng dấu ấn Thiên Đạo Bạch để đánh nổ dấu ấn Công Đức Đạo Nhân.

“Tôi phải phối hợp thế nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Ta cần trạng thái Á Bất Hủ của ngươi, ngoài ra trạng thái cự đao 10000 mét mà ngươi đang thi triển hiện tại cũng có thể dùng được.” Bạch tiền bối tế ra ‘pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’.

Bộ pháp khí do chính tay Thiên Đạo Bạch bán bộ siêu thoát luyện chế này có thể chịu được áp lực của thứ nguyên Thiên Đạo.

Sau đó, Bạch tiền bối khẽ vỗ một cái.

Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú bắt đầu tổ hợp, biến hình.

Chương 3116

Cảnh tượng vô cùng hoành tráng.

Rất nhanh, pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú đã hóa thành hình dạng một ‘nòng pháo’.

Nhưng nòng pháo này không chỉ có một nòng, mà ngược lại giống như súng Gatling, với rất nhiều nòng pháo cuộn lại với nhau tạo thành một tư thế đáng sợ.

Khi nhìn thấy thứ này, Tống Thư Hàng bất giác cảm thấy trong lòng rờn rợn.

Ngay cả khi đối mặt với vô số nòng pháo của Thiên Đạo Bàn Cầu hình thái pháo đài chiến tranh, Tống Thư Hàng cũng chưa từng rờn rợn như vậy.

Cảm giác rờn rợn này đến từ một loại trực giác ‘phi nhân đạo’.

Trực giác cấp Thiên Đạo nói cho hắn biết, ‘pháo Gatling’ mà Bạch tiền bối tế ra này, có lẽ rất tốn ‘người’.

“Đến đây, Thư Hàng, biến về hình người trước đi.” Bạch tiền bối nhanh chóng vẫy tay với Thư Hàng, tần suất vẫy tay rất cao.

Lúc này trong chiến cục, dù thiếu Tống Thư Hàng, mấy dấu ấn Thiên Đạo còn lại vẫn có thể áp chế vững chắc ‘tinh thần Thiên Đạo đen kịt’, khiến tinh thần Thiên Đạo đen kịt ở trong trạng thái ‘mệt mỏi phòng bị’, nhưng không có sức để ‘phản kích’.

Cho nên Tống Thư Hàng hoàn toàn có thể tạm thời rút lui.

“Bạch tiền bối, thứ này có tốn người không?” Tống Thư Hàng sau khi hóa thành hình người, cẩn thận hỏi.

“Hơi tốn...

Nếu là Kiếp Tiên hoặc Trường Sinh Giả bình thường, e rằng không chịu nổi một phát.

Dấu ấn Thiên Đạo Bạch vì không có thuộc tính ‘bất hủ bất diệt’, nên chỉ chuyển hóa thành được khoảng một trăm phát.

Nhưng ngươi thì khác, ngươi rất hợp.” Bạch tiền bối an ủi.

Tống Thư Hàng chính là toàn thân Á Bất Hủ + Trường Sinh Đạo đã được cường hóa trong ‘giai đoạn Á thăng Thiên Đạo’.

Cấp Á Bất Hủ, gần như không thể bị phá hủy.

Có thể nói, hiệu quả của Tống Thư Hàng lúc này hoàn toàn lớn hơn một ‘dấu ấn Thiên Đạo’.

Hơn nữa, còn là cấp có thể tái sử dụng.

Tống Thư Hàng: “...” Giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ đến Vũ Nhu Tử.

Nếu là tính cách của Vũ Nhu Tử, có lẽ vì tò mò, sẽ rất vui vẻ thử nghiệm ‘pháp khí’ này chăng?

“Mau lên, đừng lãng phí thời gian.” Bạch tiền bối nhiệt tình vẫy tay với Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng cắn răng, nhắm mắt lại, không phản kháng.

Một lát sau... các thành viên trong ‘đội cổ vũ online ngoài sân’ của Tống Thư Hàng, liền từ Vòng Bạn Bè của Bá Tống, nhìn thấy khuôn mặt tuyệt vọng của Bá Tống.

Cùng với Bá Tống bị nhét vào một pháp khí kỳ quái.

Đó là một pháp khí giống như ‘pháo Gatling’, thân thể Tống Thư Hàng thì bị nhét vào ‘miệng nạp đạn’.

Bạch tiền bối TWO: “???” Cẩu Đản Đa: “???” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối: “???” Đạo Tử: “???” Trong nhất thời, các thành viên đội cổ vũ, gõ ra một hàng dấu chấm hỏi ngay ngắn.

Đây là định làm gì?

“Từ hôm nay trở đi, xin hãy gọi tôi là Tống?

Một phút một nghìn phát?

Thư Hàng.

Mỗi một phút bắn ra Bá Tống, giá trị có thể quy đổi thành một ‘vị diện Chư Thiên Vạn Giới’.” Tống Thư Hàng lại bổ sung thêm một lời nhắn.

Cách quy đổi này của Tống Thư Hàng, thực ra đã là khiêm tốn rồi.

Hiện tại hắn, có thể nói là ‘tiểu Thiên Đạo đi lại giữa nhân gian’, nếu thật sự là giá trị của một nghìn Bá Tống cộng lại, tuyệt đối không phải là một ‘vị diện Chư Thiên Vạn Giới’ có thể đổi được.

“Khóa mục tiêu hoàn tất.” Bạch tiền bối lên tiếng, đồng thời bắt đầu nạp năng lượng cho pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú.

Nòng pháo đa nòng của pháp khí đã nhắm thẳng vào dấu ấn Thiên Đạo ba mắt.

“Bạch tiền bối... tôi muốn hỏi một chút, dấu ấn Thiên Đạo Bạch trước kia, cũng bị nhét vào như vậy sao?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

“Ừm, hơn nữa là hắn tự mình bò vào, rất chủ động.” Bạch tiền bối đáp.

Tống Thư Hàng khẽ thở dài: “Nếu vậy thì, trong lòng tôi cũng được an ủi phần nào.” Dù sao, Thiên Đạo Bạch cũng từng bị bắn ra ngoài.

Hắn như vậy cũng coi như là được đãi ngộ cấp cao như dấu ấn Thiên Đạo Bạch.

Trong lòng bỗng dưng cân bằng hơn nhiều.

“Lát nữa kết thúc, ngươi kể cho ta nghe trải nghiệm...

Lần sau, đổi thành ta.” Bạch tiền bối nghĩ một lát rồi lại dặn dò.

Tống Thư Hàng: “???” Không, tôi không làm.

Chuyện nạp Bạch tiền bối vào nòng pháo rồi bắn ra, nghe có vẻ rất hay.

Nhưng lỡ như gây ra phản đòn vận khí quỷ dị thì sao?

Tôi đây, Bá Tống, còn muốn sống qua năm 2020!

Cho nên...

“Không cần phiền phức như vậy đâu, Bạch tiền bối.

Chuyện nhỏ nhặt này, cứ giao cho tôi đi.

Tôi là người đàn ông toàn thân Á Bất Hủ, không cần lo lắng tôi tiêu hao đâu.” Tống Thư Hàng nói một cách chính nghĩa.

Dục vọng cầu sinh mãnh liệt của hắn khiến Luân Hồi Nhận tiên tử cảm động.

“Không được, còn lại mấy ‘dấu ấn Thiên Đạo’ cần giải quyết, chúng ta vẫn nên thay phiên nhau sẽ tốt hơn.

Hơn nữa, đâu phải chỉ có một mình ngươi chứng đạo...

Lần này, là hai cá thể chúng ta, đồng thời chứng đạo.” Bạch tiền bối nghiêm túc đáp: “Là tiền bối, ta không thể để ngươi gánh chịu hết mọi khó khăn được.” Tiền bối, phải có dáng vẻ của tiền bối.

Nếu có thể, Bạch tiền bối hy vọng mình có thể gánh vác nhiều khó khăn hơn một chút.

Chăm sóc hậu bối, cũng là truyền thống tốt đẹp của các đạo hữu trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Luân Hồi Nhận tiên tử nghe đến đây, lại bị cảm động.

Không hổ là hai người có thể đồng thời chứng đạo với tư cách hai cá thể khác nhau, giữa Bá Tống và Bạch đạo hữu, luôn nghĩ cho đối phương, tương trợ lẫn nhau.

Đây có lẽ chính là nền tảng để họ có thể ‘hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo’ chăng?

Ngay lúc Luân Hồi Nhận tiên tử đang âm thầm cảm động, Tống Thư Hàng đột nhiên hỏi: “Bạch tiền bối... thực ra, có phải chính ngài muốn được bắn ra để chơi không?” Bàn tay thon dài của Bạch tiền bối cứng đờ.

Bị nói trúng rồi sao?

Luân Hồi Nhận tiên tử trong lòng đầy nghi hoặc: “?” “Bắn!” Bạch tiền bối nhấn nút bắn của ‘pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’.

Thời gian thứ này, chỉ cần trôi qua đủ lâu quả nhiên vẫn sẽ thay đổi tính cách của con người.

Nhớ lúc đầu, Thư Hàng dù phát hiện ngài làm hỏng đồ điện trong nhà cũng không vạch trần trước mặt, mà sẽ thiện ý chọn ‘nhìn mà không thấy’.

Nhưng cảnh đẹp không dài, từ khi trở thành Bá Tống, thuộc tính ‘thẳng ruột ngựa’ của Thư Hàng đã bị khuếch đại, không thuốc nào cứu chữa.

Theo tiếng hô của Bạch tiền bối, Tống Thư Hàng cảm thấy sức mạnh toàn thân mình như bị rút cạn...

Sự rút cạn này là kiểu ‘vắt kiệt hoàn toàn’.

Nếu không có Á Bất Hủ bảo vệ, cái giá phải trả có thể là tử vong trực tiếp!

Tiếp đó, năng lượng cấp đơn vị một ‘Bá Tống’ được chuyển hóa thành hơn mười phát ‘đạn pháo’.

So với dấu ấn Thiên Đạo Bạch, tỷ lệ chuyển hóa của một ‘Bá Tống’ thấp hơn mười lần.

Điều này chủ yếu là vì, hình thức pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú này là hậu thủ do Thiên Đạo Bạch sáng tạo, vốn dĩ được thiết lập để bắn ra ‘dấu ấn Thiên Đạo Bạch’.

Tống Thư Hàng bị nhét vào, thực ra có hơi ‘không hợp quy cách’.

Hắn sở dĩ có thể được pháp khí chấp nhận, chủ yếu là vì giữa Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, đã lợi dụng thiên phú của Nho gia Thánh Nhân để tiến hành hỗ trợ lẫn nhau.

Điều này mới miễn cưỡng thông qua được chứng thực của pháp khí.

Cái giá phải trả là tỷ lệ chuyển hóa thấp đi một chút.

May mắn thay, uy lực của mỗi viên đạn pháo cũng tăng lên bảy tám lần, không lỗ quá nhiều.

Sau khi bị vắt kiệt trong nháy mắt... nhờ sức mạnh của ‘Bất Hủ Phì Kình Kim Đan’ + thể chất Á Bất Hủ, cộng thêm ‘Tu Liêu Trường Sinh Pháp’ bổ sung bất cứ lúc nào.

Vừa bị vắt kiệt, năng lượng trong cơ thể Tống Thư Hàng lại nhanh chóng hồi phục.

Tiếp đó lại bị vắt kiệt, rồi lại hồi phục.

Cứ tuần hoàn như vậy.

Đát đát đát đát đát~ Từ trong nòng pháo Gatling, những viên đạn pháo Bá Tống từ bi liên tục được bắn ra.

Mỗi một viên đạn pháo đều ẩn chứa uy lực công kích của ‘Tu Liêu Chi Đạo + cấp Á Bất Hủ’ của Bá Tống, thậm chí mỗi một viên đạn sau khi ra khỏi nòng còn được đính kèm một tầng đao pháp ‘Dĩ Thân Hóa Đao’, thêm một tầng sát thương đao mang của cự đao.

Đối diện, dấu ấn Thiên Đạo thứ hai vốn đang đùa giỡn với ‘Thánh Nhãn Kim Đan’ đột nhiên dừng lại.

Tiếp đó hắn làm ra một hành động khiến Tống Thư Hàng không thể tin nổi.

Dấu ấn Thiên Đạo thứ hai lại quay người chắn trước ‘Thánh Nhãn Kim Đan’, bảo vệ Thánh Nhãn Kim Đan!

Cảnh này, quả thực khiến người ta cảm động.

So sánh ra, Tống Thư Hàng cảm thấy mình như trở thành nhân vật phản diện, đang bức hại nhân sĩ chính phái.

Bá Tống, người có tâm hồn bị lay động, ngay lập tức chụp lại khoảnh khắc này, gửi cho các thành viên ‘đội cổ vũ ngoài sân’ của mình.

Chương 3117

Hắn vừa kịp gửi xong hình ảnh.

Hàng trăm hàng nghìn viên 'đạn pháo Bá Tống' đã vô tình rơi xuống thân thể dấu ấn Thiên Đạo thứ hai.

Đát đát đát~ Tiếng pháo nổ đinh tai nhức óc, những viên đạn Bá Tống chí mạng vô tình rơi xuống dấu ấn Thiên Đạo thứ hai.

Sau một phút bắn liên tục...

Dấu ấn Thiên Đạo thứ hai đã tan xương nát thịt, không còn lại gì.

Trong hư không, chỉ có viên 'Thánh Nhãn Kim Đan' được bảo tồn hoàn hảo ở lại chỗ cũ, dường như đang tố cáo sự tàn nhẫn của Bá Tống với thế nhân!

Mặc dù Thánh Nhãn Kim Đan, vốn dĩ là đồ của Bá Tống, căn bản không cần lo lắng sẽ bị tổn thương.

Bắn xong, miệng nạp đạn của nòng pháo Gatling hơi giật lùi, đẩy Tống Thư Hàng ra.

"Cảm giác thế nào?

Thư Hàng?" Bạch tiền bối nở một nụ cười ngọt ngào, đưa tay kéo Tống Thư Hàng dậy.

"Tổng cảm giác mình đã làm một việc rất trái với lương tâm, cảm giác mình đã trở thành nhân vật phản diện vô tình." Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi đáp.

Luân Hồi Nhận tiên tử bồi thêm một dao: "Lúc ngươi lựa chọn đâm lén các dấu ấn Thiên Đạo này, đã rất vô tình rồi." "Bây giờ không phải lúc nghĩ nhiều như vậy." Bạch tiền bối sau khi kéo Tống Thư

Hàng ra, liền nhanh chóng nằm vào ‘miệng nạp đạn’, nói: “Đến lượt ta rồi, là một tiền bối... tiếp theo đến lượt ta gánh vác khó khăn.

Người tiếp theo, diệt ai trước?” Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút: “Ừm, trạng thái hiện tại của dấu ấn Đạo Tử tiền bối hẳn là tốt nhất, cho dù không có dấu ấn Thiên Đạo thứ tư kéo thù hận, ngài ấy cũng sẽ không chủ động tấn công chúng ta.

Cho nên, chúng ta cứ loại bỏ dấu ấn Cẩu Đản Đa trước đi.” “Vậy thì khóa mục tiêu là hắn.” Bạch tiền bối đồng ý.

“Thực ra ngay từ đầu ta đã muốn hỏi, Thiên Đạo thứ ba không phải là rồng sao?

Tại sao lại là Cẩu Đản?” Luân Hồi Nhận tiên tử hỏi.

“Không, ta mới là Cẩu, không đúng... chính xác mà nói, Trình Lâm mới là Cẩu Đản.

Ông ta là Cẩu Đản Đa (bố của Cẩu Đản).” Tống Thư Hàng đáp.

Sau đó, hắn lại nói với Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, thực ra tôi có một ý tưởng táo bạo...

Tại sao chúng ta không nạp thêm vài ‘nguồn đạn’ vào, một hơi thổi bay tất cả các dấu ấn Thiên Đạo trước mắt đi?

Nếu cần điều khiển pháp khí, Luân Hồi Nhận tiên tử có thể làm thay chúng ta.” Dù sao các dấu ấn Thiên Đạo đang tụ tập lại một chỗ, vừa hay diệt gọn một lần, không phải sao?

“Nhưng mà, nguồn đạn không đủ mà?” Luân Hồi Nhận tiên tử nêu ra nghi vấn trong lòng.

Trong số các dấu ấn Thiên Đạo từ 2 đến 8.5 hiện tại, đã có bốn cái bị giải quyết.

Còn lại dấu ấn Thiên Đạo thứ tư đen kịt đang bị vây đánh.

Dấu ấn Thiên Đạo Cẩu Đản Đa của nhà Bá Tống.

Dấu ấn của bản tôn cô, Thiên Đạo tiên tử thứ năm.

Và dấu ấn Đạo Tử đã đem cả ‘năng lực tính toán cốt lõi của Thiên Đạo’ chế tác thành plug-in giao cho Bá Tống.

Cho dù nạp cả Tống Thư Hàng và Bạch đạo hữu vào pháp khí, hóa thành nguồn đạn, muốn một lần giải quyết bốn dấu ấn Thiên Đạo đối diện, vẫn còn thiếu một chút.

Muốn tấn công bao trùm, ít nhất phải có ba ‘nguồn đạn’ mới được.

Nếu xem xét cẩn thận, để cho chắc ăn thì tốt nhất là có bốn nguồn đạn, mới có thể đảm bảo bùng nổ đủ đạn dược trong một hơi, quét sạch toàn bộ bốn dấu ấn Thiên Đạo còn lại.

“Nếu tôi và Bạch tiền bối không đủ, thì phải nghĩ cách mời ngoại viện.” Tống Thư Hàng véo cằm, suy tư: “Thiên Đạo tiên tử thứ năm có thể từ ngoài sân cung cấp một phần sức mạnh Bất Hủ cấp ‘dấu ấn Thiên Đạo’ qua đây không?” “Tại sao ngươi không nghĩ đẹp hơn một chút, trực tiếp nghĩ đến việc để bản tôn của ta giáng lâm thứ nguyên Thiên Đạo, giúp ngươi xử lý hết tất cả các dấu ấn Thiên Đạo?” Luân Hồi Nhận tiên tử truyền âm nhập mật đáp lại.

Sở dĩ dùng phương thức truyền âm là vì cô ở cuối ‘truyền âm nhập mật’...

đính kèm một biểu cảm khinh bỉ (￣_,￣).

Đây rõ ràng là phiên bản nâng cấp của truyền âm nhập mật, lại còn có cả chức năng biểu cảm!

Qua điểm này có thể thấy, bình thường Luân Hồi Nhận tiên tử một mình ở trong ‘Luân Hồi Cung’, nhàm chán đến mức nào.

“Ồ, ý tưởng này cũng hay đấy.” Tống Thư Hàng nói.

“Nghĩ đẹp cũng vô dụng.” Luân Hồi Nhận tiên tử đâm một nhát vào tim.

Tống Thư Hàng trước đó dựa vào năng lực của 《Nhân Quả Đao》 và 《Tu Liêu Trường Sinh Đạo》, thông qua các kênh phân luồng của Chư Thiên Vạn Giới, mới thu thập được sức mạnh của ‘một đao’.

Muốn để Thiên Đạo tiên tử thứ năm thông qua một kênh duy nhất, trực tiếp truyền tống sức mạnh của ‘một dấu ấn Thiên Đạo’ vào, e rằng phải truyền mất trăm tám chục năm mới xong, thậm chí có thể còn lâu hơn.

Trăm tám chục năm sau, hoa cúc cũng đã nguội lạnh rồi.

“Tiếc thật, rõ ràng có ngoại viện mạnh như vậy, lại không thể vào sân.” Tống Thư Hàng tiếc nuối nói.

Nếu đã không thể mời ngoại viện, vậy thì chỉ có thể dựa vào sức mạnh của chính mình.

Tầm mắt Tống Thư Hàng nhìn về vị trí của ‘Thánh Nhãn Kim Đan’, đó là nơi ‘dấu ấn Thiên Đạo thiếu niên ba mắt’ bị phá hủy.

“Thánh Nhãn Kim Đan sao?

Nhưng Nho gia Thánh Nhân cuối cùng vẫn chưa chứng đạo, không thể thay thế một vị trí ‘nguồn đạn’.” Bạch tiền bối lật người nằm sấp trong băng đạn, lên tiếng.

“Không, thứ tôi nhắm đến là một thứ khác.” Tống Thư Hàng vung vẩy tay: “Chiêu này, đã lâu không sử dụng rồi...

Chủ yếu là không gặp được đối tượng thích hợp.

Nhưng mục tiêu hôm nay, khiến tôi rất vừa ý, rất thích hợp để tôi thi pháp!” Đối diện, Luân Hồi Nhận tiên tử nghe vậy, có chút tò mò hỏi Tống Thư Hàng: “Ngươi có không ít thủ đoạn nhỉ?

Từ đầu đến giờ, luôn có những bí pháp có thể dùng được, rốt cuộc ngươi biết bao nhiêu loại bí pháp?” Tống Thư Hàng ngẩng đầu nhìn trời: “...” Phản ứng quỷ dị này của hắn khiến Luân Hồi Nhận tiên tử ngẩn ra: “???” “Biết sơ sơ, sơ sơ thôi.” Tống Thư Hàng đáp.

Nói xong, hắn không cho Luân Hồi Nhận tiên tử có cơ hội hỏi tiếp, trực tiếp ra tay thi pháp: “Ra đây, lấy ‘ý chí’ và ‘năng lượng’ trước mắt ta làm cơ sở, Bá Thần Trụ!” Đây chính là trụ pháp chân truyền của đại ma đế ‘Hà Chỉ tiền bối’.

Trích một câu của Hà Chỉ tiền bối: Nơi nào Bá Thần Trụ cắm xuống, nơi đó chính là quốc độ của Bá Tống!

Và hôm nay.

Bá Thần Trụ, sẽ đạt đến một đỉnh cao mới!

Bởi vì thứ Bá Tống muốn ngưng tụ, là sức mạnh còn sót lại của dấu ấn Thiên Đạo.

Dùng ‘năng lượng dấu ấn’ của Tam Nhãn tiền bối để đúc ra một cây ‘Thiên Đạo Trụ’ trước nay chưa từng có.

Nếu có thể thành công, đây tuyệt đối sẽ trở thành một trong những ‘trụ mạnh nhất’ Chư Thiên Vạn Giới.

Từ ‘Huyền Thánh Trụ’ ban đầu, đến ‘Trường Sinh Trụ’ sau này, đến ‘Thiên Kiếp Trụ’ đặc thù.

Hôm nay, Bá Tống cuối cùng cũng đã đưa móng vuốt của mình về phía ‘Thiên Đạo’.

Đây là một sự phát triển tất yếu.

Từ ngày Bá Tống học được ‘Bá Thần Trụ’, đã định trước ngày này, sớm muộn cũng sẽ đến.

Dù sao với năng lực gây chuyện của Bá Tống, đối đầu trực diện với Thiên Đạo, cũng là chuyện sớm muộn.

Soạt~ Theo Tống Thư Hàng thi pháp.

Lấy năng lượng còn sót lại của dấu ấn Thiên Đạo ba mắt, mảnh vỡ dấu ấn làm trung tâm, một cơn gió lốc cuộn lên, hình thành một vòi rồng.

Và ở trung tâm của vòi rồng này, một cây 'trụ' đáng sợ bắt đầu ngưng tụ!

Đồng thời, 'Bất Hủ Phì Kình Kim Đan + sức mạnh Á Bất Hủ' trên người Tống Thư Hàng liên tục bị rút ra, rót vào cây Bá Thần Trụ mới này.

Giống như lúc trước bị nhét vào 'nòng pháo Gatling', hắn một lần lại một lần bị vắt kiệt, cứ thế lặp đi lặp lại, tuần hoàn chín lần.

Sau chín lần, cây trụ hoàn toàn thành hình.

Từ trên cây trụ này, tỏa ra uy áp cấp dấu ấn Thiên Đạo, đạo ngân... còn có sức mạnh của dấu ấn thiếu niên ba mắt.

Đây là một cây trụ thông thiên.

Bá Thần Trụ được hóa thành từ sức mạnh của Trường Sinh Giả bình thường, chiều dài đại khái đều ở khoảng 40 mét đến 100 mét.

Mà cây Bá Thần Trụ được hóa thành từ dấu ấn của Tam Nhãn tiền bối này, nhìn một cái, dường như không thấy được điểm cuối!

Trên thân trụ, hiện ra những hình vẽ 'thời tiết' phức tạp.

Có trời quang, có trời âm u, có sấm chớp mưa giông, có tuyết lớn...

Trong mỗi một tầng mây thời tiết, đều ẩn giấu ba con ngươi, dường như đang dòm ngó thế gian.

Tống Thư Hàng thông qua cảm ứng, có thể ‘nhìn thấy’ trên đỉnh cây trụ, có một bức tượng điêu khắc hình dáng thiếu niên ba mắt, hình thái của nó gần như giống hệt với Cửu U Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, thậm chí bên cạnh bức tượng này, còn có một ‘quản gia nhãn cầu’!

“Ồ?” Tống Thư Hàng nhìn bức tượng điêu khắc của quản gia nhãn cầu.

Tại sao quản gia nhãn cầu cũng xuất hiện trong ‘tượng điêu khắc Thiên Đạo’?

Lẽ nào... hắn và Thiên Đạo ba mắt, thực ra là một cá thể?

Nhưng khi Cửu U Tam Nhãn tiền bối đối xử với quản gia nhãn cầu, hoàn toàn không giống như đối xử với ‘một bộ phận cơ thể’ của mình.

Quản gia nhãn cầu còn đang tìm mọi cách để nhảy việc nữa mà!

“Thế này thì thú vị rồi.” Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

Hắn lại đưa tay lên trụ, khiến trụ thu nhỏ lại, hóa thành kích thước ‘trường côn’, lơ lửng trước mặt mình: “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính là sản phẩm mới của dòng Bá Thần Trụ của ta — Thiên Đạo Trụ?

Tam Nhãn Trụ!” Ngày hôm nay, Bá Thần Trụ lại có thêm một dòng sản phẩm mới!

“Bí thuật tàn nhẫn và đáng sợ!” Luân Hồi Nhận tiên tử âm thầm nuốt nước bọt.

Bí pháp trên người Bá Tống, vừa quỷ dị, vừa tuyệt tình.

Kẻ địch chết trong tay Bá Tống, nếu trước khi chết không hủy diệt thi thể của mình, thì còn bị phơi thây, sau khi chết còn phải hóa thành ‘trụ’, để Bá Tống sai khiến cả đời.

Quả thực có thể so sánh với tử linh pháp sư của hệ thống tu luyện phương Tây.

“Xong rồi, Bạch tiền bối, ngài xem ‘Thiên Đạo Trụ’ này có dùng được không?” Tống Thư Hàng đưa ‘Thiên Đạo Trụ?

Tam Nhãn Trụ’ cho Bạch tiền bối.

Chương 3118

Bạch tiền bối nhận lấy ‘Thiên Đạo Trụ’, đặt nó vào trong băng đạn của ‘pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú?

Pháo Gatling’.

Một lát sau.

“Được!” Bạch tiền bối gật đầu: “Nhưng mà, năng lượng của một cây Thiên Đạo Trụ thấp hơn ‘dấu ấn Thiên Đạo’.

Chúng ta vẫn cần nhiều ‘Thiên Đạo Trụ’ hơn nữa.” Nói rồi, Bạch tiền bối đưa tay, lấy ra hai cái hộp báu.

Chất liệu của hộp báu là do ‘công đức chi lực’ đã thực chất hóa cấu thành, vật phong ấn hộp là hai sợi tóc dài.

“Vốn định giữ lại chúng nó, tương lai có lẽ có thể dùng để đúc đạo khí...

Bây giờ, vừa hay dùng được.” Bạch tiền bối giao hai cái hộp báu cho Tống Thư Hàng.

“Mảnh vỡ dấu ấn Thiên Đạo?” Tống Thư Hàng hiểu ý ngay.

Có thể được Bạch tiền bối cẩn thận cất giữ, số lượng lại là 2 cái, vừa khớp với số lượng ‘dấu ấn Thiên Đạo Bạch’ và ‘dấu ấn Công Đức Đạo Nhân’ bị Bạch tiền bối mang đi trước đó.

“Không sai.” Bạch tiền bối gật đầu. 【Sao lại trùng hợp thế?】 Luân Hồi Nhận tiên tử ngước mắt nhìn trời.

Không hổ là hai người ăn ý đến mức có thể ‘hai cá thể khác nhau đồng thời chứng đạo’.

Một người sau khi xử lý kẻ địch, còn muốn luyện chế thành ‘Bá

Thần Trụ’.

Người kia sau khi xử lý kẻ địch, còn nghĩ đến việc tương lai luyện chế kẻ địch thành ‘đạo khí’.

Đều là những kẻ tàn nhẫn.

Hơn nữa, vì sự ăn ý này, mảnh vỡ và năng lượng còn sót lại mà Bạch đạo hữu thu thập sau khi xử lý hai ‘dấu ấn Thiên Đạo’, vừa hay để cho Tống Thư Hàng sử dụng, trùng hợp đến mức không thể tin nổi.

Cảm giác như trong cõi u minh, may mắn thứ này, đang chiếu cố Bá Tống và Bạch đạo hữu.

May mà hai tên này không phải kẻ địch.

May mà Thiên Hà Tô Thị của ta và hai tên này có quan hệ hữu hảo.

Sau khi mừng thầm, Luân Hồi Nhận tiên tử khẽ ho một tiếng, nói: “Ta ở đây cũng có một ít đồ, có thể giao cho ngươi, Bá Tống.” Tống Thư Hàng quay đầu lại, mắt sáng lên hỏi: “Luân Hồi Nhận tiên tử, ngài muốn cống hiến sức mạnh của mình, để tôi chế tác thành ‘Đạo Khí Trụ’ sao?” Đạo Khí Trụ cũng tốt mà, tuy không bằng Thiên Đạo Trụ, nhưng uy lực cũng rất lớn, Tống Thư Hàng sẽ không từ chối.

“Phì!” Luân Hồi Nhận tiên tử dùng giọng điệu hung dữ nhất phỉ nhổ Bá Tống.

Ta sống sờ sờ, sao phải nghĩ quẩn để ngươi chế tác thành trụ?

Sau khi phỉ nhổ Bá Tống một cách hung hăng, Luân Hồi Nhận tiên tử khẽ xuất vỏ, từ trong đao vỏ của A Thập Lục lấy ra một phần ‘mảnh vỡ dấu ấn Thiên Đạo’.

Đây là dấu ấn của ‘Thiên Đạo Bàn Cầu’ bị Tống Thư Hàng một đao chém chết.

“Sau khi ngươi chém nổ dấu ấn Thiên Đạo Cầu, ta thấy những mảnh vỡ dấu ấn Thiên Đạo này, cảm giác có lẽ có thể dùng để nâng cấp cho đao vỏ của A Thập Lục, thế là liền giữ lại chúng...

Bây giờ cứ cho ngươi dùng trước, tương lai đừng quên khai quang cho đao vỏ của A Thập Lục nhiều vào.” Luân Hồi Nhận tiên tử nói.

“Cảm ơn tiên tử.” Tống Thư Hàng nhận lấy ‘mảnh vỡ dấu ấn Thiên Đạo Bàn Cầu’, cười toe toét: “Như vậy, chúng ta có thể có thêm bốn cây ‘Thiên Đạo Trụ’!

Đủ để một lần quét sạch các dấu ấn Thiên Đạo còn lại.” “Ừm, đợi một lần quét sạch xong, lại có thể ngưng tụ thêm bốn cây ‘Thiên Đạo Trụ’, đủ một bộ.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

Tiếc là Thiên Đạo thứ nhất đã xóa đi mọi thông tin tình báo của bản thân, không có cách nào lấy được dấu ấn Thiên Đạo của ngài ấy.

Nếu không, cộng thêm Thiên Đạo thứ nhất nữa, mới thật sự là đủ một bộ ‘Thiên Đạo Trụ’, mới là đầy đủ cả bộ.

“Vậy thì... tôi bắt đầu đây!” Tống Thư Hàng hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái của mình.

Dù đang ở trong ‘thứ nguyên Thiên Đạo’, sức mạnh Á Bất Hủ tiêu hao đi có thể dần dần rút năng lượng từ ‘thứ nguyên Thiên Đạo’ để bổ sung.

Nhưng cảm giác ‘gần kề cái chết’ mỗi lần bị vắt kiệt cũng không phải là trải nghiệm tốt đẹp gì.

Hơn nữa, mỗi lần tế luyện một cây ‘Thiên Đạo Trụ’ ít nhất phải cần chín chu kỳ.

Tương đương với việc phải trải nghiệm cảm giác chết đi chín lần.

Nhưng, vì Thiên Đạo Trụ, mọi thứ đều đáng giá!

Sau khi điều chỉnh tốt trạng thái, Tống Thư Hàng với vẻ mặt như đi vào chỗ chết, anh dũng hy sinh, bắt đầu luyện chế mảnh vỡ và năng lượng của ba dấu ấn Thiên Đạo.

Trong nhất thời, hiện trường cuồng phong gào thét, sấm chớp rền vang, lửa cháy ngút trời, sóng thần cuồn cuộn...

Hiệu ứng đặc biệt này, ít nhất cũng phải trị giá ba trăm triệu! ....

Khi ba cây Bá Thần Trụ?

Thiên Đạo Trụ luyện chế hoàn thành, Tống Thư Hàng đã gần như kiệt sức.

Sự kiệt sức này, không chỉ là về thể xác, mà còn là sự mệt mỏi về tinh thần.

“Tôi dường như đã trở lại thời cấp ba thức trắng đêm học tập, vì kỳ thi đại học mà dốc sức.

Trải nghiệm đó.” Tống Thư Hàng ngay cả một ngón tay cũng không muốn động đậy: “Bạch tiền bối, tiếp theo ngài kiểm tra xem ba cây Thiên Đạo Trụ này có dùng được không.” “Vất vả cho cậu rồi, Thư Hàng.” Bạch tiền bối đưa tay ra điểm một cái, ba cây ‘Thiên Đạo Trụ’ thu nhỏ hạ xuống, nạp vào băng đạn của pháp khí để kiểm tra.

Trong nháy mắt.

“Được, bốn trụ cộng thêm ngươi và ta, đủ dùng rồi.” Bạch tiền bối xác định.

Thiên Đạo Trụ?

Cầu Trụ.

Thiên Đạo Trụ?

Bạch Trụ.

Thiên Đạo Trụ?

Nhân Trụ.

Cộng thêm Thiên Đạo Trụ?

Nhãn Trụ trước đó.

Bốn trụ đầy đủ.

Bốn lần đỉnh cao của trụ sinh!

Tống Thư Hàng không nhịn được chụp một tấm ảnh, thông qua 'hệ thống tu liêu', gửi ảnh cho Hà Chỉ Ma Đế.

Trên thế giới này, người đàn ông hiểu rõ nhất về 'trụ' chính là Hà Chỉ Ma Đế.

Trong lĩnh vực này, hắn ta nắm giữ kỹ năng 《Ma Thần Trụ》 và Tống Thư Hàng nắm giữ năng lực 《Bá Thần Trụ》, có thể miễn cưỡng coi là 'tri âm'.

Nếu là Hà Chỉ Ma Đế, chắc chắn có thể nhìn ra sự đáng sợ của bốn cây trụ trong ảnh. 《Ma Thần Trụ》 có thể phát huy rực rỡ trong tay mình, tâm trạng của Hà Chỉ Ma Đế nhất định rất phức tạp nhỉ?

Tiếc là, bây giờ không có thời gian để xem biểu cảm của Hà Chỉ Ma Đế khi nhận được ảnh.

"Nghỉ ngơi xong chưa?" Bạch tiền bối hỏi.

"Hồi phục được một chút rồi...

Đúng rồi, Bạch tiền bối.

Để cẩn thận cho chắc, những cây Bá Thần Trụ khác của tôi, cũng dùng hết luôn đi." Tống Thư Hàng gắng gượng ngồi dậy, tế ra tất cả 'Trường Sinh Trụ' trong tay mình.

Côn Vương Trụ, Hà Chỉ Trụ, Hư Nhật Trụ. 'Bì Bì Trụ' do Công

Đức Xà mỹ nhân hóa thành.

Sau đó là ‘Đế Diệt Trụ’ của Thiên Đế Tử + virus hủy diệt hằng tinh.

Tiếp theo là ‘Tinh Long Trụ’ của sức mạnh hành tinh mọc mắt + sức mạnh Long Lạc nữ sĩ.

Cây trụ này nếu mang đến Hắc Long thế giới, uy lực phát huy ra tuyệt đối không yếu hơn ‘Thiên Đạo Trụ’.

Lấy Tinh Long Trụ, Bì Bì Trụ và Đế Diệt Trụ làm chính, Côn Vương Trụ, Hà Chỉ Trụ, Hư Nhật Trụ làm phụ, hiệu quả hợp nhất phát huy ra, hẳn cũng có thể bằng một cây rưỡi ‘Thiên Đạo Trụ’.

Khi từng cây Thiên Đạo Trụ, Đạo Khí Trụ, Trường Sinh Trụ được nạp vào pháo Gatling, Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ. 【Có lẽ, đây mới là cách mở khóa thực sự của ‘Bá Thần Trụ’ của mình!】 Bá Thần Trụ của ta, từng cây một đi nện người, hiệu suất quá thấp, quả thực là một sự lãng phí.

Cùng là ‘pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú’, cái trong tay ta hẳn cũng có thể tổ hợp thành hình thức ‘pháo Gatling’ của Bạch tiền bối.

Đến lúc đó, ta sẽ nạp từng cây ‘Bá Thần Trụ’ vào, bắn vào kẻ địch Thiên Đạo Trụ, Trường Sinh Trụ, Thiên Kiếp Trụ...

Ai có thể đỡ được chứ?

Ngay cả đại lão Thiên Đạo thứ tư đen kịt đang hoạt động ở hiện thế, đối mặt với công kích như vậy, cũng phải lui tránh!

“Nhiều trụ như vậy, dù là hình thái thu nhỏ, cũng rất đồ sộ... cộng thêm ngươi và Bạch đạo hữu, pháp khí có chứa nổi không?” Lúc này, Luân Hồi Nhận tiên tử hỏi.

Một lát nữa, cô phải thay Tống Thư Hàng và Bạch đạo hữu, thao tác kiện pháp khí này.

“Không cần lo lắng... ‘chỗ nạp đạn’ của pháp khí thực ra bên trong có càn khôn, đừng thấy nó nhỏ, nhưng không gian bên trong nó rất lớn!” Bạch tiền bối vỗ vỗ pháp khí.

Đừng nói là chứa hắn và Thư Hàng, cho dù chứa thêm mười người nữa, cũng không chật.

“Được, vậy chúng ta một hơi, đánh nổ tất cả ‘dấu ấn Thiên Đạo’.” Luân Hồi Nhận tiên tử hóa thành hình người, nhưng rất mơ hồ, năng lượng của cô có hạn, đã không chống đỡ được bao lâu.

Chỉ cần nghĩ đến lát nữa, cô sẽ tự tay phá nổ bốn dấu ấn Thiên Đạo, cô lại có chút hưng phấn.

Dù là đạo khí, nhưng cả đời cô chưa từng làm chuyện gì kích thích như vậy.

Đặc biệt là trong đó còn có dấu ấn Thiên Đạo của bản tôn cô, cũng sẽ bị cô đánh nổ.

Thật sự?

Chương 3119

Ta muốn đánh nổ chính mình! . .

Tống Thư Hàng thu nhỏ từng cây ‘Bá Thần Trụ’, đưa cho Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối nhận lấy ‘Bá Thần Trụ’, sau đó lại đặt chúng vào không gian đạn dược.

Sau khi nạp xong tất cả ‘Bá Thần Trụ’, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn Luân Hồi Nhận tiên tử hư ảo, nói: “Tiên tử, ngài còn chống đỡ được chứ?” “Tất nhiên là được, khoảnh khắc kích thích như vậy, sao ta có thể rớt mạng được?” Luân Hồi Nhận tiên tử khẳng định đáp: “Nhưng mà, nếu tốc độ của các ngươi có thể nhanh hơn một chút, thì sẽ chắc chắn hơn.” Cô hy vọng có thể nhìn thấy bốn dấu ấn Thiên Đạo bị đánh nổ trước khi năng lượng của mình hoàn toàn tiêu hao hết.

Chứ không phải vừa khai pháo xong, năng lượng cơ thể đã cạn kiệt.

“Đã nhận, vậy tiếp theo... giao cho tiên tử ngài.” Tống Thư Hàng nói xong, một tư thế nhảy cầu đẹp mắt, cơ thể nhảy lên cao, rơi xuống không gian đạn dược.

Nhưng ngay khi cơ thể hắn nhảy đến điểm cao nhất, một đôi tay thon dài đột nhiên duỗi ra, dịu dàng ôm lấy hắn.

Tống Thư Hàng: “???” Là Công Đức Xà mỹ nhân...

Bì Bì Xà tiên tử đột nhiên xuất hiện, sau khi ôm lấy Tống Thư Hàng, tiếp sức nhảy cầu, với tư thế nhảy cầu ưu mỹ đạt điểm tối đa, rơi vào không gian đạn dược.

Hôm nay khi Tạo Hóa tiên tử, Hắc Bì Vũ Nhu Tử đều không ở đây, cô phải gánh vác phần năng lượng tích cực của cả ba người.

Khi Thư Hàng bắt đầu thể hiện vẻ đẹp trai, cô phải nỗ lực gấp ba lần, để Thư Hàng trở nên đẹp trai hơn.

Soạt~ Khi rơi vào không gian đạn dược, công đức chi lực trên người Công Đức Xà mỹ nhân còn mô phỏng ra hình ảnh 'xuống nước'.

Công đức chi lực khuếch tán ra, phát ra tiếng nước bắn tóe.

Luân Hồi Nhận tiên tử ngẩn ra một lúc lâu, nhưng cô rất nhanh phản ứng lại, đưa tay đẩy một cái, đẩy toàn bộ Tống Thư Hàng, Bạch tiền bối, Công Đức Xà mỹ nhân + tất cả 'Bá Thần Trụ' vào trong pháp khí pháo Gatling.

Tiếp đó, cô đưa tay học theo thao tác trước đó của Bạch tiền bối, nhắm nòng pháo về phía nơi giao chiến của bốn đại dấu ấn Thiên Đạo ở xa, và khóa mục tiêu chúng.

Giao chiến của bốn đại dấu ấn Thiên Đạo đã bước vào giai đoạn gay cấn.

Các dấu ấn Thiên Đạo từ một đầu tinh không chiến đấu đến đầu kia của tinh không, đạo ngân rơi đầy tinh không, tinh thần không ngừng bị chém nổ, pháp tắc bị xóa sổ, tinh không suýt chút nữa bị đánh nổ.

Quy tắc Thiên Đạo khi hiển hóa ra tám đại dấu ấn Thiên Đạo, tuyệt đối không ngờ đến lúc dấu ấn Thiên Đạo sẽ tự tương tàn.

Sự quật cường cuối cùng của nó, lại đang run rẩy dưới hỏa lực của những thao tác lầy lội của Bá Tống và A Bạch.

"Rất tốt, khóa mục tiêu thành công, kho đạn đầy đủ, tiếp theo... một hơi bốn dấu ấn Thiên Đạo!" Luân Hồi Nhận tiên tử cảm thấy mình lại có cảm giác 'căng thẳng' đã lâu không có.

Ngay khi cô khóa toàn bộ bốn đại dấu ấn Thiên Đạo, đột nhiên, dấu ấn Cẩu Đản Đa, dấu ấn Thiên Đạo tiên tử thứ năm, dấu ấn Đạo Tử đang giao chiến, đều quay đầu lại, nhìn về phía cô.

Dấu ấn Thiên Đạo dù chỉ hành động theo bản năng, nhưng cảm ứng đối với nguy hiểm vẫn rất nhạy bén.

Trước đó, khi dấu ấn Thiên Đạo ba mắt bị hỏa lực khóa mục tiêu, cũng là có phản ứng ngay lập tức.

Nhưng phản ứng của hắn là dùng thân thể mình để bảo vệ ‘Thánh Nhãn Kim Đan’.

Nếu không phải vì bảo vệ ‘Thánh Nhãn Kim Đan’, công kích của Bạch tiền bối dùng Tống Thư Hàng làm đạn dược, cũng sẽ không dễ dàng đánh nổ dấu ấn Thiên Đạo ba mắt một cách thuận lợi như vậy.

Lúc này, sau khi bốn đại dấu ấn Thiên Đạo bị khóa mục tiêu, cũng đồng thời nảy sinh cảm giác nguy cơ, bất giác nhìn về phía Luân Hồi Nhận tiên tử.

Luân Hồi Nhận tiên tử chỉ cảm thấy bốn luồng áp lực nặng nề, đè lên cô.

Không ổn!

Nếu bốn đại Thiên Đạo lúc này đồng thời tấn công cô...

Ngay khi ý niệm này vừa lóe lên trong đầu cô, ‘dấu ấn Đạo Tử’ trong bốn đại dấu ấn Thiên Đạo đột nhiên bùng nổ, cánh cửa không gian của ngài ấy lại mở ra hai cánh, bao gồm cả dấu ấn Cẩu Đản Đa, dấu ấn Thiên Đạo tiên tử thứ năm.

Ngài ấy muốn quấn lấy hai đại dấu ấn Thiên Đạo còn lại, tạo cơ hội cho Luân Hồi Nhận tiên tử.

Dù là dấu ấn Thiên Đạo, Đạo Tử tiền bối vẫn là công cụ đạo mạnh nhất trong Thiên Đạo!

Và trong khoảnh khắc Đạo Tử tiền bối ngang nhiên ra tay, dấu ấn Cẩu Đản Đa bên kia cũng gần như đồng thời xảy ra dị biến.

Hắn đột nhiên hóa ra thân rồng thật, thúc đẩy toàn lực tế ra 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', để Cửu Tu Phượng Hoàng Đao thoát khỏi chiến cục.

Ngay sau đó, long khu của hắn múa lượn, bao phủ ba đại dấu ấn Thiên Đạo còn lại.

Bên Thiên Đạo tiên tử thứ năm càng dứt khoát hơn.

Vì Luân Hồi Nhận tiên tử là đạo khí của ngài ấy, cùng một nguồn gốc.

Ngài ấy cũng chọn lựa bao che cho hành động của Luân Hồi Nhận tiên tử.

Nhất khí hóa tam thanh, một đao hóa ba lưỡi.

Đao quang của Thiên Đạo tiên tử thứ năm lóe lên, đao quang một hóa thành ba, lần lượt chém về phía ba đại dấu ấn Thiên Đạo.

Thiên Đạo đen kịt thì càng không cần phải nói, kẻ khốn khổ đó vẫn luôn là đối tượng tấn công của ba đại dấu ấn Thiên Đạo, mệt mỏi phòng bị, chỉ có nước bị động ăn đòn, ngay cả cơ hội tấn công cũng không có.

Bốn đại dấu ấn Thiên Đạo, tấn công lẫn nhau, quấn lấy nhau, kéo chân nhau, mỗi người đều không cho đối phương cơ hội 'chạy trốn'.

Luân Hồi Nhận tiên tử thấy vậy, không chút do dự nhấn nút tấn công của 'pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú'.

Đát đát đát ~ Oanh oanh oanh ~ Đông đông đông ~ Ngao ngao ngao ~ Trong nhất thời, các loại hiệu ứng âm thanh vang lên ở 'miệng pháo’...

Âm thanh phát ra từ các loại đạn khác nhau, cũng khác nhau.

Tiếng Thiên Đạo Trụ, tiếng Bá Tống, tiếng Bạch tiền bối, đều có đặc sắc riêng.

Miệng pháo Gatling trào ra ánh sáng xanh lam khiến người ta tim đập chân run.

Đạn dược vô tận, trút xuống bốn đại dấu ấn Thiên Đạo...

Ban đầu chỉ có một mình Bá Tống làm ‘băng đạn’, số lượng đạn pháo bắn ra từ miệng pháo ước chừng một phút một nghìn phát.

Nhưng sau khi nạp nhiều nguồn đạn như vậy, số lượng đạn dược trút ra một phút ít nhất cũng phải ba vạn phát.

Luân Hồi Nhận tiên tử chỉ cảm thấy adrenalin trong người bắt đầu tăng vọt.

Cảm giác này, sẽ khiến người ta nghiện mất!

Khi nắm trong tay kiện pháp khí này, bắn ra hỏa lực không ai địch nổi, xé nát bất kỳ mục tiêu nào, cảm giác kích thích đó khiến tim Luân Hồi Nhận tiên tử đập nhanh hơn.

Cô cảm thấy mình đã mê mẩn cảm giác này.

Đát đát đát đát đát~ Sau gần hai phút oanh tạc dài đằng đẵng, những viên đạn Bá Tống vô tình, đạn A Bạch, đạn Bá Thần Trụ, đã tiến hành tấn công bão hòa bao trùm khu vực giao chiến của bốn đại dấu ấn Thiên Đạo.

Nòng pháo của pháp khí ngừng quay, hỏa lực tắt ngấm, khói súng bốc lên từ miệng pháo.

“Hết rồi sao?” Luân Hồi Nhận tiên tử có chút chưa thỏa mãn.

Nếu có thể, thật hy vọng có thể trải nghiệm thêm vài lần cảm giác kích thích này!

Cơ thể cô, dần dần bắt đầu nhạt đi.

Khi sắp tan biến, ánh mắt cô nhìn về khu vực bốn đại dấu ấn Thiên Đạo.

“Toàn diệt rồi, thành công.” Luân Hồi Nhận tiên tử hài lòng nói.

Bốn đại dấu ấn Thiên Đạo, đã hoàn toàn hóa thành mảnh vỡ, ngay cả dấu ấn Thiên Đạo thứ năm tương ứng của cô cũng không ngoại lệ.

“Nhiệm vụ hoàn thành, Bá Tống đạo hữu, lần sau có cơ hội như vậy, nhớ gọi ta nhé.” Luân Hồi Nhận tiên tử lưu luyến nói.

Hình dáng cô tan biến.

Pháp khí tổ hợp Ba Mươi Ba Thú cũng đạt đến giới hạn, tự động tách ra, hóa thành ba mươi ba vị khí linh tiểu tiên tử, đỡ lấy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Sự quật cường cuối cùng của Thiên Đạo, dưới hỏa lực của thời đại biến đổi lớn, đã bị xé nát không thương tiếc.

Từ giờ khắc này trở đi, Chư Thiên Vạn Giới, không còn bất kỳ sức mạnh, quy tắc nào, có thể ngăn cản hai cá thể Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, đồng thời chứng đạo!

“Bạch tiền bối, thời khắc chứng đạo đã đến.” Tống Thư Hàng gắng gượng ngồi dậy, nở một nụ cười rạng rỡ.

Sau khi bị vắt kiệt một lần, Tống Thư Hàng đối với việc ‘trở thành nguồn đạn’ này, đã có kháng thể, cho nên hồi phục nhanh hơn lần trước rất nhiều.

Năng lực này, có lẽ là phiên bản nâng cấp của năng lực ‘chịu đựng đau khổ’ của hắn.

Bên cạnh, Bạch tiền bối mở mắt, cười nói: “Ừm, cuối cùng... cũng đã đến bước này.

Từ đây, ngươi và ta chứng đạo, không còn trở ngại.” Miệng nói những lời thoại ngầu lòi, nhưng Bạch tiền bối lúc này yếu đến mức ngay cả một ngón tay cũng không động đậy được, chỉ có thể nằm tại chỗ nghỉ ngơi một lát.

Ngài không giống Tống Thư Hàng, không có ‘Bất Hủ Phì Kình Kim Đan’, cũng không có toàn thân Á Bất Hủ hóa, càng không có thiên phú cấp BUG như ‘chịu đựng đau khổ’.

“Vui không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Hắn hỏi không phải là ‘chứng đạo có vui không’, mà là ‘chơi có vui không’.

“Ừm, cũng khá thú vị.

Nhưng ta chắc sẽ không trải nghiệm lần thứ hai đâu.” Bạch tiền bối dùng mu bàn tay che mắt, che đi ánh sáng chói mắt của căn nguyên Bất Hủ đang khuếch tán phía trước.

“Tôi cũng vậy.” Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

Cảm giác tủy xương cũng sắp bị vắt kiệt khi trở thành nguồn đạn, còn giày vò hơn cả lúc ôn thi đại học năm xưa.

Nói xong, ánh mắt Tống Thư Hàng rơi xuống chỗ mảnh vỡ của bốn đại dấu ấn Thiên Đạo không xa.

Công Đức Xà mỹ nhân nhận được tín hiệu, vẻ mặt vui mừng, hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng.

Sau đó, cô với tư thế ưu mỹ bơi qua, thu thập mảnh vỡ, năng lượng còn sót lại của bốn đại dấu ấn Thiên Đạo vừa bị đánh nát, để Tống Thư Hàng lát nữa ngưng tụ ‘Thiên Đạo Trụ’.

Một lát sau.

Nhân lúc Bạch tiền bối còn đang nghỉ ngơi, Tống Thư Hàng nghiến chặt răng, lại một lần nữa vắt kiệt bản thân, một hơi ngưng tụ toàn bộ mảnh vỡ của bốn dấu ấn Thiên Đạo còn lại thành ‘Thiên Đạo Trụ’.

Thiên Đạo Trụ?

Hắc Trụ.

Thiên Đạo Trụ?

Long Trụ.

Chương 3120

Thiên Đạo Trụ?

Đạo Trụ.

Và cuối cùng là trụ do Thiên Đạo tiên tử thứ năm hóa thành.

“Nói chứ, Thiên Đạo tiên tử thứ năm tên gì nhỉ?” Tống Thư Hàng nhìn cây trụ cuối cùng, rơi vào trầm tư.

Hắn dường như vẫn chưa kịp hỏi tiên hiệu của Thiên Đạo thứ năm.

Đây là một việc rất thất lễ.

Lần sau đến tổ tinh của Tô Thị, hỏi Luân Hồi tiên tử vậy.

Tạm thời, để tên có thể ngay ngắn... ...Hay là cứ gọi là Thiên Đạo Trụ?

Luân Trụ?

Sau khi thu thập toàn bộ tám đại Thiên Đạo Trụ, Tống Thư Hàng nhìn về phía Bạch tiền bối: “Nghỉ ngơi xong chưa?

Bạch tiền bối?” “Ừm, cũng gần xong rồi.” Bạch tiền bối ngồi dậy.

Tống Thư Hàng tiến lên mấy bước, đưa tay kéo Bạch tiền bối dậy.

Không xa, Công Đức Xà mỹ nhân đang vui vẻ bơi lội trong tinh không Thiên Đạo thấy vậy, liền ung dung bay trở về, bám sau lưng Tống Thư Hàng, nằm trên đỉnh đầu hắn.

Trở thành ‘công đức cụ hiện hóa chi thân’ của Tống Thư Hàng vốn dĩ cũng là một bất ngờ. ‘Nhân quả’ của @#%× tiên tử và Tống Thư Hàng bắt nguồn từ Trình Lâm.

Khi mới trở thành ‘công đức chi thân’ của Tống Thư Hàng, cô chưa bao giờ nghĩ rằng, trong thời gian ngắn ngủi một năm, Tống Thư Hàng đã đột phá thần tốc, chứng đạo Bất Hủ.

Chuyện này đừng nói là nghĩ, trước kia cô căn bản ngay cả ‘ý niệm’ như vậy cũng không nảy sinh.

Kết quả chuyện không thể tưởng tượng nổi như vậy, lại trở thành hiện thực.

Trong quá trình chứng đạo sắp tới, cô thậm chí có thể được lợi nhiều hơn cả ‘tam thi hóa thân’ của Tống Thư Hàng.

Hóa thân, phân thân, khi bản tôn chứng đạo, đều chỉ là người được hưởng lợi gián tiếp.

Thậm chí có một số hóa thân và phân thân trong giai đoạn ‘Thiên Đạo chứng đạo’, sẽ bị thu hồi lại, dung hợp với bản tôn, trở về một thể.

Nhưng cô thì khác, là ‘công đức chi thân’, chính là một bộ phận của bản tôn.

Tương tự như vầng hào quang công đức Bất Hủ rực rỡ của Công Đức Đạo Nhân khi đó, đến lúc đó @#%× tiên tử cũng có thể nhuốm màu hào quang Bất Hủ.

Nói thật, cho đến khi Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối chính thức bước vào ‘hạch tâm quy tắc Thiên Đạo’, tiến hành bước cuối cùng của việc chứng đạo, trong đầu Công Đức Xà mỹ nhân vẫn có cảm giác như đang ‘nằm mơ’.

Dường như tất cả những điều này, đều có một cảm giác mộng ảo không thực tế. ....

Khu vực hạch tâm quy tắc Thiên Đạo.

Sau khi sự quật cường cuối cùng bị đánh vỡ, quy tắc Thiên Đạo không còn bài xích Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nữa, hoàn toàn mở cửa cho hai người.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối duy trì tỷ lệ đồng bộ 100%, cùng một thời khắc bước vào hạch tâm quy tắc Thiên Đạo.

Khoảnh khắc tiếp theo, quyền hạn Thiên Đạo, quy tắc Thiên Đạo, thông tin Bất Hủ, bao bọc lấy Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Quyền thừa kế quyền hạn Thiên Đạo, lần đầu tiên được hai cá thể khác nhau đồng thời thừa kế.

“Đây chính là quyền hạn Thiên Đạo sao?” Tống Thư Hàng đưa tay ra, nhìn cơ thể bắt đầu từ ‘Á Bất Hủ’ hoàn toàn tiến hóa thành ‘Bất Hủ’.

Thông tin bao bọc lấy cơ thể hắn, là tất cả ‘nhân’ của thế gian, là ‘khởi nguyên’ của vạn tượng, là ‘tối thượng’ của mọi tri thức.

Tiếp cận với quyền hạn và tri thức ‘toàn tri, toàn năng’.

Sở dĩ nói là tiếp cận toàn tri toàn năng, cũng chỉ là vì thiếu kiến thức và năng lực liên quan đến ‘siêu thoát’.

Từ khoảnh khắc thừa kế quyền hạn Thiên Đạo, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đã trở thành căn nguyên của vạn vật, nắm giữ tri thức tối thượng của Chư Thiên Vạn Giới.

“Nhưng mà, dù đã đến bước cuối cùng, quy tắc Thiên Đạo vẫn đang biểu đạt sự bất mãn của nó sao?” Tống Thư Hàng đột nhiên cười lên.

Hắn và Bạch tiền bối đã bắt đầu ‘Bất Hủ hóa’.

Nhưng thông tin Bất Hủ, ‘hạn ngạch’ quy tắc Thiên Đạo nhận được từ ‘hạch tâm Thiên Đạo’, lại chỉ có khoảng 1,5 phần.

“E rằng đây đã là giới hạn của nó rồi.” Bạch tiền bối lên tiếng.

Trực giác mách bảo ngài, vật chất, thông tin mà Thiên Đạo có thể cung cấp một lần để đúc thành ‘Bất Hủ’, đều có hạn.

Hơn nữa không lâu trước đó Đạo Tử vừa thông qua hậu thủ của Bàn Cầu, chứng đạo Thiên Đạo nhiệm kỳ 8.5, đã nhận được một lần Bất Hủ.

Bây giờ, hạch tâm Thiên Đạo có thể cung cấp 1,5 phần Bất Hủ này, có lẽ là giới hạn hiện tại của nó...

Phần còn lại, nói không chừng phải đợi cả chục triệu năm hoặc hàng trăm triệu năm mới có thể bổ sung đầy đủ.

Nếu đổi lại là hai ‘cá thể khác nhau’ khác chứng đạo, thiếu đi 0,5 phần Bất Hủ, e rằng sẽ không thể chứng đạo hoàn mỹ.

Nhưng Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng... không cần đến 2 phần hạn ngạch Bất Hủ hoàn chỉnh.

Tống Thư Hàng vốn đã sở hữu trạng thái ‘Bất Hủ Phì Kình Kim Đan’ + ‘Á Bất Hủ’.

Mà Bạch tiền bối, cũng sở hữu một ‘tinh hà Bất Hủ’ hoàn chỉnh.

Cho nên, dù chỉ có 1,5 phần ‘Bất Hủ’, cũng đủ để hai người hoàn thành Bất Hủ, thậm chí còn dư dả!

Thừa kế ‘quyền hạn Thiên Đạo’.

Tiếp nhận ‘tri thức tối thượng’.

Ngưng tụ ‘thân Bất Hủ’.

Toàn bộ quá trình, diễn ra một cách có trật tự.

Bước tiếp theo... ...chính là hai người bước ra khỏi ‘căn nguyên Thiên Đạo’, tuyên cáo với Chư Thiên Vạn Giới sự tích ‘hai vị Thiên

Đạo đồng thời chứng vị’, và tiếp quản quyền chủ tể của toàn bộ Chư Thiên Vạn Giới.

“Đúng rồi, Thư Hàng.” Trước khi bước ra khỏi thế giới căn nguyên Thiên Đạo, Bạch tiền bối nói với Thư Hàng: “Sau khi chứng đạo, cậu có nghĩ đến giai đoạn ‘siêu thoát’ tiếp theo không?” “Ừm.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Theo tiến triển hiện tại của chúng ta, sau khi hai cá thể khác nhau chứng đạo... cần phải để lại một Thiên Đạo, tiếp nhận hoàn chỉnh quyền hạn Thiên Đạo, để Thiên Đạo còn lại, hoàn thành siêu thoát.” Bạch tiền bối nói một cách nghiêm túc: “Nói cách khác, giữa ngươi và ta, thực ra chỉ có một người, có thể siêu thoát Bất Hủ.” Tống Thư Hàng lại gật đầu, điểm này hắn cũng đã suy diễn qua.

“Vậy thì... ngươi có từng nghĩ rằng, thực ra mọi hành động của ta, đều là vì vượt qua Bất Hủ, hoàn thành siêu thoát không?” Bạch tiền bối đột nhiên nói: “Ngươi đối với ta không có chút phòng bị nào sao?” “Bạch tiền bối đừng đùa, ngài và tôi tâm ý tương thông, suy nghĩ của tôi... ngài là người rõ ràng nhất.” Tống Thư Hàng nói: “Đối với tôi, nếu Bạch tiền bối siêu thoát, cũng sẽ thay tôi bù đắp tiếc nuối Bích Thủy Các của Sở các chủ năm xưa, cũng như xử lý vấn đề thế giới tử vong trong tương lai.

Chấp niệm quá khứ, nhân quả hiện tại, hy vọng tương lai, đều do chúng ta gánh vác.

Cho nên, bất luận là ai siêu thoát, cũng không có gì khác biệt.” Tiếc nuối duy nhất, có lẽ chính là bất luận ai ‘siêu thoát’ xong, không biết có thể tiếp tục ở lại trong Chư Thiên Vạn Giới này không.

Tương lai, có còn ngày gặp lại hay không.

Đây mới là nỗi băn khoăn duy nhất trong lòng Tống Thư Hàng đối với phương án ‘siêu thoát’.

"Tuy ta rất rõ, nhưng ta chỉ muốn hỏi thôi." Bạch tiền bối vươn vai, nở một nụ cười mãn nguyện.

Bản thân Tống Thư Hàng không có quá nhiều suy nghĩ về ngôi vị Thiên Đạo.

Nếu có thể, duy trì cảnh giới 'Trường Sinh Giả' đối với cậu mà nói là trạng thái lý tưởng nhất… mà 'trạng thái Á Bất Hủ' thì lại càng hoàn mỹ hơn.

Dù sao thì sau khi đạt tới Á Bất Hủ… ngay cả Thiên Đạo giáng lâm xuống đấm cậu, cậu cũng có thể chống đỡ được.

Tính cách Tống Thư Hàng không cam chịu tầm thường, so với cuộc sống bình thường thì cuộc sống kích thích hấp dẫn cậu hơn.

Cho nên, lúc ban đầu tiếp xúc với 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', biết được các thành viên trong nhóm là những tu chân giả thật sự có thể dời sông lấp biển, ngự kiếm phi hành, cậu đã lập tức hạ quyết tâm, lựa chọn tiếp xúc với thế giới 'tu chân'.

Nhưng mặt khác, cậu lại không có chấp niệm gì đối với việc trở thành 'cứu cực, siêu thoát' chân chính. 【Trở thành một trong những tồn tại mạnh nhất, tốt nhất là không ai đánh lại mình.】【Mình không dễ dàng động đến người khác, nhưng phải có thực lực chấn nhiếp để không ai có thể động đến mình.

Để đảm bảo khi có người muốn động đến mình, mình có thể lập tức phản đòn, đập nát hắn ngay tại chỗ.】 Đây chính là tâm thái của Tống Thư Hàng.

Hiện tại, lý do cậu liều mạng theo đuổi Bất Hủ, tranh thủ 'siêu thoát' Bất Hủ, là vì cậu không còn chiến đấu vì một mình mình nữa, không chỉ đơn thuần là vì bản thân.

Trên người cậu, gánh vác ý chí của quá khứ, hiện tại và tương lai.

Cho nên, giữa cậu và Bạch tiền bối, bắt buộc phải có một người siêu thoát Bất Hủ, giải quyết chấp niệm của quá khứ, hiện tại và tương lai.

Nhưng cụ thể là ai sẽ siêu thoát, đối với Tống Thư Hàng mà nói đều như nhau, không có gì khác biệt.

Nếu Bạch tiền bối có chấp niệm với việc ‘siêu thoát’, vậy Tống Thư Hàng rất sẵn lòng để bản thân trở thành bàn tay lớn mở ra ‘nhà lao Thiên Đạo’ đang giam cầm Bạch tiền bối, thả ngài ấy bay đi, để ngài ấy có được tự do thật sự, không bị bất kỳ quy tắc nào trên đời trói buộc, tự do bay lượn bên ngoài quy tắc.

Còn bản thân cậu, làm một Bất Hủ vĩnh viễn cũng rất thơm.

Nếu thật sự chán ngấy, thì sẽ thương lượng với các vị tiền bối, xem có cách nào thoát khỏi ‘ngôi vị Thiên Đạo’ không, rồi mình lại quay về hiện thế làm một tiểu Thiên Đạo ‘Á Bất Hủ’ mà ngay cả Thiên Đạo cũng không đấm nổi, cũng đẹp mê ly.

“Được rồi, đi thôi… Rời khỏi căn nguyên Thiên Đạo, sau đó tuyên cáo với chư thiên vạn giới tin tức chúng ta chứng đạo thành công, cũng như đồng bộ ‘căn nguyên Cửu U thế giới’, khai sinh Cửu U Chúa Tể.” Bạch tiền bối vẫy tay với Tống Thư Hàng, rất vui vẻ nói.

“Nhân tiện, tôi còn có thể khai sinh thêm một Cửu U Chúa Tể nữa sao?” Tống Thư Hàng theo sau Bạch tiền bối, có chút tò mò hỏi.

Dù sao thì hiện tại trong Cửu U thế giới, đã có một Tống U U.

Nếu lại xuất hiện thêm một Tống U U Two, vậy hai Tống U U sẽ chung sống với nhau như thế nào?

Chung sống với nhau có cảm thấy rất kỳ quặc không?

Dù sao cả hai đều là Cửu U Chúa Tể của cậu, khác với Bàn Cầu và Bạch tiền bối two.

“Ai biết được?

Nhưng cảm giác sẽ rất thú vị… Cửu U hiện tại đã có một Cửu U Bạch và một Cửu U Tống, thêm một người nữa cũng không thành vấn đề.

Dù sao mọi người, chắc là có thể chung sống hòa bình?” Bạch tiền bối không hề phiền não vì chuyện này, ngược lại còn cảm thấy rất thú vị.

Chương 3121

Sau khi Tống Thư Hàng đứng cạnh ngài, hai người lại một lần nữa điều chỉnh tần số đồng bộ, cùng nhau bước ra khỏi 'căn nguyên Thiên Đạo', và xuyên qua từ thứ nguyên Thiên Đạo, hiển hiện tại hiện thế.

Giây phút này, chư thiên vạn giới lần đầu tiên nghênh đón thời đại hai vị cùng làm chủ!

Đây là một khoảnh khắc mang tính lịch sử.

Trước không có ai, sau này e rằng cũng rất khó có người đến sau!

Vạn giới lại một lần nữa rung động, mở đường cho hai vị cùng làm chủ giáng lâm… … Trong chư thiên vạn giới. 【Tới rồi, cuối cùng cũng tới rồi!

Chờ lâu quá!】 Các Trường Sinh Giả đã sớm có chuẩn bị, vẫn luôn chờ đợi giây phút này.

Từ lúc Bá Tống chống lại tồn tại Bất Hủ tiền nhiệm, mạnh mẽ tiến vào quá trình chứng đạo, các Trường Sinh Giả đã mong chờ giây phút này đến. 【Nhất định phải thành công!】 Mảnh ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối có chút căng thẳng quan sát.

Dù ngài đã theo dõi toàn bộ quá trình Bá Tống và Bạch đạo hữu livestream thông qua 'Tu Liêu Hệ Thống', nhưng chưa đến giây phút cuối cùng, Đạo Tử vẫn không thể yên tâm. 【Là hai người cùng chứng đạo, hay là một người?】 Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối two cũng đang quan sát hư không. 【Đừng thua nhé, Bá Tống.

Nhất định phải chứng đạo thành công, sau đó quét Bất Hủ tiền nhiệm vào đống rác lịch sử đi!】 Mặc gia Bàng Bạch siết chặt nắm đấm, thầm nghĩ trong lòng: Ngươi là người đàn ông đã thắng ta, nếu gục ngã ở giây phút cuối cùng của chứng đạo, ta sẽ coi thường ngươi đó!

Trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, như thể đang spam, vô số tin nhắn hiện lên.

Tất cả mọi người đều đang mong chờ kết cục cuối cùng… Có người mong chờ, tự nhiên cũng có người tuyệt vọng.

Chư thiên vạn giới?

Trên một tiểu hành tinh nào đó ở Thương Diễm giới, Hà Chỉ Ma Đế xoa xoa mặt, không nói nên lời.

Hắn nhìn bức ảnh ‘Trụ Thiên Đạo’ mà Bá Tống gửi cho hắn cách đây không lâu, lại nhìn thân ảnh Thiên Đạo tân nhiệm đang từ từ hiện ra trong hư không, trong lòng tuyệt vọng.

Mấy tháng trước, hắn còn đang nghĩ chờ mình hồi phục thương thế, sẽ đi tìm Bá Tống báo thù.

Bây giờ, hắn lấy cái búa mà đi báo thù à?

Đối phương hiện tại còn một bước chứng đạo Bất Hủ, trở thành Thiên Đạo.

Từ nay về sau, trong chư thiên vạn giới rộng lớn, e rằng không còn nơi dung thân cho hắn… Trước đây hắn còn có thể trốn vào ‘Hắc Long thế giới’, một nơi đặc thù không thuộc về ‘chư thiên vạn giới’.

Nhưng bây giờ, nếu hắn vào Hắc Long thế giới, ngược lại sẽ chết nhanh hơn.

Khi Hà Chỉ Ma Đế đang đau khổ trong lòng, chức năng ‘Thông báo hệ thống’ của ‘Tu Liêu Hệ Thống’ đã gửi cho hắn một thông báo màu đỏ tươi: 【Xem kìa, Bá Tống chứng đạo.】 Đây đúng là đổ thêm dầu vào lửa.

Hà Chỉ Ma Đế đưa tay tắt thông báo: “…” Nhưng thông báo hệ thống mới lại hiện lên: 【Nhất định phải mau khỏe lại nhé, Hà Chỉ đệ đệ.

Đợi ngươi hồi phục thương thế, ta sẽ đề nghị Bá Tống thêm Thiên kiếp?

Hà Chỉ kiếp, mỗi ngàn năm một lần.

Dịch vụ VIP mở riêng cho ngươi.】 Hà Chỉ Ma Đế nhắm mắt lại, lờ đi thông báo đỏ tươi này. 【Hoặc, ngươi cũng có thể đến Hắc Long thế giới, xin lỗi ta.

Chỉ cần lời xin lỗi của ngươi có thể làm ta cảm động, ta có thể cân nhắc tha cho ngươi.】 Long Lạc nữ sĩ gần như nén cười, nhanh chóng gửi ‘Thông báo hệ thống’ cho Hà Chỉ Ma Đế.

Hà Chỉ, kẻ đã từng suýt làm nàng sụp đổ, đoạt đi ‘quyền khống chế Long Lạc’ của nàng, cuối cùng cũng đến nông nỗi ngày hôm nay.

Oán khí trong lòng Long Lạc nữ sĩ vào giây phút này, cuối cùng cũng đã trút ra gần hết.

Sau đó, nàng hủy bỏ theo dõi Hà Chỉ Ma Đế.

Bởi vì Hà Chỉ Ma Đế, đã không thể mang lại cho nàng thêm cảm giác vui sướng nữa… Nguồn vui thực sự của nàng, đã chuyển thành việc không ngừng nâng cấp ‘Tu Liêu Hệ Thống’.

Mỗi lần nâng cấp, mỗi chức năng mới, mỗi lời khen ngợi của người dùng ‘Tu Liêu Hệ Thống’, đều khiến nàng mừng rỡ như hoa nở.

Bước tiếp theo, mục tiêu của nàng là đưa cả ‘Hắc Long thế giới’ vào ‘Tu Liêu Hệ Thống’.

Trước đây không làm được, nhưng bây giờ Bá Tống đã chứng đạo Bất Hủ, 'Tu Liêu Hệ Thống' có Thiên Đạo chống lưng, rào cản giữa Hắc Long thế giới và hiện thế không còn là vấn đề.

"Đợi Hắc Long thế giới kết nối thành công với 'Tu Liêu Hệ Thống', có lẽ mình phải đi học thuật mọc tóc?

Hay là đi cấy tóc nhỉ?" Long Lạc nữ sĩ sờ sờ trán mình, cảm giác đường chân tóc hình như hơi lùi về sau một chút. … Ngoài những đạo hữu mang tâm trạng mong chờ và kinh hãi, trong chư thiên vạn giới còn có một nhóm nhỏ đạo hữu, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Loại tâm trạng phức tạp này, rất là hư ảo.

Ví dụ như ở khu vực gần mặt trăng.

Có một vị cường giả Kim Đan Ngũ phẩm tóc đỏ, đang cùng đạo hữu của mình ngẩng đầu nhìn trời.

"Nói ra, các ngươi có lẽ không dám tin đâu… Mấy tháng trước, ta ở trong không gian gần mặt trăng truy tìm con 'Phệ Hồn Yêu Hồ' kia, trong lúc đó còn gặp qua Bá Tống.

Khi đó, ta còn truy sát Bá Tống, có lúc đuổi hắn chạy khắp không gian, suýt nữa đã chém hắn ngã lăn ra đất.

Nếu không phải sau đó hắn triệu hồi trưởng bối 'Thất Tu Tôn Giả' tới, nói không chừng ta thật sự đã chém ngã hắn rồi.

Kết quả bây giờ, Bá Tống đã trở thành Thiên Đạo." Vị cường giả tóc đỏ Ngũ phẩm này, vẻ mặt hư ảo nói.

Đạo hữu bên cạnh hắn dùng ánh mắt như nhìn kẻ điên nhìn hắn, và theo bản năng lùi ra xa.

Lão hữu này của mình uống nhầm thuốc à?

Lại còn ảo tưởng đi chém Bá Tống?

Chém gió cũng không phải chém như thế chứ!

Có hạt lạc nào nhắm rượu thì cũng không đến nỗi này!

Hơn nữa, ngươi không biết bây giờ Bá Tống tiên sinh đã chứng đạo Bất Hủ sao?

Ngươi chém gió như vậy vào lúc ngài ấy chứng đạo, không sợ dẫn tới thiên kiếp, bị thiên kiếp đánh chết tươi à?

Cho dù Bá Tống Thiên Đạo tha cho ngươi, nhưng quy tắc Thiên Đạo nói không chừng cũng sẽ nhớ kỹ ngươi… Tương lai khi ngươi độ kiếp, uy lực thiên kiếp tuyệt đối sẽ tăng thêm mấy bậc đấy!

Sống chán rồi à?

“Đừng nói nữa, nói nữa ta chỉ có thể tuyệt giao với ngươi thôi.” Đạo hữu của hắn nhắc nhở, gã không muốn vì ảo tưởng của hảo hữu mình mà tương lai thiên kiếp của mình cũng tăng lên một cách khó hiểu.

“Ta biết ngay mà, các ngươi chắc chắn sẽ không tin.” Xích Phát Linh Hoàng cảm khái nói.

Đừng nói các ngươi không tin, thực ra chính ta cũng không dám tin a!

Nếu không phải ta còn nhớ 《Tha Đao Thuật》 và 《Hỏa Diễm Thế Thân Pháp》 của mình đều bị Thất Tu Tôn Giả lấy đi, và dùng cái giá đó để được tha một mạng, ta còn tưởng mình đang nằm mơ… … Giống như Xích Phát Linh Hoàng, nội tâm hư ảo, còn có chưởng môn đại thúc của Tiên Nông Tông - Chính Đức.

Lúc này Chính Đức và mấy vị đệ tử Tiên Nông Tông cũng đang quan sát cảnh ‘Thiên Đạo đăng đàn’.

“Nói ra các ngươi có thể không tin, ta từng một quyền đấm thẳng vào mặt Thiên Đạo Bá Tống, còn đánh ngất hắn tại chỗ, không thể gượng dậy nổi… Chuyện này lúc đó còn lên cả tin tức khu vực Giang Nam.” Chính Đức đại thúc véo cằm, vẻ mặt hư ảo.

Nói cách khác, ta từng là tuyển thủ chính diện đánh bại Thiên Đạo a!

Chuyện này, mẹ nó đủ cho ta chém gió cả đời.

Ta có nên ghi chép sự kiện vĩ đại này vào tông quyển của ‘Tiên Nông Tông’ không nhỉ?

Nhân tiện, còn phải thu thập lại bản tin ở khu vực Giang Nam lúc đó… chính là bản tin về việc ông và Bá Tống gặp nhau, ông một quyền đánh ngất Bá Tống.

Tương lai các đệ tử Tiên Nông Tông, nếu lật xem tông quyển, nhìn thấy vĩ tích của ông, chắc chắn sẽ rất kinh ngạc!

Các Thiên Đạo trong lịch sử, mỗi một vị khi còn trẻ, đều vượt cấp chiến đấu như hít thở, gần như chưa từng có chiến tích thất bại!

Có thể đánh thắng Thiên Đạo trẻ tuổi mười tám tuổi, tuyệt đối là một chuyện có thể chém gió cả đời!

Một số đệ tử Tiên Nông Tông, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Đức đại thúc.

Nhưng, mấy vị trưởng bối sư thúc của Tiên Nông Tông bên cạnh, lại cũng có vẻ mặt hư ảo tương tự, khẽ gật đầu nói: “Đây là sự thật.

Tuy nhiên, Tiên Nông Tông chúng ta, tổng thể quan hệ với Bá Tống Thiên Đạo, cũng coi như không tệ.

Cho nên các ngươi không cần lo lắng Bá Tống Thiên Đạo sẽ giáng xuống trừng phạt chúng ta.

Ngược lại, có lẽ chúng ta còn có thể được lợi từ đó.” Xây dựng mối quan hệ tốt đẹp với Bá Tống, thật sự là lựa chọn chính xác và sáng suốt nhất của Tiên Nông Tông. … Trong thế giới dưới đáy biển.

Hải Đảm chiến sĩ vương, Hải Vương lặng lẽ sờ sờ bộ chiến giáp Kiếp Tiên trên người mình.

“Mình đúng là thông minh vãi.” Hải Vương lòng còn sợ hãi nói.

May mà lúc đó, mình đã quyết đoán lựa chọn từ bỏ thù hận, lựa chọn thông qua kênh của ‘Cái Gì Cũng Bán Được Đại Lão’, đạt được hòa giải với Bá Tống.

Nếu không, đối mặt với Bá Tống chứng đạo Bất Hủ, kế vị Thiên Đạo, hắn và Hải Đảm chiến sĩ chắc chắn sẽ bị diệt tuyệt! … “Chậc, cuối cùng cũng trở thành Bất Hủ thật sự rồi.

Như vậy, nhiệm vụ của ta cuối cùng cũng nhẹ gánh hơn.” Tai Nạn Cự Quy tiểu thư tỷ nhìn lên trời, nhẹ giọng nói.

Chỉ là, rõ ràng Bá Tống cuối cùng đã triệt để trở thành Bất Hủ, không còn rơi rớt ‘linh kiện hơi thở Bất Hủ’ nữa, là một chuyện tốt, có thể giảm bớt lượng công việc của nàng.

Nhưng vì sao nàng lại luôn cảm thấy rất ấm ức?

Là vì, cuối cùng đã triệt để không cắn được Bá Tống nữa? … … Cuối cùng, trong sự mong đợi hoặc đủ loại cảm xúc của tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới, thân ảnh của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đồng thời chiếu rọi khắp chư thiên vạn giới.

“Là hai cá thể, cùng lúc chứng đạo!” Hình chiếu của Bạch tiền bối two bất giác thở phào nhẹ nhõm, trong lòng như có một gánh nặng khổng lồ cuối cùng đã được đặt xuống.

“Ta cuối cùng cũng không còn hối tiếc.” Mảnh ý thức cuối cùng của Đạo Tử, cuối cùng cũng hoàn toàn yên tâm.

Tiếp theo, thế giới giao lại cho các ngươi, Bá Tống và Bạch đạo hữu!

“Thành công rồi, thành công rồi!” Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, Vũ Nhu Tử hoan hô gõ chữ.

Cô không biết vì sao mình đột nhiên lại kích động như vậy.

Dù sao, trong lòng cô có một cảm xúc không thể kiềm nén trào dâng, vui mừng không thể kìm lại.

Chỉ là… rõ ràng đang hoan hô, nhưng trong hốc mắt cô, đột nhiên lại có nước mắt không ngừng tuôn rơi.

“Ể?

Chương 3122

Sao mình lại khóc?” Vũ Nhu Tử đưa tay, nghi hoặc lau đi nước mắt trên mặt mình.

Rõ ràng rất vui.

Rõ ràng đang chúc mừng cho Tống tiền bối và Bạch tiền bối.

Nhưng không biết vì sao, đột nhiên lại khóc.

Nhưng không phải là khóc vì đau buồn, mà là những giọt nước mắt rất hạnh phúc.

Nước mắt trong hốc mắt, hoàn toàn không thể kìm lại.

Vũ Nhu Tử co đôi chân thon dài lại, hai tay đặt lên đầu gối, vùi mặt vào trong cánh tay, cúi đầu khóc nức nở.

Càng khóc, lại càng cảm thấy hạnh phúc.

Nghe thấy tiếng khóc của con gái, Linh Vũ Điệp Huyền Thánh lập tức hoảng hốt.

“Sao vậy, Vũ Nhu Tử?” Linh Vũ Điệp tiền bối vội vàng hỏi.

“Không biết, nhưng chỉ là rất vui, rồi lại khóc.” Vũ Nhu Tử ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt lê hoa đái lệ.

“Là Tống Thư Hàng sao?” Linh Vũ Điệp tiền bối siết chặt nắm đấm.

Có một khoảnh khắc, Linh Vũ Điệp tiền bối nghĩ đến việc xông lên trời, ấn Thiên Đạo xuống đất, đấm cho một trận.

Đừng tưởng chứng Thiên Đạo là hay lắm.

Cho dù là Thiên Đạo, ta, Linh Vũ Điệp, cũng không sợ ngươi!

****** Chúng sinh chú ý đến việc Bá Tống và Bạch chứng đạo, Đệ Tứ Thiên Đạo Tất Hắc cự lão cũng không ngoại lệ.

Hắn cũng đang lặng lẽ phân thần chú ý đến sự thay đổi của 'Thiên Đạo'. 【Thật sự thành công rồi?

Hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo, lại có thể thành công bước ra bước cuối cùng?】 【Hơn nữa… lại nhanh như vậy.】 Quá trình chứng đạo của Bá Tống và kẻ đẹp trai chuyên đào hố, từ đầu đến cuối đều giống như có hiệu ứng 'tăng tốc'.

Loại 'tăng tốc' này dồn dập ép người, cuối cùng đã ép hắn đến một tuyệt cảnh không còn lựa chọn.

Từ đầu đến cuối, hắn dường như không có nhiều lựa chọn dư thừa. 【Ta đã không còn đường lui nào khác, hai cá thể khác nhau cùng lúc chứng đạo… bước tiếp theo, có thể chính là siêu thoát.

Một khi siêu thoát, tương lai của ta sẽ bị phong kín hoàn toàn.】 【Cho nên, chỉ còn một trận đánh cuối cùng.】 【Tất cả đã chuẩn bị xong xuôi…】 Bên cạnh hắn, Bất Hủ Đạo Nhân đã được gia cố hiệu quả 'Bá Chiêm Bí Pháp', để tránh hắn cuối cùng phản phệ.

Sau khi đã chuẩn bị vạn toàn, Đệ Tứ Thiên Đạo nắm bắt thời cơ cuối cùng.

"Tiếp theo… trở lại ngôi vị Thiên Đạo!" Tất Hắc cự lão đưa ra quyết định đau khổ nhất — bởi vì lựa chọn này, cái giá phải trả vô cùng thảm khốc.

Nặng đến mức nếu không bị đẩy vào tuyệt cảnh, hắn sẽ không lựa chọn.

Hắn đã để lại một con bài tẩy khi thoái vị, có thể tạm thời kích hoạt 'Bất Hủ' của mình, khiến bản thân thăng hoa đến cực hạn, đạt được hiệu quả trở lại ngôi vị Thiên Đạo.

Hơi giống với cơ hội một lần sử dụng quyền hạn Thiên Đạo của 'Cửu U Chúa Tể'.

Nhưng cái giá… là hắn sẽ vĩnh viễn mất đi ý thức bên trong một phần 'Bất Hủ Chi Khu', phần Bất Hủ Chi Khu đó sẽ trở thành 'vật trống rỗng', mất đi khống chế.

Tương đương với việc bán thân bất toại!

Hơn nữa, sau khi nâng trạng thái của mình đến cực hạn, trở lại ngôi vị Thiên Đạo, còn sẽ liên tục tiêu hao bản nguyên của hắn — loại tiêu hao liên tục này mới là khó chịu nhất.

Nếu ở trên ngôi vị Thiên Đạo quá lâu, ý thức trong cơ thể hắn sẽ bị hiến tế toàn bộ, hóa thành trống rỗng.

Lúc đó dù có siêu thoát, cũng không có ý nghĩa gì.

Một cơ thể trống rỗng siêu thoát, cũng là không có linh hồn.

Một khi đã hạ quyết tâm, sẽ không có đường lui.

Cái giá thật sự quá nặng nề!

Nếu không phải bị ép đến đường cùng, Đệ Tứ Thiên Đạo Tất Hắc cự lão tuyệt đối sẽ không lựa chọn làm như vậy.

Cho nên, tiếp theo mỗi phút mỗi giây của hắn, đều vô cùng quý giá.

Một khi trở lại ngôi vị Thiên Đạo, hắn phải trong nháy mắt hoàn thành bố trí mà mình cần, không thể lãng phí dù chỉ một chút thời gian.

Ngoài ra… sau khi hắn thông qua 'quyền hạn Thiên Đạo' sắp đặt xong mọi thứ, còn phải để Bất Hủ Đạo Nhân kéo chân Bá Tống và kẻ đẹp trai chuyên đào hố, không cho bọn họ có cơ hội ngăn cản mình.

Chuyện 'Công Đức Đạo Nhân' khởi động lại toàn bộ chư thiên vạn giới năm xưa, là vết xe đổ, phải đề phòng, không thể để người khác có khả năng ‘chém đứt nhân quả’ nữa, để tránh công bại thành công.

Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo đã chuẩn bị vạn toàn. … Trong hư không.

Sau khi Bá Tống và Bạch tiền bối hiển thánh, cuối cùng đã tiến vào giai đoạn ‘ngưng tụ Cửu U Chúa Tể’.【Chính là lúc này.】Đệ Tứ Thiên Đạo Tất Hắc cự lão nắm bắt thời cơ!

Giai đoạn ngưng tụ Cửu U Chúa Tể, ý chí của Bá Tống và kẻ đẹp trai chuyên đào hố sẽ bị kéo vào ‘Cửu U thế giới’, lấy bản thân họ làm bản thiết kế, ngưng tụ ra Cửu U Chúa Tể.

Mà thời cơ này, cũng là thời cơ thích hợp nhất để hắn ra tay. … Đệ Tứ Thiên Đạo Tất Hắc cự lão gắng gượng chống lại cơn buồn ngủ rã rời, chân thân lại một lần nữa bước vào hiện thế… Trong tay hắn, xách theo ‘Tất Hắc Thái Dương’ yếu ớt.

Tất Hắc Thái Dương lúc này giống như một viên dạ minh châu sắp tắt, trông như có thể tắt ngấm bất cứ lúc nào.

Trước đó Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục liên thủ tiến hóa thành ‘Luân Hồi Ấn’, một ấn đó đập xuống, ‘Bất Hủ Sa Lịch’ trên người Tất Hắc Thái Dương, có không ít bị Luân Hồi Ấn cưỡng chế kéo vào ‘kênh luân hồi VIP’, rơi vào vòng luân hồi không ngừng.

Muốn giải thoát khỏi luân hồi, chỉ có thể xem tâm tình của Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử.

“Kích hoạt, lấy thân Cửu U Chúa Tể sử dụng năng lực ‘quyền hạn Thiên Đạo’.” Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo xách ‘Tất Hắc Thái Dương’, truyền sức mạnh Bất Hủ vào cơ thể nó, cưỡng ép khống chế nó vận chuyển.

Tất Hắc Thái Dương là sản phẩm sau khi Đệ Tứ Thiên Đạo đoạt xá, luyện hóa Cửu U Chúa Tể của mình, cho nên trong thân Thái Dương vẫn còn thuộc tính của Cửu U Chúa Tể.

Mỗi một Cửu U Chúa Tể, cả đời đều có một lần tiến vào hiện thế và 'Đại Thiên Hành Đạo'.

Nhưng mà, U U Hắc của Đệ Tứ Thiên Đạo đã sử dụng lần 'quyền hạn Thiên Đạo' đó từ thời thái cổ.

Theo lý mà nói, hắn đã không còn quyền hạn 'Đại Thiên Hành Đạo'.

Tuy nhiên lúc này, dưới sự thúc đẩy cưỡng ép của Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, phần 'U U Hắc' bên trong Tất Hắc Thái Dương, lại một lần nữa chạm đến 'quy tắc Thiên Đạo' xa vời — trong quá trình này, phần thuộc về 'U U Hắc', phát ra tiếng kêu khàn khàn rợn người.

Đây là tiếng kêu của linh hồn không cam lòng của 'U U Hắc'.

Thiên Đạo đều là đồ khốn nạn! 'U U Hắc' không chỉ bị luyện hóa, đoạt xá, mà rõ ràng, trước khi nó bị luyện hóa, khi Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo còn đang 'tại nhiệm', đã tiến hành cải tạo U U Hắc!

Chính vì vậy, phần 'U U Hắc' mới có thể kích hoạt lần thứ hai quyền hạn 'Đại Thiên Hành Đạo'.

Từ trước đến nay, gần như mỗi một Thiên Đạo đều đã ra tay với Cửu U Chúa Tể của mình, điều này giống như một lời nguyền.

Cùng với việc chức năng 'Đại Thiên Hành Đạo' được kích hoạt, tiếng kêu thảm thiết của 'U U Hắc' càng trở nên rợn người hơn.

Không chỉ vậy, trong 'Bất Hủ Sa Lịch' của hóa thân Tất Hắc Thái Dương, phần thuộc về 'U U Hắc', bắt đầu sụp đổ.

Loại sụp đổ này, ngay cả 'Bất Hủ Sa Lịch' cũng không thể ngăn cản.

Thuộc tính đặc thù của Cửu U Chúa Tể, từ trên người Tất Hắc Thái Dương lột bỏ đi, bị tách ra… đây là mất đi Cửu U Chúa Tể vĩnh viễn, không thể phục hồi.

Đây chính là cái giá, cái giá để ‘U U Hắc’ tiếp xúc lần thứ hai với chức năng ‘Đại Thiên Hành Đạo’.

“Đã hoàn toàn không còn đường lui.” Sắc mặt Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo lạnh băng.

Hắn hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi tiếng kêu rợn người của ‘U U Hắc’.

Cửu U Chúa Tể là ‘đạo tiêu’, chuyện này Tất Hắc Thiên Đạo trong lòng rõ hơn ai hết.

Bây giờ, hắn tự tay tế trời ‘đạo tiêu’ của mình.

Đập nồi dìm thuyền!

Cùng với tiếng kêu thảm thiết của ‘U U Hắc’ yếu đi, chức năng ‘Đại Thiên Hành Đạo’ cuối cùng cũng được kích hoạt!

“Nhanh lên, nhanh lên nữa.” Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo nhanh chóng thi pháp.

Trên người hóa thân Tất Hắc Thái Dương, phần thuộc về ‘Cửu U Chúa Tể’ nguyên bản, từ trong Bất Hủ Sa Lịch thẩm thấu ra ngoài, hóa thành một loại vật chất máu màu đen đỏ.

Đây là phần cơ thể của Cửu U Chúa Tể ‘đã chết’.

Cũng là nguyên liệu mà Đệ Tứ Thiên Đạo Tất Hắc cự lão cần để thi pháp tiếp theo.

Trong nháy mắt, những vật chất lỏng màu đen đỏ này đã hóa thành một ao máu.

Mà sau khi mất đi phần ‘U U Hắc’, Bất Hủ Sa Lịch không thể duy trì hình thái hóa thân?

Tất Hắc Thái Dương nữa.

Hóa thân Tất Hắc Thái Dương, tử trận!

Đệ Tứ Thiên Đạo Hắc cự lão thu lại phần ‘Bất Hủ Sa Lịch’ đó, thu vào trong cơ thể, lại đưa tay ấn lên trên ao máu.

Ao máu hóa thành một trận pháp.

Mà quyền hạn ‘Đại Thiên Hành Đạo’ có được sau khi hiến tế ‘U U Hắc’ trước đó, đều dung hợp vào trong ao máu đen này.

Tất Hắc cự lão không chút do dự, nhảy vào trong ao máu.

Trận pháp ao máu dung hợp quyền hạn ‘Đại Thiên Hành Đạo’, bám vào người Đệ Hắc Hắc Hắc Hắc Thiên Đạo!

Giống như truyền máu, văn lộ trận pháp ao máu bò lên người hắn, tràn vào trong cơ thể hắn.

Khí thế của Tất Hắc cự lão bắt đầu tăng vọt.

Trong nháy mắt, đã thăng hoa đến một đỉnh cao cực hạn.

Trên cơ thể hắn, lại một lần nữa hiện ra ‘quang trạch Thiên Đạo’, bùng phát ra ánh sáng chói mắt.

Uy áp vô tận, lan tỏa ra.

Dưới uy áp vô lượng này, các tinh cầu xung quanh thân thể Tất Hắc cự lão không chịu nổi áp lực, lần lượt nổ tung!

Những tinh cầu vô tội này cũng rất tuyệt vọng.

Chương 3123

Sống lay lắt trong vũ trụ mấy chục tỷ năm, sống yên ổn, kết quả lại bị nổ banh xác một cách vô duyên.

Nhưng uy áp vô tận này, chỉ mới là bắt đầu.

Cùng với việc Tất Hắc cự lão hít sâu một hơi, uy áp trên người hắn trực tiếp bao trùm cả vũ trụ… tiếp theo, là chư thiên vạn giới!

Phần lớn tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, thân thể mềm nhũn, suýt nữa đã phủ phục xuống đất.

Ngay cả một số sinh linh bình thường có cảm quan nhạy bén cũng bị ảnh hưởng bởi uy áp này!

Thậm chí, ngay cả 'tinh cầu' trong tất cả vũ trụ của chư thiên vạn giới, sau khi cảm ứng được uy áp này, đều khẽ rung động — dù sao, đã từng vào thời khắc của Đệ Lục Thiên Đạo, toàn bộ hằng tinh, tinh cầu của chư thiên vạn giới đều bị phá hủy.

Tai nạn năm đó đã bị nhân quả nghịch chuyển chém đứt.

Nhưng trong vũ trụ của chư thiên vạn giới, có thể vẫn còn lưu lại một loại ấn tượng nào đó.

Đây là uy áp Thiên Đạo thật sự!

Trấn áp chư thiên vạn giới, nắm giữ quy tắc Thiên Đạo, sức mạnh Bất Hủ hoàn mỹ không tì vết, trong chư thiên vạn giới này gần như có thể làm bất cứ điều gì!

Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, trong tuyệt cảnh quay lại ngôi vị. 【Hơi thở Thiên Đạo?

Đây là Thiên Đạo thứ ba?】 Tu luyện giả chư thiên vạn giới bị chấn kinh. 【Bá Tống lại không phải là 2 cá thể chứng đạo, mà là 3 cá thể, cùng lúc chứng đạo Bất Hủ?】【Cảm giác chỉ cần động ngón tay là có thể hủy diệt vũ trụ này, Thiên Đạo thứ ba, có khuynh hướng hủy diệt vạn vật?】Tu luyện giả chư thiên vạn giới cảm ứng được hơi thở Thiên Đạo thứ ba, không biết vì sao, trong lòng bắt đầu dâng lên cảm giác bất an mãnh liệt.

Như thể 'tận thế' thật sự sắp đến.

Thời đại sắp bị kết thúc.

Thiên Đạo này, là đến để hủy diệt thế giới!

"Bá Tống!" Có người không tự chủ được bắt đầu hô hoán thánh hiệu của Bá Tống Thiên Đạo.

Chỉ có Thiên Đạo mới có thể đối kháng Thiên Đạo.

Thiên Đạo thứ ba này, tràn đầy hơi thở hủy diệt, cảm giác cho người ta không cùng một phe với 'Bá Tống'.

Cho nên, bọn họ có thể dựa vào Bá Tống Thiên Đạo!

"Thành công rồi." Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo nhẹ nhàng siết chặt nắm đấm, cảm nhận lại sức mạnh từng quân lâm thiên hạ của mình quay trở lại.

Tuy nhiên, hắn không có thời gian cảm khái.

Bây giờ mỗi phút mỗi giây của hắn, đều quý giá vô cùng.

Hắn bước một bước, một chân đạp về phía 'thứ nguyên Thiên Đạo'.

Đồng thời, hắn còn đưa tay nhắm vào cơ thể 'Bất Hủ Đạo Nhân', bổ sung một phát bí thuật: "Bá Chiêm Bí Pháp cường hóa!" "Kéo chân Bá Tống và Bạch kia." Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo hạ lệnh cuối cùng.

Sau đó hắn độn vào bên trong thứ nguyên Thiên Đạo, thông thạo đi tiếp quản quyền quản lý ‘quyền hạn Thiên Đạo’, bắt đầu thao tác.【Virus Hủy Diệt Hằng Tinh?

Cải】 đã chuẩn bị từ trước nhân lúc Bá Tống, Bạch chứng đạo, được triệu hoán ra.

Đây là bản cải tiến của ‘Virus Hủy Diệt Hằng Tinh’, mỗi một viên đều có thông tin Bất Hủ, trong đó còn trộn lẫn không ít ‘Bất Hủ Sa Lịch’ của hắn.

Nhưng chỉ như vậy, Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo vẫn chưa hài lòng.

“Cường hóa!” Hắn kích hoạt quyền hạn Thiên Đạo, đối với ‘Virus Hủy Diệt Hằng Tinh?

Cải’ lại tiến hành cường hóa cấp Thiên Đạo, và khóa chặt trạng thái của chúng.

Như vậy, cho dù Bá Tống và Bạch kích hoạt quyền hạn Thiên Đạo, cũng không thể trong nháy mắt xóa đi loại virus mới nhất này.

Mà chỉ cần có một chút thời gian đệm, những virus này có thể chôn vùi cả chư thiên vạn giới.

“Bước tiếp theo, đi đi, đến mỗi một ‘hằng tinh’, chôn vùi thế giới vô dụng này.” Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo tranh thủ thời gian, lợi dụng quyền hạn Thiên Đạo, hạ lệnh tiếp theo.

Có quyền hạn Thiên Đạo phụ trợ, chỉ cần một mệnh lệnh, là có thể trong nháy mắt gửi virus chính xác đến mỗi một hằng tinh trong chư thiên vạn giới, rồi kích nổ ngay lập tức.

Nhưng… Sau khi Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo hạ lệnh, những ‘Virus Hủy Diệt Hằng Tinh’ này lại không có phản ứng, không được truyền tống đi.

Là có người đang âm thầm cản trở hắn!

Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo nhanh chóng quay người.

Sau đó, hắn liền nhìn thấy người đàn ông chín lần liên bá, không biết từ lúc nào đã xuất hiện trong thứ nguyên Thiên Đạo.

Cậu ta ngồi bên một chiếc bàn cao, hai tay đan vào nhau chống dưới cằm, ánh mắt sâu thẳm nhìn chằm chằm vào mình.

“Vì sao ngươi không ở Cửu U?” Tâm lý của Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo mạnh đến đáng sợ, ngay cả lúc này, hắn vẫn có thể duy trì sự bình tĩnh.

Tuy nhiên trong lòng hắn vẫn rất nghi hoặc — rõ ràng trước đó, hắn đã tận mắt nhìn thấy Bá Tống và Bạch kia, đều đã tiến vào Cửu U thế giới, ngưng tụ ‘Cửu U Chúa Tể’.

Vì sao bây giờ, Bá Tống Thiên Đạo lại xuất hiện ở đây?

“Ta vẫn luôn ở đây chờ ngươi.” Bá Tống Thiên Đạo chậm rãi nói.

Giọng nói của cậu ấm áp, đáng tin cậy, có từ tính.

“Không thể nào, chuyện ta có thể tiến vào thứ nguyên Thiên Đạo, không có bất kỳ ai biết, ngươi cũng không thể phát hiện trước.” Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo trầm giọng nói — trong lúc nói chuyện, hắn đang âm thầm thúc đẩy quyền hạn Thiên Đạo, muốn di chuyển những virus cải tiến này.

So với Bá Tống Thiên Đạo, hắn có kinh nghiệm hơn!

Hắn có kinh nghiệm Thiên Đạo phong phú, hiểu biết về quyền hạn Thiên Đạo cũng sâu sắc hơn, biết cách tận dụng tối đa quyền hạn Thiên Đạo, tiến hành một số thao tác màu mè.

Những điều này, đều là Thiên Đạo mới Bá Tống không thể làm được.

Cho nên cùng một thao tác quyền hạn, hắn chắc chắn có thể thắng

Bá Tống Thiên Đạo.

Bá Tống Thiên Đạo, không cản được hắn bao lâu, nhiều nhất là phải trả giá bằng việc ba viên ‘Bất Hủ Sa Lịch’ bị hóa thành trống rỗng.

“Dù ngươi đến hay không, ta vẫn luôn ở đây.” Đối diện, ánh mắt của Bá Tống càng thêm sâu thẳm, như thể có thể nhìn thấu mọi huyền bí và lòng người trên thế gian: “Kế hoạch mà ngươi tự cho là thiên y vô phùng, ngay từ đầu đã bị chúng ta nhìn thấu.” Bá Tống toàn bộ quá trình đều không biểu cảm.

Nếu là người hiểu cậu sẽ biết, Bá Tống đang cố gắng duy trì vẻ mặt không biểu cảm, chắc chắn là đang chém gió!

Lý do cậu không biểu cảm, là để phòng khi chém gió, bị người ta đọc được vẻ mặt.

Thực ra, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối tuy có đề phòng Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, nhưng thật sự không ngờ đối phương còn có thể thông qua một thủ đoạn nào đó, trở lại ngôi vị Thiên Đạo!

Loại thao tác khó đỡ này, thật sự nằm ngoài dự liệu của Tống Thư Hàng.

Nhưng đáng tiếc, đối phương có khó đỡ đến đâu cũng không bằng Bá Tống cậu.

Lúc mới bắt đầu, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối cùng đến Cửu U để ‘ngưng tụ Cửu U Chúa Tể’… nhưng ‘Tống U U two’ trong tưởng tượng lại không xuất hiện.

Bởi vì đã có một Tống U U tồn tại.

Ngoài ra năng lượng của ‘căn nguyên Cửu U’, một lần chỉ đủ ngưng tụ một ‘Cửu U Chúa Tể’.

Thế là, Tống Thư Hàng bị chính thao tác khó đỡ của mình làm gãy chân, lựa chọn quay trở lại 'thứ nguyên Thiên Đạo' — cậu muốn đi tìm tung tích của 'Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo', xem có thể đề phòng đối phương không.

Kết quả chuyện thú vị đã xảy ra.

Khi Tống Thư Hàng chuẩn bị tìm Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, thì đối phương lại tự mình tìm đến cửa — với thân phận trở lại ngôi vị Thiên Đạo, quang minh chính đại xuất hiện.

Đây chính là cấu trúc của vận mệnh.

"Ngay từ đầu đã nhìn thấu ta?" Đối diện, sắc mặt Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo ngưng trọng.

Trong lúc nói chuyện, thao tác quyền hạn Thiên Đạo dưới tay hắn đã đạt đến cực hạn, mượt mà bay lên!

Trận công phòng này, hắn đã thắng!

Bá Tống Thiên Đạo vẫn còn quá non, sắp không chịu nổi nữa rồi.

Ngay khi hắn định một hơi hạ gục Bá Tống… đối diện, Bá Tống chậm rãi lấy ra một cây cột khổng lồ.

"Ôm ba!" Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo vừa nhìn thấy cây cột này, bản năng kêu lên.

Bởi vì… cây cột khổng lồ này, tràn đầy hơi thở và mùi vị của hắn.

Thậm chí trên đỉnh cột, còn có cả một bức tượng điêu khắc hình dạng khái niệm của hắn.

"Trân trọng giới thiệu với ngài bảo bối của tôi — tên nó là Bá Thần Trụ, hệ liệt Trụ Thiên Đạo chi 'Hắc Trụ'." Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười đáng tin cậy.

Đồng thời, bên cạnh cậu có một bộ 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp

Pháp Khí’ bắt đầu biến hóa.

Đây là bộ pháp khí của Bạch tiền bối, do Thiên Đạo Bạch luyện chế.

Pháp khí rất nhanh chuyển hóa thành hình dạng ‘súng Gatling’.

Trước mặt Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, Tống Thư Hàng lấy ra từng cây ‘Trụ Thiên Đạo’, nhét vào trong súng Gatling.

“Vô dụng.” Đối diện, Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo trầm giọng nói.

Lúc này hắn là Bất Hủ hoàn mỹ không tì vết, là trạng thái ‘Thiên Đạo tại nhiệm’ sau khi thăng hoa đến cực hạn.

Không có bất kỳ thủ đoạn nào, có thể làm tổn thương hắn hiện tại!

Ngay cả Bá Tống cũng là Thiên Đạo, cũng không được!

Không có bất kỳ ngoại lực nào, có thể làm hại đến Thiên Đạo trạng thái không tì vết.

Ở hình thức này, cho dù là chính hắn muốn tự làm tổn thương mình, cũng không làm được!

Không thể làm hại, không thể trục xuất, không thể phong ấn, không thể nguyền rủa… tất cả các thủ đoạn bạn có thể nghĩ đến, đối với ‘Thiên Đạo không tì vết’ mà nói đều không có ý nghĩa gì.

Có một số Thiên Đạo hình người, thậm chí ngay cả ‘cắt tóc’ cũng không làm được.

Cho nên, dù ‘Trụ Thiên Đạo’ của Bá Tống khiến Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo cảm thấy không thể tưởng tượng nổi; dù Bá Tống lại lấy ra thêm từng cây từng cây ‘Trụ Thiên Đạo lịch đại’, khiến Tất Hắc Thiên Đạo rất kinh ngạc; nhưng đối mặt với công kích khóa chặt của Bá Tống, Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo không hề hoảng loạn.

Hắn bình tĩnh vô cùng, tâm thần vẫn hoàn toàn đặt vào việc ‘đấu quyền hạn Thiên Đạo’ với Bá Tống — hắn muốn dựa vào kinh nghiệm thao tác quyền hạn Thiên Đạo phong phú gấp vạn lần Bá Tống, để hạ gục đối phương.

Thời gian đối với hắn vô cùng cấp bách.

Một Bá Tống, hắn còn có thể miễn cưỡng đối phó.

Nhưng lần này đối phương là ‘hai cá thể khác nhau, cùng lúc chứng đạo’ chưa từng có trong lịch sử.

Đối diện còn có một kẻ đẹp trai chuyên đào hố, đang ở Cửu U ngưng tụ ‘Cửu U Chúa Tể’, có thể hoàn công quay lại bất cứ lúc nào.

Chương 3124

Một khi kẻ đẹp trai chuyên đào hố kia từ Cửu U trở về, lúc đó hai đánh một, tình thế sẽ bất lợi cho hắn… Tất Hắc Thiên Đạo sẽ không mù quáng tin rằng mình có thể một chọi hai về phương diện 'thao tác quyền hạn Thiên Đạo'.

Cho nên, Tất Hắc Thiên Đạo bình tĩnh, dồn hết mọi năng lực tính toán, điên cuồng bùng nổ thao tác của mình.

"Ầm~" Đối diện, Tống Thư Hàng không chút do dự nhấn nút khai hỏa của 'Tam Thập Tam Thú Gatling pháo'.

Nhãn Trụ, Long Trụ, Hắc Trụ, Thông Trụ, Nhân Trụ, Bạch Trụ, Cầu Trụ, Đạo Trụ + Long Lạc nữ sĩ Trụ, chín cây Bá Thần Trụ 'cấp Thiên Đạo', điên cuồng bắn về phía Tất Hắc Thiên Đạo.

Thiên Đạo không tì vết quả thật không bị bất kỳ ngoại lực nào làm tổn thương, nhưng không có nghĩa là hắn không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ vật 'không gây tổn thương' nào từ bên ngoài — nói đơn giản nhất, ví dụ như về mặt tình cảm.

Bản thân Thiên Đạo vì nguyên nhân tính cách, có thể sẽ có một số thứ tương đối ghét.

Nếu Thiên Đạo rất ghét một loại âm nhạc nào đó, vậy nếu ở đối diện hắn bật lớn loại âm nhạc đó, chắc chắn sẽ gây ra cảm xúc chán ghét của Thiên Đạo không tì vết.

Dù Thiên Đạo chỉ cần một ý niệm, là có thể dẹp bỏ loại âm nhạc này, thậm chí xóa sổ 'nguồn âm nhạc' này.

Nhưng không thể phủ nhận, vào khoảnh khắc âm nhạc đó vang lên, 'cảm xúc' của Thiên Đạo không tì vết thực tế, vẫn bị ảnh hưởng

— trừ khi giống như Cầu Thiên Đạo giai đoạn sau, biến thành cỗ máy Thiên Đạo không có tình cảm.

Mà chín cây Bá Thần Trụ ‘cấp Thiên Đạo’ do Bá Tống bắn ra, tuy không thể làm tổn thương bản chất Bất Hủ của Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo.

Nhưng thông tin, đạo ngân của các Thiên Đạo lịch đại trên Bá Thần Trụ, trong quá trình va chạm kịch liệt, vẫn ít nhiều ảnh hưởng đến trạng thái của Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo! ‘Trụ Thiên Đạo’ hung hăng va vào cơ thể Bất Hủ của Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, sau khi thông tin Bất Hủ và Bất Hủ va chạm vào nhau, phát ra âm thanh của đại đạo va chạm, đạo ngân của nhau giao thoa.

Dù Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo trong lòng đã có chuẩn bị, nhưng trên thao tác tranh đoạt ‘quản lý Thiên Đạo’ với Tống Thư Hàng, vẫn bị ảnh hưởng.

Loại ảnh hưởng này… chỉ cần pháo hỏa không ngừng, sẽ tiếp tục kéo dài.

Trừ khi Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo phân tâm, đi đối phó ‘pháo hỏa’ của Bá Tống.

“Tiểu xảo, vô dụng!” Đối mặt với sự oanh tạc của Bá Tống và ảnh hưởng của ‘Trụ Thiên Đạo’, Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo không hề nổi giận.

Bá Tống khi dùng ‘Trụ Thiên Đạo’ oanh tạc hắn, không thể tránh khỏi phải phân ra một phần tâm thần.

So sánh ra, ảnh hưởng của việc Bá Tống phân tâm, còn lớn hơn một chút so với ảnh hưởng mà ‘Trụ Thiên Đạo’ gây ra cho hắn.

Dù hắn bị ảnh hưởng bởi ‘Trụ Thiên Đạo’, nhưng trên thao tác tranh đoạt ‘quyền hạn Thiên Đạo’, hắn ngược lại còn tiến thêm một bước, đã ép Bá Tống đến cực hạn.

“Đúng vậy, chỉ dựa vào mức độ này của ‘Trụ Thiên Đạo’, ảnh hưởng quả thật có hạn.” Tống Thư Hàng thừa nhận.

Nhưng mà, ta đã không còn là ‘tiểu Thiên Đạo’ Bá Tống của mấy tiếng trước.

Ta hiện tại, là ‘Thiên Đạo tại nhiệm’ thật sự, là Thiên Đạo chính thức được chứng nhận cùng với Bạch tiền bối.

Thiên Đạo thật sự, sở hữu thủ đoạn gần như ‘không gì không làm được’.

Sự đối kháng giữa Thiên Đạo và Thiên Đạo, không chỉ là đối kháng trên thao tác quyền hạn Thiên Đạo, mà còn là đối kháng trên não động.

Bá Tống Thiên Đạo nói: ‘Trụ Thiên Đạo’ phải kèm theo ý chí và dấu ấn đạo uẩn của ta, và tăng thêm hiệu quả nhắm vào mục tiêu chỉ định, đối với mục tiêu chỉ định tạo ra hiệu quả ‘cưỡng chế va bay’.

Ngôn xuất pháp tùy.

Một câu nói… thậm chí chỉ là một ý niệm.

Nhưng chỉ cần là ý chí của Bá Tống, dưới tác dụng của sức mạnh gần như không gì không làm được của ‘quy tắc Thiên Đạo’, tất cả điều này đã trở thành hiện thực.

Ầm ầm ầm~ Chín cây ‘Bá Thần Trụ’ được bắn ra sau đó, mỗi một cây đều kèm theo ý chí Thiên Đạo + đạo ngân thuộc về Tống Thư Hàng.

Những Bá Thần Trụ này tiếp tục oanh tạc lên người Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo.

Sau đó… thân thể của Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo đã bị va bay ra ngoài.

Không gây ra tổn thương, thậm chí Trụ Thiên Đạo ngay cả để lại ‘dấu vết va chạm’ trên người Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo cũng không làm được.

Nhưng hiệu quả va bay, lại không thể bị miễn dịch.

Hơn nữa, Trụ Thiên Đạo được thêm vào ý chí và đạo ngân của Bá Tống, ảnh hưởng đối với Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo trở nên mạnh hơn một chút.

Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo bị va liên tục bay lên.

Mỗi một cú va chạm, đều khiến thân thể hắn bay lên. 【Ôm ba!】 Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo trong lòng nổi giận, nhưng bây giờ dù có nổi giận đến đâu, hắn cũng phải khắc chế bản thân.

Nhưng đối diện, thao tác khó đỡ của Tống Thư Hàng mới chỉ bắt đầu!

Cậu đang nhanh chóng làm quen với nội dung của ‘quyền hạn Thiên Đạo’, sau đó dùng tư duy nhảy vọt được khai phá bởi các thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, áp dụng vào thao tác khó đỡ của ‘quyền hạn Thiên Đạo’.

Quyền hạn Thiên Đạo là cố định… trong tay các Thiên Đạo khác nhau, nó có thể phát huy ra hiệu quả khác nhau.

Cho nên, Thiên Đạo có nhiều thao tác khó đỡ hơn, càng có thể phát huy ra uy lực của ‘quyền hạn Thiên Đạo’.

Đây cũng rất có thể là nguyên nhân tại sao các Thiên Đạo lịch đại sau khi tại nhiệm, thao tác trở nên ngày càng khó đỡ.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, tiếp tục thúc đẩy quyền hạn Thiên Đạo. 【Ta nói: Xung quanh ta phải cấu tạo ra không gian tuần hoàn vô hạn hình tròn, trong không gian phải tràn đầy thiên kiếp.】Một không gian vô hạn hình tròn xuất hiện — cuốn Tống Thư Hàng và Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo vào trong — trong không gian thứ nguyên Thiên Đạo này, Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo có thể thỏa sức bị va bay, không cần lo lắng sẽ va vào tận cùng không gian.

Hơn nữa, dù bị va chạm như thế nào, sau khi hắn bay ra một khoảng cách nhất định, lại sẽ quay về trong phạm vi công kích của ‘Trụ Thiên Đạo’, tuần hoàn vô hạn.

Đồng thời, trong không gian tuần hoàn khép kín này, lại bố trí đầy sức mạnh thiên kiếp, bao bọc Tống Thư Hàng và Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo. 【Sức mạnh thiên kiếp?】 Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo trong lòng thoáng qua một tia nghi hoặc.

Bá Tống lúc này lôi thiên kiếp ra làm gì?

Tuy nhiên… “Kết thúc rồi!” Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo dùng sức siết chặt nắm đấm.

Bá Tống trong thao tác ‘tranh đoạt quyền hạn Thiên Đạo’, đã thất bại thảm hại, phần thao tác quyền hạn đó, đã hoàn toàn bị hắn áp chế.

Ngay khi hắn dùng sức nắm chặt quyền, đột nhiên… ý thức của hắn một trận hoảng hốt.

Sau đó, hắn cảm giác một thứ gì đó hoặc một trạng thái nào đó, dường như đã trải qua một vòng tuần hoàn.

Sự hoảng hốt này thoáng qua.

Khi hắn hồi phục, lại phát hiện đối kháng thao tác ‘quyền hạn Thiên Đạo’ giữa mình và Bá Tống, đã quay lại điểm xuất phát.

Trong đầu Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo hiện ra một dấu chấm hỏi khổng lồ. ?

Chuyện gì đã xảy ra?

Rõ ràng… ta đã hoàn toàn áp chế Bá Tống, đoạt được phần ‘quyền hạn Thiên Đạo’ liên quan.

Rõ ràng… đã nhìn thấy ánh bình minh của thắng lợi.

Vì sao đột nhiên mọi thứ đều quay lại điểm xuất phát?

Khổ cực nỗ lực nửa đời, một sớm quay về trước giải phóng.

Có một khoảnh khắc, trái tim già nua của Tất Hắc Thiên Đạo gần như sụp đổ, cảm giác trái tim già của mình như bị đặt trên vụn thủy tinh lăn qua lăn lại.

Càng khiến hắn khó chịu hơn là, cuộc ‘tranh đoạt quyền hạn Thiên Đạo’ giữa hắn và Bá Tống quay lại điểm xuất phát, nhưng thời gian lại không hề quay ngược!

Trạng thái của hắn, không quay lại điểm xuất phát — trong khoảng thời gian tranh đoạt quyền khống chế quyền hạn Thiên Đạo với Bá Tống, hắn đã tiêu hao ba viên ‘Bất Hủ Sa Lịch’ bị hiến tế!

Ý chí của hắn bên trong đã bị xóa bỏ, biến thành trống rỗng.

Sự tiêu hao này không thể nghịch chuyển.

Thảm đến rơi lệ.

“Ngươi đã làm gì?” Tất Hắc Thiên Đạo lên tiếng.

Dù khó khăn đến vậy, hắn vẫn không từ bỏ, lại một lần nữa dùng kinh nghiệm và kỹ xảo thao tác thành thạo của mình, bắt đầu lại việc áp chế Bá Tống.

Dù khổ dù khó, hắn cũng không bị đánh gục, không nản lòng.

Không phải là hắn có thể nhẫn… chỉ là vì hắn không có lựa chọn.

Cũng không có đường lui, chỉ có thể cứng đầu, tiếp tục đi xuống.

Đối diện, Tống Thư Hàng dùng hành động trả lời Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo.

Trụ Thiên Đạo Cầu Trụ va chạm tới, trực tiếp dán lên mặt Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo.

Sau đó, hiệu quả 'va bay' đó có hiệu lực, hất văng hắn ra.

Trước đó Tất Hắc Thiên Đạo tập trung toàn bộ tinh lực áp chế quyền hạn của Bá Tống, thậm chí không phân ra một chút tinh lực nào để đối phó với loại 'hiệu quả va bay' này.

Dù sao đối với hắn mà nói, va chạm cũng không làm tổn thương hắn dù chỉ một phân.

Khi bị hất văng đi, ánh mắt của hắn ngưng tụ vào vị trí của Bá Tống.

Bên cạnh 'Tam Thập Tam Thú Gatling pháo', Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử Đạo Trụ không biết từ lúc nào, đã lặng lẽ rút ra khỏi 'nòng pháo', đứng bên cạnh Tống Thư Hàng.

Lúc này, cây Trụ Thiên Đạo này đang lấp lánh phát sáng.

Bá Tống tạo ra cả màn hình thiên kiếp, là để che giấu cảnh này?

Trùng hợp là, ánh mắt của Bá Tống lúc này vừa vặn nhìn qua, bốn mắt nhìn nhau với hắn.

Sau đó, Tống Thư Hàng bổ sung lời thoại: "Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử nói: Phải có luân hồi!" Không ai quy định trước khi ra chiêu nhất định phải hô to tên chiêu thức.

Cho nên báo tên chiêu thức hay không cũng không ảnh hưởng đến việc phát động kỹ năng.

Nếu muốn, sau đó bổ sung tên chiêu thức cũng không vấn đề gì~ Ngoài ra… ngươi tưởng ta, Bá Tống, đang một mình đơn đấu với ngươi?

Ngây thơ!

Ta, Bá Tống, từ khi ra mắt đến nay, mỗi lần đánh nhau đều mang theo một đám ngoại quải.

Ngươi thấy ta đang đơn đấu với ngươi, nhưng ở nơi ngươi không nhìn thấy, còn đứng rất nhiều ‘tiền bối’ đang âm thầm ủng hộ ta!

Ví dụ như bây giờ… Cây ‘Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử Trụ — Thông Trụ — tạm đặt tên là số 2’, trực tiếp liên kết với ‘Luân Hồi Ấn’ ở hiện thế.

Tống Thư Hàng đã chính thức thăng cấp Thiên Đạo, không còn là nhân vật không có quyền hạn trong thử luyện trước đó, cậu đã có quyền hạn lớn nhất chư thiên vạn giới.

Trực tiếp để sức mạnh của Luân Hồi Ấn, không bị cản trở thẩm thấu vào ‘thứ nguyên Thiên Đạo’.

Kẻ địch là Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, cho nên Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử tràn đầy động lực.

Không cần tiền công, nàng tự nguyện vượt ngàn dặm hỗ trợ Thư Hàng, trở thành kim bài đả thủ miễn phí!

Chương 3125

Thậm chí nếu Tống Thư Hàng đồng ý, Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử nói không chừng còn sẵn lòng trả ngược lại tiền boa, để có được cơ hội chính diện đập nát Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo!

Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử, lòng mang chúng sinh, thương xót chúng sinh — trừ 'Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo'.

Nàng đối với chúng sinh chư thiên vạn giới có bao nhiêu từ bi, đối với Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo lại có bấy nhiêu lạnh lùng.

Vừa rồi, hiệu quả tác dụng lên người Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, chính là một trong hàng tỷ thủ đoạn mà nàng từng khai phát ra, chuyên dùng để đối phó 'Đệ Tứ Thiên Đạo'.

Thời thái cổ, khi nàng thiết kế các thủ đoạn đối phó 'Đệ Tứ Thiên Đạo', đã mô phỏng rất nhiều khả năng.

Trong đó, bao gồm cả khả năng 'Đệ Tứ Thiên Đạo có thể trong thời gian ngắn khôi phục quyền hạn Thiên Đạo', cũng nằm trong tính toán của nàng!

Mà đối với suy đoán 'tạm thời khôi phục quyền hạn Thiên Đạo, rất có thể cần phải trả giá', nàng đã sáng tạo ra phương án 'phải có luân hồi' này.

Trong khi duy trì 'cái giá' của Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, đồng thời luân hồi, nghịch chuyển sự việc mà hắn đang làm.

Để hắn phải bỏ ra lao động và cái giá, nhưng không nhận được thành quả.

Loại hiệu quả luân hồi này, có vài phần hương vị của 'nghịch chuyển thời gian', nhưng lại không phải là thô bạo trực tiếp nghịch chuyển toàn bộ trạng thái thời gian.

Độ khó lớn hơn, tính toán phải tinh tế hơn.

Pháp tắc luân hồi, kinh khủng như vậy!

“Cho nên, câu nói kết thúc rồi, nên do ta nói!” “Tất Hắc đại lão, ngươi đã thất bại!” “Mà nguyên nhân ngươi thất bại chỉ có một, đó chính là gặp phải ta, Bá Tống!” Tống Thư Hàng cố gắng duy trì vẻ ‘không biểu cảm’, để tránh bị đại lão đối diện đọc được trạng thái chém gió của cậu.

“Kết thúc?” Đối diện, Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo trong hư không đột nhiên đưa tay, một tay bắt lấy ‘Trụ Thiên Đạo’ đang lao về phía hắn, đồng thời ‘đạo ngân’ trên tay hắn biến đổi nhanh chóng… nghiền nát đạo ngân, ý chí của Tống Thư Hàng kèm theo trên ‘Trụ Thiên Đạo’.

Những đạo ngân, ý chí này, là một sự chuẩn bị!

Là sự chuẩn bị để Bá Tống phóng ra ‘phải có luân hồi’.

Thế giới luân hồi khép kín khổng lồ, sấm sét đầy trời, những mảnh vụn đạo ngân mà Bá Thần Trụ lặng lẽ để lại bên cạnh Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo mỗi lần va chạm, đều là sự chuẩn bị.

Tất cả những điều này phối hợp với sức mạnh do Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử truyền đến + quyền hạn Thiên Đạo của Bá Tống, mới tổ hợp thành con bài tẩy ‘phải có luân hồi’ này.

“Ngươi không phải là Đệ Ngũ Thiên Đạo, mượn thủ đoạn của nàng, cần phải có sự chuẩn bị.” Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo vừa tiếp tục duy trì thao tác ‘áp chế Tống Thư Hàng’, vừa bắt đầu phá hủy dấu ấn đạo ngân của Tống Thư Hàng.

Chỉ cần không cho Bá Tống Thiên Đạo cơ hội chuẩn bị, thì thủ đoạn ‘phải có luân hồi’ đó sẽ không thể kích hoạt lại.

Cái giá là, hắn phải phân tâm đi ngăn cản ‘Bá Thần Trụ’ của Bá Tống không ngừng bắn tới, không thể toàn lực tập trung tinh thần, đi áp chế thao tác ‘quyền hạn Thiên Đạo’ của Bá Tống.

Điều này vô hình trung sẽ kéo dài thời gian ‘thăng hoa cực hạn, hóa thân Thiên Đạo tạm thời’ của Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, mỗi một giây thời gian thêm ra, đều sẽ mang lại cho hắn cái giá tổn thương không thể phục hồi.

Nhưng nếu không ra tay xử lý ‘Bá Thần Trụ’ và đạo ngân của Bá Tống, Bá Tống sẽ lại kích hoạt thủ đoạn của Đệ Ngũ Thiên Đạo.

Cho nên, dù có không cam lòng đến đâu, Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo lại không có lựa chọn — từ khi gặp Bá Tống và Bạch, cuộc đời của hắn đã dần mất đi quyền lựa chọn. 【Tiếc thật, đối phó với loại đại lão kinh nghiệm phong phú này, kỹ năng đã dùng một lần, sẽ không thể dùng lại.】 Đối diện, Tống Thư Hàng vẫn không biểu cảm.

Nếu có thể lặp lại quá trình tuần hoàn mãi, không cần tốn nhiều sức lực, hắn có thể bào mòn ‘Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo’ thành Bất Hủ Chi Khu hoàn toàn trống rỗng, không có linh hồn.

Bây giờ thì, chỉ có thể vất vả hơn một chút, sử dụng thủ đoạn mới!

Trong 《Một Tỷ Con Bài Tẩy Đập Đệ Tứ Thiên Đạo》 mà Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử để lại cho cậu, phương án và thủ đoạn nhiều không đếm xuể.

Một thủ đoạn mất hiệu lực, vậy thì đổi cái khác.

Mục tiêu của Tống Thư Hàng không chỉ là chiến thắng Tất Hắc Thiên Đạo… cậu có một phương án kích thích hơn.

Cậu muốn mài da Tất Hắc Thiên Đạo, mài hắn thành trắng.

Mài thành trạng thái thuần trắng không có ý thức.

Tống Thư Hàng biết rõ trạng thái cơ thể của 'Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo' trước mắt… thậm chí còn biết cả phương thức 'chứng đạo lại trong thời gian ngắn' của đối phương, cũng như cái giá mà hắn phải liên tục trả!

Những thông tin này, vào khoảnh khắc 'Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo' vừa đăng nhập vào thế giới 'thứ nguyên Thiên Đạo', xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng, đã toàn bộ hiện ra trong mắt Tống Thư Hàng, không hề có chút thiếu sót!

Điều này có thể liên quan đến quyền hạn nhìn thấu bản nguyên vạn vật của 'quyền hạn Thiên Đạo' — tuy nhiên theo lý thuyết, loại quyền hạn nhìn thấu này, lẽ ra sẽ bị Tất Hắc Thiên Đạo, người cũng đã thăng hoa đến cực hạn thành 'Thiên Đạo không tì vết', triệt tiêu mới phải.

Thậm chí, để phòng ngừa bí mật lớn nhất của mình bị Bá Tống và Bạch bắt được, bị Bá Tống nhắm vào, trước khi bước vào 'thứ nguyên Thiên Đạo', Tất Hắc Thiên Đạo lẽ ra còn phải tiến hành che giấu — thậm chí là sửa đổi thông tin của bản thân.

Cùng ở trạng thái 'Thiên Đạo tại nhiệm', về mặt lý thuyết mà nói, bí mật của hắn sẽ không dễ dàng bị Tống Thư Hàng bắt được.

Nhưng lý thuyết loại này, trước khi chưa qua thực tiễn, đều có thể xảy ra biến hóa — cho nên, Tất Hắc Thiên Đạo vừa bước vào 'thứ nguyên Thiên Đạo', trạng thái cơ thể đã trở thành một bảng điều khiển số liệu hóa, xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng.

Chức năng này, giống như phiên bản tiến hóa cuối cùng của tà thuật 【Giám Định Bí Pháp】 và năng lực 【Nhập Mộng】 của Bá Tống!

Giám Định Bí Pháp, chỉ cần thông qua tiếp xúc trực tiếp, sau khi trả một cái giá nhất định, Bá Tống có thể thu được thông tin đủ thực dụng từ đối phương.

Cái giá càng lớn, thông tin thu được càng nhiều.

Mà Nhập Mộng, lại càng BUG hơn — chỉ cần thỏa mãn một loại ‘liên kết’ nào đó, Bá Tống có thể tiếp xúc với ‘quá khứ’ của đối phương một cách vô lý, thu được thông tin phong phú.

Mà ‘liên kết’ giữa Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo và Tống Thư Hàng, không hề ít.

Ví dụ như ‘Trụ Thiên Đạo?

Hắc Trụ’ không ngừng được bắn ra.

Lại ví dụ như ‘Bá Chiêm Bí Pháp’.

Còn có việc Tống Thư Hàng liên thủ với Bạch tiền bối, dùng ‘thiên phú Nho gia Thánh Nhân’ đoạt được ‘một phần tồn tại’ từ Tất Hắc Thái Dương lúc đó.

Thậm chí còn có việc ‘Tất Hắc Thiên Đạo’ từng mượn tài khoản phụ đăng nhập ‘Tu Liêu Hệ Thống’ đăng ký nick ảo, cuối cùng lại bị ‘Tu Liêu Hệ Thống’ khóa chặt ID thật.

Giữa Tống Thư Hàng và Tất Hắc Thiên Đạo, tiếp xúc trực tiếp hoặc gián tiếp, có thể dùng làm liên kết ‘Nhập Mộng’, không hề ít.

Những liên kết sâu sắc này, sau khi thỏa mãn điều kiện, đã hóa thành kênh để Bá Tống nắm giữ thông tin dữ liệu của ‘Tất Hắc Thiên Đạo’.

Hơn nữa… trong quá trình tranh đoạt ‘quyền quản lý Thiên Đạo’ với Tất Hắc Thiên Đạo, một tia phân thần của Tống Thư Hàng, còn lấy hình thức ‘Nhập Mộng’, tự mình trải nghiệm một phen giai đoạn Tất Hắc Thiên Đạo hiến tế ‘hóa thân Tất Hắc Thái Dương’, thăng hoa cực hạn, trở lại ngôi vị Thiên Đạo.

Cộng thêm trong ‘một tỷ con bài tẩy đối phó Tất Hắc Thiên Đạo’ do ‘Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử’ cung cấp, cũng có kết quả suy diễn về một tỷ trạng thái của Tất Hắc Thiên Đạo.

Cho nên, Tất Hắc Thiên Đạo lúc này, từ ngoài vào trong, không có một nơi nào, là Tống Thư Hàng xa lạ!

Trong mắt Bá Tống, hắn không hề có phòng bị, không có chút bí mật nào.

Cuộc đối kháng giữa các Thiên Đạo tại nhiệm, không chỉ là so sánh thao tác khó đỡ… tình báo cũng là một mắt xích vô cùng quan trọng! 【Thư Hàng, bên thứ nguyên Thiên Đạo có phải đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn không?】 Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng. 【Có chút vấn đề nhỏ, nhưng tôi có thể xử lý.

Đương nhiên, nếu bên Bạch tiền bối ngài có thể kết thúc sớm, sau đó lặng lẽ qua chặn cửa, phòng ngừa ‘Tất Hắc Thiên Đạo’ trốn thoát, thì càng bảo hiểm hơn.】 Tống Thư Hàng đặc biệt nhấn mạnh phải ‘lặng lẽ qua chặn cửa’, để tránh dọa đến ‘Tất Hắc Thiên Đạo’, khiến đối phương trong tuyệt vọng lựa chọn trốn thoát. 【Nhận được, ta sẽ cẩn thận qua đó.】 Bạch tiền bối trả lời. 【He he he.】 Tống Thư Hàng gửi lại cho Bạch tiền bối một biểu cảm cười xấu xa.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây.

Đối diện.

Tất Hắc Thiên Đạo không còn vội vàng cầu tốc độ nữa.

Lần này hắn, phân tâm đối phó các tiểu xảo của Tống Thư Hàng — hiệu quả va bay của Trụ Thiên Đạo, bị hắn miễn dịch.

Đạo ngân Tống Thư Hàng để lại, bị hắn phá hoại.

Thậm chí để phòng ngừa Tống Thư Hàng lại thi triển tiểu xảo, hắn còn âm thầm phân thần suy diễn thiên cơ.

Dưới nhịp điệu ‘vững chắc vững đánh’ này, tốn thời gian gấp ba lần trước đó… sau khi tiêu hao chín viên ‘Bất Hủ Sa Lịch’ tế trời, hắn lại một lần nữa áp chế Tống Thư Hàng. 【Kết thúc rồi.】 Tất Hắc Thiên Đạo thầm nghĩ trong lòng.

Lần này, hắn thậm chí không biểu lộ cảm xúc ra ngoài, để tránh bị Bá Tống phát hiện.

Hắn muốn bất ngờ, đột nhiên bùng nổ đoạt lấy quyền quản lý Thiên Đạo.

Bùng nổ!

Tất Hắc Thiên Đạo trong một khoảnh khắc, đột nhiên cực hạn nâng cao thao tác của mình đối với ‘quyền hạn Thiên Đạo’.

Ầm~ Phần năng lực quản lý ‘quyền hạn Thiên Đạo’ liên quan này, lại một lần nữa bị hắn giành được.

Quyền hạn của Bá Tống ở phương diện này bị hắn triệt để áp chế.

Lần này, Bá Tống không thể dùng lại thủ pháp ‘phải có luân hồi’ để ngăn cản hắn.

“Lan tỏa.” Ngay khoảnh khắc đầu tiên giành được quyền hạn, Tất Hắc Thiên Đạo đã toàn lực thi triển thủ đoạn — vô số ‘Virus Hủy Diệt Hằng Tinh?

Bản Cường Hóa Thiên Đạo Tối Thượng’ đã chuẩn bị từ lâu, được hắn dùng quyền hạn Thiên Đạo, lan tỏa đến tất cả các hằng tinh trong chư thiên vạn giới.

Gần như vào khoảnh khắc hắn hoàn thành kế hoạch, ‘Bá Chiêm Bí Pháp’ của hắn ở chỗ Bất Hủ Đạo Nhân truyền lại phản hồi — Bất Hủ Đạo Nhân và ‘Bạch’ đã tiếp xúc chính diện.

Dưới tác dụng của ‘Cường Hóa Bá Chiêm Bí Pháp’, cơ thể Bất Hủ Đạo Nhân dốc toàn lực, bắt đầu kéo chân ‘Bạch Thiên Đạo’. 【Rất tốt, cứ như vậy…】 Dùng hết tất cả sức mạnh của ngươi, kéo chân ‘Bạch Thiên Đạo’, tranh thủ thời gian cho ta.

“Thế giới… sẽ kết thúc vào ngày hôm nay.” “Trên con đường siêu thoát, ta sẽ đi trước một bước.” Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo đưa tay, nhẹ nhàng búng một tiếng.

Trong một khoảnh khắc, bên trong tất cả ‘hằng tinh’ của chư thiên vạn giới, virus toàn bộ bị đốt cháy.

Virus Hủy Diệt Hằng Tinh phiên bản tối thượng bùng nổ.

So với lần hủy diệt hằng tinh khi Đệ Lục Thiên Đạo Công Đức Đạo Nhân tại vị, còn khoa trương hơn, càng không thể cứu vãn!

Lần này, cho dù sử dụng thủ pháp ‘chém đứt nhân quả’, cũng không thể khởi động lại chư thiên vạn giới này.

Hằng tinh hủy diệt, tinh hệ hủy diệt, vũ trụ hủy diệt, vị diện hủy diệt, chư thiên vạn giới hủy diệt — cảnh tượng đó, lại một lần nữa xuất hiện trong mắt Tống Thư Hàng.

Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo dang rộng hai tay.

Hắn đã chuẩn bị sẵn sàng để rút khỏi ‘trạng thái Thiên Đạo không tì vết’, nếu thuận lợi, ngay khi rút khỏi trạng thái Thiên Đạo, hắn sẽ theo kế hoạch tiến vào giai đoạn ‘siêu thoát cuối cùng’.

Trước khi rút khỏi hình thức ‘Thiên Đạo không tì vết’, Tất Hắc Thiên Đạo nhìn lướt qua Bá Tống.

Hắn muốn nhìn thấy sự tuyệt vọng của Bá Tống.

Tuy nhiên, khi hắn vừa nhìn qua thì lại phát hiện, trên mặt Bá Tống hiện lên biểu cảm ‘vui sướng’ sống động.

Khuôn mặt vốn không biểu cảm của Bá Tống, đột nhiên hóa thành phụ đề biết nói.

Dịch sơ qua biểu cảm trên mặt Bá Tống có thể thu được thông tin sau: Đồ ngốc, ngươi tưởng ngươi thật sự thắng rồi sao?

Chương 3126

Ngươi thật sự tưởng mọi thứ đã kết thúc rồi sao?【Chẳng lẽ còn chưa kết thúc?】Ngươi tưởng ngươi thật sự từ đầu đến cuối, đã áp chế được ta sao?【Ý gì đây?】Ngươi đã ảo tưởng rằng ta sắp bị ngươi áp chế từ lúc nào vậy?【?】Sau đó, vào khoảnh khắc tiếp theo… Thân ảnh của Bạch Thiên Đạo, hiện ra sau lưng Tống Thư Hàng.

“Cũng gần xong rồi nhỉ?” Bạch Thiên Đạo mỉm cười nói.

“Ừm.” Tống Thư Hàng gật gật đầu.

Bạch tiền bối hiện thân, cũng đồng nghĩa với việc mọi thứ đã bước vào giai đoạn cuối cùng, có thể thu dọn tàn cuộc.

“Sắp tẩy bạch rồi sao?” Bạch tiền bối lại hỏi.

Trước khi đến đây, ngài ấy đã nắm rõ tình hình chi tiết thông qua Tống Thư Hàng.

“Trong một số bộ phim hài hước, ở đại kết cục, phe phản diện lớn bị tẩy bạch cũng là một thao tác bình thường mà.” Tống Thư Hàng đáp lời. ‘Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo’ trước mắt sắp bị tẩy bạch.

Bất kể là trên phương diện linh hồn hay vật lý, tẩy bạch song toàn.

Đối diện.

Trong khoảnh khắc Thiên Đạo Bạch hiện thân, Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì từ góc độ của ‘Bá Chiếm Bí Pháp Bất Hủ Đạo Nhân’, Bất Hủ Đạo Nhân vẫn đang kháng cự với ‘Bạch Thiên Đạo’.

Nhưng ‘Bạch Thiên Đạo’ lại đã đến được thế giới thứ nguyên

Thiên Đạo. 【Chẳng lẽ, kẻ đang tranh đoạt với Bất Hủ Đạo Nhân không phải là ‘Bạch Thiên Đạo’, mà là tân Cửu U chúa tể của Bạch Thiên Đạo?】 Cửu U chúa tể mới sinh có một cơ hội tiến vào hiện thế và sử dụng quyền hạn Thiên Đạo.

Hoặc giả, Bất Hủ Đạo Nhân đã bị lừa? 【Bất kể thế nào đi nữa… đã Bạch Thiên Đạo đã trở về, vậy thì ta không thể ở lại ‘thứ nguyên Thiên Đạo’ nữa.】 Ý niệm này lóe lên trong đầu Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo.

Bất kể Bá Tống và Bạch Thiên Đạo muốn làm gì, cũng không thể ảnh hưởng đến hắn được nữa.

Thế giới đã bị hủy diệt.

Lần này, không ai cứu được thế giới!

Tiếp theo, hắn sẽ siêu thoát… mặc dù đã trả một cái giá rất đắt, hắn gần như siêu thoát bất hủ với thân phận của một ‘kẻ tàn tật’.

Nhưng chỉ cần thành công, từ góc độ của một ‘siêu thoát bất hủ’, sẽ luôn có cách bù đắp khuyết điểm của mình.

Vì vậy, hắn đã không còn lý do gì để tiếp tục ở lại thế giới này. 【Trở về, sau đó thoát khỏi ‘hình thức Thiên Đạo vô khuyết’.】 Bất kể Bá Tống nhà ngươi muốn làm gì, ta không chơi với ngươi nữa!

Khoảnh khắc tiếp theo, khí tức trên người Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo bắt đầu nhạt dần.

“Ồ, vội vã rời đi thế sao?

Thưa ngài Đệ tứ Thiên Đạo.” Bạch Thiên Đạo đối diện nở nụ cười đẹp nhất thế gian với hắn: “Ta vừa mới trở về, ngài đã muốn đi, chẳng phải sẽ khiến người khác hiểu lầm chúng ta chiêu đãi không chu đáo sao?” Cho nên, thưa ngài Đệ tứ Thiên Đạo, không ở lại thêm một lát sao?

Đây là thông tin phụ đề trên mặt Bá Tống.

“Không cần thiết.” Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo chậm rãi nói.

“Không, ta cho rằng rất cần thiết.” Nụ cười của Bạch Thiên Đạo trở nên nguy hiểm… hay nói đúng hơn là trở nên bá đạo: “Khi ta chưa cho phép ngươi rời đi, hy vọng ngươi có thể ở lại đây.” 【Ở lại đây để bị hai người các ngươi đánh hội đồng à?

Ta điên chắc?】 Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo thầm khinh bỉ.

Hắn dốc toàn lực kích hoạt năng lực ‘quyền hạn Thiên Đạo’ trong tay, chuẩn bị cưỡng chế dịch chuyển mình ra khỏi không gian ‘thứ nguyên Thiên Đạo’.

Nhưng rất nhanh, hắn phát hiện mình ‘dịch chuyển’ thất bại.

Chuyện gì thế này?

Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo cuối cùng cũng có chút bất an trong lòng.

Sự bất an này không phải vì hắn nhát gan, mà là một cảm giác nguy hiểm chân thực, dường như có một nguy cơ cực lớn sắp ập đến.

Thậm chí nguy cơ này có thể đã ập đến rồi.

Tình huống gì đây?

Tại sao ta không thể rời khỏi ‘thứ nguyên Thiên Đạo’?

Thậm chí… tại sao ta không thể thoát khỏi trạng thái ‘cực tận thăng hoa’?

“Ngươi đang nghi hoặc sao?” Giọng Tống Thư Hàng trở nên đáng tin cậy và dịu dàng: “Nếu đang nghi hoặc, thì hãy nhìn ta đây.” Đến đây nào, nhìn mặt ta đi!

Hãy để khuôn mặt ta nói cho ngươi biết sự thật!

Thực tế, không cần Tống Thư Hàng nhắc nhở… sau khi nhận ra khuôn mặt ‘lòng ngay miệng thẳng, tự đi kèm phụ đề’ của Bá Tống, ngay khoảnh khắc bản thân xảy ra vấn đề, Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo đã đưa mắt nhìn vào mặt Bá Tống.

Lần này, quả nhiên hắn đã nhận được đủ thông tin. [Thưa ngài Đệ tứ Thiên Đạo, số lượng ‘Bất hủ sa lịch’ mà ngài cần tiêu hao để thăng hoa cực hạn, còn đủ không?] 【!】 “Tại sao ngươi lại biết chuyện này?” Tất hắc Thiên Đạo kinh hãi trong lòng, nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, chủ động hỏi.

Rõ ràng là trong khoảnh khắc hắn thăng hoa cực hạn, tạm thời trở thành ‘Thiên Đạo vô khuyết’, hắn đã che giấu chuyện này và sửa đổi thông tin. [Ta còn hiểu ngươi hơn cả ngươi tưởng!] Phụ đề trên mặt Bá Tống: [Ngươi có phải đang phiền não vì không thể thoát khỏi trạng thái ‘cực tận thăng hoa’ không?

Ta hỏi lại một lần nữa, số lượng ‘Bất hủ sa lịch’ của ngươi, còn đủ không?] 【Tại sao Bá Tống lại hỏi ta đủ hay không đủ?】 Tất hắc Thiên Đạo suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến một khả năng… Hắn thăng hoa cực hạn là hiến tế ‘thân thể Bất hủ sa lịch’ để duy trì trạng thái ‘Thiên Đạo vô khuyết’.

Nếu số lượng ‘thân thể Bất hủ sa lịch’ của hắn không đủ, chỉ còn lại hạt cuối cùng, về mặt lý thuyết, hắn thật sự không thể thoát khỏi trạng thái ‘Thiên Đạo vô khuyết’.

Bởi vì lúc đó, đã không còn ‘Bất hủ sa lịch’ nào để hắn lùi lại.

Hắn sẽ trở thành ngọn lửa cuối cùng, cho đến khi hạt ‘Bất hủ sa lịch’ cuối cùng bị đốt cháy hết.

“Không thể nào, số lượng Bất hủ sa lịch của ta… vẫn còn rất nhiều.

Hơn nữa, ta vẫn luôn chú ý đến chúng.” Tất hắc Thiên Đạo nội quan trạng thái của mình.

Bất hủ sa lịch của hắn, ngay cả sau khi trả cái giá một nửa để ‘trở về ngôi vị Thiên Đạo’, vẫn duy trì một số lượng khá lớn.

Mà trong cuộc giao đấu với Bá Tống, hắn tiêu hao nhiều nhất cũng chỉ có mười mấy hạt Bất hủ sa lịch, còn chưa đến hai mươi hạt.

Làm sao có thể bị tiêu hao hết được?

Sau khi nội thị.

“Số lượng, đương nhiên là vẫn đủ.” Tất hắc Thiên Đạo thở phào nhẹ nhõm.

Đối diện, phụ đề trên mặt Bá Tống: [Ngươi chắc chắn số lượng Bất hủ sa lịch vẫn đủ chứ?] “Ý gì?” Tất hắc Thiên Đạo vừa nói, vừa âm thầm mở ‘cửa không gian’, hắn không dùng quyền hạn Thiên Đạo để cưỡng chế dịch chuyển, mà chuẩn bị mượn ‘hiện thế’ làm bàn đạp, trước tiên tránh mặt Bá Tống. [Ngươi vẫn luôn chú ý đến số lượng ‘Bất hủ sa lịch’ của mình… Vậy thì, ngươi cảm thấy số lượng ‘Bất hủ sa lịch’ của mình còn rất đủ vào lúc nào?] Phụ đề trên mặt Bá Tống ngày càng trở nên thâm sâu.

Nhưng sự thâm sâu này lại có chút cảm giác ngụy biện.

Cảm giác như đang cùn.

Lại giống như đang… câu giờ.

“Ta biết rồi, từ đầu đến cuối, ngươi chỉ muốn câu giờ.” Tất hắc Thiên Đạo cảm thấy mình cuối cùng cũng ‘tỉnh táo’ lại.

Thế là, hắn không lãng phí thời gian với Tống Thư Hàng nữa.

Ầm ~ Hắn tung một quyền mạnh mẽ, mở ra cửa không gian.

Sau đó, hắn quay người lại.

Chuẩn bị bước vào ‘cửa không gian’.

Lần này, Bá Tống và Bạch Thiên Đạo đều không ngăn cản hắn.

Thậm chí, biểu cảm của hai người còn giống hệt nhau.

Mang theo vẻ trêu tức.

“Giả thần giả quỷ!” Tất hắc Thiên Đạo không chút do dự quay người, một bước đạp về phía cửa không gian.

Nhưng ngay khi hắn vừa bước chân ra… đột nhiên cảm thấy thân thể nhẹ bẫng.

Một cảm giác kỳ diệu dâng lên trong lòng.

Hắn bước vào cửa không gian, phảng phất như mất đi thân thể.

Giống như linh hồn tiến vào cửa, nhưng thân thể lại bị bỏ lại tại chỗ?

Khoảnh khắc cuối cùng, Tất hắc Thiên Đạo liếc nhìn khuôn mặt Bá Tống. [Tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo nói: Bầu trời vốn không màu, nàng không lừa ngươi, chỉ là mắt và lòng của ngươi đã lừa dối ngươi.] “Ảo ảnh?

Không thể nào.” [Ảo ảnh?

Không, là thật.

Mọi thứ ngươi nhìn thấy, đều là thật.

Chỉ là chính ngươi, đã nhìn lầm.] Ảo ảnh không thể có tác dụng với Thiên Đạo vô khuyết!

Đối diện, Tất hắc Thiên Đạo không thể hiểu được ý nghĩa của dòng phụ đề cuối cùng trên mặt Bá Tống.

Hắn đã không còn cơ hội để hiểu.

Bất hủ sa lịch đã bị hiến tế toàn bộ, bị tẩy bạch.

Rõ ràng là có thể đốt cháy rất lâu, số lượng Bất hủ sa lịch đủ dùng, lại bị đốt cháy hết trong thời gian ngắn. [Cho nên, hành tẩu giang hồ, đừng đi chọc vào những người phụ nữ có thực lực, chuyện này, tại sao mọi người lại không hiểu nhỉ?] ...

Xoạt ~~ Theo sau ý thức của Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo hoàn toàn bị đốt cháy hết, những vật chất dạng cát màu trắng từ trên không trung của thứ nguyên Thiên Đạo rơi xuống, chất thành đống cát trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Những hạt cát trắng này tỏa ra ánh sáng bất hủ, mỗi hạt cát như được đúc từ pha lê trắng, đẹp mắt vô cùng, đây là bảo vật quý giá và đẹp nhất thế gian.

Thật sự tẩy bạch.

Tống Thư Hàng nhìn bảo vật rớt ra sau khi đánh BOSS, hài lòng gật đầu.

Chương 3127

Công đức xà mỹ nhân hiện ra từ sau lưng Tống Thư Hàng, nàng tò mò bay đến bên cạnh đống cát trắng này.

Sau đó, đuôi rắn của nàng cuộn lại, eo rắn uốn cong một đường cong khoa trương, đưa hai tay ra nhẹ nhàng vốc lên một ít cát trắng.

Những hạt cát trắng mịn được nàng vốc lên, đưa đến trước mắt, rồi lại rơi xuống từ kẽ tay.

Cảnh tượng này đẹp như tranh vẽ.

Tống Thư Hàng lặng lẽ chụp lại khoảnh khắc này.

Không đùa giỡn, Công đức xà mỹ nhân khi ưu nhã lên, phong thái thật sự rất tuyệt.

Tiếc là phương diện đẹp như tranh này của nàng rất ít khi bộc lộ ra.

Sau khi tất cả cát mịn chảy hết, Công đức xà mỹ nhân lại cẩn thận dùng ngón trỏ nhặt lên một hạt cát trắng, đưa nó đến trước mắt mình, quan sát tỉ mỉ.

Một lát sau… Công đức xà mỹ nhân chớp chớp mắt, rồi mở miệng, dường như muốn nếm thử mùi vị của hạt cát trắng này?

“@#%￥ tiên tử, mau dừng tay, đừng!” Đằng sau, Bá Tống vội vàng ngăn cản hành vi của nàng: “Thứ này không ăn được!” Đừng thấy thứ gì cũng muốn nếm thử, ngươi đâu phải Thần Nông.

Những hạt cát trắng mịn này là vật bất hủ.

Là sản vật sau khi Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo trả hết mọi cái giá, thân thể bất hủ bị tẩy bạch triệt để.

Bây giờ, trong những hạt Bất hủ sa lịch này không có 'ý thức', hoàn toàn trống rỗng.

Cuối cùng đã biến thành hình dạng Tống Thư Hàng mong muốn!

Nếu để các Trường sinh giả biết đến sự tồn tại của chúng, đại bộ phận Trường sinh giả có lẽ đều nguyện ý bỏ ra toàn bộ gia sản để đổi lấy một hạt cát.

Công đức xà mỹ nhân quay đầu lại, nhìn Tống Thư Hàng.

Thấy Tống Thư Hàng vẻ mặt nghiêm túc, nàng có chút tiếc nuối ném hạt cát trắng trên đầu ngón tay trở lại đống cát.

Xem ra là thật sự không ăn được.

Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay khi cậu vừa thở phào, Bạch tiền bối bên cạnh không biết từ lúc nào đã lặng lẽ đến bên cạnh Công đức xà mỹ nhân.

Sau đó, ngài ấy cũng giống như @#%× tiên tử trước đó, dùng ngón tay nhặt một hạt cát trắng tinh, dường như muốn ăn vụng.

"Bạch tiền bối!" Tống Thư Hàng đưa tay ra, lớn tiếng ngăn cản.

"Ta không ăn." Bạch tiền bối quay đầu lại, nghiêm túc nói.

"Thật sự không ăn được, hơn nữa còn có công dụng." Tống Thư Hàng cũng nghiêm túc đáp lại.

"Ta biết, ta đang nghiên cứu chúng." Bạch tiền bối giơ hạt cát trắng trong tay lên, và lộ ra vẻ mặt đăm chiêu.

Tống Thư Hàng không dám lơ là cảnh giác, cậu vừa nhìn chằm chằm Bạch tiền bối và Công đức xà mỹ nhân, vừa liên lạc với 'tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo'.

Lần này, có thể tẩy bạch 'Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo' một cách thuận lợi và dễ dàng như vậy, tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo là một trong những trợ thủ mạnh nhất.

Trăm triệu hậu thủ mà nàng chuẩn bị cho ‘Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo’ đã giúp ích rất nhiều. 【Tiên tử, ‘sa lịch Đệ tứ Thiên Đạo’ bên phía cô thế nào rồi?】 Tống Thư Hàng thông qua quyền hạn Thiên Đạo, giao tiếp với tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo.

Sau khi tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo lấy thân hóa luân hồi, tuy có thể cảm ứng được thế giới bên ngoài, nhưng việc giao tiếp với nàng trở nên rất phiền phức.

Ngay cả đạo khí Luân Hồi Nhận tiên tử muốn liên lạc với tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo cũng phải mất rất nhiều thời gian.

Nhưng bây giờ, Tống Thư Hàng đã chứng được ngôi vị Thiên Đạo, thông qua quyền hạn Thiên Đạo, có thể trực tiếp đối thoại với tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo. 【Thuần trắng, tinh khiết, kết thúc.】 Tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo truyền về mấy từ.

Nàng thông qua Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục hóa thành ‘Luân hồi ấn’ trấn áp một nhóm Bất hủ sa lịch ở trạng thái ‘hóa thân mặt trời đen kịt’.

Bây giờ, những hạt cát này cũng đều hóa thành màu trắng tinh, ý thức của Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo bên trong đã bị hiến tế.

Thực tế, lô ‘Bất hủ sa lịch’ ở lại chỗ nàng là lô đầu tiên hóa thành màu trắng tinh.

Khi Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo ‘trở về ngôi vị Thiên Đạo’, cái giá phải trả là ‘một nửa thân thể bất hủ’, đại bộ phận đều là lô bị Luân hồi ấn trấn áp.

Bởi vì lô Bất hủ sa lịch này bị Luân hồi ấn áp chế, trong thời gian ngắn không thể sử dụng, nên thích hợp nhất để trở thành một nửa bị hiến tế. 【Đã nhận, tiếp theo phiền tiên tử.】 Tống Thư Hàng đáp lại.

Nói rồi, cậu thông qua quyền hạn Thiên Đạo, mở thông đạo ‘thứ nguyên Thiên Đạo’ cho tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo.

Xoạt xoạt xoạt ~ Lại có một đợt cát pha lê trắng tinh từ hư không rơi xuống, đáp xuống trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đến đây, ‘thân thể bất hủ’ của Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo đã có mặt đầy đủ.

Không thiếu một hạt!

Tuy nhiên, để cho chắc chắn, sau khi tất cả ‘Bất hủ sa lịch’ được chất đống xong, Tống Thư Hàng còn dùng ‘quyền hạn Thiên Đạo’ để kiểm tra, giám định chúng nhiều lần.

Xác nhận rằng trong những ‘Bất hủ sa lịch’ này, đã không còn ý thức của ‘Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo’ nữa.

“Bạch tiền bối.” Sau khi kiểm tra xong, Tống Thư Hàng lại nhìn về phía Bạch tiền bối, hy vọng Bạch tiền bối có thể giúp cậu kiểm tra lại một lần nữa.

Một đốm lửa nhỏ có thể thiêu rụi cả cánh đồng.

Để đảm bảo thí nghiệm tiếp theo của mình, cậu không thể để lại dù chỉ một đốm lửa nhỏ.

Không thể cho Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo bất kỳ cơ hội ‘phục sinh’ nào.

“Hiểu rồi.” Bạch tiền bối gật đầu.

Sự tâm linh tương thông giữa ngài ấy và Tống Thư Hàng giúp ngài ấy có thể trực tiếp hiểu được ý thức của Tống Thư Hàng, không cần nhiều lời.

Bạch tiền bối đưa tay ấn lên hai đống ‘Bất hủ sa lịch’, bắt đầu kiểm tra từng hạt một.

Nếu dưới sự kiểm tra kỹ lưỡng như vậy, Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo vẫn có thể ẩn giấu một tia ý thức, Tống Thư Hàng sẽ nuốt sống hạt cát đó!

Trong lúc Bạch tiền bối đang kiểm tra sa lịch, Tống Thư Hàng lại gửi một tin nhắn cho tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo: 【Vất vả cho tiên tử rồi.】 【Vui vẻ.】 Tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo trả lời một từ, thể hiện tâm trạng của nàng lúc này.

Vào khoảnh khắc cuối cùng đó, cậu đã dùng tổng cộng hai loại hậu thủ của tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo để đối phó với ‘Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo’.

Một loại là dựa trên tiền đề 【Giả thiết: Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo không còn hoàn chỉnh + trong tay có một phần thân thể của Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo】, mới có thể triển khai sử dụng hậu thủ: Quá Khứ Thị.

Thiên Đạo Bạch từng nói: Mắt của thần, nhìn về tương lai.

Mà ‘Quá Khứ Thị’ lại hoàn toàn ngược lại, là khóa chặt tầm nhìn vào một khoảng thời gian trong quá khứ.

Thiên Đạo gần như toàn năng, nhưng Thiên Đạo cũng không hoàn toàn vượt lên trên ‘thời gian’.

Vì vậy, muốn ảnh hưởng đến Thiên Đạo, có thể bắt đầu từ phương diện ‘thời gian’.

Nhưng đây không phải là một việc dễ dàng.

Do tính chất ‘bất hủ’ của Thiên Đạo, pháp thuật thời gian rất khó ảnh hưởng đến bất hủ.

May mắn là, cái giá mà Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo hiến tế khi ‘trở về ngôi vị Thiên Đạo’ sẽ khiến hắn trở nên không hoàn mỹ.

Trạng thái sau khi hắn trở về ngôi vị Thiên Đạo, đại khái giống như Bàn Cầu bị Nho gia Thánh Nhân nuốt mất một phần.

Dưới tiền đề này, cộng với một phần Bất hủ sa lịch trong tay tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo làm ‘vật dẫn thi pháp’, lại có Tống Thư Hàng phối hợp, cuối cùng đã tạo ra một hiệu quả.

Sự quan sát của Tất hắc Thiên Đạo về ‘số lượng Bất hủ sa lịch’ của bản thân bị ‘Quá Khứ Thị’ ảnh hưởng, những gì hắn quan sát được đều là trạng thái ‘quá khứ’.

Mà sự trôi đi của ‘quá khứ’ này lại chậm hơn rất nhiều so với sự trôi đi của thời gian ‘hiện tại’.

Hắn vẫn luôn thấy số lượng ‘Bất hủ sa lịch’ của mình còn rất nhiều.

Nhưng thực tế… những gì hắn thấy đã là ‘quá khứ’ của rất lâu trước đây.

Huyễn thuật không thể ảnh hưởng đến Thiên Đạo, những gì Thiên Đạo thấy sẽ là sự thật.

Nhưng cũng giống như ‘Tương Lai Thị’ của Thiên Đạo Bạch, sự thật này có thể là ‘tương lai’, cũng có thể là ‘quá khứ’.

Mà ‘quá khứ’ mà Tất hắc Thiên Đạo nhìn thấy, là quá khứ của mười ngày trước!

Cuộc tranh đoạt ‘quyền hạn Thiên Đạo’ lần thứ hai giữa hắn và Tống Thư Hàng, trên thực tế, đã kéo dài suốt mười ngày.

Mười ngày của thời gian hiện thế, không phải là hiệu ứng gia tốc thời gian.

Thời gian hiện thế, đã là ngày 15 tháng 2 năm 2020!

Cũng có nghĩa là, hắn thực ra đã hiến tế ‘thân thể Bất hủ sa lịch’ của mình, đốt suốt mười ngày mười đêm, cuối cùng cũng đốt xong chính mình.

Mà tất cả những điều này, Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo lại không hề cảm ứng được.

Tạo ra hiệu quả này là một hậu thủ khác của tiên tử Đệ ngũ Thiên Đạo, hiệu quả 【Bế quan luân hồi】.

Phối hợp với quyền hạn Thiên Đạo của Tống Thư Hàng, hậu thủ này có thể tạo ra hiệu quả ‘nháy mắt vạn năm’ như khi bế quan.

Bế quan một lần, ra ngoài đã là ngàn năm, vạn năm sau.

Trong quá trình bế quan, tu sĩ lại gần như không có cảm giác thời gian trôi đi.

Nói chung, hiệu quả của 【Bế quan + Quá Khứ Thị】.

Giống như người ta nhắm mắt lại, trong lúc mơ màng dường như có một giấc mơ rất ngắn, trong mơ dường như mới trôi qua hai phút.

Nhưng khi người ta mở mắt ra, thời gian đã trôi qua hai tiếng.

Mười ngày, đủ để Tống Thư Hàng làm rất nhiều, rất nhiều chuyện.

Thiên Đạo chỉ cần bựa lên, trong phạm vi quyền hạn, có thể làm ra rất nhiều chuyện vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Hơn nữa, Tống Thư Hàng cũng không chỉ có một mình, cậu ấy còn cùng Bạch tiền bối chứng đạo.

Thao tác bựa nhân đôi.

Thế là, nhân mười ngày này, Bạch tiền bối đã dùng bóng của ‘chư thiên vạn giới’ trong ‘không gian Thiên Đạo’, dựng lên một mô hình ‘chư thiên vạn giới’.

Trong mô hình này, có những vỏ rỗng như hệ ngân hà, hằng tinh, hành tinh, v.v., tỷ lệ 1:1 với hiện thế.

Cuối cùng, thông qua quyền hạn Thiên Đạo, cùng Tống Thư Hàng nỗ lực, phủ mô hình ‘chư thiên vạn giới’ lên chư thiên vạn giới hiện thế.

Giống như sự chuyển đổi ngắn hạn giữa bóng và bản thể.

Chư thiên vạn giới thật sự đã tiến vào trong bóng, còn mô hình vốn giống như bóng, lại hoán đổi đến vị trí của chư thiên vạn giới.

Chương 3128

Làm một việc lớn lao như vậy là để xử lý thuận lợi lô virus hủy diệt hằng tinh phiên bản cuối cùng mà 'Tất hắc Thiên Đạo' bày ra.

Lô virus này, nếu không xử lý, cuối cùng có thể trở thành ẩn họa.

Tiện thể… chế tạo một cái vỏ rỗng 'chư thiên vạn giới' cũng là một việc rất thú vị.

Ít nhất, trong mười ngày này, Bạch tiền bối đã chơi rất vui, không hề nhàm chán.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi… Tống Thư Hàng cuối cùng cũng 'không thể chống cự', bị Tất hắc Thiên Đạo áp chế hoàn toàn.

Virus hủy diệt mọi thứ 'virus hủy diệt hằng tinh' tiến vào 'chư thiên vạn giới', virus phát nổ, hủy diệt thế giới.

Kịch bản diệt thế hoàn thành.

Mọi thứ đều được sắp đặt rõ ràng.

Vẫn là mệnh đề đó, 《Nếu》.

Nếu Tất hắc Thiên Đạo có thêm chút thời gian, trước khi hủy diệt chư thiên vạn giới, có thời gian quan sát kỹ thế giới, có thể sẽ phát hiện ra sơ hở.

Nhưng, cảm ứng được 'Bạch Thiên Đạo' có thể sắp trở về, áp lực hai chọi một khiến Tất hắc Thiên Đạo không có thời gian để lựa chọn.

Từ đầu đến cuối, Bá Tống và Bạch đã không cho hắn cơ hội lựa chọn.

Bước bước dồn ép… cuối cùng, đã thành công ép hắn thành hình dạng mà Tống Thư Hàng mong muốn, những hạt Bất hủ sa lịch trắng tinh!

Điểm quan trọng nhất.

Những 'Bất hủ sa lịch' này, là do Đệ tứ Thiên Đạo để lại trước khi 'thoát khỏi hình thức Thiên Đạo'.

Ý chí của hắn sau khi bị xóa sổ hoàn toàn, vẫn đang ở trạng thái 'Thiên Đạo vô khuyết'. ...

"Không có vấn đề gì cả." Hai tay của Bạch tiền bối rút về từ hai đống 'Bất hủ sa lịch', xác nhận.

Nói xong, ngài ấy lại nhìn về phía Tống Thư Hàng: "Ngươi chuẩn bị dùng những 'Bất hủ sa lịch' này làm gì sao?" "Cụ thể thì chỉ là một ý niệm, nhưng có thành công hay không thì vẫn chưa thể xác định." Tống Thư Hàng nói.

"Để lại một Thiên Đạo trống rỗng… sau đó, hai chúng ta, có thể lần lượt từng người một, hoàn thành siêu thoát, đúng không?" Bạch tiền bối nhìn Tống Thư Hàng, vừa là đọc mặt, cũng là nói ra suy nghĩ trước đó của chính mình.

"Phải." Tống Thư Hàng gật đầu: "Tuy nhiên, vì 'Bất hủ sa lịch' và chúng ta không phải 'đồng thời chứng đạo'.

Thiếu đi bước này, cộng thêm nó trống rỗng không có bất kỳ ý thức nào, muốn để nó kế thừa 'quyền hạn Thiên Đạo' của chúng ta cũng không dễ dàng như vậy.

Cho nên, đây vẫn chỉ là một ý niệm." Việc 'hai cá thể đồng thời chứng đạo' mà Thiên Đạo Bạch đề xuất là một việc rất quan trọng.

Hai cá thể đồng thời chứng đạo mới có độ tương thích cao nhất, mới có thể tiếp nhận toàn bộ 'trói buộc Thiên Đạo' trên người cá thể kia, buộc vào người mình, để cá thể kia được siêu thoát.

Giữa Bất hủ sa lịch và Tống Thư Hàng, Bạch thiếu đi khâu này.

Nhưng sự tồn tại của nó cũng là một 'tương lai có thể'.

Là một hy vọng.

Tương lai, nói không chừng có thể để nó trở thành Thiên Đạo công cụ người đại lý.

Rồi để 'Thiên Đạo bị trói buộc' còn lại, chuyển toàn bộ quyền hạn Thiên Đạo sang cho 'Bất hủ sa lịch', bản thân được đại tự do.

Thời gian còn rất dài.

Tống Thư Hàng vừa mới chứng đạo Thiên Đạo, còn có rất nhiều thời gian.

"Nhưng bây giờ, khoan hãy xem xét chuyện này." Tống Thư Hàng nắm tay lại.

Đối diện, Bạch tiền bối cũng nắm tay, nhẹ nhàng chạm vào nắm tay của cậu.

Hai vị Thiên Đạo đồng thời triển khai 'quyền hạn Thiên Đạo'.

Mô hình vạn giới đang bị hủy diệt không thương tiếc phủ lên chư thiên vạn giới bị cuộn lại.

Sự hủy diệt tận thế sẽ tiếp tục trong mô hình này.

Nó sẽ không thương tiếc phá hủy toàn bộ hằng tinh trong mô hình này.

Nhưng những con virus này sẽ mãi mãi bị giữ lại trong 'mô hình vạn giới' này.

Còn chư thiên vạn giới thật sự, an toàn vô sự.

Vô số sinh linh trên đó, căn bản không biết mình lại một lần nữa trải qua 'tận thế thế giới'.

Tai nạn thuộc về ‘hiện tại’ đã kết thúc.

Bước tiếp theo, là giải khai chấp niệm của ‘quá khứ’, và mang lại hy vọng cho ‘tương lai’.

“Siêu thoát đi, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói với Bạch tiền bối.

Con cá mặn này của cậu, không hề mong đợi ‘siêu thoát’ thật sự, bản thân cũng không có chấp niệm.

Mà Bạch tiền bối, lại có một chấp niệm nhất định đối với siêu thoát.

Tống Thư Hàng quyết định trở thành đôi tay mở lồng cho Bạch tiền bối, giải khai trói buộc Thiên Đạo trên người Bạch tiền bối, do mình một mình gánh chịu.

Sau đó, để Bạch tiền bối có được tự do thật sự, bay lượn trong quá khứ, hiện tại, tương lai. ...

“Đây là quyết định cuối cùng của ngươi?” Bạch tiền bối cười tủm tỉm nhìn Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, đang chuẩn bị trả lời… đột nhiên, Công đức xà mỹ nhân bên cạnh hai tay ôm má: “A ~ Bạch tiền bối à ~” Sau đó thân thể nàng từ từ ngã xuống lăn lộn, rất đột ngột chết đi.

Tống Thư Hàng mặt ngơ ngác: “???” Công đức xà mỹ nhân lần này chết khá chuyên nghiệp, nàng từ từ nhắm mắt lại, không chớp chớp đôi mắt của mình.

Nàng tự cảm thấy, cái ‘chết’ lần này của mình là một hành động rất thức thời.

Để không ảnh hưởng đến cuộc giao lưu giữa Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, ‘công đức chi thân’ thông minh này của nàng vẫn là chết đi thì thỏa đáng hơn.

Nếu không phải sau khi ‘chết’ không thể động đậy, nàng còn chuẩn bị lăn lộn, lăn mãi đến nơi xa.

Dù sao bây giờ, nàng đã trở thành công đức chi thân của Thiên Đạo, phải chuyên nghiệp hơn trước đây.

“Khụ.” Tống Thư Hàng khẽ ho một tiếng, đáp lại: “Bạch tiền bối, ngài biết đấy, tôi không có chấp niệm với ‘siêu thoát’.

Cho nên… vẫn là để Bạch tiền bối ngài siêu thoát đi.” “Ngươi không hối hận?” Bạch tiền bối vẫn giữ vẻ mặt cười tủm tỉm, có thể thấy, tâm trạng của ngài ấy rất tốt.

“Không có gì đáng hối hận cả.” Tống Thư Hàng nghiêm túc nói: “Hơn nữa, lùi một vạn bước mà nói, chúng ta không phải đã hạ được ‘Đệ tứ Tất hắc Thiên Đạo’ sao?

Thân thể bất hủ của hắn hiện tại có lẽ vẫn đang ở trạng thái ‘bán tại nhiệm’.

Chỉ cần cho tôi một ít thời gian… nếu tương lai có nhu cầu, nói không chừng tôi cũng có thể tìm ra phương án siêu thoát.” “Tương lai là khi nào?” Thân hình Bạch tiền bối ngả ra sau.

Tống Thư Hàng phối hợp đưa tay ra điểm một cái, một đóa hắc liên to bằng chiếc ghế sinh ra trong hư không, đỡ lấy Bạch tiền bối.

Đây là bộ bộ sinh liên phiên bản hắc liên.

Bạch tiền bối ngả người ra sau dựa vào hắc liên, thuận thế ngồi xuống.

“Chuyện tương lai, Bạch tiền bối sau khi siêu thoát có lẽ có thể nhìn thấy?

Dù sao, tôi mới chứng đạo ngôi vị Bất hủ Thiên Đạo, thời gian hẳn là còn rất dư dả.” Tống Thư Hàng suy nghĩ rồi đáp.

“Thời gian quả thực còn dư dả, ít nhất trong thời gian ngắn, chúng ta đều không cần lo lắng bị quy tắc Thiên Đạo ảnh hưởng.” Bạch tiền bối khẽ gật đầu, mái tóc dường như dài ra thêm một chút, bay bay theo động tác gật đầu.

Thiên Đạo tại nhiệm thời gian dài, sẽ bị quy tắc Thiên Đạo ảnh hưởng, phương diện cảm ngộ, phương diện tư duy đều sẽ bị quy tắc hóa.

Quy tắc Thiên Đạo cần phải duy trì sự vận hành của toàn bộ chư thiên vạn giới.

Mà các ‘Thiên Đạo’ sau khi nắm giữ quy tắc Thiên Đạo, dưới sự ảnh hưởng âm thầm, sẽ dần dần bị ảnh hưởng.

Nếu là Thiên Đạo hoàn mỹ, có thể ở một mức độ nhất định khắc chế loại ảnh hưởng này.

Nhưng nếu là loại Thiên Đạo như Bàn Cầu, ở giai đoạn cuối sẽ rất nhanh chóng trở thành công cụ người vô cảm, chỉ biết thực thi chức trách Thiên Đạo một cách máy móc.

“Vậy, ngươi có manh mối gì về việc ứng dụng ‘vỏ rỗng Đệ tứ Thiên Đạo’ không?” Bạch tiền bối hỏi.

“Hiện tại cũng không có ý tưởng gì nhiều.

Dù sao những chiêu tôi biết đi đi lại lại cũng chỉ có mấy chiêu, có thể thử hết trên ‘vỏ rỗng Đệ tứ Thiên Đạo’.

Quan trọng nhất có lẽ là trước tiên bồi dưỡng sự ăn ý giữa tôi và lô ‘Bất hủ sa lịch’ này?” Tống Thư Hàng nói, tay phải theo bản năng vuốt vuốt trong không trung. 《Dưỡng Đao Thuật》 giả, cần phải đầu tư cảm ngộ mài giũa tinh xảo cho bảo đao, dùng một canh giờ để giao tiếp với đao, lại mất mấy phút để sử dụng 《Dưỡng Đao Thuật》, sau đó còn phải dùng tình cảm để hòa hợp với bảo đao. 《Dưỡng Đao Thuật》 thật, là đưa tay ấn lên bảo đao rồi điên cuồng vuốt ve, một giây một trăm triệu lần, một tỷ lần, thậm chí là trăm tỷ ngàn tỷ lần 《Dưỡng Đao Thuật》, dùng tình yêu rẻ tiền hoàn thành mục tiêu của mình.

Hơn nữa, mục tiêu cũng không chỉ là ‘đao’, mà là có thể đối mặt với vạn vật.

Bá Tống sau khi chứng đạo bất hủ, hiển nhiên đã nắm vững tinh túy của 《Dưỡng Đao Thuật》.

“Cũng có mấy phần khả thi.” Bạch tiền bối cũng nghĩ đến hiệu quả tà thuật của Tống Thư Hàng.

Đây chính là bí pháp mà tất cả các A Bạch đều không thể không cho là ‘tà thuật’.

Nói thật, các đời Thiên Đạo kỳ thực cơ bản đều là những tồn tại khác biệt, thiên tài và khác biệt đôi khi là tương đương.

Mà Tống Thư Hàng trong các đời Thiên Đạo cũng là kẻ khác biệt trong những kẻ khác biệt.

Hơn nữa, ngoài 《Dưỡng Đao Thuật》, Tống Thư Hàng còn có mấy loại năng lực quỷ dị, ví dụ như 【Giám Định Bí Pháp】 và năng lực 【Nhập Mộng】.

Những năng lực này, khi nhắm vào ‘Bất hủ sa lịch’, nói không chừng có thể phát huy tác dụng to lớn.

“Cho nên, Bạch tiền bối có thể yên tâm về tôi.” Tống Thư Hàng dùng giọng điệu ngầu lòi nói: “Dù sao, tôi đã không còn là tiểu thái điểu tu chân của một năm trước nữa.” “Ừm, ngươi bây giờ đã là Thiên Đạo rồi.” Bạch tiền bối cười nói.

Những đạo hữu đã từng đấm ngươi, hoặc từng thắng ngươi ở một phương diện nào đó một năm trước mà vẫn còn sống, đều có thể khoác lác cả đời.

“Cho nên, Bạch tiền bối ngài cũng có thể yên tâm ‘siêu thoát’, không cần lo lắng cho tôi.

Tương lai nếu có nhu cầu, tôi cũng có thể nhanh chóng theo kịp.” Tống Thư Hàng nói.

Cậu đang xua tan lo lắng của Bạch tiền bối, để Bạch tiền bối có thể toàn tâm toàn ý ‘siêu thoát’.

Khi Tống Thư Hàng vừa dứt lời… đột nhiên, thiên địa cộng hưởng.

Quy tắc Thiên Đạo vận chuyển.

Hiện thế, vị trí Trái Đất.

Chương 3129

Hoàng Sơn tiền bối đang nghiền ngẫm, suy diễn công pháp tu luyện tương lai cho Đậu Đậu, đột nhiên trên người sáng lên.

Giữa thiên địa, có một loại vĩ lực gia trì lên người ngài.

Hoàng Sơn tiền bối mặt ngơ ngác: “???” Xảy ra chuyện gì vậy?

Ta đã làm gì?

Loại vĩ lực này, dường như là một ấn ký chúc phúc, lại dường như… là một loại thừa nhận danh hiệu của quy tắc thiên địa?

Hoàng Sơn Tôn Giả có thể cảm giác được, sau khi có được sự gia trì của danh hiệu này, tương lai khi độ kiếp, thiên kiếp đều sẽ dành cho ngài sự tôn trọng đầy đủ.

“Đây là cái gì?” Hoàng Sơn tiền bối đưa tay khẽ chạm vào cơ thể mình.

Một lát sau, trong lòng ngài dâng lên một loại cảm ngộ.

Sự gia trì trên người ngài có tên là 【Tiền bối được Bá Tống Thiên Đạo tôn kính】.

Đây là sau khi Tống Thư Hàng vừa chứng đạo, tự miệng thừa nhận và thật tâm gọi họ là ‘tiền bối’, quy tắc Thiên Đạo tự động vận hành, ban cho chúc phúc.

Thiên Đạo đều thừa nhận họ là nhân vật ‘tiền bối’, vậy thì bất kỳ tồn tại nào trong chư thiên vạn giới, ai dám không nể mặt họ?

Không chỉ là thiên kiếp, ngay cả ‘linh lực’ khi tu luyện cũng sẽ đặc biệt chủ động, tự động hội tụ vào cơ thể họ.

Ngoài Hoàng Sơn Tôn Giả, các thành viên khác trong nhóm cũng lần lượt nhận được ấn ký chúc phúc này.

Lệ Chi tiên tử, Thất Tu Thánh Quân, Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân, Vân Tước Tử, Bắc Hà Tán Nhân, Cuồng Đao Tam Lãng, Giao Bá Chân Quân, Tô Thị A Thất, Đồng Quái Tiên Sư, Đông Phương Lục tiên tử, Dược Sư, Thất Sinh Phù… thậm chí cả Diệt Phượng công tử và Đậu Đậu trên người cũng hiện lên tiêu ký tương tự.

Dù sao Diệt Phượng và Đậu Đậu cũng từng là tiền bối của Bá Tống, điểm này sẽ không thay đổi.

Ngoài ra, trên người Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử, những người luôn được coi là ngang hàng với Tống Thư Hàng, cũng khẽ lóe lên, nhưng tiêu ký trên người họ không phải là 'tiền bối'.

"Đây là Thư Hàng sau khi xử lý xong chức trách Thiên Đạo, bắt đầu phát phúc lợi sao?" Hoàng Sơn tiền bối dở khóc dở cười.

Tuy nhiên… tiểu manh tân mới vào nhóm năm ngoái, bây giờ lại đã trở thành Thiên Đạo.

Nghĩ đến đây, Hoàng Sơn Tôn Giả lặng lẽ lấy ra hai viên thuốc, ngửa đầu, nuốt xuống một cách ngầu lòi.

Trong thứ nguyên Thiên Đạo.

Bạch tiền bối tò mò quan sát những thay đổi trong chư thiên vạn giới do một câu nói của Tống Thư Hàng gây ra.

"Đây chính là quy tắc Thiên Đạo." Hai mắt Bạch tiền bối khẽ sáng lên.

Sau đó.

"Một tháng, Thư Hàng." Bạch tiền bối giơ ngón trỏ lên, quyết định: "Hãy coi 'siêu thoát' cũng là một cảnh giới, ngươi cứ theo tốc độ thăng cấp trước đây của mình, tháng sau đạt đến điểm giới hạn của ‘siêu thoát’.” Tống Thư Hàng: “!!!” Bạch tiền bối, đây là làm khó người ta quá rồi, siêu thoát đâu phải ăn cơm uống nước, một tháng làm sao có thể hoàn thành! ...

Đối với các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới, thời gian gần đây, thế giới thật sự là lên voi xuống chó.

Từ những lần Bá Bá Tống hiển thánh trước mặt mọi người, Huyền Thánh giảng pháp, trạng thái của chư thiên vạn giới bắt đầu hỗn loạn.

Thiên Đạo cũ thứ tám vốn cảm thấy còn có thể cầm cự thêm vài trăm ngàn năm, đột nhiên lại sụp đổ.

Tiếp đó trong thời gian ngắn, Bá Tống chinh phục Cửu U, lấy thân phận phàm nhân ngưng tụ Cửu U chúa tể.

Sau đó, người bị nghi là ‘Đạo Tử’ Thiên Đạo thứ chín lại rất đột ngột chứng đạo bất hủ, khiến các Trường sinh giả đỉnh cấp của chư thiên vạn giới không chút phòng bị, ngơ ngác nhìn đối phương chứng đạo.

Thế nhưng sau khi Đạo Tử chứng đạo, chưa cầm cự được một tháng đã đột ngột thoái vị, nhận lấy thành tựu ‘Thiên Đạo tại vị thời gian ngắn nhất’, rồi bắt đầu bàn giao quyền hạn Thiên Đạo.

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới dám cá, thành tựu ‘Thiên Đạo tại vị thời gian ngắn nhất’ này, không ai có thể phá vỡ!

Tiếp đó nữa, tính ra hẳn là Thiên Đạo thứ mười, Bá Tống và Bạch, hai người đồng thời chứng đạo, lại là một kỳ tích chưa từng có tiền lệ. 【Từ khi Bá Tống bắt đầu hoạt động, đủ loại ‘chưa từng có tiền lệ’ liên tục xuất hiện… ngay cả chứng đạo cuối cùng cũng phải khác người.

Bá Tống, người đàn ông tồn tại để phá vỡ quy tắc.】 Các Trường sinh giả trong lòng lưu lại ấn tượng như vậy về Bá Tống.

Mà ấn tượng này, còn là khi họ không biết chuyện 'Bá Tống' mới tiếp xúc tu luyện từ năm ngoái.

Nếu không, Hoàng Sơn mama ngầu lòi nuốt thuốc, chính là tương lai của tất cả Trường sinh giả trong chư thiên vạn giới. ...

Lúc này, trong 'không gian thiên kiếp Cửu phẩm'.

Thần kình 'Cật Qua Thánh Quân' vẫn đang nỗ lực hết mình để vượt qua thiên nhật chi kiếp Cửu phẩm này.

Kể từ khi Bá Tống, Bạch Thánh lần lượt rời khỏi không gian 'thiên nhật chi kiếp', thiên kiếp Cửu phẩm đã trở nên ổn định, không còn biến dị, không còn gây sự nữa.

Thiên kiếp Cửu phẩm ổn định đối với Cật Qua Thánh Quân, chống cự cũng không khó khăn.

Cứ như vậy, qua thêm hơn một năm nữa, ngài ấy hẳn là có thể ra khỏi 'thiên nhật chi kiếp' trước thời hạn.

Nhờ phúc của Bá Tống và Bạch Thánh gây sự trước đó, thời gian 'thiên nhật chi kiếp' của ngài ấy cũng bị rút ngắn đi rất nhiều.

"Phụt ~" Cật Qua Thánh Quân phun ra một cột nước công đức từ đỉnh đầu, đón lấy thiên kiếp Cửu phẩm, đánh tan thiên kiếp.

Ngài ấy thong dong bơi một vòng, trong lòng cảm khái: 【Không biết tự lúc nào, Bá Tống và Bạch Thánh rời đi cũng đã được một thời gian rồi.】【Khi Bá Tống và Bạch đạo hữu ở đây, ta mỗi ngày đều kinh hồn bạt vía, sợ hai người họ sẽ gây ra biến dị thiên kiếp lớn hơn.

Sức mạnh của ta lại có hạn, không thể bảo vệ họ thật tốt.】【Thậm chí chỉ mong họ không bị thiên kiếp của ta cuốn vào, hy vọng họ có thể bình an ra ngoài trước thời hạn.】【Kết quả, sau khi họ thật sự rời đi, ta lại nhớ những ngày có họ ở đây.】【Con kình này, thật là dở hơi.】Ngài là Huyền Thánh lão làng chuyên tu 'công đức chi pháp', bản tính lương thiện.

Mấy tháng trước khi Tống Thư Hàng còn tương đối yếu ớt vừa bị cuốn vào thiên kiếp của ngài, ngài đã liều mình bị thương, cũng phải cố gắng bố trí lưới công đức, bảo vệ Tống Thư Hàng.

Chỉ là sau này, thiên nhật chi kiếp này độ qua độ lại, Bá Tống và A Bạch lần lượt rời đi.【Cũng không biết Bá Tống và A Bạch bây giờ thế nào rồi, họ kết thúc 'thiên kiếp Cửu phẩm' trước thời hạn, có ảnh hưởng đến cảnh giới Kiếp Tiên không?】Cật Qua Thánh Quân vẫy đuôi một cái, lại lần nữa đánh tan thiên kiếp.

Nói đi nói lại, một năm nữa, ta là có thể ra ngoài rồi.

Đến lúc đó đi gặp Bá Tống và Bạch đạo hữu.

Nói không chừng đến lúc đó, còn có thể cùng họ trò chuyện về cảm ngộ 'trường sinh chi đạo'.

Cật Qua Thánh Quân có được một 'công đức trường sinh đạo' nghi là do Thiên Đạo để lại trong 'mạng lưới công đức', trong thời gian độ kiếp này, ngài ấy cũng có cảm ngộ về trường sinh pháp đó, có chút thu hoạch.

Mà ngài ấy cũng tin rằng, với thiên phú, khí vận của Tống Thư Hàng và Bạch Thánh, một năm thời gian, đã có thể chạm đến 'trường sinh' chi đạo.

Một năm chạm đến 'trường sinh đạo' đối với các tu luyện giả khác, quả thực là chuyện không dám tưởng tượng.

Nhưng Cật Qua Thánh Quân đối với Bá Tống và Bạch Thánh lại có niềm tin rất lớn.

Thiên tài, luôn khác người.

Bá Tống và Bạch Thánh, đặc biệt là Bạch Thánh, là tồn tại đặc biệt nhất mà ngài ấy từng thấy.

Ngay khi Cật Qua Thánh Quân đang suy nghĩ… đột nhiên, trong hư không có một lạc ấn giống như ‘chúc phúc’ giáng xuống, trực tiếp xuyên qua thế giới thiên kiếp, rơi xuống người ngài ấy.

Thân thể Cật Qua Thánh Quân chấn động, một cú nhảy cá vượt lên.

“Thiên kiếp biến dị?” Chủ yếu là bị Bá Tống và Bạch Thánh thỉnh thoảng gây ra ‘thiên kiếp biến dị’ kích thích, Cật Qua Thánh Quân có chút giống chim sợ cành cong.

Thế giới thiên kiếp chỉ cần xảy ra biến hóa kỳ lạ, sẽ kích thích đến ngài ấy.

Lạc ấn chúc phúc, từ từ giáng xuống.

Cuối cùng chia làm hai.

Đồng thời, ‘nội dung’ trong lạc ấn cũng bắt đầu từ từ hiện lên.

Loáng thoáng dường như có dấu vết của ‘Bạch’ và ‘Bá Tống’.

Cật Qua Thánh Quân mặt ngơ ngác: “???” Chẳng lẽ là Bá Tống và Bạch đạo hữu lại đang làm gì?

Khi ngài ấy đang ngẩn người, tiết tấu độ kiếp liền bị ảnh hưởng.

Nguy hiểm hơn là lúc này, thiên kiếp vừa hay tích tụ một đợt lực, một đạo Thập Phương Tuyệt Diệt kiếp to lớn, hung hăng bổ xuống ngài ấy!

Thập Phương Tuyệt Diệt kiếp là đặc sản của thiên nhật chi kiếp, cứ mười ngày một lần, khi cấp độ thiên kiếp tăng lên, đều sẽ tích tụ một đợt lực, dẫn xuống Thập Phương Tuyệt Diệt kiếp.

Một kiếp này nếu bị đánh trúng, phòng bị không đến nơi đến chốn sẽ rất thảm.

“Đỡ cho ta!” Cật Qua Thánh Quân lập tức dựng lên phòng ngự của mình, cứng đầu chống đỡ.

Lúc này, ngài ấy ngay cả hai cái ‘lạc ấn chúc phúc’ đó cũng không có thời gian để quan sát kỹ.

Ầm ầm ầm ~ Thập Phương Tuyệt Diệt kiếp thanh thế vang dội mắt thấy sắp đánh trúng Cật Qua Thánh Quân… nhưng ngay lúc này, nó đột nhiên khựng lại một chút.

Sau đó.

Thập Phương Tuyệt Diệt kiếp bắt đầu tự phân rã.

Nó tự mình tàn nhẫn chia mình thành mười phần, suy yếu thành ‘Nhất Phương Tuyệt Diệt kiếp’.

Sau đó, mười phần thiên kiếp nhỏ bé bắt đầu xếp hàng, từ từ bổ xuống Cật Qua Thánh Quân.

Ầm ~ Thiên kiếp suy yếu gấp mười, ngay cả vỏ của Cật Qua Thánh Quân cũng không phá nổi.

Uất ức vô cùng!

Giờ phút này, Cật Qua Thánh Quân lại cảm nhận được một sự uất ức to lớn từ ‘đại lão thiên kiếp Cửu phẩm’ đáng sợ.

Cật Qua Thánh Quân ngây người một lúc lâu.【Thiên kiếp uống nhầm thuốc à?】【Không đúng, thiên kiếp chắc chắn sẽ không uống nhầm thuốc, vậy vấn đề nằm ở trên người ta… hai cái lạc ấn trên người ta.】Cật Qua Thánh Quân lúc này mới có thời gian, cẩn thận xem xét lạc ấn chúc phúc trên người mình. [Đạo hữu được Bá Tống Thiên Đạo công nhận.] [Bạch Thiên Đạo cũng công nhận - Ngon miệng.] Cật Qua Thánh Quân ngây người hồi lâu.

Trong đầu hiện lên một dấu hỏi khổng lồ to bằng cả một quận. ?

Bá Tống, Thiên Đạo?

Bạch, Thiên Đạo?

Thiên Đạo chúc phúc?

Một lần còn hai?

Ta chưa ngủ tỉnh à?

“Tâm ma kiếp?

Chương 3130

Ta bị tâm ma?” “Không đúng a, ta bây giờ là công đức chi thân, lấy đâu ra tâm ma.” “Hơn nữa, thiên kiếp vừa rồi, là đang nể mặt ta.” “Nói chính xác, là nể mặt lạc ấn chúc phúc trên người ta.” “Có thể khiến đại lão thiên kiếp cũng phải nể mặt, chỉ có Thiên Đạo thôi nhỉ?” Tổng kết… Bá Tống và Bạch đạo hữu, thành Thiên Đạo rồi? ...

Cật Qua Thánh Quân bình tĩnh suy nghĩ một lát.

Sau đó ngài ấy ngưng tụ ra một cái móng công đức, hung hăng đấm mình một quyền.

Đau, rất đau.

Không phải vọng tưởng.

“Lượng thông tin quá lớn, ta nghĩ, ta phải mất chút thời gian để tải về, lưu vào bộ nhớ đệm, sắp xếp, tiếp nhận.” Cật Qua Thánh Quân ngẩng đầu nhìn trời, cảm thấy mình giống như một quần chúng ăn dưa không rõ chân tướng.

Rõ ràng mấy tháng trước, Bá Tống còn được ngài ấy bảo vệ, khổ sở chống đỡ ‘thiên kiếp Cửu phẩm’.

Chớp mắt một cái, đã thành Thiên Đạo rồi?

“Ta lúc nhỏ ảo tưởng mình tương lai trở thành Thiên Đạo, cũng đều là theo quy trình cơ bản: ngàn năm tu luyện, vạn năm trường sinh, lại dùng mấy trăm ngàn năm, cùng các Trường sinh giả tiền bối trong chư thiên vạn giới tranh đoạt bất hủ, từng bước từng bước đạp lên đỉnh kim tự tháp, cuối cùng chứng được ngôi vị Thiên Đạo.” Quả nhiên, hiện thực còn hoang đường hơn cả ảo tưởng a.

Đang nói chuyện, ‘thiên kiếp’ trên trời dường như bị ảnh hưởng, bắt đầu tăng tốc tiết tấu, nén quá trình.

Chủ yếu là Cật Qua Thánh Quân, ngài ấy là một tồn tại rất đặc biệt.

Ngài ấy không chỉ có quan hệ tốt với hai vị Thiên Đạo, mà quan trọng hơn, ngài ấy từng bị hai vị Thiên Đạo ăn. ‘Công đức’ trên người hai vị Thiên Đạo có một phần nhân quả của Cật Qua.

Điểm này rất quan trọng, gây ra sự cộng hưởng to lớn của thiên kiếp.

Dưới sự dây dưa nhân quả sâu sắc + đồng bệnh tương liên này, thiên kiếp đối với Cật Qua bắt đầu giảm giá chồng giảm giá chồng giảm giá.

Dưới sự giảm giá điên cuồng, thiên kiếp Cửu phẩm ầm ầm một trận bùng nổ, trông có vẻ uy lực vô cùng, nhưng thực tế sát thương nhỏ đến đáng thương.

Quy trình bùng nổ xong, theo chiết khấu chồng chất, Cật Qua sau mấy phút đã độ xong thiên kiếp Cửu phẩm.

L tia thiên kiếp cuối cùng quật cường tự bạo thành phấn vụn, ngay cả cặn cũng không còn, không cho người ta cơ hội thu thập nguyên liệu nấu ăn.

Ngay sau đó, Cật Qua bị đá ra khỏi ‘không gian thiên kiếp Cửu phẩm’, trong trạng thái ngơ ngác, trở thành ‘Kiếp Tiên’ mà ngài ấy hằng mơ ước.

Hơn nữa, thuận tay còn nhận được thành tựu ‘Kỷ nguyên Thiên Đạo mới?

Kiếp Tiên đầu tiên’.

Cật Qua Kiếp Tiên tiếp tục ngẩng đầu nhìn trời, đầu óc vẫn còn trong trạng thái nửa đơ.

Ngài ấy đang nhìn trời, lại mơ hồ nhìn thấy trên tầng mây, Bá Tống và Bạch dường như đang giao lưu, mỉm cười với ngài ấy.

Cật Qua Kiếp Tiên nghĩ nửa ngày, lấy ra một cuốn sổ, viết lên đó một tiêu đề: 《Cật Qua tự truyện: Đạo hữu của tôi đột nhiên trở thành Thiên Đạo, chỗ nào cũng chiếu cố tôi, tôi lại hoảng một phen.》 Cất cuốn sổ đi, Cật Qua Kiếp Tiên tiếp tục nhìn trời.

Ngài ấy đang nhìn trời, lại có phát hiện mới: “Ta chỉ độ một cái thiên kiếp Cửu phẩm thôi mà đã trải qua ba đời Thiên Đạo luân hồi?” Cầu Thiên Đạo từ chức, Đạo Tử Thiên Đạo lên ngôi; Đạo Tử xuống, Bá Tống và Bạch lên ngôi; sau đó dường như còn xen vào một Thiên Đạo thoáng qua?

Cho nên nói, có thể không chỉ ba đời, mà có thể là bốn đời?

Thế giới này quá điên cuồng. ...

Trong thứ nguyên Thiên Đạo.

“Có một số chuyện trước khi chứng đạo, không thể làm gì.

Sau khi chứng đạo, cuối cùng cũng có thể đi giải quyết.” Tống Thư Hàng mỉm cười, nhìn tình hình trong hiện thế.

Bạch tiền bối đã định thời gian cho cậu, một tháng sau thử ‘siêu thoát bất hủ’.

Tống Thư Hàng tuy không có nhiều tự tin, nhưng Bạch tiền bối đã mở lời, cậu cũng phải chuẩn bị cho ‘tương lai sau khi siêu thoát’.

Sau khi ‘siêu thoát bất hủ’, về lý thuyết có thể có được tự do lớn… nhưng không biết có còn có thể lợi dụng ‘quyền hạn Thiên Đạo’ để làm bất cứ điều gì mình muốn không.

Cho nên, trước khi siêu thoát, có một số chuyện trong hiện thế, cậu phải chuẩn bị kỹ lưỡng, tận dụng tốt ‘quyền hạn Thiên Đạo’, không để lại tiếc nuối.

“Tiếp theo còn ai?” Bạch tiền bối rất có hứng thú với ‘quyền hạn Thiên Đạo’ mới nhận được.

“Ừm, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, tuy đã phát ‘chúc phúc’, nhưng lát nữa vẫn nên cường hóa cho mỗi vị tiền bối.

Ít nhất, toàn bộ bổ sung lên chín long văn thì thế nào?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Khi xưa Bạch tiền bối two đã bổ sung cho cậu lên chín long văn, đặt nền tảng vững chắc nhất cho việc tu luyện tương lai của cậu.

Bây giờ cậu đã chứng được Thiên Đạo rồi, chuyện bổ sung long văn này tự nhiên không thể bỏ qua.

“Còn có đệ tử của ngươi.” Bạch tiền bối nhắc nhở.

“Tất nhiên sẽ không quên họ… tôi làm sư phụ này, dạy không được họ bao nhiêu, cũng chỉ có thể cố gắng đặt nền móng tốt cho họ thôi.” Tống Thư Hàng nói.

Nói rồi, cậu vung ngón tay, kéo màn hình hiện thế Trái Đất đến trước mặt mình và Bạch tiền bối.

Lúc này mấy vị đệ tử của cậu đều còn ở vị trí thành phố Văn Châu, ở cùng bố mẹ Bá Tống.

Tước yêu Tiểu Thải trân trọng thời gian, tu luyện đao pháp, đao ý tung hoành.

Sở Sở đã kết hợp đạo của mình với ‘tiên trù’, tiến triển tu luyện cũng là một ngày ngàn dặm.

Ngay cả Joseph cũng ở đây, hắn đang cầm một thanh thánh quang chi nhận trạng thái phong ấn cấp ‘Bát phẩm’, đang ngồi thiền.

Pháp thiền của hắn, vẫn là mấy ngày trước Bạch Hạc Chân Quân đi ngang qua tâm trạng tốt, tiện tay ban cho 'Thánh quang hệ minh tưởng pháp'.

"Tư chất thiên phú của tiểu tử này trong hệ thánh quang kỳ thực rất tốt… thậm chí có thể nói là cấp bậc kinh diễm.

Tiếc là đã bỏ lỡ tuổi tu luyện tốt nhất quá lâu, gần năm mươi tuổi." Âm thầm, một Trường sinh giả đang chú ý đến 'nhà Bá Tống' lên tiếng.

Bá Tống chứng đạo bất hủ, vậy thì 'nơi ở' của cậu ấy trong hiện thế trong tương lai không xa, cũng sẽ hóa thành 'thánh địa' mới.

Cho nên, sẽ có ý chí của Trường sinh giả xuyên không gian quan sát, muốn xem thử 'thánh địa' này khi nào sẽ thành hình.

Quan sát quá trình thành hình của thánh địa, đối với tu sĩ đỉnh cấp, đều có ích lợi lớn.

"Với tuổi năm mươi, còn có thể tu luyện ra 'thánh quang' trong thời gian ngắn, mầm non như vậy lúc đầu không được phát hiện, thật quá đáng tiếc… có đạo hữu hệ thánh quang nào đi chú ý con của hắn không?

Với tư chất của hắn, thiên phú của con hắn hẳn cũng không kém đi đâu." Có người lên tiếng.

"Sớm đã có người lặng lẽ đi liên lạc với con gái hắn rồi, các ngươi bây giờ mới nghĩ đến, đã chậm một bước." "Nói đi nói lại, các ngươi tiếc cái gì chứ… các ngươi đừng quên, tiểu tử này là đệ tử của Bá Tống.

Cho dù bỏ lỡ tuổi tu luyện tốt nhất thì sao?

Bây giờ sư phụ của hắn là Thiên Đạo, chút chuyện nhỏ bỏ lỡ tuổi tu luyện, đối với Thiên Đạo mà nói, có đáng gì đâu?

Chúng ta ghen tị còn không kịp a.” Cuối cùng, có người nhịn không được nhắc nhở. 《Sư phụ của tôi là Bá Tống》, câu nói này bây giờ nói ra, quả thực là một lời phá vạn pháp.

Ngay khi các Trường sinh giả đang giao lưu.

Trong hư không, có một đạo ý chí giáng lâm, có một giọng nói hùng vĩ vang lên: 【Tiểu Thải, Sở Sở… Joseph.】 “Đệ tử có mặt.” Sở Sở đặt dao bếp xuống, vui mừng nói.

“Đệ tử có mặt.” Tiểu Thải và Joseph học theo dáng vẻ của Sở Sở, cung kính nói. 【Ta và Bạch tiền bối chứng đạo bất hủ, ba người các con thân là đệ tử của ta, cùng nhận chúc phúc của chư thiên vạn giới.

Bây giờ, ta bố trí cho các con chín tầng ma luyện… đợi các con vượt qua chín tầng thử luyện, ta sẽ ở cuối con đường chờ các con.】 Tống Thư Hàng không chọn cách trực tiếp thô bạo sửa đổi dữ liệu của đệ tử, mà chọn cách dùng ma luyện, để họ và Joseph có được sự thăng cấp cực hạn.

Chỉ có trải qua ma luyện, ý chí của họ mới có thể xứng với thiên phú.

Ý chí đối với tu luyện quan trọng đến mức nào, Tống Thư Hàng tự mình rõ hơn ai hết… cậu chính là người đàn ông đã chịu đựng tất cả đau khổ của chư thiên vạn giới.

“Vâng, sư phụ.” Sở Sở nghiêm túc nói.

Thân là đệ tử của Thiên Đạo, thân phận này nặng nề đến mức khiến người ta không thở nổi.

Mà họ, cũng không thể làm ô nhục thân phận này.

Theo sau tiếng đáp lại của Sở Sở, giữa thiên địa có ánh sáng bảy màu giáng xuống, rơi xuống người ba người.

Đó là chúc phúc của Bạch tiền bối.

Thân hình của Sở Sở trong ánh sáng được phục hồi sớm, hóa thành vóc dáng nóng bỏng.

Thân hình chim sẻ của Tiểu Thải lớn hơn một chút.

Joseph lại càng rõ ràng hơn, hắn trực tiếp phục hồi lại dáng vẻ trẻ trung, tuy chưa trực tiếp tiến vào tuổi 'thích hợp tu luyện nhất', nhưng đã đủ để hắn tham gia thử luyện mà Tống Thư Hàng bố trí.

Một số tu luyện giả xung quanh, cuối cùng cũng không nhịn được, rơi lệ ghen tị.

Đây chính là bố Thiên Đạo!

Đây là lần đầu tiên các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới được chứng kiến ở khoảng cách gần lợi ích siêu siêu siêu lớn khi có Thiên Đạo làm chỗ dựa.

Các Thiên Đạo đời trước có lẽ cũng có những người thân cận, nhưng vì thời đại quá xa xưa nên không thể khảo chứng.

Mấy đời 'Thiên Đạo' gần đây lại khá đặc biệt, sau khi chứng đạo Bất Hủ, gần như chưa từng nghe nói 'Thiên Đạo' trở thành chỗ dựa cho ai, khiến ai được hưởng lợi.

Đạo Tử Thiên Đạo thì khá đặc biệt, thời gian tại vị quá ngắn, tạm thời không bàn tới.

Thiên Đạo Cầu đời trước thì đột nhiên xuất hiện từ hư không.

Các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới còn chưa rõ lai lịch của hắn là gì, đúng là một kẻ cô độc, tự nhiên cũng chẳng có ai được hưởng lợi.

Nếu lúc đó là 'Nho Gia Thánh Nhân' chứng đạo Bất Hủ, có lẽ sẽ có một đám lớn thành viên Nho gia được hưởng lợi.

Còn đời trước nữa là ‘Thiên Đạo Bạch’, người mà y để tâm trong đời dường như rất ít, sau khi chứng đạo trông cũng rất bận rộn.

Có lẽ Bạch Thiên Đạo từng có người ‘để tâm’.

Nhưng Bạch Thiên Đạo đã trải qua hai cuộc tranh đoạt Thiên Đạo, khoảng thời gian kéo dài cực kỳ lâu.

Nếu người mà y để tâm không bước ra khỏi ‘Trường sinh đạo’, e rằng khi y chứng đạo lần thứ hai, những người ‘để tâm’ đó đã tan biến trong dòng thời gian vô tình.

Không phải trường sinh giả, tuổi thọ chung quy có hạn, mà trường sinh giả cũng không phải rau cải trắng, phần lớn ‘chư thiên vạn giới’ thậm chí đến nay còn chưa từng xuất hiện trường sinh giả nào!

Lùi về một đời nữa là ‘Công Đức Đạo Nhân’ thì càng không cần phải nói.

Trước khi tình cờ chứng đạo Bất Hủ, hắn đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, người mà hắn để tâm e rằng đếm trên đầu ngón tay, cho dù đều được hắn chiếu cố, cũng sẽ không gây ra sóng gió gì trong chư thiên vạn giới.

Xa hơn nữa trước Công Đức Đạo Nhân...

Chương 3131

thì vì thời đại quá xa xưa, gần như không thể khảo chứng.

Cho nên mối quan hệ ‘chỗ dựa của ta là Thiên Đạo’ rốt cuộc có thể sướng đến mức nào, các tu luyện giả chư thiên vạn giới trước đây chỉ có thể đoán mò, rất ít người được tận mắt chứng kiến.

Thế nhưng Thiên Đạo đời này là ‘Bá Tống’ lại rất đặc biệt.

Hắn nổi lên và xuất hiện trong tầm mắt mọi người từ mấy tháng trước.

Sau khi nổi lên, hắn còn kết giao rất nhiều bạn tốt, thu nhận đệ tử, sinh con gái, thậm chí dường như còn có mối quan hệ ‘phụ mẫu’ tồn tại trên đời.

Nói thật, nếu không phải tận mắt thấy Bá Tống đánh cho chư thiên vạn giới tơi tả, cuối cùng chứng đạo Bất Hủ... thì mạng lưới quan hệ của hắn nếu lôi ra, quả thực giống như một tu sĩ vừa mới bước vào ‘tu luyện’ không lâu!

Tất cả mọi người có mặt ở đây, lúc còn trẻ cũng giống như Bá Tống, có cha mẹ, có đạo lữ, có bạn thân, có đệ tử, có con cái, có những người thân cận.

Chỉ là theo thời gian tu luyện dần tăng lên, rất nhiều bạn bè thân thích, thậm chí là con cháu hậu duệ, đều ngã xuống trong dòng sông thời gian vô tình, biến mất không thấy.

Dần dần, mạng lưới quan hệ của các trường sinh giả ngày càng trở nên đơn giản. . . . . . 【Nếu Bá Tống thật sự là một cá thể đặc biệt ‘chuyển thế tu luyện’, hoặc hắn thật sự là một người vừa mới bước vào tu luyện thì tốt rồi, chúng ta đã có thể sớm tạo quan hệ tốt với hắn, đợi hắn chứng đạo xong chúng ta cũng có thể có một 'Bá Tống Thiên Đạo' làm chỗ dựa.】 Một vị Kiếp Tiên trẻ tuổi tiếc nuối nói. 【Nhân tiện, các ngươi có nghiên cứu về Bá Tống không?

Trước khi hắn 'Huyền Thánh Giảng Pháp' vang danh thiên hạ, rốt cuộc hắn tu luyện ở đâu?

Là đại lão thời đại nào?】 【Không phải là Nho Gia Thánh Nhân chuyển thế sao?

Ta có chút quan hệ bên Nho gia, Nho gia đều xác nhận tin tức này là chính xác.】 Một nhóm tu sĩ đỉnh cao âm thầm trao đổi.

Lúc này, cuối cùng cũng có một giọng nói không nhịn được: 【Thật ra, các ngươi có từng nghĩ đến việc, Bá Tống thực sự là một tu sĩ gà mờ, năm ngoái mới xông vào giới tu luyện, sau đó gần như một tháng thăng một cấp, cuối cùng kịp chứng đạo Bất Hủ vào tháng 2 không?】 【???】 【Đạo hữu, ảo tưởng này của ngươi hơi quá rồi đấy.】 【Giấc mơ vẫn nên để tối hãy mơ, ban ngày mơ thì là bạch nhật mộng.】 【Trên đời này làm sao có thể có người một tháng thăng một phẩm?

Con đường tu luyện, như thuyền đi ngược dòng, một bước một dấu chân.

Cảnh giới càng về sau, thăng cấp càng khó khăn.

Có lẽ có tuyệt thế thiên tài có thể ở giai đoạn đầu làm được một tháng hoặc vài tháng thăng một cảnh giới.

Nhưng giai đoạn sau tuyệt đối không thể.】 Không ai chịu tin lời của giọng nói đó.

Dù sao thì, cách nói này quá hoang đường, dùng ngón chân để nghĩ cũng cảm thấy không thể nào.

Tốc độ thăng cấp một tháng một phẩm này, có lẽ cũng chỉ từng ảo tưởng lúc còn trẻ.

Chỉ có vài tu sĩ đỉnh cao cẩn thận, âm thầm chú ý đến giọng nói vừa rồi. ‘Là đại lão Cái Gì Cũng Bán?’ Các tu sĩ cẩn thận trong lòng chấn động.

Tiền bối ‘Cái Gì Cũng Bán’ ở chư thiên vạn giới cũng là một tồn tại lừng lẫy danh tiếng, gần như không ai ở chư thiên vạn giới dám đối địch với ngài, dù sao thì gần như không có món hàng nào ngài không kiếm được, mạng lưới quan hệ cũng trải khắp thiên hạ.

Với mạng lưới quan hệ và tình báo của tiền bối Cái Gì Cũng Bán... lời ngài nói, rất đáng để suy ngẫm. 【Nếu... nếu như Bá Tống thật sự giống như lời tiền bối nói, một tháng thăng một phẩm...】 【Vậy thì dường như, có rất nhiều nghi vấn, thật sự có thể được giải đáp rồi.

Ví dụ như, tại sao hắn vẫn còn nhục thân ‘phụ mẫu’ tại thế, tại sao lại kết giao với một đám lớn bạn bè, mạng lưới quan hệ cá nhân lại phức tạp như vậy.】 【Nhưng mà, chuyện một tháng một cấp này, quá hoang đường... có lẽ trong đó còn có nhân quả gì khác?】 Ngay khi mấy vị tu sĩ cẩn thận này đang âm thầm trao đổi, trong hư không đột nhiên có một đạo ‘chúc phúc’ hạ xuống.

Cuối cùng, nó rơi xuống đầu tiền bối ‘Cái Gì Cũng Bán’.

Quy trình này mọi người đã rất quen thuộc.

Là chứng nhận đến từ Bá Tống Thiên Đạo. [Mặc dù ngài đã chặn tôi, nhưng ngài vẫn mãi là tiền bối tốt trong lòng tôi - Bá Tống Thiên Đạo.] Danh hiệu chúc phúc này, đặc biệt dài.

Nhưng nó, đại diện cho việc Thiên Đạo Bá Tống thừa nhận mối quan hệ thân thiết giữa mình và đại lão ‘Cái Gì Cũng Bán’.

Vậy chẳng phải là gián tiếp nói rằng, lời của tiền bối Cái Gì Cũng Bán, rất có thể là thật sao? 【Chúng ta có nên đi điều tra thử không?】

【Bá Tống Thiên Đạo dường như không quan tâm người khác dò xét quá khứ của mình, cũng không ngăn cản tiền bối Cái Gì Cũng Bán tiết lộ quá khứ của hắn.

Vậy đi điều tra quá khứ của Bá Tống, có lẽ nằm trong phạm vi cho phép của Thiên Đạo?】【Chỉ cần không tìm chết đi đào bới lịch sử đen tối riêng tư của Bá Tống, chỉ đơn thuần là điều tra tốc độ tu luyện của hắn, chắc là không có vấn đề gì, có thể thử.

Nếu Thiên Đạo có phản ứng, chúng ta lập tức dừng hành động.】Có một đám tu luyện giả hiếu kỳ, trong lòng rục rịch, lén lút trao đổi với nhau.

Đại lão Cái Gì Cũng Bán ngẩng đầu nhìn trời, nhìn dấu hiệu 'chứng nhận Thiên Đạo' khiến nội tâm mình phức tạp này.

"He he, đợi các ngươi thật sự đi điều tra quá khứ của Bá Tống, xác nhận lời ta nói xong... nội tâm của các ngươi cũng sẽ phức tạp như ta, thậm chí có thể phải đi uống thuốc." Đây là điều duy nhất ta có thể làm cho các ngươi ~ Vui một mình không bằng mọi người cùng vui.

Ta một mình uống thuốc, người khác cũng phải theo ta cùng uống, như vậy mới công bằng.

Nói xong, đại lão Cái Gì Cũng Bán lấy ra một lọ thuốc viên do nhà họ Hoàng Sơn sản xuất, một hơi đổ cả lọ vào miệng. . . . .

Tống Thư Hàng cũng chỉ là nhất thời hứng khởi, cảm ứng được cuộc trao đổi ngầm giữa 'đại lão Cái Gì Cũng Bán' và các tu luyện giả đỉnh cao của chư thiên vạn giới, liền gửi cho 'tiền bối Cái Gì Cũng Bán' một cái chúc phúc.

Đối với quá khứ 'một tháng một phẩm' của mình, cậu cũng không có ý định cố tình che giấu.

Dù sao thì cậu bây giờ đã là Thiên Đạo rồi.

“Tiếp theo còn ai cần xử lý không?” Bạch tiền bối vừa vẽ ‘giấy dán long văn’ vừa hỏi.

Giấy dán long văn này là vẽ trước ‘long văn’, lát nữa đưa cho các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, mỗi người dán một hai cái, cố gắng bổ sung long văn của mọi người lên cấp bậc Cửu Long Văn.

Như vậy so với vẽ từng người tại chỗ sẽ đơn giản hơn một chút, hiệu suất cũng cao hơn.

“Ngoài ba đệ tử của tôi ra, tôi ở Hắc Long Thế Giới còn có một vị đệ tử dự bị... nhân tiện lần này cũng đưa cô bé vào thử luyện, bổ sung cho cô bé một chút dữ liệu cơ bản.

Còn có đệ tử dự bị Mễ Lộ Lộ hiện đang ở ‘Mộng Giới’, tôi đã hứa sau khi cô bé tái sinh thần trí sẽ thu nhận làm đệ tử.” Tống Thư Hàng đáp.

Thụ yêu Mễ Lộ Lộ hiện đang ở Mộng Giới, cô bé được Bạch tiền bối đưa đi, tham gia vào ‘kế hoạch tạo thần’.

Hiện giờ cô bé và ‘Thế Giới Thụ của Mộng Giới’ là quan hệ cộng sinh.

Chỉ cần cho cô bé đủ thời gian trưởng thành, tương lai cô bé có thể trở thành người phát ngôn của Mộng Giới, con gái của Thế Giới Thụ. . . . . .

Mộng Giới.

Dưới gốc của Thế Giới Thụ, có một mầm cây nhỏ đang nỗ lực sinh trưởng.

Mầm cây nhỏ mới chỉ có một chút ‘ý thức’ rất yếu ớt, muốn có được trí tuệ hoàn chỉnh, còn cần một khoảng thời gian tiến hóa.

Có Thế Giới Thụ của Mộng Giới che chở, trong Mộng Giới không có bất kỳ sinh linh nào dám làm hại nó.

Mộng Giới hôm nay, cũng vẫn hài hòa như mọi khi.

Đột nhiên, trong hư không có một ngón tay huyễn hóa ra, từ từ điểm về phía mầm cây nhỏ.

Các sinh linh của Mộng Giới, mộng ma, tâm ma cảm ứng được ngón tay này, toàn bộ phủ phục trên mặt đất, không dám động đậy.

“Ta nhân danh Thiên Đạo Bá Tống, chúc phúc cho ngươi.

Từ hôm nay trở đi, tên của ngươi là Mễ Lộ Lộ, ngươi sẽ kế thừa đạo hiệu ‘Mộc Đạo Nhân’ từng của ta, trở thành đệ tử dưới trướng ta.” Ngón tay này nhẹ nhàng điểm lên mầm cây nhỏ.

Đây là Thiên Đạo đích thân khai linh cho một thụ yêu nhỏ.

Từ hôm nay trở đi, cho dù Bá Tống Thiên Đạo thoái vị, hiệu quả chúc phúc khai linh này cũng sẽ không biến mất trừ phi, Thiên Đạo đời tiếp theo không ưa Bá Tống, ra tay xóa đi chúc phúc này.

Nhưng nếu Thiên Đạo đời sau có oán thù với Tống Thư Hàng, vậy Tống Thư Hàng trước khi thoái vị, chắc chắn sẽ sắp xếp ổn thỏa cho Mễ Lộ Lộ, không cho Thiên Đạo đời sau có cơ hội lợi dụng.

Theo một chỉ này của Bá Tống, trên mầm cây nhỏ hiện ra một tinh linh hư ảo đáng yêu, giống như phiên bản thu nhỏ của Mễ Lộ Lộ năm đó.

“Đệ tử Mễ Lộ Lộ, ra mắt sư phụ.” Tinh linh hư ảo nhỏ bé nhẹ nhàng ôm lấy ngón tay Thiên Đạo kia.

Đối với ký ức kiếp trước, cô bé đã có chút mơ hồ.

Nhưng cô bé vẫn nhớ mình thích nhất là Bá Tống Huyền Thánh, từng còn xin Bá Tống ‘thánh ấn ký tên’, cuối cùng lại chết dưới thiên

kiếp.

Vận may lớn nhất của cô bé, có lẽ chính là gặp được Bá Tống.

Nếu không, thụ yêu như cô bé mà chết dưới thiên kiếp, thì không có hy vọng sống lại kiếp sau.

Chương 3132

Mà bây giờ, Bá Tống đã chứng đạo, đích thân khai linh cho cô bé.

“Hãy trưởng thành thật tốt, ta sẽ luôn dõi theo con.” Tống Thư Hàng dịu dàng nói, đồng thời cậu đưa tay vạch một cái, một hạt nhỏ ‘kim loại lỏng’ rơi xuống bên cạnh thụ yêu Mễ Lộ Lộ.

Đây là ‘thân thể của đại lão Bàn Cầu’ đã bị xóa bỏ ý thức và được cường hóa bằng quyền hạn Thiên Đạo, tuy chỉ là một hạt nhỏ, nhưng vẫn có thể huyễn hóa thành một chiếc áo choàng.

Có thể không thông minh như ‘áo gió Tống Bàn Cầu’, nhưng vẫn là một kiện pháp khí cộng sinh mạnh mẽ.

Làm xong tất cả những điều này.

Ý chí của Tống Thư Hàng lại giáng lâm đến ‘Hắc Long Thế Giới’.

Trong Hắc Long Thế Giới.

Xích Đồng sau khi dốc toàn lực tu luyện, đang nằm trên giường, điều tức minh tưởng.

Đột nhiên, cô bé đang minh tưởng mở mắt ra, nhìn về phía hư không.

“Sư phụ?” Cô bé ngồi dậy, lên tiếng.

“Rất tốt, con vẫn luôn chăm chỉ tu luyện.” Giọng Tống Thư Hàng dịu dàng nói: “Chuẩn bị đi, ngày mai, ta sẽ mở không gian thử luyện cho con, chỉ cần con vượt qua thử luyện, con sẽ có thể chính thức nhập môn, trở thành đệ tử thứ năm của ta.” “Sau khi thử luyện kết thúc, con có thể đi thăm anh trai con không ạ?” Xích Đồng mong đợi hỏi.

“Anh trai của con là Hắc Đồng...

đúng vậy, đợi con thử luyện xong, ta sẽ đưa con đi gặp nó.” Tống Thư Hàng bảo đảm.

Hắc Đồng đã chết từ lâu, hơn nữa nó còn là sinh linh của ‘Hắc Long Thế Giới’, cho dù muốn dùng quyền hạn Thiên Đạo để hồi sinh nó, e rằng cũng không dễ dàng.

Nhưng... nếu siêu thoát, thì có thể khóa chặt hồn phách của Hắc Đồng, thông qua ‘luân hồi thông đạo’ của Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử để nó mang theo ký ức hồi sinh chuyển thế.

Đến lúc đó, để Hắc Đồng và Xích Đồng gặp nhau, cũng không phải là chuyện gì khó.

Tống Thư Hàng trước đây không dám bảo đảm, hứa hẹn, bây giờ Bá Tống Thiên Đạo, đều dám lập lời hứa.

“Cảm ơn sư phụ.” Xích Đồng vui vẻ lăn lộn trên giường.

Nói thật, mấy ngày qua, trong lòng cô bé có dự cảm không tốt về anh trai mình.

Cô bé đang nghĩ, có lẽ đây chính là lý do sư phụ vẫn không đưa cô bé đi gặp anh trai.

Nhưng bây giờ, sư phụ đã cho cô bé một lời hứa chắc chắn, vậy thì có nghĩa là anh trai cô bé không sao.

“Sư phụ, gặp được người, thật sự là quá tốt rồi.” Xích Đồng khẽ nói.

Trong hư không, huyễn hóa ra một bàn tay lớn, nhẹ nhàng đặt lên đầu Xích Đồng, xoa xoa: “Nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị cho ngày mai.” Sau khi bàn tay lớn biến mất, trên đầu Xích Đồng có thêm một ấn ký chúc phúc, cùng với một đạo hiệu đang chờ kích hoạt 【Thư Sơn Cư

Sĩ】.

Đạo hiệu này, nói thật cũng không hợp với Xích Đồng lắm.

Nhưng bảy đạo hiệu của Tống Thư Hàng, chỉ còn lại cái này.

Bá Đao Tống Nhất, là để tự dùng.

Kim Cương Quân Tử Đao, dành cho Tiểu Thải.

Bạch Kình Đao Khách, đã quyết định giao cho Ước Sắt Phu.

Mộc Đạo Nhân, do thụ yêu Mễ Lộ Lộ kế thừa.

Tầm Đạo Thư Sinh, khá hợp với Sở Sở...

Sở Sở có một trái tim tầm đạo, mới kiên quyết bái sư.

Còn lại, còn một cái ‘Thiện Tâm Cư Sĩ’, phải xem tạo hóa và nhân quả của cô bé ở Thú Tu Giới kia.

Sau khi xử lý ổn thỏa cho mấy vị đệ tử của mình, ánh mắt Tống Thư Hàng lại rơi vào một người thường rất có duyên với cậu ở giai đoạn đầu tu luyện.

Anh Tư Mã Giang của chuyển phát nhanh Phong Thu.

Giữa anh ta và Tống Thư Hàng, cũng coi như có một phần ‘duyên’.

Hai thùng dược liệu mà Vũ Nhu Tử gửi tới lúc đó, chính là do anh Tư Mã Giang tự mình vận chuyển.

Vị trí của Tư Mã Giang nằm giữa thế giới người thường và thế giới tu sĩ, bản thân anh ta là phàm nhân, nhưng vì nhiều lý do khác nhau, lại từng có tiếp xúc với tu sĩ.

Nhưng từ trước đến nay, anh ta đều không thể vào cửa, không thể thực sự tiếp xúc với cốt lõi của thế giới tu sĩ.

“Vậy thì, để kết thúc nhân quả, ít nhất hãy để tôi cung cấp cho anh một cơ hội ‘nhập môn thế giới tu sĩ’ nhé.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Với thân phận Thiên Đạo, sắp xếp một cơ hội ‘tiếp xúc với thế giới tu sĩ’ cho một phàm nhân, không hề khó khăn.

Bất kể là kỳ ngộ, hay cao nhân đột nhiên đi ngang qua nhất thời hứng khởi thu đồ, đều có thể sắp xếp.

“Bên này tôi vẽ xong rồi.” Lúc này, Bạch tiền bối bên cạnh vỗ vỗ chồng ‘giấy dán long văn’ dày cộp.

“Vậy thì tiếp theo, hãy cho các thành viên, các tiền bối trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ một bất ngờ nhé.” Tống Thư Hàng cười nói.

Chuyện này, cậu phải làm cho thật hoành tráng.

Cậu muốn cho tất cả mọi người trong chư thiên vạn giới biết, ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ đã được cậu và Bạch tiền bối bao trọn gói rồi!

Sau hôm nay, toàn bộ ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ sẽ danh chấn giang hồ.

Cảnh giới Ngũ phẩm Kim Đan của tu sĩ, là một bước ngoặt rất quan trọng, từ xưa đến nay, đã có câu ‘một viên kim đan định đại đạo’.

Mà quyết định phẩm chất của kim đan, chính là số lượng đan văn trên kim đan này.

Về lý thuyết, số lượng đan văn của kim đan tu sĩ càng nhiều càng tốt.

Số lượng đan văn càng nhiều, tức là tiềm năng tương lai càng lớn, có thể đi xa hơn trên con đường tu luyện.

Hà Chỉ Ma Đế sở dĩ là tấm gương vượt khó của ma môn, chính là vì hắn đã dùng ‘Bát Long Văn’ để bước vào cảnh giới trường sinh!

Tuy nhiên, trong chư thiên vạn giới, cũng có một loại 'kim đan' là ngoại lệ... ví dụ như 'Vô Long Văn Kim Đan' cực kỳ hiếm thấy, hiện tại, Tống Thư Hàng chỉ biết từng có 'Đệ Thất Thiên Đạo Bạch' và Vũ Nhu Tử, là Vô Long Văn.

"Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, ít nhất đều là cảnh giới Thất Long Văn, còn có không ít Bát Long Văn, vốn dĩ đều là cấp bậc đỉnh cao thế gian... nói cách khác, mỗi tiền bối thực ra nhiều nhất chỉ cần dán hai cái long văn là được." Tống Thư Hàng đưa tay, nhận lấy một xấp nhỏ giấy dán long văn từ tay Bạch tiền bối.

Biến phương án vẽ long văn kim đan thành 'giấy dán long văn', là do Bạch tiền bối đề nghị.

Trước có Bạch tiền bối Two dùng quyền hạn Thiên Đạo tạm thời để vẽ long văn cho Tống Thư Hàng.

Sau có Bạch tiền bối vẽ một xấp 'giấy dán long văn', để thêm long văn cho mọi người.

Giấy dán long văn kim đan, nhìn bề ngoài cơ bản không có gì khác biệt, tấm đầu tiên nhìn qua đều là hình dạng một 'long văn'.

Nhưng nếu dùng 'thần thức, tinh thần lực' để cảm nhận kỹ, sẽ phát hiện mỗi một long văn kim đan, thực ra đều ẩn chứa bí ẩn, được cấu thành từ những hình ảnh khác nhau.

"Bước tiếp theo, chuẩn bị làm thế nào?" Bạch tiền bối hỏi.

"Trước tiên thông báo cho các vị tiền bối trong nhóm đã." Tống Thư Hàng nói xong, lấy điện thoại của mình ra, mở giao diện 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Mặc dù cậu đã tạo ra 'Cửu Châu Nhị Hào Quần' trong 'Hệ thống Tu Chân Tán Gẫu', hơn nữa so với 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thì chức năng liên lạc mạnh hơn, dù ở bất kỳ góc nào của chư thiên vạn giới đều có thể sử dụng.

Nhưng con người luôn có tâm lý hoài niệm.

Hơn nữa, vào thời điểm đặc biệt này, luôn cảm thấy dùng ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ để liên lạc với các vị tiền bối, ý nghĩa càng sâu sắc hơn.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Các thành viên trong nhóm vốn đang bàn luận về chuyện ‘ấn ký chúc phúc Thiên Đạo’.

Sự việc đến nước này, chỉ cần nghĩ đến tân binh nhỏ Tống Thư Hàng năm ngoái trong nhóm, đột nhiên trở thành Thiên Đạo, rất nhiều người trong nhóm vẫn có cảm giác như đang mơ.

Ngay khi các thành viên trong nhóm đang trao đổi, đột nhiên một ‘hiệu ứng vào cửa VIP’ lóe lên.【Bá Đao Tống Nhất ngồi trên chiếc tàu hỏa nhỏ của mình online rồi ~】“Thư Hàng?

Cậu thành Thiên Đạo rồi, còn chơi điện thoại sao?” Tạo Hóa Pháp Vương không nhịn được lên tiếng.

Đang nói chuyện, đột nhiên trong lòng các tu luyện giả chư thiên vạn giới khẽ động, có hình ảnh tương tự ‘Huyền Thánh Giảng Pháp, Nhân Tiền Hiển Thánh’ ngưng tụ trong hư không.

Hoàng Sơn tiền bối vừa uống thuốc xong bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát, có một dự cảm không lành dấy lên.

Ngài ngẩng đầu lên... sau đó liền nhìn thấy giao diện quen thuộc.

Là ‘giao diện trò chuyện’ của Cửu Châu Nhất Hào Quần do ngài lập ra, nhưng số hiệu nhóm đã được che mờ một cách cẩn thận.

Mà trên giao diện trò chuyện, đang hiển thị Bá Tống online và câu hỏi của Tạo Hóa Pháp Vương.

Gan cảm thấy bắt đầu đau âm ỉ.

Hoàng Sơn mama nhanh chóng lấy điện thoại ra, tìm ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, theo bản năng muốn nhấn vào mục ‘Giải tán nhóm này’.

Nhưng vào giây phút cuối cùng, vì lòng lương thiện và không nỡ, ngón tay của ngài cuối cùng đã không nhấn xuống. 【Lúc đầu ta không nên lập cái nhóm sớm muộn cũng toang này!】 Hoàng Sơn tiền bối nặng nề thở dài.

Nhớ lại, từng có một khoảng thời gian, ngài còn nghĩ đến việc giao vị trí nhóm trưởng ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cho Tống Thư Hàng.

Bởi vì Tống Thư Hàng lúc đó, vừa ngây thơ vừa ngốc nghếch, tính cách lương thiện, lại có kiên nhẫn, nhiệm vụ tiếp đãi Bạch Chân Quân cũng hoàn thành rất tốt.

Cảm giác chính là người kế thừa tốt nhất cho vị trí ‘nhóm trưởng’ đời sau.

Kết quả, ngài còn chưa bắt đầu bồi dưỡng Tống Thư Hàng làm ‘nhóm trưởng đời sau’, người ta đã thành Thiên Đạo rồi.

Hơn nữa trước khi thành Thiên Đạo, tân binh nhỏ ban đầu đã tiến hóa thành thành viên khiến ngài đau gan như Cuồng Đao Tam Lãng, Đồng Quái Tiên Sư.

“Đã thành Thiên Đạo rồi, còn vào nhóm quậy nữa sao?” Hoàng Sơn tiền bối nói rồi, trên mặt lại không tự chủ được lộ ra nụ cười vui mừng.

Thật ra, đây há chẳng phải là điểm sáng trong tính cách của Tống Thư Hàng sao, cho dù đã thành Thiên Đạo, cậu vẫn là Tống Thư Hàng đó, vẫn không hề thay đổi.

Cũng không tệ.

“Hey, các tiền bối, tôi thành Thiên Đạo rồi!

Từ hôm nay trở đi, tôi muốn cho các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều biết, nhóm này do tôi và Bạch tiền bối bao rồi!” Bá Đao Tống Nhất lên tiếng.

Nói rồi, cậu đổi biệt danh trong nhóm thành ‘Bá Tống Thiên Đạo’.

Chương 3133

“Tống tiền bối, cuối cùng anh cũng không nhịn được muốn tạo phản rồi! 【Trảm Thư Tiên Cơ】” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Muốn lật đổ ách thống trị của Hoàng Sơn tiền bối, trở thành nhóm trưởng mới sao?” Linh Vũ Điệp Thánh Quân: “......” “Ồ?

Cuối cùng cũng định ra tay với Hoàng Sơn tiền bối rồi sao?” Đại La Giáo Vũ Nguyệt Chân Quân thêm một biểu cảm ‘thẹn thùng’.

“Mấy người trên kia đừng quậy nữa, các người ngẩng đầu lên xem, cảnh này đang được ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ chiếu đó, đừng làm tổn hại hình tượng của nhóm.” Giao Bá Chân Quân nghiêm túc nói.

Diệt Phượng công tử: “Ồ?

Thật kìa, Nhân Tiền Hiển Thánh đang chiếu giao diện trò chuyện của chúng ta.

Thiên Đạo đúng là muốn làm gì thì làm. 【Không thể chọc.JPG】” Khi phát hiện toàn bộ lịch sử trò chuyện trong nhóm đang được ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ trực tiếp, các thành viên trong nhóm cuối cùng cũng có chút kiềm chế lại, ít nhất tốc độ lái xe bắt đầu chậm lại.

“Ồ?

Bây giờ cả chư thiên vạn giới đều đang chú ý đến chúng ta sao?” Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu kích động lên tiếng: “Mọi người nhớ mặt tôi nhé, tôi là Túy Tinh Cư Sĩ!” “Thư Hàng cậu định làm gì vậy?

Tại sao lại chiếu giao diện nhóm lên?

Như vậy sẽ tiết lộ rất nhiều lịch sử đen tối của mọi người trong nhóm… Xin chào mọi người, tôi là Tô Thị A Thất!

Chàng trai đẹp nhất của Tô Thị Thiên Hà.” Một ID tên Tô Thị A

Thất hiện lên, lên tiếng.

Nhưng rất nhanh, một Tô Thị A Thất khác online, và gõ một chuỗi dấu hỏi: “???” “Khụ khụ ~ Cái đó, lần này tôi online, là để gửi cho các tiền bối một bất ngờ.” Bá Tống Thiên Đạo lên tiếng: “Tiện thể để mọi người đều biết ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ được tôi bao trọn gói rồi.

Đầu tiên, bất ngờ đầu tiên sẽ gửi cho Hoàng Sơn mama của chúng ta, chính là ngài đã luôn chăm sóc chúng ta, âm thầm ủng hộ chúng ta, để ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ của chúng ta vẫn luôn kiên trì đến bây giờ, vẫn chưa giải tán.

Tại đây, tôi và Bạch tiền bối đã chuẩn bị quà cho Hoàng Sơn mama… Sau đây, mời Hoàng Sơn mama của chúng ta lên sân khấu!” Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “???” Sau đó, ngài không chút do dự nhấn vào ảnh đại diện của Tống Thư Hàng.

Ngón tay lướt một cái, chọn [Loại bỏ thành viên này khỏi nhóm].

Trong hư không.

Trên màn hình chiếu của Huyền Thánh Giảng Pháp. ‘Giao diện trò chuyện Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ban đầu, biến thành một thông báo của nhóm. 【Thiên Đạo Bá Tống kính mến, bạn đã bị ‘Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu’ loại khỏi Cửu Châu Nhất Hào Quần】 Tống Thư Hàng: “???” Tôi bị Hoàng Sơn mama kick rồi?

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới: “......” Thiên Đạo Bá Bá Tống, bị kick?

Thiên Đạo quyến rũ, online bị kick.

Tôi, Thiên Đạo Bá Bá Tống, lại không có mặt mũi thế này sao?

Khoảnh khắc này, rất nhiều tu luyện giả ăn dưa không rõ chân tướng trong chư thiên vạn giới đều hít một hơi khí lạnh.

Vị ‘Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu’ này là ai?

Lại dám không nể mặt Thiên Đạo Bá Tống như vậy?

Ra tay trực tiếp kick Thiên Đạo Bá Tống đang la hét ‘muốn bao Cửu Châu Nhất Hào Quần’ ra khỏi nhóm?

Ra tay không chút do dự, hoàn toàn không nể mặt Thiên Đạo.

Thật đáng sợ!

Phải ghi nhớ, trước tiên phải ghi nhớ nhân vật này.

Đúng rồi, trước đó hình như nhớ Bá Tống Thiên Đạo, dường như trong nhóm gọi vị đại lão này là ‘Hoàng Sơn mụ mụ’?

Chẳng lẽ nhân vật đáng sợ này, là một vị tiên tử?

Là mẹ của Bá Tống Thiên Đạo?

Như vậy có lẽ có thể hiểu được, nếu là mẹ... kick Bá Tống thì có là gì?

Đang suy nghĩ, màn hình ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ của chư thiên vạn giới, lại biến về khung chat của nhóm trước đó, chỉ là tên tài khoản đã đổi thành ‘Bạch Thiên Đạo’.【Hít, Bạch Thiên Đạo cũng ở trong nhóm này?】【Trong nhóm này toàn là quái vật gì vậy?

Bạch Thiên Đạo và Bá Tống Thiên Đạo, lại đều ở trong nhóm này?】【Hơn nữa, Bá Tống một câu ‘tiền bối’ hai câu ‘tiền bối’ gọi rất thân thiết... trong nhóm này, đều là những đại tiền bối cấp bậc quái vật thời tiền sử sao?】Tiếp theo.

Trong màn hình chiếu, tài khoản Bạch Thiên Đạo dùng quyền hạn quản trị viên, mở mục thêm bạn, lại mời ‘Bá Tống Thiên Đạo’ vừa bị kick vào lại.

Một cảnh tượng rất yêu thương.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới khi thấy cảnh này, nội tâm nhất thời vô cùng phức tạp, không biết phải nói gì cho phải.

Đường đường là Thiên Đạo, sau khi bị kick khỏi nhóm, lại còn phải dựa vào 'quyền hạn quản trị viên' của một vị Thiên Đạo khác để mời vào.

Đột nhiên cảm thấy, có chút moe?

Rất nhanh, 'khung chat nhóm' được chiếu lại đổi về giao diện của 'Bá Tống Thiên Đạo'.

"Tôi sai rồi, Hoàng Sơn tiền bối...

đừng kick nữa." Tồn tại mạnh mẽ nhất trong thiên địa hiện tại 'Bá Tống Thiên Đạo', trước mặt chư thiên vạn giới, đã cúi đầu nhận sai với nhóm trưởng Hoàng Sơn tiền bối!

Phải biết rằng, Bá Tống Thiên Đạo là một kẻ tàn nhẫn dám đối đầu với 'tồn tại Bất Hủ' ngay cả trước khi chứng đạo!

Bá Tống như vậy, lại chính diện nhận thua.

Đồng thời, sau khi thấy đoạn đối thoại này, trong lòng một số tu luyện giả không biết chuyện trong chư thiên vạn giới lại khẽ động, xem ra, Hoàng Sơn mụ mụ không phải là mẹ ruột, mà là một vị tiền bối tiên tử?

Cách xưng hô 'Hoàng Sơn mụ mụ' trước đó của Bá Tống Thiên Đạo, chắc là trêu một chút, sau đó làm vị Hoàng Sơn tiên tử này tức giận.

Không sai, chắc chắn là như vậy! . . . . .

Trong hiện thế.

Hoàng Sơn tiền bối, lặng lẽ lấy ra lọ thuốc mới, nuốt liền mấy viên, bình ổn lại tâm trạng sắp nổ tung của mình.

Ngài không thể nào kick cả Bạch Thiên Đạo, ngài còn muốn sống tốt.

Cho nên, thấy Bạch mời Tống Thư Hàng vào lại, chỉ có thể tự mình uống thuốc.

Hơn nữa nói thật, thực ra cho dù Bạch không mời Tống Thư Hàng vào lại, một lát sau... với tính cách của Hoàng Sơn mama, vẫn sẽ cắn răng mời Tống Thư Hàng vào lại.

Đây chính là tấm lòng của ngài với tư cách là 'nhóm trưởng'.

"Nói chuyện chính sự, Hoàng Sơn tiền bối.

Tiếp theo, mời ngài lên sân khấu, ngài chuẩn bị một chút." Tống Thư Hàng nói.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: "Chuẩn bị gì?" "Chuẩn bị hiển thánh, ra mắt một chút. 【Biểu cảm ngón tay cái】" Tống Thư Hàng nói xong, thi triển quyền hạn Thiên Đạo, chọn lấy một hình ảnh của Hoàng Sơn tiền bối.

Bên cạnh màn hình 'Nhân Tiền Hiển Thánh' của chư thiên vạn giới, hình dáng của Hoàng Sơn tiền bối được chiếu ra.

"A, Nhân Tiền Hiển Thánh!" Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu kích động nắm chặt tay.

Hoàng Sơn đạo hữu đã lên sân khấu rồi, vậy hắn còn xa sao?

Sau khi các đạo hữu trong nhóm lần lượt lên sân khấu, cuối cùng nhất định cũng sẽ đến lượt hắn chứ?

Cho dù sau đó, là lên sân khấu tập thể, hắn ít nhất cũng có thể lộ mặt trong ảnh tập thể chứ?

"Đừng quên tôi nhé!" Minh Nguyệt Kỷ Thời Hữu nhắc nhở trong nhóm.

Tô Thị A Thất: “Ba ơi, mau ra xem, Hoàng Sơn mụ mụ hiển thánh!” 【Hệ thống thông báo: Người dùng Tô Thị A Thất bị ‘Bạch Thiên Đạo’ cấm ngôn 1 phút.】 【Hệ thống thông báo: Biệt danh nhóm của người dùng Tô Thị A Thất bị ‘Bạch Thiên Đạo’ thay thế thành ‘Cuồng Đao Tam Lãng’.】 Tô Thị A Thất: “Bạch tiền bối sáng suốt!” Lệ Chi tiên tử nhìn không gian hiển thánh: “Tôi thực sự rất muốn biết, món quà mà Thư Hàng chuẩn bị rốt cuộc là gì?” Trên đài hiển thánh.

Hoàng Sơn tiền bối có chút không tự nhiên, có thể là do vừa uống thuốc xong.

“Hoàng Sơn tiền bối, đây là ‘giấy dán long văn’ mà tôi và Bạch tiền bối chuẩn bị cho mọi người trong nhóm, có thể bổ sung kim đan lên đến mức độ ‘Cửu Long Văn’!

Tuy nhiên, do Hoàng Sơn tiền bối ngài hiện đã là cảnh giới Tôn Giả, cho nên, nếu muốn dán long văn, tôi phải tạm thời ‘nghịch chuyển cảnh giới’ cho ngài, nghịch chuyển về Ngũ phẩm, tiến hành bổ sung long văn.

Sau đó, lại khôi phục cảnh giới.” Giọng Tống Thư Hàng vang lên bên tai Hoàng Sơn tiền bối, Thiên Đạo, chính là muốn làm gì thì làm như vậy đấy!

Hoàng Sơn Tôn Giả: “......” “À đúng rồi, Hoàng Sơn tiền bối, kim đan long văn của ngài là bao nhiêu?

Cần bổ sung mấy văn?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Hoàng Sơn tiền bối bình tĩnh đáp: “Cửu văn.” Tống Thư Hàng: “!!!” “Hoàng Sơn là Cửu văn cậu không biết sao?” Giọng Bạch tiền bối vang lên bên tai Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng: “......” Sao mà tôi biết được chứ!

Lúc tôi vào nhóm, Hoàng Sơn tiền bối đã là cảnh giới Chân Quân rồi!

Vậy phải làm sao bây giờ?

Món ‘quà’ khó khăn lắm mới chuẩn bị cho Hoàng Sơn tiền bối lại không dùng được.

Không khí thật là lúng túng.

Hiện tại chư thiên vạn giới đều đang thông qua màn hình ‘Huyền Thánh Giảng Pháp’, nhìn Hoàng Sơn tiền bối.

Không thể nào để Hoàng Sơn tiền bối lộ mặt một cái, rồi lại lủi thủi đi xuống chứ?

Tôi, Bá Tống Thiên Đạo, cũng cần mặt mũi chứ.

May mà đoạn đối thoại vừa rồi, là đối thoại riêng, không công bố cho chư thiên vạn giới... nếu không, Bá Tống Thiên Đạo của cậu sẽ không xuống đài được.

Chương 3134

“Khụ, vậy Hoàng Sơn tiền bối, ngài có muốn thứ gì không?” Tống Thư Hàng cứng rắn hỏi.

“Để Tam Lãng, Đồng Quái, Tĩnh Tuyết, Diệt Phượng... và một loạt thành viên khác, trở nên chín chắn hơn?

Để Đông Phương Lục Xa Kỹ trở nên lương thiện hơn?” Hoàng Sơn tiền bối nghiêm túc suy nghĩ.

Tống Thư Hàng: “......” Xin lỗi, mặc dù Thiên Đạo có thể làm được chuyện này, nhưng chuyện cưỡng ép thay đổi tính cách của các tiền bối khác, có phải hơi tàn nhẫn không?

Hơn nữa, Tam Lãng tiền bối và Đồng Quái tiền bối không tìm đường chết, còn là bệnh Tam Lãng sao?

“Làm không được thì thôi.” Hoàng Sơn tiền bối thấu hiểu nói.

Tống Thư Hàng thành khẩn trả lời: “Không phải làm không được, mà là không thể làm như vậy.” Hoàng Sơn tiền bối nghe đến đây, đột nhiên lộ ra nụ cười vui mừng: “Ừm, cuối cùng cũng chín chắn hơn một chút rồi, Thư Hàng.” Lời khen đột ngột, ngược lại khiến Thư Hàng có chút ngại ngùng.

“Cả đời này của ta, thực ra không có nhiều tiếc nuối hay thứ gì đặc biệt muốn có.

Có thể ở cùng các đạo hữu trong nhóm, ta đã cảm thấy rất tốt rồi.” Hoàng Sơn tiền bối từ từ nói: “Cho nên, không cần vì ta mà phiền não.” Đây chính là Hoàng Sơn mama của mọi người.

Tống Thư Hàng bị cảm động đến không nói nên lời.

Lúc này, Bạch tiền bối bên cạnh đưa tay, đưa hai tấm ‘giấy dán long văn’ cho Hoàng Sơn nói: “Hoàng Sơn, ngươi không dùng được, tương lai đệ tử hoặc người thân cận của ngươi, sẽ có cơ hội dùng đến.” Tống Thư Hàng cũng kịp thời đưa lên một hạt ‘thân thể lỏng của đại lão Bàn Cầu’, giao cho Hoàng Sơn tiền bối.

Lúc đó ở Cửu U thế giới, hợp tác với Đạo Tử tiền bối, cắt được một phần lớn thân thể của đại lão Bàn Cầu, đủ để chia cho mỗi thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần một hạt.

Đến lúc đó, ‘áo choàng Bàn Cầu’ sẽ là một trong những biểu tượng được Thiên Đạo Bá Tống bao che.

“Cuối cùng, cảm ơn Hoàng Sơn tiền bối lúc đó đã mời tôi vào nhóm, không kick tôi đi...

Mặc dù không biết tiền bối lúc đó đã bói quẻ gì, nhưng ngài đã giữ tôi lại, mới có tôi của ngày hôm nay.” Tống Thư Hàng nói xong, lại đưa tay bổ sung cho Hoàng Sơn tiền bối một ‘chúc phúc’ tinh tế hơn.

Bên cạnh ấn ký 【Tiền bối được Bá Tống Thiên Đạo kính trọng】 ban đầu, lại bổ sung thêm một danh hiệu 【Nhóm trưởng vĩnh viễn】.

Danh hiệu này, ẩn chứa tâm tình của Bá Tống Thiên Đạo.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, bị ‘tình cảm Thiên Đạo’ ảnh hưởng, mơ hồ có chút cảm động.

Ngoài ra...

Hoàng Sơn tiền bối lại không phải là tiên tử?

Lừa dối, đây là sự lừa dối của Bá Tống Thiên Đạo! . . .

Không phải tiên tử, sao có thể gọi là Hoàng Sơn mụ mụ?

Thân là Thiên Đạo, một lời nói có trọng lượng!

Mạnh mẽ đề nghị Bá Tống Thiên Đạo dùng quyền hạn muốn gì được nấy, biến nhóm trưởng Hoàng Sơn thành Hoàng Sơn tiên tử!

Một số tu luyện giả ăn dưa quan sát trong chư thiên vạn giới, vừa bị danh hiệu ‘Nhóm trưởng vĩnh viễn’ cảm động, vừa âm thầm than thở trong lòng.

Thân là Thiên Đạo, lúc này Tống Thư Hàng có thể tiếp nhận được một số lời than thở ‘liên quan’ đến mình từ vạn giới, chư thiên vạn giới, phàm là ai tụng danh hiệu của cậu, đều có thể được cậu cảm ứng.

Nhưng mà, cậu không dám làm như vậy.

Hoàng Sơn mama trong lòng cậu có vị trí rất cao, là đại tiền bối đáng kính trọng.

Thỉnh thoảng làm Hoàng Sơn tiền bối đau gan một chút không sao, nhưng tuyệt đối không thể vượt quá giới hạn, đây là sự ngầm hiểu của cậu, Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối, Đậu Đậu, Diệt Phượng và một loạt thành viên trong nhóm.

Chính sự ngầm hiểu này, đã giúp họ có thể bay nhảy mà không chết, sống đến tận bây giờ. . . . . .

Bên này, Hoàng Sơn tiền bối khi nhận được danh hiệu ‘Nhóm trưởng vĩnh viễn’, mặt liền đen lại.

Phải biết rằng biệt danh trong nhóm ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ của ngài là ‘Hoàng Sơn tâm hảo lụy hảo tưởng thối hưu’, ngài đã sớm muốn bồi dưỡng một ‘nhóm trưởng số hai’, để chuyển giao quyền hạn nhóm trưởng đi!

Bây giờ, Tống Thư Hàng lại gán cho ngài danh hiệu ‘Nhóm trưởng vĩnh viễn’, chẳng phải là muốn ngài ở cái vị trí đau gan này, ngồi mãi mãi sao?

Làm sao được?

“Đợi...” Hoàng Sơn Tôn Giả không nhịn được lên tiếng.

Nhưng lời ngài còn chưa nói xong, đã bị chuyển ra khỏi tiết mục ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’, ý chí quay về hiện thế.

Ngay sau đó.

Hình bóng của Vũ Nhu Tử, thay thế Hoàng Sơn tiền bối, xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Ngoài nhóm trưởng Hoàng Sơn tiền bối cần đối xử đặc biệt, thứ tự tiếp theo, Tống Thư Hàng sẽ làm theo thứ tự ‘Tinh Lộ Đồ’ trong cấu trúc kim đan của mình.

Thứ tự của Tinh Lộ Đồ, cũng là thứ tự mà Tống Thư Hàng tiếp xúc với từng thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ khi bước vào thế giới tu chân.

Vũ Nhu Tử là thành viên nhóm đầu tiên mà cậu tiếp xúc trong hiện thế, là hình bóng đầu tiên của Tinh Lộ Đồ, cũng là một trong những ‘người dẫn đường’ tu chân của Tống Thư Hàng. 【Ồ?

Đây không phải là Đệ Cửu Thánh ngàn năm ‘Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh’ sao?

Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh?】【Ngay cả Linh Vũ Điệp Tử Cổ Thánh, cũng là một trong những thành viên của nhóm này?】Nhóm này, ngọa hổ tàng long, còn ẩn giấu bao nhiêu nhân vật cấp đại lão?

“Tống tiền bối, chúc mừng anh trở thành Thiên Đạo!” Đôi mắt của Vũ Nhu Tử dường như có chút đỏ, nhưng trạng thái của cô rất tốt, tâm trạng trông cũng rất vui vẻ.

“Cô đã khóc sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

Vũ Nhu Tử liền xua tay nói: “Không phải là khóc, chỉ là mấy ngày trước, tự nhiên lại chảy nước mắt.

Nhưng tôi không gặp chuyện gì buồn cả, hơn nữa hôm kia triệu chứng này cũng đã hết rồi, Tống tiền bối và Bạch tiền bối không cần lo lắng cho tôi đâu!” Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động, liền đoán ra nguyên nhân Vũ Nhu Tử đột nhiên rơi lệ.

E rằng là ảnh hưởng do ‘tương lai tử’ để lại.

Nhưng không sao nữa rồi, vì cậu và Bạch tiền bối đã đồng thời chứng đạo!

Bước tiếp theo, chính là siêu thoát!

Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười đáng tin cậy nói: “Vũ Nhu Tử, cô và Bạch tiền bối Two giống nhau, là Vô Long Văn Kim Đan, giấy dán kim đan cô không dùng được.

Cho nên, tôi đã chuẩn bị cho cô một pháp thuật bồi thường.” Nói xong, Tống Thư Hàng đưa tay điểm lên trán Vũ Nhu Tử, để lại một đóa hoa trên mi tâm.

Đây là phương pháp tu luyện 《Bá Thần Trụ》 đã được cậu và Bạch tiền bối dùng quyền hạn Thiên Đạo tính toán, cải tiến.

Tu luyện đến tầng thứ tám trở lên, là có thể thông qua Tống Thư Hàng làm trung gian, triệu hoán ‘Kiếp Tiên Trụ, Trường Sinh Trụ’.

Tu luyện đến tầng thứ chín trở lên, thậm chí có thể triệu hoán ‘Thiên Đạo Trụ’ ra!

Bí pháp thú vị như vậy, Vũ Nhu Tử chắc sẽ thích.

Cách tốt nhất để Vũ Nhu Tử không còn bị ảnh hưởng bởi những cảm xúc như ‘buồn bã’, chính là để cô ấy tìm thấy những thứ hoặc những việc thú vị.

Quả nhiên, sau khi nhận được môn bí pháp này, trên mặt Vũ Nhu Tử lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Môn bí pháp thú vị này, đã khơi dậy hứng thú của cô.

Cô nhẹ nhàng sờ lên mi tâm của mình, cười khúc khích nói: “Cảm ơn Tống tiền bối, món quà này, tôi thật sự rất thích.” Hoa lê đẫm lệ, nụ cười yêu kiều.

“Cô là người dẫn đường trên con đường tu chân của tôi, tôi có thể gia nhập ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ cũng là vì cô.

Từ đầu đến giờ, người cần cảm ơn phải là tôi mới đúng.” Tống Thư Hàng lại đưa tay, đưa một hạt ‘Bàn Cầu lỏng’ cho cô.

Mỗi người một hạt, trang bị tiêu chuẩn, tự nhiên cũng không thể thiếu Vũ Nhu Tử.

“Cho nên... dù là tương lai tuyệt vọng đến đâu, cũng hãy yên tâm giao cho tôi.

Tôi và Bạch tiền bối, sẽ không để ‘tương lai tử’ phải đợi lâu.” Cuối cùng, Tống Thư Hàng lại nhẹ nhàng nói với Vũ Nhu Tử.

“Tống tiền bối anh đang nói gì vậy?” Vũ Nhu Tử mặt đầy nghi hoặc.

Khi cô hỏi như vậy, nước mắt lại một lần nữa không kiểm soát được, không ngừng rơi xuống từ khóe mắt đỏ hoe của cô.

Là những giọt nước mắt vui mừng.

Mỗi một giọt lệ, đều lấp lánh ánh sáng vui mừng.

“Tóm lại, mọi thứ cứ giao cho tôi.” Tống Thư Hàng cười, đưa lòng bàn tay ra với Vũ Nhu Tử.

Vũ Nhu Tử tuy chưa hiểu hoàn toàn, nhưng vẫn nhẹ nhàng đập tay với Tống Thư Hàng.

Sau khi đập tay, nước mắt của cô trong nháy mắt liền ngừng lại.

Ngay cả khóe mắt vốn có chút đỏ hoe, cũng đã khôi phục lại vẻ trắng nõn.

Tống Thư Hàng giữ nụ cười đáng tin cậy, thu tay lại.

Nguyện vọng của ‘tương lai tử’, cậu đã nhận được rồi!

Cứ yên tâm giao tương lai cho tôi và Bạch tiền bối!

Bất kể là tương lai như thế nào, chúng tôi đều sẽ đảo ngược cho cô xem!

Sau khi đập tay xong, hình bóng của Vũ Nhu Tử dần dần biến mất.

Hiện thế.

Linh Vũ Điệp Thánh Quân vốn đã mài kiếm, chuẩn bị giết lên cửu trọng thiên, lấy thân phàm nhân chém Thiên Đạo, thấy khóe mắt đỏ hoe của con gái đã khôi phục như cũ, liền lặng lẽ thu lại thanh đại kiếm dài năm mươi mét. . .

Chương 3135

. . .

Trong ống kính Nhân Tiền Hiển Thánh.

Vị trí của Vũ Nhu Tử, đã đổi thành vợ chồng Dược Sư tiền bối và Giang Tử Yên.

“Đến lượt chúng ta rồi sao?” Dược Sư nói.

Hoàng Sơn tiền bối và Vũ Nhu Tử đều không dùng được ‘giấy dán long văn’, đến lượt ông thì cuối cùng cũng có thể dùng được lần đầu tiên.

“Chúc mừng Dược Sư tiền bối, Tử Yên sư tỷ.” Ánh mắt Tống Thư Hàng lướt qua bụng của Giang Tử Yên.

Dược Sư tiền bối và Giang Tử Yên ngày đêm nỗ lực tạo người, cuối cùng cũng có thu hoạch.

Đàn ông không bị tuyệt dục, thật là đáng ghen tị.

“Cảm ơn.” Giang Tử Yên nhẹ nhàng sờ sờ bụng mình, đứa con này của cô và Dược Sư, rõ ràng là may mắn.

Vừa mới ra đời không lâu, đã sắp nhận được chúc phúc của Thiên Đạo.

“Tiếp theo chúng tôi cần phối hợp thế nào?” Dược Sư hỏi.

“Để tôi dán, để tôi dán.” Bạch tiền bối bên cạnh đã nhịn nửa ngày, cuối cùng cũng có đất dụng võ.

Ngài lấy ra một xấp dày ‘giấy dán long văn’, nói với Dược Sư, Tử Yên: “Hai người thích kiểu hoa văn nào, tự mình chọn.

Chọn xong rồi, tôi sẽ dán cho hai người.” “Tùy tiện vậy sao?

Không thể có chút cảm giác nghi thức à?” Dược Sư tiền bối nghiêm túc nói.

Dù sao cũng là quyền hạn Thiên Đạo bổ sung Cửu Long Văn, đây là một hành động chấn động thế gian.

“Từ ‘cảm giác nghi thức’ này rất tuyệt, tôi thích.” Tống Thư Hàng đột nhiên giơ ngón tay cái lên nói: “Yêu cầu này tôi nhận, lát nữa khi dán, tôi sẽ phối cho Dược Sư tiền bối một bản BGM hùng tráng.

Nếu ngài và Tử Yên sư tỷ cùng dán, vậy tôi còn có thể kết hợp BGM thành phiên bản tình nhân.” Dược Sư: “......” Tôi có phải đã đưa ra một đề nghị ngu ngốc không?

“Những long văn này có khác biệt không?” Giang Tử Yên khi chọn lựa, tò mò hỏi.

“Có.” Tống Thư Hàng tự hào giới thiệu với các tiền bối: “Mỗi một ‘long văn’ nhìn bề ngoài, đều chỉ là hình dạng long văn bình thường.

Nhưng dùng thần thức quét qua, các vị sẽ phát hiện bên trong long văn ẩn chứa bí ẩn, mỗi một long văn đều có những hình ảnh khác nhau.

Tùy theo hình ảnh khác nhau, hiệu quả của long văn cũng sẽ có chút thay đổi.” Giang Tử Yên chăm chú nhìn, quả nhiên bên trong những long văn này, đều có những hình ảnh khác nhau.

Có phiên bản hoa quả, thực ra có hình ảnh giống quả lệ chi, chắc là Bạch tiền bối chuẩn bị cho Lệ Chi tiên tử?

Còn có phiên bản hồ lô oa mà Bạch tiền bối am hiểu nhất, đây hoàn toàn là do Bạch tiền bối trước đây vẽ hồ lô oa cho Tống Thư Hàng quen tay.

Có phiên bản phi kiếm dùng một lần, đây là sở trường của Bạch tiền bối.

Cũng có phiên bản thần thú tiên thú, nhưng mà, vì phong cách vẽ của Bạch tiền bối thiên về trường phái ý thức.

Cảm giác của ngài mà đúng thì có thể vẽ rất đẹp, sống động như thật.

Nhưng cảm giác mà lệch, thì tùy theo ý thức mà hạ bút, thứ vẽ ra phải ngẫm kỹ mới miễn cưỡng nhận ra được nguyên hình của thần thú.

Trong phiên bản thần thú tiên thú, có thể nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên có chó, mèo, hình ảnh vừa giống sói vừa giống husky, có hình ảnh rắn hoặc giao long.

Những thứ này, chắc đều là chuẩn bị cho đám a mèo a chó a sói a giao trong nhóm.

Dược Sư và Giang Tử Yên chọn lựa nửa ngày, chọn mấy tấm nhìn qua có lẽ là hình ảnh ‘đan lô’ long văn, giao cho Bạch tiền bối.

“Mắt nhìn của hai người rất tốt, mấy ngọn núi này đều là những cảnh tu luyện mà ta có ký ức, đều là những ngọn núi rất có linh khí, vẽ thành long văn rồi, dán lên có thể tăng cường linh khí cho kim đan của hai người.” Bạch tiền bối gật đầu bình luận.

Dược Sư: “???” Núi, ngọn núi?

Rõ ràng, mấy tấm hình này, đều là tác phẩm mà Bạch tiền bối hạ bút khi ‘trường phái ý thức’ của ngài bị lệch.

“BGM nổi lên!” Bên cạnh, Tống Thư Hàng đưa tay búng một cái.

Âm thanh đại đạo mạnh mẽ nhưng lại phù hợp với tình nhân vang lên...

Âm thanh đại đạo cũng rất khó khăn.

Trước đây chúng xuất hiện, nhiều nhất cũng chỉ hóa thành tiếng chuông, tiếng nước chảy, hoặc là phật âm, tiên âm vang dội.

Nhưng bây giờ, dưới sự dẫn dắt của Bá Tống Thiên Đạo, các loại ‘âm thanh đại đạo’ khác nhau giao thoa vào nhau, gượng ép tạo ra một bản BGM tình nhân.

Nhưng chúng vẫn còn may mắn hơn, ít nhất chúng sẽ không giống như lão đại ca Thiên Kiếp, trở thành món ăn trong đĩa của Bá Tống.

Khi âm thanh đại đạo vang lên, các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều có thể từ đó được lợi, có được lĩnh ngộ.

Đây cũng coi như là một chút phúc lợi nhỏ mà Tống Thư Hàng phát cho chư thiên vạn giới, không thể để mọi người ngẩng đầu nhìn thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ nhận thưởng, rồi chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Nếu không có một chút phúc lợi nào, thời gian của khán giả cũng rất quý giá, nói không chừng rất nhiều người sẽ không xem nữa.

Cho nên, phải có chỗ hấp dẫn người ta.

Trong tiếng nhạc BGM, Bạch tiền bối đưa tay hư ấn vào đan điền của Dược Sư, Giang Tử Yên.

Hai viên kim đan hiện ra.

Giống hệt như các bước mà Bạch tiền bối Two vẽ long văn kim đan cho Tống Thư Hàng lúc trước.

Chỉ là lúc trước Bạch Two dùng bút vẽ.

Bây giờ, Bạch dùng giấy dán để dán.

Hình dán long văn in lên kim đan, bổ sung long văn của Dược Sư và Giang Tử Yên lên Cửu văn.

“Cảm ơn Dược Sư tiền bối, lúc đó đã dẫn tôi nhập đạo, và dùng ‘Kim Cương Cơ Sở Quyền Pháp’ cùng ‘Chân Ngã Minh Tưởng Pháp’ để đặt cho tôi nền tảng tu luyện vững chắc nhất.” Tống Thư Hàng đưa ba hạt ‘Bàn Cầu lỏng’ cho Dược Sư tiền bối.

Thêm một hạt, là chuẩn bị cho đứa con chưa ra đời của họ.

“Nhân danh Thiên Đạo Bá Tống, ta chúc phúc cho đứa trẻ chưa ra đời này, nó sẽ trở thành đứa con khiến các vị tiền bối tự hào.” Tống Thư Hàng chúc phúc cho vợ chồng Dược Sư xong, liền đưa họ đi. . . . . .

Sau Dược Sư tiền bối, là vài lương tâm cuối cùng của Cửu Châu Nhất Hào Quần ‘Bắc Hà Tán Nhân’.

Sau đó là Thông Huyền đại sư vẫn chưa giải được bế khẩu thiền.

Các tiền bối, thành viên trong nhóm, bắt đầu lần lượt lên sân khấu.

Thất Sinh Phù phủ chủ, người có nguyện vọng trên cuốn sổ nhỏ không giảm mà lại tăng thêm rất nhiều.

Người đàn ông tiêu biểu của Tô Thị Thiên Hà thế hệ này, Tô Thị A Thất.

Đậu Đậu, người đang phiền não vì phải phân chia động phủ với Hoàng Sơn.

Bạch Hạc, người yêu sâu sắc Bạch tiền bối.

Sư huynh của Tiểu Quả Quả, Tam Nhật sư huynh.

Còn có Ngư Kiều Kiều, người không lâu trước đây cuối cùng cũng dựa vào bí pháp huyễn hóa thành hình người hoàn chỉnh, quả nhiên xinh đẹp như mẹ nàng là nhân ngư.

Cùng với cha của nàng, Giao Bá Chân Quân, người vẫn chưa sinh đủ một đội bóng, vẫn đang phấn đấu.

Tiếp theo... là Đồng Quái tiền bối, người đến nay vẫn chưa lộ mặt thật, giới tính thật.

Với thân phận 'Thiên Đạo' hiện tại của Tống Thư Hàng, nếu muốn, chỉ trong một khoảnh khắc là có thể nhìn thấu hình dạng thật của Đồng Quái tiền bối, cùng với giới tính của ngài.

Đồng Quái lên sân khấu lúc này, mặc cổ trang trắng như tuyết, tóc dài màu đen buộc thành một lọn, hóa thân thành một thiếu niên xinh đẹp môi hồng răng trắng.

“Đồng Quái tiền bối, tôi có thể hỏi ngài một câu được không?” Tống Thư Hàng tò mò hỏi.

“Nếu ta nói 'không', có lẽ đợt thiên kiếp tiếp theo cũng sẽ không tha cho ta.” Đồng Quái Tiên Sư nhún vai nói.

“Không chỉ Thư Hàng, thực ra ta cũng rất tò mò.

Hoặc có thể nói, các thành viên trong nhóm, chắc đều rất tò mò.” Bạch tiền bối bên cạnh lên tiếng.

Diện mạo thật của Đồng Quái có thể không tiết lộ, nhưng giới tính của Đồng Quái rốt cuộc là gì?

Là tiên tử hay đạo trưởng?

Điều này thực ra quyết định người khác nên dùng tâm thái như thế nào để kết bạn với ngài.

“Thực ra, vấn đề này ngay từ đầu ta cũng không hề che giấu.

Các ngươi xem thông tin tài khoản chat của ta, ghi rõ là nam.

Chân tướng, vẫn luôn ở ngay trước mắt các ngươi.

Chỉ là các ngươi tự mình không tin.” Đồng Quái Tiên Sư dùng một giọng nói u sầu trả lời.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“Ta tin ngươi cái quỷ, ngươi cái lão quái đen tối này xấu xa lắm.”

Bắc Hà Tán Nhân không nhịn được nói: “Năm ngoái ta còn thấy giới tính của ngươi ghi là nữ, ngươi tưởng ngươi lừa được ta sao?” “!!!” Đồng Quái Tiên Sư kinh ngạc trả lời: “Lão Bắc Hà ngươi muốn làm gì ta?

Từ năm ngoái đã bắt đầu chú ý đến giới tính của ta?” Bắc Hà Tán Nhân: “Muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm.” Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nhìn nhau cười, đưa Đồng Quái tiền bối trở về.

Cứ để Đồng Quái tiền bối và Bắc Hà tiền bối tiếp tục tương ái tương sát đi. . . . .

Chương 3136

.

Sau Đồng Quái, là Diệt Phượng công tử.

Diệt Phượng vừa lên, trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, Tam Lãng đã không nhịn được hét lên: “Diệt Phượng nhanh lên, đừng lãng phí thời gian, lĩnh thưởng xong thì xuống đi, rồi đến lượt lãng mỗ lên sân khấu!” Diệt Phượng công tử: “???” Hôm nay tôi khó khăn lắm mới được lộ mặt trong chư thiên vạn giới, Tam Lãng lại giục tôi nhanh xuống, hoàn toàn không nể mặt tôi.

Mối thù này, tôi Diệt Phượng ghi nhớ rồi!

“Sau Tam Lãng, chắc là đến tôi.” Một tin nhắn thoại hiện lên trong nhóm, giọng nói rất hay, có cảm giác thanh thoát của cư sĩ trên núi.

Lệ Chi tiên tử: “Sau Tam Lãng, theo thứ tự là đến tôi rồi, lát nữa tôi muốn chụp một tấm ảnh chung với Thư Hàng, Bạch tiền bối.

Không biết Thiên Đạo có chụp được không?” “Sau Lệ Chi tiên tử, là đến ta.” Tạo Hóa Pháp Vương lặng lẽ sờ sờ một chiếc loa nhỏ.

“Tôi thì sao, tôi ở vị trí nào?” Đông Phương Lục tiên tử phát hiện mình có chút căng thẳng.

Từ lần lái xe đi thu thập bản đồ danh sơn, xe chìm xuống đáy biển, cô đã một thời gian không lái xe, tâm trạng đều bị ảnh hưởng... bây giờ đặc biệt khó chịu.

“Là tôi mà, sau Tam Lãng là tôi mà.” “【Tức giận vò đầu chó của chính mình.JPG】, tôi chắc là vị trí cũng gần bằng Đông Phương Lục tiên tử nhỉ?” Phá Dương Kích Quách Đại lên tiếng.

“Diệt Phượng nhanh lên.” Cuồng Đao Tam Lãng lại @Diệt

Phượng công tử trong nhóm.

Tam Lãng thực ra không phải cố ý giục Diệt Phượng.

Hắn muốn nhờ người lớn chuyển lời cho Thư Hàng vài câu nói nhỏ.

Mấy câu nói đó, không thể ghi lại bằng văn tự, chỉ tồn tại trong lòng Tam Lãng.

Một khi nói ra, có thể sẽ quên mất.

Tam Lãng bây giờ có chút sợ mình quên lời.

Nhưng mà, dù Tam Lãng có thúc giục thế nào, Diệt Phượng cũng đã không nhìn thấy được nữa.

Cậu ấy đã không còn xem tin nhắn trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Sau khi tiến vào sân khấu ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’, cơ thể Diệt Phượng công tử liền hành động theo bản năng.

Cậu ấy giống như một người mẫu dưới ống kính, theo tiềm thức tạo ra những tư thế đẹp trai, chiếu rọi góc độ tuấn mỹ nhất của mình trước ống kính!

Diệt Phượng được xem là một mỹ nam tử nổi bật trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, thậm chí còn có chút danh tiếng trong giới tu luyện Trái Đất.

Trong giới tu luyện lấy Trái Đất làm trung tâm, cậu ấy còn có một nhóm fan hâm mộ tiên tử.

Làm thế nào để thể hiện sự ‘đẹp trai’ của mình một cách hoàn hảo đã trở thành bản năng, như cơm bữa của cậu ấy.

“Diệt Phượng tiền bối.” Tống Thư Hàng vẫy tay với cậu ấy: “Căng thẳng không?” “Ngươi nhìn dáng vẻ của ta, ngươi nghĩ ta là người sẽ bị một sân khấu nhỏ thế này dọa sợ sao?” Diệt Phượng công tử ngẩng đầu đầy đẹp trai, động tác giống như trong quảng cáo dầu gội, mái tóc bay bay, vô cùng phong độ.

“Nhưng lòng bàn tay của anh đang đổ mồ hôi kìa.” Tống Thư Hàng thẳng thắn nói: “Ai cũng biết, tuyến mồ hôi của mèo không phát triển, nơi có thể đổ mồ hôi chỉ có đệm thịt ở chân thôi.” Động tác đẹp trai của Diệt Phượng công tử hơi cứng lại.

Cậu ấy suýt nữa thì đã muốn liếc nhìn lòng bàn tay mình, xác nhận xem mình có phải đang căng thẳng đến đổ mồ hôi không.

May mà vào thời khắc mấu chốt, cậu ấy đã kịp thời kiềm chế được sự thôi thúc muốn liếc nhìn lòng bàn tay.

Đây là đang ở trước mặt các tu luyện giả của Chư Thiên Vạn Giới, cậu ấy không thể để Tống Thư Hàng gài bẫy, ảnh hưởng đến hình tượng của mình được.

“Đỡ căng thẳng hơn chưa?” Tống Thư Hàng ở đối diện cười ha hả, nói: “Thật ra chuyện Hiển Thánh này, cứ làm nhiều là sẽ quen thôi.

Giống như tôi, sau tám chín lần Hiển Thánh là có thể thản nhiên đối mặt với bất kỳ sân khấu nào.” Diệt Phượng công tử: “…” Ngươi nghĩ ai cũng có thể giống như ngươi, một mình Hiển Thánh bảy tám chín lần sao?

“Bạch tiền bối, ta có cần chọn long văn không?” Diệt Phượng công tử không muốn bị Tống Thư Hàng dẫn dắt nhịp độ nữa, quay đầu hỏi.

“Không cần không cần, của ngươi, Đậu Đậu, Giao Bá đạo hữu, Tuyết Lang, ta đều đã chuẩn bị sẵn cho các ngươi rồi.” Bạch tiền bối nheo mắt, lấy ra những long văn đã chuẩn bị cho các thành viên mèo chó trong nhóm.

“Diệt Phượng tiền bối muốn BGM thế nào?” Tống Thư Hàng mơ hồ cảm thấy mình bị Diệt Phượng công tử cho ra rìa, bèn lên tiếng hỏi.

“Ta từ chối!” Diệt Phượng công tử liên tục xua tay.

BGM mà Dược Sư đề xuất trước đó quá ngớ ngẩn rồi, mỗi đạo hữu khi được dán long văn còn vang lên BGM khác nhau, một hai người thì không sao... nhưng nhiều lên thì cảm thấy hơi ngại ngùng.

Tống Thư Hàng tiếc nuối thu tay lại.

Sau vài hơi thở.

Bạch tiền bối đưa tay dán long văn cho Diệt Phượng, rồi nhẹ nhàng đặt tay lên đầu cậu ấy, nói: “Tu luyện cho tốt nhé, Diệt Phượng.

Ta từng trải qua không ít sinh tử ly biệt, trước đây mỗi lần bế quan ra ngoài, ta luôn lo lắng lại nghe tin có đạo hữu nào đó thân tử đạo tiêu, nhưng ta lại bất lực.

Bây giờ, các ngươi có cửu long văn... cho nên, ít nhất hãy nhắm đến cảnh giới Trường Sinh Giả đi!” Diệt Phượng công tử cúi đầu, trịnh trọng đáp: “Vâng ạ, Bạch tiền bối.” Bạch tiền bối nở một nụ cười hài lòng.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng nhớ lại cảnh tượng không lâu sau khi mình gặp Bạch tiền bối.

Khi đó Bạch tiền bối có cảm ứng trong lòng, dường như muốn bế một quan dài, dự kiến có thể là mấy trăm năm.

Lúc đó Bạch tiền bối cũng nói với mình những lời tương tự, hy vọng lần sau xuất quan vẫn có thể thấy mình còn sống.

Chuyện sinh ly tử biệt này, Bạch tiền bối đã trải qua rất nhiều, nhưng vẫn chưa bao giờ quen được.

“Cho nên, đừng chết nhé, Diệt Phượng tiền bối, phải sống lâu hơn tôi đấy!” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng đưa một viên ‘Liquid Bàn Cầu’ cho Diệt Phượng.

“Đừng có trù ẻo ta, ngươi bây giờ là Thiên Đạo đấy.” Diệt Phượng công tử nhận lấy ‘Liquid Bàn Cầu’, đẹp trai hất một cái.

Soạt ~ Liquid Bàn Cầu hóa thành một chiếc áo gió màu trắng, khoác lên người Diệt Phượng công tử.

Cậu ấy xoay người, vẫy tay đầy phong độ với Tống Thư Hàng: “Tuy bị ngươi vượt qua rồi, nhưng với tư cách là tiền bối một thời, chúng ta sẽ không dễ dàng ngừng bước tiến đâu.” Nếu là trước đây, một bộ phận thành viên trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ có thể còn thiếu một chút ‘tiềm lực’.

Nhưng bây giờ, sau khi đạo cơ long văn được bổ sung thành cửu long văn, tiềm lực đã được nạp đầy.

Cảnh giới Trường Sinh Giả... sẽ trở thành mục tiêu của mỗi một thành viên ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Và đây cũng là nguyên nhân căn bản mà Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng bổ sung long văn cho các thành viên trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’.

Cửu long văn, cửu phẩm có hy vọng, càng là mũi kiếm chỉ thẳng cảnh giới Trường Sinh Giả!

Khi Diệt Phượng đẹp trai mặc áo gió kiểu Bàn Cầu, tiêu sái vẫy tay, một khúc BGM vang lên.

Đây là một bản BGM mang theo chút cảm động trong sự tang thương.

Trong đại đạo chi âm của bản BGM cảm động này, bóng hình Diệt Phượng công tử dần dần biến mất.

Sau khi Diệt Phượng công tử biến mất, bóng hình tiếp theo lại không lập tức hiện thân.

Dưới ánh mắt của mọi người, Bá Tống Thiên Đạo dường như đang thực hiện một vài bố trí, dùng để nghênh đón thành viên tiếp theo. 【Vị đạo hữu sắp lên sân khấu tiếp theo rất đặc biệt sao?

Hay là người rất quan trọng?】 Các khán giả của Chư Thiên Vạn Giới có chút nghi hoặc trong lòng.

“Tiếp theo là ai?” Bạch tiền bối hỏi.

“Là Tam Lãng tiền bối.” Tống Thư Hàng đáp: “Để phòng ngừa anh ấy biến thành con khỉ đột giả mạo A Thất tiền bối, tôi phải đề phòng một chút.” Bạch tiền bối véo cằm, gật đầu tán thành: “Nếu là Tam Lãng thì đúng là phải đề phòng.” Giọng nói trao đổi giữa Thiên Đạo Bạch và Thiên Đạo Bá Tống không được truyền ra ngoài.

Nhưng ở hiện thế, Tam Lãng đã không thể chờ được nữa.

Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“Đến ta rồi phải không?

Thư Hàng?” Cuồng Đao Tam Lãng hỏi.

Tại sao còn chưa kéo ta lên?

“Sau Tam Lãng là tôi mà.” Soạt ~ Bóng dáng Cuồng Đao Tam Lãng cuối cùng cũng bị kéo đến sân khấu ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’.

“Cuối cùng cũng lên được rồi, nếu muộn thêm chút nữa, lời thoại trong đầu ta có lẽ sẽ quên mất.” Cuồng Đao Tam Lãng dùng ngón tay nhẹ nhàng chọc vào thái dương của mình.

“Bạch tiền bối, ‘long văn’ của Tam Lãng tiền bối có cần anh ấy tự chọn không?” Tống Thư Hàng quay đầu hỏi.

Bạch tiền bối cúi đầu lật xem trong một chồng hình long văn, đáp: “Ta đã chuẩn bị cho hắn hình long văn sóng biển rồi, chúng ta cứ trực tiếp tiến hành bước tiếp theo.” “Khoan đã, Bạch tiền bối.

Ta có chuyện muốn nói với Thư Hàng, là tin tức tương đối riêng tư.” Cuồng Đao Tam Lãng vội vàng đưa tay ra nói: “Bạch tiền bối, ngài cứ điều chỉnh hiệu ứng hình chiếu vạn giới trước đi…” “Muốn nói riêng à?” Tống Thư Hàng đưa tay tắt hình chiếu ‘Chư Thiên Vạn Giới Hiển Thánh’, bổ sung thêm: “Nói riêng sẽ có thai đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng: “!!!” Hắn theo tiềm thức ôm lấy bụng mình.

Có những lời nói, phải xem là ai nói.

Người có thân phận khác nhau nói cùng một câu, hiệu quả lại hoàn toàn khác nhau.

Người bình thường nói 【Qua đây, muốn ăn gì thì cứ ăn đi】 và bác sĩ nói 【Muốn ăn gì thì cứ ăn đi】, ý nghĩa hoàn toàn khác nhau.

Bá Tống cũng vậy.

Từ 【Có thai】, phát ra từ miệng Tống Thư Hàng, đặc biệt có tính uy quyền, có sức chấn nhiếp.

“Được rồi, Tam Lãng tiền bối.

Anh muốn nói chuyện riêng gì với chúng tôi?” Tống Thư Hàng tắt hiệu ứng Chư Thiên Vạn Giới Hiển Thánh, gõ lên màn hình dòng chữ 【Nghỉ ngơi chốc lát, sau quảng cáo, sẽ quay trở lại ngay】 rồi lên tiếng hỏi.

Các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới trợn to mắt, nhìn dòng chữ đang chạy trên màn hình ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’, không nói nên lời.

Bá Tống đại lão quả không hổ là tồn tại đã đè quy tắc ‘Nhân Tiền

Hiển Thánh’ xuống đất mà chà đạp.

Cho dù đã chứng đạo Bất Hủ, vẫn không chịu buông tha cho tiết mục thú vị ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’ này.

Nhưng mà ngươi cũng phải chiếu quảng cáo đi chứ!

Đừng chỉ nói mà không làm.

Dường như cảm ứng được ý niệm của các tu luyện giả Chư Thiên Vạn Giới, Bạch tiền bối trong lòng khẽ động.

Sau đó, ngài đưa tay thêm vài chữ nhỏ bên dưới dòng chữ của Tống Thư Hàng: 【Cho thuê vị trí quảng cáo vàng】.

Nghĩ một lúc, ngài còn để cả số điện thoại của Hoàng Sơn Tôn Giả lên đó.

Hiện thế.

Hoàng Sơn mụ mụ: “…” “Đại ngốc, không nói gì nữa, uống thuốc đi.” Đậu Đậu chu đáo đưa lọ thuốc tới.

“Không uống.” Hoàng Sơn Tôn Giả quật cường nói.

Chương 3137

Nuốt không trôi… Bên kia.

“Tam Lãng tiền bối?” Tống Thư Hàng thấy Cuồng Đao Tam Lãng im lặng không nói gì, liền gọi hắn một tiếng.

Ngón tay của Cuồng Đao Tam Lãng nhẹ nhàng xoay tròn trên thái dương, sau đó hắn giống như một người máy không có cảm xúc, bắt đầu đọc lên những ‘lời thoại’ trong đầu mình.

Hắn vừa mở miệng, đọc ra lại là ngôn ngữ của thời đại nào không biết.

Trong tai Tống Thư Hàng, đó là một tràng líu la líu lo.

“Ngôn ngữ viễn cổ?

Hay là phương ngữ của một thế giới nào đó trong thời đại viễn cổ?” Bạch tiền bối tò mò nhìn Cuồng Đao Tam Lãng.

Đây là hệ ngôn ngữ mà ngay cả Bạch tiền bối cũng chưa từng nghe qua.

Chư Thiên Vạn Giới có nhiều ngôn ngữ như vậy, chưa nghe qua cũng rất bình thường.

Nhưng, nghe không hiểu cũng không sao.

Ngài và Tống Thư Hàng bây giờ là thân Thiên Đạo, bất kể là ngôn ngữ gì, cho dù chưa từng nghe qua, nhưng chỉ cần Cuồng Đao Tam Lãng nói xong, họ sẽ tự động lĩnh ngộ được ý nghĩa trong đó.

Thiên Đạo là ‘nhân’ và ‘căn nguyên’ của vạn vật trên đời.

Ngôn ngữ tự nhiên cũng bao gồm trong ‘căn nguyên và nhân’ này.

“Cảm giác không phải ngôn ngữ thời viễn cổ, có thể là một hệ ngôn ngữ nào đó thời thái cổ, thậm chí có thể còn xa xưa hơn… Ví dụ như, thời đại của Hắc Long thế giới?” Tống Thư Hàng suy đoán.

Thực sự ngưỡng mộ cái lưỡi của Tam Lãng tiền bối, có thể phát ra được những âm tiết khó như vậy.

Nhớ năm đó khi học ngôn ngữ viễn cổ, cậu chỉ ước có thể đi phẫu thuật cái lưỡi của mình!

Sau vài hơi thở.

Cuồng Đao Tam Lãng ngừng quá trình chuyển thuật, ngón tay rời khỏi thái dương: “Xong, chuyển thuật hoàn tất.” “Tam Lãng, người nhờ ngươi chuyển thuật lời nói riêng là ai?” Bạch tiền bối hỏi.

“Vân Tước Tử tiên tử, chính xác mà nói, là bất hủ chi cốt của cô ấy.” Cuồng Đao Tam Lãng ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, nghiêm túc trả lời.

Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Vân Tước Tử tiên tử không tự mình xuất hiện sao?” Vân Tước Tử tiên tử cũng là một thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, sớm muộn gì cũng sẽ bị cậu kéo lên sân khấu Hiển Thánh.

“Cô ấy sẽ xuất hiện, nhưng người xuất hiện lát nữa không chắc sẽ nhớ những chuyện cần tôi chuyển thuật cho hai người.” Cuồng Đao Tam Lãng tiền bối hôm nay, thế mà lại không hề “lãng” chút nào.

Ngoan ngoãn đến mức khiến người ta đau lòng.

Bạch tiền bối ngay lập tức hiểu ý của Tam Lãng, hỏi: “Lại chết rồi à?” “Ừm.” Cuồng Đao Tam Lãng gật đầu.

Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, lại chết thêm một lần nữa… Sau đó, Vân Tước Tử tóc đen tạm thời hiện thân, và nhờ Tam Lãng truyền đạt vài câu cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Ước chừng không lâu nữa, Vân Tước Tử tóc xanh sẽ phục hồi.

Vân Tước Tử sau khi phục hồi thành tóc xanh, không chắc sẽ nhớ nội dung mà Vân Tước Tử tóc đen muốn truyền đạt.

“Tam Lãng tiền bối, tuy Vân Tước Tử tiên tử là bất tử chi thân, nhưng lúc hai người chơi đùa, cũng nhất định phải chú ý an toàn, đừng tăng thêm gánh nặng cho Tai Nạn Cự Quy tiểu thư và các cô ấy.” Tống Thư Hàng nói với giọng điệu sâu sắc.

“Chỉ có ngươi là người không có tư cách nói câu này nhất.” Tam Lãng tiền bối nhắc nhở.

Tống Thư Hàng: “…” “Dịch.” Bên cạnh, Bạch tiền bối cười đưa tay ra, ngài rút ra quyền hạn Thiên Đạo.

Nội dung lời nói của Cuồng Đao Tam Lãng vừa rồi, nhờ sức mạnh của quyền hạn Thiên Đạo, bắt đầu được dịch ra.

Từng âm tiết nghe như vô nghĩa vang lên từ hư không.

Nghe có vẻ lộn xộn, không có trật tự.

Giống như tùy tiện lấy vài từ trong từ điển, xáo trộn rồi kết hợp lại.

“Đây là ý gì?” Cuồng Đao Tam Lãng, người ‘chuyển thuật’, cũng mờ mịt.

“Mã hóa nhiều lớp, tôi có cách giải quyết.” Tống Thư Hàng tâm niệm vừa động. ‘Tu Liêu trường sinh chi đạo’ của cậu được kích hoạt.

Tất cả văn tự được Bạch tiền bối dịch ra đều bị Tống Thư Hàng ném vào trong ‘Tu Liêu trường sinh chi đạo’. ‘Tu Liêu trường sinh chi đạo’ của cậu có Long Lạc nữ sĩ ở phía sau lập trình.

Đúng như cậu suy đoán.

Những văn tự dịch ra tưởng chừng vô nghĩa, sau khi bị ném vào ‘Tu Liêu trường sinh đạo’, bắt đầu hóa thành một màn hình chiếu, phản chiếu ra ngoài.

Tống Thư Hàng: “Vân Tước Tử tiên tử tóc đen rất cẩn thận, cô ấy dường như đang cố ý né tránh một số thứ?” Bạch tiền bối tiếp lời: “Ngay cả quyền hạn Thiên Đạo cũng nằm trong phạm vi né tránh của cô ấy.” Một câu nói chuyển thuật mà cũng được mã hóa qua mấy lớp.

Trong màn hình chiếu hiện ra một thế giới phồn hoa.

Nhưng không phải là ‘Chư Thiên Vạn Giới’ hiện tại.

“Là thế giới tương ứng với thời đại của ‘Hắc Long thế giới’ trước đây.” Tống Thư Hàng giải thích.

Khi ở Hắc Long thế giới, cậu đã ‘thấy’ qua thế giới này.

Hình thái tuy khác nhau, nhưng cảm giác khí tức lại tương tự.

Tống Thư Hàng từng thấy cả một thế giới sụp đổ, cùng với con hắc long khổng lồ mang theo hạt giống sinh mệnh cuối cùng, xé rách bầu trời.

“Vị ‘Thần’ thứ chín thoát thân, thời đại của ngài kết thúc.” Trong hình ảnh không có âm thanh, nhưng toàn bộ hình ảnh lại ẩn chứa thông tin, tiết lộ cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Sau đó, thế giới phồn hoa trong hình ảnh đột nhiên bắt đầu sụp đổ.

Sụp đổ mà không có một điềm báo nào. ‘Thần’ thứ chín sau khi thoát thân, cũng không giống như trước đây, mở ra một cuộc thần chiến mới, cạnh tranh để chọn ra ‘Thần’ mới.

Thế giới trực tiếp không chịu nổi, hoàn toàn xong đời.

Và cảnh này, chính là thông tin mà ‘Vân Tước Tử tóc đen’ muốn mang đến cho Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối. ‘Chư Thiên Vạn

Giới’ hiện tại và ‘Hắc Long thế giới’ trước đây không giống nhau.

Nhưng, ở một số phương diện lại có sự tương đồng rất lớn.

Thiên Đạo thứ chín, không thể dễ dàng thoát thân.

Một khi thoát thân, có thể sẽ gây ra sự sụp đổ của thế giới.

“Nếu thật sự như vậy, Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư quả thật là… phí công vô ích.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Cũng có nghĩa là, thực ra Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư căn bản không cần phải âm thầm nỗ lực giật dây gì cả.

Chỉ cần yên lặng chờ đợi.

Một khi ‘Thiên Đạo thứ chín’ nhậm chức bình thường, rồi lại ‘thoát thân’ một cách bình thường, sẽ gây ra sự sụp đổ của thế giới.

Đến lúc đó, Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư lại hiện thân, thi triển ‘siêu thoát chi pháp’ của mình, có thể ngồi không hưởng lợi?

Quá vội vàng rồi.

Quả nhiên dục tốc bất đạt sao?

“Nhưng, chúng ta khác.” Tống Thư Hàng nói với Tam Lãng tiền bối: “Tôi và Bạch tiền bối là hai cá thể khác nhau cùng chứng đạo.” Cho dù có một cá thể ‘rời chức’, cũng không cần lo lắng Chư Thiên Vạn Giới sẽ sụp đổ.

Còn có một vị Thiên Đạo khác, trấn giữ giang sơn!

Chỉ là… kế hoạch cùng lúc siêu thoát, phải hoãn lại một chút.

Trước khi xác định được việc ‘Thiên Đạo thứ chín’ rời chức có chắc chắn sẽ dẫn đến sự sụp đổ của Chư Thiên Vạn Giới hay không, cậu bắt buộc phải ở lại, luôn trấn giữ thế giới này!

“Tam Lãng tiền bối, anh chuyển lời tới Vân Tước Tử tiền bối…

thông tin cô ấy muốn truyền đạt cho tôi và Bạch tiền bối, chúng tôi đã nhận được rồi, bảo cô ấy không cần lo lắng.” Tống Thư Hàng lên tiếng: “Huống hồ, chúng ta và vị ‘Thần’ thứ chín của Hắc Long thế giới năm xưa khác nhau.

Ngài ấy chỉ là thoát thân khỏi ngôi vị Thiên Đạo, còn điều tôi và Bạch tiền bối muốn làm là tiến thêm một bước, là siêu thoát Bất Hủ!” Thông tin mà Vân Tước Tử tóc đen muốn truyền đạt cho cậu và Bạch tiền bối, hẳn là để họ hành động cẩn thận trong thời gian tới, không nên sơ suất, gây ra sụp đổ cho Chư Thiên Vạn Giới.

“Đúng vậy, không cần lo lắng.” Bạch tiền bối bên cạnh cũng lên tiếng đảm bảo.

Lúc này, Bạch tiền bối đã đưa ra một quyết định lớn nhất trong lòng.

Nếu như Thiên Đạo thứ chín thoát thân khỏi ngôi vị Thiên Đạo sẽ gây ra sụp đổ thế giới, vậy thì ‘siêu thoát’ tiến thêm một bước nữa cũng có khả năng nhất định sẽ gây ra biến dị trời đất.

Vậy nên, cứ để ngài ở lại đi!

Bạch tiền bối biết sự đặc thù của bản thân ở một số phương diện.

Nếu ngài siêu thoát khỏi Bất Hủ Thiên Đạo trước, để Tống Thư Hàng ở lại, thì không thể đảm bảo ‘Chư Thiên Vạn Giới’ có gặp nguy cơ sụp đổ hay không.

Nhưng nếu để Tống Thư Hàng siêu thoát Bất Hủ trước, thì có thể chứng minh được rằng Chư Thiên Vạn Giới sau đó sẽ bình an vô sự.

Bởi vì, chỉ cần ngài còn ở đây, đó chính là bằng chứng mạnh mẽ nhất cho sự ‘bình an’!

Điểm này, chính Bạch tiền bối là người rõ ràng nhất.

Ngài bị gọi đùa là linh vật hình người của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, danh hiệu này, ngài chưa bao giờ kiêu ngạo.

Cho nên… cứ để ngài trấn giữ Chư Thiên Vạn Giới đi.

Sau đó sẽ nghiên cứu phương án để ‘thân xác Thiên Đạo thứ tư’ đã được tẩy trắng thay thế mình.

“Có Bạch tiền bối đảm bảo, tôi lập tức cảm thấy yên tâm rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng ngoan ngoãn gật đầu.

Câu nói này, ý tại ngôn ngoại.

Cũng có nghĩa là, lời đảm bảo của Bá Tống trước đó không thể khiến hắn hoàn toàn yên tâm.

Dù sao hiện tại, địa vị của Tống Thư Hàng trong nhóm, đại khái cũng ngang hàng với hắn, Đồng Quái, Đậu Đậu.

Có lẽ vì là bệnh hữu, Tống Thư Hàng lập tức nghe ra được ý tứ trong lời của Tam Lãng: “…” “Vậy, tôi quay về chuyển lời cho Vân Tước Tử.” Cuồng Đao Tam Lãng đứng dậy.

“Khoan đã, để ta dán cho ngươi hình dán long văn sóng thần và sóng biển trước.” Bạch tiền bối kéo Cuồng Đao Tam Lãng lại.

“Không cần đâu ạ, Bạch tiền bối, em bây giờ thế này là tốt lắm rồi.” Cuồng Đao Tam Lãng liên tục xua tay.

Nhưng làm sao hắn chống lại được Thiên Đạo Bạch?

Rất nhanh, kim đan của hắn đã được bổ sung hai long văn.

Thiên Đạo Bá Tống lại ở bên cạnh đưa thêm một viên ‘Liquid Bàn Cầu’.

Toàn bộ quá trình giống như trao bằng khen và cúp.

Chương 3138

Sau khi hoàn thành quy trình, Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng điểm một cái, đưa Tam Lãng tiền bối trở về hiện thế, không cho Tam Lãng tiền bối cơ hội thể hiện bản thân.

Có một số loại virus, lây nhiễm nội bộ trong ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’ là được rồi, vẫn là không nên đi lây nhiễm cho Chư Thiên Vạn Giới.

Sau khi tiễn Cuồng Đao Tam Lãng đi.

“Vị tiếp theo là ai?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ừm… là ai ấy nhỉ?” Tống Thư Hàng cũng ngẩn người.

Cậu tiến vào trạng thái nội thị, xem xét tấm tinh lộ đồ trên ‘Phì Kình kim đan’ của mình.

Đúng lúc này, lời nhắn của Vân Tước Tử tóc đen được chuyển mã qua ‘hệ thống Tu Liêu’ lúc trước, lại có thêm một ít nội dung.

Phần nội dung này rõ ràng là muốn ‘tránh Tam Lãng’.

Là nội dung mà Vân Tước Tử tóc đen không muốn Cuồng Đao Tam Lãng nhìn thấy.

“Thư Hàng.” Bạch tiền bối gọi.

“Thấy rồi.” Tống Thư Hàng ăn ý đáp lại.

Từ trong tin tức mà Vân Tước Tử tóc đen để lại, bắt đầu lần lượt hiện ra nhiều nội dung hơn. 【‘Thần’ thứ chín rời vị, sẽ gây ra thế giới sụp đổ, trời đất mất đi trật tự, toàn bộ trời đất khởi động lại.】【Vị Thần thứ hai với thần quyền ‘dự đoán tương lai’, đã dự đoán, suy diễn ra khả năng này trong tương lai.】【Sau đó, kế hoạch tạo ra

‘Bất Hủ Đại Thế Giả’ thuần túy được bắt đầu lập hạng mục.】【Đồng bộ, kế hoạch ‘Vĩnh Hằng Đệ Bát Thần’ được triển khai bố trí.】【Vô tận năm tháng trôi qua.】【Kế hoạch Bất Hủ Đại Thế Giả, cho đến khi trời đất sụp đổ, vẫn chưa hoàn thiện triệt để.

Bất Hủ Đại Thế Giả, không đủ để gánh vác áp lực của ‘Đại?

Thiên Đạo’.】【Kế hoạch Vĩnh Hằng ‘Đệ Bát Thần’, cũng không thể ngăn cản sự chứng đạo của Thần thứ chín.

Vị Đệ Bát Thần vốn nên hoàn mỹ, lại không hoàn mỹ như tưởng tượng.

Ngài ấy tự thân tồn tại ẩn hoạn cực lớn.

Ngược lại trở thành vị Thần tại vị ngắn nhất trong các đời.】 Khi thấy những thông tin này, trong đầu Tống Thư Hàng không ngừng liên kết chúng với những tình báo mà mình nắm được, tiến hành đối chiếu.

Vĩnh Hằng Đệ Bát Thần?

Nếu cậu không nhớ nhầm… Thiên Đạo thứ tám của Hắc Long thế giới, hay nói là Thần thứ tám, dường như cũng là một quả cầu?

Cầu Thần của Hắc Long thế giới, là có thế lực sau lưng thúc đẩy, khiến ngài chứng đạo sao?

Theo tư duy này, có lẽ, ban đầu Thần thứ hai muốn tạo ra một Đệ Bát Thần vĩnh viễn online, không có tình cảm, để chiếm giữ vững chắc ngôi vị Thiên Đạo thứ tám, tuyệt đường nhậm chức của Thần thứ chín.

Chỉ cần ta sống đủ lâu, đừng nói là con trai ta, cháu trai ta cũng không có cơ hội kế thừa hoàng vị của ta!

Chỉ là không ngờ, Thiên Đạo thứ tám tự thân có khiếm khuyết, kế hoạch ‘Vĩnh Hằng Đệ Bát Thần’ này đã không thể như ý.

Cảnh này, ngược lại có chút tương tự với kinh nghiệm của Thiên Đạo hiện thế.

Bàn Cầu đại lão và Thiên Đạo tương ứng với hắn bây giờ, cũng là vì khiếm khuyết của bản thân, không thể hoàn mỹ chứng đạo, thời gian ở trên ngôi vị Thiên Đạo cũng không quá dài.

"Vậy thì, 'Cầu Thiên Đạo' của Chư Thiên Vạn Giới hiện tại, có phải cũng là được sinh ra để ngăn cản Thiên Đạo thứ chín chúng ta lên ngôi không?" Tống Thư Hàng suy đoán.

"Ừm, có khả năng." Bạch tiền bối lại nói: "Nhưng, dù thế nào đi nữa, đây đã là quá khứ.

Chúng ta đã chứng đạo Thiên Đạo thứ chín, đã là sự thật không thể thay đổi.

Cho nên, chúng ta chỉ cần nhìn về phía trước!" "Vậy thì, một kế hoạch khác 'Bất Hủ Đại Thế Giả'… chính là bản thân Vân Tước Tử tiền bối rồi." Tống Thư Hàng nói.

Đáp án này đã rất rõ ràng.

Mục đích ra đời của Vân Tước Tử tiền bối là để thay thế Thần thứ chín lên ngôi khi ngài ấy rời khỏi chức vị Thiên Đạo, trở thành một 'Đại Thiên Đạo', để Chư Thiên Vạn Giới tiếp tục ổn định.

Nhưng cho dù thành công hóa ra 'bất hủ chi cốt', Vân Tước Tử muốn thay thế Thiên Đạo, vẫn còn chưa đủ.

Ít nhất, cũng phải đạt đến trình độ 'toàn thân á bất hủ + phì kình kim đan bất hủ hoàn mỹ' như Tống Thư Hàng trước khi chứng đạo, mới có khả năng tạm thời thay thế 'ngôi vị Thiên Đạo', chịu được áp lực của sức mạnh Bất Hủ.

"Cho nên, Vân Tước Tử tiền bối tóc đen chuyển thuật những nội dung này cho chúng ta… là để chúng ta trong tình huống 'không có lựa chọn', lựa chọn sử dụng cô ấy sao?" Liên tưởng đến những thông tin này hiện ra sau khi 'Tam Lãng' rời đi, Tống Thư Hàng đại khái đoán ra được ý của Vân Tước Tử tóc đen.

"Vân Tước Tử không biết chúng ta có trong tay 'thân xác Thiên Đạo thứ tư' hoàn chỉnh, thuần khiết, nên mới cân nhắc như vậy." Bạch tiền bối nói: "Nhưng… bản gốc của kế hoạch 'Bất Hủ Đại Thế Giả' này, chính là thứ chúng ta cần." Ngài và Tống Thư Hàng, vốn dĩ đang nghĩ cách công phá mệnh đề này trong vòng một tháng!

Không ngờ nhanh như vậy, đã có phương án hoàn thiện, tự động đưa đến cửa.

"Xem ra, phải gặp Vân Tước Tử tiền bối một lần." Tống Thư Hàng nói.

Cái cảm giác 'muốn gì có nấy' này sẽ khiến người ta nghiện.

Quả nhiên, tổ đội với Bạch tiền bối là chuyện chính xác nhất!

Đặc biệt là dưới tiền đề bản thân đã 'bất hủ bất diệt, không sợ bất kỳ tai nạn nào'.

Cho dù thuộc tính 'phú quý hiểm trung cầu' của Bạch tiền bối khởi động, cũng không thể làm tổn thương đến Bất Hủ.

"Nhưng, người chúng ta muốn gặp… là Vân Tước Tử tiên tử tóc đen." Bạch tiền bối véo cằm nói.

Nghe Tam Lãng miêu tả trước đó, Vân Tước Tử tiên tử bây giờ đã biến trở lại hình dạng tóc xanh.

Tiền đề để Vân Tước Tử tóc đen xuất hiện lần nữa, là Vân Tước Tử tóc xanh không cẩn thận vượt qua giới hạn 'tìm đường chết', thân tử đạo tiêu, tiến vào hình thức hồi sinh.

Hơn nữa, giới hạn tìm đường chết này còn phải là 'sự kiện tử vong trọng đại’ mới được.

Những trạng thái ‘tử vong nhỏ’ thông thường, như chết vì trúng độc, nổ đầu, bị đâm xuyên tim, sẽ không dẫn đến sự xuất hiện của Vân Tước Tử tóc đen.

Trong cuộc đời đầy sóng gió của Vân Tước Tử, những cách chết này được xem là chết khá an lành.

Vân Tước Tử tóc đen thường chỉ xuất hiện sau khi Vân Tước Tử tóc xanh tan xương nát thịt, chết đến mức thành tế bào hoặc đơn vị nhỏ hơn nữa, rồi thông qua ‘bất hủ chi cốt’ tiến vào giai đoạn hồi sinh.

“Cũng có nghĩa là, chúng ta phải để Vân Tước Tử tiền bối chết một lần?” Tống Thư Hàng nói ra một chuyện vô cùng tàn nhẫn.

Bạch tiền bối lắc đầu.

Ra tay với thành viên của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, chuyện này ngài làm không được.

Cho dù biết đối phương sở hữu thân thể bất tử hoàn toàn, cũng vậy.

“Tôi cũng làm không được.” Tống Thư Hàng khẽ cười.

Cậu có thể tàn nhẫn với bản thân một chút, dù sao đàn ông phải cứng rắn với chính mình.

Nhưng đối với bạn bè tiền bối của mình, cậu không thể tàn nhẫn được.

“Ý của ta lắc đầu là… chúng ta là Thiên Đạo.” Bạch tiền bối bình tĩnh nói.

Quyền hạn hữu dụng như Thiên Đạo, đừng luôn bỏ qua nó.

Chỉ cần Thiên Đạo muốn, căn bản không cần để Vân Tước Tử tiên tử chết một lần, vẫn có thể để Vân Tước Tử tóc đen hiện thân.

Tống Thư Hàng vỗ tay một cái: “Suýt nữa quên mất, mình là Thiên Đạo mà.” Mới nhậm chức, nhất thời còn chưa quen với sự thật mình đã từ ‘tu luyện giả’ biến thành ‘Thiên Đạo’.

“Vậy quyết định vậy đi, lát nữa gặp Vân Tước Tử tiền bối.” “Hình ảnh trực tiếp cứ tiếp tục giữ giao diện quảng cáo.” Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng ăn ý nói. … … Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

Lệ Chi tiên tử lên tiếng hỏi: “Tam Lãng về rồi à?” “Vâng, Lệ Chi tiên tử, Lãng mỗ đã về được một lúc rồi.” Tam Lãng trả lời.

“Vậy người lên sân khấu tiếp theo đã lên rồi sao?

Không phải là tôi à?

Tôi nhớ mình xếp sau Tam Lãng mà?” Lệ Chi tiên tử nghi hoặc.

Tấm kim đan tinh lộ đồ của Tống Thư Hàng, trong nhóm có không ít đạo hữu đã quan sát qua.

Cô nhớ rõ ràng, sau Tam Lãng chính là mình.

Tấm đồ đó được xếp theo thứ tự các ‘thành viên’ mà Tống Thư Hàng tiếp xúc trong hiện thực.

“Là tôi mà… [Biểu cảm thở dài], nhưng tôi cũng chưa lên.” Bắc Hà Tán Nhân: “Lệ Chi tiên tử nói vậy, tôi đột nhiên nhớ ra một chuyện.

Trên ‘tinh lộ đồ’ của Thư Hàng, sau Tam Lãng, trước Lệ Chi tiên tử, đúng là còn có một vị đạo hữu.” “Ai?

Sao tôi không có ấn tượng?” Diệt Phượng công tử hỏi.

Hoàng Sơn Tâm Hảo Lụy Hảo Tưởng Thối Hưu: “[Ghi âm]: Là Zuiyue cư sĩ, tu vi của cư sĩ lại tăng cường rồi, đau đầu quá.” “Là Túy

Tinh ạ, Hoàng Sơn tiền bối, là Tinh ạ.” Đậu Đậu: “Ngoài ra, lý do tôi và Hoàng Sơn đột nhiên nhớ ra cư sĩ, là vì chúng tôi nhớ đến cảnh tượng ở ‘Đoạn Tiên Đài’.

Thứ tự trên tinh lộ đồ của Thư Hàng, là thứ tự gặp gỡ ngoài đời thực của các thành viên trong nhóm với Tống Thư Hàng.

Mà lúc đó, Tam Lãng là bị Bạch tiền bối dùng ‘nhất thứ tính phi kiếm’ đưa đến cùng với một người.

Cho nên, chúng tôi xác nhận sau Tam Lãng, trước Lệ Chi tiên tử, chắc chắn còn một người nữa.” “Có hình ảnh rồi, tôi nhớ ra rồi… lúc đó Tam Lãng còn trong trạng thái khỏa thân.

Chói mắt quá.” Đông Phương Lục tiên tử vỡ lẽ.

“Xem ra, chắc chắn là cư sĩ đã lên rồi… không hổ là Thư Hàng và Bạch tiền bối, vậy mà vẫn luôn nhớ đến cư sĩ.” Bắc Hà Tán Nhân cảm khái.

Tam Lãng đã về, Lệ Chi tiên tử lại chưa lên.

Vậy người lên đó, chắc chắn là cư sĩ rồi.

“Tôi vẫn chưa lên mà!” Thất Tu Thánh Quân cảm khái: “Cũng không biết kim đan của cư sĩ vốn là mấy long văn?

Nếu kim đan của ngài ấy được bổ sung đến cửu long văn, hiệu quả công pháp có trở nên mạnh hơn không?” “!!!” “Nói đến, các ngươi có chú ý đến màn hình Hiển Thánh không?

Vẫn là dòng chữ ‘sau quảng cáo, còn đặc sắc hơn’.

Cũng có nghĩa là, màn hình cư sĩ bổ sung long văn, Bạch tiền bối và Thư Hàng quên tắt quảng cáo rồi?” Đông Phương Tĩnh Tuyết tiên tử nói trúng tim đen.

“Thảm quá, rõ ràng là màn hình ‘Hiển Thánh’ mà cư sĩ mong muốn

nhất.

Dù chỉ có vài giây cũng tốt… ông trời đối xử với cư sĩ thật quá khắc nghiệt.” Bắc Hà Tán Nhân đau lòng thay cho cư sĩ.

“…” “Ơ, khoan đã.

Vân Tước Tử tiên tử biến mất rồi, cô ấy lên rồi sao?” Cuồng Đao Tam Lãng đột nhiên nói: “Cư sĩ về rồi à?

Nhưng sau cư sĩ không phải là Lệ Chi tiên tử sao?” “Ta đã nhìn thấu rồi, chân tướng chỉ có một.

Cư sĩ ngay từ đầu đã không lên, bị Thư Hàng quên mất.” Đồng Quái tiên sư online, nói: “Ta đã quan sát bấy lâu, sau đó đọc kỹ lại lịch sử trò chuyện vừa rồi.

Ta phát hiện, vừa rồi sau khi ta Hiển Thánh trở về, hiển thị có 98 tin nhắn chưa đọc, nhưng ta xem từ đầu đến cuối, lại chỉ thấy 94 tin nhắn.” Trong đó có bốn tin, chắc chắn đã bị bỏ qua.

Bốn tin bị bỏ qua đó, hẳn là lời nói của cư sĩ.

Bắc Hà Tán Nhân: “…” “@Bá Tống Thiên Đạo, Tống tiền bối, đừng quên cư sĩ tiền bối ạ.” Đến từ sự chu đáo của Vũ Nhu Tử.

Chương 3139

… … Hậu trường màn hình Hiển Thánh.

Tống Thư Hàng đưa Vân Tước Tử tiên tử đến trước mặt.

Sau khi được sự đồng ý của Vân Tước Tử tóc xanh, Bạch tiền bối thi triển quyền hạn Thiên Đạo, khiến Vân Tước Tử tóc đen hiện thân.

Mái tóc dài màu xanh dày của Vân Tước Tử, lông mi, trong thời gian ngắn đều hóa thành màu đen tuyền.

“Xem ra, tin tức của ta, Bạch đạo hữu và Thư Hàng, hai người đã nhận được rồi.” Vân Tước Tử tóc đen nhẹ giọng nói.

“Vâng ạ, Vân Tước Tử tiền bối.” Tống Thư Hàng nói: “Tôi và Bạch tiền bối cần bản gốc chi tiết và các bước thao tác của phương án ‘Bất Hủ Đại Thế Giả’.” “Không vấn đề, đây vốn dĩ là thứ ta muốn đưa cho các ngươi.” Vân Tước Tử tóc đen lại nhắc nhở: “Nhưng, với trạng thái hiện tại của ta, muốn hoàn toàn gánh vác trọng trách của ‘Đại Thiên Đạo’, còn kém rất nhiều.

Cho nên, nếu thật sự đến bước đó, ta cũng hy vọng Bạch đạo hữu, Thư Hàng hai ngươi có thể cân nhắc cẩn thận, rồi hãy quyết định.” “Yên tâm đi, Vân Tước Tử tiền bối.

Trong tay chúng tôi có vật phẩm thay thế Thiên Đạo tốt hơn.” Tống Thư Hàng khẽ cười.

“Vân Tước Tử, ngươi không cần phải gánh vác áp lực không cần thiết.

Ngươi có thể sống theo cách mình thích, theo ý chí của mình, chứ không phải là một phần của ‘kế hoạch Bất Hủ Đại Thế’.” Bạch tiền bối đưa tay, hơi hé lộ ‘thân xác Thiên Đạo thứ tư’ cho Vân Tước Tử

xem.

“Đây là chiến lợi phẩm mà tôi, Bạch tiền bối và Thiên Đạo thứ tư đã thu được sau một trận chiến kịch liệt chưa từng có.

Thiên Đạo thứ tư, thực sự là một đối thủ vô cùng mạnh mẽ.

Thậm chí có thể tạm thời lấy lại quyền hạn Thiên Đạo, để đối kháng với chúng tôi.” Tống Thư Hàng lúc này hóa thành ‘fan cuồng’, thổi phồng sự mạnh mẽ của Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư.

Đối diện, khi thấy Bạch tiền bối cho mình xem thân xác Thiên Đạo hoàn chỉnh, thuần khiết, vô ý thức, Vân Tước Tử tóc đen có lúc đã ngừng suy nghĩ, trong đầu trống rỗng, không nói nên lời.

Thứ ‘gần như không thể tồn tại trên đời’ này, Bạch Thiên Đạo và Thư Hàng làm sao mà có được?

Thông thường, một khi các Thiên Đạo rời khỏi ‘ngôi vị Thiên Đạo’, sự ‘tồn tại’ của họ sẽ bị hạn chế, không thể tiến vào hiện thế nữa.

Cho đến nay, người ta thậm chí còn không biết những Thiên Đạo ‘đã rời chức’ rốt cuộc đã đi đâu, hay ẩn nấp ở nơi nào, có tiếp tục quan tâm đến hiện thế hay không.

Cũng có nghĩa là, muốn gặp được ‘thân xác Thiên Đạo hoàn chỉnh’ ở hiện thế, gần như là chuyện không thể.

Hơn nữa, Thiên Đạo bất hủ bất diệt.

Cho dù là Thiên Đạo đã rời khỏi ‘ngôi vị Thiên Đạo’, chỉ cần thân xác bất hủ của họ còn đó, thần thức của họ sẽ được sức mạnh ‘Bất Hủ’ bảo vệ.

Cho dù là Thiên Đạo tại vị, cũng không thể xóa đi ý thức trong thân xác của Thiên Đạo đã rời chức!

Trừ phi, là do Thiên Đạo đã rời chức tự nguyện?

Nhưng làm sao có thể có một Thiên Đạo đã rời chức lại ngu ngốc đến mức tự nguyện xóa đi ý chí của mình?

Nhưng sự thật lại bày ra trước mắt.

Thứ mà Bạch tiền bối cho cô xem chính là một thân xác Thiên Đạo thuần khiết, vô ý thức như vậy.

Đây thực sự là một 'Bất Hủ Đại Thế Giả' hoàn mỹ vô cùng.

Trên đời không thể tìm thấy vật phẩm thay thế Thiên Đạo nào hoàn mỹ hơn thế, bởi vì bản thân nó chính là Thiên Đạo.

"Tuyệt vời quá, đây quả là kiệt tác kỳ diệu nhất." Vân Tước Tử tóc đen một lúc lâu sau mới hoàn hồn, thốt lên cảm khái.

Đồng thời, trong khoảnh khắc đó, cô cảm thấy 'trọng trách' trên vai mình bỗng chốc được trút bỏ.

Cả người như trở nên vô cùng nhẹ nhõm.

"Tôi và Bạch tiền bối đang chuẩn bị công phá nan đề 'dùng thân xác Thiên Đạo' để thay thế Thiên Đạo.

Cho nên, chúng tôi cần nội dung chi tiết của 'phương án Thiên Đạo Đại Thế Giả' trong tay Vân Tước Tử tiền bối." Tống Thư Hàng nói.

"Không vấn đề, tất cả các bước của phương án, ta sẽ dùng 'hệ thống Tu Liêu' gửi từng cái một cho ngươi.

Nếu trong lúc đó có vấn đề, có thể hỏi riêng ta bất cứ lúc nào." Vân Tước Tử tóc đen gật đầu.

Cô đóng gói tất cả nội dung chi tiết của phương án gửi cho Thư Hàng và Bạch.

Làm xong tất cả những điều này, mái tóc đen của Vân Tước Tử, từ ngọn tóc bắt đầu, dần dần phục hồi thành màu xanh.

Sau ngày hôm nay, trong Chư Thiên Vạn Giới này, ngay cả sứ mệnh cuối cùng có thể khiến cô có 'cảm giác nặng nề', cũng đã được giải quyết một cách hoàn hảo.

Cô có thể sống tùy tâm sở dục hơn nữa.

Chỉ là có thể sẽ có lỗi với tộc 'Tai Nạn Cự Quy', tương lai ước chừng sẽ làm tăng áp lực công việc của họ rất nhiều.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối nhận được bản gốc của 'phương án Thiên Đạo Đại Thế Giả', hai người đồng thời tiến hành suy diễn.

"Có thể nghĩ ra phương án này, Thần thứ hai của Hắc Long thế giới năm xưa, e rằng không chỉ đơn giản là 'suy diễn ra tương lai'." Bạch tiền bối nhẹ giọng nói.

"Có thể giống như Đại Bạch Thiên Đạo năm xưa, nửa bước siêu thoát, trực tiếp nhìn trộm đến tương lai xa xôi, thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến tương lai không?" Tống Thư Hàng suy đoán.

"Đúng là có khả năng." Bạch tiền bối gật đầu: "Nói chung, tính khả thi của phương án này rất cao.

Nhưng vì quy tắc của Hắc Long thế giới và Chư Thiên Vạn Giới của chúng ta có một chút khác biệt… ở một số chi tiết, chúng ta phải suy diễn và sửa đổi lại." "Tôi sẽ gửi phương án này vào 'nhóm nghiên cứu nhỏ mắt Thánh Nhân', để các vị tiền bối cũng hỗ trợ giúp đỡ." Tống Thư Hàng nói.

Lần này, hẳn là lần cuối cùng nhờ các vị tiền bối công phá nan đề rồi.

Đợi sau khi đề tài này được công phá hoàn thành, Tống Thư Hàng gần như có thể tốt nghiệp khỏi ‘ngôi vị Thiên Đạo’.

Một khi tốt nghiệp thành công, Chư Thiên Vạn Giới sẽ không còn đề tài nào mà Bá Tống phải nghiên cứu sâu nữa.

Dù sao, các Thiên Đạo khác trong lịch sử, ở môn học này, chỉ có thể xem là bỏ học giữa chừng.

Ngay cả Đại Bạch tiền bối cũng chỉ có thể xem là ‘thi rớt’ học lại.

“Bạch Thiên Đạo và Thư Hàng, chúc hai người thành công.” Tóc đen của Vân Tước Tử dần dần bắt đầu phục hồi thành màu xanh, cô chúc phúc cho Tống Thư Hàng và A Bạch.

“Cảm ơn lời chúc tốt lành của Vân Tước Tử tiền bối… chúng tôi nhất định sẽ thành công.” Tống Thư Hàng kiên định nói.

Vân Tước Tử tóc đen: “Các ngươi tự tin như vậy, ta cũng yên tâm rồi.” “Vân Tước Tử tiên tử… cuối cùng, tôi muốn hỏi một chút. ‘Hắc Long thế giới’ năm xưa khi Thần thứ chín rời chức, lúc thế giới sụp đổ, có xảy ra điều gì dị thường không?” Bạch tiền bối đột nhiên nhớ đến vấn đề này, lên tiếng hỏi.

Trước đó, chỉ có thể thấy Thần thứ chín rời chức, thế giới đột nhiên sụp đổ… nguồn gốc của sự sụp đổ, không có bất kỳ dấu hiệu nào.

“Về nguồn gốc sụp đổ của thế giới, ta thực sự không thể khẳng định.

Nhưng nếu thật sự phải nói về manh mối, thì trước lần tử vong cuối cùng của ta ở thời đại đó, ta mơ hồ thấy có một tồn tại nâng đỡ Hắc Long, để Hắc Long trở thành nơi hy vọng cuối cùng.

Nhưng ta lại mơ hồ cảm thấy, tồn tại đó cũng có liên quan đến sự sụp đổ của thế giới.” Vân Tước Tử tóc đen không thể xác định thứ mình thấy cuối cùng có phải là thật không, hơn nữa những nội dung này cũng chỉ là suy đoán của cô.

“Tồn tại đó, Vân Tước Tử tiên tử nghĩ là ai?” Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Vừa nâng đỡ Hắc Long, lại là căn nguyên của sự sụp đổ thế giới, đây là một tồn tại rất mâu thuẫn.

Vân Tước Tử tóc đen lắc đầu: “Xin lỗi.” Cô thậm chí không thể xác định thứ mình thấy cuối cùng là thật hay là ảo giác, huống chi là đi suy đoán thân phận của tồn tại đó.

“Không, thông tin mà Vân Tước Tử tiền bối cung cấp đã rất nhiều rồi.

Chúng tôi nên cảm ơn cô mới phải.” Tống Thư Hàng đáng tin cậy nói: “Tất cả những chuyện tiếp theo, cứ giao cho chúng tôi.” Vân Tước Tử tóc đen vẫy tay với Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, thân hình dần dần biến mất.

“Có manh mối không?” Bạch tiền bối hỏi.

“Ừm, nếu ‘tồn tại’ đó không phải là ảo giác của Vân Tước Tử tiền bối, thì thực ra thân phận của nó rất dễ suy đoán.” Tống Thư Hàng phân tích: “Vân Tước Tử tiền bối là kiệt tác của Thần thứ hai.

Cũng có nghĩa là, cô ấy đã trải qua từ Thần thứ hai đến tất cả các ‘Thần’ thứ chín.

Mà ‘tồn tại’ đó lại là nhân vật mà Vân Tước Tử tiền bối không hề biết.” “Cho nên, là Thần thứ nhất.” Bạch tiền bối gật đầu, suy đoán của ngài cũng giống như Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng tiếp tục: “Nếu đổi thành ‘Chư Thiên Vạn Giới’ của chúng ta… chính là Thiên Đạo thứ nhất!” So với Hắc Long thế giới, Thiên Đạo thứ nhất của họ rõ ràng còn phiền phức hơn.

Bởi vì không có bất kỳ ghi chép, tài liệu, dấu vết nào về Thiên Đạo thứ nhất.

Tất cả đều bị xóa đi, xóa sạch sẽ.

Thậm chí không thể xác định ‘Thiên Đạo thứ nhất’ có tốt nghiệp khỏi ngôi vị Thiên Đạo hay không.

“Biết được khả năng này, chúng ta cứ đề phòng là được.

Chỉ cần không cho đối phương có cơ hội xuất hiện, để ‘Thiên Đạo thứ chín’ tiếp tục tồn tại mãi mãi.” Bạch tiền bối tổng kết: “Hơn nữa, chúng ta là hai đấu một.” Phương án ‘hai Thiên Đạo cùng chứng đạo’ mà Đại Bạch Thiên Đạo đề xuất, gần như có thể đối mặt hoàn hảo với rất nhiều nan đề.

“Thậm chí không chỉ là hai đấu một, còn có thể là ba đấu một, bốn đấu một.” Tống Thư Hàng cười hắc hắc.

Thân xác Thiên Đạo đã được tẩy trắng của Tất Hắc Thiên Đạo.

Thân xác của ‘Bất Hủ đạo nhân’ ở hiện thế.

Nếu vận dụng tốt, đều có thể phát huy tác dụng trong cuộc đối kháng ‘cấp Thiên Đạo’. … … Trong Cửu Châu Nhất Hào Quần.

“Tam Lãng, Vân Tước Tử về chưa?” Bắc Hà Tán Nhân hỏi.

Họ vừa mới @Huyền Nữ Môn Vân Tước Tử, nhưng không có phản ứng.

“Về rồi, vừa mới về.” Cuồng Đao Tam Lãng trả lời, lúc này Tam Lãng đang nhìn kim đan được bổ sung thành ‘cửu long văn’ của mình, mặt đầy bối rối.

Cửu long văn thì quá cao điệu rồi.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Kiếm Sĩ, Kiếm Sĩ tiền bối ngài còn đó không?

Ngài lên chưa?” “Tôi trả lời, các bạn có thấy không?” Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “Tôi nghĩ, Đao Sĩ tiền bối chắc là lên rồi, ngài ấy không trả lời.” “Quảng cáo của Nhân Tiền Hiển Thánh cuối cùng cũng tắt rồi… xem ra, Thân Sĩ cuối cùng cũng được Hiển Thánh một lần.

Thư Hàng lần này, cuối cùng cũng làm được chuyện người.” Bắc Hà Tán Nhân cảm khái.

“Nhân Sĩ đạo hữu chắc sẽ rất cảm động, ấn tượng của tôi về ngài ấy đã dần mờ nhạt rồi, hy vọng nhân lần Hiển Thánh này, có thể ghi nhớ lại ngài ấy.” Diệt Phượng công tử gật đầu.

“Rốt cuộc các ngươi làm sao mà mỗi người đều gọi một cái tên sai khác nhau, mà vẫn có thể trò chuyện với nhau được vậy!” “Hử?

Số lượng tin nhắn lại không đúng rồi, lại tự dưng nhiều thêm ba tin.

Chẳng lẽ Kiếm Binh đạo hữu vẫn chưa lên?” Đồng Quái tiên sư vẫn luôn chú ý đến điểm này.

Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử: “@Bá Tống Thiên Đạo, Tống tiền bối, Tống tiền bối, đừng quên Binh Sĩ tiền bối ạ! (???_??)?” “Đừng hoảng, tôi đây!” Tống Thư Hàng trả lời: “Vừa rồi đang cùng Bạch tiền bối suy diễn một chút, chúng tôi sẽ kéo cư sĩ lên ngay đây.” Trong khoảnh khắc Tống Thư Hàng trả lời chắc chắn, hốc mắt của cư sĩ đều ươn ướt.

Một lát sau.

Các tu luyện giả của Chư Thiên Vạn Giới lại một lần nữa thấy được màn hình ‘Nhân Tiền Hiển Thánh’.

Người lên sân khấu lần này là một vị tiên sinh rất đẹp trai, rất có khí chất.

Chương 3140

Vị tiên sinh này mang một khí chất cao nhã như hoa lan trong cốc vắng.

Là một loại hình nhìn qua rất dễ gây ấn tượng sâu sắc.

“Có thấy vị tiên sinh này rất quen mắt không, dường như mỗi tháng đều có cơ hội thấy ngài ấy?” “Là Nho gia tiên sinh sao?

Khí chất thật cao nhã, nhất định là một lựa chọn tốt cho đạo lữ?” “Đối với tu sĩ mà nói, vẻ ngoài tuấn mỹ không phải là tuấn mỹ thật sự.

Cái so kè thực sự vẫn là khí chất, khí chất của vị tiên sinh này cao nhã như cư sĩ trong núi sâu, không hổ là bạn của Bá Tống Thiên Đạo.” Sau đó, họ chớp mắt.

Trong quá trình ‘chớp mắt’ đó, dường như họ đã quên mất điều gì đó.

Rồi lại bắt đầu lặp lại những lời thoại trên.

Nhưng trong lòng, cảm giác quen thuộc kỳ quái đó lại càng lúc càng mãnh liệt.

Trong hư không.

Cư sĩ hít sâu một hơi.

Ánh mắt của tất cả mọi người trong Chư Thiên Vạn Giới lúc này đều tập trung vào người ngài. 【Nhìn ta, tất cả mọi người đều đang nhìn ta!】 Thật tuyệt vời!

Có những thứ, khi bạn sở hữu, bạn sẽ không trân trọng.

Nhưng khi bạn mất đi, bạn mới biết nó quý giá biết bao.

Ví dụ như ánh mặt trời… Ví dụ như, cảm giác tồn tại… Cư sĩ khi còn trẻ, cũng không để ‘cảm giác tồn tại’ trong lòng.

So với cảnh giới tu luyện, cảm giác tồn tại có là gì?

Trả giá bằng cảm giác tồn tại để đổi lấy tu vi cường đại, trong mắt ngài là một chuyện rất đáng giá.

Nhưng khi ngài thật sự bắt đầu mất đi cảm giác tồn tại từng chút một, mới trải nghiệm được sự tuyệt vời của việc ‘tất cả mọi người đều đang nhìn ta’ này.

Chỉ cần được người khác nhìn, ngài đã cảm thấy hạnh phúc.

Đôi khi, hạnh phúc của tu sĩ cũng đơn giản như vậy ~ “Cảm ơn ngươi, Thư Hàng.” Cư sĩ chân thành nói.

Bạn cùng nhóm của ta là Thiên Đạo, thật là tốt quá.

Cái ngày ‘Hiển Thánh’ này, nếu cứ vài ngày lại có một lần thì tốt rồi.

“Túy Nguyệt tiền bối không cần khách khí, tiền bối trước đây cũng từng chiếu cố tôi.” Tống Thư Hàng khẽ cười.

Cư sĩ chính là đại lão đã nạp cho cậu một khoản tiền điện thoại khổng lồ, từng khiến cậu, một tân binh, phải run rẩy dưới một chuỗi số không của tiền điện thoại đó.

Cư sĩ nghe thấy lời cảm ơn của Bá Tống Thiên Đạo, thân hình lại hơi cứng lại.

Cảm giác cơ bắp cứng đờ này, giống như ‘mạng lag, nhân vật game bị khựng’, rất rõ ràng.

“Túy Tinh.” Cư sĩ quay đầu lại, cay đắng nói với Tống Thư Hàng: “Ta là Túy Tinh mà, Thư Hàng.” Chẳng lẽ, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể nhớ được đạo hiệu của ngài sao?

Công pháp rách nát này của ta, ngay cả Thiên Đạo cũng bị ảnh hưởng?

Vậy tương lai, ta phải làm sao?

Đợi khi ta tu luyện đến bát phẩm Huyền Thánh thậm chí là cửu phẩm Kiếp Tiên, phải làm thế nào đây?

“Túy Nguyệt tiền bối, tỉnh táo lại đi.” Tống Thư Hàng nhắc nhở: “Người khác quên đạo hiệu của ngài, sao ngài lại có thể quên đạo hiệu của chính mình?” Cư sĩ: “???” “Thực ra, cách đây không lâu, ngài còn sửa lại lời người khác, nói mình tên là Túy Nhật, chính miệng ngài nói, ta thấy trong nhóm.” Giọng của Bạch tiền bối chậm rãi vang lên.

Cư sĩ: “???” “Nhật, Nguyệt, Tinh sao?

Là một vòng tuần hoàn à?” Tống Thư Hàng như có điều suy nghĩ.

Bạch tiền bối nói: “Ta cảm thấy, là do cư sĩ đơn thuần quên mất đạo hiệu của mình là gì… thậm chí, ta nghi ngờ đạo hiệu Túy Nguyệt này, cũng không chắc là đạo hiệu ban đầu của cư sĩ.” Cư sĩ ngẩng đầu nhìn trời.

“Hay là, Túy Nguyệt tiền bối, chúng ta xóa acc chơi lại đi?

Có tôi và Bạch tiền bối ở đây, việc tẩy tu vi của ngài một cách hoàn hảo, tẩy về trạng thái ban đầu chắc không thành vấn đề.

Sau đó tiền bối chọn lại một môn công pháp khác để tu luyện, có mọi người giúp đỡ, cộng thêm cửu long văn làm nền, tu vi cảnh giới chắc chắn có thể tăng vọt.” Tống Thư Hàng đề nghị.

“Xóa acc chơi lại, có thể làm được không?” Cư sĩ ngẩng đầu lên, đôi mắt tràn đầy vẻ mong chờ.

“Được.” Bạch tiền bối cũng khẳng định đáp lại.

Đối với Thiên Đạo mà nói, vẽ cửu long văn còn không thành vấn đề, chỉ là xóa điểm chơi lại thì có là gì?

Tim của cư sĩ bắt đầu đập nhanh hơn.

Xóa acc chơi lại.

Hơn nữa còn có Thiên Đạo hỗ trợ phía sau.

Cửu long văn kim đan bảo đảm.

Cộng thêm những ‘cảm ngộ’ tu luyện của ngài vẫn còn đó, đột phá gần như không gặp vấn đề bình cảnh.

Đến lúc đó ngài tu luyện lên, tuyệt đối là một ngày ngàn dặm, tu luyện lại đến thất phẩm Tôn Giả, có khi chỉ cần vài chục năm… Điều này không thể không khiến cư sĩ động lòng.

Ngài mở miệng, gần như muốn hét lên chữ ‘Được’.

Nhưng không biết vì lý do gì, chữ đó lại không thể phát ra từ cổ họng ngài.

Bởi vì vào khoảnh khắc cuối cùng, ngài lại do dự.

Sau một hồi im lặng.

“Thôi vậy.” Cư sĩ nặng nề thở dài một hơi: “Đây chính là đạo của ta, lựa chọn của chính ta.” Theo sau quyết định của ngài.

Ngay sau đó, cảnh giới của ngài lại đột phá bình cảnh thất phẩm Tôn Giả, tiến vào giai đoạn bát phẩm Huyền Thánh.

Thiên kiếp giáng lâm.

Sau khi được sự đồng ý của Tống Thư Hàng và A Bạch, thiên kiếp kéo cư sĩ vào trong không gian của nó.

Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng im lặng nhìn không gian thiên kiếp.

Trong khoảnh khắc vừa rồi, Tống Thư Hàng có một ảo giác.

Nếu không phải cậu kéo cư sĩ đến vị trí Hiền Thánh, thiên kiếp rất có thể cũng sẽ bỏ qua cư sĩ!

Khi lên bát phẩm, ảnh hưởng công pháp của cư sĩ lại lên một tầm cao mới.

Đang suy nghĩ, đột nhiên, Tống Thư Hàng ngẩn ra: “Túy… gì cư sĩ?” Sau khi cư sĩ thăng lên bát phẩm… lần này, thật sự ngay cả Thiên Đạo cũng bị ảnh hưởng!

“Không đúng, hệ công pháp này của cư sĩ, quá không ổn.” Sắc mặt Tống Thư Hàng trở nên nghiêm túc.

Trước đây, cậu chưa thăng lên Thiên Đạo, nên dù bị ảnh hưởng bởi công pháp của Túy gì cư sĩ cũng có thể hiểu được.

Nhưng bây giờ, cậu là Thiên Đạo tại vị, là con chó quyền hạn lớn nhất Chư Thiên Vạn Giới này, là ‘căn nguyên và nhân’ của Chư Thiên Vạn Giới!

Không có lý do gì lại bị ảnh hưởng bởi hiệu quả công pháp của Túy gì cư sĩ cả.

Nhưng thực tế lại phũ phàng như vậy.

Túy gì cư sĩ thậm chí chỉ đang ở trạng thái từ thất phẩm thăng lên bát phẩm, đã ảnh hưởng đến cậu, một Thiên Đạo, khiến cậu không nhớ rõ đạo hiệu của đối phương.

Vậy nếu để cư sĩ thăng thêm một cấp nữa, đạt đến cửu phẩm Kiếp Tiên, hiệu quả công pháp này sẽ đạt đến mức độ nghịch thiên nào?

Có thể nào ngay cả ‘Thiên Đạo’ cũng quên mất cá thể này không?

Thậm chí nói không chừng cả ‘Chư Thiên Vạn Giới’ và ‘căn nguyên Thiên Đạo’ cũng sẽ quên mất nhân vật này!

Đến lúc đó, cư sĩ sẽ triệt để trở thành một ‘khán giả’.

Một vai trò siêu thoát khỏi thế giới, quan sát thế giới với tư cách người ngoài cuộc?

Một vai trò không thể bị người khác ‘quan sát’ đến?

“Nếu suy diễn như vậy, vị cách công pháp của Túy gì cư sĩ cao quá.” Tống Thư Hàng lẩm bẩm.

“Là Túy Nguyệt.” Bạch tiền bối cất chồng ‘hình dán long văn’ đi, nhắc nhở: “Đương nhiên, cũng có thể là đạo hiệu khác.” “Bạch tiền bối ngài không bị ảnh hưởng sao?” Tống Thư Hàng nghi hoặc hỏi.

“Từ đầu đến cuối, ta đều không bị ảnh hưởng bởi công pháp của cư sĩ.

Ta luôn nhớ được đạo hiệu của ngài ấy… mặc dù giữa chừng, chính ngài ấy đã đổi ba lần đạo hiệu.” Bạch tiền bối tìm một chỗ ngồi xuống. 【Quả nhiên, Bạch tiền bối vẫn là tồn tại đặc biệt nhất.】【Công pháp của Túy Nguyệt cư sĩ tuy đặc biệt, nhưng vẫn không bằng được tính chất đặc biệt của Bạch tiền bối.】 Hiện tại, mấy cá thể đặc biệt nhất thế gian đều đứng về phía mình, đây mới là chuyện khiến người ta yên tâm nhất.

“Vừa rồi Bạch tiền bối nói Túy gì cư sĩ đã đổi những đạo hiệu nào?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Túy Nguyệt, sau đó là Túy Nhật, và hiện tại là Túy Tinh.” Bạch tiền bối không hề phiền lòng, giải thích cho Tống Thư Hàng.

“Túy Nhật, Túy Nguyệt, Túy Tinh?” Tống Thư Hàng đột nhiên sáng mắt lên: “Bạch tiền bối, tôi hiểu rồi, đạo hiệu thật sự của Túy gì cư sĩ là Túy Minh Tinh!” “Ừm… ngươi vui là được.” Bạch tiền bối tìm chỗ ngồi xuống, bày bộ trà cụ của mình ra, lấy lá trà bí chế của

Cẩu Đản tha đa ra, bắt đầu pha trà.

“Nói đến, công pháp của Túy Minh Tinh cư sĩ, rõ ràng tôi cũng từng tu luyện qua.” Tống Thư Hàng ngồi xuống bên cạnh Bạch tiền bối nói: “Nhưng dù tôi có suy diễn bộ công pháp này đến trình độ ‘cửu phẩm Kiếp Tiên’, cũng không đạt được hiệu quả bát phẩm của cư sĩ.” Tam thi của cậu, Tự Ngã thi, đã tu luyện công pháp của Túy Minh Tinh cư sĩ, hơn nữa còn suy diễn đến cực hạn.

Hiện tại, Tam thi đang du ngoạn trong Chư Thiên Vạn Giới, trở thành một phần của ‘hệ thống Tu Liêu’ của Tống Thư Hàng, làm lớn mạnh hiệu quả của ‘Tu Liêu trường sinh pháp’.

Tống Thư Hàng không thu hồi Tam thi, Tam thi và công đức chi lực khác nhau.

Sau khi trở thành Bất Hủ Bất Diệt Thiên Đạo, một khi thu hồi Tam thi, Tam thi sẽ bị sức mạnh ‘Bất Hủ’ hoàn toàn dung hợp trở lại, thu về bản thể, không thể hóa ra được nữa.

Cho nên, trạng thái hiện tại của Tam thi rất tốt.

“Có thể là vấn đề thể chất.” Bạch tiền bối đưa tay pha một chén tiên trà, đưa cho Tống Thư Hàng: “Có một số công pháp, cần có thể chất đặc thù phối hợp, mới có thể tu luyện đến cực hạn thật sự.

Nếu thể chất không phù hợp, dù có tu luyện, hiệu quả cũng sẽ giảm đi rất nhiều.” Tống Thư Hàng dù có suy diễn công pháp đến ‘cấp Kiếp Tiên’, hiệu quả cũng không bằng trình độ bát phẩm của Túy Nguyệt cư sĩ.

Điều này cho thấy thể chất của cư sĩ vô cùng phù hợp với công pháp của ngài.

“Tôi sẽ phân một luồng tâm thần đi quan sát thiên kiếp của Túy Minh Tinh cư sĩ, phòng ngừa bất trắc… tiện thể quan sát trạng thái của cư sĩ.

Nói không chừng có thể nhận được chút gợi mở từ ngài ấy.” Tống Thư Hàng lên tiếng.

Nói xong, cậu tâm ý vừa động, có hai luồng ý chí Thiên Đạo giáng lâm thế giới ‘bát phẩm Huyền Thánh thiên kiếp’, lặng lẽ quan sát tình hình độ kiếp của Túy Minh Tinh cư sĩ.

Tống Thư Hàng có một trực giác… công pháp của cư sĩ, tương lai nói không chừng có thể dùng được.

Ví dụ như, trong quá trình cậu sử dụng ‘phương án Bất Hủ Đại Thế Giả’ của Vân Tước Tử, nếu diễn hóa công pháp của cư sĩ đến cực hạn, tác dụng lên chính mình.

Đến lúc đó, có lẽ sẽ càng có lợi cho ‘kế hoạch tốt nghiệp Thiên Đạo’ của cậu!

Chương 3141

Đây là trực giác của cậu với tư cách là ‘Thiên Đạo’, không thể xem nhẹ.

Trực giác của Thiên Đạo, thường là điềm báo cho tương lai. … … Trong thế giới bát phẩm Huyền Thánh kiếp.

Túy Minh Tinh cư sĩ đang đi dạo trong thiên kiếp.

Đây có lẽ là người độ kiếp thong dong nhất mà Tống Thư Hàng từng thấy.

Ừm, trừ cậu và Bạch tiền bối đã chứng đạo Bất Hủ ra.

Bát phẩm thiên kiếp đang ra sức bổ xuống.

Còn có tên lửa thiên kiếp hiện đại hóa, đang tiến hành oanh tạc phủ đầu không gian bên dưới.

Nhưng mảnh không gian nhỏ mà Túy Minh Tinh cư sĩ đang ở, luôn bị ‘thiên kiếp’ quên mất.

Có lúc, Túy Minh Tinh cư sĩ cố ý lao vào vị trí của thiên kiếp.

Nhưng thiên kiếp lại như ‘quên mất’ khu vực đó thuộc về ‘không gian bát phẩm Huyền Thánh kiếp’, cứ thế quên mất việc ném bom thiên kiếp vào khu vực đó.

Thiên kiếp cấp bát phẩm cỏn con, hoàn toàn bị hiệu quả công pháp của Túy Minh Tinh cư sĩ ảnh hưởng, bóp méo.

Cứ thế này, Túy Minh Tinh cư sĩ độ kiếp xong hoàn toàn không có độ khó.

Một luồng ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu cố ý ghi lại dao động năng lượng quanh thân của Túy Minh

Tinh cư sĩ.

Hiện tại, hiệu quả công pháp của cư sĩ chỉ có thể ảnh hưởng đến ấn tượng của Tống Thư Hàng về đạo hiệu của cư sĩ, Tống Thư Hàng vẫn có thể 'quan sát' được cá thể cư sĩ này.

Sau đó, một luồng ý chí Thiên Đạo khác của cậu lặng lẽ lấy đi hai tia kiếp lôi bất lực từ bát phẩm Huyền Thánh kiếp, bẻ chúng thành những chiếc bánh quẩy khổng lồ, cưỡng ép mang ra khỏi 'thế giới thiên kiếp'.

Uống trà tuy không phải uống rượu, nhưng cũng có thể ăn kèm chút hạt dưa hoặc lạc… cái bánh quẩy thiên kiếp này cắt nhỏ ra, cũng có thể ăn tạm. … … Thiên kiếp của Túy Minh Tinh cư sĩ rõ ràng còn phải tiếp tục một thời gian.

Đợi ngài độ kiếp xong, mới là 'Nhân Tiền Hiển Thánh' thực sự.

Chỉ là, ngay cả 'Thiên Đạo' cũng bị ảnh hưởng, quên mất đạo hiệu của ngài.

Tống Thư Hàng đã có thể suy diễn ra cảnh tượng khiến người ta đau lòng khi cư sĩ 'Nhân Tiền Hiển Thánh' lúc đó.

Nhân lúc cư sĩ còn đang trong giai đoạn độ kiếp, Tống Thư Hàng bắt đầu triệu hoán những thành viên còn lại của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' lên.

Trên tinh lộ đồ, bóng hình sau Túy Minh Tinh cư sĩ là Lệ Chi tiên tử.

Trình Lâm tiên tử vì thao tác 'bất ngờ' mà xuất hiện em gái song sinh.

Tống Thư Hàng vẫn luôn giữ thái độ nghi ngờ đối với sự 'bất ngờ' của Trình Lâm tiên tử.

Bóng dáng Lệ Chi tiên tử nhanh chóng hiện ra trên giao diện Hiển Thánh.

“Cuối cùng cũng đến lượt ta rồi sao?” Lệ Chi tiên tử nhìn về phía Tống Thư Hàng.

“Để Lệ Chi tiên tử chờ lâu rồi.” Tống Thư Hàng vì có kinh nghiệm từ trước, nên hỏi trước một câu: “Lệ Chi tiên tử, cô là mấy long văn?” Với tư cách là ‘em gái Trình Lâm’, Tống Thư Hàng nghi ngờ tư chất của tiên tử hẳn là ở cấp ‘cửu long văn’.

Nhưng câu trả lời của Lệ Chi tiên tử lại có chút ngoài dự đoán của Tống Thư Hàng: “Bát long văn.” Bát long văn?

Vậy mà không phải cửu long văn?

“Thư Hàng ngươi làm cái vẻ mặt kỳ quái đó làm gì?

Bát long văn đã rất cao rồi có được không?” Lệ Chi tiên tử đưa tay nhẹ nhàng vỗ đầu Tống Thư Hàng, tổng cộng bốn cái.

Cô vốn dĩ theo tiềm thức muốn cho Tống Thư Hàng một cái ‘đại phong xa toàn chuyển’.

Nhưng đưa tay ra được nửa chừng, đột nhiên nhớ ra Thư Hàng bây giờ đã là ‘Thiên Đạo’.

Để cho ‘Thiên Đạo Thư Hàng’ một chút mặt mũi, ‘đại phong xa’ của Lệ Chi tiên tử tạm thời đổi thành bốn cái xoa đầu.

Các tu luyện giả của Chư Thiên Vạn Giới đã thấy được cảnh này qua trực tiếp.

Trong mắt các tu luyện giả của Chư Thiên Vạn Giới, ‘Thiên Đạo Bá Tống’ chỉ là một bóng hình mờ ảo, ‘Bạch Thiên Đạo’ bên cạnh cũng vậy.

Đây là sự chăm sóc chu đáo của Tống Thư Hàng, để tránh ‘thông tin Thiên Đạo' gây ra tác động cho các tu luyện giả.

Nhưng, mọi người đều biết bóng hình mờ ảo đó chính là 'Thiên Đạo Bá Tống'.

Vị Lệ Chi tiên tử này, vậy mà dám trực tiếp sờ đầu hổ Thiên Đạo Bá Tống!

"Đúng vậy, bát long văn đã rất mạnh rồi." Tống Thư Hàng dịu dàng cười.

Bên cạnh, Bạch tiền bối đưa cho Lệ Chi tiên tử một chén tiên trà.

"Cảm ơn Bạch tiền bối." Lệ Chi tiên tử ngồi xuống bên kia của Bạch tiền bối, hai tay bưng chén trà.

Trong lúc cô thưởng trà, Bạch tiền bối trước tiên lợi dụng quyền hạn Thiên Đạo, hoàn nguyên lại 'ngũ phẩm kim đan' cho Lệ Chi tiên tử, sau đó lấy ra 'long văn lệ chi' đã chuẩn bị sẵn, bổ sung đủ cửu long văn cho cô.

Làm xong tất cả, Bạch tiền bối đưa kim đan về vị trí cũ, và phục hồi cảnh giới của Lệ Chi tiên tử về lục phẩm.

Trong lúc đó, Tống Thư Hàng vẫn luôn chăm chú quan sát sự thay đổi khí tức của Lệ Chi tiên tử.

Toàn bộ quá trình trông có vẻ giống như kinh nghiệm bổ sung long văn của Bắc Hà Tán Nhân và mấy vị tiền bối trước đó.

Nhưng, nếu nhìn dọc theo 'nhân quả tuyến', sẽ phát hiện ra khi Lệ Chi tiên tử bổ sung đủ 'cửu long văn', đầu kia của nhân quả tuyến đã bị kích động.

Nhân quả tuyến của Lệ Chi tiên tử, ở đầu kia phân nhánh, nối liền hai nhân quả.

Một là mảnh vỡ Trình Lâm, hiện vẫn còn trong tay Cẩu Đản tha đa.

Hai là Diệp Tư hiện đang phụ thân trên người A Thập Lục.

Sau khi Tống Thư Hàng trở thành Thiên Đạo, cho dù là Diệp Tư đã suy diễn công pháp ‘cư sĩ’ đến cực hạn, cũng không thể che giấu thông tin của bản thân.

A Thập Lục và Diệp Tư, Tống Thư Hàng cố ý để lại cuối cùng.

Lúc này, theo sự kích động của nhân quả tuyến, Diệp Tư khẽ mở mắt, có vẻ hơi mờ mịt.

Nhưng nhân quả tuyến của Trình Lâm ở bên kia, sự kích động lại lớn hơn nhiều.

Trong cơn chấn động kịch liệt, ‘mảnh vỡ Trình Lâm’ trong tay Cẩu Đản tha đa bắt đầu hợp lại từng khối.

Trong chớp mắt, đã phục hồi như cũ.

“Đau đầu quá.” Trình Lâm sau khi phục hồi day day mi tâm.

Bởi vì, cô và Tống Mộc Đầu vẫn chưa hoàn toàn cắt đứt.

Nguyên bản theo kế hoạch, cô và Tống Mộc Đầu sẽ nhân cơ hội ‘vỡ thành vụn’ lần này, hoàn toàn phân biệt ra.

Sau đó, hoặc thông qua phương thức ‘chuyển sinh’, phục hồi thành hai cá thể.

Như vậy, cô Trình Lâm chính là Trình Lâm, có thể cắt đứt nhân quả với Tống Mộc Đầu.

Nhưng bây giờ, theo sự kích động của nhân quả ‘Lệ Chi tiên tử’ được bổ sung đủ cửu long văn, kế hoạch của họ đã thất bại.

Cẩu Đản tha đa cảm ứng được trạng thái của Trình Lâm phục hồi, đưa tay gõ một cái, gõ vỡ vỏ trứng trong tay.

Trình Lâm tiên tử vừa phục hồi trạng thái, điều đầu tiên phải đối mặt chính là đối tượng khiến cô đau đầu nhất - Thiên Đế đát đát tử.

Thiên Đế tử lúc này đang cười như không cười nhìn Trình Lâm, khiến cô tê dại da đầu.

Huống hồ, sau lưng Thiên Đế đát đát tử, còn có nhân quả thuộc về 'Tống Mộc Đầu' đang xếp hàng.

"Cẩu Đản tha đa." Trình Lâm tiên tử ngẩng đầu, nhìn về phía Cẩu Đản tha đa.

"Trình Cẩu Đản!" Cẩu Đản tha đa nhiệt tình đáp lại cô.

"Ta không làm người nữa." Trình Lâm nghiêm túc nói.

Cẩu Đản tha đa: "???" "Đến đi, Thiên Đế tử.

Thời gian cũng không còn sớm." Cơ thể Trình Lâm tiên tử vừa phục hồi còn chưa hoàn hảo, nhưng cô chống người đứng dậy, từ bỏ việc điều trị.

Thiên Đế tử không lập tức trả lời Trình Lâm.

Cô trước tiên gửi một tin nhắn cho Tống Thư Hàng: "Tống tiền bối… ta đi giải quyết chút ân oán riêng với Trình Lâm đát ~ lát nữa sẽ về." "Đừng quá đáng, hai người đều là cẩu đản của Cẩu Đản tha đa." Tống Thư Hàng vui vẻ trả lời.

Thiên Đế tử: "…" Cô đứng dậy, khẽ gật đầu với Trình Lâm.

Cô và Trình Lâm, Tống Mộc Đầu, có thể nói là ba khối tập hợp mảnh vỡ 'Quỷ Thần Trình Lâm' lớn nhất Chư Thiên Vạn Giới.

Trong đó, lại lấy khối mảnh vỡ của chính Trình Lâm là lớn nhất.

Trình Lâm cũng nắm giữ một số thông tin về 'Thiên Đạo Ban Văn Long' mà Tống Mộc Đầu và Thiên Đế tử không biết.

Thiên Đế tử đứng dậy, Trình Lâm ở phía trước mở ra thông đạo không gian.

Hai bóng hình xinh đẹp lần lượt biến mất trong thông đạo không gian.

Cẩu Đản tha đa ở phía sau, dùng râu rồng nhẹ nhàng chọc vào cằm mình.

“Cẩu Đản tha đa, cứ để họ đi như vậy, có ổn không?” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vui vẻ nói.

Hai quả trứng của nhà ngươi sắp nổ rồi.

“Không sao, họ đều không phải trẻ con, sẽ biết chừng mực.” Cẩu Đản tha đa nhẹ giọng nói.

Theo sau sự ra đi của Trình Lâm và Thiên Đế tử, Cẩu Đản tha đa mơ hồ cảm nhận được điều gì đó.

“Đồ liếc trộm, Thiên Đạo của ngươi là người sáng tạo ra Cửu U Chúa Tể… Ngài ấy sáng tạo ra Cửu U Chúa Tể là để lấy Cửu U Chúa Tể làm ‘đạo tiêu’ phải không?” Cẩu Đản tha đa lên tiếng.

“Phải.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trả lời, ngài không muốn nói về chủ đề này lắm.

“Có lẽ không lâu nữa, công năng này sẽ có đất dụng võ.” Cẩu Đản tha đa như có điều suy nghĩ.

Hình chiếu phân thân của Bạch tiền bối two nghe vậy, khẽ quay đầu, nhìn về phía con ngựa trắng đang ăn cỏ như một con ngựa bình thường.

Bạch mã cảm ứng được ánh mắt của Bạch tiền bối two, ngẩng đầu lên, toe toét cười.

“Thiên Đạo thứ chín luân hồi, cho nên… các Thiên Đạo trước đây có thể sẽ quay về sao?” Bạch tiền bối two hỏi.

Các Thiên Đạo khác, có thể sẽ quay về.

Nhưng Bạch tiền bối two lại mơ hồ cảm thấy, Đại Bạch Thiên Đạo có lẽ sẽ không còn cơ hội ‘quay về’ nữa.

Chương 3142

… … Trong màn hình Nhân Tiền Hiển Thánh.

Lệ Chi tiên tử mặt mày vui vẻ, từ biệt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, biến mất không thấy đâu.

Sắc mặt Tống Thư Hàng có chút rối rắm.

Bởi vì… Tống Mộc Đầu đã phục hồi trước thời hạn.

Đau đầu quá.

Quả nhiên, 'bát long văn' của Lệ Chi tiên tử là một công tắc kích hoạt, rất có thể là do Trình Lâm tiên tử cố ý để lại.

"May mà, bây giờ mình đã trở thành Thiên Đạo." Tống Thư Hàng tự lẩm bẩm.

Ta đã trở thành Bất Hủ Thiên Đạo rồi, ta còn sợ nhân quả sao?

"Người tiếp theo là ai rồi?" Bạch tiền bối hỏi.

"Là Tạo Hóa Pháp Vương." Tống Thư Hàng trả lời.

"Nếu muốn đưa Tạo Hóa Pháp Vương lên… tốt nhất là đưa cả Tạo Hóa tiên tử đến cùng." Bạch tiền bối cẩn thận nói.

Nếu chỉ đưa Tạo Hóa Pháp Vương lên trực tiếp, nói không chừng sẽ xảy ra sự cố.

Nếu có Tạo Hóa tiên tử ở bên phụ trợ, tỷ lệ xảy ra sự cố sẽ giảm xuống mức thấp nhất.

"Ừm." Tống Thư Hàng gật đầu.

Tạo Hóa tiên tử và Công Đức Xà mỹ nhân khác nhau, không thể đưa vào 'chiều không gian Thiên Đạo'.

Bây giờ, cậu đã chứng đạo, cũng là lúc nên hỏi Tạo Hóa tiên tử, cô có tâm nguyện gì không.

Tống Thư Hàng vốn tưởng rằng sau khi Tạo Hóa tiền bối lên đây thì sẽ mở một buổi hòa nhạc, vì cậu đã thấy cái loa nhỏ trong tay Tạo Hóa tiền bối.

Ngay cả Bạch tiền bối cũng nghĩ như vậy.

Vì thế, hai vị Thiên Đạo mới thậm chí đã dựng sẵn sân khấu cho Tạo Hóa Pháp Vương, còn chuẩn bị đưa cả Tạo Hóa tiên tử, người sở hữu giọng ca trời phú thật sự, ra để trung hòa tác động từ giọng ca tử thần của Tạo Hóa Pháp Vương đối với các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Tuy nhiên, thành viên của nhóm Cửu Châu Nhất Hào thì nào có hành động theo lẽ thường được chứ?

Cái loa nhỏ của Tạo Hóa Pháp Vương không phải dùng để hát, mà là để bật nhạc.

Hơn nữa còn là một bài hát do nữ thể hiện, vô cùng du dương.

Quả thật là một màn xuất hiện có nhạc nền riêng.

Cùng với tiếng hát du dương, Tạo Hóa Pháp Vương ăn mặc như một tu sĩ ưu nhã, thong thả bước đến.

Tống Thư Hàng cũng không hiểu rốt cuộc Tạo Hóa Pháp Vương định làm gì.

Ban đầu cậu còn nghĩ, nếu Tạo Hóa tiền bối muốn mở một 'buổi hòa nhạc' tại chỗ, thì cậu vừa hay có thể đánh giá mức độ sát thương của 'buổi hòa nhạc Tạo Hóa tiền bối' đối với chúng sinh.

Sau đó sẽ cân nhắc việc thêm 'ma âm rót não của Tạo Hóa Pháp Vương' vào gói Thiên kiếp!

Đây không phải là Tống Thư Hàng mất hết lương tâm, trở thành Thiên Đạo rồi thì muốn hành hạ chúng sinh chư thiên vạn giới. ...Cậu muốn làm vậy thực ra là để mưu cầu phúc lợi cho các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng cậu đã độ kiếp nhiều lần như vậy, hiệu quả của 'âm kiếp' trong Thiên kiếp thực sự quá yếu, hoàn toàn không kích thích bằng âm nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương.

Hơn nữa, sau khi vượt qua 'âm kiếp', bản thân tu luyện giả cũng chẳng có lợi ích gì.

Trong khi đó, âm nhạc của Tạo Hóa Pháp Vương chỉ cần kết hợp với 'giọng ca trời phú của Tạo Hóa tiên tử' là có thể đạt được hiệu quả cường hóa ý chí của tu luyện giả, giảm bớt tâm ma!

So với 'âm kiếp' đơn thuần, hiệu quả rèn luyện đối với tu luyện giả lớn hơn nhiều.

Nhìn có vẻ kích thích hơn, nhưng độ nguy hiểm tổng thể lại giảm đi đáng kể.

Đây cũng có thể coi là một món quà ẩn mà cậu, một 'Thiên Đạo' thường xuyên bị Thiên kiếp hành hạ, ngầm tặng cho các tu luyện giả trong chư thiên vạn giới sau khi nhậm chức.

Kết quả là, Tạo Hóa tiền bối lại không định cất giọng.

Khi một khúc nhạc nền kết thúc, Tạo Hóa Pháp Vương thuận lợi xuất hiện, vừa vặn đến trước mặt Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Cùng ra với y còn có Tạo Hóa tiên tử.

Sau khi hiện thân, Tạo Hóa tiên tử vươn vai một cái, rồi thành thạo bay đến sau lưng Tống Thư Hàng, chuyển sang chế độ phụ kiện treo.

“Tạo Hóa tiền bối, ngài có muốn tự giới thiệu một chút không?” Tống Thư Hàng lên tiếng, cậu đang tạo cơ hội cho Tạo Hóa Pháp Vương.

“Cũng được.” Tạo Hóa mỉm cười, giống hệt một tu sĩ Nho gia, văn nhã lịch sự.

Nói xong, y hướng về phía các tu luyện giả chư thiên vạn giới.

“Chào các vị đạo hữu trong chư thiên vạn giới, tại hạ đạo hiệu Tạo Hóa, xin ra mắt các vị đạo hữu.” Tạo Hóa Pháp Vương chắp tay đầy phong độ, nói tiếp: “Tại hạ bình sinh có một sở thích.” 【Tới rồi.】Tống Thư Hàng thầm nghĩ.

“Đó chính là thư pháp!” Tạo Hóa Pháp Vương nói tiếp.

Tống Thư Hàng: “???” Giữa lúc Bá Tống đang ngơ ngác, Tạo Hóa Pháp Vương lấy ra giấy và bút đã chuẩn bị sẵn, bắt đầu biểu diễn thư pháp cũng không tệ của mình.

Các thành viên 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' xem mà tê cả da đầu.

“Tạo Hóa Pháp Vương định làm gì vậy?” Diệt Phượng công tử lấy nút bịt tai trong bốn lỗ tai ra.

Bắc Hà Tán Nhân cũng không chắc chắn: “Đổi sở thích rồi à?” “Không thể nào, Tạo Hóa Pháp Vương tiền bối cách đây không lâu còn tìm ta, hy vọng ta có thể phối hợp với y mở một buổi hòa nhạc.” Đông Phương Lục tiên tử lên tiếng.

“Vậy y lên đài hiển thánh khoe thư pháp là thao tác gì?” Dược Sư nghi hoặc.

Lệ Chi tiên tử suy nghĩ một chút rồi phát biểu: “Lúc này, tại sao chúng ta không @ vài bệnh hữu, ví dụ như @Cuồng Đao Tam Lãng, @Đồng Quái Tiên Sư, @Linh Vũ Điệp Đảo Vũ Nhu Tử, @Đậu Đậu, @Diệt Phượng công tử” “Xin đừng @ ta, Lệ Chi tiên tử.

Ngươi @ ta như vậy, làm ta cứ như bệnh nhân giống Tam Lãng vậy.” Đồng Quái Tiên Sư nghiêm túc gửi tin nhắn thoại: “Nhưng ta nghĩ, Tạo Hóa Pháp Vương chắc là muốn 'tạo dựng hình tượng'.” Đậu Đậu nói tiếp: “Tạo dựng một hình tượng 'giỏi thư pháp', che giấu sở thích thật sự của mình.

Trong lòng các đạo hữu chư thiên vạn giới không biết chuyện, để lại một 'ấn tượng đầu tiên' sâu sắc...

Sau đó, chuẩn bị cho lần sau.” “Có thể không chỉ chuẩn bị cho lần sau, mà còn có thể là lót đường cho lần sau nữa.” Cuồng Đao Tam Lãng lên tiếng: “Với tính cách của Pháp Vương, rất có thể y sẽ đợi đến khi Bát phẩm Huyền Thánh giảng pháp kết thúc, thu thập xong công đức lực, mới lộ ra bộ mặt thật của mình.” Hoàng Sơn Mệt Tim Quá Muốn Về Hưu: “...” Muốn hát thì hát không phải tốt hơn sao?

Tại sao phải làm phức tạp như vậy?

Sự tin tưởng giữa người với người chính là bị các ngươi phá hoại như thế đấy, biết không hả? ...

Trong không gian hiển thánh.

Trong lúc Tạo Hóa Pháp Vương biểu diễn 'thư pháp', Tống Thư Hàng lại ngẩng đầu nhìn Tạo Hóa tiên tử.

Tạo Hóa tiên tử nghiêng đầu, nghi hoặc nhìn lại Tống Thư Hàng.

“Tạo Hóa tiên tử, nàng có tâm nguyện gì không, nhân lúc ta đang là Thiên Đạo, có lẽ có thể giúp nàng.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nói.

Tạo Hóa tiên tử dường như suy tư một lát, sau đó hai tay vẽ một vòng tròn: “Đại ngốc ngốc ~ ngốc ~” “Cũng phải, trước đây Đạo Tử tiền bối cũng đã chứng đạo một lần, những tâm nguyện mà Thiên Đạo có thể hoàn thành, Đạo Tử tiền bối cũng đã giải quyết cả rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

Tạo Hóa tiên tử gật đầu lia lịa như gà mổ thóc.

“Vậy còn trạng thái của tiên tử?” Tống Thư Hàng lại hỏi.

Tạo Hóa tiên tử khoanh hai tay trước ngực: “Tống ngốc ngốc ~” “Cũng được, xem ra tiên tử đã có sắp xếp của riêng mình.” Tống Thư Hàng khẽ nói: “Như vậy, nơi ta có thể giúp nàng, chỉ còn lại một việc cuối cùng.” “Ừm, Lưu Ly ngốc ngốc ~” Tạo Hóa tiên tử hát.

“Nhưng mà, chuyện của y...

đã vượt quá quyền hạn của Thiên Đạo.

Tuy nhiên, việc Thiên Đạo không làm được, ta và Bạch tiền bối sẽ làm được.

Cứ giao cho chúng ta đi.” Tống Thư Hàng khẳng định. 'Chấp niệm quá khứ' cần bù đắp, lại thêm một cái.

Bích Thủy Các của Sở các chủ, Lưu Ly thư sinh - vị Kiếp Tiên cuối cùng của Nho gia mà Tạo Hóa tiên tử nhớ nhung, Xích Đồng ca ca Hắc Đồng ở thế giới Hắc Long... ... ...

Tạo Hóa Pháp Vương đến phút cuối cùng cũng không cất giọng.

Y vẫn duy trì hình tượng văn nhã lịch sự, để Bạch tiền bối hoàn thiện Kim đan Cửu Long văn.

Rồi đến tao nhã, đi phong độ.

Tạo Hóa tiên tử không rời đi, nàng chọn tiến vào bên trong 'Thánh Nhãn Kim Đan'.

Bất hủ hóa 'Thánh Nhân Chi Nhãn', nhưng không hề cắt đứt quan hệ giữa Tạo Hóa tiên tử và Tống Thư Hàng, cũng giống như quan hệ giữa Công Đức xà mỹ nhân và bản thể Tống Thư Hàng vậy.

Ban đầu, một phần trách nhiệm của Tạo Hóa tiên tử chính là bảo vệ 'Thánh Nhân Chi Nhãn'... ... ...

Sau Tạo Hóa Pháp Vương, các thành viên nhóm Cửu Châu Nhất Hào giữ nhịp điệu, lần lượt hiện thân, ra mắt trước các đạo hữu chư thiên vạn giới.

Cổ Hồ Quan Chân Quân với pháp tướng tám tay.

Đông Phương Lục tiên tử ngày càng quyến rũ, nhưng kỹ năng lái xe vẫn không hề tiến bộ.

Tuyết Lang động chủ, nhân vật có thẩm quyền về hệ băng trong 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Phá Dương Kích Quách Đại có chút đen đúa, có sẵn hiệu ứng đầu lâu chó.

Nho gia Hằng Hỏa Tôn Giả gần đây tâm thái bình hòa, áp lực giảm đi không ít - vốn dĩ Hằng Hỏa tiền bối là thành viên thứ hai trong nhóm giống Hoàng Sơn tiền bối, dùng danh hiệu 'Mệt Tim Quá Muốn Về Hưu'.

Bây giờ, sau khi gỡ bỏ áp lực, Hằng Hỏa tiền bối trông trẻ ra không ít.

Còn có Điền Thiên đảo chủ và Điền Điềm phó đảo chủ cùng hiện thân - vết thương trên hồn phách của Điền Điềm phó đảo chủ, dưới quyền hạn Thiên Đạo của Tống Thư Hàng, chỉ cần nhẹ nhàng phẩy tay là hồi phục như cũ.

Cùng Lục Tu tiên tử sánh bước - một trong những nhân vật đáng tin cậy nhất nhóm Cửu Châu Nhất Hào...

Thất Tu Thánh Quân!

Sau khi từng vị thành viên lần lượt ra mắt...

Tống Thư Hàng thậm chí còn kéo cả mấy thành viên dự bị của 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào' lên.

Tiểu Quả Quả, Thi, Chúc còn trẻ.

Chương 3143

Mấy đứa nhỏ này còn chưa đạt đến cảnh giới 'Ngũ phẩm', việc dán Long văn cũng phải đợi sau này.

Bạch tiền bối dùng thủ pháp đặc biệt, lưu trữ 'Long văn' trong cơ thể chúng theo phương thức dự trữ.

“Tống sư huynh.” Trước khi rời đi, Tiểu Quả Quả đột nhiên nắm lấy tay Tống Thư Hàng: “Cuối cùng, có thể cho con một lời chúc phúc được không?” Cậu bé trông mong nhìn Tống Thư Hàng. 【Tên nhóc này có tiền đồ đấy!

Biết dựa vào ưu thế tuổi nhỏ của mình để nhận được lời chúc phúc thêm từ Bá Tống Thiên Đạo?】Các tu luyện giả chư thiên vạn giới thầm nghĩ. 【Xem mức độ cưng chiều của Bá Tống Thiên Đạo đối với họ, rất có khả năng sẽ đồng ý ban phúc.

Dù sao, đối với chúng ta đó là 'Thiên Đạo chúc phúc' quý giá, nhưng đối với Thiên Đạo, cũng chỉ là một câu nói mà thôi.】【Nhưng tên nhóc này sẽ muốn lời chúc phúc gì đây?】“Ta hiểu rồi.” Tống Thư Hàng cười ha hả, đưa tay xoa đầu tiểu hòa thượng, cúi đầu ban phúc cho cậu bé: “Nhân danh Thiên Đạo Bá Tống ta chúc phúc cho con, Tiểu Quả Quả, từ nay về sau, trên con đường tu luyện của con, sẽ không còn phải phiền não vì bệnh trĩ nữa.” “Cảm ơn Tống sư huynh, Tống sư huynh là tốt nhất.” Tiểu Quả Quả vui vẻ cười tít mắt.

Các tu luyện giả chư thiên vạn giới, không ít người bất giác sờ vào mông mình.

Thực ra, trong số các tu luyện giả chư thiên vạn giới, trước khi thực lực đạt đến một cảnh giới nhất định, số người phiền não vì bệnh trĩ không hề ít. ... ...

Sau khi tiễn ba người Tiểu Quả Quả đi, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lùi lại, thu hồi hiệu ứng 'nhân tiền hiển thánh'.

Hoạt động 【Nhóm Cửu Châu Nhất Hào đã được chúng tôi bao trọn】 do Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng tuyên bố với chư thiên vạn giới, chính thức kết thúc.

Sau đó.

Thân hình của Tô Thị A Thập Lục được dịch chuyển đến 'thế giới hạch tâm', rồi thông qua 'thế giới hạch tâm' xuất hiện bên cạnh Tống Thư Hàng.

Bạch Long tỷ tỷ quấn quanh cổ A Thập Lục: “Ta còn tưởng Thư Hàng ngươi định quên mất tiểu Thập Lục chứ.” “A Thập Lục là Cửu Long văn.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu đưa tay, nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Tô Thị A Thập Lục.

Đồng thời, tay kia của cậu giơ lên, trong lòng bàn tay hiện ra một hư ảnh 'hoa sen chiếu rọi'.

“Thư Hàng, cậu và Bạch tiền bối chuẩn bị siêu thoát sao?” Tô Thị A Thập Lục quay đầu hỏi.

“Theo tình hình hiện tại, vẫn còn một chút thời gian chuẩn bị...

Nếu trong khoảng thời gian này, tôi và Bạch tiền bối không hoàn thành đề tài tốt nghiệp, thì sẽ để Bạch tiền bối siêu thoát trước.” Tống Thư Hàng thành thật đáp.

Bạch tiền bối bên cạnh nhấp một ngụm trà tiên, nở nụ cười ngọt ngào, khẽ gật đầu.

“Trạng thái sau khi siêu thoát sẽ như thế nào?” Tô Thị A Thập Lục hỏi ra sự tò mò và nghi hoặc trong lòng Bạch Long tỷ tỷ và các phụ kiện treo trên người Tống Thư Hàng.

“Chưa có ai thật sự siêu thoát, nhưng theo mô tả của Đại Bạch Thiên Đạo tiền bối.

Sinh viên tốt nghiệp Thiên Đạo hẳn sẽ có được sự tự do tuyệt đối, không bị bất kỳ thời gian, không gian nào hạn chế.

Có thể tùy ý xuất hiện ở bất kỳ điểm thời gian, bất kỳ nơi nào.

Vượt lên trên cả dòng sông thời gian.” Tống Thư Hàng trả lời.

Vừa nói, cậu vừa đưa 'hoa sen chiếu rọi' đó đến trước ngực A Thập Lục.

Ở đó, có một trái tim Bá Tống lưu ly đang đập mạnh mẽ.

Do Tống Thư Hàng chứng đạo Bất hủ, trái tim 'Bá Tống' này dưới tác dụng của quy tắc, cũng mơ hồ được quy tắc Thiên Đạo cường hóa.

Nhưng vì nó đã rời khỏi cơ thể Bá Tống, nên trước khi chứng đạo, nó không được quy tắc Thiên Đạo công nhận là một phần của 'cá thể Bá Tống'.

Vì vậy, trái tim lưu ly này không hóa thành Bất hủ.

Nhưng nó đã có khả năng 'tiến hóa vô hạn'.

Nó là phôi thai của 'Bất hủ chi cốt' hoặc 'Bất hủ phì kình kim đan'.

Chỉ cần bồi dưỡng, để nó không ngừng tiến hóa, hoàn thiện... tương lai, Tô Thị A Thập Lục nói không chừng cũng có thể sở hữu một 'trái tim Bất hủ'.

Tống Thư Hàng đưa 'hoa sen chiếu rọi' vào trong trái tim lưu ly.

“Đây là chìa khóa của 'thế giới hạch tâm', sau khi có nó, em và Diệp Tư đều có thể tùy lúc mở thế giới hạch tâm, tự do ra vào.

Cũng có thể lợi dụng phương thức 'lạc ấn mộc đao', để lại tọa độ, tùy ý xuất hiện ở các ngóc ngách của chư thiên vạn giới.” Tống Thư Hàng giải thích.

Tô Thị A Thập Lục khựng lại một chút, đưa tay nhẹ nhàng đặt lên ngực mình.

Tốc độ đập của trái tim lưu ly nhanh hơn một chút.

Bên trong trái tim lưu ly, dường như có thêm một thế giới - thế giới hạch tâm liên kết chặt chẽ với Tống Thư Hàng.

Nếu như có một ngày, chư thiên vạn giới này bị hủy diệt.

Thì thế giới hạch tâm, rất có thể sẽ là một trong những tịnh thổ cuối cùng.

“Thế giới hạch tâm là toàn bộ của tôi, tất cả mọi thứ, bảo vật, tài sản đều ở bên trong.” Tống Thư Hàng khẽ nói với Tô Thị A Thập Lục: “Bây giờ, chìa khóa của nó được giao vào tay hai người.” Bạch Long tỷ tỷ: “!!!” Bá Tống sau khi chứng đạo Bất hủ đã khai khiếu lợi hại.

Thủ pháp thả thính này, khiến nàng cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn.

“Có thế giới hạch tâm ở đây, sự an toàn của em cũng sẽ được bảo đảm tối đa.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Thế giới hạch tâm trước đây khi đối mặt với đại địch, có thể sẽ hơi rén - thực ra không phải là rén, mà là bị ảnh hưởng bởi cấp bậc của Tống Thư Hàng, không gian bị các đại lão mạnh hơn phong tỏa, khiến thế giới hạch tâm không thể mở ra.

Thực ra thế giới hạch tâm không hề rén, phải biết là khi Bá Tống Bát phẩm, nó đã có thể cưỡng ép mở ra dưới sự phong tỏa của Cửu phẩm Kiếp Tiên!

Khi Bá Tống Cửu phẩm, nó thậm chí còn có thể cưỡng ép mở ra dưới sự phong tỏa không gian của kẻ địch cảnh giới Trường sinh giả!

Có thể nói, nó vẫn luôn vượt cấp để cưỡng ép mở cửa không gian.

Rén, đó chỉ là một loại ảo giác!

Thực ra nó rất cứng!

Mà ngày nay, chủ nhân của thế giới hạch tâm, Bá Tống, đã chứng đạo Bất hủ, trở thành một trong những người đàn ông có quyền hạn nhất chư thiên vạn giới.

Trên thế giới này, đã không còn bất kỳ ai có thể khiến thế giới hạch tâm phải rén!

Dù đối diện là tồn tại Bất hủ cấp 'Thiên Đạo'.

Thế giới hạch tâm cũng có thể mở ra năng lực che chở, bảo vệ Tô Thị A Thập Lục và những người khác, rồi an toàn chuyển họ vào thế giới hạch tâm, bảo vệ họ.

Thậm chí dù chư thiên vạn giới sụp đổ, vạn vật vẫn lạc, thế giới hạch tâm cũng có thể được thuộc tính 'Bất hủ' của Tống Thư Hàng che chở, bảo đảm an toàn tuyệt đối!

Ngày hôm sau, 16 tháng 2.

Sau đại hành động của Bá Tống Thiên Đạo ngày hôm qua, các tu luyện giả chư thiên vạn giới đều đã biết đến sự tồn tại của một đoàn thể đặc biệt tên là 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào', càng quen biết tất cả các thành viên trong đó.

Hiện tại trong chư thiên vạn giới, dù là tu luyện giả bị 'mù mặt' với sinh vật 'loài người', cũng đều ép mình ghi nhớ kỹ tất cả thành viên 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Đây đều là những đối tượng được Thiên Đạo bảo kê.

Không thể chọc vào!

Nếu có cơ hội gặp gỡ, tuyệt đối không nên gây thù chuốc oán, ngược lại phải thử kết giao, xem có thể ké được chút quan hệ nào không.

Nghĩ xa hơn một chút, còn có thể thử xem có thể thông qua vị tiên trưởng tên là 'Hoàng Sơn mama' kia không, xem có cơ hội gia nhập 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào', hưởng phúc lợi được Bá Tống Thiên Đạo bảo kê hay không?

Toàn bộ thành viên 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào', trong một đêm đã trở thành hàng hot của chư thiên vạn giới.

Mà sau khi đại hành động của Bá Tống kết thúc... chư thiên vạn giới cũng bước vào thời kỳ phát triển ổn định. 【Thiên Đạo Tranh Đoạt Chiến】 chính thức hạ màn.

Quy tắc Thiên Đạo bắt đầu vận hành có trật tự.

Do không có sự hỗn loạn khi 'Bàn Cầu Thiên Đạo' sắp sụp đổ, lại thêm sự xuất hiện của thủy triều linh lực trời đất, chư thiên vạn giới lúc này, có thể coi là đã bước vào một thời kỳ hoàng kim của tu luyện.

Trường sinh giả và Kiếp Tiên cũng không còn ẩn thế, thỉnh thoảng sẽ lộ diện, để lại truyền thừa, hoặc là mang đi đệ tử thiên tài mà mình vừa ý.

Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, cùng các thành viên 'tổ nghiên cứu ngoại viện', bắt đầu công phá đề tài cuối cùng - hoàn thiện phương án 'Bất Hủ Đại Thế Giả'.

Hy vọng có thể phát huy hoàn mỹ hiệu quả của thân thể thuần khiết của Đệ tứ Thiên Đạo, dùng nó để thay thế 'Đệ thập Thiên Đạo', trở thành công cụ Thiên Đạo mạnh nhất.

Toàn bộ quá trình nghiên cứu diễn ra vô cùng sôi nổi.

Các thành viên trong tổ ngoại viện đều dốc hết nhiệt tình và nỗ lực chưa từng có.

Mà Bá Tống, một trong hai Thiên Đạo đương nhiệm, lại có chút lơ đãng - cậu vẫn đang nỗ lực tiêu hóa pháp tắc và tri thức 'gia quả chi nhân, vạn vật căn nguyên' của Thiên Đạo, trong nghiên cứu đề tài cuối cùng này, cơ hội cậu có thể xen vào không nhiều.

Cậu đã rất nỗ lực rồi!

Chỉ là thời gian học tập thực sự quá ngắn.

Ngoài ra, tuy có hơi lơ đãng... nhưng sự lơ đãng của cậu không phải là đầu óc trống rỗng, mà là phân ra từng luồng 'ý chí Thiên Đạo', lang thang khắp các ngóc ngách của nhân gian.

Một là, để triệt để loại bỏ 'virus hủy diệt hằng tinh' do Tất Hắc đại lão bố trí trong chư thiên vạn giới, không cho virus có bất kỳ khả năng tái phát nào.

Hai là, cũng để gặp một số người, thăm một số đạo hữu. ...

Chư thiên vạn giới?

Âm Ảnh Giới.

Nơi đây tồn tại một vị đại lão Trường sinh giả tuyệt thế, giới chủ Âm Ảnh Lãnh Chúa.

Theo ước tính trước đây của Tống Thư Hàng, Âm Ảnh Lãnh Chúa dưới sự gia trì của 'quyền hạn giới chủ', rất có khả năng cũng đã đạt đến cấp độ của Nho gia Thánh nhân, Thiên Đế, giống như Mặc gia Thiên Chí tiên sinh.

Một luồng ý chí của Tống Thư Hàng lặng lẽ giáng lâm nơi đây.

Âm Ảnh Lãnh Chúa tiền bối, ngay lập tức cảm nhận được sự hiện diện của cậu, tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu.

“Lâu rồi không gặp, Âm Ảnh tiền bối.” Ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Lâu rồi?

Không phải mới mấy tháng trước sao?” Âm Ảnh Lãnh Chúa mỉm cười nói: “Đối với chúng ta, cũng chỉ là một cái chớp mắt mà thôi.” Vừa nói, trong thân hình khổng lồ của Âm Ảnh Lãnh Chúa, ngưng tụ ra một hình người, đối diện với Tống Thư Hàng.

Chương 3144

“Nhưng đối với tôi, lại là nửa đời tu luyện sóng gió.” Tống Thư Hàng nói xong, giơ tay ra, lộ ra một chiếc vòng tay pháp khí có chút vết nứt.

Bí khí đặc thù 'Âm Ảnh Thánh Địa'.

“Lần này tôi đến là để trả lại pháp khí cho tiền bối.” Tống Thư Hàng nói xong, lòng bàn tay phải khẽ sáng lên - 《Dưỡng Đao Thuật》 cấp Thiên Đạo khuếch tán ra.

Dưới hiệu quả của 《Dưỡng Đao Thuật》 mạnh mẽ vô cùng này, tất cả vết nứt trên Âm Ảnh Thánh Địa đều lành lại.

Thậm chí phẩm chất của pháp khí còn tăng lên một bậc, sâu trong vòng tay, hiện ra đạo ngân ẩn chứa một luồng 'khí tức Bất hủ'.

“Xin lỗi, linh thạch nợ tiền bối, dù tôi đã thăng cấp lên Thiên Đạo cũng không gom đủ.

Bây giờ, cũng chỉ có thể dùng một số thủ đoạn và quyền hạn, sửa chữa pháp khí này, để bồi thường cho tiền bối.” Tống Thư Hàng đưa pháp khí lên.

“So với linh thạch, chiếc vòng tay 'Âm Ảnh Thánh Địa' đã được nâng cấp này, càng khiến ta thích hơn.” Âm Ảnh Lãnh Chúa đưa tay nhận lấy 'Âm Ảnh Thánh Địa'.

Nhưng đừng nhìn y bây giờ bề ngoài ổn định, thực ra nội tâm y phức tạp đến mức không biết dùng từ gì để hình dung.

Sông cuộn biển gầm, núi lửa phun trào, sóng thần cuồng nộ, thiên thạch tận thế...

Tóm lại là tất cả những từ ngữ mô tả các loại tai họa, đều có thể dùng để hình dung nội tâm của Âm Ảnh Lãnh Chúa đang tỏ ra bình tĩnh lúc này.

Dù sao, đối với Âm Ảnh Lãnh Chúa, người đàn ông trước mắt này, thật sự là... chớp mắt một cái đã thành Thiên Đạo!

“Tiền bối có thể thích là tốt nhất rồi.

Dù sao, bây giờ dù bảo tôi tạo ra một đống linh thạch để bồi thường, tôi cũng không thể lấy ra ngay được.” Ý chí Tống Thư Hàng nói đùa.

Thực ra với tư cách là Thiên Đạo, cậu đương nhiên có thể quét qua chư thiên vạn giới bất cứ lúc nào, rồi tìm 'mạch linh thạch', sau đó đi khai thác.

Thậm chí có thể dùng quyền hạn Thiên Đạo ra lệnh cho linh lực trong trời đất, dưới ý chí Thiên Đạo ngưng tụ thành mạch linh thạch.

Nhưng điều đó đã không còn ý nghĩa nữa. ...

Cùng lúc đó, Trái Đất?

Vị trí thành phố đại học Giang Nam.

Một luồng ý chí khác của Tống Thư Hàng đang dạo bước gần thành phố đại học Giang Nam.

Lúc này, mỗi bước cậu đi, linh lực xung quanh đều trở nên nồng đậm hơn, cỏ trên bãi mọc lên mầm sống mới, cành cây nhú ra chồi non, lại có hoa tươi nở rộ giữa mùa đông lạnh giá.

“Không biết không giác, đã gần một năm rồi.” Ánh mắt Tống Thư Hàng nhìn xung quanh.

Rõ ràng năm ngoái cậu vẫn còn sống ở đây, nhưng bây giờ nhìn lại, lại cảm thấy khu vực này vừa quen thuộc, vừa xa lạ.

Đi được một lát, xa xa, cậu nhìn thấy cây yêu Khinh Vũ đang bén rễ trong thành phố đại học.

Khinh Vũ là sủng vật do Bạch tiền bối thu nhận.

Theo lý mà nói, phần 'một người đắc đạo, gà chó lên trời' của nó, phải do Bạch tiền bối two đưa cho nó mới đúng.

Nhưng so với Bạch tiền bối two, một tay nuôi sủng cừ khôi, thì thiên phú nuôi sủng của Bạch tiền bối thật quá kém.

Cây yêu Khinh Vũ, trong lòng Bạch tiền bối, có lẽ chỉ tồn tại ở một góc nào đó.

Nếu không phải Khinh Vũ có thể tự lực cánh sinh, nói không chừng nuôi một thời gian, đã bị Bạch tiền bối nuôi chết rồi.

Nghĩ đến đây, Tống Thư Hàng mỉm cười, luồng ý chí này bay đến bên cạnh Khinh Vũ.

Lúc này, Khinh Vũ dường như đang vui vẻ lướt các trang mua sắm trực tuyến, cho từng món đồ vào giỏ hàng, tranh thủ khi các công ty chuyển phát nhanh hoạt động trở lại vào năm sau sẽ dọn sạch giỏ hàng một lượt.

Nó mua sắm quá chuyên tâm, đến mức ý chí của Tống Thư Hàng đến gần mà không hề hay biết.

Tống Thư Hàng đến gần mới phát hiện, khi Khinh Vũ mua sắm trực tuyến, thỉnh thoảng còn mở một 'nhóm bạn cùng phòng'.

Trong đó có Cao Mỗ Mỗ, Dương Đức và Thổ Ba... nhưng không có Tống Thư Hàng.

Trong nhóm, Khinh Vũ thỉnh thoảng sẽ giải đáp một số thắc mắc cho ba người Cao Mỗ Mỗ, những thắc mắc về việc luyện võ.

Ban đầu sau khi 'sự kiện tà vọng' kết thúc, Tống Thư Hàng toàn tâm toàn ý đầu nhập vào tu luyện, chuyện ở thế giới hiện thực liền để

Khinh Vũ thay mình giải quyết.

Khinh Vũ hẳn đã công bố thân phận với các bạn cùng phòng, nhưng nó vẫn không từ bỏ mục tiêu nuôi dưỡng ba người bạn cùng phòng của Tống Thư Hàng thành 'trạch tu'.

“Vất vả cho ngươi rồi, Khinh Vũ.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cây yêu Khinh Vũ đang chuyên tâm mua sắm + nuôi bạn cùng phòng bị dọa giật mình, cành lá run rẩy: “Thùy tử bệnh trung kinh tọa khởi, ám phong xuy vũ nhập hàn song!” Tống Thư Hàng: “???” “Ra là Bá Tống lão gia.” Khinh Vũ nhìn thấy Tống Thư Hàng thì thở phào nhẹ nhõm, khiêm tốn nói: “Đây đều là việc tiểu yêu nên làm.” “Ba người bạn cùng phòng của ta, sau này phiền Khinh Vũ ngươi tiếp tục chăm sóc.” Tống Thư Hàng nói xong, lấy ra bốn miếng 'dán Long văn', dán lên người cây yêu Khinh Vũ, nâng nó lên cảnh giới yêu đan tương đương Kim đan Cửu Long văn.

Lại thay Bạch tiền bối để lại ấn ký chúc phúc cho Khinh Vũ.

Cuối cùng, cậu giao cho Khinh Vũ phương pháp tu luyện 《Tam Thập Tam Thú Tiên Thiên Nhất Khí Công》 đã được suy diễn đến cấp độ hoàn mỹ, sau này do nó dẫn dắt các bạn cùng phòng bước lên con đường tu luyện.

Ba người bạn cùng phòng đã sớm qua tuổi tu luyện tốt nhất, thậm chí đã không còn là đồng tử chi thân, trên con đường tu luyện đã khó có thành tựu.

Nhưng đó là trước đây.

Bây giờ, Tống Thư Hàng đã chứng đạo Bất hủ.

Ba người bạn cùng phòng rất hợp cạ, tính cách tương đồng với cậu, đã có khuôn mẫu nhân vật chính 'bạn cùng phòng của ta là Thiên Đạo'.

Tuổi tác, đồng tử chi thân không còn là ràng buộc nữa.

Thiên Đạo nếu ngay cả vấn đề nhỏ này cũng không thay đổi được, thì còn gọi gì là Thiên Đạo?

Tống Thư Hàng ngầm ban cho ba người bạn cùng phòng thiên phú tu luyện, điều chỉnh nội tại cơ thể họ đến độ tuổi 'thích hợp tu luyện nhất', và để lại một lời chúc phúc nho nhỏ.

Cộng thêm có cây yêu Khinh Vũ ngầm chỉ điểm, giai đoạn đầu về phương diện đan dược cũng sẽ không thiếu. ...

Cánh cửa tu luyện, cậu đã mở ra cho bạn bè.

Thậm chí con đường tu luyện phía trước, cậu cũng đã trải sẵn hơn nửa.

Về phần tương lai, thành tựu của họ có thể cao đến đâu, phải xem nỗ lực của chính họ.

Tống Thư Hàng dù sao cũng không phải là bảo mẫu, không thể chăm sóc tất cả mọi người từng phút từng giây. ...

Nho gia?

Thế giới Kim Liên.

Sau khi ăn Tết xong, ba Tống và mẹ Tống lại ngồi tiên chu trở về nơi tiên cảnh nhân gian này.

Ở Nho gia, hai vợ chồng được hưởng đãi ngộ cao nhất.

Hiện tại, đệ tử Nho gia cho rằng Bá Tống là 'Thánh nhân chuyển thế', vậy cha mẹ Thánh nhân, chính là cha mẹ của toàn Nho gia.

Hơn nữa Bá Tống đã chứng đạo 'Thiên Đạo', với tư cách là cha mẹ Bá Tống, dù đi đến đâu cũng sẽ được hưởng đãi ngộ cao nhất.

Lúc này tại một bờ hồ trong thế giới Kim Liên.

Mẹ Tống tựa vào gốc cây ven bờ, nhắm mắt dưỡng thần.

Một tay bà đặt lên bụng mình - rõ ràng mới mang thai không lâu, nhưng bụng dưới đã nhô cao.

Sự thay đổi rõ rệt này, xảy ra vào khoảnh khắc Tống Thư Hàng chứng đạo 'Bất hủ'.

Kể từ khoảnh khắc Tống Thư Hàng chính thức chứng đạo, cha mẹ có quan hệ mật thiết nhất với cậu, cùng với 'em gái' trong bụng mẹ đều bị ảnh hưởng.

Sinh mệnh nhỏ bé này, khi còn chưa ra đời, đã nhận được sự chúc phúc của chư thiên vạn giới.

Đây là em gái của Bá Tống.

Chưa ra đời đã là sinh mệnh tôn quý nhất, được yêu chiều nhất chư thiên vạn giới... một trong số đó!

Ba Tống ở đằng xa, đang xách tiên quả do Nho gia tặng, cười tươi bước đến gần, mỗi bước ông đi đều mang theo bộ pháp phiêu dật - đó là Quân Tử Vạn Lý Hành.

Với tư cách là cha mẹ ruột của 'Thiên Đạo đương nhiệm', thể chất của họ kể từ khoảnh khắc Tống Thư Hàng chứng đạo, đã không còn bị giới hạn bởi các yếu tố như tuổi tác, khí huyết nữa.

Hai vợ chồng đã bắt đầu tiếp xúc với phương pháp tu luyện trúc cơ thuần chính của Nho gia.

Phương pháp tu luyện trúc cơ của Nho gia là một trong những pháp môn tu luyện thích hợp nhất của chư thiên vạn giới, đặc biệt là thân pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, mỗi bước đi đều là tu luyện.

Khi ba Tống sắp đến gần, mẹ Tống đột nhiên khẽ mở mắt.

“Tỉnh rồi à?” Ba Tống cười nói.

“Ừ.” Mẹ Tống nhẹ nhàng xoa bụng mình: “Vừa rồi, hình như thấy Thư Hàng xuất hiện bên cạnh em, nhẹ nhàng lắng nghe nhịp tim của em gái nó.” “Nói không chừng Thư Hàng thật sự đã đến.” Ba Tống cười nói: “Theo lời của mấy vị ở Nho gia, Thư Hàng bây giờ đã chứng đạo 'Bất hủ', chư thiên vạn giới đều nằm trong tầm mắt của nó, nó có thể có mặt ở khắp mọi nơi.” Mặc dù đối với sự phân chia cảnh giới như 'Thiên Đạo, Bất hủ', ông vẫn chưa rõ lắm, nhưng ba Tống lúc này lại đã chấp nhận sự thật con trai cả nhà mình 'thành thần'.

Rõ ràng mấy tháng trước, nhìn con trai dẫn từng vị tiên tử xinh đẹp về nhà, nghe tin con trai mang thai, nghe chuyện nó 'tu tiên', hai vợ chồng còn rất kinh ngạc.

Bây giờ, ông lại đã có thể bình tĩnh chấp nhận chuyện con trai 'thành thần'.

Trái tim lớn gia truyền quả không thể xem thường!

“Mấy vị 'trưởng bối' của Nho gia đều đã nói, đứa trẻ trong bụng em, quý không thể tả.” Ba Tống ngồi xuống bên cạnh vợ, đưa tiên quả.

“Tiếc là, bản thân thằng Thư Hàng lại không để lại đứa con nào cho chúng ta.

Nghe nói sau Bát phẩm Huyền Thánh, là gần như tuyệt dục rồi.

Thư Hàng bây giờ đã thành 'Thiên Đạo' cấp cao hơn... cháu nội càng không có hy vọng.” Mẹ Tống tiếc nuối nói.

“Không sao, chúng ta còn trẻ.

Sinh xong con gái, chúng ta lại sinh cho Thư Hàng một đứa em trai.” Ba Tống kiêu ngạo nói: “Dù là ông nội hay ông ngoại, anh đều muốn!” “Hơn nữa, chuyện nói không chừng còn có chuyển biến thì

sao?

Trước khi Thư Hàng tu luyện đến 'Bát phẩm', không phải đã dẫn về nhà mấy vị tiên tử sao?

Nhiều tiên tử như vậy, nói không chừng chúng ta còn có cơ hội làm ông bà nội sớm.” Ba Tống lại bổ sung.

Không xa, một luồng ý thức của Tống Thư Hàng lộ ra nụ cười ngượng ngùng.

Chương 3145

Cảm giác không thể xen vào giữa ba mẹ đang phát cẩu lương, mơ hồ có cảm giác bị bài xích.

Nhìn cha mẹ một lúc từ xa, luồng ý chí này của Tống Thư Hàng lặng lẽ rời đi, tiến đến sâu trong thế giới Kim Liên của Nho gia.

Ở đó, đang tiến hành một nghi thức vô cùng quan trọng.

Nghi thức phục sinh Đạo Tử tiền bối, 'Thiên Đạo đời 8.5'.

Lần 'phục sinh' này của Đạo Tử tiền bối là dùng cái giá cắt bỏ bản thân và 'mọi thứ liên quan đến Thiên Đạo', phục sinh với thân phận 'Trường sinh giả?

Đạo Tử', chứ không phải rời chức thoát thân như các đời Thiên Đạo khác.

Ý chí Tống Thư Hàng giáng lâm là để đảm bảo quá trình phục sinh của Đạo Tử tiền bối được bình an và thuận lợi.

Có cậu ở bên cạnh hỗ trợ, không cần quá lâu, một Đạo Tử hoạt bát tung tăng sẽ có thể trở về. ...

Ngoài ra.

Tại mấy nơi trong chư thiên vạn giới, đều có từng luồng ý chí của Tống Thư Hàng lướt qua.

Thế giới hiện thực, An Lạc, trong một bệnh viện ở thành phố Văn Châu, Triệu Nhã Nhã đã trở thành một bác sĩ đủ tiêu chuẩn.

Tống Thư Hàng từ xa nhìn người chị họ từng rất quan tâm mình, đưa tay vẫy nhẹ chúc phúc cho cô, thay đổi tư chất của cô, và để tam thi của mình?

Bá Thiện ngầm dẫn dắt cô tương lai bước lên con đường tu luyện.

Ngoài Triệu Nhã Nhã, còn có một số người thân, bạn bè có quan hệ tốt với Tống Thư Hàng, ý chí Tống Thư Hàng lần lượt lướt qua, cho họ một 'cơ hội' trong tương lai.

Về phần có thể nắm bắt được cơ hội hay không, phải xem lựa chọn của chính họ.

Dù không thể, dưới sự chúc phúc của Thiên Đạo, họ cũng có thể an ổn sống hết một đời.

Sau đó, là một bộ lạc nhỏ ở Thú Tu giới, ý chí Tống Thư Hàng từ xa nhìn cô bé Thú Tu giới lương thiện kia, sau một hồi suy nghĩ, vẫn để lại cho cô bé một số 'khả năng', xem có thể dẫn dắt cô bé trở thành đệ tử cuối cùng của mình không.

Thế giới hiện thực, một nơi oán khí ngút trời, hòa thượng đầu trọc Dương chắp tay trước ngực, miệng tụng kinh văn, siêu độ oán niệm.

Khi y vì lòng nhân từ mà siêu độ oán khí, trong hư không có một bàn tay nhẹ nhàng vỗ lên người y, chúc phúc cho y, và để lại cho y một viên đan dược quý giá - đó là một viên bảo dược có thể chữa khỏi vết thương của sư phụ y, giải quyết 'căn bệnh'.

Trong một tòa nhà lớn ở thành phố Giang Nam, hai vị giáo sư của đại học Giang Nam tụ tập cùng nhau, hẹn nhau ăn cơm.

Đó là giáo sư Nhân Thủy và một vị giáo sư trông có vẻ cổ hủ Sử Mật Tư, hai vị giáo sư không biết từ khi nào đã trở thành bạn tốt.

Ý chí Tống Thư Hàng đi ngang qua hai người, đưa tay chỉ một cái, ban một lời chúc phúc nho nhỏ, khiến hai vị giáo sư quãng đời còn lại không tai không bệnh, tuổi thọ kéo dài hơn một chút.

Ý chí Tống Thư Hàng, đi khắp chư thiên, đi qua từng nhân vật một.

Hoặc chúc phúc, hoặc ban kỳ ngộ, hoặc gặp mặt trực tiếp.

Cũng có người chỉ nhìn từ xa một cái rồi rời đi - ví dụ như, Hà Chỉ Ma Đế.

Một lúc lâu sau.

Trong chư thiên vạn giới, các luồng ý chí của Bá Tống lần lượt quay về.

Trần duyên nhân gian.

Tống Thư Hàng mở mắt, ánh mắt dịu dàng.

“Kết thúc rồi?” Bạch tiền bối khẽ hỏi.

“Vâng, Bạch tiền bối đều biết cả rồi.” Tống Thư Hàng có chút ngượng ngùng, giống như mọi người đều đang làm việc chăm chỉ thì mình lại lơ đãng bị bắt gặp.

“Ta cũng là Thiên Đạo mà.” Bạch tiền bối nói - ánh mắt Thiên Đạo, trải khắp chư thiên vạn giới mà.

“Đề tài cuối cùng tiến triển thế nào rồi?” Tống Thư Hàng gãi đầu, hỏi.

“Suy diễn gần xong rồi, tiếp theo cần thử nghiệm vài lần, rồi dựa vào dữ liệu thực nghiệm, tiến hành chỉnh sửa cuối cùng.” Bạch tiền bối đáp.

Có y, ý thức cuối cùng sắp tan biến của Đạo Tử, Long Lạc nữ sĩ ba vị 'cấp Bất hủ' dẫn đầu.

Lại có Đại Bạch two, Tiểu Bạch two, Tống U U, Cẩu Đản đa, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối, Tống Bàn Cầu các vị Cửu U chúa tể làm phụ.

Còn có Luân Hồi Nhận tiên tử, loại đạo khí thỉnh thoảng có thể giao tiếp với Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử, tương trợ.

Lại thêm Thiên Đế tử, Sở các chủ, Bạch Long tỷ tỷ, Bạch Cốt tiên cơ, Bắc Phương Đại Đế các vị Trường sinh giả đỉnh tiêm giúp đỡ.

Cuối cùng còn có một Thiên Đạo Tống Thư Hàng ăn hại!

Đội hình 'tổ nghiên cứu ngoại viện' này, có thể nói là hoành tráng chưa từng có, trong lịch sử tuyệt đối không có tiền lệ.

Dưới sự hợp lực công phá của đội hình nghiên cứu xa hoa đến cực điểm này, chư thiên vạn giới gần như không có thứ gì gọi là 'nan đề'.

Đề tài nghiên cứu 'một tháng' mà Bạch tiền bối ban đầu giao cho Tống Thư Hàng, bây giờ một ngày, đã có đột phá tiến triển to lớn!

“Tiến triển nhanh vậy sao?” Thiên Đạo Bá Tống ăn hại có chút ngượng ngùng.

Vì thế, cậu quyết định: “Vậy quá trình thực nghiệm cuối cùng, cứ để tôi làm vật thí nghiệm đi, tôi sẽ phối hợp với thân xác của Đệ tứ Thiên Đạo, tiến hành kế hoạch 'Bất hủ thế đại giả'.” Tống Thư Hàng tự mình xung phong - tuy cậu không thể trở thành 'nhà nghiên cứu', ít nhất hãy để cậu trở thành 'người được nghiên cứu' hoặc 'vật thí nghiệm', góp phần vào nghiên cứu đề tài cuối cùng!

Như vậy, tương lai cậu cũng có thể tự hào xưng mình là một trong những thành viên hoàn thiện 'phương án vĩ đại' này.

Đợi phương án này thực nghiệm hoàn thành.

Bước tiếp theo... chính là lúc, tốt nghiệp khỏi vị trí Thiên Đạo!

Thời gian của Bá Tống luôn gấp gáp như vậy.

Hơn nữa, cậu luôn nhiệt tình phá vỡ các loại kỷ lục của 'chư thiên vạn giới', sáng tạo kỷ lục.

Hiện tại trên người cậu, những kỷ lục tương đối đặc biệt có:

Huyền Thánh hiển thánh nhiều lần nhất lịch sử, Trường sinh giả chứng đạo Trường sinh nhanh nhất lịch sử, tồn tại thay đổi con đường trường sinh nhiều nhất lịch sử, Cửu U chúa tể đại lão đầu tiên sở hữu trước khi chứng đạo Bất hủ, lần đầu tiên trong lịch sử hai Thiên Đạo cùng lúc chứng đạo... vân vân.

Những kỷ lục này, phần lớn đều là trước không có ai, sau cũng rất khó có người theo kịp.

Mà bây giờ, Bá Tống và Bạch tiền bối có lẽ còn muốn khiêu chiến kỷ lục 【Thiên Đạo tại vị thời gian ngắn nhất lịch sử】 do Đạo Tử 'Thiên Đạo đời 8.5' sáng lập.

Kỷ lục ý nghĩa như vậy, đáng để hai người nghiêm túc đối mặt.

“Thực nghiệm khi nào có thể bắt đầu?” Tống Thư Hàng lên tiếng hỏi.

Long Lạc nữ sĩ trả lời: “Nếu ngài muốn, bây giờ có thể.” “Vậy có cần chuẩn bị gì không?” Tống Thư Hàng hỏi, cậu lại nhìn về phía tác phẩm nghệ thuật đẹp nhất lịch sử đang đặt trong 'thứ nguyên Thiên Đạo' - sa lịch trong suốt sau khi được tẩy trắng của Đệ tứ Thiên Đạo.

“Có vài điểm, đúng là cần chú ý một chút.” Cẩu Đản đa nhắc nhở: “Ví dụ như tiểu thế giới hạch tâm đã gắn chặt với ngươi, trong thời gian thực nghiệm, ngươi phải thu nó lại thật kỹ, không được mở ra.

Để tránh gây nhiễu dữ liệu.” Tống Thư Hàng gật đầu đáp: “Nhận được ~ Tôi sẽ thông báo cho A Thập Lục, Diệp Tư sư tỷ và @#%# tiên tử, để họ chú ý.” “Còn nữa, quyền hạn giới chủ của 'Bá Giới' mà ngươi có được trước khi chứng đạo, để phòng ngừa bất trắc, ngươi có thể chọn trước một người kế thừa, trong thời gian thực nghiệm, có thể tạm thời giao quyền hạn 'Bá Giới' cho người đó.” Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng nhắc nhở. 'Bá Giới' của Tống Thư Hàng tương đối đặc biệt, không phải là một trong những 'thế giới hoang dã' của chư thiên vạn giới, mà là thế giới mới nhân tạo do chính Tống Thư Hàng tạo ra.

Vì vậy, dù đã chứng đạo 'Bất hủ', quyền hạn Bá Giới vẫn gắn liền với cậu.

Để tránh những nhiễu loạn có thể xảy ra, tốt nhất là trước khi thực nghiệm, chọn một người kế thừa cho Bá Giới.

“Tôi hiểu rồi, chờ một lát.” Tống Thư Hàng đáp. ...

Một lát sau.

Một luồng ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng tiến vào 'thế giới hạch tâm', nhẹ nhàng mang con gái 'Tiểu Lăng Tiêu' và Tiểu Âm Trúc ra ngoài, đưa chúng vào thế giới 'Bá Giới'.

Khi 'ý chí Thiên Đạo' của Tống Thư Hàng giáng lâm vào 'Bá Giới', toàn bộ Bá Giới, mỗi một tấc đất đều bắt đầu hoan hô, phảng phất như đang chào đón sự quang lâm của ý chí Tống Thư Hàng.

Các thành viên của 'nguyên?

Vô Cực Ma Tông' đang khai hoang trên Bá Giới, trong lòng khẽ động, dừng lại động tác trong tay, cung nghênh Bá Tống lão bản đến.

Đệ tử của Vô Cực Ma Tông, lúc này nội tâm cũng rất phức tạp.《Lão bản nhà ta là Thiên Đạo, nhưng chúng ta đang làm công miễn phí cho ngài ấy, vốn chỉ có thời hạn mười năm, nhưng chúng ta có nên cân nhắc làm công mãi mãi không?》 Không ai ngờ, Bá Tống đại lão nhanh như vậy đã trở thành Thiên Đạo!

Chuyện làm công cho Thiên Đạo, nghĩ thôi cũng thấy có mặt mũi.

Hơn nữa, vô hình trung họ cũng đã trở thành một thành viên của hội 'được Thiên Đạo bảo kê'.

Có lẽ ở 'Bá Giới' thành lập một 'Bá Tông' cũng rất thơm à?

Sau khi ý chí Tống Thư Hàng giáng lâm, cậu thổi một hơi trong 'Bá Giới' - lập tức, linh khí trên Bá Giới cuồn cuộn dâng lên, biến thành thánh địa tu luyện, tiên cảnh nhân gian.

Mấy vị thành viên có thái độ làm việc tương đối nghiêm túc, cũng nhận được một số phần thưởng, tiến vào trạng thái 'đốn ngộ' do Bá Tống ban cho, bình cảnh được đột phá!

Làm xong tất cả những điều này, ý chí Tống Thư Hàng lại nhẹ nhàng đặt hai đứa con gái của mình xuống.

“A Tống ~” Tiểu Âm Trúc dụi dụi mắt, ngồi vào lòng Tống Thư Hàng.

Lăng Tiêu với nửa thân dưới vẫn là quả trứng máy móc thì bám trên đầu Tống Thư Hàng.

Bá Tống trẻ tuổi, vào khoảnh khắc này đã được hưởng hạnh phúc của 'thiên luân chi lạc'.

“Hai đứa, ai muốn kế thừa 'Bá Giới' này của ta, trở thành Bá Giới chi chủ đời thứ hai?” Tống Thư Hàng hỏi.

Một thời gian nữa, sau khi các đệ tử của mình đều trở về từ 'thí luyện', cậu chuẩn bị ở 'Bá Giới' khai tông lập phái thuộc về mình, để truyền thừa của mình bén rễ xuống.

Như vậy, quyền hạn Bá Giới, để lại trong tay con gái hoặc đệ tử của mình, sẽ ổn thỏa hơn.

Tiểu Lăng Tiêu lắc đầu, nó là 'nguyên?

Thiên Đạo hậu thủ', tốc độ thăng cấp sau này sẽ rất nhanh, quyền hạn Bá Giới đối với nó không có tác dụng gì.

Tiểu Âm Trúc nhìn Tống Thư Hàng, hỏi: “A Tống cần chúng con kế thừa Bá Giới sao?” “Đúng vậy, không sai.” Tống Thư Hàng cưng chiều nói.

“Không để lại cho em gái hoặc con của A Tống sao?” Tiểu Âm Trúc chớp chớp mắt.

“Chúng nó còn chưa thành hình mà.” Tống Thư Hàng nói: “Hơn nữa, ta sẽ có sắp xếp khác.” “Ừm, nếu đã như vậy, vậy con sẽ tạm thay A Tống giữ vị trí 'Bá Giới chi chủ'.” Tiểu Âm Trúc đứng dậy, chắp tay sau lưng, ra vẻ người lớn nói.

Tiểu Lăng Tiêu ra sức vỗ hai tay, phát ra tiếng kim loại va chạm, cổ vũ cho chị gái.

Tống Thư Hàng cười ha hả, đưa tay nhẹ nhàng lấy ra giới chủ chi ấn của 'Bá Giới' của mình.

Dưới sự khống chế của ý chí Tống Thư Hàng, giới chủ ấn chia làm hai, hóa thành hai tiểu ấn.

Một trong hai tiểu ấn, dung nhập vào cơ thể Tiểu Âm Trúc.

Chương 3146

Sau khi tiếp nhận giới chủ ấn, Tiểu Âm Trúc nhắm mắt ngưng thần, tiến vào trạng thái minh tưởng.

Có thân phận người kế thừa giới chủ gia trì, có sức mạnh của một giới ở phía sau hỗ trợ, lại thêm thân phận 'Thiên Đạo dưỡng nữ', tương lai của Lý Âm Trúc đã là một con đường mười làn xe thông thoáng không trở ngại.

Tống Thư Hàng ở khu vực hạch tâm của 'Bá Giới', tìm ra một khu cấm, sau đó mang Lý Âm Trúc vào trong đó, và do tam thi?

Bá Ác phụ trách bảo vệ.

Làm xong tất cả những điều này, ý chí thể của Tống Thư Hàng lại nhìn về một nơi nào đó trong 'Bá Giới'.

Nơi đó, là một khu nhà tù.

Được xây dựng theo 'Tỏa Tiên Ngục' của thế giới hạch tâm - trong kế hoạch tiếp theo, thế giới hạch tâm sẽ không còn giam giữ 'người ngoài', vì vậy mấy cá thể bị giam trong Tỏa Tiên Ngục đã bị Tống Thư Hàng chuyển ra ngoài.

Trong đó, có Công Tử Hải, kẻ được mệnh danh là 'kẻ thù một đời của Bá Tống'.

Chỉ là vào khoảnh khắc Bá Tống chứng đạo, Công Tử Hải đã từ bỏ suy nghĩ. ... ...

Sau khi xác định người kế thừa, Tống Thư Hàng mang Tiểu Lăng Tiêu trở về 'thứ nguyên Thiên Đạo'.【Các vị tiền bối, thế giới hạch tâm đã phong tỏa, quyền kế thừa Bá Giới đã xác định, xin hỏi còn có việc gì khác cần chuẩn bị không?】Tống Thư Hàng hỏi.

“Chờ một lát, ta cũng sẽ đóng lại lối đi giữa 'Tà Liên thế giới' và thế giới hạch tâm của ngươi.” Đại Bạch two tiền bối nói.

Mọi việc đã sẵn sàng.

“Trận pháp đã bố trí xong, bước tiếp theo, Thư Hàng ngươi đứng vào một trận pháp khác.

Ta sẽ đặt thân xác của Đệ tử Thiên Đạo vào trận pháp đối diện.” Bạch tiền bối lên tiếng.

“Trận pháp bố trí từ khi nào vậy?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

Bạch tiền bối cười nói: “Khi ngươi vừa rời đi, để giao quyền hạn Bá Giới cho Tiểu Âm Trúc.” “Nhanh vậy sao?” Thiên Đạo vật thí nghiệm Bá Tống cảm thấy mình thật sự chỉ cần nằm là được.

Quả nhiên, cùng Bạch tiền bối chứng đạo là việc chính xác nhất.

Hầu như không có nan đề nào cần cậu ra tay, chỉ cần nằm là được. 【Chuẩn bị bước tiếp theo.】Luân Hồi Nhận tiên tử nói: 【Ta phụ trách ghi lại trạng thái và dữ liệu thực nghiệm, lát nữa sẽ dựa vào dữ liệu thực nghiệm để tinh chỉnh phương án.

Thư Hàng, ngươi và tiểu Thập Lục bắt đầu phối hợp, tiến hành cộng hưởng, tiến vào hình thái đạo khí.】 Nhiệm vụ này là do chính nàng cố gắng tranh thủ được - nàng muốn tận mắt chứng kiến 'thân xác Đệ tử Thiên Đạo' bị thí nghiệm hết lần này đến lần khác, hóa thành công cụ Thiên Đạo không có cảm xúc.

Đồng thời, cũng là nàng tranh thủ 'phúc lợi' cho tiểu tiên tử nhà Tô Thị của mình.

Tô Thị A Thập Lục chỉ cần hóa thành 'đạo khí' tiến vào hình thức quan sát, tận mắt chứng kiến thực nghiệm Thiên Đạo, lợi ích nhận được là không thể hình dung!

“Nhận được.” Tống Thư Hàng trả lời.

Cậu vui vẻ đi liên lạc với Tô Thị A Thập Lục, một luồng ý chí trước tiên phối hợp với A Thập Lục tiến hành 'thần binh hóa', sau đó tiến thêm một bước cộng hưởng, tiến vào 'hình thái Luân Hồi Nhận', và mang Tô Thị A Thập Lục vào trong thứ nguyên Thiên Đạo.

Thiên Đạo có thể xuất hiện ngay lập tức ở bất kỳ vị trí nào trong chư thiên vạn giới, chức năng này quả thực quá tuyệt vời.

Có quyền hạn, thật sự có thể làm bất cứ điều gì mình muốn. 【Thư Hàng khi thực nghiệm phải nhớ kỹ, lần này ngươi chỉ là thực nghiệm, không phải thật sự chuyển giao 'quyền hạn Thiên Đạo', vì vậy khi thực nghiệm đến bước cuối cùng, ngươi đừng thật sự ném 'quyền hạn Thiên Đạo' cho thân xác Đệ tử Thiên Đạo.】Cẩu Đản đa lại lên tiếng nhắc nhở. 【Hiểu rồi, Cẩu Đản đa ngài yên tâm.】Tống Thư Hàng đáp.

Đồng bộ siêu thoát mới là mục tiêu của cậu và Bạch tiền bối - nếu không được, thì suất siêu thoát đầu tiên, cậu chuẩn bị để dành cho Bạch tiền bối. 【Toàn thể chuẩn bị, Luân Hồi Nhận tiên tử tiến hành trực tiếp, và báo cáo dữ liệu vào nhóm.】Long Lạc nữ sĩ nói. 【Vân Tước Tử tiên tử vào chưa?】Bạch tiền bối two hỏi. 【Ta đây.】Vân Tước Tử đáp. 【Là trạng thái Vân Tước Tử tóc đen không?】Bạch tiền bối two lại hỏi. 【Vâng, Đại Bạch chúa tể yên tâm, bên ta sẽ không xảy ra vấn đề, ta sẽ quan sát kỹ tiến triển của phương án.】Vân Tước Tử trả lời.

Bạch tiền bối two: “...” Lát nữa ta sẽ xử lý Tống U U một trận, cái danh hiệu Đại Bạch này khiến y rất phiền não. 【Thực nghiệm lần đầu tiên chính thức bắt đầu.】Sở các chủ gõ lệnh.

Thực nghiệm phương án thế đại Bất hủ, kích hoạt.

Thiên Đạo vật thí nghiệm Bá Tống, thân xác Bất hủ của Đệ tử

Thiên Đạo vào trận.

Bất hủ phì kình kim đan được Tống Thư Hàng 'nhổ' ra trước một bước - Bất hủ phì kình kim đan của Tống Thư Hàng có chức năng giống như 'yêu tu nhổ nội đan', lúc quan trọng có thể rời khỏi cơ thể. 'Phương án thế đại Bất hủ' của Vân Tước Tử là dựa trên 'Bất hủ chi cốt', xoay quanh Bất hủ chi cốt để triển khai.

Vì vậy, bên Tống Thư Hàng cũng lấy 'Bất hủ phì kình kim đan' làm trung tâm, khởi động phương án.

Bạch Thiên Đạo phụ trách chủ trì đại cục.

Quy tắc Thiên Đạo, dữ liệu vạn quả chi nhân, bao bọc Tống Thư Hàng và thân xác Bất hủ của Đệ tứ Thiên Đạo.

Vài giây sau...

Thân xác Đệ tứ Thiên Đạo hóa thành một mặt trời vĩnh hằng, tỏa ra ánh sáng trắng.

Mà đối diện, vị trí của Tống Thư Hàng lại ngưng tụ ra một hố đen xoáy khổng lồ, phảng phất như muốn nuốt chửng tất cả. 【Giai đoạn một thực nghiệm tiến triển thuận lợi, dữ liệu tần số hố đen của Bá Tống và dữ liệu ánh sáng mặt trời của thân xác Đệ tứ Thiên Đạo, duy trì ổn định.】Luân Hồi Nhận tiên tử phụ trách ghi lại dữ liệu, truyền hình ảnh trực tiếp thông qua cơ thể Tô Thị A Thập Lục, vào nhóm 'tổ nghiên cứu ngoại viện'. 【Mọi người xem, giai đoạn một có chỗ nào cần sửa đổi không?】Cẩu Đản đa nói. 【Chi tiết không có vấn đề, có thể trực tiếp tiến vào giai đoạn hai.】Vân Tước Tử tiên tử nói. 【Đồng ý với quan điểm của Vân Tước Tử tiên tử.】Long Lạc nữ sĩ sau khi kiểm tra nhiều lần, cũng bày tỏ ý kiến của mình. 【A Bạch Thiên Đạo, độ ổn định của trận pháp thế nào?】Cẩu Đản đa lại hỏi.

Bạch tiền bối xác nhận: 【Rất tốt, và... ta cảm thấy cũng rất thuận lợi.】【Vậy tiến vào giai đoạn hai, thử chuyển một phần 'quyền hạn Thiên Đạo' sang thân xác Đệ tứ Thiên Đạo.】Bạch tiền bối two xác nhận.

Tống Thư Hàng trong thực nghiệm, phối hợp với sự nhắc nhở của các vị tiền bối, bắt đầu chuyển một ít 'quyền hạn Thiên Đạo' - ví dụ như phương diện vận hành của 'quyền hạn hiển thánh' và 'quyền hạn thiên kiếp' mà cậu quen thuộc.

Quá trình chuyển giao quyền hạn, thuận lợi lạ thường - chủ yếu là vì lúc đó, khoảnh khắc cuối cùng khi Đệ tứ Thiên Đạo hiến tế bản thân, y vẫn duy trì trạng thái 'đốt cháy chính mình, trở về vị trí Thiên Đạo'.

Tương đương với việc trước khi ý thức hoàn toàn tan biến, y vẫn duy trì cổng kết nối với quyền hạn Thiên Đạo.【Giai đoạn hai không có gì bất thường.】Luân Hồi Nhận tiên tử truyền đạt các hạng mục dữ liệu.

Toàn bộ quá trình thực nghiệm, khiến tâm tình nàng vui vẻ.【Giai đoạn ba, chính là theo lý thuyết sẽ chuyển 'Đệ tứ Tất Hắc Thiên Đạo' vào hố đen, thông qua nghi thức này, để y và vị trí của Bá Tống hoán đổi.

Đạt được hiệu quả 'thế đại Bất hủ'.

Quá trình này, mô phỏng một lần là được, đừng làm thật.

Thư Hàng ngươi tự mình chú ý một chút.】Bạch tiền bối two lại lần nữa nhắc nhở.【Ngoài ra, Thư Hàng ngươi trước đó có đề cập... có thể thử điều động công pháp của tên Ngư Nạm kiếm sĩ kia, giảm bớt cảm giác tồn tại của mình.

Ngươi trong giai đoạn ba, thử một chút hiệu quả.

Xem có thể làm cho 'phương án thế đại Thiên Đạo' trở nên hoàn thiện hơn không.】Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhắc nhở. 【OK, tôi sẽ điều động công pháp của Túy Minh Tinh cư sĩ.】Tống Thư Hàng trả lời.

Giai đoạn ba mô phỏng bắt đầu...

Khi mô phỏng thực nghiệm khởi động, Tống Thư Hàng mơ hồ cảm giác mình như sắp thoát khỏi 'vị trí Thiên Đạo'.

Không phải tốt nghiệp, mà là có chút giống như các đời Thiên Đạo khác bỏ học.

Đây không phải là kết quả mà cậu muốn. 【Giai đoạn ba cần điều chỉnh một chút.】Bạch tiền bối vẫn luôn chú ý đến sự thay đổi của trận pháp, nhắc nhở: 【Hiệu quả cuối cùng của thực nghiệm chúng ta cần là duy trì hình thức 'hai Thiên Đạo tại nhiệm'.

Không thể để Thư Hàng thật sự thoát thân, mà phải tiếp tục duy trì trạng thái Thiên Đạo.】 Long Lạc nữ sĩ suy diễn một lần, giải đáp: 【Như vậy, cần một tiền đề - đó là, trước khi thực nghiệm này bắt đầu, A Bạch Thiên Đạo ngài phải tốt nghiệp trước một bước.

Treo cả hai 'ràng buộc' Thiên Đạo lên người Thư Hàng.

Như vậy, đến lúc đó Thư Hàng có thể chuyển một phần 'ràng buộc' sang thân xác Đệ tứ Thiên Đạo.

Cuối cùng, lại dựa theo con đường 'tốt nghiệp' của A Bạch Thiên Đạo, tốt nghiệp thêm một lần nữa.】 【Ừm, như vậy, về lý thuyết thì không có vấn đề gì lớn.

Chỉ cần điều chỉnh lại giai đoạn ba là được.】Bạch tiền bối two gật đầu nói. 【Vậy thì... thực nghiệm lần đầu tiên kết thúc trước.】 Sở các chủ nói.

Bạch tiền bối gật đầu, bắt đầu điều chỉnh trận pháp và trạng thái của Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng và thân xác Đệ tứ Thiên Đạo, dần dần thoát khỏi trạng thái thực nghiệm.

Vài giây sau.

Tống Thư Hàng vẫn đang dần dần thoát khỏi trạng thái thực nghiệm, Bạch tiền bối đang duy trì trận pháp thực nghiệm, đồng thời quay đầu.

Ánh mắt của hai vị Thiên Đạo, xuyên qua thứ nguyên Thiên Đạo, nhìn vào sâu trong chư thiên vạn giới.

Ở vị trí sâu trong chư thiên vạn giới, phảng phất có một 'thân ảnh' mơ hồ hiện ra.

Cảnh này, khiến Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, không khỏi nhớ lại mô tả của Vân Tước Tử về lúc 'thế giới Hắc Long' bị hủy diệt, thân ảnh bí ẩn nghi là đã xuất hiện cuối cùng.

Đệ nhất Thiên Đạo?

“Thực nghiệm vừa rồi của chúng ta, đã kích hoạt điều kiện tiền đề cho 'Đệ cửu Thiên Đạo' bỏ học?” Tống Thư Hàng ngẩn người.

“Chắc là không có... ngươi vẫn đang trong trạng thái tại nhiệm.” Bạch tiền bối trả lời.

Chương 3147

Vừa nói, thân ảnh mơ hồ hiện ra đó, dường như lại bắt đầu dần dần lùi đi. 【Không thể để y lùi đi!】Trong lòng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, đồng thời dấy lên ý nghĩ này.

Đã đến rồi, còn muốn đi?

Như vậy chẳng phải là khiến người ta nghĩ rằng, ta, Bá Tống và A Bạch, không đủ nhiệt tình đãi khách sao?

Không thể để 'bóng hình' này rút lui!

Trực giác này không chỉ là 'trực giác Thiên Đạo', mà còn đến từ 'phản ứng đầu tiên' của cơ thể Bạch tiền bối.

Phản ứng này lại thông qua mối liên kết trực tiếp giữa Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, phản hồi về đại não của Tống Thư Hàng.

Nếu để 'bóng hình' đang biến đổi mờ ảo này rút lui, có khả năng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch 'tốt nghiệp Thiên Đạo' của cả mình và Bạch tiền bối!

Đây là cảnh báo kép từ trực giác Thiên Đạo và bản năng may mắn của Bạch tiền bối.

Vì vậy, bất kể gã này là ai, có phải là 'Thiên Đạo đầu tiên' hay không, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối không chút do dự, đồng thời ra tay.

Bạch tiền bối ý niệm vừa động, không gian quanh bóng hình kia bắt đầu vặn vẹo.

Chư thiên vạn giới đều nằm dưới ánh mắt của Thiên Đạo, khoảng cách đối với 'Thiên Đạo' mà nói, căn bản không phải là hạn chế.

Một ý niệm, bất kỳ góc nào trong chư thiên vạn giới, đều sẽ trở thành đối tượng tấn công của 'Thiên Đạo'!

Trong nháy mắt, dưới thủ đoạn của Bạch tiền bối, khoảng không của thế giới kia đã bị thay thế một cách lặng lẽ, biến thành một thế giới sa mạc được tạo thành từ cát vàng ngập trời.

Bên cạnh, Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái, từng cây 'Thiên Đạo Trụ' đã được quyền hạn Thiên Đạo không ngừng cường hóa ầm ầm rơi xuống, cắm xung quanh 'bóng hình' kia, phong tỏa đối phương bên trong.

Thiên Đạo Trụ được hóa thành từ 'Đạo' và 'ý chí' của các đời Thiên Đạo, cộng thêm thủ đoạn của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối, có thể nói là đã tập hợp toàn bộ uy năng của các Thiên Đạo từ giới thứ hai đến giới thứ chín! "Có chuyện gì vậy?" Luân Hồi Nhận tiên tử mượn Tô Thị A Thập Lục, đang truyền trực tiếp mọi hành động của Tống Thư Hàng và A Bạch Thiên Đạo về 'nhóm Tổ Nghiên cứu Viện trợ'.

Vì thế, cảnh Tống Thư Hàng và A Bạch Thiên Đạo đột nhiên ra tay cũng được tất cả thành viên trong nhóm nhìn thấy.

Góc quay của Luân Hồi Nhận tiên tử chuyển dịch, xuyên qua quỹ đạo ra tay của Tống Thư Hàng, quét về phía sâu trong chư thiên vạn giới.

Khoảnh khắc tiếp theo, một bóng hình bị thế giới sa mạc và Thiên Đạo Trụ mơ hồ khóa chặt xuất hiện trong khung hình.

Vân Tước Tử tiên tử khi thấy cảnh này, tinh thần chấn động, gửi một chuỗi dấu chấm than trong nhóm: "!!!" Hôm qua nàng còn đang cùng A Bạch Thiên Đạo, Thư Hàng nhắc đến sự tồn tại của 'bóng hình có thể xuất hiện', hôm nay Tống Thư Hàng và A Bạch Thiên Đạo đã thực sự gặp phải bóng hình này! 【Đây là ai?】 Ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối nghi hoặc hỏi.

Từng là Thiên Đạo, Đạo Tử cảm nhận được hương vị quen thuộc từ bóng hình này.

Là hương vị 'Bất Hủ'? 【Kỳ lạ, chỉ cần tầm mắt hơi dời khỏi người hắn...

đại não sẽ ngay lập tức quên đi sự tồn tại của đối phương.

Thậm chí, dù mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào hắn, cũng sẽ không kìm được mà bỏ qua đối phương.】Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhíu mày nói, ngài ấy thậm chí đã mở cả thần nhãn thứ ba.

Nhưng 'cảm giác trong suốt' quỷ dị trên người đối phương vẫn ảnh hưởng đến ngài ấy.

Nếu không phải Tống Thư Hàng dùng chín cây 'Thiên Đạo Trụ' khóa chặt đối phương, vây hắn lại, có lẽ bọn họ căn bản không thể dùng ánh mắt khóa chặt đối phương, mắt có thể sẽ vô thức bỏ qua sự tồn tại này. 【Vân Tước Tử tiên tử biết nội tình sao?】Đại Bạch Two tiền bối lên tiếng hỏi. 【Ta không rõ 'bóng hình' này và bóng hình từng xuất hiện ở thế giới Hắc Long của chúng ta có giống nhau hay không.

Ta chỉ có một phỏng đoán... bóng hình này rất có thể liên quan đến 'Thần đầu tiên', tức là 'Thiên Đạo đầu tiên'.】Bản tóc đen của Vân Tước Tử trả lời: 【Tuy nhiên, đây chỉ là phỏng đoán của ta, không thể chắc chắn.】【Dù không phải Thiên Đạo đầu tiên, nhưng mười phần thì có đến tám chín phần là liên quan đến Thiên Đạo đầu tiên.】Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lên tiếng nói: 【Cảm giác như thể 'vốn không tồn tại' này, rõ ràng có liên quan đến việc Thiên Đạo đầu tiên đã hoàn toàn xóa bỏ sự tồn tại của bản thân.】【He he, cũng có thể liên quan đến Thiên Đạo thứ hai.】Cẩu Đản Đa cười nói: 【Tên nghiện mắt, ngươi đừng quên...

Thiên Đạo của ngươi trước khi từ chức cũng đã làm chuyện liên quan đến Thiên Đạo đầu tiên.

Hắn cũng đã xóa bỏ phần lớn sự tồn tại của bản thân, chỉ để lại một vài dấu ấn nhỏ.】Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi đáp:【Đúng là... cũng có thể liên quan đến Thiên Đạo tương ứng với ta.】Ngài ấy không phản bác Cẩu Đản Đa, vì ngài ấy rất rõ sự không đáng tin cậy của Thiên Đạo nhà mình.【Bất kể là Thiên Đạo thứ nhất hay thứ hai, điều ta quan tâm hơn là, tại sao hắn xuất hiện, mục đích là gì?】Ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối lên tiếng hỏi.【Có lẽ, là để mang đến hồi kết cho thế giới này.

Thí nghiệm vừa rồi của chúng ta, rất có thể đã kích hoạt điều kiện 'Thiên Đạo thứ chín từ chức'.】Vân Tước Tử trả lời:【Đây là kinh nghiệm từ thế giới của ta trước đây.】Đại Bạch Two tiền bối:【Thiên Đạo thứ chín là một bước ngoặt, có liên quan đến chuyện này sao?】Mấy vị Thiên Đạo hoặc Cửu U Chúa Tể tương ứng với Thiên Đạo, đều đã mơ hồ suy diễn ra thông tin 'Thiên Đạo thứ chín là một bước ngoặt'.

Nhưng cụ thể bước ngoặt này là như thế nào, vẫn chưa ai biết.

Có thể khẳng định rằng, trong thời kỳ của Thiên Đạo thứ chín, chắc chắn sẽ xảy ra những biến đổi to lớn khác với các đời Thiên Đạo trước.

Hoặc là phúc, hoặc là tai nạn.【Nếu thật sự như vậy, Thiên Đạo thứ tư cả đời này rốt cuộc đã làm loạn cái gì vậy, đúng là làm loạn vô ích.】Luân Hồi Nhận tiên tử cười nói.

Nếu Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư không làm gì cả, cứ từ từ chờ đợi cơ hội, cẩu đến khi Thiên Đạo thứ chín từ chức rồi mới ra tay, chẳng phải là một ván cược thuận lợi sao?

Nhưng một ván cược gần như chắc thắng như vậy, lại bị chính hắn làm loạn thành một ván cược tử vong.

Cứ cẩu có phải tốt hơn không?

Tại sao lại phải tìm đường chết chứ? 【Nếu thật sự là Thiên Đạo đầu tiên bị kích hoạt, muốn kết thúc thế giới này...

Thư Hàng và A Bạch Thiên Đạo có thể giữ hắn lại được không?】 Long Lạc nữ sĩ chậm rãi nói. 【Hai Thiên Đạo đương nhiệm, trong tình huống 2 đánh 1, hẳn là nắm chắc.

Thiên Đạo thứ tư chẳng phải đã bị tẩy trắng như vậy sao.】 Tam Nhãn thiếu niên tiền bối suy tư nói: 【Hơn nữa, còn có bản thể của Luân Hồi Nhận tiên tử, Thiên Đạo tiên tử thứ năm, cũng có thể ra tay giúp đỡ.】 Đang nói chuyện, hình ảnh trong khung hình đã thay đổi.

Bóng hình bị vây khốn kia đột nhiên cúi người nằm rạp xuống đất, lấy cơ thể hắn làm trung tâm, một mảng bóng tối đen kịt bắt đầu xuất hiện.

Bóng tối ấy dường như đang kết nối với một thế giới khác.

Ở đó, một loại tồn tại đặc biệt quen thuộc với Tống Thư Hàng và những người khác bắt đầu hiện ra.

Di thuế Thiên Đạo.

Hơn nữa, không chỉ có một di thuế Thiên Đạo.

Bắt đầu từ Thiên Đạo thứ hai cho đến Thiên Đạo thứ tám, tất cả di thuế Thiên Đạo đều bắt đầu hiện ra, trôi nổi trong bóng tối này.

Mỗi một vị Thiên Đạo đều có hàng trăm hàng nghìn 'di thuế Thiên Đạo' lớn nhỏ khác nhau.

Những di thuế này, theo lý mà nói sau khi Thiên Đạo mới nhậm chức sẽ tan biến.

Nhưng bây giờ xem ra, chúng không hề tan biến, mà đã được thu vào một thế giới đặc biệt khác.

Lượng lớn di thuế Thiên Đạo hiện ra, dung nhập vào bóng tối.

Diện tích bóng tối bắt đầu mở rộng vô hạn.

Tất cả mọi thứ trong phạm vi bóng tối này đều bắt đầu mục rữa, chết chóc.

Ngay cả 'thế giới sa mạc' mà Bạch tiền bối tạo ra cũng không ngoại lệ. "Xuất vỏ!" Tống Thư Hàng trầm giọng nói.

Tám cây Thiên Đạo Trụ phát ra tiếng keng vang, từ thân trụ có từng thanh 'Thiên Đạo Đao' xuất vỏ, đao mang chém hết vạn vật bùng nổ.

Đồng thời, lại có một cây Tinh Long Trụ đại diện cho 'Long Lạc nữ sĩ' rơi xuống, cũng xuất vỏ, liên hợp với tám cây Thiên Đạo Trụ bên dưới, gom đủ số chín trụ!

Trên mỗi cây 'Thiên Đạo Trụ' đều có 'dữ liệu Bất Hủ' và 'ấn ký Thiên Đạo', dù là sức mạnh của sự kết thúc và cái chết cũng không thể ảnh hưởng đến chúng.

Đao mang của Thiên Đạo Đao, lại càng không có gì là không chém được.

Diện tích bóng tối vốn đang khuếch đại, dưới sự áp chế của đao mang, đã ngừng mở rộng. 【Không ngờ 'Bá Thần Trụ' hoàn mỹ mà chúng ta cùng nhau suy diễn ra lại có uy lực như vậy.】 Thành viên của tổ nghiên cứu ngoại treo cảm thán nói.

Bí pháp 《Ma Thần Trụ》 của Hà Chỉ Ma Đế quả thật là một bí pháp có tiềm năng vô cùng.

Suy diễn đến cực hạn, lại kết hợp với 'nguyên liệu' đủ mạnh, liền có thể ngưng tụ ra thứ vô lý như 'Thiên Đạo Trụ'!

Tiếc là, thứ 'Bất Hủ' thực sự không có cách nào chuyển hóa thành 'Bá Thần Trụ'.

Nếu không, nếu dùng 'khu thể Thiên Đạo' thực sự để ngưng tụ Bá Thần Trụ, đó mới là trụ vô địch thực sự. 【Thiên phú về đao pháp của Bá Tống cũng là nguyên nhân hắn có thể phát huy bí pháp 'Bá Thần Trụ' đến mức độ này.】 Hạt ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối bổ sung. 【Cảm ơn Đạo Tử sư huynh đã khen.】 Tống U U khẽ đáp.

Phải thừa nhận rằng, thiên phú đao pháp của Tống Thư Hàng thực sự rất mạnh mẽ.

Tám thanh Thiên Đạo Đao cùng với Long Lạc Đao đồng loạt xuất ra, đao ý, đao mang như thể hóa thành một thể, vững vàng áp chế bóng tối.

Xem tình hình, có lẽ Bá Tống và A Bạch Thiên Đạo còn có cơ hội bắt sống 'bóng hình nghi là Thiên Đạo đầu tiên'. 【A Bạch Thiên Đạo, có thể phối hợp với Thư Hàng bắt giữ đối phương, sau đó chúng ta tìm cách nghiên cứu gã này không?】 Luân Hồi Nhận tiên tử lên tiếng. 【A Bạch nói: Đợi đã.】 Tiểu Bạch Two lên tiếng.

Bạch tiền bối ngay cả việc trả lời cũng cần Tiểu Bạch Two giúp... nói cách khác, lúc này Bạch tiền bối không rảnh tay?

Nhưng mà, bóng hình có thể là Thiên Đạo đầu tiên kia, không phải đã bị Tống Thư Hàng áp chế rồi sao?

Luân Hồi Nhận tiên tử suy nghĩ một chút, ý thức lại mượn Tô Thị A Thập Lục làm trạm trung chuyển, lần nữa mở ra một 'khung hình' thứ hai, tiến vào trạng thái quay phim hai khung hình cùng lúc.

Khung hình thứ hai khóa vào vị trí của Bạch tiền bối.

Sau đó, nàng liền thấy Bạch tiền bối lúc này đang hướng về một phía khác của 'chư thiên vạn giới', đưa tay ấn xuống!

Lấy dấu vết sức mạnh của Bạch tiền bối làm ký hiệu, lần theo khung hình đi qua...

Luân Hồi Nhận tiên tử liền thấy, ở một vị trí khác trong chư thiên vạn giới, cũng xuất hiện một bóng hình 'thoắt ẩn thoắt hiện'.

Trên người bóng hình đó cũng mang theo một vùng bóng tối như 'lãnh địa', có di thuế Thiên Đạo cổ xưa trôi nổi trong bóng tối.

Bóng hình như vậy, không chỉ có một?

Hay là, những bóng hình này đều là 'một thể', nhưng hắn có thể hành động cùng lúc từ nhiều vị trí trong chư thiên vạn giới?

Chương 3148

Lúc này, sau khi Bạch tiền bối đưa tay ấn xuống, cũng là một vùng sa mạc trói buộc bóng hình thứ hai.

Nhưng sa mạc lần này có chút khác với lần đầu.

Sa mạc lần này, mỗi một hạt cát đều giống như một ngôi sao... sa mạc này, càng giống một dòng sông sao!

Mà dòng sông sao này mang theo hương vị 'Bất Hủ'.

Đây mới là hình thái thực sự của sa mạc của Bạch tiền bối.

Thế giới sông sao khổng lồ, hoàn toàn vây khốn bóng hình thứ hai.

Bóng hình thứ hai này còn oan ức hơn bóng hình thứ nhất, phạm vi hoạt động càng nhỏ hơn.

Nhưng, các thành viên của tổ nghiên cứu viện trợ đang xem trực tiếp lại đều nhíu mày.

Có hai... rất có thể sẽ có ba!

Không ai có thể đảm bảo, ở những vị trí khác trong chư thiên vạn giới này, có xuất hiện bóng hình thứ ba hay không.

Đang suy nghĩ, sau lưng A Bạch Thiên Đạo, đột nhiên có một mảng công đức chi quang rực rỡ hiện ra.

Một cỗ 'khu thể Thiên Đạo' bước ra.

Là khu thể của Thiên Đạo thứ sáu, Công Đức đạo nhân.

Lúc này Công Đức đạo nhân, 'nghiệp hỏa' trên người đã hoàn toàn biến mất, một lần nữa hóa thành công đức chi quang rực rỡ vô cùng.

Gương mặt của ngài ấy cũng chìm trong ánh sáng công đức, trông rất hư ảo.【Chói mắt, chói mắt quá, mau chuyển khung hình!】Cẩu Đản Đa kêu lên.【Thuốc nhỏ mắt, thuốc nhỏ mắt.】Tam Nhãn thiếu niên tiền bối bắt đầu tìm kiếm trong lòng.

May mà khu thể Công Đức đạo nhân chỉ thoáng qua.

Sau khi bước ra từ sau lưng A Bạch Thiên Đạo, ngài ấy liền một bước vượt ra khỏi thứ nguyên Thiên Đạo, đi đến một vị trí nào đó trong chư thiên vạn giới.

Rõ ràng, ở đó có 'bóng hình thứ ba' hiện ra.

Cần khu thể Bất Hủ của Công Đức đạo nhân đi trấn áp.【Luân Hồi Nhận tiên tử, ngươi có thể liên lạc với bản thể của mình không?

Nếu có thể, tốt nhất hãy để Thiên Đạo tiên tử thứ năm chuẩn bị sẵn sàng...

Ta có một dự cảm không lành.】Đại Bạch Two tiền bối lên tiếng.

Trong chư thiên vạn giới này, bóng hình thứ ba đã xuất hiện... vậy bóng hình thứ tư, thậm chí là thứ năm, thứ sáu, có tiếp tục xuất hiện không?

Hiện tại, trong tổ nghiên cứu viện trợ, người có thể phát huy tác dụng trong trận chiến cấp độ này chỉ có Thiên Đạo tiên tử thứ năm và Long Lạc nữ sĩ.

Nhưng Long Lạc nữ sĩ một khi rời khỏi 'thế giới Hắc Long' tiến vào hiện thế, chiến lực sẽ giảm đi rất nhiều, không biết có thể phát huy được bao nhiêu tác dụng.【Ta hiểu rồi, ta đã chuyển lời cho bản thể.

Nhưng... nếu không cần thiết, bản thể của ta tốt nhất không nên động đậy.

Tốt nhất là dẫn kẻ địch đến vị trí của 'Luân Hồi Ấn'.】Luân Hồi

Nhận tiên tử đáp.

Luân Hồi Ấn một khi di chuyển, hệ thống luân hồi lớn mới khó khăn lắm mới xây dựng được sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Tốt nhất là dẫn kẻ địch vào phạm vi của Luân Hồi Ấn, để Thiên Đạo tiên tử thứ năm trực tiếp trấn áp. 【Xuất hiện rồi, bóng hình thứ tư.】 Tống U U trầm giọng nói.

Nàng lên tiếng chính là Tống Thư Hàng đang lên tiếng. 【Có thể dẫn đến bên cạnh Luân Hồi Ấn không?】 Luân Hồi Nhận tiên tử lên tiếng. 【Chờ một chút...

Bá Tống đang thử xem có thể điều động xác của Thiên Đạo thứ tư để trấn áp hay không.】 Tống U U trả lời. 【Đừng hoảng sợ, chúng ta đến rồi!】 Thiên Đế tử online, lên tiếng.

Cẩu Đản Đa: 【Đản Đản Đản, ngươi và Trình Cẩu Đản xong chuyện rồi à?】 Thiên Đế tử: 【...】 Lúc này, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao treo trên người Tống Thư Hàng khẽ rung lên.

Nó thân mật cọ cọ vào mặt Tống Thư Hàng, sau đó Cửu Tu Phượng Hoàng Đao đột phá thứ nguyên Thiên Đạo, độn đến một vị trí nào đó trong chư thiên vạn giới.

Ở đó, Trình Lâm tiên tử, Thiên Đế tử đứng sóng vai.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao rơi xuống giữa hai vị tiên tử.

Trình Lâm và Thiên Đế tử, lần đầu tiên gạt bỏ thành kiến với nhau, cả hai đồng thời đưa tay, nắm lấy Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Thế giới Kim Liên của Nho gia, thế giới Tà Liên của Cửu U và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao cùng rung động.

Dưới sự thúc đẩy của hai thế giới, Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, Thiên Đế tử và Trình Lâm, một thông đạo dường như đã được mở ra.

Cẩu Đản Đa: "!!!" Bởi vì gã phát hiện ra, chính mình đã trở thành tọa độ của 'thông đạo' này.

Mà tồn tại lấy Cửu U Chúa Tể làm 'đạo tiêu', chỉ có một khả năng.

Một con Ban Văn Long khổng lồ vô cùng, thân hình còn lớn hơn cả các vì sao, hiện ra từ trong thông đạo.

Đôi chân độc nhất, bộ râu rồng linh hoạt, cách tiến lên bằng cách nhảy tưng tưng.

Một Cẩu Đản Đa khác!

Ngay khi con Ban Văn Long khổng lồ này hiện thân, thân hình nó thu nhỏ lại, dùng râu rồng cuốn lấy 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', một chưởng đạp về phía bóng hình thứ tư!

Thiên Đạo trở về!

Thiên Đạo Cẩu Đản Đa, là vị Thiên Đạo trở về đầu tiên theo đúng nghĩa.

Khoảnh khắc Ban Văn Long Thiên Đạo trở về, Cẩu Đản Đa trở nên cáu kỉnh.

Đã từng có lúc, tính cách của Cẩu Đản Đa và Thiên Đạo Ban Văn Long hoàn toàn trái ngược.

Lúc đó gã lạnh lùng, lãnh đạm, không giỏi ăn nói, không có tình cảm, là một Cửu U Chúa Tể rất đủ tư cách.

Cho đến một năm nọ, Thiên Đạo Ban Văn Long nói với Cẩu Đản Đa, hắn muốn rời khỏi 'ngôi vị Thiên Đạo'.

Cẩu Đản Đa vẫn luôn cho rằng sau khi Thiên Đạo Ban Văn Long rời khỏi ngôi vị Thiên Đạo, Cửu U Chúa Tể là gã sẽ biến mất, hóa thành 'quá khứ', hoàn toàn biến mất.

Nhưng sau khi tỉnh lại, gã lại phát hiện mình vẫn còn sống, được bảo vệ cẩn thận trong một không gian thần bí ở hiện thế.

Còn Thiên Đạo Ban Văn Long thì đã biến mất không thấy tăm hơi.

Khoảnh khắc đó, Cẩu Đản Đa lạnh lùng ban đầu đã biến mất.

Sau này, dần dần, Cẩu Đản Đa sống thành dáng vẻ của Thiên Đạo Ban Văn Long... có lẽ trong sâu thẳm nội tâm, gã vẫn luôn cảm thấy 'Thiên Đạo Ban Văn Long' đã chết.

Cảnh 'Thiên Đạo trở về' trong truyền thuyết, nghe qua luôn khiến người ta cảm thấy xa vời.

Nhưng bây giờ.

Cảnh tượng 'xa vời' trong tưởng tượng lại đột nhiên xuất hiện trước mặt gã.

Thiên Đạo Ban Văn Long cứ thế nhảy tưng tưng, dùng điệu nhảy đáng yêu xuất hiện trước mặt Cẩu Đản Đa.

Không cho người ta một chút thời gian chuẩn bị tâm lý.

Cẩu Đản Đa không hiểu sao đột nhiên không thể khống chế cảm xúc của mình, nổi trận lôi đình.

Gã muốn đập nát Thiên Đạo Ban Văn Long, trút hết cảm xúc bấy lâu nay lên người đối phương!

Cẩu Đản Đa hiện ra chân thân, móng rồng cào trên mặt đất, chỉ hận không thể lập tức mở cửa không gian, xuất hiện bên cạnh Thiên Đạo Ban Văn Long, cho hắn một cước! "Cẩu Đản Đa, mau bình tĩnh lại!

Khống chế cảm xúc, đừng hoảng.

Nếu Thiên Đạo của ngươi đã trở về, vậy lát nữa đập hắn cũng không muộn!

Bây giờ, trước tiên hãy để hắn hoàn thành sứ mệnh Thiên Đạo, trấn áp một 'bóng hình'.

Sau đó, ngươi muốn đập hắn thế nào cũng được.

Bây giờ, ngươi nhất định phải nghĩ cho đại cục!" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối giả vờ tiến lên, dùng hết sức lực đè Cẩu Đản Đa đang cáu kỉnh xuống.

Cái cảm giác đứng trên vị trí 'đại nghĩa', ép buộc Cẩu Đản Đa, nhìn gã tiếp tục cáu kỉnh, khiến Tam Nhãn thiếu niên tiền bối vui sướng không thôi.

Cẩu Đản Đa càng cáu, sự cáu kỉnh này càng không được giải tỏa, Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lại càng vui vẻ.

Đôi khi, niềm vui của Cửu U Chúa Tể chỉ đơn giản và trẻ con như vậy.

Hành vi giả tạo của Tam Nhãn thiếu niên Chúa Tể quá lộ liễu, Đại Bạch Two tiền bối đứng bên cạnh cũng có chút không nhìn nổi.

Nhưng hành vi của Tam Nhãn thiếu niên Chúa Tể không có gì sai.

Tuy xuất phát điểm của ngài ấy là lệch lạc, nhưng hành vi lại chính xác.

Dùng nội tâm tà ác làm việc chính nghĩa. ...

Trong hư không, Thiên Đạo Ban Văn Long một chân đạp 'bóng hình thứ tư' dưới chân, đồng thời râu rồng của hắn vung lên, cuốn lấy 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', một đao chém ra!

Chân đạp đại địch, hiên ngang vung đao.

Tư thế xuất hiện của Thiên Đạo Ban Văn Long bá đạo vô song!

Mà một đao này của hắn, cũng khí thế ngút trời.

Chương 3149

Trong một đao dường như ẩn chứa chín loại ý cảnh khác nhau, như thể Thiên Đạo Ban Văn Long đang trải qua chín cuộc đời khác nhau.

Những ý cảnh này, tầng tầng lớp lớp, nối tiếp nhau một cách liền mạch.

Mà trong tầng ý cảnh cuối cùng, lại mơ hồ mang theo khí tức của Tống Thư Hàng, dung hợp với sức mạnh của Thiên Đạo Ban Văn Long, hóa thành một nhát chém tuyệt thế. 'Bóng hình thứ tư' dưới chân bị liên tục cắt xé, mất đi sức phản kích, mệt mỏi chống cự, bị Thiên Đạo Ban Văn Long vững vàng đè dưới chân, khổ sở giãy giụa dưới bàn chân to lớn của hắn!

Sau khi trấn áp 'bóng hình Thiên Đạo thứ tư', Thiên Đạo Ban Văn Long nhìn về phía Trình Lâm tiên tử và Thiên Đế tử, thể hiện một cách hình tượng cho chúng sinh thấy từ 'long nhan đại duyệt' là như thế nào.

Tiếp đó, hắn lại ngẩng đầu, hướng về hư không, mở miệng, dường như đang nói gì đó không thành tiếng. 【Thiên Đạo Cẩu Đản Đa đang nói gì vậy?】 Ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối cố gắng chống đỡ hỏi, thế giới bây giờ lại rơi vào một cuộc khủng hoảng lớn, sợi ý thức này của Đạo Tử tiền bối không chịu nhắm mắt, ngài ấy muốn tận mắt chứng kiến thế giới này 'bình an vô sự' rồi mới có thể trút hơi thở cuối cùng! 【Hắn đang nói, thời gian có hạn.】 Thân rồng của Cẩu Đản Đa bị Tam Nhãn thiếu niên tiền bối lặng lẽ đè trên mặt đất, không thể động đậy: 【Hắn mượn sức mạnh của 'Cửu Tu Phượng Hoàng Đao', lấy ta làm đạo tiêu, tạm thời trở về.

Trước khi có biện pháp giải quyết hạn chế sau khi 'thoát thân', thời gian hắn có thể ở lại hiện thế có hạn, cần phải liên tục trả giá.】Điều này tương tự như 'Tất Hắc Thiên Đạo'.

Tất Hắc Thiên Đạo ngày thường gây chuyện ở hiện thế, đều mượn một phần 'xác Bất Hủ + Cửu U Chúa Tể của mình' hóa thành hóa thân thái dương đen kịt để hành động.

Bản thể thực sự của 'Tất Hắc Thiên Đạo thứ tư', mỗi lần giáng lâm hiện thế, đều có giới hạn thời gian.

Lâu hơn một chút, liền phải quay về, rơi vào giấc ngủ vô tận.

Nếu muốn sử dụng quyền hạn Thiên Đạo, thì phải đốt cháy 'ý thức' trong xác Bất Hủ của mình làm cái giá.

Mà 'cái giá' mà Thiên Đạo Ban Văn Long phải trả, là đạo văn trên Cửu Tu Phượng Hoàng Đao.

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao khó khăn lắm mới hóa thành 'cửu chuyển', lúc này cấm chế đạo văn trên thân nó đang dần dần thoái hóa.【Nói cách khác, Thiên Đạo Cẩu Đản Đa đang thúc giục Thư Hàng... hoặc là A Bạch Thiên Đạo, hy vọng bọn họ mau chóng đưa ra đối sách.】Long Lạc nữ sĩ phỏng đoán.

Lời của Thiên Đạo Ban Văn Long, chắc chắn là nói với Tống Thư Hàng hoặc Bạch Thiên Đạo.

Luân Hồi Nhận tiên tử nhíu mày:【Thư Hàng và A Bạch đạo hữu có thể có phương án không?】Một bóng hình lại một bóng hình hiện ra, mỗi một bóng hình đều cần một tồn tại 'cấp Bất Hủ' đi trấn áp.

Thư Hàng và A Bạch Thiên Đạo vừa mới chứng đạo Bất Hủ, có thể đưa ra phương án giải quyết được không?【Nếu thật sự phải nói phương án... chỉ có một thôi.】Đại Bạch Two tiền bối khẽ nói.【Thực ra ta lo lắng hơn là, những 'bóng hình' này sẽ không chỉ có bốn.】Hạt ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối, cay đắng nói.

Thực tế, đúng như ngài ấy lo lắng.

Ở một nơi khác trong chư thiên vạn giới, bóng hình thứ năm vẫn xuất hiện.

Dù mọi người đều không chào đón sự xuất hiện của nó, dù mọi người đều từ chối sự xuất hiện của nó, nhưng nó vẫn ngang nhiên xuất hiện giữa sự chán ghét của mọi người.

Lúc này, Tống U U lên tiếng:【Luân Hồi Nhận tiên tử, xin hãy chuyển lời cho Thiên Đạo tiên tử thứ năm, chuẩn bị trấn áp.】【Bản thể của ta đã chuẩn bị xong.】Luân Hồi Nhận tiên tử trả lời.

Tống U U lại nhanh chóng nói:【Long Lạc nữ sĩ, xin hãy cho ta mượn sức mạnh của người.】【Gọi ta là Bàn Cầu nữ sĩ, cần ta làm gì?】Long Lạc nữ sĩ trả lời.【Xin hãy hỗ trợ ta khống chế thân xác của Thiên Đạo thứ tư...

Tu Liêu Trường Sinh Đạo 999%, mở!】Tống U U một bước bước ra khỏi Cửu U, tiếp quản sức mạnh 'hệ thống Tu Liêu' của bản thể Bá Tống, và một hơi thúc đẩy nó đến cực hạn hiện tại.

Cửu U Chúa Tể cả đời có một cơ hội tiến vào hiện thế, một cơ hội sử dụng quyền hạn Thiên Đạo.

Tống U U không chút do dự, một hơi sử dụng cả hai cơ hội này.

Trong hư không, thân xác thuần khiết của Thiên Đạo thứ tư từ 'thứ nguyên Thiên Đạo' hạ xuống, hiện ra trước mặt Tống U U.

Tống U U một chưởng vỗ lên thân thể thuần khiết của 'Thiên Đạo thứ tư', nàng thông qua thủ đoạn của 'hệ thống Tu Liêu', kích hoạt một chức năng mới vừa hoàn thành không lâu...

điều khiển máy tính từ xa.

Thiên Đạo thứ tư trước đây từng lén lút đăng ký một tài khoản trong 'hệ thống Tu Liêu', tuy hắn rất nhanh đã hủy nó, nhưng thực ra 'gốc' của tài khoản vẫn còn lưu lại trong 'hệ thống Tu Liêu' của Tống Thư Hàng.

Bây giờ, Tống U U kích hoạt lại tài khoản của Thiên Đạo thứ tư, và kết nối nó với Long Lạc nữ sĩ.

Để Long Lạc nữ sĩ có thể dựa vào chức năng 'điều khiển máy tính từ xa' để điều khiển từ xa xác thuần khiết của Thiên Đạo thứ tư!

Chức năng này được Tống Thư Hàng phát triển trong quá trình tìm cách khống chế 'xác của Thiên Đạo thứ tư', mượn ý tưởng từ phần mềm trò chuyện ở hiện thế.

Không ngờ lúc này lại có thể dùng được.

Long Lạc nữ sĩ cũng đã quá quen thuộc với 'hệ thống Tu Liêu', rất nhanh đã thành thạo, khống chế được xác của 'Thiên Đạo thứ tư'.【Ta trấn áp bóng hình thứ năm này sao?】Long Lạc nữ sĩ trả lời. "Không, Bàn Cầu nữ sĩ... chúng ta hãy cùng nhau chuyển nó đến chỗ Thiên Đạo tiên tử thứ năm trước!

Người còn có mục tiêu khác phải đối phó." Tống U U bắt đầu thi triển quyền hạn Thiên Đạo, dùng quyền hạn Thiên Đạo để cưỡng ép hoán đổi không gian.【Hiểu rồi.】Long Lạc nữ sĩ gật đầu.

Cát bụi Thiên Đạo ngập trời cuộn lên, cuốn lấy 'bóng hình thứ năm', phối hợp với năng lực hoán đổi không gian của Tống U U.

Thiên địa hoán đổi. 'Bóng hình thứ năm' bị Tống U U và Long Lạc nữ sĩ liên thủ, chuyển đến bên cạnh Luân Hồi Ấn của Thiên Đạo tiên tử thứ năm.

Thứ năm đối với thứ năm.

Thiên Đạo tiên tử thứ năm đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, bóng hình thứ năm vừa xuất hiện, liền bị đại ấn đè xuống, sức mạnh luân hồi điên cuồng quét qua, kéo nó vào vòng tuần hoàn luân hồi vô tận.

Long Lạc nữ sĩ khống chế 'xác của Thiên Đạo thứ tư' kịp thời thoát khỏi 'bóng hình thứ năm'. "Mục tiêu ta phải đối phó đâu?" Long Lạc nữ sĩ hỏi. "Đi!" Tống U U đưa tay ấn một cái, xác của Thiên Đạo thứ tư di chuyển.

Ở đó, bóng hình thứ sáu đang lặng lẽ trồi lên.

Khác với năm bóng hình trước, bóng hình thứ sáu đang hành động một cách lặng lẽ.

Nhưng nó vừa mới ló đầu ra, Long Lạc nữ sĩ điều khiển từ xa xác của Thiên Đạo thứ tư đã ập xuống như trời giáng.

Mỗi một hạt cát đều rơi xuống như những vì sao.

Hơn nữa, càng tấn công, số lượng những vì sao này sẽ càng nhiều.

Chém vỡ một ngôi sao, sẽ biến thành hai ngôi sao.

Bóng hình thứ sáu bị trấn áp.

Mà đến bước này, Tống Thư Hàng xem như đã dùng hết thủ đoạn.

Nhưng những 'bóng hình' kia dường như vẫn chưa kết thúc.

Bóng hình thứ bảy cũng có dấu hiệu ngưng tụ... 【Tam Nhãn, ngươi có thể triệu hồi Thiên Đạo của mình về không?】Cẩu Đản Đa hỏi. 【Ta làm sao biết được?

Mối quan hệ giữa ta và hắn lại không tốt, ta chỉ là một vật thí nghiệm bị hành hạ.

Hơn nữa, cho dù gã đó xuất hiện, cũng không ai có thể đảm bảo hắn sẽ đứng về phía nào.

Có lẽ, hắn sẽ đứng về phía đối lập với chúng ta cũng không chừng.】Tam Nhãn thiếu niên Chúa Tể trầm giọng nói.【Đại Bạch Chúa Tể, Thiên Đạo của người thì sao?】Ý thức cuối cùng của Đạo Tử hỏi.

Bạch tiền bối Two khẽ lắc đầu:【Hắn có thể không về được, thậm chí, có lẽ không thể xuất hiện được nữa.】Không phải Thiên Đạo nào cũng có thể quay về.

Ví dụ như...

Bàn Cầu.

Thiên Đạo Bàn Cầu thứ tám, không thể nào xuất hiện được nữa.

Trong thứ nguyên Thiên Đạo. "Bạch tiền bối, chúng ta không thể kéo dài thêm nữa, thời gian Thiên Đạo Cẩu Đản Đa trở về có hạn...

Long Lạc nữ sĩ đang điều khiển từ xa thân thể của Thiên Đạo thứ tư, trong thời gian ngắn không có vấn đề gì, nhưng lâu dài dễ xảy ra sơ hở...

Thiên Đạo tiên tử thứ năm còn phụ trách 'hệ thống luân hồi', cũng không thể cứ trấn áp đối phương mãi được." Tống Thư Hàng nói.

Lúc này, cậu đã hạ quyết tâm.

Tuy rất muốn đợi thêm một chút, hoàn thiện phương án 'người thay thế Bất Hủ', sau đó cùng Bạch tiền bối hai cá thể đồng thời siêu thoát, để tránh để lại hậu họa.

Nhưng bây giờ xem ra, thời gian không chờ đợi ai.

Bá Tống cậu dù 'thăng cấp' nhanh đến đâu, thời gian vẫn luôn thúc giục cậu không ngừng tiến về phía trước, không cho cậu có thời gian dừng chân nghỉ ngơi.

Vì vậy, Tống Thư Hàng chuẩn bị để Bạch tiền bối 'siêu thoát' trước một bước, trở thành người tốt nghiệp Thiên Đạo.

Bây giờ xem ra, chỉ có siêu thoát, vượt qua Thiên Đạo, vượt qua thời gian, vượt qua không gian, vượt qua quyền hạn Thiên Đạo, mới có thể giải quyết được tình thế khó khăn trước mắt. "Không sai, chúng ta quả thực không thể kéo dài thêm nữa." Bạch tiền bối khẽ nói.

Vì vậy... ngươi tự do rồi, Thư Hàng.

Câu nói này, Bạch tiền bối không nói ra miệng.

Chỉ khẽ nói trong lòng.

Ngài ấy có lẽ có chấp niệm với việc 'siêu thoát Thiên Đạo, tốt nghiệp Thiên Đạo'.

Nhưng đối với những việc phải làm sau khi siêu thoát, ngài ấy lại không có chấp niệm lớn như vậy.

Dù là chấp niệm còn sót lại của 'quá khứ', hay hy vọng của 'tương lai', thực ra đều quấn lấy Tống Thư Hàng.

Chuyện của Tống Thư Hàng, do chính cậu ấy đi xử lý, chẳng phải là chuyện đương nhiên sao?

Chương 3150

Hơn nữa, ngài ấy ở lại so với Tống Thư Hàng ở lại còn quan trọng hơn.

Ít nhất ngài ấy có thể trấn áp khí vận của chư thiên vạn giới này.

Theo ý chí và quyết định của Bạch tiền bối.

Thời gian trong thứ nguyên Thiên Đạo như thể dừng lại.

Có hai đạo ý chí Thiên Đạo được kích hoạt, hiện ra từ trên người Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Đây không phải là loại ý chí Thiên Đạo 'từng sợi' mà Tống Thư Hàng đã phân hóa ra hiện thế trước đó, mà là bản thể ý chí Thiên Đạo hoàn chỉnh, không thiếu sót, Bất Hủ.

Hai tôn ý chí Thiên Đạo được kích phát, từ thứ nguyên Thiên Đạo chiếu thẳng đến chư thiên vạn giới, hư ảnh bị các tu luyện giả của 'chư thiên vạn giới' mơ hồ quan sát được!

Điều này đại diện cho việc, tiếp theo Thiên Đạo sẽ làm một chuyện lớn.

Một chuyện lớn đủ để lay động chư thiên vạn giới, mới có thể có hình chiếu như vậy. 【Cuối cùng cũng quyết định rồi sao?】 Bạch tiền bối Two khẽ nói.

Đây chính là phương án lựa chọn tốt nhất để giải quyết tình thế khó khăn hiện tại.

Trong hư không vạn giới.

Phần cơ thể của 'hình chiếu ý chí Thiên Đạo' thuộc về Tống Thư Hàng dần dần trở nên rõ ràng.

Mơ hồ có thể thấy trên cơ thể cậu có một số pháp tắc, quy tắc quấn quanh.

Những quy tắc và pháp tắc này vừa là quyền lực, cũng vừa là ràng buộc.

Mọi quyền lực đồng thời cũng đi kèm với nghĩa vụ và trách nhiệm! "Bạch tiền bối?" Ý chí Thiên Đạo của Tống Thư Hàng vẫn còn có chút ngơ ngác.

Đối diện, ý chí Thiên Đạo của Bạch tiền bối khẽ cúi người, đưa tay nắm lấy những 'quy tắc, pháp tắc' trên cơ thể Tống Thư Hàng, dùng sức kéo.

Những ràng buộc quy tắc đó, trong tay Bạch tiền bối bị kéo đến cực hạn, phát ra âm thanh không chịu nổi, sắp đứt lìa.

Nhưng đúng lúc này... trong hư không có hai 'bóng hình' đồng thời ngưng tụ thành hình.

Là bóng hình thứ bảy và thứ tám.

Hai bóng hình này xuất hiện trong hư không, cách không tấn công về phía 'hình chiếu' kia.

Cuộc tấn công của chúng dường như muốn xuyên qua 'hình chiếu', trực tiếp tấn công bản thể của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối. 【Cẩn thận!】 Ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối, không cam lòng hét lên.

Ngài ấy chỉ hận không thể triệu hồi ra 'thể Thiên Đạo' của mình, chặn lại hai đòn tấn công này.

Nhưng, ngài ấy chỉ là Thiên Đạo đời 8.5, khác với Thiên Đạo thực sự, ngài ấy không có chức năng 'Thiên Đạo trở về'!

Ngay trong lúc nguy cấp vạn phần... một con mắt đầy vẻ ngơ ngác xuất hiện trước mặt bóng hình thứ bảy và thứ tám.

Rầm rầm~ Hai đòn tấn công của bóng hình trực tiếp đánh nổ tung cơ thể con mắt. "A~ ta chết rồi~" Con mắt ngơ ngác phát ra một tiếng hét dài.

Tam Nhãn thiếu niên Chúa Tể thấy cảnh này, không nhịn được mà đánh một dấu chấm hỏi thật to trong nhóm: "?" 【Cái này, không phải quản gia của ngươi sao?】 Cẩu Đản Đa hỏi.

Con mắt ngơ ngác đột nhiên xuất hiện, chính là con mắt quản gia già luôn muốn nhảy việc của Tam Nhãn thiếu niên tiền bối!

Quản gia, quản gia, tại sao ngươi lại ở đây!

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối đè Cẩu Đản Đa, trong lòng lại có một dự cảm không lành.

Sự xuất hiện của con mắt quản gia quá đột ngột.

Các thành viên của tổ nghiên cứu viện trợ có mặt, không phải là trường sinh giả hàng đầu thì cũng là Cửu U Chúa Tể.

Nhưng, không ai phát hiện ra con mắt quản gia đã xuất hiện trước mặt Tống Thư Hàng và A Bạch Thiên Đạo như thế nào.

Nó như thể vẫn luôn đứng chờ trước mặt Tống Thư Hàng và A Bạch, chờ đợi đòn tấn công giáng xuống. "Bị đánh nổ rồi, không sao chứ?" Cẩu Đản Đa lên tiếng hỏi.

Nhưng cũng may nhờ có con mắt quản gia đỡ đòn, nghi thức của Tống Thư Hàng và A Bạch Thiên Đạo đã tiến vào giai đoạn kết thúc. "Không sao, chỉ là bị đánh nổ thôi." Tam Nhãn thiếu niên tiền bối khẽ nói.

Nhưng trong giọng điệu của ngài ấy có một hương vị phức tạp khó nói.

Trong tình huống bình thường, con mắt quản gia bị ngài ấy đánh nổ cũng không phải một hai lần.

Lịch sử tử vong của con mắt quản gia trong một năm qua, e rằng không thua kém Tống Thư Hàng.

Nhưng lần này có chút khác.

Trong hình ảnh.

Hai bóng hình thứ bảy và thứ tám, sau khi đánh nổ con mắt quản gia, tiếp tục bước về phía trước, muốn tiếp tục ra tay với Tống Thư Hàng và A Bạch... "Này~ các ngươi đang nhìn đi đâu vậy." Một giọng thiếu niên từ tính vang lên bên tai hai bóng hình thứ bảy và thứ tám.

Phía sau, máu thịt của con mắt quản gia vốn bị đánh nổ, đã tổ hợp thành một trận pháp hình con mắt khổng lồ.

Ở trung tâm của trận pháp, một thiếu niên tóc đen mặt mũi thanh tú hiện ra từ trong đồ án.

Cậu ta mặc một chiếc áo choàng màu xanh lam, vẽ đầy hoa văn hình con mắt, mặt mang nụ cười điềm tĩnh, từ trong trận pháp bước ra, đưa hai tay ra, nhẹ nhàng đặt lên vai hai bóng hình thứ bảy và thứ tám, khoác cổ bọn họ. "Tuy một hơi trấn áp cả hai ngươi sẽ hơi tốn sức một chút, nhưng may mà sự biến đổi của Thiên Đạo thứ chín cũng đã kết thúc rồi." Thiếu niên tóc đen dùng tư thế khóa cổ, kéo hai bóng hình thứ bảy và thứ tám về phía mình, và kéo bọn họ vào trong 'trận pháp'.

Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trừng lớn mắt: "!!!" Nếu một việc có khả năng trở nên tồi tệ, thì dù khả năng đó nhỏ đến đâu, nó vẫn sẽ xảy ra.

Người mà ngài ấy không muốn gặp nhất, cuối cùng vẫn xuất hiện.

Nụ cười khiến người ta chán ghét ngay từ cái nhìn đầu tiên, hành động khoác vai bá cổ với người lạ, không biết xấu hổ đó, chính là Thiên Đạo tương ứng với ngài ấy, bản thể của Thiên Đạo thứ hai. "Cẩu Đản Đa, đánh ngất ta đi!" Tam Nhãn thiếu niên tiền bối trầm giọng nói.

Nếu không đánh ngất ngài ấy, ngài ấy sợ mình sẽ không nhịn được mà tiến lên, nổi giận với bản thể của mình. "Cứ giao cho ta!" Trên mặt Cẩu Đản Đa lộ ra nụ cười vui vẻ.

Phong thủy luân chuyển, cái gì cần đến, cuối cùng cũng sẽ đến.

Muốn đánh ngất một Cửu U Chúa Tể, vô cùng khó khăn.

Nhưng chuyện đánh Tam Nhãn thiếu niên, dù có vất vả thế nào, gã cũng sẽ không thu một xu phí nào. ...

Cùng lúc đó.

Theo một cái kéo tay của ý chí Thiên Đạo của Bạch tiền bối, những ràng buộc như 'quy tắc, trách nhiệm' trên người Tống Thư Hàng đều bị tháo gỡ. 'Trách nhiệm Thiên Đạo, ràng buộc quy tắc' bị tháo gỡ không quấn lại vào người Tống Thư Hàng, mà chuyển sang quấn vào hai cánh tay của Bạch tiền bối.

Đến đây, một mình Bạch tiền bối đã gánh vác ràng buộc của hai Thiên Đạo. "Bạch tiền bối?" Tống Thư Hàng nghi hoặc nói: "Không phải đã nói rồi sao, để ngài siêu thoát trước mà?" Bạch tiền bối có chấp niệm với việc 'tốt nghiệp Thiên Đạo'.

Vì vậy, trước đó cậu đã bày tỏ rõ ràng ý kiến của mình, là muốn để Bạch tiền bối siêu thoát tốt nghiệp trước. "Ừm... bởi vì quyền hạn Thiên Đạo hiện tại vẫn còn rất nhiều trải nghiệm mới mẻ, ta cảm thấy ta ít nhất còn có thể chơi thêm khoảng một tháng nữa?" Bạch tiền bối cười nói.

Đây quả thực cũng là một trong những nguyên nhân Bạch tiền bối muốn tiếp tục ở lại 'ngôi vị Thiên Đạo', nhưng có lẽ chỉ chiếm một phần mười nguyên nhân. "Không cần lo cho ta, quyền hạn Thiên Đạo không thể ràng buộc được ta.

Nếu ta muốn siêu thoát... rất nhanh là có thể siêu thoát.

Cho nên bây giờ, hãy đi giải quyết tất cả vấn đề đi.

Chuyện của quá khứ, hiện tại và tương lai, giải quyết xong rồi hãy quay lại." Bạch tiền bối lại nói. "Nhưng mà Bạch tiền bối... tôi không biết phải làm thế nào để bước ra bước cuối cùng 'siêu thoát' a." Tống Thư Hàng vội nói.

Trong các đời Thiên Đạo, chỉ có Thiên Đạo Bạch thứ bảy từng 'nửa bước siêu thoát'.

Bạch tiền bối là cá thể đặc biệt, có lẽ ngài ấy biết phải làm thế nào để bước ra bước cuối cùng 'siêu thoát' đó.

Nhưng Tống Thư Hàng là Thiên Đạo tân binh thực sự.

Dù 'quy tắc Thiên Đạo, ràng buộc' trên người bị tháo gỡ, cậu cũng không biết bước tiếp theo phải làm gì. "Yên tâm đi, có người sẽ nói cho ngươi biết phải làm thế nào." Bạch tiền bối đưa tay, nhẹ nhàng đẩy Tống Thư Hàng một cái.

Thân hình Tống Thư Hàng thoát ra khỏi 'thứ nguyên Thiên Đạo', bị đẩy vào hiện thế.

Ở đó, có một con ngựa trắng đẹp trai, đang đi bằng hai chân sau, nghênh ngang đi qua trước mặt cậu.

Tống Thư Hàng vội vàng lên tiếng gọi: "Bạch Mã tiền bối." Con ngựa trắng hơi dừng móng, quay đầu nhìn Tống Thư Hàng, ra hiệu cho cậu đi theo.

Thân hình Tống Thư Hàng khẽ động, theo sát phía sau con ngựa trắng.

Một người một ngựa, bắt đầu chạy trong hư không.

Mơ hồ có thể thấy, mỗi khi móng ngựa trắng hạ xuống, đều sẽ để lại một dấu ấn trong hư không.

Tống Thư Hàng đạp lên những dấu móng này, mỗi một bước đạp ra, đều sẽ cảm thấy cơ thể mình như thể sắp 'phi thăng', sắp hoàn toàn thoát ly khỏi thế giới này.

Cũng không biết đã chạy bao lâu... chạy mãi chạy mãi, Tống Thư Hàng dần dần tiến vào trạng thái nửa bước siêu thoát như của 'Thiên Đạo Bạch' ngày xưa.

Chương 3151

Ngựa trắng không phải là Thiên Đạo Bạch, mà là món quà và hoa tiêu cuối cùng mà Thiên Đạo Bạch để lại cho 'A Bạch'.

Nhưng món quà cuối cùng này, bây giờ đã được Bạch tiền bối chuyển cho Tống Thư Hàng.

Bốp~ Bước cuối cùng đó, con ngựa diễn sâu bốn móng chạm đất, dùng sức nhảy một cái trong hư không, để lại bốn dấu móng.

Tống Thư Hàng theo sát dấu ấn của ngựa trắng, tung người dùng sức nhảy một cái.

Nhưng lực của 'cú nhảy cuối cùng' này của cậu dường như còn thiếu một chút.

Cảm giác như vẫn còn thiếu một chút gì đó. "Còn thiếu chút gì sao?" Tống Thư Hàng khẽ nói.

Đang suy nghĩ, ở phía dưới cậu, bóng hình thứ chín hiện ra.

Tổng cộng có chín bóng hình, mơ hồ tương ứng với số đời Thiên Đạo.

Nhưng lần này, đã không còn ai có thể hỗ trợ Tống Thư Hàng, trấn áp bóng hình thứ chín này.

Thiên Đạo Bạch thứ bảy chỉ để lại con ngựa diễn sâu dẫn đường.

Còn Thiên Đạo Bàn Cầu thứ tám, đã không còn khả năng 'trở về'.

Bây giờ, người duy nhất có thể chặn lại bóng hình thứ chín này chỉ có 'tiểu Bạch Two tiền bối' của Cửu U được sinh ra tương ứng với Bạch tiền bối.

Ý niệm của Tống Thư Hàng vừa lóe lên, bên dưới, bóng hình thứ chín kia từ từ đưa tay ra, đỡ lấy chân cậu, dùng sức đẩy lên trên một cái.

Cú đẩy này đã cho Tống Thư Hàng một phần trợ lực cuối cùng.

Thân thể Tống Thư Hàng như cá vượt long môn, nhảy lên cao, đuổi kịp tung tích của ngựa trắng. ?

Tống Thư Hàng có chút nghi hoặc nhìn xuống bóng hình thứ chín kia.

Đối phương lại có thể đưa cho mình sự trợ lực cuối cùng?

Bên dưới, bóng hình thứ chín kia nở một nụ cười thiện ý với Tống Thư Hàng.

Dáng vẻ của hắn trông có vẻ hơi quen thuộc.

Nhưng lúc này Tống Thư Hàng đã không còn thời gian để nghĩ nhiều như vậy.

Cơ thể hắn đã đột phá được sự ràng buộc cuối cùng.

Cuối cùng đã hoàn toàn tiến vào trạng thái 'siêu thoát'.

Hơn nữa, khác với 'Thiên Đạo Bạch' lúc trước, trên người hắn đã không còn sự ràng buộc của quyền hạn Thiên Đạo!

Biển rộng mặc cá lượn, trời cao mặc chim bay!

Bá Tống vào giây phút này, đã trở thành cây thông tự do nhất trên thế giới!

Khác với cảnh tượng hoành tráng khi 'chứng đạo Bất Hủ', Tống Thư Hàng tốt nghiệp Thiên Đạo ngược lại không gây ra bất kỳ biến đổi nào trong 'chư thiên vạn giới'.

Bởi vì sau khi tốt nghiệp, hắn đã vượt lên trên chư thiên vạn giới này, không còn đơn thuần thuộc về chư thiên vạn giới bên dưới nữa.

Vì vậy, chư thiên vạn giới cũng rất thực tế... ngươi đã không phải là người của ta nữa, vậy ta dựa vào cái gì để chúc mừng ngươi?

Dựa vào cái gì để làm lớn chuyện cho ngươi?

Làm lớn chuyện không tốn tiền sao!

Đây có lẽ cũng là sự quật cường cuối cùng của 'chư thiên vạn giới' đối với Bá Tống?

Bên dưới.

Bóng hình thứ chín mới sinh ra, hai tay đút vào tay áo, đứng chắp tay như một lão cán bộ.

Gương mặt của hắn rõ ràng rất tuấn tú đẹp trai, nhưng giống như những 'bóng hình' khác, người ta chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ quên đi hắn và sự tồn tại của hắn.

Người có thực lực không đủ, thậm chí dù có nhìn thẳng vào hắn, tiêu cự của đồng tử cũng không thể tập trung vào người hắn.

Mà gương mặt của bóng hình thứ chín này, có hai phần tương tự với Túy Minh Tinh đạo hữu của 'nhóm Cửu Châu Nhất Hào'.

Chín bóng hình lần lượt xuất hiện này, quả thực đều có liên quan đến 'Thiên Đạo đầu tiên'.

Nhưng bọn họ lại không phải là bản thể của Thiên Đạo đầu tiên.

Giống như chương cuối của thế giới Hắc Long trong ký ức của Vân Tước Tử, sau khi luân hồi của Thiên Đạo thứ chín kết thúc, những bóng hình liên quan đến 'Thần đầu tiên' này sẽ xuất hiện, kết thúc thế giới.

Nhưng đồng thời, bóng hình đó lại đỡ lấy 'thế giới Hắc Long', đưa nó ra ngoài, để lại hy vọng.

Mà bóng hình thứ chín này, chính là đã đưa ra 'hy vọng'.

Đồng thời, cũng coi như là một chút tư tâm của hắn. "Bá Tống, người tập hợp tất cả hy vọng của quá khứ, hiện tại và tương lai, hãy bay cao đi." Hắn khẽ nói, dõi theo bóng hình Bá Tống xa dần. ...

Phía trên chư thiên vạn giới.

Tống Thư Hàng lúc này đang ở trong trạng thái 'siêu thoát'.

Bạch Mã tiền bối dẫn đường đến đây liền dừng lại.

Năm xưa Thiên Đạo đại Bạch cũng chỉ ở trạng thái 'nửa bước siêu thoát', dừng chân tại đây.

Vì vậy, nó cũng chỉ có thể đưa Tống Thư Hàng đến bước này.

Phần còn lại, sẽ do Tống Thư Hàng tự mình tiến bước. "Cảm ơn Bạch Mã tiền bối." Tống Thư Hàng tiến lên, nhẹ nhàng vuốt ve bờm của Bạch Mã tiền bối.

Đây là vị trí mà 'Thiên Đạo Bạch' từng ở.

Ánh mắt Tống Thư Hàng đã vượt lên trên 'dòng sông thời gian', thậm chí... lúc này, hắn đã có thể trực tiếp chiếu ý thức đến 'tương lai', để tiếp xúc với người và vật trong tương lai.

Ví dụ như thế giới mà Tử tương lai đang ở.

Nhưng Tống Thư Hàng không lập tức hành động như vậy.

Hắn hít một hơi thật sâu, vượt qua vị trí của Bạch Mã tiền bối.

Tại nơi dấu chân của 'Thiên Đạo Bạch' ban đầu, một lần nữa bước về phía trước bước cuối cùng.

Sau khi bước ra bước cuối cùng.

Tống Thư Hàng cảm thấy mình trở nên 'vô hạn lớn'.

Mà chư thiên vạn giới, trong mắt hắn lại trở nên 'vô hạn nhỏ'.

Thời gian, không gian, quy tắc, tất cả mọi thứ, đều không thể ràng buộc Bá Tống được nữa.

Thiên Đạo là tồn tại 'nắm giữ quy tắc', là người của vạn quả, có thể sử dụng tất cả các quy tắc.

Còn Tống Thư Hàng siêu thoát, tất cả quy tắc đều không có tác dụng với hắn.

Hắn có thể lật đổ quy tắc, phá vỡ quy tắc, thậm chí có thể tùy ý đặt ra quy tắc, chi phối tất cả. "Quả nhiên, vẫn cảm thấy nên nhường cơ hội 'tốt nghiệp' cho Bạch tiền bối mới đúng.

Trạng thái này đối với Bạch tiền bối mà nói, chắc sẽ rất vui phải không?" "Nhưng mà, có lẽ ta 'tốt nghiệp' trước cũng là chuyện tốt." "Có ta ở đây, ít nhất không cần lo lắng Bạch tiền bối sẽ chơi hỏng thế giới." Tống Thư Hàng khẽ nói.

Đợi đã!

Nói đến đây, Tống Thư Hàng đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Hắn quay đầu nhìn xung quanh, nhưng không phát hiện sự tồn tại của 'Bạch siêu thoát'.

Giả sử, trong chư thiên vạn giới, 'Bạch tiền bối' của tương lai cũng sẽ siêu thoát... vậy thì lúc này, bản thân đã không bị thời gian hạn chế, đáng lẽ phải có thể nhìn thấy một 'Bạch siêu thoát' cũng không bị thời gian hạn chế mới đúng chứ?

Trừ phi...

Bạch tiền bối của tương lai, không hề siêu thoát? 【Số lượng người thực sự tốt nghiệp Thiên Đạo... chỉ có một?】【Bạch tiền bối không phải đã nhận ra điều này rồi chứ?】"Hoàn toàn không cần phải như vậy a, Bạch tiền bối.

Tôi đối với chuyện 'siêu thoát' này, thật sự không có bất kỳ chấp niệm nào.

Lúc này, rõ ràng là chính ngài siêu thoát mới đúng chứ." Ánh mắt Tống Thư Hàng rơi vào điểm nút trên 'dòng sông thời gian' vào khoảnh khắc mình siêu thoát.

Thật yếu ớt.

Chư thiên vạn giới trong mắt Tống Thư Hàng lúc này trở nên vô cùng yếu ớt, nếu không khống chế lực đạo, rất có thể chạm vào là vỡ.

Hắn có thể tùy ý đặt ra quy tắc, nhưng cũng phải cẩn thận với giới hạn chịu đựng của 'chư thiên vạn giới' yếu ớt.

Tốt nhất là trong tình huống không ảnh hưởng đến 'chư thiên vạn giới', dùng phương pháp khéo léo nhất để giải quyết tất cả vấn đề. "Nhưng mà, hẳn là vẫn còn cơ hội.

Chuyện siêu thoát này, có thể phải hoàn thành một nghi thức mới có thể tiến vào trạng thái.

Cho nên... vẫn còn khả năng tồn tại." Tống Thư Hàng đưa tay, nhẹ nhàng tiếp xúc với điểm nút của 'dòng sông thời gian'.

Nếu đã có thể tùy ý, cũng có nghĩa là dù 'siêu thoát' rồi, cũng không phải là không thể quay về.

Chỉ là, muốn quay về trải nghiệm, phải tạo một 'tài khoản nhỏ'.

Để tránh 'chư thiên vạn giới' không chịu nổi, bị sụp đổ.

Theo một cái chạm nhẹ của Tống Thư Hàng.

Chương 3152

Điểm nút 'hiện tại' của hiện thế.

Tất cả 'bóng hình' đều ngừng hành động.

Từ khoảnh khắc Bá Tống thành công tốt nghiệp, Thiên Đạo thứ chín, liền không còn là hồi kết của luân hồi!

Thế giới sẽ tiếp tục kéo dài.

Nếu đã như vậy, sứ mệnh của chúng đã kết thúc.

Tất cả 'bóng hình' từ từ lùi lại, biến mất không thấy.

Bóng hình thứ chín kia, mỉm cười với hư không một cái, thân hình cũng tan biến. "Kết thúc rồi?" Cẩu Đản Đa cưỡi ngược trên người Tam Nhãn thiếu niên, dùng bạo lực đấm vào đầu ngài ấy.

Nhưng thân thể của Cửu U Chúa Tể quá mạnh mẽ, dù Cẩu Đản Đa dùng hết sức để đấm, Tam Nhãn thiếu niên vẫn không ngất đi. "Xem ra, là kết thúc rồi." Sợi ý thức cuối cùng của Đạo Tử tiền bối, cuối cùng cũng đã trút hơi thở cuối cùng.

Nhưng chưa kịp để nó tan biến, một luồng sức mạnh dịu dàng nhẹ nhàng bao bọc lấy nó, bảo tồn nó lại và để lại cho bản thể Đạo Tử đang trong quá trình hồi sinh.

Trong hư không.

Thiên Đạo Ban Văn Long và Thiên Đạo Tam Nhãn thiếu niên sau khi mất đi 'kẻ địch', bắt đầu đối đầu nhau.

Trông có vẻ như, bất cứ lúc nào cũng có thể đánh một trận. "Thiên Đạo Cẩu Đản Đa, Tam Nhãn tiền bối Thiên Đạo... tôi sẽ chuẩn bị cơ hội cho các vị, trong tương lai, thỏa mãn nguyện vọng của các vị."

Giọng nói của Tống Thư Hàng vang lên.

Ban Văn Long Thiên Đạo mặt đầy ngơ ngác: "Thiên Đạo Cẩu Đản Đa?" Đây là đang gọi ta?

Cẩu Đản Đa là cái quỷ gì? "Cẩu Đản Đa xin chào, Cẩu Đản Đa, tạm biệt." Đối diện, Tam Nhãn thiếu niên Thiên Đạo cà lơ phất phơ từ từ lùi lại.

Đồ án hình con mắt khổng lồ trong hư không tan biến.

Con mắt quản gia bị đánh nổ trước đó, lại một lần nữa xuất hiện tại chỗ cũ với vẻ mặt ngơ ngác.

Trong không gian thứ nguyên Thiên Đạo. "Tốt nghiệp rồi vẫn có thể quay lại?" Bạch tiền bối nhìn về phía sau. "Đúng vậy, cảm giác sau khi tốt nghiệp, tôi nghĩ Bạch tiền bối nhất định sẽ thích." Bóng hình của Tống Thư Hàng hiện ra.

Đồng thời.

Còn có một bóng hình khác xuất hiện bên cạnh Sở các chủ.

Bóng hình này là dáng vẻ của linh quỷ Tống Mộc Đầu. "Ta đến rồi, Sở Quỳnh Quỳnh." Hắn cúi người, đưa tay về phía Sở các chủ: "Lần này, ta trả lại cho nàng một Bích Thủy Các chân thực!" Vì vậy, không cần duy trì Bích Thủy Các hư ảo nữa.

Trong ao Hoạt Tuyền.

Sở Quỳnh Quỳnh nhẹ nhàng thổi một cái bong bóng... sau đó, trợn mắt. "Thư Hàng." Sở các chủ thổi vỡ bong bóng, nói: "Cọng ngốc mao của ta cắm rễ trên não ngươi bao lâu rồi?" Biết bao nhiêu ngày đêm, cọng ngốc mao của nàng vẫn luôn mọc trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, thậm chí nhiệt độ não của Tống Thư Hàng vừa cao lên, nàng cũng có thể mơ hồ cảm ứng được Tống Thư Hàng đang nghĩ gì.

Đã quen thuộc đến một mức độ nhất định, dù lúc này Tống Thư Hàng xuất hiện trước mặt nàng với dáng vẻ của 'Tống Mộc Đầu', nàng vẫn có thể nhận ra bản chất của đối phương chỉ bằng một cái liếc mắt!

Rõ ràng khi mới gặp mặt, Tống Thư Hàng không phải là dáng vẻ của Tống Mộc Đầu, nhưng nàng lại suýt nhận nhầm Tống Thư Hàng thành Tống Mộc Đầu.

Mà bây giờ, Tống Thư Hàng hóa thành dáng vẻ Tống Mộc Đầu, nàng vẫn có thể nhận ra ngay lập tức.

Đây chính là sự thay đổi. "Ha ha ha." Tống Thư Hàng phát ra tiếng cười ngây ngô.

Sau đó, cậu ngồi xuống bên bờ ao Hoạt Tuyền nói: "Thực ra cũng không lâu lắm, đối với trường sinh giả mà nói, mấy tháng thời gian, cũng chỉ là một cái chớp mắt thôi phải không?" Lúc này cậu cảm thấy mình quả nhiên vẫn chưa đủ 'Tam Lãng', không nghĩ ra được lời nói hay ho nào để hóa giải sự ngượng ngùng hiện tại.

Sở các chủ tiếp tục thổi một cái bong bóng.

Mấy tháng này, ta đã trải qua những chuyện mà mấy ngàn năm trước đây cũng không thể trải qua!

Ta đã nhìn ngươi từ một con chim non tu chân, trưởng thành thành trường sinh giả, rồi chứng đạo Bất Hủ, thậm chí đến mức tốt nghiệp Thiên Đạo như bây giờ.

Tống Thư Hàng khoanh chân ngồi xuống, khẽ nói: "Tóm lại, theo như đã hẹn, ta đến để giải quyết chấp niệm của Sở các chủ." "Không, đó không phải là chấp niệm của ta." Thân hình Sở các chủ nổi lên, duỗi tay, tiến lại gần bờ ao nói: "Đó là chấp niệm của Sở Two." Khi phân liệt lúc trước, chấp niệm thuộc về Bích Thủy Các đã hoàn toàn giao cho Sở Two, nàng chỉ là một cái đầu không có thân thể, làm cá mặn trong ao Hoạt Tuyền thổi bong bóng. "..." Tống Thư Hàng gãi đầu, đau đầu, cậu có thể cảm nhận được, Sở các chủ trước mắt không còn là đang giao tiếp với cậu với thân phận 'Sở ngốc mao' nữa, mà là đang đối mặt với cậu với thân phận Sở Quỳnh Quỳnh của Bích Thủy Các.

Bá Tống tuy đã trở thành đại nhân vật siêu thoát Thiên Đạo đầu tiên từ cổ chí kim, đại lão lớn nhất của chư thiên vạn giới, nhưng khi đối mặt với tình huống này, cậu vẫn không có kinh nghiệm.

Cậu có thể tán tỉnh Tô Thị A Thập Lục, đó là vì tình cảm của hai người đã đến một mức độ nhất định.

Tán tỉnh là một cách để tăng thêm tình cảm.

Nhưng cách này, rõ ràng không thích hợp để dùng với Sở các chủ.

Vì vậy... cứ ngả bài thôi! "Trình Lâm tiên tử." Tống Thư Hàng gọi về phía hư không.

Nhưng trong hư không không có hồi đáp.

Trình Lâm tiên tử cũng không có dấu hiệu xuất hiện.

Đây dường như là cách nàng bày tỏ sự bất mãn của mình?

Dù sao thì kế hoạch chuyển thế của nàng đều bị phá vỡ, bây giờ tâm trạng không được tốt lắm. "Trình Cẩu Đản tiên tử?" Tống Thư Hàng đổi một cái xưng hô, gọi lại lần nữa. "Ngươi gọi sai rồi... ngươi mới là Trình Cẩu Đản." Bóng hình Trình Lâm tiên tử hiện ra.

Sau lưng nàng còn có Thiên Đế tử đi theo.

Hai oan gia lại đi cùng nhau như hình với bóng. "Không, tôi là Tống Cẩu Đản." Tống Thư Hàng cười nói, khả năng tiếp thu của cậu siêu mạnh, ngược lại còn tiếp nhận xưng hô 'Cẩu Đản' sớm hơn cả

Trình Lâm.

Đồng thời, công đức xà mỹ nhân trên người cậu hiện thân, đuôi rắn thon dài quấn lấy người Trình Lâm, bá đạo kéo nàng đến trước mặt Tống Thư Hàng!

Trình Lâm liều mạng chống cự, nhưng bây giờ nàng làm sao chống cự lại được 'hóa thân công đức tốt nghiệp Thiên Đạo' @#%× tiên tử? "Dừng lại, @#%× ngươi dừng lại trước đã." Trình Lâm tiên tử vừa la 'không muốn', vừa bị kéo đi. "Tống tiền bối, chúc mừng ngươi đát." Thiên Đế tử vẫn là dáng vẻ của Vũ Nhu Tử, nàng một tay chống hông, khoe đôi chân dài.

Tống Thư Hàng gật đầu, hỏi: "Thiên Đế tử, tiếp theo ngươi có dự định gì không?

Có muốn xây lại một Thiên Đình để chơi không?" "Chuyện Thiên Đình giao cho Kim Quái.

Tiếp theo, ta có lẽ sẽ đi tìm Vũ Nhu Tử tiên tử chăng?" Thiên Đế tử nhìn vào cái bóng của Tống Thư Hàng.

Ở đó, vẫn còn ẩn giấu Hắc Bì Vũ Nhu Tử.

Hắc Bì Vũ Nhu Tử khi Tống Thư Hàng 'chứng đạo Bất Hủ' đã được chuyển đến thế giới hạch tâm.

Nhưng sau khi Tống Thư Hàng 'siêu thoát', lại được chuyển đến trong bóng của Tống Thư Hàng, đây là để chuẩn bị cho việc tiếp xúc với thế giới của 'Tử tương lai' không lâu sau đó. "Ta sẽ bồi dưỡng Vũ Nhu Tử thành cao thủ hàng đầu, trong mắt ta, nàng rất đặc biệt.

Hơn nữa, giữa ta và nàng còn có khế ước linh quỷ tồn tại." Thiên Đế tử cười duyên. "Ừm." Tống Thư Hàng gật đầu.

Cậu gật đầu cũng tức là ngầm thừa nhận sự thật 'Vũ Nhu Tử rất đặc biệt'.

Bên cạnh.

Trình Lâm tiên tử khó khăn lắm mới thoát được cái đầu khỏi sự quấn quýt của công đức xà mỹ nhân, hỏi: "Ngươi gọi ta có chuyện gì?" "Là thế này... tôi muốn đón Tống Mộc Đầu về, có được không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Trình Lâm tiên tử hỏi ngược lại: "Ngươi có thể làm được?" "Đúng vậy, đã có thể làm được chuyện này." Tống Thư Hàng nói.

Sở các chủ trong ao Hoạt Tuyền, động tác nghịch nước hơi cứng lại. "Vậy ngươi đón Tống Mộc Đầu về đi... nhưng mà, nó có thể sẽ có một vài thay đổi, ngươi phải chuẩn bị tâm lý trước." Trình Lâm trả lời. "Tôi biết." Tống Thư Hàng nói.

Hắn đưa tay nhẹ nhàng đặt lên người Trình Lâm tiên tử, chỉ một cái chạm nhẹ, Tống Mộc Đầu xa nhà vạn vạn năm đã thành công về nhà. 'Khế ước linh quỷ' còn sót lại giữa nó và bản thể cũng khôi phục như cũ.

Nếu lúc này Tống Thư Hàng vẫn còn ở trạng thái 'Thiên Đạo', thì vào khoảnh khắc hắn thu hồi 'linh quỷ', linh quỷ sẽ trực tiếp bị thuộc tính Bất Hủ đồng hóa, trở thành một phần của bản thể.

Nhưng bây giờ, Tống Thư Hàng đã tốt nghiệp khỏi ngôi vị Thiên Đạo, không cần lo lắng về hạn chế này.

Sau khi linh quỷ đầu tiên quy vị, Tống Thư Hàng hơi dừng lại, sau đó đưa tay lấy ra một hạt 'hồn' nhỏ bé, đây là 'hồn' được Tống Mộc Đầu cẩn thận bảo vệ trong sâu thẳm linh hồn, có nguồn gốc từ Thập Tam Kiếp Tiên của Nho gia, Lưu Ly thư sinh.

Tính cách cốt lõi của Tống Mộc Đầu thực ra không khác gì Thư Hàng, trong sâu thẳm nội tâm luôn có một lòng lương thiện rất đơn giản.

Trong khả năng của mình, chỉ cần không vượt quá phạm vi năng lực, nó đã lựa chọn giữ lại hạt 'hồn' nhỏ bé này. "Tạo Hóa tiên tử, ngươi thay ta về Nho gia một chuyến." Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng lướt qua hạt 'hồn' này, trong lòng bàn tay mơ hồ lóe lên ánh sáng tương tự 《Dưỡng Đao Thuật》, nuôi dưỡng 'hồn thể' này.

Nhờ hắn ra tay nuôi dưỡng, sau đó mượn 'pháp trận hồi sinh' của Nho gia, liền có thể để Lưu Ly thư sinh trở về từ lịch sử.

Tạo Hóa tiên tử hiện ra từ 'Thánh Nhãn Kim Đan', hai tay nhẹ nhàng chắp lại, thu lấy hồn thể nhỏ bé này: "Tống ngốc ngốc~ y nha~" "Ừm ừm, không cần khách sáo.

Ta sẽ đợi ngươi, ngươi đưa Lưu Ly sư huynh về rồi thì quay lại." Tống Thư Hàng trả lời.

Chương 3153

Tạo Hóa tiên tử ôm hồn thể của Lưu Ly thư sinh, bước ra khỏi 'thế giới hạch tâm', độn về phía thế giới Kim Liên của Nho gia.

Lại một mối nhân quả quá khứ được hóa giải. "Sau đó, Sở tiền bối." Tống Thư Hàng quỳ ngồi bên bờ ao Hoạt Tuyền, nói với Sở các chủ: "Đi!" Chuyện Thiên Đạo có thể làm được, chúng ta phải làm được... chuyện Thiên Đạo không làm được, chúng ta cũng phải làm được!

Tống Mộc Đầu ngày xưa đã chậm một bước.

Khi nàng cần hắn nhất, hắn lại không đến kịp.

Không có gì thay đổi được, tất cả những gì thuộc về quá khứ, không hề thay đổi.

Nhưng bây giờ.

Hắn muốn đến sớm một bước.

Khi nàng cần hắn nhất, đến bên cạnh nàng.

Tất cả quá khứ, chính là phải thay đổi.

Nếu có quy tắc về quá khứ không thể thay đổi tồn tại... vậy thì hãy để quy tắc đó trở thành không tồn tại.

Không lâu trước đây, Tống Thư Hàng từng hỏi Tương Lai Tử một vấn đề: độ khó để nhục thân, hoặc vật phẩm thực thể, du hành về ‘quá khứ’ lớn đến mức nào?

Câu trả lời của Tương Lai Tử lúc đó là: trong tình huống bình thường, muốn dùng thực thể du hành xuyên thời không gần như là chuyện không thể làm được!

Muốn ảnh hưởng đến quá khứ, phương thức 'Nhập Mộng' của Tống Thư Hàng; hoặc Tương Lai Tử lợi dụng pháp tắc thời gian, can thiệp đến 'chính mình' trong quá khứ, mới là thủ đoạn có thể thực hiện trong tình huống bình thường.

Chỉ là, sau khi hành động của 'Tương Lai Tử' can thiệp đến 'quá khứ', tuy đã thay đổi 'quá khứ' nơi Tống Thư Hàng đang ở, nhưng tương lai nơi 'Tương Lai Tử' đang sống vẫn không hề thay đổi.

Giống như những hình ảnh Tống Thư Hàng nhìn thấy trong 'dòng sông thời gian'.

Thứ có thể ảnh hưởng đến, là quá khứ của một thế giới song song. ...… Hiện giờ, Tống Thư Hàng chỉ cần một ý niệm là có thể tùy ý chuyển đổi trong dòng sông thời gian.

Dòng sông thời gian đối với Tống Thư Hàng mà nói, giống như một trò chơi đầy rẫy các 'điểm lưu game'.

Bản thể của cậu có thể trực tiếp xuất hiện ở quá khứ xa xôi — ví như xuất hiện vào khoảnh khắc tuyệt vọng nhất của Sở các chủ, thời điểm Bích Thủy Các đối mặt với sự hủy diệt, hoặc xuất hiện ở một thời điểm 'quá khứ' xa xôi hơn nữa.

Được Tống Thư Hàng mang theo, còn có 'ý thức' của Sở các chủ, cùng với ý niệm của 'Sở Two' trong khe hở Cửu U.

Hai ý thức Sở Quỳnh Quỳnh khác nhau, vượt qua giới hạn của thời gian và không gian, để đến được 'quá khứ' xa xôi.

Chuyển đổi các nút trên dòng sông thời gian.

Đây mới là 'du hành thời gian' thực sự... …...

Tống Thư Hàng không trực tiếp xuất hiện tại nút thời gian Bích Thủy Các bị hủy diệt.

Mà là xuất hiện ở một quá khứ xa xôi hơn.

Tại thời điểm này, Sở Quỳnh Quỳnh vừa mới kế thừa vị trí 'các chủ', trở thành các chủ của Bích Thủy Các.

Thời gian lịch sử của thế giới, thì gần như là sau khi Nho gia Thánh nhân và Bàn Cầu tranh đoạt vị trí Thiên Đạo được vài trăm đến cả nghìn năm.

Nho gia tại thời điểm này, đã phải chịu một đòn hủy diệt.

Thiên Đế Tử cũng đã được đưa đến hiện thế, sắp sửa bắt đầu một đời vô địch của nàng trong tương lai. …… Lúc này, trong tầm mắt của Tống Thư Hàng, có một con linh quỷ vô chủ, đang phiêu đãng không mục đích trên thế giới.

Phiêu đãng mãi, cuối cùng, nó trôi dạt đến một bãi cỏ bên ngoài Bích Thủy Các.

Khu vực này chim hót hoa thơm, cây cổ thụ cao chọc trời, tựa như tiên cảnh.

Phòng ngự trận pháp của Bích Thủy Các bảo vệ tất cả những điều này.

"Đây là quá khứ sao?

Là quá khứ thật sự sao?" Sở Two có chút bất an nói.

Xây dựng lại Bích Thủy Các là chấp niệm của nàng.

Bây giờ, nhìn thấy Bích Thủy Các trong ký ức ở phía xa, nàng có chút không thể khống chế được bản thân.

"Sở các chủ đừng vội." Tống Thư Hàng nhẹ nhàng vỗ về đoàn 'ý thức' của Sở Two, để nàng bình tĩnh lại.

Còn ánh mắt của Sở Quỳnh Quỳnh thì từ từ dời khỏi Bích Thủy Các ở xa, cuối cùng dừng lại trên con linh quỷ vô chủ đang trôi dạt kia.

“Tống Mộc Đầu?” Nàng nhíu mày, nhưng không thể xác định.

Trong ký ức, đây là nơi nàng lần đầu tiếp xúc với ‘Tống Mộc Đầu’.

Thế nhưng, con linh quỷ vô chủ đang phiêu dạt này, chẳng có điểm nào tương đồng với Tống Mộc Đầu cả.

“Chờ một chút.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Linh quỷ vô chủ tiếp tục chậm rãi trôi dạt, bất tri bất giác đã kích hoạt trận pháp bảo vệ của Bích Thủy Các.

Một vị tiên tử tóc dài đến gót chân bị kinh động, đứng dậy bay về phía khu vực này.

Là Sở các chủ thời trẻ.

Linh quỷ vô chủ trôi dạt một lúc, đột nhiên cúi người nhặt lên một vật.

Đó là một hạt ‘hồn’ nhỏ đến mức sắp tan biến — là hồn lạp của Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên ‘Lưu Ly Thư Sinh’, Nho gia gặp đại kiếp, hồn lạp này của Lưu Ly Thư Sinh không biết vì sao lại thất lạc ở khu vực này, gần như sắp tiêu tán.

Sau khi linh quỷ vô chủ nhặt được hồn lạp này, nó bản năng bảo vệ lấy nó — hồn lạp này chính là hồn lạp mà Tống Thư Hàng dùng 《Dưỡng Đao Thuật》 ôn dưỡng, sau đó để Tạo Hóa tiên tử gửi về cho Nho gia.

Hơn nữa, đây cũng là khởi nguồn cho nhân quả sau này, Tống Mộc Đầu giúp Lưu Ly Thư Sinh một tay, phong ấn Lưu Ly Thư Sinh trong ‘Bích Thủy Các’, để đến thời đại của Tống Thư Hàng, Lưu Ly Thư Sinh mới phá phong ấn ra ngoài, kết thúc tâm nguyện.

Cùng lúc đó.

Sở các chủ trẻ tuổi không ngừng đến gần.

Lúc này, trên đỉnh đầu của con linh quỷ vô chủ này, đột nhiên xuất hiện một trận dao động ‘không gian’.

Dường như có thứ gì đó, từ trong 'không gian' rơi ra, cuối cùng dung hợp với con 'linh quỷ' này!

Có thứ gì đó dường như rơi ra từ ‘không gian’, cuối cùng dung hợp với con ‘linh quỷ’ này!

“Là Tống Mộc Đầu xuyên việt tới sao?” Ánh mắt Sở các chủ hơi trầm xuống, nàng đã biết thân phận thật của Tống Mộc Đầu, khi thấy cảnh này, tự nhiên sẽ có suy đoán như vậy.

“Nói chính xác thì, đây là ký ức, thông tin cá thể của Tống Mộc Đầu trong tương lai, cùng với... một phần sức mạnh của tôi.” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Thứ thật sự xuyên việt ‘thời gian’, không phải là thân thể linh quỷ của Tống Mộc Đầu.

Mà là ký ức của hắn, một vài thông tin cá thể, cùng với sức mạnh được Tống Thư Hàng【Nhập Mộng】truyền đến, ‘khế ước linh quỷ không hoàn chỉnh’.

Cơ hội【Nhập Mộng】, chính là ‘Lưu Ly Thư Sinh tương lai’ và ‘hồn lạp Lưu Ly Thư Sinh’ này, đã đạt thành điều kiện để kích hoạt ‘năng lực Nhập Mộng’.

Quá trình dung hợp diễn ra cực nhanh.

Trong hai hơi thở, con linh quỷ lang thang vô chủ, sau khi tiếp nhận tất cả những thứ này, cuối cùng đã biến thành hình dáng ‘Tống Mộc Đầu’ mà Sở các chủ quen biết.

Sự xuyên việt của Tống Mộc Đầu, có thể gọi là 【Hồn xuyên】.

Lúc này, 'Tống Mộc Đầu' vẫn chưa ý thức được thân thể mình đã thay đổi. 'Khế ước linh quỷ không hoàn chỉnh' xuyên thời không trong cơ thể hắn vẫn còn.

Ký ức cũng không có vấn đề gì.

Còn thân thể... thân thể linh quỷ thì có gì khác biệt lớn đâu chứ?

Vốn dĩ đều là mảnh vỡ của Quỷ Thần Trình Lâm.

Thế là, tiếp theo chính là cảnh tượng trong ký ức của Sở Quỳnh Quỳnh.

Nàng thời trẻ, gặp được con linh quỷ rõ ràng là lần đầu gặp mặt, nhưng lại 'quen biết mình', tên là 'Bá Đao Tống Nhất... bỏ Bá Đao đi'.

Vì tò mò, Sở Quỳnh Quỳnh cuối cùng đã chọn mang vị 'Tống Nhất đạo hữu' này về Bích Thủy Các.

Linh quỷ tân binh kế thừa 'ký ức Tống Mộc Đầu' của tương lai, ở thời đại viễn cổ, đã bắt đầu cuộc đời tìm kiếm đạo lữ cho 'bản thể Bá Tống', và thề sẽ kết thúc 'thân đồng tử' của bản thể Bá Tống.

Đáng tiếc, nguyện vọng của linh quỷ tân binh Tống Nhất, đến cuối cùng cũng không thể thực hiện được...

"Vậy thì, chuyện này tính thế nào?

Mối quan hệ giữa Tống Nhất và ngươi, phải tính làm sao?" Ý thức của Sở các chủ, nhìn chằm chằm Tống Thư Hàng.

Hơn nữa, nàng rõ ràng đã thấy Tống Thư Hàng tách phần thân thể linh quỷ thuộc về 'Tống Mộc Đầu' ra khỏi người Trình Cẩu Đản, cuối cùng thu về cơ thể mình.

"Sau này...

Tống Mộc Đầu, hắn có lẽ đã đoán ra khả năng mình bị hồn xuyên.

Vì vậy, hắn đã trợ giúp Lưu Ly Thư Sinh, để Lưu Ly Thư Sinh được giải phong xuất thế vào thời đại của tôi.” Tống Thư Hàng đưa tay nhẹ nhàng đặt lên ngực mình.

“Sau đó nữa, Lưu Ly Thư Sinh mang theo linh quỷ số một của tôi đến Cửu U, nhưng xảy ra sự cố, hắn không thể trả lại linh quỷ cho tôi theo hẹn.

Linh quỷ số một, đã vỡ nát trong sự cố đó.” “Ước chừng, vào lúc đó, mảnh vỡ của linh quỷ số một của tôi, có lẽ đã bị Tống Mộc Đầu... nên nói là Trình Lâm + Tống Mộc Đầu, âm thầm hấp thu lại.” Từ khoảnh khắc đó.

Tống Mộc Đầu và linh quỷ số một, đã thật sự khôi phục thành một ‘cá thể’.

Đây là lựa chọn cuối cùng của chính hắn, muốn lấy thân phận ‘linh quỷ’, quay về trong cơ thể của bản thể Tống Thư Hàng.

Chỉ là, Tống Mộc Đầu lúc đó quá mạnh.

Mà Tống Thư Hàng, lại quá yếu.

Chương 3154

Hắn không thể lập tức quay về bản thể... nếu không, Tống Thư Hàng căn bản không thể chịu đựng nổi.

Một sự cố nhỏ khác.

Vì lúc đó Tống Mộc Đầu ở dạng ‘Trình Lâm + Tống Mộc Đầu’, nên ‘mảnh vỡ linh quỷ số một’ được hấp thu về chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.

Đây cũng là lý do Trình Lâm cuối cùng nói với Tống Thư Hàng, ‘Tống Mộc Đầu’ có thể sẽ xảy ra một vài thay đổi, bảo Tống Thư Hàng chuẩn bị tâm lý.

“Nhân quả đã được làm rõ.” Tống Thư Hàng mỉm cười, mang theo ý thức của hai vị Sở các chủ, di chuyển đến nút thời gian tiếp theo.

Đó là nút thời gian đau khổ nhất, bất cam nhất trong lòng Tống Mộc Đầu — thời điểm Bích Thủy Các bị hủy diệt! . . . .

Điểm thời gian thứ hai.

Lúc này.

Trong hư không không xa Bích Thủy Các.

Ma tông, Đạo môn, Phật giáo, Yêu tộc cùng một vài tán tu mạnh mẽ, đang tiến hành hỗn chiến.

So với các tu luyện giả mạnh mẽ đang chiến đấu trong hư không, Bích Thủy Các tỏ ra vô cùng yếu ớt.

Và trận hỗn chiến này, cũng là nguyên nhân Bích Thủy Các bị cuốn vào và bị hủy diệt.

Ý thức của Sở Two vừa đến nút thời gian này, trạng thái liền không thể ổn định được nữa — đây là chấp niệm lớn nhất của nàng, là tâm ma và ác mộng của nàng.

Sở Quỳnh Quỳnh cũng cảm thấy lồng ngực bức bối — chấp niệm về Bích Thủy Các, về lý thuyết đã hoàn toàn chuyển cho Sở Two.

Thế nhưng, con người không phải máy móc, con người là sinh vật có tình cảm.

Thứ như chấp niệm cũng không thể nào thật sự giống như dữ liệu lưu trữ, trực tiếp 'cắt' cho một cá thể khác được.

"Ngươi định làm gì?" Sở Quỳnh Quỳnh nhìn về phía Tống Thư Hàng.

Nói thật, lúc này 'sự tồn tại' của Tống Thư Hàng đối với Sở Quỳnh Quỳnh mà nói, thật sự có chút phức tạp.

Tống Mộc Đầu đã quay về bản thể.

Vậy về lý thuyết, mọi nhân quả có phải nên đổ lên đầu 'bản thể' Tống Thư Hàng không?

Cho nên... tương lai, chẳng lẽ nàng phải tiếp tục dùng phương thức 'vật trang trí', bám rễ trên vỏ não của Bá Tống sao?

"Các vị muốn thế nào?

Hay là, chúng ta đại náo một trận nhé?" Tống Thư Hàng chỉ vào đám tu luyện giả thuộc các hệ phái đang hỗn chiến.

"Những kẻ tu luyện này, năm đó chỉ cần cuốn 'Bích Thủy Các' vào trận chiến là có thể khiến 'Bích Thủy Các' bị hủy diệt, bất kể là chính đạo hay ma đạo, đối với chúng ta hiện giờ... cũng chỉ ở mức độ đó mà thôi." "Cho dù đứng yên không động, để bọn họ tấn công, bọn họ cũng không thể làm tổn thương đến giác mạc của tôi." "Cho nên, nếu các vị muốn, tôi có thể trực tiếp xuất hiện, đánh cho tất cả tu luyện giả đang hỗn chiến một trận, và tặng bọn họ một chuyến du lịch ‘nói đi là đi’, dùng phi kiếm dùng một lần của Bạch tiền bối chở bọn họ bay trong vũ trụ một nghìn năm.” “Đám người bắt yêu xuất hiện sau đó, hung thủ hủy diệt Bích Thủy Các, tôi cũng có thể nhổ tận gốc từng người một.” “Sau đó... tôi có thể ‘đào’ Bích Thủy Các của ‘thời gian’ này ra khỏi dòng sông lịch sử, đưa họ an toàn đến tương lai, đến thời điểm năm 2020.” “Chuyện này nghe có vẻ rất khó tin, nhưng đối với tôi không hề có chút khó khăn nào.” Đối với Tống Thư Hàng đã ‘tốt nghiệp Thiên Đạo’ lúc này, không có bất cứ thứ gì có thể hạn chế cậu.

Cậu có thể dùng bạo lực đào ‘Bích Thủy Các’ sắp diệt vong trước mắt ra khỏi dòng sông thời gian... mà còn không ảnh hưởng đến quá khứ.

Sau khi cậu đào Bích Thủy Các đi, Bích Thủy Các trong lịch sử vẫn bị hủy diệt, vẫn sẽ được ghi chép bình thường.

Nhưng tương lai năm 2020, lại có thể đột nhiên có thêm một Bích Thủy Các của năm đó.

“Ngoài thủ đoạn bạo lực này ra, tôi còn có một phương pháp nhẹ nhàng hơn...

đó là sau khi trở về năm 2020, dùng sức mạnh của mình, thu thập ‘hồn’ của các thành viên Bích Thủy Các, để các thành viên ‘Bích Thủy Các’ lần lượt sống lại, hoặc quay về bằng cách ‘luân hồi chuyển thế’.” “Bất kể là thủ đoạn bạo lực, hay thủ đoạn nhẹ nhàng, đối với tôi hiện tại đều không có gì khác biệt.

Cho nên, chỉ cần Sở các chủ các vị thích phương thức nào, tôi có thể dùng thủ đoạn đó.” Tống Thư Hàng cười nói.

Thủ đoạn hiện tại của cậu đã vượt qua sự tưởng tượng và lý giải của con người.

Thậm chí, cậu có thể đảo ngược tất cả, vô số ‘quá khứ’.

Sau đó, để Bích Thủy Các tồn tại từ thời viễn cổ, để tất cả những nhân vật mang đến tai nạn cho Bích Thủy Các đều tan thành tro bụi.

Sau đó, từ đó diễn hóa tương lai — chỉ là, nếu làm vậy, sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của Sở các chủ và Sở Two hiện tại.

Kinh nghiệm sống, ký ức cũng là một phần quan trọng tạo nên một con người.

Quá khứ bị thay đổi, ký ức bị sửa đổi, vậy thì lúc đó Sở các chủ còn là Sở các chủ trước mắt không?

Vì vậy phương án thứ 3 này, Tống Thư Hàng không đề cập đến.

“Sở Two, ngươi chọn đi.” Sở các chủ khẽ nói.

Sở các chủ Two có chút kinh ngạc nhìn Sở các chủ.

Một lát sau, nàng hỏi: “Nếu dùng bạo lực mang ‘Bích Thủy Các’ ở đây đi, vậy Sở Quỳnh Quỳnh ở đây thì sao?” “Sau khi chúng ta rời đi, Sở Quỳnh Quỳnh vẫn là Sở Quỳnh Quỳnh, thay đổi duy nhất... là ở tương lai, có thêm một Bích Thủy Các.” Tống Thư Hàng nói.

“Không thể để Sở Quỳnh Quỳnh trong quá khứ, thay đổi một chút sao?” Sở Two ngẩng đầu lên, nghiêm túc hỏi: “Không cần trải nghiệm đau khổ, Tống Mộc Đầu kịp thời đến nơi, tất cả kẻ địch tan thành tro bụi...

Bích Thủy Các được bảo tồn tốt, tất cả mọi người đều sống sót!” Tống Thư Hàng không ngờ, Sở Two lại chọn phương án thứ ba mà cậu định giấu đi.

Trầm tư một lát.

Tống Thư Hàng mở mắt nói: “Tôi có thể thay đổi ‘quá khứ’ để diễn hóa ra một thế giới song song, giống như ‘Tương Lai Tử’ ảnh hưởng đến thế giới của chúng ta.

Ở đó, mọi thứ có thể như ngươi mong muốn, được không?” “Được!” Sở Two lại kỳ vọng nói: “Sau đó...

ở tương lai, ở năm 2020, các thành viên Bích Thủy Các ban đầu, có thể sống lại từng người một không?

Ta không muốn chuyển thế, ta muốn bọn họ sống lại.” “Đương nhiên... không vấn đề gì!” Tống Thư Hàng cười nói.

Chỉ là một cái nhấc tay mà thôi.

Nói xong, cậu mang theo ý thức của hai vị Sở Quỳnh Quỳnh, thân thể như một thiên thạch, từ trên trời giáng xuống, trực tiếp đập vào đám tu sĩ mạnh mẽ đang hỗn chiến! ...… Bên dưới, trong Bích Thủy Các thời viễn cổ.

Sở các chủ mặc váy dài, đang nắm chặt nắm đấm, đứng thẳng tắp.

Khí chất trên người nàng, so với Sở các chủ sau này, non nớt hơn rất nhiều.

Lúc này nàng, đã lệnh cho môn nhân tăng cường phòng ngự của toàn bộ Bích Thủy Các đến cực hạn... nhưng dư âm của trận hỗn chiến trên trời vẫn không ngừng làm rung chuyển Bích Thủy Các.

Trên kết giới phòng ngự của Bích Thủy Các, liên tục lóe lên tia lửa.

Mỗi một đạo đao mang, kiếm mang chém xuống đều làm rung động nội tâm của các thành viên Bích Thủy Các.

Sở Quỳnh Quỳnh rất căng thẳng, nhưng nàng không thể biểu hiện sự căng thẳng của mình ra ngoài.

Nàng bình tĩnh hạ từng đạo mệnh lệnh cho các thành viên Bích

Thủy Các bên cạnh.

Chỉ khi các thành viên Bích Thủy Các không nhìn thấy mặt nàng, nàng mới thoáng lộ ra vẻ hoang mang, ánh mắt nhìn lên trời cao.

“Ngươi sẽ đến chứ?” Sở Quỳnh Quỳnh khẽ nói.

Lúc này, nàng rất muốn bóng hình đó có thể từ trên trời giáng xuống, giống như trong tưởng tượng của nàng, quét sạch tất cả.

Tốt nhất là có thể đánh nổ tung đám người đang hỗn chiến trên trời.

Nhưng... chuyện này, không thể nào.

Cảnh giới của Tống Mộc Đầu, còn thấp hơn cả nàng!

“Các chủ, đó là gì?” Bên cạnh, một vị đạo nhân cầm ô, đột nhiên lên tiếng.

Đạo nhân cầm ô đưa tay chỉ lên trời.

Ở đó, có một vật thể giống như thiên thạch, đang nhanh chóng rơi xuống.

Khi thiên thạch này ép xuống, khí thế lại phảng phất như một ngôi sao khổng lồ vô cùng đang giáng lâm!

Không ai có thể cản được mũi nhọn của nó.

Mọi vật trước mặt nó, đều sẽ bị nghiền nát!

Mà điểm rơi của thiên thạch chính là đám yêu, ma, đạo, phật, tán tu đang hỗn chiến!

“Đó là gì?” Tim Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi bắt đầu đập nhanh.

Nàng nỗ lực mở Thiên Lý Nhãn hệ pháp thuật.

Giây tiếp theo, nàng nhìn thấy một bóng hình rất quen thuộc!

Tuy hình dáng có vẻ đã thay đổi, nhưng cảm giác sẽ không đổi.

“Tống Nhất!” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi lớn tiếng hét lên.

Ầm ~~ mang theo khí thế không thể địch nổi, Bá Tống giáng lâm quá khứ, giáng lâm nơi đây!

Người ngã ngựa đổ.

Các thế lực hỗn chiến trên trời, như sủi cảo, rơi từ trên không xuống!

Mà đây, chỉ mới là màn ra mắt!

Tiếng hét thảm!

Chương 3155

Các loại tiếng hét thảm thiết hoảng loạn, nở rộ trong hư không, vang lên!

Những tiếng hét này, có tiếng hét thảm thiết kéo dài bản năng của con người; có tiếng hét thảm thiết âm u của ma tông; có kiểu từ bi của Phật môn; còn có đủ loại kiểu tiếng kêu của động vật từ yêu tộc — tiếng chuột, tiếng ngựa, tiếng lừa, tiếng gà, tiếng dê vân vân.

Điểm chung duy nhất của những tiếng hét thảm này, chính là hơi rất dài!

Các tu luyện giả có thể bay trên không trung đại chiến, ít nhất đều là ngũ phẩm trở lên, ai nấy đều có hơi dài vô cùng.

Người thường hét thảm ‘a a a a a ~’ một lúc là phải lấy hơi.

Nhưng đám tu luyện giả ngũ phẩm trở lên này, mỗi người đều có thể ‘a ~’ từ đầu đến cuối, không cần lấy hơi!

Tiếng hét thảm, vang vọng từ hư không xa xôi, truyền vào tận Bích Thủy Các.

“Thật sự là ngươi sao?” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi lúc này, cuối cùng không cần phải duy trì bộ dáng ‘các chủ lạnh lùng’ của mình nữa, nàng giống như một thiếu nữ bình thường, thỏa sức thể hiện niềm vui sướng lúc này.

Vào lúc nàng cần nhất.

Vào lúc nàng sắp tuyệt vọng.

Hắn đã đến!

Bằng một phương thức khiến nàng kinh hỉ, bằng một màn ra mắt chấn động vượt qua cả tưởng tượng của nàng, xuất hiện trước mặt nàng và các thành viên Bích Thủy Các!

“Ơ?

Các chủ mau nhìn, tại sao đột nhiên những người này đều từ trên trời rơi xuống vậy?” Bên cạnh, vị đạo nhân cầm ô, đột nhiên vẻ mặt hưng phấn nói.

“Là hắn đến rồi!” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi đáp.

“Ồ, là hắn đến rồi à.” Đạo nhân cầm ô gật gật đầu.

Một lát sau.

“Các chủ mau nhìn, tại sao mấy tên kia lại từ trên trời rơi xuống vậy?” Đạo nhân cầm ô vui vẻ chỉ lên hư không.

“Là hắn đến rồi!” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi không hề phiền lòng mà trả lời.

Duy chỉ có khoảnh khắc này, duy chỉ có hiện tại.

Cho dù đạo nhân cầm ô có hỏi nàng một nghìn lần, một vạn lần, nàng cũng sẽ vui vẻ trả lời như vậy! ......

Trên bầu trời.

Tống Thư Hàng khoanh tay trước ngực, với một tư thế bá khí, đứng vững trên trời cao.

Dưới chân cậu.

Là đám cường giả của các thế lực ma, đạo, yêu, phật, tán tu đang rơi như sủi cảo.

Giờ phút này, ngoài Tống Thư Hàng ra, không ai có thể đứng trên trời cao!

Các tu luyện giả của các thế lực hỗn chiến bị đánh rơi xuống trời, thậm chí còn không thể ‘ổn định thân hình’ được!

Thậm chí, họ còn không thể thực hiện động tác ‘ngẩng đầu’.

Họ thậm chí còn không biết mình bị ai đánh rơi xuống trời!

Nếu chỉ là va chạm vật lý, những tu luyện giả hỗn chiến này sau khi rơi từ trên không xuống, vẫn có thể thi triển thần thông, ổn định thân hình và thông qua các thủ đoạn như ngự kiếm, ngự khí, độn thuật, để ngăn chặn cơ thể đang rơi xuống của mình.

Thế nhưng, đồng thời với việc cơ thể bị uy thế của ‘thiên thạch’ kia va phải, tâm thần của họ cũng bị trọng kích.

Thần thức của họ, như kiến thấy rồng, bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Khi rơi xuống, trong đầu họ chỉ có ‘Bá bá bá bá...’ một từ ngữ quỷ dị như vậy!

Từ ngữ này, không thuộc về bất kỳ ‘hệ thống ngôn ngữ’ nào của thời đại này, nhưng trong đầu họ lại bị từ này chiếm đầy.

Họ chỉ có thể hét thảm.

Ngoài hét thảm ra, họ không thể làm gì khác.

Có lẽ còn có thể làm một việc, đó là đổi tiếng hét thảm thành âm phát của chữ ‘Bá ~’ khó hiểu kia! …...

Mà những tiếng hét thảm muôn hình vạn trạng này, trong tai hai vị Sở các chủ ý thức bên cạnh Tống Thư Hàng, lại như chương nhạc hợp xướng mỹ diệu nhất trên đời!

Bích Thủy Các bị hủy diệt, đám người hỗn chiến năm đó không phải là hung thủ trực tiếp.

Nhưng nếu không phải họ chọn địa điểm hỗn chiến ở bên ngoài Bích Thủy Các, thì Bích Thủy Các đã không bị cuốn vào trận hỗn chiến này!

Đối với các thành viên Bích Thủy Các mà nói, đám người này, bất kể chính tà, không có ai là vô tội.

"Ước gì, năm đó ta có thể nghe được những giai điệu du dương này." Sở các chủ khẽ nói.

Sở Two cũng vừa định nói như vậy, nhưng bị Sở Quỳnh Quỳnh nói trước mất rồi... thế là lời đến bên miệng, nàng đành phải đổi thành một câu khác: "Nhưng mà, vẫn là tiếng hét thảm bốn thanh của Thư Hàng, nghe êm tai hơn!" Tư thế bá khí của Tống Thư Hàng, suýt chút nữa đã bị câu nói này của Sở Two làm cho xì hơi.

May mà, người khác không nghe được lời vừa rồi của Sở Two.

Ngay cả 'Thiên Đạo' hiện tại cũng không thể!

Sau khi Tống Thư Hàng xuất hiện ở đây, xen vào nút thời gian này, ngoài những khán giả mà cậu muốn thể hiện, không ai có thể quan sát được sự tồn tại của cậu.

Ầm ầm ầm ầm ~ Sau khi làn sóng tiếng kêu quái dị kéo dài thêm một lúc, mặt đất bên dưới truyền đến từng trận tiếng va chạm ầm ầm.

Đám sủi cảo của các thế lực bị đánh rơi xuống trời, cuối cùng cũng tiếp xúc với mặt đất.

Thể chất cường hãn của họ, cứng rắn đập ra từng cái hố lớn trên mặt đất.

Một số kẻ vốn đã bị thương, hoặc thể chất không tốt lắm, thì khá xui xẻo, sau khi va chạm với mặt đất, trực tiếp thương càng thêm thương, ý thức bắt đầu mơ hồ.

Nhưng phần lớn đám sủi cảo, đều vẫn giữ được linh đài thanh tỉnh.

Độ cao này, vẫn chưa thể làm chết tu sĩ ngũ phẩm, lục phẩm thậm chí là thất phẩm.

Đám sủi cảo ngã trên đất, ngay lập tức quay đầu, ngẩng đầu, nhìn lên trời cao, nhìn về phía vị trí của Tống Thư Hàng.

Sau đó, họ như ý nguyện nhìn thấy Tống Thư Hàng... lòng bàn chân!

“Là ai, tại sao đột nhiên tập kích chúng ta?” Là viện quân của thế lực nào sao?

Không đúng, nếu là viện quân của thế lực nào, thì hắn cũng nên giúp đỡ một phe nào đó chứ.

Cái kiểu không cần biết ba bảy hai mươi mốt, quét sạch tất cả mọi người trên bầu trời này, là ý gì?

“Chẳng lẽ, trận hỗn chiến của chúng ta, vừa đúng chỗ cao nhân này bế quan, trận hỗn chiến của chúng ta đã làm phiền đến ngài ấy?” Một bộ phận sủi cảo nghĩ đến một khả năng.

Chuyện này, ở thời đại này thỉnh thoảng vẫn xảy ra.

Bởi vì... có những đại lão rất kỳ quặc, sẽ tùy tiện đào một cái hố ở nơi hoang dã, rồi tiến hành bế quan.

“Có cần giải thích với vị đại lão này không?” Các nhân vật lãnh đạo của các thế lực hỗn chiến thầm nghĩ.

Trong hư không.

Tống Thư Hàng đang thu liễm tất cả ‘khí tức, dữ liệu’ của mình, để tránh cho đám người bên dưới, chỉ nhìn cậu một cái, là mù, rồi trực tiếp chìm vào giấc ngủ.

Như vậy thì quá hời cho đám người này.

Đây cũng là lý do tại sao đám người bên dưới, có thể nhìn chằm

chằm vào lòng bàn chân của Tống Thư Hàng mà không bị mù.

"Thánh Nhân Chi Nhãn." Tống Thư Hàng ý niệm khẽ động, chuyển 'Thánh Nhãn Kim Đan' vào trong hai đồng tử của mình.

Giây tiếp theo, hai mắt Bá Tống mở ra.

Có ánh sáng dịu dàng từ trên trời chiếu xuống.

Trong ánh sáng này, ẩn chứa sức mạnh của 'tình yêu'.

Có hiệu quả chữa lành lòng người!

Thậm chí, sẽ khiến người ta không nhịn được muốn đi tiếp xúc với những ánh sáng này!

Đây là cái gì?

Chẳng lẽ là vị đại nhân vật này, đang tung ra pháp thuật loại 'chữa trị' sao?

Các thành viên của các thế lực hỗn chiến bên dưới, còn chưa kịp phản ứng, đã bị ánh sáng dịu dàng này quét trúng.

Vài giây sau.

Lại một làn sóng tiếng hét thảm muôn hình vạn trạng, từ mặt đất bùng lên.

Nếu nói, tiếng kêu quái dị khi rơi như sủi cảo lúc trước là chương nhạc • Khúc Ca Của Bầu Trời.

Thì tiếng kêu quái dị muôn hình vạn trạng hiện tại, chính là chương nhạc • Khúc Ca Của Mặt Đất.

Sức mạnh của tình mẫu tử, hơn nữa còn là phiên bản cường hóa bất hủ của Bá Tống.

Tất cả các tu luyện giả bên dưới, đau đớn nghiêng người, nước mắt như mưa...

Khi phải chịu đựng nỗi đau kịch liệt như vậy, trong đầu họ còn có một giọng nói uy nghiêm vang lên.

Thế nào là hiếu?

Thế nào là yêu?

Có biết sự vĩ đại của tình mẫu tử không?

Theo sau giọng nói này không ngừng vang lên, cơn đau kịch liệt ở bụng cũng sẽ tăng theo từng bậc!

“Không, đừng nói nữa!

Cầu xin ngài đừng nói nữa!” Đám sủi cảo theo bản năng muốn chống lại giọng nói uy nghiêm này.

Nhưng dù là nỗi đau khổng lồ, cũng không thể chống lại giọng nói uy nghiêm trong đầu, không thể phân tán sự chú ý của họ.

Chương 3156

Trong khi phải chịu đựng nỗi đau khổng lồ, họ còn phải chịu đựng sự giáo huấn của giọng nói uy nghiêm trong đầu, giảng giải 《Luận Hiếu • Thiên Tình Mẫu Tử》.

Mà mỗi một câu chữ trong thiên 《Luận Hiếu • Thiên Tình Mẫu Tử》 này, đều sẽ kích thích dây thần kinh đau đớn của họ.

Nỗi đau, đang nhảy múa!

Thế là tiếng hét thảm, càng thảm thiết hơn.

Sau bài học tàn khốc về tình yêu của Bá Tống trong 'Khúc Ca Của Bầu Trời', chào đón họ là tiết mục sâu sắc về tình mẫu tử trong 'Khúc Ca Của Mặt Đất'.

Từ bầu trời đến mặt đất, từ tình yêu của Bá đến tình mẫu tử.

Tống Thư Hàng đã dốc hết tâm huyết để dạy cho đám tu luyện giả hỗn chiến này những gì cậu có thể dạy! ……

Đẳng cấp của đám sủi cảo tu luyện giả này, vẫn còn quá thấp.

Nếu không, từ khoảnh khắc ánh sáng dịu dàng đó xuất hiện, họ đã nên nhận ra đây là tiết mục giáo huấn về tình mẫu tử của Nho gia Thánh nhân mấy nghìn năm trước!

Sau mấy nghìn năm, những tu luyện giả đẳng cấp không đủ, cũng đã quên mất vị Thánh nhân từng vô địch thiên hạ — chủ yếu cũng vì họ, còn chưa tiếp xúc được với tầng lớp đó.

Trên trời cao.

Tống Thư Hàng khẽ giảng giải cho hai vị Sở các chủ về hiệu quả của lần 'cường hóa • Mẫu Ái Ngưng Thị' này của mình.

“Mẫu Ái Ngưng Thị nguyên bản của Nho gia Thánh nhân, sẽ khiến người trúng thuật trải nghiệm nỗi đau mười tháng mang thai trong mười giây, và sau đó trong nửa canh giờ tiếp theo sẽ liên tục trải nghiệm nỗi đau sinh nở.” “Còn sau khi được thuộc tính bất hủ của tôi cường hóa, nỗi đau mang thai và sinh nở này, có thể điều chỉnh thời gian kéo dài theo ý muốn của tôi.

Bất kể là một năm, mười năm, hay một trăm năm, đều không thành vấn đề.” Tống Thư Hàng nói.

Điều duy nhất đáng tiếc là, thiên 《Luận Hiếu • Thiên Tình Mẫu Tử》 có hạn, nên nếu muốn kéo dài nỗi đau mang thai sinh nở, thì giọng nói uy nghiêm đó chỉ có thể vào chế độ ‘lặp lại một bài’.

Không ngừng lặp đi lặp lại 《Luận Hiếu • Thiên Tình Mẫu Tử》, cho đến khi hiệu quả của bí pháp kết thúc mới thôi.

Nhưng nghĩ lại, lặp lại một bài mười năm tám năm, dường như cũng rất tốt?

“Tôi giao quyền lựa chọn cho các vị... những tu luyện giả hỗn chiến này, phải chịu đựng bao nhiêu năm đau khổ, do các vị quyết định.” Tống Thư Hàng nói với hai ý thức của Sở các chủ.

“Mười năm, một trăm năm đều không thành vấn đề sao?” Sở các chủ hỏi.

Tống Thư Hàng gật đầu nói: “Còn có thể dài hơn, nghìn năm vạn năm cũng được... nếu tuổi thọ của họ đủ dài.” “Vậy, có thể thật sự để họ sinh ra một sinh mệnh máu me không?

Sau mười năm, một trăm năm đau khổ, trong nỗi đau còn lớn hơn để mổ ra một sinh mệnh mới?” Sở Two đề nghị.

Không hổ là Sở Two mang trong mình ‘chấp niệm Bích Thủy Các bị hủy diệt’.

“Xin lỗi, tuy có thể làm được.

Nhưng tâm lý của tôi không thể chấp nhận được.” Tống Thư Hàng quả quyết từ chối.

Như vậy, không chỉ đơn thuần là trừng phạt, giáo huấn đám tu luyện giả hỗn chiến này, mà còn là hành hạ tâm lý của Đại Bá Tống cậu.

“Tiếc quá.” Sở Two nói: “Vậy thì... một trăm năm nhé?” Một trăm năm đối với người thường là cả một đời.

Nhưng đối với tu sĩ, không tính là quá dài!

Sau khi Bích Thủy Các bị hủy diệt, nàng đã bị đau khổ hành hạ bao nhiêu năm?

Để đám người này đau khổ một trăm năm, không hề quá đáng.

“Được.” Sở các chủ cũng đồng ý.

“Không cần dài hơn một chút sao?” Tống Thư Hàng hỏi.

“Dù sao cũng không phải họ hủy diệt Bích Thủy Các, nên một trăm năm cũng đủ rồi, oan có đầu, nợ có chủ.” Sở Two bổ sung: “Nhưng tôi yêu cầu trả góp.” Tống Thư Hàng vẻ mặt nghi hoặc: “?” “Cứ mười năm nghỉ một lần, sau đó lại đau mười năm, cứ lặp lại như vậy, trả làm mười lần.

Tốt nhất là thời gian nghỉ mỗi lần, số năm nghỉ có thể chọn ngẫu nhiên từ 1 đến 5 năm, được không?” Sở Two đề nghị.

Có câu nói gọi là đau dài không bằng đau ngắn.

Một trăm năm, nếu đau một lèo, nói không chừng họ cắn răng là qua.

Nhưng nếu cứ mười năm, cho họ nghỉ một năm để hồi sức... rồi lại tiếp tục, thì sẽ càng thấm.

Quan trọng hơn là, sau khi kết thúc mười lần lặp lại, những người trúng thuật lại không biết vòng lặp này rốt cuộc đã kết thúc hay chưa?

Họ sẽ theo bản năng chờ đợi vòng lặp thứ mười một.

Vòng lặp thứ mười một một ngày không đến, nội tâm họ sẽ hoảng sợ bất an.

Lại vì số năm nghỉ là ngẫu nhiên, họ không biết đợt thứ mười một rốt cuộc sẽ xuất hiện sau bao nhiêu năm.

Chỉ có thể run rẩy chờ đợi...

"Được không?" Sở các chủ cũng nhìn Tống Thư Hàng.

"Tất nhiên là được, như các vị mong muốn." Tống Thư Hàng cười nói. 'Thánh Nhãn Kim Đan' trong hai mắt cậu chậm rãi xoay tròn, tự động bắt đầu viết một đoạn chương trình 'Mẫu Ái Ngưng Thị'.

Theo yêu cầu của Sở Two, chia 100 năm mang thai thành 10 lần, giữa mỗi lần sắp xếp thời gian nghỉ ngơi ngẫu nhiên từ 1-5 năm.

Toàn bộ quá trình lập trình, đều do Bất Hủ Thánh Nhãn Kim Đan độc lập hoàn thành.

Tống Thư Hàng chỉ cần hạ một mệnh lệnh, đợi chương trình viết xong, rồi mở mắt, dùng ánh mắt quét qua những người trúng thuật bên dưới là được.

Sau khi thiết lập xong, động tác khoanh tay của Tống Thư Hàng thay đổi, cậu đưa một bàn tay ra nhắm vào những người trúng thuật đang la hét trong hố bên dưới, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Vù vù vù ~ Những người trúng thuật của các thế lực khác nhau này đều bật dậy khỏi mặt đất, bị niệm lực của Tống Thư Hàng bao bọc, tiến hành một chuyến du lịch ngẫu nhiên.

Cơ thể họ, bị bắn đi khắp nơi trên thế giới.

Hoàn toàn ngẫu nhiên, có thể bay đến nơi nào hạ cánh hoàn toàn dựa vào nhân phẩm! …...

Sau khi làm xong tất cả những điều này.

Tống Thư Hàng chậm rãi quay người, đôi mắt sâu thẳm nhìn về phía tây.

Ở đó, có một người bắt yêu trẻ tuổi hai tay cấy ghép ma nhãn của Già Đa, đang dẫn theo ba nghìn người bắt yêu, bố trí thiên la địa võng.

Đôi mắt của những người bắt yêu này đỏ ngầu, trên người đầy khí tức khát máu.

Họ mới là hung thủ thực sự hủy diệt Bích Thủy Các.

Tống Thư Hàng nhìn về phía hai ý thức của Sở các chủ bên cạnh.

Lúc này, hai ý thức của Sở các chủ gần như đồng thời nhắm mắt lại.

Ba nghìn người bắt yêu này, là ác mộng thực sự của họ.

Mỗi lần tỉnh dậy từ ác mộng Bích Thủy Các bị hủy diệt, họ đều sẽ nhớ lại những khuôn mặt này.

Năm xưa, khi giảng giải ‘lịch sử Bích Thủy Các’ cho Tống Thư Hàng, Sở các chủ đều cố ý ‘bỏ qua’ tiết mục này... chỉ vì tiết mục này, đối với nàng, quá tàn khốc.

“Tôi hiểu rồi... vậy thì cứ giao cho tôi xử lý.” Tống Thư Hàng chu đáo nói.

Thủ đoạn tàn khốc, hay các phương pháp trả thù hả giận, lúc này đều không thích hợp.

Quá lãng phí thời gian!

Đối với hai ý thức của Sở các chủ mà nói, ba nghìn người này, chỉ cần hình thần câu diệt, càng nhanh càng tốt!

Tống Thư Hàng quay người về hướng tây, đưa bàn tay ra, sau đó từ từ nắm lại!

Bụp bụp bụp bụp ~ Bắt đầu từ tu sĩ trẻ tuổi có cánh tay mọc đầy ma nhãn, thân thể của ba nghìn người bắt yêu hóa thành mưa máu, thần hồn cũng không thoát được, trực tiếp vỡ nát.

Nhưng mưa máu còn chưa kịp rơi xuống đất, đã bị xóa đi giữa không trung, xóa sạch từ tận gốc rễ!

Từ giờ phút này, không ai có thể nhớ được sự tồn tại của họ.

Ngay cả Thiên Đạo cũng không thể!

Vẻ mặt của hai vị Sở các chủ giãn ra.

Chấp niệm trong lòng họ vào lúc này, đã được xóa bỏ — chút chấp niệm còn lại, sau khi trở về năm 2020, đợi các thành viên Bích Thủy Các lần lượt sống lại, sẽ hoàn toàn hóa giải.

“Cảm ơn.” Sở các chủ khẽ nói.

“Không có gì.” Sở Two nghiêm túc đáp.

Tống Thư Hàng: “......” Đây là lời thoại của tôi mà!

“Thỉnh thoảng cũng để tôi nói một câu thoại chứ.” Tống Thư Hàng cảm thán: “Tôi hiện tại là sự tồn tại siêu thoát Thiên Đạo đó!” “Tại sao?” Sở Two hỏi lại.

Tống Thư Hàng suy nghĩ một chút, nghiêm túc trả lời: “Bởi vì tôi có thể đảo ngược thời gian... sau đó quay về cướp lại lời thoại của mình.” “Trẻ con.” Sở các chủ dở khóc dở cười, nếu ở hiện thế năm 2020, sợi tóc ngốc của nàng đã quất một phát vào vỏ não của Tống Thư Hàng rồi.

Nhưng mà.

"Có thể nhìn thấy cảnh này, cảm giác như đang mơ vậy." Sở các chủ khẽ than.

Từ rất lâu trước đây, nàng có thể đã mơ những giấc mơ tương tự... nhưng trước đây sau khi tỉnh mộng, chỉ còn lại bi thương.

Bây giờ, lại hoàn toàn khác.

"Không có gì." Lần này, Tống Thư Hàng nắm chắc cơ hội bổ sung lời thoại lúc trước.

Sở Two: "......" "Bích Thủy Các của thế giới này sẽ tồn tại ổn định, Sở Quỳnh Quỳnh ở đây cũng sẽ như các vị mong muốn, sống tốt cùng Bích Thủy Các!" Tống Thư Hàng thu lại 'Thánh Nhãn Kim Đan'.

Chương 3157

Cậu quay người về phía Bích Thủy Các, và khóa định bóng hình của Sở các chủ thời trẻ trong đám người.

Sở Quỳnh Quỳnh thời trẻ, ngoại hình ở độ tuổi giữa Sở Two và Sở các chủ.

Nàng đang vẻ mặt vui mừng, vẫy tay thật mạnh về phía Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng đáp lại bằng một nụ cười ấm áp, chín chắn đáng tin cậy.

Đồng thời, cậu khẽ nói với hai vị Sở các chủ: "Có muốn xuống xem nàng không?

Tiện thể xem Bích Thủy Các lúc này?" "Được không?" Sở các chủ rõ ràng rất động lòng, các thành viên Bích Thủy Các bên dưới đều là những tồn tại sống sờ sờ, không phải do 'huyễn tượng chân thực' biến hóa ra.

Vượt qua hàng vạn năm tháng, đến đây, nếu có thể, nàng muốn gặp gỡ những người đồng bạn ngày đêm mong nhớ này, đến gần để nhìn họ.

"Không thành vấn đề... có tôi ở đây, mọi thứ đều không phải vấn đề." Tống Thư Hàng trả lời.

Nói xong, cậu bắt đầu điều chỉnh trạng thái của cơ thể này, thu liễm khí tức, áp chế đến mức tu sĩ bình thường tiếp xúc gần cũng không bị uy áp ảnh hưởng.

Sau khi điều chỉnh xong, Tống Thư Hàng bước về phía Bích Thủy Các.

Sen đen đã lâu không xuất hiện, nắm lấy cơ hội nở rộ dưới chân cậu, bước chân sinh sen.

Từ khi Tống Thư Hàng nắm giữ năng lực không gian, phương thức di chuyển của cậu về cơ bản đều là nhấc chân đạp vào không gian, đá văng cửa không gian, trực tiếp tiến hành dịch chuyển không gian.

Chuyện đi bộ trên không, đã mấy tháng không làm rồi.

Một khi đã quen với việc di chuyển bằng năng lực không gian, người ta sẽ trở nên lười biếng, đến vài bước cũng không muốn đi.

Sen đen trông không chính khí như sen vàng, nhưng bước chân sen đen vẫn có thể giúp hình tượng của Tống Thư Hàng +10 điểm trở lên.

…... …...

Kết giới phòng ngự của Bích Thủy Các, không hề cản trở Tống Thư Hàng.

Cậu trực tiếp xuyên qua kết giới, nhưng không làm tổn hại đến kết giới dù chỉ một chút.

Vài bước sau, cậu đã đến trước mặt Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi.

“Tống Nhất!!” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi xách váy lên, đôi chân thon dài, vài bước sải chân, lao về phía Tống Thư Hàng.

Vào lúc nàng cần nhất, hắn đã đến.

Hơn nữa, còn quay lại với một tư thế vượt qua cả tưởng tượng của nàng, giải quyết tất cả vấn đề!

Giờ phút này, Sở Quỳnh Quỳnh có quá nhiều điều muốn nói với Tống Nhất.

Nàng dồn hết mọi cảm xúc, tình cảm mãnh liệt của mình vào cú lao người này.

Có thể nói, là ngôn ngữ cơ thể phong phú.

Đối diện.

Tống Thư Hàng mỉm cười, giang hai tay ra.

Sau đó cậu theo thói quen như đón Lý Âm Trúc, nhẹ nhàng đón lấy Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi, thuận tay còn cho nàng một cái giơ cao cao!

Vào khoảnh khắc Tống Thư Hàng giơ cao Sở Quỳnh Quỳnh, cả Bích Thủy Các đều im lặng.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi mặt đầy dấu chấm hỏi: “???” Sở Two: “......” Sở các chủ: “......” Tống Thư Hàng cũng phản ứng lại: “......” Nhưng lúc này, tên đã lên dây, không thể không bắn.

Cậu cứng đầu, lại giơ cao Sở Quỳnh Quỳnh thêm hai lần, hoàn thành ba lần giơ cao cao.

Sau đó, lại cố gắng dùng tư thế, biểu cảm tự nhiên nhất, đặt thiếu nữ Sở Quỳnh Quỳnh xuống.

Thả lỏng!

Đừng hoảng!

Biểu cảm phải tự nhiên!

Như vậy mới có thể tránh được sự ngượng ngùng.

Sau khi điều chỉnh cảm xúc, Tống Thư Hàng dùng giọng nói dịu dàng nhất nói: “Đừng sợ, mọi chuyện đã kết thúc rồi, đã không sao rồi, tôi đến rồi!” “Ừm.” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi gật đầu.

Cuối cùng nàng cũng cảm thấy Tống Nhất trước mắt, có chút không đúng.

Ngoài ra... nàng dường như ngửi thấy mùi hương của chính mình trên người Tống Nhất.

Ngửi ngửi ~ không sai, là mùi của nàng!

Hơn nữa có lẽ ở ngay bên cạnh Tống Nhất?

Nàng nghi hoặc nhìn xung quanh Tống Thư Hàng.

Nhưng không có gì cả.

Là ảo giác sao? 【Là sự cộng hưởng giữa các 'tồn tại' sao?

Rõ ràng nàng không thể nhìn thấy hai vị Sở các chủ, nhưng lại có thể mơ hồ cảm nhận được sự tồn tại của nhau sao?】Tống Thư Hàng trong lòng khẽ động.

"Tống Nhất." Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi có chút phấn khích hỏi: "Ngươi bây giờ là cảnh giới gì?

Ngươi trở nên lợi hại như vậy từ khi nào?" "Cảnh giới thì, thiên hạ vô địch?" Tống Thư Hàng có chút chột dạ nói.

Về lý thuyết, cậu sau khi tốt nghiệp Thiên Đạo, quả thực có thể được gọi là 'thiên hạ vô địch'.

Nhưng cậu tự biết mình, hiện tại cậu còn chưa được coi là một 'đại tiền bối đáng tin cậy', thiên hạ vô địch luôn cảm thấy thiếu chút nội hàm.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi: "......" "Đúng rồi, có thể cho tôi hai sợi tóc không?" Tống Thư Hàng hỏi.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi không nghĩ nhiều, từ mái tóc dài của mình bứt ra hai sợi, đưa cho Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng nhận lấy tóc dài, ngón trỏ nhẹ nhàng điểm hai bên, chuyển hai ý thức của Sở các chủ vào hai sợi tóc dài, hóa thân thành Sở Ngốc Mao Một và Sở Ngốc Mao Hai.

Hai sợi tóc ngốc được truyền linh hồn vào, trở nên sống động.

Trong đó sợi tóc ngốc Một kinh nghiệm phong phú, thành thạo cắm rễ vào vỏ não của Tống Thư Hàng, tung bay theo gió, uyển chuyển thướt tha.

Thậm chí còn có thể chủ động điều chỉnh độ dài của mình, biến thành một sợi tóc ngốc có độ dài vừa phải, dựng đứng trên vỏ não của Thư Hàng.

“Đây là... ta?” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi theo bản năng hỏi.

“Không sai, đây là tóc ngốc của Trường Sinh Giả!

Ta từng dùng nó, đâm xuyên qua phòng ngự của một đại địch Trường Sinh Giả!” Tống Thư Hàng vô cùng kiêu ngạo giới thiệu với Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi vẻ mặt ngơ ngác.

“Nhưng ngươi không cần ghen tị, bởi vì tương lai của ngươi cũng có thể mạnh mẽ như họ... bởi vì, họ chính là ngươi của tương lai.” Tống Thư Hàng nhân cơ hội, tiết lộ thông tin cho Sở Quỳnh Quỳnh.

“Tương lai?” Sở Quỳnh Quỳnh suy nghĩ một chút, rất nhanh đã kết nối tất cả các manh mối lại với nhau: “Tương lai sao?

Tống Nhất, ngươi cũng vậy sao?” “Đúng vậy.” Tống Thư Hàng nhẹ nhàng nói: “Ta từ tương lai giáng lâm, chính là vì vào khoảnh khắc này, có thể đến bên cạnh ngươi.” Nói rồi, cậu thuận tay xoa đầu Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi một cái, loại xoa đầu giá ba cái một linh thạch.

Thực ra, từ khi cái đầu của Sở các chủ đến thế giới hạt nhân của cậu làm suối nguồn, cậu đã muốn làm như vậy.

Nhưng không có cơ hội.

Bây giờ, vừa hay có thể thỏa mãn trên người Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi.

Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi không chín chắn như tương lai.

Sau khi nghe lời của Tống Thư Hàng, nàng đã sớm bị cảm động đến hồ đồ, nếu không phải bên cạnh có các thành viên Bích Thủy Các đang nhìn, nàng đã sớm lao vào lòng Tống Nhất, cảm động đến khóc lớn.

Bốp ~ Sợi tóc ngốc của Sở các chủ hung hăng quất vào vỏ não Tống Thư Hàng, nhưng lại không làm gì được vỏ não của Tống Thư Hàng bây giờ.

Tống Thư Hàng lưu luyến buông tay khỏi đầu Sở Quỳnh Quỳnh, nói với sợi tóc ngốc của Sở các chủ: “Còn chút thời gian, các vị đi xem Bích Thủy Các hiện tại đi, tôi ở đây đợi các vị.” Hai sợi tóc ngốc của Sở các chủ khẽ gật đầu, thi triển độn pháp của Bích Thủy Các, xuyên qua Bích Thủy Các vừa quen thuộc lại vừa xa lạ này.

“Sắp phải đi rồi sao?” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi hỏi.

“Chúng ta đến từ tương lai, trong ‘quá khứ’, chỉ là một khách qua đường.” Tống Thư Hàng đáp: “Cho nên, tôi sẽ ở tương lai đợi ngươi... tương lai gặp lại!” “Tương lai gặp.” Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi tự tin nói: “Khi gặp lại ở tương lai, ta nhất định đã là Trường Sinh Giả!” “Tôi tin ngươi.” Tống Thư Hàng cười ha hả.

Với tư chất của Sở các chủ, cho dù không đi con đường ‘khô vinh sinh tử chi đạo’, vẫn có thể bước ra con đường trường sinh khác.

Điểm này, Tống Thư Hàng rất chắc chắn. ……

Đợi Sở các chủ và Sở Two đi dạo một vòng trong Bích Thủy Các trở về, Tống Thư Hàng lại mang theo ý thức của họ, từ biệt các thành viên Bích Thủy Các, thân hình bay vút lên cao.

Trên đường bay lên, ánh mắt của Tống Thư Hàng lướt qua một cô gái văn học trong Bích Thủy Các.

Diệp Tư sư tỷ lúc này, hình dáng thật nhỏ hơn sau này rất nhiều.

Cũng phải.

Diệp Tư thực chất là do Trình Lâm tiên tử dùng năng lực chuyển sinh, tái sinh ra.

Tống Thư Hàng sau này gặp được nàng, thực chất là nàng sau khi đã trưởng thành.

“Đi.” Tống Thư Hàng sau khi sao chép khí tức, ấn ký linh hồn của tất cả các thành viên ‘Bích Thủy Các’, liền mang theo ý thức của hai vị Sở các chủ, vượt qua thời gian, trở về năm 2020.

Hai sợi ‘Sở Ngốc Mao’ trong quá trình vượt qua thời không, đã rơi xuống từ hư không.

Chư thiên vạn giới năm 2020 • Bá Giới.

Tống Thư Hàng mang theo hai vị Sở các chủ giáng lâm nơi đây.

Chiếc mai ‘tai nạn cự quy’ do Sở Two luyện chế, và ‘di chỉ Bích Thủy Các hư ảo’ trên đó cũng được chuyển đến đây.

“Tống ~ a ngốc ~” Tạo Hóa tiên tử đồng thời quay về, nàng đã đưa hồn lạp của ‘Lưu Ly Thư Sinh’ từ viễn cổ mang đến hiện tại gửi về Nho gia.

Chương 3158

Đến đây, Nho gia Thập Tam Kiếp Tiên đã hoàn chỉnh quay về!

Nhưng mà...

Thập Tam Kiếp Tiên vừa quay về, thì tiểu sư muội mà Thập Tam Kiếp Tiên yêu thương nhất lại chạy mất.

Giữ cũng không giữ được.

Mười ba vị Nho gia ngốc ngốc cũng rất tuyệt vọng.

“Tạo Hóa tiên tử vất vả rồi.” Tống Thư Hàng đón Tạo Hóa tiên tử trở về Thánh Nhãn Kim Đan.

Sau đó.

“Đây là Bá Giới sao?” Sở Two đánh giá vùng trời đất này.

“Không sai, tôi chuẩn bị dùng thủ đoạn phục sinh, để các thành viên Bích Thủy Các tái sinh.

Sau đó, tôi có thể tìm một khu vực trên Bá Giới, dùng để cho cô tái tạo Bích Thủy Các, thế nào?” Tống Thư Hàng đề nghị.

Trên Bá Giới hiện tại vẫn thiếu nhân vật mạnh mẽ trấn giữ.

Tống Thư Hàng tự nhiên không muốn bỏ qua một vị Sở các chủ song thể.

“Tôi không có ý kiến.” Sở các chủ nói.

Bích Thủy Các không phải là một nơi chốn hay kiến trúc, Bích Thủy Các là một nhóm người.

Chỉ cần người còn, nơi nào cũng là Bích Thủy Các!

“Vậy thì, sống lại đi, các thành viên Bích Thủy Các!” Tống Thư

Hàng phất tay đầy phong cách.

Trong lúc phất tay, cậu nhanh chóng gửi một tin nhắn cho Thiên Đạo Bạch tiền bối: “Bạch tiền bối, xin hãy viện trợ từ xa cho tôi một khung trận pháp phục sinh!” Bạch tiền bối: 【Cần lớn bao nhiêu?】 “Tốt nhất là kích thước có thể phục sinh tất cả thành viên Bích Thủy Các một lúc.” Tống Thư Hàng đáp.

Bạch Thiên Đạo là hậu thuẫn của tôi, sợ chưa? 【Ừm, xong rồi.】 Bạch tiền bối trả lời.

Một trận pháp phục sinh rực rỡ, từ trên trời giáng xuống, rơi xuống bên cạnh Bá Tống.

Nhưng mà, quy trình này, người ta nhìn vào là biết, trận pháp này không phải do Bá Tống làm ra, mà là do trời ban! 【Chuyện Bích Thủy Các, xử lý ổn thỏa rồi?】Bạch tiền bối hỏi.

“Vâng, hoàn hảo.

Chấp niệm quá khứ đã xong, tiếp theo là hy vọng của tương lai.” Tống Thư Hàng vừa trả lời, vừa ném những ấn ký ‘thành viên Bích Thủy Các’ mà cậu đã ghi lại vào trong trận pháp.

Rồi dung nhập sức mạnh ‘siêu thoát quy tắc’ của mình, vượt qua viễn cổ, tiến hành một cuộc phục sinh có khoảng cách thời gian dài nhất trong lịch sử.

Từng bóng người, hiện ra từ trong trận pháp phục sinh. 【Tương lai ấy... chúng ta cùng đi nhé.】Bạch tiền bối đột nhiên nói: 【Bây giờ Thiên Đạo thứ chín là ta và ngươi, vậy thì ở thời đại của ‘Tương Lai Tử’, Thiên Đạo lại là ai?

Ta rất tò mò.】 Khi Tống Thư Hàng nghe thấy câu này, trong lòng khẽ động.

Đúng vậy, trong thế giới của Tương Lai Tử, Thiên Đạo thứ chín sẽ là ai?

Thông thường mà nói, Thiên Đạo giống như những tọa độ nút cố định trong dòng sông thời gian của Già Đa — từ ‘quá khứ’ hiện tại mà xem, bất kể là ở dòng sông thời gian nào, các Thiên Đạo qua các đời đều không thay đổi.

Thiên Đạo giống như xu thế lớn của thời gian, rất nhiều chi tiết thế giới sẽ có thay đổi, vô số chi tiết tích tụ lại sẽ biến thành sự khác biệt khổng lồ, nhưng Thiên Đạo như trụ cột giữa dòng, vĩnh viễn không đổi!

Nhưng thế giới mà Tương Lai Tử đang ở, lại có chút khác thường.

Hiện tại, Thiên Đạo ở nút thời gian năm 2020 là Bạch tiền bối và cậu.

Cậu đã siêu thoát... cho nên, Thiên Đạo thứ chín đáng lẽ phải là Bạch tiền bối.

Nhưng mà, trong thế giới mà Tương Lai Tử đang ở, Bạch tiền bối đã rời đi, cho nên, Thiên Đạo trong thế giới của Tương Lai Tử chắc chắn không phải là Bạch tiền bối!【Chắc chắn là Đại Bá Tống của tương lai, nợ không đủ nhiều!】Tống Thư Hàng thầm tổng kết trong lòng.

Lần trước cậu tiếp xúc với Đại Bá Tống của thế giới Tương Lai Tử trong ‘dòng sông thời gian hải đảm’, được biết Đại Bá Tống đáng tin cậy đó, lại có thể một mình, trả được phần lớn linh thạch nợ Bạch tiền bối!

Lúc đó Tống Thư Hàng quả thực không dám tưởng tượng!

Đây còn là chuyện người có thể làm được sao?

Tống Thư Hàng không thể tưởng tượng được cảnh mình trước khi thăng cấp Thiên Đạo, tự mình từng chút một kiếm tiền, sau đó độc lập trả hết linh thạch cho Bạch tiền bối!

Ngươi nghĩ ngươi nợ Bạch tiền bối là linh thạch sao?

Không, đó không phải là linh thạch, đó là nhân quả!

Là nhân quả sâu sắc giữa Bạch tiền bối và ngươi!

Phần nhân quả này càng lớn, Bạch tiền bối mới không rời đi!

Hơn nữa, cùng là Bá Tống, tại sao ngươi không chỉ đáng tin cậy, mà còn kiếm được tiền?

Ngay cả ngôn ngữ cổ đại cũng học rất trôi chảy?

Đại Bá Tống quả thực là 'thể hoàn chỉnh' trong tưởng tượng của Tống Thư Hàng, ưu tú, đáng tin cậy, có tiền, được đồng bạn tin cậy.

Nhưng mà, Tống Thư Hàng không hề ghen tị với Đại Bá Tống — bởi vì cậu dựa dẫm vào tất cả các tiền bối, dựa dẫm vào một thân đầy đồ hack, cũng rất thơm!

Ví như bây giờ, cho dù cậu đã siêu thoát, muốn tự mình làm một cái 'trận pháp phục sinh' thực ra cũng không khó, học được cũng chỉ là chuyện phút chốc.

Nhưng cậu vẫn có thể dựa dẫm vào Thiên Đạo Bạch tiền bối.

Đây chính là lý do cậu nợ Bạch tiền bối nhiều tiền như vậy mà vẫn không đi trả. 【Được thôi, Bạch tiền bối.

Vậy thì lúc đó, chúng ta cùng nhau đến thế giới của Tương Lai Tử... tôi lại muốn xem xem, là ai đang làm trò trong sự kiện Thiên Đạo thứ chín.】Tống Thư Hàng trả lời.

Sau khi hẹn với Bạch tiền bối, cậu lại chắp tay nhẹ nhàng vỗ một cái.

Bốp ~ Ánh sáng của trận pháp phục sinh khổng lồ tan ra.

Những thành viên Bích Thủy Các quen thuộc với Sở Quỳnh Quỳnh lần lượt bước ra khỏi trận pháp phục sinh.

Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, sợi tóc ngốc của Sở Quỳnh Quỳnh chính bản co lại như lò xo, thể hiện sự kích động trong lòng nàng.

Sở Two váy đen đã sớm ướt đẫm mi mắt, từng giọt nước mắt quý giá của Trường Sinh Giả, không ngừng rơi từ khóe mắt nàng, chảy xuống gò má mịn màng.

Những giọt lệ vui mừng rơi xuống mặt đất Bá Giới, trong nháy mắt đã hóa thành một cái ao đầy linh khí — hơn nữa, theo những giọt lệ của Sở Two không ngừng rơi xuống, diện tích của cái ao này còn không ngừng mở rộng, có dấu hiệu muốn mở rộng thành một cái hồ.

Tống Thư Hàng suýt chút nữa đã theo bản năng muốn đi, hứng lấy những 'giọt lệ Trường Sinh Giả' này — may mà cậu kịp thời nhớ ra mình đã là 'người tốt nghiệp siêu thoát Thiên Đạo'.

Nếu thật sự muốn nước mắt của Trường Sinh Giả, đi tìm Hà Chỉ Ma Đế đánh một trận là được.

Không cần lúc này đi hứng nước mắt của Sở Two, phá hỏng không khí.

Đây chính là cảnh giới cao rồi, tâm thái tự nhiên cũng thay đổi!

Từ một phương diện nào đó mà nói, đây cũng là một biểu hiện của sự trưởng thành.

Trong trận pháp phục sinh, các thành viên Bích Thủy Các được phục sinh, bất kể nam nữ già trẻ, lần lượt chậm rãi mở mắt.

Họ được triệu hồi từ những năm tháng viễn cổ, được tái tạo linh hồn.

Mà ký ức của họ, vẫn còn dừng lại ở khoảnh khắc tuyệt vọng khi ‘Bích Thủy Các’ bị hủy diệt.

“Ơ?

Ta không phải đã chết rồi sao?” Một vị tiên tử mặc váy hoa nghi hoặc đưa hai tay ra, nhìn vào lòng bàn tay trắng nõn của mình: “Hơn nữa, cái váy này của ta là sao vậy?

Ta từ trước đến nay không mặc váy mà.” Bên cạnh nàng, một vị tu sĩ mặc vest cũng vẻ mặt ngơ ngác nhìn quần áo trên người mình: “Đây là trang phục gì vậy?” Rõ ràng, quần áo trên người họ không phải là đồ nguyên bản.

Các thành viên Bích Thủy Các được phục sinh, theo lý mà nói đều là trần như nhộng.

Bởi vì trận pháp phục sinh, không thể nào phục sinh cả quần áo được.

Những bộ quần áo này, là do Bạch tiền bối cẩn thận tùy tay dùng ‘quyền hạn Thiên Đạo’ tạm thời chế tạo, bổ sung vào.

Dù sao, vào khoảnh khắc cảm động này, phục sinh một đám thành viên Bích Thủy Các trần như nhộng, có phần phá hỏng không khí.

Đây mới là tiền bối thực sự đáng tin cậy, chín chắn, tinh tế.

“Ta không phải đã chết rồi sao?” “Bích Thủy Các đâu?

Các chủ đâu?” “Những tên bắt yêu đáng chết đó ở đâu?” “Ta cho dù có chết, cũng không tha cho bọn chúng.

Các chủ, các chủ ngài đi trước đi!” “Lối thoát hiểm, đưa các đệ tử trẻ tuổi vào lối thoát hiểm!” Các thành viên Bích Thủy Các sau khi mở mắt, ồn ào một mảng, cảnh tượng nhất thời vô cùng hỗn loạn.

“Các chủ, là các chủ!” Kim Đồng Ngọc Nữ mặc đồ búp bê Âu

Lạc, từ xa đã nhìn thấy Sở Two đang khóc.

Kim Đồng Ngọc Nữ là đồng tử thân cận của Sở Quỳnh Quỳnh, phụ trách chăm sóc cuộc sống sinh hoạt của nàng, thân thiết nhất với Sở Quỳnh Quỳnh.

“Các chủ, sao ngài lại khóc?” Kim Đồng Ngọc Nữ nhanh chóng lội qua hồ nước, chạy đến bên cạnh Sở Two, đưa tay nhỏ ra lau nước mắt cho nàng.

Nhưng họ phát hiện, nước mắt của các chủ rất nặng, rơi vào tay họ, cổ tay họ bị đè xuống — nước mắt lại rơi xuống hồ.

Hồ nước dưới chân, với tốc độ mắt thường có thể thấy được, đang trở nên khổng lồ!

Lợi hại quá!

Kim Đồng Ngọc Nữ hai mắt sáng lên.

Các chủ trở nên lợi hại quá, nước mắt lại có thể biến thành hồ!

Đây là chuyện họ căn bản không thể tưởng tượng được.

Sở Two đưa tay, nhẹ nhàng ôm Kim Đồng Ngọc Nữ lên.

“Cảm ơn.” Lần này, nàng lớn tiếng nói với Tống Thư Hàng bên cạnh.

Chút chấp niệm cuối cùng trong lòng, cùng với sự trở về của các thành viên Bích Thủy Các, cuối cùng đã hoàn toàn buông xuống.

Chương 3159

“Bây giờ còn cần cái đầu trên cổ tôi không?” Tống Thư Hàng trêu chọc.

Cậu vẫn còn nhớ, mấy lần, Sở Two lặng lẽ bò đến bên giường của cậu đang ngủ say, nhẹ nhàng vỗ đầu cậu, như thể đang xem đầu cậu chín hay chưa.

“Ngươi đúng là, chẳng biết xem không khí gì cả.” Sở Two bật cười.

Lê hoa đái lệ lại cười như hoa.

“Ngươi là ai?” Kim Đồng Ngọc Nữ cảnh giác nhìn người đàn ông đứng bên cạnh các chủ — người đàn ông xa lạ!

Không phải người của Bích Thủy Các!

“Hắn là người quan trọng nhất của ta.” Sở Two nhẹ nhàng vỗ về Kim Đồng Ngọc Nữ, an ủi.

Nhưng Kim Đồng Ngọc Nữ lại càng cảnh giác với Tống Thư Hàng hơn — đây rất có thể là đối tượng muốn lừa các chủ của họ đi, phòng bị tăng cường!

“Lần đầu gặp mặt... không đúng, thực tế tôi không phải lần đầu gặp các ngươi, tuy các ngươi không thể nhớ ra tôi.” Tống Thư Hàng cười ha hả nói: “Các tiểu quỷ, tôi biểu diễn cho các ngươi một trò ảo thuật nữa nhé?” “Ảo thuật gì?” Kim Đồng Ngọc Nữ nghi hoặc nói.

Tống Thư Hàng đưa tay nắm lấy sợi tóc ngốc trên đầu, dùng sức nhổ một cái.

Sau đó, cái đầu của Sở Quỳnh Quỳnh chín chắn vốn đang úp mặt vào bờ ‘suối nguồn’, lén lút khóc, bị Tống Thư Hàng lôi ra, đội lên đầu mình.

Khung cảnh nhất thời vô cùng kinh dị.

Kim Đồng Ngọc Nữ hoảng hốt nhìn trái phải.

Hai đứa trẻ, bị dọa sợ rồi.

Tống Thư Hàng không hề cố ý muốn dọa Kim Đồng Ngọc Nữ.

Hai đứa nhóc này năm xưa đã chăm sóc cậu rất nhiều, tuy rằng đó là chuyện trong 'Chân Thực Huyễn Tượng' của Sở các chủ, nhưng Tống Thư Hàng vẫn có thiện cảm rất lớn với chúng!

Cậu vốn định đưa Sở Quỳnh Quỳnh đang lén lút khóc thút thít ra khỏi 'Hoạt Tuyền' trong thế giới hạt nhân.

Chuyện toàn bộ thành viên Bích Thủy Các trở về, cô ấy không cần phải trốn trong thế giới hạt nhân của cậu mà khóc thầm, mà nên giống như Sở Two, thỏa sức chào đón hạnh phúc thuộc về họ.

Nhưng đang làm dở thì cậu lại nhớ ra một chuyện...

Sở các chủ vẫn luôn ngâm mình trong Hoạt Tuyền, cơ thể vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng để ra ngoài, chưa sẵn sàng theo đủ mọi nghĩa.

Ít nhất cũng phải cho cô ấy chút thời gian để mặc quần áo, trang điểm.

Thế nên, mới tạo ra cảnh tượng vô cùng kinh dị trước mắt. [Có nên đảo ngược thời gian một chút không?] Trong đầu Tống Thư Hàng lóe lên ý nghĩ này, dù sao cũng hơi ngượng. "Các chủ, các chủ, hắn đã làm gì người?" "Các chủ, các chủ, đây cũng là các chủ." Kim Đồng Ngọc Nữ sợ chết khiếp.

Người đàn ông này đã làm gì các chủ?

Tại sao đầu của các chủ chúng ta lại ở trên người hắn!

Sở Quỳnh Quỳnh trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng thở dài một hơi: "Thật tình, trước khi hành động không thể nói với ta một tiếng được à?" Nói xong, cánh tay cô ấy vươn ra từ đỉnh đầu Tống Thư Hàng, lau đi giọt lệ nơi khóe mắt. "Buông ta ra, ta tự ra ngoài." Sở Quỳnh Quỳnh nói.

Thực ra, vào lúc Tống Thư Hàng chứng đạo Bất Hủ trở thành Thiên Đạo, cô ấy đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Sở dĩ cô ấy vẫn luôn ngâm mình trong Hoạt Tuyền không ra ngoài, một là để củng cố triệt để hình thái cơ thể của mình; hai là vì nội tâm cô ấy vẫn còn rất phức tạp.

Nhưng lần này, các thành viên Bích Thủy Các toàn bộ sống lại, cô ấy bắt buộc phải ra mặt tranh một phen rồi.

Đây là cảnh tượng mà cô ấy đã vô số lần mơ thấy.

Cô ấy không có lý do gì để bỏ lỡ thời khắc này.

Tống Thư Hàng buông hai tay ra.

Cả người Sở các chủ chui ra từ 'lối ra thế giới hạt nhân' trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, trên người cô ấy đã mặc sẵn tiên thường, còn kèm theo một chiếc khăn choàng vai hóa thành từ 'Bàn Cầu chất lỏng'.

Hai vị Sở các chủ, một thiếu nữ, một trưởng thành. "Lại một các chủ nữa!" Các thành viên Bích Thủy Các ở phía sau đều ngây người ra nhìn. "Các chủ, các chủ, tại sao lại có hai người?" Kim Đồng Ngọc Nữ hỏi ra nỗi nghi hoặc trong lòng tất cả thành viên Bích Thủy Các. "Chuyện này, lát nữa ta sẽ giải thích...

Tóm lại, ta đã trở về!" Sở Quỳnh Quỳnh chân đạp đất thật, cất tiếng nói.

Đồng thời, cô ấy đột nhiên phát hiện, mình lại có chút không quen với cảm giác chân đạp đất này, thói quen thật là một thứ đáng sợ.

Rõ ràng chỉ mới mấy tháng, dường như cô ấy đã quen với việc ngâm mình trong nước.

Ngừng một lát. "Bích Thủy Các của chúng ta cũng đã trở về." Sở Quỳnh Quỳnh tiếp tục nói.

Tất cả thành viên Bích Thủy Các đều bình tâm lại, nhìn hai vị Sở các chủ.

Hai vị Sở các chủ không tranh giành nhau, vậy có nghĩa là không có vấn đề mâu thuẫn? "Thời đại Viễn Cổ, đã kết thúc từ rất lâu rất lâu rồi...

Nếu tính, từ lúc Bích Thủy Các bị hủy diệt đến nay, đã trôi qua một vòng luân hồi Thiên Đạo." Sở Quỳnh Quỳnh nói: "Bích Thủy Các trước đây, đã bị hủy rồi.

Nhưng bây giờ, chúng ta sẽ xây dựng lại một Bích Thủy Các mới!" "Hóa ra không phải ảo giác, chúng ta thật sự đã chết một lần?" "Vậy chúng ta bây giờ, là sống lại sao?" "Các chủ..." Các thành viên Bích Thủy Các thoáng chốc đã hiểu ra.

Bao nhiêu năm qua, các chủ vì để hồi sinh bọn họ, vì để xây dựng lại Bích Thủy Các, nhất định đã chịu rất nhiều, rất nhiều khổ cực rồi? "Các chủ, Bích Thủy Các không còn cũng không sao, chúng ta xây lại một cái là được!

Chỉ cần chúng ta còn ở đây, Kim Thủy Các, Ngân Thủy Các, đều không thành vấn đề!" Từng thành viên Bích Thủy Các đều hăng hái lên.

Phía sau, Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau đó cậu lên tiếng: "Trong thế giới này, hãy sinh ra những cây cối đủ năm tuổi, tràn đầy linh lực." Lời vừa dứt, ở không xa chỗ các thành viên Bích Thủy Các, một mảng lớn cây cối mọc lên từ mặt đất!

Những cây này sinh trưởng mạnh mẽ, trong nháy mắt đã trở thành những cây cổ thụ cao chọc trời, trên mỗi cây còn tràn ngập linh lực, trở thành vật liệu tốt nhất để xây dựng lại Bích Thủy Các. "Trong thế giới này, hãy sinh ra nhiều loại khoáng thạch quý giá và linh mạch, để nuôi dưỡng chúng sinh." Tống Thư Hàng tiếp tục nói.

Theo lời cậu, mọi người cảm giác mặt đất dưới chân đang xảy ra biến đổi.

Có linh mạch từ dưới lòng đất tự dưng sinh ra, linh mạch khổng lồ này dù đặt ở thời đại Viễn Cổ cũng không phải tầm thường, thuộc cấp bậc mà chỉ có đại môn phái mới có tư cách nắm giữ!

Không chỉ vậy, ở ven rừng còn sinh ra rất nhiều khoáng thạch quý giá, tài nguyên khoáng sản phong phú thậm chí còn lộ thẳng ra trên mặt đất, lấp lánh tỏa sáng.

Kim Đồng Ngọc Nữ trong lòng Sở Two miệng há to, ngơ ngác nhìn người đàn ông bên cạnh các chủ.

Ngôn xuất pháp tùy?

Trước đó, các chủ rơi lệ thành hồ nước đã khiến hai đứa nhóc cảm thấy kinh ngạc, cảm thấy vượt xa sức tưởng tượng.

Còn người đàn ông này, mở miệng là thành hiện thực.

Cậu ấy giống như đang ra lệnh cho chư thiên vạn giới vậy, cậu nói gì, cái đó liền thực hiện.

Quả thực giống như vị thần có thể thực hiện nguyện vọng của con người! "Lấy hồ nước này làm khởi nguồn, sẽ sinh ra mười hai con sông linh và vô số nhánh phụ, bao quanh vùng đất này, chảy mãi không ngừng." Tống Thư Hàng cuối cùng lại nói.

Hồ nước được hóa thành từ những giọt lệ của hai vị Sở các chủ trở thành khởi nguồn, sinh ra từng dòng sông linh, tràn ngập khắp vùng đất này.

Bích Thủy Các, vốn được xây dựng bên bờ sông linh.

Đây là nền tảng Tống Thư Hàng tạo ra để xây dựng lại Bích Thủy Các.

Thực ra, cậu hoàn toàn có thể dùng một câu nói để tái hiện lại 'Bích Thủy Các' nguyên bản.

Nhưng làm vậy trái lại không hay.

Bích Thủy Các đã bị hủy diệt, do các thành viên Bích Thủy Các sống lại tự tay xây dựng lại mới càng có ý nghĩa hơn.

Hơn nữa, các thành viên Bích Thủy Các vừa mới sống lại, nội tâm ít nhiều vẫn còn có chút mờ mịt.

Xây dựng lại Bích Thủy Các, sẽ là một quá trình để họ thực sự tái sinh! "Lợi hại quá!" Kim Đồng Ngọc Nữ vui mừng reo lên.

Đây mới là ma thuật thật sự khiến chúng vui vẻ.

Hai đứa nhóc, độ hảo cảm với Bá Tống +100. "Cảm ơn." Sở Quỳnh Quỳnh khẽ nói. "Không có gì!" Lần này, Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử cùng biến hình nhanh chóng, đồng thanh đáp lời.

Tống Thư Hàng đưa tay nhét họ trở về.

Sau đó, cậu lại đưa tay, trao cho Sở Quỳnh Quỳnh một ấn ký 'Trở về Hoạt Tuyền', để tiện cho cô ấy khi cơ thể không khỏe có thể kịp thời quay về Hoạt Tuyền trong thế giới hạt nhân để tiếp tục dưỡng thương.

Đồng thời, cậu lại thu lại cái móc khóa 'cọng ngốc mao của Sở các chủ', cắm lên đầu mình. "Xây dựng lại Bích Thủy Các, sau đó làm cho nó trở nên đẹp hơn nữa nhé, thiếu gì cứ nói với tôi!" Tống Thư Hàng hào phóng nói. "Trừ linh thạch ra." Công Đức Xà Mỹ Nhân bổ sung.

Tống Thư Hàng: "..." "Chúng ta sẽ xây dựng lại Bích Thủy Các thật tốt, đến lúc đó, ngươi có thể đến Bích Thủy Các thật sự, chứ không phải là hư ảo nữa." Sở Two nở nụ cười rạng rỡ. "Ta chờ." Tống Thư Hàng khẽ vẫy tay, thân hình dần dần mờ đi.

Kim Đồng Ngọc Nữ lại một lần nữa mắt sáng rực.

Thủ đoạn ngầu như vậy, hấp dẫn trẻ con nhất. *** Trong thứ nguyên Thiên Đạo.

Bạch tiền bối đã đợi từ lâu. "Tôi đến rồi, Bạch tiền bối." Thân hình Tống Thư Hàng hiện ra. "Vậy thì, xuất phát thôi." Bạch tiền bối gật đầu nói.

Chương 3160

Trạm tiếp theo, là thế giới của Tương Lai Tử.

Tương Lai Tử, Tống tiền bối đáng tin cậy của ngươi, đến rồi đây! *** Tương lai.

Đây là một thế giới có tông màu chủ đạo là màu xám.

Thông nương tóc ngắn, đi giày cao gót, hai tay đút túi quần đầy phong cách, sải bước tiến về phía trước.

Lúc này cô ấy trông thông minh, tài giỏi, khí chất mạnh mẽ, hoàn toàn không còn vẻ ngốc nghếch đáng yêu như trước nữa.

Không xa phía sau Thông nương, một con Linh Vũ Điệp khổng lồ nhẹ nhàng vỗ cánh, duy trì bay ở tầm thấp.

Tương Lai Tử ngồi nghiêng trên con Linh Vũ Điệp khổng lồ, mái tóc dài che đi nửa bên mặt, cả người trông có chút mệt mỏi.

Dáng vẻ của cô không thay đổi nhiều, vẫn gần giống như mấy nghìn năm trước, nhưng khí chất lại thay đổi quá nhiều.

Ở thời điểm tương lai này, người thay đổi không chỉ có một mình Tống Thư Hàng.

Phía trước, Thông nương vừa đi vừa dặn dò: "Không phải ta nói ngươi, Vũ Nhu Tử, trạng thái cơ thể của ngươi hiện tại, thật sự đừng sử dụng sức mạnh thời gian nữa.

Gần đây ngươi sử dụng sức mạnh thời gian quá thường xuyên, cái giá phải trả quá lớn." "Ừm." Tương Lai Tử nhắm mắt, yếu ớt đáp lại một tiếng: "Xin lỗi Thông nương, nhưng mà, đây là lần cuối cùng rồi." "..." Thông nương tóc ngắn khẽ nhíu mày, bất mãn nói: "Mỗi lần ta nói với ngươi như vậy, ngươi đều trả lời ta như thế." Cô quay đầu lại, nghĩ rằng lần này nhất định phải nghiêm khắc trách mắng Vũ Nhu Tử một trận, không thể để cô ấy cứ tiếp tục như vậy nữa!

Nhưng vừa quay đầu, nhìn thấy Vũ Nhu Tử yếu ớt đến mức gần như sắp ngã khỏi con Linh Vũ Điệp khổng lồ, lòng Thông nương lại mềm nhũn. "Thôi bỏ đi, ta dù có nói bao nhiêu lần, ngươi cũng không nghe lọt tai.

Ta cũng không phải muốn ngăn cản ngươi sử dụng sức mạnh thời gian, nhưng mà...

ít nhất ngươi cũng phải chú ý tiết chế, đừng làm tổn hại đến cơ thể mình." Thông nương tóc ngắn thở dài nói.

Cô cảm giác mình sắp trở thành mẹ già của Vũ Nhu Tử, vì cô ấy mà lo nát cả tim. "Thật sự là lần cuối cùng rồi, em bảo đảm đó." Đôi mắt xinh đẹp của Tương Lai Tử khẽ mở ra, nở một nụ cười nhỏ: "Lần này, em đã thấy Tống tiền bối sắp chứng đạo Bất Hủ rồi, nhanh thật đấy, rõ ràng chỉ mới mấy tháng thôi." Thông nương tóc ngắn bất giác bước chậm lại một chút: "Chậc, sau khi ta biến mất, Tống lão bản vẫn giữ được tốc độ thăng cấp một phẩm mỗi tháng sao?" Thật là một ký ức xa vời.

Đại Bá Tống của thời đại này, tuy cũng là Tống Thư Hàng, nhưng lại trưởng thành hơn, đáng tin cậy hơn.

So với Tống Thư Hàng trong ký ức, dịu dàng hơn nhiều, là một lựa chọn ông chủ tốt thực sự.

Nhưng mà, Bá Tống trưởng thành này lại quá đáng tin, đáng tin đến mức khiến người ta không nỡ nổi giận với anh ấy.

Đại Bá Tống rất tốt, nhưng Thông nương vẫn sẽ nhớ nhung Tống lão bản không đáng tin cậy của thời đại 2019.

Hoặc nói đúng hơn, là nhớ nhung con người của thời đại đó, vì lúc đó cô ấy không cần phải lo lắng bất cứ chuyện gì, có thể sống như một con cá muối.

Thời đại đó, Tống Thư Hàng ở đó, Bạch tiền bối ở đó, Bạch tiền bối two cũng ở đó, các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần đều ở đó, còn có cả người bạn thân tình cảm cực tốt là Quy tiền bối.

Trong thế giới hạt nhân còn có Sở mỹ nhân, trợ thủ nhỏ hạt nhân vân vân, các món "phụ kiện" của Tống Thư Hàng ở bên cạnh cô ấy, cuộc sống không hề nhàm chán chút nào.

Nếu cô ấy cũng giống như Vũ Nhu Tử có thể quay về 'quá khứ', có lẽ cũng sẽ không nhịn được mà hết lần này đến lần khác lén lút quay về 'quá khứ' để nhìn ngắm thời đại đó chăng? "Vào lúc cuối, em muốn nhìn ngắm các tiền bối của thời đó thêm một chút, nên đã ở lại thời đại đó lâu hơn một chút, mới trông mệt mỏi như vậy." Tương Lai Tử đưa tay vén mái tóc dài trước mặt, để lộ ra nhan sắc tuyệt mỹ, nhỏ giọng bảo đảm với Thông nương: "Nhưng em thề với chị, lần này tuyệt đối tuyệt đối là lần cuối cùng rồi đó!" "Thề với ta, rồi nếu lời thề có vấn đề thì người bay màu chính là Thông Tiêm Tiêm ta đây sao?" Thông nương dùng ngón tay vuốt mái tóc ngắn của mình một cách sành điệu: "Ngươi không thấy sao, để ngăn ngươi tiếp tục phát những lời thề vô dụng, ta đã san phẳng cả Thông Tiêm Tiêm của mình rồi đây này?" "Em xin lỗi." Tương Lai Tử dứt khoát xin lỗi.

Nhưng nhìn dáng vẻ của cô ấy, có sửa được hay không thì không biết được. "Thôi bỏ đi, đi thôi, đi gặp Tống lão bản, lần này anh ấy bế quan đã gần nghìn năm rồi phải không?

Cũng đến lúc ra ngoài rồi...

Nợ lương của ta lâu như vậy, cũng nên thanh toán cho ta rồi." Thông nương sải bước, đi về phía trước.

Trong đầu, cô nghĩ sẽ giống như trước đây, cách một khoảng thời gian lại đến nơi Đại Bá Tống bế quan, gõ cửa xem có phản ứng gì không.

Nếu không có phản ứng, cô và Vũ Nhu Tử sẽ rời đi.

Quá trình này, đã kéo dài mấy trăm năm.

Lần này, trong lòng Thông nương thực ra không hề mong đợi 'Đại Bá Tống' sẽ xuất quan.

Mấy nghìn năm qua, Đại Bá Tống thường xuyên bế quan.

Cảm giác lần này không bế quan đủ nghìn năm thì sẽ không ra ngoài.

Ầm ầm ầm~ Khi Thông nương định bước lên gõ cửa, cánh cửa nặng nề của nơi bế quan lại tự mình mở ra.

Sau đó, Đại Bá Tống trưởng thành đáng tin cậy, mặt mang nụ cười dịu dàng, chỉ là dung mạo có chút già dặn, bước ra từ nơi bế quan. "Xin lỗi, đã để hai người lo lắng." Đại Bá Tống dùng giọng nói dịu dàng nói.

Thông nương sành điệu đứng ngây người tại chỗ, đối với Bá Tống đột nhiên xuất quan, cô ngược lại không biết phải phản ứng thế nào. "Tống tiền bối, ngài cuối cùng cũng xuất quan rồi?" Phía sau, Tương Lai Tử nhẹ nhàng nhảy xuống từ Linh Vũ Điệp. "Ừm, lần bế quan này, hơi lâu một chút." Đại Bá Tống dịu dàng nhếch mép, anh ta khẽ ngẩng đầu nói: "Xin lỗi, xin hãy tha thứ cho ta, đã giao tất cả áp lực và gánh nặng cho ngươi...

So sánh ra, ta thật sự có chút vô dụng." Thông nương tóc ngắn nghi hoặc hỏi: "Ngươi đang nói chuyện với ai vậy?" [Anh rõ ràng là hình mẫu tối thượng trong mơ của em mà.] Lúc này, trong hư không, có một giọng nói đáp lại.

Là giọng của Tống Thư Hàng, nhưng lại trẻ trung hơn, uy nghiêm

hơn.

Dịu dàng, đáng tin cậy.

Có thể trả hết linh thạch.

Biết ngôn ngữ cổ đại.

Còn có thể bế quan dài hạn!

Hình tượng 'đại tiền bối đáng tin cậy' mà Tống Thư Hàng ảo tưởng về chính mình, gần như được thể hiện một cách hoàn hảo trên người Đại Bá Tống này.

Nếu nói như vậy mà vẫn là vô dụng, vậy thì thứ mà mình vẫn luôn theo đuổi bấy lâu nay là cái gì? [Tiếp theo, cứ giao hết cho tôi đi.] Trong hư không, giọng của Tống Thư Hàng tiếp tục vang lên. "Giao cho cậu rồi, Thư Hàng." Đại Bá Tống nhắm mắt, khẽ nói.

Lời vừa dứt.

Đại Bá Tống dịu dàng, khí chất xảy ra biến đổi cực lớn.

Cơ thể anh ta dường như cao lên một chút, cả người trông như thể đã đứng thẳng lên.

Đây là sự chuyển hóa ở cấp độ tinh thần.

Đại Bá Tống ban đầu gần như bị gánh nặng thực tại đè bẹp, nhưng lúc này tất cả gánh nặng đều đã được xóa bỏ!

Và, có một loại uy áp nhàn nhạt tỏa ra từ người anh ta.

Dung mạo không thay đổi nhiều, nhưng cả người trông trẻ trung hơn.

Khóe miệng vẫn mang nụ cười đáng tin cậy.

Độ cong của nụ cười không hề thay đổi, nhưng lại rất kỳ lạ, lúc này nụ cười đó lại cho người ta một cảm giác 'tung tăng'.

Không sai được, đây là biểu hiện của người mắc bệnh Tam Lãng nặng!

Bá Tống trong nơi bế quan, mở mắt ra.

Trong khoảnh khắc anh ta mở mắt, biểu cảm trên mặt anh ta dường như 'sống' lại.

Cả khuôn mặt, đều biến thành trạng thái 'có thể đọc được'.

Thông nương há to miệng, ngơ ngác nhìn Tống Thư Hàng đang thay đổi, vẻ mặt kinh ngạc. "Lâu rồi không gặp, Thông nương." Tống Thư Hàng vẫy tay chào Thông nương và Vũ Nhu Tử, lại nói: "Tôi đến rồi, Tương Lai Tử!" Tóc dài vốn bị vén lên của Tương Lai Tử lại buông xuống: "Tống tiền bối!" Nghìn năm chờ đợi, vào giờ khắc này, cuối cùng cũng có hồi đáp.

Cho nên lần này, thật sự là lần cuối cùng rồi! *** [Ừm, là tôi đây.] Tống Thư Hàng còn chưa mở miệng, biểu cảm trên mặt cậu đã truyền đạt một thông điệp như vậy cho mọi người.

Vũ Nhu Tử cúi đầu, không nhìn rõ biểu cảm của cô lúc này: "Rõ ràng mới vừa chia tay 'Tống tiền bối sắp chứng đạo Bất Hủ', bây giờ lại lập tức gặp được Tống tiền bối, luôn cảm thấy có chút kỳ diệu đó." Tương Lai Tử đang nỗ lực kiểm soát cảm xúc của mình.

Mái tóc dài buông xuống che đi dung nhan của cô, để cô có thể chuẩn bị thật tốt.

Sau đó, cô có thể dùng nụ cười đẹp nhất để chào đón Tống tiền bối vượt qua không thời gian mà đến! "Không chỉ có tôi, còn có cả Bạch tiền bối nữa." Tống Thư Hàng nói.

Sau khi siêu thoát, cậu có thể mang theo 'ý thức' của người khác vượt qua không thời gian.

Còn Bạch tiền bối thì lại càng đặc biệt hơn.

Bạch tiền bối bản thân đã là Bất Hủ Thiên Đạo, lại thêm giữa ngài và Tống Thư Hàng có mối liên hệ sâu sắc hơn, trong đối phương đều có 'sự tồn tại' của người kia.

Dưới tác dụng của tính chất đặc biệt này, khi Tống Thư Hàng xác định tọa độ điểm thời gian, Bạch tiền bối có thể mượn sức mạnh của Tống Thư Hàng để hình chiếu ra một hóa thân hoàn toàn thực thể.

Tống Thư Hàng bắt đầu điều động quy tắc, chuẩn bị đưa hóa thân của Bạch tiền bối ra ngoài. "Thư Hàng, thật sự là cậu sao?" Đối diện, Thông nương tóc ngắn dường như cuối cùng cũng phản ứng lại, cô vui vẻ gọi.

Nhưng vui vẻ xong, Thông nương đột nhiên lại cúi đầu xuống.

Thậm chí cô còn lùi lại mấy bước, kéo dãn một khoảng cách với Tống Thư Hàng!

Tống Thư Hàng mặt đầy nghi hoặc, hành động nhỏ lùi lại này của Thông nương khiến cậu có chút tổn thương.

Cô ấy làm gì vậy?

Đang suy nghĩ, Thông nương đột nhiên tăng tốc, lao về phía Tống Thư Hàng.

Trông có vẻ, cô ấy muốn nhào vào lòng Tống Thư Hàng?

Hóa ra là vậy!

Là vì lâu rồi không gặp, Thông nương cuối cùng cũng muốn làm nũng với ông chủ như một con yêu sủng bình thường sao?

Tống Thư Hàng hiểu ý ngay, lộ ra vẻ mặt 'tôi hiểu'.

Vì có kinh nghiệm từ 'Sở Quỳnh Quỳnh trẻ tuổi' trước đó, lần này Tống Thư Hàng kiềm chế chặt bản năng 'giơ cao cao' của mình.

Cậu mỉm cười, giang hai tay về phía Thông nương, mở rộng vòng tay của mình.

Cậu chuẩn bị cho Thông nương một cái ôm nồng nhiệt, và tạo cho cô ấy một cơ hội để làm nũng. "Ăn một phát đại pháo Thông Tiêm Tiêm của ta đây, đồ chết tiệt!" Cơ thể Thông nương tóc ngắn đột nhiên xoay tròn điên cuồng.

Chương 3161

Giống như một cái khoan điện, linh lực xung quanh đều bị cô ấy kéo theo.

Sau đó, cô ấy dùng một cú húc đầu hung hăng đâm vào bụng mềm của Tống Thư Hàng!

Ầm~ Đầu của Thông nương trúng mục tiêu một cách chính xác, linh lực đáng sợ càng tạo ra hiệu quả như một vụ nổ.

Trong lúc nổ tung, đầu cô ấy vẫn ấn vào người Tống Thư Hàng, ra sức xoay tròn, không chết không thôi!

Tống Thư Hàng cười tiếp lấy cô, nhẹ nhàng ấn một cái đã chặn đứng được đòn tấn công xoay tròn của cô.

Cách làm nũng của Thông nương nhà mình đúng là hoàn toàn khác với yêu sủng bình thường!

Nhưng mà... vì cú húc đầu này của Thông nương, một bóng dáng của Bạch tiền bối bị 'húc' ra khỏi cơ thể Tống Thư Hàng.

Bạch tiền bối bình tĩnh hiện thân: "Đã đến... ngã rồi..." Ầm ~~ Tiếng nổ lớn hơn vang lên.

Hóa thân của Bạch tiền bối vừa mới xuất hiện, chỉ nhẹ nhàng ngã một cái, đã san bằng 'nơi bế quan' của Đại Bá Tống.

Tống Thư Hàng: "!!!" Thông nương: "!!!" Cú ngã này của Bạch tiền bối, kinh động đến mức cô ấy hiện cả chân thân, biến thành một cây hành mèo với phần ngọn hành bị san phẳng. "Tại sao ngươi không nói cho ta biết, Bạch tiền bối ở bên cạnh ngươi?" Hành mèo quay đầu, bất mãn nói với Tống Thư Hàng. "Tôi không phải đã nói, Bạch tiền bối cũng đến rồi sao?

Cô đã đâm đầu tới rồi.

Cái này mà cũng trách tôi được à?" Tống Thư Hàng đưa tay, nhẹ nhàng véo véo đầu hành của Thông nương.

Thông nương: "..." "Sau khi chuyện ở đây kết thúc, tôi sẽ đưa 'ý thức' của cô về năm 2020." Tống Thư Hàng véo nhẹ con hành mèo xong, liền hiểu rõ trạng thái của Thông nương lúc này.

Cô nàng Thông nương tóc ngắn sành điệu này, cơ thể thuộc về Thông nương của thời đại 'Tương Lai Tử'... còn 'ý chí' bên trong lại thuộc về Thông nương của năm 2020 đã 'chia xa' với cậu.

Trừ 'siêu thoát bất hủ' ra, không ai có thể làm được việc thực thể xuyên qua dòng sông thời gian.

Trạng thái của Thông nương có phần tương tự như 'Tương Lai Tử', là xuyên qua thời gian, mượn dùng cơ thể của 'chính mình' ở một giai đoạn thời gian khác.

Còn ý thức vốn thuộc về 'Thông nương' của thời đại tương lai này lại không có trong cơ thể.

Cũng không ở chỗ Đại Bá Tống.

Tuy nhiên, cơ thể của Thông nương thời đại tương lai không chết, vậy thì, nguyên thần của cô ấy bị ai đó câu đi rồi?

Nếu không phải ý thức của Thông nương năm 2020 nhập vào, nhục thân của Thông nương thời đại này, có lẽ sẽ trở thành tồn tại giống như người thực vật.

Thời đại mà Tương Lai Tử đang ở... là một cục diện đầy trắc trở, tai ương. "Trở về năm 2020?" Thông nương nghe đến đây, lại bất giác nhìn về phía Vũ Nhu Tử sau lưng.

Cô ấy có chút không yên tâm về Tương Lai Tử này, còn có các thành viên khác của thời đại này. "Yên tâm đi, tôi và Bạch tiền bối đã đến đây, tất cả mọi chuyện ở đây đều sẽ kết thúc viên mãn.

Nếu cô không nỡ, tôi có thể để lại cho cô một ấn ký 'hệ thống tu luyện trò chuyện' ở đây, đến lúc đó, cô có thể video call 'xuyên không' với Tương Lai Tử." Tống Thư Hàng nhặt Thông nương lên, đặt lên vai mình. "Thật sao?

Cái đó cũng làm được à?" Thông nương vẻ mặt không thể tin nổi. "Tôi là tồn tại vượt qua cả Thiên Đạo mà." Tống Thư Hàng nói.

Bá Tống sau khi siêu thoát bất hủ, quả thực là không gì không làm được.

Chức năng gọi video xuyên không thời gian, quả là chuyện nhỏ như con thỏ!

Thông nương gật gật đầu. *[Ông chủ nhà tôi biến thành tồn tại siêu việt Thiên Đạo, nhưng không biết tại sao, tôi vẫn cảm thấy anh ta có chút không đáng tin, làm sao bây giờ?]* "Nói chứ, thời đại này, Thiên Đạo thứ chín vẫn chưa chứng đạo sao?" Lúc này phía sau, truyền đến một tràng âm thanh xây dựng ầm ầm. 'Nơi bế quan' vốn bị Bạch tiền bối san phẳng, đã được pháp thuật khôi phục.

Bạch tiền bối không nhiễm một hạt bụi bước ra từ nơi bế quan. "Bạch tiền bối ~ chúng con nhớ ngài lắm ~" Thông nương từ vai Tống Thư Hàng nhảy phắt xuống, lao vào lòng Bạch tiền bối.

Đối với cô mà nói, Bạch tiền bối thật sự đã gần nghìn năm không gặp.

Bên cạnh không có lá bùa hộ mệnh lớn này che chở, Thông nương cảm thấy ăn không ngon, ngủ không yên.

Bạch tiền bối nhẹ nhàng đón lấy Thông nương, cưng chiều xoa đầu cô một cái. "Nhưng Thiên Đạo thứ tám, Bàn Cầu đại lão, đã sớm thoái vị rồi." Tống Thư Hàng khẽ cảm ứng một chút tình hình hiện tại của chư thiên vạn giới, cất tiếng nói. "Đúng vậy, vị trí Thiên Đạo thứ chín vẫn còn trống.

Thực ra đây cũng là nguyên nhân Tống tiền bối bế quan lâu như vậy...

Sau khi Thiên Đạo thứ tám Bàn Cầu Thiên Đạo rời nhiệm, Tống tiền bối đã dùng 'sinh tử chi đạo' để chứng được trường sinh, vốn định giành lấy vị trí Thiên Đạo.

Nhưng mà, lại xảy ra sự cố." Vũ Nhu Tử đưa tay, buộc gọn mái tóc dài của mình.

Lúc này, tinh thần của cô đã tốt hơn rất nhiều.

Hơn nữa, có thể là vì hiện tại đối mặt với Tống Thư Hàng của năm 2020, bị ảnh hưởng bởi 'khí tràng' trên người Thư Hàng, Vũ Nhu Tử lúc này dường như trở nên hoạt bát hơn không ít, đây là trạng thái đã lâu không thấy. [Quả nhiên vẫn là Vũ Nhu Tử ở trạng thái này tốt hơn.] Thông nương trong tay Bạch tiền bối, thầm nghĩ trong lòng. "Nguyên nhân sự cố, là Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư sao?" Tống Thư Hàng hỏi.

Thiên Đạo thứ tư có thể nói là kẻ đổ vỏ lớn nhất trong lịch đại Thiên Đạo, chỉ cần chư thiên vạn giới xảy ra chuyện gì lộn xộn, lại không tìm được hung thủ, thì cứ đổ vỏ lên đầu Thiên Đạo thứ tư, tuyệt đối không sai! "Ừm." Vũ Nhu Tử gật đầu, lại nói: "Còn có khu thể Bất Hủ của Thiên Đạo thứ tám Bàn Cầu sau khi thoái vị, có khả năng cũng bị Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư khống chế, hoặc là có hợp tác.

Mục tiêu của Bàn Cầu Thiên Đạo, dường như là muốn ngăn chặn sự xuất hiện của Thiên Đạo thứ chín." "Ngăn chặn sự xuất hiện của Thiên Đạo thứ chín sao?

Hóa ra là vậy." Tống Thư Hàng tỏ vẻ đã hiểu.

Thông nương bổ sung: "Không chỉ vậy, trong trận chiến tranh đoạt Thiên Đạo...

Cửu Tu Phượng Hoàng Đao chúng ta không giữ được, ngay cả nguyên thần của 'Thông nương' Bát Tu cũng bị bắt đi.

Ta cũng là sau đó mới xuất hiện ở thời đại này." Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư vẫn luôn nhòm ngó Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, trên đó có thông tin quan trọng của Thiên Đạo Cẩu Đản Đa.

Thiên Đạo Cẩu Đản Đa là một nhà nghiên cứu khoa học tài ba trong số các Thiên Đạo, đã để lại rất nhiều vật phẩm thí nghiệm.

Trong Cửu Tu Phượng Hoàng Đao, rất có khả năng có ghi chép thí nghiệm về 'siêu thoát bất hủ' của Thiên Đạo Cẩu Đản Đa. "Các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần... cũng biến mất rất nhiều.

Bạch tiền bối two cuối cùng cũng mất tích.

Trước khi biến mất, ngài ấy nói sẽ tranh thủ cho chúng ta khoảng nghìn năm thời gian phát triển." "Trong khoảng thời gian này, chúng ta vẫn luôn chiến đấu với hóa thân và thuộc hạ của Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư." Vũ Nhu Tử và Thông nương bắt đầu kể tóm tắt một số sự kiện trọng đại của thời đại này. "Ngay cả Bạch tiền bối two cũng bị ảnh hưởng à." Tống Thư Hàng thở dài, ngẩng đầu nhìn lên hư không.

Một lúc sau.

Đột nhiên, Tống Thư Hàng nở một nụ cười phản diện tiêu chuẩn: "Chậc chậc, Bạch tiền bối, chúng ta đến dường như đúng lúc lắm!" "Rất trùng hợp, đây cũng là thời gian mà Đại Bạch two đã tranh thủ cho chúng ta." Bạch tiền bối suy nghĩ một chút, bổ sung: "Vận may của chúng ta không tệ." "Hoặc có thể nói, vận may của Thiên Đạo thứ tư không được tốt lắm.

Nhưng cho dù vận may của hắn có tốt đến đâu cũng vô dụng...

Vì có tôi ở đây mà!" Tống Thư Hàng cười ngày càng giống phản diện.

Thông nương mặt đầy nghi hoặc: "???" Trong tầm quan sát của Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng.

Sau khi nghìn năm thời gian mà Bạch two tranh thủ được kết thúc, Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư đã không thể chờ đợi được nữa mà triển khai hành động của mình.

Vẫn là kế hoạch lớn 'hủy diệt chư thiên vạn giới' cũ rích!

Không có một chút sáng tạo nào.

Nhưng bây giờ, không có Thiên Đạo thứ chín hạn chế, không có ai nhảy ra can thiệp kế hoạch của hắn.

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư thế lực bắt buộc phải thành, đang dùng một thủ pháp đầy tính nghi thức, châm ngòi 'virus hủy diệt' ẩn giấu trong các hằng tinh của chư thiên vạn giới!

Virus hủy diệt đã sớm lan rộng đến mọi ngóc ngách của chư thiên vạn giới!

Tận thế của chư thiên vạn giới sắp giáng xuống trong giây tiếp theo!

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, vươn người: "Tiếp theo, là thời gian của ta." [Thân ái, xin chào.] Đột nhiên, một giọng nói không hề báo trước, xuất hiện bên tai hắn.

Thiên Đạo thứ tư toàn thân chấn động, cát sỏi Bất Hủ vang lên.

Ai?

Lúc này, là ai có thể ảnh hưởng đến hắn mà hắn hoàn toàn không thể phát giác?

Không thể nào!

Chư thiên vạn giới đều nằm trong lòng bàn tay ta...

đã không còn bất kỳ yếu tố bất định nào tồn tại nữa! "Là do ta quá kích động, xuất hiện ảo giác sao?" Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư khẽ nói. [Thân ái, ta là 'Siêu Thoát Bất Hủ' Bá Tống mà ngươi muốn có nhưng sẽ không bao giờ có được đây!] Giọng nói đó tiếp tục.

Bá Tống?

Tên từng muốn tranh đoạt Thiên Đạo đó ư? *** Trong ký ức dài đằng đẵng của Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, hơn một nghìn năm trước, trong trận chiến tranh đoạt 'Thiên Đạo thứ chín' đó, quả thực có một kẻ tên là Bá Tống, biểu hiện khá nổi bật, là người thực sự có tư cách [chứng đắc Bất Hủ].

Nếu không có hắn và khu thể Bất Hủ sau khi chết của Thiên Đạo thứ tám can thiệp, người cuối cùng chứng đắc Thiên Đạo thứ chín, nói không chừng thật sự là kẻ tên 'Bá Tống' này.

Nhưng mà, có hắn ngấm ngầm can thiệp, âm thầm ra tay, vị trí Thiên Đạo thứ chín hiện vẫn còn trống, không có ai thành công chứng đạo.

Chương 3162

Bá Tống này, hiện nay cũng chỉ là một 'trường sinh giả' hàng đầu mà thôi.

Dù một nghìn năm đã qua, đối phương nhiều nhất cũng chỉ đạt đến cảnh giới của người đàn ông Nho gia năm đó, trấn áp đương thời, vô địch thiên hạ...

Nhưng chuyện trên trời, đối phương căn bản không có năng lực can thiệp mới đúng.

Thiên hạ vô địch, không có nghĩa là trên trời vô địch.

Nhưng bây giờ, giọng nói của Bá Tống này lại vang lên ngay bên tai hắn, trực tiếp can thiệp đến hắn, một tồn tại Bất Hủ!

Hơn nữa, đối phương vừa nói gì?

Là 'Siêu Thoát Bất Hủ' mà ta muốn có nhưng không có được?

Quả thực cuồng vọng đến cực điểm!

Siêu việt Bất Hủ, ngươi cũng xứng sao? "Ngay cả chân thân cũng không lộ diện, giấu đầu hở đuôi, ngấm ngầm truyền âm, tưởng có thể dọa được ta sao?

Thủ đoạn nực cười." Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư chậm rãi nói: "Siêu Thoát Bất Hủ?

Ngươi hiểu thế nào là siêu thoát bất hủ?" "Một kẻ ngay cả Bất Hủ Thiên Đạo cũng chưa từng tiếp xúc, có tư cách gì mà bàn luận với ta về chủ đề 'siêu thoát bất hủ'?" "Ta đã trải qua bốn vòng luân hồi Thiên Đạo, nay khế cơ chứng đạo của ta đã định.

Vị trí Thiên Đạo thứ chín bỏ trống, đã không còn ai có thể ngăn cản ta nữa!" "Ta mới là người sắp sửa siêu thoát bất hủ!" "Ngươi là cái thá gì?" Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư giọng điệu cuồng ngạo, nhưng thực ra, hắn là một tồn tại vô cùng cẩn thận!

Dưới tiền đề không thể khóa định được nguồn gốc của giọng nói bên tai, để đề phòng bất trắc, hắn vừa dùng giọng điệu cuồng ngạo giao tiếp với đối phương, vừa ngấm ngầm thúc đẩy toàn bộ sức mạnh, đẩy nhanh tốc độ bùng phát của 'virus hủy diệt hằng tinh' trong chư thiên vạn giới.

Thanh tiến độ, dưới sự thúc đẩy không tiếc giá của Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, lập tức được kéo lên mức tối đa!

Trong chư thiên vạn giới, vô số hằng tinh bùng phát dị thường, sáng chói mắt!

Chỉ riêng một đợt hằng tinh đột nhiên bùng cháy dữ dội này, nhiệt lượng và tia bức xạ mang theo trong ánh sáng của nó đã đủ để giết chết vô số sinh mệnh trong hệ hằng tinh!

Và đây chỉ mới là khởi đầu, hằng tinh trong vài giây ngắn ngủi tiếp theo sẽ đi hết con đường mà phải mất hàng trăm tỷ năm, hàng nghìn tỷ năm thậm chí là hàng vạn tỷ năm mới đi hết.

Sau khi quá trình này kết thúc, toàn bộ chư thiên vạn giới sẽ sụp đổ hoàn toàn, hủy diệt!

Chỉ có vật chất Bất Hủ mới có thể lay lắt sống sót.

Và lần này, không có Thiên Đạo nào có thể đốt cháy bản thân để khởi động lại nhân quả của toàn bộ chư thiên vạn giới.

Tất cả mọi thứ trên đời đều nằm trong sự giám sát của hắn.

Lần này, không ai có thể ngăn cản! [Không ai có thể ngăn cản ta siêu việt Bất Hủ!] [Ta sẽ đứng trên đống tro tàn của thế giới cũ, bước lên vương vị siêu việt Bất Hủ, trở thành người siêu việt Thiên Đạo đầu tiên!] [Đại tự do thật sự và đại tự tại thật sự!] "Ta, mới là duy nhất của vạn giới!" Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, sau khi thấy quá trình hủy diệt chư thiên vạn giới đã không thể đảo ngược, cuối cùng cũng hơi thả lỏng một chút.

Nhưng cũng chỉ là hơi thả lỏng một chút thôi, trước khi mọi việc thực sự hoàn thành, hắn vẫn sẽ duy trì sự cẩn thận tuyệt đối.

Bởi vì hắn biết rất rõ, vòng luân hồi Thiên Đạo thứ chín, là cơ hội cuối cùng! "Bốp bốp bốp ~" Lúc này, một tiếng vỗ tay vang lên sau lưng Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư. "Tuyệt vời, thật là một bài phát biểu tuyệt vời, và một màn trình diễn tuyệt vời." Giọng nói của 'Bá Tống' đồng thời vang lên.

Có hai bóng dáng, xuất hiện từ hư không sau lưng Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư.

Tiếng vỗ tay, chính là do một trong hai bóng dáng đó phát ra.

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư không cần quay đầu, cơ thể hắn vốn được cấu thành từ cát sỏi, vốn dĩ có thể quan sát 360 độ.

Hắn nhìn thấy hai bóng dáng này.

Một là Bá Tống, người còn lại cũng có ấn tượng... tuấn mỹ lạ thường, là một tên hồ người!

Tên hồ người tuấn mỹ này, khi nhìn thấy hắn, còn nở nụ cười đáng sợ khiến hắn kinh hồn bạt vía, cứ như thể tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của y!

Hai tên này sao lại đi cùng nhau?

Càng kỳ quái hơn là, rõ ràng hai bóng dáng này đều đã xuất hiện trong 'tầm nhìn' của hắn, nhưng trong 'phạm vi cảm ứng' của hắn lại vẫn không thể nhận ra đối phương.

Dù hắn đã dùng một số quyền hạn Thiên Đạo để giám sát, nhưng phản hồi từ quyền hạn Thiên Đạo, thông tin ở vị trí đối diện vẫn là 'không một bóng người'!

Trạng thái này, quá dị thường.

Đã vượt ra ngoài sự hiểu biết của Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư. "Ngươi đã biết 'vạn giới duy nhất', vậy thì... ngươi dựa vào đâu mà cho rằng, mình chính là người đầu tiên sắp 'siêu việt Thiên Đạo' đây?" Đối diện, Bá Tống mặt mang nụ cười lãng tử, hỏi.

Cơ thể Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư lại một lần nữa khẽ chấn động.

Bá Tống đã nhắc nhở đến mức này, hiển nhiên, hắn đã lờ mờ đoán ra được chân tướng.

Nhưng hắn lại bất giác kháng cự chân tướng này. [Không thể nào, nếu hắn thật sự là tồn tại 'Siêu Thoát Bất Hủ', bao lâu nay, hành động của ta không thể nào không bị ảnh hưởng chút nào.

Hơn nữa... vạn giới duy nhất, đối phương rõ ràng chưa làm được vạn giới duy nhất!] Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, bất giác tìm 'lý do' cho mình.

Sự tồn tại sau khi siêu thoát bất hủ, không còn bị thời gian, không gian, bất kỳ quy tắc nào ảnh hưởng.

Thậm chí bản thân họ có thể đặt ra mọi quy tắc.

Bất kỳ quy tắc 'bất khả phá diệt' nào cũng sẽ bị nghiền nát.

Trong mắt người siêu thoát bất hủ, chỉ cần họ muốn, 1+1 có thể bằng bất kỳ con số nào, thời gian có thể đảo ngược, vật thể đã biến mất trong quá khứ có thể trực tiếp xuất hiện trong tương lai...

Thậm chí, thuộc tính tuyệt đối của Bất Hủ khi đối mặt với 'người siêu việt bất hủ', cũng không còn tuyệt đối như vậy nữa.

Và, người siêu thoát bất hủ sau khi 'siêu thoát', hắn sẽ trở thành tồn tại 'duy nhất'.

Lý thuyết có thể tồn tại vô số 'hắn', đều sẽ quy về một.

Còn 'Bá Tống' trước mắt dường như chưa đạt đến bước này.

Cho nên... [Hắn có thể chỉ là 'bán bộ siêu thoát', mới phải đến ngăn cản ta, để ta không siêu thoát trước một bước, rồi quay lại ảnh hưởng đến hắn.] Trong đầu Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư cuối cùng cũng tìm được một lời giải thích 'hợp lý' cho mình.

Nhưng mà, ngươi không thể ngăn cản ta! "Ngươi không cản được ta!" Thiên Đạo Tất Hắc trầm giọng nói, như thể đang vạch trần đối phương, cũng là để lấy thêm dũng khí cho mình. "Ồ, ngươi đang nói về quá trình hủy diệt chư thiên vạn giới này sao?" Tống Thư Hàng mỉm cười.

Sau đó cậu đưa tay, chập ngón cái và ngón giữa lại.

Búng~ Bá Diệt đại lão chỉ đơn giản búng tay một cái. 'Hằng tinh' đang sụp đổ, đột ngột trở lại bình thường.

Thậm chí ảnh hưởng do hằng tinh bùng nổ mang lại, cũng đột ngột biến mất...

Bất kỳ sinh linh nào trong hệ hằng tinh cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Còn virus mà hắn khổ công cài đặt trong hằng tinh cũng biến mất, như thể 'chưa từng tồn tại'!

Toàn bộ quá trình, không có thứ gọi là 'quá trình'!

Năm xưa, khi Thiên Đạo thứ sáu đảo ngược nhân quả, còn có một quá trình 'đảo ngược thời gian', hằng tinh đã tắt được thắp sáng lại, vũ trụ bị hủy diệt bắt đầu khôi phục.

Còn cảnh tượng trước mắt này, lại là không có 'nhân', trực tiếp từ hư không ngưng tụ ra 'quả'!

Điều này không phù hợp với tất cả quy tắc trên đời.

Chuyện hoàn toàn không phù hợp quy tắc, lại xảy ra...

Đây là chuyện vượt qua quy tắc.

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, trong lòng lạnh toát.

Vào khoảnh khắc này, hắn cảm thấy tuyệt vọng tột cùng, và cả sự không cam lòng.

Tuyệt vọng là vì thủ đoạn của đối phương, không gì không chứng minh đối phương là 'người siêu việt bất hủ' thật sự.

Không cam lòng là, rõ ràng hắn đã nỗ lực như vậy, ưu tú như vậy, thậm chí chỉ cách 'siêu việt bất hủ' bước cuối cùng, lại bị người khác hái mất quả ngọt trước một bước.

Trên thế giới này, tại sao lại phải có thứ như 'Bá Tống' tồn tại?

Vô số ý niệm và sự tuyệt vọng quấn lấy nhau, trong khoảnh khắc đó, ý niệm của Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư không thể thông suốt, gần như muốn tẩu hỏa nhập ma!

Và đây... cũng là điều Tống Thư Hàng muốn dành cho Thiên Đạo thứ tư.

Hắn đã từng mang đến cho những người của thời đại Tương Lai Tử bao nhiêu tuyệt vọng, Tống Thư Hàng cũng sẽ trả lại cho hắn bấy nhiêu tuyệt vọng, và còn phải cộng thêm lãi!

Bá Tống ta trả linh thạch không nổi tiền lãi, nhưng ta trả lại tuyệt vọng, lại có thể trả cho ngươi gấp bội theo lãi suất cắt cổ! "Không cam lòng sao?

Tuyệt vọng sao?" Tống Thư Hàng chậm rãi nói: "Nhưng mà, sự tuyệt vọng của ngươi chỉ mới bắt đầu thôi!" Bên cạnh, Bạch tiền bối mỉm cười.

Ngài và Tống Thư Hàng tâm ý tương thông, không cần nhiều lời, lúc này Bạch tiền bối phối hợp đưa tay vạch một đường, thi triển 'Ảnh Tượng Thác Ấn pháp thuật'.

Một cảnh tượng đã sớm được Bạch tiền bối ghi lại, được hình chiếu ra.

Đó là một đống 'tinh thể' đẹp nhất thế gian.

Trắng tinh không tì vết, còn tỏa ra ánh sáng của 'Bất Hủ'!

Mỗi một viên tinh thể mang ra ngoài, đều là báu vật vô giá. "Nhìn xem, đây là gì?" Tống Thư Hàng nói.

Đối diện...

Khi Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư nhìn thấy cảnh tượng này, chỉ cảm thấy 'khu thể Bất Hủ' của mình vì phẫn nộ mà run rẩy.

Chương 3163

Ôi trời!

Đó là hắn!

Hoặc nói đúng hơn, rất có thể là hắn của một 'thế giới' khác.

Khu thể vốn đen kịt của hắn, chỉ trong một trường hợp duy nhất mới biến thành màu trắng tinh, đó là khi ý thức của hắn bị xóa bỏ hoàn toàn, khu thể của hắn chỉ còn lại trạng thái 'Bất Hủ vô ý thức' đơn thuần, mới có thể như vậy.

Cũng có thể nói, đó là thi thể của hắn.

Không phải loại vật phẩm như 'di sản Thiên Đạo', mà là thi thể Thiên Đạo theo đúng nghĩa đen.

Hiển nhiên, trong 'thế giới' đó, hắn đã trở thành chiến lợi phẩm của đối phương.

Sau cơn phẫn nộ, sự tuyệt vọng trong lòng Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư càng rõ ràng hơn, bởi vì hắn đã nhìn thấy kết cục của mình.

Nếu không có gì bất ngờ, không lâu sau, hắn cũng sẽ giống như bản thân ở 'thế giới' khác, trở thành loại tinh thể Bất Hủ trắng tinh không tì vết này sao?

Trong tình huống này, hắn còn có cơ hội xoay chuyển không?

Có phương án nào, có thể cứu vãn hắn một chút không? "Sẽ cô độc lắm phải không?

Bá Tống." Đột nhiên, Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư lên tiếng, hắn đang nghĩ cách tự cứu!

Dù hy vọng rất mong manh, nhưng hắn vẫn phải thử một lần.

"Hửm?" Tống Thư Hàng phối hợp lộ ra vẻ mặt nghi hoặc. "Người siêu việt bất hủ, chỉ có một mình ngươi, trong chư thiên vạn giới này, không thể tìm ra một 'đồng loại' có thể đứng cùng đẳng cấp với ngươi, sẽ rất cô độc phải không?" Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư trầm giọng nói: "Sau khi siêu thoát, thời gian đối với ngươi không còn ý nghĩa gì nữa.

Ngươi tuy có thể tùy ý chuyển đổi trong thời gian, nhưng tất cả mọi người và mọi vật đều bị trói buộc dưới 'thời gian', chỉ có ngươi ở trên 'thời gian'.

Ngươi như vậy, không thể không cô độc.

Cho nên... ngươi cần có một đồng loại!" Hàm ý là, chỉ cần hắn siêu thoát, hắn có thể trở thành 'đồng loại' của Bá Tống, để Bá Tống không cô đơn như vậy.

Lý do này thực ra cũng khá có khả năng.

Sự cô độc, nếu đạt đến một giới hạn... thực sự sẽ khiến một số cường giả vô địch làm ra những chuyện rất khó lường.

Ví dụ như, tự mình bồi dưỡng một đối thủ mạnh mẽ để thách thức chính mình hoặc là kết thúc chính mình.

Hoặc là, tạo ra một tồn tại cùng đẳng cấp với mình để xua tan nỗi cô đơn.

Bá Tống tuy mới siêu thoát, nhưng đối phương đã vượt qua giới hạn của 'thời gian'...Lỡ như, hắn đã nếm trải được mùi vị của cô tịch thì sao?

Nói không chừng, đối phương động lòng, sẽ cho hắn một cơ hội 'siêu thoát', dù là tồn tại với tư cách 'đối thủ', cũng có thể xua tan một chút cô tịch. "Ngươi nói, nghe qua dường như cũng có chút đạo lý.

Nếu chỉ có một mình ta ở trạng thái 'siêu thoát', không có ai cùng đẳng cấp với ta, nói không chừng thật sự có khả năng sẽ nảy sinh loại tình cảm này." Bá Tống ở đối diện, vậy mà thật sự đồng ý với lời nói nhảm của hắn! "Không hổ là lão tiền bối đã sống từ thời đại thứ tư đến bây giờ, mới có thể tổng kết ra được lý luận về sự cô tịch này." Tống Thư Hàng chậc chậc khen ngợi.

Ngay cả tên hố người tuấn mỹ bên cạnh, vậy mà cũng gật đầu tán thành. [Nói không chừng ta thật sự có cơ hội?] Sâu trong nội tâm Thiên Đạo Tất Hắc, không thể tránh khỏi, nảy sinh một tia 'hy vọng' yếu ớt. "Nếu ta giống như ngươi, sống qua mấy vòng luân hồi Thiên Đạo, nói không chừng ta sẽ vì đạt đến 'siêu việt bất hủ', mất đi mục tiêu phấn đấu, mà chuyển sang bồi dưỡng một 'đối thủ' ra." "Nếu ta sống mấy trăm triệu năm, nói không chừng ta sẽ vì cô đơn, sau khi siêu việt bất hủ, bồi dưỡng một 'đồng bạn' cùng đẳng cấp ra để bầu bạn với ta." "Tiếc là năm nay ta mới 18 tuổi...

Qua năm mới, chắc cũng 19 tuổi rồi.

Ta còn quá trẻ, ta còn phải đi học đại học, ta căn bản không biết 'sự cô tịch của cuộc đời dài đằng đẵng' là mùi vị gì, ta không thể cho ngươi cơ hội." Bá Tống giơ ngón cái lên với Thiên Đạo Tất Hắc, để lộ hàm răng trắng bóng.

Bạch tiền bối không nhịn được cười thành tiếng: "Phụt ~" Tiếng cười này, khiến chư thiên vạn giới dường như mất đi màu sắc. "Câu đùa này của cậu, Đại Bạch two có lẽ sẽ rất thích." Bạch tiền bối khen ngợi.

Đối diện, Thiên Đạo Tất Hắc kinh ngạc đến không nói nên lời.

Hắn ngơ ngác nhìn Tống Thư Hàng: "Mấy tuổi?" "19 tuổi." Bá Tống bẽn lẽn nói. "Ôi trời!" Thiên Đạo Tất Hắc không kìm chế được cảm xúc của mình. "Hơn nữa... ta hỏi ngươi một câu.

Ngươi có nghĩ, tại sao ta lại phải tịnh hóa 'Bất Hủ Chi Khu' của ngươi, và còn phải giữ lại nó không?" Tống Thư Hàng lại bổ sung.

Trong lòng Thiên Đạo Tất Hắc lại một lần nữa hiện lên một dự cảm khiến hắn tan nát cõi lòng. "Nếu ta thật sự cảm thấy cô đơn, cao thủ vô địch, muốn bồi dưỡng một 'tồn tại cùng đẳng cấp' ra... thì đó cũng tuyệt đối không thể là ngươi được." Tống Thư Hàng nói.

Nhìn Bạch tiền bối sau lưng ta đây này.

Ngươi có điểm nào, có thể so được với Bạch tiền bối của chúng ta?

Ngươi đẹp trai hơn ngài ấy?

Giàu hơn ngài ấy?

Nổi tiếng hơn ngài ấy?

Hay là đen đủi hơn?

Ngươi lấy đầu sắt mà so với Bạch tiền bối của ta à?

Ngươi tự hỏi mình xem, ngươi có xứng không?

Tin tốt, tin tốt: Cuốn sách mới thuộc thể loại lịch sử, quan trường, dưỡng thành của đại đại Thụy Căn 《Số Phong Lưu Nhân Vật》 đã lên kệ rồi ~~ Ai thích thể loại này có thể vào thêm vào tủ sách xem thử nhé ~ *** Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư đã im lặng.

Hắn không muốn nói nữa, vì hắn biết, dù mình có nói hay đến đâu, Bá Tống cũng không thể nào tha cho hắn.

Hy vọng nhỏ nhoi cuối cùng vừa le lói trong lòng cũng đã hoàn toàn vụt tắt.

Đã không còn bất kỳ hy vọng nào.

Sự cô độc, Bá Tống năm nay mới 19 tuổi thì biết cái quái gì?

Hắn không hề nghi ngờ chuyện Bá Tống [năm nay vừa tròn 19 tuổi], bởi vì đứng ở đẳng cấp của Bá Tống, lời nói dối như vậy không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Bây giờ trong lòng Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, thực ra chỉ có một nghi hoặc: Bá Tống rốt cuộc đã làm thế nào?

Dựa vào tuổi 19, chứng đạo Bất Hủ và còn siêu thoát Bất Hủ rồi?

Tu luyện từ trong bụng mẹ cũng không làm được phải không?

Nhưng hắn không định hỏi.

Hỏi rồi thì có ý nghĩa gì chứ?

Dù sao cũng đã hoàn toàn tuyệt vọng, dù sao cũng sắp chết, hỏi rồi cũng chỉ là trước khi chết cho đối phương một cơ hội để khoe mẽ.

Ta dù có chết cũng không thể nào kiến tạo cho ngươi khoe mẽ được! "Ngươi không tiếp tục hỏi nữa sao?" Tống Thư Hàng nhìn Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư đang im lặng, hỏi ngược lại: "Ta có thể thấy, trong lòng ngươi vẫn còn nghi hoặc." Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư không muốn nói chuyện: "..." "Ngươi không tò mò ta đã làm thế nào để ở tuổi 19 đã chứng đạo Bất Hủ, thậm chí siêu thoát Thiên Đạo sao?

Còn có phương pháp siêu thoát của ta, ngươi không tò mò à?" Tống Thư Hàng lại hỏi.

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư: "..." Hắn đã đánh giá thấp cảnh giới của Bá Tống, cho dù hắn không kiến tạo cho Bá Tống, cho dù hắn đã im lặng không nói, nhưng Bá Tống vẫn sẽ tự cướp bóng, tự tấn công, tự tranh bóng bật bảng, rồi tự ghi điểm, một mình làm hết.

Thật lòng mà nói, hắn đúng là có chút tò mò về 'phương pháp siêu thoát' của Bá Tống.

Nhưng mà, hắn chính là không hỏi. "Thực ra nói cho ngươi biết thêm một chuyện, khi ngươi nghe ta năm nay 19 tuổi, có phải sẽ cho rằng ta đã tu luyện đủ 19 năm không?" Tống Thư Hàng tự lẩm bẩm.

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư vẫn im lặng: "..." Bá Tống, cái tên lắm lời này, cảm giác có thể tự lẩm bẩm cả ngày, thậm chí lâu hơn. "Ngươi sai rồi, thực ra, ta từ năm ngoái... không đúng, bây giờ là thời điểm của tương lai.

Cho nên, phải nói là ta từ lúc 18 tuổi mới bắt đầu tu luyện thật sự đó!" Tống Thư Hàng giải thích.

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư mặt đầy dấu hỏi đen: "???" "Ngươi không nghe lầm đâu, ta thực ra mới tu luyện một năm đã siêu thoát bất hủ rồi.

Còn ngươi vì để siêu thoát, đã chuẩn bị ròng rã bốn kỷ nguyên luân hồi Thiên Đạo, ngấm ngầm hãm hại hết đời này đến đời khác của Thiên Đạo.

Nhưng mà, ngươi chuẩn bị nhiều kỷ nguyên như vậy, lại không bằng một năm của ta." Tống Thư Hàng giơ ngón trỏ lên: "Cảm giác thế nào?" Còn có thể thế nào nữa?

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư nghe đến đây, tâm trạng đã sắp bùng nổ rồi!

Một năm?

Ngươi đùa cái gì vậy!

Không cam lòng, bi phẫn, bất lực, phẫn nộ, hối hận... các loại cảm xúc không ngừng trào dâng trong lòng hắn. "Cuối cùng nói cho ngươi biết một chuyện." Tống Thư Hàng cảm thấy cũng gần đủ rồi, quyết định giáng đòn cuối cùng vào nội tâm của Thiên Đạo Tất Hắc: "Ngươi có biết không?

Sở dĩ ta liều mạng thăng cấp, liều mạng nỗ lực tu luyện, chính là vì ngươi đã cho ta áp lực quá lớn...

Virus 'hủy diệt chư thiên vạn giới' mà ngươi ngấm ngầm sắp đặt, chính là động lực lớn nhất để ta chứng đạo Bất Hủ trong vòng một năm." Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư không nói nên lời: "..." "Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là, nếu ngươi không sắp đặt 'virus hủy diệt chư thiên vạn giới', khi Thiên Đạo thứ chín nhậm chức, rồi đến khi Thiên Đạo thứ chín rời nhiệm sở... một vòng luân hồi của chư thiên vạn giới sẽ kết thúc.

Vạn vật sẽ bước vào giai đoạn tịch diệt, một vòng 'chư thiên vạn giới' mới sẽ ra đời.

Cũng có nghĩa là, nếu ngươi không làm gì cả, vào thời khắc cuối cùng khi trời đất tịch diệt mới ra tay, thi triển 'pháp siêu thoát' của ngươi, có lẽ ngươi sẽ có cơ hội nằm không cũng thắng?" Tống Thư Hàng chậm rãi nói.

Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, vào khoảnh khắc này cuối cùng cũng không nhịn được, đang hấp hối cũng phải bật dậy!

Ta, nằm không cũng thắng?

Chương 3164

Một nỗi hối hận không thể diễn tả bằng lời, như thủy triều nhấn chìm nội tâm của Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư. "Nhưng tóm lại bây giờ, ngươi đã không còn cơ hội nữa." Tống Thư Hàng bước lên một bước, lóe lên đến trước mặt Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư.

Sau đó cậu nắm chặt nắm đấm, đấm thẳng vào Thiên Đạo Tất Hắc: "Cú đấm này, là đánh thay cho các tiền bối Cửu Châu Nhất Hào Quần của ta!" Ầm~ Cơn đau dữ dội tác động lên người Thiên Đạo Tất Hắc, khu thể Bất Hủ trong linh hồn vậy mà lại cảm thấy đau đớn!

Dù không bị phá hủy, nhưng loại đau đớn này lại là thật sự.

Từ khi hắn chứng đạo Bất Hủ ở kỷ nguyên thứ tư, đã không còn nếm trải mùi vị của đau đớn nữa.

Mà hôm nay, hắn đã lâu lắm rồi mới được nếm lại mùi vị bị đòn. "A ~" Tiếng hét thảm quen thuộc, sau bốn kỷ nguyên, lại vang lên từ miệng hắn. "Còn cú đấm này, là thay Bạch tiền bối two tặng ngươi." "A ~" "Còn có phần của Vũ Nhu Tử, còn có Thông nương, A Thập Lục..." "A a a a ~ a ~" Đánh được nửa chừng. "Bạch tiền bối, ngài có muốn đấm một quyền không?" Tống Thư Hàng quay đầu hỏi. "Ta thì không cần đâu, đến lúc đó giao 'cơ thể' của hắn cho ta là được.

Ta trước đó ở thời điểm năm 2020, vẫn luôn nghiên cứu 'khu thể Bất Hủ' hóa thành cát sỏi tinh khiết, và tiến hành một vài thí nghiệm, đang thử chuyển hóa nó thành hình thức 'Bất Hủ Chi Cốt' của Vân Tước Tử.

Lát nữa chúng ta thực hành một chút, nếu thành công, đến lúc đó có thể lắp cho tất cả đồng bạn ở thời điểm này một viên 'cát sỏi Bất Hủ' để bảo hiểm." Bạch tiền bối nói. "Bạch tiền bối, ý hay." Tống

Thư Hàng giơ ngón cái. "Nếu đến lúc đó cậu có thể mang một phần 'cát sỏi Bất Hủ' về năm 2020, chúng ta có thể để các thành viên trong nhóm của năm 2020 cũng lắp một 'cát sỏi Bất Hủ'...

Dù sao thì, 'khu thể Bất Hủ' của năm 2020 chúng ta không thể động vào, phải giữ lại nguyên vẹn.

Cho nên, tốt nhất là mang một ít từ đây về." Bạch tiền bối tiếp tục nói. "Không vấn đề gì, chỉ cần tôi chuẩn bị một chút là có thể làm được.

Dù sao thì, tôi bây giờ là người siêu thoát bất hủ mà.

Hơn nữa, chúng ta từ tương lai trở về, cũng phải mang chút đặc sản địa phương về nhà chứ, có thể hiểu được." Tống Thư Hàng tự tin nói. [Ta?

Đặc sản địa phương?] Thiên Đạo Tất Hắc đang bị đánh lăn lộn trên đất, chỉ hận không thể 'tự bạo' ngay lúc này, giết chết cả Bá Tống và Bạch hố người trước mắt.

Nhưng mà... hắn không làm được.

Bất Hủ Thiên Đạo, chính mình cũng không thể làm hại chính mình.

Chỉ cần nghĩ đến sau khi mình bị giết chết, cơ thể còn phải bị chế thành 'đạo cụ phục sinh', sự tuyệt vọng trong lòng hắn lại chất cao thêm một chút. "Vậy thì cú đấm cuối cùng, là thay chính mình tặng cho ngươi đó.

Cú đấm này, kết thúc tất cả chấp niệm của Đại Bá Tống!" Tống Thư Hàng cuối cùng nắm chặt nắm đấm, hung hăng đấm vào người Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư!

Một quyền hạ xuống, quy tắc bị bóp méo, viết lại!

Trong tay của 'học sinh tốt nghiệp Thiên Đạo', quả nhiên ngay cả thuộc tính 'bất hủ bất diệt' cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Trong cơn đau dữ dội, cơ thể cát sỏi Bất Hủ không thể bảo vệ 'ý chí' của Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư nữa.

Giống như Thiên Đạo thứ tư của năm 2020, ý chí của hắn bắt đầu bùng cháy... nhưng lần này, ý chí của hắn là bị ép phải bùng cháy!

Dần dần, hắn bị đốt cháy thành một đống tinh thể cát sỏi trắng muốt. "Tiếc quá." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói, [Thiên Đạo Tâm Ma] mà cậu muốn vậy mà không rớt ra!

Ban đầu cậu còn muốn giáng thêm vài đòn cho Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư, để đối phương trả lại sự tuyệt vọng đã mang đến cho các tiền bối theo lãi suất cắt cổ.

Tiếc là, Thiên Đạo Tất Hắc thứ tư không phối hợp.

Đánh được nửa chừng, tên này đã im bặt, không hề hiểu ý gì cả. "Lần sau có cơ hội, ta phải áp chế ảnh hưởng của 'bất hủ chi lực' của hắn, sau đó để các tiền bối trong Cửu Châu Nhất Hào Quần, còn có Tương Lai Tử và mọi người đều qua đây, kèm theo sức mạnh của ta, đánh cho hắn một trận ra trò để xả giận." Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối vung tay một cái, cuốn lấy đống tinh thể cát sỏi trắng tinh đó rồi nói: "Đã đủ rồi, vào khoảnh khắc hắn gần thành công, đã cắt đứt hy vọng của hắn.

Sự tuyệt vọng này, đã đủ để trả lại sự tuyệt vọng của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' và Tương Lai Tử bọn họ.

Hơn nữa, 'cát sỏi Bất Hủ' của hắn cuối cùng cũng sẽ được dùng làm bồi thường." "Cũng đúng." Tống Thư Hàng gật đầu nói: "Vậy chúng ta ở lại thời đại này một thời gian ngắn nhé?" "Tương Lai Tử của thời đại này, vẫn còn một số tiếc nuối, cần cậu đi bù đắp.

Hơn nữa, cậu còn phải đi tìm Cửu Tu Phượng Hoàng Đao và ý chí của Thông nương thời đại này...

Thời gian chắc là vừa kịp." Bạch tiền bối đáp.

Ngài sẽ phụ trách nghiên cứu việc dung hợp 'cát sỏi Bất Hủ' với các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần, còn Tống Thư Hàng phụ trách triệu hồi các tiền bối đã hy sinh của thời đại Tương Lai Tử trở về.

Tiện thể, tạm biệt Vũ Nhu Tử và những người khác của thời đại này. "Được, vậy cứ quyết định thế đi." Tống Thư Hàng đưa tay đẩy một cái, mở lại cánh cửa không gian, vị trí ở phía trên nơi Đại Bá Tống bế quan trước đó. *** Trước cửa đá của nơi bế quan mới. "Khí xám trên trời, tan đi rồi!" Thông nương tóc ngắn ngẩng đầu nhìn lên trời.

Luồng khí tử vong màu xám mà chỉ có tu luyện giả mới nhìn thấy, cuối cùng cũng hoàn toàn tan biến khỏi đỉnh đầu, thế giới vốn 'tông màu xám' đã khôi phục lại màu sắc.

Nói cách khác, Tống Thư Hàng đã thành công?

Trước, sau chắc chưa đến nửa giờ đồng hồ nhỉ? "Tống tiền bối chắc sắp về rồi." Tương Lai Tử ngồi trên thân Linh Vũ Điệp, đôi chân dài thon thả nhẹ nhàng đung đưa.

Dáng vẻ tiểu thư này, Thông nương tóc ngắn đã lâu lắm rồi không thấy ở Tương Lai Tử.

Lúc này, Tương Lai Tử mới thật sự 'sống' lại. [Trừ việc không trả lương ra, Tống lão bản cũng coi như có chút tác dụng.] Thông nương tóc ngắn thầm nghĩ trong lòng.

Đang suy nghĩ, cánh cửa không gian mở ra, bóng dáng Bá Tống bước ra. "Ể?

Bạch tiền bối đâu?" Thông nương tóc ngắn nghi hoặc nhìn ra sau lưng Tống Thư Hàng, nhưng Bạch tiền bối mà cô mong chờ lại không xuất hiện.

Bạch tiền bối không ở đây, cô có chút không yên tâm.

Đặc biệt là khi chỉ có Tống lão bản mang khí chất tai họa ở đây. "Bạch tiền bối vẫn ở đây, bây giờ ngài ấy đang nghiên cứu 'cát sỏi Bất Hủ', trước khi rời đi, phải chuẩn bị cho các người một món quà." Tống Thư Hàng đáp.

Thông nương thở phào nhẹ nhõm, lại hỏi: "Giải quyết xong rồi à?

Mặt trời đen kịt đó và bản thể của hắn?" "Đương nhiên." Tống Thư Hàng nói: "Khu thể cát sỏi Bất Hủ của hắn, đều đã thành chiến lợi phẩm rồi." "Chuyện chúng ta vật lộn hơn nghìn năm không giải quyết được, ngươi vừa đến, nửa giờ đã giải quyết xong..." Thông nương thở dài, tâm trạng phức tạp. "Dù sao thì, tôi đến đây cũng là vì việc này.

Quá khứ, hiện tại, tương lai, tất cả nhân quả hội tụ lại một chỗ, mới tạo nên tôi." Tống Thư Hàng nhấc Thông nương trong hình dạng hành mèo lên, đặt lại lên vai mình: "Vị trí của ý chí Thông nương và Cửu Tu Phượng Hoàng Đao ở thời đại này, tôi đã khóa định rồi, có thể mang về bất cứ lúc nào.

Trước khi trở về, tôi sẽ khôi phục lại ý chí của Thông nương thời đại này.

Cuối cùng còn chút thời gian, cô có thể tạm biệt các tiền bối 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' của thời đại này." "Ừm, hiểu rồi.

Lát nữa nhớ để lại cho tôi và Vũ Nhu Tử chức năng 'video call xuyên thời gian tu luyện trò chuyện' nhé.

Đợi tôi về năm 2020, tôi còn phải tạm biệt các đạo hữu trong nhóm nữa." Thông nương nhắc nhở.

Nói xong, cô nhẹ nhàng nhảy một cái, tìm một vị trí trong nơi bế quan, đưa tay chạm vào cánh tay, một màn hình cảm ứng quang học mang cảm giác khoa học viễn tưởng tương tự như giao diện điện thoại hiện ra, Thông nương bắt đầu thao tác trên giao diện... "Còn nữa, Tương Lai Tử." Tống Thư Hàng vẫy tay với Vũ Nhu Tử trên Linh Vũ Điệp nói: "Cuối cùng, còn nguyện vọng gì không?" "Tống tiền bối, ở thời đại này, đối với chúng tôi ngài mới là 'Thư Hàng quá khứ', còn em, cũng không phải là Tương Lai Tử." Vũ Nhu Tử cười khúc khích nói.

Cô nhẹ nhàng nhảy xuống từ Linh Vũ Điệp, đến bên cạnh Tống Thư Hàng.

Đợi cô đứng bên cạnh Tống Thư Hàng, Bá Tống mới phát hiện Tương Lai Tử vậy mà lại cao thêm một chút...

Về tổng chiều cao, Tương Lai Tử thấp hơn cậu khoảng một cái đầu.

Nhưng khi đứng cạnh nhau, chân của Tương Lai Tử vẫn dài hơn cậu một đoạn.

Vào khoảnh khắc này, Bá Tống đột nhiên nảy sinh ý nghĩ [mình có phải là chân ngắn không nhỉ].

Lúc về có nên dùng quy tắc 'siêu thoát bất hủ' để làm chân mình dài ra một chút không? "Cuối cùng, còn một số chấp niệm, để tôi giải quyết hết cho em một lượt." Tống Thư Hàng thu lại ánh mắt khỏi đôi chân dài của Tương Lai Tử, cất tiếng nói.

Các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' đã biến mất vì tai nạn, các thành viên trọng thương không thể chữa khỏi, các đạo hữu bị mắc kẹt cảnh giới vì chấp niệm... còn có Bạch tiền bối two mất tích không rõ tung tích.

Bây giờ, dựa vào thủ đoạn của Tống Thư Hàng, đều có thể mang về. "Tống tiền bối sau khi siêu thoát, không hoàn thành 'vạn giới duy nhất' sao?" Tương Lai Tử hỏi. "Thực tế thì, đã là rồi." Tống Thư Hàng cười ha hả nói: "'Vạn giới duy nhất' mà tôi lựa chọn khác với cách mọi người nghĩ.

Hơn nữa, tôi, người không bị bất kỳ quy tắc nào ràng buộc, đã không còn bị bất cứ thứ gì hạn chế nữa." Tương Lai Tử gật đầu.

Quả thực, đây mới là lựa chọn mà Tống tiền bối sẽ đưa ra. "Vậy thì, cuối cùng, xin Tống tiền bối hãy hoàn thành những tâm nguyện đó của em đi." Tương Lai Tử nở một nụ cười thuần khiết, giống hệt như năm 2019, lần đầu tiên gặp gỡ Tống Thư Hàng. *** Theo sau Tống Thư Hàng và Tương Lai Tử không ngừng dịch chuyển không gian, không gian liên tục thay đổi.

Các thành viên trọng thương của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' được chữa khỏi.

Tâm ma được giải khai... thậm chí tâm ma đáng thương còn bị đóng gói mang đi.

Từng tin tốt một, lan truyền trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Cuối cùng, ngay cả những thành viên đã bất ngờ đạo tiêu, cũng được hồi sinh trong động phủ năm xưa của họ.

Hoàng Sơn tiền bối được đánh thức, đã lâu rồi mới bắt đầu chủ trì đại cục trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Chương 3165

Tất cả, giống hệt như cảnh tượng mà Tương Lai Tử từng mơ thấy.

Dòng thời gian của cả thế giới, dường như lập tức quay trở về thời điểm năm 2019... "Cảm ơn ngài, Tống tiền bối." Tương Lai Tử nói. "Người phải nói cảm ơn là tôi mới đúng." Tống Thư Hàng đáp.

Lúc này cậu đã biết, nếu không phải nhờ Tương Lai Tử, trong trận thiên kiếp năm xưa, Đồng Quái tiền bối, Cổ Hồ Quan chân quân và mấy vị tiền bối khác sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, để lại cho cậu nỗi hối tiếc cả đời.

Thời gian, cũng sắp đến rồi.

Tống Thư Hàng ngẩng đầu, nhìn lên trời, thí nghiệm của Bạch tiền bối cũng đã chuẩn bị xong. "Tống tiền bối...

Vũ Nhu Tử của năm 2020, vẫn ổn chứ?" Tương Lai Tử nhận ra Tống Thư Hàng có thể sắp trở về, lên tiếng hỏi. "Vẫn rất tốt, hoạt bát đáng yêu, vẫn giữ nguyên dáng vẻ mà tôi quen biết." Tống Thư Hàng cười nói. "Nhưng mà, Tống tiền bối...

Vũ Nhu Tử ngây thơ hoạt bát đó, rồi sẽ lớn lên." Tương Lai Tử nghiêm túc nói: "Cô ấy không thể mãi mãi cứ như vậy, dù không trải qua đủ mọi chuyện như em.

Nhưng theo thời gian trôi đi, cô ấy rồi sẽ thật sự trưởng thành." "Tống tiền bối, ngài có bao giờ nghĩ... bản thân mình ưu tú đến mức nào không?" Tương Lai Tử lại nói. "Tôi thực ra chỉ là một con cá muối bám vào chân các vị tiền bối thôi." Tống Thư Hàng bị Tương Lai Tử đột nhiên khen ngợi, có chút không quen. "Tống tiền bối, ngài phải tin vào chính mình, ngài rất ưu tú." Tương Lai Tử cười nói.

Cho đến hôm nay, Tống Thư Hàng có lẽ vẫn chưa trở thành 'vị đại tiền bối đáng tin cậy' trong lòng mình, trên con đường trở thành một đại tiền bối, cậu còn rất nhiều điều phải học hỏi.

Cho nên, dù đã 'Siêu thoát Bất hủ', tâm thái của cậu cũng không hề kiêu ngạo.

Nhưng trong mắt người khác, Tống Thư Hàng đã làm đến cực hạn những gì mình có thể làm, và cậu đã làm rất tốt!

Tuyệt đối không ai có thể làm tốt hơn Tống Thư Hàng.

Chứng đạo Bất hủ, mạnh mẽ áp chế Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo, cuối cùng tập hợp sức mạnh của các Thiên Đạo qua các đời, bước ra bước cuối cùng của Siêu thoát Bất hủ.

Mà tất cả những điều này đều hoàn thành trong vòng một năm ngắn ngủi.

Tống Thư Hàng chưa bao giờ thực sự nghĩ rằng, trong mắt người khác, mình ưu tú đến mức nào...

Cho nên, Tương lai tử rất rõ ràng.

Vũ Nhu Tử của năm 2020 rồi sẽ trưởng thành...

Dù Linh Điệp ba ba có bảo vệ tốt đến đâu, cô cũng không thể sau mấy trăm năm vẫn giữ được vẻ hoạt bát, ngây thơ trong sáng ấy.

Đợi đến khi tâm thái của cô cũng trưởng thành theo thời gian, đến giai đoạn mà một người phụ nữ nên hiểu biết, cô sẽ phát hiện ra rằng, trong chư thiên vạn giới, trong số những người cùng tuổi, không thể tìm ra một 'Tống tiền bối' thứ hai.

Ở bên Tống Thư Hàng lâu ngày, cô có thể vui vẻ chơi đùa, thỏa sức tận hưởng các trò chơi VIP được tùy chỉnh riêng như 'đại mạo hiểm trong bí cảnh', 'game thám hiểm bản đồ ngẫu nhiên'.

Có lẽ... nói không chừng, ngay từ đầu, cô đã không có lựa chọn.

Nhưng những lời này, Tương lai tử sẽ không nói ra.

Dù sao thì Tống tiền bối trước mắt đã thực sự Siêu thoát Bất hủ, vượt lên trên cả Thiên Đạo.

Những phiền não của Vũ Nhu Tử năm 2020 sau này, cứ giao cho Tống tiền bối toàn năng tự mình xử lý đi.

Năng lực càng lớn, trách nhiệm càng lớn, phải không?

Không thể để một Vũ Nhu Tử ở 'tương lai' như cô đi phiền não thay cho Vũ Nhu Tử của năm 2020 được?

Bản thân cô, còn phải nỗ lực vì chính mình!

Hiện tại, cô phải nỗ lực trở thành Đệ Cửu Thiên Đạo của thời đại này!

“Đi thôi, Tống tiền bối.

Các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' ở thời đại này đã hẹn nhau tụ tập, chỉ đợi người thôi.” Tương lai tử đưa tay triệu hồi con Linh Điệp khổng lồ, nhẹ nhàng nhảy lên mình nó, vẫy tay với Tống Thư Hàng.

“Đến ngay đây~ Tôi đang liên lạc với Bạch tiền bối, lúc đi, vừa hay có thể phát món quà đó cho mọi người.” Tống Thư Hàng cười, nhẹ nhàng đáp xuống mình con Linh Điệp khổng lồ này.

Linh Điệp dang rộng đôi cánh, bay về phía xa.

“Phải rồi, Tống tiền bối.

Thực ra ở thời đại này, tôi đã rất ít khi gọi anh là 'Tống tiền bối' rồi đó.” Vũ Nhu Tử trên lưng Linh Điệp lại nói: “À...

Đợi tôi thành Đệ Cửu Thiên Đạo rồi, thỉnh thoảng nếu tôi muốn đến thời đại 2020 xem thử, Tống tiền bối anh cũng không được cản tôi đâu nhé.” Tống Thư Hàng: (?⊙ω⊙)?

Tôi vậy mà đã không còn là 'Tống tiền bối' nữa à?

“Yên tâm đi, kể từ khoảnh khắc tôi Siêu thoát Bất hủ, hạn chế 'quay ngược quá khứ' đến thời đại đó của cô đã được gỡ bỏ rồi.” Tống Thư Hàng mỉm cười nói.

“Hi~” Tương lai tử nở nụ cười rạng rỡ.

Đôi cánh của con Linh Điệp khổng lồ khẽ vỗ, bay càng lúc càng cao.

Tống Thư Hàng lặng lẽ quay khuôn mặt đang giữ nụ cười đi chỗ khác, xoa xoa má để giãn cơ mặt...

Trong lời nói của Tương lai tử ẩn chứa quá nhiều thông tin.

Mà khuôn mặt biết nói của cậu, trong chốc lát đã có rất nhiều phản ứng với những 'thông tin' này.

Lại vì 'thông tin' cần biểu cảm khuôn mặt thể hiện quá nhiều, trong khoảnh khắc đó, dây thần kinh trên khuôn mặt bất hủ của cậu suýt nữa thì co giật... ...

Sau khi dự tiệc xong với các tiền bối trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', đã là đêm khuya.

Tống Thư Hàng hào phóng chuốc say tất cả các tiền bối.

Nhân lúc các tiền bối đang say ngủ, Bạch tiền bối dùng thuật cấy từng hạt 'Bất hủ sa lịch' vào trong cơ thể các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Đến lượt Tam Lãng tiền bối, Tống Thư Hàng đột nhiên có chút lo lắng: “Bạch tiền bối, ngài nói xem Tam Lãng tiền bối sau khi có được 'Bất hủ sa lịch', liệu có trở nên đáng sợ hơn cả Vân Tước Tử tiền bối

không?

Tương lai linh kiện của Tam Lãng tiền bối, liệu có chất đầy cả thế giới, thậm chí lấp kín cả chư thiên vạn giới không?” Tống Thư Hàng nghĩ đến cảnh tượng đó mà hơi rùng mình.

Thử tưởng tượng xem, cả Trái Đất toàn là 'linh kiện Tam Lãng', phủ kín hết lớp này đến lớp khác.

Thậm chí bạn bay lên không gian, trong không gian cũng trôi nổi vô số 'linh kiện Tam Lãng'.

Cảnh tượng đó quả thực còn đáng sợ hơn cả tận thế!

Đáng sợ hơn là, Tam Lãng tiền bối thật sự có thể làm đến mức đó!

Trước đây mỗi ngày gã đều 'lãng' ba lần, là vì gã phải làm đến mức 'lãng mà không chết'.

Nhưng nếu gã 'lãng cũng không chết được', thì trời mới biết gã sẽ đạt đến đỉnh cao nào trên 'lãng đạo'?

“Yên tâm đi.” Bạch tiền bối an ủi: “Thí nghiệm của ta đã tham khảo hiệu quả 'Bất hủ chi cốt' của Vân Tước Tử tiên tử.

Cho nên, mỗi lần trước khi hồi sinh, 'linh kiện Tam Lãng' để lại sẽ nổ tung ngay khoảnh khắc hồi sinh, hóa thành linh lực thuần khiết, trả về cho trời đất.

Không cần lo sẽ để lại 'linh kiện Tam Lãng' ô nhiễm thế giới.

Ngược lại, Tam Lãng chết càng nhiều, linh khí giữa trời đất sẽ càng dồi dào.” “Vậy thì tốt rồi.” Tống Thư Hàng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu không, Vân Tước Tử tiên tử, Tam Lãng tiền bối, Đồng Quái tiền bối, Đậu Đậu vân vân, đội quân 'tác tử' của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' mà bung hết hỏa lực, chỉ cần ba nghìn năm là có thể phủ kín Trái Đất!

Cùng lúc Tống Thư Hàng thở phào, tiểu thư Tai Nạn Cự Quy và các đồng bạn của cô đang ẩn mình trong bóng tối cũng cảm động đến rơi lệ, và cũng thở phào một hơi nặng nề.

Vừa rồi, khoảnh khắc Tống Thư Hàng đưa ra giả thiết 'linh kiện Tam Lãng chất đầy thế giới', tiểu thư Tai Nạn Cự Quy quả thực đã tuyệt vọng.

Cô nghĩ đến cảnh tượng đó là thấy không chịu nổi.

May mà, Bạch Thiên Đạo thật đáng tin cậy!

Mối lo này đã được giải quyết triệt để.

Đợi sau khi tất cả thành viên được cấy 'Bất hủ chi cốt', Tống Thư Hàng hài lòng gật đầu.

“Sắp đi rồi sao?” Hoàng Sơn tiền bối đột nhiên mở mắt, lên tiếng hỏi.

“Ừm, sắp đi rồi.

Nhưng mà, dù tôi đi, thực ra tôi vẫn luôn ở bên mọi người từng giờ từng khắc.

Tôi của trạng thái Siêu thoát đã không còn bị giới hạn bởi thời gian, không gian.

Tôi không nơi nào không có mặt!” Tống Thư Hàng nói một cách ngầu lòi.

Dù cậu và Bạch tiền bối có rời đi, nhưng thuộc tính 'không nơi nào không có mặt' khiến cậu bằng một cách mà người thường không thể hiểu được, vẫn luôn tồn tại cùng mọi người.

Hoàng Sơn tiền bối nghe đến đây, không những không cảm động, ngược lại còn run rẩy móc từ túi áo trong ra một lọ thuốc nhỏ, dùng thủ pháp có phần lạ lẫm đổ ra hai viên, nuốt xuống.

Tống Thư Hàng: ???

Phản ứng của Hoàng Sơn tiền bối, khác với tưởng tượng của cậu!

Chẳng lẽ đối với Hoàng Sơn tiền bối, có Đại Bá Tống là được rồi, còn tiểu Thư Hàng 'không nơi nào không có mặt' của cậu lại khiến ngài ấy đau gan sao?

“Đây là thuốc giải rượu.” Lúc này, Hoàng Sơn tiền bối nở một nụ cười ấm áp, giải thích.

Sau đó, Hoàng Sơn tiền bối đứng dậy, dùng hết sức lực ôm Tống Thư Hàng một cái: “Vất vả cho ngươi rồi, Thư Hàng.

Rõ ràng là trách nhiệm của tương lai, lại đè nặng lên vai ngươi của quá khứ.

Ta làm tiền bối, ngược lại chẳng giúp được gì.” “Không, người cần cảm ơn là tôi mới phải, Hoàng Sơn tiền bối...

Cảm ơn ngài khi đó đã kéo tôi vào 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'; cảm ơn ngài khi đó đã không lập tức đá tôi ra; cảm ơn các tiền bối trong nhóm, đã luôn kiên nhẫn và dịu dàng chỉ dạy tôi tu luyện.” Tống Thư Hàng nói từ tận đáy lòng: “Tôi có thể gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', thật sự quá tốt rồi!” Có thể gặp được một nhóm tiền bối đặc biệt như vậy, thật sự quá tốt rồi.

Thành viên của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' rất khác với những tu luyện giả bình thường.

Trên thế giới này, cũng chỉ có nhóm thành viên đáng yêu này mới có thể chấp nhận một Tống Thư Hàng hoàn toàn là tân binh vào năm 2019.

Lại còn luôn suy nghĩ cho Tống Thư Hàng, dẫn dắt cậu bước lên con đường tu luyện.

Chương 3166

Giả như ban đầu cơ duyên tiếp xúc với 'tu chân' của Tống Thư Hàng là một con đường khác, thì cậu của hiện tại, có lẽ vẫn chỉ là một tiểu tu sĩ nhất nhị phẩm...

“Hoàng Sơn tiền bối, sau khi trở về, tôi sẽ nỗ lực trở thành một đại tiền bối đáng tin cậy.” Cuối cùng, Tống Thư Hàng đảm bảo với Hoàng Sơn mama của thời đại này.

Sẽ có một ngày, cậu cũng sẽ giống như Đại Bá Tống của tương lai, trở thành một Tống Thư Hàng không khiến Hoàng Sơn mama phải uống thuốc.

Cậu của hiện tại đã 'Siêu thoát Bất hủ', có thể trong nháy mắt nắm giữ mọi tri thức của chư thiên vạn giới...

Nói cách khác, trên con đường trở thành 'đại tiền bối đáng tin cậy', thực ra thứ cuối cùng cần thay đổi chỉ còn là tâm thái của cậu.

Hoàng Sơn tiền bối suy nghĩ một lát rồi nói: “Nếu đã như vậy, hay là ngươi thử...” Lời còn chưa nói hết, Hoàng Sơn tiền bối đã phát hiện khí chất của Bá Tống đang ôm mình đã thay đổi.

Nụ cười phóng khoáng biến thành nụ cười đáng tin cậy.

Cả người cũng trở nên ổn trọng hơn.

Là Đại Bá Tống. [Không thể để ta nói hết câu được sao?] Hoàng Sơn mama thầm thở dài, vừa lạ lẫm vừa thành thạo móc lọ thuốc ra, đổ ra hai viên.

Thư Hàng của năm 2020, để trở thành một đại tiền bối đủ tư cách, vẫn còn một chặng đường dài phải đi.

Đại Bá Tống đối diện mỉm cười.

“Là thuốc giải rượu.” Hoàng Sơn mama giải thích.

“Ừm, ta biết rồi, Hoàng Sơn tiền bối.” Đại Bá Tống đáp lại với vẻ mặt đáng tin cậy.

Hoàng Sơn mama ngẩng đầu nhìn trời.

Sau đó, ngài lại bỏ viên thuốc vừa đổ ra vào lại trong lọ. [Nếu Tống Thư Hàng của năm 2020 muốn trở thành một 'đại tiền bối đáng tin cậy', thì Hoàng Sơn của năm 2020 chắc cũng sẽ đưa ra lựa chọn giống như mình nhỉ?] Dù sao cũng đều là ngài ấy.

Ngoài ra có chút tiếc nuối là, sau khi Tống Thư Hàng rời đi, Bạch tiền bối cũng đi theo.

Hơi có chút không nỡ.

Thế giới này, không có một 'Tương lai Bạch'. 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' thiếu đi A Bạch, luôn cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Thật lòng ngưỡng mộ các đạo hữu ở thời đại 2020. ****** Ngày 16 tháng 2 năm 2020 Chư thiên vạn giới, Bá Giới.

Bóng dáng của Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lặng lẽ hiện ra.

Trên vai hai người đều vác một túi 'đặc sản'.

Bạch tiền bối mang về là 'Bất hủ sa lịch' còn thừa của Đệ Tứ Thiên Đạo.

Tống Thư Hàng mang về thì là một túi đầy ắp 'Thiên niên tâm ma' đã được nén lại, những tâm ma này ít nhất đã được nuôi dưỡng trong lòng các thành viên Cửu Châu Nhất Hào Quần tương lai cả nghìn năm, mùi vị vượt xa tâm ma bình thường.

Cùng với ý thức của Thông nương đang chờ cậu trả 'lương nghìn năm'.

Ngay khoảnh khắc bóng dáng Tống Thư Hàng tái hiện, toàn bộ trang bị treo trên người đều được chuyển ra từ 'Hạch tâm thế giới', vũ trang toàn thân.

“Về rồi à?” Cọng ngốc mao của Sở các chủ hỏi, sau đó nó lại nhìn về phía Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối.

Hai tồn tại hiện đang 'mạnh nhất' chư thiên vạn giới này, lại mang theo túi lớn túi nhỏ.

Hình ảnh này, luôn cảm thấy có chút không hài hòa.

“Đây là nguyên liệu nấu ăn...

Để chúc mừng kiếp nạn của quá khứ, hiện tại, tương lai đã được giải quyết, lúc đó chúng ta sẽ tổ chức một bữa tiệc thật lớn!

Ừm, lát nữa tôi sẽ lặng lẽ đến thiên kiếp của Cư Sĩ tiền bối, trộm mấy sợi thiên kiếp đủ loại thuộc tính về.” Tống Thư Hàng nói mà nước miếng chảy ra.

Cọng ngốc mao của Sở các chủ nhất thời không biết nên đáp lại Bá Tống thế nào: “...” “Còn đây là ý thức của Thông nương, tôi còn phải đến chỗ của Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử, mang nhục thân của Thông nương về nữa.” Tống Thư Hàng lại giơ cái túi nhỏ của mình lên, giải thích.

“Tìm được tiểu Thông nương rồi à?

Tìm được ở tương lai sao?” Cọng ngốc mao của Sở các chủ nhẹ nhàng chọc vào cái túi nhỏ.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp, Sở tiền bối.

Cơ thể của người bây giờ đã mọc lại chưa?” Giọng của Thông nương vang lên.

Nhưng giọng nói này khác với giọng 'dễ thương' trong ấn tượng của cọng ngốc mao Sở các chủ, giọng của Thông nương này trong trẻo dứt khoát, còn có chút cảm giác cool ngầu.

Cọng ngốc mao của Sở các chủ từ từ cuộn lại thành hình dấu '?'.

“Thông nương thay đổi lớn lắm, đợi cô ấy hồi phục, Sở các chủ người đừng ngạc nhiên nhé.” Tống Thư Hàng cười nói.

Nói xong, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối lại đến vị trí trung tâm nhất của 'Bá Giới'.

Lý Âm Trúc vẫn đang trong trạng thái bế quan, kế thừa quyền hạn của 'Bá ấn', cô còn phải bế quan một thời gian rất dài, thời gian này có lẽ phải tính bằng 'năm'.

Một cô con gái khác là tiểu Lăng Tiêu thì đang nằm trên đùi Lý Âm Trúc, ngủ rất say - cô bé đang hộ pháp cho chị gái tiểu Âm Trúc.

Tống Thư Hàng lặng lẽ đặt một 'hộp quà' bên cạnh tiểu Âm Trúc.

Hộp quà này sẽ tự động mở ra sau một tháng.

Đó là món quà sinh nhật Tống Thư Hàng chuẩn bị cho tiểu Âm Trúc - khi hộp quà mở ra, Lý Thiên Tố đạo trưởng sẽ hiện thân dưới dạng 'linh quỷ chi khu'!

Bạch tiền bối thì thành thạo cấy một hạt 'Bất hủ sa lịch' đã qua xử lý cho 'tiểu Âm Trúc'.

Xích Tiêu Kiếm tiền bối thấy cảnh này, ngây người: “Bất hủ sa lịch?

Cơ thể của Đệ Tứ Thiên Đạo?” Cọng ngốc mao của Sở các chủ nghi hoặc: “Cơ thể của Đệ Tứ Thiên Đạo, không phải các ngươi muốn giữ lại để chuẩn bị cho A Bạch Siêu thoát sao?” “Đây là đặc sản mang về từ tương lai.” Bạch tiền bối giải thích: “Ai cũng có phần.” Sở các chủ: “...” Các ngươi gọi cái này là đặc sản?

“Không hổ là chủ nhân của ta!” Thạch Bi đạo hữu tán thưởng

Bạch tiền bối - chỉ cần là Bạch, đối với nó đều là chủ nhân.

“Ừm, pháp khí cũng có phần.

Nhưng pháp khí phải cấy 'Bất hủ sa lịch' thế nào, lúc đó ta còn phải thí nghiệm thử.” Bạch tiền bối cười nói.

“Cảm ơn Bạch Thiên Đạo, lúc đó ta sẽ làm vật thí nghiệm.” Xích Tiêu Kiếm tiền bối tự đề cử.

Lúc này, tiểu Lăng Tiêu khẽ mở mắt, mơ màng nhìn về phía Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng: “A Bạch, A Tống ba ba.” Cô bé trông vẫn còn rất buồn ngủ.

“Tiểu Lăng Tiêu ngủ tiếp một lát đi, còn sớm mà.” Bạch tiền bối đưa tay cho tiểu Lăng Tiêu một hạt 'Bất hủ sa lịch'.

Tiểu Lăng Tiêu há miệng nuốt xuống, phát ra một tràng cười khẽ, rồi lại nhắm mắt, nằm trên đùi tiểu Âm Trúc, ngủ tiếp - cô bé là hậu thủ của Thiên Đạo, có thể dùng cách này để trực tiếp dung hợp 'Bất hủ sa lịch'.

Tống Thư Hàng cưng chiều nhìn hai cô con gái, thân hình lặng lẽ lui đi.

“Tiếp theo, Xích Tiêu Kiếm đạo hữu đi làm thí nghiệm với ta...

Tiện thể, chúng ta đi thu hoạch thêm một ít 'tà vọng', làm nguyên liệu cho bữa tiệc.” Bạch tiền bối nói.

“Vậy tôi đến chỗ Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử, nhờ cô ấy tìm lại thân thể của Thông nương.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Sau đó tối nay, mở một bữa tiệc lớn.” Bạch tiền bối rất thích cảm giác tiệc tùng này: “Ta sẽ tìm Long Lạc bàn cầu nữ sĩ, xin ít rượu.” “Tối nay tập hợp.” Tống Thư Hàng gật đầu. ...

Luân hồi chi địa, vị trí của Luân hồi ấn do Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử hóa thành.

Dưới sự dẫn dắt của Luân hồi nhận tiên tử, Tống Thư Hàng sau mấy ngày lại một lần nữa đến nơi này.

“Đến rồi.” Luân hồi nhận tiên tử buông tay Bá Tống ra, lòng đầy mãn nguyện.

Luân hồi ấn khổng lồ, sau khi 'Đệ Tứ Tất Hắc Thiên Đạo' bị tẩy trắng vật lý, đã buông bỏ được chấp niệm cuối cùng trong lòng, trở nên thông suốt hơn.

Hệ thống luân hồi mới, đã bước vào giai đoạn viên mãn.

Tống Thư Hàng đối mặt với Luân hồi ấn, hai tay chắp lại khẽ bái.

Cái bái này, là bái thay cho chúng sinh chư thiên vạn giới.

Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử, có thể nói là vị Thiên Đạo nghĩ cho chúng sinh thiên hạ nhất trong các đời Thiên Đạo - gần như là một thái cực hoàn toàn trái ngược với Đệ Tứ Thiên Đạo.

Nàng thân hóa luân hồi, tạo phúc cho chúng sinh chư thiên vạn giới.

Cọng ngốc mao của Sở các chủ, Thạch Bi đạo hữu, Công đức xà mỹ nhân, Tạo hóa tiên tử, Hắc bì Vũ Nhu Tử và các trang bị treo khác, đều cùng Tống Thư Hàng, chắp tay bái Luân hồi ấn.

“Lần này có thể thuận lợi trấn áp, cưỡng ép tẩy trắng 'Đệ Tứ Thiên Đạo', cũng là nhờ phương án 'ức vạn hậu thủ' nhắm vào 'Đệ Tứ Thiên Đạo' mà tiên tử để lại.

Nếu không có tiên tử, tôi và Bạch tiền bối muốn đấm nát Đệ Tứ Thiên Đạo, e rằng phải trả một cái giá rất lớn.” Tống Thư Hàng ngồi xuống bên cạnh Luân hồi ấn, kể lại.

Luân hồi ấn khẽ rung lên, sau đó Luân hồi nhận tiên tử bên cạnh phiên dịch: “Không cần cảm ơn, trong việc đối phó với Đệ Tứ Thiên Đạo, chúng ta là quan hệ hợp tác, nếu phải cảm ơn, ngược lại chúng ta còn phải cảm ơn ngươi đã giúp chúng ta kết thúc chấp niệm.” Tống Thư Hàng cười gật đầu, sau đó lại lấy 'ý thức' của Thông nương ra: “Ngoài ra, tôi đã mang ý thức của Thông nương từ 'tương lai' trở về rồi.” “Cảm ơn Bá Tống đạo hữu.” Luân hồi nhận tiên tử tiến lên, nhẹ nhàng nhận lấy 'ý thức' của Thông nương, mang nó đến bên cạnh Luân hồi ấn.

“Ủa?

Làm gì vậy?” Thông nương ngẩn ra.

“Thông nương ngươi không cần vội, hệ thống luân hồi bây giờ đã viên mãn, hiện tại chỉ cần làm thủ tục một chút.

Sau đó, sẽ mang nhục thân của ngươi về.” Luân hồi nhận tiên tử giải thích. 'Ý thức' của Thông nương được dẫn vào trong 'Luân hồi ấn', coi như là làm hình thức, bổ sung mảnh ghép cuối cùng của hệ thống luân hồi.

Mà sâu trong Luân hồi ấn, một Thông nương tóc dài đang được tách ra.

Dự kiến sau vài phút, một Thông nương hoạt bát sẽ trở về. ...

“Cuối cùng, tôi còn một vấn đề cá nhân, muốn hỏi riêng Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử.” Tống Thư Hàng ngoan ngoãn ngồi ngay ngắn, thỉnh giáo.

Thái độ ngoan ngoãn hiểu chuyện này của cậu, kể từ khi nhiễm bệnh Tam Lãng, đã rất hiếm thấy.

Vô cùng quý giá!

Luân hồi nhận tiên tử phiên dịch: “Bá Tống đạo hữu cứ hỏi.” “Tiên tử có thể lặng lẽ cho tôi biết, trạng thái của A Thập Lục, có phải là một dạng 【Vạn giới duy nhất】 khác không?

Tiên tử có phải cũng đã bước ra nửa bước trên con đường 'Siêu thoát' không?” Tống Thư Hàng hỏi.

Trong thế giới của Tương lai tử, tại bữa tiệc của 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', cậu cũng đã nhìn thấy một A Thập Lục có sừng rồng đáng yêu... nhưng A Thập Lục đó trông giống như một 'hình chiếu' vậy.

Chương 3167

Các thành viên khác trong 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tương lai không nhìn ra điều gì khác thường.

Nhưng Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đều nhận ra điểm này - có lẽ 'Tương lai tử' cũng có nhận ra.

Đặc tính này, có rất nhiều điểm tương đồng với 【Vạn giới duy nhất】...

Đệ Ngũ Luân Hồi tiên tử, rất có khả năng cũng đã bước ra nửa bước trên con đường Siêu thoát.

“Ngươi sẽ cảm thấy khó chấp nhận sao?

Trạng thái hiện tại của Tô Thị A Thập Lục, trong cơ thể có nhiều A Thập Lục như vậy?” Luân hồi nhận tiên tử vừa phiên dịch vừa hỏi ngược lại.

Tống Thư Hàng không nghĩ ngợi mà đáp: “Đương nhiên là không rồi, nói sao nhỉ, dù sao đây cũng là một loại tình thú của người trưởng thành mà.” “Cảm ơn.” Trong Luân hồi ấn, truyền ra một giọng nói tiên tử nhẹ nhàng: “Ngươi sắp làm ba rồi.” “Tôi đã làm rồi.” Tống Thư Hàng đáp.

“Cũng phải.” Giọng nói tiên tử trong Luân hồi ấn phát ra một tràng cười vui tai: “Quên mất ngươi có một cô con gái ruột.” Cười xong.

Giọng nói tiên tử trong Luân hồi ấn lại nói: “Vậy thì, ta chính thức giao đứa con yêu quý nhất của mình, A Thập Lục, cho ngươi.” “Cứ yên tâm giao cho tôi.” Tống Thư Hàng nói: “Mười tháng sau, tôi sẽ bế cháu gái của ngài đến.” “Cẩn thận lời nói, có thể sẽ ngôn xuất pháp tùy đó.” Luân hồi nhận tiên tử nhắc nhở.

Trong lúc nói chuyện.

Cơ thể của Thông nương và 'Luân hồi ấn' đã tách rời xong.

Lúc này, Thông nương vẫn mặc bộ sườn xám như lúc 'biến mất'.

Thân hình cô bước ra từ Luân hồi ấn.

“Hơi không quen một chút.” Thông nương vung tay, tỏ ra rất không quen với trang phục lúc này của mình.

Còn có mái tóc dài đó nữa.

Thông nương đưa tay một cái, mái tóc dài bị cô cắt thành tóc ngắn cá tính, giống hệt như ở thời đại của Tương lai tử.

“Chào mừng trở về, Thông nương.” Tống Thư Hàng đứng dậy, tiến lên đón.

“Lương.” Thông nương thấy ông chủ Tống, liền nghiêm mặt, chìa ngón tay trắng nõn của mình ra: “Lương một nghìn năm!” Biểu cảm của Bá Tống thiên hạ vô địch rõ ràng cứng lại, nói một cách chột dạ: “Đây là năm 2020.” “Tôi không quan tâm.” Thông nương nghiêm túc nói: “Tôi đã làm việc chăm chỉ suốt một nghìn năm đó.” “Nợ trước đi!” Tống Thư Hàng vung tay, nói một cách ngầu lòi: “Lát nữa tôi đi mượn Bạch tiền bối.” Mặc dù bây giờ cậu có thể biến ra một đống linh thạch bất cứ lúc nào, nhưng loại linh thạch đó không có 'linh hồn'... vẫn là nên đi mượn Bạch tiền bối!

Vừa hay có thể làm sâu sắc thêm 'nhân quả' giữa cậu và Bạch tiền bối.

Chỉ cần mình mượn đủ nhiều linh thạch, nhân quả giữa mình và Bạch tiền bối sẽ không thể cắt đứt.

“Được, vậy cứ nợ trước.” Thông nương bảnh bao vuốt mái tóc ngắn, nhẹ nhàng nhảy lên, hóa thành một củ hành nhỏ, đáp xuống vai

Tống Thư Hàng.

“Vậy Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử, chúng tôi xin cáo từ trước.” Tống Thư Hàng đứng dậy, nói với Luân hồi ấn.

“Tạm biệt, Bá Tống đạo hữu.” Luân hồi nhận tiên tử đáp.

Bóng dáng của Tống Thư Hàng dần dần mờ đi, biến mất.

Đợi cậu rời đi.

Giọng nói tiên tử trong Luân hồi ấn lại vang lên: “Hậu thủ của Đệ Bát Thiên Đạo 'Cầu Thiên Đạo', đã trở thành con gái ruột của nó.” “Đệ Thất Thiên Đạo thì càng không cần phải nói, nhân quả giữa nàng và Thư Hàng quá sâu, sâu đến mức sắp buộc vào nhau, trở thành một thể.” “'Công đức võng lạc' của Đệ Lục Thiên Đạo và vị 'Công đức xà mỹ nhân' kia, đều đã dung nhập vào 'Tu Liêu trường sinh chi đạo'.” “Linh quỷ 'Trình Lâm tiên tử' do Đệ Tam Thiên Đạo sáng tạo, Hạch tâm thế giới đều đã ràng buộc với Thư Hàng.

Còn có 'Diệp Tư tiên tử' lúc này đã ở cùng A Thập Lục, kết hạ khế ước.” “Đệ Nhị Thiên Đạo thậm chí còn tặng cả 'Đệ tam thần nhãn' vô cùng quý giá, trở thành một phần cơ thể của Bá Tống...” Trừ Đệ Nhất Thiên Đạo bí ẩn khó lường ra.

Cũng chỉ có Đệ Tứ Thiên Đạo, cứng đầu vô cùng, kết quả bị cưỡng chế tẩy trắng.

“Nhưng mà, A Thập Lục không phải là con gái của ta.” Giọng của Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử cười nói: “Cho nên, ta ngược lại rất mong chờ mười tháng sau, ngươi sẽ mang một 'cháu gái' về cho ta như thế nào.” ...

Thiên Hà Tô Thị.

Các thành viên của Tô Thị vẫn bận rộn như thường lệ.

Trong biệt viện riêng của A Thập Lục.

Tô Thị A Thập Lục đang cong người, làm động tác 'dọa nạt' với một củ hành nhỏ trước mặt.

Diệp Tư hiện nửa người ra từ sau lưng A Thập Lục, tay đang cầm một cuốn 《Sổ tay dưỡng thai》, chỉ ra những điểm quan trọng đọc cho Tô Thị A Thập Lục nghe.

“Diệp Tư tỷ tỷ, đừng đọc nữa, nghe nhiều đau đầu lắm.” Tô Thị A Thập Lục bịt tai, lăn lộn trên giường: “Thứ này, tại sao không để tiểu Thập Lục số 83 hiền lành ra nghe?

Tại sao lại là tôi?” “Bởi vì cô ấy không cần, mà ngươi cần nghe.” Diệp Tư nghiêm túc nói: “Ngươi quá nguy hiểm.” “Tôi lại không phải là Tam Lãng tiền bối, tôi chỉ là so với các tiểu Thập Lục khác, hơi hiếu động hơn một chút xíu thôi.” Tô Thị A Thập Lục chìa ngón tay ra, ngón trỏ và ngón cái tạo thành một khoảng cách rất nhỏ.

“Trong khoảng cách một chút xíu này, lại có một 'vũ trụ đầu ngón tay' khác biệt.” Diệp Tư đưa tay nhẹ nhàng xoa đầu A Thập Lục, nở một nụ cười dịu dàng: “Nếu ngươi không nghe, vậy thì đổi tiểu Thập Lục khác ra.” Tô Thị A Thập Lục mặt mày tuyệt vọng ngẩng đầu nhìn trần nhà: “...” Khi cô nhìn lên trần nhà, liền phát hiện một bóng người đang lơ lửng trên đó.

“Yo, tiểu Thập Lục hiếu động, và Diệp Tư sư tỷ.” Tống Thư Hàng vẫy tay chào hai người - sở dĩ gọi 'Diệp Tư sư tỷ', đương nhiên cũng là tình thú của người trưởng thành.

“Chuyện của Tương lai tử xong rồi à?” Tiểu Thập Lục hiếu động ho khan một tiếng, ngồi xuống một cách ngoan ngoãn, còn đưa tay kéo váy, đề phòng mình bị hớ hênh.

“Chuyện của quá khứ, hiện tại, tương lai cơ bản đã xử lý xong.

Còn một vài vấn đề khác liên quan đến dòng sông thời gian, chỉ cần tôi dần dần đồng bộ hiệu quả 'Vạn giới duy nhất', tất cả vấn đề cũng sẽ được giải quyết từng bước.” Tống Thư Hàng gật đầu.

“Vậy, có tổ chức tiệc ăn mừng không?” Mắt Tô Thị A Thập Lục sáng lên.

“Trước khi mở tiệc, chúng ta còn một việc phải làm.” Tống Thư Hàng đưa ngón tay ra lắc lắc: “Hẹn hò nào, A Thập Lục, sư tỷ.” “Vậy thì vấn đề đến rồi.” Diệp Tư dang hai tay ra, trong tay cô xuất hiện mấy trăm hư ảnh của Tô Thị A Thập Lục: “Câu hỏi, Bá Tống trẻ tuổi ơi, ngươi muốn hẹn hò với A Thập Lục vàng này?

Hay là A Thập Lục bạc này?

Hay là mấy trăm A Thập Lục khác?” “Ha ha ha.” Bá Tống trên trần nhà phát ra tiếng cười đắc ý: “Ta là Bá Tống Siêu thoát Bất hủ, đương nhiên là hẹn hò từng người một rồi.” “Ngươi có thời gian đó sao?” Tô Thị A Thập Lục hỏi.

“Ta đã vượt qua cả thời gian, ngươi nói xem?” Tống Thư Hàng đáp.

Chỉ cần cậu muốn, cậu hoàn toàn có thể chơi đùa với 'thời gian'.

Có thể sau mỗi lần hẹn hò kết thúc, tiến hành đảo ngược thời gian với tiền đề giữ lại ký ức của A Thập Lục; cũng có thể cắt thời gian thành mấy trăm nhánh khác nhau, sau khi hẹn hò kết thúc thì thu lại; còn có thể tạm dừng thời gian, hẹn hò một lúc mấy trăm lần rồi mới để thời gian bắt đầu trôi. ****** Đêm.

Nho gia Kim Liên thế giới.

Các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' tụ họp.

Nói chính xác thì, từ ngày Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối đồng bộ chứng đạo, và bổ sung 9 long văn cho từng thành viên trong nhóm, phần lớn thành viên trong nhóm vẫn chưa giải tán.

Sau khi bổ sung cửu long văn, các thành viên trong nhóm có quá nhiều cảm ngộ và lý giải mới, cấp bách cần một buổi 'biện pháp' để tiêu hóa.

Mấy ngày nay, tất cả thành viên trong nhóm, ban ngày luận pháp, buổi tối tiêu hóa thu hoạch ban ngày, cứ thế kéo dài đến hôm nay.

Cho nên, Bạch tiền bối đứng ra muốn mở tiệc, căn bản không cần gửi thiệp mời, mọi người đều có mặt.

Đêm nay, cũng giống như bữa tiệc ở 'thế giới của Tương lai tử'.

Tống Thư Hàng dùng cách hào phóng, chuốc say tất cả thành viên trong cả nhóm.

Sau đó, do Bạch tiền bối ra tay cấy 'Bất hủ sa lịch' cho từng thành viên.

Làm xong tất cả, Tống Thư Hàng và Bạch tiền bối ngồi bên hồ của bữa tiệc, pha trà tiên, hai người mỗi người cầm một cốc tre, nhẹ nhàng nhấp trà tiên.

Hơi trà bốc lên, bao phủ hai người, như chốn tiên cảnh.

Phía xa...

Tô Thị A Thập Lục mơ màng tỉnh dậy, sau đó theo mùi hương đến bên cạnh Tống Thư Hàng, cuộn tròn nép vào lòng cậu.

Hắc bì tử hiện thân, đắp chăn cho Tô Thị A Thập Lục.

Sau đó nó lại đi bê cả bản thể của mình đến, cũng đắp lên chiếc chăn cùng loại với 'đại lão Cái Gì Cũng Bán'.

Vài giây sau...

Hư không chấn động, hình chiếu hóa thân của Bạch tiền bối two bước ra.

Hắn ngáp một cái rồi ngồi xuống đối diện Bạch tiền bối và Tống Thư Hàng, thành thạo nhận lấy một cốc trà tiên từ tay Bạch tiền bối.

"Tam Nhãn Thiên Đạo và ba của Thiên Đạo Cẩu Đản, sau đó lại đi đâu rồi?" Bạch tiền bối two hỏi - câu hỏi này, có lẽ là do ba của Cẩu Đản và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối nhờ hắn hỏi.

"Cựu Thiên Đạo đã bỏ học khỏi vị trí Thiên Đạo, không thể ở lại hiện thế lâu, cũng không thể ở trong thứ nguyên Thiên Đạo, cho nên sẽ mở ra một thế giới chỉ có Thiên Đạo bỏ học mới có thể vào.

Tôi đã hứa với hai vị Thiên Đạo tiền bối, trong thời gian tới, sẽ tạo cơ hội cho họ...

ít nhất là có thể để họ giống như Đệ Ngũ Thiên Đạo tiên tử, lưu lại chân thân ở hiện thế." Tống Thư Hàng đáp.

"Thiên Đạo Đại Bạch thì sao?" Bạch tiền bối two hỏi: "Có thể để hắn cũng trở về không?" "Có thể, nhưng cần một chút thời gian..." Tống Thư Hàng gật đầu xác nhận - phải đợi Bạch tiền bối tốt nghiệp, để tránh trong quá trình Siêu thoát của Bạch tiền bối, xảy ra nhiễu loạn thông tin.

"Có thể là được, thời gian bao lâu tôi không quan tâm.

Cái tên đã lấy chân tôi làm thí nghiệm, tôi chỉ mong hắn chịu thêm chút khổ." Bạch tiền bối two hận thù nói.

Trong lúc nói, hắn nhìn thấy Vũ Nhu Tử bên cạnh, ánh mắt trở nên dịu dàng.

Bạch tiền bối two đưa tay, dịu dàng vuốt qua mái tóc dài của Vũ Nhu Tử.

"Chăm sóc tốt cho con bé, giống như ta đã chăm sóc ngươi vậy."

Bạch tiền bối two nói.

“Tất nhiên rồi.” Tống Thư Hàng đảm bảo.

“Vậy ta về trước đây.” Bạch tiền bối two uống cạn trà tiên: “Cửu U hiện tại tam khuyết nhất, ta đến đây cũng là tranh thủ lúc rảnh rỗi.” “Tam khuyết nhất?

Tống U U, tiểu Bạch two, ba của Cẩu Đản và Tam Nhãn thiếu niên tiền bối cũng đã về rồi?

Vậy không phải đã có bốn người rồi sao?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

“Tống U U thái thái, chúng ta không chơi với nó.” Bạch tiền bối two xua tay, vẻ mặt ghét bỏ.

Tống Thư Hàng: ?_?

Cùng là Cửu U chúa tể, Tống U U cũng quá thảm rồi!

“Bạch tiền bối, cũng nên chăm sóc Tống U U một chút chứ, đứa nhỏ này tội nghiệp quá.” Tống Thư Hàng đau lòng nói.

“Không sao, đợi nó hết tự kỷ rồi, chúng ta sẽ chơi các trò khác.” Bạch tiền bối two vừa xua tay, vừa tiêu sái rời đi, để lại cho Tống Thư Hàng một bóng lưng cao lớn.

Tống Thư Hàng: “...” Bị đánh đến tự kỷ luôn à?

Tống U U mấy ngày nay rốt cuộc đã trải qua những gì?

Đợi Bạch tiền bối two rời đi, sau lưng Tống Thư Hàng lại vang lên tiếng bước chân loạng choạng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, quả nhiên phát hiện Hoàng Sơn mama đáng tin cậy.

Hoàng Sơn mama vẫn còn hơi say.

“Có muốn một tách trà không?” Bạch tiền bối hỏi.

Chương 3168

“Cảm ơn.” Hoàng Sơn mama ngồi xuống, nhận lấy trà tiên.

Nhấp một ngụm, ngài nói với Tống Thư Hàng: “Thư Hàng, lần này ngươi làm thật sự rất tốt.” “Ừm, tuy đã nghe Hoàng Sơn tiền bối của tương lai khen ngợi tôi, nhưng quả nhiên tôi vẫn muốn nghe tiền bối khen tôi một lần nữa.” Tống Thư Hàng cười nói.

Tay cầm cốc trà của Hoàng Sơn tiền bối cứng lại.

“Ta biết Hoàng Sơn tiền bối ngài muốn nói gì...

Thực ra ngược lại là tôi, vẫn luôn muốn cảm ơn các tiền bối.

Tôi vẫn luôn cho rằng, tôi có thể gia nhập 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', có thể gặp các tiền bối, có thể đón Bạch tiền bối xuất quan, thật sự quá tốt rồi.” Tống Thư Hàng lại một lần nữa đọc lại câu thoại này.

Cậu cảm thấy mình có thể để Công đức xà mỹ nhân ghi âm lại câu thoại này.

Tương lai nếu tâm thái sụp đổ, cậu sẽ quay lại tìm Hoàng Sơn tiền bối, để tiền bối lại khen cậu.

Sau đó lại 'phát lại' câu thoại này một lần nữa.

“Ngươi đã trưởng thành hơn nhiều rồi.” Hoàng Sơn tiền bối cảm khái.

So với một năm trước, Tống Thư Hàng đã trưởng thành quá nhiều.

Tuy nhiên, so với mục tiêu 'đại tiền bối đáng tin cậy' của Tống Thư Hàng vẫn còn thiếu một chút.

Hoàng Sơn tiền bối cảm thấy mình có thể giúp Tống Thư Hàng một tay.

“Có muốn thử làm 'nhóm trưởng' một thời gian, để chăm sóc tất cả thành viên trong Cửu Châu Nhất Hào Quần không?” Hoàng Sơn mama đề nghị.

Một người muốn trở nên trưởng thành, thì phải có nhiều kinh nghiệm hơn.

Trở thành nhóm trưởng 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', chăm sóc cục diện được bao vây bởi đội hình xa hoa gồm Cuồng Đao Tam Lãng, Đồng Quái Tiên Sư, Đậu Đậu, Diệt Phượng, Đông Phương Lục tiên tử, Bạch tiền bối, chắc chắn sẽ khiến tâm thái một người trưởng thành nhanh chóng.

Và đây cũng là đề nghị mà Hoàng Sơn tiền bối của tương lai định nói với Tống Thư Hàng.

Không cần làm nhóm trưởng mãi mãi.

Chỉ cần nhậm chức một thời gian, là đủ để Tống Thư Hàng trưởng thành rồi.

“Trở thành nhóm trưởng?” Tống Thư Hàng ngẩn ra.

Hoàng Sơn mama đây là thực sự cho cậu cơ hội mưu triều soán vị à?

“Có thể suy nghĩ một chút, vì cảm giác sẽ rất thú vị.” Bạch tiền bối bên cạnh nhấp một ngụm trà, khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành ẩn hiện trong sương mù, khiến tim người ta đập nhanh hơn.

“Được, vậy để tôi thử một thời gian.” Tống Thư Hàng gật đầu đồng ý.

“Vậy quyết định thế nhé.” Hoàng Sơn tiền bối đứng dậy, đưa tay từ trong lòng móc ra hai lọ thuốc, dùng sức ném chúng vào hồ nước.

Sau đó, trên bầu trời Nho gia Kim Liên thế giới, vang lên tiếng cười vui vẻ của Hoàng Sơn mama. ****** Ngày 24 tháng 2 năm 2020, thứ Hai.

Thời tiết vẫn còn chút se lạnh.

Đây là mùa mà chỉ cần sơ ý một chút là sẽ bị cảm, cần chú ý giữ ấm. 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' hôm nay, vẫn náo nhiệt như thường lệ.

Bắc Hà Tán Nhân: “Ta nghe Vũ Nhu Tử nói, hôm nay nhóm trưởng muốn thêm hai người mới vào?

Người mới đến chưa?” “Một lúc hai người mới à?

Người mới lai lịch thế nào?

Chủ yếu là tu vi cảnh giới của Bá Tống bây giờ hơi cao, cũng không biết người mới mà hắn kéo vào, lai lịch có lớn không?” Tô Thị A Thất nổi lên.

“Bất kể lai lịch lớn hay không, dù sao cũng không đánh chết ta được! [Biểu cảm đắc ý]” Cuồng Đao Tam Lãng: “Cho nên, sau khi người mới vào nhóm, ta sẽ đi đầu, yêu cầu hắn hoặc nàng báo số đo ba vòng, gửi ảnh nude.” “Tam Lãng à, tuy ngươi bây giờ không chết được.” Bắc Hà Tán Nhân thở dài, tiếp tục trả lời: “Nhưng nếu thật sự chọc giận đại tiền bối đáng sợ, ngươi phải cẩn thận bị bắt đi tế trời đó.

Ngươi đừng quên, ngươi bây giờ chết một lần, sức mạnh của Bất hủ sa lịch sẽ làm nổ tung 'thi thể' của ngươi, khiến cơ thể cũ của ngươi nổ thành linh lực dồi dào.

Ngươi bây giờ đã là tế phẩm tốt nhất để tế trời rồi.” “Bắc Hà ngươi theo dõi ta à?

Sao ngươi biết chuyện lần trước ta bị Luân hồi nhận tiên tử kéo đi tế trời?" Cuồng Đao Tam Lãng kinh ngạc.

Bắc Hà Tán Nhân: "..." Ngươi vậy mà thật sự bị kéo đi tế trời à?

"Mà nói, nhóm trưởng Thư Hàng đâu?

Đã muốn thêm người mới, sao không ra nói một tiếng?" Diệt Phượng công tử tò mò hỏi.

Tầm Linh tiên tử?

Vũ Nhu Tử: "Tống tiền bối đang cùng tôi và A Thập Lục, lén lút đào mỏ linh mạch của Thiên Hà Tô Thị...

Tống tiền bối nợ Thông nương một nghìn năm tiền lương, bây giờ đang đào linh thạch trả nợ đó.

Thông nương lần này thật sự tức giận rồi, nếu không trả lương cho cô ấy, cô ấy sẽ bỏ nhà đi.

Hiện tại, ba chúng tôi đã đào cả một ngày rồi." Nói xong, Vũ Nhu Tử còn đăng một tấm ảnh tự sướng lên.

Cô mặt mày lấm lem, mặc bộ đồ đào mỏ chuyên nghiệp, trên đầu còn đội một cái đèn mỏ.

Bên cạnh cô, là Tống Thư Hàng và Tô Thị A Thập Lục cũng mặt mày lấm lem.

Ba người đang lén lút đào bới.

Không chỉ vậy, trên người Tống Thư Hàng còn treo rất nhiều trang bị phụ giúp.

Hắc bì tử, Công đức xà mỹ nhân, Tạo hóa tiên tử, cọng ngốc mao của Sở các chủ.

Sau lưng Vũ Nhu Tử có Thiên Đế tử.

Bên cạnh A Thập Lục và Diệp Tư, thì có Bạch Long tỷ tỷ.

Tổ hợp này, đào linh thạch, hiệu suất phải biết!

Diệt Phượng công tử: “Ha ha ha ~@Tô Thị A Thất.” Lệ Chi tiên tử: “Tổ hợp đào mỏ này, có chút đáng sợ.” Đồng Quái Tiên Sư: “Các ngươi nên ăn mừng, Bạch tiền bối không có ở đó...

Nếu không, cộng thêm Bạch tiền bối, tổ hợp này mới càng đáng sợ hơn.” Đông Phương Lục tiên tử: “Vấn đề là, sao ngươi lại chắc chắn Bạch tiền bối không có ở đó?

Nói không chừng Bạch tiền bối đang ở bên cạnh thì sao?

Tóm lại, @Tô Thị A Thất.” Tô Thị A Thất: “[Biểu cảm kinh ngạc]!” “Ba người các ngươi ở đâu?” Một lát sau, A Thất gửi tin nhắn thoại gào thét.

“Vũ Nhu Tử, ngươi làm lộ chúng ta rồi.

Chúng ta đang lén lút đào mỏ linh mạch của Thiên Hà Tô Thị, ngươi nói như vậy, A Thất biết rồi.

Lượn thôi, lượn thôi.” Tô Thị A Thập Lục nói.

“Ha ha ha, các vị tiền bối, chúng tôi lượn đây ~~ A Thất tiền bối, đừng đến tìm chúng tôi, ngài không tìm được chúng tôi đâu.” Vũ Nhu Tử gửi một biểu cảm [Thắng lợi].

Tô Thị A Thập Lục thì đăng một tấm ảnh tự sướng ba người lén lút mở cửa không gian, rút lui khỏi mỏ linh thạch của Thiên Hà Tô Thị.

Tầm Linh tiên tử?

Vũ Nhu Tử: “Tiếp theo chúng ta đi đâu đào?

Hay là đến vành đai tiểu hành tinh bên cạnh sao Hỏa đi, ở đó có mỏ linh mạch của Hoàng Sơn tiền bối, tôi từng đến đó rồi.” “Okê~” Nhóm trưởng Bá Tống đồng ý.

“Đợi đã, đây là 'Cửu Châu Nhất Hào Quần', không phải nhóm nhỏ 'Cửu Châu Thập Lục Hào Quần' của chúng ta.

Lộ rồi.” Tô Thị A Thập Lục lại nhắc nhở.

“Nhóm Thập Lục trước đây bị lộ rồi, có nội gián, báo bí mật của chúng ta cho Hoàng Sơn tiền bối.

Bây giờ đã là Cửu Châu Đệ Thập Thất Hào Quần.” Vũ Nhu Tử nhắc nhở.

“Bất kể là nhóm mấy, chuyển nhóm nhỏ, mau chuyển nhóm nhỏ.

Rút lại tin nhắn, đừng để Hoàng Sơn tiền bối thấy.” Tống Thư Hàng vội vàng nói.

Tài khoản có tên Tôi Tên Hoàng Sơn online: “...” Một lát sau.

Ngài lặng lẽ đổi tên tài khoản của mình thành [Hoàng Sơn tuy đã nghỉ hưu, nhưng tâm vẫn rất mệt] một cái tên nhóm siêu dài.

Hành động khi đó ném lọ thuốc vào hồ của mình, có phải là quá ngây thơ rồi không?

Đậu Đậu: “Vỗ về Hoàng Sơn đại ngốc, đừng khóc, quyết định tự mình đưa ra, cắn răng cũng phải chịu đựng.” Phá Dương Kích Quách Đại: “[Biểu cảm tức giận vỗ đầu chó lầu trên?

Phiên bản Đậu Đậu]” Đậu Đậu: “???” Dược Sư: “@Bá Tống Thiên Đạo, ngươi muốn thêm người mới hả?

Lai lịch thế nào?” “Có hai người mới, một người là đệ tử của [Tiên tử Cái Gì Hàng Cũng Nhận], là một tiên tử, là một tân binh nhỏ, mới cảnh giới 3 phẩm, đạo hiệu là [Cái Gì Kinh Doanh Cũng Phải Giành].

Mấy hôm trước tôi ở chỗ tiên tử bán đồ đổi linh thạch, vừa nhìn đã trúng tiểu tiên tử này, cảm thấy cô ấy có duyên với nhóm chúng ta...

Vừa hay bổ sung thêm máu mới cho nhóm chúng ta.

Đợi thời cơ chín muồi, có thể theo đường dây này, kéo cả tiên tử 'Cái Gì Hàng Cũng Nhận' vào nhóm.

Lúc đó chúng ta mua đồ sẽ tiện hơn nhiều.” Tống Thư Hàng nói một cách khôn ngoan.

Thất Sinh Phù phủ chủ: “Tán thành!” Thông Huyền đại sư: “[Biểu cảm ngón tay cái]” Ngay cả tiền bối Liên Đại Thất Tu Thánh Quân cũng gật đầu đồng tình: “Có thể kết nối được với đại lão 'Cái Gì Cũng Bán', đối với các đạo hữu trong nhóm, quả thực là một cơ hội tốt.” “Còn một người mới là một đạo trưởng, là một thành viên của Bích Thủy Các... một đạo hữu rất thú vị.

Hắn đại diện cho thế lực Bích Thủy Các, gia nhập vào đại gia đình của chúng ta.

Vị đạo hữu này, rất dễ trêu chọc.” Tống Thư Hàng cười nói.

Cậu đang nói đến Tán Đạo Nhân.

“Vậy thì ngươi thêm vào đi, đã online rồi, thì kéo người mới vào đi.” Tuyết Lang động chủ nói.

“Đợi chút, tôi đi đón Ngư Kiều Kiều trước, sau đó sẽ thêm người mới ngay.” Tống Thư Hàng cười hì hì.

“Đón Ngư Kiều Kiều làm gì?” Yêu Sinh Nhất Chi Nam Túc Giao Bá nghi hoặc hỏi.

“Chúng tôi chuẩn bị đi đánh thức Bạch Long tỷ tỷ, vừa hay đón Ngư Kiều Kiều qua, tiết kiệm chút không khí.” Tống Thư Hàng gửi một biểu cảm [Giơ ngón tay cái] nói.

Đông Phương Lục tiên tử nhướng mày: “Sao cảm giác Thư Hàng có vẻ rất bận rộn?” Thực tế...

Tống Thư Hàng lúc này thật sự có chút bận rộn.

Chương 3169

Lúc này ngoài việc trò chuyện trong nhóm, dẫn A Thập Lục, Vũ Nhu Tử đi đào mỏ, trong 'Thứ nguyên Thiên Đạo', ý chí của Tống Thư Hàng đang cùng Bạch tiền bối tiến hành điều chỉnh cuối cùng.

Mọi thứ đã chuẩn bị xong xuôi...

Trong mấy ngày qua, họ đã thành công để 'cơ thể Đệ Tứ Thiên Đạo thuần khiết' chiếm vị trí, trở thành một robot Thiên Đạo không có cảm xúc.

Mà tiếp theo, chính là bước cuối cùng.

Bạch tiền bối Siêu thoát Bất hủ.

“Bạch tiền bối, chuẩn bị xong chưa?” Ý chí của Tống Thư Hàng lên tiếng.

“Ừm, thực ra đã chuẩn bị xong từ lâu... chỉ là cứ kéo dài mãi, rồi kéo dài đến hôm nay.” Bạch tiền bối đứng dậy, chậm rãi nói: “Bây giờ ta có chút do dự, ta Siêu thoát, có thể sẽ so với trạng thái hiện tại của ngươi... tiến thêm một bước!” Tống Thư Hàng hiện tại vẫn đang từ từ tiến hành quá trình 'Vạn giới duy nhất'.

Hơn nữa, cậu lựa chọn giữ lại tất cả các 'Tống Thư Hàng', chỉ giải quyết tiếc nuối hoặc chấp niệm, chứ không hợp nhất tất cả 'Bá Tống' vào 'duy nhất'.

Nhưng Bạch tiền bối thì khác.

Bạch tiền bối thực ra đã sớm ở một mức độ nào đó, hoàn thành 'Vạn giới duy nhất'.

Trừ giới này ra, các thế giới khác đã không còn tồn tại Bạch tiền bối.

Cho nên hắn Siêu thoát, sẽ dễ dàng hơn Tống Thư Hàng.

Cũng có thể sẽ tiến thêm một bước.

Đây chính là điều Bạch tiền bối do dự.

Nếu hắn Siêu thoát, tiến sâu hơn một bước, vào một thứ nguyên và chiều không gian cao hơn... nói không chừng hắn không thể tiếp xúc với thế giới này nữa.

Chỉ có thể quan sát, mà không thể chạm vào.

“Vậy, chúng ta không Siêu thoát nữa.” Tống Thư Hàng nghĩ một lát, quyết định: “Nếu Siêu thoát rồi, không thể quay lại thế giới này nữa.

Vậy thì Siêu thoát này, hoàn toàn vô nghĩa!” “Không, vẫn là cược một ván đi.” Bạch tiền bối ngẩng đầu, vẻ mặt vô địch: “Ta cược ta có thể trở về!” Hắn tiến lên một bước.

Nghi thức Siêu thoát bắt đầu.

“Tôi tin tưởng Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói.

Bạch tiền bối đã cược mình có thể trở về, vậy thì... nhất định có thể trở về!

Tống Thư Hàng đưa tay kích hoạt sức mạnh 'sửa đổi quy tắc' của mình, chuyển toàn bộ ràng buộc 'trách nhiệm Thiên Đạo' trên người Bạch tiền bối sang vỏ bọc không cảm xúc của Đệ Tứ Thiên Đạo.

Chương trình đã được thiết lập từ lâu, sẽ khiến Đệ Tứ Thiên Đạo vận hành rất tốt.

Dù có xảy ra vấn đề, có Tống Thư Hàng Siêu thoát ở bên cạnh giám sát, cũng có thể đảm bảo Đệ Tứ Thiên Đạo vận hành không có gì phải lo lắng.

Sau khi tất cả trách nhiệm Thiên Đạo được gỡ bỏ, thân hình Bạch tiền bối bay lên, hoàn toàn tự do.

“Theo kịp tôi nào, Bạch tiền bối.” Tống Thư Hàng nói: “Lần này, đến lượt tôi dẫn đường!” Chức năng dẫn đường của Bạch Mã, đã bị tiêu hao khi Tống Thư Hàng Siêu thoát.

Cho nên lần này, đến lượt dẫn đường của Bá Tống bài.

Do ý chí của Tống Thư Hàng chạy điên cuồng ở phía trước, dẫn đường cho Bạch tiền bối, bước vào con đường Siêu thoát.

Từng bước một.

Hai bóng người, tiến về phía trước trên con đường Siêu thoát.

Bước cuối cùng...

Tống Thư Hàng nhảy lên.

Nhưng sau khi nhảy lên kết thúc dẫn đường, thân hình cậu nghịch chuyển quy tắc, lại đột ngột xuất hiện sau lưng Bạch tiền bối.

Bạch tiền bối theo 'dẫn đường của Bá Tống' dùng sức nhảy lên.

Cùng lúc đó, ý chí của Tống Thư Hàng lại xuất hiện bên dưới Bạch tiền bối, cậu giống như bóng hình 'nghi là Đệ Nhất Thiên Đạo' năm đó, nhẹ nhàng nâng Bạch tiền bối lên.

Gửi cho Bạch tiền bối một luồng trợ lực cuối cùng, đưa hắn vào cảnh giới 'Siêu thoát'.

Bạch tiền bối, tốt nghiệp thành công!

Khác với 'Bá Tống Siêu thoát'.

Lúc Bạch tiền bối Siêu thoát, chư thiên vạn giới mơ hồ truyền đến từng đợt cảm xúc 'không nỡ'.

Toàn bộ chư thiên vạn giới, đều không nỡ để Bạch tiền bối Siêu thoát.

Nhưng họ cũng không muốn cưỡng ép giữ Bạch tiền bối lại, mà mang theo cảm xúc không nỡ, gửi đến lời chúc phúc cuối cùng cho sự Siêu thoát của Bạch tiền bối.

Trong chư thiên vạn giới, dị tượng liên miên.

Sự đối xử phân biệt quá rõ ràng.

Lúc Bá Tống Siêu thoát, chư thiên vạn giới ngay cả một quả 'pháo hoa' cũng không nỡ bắn, sợ bắn một cái là lỗ vốn.

Một lát sau.

Ý chí của Tống Thư Hàng quay lại thứ nguyên 'Siêu thoát' đó.

Cậu đang chờ đợi Bạch tiền bối xuất hiện.

Chỉ là... cũng giống như lúc đó, bóng dáng của Bạch tiền bối, vẫn không hiện ra.

“Hóa ra, là như vậy à.” Tống Thư Hàng cúi đầu, nhìn vào bàn tay phải vừa rồi đã nâng Bạch tiền bối một chút.

Chẳng trách, khoảnh khắc cậu Siêu thoát, vượt qua giới hạn của 'thời gian', đến được chiều không gian thứ nguyên Siêu thoát này, lại không nhìn thấy bóng dáng của Bạch tiền bối.

Trước đây cậu từng nghĩ, là do Bạch tiền bối ở tương lai 'không thể thành công Siêu thoát', cho nên Bạch tiền bối không xuất hiện ở đây.

Nhưng bây giờ xem ra... e rằng là do Bạch tiền bối đã tiến xa hơn cậu một bước.

Có thể đang đứng ở một tầng thứ cao hơn.

Cho nên, ở đây, cậu mới không thể nhìn thấy Bạch tiền bối.

“Lần cuối cùng, lại cược thua rồi sao?” Tống Thư Hàng khẽ nói.

Cậu đứng trong thứ nguyên này, trôi nổi.

Một lúc lâu sau.

“Vậy thì, để mình đặt một mục tiêu mới vậy.” Tống Thư Hàng xoa xoa má, ha ha cười một tiếng.

Nếu Bạch tiền bối đã đến một tầng thứ xa hơn.

Vậy thì...

Cậu sẽ mang tất cả các thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần' và mọi người, theo kịp bước chân của Bạch tiền bối.

Ta là Bá Tống.

Chuyện này... ta có thể làm được.

Cho nên, dù Bạch tiền bối cược thua, cũng không sao cả.

Ta là tồn tại nhất định sẽ trở thành 'đại tiền bối đáng tin cậy'.

Ý chí của Tống Thư Hàng lại một lần nữa áp chế, sau đó cẩn thận quay trở lại 'hiện thế'.

“Vậy bây giờ, trước tiên thêm hai người mới vào nhóm đã.” “Con đường của đại tiền bối đáng tin cậy, sẽ bắt đầu từ hai người mới.” “Mục tiêu mới, toàn viên Siêu thoát, đuổi kịp Bạch tiền bối!” Tống Thư Hàng mở giao diện, thậm chí lại một lần nữa đè 'thời gian' xuống đất ma sát, trong cùng một lúc, đồng thời bắt đầu thêm hai tài khoản làm bạn.

“Đuổi theo ta làm gì?” Đột nhiên, giọng nói nghi hoặc của Bạch tiền bối vang lên sau lưng Tống Thư Hàng.

Tống Thư Hàng quay đầu lại, liền phát hiện Bạch tiền bối đang trốn ở đó lén lút ăn thiên kiếp.

Tống Thư Hàng: “!!!” “Ta cược thắng rồi.” Bạch tiền bối vẻ mặt vô địch nói: “Ta quả nhiên chưa bao giờ cược thua.” Ngón tay Tống Thư Hàng trượt một cái...

Hiện thế, Trái Đất.

Ở hai nơi khác nhau trên Trái Đất, có một nam một nữ, đang lướt điện thoại, có vẻ như đang đọc sách.

Đúng lúc này, họ đồng thời nhận được một tin nhắn. [Bá Tống Thiên Đạo (*****) yêu cầu thêm bạn.] Tin nhắn đính kèm: không có.

Bá Tống Thiên Đạo?

Ai vậy?

Biệt danh trung nhị như vậy, là ai đang đùa với hắn, nàng sao?

Đồng ý làm bạn?

Hay là từ chối?

Một lát sau.

Hai bóng người ở hai nơi khác nhau, gần như đồng thời đưa tay, đưa ra lựa chọn của hắn và nàng...

Ngày 7 tháng 8 năm 2020, thứ Sáu, tiết Lập thu.

Tại bệnh viện số một mới được xây của Nho gia ở thành phố Văn Châu, khoa sản.

Một vị mẹ Tống, người được nhân viên nội bộ gọi là tiên tử lão tổ nhà họ Triệu, sau mười tháng mang thai, cuối cùng cũng đã toại nguyện, sinh hạ một cô con gái trắng trẻo mập mạp.

Khi y tá báo tin này cho ba Tống, ba Tống đã hét lên một tiếng vui mừng từ tận đáy lòng, từ tận sâu trong linh hồn: "Là con gái, thật sự là con gái!" Ông ra sức lay người Hằng Hỏa Tôn Giả bên cạnh, suýt chút nữa thì mừng quá hóa khóc: "Tôi được làm ba rồi!" "Phải, phải, chúng tôi đều biết cả.

Tống đạo hữu, ngài không cần kích động như vậy." Hằng Hỏa nhẹ nhàng vỗ vỗ ba Tống đang kích động.

Chương 3170

Mà ở phía sau ba Tống, Tống Thư Hàng đưa tay chỉ vào chính mình, trên mặt hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng.

Ba ơi, ý ba là sao?

Tình cảm là hôm nay ba mới được làm ba à?

Thế còn con thì sao?

Con là cái gì?

Con là do hai người nhặt từ thùng rác về sao?

Tiểu Lăng Tiêu bò trên đầu Tống Thư Hàng, khẽ vỗ đầu cậu, an ủi: "Không sao, con làm ba còn sớm hơn cả ông nội mà." Tống Thư Hàng: "???" "Thư Hàng, con có em gái rồi!" Lúc này ba Tống lại quay người, túm lấy cổ áo Tống Thư Hàng, ra sức lắc mạnh.

Để phối hợp với ba mình, rõ ràng đã là đại lão Bá Tống tồn tại siêu thoát bất hủ, mà vẫn phải phối hợp lắc lư thân thể một cách có quy luật, để tránh cho thân thể yếu ớt của ba bị phản chấn khi lay mình, làm trẹo cổ tay.

Tôi, một tồn tại siêu thoát Thiên Đạo, lại chẳng có chút thể diện nào cả! "Vâng, ba à, chẳng phải chúng ta đã biết từ sớm rồi sao?" Tống Thư Hàng vừa lắc người theo nhịp 'một hai ba bốn, hai hai ba bốn', vừa trả lời. "Tuy đã biết từ sớm, nhưng có những chuyện, trước khi chưa xác định thì vẫn khác." Ba Tống sau khi lắc con trai mình gần một phút, cảm xúc mới hơi ổn định lại một chút.

Mà thế này đã là nhờ trái tim lớn gia truyền phát huy tác dụng 'bình tĩnh' rất tốt rồi đấy. "Hằng Hỏa tiên sinh, tiếp theo chúng ta có cần làm thủ tục nhập viện không?" Sau khi ba Tống bình tĩnh lại, ông nhìn sang Hằng Hỏa Tôn Giả hỏi. "Không cần, Triệu tiên tử có thể xuất viện trực tiếp, về nhà tĩnh dưỡng là được.

Chúng ta là tu sĩ, thân thể không yếu ớt như vậy." Hằng Hỏa Tôn Giả bình tĩnh đáp. "Về nhà luôn?

Thật sự không có vấn đề gì chứ?" Lối suy nghĩ của ba Tống hiện tại, ở một vài chi tiết, vẫn chưa thể thoát khỏi hình thức tư duy của người thường được.

Dù sao thì, hiện tại ông cũng chỉ là một người mới tiếp xúc tu luyện được hơn chín tháng.

Mặc dù con trai ông, Bá Tống, mười tháng đã sắp siêu thoát rồi... "Nếu Tống đạo hữu không yên tâm, tôi sẽ sắp xếp nhân viên chuyên môn phụ trách đến nhà chăm sóc Triệu tiên tử." Hằng Hỏa Tôn Giả nghĩ một lát rồi bổ sung. "Như vậy có phiền các bác sĩ Nho gia quá không?" Ba Tống có chút bất an nói. "Yên tâm đi... chuyện này, thành viên Nho gia không ai từ chối đâu." Hằng Hỏa Tôn Giả cười nói.

Nhiệm vụ chăm sóc mẹ Tống một khi được công bố trong Nho gia, e là sẽ bị tranh giành trong nháy mắt.

Phải biết rằng, nhà cũ của Tống Thư Hàng ở thành phố Văn Châu bây giờ chính là 'thánh địa'.

Không có sự đồng ý của Bá Tống, người khác căn bản không thể xâm nhập.

Tu luyện giả có thể ở trong 'thánh địa' này một thời gian, mỗi giây mỗi phút đều có thể thu được lợi ích.

Hơn nữa, mẹ của Bá Tống sinh con thứ hai, nhiệm vụ chăm sóc mẹ Bá Tống đối với Nho gia mà nói càng có ý nghĩa phi thường.

Cho đến nay, đại bộ phận thành viên Nho gia vẫn cho rằng Bá Tống là Thánh nhân chuyển thế.

Bá muội trong mắt thành viên Nho gia chính là em gái của Thánh nhân chuyển thế.

Nho gia đã bỏ lỡ thời thơ ấu của 'Thánh nhân chuyển thế?

Bá Tống', tuyệt đối không thể bỏ lỡ Bá muội nữa.

Cho nên, Bá muội là tồn tại mà Nho gia phải nâng trong lòng bàn tay để che chở.

Sau khi được Hằng Hỏa Tôn Giả giải thích, ba Tống mới hơi yên tâm một chút, và quyết định đưa mẹ Tống về thẳng nhà cũ ở thành phố Văn Châu để dưỡng thai. ... ...

Thành phố Văn Châu, Thánh địa Thiên Đạo, nhà Bá Tống.

Mẹ Tống buồn chán ngồi trên giường, cầm một quyển kinh văn Nho gia đọc.

Nói đi cũng phải nói lại, lần sinh Bá muội này, cảm giác hoàn toàn khác với lúc sinh con khỉ nghịch ngợm Tống Thư Hàng kia.

Dù đã gần 20 năm trôi qua, bà vẫn nhớ như in cơn đau xé rách lúc sinh Tống Thư Hàng.

Nhưng lúc sinh Bá muội... bà còn chưa kịp dùng sức, Bá muội đã rất phối hợp, tự mình lanh lẹ lăn ra ngoài.

Cộng thêm việc bây giờ bà cũng là một tu sĩ Nhất phẩm đã tiếp xúc tu luyện gần mười tháng, tố chất thân thể cơ bản của tu sĩ vẫn có.

Sau khi sinh con xong, bà cảm thấy mình chẳng khác gì lúc chưa sinh, thậm chí còn thân nhẹ như én hơn cả lúc mang thai mười tháng.

Lúc này, bà chỉ hận không thể xuống giường chạy một vòng, đi vài bước bộ pháp 《Quân Tử Vạn Lý Hành》, rồi đánh một bài quyền.

Nhưng bà không cãi lại được ba Tống, chỉ có thể bị ép ngồi trên giường để 'dưỡng thai'.

Khó chịu...

Trước kia, bảo bà ru rú ở nhà xem phim truyền hình cả ngày cũng chẳng thấy sao.

Nhưng bây giờ, bà thật sự ngồi không yên một khắc, mỗi ngày không đánh hai bài quyền, luyện một chút thân pháp là thấy bứt rứt không yên. "Hay là luyện thử Minh Tưởng Pháp?" Mẹ Tống nghĩ thầm, rồi lại liếc nhìn Bá muội trong chiếc nôi nhỏ bên cạnh, cùng với người nhà đang vây thành một vòng.

Tên của Bá muội đã được nghĩ sẵn từ lâu.

Tống Thư Ngọc, trong sách tự có người đẹp như ngọc.

Người của Bá muội cũng giống như tên vậy.

Mẹ Tống nhớ lúc Tống Thư Hàng mới sinh, nhăn nhúm một cục, như một con khỉ gầy.

Nhưng Thư Ngọc, vừa sinh ra da dẻ đã bóng loáng như ngọc, khuôn mặt cũng không hề gầy, mũm mĩm, Q-đàn hồi.

Tóc cũng đen nhánh như ngọc trai đen.

Lông mi dài cong vút, dường như lúc nào cũng có thể mở mắt ra. "Cô cô vẫn đang ngủ sao?" Tiểu Lăng Tiêu bò trên đầu Tống Thư Hàng, hai mắt dán chặt vào Bá muội.

Lúc này, phần thân dưới hình quả trứng của nó cuối cùng đã hoàn toàn biến thành chân.

Dáng vẻ hiện tại giống như một thiếu nữ máy móc to bằng nắm tay. "Cô cô của con mới sinh, có lẽ cần một chút thời gian mới mở mắt được.

Đợi cô cô mở mắt rồi, sẽ dần dần biết nói... cũng không biết con bé sẽ gọi ba trước hay gọi mẹ trước nhỉ?" Ba Tống cẩn thận che chở cho con gái, đồng thời giải thích cho cháu gái. "Không, em ấy đã mở mắt rồi, Thư Ngọc hiện tại chỉ đang nhắm mắt minh tưởng thôi." Tống Thư Hàng chậm rãi nói: "Không hổ là em gái của tôi." "Minh tưởng?" Ba Tống ngẩn ra, nếu biết minh tưởng, chẳng lẽ Thư Ngọc đã biết nói rồi? "Là thai giáo đó ~" Vũ Nhu Tử vui vẻ giơ tay nói: "Em vẫn luôn thai giáo cho Thư Ngọc và Tống Miêu, sách nói thai giáo rất quan trọng, tu luyện phải bắt đầu từ trong bụng mẹ." "Vũ Nhu Tử làm tốt lắm!" Ba Tống khen ngợi: "Nói đến, Tống Miêu còn bao lâu nữa mới sinh?" Con gái và cháu gái có thể sẽ sinh trước sau.

Nghĩ đến thôi là đã có thể thu hoạch được niềm vui nhân đôi... "Có lẽ còn cần một chút thời gian." Tống Thư Hàng cười gượng. "Một chút thời gian là bao lâu?" Ba Tống hỏi.

Tu luyện mười tháng, ông cũng biết một vài thường thức của giới tu luyện.

Ví dụ như, quan niệm về thời gian của tu sĩ thường có sự khác biệt lớn với người thường.

Một chút thời gian của tu sĩ, rất có thể là vài tháng, thậm chí lâu hơn. "Mười năm tám năm?" Chính Tống Thư Hàng cũng có chút không chắc chắn, đồng thời cậu liếc nhìn A Thập Lục đang co người trên sofa, không biết đã lén ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Rõ ràng trước đó 'nhân cách A Thập Lục hiếu động' vẫn còn đang vui vẻ trêu đùa Bá muội.

Nhưng không biết từ lúc nào, cô đã lặng lẽ co người trên sofa, ngủ mất rồi.

Tống Thư Hàng đưa tay, lấy ra một chiếc chăn mới 'cùng loại với đại lão Cái Gì Cũng Bán Được', đắp cho A Thập Lục.

Ba Tống: "!!!" Na Tra mới có ba tuổi thôi mà, cháu gái của tôi tại sao lại cần đến mười năm tám năm?

Tương đương với ba Na Tra? "Mười năm tám năm, sẽ không xảy ra vấn đề gì chứ?" Ba Tống có chút lo lắng nói.

Lúc này, giọng nói của Bạch tiền bối vang lên giữa không trung: "Không cần lo lắng, sở dĩ cần lâu như vậy, cũng là vì cân nhắc đến cơ thể của A Thập Lục.

Đây cũng là nguyên nhân gần đây cô bé thường đột nhiên ngủ thiếp đi." Giữa không trung có mây lành hiện ra.

Bạch tiền bối vượt không gian mà đến. "Bạch tiền bối vừa đi đâu vậy ạ?" Tống Thư Hàng ngẩng đầu hỏi. "Đến chỗ Tương Lai Tử, hỗ trợ cô ấy leo lên ngôi vị Thiên Đạo thứ mười." Bạch tiền bối nói xong, chen đến bên cạnh Bá muội, thuận tiện đẩy Bá Tống sang một bên, đẩy cậu về phía Vũ Nhu Tử.

Sau khi ngài và Tống Thư Hàng siêu thoát, ngôi vị Thiên Đạo thứ chín thực ra là 'để trống'.

Cho nên Tương Lai Tử có thể chứng đạo.

Có điều, Tương Lai Tử chứng Thiên Đạo ở 'thế giới tương lai' tuy là Thiên Đạo thứ chín, nhưng trên thực tế, nếu tính theo thứ tự, thì phải là Thiên Đạo thứ mười.

Đẩy Tống Thư Hàng ra, Bạch tiền bối cúi người vịn vào thành nôi, hai tay đan vào nhau, đôi mắt cười nhìn cô bé.

Cái thành nôi này còn là do Bạch tiền bối tháo từ 'Lưu Tinh Kiếm' xuống đấy!

Lúc này, mái tóc dài của Bạch tiền bối rủ xuống, tỏa ra hương thơm thoang thoảng dễ chịu. 'Minh tưởng' Thư Ngọc khịt khịt mũi, ngay sau đó hàng mi dài của cô bé khẽ động.

Một lát sau.

Đôi mắt đen láy của Bá muội mở ra, khóa chặt vào bóng dáng của Bạch tiền bối. "Bạch ~ Bạch ~" Cô bé vui vẻ giơ bàn tay mũm mĩm lên, hướng về phía Bạch tiền bối.

Chương 3171

Bạch tiền bối thấy phản ứng của cô bé, cười gật đầu, tỏ vẻ hài lòng với phản ứng của Bá muội. "Con bé này giống ta." Tống Thư Hàng ở bên cạnh bình luận.

Biết ôm cái đùi to nhất ở đây.

Đúng là anh em ruột!

Thái độ thân mật của Bá muội khiến Bạch tiền bối rất mãn nguyện.

Ngài đưa tay bế Bá muội lên, lại đưa tay điểm nhẹ vào bụng cô bé.

Ngay sau đó, có 33 điểm sáng, lần lượt ngưng tụ, dung nhập vào cơ thể Bá muội. "Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí?" Tống Thư Hàng ngẩn người, nói: "Bạch tiền bối, món quà này quý giá quá." Trong tay Bạch tiền bối cũng chỉ có một bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí, là do Thiên Đạo Bạch đời trước luyện chế, có ý nghĩa đặc biệt. "Yên tâm đi, không phải bộ đó." Bạch tiền bối biết suy nghĩ của Tống Thư Hàng, giải thích: "Đây là một vài phôi pháp khí ta luyện tập khi muốn nâng cấp Lưu Tinh Kiếm thành 'Đạo khí'... trong tay ta còn nhiều bộ lắm, cậu cứ cố gắng lên." Vì là phôi pháp khí, nên tương lai đợi khi Bá muội đạt cảnh giới Tứ phẩm, chỉ cần luyện hóa kỹ một chút là có thể biến bộ Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí này thành 'bản mệnh pháp khí' của mình.

Ngược lại còn thích hợp với Bá muội hơn là 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' đã hoàn chỉnh. "Thì ra là vậy." Tống Thư Hàng ha ha cười: "Con sẽ cố gắng." Bạch tiền bối còn 'nhiều bộ' Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí muốn tặng, Tống Thư Hàng đương nhiên hiểu ngay ý tứ.

Cậu phải nỗ lực hơn nữa, để Bạch tiền bối có cơ hội tặng hết nhiều bộ pháp khí như vậy.

Có lẽ cảm ứng được khí tức của 'Tam Thập Tam Thú Tổ Hợp Pháp Khí' trong cơ thể Bá muội, Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử của Tống Thư Hàng dẫn theo 65 tiểu khí linh, 'xoẹt' một tiếng hiện ra từ người Tống Thư Hàng.

Tổng cộng sáu mươi sáu tiểu tiên tử khí linh, vây quanh Bá muội.

Ba Tống nhìn 66 tiểu tiên tử này, ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

Đặc biệt là Nghịch Kình Khí Linh tiểu tiên tử dẫn đầu, trông giống như em gái của Thư Hàng vậy.

Ba Tống luôn có cảm giác Thư Ngọc nhà mình lớn lên, chắc cũng sẽ đáng yêu như thế. "Đúng là một cô bé may mắn." Tống Thư Hàng cười dùng ngón tay ngoéo lấy bàn tay nhỏ của em gái.

Chỉ cần ôm chặt đùi Bạch đại lão, cộng thêm người anh ruột này của cô bé, hai tồn tại có quyền hạn cao nhất thế giới đã vững vàng đứng sau lưng Bá muội, trở thành hậu thuẫn vững chắc nhất cho cô bé.

Tương lai, sau khi Bá muội hiển thánh trước mặt mọi người, thánh hiệu có thể gọi là Bá Giải!

Dùng để biểu đạt sự ngang ngược không kiêng kỵ của cô bé.

Tống Thư Hàng vẻ mặt vui mừng.

Lúc này, Công Đức Xà Mỹ Nhân từ sau lưng cậu hiện ra, mỉm cười, dùng 'giọng nói dịu dàng' của Bá Tống cất lời: "Nhưng mà, em gái của ta ơi, về phương diện ôm đùi, ngươi vẫn không bằng ta đâu!" Vẻ mặt 'mãn nguyện' của Tống Thư Hàng cứng đờ.

Cùng lúc đó, Tạo Hóa Tiên Tử không chịu thua kém, từ Thánh

Nhãn Kim Đan của Tống Thư Hàng chui ra, cũng bắt chước 'giọng nói bá đạo' của Bá Tống cất lời: "Em gái của ta ơi, để anh trai nói cho ngươi biết, đùi to thứ này, không ai quy định là chỉ được ôm một cái!" Sau khi hai vị tiên tử phát biểu xong, ánh mắt đồng thời nhìn về phía cái bóng của Tống Thư Hàng.

Ánh mắt sắc bén xuyên thẳng qua cái bóng, khóa chặt Hắc Bì Tử.

Khoảng ba giây sau.

Hắc Bì Tử đỏ mặt chui ra từ trong bóng tối.

Phải biết rằng, bản thể của cô cũng đang ở đây!

Vũ Nhu Tử đang ở đối diện, cô vẫn luôn duy trì hình tượng ưu nhã trước mặt bản thể, có lẽ sắp sụp đổ rồi.

Dưới sự chú mục của hai vị tiền bối phụ kiện, Hắc Bì Tử nặn mãi mới ra được một câu thoại: "Đùi to thứ này, càng nhiều càng tốt, càng khỏe càng tốt, nếu có thể ôm cùng lúc ba mươi cái đùi, thì tuyệt đối không chỉ ôm hai mươi chín cái!" Trong đôi mắt đẹp của Công Đức Xà Mỹ Nhân và Tạo Hóa Tiên Tử hiện lên vẻ hài lòng. "Cúc cu cúc ~" Bá muội dường như bị chọc cười, phát ra một tràng cười rất thú vị.

Ba Tống bên cạnh khe khẽ thở dài: "..." Nhiều quá đi!

Phụ kiện trên người con trai mình nhiều quá. "Đừng dạy hư em gái con." Trên đỉnh đầu Tống Thư Hàng, sợi ngốc mao của Sở các chủ khẽ gõ đầu cậu.

Sở các chủ gần đây một lòng hai việc, phần lớn tâm thần đặt ở 'Bích Thủy Các', bên sợi ngốc mao này phần lớn thời gian ở trạng thái chờ. "Không phải con, con không có, con oan quá..." Tống Thư Hàng ngẩng đầu nói. "Lát nữa ta và Sở Two sẽ qua một chuyến, lúc đó chúng ta sẽ trực tiếp đi qua 'Hạch tâm thế giới' làm trung chuyển, xem em gái mới sinh của con." Sở các chủ lên tiếng. "Không vấn đề gì, quyền hạn mở cửa Hạch tâm thế giới con vẫn luôn giữ cho các chủ." Tống Thư Hàng cười nói. 【Đến sợi ngốc mao cũng là tiên tử à.】 Nói đi cũng phải nói lại, cho đến bây giờ, ba Tống vẫn chưa mò ra được trên người con trai mình rốt cuộc có bao nhiêu 'tiên tử' phụ kiện! "Đúng rồi, bản thể của ta lúc đó sẽ cùng Kim Quái Thiên Đế, còn có Đồng Quái trong nhóm của con cùng qua." Lúc này, chiếc khăn quàng cổ Bạch Long trên cổ Bá Tống cũng lên tiếng.

Lần này 'khăn quàng cổ Bạch Long' không phải là 'loại hình công đức thể' của Bạch Long tỷ tỷ, mà là chiếc khăn được dệt từ bờm của Bạch Long, là một phân thân đặc biệt của Bạch Long tỷ tỷ.

Tống Thư Hàng và A Thập Lục mỗi người một cái. "Không vấn đề gì, con sẽ chuẩn bị yến tiệc để chiêu đãi mọi người." Tống Thư Hàng cất giọng hào sảng.

Âm thầm bắt đầu để phân thân sắt thép, tam thi hóa thân của mình đi thu hoạch một lô nguyên liệu như 'tâm ma, tà vọng, công đức quả thực, thiên kiếp, ma kiếp' về. 【Đến khăn quàng cổ cũng là tiên tử.】 Ba Tống ánh mắt trên dưới đánh giá con trai, muốn biết rốt cuộc những vị trí nào trên người con trai sẽ mở miệng nói chuyện. "Bản thể của ta và Xích Tiêu Tử sẽ qua muộn một chút, Xích Tiêu Tử đang chuẩn bị một món quà thú vị." Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm phát ra giọng thiếu nữ dễ nghe. "Không vấn đề gì, sớm chút muộn chút không sao cả, người đến là được rồi." Tống Thư Hàng cười cấp cho Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm một phát.

Tâm Ma Xích Tiêu Kiếm lúc đó cùng với 'Thông nương' biến mất.

Lúc đó nó dùng sức mạnh của mình bảo vệ ý thức của Thông nương, bản thân lại bị mài mòn đến chỉ còn một mảnh vỡ nhỏ, lạc trong loạn lưu không gian.

Sau khi Tống Thư Hàng siêu thoát, đã mang nó từ loạn lưu không gian về, và một hơi dùng một trăm triệu phát 《Dưỡng Đao Thuật》 khiến nó hồi phục như cũ. 【Đến kiếm cũng là tiên tử.】 Ánh mắt ba Tống sắc bén. "Tống lão bản, mở cửa, mở cửa!" Lúc này, giữa không trung truyền đến giọng nói đầy nội lực của Thông nương.

Tống Thư Hàng đưa tay điểm một cái vào không trung, mở ra cửa không gian.

Một con rùa biển trên lưng mọc hành lá thong thả bơi ra từ cửa không gian. "Quy tiền bối, lâu rồi không gặp." Tống Thư Hàng vẫy tay. "Lâu rồi không gặp ~ Tiếc là chậm một bước, vốn dĩ ta và Thông nương định sẽ về kịp lúc em gái ngươi ra đời.

Nhưng lò đan dược này của chủ ta vì phẩm cấp quá cao, thời gian mở lò, chậm hơn dự kiến một chút." Quy tiền bối tiếc nuối nói.

Thông nương từ trên lưng Quy tiền bối nhảy xuống, đáp xuống vai Tống Thư Hàng, dụi dụi vào má Tống Thư Hàng nói: "Tống lão bản, lần này ta và Quy tiền bối từ chỗ Bắc Phương Đại Đế lấy được rất nhiều đan dược trúc cơ cực phẩm, rất thích hợp cho em gái ngươi dùng." "Thay tôi cảm ơn Bắc Phương tiền bối." Tống Thư Hàng đưa tay nhận lấy đan dược. "Vậy thì, lương tháng này của ta đâu?" Thông nương lại hỏi. "Tháng này không phải vẫn đang bận sao, vẫn chưa kịp đi đào." Tống Thư Hàng cười liếc nhìn Tô Thị A Thập Lục và Vũ Nhu Tử.

Hơn nữa hoạt động đào linh thạch này, bọn họ cũng chơi chán rồi.

Lần sau, hay là trực tiếp tạo ra một hành tinh linh thạch nhỏ trong hư không, rồi ở trên đó đào hầm chơi? 【Đến hành và rùa cũng là tiên tử.】 Ánh mắt ba Tống đều trở nên sắc lẹm.

Theo từng phụ kiện trở về, từng vị tiền bối đến nơi.

Chẳng biết từ lúc nào, bên cạnh Tống Thư Hàng đã vây đầy các loại hack.

Tất cả các phụ kiện đến chúc mừng, đều vây quanh Tống Thư Hàng nói cười vui vẻ.

Bá muội được Bạch tiền bối bế trên vai cố gắng mở mắt, nhìn anh trai mình.

Nhìn gò má đang cười dịu dàng của anh trai, luôn có một cảm giác thân thiết khó tả, bất giác thu hút mọi người tụ tập bên cạnh anh.

Có điều... khuôn mặt đó của anh trai, luôn có cảm giác như biết nói vậy!

Là ảo giác sao?

Bá muội trong lòng nghi hoặc. "Là biết nói đó." Bạch tiền bối dịu dàng giải thích: "Chúng ta gọi đây là 'Bị động độc kiểm thuật', Thư Ngọc con không cần hâm mộ, con và Thư Hàng là anh em ruột, tương lai con cũng có thể làm được." Tống Thư Ngọc kinh hãi: Lẽ nào sau này mình cũng sẽ giống anh trai, đi đâu cũng bị người ta nhận ra mặt sao?

Không!

Như vậy không được.

Thế là...

Bá muội bắt đầu nỗ lực căng cứng khuôn mặt nhỏ của mình.

Thế là, vào ngày hôm đó.

Bá muội đã trở thành mặt than.

Bạch tiền bối dùng tư thế thuần thục bế Bá muội, cười xoa xoa đầu cô bé.

Thực ra dù có cố gắng căng cứng mặt, cũng chỉ có thể trì hoãn hiệu quả của 'Bị động độc kiểm' ở một mức độ nhất định, chứ không thể thực sự ngăn chặn thuật 'Bị động độc kiểm' được.

Bởi vì ngoài 'Bị động độc kiểm' ra, Thư Hàng còn có ngôn ngữ cơ thể phong phú, Bá muội cũng không ngoại lệ.

Nhưng Bạch tiền bối lương thiện đã không vạch trần điều này.

Bá muội là vào thời kỳ mẹ Tống mang thai, nhận được phản hồi từ 'Bá Tống chứng đạo bất hủ', cho nên cô bé bị ảnh hưởng bởi anh trai Bá Tống nhiều nhất.

Cô bé không chỉ sinh ra ý thức rõ ràng ngay từ trong bụng mẹ, mà còn kế thừa hoàn hảo các năng lực như 'Bị động độc kiểm, ngôn ngữ cơ thể cấp EX, trái tim lớn gia truyền, bị động thu hút phụ kiện'.

Bạch tiền bối bế Bá muội đi một vòng trong phòng, rồi lại nhẹ nhàng đặt cô bé trở lại nôi.

Ngài tuy muốn bế thêm một lúc, nhưng bên cạnh còn có bao nhiêu đôi mắt đang mong chờ nhìn Bá muội, nên Bạch tiền bối cũng không tiếp tục chiếm giữ Bá muội nữa.

Khi Bạch tiền bối đặt Bá muội về, Bá muội còn lưu luyến giơ bàn tay nhỏ lên.

Cô bé vốn định làm vẻ mặt 'quyến luyến', nhưng nghĩ đến năng lực 'Bị động độc kiểm' của anh trai, cô bé lại lập tức biến mình thành trạng thái mặt than.

Bên cạnh.

Ba Tống thấy A Bạch cuối cùng cũng đặt con gái xuống, liền lập tức sáp lại gần. "Nào nào nào, Thư Ngọc nhìn qua đây, nhìn ba nè ~ Nào nào nào, lại đây, cười một cái nào ~" Ba Tống thi triển hết mọi bản lĩnh, bắt đầu dỗ dành cô con gái đầu lòng của mình.

Chương 3172

Vốn dĩ trước đây, ba Tống chỉ cần dỗ một cái là con gái sẽ rất phối hợp cười khúc khích, nụ cười rạng rỡ phải nói là cực kỳ chữa lành.

Nhưng lần này khác rồi!

Dù ba Tống có dỗ dành thế nào, Tống Thư Ngọc vẫn căng cứng khuôn mặt nhỏ, mặt không biểu cảm, đặc biệt lạnh lùng.

Ba Tống: "???" Chuyện quái gì vậy?

Sao con gái nhà mình không cười nữa? "Kỳ lạ, rõ ràng có thể thấy cô cô rất vui mà." Tiểu Lăng Tiêu cũng sáp lại gần, tò mò nhìn cô cô Bá muội mặt than.

Bá muội nghe vậy trong lòng chấn động: "!!!" Mình đã căng cứng mặt rồi, mà vẫn bị người ta nhìn ra là mình đang rất vui?

Xem ra, chỉ mặt than thôi là hoàn toàn không đủ, ánh mắt... là ánh mắt đã tiết lộ cảm xúc của mình sao?

Nghĩ đến đây, Bá muội nhắm mắt lại.

Một lát sau, cô bé mở mắt ra, để lộ một đôi mắt lạnh băng vô cảm.

Ba Tống trong lòng lạnh đi, trong lòng mơ hồ cảm thấy mình có thể sẽ mất đi một vài sự chữa lành từ con gái trong tương lai.

Ví dụ như, con gái thân mật nũng nịu? "Thư Hàng, mau qua đây xem em gái con bị làm sao?" Ba Tống vội vàng quay đầu gọi. "Không sao đâu... con vẫn đang nhìn mà." Tống Thư Hàng cười nói: "Em gái đang đùa nghịch thôi, vài ngày nữa sẽ hồi phục, không cần lo lắng." Là một tồn tại siêu thoát Thiên Đạo, Tống Thư Hàng đương nhiên biết em gái đang làm gì.

Thế là, cậu đã âm thầm chuẩn bị một món quà sinh nhật cho em gái là 'Mặt nạ hư ngụy', chỉ đợi sinh nhật năm sau của em gái là sẽ tặng cho cô bé.

Bá muội từ xa liếc nhìn anh trai mình, cảm giác như mình đã bị anh trai nhìn thấu. 【Vài ngày nữa sẽ hồi phục?

Tức là, anh trai đang coi thường mình sao?】 Bá muội thầm nghĩ.

Vậy mình nhất định phải làm cho anh trai kinh ngạc, mình sẽ luôn duy trì vẻ mặt không biểu cảm!

Thế là, Bá muội đã lập lời thề đầu tiên trong đời. ... ...

Bá muội ngoài việc tâm trí trưởng thành như một đứa trẻ bốn năm tuổi, và biết minh tưởng tu luyện nhờ thai giáo của Vũ Nhu Tử, ở các phương diện khác, cô bé biểu hiện không khác gì một đứa trẻ bình thường.

Cô bé hiện tại chỉ biết phát ra tiếng 'lạc lạc lạc'; còn chưa biết bò, chỉ có thể ngọ nguậy.

Về phương diện ăn uống, ngoài sữa mẹ, cô bé còn uống một ít hoạt tuyền từ Hạch tâm thế giới của Bá Tống.

Có điều vì tâm trí trưởng thành, khiến ba Tống và mẹ Tống mất đi rất nhiều niềm vui nuôi con.

Ví dụ như xi tè, khóc đêm, cáu kỉnh vô cớ v.v.

Ngoài ba Tống và mẹ Tống ra, người mà Bá muội hiện tại hứng thú nhất là A Bạch, sau đó là anh trai Tống Thư Hàng.

Với tâm trí của một đứa trẻ khoảng bốn tuổi, cô bé đã nhạy bén phát hiện ra một vài chuyện.

Ví dụ như, 'địa vị' của anh trai dường như rất cao.

Trong nhà ngoài một đám bạn của anh trai, thỉnh thoảng cũng có một vài vị khách khá xa lạ đến.

Những vị khách này ăn mặc đủ kiểu, thậm chí có người trông không giống con người.

Nhưng những vị khách này sau khi đến nhà, đều tỏ ra rất tôn trọng anh trai.

Hơn nữa họ còn gọi anh trai là 'Bá Tống tiên sinh'.

Đây là biệt hiệu của anh trai sao?

Cô bé biết anh trai tên là 'Tống Thư Hàng', còn mình tên là 'Tống Thư Ngọc', cho nên kết hợp lại, xưng hô 'Bá Tống' hẳn là một loại biệt hiệu gì đó?

Cho đến một ngày... cô bé nghe thấy có mấy vị khách đang nhìn mình từ xa, lặng lẽ nhỏ giọng đề cập đến những câu như 'đây chính là Bá muội sao'.

Tống Thư Ngọc mặt không biểu cảm, nhưng nội tâm lại đầy mộng mị.

Bá muội?

Tôi?

Bá Tống thì thôi đi, Bá muội là cái quỷ gì vậy!

Phản đối, lát nữa tôi phải phản đối với anh trai về cái xưng hô này!

Tống Thư Ngọc thầm nghĩ trong lòng. "Thư Ngọc, đừng lơ đãng." Bên cạnh, chị Vũ Nhu Tử nghiêm túc nói.

Vũ Nhu Tử lúc này đang dạy Tống Thư Ngọc học 'ngôn ngữ viễn cổ'.

Chính Tống Thư Hàng đã từng nếm trải khổ sở khi 'học ngôn ngữ viễn cổ', biết rằng ngôn ngữ thứ này phải dạy từ khi còn bé.

Thế là, Vũ Nhu Tử, người chơi thân nhất với Tống Thư Ngọc, sau khi thai giáo, lại một lần nữa đảm nhận trách nhiệm của giáo viên, dạy Tống Thư Ngọc học ngôn ngữ viễn cổ.

Đợi anh trai tiễn khách xong. "Lạc lạc lạc ~" Tống Thư Ngọc bắt đầu vẫy tay, gọi anh trai. "Ngôn ngữ viễn cổ học đến đâu rồi?" Tống Thư Hàng cười đi tới, ngồi xuống bên cạnh Tống Thư Ngọc.

Tống Thư Ngọc hai tay ra sức vung vẩy trong không trung, tuy mặt không biểu cảm, nhưng ngôn ngữ cơ thể của cô bé rất phong phú, đang nỗ lực biểu đạt ý của mình cho Bá Tống. "Bá Tống?

Đó là thánh hiệu của anh, không phải biệt hiệu." Tống Thư Hàng cười giải thích.

Ngoài ngôn ngữ viễn cổ, cậu còn có thiên phú rất mạnh về các loại ngôn ngữ kỳ môn.

Ví dụ như ngôn ngữ ngốc ngốc của Tạo Hóa Tiên Tử, ý nghĩa trang tử của Công Đức Xà Mỹ Nhân, cậu đều có thể hiểu ngay lập tức. "Lạc lạc ~" Tống Thư Ngọc lại vẫy tay, giọng nói trong miệng cũng có chút gấp gáp. "Ồ, Bá muội?

Họ gọi em như vậy sao?

Ha ha ha." Tống Thư Hàng ha ha cười.

Vũ Nhu Tử bên cạnh chớp chớp mắt, không thể hiểu được phương thức giao tiếp của hai anh em này. "Yên tâm đi, xưng hô Bá muội này khó nghe quá." Tống Thư Hàng trên mặt lộ ra nụ cười 'đại tiền bối đáng tin cậy'.

Đây là di chứng sau khi cậu tiếp xúc với 'Tương lai Bá Tống'.

Nhìn thấy nụ cười đáng tin cậy này, bàn tay nhỏ đang vung vẩy của Bá muội cũng yên tĩnh lại một chút.

Anh trai, vẫn là đáng tin cậy. "Thực ra, anh đã sớm chuẩn bị thánh hiệu cho em khi em Bát phẩm hiển thánh rồi." Bá Tống xoa đầu em gái bốn cái, an ủi: "Một thánh hiệu rất hay, em có thể mong đợi một chút." Tống Thư Ngọc nghe đến đây, đôi mắt vốn lạnh lùng cũng không kìm được mà lộ ra một tia cảm động. "Em gái của ta, vào ngày ngươi ra đời..." Công Đức Xà Mỹ Nhân đột nhiên từ sau lưng Tống Thư Hàng ngưng tụ, miệng bắt đầu niệm lời thoại. "Chư thiên vạn giới, đều đang thì thầm một giọng nói..." Tạo Hóa Tiên Tử theo sau, giữ đội hình.

Cuối cùng, Hắc Bì Tử mặt như đưa đám xuất hiện.

Hai vị tiền bối xảo quyệt quá đi?

Lại giao phần thoại khó nhất cho cô niệm. "Bá...

Bá Giải." Hắc Bì Tử nghiến răng nói.

Tống Thư Ngọc: "???" Bá Giải?

Đây chính là thánh hiệu mà anh chuẩn bị cho em?

Thánh hiệu mà anh bảo em mong đợi?

Bá muội đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm anh trai mình. "Thư Hàng, Hoàng Sơn đại ngốc nói tiên giải năm nay được mùa lớn, cậu có muốn tiên giải không?

Muốn thì tôi và Diệt Phượng sẽ gửi đến cho cậu." Cùng lúc đó, trong điện thoại của anh trai, vừa vặn vang lên một giọng nói.

Bá muội: "!!!" Em hiểu rồi, anh trai chẳng lẽ muốn nuôi lớn em, rồi ăn thịt? "Được chứ, vừa hay đến nhà tôi xem em gái Bá Giải của tôi, siêu cấp đáng yêu." Tống Thư Hàng trả lời một tin nhắn thoại.

Cậu vừa dứt lời, ánh mắt Tống Thư Ngọc nhìn cậu càng trở nên vô cảm hơn, và trong lòng đã lập lời thề thứ hai.

Sẽ có một ngày, cô bé phải làm cho anh trai Bá Tống mắc chứng sợ cua, khiến anh nghe thấy chữ 'giải' là toàn thân run rẩy!

Mặc dù Bá muội hiện tại còn chưa từng thấy cua sống, nhưng thai giáo của Vũ Nhu Tử dạy rất tốt, những kiến thức nhỏ này cô bé đều hiểu.

Ví dụ như cô bé biết cua đi ngang, biết cua là một loại thức ăn, biết cua trông không đáng yêu.

Tống Thư Hàng không có chút tự giác nào, cậu vẫn giữ nụ cười dịu dàng, nhẹ nhàng xoa đầu Bá muội nói: "Lát nữa Diệt Phượng tiền bối và Đậu Đậu sẽ đến thăm em.

Vừa hay, Diệt Phượng tiền bối còn nợ tôi mấy lần sử dụng CPU.

Qua một thời gian nữa, có thể để em cưỡi thử." Diệt Phượng tiền bối hiện tại dưới sự trợ giúp của yêu đan cấp bậc sánh ngang Cửu Long Văn, tốc độ tu luyện một ngày ngàn dặm.

Lại thêm có Bá Tống và Bạch tiền bối che chở, Diệt Phượng hiện đã là cảnh giới Lục phẩm Chân quân, thậm chí chẳng bao lâu nữa sẽ tấn công cảnh giới Tôn giả.

Trong thời gian ngắn ngủi hơn một năm, cảnh giới đột phá mạnh mẽ, đây là điều mà Diệt Phượng trước đây căn bản không dám tưởng tượng.

Nếu một năm rưỡi trước, có người nói với Diệt Phượng rằng 'ngươi trong vòng một năm tới sẽ từ Ngũ phẩm sơ kỳ vượt lên Lục phẩm', Diệt Phượng khẳng định sẽ không chút do dự mà tát một phát qua.

Chương 3173

Mơ à?

Trong mơ cái gì cũng có!

Mà Diệt Phượng cảnh giới Lục phẩm hậu kỳ hiện tại, đủ để cho Tống Thư Ngọc làm CPU rất lâu.

Bá muội mặt than phát ra âm thanh nghi hoặc: "Cúc cu cúc?" CPU?

Vị Diệt Phượng công tử này chẳng lẽ là một tinh linh máy tính? "Không không không, Diệt Phượng tiền bối không phải là tinh linh máy tính." Tống Thư Hàng cười giải thích: "Diệt Phượng tiền bối là một con mèo cam đẹp trai." "Ể?

Mèo cam?

Em nhớ Diệt Phượng tiền bối không phải là mèo Sphynx sao?" Vũ Nhu Tử đang bò lơ lửng trong không trung, bên cạnh Bá muội, dùng tóc của mình trêu đùa cô bé.

Nghe thấy lời của Tống Thư Hàng, cô tò mò quay đầu hỏi: "Em nhớ đã từng gặp chân thân của Diệt Phượng tiền bối từ rất lâu rất lâu trước đây, chính là dáng vẻ mèo Sphynx." Tống Thư Ngọc vừa duỗi bàn tay nhỏ mũm mĩm bắt lấy mái tóc dài của Vũ Nhu Tử, vừa có chút hâm mộ nhìn bộ ngực trông đặc biệt rộng rãi của Vũ Nhu Tử khi bò, tương lai của cô bé, cũng hy vọng có thể lớn lên giống như chị Vũ Nhu Tử. "Anh nghĩ, Diệt Phượng mà em nhìn thấy lúc đó, hẳn là lúc Diệt Phượng và Đậu Đậu vừa đánh nhau xong nhỉ." Bạch tiền bối suy nghĩ một chút rồi nói: "Những năm đó, Diệt Phượng và Đậu Đậu đều còn là cảnh giới Tứ phẩm, thậm chí lúc đó cảnh giới của Diệt Phượng còn thấp hơn Đậu Đậu một chút...

Trạng thái 'mèo Sphynx' mà em nhìn thấy của Diệt Phượng, hẳn là sau khi nó đánh nhau với Đậu Đậu, bị rụng lông." "Rụng lông mà rụng thành mèo không lông?

Vậy phải đánh ác liệt đến mức nào?

Chẳng trách sau này Diệt Phượng tiền bối trở thành 'khắc tinh của Đậu Đậu', thì ra là trước đây đã kết thù với Đậu Đậu." Tống Thư Hàng ngộ ra.

Bá muội như có điều suy nghĩ gật đầu, và trong 'kho ký ức' của mình đã lập một hồ sơ về Diệt Phượng công tử.

Từ khóa: đẹp trai, mèo cam, không lông.

Cô bé mơ hồ có chút mong đợi sự xuất hiện của Diệt Phượng công tử.

Bởi vì, người đàn ông thực sự đẹp trai, là người đàn ông có thể cân được đầu trọc.

Đàn ông đến đầu trọc cũng đẹp, mới là đẹp thật sự.

Đúng lúc Tống Thư Ngọc đang suy nghĩ, Đậu Đậu lại gửi đến một tin nhắn thoại.

Tống Thư Hàng bấm mở.

Đậu Đậu: "Gâu gâu ~ gâu ~ gâu gâu gâu ~ gâu ~" Tống Thư Hàng mặt đầy mộng mị: "???" "Nói tiếng người đi, Đậu Đậu." Tống Thư Hàng trả lời.

Đậu Đậu trả lời bằng một 'biểu cảm kinh ngạc', rồi nói: "Cậu không hiểu?" "Thư Hàng, cậu không yêu Đậu Đậu rồi.

Rõ ràng tiếng 'ngốc ngốc' của Tạo Hóa Tiên Tử cậu còn nghe hiểu được, tại sao lại không hiểu tiếng 'gâu gâu' của Đậu Đậu." Giọng nói hay của Diệt Phượng công tử được gửi đến. "Đây là hai chuyện khác nhau mà." Tống Thư Hàng dở khóc dở cười.

Thực ra cậu vận dụng sức mạnh pháp tắc, vẫn có thể nghe hiểu những tiếng 'gâu gâu' đó của Đậu Đậu.

Nhưng có tiếng người, tại sao không nói tiếng người? "Bọn tôi chuẩn bị xong tiên giải rồi, cậu mở cửa đi." Đậu Đậu lên tiếng. "Để em đi mở cửa." Vũ Nhu Tử nhẹ nhàng bay về phía cửa.

Nhưng sau khi cô mở cửa, lại không thấy Đậu Đậu và Diệt Phượng công tử. "Tống tiền bối, Đậu Đậu và Diệt Phượng tiền bối không đến, có phải họ đi nhầm chỗ, đến thành phố đại học Giang Nam rồi không?" Vũ Nhu Tử quay đầu gọi. "Tôi đoán, Đậu Đậu là muốn tôi mở một cánh cửa không gian.

Nó lười chạy từ Hoàng Sơn đến Văn Châu." Tống Thư Hàng hiểu ngay suy nghĩ của Đậu Đậu.

Dù sao cũng là đồng bệnh tương lân.

Từ khi có cửa không gian, Tống Thư Hàng ngự đao phi hành cũng ít đi.

Ngự đao phi hành, mệt quá!

Hơn nữa, bay quá cao còn dễ gợi lên một vài ký ức đen tối sâu trong lòng cậu.

Nói xong, Tống Thư Hàng nhẹ nhàng búng tay một cái.

Một cánh cửa không gian mở ra.

Tống Thư Ngọc cố gắng xoay chuyển thân thể nhỏ bé của mình, đạt được mục tiêu nhỏ 'lật người', hướng ánh mắt của mình về phía vị trí cửa không gian.

Cô bé mong chờ vị Diệt Phượng tiền bối 'đầu trọc không lông rất đẹp trai' đó.

Sau đó, cô bé nhìn thấy một con chó và một con mèo, kéo theo hai cái thùng lớn bước qua cửa không gian.

Con chó là một con Bắc Kinh khổng lồ, thân hình to bằng con trâu nước, trông có chút đáng yêu.

Con mèo là mèo cam, nhưng lại có 6 cái đuôi, nhẹ nhàng phe phẩy, mỗi bước đi đều mang theo vẻ ưu nhã.

Sau khi đến nhà Thư Hàng, con mèo lớn khẽ lắc đầu, sợi dây buộc thùng biến ảo một trận, đầu tiên tan chảy thành kim loại lỏng, ngay sau đó lại hóa thành một bộ giáp đẹp mắt, trang bị cho thân thể con mèo lớn.

Cảm giác khoa học viễn tưởng tràn đầy! "Cúc cu." Tống Thư Ngọc mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh lùng, miệng nói ra lời từ tận đáy lòng...

Đẹp trai quá!

Dù cô bé mặt than, nhưng đặc điểm thẳng tính của cô bé vẫn chưa giấu đi được. 【Bá muội nói đẹp trai là mình sao?】 Đậu Đậu trong lòng chấn động, nó đứng thẳng người dậy, móng vuốt vỗ một cái, mở thùng lớn ra, cố gắng hết sức thể hiện mặt đẹp trai của mình.

Bên trong là từng con tiên giải to bằng mặt người, mỗi con đều khỏe mạnh, trông hung dữ nhưng lại ngon miệng.

Trong đó có một con tiên giải đặc biệt to, vừa mở nắp hộp đã ngang ngược bò ra khỏi thùng, đầy sức sống, và còn vung vẩy chiếc càng lớn của nó về phía Bá Tống. 【Đây chính là loài 'giải'?】 Ánh mắt Bá muội rơi vào những con tiên giải này.

Anh trai chính là mong đợi đạo hiệu của cô bé gọi là 'Bá Giải', biến thành loại sinh vật này sao?

Loại sinh vật này, có điểm gì tương đồng với cô bé?

Em nguyền rủa anh trai tương lai ăn tiên giải, bị càng tiên giải mắc vào kẽ răng, còn không lấy ra được! "Tiên giải rất béo mập." Khóe miệng Bạch tiền bối mơ hồ có ánh sáng lấp lánh lóe qua, ngài cúi người dùng một ngón tay chọc vào con tiên giải đặc biệt to đó: "Tối nay ăn nó trước." "Về phần nấu nướng có cần tôi giúp không?" Thân hình Diệt Phượng công tử biến đổi một trận, hóa ra hình người của mình.

Đẹp trai, tuấn mỹ, cặp kính đó lại vừa vặn mang đến cho anh một khí chất trí tuệ.

Tống Thư Ngọc mắt trừng trừng nhìn con mèo sáu đuôi biến thành người.

Cô bé rơi vào trầm tư.

Không phải là Diệt Phượng công tử không đầu trọc nên thất vọng.

Có đầu trọc hay không không quan trọng, chủ yếu là đẹp trai là được.

Cô bé trầm tư về một chuyện khác. "Thư Ngọc đang nghĩ gì vậy?" Tống Thư Hàng hỏi. "Lạc lạc cô ~" Tống Thư Ngọc vẻ mặt bình tĩnh hỏi.

Anh trai, nhà chúng ta, quả nhiên không phải là người bình thường đúng không?

Bá muội cuối cùng cũng nghĩ đến điểm mấu chốt.

Bởi vì, mèo nhà người thường, sao có thể biến thành người được?

Kỳ thực ngay từ đầu, Bá muội đã mơ hồ cảm thấy nhà mình có chút 'không bình thường'.

Ví dụ như, chị Vũ Nhu Tử xinh đẹp bay lượn trên không trung; lại ví dụ như, thỉnh thoảng sẽ chen chúc giường với chị Tô Thị A Thập

Lục, trong cơ thể chị còn có thể bay ra linh hồn giống như chị Diệp Tư; còn có sợi ngốc mao biết nói trên đầu anh trai v.v. 'Trạng thái dị thường' trong nhà mình rất nhiều, có điều vì 'thai giáo' của chị Vũ Nhu Tử dạy rất tốt, có nhiều chuyện, Bá muội lúc đầu tuy mơ hồ cảm thấy có chút dị thường, nhưng có kiến thức thai giáo nên có thể chấp nhận phần nào.

Mà bây giờ, Diệt Phượng công tử hóa thành hình người đẹp trai, cuối cùng đã trở thành giọt nước tràn ly.

Dù là trái tim lớn gia truyền, cũng không thể để Bá muội tiếp tục im lặng bình tĩnh được nữa. "Thư Ngọc, nhà chúng ta chính là một gia đình tu chân rất bình thường, anh còn đang học đại học, là một sinh viên đại học." Tống Thư Hàng cười điểm vào má Tống Thư Ngọc: "Diệt Phượng tiền bối có thể biến thành hình người, là vì ngài ấy đã cảnh giới Lục phẩm rồi, đây là thường thức." Tống Thư Ngọc dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn anh trai.

Cô bé phát hiện, anh trai vừa cười, cô bé đã mơ hồ đoán được suy nghĩ trong lòng anh trai.

Tuy đoán không rõ ràng lắm, nhưng có thể đoán được đại khái.

Ví dụ như anh trai hiện tại đang lừa cô bé! "Chính xác mà nói, chúng ta Ngũ phẩm là có thể huyễn hóa thành người rồi." Diệt Phượng công tử đến bên cạnh Tống Thư Ngọc, đưa tay lấy ra một quả tú cầu ngũ sắc, cười nói: "Quà tặng em, tôi và Đậu Đậu đến muộn." Quả tú cầu ngũ sắc này là pháp khí mà Diệt Phượng công tử những năm đầu có được từ một di tích, lúc đó chỉ còn lại một cái lõi và một ít vỏ ngoài.

Vốn dĩ quả tú cầu pháp khí này có màu đỏ, sau đó Diệt Phượng công tử tự mình sửa chữa pháp khí này, biến thành tú cầu ngũ sắc.

Đây là một bảo vật công phòng nhất thể.

Cũng là một trong những hình thái pháp khí được yêu thú họ mèo yêu thích nhất... bóng, gậy trêu mèo, vòng cổ mèo, đây là bộ ba pháp khí trước đây của Diệt Phượng.

Tống Thư Ngọc cố gắng lật người, ôm quả tú cầu này vào lòng.

Tuy căng cứng khuôn mặt nhỏ, nhưng cô bé vẫn không nhịn được mà phát ra một tràng cười khúc khích như gà con, hiển nhiên rất hài lòng với món quà này.

Đối với trẻ nhỏ, pháp khí mạnh mẽ quả nhiên không vui bằng một quả bóng. "Ngoài ra, tôi và Đậu Đậu trước đó vừa từ chỗ Cửu U Đại Bạch Two tiền bối về, Đại Bạch Two tiền bối và Tiểu Bạch Two tiền bối cũng chuẩn bị cho mọi người một món quà." Nói xong, Diệt Phượng công tử lại từ trong lòng lấy ra một hộp trứng gà, bên trong xếp ngay ngắn từng quả trứng gà nhỏ.

Hoàng Sơn tiền bối gần đây rảnh rỗi không có việc gì, hơi phát triển một chút 'ngành chăn nuôi'.

Do hiện tại tất cả Cửu U Chúa Tể đều là người nhà, cho nên thế giới Cửu U từng khiến tu sĩ kiêng kỵ trong quá khứ, cũng trở thành hậu hoa viên của thành viên 'Cửu Châu Nhất Hào Quần'.

Hoàng Sơn tiền bối đặc biệt cũng khoanh vài mảnh đất ở thế giới Cửu U, dùng để chăn nuôi một số linh thú, ma thú đặc thù.

Diệt Phượng công tử và Đậu Đậu chính là lúc đi thu cua ở thế giới Cửu U, gặp phải hai vị Bạch Two chúa tể.

Hai vị Bạch chúa tể gần như giống hệt nhau, niềm vui nhân đôi. "Bạch Two tiền bối nuôi một con gà mái làm thú cưng à?" Tô Thị A Thập Lục dụi mắt tỉnh dậy, nhìn thấy hộp trứng gà trong tay Diệt Phượng công tử, tò mò hỏi.

Lần này tỉnh lại là nhân cách tiểu thư soái khí tiểu Thập Lục, cô tỉnh lại trước tiên là buộc mái tóc ngắn ngang vai của mình thành đuôi ngựa nhỏ, để lộ hai chiếc sừng rồng đã lớn hơn một chút.

Hai chiếc sừng rồng nhỏ này, khiến chiều cao của Tô Thị A Thập Lục tăng thêm năm milimet!

Chương 3174

"Trứng Cửu U?

Ngon không?" Diệp Tư sư tỷ từ sau lưng tiểu Thập Lục hiện ra, cằm chống lên đầu tiểu Thập Lục, hóa ra hình thái hai đầu bốn tay. "Đây là trứng Côn mà!

Khởi đầu một con Côn, tiến hóa toàn dựa vào nuốt, nhưng không phải để các ngươi nuốt nó đâu." Diệt Phượng công tử bắt đầu phát cho mỗi người một quả trứng Côn nhỏ. "Hậu duệ của Côn Vương?" Tống Thư Hàng nghe đến trứng Côn, liền lập tức nghĩ đến quả trứng Côn Vương kia.

Nhưng...

Côn Vương không phải là trường sinh giả sao?

Hai vị Bạch tiền bối đã giải quyết được vấn đề sinh sản của cường giả Bát phẩm trở lên?

Từ sau khi siêu thoát, vấn đề 'tuyệt dục' đã không còn làm khó được Tống Thư Hàng.

Dù đã là hình thái sinh vật hoàn toàn khác với con người, nhưng chỉ cần điều chỉnh một chút 'quy tắc', Tống Thư Hàng vẫn có thể để một vài vị tiền bối trở thành 'ông ngoại'. "Có liên quan đến Côn Vương." Diệt Phượng công tử đẹp trai gật đầu. "Một hơi sinh nhiều trứng Côn như vậy?

Loài Côn từ lúc nào lại cần mẫn như gà mái?" Giữa không trung, có một giọng nói vang lên.

Ngay sau đó, Bạch Cốt Tiên Cơ đã một thời gian không gặp bước ra từ hư không.

Khi cô bước ra khỏi cửa không gian, dường như tọa độ mở cửa có chút lệch, một bước hụt chân.

Tống Thư Hàng thấy vậy đưa ngón trỏ ra, nhẹ nhàng hất lên, ngọc túc của Bạch Cốt Tiên Cơ vừa vặn đáp xuống ngón trỏ của Tống Thư Hàng, được cậu dùng một ngón tay nâng lên. "Cảm ơn." Bạch Cốt Tiên Cơ cười hì hì.

Cô cũng không có ý định đi xuống, cứ như vậy đứng trên ngón trỏ của Tống Thư Hàng, để cậu nâng.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ khẽ nhướng lên: "..." Bạch Cốt Tiên Cơ nhận lấy trứng Côn Vương từ tay Diệt Phượng công tử, khẽ ngửi: "Đúng là khí tức của Côn Vương, tên này năm đó truy sát ta rất lâu, không thể nhầm được." "Chính xác mà nói, là bản sao của trứng Côn Vương.

Hai vị Bạch Two chúa tể vận dụng sức mạnh của trứng Côn Vương, phân liệt ra thể clone.

Tiếc là, những quả trứng Côn Vương clone này có chút thiếu hụt, chỉ có sức mạnh khoảng Ngũ phẩm, hơn nữa trí lực bẩm sinh không đủ, chỉ có thể nuôi chơi." Diệt Phượng công tử giải thích.

Đậu Đậu bên cạnh nhắc nhở: "Nuôi làm không gian trữ vật cũng không tồi, tuy chỉ là thể clone, nhưng không gian bên trong của nó vẫn rất lớn." Bảo bối không gian trữ vật, ở giới tu chân là bảo vật vô cùng hiếm thấy, rất nhiều tu sĩ đều phải chọn phương án thay thế, sử dụng các loại pháp bảo tương tự như 'Nhất Thốn Súc Tiểu Đại'. "Hơn nữa chỉ cần trí tưởng tượng phong phú, dù là Côn Vương bản sao, cách chơi cũng rất nhiều." Diệt Phượng công tử đưa tay bế Tống Thư Ngọc lên, nói: "Thư Ngọc, có muốn đi câu cá không?" "Diệt Phượng tiền bối không được, Thư Ngọc mới sinh, chưa thể đưa em ấy đến những nơi như bờ biển được." Vũ Nhu Tử nghiêm nghị nói.

Cô hiện tại đang học một số kiến thức về 'thai giáo, nuôi dạy trẻ', vừa học vừa làm. "Không cần đến bờ biển." Diệt Phượng công tử xua tay. "Cô?" Tống Thư Ngọc mặt đầy nghi hoặc.

Vậy đi đâu câu cá?

Diệt Phượng công tử đưa tay lấy một quả bóng đỏ trắng ở thắt lưng ra. "Pokeball?" Tống Thư Hàng ngẩn người. "Là thứ mà Bạch Two chúa tể cho chúng ta đi kèm với 'trứng Côn Vương', dùng để chứa Côn Vương." Diệt Phượng công tử ném quả bóng đỏ trắng này ra.

Đậu Đậu vẻ mặt tủi thân ở bên cạnh lồng tiếng: "Quyết định là ngươi, ra đi, Côn Vương thú!" Bùm ~ Trong một làn khói, một con Côn to bằng cái bàn hiện thân. "Há miệng." Diệt Phượng công tử ra lệnh, đồng thời anh bế Tống Thư Ngọc, lấy ra mấy bộ cần câu.

Con Côn nhỏ cố gắng há miệng.

Rào rào rào ~ một trận tiếng sóng biển từ miệng Côn phát ra.

Đây là khí tức của biển cả!

Tống Thư Hàng thò đầu qua nhìn, liền thấy một vùng biển nhỏ trong miệng con Côn.

Trong vùng biển này, cá loại phong phú, thậm chí còn có cả rạn san hô, rong biển các loại. "Cái này là tôi đặc biệt nhờ Ngư Kiều Kiều tiên tử giúp tôi làm ra." Diệt Phượng công tử thông minh nói: "Không chỉ vậy, tôi còn nhờ Đạo Tử tiền bối khắc một trận pháp không gian ở đáy, thông với biển lớn.

Có nó, tôi không cần ra khỏi nhà cũng có thể tận hưởng niềm vui câu cá biển!" Nói xong, Diệt Phượng công tử bế Bá muội, điều chỉnh góc độ cần câu, móc mồi, thuần thục quăng dây câu vào miệng Côn thú, tư thế như mây bay nước chảy, vô cùng đẹp trai.

Tống Thư Hàng: "..." Sở các chủ: "..." "Cúc cu cúc ~" Tống Thư Ngọc căng cứng khuôn mặt nhỏ, gọi Tống Thư Hàng mấy tiếng.

Đây chính là 'gia đình bình thường' trong miệng anh trai sao?

Anh trai quả nhiên là một tên lừa đảo, cái gọi là 'gia đình bình thường', không đáng tin nửa xu!

Có điều...

Diệt Phượng tiền bối thật đẹp trai.

Nể mặt các vị tiền bối đẹp trai của anh trai, lần này sẽ không tính toán với anh trai nữa.

Tống Thư Ngọc co người mũm mĩm của mình vào lòng Diệt Phượng công tử, đôi tay nhỏ cùng với Diệt Phượng công tử nắm lấy cần câu.

Diệt Phượng tiền bối, là của em đó!

Lắng nghe tiếng sóng biển truyền ra từ miệng Côn.

Không lâu sau, cảm giác có cá cắn câu, Tống Thư Ngọc phát ra một tràng cười trong như chuông giang.

Vốn dĩ cô bé cười khúc khích, lúc này vì quá vui, hoặc là sau khi sinh ra một thời gian, đã học được tiếng cười mới. "Diệt Phượng tiền bối, ngài dạy hư Thư Ngọc rồi." Tống Thư Hàng nói.

Vốn dĩ tiếng cười của em gái nhà tôi trong như chuông bạc, sao bây giờ lại cười như chuông giang vậy?

Diệt Phượng công tử nhướng mày: "Tôi có dạy thì cũng là tiếng cười meo meo." "Tiếng cười này, ngược lại giống với cậu hơn đấy Thư Hàng." Đậu Đậu ở bên cạnh lên tiếng. "Dù sao cũng là em gái ruột của tôi." Tống Thư Hàng đắc ý nói, cậu đưa tay nhét một quả trứng Côn nhỏ vào lòng Tống Thư Ngọc, đợi quả trứng Côn nhỏ này nở ra, sẽ có thể trở thành tiểu yêu sủng của em gái.

Khởi đầu một quả trứng thần thú Côn, tương lai có thể tiến hóa đến mức độ nào, phải xem thủ đoạn của Tống Thư Ngọc. "Thần thú có rồi, hay là kiếm thêm một con linh quỷ nữa?" Vũ Nhu Tử bên cạnh lên tiếng, lúc này trong tay cô đang lắc một bình sữa, trong bình là dung dịch thuốc đặc chế của Linh Vũ Điệp Đảo do cô pha chế, có thể cường hóa thể chất của Tống Thư Ngọc. "Linh quỷ đều là mảnh vỡ của Trình Cẩu Đản tiên tử và Thiên Đế Tử, trước đây tôi đã hứa với Cẩu Đản tỷ, nếu tìm được linh quỷ vô chủ, sẽ thu hồi giao cho Trình Cẩu Đản tiên tử hoặc Thiên Đế Tử dung hợp..." Tống Thư Hàng tiếc nuối nói: "Tiếc thật, Trình Lâm tiên tử và Thiên Đế Tử không thể tự nhiên sinh ra đời sau." Trạng thái của Diệp Tư là linh quỷ đời thứ hai không tự nhiên.

Sợi ngốc mao của Sở các chủ nghe vậy khẽ nhướng lên, nói: "Con muốn làm gì họ?" "Không có, con không nghĩ sẽ làm gì cả." Tống Thư Hàng liên tục xua tay, giải thích: "Con chỉ đang nghĩ, nếu Trình Lâm tiên tử và Thiên Đế Tử có thể sinh ra đời sau như sinh linh bình thường, thì có thể sinh ra một thế hệ linh quỷ mới không thuộc về 'mảnh vỡ quỷ thần'.

Đến lúc đó, có thể sắp xếp cho Thư Ngọc một linh quỷ đời thứ hai." Nói đi nói lại, mắt Tống Thư Hàng cũng bắt đầu sáng lên.

Cậu là tồn tại 'siêu thoát Thiên Đạo', không bị bất kỳ quy tắc nào trói buộc.

Cho nên nếu cậu muốn, để Thiên Đế Tử và Trình Lâm tiên tử thay đổi thể chất, biến thành trạng thái có thể sinh ra linh quỷ đời thứ hai, cũng có thể làm được?

Hay quá!

Ý niệm của Tống Thư Hàng vừa mới động, bên tai đột nhiên vang lên tin nhắn của Trình Lâm tiên tử:【Tống Cẩu Đản, bên ngươi có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Sao ta đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh buốt?】【Không sao, không sao, có thể là thời tiết hơi lạnh rồi, Trình Lâm tiên tử ngài mặc thêm áo vào.】 Tống Thư Hàng vội vàng trả lời, và tạm thời đè ý niệm của mình xuống đáy quan tài trong lòng, đóng tám cái đinh lớn.

An ủi Trình Lâm tiên tử xong, Tống Thư Hàng quay đầu nhìn về phía Bạch tiền bối vạn năng, nghĩ đến việc thương lượng với Bạch tiền bối làm thế nào để tạo ra 'linh quỷ đời thứ hai'.

Cậu vừa quay đầu, liền thấy Bạch tiền bối đang khai quang cho đám tiên giải.

Chỉ thấy Bạch tiền bối hai tay chắp lại, dường như đang mặc niệm chúc phúc, sau đó ngài hai tay mở ra, từng đạo tiên quang rơi xuống, rơi lên người đám tiên giải đó.

Mỗi một con tiên giải đều được tiên quang bao phủ, trở nên béo mập hơn.

Bạch tiền bối hài lòng vỗ vỗ mấy con tiên giải này.

Tiên giải đã được chúc phúc ăn vào, nhất định sẽ ngon hơn. "Có chuyện gì không?" Sau khi khai quang xong, Bạch tiền bối quay lại nhìn Tống Thư Hàng. "Bạch tiền bối, con đang suy nghĩ, chúng ta có thể tạo ra một lứa 'linh quỷ đời thứ hai' không?" Tống Thư Hàng đề nghị. "Ừm, cái này đơn giản.

Ta đi giao tiếp với Thiên Đạo Ban Văn Long đạo hữu, lấy phương án và bản quyền chế tạo 'quỷ thần' từ chỗ nó, sau đó chúng ta có thể tự mình phát triển linh quỷ ra.

Hoặc là, có thể cân nhắc bắt đầu từ góc độ của Trình Lâm tiên tử hoặc Thiên Đế Tử, để sinh ra linh quỷ đời thứ hai." Bạch tiền bối đề nghị.

Không hổ là A Bạch tâm linh tương thông với Tống Thư Hàng, ngài và Tống Thư Hàng nghĩ cùng một hướng.

Cùng lúc đó.

Trình Lâm tiên tử ở nơi xa xôi, âm thầm lặng lẽ mặc thêm cho mình một chiếc áo choàng: "Luôn cảm giác có ai đang tính kế mình?

Là Thiên Đế Tử?" Từ khi Tống Thư Hàng tấn thăng Thiên Đạo và siêu thoát, Trình Lâm tiên tử không thể như trước đây, lúc nào cũng nắm bắt được sóng điện não của Tống Thư Hàng, trừ khi cô đến gần Tống Thư Hàng, dùng phương pháp đọc mặt. "Trình Cẩu Đản, ngươi có phải lại đang âm thầm tính kế ta không?" Đúng lúc này, Thiên Đế Tử đột nhiên gửi cho Trình Lâm tiên tử một tin nhắn.

Trình Lâm tiên tử mặt đầy mộng mị: "???" Đây là ác nhân cáo trạng trước? ... ... "Chuyện linh quỷ, cũng không cần quá vội.

Đợi Thư Ngọc hoàn thành trúc cơ mở tâm khiếu rồi, hẵng ký kết linh quỷ cũng không muộn.

Trước đó, chọn một thời gian, ta sẽ đưa Thư Ngọc, Vũ Nhu Tử còn có A Thập Lục về thăm quê hương của ta." Bạch tiền bối đứng dậy, nói. "Ể?

Không đưa con đi sao?" Tống Thư Hàng ngẩn người. "Không đưa, cậu không cần thiết phải qua đó.

Có điều, bia mộ của cậu có thể theo ta qua đó." Bạch tiền bối từ chối.

Tống Thư Hàng liếc nhìn Thạch Bi đạo hữu bên hông: "!!!" "Đợi trạng thái đặc thù 'vạn giới duy nhất' của cậu hoàn thiện, quê hương của ta, cậu lúc nào cũng có thể đến." Bạch tiền bối nói xong, thu liễm khí tức của mình, đi về phía cửa lớn.

Đồng thời, ngài hướng Diệt Phượng công tử nháy mắt, làm một cử chỉ 'khiêm tốn'.

Ngài cảm ứng được có vài khí tức người thường đang tiến lại gần nhà Tống Thư Hàng.

Chương 3175

Để tránh gây sốc cho thế giới quan của người thường, Diệt Phượng công tử thu hồi Côn thú, thu lại cần câu. "Cúc cu cúc ~" Tống Thư Ngọc vẫn chưa thỏa mãn.

Có điều, cô bé hiểu chuyện và không khóc lóc.

Chỉ cần Diệt Phượng công tử còn ở đây, chuyện câu cá, lúc nào cũng có thể tiến hành. "Ai đến vậy?" Diệt Phượng công tử hỏi.

Tống Thư Hàng trả lời: "Chắc là nhân viên y tế cộng đồng, sau khi sinh con, thường có nhân viên y tế đến nhà, làm kiểm tra sức khỏe cho mẹ và bé, trước đó đã gọi điện rồi... chúng ta chú ý một chút, đừng dọa họ." "Không phải người của Nho gia sắp xếp sao?" Đậu Đậu nghi hoặc hỏi. "Bác sĩ Nho gia sắp xếp là phụ trách chăm sóc tiểu Thư Ngọc và mẹ tôi, còn kiểm tra sức khỏe mẹ và bé là do bệnh viện cộng đồng sắp xếp." Tống Thư Hàng cười nói. ... ...

Trong sự khiêm tốn của Tống Thư Hàng, nhân viên y tế cộng đồng đến nhà, theo trình tự làm xong kiểm tra sức khỏe mẹ và bé, và dặn dò một số kiến thức cần chú ý.

Chủ yếu là mẹ Tống hiện tại được xem là sản phụ cao tuổi, cho nên nhân viên y tế đặc biệt dặn dò một số nội dung liên quan.

Mặc dù mẹ Tống trông rất trẻ.

Sau khi xong việc, nhân viên công tác đưa một tờ biểu mẫu cho Tống Thư Hàng, để người nhà ký tên. "Ể?

Không tìm ba tôi ký tên sao?" Tống Thư Hàng nhận lấy biểu mẫu và bút. "Là người nhà là được." Nhân viên công tác cười nói. "Ừm... cũng được, các vị đúng là biết chọn người." Tống Thư Hàng cười nói.

Nhân viên công tác nghe vậy mặt đầy mộng mị, chỉ là tìm người nhà ký tên thôi mà, việc này có quan hệ gì với 'biết chọn người'?

Chẳng lẽ vị Tống tiên sinh này là ngôi sao lớn sao?

Sau khi đăng ký xong tình hình của mẹ Tống và nhận được chữ ký, mấy nhân viên y tế cộng đồng tạm biệt gia đình Tống Thư Hàng rồi quay người rời đi.

“Nói mới nhớ, nhan sắc của cả nhà cô Triệu này... cao thật đấy!

Cứ như người nổi tiếng vậy.” Bước ra khỏi nhà Bá Tống, các nhân viên y tế cảm thấy người nhẹ bẫng, đồng thời dường như mất đi một loại hiệu quả ‘khống chế cảm xúc’ nào đó.

Sau khi mất đi hiệu quả che chở này, họ nhớ lại cả nhà Bá Tống, rồi lại nghĩ đến dáng vẻ của ‘Bạch’ kia, đột nhiên trái tim đập thình thịch.

“Không chỉ là nhan sắc, còn có anh Tống vừa ký tên ban nãy, không hiểu sao nghĩ kỹ lại, anh ấy cho tôi một cảm giác uy áp rất nặng nề!

Ban nãy tôi vậy mà còn có thể nói cười vui vẻ với anh Tống Thư Hàng này, nghĩ lại mà toát cả mồ hôi lạnh!” Nhân viên y tế đang cầm chữ ký của ‘đại lão Bá Tống’, lúc này đột nhiên phát hiện bắp chân mình đang run lên, có chút mềm nhũn.

“Anh Diệt Phượng bế em bé bên cạnh cũng đẹp trai lắm, là gu của tôi.” Một cô gái trẻ cười khúc khích.

“Tôi nhớ ra rồi!

Anh Thư Hàng này đúng là người nổi tiếng!” Người nhân viên cầm chữ ký, sau khi hiệu quả ‘khống chế cảm xúc’ biến mất, đi được một lúc thì đột nhiên nhớ ra, bất giác thốt lên khẩu hiệu: “Là Cao Thăng sư huynh phải chết!” “Cao Thăng sư huynh?

Đúng đúng đúng, Cao Thăng sư huynh phải chết ~ Cao Thăng sư huynh... phải chết (giọng nhỏ dần).” Những người đồng nghiệp bên cạnh như thể được kích hoạt ký ức, bừng tỉnh ngộ, miệng cũng bắt đầu hô theo khẩu hiệu.

Chỉ là khẩu hiệu này hô được vài tiếng, trong đầu họ lại đột nhiên hiện lên cảm giác áp bức khi đối mặt với ‘Cao Thăng sư huynh’.

Khẩu hiệu ‘phải chết’ liền không còn cứng rắn nữa, ngược lại có cảm giác hơi rén.

“Anh ‘Bạch’ đẹp trai mở cửa cho chúng ta là Lăng Dạ, lạ thật, ban nãy tôi vậy mà không nhận ra anh ấy, rõ ràng anh ấy là lựa chọn hàng đầu cho vị trí chồng của tôi mà!” Cô nhân viên trẻ kia xoa xoa thái dương, cảm thấy sự việc có chút không đơn giản.

“Biết thế đã xin chữ ký của Lăng Dạ rồi, nhưng mà, có chữ ký của Cao Thăng sư huynh cũng tốt lắm, mình phải giữ gìn cẩn thận!” Người nhân viên cầm chữ ký lại mở cuốn sổ ra.

Khi anh ta lật trang, ba chữ ‘Tống Thư Hàng’ trên sổ dường như tỏa ra ánh sáng rực rỡ!

Chói mắt, thần thánh, không thể dùng lời nào để hình dung cảm giác mà chữ ký này mang lại.

Nhưng khi nhìn kỹ lại, ba chữ ký này lại bình thường không có gì lạ.

“Là ảo giác sao?” Người nhân viên dụi dụi mắt.

Nhưng trong lúc anh ta dụi mắt, thứ ánh sáng đó dường như lại được kích hoạt một lần nữa.

Chỉ cần nhìn một cái, đã cảm thấy từ tâm hồn đến thể xác đều được thanh tẩy, chữ ký của Bá Tống dường như có sẵn hiệu quả tỏa sáng của ‘Dưỡng Đao Thuật’.

Người nhân viên cầm sổ chữ ký khẽ xoay xoay cổ.

Cổ của anh ta vì lý do công việc nên có chút bệnh vặt, thường xuyên bị nhức mỏi khó chịu.

Nhưng bây giờ, căn bệnh vặt này đã bị quét sạch!

“Chẳng lẽ mình đã nhận được một thứ vô cùng ghê gớm?” Người nhân viên nắm chặt cuốn sổ, cơ bắp ở bắp chân lại càng run rẩy dữ dội hơn.

Cuốn sổ chữ ký trong tay dường như trở nên nặng ngàn cân!

Mình phải xử lý cuốn sổ này thế nào đây?

Có nên mang về lồng kính, thờ cúng không?

Không chỉ anh ta, mấy người đồng nghiệp bên cạnh lúc này cũng đang nhìn nhau chằm chằm. ...

Tại nhà Thư Hàng.

Diệt Phượng công tử đứng bên cửa sổ, nhìn những nhân viên y tế đã đi xa, rồi lên tiếng hỏi: “Thư Hàng, chữ ký của cậu cứ thế bị mang đi, thật sự không có vấn đề gì sao?” “Yên tâm đi, tôi đã áp chế quy tắc trong chữ ký rồi, sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn đến người thường đâu.” Tống Thư Hàng cười đáp.

Hơn nữa, ở chư thiên vạn giới hiện nay, cũng không có ai dại dột đi cướp cuốn sổ chữ ký này, nhiều nhất là dùng biện pháp ‘dùng lợi dụ dỗ’, dùng thủ đoạn quang minh chính đại để đổi lấy nó mà thôi.

“Cũng phải.” Diệt Phượng công tử gật đầu.

Sau lưng Diệt Phượng, Đậu Đậu cuộn tròn thành hình một chú chó nhỏ, nằm bên cạnh Tống Thư Ngọc để cô bé vuốt ve.

Vũ Nhu Tử mở cuốn sách giáo khoa ‘Ngôn ngữ Cổ đại’ dày cộp, bắt đầu tiếp tục dạy học cho Tống Thư Ngọc.

“Hay là đặt cho Thư Ngọc một cái tên bằng ngôn ngữ cổ đại đi?” Đậu Đậu đột nhiên nảy ra ý tưởng.

“Cô cô cô?” Tống Thư Ngọc dường như tỏ ra hứng thú.

Vũ Nhu Tử ra vẻ suy tư, nói: “Vậy đặt tên gì bây giờ?” “◇◇ thì sao?” Đậu Đậu đề nghị.

“Phủ quyết, ngươi đúng là đồ cuồng Sở các chủ!” Diệt Phượng công tử vung tay chém nhẹ vào đầu Đậu Đậu: “Cẩn thận Thư Hàng nó tìm ngươi tính sổ đấy.” “Yên tâm đi, Diệt Phượng tiền bối, tôi sẽ không làm vậy đâu.” Tống Thư Hàng ở bên cạnh lên tiếng an ủi: “Tôi chỉ nghịch chuyển thời gian, sau đó dập tắt ý nghĩ đặt tên ◇◇ cho Thư Ngọc của Đậu Đậu thôi.” Đậu Đậu liếc mắt: “...” Có quyền hạn đúng là muốn làm gì thì làm!

Quyền hạn cún Thư Hàng, ngươi thay đổi rồi!

“Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, tôi cứ cảm thấy mùi trên người tiểu Thư Ngọc rất giống của Vũ Nhu Tử.” Lúc này, Đậu Đậu hít hít mũi.

Cảm giác khí tức gần gũi này, có lẽ cũng là nguyên nhân Vũ Nhu Tử và Tống Thư Ngọc trời sinh đã đặc biệt thân thiết với nhau?

“Mùi vị gần giống nhau?

Chẳng lẽ...

Vũ Nhu Tử, em là chị gái thất lạc nhiều năm của Thư Hàng?” Một giọng nói đột nhiên vang lên từ điện thoại của Diệt Phượng công tử.

Lúc này, Diệt Phượng công tử đang mở cuộc gọi video nhóm của ‘Cửu Châu Nhất Hào Quần’, trực tiếp cho các đạo hữu trong nhóm xem dáng vẻ hiện tại của Tống Thư Ngọc, để mọi người cùng xem cô bé trưởng thành.

Kết quả khi nghe thấy lời của Đậu Đậu, Cuồng Đao Tam Lãng không nhịn được mà lên tiếng.

“Hi hi, Tam Lãng tiền bối vẫn hoạt bát như ngày nào nhỉ.” Vũ Nhu Tử cười nói.

Bắc Hà Tán Nhân một tay che trán, cảm thấy đau đầu, lên tiếng nhắc nhở: “Tam Lãng...

Linh Vũ Điệp tiền bối cũng đang xem trực tiếp đấy.” Cuồng Đao Tam Lãng: “!!!” “Khí tức của Vũ Nhu Tử và Thư Ngọc tương tự là vì bọn họ đều là ‘thân thuộc của Thiên Đạo’.” Lúc này, Tống Thư Hàng xuất hiện trong màn hình, từ từ giải thích.

Thân thuộc của Thiên Đạo mà cậu nói, là chỉ những ‘thân thuộc’ có quan hệ thân thiết nhất sau khi Thiên Đạo chứng đạo.

Tống Thư Ngọc là em gái của Tống Thư Hàng.

“Vậy, Vũ Nhu Tử?” Các thành viên trong nhóm đang xem trực tiếp đồng loạt kinh ngạc, tất cả đều đổ dồn ánh mắt về phía Linh Vũ Điệp tiền bối cũng đang xem.

Ngay cả chính Vũ Nhu Tử cũng ngơ ngác, chỉ vào bản thân mình.

“Chân tướng quả nhiên chỉ có một, Linh Vũ Điệp tiên tử, người có quan hệ với một vị Thiên Đạo nào đó đúng không?” Cuồng Đao Tam Lãng từ bỏ trị liệu.

Trong lòng hắn bây giờ chỉ có một ý nghĩ: đắc tội phương trượng...

à không, đắc tội Linh Vũ Điệp tiền bối, chết một lần là chết, chết hai lần cũng là chết.

Nếu đều là chết, kết quả cũng như nhau, vậy hắn bây giờ còn trị liệu làm cái gì?

“Ta có chút hối hận vì đã cấy ‘Bất Hủ Sa Lịch’ cho Tam Lãng.” Bạch tiền bối đột nhiên khe khẽ nói.

Đời A Bạch, lần đầu tiên, có cảm xúc ‘hối hận’ nghiêm trọng đến vậy.

“Vũ Nhu Tử là cháu gái ngoại của Bạch tiền bối... có lẽ có thể nói như vậy.” Tống Thư Hàng nói.

Điểm này, từ sau khi cậu chứng đạo, đã biết rồi.

Bạch Thiên Đạo, đã chuẩn bị một ‘em gái’ cho Bạch U U.

Kế hoạch không thành công như dự tính, nhưng đến cuối cùng, vẫn cố gắng hoàn thiện một người em gái, đó chính là mẹ của Vũ Nhu Tử, nữ chủ nhân của Linh Vũ Điệp Đảo.

Mà Vũ Nhu Tử, chính là cá thể đã thực sự kế thừa tất cả những ưu điểm đó.

“Ta có lẽ biết tính cách của Vũ Nhu Tử có phần giống ai rồi... giống Bạch tiền bối a!” Cuồng Đao Tam Lãng vỗ mạnh vào đùi mình: “Cái kiểu theo đuổi sự kích thích, yêu thích sự kích thích, còn có việc dính lấy nhân quả của Thư Hàng, quả thực là cùng một khuôn đúc ra mà!” Các thành viên trong nhóm lại đồng loạt nhìn về phía Linh Vũ Điệp tiền bối.

Trong video.

Linh Vũ Điệp tiền bối, vẻ mặt đại tỷ ngơ ngác!